Thủ Ác Thốn Quan Xích

KHI BÁC SĨ MỞ HACK

Chương 1: Đời Sống Thành Trò Chơi, Mà Tất Cả Các Ngươi Đều Là Npc

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Trần Thương cảm giác ông trời đang đùa giỡn với mình

Cấp cứu ca đêm luôn luôn làm người ta mệt mỏi, sau khi hết ca đêm, Trần Thương thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi một chút, vốn muốn về nhà đi ngủ, thế nhưng mà buồn ngủ đến thực sự mở mắt không ra, dứt khoát ở phòng trực ban ngủ thiếp đi.

"Trần Thương, Trần Thương, mau dậy đi, phòng cấp cứu có bệnh nhân, ngươi đi hỗ trợ thay băng."

Cho dù là Trần Thương nhắm mắt lại, cũng biết âm thanh hơi có vẻ hùng hậu này là bác sĩ Trần Bính Sinh cấp trên của mình.

Hai năm kiếp sống cấp cứu này, để Trần Thương có một loại năng lực cho dù là ngủ cũng có thể mơ hồ trả lời: "Không được, ta buồn ngủ không đi nổi, ta muốn ngủ một chút."

Nhưng, Trần Thương vừa dứt lời, lập tức một âm thanh phảng phất đến từ sâu trong linh hồn truyền đến:

【Đinh! Nhiệm vụ của NPC bác sĩ cấp trên Trần Bỉnh Sinh: tiến hành thay băng, làm sạch vết thương sơ cứu cho người bệnh. Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: 1. Nhân dân tệ 20 nguyên. 2. Kinh nghiệm thay băng + 20.3. Kinh nghiệm + 20.】

Trần Thương lập tức bừng tỉnh

Vội vàng từ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt sợ hãi nhìn Trần Bỉnh Sinh: "Lão đại, ngươi vừa mới nói cái gì?"

Trần Bỉnh Sinh ngẩn người: "Phòng khám bệnh có bệnh nhân ngoại thương, ngươi nhanh đi xử lý làm sạch vết thương một chút, ta lập tức có một ca giải phẫu, không còn kịp rồi."

Lập tức, một trận âm thanh tiếp tục truyền đến

【Đinh! Nhiệm vụ của NPC bác sĩ cấp trên Trần Bỉnh Sinh: Tiến hành thay băng làm sạch vết thương sơ cứu cho người bệnh. Nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: 1. Nhân dân tệ 20 nguyên. 2. Kinh nghiệm thay băng + 20.3. Kinh nghiệm + 20.】

【Có tiếp nhận hay không? Có! Không! 】

Thanh âm còn văng vẳng bên tai

Ta nhổ vào, chính mình bị cái gì vậy?

Tăng ca nên tăng thêm não tàn hả?

Không thể nào

Giới Y học chưa bao giờ thiếu những đại lão chết bất đắc kỳ tử, cứ tiếp tục học lên cao, lên tới những quyền cao chức trọng kia, thường xuyên ra nước ngoài phát biểu luận văn học thuật, tham gia hội nghị học thuật, thỉnh thoảng xuất hiện tình huống nghỉ ngơi không tốt dẫn đến chết bất đắc kỳ tử.

Chẳng lẽ do mình tăng ca sinh ra ảo giác?

Nhưng hai chữ 【Có? Không? 】 không ngừng quanh quẩn trong đầu.

Trần Thương bỗng nhiên ý thức được chuyện lớn xảy ra, đây cũng không phải là chuyện thay băng hay không, tăng ca hay không, mà tính nghiêm trọng của chuyện đã liên quan đến tương lai phát triển của hắn, uy hiếp đến tính hữu hiệu của chiến lược sức khỏe Trung Quốc

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng đứng dậy, dùng nước lạnh rửa mặt nhiều lần.

Đáng tiếc, nước lạnh không làm cho âm thanh trong đầu óc hắn biến mất, ngược lại để hắn bình tĩnh lại.

"Ta đi giải phẫu, ngươi nhanh đi thay băng, thuận tiện thay ta trực ban hôm nay."

【Đinh! Nhiệm vụ của NPC bác sĩ cấp trên Trần Bỉnh Sinh: Trong lúc Trần Bỉnh Sinh phẫu thuật, thay hắn trực ban. Nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: 1. Nhân dân tệ 100 nguyên. 2. Trần Bỉnh Sinh hảo cảm + 2.3. Kinh nghiệm + 30. 】

Trần Bỉnh Sinh nói một câu rồi rời đi.

Thuận tay còn lưu lại cho Trần Thương một cái nhiệm vụ

Lúc này hắn đã tỉnh cả ngủ, đứng dậy mặc áo blouse trắng vào, hắn chật vật đưa ra một quyết định.

Sau đó, hắn lựa chọn đối với hai nhiệm vụ là toàn bộ tiếp nhận.

Hắn muốn xem, đây rốt cuộc là não tàn mang tới ảo giác, hay là bàn chân vàng hệ thống trong truyền thuyết.

Trần Thương là bác sĩ, nhưng mà cũng chơi không ít game, vì vậy đối với những thứ này cũng có hiểu biết.

Nhìn vào gương hít thở sâu một hơi, bỗng nhiên hắn trông thấy trên đầu mình có một cái mũi tên.

Trần Thương cẩn thận nhớ lại, hình như vừa rồi trên đầu bác sĩ cấp trên Trần Bỉnh Sinh cũng có dấu hỏi

Giống như... Giống như tiêu chí trên đầu NPC cấp nhiệm vụ trong trò chơi.

Nhưng mà trên đầu mình là cái gì, Trần Thương nghĩ tới đây, bỗng nhiên trước mặt hắn xuất hiện một cái màn hình giả lập.

【Tính danh: Trần Thương】

【Chuyên môn: Bác sĩ】

【Đẳng cấp: lv12: 960/1200 (bác sĩ dự phòng) 】

【Kỹ năng chuyên môn:

Làm sạch vết thương, thay băng: Trung cấp: 1970/2000

Khâu lại vết thương da: Trung cấp: 1679/2000

Khâu lại gân cơ: Sơ cấp: 10/2000

Khâu lại mạch máu: Trung cấp: 102/2000

Hồi sức tim phổi: Trung cấp: 1500/2000

Đọc Điện tâm đồ: Trung cấp: 1490/2000】

Trần Thương trợn tròn mắt, đây là thuộc tính của mình?

Mẹ ơi

Trần Thương đã ý thức được một vấn đề, chính mình rất có thể là muốn phát đạt

Đây rõ ràng chính là một trò võng du mình chơi đoạn thời gian trước

Chỉ là... Cái hệ thống võng du này tựa hồ tới trong hiện thực.

Trước tiên giúp người bệnh thay băng, một hồi lại cẩn thận nghiên cứu.

Sau khi đẩy cửa ra ngoài, Trần Thương đến bên y tá đang đứng hỏi: "Bác sĩ Trần để bệnh nhân cần thay băng ở đâu?"

"Ở đại sảnh, để ta đi gọi hắn, bác sĩ tiểu Trần ngươi đến phòng xử lý chờ một chút."

Trần Thương gật đầu: "Được rồi, làm phiền ngươi."

Trong lúc chờ đợi bệnh nhân, Trần Thương phát hiện, trên đầu mỗi người chung quanh đều có một cái mũi tên hoặc là dấu chấm hỏi.

Mũi tên rất phổ thông, Trần Thương tùy ý nhấn vào, có thể xem tin tức cơ bản của người khác.

Giống như tiểu y tá Tần Nhã Lệ vừa rồi.

【Một cô gái mới vừa tiến vào bệnh viện không lâu, đang trong thời gian y tá thực tập. 】

Không cách nào nhìn rõ kỹ năng cùng tin tức cụ thể của đối phương.

Mà những người trên đầu mang dấu【? 】kia hẳn là có nhiệm vụ, sau khi nhấn vào, Trần Thương phát hiện, nhận được nhắc nhở của hệ thống:

【Trương Hiểu Yến tựa hồ có chuyện gì yêu cầu ngươi hỗ trợ, đi tìm nàng trò chuyện có khả năng thu hoạch được nhiệm vụ. 】

Trần Thương mặc dù thần sắc bình tĩnh, mặt không đổi sắc, nhưng mà lúc này nội tâm hắn càng thêm có khuynh hướng là mình đã thu được một cái hệ thống không tầm thường.

Không bao lâu, Tần Nhã Lệ mang theo bệnh nhân đi đến.

"Bác sĩTiểu Trần, đây chính là người bệnh. Cái kia... Ta trợ giúp ngươi có được không?" Tần Nhã Lệ có chút chờ mong, tới khoa cấp cứu một đoạn thời gian, mỗi ngày đều là nói lý thuyết và xem thực hành, chưa từng thực sự tiếp xúc cùng xử lý qua vết thương.

【Đinh! Nhiệm vụ NPC Tần Nhã Lệ thỉnh cầu: Để Tần Nhã Lệ giúp ngươi trợ thủ xử lý vết thương, ban thưởng: 1. Nhân dân tệ 10 nguyên 2. Tần Nhã Lệ hảo cảm + 10. 】

Trần Thương cười cười: "Tốt lắm, vừa vặn không có người hỗ trợ, ngươi giúp ta một tay đi."

Nhiệm vụ này ngu sao mà không làm, thuận tay liền là mười đồng tiền, tiền ăn một bữa cơm trưa đấy

Hệ thống có lương tâm

Tần Nhã Lệ nghe xong, lập tức trở nên vui vẻ, mặt mày hớn hở nói: "Được rồi, ta đi lấy hộp thay băng."

Lúc này, Trần Thương dò xét người bệnh một phen, phát hiện trên đầu người bệnh cũng có một cái【? 】.

Người bệnh lúc này mặc quần đùi, đầu gối chân trái bị trầy một mảng lớn đẫm máu, nhìn qua rất dọa người.

【Trương Quốc Thắng lái xe điện té ngã trên đất, bị rách đầu gối, hỏi thăm cẩn thận có thể phát động nhiệm vụ. 】

Trần Thương cúi đầu xuống nhìn vết thương, đơn giản là trầy da, vết thương cũng không sâu, thấy đẫm máu, kỳ thật xử lý cũng không phiền phức: "Ngươi đây là cưỡi xe bị ngã, chà sát phải không?"

Trương Quốc Thắng hít vào một hơi nhè nhẹ bên trong miệng, sắc mặt có chút thống khổ: "Ừm, đúng vậy a, chỗ khúc cua kia toàn là hạt cát,

không cẩn thận bị trượt, thật đau, bác sĩ... Ta bị thế này có nghiêm trọng hay không?"

Trần Thương kiểm tra nửa ngày, an ủi: "Không nghiêm trọng, chỉ là bị thương ngoài da, không cần lo lắng, nếu như thật sự bị thương tới xương cốt, ngươi cũng không đi được tới đây, ta rửa sạch vết thương, thay băng, băng bó cho ngươi một chút là được."

Trương Quốc Thắng vội vàng gật đầu: "Đa tạ bác sĩ!"

【Đinh! Người bệnh Trương Quốc Thắng quẹt đầu gối nên bị thương, thỉnh cầu ngài cho trị liệu kịp thời, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: 1. Nhân dân tệ 20 nguyên. 2. Làm sạch vết thương, thay băng kinh nghiệm + 20.3. Kinh nghiệm + 30.】

Chào hỏi người bệnh nằm tại trên giường xử lý, sau khi Trần Thương rửa tay, mở hộp thuốc ra, mang một cái găng tay y tế, nói với người bệnh: "Ngươi kiên nhẫn một chút, một hồi có thể sẽ đau."

Trương Quốc Thắng nhếch nhếch miệng: "Được rồi... Tuy nhiên bác sĩ, ngài làm nhẹ nhàng tí, ta sợ đau."

Trương Quốc Thắng chừng năm mươi tuổi, thời điểm nói sợ đau cũng tự nhiên, không có nhăn nhăn nhó nhó.

Sau khi Trần Thương rửa sạch vết thương, phát hiện hạt cát nhỏ dính vào dưới da, cần dùng cái kẹp kẹp ra, quá trình này sẽ tương đối đau.

Thời điểm Tần Nhã Lệ thực tập đã trải qua những chuyện này, còn ở phòng giải phẫu một đoạn thời gian, chỉ là sau khi tới cái bệnh viện này, vẫn luôn tại cấp cứu xem bệnh, thời điểm bận rộn siêu cấp bận bịu, nhưng mà thời điểm rảnh rỗi cũng không ít, liền cảm thấy nhàm chán, dù sao tuổi trẻ mà, nhiều nhiệt huyết, cũng muốn đi theo thay băng, kỹ năng nhiều không hại thân.

Nhìn Trần Thương xử lý vết thương, Tần Nhã Lệ cũng ngừng thở.

"Cho ta hai miếng băng gạc vô khuẩn!"

"Nước muối sinh lí 10 ml, cọ rửa một cái."

"Cồn i- ốt."

...

Trần Thương nghiệp vụ thuần thục, loại vết thương này trên cơ bản chỉ là làm sạch vết thương cùng bôi thuốc, băng bó, nhìn đáng sợ, nhưng kỳ thật kết vảy cũng nhanh, không bao lâu sẽ khỏi.

Trần Thương học thủ pháp thay băng làm sạch vết thương trung cấp này từ bác sĩ cấp trên Trần Bỉnh Sinh, mang theo Trần Thương một hai năm,

một thân bản sự của Trần Thương này trên cơ bản đều là Trần Bỉnh Sinh cầm tay chỉ việc mà ra.

Năng lực học tập của Trần Thương tương đối mạnh, bình thường cũng tương đối cố gắng, thích thực hành.

Trương Quốc Thắng nhìn đầu gối trái đã băng bó xong, cười cười: "Tiểu bác sĩ, kỹ thuật của ngươi thật tốt, ta không cảm thấy đau chút nào, năm ngoái đầu gối phải của ta cũng bị như này, lúc ấy cũng đến nơi này xử lý nhưng đau lắm a!"

Trần Thương cười cười, không có xoắn xuýt lúc ấy ai thay băng: "Xem ra ngài ngã không chỉ một lần a, về sau cần phải chú ý, đã lớn tuổi rồi, xương cốt tương đối giòn, đại thúc ngươi phải cẩn thận một chút, ta cũng không tán gẫu với ngài nữa, ta phải đi trực, Nhã Lệ ngươi giúp ta thu dọn một chút, ta đi trực ban thay bác sĩ Trần."

Trần Thương không có cho Trương Quốc Thắng cơ hội tán gẫu, trong bệnh viện kiêng kị cái gì?

Chính là bác sĩ này tán gẫu với bác sĩ kia, Trần Thương không phải trẻ con miệng còn hôi sữa, loại nịnh nọt này cũng sẽ không bị nghiện, đối với ai thay băng tốt, ai thay băng kém, hắn cười cười.

Tần Nhã Lệ gật đầu: "Được rồi, bác sĩ tiểu Trần ngài bận rộn rồi, ta đi thu dọn."

Sau khi Trần Thương rời đi, đến phòng trực ban, đóng cửa lại.

【Đinh! Nhiệm vụ thay băng của NPC Trần Bỉnh Sinh hoàn thành, thu hoạch được 20 nguyên nhân dân tệ, 20 điểm kinh nghiệm thay băng, 30 điểm kinh nghiệm.】

【Đinh! Nhiệm vụ thay băng của NPC Tần Nhã Lệ hoàn thành, thu hoạch được 10 nguyên nhân dân tệ, Tần Nhã Lệ hảo cảm + 10.】

【Đinh! Nhiệm vụ trị liệu bệnh nhân Trương Quốc Thắng hoàn thành, thu hoạch được 20 nguyên nhân dân tệ, 20 điểm kinh nghiệm thay băng, 30 điểm kinh nghiệm.】

Liên tục ba âm thanh vang lên, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy điện thoại rung lên một trận.

Cầm lên xem, là tin tức trúng thưởng Alipay.

Sau khi mình sử dụng Alipay hai ngày trước, đạt được một cái thẻ rút thưởng, hiện tại lập tức đạt được bao lì xì năm mươi nguyên tiền mặt.

Nhìn thấy trong tay thực sự có vàng ròng bạc trắng, Trần Thương bỗng nhận ra, thời gian phát đạt của mình đã đến rồi

Chương 2: Cơ Hội Làm Bác Sĩ Chính Thức

Đến khi Trần Bỉnh Sinh trở về đã là giữa trưa, nhìn thấy Trần Thương còn trong văn phòng, không có chút cảm giác tội lỗi nào: "Ai nha, còn ở đây sao? Ta còn tưởng rằng ngươi đi rồi."

Trần Thương bất đắc dĩ: "Lão đại, ngươi đi một cái là hết ba giờ, ngươi không phải chỉ là cắt cái ruột thừa sao? Cắt ba giờ... Cái ruột thừa này nặng cân vậy?"

Trần Bỉnh Sinh cười ha ha một tiếng: "Tiểu tử nhà ngươi, để ngươi trực ban một chút nhiều chuyện như vậy, đi thôi, đi ăn cơm."

Trần Thương cười cười: "Lão đại, hôm nay ta mời ngươi."

Trần Bỉnh Sinh lập tức sững sờ: "Ơ! Phát tài?"

Trần Thương lắc đầu: "Không phải, hôm nay vui vẻ. Đi đi đi, hôm nay chúng ta không ăn ở phòng ăn, đi lão tiệm cơm Lưu gia đi."

Trần Bỉnh Sinh: "Chờ ta thay quần áo, rửa tay, hôm nay vừa vặn có chuyện muốn nói với ngươi một chút."

Tiệm cơm Lão Lưu gia còn gọi là tiệm cơm Lưu mụ mụ, ở ngay đối diện bệnh viện, là tiệm cơm người nhà y tá trưởng bệnh viện phổ ngoại khoa y mở, công nhân viên chức trong bệnh viện bình thường ăn cơm thường xuyên đến nơi này, sinh ý cũng không tệ lắm.

Lúc này đã qua giờ cơm, người không nhiều, trông thấy Trần Bỉnh Sinh cùng Trần Thương đến, a di cũng cười nói đến: "Đại Trần tiểu Trần tới, sao hôm nay tới muộn như vậy, bận cấp cứu sao?"

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "A di, cho hai cái bát mì lớn."

Trần Thương tiếp lời: "Cộng thêm một cái Salad lạnh, hai cái trứng mặn, hai phần đậu rang."

Nói xong, Trần Thương trực tiếp cầm lấy điện thoại thuần thục quét thanh toán, không đắt, ba mươi năm khối.

A di kia trông thấy Trần Thương thanh toán, lập tức trêu ghẹo nói: "Nha, hôm nay tiểu Trần phát tài sao?"

Trần Thương cười xấu hổ: "Hôm nay cao hứng."

Trần Bỉnh Sinh cũng không ngăn cản, cùng Trần Thương hai người tìm một chỗ thanh tĩnh hẻo lánh ngồi xuống.

Trần Bỉnh Sinh đốt một điếu thuốc: "Sáng hôm nay ta giải phẫu xong, vừa vặn gặp chủ nhiệm cùng nói chuyện chuẩn bị làm một lần phẫu thuật

lớn, ta sẽ đi hỗ trợ làm trợ thủ. Ta nghe thấy bọn hắn trò chuyện một chuyện, bệnh viện chúng ta, gần nhất có thể có thay đổi nhân sự, nhân viên hợp đồng khoa có khả năng sẽ có một nhóm chuyển thành hợp đồng chính thức, ngươi phải chuẩn bị thật tốt."

Trần Thương sững sờ, lập tức hai mắt sáng lên: "Thật hay giả!"

Trần Bỉnh Sinh phun ra vòng khói: "Đương nhiên là thật, ta lừa ngươi cái này làm gì."

Trần Thương bản khoa tốt nghiệp tới Tỉnh Nhị Viện khoa cấp cứu, lúc ấy chiêu một nhóm cộng tác viên, cũng chính là nhân viên hợp đồng khoa, khoa cấp cứu tự nhận người, tiền lương cơ bản một tháng chỉ có 2200, không có năm hiểm một kim, càng không có tiền thưởng điểm cống hiến, nói trắng ra là làm việc vặt lao động.

Dù sao, bệnh viện lớn như Tỉnh Nhị Viện này, công khai thông báo tuyển dụng nhân viên chính thức, nghiên cứu sinh cơ sở, trên cơ bản đều là tiến sĩ.

Một sinh viên chưa tốt nghiệp muốn làm ở bệnh viện lớn, cũng chỉ có thể làm một cộng tác viên.

Đông Dương tỉnh tỉnh lị AY thị với tư cách thành thị hạng hai, mặc dù áp lực không giống thành thị hạng một, nhưng đối với Trần Thương, một hài tử từ trong thôn đi ra vẫn có chút không thở nổi.

Hắn suy nghĩ ở đây học mấy năm kỹ thuật, chờ nhịn đến trung cấp sẽ về nhà.

Bằng không mua nhà ở đây?

Một mét vuông một vạn năm, Trần Thương một điểm suy nghĩ cũng không có.

Nhưng, Trần Bỉnh Sinh để đầu óc Trần Thương quay vòng lên, hợp đồng nhân viên chính thức của bệnh viện mặc dù không thể so với biên chế, nhưng hiện tại chữa bệnh cải cách, hợp đồng và biên chế đều là cùng làm cùng hưởng, hơn nữa quan trọng nhất chính là có điểm cống hiến, ngươi làm được nhiều sẽ kiếm được nhiều.

Bệnh viện này kiếm tiền cũng không phải chỉ là tiền lương cơ bản, kiếm được liền là điểm cống hiến cùng tiền thưởng, tin tức này lập tức để Trần Thương hưng phấn lên.

Trần Bỉnh Sinh nói:

"Ngươi thật tốt chuẩn bị một chút, cộng tác viên ở bệnh viện chúng ta không có một trăm cũng có tám mươi, danh ngạch ta đoán chừng tối đa cũng chỉ có hai mươi cái, ngươi biểu hiện tốt một chút, ta giúp ngươi tìm

chủ nhiệm nói chuyện một chút, nhìn xem có thể giúp ngươi nói hộ một chút hay không."

Trần Thương cảm kích cười một tiếng: "Hắc hắc, vậy phải đa tạ lão đại rồi."

Trần Bỉnh Sinh cười mắng một câu: "Hư tình giả ý, mau ăn cơm rồi trở về ngủ một giấc."

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, cầm lấy điện thoại, mở ra Alipay số dư còn lại bảo, bên trong hiện tại có 21052.5 nguyên, đây là tiền hắn để dành hai năm nay.

Một năm tổng cộng mới kiếm hơn hai vạn, Trần Thương trừ đi tiền ăn uống, tiền thuê phòng, hai năm để dành được hai vạn khối, đây đều là bớt ăn bớt mặc tiết kiệm mà có.

Trần Thương nhìn ảnh chân dung Trần Bỉnh Sinh trong danh sách bạn bè, trực tiếp chuyển khoản 20000 nguyên.

Hắn biết Trần Bỉnh Sinh đối với mình không sai, nhưng dù vậy cũng không thể để người ta làm việc không tiêu tiền a? Cũng không thể để người ta xuất tiền túi làm việc cho mình?

Không phải đạo lý này

Trần Bỉnh Sinh nghe thấy điện thoại di động kêu, cầm lên xem, phát hiện chuyển khoản, lập tức xệ mặt xuống, trừng mắt Trần Thương: "Ngươi làm gì đấy?"

Trần Thương cười cười: "Lão đại, ta nhân sinh không quen ai, cũng không nhận ra người, càng không có phương pháp nào, ta cũng chỉ có chút tiền đó, ngài giúp ta nói một chút, nhìn xem được hay không, ta cũng không thể để ngài giúp ta làm việc mà còn mình xuất tiền túi được?"

Trần Bỉnh Sinh không vui, đen mặt mũi chuyển tiền lại cho Trần Thương: "Chuyện này ngươi chớ để ý, bàng môn tà đạo cũng đừng dùng trước mặt ta, thật tốt đề cao kỹ thuật bản thân, bệnh viện chuyển mời nhìn chung quy vẫn là năng lực, ngày mai bắt đầu, chính ngươi tự mình phẫu thuật đi, hai năm, cũng nên chính mình mổ chính, học một ít giải phẫu."

"Ngươi là ngoại khoa, ta đoán chừng đến lúc đó khảo hạch hẳn là thi chính là cơ bản giải phẫu cùng thao tác cơ bản ngoại khoa, kiến thức cơ bản của ngươi vững chắc, điểm ấy ta yên tâm, thế nhưng phương diện giải phẫu ngươi còn phải bù lại một chút."

Hai người ăn cơm rất nhanh, Trần Bỉnh Sinh buổi chiều còn phải đi làm, liền trở về bệnh viện, mà hôm nay Trần Thương làm ca tối, buổi chiều không có chuyện gì, trở về phải ngủ bù.

Sau khi trở về, Trần Thương căn bản ngủ không được, dù sao đạt được một cái hệ thống như thế, nếu chính mình không đi tiềm hiểu kỹ càng, sẽ thật có lỗi với phúc phận mấy đời của mình.

Nghề nghiệp của mình là bác sĩ, cái này dễ giải thích, nhưng chuyên nghiệp cấp bậc là cấp 12 có ý gì?

【Đinh! Nhắc nhở: Cấp 1-20 là bác sĩ dự phòng, cấp 20-40 là bác sĩ chính thức, cấp 40-60 là phó chủ nhiệm bác sĩ, cấp 60-80 là chủ nhiệm bác sĩ. cấp 80-90 là danh y cấp tỉnh, cấp 90-100 là danh y toàn quốc. Có thể thông qua điểm kinh nghiệm thu hoạch được đề thăng đẳng cấp nghề nghiệp của mình, nhắc nhở: Đẳng cấp cao có thể học tập đến kỹ năng nghề nghiệp cấp cao.】

Trần Thương sững sờ, thì ra là ý tứ này, mình bây giờ là cấp 12, cũng chính là giai đoạn bác sĩ dự phòng.

Mà đẳng cấp kỹ năng chuyên nghiệp là sao?

【Đinh! Đẳng cấp kỹ năng chuyên nghiệp phân cấp là: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đại sư cấp, hoàn mỹ cấp. Nhắc nhở: Kỹ năng cao cấp trở lên sẽ thu hoạch được thuộc tính đặc biệt.】

Trần Thương lập tức hôn mê rồi, cái gì là thuộc tính đặc biệt?

Chờ nửa ngày hệ thống không có bất kỳ nhắc nhở gì, xem ra yêu cầu chính mình phải tự thăm dò.

Độ thiện cảm thì sao?

Độ thiện cảm hôm nay xuất hiện, dù sao cũng phải cho cái giải thích chứ?

【Đinh! Độ thiện cảm đạt tới 60 có thể xem thuộc tính của đối phương, lại có thể phát động càng nhiều nhiệm vụ, chi tiết cụ thể mời thử nghiệm trong thực tiễn.】

Trần Thương mở ra thanh thuộc tính của mình, hắn bỗng nhiên trông thấy kỹ năng nghề nghiệp của mình 【thay băng, làm sạch vết thương: 2010/2000 (có thể thăng cấp)】 đạt tới tiêu chuẩn thăng cấp.

Chương 3: Nhiệm Vụ Hằng Ngày

【Đinh! Chúc mừng ngài, kỹ năng cơ sở làm sạch vết thương, sơ cứu tăng lên cấp chí cao, thu hoạch được thuộc tính đặc biêt: 1. Trong lúc sơ cứu giảm bớt cảm giác thống khổ cho người bệnh. 】

Trần Thương lập tức hiểu được

Đây chính là cái gọi là thuộc tính đặc biệt?

Giảm bớt cảm giác thống khổ cho người bệnh là một loại năng lực, làm sạch vết thương cùng sơ cứu mặc dù là thao tác thường thấy nhất ở ngoại khoa, thế nhưng người khác nhau xử lý khác biệt như ngày với đêm.

Giống như bác sĩ cấp trên của mình, Trần Bỉnh Sinh, khi hắn làm sạch vết thương cùng thay băng, người bệnh mười phần bình thản, hơn nữa người bệnh được hắn xử lý qua tỉ lệ nhiễm khuẩn cực thấp, khôi phục cũng tương đối nhanh, xem ra cái này hẳn là thuộc tính đặc biệt.

Trần Thương dám cá, kỹ năng chuyên nghiệp của Trần Bỉnh Sinh nhất định rất tốt, độ thiện cảm của mình cùng Trần Bỉnh Sinh hẳn là đến 60 đi? Ngày mai đi bệnh viện tra xét một chút thuộc tính của Trần lão đại, nhìn xem người có tuổi thuộc tính của hắn đến cùng lộng lẫy bao nhiêu.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ trực ban thay Trần Bỉnh Sinh, thu hoạch được: 1. Nhân dân tệ 100 nguyên; 2. Trần Bỉnh Sinh hảo cảm + 2.3. Kinh nghiệm + 30. 】

Vừa dứt lời, Trần Thương trông thấy nhóm Wechat sáng lên, có người phát một cái hồng bao.

Trần Thương linh cơ khẽ động, đoạt hồng bao

Tay nhanh, là tố dưỡng cơ bản của bác sĩ ngoại khoa, huống chi Trần Thương độc thân bao nhiêu năm...

【Đinh! Thu hoạch được một trăm khối! 】

Trần Thương cười cười, xem ra hệ thống sẽ không để cho tiền của mình tới không minh bạch, thế này cũng tốt, tối thiểu không cần lo lắng bị tra, tài chính lai lịch không rõ ràng, nếu mà tra được, đừng nói các ngươi không rõ, chính ta cũng không rõ.

Nhóm này là phòng nhóm nội bộ, bên trong đều là nhân viên công tác cấp cứu.

Sau khi cướp được hồng bao, lập tức trong nhóm náo nhiệt lên.

"Wow, Trần Thương ngươi quá độc ác đi, một người đoạt một nửa! 100 khối tiền, lợi hại lợi hại." Một tên tiểu y tá cảm khái nói.

"Đúng a! 100 khối nha, vận may tiểu Trần không tệ lắm!" Y tá trưởng cũng nở nụ cười.

Nhìn mọi người nhao nhao ồn ào, Trần Thương cũng không tiện, chỉ nhắn một stickey cười to: "Yêu người cười vận khí cũng sẽ không quá kém!"

Lúc này, chủ nhân phát hồng bao xuất hiện, là khoa cấp cứu cùng năm với Trần Thương: Vương Khiêm.

Vương Khiêm cũng là bác sĩ cấp cứu ngoại khoa, chỉ có điều người ta không phải hợp đồng, mà là đường đường chính chính biên chế.

Vương Khiêm cười cười: "Ta cuối tuần sẽ tổ chức đám cưới, khoảng thời gian này vất vả mọi người."

Vương Khiêm mặc dù là thạc sĩ, thế nhưng sau khi đến đây lại đi theo bác sĩ cấp trên, bác sĩ cấp trên của Vương Khiêm gọi là An Ngạn Quân, là một bác sĩ ngoại khoa nghiêm cẩn, hiện tại đã là Phó chủ nhiệm, đối với Vương Khiêm cũng là trọng điểm bồi dưỡng.

Đám người trông thấy Vương Khiêm kết hôn, lập tức chúc mừng, Vương Khiêm là người địa phương, trong nhà có hai ba phòng nhỏ, đi làm lái xe là một chiếc Audi A4.

Mỗi ngày, Trần Thương rời giường tương đối sớm, sau khi ăn điểm tâm chạy bộ rồi mới đến chỗ làm, dù vậy, sau khi đến cũng mới hơn 7 giờ một chút, còn chưa tới thời gian giao ban.

Vừa mới đến chỗ làm, Trần Thương nghe thấy trong đầu truyền đến một âm thanh.

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày: Làm sạch vết thương thay băng mười lần. Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: Kinh nghiệm làm sạch vết thương, thay băng + 30. Nhân dân tệ + 50 nguyên.】

Trần Thương lập tức vui mừng, hoàn thành nhiệm vụ này liền có 50 khối

Nếu là nhiệm vụ hằng ngày, xem ra mỗi ngày đều hẳn là có mới đúng, nếu nói như vậy... Một tháng sẽ có thêm 1500 khối, cộng thêm nhiệm vụ chính thức, cuộc sống của mình lập tức sẽ được đảm bảo.

Khoảng cách tám giờ giao ban còn có một đoạn thời gian, mà cấp cứu hình như không có vội vàng.

An Ngạn Quân vừa vặn từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy Trần Thương đến, đầu tiên là sững sờ, lên tiếng chào: "Tiểu Trần tới thật sớm."

Trần Thương nhìn thấy trên đầu An Ngạn Quân mang một cái dấu chấm hỏi, tâm tư khẽ động, cười cười: "Nhà ta cũng gần đây, tới xem một chút có gì cần hỗ trợ hay không. An lão sư, tối hôm qua ngài làm ca đêm sao?"

An Ngạn Quân gật đầu: "Ừm, đúng vậy, cũng may tối hôm qua không có chuyện gì, ta mới vừa rồi còn cảm khái tối hôm qua gió êm sóng lặng, kết quả là đến một đám người, ngươi có chuyện gì không?"

Trần Thương nghe xong, vội vàng nói: "Không có việc gì!"

An Ngạn Quân khó được cười một tiếng: "Giúp ta đi kiểm tra một chút? Tiểu Vương kết hôn, ta một người cũng làm không kịp."

Trần Thương liền vội vàng gật đầu: "Được rồi!"

【Đinh! Nhiệm vụ của NPC An Ngạn Quân, giúp đỡ An Ngạn Quân xử lý bệnh nhân, thu hoạch được An Ngạn Quân độ thiện cảm + 5, nhân dân tệ + 20, kinh nghiệm + 30.】

Trong lòng Trần Thương vui mừng

Quả nhiên có nhiệm vụ, 20 khối tiền, cộng thêm 30 điểm kinh nghiệm.

Dễ chịu

Sau khi đến đại sảnh cấp cứu, Trần Thương trợn tròn mắt, một đám trẻ con bảy tám tuổi oa oa khóc lớn, hơn nữa cả đám đều hoặc nhiều hoặc ít bị trầy da.

An Ngạn Quân giải thích nói: "Sáng sớm hôm nay, một chiếc xe trường tiểu học bị trục trặc, vọt vào một cái rãnh nước, mười đứa bé này bị va chạm ngoại thương, cũng may không có vấn đề gì quá lớn, ngươi giúp ta đi băng bó xử lý một chút vết thương đi."

Trần Thương gật đầu, đến trong đám người, nhìn một đám hài tử trên mặt rất nhiều vết máu, cũng không khỏi đau lòng.

Với với y tá trực ban: "Lưu tỷ, hỗ trợ tổ chức một chút, trấn an bọn nhỏ một chút, ta tới băng bó vết thương cho bọn hắn."

Lưu Yến nhẹ gật đầu, đứng dậy bắt đầu trấn an bọn nhỏ, mà Trần Thương trực tiếp vào phòng xử lý.

Lưu Yến mang theo một tiểu cô nương đi đến, cánh tay tiểu cô nương bị trầy da một đường, chảy không ít máu, phía trên hẳn là băng gạc băng bó tạm thời.

Trông thấy Trần Thương mặc áo blouse trắng, mắt to rưng rưng, ngậm lấy nước mắt: "Thúc thúc, cứu con... Con sợ..."

Trần Thương không khỏi mềm lòng, cười cười: "Đừng sợ, ngươi chỉ bị trầy da, không có chuyện gì, mấy ngày là khỏe, thúc thúc giúp ngươi băng bó một chút thì sẽ không có chuyện gì, có được hay không?"

Tiểu cô nương ngậm lấy nước mắt, nghiêm túc nhẹ gật đầu: "Nữu Nữu không sợ đau."

Trần Thương ừ một tiếng, liền bắt đầu chuẩn bị xử lý, kéo ra băng gạc trên cánh tay, Trần Thương nhìn thấy mấy vết rách không sâu không cạn, như cũ đang rướm máu.

Hắn cầm lấy nước muối vô khuẩn, tẩy rửa vết thương một chút, sau đó bắt đầu xử lý vết thương.

Đầu tiên là trừ độc, trừ độc rất dễ đau, dù sao cồn i- ốt kích thích vết thương, cái này rất dễ gây nên đau đớn.

Vì lẽ đó, Trần Thương tận lực cẩn thận một chút, dù sao cũng là tiểu nữ hài nhi, sức chịu đựng khẳng định phải yếu một ít.

Thế nhưng là...

Giống như không hề đau đớn như tưởng tượng, nước mắt trong mắt tiểu nữ hài từ đầu đến cuối không có rơi xuống.

Sau đó là rửa sạch băng bó, rất thuận lợi

Làm xong, Trần Thương thắt một cái nơ con bướm trên băng gác trên cánh tay tiểu nữ hài nh, cười nói: "Một tuần sau đến đây, thúc thúc giúp ngươi mở nơ con bướm ra sẽ tốt! Có đau hay không?"

Tiểu nữ hài lắc đầu: "Không đau, cám ơn thúc thúc!"

Tiểu nữ hài cuối đầu cảm ơn Trần Thương một cái.

Để Trần Thương sững sờ, cười cười: "Tốt, đi nghỉ ngơi đi, tiểu bằng hữu kế tiếp."

【Đinh! Làm sạch vết thương thay băng + 1, kinh nghiệm sơ cứu + 5, kinh nghiệm + 5, nhân dân tệ + 5 nguyên.】

Trần Thương sững sờ, lợi hại, người khác là đánh quái thăng cấp, bạo kim tệ, chính mình là cứu người thăng cấp bạo tiền tài.

Chương 4: Ta Muốn Làm Mổ Chính

Tốc độ của Trần Thương rất nhanh, sau khi bọn nhỏ vào trong cũng không có khóc không náo chút nào.

Nguyên bản, An Ngạn Quân còn lo lắng trong lúc Trần Thương sơ cứu vết thương chưa vững tay nghề, sẽ làm cho bọn nhỏ đau đớn hơn

Dù sao người trẻ tuổi tương đối qua loa, nghĩ tới đây, tốc độ sơ cứu của An Ngạn Quân tăng lên, sốt ruột gấp xử lý xong, lập tức tranh thủ thời gian tới chô Trần Thương.

Thế nhưng khi tiến đến, nàng trợn tròn mắt.

Mấy hài tử đã băng bó xong ngồi ở chỗ đó, đàng hoàng, yên lặng.

An Ngạn Quân nhịn không được hỏi: "Tiểu bằng hữu, bị dọa sợ hả? Có đau hay không?"

Mấy tiểu hài nhi nhao nhao lắc đầu: "Không đau!"

An Ngạn Quân cười cười, sờ lên đầu của đứa bé, suy đoán bọn hắn không biết sợ hãi để bọn hắn hù dọa, dù sao, vừa rồi hắn đổi thuốc cũng không có an tĩnh như vậy.

Mà lúc này, Trần Thương đang xử lý một tiểu nữ hài nhi, đầu gối của nàng bị quẹt rách một miếng da, vụn bụi nhỏ li ti dính vào, yêu cầu rửa sạch cùng lấy ra rất nhiều hạt bụi, An Ngạn Quân nhíu mày, xử lý cái này có chút độ khó, vết thương tương đối nghiêm trọng, khẳng định đau

Hắn đang chuẩn bị nói thì Trần Thương đã bắt đầu làm sạch vết thương.

Thế nhưng chỉ như thế tùy ý nhìn sang, An Ngạn Quân ngây ngẩn cả người.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết có đúng hay không

Thủ pháp làm sạch vết thương của Trần Thương có chút đặc thù?

Quả nhiên, trong lúc Trần Thương rửa sạch vết thương, tiểu cô nương nhăn mặt, nước mắt rưng rưng, thế nhưng nửa ngày không kêu thành tiếng.

An Ngạn Quân còn phát hiện, khi Trần Thương xử lý vết thương, nhưng chi tiết nhỏ kia nhưng đều chú ý mười phần

Đối với rửa sạch bộ vị nhạy cảm mười phần cẩn thận... Mà cứ như vậy, có thể trên phạm vi lớn giảm bớt thống khổ cho người bệnh, thậm chí thông qua sơ cứu, có thể trình độ nhất định giảm bớt thống khổ vốn có

Đây chính là khảo nghiệm trình độ bác sĩ.

An Ngạn Quân loáng thoáng nhớ qua, phòng khám Mayo có một chuyên gia chuyên môn nghiên cứu xử lí các vấn đề này: Làm sạch vết thương, sơ cứu làm người ta phiền nhất chính là đau đớn, mà chuyên gia ưu tú có thể thông qua giảm bớt đau đớn chỗ đau, giảm bớt lòng bất an của người bệnh, từ đó đạt tới hiệu quả lành lại nhanh hơn.

Vì thế, An Ngạn Quân cũng thử qua, nhưng tựa hồ hiệu quả bình thường, chính mình cũng không có cảm giác hữu hiệu giảm bớt thống khổ cho người bệnh, về sau, An Ngạn Quân cho rằng đây chỉ là khả năng tồn tại trên lý thuyết mà thôi.

Thế nhưng, lúc này Trần Thương tựa hồ thật làm được.

Trên phương diện giảm bớt đau đớn cho người bệnh, tiểu Trần làm được rất ưu tú a.

Nghĩ tới đây, An Ngạn Quân bỗng nhiên tràn ngập tò mò, hắn làm thế nào được?

Đây là một đồ vật rất có giá trị nghiên cứu, có thời gian có thể giao lưu trao đổi

【Đinh! An Ngạn Quân độ thiện cảm + 5】

Trong khi đang sơ cứu, Trần Thương bỗng nhiên ngẩn người, quay người nhìn thấy An Ngạn Quân nhìn chằm chằm cái mông của mình.

Hắn lập tức kinh sợ

Dù sao cũng là Phó chủ nhiệm cấp cứu đâu, vạn nhất mạnh mẽ muốn tới, ta có phải nên cự tuyệt hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được co mông lớn lại, thậm chí đổi góc ngồi khác.

Nội tâm âm thầm hạ quyết tâm, về sau tuyệt đối không thể dùng chung nhà tắm cùng An chủ nhiệm, dù sao **, ai còn nói phải chuẩn

...

【Đinh! Chúc mừng ngài, nhiệm vụ hằng ngày hoàn thành, thu hoạch được kinh nghiệm làm sạch vết thương sơ cứu + 30. Nhân dân tệ + 50 nguyên. 】

An Ngạn Quân tiến đến nhìn thoáng qua Trần Thương: "Vất vả, được rồi, ngươi đi giao ban đi."

【Đinh! Nhiệm vụ của NPC An Ngạn Quân hoàn thành, thu hoạch được An Ngạn Quân độ thiện cảm + 5, nhân dân tệ + 20, kinh nghiệm + 30. 】

Trần Thương gật đầu, nhìn ánh mắt An Ngạn Quân nhìn mình tựa hồ có chút nóng bỏng, nhịn không được giấu một cái dao phẫu thuật trên tay...

Vạn nhất... Cũng có cái chuẩn bị

Nhưng, nghĩ đến mới sáng sớm chỉ làm một chút việc mà đã trực tiếp mang đến cho hắn 120 nguyên, Trần Thương lập tức cảm giác đắc ý.

Bỗng nhiên tâm niệm Trần Thương vừa động:

【An Ngạn Quân, một tên bác sĩ ngoại khoa cự kỳ nghiêm túc, trước mắt độ thiện cảm: 15.】

Mới 15 điểm độ thiện cảm?

Còn tốt

Trái tim của Trần Thương mới hạ xuống.

...

...

Cái gọi là giao ban, kỳ thật chính là thông báo một chút chuyện tối ngày hôm qua cho bác sĩ trực ban hôm nay, tối hôm qua không có chuyện gì lớn, giao ban cũng tương đối thuận lợi.

An Ngạn Quân giao ban xong thì đổi quần áo tan việc.

Mà Trần Thương nhìn chằm chằm Trần Bỉnh Sinh ngẩn người.

【Trần Bỉnh Sinh, một ngoại khoa bác sĩ kinh nghiệm phong phú, trước mắt độ thiện cảm: 60. Có thể xem xét tin tức cặn kẽ!】

Trần Thương vui mừng, có thể xem xét tin tức cặn kẽ.

【Tính danh: Trần Bỉnh Sinh】

【Chuyên nghiệp: Bác sĩ】

【Đẳng cấp: lv42: 960/12600 (Phó chủ nhiệm)】

【Kỹ năng chuyên nghiệp:

Kỹ năng ngoại khoa cơ sở:

Làm sạch vết thương sơ cứu: Đại sư: 3970/8000

Khâu lại vết thương ngoài da, gân, bắp thịt: Cao cấp: 1679/4000

Khôi phục tim phổi: Trung cấp: 1500/2000

...

Kỹ năng phẫu thuật:

Phẫu thuật cấp một:

Thuật cắt bỏ ruột thừa: Cao cấp: 277/4000

Thuật mở ra dẫn lưu: Cao cấp: 9211/4000

Thuật chữa bệnh nan y: Trung cấp: 292/2000

...
Phẫu thuật cấp hai:
Thuật nối ruột: Trung cấp: 656/2000
Thuật chữa bệnh viêm loét dạ dày: Cao cấp: 1999/4000
Thuật ruột thay đổi trở lại vị trí cũ: Cao cấp: 999/4000
Thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày: Cao cấp, 1289/4000
...
Phẫu thuật cấp ba:
Phẫu thuật tá tràng, ruột non, kết tràng: Trung cấp: 555/2000
Thuật cắt bỏ tuyến giáp: Trung cấp: 799/2000
Thuật trị tận gốc ung thư bao tử (thuật cắt bỏ gần dạ dày, xa dạ dày, toàn bộ dạ dày): Trung cấp: 855/2000... 】

Sau khi xem xong, Trần Thương mắt lớn trừng mắt nhỏ, trên miệng như có một nắm cỏ chậm chạp không dám nói ra, sợ làm cho Trần lão đại hiểu lầm.

Nhưng... Thuộc tính này quá hào hoa

Chính mình trước mắt cũng chỉ có kỹ năng cơ sở, ngay cả cơ sở nhất phẫu thuật cấp một đều không có, nhìn Trần lão đại người ta mà xem, phẫu thuật cấp một hai ba, một đống lớn, gánh nặng đường xa a.

Bất quá, Trần Bỉnh Sinh đều cấp 42, cái này dựa theo phân chia thực lực cũng chính là tương đương với có trình độ Phó chủ nhiệm, mặc dù bây giờ chỉ là bác sĩ chính, nhưng trình độ rất cao

Xem ra, hệ thống bình xét cấp bậc cũng không phải là đánh giá theo chức danh người đó, mà là dựa theo thực lực công bằng phân chia.

Chỉ là... Trần Thương có một chuyện không rõ, bác sĩ dự phòng đến bác sĩ chính yêu cầu chuyển chức sao? ? ?

Có phải là còn cần bằng chứng chuyên chế gì không?

Bình thường đến nói, bệnh viện dựa theo trình độ phẫu thuật khó dễ, lớn nhỏ, phải chăng đã chia phẫu thuật làm bốn cấp:

Phẫu thuật cấp một: Đơn giản phẫu thuật cỡ nhỏ.

Phẫu thuật cấp hai: Phẫu thuật cỡ nhỏ cùng phẫu thuật cỡ trung đơn giản.

Phẫu thuật cấp ba: Phẫu thuật cỡ trung cùng phẫu thuật lớn bình thường.

Phẫu thuật cấp bốn: Phẫu thuật bệnh nan y, bệnh nặng cùng mới mở triển.

Mà đẳng cấp phẫu thuật khác nhau, cũng cần đẳng cấp bác sĩ khác nhau. Chẳng hạn như

Bác sĩ dưới bốn năm, có thể hiểu thành bác sĩ dự phong: Phạm vi phẫu thuật giới hạn trong cấp một.

Bác sĩ lâu năm bao quát bác sĩ chính: Phạm vi phẫu thuật giới hạn trong cấp hai, người được danh y chỉ đạo có thể làm phẫu thuật cấp ba.

Bác sĩ chính lâu năm: Phẫu thuật phạm vi giới hạn trong cấp ba, được người có chức danh chuyên nghiệp chủ nhiệm trở lên chỉ đạo, có thể làm phẫu thuật cấp bốn.

Khoa chủ nhiệm, Phó chủ nhiệm: Phẫu thuật phạm vi giới định tại cấp bốn, bản chuyên nghiệp phẫu thuật khá nhiều lúc, có thể làm cấp ba phẫu thuật.

Vì lẽ đó, Trần Thương hiện tại chỉ có thể làm một cấp phẫu thuật, đương nhiên, nếu có Trần Bỉnh Sinh lão đại đem đóng lời nói, cũng có thể làm cấp hai phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh quay người nhìn xem Trần Thương nhìn mình chằm chằm nửa ngày, trong lòng có chút run rẩy, tiểu tử này mắc bệnh gì

"Tiểu Trần! Tới, đi kiểm tra phòng với ta, một hồi có hai ca phẫu thuật, ngươi đi làm với ta."

Trần Thương: "Được rồi!"

Nhưng... Tại sao lại không có nhắc nhở nhiệm vụ chứ?

Trần Thương không hiểu.

Cấp cứu là có phòng bệnh, khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện có sáu mươi giường bệnh, thuộc về phòng trọng điểm tiết kiệm, cũng là AY thị 120 điểm trung tâm cấp cứu, bình thường bề bộn nhiều việc.

Sáu mươi giường bệnh nhìn như rất nhiều, kỳ thật mỗi ngày đều đầy, dưới tay Trần Bỉnh Sinh có mười hai bệnh nhân.

Người bệnh cấp cứu thời gian nằm viện không phải rất dài, trên cơ bản sau khi bệnh tình ổn định sẽ chuyển đến phòng khác.

Bệnh tình không ổn định... Một là chuyển viện, còn không thì về nhà làm tang lễ, dù sao ở phòng cấp cứu cũng không được bao lâu.

Kiểm tra phòng hao tốn ước chừng một giờ, bình thường đều là Trần Thương phụ trách xử lý bệnh nhân theo lời dặn của bác sĩ, viết bệnh lịch, sau đó Trần Bỉnh Sinh đi phẫu thuật.

Hôm nay, Trần Bỉnh Sinh sau khi tra phòng xong, nói với Trần Thương: "Sáng hôm nay có hai ca phẫu thuật, giường 19 cùng giường 21, hai người đều là viêm ruột thừa cấp tính, hôm nay muốn chuẩn bị phẫu thuật, bình thường đã nhìn rất nhiều, hôm nay ngươi nhìn một ca, làm một ca!"

Trần Thương nghe xong, lập tức khẩn trương lên.

Mặc dù bình thường hắn thường xuyên nhìn phẫu thuật ruột thừa, thậm chí cảm thấy cực kỳ đơn giản, nhưng khi chân chính để hắn mổ chính vẫn có chút khẩn trương.

Dù sao, cũng giống như đầu bếp cùng giúp việc bếp núc vậy, chênh lệch vẫn còn rất lớn.

Đương nhiên, kỳ thật Trần Thương càng nhiều hơn là kích động

Rốt cục có thể động thủ sao?

Cảm giác dào dạt ở trong lòng, chậm chạp không thể tản đi, hôm nay là một ngày đáng giá chúc mừng, trở về phải chia sẻ tin tức tốt này cùng bạn gái của mình.

Chỉ là... Bạn gái hơi nhiều, trước cùng Quất Lê Sa chia sẻ đi, dù sao nàng có bộ ngực lớn, hiểu được chắc chắn sẽ nhiều hơn.

...

Với tư cách một bác sĩ ngoại khoa, không làm phẫu thuật thì khác cá ướp muối ở chỗ nào.

Mười giờ sáng, Trần Thương cùng Trần Bỉnh Sinh đi tới phòng phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh nhìn Trần Thương có chút câu nệ, cười cười: "Ruột thừa chỉ là một cái tiểu phẫu, chỉ giống như ngươi bình thường, lập tức liền làm, ngươi khẩn trương cái gì? Bình thường nhìn ta làm nhiều như vậy, trong lúc ta làm ngươi còn chê ta tay chân vụng về, thế nào? Hiện tại luống cuống hả?"

Trần Thương cười hắc hắc: "Nào có chuyện đó, đây không phải lần đầu tiên của ta sao?"

Trần Bỉnh Sinh cười lạnh một tiếng: "Lần đầu tiên? Ta có phải nên cho ngài một cái hồng bao ăn mừng một trận?"

Trong phòng phẫu thuật, người bệnh đã nằm xong, còn không có chuẩn bị gây tê.

Trong lúc rửa tay, Trần Bỉnh Sinh cười nói: "Nếu không... Ca thứ nhất ngươi trực tiếp ra tay đi, nhớ kỹ quá trình chưa?"

Trần Thương sững sờ, lập tức nội tâm xiết chặt, hồi ức một cái: "Nhớ kỹ!"

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "Một hồi gây tê, ngươi mổ chính, ta làm trợ thủ cho ngươi!"

Trần Thương dùng sức nhẹ gật đầu.

Gây tê sư là người quen biết cũ, gọi Lưu Kiện, là một trung niên ba mươi tám tuổi, xưa nay thích trêu chọc nói chuyện cười, quan hệ với Trần

Bỉnh Sinh không tệ, trông thấy hai người diễn xuất, lập tức hiểu được tình huống như thế nào.

Thế nhưng người bệnh vẫn hoàn toàn thanh tỉnh, tự nhiên cũng không thể nhiều lời, để người bệnh tăng thêm mấy phần khẩn trương là không cần thiết.

Mà là cổ vũ nhìn thoáng qua Trần Thương, giơ cái ngón cái, tỏ ý cố lên

Chương 5: Trong Phòng Phẫu Thuật

【Đinh! NPC Trần Bỉnh Sinh tuyên bố nhiệm vụ: Mổ chính hoàn thành hai ca phẫu thuật viêm ruột thừa, nhiệm vụ yêu cầu: Độ hoàn thành tốt đẹp. Nhiệm vụ hoàn thành có thể đạt được: Tâm đắc phẫu thuật ruột thừa của Trần Bỉnh Sinh * 1; 】

Trần Thương ngẩn người, nhiệm vụ ban thưởng là Tâm đắc phẫu thuật ruột thừa của Trần lão đại?

Sao lại không có tiền? ? ?

Kinh nghiệm cũng không có?

Trần lão đại, ta mặc dù đối với ngươi không có ý kiến, nhưng là...

Ngươi không thể chơi ta trắng trợn như vậy chứ?

Trần Thương thở dài, thích chơi ta trắng trợn vậy cũng kệ đi, đều đã chơi hai năm, thêm lần này cũng không có gì.

Cấp cứu này thật không phải là người ở địa phương, An chủ nhiệm lòng mang ý đồ xấu đối với mình, Trần lão đại lại muốn chơi ta trắng trợn như vậy, cái này... Dáng dấp đẹp trai thật sự là lỗi của ta sao?

Ai...

Hiện tại phẫu thuật đều viêm ruột thừa là tiến hành nội soi, nhưng như vậy sẽ tốn hao phí tổn tương đối cao, tối thiểu nhất so với bình thường phải nhiều hơn một ngàn khối tiền, nhưng sẽ lưu lại vết sẹo tương đối nhỏ.

Vị thứ nhất là một phụ nữ gọi là Trương Ái Trân, hơn năm mươi tuổi, ruột thừa thường xuyên đau đớn, trước mấy ngày buổi tối bỗng nhiên đau đớn tăng lên, được đưa đến cấp cứu, sau khi giảm bớt đau quyết định phẫu thuật.

Dì Trương nghe xong nội soi đắt hơn một ngàn, lập tức quyết định mổ lấy ruột thừa, dù sao dì cũng là người đã trải qua sự đời.

Nhưng, dì Trương này nghĩ lại: "Dù sao ở giữa bụng đã có một đường, lại thêm một đường nữa cũng không thèm để ý, nhưng bác sĩ, ngươi làm cho ta nhìn qua có thẩm mỹ một chút, hai đạo vết sẹo nhìn có chút mỹ cảm, bằng không ta sợ đi nhà tắm người ta cho là ta xã hội đen."

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "Không thành vấn đề, ta cho ngươi đối xứng một chút là được!"

Phẫu thuật rất nhanh bắt đầu, Trần Thương nói không khẩn trương là giả, nhưng qua nhiều năm như vậy, hắn đi theo phẫu thuật cũng theo thật

nhiều, thấy cũng thấy nhiều, vào tay hắn không có vấn đề gì.

Phẫu thuật ruột thừa là cục nha, áp dụng chính là gây tê bình thường áp dụng màng cứng gây tê bên ngoài.

Đây đều là gây tê sư phụ trách, chuyện thứ nhất Trần Thương muốn làm chính là lựa chọn vị trí mổ.

Phẫu thuật ruột thừa vết cắt lựa chọn bên phải phần dưới bụng đè lên vị trí rõ ràng nhất, kỳ thật chính là mạch thị điểm.

Đơn giản tìm kiếm chính là vị trí một phần ba chính giữa rốn và gai tuyến phải.

Gặp chuyện ba khó, Trần Thương lần thứ nhất mổ chính, đã gặp một chuyện, làm sao cắt?

Ruột thừa vết cắt có mấy loại, vết cắt dưới bụng nghiêng, hay là dưới bụng hoành tà?

Trần Thương hỏi: "Vết cắt McBurney?"

Trần Bỉnh Sinh không để ý tới hắn.

Trần Thương trực tiếp cầm đao bắt đầu, sau khi mở miệng muốn kiểm tra ruột thừa.

Đầu tiên, Trần Thương dùng băng gạc đệm đẩy ruột non vào bên trong, trước hết phải tìm được ruột thừa, lại xuôi theo ba đầu kết tràng đi xuống dưới tìm ra đỉnh ruột thừa, lúc đó mới có thể tìm tới ruột thừa.

Thuận ruột sờ dưa pháp?

Chỉ là...

Trần Thương nhìn ruột thừa trong bụng... Ruột thừa... Kết tràng... Hắn trợn tròn mắt

Hắn không phải không nhận ra, mà là bởi vì hắn phát hiện những tạng khí này đều có chú thích tên phía trên

Trần Thương biểu thị không thể nhịn

Hệ thống này khẳng định là lo lắng mình không nhận ra những cái này.

Nhưng... Thật đúng là rất thuận tiện.

Trên ruột thừa có một【ruột thừa】màu xanh lục.

Kết tràng bên trên cũng viết【kết tràng】màu xanh lục.

Trần Thương đụng phải ruột thừa, trong đầu vang lên một trận nhắc nhở:

【Đinh! Đây là một ruột thừa khỏe mạnh】

【Đinh! Đây là một kết tràng sinh cơ bừng bừng】

Trần Thương: ? ? ?

WTF?

Trần Thương buông xuống ruột thừa kết tràng, bỗng nhiên trông thấy bên trên một đoạn ruột thừa có chữ【ruột thừa】có màu đỏ.

Ngươi đây chính là quái màu đỏ sao?

Khi hắn cầm lấy【ruột thừa】 màu đỏ thì một tiếng nhắc nhở vang lên.

【Đinh! Quái ruột thừa phổ thông: Đây là một cái ruột thừa bị viêm bình thường, lv8.】

Ta đi?

Quái ruột thừa cấp 8...

Trần Thương trợn tròn mắt.

Hắn ép buộc chính mình nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, không có tỉnh táo, lại đến một ngụm, còn không có tỉnh táo, lại lại đến một ngụm...

Hô

Mở to mắt, bỗng nhiên trông thấy Trần Bỉnh Sinh nhìn mình chằm chằm, trong mắt hiện rõ 3 chữ: WTF?

Dựa theo lý giải của Trần Thương đối với Trần lão đại, ánh mắt này có ý tứ là: Ngươi đang làm cái gì vậy?

Trần Thương quyết định, giết ruột thừa có chữ màu đỏ này

Dùng kìm kẹp lấy đoạn ruột thừa, cầm kìm kẹp máu lấy hệ màng ruột thừa, nâng ruột thừa lên cắt bỏ bên ngoài.

Trần Thương thế nhưng là bác sĩ dự phòng cấp 12, đối phó loại tiểu ruột thừa cấp 8 này một điểm vấn đề cũng không có

Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá

Nương theo đao pháp thuần thục của Trần Thương.

Ruột thừa có chữ màu đỏ đã chết dưới đao của hắn

Quả quyết cắt bỏ... Xử lý hệ màng ruột thừa... Xử lý gốc rễ ruột thừa

Về sau thao tác rất thuận lợi.

Sau khi hắn hoàn thành một mũi kim cuối cùng, rốt cục thở ra một cái thật dài.

Cái này mẹ nó...

Quá kích thích.

【Đinh! Thủ sát thành công! Thu hoạch được xưng hào: Tân thủ Phòng phẫu thuật, mời không ngừng cố gắng, hoàn thành mười liên sát!】

【Đinh! Đánh giết quái ruột thừa một cái, nhận được: Kinh nghiệm + 100, nhân dân tệ + 100, kinh nghiệm phẫu thuật ruột thừa + 100.】

Ta dựa vào?

Đánh quái thăng cấp làm rơi đồ?

Phẫu thuật sẽ mạnh lên sao?

Hạnh phúc a, ngươi rốt cuộc đã đến.

Ngươi biết không?

Ngươi đến muộn hơn hai mươi năm

Trần Thương lệ nóng doanh tròng nhìn về màn hình ảo phía trước, tràn đầy hưng phấn cùng kinh hỉ, quá kích thích.

Nhân sinh của ta muốn bật hack

Trần Bỉnh Sinh bó tay rồi, cái thằng này điên rồi?

Trần Bỉnh Sinh bất đắc dĩ trừng Trần Thương một cái: "Ngươi làm gì đấy? Chưa thấy qua ruột thừa hả? Còn cầm thưởng thức nửa ngày? Điên rồi sao?"

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng: "Không phải, cái kia... Ruột thừa cùng ruột thừa lớn lên không giống!"

Trần Bỉnh Sinh trừng đôi mắt trâu: "Không giống, không giống chỗ nào? Ruột thừa của nàng còn dài hơn mắt hai mí hả?"

Lúc này, Người bệnh đã được y tá đẩy ra, y tá trong phòng phẫu thuật vừa vặn nghe thấy Trần Bỉnh Sinh cùng Trần Thương nói chuyện phiếm, lập tức cười ha hả.

" Bác sĩ Trần, ngươi cái này quá trượt, ruột thừa còn dài hơn mắt hai mí!"

"Ha ha!"

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng: "Không phải, ta đây là lần thứ nhất tự mình cắt ruột thừa, còn muốn nghiêm túc cảm thụ một chút."

Trần Bỉnh Sinh cười ha ha: "Ha ha? Lần thứ nhất cảm thụ? Thế nào? Động tâm rồi hả? Ta nhìn vẻ mặt của ngươi thật giống như nhìn thấy mối tình đầu vậy."

Đám người cười vang.

Một bên phòng phẫu thuật, y tá Tần Nhạc Nhạc cười nói: " Bác sĩ Tiểu Trần người ta mới là lần thứ nhất, đã rất tốt, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, cũng rất thuận lợi. Chúc mừng bác sĩ tiểu Trần!"

Tần Nhạc Nhạc cùng Trần Thương không xê xích bao nhiêu, thế nhưng là ở phòng thủ thuật cũng đã bốn năm năm, thấy nhiều phẫu thuật to to nhỏ nhỏ.

Cũng đã quen Trần Bỉnh Sinh trêu chọc, thay Trần Thương bênh vực kẻ yếu.

Dù sao, dáng dấp đẹp trai cũng là có ưu thế.

Trần Thương điểm kích tiếp nhận ban thưởng.

Bất quá tân thủ phòng phẫu thuật là có ý gì?

【Xưng hào: Tân thủ phòng phẫu thuật.

Xưng hào tình hình cụ thể và chi tiết: Tân thủ phòng phẫu thuật nên có chăm chỉ không ngừng học tập cùng khắc cốt nghiên cứu phẫu thuật, phải chăm chỉ học tập, nhiều phẫu thuật.

Đeo xưng hào lên: Trong phòng phẫu thuật trợ giúp phẫu thuật là có 1% tỉ lệ học tập kỹ năng của bác sĩ phẫu thuật chính.】

Trần Thương sững sờ

Ta đi?

Cái danh xưng này có chút lợi hại a

Một phần trăm tỉ lệ học tập kỹ năng nào đó của bác sĩ chính.

Nếu ta đi theo Trần lão đại thêm mấy lần phẫu thuật, ý kia chính là có thể học được kỹ năng ngưu xoa nào đó?

Nghĩ tới đây, Trần Thương liền có chút tiểu kích động.

【Đinh! Ngài đẳng cấp tăng lên đến lv13, thu hoạch được một điểm kỹ năng.】

Trần Thương đắc ý mở ra giao diện thuộc tính.

【Trần Thương: Chuyên nghiệp: Bác sĩ.

Đẳng cấp: 13: 50/1300

Kỹ năng phẫu thuật cấp một:

Thuật cắt bỏ ruột thừa: 100/1000 (sơ cấp)

Còn thừa điểm kỹ năng: 1.

Xưng hào: Tân thủ phòng phẫu thuật.】

Chương 6: Quái Hi Hữu, Làm Rơi Đồ

Hai người Trần Thương cùng Trần Bỉnh Sinh đi ra rửa tay đổi áo phẫu thuật, kế tiếp còn có ca phẫu thuật thứ hai nữa, là cùng nhau làm.

Phòng cấp cứu độc lập với phòng phẫu thuật, tuy phòng không lớn, cũng không phải rất cần thiết, nhưng lại tương đối bận rộn, hơn nữa khoa cấp cứu tương đối nhiều việc, trên cơ bản là bận rộn cả ngày.

Người bệnh thứ hai là một trung niên hơn năm mươi tuổi, nhìn ra được tố chất thân thể cũng không tệ lắm, ăn đồ nướng uống bia dẫn đến viêm ruột thừa, đại ca này không coi trọng cơ thể chút nào, uống một chút thuốc kháng sinh sau đó ngày thứ hai lại tiếp tục ăn vẫn ăn mà uống thì vẫn uống.

Về sau dấn đến viêm ruột thừa ngày càng nặng, bắt đầu sinh mủ.

Lúc gã này mới đến bệnh viện, Trần Thương tiếp đãi hắn, câu đầu tiên hắn nói là:

"Bác sĩ, ngươi cắt đi ruột thừa này giúp ta, mỗi ngày đều phát tác, ảnh hưởng ta uống rượu!"

Trần Thương:...

Đây là logic gì vậy? ? ?

Vì sao ta nghe rất có đạo lý?

Trần Thương kiên nhẫn giải thích: "Là bởi vì ngươi uống rượu ăn bậy đồ vật nên mới gây nên viêm ruột thừa, không phải ruột thừa trở ngại ngươi uống rượu, ngươi phải có điểm thường thức cùng ý thức một chút."

Đại ca này cũng không vừa, ôm bụng cười ha hả nói: "Ruột thừa là vật ngoài thân, cắt là được; uống rượu là niềm vui thú đời người, không có sao được? !"

U, vẫn còn cãi cố.

Làm cho đám y tá một trận vui cười.

Không phải đai ca đến phẫu thuật sao? Hay là đến tấu hài?

Ta không thu tiền ngươi, thay bằng vé vào cửa được không?

Trần Thương không thể không giơ ngón tay cái, có thể ngụy biện tà thuyết thành phẩm đức cao thượng, ý chí kiên định, cơ sở vững chắc, kỹ năng thành thạo, y kỹ tinh xảo... bác sĩ, hơn nữa còn làm dao động tâm trí ta.

Ngươi mẹ nó thật là một nhân tài

Ta thật muốn bán pháo Italy ủng hộ ngươi.

Không phải sao, nằm ở trên giường, thân thể trần trụi, mà đại ca này vẫn mười phần kiên định, nói: "Bác sĩ, cắt xong cho ta xem một chút, ta muốn nhìn gia hỏa tàn phá bừa bãi thân thể của ta, tra tấn linh hồn của ta như thế nào, ta muốn cầm trở về ninh nhừ cho chó ăn!"

Trần Thương:...

Trần Bỉnh Sinh:...

Sư đồ hai người không tự chủ được thở dài.

Phẫu thuật bắt đầu, Trần Bỉnh Sinh nói với Trần Thương: "Người này khả năng không giống giống người lúc nãy, ngươi mở bụng dò xét sẽ biết, không nên hoảng hốt."

Trần Thương gật đầu.

Sau khi gây tê, đang muốn bắt đầu phẫu thuật, người bệnh bỗng nhiên nói: "Bác sĩ! Chờ chút!"

Trần Thương sững sờ: "Thế nào?"

Người bệnh cười cười xấu hổ: "Ngươi có thể giúp ta làm vết mổ cho hung hãn một chút! Đúng, chính là hung thần ác sát đấy, chỉ cần giống như là bị chặt một đao?"

Trần Thương im lặng: Ngươi muốn lừa bịp tiền sao?

Đi ra ngoài nói với phóng viên, lại là một trang báo lá cải đưa tin: Người bệnh nào đó cắt ruột thừa bị bác sĩ dùng dao phẫu thuật tiện tay vẽ xấu trên bụng, không có đạo đức bác sĩ, nhân tính vặn vẹo

Người bệnh khụ khụ một tiếng: "Sau này ta đi ra ngoài thổi ngưu bức a, liền nói, ta đây là bị người khác chém một đao, lúc ấy đau đến ta quả thực là không nói tiếng nào, cuối cùng bị khâu ba mươi sáu mũi! Về sau lúc uống rượu, vạch áo lên, vết sẹo này thật soái khí biết bao, so sánh với hình xăm này của ta, quá low!"

Trần Thương không để ý tới hắn.

Cái thằng này

Nói tấu hài

Thời gian gây tê chênh lệch không nhiều lắm, Trần Thương bắt đầu phẫu thuật.

Rạch da 6 cm ở vùng bụng phía dưới bên phải để bộc lộ ruột thừa bị viêm.

Từng tầng mở ra lớp da bên ngoài rồi đến tầng mỡ dưới da, lúc này, Trần Bỉnh Sinh chủ động tới điện ngưng cầm máu.

Không sai, tiểu tùy tùng rất có nhãn lực

Trần Thương hài lòng nhìn thoáng qua Trần Bỉnh Sinh, biểu thị cổ vũ

Trần Bỉnh Sinh sững sờ, trừng mắt một cái: Ngứa da có phải không?

Từng tầng mở ra, tách tầng cơ ra đến tầng cơ bụng trong, nhấc lên cuối cùng mở ra phúc mạc vào khoang bụng.

Giờ khắc này, khoang bụng hiện ra trước mặt Trần Thương.

Quả nhiên, giống như Trần Bỉnh Sinh đã nói, đúng là không giống.

Trần Thương đang dò xét khoang bụng, cẩn thận từng li từng tí.

Hiện tại, Trần Thương có thể trông thấy, 【Đại tràng】 là màu lục, hẳn phần bụng không dính tới vùng bị viêm, nhẹ nhàng thở ra

Chỉ là...

Bên phải dưới bụng có rất nhiều dịch mủ chảy ra.

【Ruột thừa】 màu xanh, không có vấn đề gì,

Mà vị trí ngay phía trước ruột thừa, thông qua đại tràng, Trần Thương trông thấy rõ ràng ruột thừa sưng lên màu đỏ

Lúc này, ruột thừa đã bại lộ trước mặt Trần Thương, chữ màu đỏ

Hơn nữa, so trước đó còn đỏ hơn nhiều

Hai chữ 【ruột thừa】 màu đỏ thẫm, tựa hồ nói cho Trần Thương, đẳng cấp dã quái này có thể sẽ cao một chút.

Dài ước chừng 10cm, đường kính khoảng 1.5cm, đã sinh mủ, sức kéo cao, ruột thừa phần gốc hoại tử đục thủng mỡ xung quanh rủ xuống bao quanh, hơi dính với các cơ quan nội tạng chung quanh.

Trần Thương tự nhiên nhìn thấy hết thảy

【Đinh! Quái ruột thừa hi hữu: Đây là một cái viêm ruột thừa mủ hoại tử. lv12. 】

Trần Thương như có điều suy nghĩ:

Giết chết quái hi hữu này, có thể rơi ra trang bị gì hay không?

Dù cho không làm rơi đồ, cũng hẳn là nhiều một ít kinh nghiệm cùng tiền tài a?

Trần Thương bộc lộ dã tâm của mình

Chuẩn bị phẫu thuật

"Băng gạc!"

"Kìm cầm máu!"

"Ga-rô buộc hệ màng ruột thừa!"

"Hút dịch!"

...

Một ca phẫu thuật lần này đã cùng lần vừa rồi không giống nhau lắm, quái hi hữu mang đến cho Trần Thương không ít phiền phức

Phẫu thuật cũng không hề đơn giản giống như vừa rồi.

Trần Thương cắt đứt ruột thừa, đem ruột thừa cắt đi bỏ vào trong mâm.

"Thạch cacbon-axit tiêm vào 5ml."

"Cồn sát trùng "

"Nước muối sinh lí 20ml!"

Trần Thương cần đem ruột thừa cắt đứt tàn bưng màng dính tiến hành rửa sạch, để phòng ngừa tiến một bước lây nhiễm.

Sau đó chính là khâu lại, loại vết thương này, chỉ cần khâu 8 mũi là được, rồi đến các tầng mỡ và các cơ quan nội tạng.

Đây đều là thao tác cơ bản, quá đơn giản.

Kết thúc công việc

Trần Thương đưa một ánh mắt cho Trần Bỉnh Sinh: Trợ thủ tranh thủ thời gian kết thúc công việc! ?

Nhìn ta làm gì?

Bình thường ngươi là chủ đao, lúc này không phải chính là ánh mắt này sao?

Trần Thương nghĩ lại: Chẳng lẽ thị lực ta học không đủ tinh túy?

Trần Bỉnh Sinh trừng trở về: "Nhìn cái gì nhìn? Tranh thủ thời gian kết thúc công việc!"

Trần Thương: "Đây là việc mổ chính phải làm sao? Ngươi mỗi lần không phải đến lúc này đều giao cho ta sao? ? ?"

Trong lúc nhất thời, y tá Tần Nhạc Nhạc cầm dụng cụ đứng bên cạnh nhịn cười không được: "Tiểu Trần đừng nghịch ngợm, làm nhanh lên!"

Trần Thương bất đắc dĩ, cho là mình mổ chính nên có mổ chính tư thế cùng phái đoàn, thế nhưng kết quả phát hiện, chính mình vẫn không có nhân quyền...

Bất đắc dĩ, Trần Thương bắt đầu tiếu tận ổ bụng, hố chậu thấm dịch, xem xét có chảy máu hay không, đưa dẫn lưu quản 1 căn tại bên phải chậu hố, đâm lỗ bên cạnh vết mổ để khâu lại.

Y tá dụng cụ cũng bắt đầu kiểm kê băng gạc dụng cụ.

"Tốt, đầy đủ!" Dụng cụ y tá ra lệnh một tiếng.

Trần Thương đóng từng tầng bụng.

Phẫu thuật hoàn tất

【Đinh! Đánh giết quái ruột thừa hi hữu: Viêm ruột thừa mủ hoại tử, thu hoạch được điểm kinh nghiệm + 200, nhân dân tệ + 200, thuật cắt bỏ ruột thừa kinh nghiệm + 200.】

【Đinh! Chúc mừng ngài thu hoạch được kim khâu lại (màu trắng) một cái! 】

Trần Thương trừng to mắt, ta tào? ? ?

Ta...

Ta...

Ha ha ha, làm rơi đồ

Kim khâu lại màu trắng?

Có làm được cái gì?

Mau nhìn mau nhìn

Có phải là có thể miểu thiên miểu địa miểu không khí?

【Kim khâu lại (màu trắng): Sắc bén + 1】

Trần Thương sững sờ?

Cái gì?

Không có?

Sắc bén + 1 là chuyện gì nữa vậy?

Chương 7: Ta Bành Trướng

【Kim khâu lại (màu trắng), sau này, chỉ cần ngài sử dụng bất luận kim để khâu vết thương nào, đều sẽ có được thuộc tính: Sắc bén + 1! 】

Trần Thương triệt để rõ ràng, có nghĩa là sau này mình sử dụng kim khâu lại, sẽ nắm giữ thuộc tính sắc bén + 1.

Chỉ là... Sắc bén + 1 là chuyện gì chứ?

Không hiểu

Được rồi, hẳn là rất sắc bén! Chắc có ý là rất sắc bén a?

Phẫu thuật hoàn tất, người bệnh đột nhiên hỏi: "Bác sĩ, ruột thừa của ta đâu?"

Trần Thương:...

Chấp niệm sâu như vậy! ?

Y tá bưng đĩa đi đến bên người đại ca này: "Nhìn đi, đây chính là ruột thừa của ngươi!"

Đại ca này vừa nhìn qua, lập tức cảm giác có chút buồn nôn: "Không! Hiện tại là ruột thừa của ngươi, lấy đi... Chó nhà ta đều không ăn cái đồ chơi này, thật là buồn nôn."

"Ta dựa vào, cái này không giống ta xem trên mạng Baidu a? Làm sao lớn lên cái đồ chơi này? Quá ác tâm!"

Trần Thương khụ khụ một tiếng: Đây cũng không phải ruột thừa bình thường.

Hoàn toàn chính xác, đây chính là viêm ruột thừa mủ hoại tử

Nguyên nhân là vì chủ nhân của ruột thừa này ăn bậy đồ vật, uống rượu, phản kháng cách mạng, cố gắng trưởng thành quái ruột thừa hi hữu

Y tá cười cười, lại bưng trở về.

Những vật này, nàng sớm đã mây trôi nước chảy, thậm chí có đôi khi còn ngồi bên cạnh nó ăn cơm, không ảnh hưởng chút nào

Trần Bỉnh Sinh nói ra: "Đưa đến khoa giải phẫu bệnh làm bệnh kiểm."

Tiểu y tá gật đầu rời đi.

Mà vị đại ca này tựa hồ thuốc tê sắp hết tác dụng, đầu óc rất linh hoạt: "Bác sĩ, cái bụng của bị gây tê, theo lý thuyết dạ dày cũng bị gây tê chứ? Làm sao vừa rồi trông thấy món đồ kia ta lại muốn ói? Còn có cảm giác buồn nôn?"

Trần Thương cảm thấy vị đại ca này đưa ra một vấn đề rất có chiều sâu

Dạ dày bị gây tê làm sao lại buồn nôn? Tốt có triết lý

Trần Bỉnh Sinh cười ha ha một tiếng: "Buồn nôn của ngươi! Là bệnh trong lòng!"

Y tá trong phòng phẫu thuật triệt để nhịn không được, trực tiếp cười phun

Liền Trần Thương cũng cười ha ha.

Vị lão ca này gãi đầu một cái: "Có đạo lý!"

Tựa hồ thuốc tê còn chưa hết tác dụng, còn chưa kịp phản ứng đã bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, đưa đến phòng bệnh.

Gây tê sư Lưu Kiện đi tới, trông thấy Trần Thương kết thúc phẫu thuật, cười cười: "Lần thứ nhất mổ chính, cảm giác thế nào?"

Trần Thương thở dài: "Không có khoái cảm mổ chính!"

Lưu Kiện sững sờ: "Mổ chính có khoái cảm gì?"

Trần Thương: "Để phụ tá trợ thủ a? Trần lão đại với tư cách người trợ thủ đầu tiên trong đời ta, không để ý ta tí nào, chớ nói chi là trợ thủ."

Lưu Kiện lập tức im lặng: "Tiểu tử ngươi, được tiện nghi khoe mẽ? Để Trần Bỉnh Sinh làm trợ thủ cho ngươi? Gan ngươi to thật a?"

Trần Thương cười, hắn cũng chỉ đùa một chút.

Cùng Trần lão đại kết bạn ra khỏi phòng phẫu thuật, trong lúc rửa tay, nhân lúc không có ai, Trần Bỉnh Sinh nhịn không được nhả rãnh nói: "Ngươi trở về cố gắng luyện khâu lại, cái vết mổ kia là cái quái gì, đúng là mẹ nó xấu, trước mọi người ta cũng không tiện nói, nói ra thật làm ta mất mặt!"

Trần Thương cười cười xấu hổ.

【Đinh! Cao cấp NPC Trần Bỉnh Sinh tuyên bố nhiệm vụ: Tăng đẳng cấp khâu lại đến cao cấp! Ban thưởng: 1 điểm kỹ năng.】

Trần Thương vui mừng

Còn có chuyện tốt bực này?

Khâu lại vết thương ngoài da: Trung cấp: 1679/ 2000.

Mấy ngày nay thêm chút sức, trọng điểm tăng lên một cái, hiện tại sử dụng điểm kỹ năng có chút lãng phí, qua một thời gian ngắn lại nói.

Bất quá điểm kỹ năng có tác dụng gì?

Trần Thương tương đối hiếu kỳ.

【Đinh! Đẳng cấp kỹ năng từ sơ cấp đến trung cấp yêu cầu 1 điểm kỹ năng, trung cấp đến cao cấp yêu cầu 2 điểm kỹ năng, cao cấp đến đại sư cấp

yêu cầu 4 điểm kỹ năng, đại sư cấp đến hoàn mỹ cấp yêu cầu 8 điểm kỹ năng! 】

Trần Thương nhẹ gật đầu, thì ra là thế

Điểm kỹ năng là dùng để tăng lên đẳng cấp kỹ năng.

Chính mình chỉ có 1 điểm kỹ năng quý giá, tốt nhất là giữ lại đi.

Vừa giữa trưa, thu hoạch tương đối khá.

【Đinh! Nhiệm vụ NPC Trần Bỉnh Sinh tuyên bố hoàn thành, hoàn thành hai ca phẫu thuật viêm ruột thừa, độ hoàn thành tốt đẹp. Thu hoạch được: Tâm đắc phẫu thuật ruột thừa của Trần Bỉnh Sinh * 1】

Tâm đắc phẫu thuật ruột thừa của Trần lão đại?

Cái đồ chơi này dùng tốt sao?

Trần Thương điểm kích nhận lấy, lập tức liên tiếp tin tức bay vào trong đầu của mình.

Loạn nhập

Không thể nhịn

Bên trong tất cả đều là tràng cảnh máu thịt be bét, Tâm đắc phẫu thuật ruột thừa của Trần lão đại là kinh nghiệm mà hắn tích lũy qua mỗi một lần phẫu thuật.

Cuối cùng đến hóa thành cảm ngộ của lão Trần.

Trần Thương chậm rãi phẩm vị, dần dần những vật này trở thành đồ vật của Trần Thương.

Ở trong đầu hắn không ngừng tiêu hóa, hấp thu...

Dung hội...

【Đinh! Tiêu hóa hấp thu Tâm đắc phẫu thuật ruột thừa của Trần Bỉnh Sinh, thu hoạch được kinh nghiệm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa + 1000! 】

【Đinh! Thuật cắt bỏ ruột thừa của ngài tăng lên đến trung cấp: Thuật cắt bỏ ruột thừa: 300/ 2000 (trung cấp);】

Trần Thương vui mừng

Trực tiếp một ngàn điểm kinh nghiệm phẫu thuật ruột thừa, đây cũng quá phong phú đi

Sảng khoái

Lúc này, Trần Thương giống như là thăng hoa, cảm giác này thật là khéo, tuyệt không thể tả.

Trần lão đại, ngươi còn có tâm đắc sao?

Cho tới trưa, hai ca phẫu thuật thu hoạch 300 nguyên, cuộc sống này thật tươi đẹp.

Ai, nhiều tiền như vậy, xài như thế nào đây?

Cuộc sống của người có tiền chính là buồn tẻ như thế...

Lại không thú vị

Sau khi trở lại phòng, Trần Bỉnh Sinh vui vẻ về nhà ăn cơm, Trần Thương ngồi tại phòng trực ban cũng lười về nhà, vừa đi vừa về mệt mỏi, còn không dễ chịu bằng phòng trực ban này.

Lấy điện thoại ra, đặt thức ăn giao đến đi.

Nghĩ đến chính mình hôm nay kiếm tiền, Trần Thương quyết định ăn ngon một chút

Gần đây có một nhà mì thịt bò Lan Châu không tệ, Trần Thương trực tiếp điểm mở.

Chỉ là mì thịt bò Lan Châu quá ít thịt, mặc dù mùi vị không tệ, nhưng một bát mì sợi vậy mà chỉ có hai mảnh thịt

Nếu không...

Thêm một phần thịt bò? ? ?

Trần Thương bỗng nhiên manh động một cái ý nghĩ đáng sợ.

Nghĩ đến hôm nay thu nhập tới số hơn ba trăm khối ngoài ý muốn, Trần Thương cảm thấy lá gan mình có chút lớn.

Điểm mì thịt bò Lan Châu, cũng dám nghĩ nhiều muốn điểm thịt bò

Điểm một phần mì thịt bò, 12 khối tiền.

Chỉ là thêm một phần thịt bò yêu cầu thêm 3 khối tiền, Trần Thương cắn răng, tăng thêm mười phần

Ba mươi khối tiền, Trần đại nhân muốn hưởng thụ một lần ăn thịt bò thoải mái

Nghĩ đến vẻ mặt mắt trợn tròn cùng cúng bái của chủ quán, Trần Thương đập bàn tay vào miệng, sợ nước miếng phun ra.

Ai, cuộc sống của người có tiền chính là buồn tẻ như thế...

Ăn mì thịt bò cũng dám thêm mười phần thịt bò.

Đây chính là cuộc sống của người có tiền đi...

Lướt điện thoại một lát, xem một chút có tin tức gì mới hay không.

Bất tri bất giác nửa giờ trôi qua, thức ăn ngoài đưa đến, Trần Thương ánh mắt chờ đợi mở hộp ra, đắc ý đang muốn hưởng thụ khoái cảm ngoạm miếng thịt lớn, bỗng nhiên...

Bị một màn trước mắt sợ ngây người

Cái này...

Cái này là cái gọi là 30 khối tiền thịt bò sao?

Cái gọi là được ăn thịt bò thoái mái đây sao?

Trần Thương nhìn thấy mấy chục phiến thịt bò mỏng như cánh ve tung bay ở trên mặt, tản ra mùi thơm nhàn nhạt...

Cái này cũng liền hai mươi miếng?

Mà Trần Thương cảm giác những miếng thịt bò này chính mình một ngụm liền có thể ăn xong

Đây chính là ba mươi khối tiền thịt bò à...

Trần Thương muốn khóc.

Lão phu 30 khối tiền có thể mua một cân trở về chính mình nấu

Hít sâu một hơi, Trần Thương ngậm lấy nước mắt ăn xong một bát mì thịt bò đắt đỏ này.

Thua lỗ

Nhưng đột nhiên, ngay vào lúc này, Trần Thương bỗng nhiên phản ứng đến một việc

30 khối tiền thịt bò có hai mươi miếng, mỗi tô mì cũng chỉ có hai miếng

Cái này mang ý nghĩa, có thể chế mười bát mì thịt bò, một bát mì sợi mười hai nguyên, liền là một trăm hai mươi khối, nói cách khác chủ quán bằng vào 20 phiến thịt bò cái này có thể bán 120 khối

Mà bán hắn tô mỳ thịt bò này chỉ có 30 khối, nói cách khác

Chủ quán tổn thất 90 khối tiền

Chính mình mặc dù tổn thất 30 khối tiền.

Mà chủ quán cũng tổn thất Trần Thương chín mươi khối tiền

Cứ như vậy, chân tướng chỉ có một cái

Một đợt này, không thể tính là thất bại, nhiều nhất xem như lưỡng bại câu thương.

Ai...

Ta mẹ nó thật sự là một thiên tài

Mua một bát mì sợi đều phải đấu trí đấu dũng cùng chủ quán.

Trái tim mệt mỏi.

Ngày mai ăn bún thập cẩm cay đi...

Chương 8: Uy Lực Của Sắc Bén + 1

Sáng sớm hôm sau, Trần Thương đi vào phòng, cũng là hơn bảy giờ.

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày: Hôm nay hoàn thành 3 lần khâu ngoài da. Nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Kinh nghiệm khâu làn da + 30. Nhân dân tệ + 50 nguyên.】

Khâu?

Nghĩ đến hôm qua Trần lão đại nói mình khâu tương đối xấu, Trần Thương liền cảm giác có chút lúng túng.

Vì thế tối hôm qua, hắn còn tự thân lên mạng Baidu một phen để xem video của các bác sĩ thẩm mỹ, so ra mà nói, yêu cầu bác sĩ thẩm mỹ đối với kỹ thuật khâu cao hơn một chút, đặc biệt là những bác sĩ ngoại khoa da liễu.

Bất quá, xem nhưng video này vẫn không bằng tự mình động thủ, bởi vì nhìn một đêm, hắn phát hiện kinh nghiệm khâu chính mình vậy mà vẻn vẹn tăng lên tượng trưng mấy giờ.

Ngay khi Trần Thương ngẩn người, một tên y tá đi tới: "Bác sĩ Tiểu Trần, ngươi mau tới giúp một chút, bác sĩ Tần đang cãi vã với người bệnh!"

Trần Thương sững sờ, vội vàng theo y tá đi tới.

Chưa đến cửa vào phòng bệnh, Trần Thương đã nghe thấy bên trong cãi vã.

Đẩy cửa đi vào, trông thấy Tần Duyệt mang theo khẩu trang cầm chỉ khâu ở nơi đó chày cối.

Mà người bệnh là một đứa bé chỉ có ba tuổi, trên tay có một vết thương, hẳn là té lăn trên đất bị vật sắc bén quẹt làm bị thương

Lỗ hổng rất sâu, yêu cầu tiêm vào uốn ván, mà khâu vết thương, yêu cầu phải mau chóng.

Đứa nhỏ này khóc ầm ĩ, mà người nhà đứa bé càng là đau lòng vô cùng lo lắng: "Ngươi được hay không vậy? Không được có thể thay bác sĩ hay không, khâu một mũi mà tốn nhiều thời gian như vậy, tội nghiệm đứa nhỏ bao nhiêu!"

Tần Duyệt nghe xong không vui: "Ngươi có thể nói chuyện dễ nghe một chút không, chẳng lẽ ta không nóng nảy sao? Thế nhưng là đứa bé đau nhiều như vậy, đánh thuốc tê ngươi cũng không cho, kim khâu chính là khâu vào thịt, ngươi cho rằng là vải hả? Phía trên tất cả đều là lỗ lập tức có thể chui vào? Đây là thịt a, đại tỷ, có thể không đau sao?"

"Đứa bé nháo trò ta liền căn bản không có biện pháp hạ thủ, ngươi bảo ta làm sao khâu? Ngươi người này thật sự là có thể, đứa bé đau khóc oa oa, ngươi không cho đánh thuốc tê! Còn trách bác sĩ?"

Phụ nữ trung niên kia đỏ mặt: "Thuốc tê có thể tốt sao? Trên TV nói thuốc tê tác dụng tê liệt thần kinh đứa bé, đứa nhỏ này mới lớn bao nhiêu, ta không cho đánh thuốc tê, vạn nhất về sau có cái gì không tốt làm sao bây giờ? Chủ nhiệm các ngươi đâu? Ta muốn để chủ nhiệm các ngươi khâu! Tiểu bác sĩ ngươi, kỹ thuật không được nhất định phải tìm lý do khách quan!"

Tần Duyệt bị nói đều nhanh muốn bị khí cười.

Có một loại logic, gọi là logic bệnh thần kinh

Trần Thương đi tới: "Tốt, tốt, vị đại tỷ này, ngươi trước tỉnh táo một chút, hiện tại đứa bé khóc nhiều như vậy, chúng ta phải khâu lại trước, không thể như thế phơi đúng không? Chủ nhiệm chúng ta còn chưa lên ban, chờ đợi chung quy không phải là một biện pháp, ta đến khâu cho đứa bé, có được hay không?"

Sau khi nói xong, Trần Thương quay người liếc mắt ra hiệu cho y tá, để nàng lôi Tần Duyệt ra ngoài.

Trông thấy Trần Thương lớn lên coi như cũng đẹp trai, trọng yếu nhất chính là bác sĩ nam, đại tỷ này cũng không có tức giận như vậy.

Bất quá vẫn là linh tinh lải nhải nhắc tới vài câu: "Cái gì tố chất!"

Trần Thương thở dài: "Đại tỷ, ngươi hơi vỗ đứa nhỏ này, để ta tới khâu, nhưng là... Không đánh thuốc tê khẳng định sẽ hơi đau một điểm, ngươi đè đứa bé lại đừng lộn xộn."

Nói xong, Trần Thương lấy ra túi khâu.

Kim khâu bên trong đều là mang theo chỉ, vì lẽ đó cũng đã giảm bớt đi không ít phiền phức.

Khâu cho trẻ nhỏ là một công việc mười phần khó khăn

Làn da là nơi thần kinh phân bố rất dày đặc, đứa bé cũng rất mẫn cảm, trên tay càng là thần kinh mạch máu phong phú, vì lẽ đó rất dễ dàng loạn động

Vì lẽ đó, loại vết thương nhỏ này, chỉ cần khâu hai ba kim, nhất định phải chú ý không khâu loạn.

Tốc độ phải nhanh

Thế nhưng, khâu châm muốn tiến vào trong thịt, không chỉ cần phải khí lực, còn cần kim khâu sắc bén.

Hiện tại đối với kim khâu, kim truyền dịch, kim đâm xuyên, … cường độ đâm xuyên có máy kiểm tra chuyên môn kiểm trả lực đâm xuyên của các kim khâu.

Vấn đề này thuộc về trước mắt quốc tế đang không ngừng nghiên cứu

Không hề nghi ngờ chính là, lực đâm xuyên càng cao, độ khó khâu lại càng nhỏ, mà cứ như vậy, tính an toàn tăng lên, dễ dàng thao tác, tính năng tổng hợp liền sẽ tăng lên.

Bằng không, cơ thể vốn chính là chất liệu bền dẻo mười phần, độ khó lúc đầu ngươi châm đâm xuyên đi qua rất lớn, khả năng điều khiển kim khâu cũng không đủ.

Độ khó khâu cũng sẽ tăng lên nhiều

Đặc biệt là gặp phải đứa bé, làn da co dãn kém người già, cường độ cơ bắp chặt chẽ cao hơn người lao động chân tay, lực đâm xuyên của kim khâu phải yêu cầu cao hơn

Trần Thương lần nữa khử trùng cho đứa bé, cầm lấy kim khâu, trong lòng hơi một suy nghĩ, lập tức hạ thủ

Hơi vừa dùng lực, kim khâu nháy mắt tiến vào làn da

Tiếp theo, tại trong thịt ở giữa xuyên qua, Trần Thương cảm giác giống như xuyên qua đậu hũ

Nắm cỏ?

Nội tâm của hắn theo bản năng truyền đến một loại cảm giác chấn động

Sắc bén + 1 mang tới ảnh hưởng rõ ràng như vậy?

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng Trần Thương vẫn bất động thanh sắc nhanh chóng khâu, từ trong thịt rút ra, lần nữa đâm vào, một điểm trở ngại đều không có

Quá đơn giản

Mà đứa bé hoàn toàn chính xác còn tại khóc, nhưng không có làm ầm ĩ như trước nữa.

Trần Thương bỏ ra thời gian không đến 30 giây, đã hoàn thành ba mũi khâu.

Một cái kết lưu loát, để lần khâu này triệt để kết thúc công việc

Trần Thương nhìn mẹ đứa bé: "Ba ngày này, tận lực không được dính nước, một tuần sau đến thay băng, ta xem một chút có thể cắt chỉ hay không. Còn có vì an toàn, ta đề nghị nên tiêm theo một mũi chống uốn ván. Dù sao vết thương rất sâu, ta lo lắng nhiễm trùng!"

Mẹ đứa bé trông thấy Trần Thương khâu, đã quyết định nghe lời hắn nói

Bởi vì quá thuận lợi, quá trôi chảy

Vừa rồi nữ bác sĩ kia cầm lấy đầu châm muốn khâu rất khó

"Được rồi bác sĩ, ta nghe ngươi, đúng rồi... Ta lúc đến kiểm tra lại tìm ngươi được không?" Trong mắt nữ tử tràn đầy chờ mong.

Trần Thương cười gật đầu: "Được rồi!"

Kỳ thật, người này cũng không có ác ý, cũng là vì muốn tốt cho đứa bé, thương con sốt ruột, khó tránh khỏi kích động.

Đứa bé kia bĩu môi, vẫn rất đau, dù sao không đánh thuốc tê đừng nói đứa bé, cho dù người lớn cũng không chịu nổi, thật không biết người này là thế nào muốn, trong mắt tiểu hài nhi đều là nước mắt, một cái tay lơ lửng giữa không trung không biết làm sao: "Tạ ơn thúc thúc."

Trần Thương lập tức cười, đứa nhỏ này rất lễ phép.

【Đinh! Khâu làn da hoàn thành (1/ 3), thu hoạch được kinh nghiệm khâu + 10, nhân dân tệ + 10, kinh nghiệm + 10; 】

Nhìn hai người rời đi, Trần Thương lại rơi vào trầm tư.

【Sắc bén + 1! 】

Thuộc tính này cũng quá biến thái đi?

Bình thường hắn thường xuyên khâu, thế nhưng cùng lần này căn bản là hai loại cảm giác.

Hắn cảm giác hôm nay, khi cây kim xuyên qua làn da cùng bắp thịt, loại lực cản kia rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Thông suốt?

Khâu là việc cần kỹ thuật

Bởi vì ngươi muốn thuần thục nắm giữ lực cản khác biệt khi cây kim tiến vào cơ thể, sau đó lựa chọn vị trí khâu tốt nhất, cuối cùng đạt thành mục đích khâu.

Loại cảm giác này, không có mười năm hai mươi năm rất khó luyện ra.

Có rất nhiều loại khâu, tỉ như: Khâu làn da, khâu dây chằng, khâu da thịt, nối lại mạch máu...

Để có thể khâu một loại khâu tốt, đều cần nắm chắc vô số lần chất liệu khác biệt.

Nếu quả thật giống trong tiểu thuyết nói nhất pháp thông thì tốt

Nhưng là...

Giờ này khắc này

Mà Trần Thương cảm giác, với hắn mà nói, độ khó của việc khâu đã giảm bớt rất nhiều

Chương 9: Nhiệm Vụ Của NPC Cao Cấp

Trở lại văn phòng, Tần Duyệt ngồi ở chỗ đó tựa hồ đang hờn dỗi.

Trần Thương cười cười: "Làm sao? Còn tức giận hả? Người ta cũng là vì quá quan tâm con cái cho nên mới như vậy."

Tần Duyệt nguýt Trần Thương một cái, chu miệng nhỏ: "Còn nha? Tên phản đồ nhà ngươi, ngươi đứng về phe ai? Phản đồ!"

Trần Thương cười ha ha một tiếng: "Ta đương nhiên là hướng về phía đại hoa khôi Tần Duyệt của chúng ta rồi!"

"Nhưng mà ngươi đến bệnh viện cũng đã lâu như vậy, lúc đầu cấp cứu thị thị phi phi cũng nhiều, còn không có quen sao? Mà nhắc đến cấp cứu, ngươi quên lão chủ nhiệm nói như thế nào rồi sao?"

"Lúc cấp cứu, ngươi phải đem tôn nghiêm, yêu thích, tính cách của mình... đều ném qua một bên, ngươi ghi nhớ ngươi chính là một bác sĩ là được rồi! Chức trách công việc của ngươi là trị bệnh cứu người." Tần Duyệt thở dài, Trần Thương nói tiếp.

Sau khi nói xong, Tần Duyệt vẫn còn có chút rầu rĩ không vui: "Thế nhưng là... Ta vẫn là cảm thấy dựa vào cái gì? Ta học năm năm đại học chính quy, làm nghiên cứu sinh ba năm, đến đây lại bị chuyển đi khoa khác, ta dựa vào cái gì phải chịu đựng sắc mặt người khác chứ? Ai không phải cha sinh mẹ dưỡng, ai không phải cục cưng quý giá của nhà người đó! Ta nỗ lực nhiều như vậy, muốn nhận được nhiều tôn nghiêm một chút cũng không được sao?"

Trần Thương không có nói tiếp, đây là sự thật.

Tần Duyệt nói tiếp: "Có đôi khi, ta đã cảm thấy cái này thế giới rất không công bằng, ta ưu tú, cố gắng nhiều hơn bọn hắn, ta nỗ lực học nhiều năm như vậy, nỗ lực nhiều như vậy, ta học nhiều năm như vậy ra trường đi làm một tháng được hơn 3000 tiền lương, ta cũng sắp 30, còn không thể tự lập, nhắc đến những người khác, là bạn học cao trung với ta, sau khi tốt nghiệp đại học tìm một việc làm, hiện tại cũng thuộc tầng lớp trung lưu, tiền lương một tháng hơn một vạn, mang túi xách hàng hiệu, thỉnh thoảng còn có thể đi du lịch nước ngoài."

"Còn ta thì sao? 3000 khối tiền đủ làm gì? Nếu không phải là bởi vì loay hoay không có thời gian dạo phố dùng tiền, ta đoán chừng đã chết đói!"

Trần Thương nghe đến đó, nhịn không được bật cười.

Hoàn toàn chính xác, cái nghề bác sĩ này thật đúng là như thế, không quản ngươi kiếm tiền nhiều hay không, dù sao cũng không có thời gian dùng tiền, lại thêm Tần Duyệt còn đang trong thời gian bồi dưỡng lý luận, tự nhiên là không có tiền thưởng.

Sau khi Tần Duyệt than thở một phen, các bác sĩ trong khoa lục tục ngo ngoe tới, Trần Bỉnh Sinh nghe thấy Tần Duyệt than thở, lập tức cười: "Tiểu Tần a? Nếu ta là ngươi, lớn lên nghiện 2D như ngươi, ta sẽ tìm một người giàu có rồi gả cho hắn, sau đó đi một cái viện dưỡng lão khoa, nhàn nhã sống qua ngày."

An Ngạn Quân mặc dù không thích nói cười, cũng đã nói câu: "Tán thành."

Tần Duyệt cười cười: "Trần lão sư, An lão sư, các ngươi đã tới."

"Vừa rồi chỉ là khó chịu trong lòng ta, nói ra thật thống khoái, kỳ thật ta cảm thấy cấp cứu cũng rất tốt, mỗi ngày cứu tính mạng nhiều người như vậy, ta cảm giác tối thiểu công việc của ta vẫn có giá trị và có ý nghĩa!"

Lúc này, bác sĩ Thạch Na cấp trên của Tần Duyệt đi đến: "U, náo nhiệt như vậy? Thảo luận cái gì đấy? Tiểu Tần, tối hôm qua bệnh nhân có chuyện gì không?"

Tần Duyệt thè lưỡi với Trần Thương, liền vội vàng đứng lên báo cáo: "Lão sư, tối hôm qua gió êm sóng lặng!"

Chủ nhiệm khoa cấp cứu gọi Lý Bảo Sơn, sau khi đến, nhìn thấy đám người: "Trước giao ban, giao ban xong, họp chơ luôn à."

Khoa cấp cứu trừ Lý Bảo Sơn, có 12 bác sĩ, phân sáu tổ, một bác sĩ cấp trên hướng dẫn một bác sĩ cấp dưới, ba tổ nội khoa, ba tổ ngoại khoa, cũng là an bài hợp lý.

Thời điểm giao ban, hơn ba mươi người y tá, mười bác sĩ, tràn đầy một phòng toàn người.

Tối hôm qua không có tình huống gì đặc biệt, sau khi xử lý bác cáo tình huống tối hôm qua của bác sĩ trực ca đêm, cùng với bệnh nhân mới nhập viện.

Lý Bảo Sơn nhìn đám người nói ra: "Năm na, kỉ niệm ngày thành lập bệnh viện, lãnh đạo bệnh viện quyết định giải quyết một nhóm vấn đề hợp đồng khoa cho nhân viên, khoa cấp cứu chúng ta là là khoa có nhiều nhân viên hợp đồng khoa nhất bệnh viện, có 6 y tá, 3 bác sĩ."

"Mọi người bình thường công tác đều rất cố gắng, ta thấy ở trong mắt, nhưng là... Lần khảo hạch này không phải ta quyết định, là bệnh viện thống

nhất tổ chức, cái này yêu cầu mọi người nhất định phải cố gắng thật tốt tranh thủ một cái, khoa chúng ta có 3 bác sĩ: Tổ ngoại khoa: Trần Thương, Vương Dũng; Tổ nội khoa: Hồ Đào, Triệu Thành Khải; lần khảo hạch này là kiểm tra ngầm, mời đều là chuyên gia ngoại viện tới, mọi người phải chuẩn bị cẩn thận."

"Có ý gì? Khảo hạch lần này không phải là thi tập trung, mà là có một tiểu đội chuyên môn khảo sát, kiểm tra trình độ kỹ thuật, hiệu suất công tác, thái độ phục vụ của ngươi để tổng hợp ra điểm, khả năng khi ngươi nhận bệnh nhân, bọn hắn sẽ thông qua camera quan sát, cũng có khả năng khi ngươi xử lý người bệnh, bọn hắn cũng đang quan sát, thậm chí là giải phẫu thời điểm cũng là như thế, hôm nay, ta chỉ đề tỉnh mọi người một câu, còn về thời gian, hẳn là đầu tháng sau."

"Ta hi vọng tất cả mọi người có thể thuận lợi giải quyết vấn đề hợp đồng này, tốt, giải tán."

Tin tức này có chút rung động

"Điều tra ngầm? Đây cũng quá thần bí?"

"Ừm, ai nói không phải chứ!"

Tin tức này đối với mọi người thật ra có chút rung động, nhưng như vậy cũng tốt, tối thiểu công bằng một chút.

Mà nghe vào trong tai Trần Thương cũng không giống vậy

【Đinh! NPC cao cấp Lý Bảo Sơn tuyên bố nhiệm vụ: Thông qua khảo hạch, trở thành nhân viên chính thức của khoa, ký tên hợp đồng, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Thu hoạch được một kỹ năng ngẫu nhiên của Lý Bảo Sơn! 】

Lập tức hai mắt Trần Thương sáng lên

Kỹ năng của Lý chủ nhiệm

Đây cũng quá thoải mái a?

Dựa theo đẳng cấp, Lý chủ nhiệm thế nhưng là đại Boss hơn tám mươi cấp

Tùy tiện bạo một trang bị đều hẳn là màu tím, bạo cái sách kỹ năng cũng chí ít hẳn là cao cấp đi

Dù sao...

Lý Bảo Sơn, đường đường là danh y tỉnh Đông Dương, theo nghề thuốc mấy chục năm qua, từ đầu đến cuối ngày nào cũng vậy, lần lượt làm việc cho nhiều bệnh viện, giải phẫu hơn một vạn ca, chịu đủ khen ngợi, đã có trái tim nhân từ hành y cứu người tích đức, lại không thiếu kỹ năng y học

tinh xảo, năm nay 57 tuổi, chính là phó hội trưởng hội cấp cứu y học Đông Dương, phó hội trưởng hội y học ngoại khoa Đông Dương.

Lý chủ nhiệm thế nhưng là đại lão

Trần Thương nhìn dấu chấm hỏi trên đầu Lý chủ nhiệm, tràn đầy hướng tới.

Trên người Lý chủ nhiệm tùy ý rơi một điểm cặn bã đều đủ chính mình ăn.

Không được

Chính mình gần nhất phải nắm chắc thời gian, bỏ ra nhiều công sức một chút, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên trông thấy Tần Duyệt nhìn mình chằm chằm.

Lập tức, trong lòng sinh cảnh giác

Tiểu bà nương này sẽ không coi trọng lão phu chứ?

Không được, phải kiểm tra xem thực hư thế nào

【Tần Duyệt, một bác sĩ chuyên khoa cấp cứu, thích càu nhàu, yêu xem Anime; độ thiện cảm: 16! 】

Trần Thương lúng túng.

Thiện cảm 16 điểm?

Được rồi, lão phu trách oan ngươi, tự mình đa tình.

Trần Thương hít sâu một hơi.

Buổi sáng công tác vẫn là kiểm tra phòng viết bệnh lịch, Trần lão đại: "Buổi sáng có một ca giải phẫu, ngươi đi cùng khâu lại đi."

Trần Thương sững sờ: "Chỉ bảo ta khâu lại sao? Lão đại, ta cảm thấy ngươi đối với thực lực của ta còn phải xem xét kỹ lại một chút a!"

Không sai, Trần Thương cảm giác chính mình bành trướng

Trần Bỉnh Sinh sửng sốt một chút, tiện tay đập bệnh án tới trước ngực Trần Thương: "Đến, ca bệnh cho ngươi, ngươi tới làm!"

Trần Thương hài lòng cười một tiếng, này mới đúng mà

Sau đó mở ra bệnh lịch bản: "Phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày..."

Sau khi nhìn thấy mấy chứ này, Trần Thương thở dài, ai

Đây không phải khi dễ người sao?

Sau đó, hắn hít sâu một hơi

"Đồng chí Trần Bỉnh Sinh, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo, mấy năm sau, ta cũng có thể làm..."

Trần Bỉnh Sinh trừng mắt hổ một cái: "Cút! Viết bệnh lịch đi!"

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng khép bệnh án lại: "Đúng vậy! Lão đại, ta cảm thấy ta vẫn là nghe ngài an bài, học tập khâu lại thật tốt."

Chương 10: Phát Động Nhiệm Vụ Trung Cấp

Phát Động Nhiệm Vụ Trung Cấp

Ca phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày ngày hôm nay, cũng không phải một mình Trần Bỉnh Sinh làm, mà là mời bác sĩ ngoại khoa Trương Chí Tân làm cùng.

Trương Chí Tân cùng Trần Bỉnh Sinh là bạn học cũ, sau khi tốt nghiệp thì cùng nhau đi vào Tỉnh Nhị Viện, bất quá một người đi theo ngoại khoa, một người lại ở phòng cấp cứu.

Mặc dù vậy, chuyện này cũng không ảnh hưởng hai người hợp tác, thường xuyên mời lẫn nhau tham gia phẫu thuật.

Thứ nhất là bởi vì phẫu thuật cấp cứu tương đối phức tạp, cái gì cũng làm, chỉ một người ngoại khoa phẫu thuật rất khó hoàn thành, nên phải mời bác sĩ phòng ban khác phối hợp hoàn thành.

Hôm nay, ca phẫu thuật này chính là như thế.

Ca phẫu thuật hôm nay là phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày, cũng được gọi là cắt bỏ đầy đủ dạ dày.

Phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày kỳ thật cũng không phải chỉ đơn giản là cắt bỏ, có khác biết rất lướn khi cắt bỏ ruột thừa.

Chủ yếu phân thành ba bước

Bước một là tách li dạ dày với ruột non.

Bước tiếp theo là cắt đứt tá tràng, sau đó cắt đứt dạ dày.

Cuối cùng là nối thực quản trực tiếp với ruột non.

Đương nhiên, độ khó khi thực hiện khẳng định sẽ khó hơn lý thuyết rất nhiều.

Trần Thương với tư cách chân chạy vặt, công việc chủ yếu cũng rất rõ ràng

Ngoéo tay thắt nút, hút dịch cầm máu;

Lưu tu phách mã, rửa sạch dụng cụ.

Nha! Hợp vần như vậy?

Ai... Lão phu nhất định là bị y học trì hoãn thi nhân.

Dù sao Lỗ Tấn, Quách Mạt Nhược, Đỗ Phủ, Băng Tâm nữ sĩ, Tất Thục Mẫn nữ sĩ, … rất nhiều ví dụ nói cho chúng ta biết, học y không thành còn có thể đổi nghề theo văn.

Dù sao lão tổ tông cũng đã nói một câu: Tú tài học y, trong lồng buồn cười

Ngược lại đạo lý này cũng không phải là không chính xác.

Chính mình thực sự là thiên phú có hạn, bằng không hiện tại khẳng định đã đi tìm nương tựa đám người La Đại Hữu, Phí Tường, Vương Lực Hoành, Mao Bất Dịch, những người này đều là sau khi tốt nghiệp Đại học Y, vứt bỏ nghề Y trở thành đại biểu.

Ai...

Xem ra học y đều là thiên tài.

Trương Chí Tân học chính là bác sĩ ngoại khoa, thế nhưng giữa đường xuất gia thi một cái chứng nhận bác sĩ thẩm mỹ, nghe nói ở bên ngoài hùn vốn với người khác mở một phòng phẫu thuật chỉnh hình tư nhân, bình thường chủ yếu phẫu thuật mắt hai mí, sửa lông mày, chỉnh mắt, đánh một chút cái gì gò má, nghe nói một ngày thu rất nhiều tiền

Phẫu thuật sắp bắt đầu.

Trần Thương đối với loại phẫu thuật này không phải hoàn toàn hiểu rõ, vì lẽ đó chỉ có thể ở một bên yên lặng học tập.

Mà thật ra là đang dùng con mắt sáng lấp lánh như biết nói chuyện nhìn chằm chằm Trương Chí Tân

Không phải là bởi vì cái khác

Chỉ là muốn ăn hôi được một điểm kỹ năng...

【Người mới của phòng phẫu thuật: Có xác suất một phần trăm học tập kỹ năng của người khác! 】

Trần Thương cảm giác chính mình hẳn là nên tạo mối quan hệ thật tốt, học một chút kỹ thuật bác sĩ thẩm mỹ, không vì cái gì khác, về sau còn giúp cho bạn gái cắt mắt hai mí không cần tốn tiền

Phẫu thuật đã bắt đầu

Lúc này, đầu tiên cần phải làm là mở bụng kiểm tra

Cắt ra một đường trên bụng bệnh nhân, Trần Bỉnh Sinh mổ chính.

Từng tầng mở ra, sau khi mở phúc mạc ra, bắt đầu dò xét

Trần Bỉnh Sinh thận trọng quan sát, mà Trương Chí Tân thì hỗ trợ.

Trần Bỉnh Sinh: "Thận không ứ nước, gan, túi mật, tuyến tụy, lá lách, ruột non cùng ruột già không thấy dị thường!"

"Thành dạ dày bóng loáng, cường độ phù thũng thấp, dạ dày thể rõ ràng tăng lớn, hạch bạch huyết xung quanh dạ dày không sưng to lên, chỗ uốn cong nhỏ của dạ dày gần thực quản có một vết loét 2-1- 0.5cm, tính chất hơi cứng, hơi dính liền với túi mật, ban ngấn cục bộ hình thành, co quắp gây

nên thực quản bị ép chặt đường kính 0.5cm, dài 2cm, liên luỵ tá tràng, từ những điều trên chẩn đoán là viêm loét dạ dày dẫn đến chèn ép tắt nghẽn thực quản, cần phải cắt bỏ phần lớn dạ dày sau đó nối lại!"

(Phù thũng: sưng phù nề gây ra bởi chất lỏng dư thừa bị mắc kẹt trong các mô của cơ thể).

(Hạch bạch huyết hay hạch lympho: một trong vô số các cấu trúc trơn, hình bầu dục dẹp, rải rác dọc theo các mạch bạch huyết, là một phần của hệ bạch huyết).

Trương Chí Tân gật đầu: "Tốt!"

Trần Thương: "Trần lão đại ngưu bức!"

Y tá Tần Nhạc Nhạc:...

Y tá B:...

Trần Bỉnh Sinh không những tố dưỡng chuyên nghiệp mà còn rất lợi hại, loại phẫu thuật này cũng thường xuyên làm, tự nhiên không có áp lực quá lớn.

Nhưng vẫn trừng mắt liếc Trần Thương: "Lần sau ta sẽ không gọi bác sĩ Trương, để cho ngươi làm hạ thủ giúp ta, lần này ngươi cố gắng nhìn cho tốt."

Trương Chí Tân thở dài: "Chê ta chia tiền đúng không? A! Nam nhân!"

Kỳ thật, trong phòng phẫu thuật cũng không phải nghiêm túc như trong tưởng tượng, thường xuyên sẽ nói đùa một chút làm cho không khí bớt căn thẳng.

Hơn nữa, với hoàn cảnh phong bế hoàn toàn, phòng phẫu thuật vĩnh viễn là nơi tin tức bát quái hội tụ

Mà phòng phẫu thuật phụ khoa tức thì được xưng là bệnh viện bát quái vương

Từ con của ai đó là người thế nào, cho đến bác sĩ cùng y tá nào có quan hệ không rõ ràng, thậm chí còn có cả lãnh đạo nào đó cùng với y tá nào đó có quan hệ không rõ ràng.

...

Trần Thương mới vừa rồi là thật cảm khái Trần lão đại ngưu bức, liên tiếp nói ra những thuật ngữ chuyên nghiệp, bức cách cao không chỉ một điểm

Nhưng mà...

Tại trong mắt Trần Thương chính là một loại trạng thái khác, nếu như lời nói mới rồi là Trần Thương đang nói, có thể là thế này:

"【Gan】, 【Túi mật】, 【Tuyến tụy】, 【Lá lách】, 【Ruột non】 màu xanh không khác thường, 【Dạ dày】 là quái chữ đỏ, nguyên nhân là phần dưới dạ dày phát hiện chữ đỏ! 【Viêm loét Dạ dày gây nên Thực quản tắt nghẽn: quái loét Dạ dày lv39, quái vật bình thường, đặc điểm: Loét hơi dính với túi mật, ban ngấn cục bộ hình thành, co quắp gây nên đường kính Thực quản bị thu nhỏ lại, liên luỵ Tá tràng! Đề nghị: Cắt bỏ! 】 "

Chậc chậc, trông thấy quái cấp 39 sinh động ở nơi đó, trong mắt Trần Thương tràn đầy hưng phấn, dù sao đây chính là quái vật cao cấp, kinh nghiệm thật nhiều nha

Đáng tiếc, mình chỉ có thể nhìn một chút.

Nhưng Trần Thương nhìn rất chăm chú, mỗi một lần phẫu thuật đều là cơ hội học tập, Trần Thương cũng sẽ không từ bỏ một cơ hội học tập tốt như thế này được.

Đầu tiên là tách rời.

Dạ dày cũng không phải giống như bóng đèn treo ở trong bụng.

Chung quanh nó có các loại hệ màng, dây chằng, mạch máu, hệ thần kinh, phân bố như thế sẽ giúp cố định dạ dày trong ổ bụng, nếu không lúc ngươi ăn cơm đi mấy bước sẽ sa dạ dày.

Đầu tiên cần phải làm là tách rời, cũng là công việc cần yêu cầu kỹ thuật cùng kiên nhẫn nhiều nhất.

Trần Bỉnh Sinh cẩn thận từng li từng tí nhấc dạ dày lên, tại vị trí phía bên phải cắt bỏ dây chằng kết nối dạ dày với ruột non, sau đó xuôi theo mạch máu tách ra khu vực phía bên trái, cắt đứt dây chằng kết nối dạ dày với ruột non...

Phẫu thuật rất thuận lợi, phối hợp với Trương Chí Tân càng thêm thành thạo vô cùng.

...

Sau khi phẫu thuật hoàn tất, rửa sạch dụng cụ sau đó đóng bụng.

Trần Bỉnh Sinh trực tiếp đứng dậy, cho Trần Thương một ánh mắt: "Khâu lại."

Trần Thương cười lạnh một tiếng: Phàm nhân, thời điểm chứng kiến kỳ tích đã đến

Hôm nay sẽ để ngươi nhìn xem lão phu tiến bộ thế nào.

Trần Thương cầm lấy kim khâu đã được y tá xuyên chỉ qua, Trần Thương cầm lấy kim khâu thuần thục hơn hôm qua rất nhiều, hơn nữa, làn

da phần bụng vốn bằng phẳng, không có nhiều vết cong, nên kim khâu trong tay hắn nhẹ như cánh bướm, không ngừng tới lui trên bụng.

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương cảm giác sau khi có thuộc tính sắc bén + 1, khác nhau với lúc trước rất nhiều.

Không bao lâu, khâu lại đã hoàn thành.

Trần Bỉnh Sinh nhìn thoáng qua sau đó không khỏi sửng sốt một chút, hiếu kỳ nhìn chằm chằm Trần Thương: "Còn được."

Mà Trương Chí Tân lại cười: "Tiểu Trần a, tay này của ngươi thích hợp làm ngoại khoa! Kỹ thuật khâu lại rất không tệ, nhưng mà... Còn kém chút hỏa hầu, thiên phú là có, chỉ là kém chút kỹ thuật."

Bỗng nhiên, Trương Chí Tân quay người hỏi: "Tiểu Trần, ngày mai ngày mốt ngươi có đi làm không?"

Trần Thương quay người trông thấy trên đầu Trương Chí Tân hội tụ thành một cái dấu chấm hỏi

Có nhiệm vụ?

【Đinh! Ngài khâu lại đưa tới NPC trung cấp coi trọng, trò chuyện với hắn sẽ có khả năng thu hoạch được nhiệm vụ.】

* P/s: Trong chương này từ chuyên ngành hơi nhiều, dù ta đã tham khảo khá nhiều tài liệu nhưng vẫn không thể tránh khỏi sai sót, các đạo hữu đọc xong thấy sai ở đâu thì để lại bình luận để ta sửa chữa. Cảm ơn các đạo hữu đã quan tâm đến truyện.

Chương 11: Phó Bản Cày Tiền

Hai mắt Trần Thương sáng lên, Trương Chí Tân có nhiệm vụ muốn tuyên bố cho mình

Ngày mai là thứ bảy, sẽ là nhiệm vụ gì đây?

Hiện tại phải làm gì?

Liếm chó

Không sai

Nhưng phải liếm thế nào?

Phải liếm thật tốt! Liếm đầy đủ phương vị, nhiều góc độ, không góc chết...

Trần Thương vội vàng nói: "Không có chuyện gì, ngày mai ta vừa vặn nghỉ ngơi, Trương lão sư có gì cần hỗ trợ sao?"

Trương Chí Tân cười cười: "Ừm, có một chút chuyện, ngày mai ngày mốt phòng khám tư của ta có mấy ca phẫu thuật, đoán chừng cần một người giúp đỡ, ta xem tiểu tử ngươi cơ sở rất tốt, tới giúp đỡ chút? Bao ăn, một ngày 300!"

Trần Thương trừng to mắt: "Trần lão đại, ngươi xem đi? Thế nào là rộng lượng, cái gì gọi là ông chủ! Rộng lượng phải như ông chủ Trương đây!"

Trần Bỉnh Sinh cười lạnh một tiếng: "Ngươi cái đồ vong ân phụ nghĩa thấy tiền sáng mắt, tranh thủ thời gian cút đi!"

Trần Thương cười hắc hắc: "Lão đại, ngươi yên tâm, tấm lòng chân thành của ta đối với ngươi thề không đổi, sẽ không bởi vì tiền ít mà bán ngươi, ta cũng là muốn đi theo ông chủ Trương nếm thử hương vị nhà giàu, trở về ta sẽ dùng tiền kiếm được mang ngươi rửa chân đi."

Trong phòng phẫu thuật lần nữa lâm náo nhiệt.

【Đinh! NPC trung cấp Trương Chí Tân tuyên bố nhiệm vụ, nhiệm vụ yêu cầu là làm trợ thủ cho Trương Chí Tân hai ngày, hoàn thành ban thưởng: 1. Ban thưởng đặc biệt một hạng; 2. Nhân dân tệ + 1000; 】

Trần Thương nhìn thấy nhiệm vụ ban thưởng, không khỏi sửng sốt một chút

Ban thưởng đặc biệt là cái gì?

Mặc dù không biết là cái gì, nhưng 1000 nhân dân tệ thì hắn nhận biết a.

Khỏi cần phải nói, chỉ riêng 1000 khối tiền này đã đủ sức hấp dẫn, cũng đủ để cho Trần Thương luân hãm

Có câu hát kia như thế nào nhỉ?

Tiền của ngài như thủy triều, tiền như thủy triều đẩy ta tới chỗ ngươi

Đi sát đằng sau ~~

Tiền như thủy triều vây quanh ta và ngươi.

Ngày kế tiếp, mới sáng sớm Trần Thương đã đến địa chỉ Trương Chí Tân yêu cầu.

Nơi này chính là phòng làm việc của Trương Chí Tân cùng mấy người khác hợp tác mở, một viện phẫu thuật thẩm mỹ, quy mô không lớn, nhưng thiết bị đều đủ, các loại dụng cụ tân tiến, Trần Thương cũng không gọi nổi tên của chúng.

Bên trong có mấy nữ y tá đã bắt đầu bận trước bận sau chuẩn bị.

Không thể không nói, dáng vóc và khí chất của những y tá ở bệnh viện tư nhân đều tốt hơn bệnh viện công rất nhiều, hơn nữa quan trọng nhất chính là... đồng phục y tá ở đây được thiết kế quả thực thỏa mãn rất nhiều nam nhân, làm họ sinh ra ảo tưởng đối với y tá

Trần Thương âm thầm đánh giá max điểm... đồng thời cũng không khỏi cảm khái vạn phần

Chủ nghĩa tư bản ác bá, tiền tài mục nát chế độ...

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày: Phụ trợ hoàn thành 3 ca mắt thuật mở rộng mí mắt (phẫu thuật tạo mắt hai mí), thu hoạch được nhiệm vụ ban thưởng: 1. Kinh nghiệm + 100,2. Nhân dân tệ + 100; 】

Trần Thương hài lòng lựa chọn tiếp nhận.

Có tiền thật tốt

Một y tá mặc đồng phục màu hồng trông thấy Trần Thương tiến đến, tưởng rằng đến làm gì, đi lên hỏi: "Tiên sinh, tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Trần Thương lắc đầu, đang chuẩn bị trả lời thì lại trông thấy một chiếc xe dừng lại trước cửa

Trương Chí Tân từ trên xe bước xuống.

Ta dựa vào

Ông chủ Trương vậy mà đi Nissan

Nhìn chiếc Toyota Nissan bá khí dừng ở cửa ra vào, Trần Thương có chút không kịp đề phòng

Dù sao, đi làm ở bệnh viện, nào có lái xe xịn?

Mỗi một chiếc xe đều là phổ thông tầm mười hai mươi vạn, làm sao gặp qua loại xe khí phách mười phần cùng kiểu dáng này?

Đương nhiên, Trần Thương không phải không thấy qua việc đời, bãi đỗ xe ở bệnh viện không thiếu một chút xe sang trọng, ngay cả Rolls-Royce Trần Thương đều thấy.

Thế nhưng, nhìn Trương Chí Tân cao to từ trên chiếc Nissan bước xuống, Trần Thương vẫn còn có chút kinh ngạc.

Dù sao trước giờ, Trương Chí Tân biểu hiện rất khiêm tốn.

Ai, thực sự là...

Thật sự là có tiền a

Ghen tị a

Trương Chí Tân trông thấy Trần Thương, cười đi tới: "Đến đây, tới sớm như vậy."

Trần Thương nháy mắt hóa thân thân thành chó bắt đầu liếm: "Cái kia nhất định, chuyện mà ngài nhắc nhở, ta vẫn là phải cúc cung tận tụy."

Trương Chí Tân cười ha ha: "Tiểu tử ngươi!"

"Tiểu Lan, tìm cho bác sĩ Trần một chiếc áo blouse mới, hắn là người ta mời đến hỗ trợ. Đúng, giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là bác sĩ Trần cấp cứu ngoại khoa ở Tỉnh Nhị Viện, độc thân. Ha ha, mọi người phải nắm thật chắc cơ hội này a!"

Mấy nữ y tá ở sảnh vội vàng đứng lên cúi đầu: "Bác sĩ Trần tốt!"

Trần Thương tranh thủ thời gian che trái tim, bởi vì lúc các nàng khom lưng bại lộ hai ngọn đồi cao vút

Thật sâu

Chủ nghĩa tư bản vạn ác

Nhà tư bản mục nát

Thật hâm mộ...

Trương Chí Tân trông thấy một màn này, lập tức cười trêu ghẹo nói: "Thế nào? Xinh đẹp đúng không, đều là ta làm!"

Trần Thương sững sờ?

WTF?

Cái quỷ gì?

Mấy nữ tử kiêu ngạo đĩnh liễu đĩnh, Trần Thương cảm giác hô hấp của mình vừa rồi gấp rút mấy phần?

Cái này chẳng lẽ là cái gọi là:

Tự mình động thủ, ngực lớn đủ ăn?

Thật sự là còn được

Trần Thương chợt phát hiện chỗ tốt khi làm chỉnh hình bác sĩ, bạn gái cho ngươi, tùy tiện chỉnh, thích chỉnh cái gì thì chỉnh cái đó...

Ngươi chính là thích nam cũng có thể giúp ngươi chỉnh ra được

Đáng sợ

Ghen tị

Ghen ghét

Chờ mong

Mấy loại cảm xúc lộn xộn trong đầu Trần Thương, không ngừng đánh thẳng vào ranh giới cuối cùng của hắn.

Một cô gái có vẻ lớn nhất trong sảnh càng là cười cười, hai tay nâng ngực của mình lên: "Cái này của ta là thật!"

Trần Thương chạy trối chết.

Hắn đột nhiên cảm giác được hôm nay đi ra có chút quá mức qua loa.

Hơn nữa...

Trần lão bản trước khi ta ra cửa, có phải là quên căn dặn ta một câu: Chân núi nữ nhân là lão hổ, rất cuồng dã đấy

Lập tức, đại sảnh một mảnh oanh thanh yến ngữ, vui cười náo nhiệt.

Ai, bệnh viện tư nhân thật là tốt, không khí này... quần áo này... bộ ngực này...

Rất muốn gia nhập bọn hắn a

Nhất định rất ấm áp.

Đi theo Trương Chí Tân đến văn phòng bên cạnh, sau khi ngồi xuống, Trương Chí Tân nói ra: "Kỳ thật bác sĩ thẩm mỹ không có phức tạp ngươi nghĩ đâu, mà rất đơn giản, hôm nay ngươi sẽ giúp ta làm một chút chuyện nhỏ, cố gắng quan sát học một chút."

"Hơn nữa... Chúng ta cũng ăn ngay nói thật, nơi này không giống bệnh viện, tự mình lao động, tự mình kiếm tiền, trừ số tiền phải nộp lên cho công ty, còn lại đều là của mình."

"Lão Trần thật thích ngươi, không muốn để cho ngươi bởi vì nguyên nhân kinh tế mà về nhà, hắn cảm thấy ngươi còn là rất có trình độ, cho nên đã nhắc đến ngươi với ta, để ta giúp đỡ ngươi."

Trần Thương trợn tròn mắt

Thì ra là thế?

Trần lão đại còn là yêu ta.

Trần Thương vội vàng mỉm cười, chân thành nói ra: "Đa tạ Trương lão sư."

Trương Chí Tân cười cười: "Sau này, ngươi có rảnh rỗi liền trực tiếp tới, khoảng thời gian này chủ yếu học phẫu thuật mắt hai mí là chính, cố gắng học thật tốt, sau đó ta tìm người báo danh cho ngươi, thi một cái chứng nhận bác sĩ thẩm mỹ, đến lúc đó, cũng có thể hành nghề nhiều một chút."

"Hơn nữa trình độ của ngươi ta cũng biết, rất không tệ, cơ sở rất vững chắc, cái khác ta không thể cam đoan với ngươi, nhưng chỉ cần ngươi đến một ngày, không quản ngươi có làm phẫu thuật hay không, một ngày đều sẽ có lương cứng 300 khối tiền, về phần kiếm bao nhiêu, phải xem năng lực của ngươi, nếu ngươi có thể độc lập làm tốt phẫu thuật mắt hai mí, một ca phẫu thuật 5000 khối tiền, ta cho ngươi 1000 khối."

"Nơi này không phải mình ta làm chủ, vì lẽ đó phải chia tiền cho rất nhiều người, tăng thêm tiền đầu tư dụng cụ thiết bị rất lớn, phân cho ngươi 1000 khối tiền một ca đã là không ít, khách hàng ngươi cũng đừng lo lắng, ngươi cứ làm tốt việc mà bác sĩ nên làm là được."

Nói đến đây, Trương Chí Tân đứng dậy uống ngụm nước trà: "Đều là người một nhà, ngươi mau chóng vào tay đi, sau này khi ta tới, ta trực tiếp điện thoại cho ngươi, ngươi cố gắng tới, nhanh chóng quen thuộc. Nhanh chóng vào nghề!"

Trần Thương nghe thấy nhiều tiền như vậy đã bắt đầu mặt đỏ tía tai, máu huyết toàn thân đều hội tụ ở trên mặt

Rất có một loại kẻ sĩ chết vì tri kỷ, tư thế người nghèo liếm người có tiền

"Được rồi! Ông chủ Trương, cúc cung tận tụy, chết thì mới dừng!"

Trương Chí Tân phun một ngụm nước ra: "Tiểu tử ngươi, cũng đừng chết rồi, ngươi mà chết thật, lão Trần có thể sẽ bóp chết ta."

"Ta thật hoài nghi, đúng rồi... Tiểu Trần, ngươi cùng lão Trần đều họ Trần, có quan hệ gì sao?"

Trần Thương cẩn thận suy nghĩ thật lâu: "Không có quan hệ máu mủ, ta là nhóm máu O, hắn là nhóm máu A. Cũng không có quan hệ nam-nam không đứng đắn..."

Nói tới đây, Trần Thương có chút thấp thỏm hỏi: "Trương lão bản, ngài... Ăn dấm chua hả?"

Trương Chí Tân: "Phốc!"

Trương Chí Tân phun ra một ngụm tinh huyết, cái gì mà ta mẹ nó ăn dấm?

Chương 12: Cuồng Dã Đến Mức Khiến Hắn Cũng Cảm Thấy E Ngại

Lúc này, có một nữ y tá vào gõ cửa, hai người ngẩn đầu, Trần Thương phát hiện ra đó là cô gái vừa nãy nói chưa chỉnh sửa kia.

"Bác sĩ Trương, cô Tiền có hẹn trước ca thứ nhất làm mắt hai mí đã tới."

Trương Chí Tân gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua Trần Thương: "Được rồi, đi thôi tiểu tử, đừng nhìn nữa, tranh thủ thời gian làm việc!"

Trong lòng Trần Thương gào thét: Ta không nhìn, ta không có, ngươi nói mò! Ngươi nói xấu ta, vu oan ta

Cực kỳ không tình nguyện đi theo cô gái đó rời khỏi phòng...

Nguyên trang muội đẹp như hoa chọc cho trái tim hắn rung động.

Trần Thương lấy tay che tim: Ai da, đau quá

【Từ Nhu, nhân viên làm việc ở viện phẫu thuật chỉnh hình Chí Tân, dáng người nóng bỏng, nội tâm cuồng dã, nhắc nhở: Đẳng cấp quá cao, mời ngươi rời xa. Độ thiện cảm: 1.】

Trần Thương:...

Vóc người nóng bỏng, nội tâm cuồng dã?

Đây chẳng phải là thể loại ta tại mùa xuân buổi tối nằm mơ thấy hay sao?

Trần Thương vội vã lắc đầu.

Không được, không được, đẳng cấp quá cao, ta chống đỡ không được.

Tục ngữ nói đúng: Cuồng dã đến mức khiến hắn cảm thấy e ngại

Lại nói, sau này đều là đồng nghiệp, quan hệ quá gần

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài.

Hơn nữa...

Nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay Từ Nhu, Trần Thương lập tức thanh tỉnh.

Trần Thương a Trần Thương, ngươi là một tên nghèo, cóc ghẻ mà đòi ăn thịch thiên nga sao?

Nghĩ đến ví tiền của mình, Trần Thương nháy mắt khôi phục thanh minh.

Người a

Không nhìn số dư Alipay thì cũng không biết cái gì gọi là thanh tỉnh.

Có đôi khi, nghèo đều có tác dụng hơn bất cứ loại thuốc nào.

Nghèo! Có thể làm cho ngươi nháy mắt khôi phục lý tính, để ngươi nháy mắt tràn ngập động lực, để ngươi vứt bỏ tất cả ảo tưởng không thực tế, để ngươi khi đối mặt dụ hoặc tỉnh táo lại...

Không sai

Nghèo trị bách bệnh.

Nghèo trị lý tính.

Nha! Lại gieo vần, ta khẳng định mình thích hợp vứt bỏ y theo văn.

Ca phẫu thuật thứ nhất là cô Tiền chừng ba mươi tuổi, ăn mặc trung quy trung củ, được y tá dẫn theo đi vào phẫu thuật.

Người phụ nữ này có con mắt hẹp dài, cho người ta một loại cảm giác âm trầm... Hồ ly?

Không đúng...

Trần Thương không hình dung ra, thế nhưng nói chung là cho người ta cảm giác rất không thoải mái.

Đúng

Giống lá liễu

Bông nhiên Trần Thương trở nên kinh ngạc, mắt lá liễu, lông mày đậm không phải là để hình dung mỹ nữ sao? Hơn nữa mắt phượng cũng thật hết sức mê hoặc mới đúng chứ

Trần Thương dám cá, nhất định là người xưa hiểu lầm lá liễu.

Độ rộng cùng chiều dài của lá liễu phối hợp trên mặt người, không phải là mị nhãn như tơ sao?

Nếu con mắt thật có độ rộng cùng chiều dài như lá liễu, vậy thì chúc mừng ngươi, vì đó là rất xấu

Tỷ muội này cũng hẳn là chịu đủ "Mắt lá liễu " tra tấn, rốt cục nhịn không được đến đây làm sao?

Nếu là kéo mí mắt lên cao một chút, có lẽ có thể đổi mới một chút?

Trần Thương phát hiện, làm thẩm mỹ không chỉ phải có kỹ thuật chữa bệnh tinh xảo, còn nhất định phải có thẩm mỹ cực cao

Dù sao bác sĩ thẩm mỹ không chỉ có riêng là bác sĩ ngoại khoa, mà còn là một nhà thiết kế cùng nghệ thuật gia

Nghĩ tới đây, Trần Thương càng sùng bái Trương Chí Tân cao lớn uy vũ nhiều hơn?

Thế nhưng, sao hắn vẫn cảm thấy có chút vấn đề.

Cái tên cao lớn thô kệch lỗ mãng này sao có thể là nghệ thuật gia?

Hắn nhìn một chút tấm gương ở phía xa, so sánh một chút... Chính mình càng giống là một tên gồm cả đẹp trai + thẩm mỹ + nghệ thuật, vừa là một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ khéo tay + tinh xảo

Nhưng dù sao, đây cũng là lần đầu tiên Trần Thương tới đây, hắn cảm thấy mình nên điệu thấp, vì lẽ đó chỉ có thể giữ yên lặng.

Nữ tử cười khổ một tiếng: "Bác sĩ Trương, ta đây chính là đem tương lai của ta nhờ phúc trên người ngài!"

Trương Chí Tân ngẩn người, nói đùa gì vậy: "Ta... Chỉ phụ trách chữa trị, cũng không chịu trách nhiệm phục vụ quanh thân nha, ta cái này cắt mắt hai mí còn phải phụ trách kế hoạch kết hôn sinh con cho ngài, độ khó này có chút cao a!"

Cô Tiền cũng rất lạc quan, cười ha ha một tiếng: "Ngươi phải tin tưởng kỹ thuật của ngươi, nếu ngươi sửa lại, lỡ như không xinh đẹp thì làm sao bây giờ?"

Đám người phía sau cười cười.

Trương Chí Tân nghiêm túc nói: "Được rồi, không cần khẩn trương, ta phân tích cho ngươi một chút, tình huống của ngươi bây giờ tương đối thích hợp làm kiểu mở quạt, đây cũng là kiểu kinh điển nhất trong phẫu thuật mắt hai mí, chính là "Cặp mắt đào hoa", được tương đối nhiều cô gái trẻ tuổi yêu thích."

Nói đến đây, Trương Chí Tân cầm một quyển sách trên bàn, bên trong có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp: "Đặc điểm của kiểu mở quạt là bên trong hẹp bên ngoài rộng, tương đối thích hợp với tình huống của ngươi, người có khoảng cách giữa lông mày và con mắt vừa phải, mí mắt khá mỏng, sau khi phẫu thuật chiều ngang con mắt cùng cơ mặt hiện lên một góc độ nhất định, khóe mắt có chút nhấc lên, có cảm giác thần thái, thần khí."

"Hiện tại, con mắt của ngươi là thái bình, dài nhỏ, cho nên mục đích chúng ta phẫu thuật chính là căn cứ mắt của ngươi, tiến hành kéo mí mắt cho ngài, tạo thành tầng mí mắt đồng thời để khóe mắt của ngươi có chút giương lên, có độ cong nhất định, cứ như vậy, mới thật sự là mắt lá liễu, rất đẹp."

Trương Chí Tân giải thích có thể nói là để tinh thần cô Tiền phấn chấn, thông qua tấm gương, giống như nhìn thấy tương lai của mình.

Nếu như nói bệnh viện là cứu vớt sức khỏe bản thân, vậy thì bệnh viện chỉnh hình là nơi cứu vớt mỹ lệ

Một cái là nhu cầu cơ bản, một cái là truy cầu tinh thần.

Cô Tiền bỗng nhiên cười hỏi: "Bao nhiêu tiền vậy? Bác sĩ?"

Trương Chí Tân: "Tiền phẫu thuật là 6600, nhưng ngươi là Trương tỷ giới thiệu cho nên 5000 khối tiền là được rồi, nhưng sau này ngươi phải tuyên truyền ra ngoài nhiều về ta một chút."

Trong lòng cô Tiền tràn đầy vui vẻ, năm ngàn không nhiều.

Cổ nhân đều nói: Thanh xuân sống uổng không chỗ "Sửa", người già ngậm buồn gì cũng không

Cơ sở vật chất quyết định kiến trúc tầng trên, Trần Thương nhìn chính mình trong gương.

Ai... Cũng may phát hiện chính mình tiết kiệm được một khoảng tiền không phải sửa mặt

Chậc chậc chậc.

Đẹp trai cũng là bởi vì nghèo?

Nghe rất có logic a

Phòng phẫu thuật ở đây rất quy củ, so với Tỉnh Nhị Viện cũng không thua bao nhiêu, cái này thể hiện lực lượng vốn liếng là hùng hậu cỡ nào, hơn nữa thiết bị đều rất mới, vừa nhìn qua đã cho người ta cảm giác rất đắt.

Trương Chí Tân nói với Trần Thương: "Hôm nay sẽ có sáu ca mắt hai mí, hôm nay ngươi quan sát nhiều một chút! Ngày mai bắt đầu thực hành, ngươi cố gắng nhìn xem, lưu ý một chút các bước tiến hành."

Sau khi nói xong, hắn nhìn cô Tiền nói: "Chúng ta làm chính là chôn chỉ, không cắt, cho dù là chôn chỉ làm không được, ta cũng có thể thông qua cắt để đền bù chỗ không đủ, tiến hành sửa đổi."

Cô Tiền gật đầu: "Ừm ân, bác sĩ Trương, ta giao cho ngươi, tùy tiện làm, có điều... Ta sợ đau!"

Trương Chí Tân: %... $

Trương Chí Tân nhìn Trần Thương: "Chôn chỉ là thông qua phương thức khâu lại, trực tiếp chôn giấu sợi chị giữa làn da cùng mí mắt, làm cho làn da bên trên mí mắt dính liền với mí mắt, hình thành mắt hai mí. Mà ta thường dùng chính là phương pháp phẫu thuật khâu Vũ Tài, cũng chính là phương pháp chôn chỉ."

Không khác phẫu thuật bình thường nhiều lắm, sau khi khử trùng hai mắt, thì phủ khăn đã sát khuẩn lên.

Trương Chí Tân nhỏ giọng nói ra: "Ngươi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đừng lộn xộn, cũng đừng dùng sức, ta giúp ngươi vẽ ra đường chỉ mắt hai mí."

Trần Thương trông thấy Trương Chí Tân theo thứ tự từ ở bên trong, ở giữa, ở bên ngoài vẽ thành ba nhóm c~d, a~b, e~f, khoảng cách ước chừng

2 mm.

So với Trần Thương, y tá chuyên nghiệp hơn rất nhiều, đã chuẩn bị xong thuốc gây tê chuẩn bị tiêm vào.

Trương Chí Tân không cần phải nói, đã đưa tới.

"Chúng ta gây tê dùng chính là 2% Lidocaine và 0.75% Bupivacain, áp dụng thấm vào gây tê."

Lúc này, Trần Thương chợt phát hiện trước mắt lần nữa phát sinh biến hóa

Chương 13: Ban thưởng đặc thù

Trần Thương chợt phát hiện, màu sắc của 【mí mắt】 là màu vàng.

Màu vàng là có ý gì?

Hắn nhớ rõ.

Màu sắc của cơ quan nội tạng khỏe mạnh là màu xanh lá, mà ổ bệnh thì là màu đỏ, mà bây giờ lại xuất hiện màu vàng.

Màu vàng là có ý gì?

【Đinh! Màu vàng đại biểu là yêu cầu sửa chữa, khoảng cách với tình trạng hoàn mỹ còn chờ sau một bước cải thiện! 】

Trần Thương sững sờ.

Hóa ra như vậy

Tuy nhiên...

Thời điểm Trần Thương lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Tiền nữ sĩ, chợt phát hiện... 【khóe môi】, 【sống mũi】 đều mang một màu vàng.

Cái này tựa hồ mang ý nghĩa những chỗ này cần được tiến hành sửa đổi hoàn thiện?

Trần Thương âm thầm gật đầu, hóa ra là ý tứ này.

Hắn quay người, tâm niệm vừa động, nhìn một chút chính mình trong gương.

Hài lòng nhẹ gật đầu: Không sai, mình không có màu vàng, toàn thân trên dưới đều là màu xanh lá, quá hoàn mỹ

Còn được, còn được

Xanh lá... xanh lá... xanh lá?

Phi

Còn muốn màu xanh lá?

Bạn gái cũng đều không có, nghĩ hay thật

Chức năng này rất thực dụng, chỉ cần mình vừa động ý niệm sẽ xuất hiện, bình thường cũng không nhìn thấy, như thế là một cái kỹ năng không tệ.

Tiếp tục tiến hành phẫu thuật.

【Đinh! Mắt một mí phổ thông, một cái mắt một mí bị chủ nhân ghét bỏ, nó tồn tại ảnh hưởng tới mỹ quan của khuôn mặt, lv 15. Đề nghị: Cần được tiến hành sửa đổi, để con mắt càng xinh đẹp hơn. 】

Phẫu thuật không ngừng tiến hành

Chôn chỉ cũng không khó, chủ yếu là lựa chọn vị trí rất quan trọng, sau đó chỉ là quá trình khâu lại, chôn chỉ

Hiệu quả khâu quan hệ trực tiếp đến Phẫu thuật, hình dạng mí mắt sau phẫu thuật.

Trương Chí Tân rất cẩn thận

Hắn sử dụng chính là hai cái kim khâu, từ điểm a của diện kết mạc đâm vào, từ diện da tương ứng xuyên ra, một kim khác cũng như thế, từ diện kết mạc đâm vào xuyên qua 3 mm tại điểm b tương ứng, lại từ điểm xuyên ra xuyên dưới lớp nông ra điểm a

Đến một bước mấu chốt nhất

Buộc ga-rô

Buộc ga-rô khe hở, chôn chỉ giấu dưới da

Điểm thứ nhất xong

Trần Thương nhìn thấy nhẹ nhõm, thật ra mỗi một châm đều là tại phía trên mí mắt, không thể tùy ý, càng không thể chủ quan, thận trọng từng bước

Trần Thương phát hiện, đây thật ra là một việc kết hợp thể lực cùng tinh tế.

Sau đó chính là điểm khác.

Phẫu thuật kéo dài gần một giờ, Trương Chí Tân không nhúc nhích, theo trình tự làm xong.

Trần Thương thì cảm khái rất nhiều, tuy nhiên cũng có cảm giác đã làm một giờ.

Phẫu thuật hoàn tất

Hắn đem miếng đệm mắt bao trùm hai mí mắt

Nói với Tiền nữ sĩ: "Hôm nay dừng ở đây, ngày mai ta mở ra xem hiệu quả một chút, phẫu thuật rất thành công, ta thật hài lòng, hai ngày này để y tá giúp ngươi sát trùng sạch sẽ, ngươi đừng đụng vào, còn có thuốc kháng sinh nhỏ mắt, dùng một tuần!"

Tiền nữ sĩ gật đầu, bởi vì gây tê tại chỗ, căn bản không tính là cái gì.

Hơn nữa...

Trần Thương cảm thấy, việc này căn bản cũng không cần đến phòng phẫu thuật to lớn này...

Tại một phòng xử lý liền có thể làm xong

Bởi vì đi theo, Trần Thương cũng không có quá nhiều ban thưởng.

Nhưng mà, lại mở một cánh cửa cho Trần Thương.

Kỹ năng phẫu thuật, chỉ có ngươi tự mình đi làm mới có thể nắm giữ, ngươi nhìn bao nhiêu cũng không bằng làm một lần.

Tuy nhiên Trần Thương cũng mới vào nghề.

Cả ngày hôm nay tổng cộng làm 6,7 ca mắt hai mí, Trương Chí Tân cơ hồ là ngựa không ngừng vó, một ca làm xong, ca kế tiếp đều đã sớm hẹn trước.

Trần Thương cũng dần dần nhập vai, từ lúc mới bắt đầu không quen dần dần bắt đầu hỗ trợ ngoéo tay, có căn bản nhất định.

Để Trương Chí Tân không thể không nhìn với con mắt khác.

Giống như Trần Bỉnh Sinh nói, thiên phú ngoại khoa của Trần Thương thật sự không tệ, là một hạt giống tốt, hơn nữa, Trần Thương còn rất trẻ, chỉ có tầm hai mươi tuổi, đối với bác sĩ ngoại khoa mà nói, tuổi tác chính là mạch sống của nghề nghiệp

Vào nghề càng sớm càng tốt

Mệt nhọc một ngày, Trần Thương cũng không cảm thấy buồn tẻ, ngược lại hoàn toàn hưng phấn.

Phẫu thuật chỉnh hình cùng phẫu thuật ngoại khoa khác nhau ở chỗ tìm bệnh

Phẫu thuật ngoại khoa là phải tìm tới ổ bệnh tiến hành cắt bỏ

Mà phẫu thuật chỉnh hình thì là yêu cầu tìm tới vị trí không thích hợp, tiến hành sửa chữa.

Rất có ý tứ

Thời gian hai ngày, chớp mắt một cái liền qua đi.

Trần Thương cũng hoàn thành viên mãn nhiệm vụ của Trương Chí Tân.

Ngồi trong phòng làm việc, Trương Chí Tân lấy ra một phong thư, đưa tới: "Hai ngày này vất vả, có thông hiểu được gì không?"

Trần Thương từ chối, hắn cảm giác là mình không thể nhận.

Bởi vì hắn thấy rất rõ ràng, Trương Chí Tân cũng không phải là yêu cầu mình hỗ trợ, một mình hắn hoàn toàn có thể làm được.

Hắn là đang dìu dắt mình, bồi dưỡng mình, hoặc là nói rèn luyện mình.

Lòng tốt của người ta như vậy, Trần Thương tất nhiên sẽ không để ý.

Số tiền này, hắn không thể nhận.

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Được lợi rất nhiều, đa tạ ông chủ Trương dìu dắt! Nhưng mag... tiền này ta không thể nhận."

Trương Chí Tân bỗng nhiên đổi sắc mặt, nghiêm túc nhìn chằm chằm Trần Thương: "Ngươi cảm thấy ngươi làm việc không đáng tiền sao?"

Trần Thương sững sờ

Trương Chí Tân: "Ngươi là một tên bác sĩ, ngươi làm việc đều là có giá trị, không thể xem thường thành quả lao động của mình, đây không phải là vấn đề khách khí hay không khách khí, ta không phải thương hại, mà là hợp tác, ta cho ngươi tiền, ngươi giúp ta làm việc, ngươi bây giờ tương đương với học đồ, thế nhưng mà ngươi biết không, một học đồ có thiên phú khó tìm, ta bồi dưỡng ngươi cũng tốt, ta là vì ngươi sau này có thể kiếm tiền cho ta."

"Ta không phải một tên bác sĩ đơn thuần, ta vẫn là một tên thương nhân, chúng ta chính là hợp tác bình đẳng, không tồn tại nghĩa vụ lao động, nơi này là bệnh viện tư nhân! Vì lẽ đó, tiền này ngươi phải cầm lấy, xem như tiền lương thực tập."

Nói xong, Trương Chí Tân đứng dậy nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi về nhà."

Trần Thương đờ đẫn.

Hắn đột nhiên cảm giác được ông chủ Trương nói rất có đạo lý.

Ta rốt cuộc tìm được nguyên nhân mà ta nghèo.

Ngồi tại phía trên xe Nissan, Trần Thương cảm giác cả người đều bá khí.

【Đinh! NPC trung cấp Trương Chí Tân tuyên bố nhiệm vụ: làm trợ thủ cho Trương Chí Tân hai ngày, nhiệm vụ hoàn thành, thu hoạch được ban thưởng: 1. Ban thưởng đặc thù một cái; 2. Nhân dân tệ + 1000】

Trần Thương vui mừng

Hoàn thành nhiệm vụ.

Một ngàn tệ, tăng thêm phong bì Trương Chí Tân cho, bên trong không biết có bao nhiêu, dựa theo hắn nói, hẳn là 600, hai ngày thu hoạch được 1600.

Cảm giác này rất không tệ

Cuối tuần tiếp tục cố gắng.

Tuy nhiên, càng làm cho Trần Thương hưng phấn là một cái khác, ban thưởng đặc thù

Ban thưởng đặc thù là cái gì?

Trần Thương không muốn ở trong xe nhìn xem, vạn nhất xuất hiện một cái Transformers (kim cương biến hình) hoặc là búp bê hình người bơm hơi, cái này đều giải thích không được.

Trần Thương ở tại thôn Thành Trung, đỡ cho tiền thuê nhà.

Lúc này người ở đây khá nhiều, Trần Thương liền sớm tạm biết Trương Chí Tân xuống xe.

Vội vàng mua chút gì ăn, trở lại phòng thuê, đóng kỹ cửa phòng, không kịp ăn cơm, Trần Thương trước rửa tay một cái.

Dù sao cái đồ chơi vận may này, ai biết có tác dụng hay không?

Trông thấy bên trên màn hình ảo có một bao lì xì.

Trần Thương nhấn nút nhận

【Đinh! Phải chăng nhận lấy ban thưởng đặc thù.】

Trần Thương xác nhận

【Đinh! Chúc mừng ngài, thu hoạch được ban thưởng đặc thù: bao lì xì, mở ra bao lì xì còn ngẫu nhiên thu hoạch được một món lễ vật.】

Bao lì xì?

Bao lì xì là cái quỷ gì?

Sẽ có bảo bối sao?

Chương 14: Tiền Khó Kiếm

【Đinh! Bao lì xì nhỏ, ở trong chứa không giới! Nhắc nhở: Mở bao lì xì có thể nhận được vật phẩm bất kỳ, sau khi mở ra còn được nhận ngẫu nhiên một loại, có thể là một trang bị truyền kỳ, cũng có khả năng chỉ là một khối tiền, vật phẩm càng là hi hữu, xác suất lấy được càng nhỏ.】

Trần Thương hiểu, đây chính là một gói quà may mắn.

Rất có thể mở ra một khối tiền, cũng có thể mở ra một trang bị truyền kỳ.

Đương nhiên, Trần Thương có cảm giác người đẹp trai, may mắn cũng sẽ không quá kém.

Nghĩ tới đây.

Hắn điểm kích mở ra.

【Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được kỹ năng đặc thù: Đôi mắt Mỹ Lệ!】

Đôi mắt Mỹ Lệ?

Lúc này, Trần Thương phát hiện, thanh thuộc tính của mình đã nhiều thêm một khối mới.

【Kỹ năng đặc thù: Đôi mắt Mỹ Lệ.

Đôi mắt Mỹ Lệ: Kỹ năng bị động (không thể thăng cấp).】

【Đôi mắt Mỹ Lệ: Kỹ năng bị động, chủ yếu thích hợp với phẫu thuật chỉnh hình ngoại khoa, trang bị kỹ năng này có thể giúp ngài mô phỏng ra vẻ ngoài chỉnh hình, trợ giúp ngài đối quy hoạch bộ phận cần chỉnh hình trở nên hoàn mỹ, thiết kế ra bộ dáng hoàn mỹ nhất. Nhắc nhở: Đây là con mắt thiên sứ, dùng để phát hiện nét đẹp trong sinh hoạt, trang bị kỹ năng này, ngài chính là nhà thiết kế đối với mỹ lệ.】

Trần Thương sững sờ

Ta tào

Thần kỹ a

Ta may mắn như vậy?

Kỹ năng này quả thực đối với bác sĩ chỉnh hình mà nói, chính là một kỹ năng hack.

Đôi mắt Mỹ Lệ có thể giúp mình đối tiến hành quy hoạch ra bộ phận cho người chỉnh hình hoàn mỹ nhất, thiết kế ra bộ dáng xinh đẹp nhất cùng tạo hình mới.

Chính là thần kỹ a?

Cái này tương đương với cho mình thiên phú chỉnh hình.

Muốn trở thành một bác sĩ khoa chỉnh hình có lẽ rất đơn giản, nhưng muốn trở thành một bác sĩ chỉnh hình ưu tú siêu quần bạt tụy, nhất định phải có được một kỹ năng chính là phải có khiếu thẩm mỹ.

Hắn nhất định phải có thẩm mỹ đặc biệt xuất chúng.

Muốn kết hợp đặc điểm kết cấu khuôn mặt của ngươi, thiết kế ra tạo hình thích hợp với ngươi nhất.

Thợ cắt tóc cũng chính là đạo lý này.

Trần Thương bỗng nhiên cảm giác, chính mình không cẩn thận đã nhận được một kỹ năng bị động thần kỳ và cường đại.

Hô hô hô...

Tỉnh táo một chút

Thế nhưng...

Nhịn không được làm sao bây giờ?

"Ha ha ha ha ha... Ha ha ha..."

Trần Thương cười to không thôi.

"Cuồng Lang là một loại thái độ, Cuồng Lang Cuồng Lang..."

"Đông đông đông!" Tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, để thanh âm Trần Thương không khỏi run lên, thậm chí có chút giống tiếng cá heo...

"Ai vậy?" Trần Thương đi ra cửa, nghi ngờ hỏi.

"Ta, chủ thuê nhà. Gõ cửa! Không đúng, mở cửa!" Thanh âm đích thật là chủ thuê nhà,

Trần Thương nhẹ gật đầu, lên tiếng trả lời mở cửa ra.

Một linh hồn nặng hơn 200 cân thở hồng hộc đứng trước cửa ra vào, Trần Thương cười nói: "Sao hôm nay dì lại có tâm tư đến đây."

Chủ nhà thở dài: "Đi vào nói."

Trần Thương nhìn dì hơn hai trăm cân, do dự ba giây đồng hồ, quyết định không đóng cửa... Vạn nhất nàng ham sắc đẹp của mình, còn có thể hô một tiếng cứu mạng.

Sau khi vào phòng, dì trực tiếp tìm một cái cái ghế ngồi xuống: "Trần Thương a, dì có chuyện nói với ngươi."

Trần Thương đứng thẳng người, nhịn không được lui ra phía sau một bước: "Ngài nói đi."

Trần Thương không phải không thích mập mạp, mà là cảm thấy... Đây là... Đây là sức nặng mà mình không thể tiếp nhận được.

Dì khoát tay áo: "Lại gần một chút, cho ngươi xem cái này."

Vừa nói vừa kéo khoá.

...

Sau đó từ trong túi áo trên móc ra một cái điện thoại, mở ra ảnh chụp, nói: "Ngươi xem một chút."

Trần Thương vẻ mặt hoài nghi nhìn văn kiện trên điện thoại di động, trừng to mắt: "Phá dỡ?"

Dì chủ nhà nhẹ gật đầu: "Ừm, sắp phá dỡ, ngươi cũng không thể ở chỗ này được nữa, nên tranh thủ thời gian tìm phòng trọ mới đi."

Trần Thương thở dài: "Được rồi."

Dì chủ nhà nhìn Trần Thương có chút thất vọng: "Ngươi cũng đừng giận dì, dì cảm thấy tiểu tử ngươi cũng không tệ, chỉ là quá nhỏ, không thích hợp."

Trần Thương bị dọa sợ, vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, ngài nói đúng!"

Dì chủ nhà thâm ý nhìn Trần Thương, như muốn nói: Đã sớm biết tiểu tử ngươi có ý đồ với ta.

Cái nhìn này làm Trần Thương sợ hãi ngàn vạn lần.

Dì tiếp tục nói: "Ai, sau lần phá dỡ này ta sẽ xây 10 phòng nhỏ, cộng thêm hai cửa hàng mặt tiền, cùng 800 vạn tiền tiết kiệm, luôn cảm thấy thiếu một chút cái gì, tự nhiên thấy trống vắng."

"Sau khi thúc thúc của ngươi ra đi, một mình ta cùng con gái sống nương tựa lẫn nhau, thật cực khổ a”.

"Một người căn bản bận không chịu nổi, ta là con gái một, thúc thúc của ngươi là con độc nhất, bên trên có bốn người lớn tuổi, đều phải di dời, đưa phòng ở, đưa cửa hàng mặt tiền, còn có mấy trăm vạn tiền tiết kiệm, dì một người bận không chịu nổi a."

Trần Thương hít sâu một hơi, vội vàng giả vờ không nghe thấy gì

Dì, ngài còn nói thêm nữa, ta sợ ta nhịn không được đi theo ngài mất

Dì chủ nhà cũng không nói dối, trong thôn Thành Trung này, ngay từ đầu đã có bốn tòa phòng ở, lúc ấy dì có cha là thôn trưởng, trong nhà không có cái khác, phòng ở nhiều, sau khi quy hoạch đến thôn Thành Trung, trực tiếp từ đó xây thêm cao ốc năm tầng, dùng để cho thuê, sau khi kết hôn, chồng của dì cũng mang theo mấy tòa...

Phòng ốc như vậy tổng cộng có bảy tám tòa...

Cái này một khi phá dỡ sẽ được đền bù một khoảng tiền lớn a

Nhưng, người ta hiện tại từ tám tòa nhà trọ này, thu nhập hằng tháng đều là mấy chục vạn, một năm thu mấy trăm vạn tiền thuê nhà.

Trần Thương một tháng tiền thuê nhà là 900, một tầng có sáu gian phòng, tổng cộng năm tầng.

Cái này dù sao chung quanh không dễ dàng như vậy.

Bỗng nhiên con mắt của dì một sáng lên: "Tiểu Trần, ngươi bây giờ có đối tượng chưa?"

Trần Thương lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng gật đầu: "Dì, ta sắp có đối tượng!"

Chủ nhà bỗng nhiên sững sờ, như là không tin

"Ngươi nghèo như vậy, có người muốn sao?"

"Đừng làm rộn, tiểu tử ngươi, hai năm ta làm gì cùng một chỗ với cô gái nào!"

Trần Thương lập tức cảm giác căng thẳng, cảm giác trái tim bị nghiền ép đau đớn.

Đánh người không đánh mặt, vạch trần người không vạch khuyết điểm

Đừng khinh thiếu niên nghèo

Nói đến đây, dì chủ nhà cười cười, nói: "Dì giới thiệu cho ngươi một đối tượng được không?"

Trần Thương ủy khuất muốn khóc: Dì, ta không chịu đựng nổi...

"Con gái của ta, sắp về nước, muốn dì giới thiệu cho ngươi một chút hay không, tiểu nương bì này đang ở Hàn Quốc, lần này ta nhất định phải kéo nàng trở về, ta nhìn ngươi cũng không tệ, trừ nghèo một chút thì cũng không có khuyết điểm gì, làm người chính trực chất phác, lại là bác sĩ, đều rất tốt, dì thật sự thích ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Trần Thương lắc đầu: "Dì, lòng tốt của ngài ta nhận, được ngài nể mặt, nhưng ta... Ta có thể sẽ không lưu lại thị trấn AY, có khả năng ta ở chỗ này ở mấy năm rồi sẽ về nhà a, cô nương của ngài ta nuôi không nổi."

Dì chủ nhà khí thế hùng hồn nói: "Ta nuôi các ngươi!"

Trần Thương:...

Dì chủ nhà: "Cái này không phải là vấn đề, nếu ngươi chinh phục được cô nương của ta, thì mấy chục phòng trọ này, cửa hàng mặt tiền, tiền tiết kiệm còn không phải đều là của ngươi sao? Ngươi suy nghĩ kỹ một chút!"

Trần Thương suy nghĩ, thật đúng là đạo lý này

Lực hấp dẫn quá lớn a

Thế nhưng Trần Thương nháy mắt tỉnh táo, trò giỏi hơn thầy.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ lần thứ nhất thuê phòng đã gặp qua một cô gái cao một mét bảy, nặng 170 cân (khoảng 85kg)...

Nghĩ đến cùng huyết thống sẽ di truyền, Trần Thương run một cái.

Khoản tiền này, không dễ kiếm a

Chương 15: Chữ Thương Trong Trần Thương, Là Thương Giọt Nước Trong Biển Cả

Chủ thuê nhà tiếp tục nói: "Hai ta hợp tác một chút, nếu ngươi có thể làm cho con gái ta chịu ở lại, không đi nước ngoài nữa, ta miễn phí cho ngươi một thuê phòng ở!"

Nói đến đây, chủ thuê nhà dì có chút thất lạc: "Con gái của ta a, không muốn về nước, thế nhưng thân thể ta cũng không tốt, hắn ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại đều do ta chăm sóc, năm người chúng ta chính là năm người không hề nhỏ tuổi a."

"Đứa con gái này của ta sau khi đi ra ngoài, trái tim hướng bên ngoài, chướng mắt AY thị chúng ta, nhất định đòi phải đi bên ngoài mới có nhiều đất dụng võ, dụng võ cái rắm a, lần này, ta vừa muốn giữ nó ở lại, đến lúc đó còn có thể giúp ta dưỡng già, tìm con rể tốt, cũng coi như an ổn cả một đời."

"Ta cũng không phải một cái người tham phú quý, chẳng qua là một người dân thôn bình thường, không có bản lĩnh gì, thời đại tốt, chính sách tốt, mới giúp bà già như ta có thể kiếm nhiều tiền như vậy, ta đã thỏa mãn."

Kỳ thật tích cách của dì rất không tệ, thường xuyên chăm sóc những người ở trọ, tiền thuê nhà cũng không thường xuyên thúc giục, khi nào có thì ngươi đóng thêm cũng được.

Ngày lễ ngày tết, còn đưa chút bánh Trung Thu, Sủi cảo, bánh chưng, rất có tình người.

Thế nhưng, con gái dì sau khi tốt nghiệp trung học thì ra nước ngoài du học, dù sao không thi đậu đại học, trong nhà có tiền cho nên đưa ra ngoài.

Cũng là một kẻ đáng thương

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên sững sờ

Trần Thương, ngươi bành trướng

Ngươi đều dám đáng thương phú ông ức vạn rồi?

Chủ thuê nhà hàn huyên tâm sự với Trần Thương một chút rồi đi.

Mà Trần Thương cũng không để ý, dù sao dì cũng thường xuyên đến tìm hắn tán gẫu, tâm sự chuyện nhà, tính cách Trần Thương rất tốt, cũng không chê phiền, vì lẽ đó rất quen.

Nhưng lần này, Trần Thương phải suy tính thật tốt chuyện thuê phòng.

Thôn Thành Trung sắp phá dỡ, mình cần phải tìm một phòng trọ khác.

Thuê ở đâu đây?

Chỗ nào đều đắt a

Lên mạng kiểm tra danh sách phòng cho thuê, phát hiện gần bệnh viện, một căn phòng đều từ 1500 trở lên, còn phải thanh toán tiền điện nước, một tháng tính sơ sơ cũng 2000

Trần Thương thở dài.

Mặc dù bây giờ đạt được hệ thống, mỗi ngày đều có một chút thu nhập, nhưng... Trần Thương sợ vạn nhất có một ngày biến mất làm sao bây giờ?

Người nếu đã quen nghèo, sẽ có ý thức nguy cơ, sợ bị đánh về nguyên hình làm sao bây giờ.

Buổi tối trong lúc rảnh rỗi, Trần Thương nhìn bầu trời bên ngoài dần dần đen trầm xuống đêm, thở dài, một cái thành thị to như vậy, nhưng đến một chỗ cho mình sống yên ổn cũng không có.

Trên nóc phòng có một cái ban công to lớn, Trần Thương đi ra, nhìn xem chung quanh thôn Thành Trung náo nhiệt cùng khói lửa, nhìn những tòa nhà cao tầng xa hoa trụy lạc cách đó mấy trăm mét, giống như trở thành hai thế giới.

Nơi đó giống như tràn đầy vô tận dụ hoặc cùng động lực, vô số người phấn đấu cả một đời cũng chỉ vì muốn kiếm được một chỗ đặt chân trong chốn thành thị đông đúc đó.

Trần Thương cũng muốn như vậy.

Không, thậm chí trước kia Trần Thương căn bản không dám nghĩ, bởi vì mộng tưởng này quá xa vời.

Ha ha... Chẳng lẽ là hắn bi quan sao?

Dĩ nhiên không phải, thậm chí đại đa số thời điểm, hắn rất lạc quan.

Lạc quan?

Đó là bởi vì bi thương giấu ở trong bụng, tự ti đặt ở chỗ sâu.

Con người, vốn là như vậy.

Chỉ có trời tối yên tĩnh, ngươi mới biết được ngươi là bộ dáng gì.

Chỉ có một người ở nơi hẻo lánh, ngươi mới dám nhìn xem ở sâu trong nội tâm chính mình là người như thế nào.

Trần Thương nhìn bóng đêm, trong lòng yên lặng lên một cái kế hoạch nho nhỏ.

Trần Thương là người nông thôn, cha mẹ đều là nông dân trung thực, hơn nữa Trần Thương còn có một em trai năm nay lên đại học, hai người con trai tạo ra áp lực rất lớn cho cha mẹ.

Trần Thương không phải thi không đậu nghiên cứu sinh, mà nói lời thật lòng là đọc không nổi

Còn chưa nói đến học phí 8000 mỗi năm, cộng thêm chỗ ở, cũng phải tốn hơn một vạn.

Cái này còn chưa tính ăn uống.

Học y một năm được quốc gia trợ cấp 6000 khối tiền, hoàn toàn chính xác, học bổng quốc gia là có, thế nhưng thật coi là dễ đạt được như vậy sao?

Nghĩ sau này về làm việc ở bệnh viên địa phương, thế nhưng cho dù là muốn trở về, cũng phải tìm quan hệ, cũng phải dùng tiền.

Học y năm năm, ăn bám năm năm.

Nói thật, Trần Thương sợ

Hắn không phải sợ khổ, sợ mệt mỏi, nếu thật là sợ khổ sợ mệt mỏi, hắn sẽ không đến phòng cấp cứu.

Bệnh viện tư nhân cầm tiền từng bó lớn, che giấu lương tâm làm việc là được.

Có thể là Trần Thương hay mềm lòng, cha hắn đã dạy cho hắn hai chữ triết lý của đời người là: Trung thực, phúc hậu

Trần Thương đi bệnh viện tư nhân làm nửa năm, sau đó từ chức, đúng lúc gặp khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện thông báo tuyển dụng cộng tác viên, cho nên mới tới nơi này.

Một lần này, chính là hơn hai năm

Hơn hai năm qua, mặc dù khổ một chút, mệt mỏi một chút, nghèo một chút, nhưng chuyện này đối với Trần Thương mà nói là rất tốt, dù sao cấp cứu có thể học được rất nhiều thứ, càng là gặp được một lão sư tốt: Trần Bỉnh Sinh.

Hai năm này, tính cách Trần Thương bao nhiêu bị Trần Bỉnh Sinh ảnh hưởng.

Dựa theo tư tưởng trước kia của hắn, đơn giản là ở đây học tập cho giỏi năm sáu năm, tốt nhất có thể lên làm bác sĩ chính, sau đó trở lại quê quán, tự mở một phòng khám riêng, cũng để nuôi sống bản thân.

Trần Thương xưa nay không đánh giá cao chính mình, bởi vì sinh hoạt sẽ để cho ngươi hiểu ngươi chỉ là một người bình thường, giọt nước trong biển cả, hắn rất nhỏ bé, chính là một người dân bình thường trong thành thị, có lẽ cái này hắn còn có ở phía dưới nữa.

Một tên bác sĩ bình thường

Hắn chỉ là một tên bác sĩ, hắn cũng không phải thần?

Cái gì thiên sứ?

Chẳng lẽ bác sĩ không cần ăn cơm?

Bác sĩ kết hôn không cần lễ hỏi?

Bác sĩ kết hôn không cần mua phòng?

Hay là ngươi không cần trả tiền phòng?

Đều là nói nhảm.

Bản chức của bác sĩ là trị bệnh cứu người, thế nhưng bác sĩ chung quy vẫn là người, mà là người thì phải có thất tình lục dục, cũng cần có củi gạo dầu muối, cũng có đủ kiểu phiền não.

Trần Thương là thật sợ nghèo.

Hiện tại thật vất vả có một cái đường tắt kiếm tiền, hắn trân quý muốn chết, nói thật, cái này cùng cho Trần Thương hi vọng thứ hai không có gì khác nhau.

Hiện tại, Trần Thương có thêm một cái kế hoạch mới, đó chính là cố gắng sống ổn định ở đây.

Hắn cũng có giấc mộng của mình.

Nhưng, mộng tưởng cái thứ này, chỉ có ngươi có tiền mới có thể nói chuyện mộng tưởng, không có tiền, ngươi chỉ có thể nói chuyện sinh hoạt.

Có đôi khi, nói trắng ra là mộng tưởng rất nặng, sinh hoạt làm cho ngươi không dám truy cầu.

Cái này rất châm chọc, lại rất chân thực.

Hoàn toàn chính xác, vứt bỏ tất cả để đi truy cầu mộng tưởng, ngươi có thể! Thế nhưng Trần Thương không làm được, thậm chí đại đa số người cũng không làm được.

Trần Thương là anh cả, trách nhiệm của hắn tương đối nặng, cha mẹ hắn đều là lão nông dân, thời gian nhàn hạ, trong thôn có cưới tang gả cưới thì chỉ cần làm một chút đầu bếp, có thể kiếm một khoảng tiền nhỏ.

Nhưng chỉ bằng vào cái này muốn cung cấp cho hai sinh viên ăn học, căn bản không quá thực tế.

Nông thôn tỉnh Đông Dương đều trồng bắp ngô, Trần gia có năm mẫu ba tất đất, quanh năm suốt tháng thu hoạch nhiều nhất được một vạn khối, thu hoạch không tốt cũng chỉ có bảy, tám ngàn, dù sao cũng là nhìn mặt ông trời mà ăn cơm.

Làm đầu bếp cũng là ông nội Trần gia đời này làm trong thôn, sau khi lão Trần cũng tiếp ban, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có được khoảng một vạn, quanh năm suốt tháng làm một số việc vặt cũng có thể miễn cưỡng góp đủ 30 ngàn khối.

Thế nhưng bây giờ thời đại này, 30 ngàn khối tiền, ngươi đủ làm gì?

Trần Thương nếu là tiếp tục đi học, gia đình sẽ tốn thêm cho hắn một khoảng tiền lớn nữa, làm cha mẹ phải gánh vác năng hơn, thêm áp lực cho em trai, chuyện như vậy, Trần Thương làm không được.

Mỗi người đều có cuộc sống của mình, đồng thời mỗi người đều phải đưa ra lựa chọn cho cuộc đời của mình.

Trần Thương không lựa chọn từ bỏ, tại thành thị này làm cộng tác viên, chính là sự giãy dụa cuối cùng của hắn.

Vì lẽ đó, lần này có cơ hội chuyển chính thức, hắn nhất định phải nắm chặt lấy.

Dù sao, đây là cơ hội duy nhất cho hắn ở lại nơi thành thị này.

Trần Thương rất tiết kiệm, hai năm tổng cộng kiếm không đến năm vạn khối, mà khoảng tiền tiết kiệm đã hơn hai vạn, cái này người bình thường làm không được.

Có đôi khi, nghèo thật không phải là một lời nói đùa.

Mà là khi đứng trước nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc ấy.

Một khi người ta sụp đổ, đại đa số đều sẽ bắt đầu vay tiền.

Khi Trần Thương còn đi học, nghèo khó với hắn mà nói, đơn giản là buổi tối ăn màn thầu còn là thêm cái đùi gà khác nhau, không ảnh hưởng gì đến hắn cả, thế nhưng khi hắn yêu một đến khi hắn yêu một cô gái, hắn mới thật sự cảm giác được cái gì là nghèo khó mang tới sự tự ti cùng bất đắc dĩ.

Gối đầu giấu đầy mộng mốc meo, trong mộng không cách nào có người.

Lúc kia, Trần Thương bỗng nhiên ý thức được.

Cuộc sống trước mắt của hắn thật sự là quá cẩu thả, mà không phải cẩu kỷ...

Về phần thơ cùng phương xa, là những cái đó không phải việc mà hắn cần lo lắng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày kế tiếp, mới sáng sớm, sau khi rời giường, Trần Thương đi tới bệnh viện.

Cấp cứu vẫn là trước sau như một bận rộn, lão Trần trực ban trông thấy Trần Thương tới, vội vàng khoát tay áo: "Đi, nhanh, đừng đổi quần áo, trực tiếp đi, đi với ta ra ngoài bệnh viện một lát!"

Trần Thương nhìn sắc mặt lão Trần có không đúng, vội vàng đi theo: "Lão đại, chuyện gì thế?"

Sắc mặt Lão Trần có chút nghiêm túc, vừa đi vừa nói: "Công trường có người bị điện giật, hiện tại hôn mê, vừa mới gọi 120."

Trần Thương nghe xong, sắc mặt cũng là biến đổi

Điện giật dẫn đến hôn mê...

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Bởi vì hiện tại chính là thứ hai, giờ cao điểm đi làm, trên đường xe cộ tấp nập, trong lòng Trần Bỉnh Sinh có chút nóng nảy, thậm chí có chút lo nghĩ

"Tài xế Dương, ngài nhanh lên, cái này không được, đi đến đó sợ bệnh nhân đã không còn sống nữa!"

"Đèn đỏ! Vượt qua trước đã! Bệnh nhân không thể chờ đợi lâu được đâu!"

"Không có người bệnh không thể vượt đèn đỏ sao? Ai nha, ta dựa vào! Cái quy định gì vậy!"

"Mau mau! Không còn kịp rồi!"

Bỏ ra thời gian bảy tám phút, xe cấp cứu mới đến được công trường Nam Sa Hà, xe còn chưa dừng hẳn, Trần Bỉnh Sinh đã vội vã mang theo hộp cấp cứu trực tiếp nhanh chân bước xuống dưới, Trần Thương theo sát phía sau.

Lúc này, bệnh nhân đã hôn mê, một người mặc quần áo đầy bụi đất, khoảng hơn năm mươi tuổi hán tử trông thấy xe cấp cứu đến, vội vàng hô to: "Mau tránh ra, mau tránh ra, bác sĩ đến rồi!"

Theo đám người tránh ra, nam tử vội vội vàng vàng nói đến: "Bác sĩ, mới vừa rồi vẫn còn hô hấp và nhịp tim, mặc dù rất yếu ớt, nhưng... Nhưng vẫn có, hiện tại... Hiện tại giống như không có? Ngài mau nhìn xem, cái này... phải làm sao bây giờ?"

Trần Bỉnh Sinh nghe xong lời này, mặt lập tức đen lại, vội vã tới xem xét.

Chỉ thấy người bệnh sắc mặt trắng bệch, hắn trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, tay phải chạm đến động mạch cổ, lắng tai nghe hô hấp, con mắt nhìn bộ ngực, vài giây đồng hồ trôi qua, Trần Bỉnh Sinh lấy ống nghe ra, đặt lên vị trí rái tim nghe môt lần, lập tức sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hắn đứng dậy hỏi: "Lúc ấy làm sao điện giật, có người thấy không?"

Một người đàn ông mặc quần áo rằng ri đầy bụi đất nói: "Ta nhìn thấy, lúc ấy dây điện bị đứt, hắn cúp điện sau đó bắt đầu sửa chữa, hai tay hắn cầm lấy dây điện, muốn nối dây lại, thế nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên

cảm giác thân thể run lên, ta nhìn tình huống không đúng, trực tiếp dùng cây gậy kéo hắn ra."

Lúc này, một người trẻ tuổi sau lưng đã sợ quá khóc: "Ta không biết hắn đang sửa mạch điện, tổ chúng ta bị cúp điện, ta đến nhìn xem, phát hiện là cúp điện, ta nhìn chung quanh cũng không có người, không có đánh dấu, ta liền mở lên... Bởi vì công trường thường xuyên bởi vì chập mạch do bị đứt cầu dao... Ta... Ta không biết."

Trần Bỉnh Sinh không để ý những chuyện này, hắn chỉ muốn biết là bị điện giật thế nào, bị điện giật kiểu gì

Nhưng, nghe được nam tử mặc quần áo rằn ri nói, Trần Bỉnh Sinh nhịn không được trái tim lạnh một nửa.

Dòng điện xuyên qua ngực...

Có chút khó khăn

Cái gì là dòng điện xuyên qua ngực? Đó chính là thông qua tay, dòng điện truyền đến trong cơ thể đi qua tim, rất dễ dàng gây nên co rút quan mạch, dẫn đến cơ tim bị tổn thương

Chuyện này, nghiêm trọng

Trần Bỉnh Sinh phản ứng rất nhanh, lập tức bắt đầu khôi phục tim phổi.

Thế nhưng... Qua hai lần, một chút phản ứng không có

Trần Bỉnh Sinh đứng dậy: "Tiểu Trần, mau khôi phục tim phổi hô hấp nhân tạo, đừng dừng lại!"

Lúc này tThời gian rất nguy cấp

Trần Bỉnh Sinh từ trên xe cấp cứu kéo giường vận chuyển xuống: "Đến, trước tiên đưa hắn lên xe! Dùng máy đo nhịp tim, nhìn xem tình huống như thế nào."

Tất cả mọi người ở đây đều là lao động tay chân, khí lực rất lớn, không tốn nhiều sức đã đưa người đó lên trên xe.

Dùng kéo cắt bỏ quần áo, trực tiếp dùng máy đo nhịp tim kiểm tra

Trần Bỉnh Sinh cùng Trần Thương liếc nhau: "Tim vẫn còn đập..."

Trần Bỉnh Sinh quyết định thật nhanh, nhìn Dương sư phụ nói: "Lão Dương, nhanh đi bệnh viện!"

Quay người nhìn đám người: "Các ngươi ai là người nhà của hắn? Có người phụ trách thì cùng đi bệnh viện."

Mấy người hai mặt nhìn nhau, khúm núm cũng không lên tiếng.

Loại chuyện này không người nào nguyện ý ôm về phía mình

Lúc này, người đàn ông hơn năm mươi tuổi mặc đồ rằn ri đứng dậy: "Ta đi cùng."

Tiểu tử trẻ tuổi lúc nãy bật cầu dao cũng tranh thủ thời gian nói: "Ta cũng đi."

Trên xe cấp cứu, có dụng cụ khử rung tim, có máy giám sát nhịp tim, có ống thở oxi, những thứ này đều rất thuận tiện.

Một lần khử rung tim

Không được

Lần thứ hai

Vẫn chưa được

Trên máy báo nhịp tim vẫn còn đập.

Tim mà ngừng đập, căn bản không có khả năng sống sót.

Nếu như tiếp tục như vậy, tính mạng của bệnh nhân sẽ kết thúc

PS: Quyển này sách, trong mỗi người đều có một cái cố sự, mỗi người đều thuộc về một thế giới của mình. Trong quyển sách này, ta đã nhìn thấy những bác sĩ kia, nhìn thấy đời sống thường ngày của bọn hắn, bọn hắn cũng chỉ là người bình thường.

Trần Thương rất may mắn, thế nhưng Trần Thương cũng có nỗi khổ của chính mình, sinh hoạt vốn không dễ dàng, sao không mỉm cười đối mặt. Chữ thương trong Trần Thương, là thương giọt nước trong biển cả, cũng là thương trong thương hải tang điền, quyển sách này, nói chính là thương hải hoành lưu xã hội, đạo chính là tang thương tuế nguyệt trong đời người.

Chương 16: Dây Điện Sinh Tử

Trần Bỉnh Sinh thường thấy sinh tử, thế nhưng chính là bởi vì như thế, hắn càng thêm trân quý sinh mệnh.

Mỗi người đều không muốn dễ dàng chết đi như vậy.

Có đôi khi cảm giác sinh mệnh tựa như là hạt cát nắm trong tay, lúc ướt át, ngươi cũng không cảm thấy sinh mệnh đáng quý bao nhiêu, thế nhưng khi hạt cát không ngừng hong khô, xuyên qua kẽ tay của ngươi trượt xuống biến mất, lúc đó, ngươi bỗng nhiên phát hiện, sinh mệnh đã không cầm được nữa

Quý trọng sinh mệnh, là phẩm chất thứ nhất của bác sĩ

【Đinh! Phát động nhiệm vụ cấp cứu, cứu vớt người bệnh này, cứu giúp thành công, nhiệm vụ thành công ban thưởng: 1. Thuốc nước thể lực + 1; 2. Kinh nghiệm + 100,3. Nhân dân tệ + 1000; 】

Phát động nhiệm vụ, Trần Thương căn bản không kịp xem

Không quản là nhiệm vụ gì, nhưng nhất định phải cứu người, đây là chức trách của thầy thuốc.

"Adrenalin 1ml!"

Trần Thương sớm đã chuẩn bị xong.

Hai người ăn ý từ ngày đầu tiên hắn bước vào bệnh viện đã bắt đầu rèn luyện.

"Tiếp tục khôi phục tim phổi!"

"Khử rung tim, tiếp tục thử, thêm điện!"

Trần Thương tiếp tục, đáng tiếc...

Người bệnh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, máy đo nhịp tim vẫn cho thấy còn nhịp đập.

Trần Bỉnh Sinh do dự một chút sau đó nói: "Amiodarone!"

Trần Thương gật đầu, tiêm vào Amiodarone

Tim vẫn chưa hồi phục thì không có cách nào thực hiện các bước cấp cứu tiếp đó.

"Đã tim vào!"

Trần Bỉnh Sinh: "Tiếp tục khử rung tim!"

Hoàn cảnh trong xe khẩn cấp cứu giúp làm cho hô hấp đều muốn ngưng trệ.

Thời gian, sinh mệnh giống như đồng hồ cát.

Không ai biết lúc nào, có thể đảo chiều.

Trong mắt nam tử mặc quần áo rằng ri tràn đầy chờ đợi, con mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm giám sát điện tim, hắn không hiểu cái gì gọi là cứu giúp, nhưng hắn biết, nhiệm vụ của mình là quan sát một đường chỉ lên xuống không theo quỹ đạo trên màn hình, một khi không còn nhảy nữa mà biến thành một đường thẳng thì lúc đó tính mạng đã… không còn.

Khẩn trương đến nỗi mồ hôi ướt đẫm quần áo, hai tay nắm vuốt góc áo, tựa hồ là sự cầu nguyện cuối cùng, giờ khắc này, hắn cảm giác được khẩn trương cùng mỏi mệt hơn so với việc làm việc nặng.

Đường màu trắng nhỏ trên máy đo điện tim bất ngờ nhảy vọt lên, đã thành hy vọng duy nhất của hắn.

Hắn không dám nói lời nào, sợ quấy rầy đến bác sĩ.

Hắn không dám động đậy, sợ mình sai lầm để đồng hương mắt mở không ra.

Giờ khắc này, sinh mệnh thật yếu ớt vô cùng.

Đây là đánh cờ với thần chết

Mà tiểu tử trẻ tuổi kia nơi nào gặp qua trường hợp như vậy.

Có lẽ là bị dọa sợ rồi, hai tay có chút run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng bất an, còn có khẩn cầu, hắn tại khẩn cầu lão ca này nhất định phải sống sót, khẩn cầu bác sĩ có thể cứu vớt sai lầm của hắn, khẩn cầu thần chết có thể thương hại người trẻ tuổi này.

Có những sai lầm, người khác phải vì ngươi mà gánh chịu hậu quả.

Có ít người, tại phụ trọng tiến lên.

Bỗng nhiên, lúc này, nam tử mặc đồ rằng ri bỗng nhiên run một cái.

Bởi vì hắn trông thấy phía trên máy giám sát điện tim hiện một đường phẳng.

Lập tức, hắn nhịn không được, nước mắt từ từ chảy xuống.

"Bác sĩ, hết rồi! Tim không đập, người đã chết? Mau cứu hắn! Con của hắn mới 6 tuổi a!"

Nam tử trực tiếp quỳ xuống, thanh niên cũng bị dọa phát sợ, cũng quỳ trên mặt đất.

Hai người đều là nam tử tráng niên, trong sinh hoạt cũng là thẳng thắn cương nghị kiên cường, thế nhưng lúc này, đối mặt với tính mạng của một nhân viên tạp vụ, lại trở nên rẻ mạc như vậy.

Trần Bỉnh Sinh cũng sửng sốt một chút: "Adrenalin 3 hào khắc, mau tới!"

Trần Thương gật đầu, không có động tác dư thừa

Tiêm vào

Khôi phục Tim phổi.

Trần Bỉnh Sinh quay người hỏi: "Còn bao lâu đến bệnh viện?"

Dương sư phụ: "Một phút 15 giây!"

Không sai, với tư cách một tên tài xế120.

Thời gian của hắn là chính xác đến giây.

Đây là vấn đề liên quan đến sinh mệnh.

Cũng là chạy đua cùng thần chết

Ba ml adrenalin có lẽ là có tác dụng, hoặc là tim phổi Trần Thương chưa đình chỉ khôi phục.

Nhịp tim nam tử lại xuất hiện.

Thế nhưng sinh mạng vẫn còn chưa bình ổn.

Huyết áp rất thấp

Khôi phục tim phổi

Liên tục hơn mười phút khôi phục tim phổi cường độ cao, Trần Thương cảm giác cánh tay của mình đã không phải là của mình, thế nhưng lúc này, ký ức máy móc để hắn không dừng được, hoặc là không dám dừng lại.

Có

Tim có đập

Tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn một màn này, xe lái vào bên ngoài cửa phòng cấp cứu.

Chờ sẵn ở bên ngoài Tần Duyệt trực tiếp đi lên mở cửa, quá trình này tất cả mọi người đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Kéo giường bệnh từ trên xe xuống, bình dưỡng khí để ở một bên.

Cánh tay Trần Thương đã mỏi lừ, không nhấc lên nổi, cẩn thận từng li từng tí vịn xe xuống xe.

Tần Duyệt nhìn thoáng qua Trần Thương, vội vàng nói: "Ngươi đi nghỉ trước đi."

Trần Thương lắc đầu: "Không thể ngừng khôi phục tim phổi được."

Tần Duyệt kiên định kéo Trần Thương ra: "Để ta!"

Sau khi nói xong, Tần Duyệt trực tiếp không có hình tượng chút nào cưỡi lên xe, cũng may nàng gầy, hai chân kẹt tại trên xe, cứ như vậy cưỡi tại trên người bắt đầu nén.

Giờ khắc này, cô không phải là một cô gái yếu đuối, cô thật ra là một cái chiến sĩ

Là một quân y sứ mệnh cảm giác cực mạnh

Bác sĩ chưa bao giờ là thiên sứ, mà họ là chiến sĩ, chỉ là bọn hắn bảo vệ là sức khóe, đối kháng bệnh tật và thống khổ.

Công tác cứu giúp càng ngày càng gấp gấp, giống như đang giằng co cùng thần chết.

Một đường khôi phục tim phổi có thể là làm ra tác dụng nhất định, trái tim bắt đầu từng bước khôi phục.

Thế nhưng...

Loại dòng điện xuyên ngực này cũng không phải đơn giản như vậy là có thể trị liệu.

Trần Bỉnh Sinh nhìn tình huống người bệnh, nói với bác sĩ cấp cứu nội khoa Ngô Bằng: "Dòng điện xuyên ngực tạo thành tim ngừng đập, đoán chừng điện áp không cao, có thể là điện dân dụng, vì lẽ đó không có vấn đề quá lớn, nhưng trên đường đi xuất hiện qua vài chục lần ngừng đập, gián đoạn phát tác. Ta tuần tự tiêm vào tổng cộng 4ml adrenalin còn có Amiodarone..."

Nói xong, Trần Bỉnh Sinh cầm lấy hai tay người bệnh, hai vết bỏng màu vàng xuất hiện rõ ràng, đường kính chỉ có trên dưới 1cm.

Ngô Bằng là bác sĩ chuyên môn xử lí khoa tim, đối với cấp cứu trái tim rất có năng lực.

Hắn nhìn Trần Bỉnh Sinh: "Vất vả, ngươi nghỉ ngơi trước một cái, giao cho ta."

Mà Trần Thương lại đi theo Ngô Bằng, hắn hi vọng có thể cứu sống

Đây là chấp niệm đối với sinh mệnh.

Lúc này, đồ thị điện tâm của người bệnh mặc dù y nguyên tồn tại một vài vấn đề, nhưng tối thiểu không xuất hiện hiện tượng ngừng đập, Ngô Bằng vội vàng nói: "Hiện tại tranh thủ thời gian xét nghiệm enzyme cơ tim, máu, nước tiểu thông thường, Myoglobin, enzyme cơ bắp!"

" Gọi điện thoại cho phòng xét nghiệm, muốn có kết quả sớm một chút!"

" Gọi điện thoại cho phòng siêu âm, tới đây siêu âm trái tim nhìn xem trái tim như thế nào!"

Ngô Bằng khẩn trương an bài có thứ tự, mà lúc này, Tần Duyệt đầu đầy mồ hôi đứng ở một bên.

Bất kể nói thế nào, tình huống người bệnh cũng đã ổn định lại.

【Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, cứu giúp thành công, người bệnh tạm thời thoát khỏi cơn nguy hiểm, thu hoạch được ban thưởng: 1. Thuốc nước thể lực + 1,2. Kinh nghiệm + 100,3. Nhân dân tệ + 1000.】

Chương 17: Trăm Người Trăm Tính

Trần Thương ngồi trong phòng làm việc, vuốt vuốt bả vai mỏi nhừ, nhìn ban thưởng trên màn hình ảo.

Nghĩ đến đồ thị điện tim của người bệnh dần dần ổn định, nhịn cười không được, có lẽ làm bác sĩ cảm giác thành tựu lớn nhất chính là ở đây?

Mà lúc này, Tần Duyệt đi đến, nhìn thấy Trần Thương, hai tay đập lên vai hắn: "Cười ngây ngô cái gì vậy?"

Trần Thương lắc đầu: "Nghĩ đến một chuyện vui vẻ."

"Đúng rồi, hiện tại không giận nữa hả?"

Trước kia, Tần Duyệt cắt tóc ngang trán, hiện tại thành đuôi ngựa, nhưng trên mặt y nguyên khí chất đầy khả ái đáng yêu, đặc biệt là trong mắt to giống như vĩnh viễn có cố sự nói không xong, cho người ta cảm giác giống như là phong cách nhị thứ nguyên.

Tần Duyệt nguýt Trần Thương một cái, một bộ dáng người từng trải: "Tỷ tỷ ta là nữ chiến sĩ! Cũng không phải tiểu nữ sinh! Lại nói, xem xét ngươi là nam nhân quá chính trực, căn bản là không hiểu phụ nữ, phụ nữ chính là khẩu thị tâm phi! Đúng rồi, nếu ngươi muốn tìm đối tượng ta có thể dạy ngươi mấy chiêu!"

"Nhưng... Làm bác sĩ, khả năng chính là lúc này có cảm giác tồn tại cùng hạnh phúc, nhìn xem từng sinh mệnh hoạt bát được mình cứu vớt, mà lại là chính mình cứu được, liền có cảm giác đặc biệt, như là sứ mệnh cùng tinh thần trách nhiệm!"

Trần Thương cười cười, đứng dậy rời đi, hắn còn có rất nhiều công việc phải làm.

Ca cấp cứu vừa rồi chỉ vẻn vẹn là khúc nhạc dạo trong công việc hằng ngày của khoa cấp cứu.

Đến phòng trực ban rửa mặt, đổi áo blouse trắng, Trần Thương cảm giác cánh tay đau nhức.

Xem ra cần phải tăng cường rèn luyện.

Nhưng...

Vừa rồi có phải mình thu được một bình thuốc nước thể lực hay không?

Đó là cái gì?

【Đinh! Thuốc nước thể lực chính là một loại thuốc nước sau khi sử dụng có thể kích phát tiềm năng, tăng cường tố chất thân thể.】

Hai mắt Trần Thương sáng lên, đồ tốt a?

Nhưng...

Là thuốc rửa bên ngoài hay là thuốc uống?

Hệ thống không có nói cho hắn, trong lòng Trần Thương buồn bực.

Tâm niệm vừa động, móc ra thuốc nước trực tiếp rót vào miệng.

Lập tức, hắn cảm giác toàn thân truyền đến một trận sảng khoái, loại cảm giác này... Cảm giác giống như nhân sinh đạt tới cao trào

Hắn cảm giác thân thể của mình đều đang kích phát ra năng lực, giờ khắc này giống như toàn bộ thân thể đều đang sinh trưởng.

Thế nhưng...

Trần Thương nhịn không được rên rỉ một tiếng.

"A ~ a ~..."

Đúng a?

Hắn cẩn thận từng li từng tí kéo quần ra nhìn một chút, giống như không có quá nhiều biến hóa

Lúc này, vừa vặn Tần Duyệt mở cửa, vừa vặn nghe thấy Trần Thương rên rỉ.

Lập tức khuôn mặt nhỏ của Tần Duyệt đỏ lên, chỉ là nhìn thấy Trần Thương kéo quần... Lập tức trừng to mắt cẩn thận tỉ mỉ nhìn Trần Thương.

Chẳng lẽ đang làm chuyện bí mật gì không thể cho ai biết?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Duyệt có một loại hiếu kỳ, muốn tìm tòi hư thực... Rón rén, ngừng thở, chờ mong động tác kế tiếp Trần Thương...

Thế nhưng, Trần Thương nghe thấy tiếng động đã quay người.

Lập tức sắc mặt Tần Duyệt căng thẳng, ra vẻ tư thái chất vấn: "Ta dựa vào? Ngươi làm gì trong phòng trực ban vậy?"

Trần Thương vội vàng kéo quần lên, xấu hổ cười một tiếng: "Duỗi lưng đỡ mỏi..."

Tần Duyệt vẻ mặt hoài nghi: "Thật sao? Có phải ngươi làm chuyện xấu gì hay không?"

Trần Thương im lặng: "Hủ nữ... Mốc meo đi!"

Tần Duyệt dùng sức khịt khịt mũi, giống như không có ngửi được mùi vị kỳ quái gì, lườm Trần Thương một cái: "Sau này ngươi đừng phát ra âm thanh như vậy nữa, dễ gây hiểu lầm!"

Trần Thương chạy trối chết.

【Đinh! Tần Duyệt hảo cảm + 3! 】

Trần Thương sững sờ?

Cái gì?

Đây là cái loại phụ nữ gì vậy?

Trong não Trần Thương tự động hiện ra một hình ảnh, tay trái cầm roi da, tay phải cầm ngọn nến, người mặc...

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày, tiến hành khâu lại mười lần. Nhiệm vụ ban thưởng: Thu hoạch được kinh nghiệm khâu lại + 100, kinh nghiệm + 100, nhân dân tệ + 100.】

Hôm nay hoàn thành mười lần khâu lại?

Cái này không nhất định có thể hoàn thành a.

Chính mình mỗi ngày cũng không có nhiều người bệnh yêu cầu khâu lại như vậy.

Xem ra nhiệm vụ không nhất định có thể hoàn thành?

Nhưng nhìn thấy nhiều kinh nghiệm cùng kim tệ như thế...

Trần Thương lắc đầu: Đoạt quái?

Đây là một lựa chọn tốt.

Khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện đều rất nổi danh ở tỉnh Đông Dương, thậm chí toàn bộ trung tâm cấp cứu AY thị đều cần đến Tỉnh Nhị Viện phối hợp.

Sau khi giao ban xong, Trần Bỉnh Sinh bàn giao ca đêm, sáng sớm đã xuất hiện ca này thật là giày vò tinh thần mỏi mệt.

Nhưng, Trần Thương vẫn đi theo Trần Bỉnh Sinh xem người bệnh.

Sau khi đi vào, người bệnh đã mở mắt, mặc dù huyết áp vẫn còn thấp, nhưng tính mạng thể đã không có vấn đề, trông thấy Trần Bỉnh Sinh cùng Trần Thương tiến đến, nam tử mặc quần áo rằn ri cùng thanh niên vội vàng nghênh đón.

"Tạ ơn các ngài, thật quá cảm tạ ngài, vừa rồi Ngô đại phu nói, loại tình huống này nếu không phải ngài cứu kịp thời, khẳng định không cứu được, bác sĩ ngài là người tốt a!"

Thanh niên chỉ có thể tại chỗ gật đầu, đại bi đại hỉ này có lực trùng kích quá lớn

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu: "Các ngươi đi ra bên ngoài nghỉ ngơi đi, đi liên hệ ông chủ các ngươi một chút, hiện tại tình huống người bệnh còn không thể nói là ổn định, yêu cầu trị liệu một thời gian nữa. Các ngươi cũng đừng đợi ở đây, để hắn nghỉ ngơi một chút."

Hai người đối với Trần Bỉnh Sinh rất là tin phục, gật đầu đáp ứng.

Trần Thương nhìn Trần Bỉnh Sinh có chút mệt mỏi: "Ngài đi về nghỉ ngơi đi, nơi này có ta."

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "Không có chuyện gì."

Trần Thương đi theo cười cười, theo hắn hai năm, một câu lão Trần nói nhiều nhất chính là: "Không có chuyện gì".

Giống như trời sập xuống, nam nhân này cũng có thể cười nói một tiếng không có chuyện gì.

Tựa như An Ngạn Quân thích nói: "Không được" là một đạo lý.

Mỗi ngày, An chủ nhiệm nói với người bệnh nhiều nhất một câu chính là: "Không được!"

Đây là một người có nguyên tắc rất lớn.

Buổi sáng không có chuyện gì, viết bệnh lịch, người bệnh nằm viện khoa cấp cứu không nhiều, dù sao mỗi một cái giường cấp cứu đều rất trân quý, nếu người bệnh đã ổn định mà không muốn xuất viện, thì sẽ chuyển tới khu nội trú.

Y tá trưởng bỗng nhiên đi đến: "Tiểu Trần, hiện tại phòng khám bệnh của chủ nhiệm An tương đối bận rộn, Vương đại phu cũng đi kết hôn, một mình hắn bận không qua nổi, ngươi qua một chút được không?"

【Đinh! Y tá trưởng Điền Lan Hương tuyên bố nhiệm vụ: Đến phòng khám bệnh trợ giúp An Ngạn Quân, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Điền Lan Hương hảo cảm + 5.】

Được rồi, nhiệm vụ hảo cảm, cũng không tệ

Đánh quan hệ tốt với y tá trưởng, sau này khai triển công việc cũng rất thuận tiện.

Trần Thương thu thập một phen rồi đi phòng khám bệnh cấp cứu.

An Ngạn Quân là bác sĩ Phó chủ nhiệm, chủ yếu làm chính là tay cấp cứu ngoại khoa, nhưng cấp cứu ngoại khoa khá nhiều tạp bệnh, nhiều nhất vẫn là ngoại thương.

Đặc biệt đến phòng khám bệnh cấp cứu, đại đa số đều là một chút bệnh nhân bị ngoại thương.

Vừa mới đi vào, Trần Thương liền trợn tròn mắt, bốn năm người trên thân rất nhiều mảnh thủy tinh đâm vào trên đùi, trên bụng, trên cánh tay.

Một nam tử nói: "Bác sĩ, ngài giúp chúng ta rút ra là được rồi, thật không có chuyện gì!"

An Ngạn Quân khí định thần nhàn: "Không được!"

"Hôm nay chúng ta còn có một đống chuyện cần làm, chính là một cái ngoại thương bình thường, dán hai miệng vết thương, buộc cái băng vải liền không có chuyện gì, chúng ta đều là làm việc nặng, không có già mồm như vậy, nếu công việc hôm nay làm không xong, chúng ta chính là làm không

công a!" Nam tử nóng nảy nói, hận không thể lập tức rút hết mảnh thủy tinh ra.

An Ngạn Quân tiếp tục lắc đầu: "Không được, ta không thể nghe các ngươi, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho ông chủ các ngươi, vết thương quá sâu, không khâu lại rất dễ nhiễm trùng, hơn nữa còn phải tiêm vắc xin phòng cảm mao."

Nam tử sững sờ, nghe được nhiều bước rườm rà như thế, nuốt ngụm nước miếng: "Rất đắt hả?"

An Ngạn Quân ngẩng đầu nhìn mấy người, trên thân đều là đầy bụi đất, trên quần áo tất cả đều là tro bụi, trên tay mang theo chính là găng tay rất dày bằng da.

Trên thân mấy người không ngừng rướm máu, An Ngạn Quân nhìn thấy Trần Thương tới, vội vàng đứng lên: "Tiểu Trần, đi với ta làm sạch vết thương khâu lại một cái."

Sau khi nói xong, An Ngạn Quân đi ra ngoài, sợ bọn họ đi, quay người nói: "Các ngươi đừng tự ý nhổ ra, miếng thủy tinh ở trong càng không dễ xử lý!"

Chương 18: Thuốc Tê Miễn Phí

Trong phòng xử lý, bốn năm người ngồi chờ ở đó, Trần Thương cùng An Ngạn Quân chia ra hành động.

Trần Thương xử lý chính là một tiểu tử hơn hai mươi tuổi, giản dị mười phần, khoẻ mạnh kháu khỉnh nhịn không được hỏi: "Các ngươi xảy ra chuyện gì vậy, tại sao trên người dính nhiều mảnh thủy tinh như thế?"

Tiểu Hỏa Nhi thở dài: "Chúng ta làm việc trong nhà máy thủy tinh, một khối thủy tinh từ trong máy bắn ra, đụng vào trên tường vỡ ra bắn tới trên người chúng ta."

Nói đến đây, tiểu Hỏa Nhi may mắn cười một tiếng: "May mà lúc ấy ta phản ứng nhanh, bằng không những mảnh thủy tinh này đã đâm trên mặt, khẳng định mặt mày hốc hác!"

Trong lòng Trần Thương hoảng sợ

Đây là chuyện mặt mày hốc hác sao?

Trên cơ thể người, nhiều chỗ rất yếu ớt, không cẩn thận sẽ mất mạng...

Nghĩ đến giọng nói nhẹ nhàng của tiểu Hỏa Nhi, Trần Thương nhịn không được thở dài vài tiếng.

Trong khi Trần Thương khử trùng, nam tử cũng không lên tiếng, phải biết rằng khi đổ rượu i- ốt lên trên vết thương sẽ rất đau

Trần Thương hiếu kỳ hỏi: "Không đau sao?"

Tiểu Hỏa Nhi thô lỗ cười một tiếng: "Còn tốt, lần trước ta tự mình rút mảnh vỡ thủy tinh ra, so với cái này đau hơn nhiều! Lần này ta nhìn quá sâu, không dám nhổ..."

Trần Thương sững sờ, không khỏi nổi lòng tôn kính, xem ra không phải lần đầu tiên.

"Ngươi kiên nhẫn một chút!"

Trần Thương tìm đến cái kìm, kẹp lấy mảnh thủy tinh, tay trái đẩy ra vết thương, dùng lực kéo ra

Lập tức, một mảnh thủy tinh dài ước chừng hai centimét được kéo ra.

Một cái lỗ hổng dài 4 centimet, sâu 2 centimet xuất hiện

Lúc này, máu tươi cũng bắt đầu chậm rãi chảy ra, Trần Thương vội vàng làm sạch vết thương

Hắn yêu cầu kiểm tra trong đó có mảnh vụn thủy tinh hay không, sau đó dùng cái kẹp kẹp ra, mới có thể khâu lại

Nhìn xem nam tử nhăn mặt, Trần Thương: "Ta giúp ngươi chuẩn bị thuốc tê, gây tê một cái."

Tiểu Hỏa Nhi nghe xong, không có trả lời, thậm chí có chút thấp thỏm, thần sắc có chút do dự, một lát sau, hắn mới đỏ mặt, ngượng ngùng hỏi: "Gây tê đắt không?"

Trần Thương lắc đầu: "Miễn phí phục vụ!"

Tiểu Hỏa Nhi như trút được gánh nặng, cười ha ha một tiếng: "Vậy chuẩn bị nhiều một chút a, đau chết mất!"

Trần Thương không khỏi cái mũi chua chua.

Người cùng người thật không giống, mỗi người đều có một cảnh ngộ khác nhau.

Nhìn tên tiểu tử này cũng không đến hai mươi tuổi, hoặc là vừa mới dậy thì, thế nhưng trên đùi có mấy chục vết sẹo.

Gây tê có hiệu quả rất nhanh, chảy máu cũng không phải rất rõ ràng, sau khi làm sạch vết thương, tiểu Hỏa Nhi cười cười nói: "Thật không đau."

Trần Thương gật đầu: "Ta giúp ngươi rửa sạch miệng vết thương, trong đó còn có một số mảnh vỡ nhỏ."

Trần Thương dùng 10ml ống chích đem nước muối sinh lí không ngừng cọ rửa, dùng cái kẹp lấy những bã vụn kia ra.

Sau đó, chính là khâu lại

Mặc dù vết thương nhìn tương đối sâu, nhưng cũng không có đả thương đến gân cùng mạch máu lớn, phổ thông khâu lại là có thể giải quyết.

Có tương đối nhiều phương pháp khâu lại vết thương, cũng không phải là tất cả phương pháp khâu đều dùng lên da.

Tỉ như các loại thủ pháp khâu lại liên tục dọc theo vết mổ thật ra là dùng cho khâu lại dạ dày và màn ruột, căn bản không phải dùng cho da, lại tỉ như những thủ pháp liên tục khóa lại bên cạnh vết thương thường dùng khi khâu lại tá tràng, làn da cấy ghép; khâu lại hình số 8 bởi vì đặc thù tương đối kiên cố nên dùng để khâu lại làn da.

Vì lẽ đó căn cứ theo vị trí khâu lại mà lựa chọn phương pháp khâu lại tự nhiên cũng không giống.

Kỳ thật cái gọi là phương pháp kỳ thật giống như là chiêu thức võ công, chân chính vá kín lại, nhìn cũng không phải là những đồ vật loè loẹt.

Chủ yếu là căn cứ nhu cầu người bệnh và vị trí khâu lại mà chọn lựa phương pháp khác nhau, tỉ như tiểu Hỏa Nhi này, chỉ cần khâu lại tương đối tốt thì vết thương sẽ khép lại tương đối nhanh.

Trần Thương trình độ khâu lại làn da đạt tới trung cấp, nói còn nghe được, bình thường khâu lại đều không có vấn đề quá lớn, nhưng sau khi có sắc bén + 1, hắn càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Không bao lâu, Trần Thương hoàn thành khâu lại.

Trần Thương chuẩn bị dùng bọt biển dán, nhưng lúc này, An Ngạn Quân bỗng nhiên nói: "Dùng băng gạc, rất nhanh."

Trần Thương sững sờ, băng gạc rất nhanh sao?

Nhưng... Trần Thương hơi một chần chờ, cũng lập tức hiểu ý gì.

Băng gạc tiện nghi.

Hắn dùng cái kẹp tăng thêm mấy khối băng gạc sát khuẩn, dùng băng dán dán lại, nghĩ đến công việc của bọn hắn, Trần Thương lại dùng băng dán quấn trên đùi hai vòng, cười nói:

"Lần này chắc rồi."

Sau đó chính là một cái chân khác, lần này, hai người phối hợp ăn ý rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Mà lúc này, An Ngạn Quân đã xử lý hoàn thành nam tử trung niên, tất cả bốn năm khối thủy tinh trên thân đều được lấy ra ngoài sau đó khâu lại hoàn thành.

Trần Thương không khỏi cảm khái tốc độ cùng năng lực của chủ nhiệm An.

Một nam hài nhi khác còn muốn trẻ hơn tiểu Hỏa Nhi vừa rồi một hai tuổi, giống như là biết thuốc tê không tốn tiền, thế là chủ động bu lại, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, chuẩn bị nhiều thuốc tê một chút, đau chết mất."

Tiểu Hỏa Nhi vừa rồi cũng trêu ghẹo nói: "Đúng, hắn rất hèn nhát, sợ đau!"

Trần Thương cười cười: "Sử dụng nhiều cũng không tốt, thuốc tê này cũng không thể tùy tiện dùng."

Nói xong, lại bắt đầu khâu lại.

Mỗi một lần khâu lại, Trần Thương đối với khâu làn da lại tăng lên mấy phần kinh nghiệm.

Khâu lại làn da càng đơn giản hơn rất nhiều.

Một là tốc độ khép lại, một là không bị viêm, còn có một là xử lý vết sẹo.

Ba điểm này đều rất quan trọng.

Sau khi khâu lại xong, An Ngạn Quân sang xem nhìn, hài lòng nhẹ gật đầu: "Không tệ!"

Đây đều là khâu lại cơ sở, cũng không có quá nhiều khó khăn.

Trước khi đi, nam tử cười hỏi: "Bác sĩ, bao nhiêu tiền?"

An Ngạn Quân nhíu mày: "Cái gì bao nhiêu tiền?"

Nam tử trừng to mắt: "Khâu lại a?"

An Ngạn Quân: "Ta viết cho ngươi một tờ phiếu, ngươi đi chỗ thu phí giao nộp là được."

Nam tử cười nói đến: "Được rồi, tốt!"

Cầm đơn đi ra nộp, chỗ thu phí cấp cứu tương đối nhiều người.

Nam tử xếp hàng nhưng trong lòng thì mười phần thấp thỏm, dù sao đều nói đến bệnh viện sẽ thiếu một lớp da, đây con mẹ nó khâu nhiều mũi như thế, lại là gây tê còn là băng gạc trừ độc, phải bao nhiêu tiền đây?

Đoán chừng tuần này phải làm không công

Nghĩ tới đây, nam tử có chút thấp thỏm.

Mấy nam hài nhi đều từ trong thôn bọn họ đi ra, mang ra lao động, không thể để cho bọn hắn bỏ tiền a.

Nghĩ được như vậy, nam tử nhìn một chút số dư Alipay còn lại.

Còn có hơn năm trăm...

Có đủ hay không?

Hắn sẽ không dùng tiêu thôi, cảm giác tiêu hao tiêu phí món đồ kia, nào có tiền đi tiêu hao a

Không bao lâu, đến lượt nam tử nộp đơn đưa vào.

Y tá chỗ thu phí thuần thục gõ trên bàn phím, không bao lâu, đưa ra kết quả.

Trong lòng nam tử bất an, lúc này hắn giống như đang chờ đợi tuyên án.

Nhân viên thu phí nói: "30."

Nam tử sững sờ: "Bao nhiêu?"

Nhân viên công việc: "Ba mươi khối! Tiền mặt hay là quét thẻ?"

Nam tử vội vàng đưa qua điện thoại: "Alipay."

Nhân viên công việc quét qua: "Ừm, tốt, đem hóa đơn thu phí này cho bác sĩ là được rồi."

Nam tử nhẹ gật đầu, đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, quay người hỏi: "Ngươi tốt, ta có chuyện muốn hỏi, phí đăng ký chủ nhiệm An bao nhiêu tiền?"

Nhân viên công việc: " phí đăng ký Chủ nhiệm An là 17.5 nguyên. Tăng thêm cấp cứu 10 nguyên, tổng cộng 27.5."

Nam tử sững sờ

Hắn nhìn bên trên hóa đơn thu phí, nơi nào có phí đăng ký, phía trên này chỉ có một cái thu phí là làm sạch vết thương, ngay cả phí tổn khâu lại

đều không tính vào, hơn nữa... Bọn hắn cũng không phải một người a

Phí đăng ký không có, phí khâu lại không có ra...

Nam tử nhìn phía sau nhiều người xếp hàng như vậy, vội vàng hướng y tá thu phí nói: "Tạ ơn tạ ơn! Làm phiền ngài."

Sau khi rời đi chỗ thu phí, nam tử thật lâu không thể bình tĩnh.

Lúc đầu là vị nào một mực nói "Không được!", bác sĩ An.

An Ngạn Quân mặt lạnh tim nóng, từ nói năng chua ngoa đến trái tim đậu hũ.

Chương 19: Đặc Hiệu Thần Cấp

Sau khi ông ta quay lại phòng thì vừa vặn nghe thấy An Ngạn Quân đang nói chuyện điện thoại:

"Ngươi tốt, ta là bác sĩ Tỉnh Nhị Viện, hiện tại nhân viên của ngươi... Đúng vậy, yêu cầu khâu lại cùng tiêm vắc xin chống uốn ván... Đúng, không được, không tiêm vào là không được, sẽ gây tai hoạ ngầm, nếu làm như ngươi yêu cầu sẽ xảy ra vấn đề. Ừ... Tốt, đúng, bọn hắn cần nghỉ ngơi, bằng không vết thương cựa ra dễ lây nhiễm bất lợi cho khôi phục..."

...

An Ngạn Quân cúp điện thoại, nhìn năm người nói: "Các ngươi tạm thời không cần về đó nữa, sớm một chút tiêm vắc xin, sau khi tiêm xong vắc xin lại đi, ta đã giúp các ngươi gọi điện thoại cho người phụ trách."

Tiểu Hỏa Nhi nhịn không được nói: "Bác sĩ, không được a, chúng ta... Chúng ta còn chưa hoàn thành công việc đâu."

An Ngạn Quân quay người nói: "Không được! Còn có, chớ nói chuyện, các ngươi đến phòng bên cạnh tìm y tá, để nàng mang theo các ngươi đi tiêm, ta đây còn có rất nhiều chuyện, công việc của các ngươi vốn là có nguy hiểm, thường xuyên bị thương, rất dễ bị uốn ván, vì lẽ đó vắc xin này nhất định phải tiêm! Một hồi tìm y tá tiêm đi, tại..."

Người đàn ông còn muốn lên tiếng, An Ngạn Quân trực tiếp đánh gãy: "Tốt, ta đây còn có bệnh nhân, các ngươi nhanh đi đi."

Người đàn ông vội vàng gật đầu

Lôi kéo mấy đệ đệ đi ra.

Trần Thương cúi đầu, vừa vặn nhìn đơn thu phí người đàn ông đưa vào, cũng nhịn không được sửng sốt một chút, 30?

Ít như vậy?

Phí đăng ký của Chủ nhiệm An đều đã 27.5 rồi nha?

Cái này một cái túi khâu đều phải hơn bốn mươi?

Đã vậy còn không thu phí khâu lại của bọn hắn?

Bệnh viện đổi một lần muốn đều phải hơn mấy chục khối tiền đi

Hắn nghĩ tới vừa rồi Chủ nhiệm An bảo hắn không cần dùng băng gạc dán, Trần Thương hiểu rõ.

Chủ nhiệm An toàn bộ miễn phí đăng ký, chẩn đoán điều trị cho bọn hắn, chỉ nhiêu tiền này khả năng cũng vừa đủ chỉ khâu cùng băng gạc a?

Đủ sao?

Không kém bao nhiêu đâu...

Thế nhưng, không thể tính sổ sách như vậy...

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được hỏi: "Chủ nhiệm An, tiền này có thể để ông chủ bọn hắn tới trả."

An Ngạn Quân hừ lạnh một tiếng: "Ha ha, nếu thật là hắn có điểm giác ngộ ấy thì đã tốt."

Nói xong, An Ngạn Quân thở dài: "Ai... Cũng không dễ dàng, bọn nhỏ bao lớn đi ra làm công, cứ như vậy đi!"

Người đàn ông nhìn khuôn mặt An Ngạn Quân ăn nói có ý tứ, trong lòng không khỏi ấm áp.

Bề ngoài nhìn như băng lãnh, nhưng trong lòng lại đầy nhiệt huyết ấm áp.

Vừa giữa trưa, Trần Thương khâu lại mười hai người bệnh, đang chuẩn bị rời đi.

An Ngạn Quân gọi Trần Thương lại: "Ta đây có cái thẻ mua sắm ở RT-Mart, người khác đưa, ta cũng không cần, ngươi cầm lấy dùng đi."

Không nói lời gì nhét vào áo blouse trắng của Trần Thương, đứng dậy rời đi.

Trần Thương kinh ngạc.

Không đợi hắn đi xa, đã nghe thấy y tá trưởng Điền Lan Hương bỗng nhiên gọi An Ngạn Quân lại.

"Chủ nhiệm An, tháng trước số lượng thuốc không đúng nha? Làm sao lại thiếu đi hơn bốn mươi đồng?" Thanh âm Điền Lan Hương tương đối đặc biệt, thật xa cũng có thể nghe thấy.

An Ngạn Quân ngẩn người: "Thật sao? Ta không biết."

Đại quản gia không vui: "Chủ nhiệm An, chính là văn phòng của ngươi thiếu, một gói thuốc hơn mấy chục khối đây!"

An Ngạn Quân khụ khụ một tiếng, nhíu nhíu mày: "Thật sao? Đắt như vậy?"

Đại quản gia gật đầu: "Đúng a! Sau này ngươi chú ý một chút! Thuốc này cũng không thể dùng linh tinh."

An Ngạn Quân liền vội vàng gật đầu: "Được rồi tốt, lần sau ta sẽ chú ý!"

Thanh âm Đại quản gia bỗng nhiên to lên: "Ta biết mà, chính là ngươi... Ta biết là ngươi... Tháng trước chính là... Tháng trước nữa cũng thế..."

An Ngạn Quân lúng túng nói: "Những miếng dán đó đều ở đây, có thể băng gạc thay thế, những dụng cụ khâu kia sau khi trừ độc có thể dùng một lần nữa... Không đáng tiền "

Đại quản gia: "Không đáng tiền... Ngươi biết hôm nay chủ nhiệm còn nói ta... Nói..."

Nghe thấy thanh âm càng lúc càng xa, Trần Thương cười cười.

Lòng người khó đoán.

Biết người biết mặt không biết lòng a

Vĩnh viễn treo hai chữ "Không được" ở bên miệng Chủ nhiệm An, kỳ thật trong lòng mãi mãi đang nói: Đi

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày hoàn thành, thu hoạch được kinh nghiệm khâu lại + 100, kinh nghiệm + 100, nhân dân tệ + 100. 】

【Đinh! Đăng cấp khâu lại làn da của ngài tăng lên chí cao cấp! 】

【Đinh! Đẳng cấp khâu lại làn da: Cao cấp, thuộc tính đặc biệt: Giấu vết sẹo (trong lúc khâu lại mượn nhờ công hiệu Con mắt Mỹ Lệ, lựa chọn kim khâu lại hợp lý, đạt được một cái hiệu quả khâu lại hoàn mỹ, từ đó sau khi khâu lại kết thúc, có thể để hiệu quả đạt tới tốt nhất, đồng thời có thể thông qua hoa văn trên da ẩn dấu đường chỉ... Từ đó đưa đến hiệu quả ẩn tàng.) 】

Đặc hiệu này... Có chút ngưu a

Phải biết, sau khi khâu lại khẳng định là có vết sẹo

Đây là không hề nghi ngờ.

Nhưng, vết sẹo này kỳ thật có thể thông qua lựa chọn kỹ thuật cùng phương pháp khâu lại khiến cho vết sẹo không rõ ràng hoặc là không thấy nữa, đến mức xã giao bình thường không bị phát hiện, mà thông qua đồ trang điểm thêm chút tân trang thậm chí có thể giấu đi.

Thế nhưng, chuyện này đối với bác sĩ mà nói thật quá có tính khảo nghiệm.

Đặc hiệu này quá mạnh, người bình thường căn bản làm không được a?

Trước kia, Trần Thương thấy qua một bài luận văn trên tạp chí « Y học Anh mới » liên quan tới khâu lại không để lại sẹo, thuật giả chưa nói nhưng loại này độ khó rất cao.

Chính mình vậy mà có thể đạt được đặc tính này

Thật sự là ngưu xoa

Ta quả nhiên là thiên mệnh chân tử...

Nhưng... Sau khi nhìn thấy nhắc nhở, Trần Thương hiểu, thuộc tính này đặc biệt là dựa vào Con mắt Mỹ Lệ để thực hiện

Người bình thường cũng không thể nắm giữ thuộc tính kỹ năng như vậy a

Trùng hợp, quá trùng hợp.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm giác chính mình có chút bành trướng.

【Đinh! NPC cao cấp Trần Bỉnh Sinh tuyên bố nhiệm vụ: Tăng lên đẳng cấp khâu lại đến cao cấp! Nhiệm vụ hoàn thành, thu hoạch được ban thưởng: Điểm kỹ năng + 1.】

Hai điểm kỹ năng tới tay

Thăng cấp cái gì?

Trần Thương có chút do dự

Tạm thời không có ý kiến gì, chờ một đoạn thời gian nữa vậy.

Hôm nay tới lượt Trần Thương trực ban, giữa trưa đặt một phần cơm trộn trứng.

Tổng kết kinh nghiệm lần trước mua mì thịt bò thất bại, Trần Thương cũng không dám lại đấu trí đấu dũng cùng ông chủ nữa, dù sao việc giết địch một ngàn tự tổn tám trăm hắn không thể làm a

Làm nhiều Alipay hư thì sao.

Cơm trộn trứng Trần Thương có thể tiếp nhận, hơn nữa thích nhất chính là ngó sen.

Bởi vì ngó sen lợi ích thực tế nhiều

Trần Thương biết làm cơm, thế nhưng xưa nay đều không mua củ sen, bởi vì không nỡ, phải biết rằng mua một cân ngó sen trong phim chí ít có một nửa là không ăn được, quá thua lỗ

Thế nhưng cơm trộn trứng này không giống vậy, là người ta dùng ngó sen chế biến, nếu thua thiệt cũng là để ông chủ thua thiệt...

Ai

Sao lại có người cơ trí như ta chứ?

...

Phân công ở phòng cấp cứu có thể là rõ ràng nhất, đồng thời cũng là không rõ ràng nhất.

Buổi chiều lục tục ngo ngoe lại đưa tới một người bệnh cứng đầu, là tổ nội khoa, Trần Thương với tư cách là tổng trị ban hôm nay, chủ yếu làm chính là những người bệnh cần cấp cứu, tỉ như các loại ngoại thương.

Mà lúc này, bỗng nhiên một trận còi cấp cứu vang lên

Trần Thương bản năng đứng dậy xông ra ngoài.

Bởi vì còi báo động này không giống thanh âm 120.

Cái này rõ ràng là 110 cùng 120 hợp tấu

Có người bị thương?

Hay là cảnh sát?

Trần Thương vội vàng nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc xe cảnh sát dừng ở đằng sau, mà xe cấp cứu thì dừng ở cửa ra vào.

Chỉ thấy trên xe 120 đẩy tới tới một người đàn ông, trên cánh tay đầy vết máu, cổ tay bị bao cực kỳ chặt, thế nhưng y nguyên có máu không ngừng rỉ ra

"Bác sĩ! Cứu người!"

Trần Thương nghênh đón: "Xảy ra chuyện gì?"

Một người đàn ông khí thế phi phàm, khuôn mặt chữ quốc viết đầy lo âu và cương nghị, sau khi trông thấy Trần Thương, vội vàng đi lên phía trước nói: "Hắn bị người ta dùng súng săn bắn trúng cánh tay phải."

Trần Thương nhịn không được nhíu mày.

Bị thương

Mà lại là súng săn

Súng săn được thiết kế chủ yếu là phục vụ dã ngoại, đồng thời dùng cho đi săn động vật hành động nhanh nhẹn, vì lẽ đó là dựa vào diện tích che phủ rộng rãi để chế tạo. Bình thường như làm hạt sắt hay miếng thép vụng, mà không có đầu đạn.

Sai khi bóp cò đánh dẫn kíp nổ dẫn đốt thuốc nổ, thuốc nổ trong nháy mắt phản ứng hoá học hình thành áp suất cực mạnh cấp tốc đẩy hạt sắt ra khỏi nòng súng, bắn thẳng tới phía trước, loại công kích này nếu trong cự ly ngắn thì lực sát thương của nó dù so với súng lục thậm chí súng trường còn muốn lớn hơn

Nếu quả như thật là bị đánh trúng cánh tay

Hiện tại khả năng mười phần nguy hiểm.

Trần Thương vội vàng kéo người bệnh vào phòng cấp cứu, đầu tiên phải kiểm tra vết thương.

Trần Thương trông thấy một đám người muốn theo vào, vội vàng nói: "Tìm người đi hỗ trợ làm thủ tục, ta đến kiểm tra vết thương, bên trong là phòng cấp cứu, đều chớ vào."

Những nhân viên cảnh sát này đi đến ngoài cửa phòng cấp cứu, lập tức ngừng chân.

Người đàn ông trung niên uy nghiêm kia rõ ràng là lãnh đạo, nhìn đám người một chút: "Các ngươi về cục trước đi, nơi này đã có ta!"

Chương 20: Muốn Cái Gì Được Cái Đó

Trương Khắc Cần là đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự, hơn bốn mươi tuổi chính vào độ tuổi tráng niên.

Hôm nay, đội cảnh sát hình sự bọn hắn lần nữa truy bắt một tên cướp, thế nhưng lại có một đội viên bị thương.

Mà lại là cổ tay phải

Đây đối với một người cảnh sát mà nói, là tổn thương trí mạng.

Sau khi chuyện này xảy ra, bọn hắn lập tức đưa đến bệnh viện gần đó.

Lúc ấy, sau khi chủ nhiệm ngoại khoa ở đó trông thấy tình huống vết thương, nói thẳng một câu: "Nhanh đi bệnh viện lớn đi, chúng ta nơi này không làm được, cổ tay của hắn tổn thương rất nghiêm trọng, quá nhiều mảnh vỡ, ta không thể cam đoan khâu lại thành công. Hơn nữa, cho dù là khâu lại thành công, vấn đề khôi phục ta cũng không thể cam đoan!"

Vì lẽ đó, bọn hắn mới sốt ruột gấp đưa đến Tỉnh Nhị Viện.

Người bị thương là một nhân viên cảnh sát rất ưu tú, lúc ấy tội phạm đã trong trạng thái nóng nảy, đang muốn bắn giết con tin, cũng là bởi vì hắn khẩn cấp phá vây, mới cứu được con tin, còn bắt giữ tội phạm.

Cảnh sát hình sự Ngô Cương gần 25 tuổi lần nữa lập công

Tốt nghiệp trường cảnh sát không mấy năm đã gặp chuyện như vậy, cổ tay bị thương.

Nếu như không cầm súng được, còm làm cảnh sát cái gì?

Cả một đời này xong rồi.

Nghĩ tới đây, Trương Khắc Cần tràn đầy tiếc nuối, trong mắt lo lắng, đứng bên ngoài phòng cấp cứu, một điếu thuốc tiếp lấy một điếu khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn không yên lòng.

Đứng dậy đẩy cửa ra, trực tiếp tiến vào phòng cấp cứu, lúc này Trần Thương đang kiểm tra tình huống.

Y tá trông thấy có người tiến đến, liền vội vàng đứng lên ngăn cản: "Người nhà đi ra ngoài trước, bác sĩ đang kiểm tra thương thế."

Trương Khắc Cần trông thấy kiểm tra chính là Trần Thương, mà không có người khác

Lập tức, Trương Khắc Cần ngây ngẩn cả người, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi tốt, ta là đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự, bác sĩ, đây là công thần của

chúng ta, chủ nhiệm các ngươi đâu? Hoặc là bác sĩ chính đâu? Sao lại là một người trẻ tuổi?"

Y tá ngây ngẩn cả người: "Chủ nhiệm chúng ta không tại bệnh viện, mà bác sĩ khác buổi chiều đều có phẫu thuật, trong thời gian ngắn lâm vào thế bí, Bác sĩ Trần rất lợi hại."

Trương Khắc Cần muốn nói điều gì, nhưng vẫn nhịn được

Nắm chặt nắm đấm

Khẩn trương

Lo lắng

Hắn không muốn lại bỏ lỡ một người kế tục không tệ.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một cái điện thoại, đó là phó viện trưởng bệnh viện nhân dân tỉnh.

Hắn vội vàng đứng dậy đi ra bên ngoài, cầm điện thoại lên trực tiếp gọi tới.

Đối phương rất nhanh bắt máy: "Trương đội trưởng, có gì cần hợp tác sao?"

Trương Khắc Cần vội vàng nói: "Ừm, Viện trưởng Vương ngài tốt, ta hiện tại thật sự có chuyện cầu ngài, chúng ta có một cái đội viên bị súng săn bắn trúng cổ tay, chủ nhiệm ngoại khoa Bát Viện nói độ khó khâu lại lần này đặc biệt cao, hiện tại chúng ta đã đưa đến Tỉnh Nhị Viện."

Vương Hỉ Tinh: "Tỉnh Nhị Viện? An Ngạn Quân phòng cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, Chủ nhiệm An trong lĩnh vực ngoại khoa rất lợi hại."

Trương Khắc Cần có chút nóng nảy: "Y tá bọn hắn nói bây giờ Chủ nhiệm An đang phẫu thuật, lâm vào thế bí, các ngươi chỗ ấy có bác sĩ thích hợp hay không, tranh thủ thời gian phái tới một người đi, chúng ta không thể tới giày vò."

Vương Hỉ Tinh gật đầu: "Được rồi, Trương đội trưởng ngươi trước đừng có gấp, bây giờ chúng ta sẽ phái người tới!"

Trương Khắc Cần nghe xong, lập tức hưng phấn nói đến: "Phái chuyên gia! Nhất định phải là chuyên gia đến, hắn còn trẻ, tương lai hắn rất có triển vọng, cũng không thể bởi vì việc này mà chậm trễ!"

Vương Hỉ Tinh ừ một tiếng: "Ta đi mời Lưu viện trưởng của chúng ta, lĩnh vực ngoại khoa rất có uy tính, ta để hắn lập tức đi qua! Ngài đừng hoảng hốt."

Trương Khắc Cần nghe xong, lập tức hưng phấn.

"Được, vậy thực sự là phiền phức Viện trưởng Vương, thật sự làm phiền ngài, sau này có chuyện gì cứ việc nói!"

Ngàn tạ vạn tạ cúp điện thoại.

Trong lòng Trương Khắc Cần lập tức dâng lên hi vọng.

Viện trưởng tự mình đến hỗ trợ phẫu thuật, nhất định có thể thành công a?

Trong lòng Trương Khắc Cần tràn đầy chờ mong

Đúng

Tìm viện trưởng bên này thông báo một chút, dù sao cũng là bác sĩ ngoại viện, phải chào hỏi bên này một chút.

Nghĩ tới đây, Trương Khắc Cần quay đầu nhìn thoáng qua phòng cấp cứu, nói với hai nhân viên cảnh sát gác ở cửa ra vào: "Quan sát tiểu Ngô, có chuyện gì tùy thời báo cáo!"

"Vâng! Đội trưởng!"

Trương Khắc Cần lập tức đứng dậy, đi về phía phòng điều hành

Mà lúc này, trong phòng cấp cứu

Trần Thương đã có phán đoán cơ bản đối với thương thế người bệnh

Cổ tay tổn thương rất nghiêm trọng, mạch máu bị phá hư.

Trần Thương nói với Ngô Cương: "Ngươi thử động một cái tay."

Ngô Cương cắn răng nhếch miệng đau đổ mồ hôi, thế nhưng vẫn là toét miệng nói: "Không động được, ta cảm giác mình tay không có..."

Lời nói Ngô Cương có chút thê lương, thế nhưng giờ khắc này không có nửa phần tuyệt vọng, thậm chí là mang theo trêu chọc.

Nghĩ đến đứa bé kia được hắn cứu, tội phạm bị chế phục, Ngô Cương đã cảm thấy không có gì phải hối hận

Trán hắn không ngừng đổ mồ hôi, cho dù là hơi lạnh của phòng cấp cứu cũng không làm cho mồ hôi giảm bớt.

Quá đau

Trần Thương kiểm tra mạch máu một chút, lúc này, máu phần tay đã chảy càng ngày càng kém, kéo đến thời gian càng dài, khôi phục càng kém, đặc biệt là các dây thần kinh

Gân cũng bị thương quá nhiều chỗ, hiện tại yêu cầu làm chính là tranh thủ thời gian mối liền mạch máu, hoàn thành cung ứng huyết dịch, sau đó tiến hành khâu lại gân bắp thịt

Thế nhưng...

Hiện tại trình độ khâu lại gân bắp thịt của Trần Thương chỉ có trung cấp

Trình độ khâu lại gân bắp thịt phức tạp như vậy, không có cao cấp căn bản không làm được.

Hơn nữa, quan trọng nhất là hiệu quả sau khi khâu lại.

Cơ hồ tất cả gân bắp thịt sau khi chữa trị đều dính liền với các cơ quan xung quanh với nhau tạo thành chướng ngại hoạt động của các khớp, cái này cùng tình huống với bệnh lý cục bộ, có quan hệ mật thiết với kỹ thuật phẫu thuật, vật liệu khâu lại, xử lý sau phẫu thuật có chính xác hay không.

Mà đặt biết quan trọng chính là kỹ thuật phẫu thuật, trong lúc phẫu thuật, muốn đạt tới sau khi chữa trị gân bắp thịt không dính liền với các cơ quan xung quanh, hoặc là không ảnh hưởng tơi hoạt động của khớp, nhất định phải có kỹ thuật cao siêu để hoàn thành công việc khâu lại gân bắp thịt này

Toàn bộ tỉnh Đông Dương, nhân vật như vậy không vượt qua năm người

Cái này cần chính là một kỹ xảo đặc thù.

Làm sao bây giờ?

Tự mình làm không làm?

Lúc này, Ngô Cương nhìn Trần Thương do dự: "Bác sĩ, làm đi, không có chuyện, ta mẹ nó đáng giá, cứu được một người, còn bắt được tội phạm, trước khi hành động ta đã nghĩ kỹ, thành công ta chính là chiến sĩ, không thành công ta sẽ là liệt sĩ!"

"Hiện tại xem ra, không thành liệt sĩ, đã không lỗ, tay này của ta phế đi, sau đó còn có thể làm hành chính, làm sao cũng không lỗ!"

【Đinh! Anh hùng Ngô Cương tuyên bố nhiệm vụ: Nhiệm vụ yêu cầu: Thành công cứu chữa Ngô Cương, hoàn thành ban thưởng: Ban thưởng đẳng cấp khâu lại gân bắp thịt + 1! 】

Hai mắt Trần Thương sáng lên

Đúng a

Con mẹ nó chứ có điểm kỹ năng

Từ trung cấp đến cao cấp yêu cầu 2 điểm kỹ năng.

Thăng cấp

【Đinh! Chúc mừng ngài, đẳng cấp khâu lại gân bắp thịt của ngài tăng lên đến: Cao cấp! 】

【Đinh! Khâu lại gân bắp thịt: Cao cấp, thuộc tính đặc biệt: Khả năng bị dính liền hạ thấp (kỹ xảo khâu lại cao cấp sẽ giúp ngươi trong quá trình khâu lại chú ý chi tiết, dính liền tính giảm xuống... Từ đó khiến cho sau khi khâu lại công năng gân bắp thịt khôi phục cơ bản bình thường!) 】

Trần Thương vui mừng

Chính mình đã lấy được thuộc tính đặc biệt: khả năng dính liền giảm xuống?

Số quá may đi

Nghĩ tới đây, Trần Thương một khắc cũng không muốn chậm trễ

"Chuẩn bị phẫu thuật! Tiến hành khâu lại."

Chương 21: Một Lần Chữa Trị, Bảo Hành Sửa Chữa Cả Đời

Khâu lại gân bắp thịt cũng không cần đến phòng phẫu thuật, chỉ cần có một căn phòng là có thể hoàn thành.

Nhưng chuyện này yêu cầu đối với bác sĩ cực cao

Trần Thương không tìm y tá hỗ trợ, mà muốn để Tần Duyệt hỗ trợ.

Với tư cách bác sĩ ngoại khoa, trình độ cùng kỹ thuật của Tần Duyệt vẫn tương đối khả quan.

Lúc này, Tần Duyệt đang viết bệnh lịch, trông thấy Trần Thương đi về phía mình, nhịn không được liếc nhìn bên dưới của Trần Thương...

Trần Thương nhịn không được khẽ run rẩy.

Quả là cứ mười cô gái thì có chính người mục nát, xem ra tuyệt không sai

" Nhân viên cảnh sát vừa mới tới cấp cứu, gân bắp thịt cánh tay tổn thương có chút nghiêm trọng, ta chuẩn bị khâu lại, ngươi làm hỗ trợ giúp ta được không?"

Tần Duyệt trực tiếp đứng dậy: "Gân bắp thịt? Nhân viên cảnh sát? Có chút nghiêm trọng?"

Không sai, khi mà ba từ này liên tục đến cùng một lúc thì dĩ nhiên đã xảy ra chuyện.

Trần Thương gật đầu: "Ừm, không nhẹ, Chủ nhiệm An đi phẫu thuật, lâm vào thế bí, Lý chủ nhiệm đi ra ngoài đi họp, hai ta làm!"

Tần Duyệt nhẹ gật đầu, khâu lại gân bắp thịt phổ thông cũng không có khó như vậy, cho nên nàng cũng không có nghĩ quá nhiều

Nhưng...

Hắn thực sự là đánh giá thấp đảm lượng của Trần Thương.

Tần Duyệt đi đến bên người Ngô Cương, nháy mắt vừa xốc lên băng gạc.

Hai con mắt vốn đã rất lớn, lập tức trừng lên giống như mắt cá

Cái này sao hắn dám nói là có "Điểm" nghiêm trọng?

"Điểm" này của ngươi có phải là hơi nhiều rồi không?

Toàn bộ gân bắp thịt trong cánh tay tổn thương lớn như vậy, ngươi nói với ta là có chút

Hơn nữa, cùng lúc khâu lại nhiều như thế, muốn không bị dính liền thì xác suất cơ bản là 0

Một khi xảy ra dính liền, hậu quả khó mà lường được.

Có ý tứ gì đâu?

Nếu những gân bắp thịt được khâu lại này dính vào nhau, hoặc là dính với các cơ quan chung quanh, đừng nói cầm súng, ăn cơm cầm đũa đều là một vấn đề nghiêm trọng.

Dù sao mỗi một gân bắp thịt có chức năng không giống nhau.

Hơn nữa, khâu lại gân bắp thịt khác biệt rất lớn với khâu lại làn da, hoặc là nói độ khó lớn nhất của khâu lại gân bắp thịt là ở chất liệu ở gân bắp thịt không giống với làn da.

Làm một ví dụ, tỉ như chất liệu làn da giống như đậu hũ tươi, như vậy gân bắp thịt chính là cá đậu hũ.

Ân, ví dụ nâng không quá chuẩn xác

Nói đơn giản là, tính đàn hồi của gân bắp thịt được quyết định bởi khi ngươi khâu phải nhanh chuẩn ổn mạnh mẽ, không thể do dự, mỗi một lần do dự liền gia tăng khả năng dính liền.

Thời kỳ dưỡng bệnh sau khi phẫu thuật khả năng dính liền cũng sẽ rất cao

Vì lẽ đó... Tần Duyệt đối với việc Trần Thương dám khâu lại gân bắp thịt như vậy, thực sự là đoán không ra đến cùng muốn cái gì.

Ngô Cương trông thấy biểu lộ của Tần Duyệt, không khỏi cười khổ: "Bác sĩ, ta đây là không phải không cứu được chứ?"

Tần Duyệt vội vàng lắc đầu: "Không có, Bác sĩ Trần đối với khâu lại gân bắp thịt rất lợi hại!"

Nói đến đây, Tần Duyệt lôi kéo Trần Thương ra khỏi phòng cấp cứu.

"Ngươi điên rồi? Bộ dáng này ngươi còn có thể khâu lại?" Tần Duyệt trừng to mắt nhìn Trần Thương.

"Người ta là cảnh sát, làm không tốt trách nhiệm của ngươi rất lớn!"

"Ta cho ngươi biết, Trần Thương, nếu lần này ngươi làm không tốt sẽ có rất nhiều phiền toái, ngươi biết không? Đừng nói chuyển chính, chính là ngươi cũng có thể bị đuổi!"

Tần Duyệt có chút nóng nảy: "Ngươi cũng không nhìn một chút đã là tình huống gì rồi, nói câu không dễ nghe, toàn bộ tỉnh Đông Dương, AY thị có thể làm tốt, cũng chỉ có ba người? ! Ngươi biết chuyện này có nghĩa là gì không? Chính là An Ngạn Quân, Chủ nhiệm An cũng không thể cam đoan."

"Đưa đi đi! Đưa đến Tỉnh Nhân Dân đi, để Lưu viện trưởng của Tỉnh Nhân Dân thử một chút, không được chỉ có thể đi Bắc Kinh."

Trần Thương lắc đầu: "Không được, ngươi không có nhìn màu máu của hắn sao? Mạch máu tổn thương rõ ràng, nếu như trễ cung cấp máu, những dây thần kinh trên cánh tay khẳng định sẽ bị tổn thương, hơn nữa gân bắp thịt khôi phục cũng không được phép trì hoãn nữa, cho dù là hiện tại đưa đến Bắc Kinh, ngươi đã cảm thấy có thể khôi phục tốt bao nhiêu?"

Tần Duyệt có chút giận: "Đó cũng không phải chuyện của ngươi? Ngươi chỉ là một bác sĩ nho nhỏ! Một bác sĩ đang thực tập, cộng tác viên, đại ca! Ngươi cho rằng ngươi là chủ nhiệm sao? Đây không phải là lúc ngươi khoe khoang đâu."

Trần Thương lắc đầu: "Không được, ta không thể thấy chết không cứu."

Tần Duyệt: "Cho dù ngươi cứu được thì cũng là bận rộn không công, khó như vậy ngươi có thể làm sao?"

Trần Thương: "Ta có thể!"

Tần Duyệt cười lạnh: "Nha! Ngươi... Ngươi thật là chấp mê bất ngộ mà! Ngươi thế nào lại giống lão sư như vậy chứ, nếu ngươi có thể làm tốt, không, đây không phải là vấn đề có làm hay không!"

Trần Thương: "Đi, phòng xử lý! Đừng lãng phí thời gian."

Khâu lại gân bắp thịt nhất định phải tiến hành trong tình huống không đau, hơn nữa chất liệu gân bắp thịt cũng không phải đơn giản giống như thịt, cái này trong vô hình gia tăng độ khó khâu lại cho bác sĩ.

Phương pháp gây tê là gây tê toàn bộ cánh tay, Trần Thương không có đi tìm bác sĩ gây tê, bởi vì gây tê cánh tay hắn đã học không ít từ Lưu Kiện, gây tê loại này cũng không phải rất khó, nếu như là gây tê chân dưới, Trần Thương khẳng định chính mình không dám làm.

Mà phải gọi bác sĩ chuyên gây tê đến tự mình ra tay

Dù sao tính nguy hiểm khi gây tê rất cao.

Sau khi gây tê Trần Thương hít thở sâu một hơi, vẫn còn có chút hơi khẩn trương, mặc dù mang theo găng tay, nhưng vẫn thói quen xoa xoa lòng bàn tay, bắt đầu bắt đầu

So với Trần Thương, Tần Duyệt càng là lo lắng muốn chết, dù sao loại công việc này chính là sư phụ Thạch Na của nàng cũng không dám cam đoan có thể làm tốt, chớ nói chi là hắn chỉ là tiểu lâu la chưa chuyển chức.

Nhìn Trần Thương tràn đầy tự tin, trong đầu Tần Duyệt hiện ra hai chữ: Hổ bức

Cầm lấy cọ rửa, dùng nước muối sinh lí bắt đầu cọ rửa

Sau khi cọ rửa xong, trong đầu Trần Thương khẽ động, con mắt phát sinh biến hóa.

Đập vào mi mắt tất cả đều là những cái tên màu đỏ.

【Cơ duỗi dài gân bắp thịt】

【Cơ gấp gân bắp thịt】

【Cơ cổ tay gân bắp thịt】

...

Tất cả những thứ này đều là màu đỏ, Trần Thương dùng tay nắm một cái 【cơ duỗi dài gân bắp thịt】, lập tức tin tức xuất hiện.

【Cơ duỗi dài gân bắp thịt đứt gãy: lv 17, đứt gãy tương đối nghiêm trọng, quái cơ duỗi dài gân bắp thịt, quái hi hữu! Bị hạt sắt va chạm mạnh dẫn tới bị phá hư, gân bắp thịt đứt gãy đồng thời, gân bắp thịt bản thân bị trọng thương. Đề nghị làm sạch vết thương sửa chữa khâu lại. 】

Cơ duỗi dài gân bắp thịt là nghiêm trọng nhất, tại phía sau cổ tay, hai đường gân bắp thịt bị cắt trống rỗng.

Độ khó có chút cao.

Lúc này, Ngô Cương nhịn không được nói: "Tiểu bác sĩ, ngươi không cần khẩn trương, ta không khác với ngươi nhiều lắm, lần thứ nhất chấp hành nhiệm vụ, trông thấy tội phạm giết người trong lòng sợ không được, kỳ thật có gì, ai không phải từng bước một đi ra, chúng ta là những người từ trong thôn đi ra, càng phải cố gắng, liều mạng thì mới có cơ hội, không cố gắng thì cái gì cũng không có."

"Ngươi yên tâm, hôm nay, cánh tay này của ta giao cho ngươi, tâm lý ta nắm chắc, cho dù giao cho chuyên gia cái gì cũng sẽ như thế, lúc trước đội chúng ta có một cái lão ca, bị đao chém qua bắp tay, hiện tại cũng không có cách nào nổ súng, huống chi ta như vậy, lúc ấy còn là chuyên gia trong tỉnh làm."

"Làm thành dạng gì ta đều không ngại! Dù sao hai ta đều là vì dân phục vụ, đúng không, ha ha..."

Mặc dù nói thoải mái như vậy, nhưng trong lòng Ngô Cương đối với tình huống của mình đã hiểu rõ.

Bọn hắn ngành nghề này, vốn chính là tràn đầy nguy hiểm.

Hắn gặp qua quá nhiều người bị tổn thương gân bắp thịt, đáng sợ không phải hiện tại, mà là loại tổn thương này lại không ngừng tăng thêm, dù sao sau khi chữa trị, gân bắp thịt dính liền đây là một cái vấn đề lớn

Đây cũng là bệnh nghề nghiệp của bọn hắn trong cái nghề này.

Trần Thương cười cười: "Ta có thể vá tốt cho ngươi, yên tâm đi, sự nghiệp này của ngươi còn dài lắm, hơn nữa, một lần chữa trị, bảo hành sửa chữa cả đời!"

Chương 22: Hành Động Lỗ Mãn

Phẫu thuật bắt đầu

Trước hết, Trần Thương phải xử lý đầu tiên lấy toàn bộ mảnh sắt bên trong ra, bao gồm tất cả những mảnh sắt nhỏ.

Hung thủ kia cũng thật là hung ác.

Tất cả hạt sắt cùng miếng sắt đều cực kỳ nhỏ.

Cái này vốn là một quá trình rườm rà và phiền phức.

Thế nhưng, trong mắt Trần Thương lại không phải.

Bởi vì hắn chỉ cần tìm chữ đỏ là được rồi, chỉ cần xuất hiện hạt sắt, con mắt liền có thể trông thấy tên【hạt sắt】màu đỏ.

Đơn giản rất nhiều

Không bao lâu sau hắn đã dọn dẹp sạch sẽ.

Cái này khiến Tần Duyệt trợn mắt hốc mồm, mắt lớn trừng mắt nhỏ, bởi vì động tác của Trần Thương quá thuần thục.

Làm sạch vết thương, khâu lại

"Nước muối sinh lí 10ml!"

"Cái kẹp!"

"Giúp ta kẹp lấy phần gân bắp thịt ở xa này."

"Ánh đèn, tới gần một chút."

Đầu tiên, Trần Thương dùng kìm cầm máu kẹp lấy kéo căng phần gân bắp thịt bị đứt, lấy một sợi chỉ dài 30cm, hai đầu nối vào hai cây kim nhỏ. Bắt đầu đâm vào vị trí cách vết đứt 1.5cm, rút ra kéo căng sợi chỉ, sau đó nương theo vết khâu dần dần khâu vào, hai mũi kim từ hai phía của vết đứt đan chéo lên nhau, như thế giao nhau khoảng 2~ 3 lần, cuối cùng tại vị trí cách kìm cầm máu 3 mm thì xuyên ra.

Nhờ có thuộc tính sắc bén + 1, nên độ chính xác khi khâu lại của Trần Thương tăng lên một đẳng cấp nhỏ.

Kế tiếp, hắn dùng dao cắt xuôi theo kìm cầm máu xuống vị trí gân bắp thịt xung quanh, xoay chuyển kìm cầm máu để lộ ra vết cắt, tiếp tục khâu giống như phương pháp trên, từ hai bên vết cắt đâm vào, cắt bỏ phần gân bắp thịt bị thương, kéo căng sợi chỉ khép chặt khe hở lại.

Mỗi một bước đều tràn đầy phong hiểm, Trần Thương không dám có một tia chủ quan cùng qua loa.

Bởi vì chỉ cần hắn hơi không chú ý, khả năng miệng vết thương sẽ lớn lên, kết quả như vậy chỉ có một cái

Các cơ quan bắt đầu dính lại với nhau

Đã tốt muốn tốt hơn

Đây là bước có độ khó lớn nhất trong ca phẫu thuật lần này.

Cường độ cao, tinh thần cực kỳ tâm trung, độ chính xác cao, Trần Thương còn phải tiếp tục ít nhất một giờ.

Bỏ ra hơn mười phút, khâu lại gân bắp thịt thứ nhất hoàn thành

Bỗng nhiên hai mắt Trần Thương tỏa sáng, hắn phát hiện【cơ duỗi dài gân bắp thịt】 màu đỏ đã đổi thành màu lục

【Đinh! Khâu lại Cơ duỗi dài gân bắp thịt hoàn thành, thu hoạch được kinh nghiệm khâu lại gân bắp thịt + 100, kinh nghiệm + 100, nhân dân tệ + 100; 】

Trần Thương lập tức mừng rỡ.

Tiếp tục bước kế tiếp

Trần Thương thận trọng bắt đầu tiếp tục công việc khâu lại gân bắp thịt.

Mà Tần Duyệt với tư cách trợ thủ, cũng càng thêm thành thạo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Trần Thương cũng không dám có chút lười biếng.

Cái thứ nhất...

Cái thứ hai...

...

Một cái cuối cùng

Khâu lại hoàn thành

Rốt cục hoàn thành.

Khâu lại gân bắp thịt hoàn tất

Xác suất thành công cực cao

Lúc này, Tần Duyệt đã nhìn trợn tròn mắt, cùng là bác sĩ ngoại khoa, mặc dù không có kỹ thuật hơn người, nhưng lại là người rất có nhãn lực, mặc dù Thạch Na là bác sĩ cấp trên của Tần Duyệt, nhưng Tần Duyệt cảm giác Thạch Na khâu lại gân bắp thịt so với Trần Thương kém không chỉ một đẳng cấp, đặc biệt là độ chính xác, và đối với xử lý phòng ngừa dính liền.

Tần Duyệt là nghiên cứu sinh học tập tại viện y học Tương Nhã, là người nổi danh cùng với Dung Hợp, có câu bắc Dung Hợp, nam Tương Nhã chính là chỉ Tương Nhã trong đại học viện y học phía nam.

Đạo sư của nàng cũng là người có quyền ngoại khoa, mà lúc này, nàng chợt phát hiện kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt của Trần Thương mặc dù có vẻ hơi không đủ, thế nhưng... Xét về mặt độ chính xác và lực nhạy cảm, đều thắng lão sư

Chính là thiên phú

Ngoại khoa, khảo nghiệm chính là thiên phú

Phải có mắt ưng, tâm sư, tay phụ nữ

Sau đó là đơn giản kết nối các mạch máu, trong khi Trần Thương đang kết nối các mạch máu...

Bỗng nhiên Tần Duyệt ngây ngẩn cả người, cái này hắn cùng với Trần Thương vừa rồi là một người sao?

Kỹ xảo khâu lại mạch máu đơn giản này còn có vẻ không bằng chính mình...

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cảm giác chênh lệch cũng không có lớn như vậy.

Dù sao, nếu là vượt qua chính mình quá nhiều, trong lòng nàng không phục a

Chính mình là nghiên cứu sinh viện y học Tương Nhã, mà Trần Thương chỉ là... Chỉ là một học sinh y khoa chính quy.

Kết thúc công việc này thì công việc khác bắt đầu.

Khâu lại làn da

Công việc cuối cùng, Trần Thương không tự chủ 【Con mắt Mỹ Lệ】 tự động phát động.

Trong mắt của hắn đã bắt đầu tiến hành kiểm tra làn da vỡ vụn này, bắt đầu xứng đôi cùng tổ hợp, không bao lâu, một phương án hoàn mỹ xuất hiện trong mắt Trần Thương.

Trần Thương bắt đầu thao tác

So với khâu lại gân bắp thịt, hiện tại hắn khâu lại làn da mới là điểm sáng

Kim khâu trong tay giống như đâm qua cánh hoa hồ điệp, linh động vô cùng, Tần Duyệt đứng bên cạnh nhìn xem... Nghẹn họng nhìn trân trối, miệng há to không biết nói gì.

Cái thằng này...

Thao tác kiểu này

Không thể nhịn.

Trương Khắc Cần nhìn thấy viện trưởng Tần Hiếu Uyên của Tỉnh Nhị Viện, sau khi kể lại tường tận mọi việc, Tần viện trưởng cực kỳ coi trọng, lập tức mở đường màu xanh.

Mời Lưu viện trưởng, người có quyền nhất ngoại khoa Tỉnh Nhân Dân, đến tự mình phẫu thuật

Đây là phương án phẫu thuật được khóa viện hội chẩn, được gọi là: Hành động cứu vớt anh hùng.

Nửa giờ sau, Lưu Tư Tề đi tới Tỉnh Nhị Viện, cùng đi với hắn còn có chủ nhiệm khoa học ngoại khoa Đàm Trung Lâm.

Thế là, đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự Trương Khắc Cần dẫn theo hai viện trưởng, một chủ nhiệm đi về phía phòng phẫu thuật khoa cấp cứu.

Đoàn người này, đi tại trong bệnh viện rất là hùng vĩ.

Có Tần viện trưởng xung phong, một đường thông suốt, lúc này, An Ngạn Quân vừa vặn phẫu thuật xong, trông thấy một đoàn người đi tới, lập tức sửng sốt một chút, xảy ra chuyện lớn gì vậy?

Viện trưởng trông thấy An Ngạn Quân: "Chủ nhiệm An, người bệnh đội cảnh sát hình sự đưa tới đang ở đâu?"

An Ngạn Quân lắc đầu: "Tần viện trưởng, ta vừa phẫu thuật xong, ta đi hỏi thử xem phòng cấp cứu nào."

Tần Hiếu Uyên nhìn Trương Khắc Cần, an ủi: "Đội trưởng Trương, chúng ta sẽ không để cho anh hùng ủy khuất, lần này chúng ta phối hợp toàn bộ bệnh viện tiến hành cứu giúp hắn!"

Lưu Tư Tề cũng gật đầu nói: "Đúng, đội trưởng Trương, chúng ta chắc chắn toàn lực ứng phó, tranh thủ không lưu lại bất kỳ di chứng gì, chủ nhiệm Đàm Trung Lâm chính là một người chuyên môn xử lí ngoại khoa lâu năm, ca phẫu thuật lần này chúng ta toàn lực ứng phó."

Trương Khắc Cần hưng phấn gật đầu: "Đa tạ các vị chủ nhiệm viện trưởng, thật vất vả! Tiểu Ngô hắn mới 25 tuổi, ta cầu các ngươi rồi."

Đàm Trung Lâm thở dài: "Ảnh chụp ngươi gửi qua ta đã cũng nhìn, gân bắp thịt của tiểu Ngô phá hư tương đối cao, độ khó khâu lại rất lớn, chủ yếu là độ chính xác quá cao, khâu lại gân bắp thịt, khó khăn nhất chính là thời gian hồi phục sau phẫu thuật, khâu lại gân bắp thịt hết sức dễ dàng dính liền, ảnh hưởng chức năng của tay."

Đang khi nói chuyện, sắc mặt An Ngạn Quân nghiêm túc đi ra: "Cái kia... Tần viện, người bệnh đã được đưa đi phẫu thuật! Lập tức sẽ kết thúc."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người hôn mê rồi

"Ai làm?" Tần Hiếu Uyên hiếu kỳ hỏi.

An Ngạn Quân do dự một phen: "Trần Thương."

Tần Hiếu Uyên sững sờ: "Trần Thương? Hắn... Là ai?"

Mấy vị viện trưởng chủ nhiệm chung quanh cũng hiếu kì nghe ngóng, nhưng... Giống như chưa từng nghe qua tên của người này

An Ngạn Quân cắn răng một cái, tiểu tử này thật sự là quá lỗ mãng: "Một bác sĩ mới của khoa chúng ta, hợp đồng khoa, khả năng ngài chưa thấy qua."

Lời này vừa ra làm cho không khí chung quanh đều muốn ngừng lại.

* P/s: Tối nay còn 1 chương nữa. Các đạo hữu nhớ đón đọc nhé! !

Chương 23: Tuổi Trẻ Tài Cao

Trương Khắc Cần biến sắc

Ông trời của ta ơi, ngươi nhất định là đang đùa ta đúng không?

Ta tốn nhiều sức lực như thế, tìm đến hai vị chuyên gia cấp tỉnh, vậy mà ngươi lại để tiểu bác sĩ kia làm

Ta... Ta TM đồ gì...

Trương Khắc Cần ôm một tia tâm lý may mắn, hi vọng Trần Thương này là một Trần Thương khác, hoặc là một chuyên gia nào đó của bệnh viện mời đến, cẩn thận hỏi: "Có phải là tên tiểu tử kia? Cao cao, trắng trắng kia không?"

An Ngạn Quân nhẹ gật đầu.

Xong

Trong đầu Trương Khắc Cần đều đã có suy nghĩ muốn đi chết.

Mặt Tần Hiếu Uyên cũng lập tức đen lại, lần này gây chuyện lớn rồi.

An Ngạn Quân tranh thủ thời gian giải thích nói: "Tần viện ngài đừng nóng vội, trình độ của Trần Thương không sai, kỹ thuật cơ sở vô cùng vững chắc, ta đã thấy."

Tần viện lắc đầu, trực tiếp hỏi: "Phòng phẫu thuật đó ở đâu, dẫn chúng ta qua đi."

An Ngạn Quân khụ khụ một tiếng, dùng giọng nói cực kỳ nhỏ, nói: "Không phải trong phòng phẫu thuật, mà là phòng xử lý!"

Trong lòng An Ngạn Quân muốn điên rồi, tiểu tử này a, lão Trần ngươi tranh thủ thời gian đến quản hắn đi, ba ngày không thèm lên bệnh viện, chuyện lần này lớn chuyện rồi

Quả nhiên, An Ngạn Quân vừa nói xong, chung quanh triệt để an tĩnh lại.

Đừng nói là rơi cây kim, nơi này nếu như có trang giấy, An Ngạn Quân cảm giác chính mình cũng có thể vẽ ra điện tim của mình hiện giờ

Yên tĩnh

Ngạt thở

Lúc này, bỗng nhiên Tần viện trưởng trầm thấp nói: "Hồ đồ! Phẫu thuật lớn như thế mà lại làm trong phòng xử lý, thái độ của phòng cấp cứu các ngươi là gì vậy?"

An Ngạn Quân thở dài, nghĩ đến tiểu tử Trần Thương kia xác thực cũng cũng không tệ lắm, thế là giúp đỡ giải thích một câu: "Viện trưởng, phòng cấp cứu phòng phẫu thuật vốn là có hạn, bình thường khâu lại gân bắp thịt đều là tiến hành trong phòng xử lý."

Trương Khắc Cần lập tức tan nát cõi lòng

Ngô Cương của ta a

Ngươi không bị chết trong tay tên cướp, ngược lại phải chết trong tay tiểu bác sĩ này.

Lão phu...

Lưu Tư Tề khụ khụ một tiếng, phá vỡ xấu hổ: "Đi, chúng ta nhanh đi qua, nhìn xem có thể tới kịp hay không."

Đàm Trung Lâm gật đầu, nhưng trong lòng nói một câu nói: Gân bắp thịt tổn thương hai lần, xác suất dính liền sẽ càng lớn a.

Y tá trưởng cũng trông thấy Tần viện trưởng, vội vàng theo tới: "Tần viện trưởng, sao ngài lại tới đây."

Tần Hiếu Uyên: "Ừm, đến xem bệnh nhân."

An Ngạn Quân hỏi: "Trần Thương đang trong phòng xử lý nào?"

Điền Lan Hương: "Phòng số 3, đi vào cũng được một giờ rồi, chắc sẽ mau ra thôi."

Một câu nói kia làm cho trong lòng tất cả mọi người đều trầm xuống.

Xong

Sau khi đẩy cửa tiến vào, Trần Thương đang khâu lại làn da, đã chuẩn bị kết thúc.

Tần Duyệt quay đầu, trông thấy nhiều người như thế, cũng trợn tròn mắt: "Chủ nhiệm An... Tần viện trưởng? Sao các ngươi đều tới đây."

Dù sao An Ngạn Quân cũng là bác sĩ quy thất chính quy, vội vàng hỏi: "Người bệnh thế nào?"

Trần Thương mỉm cười, hoàn thành nốt giai đoạn cuối cùng: "Tốt, hoàn thành!"

Mọi người chung quanh nghe xong, lập tức đi theo vào,

Ngô Cương ngẩng đầu nhìn lên, cười cười: "Đội trưởng, ta không sao."

Trương Khắc Cần trừng Ngô Cương một cái: "Không sao? Ngươi nói không sao thì sẽ không sao hả?"

An Ngạn Quân lôi kéo Trần Thương, đến một góc phòng sau đó nhỏ giọng nói: "Tiểu tử, ngươi gặp rắc rối, ngươi biết đây là ai không? Lại làm loạn như vậy? Muốn khoe khoang hả!"

Trần Thương sững sờ: "Ta biết, cảnh sát."

An Ngạn Quân vỗ trán một cái, nhỏ giọng nói: "Ý ta không phải như vậy, người ta hiện tại mẫn cảm, ngươi cũng dám tự mình ra tay, ngươi không biết di chứng khâu lại gân bắp thịt nhiều như vậy, những chuyện này lại tự ôm lên người mình, ngươi có phải có bệnh hay không? !"

Trần Thương mỉm cười: "Phẫu thuật rất thành công."

Thời gian gây tê cũng không còn nhiều lắm, Trần Thương quay người, đối với Ngô Cương nói: "Ngươi hơi hoạt động ngón tay một chút, cảm thụ một chút."

Ngô Cương gật đầu, giơ tay lên, hơi hoạt động một phen: "Hả? Thật ai! Tốt hơn nhiều, tay ta có thể động!"

"Ha ha, đội trưởng, tay ta không có hỏng, còn có thể bắn súng!..."

Trần Thương lắc đầu: "Khoảng thời gian này ngươi phải nghỉ ngơi, đừng lộn xộn, 3 tuần sau mới được bắt đầu hoạt động khớp cường độ thấp, 6 tuần sau mới có thể rèn luyện các hoạt động bình thường. Hoạt động quá sớm khả làm cho vết khâu trên gân bắp thịt bị tách rời hoặc đứt gãy, dễ phát sinh dính liền."

Ngô Cương gật đầu: "Cám ơn ngươi, Bác sĩ Trần!"

Sau đó, Trần Thương giúp Ngô Cương cố định tứ chi, để cổ tay bảo thả lỏng bảo trì tại vị trí gân bắp thịt, nói: "2 tuần sau cắt chỉ, 6 tuần sau rút ra sợi thép."

Trương Khắc Cần khẩn trương nhìn Ngô Cương: "Ngươi thật không có chuyện?"

Ngô Cương gật đầu: "Thật không có chuyện!"

Mấy vị khác đại lão kinh ngạc đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Trần Thương cũng rửa tay một cái: "Tần viện trưởng ngài tốt."

An Ngạn Quân vội vàng giới thiệu đến: "Tiểu Trần, vị này là chủ nhiệm ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh, Đàm Trung Lâm, vị này là Lưu Tư Tề đại chủ nhiệm ngoại khoa, phó viện trưởng Bệnh viện nhân dân tỉnh."

Mặc dù Trần Thương chưa từng quen biết, nhưng tham gia qua hội nghị hằng năm, hai vị này đã từng đứng trên đài hội nghị phát biểu

Vội vàng chào hỏi: "Lưu viện trưởng ngài tốt, ngưỡm mộ đại danh của ngài đã lâu, ta cung đọc qua luận văn của ngài, còn có kiến giải của chủ nhiệm Đàm ngài đối với khâu lại gân bắp thịt ta nhìn mà than thở! Rất vinh hạnh gặp được hai vị."

【Đinh! Tần Hiếu Uyên độ thiện cảm - 5】

【Đinh! Trương Khắc Cần độ thiện cảm - 10】

【Đinh! Lưu Tư Tề độ thiện cảm - 5】

【Đinh! Đàm Trung Lâm độ thiện cảm - 5】

Trần Thương trợn tròn mắt

Ta mẹ nó...

Vỗ mông ngựa nhưng nhầm trúng trứng ngựa hả?

Không phải sẽ thoải mái hơn sao?

Ta là làm chuyện thương thiên hại lý gì, độ thiện cảm liên tiếp giảm xuống.

Tần Hiếu Uyên đi lên phía trước: "Bác sĩ Trần, vì sao ngươi tự tiện làm chủ làm phẫu thuật cho Ngô Cương."

Trần Thương sững sờ, thì ra là chuyện này.

Trần Thương cảm thấy mình không sai.

"Lúc ấy, máu cung cấp cho phần tay của Người bệnh càng ngày càng kém, khâu lại gân bắp thịt kéo dài thời gian quá lâu cũng bất lợi cho việc khôi phục, hơn nữa thời gian dài không được cung cấp máu, không thể nghi ngờ sẽ làm giảm khả năng khôi phục của các dây thần kinh ở tay, lúc ấy ta nhìn tình huống người bệnh yêu cầu phẫu thuật, với tư cách bác sĩ trực ban, sau khi thông báo tình huống cho người bệnh, người bệnh đồng ý phẫu thuật, cũng ký tên đã hiểu rõ tình huống, ta mới tiến hành phẫu thuật!"

Tần Duyệt sững sờ, Wow, trực nam cứng rắn không sợ cường quyền a?

Trần Thương nói một mạch có trật tự, có lý, có cứ, làm cho viện trưởng Tần nhất thời nghẹn lời

Trong lòng Tần Duyệt: Trần Thương ngưu bức

Tần Hiếu Uyên hít sâu một hơi, em gái ngươi, ngươi dám nói quy củ với ta

"Sau khi ước định tình huống người bệnh, hệ số độ khó rất cao, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới điểm này sao? Nếu thất bại làm sao bây giờ?"

Trần Thương: "Phẫu thuật luôn tồn tại phong hiểm tính tính và hạn chế, chuyện này rất bình thường."

Tần Hiếu Uyên sững sờ, nắm cỏ, ngươi có muốn làm hay không, tỉnh táo, tỉnh táo, lại hít thở sâu một hơi, còn định nói gì tiếp.

Trần Thương nhìn thấy Tần Hiếu Uyên còn muốn giảo biện, lập tức lại là một câu thốt ra: "Ta biết, ta phải tiến hành thông báo với người nhà, thế nhưng người bệnh khăng khăng phải làm, ta với tư cách là một người làm việc y tế, không thể từ chối chữa trị cho người bệnh, hơn nữa... Ta có niềm tin tuyệt đối đối với phẫu thuật!"

Tràng diện lần nữa ngưng lại

Tần Duyệt: Trần Thương ngưu bức

Tất cả mọi người nhìn người trẻ tuổi "Tuổi trẻ tài cao" này, trong lòng đầy bi thương.

Tần Duyệt nhìn viện trưởng Tần, mí mắt nhảy lên, quyết định thật nhanh nói: "Đúng! Phẫu thuật rất thành công, chuyên gia có thể xem lại quá trình phẫu thuật được camera quay lại, phòng xử lý chúng ta có thu hình lại."

Chương 24: Ca Phẫu Thật Khâu Lại Gân Bắp Thịt Kinh Điển

Có quay phim lại?

Chính là một bằng chứng không tệ

Tần Hiếu Uyên hừ lạnh một tiếng, trong lòng nghĩ đến, chờ ta xem hết quay phim lại đến thu thập ngươi

Cái đồ tiểu tử cuồng vọng.

An Ngạn Quân sững sờ, không xong, đúng a, vì phòng ngừa bất ngờ xảy ra bất trắc nên phòng xử lý có quay phim lại, hơn nữa có thể ghi chép quá trình phẫu thuật, cái này... Nguy rồi

Vạn nhất tiểu tử này hồ đồ, đây không phải có chứng cớ sao?

Hai vị chuyên gia bệnh viện nhân dân tỉnh cũng thở dài, liếc nhau: "Trước xem Video đi."

Muốn xem lại video phải tới trung tâm giám sát lấy, không tại khoa cấp cứu.

Tiếp tục đợi ở đây cũng không có gì ý nghĩa, mấy người dứt khoát đi thẳng đến trung tâm giám sát.

Trên đường đi, sắc mặt Tần Hiếu Uyên thâm trầm, mặt đen lại không dám nói một tiếng, mà Trương Khắc Cần thì tràn đầy thấp thỏm, cái này so với việc giằng co cùng tội phạm thật là làm cho lòng người bất an.

Mà Lưu Tư Tề cùng Đàm Trung Lâm lại bình tĩnh rất nhiều: "Chuyên gia đừng nóng vội, chúng ta xem Video trước đã, nếu có vấn đề lớn, chúng ta cũng có thể phẫu thuật một lần nữa."

Ngay khi Đàm Trung Lâm nói ra câu này, trong lòng không có chút hy vọng nào.

Nào có đơn giản như vậy

Sau khi trung tâm giám sát biết được mục đích của mấy vị đại lão, vội vàng điều chỉnh màn hình giám sát, màn hình giám sát có camera đặc thù, có thể phóng lớn, ngay cả âm thanh đều có thể nghe thấy.

Lúc này, trong đầu An Ngạn Quân không ngừng suy nghĩ đối sách

Mà Tần Duyệt thì thở dài: Giới lãnh đạo này thật không khiến người ta bớt lo.

Về phần Trần Thương, bác sĩ trực ban không thể tùy tiện rời cương vị.

Bỏ qua hình ảnh bắt đầu, trực tiếp tiến vào phẫu thuật.

Trần Thương đang dùng cái kẹp tìm kiếm mảnh sắt và các vụn sắt bên trong, từ quá trình này nhìn ra cơ sở của Trần Thương cũng không tệ lắm, can đảm cẩn trọng.

Tần Hiếu Uyên là bác sĩ nội khoa, cũng không phải là ngoại khoa, nhưng kinh nghiệm lâm sàng lâu dài, vẫn có thể nhìn ra được một vài thứ.

Lập tức đến bước khâu lại, tất cả mọi người kiên nhẫn quan sát,

Tần Hiếu Uyên nhịn không được nói: " Viện trưởng Lưu, chủ nhiệm Đàm nhìn cẩn thận một chút, vạn nhất có chỗ nào làm không tốt, nhất định phải kịp thời phát hiện."

Đàm Trung Lâm cùng Lưu Tư Tề yên lặng gật đầu.

Nhưng khi bọn hắn thông qua camera quan sát Ngô Cương khoảng cách gần như vậy, nhìn thấy tình huống cổ tay mu bàn tay, lập tức nhịn không được nhíu mày.

Độ tổn thương quá cao

Làn da bị phá hư rất nghiêm trọng, mạch máu bạo lộ ra, rất nhiều gân bắp thịt tất cả đều bị phá hư.

Màu máu rất kém

Đàm Trung Lâm nhịn không được thở dài: " Độ phá hư thật này là có chút phiền phức, tên tiểu tử kia nói rất đúng, nếu như kéo dài thời gian quá dài, cũng bất lợi cho việc khôi phục sau phẫu thuật."

Trương Khắc Cần hé miệng, nhưng lại không biết nói cái gì.

Đàm Trung Lâm tiếp tục nói: "Kỳ thật, nói thật, gân bắp thịt này nếu để cho ta tới khâu lại, ta cũng không dám cam đoan nhất định có thể khôi phục như lúc ban đầu, dù sao... Độ khó quá lớn."

"Nhưng... Tiểu bác sĩ này vẫn còn có chút qua loa..."

Đàm Trung Lâm nói nhỏ dần, nhưng không có nói ra, bởi vì Trần Thương đã bắt đầu thao tác

"Là quá qua loa, không phải có chút, vội vã phẫu thuật như thế, không có đầy đủ thời gian phán đoán góc độ cùng thủ pháp khâu lại gân bắp thịt, quả thực là quá lỗ mãng!"

Đầu tiên, Trần Thương dùng kìm cầm máu kẹp lấy kéo căng phần gân bắp thịt bị đứt, lấy một sợi chỉ dài 30cm, hai đầu nối vào hai cây kim nhỏ. Bắt đầu đâm vào vị trí cách vết đứt 1.5cm, rút ra kéo căng sợi chỉ, sau đó nương theo vết khâu dần dần khâu vào, hai mũi kim từ hai phía của vết đứt đan chéo lên nhau, như thế giao nhau khoảng 2~ 3 lần, cuối cùng tại vị trí cách kìm cầm máu 3 mm thì xuyên ra.

Tần viện trưởng thở dài, không được, lần này xuống dưới phải tâm sự với chủ nhiệm phòng cấp cứu chuyện này.

Nhưng, rất nhanh Lưu Tư Tề ngây ngẩn cả người

Tốc độ đâm kim cũng quá nhanh đi?

Hơn nữa hiểu rõ gân bắp thịt quá sâu sắc, nếu không tuyệt đối không có khả năng có độ chính xác như vậy

Người trẻ tuổi này không đơn giản

Chỉ là một cái động tác đâm kim vào, đã để Lưu Tư Tề không thể không nghiêm túc.

Mà so sánh với Lưu Tư Tề, Đàm Trung Lâm càng là cau mày

Hắn phát hiện một chuyện rất kỳ quái, nhưng lại rất có ý tứ, đó chính là Trần Thương lựa chọn vị trí khâu lại gân bắp thịt luôn nắm chắc rất tốt, đặc biệt là tại chỗ đâm kim vào kia

Đột nhiên Đàm Trung Lâm biến sắc

Đây không có khả năng

Đây tuyệt đối không có khả năng.

Độ ăn khớp chỗ hai gân lại cao như vậy?

Đàm Trung Lâm trợn tròn mắt.

Nguyên bản còn quan sát Trần Thương dùng sợi thép kéo qua gân, thế nhưng hắn phát hiện, độ ăn khớp khâu lại gân cao như thế

Điều này có ý nghĩa gì?

Độ ăn khớp càng cao, xác suất phát sinh tổn thương càng nhỏ, tốc độ khép lại càng nhanh, đồng thời tỉ lệ xảy ra dính liền cũng càng thấp

Độ ăn khớp không có khả năng cao như vậy.

Đây là trùng hợp?

Thế nhưng trùng hợp thế này cũng quá trùng hợp a?

Nhất định là trùng hợp

Đàm Trung Lâm đánh cược, dù sao cho dù là chính hắn cũng không nhất định có thể làm được độ ăn khớp cao như thế.

Thế nhưng, một màn kế tiếp tựa như là giống như là từng mũi tên đâm vào lồng ngực của hắn

Độ ăn khớp lại cao như vậy?

Lại là

Cơ duỗi dài gân bắp thịt hoàn mỹ ăn khớp thành công

Cơ gấp gân bắp thịt hoàn mỹ khâu lại thành công

Cơ cổ tay gân bắp thịt lần nữa thành công

Thật là khéo

Đàm Trung Lâm nhịn không được vỗ tay bảo hay

"Quá tuyệt!"

Chọc cho người chung quanh sững sờ.

Viện trưởng Tần sững sờ, thở dài, xong... Hết rồi

Chủ nhiệm Đàm đều cười, tiểu tử này... Gây ra chuyện cho lão già ta rồi...

Trương Khắc Cần cùng viện trưởng Tần liếc nhau, trong lòng tràn ngập nhàn nhạt ưu thương.

Về phần Lưu Tư Tề không nói một lời, thậm chí lấy điện thoại ra, bắt đầu quay lại

Khâu lại gân bắp thịt rất nhanh hoàn tất

Sau đó là khâu lại mạch máu, rất đúng quy củ

Cuối cùng là làn da?

Chờ chút...

Khâu lại làn da này... Có chút xinh đẹp a?

Không đúng

Sao làn da này có thể khâu lại đến tình trạng như vậy, độ hoàn hảo cao như vậy?

Cái này... Không thể nào

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm vội vàng xoay người, nói với nhân viên công tác: "Mau chiếu lại đoạn phía trước, lúc phẫu thuật vừa bắt đầu!"

Rất nhanh, nhân viên công tác điều chỉnh đến đoạn vừa bắt đầu, lập tức, mọi người thấy làn da của Ngô Cương trước phẫu thuật tổn thương lớn đến thế nào

Sau đó, Đàm Trung Lâm chuyển đến đoạn sau phẫu thật, sau khi so sánh hai cái

Mấy người đều hôn mê rồi

Bởi vì vừa rồi làn da máu thịt be bét, mà bây giờ làn da... Khâu lại rất vuông vức, có thể nói là xinh đẹp.

Cái này cần... kỹ xảo khâu lại cao thâm cỡ nào?

Đặc biệt là cực kỳ nắm chắc khâu lại làn da cùng với khéo tay

Trương Khắc Cần nhịn không được hỏi: "Cái này... viện trưởng Lưu, chủ nhiệm Đàm, còn có thể cứu không?"

Đàm Trung Lâm nhíu mày: "Chậm lại một chút, đoạn lúc khâu lại gân bắp thịt, chính tốc độ thành 0.5 lần."

Nhân viên công tác gật đầu.

Đàm Trung Lâm vội vàng lấy ra điện thoại, bắt đầu quay lại

Lần khâu lại này quá thành công, có thể xưng là ca phẫu thật khâu lại gân bắp thịt kinh điển.

Rất có giá trị nghiên cứu.

Hơn nữa, ngay cả Đàm Trung Lâm cũng không dám khẳng định chính mình nhất định có thể làm tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhìn màn ảnh tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

Y học thật sự là một ngành học nghiên về thiên phú.

Đặc biệt là ngoại khoa

Chương 25: Vui Buồn Thất Thường

Thật lâu...

Thật lâu

Xem đi xem lại ba bốn lần, rốt cục Đàm Trung Lâm giống như xem hết một bộ phim kinh điển, tất cả đều tràn đầy thỏa mãn, quá đã nghiện

Ham muốn còn chưa hết

Mỗi một bác sĩ ngoại khoa đều có một cái ổ cứng di động cực lớn, bên trong lưu các loại video, hình ảnh, tư liệu kinh điển.

Đây đều là tài nguyên quý giá.

Về đến nhà, lúc không có người, đều sẽ lấy ra xem mấy lần cho thoả nguyện

Trần Thương cũng có một cái ổ cứng, nhưng... Được rồi, cái này không nói cũng được.

...

Cuối cùng, Đàm Trung Lâm xoay người lại, nhìn Trương Khắc Cần, nhịn không được nói: "Đội trưởng Trương, Ngô Cương này thật sự là gặp quý nhân a!"

Trương Khắc Cần vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, lần này nhờ có viện trưởng Lưu cùng chủ nhiệm Đàm hỗ trợ, bằng không thật sự không thể lường được."

Đàm Trung Lâm cùng Lưu Tư Tề nhìn nhau cười một tiếng: "Ha ha, ngươi nói vậy là sai rồi, quý nhân của Ngô Cương cũng không phải ta, mà chính là tiểu bác sĩ này, Trần Thương!"

Câu nói này làm cho tất cả mọi người hôn mê.

"Cái gì? !"

Tần Hiếu Uyên cũng ngẩn người.

Đàm Trung Lâm chỉ vào đoạn video nói: "Lần phẫu thuật này là một lần có thể xưng là khâu lại gân bắp thịt như sách giáo khoa, độ lĩnh ngộ của Bác sĩ Tiểu Trần đối với khâu lại gân bắp thịt cực cao, mặc dù kinh nghiệm không phải rất đủ, nhưng thiên phú cực lớn, mỗi một lần khâu lại hắn đều lựa chọn vị trí đâm kim vào và ra đều rất tỉ mỉ và cực kỳ chuẩn sát, cứ như vậy, độ ăn khớp gân bắp thịt vô cùng tốt... Ta dám cam đoan, cảnh tay này của Ngô Cương tám chín phần mười là có thể khôi phục như lúc ban đầu!"

"Hơn nữa, ngươi xem một chút hắn chỉnh lý khâu lại làn da, ngươi không cảm thấy đây là một môn nghệ thuật sao? Ngươi nghiêm túc xem một chút trình độ khâu lại cùng độ chính xác, hắn thậm chí là biến khâu lại làn da thành một môn nghệ thuật, mà không phải khâu lại bình thường, đây là ảnh chụp so sánh trước và sau, ngươi hoàn toàn có thể xem thử!"

Trương Khắc Cần nhìn một chút ảnh chụp so sánh tình huống cổ tay trước và sau phẫu thuật, lập tức trợn tròn mắt.

Thật sự là khâu lại rất tốt

Làm cảnh sát hình sự thường xuyên có một ít ngoại thương, khâu lại càng là chuyện thường gặp.

Vì lẽ đó, hắn tuy không hiểu rõ khâu lại gân bắp thịt, thế nhưng đối với khâu lại làn da hắn đã thấy rất nhiều.

Cái này thật rất không tệ

Đàm Trung Lâm nói: "Không khoa trương chút nào, toàn bộ bệnh viện nhân dân tỉnh, người có thể khâu lại làn da có thể đẹp như Bác sĩ Trần này ta tìm không thấy ba người."

Lưu Tư Tề nhẹ gật đầu: "Đúng là như thế! Ta thật là mặc cảm, mặc dù làm ngoại khoa nhiều năm như vậy, nhưng cho tới nay không có thật tình tiến hành khâu lại làn da như thế, bởi vì... Quá cơ sở."

"Mà tiểu bác sĩ Trần Thương này, cơ sở vững chắc khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!"

"Đương nhiên, ta cho rằng trọng yếu nhất vẫn là thiên phú của hắn! Hắn có thể tìm kiếm được ví trí cùng phương pháp khâu lại tốt nhất, đây là một nhân tài!"

Sau khi nói xong, Lưu Tư Tề hâm mộ nhìn Tần Hiếu Uyên: "Tần viện trưởng thật sự là sẽ chọn lựa nhân tài, tiểu bác sĩ ngoại khoa này thiên phú rất không tệ, có tiềm chất chuyên gia! Thêm chút bồi dưỡng, khả năng chính là một nhân tài."

Trương Khắc Cần trợn tròn mắt

Cái gì? ? ?

Tần Hiếu Uyên cũng ngây ngẩn cả người

Ta đã chuẩn bị tốt phê bình hắn, các ngươi nói với ta cái này? ? ?

Nhưng, được viện trưởng và chủ nhiệm của bệnh viện nhân dân tỉnh tán dương, với tư cách là viện trưởng, năng lực ứng biến khẩn cấp của hắn trải qua được bất luận khảo nghiệm nào, hơn nữa... Cảm giác được người khen này cũng không tệ lắm

Cười ha hả nói:

"Ai, ta bình thường cũng vội vàng, đối với ngoại khoa không hiểu rõ lắm, ngay cả ta cũng không biết rõ Bác sĩ Trần này."

An Ngạn Quân nhẹ gật đầu: "Bác sĩ Tiểu Trần là cộng tác viên mà khoa cấp cứu gọi đến hai năm trước, cũng không có hợp đồng với bệnh viện, vì lẽ đó viện trưởng chưa thấy cũng bình thường, nhưng cơ sở Bác sĩ tiểu Trần rất vững chắc, cần cù chịu khổ học hỏi, lại rất siêng năng."

Lúc này, Đàm Trung Lâm đối với Trần Thương càng thêm tò mò, nguyên lai là cộng tác viên?

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhìn thoáng qua bạn học cũ Lưu Tư Tề, thuận miệng nói: "Cộng tác viên? Ùm, cộng tác viên rất tốt! Người trẻ tuổi thì phải rèn luyện nhiều!"

Lưu Tư Tề lập tức hiểu rõ ra ý tứ trong đó

"Đúng, ta cũng cảm thấy cộng tác viên không sai, phải rèn luyện nhiều!"

"Đi thôi, chúng ta đi cảm tạ tiểu bác sĩ này đi."

Lúc này, Trần Thương ngay đang xử lý bệnh nhân, một người bị ngoại thương, Trần Thương đang khâu lại làn da, lúc này, một đoàn người vừa vặn tiến vào, lập tức trông thấy Trần Thương đang khâu lại làn da, nhưng thủ pháp này... Giống như rất không giống a.

Lập tức, tất cả mọi người nhịn không được ngừng chân quan sát.

Đích thân tới hiện trường quan sát khâu lại, so với xem lại qua hình ảnh có hơi khác biệt.

Nhìn thấy Trần Thương khâu lại, đám người cảm khái không đồng nhất...

Trương Khắc Cần: Oa, thật đẹp

Tần Hiếu Uyên: Y? Rất thông thạo.

An Ngạn Quân nhíu mày như suy nghĩ điều gì.

Lưu Tư Tề lấy ra điện thoại tranh thủ thời gian quay phim lại...

Mà Đàm Trung Lâm vậy mà cảm giác được tế bào nghệ thuật của mình bành trướng, giờ khắc này muốn hát to

Hơn nữa... Một bài chữa bệnh bản Sứ Thanh Hoa xuất hiện trong đầu (bản gốc, khụ khụ, nói điểm chính)

Nguyên văn:

Làm phôi phác hoạ ra Thanh Hoa, đầu bút lông long chuyển nhạt

Thân bình miêu tả mẫu đơn, giống như ngươi sơ trang

Từ từ đàn hương xuyên thấu qua cửa sổ, tâm sự ta hiểu rõ

...

Tạm dịch:

Cây kim phác hoạ làn da, sợi chỉ khâu lại chập trùng.

Ban đầu xé rách cục bộ, lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Xuyên thấu qua bình cồn nhàn nhạt, làm lòng ta yên tĩnh.

...

Cái này vậy mà tỉnh lại tế bào nghệ thuật ở sâu trong lòng ta đã lâu?

Đàm Trung Lâm cảm khái không thôi, ánh mắt nhìn Trần Thương cũng thay đổi.

Trong mắt Lưu Tư Tề cũng đầy nóng bỏng.

Hiện tại, bệnh viện nhân dân tỉnh chính là thiếu lực lượng tân sinh như này a.

Đàm Trung Lâm chớp chớp mắt đối với Lưu Tư Tề: Nhân tài, chúng ta nhất định phải có a

Lưu Tư Tề thâm thúy nhẹ gật đầu, chớp mắt ba lần, chớp chớp mí mắt: Đúng, đây là một nhân tài

Ánh mắt Đàm Trung Lâm nhìn thoáng qua: Hiện tại hắn vẫn là cộng tác viên, một hồi chúng ta sẽ nói nếu tới Tỉnh Nhân Dân sẽ cho biên chế.

Mí mắt trái Lưu Tư Tề giật giật: Không có vấn đề

Hai người là bạn nối khố, sau khi tốt nghiệp học viện y học, cùng nhau đi vào Tỉnh Nhân Dân, một lần chính là mấy chục năm, đã cùng nhau thực hiện mấy ngàn ca phẫu thuật, đã sớm hiểu rõ nhau như lòng bàn tay, một ánh mắt có thể hiểu ý ra ý tứ lẫn nhau.

Tần Hiếu Uyên nhìn hai người nháy mắt ra hiệu, lập tức sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ bác sĩ ngoại khoa đều kỳ quái như vậy?

Nhịn không được thở dài, có cơ hội phải tâm sự với bọn hắn chuyện này, không thể bởi vì công việc chậm trễ bệnh tình a.

Nhưng...

Lúc này, Trần Thương đã khâu lại hoàn tất, đứng dậy nhìn thấy đám người tiến đến.

Đứng dậy cười chào hỏi: " Viện trưởng Tần tốt, viện trưởng Lưu, chủ nhiệm Đàm các ngài tốt."

Đám người nghe xong, lập tức cười tủm tỉm hồi đáp:

Tần Hiếu Uyên: "Tốt!"

Lưu Tư Tề: "Tốt ha!"

Đàm Trung Lâm: "Tốt tốt tốt!"

Trương Khắc Cần: "Tốt tốt tốt tốt!"
Trần Thương:...
Tần Duyệt tiểu bạch cẩu: Bạch nhãn + liếm chó...
【Đinh! Tần Hiếu Uyên độ thiện cảm + 20! 】
【Đinh! Trương Khắc Cần độ thiện cảm + 20! 】
【Đinh! Lưu Tư Tề độ thiện cảm + 20! 】
【Đinh! Đàm Trung Lâm độ thiện cảm + 20! 】
Trần Thương: WTF?
Đến cùng xảy ra chuyện gì?
Vẻ mặt Trần Thương không hiểu.

Chợt nhớ tới cha mẹ từng nói với mình một câu: Trần Thương a, ra khỏi cửa ở bên ngoài không thể so với trong nhà, những nhân vật lớn kia a, vui buồn thất thường, ngươi để ý một chút.

Ban đầu, Trần Thương đối từ những từ “Vui buồn thất thường” này không hiểu rõ lắm, nhưng hiện tại, hắn rốt cục hiểu có ý tứ gì.

Chương 26: Nhân Phẩm Này Xem Ra Vẫn Cần Phải Đề Cao

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, khụ khụ một tiếng, nhẹ gật đầu, vì muốn làm dịu quan hệ với đồng chí tiểu Trần, đồng thời biểu thị bảo vệ và quan tâm, hắn cố gắng nhớ lại biểu lộ cùng ánh mắt mà ba mươi năm trước hắn nhìn thấy mối tình đầu của mình, tranh thủ hồi ức cùng diễn dịch đi ra:

" Đồng chí Tiểu Trần, vừa rồi ta có chút hiểu lầm với ngươi, không cần để ở trong lòng, lần này ngươi làm rất không tệ."

" Đồng chí Ngô Cương là anh hùng của chúng ta, lần này ngươi làm rất đúng, ta sẽ thông báo với chủ nhiệm các ngươi một chút, tiếp tục cố lên! Ta xem trọng ngươi!"

Trần Thương nghe xong, vội vàng cười gật đầu: "Tạ ơn viện trưởng, ngài khách khí, đây là việc ta phải làm."

Nhưng... Mặc dù ngoài miệng Trần Thương nhiệt tình, thế nhưng trong lòng lại lo lắng bất an.

Hắn từ trong mắt Viện trưởng Tần thấy được... Thấy được tình yêu?

Cái này mẹ nó thật đáng sợ

Nghĩ tới đây, Trần Thương mặt không đổi sắc lui ra phía sau một bước.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, sách! Không tệ

Hiệu quả không tệ, hơn nữa...

Đứa nhỏ này giác ngộ rất tốt.

"Ừm, tốt! Không sai, cố gắng rèn luyện thật tốt, bệnh viện chúng ta cần những người như ngươi. Ta trở về sẽ nói một chút với chủ nhiệm các ngươi, nhất định toàn lực bồi dưỡng!"

【Đinh! Tần Hiếu Uyên hảo cảm + 5! 】

Trần Thương sững sờ, không ngờ hảo cảm của Viện trưởng Tần đối với ta lại tăng lên.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi, vạn nhất ta có gì nguy hiểm tính mạng, ai có thể làm chủ cho ta, lời nói của Trần lão đại không dùng được.

Đều nói bệnh viện có quy tắc ngầm, xem ra không giả chút nào

Nhưng... Trọng điểm bồi dưỡng, nghe cũng không tệ

Tần Hiếu Uyên nhận điện thoại, liền gấp rời đi, trước khi đi, như suy nghĩ điều gì nhìn hai người Lưu Tư Tề cùng Đàm Trung Lâm một cái.

"Hai vị, ta còn có chút việc phải đi trước, không thể khoản đãi, cái kia, Chủ nhiệm An, bồi hai vị."

Nói xong sốt ruột rời đi.

Nhìn Tần Hiếu Uyên rời đi, hai mắt Đàm Trung Lâm cùng Lưu Tư Tề sáng lên.

"Cái này... Bác sĩ Trần, đi ra kia một chút, hai ta tâm sự." Đàm Trung Lâm cười tủm tỉm lôi kéo đến một bên.

"Trình độ khâu lại gân bắp thịt của ngươi không tệ, không biết là học từ ai vậy?"

Trần Thương cười cười: "Đều là bác sĩ trong khoa dạy, An lão sư khâu lại gân bắp thịt rất lợi hại."

An Ngạn Quân mặt mo đỏ ửng, khí định thần nhàn, bất động thanh sắc, thản nhiên đứng.

Đàm Trung Lâm cười ha ha một tiếng, hỏi thăm Trần Thương: "Ừm, cái này, chúng ta nói chuyện riêng được không?"

Nói xong, lôi kéo Trần Thương ra bên ngoài chỗ không có ai: "Tiểu Trần, ta cảm thấy kỹ thuật của ngươi không sai, có nghĩ tới đến Bênh viện Nhân Dân TỈnh phát triển hay không? Chúng ta thiếu một cái người mới ngoại khoa như ngươi."

Trần Thương sững sờ: "Chủ nhiệm Đàm... Ta..."

Đàm Trung Lâm cảm khái một tiếng: "Nhân tài phải có đãi ngộ của nhân tài, sau khi ngươi đến, cái khác ta không dám hứa chắc, nhưng trở thành biên chế khẳng định giải quyết trong vòng một năm."

Trần Thương trừng to mắt, biên chế?

Một sinh viên chưa tốt nghiệp lại có thể nhận được biên chế của bệnh viện nhân dân tỉnh?

Lưu Tư Tề cũng đi ra, khẳng định nói: "Không sai! Đồng chí Tiểu Trần ngươi suy nghĩ thật kỹ, không cần phải đưa ra kết luận sớm, nếu ngươi nguyện ý đến, chúng ta tùy thời hoan nghênh."

Sau khi nói xong, Lưu Tư Tề cùng Đàm Trung Lâm cùng Trần Thương lưu lại Wechat lẫn nhau, rồi vội vàng rời đi.

Lúc này, An Ngạn Quân đi ra, vẻ mặt bát quái nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, bọn hắn nói gì?"

Trần Thương ăn ngay nói thật: "Bọn hắn nói ta đi Bênh viện Nhân Dân Tỉnh, cho ta biên chế, hơn nữa trọng điểm bồi dưỡng."

An Ngạn Quân trợn trắng mắt: "Dừng! Đừng học cái thói xấu kia của lão Trần, cả ngày thổi ngưu bức... Đến cùng nói gì..."

Trần Thương:...

Trần Thương: "Bọn hắn nói ta dáng dấp đẹp trai."

An Ngạn Quân cẩn thận một suy nghĩ, nhẹ gật đầu, như có điều suy nghĩ, đi ra, đi xa còn quay đầu nhìn thoáng qua: "Lời này không giả!"

Trần Thương:... %% $ $ $

Nhìn điện thoại trong tay, Trần Thương do dự mãi.

Bênh viện Nhân Dân Tỉnh so với Tỉnh Nhị Viện hoàn toàn cao hơn một cái cấp bậc, thế nhưng, Trần Thương vẫn là tự biết vị trí của mình, bọn hắn nhìn trúng hẳn là kỹ xảo khâu lại của mình, thế nhưng, nếu ngươi là một bác sĩ ngoại khoa không thể chỉ biết khâu lại, Trần Thương không phải không nguyện ý đi bệnh viện tốt hơn, mà là không phải lúc, lại nói, lão Trần, chủ nhiệm Lý đối với mình cũng không tệ, hơn nữa bệnh viện lập tức cũng muốn chuyển hợp đồng chính thức cho mình, mặc dù không phải biên chế, nhưng cũng còn tạm được.

Cơm phải ăn từng miếng từng miếng một mới ngon...

Trần Thương vừa mới trở lại phòng bệnh, đã có mấy người đàn ông cao lớn uy mãnh vây quanh.

"Bác sĩ Trần! Quá cảm tạ ngài!"

"Đúng vậy, Bác sĩ Trần, vất vả ngươi."

Hai người vội vàng nắm tay Trần Thương.

Trần Thương sững sờ: "Các ngươi là... ?"

Hai người xấu hổ cười một tiếng: "Chúng ta cùng một tiểu đội vói Ngô Cương, huynh đệ sinh tử! Lần này thật may mắn có ngài, bằng không lão Ngô khẳng định phải đi phòng hồ sơ, đời này đừng nói bắt lưu manh, bắn súng ngắn đều tốn sức."

Trần Thương khụ khụ một tiếng: "Ừm ân, đúng vậy, cái này... Súng ngắn hay là đừng so sánh tốt hơn."

Người đàn ông sững sờ, lập tức mắt trợn tròn, sau đó cười ha ha một tiếng: "Chúng ta nói súng ngắn năm thức (gần giống súng lục, có tốc độ bắn nhanh hơn) !"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, chạy trối chết, tranh thủ thời gian vào phòng bệnh.

Thật có lỗi... Quấy rầy

Lúc này, Trương Khắc Cần cùng Ngô Cương đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau, nhìn thấy Trần Thương đi vào, mặt mũi Trương Khắc Cần

cũng tràn đầy nụ cười.

"Bác sĩ Trần, vất vả ngài, tính cách lão Trương ta có chút nôn nóng, ngươi chớ để ý."

Trần Thương cười cười: "Không có việc gì, ta hiểu, có đội trưởng như ngươi, ta cảm thấy rất tốt."

Hoàn toàn chính xác, từ khi Ngô Cương xảy ra chuyện sau khi, Trương Khắc Cần chạy trước chạy sau, dùng quan hệ của mình tìm chuyên gia, tấm lòng này quả thực làm người ta bội phục.

Trần Thương nhìn Ngô Cương: "Khoảng thời gian này nghỉ ngơi thật tốt, đừng đánh súng ngắn, ân, loại năm thức kia! Hơn một tháng sau cơ bản sẽ không có chuyện gì."

Ngô Cương vội vàng đứng lên, khắp khuôn mặt khí khái hào hùng: "Bác sĩ Trần, sau này nếu ngài việc gì cần chúng ta cứ mở miệng."

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng: "Quên đi thôi, có câu nói rất hay: Không có chuyện đừng tìm bác sĩ, có chuyện gì đừng tìm cảnh sát."

"Chuyện phải tìm các ngươi, tối thiểu nhất là phạm tội hình sự, cái kia cỡ nào không may..."

Đám người nghe xong, cười ha hả.

Trương Khắc Cần cười cười: " Bác sĩ Tiểu Trần, khả năng ngươi không cần tìm chúng ta, nhưng sau này chúng ta không thể thiếu làm phiền ngươi."

Nói đến đây, Trương Khắc Cần thu hồi nụ cười trên mặt, trịnh trọng nói: "Làm cảnh sát chúng ta, mà lại là cảnh sát hình sự, mỗi ngày tiếp xúc nhiều nhất chính là tội phạm, trên người thường xuyên bị tổn thương, vì lẽ đó sau này khẳng định không thể thiếu làm phiền ngươi."

Trần Thương nhìn gương mặt Trương Khắc Cần viết đầy chân thành và lo lắng nặng nề, trấn an nói: "Được, sau này nếu các ngươi gặp bất cứ chuyện gì trực tiếp tới tìm ta đây!"

"Ta sẽ cho các ngươi một con đường tắt, bất kỳ thời điểm nào, chỉ cần một cuộc điện thoại ta sẽ lập tức tới!"

Không có nhiệm vụ, cũng không có ban thưởng, thế nhưng Trần Thương lại rất thật lòng.

Cái nghề bác sĩ này áp lực lớn.

Mà trách nhiệm của nghề cảnh sát còn lớn hơn so với bác sĩ, gánh nặng hơn, là bọn hắn đang thủ hộ xã hội này.

Sinh hoạt sở dĩ an nhàn, cũng là nhờ có người thủ hộ.

Nhìn Ngô Cương vui vẻ ra mặt, Trần Thương đột nhiên cảm giác được, những cái này tổng cộng đều không quan trọng.

Người, có việc nên làm, có việc không nên làm.

Thế nhưng có một đám người, tuy biết rõ nguy hiểm, vẫn xung phong đi đầu, thẳng tiến không lùi.

Nghĩ đến lúc Ngô Cương xả thân cứu người bị trúng đạn, Trần Thương đều cảm giác huyết dịch trong người nóng lên mấy phần.

【Đinh! Nhiệm vụ cứu vớt Ngô Cương hoàn thành: Khâu lại gân bắp thịt của ngài tăng lên đến đại sư cấp.】

【Đinh! Thuật khâu lại gân bắp thịt: Đại sư cấp; đặc hiệu: 1. Xác suất dính liền giảm xuống; 2. Khôi phục nhanh (khâu lại gân bắp thịt ăn khớp độ các loại đều có thể gia tốc quá trình khôi phục);】

Nhưng... Chính mình khâu lại nhiều quái gân bắp thịt như thế, sao lại không rơi trang bị?

Nhân phẩm này xem ra vẫn cần phải đề cao.

Chương 27: Một Giọt Tinh Trùng Bằng Mười Giọt Máu

Lại là cấp cứu ca đêm.

Trần Thương cảm giác trực ca đêm giống như rút thưởng, nếu may mắn thì rút lá thăm tốt nhất, quốc thái dân an gia hòa vạn sự hưng, một đêm có thể nghỉ ngơi một chút, thậm chí ngủ một giấc.

Còn nếu không may

Ai...

Một đám người có họa sát thân, bận rộn một đêm.

Trần Thương vừa mới suy nghĩ xong, chỉ nghe thấy từ đại sảnh phòng khám bệnh truyền đến tiếng xôn xao, ồn ào.

Xảy ra chuyện rồi

Trần Thương tranh thủ thời gian đi ra ngoài, vừa mới đi ra ngoài nồng nặc mùi rượu tốc thẳng vào mặt.

Cái gì đây, các ngươi uống cồn y học hả?

Mùi nồng nặc như vậy

Chưa nhìn thấy người, đã ngửi thấy mùi

Vừa tới khúc cua nhìn qua, Trần Thương nhịn không được lui ra sau một bước rưỡi.

Bởi vì...

Hắn trông thấy một đám đại hán vạm vỡ đứng trong đại sảnh, khí thế từng người hùng hổ, trên thân dính đầy máu tươi, càng tăng thêm mấy phần bá khí, vết máu kia đã thấm ướt quần áo, thế nhưng trên mặt những này người không nhìn thấy thống khổ

Nhưng...

Hắn trông thấy hơn hai mươi người chia thành hai nhóm, từng đại hán cánh tay trần ở đâu chửi ầm lên

Bên trái chửi một câu: "Ngươi là cái đồ nhút nhát!"

Bên phải về một câu: "Ngươi sợ cái X!"

Đại hán bên trái: "Ngươi xem trên người ngươi săm cái quái gì? Mẹ nó cái này mà là hổ hả? Ta nhìn thật giống mèo con!"

Tráng hán bên phải: "Ta dựa vào, ngươi được? Cũng không biết có phải là tiểu tử ở cửa tiệm Thập Nguyên săm, con rồng kia? Sao ta nhìn giống con

giun vậy!"

Hai nhóm người, từng người hung thần ác sát, dù không nói lời nào đứng ở nơi đó cũng đã cho người ta một lực chấn nhiếp

Thế nhưng...

Vừa nói, loại cảm giác này không còn sót lại chút gì?

Hơn nữa...

Trần Thương lại có cảm giác vui vui trong lòng.

Cảm giác giống như là vua màn ảnh đi học nói tấu hài sau đó đi điện ảnh.

Cảm giác trước ống kính rất tốt, thiên phú ngôn ngữ cũng không tệ

Gã cầm đầu bên trái là một gã đại hán đầu trọc, cao lớn uy mãnh, mặc dù không có cơ bắp, nhưng nhìn đi qua rất khỏe mạnh, làn da ngăm đen đen nhánh, trên cánh tay bên trái xăm hoa văn một con rồng, chỉ là đầu rồng bị người cắt một đường, máu còn đang tràn ra bên ngoài, lấy quần áo không ngừng cầm máu, áo choàng màu trắng sắp thành màu đỏ, thế nhưng bắt mắt nhất cũng không phải là những thứ này, mà là vòng dây trên cổ... Dây xích, nói là dây xích có chút quá phận, quá lớn, Trần Thương cảm thấy nó phải lớn như ngón tay cái.

Cái này phải nặng mấy cân đây

Mà bên phải khoa trương hơn, trên tay mang theo bảy tám cái nhẫn vàng, trên cổ hàm súc một chút, chỉ là một khối ngọc, nhưng rất lớn, một khối rất lớn, mấu chốt là khối ngọc này không phải điêu khắc Quan Âm hay Phật, mà là Quan nhị gia

Chậc chậc chậc, phẩm vị của kẻ có tiền thực sự là...

Thật sự là buồn tẻ a

Trước ngực người đàn ông này cũng bị chém một đường, lão hổ trước mặt cố gắng lắm chỉ có thể nhìn thấy một cái đầu hổ vẫn còn tương đối uy mãnh.

Đại ca bên trái chửi một câu, tiểu đệ sau lưng phụ họa một câu.

Đại ca bên phải cũng là như thế, không thua bao nhiêu.

Từ xa nhìn lại, hai tổ người này còn rất ăn ý.

Hai bên mắng rất vui vẻ, cũng rất vui sướng.

Mấy y tá vừa rồi bứt rứt, khẩn trương, tâm tình bất an cũng làm giảm bớt rất nhiều.

Trần Thương đoán chừng, nếu còn không ngăn lại đoán chừng có thể chọc nhau một đêm.

"Tốt, cái này... Chư vị đại ca, nơi này là bệnh viện, rất nhiều người đều đang nghỉ ngơi, hơn nữa trên người các ngươi nhiều máu như thế, hay là băng bó một chút trước đi, dù sao... Máu rất trân quý!"

Đại hán bên trái hận không thể trừng chết Trần Thương: "Ta giống người thiếu tiền sao? Các ngươi tranh thủ thời gian chuẩn bị cho mười huynh đệ chúng ta một người một túi máu đầy đủ! Cái gì huyết tương, hồng cầu, bạch cầu, ta đều muốn hết!"

Trần Thương phát hiện, mấy từ chuyên ngành này từ miệng trong đại hán nói ra, là cố ý vì gia tăng trình độ văn hóa, lộ ra ta rất ngưu bức.

Quả nhiên, đại ca đầu rồng giống như khiêu khích nhìn thoáng qua đại ca hình xăm đầu hổ.

Đại ca bên phải cũng trừng mắt hổ: "Khinh thường người đúng không? Máu đắt lắm hả? Chúng ta một người một cân, uống trước!"

Bên trái: "Dế nhũi, máu là phải truyền đây!"

Bên phải: "Chuột nhắc, ta khát nước, muốn uống không được sao?"

Trần Thương:...

Em gái ngươi, đám người này là cái quái gì vậy?

Thật là

Không thể nói đạo lý với người say.

Trần Thương khụ khụ một tiếng: "Không phải đắt, quan trọng là hiện tại các ngươi đang thiếu máu, bệnh viện dự trữ cũng không nhiều, trở về còn phải nuôi chính mình. Hơn nữa máu cứ chảy như thế, có chút nguy hiểm, mất máu quá nhiều..."

Lúc này, một tiểu đệ bỗng nhiên nói với đại ca đầu rồng bên trái: "Đại ca, ngạn ngữ nói: Một giọt tinh trùng bằng mười giọt máu, cái này một cân máu chính là một cân tinh trùng a! Ngài một pháo mới mấy khắc, ngài suy nghĩ một chút, nếu còn mất máu nữa, đến lúc ngài cần bắn thì... lỡ như thiếu máu thì thật không may mắn..."

Hai đại ca lập tức như mộng bừng Tỉnh

Trần Thương bó tay rồi, lời giải thích này, tuyệt

Cảm giác kinh động như gặp thần tiên

Vì cái gì ta đều sắp bị thuyết phục muốn giữ một chút máu thế này?

"Bác sĩ! Trước cầm máu khâu lại cho ta! Ta cho... Cho ngươi tiền." Đại ca đầu rồng giống như bị lý luận vừa rồi của tiểu đệ dọa sợ.

Trần Thương cũng ngẩn người, lý luận của mình giống như là không thể thực hiện được với đám người này.

Chỉ có lý luận của bọn hắn mới là dùng tốt.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài: "Trước tiên phải đi lấy số thứ tự đã."

Tiểu đệ vừa rồi rất nhanh chân, đứng dậy đi đăng ký ngay, mà tráng hán có Quan nhị gia treo ở trước ngực đối diện giống như cũng là bị " Lý luận tinh huyết" này hù dọa, cảm giác rất có đạo lý

Thất vọng nhìn thoáng qua các tiểu đệ bên cạnh, giống như là đối bọn hắn không thành tài cảm thấy uể oải cùng mất mặt.

Nhưng nghĩ đến chính mình tổn hại nhiều như thế, biến sắc, cũng theo xông tới: "Bác sĩ, miệng vết thương của ta sâu hơn, khâu cho ta trước đi!"

Trần Thương nhìn tình huống người này một chút: "Đi lấy số thứ tự đi, dùng thẻ căn cước, không cần nóng nảy, từng bước từng bước làm. Hệ thống yêu cầu ghi thông tin của các ngươi."

Sau đó nhìn những người khác: "Các ngươi cũng thế, một người lấy một số, đều chảy máu, đều đến rửa sạch một cái, cẩn thận lây nhiễm."

Đại ca đầu rồng nhìn đại ca đầu hổ: "Chậc chậc, thấy không? Cái này gọi là tố dưỡng của nhân tài, hiệu suất chính là cao!"

Nói xong giống như khiêu khích tiến vào phòng xử lý.

Khi đi tới cửa còn không quên quay đầu khiêu khích một cái: "Ngươi nha, chuyện gì đều phải làm sau ta!"

Đại ca đầu rồng lập tức giận: "Hừ! Ta chướng mắt tiểu bác sĩ này, tiểu bác sĩ này sẽ khâu cái rắm, đến lúc đó khâu đầu rồng của ngươi thành một con giun, mắt rồng kia cũng khâu lại, ta đi Bênh viện Nhân Dân Tỉnh, chỗ đó khẳng định là chuyên gia!"

"Các huynh đệ, đi! Hổ ca mang các ngươi đi Bênh viện Nhân Dân Tỉnh."

"Đúng rồi! Đi theo Hổ ca tìm chuyên gia."

Đại ca đầu rồng vừa mới đi vào bỗng nhiên ngừng chân

Bởi vì hắn cảm thấy đại ca đầu hổ nói rất có lý, đứng dậy liền muốn đuổi theo: "Các huynh đệ, chúng ta cũng đi tìm chuyên gia, không thể thua trận được, vạn nhất hình xăm đầu rồng của ta bị khâu hỏng, đây con mẹ nó sẽ thua lỗ lớn, ta bỏ ra mấy vạn khối tiền săm..."

Trần Thương vừa mới mở ra túi khâu làm sạch vết thương, bỗng nhiên nghe thấy câu nói này, vẻ mặt mộng bức, không biết làm sao.

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương trông thấy trên đầu đại ca đầu rồng ngưng tụ một cái dấu chấm hỏi.

Chương 28: Rồng Mona Lisa

Trần Thương điểm kích vào dấu chấm hỏi trên đầu đối phương.

【Đinh! NPC Trương Đại Long tuyên bố nhiệm vụ, nhiệm vụ yêu cầu: Khâu lại tốt vết thương cùng hình xăm trên cánh tay, ban thưởng xem hiệu quả mà định ra, Trương Đại Long càng hài lòng, ban thưởng càng phong phú! 】

Trần Thương lần nữa ngẩng đầu, đặt quyết tâm, bắt buộc phải giữ người này lại

Đưa tay quát lớn một tiếng

"Dừng lại!"

Trương Đại Long đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên bất thình lình bị hù một tiếng, cảm giác giống như lúc trước đi học mà trốn học bị thầy giáo bắt được

Lại có chút xám xịt cùng áy náy

Trần Thương: "Ngồi xuống!"

Trương Đại Long không biết vì cái gì, giờ khắc này bỗng nhiên muốn ngồi xuống, hai chân một chút cũng không nghe sai khiến.

Trương Đại Long trừng to mắt đang muốn giải thích cái gì, lại phát hiện Trần Thương đã cầm lên dao nhỏ.

Đành phải ngậm miệng không nói

Hoặc là nói là... Giận mà không dám nói gì?

Trần Thương gỡ quần áo đang quấn trên cánh tay người đàn ông ra, nhìn thấy một lỗ dài lớn, từ sừng rồng kéo thẳng đến chân rồng, vừa vặn xuyên qua đầu rồng, rất ảnh hưởng đến khí thế tổng thể.

Trương Đại Long há to miệng, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, ngươi nhìn cánh tay bên phải của ta."

Trần Thương sững sờ, cúi đầu nghiêm túc tường tận xem xét, suy nghĩ nửa ngày: "Đây là... Thần thú Tứ Bất Tượng? ? ?"

(Tứ Bất Tượng, dân gian còn hay gọi là Kỳ Lân)

Trương Đại Long khụ khụ một tiếng: "Đây là Bạch Hổ!"

Trần Thương:...

"Bạch Hổ này có chút... Biến dị!"

Trương Đại Long lắc đầu thở dài: "Đây cũng là bị người khâu, tới tới lui lui không ngờ từ Bạch Hổ khâu thành dạng này! Hiện tại ta chỉ muốn tẩy

đi."

Nói đến đây, Trương Đại Long bỗng nhiên nhìn Trần Thương: "Bác sĩ, con rồng này của ta..."

Trần Thương nhìn kỹ một chút: "Là mắt một mí!"

Trương Đại Long: "? ? ?"

Trần Thương tử tế suy nghĩ, không ngờ Con mắt Mỹ Lệ tự nhiên phát động, lúc này một màn này ở trong mắt Trần Thương đã phát sinh quá nhiều biến đổi.

Trong ánh mắt của hắn, bắt đầu miêu tả như thế nào mới có thể khâu lại tốt hơn nhưng lại không mất bá khí

Dù sao, ban thưởng tương đương với trình độ hài lòng

Trương Đại Long đang muốn nói chuyện, Trần Thương trực tiếp đánh gãy: "Đừng nói chuyện, cũng đừng nhúc nhích, nếu không ảnh hưởng đến cơ bắp, một hồi khâu thành một đầu thằn lằn ta cũng không chịu trách nhiệm."

Trương Đại Long ngậm miệng, ngươi có đao, ngươi ngưu bức

Vết thương này rõ ràng không phải là dao nhỏ vạch ra, rất bất quy tắc: "Vết thương này là do cái gì gây nên?"

Trương Đại Long: "..."

Trần Thương: "Cái gì làm bị thương? Không nhớ hả?"

Trương Đại Long sợ xanh mặt: "Ngươi không cho ta nói chuyện... Vạn nhất thành thằn lằn, cỡ nào mất mặt."

Trần Thương: "Không có chuyện gì, còn chưa bắt đầu khâu."

Trương Đại Long: "Chai bia, chính là người mà ngươi vừa nhìn thấy kia, nhưng ta không chịu thiệt, con hổ trên bụng của hắn cũng đã bị ta chém đầu!"

Nói đến đây, trong lòng Trương Đại Long tràn đầy vui vẻ, rất là tự hào

Trần Thương gật đầu, mở ra túi khâu làm sạch vết thương liền bắt đầu rửa sạch vết thương, gây tê khâu lại.

Lúc này, chín đàn em của đại ca này tiến đến, trông thấy Trần Thương đang khâu lại, nhao nhao chen lên đi xem.

Trương Đại Long cũng không dám lên tiếng, sợ Trần Thương khâu ra con thằn lằn.

Mà Trần Thương dùng cái kẹp đỡ cây kim không ngừng miêu tả khái quát, giống như vẽ tranh

Hắn bắt đầu khâu lại từ chỗ đầu rồng, bởi vì vết thương không chỉnh tề, muốn không ảnh hưởng đến hình xăm, cần dùng nhiều mũi khâu hơn một

chút, cứ như vậy, tính phức tạp đề cao hơn rất nhiều.

Nhưng đây là lần thứ nhất Trần Thương làm công việc trang trí này, cho nên trong lòng có một chút chờ mong.

Mắt rồng bị mở ra một cái lỗ hổng

Trần Thương nhíu mày, làm sao đây?

Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới một tiểu kỹ xảo Trương Chí Tân làm mắt hai mí, hoàn toàn có thể trên ánh mắt làm chút văn chương a

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhanh không chậm, ngược lại có chút mong đợi.

Mấy phút sau, người đứng phía sau bỗng nhiên khiếp sợ

"Ta dựa vào, mắt rồng này bá khí như vậy?"

"Đúng vậy? Nhưng giống như có chút không giống lúc trước!"

"Nói nhảm, mắt một mí đổi thành mắt hai mí, còn có thể giống như trước?"

"Cút đi, ta cảm thấy mắt rồng này càng thêm bá khí, quả thực giống như đang trừng mắt ta!"

"Ta tào? Nghe ngươi nói, thật đúng là chuyện như vậy, ta cũng có cảm giác này?"

"Thần kỳ!"

"Quá thần kỳ!"

...

Một đám tiểu đệ líu ríu, để Trương Đại Long trăm mối vẫn không có cách giải, xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng nghĩ đến lời nói vừa rồi của Trần Thương, hắn không dám động đậy, sợ giẫm lên vết xe đổ, giống như cánh tay phải, thành một cái Tứ Bất Tượng.

Lúc này, trong lòng hắn cực kỳ ngứa ngáy khó chịu, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Vì sao đám người này hưng phấn như vậy

Nghĩ tới đây, Trương Đại Long cảm giác giống như con kiến bò trên ngực, ngứa cực kỳ.

"Ngươi nhìn ngươi nhìn, chỗ này... Chỗ này! Khâu lại lợi hại, cái vảy rồng này đều câu siết đi ra."

"Đây coi là cái bóng, ngươi nhìn, đường nét này, giống râu rồng hay không?"

"Ai nha, ta đi! Giống! Thật giống!"

"Ai ai ai? Các ngươi nhìn từ góc của ta nè, đúng là mẹ nó bá khí, cái này quá đẹp rồi!"

Thanh âm líu ríu sớm đã biến mất khỏi lỗ tai Trần Thương, linh hồn của hắn giống như trở thành một thể với cánh tay của Trương Đại Long

Rốt cục, một kim cuối cùng đâm xuống, sau khi một đường khâu cực kỳ đẹp mắt bá đạo hoàn thành, Trần Thương nói: "Tốt, nhìn hiệu quả, ta muốn băng bó cho ngươi."

Trương Đại Long nhìn một đám tiểu đệ sợ hãi nhìn cánh tay của mình, có chút không hiểu

Đứng dậy do dự soi mình trước gương.

Cái nhìn này, Trương Đại Long trợn tròn mắt

Ngây ngẩn cả người

Sợ ngây người

Cái này...

Cái này mới đúng là rồng nha

Bạo tạc

Đẹp trai đến bạo tạc

Long Đằng Cửu Châu, Long Vọt Tứ Hải

(Rồng bay qua Chính Châu, Rồng vượt qua Bốn Biển).

Trương Đại Long cảm giác hô hấp của mình có chút gấp, con mắt trừng lớn quả thực không cách nào nhìn thẳng, bởi vì hắn phát hiện, thông qua gương, đầu Cự long bá khí này đang nhìn mình chằm chằm.

Cái nhìn này xem ra, có chút run rẩy...

Hắn đổi một góc độ khác, phát hiện vẫn là như thế.

Con mắt rồng này vẫn nhìn mình chằm chằm.

Chấn kinh

Trong lòng Trương Đại Long chấn động, bả vai run run.

Đây con mẹ nó quả thực chính là thần tích

Hắn cẩn thận xoay đầu lại nhìn cánh tay một chút, phát hiện mắt rồng sau khi trải qua khâu lại, càng thêm bá khí có thần, hơn nữa... Biến thành mắt hai mí? ? ?

Trương Đại Long trầm mặc

Trần Thương sững sờ, quay người nhìn Trương Đại Long: "Thế nào? Hài lòng không?"

Trương Đại Long tiếp tục không nói.

Trần Thương trợn tròn mắt, ta tào? Sẽ không làm hư chứ?

Trong lòng lộp bộp một tiếng

Trương Đại Long bỗng nhiên nhìn Trần Thương: "Bác sĩ! Không! Ngươi không phải bác sĩ!"

"Ta cảm thấy ngài là nghệ thuật gia! Một bác sĩ kiêm nghệ thuật gia vĩ đại! Con rồng này! Quá tuyệt, ngài quả thực đã ban cho nó linh hồn!"

"Ngài là một nghệ thuật gia vĩ đại, ta cảm thấy con rồng này, hẳn nên đổi tên gọi khác, gọi... Gọi... Rồng Mona Lisa!"

(Ai chưa biết Mona Lisa là gì thì hỏi chị Google là biết ngay).

Trần Thương suýt nữa bị sặc

"Cái gì?"

Trương Đại Long chắc chắn nói: "Rồng Mona Lisa!"

"Ngươi thử nghĩ một chút, con rồng này vô luận nhìn từ hướng nào thì đều giống như là nhìn chằm chằm ngươi, cái này khác Mona Lisa ở chỗ nào!"

"Vì lẽ đó hẳn là lấy tên gọi: Rồng Mona Lisa!"

"Các ngươi nói có đúng hay không?" Trương Đại Long nhìn một đám tiểu đệ

"Đúng! Cái tên này rất hay!"

"Đại ca nhạy bén, tài hoa, học phú, tài trí hơn người, biết cả văn hóa Trung Tây!"

"Cái tên này điệu thấp xa hoa có nội hàm, kết hợp nghệ thuật hiện đại phương tây cùng truyền thống phương đông, có thể xưng là hoàn mỹ!"

"Đại ca, ta đề nghị ngài nên thông báo tin này cho bạn bè của mình, để tên Triệu Hổ Thu kia nhìn, cái gì mới gọi là đại sư!"

Chương 29: Tâm Tính Thiếu Niên

Một câu nói làm người ta tỉnh mộng

Trương Đại Long chợt phát hiện, một vị ngưu nhân nào đó nói rất đúng: Thế kỷ 21 quan trọng nhất chính là cái gì?

Nhân tài

Hài lòng nhìn tiểu đệ của mình một chút, Trương Đại Long rất là vui mừng.

Quyết định thật nhanh lấy điện thoại ra, hắn đứng trước gương tạch tạch tạch chụp mấy bức.

Đăng lên trang cá nhân của mình:

"Tác phẩm của đại sư: Rồng Mona Lisa!"

Phía dưới là mấy tấm ảnh chụp ở nhiều góc độ khác nhau

Sau đó đắc chí thưởng thức.

Trần Thương thở dài: "Ngươi cần băng bó, nếu không sẽ dễ bị nhiễm trùng."

Trương Đại Long lắc đầu: "Đại sư, không sợ, nhiễm trùng tính toán cái gì! Cảm cúm chúng ta còn không sợ!"

Trần Thương:...

Ngươi mẹ nó thật là một nhân tài

Ta thật muốn đốt pháo Italy vỗ tay cho ngươi nha.

Có thể đặt lây nhiễm ngang hàng với cảm cúm, ngươi chính là số một, muốn cho ngươi thêm cái cảm động hay không?

"Không băng bó lỡ như bị nhiễm trùng, con rồng này thật xong! Đến lúc đó sinh mủ phiền toái hơn, nói không chừng miếng thịt phải cắt bỏ đi."

Trương Đại Long chấn động, lập tức nhu thuận ngồi xuống: "Đến, đại sư, băng bó đi!"

Trần Thương:...

Sau khi băng bó hoàn tất, Trần Thương nói: "Mấy ngày sau đến cắt chỉ, ghi nhớ, hai ngày này đừng đụng nước, cẩn thận lây nhiễm!"

Trương Đại Long nhu thuận gật đầu.

Bởi vì trong lòng của hắn đã tạo thành một cái công thức hoàn mỹ:

Lây nhiễm = không có rồng

Không có rồng cảm cúm

Vì lẽ đó

Lây nhiễm cảm cúm

Sau khi Trần Thương băng bó hoàn tất, lập tức nhận được nhắc nhở:

【NPC Trương Đại Long tuyên bố nhiệm vụ: Nhiệm vụ làm sạch vết thương, khâu lại hoàn thành, độ hài lòng: Cực kỳ hài lòng, có thể xưng hoàn mỹ, nhiệm vụ ban thưởng: 1. Trương Đại Long độ thiện cảm + 10; 2. Nhân dân tệ + 200; 3. Kinh nghiệm khâu lại làn da + 200,4. Đặc thù ban thưởng một hạng, mở ra có thể nhận được túi phúc.】

Trần Thương sững sờ

Lại còn nhiều đồ vật như vậy?

Có thể xưng xa hoa

Một cái nhiệm vụ vô cùng đơn giản, hoàn thành lại có phần thưởng phong phú như thế, nhiệm vụ khâu lại lần này ban thưởng so với lúc trước làm nhiệm vụ phẫu thuật ruột thừa sinh mủ còn phong phú hơn

Hơn nữa, trọng yếu nhất chính là còn có một cái túi phúc.

Túi phúc chính là đồ tốt

Lần trước, Trần Thương từ phúc túi mở ra một kỹ năng đặc thù: Con mắt Mỹ Lệ.

Đây đối với chỉnh hình mà nói thì giống như là bug.

Phúc túi lần này sẽ có thứ gì?

Không kịp mở ra, một đám tiểu đệ nhao nhao xông tới

"Đại sư! Ta, rồng của ta cũng bị quẹt cho một phát, ngài nhìn khâu lại thế nào cho đẹp?"

"Đại sư! Quan nhị gia trên lưng ta cũng bị cắt đứt, ngài xem một chút có thể tân trang một chút hay không..."

...

Nhìn từng đại hán thô kệch gọi đại sư, Trần Thương nhịn không được thở dài.

Bắt đầu lần lượt khâu lại.

Từ mười hai giờ bắt đầu, ước chừng đến trời vừa rạng sáng mới khâu lại hoàn tất.

Mặc dù có chút mệt nhọc, nhưng thu hoạch tương đối khá

Đặc biệt là kinh nghiệm khâu lại làn da, trực tiếp tăng lên hơn sáu trăm điểm.

【Khâu lại làn da: Cao cấp: 1200/ 4000】

Chúng tráng hán hài lòng nhìn hình xăm của mình, nhao nhao chụp ảnh lưu luyến.

Mà lúc rời đi, từng người nhao nhao kết bạn Wechat với Trần Thương.

Trương Đại Long càng là nghĩa bạc vân thiên cười nói: "Đại sư, ta ở thôn Đại Mã, ngài có chuyện gì không giải quyết được, cứ gọi điện thoại cho ta là được, Trương Đại Long ta ở vùng đất này, cũng có chút tên tuổi."

Những tiểu đệ khác cũng gật đầu: "Đúng đấy, đại sư có chuyện gì cứ gọi chúng ta!"

Trần Thương nhàn nhạt cười: "Về sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Trương Đại Long gật đầu: "Còn một chuyện, cái kia... Đại sư, sau này nếu chúng ta nếu còn bị đao cắt trúng nữa chúng ta cũng chỉ tới tìm ngươi a, sau này còn phải chăm sóc nhiều hơn."

Trần Thương:...

Sau khi đám người rời đi, mấy y tá đi tới.

"Bác sĩ Trần, ngươi không có chuyện gì chứ?"

Trần Thương lắc đầu, không có chuyện

Một y tá nói: " Trương Đại Long này ta biết, là một tên côn đồ ở thôn Đại Mã..."

Y tá còn chưa nói xong, bỗng nhiên một đại hán lại vòng trở lại, y tá ngẩng đầu nhìn lên, vội vàng bị dọa chạy đi...

Trương Đại Long sững sờ, sờ lên đầu trọc, không hiểu nhìn Trần Thương: "Đại sư, ta đáng sợ như vậy sao?"

Trần Thương lắc đầu: "Không có, y tá này sợ rồng, trông thấy rồng thì sợ choáng đi, đúng, tại sao ngươi lại quay lại đây?"

Trương Đại Long lấy trên tay xuống một cái nhẫn vàng: "Đại sư, hôm nay nhờ có ngươi, lúc nãy ta đăng hình xăm kia lên trang cá nhân, ông chủ cửa hàng nói, sửa đổi này không có mấy trăm khối tiền không làm được, nếu là tìm cao nhân quý hơn, ta cũng không có nhiều tiền mặt như vậy, chiếc nhẫn này ngươi cầm đi, lão Trương ta không thể chiếm tiện nghi người khác."

Trần Thương nhìn chiếc nhẫn vàng óng ánh kia, nói ít có mười mấy hai mươi gram, chính là hơn ngàn đồng.

Trần Thương vội vàng cự tuyệt: "Đây là việc ta phải làm, nếu ngươi cho ta, ta bị người khác tố cáo, công việc này sợ cũng không có."

Trương Đại Long thấy Trần Thương chết sống không nhận, đành phải thôi: "Được thôi, vậy sau này ngươi có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho ta. Nếu cần dùng tiền cái gì cũng nói thẳng."

Trần Thương gật đầu đáp ứng.

Mà Trương Đại Long thấy xung quanh vắng lặng, nhỏ giọng hỏi: "Đại sư, ngài nói ta có cần phải bù chút máu hay không, dù sao... Một giọt tinh trùng bằng mười giọt máu, ta thường xuyên chảy máu, có phải là hư hay không?"

Trần Thương nhìn Trương Đại Long cao lớn thô kệch, cánh tay còn to hơn chân mình, thở dài: "Không cần."

Trương Đại Long ồ một tiếng muốn rời khỏi, thế nhưng đi vài bước, luôn cảm giác không an tâm, do dự bước chân đều có chút giả thoáng, cẩn thận mỗi bước đi: "Thật không cần? Ngươi nhìn ta đi bộ có chút bất ổn, khẳng định là thận hư hư!"

Trần Thương:...

Ngươi thật là có văn hóa...

Nhóm người này rời đi, để phòng cấp cứu ngắn ngủi lâm vào yên lặng, thế nhưng, không gian yên tĩnh này không tiếp tục quá lâu.

Trần Thương ngồi trước máy tính ghi lại ca bệnh hôm nay, dù sao mười đại hán này đều cần phải ghi chép.

Nhìn ghi chép mấy ngàn chữ, Trần Thương thở dài, sợ là tác giả thì một ngày cũng không gõ chữ nhiều như mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài:

"Ngươi cũng là một người thành thục máy vi tính, vì sao không tự mình viết bệnh lịch?"

Lúc này, y tá Thường Lệ Na vừa rồi sắc mặt quái dị chạy vào: "Bác sĩ Trần, không xong, ngài mau ra đây xem!"

Trần Thương hiếu kỳ, vội vàng đứng lên đi đến đại sảnh cấp cứu.

Chỉ thấy chỗ y tá xem bệnh đứng một đứa bé khoảng mười bảy mười tám tuổi, râu cằm mới lú lên nhành nhạt nhìn ra, hẳn là học sinh cấp ba.

Nam hài nhi nhìn khá trung thực bình tĩnh, đầu đinh, sắc mặt có chút trắng bệch, mang trên mặt một cái kính đen, mặc trên người một bộ quần áo ngủ màu ka-ki.

Nhưng

Trần Thương phát hiện trên quần ngủ đứa bé này tràn đầy vết máu.

Sắc mặt Trần Thương lập tức trầm xuống, nơi này... Chảy máu?

Chỉ thấy toàn bộ từ phần eo trở xuống sáu tấc làm trung tâm đều bị máu nhiễm đỏ.

Trần Thương trừng to mắt, khẩn trương hỏi: "Thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

Thiếu niên không quan tâm hơn thua, bình tĩnh vô cùng

"Bác sĩ, ta... Ngoại thương, đổ máu."

Trần Thương sững sờ, ngươi chảy máu mà còn bình tĩnh như thế?

Trần Thương: "Đến, đi theo ta vào phòng xử lý kiểm tra một chút."

Trần Thương dẫn theo cậu bé đi đến cửa ra vào phòng xử lý, mẹ đứa bé cùng đi theo, ngay lúc này, mẹ đứa bé nóng nảy muốn theo vào.

Đứa bé trai kia bình tĩnh cười một tiếng: "Mẹ, con không sao, ngươi đừng vào."

Mẹ của cậu bé nghe xong, biến sắc: "Đến lúc nào rồi còn nói với ta cái này!"

Bỗng nhiên đứa bé đứng trước cửa ra vào.

"Nếu mẹ vào thì con sẽ không khám." Cậu bé rất là có nguyên tắc, bình tĩnh thong dong, Trần Thương nhìn cũng không nhịn được thở dài.

Chương 30: Hủ Nữ Thật Đáng Sợ

Trần Thương cũng thúc giục: "Ngươi tốt, vị đại tỷ này, ngươi đi ra ngoài trước đi, ta giúp ngươi xem thử tình huống của hài tử như thế nào lại nói."

Rốt cục, người mẹ liên tục căn dặn Trần Thương: "Có chuyện gì ngươi phải sớm nói cho ta biết!"

Cái này mới đi ra, cậu bé mới nhẹ nhàng thở ra, thoải mái cởi quần xuống.

Trần Thương trợn tròn mắt.

Bởi vì, cái kia... Tràn đầy máu tươi

Thậm chí còn có rất nhiều mảnh vụn thủy tinh cùng loại

Những mẩu thủy tinh đó còn ghim trên thân thể.

Khi Trần Thương cẩn thận quan sát, hắn hiểu được

Đây con mẹ nó chính là mảnh vỡ trong phích nước nóng

Không sai, chính là loại phích nước nóng hay dùng trong nhà.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, cứu vớt cậu bé bị thương, nhiệm vụ hoàn thành có thể đạt được ban thưởng một: Cắt bao quy đầu (sơ cấp) 】

Trần Thương sững sờ

Cắt bao quy đầu?

Một tiểu phẫu thuật rất cơ bản, rất phổ thông, rất nhiều phòng ban đều làm được, các phòng phẫu thuật tư nhân, phòng cấp cứu đều có mở.

Trần Thương đi theo Trần Bỉnh Sinh làm qua mấy lần, nhưng chưa từng tự mình cầm dao làm.

Ban thưởng lần này, còn tạm được.

Trần Thương nhìn trạng thái của hài tử, thở dài.

Giáo dục phổ thông trong nước vẫn còn khuyết thiếu giáo dục giới tính.

Cậu bé ung dung thở dài, rất bất đắc dĩ: "Ta không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy..."

Trần Thương:...

Ngươi có thể nghĩ đến?

Cậu bé nhìn Trần Thương có chút bất an, tiếp tục nói: "Bác sĩ ngươi không cần gấp gáp, không có chuyện gì!"

Trần Thương: ? ? ?

Ta gấp gáp?

Đều lúc này ngươi còn ở đây an ủi ta, chẳng lẽ ta mới là người bị hại?

Tiểu huynh đệ, ngươi thật đúng là thần

Khi Trần Thương lần nữa nhìn thiếu niên, đột nhiên cảm giác được người này không chết, tất thành đại khí, chỉ siêng phần bình tĩnh thong dong này, dù núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc, đây là chuyệ không phải người bình thường có thể làm được...

Trần Thương nhìn tình huống một chút, sau khi lấy nước muối sinh lí cọ rửa một phen, phát hiện chính giống như cậu bé đã nói, thật không có nhiều nghiêm trọng, một chút mảnh vỡ thủy tinh của phích nước nóng đâm rách một chút mạch máu, vì lẽ đó chảy không ít máu.

Sau khi Trần Thương suy nghĩ một phen, trưng cầu ý kiến của tiểu tử:

"Ta phải cho y tá giúp một chút, ngươi không ngại chứ?"

Cậu bé lắc đầu: "Không có chuyện gì, ta đã sắp trưởng thành, đừng để mẹ ta trông thấy là được, lại nói, y tá thì cái gì mà chưa thấy qua, ta cái này... Cũng không mất mặt."

Trần Thương im lặng, hiện tại hài tử đều sẽ chơi như thế sao?

Ta thực sự nghĩ mãi mà không rõ một câu cuối cùng của ngươi: Ta cái này... Không mất mặt là cái quỷ gì?

Sau khi Thường Lệ Na đi đến cũng hơi sững sờ, nhưng cũng bình thường trở lại, dù sao cấp cứu cái gì chưa thấy qua?

Cho dù là sóng to gió lớn, cũng không quá kinh ngạc.

Trần Thương nói: "Ngươi cầm băng gạc giữ vùng da phủ lên này, ta dùng cái kẹp cẩn thận cắt một lỗ hổng là được rồi."

Thường Lệ Na nhẹ gật đầu, bắt đầu thao tác.

Hai người phối hợp coi như ăn ý, cộng thêm lót cũng không phải rất cứng, không bao lâu cắt ra, thành công giải cứu

Nam hài cũng nhẹ nhàng thở ra

Sau đó công việc khá đơn giản.

Làm sạch vết thương băng bó một chút cơ bản xong việc.

Chỉ là, Trần Thương nhìn thiếu niên không quan tâm hơn thua, hắn cảm thấy mình vẫn là phải khuyên nhủ đứa bé này, có lẽ nên giúp hắn hiểu rõ tầm quan trọng của việc này

"Sau này đừng có lại lấy thân thể chính mình ra đùa giỡn."

Thiếu niên nhẹ gật đầu: "Ta sắp tới sẽ khai giảng đi học đại học."

Trần Thương:...

Cái này cùng lên đại học có quan hệ gì sao?

Ta dều đã tốt nghiệp đại học được không?

Thiếu niên giống như nhìn ra Trần Thương không hiểu, giải thích nói: "Đến lúc đó cũng không cần."

Trần Thương hay là nói nghiêm túc đến: "Chú ý thân thể, ngươi còn nhỏ, không nên coi cái đó là đồ chơi, ngươi không chơi nổi."

Thiếu niên nhẹ gật đầu: "Ừm, tốt, cảm ơn bác sĩ, ta đi, ngươi đừng nói cho mẹ của ta, ta nói cho nàng phích nước nóng phá, đâm hư phía dưới của ta."

Nhìn thấy mấy người đi ra, mẹ cậu bé tranh thủ thời gian chạy tới hỏi thăm.

"Không có chuyện gì chứ? Tiểu Thiên!"

"Bác sĩ, con trai của ta không có chuyện gì chứ."

Trần Thương cười cười: "Không có việc gì, bị thương ngoài da, hai ngày này đừng tắm rửa, sau đó uống chút thuốc kháng sinh, ba ngày sau tới thay đổi thuốc sẽ tốt."

Người phụ nữ rốt cục nhẹ nhàng thở ra, bưng ly nước lên uống một hớp.

Hormone tuổi dậy thì thực sự là đáng sợ

Không quản lý tốt hormone, thật sự để hắn có chút trở tay không kịp.

Hai người rời đi để Trần Thương đứng bên cạnh tá cảm khái không thôi.

Hai y tá cũng đang hưng phấn nói chuyện phiếm.

Y tá lớn tuổi hơn bỗng nhiên nói: "May mà con của ta còn nhỏ, nhưng... Ta nghĩ vẫn nên tranh thủ thời gian phổ cập cho hắn chút ít kiến thức giới tính."

Thường Lệ Na còn chưa kết hôn, nhưng có đối tượng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Bọn nhỏ bây giời thật không khiến người ta bớt lo!"

Cho dù là y tá hay là thực tập sinh, mặc dù vẻ mặt ngượng ngùng, nhưng... Giống như rất chờ mong xảy ra chuyện gì, rất muốn đi phòng đổi thuốc xem, thế nhưng... Không có để đi vào, chỉ có thể thông qua Thường Lệ Na kể lại để nâng cao kiến thức cho bản thân.

Nhưng năng lực tám chuyện của phụ nữ cho tới bây giờ đều rất “xuất sắc”.

Hình ảnh xuất hiện sai lệch to lớn...

Thường Lệ Na thở dài: "Ai, độc thân đúng là tội ác a!"

Trần Thương mặc kệ mấy người kia nói đùa, đang muốn chuẩn bị rời đi.

Thường Lệ Na bỗng nhiên quay người nhìn Trần Thương: "Bác sĩ Trần, ngươi có đối tượng chưa?"

Trần Thương biến sắc: "..."

Thường Lệ Na cùng một người khác y tá lập tức cười quỷ dị, Trần Thương lập tức trong cảm giác cả người run lên...

Hủ nữ thật đáng sợ

Các ngươi là ma quỷ hả! ?

Chương 31: Cung Bảo Gà Viên

【Đinh! Chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ, cứu tiểu huynh đệ bị thương, thu hoạch được kỹ năng: Cắt bao quy đầu (sơ cấp) 】

Trần Thương hài lòng nhìn kỹ năng phẫu thuật cơ sở.

Trong lòng vẫn còn có chút hài lòng, là chuyện không có bạn gái.

Ta không có bạn gái sao?

Risa Tachibana, Nanako... Nhiều lắm đi, ta mỗi ngày đều đổi, nhưng chúng ta chỉ là yêu qua mạng mà thôi, không thấy mặt mà thôi.

Lại nói...

Lão phu không trộm cắp, không tranh đoạt của ai, bằng thực lực độc thân hơn hai mươi năm, một phần chính là dựa vào giác ngộ đối với nghèo.

Nhưng, hiện tại lão phu có tiền, sẽ có cơ hội tìm đối tượng.

Trần Thương kiểm tra số dư còn lại, phát hiện đã có hơn 22,000.

Hơn nữa tiền mặt mình còn có chừng hai ngàn, hắn tính sơ qua, chính mình mới qua bảy tám ngày đã kiếm khoảng chừng ba ngàn khối

Một con số thật đáng sợ

Hệ thống cho Trần Thương nguồn kinh tế rất là đa dạng.

Tỉ như rút thưởng Alipay, nhận lì xì Wechat, ngay cả 3 ngàn khối tiền cổ phiếu Trần Thương mua năm ngoái cũng cho hắn một chút lợi ích, xem ra hệ thống của mình còn thật mệt mỏi.

Dù sao nghĩ trăm phương ngàn kế để hợp lý hoá thu nhập cho mình, xem ra sau này chính mình rảnh rỗi không có chuyện gì cũng nên mua chút vé số.

Trần Thương kiên nhẫn lấy máy tính ra cẩn thận tính toán, công thêm tiền lương một tháng hơn hai ngàn, chính mình một tháng có thể thu nhập một vạn năm.

Nếu không: Tìm đối tượng?

Ba~

Trần Thương tranh thủ thời gian một bạt tay thức Tỉnh bản thân.

Mẹ hắn bành trướng, còn dám tìm đối tượng, mày làm cái gì đấy? Sao có thể làm ra chuyện tày đình như vậy được

Trần Thương tranh thủ thời gian lắc đầu, không! Không! Không

Phát dục hèn mọn, không nên thử a.

Một tháng nếu có một vạn năm, ta có phải nên cân nhắc thuê cái phòng ở mới hay không?.

Chờ công việc ổn định, trước hết phải tích lũy ít tiền, đặt cọc phòng ở, tối thiểu phải có chỗ đặt chân ở thành phố này.

Cũng coi là có cái chỗ đặt chân.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sau nửa đêm lục tục ngo ngoe có mấy người tới băng bó, hai vợ chồng cãi nhau làm cho cả hai máu me đầy mặt, đều không nỡ đánh đối phương, nên tự đánh chính mình, kết quả cuối cùng người chồng cầm bình rượu lên bỏ đi ra ngoài thì trận này nháo kịch mới kết thúc.

Ngày thứ hai, sau khi giao ban xong, Trần Thương về nhà bù đắp lại cảm giác.

Ngủ dậy đã mười hai giờ trưa, sau khi rửa mặt, Trần Thương xuống ăn cơm.

Thôn Mã Đại có rất nhiều tiểu thương, một con đường đâu đâu cũng có quán cơm nhỏ, bán hàng rong ở đây không có ai quản, dù sao thôn Thành Trung với tư cách nội thành số ít mấy thôn trung tâm, nơi này là nơi tập trung chủ yếu người dân ở tầng dưới chót.

Thế nhưng hôm nay Thôn Mã Đại lại có khác biệt đôi chút với ngày trước, rất nhiều chủ quán đều dán ra trước của tin đóng cửa bán phá giá.

Có thể là vì tin tức sắp phá dỡ.

Trần Thương tìm việc nhà tới quán cơm nhỏ, chọn một đĩa cơm chiên gà xé.

Vì sao lại chọn cơm gà xé?

Bởi vì món ăn đó ở quán này là có lợi nhất

Gà xé phay thường xuyên làm thành gà khối...

Trông thấy Trần Thương tiến đến, lão Hà đầu cười cười: "Nha, cơm gà xé?"

Trần Thương gật đầu cười một tiếng: "Ừm."

Lão Hà là ông chủ tiệm này, vừa là chủ thuê nhà, vừa là đầu bếp, nói trắng ra là tiệm này mở trên cơ bản để thỏa mãn niềm vui thú nấu cơm của hắn, để tay nghe nấu nướng của mình không bị đi xuống, bình thường nàng dâu và vợ con đều ăn cơm trong tiệm, toàn bộ quán cơm chỉ nhỏ như phòng ăn trong nhà.

Một tòa nhà ca năm tầng sau lưng cùng với cửa hàng mặt tiền này đều là của gia đình lão Hà.

Bình thường tiệm cơm thật đúng là thong thả, bởi vì đồ ăn nhà lão Hà rất đắt, nhưng được cái tương đối vệ sinh, điều kiện tốt.

Mở tiệm cơm ở thôn Thành Trung, đều là lời ít thì tiêu thụ mạnh, hỏa đều là những người đam mê lợi ích thực tế, mà lão Hà đây cũng không cần có bao nhiêu lợi ích thực tế, hương vị cũng liền như thế, chịu đựng.

Nhưng chính là có một cái ưu điểm, ăn cơm ở đây hương vị giống như ở nhà mẹ làm, cái này khẳng định không cạnh tranh được với những quán cơm nhỏ khác.

Nhưng lão Hà vui vẻ, thanh nhàn, mỗi ngày ở trong tiệm đọc tiểu thuyết làm một chút cơm, cô vợ trẻ thì dạy cháu nhỏ học bài, người một nhà thật vui vẻ, cũng thật hạnh phúc.

Không bao lâu, lão Hà mang đĩa cơm gà xé lên lên tới, nhìn thật nhiều thịt gà trong đĩa.

Trần Thương cười cười: "Lão Hà thúc, may tiệm của ngươi không nhiều khách, nếu không ngươi mở tiệm cơm tuyệt đối là lỗ năng rồi!"

Lão Hà cười tủm tỉm rửa tay xong lại tiếp tục đọc tiểu thuyết, cũng không để ý tới hắn: "Ngươi cứ ăn cho tốt đi! Thông báo phá dỡ cũng đã đưa xuống, quán cơm này của ta không biết còn mở được mấy ngày nữa."

Trần Thương hỏi: "Đã tìm được chỗ ở mới ổn định chưa?"

Lão Hà lắc đầu: "Tự mình giải quyết, nhưng ta tại vùng mới giải phóng mua hai phòng mới, chờ bên này phá dỡ thì dời đi qua, ngươi cũng tranh thủ thời gian thuê phòng mới đi."

Trần Thương gật đầu, trong lòng nghĩ xế chiều đi tìm xem phòng ở.

Tốt nhất có thể gần bệnh viện, thuê một phòng đơn là thích hợp nhất.

Buổi chiều, Trần Thương hẹn một người môi giới, đi ra xem phòng ở.

Phòng ở Tỉnh Nhị Viện đều không rẻ, mà nếu ở quá xa Trần Thương mỗi ngày đi làm còn phải đi xe buýt, cũng không tiện.

Đi cả buổi trưa, đi bốn năm cư xá, nhìn hơn hai mươi phòng nhỏ.

Trần Thương nhìn trúng một phòng đơn ở tầng hai.

Căn nhà này được môi giới chia thành bốn gian phòng, lầu hai hai phòng, lầu một hai phòng.

Lầu hai có một phòng đơn có ban công, mặt hướng nam, ánh nắng còn có thể chiếu vào, giá một tháng 1400, trả trước một năm thì giá 1300, Trần Thương suy nghĩ một phen quyết định thuê ở đây.

Dù sao giá cả nơi này đều không khác mấy, tới tới lui lui đều cũng là giá đó, nhà này làm hắn tương đối hài lòng.

Chung quanh Tỉnh Nhị Viện tương đối phồn hoa, thuộc về một trong những vùng đất trung tâm thành thị, chung quanh còn có một cái bệnh viện phụ sản tư nhân, đại học y Đông Dương đầu tiên phụ thuộc bệnh viện và trung tâm phụ sản Tỉnh, còn trường học thì có một trường tiểu học trọng điểm, phòng ở chung quanh đều hơi đắt.

1300 một tháng, cũng có thể, Trần Thương suy nghĩ nửa ngày sau đó quyết định thuê phòng này.

Nơi này cách bệnh viện khoảng mười phút đi bộ, thuận tiện, nhanh chóng, gian phòng cũng còn có thể, làm cho Trần Thương hài lòng nhất chính là, lầu một có một cái phòng bếp dùng chung, Trần Thương cảm thấy đây có thể tiết kiệm đi một chút chi tiêu.

Tiểu tử môi giới cũng an tâm, đi theo Trần Thương đến hết buổi trưa, cuối cùng chốt giá là 1300 một tháng, nhưng muốn giao một tháng tiền thuê nhà với tư cách tiền hoa hồng, cộng thêm tiền đặt cọc một tháng tiền thuê nhà, dự tồn điện nước 500... Thượng vàng hạ cám tính được, lập tức phải giao gần 20000 khối tiền

Trần Thương thở dài, còn may mà chính mình cất ít tiền, nếu không thật liền phải lang thang đầu đường.

Ngày thứ hai đi ký hợp đồng, sau đó bắt đầu chậm rãi ung dung bắt đầu di chuyển vật dụng.

Cũng may vật dụng của Trần Thương không nhiều, nhưng...

Lầu hai trở thành trở ngại cho Trần Thương.

Dù sao khuân đồ lên lầu quả thực là một chuyện tốn sức, lúc trước sao lại không nghĩ tới vấn đề này chứ?

Trần Thương dứt khoát quyết định mỗi ngày chuyển một món... Tích lũy tháng ngày, đợi đến khi bắt đầu phá dỡ cũng sẽ chuyển xong.

Thím mập cũng phúc hậu, trực tiếp miễn tiền thuê nhà tháng này cho Trần Thương, tháng này xem như ở không, mà điện nước cũng được miễn phí.

Không cầu được bao nuôi, chỉ cần lâu lâu ủng hộ ta một ít là được, tài khoảng momo và số tài khoảng ta để ngoài mô tả của truyện.

Ta cảm ơn các đạo nhiều a.

Đương nhiên nếu được donate nhiều tiến độ sẽ tăng lên nhiều.:)))

Chương 32: Ruột Thừa Nho Nhỏ, Tốn Tinh Thần Thật Nhiều

Một ngày này, sau khi giao xong ban, y tá trưởng Điền Hương Lan bỗng nhiên nói: "Sắp đến cuối tháng, công trạng tháng này của phòng cấp cứu chúng ta đoán chừng lại phải đứng nhất tười dưới lên, khoảng thời gian này chúng ta sẽ tập trung đốc thúc tiền viện phí của những người bên, hiện tại rất nhiều người bệnh vẫn còn thiếu tiền viện phí, nhiệm vụ phòng ban giao cho chúng ta khẳng định không làm được, nhưng cũng không thể bị lãnh đạo bệnh viện điểm danh phê bình lần nữa?

Còn có... Chư vị bác sĩ, các ngươi dùng dụng cụ cũng tiết kiệm chút đi, đó cũng là tiền, còn có băng gạc có thể đừng một ngày một cái hay không, một ngày một cái, trong nhà có hầm mỏ hả? Còn có, những bình đựng thuốc, đừng có chưa sử dụng hết đã vứt, lại nói, sau khi sát trùng còn có thể sử dụng đấy!... Đó cũng là tiền a."

"Cuối cùng chính là vấn đề phí tổn trong phòng khám bệnh, sau này nhất định phải một bệnh nhân một số, không thể một số mà mười mấy bệnh nhân, hiện tại bệnh viện muốn chúng ta phải lập danh sách bệnh nhân để kiểm chứng, còn có túi khâu, thay băng đều nhớ kế phí, nơi này là bệnh viện không phải viện mồ côi, các vị... Ta cũng không nói cụ thể người nào, tất cả mọi người chú ý một chút..."

Ừm, y tá trưởng vẫn như trước đây, nói không quản lý việc nhà không biết củi gạo dầu muối đắt.

Với tư cách đại quản gia phòng cấp cứu, chủ quản tài vụ, Điền Hương Lan cũng có nhiệm vụ trọng đại.

Đừng nhìn khoa cấp cứu là khoa lớn nhất bệnh viện, thế nhưng... Nhưng cũng là khoa nghèo nhất bệnh viện.

Chế độ trực ban cấp cứu tương đối đặc biệt, thậm chí một bệnh viện mỗi khác nhau.

Công việc ban ngày tương đối rườm rà, viết bệnh lịch, kiểm tra phòng, xử lý bệnh nhân, làm sạch vết thương, thay băng, đã trở thành thói quen sinh hoạt của một bác sĩ ngoại khoa, thậm chí giống như ngủ dậy đánh răng rửa mặt, một ngày mà không chạm vào dạo hay băng gạt thì luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Sau khi Vương Khiêm kết hôn, hành trình nghỉ phép để đi Hawaii trở về thì da hơi đen một chút, hơn nữa còn giảm mất mấy cân.

Trần Thương cảm khái một tiếng, xem ra hưởng tuần trăng mật là một việc tốn thể lực.

Trần Bỉnh Sinh nhìn Trần Thương nói: "Hôm nay ta có hai ca phẫu thuật ruột thừa, Bác sĩ An có một ca, ta đi chào hỏi hắn một tiếng, cho ngươi đi làm, ngươi phải cố gắng thật tốt."

Hai mắt Trần Thương sáng lên, cười nói: "Đúng là lão đại của em! Đa tạ."

Có phẫu thuật làm, đối với một cái bác sĩ ngoại khoa mà nói là một công việc hạnh phúc.

Có bao nhiêu bác sĩ ngoại khoa sau khi đến bệnh viện mười ngày nửa tháng không được một ca phẫu thuật, đi lên cũng chỉ làm vài việc vặt, vì lẽ đó cơ hội rất quan trọng.

Trần Bỉnh Sinh cho Trần Thương cơ hội, thậm chí là còn đi "mượn" ca phẫu thuật của An Ngạn Quân về cho hắn.

Trần Bỉnh Sinh mắt trợn trắng: "Bớt nịnh hót, luyện tập thật tốt, tranh thủ khoảng thời gian này đem cái này làm cho xong phẫu thuật ruột thừa, đến lúc đó khi bọn hắn tới kiểm tra, ngươi chính làm phẫu thuật ruột thừa, bảo đảm không có vấn đề!"

Trần Thương gật đầu, cười nói: "Phẫu thuật ruột thừa có thể làm ra tiêu đến?"

Trần Bỉnh Sinh cười lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng phẫu thuật ruột thừa đơn giản sao?"

Trần Thương hiếu kỳ hỏi: "Khó sao?"

Trần Bỉnh Sinh nhịn không được lắc đầu: "Phẫu thuật ruột thừa đơn thuần rất đơn giản, điểm này không sai, thế nhưng nếu người bệnh có các biến chứng khác, thậm chí tình huống trong khoang bụng rất không lý tưởng, ngươi có thể làm được cái gì?"

"Tỉnh Nhị Viện chúng ta không chỉ gặp người bệnh phổ thông, khi ta còn đang được lục viện bồi dưỡng ở Thượng Hải đã tận mắt nhìn thấy mấy chục ca trên trăm ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa biến chứng khác nhau."

"Thường thì phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa thích hợp với hệ màng ruột thừa tương đối dễ tách rời, ruột thừa bị viêm nhẹ ở phần dưới, thế nhưng nếu như xuất hiện phần dưới bị sưng lên dị thường, phần gốc bị hoại tử đục thủng, thậm chí là ruột thừa dính liền nghiêm trọng, không cách nào phân tích các bệnh lý biến hóa đặc thù, ngươi phải làm sao?"

Liên tiếp mấy vấn làm đem Trần Thương muốn hôn mê.

Bởi vì mấy vấn đề này hắn căn bản chưa từng cân nhắc qua.

Trần Bỉnh Sinh thở dài: "Lâm sàng gặp phải quá nhiều vấn đề, ngươi không thể buông lỏng cảnh giác, bác sĩ ngoại khoa chúng ta khác mổ heo ở chỗ nào? Mục đích của mổ heo là giết heo liền được, một đao đâm không chết thì lại đến một đao, thế nhưng chúng ta không giống, chúng ta là vì cứu người."

"Vì sao để học y các ngươi phải học năm năm khoa chính quy, ba năm nghiên cứu sinh còn chưa đủ, sau khi tốt nghiệp còn phải đi theo học việc, cũng bởi vì ngươi căn bản không biết người bệnh hắn đến cùng tại sao sinh bệnh!"

Trần Thương sững sờ...

Phải làm sao sinh bệnh? ?

Trần Bỉnh Sinh thở dài: "Cái bệnh này, cũng giống như ngươi, một người một bộ dáng khác nhau, căn bản sẽ không dựa theo đại cương mà các ngươi được học trong sách giáo khoa, nói cái gì viêm ruột thừa phải làm sao, bất kỳ một tật bệnh nào, đều sẽ bởi vì từng người bệnh khác nhau mà phát sinh cải biến."

"Ví dụ bệnh cảm cúm, có người liền trực tiếp không sao, có người không uống thuốc cũng có thể tốt? Một người một thể chất khác nhau, như vậy một căn bệnh cũng như một thể chất."

"Ta nói với ngươi nhiều như thế, không phải vì cái gì khác, chỉnh là muốn để ngươi bình tĩnh lại nghiên cứu học vấn, cố gắng năng cao kỹ thuật, khỏi cần phải nói, năm nay ngươi thật sự có thể làm xong phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, ta coi như cám ơn trời đất!"

Trần Thương nhịn không được hỏi: "Nhưng mà, phẫu thuật ruột thừa như thế nào mới được coi là làm xong? Ta xem ngươi cùng chủ nhiệm Lý của chúng ta làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa cũng không khác nhau lắm? Thậm chí Chủ nhiệm Lý còn không có làm nhanh bằng ngươi."

Trần Bỉnh Sinh nhịn cười không được cười, nhìn Trần Thương: "Ngươi cảm thấy bác sĩ bình thường khác danh y chỗ nào?"

Trần Thương: "Trình độ? Kỹ thuật? Chi tiết? Hoặc là..."

Trần Bỉnh Sinh trực tiếp nói: "Ngươi biết túi khí an toàn của ô tô có tác dụng gì không?"

Trần Thương bừng Tỉnh đại ngộ

Trần Bỉnh Sinh: " Tác dụng túi khí sẽ không phải là để cho xe trông đẹp mắt hơn, thậm chí cung không để cho xe chạy nhanh hơn, nhưng, chỉ khi

ngươi gặp phải tình huống nguy hiểm, tác dụng chân chính của túi khí an toàn mới có thể thể hiện ra."

"Cao thủ cùng người bình thường trong lúc bình thường trên cơ bản không có khác biệt lớn, có một ít chi tiết khác biệt, nhưng ngươi cũng nhìn không ra ến, nhưng chân chính khi xuất hiện tình huống đặc biệt, chênh lệch giữa ngươi và cao thủ, chỉ cần liếc qua là thấy ngay, Chủ nhiệm Lý chính là người như vậy!"

"Chính là nói cho ngươi, sau này có bao nhiêu thời gian, nghĩ thêm về vấn đề này, suy nghĩ, suy nghĩ, đọc sách, bác sĩ ngoại khoa đầu tiên phải là một bác sĩ, sau đó mới là một bác sĩ ngoại khoa, biết chưa? Ngươi bây giờ vừa mới bắt đầu tiếp xúc đến phẫu thuật, ngay cả phẫu thuật ruột thừa đều không hiểu rõ, hiện tại phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bình thường rất hiếm thấy, đều là nội soi hạ, ngươi phải tranh thủ thời gian bước nhanh, cùng lên đến."

Trần Thương gật đầu, cười cười: "Được rồi anh cả!"

Thời gian hai năm, trên cơ bản Trần Thương xử lý chỉ là một chút thao tác cơ bản trên giường bệnh, khâu lại, làm sạch vết thương, cấp cứu các loại, nhưng phẫu thuật, thật đúng là rất ít tiếp xúc.

Hiện tại Trần Bỉnh Sinh nói vậy tương đương triệt để giúp Trần Thương mở ra một cửa lớn.

Không cầu được bao nuôi, chỉ cần lâu lâu ủng hộ ta một ít là được, tài khoảng momo và số tài khoảng ta để ngoài mô tả của truyện.

Ta cảm ơn các đạo nhiều a.

Đương nhiên nếu được donate nhiều tiến độ sẽ tăng lên nhiều.:)))

Chương 33: Ngày Hoàng Đạo, Chọn Ngày Phẫu Thuật

An Ngạn Quân là một người rất nghiêm túc và cẩn thận, đồng thời cũng là một người luôn theo đuổi sự hoàn mỹ.

Mỗi ngày đi làm đều mặc quần áo trong quần tây da cá sấu thắt lưng bài bản hẳn hoi, giày da giống như vĩnh viễn luôn được lau chùi sạch sẽ.

Trong khi Trần Thương cùng Trần Bỉnh Sinh nói chuyện trời đất, An Ngạn Quân đi tới.

Nhìn Trần Thương nói: "Ca phẫu thuật buổi sáng là phẫu thuật nội soi cắt bỏ ruột thừa, ngươi... Hay là tới xem một chút, trợ giúp ta thực hiện đi."

Trần Thương hơi kinh ngạc một trận, nhẹ gật đầu: "Được rồi, vậy làm phiền Chủ nhiệm An."

An Ngạn Quân nhẹ nhàng cười gật đầu: "Đây là bênh lịch, ngươi xem đi để biết rõ tình huống người bệnh."

Sau khi nói xong, đưa xấp bệnh lịch tới.

Trần Thương gật đầu, nhận lấy.

Lật ra xem, Trần Thương không khỏi không cảm khái một tiếng, Chủ nhiệm An không hổ là nhân viên gương mẫu nhất bệnh viện? Chỉ riêng trình độ hiểu biết về bênh lịch này cũng đã vượt qua vô số người.

Xét nghiệm đơn được dán chỉnh tề trên giấy, một góc dư thừa cũng muốn sửa đổi có thứ tự rõ ràng, nhìn vào sẽ làm cho ngươi cảnh đẹp ý vui.

An Ngạn Quân có thói quen, chính là yêu cầu rất nghiêm ngặt đối với xét nghiệm đơn, nhất định phải dựa theo trình tự: Từ máu tới nước tiểu, và các xét nghiệm thông thường, đến lá gan, thận, mật... Cứ theo trình tự như vậy đi tới.

Hơn nữa còn không cho phép có chỗ nào không chỉnh tề, đây là một nam nhân thận trọng hơn nữa luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng là trung niên nam thần khoa trong.

An Ngạn Quân dáng vẻ thư sinh, trắng tinh, râu cằm nhàn nhạt, cùng đôi mắt rất tinh xảo, tóc luôn được chỉnh chu rất tinh xảo, mặc vào một thân đồ vét, rất là có khí chất.

Trần Thương nhịn không được thở dài, nói với Trần Bỉnh Sinh: "Anh cả, nhìn đi, cái gì gọi là thái độ? Cái gì gọi là nghiêm cẩn? Ai... Thật sự là

không so không biết, thua chị kém em!"

Trần Bỉnh Sinh nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, sau này chúng ta cũng phải chỉnh lý bênh lịch như thế, cái kia... Tiểu Trần ngươi chụp kiểu ảnh thật chi tiết, ngày mai nếu như ta nhìn thấy bênh lịch của chúng ta không chỉnh tề thì ngươi đừng mong được về, chỉnh lý thật tốt."

Trần Thương trừng to mắt: "Ta?"

Trần Bỉnh Sinh: "Ngươi muốn để cho một bác sĩ cấp trên như ta chỉnh lý bênh lịch? Có muốn ta thay ngươi viết xong bênh lịch luôn không?"

Trần Thương nghiêm túc gật đầu: "Anh cả, ta cảm thấy có thể!"

Trần Bỉnh Sinh cười nhạt một tiếng: "Tới tới tới, hôm nay có một ca phẫu thuật vá túi nang, ngươi đi làm, ta viết bệnh lịch!"

Trần Thương: "Đồng chí Trần Bỉnh Sinh, ngươi lại một lần nữa vũ nhục ta!"

Trần Bỉnh Sinh ồ một tiếng: "Ồ? Thật sao? Xin lỗi rồi."

Nói xong, Trần Bỉnh Sinh quẳng xuống một câu: "Kiểm tra phòng!"

Trần Thương bất đắc dĩ, thở dài, ăn nhờ ở đậu, không thể không cúi đầu, ai bảo tự đưng nhiều chuyện làm gì?

Ôm lấy bảy tám kẹp bênh lịch trong tay, ấp úng đi tới phòng bệnh.

Năng lực kết giao của Trần Bỉnh Sinh rất tốt, nhiều năm như luôn rất hòa hợp với bệnh nhân, đây là một điểm Trần Thương rất bội phục.

So sánh với An Ngạn Quân, kẹp bệnh lịch Trần Bỉnh Sinh vĩnh viễn không có thứ tự, gọn gàng như vậy, ngược lại, thậm chí có chút loạn thất bát tao, nhưng Trần Bỉnh Sinh cơ bản không quá cần bênh lịch, dùng cách nói của hắn: "Bênh lịch? Đây chẳng qua là một cái căn cứ, là bằng chứng cho người bệnh xuất viện, tình huống của người bệnh thì nên lúc nào cũng ghi vào trong đầu bác sĩ."

Hoàn toàn chính xác, lão Trần làm được điểm này

Hắn kiểm tra phòng chưa bao giờ cần bênh lịch, bởi vì hắn có thể nhớ kỹ mỗi một chỗ dị thường trên cơ thể người bệnh, mà mục đích Trần Thương ôm bênh lịch, vẻn vẹn làm để cho người bệnh xem...

Ừm, đúng rồi, còn có một công hiệu: Đó chính là rèn luyện thân thể

Dù sao cái kẹp sắt kẹp bệnh lịch rất nặng, mười cái bênh lịch chung vào một chỗ, hoàn toàn chính xác có hiệu quả rèn luyện.

Trần Thương thở dài, nghĩ đến lão Trần "Vũ nhục", hắn cảm giác chính mình chỉ là một công nhân bốc vác bênh lịch... Vận công... Công...

Trái tim đóng băng...

Tim ngừng đập...

Nhồi máu cơ tim...

Vừa vào phòng, mười hai giường người bệnh, người nữ mắc bệnh kêu la: "Bác sĩ, ta muốn đổi giường khác!"

Trần Bỉnh Sinh lập tức sững sờ: "Đổi giường? Cái này không phải rất tốt sao? Tại sao phải đổi giường?"

Người nữ mắc bệnh thần bí kéo Trần Bỉnh Sinh qua, nhỏ giọng nói: "Hôm qua, ta có xem ngày một chút, nói tháng này ta thuộc về trùng hổ sát nam, khắp phía Đông Nam đều là hung thần, có du hoạch, huyết chi, ngũ ly, bát chuyên! Hơn nữa, phúc thần cùng hỉ thần của ta ở phía Bắc!"

(DG:

Huyết chi: Châm cứu, xỏ lỗ tai, thiến súc vật, chôn cất.

Ngũ ly: Họp bạn, kết hôn, lập di chúc, giao dịch.

Bát chuyên: Đi xe, xuất trận, hôn nhân.

Tóm lại là không phải vận tốt).

"Ta quan sát một vòng phòng bệnh này của ta, rốt cuộc tìm được nguyên nhân gần đây thân thể ta không thoải mái, vị trí bây giờ của ta ngay tại phía Đông Nam! Hướng này bất lợi cho khôi phục của ta!"

Trần Bỉnh Sinh trợn tròn mắt

Trần Thương liếm chó cũng trợn mắt hốc mồm.

Logic này nói ta không phản bác được.

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "Không không không, ta cho ngươi biết, phúc thần của người ở hướng Đông Nam, cát thần ở hướng Đông, không có vấn đề!"

Phụ nữ hạ giọng: "Bác sĩ Trần cũng hiểu chuyện này? Đến, Bác sĩ Trần phân tích cho ta đi!"

Trần Bỉnh Sinh cười lắc đầu: "Bởi vì phòng thầy thuốc làm việc ở phía Đông của ngươi, hiệu thuốc ở phía Nam ngươi."

"Ngươi chớ suy nghĩ lung tung, hung thần ngươi là ở trong bụng! Hắn là vi khuẩn, vi khuẩn xâm nhập cơ thể ngươi, dẫn đến lây nhiễm, từ đó gây nên viêm ruột thừa."

Trần Bỉnh Sinh nói, lập tức trong phòng bệnh nở nụ cười.

Phụ nữ cũng lúng túng có chút đỏ mặt

"A nha, bác sĩ, ngươi đừng không tin, thật, ta nói rất nghiêm túc!"

"Còn có, ta đã hỏi qua một thầy xem tướng số trước khi phẫu thuật! Hắn nói ba ngày sau, sau ba ngày, không kiêng kị gì nữa mới thích hợp cầu y chữa bệnh, cầu nguyện tế tự, nấu dê mổ trâu làm đồ tể..., nghi thấy máu!

Lần này ta phẫu thuật có tính là thấy máu hay không? Ta cảm thấy, ngày đó ta mới thích hợp phẫu thuật!"

Người phụ nữ nói ra một câu, lập tức trong phòng bệnh truyền đến bầu không khí vui vẻ...

Mà lúc này, một tiếng kêu rên đánh gãy bầu không khí.

"Ai u ai u ai nha... Bác sĩ bác sĩ... Mau tới mau tới! Chỉ khâu hôm qua trên bụng ta có cảm giác cười mạnh nên bị hở ra!"

Giường số chín là một người mập, đã phẫu thuật xong, sau ngày mai có thể xuất viện.

Câu nói này sau khi truyền ra, người chung quanh lập tức dùng tay che miệng, muốn cười cũng không dám cười, từng cái khuôn mặt kìm nén đến đỏ lên

Giống như là màu táo chín đỏ mọng

Trần Bỉnh Sinh kiểm tra một phen: "Không sao cả, yên tâm đi."

Người đàn ông ai u ai u kêu to: "Tại sao ta cảm giác vừa rồi vang lên một tiếng hơn nữa còn cực kỳ đau! ?"

Giường số mười bên cạnh lúng túng cười: "Vừa rồi là ta đánh rắm..."

Trong lúc nhất thời, người chung quanh càng thêm khó chịu, muốn cười cũng không dám cười, sợ cười hở vết thương, không cười thì kìm nén rất khó chịu

Trần Bỉnh Sinh nghiêm túc nhìn đám người: "Các ngươi cười đi, vừa mới làm phẫu thuật xong, cẩn thận xuất hiện nội thương!"

Người chung quanh nghe xong, lập tức bị giật nảy mình cũng không dám nói chuyện.

Người bệnh giường số mười nói: "Bác sĩ, hôm nay ta... Một mực đánh rắm, hơn nữa cảm giác trong bụng vang lên tiếng ùng ục ùng ục."

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "Ồ? Tốt, xem ra khôi phục không tệ, vậy hôm nay ngươi có thể bắt đầu ăn cơm."

Bệnh nhân sững sờ, mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ: "Có ý tứ gì? ? ? Ta đánh rắm chính là có thể ăn cơm sao?"

Không cầu được bao nuôi, chỉ cần lâu lâu ủng hộ ta một ít là được, tài khoảng momo và số tài khoảng ta để ngoài mô tả của truyện.

Ta cảm ơn các đạo nhiều a.

Đương nhiên nếu được donate nhiều tiến độ sẽ tăng lên nhiều.:)))

Chương 34: Kỹ Kinh Tứ Tọa

Người bệnh xung quanh nghe thấy giường số mười hỏi vấn đề này, cũng nhao nhao vểnh tai nghe.

Dù sao bọn hắn cũng rất muốn biết, đánh rắm cùng ăn cơm có liên quan gì đến nhau?

Trần Bỉnh Sinh đang chuẩn bị nói, bỗng nhiên quay người nhìn Trần Thương đang nén cười, kìm nén đến sắc mặt tím lại, trừng mắt nói: "Vì sao đánh rắm có thể ăn cơm?"

Trần Thương nghe xong, lập tức tranh thủ thời gian nghiêm mặt: "Bình thường sau phẫu thuật phải đợi đánh rắm, bác sĩ dùng cái này để phán đoán đường ruột đã thông suốt hay chưa."

"Bệnh nhân bình thường phẫu thuật phần bụng thì sau một tới trong hai ngày sẽ không đánh rắm, thứ nhất là bởi vì tác dụng của thuốc gây tê trong lúc phẫu thuật, nguyên nhân khác là do lúc thực hiện phẫu thuật, không khí lạnh tiến vào kích thích ổ bụng, phát sinh gây tê tạm thời đường ruột, cho nên không thể đánh rắm. Khi đường ruột nhúc nhích dần dần khôi phục, bệnh nhân có thể sẽ cảm thấy rất phần bụng nhỏ căng đau, thậm chí chính mình có thể nghe được trong bụng có âm thanh ùng ục ùng ục, tiếng ruột nhúc nhích, cho nên đánh rắm là điềm báo trước, mang ý nghĩa lúc này chức năng đường ruột đã khôi phục, có thể giảm sức ép lên dạ dày, đồng thời bắt đầu ăn."

Nghe thấy Trần Thương giải thích, mọi người chung quanh cũng dần dần gật đầu hiểu được.

Bình thường mà nói... Đi theo Trần Bỉnh Sinh kiểm tra phòng, đây là tình huống bình thường.

Trần Thương hoài nghi năng lực khâu lại của Trần Bỉnh Sinh có phải cố ý biểu hiện ra như vậy hay không

Hắn khâu lại người bệnh tốt, sau đó lại cười hở ra... Sau đó lại khâu lại... Lại hở ra...

Trước khi ra cửa, nữ tu đạo giường số tám vẫn không từ bỏ nhìn Trần Bỉnh Sinh: "Bác sĩ... Khi nào ta có thể phẫu thuật? Ta cảm thấy ngày mai là không phải..."

Trần Bỉnh Sinh cười cười: "Ta không cần ngươi cảm thấy, chỉ cần ta cảm thấy..."

Nhìn người phụ nữ muốn nói tiếp, lão Trần nhàn nhạt nói câu: "Vấn đề này không cần thảo luận, nghe ta, đều nghe ta."

Nói xong, Trần Bỉnh Sinh rời đi, lưu lại một phòng người nhịn không được bật cười, thỉnh thoảng cười trong rưng rưng, cười làm vết thương đau...

Ngay cả nữ tu giường số tám cũng bị chính mình chọc cười.

Tất cả mọi người chơi điện thoại, tự nhiên biết lão Trần chơi cái gì, lại thêm thực lực giao lưu bằng hữu rất tốt của lão Trần, vì lẽ đó chuyên gia rất thích Bác sĩ Trần này.

Không kiêu ngạo, rất hài hước, cũng rất dễ thân cận, nhưng rất có nguyên tắc, giống như lúc nào cũng vì người bệnh cân nhắc.

Kiểm tra phòng xong, đi theo lão Trần làm phẫu thuật.

Từ đầu tuần đến giờ, tính từ lúc Trần Thương phẫu thuật ruột thừa đã qua mấy ngày, mấy ngày nay, hắn cũng không có làm phẫu thuật.

Nhưng, từ sau khi đạt được tâm đắc phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa của lão Trần, đẳng cấp phẫu thuật ruột thừa của Trần Thương đã đạt đến trung cấp.

Cái này mang ý nghĩa Trần Thương đã có thể độc lập đối mặt phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bình thường.

Khác biệt giữa sơ cấp cùng trung cấp vẫn rất lớn.

Lần thứ nhất, Trần Thương mặc dù có thể làm xong, thế nhưng rất không lưu loát, cảm giác giống như học sinh làm bài thi ở trường học, vừa mới vượt qua kỳ thi, lấy được giấy phép lái xe, vẫn còn cần một kỳ thực tập, một đoạn thời gian sau đó cần lão tài xế làm bạn.

Mà trình độ trung cấp đã là một vị tài xế thuần thục, có thể đối mặt các loại đường xá.

Vì lẽ đó, hiện tại Trần Thương hoàn toàn không có ngây ngô như lúc trước

Ngay cả khí khái khi tiến vào phòng phẫu thuật cũng không giống, giống như phong độ hơn?

Lưu Kiện cười cười: "Hôm nay ai thực hiện?"

Trần Thương khụ khụ một tiếng: "Ta."

Lưu Kiện gật đầu: "Cố gắng làm thật tốt, một hồi ta gây tê, đúng, tiểu Trần, ta cảm thấy ngươi có thể dùng điện thoại quay lại quá trình cụ thể, sau này trở về xem thật kỹ một chút xem chỗ nào của mình không đủ, ta nhớ thời điểm ta đang được bồi dưỡng ở Bắc Kinh, chủ nhiệm của ta ở đó chính là dạy học sinh như thế."

Lưu Kiện vừa nói ra, lập tức để hai mắt lão Trần cũng tỏa sáng.

Đây là một phương pháp thật tốt

Tần Nhạc Nhạc cũng phối hợp gật đầu: "Ta đi gọi cho ngươi vài thực tập sinh."

Phẫu thuật lập tức bắt đầu, các bộ môn đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu phẫu thuật.

Vẫn là mở ra phác họa tiêu ký.

Một đoạn bắt đầu nhìn như rất đơn giản, thế nhưng sau khi Trần Thương bắt đầu, lão Trần bỗng nhiên nhíu mày

Bởi vì một đao kia giống như rất tương tự mình

Bình thường rất ít người như dùng đao như vậy, bởi vì cái này giống như là phương pháp đặt biệt của lão Trần.

Như vậy lỡ như cắt trượt có thể tránh làm bị thương thần kinh, là một kỹ xảo nhỏ trước đây ít năm lão Trần vừa mới suy nghĩ ra được.

Chẳng lẽ Trần Thương?

Đã hiểu điểm này?

Không đến mức này chứ?

Phẫu thuật ngoại khoa nhìn như đơn giản, thế nhưng mỗi một chi tiết nhỏ đều cần mỹ thuật, tựa như lão Trần nói, kỹ thuật không đúng chỗ, nhìn đều nhìn không hiểu.

Cứ như vậy một cái chấp bút bóp đao hạ trượt, chính là một kinh nghiệm có một không hai của lão Trần.

Không phải lão Trần tàng tư không truyền cho Trần Thương.

Mà là bởi vì Trần Thương căn bản còn chưa tới trình độ kia, hiện tại truyền cho Trần Thương không có bất cứ tác dụng gì, ngược lại là đốt cháy giai đoạn.

Hẳn là Trần Thương nhìn mình phẫu thuật đã thấy nhiều, theo thói quen làm theo sao?

Lão Trần xem đao pháp vừa rồi của Trần Thương là do Trần Thương thường xuyên đi theo xem mình phẫu thuật, nên theo thói quen làm theo.

Dù sao Trần Thương mới tự làm hai ca phẫu thuật, hai ca phẫu thuật ruột thừa chỉ là người mới mà thôi

Chính mình phẫu thuật ruột thừa không có một ngàn cũng có tám trăm, cái này có thể giống sao?

Thế nhưng, khi Trần Thương tiếp tục bắt đầu bước kế tiếp, lão Trần rốt cục không thể không nhíu mày lại

Bởi vì Trần Thương thao tác quá thuần thục

Chỗ nào giống một tiểu bác sĩ vừa mới mổ ca phẫu thuật ruột thừa thứ hai?

Thuần thục khai đao, thuần thục điện ngưng, điện ngưng nắm chắc rất đúng chỗ, kế tiếp là rửa dịch, bắt đầu mở bụng dò xét...

Xe nhẹ đường quen căn bản không tốn quá nhiều thời gian đã tìm được ruột thừa.

Tốt

Đã tới điểm mấu chốt.

Tách rời hệ màng

Đây là bộ phận hạch tâm nhất của phẫu thuật ruột thừa, cũng là khảo nghiệm trình độ cần phải có của bác sĩ ngoại khoa.

Tay của bác sĩ ngoại khoa kỹ thuật phải kết hợp với nghệ thuật.

Trông thấy Trần Thương không nhanh không chậm không chút hoang mang tách rời, buộc ga-rô, cố định...

Nếp nhăn trên trán Trần Bỉnh Sinh càng ngày càng sâu

Lúc này, Trần Thương không có tâm tình chú ý lão Trần, dù sao cái thằng hạ thủ này cũng không giúp được gì cho mình, cũng phải dựa vào chính mình.

Tần Nhạc Nhạc với tư cách là y tá dụng cụ, không ngừng mà đưa từng cái dụng cụ đến trong tay Trần Thương.

Rất thuần thục

Nói thật, Tần Nhạc Nhạc thấy qua quá trình phẫu thuật ruột thừa nhiều hơn Trần Thương rất nhiều.

Lúc nào, bác sĩ muốn cái gì, Tần Nhạc Nhạc trên cơ bản rõ ràng như lòng bàn tay, căn bản không cần nhắc nhở.

Vốn cho là chính mình cần nhắc nhở Trần Thương một chút, thế nhưng...

Tần Nhạc Nhạc cũng không nghĩ tới, không ngờ Trần Thương thực hiện phẫu thuật trôi chảy như thế

Thời gian...

Vậy mà thời gian chênh lệch với lão Trần cũng không nhiều

So với lần trước, thời gian trọn vẹn rút ngắn một nửa

Cái này rất đáng sợ sao?

Trần Thương, hai ngày này ngươi làm gì?

Mổ heo? ? ?

Trần Thương thuần thục mở bụng, dò xét, dựa theo màu sắc tìm kiếm ruột thừa, bắt đầu phẫu thuật.

Quái ruột thừa này chỉ có cấp tám, không có chút tính khiêu chiến nào, xe nhẹ đường quen, làm xong phẫu thuật.

【Đinh! Đánh giết ruột thừa quái một cái, nhận được: Kinh nghiệm + 100, nhân dân tệ + 100, kinh nghiệm phẫu thuật ruột thừa + 100.】

Không sai, thao tác thông thường

Lúc này, trông thấy Trần Bỉnh Sinh nhíu mày nhăn trán, trong lòng Trần Thương lập tức một lộp bộp...

Biểu tình này của Lão Trần mang ý nghĩa xảy ra chuyện rồi.

Chẳng lẽ...

Mình làm rơi cái gì trong bụng người bệnh hay sao?

PS:...

Ta cảm ơn các đạo nhiều a.

Đương nhiên nếu được donate nhiều tiến độ sẽ tăng lên nhiều.:)))

Chương 35: Kém Một Chút Mà Thôi

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương hơi hồi hộp một chút

Thận trọng giương mắt hỏi: "Anh cả? Ta có vấn đề chỗ nào hả?"

Lão Trần nhíu mày nhăn trán nhìn chằm chằm Trần Thương, giống như không biết đang suy nghĩ vấn đề cao thâm gì đó.

Cái này khiến Trần Thương càng thêm lo lắng bất an

Ta quên băng gạc? Hay là phẫu thuật thừa linh kiện?

Đều không có a

Thế nhưng, bị Trần Bỉnh Sinh dùng ánh mắt phức tạp như thế nhìn mình, Trần Thương vẫn là lần đầu tiên.

Đám người đưa người bệnh ra phòng phẫu thuật, bỗng nhiên Tần Nhạc Nhạc tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Lợi hại, tiểu Trần, tài nghệ này của ngươi rất nhanh có thể thay thế lão Trần!"

Trần Thương bừng Tỉnh đại ngộ

Thì ra là thế

Lão Trần cảm giác được uy hiếp từ mình.

Hẳn là như vậy.

Hùng sư cảm giác địa vị của mình trong lòng sư tử cái không đủ kiên cố, cảm nhận được uy hiếp đến từ tân sinh này

Nhất định là ta trưởng thành quá nhanh.

Lão Trần cảm giác danh tiếng tiểu vương tử ruột thừa của mình tại khoa cấp cứu sắp bị tan vỡ, khẳng định là như vậy.

Nghĩ tới đây, Trần Thương thông cảm vỗ vai lão Trần, ý vị thâm trường nói: "Lão Trần, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một đời càng mạnh hơn một đời, đây là chuyện bình thường, chớ để ý!"

"Kỳ thật, ngươi phẫu thuật ruột thừa rất tốt, phong hào tiểu vương tử ruột thừa của phòng cấp cứu chúng ta vẫn là của ngươi, ta không muốn, ngươi đừng đau lòng, nhanh đi rửa tay, một hồi còn phải tiếp theo ca phẫu thuật tiếp theo."

Nói xong, Trần Thương tiếc hận thở dài, giống như chút tiếc hận đối với tâm trạng của Lão.

Trần Bỉnh Sinh cũng sửng sốt một chút

Ngay cả Tần Nhạc Nhạc cũng bị chọc cười.

Sau khi Lưu Kiện đi ra càng trợn tròn mắt.

Qua ba giây, toàn bộ phòng phẫu thuật trong lập tức cười thê thảm không nỡ nhìn.

Nếu như không phải phòng phẫu thuật cách âm tốt, phụ nữ mang thai khó sinh phòng bên cạnh đoán chừng cũng sẽ không đau khổ vùng vẫy như thế, đứa bé trong bụng kia nói không chừng trơn tru trượt ra...

Trần Bỉnh Sinh như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Trần Thương, nửa ngày nói ra một câu: "Da của người bệnh vừa rồi nếu dày như da mặt của ngươi, ta cam đoan dao phẫu thuật sẽ không đủ dùng."

Tần Nhạc Nhạc cười: "Ai nha, Bác sĩ Trần, tiểu Trần người ta cũng không sai, bình thường ngươi cũng phải khích lệ hắn nhiều một chút."

Trần Bỉnh Sinh cười ha hả nói: "Hỗn tiểu tử này, ngươi còn cổ vũ? Không chừng cái đuôi cao lên trời, ta phải níu lại!"

Trần Bỉnh Sinh cười xong, nhẹ gật đầu: "Thật sự không tệ, đã bắt đầu nắm chắc rất nhiều chi tiết, cái này rất khó được, nhưng có nhiều chỗ ngươi xử lý đều nghĩ đến, cũng giống như người bệnh vừa rồi, trong quá trình xử lý ruột thừa, kỹ xảo, buộc ga-rô mạch máu hay là..."

"Nhưng, cũng còn có thể, dù sao ngươi mới làm ba ca phẫu thuật."

Lại nói tiếp, Trần Bỉnh Sinh cũng cảm giác mình đang nói mơ

Làm ba ca phẫu thuật có thể có trình độ như thế?

Mình lúc trước làm ba mươi ca cũng không có trình độ như Trần Thương hiện tại.

Trần Thương trở lại chuyện chính, khiêm tốn tiếp nhận nhắc nhở của lão Trần, dù sao lão Trần nhắc nhở rất đúng trọng tâm, cũng rất thực dụng, Trước kia, cho dù nghĩ mãi mà không rõ, nhưng bây giờ lại càng thêm hiểu được.

"Còn có, lúc ngươi cắt ruột thừa, cách cầm dao và cường độ của dao nhỏ, còn cần phải tại đề cao, ngươi trở về xem thật kỹ video của ngươi một chút, mình tìm ra vấn đề."

Trần Thương gật đầu, đi ra ngoài rửa tay, trong đầu cũng không ngừng hồi tưởng đến chỉ điểm vừa rồi của lão Trần.

Hoàn toàn chính xác, nếu như trong lúc cắt ruột thừa, có thể chú ý tới góc độ...

Có lẽ thật có thể cải biến một chút chi tiết.

Trần Thương nhịn không được hỏi: "Anh cả, hiện tại trình độ của ta trong độ tuổi này thì xem là thế nào?"

Trần Bỉnh Sinh do dự một chút, nói: "Hẳn là so với tay già đời còn kém một chút, so với người mới mạnh một chút, nhưng lúc này ngươi mới bắt

đầu, thiên phú vẫn rất tốt, ba ca phẫu thuật có thể làm được như vậy, ta thật thấy không nhiều."

"Nhưng, hoàn cảnh không giống, trưởng thành không giống, bây giờ những bệnh viện lớn bên ngoài, không nói chỗ cũ, ngay cả Bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, bình thường bác sĩ thực tập đều làm mấy trăm ca phẫu thuật ruột thừa, những bệnh viện lớn thủ đô, đừng nói người lớn tuổi như ta tự mình chủ trị, có năm tất cả bác sĩ thực tập đều không hiếm người biết phẫu ruột thừa, tất cả đều là người mới làm."

"Dù sao phẫu thuật cũng là công việc cần sự thuần thục, mặc dù thiên phú rất quan trọng, nhưng người ta làm mỗi ngày, cộng thêm kiến thức rộng rãi, tự nhiên trình độ cao hơn rất nhiều, nếu ngươi không cắt cái xấp xỉ một nghìn cái ruột thừa, ngươi đều ngượng ngùng nói ngươi là bác sĩ ngoại khoa."

Trần Thương đờ đẫn...

Được rồi.

Các ngươi hung ác.

Chính bệnh viện lớn và nhỏ khác nhau, bệnh viện nhỏ không có người đến, phẫu thuật đều khai triển không nổi, một ca phẫu thuật ruột thừa viện trưởng hận không thể tự mình cầm đao.

Mà bệnh viện lớn, phẫu thuật ruột thừa bác sĩ thực tập đều chẳng phải làm.

Ca phẫu thuật thứ hai tiếp tục do Trần Thương mổ chính, Trần Bỉnh Sinh đã không đi hỗ trợ, mà đứng ở đây nhìn Trần Thương, muốn tìm kiếm một chút chỗ không được.

Nói thật, lão Trần rất may mắn mới có thể tìm được một nhân tài như vậy.

Trước lúc này, mình một mực không để Trần Thương mổ chính là bởi vì không yên lòng, hiện tại xem ra là tự mình đa tâm.

Thiên phú phẫu thuật của Trần Thương quá lớn.

Ân, so với mình cũng mạnh hơn một điểm

Thiên phú mổ ruột thừa của mình là 3.0 thì hắn nhiều nhất là 30

Hẳn là một điểm chênh lệch.

Ca phẫu thuật thứ tư này, Trần Bỉnh Sinh phát hiện Trần Thương đều tiến bộ sau mỗi ca.

Đáng quý a.

Đặc biệt là tâm trí cùng thủ pháp, đều cực kỳ thành thục, đây đối với một bác sĩ ngoại khoa mà nói, quá quan trọng.

Nhưng bây giờ cũng không muộn, chờ hắn chính thức nhậm chức, tìm một cơ hội đưa hắn ra ngoài bồi dưỡng.

Bằng không dạo chơi ở bệnh viện nhỏ quá lâu, tư duy dễ dàng bị khóa chết.

Dù sao Trần Thương không giống với Tần Duyệt, Vương Khiêm, bọn hắn dù sao cũng thấy qua việc đời ở các bệnh viện lớn, tầm mắt cao rất, mà Trần Thương đoán chừng nhìn thấy lợi hại nhất chính là mình, trình độ đúng là có thể chậm rãi tăng lên, nhưng tầm mắt hay phải cao một chút.

Nhìn nhiều người có quyền làm phẫu thuật sẽ có rất nhiều gợi ý.

Trong lúc Trần Bỉnh Sinh trầm tư, Trần Thương cũng đang tiến hành phẫu thuật đâu vào đấy.

Tình yêu của cha mẹ, là lên kế hoạch lâu dài.

Trần Thương không phải con của Trần Bỉnh Sinh, nhưng hắn rất thích tiểu bác sĩ thành thật lại có chút mặt dày này, theo mình hơn hai năm, vừa khổ vừa mệt mỏi nhưng chưa nói qua một câu phàn nàn.

Trần Bỉnh Sinh từ nông thôn đi ra, biết một người đi làm có bao nhiêu khó khăn.

Muốn trưởng thành, nhất định phải có hi sinh.

Sinh hoạt sẽ không để ngươi thuận buồm xuôi gió.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Trần Bỉnh Sinh nói với Trần Thương: "Một hồi ngươi đi theo Chủ nhiệm An xem phẫu thuật nội soi, ta đi trước."

Cầm lấy điện thoại từ phòng phẫu thuật, nhìn vào có một cuộc gọi nhỡ, theo thói quen mở Wechat ra, ảnh đại diện hiện ra là "Lão bà" của hắn.

Nội dung: "Tối này ta không trở về, có cái hội nghị, ngươi tan việc dẫn con đi tham gia trường luyện thi viết văn."

Trần Bỉnh Sinh cười cười, tắt tin nhắn, nhưng chưa trở về ngay.

Cái nhà này

Đều sắp không giống một ngôi nhà rồi.

Chương 36: Dao Điện Statikk

【Người mới phòng phẫu thuật: Phẫu thuật ruột thừa + 1, trước mắt tổng cộng 5 ca, mời không ngừng cố gắng, thu hoạch được mười liên sát phòng phẫu thuật.】

Trần Thương nói thầm một tiếng, mười liên sát sẽ có ban thưởng gì?

Nhưng cũng nhanh, gần đây mấy bệnh nhân đều là viêm ruột thừa cần phẫu thuật, mình cố gắng một chút, đoán chừng tuần này có thể hoàn thành nhiệm vụ mười liên sát.

Đợi ở phòng phẫu thuật không bao lâu, An Ngạn Quân dẫn theo Vương Khiêm đến.

"Tiểu Trần ngươi sử dụng qua nội soi chưa?" An Ngạn Quân hỏi.

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Rồi, ta đã dùng một vài lần."

An Ngạn Quân: "Được rồi, vậy lát nữa ngươi đến đỡ nội soi, Vương Khiêm tới làm phẫu thuật."

Chờ An Ngạn Quân đi xa.

Vương Khiêm mặt không đổi sắc đi đến Sau lưng Trần Thương, mặt không đổi sắc vỗ vỗ cái mông Trần Thương, cười quái dị một tiếng: "Thương, nhớ ta không?"

Trần Thương nhịn không được nhảy ra xa

"Anh Khiêm, ngươi là người có vợ, sau này ngươi còn bóp mông ta, ta sẽ kiện ngươi tội sàm sỡ."

Trần Thương thở dài, nhìn Vương Khiêm cao lớn uy mãnh, giận mà không dám nói gì

Cái thằng này, vừa cao vừa to, người cao 180cm, nặng tới 180 cân, nhưng không mập mạp, mà rất là khỏe mạnh.

Nhưng sau tuần trăng mật rõ ràng gầy một chút, xem ra vất vả không ít.

Trần Thương làm người phúc hậu, rất dễ nói chuyện, ân, dễ nói chuyện ở phòng cấp cứu ý tứ chính là dễ thay ca, trên cơ bản cầu được ước thấy, ngẫu nhiên thay bọn hắn trực ban hoặc là tăng ca, vì lẽ đó rất dễ ở chung, Vương Khiêm là nam ngoại khoa điển hình, cao lớn uy mãnh hướng ngoại, làm người chỗ nào đều tốt, nhưng có một điểm trừ chính là bàn tay rất không thành thật, nhìn thấy Trần Thương luôn luôn động tay động chân.

Giống như, trong sinh hoạt luôn có mấy lão lưu manh, liên tiếp ra tay với nam.

Trở ngại cân nặng đối phương 180, Trần Thương quyết định không chấp nhặt với hắn.

Vương Khiêm thở dài, âm dương quái khí nói: "Thương, ngươi thay đổi rồi."

Trần Thương mỉm cười: "Ha ha, cút!"

Vương Khiêm xấu hổ cười một tiếng: "Lúc đầu ta mang cho quà ngươi, hiện tại không có, ân, hết thành công rồi!"

Trần Thương cười lạnh một tiếng: "Lần trước ngươi đi Mỹ, đeo Dove là mua ở siêu thị dưới lầu, ta nhìn thấy hóa đơn trong hộp, chính là ta giấu ngươi ném đi. Lần này đi Hawaii, bánh kẹo này ta đoán hẳn là cũng không sai biệt lắm."

Vương Khiêm:...

Trần Thương hiếu kỳ điểm kích Vương Khiêm một cái.

【Vương Khiêm: Một người bề ngoài cuồng dã, độ thiện cảm: 25.】

Ân, xem ra cái mông không phí công bóp, độ thiện cảm này còn tạm được.

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến Từ Nhu, cái kia cuồng dã khiến cho các nàng cảm thấy e ngại phụ nữ, có lẽ thế lực hai người này ngang nhau.

Giống như bác sĩ là một ngành nghề thần kỳ, đừng quản ngươi bình thường lười nhác bao nhiêu, buồn cười thế nào, nhưng khi ngươi đứng trước mặt bệnh nhân, đều giống như mang theo một cái buff "Trang nghiêm nghiêm túc"

Vương Khiêm đứng trước mặt người bệnh, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Phẫu thuật ruột thừa nội soi cùng phẫu thuật ruột thừa bình thường khác nhau tương đối lớn.

Nếu như nói phẫu thuật ruột thừa bình thường là đào một con sông, như vậy... Phẫu thuật ruột thừa nội soi càng giống là đào cái giếng.

Đương nhiên, căn cứ vào thói quen của người phẫu thuật, có người thích đào một cái giếng, có người thích hai cái, mà phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa càng nhiều người thích đào ba cái.

Vì lẽ đó, chỗ tốt cũng rất nhiều

Bởi vì chỉ có mấy lỗ thủng, trên cơ bản vết sẹo rất nhỏ, rất hợp thẩm mỹ.

Đồng thời, cũng bởi vì ổ bệnh tương đối nhỏ, xác suất bị nhiễm trùng cực thấp, trong quá trình phẫu thuật viêm ruột thừa chứng viêm ổ bệnh

không tiếp xúc với thành bụng, ruột thừa sau khi cắt bỏ theo ống chèn châm trong lấy ra, giảm mạnh xác suất nhiễm trùng vết thương.

Quan trọng nhất "Lợi ích kinh tế thực tế"

Lợi ích kinh tế thực tế ý tứ không phải tiết kiệm tiền, mà là dễ dàng kiếm tiền hơn.

Giống nhưlúc này, bệnh nhân nằm trên giường là một mỹ nhân mỹ lệ, phẫu thuật xong cùng ngày có thể khôi phục hành động cùng ăn uống, thời gian nằm viện rất ít, mà phẫu thuật truyền thống vết thương bên ngoài cần thay băng đến 1-2 tuần, dáng dấp phải một tháng, đây đều là rõ như ban ngày.

"Đào giếng" người bệnh có thể sớm xuất viện làm việc kiếm tiền, đây không phải "Lợi ích kinh tế thực tế" sao?

Kỳ thật, chủ yếu là phù hợp với nhu cầu của người tuổi trẻ hiện tại.

Vương Khiêm bắt đầu đào giếng

Không đúng, là khoan

Vẽ trên làn da một vòng tròn đường kính khoảng 10 mm, tiêm một mũi chướng bụng, bắt đầu bơm khí CO2 vào, không sai, chính là động viên

Trước khi phẫu thuật ruột thừa phải tạo thành ép phổi nhân tạo, đây cũng chính là chữa phẫu thuật nội soi cơ bản.

Bỗng nhiên trong đầu Trần Thương hiện ra một ca khúc:

Phòng phẫu thuật « Calorie »

Mỗi ngày câu đầu tiên khi phẫu thuật, đầu tiên động viên bệnh nhân một chút.

Mỗi lần cắt thêm một li, đều phải nói tiếng thật xin lỗi

Nội soi nội soi nhìn nơi này, ruột thừa ruột thừa ở nơi đâu?

Cố gắng, phải cố gắng, ta phải tìm tới ruột thừa

(bản gốc! !)

Ai... Trần Thương thở dài.

Ta cảm giác mình nhất định là một nghệ thuật gia bị y học trì hoãn

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, khoan cùng động viên đều cần tiếp tục.

Sau khi bơm khí vào không sai biệt lắm, Vương Khiêm cắm ống chèn vào, bắt đầu điều khiển mắt nội soi tìm kiếm khắp ổ bụng: Bên phải trên, bên trái trên, trái dưới, hố chậu, bên phải dưới... Cái này chính là đại công thần thay thế dò xét mở bụng.

Lúc này, Trần Thương chợt phát hiện, mình hack ở lúc này cũng rất dễ sử dụng

Nội soi đến đâu, tên bộ phận đó đều tự động xuất hiện

【đại võng mô】... 【ruột kết】... 【ruột thừa】...

Hơn nữa, cái này đều không phải mấu chốt nhất, bởi vì chỉ cần ngươi hết sức quen thuộc với phẫu thuật thân thể con người, điểm ấy rất dễ dàng làm được.

Với tư cách một bác sĩ ngoại khoa.

Ngươi có thể không hiểu suy nghĩ của phụ nữ.

Nhưng ngươi nhất định phải hiểu nội tạng phụ nữ

Nha, lại gieo vần.

...

Mấu chốt nhất là, Trần Thương phát hiện, phương pháp nội soi, mình cũng có thể được những tin tức cụ thể của cơ quan nội tạng.

Giống như【ruột kết: Màu lục, đoạn ruột kết này sinh cơ bừng bừng.】

【Chất lỏng nhiễm viêm: Chất bài tiết từ viêm ruột thừa mủ hoại tử, đề nghị: Rửa sạch.】

...

【Ruột thừa: Màu đỏ, lv 11, đây là một cái viêm ruột thừa mủ hoại tử mãn tính, đề nghị: Cắt bỏ và rửa sạch.】

Nội soi tất cả nội tạng trong tầm mắt đều mang theo tên gọi.

Trần Thương có chút tấm tắc kỳ lạ cảm khái vạn phần.

Bản hack này quá dễ sử dụng đi?

Cái này, sau này nội soi đối với ta cơ bản không có bất luận áp lực gì nha?

Chỉ cần mình chậm rãi quen thuộc quá trình thao tác nội soi, tổng cộng đều rất đơn giản?

Ai

Ông trời giao cho ta chức trách lớn như vậy, trước hết phải cố gắng thăng cấp thật nhanh.

Trần Thương cảm thấy mình hẳn là cố gắng học tập cho giỏi, sớm ngày lĩnh ngộ nội soi tinh thần.

Dù sao, hiện tại phẫu thuật nội soi là chủ lưu.

Vạn nhất ngày đó người ta kiểm tra, mình phải làm phẫu thuật nội soi, không biết c chẳng phải trợn tròn mắt sao?

Thế là, hắn nín hơi ngưng thần, cẩn thận quan sát.

Nội soi không cần dao phẫu thuật, mà là dùng dao điện lưỡng cực, đưa dao điện lại gần sát ruột thừa rồi dùng kìm kẹp hệ màng, sau đó cắt đứt hệ

màng.

Ghi nhớ, dao điện này không phải “Dao điện Statikk”, càng không phải là “Gươm sấm sét”, đã không tăng tốc độ đánh, cũng không tăng bạo kích, càng không tăng thêm tốc độ di chuyển.

Chương 37: Ta Thật Là Khó

Sau khi khoang xong, Vương Khiêm nói với Trần Thương: "Thương, đỡ hộ ta cái kính."

Ngoại khoa thật sự là một việc tốn thể lực.

Khom người xem hình ảnh nội soi truyền đến, tay còn phải có thao tác, thật quá tốn sức.

Hơn nữa, khó khăn nhất còn không phải cái này, mà là ngươi phải xem hình ảnh thông qua dụng cụ thao tác trong tay.

Có cảm giác hơi giống chơi game.

Điểm khác biệt lớn nhất với khi chơi game chính là: Ngươi không có cơ hội thất bại.

Trò chơi thua có thể chơi lại, người không có, chỉ một sơ sẩy là không làm lại được.

Vì lẽ đó, công việc này cần cảm giác với không gian, mỹ thuật hoàn mỹ cùng ý thức.

Phẫu thuật nội soi, hoặc là nói là bất luận phẫu thuật nội soi nào, đều là một khảo nghiệm cảm giác không gian đối với ngươi.

Đầu năm nay, để làm tốt một người hợp cách bác sĩ ngoại khoa ưu tú, ngươi phải có cả một thân bản lĩnh.

Nhìn bộ dáng thận trọng của Vương Khiêm, Trần Thương cũng bắt đầu nín hơi ngưng thần không dám quấy rầy.

Phẫu thật này nói rất nhiều đến cảm giác không gian cùng ý thức, dù sao ngươi không mổ bụng ra, rất nhiều quá trình đều dựa vào hình ảnh trên màn hình để tiến hành thao tác.

Ruột thừa rõ ràng bị hoại tử đục thành một lỗ, dài ước chừng 5 đến 6 centimet, dính liền khá nhiều với các cơ quan chung quanh, ở giữa có thể trông thấy không ít dịch mủ chảy ra.

Bước tiếp theo chính là tách rời phần ruột thừa bị hoại tử, tới gần ruột thừa, dùng kìm cong đâm qua hệ màng ruột thừa, thông qua cái lỗ này, dùng kẹp kẹp lấy hệ màng ruột thừa cùng mạch máu ở ruột thừa.

...

Phẫu thuật tiến hành đâu vào đấy, Trần Thương chính là một người quang vinh đỡ kính tiểu đệ.

Nhưng, Trần Thương cũng phát hiện một số khác biệt.

Nội soi mặc dù hữu dụng, cũng thuận tiện, cũng phù hợp người hiện đại cần.

Thế nhưng khi xử lý chi tiết có rất nhiều chỗ không bằng mổ bụng.

Mổ bụng lỗ hổng cũng sẽ không lớn lắm, sáu bảy centimet là đủ rồi, nhưng về phương diện nắm chắc chi tiết thể hiện rõ trình độ mỹ thuật của bác sĩ.

Nói trắng ra, hiện đại hoá khoa học kỹ thuật để càng nhiều bác sĩ ngoại khoa trở thành người thao tác dụng cụ.

Mượn nhờ những dụng cụ này, bọn hắn có thể rất nhanh đạt tới một trình độ đủ tiêu chuẩn.

Nhưng, muốn chân chính đã tốt muốn tốt hơn, còn phải dựa vào kết hợp giữa kỹ thuật và khoa học kỹ thuật.

Cái này giống như là điêu khắc.

Hiện tại điêu khắc cơ theo bản mẫu rất nhanh có thể điêu khắc ra một tác phẩm.

Mà điêu khắc gia kỹ nghệ cao thâm phải cần một khoảng thời gian mới có thể điêu khắc ra một tác phẩm.

Thế nhưng sau khi so sánh, đơn giản chính là người ngoài nghề nhìn đẹp, người trong nghề phẩm vị đạo.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Trần Thương chợt nghe từng âm thanh vang lên.

【Đinh! Danh xưng tân thủ phòng phẫu thuật thuộc tính: 1% sác xuất phát động học tập, chúc mừng ngài, thu hoạch được kỹ năng của An Ngạn Quân: Cảm giác không gian nội soi. 】

Trần Thương ngẩn người.

【Cảm giác không gian khi nội soi: Kỹ năng bị động trung cấp, có thể thăng cấp. 】

【Cảm giác không gian khi nội soi: Miêu tả kỹ năng: Trong khi phẫu thuật sẽ gặp phải đủ kiểu cần phải mượn dụng cụ đến sử dụng phẫu thuật, trang bị kỹ năng này có thể có cảm giác không gian ở trình độ nhất định, dễ dàng thao tác hơn. Thích hợp với: kính nội soi, kính hiển vi, vân vân... 】

Hai mắt Trần Thương sáng lên

Đạt được bảo bối.

【Cảm giác không gian khi nội soi】

Kỹ năng này thật khó lường, là kỹ năng bị động, hơn nữa thích hợp với nhiều thao tác khác nhau.

Phải biết rằng hiện tại kính nhiều lắm.

Kính dạ dày, kính ruột, kính yết hầu.

Kính nội soi, kính ống dòm, kính hiển vi.

...

Nhiều lắm.

Hơn nữa, theo khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển, trí tuệ nhân tạo càng được cải cách, bác sĩ dần dần đóng vai trò nhân vật RPG, điều khiển dụng cụ nội soi, vì lẽ đó có thể nghĩ, cảm giác không gian khi nội soi là kỹ năng cỡ nào

(RPG: “Role-playing games” có nghĩa là “Trò chơi nhập vai”).

Thăng cấp, nhất định phải tăng max cấp

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trần Thương nhìn An Ngạn Quân có chút nóng lên.

Chủ nhiệm An nhã nhặn này, đến cùng trong bụng có bao nhiêu đồ tốt.

An Ngạn Quân cùng lão Trần rõ ràng là hai người qua đường.

Nếu như Trần Thương nhìn chằm chằm lão Trần nhìn.

Lão Trần gặp phải loại tình huống này, phương thức xử lý bình thường là: "Làm sao? Muốn ăn đòn hả?"

Mà Chủ nhiệm An nhã nhặn nhiều, khụ khụ một tiếng, quay đầu đi, cũng không biết nhìn chỗ nào, dù sao cảm giác toàn thân rất khó chịu, dứt khoát xoay người sang chỗ khác.

Trần Thương thở dài.

【An Ngạn Quân độ thiện cảm - 1】

Trần Thương sững sờ: Chủ nhiệm An ngươi nhất định hiểu lầm ta.

Thật mệt mỏi.

Nhưng... Thu hoạch một kỹ năng bị động, trong lòng Trần Thương vui rạo rực, đổi quần áo chạy đi.

Về phần 1 điểm độ thiện cảm kia, còn nhiều thời gian, cũng không nóng nảy.

Trần Thương rời đi.

Lưu lại hai người An Ngạn Quân và Vương Khiêm hai mặt nhìn nhau.

Từ trong phòng phẫu thuật đi ra, hai người rửa tay, An Ngạn Quân suy nghĩ thật lâu, vẫn nhịn không được, nói với Vương Khiêm: "Tiểu Vương, ta hỏi ngươi một chuyện a."

Vương Khiêm gật đầu, còn tưởng là lão sư có cái gì chỉ điểm liên quan tới phẫu thuật vừa rồi, vội vàng tập trung tinh thần: "Được rồi, An lão sư ngươi nói."

An Ngạn Quân hít một hơi thật sâu: "Tư..."

Sau khi do dự một chút, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi quen thuộc Tiểu Trần không? Có phải là không có đối tượng?"

Vương Khiêm gật đầu: "Ừm, giống như không có! Hơn hai năm cũng không gặp hắn cùng đi cùng cô gái nào."

Trong lòng An Ngạn Quân lộp bộp một tiếng, chuyện xấu

Quả nhiên đoán không sai

An Ngạn Quân nhịn không được hỏi: "Hắn sẽ không... Không thích con gái chứ? ! ?"

Lời vừa thốt ra

Vương Khiêm ngu người...

Đại não ngừng hoạt động...

Cái gì?

Không thể nào?

Vương Khiêm xoay đầu lại, lông mày nhăn ra ba chữ, con mắt nghi ngờ nhìn An Ngạn Quân: ? ? ?

An Ngạn Quân quay người, mi tâm gấp gáp, lông mày lộ chữ Xuyên, trong mắt mang theo chắc chắn nhìn Vương Khiêm, trong mắt tràn đầy: ! !

(DG: Chữ Xuyên: 川).

Lập tức, ngầm hiểu

Trong lúc nhất thời, bên ngoài phòng phẫu thuật hoàn toàn yên tĩnh...

Chỉ có tiếng vòi nước xoát xoát xoát rơi vào bồn rửa tay muốn che giấu thời khắc xấu hổ này, mà trong đầu hai bác sĩ ngoại khoa tất cả đều là:... % $ $% amp;

An Ngạn Quân thở dài quay người rời đi.

Mà Vương Khiêm nhìn đôi bàn tay của mình, nói thầm một tiếng: Tội ác a

Nghĩ đến Trần Thương có khả năng tồn tại một loại nào đó, Vương Khiêm liên tưởng đến chính mình sáng sớm hôm nay... Thời điểm... Lập tức một trận buồn nôn truyền đến.

Vội vàng cầm lấy bàn chải chà bàn tay

Vừa chà vừa nói thầm: Vợ à, đôi tay này của ta phạm tội, nhưng đều là cử chỉ vô tâm a

Tần Nhạc Nhạc mới vừa từ phòng phẫu thuật đi ra, trông thấy Vương Khiêm chà bàn tay của mình, nghi ngờ hỏi: "Khiêm ca? Cái này... Ngươi cái này... Vợ ngươi chọc giận ngươi hả?"

Vương Khiêm thở dài, nhìn hai tay bị xoát đỏ rực, đầy ủy khuất nói: "Thật vui vẻ, Khiêm ca hỏi ngươi một vấn đề, chính là: Ngươi vốn cho là ngươi đùa giỡn người khác hai năm, kết quả phát hiện, chân tướng thì ra là ngươi bị người khác chiếm tiện nghi hai năm, ngươi sẽ có cảm giác gì?"

Tần Nhạc Nhạc nhíu mày nghiêm túc suy nghĩ, thốt ra một câu kinh điển: "Được người chơi không mất tiền, còn cảm thấy mình kiếm lời!"

Vương Khiêm nghe xong, giống như sét đánh bất ngờ

Lại như sét đánh giữa trời trong.

Hắn cảm giác đầu mình trống rỗng

Hắn muốn khóc thật to, vội vã chạy khỏi phòng phẫu thuật.

Thanh xuân của ta, trong sạch của ta.

Đứng bên ngoài phòng phẫu thuật, Vương Khiêm muốn khóc, thật ủy khuất a.

Chương 38: Chúng Ta Tìm Bác Sĩ Trần

Trần Thương mới vừa đi ra khỏi phòng phẫu thuật, bước vào thang máy, bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng nhắc tiếng.

【Đinh! An Ngạn Quân độ thiện cảm - 1! 】

【Đinh! Vương Khiêm độ thiện cảm - 1! 】

Trần Thương lập tức sững sờ

Không phải chứ?

Chuyện gì vậy?

Hai thầy trò này nghĩ về ta làm gì?

Chẳng lẽ... Tranh giành người yêu?

Trần Thương nghĩ đến khả năng này..

Trong lúc nhất thời, trong đầu của hắn tự động hiện ra một khung cảnh hai người tranh đoạt quyền sở hữu hắn... Ân oán tình cừu, thầy trò bất hoà... Cái gì nhi nữ tình trường, đều chướng ngại vật cản trở y học phát triển, cuối cùng vì yêu sinh hận, sau đó hai thầy trò biến chiến tranh thành tơ lụa, quay về lại như cũ.

Ai...

Một đoạn này văn này nói không chừng có thể viết ra mấy vạn chữ, không ngờ ta có thể nghĩ ra.

Ta mẹ nó thật là một nhân tài, mà còn là nhân tài trong nhân tài.

Đang tự sướng, Trần Thương bước ra khỏi thang máy.

Mà lúc này, trong đại sảnh khoa cấp cứu đã rất hỗn loạn.

Trong đại sảnh, một đám người ngồi dưới đất, không sai, chính là ngồi trong đại sảnh, cũng không ồn ào, họ chỉ ngồi ở chỗ đó, ngồi trên mặt đất, cũng không chê lạnh mông.

Đám người này cao lớn thô kệch, đều ba bốn mươi tuổi thanh niên trai tráng long tinh hổ mãnh, hai tay để trần ngồi dưới đất, nhưng không thể phủ nhận hình xăm trên người họ thật đẹp mắt, cũng không biết săm cái quái gì.

Đám người này nếu thay đổi thành bộ áo tù, tuyệt đối giống các bộ phim trên TV: Vượt ngục, dù sao nhìn từng người bọn họ đều không phải hiền lành gì.

Điền Hương Lan với tư cách là y tá trưởng, tự nhiên không thể phóng túng bọn hắn ngồi trên mặt đất như thế?

Bằng không tiền lương cho công nhân vệ sinh không phải vô ích sao?

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là ảnh hưởng không tốt, dù sao nơi này là bệnh viện, hiện tại quan hệ trong ngành y nhạy cảm như vậy, rất dễ trở thành chủ đề chính cho các bài báo.

Nghĩ tới đây, Điền Hương Lan tranh thủ thời gian đứng dậy đi ra ngoài: "Chào mọi người, ta có gì có thể giúp gì cho các ngươi không? Còn nữa, ngồi dưới đất nhiều sẽ rất mỏi? Bệnh viện chúng ta có ghế, đến trên ghế ngồi một lát đi, trên mặt đất rất lạnh."

Người đàn ông cầm đầu, trước ngực xăm một nửa cái đầu lão hổ, trước ngực mang theo một viên ngọc quan công lớn, hỏi: "Chúng ta không nhìn thấy Bác sĩ Trần chúng ta sẽ không đứng lên!"

Điền Hương Lan bất đắc dĩ nói: "Bác sĩ Trần đang phẫu thuật, thật!"

Người đàn ông lắc đầu: "Chúng ta không tin, bác sĩ các người đều dùng phẫu thuật để nói dối chúng ta!"

Điền Hương Lan sững sờ, cả chuyện này ngươi cũng biết? Thật là một tiểu quỷ thông minh

"Bác sĩ Trần thật đang phẫu thuật, các ngươi ngồi dưới đất làm gì?"

Người đàn ông không nói chuyện, một người đàn ông đeo kính ngồi sau lưng ngẩng đầu: "Chúng ta ngồi trên mặt đất một lát, không vi phạm nội quy của bệnh viện chứ? Cũng sẽ không ảnh hưởng đến đạo đức, trật tự chung phải không? Càng sẽ không vi phạm pháp luật chứ?"

Điền Hương Lan nghẹn lời: "Không phải, mà là như vậy không hay cho lắm!"

Triệu Hổ Thu ngẩng đầu: "Bác sĩ Trần tới chúng ta sẽ đứng lên! Hôm nay không đến chúng ta ngồi đây một ngày, các huynh đệ ăn cái gì, ta định ăn thức ăn ngoài? Ăn lẩu được không?"

Điền Hương Lan cảm giác trên đầu bay qua một đàn quạ đen

Điền Hương Lan hỏi: "Các ngươi tìm Bác sĩ Trần làm gì?"

Triệu Hổ Thu vỗ vỗ vết thương trước ngực: "Ngươi nói để làm gì!"

Tiểu đệ sau lưng học theo đại ca, vỗ ngực: "Ngươi nói để làm gì!"

Điền Hương Lan nhịn không được cầm lấy điện thoại chuẩn bị báo cảnh sát, lão Trần Bình Sinh này nhìn cũng không giống người như vậy?

Làm sao một người đánh nhiều người như thế?

Lão Trần uy mãnh như thế sao?

Nghĩ tới đây, Điền Hương Lan đang muốn cầm lấy điện thoại chuẩn bị gọi 110...

Triệu Hổ Thu tiếp tục nói: "Đương nhiên là khâu lại, Bác sĩ Trần khâu lại rất tốt, hôm nay chúng ta vì hâm mộ mà đến, còn mang theo quà nữa."

Nói xong, hắn kéo một cái rương lại.

Điền Hương Lan nghe là xem bệnh, lập tức nuốt hết tức giận vào trong bụng, đến khám bệnh thì được.

Cấp cứu tương đối loạn, thường xuyên có một ít người đến quấy rối, vì vậy, riêng khoa cấp cứu có mấy bảo an.

Thế nhưng... Những người an ninh này ngồi ở chỗ đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, dù sao người ta cũng không gây sự.

Hơn nữa

Cho dù người ta thật gây sự, ta cũng đánh không lại?

Ta khẳng định, chuyện thứ nhất ta làm chính là báo cảnh sát.

Đại thúc bảo an Tần Thái Sơn 58 tuổi thở dài, nhìn đám người này, vuốt vuốt chiếc Nokia trong tay, trên màn hình bấm ba số 110, nhưng cuối cùng không ấn nút gọi.

Hiện tại, quan hệ trong ngành y quá căng thẳng, bảo an chủ yếu là duy trì trật tự, ngươi để người ta bảo hộ an toàn cho ngươi chắc chắn không thể.

Dù sao người ta kiếm tiền bảo an, không thể để người ta làm bảo tiêu.

Điền Hương Lan vội vàng gọi điện thoại liên hệ Trần Bỉnh Sinh: "Lão Trần, có đang phẫu thuật không? Tranh thủ thời gian tới đây một chuyến, một đám người chờ ngươi ở đại sảnh đấy."

Trần Bỉnh Sinh cúp điện thoại, không hiểu "Một đám người" là chuyện gì?

Sau khi sốt ruột chạy đến đại sảnh, Điền Hương Lan tranh thủ thời gian nghênh đón: "Lão Trần, một đám xã hội đen chờ ngươi ở đại sảnh đấy, có phải ngươi chọc người nào hay không? Ta nhìn những người kia không giống người tốt lành gì!"

Trần Bỉnh Sinh nhíu mày: "Không a? Ta đã nhiều năm không chọc người nào?"

Điền Hương Lan cũng buồn bực: "Đúng? Thế nhưng bọn hắn chỉ mặt gọi tên nói muốn tìm Bác sĩ Trần!"

Trần Bỉnh Sinh nói: "Đi thôi, đi ra xem một chút."

Điền Hương Lan đi theo đến đại sảnh.

Sau khi đi ra ngoài, Điền Hương Lan nói với đám người: "Chào mọi người, Bác sĩ Trần đến rồi! Mọi người mau dậy đi."

Chúng mãng phu nghe xong, lập tức hai mắt sáng lên, quay người giương mắt nhìn, lại trông thấy một người đàn ông trung niên đi tới.

Triệu Hổ Thu lập tức nhíu mày: "Chúng ta tìm Bác sĩ Trần!"

Điền Hương Lan nghiêm túc gật đầu: "Đúng, đây chính là Bác sĩ Trần của khoa cấp cứu chúng ta!"

Triệu Hổ Thu lắc đầu: "Không phải hắn!"

Điền Hương Lan khẳng định nói: "Ta là y tá trưởng phòng cấp cứu, ta chứng minh, khoa chúng ta chỉ có một Bác sĩ Trần này!"

Trần Bỉnh Sinh gật đầu

"Không sai, ta chính là Trần Bỉnh Sinh, Bác sĩ Trần!"

Lúc này, phía dưới nghị luận ầm ĩ

"Đại ca, không đúng? Lần trước chúng ta chính là tới Nhị viện! Ta nhớ rõ!"

"Ngươi nhớ rõ cái rắm, lần trước uống nhiều như vậy ngươi có thể nhớ rõ sao?"

Triệu Hổ Thu móc điện thoại ra, mở ra trang cá nhân, ấn mở một ghi chú là "Tiểu xà".

Vuốt xuống dưới một chút, lập tức thấy được:

"Rồng Mona Lisa —— tác phẩm của Trần đại sư!"

Hắn nhìn kỹ một chút, nhìn ký hiệu trên giường đơn sau lưng Trương Đại Long: Tỉnh Nhị Viện không sai

Lúc này, Thường Lệ Na nhỏ giọng nói với Điền Hương Lan: "Y tá trưởng, bọn hắn tìm có thể là tiểu Bác sĩ Trần!"

Điền Hương Lan sững sờ: "Tiểu Trần?"

Thường Lệ Na gật đầu

Điền Hương Lan lắc đầu: "Không thể nào?"

Triệu Hổ Thu đứng dậy nói: "Chúng ta tìm là một bác sĩ trẻ tuổi, dáng dấp cao hơn người này, đẹp trai hơn, tóc cũng nhiều hơn người này một chút."

Trần Bỉnh Sinh lập tức sững sờ

Hắn biết là ai rồi

Nhưng... Hắn đối với miêu tả này rất không hài lòng

Thế nhưng, trông thấy đám đại hán này, Trần Bỉnh Sinh không thể làm gì, nhưng khi nghĩ tới Trần Thương, hắn nhe răng cười một tiếng.

Chương 39: Nhiệm Vụ Liên Hoàn

Trong lúc làm phẫu thuật, bình thường Trần Thương đều để điện thoại ở chế độ yên lặng, xuống thang máy lấy điện thoại ra, nhìn vào mới thấy mười mấy cuộc gọi bị nhỡ.

Có Trần Bỉnh Sinh, Điền Hương Lan, Thường Lệ Na...

Trần Thương sững sờ?

Thân phận nhị đại gia của ta bị vạch trần hả?

Không đúng, ta không phải nhị đại gia a...

Bấm gọi cho Trần Bỉnh Sinh: "Đại ca, có chuyện gì vậy?"

Trần Bỉnh Sinh tức giận nói: "Phẫu thuật xong rồi? Tranh thủ thời gian đến đại sảnh cấp cứu."

Trần Thương không hỏi vì sao: "Được rồi!"

Bỗng nhiên Trần Bỉnh Sinh nghĩ đến cái gì, lại tăng thêm câu: "Tới phòng làm việc của ta trước."

Hắn phải hỏi trước, Trần Thương đã chọc chuyện gì, vạn nhất đám người này đến trả thù, vậy thì gặp mặt chẳng phải xảy ra chuyện lớn sao?

Vì vậy, lão Trần đứng trước cửa phòng làm việc, có chút lo lắng.

Phòng cấp cứu chuyện nhiều lắm, hỏi vì sao cũng chỉ lãng phí thời gian, Trần Thương vội vàng chạy đến văn phòng, đối diện nhìn thấy Trần Bỉnh Sinh.

Lão Trần vội vã kéo hắn vào văn phòng, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Gần đây ngươi có chọc người nào không?"

Trần Thương nghĩ nghĩ, vừa rồi giảm hai điểm độ thiện cảm, Chủ nhiệm An cùng Khiêm ca có tính toán?

Mặt khác, hắn nghĩ nửa ngày, thực sự là không có ấn tượng.

"Không a!"

Lão Trần nhíu mày: "Bên ngoài có một đám người, người nào cũng xăm đầy mình, hai tay để trần, giống như tới tìm ngươi, ngươi thật không gây chuyện chứ? Cẩn thận suy nghĩ một chút, cùng người bệnh, người nhà, hoặc là trên đường cái chọc người nào không?"

Trần Thương lắc đầu.

Lúc này, Lão Trần mới an tâm gật đầu: "Được rồi, đi ra trước xem một chút đi."

Đi theo lão Trần đi ra ngoài đại sảnh, phát hiện một đám người ngồi dưới đất, lão Trần, y tá trưởng cùng Thường Lệ Na cũng ở bên kia.

Trần Thương đi vòng qua xem xét, lập tức phát hiện quen mặt vô cùng

Đây không phải "Long Hổ Đấu" ngày đó sao?

Dù sao cái kia khối quan công thật quá lớn, không bao nhiêu người đeo ở trên người.

Lão hổ trước ngực... sao cảm giác là lạ?

Triệu Hổ Thu quay người, cũng đúng lúc nhìn thấy Trần Thương, lập tức đứng dậy: "Trần đại sư! Ngài đã tới!"

Đám tiểu đệ sau lưng cũng đứng dậy theo: "Trần đại sư, ngài đã tới!"

Trần Thương bị bọn này hổ bức dọa đến lui ra sau một bước.

Ta mẹ nó còn không biên chế đây

Không thể để người ta điều tra ra ta có quan hệ với xã hội đen được

Đám người các ngươi đừng làm như quen thuộc ta như vậy

"Xin gọi ta là Bác sĩ Trần" Trần Thương nhìn đám người, vội vàng nói, nhưng quay người trông thấy Trần đại ca ở bên cạnh, lại đổi giọng: "Gọi Bác sĩ tiểu Trần!"

Triệu Hổ Thu nhao nhao kinh ngạc: "Bác sĩ tiểu Trần tốt."

Người chung quanh trợn tròn mắt...

Trần Thương này lại là đại lão ẩn tàng phía sau màn?

Thường Lệ Na bỗng nhiên nghĩ đến cảnh tượng được miêu tả trong tiểu thuyết, một bảo an nhưng thật ra là tổng giám đốc phía sau màn điều hành tập đoàn, đại nhân vật hắc bạch một tay che trời, chẳng lẽ... Trần Thương chính là đại lão ẩn núp ở phòng cấp cứu?

Điền Hương Lan kinh ngạc, rốt cục yên tâm lại, chuyện không tính là quá xấu, không phải trả thù ẩu đả đều dễ nói...

Mà Trần Bỉnh Sinh lại nhíu mày, sao Trần Thương lại có liên quan cùng đám người này?

Trần Thương hỏi với Triệu Hổ Thu: "Các ngươi tới đây làm gì?"

Hắn biết Triệu Hổ Thu là đầu sỏ của đám người này.

Triệu Hổ Thu đi tới: "Bác sĩ, là như vậy, chúng ta có chuyện muốn nói."

" Bác sĩ tiểu Trần, muội muội của đại ca ta, bị người ta chém một đường trên chân, đã cầm máu, thế nhưng khâu lại... Có vết khâu trên chân, con gái sao có thể mặc váy được, cho nên để ta tới mời ngài đi qua giúp đỡ khâu lại, mọi thiết bị trong nhà đều đã chuẩn bị sẵn."

Trần Thương nhíu mày: "Ta rời khỏi bệnh viện không thể làm nghề y. Làm vậy là phạm pháp

Triệu Hổ Thu vội vàng lắc đầu: "Không không không, không phải làm nghề y, là giúp đỡ bạn bè mà thôi."

"Ngài yên tâm, nếu xảy ra vấn đề khẳng định không để ngươi phụ trách!"

Trần Thương vẫn còn có chút do dự.

Nói thật, hắn thật không muốn dây dưa quá nhiều cùng những người này, sau khi suy nghĩ một chút, nói: "Thật xin lỗi, ta chỉ là một tiểu bác sĩ, ta thật sự là vô năng bất lực, các ngươi đi bệnh viện nhân dân Tỉnh tìm chuyên gia, hoặc là đi tìm những người ở thẩm mỹ viện, bọn hắn có lẽ có phương pháp xử lý tốt hơn!"

Sau khi nói xong, Trần Thương chuẩn bị rời đi, lại bị Triệu Hổ Thu một phát bắt được cổ tay

Trần Thương hơi thoáng giãy dụa, tránh thoát

Triệu Hổ Thu lập tức sửng sốt một chút.

Hắn biết rõ lực lượng của mình...

Bác sĩ tiểu Trần nhìn gầy teo, sao vừa rồi khỏe như vậy.

Nhưng, Triệu Hổ Thu biết hôm nay là mình đến nhờ người ta: "Bác sĩ Trần, ta thật phải van cầu ngươi, chuyện này ngài thật giúp ta một lần, thế nào? Sau này ngài có việc gì cần đến chúng ta cứ việc nói."

Trần Thương quay người muốn rời khỏi.

Mà Triệu Hổ Thu bỗng nhiên ôm chặt bên hôngTrần Thương.

Khóc oa lên

"Bác sĩ, ngươi mau cứu mẹ của ta! Cầu xin ngươi..."

Tiểu đệ chung quanh lập tức hiểu chuyện

Lập tức đều khóc lên.

"Bác sĩ a, van cầu ngươi, cứu mẹ nuôi của chúng ta đi..."

...

Lập tức, toàn bộ đại sảnh náo nhiệt lên...

Trần Thương mộng bức...

Không phải muội muội của đại ca sao?

Sao giờ thành mẹ của ngươi rồi! ?

Cái thằng này âm ta

Nhìn đám người này khóc nước mắt nước mũi, tiếng kêu than vang khắp trời đất...

Đặc biệt là Triệu Hổ Thu, tình cảm dạt dào, nước mắt nước mũi ướt hết mặt, toét miệng khóc làm cho nước bọt đều dính lên trên áo blouse trắng của Trần Thương...

Điền Hương Lan nhất thời không đành lòng.

Thường Lệ Na cũng đột nhiên cảm giác được đại ca này thật đáng thương...

Hắn càng cảm thấy, thân phận của Trần Thương thật đúng là đại lão phía sau màn, chẳng lẽ một câu của Trần Thương có thể quyết định sinh tử của người khác?

Đây cũng quá đáng sợ?

Lòng hiếu kỳ điên cuồng dâng lên, đại não vận chuyển hết sức lực,

Điền Hương Lan đi ra phía trước: "Tiểu Trần, ngươi có chuyện gì, giúp người ta một chút đi? Mẹ của người ta khẳng định rất nguy hiểm."

Trần Thương:...

Trần Bỉnh Sinh cũng đi đến đây: "Các ngươi còn nói, làm sao vậy, mẹ ngươi có chuyện gì có thể tới bệnh viện, ngươi trước tiên nói rõ ràng mọi chuyện đi..."

Triệu Hổ Thu một mặt nước mũi, nước mắt ôm eo Trần Thương: "Mẹ của ta gặp lại Bác sĩ tiểu Trần! Nàng nhất định muốn Bác sĩ tiểu Trần đi... Bác sĩ tiểu Trần, xin ngài thương xót!"

Trần Thương: "..."

Trần Bỉnh Sinh: "Tiểu Trần, nếu không, ta đi cùng với ngươi một chuyến, dù sao giờ cũng sắp tan việc."

Nhìn bộ dáng vô lại của Triệu Hổ Thu, Trần Thương vẫn cảm thấy không đáng tin cậy.

【Đinh! Nhiệm vụ liên hoàn — Triệu Hổ Thu thỉnh cầu, có tiếp nhận hay không? 】

Trần Thương lập tức ngẩn người, nhiệm vụ liên hoàn?

Ý là tiếp nhận sẽ có thêm nhiệm vụ tiếp theo hả?

Trần Thương nói: "Ngươi buông ta ra trước đã, nhiều người như vậy, nhìn không tốt."

Triệu Hổ Thu: "Ngươi không đáp ứng ta sẽ không buông ra..."

"Bác sĩ, ta thề, muội muội của đại ca ta thật không tiện đi ra, hiện tại chủ nhiệm khoa da của Bênh viện Nhân Dân Tỉnh cũng ở đó, ta thề! Ngài đi xem một chút, có được hay không! Nếu ngài đến mà cảm thấy không được ta đưa ngài trở về, thế nào?"

Một đám người khóc lóc thảm thiết ở đại sảnh, dẫn tới càng ngày càng nhiều người chú ý, thậm chí bắt đầu chụp ảnh.

Trần Thương suy nghĩ một lát, cũng không có tổn thất gì, nếu như đi không được, thì mình trở về là được rồi.

Dù sao chỉ nghe qua ép mua ép bán, còn chưa nghe qua cường khâu cường trị

Thế là hắn nói: "Ngươi buông ta ra, bảo bọn hắn đừng khóc nữa, ta đáp ứng ngươi đi xem, nhưng ta không nhất định có thể trị."

Triệu Hổ Thu nghe xong, lập tức vui vẻ, quay người nói với đám người: "Tất cả, đừng khóc nữa!"

Đám người rất nghe lời, lập tức ngậm miệng, kỹ thuật diễn vừa rồi của họ thật sự đến các tiểu thịt tươi cũng không sánh bằng.

(DG: Tiểu thịt tươi hay còn được gọi là Nam thần)

Mà lão Triệu lại hoàn toàn xứng đáng là lão hí cốt.

Hắn đứng dậy ômTrần Thương một cái: "Cám ơn ngươi! Bác sĩ tiểu Trần, quá cảm ơn!"

Mà lúc này, Vương Khiêm mặt mũi tràn đầy ủy khuất, cùng với tâm tình phức tạp cũng từ phòng phẫu thuật trở về, nghe thấy ồn ào bên này, vừa vặn trông thấy một màn này, lập tức trừng lớn hai mắt giống như mắt trâu

Chương 40: Vòng Thứ Hai

Lúc này, trong văn phòng cấp cứu, trên mặt bàn bày biện mười giỏ đựng các loại trái cây cao cấp

Mỗi một loại quả trong rổ đều là các loại hoa quả đắt đỏ.

Trong đó có măng cụt, nho, táo Red Delicious, sầu riêng, mít, anh đào...

Bày đầy bàn văn phòng cấp cứu

Lúc này đang là giữa trưa lúc tan việc, thế nhưng một đám người không tan tầm, mà vây quanh chia của trên mặt bàn.

Điền Hương Lan thở dài: "Ai... Ta đây là lần đầu tiên có thể ở văn phòng khoa cấp cứu ăn được nhiều hoa quả đắt đỏ như thế!"

Thường Lệ Na gật đầu: "Đúng vậy, ta cho tới bây giờ không nỡ mua sầu riêng, mà tất cả ở đây đều là thịt quả, có tới mấy cân a? Thật nhiều tiền nha!"

Tần Duyệt lấy ra một quả măng cụt, cắn một miếng: "Không sai, không nghĩ tới chúng ta đi theo Trần Thương lại có thể dính một chút ánh sáng."

Một đám người líu ríu thảo luận, đều nói xưa nay chỗ nào nhiều phụ nữ sẽ không yên tĩnh.

Thế nhưng...

Vương Khiêm lại tâm như chỉ thủy, viết bênh lịch, không nói một lời.

Bỗng nhiên Tần Duyệt cười nói: "Khiêm Nhi ca, ngươi ăn trái cây không? Không phải bình thường ngươi thích ăn nhất sao?"

Lão Trần cũng cười gật đầu: "Đúng đấy, tiểu Vương, chúng ta cũng ăn không hết, ngươi mang một ít trở về cho lão bà đi!"

Vương Khiêm lắc đầu, cười cười: "Không cần, mọi người ăn đi, hôm nay bụng ta không thoải mái."

Thạch Na cũng cười: "Cấp cứu thật đúng là không nhiều trái cây, không so được với ngoại khoa, phụ khoa... Tất cả đều là trái cây, đến? Chủ nhiệm An ăn chút trái cây đi."

An Ngạn Quân lắc đầu: "Không được, bụng ta hơi lạnh, ta đi ăn chút đồ nóng."

【Đinh! Nhiệm vụ liên hoàn ——Tiếp nhận thỉnh cầu của Triệu Hổ Thu, thu hoạch được: Triệu Hổ Thu độ thiện cảm + 10, nhiệm vụ tiếp theo mời tiếp tục thăm dò, nhắc nhở: Tìm kiếm NPC mấu chốt.】

Trần Thương lắc đầu, NPC mấu chốt?

Có thể là ai?

Trần Thương ngồi trên xe bên cạnh Triệu Hổ Thu, hỏi: "Đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Triệu Hổ Thu cười bồi: "Bác sĩ tiểu Trần, lần này ta thật sự là muốn ngài giúp một chút, người phụ nữ của ông chủ của ta, chân bị rạch rách, cần khâu lại, ông chủ của ta vận dụng quan hệ tìm rất nhiều bác sĩ khâu lại, thế nhưng bọn hắn cũng không thể đảm bảo sau khi khâu lại không để lại sẹo, chuyên gia trong Tỉnh lẫn ngoài Tỉnh đều tìm, thế nhưng cũng không thể đảm bảo."

"Ta lập tức nhớ lại ngươi, ta cảm thấy trình độ của ngươi khẳng định có thể! Ta thấy ngươi khâu lại cho Trương Đại Long, thật xinh đẹp! Ta cảm thấy, nếu ngươi xuất thủ, tuyệt đối không vấn đề."

Trần Thương lắc đầu: "Ta không dám hứa chắc có thể khâu lại tốt, chữa bệnh là có tính nguy hiểm cùng ngoài ý muốn, không ai có thể đảm bảo chuyện gì cả! Ta đi nhìn kỹ rồi nói."

Triệu Hổ Thu gật đầu: "Được được, ngươi nhất định được!"

"Ta nói lại tình huống ngươi khâu lại cho Trương Đại Long cho những chuyên gia kia nghe, sau khi nghe xong đều nói không có khả năng, quá giả! Ha ha... Ta liền nói, ngươi nhất định có thể làm được!"

Trần Thương hít ngụm, không nói nữa.

Nhưng cũng đã thầm hạ quyết tâm, sau khi đến, nếu như mình không phải tự tin trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không động thủ

Nếu không, xảy ra vấn đề, chính mình cũng gánh không nổi.

Mặc dù nhiệm vụ liên hoàn rất hấp dẫn, nhưng so với kiếp sống chuyên nghiệp, Trần Thương vẫn thích trầm ổn hơn.

Chính mình vừa mới có hệ thống, vẫn là phải từ từ đi lên, không thể đi quá gần những "Nhân vật lớn" này.

Nếu không, xảy ra chuyện thì ai cũng không cứu được mình.

Đừng nói đại ca của Triệu Hổ Thu, chỉ là Triệu Hổ Thu, Trần Thương cũng không chọc nổi.

Chiếc xe này làm sao cũng phải hơn hai trăm vạn?

Hơn nữa sau lưng còn có mấy chiếc xe, mặc dù không đắt, nhưng cũng không rẻ.

Nội thành AY không lớn, thế nhưng xe chạy hơn nửa giờ, mới vừa tới nơi cần đến.

Nơi này là Công viên Sâm Lâm, bên cạnh nhà đầu tư xây dựng một khu biệt thự, còn có sân đánh Golf duy nhất của Tỉnh Đông Dương đạt tiêu chuẩn quốc tế.

Trước kia, Trần Thương cũng từng tới Công viên Sâm Lâm, vào trong sân đánh Golf nhặt được qua mấy quả bóng gôn.

Hoặc là nói, nhưng người chơi golf đều là kẻ có tiền, rất nhiều bóng đánh đi ra căn bản đều không kiếm về.

Triệu Hổ Thu đi qua đăng ký, sau khi người từ bên trọng gọi điện thoại ra đồng ý, mới để cho Triệu Hổ Thu lái xe của mình vào, tiểu đệ của hắn chỉ có thể chờ ở cửa.

Không thể không nói, khu biệt thự chính là khu biệt thự, trong xanh, vệ sinh, cơ sở công trình tốt khiến người ta cảm thấy không nỡ ném một tờ giấy.

Dưới gốc cây có rất nhiều hang thỏ, thường xuyên có con thỏ nhỏ chui ra ngoài chạy tới chạy lui, còn có một số động vật nhỏ khác.

Trần Thương trợn tròn mắt.

Đây chính là thế giới của người có tiền sao?

Mở cả vườn bách thú trong khu nhà ở?

Hồ nhân tạo to lớn, phía trên ngừng lại một chiếc thuyền, dựa theo cột mốc đường giới thiệu, phía trước giống như còn có nơi câu cá.

Triệu Hổ Thu cười cười: "Khoa trương không?"

Trần Thương im lặng gật đầu.

"Lần đầu tiên ta tới nơi này, cũng trợn tròn mắt! Những người có tiền này thật là có tiền!"

Hai người đến dưới lầu một biệt thự ba tầng, phía dưới có bảo mẫu dẫn hai người đi lên.

Sau khi Trần Thương đi vào, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi ngồi trong phòng khách, chung quanh đứng ngồi một vài người, đại đa số đều mặc áo blouse trắng.

Mấy người đều ở đó thảo luận:

"Không hợp lý, phương thức khâu lại như vậy đúng là có thể giảm bớt vết sẹo, thế nhưng đối với hình xăm vốn có chỗ này mà nói cũng không phải là chuyện tốt."

"Góc độ cùng chi tiết của hình xăm đóa hoa này, nhất định phải bảo trì hài hòa với làn da, cái này yêu cầu khi chúng ta khâu lại, cân nhắc đến vết sẹo, sau khi khâu lại còn phải sử dụng dụng cụ hồi phục da có thể sẽ tốt một chút."

...

Bất luận người chung quanh thảo luận như thế nào, người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi mặt chữ quốc kia vẫn không nói một lời, hắn chỉ bưng chén trà không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chuyên môn của Trần Thương không phải bác sĩ thẩm mỹ, cho nên đối với việc chữa trị làn da cụ thể như thế nào cũng không hiểu rất rõ, nhưng nghe những người này nói chuyện với nhau, đích thật là rất chuyên nghiệp.

Trần Thương đến không làm cho bất kỳ người nào chú ý, chẳng qua là nhìn nhiều một chút.

Triệu Hổ Thu thì đi đến trước người đàn ông, rất cung kính nói: "Ông chủ, đây là vị cao thủ ta giới thiệu cho ngươi. Bác sĩ Trần!"

Người đàn ông ồ một tiếng, nhàn nhạt gật đầu, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Chính là ngươi nói cái người đã khẩu lại cho bạn của ngươi?"

Triệu Hổ Thu gật đầu: "Ta cảm thấy có thể thử một chút, dù sao hôm qua ta nhìn cánh tay Trương Đại Long, khôi phục rất tốt, lúc ấy là ta tự tay dùng chai bia bị vỡ chém qua, hiện tại khôi phục rất tốt, hơn nữa còn xinh đẹp hơn."

Người đàn ông trung niên hơi nhíu mày: "Hắn bao nhiêu tuổi?"

Triệu Hổ Thu lắc đầu: "Ông chủ ngài 30 tuổi liền đã có được gia tài ức vạn, nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài, tài không đợi tuổi! Nếu không ngươi cứ để hắn đi nhìn vết thương trước? Xem hắn nói thế nào?"

Người đàn ông trung niên châm chước một lát, nói với Triệu Hổ Thu: "Ngươi để hắn tới, ta hỏi hắn mấy câu."

Triệu Hổ Thu gật đầu, đi về phía Trần Thương: "Bác sĩ tiểu Trần, ông chủ của ta muốn hỏi ngươi mấy câu."

Trần Thương gật đầu, đi ra phía trước, không kiêu ngạo không tự ti nói: "Ngươi tốt."

Trần Thương cũng không e ngại hoặc là bó tay bó chân, hắn cảm thấy mình không cầu mong gì khác, ta tại sao phải sợ ngươi?

Người đàn ông trung niên nhẹ gật đầu: "Ngươi tốt, ta là Trịnh Quốc Đàm."

Trần Thương biết cái tên này, chỉ là chưa gặp qua gương mặt này.

Ông trùm lớn nhất bất động sản AY thị.

Chính là cái thằng này làm cho giá phòng Tỉnh Đông Dương tăng lên, nghĩ tới đây, bỗng nhiên Trần Thương muốn quay người rời đi, nếu không phải trên đầu Trịnh Quốc Đàm có dấu chấm hỏi to lớn xanh mơn mởn...

Chương 41: Tin Tức Trang Bị Màu Lục

Trịnh Quốc Đàm nhìn ra trong lòng Trần Thương có chút không quá cao hứng, nhưng cũng không biết nguyên nhân là gì.

Ta chọc hắn không vui?

Tại sao gần đây ai nhìn ta cũng khó chịu?

Trịnh Quốc Đàm không hiểu ra sao, trong lòng càng thêm khó chịu.

Nghĩ đến gần đây liên tiếp xảy ra nhiều chuyện rắc rối, hắn cảm thấy mấy ngày nay mình nên đi cúng bái Phật Tổ.

Vô cớ chọc người không phải là hành vi lý trí, Trịnh Quốc Đàm có thể có thành tựu như ngày hôm nay, tự nhiên không phải là người để lộ vui buồn trên khuôn mặt.

Vì vậy dù cho Trần Thương là tiểu bác sĩ, hắn cũng gật đầu cười: "Bác sĩ Trần, chào ngươi, hôm nay làm phiền ngươi, lát nữa tiểu Hổ đưa Bác sĩ Trần trở về, nhớ kỹ phải ban giao cho Bác sĩ Trần một chút."

Trần Thương nhìn dấu chấm hỏi trên đầu Trịnh Quốc Đàm.

【Đinh! Hậu cung xảy ra vấn đề ghen tuông gây ra nhiều rắc rối cho Trịnh Quốc Đàm, cảm xúc khó chịu, hỏi thăm một chút có thể thu hoạch được nhiệm vụ liên hoàn vòng thứ hai.】

Trần Thương cũng nhận lời cười một tiếng: "Khách khí, Trịnh tiên sinh, không biết hôm nay gọi ta tới là vì chuyện gì?"

Trịnh Quốc Đàm lắc đầu, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Bác sĩ Trần, sáng sớm hôm nay bạn gái ta không cẩn thận làm rách một đường thật dài trên chân, ngươi xem một chút có thể chữa trị hay không."

Nhìn Trần Thương biểu lộ như suy nghĩ điều gì, Trịnh Quốc Đàm trực tiếp nói: "Không phải ta không đi bệnh viện, mà là cô bạn gái này của ta tương đối đặc thù, ngươi thấy sẽ biết, đi theo ta."

Vừa nói chuyện, vừa dẫn theo Trần Thương tiến vào một căn phòng ngủ.

Một người phụ nữ mặc một bộ áo ngủ màu trắng ngồi trên ghế sa lon trong phòng ngủ, chân gác lên trên bàn trà, ở giữa bàn chân bị băng bó bằng băng gạc.

Nhưng sắc mặt người phụ nữ này lạnh lẽo, thần sắc sa sút, tóc dài không chút gọn gàng, trên mặt còn có một dấu bàn tay hết sức rõ ràng, hai con mắt

rõ ràng khóc qua, đỏ rực, trên khuyên tai cũng chỉ còn lại một bên, cả người cực kỳ chật vật, thất lạc đến cực điểm.

Hai nhân viên y tế đang ở hai bên xử lý vết thương.

Nhưng khi Trần Thương cẩn thận quan sát khuôn mặt người phụ nữ không khỏi sửng sốt một chút.

Hắn rốt cuộc biết vì sao không đi bệnh viện.

Đây là minh tinh

Mấy năm gần đây dựa vào mấy scandal dần dần gặp may đi lên: Từ Nhược Vận

Dung mạo xinh đẹp, vóc người hoàn mỹ, thậm chí năm nay còn tuyên bố sẽ cố gắng lên hạng một.

Cái này sao có thể đi bệnh viện.

Bộ dáng chật vật này cộng thêm ặt dấu bàn taytrên m, bộ dáng tóc tai bù xù.

Đi ra ngoài sẽ có tin tức nóng cỡ nào đây

Đây là bạo lực gia đình?

Hoặc là chuyện lý thú khuê phòng?

Không đúng

Trần Thương liên tưởng đến nhiệm vụ nhắc nhở, hắn hiểu xảy ra chuyện gì.

Cháy nhà a

Chính thê cùng tiểu tam đối mặt với nhau, chính thê hẳn là đạt được thành công viên mãn,

Trần Thương thở dài, cuộc sống của người có tiền thật sự là muôn màu muôn vẻ, sắc thái lộng lẫy.

Nhưng... Hôm nay không nên tới

Tới một nơi thị phi.

Biết một chút bí mật không nên biết đến.

Trịnh Quốc Đàm không nhịn được ôn nhu nói nhỏ: "Có đau hay không?"

Người phụ nữ đờ đẫn gật đầu, nước mắt chảy từng giọt xuống.

Trịnh Quốc Đàm thở dài, có chút đau lòng, an ủi: "Bảo bối, không khóc, nghe lời, có được hay không? Đều tại ta. Ngươi yên tâm đi, chuyện hôm nay ta sẽ đòi cho ngươi một công đạo."

Trần Thương sững sờ, lại còn hứa hẹn, nhà ông chủ Trịnh này sản xuất băng dán hả?

Nữ minh tinh hít sâu một hơi, cầm khăn tay nhẹ nhàng xoa lên khóe mắt, giọng nói có chút quyết tuyệt: "Ừm, ngươi nhanh lên đi, ta chịu không được loại này..., còn có khoảng thời gian này ta muốn đi thử sức, đều đã bàn luận tốt với đạo diễn rồi, còn có tiếp mấy cái quảng cáo... Nhưng bây giờ chân ta lại thế này, aizz..."

Trịnh Quốc Đàm nghe xong nguyên lai là chuyện này, chẳng phải diễn một bộ phim sao? Chuyện có thể dùng tiền để giải quyết thì đều không phải là chuyện lớn.

Tranh thủ thời gian ngồi xuống bên cạnh nữ minh tinh, vỗ nhẹ bờ vai: "Yên tâm đi, lần này xong, ta tìm cho ngươi mấy minh tinh đang "hot", làm cái tết Nguyên đán, quảng cáo cái gì, chúng ta cũng không thiếu tiền! Ta cho ngươi tiền không đủ tiêu hay là không quan tâm ngươi hay sao?"

Nói xong liếc mắt ra hiệu cho Trần Thương: "Bác sĩ Trần, nhìn xem bạn gái thế nào, có phải là có thể trị hết không?"

【Đinh! Phát động nhiệm vụ vòng thứ hai, đáp ứng Trịnh Quốc Đàm, tiến hành khâu lại giúp Từ Nhược Vận, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: 1. Kim khâu lại (màu lục); 2. Kinh nghiệm + 200,3. Kinh nghiệm khâu lại làn da + 200.4. Hoàn thành nhiệm vụ có thể thu hoạch được một tin tức cuối cùng.】

Trần Thương lập tức ngẩn người, không tệ nha, hoàn thành nhiệm vụ lại có kim khâu màu lục

Mà lại là còn có tin tức nhiệm vụ cuối cùng, dựa theo kinh nghiệm chơi game thì bất kỳ nhiệm vụ nào thì đến vòng cuối cùng mới là ban thưởng phong phú nhất

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút cẩn thận.

Nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, không nắm chắc trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

Hắn xoay người gỡ hết băng gạc trên chân ra, nhìn kỹ.

Vết thương phía dưới băng gạt lộ ra

Máu thịt be bét

Nơi này là dao nhỏ chém trúng sao?

Cái này rõ ràng là bị vật lớn cố ý gây thương tích.

Bị dao đâm bị thương, vết thương sẽ không đến mức như vậy

Thế nhưng, lúc này bắp chân người phụ nữ bị rách một mảnh lớn gần như có thể thấy được xương phía trong, vết thương lớn chừng bàn tay

Vết thương này giống như là... Đúng

Có chút tương tự bị chai rượu vỡ cắt trúng.

Hẳn là do bình rượu làm bị thương.

Sau khi nghĩ rõ ràng nguyên nhân, Trần Thương nói:

"Trịnh tiên sinh, tiếp xuống, ta muốn xem xét vết thương một chút, có thể sẽ đau một chút, ngài nói bạn gái ngài cố nhịn một chút."

Không thể không nói, có tiền có thể sai khiến quỷ thần, lúc này trong phòng, có tới mấy hộp cấp cứu, túi khâu đủ kiểu cũng không thiếu.

Trần Thương nhận biết một chút trong đó, có thậm chí gọi không ra tên.

Có thể là chỉ chuyên để bác sĩ thẩm mỹ khâu lại.

Nghe nói hơn một vạn.

Sau khi Trần Thương cầm lấy nước muối sinh lí cọ rửa một phen, bắt đầu dùng kẹp vạch làn da ra, vết thương lần nữa bày ra.

Bởi vì do bình rượu vỡ làm bị thương, vì vậy làn da bị tổn hại rất bất quy tắc, đâu đâu cũng có vết thương hình dáng giống như răng cưa, độ khó khâu lại có chút lớn

Bởi vì độ khó tiến châm cùng phạm vi lựa chọn góc độ quá nhỏ.

Muốn khâu lại một đoạn tổn hại bất quy tắc này thực sự là quá mức hao phí tinh lực, hơn nữa, cũng bởi vì bất quy tắc như thế, muốn sau khi khâu lại hoàn chỉnh không lưu lại vết sẹo, đây mới là khó khăn nhất

Cũng may trên bàn chân người phụ nữ có một hình xăm đóa hoa hồng, cứ như vậy, có lẽ có thể hơi che lấp một chút, nhưng cũng chỉ là hơi.

Trần Thương phát động 【Con mắt Mỹ Lệ】, con mắt không ngừng tìm kiếm vị trí cần khâu lại, vết thương bất quy tắc ở trong mắt Trần Thương không ngờ tiến hành các loại mô phỏng.

Qua thật lâu

Trần Thương ngẩng đầu, hắn tìm tới một khả năng khâu lại, có lẽ dùng châm khâu lại tròn sẽ tốt hơn một chút

Bình thường kim khâu da đều là nhọn, bởi vì làn da rất dày, có rất nhiều chân lông cùng tuyến chất nhờn, cái này yêu cầu cây kim phải đầy đủ độ sắc bén, vì vậy kim khâu da thường sẽ nhọn, cũng chính là mũi kim hình tam giác hình dạng là hình tròn, là để dùng khi khâu lại làn da.

Mà châm tròn, chủ yếu dùng để khậu lại vị trí mềm mại dễ dàng xuyên thấu, như màng bụng, dạ dày, đường ruột, cùng trái tim, lúc xuyên qua tổn thương nhỏ, thế nhưng dùng kim tròn để khâu lại làn da có thể nói là rất hiếm thấy

Chương 42: Cần Người Trợ Thủ Không?

Hơn nữa

Trần Thương không chỉ muốn sử dụng kim tròn, hắn còn muốn lựa chọn loại nhỏ nhất.

Chọn tới chọn lui, Trần Thương quyết định lựa chọn một loại kim khâu hắn thường xuyên sử dụng tại bệnh viện: kim khâu ET 164, kim khâu tròn số bốn, dài 16 mm, loại kim này rất nhỏ, bình thường đều đi theo chỉ số bốn, hơn nữa rất ngắn, chỉ có 16 mm.

Loại kim tròn này bình thường sử dụng khâu mạch máu, bởi vì độ sắc bén có hạn, hơn nữa lại còn rất nhỏ, nếu như dùng để khâu làn da, tuyệt đối là nói nhảm

Thế nhưng ý nghĩ hiện tại của Trần Thương chính là dùng chỉ số bốn "Vĩ Kiều" cộng thêm kim khâu ET 164 nho nhỏ này khâu làn da

Chỉ có như vậy, mới có thể giúp cho vẻ bề ngoài của làn da sau khi khâu xong đạt hiệu quả tốt nhất

Đương nhiên, khâu kiểu này tốn rất nhiều công sức.

Đầu tiên: Kỹ thuật yêu cầu phải cao, phải có trình độ có thể sử dụng kim tròn để khâu làn da, nhưng Trần Thương hết lần này tới lần khác có kỹ thuật này, vượt qua

Thứ hai: Chi phí cao, vượt qua

Thứ ba: Sau khi khâu xong không thể cử động, bởi vì chỉ quá nhỏ, chỉ cần ngươi vận động nhẹ một chút là đã có thể làm chỉ khâu bị đứt, bất lợi cho khôi phục, nhưng Trần Thương cảm thấy, cái này hẳn không phải là vấn đề gì, tối thiểu đối với người ta mà nói không phải, bởi vì có một đám người hầu hạ.

Một yêu cầu cuối cùng, chính là cần phải có một phương án thiết kế hoàn mỹ, đây mới là quan trọng nhất, Trần Thương hết lần này tới lần khác có 【Con mắt Mỹ Lệ】 trợ giúp

Sau khi hiểu rõ, Trần Thương ngẩng đầu: "Ta nghĩ, ta có thể làm được."

Nghe được câu này, hai mắt Trịnh Quốc Đàm sáng lên

Hôm nay, hắn nghe được nhiều nhất một câu là gì?

"Ta không thể đảm bảo!"

"Cái này cơ bản không khả năng!"

"Cái này... Không thực tế!"

"Rất khó! Không, rất khó khăn!"

Mời mười chuyên gia, mỗi một người đều nói một câu như vậy, để Trịnh Quốc Đàm rất tức giận, thế nhưng lại không thể làm gì.

Nhưng Trần Thương nói ra một câu: "Ta có thể làm được!"

Có nghĩa là người trẻ tuổi này có niềm tin rất lớn.

Nhưng, Trịnh Quốc Đàm cũng nghĩ đến một khả năng khác

Người trẻ tuổi, muốn xuất đầu vì cái trước mắt

Hai khả năng đều có thể, Trịnh Quốc Đàm tự nhiên không thể đơn thuần tin tưởng hắn, chỉ là hai mắt có chút sáng lên: "Vậy thì quá tốt, chúng ta đi ra ngoài thương lượng cùng mấy vị chuyên gia một chút, nhìn xem ý nghĩ của ngươi có thể làm được hay không."

Nói rồi, hắn mang theo Trần Thương đến phòng khách.

Trịnh Quốc Đàm phủi tay, nói với đám người: "Các vị chuyên gia, chủ nhiệm, mọi người trước hết nghe ta nói, vị Bác sĩ Trần này sau khi xem vết thương, cảm thấy có thể thử một chút, mọi người nghe một chút ý nghĩ của Bác sĩ Trần đi."

Sau khi đám người nghe Trịnh Quốc Đàm vỗ tay tỏ ý, lập tức quay người.

Nghe hắn nói, vị bác sĩ này có thể có biện pháp, nhịn không được tò mò.

Bởi vì năm sáu người bọn hắn ở nơi đó thảo luận cái gì?

Không phải chính là thảo luận như thế nào mới có thể khâu tốt hơn sao?

Vị bác sĩ này, thật trẻ tuổi, hơn nữa rất lạ mặt, lớn lên ngược lại là thật đẹp trai! Chẳng lẽ cũng là bác sĩ thẩm mỹ? Cái kia... Bộ dáng này của hắn hẳn là chỉnh dung chỉnh ra a, thật là đẹp trai! Đừng nói, chỉnh thật đúng là có thể, có thể chỉnh khuôn mặt mình đẹp lên cũng coi như là biển quảng cáo hình người, tuyên truyền rất tốt.

Dù sao... Có một bác sĩ đẹp trai, bệnh nhân cũng sẽ không thiếu, phải biết rằng suy nghĩa của phụ nữ rất kỳ quái...

Nhưng, hắn còn quá trẻ.

Dù sao trong lĩnh vực chữa bệnh, tất cả mọi người cảm thấy ngoài miệng không lông làm việc không tốn sức, nếu ngươi không hói đầu, tất cả mọi người sẽ cảm thấy kỹ nghệ của ngươi không đủ tinh thâm.

Nhưng nghĩ đến vị bác sĩ này là Trịnh Quốc Đàm mời tới, mọi người cũng không thể xem thường, có lẽ là một nhân tài ghê gớm từ nơi khác.

Trần Thương nhìn đám người, cũng chưa quen thuộc, hắn không phải lĩnh vực bác sĩ thẩm mỹ, hiểu rõ đối với bác sĩ thẩm mỹ giới hạn ở Trương Chí Tân và Từ Nhu, về phần lĩnh vực làn da càng là không quá quen thuộc, hắn chỉ là một tiểu bác sĩ khoa cấp cứu.

Nhưng, cái này cũng không ảnh hưởng hắn phát huy.

Hắn ngẩng đầu nói: "Chào mọi người, tiếp xuống ta nói ý nghĩ của mình."

"Vết thương của vị tiểu thư này mọi người cũng đã nhìn thấy, kỳ thật cũng không nghiêm trọng lắm, khâu lại phổ thông thì cần một bác sĩ ngoại khoa cũng có thể làm được, thế nhưng để làm đến trình độ của một bác sĩ thẩm mỹ, độ khó rất lớn, bởi vì vết thương không theo một quy tắt nào, cho nên độ khó khi khâu cũng tăng lên theo cấp số nhân... Vì vậy!"

"Biện pháp của ta là, lựa chọn kim tròn khâu nội tạng mạch máu để khâu, mà kim tròn thích hợp nhất chính là loại ET 164, kim dài 16mm loại số 4, chỉ khâu cũng lựa chọn loại số 4 “Vĩ Kiều”..."

Trần Thương còn chưa nói xong, một thanh âm thanh thúy vang lên

"Không có khả năng!"

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ, ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, con mắt tơ vàng khung mỹ thuật, tóc buộc cao ở sau gáy, phía dưới áo khoác trắng là một đôi giày da cao gót, rất ra dáng bác sĩ.

"Biện pháp ngươi nói cơ bản không khả thi, ET 164 là kim khâu mạch máu, ngươi chẳng lẽ muốn dựa vào kim tròn số 4 khâu làn da? Ngươi đang nói đùa sao? Ngươi cảm thấy dựa vào kim tròn có thể đâm xuyên qua làn da dày như vậy sao? Còn có, chiều dài 16 mm... Đủ làm gì? Hơn nữa... Ngươi vậy mà muốn dùng chỉ Vĩ Kiều để khâu da chân, quá hoang đường!"

"Vì vậy, phương án này, ta bảo trì thái độ hoài nghi!"

Sau khi người phụ nữ nói xong, đứng ở đó, ôm tay trước ngực, cho thấy thái độ.

Những người khác cũng nhao nhao gật đầu: "Ta cũng cảm thấy không thể thực hiện, dùng kim ET 164 để khâu làn da, mà lại là dùng kim tròn, ai... Làn da rất đàn hồi, dựa vào kim tròn rất khó có thể đâm vào được! Nhưng ý nghĩ rất tốt."

"Ừm, kim tròn đích thật là có rất nhiều ưu việt, tổn thương nhỏ, tạo thành vết sẹo cũng không rõ ràng."

Trần Thương không phản bác, bọn hắn nói đều là thật, phải xem Trịnh Quốc Đàm.

Hắn nguyện ý, Trần Thương làm, không nguyện ý, Trần Thương cũng không quan trọng, một nhiệm vụ mà thôi, có làm hay không cũng không đáng kể.

Trịnh Quốc Đàm nghe mọi người thảo luận, cũng hơi nhíu mày.

"Các vị chuyên gia có đề nghị gì tốt không?"

Người phụ nữ vừa rồi phát biểu nói: "Trịnh tổng, không lưu lại vết sẹo là không thể nào, tổn thương quá lớn, hơn nữa độ khó khi khâu cũng lớn, chỉ có thể dựa vào hậu kỳ sau khi khâu xử lý tiêu trừ vết sẹo, chúng ta xử lý tiêu trừ vết sẹo sau khi khâu vẫn tương đối chuyên nghiệp, còn có... Hình xăm hoa hồng kia cũng cần phải xóa, nếu không khâu sau khi khâu thì hình xăm sẽ rất xấu."

Đám người nhao nhao gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, loại chuyện này không cần thiết giấu diếm, nên nói như thế nào thì cứ nói là được rồi.

Kỳ thật, chuyện này, chung quy vẫn phải dựa vào quyết định của Trịnh Quốc Đàm.

Tất cả quyền lựa chọn đều ở trên người hắn, đến cùng phải làm thế nào?

Hắn không phải không tin Trần Thương, mà là kinh nghiệm Trần Thương quá nông cạn, mà ở đây đều là người có kinh nghiệm phong phú, so sánh qua, Trần Thương căn bản không tính là nhân tài gì.

Thế nhưng, chỉ có Trần Thương có biện pháp, đến cùng xử lý như thế nào?

Mà lúc này, bỗng nhiên một người đàn ông hơn năm mươi tuổi trong đám nói: "Trịnh tổng, ta có một ý tưởng, trước tiên có thể để bác sĩ này thử một chút, cho dù làm thất bại, chúng ta chữa trị hậu kỳ cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn, dù sao... Cũng không có biện pháp, không bằng thử một chút."

"Kỳ thật, ta cảm thấy nếu như vị bác sĩ này có thể khống chế kim tròn khâu làn da, sử dụng kim đầu tròn ET 164 vẫn có sự thích hợp nhất định, chỉ có điều độ khó quá lớn, dù có làm thì cũng chính là lãng phí chỉ Vĩ Kiều, không tổn thất quá lớn."

Hoàn toàn chính xác, kim tròn nhắm vào hạn chế tối đa tổn thương lên da, mà huống chi là kim số 4, không thể nói không tổn hao gì nhưng cũng không lớn.

Trịnh Quốc Đàm nghe xong lời này, lập tức hai mắt sáng lên, đúng! Cho dù Trần Thương khâu hỏng, kết quả kém nhất cũng chỉ như những người này nói.

Trịnh Quốc Đàm quay người nhìn Trần Thương: "Ngươi có bao nhiêu nắm chắc?"

Trần Thương: "Tám thành!"

Trịnh Quốc Đàm cân nhắc lợi hại, dứt khoát kiên quyết gật đầu nói: "Đi! Ngươi tới làm, cần người trợ thủ không?"

Trần Thương gật đầu: "Ừm, cần."

Chương 43: Ồn Ào Quá, Đi Ra Ngoài Hết Đi

Người hỗ trợ?

Trần Thương gật đầu, đương nhiên cần người hỗ trợ, hơn nữa còn cần mấy người.

Vết thương không theo quy tắc này không thể khâu liên tục, cần liên tục thay đổi đầu kim và chỉ khâu, hơn nữa những vị trí đặc thù còn cần người khác tới thắt nút.

Trịnh Quốc Đàm gật đầu quay người, nhìn mấy chuyên gia: "Chư vị cùng nhau tới đi, giúp đỡ Bác sĩ Trần."

ừn, một câu rất bình thường.

Thế nhưng vào trong lỗ tai đám người lại có ý nghĩa khác, để bọn hắn làm người hỗ trợ cho tiểu bác sĩ này? Ừm, khẳng định trong lòng sẽ không vui.

Đặc biệt là đối với một số người tâm cao khí ngạo mà nói, càng là như vậy.

Thế nhưng nơi này là nhà của Trịnh Quốc Đàm, không phải nơi bọn hắn có thể tùy tiện tức giận.

Mà đại phu Tần Tường vừa phát biểu thì cười cười: "Được, không thành vấn đề, mọi người cũng cùng đi xem một chút đi, vạn nhất cần chữa trị hậu kỳ, cũng nắm chắc tâm lý."

Đám người thấy Tần Tường nói chuyện, nhẹ gật đầu, đi theo vào.

Mỗi lĩnh vực khâu khác nhau đều có yêu cầu khác nhau, lĩnh vực bác sĩ thẩm mỹ, quan trọng nhất chính là thiết kế, mà lĩnh vực y học, quan trọng nhất là khôi phục.

Người phụ nữ đeo kính bỗng nhiên nói: "Đây là phương án chúng ta thiết kế để khâu, cho ngươi."

Trần Thương nhẹ gật đầu, tiếp nhận phương án, nói: "Cảm ơn!"

Người phụ nữ không để ý tới hắn, mà đi thẳng vào trong.

Trần Thương thấy thế, không quan trọng cười cười, cúi đầu nhìn phương án trong tay.

Ừm, rất chuyên nghiệp, nếu xét theo góc độ y học và mỹ dung thì bản thiết kế này cực kỳ nghiêm cẩn.

Sau khi nhìn thoáng qua, Trần Thương tiện tay ném phương án ở trên mặt bàn, đứng dậy đi vào phòng.

Bởi vì phương án này căn bản không vào được mắt của Trần Thương.

Dù sao, loại phương án này sao có thể so sánh với【Con mắt Mỹ Lệ】?

Chênh lệch không phải rất lớn, mà là chênh lệch như ngày và đêm.

Sau khi chuẩn bị xong, Trần Thương gật đầu tỏ ý với đám người: "Ta muốn bắt đầu."

Tần Tường gật đầu: "Ừm!"

Một bên một người đàn ông hơi hói đầu cũng nhẹ gật đầu: "Được rồi."

Người phụ nữ đeo mắt kính gọi là An Tĩnh, thủ tịch phòng chỉnh hình Annie, rất nổi danh trong lĩnh vực thẩm mỹ ở AY thị, chỉ là, nàng đứng ở một bên, việc không liên quan đến mình, hai tay ôm ngực, bày ra một bộ dáng xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến ta.

Trần Thương cầm lấy kim ET 164, đực kỹ năng bị động【Con mắt Mỹ Lệ】trợ giúp, bắt đầu thao tác, Trần Thương quyết định bắt đầu khâu từ giữa, nơi này có độ khó lớn nhất, thế nhưng một khi khâu hoàn thành, độ khó khăn khi khâu hai bên sẽ giảm bớt, lần này cần tận mấy cái kim, cũng không lo lắng chuyện khác.

Nói xong, Trần Thương nâng kim đâm về phía làn da

Mà giờ khắc này, tất cả mọi người lau mồ hôi trên trán

Dù sao cái kim tròn này có thể vào sao?

Hơn nữa nhỏ như vậy...

Độ khó lại tăng lên một chút.

Dùng kim 16 4 khâu làn da, ngươi đây không phải làm đại sao? Không đến hai centimét đã cong kim, muốn khâu làn da rất khó khăn.

An Tĩnh đứng ở nơi đó, thậm chí đã làm tốt chuẩn bị chế giễu.

Bởi vì kim 16 4 quá ngắn, cũng quá nhỏ, cái kẹp hỗ trợ tại chuôi kim căn bản không cách nào đâm được vào trong da, vì vậy Trần Thương dùng cái kẹp kẹp tại phần đuôi kim.

Nếu làm vậy, độ khó sẽ lớn hơn

Muốn đâm vào làn da sẽ càng thêm khó khăn

Mà trong khi đám người lo lắng, cây kim trong tay Trần Thương đã nháy mắt chui vào làn da, cái kẹp có chút nhẹ nhàng linh hoạt, đâm về phía đối diện

Thao tác đơn giản đến cực điểm, làm tất cả mọi người choáng váng

Cái gì?

Vương Đức Phát?

Đơn giản như vậy?

Tất cả mọi người sửng sốt, chẳng lẽ đơn giản như vậy?

Chẳng lẽ trước kia chúng ta có hiểu lầm gì đối với kim tròn sao?

Chẳng lẽ là bởi vì kim số 4 đầy đủ mảnh cho nên tăng độ sắc bén lên?

Đại não tất cả mọi người như ngừng hoạt động, bắt đầu suy nghĩ nguyên nhân trong đó.

Chẳng lẽ là bởi vì rất am hiểu kim ET 16 4?

Nghĩ tới đây, đám người cũng nhíu mày.

Mà Trần Thương lại không ngừng xuống kim, ra kim... Khâu rất thuận lợi.

Ngay lúc này, bỗng nhiên An Tĩnh nhíu mày, bởi vì nàng phát hiện Trần Thương không tiến hành dựa theo phương án của mình.

"Vì sao ngươi không khâu theo phương án ta đưa cho ngươi? !"

Một tiếng quát lớn làm Trịnh Quốc Dàm đang nghiêm túc nhìn chằm chằm kim khâu giật nảy mình, tim của lão đều kém chút nhảy ra khỏi lòng ngực, ôi mẹ ơi, ngươi có thể sống yên ổn chút hay không

Lúc này đám người cũng phát hiện, Trần Thương bắt đầu khâu từ giữa, một điểm cũng không dựa theo phương án của bọn hắn.

Tần Tường nhìn làn da, như suy nghĩ điều gì.

Hắn lựa chọn kỳ thật rất có đạo lý, từ giữa khâu có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất, bởi vì: Kẻ tài cao gan cũng lớn

Mà An Tĩnh chất vấn để căn phòng trong lâm vào tình cảnh lúng túng.

Trần Thương cũng có chút ồn ào, phải biết rằng trong lúc khâu tinh tế thế này vốn chính là thao tác cực kỳ nhỏ bé, bị người khác quấy rầy, rất có thể ảnh hưởng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không để ý đến An Tĩnh, mà quay người nói với Trịnh Quốc Đàm: "Trịnh tiên sinh, để người không phận sự đều ra ngoài đi, ba người chúng ta là đủ rồi, lại có người quấy rầy... Ta không dám hứa chắc mình có thể làm xảy ra một chút sai lầm hay không."

Trịnh Quốc Đàm nghe xong lời này, còn đến mức nào, vội vàng gật đầu: "Được rồi, vậy thì... Tất cả mọi người ra ngoài đi. Đến phòng khách nghỉ ngơi một chút, uống chén trà."

Nói xong, chào hỏi đám người đi ra ngoài.

An Tĩnh vẫn đứng ở đó

"Trịnh tiên sinh, phương án hắn khâu ta không dám gật bừa, ta cảm thấy dựa theo phương án thiết kế vừa rồi của chúng ta là tốt nhất."

Trịnh Quốc Đàm khẽ nhíu mày: "An tiểu thư vẫn nên đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi."

An Tĩnh trông thấy biểu lộ của Trịnh Quốc Đàm, biến sắc, nhẹ gật đầu, đi ra bên ngoài.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ: Một hồi ngươi xảy ra vấn đề tốt nhất đừng tìm ta! Dựa vào tiểu tử kia? Ha ha... Thiên phương dạ đàm, lý luận suông.

Trịnh Quốc Đàm thấy mọi người đều đi ra, tranh thủ thời gian quay lại với ý đồ muốn xem lén.

Mà Từ Nhược Vận nói: "Ngươi đi ra ngoài!"

Trịnh Quốc Đàm sững sờ, cười cười xấu hổ: "Cái này... Bác sĩ Trần, ta ở trong canh cổng cho ngươi, không cho người khác tiến vào, có thể chứ?"

Từ Nhược Vận mặt đen lại: "Ngươi đi ra bên ngoài cửa ra vào canh cổng là được rồi."

Trịnh Quốc Đàm vội vàng gật đầu: "Được rồi, Tiểu Vận đừng nóng giận."

Sau khi đi ra, Trịnh Quốc Đàm đứng trước cửa ra vào, đi tới đi lui, có chút nôn nóng.

Mà lúc này trong căn phòng, Trần Thương khâu cẩn thận tỉ mỉ, gời hắn mới phát hiện, thuộc tính 【sắc bén + 1】 mang tới biến hóa thật sự đáng sợ, chỉ một kim khâu đã cho Trần Thương càng nhiều lựa chọn, tổn thương khi khâu bằng kim tròn giảm bớt quá nhiều so với kim tam giác.

Cộng thêm 【Con mắt Mỹ Lệ】 trợ giúp, Trần Thương khâu dần vào giai cảnh, khâu càng ngày càng thuận lợi

Hai người hỗ trợ cho Trần Thương đã sớm bị phương án khâu này của Trần Thương làm sợ ngây người

Trần Thương nghiễm nhiên thành đại lão

"Đổi kim!"

"Cắt chỉ!"

"Rửa sạch bằng nước muối sinh lí!"

...

Liên tục chỉ lệnh xuống dưới, Trần Thương phát hiện một chuyện, đám người này tốt hơn y ta dụng cụ nhiều, ừm, tối thiểu hiểu ý ngươi

Bây giờ người ta những đại lão kia có đi làm phi đao không chỉ mang theo dụng cụ, hơn nữa còn mang theo hạ thủ

Dùng đã quen.

Xem ra sau này chính mình phải đề cao dự trữ nhân tài cho mình, tranh thủ bồi dưỡng một vài tiểu đệ hỗ trợ

Trần Bỉnh Sinh không sai, có thể tính là một, Chủ nhiệm An cũng không tệ có thể làm phó nhì, nhưng... Được rồi, đại chủ nhiệm Lý Bảo Sơn thật ra là thích hợp nhất, đáng tiếc quá già, Tần Duyệt đi, cảnh đẹp ý vui, lại còn a dua nịnh nọt, trừ vẻ mặt quá âm trầm ra thì cũng không tệ, nghĩ đến mấy người nói bên tai mình: "Trần Thương ngưu bức!", hắn có chút hưng phấn.

Đến lúc cuối cùng, sau khi khâu xong một kim cuối cùng, Trần Thương hài lòng nhìn thoáng qua Tần Tường cùng người đàn ông hói đầu, tràn đầy vui mừng.

Hài lòng nhẹ gật đầu, tỏ ý ngươi rất không tệ

Mà hai người trông thấy ánh mắt hài lòng của Trần Thương, như trút được gánh nặng, sau đó càng nhiều hơn chính là mừng rỡ

Giống như sau khi vừa vào bệnh viện làm bác sĩ thực tập, sau khi hỗ trợ cho bác sĩ cấp trên của mình, lại được bác sĩ cấp trên khen ngợi.

Trong lòng hiện ra cảm giác thành tựu cùng kích động mà đã lâu không cảm thấy

Trần Thương cười cười: "Dùng nước muối sinh lí rửa qua một chút, xem hiệu quả!"

Người đàn ông hói đầu đã sớm không thể chờ đợi, cầm lấy ống chích bắt đầu chậm rãi rửa sạch, thủ pháp rất chuyên nghiệp.

Trần Thương nhịn không được tán dương một câu: "Thủ pháp rửa sạch này rất tỉ mỉ."

Người đàn ông nghe xong, lập tức vui vẻ nói: "Cảm ơn khích lệ!"

Sau khi cọ rửa hoàn tất, lập tức mọi thứ hiện ra trước mặt mọi người

Chương 44: Thu Hoạch Tương Đối Khá

Nghe thấy mình được khen, trong lòng Dương Thao đương nhiên hưng phấn cùng kích động.

Loại cảm giác vui vẻ này, bất kể là ai cũng không nghĩ ra, cũng không đúng, Tần Tường chắc là có thể nghĩ đến

Nghĩ tới đây, Dương Thao liếc nhìn Tần Tường, đắc ý cười cười, tỏ ý: Ngươi xem đi, Bác sĩ Trần khen ta

Chọc cho Tần Tường mắt trợn trắng.

Trần Thương thấy thế, thở dài, có gì vui hả?

Người già ở thế giới này thật khó hiểu

Nghĩ tới đây, hắn học theo giọng điệu mà lão Trần hay chỉ điểm mình, nhàn nhạt nói: "Sau này khi các ngươi đối mặt với vết thương cần khâu lại, không thể quá câu nệ, cứng nhắc, nhất định phải ghi nhớ dung hội quán thông, hơn nữa khâu là kỹ xảo cơ bản nhất."

Nói đến đây, Trần Thương nhìn Tần Tường: "Vừa rồi ta phát hiện ngươi có một thói quen không tốt, trong lúc thắt nút rất tùy ý, rất nhanh, hoàn toàn chính xác, nhanh là chuyện tốt, thế nhưng ngươi phải kết hợp với điểm dùng lực trên da để phân tích... Còn ngươi nữa, ngươi cũng có chút vấn đề..."

Nghe Trần Thương vạch ra vấn đề, hai người không tỏ vẻ không vui, ngược lại như bừng tỉnh đại ngộ, có một cảm giác như bừng tỉnh sau giấc mộng

Không thể không nói, hai người đều bị thực lực của Trần Thương trấn trụ, tuổi trẻ như thế mà đã có tạo nghệ cao siêu như vậy, đến cùng hắn là nhân tài ở đâu? Hay là rùa biển?

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn đường khâu trên chân Từ Nhược Vận, nhẹ gật đầu, rất hài lòng

Nhìn tổng quát vết thương, Trần Thương tự cho mình 1000 điểm, dù sao phải cổ vũ bản thân nhiều một chút thì cũng tương đương với nhiều một phần ủng hộ, nhiều một phần trợ uy... Cho nên 1000 điểm không nhiều, điểm số này rất phù hợp.

Trần Thương cười cười: "Các ngươi thấy thế nào?"

Lúc này, Dương Đào cùng Tần Tường vội vàng nhìn kỹ.

Chỉ là, hai người xem xét xong thì ngây ngẩn cả người

Chính là bởi vì nhìn lâu một người trong biển người...

Thì sẽ rất khó để quên gương mặt của ngươi

Sau khi cọ rửa sạch sẽ, hiện tại làn da chân toàn là vết khâu, vết thương lớn chừng bàn tay, trọn vẹn khâu gần một giờ, mặc dù nhìn như đơn giản, nhưng chỉ có hai người tự mình tham dự mới biết được rất không dễ dàng

Đặc biệt là lúc bắt đầu, có lẽ không nghĩ tới nhiều như thế, nhưng sau khi nhìn thấy kết quả hiện tại.

Hai người Tần Tường cùng Dương Đào nhịn không được liếc nhau, từ trong mắt nhau thấy được sự rung động

Trách không được vừa rồi hắn muốn lựa chọn khâu như vậy, thì ra là thế

Sau khi suy nghĩ kỹ lại, liên tưởng tới thao tác vừa rồi, kết hợp với kết quả bây giờ thấy được, giờ hai người mới hiểu được, cho dù có là Gia Cát Lượng, nhưng cũng sẽ có mấy phần cảm khái.

Nhưng, Trần Thương mới tới bao lâu, trước trước sau sau từ khi vào cửa đến khi bắt đầu khâu cũng chưa tới nửa giờ?

Nửa giờ này mà đã vạch ra kế hoạch tỉ mĩ trong đầu như vậy sao?

Cái này thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Thiên phú

Chính là thiên phú

Tần Tường cảm thấy nửa đời trước của mình ăn ở có đức cho nên hậu sinh khả uý, đối với Trần Thương chỉ điểm mình cũng ghi ở trong lòng, trở về suy nghĩ kỹ lưỡng một chút.

Bởi vì khâu quá tuyệt

Hai người nhìn hình xăm hoa hồng, cho dù là hình dạng, màu sắc, đường cong đều không biến hóa quá nhiều, ngược lại càng thêm đẹp mắt

Tần Tường cảm xúc rất sâu, ca khâu này quá tinh vi, có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật

Một kim một chỉ đều là kinh điển.

Có một bài hát thế nào nhỉ?

Đường chỉ khâu như vẽ? (loại này cảnh như vẽ?)

Vẽ xấu trên vết thương? (trong viện họa cát?)

Làm chúng ta kinh ngạc? (chờ chúng ta thần thoại?)

Là lúc kỳ tích xuất hiện! (các loại lời thề rơi xuống!)

Nghĩ tới đây, Tần Tường vừa vặn trông thấy Dương Thao lấy điện thoại ra tạch tạch tạch chụp ảnh cái chân.

Trong lòng của hắn sững sờ, đúng rồi

Chụp lại trước đã, trở về từ từ xem.

Lúc này, Trần Thương đã gọi Trịnh Quốc Đàm đi vào: "Trịnh tiên sinh, ta đã khâu xong, ngươi xem thử thế nào."

Trịnh Quốc Đàm nghe xong, xong? Hai mắt lập tức sáng lên, vội vã kéo cửa đi vào.

Trông thấy lão Tần cầm điện thoại đang quay chân bạn gái, lập tức sửng sốt một chút: "Lão Tần, ngươi làm gì vậy!"

Hắn cùng Tần Tường là bạn thân, cùng nhau lớn lên, xảy ra chuyện gì cũng tìm đến Tần Tường trước tiên, để Tần Tường tìm người giúp hắn.

Tần Tường là chủ nhiệm khoa dã liễu bệnh viện Đông Đại, trong lĩnh vực này cũng coi là rất có tiếng tăm.

Lão Tần tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thuận miệng nói: "Chân này hiện tại quá đẹp mắt, ta muốn chụp vài tấm hình, trở về thưởng thức một chút, suy nghĩ một chút."

Câu này vừa được nói ra, Dương Thao đứng bên cạnh tay run một cái, kém chút làm rơi điện thoại xuống đất.

Mà sắc mặt Trịnh Quốc Đàm càng mộng bức! Ngươi chụp hình chân bạn gái ta, còn định trở về thưởng thức, suy nghĩ?

Tràng diện lâm vào yên lặng

Trần Thương cũng không dám nói chuyện.

Bỗng nhiên Tần Tường kịp phản ứng, vỗ trán một:

"Ai nha, lão Trịnh ngươi mẹ nó nói cái gì vậy? Ta nói chân này khâu thật đẹp, ngươi mau đến xem đi!"

Trịnh Quốc Đàm vội vàng đi tới, nhìn vết thương trên chân, cũng sửng sốt.

Đây là vết thương máu thịt be bét vừa rồi sao?

Khâu quá tỉ mỉ

Ngay cả cánh hoa của hình xăm hoa hồng cũng cân nhắc tỉ mỉ.

Tinh xảo

Tinh tế

Tác phẩm nghệ thuật.

Phối hợp thêm chân dài trắng noãn, Trịnh Quốc Đàm cảm khái một tiếng, đây mới là chân của Từ Nhược Vận a, lại có thể chân chơi năm

Cái này mới giống chuyện chút đấy

Trịnh Quốc Đàm hưng phấn thốt ra:

"Tốt!"

"Tốt!"

"Tốt!"

Liên tiếp ba tiếng tiếng khen, để Trần Thương cũng có chút tự hào.

Từ Nhược Vận thấy mọi người không nói chuyện, nàng không biết nói thế nào, hiện tại tình cảnh của nàng rất xấu hổ, tiểu tam của mình bị vợ chính đánh, cảm xúc không vui, cộng thêm bị thương trên chân, để cảm xúc hôm nay của nàng rơi xuống đáy thung lũng.

Chờ thêm một thời gian nữa bộ phim mới sẽ bắt đầu, mà bây giờ chân nàng lại trở thành như thế, nghĩ tới đã không vui vẻ gì.

Nhưng lúc này, sau khi nàng nhìn thấy vết thương trên chân của mình, cũng ngây ngẩn cả người, vậy mà hoàn hảo như lúc ban đầu?

Dĩ nhiên không phải

Cũng không phải là hoàn hảo như lúc ban đầu, thậm chí còn tốt hơn ban đầu

Trần Thương xảo diệu đem đường chỉ không thể tránh khỏi đặt ở trên mặt cánh hoa, vậy mà dưới tình huống ẩn ẩn hiện hiện ấy lại để hoa hồng càng thêm mỹ lệ

Nghệ thuật

Từ Nhược Vận nhịn không được muốn cúi đầu nhìn, Trần Thương vội vàng nói:

"Mấy ngày nay ngươi không thể cử động cái chân này!"

"Ta sử dụng chỉ số bốn để khâu cho ngươi, chỉ rất mảnh, chỉ cần ngươi hơi dùng sức cũng dễ dàng đứt ra, vì vậy ngươi phải cực kỳ cẩn thận, ngàn vạn chú ý, không thể dùng sức..."

"Vấn đề khép lại là được rồi, khoảng thời gian này, nhớ lấy! Ngàn vạn không thể bị ô nhiễm, nhớ kỹ không thể đụng vào nước..."

Hiện tại, lời nói của Trần Thương rất có sức thuyết phục

Trịnh Quốc Đàm càng không ngừng gật đầu.

Từ Nhược Vận cũng cảm kích nhìn Trần Thương: "Bác sĩ, cảm ơn ngài!"

Trần Thương cười lắc đầu.

【Đinh! Nhiệm vụ vòng thứ hai hoàn thành, là hoàn tất khâu vết thương cho Từ Nhược Vận, thu hoạch được: 1. Kim chỉ khâu (màu lục); 2. Kinh nghiệm khâu + 200; 3. Kinh nghiệm chữa bệnh + 200,4. Phát động một nhiệm vụ cuối cùng, nói chuyện riêng với Trịnh Quốc Đàm, sau khi cẩn thận nói chuyện phiếm, có thể thu hoạch được tin tức về nhiệm vụ cuối cùng.】

Trần Thương hài lòng gật đầu, không tệ

Thu hoạch tương đối khá

Chương 45: Vui Vẻ Nắm Cành Ô Liêu

Trần Thương lòng đầy mừng rỡ xem xét vật phẩm màu lục thu hoạch được, dù sao đây mới là mong đợi nhất

【Kim chỉ khâu: Phẩm chất màu lục, thuộc tính: 1. Tính bền dẻo + 1; 2. Tính kháng lây nhiễm + 1; sau khi trang bị, chỉ khâu của người sử dụng sẽ tự mang thuộc tính của vật phẩm.】

Trần Thương vui mừng

Tính bền dẻo dễ lý giải

Chính là kiên cố cộng thêm bền dẻo tốt, không dễ dàng cắt ra, thuộc tính này đối với rất nhiều chỉ thì đều vô cùng quan trọng, nhưng quan trọng nhất chính là một số chỉ có chức năng đặc biệt, tỉ như chỉ khâu gân bắp thịt, loại dây này cần phải có tính bền dẻo hơi tốt, đây là vấn đề khó khăn khi khâu gân bắp thịt, vì vậy đều tại sử dụng tơ thép, mà tơ thép tự nhiên không tốt bằng chỉ kể cả thao tác và sử dụng, mà lại dễ gây nên tổn thương cho gân bắp thịt, tăng thêm khả năng dính liền

Vì vậy vẻn vẹn cái này một tính bền dẻo + 1 đều đã hết sức lợi hại

Cái thứ hai cũng như thế, tính kháng lây nhiễm, ý trên mặt chữ, trực quan sảng khoái bá khí! Sau khi khâu xong, vẫn đề cần lo lắng nhất chính là lây nhiễm, mà tính kháng lây nhiễm này có thể giảm xác suất lây nhiễm xuống một chút, đây là một lựa chọn tốt.

Mà ban thưởng cuối cùng, tin tức về nhiệm vụ vòng cuối cùng

Trần Thương mong đợi nhìn Trịnh Quốc Đàm, thế nhưng... Nhìn hồi lâu cũng không thấy nhà dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu hắn.

Xảy ra chuyện gì?

Nhìn kỹ nhắc nhở, nói chuyện riêng với Trịnh Quốc Đàm?

Đây là điều kiện phát động nhiệm vụ sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương chuẩn bị đợi lát nữa thử một chút.

Hiện tại Trịnh Quốc Đàm mười phần vui vẻ, hắn vội vàng nói: "Tất cả mọi người chờ ở đại sảnh một lát, ta sẽ nói đầu bếp làm cơm, ăn cơm xong rồi hãy trở về, vất vả mọi người."

Sau khi ra ngoài chào hỏi đám người, Trịnh Quốc Đàm cúi đầu nhìn Từ Nhược Vận: "Bảo bối, ai da, không khóc, lão công hứa sẽ đòi cho ngươi một công đạo!"

Nhìn đám người tiếng cười cười nói nói đi tới, mấy người trong phòng không khỏi ngây ngẩn cả người

Đặc biệt là An Tĩnh

Nàng đều đã xong xoa nóng lòng bàn tay chuẩn bị ra trận, mà ngươi lại đi ra nói cái này?

Có phải là có chút quá phận không?

Nghĩ tới đây, An Tĩnh có chút khó có thể tin.

Khâu xong rồi? ? ?

Chuyện này sao có thể?

Đây tuyệt đối không có khả năng

Thế nhưng, nàng lại không dám tiến lên nhìn, nơi này cũng không phải nhà nàng, chính là nơi ở của ông trùm bất động sản Ông chủ Trịnh, hơn nữa bên trong cũng không phải một người bệnh bình thường, mà là diễn viên nổi tiếng Từ Nhược Vận, dù ngươi có tức giận cỡ nào cũng phải nhịn xuống.

Lúc đầu, An Tĩnh tưởng rằng đây là một cơ hội cho mình

Nếu như mình đạt được Ông chủ Trịnh thưởng thức, hoặc là để hắn cùng Từ Nhược Vận đều hài lòng, chính là một nhân tình rất lớn.

Thậm chí, ngay cả phòng phẫu thuật chỉnh hình Annie muốn tiếp tục phát triển lớn mạnh đều không là vấn đề

Đây đối với Phòng phẫu thuật chỉnh hình Annie mà nói là chuyện lớn, thế nhưng đối với Trịnh Quốc Đàm mà nói thì không tính là gì.

Đến lúc đó, lại mời Từ Nhược Vận làm người đại diện, đến lúc đó, Phòng phẫu thuật chỉnh hình Annie nói không chừng có thể vươn ra khỏi Tỉnh đông dương mở rộng ra cả nước.

Càng nghĩ, nàng càng cảm giác khó chịu, nhìn thấy Dương Thao đi ra, An Tĩnh vội đi tới.

"Dương tổng, đến cùng xảy ra chuyện gì?" An Tĩnh hỏi nhỏ.

Dương Thao mặt không đổi sắc, nói: "Người trẻ tuổi này chính là một nhân tài! Không, là thiên tài, ngươi không thấy hắn khâu, một kim một chỉ đều là nghệ thuật, chậc chậc, chữa trị thật là tốt, người bình thường tuyệt đối không làm được, tối thiểu ở AY thị này ta tìm không thấy người thứ hai!"

Dương Thao vốn là bác sĩ ở bệnh viện, nhưng sau đó thì giống như Trương Chí Tân, đi ra làm chỉnh hình, nhiều năm như vậy, ở trong AY thị này, cũng coi như có danh tiếng, bây giờ người ta là nghề chính nghề phụ hai nở hoa.

Sau khi An Tĩnh nghe được, có chút không tin

Bởi vì nàng đã thấy tận mắt vết thương của Từ Nhược Vận, đối với vết thương này cũng đã hỏi rất kỹ, muốn đơn thuần dựa vào khâu đạt tới một mức độ, cơ bản không quá thực tế, tối thiểu thời gian ngắn không tìm thấy người như vậy, toàn bộ AY thị cũng không thấy

Nghĩ tới đây, An Tĩnh khó có thể tin, ánh mắt tràn đầy hoài nghi cùng không cam lòng

Mà Dương Thao tự nhiên hiểu suy nghĩ của An Tĩnh, đừng nói An Tĩnh, Dương Thao cũng nhìn chằm chằm Ông chủ Trịnh, ở xã hội này, giao tình đơn giản chính là đạt được tình cảm giưa hai bên khi giao dịch.

Chỉ là "Hỗ trợ" lẫn nhau mà thôi, dù sao đều có toan tính, nếu không vì sao hấp tấp đến hỗ trợ cho thổ hào, không phải chỉ là vì hai chữ “Giao tình” hay sao?

Phải biết, người vuốt mông ngựa đều muốn cưỡi ngựa.

Hơn nữa, Dương Thao cùng An Tĩnh xem như nửa cái đồng hành đi, cái gọi là đồng hành là oan gia, ngươi chết ta sống.

Dương Thao lão luyện hơn An Tĩnh nhiều lắm, từ việc hắn có thể đi hỗ trợ cho Trần Thương người thì có thể nhìn ra, trung niên hói đầu này, xét về độ lượng cùng ý nghĩ đều không phải tiểu nha đầu này có thể so sánh.

Dương Thao cũng không để ý cho An Tĩnh xem ảnh chụp, thậm chí ẩn ẩn có loại suy nghĩ, chính là tốt nhất có thể để An Tĩnh đối đầu với Trần Thương.

Dù sao... AY thị lớn như vậy, Phòng phẫu thuật chỉnh hình Annie đều xong, ta phải làm thế nào?

Nếu như nói An Tĩnh tinh thông kỹ nghệ, như vậy Dương Thao chính là am hiểu thế đạo sâu sắc, hắn biết An Tĩnh là một người kiêu ngạo, vì vậy cố ý khen Trần Thương.

Bởi vì hắn càng khen Trần Thương, An Tĩnh tự nhiên càng không thích Trần Thương.

Chuyện sau này ai cũng không nói chắc được, nhưng tối thiểu Trần Thương sẽ không đi cùng An Tĩnh trên một con đường.

Quả nhiên, An Tĩnh nổi giận trong bụng, mặc dù tràn đầy khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì.

Thậm chí An Tĩnh cảm thấy mình ở đây đều dư thừa, đứng dậy nói với Trịnh Quốc Đàm: "Trịnh tổng, hôm nay không giúp đỡ được, thực sự xin lỗi, ta đi về trước, có chuyện gì ngươi gọi điện thoại cho ta, chỉ cần ngươi gọi ta sẽ lập tức đến."

Trịnh Quốc Đàm gật đầu cười cười: "Vất vả, đã giúp không ít việc, cái kia... Lão Thường ngươi đi đưa tiễn, sau này ta sẽ liên hệ."

Sau khi khách sáo một phen mới đưa An Tĩnh đi.

Những người khác thấy thế, cũng nhao nhao cáo biệt.

Trịnh Quốc Đàm gật đầu, để quản gia lần lượt chào hỏi, quản gia theo hắn hơn hai mươi năm, trong lòng rõ ràng bây giờ nên làm thế nào.

Kỳ thật Trần Thương cũng muốn đi, thế nhưng lại không thể đi, nhiệm vụ tiếp theo ở nơi đó, tự mình tốn nhiều sức lực như thế là vì điều gì?

Lúc này, Tần Tường cũng đi tới cười ha hả nói: "Lão Trịnh, ta cũng về đây."

Trịnh Quốc Đàm gật đầu đứng dậy đưa tiễn: "Để ta tiễn ngươi. Cái này, Bác sĩ Trần, ngươi ngồi đợi ta một lát, ta có chút chuyện vần trưng cầu ý kiến của ngươi."

Tần Tường lên tiếng chào hỏi Trần Thương: "Bác sĩ Trần đúng không? Ta tự giới thiệu mình một chút, ta gọi là Tần Tường, chủ nhiệm khoa da liễu ở bệnh viện Đông Đại, sau này có cơ hội ta mời ngươi đến giảng bài cho đơn vị chúng ta, giúp những tiểu bác sĩ của chúng ta hiểu được tinh túy của việc khâu làn da, hôm nay ta xem như thấy việc đời, không biết ngươi hiện giờ đang làm chức vụ gì, ở đâu?"

Trần Thương lập tức sững sờ

Bệnh viện Đông Đại? Không trùng hợp như vậy chứ... Hai bệnh viện chúng ta cách không đến một ngàn mét, không ngờ là chủ nhiệm khoa da liễu bệnh viện Đông Đại, thảo nào thủ pháp thành thạo như thế...

Thế nhưng, Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Hình như vừa rồi mình mới nói... Phê bình, không không không, phải gọi là chỉ điểm Tần Tường, ừm, mà lại là lấy thân phận lão tiền bối cộng thêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Nghĩ tới đây, Trần Thương chột dạ, hai bệnh viện cách cũng không xa, vạn nhất ngươi nói Tần Tường đến bệnh viện chúng ta tìm ta...

Trần Thương hít sâu một hơi, dồn khí đan điền.

"Công việc? A, hiện tại còn... chưa có công việc chính thức. Ta là một cộng tác làm tại khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện." Trần Thương cười cười xấu hổ, nói thật.

Tần Tường nghe xong, coi là Trần Thương vừa mới về nước, lập tức cười đón lấy: "Nha? Nhị viện đối đãi nhân tài như thế nào? Muốn đến chỗ chúng ta hay không?"

Trần Thương cười cười: "Ta suy nghĩ một chút."

Tần Tường nghe xong, mắt híp lại cười cười: "Cân nhắc kỹ lưỡng! Đúng, hai ta lưu lại phương thức liên lạc, hôm nào ta mời ngươi tới chỗ chúng ta giảng bài!"

Chương 46: Nhiệm Vụ Liên Hoàn Hoàn Thành

Sau khi Trần Thương cùng Trịnh Quốc Đàm đưa Tần Tường lên xe, ngay khi chuẩn bị quay người, bỗng nhiên nhìn thấy vừa rồi người đàn ông hói đầu vội vàng chạy tới.

Vừa chạy vừa thở dốc, sau khi tới, thở hồng hộc nói: "Ai nha, xem trí nhớ của ta này, thật sự là già rồi!"

"Cái này, Bác sĩ Trần đúng không? Ta là Dương Thao, đây là danh thiếp của ta, sau này chúng ta thường liên hệ a, đúng rồi, Bác sĩ Trần xưng hô như thế nào?"

Lần này Trần Thương đã bình tĩnh hơn, nhìn danh thiếp Dương Thao: Chủ nhiệm khoa da liễu bệnh viện nhân dân tỉnh, còn là viện trưởng bệnh viện chỉnh hình Thục Mỹ.

Trần Thương cười cười: "Ta tên là Trần Thương, Tỉnh Nhị Viện."

Dương Thao lập tức hưng phấn nói: "Ừm, được, vậy ta sẽ không quấy rầy Bác sĩ Trần, có thời gian nhất định ta sẽ đi Nhị viện, có gì cần cứ gọi điện thoại cho ta."

Nói xong, Dương Thao cười cười với Trịnh Quốc Đàm, sau khi hỏi phương thức liên lạc của Trần Thương lạc, chào hỏi một tiếng rồi rời đi.

Thấy mấy người đã rời đi hết, Trịnh Quốc Đàm nhìn Trần Thương, nói: "Hôm nay thật sự là vất vả Bác sĩ Trần, nếu không phải nhờ ngươi, hôm nay ta thật không dễ gì bàn giao!"

Bàn giao x 5, Trịnh tổng, nhà ngươi bàn giao nhiều vậy.

Trần Thương cười cười: "Khách khí, đủ khả năng."

Trịnh Quốc Đàm thở dài: "Ai... Mỗi nhà đều có chuyện khó của riêng mình!"

Trần Thương phát hiện, trên đầu Trịnh Quốc Đàm rốt cục xuất hiện dấu chấm hỏi

【Đinh! Trịnh Quốc Đàm có chút buồn bực, tâm sự cùng Trịnh Quốc Đàm có thể thu hoạch được nhiệm vụ của NPC cao cấp Trịnh Quốc Đàm.】

Trần Thương sững sờ, lập tức tiếp nhận.

Trần Thương cười cười: "Cả đời người, đi chính là đi tìm đường sống, phẩm chính là đắng cay ngọt bùi, có chuyện không như ý cũng là đương nhiên."

Trịnh Quốc Đàm lập tức mỉm cười: "Ngươi tuổi còn nhỏ ngược lại là nhìn rất thoáng!"

Trần Thương cũng cười theo: "Bệnh viện cấp cứu thấy nhiều sinh ly tử biệt, nhìn quen sướng vui giận buồn, bình bình đạm đạm là thật, oanh oanh liệt liệt cũng thật, thay đổi rất nhanh cũng thật, chỉ cần tranh thủ lúc còn sống sống sao cha thật thoải mái là được rồi, người sống, chắc chắn sẽ có các loại vấn đề?"

Trịnh Quốc Đàm bỗng nhiên quay người: "Tiểu Trần, ta còn phải có chuyện muốn mời ngươi giúp đỡ, cùng ta về nhà một chuyến."

Trần Thương sững sờ: "Cái này không phải chính là nhà của ngươi sao?"

Trịnh Quốc Đàm xấu hổ cười một tiếng: "Cái kia mới là nhà."

Hai người tạm biệt Từ Nhược Vận, sau khi giao phó quản gia xong, Trịnh Quốc Đàm tự mình lái xe, mang theo Trần Thương ra khỏi biệt thự, lái xe hơn nữa giờ, đi vào một khu biệt thự cao cấp.

Nơi này là khu biệt thự có giá cao nhất AY thị, hơn ba vạn một mét vuông.

Sau khi đẩy cửa tiến vào, một giọng nữ vang lên.

"Anh về rồi?"

Trần Thương nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên hết sức bình thường mặc tạp dề, cầm trong tay một mảnh khăn lau đứng ở đó, nhìn thấy Trịnh Quốc Đàm trở về, tranh thủ thời gian cầm dép lê.

Trịnh Quốc Đàm giới thiệu đến: "Đây là vợ ta, Trương Ái Hương, em à, đây là Bác sĩ Trần."

Người phụ nữ vội vàng cười cầm dép cho Trần Thương.

Trong phòng rất sạch sẽ, có thể nói là không nhuốm bụi trần, trong nhà bố trí không khoa trương, rất ấm áp, cho người ta cảm giác là một ngôi nhà.

Trần Thương vội vàng nói một tiếng: "Chào chị dâu."

Phụ nữ cười cười: "Vào đi, ta đi pha trà."

Trịnh Quốc Đàm cởi vét ra: "Em làm chút đồ ăn đi, hai ta còn không ăn cơm."

Phụ nữ cười gật đầu: "Được rồi!"

Hai người ngồi xuống, Trần Thương tò mò, vợ của Trịnh Quốc Đàm, Trương Ái Hương, là một người vô cùng... hiền lành, không hề giống người có thể làm ra những chuyện kia?

Hơn nữa, có một người vợ tốt như vậy, còn đi ra ngoài tìm minh tinh.

Trần Thương lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa, chuyện nhà của người khác, nên ít tham gia thì hơn! Không quan hệ gì với mình, mình là một bác sĩ.

Ngồi chỗ ấy uống trà, hai người nói chuyện phiếm, không nói chính sự, qua nửa giờ, ba cái món ăn được mang lên bàn, rất thơm.

Thật đơn giản ba món ăn thường ngày, hai người ngồi xuống ăn, mà lúc này, Trần Thương mới lưu ý đến, trên trán Trương Ái Hương có một vết sẹo dài.

Bình thường, Trương Ái Hương tóc cắt ngang trán có thể che khuất, thế nhưng vừa rồi đã để lộ ra.

Vết sẹo rất dài, vừa vặn xuyên qua trán, Trần Thương cũng bị giật nảy mình, quá dữ tợn.

Trương Ái Hương giống như phát hiện, xấu hổ, vội vàng quấy chọc tóc muốn che giấu.

Mà lúc này, Trịnh Quốc Đàm cười: "Vợ à, đừng sợ, đây là bác sĩ ta tìm đến trị bệnh cho ngươi."

Trần Thương sửng sốt, vội vàng chối từ: "Cái này, Trịnh tổng, ta thật là không giúp được, ta căn bản không biết phẫu thuật cái này..."

Hoàn toàn chính xác, vết sẹo đã lâu ngày như thế này cũng không cần phải khâu, mà là dính đến vấn đề toàn bộ mô da, hơn nữa còn có rất nhiều nhân tố khác như thần kinh trên khuôn mặt, chính mình... Chính mình còn kém rất xa

Trịnh Quốc Đàm chậm rãi nói: "Chuyện này là như vậy, ta tìm các bác sĩ từ nước Mỹ đến phẫu thuật, ngươi không cần lo lắng, việc ngươi cần làm chính là khâu làn da, thế nào? Thành công hay không ta đều không trách ngươi!"

"Phẫu thuật cũng không phải hiện tại, mà là nửa năm sau, đến lúc đó ta hi vọng ngươi có thể giúp giúp ta."

【Đinh! NPC cao cấp Trịnh Quốc Đàm tuyên bố nhiệm vụ, nửa năm sau tham gia phẫu thuật cho Trương Ái Hương, bất luận thành công hay không, chỉ cần tiếp nhận đều có thể nhận được ban thưởng: 1. Một tấm Thẻ đặc huấn; 2. Một bản Sách kỹ năng ngẫu nhiên; 3. Kinh nghiệm + 3000.】

Trần Thương sững sờ

Không nghĩ tới ban thưởng lại phong phú như thế?

Thẻ đặc huấn dùng để làm gì?

Trịnh Quốc Đàm thấy Trần Thương do dự, vội vàng khẩn cầu: "Bác sĩ Trần, nhờ ngươi, vợ ta... Ta thật hi vọng nàng một lần nữa láy lại lòng tự tin

của mình."

Trần Thương nhìn biểu lộ của Trịnh Quốc Đàm lúc này cùng ban đầu ở biệt thự cơ hồ là hai người.

Tại biệt thự, Trịnh Quốc Đàm là đau lòng cho Từ Nhược Vận, mà ở nhà, Trịnh Quốc Đàm là yêu Trương Ái Hương.

Trần Thương suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu: "Được rồi, đến lúc đó gọi điện thoại cho ta."

Trịnh Quốc Đàm lập tức vui trở lại: "Được, vậy làm phiền Bác sĩ Trần, hai vợ chồng chúng ta thật sự là quá cảm tạ ngươi."

【Đinh! Thu hoạch được Trịnh Quốc Đàm độ thiện cảm + 20! 】

Trần Thương sững sờ, thoáng cái thu hoạch được 20 điểm độ thiện cảm?

Trịnh Quốc Đàm thế nhưng là NPC cao cấp, độ thiện cảm vẫn rất trân quý.

Nói đến đây, Trịnh Quốc Đàm đứng dậy, khoảng một phút sau, tay trái lấy ra một hộp bánh Trung thu, tay phải nắm một xấp tiền, đưa tới: "Bác sĩ Trần, sáng hôm nay thật sự là vất vả ngươi, chút tiền này ngươi nhận đi."

Trần Thương nhìn thấy nhiều tiền như vậy, cũng trợn tròn mắt, một xấp này có bao nhiêu, ít nhất cũng mấy vạn?

Trần Thương không lên tiếng, sau khi ăn xong bữa cơm, Trần Thương cười cười, nói với Trương Ái Hương: "Chị dâu, cảm ơn đã khoản đãi, đồ ăn rất không tệ, buổi chiều ta còn phải đi làm, sẽ không quấy rầy."

Trương Ái Hương ôn nhu cười một tiếng, không nói nhiều.

Nói thật, tiền hơi nhiều, lần đầu tiên Trần Thương làm ra nhiều tiền như vậy, đối mặt với nhiều tiền như vậy, còn có chút không biết làm thế nào, cho dù là những chuyên gia từ kinh thành đến Tỉnh đông dương cũng chỉ một hai vạn a?

Nhiều lắm

Trần Thương không phải không biết giá thị trường, mà là... Lần đầu tiên đối mặt nhiều tiền như vậy, vẫn có chút... Phức tạp.

Thấy Trần Thương đứng dậy, Trịnh Quốc Đàm cũng đứng dậy theo, quả thực là đem hộp bánh Trung thu trong tay đưa cho Trần Thương: "Cầm."

Trần Thương lắc đầu: "Nhiều lắm!"

Trịnh Quốc Đàm nghiêm mặt: "Bác sĩ Trần, ngươi thấy buổi sáng đám người kia không? Bọn hắn so với ngươi muốn nhiều hơn nhiều! Ngay cả với trình độ của bọn hắn đều đáng cái giá này, chẳng lẽ ngươi không đáng giá?"

"Trình độ khâu này của ngươi, ít nhất cũng giá trị với số tiền này! Bác sĩ Trần, ta đây cũng vì đầu tư lâu dài, nếu ngươi không nhận, sau này khâu cho vợ ta, trong lòng ta đều cảm thấy áy náy!"

...

Chương 47: Biết Ngay Ta Không Phải Là Một Bình Hoa Mà

Tiền hơi nhiều, Trần Thương cầm trong tay cũng cảm giác hơi nặng.

Đời này lần đầu tiên "Phi kim" kết thúc như thế, hơn nữa món tiền đầu tiên lên đến mấy vạn

Chuyện này đối với tự mình, đều có chút không chân thực

Sống hơn hai mươi nồi bánh chưng, đại đa số khi vai trò nhân vật của hắn chỉ là một người bình thường, hắn chỉ là một người bình thường, sáng ngồi xe buýt đi làm, bữa sáng uống sữa đậu nành ăn bánh quẩy, lúc rảnh rỗi thì chỉ đi quán net chơi những trò chơi bình thường.

Không xe sang trọng biệt thự, không du thuyền mỹ nữ, càng không cái gì tiểu tam tiểu tứ.

Thế nhưng, khi hắn nhìn thấy tự mình một lần khâu lại thu được gần mấy vạn, cảm xúc đầu tiên là không chân thực

Quá hắn yêu giả.

Ta cũng có thể kiếm mấy vạn một ngày?

Đương nhiên, Trần Thương biết, đây chỉ là một lần phát tài, do mình trùng hợp gặp một thổ hào mà thôi.

Đại đa số thời gian đều là người bình thường.

Trải qua một đường suy nghĩ, Trần Thương cũng tiếp nhận một khoản tiền này.

Để túi tiền khô cạn của hắn lần nữa có một chút sức sống.

Nhưng... Hôm nay nhận lớn nhất cũng không phải tiền tài, mà là những ban thưởng kia

Nghĩ tới đây, Trần Thương còn có chút chờ mong.

Trở lại bệnh viện, đã hơn ba giờ.

Trần Thương vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên:

【Đinh! Đẳng cấp tăng lên đến lv 14, nhận được điểm kỹ năng + 1! 】

Thăng cấp?

Lại thêm một điểm kỹ năng, Trần Thương còn chưa nghĩ ra nên dùng điểm kỹ năng này như thế nào, hiện tại hắn tò mò nhất chính là hai ban thưởng, một là thẻ đặc huấn, một là sách kỹ năng.

【Thẻ đặc huấn: Sau khi sử dụng có thể nhận được một cơ hội nhận kỹ năng đặc huấn xác định, sẽ tăng lên trình độ nắm giữ kỹ năng này của ngươi, đề cao kỹ năng đến mức cao nhất, đồng thời nhận được rất nhiều kinh nghiệm của kỹ năng, hiệu quả cụ thể của đặc huấn, vẫn cần ngài cố gắng! 】

Trần Thương như có điều suy nghĩ nhìn giới thiệu thẻ đặc huấn, có chút không hiểu đến cùng là tình huống như thế nào, cụ thể đặc hiệu phải đợi đến sau khi sử dụng mới có thể sáng tỏ, nhưng trước mắt xem ra, thẻ đặc huấn này có thể gia tăng kinh nghiệm của kỹ năng nào đó.

Ban thưởng thứ hai là sách kỹ năng.

Ừm, Trần Thương hỏi thăm vật này, rất dễ hiểu, vừa nhìn đã biết, chỉ là không biết đến cùng đây là sách kỹ năng loại gì, nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát chọn kích hoạt

【Đinh! Kích hoạt thành công, nhận được sách kỹ năng: Kỹ thuật thẩm tách (cao cấp) 】

Trần Thương sững sờ

Cái gì?

Lão tổ Trần gia hiển linh?

Vận may không tệ, trực tiếp nhận được Kỹ thuật thẩm tách cao cấp.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy trong lòng đắc ý.

Nhiệm vụ liên hoàn ban thưởng quả nhiên phong phú, tùy tiện một sách kỹ năng cũng là kỹ năng cao cấp.

Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chọn học tập.

【Đinh! Học tập thành công! 】

【Kỹ thuật thẩm tách: Cao cấp, miêu tả kỹ năng: Nắm giữ kỹ thuật thẩm tách lâm sàng thường dùng, bao gồm: Thẩm tách máu, thẩm tách màng bụng, thẩm tách thực tràng. Đặc hiệu: Thẩm tách siêu lọc dịch. 】

(DG: Thẩm tách siêu lọc dịch bù trực tiếp từ dịch lọc: Online Hemodiafiltration (online-HDF) là phương pháp thay thế thận sử dụng màng lọc có tính thấm cao, kết hợp giữa khuếch tán và đối lưu để tăng cường loại bỏ các chất hòa tan có trọng lượng phân tử cao.)

Sau khi xem xong, hai mắt Trần Thương lập tức tỏa sáng.

Ta đã học xong ba kỹ thuật thẩm tách chính rồi?

Biết ngay ta không phải là một bình hoa mà

Hiện tại thẩm tách trên giường bệnh được dùng càng ngày càng rộng, hơn nữa cũng càng ngày càng được hoan nghênh, Tỉnh Nhị Viện cũng có phòng thẩm tách, nhưng với tư cách là kỹ thuật mới, mỗi phòng thẩm tách cũng không có nhiều bác sĩ, hơn nữa những thẩm tách này chủ yếu là từng phòng ban làm phụ trợ trị liệu lâm sàng, vì vậy cũng không được coi trọng, nhưng bất kể nói thế nào học được kỹ thuật này rất hữu dụng.

Nhưng, duy nhất có một điểm không hài lòng chính là... Hiệu quả đặc biệt này có vẻ như rất gân gà?

Thẩm tách siêu lọc dịch?

Muốn cái này làm gì?

Dịch thẩm tách đều là mua rồi dùng trực tiếp, còn cần tự mình điều chế sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương chỉ có chút cảm xúc, nhưng còn tốt, phải nói là bạch ngọc hơi hà.

Ừm

Còn có một bảo bối vô cùng quan trọng, chính là túi phúc

Đoạn thời gian trước, sau khi Trần Thương khâu cho Trương Đại Long đạt được một túi phúc, khí đó hắn không nỡ mở ra, hôm nay rốt cục không nhịn được nữa, hắn cảm thấy vận may của mình hôm nay không tệ, có thể thử một chút.

【Đinh! Túi phúc nhỏ, bên trong không giới hạn vật phẩm, bạn muốn mở túi phúc? 】

Trần Thương chắc chắn, nhất định phải tích

【Đinh! Chúc mừng ngài, mở ra túi phúc, nhận được một quyển trục nhiệm vụ! 】

Trần Thương sững sờ, quyển trục nhiệm vụ?

【Đinh! Căn cứ hoàn cảnh hiện tại, chủ động tạo ra một nhiệm vụ khiêu chiến! 】

Trần Thương sững sờ?

Có ý gì?

Đến chừng sáu giờ, khi Trần Thương chuẩn bị giao ban, bỗng nhiên một tin tức truyền tới

"Nhà máy hóa chất ở Thành Tây bị nổ, người bị thương quá nhiều, hiện tại trung tâm cấp cứu 120 bảo chúng ta chuẩn bị hỗ trợ!"

"Xe của trung tâm cấp cứu 120 cách bệnh viện của chúng ta khoảng 10 phút, nhiều người bệnh bị trầy da, chuẩn bị khâu cầm máu!"

...

Sau khi y tá truyền tới tin tức này, tất cả mọi người lập tức đứng người lên.

Cấp cứu, cấp cứu, chính là phải làm tốt công việc chẩn bệnh trị liệu khẩn cấp, việc chuẩn bị là quan trọng nhất.

Lúc này, Chủ nhiệm khoa cấp cứu Lý Bảo Sơn còn đang trong phòng phẫu thuật, mà khoa cấp cứu thì có hai Phó chủ nhiệm, một người là An Ngạn Quân, một người là nội khoa Trương Thù.

Lập tức, tất cả nhân viên bắt đầu chuẩn bị

Nguyên bản những người chuẩn bị giao ban đều lập tức vùi đầu vào công việc khẩn cấp chuẩn bị hồ sơ.

Lúc này, lại có một cuộc điện thoại gọi tới

"Tỉnh Nhị Viện chuẩn bị tốt giải độc, sau khi nhà máy hóa chất bị nổ, nguyên liệu hóa chất lan ra ngoài, dẫn tới công nhân bị trúng độc, nhưng là trúng độc gì thì còn chưa xác định rõ, nhưng có vài người bệnh đã xuất hiện các loại triệu chứng."

Từng tiếng điện thoại vang lên giống như bùa đòi mạng

Mỗi lần có thêm một cuộc điện thoại, đều mang ý nghĩa nguy hiểm hơn một chút.

Mà lúc này, Trần Thương phát hiện âm thanh nhắc nhở truyền đến:

【Đinh! Kích hoạt quyển trục nhiệm vụ, phát động nhiệm vụ khiêu chiến: Tạo ra nhiệm vụ cứu viện khẩn cấp! 】

【Đinh! Trong ba giờ, hoàn thành năm mươi lần nhiệm vụ khâu (khâu làn da, khâu gân bắp thịt, khâu mạch máu đều có thể), sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được ban thưởng: 1.3 điểm kỹ năng; 2.300 điểm kinh nghiệm; 3.500 nguyên nhân dân tệ, bạn có muốn bắt đầu không? 】

Chương 48: Hoạt Động Cứu Viện Khẩn Cấp

Trương Xu năm nay bốn mươi sáu tuổi, là một bác sĩ nội khoa tinh thông nghiệp vụ cấp cứu, am hiểu chẩn bệnh nội khoa, lý giải rất sâu đối với trúng độc lâm sàng, là trụ cột khoa cấp cứu.

Sau khi Trương Xu nghe được tin tức này, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng, trúng độc

Nhà máy hóa chất?

Trúng độc

Mù

Khi liên hệ ba từ này với nhau, cái này có nghĩa là chuyện lần này không đơn giản.

Ba loại trúng độc hóa chất thường thấy nhất chính là: Trúng độc Thủy ngân, trúng độc lưu hoá hydro và trúng độc mentanon

Cái này ba cái, một cái nặng hơn một cái.

Trong lúc nhất thời, nội khoa ngoại khoa khoa cấp cứu bận bịu thành một đoàn

Nội khoa thì chuẩn bị thuốc giải độc

Ngoại khoa thì chuẩn bị khâu cầm máu

Tất cả mọi người đều rất khẩn cấp.

Nhà máy hóa chất Thành Tây là nhà máy hóa chất lớn nhất AY thị, sau khi thành thị phát triển mới di chuyển ra ngoài thành, thế nhưng sau khi dọn ra ngoài, quy mô đã tăng lên gấp đôi, công nhân cộng thêm nhân viên nhà máy cũng hơn ngàn, đây là toàn bộ trung niên ở Tỉnh Đông Dương

Vụ nổ lần này, đến cùng có bao nhiêu người bị thương, trong lòng tất cả mọi người đều không chắc

Tất cả mọi người lo lắng bất an chuẩn bị người bệnh đến.

Không khí gấp gáp, hoàn cảnh kiềm chế, trong lòng tất cả mọi người đều lo lắng.

"Đến! Đến!"

"Cửa xe! Cẩn thận cửa xe!"

Còi xe cấp cứu 120 vang lên, tất cả bác sĩ y tá đều đứng dậy ra đón.

Trên xe đẩy xuống giường bệnh, phía trên nằm một người đàn ông, mà chung quanh có một số người vết thương đầy người, dùng giấy vệ sinh dán lên để cầm máu

Xe còn không dừng hẳn, chiếc xe thứ hai đã đến rồi

Lục tục ngo ngoe xuống rất nhiều người bệnh, đại đa số đều bị một chút ngoại thương.

Trương Xu nhìn thấy nằm người đàn ông ở trên giường, vội vàng nói: "Đưa đến phòng cấp cứu!"

Người đàn ông nằm ở trên giường được nội khoa mang đi, mà ngoại khoa thì được đưa tới một đống lớn người bệnh ngoại thương, cần băng bó, khâu, làm sạch vết thương.

Trên mặt những người này đều có vết máu, không biết là của người khác hay là của mình, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút vết thương

Kêu rên?

Không

Tất cả mọi người rất Tỉnh táo, thậm chí là yên tĩnh

Bởi vì, nói trắng ra, bọn hắn là người sống sót, là vạn hạnh trong bất hạnh.

Nhà máy hóa chất bị nổ là một chuyện rất nguy hiểm, hậu quả rất nghiêm trọng.

Lúc này, Lý Bảo Sơn vội vàng chạy vào khoa cấp cứu.

Nói với đám người: "Vụ nổ lần này rất nghiêm trọng, người bị thương rất nhiều, thượng cấp yêu cầu Tỉnh Nhị Viện chúng ta gánh chịu một phần nhiệm vụ cứu giúp khẩn cấp, mọi người nắm chặt thời gian, phía sau còn có người!"

"Tổ nội khoa, khẩn cấp bắt đầu tìm hiểu nguyên nhân trúng độc, tiến hành cấp cứu!"

"Tổ ngoại khoa, bác sĩ thực tập phụ trách làm sạch vết thương và khâu, tất cả bác sĩ chính trở lên lập tức tiến hành cứu giúp chẩn trị đối với người bệnh lần này!"

Công việc cấp cứu lần này đã không chỉ là nhiệm vụ của riêng khoa cấp cứu

Sau khi Bệnh viện nhận được thông báo của cấp trên, vội vàng lập một tổ dự án khẩn cấp, điều động tất cả nhân viên từ các phòng ban khác tiến hành công việc cấp cứu.

Toàn bộ bệnh viện đều tràn ngập một loại không khí nghiêm túc cùng kiềm nén.

Tất cả mọi người đều được phân công chính xác.

Trong phòng xử lý, Trần Thương đã hiểu tầm quan trọng của chuyện hôm nay, vừa rồi xem tin tức, tin tức nhà máy hóa chất Thành Tây bị nổ nháy mắt đã được đưa ra, rất nhiều công nhân và nhân viên ở đó bị thương, trước mắt còn có rất nhiều người bệnh ngay đang trên đường vận chuyển.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức kích hoạt quyển trục nhiệm vụ

【Đinh! Bắt đầu đếm ngược, khâu nhiệm vụ trước mắt còn thừa năm mươi, đếm ngược: 2 giờ 59 phút... 】

Trần Thương hít sâu một hơi, đối với người bệnh đều đâu vào đấy bắt đầu làm sạch vết thương, khâu.

Nhà máy hóa chất bị nổ gây ra ngoại thương cũng không phải là tổn thương hóa chất, mà là bị nổ làm va chạm gây nên vết thương, cũng giống như sau khi bom nổ, những mảnh sắt đâm vào thân thể làm tổn thương.

Tỉ như lúc này, người bệnh của Trần Thương chính là một ví dụ điển hình, cái mông của hắn bị một tấm sắt cho vạch ra một đường dài chừng 9 centimet, cũng may vết thương không phải rất sâu

Hiện tại cần chính là làm sạch vết thương rồi khâu lại.

Làm sạch vết thương cùng khâu làn da của Trần Thương đều là cao cấp, xử lý thuận buồm xuôi gió.

Một người có thể khâu được, thế nhưng tốc độ quá chậm

Y tá trưởng không ngừng thúc giục gấp rút, giống như người bị thương đã càng ngày càng nhiều.

Trần Thương không để ý tới chuyện khác, mau chóng trị liệu.

Đương nhiên, tốc độ cao cũng không có nghĩa là chất lượng thấp, Trần Thương không chỉ nhanh, mà còn chất lượng rất cao

Người bệnh đầu tiên bởi vì vết thương hơi lớn, Trần Thương phải tốn một chút công phu, nhưng cũng không đến mười phút, sau khi xong, Trần Thương đưa người này đi ra bên ngoài nghỉ ngơi.

Vừa mới đi ra ngoài, một người người bệnh đã được y tá đưa vào.

Lúc này, căn bản không dư người đến giúp đỡ Trần Thương, toàn bộ y tá dùng để xử lý đơn giản một vài người bị thương khẩn cấp.

Công việc khâu nhất định phải một người độc lập hoàn thành

Bệnh nhân thứ hai, Trần Thương hao tốn chỉ có thời gian năm phút

Lúc này, đại sảnh bên ngoài đã ngồi đầy người, trên thân mỗi người đều đầy bụi đất, quần áo quần bị phá rách, băng gạc đặt trên vết thương, máu tươi vẫn như cũ ại không ngừng chảy ra.

Điền Hương Lan sốt ruột gấp gáp chạy tới chạy lui ở bên ngoài

Trước mắt, đã mười mấy người bệnh cực kỳ nguy hiểm đã được đưa tới, mà người bệnh ngoại thương bình thường càng là bảy tám chục người

"Mọi người đừng có gấp, rất nhanh sẽ đến lượt mọi người, xin mọi người duy trì trật tự!" Điền Hương Lan lớn tiếng thu xếp.

Không được

Quá nhiều người, nhất định phải thỉnh cầu tiếp viện, nghĩ tới đây, Điền Hương Lan trực tiếp đi đến hộ lý bộ cầm điện thoại gọi cho ngoại khoa, thần ngoại, hung ngoại, bí ngoại... Mấy ngoại khoa đều bị gọi qua.

"Cấp cứu cần mấy bác sĩ khâu lại, người bệnh nhiều lắm, ta sợ thời gian dài người bệnh duy trì không được."

"Bác sĩ đều đã bị gọi đi, còn lại chỉ là thầy thuốc trực ban!" Y tá trưởng bên kia cũng bất đắc dĩ

Bởi vì nhà máy hóa chất bị nổ, người bệnh trọng thương cần phẫu thuật căn bản không phải một người có thể cứu chữa, cần chính là một đoàn đội, khoa chỉnh hình, thần ngoại, hung ngoại, tất cả mọi người đều bị điều đi.

Điền Hương Lan sững sờ: "Vậy thì..."

"Vậy thì... Phái thêm tới đây mấy y tá, hỗ trợ cho bác sĩ, như vậy sẽ gia tăng hiệu suất công việc."

Cúp điện thoại, Điền Hương Lan nôn nóng bất an đợi, thế nhưng còn phải duy trì tốt hiện trường có thứ tự trật tự, và tâm tình của mọi người.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên: "Mời người bệnh số 5 đến số 1 đổi thuốc."

Hai mắt Điền Hương Lan sáng lên: "Người bệnh Số năm, đi theo ta!"

Trần Thương sau khi đổi thuốc xong, điểm kích máy vi tính kêu tên, lập tức người bệnh kế tiếp đi vào, về phần bênh lịch, làm sao có thời gian quản

Ba phút sau

"Mời người bệnh số 6 đến số 1 phòng xử lý đổi thuốc."

Ba phút sau

Mời người bệnh số 7 đến phòng số một xử lý...

Lúc này, Vương Khiêm bên cạnh cũng đã khâu xong, bắt đầu kêu tên, thế nhưng, vừa mới kêu tên xong thì phòng số 1 của Trần Thương lại bắt đầu kêu tên

Điền Hương Lan đều bị chấn kinh, cái này... tốc độ của Trần Thương thực sự quá nhanh

Chương 49: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Khi Trần Thương đang khâu, một y tá trẻ tuổi đi đến.

"Chào Bác sĩ Trần, ta là phổ ngoại Lý Giai, tới làm hạ thủ giúp ngươi." Y tá tuổi không lớn lắm, cũng liền hai lăm hai sáu tuổi.

Trần Thương cũng không quay đầu lại, nhẹ gật đầu: "Được rồi, vất vả."

Ánh mắt không dời người bệnh.

Năm phút sau, Trần Thương băng bó hoàn tất, nói với Lý Giai: "Phiền phức gọi người bệnh kế tiếp giúp ta, cám ơn."

Lý Giai gật đầu, ấn kêu tên: "Còn cần ta làm gì?"

Trần Thương: "Ngươi liền phụ trách kêu tên, thuận tiện... Đem những rác rưởi này vứt đi."

Lý Giai nghe xong, không khỏi sửng sốt, nhưng vẫn nhẹ gật đầu: "Được rồi."

Vứt bỏ túi khâu đã chồng chất đầy một thùng rác, Lý Giai đứng dậy đi đổ rác rưởi vừa trở về, lại phát hiện Trần Thương đã khâu xong: "Gọi kế tiếp!"

Lý Giai hơi sững sờ, nhanh như vậy? ? ?

Sau đó đè xuống kêu tên.

Trần Thương cầm một túi khâu làm sạch vết thương mới, phát hiện trong túi khâu đã không nhiều lắm, nói với Lý Giai: "Đi nói y tá trưởng đưa tới năm mươi cái túi khâu làm sạch vết thương."

Lý Giai lập tức sửng sốt

"Bao nhiêu cái?"

Trần Thương: "Năm mươi cái!"

Lý Giai kinh ngạc, nhìn trong ngăn tủ còn có bảy tám cái túi khâu, liền vội vàng đứng lên vội vàng chạy ra ngoài.

"Y tá trưởng, Bác sĩ Trần phòng số 1 muốn túi khâu, năm mươi cái!"

Điền Hương Lan sững sờ đảo mắt bốn phía, nhìn ở đây nhiều người bệnh như vậy, không sai biệt lắm gần bảy tám chục người, gật đầu: "Đi theo ta đến nhà kho."

Không bao lâu, hai người đẩy xe vận tải, phía trên có hai hộp túi khâu.

Tổng cộng 90 cái, ba phòng xử lý, mỗi phòng ba mươi cái.

Sau khi Lý Giai đi vào, nói với Trần Thương: "Bác sĩ Trần, y tá trưởng cho mỗi phòng ba mươi cái."

Trần Thương ồ một tiếng: "Gọi kế tiếp."

Lý Giai gật đầu.

Mà lúc này đây, Lý Giai phát hiện, túi chỉ khâu có hai cái

Lập tức lộp bộp một tiếng, nàng đi ra ngoài cũng mới mười mấy phút? Đã dùng năm cái? Bác sĩ Trần này... Cũng quá nhanh đi?

Ấn kêu tên, Lý Giai thuần thục bưng lên thùng rác, đi đổ rác, trở về tiếp tục bấm kêu tên...

Trong đầu Trần Thương không ngừng quanh quẩn tin tức.

【Đinh! Khâu thành công, nhận được kinh nghiệm + 10, kinh nghiệm khâu + 10... 】

【Đinh! Khâu thành công, nhận được kinh nghiệm + 10, kinh nghiệm khâu + 10... 】

...

Đại khái qua chừng một giờ, Trần Thương quay người phát hiện, túi khâu đã không nhiều lắm

Trần Thương nói với Lý Giai: "Đi cùng y tá trưởng muốn túi khâu."

Lý Giai sững sờ, đang chuẩn bị nói không phải vừa cầm sao? Xoay người nhìn lại, lại phát hiện lúc đầu bày đầy một bàn túi khâu nhưng lúc này chỉ còn lẻ loi trơ trọi ba năm cái.

Lý Giai cảm giác con mắt của mình có phải là xảy ra vấn đề, nhưng... cô vội vàng đứng lên: "Nha! Tốt..."

Nhìn người bệnh trong đại sảnh càng ngày càng ít, Điền Hương Lan lo lắng cũng chậm lại xuống, nhìn thấy Lý Giai đi ra, hỏi: "Thế nào?"

Lý Giai: "Y tá trưởng, phòng số 1 đã túi khâu!"

Điền Hương Lan lập tức nhíu mày

"Trần Thương này, dùng như thế nào, nói cho hắn biết dùng ít một chút, người ta đều không dùng hết, hắn đã sử dụng hết rồi? Lãng phí! Quá lãng phí! Ta đi nói hắn một chút!"

Lý Giai vội vàng giải thích nói: "Không, y tá trưởng, Bác sĩ Trần một cái cũng không lãng phí, thật sự là sử dụng hết!"

Điền Hương Lan nhíu mày, bỗng nhiên nghe thấy: "Mời người bệnh số 69 đến số 1 phòng xử lý."

"Đi, đi lấy với ta!"

Đến nhà kho, mấy người phát hiện: "Chỉ có hơn hai mươi túi khâu!"

Điền Hương Lan nhíu mày, trên cơ bản túi khâu một tuần mới lấy từ phòng dụng cụ một lần, một lần lấy một tuần lượng, hôm nay đã dùng bao

nhiêu?

Lý Giai nhịn không được hỏi: "Nếu không đi phòng xử lý bên cạnh nhìn xem có dư thừa hay không?"

Điền Hương Lan: "Bác sĩ khác cũng muốn dùng."

Lý Giai do dự một chút, nói: "Ưu tiên cung cấp cho Bác sĩ Trần đi, hắn nhanh, khâu nhiều lắm!"

Điền Hương Lan suy nghĩ một lát: "Trước tiên sử dụng hết 20 cái này lại nói! Ta nhìn người cũng không nhiều, không đủ lại nói."

Ước chừng một giờ qua đi

Sau khi Trần Thương sử dụng hết tất cả túi khâu, bỗng nhiên vang lên nhắc nhở của hệ thống

【Đinh! Quyển trục nhiệm vụ hoàn thành! Khâu 50/ 50, nhận được ban thưởng: 1.3 điểm kỹ năng, 2.300 điểm kinh nghiệm, 3. Nhân dân tệ + 500.】

Trần Thương sững sờ, hoàn thành?

Quay người hỏi Lý Giai: "Tổng cộng khâu bao nhiêu người rồi?"

Lý Giai nhìn tin tức trong máy vi tính: "65 người."

Trần Thương: "Còn có bao nhiêu người?"

Lý Giai liếc nhìn máy tính: "Ba người."

Trần Thương ồ một tiếng, nói: "Ta đi nhà vệ sinh, vất vả ngươi, về sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Đứng lên, Trần Thương bỗng nhiên cảm giác đầu hơi choáng váng, mắt hoa lên, kém chút té ngã trên đất.

Khâu phải liên tục khom người, hiện tại đứng thẳng lưng lên cảm giác phần eo tê liệt, giống như không phải là của mình, rất khó chịu, hoạt động một phen thật vất vả mới khôi phục lại được.

Mà lúc này, bên ngoài đã không còn mấy người mắc bệnh.

Lúc này, Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm, đi nhà vệ sinh thả xả nước, cảm giác toàn thân sảng khoái rất nhiều.

Mà lúc này, Lý Bảo Sơn vừa vặn tới, nhìn thấy Trần Thương ở nơi đó lắc lư, nhịn không được mặt đen lại hỏi: "Làm xong rồi hả? Còn có thời gian ở đây lắc lư."

Trần Thương sững sờ, quay người nhìn thấy Lý Bảo Sơn: "Chủ nhiệm? A, chỗ của ta không có túi khâu, bệnh nhân cũng chỉ còn hai ba người, eo quá mỏi nên hoạt động thân thể một chút."

Lý Bảo Sơn trừng Trần Thương một: "Tần Duyệt người ta là một cô nương đều không chê mỏi, ngươi là một tiểu tử tuổi trẻ có thấy mất mặt

không!"

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng, không giải thích.

Điền Hương Lan nhìn thấy Lý Bảo Sơn tới, đi tới: "Chủ nhiệm, ngoại thương khâu trên cơ bản đã xong."

Lý Bảo Sơn sững sờ: "Nhanh như vậy? Mấy người khâu?"

Điền Hương Lan: "Ba người Trần Thương, Tần Duyệt, Vương Khiêm."

Lý Bảo Sơn nhịn không được đen Trần Thương: "Tiểu Trần ngươi phải học Tần Duyệt người ta, cô nương nhà người ta nghiêm túc như vậy, cấp cứu chúng ta ngươi phải chăm sóc nữ đồng nghiệp một chút."

Điền Hương Lan nghe đến đó, giữ gìn Trần Thương nói: "Chủ nhiệm, ngươi coi như trách oan tiểu Trần, tiểu Trần người ta một người khâu 65 người bệnh, tổng cộng mới 103 người, một mình tiểu Trần khâu còn nhiều hơn hai người Vương Khiêm cùng Tần Duyệt cộng lại!"

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe được, trừng to mắt, tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tưởng tượng nổi, nhưng... Lãnh đạo chính là lãnh đạo, năng lực ứng biến cực mạnh! Ánh mắt biến đổi: "Nhanh? Nhanh thì tốt? Công việc y phải yêu cầu nhanh nha? Nhanh cũng phải cẩn thận!"

Lý Giai đứng bên cạnh muốn bênh vực Trần Thương... Đau lòng giữ gìn Trần Thương: "Chủ nhiệm, ngươi trách oan bác sĩ Trần, Bác sĩ Trần khâu khá tốt, ta... Ta tận mắt."

Lý Bảo Sơn lập tức chán nản.

Điền Hương Lan hỏi: "Tại sao chủ nhiệm ngươi cũng tới?"

Lý Bảo Sơn nói: "Ta đi nội khoa cấp cứu bên kia xem, nghe nói mười người bệnh trúng độc, hoặc nhẹ hoặc nặng, cần liên hệ với phòng thẩm tách, nghiêm trọng phải làm thẩm tách!"

Trần Thương nghe xong, lập tức hai mắt sáng lên: "Chủ nhiệm, ta đi theo ngươi, nhìn xem có thể giúp một tay hay không."

Lý Bảo Sơn gật đầu, ánh mắt nhìn Trần Thương cũng nhu hòa mấy phần.

【Đinh! NPC cao cấp Lý Bảo Sơn độ thiện cảm + 3. 】

Chương 50: Ta Biết Thẩm Tách Màng Bụng

Lúc này, trong phòng cấp cứu, trên tám giường đã nằm đầy người bệnh

Từng người bệnh nằm ở trên giường không ngừng rên rỉ

"Bác sĩ cứu mạng!"

"Bác sĩ... Ta thật là khó chịu, đầu ta đau quá!"

"Ta ở đây... Mau cứu ta, ta muốn chết rồi, vì sao ta không nhìn thấy gì hết!"

Vừa mới tiến vào phòng cấp cứu, lập tức từng tiếng kêu rên truyền đến, thanh âm trầm thấp bất lực.

Trương Xu nhìn thấy Lý Bảo Sơn tiến đến, vội vàng nghênh đón: "Chủ nhiệm, ngài đã tới!"

Lý Bảo Sơn sốt ruột hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Trương Xu nghiêm túc nói: "Tình huống... Không lạc quan!"

"Trải qua kiểm tra cặn kẽ, những người bệnh trúng độc này bị lan vào tim quá nhanh, thậm chí kèm viêm cơ tim nặng nhẹ khác nhau, đoạn S-T bất thường, có người nghiêm trọng thì suy kiệt chức năng thận, trong đó ba người bệnh kèm thêm phù nề bạch huyết, kèm thêm phù nề võng mạc, kèm thêm tổn thương giác mạc! Hơn nữa có người nghiêm trọng hơn thì bị trúng độc axit!"

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe xong, tim lạnh một nửa, đủ loại dấu hiệu đều tại hướng tới một đáp án

Lý Bảo Sơn: "Trúng độc Mentanon?"

Trương Xu gật đầu: "Ừm! trúng độc Mentanon, hơn nữa có mấy người trong đó còn trúng độc nặng!"

Lý Bảo Sơn quay người bắt đầu kiểm tra người bệnh: "Đem xét nghiệm đơn cho ta."

Bác sĩ bên cạnh đưa bệnh lịch tới, Lý Bảo Sơn càng xem càng lo lắng

Ước chừng qua khoảng mười phút, Lý Bảo Sơn lần lượt kiểm tra từng người bệnh một lần, nói: "Rửa ruột chưa? Sau đó dùng những thuốc kia?"

Trương Xu gật đầu: "Tất cả mọi người đã được rửa sạch! Dùng chính là 1% cacbon-axit hydro Natri, sau khi tẩy xong, dùng 4% cacbon-axit hydro Natri 250ml theo phương pháp truyền tĩnh mạch chống trúng độc axit, lấy 20% Mannitol 250ml thêm Dexamethasone cộng thêm 10mg phương pháp truyền tĩnh mạch chống não phù thũng."

"Nhưng... Trong đó, tình huống sáu người bệnh tương đối nguy hiểm, khả năng cần thẩm tách, phòng thẩm tách huyết dịch trong hiện tại cũng đã đưa đi, thế nhưng giờ ta lo lắng nhất chính là giường số 3 cùng giường số 7, hiện tại bọn hắn đã lâm vào hôn mê tạm thời."

Lý Bảo Sơn: "Ta hỏi một bệnh viện khác xem có bác sĩ thẩm tách nào rảnh hay không!"

Nói xong, Lý Bảo Sơn cầm điện thoại lên bắt đầu liên hệ: "Lão Trần, ta là Lý Bảo Sơn, thẩm tách bệnh viện các ngươi có rảnh hay không? Không hả? ! Được rồi, được rồi..."

Gọi bốn năm cuộc điện thoại, thế nhưng mấy bệnh viện có thể làm thẩm tách đều không rảnh

Làm sao bây giờ?

Lý Bảo Sơn có chút nóng nảy, bỗng nhiên hắn nhớ tới đến một chuyện.

"Không phải bệnh viện vừa mới mua mấy dụng cụ thẩm tách màng bụng sao?"

Hắn nghĩ tới chuyện này, trực tiếp cầm điện thoại lên bấm gọi cho viện trưởng Hách: " viện trưởng Hách, ta là Lý Bảo Sơn, hiện tại dụng cụ thẩm tách màng bụng của bệnh viện chúng ta có thể sử dụng không? Hiện tại người bệnh trúng độc quá nghiêm trọng, nhất định phải làm thẩm tách, nhưng bây giờ thẩm tách máu đã đầy người, người bệnh trì hoãn không nổi!"

Hách Húc Lượng thở dài: "Đúng là dụng cụ Thẩm tách màng bụng là có, hơn nữa cũng có thể dùng, thử qua, thế nhưng còn không chính thức sử dụng, hơn nữa mấy bác sĩ kia cũng đưa ra ngoài huấn luyện."

Lý Bảo Sơn nghe đến đó, che lấy điện thoại nhìn Trương Xu, hỏi: "Ngươi biết làm thẩm tách màng bụng không?"

Trương Xu đỏ mặt, lắc đầu: "Chỉ gặp qua người khác làm, nhưng chưa tự tay làm bao giờ."

Thanh âm Hách Húc Lượng vang lên: "Bảo Sơn, ngươi đừng vội, nếu không ngươi hỏi bệnh viện khác một chút xem có dư người hay không, phái tới hai người."

Lý Bảo Sơn nói: "Ta vừa gọi điện thoại hỏi các bệnh viện khác, hiện tại bọn hắn đều đang bận rộn, lần này người trúng độc hơi nhiều."

"Nếu không như vậy đi! Viện trưởng Hách, để ta thử xem, mặc dù ta không học qua chuyên môn, nhưng cũng đã gặp không ít, nếu không thì ta đi nhìn thử một chút có thể làm hay không?"

Hách Húc Lượng nghe xong lời này, lập tức giật nảy mình: "Bảo Sơn ngươi đừng hồ đồ! Thẩm tách không phải nói đùa đâu? Phải làm cho người nhà ký tên đây! Xảy ra vấn đề người nào chịu trách nhiệm!"

Trong lúc nhất thời, căn phòng rơi vào trong trầm mặc

Tất cả mọi người vô cùng xoắn xuýt

Lý Bảo Sơn càng cảm giác một loại cảm giác bất lực xông lên đầu

Cái gì là sách đến lúc dùng mới thấy ít?

Khi học y loại cảm giác này rõ ràng nhất

Khi gặp một bệnh nhân ở trước mặt mình, ngươi lại phát hiện trình độ của mình không đủ, không cách nào là chưa trị cho người bệnh, loại cảm giác bất lực, cùng cảm giác thất bại này là không gì sánh kịp.

Vì vậy, học sinh y học tập cũng không phải là đại học cùng nghiên cứu sinh thậm chí là tiến sĩ, mà là học trong lúc lâm sàn

Trần Thương mặc dù không học qua nghiên cứu sinh, nhưng năng lực lâm sàng của hắn một điểm cũng không kém những nghiên cứu sinh kia

Dù sao, lâm sàng mới là thầy giáo tốt nhất

Làm sao bây giờ?

Một bên học sinh đều sắp gấp khóc.

Thật vất vả tìm được dụng cụ thẩm tách màng bụng, kết quả không ai biết dùng

Lý Bảo Sơn nắm chặt điện thoại trên tay nổi gân xanh, lông mày nhíu lại, làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ

Hách Húc Lượng thấy Lý Bảo Sơn trầm mặc, nhịn không được nói: "Bảo Sơn, ta thật không phải là không cho ngươi dùng, mà là ta cân nhắc cho các ngươi, ngươi là bác sĩ, hiểu những đạo lý này hơn ta, ta không phải không cho ngươi dùng, bộ như vậy, nếu ngươi có thể tìm tới người biết thẩm tách màng bụng, trách nhiệm này ta gánh cho ngươi!"

Lý Bảo Sơn trầm mặc không nói

Đi chỗ nào tìm người biết thẩm tách màng bụng?

Kỹ thuật thẩm tách màng bụng vốn chính là thập kỷ 90 mới phát triển, trên thế giới thập kỷ 90 cũng mới tiếp nhận loại kỹ thuật này

Thời gian truyền vào trong nước cũng không lâu, rất nhiều bệnh viện vẫn chưa phổ cập kỹ thuật thẩm tách màng bụng

Thẩm tách màng bụng bình thường là nội khoa thận dùng trong trị liệu nhiễm trùng, tiểu đường, suy thận.

Nhưng thẩm tách màng bụng giống như có thể dùng để trị liệu trúng độc mentanon nặng, thông qua thẩm tách có hiệu quả rất trực quan

Hơn nữa, thẩm tách màng bụng cùng thẩm tách máu còn có một khác nhau rất lớn

Đó chính là tính nguy hiểm của thẩm tách màng bụng lớn một chút

Thẩm tách màng bụng rất dễ lây nhiễm, gây nên viêm màng bụng, người bệnh trong quá trình trị liệu thẩm tách màng bụng bởi vì tiếp xúc nhiễm bẩn, rất dễ dàng gây nên chứng viêm dạ dày đường ruột, cùng các nguyên nhân khác là nguyên nhân gây nên bệnh xâm nhập ổ bụng đưa tới ổ bụng quá mót nhiễm viêm.

Vì vậy, cái này không giống với tiêm truyền dịch

Ngươi biết chính là biết

Không biết chính là không biết

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nói: "Chủ nhiệm, ta biết thẩm tách màng bụng!"

Giọng nói của Trần Thương không lớn, thế nhưng lại như sấm sét đánh xuyên qua phòng cấp cứu yên tĩnh

Lý Bảo Sơn quay người, trong mắt tràn đầy vội vàng, giống như thấy được cứu tinh

"Ngươi nói cái gì?"

Trần Thương chậm rãi nói: "Ta nói ta biết thẩm tách màng bụng."

Mắt sáng Lý Bảo Sơn như đuốc: "Ngươi xác định?"

Trần Thương: "Ta xác định!"

Lý Bảo Sơn quay người cầm điện thoại lên, nói với Hách Húc Lượng: "Viện trưởng Hách, ta tìm được người biết thẩm tách màng bụng!"

Hách Húc Lượng nghe xong: "Chờ ta! Ta xuống lầu, ta mang các ngươi đi phòng thẩm tách."

Cúp điện thoại, tất cả mọi người nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi

Bởi vì Trần Thương chỉ là một tiểu bác sĩ bình thường không đáng chú ý, cộng tác viên, tại bệnh viện lớn như Tỉnh Nhị Viện, căn bản chịu không gây được bất kỳ sóng gió cùng sức hấp dẫn gì.

Trương Xu có chút bất an, nàng nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, đây không phải là lúc nói đùa, ngươi có mấy phần chắc chắn?"

Trần Thương: "Trăm phần trăm!"

Lý Bảo Sơn: "Tốt!"

Chương 51: Thách Thức Tài Năng (Phần Một)

Nhiệm vụ cứu giúp lần này rất quan trọng, bất kỳ một người nào làm trong lĩnh vực y tế đều phải dùng tới mười hai phần tinh thần của mình

Đương nhiên, không thể tránh khỏi có một vài lãnh đạo vì một vài nguyên nhân đặc biệt tránh đi.

Bởi vì bệnh viện dù sao cũng một cơ cấu phức tạp, rất nhiều người phụ trách công việc hành chính không nhúng tay vào việc chữa bệnh.

Mà Hách Húc Lượng mặc dù là phó viện trưởng phân công quản lý, giống như là người đứng đầu, có thể nói là không một chuyện gì là không liên quan tới hắn, cơ hồ không giờ khắc nào không liên hệ thông báo với các ngành tương quan, như thế nào mới có thể khai triển công việc cấp cứu có thứ tự.

Mấy phút sau, Hách Húc Lượng xông vào phòng cấp cứu, nhìn thấy Lý Bảo Sơn hỏi: "Bảo Sơn, tìm được người rồi hả? Ở đâu?"

Lý Bảo Sơn chỉ Trần Thương: "Đây là bác sĩ khoa chúng ta, Trần Thương, hắn sẽ sử dụng dụng cụ thẩm tách màng bụng."

Lập tức con mắt Hách Húc Lượng co rụt lại, nhìn thoáng qua Trần Thương, tiếp theo quay người nhìn chằm chằm Lý Bảo Sơn: "Ngươi xác định?"

Lý Bảo Sơn nhìn thoáng qua Trần Thương, hắn hỏi thăm Trần Thương này, bởi vì lúc ấy chính là hắn thuê Trần Thương vào, đối với phẩm hạnh của Trần Thương cũng rất tán đồng, người này rất trung thực, công việc hơn hai năm qua, chưa xảy ra sai lầm, xưa nay đều không dùng mánh lới trộm gian, làm người rất điệu thấp.

Lần này lại do chính miệng hắn nói! Lý Bảo Sơn lập tức tin tưởng.

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu: "Ừm, ta xác định."

Hách Húc Lượng quay người nhìn chằm chằm Trần Thương: "Ngươi học ở chỗ nào?"

Trần Thương ăn ngay nói thật: "Lúc ấy, lúc ta lên học đại học Đông y, thực tập đi Lục viện ở Hải thị, ở nơi đó ta đã ở tại phòng thẩm tách màng bụng hơn ba tháng, lúc đó mỗi ngày ta đều làm phúc mạc, lúc ấy học được."

Đây đều lời nói thật, nhưng... Ngây người ba tháng cũng chỉ được làm một vài thao tác cơ bản.

Hách Húc Lượng vẫn có chút không yên lòng, căn dặn một phen: "Người trẻ tuổi, mạng người quan trọng, không được nửa điểm qua loa, ngươi hiểu không?"

Trần Thương: "Ta hiểu!"

Hách Húc Lượng lập tức đánh nhịp: "Đi, phòng phúc mạc!"

Kỹ thuật thẩm tách Màng bụng kỳ thật nói khó không khó, nói dễ không dễ, nếu ngươi là người đã tiếp xúc qua thì thật không khó, nhưng nếu ngươi là người chưa từng tiếp xúc qua mà nói, mạo muội ra tay chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Học tập cái này cũng không tốn nhiều thời gian, vì vậy Hách Húc Lượng cùng Lý Bảo Sơn đều tin.

Hơn nữa lúc này, không phải là lúc ngươi lề mề chậm chạp.

Một đoàn người đẩy người bệnh trúng độc đi thẳng đến phòng phúc mạc, nơi này là bệnh viện mới mở, vẫn chưa có người.

Lúc này, Hách Húc Lượng vẫn còn có chút lo lắng, vạn nhất xảy ra vấn đề làm sao bây giờ?

Bỗng nhiên hắn nhớ tới bạn học cũ của mình, lập gọi một điện thoại đi.

"Lão Dương, ta là Hách Húc Lượng, ta có vấn đề phải nhờ ngươi hỗ trợ giữ cửa!"

Đối phương trực tiếp hỏi: "Chuyện gì?"

"Bệnh viện chúng ta có vài người bệnh cần làm phúc mạc, nhưng bây giờ không có ai biết, khoa cấp cứu có một tiểu bác sĩ nói biết, ta vẫn không yên lòng, kế hoạch của ta là mở video hội nghị để chuyên gia bệnh viện phúc mạc các ngươi kiểm định một chút, thế nào?"

Lão Dương nghe xong đột nhiên hỏi: "Là người bệnh trúng độc do nhà máy hóa chất bị nổ?"

Hách Húc Lượng gật đầu: "Đúng vậy, không đợi được nữa!"

Lão Dương gật đầu: "Chuẩn bị video hội nghị, mấy phút sau liên hệ."

Hách Húc Lượng cúp điện thoại, lập tức hai mắt sáng lên

Lần này có thể an tâm, có chuyên gia chỉ đạo từ xa, bản thân Trần Thương sẽ là một điểm thứ yếu, nên vấn đề không lớn?

Nói tới đây, Hách Húc Lượng trực tiếp cầm điện thoại lên nói với khoa bảo an: "Các ngươi đi lên lầu sáu, khiêng TV chuyên dùng cho hội nghị từ xa xuống đây, đưa đến phòng phúc mạc!"

Mười mấy phút sau, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng

TV dùng cho video hội nghị từ xa rất lớn, dài hơn hai mét, trên cơ bản là một so một màn hình phẳng, thông qua camera, có thể thấy rất rõ ràng

thao tác của đối phương lên phúc mạc.

Video hội nghị từ xa xuất hiện chủ yếu chính là vì để thuận tiện các bệnh viện khác nhau thảo luận hội chẩn bệnh lịch và phẫu thuật.

Màn hình kết nối thành công

Đối mặt, trên TV xuất hiện hình ảnh bên kia, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi cùng một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi.

Hách Húc Lượng lên tiếng chào: "Dương viện trưởng, vất vả! Làm phiền các ngươi."

Người đàn ông cười ha hả: "Không quan trọng, vị này là Phó chủ nhiệm phòng phúc mạc của bệnh viện chúng ta, Từ Ái Bình, để nàng chỉ đạo các ngươi là được rồi."

Hách Húc Lượng quay người nói với Trần Thương: "Có thể bắt đầu chưa?"

Trần Thương gật đầu

Phúc mạc bắt đầu

Thẩm tách màng bụng là một loại phương thức thẩm tách lợi dụng màng bụng của chính cơ thể để làm màng thẩm tách.

Thông qua màng bụng rót vào ổ bụng dịch thẩm tách đồng thời tiến hành thẩm tách hòa tan thành phần huyết tương có trong mao mạch mạch máu, thanh trừ dịch thể ứ đọng bên trong cơ thể người bệnh, đồng thời thông qua dịch thẩm tách bổ sung vật chất cần thiết cho cơ thể.

Lúc này, người bệnh đã suy thận, nhất định phải có một loại thận thay thế, mà thông qua không ngừng đổi mới dịch phúc mạc, đạt tới mục đích thay thế thận hoặc ủng hộ trị liệu.

Trong khi trị liệu thẩm tách màng bụng, ống dẫn thông qua màng bụng rót dịch thẩm tách vào ổ bụng. Màng bụng trong ổ bụng vừa là nơi chứa các mao mạch mạch máu mà ở trong có chứa đồ bỏ đi, vừa là màng dịch thẩm tách, đồ bỏ đi cùng dư thừa trong máu xuyên thấu qua màng bụng tiến vào trong dịch phúc mạc.

Sau một thời gian ngắn, đem đồ bỏ đi đồng thời dịch thẩm tách màng bụng cũng từ trong ổ bụng đi ra, lại rót vào dịch thẩm tách màng bụng mới, cứ như vậy không ngừng tuần hoàn.

Cách sử dụng dụng cụ Thẩm tách màng bụng cũng không khó, chủ yếu là bước đầu tiên, đặt ống thông

Đặt ống thông là một khâu quan trọng nhất trong thẩm tách màng bụng, mà lại là một khâu mấu chốt nhất

Trực tiếp liên quan đến xác suất thành công của thẩm tách màng bụng, hơn nữa, một người có kỹ thuật đặt ống thông ưu tú có thể giảm xuống rất nhiều phản ứng không tốt của kỹ thuật thẩm tách màng bụng.

Đặt ống thông ở màng bụng thường có hai phương pháp, một là đặt ống thông ở ổ bụng để nội soi, một là đặt ống thông để phẫu thuật.

Mà bây giờ trước mặt Trần Thương chỉ có một lựa chọn, đó chính là đặt ống thông để phẫu thuật.

Không phải bởi vì hắn không biết đặt ống thông nội soi, mà là bởi vì lúc này ở đây không có nội soi

Đang như Hách Húc Lượng nói, bởi vì nơi này còn chưa hoàn toàn triển khai, cho nên các thiết bị nội soi đều trong phòng phẫu thuật, còn chưa phân phối đến nơi này

Phẫu thuật đặt ống thông kỳ thật cũng một phẫu thuật ngoại khoa cỡ nhỏ.

Đầu bên kia Video, Từ Ái Bình giống như nhìn ra Trần Thương muốn sử dụng đặt ống thông ngoại khoa, nói: "Loại phẫu thuật truyền thống đặt ống thông này, yêu cầu người phẫu thuật phải cực kỳ vững chắc kiến thức cơ bản phẫu thuật ngoại khoa! Hơn nữa... Còn phải thành thạo kỹ thuật đặt ống thông! Nhất định không thể có bất kỳ sai lầm nào!"

"Bởi vì trong lúc đặt ống thông nếu có bất kỳ sai lầm nào, đều sẽ ảnh hưởng đến khôi phục của người bệnh, thậm chí sẽ xảy ra phản ứng rất nghiêm trọng, tỉ như... Viêm màng bụng..."

Trần Thương ngoảnh mặt làm ngơ

Mở ra gói dụng cụ đặt ống thông, chuẩn bị kỹ càng dụng cụ phẫu thuật, bắt đầu thao tác

Phòng phúc mạc đặt ống thông kỳ thật không khác phòng phẫu thuật là mấy, những dụng cụ nên có đều có

Vết cắt

Trần Thương lựa chọn cắt bên cạnh trái khoảng 3 centimet.

Chuẩn bị tốt tiêu ký cần trừ độc phạm vi lớn

Phạm vi phúc mạc dính đến quá lớn, trên cơ bản từ bộ ngực xuống đến háng đều cần phải trừ độc, hai bên thì kéo dài đến tận hai nách.

Gây tê

Gây tê cục bộ

Bởi vì không có ai, vì vậy tất cả công việc cần một mình Trần Thương hoàn thành

Thận trọng mở làn da ra, sau đó tách rời lớp mỡ dưới da

Lúc này, Trần Thương ngừng thở, nhấc lên từng lớp từng lớp.

Lúc này, toàn bộ cơ bắp phần bụng lộ ra

Sau đó, Trần Thương hít sâu một hơi, nhấc lên màng bụng, lúc này, trong màn hình, Từ Ái Bình ngừng thở.

Không dám quấy rầy

Bởi vì lúc này nhất định phải chú ý, nhất định nhất định không thể ngộ thương đại võng mô và ruột.

Một khi ngộ thương, rất dễ gây lây nhiễm

Phúc mạc quan trọng nhất chính là nắm chắc chi tiết, hiện tại Từ Ái Bình hơn bốn mươi tuổi nên sử dụng trên cơ bản đều là nội soi đặt ống thông, bởi vì tính nguy hiểm rất nhỏ, mà phẫu thuật đặt ống thông đòi hỏi trình độ của bác sĩ ngoại khoa quá cao, hơn nữa lại dễ lây nhiễm, miệng vết thương lớn, bất lợi cho khôi phục.

Nhưng

Không thể phủ nhận chính là, một người bác sĩ ngoại khoa ưu tú, sẽ thích phẫu thuật đặt ống thông hơn, bởi vì chính xác

Có ý gì?

Nếu như tiến hành chấm điểm cho nội soi cùng phẫu thuật bình thường, phẫu thuật đặt ống thông có mức cao nhất là 100 điểm, mà nội soi đặt ống thông có mức cao nhất chỉ có 70 điểm, phẫu thuật bình thường đều hoàn mỹ, mà nội soi trên cơ bản là lấy vừa đủ làm cơ sở

Chương 52: Thách Thức Tài Năng (Phần Hai)

Tất cả mọi người trong phòng phúc mạc đều thay đổi áo phẫu thuật, đứng ở đó, nhưng không biết làm gì, có chút xấu hổ

Đặc biệt là lão đồng chí Lý Bảo Sơn

Thân là danh y, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải, đây là một chuyện lúng túng cỡ nào chứ.

Nhưng nhìn Trần Thương giống như bận không qua nổi, dù sao Lý Bảo Sơn cũng đã đổi quần áo, dứt khoát đi qua nói: "Ta giúp ngươi?"

Trần Thương gật đầu: "Cảm ơn chủ nhiệm, giúp ta giữ cái kìm."

Lý Bảo Sơn gật đầu.

Viện trưởng Hách cũng xuất thân từ bác sĩ ngoại khoa, chỉ là sau khi làm hành chính, một thân võ nghệ đã ném đi một nửa

Nhưng vẫn nói: "Ta chuẩn bị dụng cụ cho các ngươi!"

Trần Thương gật đầu: "Phiền phức Viện trưởng Hách."

Hách Húc Lượng cười một: "Không phiền phức, không phiền phức..."

Cứ như vậy, Trần Thương được hai người quyền lực nhất tại Tỉnh Nhị Viện hỗ trợ bắt đầu phẫu thuật, Danh y tỉnh Lý Bảo Sơn ngoéo tay, phó viện trưởng Hách Húc Lượng đưa dụng cụ

Nhưng, Trần Thương không bành trướng, hắn biết, riêng lần này cũng đủ để hắn chém gió ba năm.

Lúc này, Lý Bảo Sơn đã không còn gấp gáp như vừa rồi, phẫu thuật ngoại khoa, biến hóa bao nhiêu cũng không khác về bản chất, lão Lý đối với phẫu thuật kết cấu cơ thể người còn quen thuộc hơn cả mặt của mình.

Mặc dù không biết đặt ống thông phúc mạc, nhưng đó là bởi vì hắn không được học.

Lại nói, chưa ăn thịt heo nhưng chẳng lẽ không thấy heo chạy sao?

Sau lần này, Lý Bảo Sơn quyết định phải để mỗi người của mỗi phòng ban học kỹ thuật thẩm tách màng bụng

Trần Thương thận trọng nói: "Kéo gần lại, ta chuẩn bị cắt."

Lý Bảo Sơn rất ngoan ngoãn.

Trần Thương cẩn thận tỉ mỉ tập trung tinh thần, bởi vì vết cắt phải rất nhỏ, nếu không sẽ thấm nước.

Trần Thương hỏi: "Nhấc màng bụng lên, cùng nhau nâng, ta đếm 1.2. 3!"

"Tuyệt đối đừng kẹp chặt đại võng mô, còn có ruột, đừng đụng đến!"

Lý Bảo Sơn nghiêm túc gật đầu, tựa như một học sinh khoa y không ngừng học tập trước bác sĩ cấp trên của mình.

Trần Thương liên tục căn dặn: "Nâng tốt."

Lý Bảo Sơn gật đầu

Trần Thương quay người muốn kim khâu tiến hành khâu, lại nhìn thấy Viện trưởng Hách đã chuẩn bị xong đưa tới.

Trần Thương hài lòng nhẹ gật đầu, bắt đầu khâu màng bụng, đối với khâu, Trần Thương rất chuyên nghiệp, cũng rất cẩn thận, cả quá trình khâu, phải bảo đảm kim khâu không thể chạm đến đại võng mô và ruột, nếu không sẽ xuất hiện phúc mạc lệch vị trí thậm chí là dính liền

Sau khi khâu xong, Trần Thương cầm lấy ống thông phúc mạc, nghiêm túc kiểm tra.

Hắn dùng cả hai tay, gạt hết không khí bên trong ra, như vậy sẽ thuận tiện hơn, hạn chế dính liền.

Còn có thể giảm bớt tỉ lệ phát sinh lây nhiễm do để lọt dịch thấm

Thấy cảnh này, Từ Ái Bình nhẹ gật đầu với Viện trưởng Dương, cười nói: "Tiểu bác sĩ này rất chuyên nghiệp! Hơn nữa... Quan trọng nhất chính là hắn giống như có loại khứu giác đặc thù, nắm chắc chi tiết thật sự rất chính xác, trên cơ bản nên đem chú ý điểm toàn bộ chú ý tới, nhưng... Ta dám cá, hắn thực hiện phẫu thuật đặt ống thông cũng không phải là rất nhiều, có thể làm được một bước này, toàn bộ là nhờ thiên phú ! Nhưng, loại thiên phú này quá hiếm có!"

"Đây là một người trẻ tuổi rất có khứu giác ngoại khoa!"

Lão Dương nghe thấy Từ Ái Bình đánh giá cao như thế, cũng ngây ngẩn cả người.

Khi đặt ống thông vào, Trần Thương cố ý chừa lại 2cm, để tránh tổn thương tới cơ quan nội tạng trong ổ bụng.

Một bước cuối cùng

Cắm vào ống thông phúc mạc

Trần Thương nhẹ nhàng đưa tay vào màng bụng, đem ống thông phúc mạc dọc theo thành bụng nhẹ nhàng cắm vào, quá trình này, hoàn toàn dựa vào cảm giác

Đã cố định ống, sau đó hắn nhẹ nhàng bỏ tay ra.

Lúc này Lý Bảo Sơn chỉ có thể nhìn, không cách nào... Hắn không biết nên làm cái gì.

Trần Thương: "Nước muối sinh lí 100ml, cộng thêm heparin..."

Hách Húc Lượng sững sờ, vội vàng gật đầu, bắt đầu chuẩn bị

Thành công

Trần Thương hít sâu một hơi.

Có chút thấp thỏm

Cũng không phải là phẫu thuật khó thế nào, mà là bởi vì mấy quá trình này quá mức tinh tế, cần tự mình đi nắm giữ, nếu không rất dễ dàng gây nên biến chứng.

Từng bước một đều kinh tâm động phách

Sau đó chính là đóng kín màng bụng.

Hắn khẽ nâng màng bụng, nắm chặt hầu bao... Thắt nút

Cuối cùng là ống dẫn dưới da, dọc theo vết mổ, bên trái vết cắt dọc theo phúc mạc thành một hình cung, đặt vào đó ống thông phúc mạc, kết nối cùng một ống ngắn bên ngoài.

Khâu

Khâu mỡ dưới da cùng làn da

Lý Bảo Sơn đứng ở đó, nhìn Trần Thương thao tác từng bước một, âm thầm gật đầu

Mặc dù hắn không hiểu phẫu thuật đặt ống thông phúc mạc, thế nhưng, hắn hiểu ngoại khoa

Trần Thương thao tác rất nhẵn mịn

Nhanh mắt, tay ổn định, rất thận trọng

Đây là thiên phú mà bác sĩ ngoại khoa ưu tú cần phải có được

Sau khi khâu kỹ vết thương, Trần Thương cười cười: "Thành công!"

Sau đó chính là thông qua dụng cụ thẩm tách màng bụng tiến hành trị liệu thẩm tách.

Rất thuận lợi

Lúc này, trong video Từ Ái Bình cười cười: "Viện trưởng Hách, thủ pháp của vị bác sĩ này rất nhẵn mịn, kỹ thuật rất thành thạo, kinh nghiệm đặt ống thông phong phú, nắm chắc rất đúng trọng điểm thẩm tách màng bụng, lần này đặt ống thông, là một lần phẫu thuật ngoại khoa đặt ống thông tiêu chuẩn, thậm chí ta muốn dùng một phần video này để giảng bài cho học sinh của ta với tư cách tài liệu giảng dạy!"

Bởi vì thao tác này trên cơ bản chính là giống như sách giáo khoa, thao tác vô cùng quen thuộc không chút giả tạo, một ca phẫu thuật ngoại khoa đặt ống thông thuật rất tinh khiết.

Không sai

Chính là tinh khiết

Dùng từ này để hình dung ca phẫu thuật vừa rồi của Trần Thương là thích hợp nhất

"Vì vậy căn bản không cần ta chỉ điểm, vị bác sĩ này hoàn toàn có thể giúp người bệnh thẩm tách màng bụng, nhưng... Chúng ta có cơ hội có thể giao lưu, ta thấy tiểu bác sĩ này rất có thành tích đối với đặt ống thông thẩm tách màng bụng, nếu có cơ hội có lẽ chúng ta có thể trao đổi một chút."

Lão Dương cũng mỉm cười: "Viện trưởng Hách, ngươi đây là muôn khoe khoang với ta hả, ha ha, đi, chúc các ngươi công việc thuận lợi, chúng ta giờ phải bận rộn."

Hách Húc Lượng rất cảm thấy mặt mũi sáng sủa: "Vất vả, Viện trưởng Dương, chủ nhiệm Từ!"

Lần nữa nhìn Trần Thương, ánh mắt của hắn tràn đầy vui mừng.

Nói xong, tắt video.

Lưu lại một đám người đứng ngẩn người ở đó

Có chút... Không thể tưởng tượng, nhìn mà than thở

Đúng vậy, không sai

Chẳng ai ngờ rằng Trần Thương vậy mà biết thẩm tách màng bụng.

【Đinh! Lý Bảo Sơn độ thiện cảm + 5. 】

Trần Thương vui mừng, độ thiện cảm của Lý đại ca lại tăng lên, nhưng... Hôm nay đạt thành một tiểu thành liền: Lý Bảo Sơn làm người hỗ trợ cho mình không sai, cảm giác này, đáng giá dư vị.

Hiện trường, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Trần Thương cũng thay đổi.

Ai có thể nghĩ tới, trong lúc nguy cấp như vậy, là thân là cộng tác viên Trần Thương lại đứng ra

Hách Húc Lượng cũng đi tới, nhìn Trần Thương, nhẹ gật đầu: "Không tệ! Rất không tệ, gọi là Trần Thương đúng không? Bệnh viện chúng ta cần nhân tài như ngươi."

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng: "Viện trưởng Hách, đây là việc ta phải làm... Ta cũng muốn trở thành một thành viên của bệnh viện chúng ta!"

Ngụ ý: Ngươi sớm giải quyết vấn đề biên chế cho ta là tốt rồi... Hiện tại ta chỉ là cộng tác viên.

【Đinh! Phó viện trưởng Hách Húc Lượng độ thiện cảm + 5. 】

Sau đó, Trần Thương tiếp tục bắt đầu đặt ống thông phúc mạc cho người bệnh thứ hai, mà lần này, Lý Bảo Sơn tự giác đảm nhiệm người hỗ trợ.

Lần này rất thuận lợi, kỳ thật đặt ống thông cũng không khó, nhưng vì chưa làm qua, vì vậy mới cảm thấy khó khăn mà thôi, ba người phối hợp

hoàn mỹ

Đặt ống thông hoàn thành, sau đó bắt đầu thẩm tách trong có thể.

Đặt ống thông lên hai người bệnh xong, trong lúc nhất thời làm cho cảm xúc những người ở đây dần dần có một chút buông lỏng.

Lần này, Tỉnh Nhị Viện là một trong những trận địa cứu viện chủ yếu, nhưng gánh nặng nhất lại không phải ở đây, mà là bệnh viện cách đây một ngàn mét, bệnh viện Đông Đại.

Bệnh viện Đông Đại vẫn luôn là trung tâm cấp cứu lớn nhất ở AY thị, cũng là nơi thực hiện toàn bộ cấp cứu quan trọng của AY thị.

Lúc này, trong bệnh viện Đông Đại đã bận bịu thành một đoàn

Dù sao, đại đa số người bệnh trọng chứng nguy cấp đã đưa đến bệnh viện này để xem bệnh.

Lúc này, chủ nhiệm khoa cấp cứu Vương Hướng Quân của bệnh viện nhân dân đã bận đến nỗi trên đầu ứa ra mồ hôi

Nơi này gánh chịu phần lớn trách nhiệm cho công việc cứu viện lần này, mà toàn bộ khoa cấp cứu trong bệnh viện, nhưng cũng khoa cấp cứu lớn nhất ở AY thị.

Nơi này là bệnh viện đầu tiên của Tỉnh Đông Dương nắm giữ dụng cụ thẩm tách màng bụng

Mà lúc này, chuyện Vương Hướng Quân hối hận nhất chính là lúc đến trường tại sao không học tập thật tốt thuậ phân thân, nếu không hiện tại cũng có thể giải quyết được

Hiện tại, có mấy người bệnh đặt biệt nghiêm trọng nằm trên giường bệnh, cần phẫu thuật ngay lập tức

Toàn bộ ngoại khoa của bệnh viện đã tiến vào vận chuyển siêu phụ tải

Mà lúc này đây, bác sĩ phòng phúc mạc sốt ruột gấp tìm tới: "Chủ nhiệm! Dịch thẩm tách đã sắp dùng hết!"

Vương Hướng Quân nghe xong lời này, lập tức bốc hỏa: "Sử dụng hết ngươi đi tìm y tá trưởng, đi tìm khoa dược, nhanh đi điều thêm, ngươi tìm ta làm gì!"

Bác sĩ bất đắc dĩ thở dài: "Chủ nhiệm, không phải phòng phúc mạc không còn, mà là toàn bộ bệnh viện đều không còn, hiện tại dịch thẩm tách màng bụng cùng dịch thẩm tách máu đã không còn nhiều, mà trước mắt chúng ta chí ít còn cần tiến hành phúc mạc cho 8 người bệnh!"

Vương Hướng Quân nghe xong, lập tức biến sắc: "Ngươi chờ ta!"

Chương 53: Ta Biết

Vương Hướng Quân cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi điện thoại cho viện trưởng chuyên chịu trách nhiệm quản lý, vội vã nói: "Viện trưởng Điền, cấp cứu chúng ta cần dịch thẩm tách khẩn cấp, dịch thẩm tách màng bụng cùng dịch thẩm tách máu!"

Điền Khải dừng một chút, chậm rãi hỏi: "Bệnh viện hết rồi?"

Chẳng biết tại sao, nghe thấy giọng nói này của Điền Khải, Vương Hướng Quân liền tức giận, toàn bộ bệnh viện đều bận bịu thành cái quái gì: "Hết rồi! Nếu có ta còn gọi điện thoại cho ngươi làm gì, hiện tại bảy tám người bệnh còn chờ sử dụng đây, viện trưởng Điền ngươi tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp, có thể điều từ xưởng tới hay không."

Điền Khải nghe thấy giọng nói của Vương Hướng Quân cứng nhắc như thế, không khỏi nhíu mày: "Ừm, được, vậy cứ làm thế đi."

Vương Hướng Quân thúc giục nói: "Nhanh a, ngươi có biết hiện tại có bao nhiêu người chờ sử dụng hay không! Ngươi không phải nhận biết nhiều đại lý dược cùng xưởng lắm sao? Mau để cho bọn hắn đưa tới!"

Điền Khải nghe xong lời này lập tức nghiêm túc: "Ngươi chú ý lời nói của ngươi, dược vật bệnh viện phải có quá trình rõ ràng thống nhất, đây là trách nhiệm của ta, không phải quyền lợi của ta! Bệnh viện là có nội quy, không thể tùy ý liên hệ xưởng!"

Vương Hướng Quân vốn đang tức giận, lại nghe thấy cái này con lợn béo thượng cương thượng tuyến đáng chết, lập tức tức giận: "Điền Khải, ta cho ngươi biết, hiện tại toàn bộ bệnh viện có rất nhiều người chờ dịch thẩm tách để cứu mạng, ngươi mẹ nó cả ngày vui chơi giải trí với đám đại lý dược kia, cầm hoa hồng từ những dược phẩm kia thì được? Giờ mang dược phẩm đưa đến bệnh viện lại không được? Ngươi với tư cách là viện trưởng phân công quản lý, chẳng lẽ ngay cả bệnh viện trong tình huống khẩn cấp cũng không thể tự quyết sao? Ta cho ngươi biết, Điền Khải, lần này nếu ngươi không tìm thấy dịch thẩm tách để xảy ra vấn đề, thì cứ đợi ta ngày mai tố cáo ngươi đến Tỉnh Vệ Kiện ủy đi!"

Nói xong, Vương Hướng Quân trực tiếp cúp điện thoại

Kỳ thật... Dịch thẩm tách có quan hệ với Điền Khải không? Nói có cũng có thể có, nói không cũng có thể không, nhưng Vương Hướng Quân chính là không quen nhìn sắc mặt đó của hắn.

Cúp điện thoại, Vương Hướng Quân vẫn không quên lải nhải miệng trong: Ta f* ck bọn chó làm hành chính, cả ngày ngươi mẹ nó bức quá chứ, chuyện gì cũng không làm, chỉ biết làm mưa làm gió, tiền lương cầm nhiều hơn chúng ta, cho dù thế nào đi nữa cũng đạt được kết quả như ý, ăn hoa hồng dược phẩm cho chết no đi

Gặp phải chuyện lớn như vậy, ngươi đang ở nhà đợi, nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân lại tức giận

Mẹ nhà hắn

Nhưng đã tắt điện thoại, mắng cũng đã mắng, nhưng cơn giận vẫn chưa hết.

Quan trọng nhất chính là vẫn chưa giải quyết được vấn đề

Phải làm sao bây giờ?

Mượn thôi

Nghĩ tới đây, hắn cầm điện thoại lên, bắt đầu lần lượt tìm từng bệnh viện

"Viện trưởng Trương, các ngươi còn có dư dịch thẩm tách không? A? Các ngươi cũng đang dùng sao, thực sự có lỗi!"

"Chủ nhiệm Vương, các ngươi có dư thừa... A vâng! Ngượng ngùng, vất vả!"

Liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại, thế nhưng nửa ngày cũng không chỗ nào có

Lúc này, điện thoại vang lên, nhìn thấy là Điền Khải, nhíu mày, Vương Hướng Quân vẫn nhận điện thoại.

"Cái này, Hướng Quân ngươi đừng có gấp, chuyện này ai cũng sốt ruột, mặc dù ta là viện trưởng phân công quản lý, nhưng đối với mấy đồ vật chi tiết này cũng không phải hiểu rất rõ ràng, vừa rồi ta để người điều tra tìm thấy một bệnh viện không có sẵn dịch thẩm tách thành phẩm, thế nhưng có một ít nguyên vật liệu bột khô... Hơn nữa ta còn gọi điện thoại cho những xưởng đó, nhanh nhất cũng phải ba giờ sau mới có thể đưa tới..."

Vương Hướng Quân nghe xong, lập tức nhíu nhíu mày: "Ba giờ... Điền viện trưởng ngươi thúc giục một chút đi, chúng ta đợi được nhưng người bệnh không đợi được! Bột khô..."

Có một cuộc điện thoại gọi tới Lý Bảo Sơn, Lý Bảo Sơn mới vừa cùng Trần Thương hoàn thành đặt ống thông, nhìn thấy điện thoại của Vương Hướng Quân, vội vàng nghe máy:

"Chủ nhiệm Vương, có chuyện gì?"

Vương Hướng Quân há miệng hỏi: "Lão Lý, chỗ ngươi có dư thừa dịch thẩm tách màng bụng cùng dịch thẩm tách máu không? Bệnh viện chúng ta không còn bao nhiêu! Hiện tại mấy người bệnh đều đang đợi sử dụng đây!"

Lý Bảo Sơn biến sắc: "Ta hỏi một chút!"

Lý Bảo Sơn quay người hỏi Hách Húc Lượng: "Viện trưởng Hách, chúng ta còn có bao nhiêu dịch thẩm tách, dịch thẩm tách máu cùng dịch thẩm tách màng bụng?"

Hách Húc Lượng nhíu mày: "Những vật này bình thường dự trữ vốn không nhiều, đoán chừng cũng không phải rất nhiều, hiện tại bệnh viện chúng ta cũng còn cần, căn bản không có dư!"

Hoàn toàn chính xác, thời gian bảo tồn dịch thẩm tách không quá dài, vì vậy bệnh viện hầu như đều sẽ không dự trữ quá nhiều, cho dù là dự trữ cũng chỉ là dự trữ một chút bột khô mà thôi.

Lý Bảo Sơn lập tức nhíu mày, nói vói Vương Hướng Quân: "Hướng Quân, không có dư! Bây giờ người bệnh của chúng ta cũng đangsử dụng!"

Vương Hướng Quân lập tức thở dài, nói: "Được rồi..."

Nghe thấy hy vọng cuối cùng bị đánh vỡ, Vương Hướng Quân nhịn không được thở dài: "Cái kia... Vậy chỗ các ngươi có người nào biết điều chế dịch thẩm tách không?"

Tuy hỏi như thế, nhưng ngay cả Vương Hướng Quân đều không ôm bất cứ hi vọng nào, bởi vì bệnh viện bọn hắn thường dùng thẩm tách nhưng cũng rất ít người tự mình phối, huống chi Tỉnh Nhị Viện...

Bởi vì Lý Bảo Sơn đang phẫu thuật, vừa điện thoại cho nên lập tức toàn bộ người trong phòng phẫu thuật đều nghe thấy được.

Trong lúc nhất thời, đám người cũng rơi vào trầm mặc

Trong lúc nguy cấp này, bất kỳ một bệnh viện nào cũng không thể xảy ra vấn đề

Sau khi tiếc hận, đám người nhiều nhất vẫn là bất đắc dĩ.

Lý Bảo Sơn sững sờ, nơi nào có nhân tài này, bệnh viện chúng ta mới dùng dịch thẩm tách mấy ngày, hiện tại người nội khoa thận sử dụng dụng cụ thẩm tách màng bụng đều đi ra ngoài bồi dưỡng...

Trong lúc nhất thời, chung quanh yên tĩnh trở lại

Mà lúc này

Trần Thương lại nhận được nhắc nhở nhiệm vụ

【Đinh! NPC cao cấp Vương Hướng Quân tuyên bố nhiệm vụ: Dịch thẩm tách nguy cơ, nhắc nhở nhiệm vụ, trợ giúp Vương Hướng Quân giải

quyết khốn cảnh trước mắt, nhiệm vụ hoàn thành, có thể nhận được một loại kỹ năng của Vương Hướng Quân! 】

Mắt thấy Lý Bảo Sơn đang muốn cúp điện thoại, Trần Thương lập tức nói: "Chủ nhiệm, ta biết điều chế dịch thẩm tách!"

Một tiếng này, trực tiếp để Lý Bảo Sơn có cảm giác như tiếng sấm êm tai vang lên giữa trời hạn hán, vội vàng nói: "Hướng Quân chờ một chút, ta ở đây có biện pháp!"

Trải qua chuyện vừa rồi, Lý Bảo Sơn đã tràn đầy tín nhiệm đối với Trần Thương, Trần Thương nói biết, hắn khả năng thật biết, có lẽ lần này thật có thể trợ giúp Vương Hướng Quân giải quyết vấn đề này

Vương Hướng Quân nghe xong lời này, lập tức con mắt trừng lớn, hô hấp đều dồn dập mấy phần: "Có ý gì?"

Lý Bảo Sơn nói: "Ta để bác sĩ Trần khoa chúng ta nói với ngươi."

Nói đến đây, Lý Bảo Sơn đưa điện thoại cho Trần Thương: "Ngươi nói chuyện với chủ nhiệm Vương đi."

Trần Thương nhận lấy điện thoại, nói: "Chủ nhiệm Vương, ta là Trần Thương khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, ta biết điều chế dịch thẩm tách, bất luận là dịch thẩm tách màng bụng hay là dịch thẩm tách máu."

Vương Hướng Quân nghe xong, lập tức cười ha hả: "Được rồi, tốt! Đi, vậy thì Bác sĩ Trần, ngươi có thời gian tới một chuyến hay không? Vất vả ngươi."

Trần Thương gật đầu, ta lập tức đi qua

Bên này, thẩm tách màng bụng chỉ cần làm theo quá trình là được rồi, không cần Trần Thương thao tác quá nhiều.

Mà Lý Bảo Sơn cũng căn dặn một câu: "Tiểu Trần, chú ý an toàn, còn có... Đừng khoe khoang!"

Trần Thương gật đầu rời đi

Bệnh viện Đông Đại cách Tỉnh Nhị Viện chỉ khoảng một ngàn mét.

Sau khi Trần Thương đi ra ngoài, quét một chiếc xe đạp Cùng Hưởng chạy tới thẳng đến bên kia.

(DG: xe đạp cùng hưởng một hình thức cho thuê xe đạp bằng cách quét mã QR, hiện ở HCM mình chỉ thấy thí nghiệm ở vài nơi).

Bỏ ra không đến năm phút, Trần Thương đã đến nơi.

Vội vàng tiến vào khoa cấp cứu, phát hiện một người người đàn ông đang đi qua đi lại trước cửa ra vào

Trần Thương xem xét

Chỉ thấy trên đầu người đàn ông mang một dấu chấm hỏi thật to.

【Đinh! Chủ nhiệm khoa cấp cứu Vương Hướng Quân lòng nóng như lửa đốt, đang phát sầu về chuyện dịch thẩm tách. 】

Trần Thương vội vàng nghênh đón tiếp: "Chủ nhiệm Vương, ta là Trần Thương!"

Vương Hướng Quân tập trung nhìn vào, chỉ thấy một tiểu tử trẻ tuổi mặc áo blouse trắng của Nhị viện đang đi về phía bên này.

"Tiểu Trần! ? Ngươi đã đến, mau tới!"

Khi đang nói chuyện, hắn đã mang theo Trần Thương đến phía ngoài phòng thẩm tách.

Lúc này, bác sĩ cùng y tá trưởng ngồi ở chỗ đó, đang không ngừng luyện tập cùng thương nghiệp cung ứng dịch thẩm tách.

Nhìn thấy Vương Hướng Quân tiến đến, vội vàng nói: "Chủ nhiệm, bởi vì dịch thẩm tách bên phía chúng ta cũng không nhiều, mà trong Tỉnh Đông Dương cũng không có xưởng sản xuất, vì vậy dự trữ không nhiều, hôm nay bọn hắn đã đưa đến các bệnh viện, nhanh nhất cũng phải ba giờ sau mới có thể đưa tới!"

Vương Hướng Quân nhẹ gật đầu

Có đôi khi, chuyện thật chính là như vậy.

"Giới thiệu cho các ngươi một chút, đây là Bác sĩ Trần của Tỉnh Nhị Viện, hắn là chuyên gia ta mời tới, hắn biết điều chế dịch thẩm tách!"

Trần Thương gật đầu tỏ ý: "Chào mọi người, ta là Trần Thương!"

Vương Hướng Quân lắc đầu: "Đừng khách khí, nhanh đi điều chế dịch thẩm tách đi, Bác sĩ Trần cần gì cứ việc nói."

Chương 54: Tác Dụng Của Dịch Thẩm Tách

Bình thường thẩm tách siêu lọc dịch cũng không khó.

Thế nhưng đối với các biệt tật khác nhau, thật ra cần điều chế dịch thẩm tách khác nhau, đây là mấu chốt của thẩm tách siêu lọc dịch

Cũng không phải đơn giản chỉ pha bột khô ra rồi cứ như vậy trừ độc

Đứng trong phòng cung cấp dịch, Trần Thương nhìn những thùng lớn chứa đủ kiểu dụng cụ, bột khô trước mắt, có một loại không hiểu quen thuộc.

Hắn không nghĩ tới, thứ mình coi là gân gà điều chế dịch thẩm tách có thể trở thành một tuyệt kỹ sở trường

Tựa như Tỉnh Nhị Viện sử dụng chính là dịch thẩm tách đã điều chế săn, Trần Thương không cần điều chỉnh quá nhiều, nhưng kỳ thật có biện pháp tốt hơn, giống như tiến hành điều tiết thay đổi một chút tỉ lệ trong dịch thẩm tách, là có thể đạt được hiệu quả tương đối tốt hơn.

Thành phần chủ yếu của dịch thẩm tách là Natri, khí Clo, Canxi, Magiê, Natri Clorua cùng Glucose, bảo trì cân bằng với điều kiện trong cơ thể, vì vậy khác biệt về thành phần bên trong cũng không lớn lắm.

Mà người bệnh trúng độc cần Mentanon thẩm tách màng bụng để cải thiện huyết dịch đồng thời còn cần để giải trừ chất độc trong cơ thể

Vương Hướng Quân có chút nóng nảy: "Tiểu Trần, nhanh đi!"

Trần Thương lắc đầu: "Chủ nhiệm, ta phải xem trước phiếu xét nghiệm của người bệnh sau đó mới có thể phối trộn, tình huống người bệnh không giống nhau, phối trộn dịch thẩm tách cũng cần điều chỉnh tỉ lệ một chút, thậm chí còn cần gia tăng thêm dược vật."

Người ở đây nghe được câu này, lập tức sửng sốt

Đây là cao thủ

Mặc dù không hiểu, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng bọn hắn chấn kinh.

Có một từ gọi là không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại.

Cho tới nay, mọi người đều sử dụng dịch thẩm tách tiêu chuẩn thấp nhất, nào sẽ nghĩ đến "Tư mình đặt chế" chứ?

Vương Hướng Quân cũng bị Trần Thương hù sửng sốt, trong lòng suy nghĩ, hiện tại cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện ngưu như vậy rồi? Đây là chuyên gia từ đâu tới? Trẻ tuổi như thế, chẳng lẽ là... Hải Quy?

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân cảm giác năm nay mình phải tăng cường triệu tập thêm nhân tài, thông báo tuyển dụng cuối năm của bệnh viện Tỉnh Đông Dương cũng sắp bắt đầu, hắn quyết định nói với lãnh đạo muốn thêm mấy danh ngạch, muốn củng cố địa vị Đông Đại trong giang hồ.

Vương Hướng Quân gật đầu, nói bác sĩ mang kẹp bệnh lịch.

Trần Thương bỏ ra mấy phút đọc sơ qua bệnh tình, sau đó, lập tức bắt đầu suy nghĩ

Qua mấy phút, hắn bắt đầu công việc phối trộn

Sau khi rửa sạch, Trần Thương tiến vào khu vực tách ly, bắt đầu lần đầu tiên điều chế dịch thẩm tách

Đầu tiên là áp súc điều chế dịch B, hắn chuẩn bị kỹ càng bột khô cần thiết, sau khi đổ nước thẩm tách vào thùng thẩm tách đã rửa sạch, hắn bắt đầu đổ bột B vào trong thùng thẩm tách.

Bệnh viện Đông Đại sử dụng Fresenius, vì vậy tỉ lệ dựa theo Fresenius tiến hành.

A: B: Kỹ thuật thẩm tách dựa theo tỉ lệ 1: 1.225: 32.75.

Nồng độ ion Ka-Li (Ka), Trần Thương lựa chọn 1.25 - 1.75 mEQ/l, hơn nữa sau khi do dự một chút, hắn quyết định thêm axit axetic vào dung dịch.

(DG: EQ là Đương lượng hay Equivalent, 1 Eq = 1 mol)

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người đứng phía sau vội vã cuống cuồng nhìn Trần Thương.

Không lâu sau, Trần Thương quay người nói với đám người: "Đây là dịch thẩm tách cho người bệnh giường số 5."

Không thể không nói, Trần Thương phát hiện, phối chế dịch thẩm tách cần một bác sĩ hệ thống tư duy.

Bởi vì người tổng hợp phải cân nhắc đến rất nhiều tình huống của người bệnh

Giống như, người bệnh vừa rồi, tim hắn có vấn đề, cái này cần phối trộn ít canxi để giảm bớt gánh nặng cho trái tim, nếu không trúng độc mentanon cộng thêm tim hoạt động quá mức, hậu quả vẫn tương đối nghiêm trọng.

Mà Glucose có ba loại nồng độ có thể lựa chọn: 1.5%, 2.5% và 4.25%, nồng độ dịch thẩm tách ngậm đường càng cao, tính thẩm thấu càng lớn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đám người cũng không dám quấy rầy Trần Thương.

Chờ Trần Thương hoàn thành siêu lọc dịch thẩm tách ổ bụng cho người cuối cùng, một người nhân viên y tế chạy vào

"Chủ nhiệm, giường số 5 Tỉnh!"

Vương Hướng Quân trực tiếp ngây ngẩn cả người

Hiệu quả rõ ràng như vậy? ? ?

"Tỉnh? Đi, đi xem người bệnh một chút!"

Trải qua không lâu lắm, Vương Hướng Quân vội vã chạy trở về

Lúc này tình huống của người bệnh đã rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, mặc dù ý thức vẫn có chút mơ hồ, nhưng tối thiểu đã Tỉnh lại.

Nhìn thấy người bệnh Tỉnh lại, chủ đảm nhiệm Vương Hướng Quân tự nhiên là hưng phấn không được

"Bác sĩ Trần! Quá cảm tạ ngươi, ngươi điều chế thực sự là quá tốt, người bệnh thanh tỉnh, triệu chứng trúng độc đã dịu đi một chút, thực sự là quá cảm tạ ngươi!" Lúc này, Vương Hướng Quân mười phần hưng phấn, dù sao với tư cách là một bác sĩ, vui nhất chính là nhìn người bệnh đang hấp hối được cứu trị thành công

Lúc này, điện thoại Vương Hướng Quân vang lên, hay là Điền Khải

"Vương chủ nhiệm, dịch thẩm tách ta để xưởng đã đưa tới, bây giờ đang ở trong trong đại viện của bệnh viện, ngươi phái người đi qua lấy đi! Ta đến bệnh viện ngay, công việc cấp cứu lần này, chúng ta nhất định phải làm tốt!"

Vương Hướng Quân cười lạnh một tiếng, Điền viện trưởng này thật đúng là lấn yếu sợ mạnh

Nhưng, nếu đã đưa tới, Trần Thương cũng nên trở về.

Vương Hướng Quân đưa tay lên nhìn, đã 12: 30

Lập tức sững sờ

Thật có lỗi cười một tiếng: "Cái này không chú ý đều muộn như vậy... Bác sĩ Trần, vất vả ngươi, mau đi về nghỉ đi!"

"Chuyện hôm nay, nhờ có ngươi, ta hiện tại còn có chuyện, không đi được, như vậy đi, ngày mai ta đi bệnh viện các ngươi, tự thân tới cửa cảm tạ, nói tốt một chút với chủ nhiệm của các ngươi!"

Trần Thương cười cười, khoát tay áo, nói thật, hắn hôm nay quả thực có chút mệt mỏi

Đầu tiên là khâu cho 65 người bệnh, sau đó lại vội vã đi cắm ống thẩm tách màng bụng cho 2 người bệnh, sau đó lại chạy đến đây vội vã điều chế dịch thẩm tách, từ sáu giờ giày vò đến mười hai giờ, một khắc cũng không dừng lại.

Thật quá mệt mỏi...

Trần Thương cảm giác eo đã không phải của mình.

Có phải là mình cũng nên đi bồi bổ thận?

"Vương chủ nhiệm khách khí, ngài còn vất vả hơn ta, đây đều là việc chúng ta phải làm."

Trần Thương nhìn người đàn ông trung niên hói đầu này, tuy bề ngoài xấu xí, thế nhưng trong thân thể kia lại ẩn chứa một lực lượng nóng bỏng, không giờ khắc nào không tại phát sáng phát nhiệt.

Đây là một loại tinh thần Nightingale của thế hệ trước a

Công việc y liệu là rất dễ dàng bị phủ lên bầu không khí.

Anh hùng cho tới bây giờ đều cần có hoàn cảnh phụ trợ, mà bác sĩ lưu lại cũng chỉ có bóng lưng, không bối cảnh.

Trần Thương quay đầu, nhìn hơn năm mươi tuổi, Vương Hướng Quân hói đầu rõ ràng đang khom người chạy vào phòng cấp cứu, không khỏi thở dài.

Sinh mệnh, luôn có một số người cần phải tiếp nhận trọng trách bọn hắn không chịu đựng nổi

Chính là cái gọi là, không thể tiếp nhận sức nặng của sinh mệnh?

Vì mọi người khỏe mạnh an toàn, luôn có một số người phải gánh vác trọng trách này

Trần Thương đi ra cửa bệnh viện, nhìn thấy chiếc xe màu vàng mình vừa đi lúc nãy vẫn ở ngay chỗ đó, một cảm giác hạnh phúc tràn ra.

Lập tức, đắc ý quét mã mở khóa, cưỡi xe thở hổn hển về phía bệnh viện.

Kỳ thật, hưng phấn thật rất đơn giản.

Chỉ đơn giản là đi ra ngoài không có xe vừa vặn phát hiện một chiếc xe đạp cùng hưởng.

Đơn giản đến trợ giúp người khác giải quyết khó khăn thật sảng khoái.

Đơn giản đến nghĩ đến trở về có thể sung sướng ngủ một giấc...

Trong bóng đêm, Trần Thương không tự chủ được khẽ hát, ung dung chậm rãi đạp xe về Tỉnh Nhị Viện.

Trên vai tràn đầy ánh trăng tháng tám, thế nhưng, chiếu sáng mặt đường phía trước lại là đèn đường bình thường.

【Đinh! Nhận được từ NPC cao cấp Vương Hướng Quân độ thiện cảm + 10! 】

Chương 55: Kỹ Năng Siêu Cấp

Vừa tới bệnh viện, Trần Thương nghe thấy liên tiếp âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Nhiệm vụ của NPC cao cấp Vương Hướng Quân: Nhiệm vụ Dịch thẩm tách nguy cấp hoàn thành, nhận được ban thưởng: Ngẫu nhiên nhận được một kỹ năng của Vương Hướng Quân.】

【Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được kỹ năng của Vương Hướng Quân: Thủ Pháp Phục Vị.】

【Đinh! Thủ Pháp Phục Vị: Cấp đại sư, đặc hiệu bổ sung: 1. Giảm bớt đau đớn; 2. Khôi phục nhanh hơn.】

Nghe được thanh âm nhắc nhở đó, Trần Thương cảm giác có chút không chân thực

Bởi vì...

Cấp đại sư

Đây là! Kỹ năng Cấp đại sư

Mà lại là kỹ năng khoa chỉnh hình, một trong những khoa cần kinh nghiệm cùng trình độ nhiều nhất, cần sự quan sát và sự khéo léo của đôi tay nhiều nhất

Ừm! Hắn rất thích

Được yêu thương mà sợ hãi

Trần Thương cảm giác có chút bành trướng

Hắn muốn hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh trở lại, thế nhưng... Lại lo lắng nếu mình hít nhiều một hơi có thể bị nổ hay không? Thế là đành thở ra một hơi thật dài

Thủ Pháp Phục Vị (bí thuật khôi phục vết thương), kỹ năng này nói như thế nào đây?

Có thể nói là thần kỹ cũng không khoa trương chút nào

Bởi vì lâm sàng, trên tám mươi phần trăm gãy xương đều có thể thông qua Thủ Pháp Phục Vị để đạt tới hiệu quả khôi phục tốt nhất.

Thủ Pháp Phục Vị có thể giảm rất nhiều gánh nặng cho người bệnh, rút ngắn rất nhiều thời gian khôi phục, hơn nữa hiệu quả khôi phục đối với người bệnh rất phi phàm.

Nhưng, kỹ năng càng lợi hại thì càng khó học tập

Kỹ năng Thủ Pháp Phục Vị này, toàn bằng kinh nghiệm cùng truyền thừa, không nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng cùng bẻ gãy mấy trăm cây xương cốt quang vinh chiến tích, cũng không dễ dàng nắm giữ kỹ năng này.

Vì vậy, Kỹ năng Thủ Pháp Phục Vị này, sau nhiều đời gia truyền đã sai lệch ít nhiều, chân chính nắm giữ chính quy thật đúng là không nhiều

Thậm chí có thể nói kỹ năng này thất truyền cũng không sai.

Dù sao ngươi suy nghĩ một chút, người bệnh gãy xương, đi kiểm tra, đi phẫu thuật, có thể gia tăng thành tích cho bệnh viện, gia tăng bác sĩ phẫu thuật, giảm bớt nguy hiểm cho người bệnh, cớ sao mà không làm?

Vì vậy

Trần Thương đạt được thần kỹ này Vương Hướng Quân, sao có thể không vui?

Chỉ là, không hiểu rõ vì sao Vương Hướng Quân lại có loại thần kỹ này?

Những kỹ năng khác đều có thể học từ từ, thế nhưng Thủ Pháp Phục Vị này không có cao nhân chỉ điểm cùng trường kỳ luyện tập căn bản không làm được

Chạy không ngừng nghỉ, hắn vội vàng đi đến khoa cấp cứu.

Tất cả khoa cấp cứu của bệnh viện đều ở lầu một, một vị bảo an đứng ở cửa ra vào nhìn thấy Trần Thương trở về, vội vàng nói: "Bác sĩ tiểu Trần, bọn người chủ nhiệm bảo khi nào ngươi trở về thì đi văn phòng một chuyến."

Trần Thương nhẹ gật đầu, cười nói tiếng cám ơn.

Bảo an phòng cấp cứu không dễ làm, bị khinh bỉ, cực khổ nhất cùng lo lắng nhiều nhất.

Thế nhưng Tần Thái Sơn lại làm việc này tới mười lăm năm.

Đến nỗi Trần Thương gặp mặt cũng muốn kêu một tiếng Tần thúc.

Đi vào văn phòng, bọn người Lý Bảo Sơn, Trần Bỉnh Sinh, An Ngạn Quân đều đang ở đó, giống như là vừa mới phẫu thuật xong, đều dựa vào trên ghế ăn trái cây.

Đúng vậy, chính là rổ trái cây Triệu Hổ Thu đưa đến.

Nhìn thấy Trần Thương trở về, Lý Bảo Sơn cười ha hả dẫn đầu vỗ tay

"Hoan nghênh anh hùng khải hoàn!"

"Hoan nghênh hoan nghênh!"

...

Tần Duyệt bắt đầu liếm chó, trong miệng vừa ngậm đồ ăn vừa lầu bầu nói: "Anh hùng trở về đi!"

Trong lúc nhất thời, Trần Thương nhìn tư thế của cô, kém chút chạy trối chết, tim đập, mặt, tay cũng không biết nên đặt chỗ nào

Dù sao, hắn là một tiểu cộng tác viên sao có thể nhận loại đãi ngộ này?

"Đều là chủ nhiệm lãnh đạo một phương!" Đúng vậy, Trần Thương cảm thấy mình là một người trong xã hội, lời nói phải thành thục, giống như... Vỗ cái mông ngựa

Mọi người nhất thời cười ha hả.

Lý Bảo Sơn cố ý mặt đen lại: "Hỗn tiểu tử nhà ngươi, còn dám trêu chọc chủ nhiệm, không sợ chủ nhiệm đuổi việc ngươi hả? !"

Lúc này đã gần 1 giờ đêm, tất cả mọi người bận đến hiện tại, đều đã mệt mỏi không không còn sức lực.

Lý Bảo Sơn tổng kết hai câu: "Hôm nay, tất cả mọi người biểu hiện rất tốt! Đặc biệt là Trần Thương, phải trọng điểm khen ngợi, lần này trong công việc cứu viện, tích cực chủ động, gánh vác công việc cấp cứu, ta biểu thị trọng điểm khen ngợi!"

"Hơn nữa, chuyện lần này cũng đã cảnh báo cho chúng ta, sau này, trong công việc, chúng ta phải tìm thiếu sót cùng khuyết điểm của mình, sớm ngày đề cao. Hôm nay, nếu như không phải Trần Thương ngăn cơn sóng dữ, mà chúng ta lại không biết sử dụng dụng cụ thẩm tách, cái này nếu nói ra thật quá mất mặt?"

"Như vậy đi, ta bố trí cho mọi người một nhiệm vụ... Được rồi! Cái này hôm nào lại nói." Nói đến đây, Lý Bảo Sơn nghĩ đến mọi người hôm nay quả thực mệt muốn chết rồi, nên không nhiều lời nữa, tổng kết một câu:

"Nói tóm lại, nhiệm vụ cứu giúp lần này, chúng ta hoàn thành cũng rất tốt, tất cả mọi người đáng được khen ngợi, các ngươi đều là anh hùng, hôm nay không còn sớm, mọi người đi về nghỉ ngơi đi, chuyện cụ thể, ngày mai chúng ta giao ban lại nói."

Có thể nghỉ ngơi

Trần Thương cũng có thể chậm một hơi, hôm nay thật sự là mệt muốn chết rồi.

Nếu như không phải có【thuốc nước thể lực】lần trước, hắn tuyệt đối không kiên trì nổi hôm nay, khỏi cần phải nói nhiều, chỉ riêng khâu 65 lần kia đã quá sức.

Về đến nhà, trong phòng chỉ còn lại một ít đồ dùng trong nhà hơi lớn, còn có một đống lớn sách, Trần Thương chưa từng bỏ bê học tập, sau khi đi làm, mua được không ít sách vở nạp điện.

Những vật này đều khá nặng, một lần cũng mang không hết, chờ mấy ngày nay tan việc dụ dỗ Vương Khiêm tới nhà, giúp mình chuyển nhà.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, đồng hồ sinh học đánh thức Trần Thương.

Ăn sáng một chút, Trần Thương đi tới khoa cấp cứu thật sớm.

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày: Hôm nay hoàn thành ba ca phẫu thuật (không giới hạn chủng loại), nhiệm vụ ban thưởng: Điểm kinh nghiệm + 200, nhân dân tệ + 200.】

Mỗi ngày hắn đều đến sớm nhất, trải qua giày vò tối hôm qua, giống như bệnh viện cũng thong thả, tối hôm qua là Vương Khiêm trực đêm.

Khiêm Nhi ca sinh hoạt luôn luôn bức cách, bữa sáng ăn McDonald so sánh với Trần Thương uống sữa đậu nành, ăn bánh quẩy quả là chênh lệch rõ ràng.

"Khiêm Nhi ca, tối hôm qua mệt không?" Trần Thương cười cười.

Vương Khiêm vươn hai tay lên cao, nói: "Công nhân chúng ta có sức mạnh, chính là lực lượng, mệt mỏi là cái gì?"

Trần Thương vui mừng nhìn thoáng qua, có gia hỏa này, dọn nhà thuận tiện rất nhiều.

Nhưng Vương Khiêm cười cười: "Thương, ngươi hôm qua thế trước mặt nhân vật lớn tăng thể diện, hơn nữa, hôm nay lãnh đạo bệnh viện khẳng định sẽ tiến hành khen ngợi ngươi!"

Nhân vật lớn? Viện trưởng Hách sao?

Trần Thương hỏi: "Ngươi nói là Viện trưởng Hách sao?"

Vương Khiêm cười thần bí, nhấp một hớp cà phê, kéo cái ghế ngồi gần Trần Thương: "Viện trưởng Hách? Không không không! Là Vương Hướng Quân, chủ nhiệm khoa cấp cứu bệnh viện Đông Đại, chủ nhiệm Vương Hướng Quân!"

Trần Thương lập tức sửng sốt, hiếu kỳ hỏi: "Chủ nhiệm Vương Hướng Quân? Không phải chính là một chủ nhiệm khoa cấp cứu sao?"

Vương Khiêm lắc đầu, một bộ thấy qua việc đời tự tác biểu lộ cao thâm, nhìn ở Trần Thương trong mắt, khuôn mặt cực kỳ giống táo bón.

Trần Thương nói thầm một tiếng: "Hắn cũng họ Vương, ngươi cũng họ Vương, chẳng lẽ..."

Vương Khiêm mặt đen lại, tranh thủ thời gian cắt đứt phỏng đoán của Trần Thương: "Cái gì mà cùng ta chứ! Ta cho ngươi biết, chủ nhiệm Vương này chính là một vị đại lão Tỉnh Đông Dương!"

"Lĩnh vực cấp cứu ở AY thị chúng ta có bốn đại danh y, Bênh viện Nhân Dân Tỉnh Trương Bồi Nghĩa, Đông Đại Nhất viện Vương Hướng

Quân, Tỉnh Nhị Viện Lý Bảo Sơn, bệnh viện Tâm Huyết Quản Tần Nhạc Minh, bốn người này có thể nói là bốn cây trụ chống trời khoa cấp cứu ở AY thị chúng ta!"

"Mà chủ nhiệm Vương Hướng Quân lại là người có địa vị cao nhất trong bốn người này, không sai, chính là thân phận và địa vị!"

Trần Thương rất cho mặt mũi, phối hợp hỏi một câu: "Vì sao?"

Vương Khiêm: "Chủ nhiệm Vương Hướng Quân người ta thế nhưng là y học thế gia, tổ tiên mấy đời đều làm nghề y, tổ tiên có một vị lão tổ tông là ngự y trongthời kì vua Càn Long! Tử tôn cũng đều được y, mà lại là khai chi tán diệp, càng có quả lớn!"

"Đúng rồi, có lẽ ngươi đã nghe qua danh tiếng của cha hắn rồi! Đó chính là: Vương Thế Đức!"

Trần Thương lập tức trừng lớn con mắt: "Bác sĩ Tường Đỏ Vương Thế Đức?"

Vương Khiêm nhẹ gật đầu: "Không sai! Chính là người này!"

Trần Thương trợn tròn mắt, ta tào, cái này lợi hại.

Bác sĩ Tường Đỏ chuyện cũ người già nhi tử

Vương Thế Đức có thể nói là y học truyền kỳ ở Tỉnh Đông Dương, đã từng nhiều lần vào thành Tứ Cửu, là tổ trưởng tổ lãnh đạo bảo vệ sức khoẻ, thân phận địa vị cực cao, nhưng, những năm này tuổi tác đã cao, bình yên dưỡng lão.

Vương Khiêm tiếp tục nói: "Chủ nhiệm Vương Hướng Quân cũng là chuyên gia trợ cấp bộ ngoại giao, danh y Tỉnh Đông Dương, là Phó tổ trưởng tổ bảo vệ sức khoẻ, đồng thời là ban lãnh đạo Tỉnh."

Chương 56: Được Vào Biên Chế

Trần Thương nghe thấy Vương Hướng Quân lợi hại như thế thì hết sức kinh ngạc, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Dù sao người ta gặp mình cũng không nhiều, hôm qua chỉ là trùng hợp mà thôi, nhiều nhất có thể lưu lại một ấn tượng tốt, chân chính muốn để người ta trợ giúp mình, căn bản không quá thực tế.

Hơn nữa, giữa người với người, chỉ có những người có điều kiện tương đương nhau mới có thể hòa hợp, bằng không không thể lâu dài được.

Sắp đến lúc giao ban, mọi người cũng dần dần đi tới trong văn phòng, Trương Xu nhìn thoáng qua Trần Thương, khẽ gật đầu, nếu như tối hôm qua không có Trần Thương, hậu quả thật sự rất khó nói.

"Tối hôm qua vất vả, tiểu Trần!"

Trần Thương cười: "Trương lão sư, ta chỉ là mèo mù gặp chuột chết, hơi may mắn mà thôi."

Trần Bỉnh Sinh cũng vừa lúc đi đến: "Sau này ngươi phải bận rộn nhiều a."

Đám người cười lên ha hả.

Nhìn Trần Thương càng thêm hài lòng.

Dù sao, một người trẻ tuổi chịu khó làm việc, lại không kiêu ngạo, không siểm nịnh như vậy, thực sự rất khó sinh ra chán ghét

Đặc biệt là đối với phụ nữ mà nói, đẹp trai vĩnh viễn là vũ khí có lực sát thương lớn nhất.

Nhưng, có người thích, tự nhiên phải có người ghét.

Nếu không âm dương sẽ không cân bằng.

Vương Dũng nhìn thấy mọi người đều khen Trần Thương, trong lòng rất khó chịu, dù sao hai người đều vào khoa cấp cứu cùng lúc, đều là nhân viên hợp đồng khoa, hơn nữa cả hai đều rất cố gắng.

Vương Dũng may mắn hơn Trần Thương một chút, bình thường nhiều nhất chỉ đi theo Lý Bảo Sơn tham gia phẫu thuật, là người phục vụ cho lãnh đạo.

Bình thường, loại người này tương đối dễ dàng chuyển chính thức.

Huống chi, được Chủ nhiệm Lý tự mình hướng dẫn, Vương Dũng cũng tiến bộ rất nhanh, tham gia phẫu thuật nhiều hơn Trần Thương mấy lần, nếu so về phẫu thuật, Trần Thương căn bản không phải đối thủ của hắn.

Vì vậy, Vương Dũng cảm thấy, chuyển từ hợp đồng khoa sang ký hợp đồng bệnh viện lần này, khả năng của mihf lớn hơn một chút.

Hơn nữa trong hơn hai năm qua, Vương Dũng đối với Trần Thương cũng rõ như lòng bàn tay, từ nông thôn trong tới, không có căn cơ, gia đình không có điều kiện, không tiền, học ở đại học Y Tỉnh Đông Dương, là sinh viên chưa tốt nghiệp, không trình độ.

Với bối cảnh như thế này, Vương Dũng cảm thấy, Trần Thương trừ bộ dáng đẹp trai hơn mình một chút, mặt khác đều chênh lệch chút ít so với mình.

Hơn nữa... Hắn tin tưởng rằng chuyên cần có thể bù xấu

Thế nhưng, Vương Dũng chưa từng nghĩ rằng, Trần Thương lại thâm tàng bất lộ như thế, vô thanh vô tức móc ra đại đao dài mười mấy mét, cố ý để lộ thân thủ trước mặt lãnh đạo bệnh viện

Cái này khiến Vương Dũng bị thương rất nặng.

Đã nói với nhau là cùng nhau tiến bộ, không nghĩ tới ngươi lại giấu giếm mua một thanh đao lớn như thế, cái này khiến cho Vương Dũng có chút bị thương.

Dù đứng trước lợi ích lớn như vậy, nói trắng ra là cạnh tranh, ngươi ưu tú, biểu hiện tốt, người cạnh tranh với ngươi tự nhiên áp lực rất lớn.

Không được, phải tìm cơ hội học được kỹ thuật của Trần Thương

Vương Dũng nghĩ tới đây, đưa ra một quyết định khó khăn, chính là mua cái đĩa hỗ trợ, đi học trộm nghệ

Lý Bảo Sơn đi vào trong văn phòng, nhìn thấy tất cả mọi người đã tới, nhẹ gật đầu: "Tối hôm qua vất vả mọi người, chúng ta cố gắng vì cộng đồng, nhiệm vụ cứu giúp lần này kết thúc mỹ mãn, mỗi một vị đang ngồi ở đây đều là công thần!"

"Nhưng, chuyện ngày hôm qua cũng là hồi chuông cảnh báo chúng ta, thẩm tách máu cùng thẩm tách màng bụng là thủ đoạn trị liệu lâm sàng thường dùng, chúng ta với tư cách là bác sĩ cấp cứu, có thể nói là chiến đấu với Tử thần, mỗi chúng ta thêm một bản lĩnh, tính mạng của bệnh nhân liền có thể được bảo vệ nhiều hơn một chút."

"Vì vậy, khoảng thời gian này, tổ chức một lần học tập cho tất cả chúng ta, liên quan tới đặt ống thông thẩm tách màng bụng, ta yêu cầu thông qua lần học tập này, tất cả mọi người nhất định phải nắm giữ thao tác cơ bản đặt ống thông thẩm tách màng bụng, lát nữa ta sẽ tìm cho mọi người một vài án lệ tham khảo."

【Đinh! Phát động nhiệm vụ: Dạy học cho bác sĩ An cách đặt ống thông thẩm tách màng bụng, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Nhận được độ thiện cảm (mỗi bác sĩ nắm giữ đặt ống thông phúc mạc đều cung cấp 5-10 điểm độ thiện cảm).】

Trần Thương vuốt cằm, nhiệm vụ này... Muốn ta trở thành vạn người mê hay sao?

Cái độ thiện cảm này có làm được cái gì không?

Hiện tại hắn chỉ biết, điểm độ thiện cảm từ 60 trở lên có thể xem được tin tức của đối phương, nhưng... Trong các tiểu thuyết cùng trong trò chơi rõ ràng đều viết: Độ thiện cảm đến 100 có thể dẫn về song tu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút lo lắng, trong lòng phức tạp, một mặt lo lắng độ thiện cảm mà lão Trần dành cho mình đạt tới 100 sẽ ở chung, một mặt khác, hắn rất chờ mong khi độ thiện cảm của Tần Duyệt đạt tới 100 sẽ phát sinh chuyện gì?

Ai...

Thật khó quyết định.

Lý Bảo Sơn nhìn chằm chằm Trần Thương hỏi: "Tiểu Trần, ngươi có nghe không?"

Trần Thương liền vội vàng đứng lên: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Trong văn phòng, mỗi thứ tư đều tổ chức viện hội.

Chủ nhiệm An, lãnh đạo bệnh viện đều tụ tập ở đây, Tần Hiếu Uyên nhìn đám người, nói: "Ngày hôm qua, công việc cấp cứu mọi người làm rất tốt, hoàn thành viên mãn công việc cứu viện lần này."

"Đương nhiên, trong đợt cứu viện lần này, cũng xuất hiện không ít đồng chí biểu hiện tốt, vì thế, ta viện quyết định muốn khen ngợi một chút đối với những công thần này."

"Mà đặc biệt là một chút tiểu đồng chí, tiểu bác sĩ, lần này bọn hắn biểu hiện vô cùng chói mắt, đích thật là người gánh vác trách nhiệm bảo vệ sức khỏe cho nhân dân."

"Nhân tài vẫn luôn là mạch sống của bệnh viện chúng ta, là một đạo phòng tuyến cuối cùng của mọi người, cho nên chúng ta nên đề cao đãi ngộ cho những tiểu bác sĩ này, khen ngợi nhân tài, chúng ta không chỉ có muốn đưa vào, hơn nữa phải lưu lại."

"Mà đơn vị chúng ta vừa vặn thêm một vị trí biên chế, mà đồng chí Trần Thương khoa cấp cứu, trong việc cấp cứu đêm qua đã khâu cho 65 người bệnh, đồng thời trong lúc nguy nan dùng kỹ thuật thẩm tách màng bụng trị

liệu thành công hai người bệnh trúng độc nặng, cứu được mạng sống của hai người này, vì vậy, chúng ta quyết định nhường cơ hội biên chế lần này cho Trần Thương, mọi người có ý kiến gì không?"

Phía dưới nghe được câu này, lập tức nghị luận ầm ĩ.

Trần Thương là cộng tác viên, không nghĩ tới có thể trực tiếp nhận được một vị trí biên chế

Bình thường quá trình khảo hạch biên chế khá rườm rà, trừ nhân tài ra thì những mặt khác đều khá phiền toái.

Nhưng mọi người cũng không ý kiến, dù sao Trần Thương thật sự là lập công, hơn nữa cơ hội là cho người có chuẩn bị, thời điểm then chốt, chuyện người khác không làm được nhưng ngươi có thể làm được, chính là năng lực

Nhưng, vị trí biên chế này có rất nhiều người dòm ngó

Không bao lâu, Trương Hữu Phúc phổ ngoại khoa nói: "Không thích hợp? Viện trưởng Tần, bác sĩ Chu Hiểu Đông ở ngoại khoa chúng ta là hợp đồng từ năm trước, mà lại là nghiên cứu sinh Đại học Y Đông Dương, hiện tại vẫn là hợp đồng, vấn đề biên chế ta nghĩ nên ưu tiên cho lão đồng chí chúng ta? Theo ta được biết, Trần Thương này hình như chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp? Hơn nữa, chúng ta không thể lấy một lần biểu hiện phủ định người khác cố gắng hai năm."

Chủ nhiệm ngoại khoa Hung Thạch Kỳ cũng cúi đầu trầm giọng nói: "Ta cũng không tán thành, Lý Thế Kiến khoa chúng ta cũng hợp đồng lao động, đã ba năm, bây giờ còn chưa vào biên chế, cho một tiểu bác sĩ như vậy lên biên chế, trong lòng chúng ta không thoải mái."

Lý Bảo Sơn nghe xong lập tức không vui: "Ta cảm thấy trình độ không thể trở thành tiêu chuẩn cân nhắc năng lực một bác sĩ, Trần Thương là bác sĩ ngoại khoa có thiên phú nhất ta từng gặp qua, ta cảm thấy nhân tài như vậy, nếu như hôm nay lưu không được, sau này đi ra là tổn thất của bệnh viện chúng ta!"

Trong lúc nhất thời, bọn người chủ nhiệm đều biểu đạt ý kiến của mình.

Lúc này, thư ký Đàm nói: "Ta cảm thấy, người trẻ tuổi, đều có cơ hội, tất cả mọi người đều rất ưu tú! Không bằng như vậy đi, đều cho bọn hắn một cơ hội, thi đấu một phen, người chiến thắng tự nhiên có thể nhận được vị trí này."

Chương 57: Sức Mạnh Của Thẻ Đặc Huấn

Bệnh viện cũng là một tập thể nhỏ, Tần Hiếu Uyên là viện trưởng, Đàm Lập Quốc là bí thư, bệnh viện là đơn vị sự nghiệp, quan hệ giữa lẫn nhau khá phức tạp, là những người cầm lái bệnh viện, quan hệ giữa hai người như là tình địch, mà người yêu của bọn hắn chính là bệnh viện, mà bất luận chuyện gì dính đến bệnh viện, đều phải tranh giành một phen.

Tần Hiếu Uyên xuất thân từ nội khoa, cho nên chú ý đối với nội khoa hơi lớn hơn một chút, mà ngoại khoa thì do Trương Hữu Phúc, Thạch Kỳ thì do một tay dẫn Đàm Lập Quốc dắt đi lên.

Vì vậy, chuyện biên chế, nói lớn thì lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, cho nên vẫn như cũ phải ồn ào một phen.

Nhưng, chuyện này đối với tại Trần Thương mà nói, lại là một chuyện lớn

...

Trong văn phòng Chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Sau khi Lý Bảo Sơn nói tin tức này cho Trần Thương, con mắt Trần Thương lập tức trợn tròn.

"Biên chế?"

Lý Bảo Sơn trợn trắng mắt: "Đây là lần thứ sáu ngươi hỏi câu này rồi đấy, đúng vậy, biên chế! Không phải hợp đồng."

"Bây giờ bị ngoại khoa Trương Hữu Phúc cùng hung ngoại Thạch Kỳ chen một chân vào, trình độ là nhược điểm của ngươi, Viện trưởng Tần cũng không có cách nào."

Trần Thương nghe đến đó, chỉ khẽ nhíu mày.

Xã hội này vốn chính là như vậy, càng là đồ tốt, càng khó đạt được.

Đây là một thời đại so đấu "Thực lực tổng hợp".

Chỉ là, Trần Thương có một nghi vấn...

Rốt cục hắn vẫn không nhịn được, dù sao vấn đề này đã quấy nhiễu hắn rất lâu, hỏi: "Chủ nhiệm, biên chế... Đến tột cùng một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền? Còn có... Năm hiểm một kim đều có đi, phải nộp công quỹ bao nhiêu?"

Lý Bảo Sơn lập tức nổi giận

Ngươi ngẩn người hai phút chính là vì hỏi ta vấn đề này?

Chỉ là, nhìn vẻ mặt ngây thơ của Trần Thương, tức giận nói: "Sau khi vào biên chế, ngươi nỗ lực đều có nhận, dựa theo hệ số để tính, công quỹ ba năm trăm, khấu trừ năm hiểm một kim, tiền lương tới tay cũng chỉ có không đến ba ngàn, tiền thưởng khác thì còn phải nhìn hệ số cùng nghiệp vụ cá nhân của ngươi, làm nhiều, tiền thưởng có thể sẽ nhiều một ít, một tháng vất vả chút khả năng có bảy, tám ngàn đi, nếu ngươi có thể đạt đến trình độ như lão Trần, một tháng hơn vạn là không bất cứ vấn đề gì."

Lý Bảo Sơn nói đều là thật.

Cấp cứu cho tới bây giờ đều không phải phòng ban kiếm tiền, so với những phòng ban như ngoại khoa, ngoại tổng quát, thần kinh, khối u, phụ khoa, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi.

Hơn nữa, hàng năm, khoa cấp cứu đều cần tài trợ đặc biệt từ bệnh viện đến giúp đỡ, dù sao... Thường xuyên có người bệnh sợ viện phí lẩn trốn.

Đây cũng là nguyên nhân khoa cấp cứu luôn yêu thích muốn thêm cộng tác viên.

Cộng tác viên một tháng hơn hai ngàn, không tốn năm hiểm một kim, không lo ăn không cần chăm sóc, sức lao động giá siêu rẻ.

Hợp đồng thì phải chia theo hệ số của bệnh viện, trên cơ bản, làm bất luận cái gì đều cần lấy tiền, năm hiểm một kim chỉ có ba hiểm, không tốn công quỹ, cứ như vậy, bệnh viện gánh vác cũng không nặng.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, bệnh viện đã thông báo, chỉ cần chủ nhiệm khoa nguyện ý muốn ngươi thì vấn đề không lớn.

Mà biên chế thì không giống như vậy, hàng năm thanh tra Tỉnh đều kiểm tra biên chế một lần, thông qua cho biên chế, trừ những nhân tài đặc biệt ngoại lệ ra.

Bệnh viện cũng sẽ có một vài nhân viên biên chế dùng cho nội bộ.

Bỗng nhiên Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương: "Lần này, Viện trưởng Tần ủng hộ ngươi, ngươi phải cố gắng nhiều hơn nữa!"

Trần Thương gật đầu, nghĩ thầm: Đây cũng là phúc lợi độ thiện cảm mang tới sao? Xem ra độ thiện cảm dùng rất tốt

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương: "Lần này, ba người các ngươi cạnh tranh là không thể tránh được, ba người các ngươi đều là bác sĩ ngoại khoa, lần tranh tài này hẳn là tranh tài phẫu thuật."

"Để cho công bằng, sẽ có một ca phẫu thuật ngoại khoa cơ bản, một ca phẫu thuật chuyên khoa."

Trần Thương im lặng: "Chủ nhiệm, phòng cấp cứu chúng ta có phẫu thuật chuyên khoa gì sao?"

Lý Bảo Sơn lắc đầu: "Phẫu thuật chuyên khoa thật ra cũng vì giúp đỡ các ngươi, lựa chọn một loại phẫu thuật các ngươi am hiểu nhất, ta tìm ngươi chính là muốn hỏi ngươi, ngươi am hiểu nhất là phẫu thuật gì, chúng ta phải báo lên trên."

Trần Thương cẩn thận mở ra thanh kỹ năng của mình, tìm kiếm nửa ngày...

Hắn phát hiện, phẫu thuật mà mình am hiểu nhất chỉ có một, đó là phẫu thuật khâu gân bắp thịt.

Chỉ là, cái này tính là phẫu thuật sao? Đi

"Phẫu thuật khâu gân bắp thịt có tính không?"

Lý Bảo Sơn sững sờ: "Tại sao không tính! Đương nhiên phải tính, nhưng ngươi phải có nắm chắc, dù sao đây là hạng kéo điểm! Đúng, lần trước ngươi khâu cho người bệnh kia của đội cảnh sát hình sự là thế nào, ta nghe Chủ nhiệm An nói Bệnh viện Nhân Dân Tỉnh bên kia rất ưu ái ngươi?"

Lúc này, Trần Thương cũng mới nhớ tới Ngô Cương, hắn mặc dù trong lòng có sức, thế nhưng khôi phục thế nào chính hắn cũng không nói được: "Ta cũng không rõ lắm, trong bệnh lịch có ghi chép, hôm nào ta gọi điện thoại hỏi thăm một chút."

Lý Bảo Sơn gật đầu, nói thật, hắn đối với Trần Thương càng ngày càng hài lòng.

Thở dài, nói: "Lần này vốn chính là an bài cho ngươi, không nghĩ tới cho tới lại xảy ra cục diện này, hơn nữa, cuộc thi đấu này vốn là không công bằng, đối với ngoại khoa Chu Hiểu Đông mà nói, có thể nói là chiếm hết ưu thế."

"Nhưng bệnh viện chúng ta chính là như thế, viện trưởng bí thư không hợp nhau, chuyện phiền toái liền nhiều, ai... Ta nhìn lần này đủ khổ, ai... Đều tại ta, sớm biết vậy ta đã cho ngươi phẫu thuật thật nhiều."

"Thứ sáu sẽ diễn ra tranh tài, như vậy đi, ngày mai ngươi đi với ta làm mấy ca phẫu thuật ruột thừa, ta thật tốt mang ngươi đi!"

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt, hôm nay là thứ tư, ngày kia chính là thứ sáu

Đám người này thật là quyết tuyệt.

Thứ sáu diễn ra tranh tài, vẫn còn có chút bối rối, bởi vì trước mắt, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa trước của hắn chỉ có trung cấp.

"Được rồi, chủ nhiệm, làm phiền ngươi." Trần Thương thật lòng cười nói.

Rời phòng làm việc, Trần Thương ngồi trong phòng trực ban, nhìn tư liệu trên giao diện ảo.

Hắn có bốn điểm kỹ năng.

Cộng thêm một thẻ đặc huấn.

Trần Thương liếc mắt về phía 【thẻ đặc huấn】, lập tức liên tiếp tin tức truyền vào não.

【Thẻ đặc huấn: Sau khi sử dụng, có thể tiến vào không gian đặc huấn, tiến hành đặc huấn một loại kỹ năng bất kỳ, khi nào đạt được hệ thống hài lòng, mới có thể rời đi, có phải muốn bắt đầu đặc huấn? 】

Giữa trưa tất cả mọi người đi ăn cơm, phòng trực ban cùng văn phòng đều không có ai, Trần Thương dứt khoát nhốt mình trong phòng trực ban, khóa trái cửa lại.

Hắn có chút lo lắng, có thể tiêu hao rất nhiều thời gian hay không?

【Đinh, lần đặc huấn này diễn ra trong không gian ảo, không tiêu hao một chút thời gian nào. 】

Đây là một tin tức tốt

Trần Thương cầm lấy thẻ đặc huấn, điểm vào kích hoạt.

【Mời lựa chọn nội dung đặc huấn. 】

【Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa! 】

【Có phải muốn bắt đầu? 】

【Bắt đầu! 】

Lập tức, Trần Thương bỗng nhiên cảm giác hoàn cảnh trước mắt biến đổi, nháy mắt xuất hiện ở một phòng phẫu thuật.

【Nội dung đặc huấn: Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, trong lúc đặc huấn, mỗi một thao tác của ngươi đều sẽ được hệ thống tiến hành đánh giá, đặc huấn sẽ xem xét từ nhiều góc độ, từ đó rèn luyện độ nắm chắc của ngươi đối với phẫu thuật ruột thừa, mục đích đặc huấn là giúp cho ngươi thành công nắm giữ mỗi một điểm quan trọng cùng chỗ khó của phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa! Xin bắt đầu ngươi thao tác. 】

Trần Thương đi lên phía trước, trước mặt đặt một phần bệnh lịch, trên đó viết tin tức cơ bản của người bệnh, viêm ruột thừa bình thường.

Thuần thục chuẩn bị công việc sẵn sàng, chuẩn bị tiêu ký khai đao

Tiêu ký chỉ ký hiệu, trừ độc...

Mở bụng, làn da... Tầng mỡ... Màng bụng...

Phẫu thuật bắt đầu từng bước một, Trần Thương cảm giác rất thuận lợi, ca phẫu thuật đầu tiên hoàn tất.

【Đinh! Cho điểm: 61 điểm, đạt tiêu chuẩn. Có thể tăng lên: 1. Tiêu ký, 2. Mở ra... 39. Khâu. Bắt đầu huấn luyện tăng điểm: Tiêu ký.】

Trần Thương sững sờ

Chính hắn rất hài lòng một ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vừa rồi, không ngờ chỉ có 61 điểm, thiếu hụt 39 điểm, đây là một con số khoa trương cỡ nào.

Nhưng, rất nhanh, Trần Thương nhìn thấy huấn luyện tăng điểm.

Tiêu ký?

Tiêu ký có vấn đề?

【Nhắc nhở, tiêu ký cực kỳ quan trọng, một tính nhắm vào lỗ hổng có thể hữu hiệu thu nhỏ vết thương, đồng thời có thể giảm bớt khả năng nhiễm khuẩn... Đặc huấn đầu tiên là định vị tiêu ký ruột thừa...】

Trần Thương trợn tròn mắt, một tiêu ký lại cần phải học nhiều như thế?

Nhưng, rất nhanh Trần Thương đã rõ ràng vì sao phải học nhiều như vậy.

Bởi vì vị trí đại đa số ruột thừa là cố định, thế nhưng, thường xuyên cũng tồn tại ruột thừa không đúng vị trí.

Giống như là thường gặp không di chuyển, xoay tròn không hoàn toàn, ruột trên cố định không được đầy đủ, đảo ngược chuyển vị, vân vân, thậm chí còn có một ít đặc điểm sinh lý, giống như có thai kỳ lệch vị trí.

Đặc huấn giống như giảng bài, không ngừng tiến hành đủ kiểu huấn luyện chuyên nghiệp đối với Trần Thương

Chỉ học tập xác định tiêu ký đơn giản, hắn đã phải trải qua mấy ngàn ca phẫu thuật...

Sau đó mới là thống khổ nhất, mở ra

Lần đầu tiên Trần Thương phát hiện, lão Trần tệ cỡ nào, ngươi nói ta học phẫu thuật ruột thừa của ngươi làm gì chứ! Trăm ngàn lỗ hổng, Trần Thương căn cứ theo nhắc nhở, không ngừng điều chỉnh.

Mục đích điều chỉnh mổ ra chính là vì phẫu thuật càng thêm tinh chuẩn và phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, thậm chí, hắn phát hiện mở ra tốt đối với khâu có trợ giúp rất lớn, đặc biệt là kết hợp với Con mắt Mỹ Lệ của mình, thậm chí có thể để khâu hầu như không để lại sẹo.

Phẫu thuật ruột thừa nho nhỏ nhưng trong đó chứa rất nhiều điều cần phải học

Chương 58: Mở Ra, Quá Kém

Trần Thương mở mắt ra, hít thở thật sâu hai cái

Hắn cảm giác vừa rồi mình không phải họ Trần, mà là họ Tôn (Tôn Ngộ Không), bị vây ở phòng phẫu thuật năm trăm năm

Vừa nghĩ tới ruột thừa, hắn cảm giác có chút dị ứng...

Thế nhưng hiện tại trong đầu hắn không có gì khác, chứa tất cả đều là ruột thừa

Cái gì viêm ruột thừa cấp tính, viêm ruột thừa mãn tính, viêm ruột thừa sinh mủ... Cả họ hàng Viêm ruột thừa...

Nhưng, thu được tương đối khá

【Đinh! Chúc mừng phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa của ngài tăng lên đến: Cấp hoàn mỹ! 】

Nói thật, nghe thấy nhắc nhở này, Trần Thương không một chút ngoài ý muốn cùng vui vẻ, bởi vì nếu như thế mà còn không tới cấp hoàn mỹ, Trần Thương thật có suy nghĩ muốn chết, quỷ mới biết mình làm bao nhiêu ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa.

Quỷ mới biết mình đã nhìn bao nhiêu cái bụng

Thậm chí hắn có cảm giác mình đã thức Tỉnh một loại kỹ năng, kỹ năng bí mất: Nhìn bụng biết ruột thừa

Người xưa có sờ xương đoán mệnh, xem chỉ tay đoán tương lai, hiện có Trần đại quan nhân ta nhìn cái bụng có thể phân biệt ruột thừa.

Đương nhiên, nói có chút khoa trương.

Để phán đoán chính xác được tình trạng của ruột thừa, chủ yếu nhất là nhờ vào bệnh lịch, bệnh án và thể trạng của bệnh nhân, sau khi kiểm tra kỹ càng, có một hệ thống ước định rõ ràng, sau đó mới có thể phỏng đoán một cách hoàn mỹ.

Chỉ là, vì sao mình phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa không có đặc hiệu?

Bỗng nhiên, Trần Thương vỗ trán một cái: "Đã hoàn mỹ rồi, ngươi còn muốn đặc hiệu gì nữa?"

Nhưng, muốn tăng lên đến hoàn mỹ, quả thực không dễ dàng.

Trần Thương nhớ lại lúc trước mỗi kỹ năng của lão Trần đã rõ ràng vượt qua đi kinh nghiệm quy định, thế nhưng kỹ năng vẫn chưa đột phá, đó chính là mặc dù kinh nghiệm đủ rồi, nhưng lý giải vẫn chưa tới.

Y học thật sự là ngành học khảo nghiệm thiên phú, ngoại khoa càng là như vậy.

Xem ra【thẻ đặc huấn】 này thật sự là đồ tốt, nhưng... Trần Thương cũng không nghĩ dùng nhiều, bởi vì... Mỗi lần dùng thật giống như là ngồi tù.

Buổi chiều, Trần Bỉnh Sinh tìm tới Trần Thương: "Xế chiều hôm nay, Trương Chí Tân có mấy ca phẫu thuật ruột thừa, ngươi cùng đi theo ta đi. Ngươi đi làm phẫu thuật, ta giúp ngươi chỉ ra chỗ sai và khuyết điểm của ngươi."

"Cuộc thi lần này, ngươi cũng đừng lo lắng." Lão Trần nói chuyện, nhưng trong lòng cũng không chắc, thậm chí còn có chút tự trách, "Ai, đều tại ta, trong hai năm qua ngươi liên tục làm được đều là người hỗ trợ cấp cứu, nhưng chính ngươi thì không hơn mấy ca phẫu thuật, nói thật, đều là trách nhiệm của ta."

Trần Thương cười, trấn an nói: "Đại ca, ngươi không cảm thấy ta phẫu thuật ruột thừa rất tốt sao?"

Trần Bỉnh Sinh tức giận trừng mắt liếc Trần Thương, đến lúc nào rồi, gia hỏa này còn múa mép khua môi.

Nhưng lúc này, Trần Bỉnh Sinh cũng không đả kích hắn, dứt khoát không chấp nhặt với hắn. Thậm chí còn khích lệ nói: "Ngươi là một trong những người ngoại khoa có thiên phú ưu tú nhất mà ta từng thấy, đợi một thời gian nữa, tương lai vô hạn lượng, nhưng hiện tại dù sao kinh nghiệm lâm sàng của ngươi vẫn không đủ."

"Vừa vặn hôm nay Trương Chí Tân có mấy ca phẫu thuật ruột thừa, ngươi xem bác sĩ Trương làm, hai ca sau đó ngươi tới làm, chúng ta xem xét ngươi không đủ chỗ nào sẽ chỉ điểm thiếu sót của ngươi."

Bây giờ Trần Bỉnh Sinh có thể nghĩ tới cũng chính là tạm thời ôm chân phật.

Trần Thương cười gật đầu nói tiếng cám ơn.

Lão Trần lại sợ Trần Thương không coi trọng, lại dặn dò: "Cơ hội lần này thật rất khó được, biên chế bệnh viện cấp Tỉnh, nói thật, là nghiên cứu sinh ngươi muốn mua được ít nhất cũng phải tốn bốn năm mươi vạn, trước đây nâng ngươi thi viết còn phải quá tuyến, hiện tại kiểm tra biên chế càng ngày càng khó, mà trường hợp như ngươi nội bộ bệnh viện cho cơ hội biên chế quá ít."

Hiện tại trong lòng Trần Bỉnh Sinh rất lo lắng, một mặt sợ Trần Thương tự đại không coi trọng khinh địch, một mặt khác lại không dám nói quá mức, sợ gây áp lực cho Trần Thương.

Lão Trần bình thường nhìn như hấp tấp, lúc này lại giống như một cô dâu mới chuẩn bị về nhà chồng.

Nói thật, thật sự là trong lòng Trần Bỉnh Sinh có chút ảo não, hiện tại hắn đã phát hiện thiên phú phẫu thuật của Trần Thương, thế nhưng... Dù thiên phú khá hơn nữa cũng cần kinh nghiệm lâm sàng lâu dài để đảm bảo, dù sao Trần Thương phẫu thuật quá ít.

Thế nhưng cộng tác viên sau khi vào khoa cấp cứu, công việc chủ yếu vẫn là lao động, cho dù theo phẫu thuật cũng chỉ làm hạ thủ, đây là một loại tư duy theo quán tính.

Cấp cứu quá nhiều công việc vụn vặt, trước khi Trần Thương đến, cũng có một tiểu bác sĩ làm cộng tác viên, thế nhưng sau khi Trần Thương tới, Trần Bỉnh Sinh cảm giác thật sự là áp lực giảm bớt không ít, ít nhất Trần Thương đối với bệnh lịch viết rất quy phạm, Trần Thương ở hơn hai năm, Trần Bỉnh Sinh chưa từng có một lần bởi vì bệnh lịch không hợp cách mà bị trách phạt.

Khoa Bảo hiểm y tế là một phòng ban thần kỳ, Trần Bỉnh Sinh hoài nghi điểm cống hiến của nhân viên khoa bảo hiểm y tế là từ tiền phạt các bác sĩ mà ra.

Bất kỳ một nhân viên bảo hiểm y tế khoa này, luôn có thể từ trong bệnh lịch của ngươi tìm kiếm được chỗ không hợp cách, sau đó chính là trừ tiền ba ngàn năm ngàn, một phần bệnh lịch ba - năm ngàn, đáng sợ

Người với người giao tình đều do tích lũy tháng ngày mà ra, lão Trần đối với Trần Thương hài lòng là bởi vì Trần Thương làm đúng chỗ, để người tìm không ra khuyết điểm.

Hai người kết bạn mà đi, đến phòng phẫu thuật, Trương Chí Tân đang thay quần áo, nhìn thấy Trần Thương, nói: "Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ lại nặng, ngươi phải cố gắng thật nhiều."

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Trần Bỉnh Sinh nhịn không được hỏi: "Lão Trương, cái kia... kỹ thuật của ngoại khoa Chu Hiểu Đông thế nào?"

Trương Chí Tân nhìn thoáng qua Trần Thương, lại liếc nhìn Trần Bỉnh Sinh, thở dài: " Tiểu tử này rất có thiên phú, ngoại khoa đại học Đông Y, đệ tử của đại ngưu Tiền Lượng, hiện tại là lực lượng tân sinh mới của khoa chúng ta, chủ nhiệm rất xem trọng, những tiểu phẫu cơ bản đều cho hắn

làm, một người ra sân không bất cứ vấn đề gì, năm nay đã thi qua trung cấp, đoán chừng cuối năm có thể tự mình chủ trị."

Câu nói này nói ra miệng, ba người nhịn không được rơi vào trầm mặc.

Vốn cho rằng đây là cơ hội của Trần Thương, bởi vì đủ nguyên nhân khác nhau, hiện tại phải cạnh tranh cùng người khác, mà hết lần này tới lần khác lại là một người rất có thực lực.

Ba người chậm rãi đi về phía phòng phẫu thuật, trên đường Trần Bỉnh Sinh cùng Trương Chí Tân dịch ra một bước, giữ chặt Trần Thương.

Nói nhỏ: "Tiểu Trần, ngươi yên tâm, không quản ngươi có thể thi đậu hay không, Trần Bỉnh Sinh ta đảm bảo ít nhất sẽ làm cho ngươi một cái hợp đồng lao động."

Trần Thương cười cười, nhẹ gật đầu, nói thật, đối với việc lão Trần quan tâm mình, Trần Thương có chút cảm động, dù sao không thân cũng chẳng quen, có tấm lòng này đã không tệ.

Trần Bỉnh Sinh thở dài, không nhiều lời, vỗ vai Trần Thương.

Trong phòng phẫu thuật, hai tay Trương Chí Tân cầm lên dao phẫu thuật, sắp bắt đầu phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh liên tục căn dặn: "Quan sát cẩn thân, kinh nghiệm phẫu thuật ruột thừa của lão Trương rất tốt."

Trần Thương gật đầu

Trương Chí Tân mổ chính, Trần Bỉnh Sinh làm người hỗ trợ, nhiệm vụ của Trần Thương chính là cố gắng quan sát học tập.

Chỉ là, nương theo Trương Chí Tân cầm dao lên, mở ra một khắc này, Trần Thương theo bản năng bình phán, sau đó... Trong đầu tự động xuất hiện mấy chữ:

"Mở ra, quá kém!"

Không sai, đây là cảm giác đầu tiên của Trần Thương.

Vừa rồi, nếu như Trương Chí Tân xuống đao cường độ lại lớn một chút, hoàn toàn có thể tốt hơn, hơn nữa góc độ cầm dao đối với làn da đều phải có mỹ thuật, Trần Thương khẽ nhíu mày.

Đây là một khóa học tập sao? Phải là một khóa kiểm tra mới đúng

Chương 59: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép

"Mở ra màng bụng, quá kém!"
"Tách rời cơ bắp, quá kém!"
"Tìm kiếm ruột thừa, quá kém!"

Trần Thương thở dài, ta thật không phải muốn trêu chọc
Mà là bản năng phản ứng.
Quỷ mới biết mỗi một động tác mình làm bao nhiêu lần?
Nếu như hỏi Trần Thương, đời này hắn quen thuộc nhất cái gì, hắn sẽ không chút do dự nói là ruột thừa.
Quái ruột thừa giống như là Goblin, tại thôn Tân Thủ bị Trần Thương ngược chết đi sống lại.
Mà lúc này, Trương Chí Tân đang rất hài lòng về một dao kia của mình, mới vừa rồi hắn đã phát huy trình độ của mình, không chỉ có chiều sâu cùng cường độ, đều rất có trình độ, sau này mình có thể đổi tên gọi là Trương Nhất Đao.
Trần Bỉnh Sinh cũng khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, một đao vừa rồi rất có trình độ
Quay người nói với Trần Thương: "Ngươi thấy lão Trương mở ra không? Góc độ cùng chiều sâu của hắn, đặc biệt là nắm chắc cường độ, rất đúng chỗ, sau này ngươi phải không ngừng luyện tập trong công việc, cường độ xuống đao giống như là chân ga dưới chân tài xế, cường độ nào có thể vận tốc gì phải hiểu rõ!"
Trần Thương muốn vò đầu, mình đã vô khuẩn, tay lại không thể loạn động, chỉ có thể nhẹ gật đầu.
Phẫu thuật chậm chạp tiến hành, Trương Chí Tân đối với biểu hiện hôm nay của mình hết sức hài lòng
Xem ra không áp lực liền không động lực, tạo cho Trần Thương một chút áp lực, lập tức cảm giác không giống, dùng tiểu đao này linh lợi, không tệ
Rất hài lòng
Biểu hiện của mình hôm nay, Trương Chí Tân tự cho mình 95 điểm.
Sau khi Khâu hoàn tất, người bệnh được đưa đi, Trương Chí Tân nhìn như suy nghĩ điều gì nhìn Trần Thương, cười hỏi: "Tiểu Trần, có cảm ngộ

gì không?"

Trần Thương nghĩ người này cũng coi như một nửa ông chủ, vẫn cảm thấy nên uyển chuyển một chút: "Thật lợi hại, ta cảm thấy nếu như chấm điểm, có thể được bảy tám chục điểm."

Trần Thương cảm thấy bảy tám chục điểm đã rất cho mặt mũi, dù sao... Lúc trước lần đầu tiên của mình cũng mới 61 điểm.

Thế nhưng...

Trương Chí Tân nghe xong, lập tức vui vẻ, chính ta còn cho mình đánh 95 điểm đâu, ngươi cho ta đánh bảy tám chục điểm, tiểu tử này.

Trần Bỉnh Sinh cũng nhịn không được cười ha ha một tiếng: "Tiểu tử ngươi lại bẻm mép, vừa rồi lão Trương phẫu thuật, ta nhìn ít nhất 90 điểm, đây là không hề có một chút vấn đề."

Trần Bỉnh Sinh không phải khách sáo, mà là ăn ngay nói thật, thao tác vừa rồi của Trương Chí Tân, thật rất có trình độ.

Hắn cùng Trương Chí Tân liếc nhau, không khỏi cười một tiếng, cảm thấy bởi vì trình độ của Trần Thương có hạn, nhìn không ra kỹ xảo bên trong.

Trương Chí Tân đi qua bên cạnh rửa ta, trêu chọc nói: "Ai u, ánh mắt tiểu Trần ngươi còn rất kén ăn! Vậy ngươi nói một chút, tại sao lại bị trừ hai ba mươi điểm?"

Trần Thương do dự một chút: "Ngươi thật muốn nghe hả?"

Trương Chí Tân lập tức trừng to mắt: "Đó là dĩ nhiên."

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Điểm đầu tiên, là lúc ngươi mở ra, mặc dù cường độ rất chuẩn xác, thế nhưng tại cường độ khi cắt lớp mỡ dưới da không thay đổi, phải biết rằng tính dẻo dai của làn da cùng mỡ không giống, lựa chọn cường độ... Điểm thứ hai chính là lúc tách rời bắp thịt, thủ pháp quá cồng kềnh, mặc dù tách rời chủ yếu là lực lượng, thế nhưng nắm chắc độ chính xác cũng rất quan trọng... Còn có khi cắt bỏ ruột thừa ngươi hoàn toàn có thể... Cuối cùng là lúc khâu..."

Nói xong điểm cuối cùng, Trần Thương thở dài: "Cuối cùng chính là khâu, ngươi không cảm thấy, ngươi khâu rất không chuyên nghiệp sao?"

Trần Thương vừa dứt lời, lập tức ba người lâm vào trầm mặc...

Dòng nước xoát xoát xoát cọ rửa tay ba người, giống như có rửa không xong sầu bi?

Gây tê sư Lưu Kiện chuẩn bị rửa tay, thế nhưng nghe được những lời này cũng ngẩn người.

Trương Chí Tân nhíu mày, ngay từ đầu hắn thật chỉ là muốn trêu chọc Trần Thương một phen, thế nhưng... Dần dần, khi hắn nghe được Trần Thương nghiêm túc phê bình, bỗng nhiên liên tưởng trong đó... Sau đó... Hắn trợn tròn mắt

Bởi vì hắn phát hiện Trần Thương căn bản không phải nói mò, mỗi một câu nói của hắn đều có trật tự có dẫn chứng cụ thể, thậm chí mỗi một điểm bình gọn gàng dứt khoát chỉ ra chỗ không đủ, không phải nói nhảm không biết đúng sai, ngược lại, mỗi một câu nói của Trần Thương, đều có thể trực tiếp chỉ ra thiếu sót của mình.

Đầu tiên là lúc mở ra, hoàn toàn chính xác, giống như Trần Thương nói, bất luận bộ phận nào thì độ cứng đều không giống nhau, lựa chọn phương thức cầm đao đều có thể cải biến, như vậy có thể đạt tới hiệu suất tốt hơn.

Tiếp theo, chính là tách rời bắp thịt, tự mình vẫn luôn coi nhẹ cái này có cũng được mà không cũng không sao, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, có lẽ thật sự có chỗ làm đầu

...

Mỗi một bước, mỗi một câu nói của Trần Thương, nghe vào trong lỗ tai Trương Chí Tân giống như sấm sét

Thời điểm làm phẫu thuật, một người một phương pháp thao tác khác nhau, một người một thói quen, thậm chí các bác sĩ chính lớn tuổi thì sẽ rất khó đề cao trình độ.

Bởi vì thói quen đã cải biến ngươi, thao tác phẫu thuật biến thành "Dầu mỡ", thói quen phẫu thuật cũng càng ngày càng nhiều.

Đây cũng chính là cái gọi là "Phẫu thuật cắt bỏ nào đó".

Mà những quen thuộc này cũng bởi vì không có ai chỉ điểm mới có thể liên tục tồn tại.

Vì sao khi bác sĩ chưa đến bốn năm phẫu thuật đều yêu cầu có bác sĩ lớn tuổi ở đây, chính là hi vọng tránh xảy ra bất trắc đồng thời, kịp thời phát hiện một chút sai lầm để uốn nắn, đối với sau khi phát triển càng thêm hữu ích.

Mà phẫu thuật ruột thừa với tư cách là một môn phẫu thuật ngoại khoa cơ bản nhất, đại đa số ngoại khoa đều sẽ trải qua, lúc này, người hướng dẫn bọn hắn sẽ rất quan trọng.

Trương Chí Tân không ngừng cấu tứ, không ngừng suy nghĩ, kết hợp kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm như vậy, nghi hoặc rất nhiều năm bắt đầu không ngừng mà được giải đáp

Mà Trần Bỉnh Sinh càng là mi tâm lo lắng, lời nói của Trần Thương vừa rồi, nói thật, ngay từ đầu Trần Bỉnh Sinh không để ý, thế nhưng càng về sau, hắn cũng càng nghe càng nghiêm túc, càng nghe càng mê muội

Hắn cùng Trương Chí Tân một giới, hiểu rất rõ phẫu thuật ngoại khoa, cũng thường xuyên làm, vì vậy lý giải cùng kiến thức của hắn cũng rất sâu

Đặc biệt là một câu kia, khi mở ra, ngươi phải chú ý cường độ cùng góc độ, muốn tổng hợp cân nhắc rất nhiều thứ...

Những lời này không ngừng xuất hiện trong đầu Trần Bỉnh Sinh... Sàng chọn... Suy nghĩ... Tưởng tượng...

Vô số suy nghĩ không ngừng xung kích kinh nghiệm phẫu thuật nhiều năm của hắn

Bỗng nhiên

Hắn cảm giác trong đầu linh quang hiện lên

Lập tức, hắn đã hiểu rõ

Hắn cảm giác lý giải của mình đối với 【mở ra】 càng thêm khắc sâu, đây là một loại đột phá bình cảnh, hắn cảm giác 【mở ra】 của mình đã tăng lên tới một cảnh giới mới.

Loại cảm giác này rất khó nói

Mà Lúc này, Trần Thương lại chợt nghe hệ thống nhắc nhở: 【Đinh, dựa vào sự giúp đỡ của ngươi, kỹ năng 【phẫu thuật mở ra dẫn lưu】 của Trần Bỉnh Sinh tăng lên cấp Chí Cao, nhận được độ thiện cảm + 10, điểm kỹ năng + 1.】

Trần Thương sững sờ

Ta đi

Còn có chuyện tốt như vậy?

Nghĩ tới đây, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trương Chí Tân, dùng một ánh mắt chờ đợi nhìn hắn, giống như gà mái chờ đợi gà con phá vỏ trứng mà ra...

Ngươi cố gắng đột phá nhanh lên

Ta chính là nói ra đề nghị nhằm vào ngươi...

Thế nhưng, thật lâu... Thật lâu...

Đều không thay đổi

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, một cây gỗ mục, không thể điêu khắc được...

Ông chủ Trương, thiên phú của ngươi có hạn a.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Chương 60: Phẫu Thuật Cắt Bỏ Ruột Thừa

Trần Bỉnh Sinh kích động

Bởi vì loại cảm giác này rất kỳ diệu, khi ngươi có một loại cảm ngộ nào đó đột phá, ngươi sẽ biết một loại cảm giác toàn thân thư thích, cũng như ngươi học tập toán học hàm số khi giải đề đó gặp câu khó, thật lâu không thể giải được, thế nhưng khi thầy giáo phê bình cùng giảng giải bỗng nhiên làm cho ngươi hoàn toàn Tỉnh ngộ, cảm giác xuyên qua từng lớp sương mù làm cho người rất thoải mái

Với tư cách một bác sĩ ngoại khoa càng là như vậy, phải liên tục đột mỗi một bình cảnh, như vậy mới có thể không ngừng tăng lên trình độ của mình.

Mà muốn đột phá bình cảnh, nhất định phải phát hiện thiếu sót của mình.

Trần Thương phê bình sắc bén nói trúng tim đen, từng chữ như châu ngọc làm cho Trần Bỉnh Sinh cảm giác được tầng sương mù bị đẩy ra.

Sau khi Lão Trần hưng phấn, bỗng nhiên sắc mặt căng thẳng, tỉ mỉ nghĩ lại, mới tỉnh táo, tự hỏi một vấn đề nghiêm trọng: Sao Trần Thương phát hiện được?

Quay người nhìn thấy Trương Chí Tân, phát hiện biểu lộ của gia hỏa này có chút đặc sắc, sắc mặt không ngừng từ tam thể hội chứng đến thị chứng hoàn Alzheimer hoàn mỹ, thành công thuyết minh cái gọi là gương mặt ngoại khoa.

Cẩn thận hồi tưởng, hắn biết Trương Chí Tân đang ngẫm lại điều Trần Thương vừa nói, nên cũng không tốt quấy rầy, chỉ là ánh mắt nhìn Trần Thương có chút ý vị thâm trường.

Tiểu tử này... Mình còn đánh giá thấp thiên phú ngoại khoa của hắn.

Mặc dù trước mắt chỉ biết một loại phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, thế nhưng đó là bởi vì hắn chỉ tiếp xúc qua phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa

Nếu như... Ánh mắt Trần Bỉnh Sinh nhìn Trần Thương đầy nóng bỏng, giống như phát hiện đại lục mới

Hạ quyết tâm, qua khoảng thời gian này, hắn quyết định để Trần Thương phẫu thuật nhiều hơn, tiếp xúc nhiều hơn những phẫu thuật ngoại khoa mới.

Cách biết giữa người và người lớn vậy sao, vốn cho là chênh lệch giữa mình cùng tiểu Trần là 3.0 và 30, hiện tại hắn cảm thấy còn có thể dời lại

một chút...

Thật lâu

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thở dài truyền đến

Lão Trần quay người, tưởng là Trương Chí Tân, kết quả... Lại là Trần Thương nhìn lão Trương thở dài...

Tràng diện quỷ dị.

Lúc này, Trương Chí Tân bỗng nhiên vui rạo rực xoay người, nhìn Trần Thương cùng Trần Bỉnh Sinh đắc ý cười.

Thậm chí không để ý tới rửa tay, trực tiếp ôm chầm Trần Bỉnh Sinh, hưng phấn nói: "Lão Trần, ta cho ngươi biết, vừa rồi tiểu Trần nói giúp ta cảm ngộ rất sâu a, mặc dù hắn có vài lời không ý nghĩa, ăn nói lung tung, nhưng có mấy câu rất có đạo lý!"

"Lúc ấy, ta liền kết hợp kinh nghiệm cùng cảm ngộ nhiều năm của ta, không ngờ mà cảm giác trình độ của mình đề cao một chút, lát nữa phẫu thuật ta nói cho ngươi một chút, chậc chậc, rất nhiều tiểu kỹ xảo."

"Tiểu Trần không tệ, ta phát hiện ánh mắt của ngươi cũng không tệ lắm, học tập cho giỏi, lát nữa ngươi thật tốt làm phẫu thuật, ta nắm tay dạy ngươi!"

Trần Thương kinh ngạc, ta nói một đống lớn như vậy... Ngươi nói ta có ăn nói lung tung không ý nghĩa?

Ngươi có lương tâm hay không, ta bình luận đều là tinh chuẩn sắc bén từng chữ châu ngọc, ngươi thiên phú có hạn, học không đến tinh túy lại nói ta nói hươu nói vượn...

Haizz! !

Thiên phú phẫu thuật ngoại khoa của ngươi có hạn, hay là ngươi đi làm bác sĩ thẩm mỹ đi...

Trần Thương thở dài.

Âm thầm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói thầm một câu: Đồ không chí tiến thủ...

Ca phẫu thuật thứ hai bắt đầu, Trần Thương nhìn bụng người bệnh, hít sâu một hơi.

Mà giờ khắc này, Trần Bỉnh Sinh cùng Trương Chí Tân nhìn thấy Trần Thương, không biết vì sao hắn laij nhìn cái bụng ngẩn người.

Nhưng

Nháy mắt, khí thế Trần Thương thay đổi.

Thuần thục trôi chảy cầm dao, nhẹ nhàng vạch một đường, tay đè cán dao, nhẹ nhàng cắt xuống, lập tức làn da được mở ra

Trần Bỉnh Sinh lập tức sững sờ, máu đâu?

Làm sao chỉ có một chút máu như vậy

Nhưng rất nhanh, hắn mới nhìn rõ máu tươi chậm rãi chảy ra, cũng không phải là rất nhiều...

Lập tức Lão Trần trừng to mắt, khó có thể tin, cái này... thao tác này thật sự là.

Hắn còn phát hiện, hôm nay tư thế cầm dao của Trần Thương không ngừng biến hóa, từ làn da đến mỡ dưới da... Mỗi một bước tay Trần Thương đều thuần thục thay đổi một tư thế cầm dao.

Cái này mà là một người mới hả?

Cảm giác này chính là mạnh nhất vương giả đang làm một việc rất bình thường không đáng nói.

Thiên phú ngoại khoa của Lão Trần rất mạnh, bằng không cũng sẽ không mới ở độ tuổi trung niên đã có trình độ Phó chủ nhiệm bác sĩ.

Hắn tự nhiên có chút nhận biết đối với thao tác của Trần Thương, thậm chí hắn cảm giác một đao kia... Có cảm giác vượt qua tự mình.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Trần Bỉnh Sinh có loại cảm giác vi diệu, tựa như là thanh xuất vu lam? Trong lòng có cảm giác may mắn, thậm chí còn có một ít lo lắng.

Trần Thương tránh gây tổn thương mạch máu không cần thiết, một đao đó rất chuẩn.

Chỉ là, sau khi cắt lớp da ra...

Trương Chí Tân bỗng nhiên nói: "Tiểu Trần, lỗ hổng ngươi mở hơi nhỏ a, lát nữa ngươi sẽ không dễ làm."

Hoàn toàn chính xác, lỗ hổng Trần Thương cắt ra chỉ khoảng 4cm, không rộng bao nhiêu.

Trần Thương nhẹ gật đầu, đây là hắncố ý, hắn cảm thấy như vậy đã đủ rồi.

Tìm kiếm?

Căn bản không cần, sờ ruột thừa không khác sờ cái mũi bao nhiêu, quá đơn giản, các loại ruột thừa không đúng vị trí đều bị Trần Thương tìm được dễ như trở bàn tay, chớ nói chi là ruột thừa bình thường này, hắn còn quen thuộc hơn cả hai tay của mình.

Trần Thương thao tác rất bình thường rất đơn giản, thế nhưng trong đơn giản lại một loại rất không đơn giản.

Lão Trần nhìn như si như say

Trương Chí Tân cũng nghẹn họng trân trối.

Hắn không phải người ngu, tự nhiên nhìn ra được thao tác của Trần Thương sắc bén cỡ nào

Giờ khắc này, Trương Chí Tân mới phát giác được vừa rồi Trần Thương phê bình mình cũng không phải là ăn nói linh tinh, mà là thật.

Thế nhưng... Tiểu tử này sao có thể yêu nghiệt như thế?

Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa mà hắn làm như cắt hoa vậy?

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân ngừng thở, chăm chú nhìn mỗi một thao tác của Trần Thương.

Lưu Kiện là gây tê sư, bình thường hắn không thích đợi trong phòng phẫu thuật, sau khi gây tê xong liền đi ra ngoài, nhưng hôm nay, hắn lại đứng trong phòng phẫu thuật gắng gượng nhìn Trần Thương hoàn chỉnh phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, sau khi xem xong, chấn động vô cùng.

Tiểu Trần này cắt ruột thừa thật... Tốt.

Hắn nghĩ không ra quá nhiều từ để hình dung, nhưng hắn đã thấy quá nhiều phẫu thuật, mà một ca phẫu thuật này của Trần Thương, thật rất lợi hại.

Một ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bình thường, lại làm cho Lưu Kiện ngừng chân quan sát lâu như vậy.

Cuối cùng, đến bước khâu làn da, bỗng nhiên Trương Chí Tân cười nói: "Tiểu tử, vừa rồi ngươi nói ta khâu làn da quá xấu đúng không? Ta là bác sĩ thẩm mỹ chuyên nghiệp, ngươi dám nói ta như vậy, tới tới tới, ta nhìn ngươi khâu."

Trần Thương mỉm cười, cách khẩu trang không nhìn thấy khẩu hình, mà ánh mắt lại cố ý chớp chớp, tỏ ý: "Nhìn kỹ!"

Hôm nay cầm kim kẹp chặt trong tay, bắt đầu khâu lại cái bụng

Khâu làn da của Trần Thương là cao cấp, hơn nữa quan trọng nhất không ở đây, quan trọng nhất chính là Trần Thương khâu rất đẹp mắt

Sau khi khâu xong đảm bảo mỹ quan là sở trường của hắn, phối hợp với 【Con mắt Mỹ Lệ】, Trần Thương thuần thục xe chỉ luồn kim, phác hoạ làn da, một đường khâu rất mờ hiện ra.

Cái này khiến Trương Chí Tân đang chuẩn bị giáo huấn trả thùTrần Thương một phen nhất thời kinh ngạc

Chỉ là hắn còn chưa kịp nói chuyện, gây tê sư Lưu Kiện bỗng nhiên nói: "Khâu thật là dễ nhìn! Lão Trương, không phải ngươi là bác sĩ thẩm mỹ sao? Tại sao ta cảm giác khâu còn đẹp hơn ngươi vậy!"

"Ba~! Ba~! Ba~!" Trương Chí Tân giống như nghe thấy ba tiếng cái tát vang dội quanh quẩn bên tai, rất là vang dội

Hồi tưởng lại, vừa rồi Trần Thương phê bình mình khâu có chút xấu... Trương Chí Tân rất khó chịu.

Mà Trần Bỉnh Sinh cũng thở dài, tiếc hận nhìn lão Trương, an ủi: "Thật ra... Ngươi cũng chỉ kém một chút mà thôi."

Trương Chí Tân nhìn Trần Bỉnh Sinh, thấy Trần Bỉnh Sinh an ủi mình, cũng âm thầm gật đầu, động viên chính mình: Trương Chí Tân cố lên! Các ngươi chênh lệch không lớn, cũng chỉ là một chút mà thôi, nhất định phải đuổi theo lấp đầy chênh lệch này

Lão Trần có câu còn chưa nói: Chỉ là... Ngươi là cấp bậc tiền bối của hắn a

Nhìn Trương Chí Tân cao lớn uy vũ, lão Trần khẽ thở dài.

Chương 61: Nhất Định Sẽ Báo Đáp Hắn

Chuyện sau đó rất đơn giản.

Đối với Trần Bỉnh Sinh cùng Trương Chí Tân rất đơn giản, đơn giản chỉ là đổi vai cho nhau mà thôi.

Sau khi Trần Thương cường thế gia nhập, từ ban đầu là Trương Chí Tân cùng Trần Bỉnh Sinh hướng dẫn Trần Thương, biến thành một tiết học dùng camera điện thoại quay lại ca phẫu thuật.

Mấy ca phẫu thuật ruột thừa kết thúc.

Y tá phòng phẫu thuật bên cạnh tới thúc giục: "Bác sĩ Lưu, phẫu thuật ngoại khoa phòng bên cạnh sắp bắt đầu, ngươi mau đi qua gây tê."

Lưu Kiến vẫn chưa thỏa mãn, liếm đầu lưỡi: "Tiểu Trần, nhìn ngươi phẫu thuật là một loại hưởng thụ!"

"Sau này ngươi làm phẫu thuật thì nói trước với ta một tiếng, ta tới gây tê!"

Nói xong, chạy đi nhanh như chớp.

Lưu lại y tá vẻ mặt kinh ngạc, dù sao Lưu Kiện là gây tê sư đứng đầu, kỹ thuật thành thạo, hệ số an toàn cực cao, đại đa số bác sĩ làm phẫu thuật, đều hi vọng hắn tới làm gây tê sư.

Ngay cả chủ nhiệm làm phẫu thuật Lưu Kiện đều chọn lựa thật lâu.

Mà lần này... Lưu Kiện chủ động yêu cầu làm gây tê, đây là chuyện hiếm thấy cực kỳ.

Ngẩng đầu nhìn Trần Thương, trừ đẹp trai cũng không ưu điểm nào khác mà

Mà lúc này.

Trương Chí Tân cùng Trần Bỉnh Sinh cũng ở đây, lầm bầm thảo luận đủ để hai người bọn họ nghe:

Lão Trần: "Thao tác tách rời ruột thừa vừa rồi rất tốt, nhưng ta có cái nghi vấn chính là vì sao..."

Lão Trương: "Ta cũng không hiểu! Ngươi hỏi tiểu Trần đi."

Lão Trần mặt đen lại: "Lần này đến ngươi, ngươi đi hỏi, ta vừa hỏi xong, hỏi tiếp lại lộ ra ta không đủ trí thông minh."

Lão Trương đỏ mặt, nhăn nhó ngượng ngùng: "Ta đã bị hắn phê bình nhiều lần, thật là quá mất mặt... Tốt xấu... Ta cũng là ông chủ của hắn mà?!"

Gương mặt già của lão Trần, đỏ lên: "Ta còn là người hướng dẫn hắn đây!"

Mấy người cùng nhau rời khỏi phòng phẫu thuật, trở lại phòng thay quần áo.

Trần Bỉnh Sinh duỗi lưng, nói: "Tiểu Trần, đưa áo blouse trắng của ngươi cho ta để ta đưa đi phòng bệnh, ngày mai thống nhất rửa đâu, ta sẽ không đi."

Trần Thương gật đầu: "Được rồi lão đại."

Trần Bỉnh Sinh nghe thấy một tiếng lão đại này, lập tức tất cả vẻ lo lắng đều biến mất, hít vào một hơi, cảm giác không khí mát mẻ hơn rất nhiều, thật sự sảng khoái.

Trương Chí Tân thấy điệu bộ này, lập tức không phục: "Tiểu Trần, thứ bảy nhớ kỹ đến nha, đến lúc đó ta để ngươi khâu, để ngươi động thủ, tự mình làm một ca phẫu thuật mắt hai mí!"

Trần Thương nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên, hắn đã sớm muốn thử xem, thật là chuyện tốt

Vội vàng nói: "Vâng! Không vấn đề, Ông chủ Trương!"

Trương Chí Tân hài lòng nhẹ gật đầu: "Ừm, nếu ngươi làm tốt, sau này ta sẽ cho ngươi tự mình làm."

Trần Thương nghe xong, lập tức đắc ý nở nụ cười, dù sao đây mới là lợi ích thực tế, một ca phẫu thuật mắt hai mí kiếm 1000 khối, không giống phẫu thuật ruột thừa vừa rồi, Trương Chí Tân là bác sĩ chủ quản, tới tay không đến một trăm khối.

Trần Thương: "Ông chủ Trương thoải mái!"

Lúc này đã chừng sáu giờ, Trần Thương còn không thể về nhà, được đi đuổi quá trình mắc bệnh ghi chép, xem thử người bệnh có chuyện gì hay không, sau đó mới tan tầm.

Đến văn phòng, lúc này hắn mới nhớ mình quên cầm UK, vội vàng chạy về chỗ tủ quần áo phòng thay đồ trong phòng phẫu thuật.

(DG: UK là một loại giống như USB, dùng để đăng nhập hệ thống mật mã trong bệnh viện)

Sốt ruột chạy xuống, tranh thủ thời gian cầm tới UK sau đó lên nhà cầu.

Trong nhà cầu, bỗng nhiên nghe thấy có giọng nói bên ngoài, nghe qua giọng nói cảm giác có chút quen thuộc, là ngoại khoa Trương Hữu Phúc cùng Trương Chí Tân.

Tò mò, thế là hắn vểnh tai nghe.

Trương Hữu Phúc từ phòng phẫu thuật đi ra, vừa vặn gặp Trương Chí Tân, sau khi nhìn thấy hắn, lập tức không nể mặt, hỏi: "Hôm nay xảy ra chuyện gì?"

Trương Chí Tân giả vờ như không hiểu gì, mờ mịt cười một tiếng: "Chủ nhiệm, có chuyện gì?"

Giọng nói của Trương Hữu Phúc hơi trầm thấp: "Không phải ta bảo ngươi nhường mấy ca phẫu thuật ruột thừa của mình cho Chu Hiểu Đông đi làm sao? Ngày mốt hắn còn có trận đấu, ngươi để hắn luyện nhiều một chút, nếu qua được lần này, Tiểu Chu trở thành biên chế, thân là một thành viên khoa chúng ta, ngươi phải giúp đỡ Tiểu Chu chứ!"

Trương Chí Tân cười xấu hổ: "Chủ nhiệm, ba ca phẫu thuật này tương đối đặc biệt, có quan hệ đến nằm viện, ta phải tự mình làm phẫu thuật."

Nghe xong lời này, Trương Hữu Phúc lập tức hừ lạnh: " Y tá phòng phẫu thuật vừa nói với ta, phẫu thuật vừa rồi rõ ràng là do Trần Thương phòng cấp cứu làm, còn có Trần Bỉnh Sinh cũng ở đó, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, đừng cả ngày gần gũi với Trần Bỉnh Sinh như vậy, ngươi là ngoại khoa, hắn là cấp cứu, ngươi phải hiểu vị trí của mình."

Trương Chí Tân liếc mắt một cái: "Khụ khụ, đều chung một bệnh viện nha, chúng ta và khoa cấp cứu cũng thường xuyên hợp tác phẫu thuật, lại nói, ta cùng lão Trần là bạn học cũ, vừa rồi chỉ là trùng hợp gặp nhau, cho nên mới làm chung."

Trương Hữu Phúc nghe xong không vui, nhịn không được thở dài: "Chí Tân a, giữa công và tư, ta đối với ngươi rất tốt phải không? Ngươi làm bác sĩ thẩm mỹ ở bên ngoài, chuyện này ta cũng không nói ngươi, thế nhưng công việc ở đơn vị ngươi phải tận tâm, với tư cách là một thành viên ngoại khoa chúng ta, dù sao cũng phải làm một ít điểm cống hiến cho phòng ban chứ?"

Trương Chí Tân nghe được câu này, trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu, cái này rõ ràng là dùng chuyện ta làm phẫu thuật chỉnh hình ở bên ngoài để uy hiếp.

Toàn bộ bệnh viện ai không làm chút chuyện ở bên ngoài? Trương Hữu Phúc ngươi là chủ nhiệm nhưng cả ngày còn đi ra ngoài làm phẫu thuật tư thì sao, cái này khác nhau ở chỗ nào?

Nhưng, không có cách, trong thể chế chính là như vậy, người ta là chủ nhiệm, ngươi phải phối hợp với lãnh đạo làm tốt công việc, phục tùng lãnh đạo an bài, còn phải lý giải

Trương Chí Tân nhẹ gật đầu: "Được chủ nhiệm, ta đã hiểu, sau này ta sẽ chú ý, trong nhà của ta còn có chuyện, liền đi trước."

Nói xong, Trương Chí Tân liền muốn rời đi.

Trương Hữu Phúc không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng rời đi.

Lưu lại Trần Thương trong nhà cầu trầm mặc...

Phòng ban trong chọc chủ nhiệm, cũng không phải là một chuyện vui vẻ, chuyện làm khó dễ, Trần Thương đã thấy nhiều.

Lúc trước, khoa chỉnh hình có một bác sĩ, làm ở bệnh viện hơn hai mươi năm, trình độ rất không tệ, đặc biệt là phẫu thuật làm đặc biệt tốt, được rất nhiều người bệnh khen ngợi, lúc ấy lão chủ nhiệm về hưu, vị này bác sĩ này rất có hi vọng lên đài, thế nhưng bị một người khác chen chân lên.

Bác sĩ này tự nhiên là trong lòng bất mãn, thế nhưng có một bụng nước đắng cũng không cách nào nói ra.

Chủ nhiệm mới cùng bác sĩ không hợp, càng không quen nhìn đối phương làm phẫu thuật tốt hơn mình, dù sao trong một khoa, ngươi là tiểu bác sĩ nhưng lại lợi hại hơn chủ nhiệm, để người khác nói thế nào?

Thế là, dứt khoát phái bác sĩ đi phòng khám bệnh, lấy cớ là: "Kỹ năng của ngươi làm tốt như vậy, vẫn là cho người trẻ tuổi một chút cơ hội đi, tạm thời đến phòng khám bệnh ngồi một chút đi."

Một câu, đày bác sĩ này đến phòng khám bệnh, một lần này này chính là hai năm, hơn nữa phòng ban trong cũng không cho cơ hội phẫu thuật, đến mức trình độ dần dần kém dần, càng ngày càng tệ, cuối cùng từ chức rời bệnh viện.

Có đôi khi, bầu không khí trong phòng ban là như vậy...

Trừ phi ngươi thật sự có thân thế tốt hoặc là có vóc dáng mê người... Hay là ngươi có thật nhiều kiến thức vượt xa người ta, đến khi phẫu thuật này chỉ có ngươi biết, mà người khác làm không được.

Nếu như ngươi chỉ là hơi ưu tú một chút, thật không tính là cà rốt cải trắng gì, vẫn không thoát khỏi được kết quả bị người nắm.

Nghĩ đến Trương Chí Tân hôm nay trợ giúp mình như thế, Trần Thương cũng có chút cảm động.

Trong lòng cũng có thêm mấy phần dự định.

Đợi một thời gian nữa, nhất định sẽ báo đáp hắn

Chương 62: Nước Tới Đất Ngăn

Trần Thương về đến nhà, sau khi thu thập đồ vật xong, chuẩn bị nghỉ ngơi sớm một chút.

Bỗng nhiên nhận đến thông báo của hệ thống:

【Đinh! Xét thấy những nhiệm vụ gần đây ban thưởng khá nhiều tiền, vì để cho tài chính của ngài có nguồn gốc rõ ràng, tránh phiền toái không cần thiết, hệ thống sẽ cung cấp dịch vụ quản lý tài sản, những nhiệm vụ sau này được ban thưởng sẽ thông qua dịch vụ quản lý tài sản để báo đáp lại.】

Nghe thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên của Trần Thương là vui vẻ

Dù sao ngay từ đầu, mình nhận được ban thưởng mấy chục khối có thể nhận được thông qua hình thức rút thưởng.

Nhưng sau này số tiền lớn hơn, cũng không thể mỗi ngày đều nhận thưởng được?

Vạn nhất ngày nào cũng đoạt giải, ăn chết lão Mã thì làm sao bây giờ?

Cho dù ăn không chết được lão... Nhưng để người khác ngày nào cũng thất ngươi đoạt giải thì rất không thoải mái.

Vì vậy, đối với hành động này của hệ thống, hắn rất hài lòng, ít nhất không cần lo lắng vấn đề tài chính không rõ nguồn gốc, tài chính nơi phát ra càng thêm hợp lý, sinh hoạt bậc trung càng thêm không lo

Trần Thương khụ khụ một tiếng, cảm giác mình có điểm giống làm quảng cáo.

Trần Thương điểm kích 【Đồng ý!】. Sau đó, phát hiện điện thoại di động kêu lên.

Là thông báo tin nhắn:

"Kính chào khách hàng 186 * 1132, số đuôi của ngài là 0936 mở tài khoản ngân hàng thành công..."

Mở tài khoản thành công?

Sau đó tình huống càng thêm huyền diệu, Trần Thương phát hiện, trên điện thoại di động của mình bỗng nhiên có một app mới.

"Flush"

Nhưng bây giờ còn không nắm giữ cổ phiếu.

Hệ thống giúp ta đầu tư cổ phiếu?

Nghe cũng không tệ

Nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại ngủ không được, dứt khoát cầm lấy một bản « Hệ thần kinh phẫu thuật học » đọc, khoảng ba phút sau, bình yên chìm vào giấc ngủ.

So sánh với sách tiếng Anh, bản « hệ thần kinh phẫu thuật học » này tuyệt đối là tin mừng cho người làm việc y học mà bị mất ngủ người, Trần Thương đọc ba năm.

Khuyết điểm duy nhất chính là sách quá dày, nện ở trên mặt có chút đau.

Một đêm không xảy ra chuyện gì, sáng sớm hôm sau, Trần Thương giống như bình thường, thật sớm đã rời giường, thu thập một phen rồi đi đến bệnh viện.

Tối hôm qua mưa lớn, thời tiết rất là tươi mát.

Vừa mới tiến đến cửa bệnh viện, hắn đã nghe thấy thông báo của hệ thống vang lên:

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày (hoàn thành nhiệm vụ liên tục mười ngày, nhận được đặc biệt một lần nhiệm vụ hằng ngày đặc biệt): Một mình hoàn thành năm ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng tiếng Anh chuyên ngành Y (cao cấp) 】

Trần Thương sững sờ

Còn có chuyện này nữa hả?

Xem ra nhiệm vụ hằng ngày này cùng đánh dấu, còn có nhiệm vụ đặc biệt.

Nhưng... Nhiệm vụ hằng ngày này quả thực có chút khó khăn.

Một mình hoàn thành năm ca phẫu thuật ruột thừa, làm gì có nhiều bệnh nhân như vậy chứ?

Nhưng khi nhìn đến ban thưởng, Trần Thương thật sự đỏ mắt.

Kỹ năng Tiếng Anh chuyên ngành Y (cao cấp)

Tiếng Anh Trần Thương còn có thể, chưa gặp nhiều khó khăn, nhưng vẻn vẹn chỉ giới hạn trình độ cấp sáu, hiện đại y học đa số đều từ nước ngoài truyền vào, bởi vậy có được kỹ năng tiếng Anh chuyên ngành Y, thật sự có lợi cho sự phát triển sau này của mình.

Chủ nhiệm Lý Bảo Sơn mặc dù hơn năm mươi tuổi, thế nhưng mở miệng lưu loát tiếng Anh để hắn có cơ hội tiếp xúc càng nhiều hội nghị quốc tế.

Như thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ đây?

Thật vất vả gặp được một nhiệm vụ như vậy, Trần Thương rất muốn hoàn thành.

Ngày mai phải so tài, Trần Thương đối với lần so tài này cũng không lo lắng gì nhiều, hôm nay chủ nhiệm để cho mình đi theo làm mấy ca phẫu thuật, đây là Trần Thương hướng tới.

Đi theo Danh y tỉnh, vạn nhất... Không đúng, là một phần trăm có thể học được một kỹ năng.

Rất nhanh tới thời gian giao ban, khi Lý Bảo Sơn đến văn phòng rõ ràng có chút không vui, khuôn mặ căng thẳng t, giao xong ban, sau đó nói:

"Ta nói một vấn đề."

Lập tức đám người hai mặt nhìn nhau, ai chọc Lý đại chủ nhiệm của chúng ta rồi?

Lý Bảo Sơn đứng ở đó, rõ ràng tâm trạng không tốt, giọng nói mang theo tức giận: "Sáng sớm hôm nay, ta chiếm được tin tức, chừng mười giờ sáng, phòng bệnh án của bệnh viện cùng khoa bảo hiểm y tế muốn tới kiểm tra khoa cấp cứu."

"Mọi người trong tay có phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, phẫu thuật cắt bỏ túi mật hay là mấy loại phẫu thuật khác đều chuyển đến ngoại khoa đi, bằng không bảo hiểm y tế tra ra, lát nữa ta sẽ phát danh sách xuống, mọi người nhìn xem mình có người bệnh như vậy hay không."

Trên cơ bản, chức năng của khoa cấp cứu là vận chuyển bệnh nhân, hoàn thành bước đầu tiên trước khi nhập viên, vận chuyển người bệnh đến từng phòng ban khác biệt.

Vì vậy, nghe xong lời này, lập tức người phía dưới không vui, đặc biệt là Thạch Na, dưới tay nàng thật nhiều người bệnh như vậy.

Cấp cứu cũng xem như là phòng ban tổng hợp, bệnh nặng bệnh nhẹ đều có thể đến, bác sĩ khoa cấp cứu cũng thường xuyên nhận người bệnh bình thường từ khoa cấp cứu, một vài ca phẫu thuật nhỏ cũng thường xuyên thu đến, như vậy cũng có thể gia tăng thu nhập cho bác sĩ một chút.

Những ca phẫu thuật nhỏ này trên cơ bản tất cả mọi người đều làm được, nên cũng không quá quản lý chặc.

Nhưng bây giờ bảo hiểm y tế cùng phòng bệnh án đến kiểm tra, nói rõ là muốn gây sự

Thạch Na lập tức không vui: "Chủ nhiệm, Trước kia chúng ta đều làm như vậy, vì sao hiện tại bỗng nhiên kiểm tra? Hiện tại, dưới tay ta có bốn năm người bệnh cần phẫu thuật hôm nay, giờ mà chuyển khoa, sẽ làm người bệnh tăng thêm gánh vác, thậm chí còn có một đống chuyện phiền toái nữa."

Lý Bảo Sơn cũng không vui, sao hắn có thể không rõ ai đang làm chuyện này?

Thu nhập của Bác sĩ cấp cứu không cao, dựa vào những ca phẫu thuật nhỏ này có thể kiếm ít tiền, các ngươi ngoại khoa nhà lớn nghiệp lớn, còn cả ngày nhớ thương những ca phẫu thuật nhỏ này của khoa cấp cứu, có mất mặt hay không hả?

Còn có Trương Hữu Phúc, người này cũng thật sự là không có tiền đồ, vì một tiểu bác sĩ, lại làm loại chuyện này.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn liền vô cùng tức giận: "Đây là bệnh viện kiểm tra đột ngột, cũng chỉ là hai ngày mà thôi, chờ qua hai ngày này, sẽ quay lại như thường, mọi người chuẩn bị cẩn thận, đừng để bảo hiểm y tế tra ra được lại trừ tiền."

Lần này, Trần Thương đã hiểu

Đây là nhắm đến mình

Không muốn cho mình làm phẫu thuật?

Trương Hữu Phúc dù có năng lực đi nữa cũng không dám trực tiếp làm cấp cứu?

Chuyển hết bệnh nhân trong tay đi, bây giờ mình không thể luyện tập phẫu thuật, chờ tranh tài xong, người bệnh cũng xuất viện, đám người bệnh tiếp theo cũng không sao.

Cái này rõ ràng là không muốn cho mình luyện tập

Một là sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích lâu dài của bác sĩ cấp cứu, mà đến lại có thể đạt được mục đích, cớ sao mà không là?

Nghĩ đến cái này, Trần Thương nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Chỉ sợ các ngươi tính toán sai, kế hoạch phải thất bại rồi

Lần này, ta sẽ để các ngươi biết cái gì gọi là cao hơn một bậc

Sau khi Lý Bảo Sơn rời khỏi phòng làm việc, trở lại văn phòng, cầm điện thoại lên bắt đầu gọi điện thoại.

"Alo? Chủ nhiệm Dương, ta là Lý Bảo Sơn, chỗ các ngươi hôm nay có phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa hay không?"

"A nha! Không chuyện không việc gì, liền cái này..."

Lý Bảo Sơn cho tới bây giờ đều nói sẽ giữ lời, đáp ứng hôm nay dẫn Trần Thương đi luyện một chút, thuận tiện dạy bảo một phen, tự nhiên là phải làm được.

Thế nhưng không nghĩ tới Trương Hữu Phúc lại vì một học sinh mà làm ra chuyện như thế, để cho khoa cấp cứu không thể thực hiện phẫu thuật.

Không có cũng chỉ có thể tìm bên ngoài

Nghĩ tới đây, hắn cầm lấy điện thoại, liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại, đều là những bệnh viện ngày bình thường hắn thường xuyên qua trợ giúp phẫu thuật.

Tìm nửa ngày, thật vất vả tìm được một nhà, cách Tỉnh thành không xa, lái xe nửa giờ là tới.

Gọi Trần Thương vào văn phòng.

"Thu dọn đồ đạc, đi với ta đi làm phẫu thuật, vừa vặn có mấy ca phẫu thuật ruột thừa, lần này đi thật tốt dạy dỗ ngươi."

Trần Thương sững sờ, sao có thể không rõ xảy ra chuyện gì: "Chủ nhiệm, không cần làm phiền ngài, ta cảm thấy ta phẫu thuật ruột thừa đã có thể. Không cần làm phiền ngài như vậy..."

Nói thật, đối với hành động này của Lý Bảo Sơn, trong lòng Trần Thương đã nhiều hơn mấy phần cảm kích, với tư cách là một người chủ nhiệm, nói là làm tự nhiên là chuyện tốt.

Nghe được Trần Thương kiểu nói này, trong lòng Lý Bảo Sơn trấn an một chút, đứa nhỏ này có thể hiểu được khổ tâm của ta cũng coi là không uổng phí công sức.

Thế nhưng vẫn xụ mặt nói: "Hồ đồ, nào có nói phẫu thuật làm có thể? Bất luận một loại phẫu thuật nào, đều phải trải qua ngàn mài vạn kích không ngừng luyện tập, mới có thể đề cao! Nhanh lên, mười phút sau xuất phát, ta đi tìm lão Trần, nói với hắn một tiếng."

Trần Thương hít một hơi thật sâu, nhìn Lý Bảo Sơn, nhiều hơn mấy phần vui vẻ.

Đầu tiên là có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, nhưng... Càng nhiều hơn chính là gặp được một lãnh đạo tốt

Chương 63: Bộc Lộ Tài Năng

Huyện Z ở phía bắc thị trấn An Dương của Tỉnh Đông Dương.

Về hành chính, huyện Z thuộc thị trấn An Dương do chính phủ thành phố quản lý, cả huyện cũng không lớn, chỉ hơn ba trăm ngàn người.

Lý Bảo Sơn có một chiếc xe chuyên dụng, Jim ni, xe không lớn, nhưng tính năng không sai, giá cả không đắt, mỗi lần đi ra ngoài làm phẫu thuật đều dùng chiếc xe này.

Jim ni chỉ có hai chỗ ngồi, Trần Thương ngồi ở một bên, trên đường đi Lý Bảo Sơn liên tục giảng cho Trần Thương những điều cần phải chú ý trong khi phẫu thuật, khoảng hơn một giờ sau, hai người đã đến bệnh viện nhân dân huyện Z.

Chủ nhiệm ngoại khoa Bệnh viện nhân dân huyện Z gọi là Đoàn Ba, nhìn thấy Lý Bảo Sơn tới, cười ra đón: "Chủ nhiệm Lý tới."

Lý Bảo Sơn cười: "Ừm, Chủ nhiệm Đoàn, ta giới thiệu cho ngươi một chút, đây là Trần Thương trong khoa chúng ta, một người trẻ tuổi rất không tệ, hôm nay ta dẫn hắn đến đây để thực hiện phẫu thuật."

"Trần Thương, vị này là chủ nhiệm ngoại khoa Bệnh viện nhân dân huyện Z, Chủ nhiệm Đoàn."

Trần Thương chủ động chào hỏi: "Chào chủ nhiệm Đoàn."

Đoàn Ba rất hiền hòa, cười lên không nhìn thấy con mắt, híp mắt nói: "Chào cậu, đừng ở đứng ở cửa, vào rồi nói."

Ba người đến văn phòng, cũng không khách sáo, dù sao Lý Bảo Sơn là khách quen của nơi này, thường xuyên đến làm phẫu thuật, vì vậy Đoàn Ba cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính:

"Chủ nhiệm Lý, nghe nói ngươi muốn tới bệnh viện chúng ta làm phẫu thuật ruột thừa, chúng ta đã tìm tới toàn bộ người bệnh cần phẫu thuật ruột thừa trong bệnh viện, tổng cộng tám người, hôm nay phải vất vả."

Lý Bảo Sơn cảm kích cười một tiếng: "Làm phiền ngươi, Chủ nhiệm Đoàn."

Đoàn Ba tranh thủ thời gian khoát tay áo, địa vị của Lý Bảo Sơn ở Tỉnh Đông Dương hết sức quan trọng, giúp đỡ một chuyện khả năng của mình nhưng nhận được một cái nhân tình, chuyện tốt như vậy, tự nhiên Đoàn Ba sẽ không cự tuyệt.

Lại nói, chuyện này căn bản không tính là phiền phức, thậm chí là một chuyện tốt, chỉ cần hơi một vận hành, đối với bệnh viện mà nói chính là một chuyện tốt.

Ba người đi ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, đi vào phòng bệnh, lập tức nhìn thấy một y tá đứng sẵn ở đó: "Hoan nghênh Danh y tỉnh Lý Bảo Sơn đến chỉ đạo hướng dẫn phẫu thuật ruột thừa"

Trần Thương ngẩn người.

Chủ nhiệm Đoàn này không đơn giản, biến chuyện Lý Bảo Sơn tới đây thành bác sĩ ngoại khoa đến chỉ đạo công việc học tập.

Sau khi Lý Bảo Sơn tới, muốn nhìn bệnh nhân, làm quen tình huống một chút.

Trong phòng bệnh, người bệnh nhìn thấy Đoàn Ba đến, hai mắt sáng lên.

Đoàn Ba đi đến bên cạnh người bệnh, cười nói: "Vị này chính là Danh y tỉnh chúng ta, Chủ nhiệm Lý, ngươi thật có phúc, hôm nay, Chủ nhiệm Lý sẽ tự mình cầm dao làm phẫu thuật."

Người bệnh nghe xong, tự nhiên hết sức vui vẻ: "Cảm tạ Chủ nhiệm Đoàn, Chủ nhiệm Đoàn là người tốt! Cảm tạ Chủ nhiệm Lý..."

Đoàn Ba quả thực là biến chuyện như vậy thành một công đa việc.

Vừa giải quyết vấn đề Lý Bảo Sơn, lại có thể đề cao địa vị của bệnh viện trong lòng người bệnh, còn có thể huấn luyện cùng đề cao trình độ cơ sở cho bác sĩ.

Bằng không người ta làm chủ đảm nhiệm đây

Lý Bảo Sơn đối với cái này cũng không để ý.

Một giờ sau, Lý Bảo Sơn mang theo Trần Thương đi tới phòng phẫu thuật.

Nhưng lúc này, bác sĩ ngoại khoa ngoại trừ một số người phải trực ban cơ bản đều đã tới.

Đoàn Ba nói với đám người: "Chủ nhiệm Lý dành thời gian bận rộn của mình tới làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, mọi người nhất định phải học tập cho tốt, để ý từng chi tiết, nhất định phải dùng lần này học tập này hóa của thành mình."

Phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương là người hỗ trợ, những người khác tại chỗ cũ quan sát, trong phòng có màn hình lớn, mọi người có thể thấy rất rõ ràng.

Mà Đoàn Ba thì thay đổi áo phẫu thuật bắt đầu phụ trợ.

Lý Bảo Sơn nhìn thoáng qua Trần Thương: "Ta làm trước một lần, sau đó ngươi tới làm, ta nhìn trình độ của ngươi."

Nói xong, Lý Bảo Sơnbắt đầu phẫu thuật.

Nói thật, người trong nghề vừa ra tay biết có hay không, Lý Bảo Sơn mở ra rất đúng chỗ.

Mỗi một tầng đều không giống nhau, làn da, liên kết mô, gân bắp thịt... Màng bụng.

Sau khi mở bụng, có thể nhìn thấy một chút dịch mủ, có mùi hôi thối truyền đến, ruột thừa có dính liền.

Lý Bảo Sơn không dừng lại, bắt đầu thao tác.

Ca phẫu thuật này có chút độ khó thế nhưng hắn làm lại rất chân thành.

Rất nhanh, tìm được hệ màng ruột thừa, dùng khâu chữ bát buộc ga-rô động mạch ruột thừa...

Phẫu thuật rất nhanh, mỗi một bước đều rất đúng chỗ, Trần Thương cũng không thể không cảm khái công phu của Chủ nhiệm Lý rất đúng chỗ.

Ít nhất cũng 90 điểm

Người bệnh được đưa đi, chung quanh lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Sau khi rửa tay một chút, tiếp tục ca phẫu thuật thứ hai.

Lần này, Lý Bảo Sơn cùng Đoàn Ba thương lượng một phen, sẽ do Trần Thương tới làm.

Bác sĩ chung quanh nhìn thấy Trần Thương trẻ tuổi như vậy, cũng tò mò, thậm chí có chút cảm giác không phục cùng xem náo nhiệt.

Tất cả mọi người là bác sĩ, tuổi tác còn nhỏ hơn bọn hắn, trong lòng tự nhiên có chút khó chịu

【Đinh! Phát động nhiệm vụ: Bộc lộ tài năng, nhiệm vụ yêu cầu: Lần phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa này yêu cầu làm cho tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng, dùng ngươi thực lực chinh phục tất cả mọi người ở đây. Nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Cải tiến thuật thức】

Trần Thương nghe thấy hệ thống nhiệm vụ, lập tức hơi sững sờ.

Bộc lộ tài năng?

Dùng thực lực chinh phục tất cả mọi người? Bao gồm... Lý Bảo Sơn sao?

Sau khi người bệnh được đưa lên, là người bệnh này cần phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bình thường nhất, đầu óc Trần Thương chuyển động, bỗng nhiên nghĩ rõ ràng mình phải làm thế nào

Hắn phải phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa sao cho vết cắt nhỏ nhất

Trần Thương cầm dao lên, tất cả mọi người nghiêm túc nhìn lại.

Đặc biệt là Lý Bảo Sơn, con mắt nhìn chằm chằm tay Trần Thương.

Mà lúc này, Trần Thương cung thủ cầm dao, mở ra

Vẻn vẹn một lỗ hổng không đến 2cm xuất hiện

Lỗ hổng quá nhỏ, chỉ khoảng 1-2cm, chỉ vừa ngón trỏ và ruột thừa đi vào

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người

Hắn đang làm gì! ?

Sai lầm?

Tân thủ sẽ phạm một sai lầm, đó chính là không đủ quả quyết, tựa như lúc mổ heo, không thể quả quyết xuống dao.

Chẳng lẽ Trần Thương phạm vào sai lầm cấp thấp này sao?

Thế nhưng, lúc này, Trần Thương không nhanh không chậm, tiếp tục bắt đầu công việc kế tiếp, hắn không tiếp tục mở rộng lỗ hổng

Lần này, đám người trợn tròn mắt.

Ngươi đang làm cái gì vậy?

Nếu ngươi thực hiện phẫu thuật nội soi thì thế này cũng được, thế nhưng ngươi đây là phẫu thuật bình thường, lỗ hổng nhỏ như vậy, ngươi có thể làm được cái gì?

Trong lúc nhất thời, tất cả bác sĩ đều nhíu mày, thậm chí bắt đầu khe khẽ bàn luận.

Mà Đoàn Ba cùng Lý Bảo Sơn thì liếc nhau, như suy nghĩ điều gì.

Lý Bảo Sơn không cắt đứt Trần Thương, tương phản, hắn có chút chờ mong.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Trần Thương cẩn thận tách rời lớp mỡ cùng cơ hoành trong bụng, sau đó dùng (móc) câu nhỏ kéo ra.

Mở ra màng bụng, sau khi xác nhận không có ruột, Trần Thương bắt đầu mở ra màng bụng.

Mà lúc này, Lý Bảo Sơn lập tức hiểu

Hắn phải làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ

Tiểu tử này, vậy mà lại làm một loại phẫu thuật khó như vậy?

Không sai, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ yêu cầu người thao tác phải có kỹ thuật cực cao, hơn nữa khảo nghiệm người phẫu thuật nhiều kiến thức cơ bản cùng ý thức phẫu thuật, loại phẫu thuật này mới bắt đầu xuất hiện những năm gần đây, còn chưa phổ biến.

Ngay cả Lý Bảo Sơn cũng chỉ vẻn vẹn gặp mấy lần, hắn không ngờ Trần Thương lại làm loại phẫu thuật này

Quả nhiên, Trần Thương nói: "Bàn phẫu thuật trái nghiêng khoảng 20 độ."

Xác định

Chính là phẫu thuật vết cắt nhỏ.

Khi Trần Thương nói ra câu này, Lý Bảo Sơn lập tức chắc chắn

Chính là phẫu thuật vết cắt nhỏ.

Sau đó, ngoéo tay kéo ra vết cắt, dời đại võng mô lên phía trái, dọc theo thực tràng tìm kiếm ruột thừa.

Một bước này, Trần Thương không phí bao nhiêu sức, như cá gặp nước dễ như trở bàn tay

Mà lúc này, người chung quanh sao còn không rõ xảy ra chuyện gì?

Lúc này, những bác sĩ xung quanh cũng bừng Tỉnh đại ngộ, nghĩ đến một phương pháp phẫu thuật ruột thừa mà giới phẫu thuật ngoại khoa mới lưu hành

Thế là nhỏ giọng nói: "Có phải hắn đang làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ không?"

Lời này vừa ra, tất cả mọi người chung quanh không khỏi sững sờ.

Không phải chứ

Ngưu bức như vậy sao?

Chương 64: Mời Làm Phi Đao

Phẫu thuật nội soi cắt bỏ ruột thừa có ưu thế không gì sánh kịp, nhưng những năm này càng ngày càng phát hiện phẫu thuật nội soi không đủ.

Bởi vì khi dùng kính ổ bụng phẫu thuật, lại bởi vì kính ổ bụng đâm xuyên và chướng bụng gây nên rất nhiều bệnh biến chứng và ngoài ý muốn.

Bởi vậy, càng ngày càng nhiều người làm việc ngoại khoa bắt đầu nghiên cứu, cho nên xuất hiện một phương pháp phẫu thuật gọi là: "Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ".

Loại phương pháp phẫu thuật này, đã có thể đền bù thiếu hụt do vết cắt quá lớn của phương pháp truyền, lại có thể thỏa mãn nhu cầu của rất nhiều người bệnh.

Trần Thương phẫu thuật, Lý Bảo Sơn là hai mắt tỏa sáng, mà đám người Đoàn Ba thì là như nhìn người yêu

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Trần Thương sẽ sử dụng loại phương pháp phẫu thuật này

Hưng phấn

Khát vọng

Vì sao nói như vậy?

Bởi vì hiện tại rất ít cơ sở bệnh viện sử dụng kính ổ bụng, chi phí quá cao, các phương diện chi phí, đầu tiên là bệnh viện phải đầu tư cao, mà người bệnh gánh vác cũng nặng.

Nếu như bệnh viện bọn hắn có thể triển khai loại phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ này, hoàn toàn có thể ỷ lại vào phương pháp phẫu thuật này, hấp dẫn càng nhiều người bệnh, đề cao danh tiếng toàn bộ bệnh viện

Hắn thậm chí đã nghĩ đến viễn cảnh phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ phát triển.

Đây tuyệt đối là một chuyện tốt to lớn

Hoàn toàn chính xác, không thể không nói, Đoàn Ba rất tinh mắt, viêm ruột thừa bình thường cùng viêm ruột thừa cấp tính sinh mủ cường độ thấp nếu ứng dụng phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ thì có nhiều ưu điểm như thời gian phẫu thuật ngắn, thương tích nhỏ, vết sẹo nhỏ, khôi phục nhanh, là một loại kỹ thuật thích hợp cơ sở bệnh viện mở rộng.

Nhưng, bác sĩ cũng không nắm giữ kỹ thuật này, bởi vì trước mắt, kỹ thuật này còn thuộc về giai đoạn vừa mới xuất hiện, cũng chưa phổ biến,

yêu cầu đối với bác sĩ ngoại khoa cực cao, số người dám làm như vậy cực ít.

Thủ pháp của Trần Thương rất ổn, nhấc lên ruột thừa ra xa, kề sát vách ruột thừa rồi dùng dao điện cắt, rốt cục, ruột thừa bị cắt bỏ

Trần Thương rất yêu quý tay của mình, không chỉ bởi vì đây là hắn dành cho bạn gái, mà là bởi vì một người bác sĩ ngoại khoa ưu tú, nhất định phải có một đôi bàn tay linh hoạt, đây là điều kiện bắt buộc.

Mà tất cả mọi người chung quanh nhìn như si như say, bọn hắn không nghĩ tới một tiểu bác sĩ ở Tỉnh Nhị Viện, lại lợi hại như thế

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao gật đầu cảm khái.

Đối với cường giả, tất cả mọi người sẽ dành cho đầy đủ tôn kính.

Giờ khắc này, Trần Thương dùng "Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ" khuất phục tất cả mọi người ở đây

Lý Bảo Sơn là người đã gặp qua việc đời, thường xuyên tham gia các hội nghị lớn nhỏ, không xa lạ gì với phẫu thuật vết cắt nhỏ, nhưng... Không xa lạ cùng có thể làm hay không là hai việc khác nhau.

Lý Bảo Sơn cũng sẽ làm, thế nhưng Lý Bảo Sơn rất ít làm, bởi vì bệnh viện lớn như Tỉnh Nhị Viện sẽ không đi làm loại phẫu thuật này, trên cơ bản nếu không phải là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bình thường thì phải là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa nội soi.

Hơn nữa, bác sĩ ở các bệnh viện lớn nhiều khi cũng chướng mắt loại tiểu phẫu này, căn bản sẽ không bỏ ra nhiều tinh lực đi học tập cùng làm một loại phương pháp phẫu thuật như vậy.

Tiêu tốn rất nhiều tinh lực đi học tập một môn tiểu phẫu cấp một, tất cả mọi người sẽ không đần độn đi làm.

Một ca phẫu thuật ruột thừa được bao nhiêu tiền?

Một ca phẫu thuật cắt bỏ dạ dày bao nhiêu tiền?

Một đạo lý rất đơn giản.

Lý Bảo Sơn tuy gặp qua phẫu thuật này, cho nên mới sẽ càng thêm chấn kinh, bởi vì hắn phát hiện một chuyện rất quỷ dị, hắn phát hiện Trần Thương làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ so với một chuyên gia lần trước làm ở kinh đô còn xinh đẹp hơn

Không sai

Vì vậy, Lý Bảo Sơn quả thực bị thao tác này của Trần Thương làm cho sợ hãi.

Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ không thích hợp với bệnh viện cỡ lớn, nhưng đối với bệnh viện cơ sở cỡ nhỏ mà nói, lại không giống vậy.

Sau khi phân cấp chẩn đoán điều trị chế độ phổ biến, bệnh viện cơ sở đa số là bệnh nhẹ, mà phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, phẫu thuật cắt bỏ túi mật... đều là những bệnh thường thấy nhất, nếu ngươi có thể làm tốt những bệnh như vậy, đó chính là đầu bài

Các tiểu bác sĩ phía dưới lập tức trừng lớn con mắt, tất cả mọi người không ngốc, tự nhiên là nhìn ra môn đạo, nếu như mình học được, tự mình còn không phải ánh mặt trời giữa ngoại khoa?

Từng người hô hấp dồn dập, hận không thể lập tức đi lên làm người hỗ trợ cho Trần Thương

Mà Đoàn Ba với tư cách chủ nhiệm ngoại khoa, thì càng hưng phấn.

Đoàn Ba năm nay mới bao nhiêu tuổi?

37 tuổi

Chính là tuổi tác hoàng kim của một bác sĩ ngoại khoa, sau khi nhìn thấy Trần Thương thực hiện ca phẫu thuật này, hắn đặt quyết tâm, muốn lưu kỹ thuật này của Trần Thương tại ngoại khoa của bệnh viện nhân dân huyện Z.

Phải mời "chuyên gia Tỉnh Nhị Viện" này đến cơ sở hội chẩn hiệp trợ phẫu thuật nhiều một chút

Nghĩ tới đây, Đoàn Ba có chút hưng phấn.

Nếu như mình kiến thiết ngoại khoa thành khoa đứng đầu huyện Z, tương lai...

Trần Thương khâu hoàn tất, đến lúc cuối sau khi đánh xuống mũi khâu cuối cùng.

Chung quanh lập tức vang lên tiếng vỗ tay

Kéo dài không thôi

Mà lúc này, người bệnh nằm trên giường bệnh càng thêm hưng phấn cùng vui vẻ, trong lòng suy nghĩ: "Tiếng vỗ tay kịch liệt như vậy, xem ra phẫu thuật khẳng định rất thành công, chuyên gia chính là chuyên gia!"

Người bệnh rời đi, một người nghiêm túc như Lý Bảo Sơn cũng hài lòng đánh giá Trần Thương: "Không sai, tiểu tử ngươi thật đúng là thâm tàng bất lộ, ta thật không nghĩ tới, ngươi có thể thực hiện phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ tốt như vậy! Xem ra trước kia ta thật sự là không hiểu kỹ ngươi rồi, tiểu Trần, ngươi rất không tệ, ta rất xem trọng ngươi, nhất định phải lưu người lại khoa cấp cứu!"

Trần Thương cười: "Ta cũng chỉ biết thực hiện một số phẫu thuật đơn giản, chủ nhiệm ngươi đừng khen ta nữa."

Đoàn Ba nghe xong, lập tức bu lại: "Chuyên gia Tiểu Trần, lợi hại! Thật lợi hại, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ này là tốt nhất ta từng thấy!"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng.

【Đinh! Nhiệm vụ bộc lộ tài năng hoàn thành, nhận được: Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến thuật thức mới.】

【Đinh! Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ thuật thức mới, có thể đề cao tính an toàn khi phẫu thuật, đền bù chỗ thiếu hụt đối với phẫu thuật vết cắt nhỏ, đồng thời có thể gia tăng phạm vi sử dụng phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ, để có thể tốt hơn khi phục vụ lâm sàng.】

Vừa dứt lời, trong đầu Trần Thương lập tức cảm giác nhiều rất nhiều thứ.

Cẩn thận hồi tưởng lại phẫu thuật vừa rồi, giống như thật tồn tại rất nhiều chỗ hạn chế

Cái này... Rất có ý nghĩ

Phẫu thuật ruột thừa vết cắt nhỏ có quá nhiều hạn chế, nếu như dựa theo loại phương pháp này tiến hành chữa trị, đích thật có thể đạt đến một hiệu quả tốt.

Buổi sáng làm bốn ca phẫu thuật, giữa trưa ăn cơm, trong lúc bữa ăn, tất cả mọi người đều thảo luận liên quan tới phương pháp sử dụng cùng kỹ xảo phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ.

Mà Trần Thương không thể nghi ngờ trở thành hạch tâm.

Trong lúc ăn cơm, Đoàn Ba đi tới, có chút xấu hổ... Do dự một chút, nhìn Trần Thương nói: "Chuyên gia Tiểu Trần, ta có thể nhờ ngươi một chuyện hay không?"

Trần Thương cười cười: "Chủ nhiệm Đoàn, ngài đừng gọi ta là chuyên gia, không tự nhiên."

Đoàn Ba cũng cười theo: "Chuyên gia chính là chuyên gia, nên gọi vẫn phải gọi, lại nói, ta không gọi ngươi là chuyên gia, trong lòng các bệnh nhân cũng không nỡ! Có đôi khi, làm bác sĩ ngươi không phải chỉ có kỹ thuật, còn phải để người bệnh đối ngươi yên tâm mới được."

Trần Thương lập tức ngẩn người, giống như rất có đạo lý.

Đoàn Ba tiếp tục nói: "Là như vậy, chuyên gia tiểu Trần, ta có thể mời ngươi đến bệnh viện chúng ta làm phi đao hay không? Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ trả công theo giá thuê chuyên gia!"

Chương 65: Trần Đại Quan Nhân Ta Không Thể Chỉ Biết Cắt Ruột Thừa Được

Đoàn Ba làm cho Trần Thương sửng sốt một chút

Mời ta làm phi đao?

Ta là một tiểu bác sĩ cũng có thể làm phi đao hả?

Nghĩ tới đây, trái tim nhỏ của Trần Thương kích động mấy phần, bởi vì có thể mời ngươi làm phi đao khẳng định đã tán đồng thực lực của ngươi.

Chuyện này đối với một bác sĩ ngoại khoa mà nói, chính là một vinh dự không huy chương

Nhưng, sau khi Tỉnh táo lại.

Trần Thương tranh thủ thời gian nói: "Cái này... Chủ nhiệm Đoàn, không phải ta không muốn, mà là hiện tại năng lực của ta có hạn, cũng chỉ có thể làm phẫu thuật ruột thừa, mặt khác..."

Đoàn Ba tranh thủ thời gian nói: "Chuyên gia Tiểu Trần, chúng ta mời ngài chính là làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, hơn nữa... Chúng ta muốn chính là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ! Một lần phí chuyên gia 2000 khối, bao ăn ngủ, phí giảng bài một tiết 2000, nếu phát sinh thì sẽ tính phí thêm, ngươi thấy thế nào?"

Đoàn Ba đạo, hắn không hỏi Trần Thương vì sao, trực tiếp nói ra giá cả

Một lần phí chuyên gia 2000 khối

Dạy một lớp 2000 khối

Nhiều không?

Không ít...

Đây đối với Trần Thương mà nói là rất nhiều, tiểu bác sĩ bình thường nào có đãi ngộ như vậ, đừng nói đi ra ngoài làm phi đao, phẫu thuật của nhà ngươi đều không tới lượt ngươi làm.

Khoảng tiền này đối với một tiểu bác sĩ mà nói, không ít chút nào.

Đối với Đoàn Ba cũng không ít

Số tiền này phải lấy kinh phí từ trong khoa, mà không phải là "Phí chuyên gia" từ phía người bệnh.

Yêu cầu của Đoàn Ba là học kỹ thuật, hi vọng Trần Thương có thể lưu lại "Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ", để người khoa trong đều học được.

Đến lúc đó, phòng ban có thể làm cho phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ phát dương quang đại, chế tạo thành trọng điểm của bệnh viện, chút tiền này không coi vào đâu.

Không thể không nói, Đoàn Ba rất có năng lực, cũng rất có quyết đoán, càng có mắt nhìn xa

Quả nhiên, sau khi Trần Thương nghe thấy giá tiền, suy nghĩ một phen, gật đầu đáp ứng: "Có thể, nhưng, vấn đề thời gian ta phải thông báo sau."

Đoàn Ba vội vàng nói: "Đó là tự nhiên, cứ sắp xếp theo thời gian của bác sĩ tiểu Trần, đến lúc đó chúng ta tại bàn bạc."

"Đúng rồi, bác sĩ tiểu Trần biết lái xe không?"

Trần Thương sững sờ, cười xấu hổ: "Biết lái xe, nhưng không có xe."

Đoàn Ba nghe được, cười lấy lòng: "Chuyên gia Tiểu Trần có kỹ thuật này, mua xe còn không phải chuyện sớm muộn hay sao? Nếu bây giờ ngươi không có xe, sau này, khi ngươi tới đây trực tiếp gọi điện thoại cho ta, ta phái người đi đón ngươi."

Lý Bảo Sơn lái xe hơi nhanh, rất giống tính cách hấp tấp của hắn.

Xưa nay, Lý Bảo Sơn rất ít cười, khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc, dáng người không cao, chỉ không đến một mét bảy, hình thể trung đẳng, khuôn mặt hơi giống Trương Dịch, mặc dù hói đầu có chút nghiêm trọng, nhưng cả người rất tinh thần, một đôi mắt giống như tia x, nhìn một cái có thể xem thấu bệnh tật, cũng có thể khám phá lòng người

Đây là trụ cột khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, như bảo an Tần Thái Sơn nói, toàn bộ khoa cấp cứu, chỉ cần có Chủ nhiệm Lý, vậy liền không có vấn đề.

Ngồi trên xe, Lý Bảo Sơn như suy nghĩ điều gì, nói: "Tiểu Trần, ta thật muốn giữ ngươi lại!"

Trần Thương cười, nói: "Chủ nhiệm, ta cũng muốn có thể đi theo ngươi."

Lý Bảo Sơn lắc đầu: "Ta đã già, hôm nay nhìn ngươi phẫu thuật xong, ta đã cảm khái vạn phần, người trẻ tuổi, phải giống như ngươi, dám đi trước người khác, dám làm chuyện người khác không dám làm! Lúc tuổi còn trẻ, ta cũng như vậy, nhưng bây giờ... Là càng ngày càng không can đảm!"

Hai người ngươi một lời ta một câu, cũng không tẻ nhạt.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày, nhận được ban thưởng đặc biệt: Kỹ năng tiếng Anh chuyên ngành Y (cao cấp) 】

【Tiếng Anh chuyên ngành Y, cao cấp, đặc hiệu: Nói chuyện trôi chảy.
】

Ngay khi hoàn thành nhiệm vụ, vô số tin tức tràn vào trong óc Trần Thương, hắn lập tức nắm giữ vô số ký ức... từ vựng Tiếng Anh... Đặc biệt là từ vựng dược phẩm...

Khác biệt duy nhất giữa Tiếng Anh chuyên ngành Y cùng tiếng Anh bình thường chính là từ chuyên ngành nhiều lắm

Trần Thương thỉnh thoảng sẽ liếc qua « Liễu Diệp đao », thế nhưng trên cơ bản nhìn một chương cần tốn rất nhiều thời gian, bởi vì từ vựng trong đó quá phức tạp, căn bản hiểu không được bao nhiêu.

Ngươi sử dụng phần mềm dịch cũng được, nhưng đầu tiên là không chính xác, thứ hai là đối với việc đề cao trình độ tiếng Anh của ngươi cũng không có quá nhiều chỗ tốt.

Thi nghiên cứu tiếng Anh là đề thi chung, mà thi bác sĩ tiếng Anh thì là thi tiếng Anh chuyên ngành Y, Trần Thương đối với trình độ có một chấp niệm.

Vạn nhất...

Vạn nhất có cơ hội thi bác thì sao?

Sau khi trở về, Trần Thương không đi bệnh viện, mà sớm về nhà nghỉ ngơi.

Hôm nay, sau khi hoàn thành nhiệm vụ 【bộc lộ tài năng】, thu được một thuật thức mới là 【phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ】.

Đây chính là một phương pháp phẫu thuật hoàn toàn mới, có thể đền bù rất nhiều hạn chế cùng khuyết điểm của phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ bình thường.

Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ bình thường hoàn toàn chính xác có rất nhiều ưu điểm, rất được hoan nghênh, nhưng có một thiếu hụt rõ ràng, đó chính là phạm vi chẩn đoán điều trị rất có hạn.

Mà thuật thức mới này, cũng chính là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến, chính là trên cơ sở đó, nhằm vào tình huống khác nhau dần hoàn thiện, tăng lên phạm vi có thể phẫu thuật.

Sau khi Trần Thương nghiêm túc phẩm vị, quả thực bị thuật thức sau khi cải tiến làm cho chấn kinh

Loại thuật thức mới này chẳng lẽ không thiếu hụt sao?

Đương nhiên là có

Đó chính là yêu cầu đối với người thực hiện phẫu thuật cực cao, phải nắm rõ kết cấu ổ bụng như lòng bàn tay, mới có thể nhẹ nhõm lấy đồ trong túi.

Trần Thương suy nghĩ một đêm, rốt cục đối với phương pháp phẫu thuật này càng thêm hiểu rõ thấu triệt.

Sau đó, Trần Thương có chút hiếu kỳ, loại thuật thức mới này trên mạng có hay không?

Có phải chỉ có mình nắm giữ hay không?

Nếu như là...

Cái này lợi hại

Khai sáng một loại thuật thức mới, mặc dù là phẫu thuật cơ bản nhất, cũng đủ chứng minh ngươi có năng lực.

Trần Thương quyết định, sẽ thực hiện loại thuật thức này vào tranh tài ngày mai

...

Một đêm không xảy ra chuyện gì, ngày kế tiếp rời giường từ sớm, Trần Thương đi tới bệnh viện.

【Đinh! Nhiệm vụ hôm nay: Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng trong đời ngươi, đi biểu hiện ra năng lực của ngươi đi, dùng thực lực của ngươi chinh phục bọn hắn, nhận được thắng lợi cuộc tranh tài lần này, hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: Nhận được: Phẫu thuật cắt bỏ túi mật (cao cấp).】

Trần Thương cười cười, không sai, xem ra phẫu thuật sở trường thứ hai của mình sắp tới tay

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật

So sánh với phẫu thuật ruột thừa, phẫu thuật cắt bỏ túi mật có thể danh chính ngôn thuận triển khai tại khoa cấp cứu, thậm chí bảo hiểm y tế đến tra cũng không cách nào, dù sao bệnh liên quan đến đường mật và viêm túi mật cấp tính rất nguy hiểm, cấp cứu hoàn toàn có thể tự mình triển khai phẫu thuật.

Ngay cả ngoại khoa, đều phải phối hợp với khoa cấp cứu thực hiện phẫu thuật.

Vì vậy, nắm giữ một kỹ năng như vậy, đối với Trần Thương tuyệt đối là chuyện tốt

Hơn nữa phẫu thuật cắt bỏ túi mật áp dụng rất rộng, các bệnh liên quan đến túi mật, đường mật cũng có tỷ lệ xảy ra cao, so ra mà nói, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa cũng chỉ có phẫu thuật viêm ruột thừa.

Với tư cách là một bác sĩ ngoại khoa ưu tú, hắn không thể chỉ làm một phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa được

Trình Giảo Kim cũng có tới ba phiên bản mà

Trần đại quan nhân ta không thể chỉ biết cắt ruột thừa được

Chương 66: Tranh Tài Bắt Đầu

Lý Bảo Sơn dẫn theo Trần Thương đến phòng phẫu thuật, vừa đi vừa nói: "Hôm nay tranh tài cần thực hiện ba ca phẫu thuật, trong đó có hai ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, một ca phẫu thuật khâu gân bắp thịt."

"Lần này chuyên gia được mời tới không phải của bệnh viện chúng ta, mà là chuyên gia được bệnh viện mời từ bên ngoài, nhưng cũng trong địa bàn tỉnh chúng ta, nếu ngươi có thể biểu hiện như ngày hôm qua là đủ rồi, ba người các ngươi cùng phẫu thuật một lúc, thông qua camera trong phòng phẫu thuật đến ghi chép quá trình tranh tài."

"Vấn đề công bằng thì ngươi không cần lo lắng, dù sao cũng có quay phim lại, chấm điểm cũng dựa trên thực tế chấm điểm."

Lý Bảo Sơn đưa đến cửa phòng phẫu thuật, cổ vũ một phen, mà lúc này, cách đó không xa một người đàn ông mập mạp đi tới, đi theo phía sau là một người trẻ tuổi, cao to mang theo một gọng kính Reeves tròn, cả người nhìn cũng đại khí.

Trần Thương nhận biết, chính là chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc và người kia là người cạnh tranh với hắn lần này Chu Hiểu Đông.

Trương Hữu Phúc nhìn thấy Lý Bảo Sơn, cười nói: "Chủ nhiệm Lý, tới thật sớm."

Lý Bảo Sơn ăn nói có ý tứ, chỉ là nhẹ gật đầu, cũng không nhận lời nói, đối với Trương Hữu Phúc, Lý Bảo Sơn không quá ưa thích, người này quá mức con buôn, cực kỳ giống thương nhân cùng ông chủ, hơn nữa quen dùng thủ đoạn trong khi làm việc, không giống như là một bác sĩ ngoại khoa.

Ngay cả lần này, học sinh so đấu, cũng nhất định phải chỉnh chút chuyện, cái này khiến Trương Hữu Phúc vốn là có chút thành kiến đối với Lý Bảo Sơn càng thêm không vừa mắt.

Trương Hữu Phúc tương đối mập mạp, cao hơn một mét bảy dung không được cơ thể mấy trăm cân của hắn, đến mức cái bụng nhô lên, thịt mỡ trên mặt cũng run rẩy.

(1 cân = 0.5 kg)

Thế nhưng chính là một người như vậy, lại là người đầu tiên của Tỉnh Đông Dương có thể chủ trì hoàn thành phẫu thuật cấy ghép lá gan.

Cũng là phó chủ tịch hiệp hội ngoại khoa gan mật ở Tỉnh Đông Dương.

Dù sao Tỉnh Nhị Viện cũng không phải bệnh viện cỡ lớn, cũng không phân biệt ngoại khoa gan mật, mà là thống nhất nằm trong ngoại khoa.

Trương Hữu Phúc từ đầu tới đuôi đều không nghiêm túc nhìn Trần Thương một lần, mà mang theo Chu Hiểu Đông đi về phía phòng phẫu thuật.

Thật ra, đây cũng không phải là tranh tài long trọng gì, cũng không có quá nhiều quy tắc, hoàn toàn chính là mời chuyên gia đến so sánh ba người này, sau đó bệnh viện chọn người ưu tú nhất.

Sau đó, Thạch Kỳ cũng dẫn người đến, sau lưng hắn là Lý Thế Kiến.

So sánh với Trương Hữu Phúc, Thạch Kỳ hoàn toàn là há miệng đi khắp bệnh viện.

Năm năm trước, Tỉnh Nhị Viện căn bản không có ngoại khoa ngực, mà Thạch Kỳ cũng là từ bác sĩ ngoại khoa đi lên.

Mà bác sĩ Thạch gắng gượng dựa vào cái miệng của mình, liếm ra một thiên hạ, quả thực là tự biến mình từ bác sĩ Thạch thành chủ nhiệm Thạch.

Ba mươi sáu tuổi, hắn trở thành chủ nhiệm trẻ tuổi nhất Tỉnh Nhị Viện.

Thật ra, liếm chó chỉ cần là người biết liếm, liếm đúng người, thật rất dễ dàng liếm ra một mảnh cẩm tú niên hoa, đi hướng đỉnh phong chó má.

Được Đàm Lập Quốc tài trợ xuống, Thạch Kỳ thành lập ngoại khoa ngực, đoạt khoa bệnh phổi 15 giường bệnh, 8 người y tá, cộng thêm một dì quét dọn.

Toàn bộ bệnh viện đều biết, Chủ nhiệm Thạch này có một cái miệng cùng đầu lưỡi vô cùn tốt, điều này cũng làm cho các tiểu bác sĩ khinh thường, bác sĩ già thì cười hắn.

Mà Chủ nhiệm Thạch của chúng ta từ sau khi làm chủ nhiệm, càng ngày càng kiêu ngạo, ngày thường thấy đồng sự chào hỏi gọi thẳng tên, hắn đều có chút không vui, dù sao người ta là chủ nhiệm, cao hơn ngươi một cấp, phải gọi hắn là Chủ nhiệm Thạch

Thế nhưng, dù ngoại khoa ngực được thành lập, nhưng Chủ nhiệm Thạch là từ ngoại khoa đi chuyên về ngực, đến khi có phẫu thuật liên quan đến cắt lá phổi, cái này biết tìm người ở đâu chứ?

Sẽ không dễ tìm chuyên gia, chiêu tiểu đệ

Thế là, một thông báo tuyển nhân sự được đưa ra.

Lý Thế Kiến tìm tiểu đệ lao động, cũng thật là đáng thương.

Mà chuyên gia càng là mời các lão đại từ kinh đô đến, nơi này có phẫu thuật thì đến nơi này làm, làm xong thì đi.

Toàn bộ mười lăm giường bệnh ngoại khoa ngực, gắng gượng bị làm thành hai khoa tuyến vú, có người tìm viện trưởng phản ứng chuyện này, nhưng Chủ nhiệm Thạch phản bác cũng rất có đạo lý:

Chẳng lẽ tuyến vú không ở bên ngoài ngực sao?

Nói không sai

Tuyến vú là ở bên ngoài bộ ngực.

Thế nhưng, chiếu ngươi nói như vậy.

Móng tay sinh trưởng bên ngoài tay thì sao?

Ngoại khoa tay có thể làm nghiệp vụ cắt móng tay hay không? Thường nói, các tế bào bị sừng hóa trên da có thể làm phẫu thuật cắt bỏ? Hoặc là tế bào cơ thể bị giác hóa có thể phẫu thuật thẩm mỹ?

Tóc ở bên ngoài não bộ thì sao?

Vậy khoa thần kinh chúng ta có thể cắt bỏ quần thể mô liên kết trên đầu (cắt tóc) không?

Câu nói gắng gượng này làm cho tất cả chủ nhiệm có mặt tại hội viện lúc ấy ngây ngẩn cả người.

Cái này mẹ nó là một câu bác sĩ ngoại khoa có thể nói ra sao?

Chính là cái rắm.

Nhưng, có đôi khi, chính là bất đắc dĩ như thế, rõ ràng nói nhảm một câu, còn có người liếm láp nói thật là thơm.

Bệnh viện muôn màu cũng không phải chỉ là người bệnh, cũng bao gồm bác sĩ.

Bởi vì cái gọi là rừng lớn thật nhiều chim.

Trong khi mấy người đến phòng phẫu thuật, bệnh lịch tổng hợp đã được chuẩn bị xong, rất kỹ càng, sau khi ba người xem xong, chờ đợi phẫu thuật bắt đầu.

Mà lúc này, trong phòng phẫu thuật, bốn năm người hơn năm mươi tuổi đã đứng sẵn ở văn phòng quan sát phòng phẫu thuật, vừa nói vừa cười chờ đợi phẫu thuật bắt đầu.

Tất cả mọi người ở Tỉnh Đông Dương đều rất quen thuộc.

Màn hình lớn được chia ra làm ba, mỗi một ca đều có thể thấy rất rõ ràng.

Mấy người nhao nhao cười hàn huyên:

"Viện trưởng Lưu, Bệnh viện Nhân Dân Tỉnh phát triển càng ngày càng tốt, tháng trước tổ chức hội nghị ngoại khoa gan mật hằng năm, ta nhớ được ngoại khoa gan mật Ngô lão tiên sinh ngươi cũng có thể mời tới!"

"Ha ha, con người Ngô lão tiên sinh thật ra rất tốt, thật ra, Ngô lão tiên sinh hơn đã hơn chín mươi tuổi, chúng ta cũng không muốn làm phiền, nhưng Ngô lão tiên sinh nghe xong, lập tức thúc ngựa quyết định, ta cũng không nghĩ tới a..." Lưu Tư Tề cười nói, "Đúng rồi, chủ nhiệm Tiền, ta nhìn ngươi năm nay sắp trở thành tiến sĩ hả?"

Tiền Lượng nhẹ gật đầu: "Ừm, chúng ta đã già, còn có thể làm phẫu thuật mấy năm? Tranh thủ thời gian thừa dịp còn chút sức lực, truyền tay nghề xuống."

Mấy người đối với câu nói này của Tiền Lượng, cũng có chút đồng ý, thật ra, đối với bác sĩ ngoại khoa mà nói, có ba giai đoạn, một là thời kì 35 tuổi nhanh chóng lên cao, một là thời kì 45 tuổi đỉnh phong, một là thời kì 55 tuổi xuống dốc.

Tiền Lượng nói câu này trực tiếp để mấy ông lão nhao nhao cảm khái thời gian trôi nhanh như nước chảy.

Hách Húc Lượng với tư cách là viện trưởng phân công quản lý, phụ trách công việc tranh tài lần này.

Thật ra, mấy bệnh viện thường xuyên có hợp tác qua lại, một ca phẫu thuật cỡ lớn, đều cần mấy vị lão tướng quân tự thân xuất mã, quan hệ trong bóng tối hết sức quen thuộc, hơn nữa quan trọng nhất là từng bệnh viện đều có xin đầu đề, những này mở đề cùng kết đề, đều cần mời tổ chuyên gia, tổ chuyên gia này chính là lĩnh vực ngoại khoa Tỉnh Đông Dương, bởi vậy, ngày bình thường, họ thường xuyên gặp mặt.

Hách Húc Lượng cười nói: "Phẫu thuật sắp bắt đầu, lát nữa hi vọng mấy vị chuyên gia phê bình một phen."

"Mấy tiểu bác sĩ này đều rất không tệ, nhưng hôm nay có thể được mấy vị chuyên gia phê bình, cũng là may mắn của bọn hắn, còn hi vọng các vị không ngại chỉ giáo."

Đám người nhao nhao gật đầu, cười nói: "Đó là đương nhiên!"

Chương 67: Xuất Hiện Quái Thủ Lĩnh

Trần Thương nhìn bệnh lịch trong tay ghi chép và các báo cáo kiểm nghiệm, liên tưởng tới vô số lần phẫu thuật ruột thừa kia, bỗng nhiên khẽ nhíu mày.

"Người bệnh mới 12 tuổi, bụng dưới bên phải bị đau, buồn nôn, nôn mửa 2 ngày, phát sốt một ngày, đau bụng bắt đầu từ đầu tuần, 24h sau mới di chuyển đến bụng dưới bên phải, hiện tại tiếp tục đau đớn, tần suất đau ngày càng cao hơn, kiểm tra sức khoẻ trước kia cũng không có bệnh gì, kiểm tra cơ thể... Cơ bụng có lẽ có vấn đề, bụng dưới bên phải bị đau, mạch thị khá rõ ràng, ruột non yếu ớt, cơ eo dương tính, thí nghiệm thổi phồng thực tràng dương tính, thí nghiệm bế khổng cơ nội âm tính..."

Viêm ruột thừa không thành vấn đề

Thế nhưng... Trần Thương vẫn hơi nghi hoặc một chút.

Hắn hoài nghi bị sỏi thận?

Thế nhưng không có triệu chứng bị kết sỏi?

Chẳng lẽ là...

Trần Thương nghĩ đến một loại viêm ruột thừa kì lạ

Lúc này, gây tê sư tiến đến chuẩn bị gây tê, là người quen biết cũ Lưu Kiện.

Nhưng hôm nay là tranh tài, Lưu Kiện chỉ khẽ gật đầu, không nhiều lời, chuẩn bị gây tê.

Trần Thương vội vàng ngăn lại, nói: "Lưu ca, đợi lát nữa, ta lại kiểm tra một chút."

Lưu Kiện sững sờ, nhưng vẫn ngừng lại.

Trần Thương đi đến bên người Cậu bé, Cậu bé rõ ràng có chút lo lắng, nhìn thấy Trần Thương tới, có chút không biết làm sao, dứt khoát nhắm mắt lại.

Trần Thương nói: "Ta lát nữa sờ bụng của ngươi, đau chỗ nào thì nói cho ta."

Nói xong, tay phải Trần Thương bắt đầu từ vị trí trên rốn, sờ theo chiều thuận kim đồng hồ...

"Đau!"

Vừa mới nhấn một nhẹ lên, Cậu bé đã cau mày hô lên.

Trần Thương gật đầu, tiếp tục đổi vị trí khác

Mấy phút sau khi, Trong lòng Trần Thương có chủ ý.

Đây cũng một căn bệnh hiếm thấy: "Viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng!"

Loại bệnh này cực kì hiếm thấy, là thời kì phôi thai bởi vì ruột thừa dị thường diễn biến thành, xác suất xảy ra chỉ có 2%- 8%.

Loại viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng này nếu như trị liệu trễ, chứng viêm rất dễ khuếch tán làm co thắt ống dẫn niệu, thận, hố chậu, mạch máu và các cơ quan nội tạng xung quanh, gây nên biến chứng cực kì nghiêm.

Nói đơn giản một chút, cái bệnh này, có chút khó giải quyết

Nhưng đối với người khác là như vậy.

Đối Trần Thương không có áp lực.

Quay người nói với Lưu Kiện: "Lưu ca tốt."

Lưu Kiện nghi hoặc nhẹ gật đầu: "Ruột thừa này?"

Trần Thương nhàn nhạt nói: "Hắn là viêm ruột thừa dị vị, mà lại là viêm ruột thừa dị vị bên ngoài màng bụng!"

Lưu Kiện nghe xong, lập tức nhíu mày.

Bởi vì viêm ruột thừa dị vị bên ngoài màng bụng, trước phẫu thuật phi thường khó chẩn đoán chính xác, thường thường đang trong khi phẫu thuật dò xét mới có thể phát hiện.

Vì vậy, loại bệnh tật này thường xuyên bởi vì người phẫu thuật chuẩn bị không đủ, dẫn đến xảy ra vấn đề lớn.

Lưu Kiện cẩn thận hỏi: "Ngươi xác định chứ?"

Trần Thương gật đầu

Lúc Lưu Kiện gây tê, cũng để mắt nhiều hơn, dù sao... ruột thừa bên ngoài màng bụng, hắn nhớ khi còn đến trường ở kinh đô đã nghe thầy giáo nói qua, chưa từng thấy qua.

Lúc này, lúc này mấy người ở văn phòng nhìn thấy hình ảnh trong màn hình lớn nhao nhao cười thảo luận, về phần điểm số, trong lòng mọi người đều có quan điểm riêng, nhưng không cản trở việc họ giao lưu lẫn nhau.

"Số một rất thuần thục? Thủ pháp rất tinh chuẩn, tiểu tử này còn có thể!"

"Số hai cũng được, nhưng nắm chắc về ruột thừa so với số một còn có chút chênh lệch."

"Y? Số ba sao còn không bắt đầu! Làm sao... Sao hắn còn đang kiểm tra thể trạng?"

Quả nhiên, sau khi người đàn ông nói xong, những người khác cũng nhao nhao chú ý tới đến số ba.

Bởi vì lúc này giờ phút này, tất cả mọi người đã bắt đầu phẫu thuật, số một đã tìm tới ruột thừa chuẩn bị cắt bỏ.

Mà số ba lại còn không bắt đầu

Ngoài nghề xem xét, khẳng định là lập tức phân cao thấp

Thế nhưng mấy vị đều là lão tướng kinh nghiệm sa trường, nhìn thấy chuyện này, phản ứng đầu tiên là nhìn lại bệnh lịch người bệnh được phẫu thuật trong phòng số ba.

Mấy người xem xét, giống như không có cái gì không giống.

Chính là một viêm ruột thừa điển hình mà?

Lưu Tư Tề tự nhiên nhận ra số ba là Trần Thương, hắn đối với Trần Thương rất có hảo cảm, thậm chí... Nhìn thấy Trần Thương, hắn muốn cho điểm cực thấp

Sau đó thuận thế đào Trần Thương đi.

Đương nhiên, cái này chỉ là một ý nghĩ mà thôi.

Thật ra từ khi bắt đầu, hắn đều liên tục chú ý Trần Thương, thế nhưng... Thấy hắn nửa ngày không bắt đầu phẫu thuật, thậm chí không cho gây tê sư gây tê, lập tức cũng hiểu kì.

Đây là phải làm gì?

Chẳng lẽ hắn hoài nghi có vấn đề?

Không thể nào

Chẳng lẽ bệnh viện còn không phân rõ phẫu thuật ruột thừa sao?

Vì vậy, ngay từ đầu Lưu Tư Tề đã cầm lấy bệnh lịch sao chép lặp đi lặp lại nhìn ba bốn lượt, thế nhưng nhìn tới nhìn lui những cái mô bản kia, làm gì có cái gì không giống

Chẳng lẽ Trần Thương này chỉ khâu gân bắp thịt sao? Tự mình đánh giá cao hắn rồi?

Lưu Tư Tề nhịn không được lòng sinh hoài nghi đối với Trần Thương.

Năm ban giám khảo cộng thêm một Hách Húc Lượng đều nhao nhao cầm lấy bệnh lịch kiểm tra lại.

Từ bệnh lịch đến xét nghiệm, siêu âm phần bụng toàn bộ nhìn mấy lần, cũng không nhìn ra đến tột cùng là gì

Thậm chí Hách Húc Lượng đều cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao Trần Thương mới là chính quy, là người danh chính ngôn thuận, còn tốt tự mình không nói, nếu không... thật mất mặt.

Mấy người xem kỹ bệnh lịch hai lần, đều không nhận ra vấn đề.

Mà người nhìn bệnh lịch năm sáu lần Lưu Tư Tề bỗng nhiên nắm chặt một chi tiết

Đó chính là triệu chứng của người bệnh rất giống như bị sỏi thận

Nhưng siêu âm biểu hiện không hề có sỏi thận?

Cái này...

Lưu Tư Tề bỗng nhiên khẽ giật mình

Ruột thừa bên ngoài màng bụng? ? ?

Sau khi nghĩ đến vấn đề này, Lưu Tư Tề lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc này, người chung quanh giống như từ bỏ, đã bắt đầu lắc đầu.

Lưu Tư Tề thấy thế, có chút kích động nói: "Mọi người nói xem, người bệnh này có khả năng bị ruột thừa bên ngoài màng bụng hay không? !"

Lời này vừa ra, lập tức người chung quanh nhíu mày.

Lúc này, Trần Thương đã bắt đầu động dao

Một dao kia rất nhẹ rất nhạt, nhìn như đơn giản, lại vừa vặn vạch phá cái bụng...

Trần Thương không thể không cẩn thận, nếu như là ruột thừa bên ngoài màng bụng, hắn phải cẩn thận không muốn tạo thành khuếch tán chứng viêm là tốt nhất.

Vết cắt không lớn, 4cm.

Đây là Trần Thương suy tính qua, vết cắt quá nhỏ, dễ dàng phạm sai lầm, nhưng 4cm, không lớn không nhỏ, đối Trần Thương đã đầy đủ

Sau khi mở ra, lập tức mùi hôi thối truyền đến

Con mắt Trần Thương bỗng nhiên xuất hiện một mũi tên màu đỏ, hắn lập tức sững sờ

Hệ thống còn có chức năng này? Trợ giúp tự mình tìm bộ vị bị bệnh?

Trần Thương dựa theo vị trí hơi xem xét, quả nhiên nhìn thấy một ruột thừa màu đỏ thẫm, lúc này đã ứ máu, sưng lên, thậm chí chung quanh có mủ chảy ra, mùi hôi thối lập tức truyền đến.

【Quái viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng sinh mủ, lv 29, quái thủ lĩnh! Đặc tính: Tính ẩn giấu cao, dễ dàng khuếch tán chứng viêm, nhắc nhở: Xử lý cẩn thận, nhất định không thể hành sự lỗ mãng. 】

Quả nhiên là viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng sinh mủ

Hơn nữa, còn là quái lớn

Cấp 29, quái thủ lĩnh

Giết nó không biết có biết rơi thần khí không?

Trần Thương nhịn không được trong lòng vui vẻ mấy phần, dù sao cũng là tự tay mình chẩn bệnh cùng phát hiện ra, làm bác sĩ vui vẻ đơn giản

chính là như thế.

Mà lúc này, văn phòng lặng ngắt như tờ

Tất cả mọi người nín hơi ngưng thần nhìn chằm chằm hoàn cảnh trong phòng phẫu thuật thứ ba.

Chuyện này là thật hay là giả?

Diễn kịch hay sao?

Phẫu thuật mấy trăm ca ruột thừa cũng chưa chắc có thể gặp được chuyện này, hôm nay gặp được, hơn nữa... Còn giống như bị tiểu bác sĩ này chẩn đoán được?

Chuyện này sao có thể

Mấy vị lão chuyên gia nhíu mày

Bỗng nhiên, một người đàn ông nhịn không được hỏi: "Làm sao hắn biết là viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng? Loại viêm ruột thừa này rất khó chẩn bệnh..."

Lời này cũng nói thay tiếng lòng của tất cả mọi người

Hách Húc Lượng cũng trực tiếp lăng tại chỗ, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, nghĩ thầm, tiểu tử này cũng quá xui xẻo đi?

Vậy mà gặp được đồ vật quái dị như thế

Lưu Tư Tề thì không biết nên nói cái gì cho phải, vậy mà thật sự là viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng, còn may không làm việc lỗ mãng, nếu không... Viêm tính khuếch tán, hoàn toàn bất lợi cho khôi phục sau này.

Người chung quanh nhìn Lưu Tư Tề, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Rốt cục có người nhịn không được hỏi: "Lão Lưu... Ngươi là nâng đỡ hắn hả?"

Lưu Tư Tề trợn trừng mắt: "Ngươi mới là đồ lau nhà! Sao lại là ta nâng!"

Người kia cũng không giận, cười nói: "Vậy làm sao ngươi phát hiện khả năng là viêm ruột thừa bên ngoài màng bụng?"

Lưu Tư Tề cười lạnh một tiếng, chỉ vào bệnh lịch: "Tự nhiên là bằng thực lực! Cái gọi là đọc sách trăm lượt nghĩa tự thấy... Ngươi chỉ cần nghiêm túc suy nghĩ bệnh lịch, nhìn nhiều một chút, tự nhiên..."

Đám người thấy Lưu Tư Tề giả vờ ngưu bức như vậy, hai mặt nhìn nhau, qua ba giây, rốt cục vẫn nhịn không được: "Nói tiếng người đi!"

Chương 68: Phần Thưởng Diệt Quái Thủ Lĩnh

Nhìn thấy mình trang bức không thành công, Lưu Tư Tề thở dài, đành phải ăn ngay nói thật:

"Khụ khụ... Ta cũng là suy đoán, ta nhìn các triệu chứng của người bệnh kết hợp phán đoán một phen... Sau đó ta vẫn không rõ ràng cho lắm, nhưng ta loáng thoáng nhớ ruột thừa bên ngoài màng bụng hoàn toàn có các triệu chứng giống như bị sỏi thận, sau đó mới suy đoán, ta cũng không ngờ mình đoán đúng!"

Lúc này, đám người mới hài lòng nhẹ gật đầu.

Này mới đúng nha

Nếu Lưu Tư Tề ngươi biết, mà chúng ta lại không biết, đây không phải lộ ra chúng ta kém cỏi sao?

Kết quả ngươi cũng không biết, như vậy cho thấy tất cả mọi người đều như nhau mà thôi

Năm người hai mặt nhìn nhau, cùng cười một tiếng.

Nhưng, khi bọn hắn ngẩng đầu nhìn về phía hình ảnh phòng phẫu thuật số ba, không khỏi sững sờ.

Năm người chúng ta cũng không biết, thế nhưng tên hậu sinh này lại biết.

Chẳng phải nói... Năm người chúng ta đều là hàng lởm sao

Chúng ta... Còn không bằng một tiểu hậu sinh?

Nghĩ tới đây, mặt mo năm người không khỏi đỏ ửng.

Chúng ta không biết là bởi vì chúng ta không hiểu rõ người bệnh

Tiếp tục quan sát

Tiền Lượng hơi sững sờ: "Các ngươi nhìn kìa, thủ pháp của tiểu tử này rất thuần thục, các ngươi xem, thủ pháp cắt bỏ này thực sự là quá thành thạo, mỗi một bước đều rất tinh xảo."

Lưu Tư Tề: "Ta có một vấn đề, vì sao vết cắt của hắn chỉ có 4cm, dựa theo ngay từ đầu xem xét, hắn đã nắm chắc chẩn bệnh là ruột thừa bên ngoài màng bụng, ruột thừa bên ngoài màng bụng khó hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa, thế nhưng hắn cắt chỉ có 4cm là sao?"

Vấn đề này, đám người nhao nhao nhíu mày

Tất cả mọi người lâm vào suy nghĩ.

Chẳng lẽ 4cm là kỹ xảo đặc biệt gì sao?

Lúc này, Tiền Lượng nói: "Là tự tin!"

Đám người nhíu mày?

Tiền Lượng tiếp tục nói: "Ta đoán người trẻ tuổi này, cho dù nắm chắc là ruột thừa lệch vị trí, hắn cũng có thể đảm bảo vết cắt 4cm hoàn thành phẫu thuật, hắn căn bản không cần tìm kiếm, hắn đây là hiểu rất rõ kết cấu đối với phẫu thuật phần bụng, đủ tự tin với bản thân mình, lúc này mới có thể làm ra quyết định như vậy."

"Các ngươi nhìn kỹ một chút, thật ra... Hắn có thể cắt lỗ hổng nhỏ hơn, nếu như không phải vì cân nhắc an toàn cho người bệnh, khả năng của hắn thì 2cm là đủ rồi!"

"Bởi vì mỗi một bước của hắn đều thao tác rất thành thạo, trên cơ bản thực hiên theo phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc.

Đây là một thiên tài như thế nào?

Mấy phút sau, phẫu thuật hoàn thành

Lúc này, mọi người chợt thấy, hai người số một cùng số hai bắt đầu trước nhưng còn chưa kết thúc?

Thật nhanh

Số ba quá lợi hại

Vừa nhỏ lại vừa nhanh

Nháy mắt.

Lập tức phân cao thấp

Năm người nhao nhao gật đầu, không nghĩ tới một so đấu đơn giản còn có thể nhìn thấy nhân tài như vậy, đám người đối với ca phẫu thuật tiếp theo tràn đầy chờ mong.

Trong lúc chờ đợi, mấy vị chuyên gia hàn huyên.

"Chủ nhiệm Tiền, ngươi hiểu khá rõ đối với phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ, ngươi cảm thấy ca phẫu thuật này thế nào?" Lưu Tư Tề hỏi.

Tiền Lượng suy nghĩ một phen, nói: "Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ, nói như thế nào đây, đây là một hạng phẫu thuật ra đời là vì muốn khắc phục khuyết điểm của phẫu thuật nội soi cùng phẫu thuật truyền thống, sau đó kết hợp ưu điểm của cả hai mới tạo ra loại phương pháp phẫu thuật này."

"Sau khi phát hiện, loại phương pháp phẫu thuật này quả thật không tệ, nhưng có một vấn đề, đó chính là tính hạn chế tương đối lớn, cũng chính là rất kén bệnh. Đối với những người phát bệnh thời gian hơi ngắn, sơ đồ cấu tạo máu viêm ruột thừa bình thường không phải quá nặng, vết cắt nhỏ chiếm ưu thế rõ ràng, thế nhưng viêm ruột thừa sinh mủ và viêm ruột thừa

lặp đi lặp lại nhiều lần có khả năng dính liền nghiêm trọng, nếu như cố gắng truy cầu vết cắt nhỏ, vết cắt không đủ lớn, không gian thao tác nhỏ hẹp, ảnh hưởng tới phẫu thuật, dễ dàng tạo thành tổn thương không cần thiết."

"Vì vậy, nếu như phát hiện viêm ruột thừa sinh mủ, hoại tử, vẫn phải căn cứ nguyên tắc an toàn đầu tiên nên phải mở rộng vết cắt."

"Thật ra, vết cắt nhỏ cũng đang liên tục được cải tiến."

"Nhưng cụ thể ta cũng không quá mức chú ý, bởi vì những bệnh viện này của chúng ta, trên cơ bản chính là vết cắt nhỏ liền dùng kính ổ bụng, tương đối thích hợp với những bệnh viện cơ sở hơn, nếu quả như thật có thể hoàn thiện loại phương pháp phẫu thuật này, rồi mở rộng ở các cơ sở, đích thật là một kỹ thuật tạo phúc nhân dân."

Đám người nghe xong, nhao nhao gật đầu.

Trong khi bọn hắn nói chuyện phiếm, Trần Thương lại có chút hưng phấn

Vừa rồi sau khi đánh giết quái ruột thừa bên ngoài màng bụng cấp 29, hắn nhận được tương đối khá

【Đinh! Chúc mừng ngài, vượt cấp đánh giết quái thủ lĩnh ruột thừa bên ngoài màng bụng sinh mủ cấp 29, nhận được kinh nghiệm + 1000, nhân dân tệ + 1000, nhận được một dao phẫu thuật. 】

【Đinh! Chúc mừng đẳng cấp của ngài tăng lên đến cấp 15, nhận được điểm kỹ năng + 1! 】

1000 kinh nghiệm, trực tiếp để Trần Thương tăng lên đến cấp 15, thu được một điểm kỹ năng, cộng thêm lúc trước lấy được 4 điểm, hiện tại hắn đã có 5 điểm kỹ năng.

Quả nhiên là quái thủ lĩnh có khác

1000 kinh nghiệm, 1000 khối tiền.

Hiện tại, Trần Thương cũng không cần lo lắng nguồn tài chính không rõ ràng, có hệ thống giúp ta đầu tư cổ phiếu, 1000 khối tiền này quá đơn giản.

Làm cho Trần Thương ngạc nhiên nhất lại là ban thưởng thứ ba, bạo một trang bị, một dao phẫu thuật.

Dao phẫu thuật của bác sĩ ngoại khoa cùng độc thân cẩu tay khác nhau ở chỗ nào?

Chính là quyền trượng pháp sư, binh khí kiếm sĩ nha

Đối với tướng sĩ xông pha chiến đấu mà nói, một binh khí tiện tay quan trọng bao nhiêu

Nếu như nói là phẫu thuật ruột thừa là phẫu thuật tân thủ, thì hiện tại Trần Thương là một tiểu bác sĩ không ra thôn Tân Thủ, như vậy, một quái ruột thừa bên ngoài màng bụng vừa rồi tuyệt đối là một Boss thôn Tân Thủ

Boss tự nhiên là phải có khí độ của Boss, ba cái ban thưởng này, Trần Thương có thể tiếp nhận.

【Dao phẫu thuật: Màu lục, thuộc tính: Sắc bén + 1; tinh chuẩn + 1; 】

Nhìn thấy thuộc tính, hắn lập tức vui vẻ.

Sắc bén + 1, thuộc tính rất tuyệt vời, kim khâu sắc bén + 1 đã làm cho Trần Thương ý thức được sắc bén bất phàm, hiện tại dao phẫu thuật cũng có thuộc tính này, càng thêm thuận tiện.

Về phần tinh chuẩn + 1, Trần Thương còn có chút chưa hiểu rõ.

Ca phẫu thuật thứ hai sắp bắt đầu.

Lưu Kiện đứng ở một bên nhìn Trần Thương ngẩn người, hắn đã nhìn bệnh lịch ngây người trọn vẹn mười phút.

Chẳng lẽ người bệnh này lại có triệu chứng gì đặc biệt nghiêm trọng nữa sao?

Nghĩ tới đây, Lưu Kiện cũng nhịn không được ngưng trọng lên.

Nói thật

Vừa rồi Trần Thương chẩn bệnh ruột thừa bên ngoài màng bụng quả thực trấn trụ Lưu Kiện, làm gây tê sư nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy có người chẩn đoán ruột thừa bên ngoài màng bụng trước khi phẫu thuật.

Chẩn bệnh viêm ruột thừa dị vị khá phức tạp, rất dễ xem nhầm bệnh, nếu như có thể sớm phát hiện, chuẩn bị phương pháp trị liệu hữu hiệu, có thể giảm bớt xảy ra biến chứng không cần thiết.

Có thể nghĩ, cử động vừa rồi của Trần Thương, đến tột cùng là ngưu cỡ nào

Đến mức hiện tại Lưu Kiện nhìn thấy Trần Thương ngẩn người, theo bản năng coi là ruột thừa đến lần này tột cùng là thần thánh phương nào?

Trần Thương khép lại bệnh lịch, nói với Lưu Kiến: "Lưu lão sư, gây tê đi."

Lưu Kiện sững sờ: "Không vấn đề gì hả?"

Trần Thương cũng kinh ngạc: "Vấn đề gì?"

Lưu Kiện: "Chính là một bình thường viêm ruột thừa sao?"

Trần Thương gật đầu: "Đúng vậy..."

Lưu Kiện liếc mắt, nuốt lời chuẩn bị nói xuống: Vậy ngươi xem lâu như vậy làm gì? Dọa ta tưởng lại gặp bệnh nặng gì chứ

Chương 69: Y Học Không Có Chỗ Cho Huyễn Kỹ

Phẫu thuật bắt đầu, mọi người đều chăm chú quan sát

Phía ngoài văn phòng, khi mọi người đang nói chuyện trời đất bỗng nhiên nghe thấy Lưu Tư Tề nói: "Bắt đầu! Bắt đầu rồi!"

Đám người nghe xong, vội vàng tập trung tinh thần nghiêm túc quan sát, giống như khi còn trẻ có thầy giáo đến giảng bài, các học sinh bên dưới tập trung ngồi xuống, vểnh tai nghiêm túc nghe.

Thật ra, phòng phẫu thuật số một cùng phòng phẫu thuật số hai đều đã bắt đầu hai phút, thế nhưng đám người căn bản không có ý tứ nghiêm túc quan sát, vừa nói vừa cười.

Thật ra cũng không phải là không chăm chú, chỉ là đám lão già này đối với những phẫu thuật bình thường nhìn vài lần là được rồi, dù những tiểu phẫu ấy cũng không có gì đáng xem

Đối với người có trình độ phẫu thuật cao đều rõ như lòng bàn tay, tự nhiên là không quá để ý.

Mà chỉ có Trần Thương ở phòng phẫu thuật số ba là để năm người ở đây nhìn không thấu, tràn ngập tò mò

Lưu Tư Tề nhìn chằm chằm Trần Thương, trong lòng cười thầm, hiện tại các ngươi chỉ biết là Trần Thương phẫu thuật ruột thừa rất tốt, nhưng lại không biết hắn khâu gân bắp thịt còn tốt hơn

Nghĩ tới đây, Lưu Tư Tề quyết định, chờ sau khi xong, hắn nhất định phải đi tìm Trần Thương tâm sự, mời hắn đến bệnh viện nhân dân Tỉnh.

Dù sao hạt giống tốt như vậy, thực sự khó có được

Nhưng Lưu Tư Tề bỗng nhiên kịp phản ứng... Hôm nay, vốn chính là đến chấm điểm cho Trần Thương, xem ra Viện trưởng Tần Tỉnh Nhị Viện không phải tầm thường, cũng phát hiện Trần Thương lợi hại.

Phiền phức...

Có nên cho hắn không điểm hay không?

Thật sự là một vấn đề

Hắn nhìn sang chuyên mục chấm điểm phía dưới cần giám khảo ký tên, đột nhiên cảm giác được chấm điểm như thế rất không hợp lý

Phẫu thuật bắt đầu, lần này Trần Thương đã hạ quyết tâm, hắn muốn thử "Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến"

Dao phẫu thuật vạch trên làm da, cảm giác được một loại cảm xúc quen thuộc truyền đến.

Mở ra

Một lỗ hổng 1.5cm chuẩn xác xuất hiện

Sau đó là tách rời cơ bắp, mở màng bụng...

Bỗng nhiên trong đầu Trần Thương hiện ra một ca khúc.

Nếu như ta có thể từng tầng từng tầng một mở ra da của ngươi, tách ra gân của ngươi.

Ta sẽ phát hiện, ta sẽ kinh ngạc khi thấy rằng.

Ruột thừa của ngươi không đẹp chút nào

【Quái viêm ruột thừa sinh mủ, lv 18. 】

Trong văn phòng, bỗng nhiên sắc mặt Tiền Lượng tối lại: "Đứa nhỏ này quá lỗ mãng!"

Đám người sững sờ

"Có ý gì?"

Tiền Lượng nghiêm túc nói: "Lần này hắn chuẩn bị làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ, thế nhưng người bệnh này là viêm ruột thừa sinh mủ, vết cắt nhỏ hạn chế tầm nhìn nên nếu có sai lầm sẽ tương đối nghiêm trọng, hơn nữa..."

"Hắn làm như vậy có chút huyễn kỹ!"

Vừa nghe xong, đám người khẽ nhíu mày.

Đây không phải chuyện gì tốt.

Người làm việc y tế kiêng kỵ nhất chính là huyễn kỹ.

Y học cần nghiêm cẩn, trị bệnh cứu người là quan trọng nhất, an toàn là trên hết

Mà lúc này, bọn hắn cảm thấy Trần Thương rõ ràng là “huyễn kỹ”.

Đây là phẫu thuật

Không phải biểu diễn

Bất kể là ai đều không nên cố ý phô diễn kỹ năng trong khi phẫu thuật

Giờ khắc này, cho dù là mấy vị chủ nhiệm vừa rồi thưởng thức Trần Thương như thế nào, cũng nhịn không được nhíu mày, nhiều hơn mấy phần chán ghét.

Đối bọn hắn, bất kỳ dành động nào khinh thị cùng không tôn trọng đối với đối với, đều sự ô bẩn cùng sỉ nhục lớn nhất đối với bác sĩ.

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng cầm lấy bút muốn chấm điểm.

Thế nhưng điểm thấp lại không viết xuống được, điểm cao nhưng lại tuyệt đối không thể, hoàn toàn muốn giáo huấn Trần Thương khắc sâu ký

ức.

Do dự

Không chỉ có hắn do dự, chung quanh tất cả mọi người đều do dự.

Liền Lưu Tư Tề cũng có chút do dự

Bao nhiêu điểm?

Mấy người nhíu mày, cái này thật rất khó.

Người trẻ tuổi, có thực lực như vậy, khó tránh khỏi cậy tài khinh người, thế nhưng những ngành nghề khác có thể kiêu ngạo, có thể huyễn kỹ, riêng chỉ có y học, mà còn là ngoại khoa một đao sống một đao chết, an toàn vẫn là trên hết.

Cái gì là huyễn kỹ?

Huyễn kỹ cũng không phải là không cho ngươi biểu hiện, mà là nói ngươi khi không nắm chắc, nhưng muốn truy cầu một loại biểu diễn nào đó, từ đó làm ra một lựa chọn không hợp lý.

Cái này gọi là huyễn kỹ.

Bọn người Tiền Lượng xem ra, hành động của Trần Thương chính là huyễn kỹ

Bởi vì phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ có rất nhiều hạn chế, viêm ruột thừa sinh mủ lại càng khó khăn, hiện tại, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ mới nhất trong cũng không bao gồm viêm ruột thừa sinh mủ.

Chính là bởi vì vết cắt nhỏ không cách nào hoàn toàn giải quyết vấn đề này

Mà Trần Thương hết lần này tới lần khác sử dụng cái phương pháp phẫu thuật này đối mặt loại phẫu thuật này.

Quá lỗ mãng

Quá không để ý đến đại cục

Lúc này, trong lòng Tiền Lượng do dự một chút, quyết định cho người trẻ tuổi ưu tú này một cơ hội, nói: "Nếu như... Hắn có thể trong lúc này, mở rộng vết cắt, ta cho rằng cũng có thể tha thứ, dù sao... Người trẻ tuổi mà!"

Những người khác cũng nhẹ gật đầu.

Thế nhưng

Trần Thương không làm như thế.

Ngược lại, hắn bắt đầu di động giường phẫu thuật, chếch gần 30 độ, Trần Thương nhìn thông qua tầm mắt có hạn sáng thực hiện các thao tác phẫu thuật.

Sau đó, lần nữa cải biến giường phẫu thuật thành 15 độ.

Đồng thời, cầm kẹp trong tay kẹp chặt lấy hệ màng, tay phải nâng màng bụng, ngón áp út tay phải nhấc làn da lên, lập tức, tầm nhìn tăng lớn.

Trần Thương phẫu thuật thực hiện hoàn mỹ

Giờ khắc này, trong văn phòng im ắng

Tiền Lượng trực tiếp đứng người lên, trừng to mắt, nháy mắt giơ tay phải lên, chỉ vào màn hình, á khẩu không biết nói gì

Nửa ngày, mới nói ra đến một câu: "Cái này... Đây không phải tại huyễn kỹ! Tiểu tử này... Tiểu tử này quả thực là một thiên tài, hắn có thể cải tiến phẫu thuật ruột thừa vết cắt nhỏ! Ta... Ta tào! Chuyện này sao có thể?"

Không chỉ có Tiền Lượng

Mấy người khác cũng: Ta… Ta tào mãi thôi

Chỉ có hai chữ này nhưng lại sâu sắc biểu đạt sự chấn kinh của người trong cuộc, quá trình chuyển biến tư duy của người trong cuộc từ nghi hoặc đến kinh ngạc lại đến hai mắt tỏa sáng, huyền nghi mà không mất đi vui vẻ, thêm nữa hai chữ "Ta tào" đặt ở cuối câu, lại thêm cảm khái kết thúc công việc, có thể nói là điểm mắt bút, diệu thủ sinh hoa, ý cảnh sâu xa, hoàn toàn đảo ngược khinh thường đối với hai từ huyễn kỹ lúc trước

Vậy mà cho người ta cảm giác vô hạn mơ màng

Tất cả mọi người hít sâu một hơi

Bùi ngùi mãi thôi

Thật lâu không thể bình phục

Trước ngực Tiền Lượng không ngừng chập trùng, giống như cái gì đó muốn phá ngực lao ra

Nửa ngày sau, Tiền Lượng nhịn không được nói: "Kẻ này đại tài! Miểu thủ hồi xuân, xảo đoạt thiên công! Một phẫu thuật ruột thừa nho nhỏ, lại đạt đến cảnh giới như thế, ta phục!"

"Ha ha ha ha! Quá tuyệt, ý nghĩ này, quả thực, tiểu tử này là một nhân tài! Ta thật muốn đào hắn đi đặt ở bên cạnh ta!"

Lời này vừa nói ra

Lập tức ánh mắt mọi người chung quanh sáng lên

Ý kiến hay

Họ Tiền quả nhiên không có đầu óc, tin tức này còn dám nói ra, chúng ta đều lặng lẽ vào thôn, bắn súng không thấy sao

Nhìn ánh mắt đồng liêu hổ lang chung quanh, trong lòng Lưu Tư Tề càng thêm phức tạp, nhìn chằm chằm Trần Thương trên màn hình đang khâu cái bụng, thầm mắng một tiếng: Ngươi mẹ nó không thể điệu thấp một chút sao? Nhất định phải làm cho mọi người đều biết ngươi ngưu bức hả?

Ai...

Giờ thì tốt rồi

Nhìn từng chủ nhiệm viện trưởng bên cạnh đang nhìn chằm chằm Trần Thương, Lưu Tư Tề thật đau thận.

Gia hỏa này, sợ là khó khăn rồi...

Hai ca phẫu thuật đặt cơ sở, ca phẫu thuật chuyên khoa ý nghĩa đã không lớn.

Nhưng mọi người vẫn nhẫn nại đứng nhìn, dù sao hứng thú của mọi người đối với Trần Thương rất lớn, rất muốn biết tiểu tử này am hiểu nhất là cái gì.

Người bệnh thứ ba là một người bệnh bị dao nhỏ cắt đứt gân bắp thịt, rất đơn giản.

Hơn nữa thực hiện trong phòng phẫu thuật, dựa theo đám người lý giải, Trần Thương nhất định sẽ giơ tay chém xuống giải quyết dứt khoát hoàn thành việc khâu.

Đáng tiếc

Bọn hắn phát hiện Trần Thương nghiêm túc quan sát nửa ngày, sau đó thận trọng bắt đầu vá kín lại.

Trần Thương biết, khâu gân bắp thịt, nhất định phải chú ý cẩn thận, nhất định không thể chủ quan, khi cấp độ khâu gân bắp thịt của hắn đến cấp đại sư, càng nhận thức đến chỗ tốt xấu khi khâu gân bắp thịt, trực tiếp liên quan đến khôi phục sau này.

Lưu Tư Tề nhìn rất nghiêm túc, bởi vì hắn biết trình độ của Trần Thương.

Thế nhưng...

Lần này không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình, tiểu tử này lại tiến bộ

Chương 70: Loạn Trong Giặc Ngoài

Không sai, lần trước khi Lưu Tư Tề thấy Trần Thương khâu gân bắp thịt, trình độ của Trần Thương vẫn chỉ là cao cấp, mà lần này, trình độ khâu gân bắp thịt của hắn đã đạt tới cấp đại sư.

Nhiều một đặc hiệu, đối với khâu gân bắp thịt là ý nghĩa phi phàm

Ăn khớp cực cao

Khả năng dính liền bị Trần Thương hạ thấp đến nhỏ nhất.

Hạch tâm của khâu gân bắp thịt ở đây, cẩn thận hơn cũng không đủ

Rất nhanh, khâu hoàn thành

Kết thúc viên mãn

Đặc sắc tuyệt luân

Lưu Tư Tề nhịn không được vỗ đùi, vẫn phiêu dật như vậy

Nhưng... Nghĩ đến nhân tài như vậy lại không thể thu nhập dưới trướng, hắn liền cảm giác có chút tiếc hận.

Nhưng còn nhiều thời gian, thời gian dài đây, bệnh viện nhân dân Tỉnh tốt hơn Tỉnh Nhị Viện nhiều, nên cũng không phải không cơ hội.

Chấm điểm

Ừm...

Lưu Tư Tề cho Trần Thương max điểm, bởi vì hắn rất hài lòng, tại sao phải keo kiệt?

Tiếc rẻ?

Giữ lại không gian phát triển?

Ha ha, người ưu tú thì cần được khen ngợi

Không chỉ có Lưu Tư Tề, mấy người còn lại đều liếc nhìn nhau chấm điểm, lập tức không thể nín được cười.

Bởi vì tất cả mọi người đều cho max điểm

Đã ưu tú như vậy, sao phải tiếc điểm cao?

Về phần biểu hiện của hai người khác, mọi người cho điểm cũng không thấp, dù sao biểu hiện đều rất tốt, số một rất ưu tú, ổn trong có tinh tiến, cũng coi là lực lượng tuổi trẻ mới, có thể cho 90 điểm cổ vũ.

Số hai trung quy trung củ, không gọi được là ưu tú, cũng không thể nói kém, dù sao... Người ta tới ngực ngoại của Lý Thế Kiến hai năm cũng chính là viết bệnh lịch hai năm, hai năm làm theo lời dặn của bác sĩ, phụ việc hai năm, đảm nhiệm một là một gã sai vặt trên bàn phẫu thuật, sao có thể đến

phiên hắn phẫu thuật, dù sao Chủ nhiệm Thạch của bọn hắn giỏi liếm chó, trừ gâu gâu đối với chuyên gia, mặt khác không có năng khiếu gì

Vì vậy Lý Thế Kiến có thể phẫu thuật như vậy cũng không tệ, đợi một thời gian, có thể trở thành lực lượng trung kiên.

Về phần số ba...

Điểm số đã không quan trọng, hiện tại từng chủ nhiệm đối người trẻ tuổi này tràn ngập tò mò, dù sao có thể ưu tú như thế, đến cùng là đến từ môn phái (trường học) nào? Sư phụ là ai? Bí quyết liên quan tới phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến đến tột cùng do vị đại năng nào truyền xuống, họ đều rất muốn biết.

Phẫu thuật kết thúc, ba người được đưa tới trong văn phòng, chuyên gia phê bình.

Số một là Chu Hiểu Đông, sau khi đi vào xoay người cúi đầu: "Các vị chuyên gia lão sư, chào mọi người, ta là người ở phòng số một."

Lúc Chu Hiểu Đông tiến vào, đã nhìn thấy đạo sư Tiền Lượng mình từng gặp lúc còn là nghiên cứu sinh.

Tiền Lượng tự nhiên cũng khẽ gật đầu tỏ ý với Chu Hiểu Đông.

Bắt đầu phê bình, Tiền Lượng cười nói: "Chu Hiểu Đông là nghiên cứu sinh của ta, nói thật, hôm nay nhìn thấy tiểu tử này, ta còn hơi khác biệt một, ta hiểu ngươi khá rõ, để ta nhận xét ngươi một phen đi."

"Cái này, Hiểu Đông, đến đơn vị làm việc không giống với đến trường, ta nhìn thấy hôm nay ngươi thực hiện mấy ca phẫu thuật, hai ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, một ca phẫu thuật dạ dày Ostomy, hai ca phẫu thuật, đều là chuyên ngành của ngươi, nói thật, ta rất hài lòng, biểu hiện hôm nay của ngươi trầm ổn hơn so với hai năm trước rất nhiều!"

"Làm bác sĩ phải như vậy, không ngừng rèn luyện mình, làm tốt mỗi một chuyện nhỏ nhất, hoàn thành mỗi một ca phẫu thuật, vá tốt mỗi một vết thương, ngươi không sai, hai năm này rất tiến bộ."

"Nhưng... Khuyết điểm của ngươi vẫn tồn tại, cũng rất rõ ràng, đó chính là khi ngươi phẫu thuật, lại đi theo con đường của ta... Bắt chước không sai, thế nhưng bắt chước không phải đường ra, mục đích của phẫu thuật là trị bệnh cứu người, ngươi muốn phát triển phải học được phẫu thuật chân chính, cho đến bây giờ, ngươi vẫn không học được phẫu thuật, ta hi vọng lần sau gặp được ngươi, ngươi sẽ làm cho mắt ta sáng lên, ngươi cuối cùng được điểm là 90 điểm, tổng thể mà nói, không khiến ta thất vọng, tiếp tục cố lên!"

Sau khi nói xong, một vị chuyên gia khác bắt đầu nhận xét Lý Thế Kiến, nhìn Lý Thế Kiến không đủ tinh thần: "Tiểu tử, ngươi phẫu thuật rất ổn, kiến thức cơ bản rất vững chắc, thế nhưng... Ngươi không cảm thấy ngươi phẫu thuật không có linh hồn sao? Mỗi một động tác của ngươi quá cứng ngắc, khuyết thiếu tính linh động, thật ra khi ngươi đang phẫu thuật, có một thiếu hụt rất rõ ràng, đó chính là khi ngươi đối mặt với vật bài tiết bị viêm bỗng nhiên xuất hiện..., nguyên nhân chính là năng lực ứng biến không đủ, khả năng ứng phó phẫu thuật của ngươi khuyết thiếu sự chủ động, còn cần tiến bộ."

Đến phiên số ba là Trần Thương.

Lúc này, tất cả mọi người không muốn nói...

Bởi vì mọi người căn bản không biết nói gì, tựa như số một số hai, những lão chuyên gia bọn hắn có thể nhìn ra vấn đề.

Thế nhưng đối với Trần Thương, bọn hắn căn bản không biết làm gì...

Nói trắng ra là, Trần Thương phẫu thuật ruột thừa còn tốt hơn bọn hắn, điểm này không khoa trương chút nào.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều từ chối.

Thấy tất cả mọi người không muốn nhận xét, Lưu Tư Tề dứt khoát nói: "Ta cùng tên tiểu tử này nhận biết, để ta nhận xét trước."

"Ừm, Trần Thương, biểu hiện của ngươi hôm nay, nói thật, lần nữa đổi mới nhận biết của ta về ngươi, rất không tệ! Rất ưu tú! Rất có thiên phú!"

"Ca phẫu thuật đầu tiên, ngươi có thể chuẩn xác nắm chắc đến ruột thừa bên ngoài màng bụng, đây quả thật là để tất cả chúng ta sáng mắt...; ca phẫu thuật thứ hai, ngươi thực hiện phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến càng hù dọa mấy lão già chúng ta, sau cùng khâu gân bắp thịt... Ta không có lời nào để nói, có thể xưng là hoàn mỹ!"

"Đối với ba ca phẫu thuật của ngươi hôm nay, ta căn bản không biết nên phê bình chỗ nào, bởi vì... Trừ khen ngươi, ta không biết nên nói gì nữa!"

Lời này vừa ra, lập tức mọi người cười ha ha, rất là vui vẻ.

Trần Thương hào phóng cười nói, lấy đó cảm tạ.

Lúc này, Lưu Tư Tề hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Ta chỉ có thể nói với ngươi một câu, không được lãng phí thiên phú của ngươi, tương lai của ngươi không dừng lại ở đây!"

Câu nói này nói vừa ra, mấy lão già lập tức sáng mắt lên

Đúng vậy, cái bệnh viện nhỏ Tỉnh Nhị Viện này, sao có thể lưu được thiên tài này, thế là... Nguyên một đám "Tâm hoài quỷ thai" nhìn Trần Thương.

Thế nhưng, câu nói này mặc dù nhìn như bình thường, nhưng khi lọt vào tai "Người giám sát" Hách Húc Lượng biến thành không tầm thường

Đám người này, nguyên một đám ra vẻ đạo mạo, rõ ràng đang muốn ngấp nghé Trần Thương của chúng ta

Cái gì là tương lai không ở nơi này

Rõ ràng là dụ hoặc Trần Thương

Ỷ vào các ngươi nhà lớn nghiệp lớn muốn bắt cóc Trần Thương của chúng ta

Nghĩ tới đây, Hách Húc Lượng tranh thủ thời gian nói: "Tốt, hiện tại ta tuyên bố kết quả, đầu tiên: Trần Thương đứng đầu với 100 điểm, thứ hai là Chu Hiểu Đông 90 điểm, thứ ba Lý Thế Kiến 85 điểm."

"Kết quả hôm nay, chúng ta sẽ mau chóng công bố! Trần Thương ngươi trở về chuẩn bị một chút đi."

Thật ra, nếu dựa theo lệ cũ, dựa theo hiệu suất làm việc của nhân viên hành chính, lại đi một vòng quá trình điều lệ... Sớm nhất cũng phải đến mùa vải năm sau.

Thế nhưng... Hách Húc Lượng sợ! Sợ chậm thì sinh biến.

Dù sao loạn trong giặc ngoài, nội bộ Tỉnh Nhị Viện bất hòa, ngoại bộ còn có cường địch ngấp nghé, phải tranh thủ thời gian nói chuyện này cho Viện trưởng Tần biết

---

Sau khi kết thúc, Chu Hiểu Đông đột nhiên đi tới, nói nhỏ với Trần Thương: "Bác sĩ Trần!"

Trần Thương sững sờ, quay người nhìn Chu Hiểu Đông: "Có chuyện gì?"

Chu Hiểu Đông cười nói: "Thêm Wechat được không? Lão sư bảo ta theo ngươi học hỏi, nói ngươi là một thiên tài, nói ta nên đi theo thiên tài để học chút tài hoa."

Trần Thương sững sờ, đều cùng một bệnh viện, hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, sau khi kết bạn, Chu Hiểu Đông bỗng nhiên nói nhỏ: "Cái này... Bác sĩ Trần, ta đối với ngươi cũng không ý kiến, chủ nhiệm chúng ta... Khụ khụ, chúng ta mỗi người giao một vật, không ảnh hưởng, đúng không?"

Trần Thương phản ứng một, nháy mắt hiểu, cười nói: "Ừm, đúng, mỗi người giao một vật!"

Chu Hiểu Đông nghe xong, cũng cười vui vẻ, vỗ vai Trần Thương: "Ta chủ nhiệm còn đợi ta ở bên ngoài, ta không nói chuyện với ngươi lâu được,

bằng không... Không được!"

Nói xong đứng dậy rời đi.

Mà Trần Thương cũng chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Lý Thế Kiến đi tới, trên mặt căn bản không nhìn thấy chút buồn phiền nào, thậm chí có mấy phần không quan trọng và giải thoát: "Bác sĩ Trần, chúng ta cũng thêm Wechat được không, chúng ta cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết."

Trần Thương nhìn Lý Thế Kiến, cũng cười nói: "Được rồi."

Lý Thế Kiến thở dài, bỗng nhiên nói: "Ta chuẩn bị từ chức, rời khỏi nơi này."

Trần Thương không hiểu: "Vì sao vậy?"

Lý Thế Kiến cười ha ha: "Ta ở trong khoa căn bản không có tương lai, chỉ là một lao động, muốn ta nói, ngoại khoa ngực, nếu không giải tán, nếu không đổi chủ nhiệm, căn bản không có ý nghĩa!"

"Lại nói, ta cũng chỉ là lao động hợp đồng, đi thì đi, đi chỗ nào cũng vậy, dù sao cũng tốt hơn làm lao động cho tiền bối ở đây, cả ngày nghe tâm phiền."

Nói xong, Lý Thế Kiến cười nói rời đi.

Trần Thương kinh ngạc.

Lao động cho tiền bối?

Là chuyện gì?

Ngày mai dự kiến sẽ bạo 5 chương, các đạo hữu nhớ đón đọc nhé

Chương 71: Chất Vấn

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày, nhận được ban thưởng: Nhận được: Phẫu thuật cắt bỏ túi mật (cao cấp). 】

Trần Thương nghe thấy thông báo, lập tức vui vẻ

Phẫu thuật cắt túi mật, sao có thể không vui chứ?

Nhưng, khi Trần Thương muốn nhận lấy, bỗng nhiên hệ thống lần nữa nhắc nhở.

Hắn phát hiện...

Mình vui mừng hơi sớm...

【Phẫu thuật cắt bỏ túi mật: Cao cấp, đặc hiệu: Nhận được phẫu thuật cắt bỏ túi mật nội soi (cao cấp). 】

Ha ha ha, phải là hai mươi điểm vui vẻ mới đúng

Dù sao mua một tặng một, việc tốt nhân đôi.

Còn có chuyện tốt bực này

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật hơi khác phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa.

Những năm gần đây, phẫu thuật cắt bỏ túi mật nội soi ổ bụng đã trở thành phương thức trị liệu sỏi túi mật "tiêu chuẩn", nhưng phẫu thuật nội soi ổ bụng không cách nào thực hiện chuẩn xác cho nên mới sử dụng phẫu thuật mở bụng để trị liệu.

Không nghĩ tới một phẫu thuật cắt bỏ túi mật lại thông qua đặc hiệu tự mang theo kỹ năng phẫu thuật cắt bỏ túi mật nội soi.

Sao Trần Thương có thể không vui vẻ cùng hưng phấn?

Nhưng đây cũng là một cảnh cáo cho Trần Thương, sau này không thể vui quá sớm.

Dù sao làm người phải khiêm tốn.

Chuyện tốt mới đến được

Aizz, lại gieo vần.

Nhưng, Trần Thương thật vui vẻ, bởi vì nếu như bây giờ ngươi chỉ biết phẫu thuật mở bụng cắt bỏ túi mật bình thường, tại bệnh viện lớn sẽ không gây nên sóng gió gì, dù sao hiện tại phẫu thuật cắt bỏ túi mật nội soi đã trở thành tiêu chuẩn chủ lưu.

Ngươi không có hả?

Thật xin lỗi, nhường một chút, để ta làm mổ chính, ngươi ra hỗ trợ đi

Đang lúc Trần Thương chuẩn bị đẩy cửa rời đi, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi hắn.

"Tiểu Trần, chờ một chút."

Trần Thương quay người, phát hiện là Lưu Tư Tề.

"Viện trưởng Lưu? Chào ngươi."

Lưu Tư Tề gật đầu cười: "Tới tới tới, tiểu Trần, có chút chuyện muốn hỏi ngươi một chút, ngồi xuống rồi nói."

Trần Thương đi qua, ngồi xuống đối diện mấy người.

Tiền Lượng nói: "Bác sĩ Trần, đối với phẫu thuật vừa rồi, chúng ta có mấy vấn đề muốn tham khảo ngươi, không biết ngơi có thời gian không?"

Đối với Tiền Lượng, Trần Thương làm việc ở ngoài khoa, tự nhiên là nghe tiếng đã lâu, nghe Tiền Lượng nói như vậy, cũng khiêm tốn nói: "Chủ nhiệm Tiền khách khí rồi, ngài có cái gì cứ hỏi."

Tiền Lượng gật đầu, thu hồi nụ cười, trên mặt nháy mắt biến thành nghiêm túc: "Chủ yếu có ba vấn đề, cái đầu tiên là làm sao ngươi phát hiện người bệnh đầu tiên là ruột thừa bên ngoài màng bụng?"

Trần Thương không cần nghĩ ngợi, trực tiếp nói: "Bệnh lịch là ghi chép chân thật nhất của bác sĩ đối với tình huống của người bệnh, hỏi bệnh là tư liệu trực tiếp, ta thông qua phân tích bệnh lịch, phát hiện có một ít chỗ đặc biệt, sau khi ta thực hiện bắt mạch phần bụng cho người bệnh, cũng là để nghiệm chứng suy nghĩ của ta, đây cũng là nguyên nhân ta cắt vết thương 4cm, với tư cách là người làm việc y tế, trước khi bắt đầu phẫu thuật, nhất định phải làm tốt sách lược vẹn toàn, để phòng vạn nhất."

Tiền Lượng hài lòng phủi tay, rất tốt, nhưng, lập tức mặt hắn run lên, khí thế bức người truy vấn: "Rất tốt! Nếu ngươi biết người làm việc y tế quan trọng nhất chính là an toàn, như vậy... Vấn đề thứ hai, trong ca phẫu thuật thứ hai, viêm ruột thừa sinh mủ cũng không thích hợp phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ, tại sao ngươi phải sử dụng. Chẳng lẽ ngươi không biết làm như vậy sẽ gia tăng nguy hiểm cho người bệnh sao?"

Trần Thương nhìn thấy Tiền Lượng nghiêm túc chất vấn, nhưng không quá sợ, ngược lại cười nói: "Ta đối phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ thực hiện cải tiến một chút, có niềm tin tuyệt đối với viêm ruột thừa sinh mủ, vì vậy ta mới lựa chọn vết cắt nhỏ."

Hắn vừa nói xong, lập tức văn phòng an tĩnh lại

Ta cải tiến phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ?

Trần Thương nói là chính hắn cải tiến

Hắn mới bao nhiêu tuổi?

Lại có thể thay đổi thuật thức

Nghĩ đến vấn đề này, lập tức tất cả mọi người nhăn tráng, hô hấp có chút gấp rút.

Chính là thiên tài sao?

Tuổi còn nhỏ có thể cải tiến thuật thức

Tương lai... Rất có triển vọng

Nghĩ tới đây, mấy người lại thay đổi cái nhìn với Trần Thương

Dù sao, ngay từ đầu mọi người coi là Trần Thương học tập phẫu thuật từ người khác, không nghĩ tới... lại là bản gốc.

Cái này khác nhau rất lớn

Nhưng, Tiền Lượng cũng không kinh ngạc chút nào, ngược lại càng thêm nghiêm túc, hắn đứng dậy nhìn chằm chằm Trần Thương, nói ra từng chữ: "Cải tiến? Ngươi xác định là cải tiến? Mà không phải đổi sai lầm sao? Ngươi lấy gì đảm bảo việc ngươi khả thi? Ngươi có phân tích để chứng minh chính xác tỉ lệ thành công không?"

"Công việc y liệu, cải tiến không có nghĩa là nói suông, bất kỳ cải tiến nào cũng phải trải qua vô số nghiên cứu thực tiễn, ngươi có làm qua thí nghiệm lâm sàng chưa? Ngươi đã phân tích số liệu chưa? Ngươi thảo luận vấn đề này với đạo sư của ngươi chưa?"

Liên tiếp hỏi mấy vấn đề, khí thế của Trần Thương quả thực bị Tiền Lượng đè xuống

Hắn phải làm, chính là để Trần Thương trở thành một người làm việc y học nghiêm cẩn.

Y học là khoa học

Thậm chí... So với khoa học bình thường còn phải nghiêm cẩn hơn

Mặc dù Tiền Lượng không hiểu rõ Trần Thương, nhưng hắn có thể từ trong thủ pháp của cảm giác được một loại hương vị.

Chính là chuyên nghiệp

Trần Thương muốn đi càng xa trên lĩnh vực này, thì nhất định phải học rất nhiều thứ.

Không thể không nói, với tư cách là hội trưởng hiệp hội ngoại khoa Tỉnh Đông Dương, chủ tịch hiệp hội ngoại khoa gan mật, Tiền Lượng chính là đại biểu cho quyền uy ngoại khoa của Tỉnh Đông Dương.

Sở dĩ Tiền Lượng nói như vậy, là bởi vì hắn thưởng thức Trần Thương

Người bình thường hắn căn bản khinh thường đi nói nhiều một câu, sau khi hắn nhìn thấy Trần Thương phẫu thuật, lòng sinh yêu tài, đương nhiên phải giáo dục nhiều hơn một chút.

Là ngọc thô, nên vẫn cần tạo hình

Trần Thương là xuất thân dân dã, khuyết thiếu tính nghiêm cẩn chính quy, những chuyện này bị Tiền Lượng lập tức hỏi ra.

Trần Thương hít sâu một hơi, trong đầu không ngừng nghĩ lại lời nói của Tiền Lượng, hắn cũng hiểu, Tiền Lượng không phải đang chèn ép mình, mà là tại cố ý chỉ điểm mình, Tiền Lượng có ý tứ là, ngươi cải tiến thuật thức như vậy, mặc dù hoàn toàn chính xác thật là hiệu quả tốt, nhưng ngươi cần dùng số liệu lâm sàng để chứng minh, nói trắng ra là, chính là dùng số liệu phẫu thuật trình bày thành một bài luận văn chất lượng, tốt nhất có thể đi vào vòng trong

Ngoại khoa, thật ra chính là một vòng tròn

Ngươi đạt được người khác tán thành, thì mới có thể gia nhập vào trong vòng tròn này.

Vì vậy, Tiền Lượng rất rõ ràng, chính là để Trần Thương hoàn thiện thuật thức này hơn nữa rồi sau đó viết ra một bài luận văn

Ngẩng đầu chân thành cúi đầu: "Cảm ơn Tiền lão sư chỉ điểm, học sinh đã hiểu!"

Lời này vừa nói ra, lập tức người chung quanh đều cười.

Bọn hắn sao không biết dụng tâm của Tiền Lượng.

Đương nhiên sẽ không làm cho một tiểu hậu sinh khó xử, hắn làm như thế, đương nhiên là muốn chỉ điểm một phen, thậm chí là nảy sinh ra lòng yêu tài.

Quả nhiên.

Lúc này, Tiền Lượng đã thu hồi khí thế vừa rồi, ngược lại vẻ mặt ôn hoà, cười nhẹ gật đầu: "Câu hỏi thứ ba, cũng là một câu sau cùng: Ngươi tốt nghiệp trường học nào? Sư tòng của người là ai?"

Trần Thương sững sờ, có một chút đỏ mặt, dù sao... Khoa chính quy nói ra bây giờ không cái gì kiêu ngạo, cười nói xấu hổ: "Ta tốt nghiệp Đại học Y Đông Dương, sư tòng... Trần Bỉnh Sinh!"

Chương 72: Nhiệm Vụ Bái Sư

Mấy người Tiền Lượng hai mặt nhìn nhau, Đại học Y Đông Dương chính là nơi mà Tiền Lượng là phó hiệu trưởng, mà... Trần Bỉnh Sinh là nhân sĩ phương nào? Vì sao bọn hắn không nhận ra?

Mấy người giao lưu nửa ngày, cũng không biết ai là Trần Bỉnh Sinh, Trần Bỉnh Sinh này đến tột cùng là thần thánh phương nào, có thể dạy dỗ ra học sinh ưu tú như thế.

Hách Húc Lượng vừa vặn tiến đến, nói: "Trần Bỉnh Sinh là bác sĩ cấp cứu khoa chúng ta."

Vừa nghe lời này, đám người vỗ trán một.

Lưu Tư Tề chợt nhớ tới cái gì: "Ngươi không trải qua nghiên cứu sinh hả?"

Trần Thương gật đầu, ăn ngay nói thật: "Đúng vậy, sau khi tốt nghiệp chính quy Đại học Y Đông Dương có thể lập tức công việc."

Vừa nghe đến đây, mấy người trầm mặc.

Tốt nghiệp chính quy, trong lúc học đại học sợ rằng không tiếp xúc qua mấy ca phẫu thuật, vậy mà có thể cải tiến thuật thức phẫu thuật, khoản này đã ưu tú hơn bao nhiêu chuyên gia?

Nhân tài

Không

Phải là thiên tài

Tiền Lượng nghe xong, con mắt liên tiếp phát sáng, như suy nghĩ điều gì, qua nửa phút bỗng nhiên nói: "Sau khi trở về, nếu có thời gian viết ra luận văn cho ta xem một chút."

Trần Thương sững sờ, bỗng nhiên nhìn thấy trên đầu Tiền Lượng xuất hiện một dấu chấm hỏi

【Đinh! Phát động nhiệm vụ bái sư, khảo nghiệm của Tiền Lượng: Trong thời gian quy định, viết ra và trình bày một luận văn ngoại khoa thật tốt, đạt được Tiền Lượng đồng ý, có thể kích hoạt nhiệm vụ bái sư.】

Trần Thương nghe thấy thông báo, lập tức sắc mặt có chút kích động

Người làm nghề y, có châm ngôn “đọc kinh điển, bái danh sư, nhiều lâm sàng”

Hiện tại, Tiền Lượng xuất hiện, có thể nói tiền đồ trước mắt của Trần Thương đang ngày càng tươi sáng

Giới Y học được xưng là giới, vậy nên nhất định sẽ có giới quy cùng thuyết pháp.

Bất luận Trung Y hay là Tây Y, đều truyền dạy một học thuyết lưu phái.

Từ xưa, Trung Y đã có Bách gia chi ngôn, từ bệnh Thương Hàn đến kim nguyên, từ thời kì Bổ Thổ Phái, đến Tư Âm Phái... Lại đến tiếp sau là lưu phái ôn bệnh, rất nhiều các gia ngôn phát triển.

Tây Y cũng giống như thế, từ dân quốc, đến y học hiện đại phát triển, Y học phương Tây tràn vào, để y học hiện đại phủ thêm một áo khoác là " Y học Phương Tây ".

Ngoại khoa với tư cách trị liệu là chủ yếu, cũng tràn đầy các nhà tư tưởng cùng học thuyết.

Vì vậy, bái sư giống như là có một người dẫn đường.

Có lão sư khỏi cần phải nói, an bài công việc thuận tiện hơn nhiều, có thể tham gia vô số hội nghị học thuật, thậm chí có thể đi theo lão sư đạt được một chức vị nào đó trong hiệp hội, hoặc là được trở thành người tham dự trong các dự án nghiên cứu, chuyện này rất có ích cho sự phát triển sau này.

Vì vậy, dấu chấm hỏi trên đầu Tiền Lượng nhìn rất là mê người

Trần Thương không do dự, trực tiếp lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ

Lúc này, Tiền Lượng mỉm cười: "Ta cho ngươi thời gian ba tháng, hay thực hiện bài luận văn cho thật tốt, sang năm ta tặng ngươi một món quà!"

Đám người mỉm cười, cái này cũng không phải quà

Cái này chính là tiền đồ

Bốn người mặc dù đều là chuyên gia, nhưng địa vị của Tiền Lượng cao hơn, trong lĩnh vực ngoại khoa gan mật ở Tỉnh Đông Dương, thực sự là nhân sĩ quyền uy, còn là Phó chủ biên của tạp chí « ngoại khoa gan mật Trung Hoa ».

Quà này của hắn, chắc chắn không nhỏ chút nào

Đám người hiểu, Trần Thương tự nhiên cũng hiểu, sắc mặt vui vẻ: "Cảm ơn lão sư!"

【Đinh! Tiền Lượng độ thiện cảm + 30! 】

【Đinh! Lưu Tư Tề độ thiện cảm + 10! 】

...

【Đinh! Hách Húc Lượng độ thiện cảm + 10! 】

Lại một đợt độ thiện cảm tới tay, Trần Thương vẫn mê mang, cái đồ chơi này đến cùng có tác dụng gì?

Hách Húc Lượng rời phòng làm việc, sau đó vội vàng chạy đến phòng làm việc của viện trưởng, tìm Tần Hiếu Uyên.

"Viện trưởng Tần, ta có việc gấp muốn nói!"

Tần Hiếu Uyên nhìn thấy Hách Húc Lượng vội vàng tiến đến, để bút trong tay xuống, lấy kính lão xuống, cười hỏi: "Chuyện gì? Làm cho ngươi gấp gáp như thế chứ? Thế nào?"

Hách Húc Lượng hít thở sâu một hơi, hạ quyết tâm sau này trở về nhất định phải chạy bộ rèn luyện thân thể một chút, nói: "Viện trưởng Tần, đã có kết quả, Trần Thương xếp đầu tiên, max điểm ! Ngoại khoa Chu Hiểu Đông 90 điểm, ngoại khoa ngực Lý Thế Kiến 85 điểm!"

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lập tức hứng thú:

"Thật sao? Tiểu Trần này lại lợi hại như vậy?"

Lợi hại?

Đâu chỉ lợi hại?

Hách Húc Lượng nghĩ thầm: Hiện tại Trần Thương chính là một bánh trái thơm ngon, ngươi không nhìn thấy sắc mặt của mấy chủ nhiệm cùng viện trưởng kia, hận không thể lập tức cho Trần Thương 0 điểm, sau đó lặng lẽ mang đi

Hách Húc Lượng gật đầu: "Viện trưởng Tần, tiểu Trần này không chỉ có lợi hại, tiểu Trần này là một nhân tài a! Bệnh viện chúng ta nhất định phải lưu lại, vừa rồi ngươi không nhìn thấy, vẻ mặt của những chủ nhiệm cùng viện trưởng kia, như lang như hổ, thật sự là lợi hại, hơn nữa... Trình độ của tiểu Trần này đúng là cao minh!..."

Sau khi Hách Húc Lượng kể lại chi tiết cuộc tranh tài lần này, Tần Hiếu Uyên cũng hơi sững sờ

"TIỀN Lượng thật sự nói như vậy hả?"

Hách Húc Lượng: "Đúng vậy, vì vậy, viện trưởng, ngươi phải tranh thủ thời gian thông báo đi, ta sợ chậm thì sinh biến, vạn nhất thư ký Đàm bên kia đang bận chút việc, tiểu Trần còn trẻ, rất dễ bị dụ dỗ, lỡ như nhân tài như hắn bị cướp mất!"

Tần Hiếu Uyên gật đầu: "Được, chuyện này ngươi đi làm, hôm nay nhất định phải có thông cáo!"

Hách Húc Lượng gật đầu rời đi.

Tần Hiếu Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cũng lên kế hoạch.

Qua thật lâu...

Cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của Lý Bảo Sơn.

"Chủ nhiệm Lý, có thời gian đến văn phòng ta một chuyến, ta có việc muốn nói với ngươi."

Tranh tài là tranh tài, thi đấu xong thì nên làm gì phải làm cái đó, ít nhất bệnh lịch phải kịp thời bổ sung, không có ai thay mình.

Tuy nói kéo dài bệnh lịch là chuyện thường của bác sĩ, thế nhưng Trần Thương không có thói quen kéo dài, ngủ sớm dậy sớm, kịp thời hoàn thành nhiệm vụ trong ngày, không cho người ta bắt được khuyết điểm của mình, đây là đạo lý cần cù, chăm chỉ, chân thật mà người cha Trần Đại Hải đã dạy cho hắn.

Lúc này đã là giữa tháng tám, lại đến lúc phải nộp bệnh lịch, khoa bảo hiểm y tế không ngừng điện thoại thúc giục.

Làm việc trong phòng cấp cứu, nguyên một đám bác sĩ đều đang bận trong bận ngoài.

Thạch Na thở dài: "Má ơi, tháng trước ta có 91 người bệnh xuất viện, ta bây giờ còn có 40 phần bệnh lịch chưa hoàn chỉnh, tối nay còn phải trực ban... Ai... Lát nữa tan tầm ta phải đi mua chút cà phê uống với Red Bull a."

Trương Xu bên cạnh vừa vặn nghe thấy, trêu ghẹo nói: "Na Na, ngươi làm như vậy, cà phê Red Bull cũng vô dụng, ta cảm thấy ít nhất phải đi giáp thận mới có tác dụng!"

Đám người cười nói.

Thạch Na là bác sĩ có nhiều bệnh nhân nhất khoa cấp cứu

Vương Khiêm cũng đang chỉnh bệnh lịch, nghe thấy Thạch Na nói như vậy, nhịn không được nói: "Thạch lão sư làm phụ nữ cũng không thể mệt mỏi như vậy được, mệt mỏi như vậy nhanh già lắm, ngươi phải chú ý bảo dưỡng cùng nghỉ ngơi."

Vừa nghe như vậy, Tần Duyệt tức giận nói: "Ngươi nói nhiều như vậy làm gì, nếu ngươi chỉnh xong thì tới hỗ trợ ta đi."

Sau khi nói xong, Tần Duyệt cười hì hì nói với Thạch Na: "Lão sư, đừng lo lắng, không phải có ta đây sao! Ngày mai là thứ bảy, ta nghỉ ngơi, tối hôm nay cùng ngươi trực ban!"

Chương 73: Nếu Ta Già, Xấu, Ngươi Còn Cần Ta Không?

Thật ra, Vương Khiêm nói không sai, mỗi câu đều có lý, hơn nữa lúc đầu bệnh nhân cấp cứu đều nguy hiểm trầm trọng, ngươi còn nhiều bệnh nhân như vậy, còn có thể không khổ cực sao?

Thế nhưng một chữ "Lý" này, ông nói ông có lý bà nói bà có lý, Thạch Na tự nhiên cũng có lý do của Thạch Na

Ai không biết bệnh nhân luôn gặp áp lực tâm lý, bác sĩ nghỉ ngơi hoặc là cần phòng bệnh đặc biệt để dưỡng lão có cái gì không tốt?

Thế nhưng mỗi nhà mỗi cảnh

Người khác không biết, nhưng Tần Duyệt với tư cách là bác sĩ cấp dưới cộng thêm nửa học sinh của Thạch Na, tự nhiên biết tương đối nhiều, hiện tại Thạch Na một người nuôi bảy miệng ăn, nàng nào dám nghỉ ngơi?

Người cao không tới một mét sáu, cân năng chỉ có một trăm cân, nhưng gánh nặng trên vai Thạch Na không nhẹ.

Thạch Na cùng chồng đều nghiên cứu sinh đồng học, sau khi tốt nghiệp cùng làm việc một chỗ, đối phương cũng có một công việc quang vinh, khoa chỉnh hình tại Đông Đại Nhất, nguyên bản cặp đôi này được rất nhiều người hâm mộ.

Thế nhưng, năm thứ hai sau khi Thạch Na sinh con, đối phương bởi vì công việc không thuận lợi quyết định khảo bác.

Khảo bác là chuyện tốt, tất cả mọi người đều ủng hộ, Thạch Na cũng ủng hộ chồng.

Thế nhưng...

Sau khi học tiến sĩ ba năm, qua năm nay sẽ tốt nghiệp, hắn lại quyết định ra ngước ngoài học tiến sĩ, cái này lại mất hai năm.

Chuyện của người khác, nói ra rất nhẹ nhàng, vì vậy những bạn học kia đều nói Thạch Na có chồng ưu tú, tương lai nhất định sẽ hưởng phúc

Thế nhưng những cái khổ kia chỉ một mình Thạch Na biết.

Toàn bộ gánh nặng gia đình lập tức ập đến trên người Thạch Na, tiền phòng, con cái, cha mẹ, học phí cho chồng...

Một năm phải tốn bao nhiêu tiền?

Thật ra cũng không có gì, nếu ba năm không mua quần áo mới, tăng ca thêm đến mười một mười hai giờ, cùng lắm thì mệt nằm xuống ngủ một giấc thật tốt là được, nếu còn chưa hết mệt mỏi thì nhìn đứa con cười.

Có gì ghê gớm đâu?

Không quan tâm hôm nay ngươi mệt mỏi thế nào, về nhà còn phải chăm sóc con, buổi tối còn phải kiểm tra bài tập cho con, dậy thật sớm nấu cơm, sau đó chen xe buýt.

Vẫn phải tiếp tục công việc ngày hôm sau.

Thạch Na nghĩ đến lời nói của Vương Khiêm, cũng trong lòng trầm xuống, làm phụ nữ, sao nàng có thể không hiểu những thứ này?

Tóc rụng bó lớn, vạn nhất thật sự có một ngày tự mình già, xấu, tiều tụy... Khi đó chồng mình đã công thành danh toại có thể muốn mình nữa hay không?

Thế nhưng tương lai còn rất xa, ngày mai còn phải sinh hoạt, không tiền biết sinh hoạt ở đâu.

Vì vậy Thạch Na nào dám nghỉ ngơi

Những điều này Tần Duyệt đều biết, cho nên mới không cho Vương Khiêm nói lung tung.

Nàng sợ Vương Khiêm làm cho lão sư không vui.

Mà An Ngạn Quân thì nói sang chuyện khác: "Tiểu Vương, ngươi học Trần Thương người ta một chút đi, ngươi xem lão Trần, nhàn nhã bao nhiêu, chưa từng có lo lắng về bệnh lịch, cuối tháng bệnh lịch liền giao đến phòng bệnh án, nào giống như chúng ta, mỗi tháng đều phải trì hoãn, có tiểu Trần, lão Trần bớt bao nhiêu vất vả!"

Trần Bỉnh Sinh cười ha ha, nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, có Trần Thương, hắn bớt lo không ít.

Thế nhưng, hiện tại hắn quan tâm hơn ai hết.

Trong lòng lo lắng bất an, thực tình hi vọng Trần Thương có thể thông qua tranh tài, trở thành một nhân viên chính thức.

Vương Khiêm cảm thấy có chút xấu hổ, tự chủ đề chuyển hướng cho mình, thế là nói: "Hôm nay Thương nhi tranh tài, không biết kết quả thế nào?"

Lời này của hắn lập tức hấp dẫn hứng thú của người chung quanh.

Dù sao chuyển chính thức lần này của Trần Thương nói thế nào cũng là một chuyện không lớn không nhỏ của khoa cấp cứu, mọi người cũng có chút quan tâm.

Trần Bỉnh Sinh không dám lên tiếng, bây giờ nói cái gì đều quá sớm, khen hắn... Đừng mẹ nó thành độc sữa, chê hắn, lại lo miệng quạ đen nói trúng, nghĩ tới đây, Trần Bỉnh Sinh đau cả đầu.

An Ngạn Quân thì cười nói: "Tiểu Trần cơ sở vững chắc hơn ngươi, ngươi không cần quan tâm."

Tần Duyệt gật đầu: "Đúng đấy, Trần Thương đẹp trai như vậy, nhất định sẽ qua."

Vương Khiêm sững sờ, hắn chịu phục...

Đẹp trai có quan hệ gì với làm phẫu thuật gì sao?

Chẳng lẽ ngươi đẹp trai thì có thể không cần gây tê sư hả?

Dáng dấp đẹp trai thì ruột thừa có thể tự nhảy ra hả?

Lại nói, ta cảm giác ta cũng đẹp trai nha, tối thiểu có chất đàn ông hơn Trần Thương.

Hơn nữa, cẩn thận suy nghĩ, Vương Khiêm kinh ngạc phát hiện một vấn đề lớn: Giống như hắn nói cái gì đều bị chọc?

Trước kia, sao ta không phát hiện?

Nghĩ tới đây, Vương Khiêm quyết định mình nên học tập lão sư An Ngạn Quân của mình, ngồi yên không nói gì.

Lúc này, người chung quanh mỗi người có suy nghĩ riêng.

Mặc dù Trần Thương có thể chuyển biên chế hay không thì cũng không liên quan đến bọn hắn, nhưng luôn có người trong lòng không quá muốn Trần Thương thắng được tranh tài...

Giống như Vương Dũng, hắn không quá muốn Trần Thương thắng được tranh tài, dù sao cho tới nay, hắn đều cảm thấy mình hơn Trần Thương, đến bệnh viện và chủ nhiệm, một đường thuận buồm xuôi gió, tăng thêm Vương Dũng thường xuyên tham gia các hoạt động, vì vậy hắn cảm giác mình ưu tú hơn Trần Thương rất nhiều.

Một khi Trần Thương thành biên chế, hắn sẽ cảm giác được một loại chênh lệch, rất không thoải mái, vì vậy Vương Dũng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng không hi vọng Trần Thương tốt hơn hắn.

Lúc này, Thạch Na nói: "Ta không hiểu rõ Lý Thế Kiến lắm, nhưng vẫn hiểu biết Chu Hiểu Đông một chút, có mấy lần hội chẩn phẫu thuật, Chu Hiểu Đông đến làm, tiểu tử đó rất cơ linh, bản lĩnh phẫu thuật rất vững chắc, sư tòng là giáo giư Tiền Lượng, hiện tại là lực lượng tân sinh của ngoại khoa, được Trương Hữu Phúc coi trọng."

"Vì vậy... Dứt bỏ cái khác nói, ta cảm thấy lần này tiểu Trần cạnh tranh rất lớn, dù sao người ta ba năm nghiên cứu sinh, cộng thêm hai năm kinh

nghiệm lâm sàng, cho nên vẫn có nguy hiểm."

Thạch Na ăn ngay nói thật, lại làm cho mọi người nhịn không được thở dài.

Mặc dù ngoài miệng Vương Khiêm nói lung tung, nhưng đánh đáy lòng cũng hi vọng Trần Thương có thể qua, thế nhưng nhóm người Chu Hiểu Đông cùng Vương Khiêm, coi là cùng trường đồng học, tự nhiên hiểu một chút: " Thời đại học, Chu Hiểu Đông đã được chủ nhiệm Tiền Lượng rất coi trọng, đích thật là một nhân tài."

Lập tức, bầu không khí trong văn phòng trầm xuống.

Tất cả mọi người có chút tiếc hận.

Dù sao rất khó khăn mới có một cơ hội tốt như vậy.

Mà trong lòng Vương Dũng đang rất phức tạp, hắn vừa muốn Trần Thương thành công, lại vừa không muốn, tâm tình phức tạp, còn lo lắng hơn chính mình kiểm tra.

Ngay khi Trần Thương đi vào văn phòng, Trần Bỉnh Sinh vội vàng đứng lên, thốt ra: "Tranh tài thế nào?"

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, người chung quanh ánh mắt mong chờ nhìn chằm chằm Trần Thương

Trần Bỉnh Sinh nóng nảy, đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy y tá trưởng vội vã chạy vào

"Tin tức tốt, tin tức tốt, ta nói cho mọi người một tin tức tốt!"

"Y? Tiểu Trần ngươi cũng ở đây sao, vừa vặn, ta nói cho mọi người một tin tức tốt, Trần Thương đã chuyển chính thức!"

Điền Hương Lan cười tủm tỉm nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, chúc mừng ngươi, vấn đề biên chế của ngươi không thành vấn đề, vừa rồi khoa tài vụ bảo ta đến xác minh thông tin của ngươi?"

Điền Hương Lan vang lên, chung quanh lập tức yên tĩnh trở lại

Trần Thương chuyển chính thức

Chương 74: Song Hỉ Lâm Môn

Tiếp theo, người chung quanh lập tức náo nhiệt

Vương Khiêm ồn ào nói: "Thương nhi, ngươi phải mời khách a! Đây chính là chuyện lớn cả đời!"

Tần Duyệt cũng đứng lên nói: "Không sai, Trần đại keo kiệt! Mời khách, lần này nhất định phải mời khách."

An Ngạn Quân cười nói, giơ ngón tay cái về phía Trần Thương.

Nhưng có ít người lại nhịn không được cảm khái vận may của Trần Thương

Giống như các tiểu bác sĩ lần này chuẩn bị chuyển hợp đồng cộng tác viên khoa cấp cứu.

Nguyên bản, bọn hắn đứng trên Trần Thương một cấp, thế nhưng qua lần này, đảo mắt phát hiện lúc trước Trần Thương thấp hơn mình một cấp, lại lắc mình hoá thành một nhân viên nắm giữ biên chế.

Biên chế đối bọn hắn là cái gì?

Là căn

Có căn sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, sẽ không cần tìm việc khắp nơi, sẽ có thể sống yên phận đi an gia.

Mục tiêu cố gắng phấn đấu thật lâu của bọn hắn, người khác thực hiện được nhưng bọn hắn thì sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người trên mặt cười cười, nhưng trong lòng bắt đầu suy tính tới tương lai của mình.

Vương Dũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Loại cảm giác này, mừng thay cho Trần Thương... Nhưng mình cũng rất mất mát.

Hắn rất rõ ràng đây là kết quả mà Trần Thương cố gắng đạt được, không có liên quan gì đến mình, thế nhưng Vương Dũng vẫn vui không nổi, mặc dù trên mặt mang nụ cười, thế nhưng trong lòng lại ghen tị.

Thế nhưng Tỉnh táo nghĩ lại, cơ hội là cho người có chuẩn bị.

Nếu như Trần Thương không đứng ra cứu người lập công lúc nhà máy hóa chất bị nổ, có lẽ sẽ không có cơ hội như vậy.

Hơn nữa, phẫu thuật tranh tài lần này, Trần Thương thi đấu cùng hai nghiên cứu sinh, mà Trần Thương lại thắng.

Cái này nói rõ người ta có thực lực

Lúc này, Lý Bảo Sinh cũng về tới văn phòng, nhìn mọi người náo nhiệt, khó được cười một tiếng: "Xem ra mọi người đều đã biết, không sai, chúc mừng Trần Thương, thành công chuyển chính thức!"

"Còn mấy cái hợp đồng chuẩn bị kiểm tra bác sĩ, cần phải thật cố gắng, dù sao các ngươi hiện tại đã ít đi một đối thủ cạnh tranh, cơ hội lớn hơn, mọi người nên học tập Trần Thương a!"

Vương Dũng nghe xong, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng

Đúng vậy

Trần Thương thành biên chế, cũng không cạnh tranh với chúng ta, cái này không phải là tương đương với thiếu một đối thủ cạnh tranh hay sao?

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy thông báo của hệ thống:

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ kỳ vọng của Lý Bảo Sơn, xét thấy ngài trực tiếp thành công chuyển thành biên chế, phán định là hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, ban thưởng thăng cấp: Nhận được một loại kỹ năng của Lý Bảo Sơn, tự động tăng lên một cấp. 】

【Đinh! Rút ra thành công, nhận được kỹ năng của Lý Bảo Sơn: Trúng độc biện thức (kỹ năng bị động) cao cấp. 】

【Đinh! Tăng lên cấp đại sư! 】

【Trúng độc biện thức (kỹ năng bị động): Cấp đại sư, đặc hiệu: 1. Phân biệt chính xác; 2. Đưa ra phương án. 】

Trần Thương lập tức sửng sốt, lập tức hai mắt sáng rực lên.

Trúng độc biện thức

Chính là đồ tốt a

Cấp cứu nhiều nhất có mấy loại tật bệnh, một loại là ngoại thương, một loại là bệnh tim, còn lại chính là trúng độc

Trúng độc không chỉ có bao gồm ngộ độc thức ăn, còn có trúng độc dược phẩm, trúng độc hóa học, ngay cả dưỡng khí đều có thể trúng độc, vì vậy... Đây là một môn rất quan trọng

Hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, đồng thời thu được một kỹ năng bị động như thế, Trần Thương quả thực có chút hưng phấn.

Không

Phải nói bành trướng

Nắm giữ một kỹ năng như vậy, tối thiểu có thể đảm bảo trực ca đêm sẽ không sợ...

Không sai.

Trần Thương trực ca đêm hơn hai năm, chuyện lo lắng nhất không phải là buổi tối ngủ không yên, hoặc là gặp phải bệnh nhân khó chơi, sợ nhất chính là tới người bệnh mà hắn không biết làm sao

Đây đối với một bác sĩ là một chuyện rất đáng sợ.

Bác sĩ, nói trắng ra là chính là một đạo phòng tuyến cuối cùng của mạng sống con người, nếu phòng tuyến của chúng ta không đủ kiên cố, sao có thể nói đến đến trị bệnh cứu người, làm sao có thể cứu người gần chết, giúp đỡ người bị thương

Nghĩ tới đây, Trần Thương chính có chút kích động.

Cấp cứu trúng độc vốn là nguy cơ, nếu như không có năng lực, thực sự rất nguy hiểm.

Hơn nữa, bác sĩ ngoại khoa, cũng không hẳn là chỉ biết làm phẫu thuật, phẫu thuật là một trong những phương án trị liệu, nhưng ngươi phải có năng lực chẩn bệnh ưu tú.

Vui vẻ

Song hỉ lâm môn, đương nhiên là muốn mời khách chúc mừng

Gần đây, tình hình kinh tế của Trần Thương cũng được cải thiện đôi chút, đương nhiên, nguồn tiền này chủ yếu vẫn là đến từ tay thổ hào, sau khi hơn vạn khối tiền của Trịnh Quốc Đàm Trịnh tổng tới tay, ví tiền của Trần Thương cũng ngày càng nhiều hơn.

Lại thêm mấy ngày nay sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhận được ban thưởng, thông qua thị trường chứng khoán liên tục không ngừng thay đổi xuất hiện.

Vì vậy, buổi tối Trần Thương rất không có trách nhiệm mang mọi người tới tiệm cơm gần đó họp mặt một phen.

Trừ trực ban Thạch Na cùng người bạn Tần Duyệt, trên cơ bản mấy các lão gia ngoại khoa đều đã tới.

Theo lý thuyết tình huống này không rượu không vui.

Lý Bảo Sơn không uống rượu, như lời hắn nói, với tư cách là người phụ trách cấp cứu, không thể uống rượu, một ngày còn ngồi ở vị trí này, thì một ngày không uống rượu.

Nhưng... Sự thật xác thực cũng đúng như vậy, Trần Thương cho tới bây giờ chưa thấy Chủ nhiệm Lý uống rượu.

Bất luận bệnh viện có bất kỳ hoạt động gì, liên hoan gì, hay có lễ gặp mặt gì, Lý Bảo Sơn đều không uống rượu.

Nhưng, Lý Bảo Sơn không uống rượu, không có nghĩa là hắn không cho tất cả mọi người uống rượu, An Ngạn Quân cũng uống mấy chén, Trần

Bỉnh Sinh cũng uống, hết sức vui vẻ.

Sau khi làm ầm ĩ một phen, đến khoảng mười hai giờ, mới ai đi đường nấy.

Khi Trần Thương đi tính tiền, phục vụ viên nói: "Vừa rồi đã có người tính tiền."

Trần Thương sững sờ: "Ai vậy?"

Phục vụ viên trầm tư một lát: "Nhìn giống Trương Dịch... Cái kia... Người đàn ông hói đầu."

Là chủ nhiệm

T/g: Mượn cơ hội này nói mấy chuyện, một là vấn đề đãi ngộ bác sĩ.

Bệnh viện bình thường có ba loại nhân viên, biên chế, hợp đồng, cộng tác viên.

Cộng tác viên thì cả nước có khoảng hai - ba ngàn.

Ta ở bệnh viện Tỉnh Tam Giáp ngây người bốn năm, vẫn có chút hiểu biết đối với đồ chơi này. (bệnh viện Tỉnh Tam Giáp là bệnh viện đứng trong top 3 của Tỉnh)

Thứ hai chính là bệnh viện, vẻn vẹn chỉ có bảo an, phòng ngừa bạo lực, cảnh sát chỉ tồn tại ở một số ít bộ phận bệnh viện, bằng không cũng sẽ không có nhiều chuyện như giết bác sĩ, đánh đập bác sĩ xảy ra, ta thấy tận mắt.

Tiểu thuyết bắt nguồn từ thực tế, nhưng vì viết ra một thứ gì đó chỉ có thể từ thực tế viết ra hơi khoa trương.

Ta thật sự nhìn thấy một đám người dẫn mang theo dao, mã tấu xông vào phòng của viện trưởng.

Đừng nói gì đến khoa cấp cứu.

Chủ yếu là hai vấn đề này, bác sĩ không muốn gây nhất chính là hai loại người, một là người quen lãnh đạo (COCC), một là người đến quấy rối, thật không có biện pháp.

Người xấu đều lấn yếu sợ mạnh, trong mắt hắn bác sĩ chính là nhân viên phục vụ, rất thực tế.

Ngày mai tiếp tục bạo 3 chương.

Chương 75: Một Cô Gái Xinh Đẹp Như Thế, Sao Cứ Thích Nói Hươu Nói Vượn Vậy?

Trần Bỉnh Sinh bình thường nhìn qua nhiệt tình hào phóng, rất thoải mái, giống như vĩnh viễn không chuyện gì phiền lòn, sự nghiệp thuận lợi, gia đình hòa thuận, vợ hiền hiếu, cha mẹ an khang, đời này không gì không tốt.

Thế nhưng không nghĩ tới uống nhiều quá nháy mắt thành nói nhiều, thành lão thái thái thời mãn kinh mọi chuyện đều không vừa lòng

Lão Trần cũng không nhiều chuyện như vậy, ngồi dưới đất, dựa vào tường, bất tri bất giác đã tiếng ngáy dần vang lên, Trần Thương chuẩn bị mở cửa.

Thế nhưng không nghĩ tới điện thoại vang lên.

Móc điện thoại ra xem thử, trên màn hình hiện lên một số điện thoại có số đuôi là 9999.

Số điện thoại như thế này chỉ có thổ hào mới có, nhưng hơn nửa đêm gọi cho mình, chẳng lẽ có phú bà nào ham sắc đẹp của mình? Hoặc là tướng mạo của mình đã truyền ra xa?

Do dự một chút, Trần Thương ho khang một tiếng, hắng giọng một, để cho giọng nói của mình thật từ tính: "Alo, chào ngươi?"

Phía bên kia quả nhiên là một giọng nói của một người phụ nữ, chỉ là giọng nói của đối phương có vẻ hơi sốt ruột: "Tiểu Trần phải không, ta là vợ của Trần Bỉnh Sinh, lão Trần có ở chỗ ngươi không? Có phải là uống nhiều hay không? Các ngươi hiện đang ở đâu, ta đi qua đón hắn."

Trần Thương lập tức ngẩn người: "Chị dâu? Cái kia, đúng vậy, Trần lão sư đang ở chỗ ta."

"Cái kia... Chị dâu, ngươi không cần tới đón hắn, ta gọi taxi đưa hắn về là được rồi."

Đối phương do dự một chút, nói: "Số điện thoại là ngươi là Wechat hả, ta thêm bạn Wechat, gửi vị trí cho ngươi, vậy làm phiền ngươi."

Trần Thương đành phải cõng lão Trần xuống lầu, gọi một chiếc taxi.

Lão Trần mở mắt ra, phát hiện mình đang trên xe, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, cái ánh mắt kia dọa Trần Thương sắp khóc.

Trong đôi mắt đấy tràn đầy: Phức tạp, u oán, không cam lòng, tiếc hận, đau lòng, hối hận, bội tình bạc nghĩa,...

Trần Thương: "Đại ca, chị dâu bảo ta đưa ngươi trở về, ta... Thân bất do kỷ a."

Trần Bỉnh Sinh lau mặt, điềm đạm đáng yêu, thật sâu thở dài, trong giọng nói đầy thê lương: "Tiểu Trần a, ta cho ngươi biết, tìm lão bà không thể tìm người quá cường thế, nếu không sau này ngươi sẽ biết thế nào là đau khổ! Nhưng ta nhìn gương mặt này của ngươi, chính là vẻ mặt trời sinh được hưởng phúc a!"

Xe đến địa điểm chỉ định, Trần Thương nhìn thấy một người phụ nữ cả người khoác áo ngủ đứng một mình trước cổng khu dân cư, một bên là phòng an ninh.

Đây là khu biệt thự cao cấp Vạn Khoa tại Thị trấn An Dương, toàn bộ khu này không biệt thự nào nhỏ, một bộ phòng phải hơn mấy triệu, Trần Thương không nghĩ tới lão Trần lại có tiền như vậy.

Người phụ nữ nhìn thấy xe ngừng lại, đi lên phía trước, nhìn thoáng qua Trần Thương: "Tiểu Trần, vất vả cho ngươi."

Trần Thương vội vàng cười: "Người không cần khách khí."

Sau khi Lão Trần xuống xe, không thất tha thất thểu như trước nữa, đi bộ đầy tinh thần Tỉnh táo...

Chẳng lẽ vừa rồi cố ý giả say ở trước mặt ta?

Suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ

...

Xong việc, đã gần một giờ, trên đường nào còn có người đi đường, ngẫu nhiên nhìn thấy mấy tửu quỷ đang đi về nhà.

Đến cửa ra vào bị bà nương chủ nhà chửi mắng, sau đó bị cẩn thận từng li từng tí nhẹ nhàng đi lên lầu.

Trần Thương thấy thế, lòng sinh ghen tị, cảm thấy đây mới chính là hạnh phúc.

Về nhà tắm rửa một, nằm trên giường, Trần Thương không buồn ngủ.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, để Trần Thương có chút đáp ứng không xuể.

Biên chế kết thúc, cũng coi hoàn thành một tâm nguyện.

Trong mắt rất nhiều người biên chế cũng không tính là cái gì, thế nhưng trong mắt cha mẹ mình, cái này mang ý nghĩa rất lớn.

Cha mẹ cả một đời không học thức, chưa từng đi học, đối với "Làm việc chính thức " rất là ghen tị.

Tự mình có được công việc này, cũng coi là giảm bớt một chút lo lắng cho họ.

Đợi ngày mai có thời gian, báo tin vui về nhà một chút.

Có biên chế đối với rất nhiều người không tính là cái gì, nhưng đối với Trần Thương, có thể nói là chuyển biến về chất, không nói người khác liền nói Tần Duyệt, vừa tốt nghiệp đã có thể tiến vào bệnh viện, được biên chế, năm đầu tiên không tiền thưởng, vì vậy một tháng cũng chỉ có hơn ba ngàn tiền lương, nhưng mà có năm hiểm một kim, thưởng khích lệ tinh thần, đầy đủ chuyên cần, phúc lợi, xuống một năm cũng không ít, tới tay cũng có sáu bảy vạn.

Năm thứ hai, có tiền thưởng lập tức trở thành một số có năm sáu chữ số.

Mà Trần Thương là một cộng tác viên, lương cố định 2200, ngoài ra cái gì cũng không.

Hiện tại tốt, tự mình cái gì cũng có.

Thật ra, đối với nam nhân, công việc cùng túi tiền chính là lực lượng cùng lá gan đổi lấy.

Chuyện thứ hai chính là nhiệm vụ bái sư

Tiền Lượng ưu ái, có thể giảm đi rất nhiều đường quanh co cho Trần Thương.

Tiền Lượng ở Tỉnh Đông Dương là đại lão ngoại khoa gan mật, thường xuyên chủ trì cùng tham gia hội nghị ngoại khoa, Trần Thương muốn tiếp xúc với tầng thứ cao hơn, tự nhiên là cần một người chống lưng, mà Tiền Lượng chính là một người thích hợp nhất.

Mình muốn đề cao, cần phải có danh sư chỉ đạo.

Lần nữa học thuật tạo nghệ

Hiện nay, bệnh viện đã sớm không giống lúc trước.

Phẫu thuật tốt không bằng viết văn tốt, viết văn tốt không bằng quen biết với lãnh đạo.

Muốn thăng chức danh hiệu, văn chương, quan hệ đã thành tiêu chuẩn không thể thiếu.

Trình độ học thuật của ngươi cao, có chút danh tiếng trong khu vực thậm chí trong nước, thế nhưng khi tiếp xúc ngoài thế giới thì không giống.

Tiền Lượng để cho mình dùng ba tháng rèn luyện để viết một luận văn, có lẽ mình có thể mượn nhờ số liệu phẫu thuật từ Bệnh viện nhân dân huyện Z với tư cách lâm sàng, phân tích tính thực tế của phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến.

Nhưng... Trần Thương cũng không am hiểu môn thống kê phân tích, xem ra còn phải tìm người hỗ trợ.

Nghiên cứu y học mới nhất cho thấy, buổi tối ngủ muộn, ngày hôm sau rời giường sẽ rất mệt mỏi.

Sự thật chứng minh, nghiên cứu khoa học là chính xác

Đáng tiếc, sức mạnh của nhân dân tệ vĩnh viễn là động lực để nhân loại tiến tới, mà loại động lực này, đối với Trần Thương là động lực hạt nhân

Hơn nữa Ông chủ Trương bảo hôm nay muốn để mình đi khâu mắt hai mí, ngẫm lại vẫn có chút mong đợi, Trần Thương cảm giác hôm nay mình thử một chút nói không chừng có thể học được "Phẫu thuật cắt mí đôi".

Phối hợp với【Con mắt Mỹ Lệ】của mình, tự nhiên lại sẽ gia tăng kỹ năng một sở trường.

Sau khi đến phòng làm việc chỉnh hình, chưa đến tám giờ, nhưng lúc này nhân viên đã vào chỗ.

Cửa ra vào, ngay đại sảnh, ba tỷ tỷ xinh đẹp được ông chủ Trương cải tạo đã mặc quần áo lao động, trưng bày "Sản phẩm" lên trên mặt bàn, từ xa nhìn lại có chút chói mắt, thiết kế chuyên nghiệp phối hợp với tay nghề quỷ phủ thần công của Ông chủ Trương có thể nói làm cho nam thất thần, nữ ghen tị.

Trần Thương mới vừa vào cửa, mấy người cùng nhau đứng dậy cúi đầu.

"Chào bác sĩ tiểu Trần!"

Trần Thương vội vàng khẽ gật đầu đáp lễ: "Chào mọi người!"

Chẳng biết tại sao, lần đầu tiên hắn cảm thấy xưng hô "Bác sĩ tiểu Trần" có chút làm cho mình không hài lòng

Không thể gọi "Bác sĩ Trần?" Hoặc là "Đại Trần?"

Từ Nhu đi theo hắn, cười nói: "Bác sĩ tiểu Trần, ngươi đã đến rồi, ngày đó ta phát hiện áo blouse trắng mà ngươi mặc hơi nhỏ, ta đổi cho ngươi một chiếc lớn hơn một vòng, 185, ngươi đi thử một chút."

Từ Nhu rất là cẩn thận, rất giỏi về quan sát, nàng là quản lý khách hàng của bệnh viện chỉnh hình, bình thường chủ yếu phụ trách tuyên truyền, hấp dẫn hộ khách, những lúc không có việc gì làm, liền thích đợi trong tiệm.

Trần Thương vội vàng nói cảm ơn: "Phiền phức quản lý Từ, chút chuyện này sao có thể làm phiền ngươi, vất vả, sau này gọi ta là Trần Thương là được rồi, à... Bác sĩ Trần cũng được, dù sao cũng không nhỏ, hai lăm hai sáu tuổi rồi a."

Từ Nhu vũ mị cười một tiếng.

Trương Chí Tân cũng đến đúng giờ, dừng xe xong, còn chưa vào cửa nhìn thấy Trần Thương mỉm cười nói: "Tiểu Trần! Chúc mừng, chuyển biên chế, không sai không sai!"

Sau khi nói xong, quay người cười nói với đám người: "Mọi người nhưng phải quan sát kỹ, chính là một tiềm lực, ngàn vạn phải nắm chắc, tiểu tử này, rất khó lường!"

Từ Nhu cười, trong mắt giống như vĩnh viễn chứa hoa đào, để người khác không chịu được, tâm thần dập dờn: "Từ ngày đầu tiên ta đã biết bác sĩ tiểu Trần là người làm chuyện lớn!"

Trần Thương vội vàng chối từ, trong lòng thầm nghĩ: Một cô gái xinh đẹp như thế, sao cứ thích nói hươu nói vượn vậy?

Ai phải làm chuyện lớn

Lại nói, ta cũng không nhận ra chuyện lớn nha.

...

Chương này là chương cuối ngày hôm nay rồi. Ngày mai các đạo hữu nhớ quay lại a.

À... Ngoài kim phiếu ra thì ta còn nhận cả tử linh thạch nữa, các đạo hữu nhớ a, donate tử linh thạch nữa nha.

Chương 76: Ngành Nghề Bao Lợi

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày, hoàn thành ba lần khâu làn da, nhiệm vụ ban thưởng: Kinh nghiệm khâu làn da + 50, nhân dân tệ + 50.】

Hôm nay chỉ cần mình có cơ hội ra tay, hoàn thành nhiệm vụ này không vấn đề gì.

Hiện tại, Trần Thương tương đối để ý đến nhiệm vụ hằng ngày, bởi vì hắn suy đoán, chỉ cần mình có thể liên tục hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày, đến thời gian đặc biệt có thể sẽ phát động nhiệm vụ đặc biệt, giống như nhiệm vụ mười ngày trước.

Vì vậy, bất luận như thế nào, hắn vẫn sẽ cố toàn lực hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày.

Hôm nay học tập phẫu thuật mắt hai mí, thừa dịp không có ai, Trương Chí Tân giảng thuật cho Trần Thương một phen.

Trước mắt, phẫu thuật mắt hai mí thường dùng nhất hay là phương thức chôn chỉ.

Cũng được mọi người tiếp nhận nhiều nhất, cho dù là chôn chỉ không được, cũng có thể áp dụng mở ra để vá.

Mà chôn chỉ, nói rõ quan trọng nhất cùng mấu chốt nhất chính là ở chỗ khâu làn da.

Đây là điểm mấu chốt nhất trong phẫu thuật chôn chỉ để tạo mắt hai mí.

Mà trong phẫu thuật chỉnh hình, một khâu đáng giá nhất chính là khâu trước khi phẫu thuật, đó chính là vẽ chỉ.

Bác sĩ chỉnh hình tay chỉ cần đạt tới trình độ ngoại khoa cơ bản là đủ rồi, nhưng bác sĩ chỉnh hình thẩm mỹ nhất định phải đạt tới cấp bậc nghệ thuật gia.

Đạo lý này giống như trước khi xây dựng một tòa nhà lớn, nhóm nhà thiết kế thường sẽ chiếm vai trò rất lớn, và cũng nhận được khoảng tiền không nhỏ.

Trương Chí Tân cười nói với Trần Thương: "Bệnh viện chỉnh hình này của chúng ta có mười bác sĩ chỉnh hình, đều có am hiểu, có người am hiểu cắt mắt hai mí, có người am hiểu long gấu, có người lại tương đối am hiểu tiêm axit hyaluronic, còn có mấy người am hiểu phẫu thuật chỉnh hình bên ngoài, bao gồm chữa trị màng, phẫu thuật tạo hình, vân vân."

Trần Thương nhịn không được hỏi: "Trương lão sư, ngài am hiểu cái gì?"

Trương Chí Tân cười ha ha một tiếng: "Cái này còn phải nói sao? Bệnh viện chúng ta có nhiều bác sĩ hoạt bát như vậy, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra sao?"

Trần Thương vỗ trán một cái, được rồi

Biết

Trương Chí Tân cười nói: "Ta đã thực hiện hơn năm ngàn ca phẫu thuật mắt hai mí u, nhưng muốn được ta làm phẫu thuật, giá cả hơi cao!"

Trần Thương có chút hiếu kỳ: "Bao nhiêu tiền?"

Trương Chí Tân lắc đầu: "Phẫu thuật chia ra rất nhiều loại, ảnh hưởng bởi rất nhiều nhân tố, như sử dụng vật liệu khác nhau, chia làm hai loại là bộ phận giả nhân tạo và cấy ghép từ thể mỡ, giá cả đã không giống, bộ phận giả nhân tạo rẻ nhất cũng phải hơn bốn vạn, đắt càng là không biết bao nhiêu, lần trước có một thổ hào, dùng axit hyaluronic làm vật liệu giả thể, ngươi biết hắn bỏ ra bao nhiêu tiền không?"

Trần Thương sững sờ: "Bao nhiêu?"

Trương Chí Tân dựng thẳng lên hai ngón tay, Trần Thương thuận thế đoán: "Hai mươi vạn?"

Trương Chí Tân trêu tức nói: "200 vạn!"

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt, má ơi, 200 vạn, hắn giống như nhìn thấy một đống công nhân kiến trúc đang trong cơ thể kiến thiết hào trạch

Cái giá tiền này đủ để Thị trấn An Dương mua hơn 100 bình trùng tu sạch sẽ phòng ốc.

Chẳng lẽ trong đó chứa phản ứng tổng hợp hạt nhân sao?

Hoặc là trung tâm nghiên cứu phát minh kỹ thuật bí mật?

Quá CMN đắt

Đồ đần mới làm như thế

Hai trăm vạn...

Làm Trần Thương còn đang trợn tròn mắt, Trương Chí Tân cười nói: "Ngươi biết không, hiệu quả của axit hyaluronic mặc dù rất tốt, nhưng có một thiếu hụt rất lớn, chính là chỉ có tác dụng trong thời rất ngắn, ít thì chín tháng, nhiều cũng chỉ một năm, sau một năm phải thay thế, cho dù ngươi bỏ ra mấy trăm vạn, cũng sẽ bị trở về nguyên hình! Ngay cả vết tích đều không có!"

Trần Thương hôn mê rồi, thời đại này, kẻ có tiền đều phách lối như thế sao?

200 vạn một năm?

Đổ tiền xuống sông xuống biển cũng không phải chơi như vậy chứ?

Trương Chí Tân cười nói: "Nhưng đây cũng chỉ là con số cực ít, ta làn nhiều năm như vậy cũng chỉ gặp qua mấy lần, đương nhiên, đắt cũng có đạo lý của nó, khác nhau về bản chất, nhưng bộ phận giả nhân tạo đã có thể tạo cảm giác không kém cơ thể thật là bao, hơn nữa giá cả tương đối vừa phải, sử dụng gel silicone làm phẫu thuật giá cả đại khái là 4-200 ngàn, sử dụng từ thể mỡ cấy ghép khoảng tại 6 đến 10 vạn."

Trần Thương nhếch miệng, đột nhiên cảm giác được chỗ nào trên người phụ nữ cũng đáng tiền

Trách không được thổ hào đều muốn bao nuôi tiểu tam xinh đẹp, bởi vì đáng tiền a, ngươi suy nghĩ một chút, giả đều đáng tiền như thế, thật phải bao nhiêu tiền?

Cái này tương đương với đang thu thập tác phẩm nghệ thuật trân quý? ? ?

Nghĩ như vậy, Trần Thương đột nhiên cảm giác được ánh mắt thổ hào thương nghiệp thật không giống người thường.

Chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhiên nghĩ đến người bạn gái kia của Trịnh Quốc Đàm.

Trương Chí Tân đứng lên, cười nói: "Ta nói với ngươi những cái này là muốn nói cho ngươi một chuyện."

"Ngành nghề thẩm mỹ chỉnh hình là một trong những ngành nghề kiếm tiền nhiều nhất, năng lực của ngươi lớn bao nhiêu, liền kiếm được bấy nhiêu tiền!"

"Theo một ý nghĩa nào đó, chúng ta giống như thợ cắt tóc, ngươi tìm thợ cắt tóc bình thường cùng tìm ông chủ, quản lý tổng... giá cả đương nhiên sẽ không giống, năng lực của ngươi quyết định giá tiền của ngươi."

"Chúng ta cũng như thế, bác sĩ thực hiện một ca phẫu thuật có ghi giá công khai! Mục đích nơi này của chúng ta là thương nghiệp, không vì cái khác, chính là vì kiếm tiền, vì vậy chỉ cần ngươi có năng lực, sẽ không sợ không có tiền."

"Ngươi biết ta kiếm bao lâu để mua chiếc Nissan kia không?"

Trần Thương nói: "Một năm!"

Trương Chí Tân nhẹ gật đầu: "Không sai, chiếc Nissan kia 60 vạn, ta dùng một năm mới mua được, nhưng đó là năm năm trước, hiện tại... Có lẽ là một tháng đi."

Trần Thương lập tức hôn mê rồi

Mẹ nó?

Một tháng 60 vạn?

Trương Chí Tân gật đầu: "Ta làm một ca phẫu thuật, trừ hết tất cả chi phí, một ca phẫu thuật ta nhận được 3 vạn, ta một ngày có thể làm 5 ca, một ngày chính là mười lăm vạn."

"Phẫu thuật mắt hai mí cũng như vậy, nếu ngươi có thể tự mình làm tốt phẫu thuật mắt hai mí, ngươi có thể trên danh nghĩa của mình niêm yết giá cả một ca phẫu thuật ở đây."

Hô hấp Trần Thương dồn dập lên.

Hắn biết ngành nghề chỉnh hình đúng là có chuyện này, một ca phẫu thuật mắt hai mí, ngươi tìm người bình thường cũng chỉ tốn ba ngàn, tìm chuyên gia thì một vạn, tìm đại sư ít nhất cũng mấy vạn, những minh tinh thì một lần làm phải mấy chục vạn.

Đó chính là chênh lệch

"Tốt, tỉnh đi, suy nghĩ là được rồi, đừng có nằm mộng, ta chỉ là vẽ bánh cho ngươi, để ngươi đoán trước tương lai. Bây giờ ngươi còn là một tiểu tử mới vào nghề, cái gì cũng không phải!"

"Hôm nay ngươi đi thử một chút đi, chôn chỉ khâu thật ra cũng không khác khâu làn da nhiều lắm, khác biệt duy nhất chính là góc độ khâu không giống, nhưng chung quy đều là khâu làn da, ngươi đi cảm thụ một chút sẽ biết, mục đích chủ yếu chính là ẩn tàng đầu sợi cùng đường chỉ..."

Trần Thương gật đầu, nói thật hắn có chút kích động.

Sáng hôm nay có ba ca phẫu thuật mắt hai mí, trên đường đến phòng phẫu thuật, Trương Chí Tân bắt đầu giới thiệu sơ lược cho hắn.

Giống như phương pháp xử lý, Trần Thương đã sớm nhớ kỹ trong lòng.

Sau khi Trương Chí Tân vẽ ra cho hắn những chỗ cần lưu ý, làm tiêu ký phía trên.

Sau đó, nhẹ nhàng liếc mắt ra hiệu cho Trần Thương.

Trần Thương lập tức hiểu ý, vội vàng mặt không đổi sắc giơ lên kim khâu trong tay, bắt đầu khâu lần đầu tiên của hắn.

Chôn chỉ chỗ quan trọng nhất chính là điểm cuối, làm sao có thể che dấu đường chỉ, không cần cắt chỉ, mục đích chủ yếu chính là không lưu lại vết tích

Trần Thương vừa vặn có đặc hiệu khâu làn da không lưu vết tích.

Chỉ là, chôn chỉ có chút khác với khâu bình thường, Trần Thương cần chậm rãi tinh tế phỏng đoán

Linhanh99: Truyện rất hay, theo dịch giả từ bên BNS qua đây để đẩy kim phiếu: D

Rep: Tuy ta không biết BNS là gì nhưng vẫn cảm ơn đạo hữu rất nhiều a.

Voicoi123w: Ra chương đều như vắt chanh

Chương 77: Đây Là Con Mắt của Vương Tổ Hiền Hả?

Trần Thương cầm kìm trong tay kẹp chặt, cẩn thận từng li từng tí nhấc mí mắt lên, dùng sức nhẹ lên cây kim, nháy mắt xuyên qua làn da, dây nhỏ nên lực cản rất nhỏ, xuyên qua làn da cơ hồ không cần tốn nhiều sức.

Tất cả nhìn giống như rất thuận lợi.

Hai kim khâu, một cái từ điểm A đâm vào xuyên ra kết mô mặt, mà đổi thành bên ngoài một cái thì từ điểm B đâm vào, dâm sâu vào da 3 mm, sau đó đâm ra ngay tại điểm của kim kia

Lúc này, Trần Thương rốt cục phát hiện chỗ khó

Hai cây kim muốn đâm ra cùng một điểm, cái này đòi hỏi độ chính xác rất cao

Đúng rồi

Trần Thương đột nhiên hiểu thuộc tính 【chính xác + 1】 của dao trong khi phẫu thuật có ý nghĩa chỗ nào.

【Chính xác】 có thể thích hợp với những thao tác tinh tế nhỏ bé kia, giống như phẫu thuật khâu lại thần kinh, ngành nghề rất cần độ chính xác: Khoa phẫu thuật thần kinh.

Cũng chính là ngoại khoa não, nơi này cũng là một ngành nghề mũi ngọn trong lĩnh vực ngoại khoa.

Đây là một học bá chuyên nghiệp

Trần Thương tự nhiên cũng muốn học một ít...

Thật ra, tốt nghiệp khoa chính quy cũng có một ưu thế so với nghiên cứu sinh cùng tiến sĩ sinh, chính là phương hướng phát triển khá rộng.

Bình thường, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, tiến sĩ sinh ở trường đã tạo thành tố dưỡng chuyên nghiệp, tương đối mà nói, kỹ năng chuyên ngành khá cao, nhưng trói buộc chuyên ngnafh cũng lớn, đặc biệt là tư duy bị giới hạn.

Học cái gì cơ bản thì phải làm cái gì, ngươi học tiêu hóa sẽ không đi làm về tâm thần, giống như ngươi cắt ruột thừa không có khả năng đi khâu mạch máu.

Mà Trần Thương gà mờ xuất thân từ khoa chính quy, cái gì cũng không xoi mói, cái gì đều muốn học, cái gì cũng muốn làm, bởi vì tương lai không

chừng đi phải đi chỗ khác, kỹ nhiều không hại thân.

Nếu quả thật cả một đời ở khoa cấp cứu, Trần Thương cũng nguyện ý, nhưng muốn như vậy, càng phải tu luyện mười tám chiêu võ nghệ, tinh thông mọi thứ, không nói trở thành Vương Hướng Quân, nhưng ít nhất cũng phải cố gắng được như Lý Bảo Sơn.

Nói nhiều như vậy, nhưng chính xác đối với ngoại khoa đây là một thuộc tính cực kỳ hữu dụng.

Đáng tiếc duy nhất 【chính xác + 1】 là cho dao phẫu thuật, mà không phải cho kim khâu, nếu không thì một bước này của Trần Thương cũng sẽ tiết kiệm không ít sức lực.

Trần Thương ngừng thở, thận trọng xuyên đầu kim ra, lúc này, một khi điểm xuyên ra không giống, không nghi ngờ sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, thậm chí sẽ tăng khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, giống như chỉ số sáu trong quá trình thực hiện sẽ bị dính liền, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan

Trần Thương phát hiện, đây cũng không phải là đơn giản, mà là dựa trên cơ sở khâu làn da, chỉnh sửa rất nhiều chi tiết cùng trình tự thực hiện

Rốt cục, thành công

Sau đó chuyện phải làm chỉ là nhanh chóng thắt nút, buộc ga-rô chỉ chôn giấu dưới da, cũng chính là điểm vừa rồi ra kim.

Nhìn tổng quan thì rất đơn giản, nhưng mỗi một bước đều cần phải cẩn thận từng li từng tí, cực kỳ bé nhỏ.

Đây là thẩm mỹ, cho nên vấn đề mỹ quan rất quan trọng.

Điểm khâu A-B hoàn thành, có ý nghĩa bước đầu tiên đã thành công, Trần Thương tiếp tục bắt đầu thao tác kế tiếp.

Đại khái bỏ ra nửa giờ, phẫu thuật hoàn thành

Sau khi hoàn thành, Trương Chí Tân lập tức tiếp nhận.

Sau đó, công việc rất đơn giản, dùng vải mềm che phần mắt vừa khâu xong, băng bó, căn dặn một phen, sau đó mới để y tá mang người bệnh đi.

【Đinh! Học được kỹ thuật chôn chỉ tạo mắt hai mí, cấp bậc trước mắt: Sơ cấp, kinh nghiệm 100/ 1000. 】

Trần Thương vui mừng, quả nhiên chỉ có tự mình tự mình nếm thử, mới có thể chân chính học được kỹ năng.

Trương Chí Tân cười nói: "Lần đầu tiên ra tay có biểu hiện như vậy, ta rất hài lòng, làm rất không tệ."

Trần Thương cười nói, hắn biết, tự mình còn kém rất xa.

Ngắn ngủi nửa giờ phẫu thuật, hao phí hắn quá nhiều tinh lực.

Đây là trình độ không tới nơi tới chốn

Ca phẫu thuật đầu tiên cổ vũ Trần Thương, cũng làm cho Trương Chí Tân an tâm rất nhiều, nói thật, lần này hắn để Trần Thương ra tay, vẫn lo lắng có một chút nguy hiểm.

Vạn nhất xảy ra vấn đề nho nhỏ còn dễ nói, thế nhưng vạn nhất cây kim đâm vào mắt, hoặc là khâu xuất hiện sai lầm lớn, sẽ có phiền toái không nhỏ.

Buổi sáng có ba ca phẫu thuật, đều là Trần Thương làm, thế nhưng... Hắn vẫn cảm thấy mình thiết sót hết sức rõ ràng, buộc ga-rô cùng khâu không lưu loát, giống như thành một cản trở.

Trần Thương nhìn điểm kỹ năng trong tay, do dự, nên sử dụng điểm kỹ năng tăng lên cấp độ kỹ năng hay không?

Trực tiếp tăng lên cấp độ của kỹ thuật chôn chỉ tạo mắt hai mí?

Sau khi do dự, hắn vẫn nhịn xuống không nỡ.

Giữa trưa, Trương Chí Tân đi ngủ trưa, Trần Thương vẫn ở đó tinh tế suy nghĩ, đến cùng phải làm gì.

Đến buổi chiều, đang lúc chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật, bỗng nhiên Từ Nhu vội vã đi lên.

"Bác sĩ Trương, xảy ra chuyện rồi!"

Trần Thương cùng Trương Chí Tân vội vàng xoay người: "Có chuyện gì?"

Người bệnh đang chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật cũng không khỏi sửng sốt

Xảy ra chuyện gì?

Trương Chí Tân cúi đầu nói với người bệnh một câu: "Chờ một chút."

Sau đó kéo Trần Thương đi ra ngoài.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương Chí Tân nhíu mày hỏi.

Từ Nhu hỏi: "Có người gây sự!"

Mặc dù trong hành lang, nhưng giọng nói đã truyền đến

"Thương gia vô lương tâm, lừa gạt tiền tài người khác!"

Trương Chí Tân nghe xong, vội vàng chạy xuống lầu dưới

Trần Thương cũng sốt ruột lao nhanh xuống lầu, vừa tới cửa ra vào, lập tức truyền đến mùi hôi thối

Phân

Một hương vị giống như trong hố rác đập vào mặt, Trần Thương rất quen thuộc, hương vị giống như phân móc ra từ nhà xí ở nông thôn.

Hôi thối lan đến toàn bộ các phòng đâu đâu cũng có, khách hàng đang ở đại sảnh đợi khám bệnh hoặc là hỏi ý kiến nhịn không được che mũi.

Bởi vì hương vị quá nức mũi

Bên cạnh cánh cửa lớn bằng kính là một đống phân lớn, làm cho người buồn nôn muốn ói.

Mấy mấy nhân viên lễ tân đã không nhịn được quay lưng đi.

Trương Chí Tân hít sâu một hơi muốn để mình tỉnh táo một chút, thế nhưng hương vị quá nặng, mới hít nữa hơi đã cảm thấy muốn ói.

"Ngươi trước dẫn khách hàng đến phòng khách quý, chiêu đãi họ thật tốt."

Từ Nhu vội vàng gật đầu, đứng dậy bận rộ.

Mà Trần Thương thì đi theo Trương Chí Tân ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài liền giật nảy mình.

Một đám người đứng trước cửa ra vào, mang theo khẩu trang thật dày.

Đám người này có mười người, la lớn: "Thương gia vô lương tâm!"

Trương Chí Tân vội vàng la lớn: "Ta là người phụ trách của bệnh viện chỉnh hình, bệnh viện chúng ta nếu có làm cái gì không đúng chọc giận mọi người, mong rằng có thể chỉ rõ."

Lúc này, một người phụ nữ từ trong cỗ BMW X 5 bước xuống, thân cao... xe BMW cũng không cao bằng, hình thể có chút nở nang, hoặc là nói mập mạp thì sẽ phù hợp hơn, chỉ là người phụ nữ đeo kính đen, mặc một bộ sườn xám, mang giày cao gót, cực kỳ giống phú bà trong phim Hongkong.

Phú bà này bỗng nhiên đưa tay, chung quanh nháy mắt ngừng lại.

"Ta đến làm gì hả? Ha ha... Trong lòng các ngươi không rõ sao?"

Trương Chí Tân nhàn nhạt nói: "Ta bình thường bỏ bê quản lý nơi này, còn hi vọng phu nhân có thể đề điểm một phen."

Không phải Trương Chí Tân nhỏ con

Ngược lại, hắn cao 1m85, thân hình cao lớn, tăng thêm hói đầu cực kỳ giống người xã hội đen, mà Trương Chí Tân hiểu, hắn là mở cửa làm ăn, nơi này không phải bệnh viện, phải để ý hòa khí sinh tài.

Hiện tại mọi chuyện chưa rõ ràng, nếu ngươi làm ầm ĩ lên, có phải không muốn kiếm tiền nữa không?

Không quản ai đúng ai sai, đều không phải chuyện tốt đối với bệnh viện chỉnh hình.

Chuyện này, nhất định phải xử lý thích đáng

Đương nhiên, không phải Trương Chí Tân sợ, mà ngược lại, mở bệnh viện chỉnh hình sao có thể không có người chống lưng, thế nhưng chuyện

Trương Chí Tân có thể tự mình xử lý, liền tự mình xử lý, xử lý không được, tự nhiên cũng không sợ.

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng: " Tiêu Điền Hoa ta đời này rất thẳng thắn, có ân báo ân có cừu báo cừu, đương nhiên sẽ không cố tình gây sự."

Nói xong, trực tiếp lấy xuống khẩu trang cùng kính râm, nói: "Đây là ta chỉnh con mắt ở chỗ các ngươi, lão nương bỏ ra 300 ngàn, mà giờ như vậy? Các ngươi cảm thấy tiền ta dễ bị lừa hả? ? ?"

Giờ khắc này, người vây xem nhao nhao nhìn kỹ lại

Đến cùng con mắt thế nào mới phải chỉnh hơn 300 ngàn

Người phụ nữ này cũng bưu hãn, đứng ở đó để mọi người nhìn

"Con mắt này... Thật ra, nếu chỉ nhìn riêng mắt thôi cũng rất đẹp..."

"Thế nhưng đặt trên khuông mặt này, làm sao lại cảm thấy có chút kỳ quái chứ?"

"Nào chỉ là kỳ quái, thật... Thật sự có chút nhìn không được."

"Mắt ta hơi cay! Sao cảm giác muốn rơi lệ..."

"Ngươi bị vậy là do đống phân lớn gây ra đó..."

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng: "Đây chính là con mắt của Vương Tổ Hiền mà các ngươi nói hả? Ta nhổ vào!"

"Ta nói cho các ngươi biết, nếu các ngươi không làm xong cho ta, mỗi ngày ta đều phái người đến phá! Đến lúc đó chúng ta liền thử một chút, là phân nhà ta nhiều hay là các ngươi nhiều người!"

Chương 78: Nhiệm Vụ Đôi

Người phụ nữ nói rất bá khí, cực kỳ tức giận

Đến cùng là nhà ta nhiều phân hay là các ngươi nhiều người?

Người phụ nữ này đến cùng là thần thánh phương nào?

Bỗng nhiên, quần chúng vây xem nói: "Tiêu Điền Hoa? Sao ta cảm giác có chút quen tai vậy?"

Một người đứng bên cạnh cũng bỗng nhiên suy nghĩ: "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy cái tên này quen tai!"

Bỗng nhiên, một lão thái thái nói: "Không phải chính là cái kia... là cái gì... Đại vương chăn heo Tiêu Điền Hoa sao? !"

Giờ khắc này, người chung quanh lập tức bừng tỉnh đại ngộ

Thì ra là cái này một vị mãnh nhân.

Thì ra cái này phân là... Phân heo

Hiếm lạ

Phải biết rằng hiện nay, một heo đắc đạo, giá cả lên trời, toàn thân đều muốn run ba run, bất luận là thịt ba chỉ hay là xương sườn heo đều tăng giá mạnh, vạn nhất... phân heo cũng tăng giá thì sao?

...

Tiêu Điền Hoa rất có năng lực, một người phụ nữ nông thôn, từ mấy con heo có thể nuôi thành vạn con heo, năm nay thịt heo tăng giá, Tiêu nữ vương của chúng ta quyết định sáng tạo nhãn hiệu.

Lúc này mới có chuyện Tiêu nữ vương đến bệnh viện chỉnh hình làm con mắt.

Tiêu Điền Hoa cảm thấy mình lớn lên cũng tạm được, duy nhất không đẹp chính là con mắt, nàng thích Vương Tổ Hiền, mà cũng đã cẩn thận nghiên cứu một phen, phát hiện con mắt của Vương Tổ Hiền rất đẹp, lập tức quyết định chỉnh một con mắt Vương Tổ Hiền, được người giới thiệu đi tới bệnh viện chỉnh hình của Chí Tân.

Trương Chí Tân nhịn không được hỏi: "Không biết là vị bác sĩ nào làm cho ngài?"

Tiêu Điền Hoa: "Hắn gọi là Vương Sâm!"

Vừa nghe câu này, Trương Chí Tân cau mày.

Vương Sâm cũng không phải của bệnh viện bọn hắn, là chuyên gia đến từ Thượng Hải, đều có hợp tác vơi mấy bệnh viện chỉnh hình ở Thị trấn An

Dương, trên cơ bản nhà ai có khách thì đến đó làm.

Hơn nữa, người ta chỉ làm đơn đặt hàng lớn

Cũng chính là phẫu thuật mấy chục vạn trở lên.

Giống như, Vương Sâm rất nổi danh trong lĩnh vực này, am hiểu phẫu thuật chỉnh hình con mắt, bị người trong nghề gọi đùa là "Vẽ rồng điểm mắt vương".

Nghe thấy Tiêu Điền Hoa nói vậy, Trương Chí Tân cũng kiên nhẫn liếc nhìn con mắt của nàng.

Thật ra, chuyện này cũng thật không thể trách Vương Sâm, con mắt này cũng đích thật dựa theo hai con ngươi của Tổ Hiền tỷ tỷ.

Thế nhưng...

Con mắt này.

Phải ở trên mặt của ai thì mới hợp.

Thế nhưng... Vấn đề này giải thích thế nào?

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nhìn thấy một dấu chấm hỏi to lớn xuất hiện.

【Đinh! Cẩn thận trưng cầu ý kiến của Tiêu Điền Hoa, có thể nhận được nhiệm vụ! 】

【Đinh! Trợ giúp Trương Chí Tân giải quyết khốn cảnh lần này, có thể nhận được nhiệm vụ ban thưởng, phần thưởng cụ thể phải dựa theo phân tích chất lượng hoàn thành nhiệm vụ. 】

Nhiệm vụ đôi?

Nhất định phải nhận.

Trần Thương đi lên phía trước, nhìn Tiêu Điền Hoa khí thế hung hăng: "Tiêu tỷ, ngài trước bớt giận."

Tiêu Điền Hoa trừng mắt liếc Trần Thương, đang muốn kim chọc khiêu khích, nhưng... Nhìn sau khi thoáng qua, Tiêu Điền Hoa chuẩn bị nói thì do dự một chút: "Chuyện này sao có thể không tức giận, ta bỏ ra giá tiền rất lớn, rất tín nhiệm các ngươi, thế nhưng ngươi nhìn con mắt này của ta, thành như vậy, làm sao bây giờ? Ngươi có biện pháp gì hả?"

【Đinh! NPC cao cấp Tiêu Điền Hoa tuyên bố nhiệm vụ, trợ giúp nàng chỉnh ra con mắt thích hợp với nàng, hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng căn cứ theo độ hài lòng của Tiêu Điền Hoa. 】

Trần Thương lập tức vui mừng.

Hai nhiệm vụ, đều căn cứ theo chất lượng hoàn thành nhiệm vụ để ban thưởng.

Cái này nói rõ, phần thưởng của hai nhiệm vụ này tương đối cao, nếu như hoàn thành thật tốt, ban thưởng nhất định sẽ rất phong phú.

Nghĩ tới đây, Trần Thương mặt không đổi sắc lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ

Trần Thương nhẹ gật đầu với Tiêu Điền Hoa: "Xảy ra chuyện như vậy, chúng ta cũng cảm giác rất đau lòng, nhưng... nếu ngài cứ như vậy chúng ta căn bản không cách nào giải quyết vấn đề này thật tốt."

"Vì vậy, ta có một đề nghị, chúng ta để mọi người giải tán trước, sau đó vào tâm sự, tranh thủ chọn ra một phương án giải quyết tốt, trả ngài một gương mặt mỹ lệ."

"Còn về... chuyện dội phân, nhà ngài cũng không thiếu phân heo, nếu như không giải quyết được vấn đề, lại giội cũng không muộn, đến lúc đó, ta đứng ở bên ngoài dội cùng ngươi, thế nào?"

Vừa nghe câu này

Người đầu tiên trợn tròn mắt chính là Ông chủ Trương.

Hắn vẻ mặt mộng bức đứng ở đó, hoàn toàn không nghĩ tới Trần Thương nói ra những lời này, tiểu tử này thật sự là... Không chắc chắn a

Ngươi cho rằng con mắt này dễ chỉnh sao?

Khuôn mặt Tiêu Điền Hoa tương đối lớn, làn da cũng đen, mũi to mắt to miệng rộng, lông mày vừa ngắn vừa thô, thói quen sinh hoạt dầm mưa dãi nắng lâu dài cũng làm cho làn da của nàng không thể may mắn thoát khỏi.

Ngươi suy nghĩ một chút, khuôn mặt như vậy mà kết hơn với con mắt Vương Tổ Hiền, sẽ là một phong cảnh như thế nào?

Không cần phải nói cũng biết.

Vì vậy, trong lòng Trương Chí Tân cũng không nắm chắc, Trần Thương sao có thể có nắm chắc?

Đây không phải làm ẩu sao?

Ngươi cho rằng đây là đùa giỡn hả?

Nói đùa một phen là xong việc sao?

Ngay cả chuyện giội phân ảnh hưởng trị an vị đại tỷ này cũng làm được, ngươi cho rằng vị này làm bằng nước sao?

Ngay cả xi măng cung không quyết đoán như vậy

Hơn nữa... Ông chủ Trương nghĩ đến câu nói cuối cùng của Trần Thương: Nếu như không giải quyết được vấn đề, từ từ giội, giúp đỡ giội

Nghĩ tới đây, hắn liền tức giận nghiến răng.

Vội vàng kéo tay Trần Thương, quay người nói lời xin lỗi với Tiêu Điền Hoa: "Tiêu tổng, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn, Bác sĩ Trần hắn

nói..."

Chỉ là, Tiêu Điền Hoa trực tiếp cắt ngang Trương Chí Tân

"Ta cảm thấy rất hứng thú với tiểu bác sĩ này!"

"Ta cảm thấy hắn nói có đạo lý, ta muốn tâm sự cùng tiểu bác sĩ này, hắn nói rất đúng, dù sao ta có rất nhiều phân, kém một ngày hai ngày cũng không sao."

Trần Thương nghe xong, vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Trương Chí Tân.

Sau đó mỉm cười với Tiêu Điền Hoa: "Tiêu tỷ, mời tới bên này!"

Tiêu Điền Hoa hài lòng nhìn Trần Thương, nàng cảm thấy mình cũng có cơ hội.

Làm chỉnh dung, nhưng gương mặt ngươi không dễ nhìn... Còn có mặt mũi chỉnh hình cho ta?

Cũng không tự soi gương xem mình như thế nào.

Tiểu tử này cũng không tệ, tối thiểu gương mặt này không sai, đáng giá tốn thời gian tâm sự.

Mà Trương Chí Tân thì đứng đó kinh ngạc...

Tiểu Trần đang làm cái gì?

Hi sinh vì bệnh viện chúng ta...

Đây con mẹ nó quá vô tư đi, nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của Trần Thương, Trương Chí Tân do dự, tiểu Trần nói với mình đừng quấy rầy hắn sao?

...

Trương Chí Tân thở dài, vội vàng gọi người quét dọn vệ sinh.

Mặc dù phân tượng trưng cho tài phú...

Nhưng, tài không lộ ra ngoài là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, tự nhiên không thể mặc cho treo trên tường.

Hơn nữa... Quan trọng nhất, "Tiền tài" mùi quá hôi thối... Nồng hậu dày đặc, tiếp tục như vậy, hắn sợ mình bị ăn mòn, bất lợi cho tinh thần văn minh.

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân vội vàng cầm điện thoại lên, liên hệ người quét dọn...

Bỏ ra hơn một giờ, Trương Chí Tân nhìn bức tường bằng kính rực rỡ hẳn lên, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sau đó ngẩng đầu nhìn lầu hai.

Trong lòng phức tạp.

Có chút mê mang.

Có chút tiếc hận.

Có chút cảm động.

Có chút hối hận.

Nhưng càng nhiều hơn chính là... Ghen tị.

Sao hơn một canh giờ rồi mà tiểu Trần... Làm sao vẫn chưa xong?

Người trẻ tuổi nhưng cũng không đến mức lâu như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân quyết định chờ một chút.

Thế nhưng...

Lại mười phút trôi qua.

Trương Chí Tân thực sự băn khoăn, dù sao ba mươi... Bốn mươi... Năm mươi...

Tiểu Trần mới lớn bao nhiêu.

Tuổi còn nhỏ không thể thừa nhận nhiều được, hắn cắn răng, đẩy cửa tiến vào.

Thế nhưng một màn trước mắt...

**Ngày mai bạo 5 chương. Mọi người nhớ đón đọc nha.

Chương 79: Chỉ Có Ngươi Mới Hiểu Vẻ Đẹp Của Ta

Tiêu Điền Hoa nhìn gò má Trần Thương, thầm nghĩ thật lâu, do dự một hồi.

Rốt cục hay không nhịn được hỏi: "Xin lỗi... Bác sĩ xưng hô như thế nào?"

Trần Thương cười một tiếng: "Ta tên là Trần Thương, Tiêu tỷ gọi ta bác sĩ tiểu Trần là được rồi."

Tiêu Điền Hoa: "Tiểu Trần, mặt mũi ngươi là chỉnh ra hả?"

Trần Thương sững sờ, không nghĩ tới Tiêu Điền Hoa lại hỏi như vậy, cũng xấu hổ cười một tiếng: "Đây là mẹ của ta chỉnh, chỉnh từ lúc trong bụng rồi."

Trần Thương nói đùa làm cho Tiêu Điền Hoa dở khóc dở cười.

Nhưng, Tiêu Điền Hoa chưa bao giờ để ý người khác nói dung mạo của nàng không dễ nhìn, một người xuất thân từ lão nông cho heo ăn giờ trở thành ông chủ của vài trăm người, giá trị bản thân hơn trăm triệu, năng lực chịu đựng tự nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Nhưng, cười thì cười, cũng chỉ vì Trần Thương nói ngọt, làm diệu cơn giận của Tiêu Điền Hoa, nhưng... Nếu không giải quyết được này thì vẫn sẽ không kết thúc.

Như tiểu huynh đệ này nói, nên giội thì vẫn phải giội, còn phải kêu hắn cùng giội chung nữa.

"Ngươi thật có thể giúp ta chỉnh tốt hả?" Tiêu Điền Hoa có chút mong đợi.

Trần Thương gật đầu: "Đúng vậy, ta có một ít nắm chắc, nhưng... Nói như thế nào đây? Tiêu tỷ, ta giải thích cho ngươi một chút, thật ra con mắt của ngài, bộ dáng hiện tại thật sự là chỉnh theo Vương Tổ Hiền."

"Thế nhưng, hình dạng của Vương Tổ Hiền không tương xứng với ngài, Vương Tổ Hiền có mũi nhỏ miệng nhỏ, nếu kết hơn đôi mắt này với kết cấu khuôn mặt ngài sẽ mang lại hiệu quả cũng không khá lắm."

"Thật ra, chỉnh hình cũng không phải là chỉnh giống người nào đó, mà là phải giống chính ngươi!"

"Chúng ta cần phải làm là phóng đại ưu điểm trên mặt của ngươi, đền bù khuyết điểm, để bộ mặt càng sắc sảo! Nhìn thoải mái dễ chịu hơn."

"Nếu như dựa theo khuôn mặt ngài, thì phải điều chỉnh theo hướng đại khí, hào phóng, phúc hậu!"

Những lời này, đúng như mong muốn của Tiêu Điền Hoa

Nàng vì sao muốn chỉnh hình?

Đó là bởi vì nàng muốn ghi tên nhãn hiệu.

Bắt chước mẹ nuôi, học tập Vương Thủ Nghĩa, cố gắng hướng về Vệ Long.

Dùng ảnh chân dung của mình in phía trên sản phẩm thịt heo, phát triển trong Tỉnh Đông Dương, thậm chí xa hơn.

Kết quả thì sao?

Người ta chỉnh hình thì càng đẹp mắt, còn mình? Chỉnh thành cái quái gì?

Cái này sao có thể để trong lòng nàng không khó chịu?

Đặc biệt là những bạn bè phú bà kia, suốt ngày châm chọc khiêu khích mình.

Trong lúc tức giận, đã làm ra hành động giội phân hôm nay.

Tiêu Điền Hoa nghe được Trần Thương nói như vậy, cũng tin lời hắn nói, nàng kiên nhẫn nói: "Tiểu Trần a, ta cũng nói thật với ngươi, sở dĩ ta chỉnh dung, là muốn mình hơi đẹp mắt một chút, rồi dùng ảnh chân dung làm thành nhãn hiệu, để có thể... giống như Vương Thủ Nghĩa kia."

Trần Thương nghe xong, không khỏi không cảm khái, thế giới của nữ cường nhân quả nhiên khác nhau, chính mình còn đang sống từng ngày đi làm lo ăn lo mặc, người ta đã cầm Lục thần trang bắt đầu siêu thần, làm ra nhãn hiệu muốn chinh chiến cả nước, thực sự là lợi hại.

Nhưng, cái này cũng không quan hệ với mình, Trần Thương cười nói: "Tiêu tỷ thật ngưu, ngươi bây giờ cũng là một xí nghiệp lớn của Thị trấn An Dương chúng ta, doanh nhân thành đạt."

"Nhưng... Nếu như ngài muốn dùng ảnh chân dung làm thành nhãn hiệu, ta ngược lại có một ý nghĩ không tệ, liên quan tới việc sửa đổi khuôn mặt của ngươi, đặc biệt là con mắt!"

"Ta cảm thấy nếu là nhãn hiệu, thì phải đặc sắc, tươi sáng, có cảm giác ấn tượng, hơn nữa phải vui mừng, hay là như vậy đi, Tiêu tỷ, ta sẽ vẽ cho ngài một bản nháp, ngài xem thử hài lòng hay không?"

Tiêu Điền Hoa nghe xong, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý, vẽ tranh cũng có thể tham khảo một chút.

Hai người ngồi đối diện nhau, Trần Thương nhìn bộ mặt Tiêu Điền Hoa, tâm niệm vừa động, xuất hiện một màn hình ảo, phía trên xuất hiện các loại tin tức.

【Con mắt Mỹ Lệ】 tự động bắt đầu. Lúc này, màn ảnh trước mặt Trần Thương giống như thành một hệ thống sửa mặt, dựa theo 【Con mắt Mỹ Lệ】 nhắc nhở, trước mắt Trần Thương tự nhiên xuất hiện mấy dáng vẻ khác nhau.

Phong cách của những thiết kế này phối hợp rất hoàn hảo với khuôn mặt Tiêu Điền Hoa, có thể nói là hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Mỹ lệ không?

Nói không cũng không sai

Nếu chỉ nhìn riêng con mắt thì rất bình thường.

Thế nhưng phối hợp lại cùng một chỗ, thật sự là cho người ta ấn tượng tốt.

Giống như trên mạng đoạn thời gian trước, lưu hành một video cực kỳ hot.

"Con mắt rất bình thường, miệng cũng hung ác, thế nhưng... Nhìn cả người lại rất tinh thần!"

Lúc này, Tiêu Điền Hoa trên màn hình giả lập đúng là như thế

Thậm chí có thể nói là một đôi mắt này cứu vớt cái này một khuôn mặt bình thường không chút đặc sắc nào, để khuôn mặt này thêm nhiều phần đặc sắc, đầy đặn.

【Con mắt Mỹ Lệ】 cho bốn năm loại nhắc nhở, nói cách khác có bốn năm đôi đều rất phù hợp, mỗi một cái đều để Trần Thương hết sức hài lòng.

Có thể nói chính là cà rốt cải trắng đều có chỗ thích, đến lúc vẽ ra cho Tiêu Điền Hoa lựa chọn.

Trần Thương rất muốn cảm tạ một người, đó chính là lão sư dạy phẫu thuật cho mình.

Trong lúc học đại học, bài tập khóa phẫu thuật thường xuyên sẽ cho sinh viên vẽ ra một vài cơ quan, khí quan, nội tạng...

Trần Thương tới tới lui lui, cũng có nghiên cứu đối với vẽ tranh, vài bút đơn giản, phác hoạ những cái này cũng còn tạm được.

Mấy chục phút sau, năm tấm chân dung thành công ra lò

Trần Thương đang chuẩn bị nói chuyện, Trương Chí Tân bỗng nhiên đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Trần Thương cầm một tấm giấy trắng ngồi vẽ, mà đối diện Tiêu Điền Hoa thì ngồi yên một chỗ.

Trương Chí Tân nhìn thấy, sau khi hơi kinh ngạc, rốt cục thở nhẹ một hơi...

Còn may chỉ là vẽ tranh mà thôi, còn chưa tới tình trạng kia, bằng không sẽ thật áy náy a.

Trần Thương nhìn thấy Trương Chí Tân đi vào, cười nói: "Trương lão sư đã đến, ta vừa mới thiết kế mấy con mắt cho Tiêu tỷ, vừa vặn ngươi giúp đỡ kiểm định một chút."

Vừa nói chuyện, hắn vừa mang bản phác hoạ đưa tới.

Trương Chí Tân như suy nghĩ điều gì nhận lấy.

Mà Tiêu Điền Hoa cũng rất hiếu kì, tiện tay cầm lấy một tấm nhìn lại.

Thế nhưng...

Khi nàng cầm lấy bản vẽ này, vừa nhìn lướt qua, nàng đã trợn tròn mắt.

Không sai

Tiêu Điền Hoa bị chân dung của mình làm cho ngây ngẩn cả người

Bởi vì người trong bức họa chính là bộ dáng mà nàng mơ ước...

Mỗi người đều có một ảo tưởng của riêng mình, ảo tưởng mình sẽ đẹp hơn...

Lúc này, trong phác hoạ chính là bộ dáng mà nàng luôn tưởng tượng.

Một loại cảm giác tán đồng nháy mắt tràn ngập trong lòng.

Vội vàng cầm lấy nói: "Chính là cái này! Chính là cái như vậy, ta thích cái này."

Trương Chí Tân cũng trợn tròn mắt, nói thật, hắn cũng bị thiết kế của Trần Thương làm cho chấn kinh

Bình thường, bác sĩ chỉnh hình quan trọng nhất chính là phải thiết kế ra bộ dáng mà khách hàng mong muốn.

Đại đa số người đều sẽ dựa theo bản mẫu hoặc là mấy loại mô bản cố định để chỉnh hình, vì vậy sau đó tự nhiên là sản xuất sản phẩm theo dây chuyền.

Trương Chí Tân không ngờ rằng, Trần Thương còn có thiên phú như vậy?

Có thiên phú này, ngươi đi làm bác sĩ chỉnh hình, còn không phải dễ như trở bàn tay, như cá gặp nước sao?

Vui sướng cực kỳ

Nghe thấy Tiêu Điền Hoa nói như vậy, Trần Thương cười nói: "Tiêu tỷ đừng vội, ngài xem tất cả mấy tấm còn lại thử, sau đó chọn một tấm thích

nhất, dù sao... Chỉnh hình phần mắt không thể chỉnh đi chỉnh lại nhiều lần, nhiều lần rất dễ xảy ra vấn đề."

Tiêu Điền Hoa nghe xong, vội vàng cầm lấy tấm thứ hai... Tấm thứ ba... Và đoạt tới tấm thứ năm trong tay Trương Chí Tân.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Điền Hoa muốn hôn mê a.

Năm tấm này, tấm này đẹp hơn tấm kia, tấm này tốt hơn tấm kia.

Nàng lần nữa ngẩng đầu nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy khát vọng, hưng phấn, kích động, giống như gặp được tri kỷ.

Thật lâu...

Tiêu Điền Hoa không khống chế được cảm xúc, thốt ra: "Tiểu Trần! Chỉ có ngươi mới hiểu bộ dáng của ta! Chỉ có ngươi vẽ được vẻ đẹp của ta!"

Câu nói này, có thể là một câu thâm tình nhất mà Tiêu Điền Hoa đã nói ra trong hơn bốn mươi năm qua.....

Matrixzx: Làm phát 150kp xin chương

Rep: Ngày mai sẽ bạo 5 chương (5 chương nữa đợi hôm tiếp theo a).

Chương 80: Một Lời Không Hợp Liền Lấy Tiền?

Trần Thương cũng bị một câu của Tiêu Điền Hoa làm cho hôn mê rồi

Đại tỷ, ta chỉ là công việc mà thôi, không cần phải như thế, ta bán tài hoa, ngài bỏ tiền... Chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, ngươi như vậy... Để ta không biết đòi tiền ngươi thế nào a

Trần Thương bất đắc dĩ.

Sao ngươi cứ nhất định phải nói đến tình cảm... Nói đến tình cảm nhiều sẽ tổn thương tiền a?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy hẳn là mình quá khách sáo, phải nên bày ra tư thái ngay ngắn.

Vội vàng khoát tay áo, sắc mặt nghiêm túc nói: "Không, không, không, Tiêu tỷ, ngươi hiểu lầm, ta là chuyên nghiệp, đây là nghề nghiệp của ta, chính là công việc của ta mà thôi, ngài đừng kích động, thật ra, ngươi vốn rất đẹp, ta chỉ là phát huy chỗ đẹp của ngươi mà thôi."

Chỉ là, Trần Thương không nghĩ tới, hắn nói vậy làm cho Tiêu Điền Hoa càng thêm cảm khái...

Lúng ta lúng túng nói: "Từ xưa tới nay chưa từng có ai nói ta không dễ nhìn, bọn hắn đều nói ta là nhà giàu mới nổi, có tiền cũng không đổi được chất quê mùa, ngươi là người đầu tiên nói như vậy ta..."

【Đinh! Tiêu Điền Hoa độ thiện cảm + 20! 】

Trần Thương thấy thế, lập tức không biết làm sao... Ta mẹ nó đang làm cái gì! ?

Ta thật không biết vì sao, vì sao người trên bốn mươi tuổi đều thích ta?

Tiểu cô nương trẻ tuổi ở đâu?

Mụ của ta tuyệt đối là Buff sai cho ta

Trương Chí Tân nhìn thấy bản vẽ, trong lòng cũng nảy sinh ra một biện pháp cùng phương án giải quyết chuyện này.

Vương Sâm, khẳng định không thể trách cứ cùng trở mặt.

Bởi vì ba mươi vạn mà chọc giận Vương Sâm, tuyệt đối không phải một lựa chọn sáng suốt.

Nhưng, Tiêu Điền Hoa cũng không thể chọc

Trương Chí Tân đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, đơn giản chính là lấy ba mươi vạn từ bệnh viện, hoàn trả lại cho Tiêu Điền Hoa.

Đương nhiên, hắn cũng nghĩ qua thượng sách, thế nhưng dù nói là thượng sách cũng rất khó làm.

Đó chính là một lần nữa chỉnh hình cho Tiêu Điền Hoa, chỉnh đến khi hài lòng mới thôi

Cứ như vậy, không chỉ có không chọc giận hai bên, hơn nữa còn có thể tạo nên giao tình với Tiêu Điền Hoa, nói không chừng có thể tìm đến rất nhiều phú bà.

Dù sao...

Bạn bè phú bà là phú bà.

Mà cái nghề chỉnh hình này, người đến nhiều nhất là khoảng từ 22-35 tuổi, chiếm sáu mươi phần trăm.

Nhưng...

Tiêu phí cao nhất lại là những người hơn bốn mươi tuổi, những phú bà đang bước vào tuổi xế chiều

Đám người này vì đẹp cho nên vung tiền rất hào phóng, đã từng chống lên nửa bầu trời nghề thẩm mỹ Hồng Kông.

Ngay cả sản nghiệp thuốc RB, mục tiêu hướng đến cũng không phải là người trẻ tuổi, mà là những trung niên có thực lực mua sắm.

Vì vậy, nếu như có thể chỉnh tốt cho Tiêu Điền Hoa, thật sự là trăm lợi mà không một hại

Có thể giúp cho bệnh viện chỉnh hình Chí Tân thăng lên một cấp bậc.

Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân vừa mới thành lập không lâu, thế nhưng phát triển tương đối cấp tốc, dù vậy, tỉ lệ chiếm hữu thị trường cũng không phải rất cao.

Chỉ có thể coi là xếp thứ hai Thị trấn An Dương

Xếp đầu tiên chính là những bệnh viện chỉnh hình xuyên quốc gia kia, và mấy nhà bản thổ, giống như chỉnh hình Annie, hay là chỉnh hình Tây Nhã, vân vân.

Mấy bức họa này của Trần Thương có thể nói là giúp cho Trương Chí Tân thấy được hi vọng.

Hi vọng này không chỉ là chỉnh hình cho Tiêu Điền Hoa, mà lại hi vọng quát tháo phong vân nghề chỉnh hình ở Thị trấn An Dương.

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân nhìn Trần Thương, ánh mắt có chút nỏng bỏng

Xem ra lúc trước kéo hắn đến nơi này thật không sai

Quả thực là một lựa chọn sáng suốt.

Trước tiên giải quyết xong chuyện này rồi lại nói, sau đó Trương Chí Tân định sẽ gọi nhữn cổ đông khác đến bàn bạc với Trần Thương, cho hắn một hợp đồng không tệ hoặc là một phương án hợp tác tốt hơn.

Nhưng trước tiên vẫn nên giải quyết chuyện trong tay lại nói

Trương Chí Tân nhìn Tiêu Điền Hoa, cười nói: "Tiêu tổng, ngài lựa chọn xong chưa?"

Tiêu Điền Hoa đã nhìn năm tấm ảnh chụp ngẩn người rất lâu

Nàng thực sự không biết nên chọn như thế nào

Lựa chọn này không giống với những lựa chọn bình thường, ngươi lựa chọn là bộ dáng của mình, chỉ có thể chọn một

Quá khó chọn

Nàng ngẩng đầu nhìn Trần Thương: "Bác sĩ tiểu Trần, nếu không... Ngươi giúp ta chọn một tấm đi?"

Trần Thương sững sờ

Lại tới?

【Đinh, NPC cao cấp tuyên bố nhiệm vụ, giúp nàng lựa chọn một ảnh chụp, hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: 1. Một vạn nguyên; 2. Độ thiện cảm + 5.】

Trần Thương: $ $ $ $ $ $

Một lời không hợp liền lấy tiền?

Cũng tốt

Trần Thương cầm năm bản vẽ, trầm ngâm, mấy phút sau, hắn lấy ra một tờ, nhìn Tiêu Điền Hoa, nói: "Ta cảm thấy tấm này khá hơn một chút!"

"Tiêu tỷ xem thử, chân dung này, mặt mày hào phóng, thông qua nâng cơ bắp có thể giúp con mắt càng phù hợp hơn, quan trọng nhất chính là, xem toàn thể đi, có một loại phong phạm đoan trang đại khí, hơn nữa, lông mày của ngài thuộc về âm vang hữu lực lông mày phong, nếu như con mắt quá nghiêm, sẽ không thân thiện, mà con mắt này vừa vặn hòa hoãn mấy phần lệ khí trên trán..."

"Hơn nữa, ảnh chân dung của ngài phải làm nhãn hiệu, tự nhiên là phải vui mừng cùng an tâm một chút, vì vậy, tổng hợp cân nhắc một phen, ta cảm thấy cái này phù hợp nhất!"

Trần Thương nói xong, còn chưa kịp thở một hơi, Tiêu Điền Hoa trực tiếp quyết định

"Được rồi! Tất cả nghe bác sĩ tiểu Trần, làm như tấm này đi!"

Sau khi Tiêu Điền Hoa quyết định, Trần Thương vui vẻ nhận một vạn cộng thêm 5 điểm độ thiện cảm.

Xem ra mình sắp phát tài.

Làm việc cho thổ hào, thật sự là... Làm xong nhiều tiền, làm không tốt... sẽ giống như Trương Chí Tân, thị phi nhiều (phân nhiều)

Sau khi bàn bạc xong, công việc tiếp theolà Trương Chí Tân dẫn Tiêu Điền Hoa qua phòng dụng cụ, ghi chép số liệu khuôn mặt.

Hai người trước trước sau sau bận rộn ròng rã một buổi chiều, không làm một ca phẫu thuật nào, rốt cục đạt được một phương án từ hệ thống.

Cũng chính là phương án chỉnh hình chuyên nghiệp

Bản vẽ của Trần Thương chỉ là một phương hướng.

Nhưng phương án chỉnh hình cụ thể, còn cần chuyên gia chỉnh hình nghiên cứu kỹ càng mới có thể làm ra một phương án hoàn mỹ.

Bận rộn đến trưa, Tiêu Điền Hoa cũng coi là tha thứ cho Trương Chí Tân.

Trước khi đi nói với Trương Chí Tân, nhưng thật ra là nhìn Trần Thương nói: "Chuyện hôm nay, là ta xúc động, ta rất xin lỗi, tổn thất ta sẽ bồi thường."

"Giống như, chỉnh hình lần này, ta nên dùng tiền vẫn là biết xài tiền, Tiêu Điền Hoa ta không phải loại kia thích chiếm tiện nghi người khác."

Trương Chí Tân cười nói: "Tiêu tổng, ngài đánh mặt ta sao, lần này là trách nhiệm của chúng ta."

Tiêu Điền Hoa lắc đầu: "Không, sinh ý không phải làm như vậy, nhất mã quy nhất mã, lần trước cũng có trách nhiệm của ta, ta không nên hung hăng càn quấy người."

Nói đến đây, Tiêu Điền Hoa trực tiếp từ trong túi lấy ra 30 ngàn khối

"Bác sĩ tiểu Trần, đây là tiền của ngươi, không quan hệ với bệnh viện chỉnh hình, phương án của ngươi, đáng giá này!"

"Còn có, Bác sĩ Trương, ta có sao nói vậy, có hai nói hai, xem ở mặt mũi tiểu Trần, ta sẽ tin ngươi một lần, nhưng ngươi phải nói một lời cho ta, bệnh viện các ngươi đến cùng có thể làm hay không!"

"Có thể làm thì ta không nói hai lời, nên bỏ tiền sẽ bỏ tiền, nên phối hợp sẽ phối hợp, nếu như không làm được, chúng ta cũng đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, chớ tổn thương hòa khí!"

Trong lúc nhất thời, trong lòng Trương Chí Tân cân nhắc một phen, nói: "Tiêu tổng trở về nghỉ ngơi trước, trước ngày mai ta sẽ cho ngươi kết quả, thế nào?"

Tiêu Điền Hoa gật đầu, quay người dứt khoát rời đi

Nhưng...

Vừa mới đi ra ngoài, lập tức trở về

Nói với Trương Chí Tân "Cái kia... Mấy tờ giấy này cho ta! Ngươi chụp kiểu ảnh, ta muốn mang đi."

Cẩn thận từng li từng tí cất kỹ mấy tấm chân dung của mình, lấy ra điện thoại nói với Trần Thương: "Bác sĩ tiểu Trần, lưu cái phương thức liên lạc đi."

Chương 81: Mấy Cái Tên Này... Rất Quen Thuộc?

Tiêu Điền Hoa rời đi, để lại ba chồng tiền.

Gọn gàng dứt khoát

Trong tay Trần Thương có thêm hai thứ, một là 30 ngàn khối tiền, hai là phương thức liên lạc cộng thêm Wechat của Tiêu Điền Hoa.

Trương Chí Tân hít sâu một hơi

Lúc này đã hơn sáu giờ, mùa hè ngày dài, mặc dù trời chưa tối, nhưng cũng đã hoàng hôn.

Chuyện ngày hôm nay thật sự có hơi nhức đầu.

Nhìn 30 ngàn khối tiền trong tay Trần Thương.

Trương Chí Tân cười nói: "Phát tài rồi nha? !"

Trần Thương cười, không nói chuyện, hắn nhìn ra được, thật ra... Trương Chí Tân lo lắng, trong nụ cười có hơi miễng cưỡng.

Trần Thương nhịn không được hỏi: "Trương lão sư, có chuyện gì vậy?"

Trương Chí Tân hít sâu một hơi, nói: "Đi thôi, đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói."

Hai người thu thập một phen, sau đó đi ra chợ đêm.

Thời tiết tháng tám thích hợp nhất là ăn đồ nướng uống bia ngoài trời.

Thế nhưng bởi vì không khí Thị trấn An Dương bị nhiễm bẩn nghiêm trọng, nên đồ nướng ngoài trời đều đã bị cấm hết, đều là nướng trong nhà xong đưa ra.

Không thể không nói, biện pháp này đúng là không tồi

Giống như là đánh rắm trong quần sẽ không phát ra không khí! ?

Chẳng lẽ nướng trong phòng, khói có thể biết mất tại chỗ sao?

Đương nhiên, Trần Thương không hiểumấy vấn đề này, cũng chỉ là hắn rảnh rỗi mà thôi.

Bảy giờ, chợ đêm đã không còn náo nhiệt, đã đến giai đoạn vắng khách, người thưa thớt.

Ông chủ Trương có tiền, dẫn theo Trần Thương đi về khu vực bán đồ hải sản.

Nhìn ra được Ông chủ Trương là khách quen, đổ ập xuống một đống hàu sống, bắt đầu chọn rau hẹ thận tôm.

Trần Thương cũng nhìn ra một ít môn đạo

Ông chủ Trương gọi món ăn không thèm nhìn giá cả, cũng không để ý chủng loại, chỉ nhìn xem có ngon hay không, có bổ hay không

Sau khi hai chai bia, bảy tám con hàu sống vào trong bụng, hai người bắt đầu nói chuyện.

Trương Chí Tân cười nói: "Tiểu Trần, ta thật không ngờ, ngươi còn có tài năng này!"

Trần Thương gật đầu: "Ta cũng không ngờ."

Trương Chí Tân lập tức căng thẳng ngưng cười mặt: "Ý ngươi là gì?"

Trần Thương: "Đây thật ra là thiên phú, không học được, ta cảm giác trời sinh mình đã như vậy."

Trương Chí Tân tức giận, phạt Trần Thương một chai.

Bình thường Trần Thương rất ít hút thuốc, lâu lâu uống chút rượu, có thể uống năm sáu chai bia, bảy tám ly rượu đế.

Lúc đi học còn tốt, sau khi tốt nghiệp đi làm, không ít lần bị lão Trần lôi kéo đi tham gia hội nghị uống rượu.

Ngoại khoa cơ bản đều uống rượu, ngoại khoa nhiều nam, không uống chút rượu không thể tận hứng.

Vài chén rượu vào trong bụng, Trương Chí Tân bắt đầu nói nhiều.

Đặc biệt là chuyện phiền toái trong phòng ban, nhắc tới Trương Hữu Phúc càng hùng hổ hơn.

Trần Thương hiếu kỳ, theo lý thuyết Trương Chí Tân cũng không thiếu tiền, vì sao không từ chức?

"Trương lão sư, sao ngươi không từ chức? Bên ngoài kiếm tiền nhiều như thế, mỗi ngày tốn thời gian ở bệnh viện làm gì? Vừa mệt lại không có tiền!" Trần Thương tò mò hỏi.

Trương Chí Tân nhìn Trần Thương cười: "Tiểu Trần, ngươi vẫn còn quá trẻ tuổi."

"Ta nói cho ngươi một chút vì sao ta không từ chức!"

"Lúc ấy, ta là tiến sĩ lĩnh vực bác sĩ thẩm mỹ, không phải làm việc cả ngày, nói cách khác, trong đơn vị thì ta còn tính là tiến sĩ, nhưng nếu như mang học vị này đi các bệnh viện khác, người ta có khả năng sẽ không nhận ngươi."

"Mà tầm quan trọng của bác sĩ tại vị ngươi cũng biết, ta đã có danh hiệu phó chức, còn lão Trần là trung cấp, đây chính là chênh lệch, không phải ta nói mình ngưu bao nhiêu, mà là muốn nói cho ngươi, sống trong thể chế thì phải phục tùng quy củ của thể chế."

"Cái thế giới này, có mấy loại người! Loại người thứ nhất là những người có thể phá vỡ quy tắc mà người xưa đã thiết lập, chỉ chiếm một số rất ít

Mà loại người thứ hai, chính là người chưởng khống quy tắc, bọn hắn có thể lợi dụng quy tắc để làm việc, thậm chí có thể sửa chữa một bộ phận nhỏ trong quy tắc."

"Còn loại người thứ ba thì sao? Chính là loại người có thể sinh tồn trong quy tắc, có thể thích ứng rất tốt với quy tắc, người tiến bộ đặc biệt nhanh trong quy tắc, đời ta không phải kỳ tài ngút trời, càng không có quyền đảo lộn triều chính, nên ta cố gắng làm tốt nhất có thể để là loại người thứ ba."

Sau khi nói xong, Trương Chí Tân không tiếp tục nói nữa, mà nói: "Nói tóm lại, không có Tỉnh Nhị Viện, thì sẽ không có Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, Tỉnh Nhị Viện với tư cách là bệnh viện top 10 của Tỉnh Đông Dương, chính là chỗ dựa của ta, nói ra sẽ làm cho người ta tin phục."

"Những ông chủ kia, nếu như không phải coi trọng ta là tiến sĩ của Tỉnh Nhị Viện, kỹ thuật cũng tạm được, sẽ đầu tư cho ta không? Đơn giản chính là coi trọng bối cảnh của ta. Đây là thứ nhất, vậy còn nguyên nhân thứ hai thì sao?"

"Nguyên nhân thứ hai chính là ta lợi dụng Tỉnh Nhị Viện làm chỗ dựa, phát triển các mối quan hệ của mình, con đường, tài chính, thoát ly chỗ dựa này, quan hệ xã hội của ngươi sẽ rất đơn giản."

"Vì vậy, bất luận ngươi làm cái gì, cái chỗ dựa bác sĩ này thật sự là rất không tệ, đối với tích lũy của ngươi, con đường rộng mở, tuyệt đối sẽ đạt tới chuyên nghiệp, mà Tỉnh Nhị Viện với tư cách là bệnh viện trực thuộc tỉnh, trước khi ngươi đủ 40 tuổi, thì phải tích lũy!"

"Nhưng, dù ngươi có năng lực không tệ, nhưng cũng không thể mơ tưởng xa vời, dù sao... Tài nguyên ngươi có thể sử dụng mới là tài nguyên của ngươi, cho dù ngươi đi Bắc Thượng Quảng, thì những tài nguyên kia cũng không nhất định có thể thuộc về ngươi!"

Trần Thương bước vào xã hội không lâu, cũng không hiểu rõ quá nhiều ân tình biến cố, mà những lời này của Trương Chí Tân lại làm cho Trần Thương mở rộng tầm mắt rất nhiều.

Sau đó, hai người uống tiếp bốn năm chai bia, rồi không uống nữa mà nói chuyện phiếm về đầu tôm này.

Nửa ngày, Trương Chí Tân mới nói: "Tiểu Trần, thật ra lần này nhờ có ngươi, ca ca kính ngươi một!"

Trương Chí Tân nói tiếp: "Nhưng... phẫu thuật lần này không đơn giản như vậy, đây cũng là nguyên nhân ta không thẻ lập tức đáp ứng Tiêu Điền Hoa."

"Phương án của ngươi có không vấn đề, là phương án tuyệt diệu nhất, giống như, thiết kế cũng tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất, có thể xưng hoàn mỹ."

"Nhưng... Vấn đề nằm ở chỗ này, quá mức hoàn mỹ, trình độ của ta... Không làm được! Không chỉ có ta không đạt được, mà ngay cả bác sĩ ở bệnh viện chúng ta cũng không đạt được, chúng ta cần mời đến một chuyên gia tới làm."

Trần Thương sững sờ: "Mời Vương Sâm hả?"

Trương Chí Tân hừ lạnh một tiếng: "Gia hỏa này, ta đoán là quá sức, cái tên Vương Sâm này... Mặc dù thanh danh bên ngoài rất cao, nhưng cũng bởi vì vậy mà rất yêu quý lông vũ của mình, bất kỳ chuyện gì có thể gây bất lợi cho danh dự của hắn thì hắn sẽ không làm."

"Vương Sâm năm nay 49, tuổi không còn nhỏ, đã đến thời gian sống bằng tiền dành dụm, lúc này, nếu hắn thực hiện cuộc phẫu thuật không nắm chắc này mà thất bại, tuyệt đối là đánh mặt, không khả năng tới làm, vì vậy... Chúng ta phải mời mấy chuyên gia khác tới làm."

Trần Thương gật đầu, nói như Trương Chí Tân, rất giống như một bác sĩ tiền bối giảng dạy cho đệ tử, không được trêu chọc thị phi.

"Vậy thì... Làm sao bây giờ". Trần Thương hỏi.

Trương Chí Tân: "Ta muốn tìm mấy chuyên gia ở khu vực chúng ta thử một chút, thế nhưng... Mấy chuyên gia này ta không nhất định có thể mời được, dù sao... Cùng là oan gia, xí nghiệp tư nhân của chúng ta cũng không phải là dùng châm ngôn của bệnh viện, giao lưu nhiều, Thị trấn An Dương cũng là một địa phương khá lớn, bệnh viện chỉnh hình nhiều như vậy, ai rảnh rỗi giúp chúng ta giải quyết phiền toái chứ?"

Trần Thương bỗng nhiên ồ một tiếng, bên tai vang lên lời nhận xét của Trịnh Quốc Đàm về mấy bác sĩ khoa chỉnh hình, như suy nghĩ điều gì nói: "Ta ngược lại là nhận biết mấy người, nhưng... Cũng không biết chuyên nghiệp hay không..."

Trương Chí Tân: "Tiểu Trần, không cần ngươi quan tâm, ngày mai ta sẽ tự mình đi tìm."

"Ta nói với ngươi, lĩnh vực chỉnh hình ở Thị trấn An Dương chúng ta, có mấy chuyên gia, bệnh viện chỉnh hình Đông Đại Nhất viện Tần Tường,

Tây Nhã Dương Thao, còn có tỷ muội Annie ở chỉnh hình hoa Annie, An Tĩnh..."

"Nếu như có thể có được mấy người này trợ giúp... Chuyện này sẽ dễ làm hơn nhiều!"

Trần Thương nghe xong, không phải chứ, mấy cái tên này sao có chút quen tai vậy?

Chương 82: Trong Đầu Ngươi Chứa Cái Gì Vậy?

Trần Thương cẩn thận suy nghĩ những cái tên mà Trương Chí Tân vừa nhắc tới, bỗng nhiên vỗ trán một cái, bừng Tỉnh đại ngộ

Nhớ lại

Thì ra là bọn hắn

Trần Thương bỗng nhiên nhớ tới lúc trước ở trong nhà Trịnh Quốc Đàm, hai vị đại lão đã làm trợ thủ giúp mình kia.

Hình như cũng gọi là Dương Thao, cũng có một người là Tần Tường

Chẳng lẽ là bọn hắn sao?

Không phải chứ?

Trần Thương mở Wechat lên, liếc nhìn hai người trong danh sách bạn bè, hắn xem xong xác định đúng là bọn họ

Dương Thao là ông chủ bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã, mà Tần Tường cũng là chủ nhiệm khoa da liễu Đông Đại Nhất viện.

Trần Thương nhìn thấy trên mặt Trương Chí Tân u ám như vậy, tự nhiên cũng muốn giúp một tay.

Dù sao làm người phải có lương tâm, nên biết ân báo đáp.

Ông chủ Trương đối với mình cũng rất không tồi, lần trước vì để cho tự mình luyện nhiều phẫu thuật chút, mà làm cho Trương Hữu Phúc bị ghi hận, trong khoa tránh không được bị gây khó dễ.

Nếu Trần Thương có thể giúp mà không giúp, thật sự có chút băn khoăn.

Nghĩ tới đây, hắn nói: "Trương lão sư, ta biết Dương Thao cùng Tần Tường. Nếu không ta thử liên lạc một chút?"

Trương Chí Tân cười nói: "Được rồi, về sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai còn phải bận bịu nữa. Chuyện này ngươi chớ để ý."

Khoảng thời gian này tiếp xúc, sao Trương Chí Tân không biết nội tình của Trần Thương?

Sạch sẽ, trong sạch, sao có thể nhận biết những nhân vật lớn kia.

Trương Chí Tân uống nhiều quá, buổi tối không về nhà, mà ngủ tại đơn vị một đêm.

Lúc này mới thể hiện ra chỗ tốt của bệnh viện tư nhân, bên cạnh phòng làm việc của viện trưởng còn có một phòng ngủ.

Trần Thương không biết phòng làm việc của viện trưởng phân phối thêm một phòng ngủ là để làm gì, nhưng... Nghĩ đến ăn một đêm ăn hàu sống cùng với không ít thực phẩm bổ thận, Trần Thương do dự một chút cũng không dám hỏi.

Nhưng hắn cảm giác mình đã hiểu bảy tám phần...

Trần Thương không có đãi ngộ này, nhất định phải về nhà ngủ, hôm nay nhận bốn vạn khối tiền, có thể nói là tương đối khá, lúc đón xe, lưng và thắt lưng cũng không cong.

Sau khi về nhà, Trần Thương chủ động gọi điện thoại cho Tần Tường cùng Dương Thao, quyết định mời hai người giúp Trương Chí Tân.

Hắn trước gọi điện thoại cho Tần Tường, điện thoại rất nhanh kết nối.

"Tiểu Trần? Ha ha, đã lâu không gặp, có chuyện gì?" Tần Tường cười hỏi.

Trần Thương: "Thật là có chuyện cần làm phiền Chủ nhiệm Tần."

Tần Tường cười nói, không vội đáp ứng, ngược lại cẩn thận hỏi: "Ngươi trước tiên nói một chút cho ta nghe thử là chuyện gì."

Trần Thương trực tiếp nói: "Là như vậy, Chủ nhiệm Tần, ta có một người bạn chuẩn bị thực hiện một ca phẫu thuật chỉnh con mắt, cần mấy chuyên gia tham dự hỗ trợ, ngày mai ngài có thời gian không?"

Tần Tường nghe xong, hơi suy nghĩ, mới nói: "Ha ha, chuyện này sao, ta còn tưởng rằng chuyện lớn gì, không thành vấn đề, hơn nữa ta cũng muốn nhìn xem đến cùng là một ca phẫu thuật chỉnh hình thế nào."

Trần Thương nghe xong, lập tức vui vẻ: "Cảm ơn Chủ nhiệm Tần! Vậy thì làm phiền ngài, thời gian địa điểm cụ thể ngày mai ta sẽ thông báo ngài."

Cúp điện thoại, Trần Thương vội vàng lần nữa bấm điện thoại Dương Thao, so sánh với Tần Tường, Dương Thao đáp ứng càng thêm quả quyết dứt khoát.

Trần Thương đánh giá, có hai vị này hẳn là không vấn đề gì chứ?

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thương là bị ép lên, còn về nguyên nhân, phải trách tối qua Trương Chí Tân cho ăn nhiều đồ bù dương tráng thận như vậy.

Rửa qua loa vật trong quần, sau đó tắm rửa một cái, sốt ruột gấp xuất phát đi bệnh viện chỉnh hình.

Nguyên bản hắn đã đến rất sớm, nhưng kết quả Trương Chí Tân đã sớm tỉnh lại, đang nói chuyện điện thoại trong phòng làm việc.

Không biết đối phương là nhân sĩ phương nào, nhưng Trương Chí Tân lại rất nhiệt tình, thậm chí có thể nói là, nhiệt tình đến có chút khiêm tốn...

"Được được được! Không phiền phức không phiền phức, không có chuyện gì, vậy thì Vương chủ nhiệm rồi, được rồi! Khi nào ngài có thời gian thì thông báo cho tôi..."

Tắt máy, Trương Chí Tân mặt đen lại, quay người nhìn thoáng qua Trần Thương, thở dài: "Ta đoán quả nhiên không sai, Vương Sâm thật sự là sợ xảy ra chuyện, không nguyện ý tới."

Trần Thương gật đầu, cũng không nhiều lời.

Trương Chí Tân thở dài, cầm điện thoại lên lại lần lượt gọi mấy cuộc điện thoại, sau khi nói chuyện của Tiêu Điền Hoa ra, tất cả mọi người đều không nguyện ý tới.

Lập tức, Trương Chí Tân gặp khó khăn

Hắn đã tìm tất cả người có thể tìm, không quen biết cũng không nhận ra, mời cũng sẽ không lại tới.

Làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, Trương Chí Tân phát sầu, đây là chuyện gì a, thật vất vả mới có một cơ hội tốt, thế nhưng hết lần này tới lần khác tìm không thấy người có kỹ thuật tốt.

Lúc này, Wechat của Trần Thương vang lên, hắn lấy điện thoại ra xem thông báo, hai người đều đã tới, đang đợi dưới lầu.

Trần Thương cười một tiếng: "Trương lão sư, ta xuống dưới tiếp hai người."

Trương Chí Tân khoát tay áo, không muốn nói lời nào.

Sau khi Trần Thương ra ngoài, Trương Chí Tân cắn răng một cái, cầm điện thoại lên, gọi cho một người bạn của mình: "Lão Lý, ngươi thuận tiện dẫn viện trưởng Dương Thao đến được không? Ta có mấy vấn đề muốn tâm sự với hắn."

Bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã của Dương Thao ở Tỉnh Đông Dương đều có chút danh tiếng, hơn nữa kỹ thuật bản thân của Dương Thao rất cứng cỏi, là biển chữ vàng.

Trương Chí Tân cắn răng làm quyết tâm, nếu không lần này không kiếm tiền, chuyển tất cả tiền cho Dương Thao, xử lý tốt chuyện này là được rồi.

Đối phương nghe xong: "Lão Trương, chuyện gì vậy?"

Trương Chí Tân: "Hôm nay ta mời ngài tới làm phẫu thuật, ngài xem..."

Trương Chí Tân lời còn chưa dứt, đối phương liền ngắt lời nói: "Không được rồi, lão Trương, hôm nay Viện trưởng Dương ngay cả hội nghị đều từ

chối, bảo hôm nay muốn đi gặp người vô cùng quan trọng."

Trương Chí Tân thất lạc cúp điện thoại, giống như một cọng rơm cuối cùng bị rơi mất, không còn hi vọng...

Làm sao bây giờ?

Lúc này, bỗng nhiên cửa mở, Trần Thương mang theo hai người đi đến.

Làm Trương Chí Tân thấy hai người, lập tức đứng lên, trừng to mắt

"Dương... Viện trưởng Dương? Ngài sao lại tới đây? Còn có Chủ nhiệm Tần... Sao các ngươi tới nơi này của ta?"

Bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã của Dương Thao, quy mô cùng tổng tư sản cao hơn gấp mấy lần nơi này, mà Tần Tường càng là chủ nhiệm khoa da liễu Đông Đại Nhất viện, cũng rất am hiểu phương diện chữa bệnh thẩm mỹ.

Hai vị này tuyệt đối có thể đại biểu cho top đầu trong lĩnh vực chỉnh hình ở Đông Dương

Chỉ là... Bọn hắn tới làm gì?

Không phải người hỗ trợ của Dương Thao nói hôm nay hắn có chuyện rất quan trọng sao?

Hội nghị đều từ chối...

Trần Thương cười nói: "Trương lão sư, hai vị này chính là ta mời đến chuẩn bị phẫu thuật cho Tiêu Điền Hoa."

Nghe xong lời này, Trương Chí Tân nghẹn họng nhìn trân trối

Hắn không nghĩ tới Trần Thương quả nhiên không nói đùa

Thật đúng là mời hai vị đại lão này tới.

Lúc này, hắn làm sao còn không thể hiểu vừa rồi trong điện thoại, bạn của mình nói hôm nay Viện trưởng Dương có chuyện, muốn đi gặp một người quan trọng.

Người vô cùng quan trọng này...

Là mình a

Trương Chí Tân nghĩ được như vậy liền có chút kích động.

Lần này có cơ hội

Trương Chí Tân vội vàng chào hỏi hai người, mời họ ngồi xuống, sau đó bắt đầu nói kỹ tin tức quá trình phẫu thuật một phen: "Viện trưởng Dương, giáo sư Tần, quá trình chủ yếu chính là như vậy, chủ yếu chia làm hai bước, bước đầu tiên là rút mỡ khuôn mặt và tiêm vào cục bộ, bước thứ 2 chính là cắt khóe mắt và cắt bỏ thịt thừa trong mắt."

Sau khi Dương Thao nghe xong, cười nói: "Gọi người bệnh gọi chúng ta xem trước một chút đi, nếu có thể hôm nay phẫu thuật luôn."

Tần Tường cũng gật đầu: "Không sai."

Trương Chí Tân nghe xong lời này, cầm điện thoại lên gọi cho Tiêu Điền Hoa, nói: "Tiêu tổng, ta tìm đầy đủ chuyên gia đến phẫu thuật khuôn mặt cho ngài, hẳn không vấn đề."

Tiêu Điền Hoa nghe xong, vội vàng hỏi: "Cái này... Có tiểu Trần không?"

Trương Chí Tân kinh ngạc, không phải là hỏi chuyên gia có ai sao?

Thế nào lại hỏi có Trần Thương hay không?

Trương Chí Tân: "Có!"

Tiêu Điền Hoa lập tức hài lòng gật đầu: "Ta lập tức đi qua, chờ ta nửa giờ."

Vội vàng cúp điện thoại, lái xe đến.

Để Trương Chí Tân có chút trợn tròn mắt, ngươi không hỏi xem chuyên gia là ai sao?

Ta đã chuẩn bị một bụng lời nói, ngươi một cơ hội nhỏ nhoi không cho ta...

Ngươi lại hỏi thăm Trần Thương có đi hay không... Đầu óc có bệnh hả?

Trong não ngươi toàn chứa tên tiểu bạch kiểm này hay sao? ? ?

Phi

Chương 83: YY Cũng Là Một Loại Năng Lực

Dương Thao là bác sĩ chỉnh hình ngoại khoa uy tín lâu năm, cũng có chút danh tiếng ở bệnh viện nhân dân, là thuộc nhóm đầu ở Thị trấn An Dương bắt đầu xây dựng bệnh viện chỉnh hình.

Trải qua nhiều năm như vậy, Bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã đã trở thành một trong những bệnh viện chỉnh hình có danh khí nhất Thị trấn An Dương.

Nhưng, những năm gần đây thị trường không ngừng phát triển, một vài bệnh viện lần lượt tiến vào thị trường, cộng thêm một chút hắc mã xuất hiện, Bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã cũng chỉ có thể duy trì trong top đầu trung lưu, không còn vinh quang như lúc trước.

Nhưng Dương Thao, với tư cách là thủ tịch Tây Nhã, mặc dù chưa đủ sáng tạo cái mới, nhưng rất thành thạo lão đạo, kỹ thuật, lần này có thể mời được Dương Thao, đáy lòng Trương Chí Tân rất vui vẻ.

Đưa toàn bộ kế hoạch cùng bản vẽ và số liệu tin tức cho Tần Tường, Dương Thao trao đổi lẫn nhau một phen, hai bên đại khái cũng có một chút ấn tượng.

Dù sao cũng là người đã xử lý vấn đề này rất nhiều lần, cũng không lo lắng quá nhiều, nhìn bản vẽ trên màn hình, tất cả mọi người không hề bối rối cùng kinh ngạc, dù sao cũng chỉ là phẫu thuật chỉnh hình bình thường.

Thậm chí có thể nói là đơn giản không thể đơn giản hơn.

Chỉ là sửa con mắt cộng thêm rút ra một chút mỡ mà thôi.

Tiểu phẫu mà thôi

Nhưng... ki Tiêu Điền Hoa đi vào văn phòng, Dương Thao cùng Tần Tường nhịn không được sửng sốt một chút.

Tốt... Người phụ nữ thật độc đáo

Trương Chí Tân vội vàng nghênh đón nói: "Tiêu tổng tới, nhanh ngồi, đây là hai vị chuyên gia hôm nay đến làm phẫu thuật cho ngài, vị này là Chủ nhiệm Tần Tần Tường, đây là Viện trưởng Dương Dương Thao!"

Vừa nghe câu này, lập tức Tần Tường cùng Dương Thao trừng to mắt, liếc nhau, từ trong mắt nhau đều hiện ra chữ không thể tưởng tượng nổi

Đây là người hôm nay cần chỉnh hình sao?

Nghĩ tới đây, Tần Tường tranh thủ thời gian lấy ra chân dung vừa rồi Trương Chí Tân đưa, đây là Trần Thương vẽ.

Bình thường trước khi làm phẫu thuật, bác sĩ chỉnh hình nhất định phải định hình kết quả cuối cùng trong đầu, đây là một điều cần có ở một bác sĩ chuyên nghiệp.

Giống như là Michelangelo có thể điêu khắc tảng đá lớn thành Đại Vệ

Trong lòng có ý tưởng, hạ bút tự ra văn chương.

Thế nhưng...

Tần Tường căn bản không cảm thấy hai người phụ nữ này có điển nào tương tự a

Bởi vì người phụ nữ trước mắt quá độc đáo, chênh lệch rất xa cùng người trong hình ảnh, đoan chính phúc hậu gương mặt vui vẻ

Dương Thao cũng cúi đầu ngẩng đầu... Cúi đầu ngẩng đầu... Lặp đi lặp lại nhiều lần, sau đó mới phát hiện, đây đúng là một người.

Cái mũi, miệng đều rất giống, khác biệt duy nhất chính là con mắt

Chỉ cần sửa chữa một đôi mắt, lại có thể làm cho khí chất cùng hình tượng của người phụ nữ này xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bản vẽ này là được người nào thiết kế vậy?

Thực sự là nhà thiết kế thiên tài

Bọn hắn không nghĩ tới Trương Chí Tân có thể có thiết kế sư như vậy.

Nghĩ tới đây, Dương Thao quay người hâm mộ nhìn Trương Chí Tân, ganh ghét nói: " Nội tình bác sĩ Trương thật thâm hậu a, có cao nhân tương trợ, Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân vương lên trời không xa!"

Dương Thao là nói thật

Một bệnh viện chỉnh hình, cần nhất hai loại người, một là nhà thiết kế đỉnh cấp, một là bác sĩ phẫu thuật đỉnh cấp.

Mà trong hai cái này, nhà thiết kế là linh hồn, bác sĩ là công tượng

Tầm quan trọng trong đó, so sánh một chút liền có thể biết được.

Mà thứ Bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã không thiếu nhất là bác sĩ phẫu thuật đỉnh cấp, rất nhiều nhân viên kỹ thuật uy tín lâu năm, thế nhưng khuyết thiếu nhà thiết kế đỉnh cấp, đúng lúc gặp trào lưu chỉnh dung như dậy sóng tràn vào Thị trấn An Dương, tẩy bài ngành nghề chỉnh hình.

Nếu như hắn có thể nhận biết thiết kế sư như vậy... Tốt biết bao nhiêu?

Trương Chí Tân cười, tranh thủ thời gian nói: "Làm gì có, so với nội tình bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã còn kém rất xa."

Hắn đương nhiên không muốn tiểu bảo bối Trần Thương bị người đoạt đi hoặc là... Dụ dỗ đi.

Tần Tường không có bệnh viện tư nên cũng không thèm để ý và ghen tị những này, nhưng... Không ghen tị là không ghen tị, bội phục là sự thực.

Tần Tường cũng gật đầu: "Có thể thiết kế ra như vậy bản vẽ, người đó tuyệt đối là đại tài! Không tầm thường."

Tiêu Điền Hoa nhìn mấy người, lập tức ngẩn người: "Đúng không, các ngươi cũng cảm thấy thiết kế đẹp mắt hả? Nhưng... Các ngươi không biết là ai thiết kế sao?"

"Chính là người sau lưng các ngươi! Bác sĩ tiểu Trần!"

Vừa nghe câu này, Trương Chí Tân thật muốn đâm đầu vào tường

Đừng ngăn ta lại

Nói chung không được ngăn ta lại

Tức chết lão phu rồi.

Hắn cẩn thận từng li từng tí vội vã cuống cuồng nhìn mấy người, sợ một lời không hợp lấy tiền dụ hoặc

Dù sao, gia hỏa tiểu Trần này chỗ nào cũng tốt... Chính là nghèo một chút.

Vạn nhất... Lập trường không đủ kiên định, chẳng phải là chuyện xấu sao?

Sau khi Dương Thao cùng Tần Tường hơi kinh ngạc, đột nhiên quay người, nhìn Trần Thương đang đứng ở đó cầm tập tranh xem, mặt sáng lên

Sách trong tay Trần Thương là « Những án lệ chỉnh hình bộ ngực », hắn đột nhiên phát hiện đám người nhìn mình cằm chằm, biến sắc, tranh thủ thời gian khép sách lại, để lên bàn.

Thế nhưng... Hắn phát hiện mọi người vẫn nhìn mình chằm chằm, nhịn không được đỏ mặt: "Ta... Ta chỉ muốn học một ít cái này..."

Dương Thao hỏi: "Bác sĩ tiểu Trần! Thật là chí lớn không đợi tuổi a! Ta vốn cho là ta đã đánh giá cao ngươi, không nghĩ tới... Lần này gặp mặt, ngươi lại cho ta một vui vẻ lớn!"

"Không nghĩ tới ngươi tuổi còn nhỏ nhưng lại có năng lực thiết kế chỉnh hình cao như thế,... Chỉnh hình thật sự là phải nói đến thiên phú a!"

Mặc dù Tần Tường không nói chuyện, thế nhưng trong lòng lại tại mưu đồ một chuyện lớn

Hắn hạ quyết tâm, lần này trở về, nhất định phải giao lưu với Trần Thương nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày nghiên cứu ra một lưu phái mới, đánh vỡ địa vị của chỉnh hình kiểu Hàn đang lũng đoạn

Lúc này, Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Ồ? Các ngươi nói bản thiết kế này hả? Khụ khụ... Dương viện đừng khen ta, thật ra ta cũng không làm gì, chính là đơn giản dựa theo cảm giác vẽ ra thôi, vật này... Ta chỉ cảm thấy mình có chút thiên phú mà thôi..."

Mấy người nghe xong, mặt lập tức đen lại.

Ngươi nói mình cố gắng, chúng ta còn có thể tiếp nhận, dù sao hương hoa mai từ lạnh lẽo đến

Chính ngươi cố gắng nên mới làm được, đáng giá khâm phục

Thế nhưng ngươi nói thiên phú, ta nghe sao có chút không thoải mái đây

---

Bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật

Tổng cộng hai ca phẫu thuật, trước phải cắt bỏ phần da thừa trong khóe mắt, sau đó đến chỉnh hình bên ngoài khóe mắt, cuối cùng là hút mỡ hai bên gò má, để đạt được hiệu quả giảm nếp nhăn cộng vời tăng cảm xúc vui vẻ hơn.

Mấy người nhìn gây tê mặt Tiêu Điền Hoa xong, vẫn không nhịn được thở dài

Có thể làm cho một khuôn mặt như vậy nhưng chỉ chỉnh con mắt mà đạt tới hiệu quả như vậy, hắn chính là một thiên tài

Ngươi vẫn không thể không phục?

Trần Thương đã quan sát xong, vì vậy sớm đã đi chuẩn bị.

Mà ba người khác, còn đang rửa tay thay quần áo.

Tần Tường hỏi: "Các ngươi nói... Sao có thể rèn luyện loại thiên phú này? Chính là năng lực này làm thế nào để phát hiện sự vật đẹp, phát hiện kỳ tích trong những cái bình thường!"

Dương Thao thở dài: "Nếu mà biết ta cũng không phải là bộ dáng như hôm nay."

Trương Chí Tân suy nghĩ thật lâu: "Khả năng đây là một loại thiên phú đi!"

Mà lúc này, Trương Chí Tân linh quang lóe lên, bừng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên nói: "Ta cảm thấy cái này thật ra có thể là năng lực YY!"

Tần Dương nhất thời sững sờ: "Năng lực YY? Có ý gì?"

Trương Chí Tân lời thề son sắt nói: "YY chính là một loại năng lực thần kỳ, chính là khi nhìn thấy ngươi, sẽ phóng đại ưu điểm của ngươi, thu nhỏ thậm chí chủ động đền bù thiếu hụt của ngươi, trong đầu hình thành khuôn mặt thích hợp với ngươi nhất!"

Dương Thao nhíu mày: "Ngươi nói là..."

Tần Tường: "Tiểu Trần YY Tiêu Điền Hoa?"

Chương 84: Kế Hoạch Lớn Của Phòng Cấp Cứu

Phẫu thuật cắt bỏ da thừa ở khóe mắt có thể hữu hiệu thanh trừ da vô dụng ở khóe mắt để đạt được hiệu quả thay đổi đôi mắt, mục đích giảm bớt nếp nhăn.

Giai đoạn hiện tại, phẫu thuật này rất được hoan nghênh, đặc biệt là rất được phụ nữ trung – lão niên thích.

Trước khi bắt đầu phẫu thuật, Tiêu Điền Hoa nằm ở nơi đó, Trần Thương bắt đầu cầm bút, vẽ ra phạm vi vùng da thừa cần cắt bỏ.

Một bước này là bước khó khăn nhất

Sau khi Trần Thương vẽ xong, đến lượt vai phụ đăng tràng.

Trương Chí Tân vẫn như thường trải khăn đã được sát khuẩn lên, thành phần gồm 2% Lidocaine vừa đủ thấm vào gây tê.

Sau khi gây tê, Dương Thao đi về phía bên phải, từ khóe mắt thiết kế cải tiến "cánh chữ Z", tách rời mô liên kết, hình thành mô da.

Lúc này, Tần Tường rất phối hợp, tay mắt lanh lẹ, dùng chỉ ni lông 7-0, hắn bắt đầu cầm kim khâu lên khâu da cùng với dây chằng.

Thích hợp tu bổ mô da có thể hữu hiệu làm giảm nếp nhăn trên làn da, lấy ra da thừa, sau khi ăn khớp, lại dùng chỉ ni lông 8-0 đến gián đoạn khâu.

Rất đơn giản, Trần Thương cảm giác mình nhìn một lần liền biết.

Nhưng, trên thực tế cũng không phải là như thế.

Bởi vì thần kinh trên khuôn mặt phân bố cực kì phức tạp, dù sao thì với tư cách y học sống bên gối sách (sách thôi miên), có thể hiểu độ khó cùng phức tạp lớn đến bao nhiêu.

Trước mắt, kiến thức của Trần Thương đối với thần kinh khuôn mặt chỉ ở trình độ cực kỳ sơ cấp mà thôi.

Mà đối với phẫu thuật bên ngoài khóe mắt, thì lại càng phải coi trọng đối với kiến thức về thần kinh trên khuôn mặt.

Trần Thương đứng đó nhìn học tập, Tần Tường cùng Dương Thao vừa làm vừa nói: "Tiểu Trần, ngươi nhìn chỗ này, thần kinh khuôn mặt từ nơi này, vì vậy trong lúc cắt xuống, nhất định phải làm chậm rãi, phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt không thể so với bụng, tay phải thấp xuống, dao nhỏ phải cao hơn, ngươi chậm rãi cảm thụ đi!"

Phẫu thuật kéo dài gần nửa giờ

Rất thuận lợi

Cũng rất thành công, mấy người phối hợp hết sức ăn ý.

Trần Thương cũng có tác dụng rất lớn, trừ phác họa ra thì hắn còn dùng ánh mắt tham dự phẫu thuật lần này, làm ra công dụng không thể xóa nhòa.

Cũng chớ xem thường trợ công

Trần Thương nắm giữ kỹ năng bị động.

Đúng lúc này, bỗng nhiên âm thanh thông báo vang lên

【Đinh! Phát động tỉ lệ 1% học tập kỹ năng bị động cho người mới, nhận được kỹ năng của Dương Thao: Mở ra kỹ thuật tạo mắt hai mí.】

【Mở ra kỹ thuật tạo mắt hai mí, cấp bậc: cao cấp, đặc hiệu: Khôi phục nhanh chóng.】

Tiểu phẫu tạo mắt hai mí

Hài lòng

Kỹ thuật tạo mắt hai mí cũng chính là phẫu thuật mắt hai mí, chủ yếu có ba loại phương pháp, một chính là thường dùng nhất chôn chỉ, loại thứ hai là mở ra, một loại cuối cùng là phương pháp khâu chỉ.

Trong đó, phương pháp khâu chỉ là đơn giản nhất, thích hợp cho tân thủ, nhưng... Thứ đơn giản thì thường sẽ thiếu hụt khá nhiều.

Phương pháp khâu chỉ tác dụng phụ khá nhiều, vì vậy bình thường không khuyến khích mọi người thử.

Số ít người ít sẹo, nếp nhăn ít đi hoặc biến mất.

Nhiều người thường gây nên nếp nhăn quá nhiều, khó mà sửa thấp.

Rất nhiều người, nếu như vị trí buộc ga-rô quá cao, hạn chế nâng lên cơ mí mắt cùng cơ Muller, có thể dẫn đến mí mắt trên rủ xuống, con mắt dễ mỏi, mở mắt rất tốn sức.

Vì vậy, hiện tại thường gặp nhất là phương pháp phẫu thuật chôn chỉ cùng cắt ra.

Nhưng trong hai cái này, chôn chỉ là biện pháp thường được dùng nhất, mà mở ra lại là hạn mức cao nhất khảo nghiệm trình độ của bác sĩ phẫu thuật.

Có thể nói như vậy, mạo muội dùng phẫu thuật mở ra cắt mắt hai mí, nếu không phải hắc thiết, thì chính là vương giả

Đây là hai thái cực

Vừa mới phẫu thuật xong, Tiêu Điền Hoa được đưa đi nghỉ ngơi, mà Trần Thương nhìn hai nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.

Chẳng lẽ là phải chờ sau khi Tiêu tổng khôi phục mới tính là thành công sao?

Xem ra còn phải chờ đợi một thời gian ngắn

Ít nhất cũng bảy ngày.

Nhưng, hôm nay nhận được một kỹ năng tốt từ Dương Thao, hắn đã rất hài lòng, chuyến đi này không tệ.

Đang lúc Trần Thương chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

"Tiểu Trần! Đang làm gì đấy?"

Là Lý Bảo Sơn

Xảy ra chuyện gì?

Chủ nhiệm Lý rất ít gọi điện thoại cho mình, chẳng lẽ bệnh viện có bệnh nhân khẩn cấp: "Chủ nhiệm, ta không việc gì."

Trần Thương che giấu chuyện mình tự ý đi học chỉnh hình.

Lý Bảo Sơn ồ một tiếng: "Ngươi qua nhà ta một chuyến đi. Tới rồi ta có chút việc muốn nói với ngươi một chút."

Nhà Lý Bảo Sơn gần bệnh viện, trên cơ bản đến bệnh viện chỉ có 5 phút, giá tiền không rẻ, là bệnh viện mua cho.

Lý Bảo Sơn thuộc về nhân tài đưa vào đến Tỉnh Nhị Viện, lúc ấy được cấp cho một phòng ở rộng 100 mét vuông.

Trần Thương gõ cửa, Lý Bảo Sơn mở cửa.

Sau khi đi vào, trong phòng có mấy người đang ngồi, hơn nữa đều là người quen, An Ngạn Quân, Trần Bỉnh Sinh còn có... Kia là Tần Hiếu Uyên? Hách Húc Lượng?

Có chuyện lớn gì hả?

Trần Thương nói thầm trong lòng, thế nhưng trên mặt vẫn cười, theo thứ tự từ lớn đến nhỏ chào hỏi một phen, tìm một chỗ ngồi xuống.

Trường hợp này, rõ ràng hắn nên nghe nhiều nói ít.

Tần Hiếu Uyên nói với Lý Bảo Sơn: "Bảo Sơn, ngươi nói nghe một chút đi."

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu, nói với đám người: "Hôm nay gọi tất cả mọi người đến nhà ta là muốn thương lượng với mọi người một chuyện."

"Ngoại khoa ngực phát triển căn bản không được, bệnh viện muốn xóa bỏ ngoại khoa ngực, đương nhiên, chỉ mới có quyết định, còn chưa áp dụng cụ thể, nhưng... Ngoại khoa ngực mặc dù không lớn, thế nhưng lại có phòng chuyên môn phẫu thuật, mà ban đầu phòng phẫu thuật số 8 cũng trống không. Vì vậy, sau khi ta cùng Viện trưởng Tần thương lượng một phen, muốn thành lập phòng phẫu thuật cấp cứu, mọi người thấy thế nào?"

Vừa nghe câu này, tất cả mọi người biểu lộ lập tức đặc sắc.

Có phòng phẫu thuật riêng

Cái này ảnh hưởng đến cấp bậc

Không cần xếp hàng phẫu thuật với các phòng ban khác.

Bình thường mà nói, phòng phẫu thuật của bệnh viện là một phòng ban riêng, thế nhưng một vài phòng ban lớn trên cơ bản đều có phòng phẫu thuật riêng, giống như khoa phụ sản, ngoại khoa, khoa chỉnh hình, khoa thần kinh, … những phòng ban này xếp hàng phẫu thuật chỉ cần xếp hàng nội bộ là được, không cần đến tham dự phòng phẫu thuật chung.

Mà khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện mặc dù phẫu thuật cũng không ít, nhưng lại không có phòng phẫu thuật riêng, đều phối hợp bệnh tật của bệnh nhân đến các phòng ban tương ứng, sau đó mới thực hiện phẫu thuật.

Nói trắng ra là giống như kén rể, đưa hàng tới cửa mà mình còn phải làm giúp.

Cấp cứu thành "Hai đạo con buôn", hơi xử lý người bệnh, sau khi hiểu rõ nguyên nhân, trực tiếp đưa đến phòng ban tương ứng hoặc là... Nhà xác.

Cái này mang ý nghĩa, sẽ không có quyền tự chủ

Mà có phòng phẫu thuật riêng, ý nghĩa không giống vậy, nông nô xoay người trở thành chủ a

Đương nhiên...

Có lợi thì có hại.

Tối thiểu chi phí của phòng phẫu thuật sau này bao gồm: Tiền thuê nhà, điện nước, hao tài, y tá, chi phí... Toàn bộ chi tiêu để cấp cứu

Phải biết, bệnh viện giống như một nhà thương nghiệp cỡ lớn, phòng ban giống như người thuê trong thương nghiệp, mỗi tháng phải nộp lên trên tiền thuê nhà, điện nước... vân vân.

Sau khi giao xong, chụp xong, tiền của ngươi mới có thể đến tài khoản phòng ban

Vì vậy trong bệnh viện cũng giống như cuộc chiến giữa các thương nghiệp nhỏ, phân hoá giàu nghèo rất nghiêm trọng.

Mà cấp cứu là một phòng ban không khá giả mấy, ốc còn không mang nổi mình ốc, nếu không phải có tài trợ tiền bạc đặc biệt cùng bác sĩ chuyên nghiệp nâng đỡ, không chừng đã sớm phá sản...

Đương nhiên, bệnh viện tự nhiên không thể để cho cấp cứu phá sản.

Nhưng... Không cho ngươi phá sản, tương đương với muốn xin phòng phẫu thuật cũng khó càng thêm khó

Chương 85: Người Hỗ Trợ Của Trần Thương Sẽ Là Ai ~?

Tin tức phòng cấp cứu mở phòng phẫu thuật riêng có thể nói làm cho đám người hơi giật mình

An Ngạn Quân cùng Trần Bỉnh Sinh hai người hai mặt nhìn nhau, trừng to mắt, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Bọn hắn làm việc ở cấp cứu hơn mười năm, tự nhiên sóng to gió lớn đều đã trải qua, hiểu rõ một chút.

Không sợ lưu manh ngu ngốc, chỉ sợ đạo lý lãnh đạo

Đừng quản ngươi nói lý tốt bao nhiêu, người ta luôn có thể nghĩ ra được một đống lớn lý do quấy rối cùng đường hoàng lấy cớ để qua loa tắc trách ngươi.

Tần Hiếu Uyên hít một ngụm khói, chậm rãi phun ra, thế cục ở Tỉnh Nhị Viện phức tạp, hắn cùng Đàm Lập Quốc đã sớm qua tuần trăng mật.

Rất nhiều chủ nhiệm trong hệ thống ngoại khoa của bệnh viện đều do một tay Đàm Lập Quốc chọn lựa cùng cất nhắc.

Nghĩ đến lần trước, tuyển chọn Trần Thương nhưng bị Đàm Lập Quốc cản trở, hắn đã có chút không thoải mái, lần này, hắn cần phải làm là cải biến kết cục của bệnh viện.

Mà phòng cấp cứu lại là điểm tốt nhất để bắt đầu.

Tần Hiếu Uyên hút một hơi thuốc thật dài, nửa phút một điếu thuốc vào trong bụng, đầu thuốc lá dần bị đốt hết, nói: "Thật ra cấp cứu phát triển là khuynh hướng tất nhiên, cấp cứu với tư cách là phòng tuyến bảo vệ sinh mệnh mọi người, quốc gia liên tục cổ vũ phát triển, mà lần trước vụ nhà máy hóa chất bị nổ, lãnh đạo cũng đã coi trọng chúng ta, nói muốn cổ vũ khoa cấp cứu của bệnh viện phát triển."

Nói đến đây, Tần Hiếu Uyên cười ha ha, nhìn Trần Thương: "Nhắc tới vẫn là Trần Thương lập công, lần trước biểu hiện của ngươi rất chói mắt, sau khi Vương Hướng Quân cùng lãnh đạo trao đổi một phen, lãnh đạo tiết lộ, muốn cho phòng cấp cứu Tỉnh Nhị Viện gánh thêm trách nhiệm, chia đôi công việc với trung tâm cấp cứu 120."

"Cứ như vậy, lượng công việc phòng cấp cứu chúng ta không thể nghi ngờ phải lớn hơn, thế nhưng số lượng, chất lượng bác sĩ đều thực hiện theo

các phòng ban khác, hiệp trợ cấp cứu hoàn thành công việc thường ngày."

Đám người nghe xong, cũng nhao nhao gật đầu.

Chuyện lập công này, thường rất khó nói, công việc tại phòng cấp cứu, ai không lập công, thế nhưng ngươi phải sẽ lập công

Cái gì gọi là sẽ lập công?

Chính là ngươi lập công lao phải để lãnh đạo nhìn thấy.

Tần Hiếu Uyên nói đến đây: "Mặc dù tin tức cụ thể còn chưa đưa xuống, nhưng khoảng thời gian này, Bảo Sơn ngươi phải chuẩn bị thật tốt một chút, cân đối một số công việc, đoán chừng sẽ nhanh thôi."

Lý Bảo Sơn gật đầu, nhìn An Ngạn Quân, Trần Bỉnh Sinh cùng Trần Thương, nói: "Lần này gọi các ngươi đến, chủ yếu là liên quan tới chuyện cân đối công việc sau này, khả năng cần điều chỉnh một chút, các ngươi cũng là do ta chủ nhiệm, chúng ta cũng không cần phải quá mức để ý, ngồi xuống thông báo là được rồi."

"Chủ nhiệm An, kỹ thuật cùng năng lực của ngươi ta cảm thấy đáng tin, ta muốn khi phòng cấp cứu có phòng phẫu thuật độc lập, ngươi làm dẫn đầu."

An Ngạn Quân nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên

An Ngạn Quân tuổi không lớn lắm, mới hơn bốn mươi tuổi, không gian tiến bộ còn lên cao, vốn là xuất thân ngoại khoa tay, thế nhưng ngoại khoa tay ở Tỉnh Đông Dương phát triển cũng không tốt, phẫu thuật kính hiển vi đều không triển khai, gãy khe hở hợp thì càng thiên phương dạ đàm.

An Ngạn Quân nhịn không được hỏi: "Chủ nhiệm Lý, ngoại khoa tay phát triển không chỉ cần kỹ thuật a, còn cần thiết bị, hơn nữa, một mình ta cũng làm không nổi."

Tần Hiếu Uyên: "Thiết bị đang trên đường tới!"

Lý Bảo Sơn nhắm mắt nói: "Tiểu Trần làm người hỗ trợ cho ngươi, hai người các ngươi cùng làm."

Lời của hai người gần như đồng thời nói ra, để An Ngạn Quân nhịn không được sững sờ, sau đó nắm chặt tay: "Ta nhất định làm tốt!"

Trần Bỉnh Sinh nghe đám người muốn cướp Trần Thương đi, ban đầu hắn muốn cự tuyệt, không nỡ, Trần Thương theo hắn gần ba năm, ba năm này cũng coi là một nửa đồ đệ, hai người ở chung rất hòa hợp, bất thình lình Trần Thương đi, hắn khẳng định cũng sẽ có chút không thoải mái.

Nhưng...

Không thoải mái là không thoải mái.

Đây là chuyện sớm hay muộn.

Vì tiền đồ của Trần Thương, mình không thể kéo chân hắn.

Nghĩ tới đây, Trần Bỉnh Sinh lắc đầu, cười nói.

Mà Trần Thương lại lập tức trầm mặc, nói thật, hắn chưa từng nghĩ qua đi ngoại khoa tay, thế nhưng... đây là phương án thích hợp nhất trước mắt, bởi vì Trần Thương khâu gân bắp thịt đã đến cấp đại sư, khâu làn da đã cao cấp, nếu không đi ngoại khoa tay thì có chút nhân tài không được trọng dụng.

Nhưng... Lão Trần...

Trần Thương nhịn không được nói: "Thế nhưng... Ta là người của Trần đại ca a. Ta đi... Trần đại ca làm sao đây?"

Một câu để Trần Bỉnh Sinh đỏ mặt

Trong lòng dở khóc dở cười, vừa tức vừa cười

Tiểu tử này, quá trâu.

Nhưng trong lòng rất thoải mái, không sai, có chút lương tâm, trong lòng còn có ta.

Lý Bảo Sơn trừng Trần Thương một cái: "Ngươi đừng nói chuyện, ta còn không hỏi ngươi."

Nói xong, nhìn Trần Bỉnh Sinh: "Lão Trần, ngươi đừng quản phòng bệnh, hai phòng phẫu thuật ngươi đến phụ trách một phòng, chuyên môn xử lí các loại phẫu thuật cấp cứu ngoại khoa, nếu chúng ta đã làm thì phải quả quyết, sau này nếu có cái gì viêm ruột thừa cấp tính, viêm túi mật cấp tính, cấp tính... Dù sao ngươi đến phụ trách làm."

Cấp cứu là một phòng ban, cũng có thể là một bệnh viện.

Rất nhiều bệnh viện cỡ lớn thì khoa cấp cứu là tòa nhà độc lập, phân bố kỹ càng.

Lý Bảo Sơn kiến thức rộng rãi, đi công tác ở rất nhiều bệnh viện, đừng nói quy mô hiện tại, chính là cấp cứu Tỉnh Nhị Viện mở rộng ba lần, cũng không có bất cứ vấn đề gì.

"Trần Thương, ngươi... sau này ngươi cũng đừng quản phòng bệnh."

Trần Thương sững sờ

Không quản phòng bệnh là cái quỷ gì?

Lý Bảo Sơn nói tiếp: "Sau này, chuyên môn của ngươi là làm phẫu thuật, bất kỳ phẫu thuật gì, chỉ cần ngươi có thời gian liền lên, tất cả phẫu thuật cấp cứu toàn bộ đều học, trong lúc lão Trần phẫu thuật, ngươi làm người hỗ trợ cho lão Trần, Chủ nhiệm An phẫu thuật, ngươi cũng đi hỗ trợ, đương nhiên, ngươi cũng có thể tự mình phẫu thuật."

"Ta hi vọng ngươi trở thành một bác sĩ ngoại khoa ưu tú."

Vừa nghe câu này, ai còn không rõ hắn có ý gì?

Đây rõ ràng là muốn nâng đỡ Trần Thương.

Bác sĩ ngoại khoa sợ nhất không phải bận bịu.

Mà là rảnh rỗi.

Một khi rảnh rỗi, các kỹ năng đều sẽ phế đi.

Lý Bảo Sơn làm như thế này, chính là muốn để Trần Thương độc diễn chính.

Trần Bỉnh Sinh thấy thế, cũng vui mừng cười, hắn biết rõ thiên phú cuar Trần Thương hơn bất kỳ ai, có thể nói chính là một bác sĩ ngoại khoa trời sinh, hạn mức cao nhất rất cao, thiếu chính là một sân khấu.

An Ngạn Quân cũng cười, hắn đã thấy Trần Thương khâu gân bắp thịt, đó là một thiên tài, có hắn gia nhập, ngoại khoa tay như hổ thêm cánh

Mà Trần Thương lập tức từ bác sĩ thực tập trực tiếp chuyển thành bác sĩ phẫu thuật

Trần Thương nghe thấy Lý Bảo Sơn ủy thác trách nhiệm, trong lòng cũng bành trướng, có chút kích động

Chờ mong

Rất chờ mong

Công việc phòng bệnh quá mức rườm rà, viết bệnh lịch cái gì quá nhiều, so sánh những cái này, Trần Thương càng thích phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh chợt nói: "Chủ nhiệm, ta có một ý tưởng."

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Ngươi nói."

Trần Bỉnh Sinh: "Ta cảm thấy, có thể để Trần Thương độc lập quản bệnh nhân, nhưng có thể phân phối cho hắn một bác sĩ cấp dưới viết quá trình mắc bệnh, xử lý việc vặt, dù sao... Không trải qua tự mình quản lý bệnh nhân, vẫn không thể trưởng thành."

Lý Bảo Sơn cũng hai mắt tỏa sáng

Ý kiến hay

Cứ như vậy, vừa không ảnh hưởng đến phẫu thuật, lại có thể rèn luyện người.

Chỉ là... Tìm ai làm người hỗ trợ cho Trần Thương đây?

Đây là một vấn đề

Chương 86: Hai Ta Thành Người Hỗ Trợ Cho Trần Thương? ??

Xế chiều thứ hai, một tin tức nhanh chóng truyền khắp bệnh viện

"Ngươi biết gì chưa? Khoa ngoại ngực hôm nay bị xóa bỏ, Thạch Kỳ bị điều đi làm Phó chủ nhiệm tuyến vú." Tần Duyệt giống như biết được tin tức lớn, đi đến bên người Trần Thương, thần bí nói đến.

Trần Thương đang viết bệnh lịch cũng hơi sững sờ

Nhanh như vậy sao?

Mới một ngày, Ngoại khoa ngực đã bị xóa bỏ rồi.

Lúc này, văn phòng khoa cấp cứu buổi chiều một trong ba nhân viên chủ chốt, Vương Khiêm cũng bu lại: "Đáng đời! Thạch Kỳ kia, đáng đời tên chó đó, ta cho ngươi biết, khi ta liên hoan cùng bạn học cũ, ta còn không có ý tứ nói bệnh viện chúng ta có Ngoại khoa ngực."

"Lần trước có người bệnh bị ứ mủ lồng ngực, ta xuống hội chẩn, Thạch Kỳ ngưu bức hống hách không thèm quan tâm ta, ta đến gặp hắn để hội chuẩn, các ngươi có biết hắn nói cái gì không? Hắn nói người bệnh này không thuộc khoa bọn hắn, hắn bảo ta đi mời bác sĩ khoa phổi hội chẩn, ta TM cũng không biết cái thằng này sao có thể leo lên chức chủ nhiệm Ngoại khoa ngực."

Trần Thương cũng nhẹ gật đầu, Thạch Thật kia thật đúng là một bao cỏ, trong nội viện đều biết.

Nhưng trở về nghề chính cũng là chuyện tốt, dù sao khoa tim mạch là phòng ban rất quan trọng, ngươi làm tuyến vú đi làm tim mạch, không phải nói nhảm sao?

Khoa ngoại Tỉnh Nhị Viện vốn không phát triển, rất nhiều phòng ban đều chỉ có bề ngoài, tạo ra chỉ vì danh hiệu bệnh viện hạng ba.

Phải biết, muốn bảo đảm tư cách là bệnh viện hạng ba, nhất định phải có rất nhiều phòng ban, phân chia kỹ càng, mà những năm này nói thật Tỉnh Nhị Viện quả thực tốn không ít tiền, cũng đi không ít đường quanh co.

Khoa ngoại phát triển có chút lạc hậu, đừng nói so với toàn quốc, chỉ trong Tỉnh Đông Dương cũng không tính là ghê gớm gì.

Nhưng, những điều này cũng không phải chuyện mà bọn hắn cần quan tâm.

Lúc này, Vương Dũng vội vã đi đến, thấy ba người đều ở đây, vội vã nói: "Hôm nay có xảy ra chuyện lớn rồi!"

Ba người cùng ngẩng đầu: "Có ý gì?"

Vương Dũng thần bí nói: "Chủ nhiệm vừa mới chuẩn bị phẫu thuật, bỗng nhiên viện trưởng muốn họp, nghe nói lãnh đạo phía trên đều tới, giống như có quan hệ với khoa cấp cứu chúng ta!"

Trong phòng họp, Thạch Kỳ ngồi ở đó, hôm nay hắn là "Nhân vật chính".

Có khả năng đây là lần cuối cùng hắn tham gia hội nghị này, cái danh hiệu Chủ nhiệm Thạch đoán chừng phải đổi thành phó chủ nhiệm Thạch.

Hội nghị hôm nay chủ yếu liên quan đến vấn đề phòng phẫu thuật ngoại khoa ngực và phòng phẫu thuật số 8 còn trống đến cùng thuộc về ai.

Đều muốn

Phòng phẫu thuật giống như giường bệnh trong bệnh viện, đều là tài nguyên chiến lược của mỗi phòng ban.

Nhiều giường bệnh mang ý nghĩa hiệu quả và lợi ích của phòng ban tăng lên không ít, mà thêm một phòng phẫu thuật thuộc về mình, đối với bất kỳ một phòng ban ngoại khoa nào, đều là một thời cơ tốt, rốt cuộc không cần phải nhìn mặt người khác chờ đợi phẫu thuật, thậm chí có thể triển khai rất nhiều phẫu thuật mới.

Trương Hữu Phúc mặt đen lại: "Ta cảm thấy phòng phẫu thuật nên cho những phòng ban đang còn thiếu, hiện tại ngoại khoa chúng ta đang chuẩn bị mở thêm tổ gan mật thận, phòng phẫu thuật này cho chúng ta, có thể giúp ngoại khoa bệnh viện chúng ta phát triển hơn, ảnh hưởng đến việc đề cao trình độ ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện."

"Mà cấp cứu với tư cách là phòng ban điều phối, từng phòng ban chúng ta đều có thể cân đối xử lý bệnh nhân, cho khoa cấp cứu phòng phẫu thuật là hoàn toàn không cần thiết. Bởi vì bất luận phẫu thuật gì thì khoa cấp cứu đều không thể tự mình hoàn thành, cho khoa cấp cứu phòng phẫu thuật, đây không phải... Lãng phí sao?"

Trương Hữu Phúc nói xong, không ai lên tiếng

Lý Bảo Sơn cũng khinh thường nhiều lời hoặc là giải thích, hắn biết, tranh luận không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bởi vì lúc này, người ra quyết định là ban lãnh đạo, văn kiện giấy trắng mực đen của Đảng đã viết xong, lần này là công bố kết quả, mà không phải hội nghị thảo luận, hắn tranh chấp thế nào cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Mà trái lại, Đàm Lập Quốc nhàn nhạt nói: "Ta cảm thấy đây là một nếm thử không tệ, cấp cứu là một phòng ban quan trọng, chúng ta thực sự nên cho thêm cho một chút trợ giúp, các phòng ban hẳn là nên cân đối phối hợp với khoa cấp cứu làm tốt công việc lần này."

Trương Hữu Phúc lập tức sững sờ, giương mắt nhìn chằm chằm Đàm Lập Quốc, thấy biểu lộ của đối phương, cũng không nói nữa.

Nói thật, biến hóa này có thể nói là lôi lệ phong hành, trong vòng một ngày tin tức đã được công bố, đừng nói Trương Hữu Phúc, cho dù là Đàm Lập Quốc cũng không kịp chuẩn bị.

Trương Hữu Phúc như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Đàm Lập Quốc, tự nhiên hắn có ý gì, phối hợp khoa cấp cứu làm tốt công việc.

Hai chữ phối hợp này cần phải suy nghĩ a.

Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm giao ban khoa cấp cứu, Lý Bảo Sơn cầm văn kiện của bệnh viện, nhìn mọi người nói.

"Hôm nay triển khai cuộc họp, mọi người ngồi xuống."

Giao ban khoa cấp cứu giống như đều quen thuộc tất cả mọi người đứng, đầu tiên là chỗ ngồi không đủ, thứ hai là lên tinh thần một chút.

Lý Bảo Sơn nói: "Từ hôm nay trở đi, khoa cấp cứu chúng ta có phòng phẫu thuật riêng của mình, phòng phẫu thuật số tám, số chín đều thuộc về khoa cấp cứu chúng ta. Cứ như vậy, khoa cấp cứu chúng ta có thể tự mình an bài phẫu thuật, y tá trưởng, ngươi phải chú ý an bài cùng điều phối phẫu thuật, phối hợp y tá phòng phẫu thuật, làm tốt công việc lần này..."

Có thêm hai phòng phẫu thuật, cái này mang ý nghĩa phân công phòng ban lần nữa an bài lại.

Tất cả mọi người có chút chờ mong, không biết công việc của mình sẽ có biến hóa nhiều hay không?

Nếu... mình có thể có một phòng phẫu thuật tốt biết bao nhiêu! ?

Lý Bảo Sơn tiếp tục nói: "Sau này, công việc của mọi người cũng sẽ được thay đổi một chút, ta chỉ thông báo thôi."

"Sau này, Chủ nhiệm An phụ trách cấp cứu ngoại khoa tay, phụ trách phòng phẫu thuật số tám, chúng ta mau chóng ổn định ngoại khoa tay, Vương Khiêm tiếp nhận công việc trước kia của Chủ nhiệm An, bắt đầu tự mình quản lý bệnh nhân. Sau này, Trần Bỉnh Sinh sẽ phụ trách phòng phẫu thuật số chín, làm các phẫu thuật mà phòng cấp cứu thường gặp, Trần Thương tiếp nhận công việc ban đầu của Trần Bỉnh Sinh, tự mình quản lý bệnh nhân."

Bố trí vừa được nêu ra, lập tức người phía dưới bắt đầu hâm mộ.

Khoa cấp cứu còn có mấy cộng tác viên là lao động hợp đồng. Trước kia, bọn hắn đều phối hợp làm một vài công việc tạp dịch.

Không nghĩ tới, bây giờ Trần Thương cũng có thể độc lập làm quản lý bệnh nhân, không thể không hâm mộ và cảm khái.

"Thạch Na, công việc của ngươi không thay đổi, nhưng sau này ngươi phụ trách tất cả người bệnh nằm viện như trước kia công thêm hai tổ nữa, làm tổ trưởng của Trần Thương cùng Vương Khiêm. Sau này, Vương Khiêm, Trần Thương có việc thì trưng cầu ý kiến Thạch Na."

Thạch Na nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên

Không thể nghi ngờ, Thạch Na tương đương với lên chức, cái này biến tướng là cô được làm Phó chủ nhiệm.

Điểm cống hiến cùng tiền thưởng là dựa theo hệ số điểm, thủ hạ càng nhiều bệnh nhân, thu nhập của ngươi càng nhiều, mà hiện nay, nàng trực tiếp phụ trách ba tổ nhân viên, sao có thể không kích động?

Mà lúc này, Tần Duyệt trợn tròn mắt

Ta đây?

Ta đây?

Vương Khiêm xoay người làm chủ nhân, ngay cả Trần Thương đều có thể tự mình quản bệnh nhân, còn mình thì sao?

Ta vẫn phải làm việc vặt?

Vương Dũng cũng trừng to mắt, nhiều người được thăng chức như vậy, còn mình thì sao?

Lý Bảo Sơn tiếp tục nói: "Trần Thương ngươi phụ trách phẫu thuật, chuyện phòng bệnh giao cho Vương Dũng làm, sau này Vương Dũng phối hợp với Trần Thương quản lý bệnh nhân."

"Tần Duyệt, còn về ngươi, sau này ngươi không cần quản phòng bệnh, phối hợp với Chủ nhiệm An, Trần Bỉnh Sinh, Trần Thương làm tốt phẫu thuật, sau đó làm tốt công việc thống kê tin tức, công việc chủ yếu của ngươi chính là thực hiện điều chỉnh, làm tốt công việc nghiên cứu khoa học của phòng ban chúng ta."

Vừa nghe câu này, Tần Duyệt cùng Vương Dũng lập tức hai mặt nhìn nhau

Hai ta thành người hỗ trợ cho Trần Thương? ? ?

Chương 87: Là Bệnh Nhân Hay Lừa Gạt Tiền?

Đây là Lý Bảo Sơn một lần nếm thử

Đó chính là người chuyên trách làm chuyên sự, công việc của Tần Duyệt chính là nghiên cứu khoa học.

Nếu như mỗi bác sĩ vừa xử lí nghiên cứu khoa học lại phải xử lí lâm sàng, căn bản không thể phân thân để hoàn thành được.

Hắn để Tần Duyệt thoát ly phòng bệnh và phẫu thuật, để thực hiện công việc tổng kết số liệu các phương pháp phẫu thuật, đề cao năng lực nghiên cứu khoa học cho khoa cấp cứu, đây là việc Lý Bảo Sơn vẫn phải làm.

Thời đại tiến bộ, nghiên cứu khoa học kết hợp cùng lâm sàng là thiết yếu

Cử động quyết đoán này, có thể nói là một lần cải cách trọng đại của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện

Mà lần này, thay đổi lớn nhất chính là Trần Thương, lắc mình trở thành lực lượng chủ chốt của khoa cấp cứu.

Công việc của Vương Dũng nói trắng ra chính là công việc trước kia của Trần Thương, Vương Khiêm, chính là viết bệnh lịch, quản lý bệnh nhân...

Mà Trần Thương thì biến thành bác sĩ cấp trên của hắn

Còn mình lại thành bác sĩ cấp dưới của Trần Thương...

Vương Dũng chua xót thở dài.

Thậm chí hắn thấy chín mình còn không bằng Trần Thương, dù sao trước kia bác sĩ cấp trên của Trần Thương ít nhất còn lớn tuổi, tối thiểu trình độ kỹ thuật cũng tốt, mà mình... viết bệnh lịch làm việc vặt cho Trần Thương, nói thật, Vương Dũng thật sự biệt khuất

Cho dù hắn không tốt, cũng không muốn luân lạc tới tình trạng này.

Vương Dũng không chỉ là sợ chịu khổ cùng mất mặt, mà sợ không có hi vọng.

Trần Thương có thể giỏi hơn mình bao nhiêu?

Đi theo Trần Thương có thể học bao nhiêu thứ?

Hắn biết, Trần Thương có chút năng lực, hiếu thắng hơn mình, nhưng, cho dù giỏi cũng chỉ một mức độ nào đó mà thôi, cũng sẽ không vượt qua bản thân quá nhiều.

Đi theo Trần Thương có thể thay đổi mình bao nhiêu?

Quá có hạn

Thế nhưng sinh hoạt chính là như vậy, ngươi không có năng lực chỉ có thể bị chi phối.

Ngươi muốn ở lại Tỉnh Nhị Viện, ngươi phải phục tùng an bài.

Lúc này, Vương Dũng thậm chí đã dao động tâm tư muốn lưu tại Tỉnh Nhị Viện, dù sao đi theo Trần Thương học không được quá nhiều, cố gắng ở lại chỉ lãng phí thanh xuân.

Nếu như ở đây có thể làm hợp đồng còn tốt, nếu như lần này vẫn là cộng tác viên, Vương Dũng sẽ quyết định rời đi.

Ai...

Thời gian hai ba năm, ai có thể dứt bỏ?

Thật ra, Lý Bảo Sơn không nhằm vào ai, đây là một an bài hợp lý, hắn căn cứ năng khiếu khác nhau của từng người để thay đổi lại phân phối một chút, thật ra hắn muốn để Trần Thương chuyên môn làm phẫu thuật, nhưng tham khảo lời nói của Trần Bỉnh Sinh, hắn cũng cảm thấy người trẻ tuổi nên quan sát, kinh lịch một chút, cho nên mới cân nhắc để Vương Dũng đi theo Trần Thương.

Vương Dũng với tư cách là cộng tác viên, là người thích hợp nhất hỗ trợ làm việc vặt cho Trần Thương.

Tần Duyệt đối với công việc của mình cũng có chút hài lòng

Dù sao sau này chỉ cần làm một chút phẫu thuật, thống kê số liệu, viết viết văn liền tốt, áp lực lâm sàng ít đi rất nhiều, học áp lực nghiên cứu khoa đề cao.

Nhưng... Công việc nghiên cứu khoa học, xét trong toàn khoa bộ cấp cứu là nơi dễ đạt được thành tích nhất.

Tần Duyệt cũng rất hài lòng

Duy nhất không hài lòng chính là... Mình phải làm người hỗ trợ cho Trần Thương

Nhân sự thay đổi, công việc phải hoàn thành chuyển giao trong vòng ba ngày, Vương Dũng là người khó chịu nhất trong đợt phân công công việc lần này.

Những người khác trên cơ bản đều có một chút tăng lên.

An Ngạn Quân thành người phụ trách tương lai ngoại khoa tay, Trần Bỉnh Sinh làm người phụ trách mảng phẫu thuật khoa cấp cứu, Thạch Na thành tổ trưởng, Vương Khiêm, Trần Thương có quyền chính mình khảm bệnh, Tần Duyệt thành nhân viên nghiên cứu khoa học cộng thêm nhân viên phẫu thuật.

Trần Thương lập tức bận rộn, chính hắn phải độc lập thu bệnh nhân, xử lý bệnh nhân, còn phải phẫu thuật, còn phải viết bệnh lịch.

Vương Dũng có chút lười biếng, dù sao trong lòng vẫn cảm thấy không công bằng, một đám nhân viên trở thành cấp trên của mình, trong lòng ai cũng đều không thoải mái, chớ nói chi là những người đang tuổi trẻ mới hai mươi tuổi không có ai phục ai.

Trần Thương không có thời gian an ủi Vương Dũng, cấp cứu cũng không phải nhà trẻ, ngươi khóc náo loạn, ta phải cho ngươi một que kẹo dỗ dành ngươi

Buổi chiều thứ tư, khoa cấp cứu nhận đến một người bệnh, liền cho bọn tiểu bác sĩ vừa mới nhậm chức một hạ mã uy

Buổi chiều tháng tám, khí trời mát mẻ, Trần Thương mới vừa từ phòng phẫu thuật đi ra, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Lại tới bệnh nhân rồi?

Trần Thương xuyên qua cửa kính nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ lảo đảo nghiêng ngã đi đến, đi theo phía sau một hơn một mét là sáu tên đầu trọc mập mạp đầu đầy mồ hôi.

Người đàn ông đỡ lấy người phụ nữ, người phụ nữ rõ ràng ý thức mơ hồ, thân thể xụi lơ nằm trong ngực người đàn ông, hai người thất tha thất thểu ngã trái ngã phải giống như uống say.

Y tá trưởng Điền Hương Lan thấy thế vội vàng bảo y tá đẩy tới xe, đỡ người phụ nữ đi lên, mà lúc này, Vương Dũng cũng tranh thủ thời gian đi ra, cùng nhau đẩy vào phòng cấp cứu.

Hiện tại, Trần Thương đã không phải là người hỗ trợ như lúc trước, gặp phải loại tình huống này phải độc lập xử lý bệnh nhân

Trần Thương nói với y tá Tiểu Lâm: "Bắt đầu giám sát, đo huyết áp, nhịp tim."

Dứt lời, ba ngón tay của hắn đặt lên cổ tay người phụ nữ, lập tức cổ tay lạnh buốt truyền đến mạch đập yếu ớt.

Lúc này, hai mắt người phụ nữ đã nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, cả người nhìn qua giống như rất nghiêm trọng.

Lúc này, người đàn ông nâng người phụ nữ đi vào kéo cánh tay nam nhân mập, hô: "Ngươi không thể đi! Chúng ta sau khi ăn cơm xong tại nhà ngươi liền thành như vậy, ngươi không thể đi, ta sẽ báo cảnh sát!"

Người đàn ông rất gầy, vóc dáng cũng không cao, nhìn qua rất trung thực, để người ta vừa nhìn đã có một loại cảm giác yếu ớt.

Nam nhân mập lau một mồ hôi: "Không phải vậy, ta đi nhà vệ sinh, cái này đều đến bệnh viện, ngươi buông ta ra trước đi!"

Tiểu Nam ôm cánh tay nam nhân mập, giọng nói rất lớn: "Không! Không được, ta không thể thả ngươi!"

Lúc này, Trần Thương đi ra, hỏi người đàn ông: "Ai là người nhà?"

Tiểu nam nhân lôi kéo mập mạp đi tới: "Chính là ta!"

Trần Thương gật đầu, không muốn nói quá nhiều, hỏi sơ lược tình huống.

Người đàn ông gầy yếu vô cùng đáng thương, trong mắt còn mang theo nước mắt: "Vợ ta ngay từ đầu không phải như vậy, không té xỉu, chính là hôm qua sau khi ăn cơm tại nhà hắn trở về thì bắt đầu nôn, liên tục không dứt, sau đó ý thức có chút mơ hồ, phản ứng chậm chạp, chính là tiệm cơm nhà hắn! Hôm nay, không nghĩ tới té xỉu..."

Người đàn ông gầy yếu không ngừng cường điệu chuyện sau khi ăn cơm tại nhà hắn, hơn nữa kết hợp tất cả biểu hiện, tổng cộng manh mối giống như ngay đang hướng đến tình huống ngộ độc thức ăn.

Trần Thương nhíu mày suy nghĩ nguyên nhân, lúc này Vương Dũng cũng đi tới, sau khi nhìn thấy bệnh nhân, lập tức trừng lớn mắt, không ngừng nháy mắt cho Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương vội vàng suy nghĩ đến bệnh tình người bệnh, sao còn thời gian nhìn Vương Dũng lo lắng.

Bình thường mà nói, gặp phải hôn mê đầu tiên phải cân nhắc mấy phương diện, đầu tiên chính là bệnh biến trong đầu, thứ hai là não bị tổn thương, thứ ba là não bị trúng độc.

Trước kiểm tra đi

Người phụ nữ số tuổi không lớn, cũng chỉ hai ba mươi tuổi, Trần Thương hỏi: "Nàng bình thường có bệnh gì không?"

Người đàn ông lắc đầu: "Không! Chính là sau khi ăn cơm ở nhà hắn xong, về nhà ngủ một giấc liền thành như vậy!"

Lúc này, số liệu kiểm tra đã tới, HR: 120/min, BP: 96/ 55 mmHg, SPO 2: 99% (trung lưu lượng hút oxi), nhân phẩm: 32 lần / điểm.

Người bệnh vẫn hôn mê, Trong lòng Trần Thương không ngừng suy nghĩ nguyên nhân, nhịp tim hơi nhanh a, có phải cao huyết áp không?

Trần Thương còn chưa kịp nói, người đàn ông lại cường điệu một câu: "Vợ ta bình thường khá tốt, không bệnh, có thể ăn có thể uống, chính là sau khi ăn một bữa cơm tại tiệm nhà hắn thì thành như vậy!"

Tâm lý Trần Thương nắm chắc: "Tiểu Lâm, kiểm tra đường máu, còn có máu thông thường, lá gan thận, đường trong máu, huyết thanh... Các loại, đúng rồi, còn có phân tích axít lactic cùng huyết khí. Còn có, ngươi cho người bệnh thở oxi, rồi truyền một bình dinh dưỡng!"

Sau khi nói xong, Trần Thương nói với Vương Dũng: "Ngươi hỗ trợ mở bảng theo dõi vừa rồi, kiểm tra não CT gấp, bài trừ bệnh xuất huyết não, ta đi điều tra thêm."

Trần Thương lời còn chưa dứt, Vương Dũng chớp mắt ra hiệu cho Trần Thương, lôi kéo cánh tay Trần Thương đi ra cửa.

"Người này là lừa bịp! Ta gặp qua nhiều lần, hai vợ chồng này chuyên môn đến giả người bị đụng, dọa người ta đưa tiền!" Vương Dũng nhắc nhở.

"Trước mấy ngày, bọn hắn tới một lần, là lão Trần kiểm tra cho bọn họ."

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người

Cấp cứu chưa bao giờ thiếu những người bệnh như thế này, thường xuyên gặp, có thể nói là muôn hình muôn vẻ, đa dạng, không phân biệt nam nữ già trẻ, nhưng mục đích rất đơn thuần

Lừa bịp tiền.

Chương 88: Vợ Chồng Vốn Là Chim Cùng Rừng

Trần Thương đã từng gặp qua một đôi mẹ con, mẹ giả bệnh, con hiếu thảo, hai người phối hợp cực kỳ hoàn mỹ, thường xuyên đến chỗ khám bệnh truyền dịch, sau đó chính là toàn thân run rẩy ý thức không rõ, đưa đến phòng cấp cứu khẩn cấp, nhưng sau vào phòng cấp cứu thì không truyền máu cũng không trị liệu, con gái phụ trách đàm phán với bác sĩ khám bệnh, một khi tiền tới tay, bệnh của mẹ sẽ khỏi hẳn, sau đó biến mất không thấy gì nữa, có lẽ lần sau nhìn thấy, đối phương sẽ còn gật đầu cười nói với ngươi, loại người này Trần Thương không muốn gây, nhưng cũng sẽ không phối hợp, bình thường hắn không muốn dẫn lửa lên người, dù sao hắn đã tận mắt thấy có bác sĩ bởi vì từ chối mà đi ra ngoài bị đánh phải vào cấp cứu, lần này là lấy thân phận người bệnh.

Nhưng...

Trần Thương cảm giác người phụ nữ này bệnh thật

Nghĩ tới đây, Trần Thương đốc xúc đến: "Nhanh đi xuống lấy bảng theo dõi, kiểm tra một chút."

Vương Dũng trừng to mắt: "Đại ca, ngươi nghe không hiểu ta có ý gì sao? Hắn đến lừa bịp tiền, ngươi..."

Trần Thương nhìn chằm chằm Vương Dũng, nói: "Ngươi là bác sĩ, không phải Holmes, ngươi đi kiểm tra xem triệu chứng của người bệnh là gì? Ta hoài nghi là thẩm thấu Nonketotic tăng đường huyết dẫn đến hôn mê."

Vương Dũng nghe xong, không phục hừ một tiếng, xoay người rời đi, thầm thì trong miệng: Chó cắn Lữ Động Tân không biết nhân tâm tốt.

Trần Thương thở dài, lắc đầu, lúc này, bỗng nhiên trong nghe thấy bên trong náo loạn lên.

Trần Thương đi vào, phát hiện người đàn ông gầy yếu đã bắt đầu làm ầm ĩ

"Các ngươi làm cái gì đấy? Không thông qua ta ký tên đã bắt đầu kiểm tra sao? Ta nói cho các ngươi biết, ta không có tiền!"

Trần Thương thấy thế, vội vàng nói: "Đừng như vậy! Vợ của ngươi hiện tại rất nguy hiểm, là một loại triệu chứng trúng độc, nhất định phải sớm kiểm tra rõ ràng, nếu quá 48 giờ rất có thể triệu chứng sẽ tăng thêm!"

Nhận biết trúng độc là kỹ năng bị động, Trần Thương cũng không cảm thấy người phụ nữ này giả bộ

Có chút bệnh có thể giả bộ nhưng mà có chút bệnh ngươi căn bản không thể giả bộ được

Ngươi có thể giả bộ làm tay chân mình lạnh buốt không? Có thể giả bộ làm cho huyết áp tăng đến 90/60 không?

Thân là một bác sĩ, bất luận là nội khoa hay ngoại khoa, nhất định phải có một đôi hỏa nhãn kim tinh.

Nói như Vương Dũng, có thể người bệnh đến lừa bịp tiền, đúng! Không bài trừ loại khả năng này, nhưng hắn vẫn nên cân nhắc tính mạng của người bệnh đầu tiên.

Bất luận người tốt hay người xấu, khi hắn đang nằm trên giường cấp cứu, thì chính là bệnh nhân.

Bác sĩ nào có phức tạp như vậy, trị bệnh cứu người là tốt rồi.

Trần Thương không muốn phán định tốt xấu, nhưng có bị bệnh hay không, Trần Thương phải phán đoán tốt, đây là trách nhiệm của hắn.

Người đàn ông nghe thấy Trần Thương nói lão bà gặp nguy hiểm, lập tức tròng mắt trừng lớn, không nói thêm gì, linh cơ khẽ động! Dứt khoát kéo mập mạp đi vào nhà vệ sinh.

Vừa mới vào nhà vệ sinh, người đàn ông gầy yếu nhìn chung quanh một lần không có ai, lúc này mới nói với nam nhân mập: "Ngươi nghe thấy rồi chứ, vợ ta hiện tại rất nguy hiểm, mà chúng ta không có bảo hiểm y tế, tất cả tiền đều phải do ngươi ra."

Nam nhân mập là chủ tiệm cơm, cũng thường gặp loại tình huống này, hắn không muốn gây phiền toái, trực tiếp hỏi: "Ngươi muốn bao nhiêu tiền?"

Gầy người đàn ông: "5000 khối! Ngươi thấy vợ ta ra sao rồi chứ, tiền thuốc men thấp nhất phải năm ngàn khối tiền."

Cuộc giao dịch này Trần Thương không nhìn thấy, thế nhưng lúc này y tá Tiểu Lâm vội vã chạy tới, trong tay rõ ràng chính là dụng cụ đo lượng đường trong máu

"Lượng đường trong máu 33.3 mmol/L!"

Trần Thương sững sờ

Trợn tròn mắt

Quả nhiên cao như vậy

Hiện tại, trong lòng Trần Thương đã càng thêm chắc chắn, càng thêm khẳng định là trúng độc thẩm thấu Nonketotic tăng đường huyết dẫn đến hôn mê.

Nhưng để xác thực còn phải chờ sau khi có kiểm tra

Cho dù là Vương Dũng nói đối phương lừa bịp tiền, hơn nữa biểu hiện của người đàn ông cũng cực kỳ giống, nhưng Trần Thương không chủ quan.

Hiện tại xem ra không sai

Lượng đường trong máu 33.3.

Tiểu Lâm bồi thêm một câu: "Bác sĩ Trần, thiết bị điện tử đo lượng đường trong máu này tối đa chỉ có thể đo đến 33.3, nếu cao hơn cũng chỉ hiển thị 33.3! Cụ thể bao nhiêu còn phải chờ tin tức từ phòng xét nghiệm."

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức nhíu mày, sau khi suy nghĩ một phen, vội vàng nói: "Thêm một bình chất lỏng! Vương Dũng đâu? Thêm một bình chất lỏng!"

Giọng nói của Vương Dũng rõ ràng nhiều hơn mấy phần qua loa tắc trách: "Chất lỏng gì! ? Ta cho ngươi biết, lần trước bọn họ cũng là 33, không chừng người ta uống nhiều đường thì sao!"

Lúc này, Trần Thương chém đinh chặt sắt nói: "500 ml NaCl 0.9%, nhanh truyền đi!"

Vương Dũng cắt một tiếng, nói tới nói lui, Trần Thương vẫn muốn làm.

Không bao lâu, Tiểu Lâm vội vàng nói: "Bác sĩ Trần, đã có kết quả xét nghiệm máu!"

Hai mắt Trần Thương sáng lên: "Bao nhiêu?"

Tiểu Lâm: "Bạch cầu 18.4, trung tính 90%, HB (huyết sắc tố): 135g."

Trần Thương quay người tiếp tục nói: "Thêm 250 ml NaCl 0.9% + 0.4g Levofloxacin!"

Nếu như vừa rồi nước muối sinh lí không quan trọng, lúc này sử dụng Levofloxacin Vương Dũng cảm thấy Trần Thương quá phận, nhịn không được nói: "Đại ca, người ta rõ ràng là giả bị đụng, ngươi nhất định phải làm như vậy sao? Levofloxacin ở phòng ban chúng ta có hạn a, ngươi hỏi Tiểu Lâm một chút, đây quả thật là một lưu manh, đến lừa bịp tiền!"

Y tá phòng cấp cứu có ba bốn người, thấy Vương Dũng nói như vậy, cũng trầm mặc.

Hoàn toàn chính xác, bọn họ gặp qua hai vợ chồng này đã mấy lần, mỗi lần tới đây đều có bộ dáng như vậy.

Trần Thương quay người trừng mắt Vương Dũng: "Ta là bác sĩ chủ quản, bệnh nhân có bất cứ chuyện gì đều do ta phụ trách, ngươi không làm phải không, Tiểu Lâm, ngươi đi giúp ta kiểm tra bảng theo dõi!"

Vương Dũng hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bực tức rời đi: "Người nào thích làm thì làm đi!"

Nói xong hắn bỏ đi

Tiểu Lâm thở dài, giải thích với Trần Thương: "Bác sĩ tiểu Trầnđừng nóng giận, thật ra Bác sĩ Vương... Chính là ghét ác như cừu, nhìn những người này không vừa mắt, có một lần Bác sĩ Vương chỉ ra một người lừa bịp tiền, kết quả... Kết quả ca đêm tối hôm đó, Bác sĩ Vương bị người đánh! Ta cũng cảm thấy mấy người này là đến lừa bịp tiền..."

Trần Thương nghe xong, thở dài, không nhiều lời.

Lại đợi không đến 20 phút, kết quả xét nghiệm đầy đủ đã có

Lượng đường trong máu 35.1 mmol/L (dụng cụ đo lượng đường trong máu của phòng xét nghiệm rất chuẩn xác, dụng cụ đo lượng đường trong máu bình thường cao nhất là 33.3, máy tính đo lượng đường trong máu cũng mới 23.3), lượng Natri trong máu 182 mmol/L, lượng Ka-Li trong máu (Ka) 4.95, khí Clo trong máu 100, nước tiểu thông thường: Đồng thể 3+, nước tiểu đường 3+.

Chính là biến chứng của bệnh tiểu đường: Lượng đường huyết quá cao dẫn đến hôn mê

Rất nhanh

Các kết quả phân tích máu, axít lactic đều giảm.

Trần Thương càng xem trái tim càng lạnh.

Còn may kịp thời kiểm tra trị liệu, nếu không sợ là sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Phải biết rằng bệnh này thật sự nguy hiểm đến tính mạng.

Mà lúc này, hai người một mập một gầy đi tới, không biết là đạt thành hiệp nghị gì, hay là như thế nào, dù sao lúc này hai người rất vui vẻ, trò chuyện rất cởi mở.

Người mập mạp đứng dậy rời đi.

Mà nam nhân gầy thì thuần thục đẩy cửa phòng cấp cứu ra muốn đi vào.

Vừa vặn nhìn thấy Trần Thương đi tới: "Tình huống của lão bà ngươi rất nguy hiểm, hiện tại đang trong kỳ nguy hiểm, nhất định phải nằm viện điều trị."

Người đàn ông ngoảnh mặt làm ngơ ngược lại cười nhạo một tiếng, đi lên vỗ vai người phụ nữ: "Vợ à! Đi thôi, chúng ta về nhà."

Chỉ là...

Sau khi đập mấy lần, người phụ nữ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Người đàn ông ngây ngẩn cả người, cười ha ha: "Ngươi làm gì đấy, sao lại ngủ thiếp đi, ta cõng ngươi về nhà."

Nói xong muốn nhổ những đường truyền nước trên người người phụ nữ, cõng người phụ nữ lên muốn đi, Trần Thương thấy thế, vội vàng ngăn lại

"Nàng hiện tại rất nguy hiểm, ngươi đừng nhúc nhích." Trần Thương vội vàng đi tới.

Người đàn ông lập tức ngây ngẩn cả người: "Có ý gì?"

Trần Thương nói: "Nàng hiện tại đang trong thời kỳ nguy hiểm, là thẩm thấu Nonketotic tăng đường huyết dẫn đến hôn mê, tình huống nguy cấp, ngươi là chồng của cô ấy đúng không, cần ngươi ký tên."

Người đàn ông nghe xong, lập tức trợn tròn mắt: "Cái quái gì? Các ngươi muốn lừa bịp tiền sao? ! Có phải các ngươi tiêm thuốc an thần cho hắn hay không, đừng cho là ta không biết!"

Trần Thương nghe người đàn ông nói xong, người này rõ ràng đã làm như vậy nhiều lần, ngay cả thuốc an thần đều dùng qua

Thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, năng lực tư duy logic thế này, hắn không thể không bội phục

Trần Thương đem phiếu xét nghiệm tới: "Đây là phiếu xét nghiệm, ngươi xem một chút, có lẽ ngươi xem không hiểu, nhưng ta trực tiếp nói cho ngươi, tình huống của nàng rất nguy hiểm, nếu như tùy tiện rời đi, cũng có thể nguy hiểm tính mạng, nàng hiện tại cần nằm viện trị liệu."

Gầy người đàn ông nghe xong lập tức biến sắc, đầu óc chuyển động, đứng dậy liền chạy, vừa chạy vừa nói: "Lão tử không có tiền, nàng cũng không phải là vợ ta, ta không nhận ra."

Cái này vừa chạy, cực kỳ giống..."Tình yêu".

Cũng giống cực kỳ sinh hoạt

Người chung quanh đều nhìn trợn tròn mắt

Mấy y tá tuổi quá trẻ cũng nhịn không được nói một câu: Đàn ông cặn bã! Rác rưởi

Trần Thương bất đắc dĩ, thở dài.

Có lẽ, phu thê vốn là chim cùng rừng, khi lâm đại nạn thì bỏ chạy lo cho bản thân?

Chương 89: Kích Hoạt Hệ Thống Sư Đồ

Giờ này khắc này, y tá chung quanh có thể nói là tin phục Trần Thương tới cực điểm.

Trần Thương trong tình huống như vậy đều có thể phân biệt rõ đúng sai, có thể thấy được năng lực không phải bình thường.

Loại khí độ cùng khí tràng này, đặc biệt là quả quyết trong lúc chẩn bệnh, cực kỳ tự tin! Rất giống với chủ nhiệm Lý Bảo Sơn

Có lẽ, người lợi hại đều giống nhau.

Tiểu Lâm thấy thế: "Bác sĩ Trần, làm sao bây giờ?"

Trần Thương thở dài: "Trước dùng tài chính của khoa cấp cứu, chữa trị cho cô ấy trước đã, ta xuống bảng theo dõi, ngươi đến chấp hành."

Tiểu Lâm gật đầu: "Bác sĩ Trần, nàng thật không phải là giả bộ hả?"

Trần Thương gật đầu: "Đúng vậy, không phải, bệnh này không có ai nguyện ý chứa, quá nguy hiểm, là bệnh liên quan đến tính mạng!"

Tiểu Lâm nghe xong cũng thở dài, nghĩ đến cái tên đàn ông cặn bã chạy trốn kia, cảm thấy người phụ nữ này có chút đáng thương, nhịn không được hỏi: "Được rồi. Bác sĩ Trần... bệnh này sẽ chết người sao?"

Trần Thương lắc đầu, không nói chuyện.

Tật bệnh cho dù nguy hiểm, thì có thể nguy hiểm hơn lòng người tàn khốc sao?

Ốm đau dù tàn nhẫn, nhưng có đủ so sánh với thời điểm người đàn ông quyết tuyệt rời đi vừa rồi không?

Ai...

Khảo nghiệm nhân loại, chung quy vẫn là lòng người, mà không phải bệnh tật.

Qua nửa phút, Trần Thương đã thuần thục bảng theo dõi.

Loại trúng độc này, khó khăn nhất chính là tìm kiếm nguyên nhân gây bệnh, tìm được nguyên nhân thì đơn giản đối chứng trị liệu là được.

Trần Thương đột nhiên phát hiện, lúc trước đạt được【nhận biết trúng độc】 cấp đại sư của Chủ nhiệm Lý là cường hãn cỡ nào

Sau khi nhìn thấy bệnh nhân, năng lực tư duy logic trong đầu Trần Thương có thể thấy rõ.

Phân loại chủng loại trúng độc và biểu hiện lâm sàng để phân chia, Trần Thương có thể từ đó trực tiếp phát hiện nguyên nhân gây bệnh, đồng thời

tìm ra sách lược trị liệu.

Vương Dũng cũng không biết đi đâu, Trần Thương thở dài, có lẽ phương thức mình xử lý chuyện này cũng tồn tại một vài vấn đề, tranh thủ thông báo cho Vương Dũng một chút.

Hai ngày sau, người phụ nữ sau khi hôn mê đã Tỉnh lại, tình huống thân thể cũng khôi phục không tệ, trị liệu kế tiếp sẽ do khoa nội tiết thực hiện.

Người phụ nữ gọi là Trình Phương, trên người chỉ có mấy trăm khối tiền, người ngoại địa, đã ở Thị trấn An Dương ba năm.

Từ khi người phụ nữ bắt đầu nằm viện, người đàn ông chưa từng tới thăm lần nào, mà Trình Phương cũng im lặng, từ đầu tới đuôi không nói lời nào, chớ nói chi là giao tiền.

Thẳng đến khi nàng chuyển khoa, người phụ nữ mới len lén trốn viện.

Vì thế, Trần Thương bị phê bình.

Mọi người ở đây coi là chuyện này sẽ kết thúc như vậy, không ngờ đến ngày thứ sáu, buổi tối lúc sắp tan việc, Trình Phương tới tìm tới Trần Thương, ngay trước mặt đám người, trực tiếp quỳ xuống dập đầu trước mặt Trần Thương rồi đứng dậy rời đi.

Lúc ấy, trực tiếp làm cho đám người của phòng làm việc choáng

Đuổi theo ra ngoài, Trần Thương mới biết được Trình Phương đã chạy xa.

Y tá trưởng gọi điện thoại nói cho Trần Thương, Trình Phương đã giao tiền thuốc men.

Hai ngày này, Vương Dũng có tương đối nhiều việc nênkhông quan tâm lắm, buổi tối sau khi tan việc, Trần Thương đang muốn về nhà, Vương Dũng gọi Trần Thương lại.

"Tối này ngươi có rảnh không?" Lúc nói chuyện, Vương Dũng gãi đầu, ánh mắt có chút mất tự nhiên.

Trần Thương cười nói: "Không chuyện gì, thế nào?"

Vương Dũng vội vàng nói: "Cái kia... Buổi tối đi ăn một bữa cơm chứ?"

Trần Thương gật đầu cười nói: "Được rồi."

Hai người không đi chỗ nào cao cấp mà ngay gần Thôn Mã Đại, tìm một quầy bán đồ nướng, gọi một thùng bia, sau đó gọi thêm một đống đồ nướng.

Vương Dũng đổ đầy chén rượu cho Trần Thương, nói: "Đến, Trần Thương, hai ta uống một chén."

Một chén vào trong bụng, cắn một miếng da hổ tiêu, cả người dễ chịu

Mượn vị cay, Trần Thương lại uống một ngụm.

Hai nam nhân uống rượu, nếu không phải nói nhiều, nếu không phải rượu nhiều.

Vương Dũng rõ ràng có tâm sự, không mấy chén, đã bắt đầu nói nhiều, đầu lưỡi cũng lớn.

"Thương nhi, ngươi cảm thấy ta thế nào?" Vương Dũng nhìn chằm chằm Trần Thương hỏi.

Trần Thương nhẹ gật đầu, mời một ly: "Mặt mày sáng sủa, tích cực cầu tiến, Tiểu Lâm nói ngươi nếu đặt ở thời cổ đại là anh hùng, ghét ác như cừu, hành hiệp trượng nghĩa."

Vương Dũng nghe xong, cười, tự giễu nói: "Đánh rắm! Ta là anh hùng, kém xa đâu, nói thật, Thương nhi, nói thật lòng, có đôi khi ta rất ghen ghét ngươi! Ghen tị đến ghen ghét!"

"Hai ta cùng một lượt tiến vào bệnh viện, đúng không? Sau khi vào, ta cảm thấy ta biểu hiện rất tốt, đi theo chủ nhiệm phẫu thuật, hơn nữa bình thườn, ta thường xuyên tham gia hoạt động phòng ban, nói thật, ta tự nhậnchính mình cũng coi là tích cực cầu tiến."

"Nói trắng ra là, giữa đồng nghiệp không phải chính là so sánh đâu sao? Ta so cùng ngươi, hiện tại ta mới phát hiện, ngươithật lợi hại! Chỉ là bình thường không hiển sơn không lộ thủy mà thôi! Trong nhóm chúng ta, Thương nhi ngươi là an tâm nhất, điệu thấp, nếu không phải lần trước nhà máy hóa chất bị nổ, ta cũng không biết ngươi có trình độ như vậy. Thật!"

"Ta khi đó mới biết được, trong lúc bất tri bất giác, ta lại kém ngươi nhiều như thế."

Trần Thương thở dài: "Tính cách hai ta không giống nhau, ta không thích giao tiếp nhiều, bình thường lúc rảnh rỗi thì lấy sách ra đọc, ngươi không giống, Vương Dũng, ngươi đi ra xem một chút, bệnh viện chúng ta có bao nhiêu người không nhận ra ngươi?"

"Vì vậy ngươi cũng không cần nghĩ lung tung chi cho nhức đầu, cố gắng thực hiện kỳ kiểm tra lần này cho tốt đi, hiện tại cùng làm cùng hưởng, hợp đồng cùng biên chế chênh lệch không lớn."

Trần Thương an ủi cũng có một chút tác dụng, Vương Dũng thở dài: "Ai... Ta cũng rất muốn giống như ngươi, trở nên nổi bật, đến bệnh viện lớn làm! Để cha mẹ ta vui vẻ tự hào."

"Ta học tập không bằng ngươi, thi không đậu nghiên cứu sinh, tiến vào bệnh viện chỉ hy vọng có được hợp đồng lao động làm đến già là được rồi, làm chủ nhiệm gì đó thì ta không dám nghĩ, chỉ muốn học một chút bản lĩnh, sau này không đến mức thất nghiệp."

"Ngay từ đầu, khi ta nghe thấy chủ nhiệm chia ta cho ngươi, trong lòng ta có chút nén giận, muốn từ chức, thật!"

"Ta cảm thấy ngươi giỏi hơn ta là không sai, thế nhưng có thể giỏi hơn ta bao nhiêu? Ta đi theo ngươi có thể học bao nhiêu thứ? Vương Dũng ta có cái gì nói cái đó, ngươi cũng đừng chê cười, đây đều là lời thật lòng của ta."

"Thế nhưng, khoảng thời gian này ta mới phát hiện, là tầm nhìn của ta hạn hẹp, mơ tưởng xa vời, chênh lệch quá xa với ngươi, chưa nói đâu xa, chỉ riêng chuyện Trình Phương kia, nếu thật sự Trình Phương ở bệnh viện chúng ta xảy ra vấn đề gì, ta đừng nói chuyển chính, không bị khai trừ đã rất may mắn rồi!"

"Vì vậy, hôm nay gọi ngươi ra đây, ta muốn nói lời xin lỗi, ngươi đừng ghét bỏ ta, thật, ta thật phục ngươi, Thương nhi, sau này ta chính là bác sĩ cấp dưới của ngươi, ta nghe ngươi, tới tới tới, hai ta uống hết ly này!"

Chín chai bia, Trần Thương uống bốn chai, Vương Dũng uống năm chai, uống nhiều quá.

Nói nhiều

Thế nhưng nói thật cũng nhiều.

Sau khi uống rượu, có người thích thổi ngưu bức, có người thích khóc, có người thích nói lời trong lòng, có người thích trầm mặc không nói...

Trần Thương thích đi tiểu.

Sau khi trở về, Vương Dũng đã kết xong.

Mà Trần Thương nhìn thấy trên đầu Vương Dũng từ từ bay lên một dấu chấm hỏi.

Có nhiệm vụ?

【Đinh! Trợ giúp Vương Dũng hoàn thành nhiệm vụ: Thành công thi đậu hợp đồng lao động, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhận được ban thưởng: 1: Nhận được một huấn luyện kỹ năng ngẫu nhiên; 2. Cấp bậc + 1; 3: Mở ra hệ thống sư đồ.】

Trần Thương sững sờ

Phần thưởng phong phú như thế?

Chương 90: Sỏi Túi Mật

Thật ra, con người Vương Dũng cũng không tệ, mặc dù có chút tiểu tâm tư, nhưng ai mà không có tiểu tâm tư chứ? Ai lại không cân nhắc vì tương lai của mình?

Ít nhất tính tình của hắn rất thật thà, có cái gì nói cái đó, rất thẳng thắn, cũng tốt ở chung.

Trần Thương tiện tay lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ.

Ngày mai lại là thứ bảy, Trần Thương phải đi bệnh viện trực ban nên không đi bệnh viện chỉnh hình được, gọi điện thoại cho Trương Chí Tân xin phép nghỉ.

Trương Chí Tân lại nói cho Trần Thương: "Ngày mai sẽ có kết quả chỉnh dung Tiểu tỷ tỷ của ngươi."

Trần Thương nghe xong, lập tức hai mắt sáng lên

Đúng rồi

Ngày mai là được một tuần, hẳn là khôi phục tốt rồi, vết sưng cũng sắp tiêu tan, về phần khôi phục như thế nào vẫn còn không xác định.

Trần Thương nghe xong, cười nói: "Ngày mai chụp cho ta vài tấm ảnh."

Trương Chí Tân gật đầu: "Không vấn đề."

Sau khi nói xong, Trương Chí Tân bỗng nhiên nói: "Tiểu Trần, ta nói với ngươi vài vấn đề."

"Hai ngày trước, chủ nhiệm chúng ta tìm bác sĩ trong khoa chúng ta nói chuyện, liên quan đến chuyện phòng cấp cứu, lần này Chủ nhiệm Trương có chút không vừa ý với cách làm của phòng cấp cứu, giao cho chúng ta một nhiệm vụ."

"Sau này, khi phòng cấp cứu các ngươi thu bệnh nhân từ ngoại khoa, chỉ cần các ngươi không làm được thì phải mời chúng ta hội chẩn hoặc là phẫu thuật, toàn bộ đều coi như phòng ban chúng ta phẫu thuật, nhất định phải làm thủ tục chuyển khoa, nếu không thì không được."

Trần Thương nghe xong, Trương Hữu Phúc này thật không hổ là tiểu nhân.

Nói được làm được

Lại có thể nghĩ đến mức độ này

Trần Thương gật đầu: "Cám ơn ngươi, Trương lão sư, ngày kia nếu có thời gian ta sẽ đi qua."

Trương Chí Tân cười nói: "Hai ta quan hệ thế nào, còn nói cảm ơn! Ngày kia ngươi đến đây đi."

Cúp điện thoại, Trương Chí Tân cũng cười nói, dứt khoát không nói những cái khác, năng lực của Trần Thương đã đủ để cho Trương Chí Tân động tâm, dù sao có một nhà thiết kế đỉnh cấp, đối với sự phát triển của bệnh viện chỉnh hình bọn hắn mà nói tuyệt đối là một chuyện lớn.

Chờ sau khi có kết quả phẫu thuật của Tiêu Điền Hoa, hắn sẽ tìm mấy ông chủ tâm sự, thông báo một tiếng, tìm cho Trần Thương một hợp đồng hợp tác, thậm chí là cổ phần đều được

Nếu như có thể cột Trần Thương vào đầu thuyền thì không còn gì tốt hơn.

Thứ bảy, ca ngày vất vả hơn ca đêm mấy lần.

Trần Thương thật sớm đã đến bệnh viện, thuần thục tiếp nhận nhiệm vụ hằng ngày.

【Đinh! Hoàn thành thông báo tên 10 người bệnh, hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: 1. Kinh nghiệm + 100,2. Nhân dân tệ + 100.】

Ít còn hơn không.

Rất dễ hoàn thành.

Chỉ cần hơi kiểm tra phòng một chút là có thể làm được.

Công việc y liệu, bản thân phải thực hiện thông báo cho người bệnh.

Giống như có câu nói: Có khi đi chữa trị, thường thường đi trợ giúp, luôn luôn đang an ủi.

Thật ra công việc của bác sĩ chính là liên hệ cùng người bệnh, thực hiện thông báo cùng trị liệu từ tâm linh đến thân thể của người bệnh.

Nhưng, hiện nay, an ủi kiểu này thực sự là rất không đúng chỗ.

Tài nguyên chữa bệnh phân bố không đều, tài nguyên chữa bệnh chất lượng tốt đều tập trung ở thành phố lớn, bệnh viện lớn, mà tài nguyên ở bệnh viện cơ sở tương đối thiếu thốn, cũng tạo thành một kết quả:

Bệnh viện lớn kín người hết chỗ, khó xem bệnh, khó đăng ký

Cho dù là ngươi phủ lên số, số một buổi sáng, chờ đến 3 phút.

Ba phút có thể xem bệnh sao?

Nói có thể thì có thể, nhưng nói không thể thì cũng không thể

Loại hiện trạng này, Trần Thương không có năng lực cải biến, chỉ có thể làm tốt công việc của chính mình, giao lưu cùng bệnh nhân nhiều, thông báo nhiều hơn để giảm bớt hiểu lầm cùng nghi ngờ, dù sao đại đa số náo loạn tranh chấp ở bệnh viên có thể là bởi vì hai bên thiếu thông báo nên tạo thành hiểu lầm.

Đi thăm phòng, người bệnh đang xem TV, Trần Thương trong lúc vô tình liếc qua TV, lập tức sửng sốt

"Hôm qua, cảnh sát Thị trấn An Dương bắt được một nhóm người chuyên lừa gạt, bắt chẹt, đe doạ, bọn chúng chủ yếu hoạt động ở khách sạn, chỗ khám bệnh, tiệm cơm..., nhóm người này lên tới 31 người, lừa gạt hơn 320 vạn nguyên, tình tiết ác liệt..."

"Mà lần này sở dĩ có thể lấy được đột phá lớn như thế, là bởi vì một thành viên trong đội tên xx (dùng tên giả) chủ động phối hợp với cảnh sát, tìm tới cứ điểm của đội và số lượng tiền tham ô không nhỏ, đồng thời hiệp trợ cảnh sát phá trừ một vài vụ án mấy năm qua... Tranh thủ là xx (dùng tên giả) xin giảm hình phạt..."

Trần Thương ngây ngẩn cả người

Bởi vì hắn phát hiện, người phụ nữ trên TV chính là Trình Phương

Mặc dù bị che mặt, nhưng thân hình kia Trần Thương rất quen thuộc.

Hắn không nghĩ tới Trình Phương lại đi tự thú

Hơn nữa, còn biết phối hợp với cảnh sát bắt những tổ chức như khối u ác tính của xã hội này

Đây chính là quân pháp bất vị thân sao?

Vì sao Trình Phương làm như vậy Trần Thương không rõ, có thể là bởi vì áy náy, cũng có thể là muốn trả thù người đàn ông đã vứt bỏ nàng.

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Thương lại có chút vui vẻ, đây có lẽ là chuyện mà hắn nguyện ý thấy nhất.

Xã hội này hẳn là có trật tự có pháp luật, cũng tương tự hẳn là có đạo đức.

Thế nhưng có ít người luôn yêu thích đi trên mũi đao, chạm đến biên giới của pháp luật cùng đạo đức.

Trình Phương là người tốt sao?

Tuyệt đối không tính là người tốt.

Có được kết quả ngày hôm nay, có thể coi là lương tâm trỗi dậy đi.

Lúc này, phóng viên trên TV đang phỏng vấn Trình Phương, phóng viên hỏi: "Tại sao ngươi phải làm như thế?"

Giọng nói Trình Phương hỏi nhỏ: "Bởi vì... Bởi vì trong khi tất cả mọi người cho rằng ta là lừa đảo thì có một người cho rằng ta không phải lừa gạt, hắn đã cứu ta, lúc đó, ta mới ý thức được chính ta đã từng làm bao nhiêu chuyện sai, chuyện xấu, ta sám hối, hành động của ta tạo thành ảnh hưởng rất tồi tệ cho xã hội này, khiến mọi người không còn tin tưởng lẫn nhau... Ta sai rồi! Sau khi ta xuất viện, ta sẽ dùng cả một đời còn lại của ta

để làm chuyện tốt, đi trợ giúp người khác... Nếu như người kia có thể nghe thấy những lời này của ta qua sóng truyền hình, ta hi vọng có thể nói với ngài một tiếng cảm ơn!"

Phóng viên cũng trợn tròn mắt, hắn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế: "Có thể thuận tiện hỏi một chút người kia là một người như thế nào không?"

Trình Phương không nói nữa, lắc đầu, có mấy lời không thể nói lung tung.

Trần Thương cười, có đôi khi, làm một việc thiện đúng là không quan trọng.

Thế nhưng việc thiện được truyền bá rộng rãi thì có thể thay đổi cả thế giới.

Cổ ngôn: Đức không gần Phật giả, không thể làm y, mới không gần Tiên giả, không thể làm y. (DG: Ta cũng chả hiểu)

Trần Thương không phải rất cao thượng, nhưng cũng hi vọng làm một bác sĩ tốt, trên cương vị của mình làm nhiều thêm ít việc thiện.

Chương 92:

Mấy ngày nay, có rất nhiều người bệnh đến phòng cấp cứu, đứng hàng phẫu thuật cũng không cần đi phòng phẫu thuật, chính mình có thể an bài, cứ như vậy, rất nhiều người bệnh đều không chuyển qua bên ngoại khoa.

Có phòng phẫu thuật riêng, thu nhập của phòng cấp cứu cũng có thể gia tăng không ít, đối với phòng cấp cứu mà nói, chuyện này giống như ngày đông giá rét đi qua, mùa xuân sắp tới.

Mà chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc thì tâm tình lại có chút sa sút, dựa theo những năm qua, tháng tám, tháng chín, khoa ngoại kín người hết chỗ, phải biết rằng đây là mùa có tỷ lệ mắc bệnh viêm túi mật, viêm ruột thừa, sỏi mật rất cao, mùa hè mọi người ăn uống nóng lạnh không đều đặn, rất dễ gây nên các loại bệnh về hệ tiêu hoá.

Mà năm nay, khoa ngoại vắng lạnh xuống

Dù sao những này, bệnh cấp tính tật đều thông qua khoa cấp cứu chuyển đến khoa ngoại, lần này sau khi phòng cấp cứu có phòng phẫu thuật riêng, bệnh nhân ngoại khoa lập tức ít đi không ít.

Tỉnh Nhị Viện không là bệnh viện cao cấp gì, cũng không những người bệnh nan y không có thuốc chữa, ngoại khoa chữa nhiều người bệnh nhưng đa phần là bệnh nhẹ.

Mà Lý Bảo Sơn làm như thế lập tức, trực tiếp làm khó Trương Hữu Phúc.

Trương Hữu Phúc tức giận nghiến răng nhưng không có cách, phòng ban còn phải dựa vào hắn vận hành, làm sao bây giờ?

Không có bệnh nhân thì không được a

Trương Hữu Phúc nghĩ tới nghĩ lui, cầm điện thoại lên gọi cho Đàm Lập Quốc, phải trình bày tình huống này lên trên mới được.

Đàm Lập Quốc nghe xong, khẽ nhíu mày: "Nghiêm trọng như vậy?"

Trương Hữu Phúc lắc đầu: "Cũng không phải rất nghiêm trọng, nhưng... Lâu dài như thế, phòng ban khẳng định sẽ ít đi rất nhiều người bệnh, hiệu quả và lợi ích cũng sẽ giảm không ít, dù sao phải có nhiều người bệnh thì chúng ta mới có thu nhập a."

Đàm Lập Quốc suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, ngươi đợi ta vài ngày, thứ hai, sẽ có chương trình tư vấn sức khỏe do đài truyền hình Đông Dương thực hiện, là một hoạt động phổ cập bệnh tật, đến lúc đó ngươi cố

gắng tuyên truyền phòng ban các ngươi một chút... Ngươi chuẩn bị thật tốt đi, đừng lãng phí cơ hội này."

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức vui vẻ, chính là chuyện tốt a

Chuyên mục sức khỏe là đường tắt tuyên truyền rất tốt, mặc dù là tuyên truyền sức khỏe, nếu đến lúc đó mình thổi phồng ngoại khoa chút thì bệnh nhân sẽ tự tìm tới cửa.

"Vậy làm phiền thư ký Đàm!"

Cúp điện thoại, Trương Hữu Phúc gọi điện thoại cho Đoàn Ba: "Alo, tiểu Đòan, ngươi đến nhà ta một chuyến, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Đoàn Ba là tâm phúc của Trương Hữu Phúc, Trương Hữu Phúc đối với hắn cũng không tệ.

Sau khi nhận điện thoại, Đoàn Ba cũng không hỏi vì sao, không nói hai lời trực tiếp đứng dậy đi tới nhà Trương Hữu Phúc.

Hai người ngồi xuống, Trương Hữu Phúc nhàn nhạt nói: "Tiểu Đòan, gần đây có thể ta sẽ góp mặt trong chương trình sức khỏe của truyền hình Đông Dương, ngươi chỉnh lý sơ yếu lý lịch của ta một chút, tư liệu của ta đều ở chỗ ngươi."

Đoàn Ba nghe xong, một vỗ mông ngựa: "Chủ nhiệm lợi hại! Sắp được lên ti vi, tỉ lệ người xem truyền hình Đông Dương cũng không thấp đâu!"

Trương Hữu Phúc cao thâm mạt trắc cười, mây trôi nước chảy, giống như đối với việc được lên ti vi không thèm để ý chút nào: "Đúng rồi, ta cũng chưa chuẩn bị nên nói cái gì, ngươi nói lần này chúng ta nên tuyên truyền cái gì thì tốt?"

Đoàn Ba suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Tự nhiên là những căn bệnh mùa này thường nhất gặp, như là các bệnh liên quan đến túi mật!"

Tại sao Đoàn Ba có thể trở thành tâm phúc của Trương Hữu Phúc?

Người ta cũng có năng lực như vậy

Có thể đoán được lãnh đạo suy nghĩ gì, thậm chí nói chuyện đều có thể nói đến lo lắng trong lòng lãnh đạo.

Đầu tiên, Trương Hữu Phúc xuất thân từ khoa ngoại gan mật, tất cả bản lĩnh đều liên quan đến gan mật, mà bệnh về túi mật là bệnh thường gặp nhất trong hệ thống gan mật, lựa chọn bệnh này chính là sở trường nhất của Trương Hữu Phúc

Tiếp theo, các bệnh liên quan đến túi mật đang được nhiều người quan tâm, hơn nữa mùa này lại là mùa có tỉ lệ cao mắc bệnh viêm túi mật, vì vậy nói cái này vừa đúng thời cơ, người xem nhiều.

Cuối cùng, phòng ban của bọn hắn hiện tại thiếu người bệnh như vậy, từ khi phòng cấp cứu có phòng phẫu thuật riêng, chưa đến một tuần mà bệnh nhân đến ngoại khoa đã giảm đi đáng kể, cho nên nói về chuyện này hoàn toàn có thể giải quyết khẩn cấp trước mắt.

Vì vậy Đoàn Ba sau khi nói ra, Trương Hữu Phúc lập tức hài lòng

Không chỉ hài lòng về nội dung, mà đối với Đoàn Ba càng thêm hài lòng.

Trương Hữu Phúc mỉm cười nhìn Đoàn Ba, ra vẻ nghi hoặc: "Tại sao không?"

Đoàn Ba cũng giả vờ như nghiêm túc: "Chủ nhiệm ngươi nên! Hiện tại..."

Đoàn Ba giải thích nguyên nhân một phen, Trương Hữu Phúc bỗng nhiên cười: "Ngươi… ngươi, hiểu ta!"

Đoàn Ba cũng cười: "Hợp ý, chủ nhiệm, hai ta là người một đường."

Cười xong, Đoàn Ba đưa một điếu thuốc cho Trương Hữu Phúc, châm lửa.

Trương Hữu Phúc hít một hơi: "Ai... Lý Bảo Sơn này thật sự là không tầm thường, lại có thể lấy đi một lúc hai phòng phẫu thuật, phòng phẫu thuật này được thành lập, người bệnh đến phòng ban chúng ta lập tức ít đi rất nhiều."

Đoàn Ba gật đầu: "Thật ra... Chủ nhiệm, ta ngược lại có một biện pháp, có thể để cho bọn hắn giao bệnh nhân ra, tự đánh lên mặt mình một bạt tay."

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên: "Biện pháp gì?"

Đoàn Ba: "Hiện tại phòng cấp cứu đang phô trương thanh thế!"

Trương Hữu Phúc nhíu mày: "Có ý gì?"

Đoàn Ba cười thần bí: "Chủ nhiệm, ngươi còn không biết phòng cấp cứu đang xảy ra chuyện gì sao? Hiện tại, phòng cấp cứu chỉ là một cái xác không hồn, phô trương thanh thế! Ngài ngẫm lại xem, phòng cấp cứu tổng cộng có mấy bác sĩ phẫu thuật, khoa cấp cứu tổng cộng mới không đến 9 người, Lý Bảo Sơn cả ngày vội vàng làm phẫu thuật lớn, nơi nào có thời gian làm những tiểu phẫu túi mật kia, thứ hai, An Ngạn Quân bị điều đi làm phẫu thuật ngoại khoa tay, mình mình Trần Bỉnh Sinh có thể gánh chịu nhiều ca phẫu thuật như vậy sao?"

"Hiện tại, mỗi ngày Thạch Na có rất nhiều bệnh nhân cho nên căn bản không rảnh bận tâm phẫu thuật, hơn nữa, trình độ phẫu thuật của Thạch Na... Rất bình thường! Ngài không biết đi, lúc học đại học ta là bạn học của

cô ấy. Trước kia, cổ làm ở khoa chỉnh hình, làm sao biết phẫu thuật khoa ngoại gan mật?"

"Bởi vì vậy, đơn giản chính là mấy tiểu bác sĩ kia, lính tôm tướng cua, bọn hắn biết làm phẫu thuật ngoại khoa gan mật không? Cắt bỏ túi mật tính nguy hiểm khá lớn, bọn hắn có thể làm được không? Lý Bảo Sơn sẽ yên tâm để bọn hắn làm sao? Đó căn bản là không thực tế!"

Trương Hữu Phúc nghe xong lời nói của Đoàn Ba, hai mắt tựa như tỏa sáng

Đúng a

Mình sợ cái gì?

Bọn hắn chỉ có mấy cái lính tôm tướng cua, thật sự cho rằng có phòng phẫu thuật là có thể làm hả?

Nói đùa

Đừng nói không cho bọn hắn bệnh nhân, chính là cho hết bệnh nhân, hắn có thể làm được sao?

Đến lúc đó, bệnh nhân không làm được phẫu thuật, chậm trễ bệnh tình chính là vấn đề lớn, đến lúc đó xem năng lực của Lý Bảo Sơn ngươi lớn như thế nào?

Biện pháp này của Đoàn Ba quá tuyệt

Quá tuyệt

Để xem, đến lúc đó Lý Bảo Sơn ngươi bị xử lý như thế nào, khẳng định phải mời ngoại khoa chúng ta đi làm phẫu thuật, còn không phải tự đưa bệnh nhân đến khoa ngoại sao? Đến lúc đó... Bắt chẹt tay cầm nhiều, tất cả đều dễ nói chuyện.

Đoàn Ba nhìn Trương Hữu Phúc mặt mày hớn hở, bỗng nhiên nói: "Theo ta nghĩ, chủ nhiệm, ngươi còn phải giúp hắn một chút!"

Trương Hữu Phúc: "Giúp thế nào?"

Đoàn Ba cười thần bí: "Thứ bảy, bệnh nhân ở phòng khám bệnh của ngài hình như rất nhiều a? Chúng ta có thể đưa mấy người đến phòng cấp cứu!"

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức nở nụ cười.

...

Chương 93: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Thứ bảy, trực ban tương đối bận rộn, bởi vì lúc này phòng ban không có nhiều người, Trần Thương vừa phải làm mẹ, lại phải làm cha, vừa phải viết bệnh lịch cũng phải xử lý cấp cứu, còn phải chuẩn bị thật tốt để có thể tiếp nhận bệnh nhân bất cứ lúc nào.

"Bác sĩ tiểu Trần! Có người bệnh tới!"

Qua nửa giờ, sau khi hỏi rõ tình huống của người bệnh, lại có một tiếng thúc giục:

"Bác sĩ tiểu Trần, người bệnh này bị sỏi túi mật."

Trần Thương tranh thủ thời gian dàn xếp.

Cấp cứu không phải phòng bệnh bình thường, từ từ đến lượt là được.

Bệnh tình người bệnh ở cấp cứu lúc nào cũng có thể trở nặng, ngươi nào dám chủ quan.

Đến buổi chiều khoảng năm sáu giờ, Trần Thương sắp tan việc, thế nhưng công việc vẫn chưa làm xong, đến trưa nhận đến 8 bệnh nhân liên quan đến túi mật.

Chắc chắn có gì mờ ám rồi?

Có người biết khoa cấp cứu thành lập phòng phẫu thuật nên cổ động mấy người đến?

Đợi đến mười một giờ đêm, Trần Thương mới xử lý thoả đáng tất cả người bệnh, sau đó chọn ngày phẫu thuật.

Đến giờ mới thôi, người bệnh đến phẫu thuật cũng càng ngày càng càng nhiều, tăng thêm sáu người, hiện tại tổng cộng có tới mười bốn mười lăm người đang chờ phẫu thuật vào thứ hai, thời gian một ngày căn bản không thể sắp xếp được.

Sau khi tan ca, Trần Thương buồn ngủ đến mức trực tiếp đi ngủ, làm gì có thời gian lo lắng chuyện khác.

Tỉnh lại sau giấc ngủ đã là bảy giờ, vội vàng thu thập một chút rồi đi Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, hôm qua Trương Chí Tân nói hôm nay mới có thể hoàn toàn tiêu sưng, Trần Thương cũng muốn nhìn xem hiệu quả của ca phẫu thuật thế nào.

Khuôn mặt Tiêu Điền Hoa đã khôi phục cơ bản không có gì đáng ngại, đã tiêu sưng, Trương Chí Tân cũng đến bệnh viện thật sớm, hắn muốn đi xem thời khắc quang vinh này.

Nói thật, trong lòng Trương Chí Tân không nắm chắc, dù sao loại bệnh tình này không ai có thể đảm bảo?

Đến khoảng tám giờ, Dương Thao cùng Tần Tường cũng đến, nói thật hai người bọn họ cũng rất chờ mong, muốn xem thử Tiêu Điền Hoa có thể khôi phục lại bộ dáng gì.

Dù sao, bản thiết kế là bản thiết kế, giống như khái niệm vẽ, không ai có thể đảm bảo mình có thể vẽ chân thực.

Giống như là người mua tú cùng người bán tú, vĩnh viễn cách một nhị thứ nguyên.

Bốn người lòng đầy mong đợi đi đến căn phòng của Tiêu Điền Hoa, đây là một phòng VIP độc lập, có y tá cùng hộ công chuyên môn chăm sóc sinh hoạt thường ngày, vì đảm bảo phần mắt khôi phục tốt nhất, những ngày này Tiêu Điền Hoa đều ở tại bệnh viện.

Tiêu Điền Hoa: "Ta cảm thấy hơi lo lắng."

Trương Chí Tân nghĩ thầm, ngươi lo lắng, ta so với ngài còn lo lắng hơn, dù sao... Phân của nhà ngươi không cần tiền...

Trần Thương: "Mở ra đi, hẳn là khôi phục không sai biệt lắm."

Dương Thao cùng Tần Tường giữ im lặng theo sau lưng, chờ đợi kỳ tích xuất hiện

Phải biết rằng khoa ngoại chỉnh hình chính là như vậy, mỗi một lần mở băng gạc ra đều giống như tân nương thời cổ đại chuẩn bị mở khăn trùm đầu màu đỏ, tràn đầy kích động cùng vui vẻ.

Đương nhiên, ngẫu nhiên cũng có kinh hãi.

Nương theo băng gạc chậm rãi mở ra, thẳng đến khi trên mặt chẳng còn gì nữa, lập tức một khuôn mặ sạch sẽ mặt xuất hiện trong tầm mắt mọi người

Tất cả mọi người nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng không khỏi chấn động

Rất đẹp sao?

Dĩ nhiên không phải

Thật ra rung động lớn nhất cũng không phải là xinh đẹp như hoa.

Mà họ khiếp sợ khi so sánh với trước và sau phẫu thuật

! !

Những người đang ngồi ở đây đều tự tay làm phẫu thuật cho Tiêu Điền Hoa, tự nhiên đối với khuôn mặt kia quen thuộc tới cực điểm, nhưng bây giờ, so sánh khuôn mặt này với lúc trước, có thể nói là thay đổi nghiêng trời lệch đất

Trương Chí Tân kích động nói chuyện không lưu loát

"Quá... Quá tuyệt! Kiệt tác! Có thể xưng là kinh điển!"

Tiêu Điền Hoa nghe xong, lòng ngứa ngáy, làm gì có tâm tư lo lắng chuyện khác, vội vã muốn lấy tấm gương: "Đưa gương cho ta!"

Nói thật, Tiêu Điền Hoa đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống xấu nhất

Khi y tá mang tấm gương đưa tới, nàng do dự mấy giây, trong vài giây này cũng nghĩ rất nhiều, tốt thì nghĩ đến mình nên khen thưởng thế nào, xấu thì nghĩ đến trong nhà còn đủ phân để dùng hay không.

Nhưng, khi nàng lấy hết dũng khí khuôn mặt người phụ nữ vừa quen thuộc vừa xa lạ trong gương, tất cả ý nghĩ đều biến mất.

Giờ khắc này, trong đầu của nàng trống rỗng.

Dần dần, nước mắt không tự chủ từ khóe mắt trượt xuống.

Nàng run rẩy giơ tay lên, nhìn thấy chính mình trong gương, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt này, sợ tất cả những chuyện này đều là ảo tưởng cùng mộng cảnh.

Nàng sợ không để ý thì sẽ biến mất...

Thế nhưng... hai giọt nước mắt này giống như hai quả lựu đạn, trực tiếp nổ trong trái tim Trương Chí Tân, quả thực dọa hắn phát sợ.

Cái này còn không hài lòng sao?

Nếu thế này mà ngài còn không hài lòng, không phải là vấn đề của chúng ta, rõ ràng trong nhà ngài phân heo quá nhiều không biết đổ chỗ nào nên đến đây gây chuyện.

Trần Thương cười hỏi: "Tiêu tỷ, ngài hài lòng không?"

Tiêu Điền Hoa sờ nước mắt trên mặt, cười nhìn Trần Thương, không chỗ ở gật đầu: "Hài lòng! Hài lòng! Hết sức hài lòng!"

"Tiểu Trần, cám ơn ngươi, ngươi chính là cha mẹ tái sinh của Tiêu tỷ... a!"

Được rồi, trình độ văn hóa của Tiêu Điền Hoa có hạn, thực sự nghĩ không ra từ ngữ cao thượng nào tốt hơn để nói.

Một câu tái sinh cha mẹ làm cho bối phận của Trần Thương thăng lên một cấp bậc, cũng biểu đạt lúc này trong lòng Tiêu Điền Hoa hết sức vui vẻ cùng hưng phấn.

【Đinh! Hoàn thành kỳ vọng của Tiêu Điền Hoa, trợ giúp chỉnh ra một khuôn mặt hài lòng, hoàn thành nhiệm vụ cho điểm: 60 điểm.】

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt, mới 60 điểm?

Cái gì?

Thấp như vậy sao?

Đều tái sinh cha mẹ ngươi cho ta 60 điểm

Nhưng, Trần Thương cẩn thận phân tích một chút, khả năng nguyên nhân là chính mình không tham dự phẫu thuật, vẻn vẹn tham dự thiết kế, vì vậy điểm số này thật ra cũng không thấp, hoàn toàn chính xác, khoảng cách giải quyết tốt đẹp chuyện này, vẫn có một ít chênh lệch.

Nếu như từ đầu tới đuôi đều do chính cầm dao, chính mình thiết kế, chính mình phẫu thuật, khả năng điểm này sẽ rất cao

【Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: 1: Tín nhiệm của Tiêu Điền Hoa, độ thiện cảm + 50; 2: Nhận được thuật chỉnh sửa trong ngoài khóe mắt (cao cấp);】

【thuật chỉnh sửa trong ngoài khóe mắt, cao cấp, đặc hiệu: Tự nhiên (giúp cho sau khi ngươi chỉnh hình trong ngoài khóe mắt nhìn giống như trời sinh, rất tự nhiên, không có dấu vết chỉnh sửa). 】

Trần Thương nhìn nhiệm vụ ban thưởng, nhíu mày.

Hắn thực sự không biết 50 điểm độ thiện cảm này đến cùng có làm được cái gì?

Độ thiện cảm đến cùng có tác dụng gì?

Hơn nữa, độ thiện cảm này cũng quá nhiều đi?

Lập tức cộng năm mươi, thực sự hắn... Có chút thấp thỏm lo âu.

Trần Thương thực sự lo lắng.

Cái thứ hai còn có thể, thuật chỉnh sửa trong ngoài khóe mắt, kỹ năng cao cấp, tự mang một đặc hiệu tự nhiên, cũng là một kỹ năng không tệ

Đây là kỹ năng thứ hai mà mình có được trong ngành nghề chỉnh hình này.

Tăng thêm kỹ thuật đầu tiên là mở ra tạo mắt hai mí cao cấp, chính mình đã có thể tự thực hiện phẫu thuật thẩm mĩ mắt.

Chờ sau này trở về, phải cẩn thận nghiên cứu

Chương 94: Xảy Ra Vấn Đề

Trương Chí Tân nhìn thấy Tiêu Điền Hoa hài lòng, thở nhẹ một hơi, may mà ngài không phải bị chính mình dọa khóc, dọa ta xém chút...

"Tiêu tổng hài lòng không?" Trương Chí Tân tiếp tục hỏi.

Tiêu Điền Hoa gật đầu, quay người nhìn Trương Chí Tân: "Hài lòng! Lần này vất vả bác sĩ Trương rồi, ta rất hài lòng, còn có mấy vị bác sĩ tham dự phẫu thuật."

Sau khi nói xong, Tiêu Điền Hoa cầm điện thoại lên, chào hỏi một người đàn ông đi vào: "Tiêu tổng ngài tốt."

Tiêu Điền Hoa nhẹ gật đầu: "Đưa đồ vật cho ta."

Người đàn ông cầm qua một túi xách, Tiêu Điền Hoa khoát tay áo, người đàn ông lập tức đi ra ngoài.

Tiêu Điền Hoa liếc nhìn đám người, lấy ra rất nhiều hộp được đóng gói kỹ lưỡng, đưa cho Trương Chí Tân, Dương Thao, Tần Tường còn có Trần Thương.

"Đây là tâm ý của ta, mọi người không được từ chối, phẫu thuật hôm nay ta rất hài lòng, cái này coi như là tiền công ta trả cho các vị."

Sau đó, Tiêu Điền Hoa lấy ra một tấm thẻ, đưa cho Trương Chí Tân: "Trương tổng, chi phí lần này dựa theo tiêu chuẩn lần trước tính đi, ngài tính toán tiền, chúng ta đi tính tiền."

Trương Chí Tân vội vàng khoát tay: "Tiêu tổng, lần này là chúng ta tặng ngài, lần trước bởi vì chúng ta làm việc sai lầm mang đến cho ngài rất nhiều không tiện, ta cảm giác sâu sắc thật có lỗi."

Tiêu Điền Hoa lắc đầu: "Nhất mã quy nhất mã, thù lần trước, ta cũng đã báo."

"Lần này là khác, chúng ta đi tính tiền đi."

Hai người ra cửa, ba người Trần Thương cùng Dương Thao, Tần Tường nhìn đồ vật nặng trĩu trong tay, xem ra có mấy vạn khối tiền.

Mấy người dở khóc dở cười.

Nguyên bản hai người muốn giúp Trần Thương một chút, kết quả ngược lại kiếm thêm thu nhập.

【Đinh! Thành công trợ giúp Trương Chí Tân giải quyết khó khăn, nhiệm vụ cho điểm: 80 điểm.】

【Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: 1. Trương Chí Tân độ thiện cảm + 20; 2. Nhận được một tấm thẻ chỉ đạo danh sư (10 ngày). 3. Ba lần kinh nghiệm đan * 5; 】

Trần Thương trừng to mắt

Phần thưởng lần này tương đối khá a

【Thẻ chỉ đạo danh sư: Sau khi sử dụng, tự động đánh giá không đủ đối với hành vi vi phạm quy củ của ngài. 】

【Ba lần kinh nghiệm đan: Sau khi sử dụng, trong vòng 10 giờ tự động nhận được gấp ba lần kinh nghiệm (bao gồm kinh nghiệm của kỹ năng + kinh nghiệm bình thường);】

Hai vật phẩm tiêu hao

Nhưng nhìn ban thưởng rất mê người.

Quả nhiên, 60 điểm cùng 80 điểm chênh lệch rất lớn.

Dương Thao cùng Tần Tường nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, trình độ thiết kế của ngươi thật là cao minh a!"

Trần Thương khiêm tốn cười một tiếng.

Dương Thao nhìn chằm chằm Trần Thương: "Tiểu Trần, ta cũng có một bệnh viện chỉnh hình, gọi là Bệnh viện chỉnh hình Tây Nhã, ta muốn mời ngươi đến chúng ta ta làm chuyên gia đặc biệt, ngươi xem... Thế nào?"

Trần Thương sau khi nghe xong, mỉm cười: "Viện trưởng Dương ngài quá nể mặt ta, chuyên gia đặc biệt thì không cần, lúc nào Viện trưởng Dương có gì cần ta giúp thì gọi điện thoại là được rồi."

Giữa người và người vốn là quang hệ vãng lai, nhiều bạn bè nhiều con đường, Trần Thương tự nhiên cũng không nghĩ ra lý do từ chối.

Huống chi lần này Dương Thao cũng giúp Trần Thương đại ân, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Dương Thao nghe xong, hai mắt tỏa sáng, vội vàng cười nói: "Không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi, phương diện đãi ngộ ngươi cứ yên tâm, ta đương nhiên không thể bạc đãi tiểu Trần, chi phí thiết kế sẽ là ba mươi phần trăm chi phí của ca phẫu thuật đó, ngươi thấy thế nào?"

Trần Thương sau khi nghe xong, trợn tròn mắt, chỉ cần thiết kế đã có ba mươi phần trăm?

Cái này có khoa trương quá không?

Tần Tường thấy thế, cười nói: "Tiểu Trần, ngươi đừng ngại ngùng, giá tiền này không cao chút nào, ngươi có biết hiện tại giá tiền thuê nhà thiết kế nổi danh trong nước vi chỉnh là bao nhiêu không? Ví dụ như một minh tinh

nào đó, bỏ ra 130 vạn phí chỉnh hình, phí thiết kế là 80 vạn, bởi vì bây giờ ngươi không có chứng nhận bác sĩ chỉnh hình, tỉ lệ quá cao hơi quá không hợp lý."

"Như vậy đi, ta là hội trưởng hiệp hội bác sĩ chỉnh hình của Tỉnh Đông Dương, cuối tháng chín, Hàn Quốc có một hội nghị chỉnh hình, đến lúc đó ta dẫn ngươi đi tham gia, thuận tiện giúp ngươi làm giấy chứng nhận."

Tần Tường quyết tâm muốn lôi kéo Trần Thương vào hiệp hội bác sĩ chỉnh hình Đông Dương

Hơn nữa, chứng nhận bác sĩ thẩm mỹ nói thế nào? Nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó, hơn nữa Trần Thương có chứng nhận hành nghề bác sĩ lâm sàng, có Tần Tường trợ giúp, muốn lấy được một giấy chứng nhận thật không phải là chuyện lớn gì.

Huống chi hiện tại ngành nghề bác sĩ thẩm mỹ chướng khí mù mịt, phòng khám nhỏ khắp nơi, rất nhiều bác sĩ không có giấy phép hành nghề vẫn đang làm.

Buổi chiều, một cuộc điện thoại gọi Trần Thương đến khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện.

Thạch Na làm ca ngày chủ nhật, hôm nay khi kiểm tra phòng, chợt phát hiện cả khoa cấp cứu có hơn hai mươi bệnh nhân cần làm phẫu thuật túi mật, còn có mấy ca phẫu thuật chỉ chinh không kéo dài thời gian được.

Thạch Na trợn tròn mắt

Tình huống hiện tại của phòng cấp cứu như thế nào nàng hiểu rõ hơn người khác.

Sao có thể cho phép thực hiện nhiều phẫu thuật cắt bỏ túi mật như vậy, không nói đến có đủ giường bệnh hay không, bởi vì những người bệnh này là phẫu thuật cắt bỏ túi mật bình thường, nếu như sử dụng nội soi, cơ bản ngày thứ hai có thể xuất viện, thế nhưng ngươi phải cân nhắc một vấn đề nghiêm trọng

Đó chính là: Ai có thể làm phẫu thuật?

Cấp cứu có ai có thể làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật?

Trong ấn tượng của Thạch Na đơn giản chỉ có một mình lão Trần

Một mình Lão Trần có thể giải quyết được hết sao?

Hơn bốn mươi người, lão Trần cho dù làm bằng sắt cũng không thể không nghỉ ngơi

Lại nói, một ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật ít nhất cũng phải mất một hai giờ, cho dù không nghỉ ngơi cũng làm không xong.

Nếu như kéo dài thời gian quá lâu, bỏ qua thời kỳ chữa trị tốt nhất, đến mức trì hoãn bệnh tình, trách nhiệm này ai gánh chịu nổi

Nghĩ tới đây, Thạch Na có chút lo lắng.

Phòng phẫu thuật vừa mới kiến thiết, sao có thể trải qua động tĩnh lớn như vậy.

Còn may phát hiện sớm, bằng không chờ thứ hai đi làm xảy ra chuyện, trách nhiệm này lớn lắm.

Mà hỏi y tá mới biết được, hôm qua đúng là Trần Thương đã tiếp nhận khá nhiều người bệnh cần phẫu thuật cắt bỏ túi mật.

Vì vậy, Thạch Na trực tiếp gọi điện thoại cho Trần Thương bảo hắn đến phòng cấp cứu gấp.

Trần Thương tưởng là đã xảy ra chuyện gì, thở hồng hộc chạy vào, sắc mặt lo lắng hỏi: "Thạch lão sư, xảy ra chuyện gì hả!"

Thạch Na ngồi trong phòng làm việc, nhìn Trần Thương: "Những bệnh nhân ngày hôm qua đều là ngươi nhận hả?"

Trần Thương sững sờ: "Bệnh nhân gì?"

Thạch Na cầm đơn đăng ký: "Ngươi xem một chút, những người bị bệnh này có phải là ngươi nhận hay không!"

Trần Thương nhận lấy xem xét, lập tức nhíu mày: "Làm sao nhiều như thế?"

"Hôm qua, ta nhận 6 người bệnh cần phẫu thuật túi mật, tăng thêm trước đó trong khoa, tổng cộng cũng mới hơn mười người chứ? Thế nhưng... Làm sao bây giờ lại gần ba mươi người!"

Trần Thương đột nhiên ý thức được chuyện này không đúng.

Nếu như mười mấy người bệnh, mỗi ngày an bài tám ca phẫu thuật, hai ngày có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ thì sao?

Gần ba mươi người bệnh, mà lại là người bệnh cần phẫu thuật, đặc biệt là có vài ca phẫu thuật không thể kéo dài, nếu không thể làm xong phẫu thuật đúng hạn, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.

Thạch Na nhíu mày: "Ngươi nói là? Hôm qua không có nhiều bệnh nhân như thế?"

Trần Thương gật đầu

Thạch Na xem xét lịch trực ban, tối hôm qua trực ban khoa ngoại chính là Viên Phàm.

Chương 95: Phép Khích Tướng Của Đoàn Ba

Nghĩ đến cái này, nàng trực tiếp cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Viên Phàm.

Điện thoại vang lên mấy hồi chuông, bên kia mới nhận: "Alo? Chào Thạch lão sư?"

Thạch Na đi thẳng vào vấn đề nói: "Hôm qua ngươi nhận mấy người bệnh liên quan đến túi mật hả?"

Đầu dây bên kia không chần chờ: "Đúng vậy, tối hôm qua ta trực ban, đúng là tới một vài người bệnh túi mật, ta còn nghĩ tối hôm qua quầy đồ nướng xảy ra vấn đề gì? Có chuyện gì vậy?"

Thạch Na có chút tức giận: "Ngươi không thấy hiện tại phòng ban đã có mười bệnh nhân cần phẫu thuật sao? Ngươi nhận nhiều như thế, chúng ta căn bản không làm hết nổi, nếu bởi vì phẫu thuật kéo dài thời gian, đây không phải sẽ xảy ra vấn đề sao!"

Viên Phàm hơi sững sờ: "Thạch lão sư, chúng ta chính là trạm trung chuyển, đến lúc đó giao người bệnh cho ngoại khoa là được rồi chứ? Trước kia, không phải đều làm như vậy sao?"

Lời này làm cho Thạch Na tức giận, cúp điện thoại.

Hiện tại, quan hệ giữa ngoại khoa và khoa cấp cứu như thế nào?

Người sáng suốt ai nhìn không ra

Mời ngoại khoa hội chẩn?

Đây không phải rảnh rỗi đi tìm phiền toái hay sao?

Nhưng bây giờ không tìm cũng không có cách, tính mạng của bệnh không thể trì hoãn được, vạn nhất kéo dài thời gian xảy ra vấn đề gì lớn, ai có thể chịu trách nhiệm?

Thạch Na ngồi ở chỗ đó trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên đứng dậy, nói với Trần Thương: "Tiểu Trần, ngươi đi gọi điện thoại cho ngoại khoa, nhìn xem hôm nay ai trực ban, để hắn xuống hội chẩn."

Trần Thương gật đầu, cầm điện thoại lên gọi cho ngoại khoa, điện thoại rất nhanh kết nối: "Chào ngươi, ta là trực ban ngoại khoa."

Trần Thương: "Chào ngươi, ta ở khoa cấp cứu, chúng ta có bệnh nhân cần ngoại khoa hiệp trợ hội chẩn."

Đoàn Ba nghe xong, lập tức mỉm cười, phản ứng không coi là chậm lắm?

Nhanh như vậy đã phát hiện rồi?

Nhưng... Đoàn Ba: "Được rồi, ngươi chờ một lát, ta lập tức đi xuống."

Nên hội chẩn vẫn phải hội chẩn, đây là quy định của bệnh viện, nếu ngươi không đến là phải chịu trách nhiệm.

Đoàn Ba cúp điện thoại lập tức đi xuống dưới lầu.

Sau khi xuống, Thạch Na nhìn thấy là Đoàn Ba, sắc mặt hơi đổi, nghiêm túc nói: "Bác sĩ Đoàn, chào ngươi, hôm nay chúng ta nhận mấy người bệnh, ngươi xem một chút tình huống thế nào."

"Tiểu Trần ngươi cầm bệnh lịch đi theo Bác sĩ Đoàn."

Trần Thương ôm lấy kẹp bệnh lịch theo sau lưng.

Đoàn Ba cũng rất chân thành, lạ thường không tìm gốc rạ, ngược lại rất kiên nhẫn, kết quả sau khi phân tích một phen, nói với người bệnh:

"Ngươi là bị viêm túi mật cấp tính, ta lo lắng nếu tiếp tục chậm trễ có thể sẽ có sinh mủ, phải phẫu thuật gấp!"

Bệnh nhân nghe xong, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy! Bác sĩ, ngài giúp một chút, sớm cho ta phẫu thuật đi!"

Đoàn Ba cười, trấn an nói: "Ngươi yên tâm, cấp cứu có hai phòng phẫu thuật, an bài phẫu thuật không có vấn đề gì, nhưng... Không thể kéo dài! Càng sớm càng tốt, sau khi sinh mủ độ khó phẫu thuật sẽ tăng lên rất nhiều!"

Bệnh nhân nghe xong, lập tức trong lòng yên tâm không ít, người ta có hai phòng phẫu thuật đâu.

Nhưng lập tức lại bắt đầu lo lắng... Phải sớm phẫu thuật a

Phải nói chuyện này với bác sĩ một chút, vạn nhất... Vạn nhất làm trễ nải bệnh tình, sẽ xảy ra chuyện lớn a

Dạo qua một vòng, Đoàn Ba rất chân thành, rất có trách nhiệm, kiên nhẫn tỉ mỉ cẩn thận nói rõ ràng tình huống của người bệnh.

Trên cơ bản là biết gì nói nấy, nói đều là thật.

Sau khi xem hết mấy người bệnh, Đoàn Ba cười nhìn Thạch Na, nói: "Bác sĩ Thạch, nhiều bệnh nhân như thế, còn nhiều hơn so với ngoại khoa chúng ta, nghe nói Bác sĩ Thạch làm tiểu tổ trưởng, chúc mừng a!"

Thạch Na ngoài cười nhưng trong không cười nhẹ gật đầu: "Vẫn còn kém Bác sĩ Đoàn, đúng rồi, lúc này sắp là Phó chủ nhiệm chứ? Lần sau gặp mặt, ta phải gọi là Chủ nhiệm Đoàn rồi."

Đoàn Ba rất nhiệt tình, người không biết rõ tình hình còn tưởng rằng là có quan hệ bạn bè tốt nữa

Đoàn Ba vội vàng khoát tay áo: "Các loại bệnh ở ngoại khoa chúng ta tương đối ít, cũng không phức tạp, không giống khoa cấp cứu, quá nhiều loại bệnh, hơn nữa nguy hiểm trầm trọng, không có một thân bản lĩnh thật là không thể làm nổi công việc này."

"Vị này chính là Trần Thương, Bác sĩ Trần phải không, thật là kính nghiệp, cuối tuần còn tới đi làm!"

Trần Thương cười nói: "Chào bác sĩ Đoàn."

Đoàn Ba gật đầu: "Đúng rồi, ta nghe nói lần trước ngươi phẫu thuật có thể thắng được thiên tài của phòng ban chúng ta, khẳng định là có kỹ năng, không tầm thường, đúng là hậu sinh khả uý! Thời đại bây giờ, chỉ là tốt nghiệp khoa chính quy có thể chuyển chính thức biên chế bệnh viện Tỉnh Nhị Viện, ngươi cũng đủ lợi hại."

Trần Thương lắc đầu: "May mắn mà thôi, trùng hợp gặp được phẫu thuật ruột thừa, nếu gặp phẫu thuật khác, khẳng định ta kém bác sĩ Chu rất nhiều, dù sao ai cũng có sở trường riêng mà!"

Trần Thương nói chuyện không chút sơ hở, không để Đoàn Ba nắm được cán, thế nhưng nghe vào trong lỗ tai hắn lại là một tin tức khác.

Kinh nghiệm Trần Thương không đủ, chỉ có một kỹ năng duy nhất

Dù sao dựa theo tin tức của hắn, Trần Thương đã làm việc ở khoa cấp cứu hơn hai năm, trên cơ bản là viết bệnh lịch, phẫu thuật cũng chỉ là ngẫu nhiên ngoéo tay thắt nút mà thôi, năm nay mới bắt đầu tiếp xúc với phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, phẫu thuật cơ bản khác đều chưa từng làm qua.

Bỗng nhiên, Đoàn Ba cười nói: "Người trẻ tuổi phải tự mình làm nhiều, học tập nhiều, khoa cấp cứu là nơi tốt nhất, có nhiều bệnh nhân, phải nếm thử nhiều thứ, thật ra phẫu thuật không đơn giản cứ luyện nhiều lần là biết được."

"Bác sĩ ngoại khoa phải có lá gan lớn! Bác sĩ tiểu Trần cố gắng lên, ta xem trọng ngươi!"

Đoàn Ba cực kỳ có trình độ, không để người khác nắm được thót

Mấu chốt là còn có thể nói đến điểm lên

Người trẻ tuổi sợ nhất cái gì?

Kim ngòi thổi gió

Cho hắn một chút ánh nắng, một chút hồng thủy thì đã bắt đầu tự cao.

Đoàn Ba phải làm gì?

Gây sự thôi

Hiện tại, khoa cấp cứu có một đống lớn bệnh nhân, khẳng định sẽ không đủ bác sĩ có kinh nghiệm, mà tiểu bác sĩ lại không quá am hiểu thực hiện

các ca phẫu thuật này, Trần Thương nghé con mới đẻ không sợ cọp, cổ vũ một chút khẳng định sẽ hùng tâm bừng bừng muốn đi thử xem.

Người ngoài nghề không hiểu rõ, thế nhưng người trong nghề đều biết.

Ruột thừa không giống túi mật.

Hàng năm bởi vì phẫu thuật cắt bỏ túi mật mà để lại bao nhiêu di chứng?

Hơi không chú ý trong khi phẫu thuật dẫn đến rò rỉ túi mật thì đủ cho khoa cấp cứu ăn một bầu.

Đến lúc đó, không quản ngươi có bao nhiêu người đều không thể bảo hộ được ngươi

Lời đã nói xong, Đoàn Ba muốn rời khỏi, đứng dậy nói với Thạch Na: "Bác sĩ Thạch, trong khoa còn có rất nhiều chuyện, ta đi trước. Bác sĩ tiểu Trần, cố gắng lên! Ta xem trọng ngươi."

Thạch Na nghe xong, vội vàng đứng lên: "Chờ một chút, Bác sĩ Đoàn."

Đoàn Ba quay người: "Có chuyện gì?"

Thạch Na sắp xếp lại từ ngữ một chút: "Giường bệnh khoa cấp cứu có hạn, hơn nữa số lượng bác sĩ cũng có hạn, nếu như bình thường, sau khi người bệnh đến phòng cấp cứu xem bệnh sẽ được đưa đến chuyên khoa xem bệnh, người bệnh sẽ được phòng ban chuyên môn tương ứng xem bệnh, ta muốn chuyển mấy người bệnh ngươi vừa kiểm tra đến ngoại khoa, dù sao các ngươi cũng chuyên nghiệp hơn!"

Đoàn Ba nghe xong, nhíu mày: "Cái này... Không phải không được, theo lý thì đúng là vậy, nhưng hiện tại bên chúng ta đã kín phòng, hơn nữa phẫu thuật đều xếp đầy, nếu mấy người bệnh này chuyển qua cũng không cách nào an bài phẫu thuật! Thế nhưng, nếu trong thời gian ngắn mà không phẫu thuật cho mấy người này, nói không chừng bệnh tình sẽ trầm trọng hơn, trách nhiệm này, ta thực sự đảm đương không nổi! Vì vậy thực sự là... Lực bất tòng tâm a!"

Vừa nghe câu này, sắc mặt Thạch Na lập tức thay đổi.

Chương 96: Đúng! Ta Làm! Ta Có Thể Làm

Khi Đoàn Ba nói câu này, tương đương với việc hắn đã bức Thạch Na không còn đường lui nữa

"Hay là... Bác sĩ Đoàn, khoa chúng ta có một phòng phẫu thuật còn để trống, làm phiền ngươi xem thử ngoại khoa có bác sĩ nào có thể tới làm phẫu thuật, khoa cấp cứu chúng ta sẽ tích cực phối hợp, thế nào?"

Thạch Na dốc hết toàn lực nghĩ biện pháp.

Thế nhưng Đoàn Ba thở dài: "Cái này... Ta thì đang trực ban, không đi được, mà các bác sĩ khác... Ta cũng không tốt liên hệ, hay là thế này đi, Bác sĩ Thạch, ta sẽ đưa số điện thoại của bọn họ cho ngươi, ngươi tự liên hệ cho bọn hắn, thế nào?"

Nói xong, Đoàn Ba nhiệt tình gửi số điện thoại của bác sĩ ngoại khoa đến Wechat của Thạch Na.

Sau khi Đoàn Ba đi, Thạch Na bất đắc dĩ lần lượt gọi từng số điện thoại một lần, không một ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều đang bận việc, đều có chuyện phải làm

Phải làm thế nào đây?

Lần này, Thạch Na thực sự lo lắng.

Nếu không tìm bác sĩ từ các bệnh viện khác tới làm phẫu thuật?

Không được

Vừa mới sinh ra ý nghĩ này đã bị Thạch Na bác bỏ, bởi vì nếu làm như vậy, chuyện này sẽ càng thêm phiền toái.

Nếu không, để liên hệ 120 chuyển viện cho người bệnh?

Lúc này, chuyển viện có thể bị người nhà bệnh nhân mắng hay không?

Cái này đã không quan trọng.

Bị mắng cũng đành chịu thôi.

Dù sao sức khỏe của người bệnh quan trọng hơn, một khi xảy ra chuyện gì sẽ liên lụy đến toàn bộ bác sĩ khoa cấp cứu.

Nghĩ tới đây, Thạch Na quay người nói với Trần Thương: "Tiểu Trần, chuẩn bị liên hệ người nhà bệnh nhân, nói chuyện với bọn hắn... chúng ta sẽ liên hệ 120 hoặc là trực tiếp chuyển viện."

Vừa nghe câu này, Trần Thương ngẩn người: "Cái này... Thạch lão sư, chúng ta không phải thừa phòng phẫu thuật sao, chúng ta có thể tự mình

làm! Hơn nữa người ta đã đến bệnh viện rồi còn gọi 120 chuyển viện, truyền đi thật mất mặt..."

Thạch Na trừng to mắt: "Hôm nay có 6 ca phẫu thuật, ngày mai càng là phải an bài mười ca, ngươi lấy cái gì làm? Ai làm!"

"Phòng phẫu thuật có, đúng vậy! Thế nhưng ngươi có bác sĩ làm không? Khoa chúng ta chỉ có Chủ nhiệm Lý cùng lão Trần có thể làm, hôm nay Chủ nhiệm Lý đi họp, lão Trần cũng không ở đây, ai làm? Ngươi làm hả? !"

"Hơn nữa bây giờ không phải là lúc quan tâm có mất mặt hay không, an toàn của người bệnh là trên hết, bất kể như thế nào, nhất định phải đảm bảo tính mạng người bệnh khỏe mạnh an toàn, không thể xảy ra vấn đề gì, đây không phải chuyện có phạm sai lầm hay không, mà là vấn đề nguyên tắc!"

Thái độ Thạch Na rất kiên quyết, nếu như không thể làm, phải lập tức chuyển viện, đảm bảo người bệnh khỏe mạnh.

Về phần mất mặt hay là chuyện gì khác?

Những chuyện này trước sức khỏe của người bệnh khỏe có ý nghĩa sao?

Nghe Thạch Na nói chém đinh chặt sắt như thế.

Trần Thương ngẩng đầu, chắc chắn nói: "Đúng! Ta làm! Ta có thể làm!"

Thạch Na bị Trần Thương tức giận cười

"Ha ha, tiểu Trần, ngươi bị Đoàn Ba kia giật dây vài câu đã không biết mình là ai rồi hả?"

Nói đến đây, Thạch Na đứng dậy liếc nhìn cửa ra vào: "Tiểu Trần, ta cho ngươi biết, ngươi đừng tưởng rằng Đoàn Ba là người tốt gì?"

"Những lời vừa rồi của hắn không phải khen ngươi, mà là đang hại ngươi!"

"Cắt bỏ túi mật cùng cắt bỏ ruột thừa là hai loại phẫu thuật hoàn toàn khác biệt, độ khó cũng khác nhau rất nhiều, bởi vì sau khi túi mật bệnh biến, túi mật sẽ dính liền nghiêm trọng, rất khó tách rời, cộng thêm phẫu thuật yêu cầu cực cao, không đủ kinh nghiệm cùng tay nghề trầm ổn, rất dễ xảy ra vấn đề ngoài ý muốn."

"Sau khi phẫu thuật cắt bỏ túi mật, chữa trị còn phiền phức hơn cắt túi mật rất nhiều, nói câu không dễ, nếu ngươi thực hiện một ca phẫu thuật tốn 1 vạn nguyên, vậy thì ngươi chữa trị biến chứng sau phẫu thuật có khả năng phải tốn mười vạn!"

"Vạn nhất ngươi tổn thương ống mật, hoặc là tạo thành rò rỉ mật đến ổ bụng sẽ gây ra viêm màng bụng, tổn thương đến gan, xuất huyết động mạch! Ngươi không nhớ rõ năm ngoái ngoại khoa có một bệnh nhân, lúc đầu một sỏi mật, cắt là được rồi, kết quả bị rò rỉ mật gây nên viêm màng

bụng diện tích lớn, nằm viện hai tháng, không nói bỏ ra bao nhiêu tiền, sau khi người bệnh xuất viện trực tiếp tố cáo bác sĩ lên tòa án."

" Đoàn Ba chính là thấy ngươi trẻ tuổi nóng tính, muốn kích thích ngươi, để khơi dây tính hiếu thắng của ngươi!"

Thạch Na càng nói càng tức, đối với Đoàn Ba, nàng không có một chút ấn tượng tốt.

Người khác không hiểu rõ hắn, thế nhưng Thạch Na rất hiểu rõ Đoàn Ba, hai người cùng lớp liên thông thạc sĩ, hắn biết Đoàn Ba một bụng ý nghĩ xấu, hơn nữa còn suốt ngày đi theo nịnh hót Trương Hữu Phúc

Hắn có thể có lòng hảo tâm như vậy sao?

Thạch Na nói nhiều như thế cũng vì muốn tốt cho Trần Thương, không muốn Trần Thương vì tuổi còn trẻ mà bị người khác coi như vũ khí để sử dụng.

Trần Thương hiểu, Thạch Na sợ hắn xảy ra chuyện, nhưng hắn đúng là có thể làm phẫu thuật, không chỉ có là có thể, mà còn rất am hiểu

"Thạch lão sư, ta hiểu ý của ngươi, thế nhưng... Ta thật sự biết làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật! Hơn nữa... Rất am hiểu."

Thạch Na nghe thấy Trần Thương nói như vậy, xoay người lại, ấn tượng của nàng đối với Trần Thương rất không tệ, là tiểu tử chân thật, không phải loại người phô trương thanh thế, thấy hắn lặp đi lặp lại cường điệu chính mình biết làm...

Chẳng lẽ... Hắn thật biết làm?

Nếu như lời này là Vương Dũng nói, chín mươi phần trăm Thạch Na sẽ không tin

Mà thấy Trần Thương chắc chắn như thế, sau khi do dự một phen: "Trần Thương, đây không phải nói đùa, ngươi hiểu chứ? Đây là quan hệ tính mạng người bệnh, là chuyện lớn, không thể có nửa điểm qua loa."

Trần Thương gật đầu: "Thạch lão sư, trong lòng ta đã có tính toán! Ta không có khả năng lấy tương lai của mình ra đùa giỡn, càng không lấy sức khỏe người bệnh ra làm trò đùa."

Thạch Na không phải một tiểu cô nương hay do dự, với tư cách tiểu tổ trưởng khoa cấp cứu, lúc này nàng nhất định phải quả quyết

Trầm ngâm một lát, Thạch Na nói: "Thu thập một chút, chuẩn bị phẫu thuật!"

Trần Thương nghe xong, sắc mặt vui mừng, lập tức gật đầu.

Hôm nay có sáu người cần phẫu thuật, mà một mình Trần Thương khẳng định phẫu thuật không nổi, cần tìm giúp đỡ

Nghĩ tới đây, Trần Thương gọi điện thoại cho Vương Dũng: "Buổi chiều có mấy ca phẫu thuật, ngươi có thời gian không?"

Vương Dũng đang chơi game, cầm trong tay khẩu K98 nhắm chuẩn đầu địch, một bắn này, đối phương vừa mới nhảy dù xuống sẽ không kịp chạy thoát? Đang muốn nổ súng thì đột nhiên Trần Thương gọi điện thoại tới. (DG: Game PUBG đó mà)

"Phẫu thuật? Phẫu thuật gì!" Vương Dũng ngồi thẳng người, vội vàng hỏi.

Hắn hiện tại thiếu nhất chính là cơ hội phẫu thuật, sắp đến kỳ kiểm tra, phẫu thuật nhiều thêm một ca thì hắn sẽ có thêm một phần cơ hội.

Trần Thương: "Phẫu thuật cắt bỏ túi mật!"

Vương Dũng kinh ngạc.

Trần Thương có thể làm phẫu thuật ngưu bức như vậy?

Trần Thương nghĩ nghĩ, lại gọi điện thoại cho Tần Duyệt.

Dù sao, lúc làm phẫu thuật, có người đẹp bên cạnh càng giúp bản thân có đất diễu võ giương oai, dù chỉ đứng một bên cổ vũ cho mình cũng là một chuyện vui sướng.

Đương nhiên, Tần Duyệt nói thế nào cũng là nghiên cứu sinh của Tương Nhã, vẫn có chút trình độ.

Chỉ có Vương Dũng...

Buồn tẻ, không thú vị

Thật ra, một mình Trần Thương có thể làm không?

Cũng có thể

Nhưng nghĩ đến có thể Vương Dũng là manh mối quan trọng kích hoạt nhiệm vụ sư đồ, Trần Thương vẫn muốn cho hắn một cơ hội, rèn luyện chỉ đạo một phen.

Về phần Tần Duyệt...

Đơn thuần cảm thấy buồn tẻ cho nên gọi đến chơi sao? Đương nhiên Trần Thương không rảnh rỗi như vậy.

Chủ yếu là bởi vì công việc của Tần Duyệt, hiện tại là nghiên cứu khoa học về phương thức xử lý phẫu thuật, Trần Thương nghĩ mình nên thông báo cho Tần Duyệt một tiếng, đến học hỏi một chút kinh nghiệm phẫu thuật của mình xem có thể làm một bài luận văn hay không.

Chương 97: Bắt Đầu Phẫu Thuật

Phòng phẫu thuật đã chuẩn bị kỹ càng, người bệnh đầu tiên không phiền phức lắm, là một người bị sỏi túi mật bình thường, siêu âm biểu hiện túi mật sưng to lên

Bởi vì không yên lòng, ca phẫu thuật đầu tiên Thạch Na quyết định đi theo Trần Thương, mà Tần Duyệt đã chạy tới thay Thạch Na trực ban từ sớm.

Tần Duyệt tràn đầy hiếu kỳ đi vào văn phòng, Thạch Na đã đi theo Trần Thương đến phòng phẫu thuật.

Tần Duyệt nhịn không được hỏi y tá trực ban: "Trần Thương làm phẫu thuật gì vậy?"

Y tá sửng sốt một chút: "Hình như là phẫu thuật cắt bỏ túi mật, ta thấy mới vừa rồi là người bệnh ở giường số 2."

Tần Duyệt nghe xong, soạt vội vã chạy đến văn phòng, mở máy tính lên xem bệnh lịch của giường số 2.

Trước khi phẫu thuật đã ghi chép đầy đủ

Phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật.

Chẩn bệnh trước phẫu thuật:

Sỏi túi mật.

Túi mật sưng to.

Trần Thương sẽ làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật?

Không phải chứ?

Thật hay đùa vậy?

Lúc này, Vương Dũng cũng vội vã chạy vào, nhìn thấy Tần Duyệt ngồi trong phòng làm việc, mặt mũi tràn tràn ngập không hiểu.

"Trần Thương đâu?" Vương Dũng thở hồng hộc hỏi.

Tần Duyệt: "Đi làm phẫu thuật cùng Thạch lão sư rồi, sao ngươi lại tới đây?"

Vương Dũng bất đắc dĩ thở dài: "Hiện tại ta là tiểu tùy tùng của Trần đại gia, Trần đại gia gọi điện thoại, ta không thể không hấp tấp chạy tới!"

Tần Duyệt nghe xong, nở nụ cười.

Vương Dũng trừng Tần Duyệt một cái: "Ngươi còn cười ta, ngươi còn không giống ta hay sao? Không phải cũng là tùy tùng của Trần Thương sao?."

Tần Duyệt nghe vậy tức giận, bộ ngực phập phồng

Vương Dũng cười nói: "Ngươi xem, ta đã nói rồi, bộ dạng ngươi tức giận so với lúc ngươi cười đẹp hơn rất nhiều."

Tần Duyệt tức giận muốn đánh người

Vương Dũng nhịn không được hỏi: "Trần Thương phẫu thuật gì? Điện thoại cũng không nói rõ ràng."

Tần Duyệt tức giận nói: "Tự ngươi xem đi!"

Sau khi Vương Dũng xem xong, lập tức ngây ngẩn cả người: "Ông nội của ta ơi, phẫu thuật cắt bỏ túi mật, Trần Thương biết làm phẫu thuật này? Hắn đi theo Thạch lão sư làm hả?"

Tần Duyệt lắc đầu: "Thạch lão sư là khoa bác sĩ chỉnh hình! Chưa bao giờ làm phẫu thuật túi mật, ta theo nàng lâu như vậy, chưa từng thấy nàng làm qua phẫu thuật túi mật."

Vương Dũng nghe xong, lập tức trừng lớn mắt: "Vậy ngươi nói là... Thạch lão sư người hỗ trợ cho Trần Thương? Trần Thương là mổ chính?"

Tần Duyệt cũng lập tức kịp phản ứng, con mắt vốn đã lớn lần nữa biến lớn hơn, giống như nhân vật trong phim hoạt hình: "Trần Thương ngưu bức như vậy?"

Lập tức, trong lòng hai người nhất thời bị kích thích.

Lúc này, trong phòng phẫu thuật, gây tê sư đã gây tê cho người bệnh.

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật khá phiền toái, tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa còn là phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật.

Nói thật, Thạch Na có chút lo lắng, dù sao thủ thuật này đến nàng cũng không biết làm, trong lòng vẫn có chút rụt rè

Dù sao phẫu thuật không phải mổ heo, chỉ cần đâm chết là được, phẫu thuật là cứu người, ngươi không thể có nửa điểm qua loa.

Đứng trong phòng phẫu thuật, Thạch Na nhìn Trần Thương, có chút bận tâm.

Lại nói, vì sao có cảm giác phòng phẫu thuật hôm nay chật hẹp như thế?

Nói tóm lại, Thạch Na cảm giác không được tự nhiên

Trần Thương thấy thế, cười nói: "Thạch lão sư, không cần lo lắng."

Lập tức khuôn mặt nhỏ của Thạch Na đỏ lên, ai lo lắng? Nói bậy

Lại nói, lần đầu, ai có thể không lo lắng, ta đường đường là một khoa bác sĩ chỉnh hình tới xem ngươi làm phẫu thuật túi mật, không lo lắng mới lạ đấy

Thạch Na điều chỉnh trạng thái một chút, thấp giọng nói: "Bắt đầu đi!"

Vẫn như thông thường, đầu tiên là sát khuẩn làn da, trải khăn khăn vô khuẩn lên...

Sau đó chính là bơm hơi

Phẫu thuật nội soi khoang bụng, nhất định phảu bơm hơi cho căng lên để thuận tiện quan sát và dễ dàng trong lúc làm phẫu thuật, bài hát bơm hơi mọi người hẳn còn nhớ, cho nên cũng không cần hát lại.

Trần Thương cắt một vết cắt hình cung phía trên rốn 1.5cm, thông qua vết cắt, đâm kim truyền khí vào trong khoang bụng, bắt đầu bơm khí CO2 vào.

Bơm hơi cũng phải để ý cường độ, cái gọi là một lần thì lạ, hai lần thì quen, khi biểu hiện khí áp đạt tới 13 mmH2O, chướng bụng thành công

(DG: 1 mmH2O = 9.8 Pa = 0,0000980665 mmHg)

Rút kim làm chướng bụng ra, tại điểm vừa rút kim ra khoan một lỗ đường kính 10 mm đưa vào khoang bụng, thông qua dụng cụ hỗ trợ, bắt đầu thao tác, lúc này, trên TV bắt đầu hiện lên cơ quan nội tạng trong khoang bụng

【Gan】 màu lục, không thấy dị thường.

【Màng bụng】 màu lục, không thấy lây nhiễm, chảy dịch.

【Dạ dày】 màu lục, bình thường.

...

Khi 【Túi mật】 màu đỏ xuất hiện thời điểm, trong đầu Trần Thương xuất hiện một vài tin tức.

【Viêm túi mật, cấp bậc: lv 28, kích thước: 50x21x18 mm, màu xám trắng, thành dày 4 mm, ứ máu phù thũng, sức kéo lớn, phần cổ túi mật có dấu hiệu kết sỏi, kích thước sỏi... 】

Trần Thương kinh ngạc phát hiện, tin tức lần này chi tiết hơn trước kia rất nhiều, tin tức trực tiếp phản hồi đến trong đầu Trần Thương, càng thêm kỹ càng thông tin bệnh tình

Sau khi Trần Thương kiểm tra, nói với Thạch Na: "Thạch lão sư, dừng lại, chính là ở vị trí này."

Thạch Na gật đầu, Trần Thương bắt đầu bước kế tiếp.

Trần Thương lựa chọn đâm xuyên ba lỗ ở khoang bụng, một lỗ quan sát, một lỗ thao tác chính, một lỗ hỗ trỡ thao tác.

Thạch Na quả thực có chút lo lắng, bởi vì kế tiếp là phẫu thuật khu tam giác của túi mật, cũng còn được gọi là tam giác tử vong túi mật.

Cũng may tam giác túi mật rõ ràng, dễ tách rời.

Tay trái Trần Thương cầm kẹp chặt, kéo đáy túi mật về phía bên cạnh, điện ngưng (móc) câu tới gần túi mật ấm, tách rời ống mật.

Những động tác này nhìn như đơn giản, nhưng lại cần vô số lần rèn luyện mới có thể thuần thục, bởi vì không cẩn thận thì sẽ tổn thương khu tam giác.

Phẫu thuật cùng tách rời tam giác túi mật là khó khăn nhất, đây cũng là giai đoạn khó khăn nhất trong phẫu thuật cắt bỏ túi mật, bởi vì tam giác túi mật rất dễ bị dính liền, mà còn rất khó tách rời.

Trong khi Trần Thương phẫu thuật, chợt phát hiện một đồ vật rất ngạc nhiên

Màu đỏ 【tảng đá】

Trần Thương phát hiện, trong khi hắn phẫu thuật khu tam giác túi mật, lại có thể nhìn thấy【tảng đá】được đánh dấu màu đỏ

Tin tức này đối với Trần Thương mà nói không thể nghi ngờ là một chuyện cực kỳ chuyện tốt.

Vì sao sau khi phẫu thuật cắt bỏ túi mật để lại nhiều biến chứng như vậy?

Cũng bởi vì lưu lại rất nhiều kết sỏi nhỏ bé, thậm chí có để lại kết sỏi trong lá gan hoặc là bên ngoài lá gan, trong ống mật đến mức phẫu thuật trực tiếp thất bại

Nghiêm trọng hơn, nếu còn sót lại không chỉ là kết sỏi, mà thậm chí là khối u thì sao?

Phải biết, những vật này cũng không dễ bị phát hiện như vậy

Mà chính mình lại có thể phát hiện những bệnh ẩn đó, đối với người bệnh mà nói là một tin mừng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương phát hiện, đôi mắt này của mình chính là một bảo bối a, có lẽ còn có rất nhiều tác dụng mà chính mình không khám phá ra.

Nhưng tuyệt đối là lợi khí cứu người chữa bệnh

Có thể phát hiện những điều rất dễ bị bỏ qua, đây đối với một bác sĩ ngoại khoa mà nói, quá quan trọng

Sau khi hưng phấn, Trần Thương tiếp tục phẫu thuật

Sau khi kẹp đóng ống và động mạch túi mật, đưa điện ngưng (móc) câu vào, bắt đầu cắt bỏ túi mật

Chương 98: Phẫu Thuật Cực Kỳ Thành Công

Lúc này, Thạch Na rốt cục cũng thở nhẹ một hơi

Mở ra tốt

Cắt tốt...

Sau đó chính là lấy túi mật ra, kẹp chặt mạch máu, mở đầu dao nhọn ra, rửa sạch mật.

Lúc này, phẫu thuật đã sắp đi đến hồi cuối

Đến bước lấy sỏi ra, thuận thế đưa ra túi mật

Toàn bộ quá trình phẫu thuật rất trôi chảy, trôi chảy đến mức Thạch Na cảm giác rất không chân thật.

Sau khi kiểm tra hoàn tất, khâu vết thương lại.

Trần Thương cầm kim khâu, cẩn thận khâu từng tầng một, đến khi khâu làn da, Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Phải chăng có thể thông qua khâu để thay đổi độ hài lòng của người bệnh đối với phẫu thuật?

Ưu điểm chủ yếu nhất của phẫu thuật chính là hơi sáng tạo, nếu như mình để tâm một chút, sáng tạo nho nhỏ, có phải sẽ càng được hoan nghênh hơn không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương ổn định lại tâm thần quan sát vết thương

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, khoan khâu không giống khâu bình thường.

Nếu như là mở bụng phẫu thuật, cần cân nhắc tính bền chắc của vết thương, để tránh vết thương cựa ra.

Vạn nhất người bệnh có mấy bạn bè như lão Trần, chẳng phải là muốn chịu tội?

Vì vậy, khâu phải nhắc đến độ chắc chắn của vết thương, hơn nữa phải phòng ngừa lây nhiễm là chủ yếu, mà khoan không giống vậy, vết thương này khả năng cựa ra cực thấp, hơn nữa vết thương rất nhỏ, mặt tiếp xúc không lớn, vì vậy tính lây nhiễm cũng rất thấp,

Kể từ đó, chỉ cần thiên về tại một phương diện là được rồi, đó chính là mỹ quan

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn nghĩ ra một phương thức khâu càng có lợi hơn cho khôi phục cùng ẩn dấu vết thương, phối hợp với đặc hiệu khâu làn da của mình: Ẩn nấp vết sẹo, có thể ẩn dấu chỉ, sẽ không để lại bất kỳ vết sẹo nào

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với y tá: "Cần chỉ nhỏ có thể ẩn dấu được."

Thạch Na đã nhìn thấy Trần Thương nhìn chằm chằm vào bụng người bệnh một lúc lâu?

Cái bụng có gì đáng xem chứ?

Lúc này, nghe thấy Trần Thương muốn dùng chỉ nhỏ có thể ẩn dấu, lập tức sững sờ: "Trên bụng cần chỉ có thể ấn dấu làm gì?"

Trần Thương gật đầu: "Ta có biện pháp giúp người bệnh sau khi phẫu thuật không để lại vết thương!"

Câu nói này làm Thạch Na hôn mê rồi

Phẫu thuật không để lại vết thương

Đây ý là...

Sẽ không để lại sẹo sao?

Làm sao có thể

Nội soi mặc dù nói là hơi sáng tạo, thế nhưng lỗ thủng có thể không khâu sao?

Khâu xong chắc chắn phải lưu lại vết sẹo.

Thạch Na nhếch miệng, người trẻ tuổi, thích là mân mê một chút đồ vật, ý nghĩ hão huyền.

Nhưng, phẫu thuật thuận lợi, Thạch Na cũng không lo lắng, tùy tiện Trần Thương muốn làm sao thì làm.

Trần Thương bắt đầu việc khâu của mình, cầm kim kẹp chặt trong tay không ngừng phác hoạ, không bao lâu sau, khâu đã hoàn tất, cắt đi đầu chỉ.

Đợi Thạch Na lấy lại tinh thần, đang chuẩn bị nói Trần Thương ý nghĩ hão huyền thì bỗng nhiên trợn tròn mắt

A?

Vết thương ở đâu?

Sao ta tìm không thấy?

Thạch Na giật nảy cả mình, nhìn kỹ, mới nhìn rõ loáng thoáng vết chỉ.

Lập tức, nàng ngây ngẩn cả người

Cái này... Chuyện này sao có thể?

Nghĩ tới đây, Thạch Na vội vàng cuối thấp người xuống, nghiêm túc nhìn chằm chằm vết thương.

Rốt cục, nàng phát hiện khác biệt

Đó chính là trong lúc khâu, Trần Thương lựa chọn phương thức ăn khớp, xảo diệu kết hợp đường chỉ cùng với các đường vân trên da, tạo nên hiệu quả ẩn dấu đường chỉ.

Phương thức lựa chọn điểm đặt cùng góc độ của phương pháp khâu này,... Quá ngưu bức đi?

Đẹp mắt là đẹp mắt... Thế nhưng độ khó cũng quá cao?

Quả thực là biến phương pháp khâu bình thường thành cao cấp...

Bỗng nhiên, Thạch Na ý thức được, Trần Thương còn rất trẻ tuổi này, tuy vẻn vẹn tiếp xúc ngoại khoa mới hai năm.

Thời gian hai năm đã tiến bộ nhiều như thế.

Hắn mới bao nhiêu tuổi?

Trong đầu không ngừng mà hồi tưởng lại ca phẫu thuật vừa rồi của Trần Thương.

Thành thạo

Trôi chảy

Tự tin

Đây là khí chất mà một bác sĩ ngoại khoa ưu tú mới có.

Trần Bỉnh Sinh cũng không nhất định có trình độ này?

Mặc dù Thạch Na chưa tự mình làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, nhưng chưa thấy qua heo chạy, cũng nếm qua thịt heo

Vừa rồi mỗi một bước của Trần Thương có thể nói là trôi chảy vô cùng, thông suốt không ngại, không bất kỳ chỗ nào có thể xoi mói.

Tách rời tam giác túi mật vốn là giai đoạn mà Thạch Na lo lắng nhất, thế nhưng trong lúc phẫu thuật, hình như Trần Thương chưa hề tạm tạm ngừng.

Người trẻ tuổi này không đơn giản

Nghĩ tới đây, Thạch Na không nhịn được cảm khái một tiếng.

Trách không được, vừa rồi hắn dám nói mình có thể phẫu thuật, thì ra là đã tính trước.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên mắt Thạch Na sáng rực lên.

Đúng vậy

Nếu Trần Thương đã có thể làm tốt phẫu thuật cắt bỏ túi mật, những bệnh nhân kia không cần chuyển viện nữa.

Càng không cần nhờ cậy đám khó ưa ở ngoại khoa kia.

Nghĩ tới đây, Thạch Na bắt đầu vui vẻ.

Phẫu thuật người bệnh thu phí cao hơn người bệnh bình thường, như người bệnh vừa rồi, tiền phẫu thuật cần đoán chừng khoảng một vạn, so sánh tiêu hao kẹp ti-tan đều rất đáng tiền, mà còn là phẫu thuật nội soi.

Người bệnh tiêu tiền nhiều, tiền chữa trị sẽ càng cao, Thạch Na với tư cách là tiểu tổ trưởng, tự nhiên cũng kiếm nhiều tiền

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Thạch Na nhìn Trần Thương rất là thân cận.

"Tiểu Trần! Thủ thuật này ngươi học ở đâu? Lão Trần dạy ngươi hả?"

Trần Thương cười nói lấp liếm cho qua: "Ừm, đúng."

Trần Bỉnh Sinh dạy qua Trần Thương sao?

Dạy qua

Hắn nói cho Trần Thương, phẫu thuật cắt bỏ túi mật rất khó và rất dễ xảy ra vấn đề, ngươi không hiểu đừng lộn xộn, nhìn nhiều một chút.

Thạch Na nghe xong, cười nói: "Lần này nhờ có ngươi, bằng không khoa cấp cứu chúng ta gặp rắc rối lớn rồi."

Trần Thương cười nhạt một tiếng: "Thạch lão sư khách khí, khoa cấp cứu là nhà mọi người, ta chỉ là làm tốt bổn phận công việc của mình mà thôi, sau này trở về, các công việc như viết bệnh lịch cho người bệnh, đều cần Thạch lão sư đến giữ cửa ải."

Trần Thương nói thật, sau này hắn tự nhiên không có khả năng ngày nào cũng đi viết bệnh lịch, căn bản không có thời gian, mà Thạch Na với tư cách là tiểu tổ trưởng của Trần Thương, Vương Khiêm, có nàng giữ cửa ải, bệnh lịch có thể ít đi rất nhiều vấn đề

Dù sao đối với một người nằm viện y mà nói, bệnh lịch trừ tiền là chuyện thường, có một bác sĩ cấp trên nghiêm ngặt nghiêm túc đối với mọi người là một chuyện may mắn.

Thạch Na gật đầu: "Dễ nói dễ nói!"

"Sau này ngươi cứ lo phẫu thuật cho tốt, tiểu Trần, ta thấy ngươi cực kỳ có thiên phú trong lĩnh vực phẫu thuật, qua một thời gian nữa nhất định có thành tựu!"

Hai người thay nhau thổi một phen, đạt thành một hiệp nghị

Đôi bên cùng có lợi.

Thạch Na cười rời đi: "Ta sẽ bảo Tần Duyệt và Vương Dũng xuống làm người hỗ trợ cho ngươi, ta còn phải trực ban."

Nói xong, Thạch Na rời đi.

Chương 99: Tân Tú Phòng Phẫu Thuật

Lúc này, trong văn phòng, Tần Duyệt cùng Vương Dũng đã bát quái hơn một giờ.

Thạch Na đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hai người đang nằm trên mặt bàn: "Các ngươi rảnh rỗi quá ha? Nhanh đi giúp đỡ tiểu Trần đi, hôm nay phải thực hiện sáu ca phẫu thuật, các ngươi cố gắng học tập nhiều một chút."

Tần Duyệt vẻ mặt hiếu kỳ: "Lão sư, thật sự là Trần Thương có thể làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật hả?"

Liền Vương Dũng cũng vẻ mặt chất vấn.

Dù sao, ngươi nha cái gì cũng biết, chẳng phải hai chúng ta giống như ngững tên ngốc sao?.

Thạch Na như suy nghĩ điều gì, sau khi cẩn thận hồi tưởng một phen, nghiêm túc nói: "Nói như thế nào đây? Hình như là làm tốt và tỉ mỉ hơn lão Trần, ta cảm thấy, các ngươi nên học tập tiểu Trần nhiều hơn."

Vừa nghe câu này, hai người đều trợn tròn mắt.

Đậu đen rau muống

Trần Thương, ngươi mẹ kiếp lại giả ngu trước mặt chúng ta, nhưng sau lưng thì vụng trộm phát triển, bỏ xa chúng ta như vậy

Tần Duyệt mặt mũi không thể tưởng tượng nổi cùng khó có thể tin.

Trình độ của Lão Trần rõ như ban ngày, tuyệt đối thuộc dạng cao cấp, bản lĩnh vững chắc, phẫu thuật lớn nhỏ đều có thể làm, mà Trần Thương mới bao nhiêu tuổi?

Vậy mà còn làm tốt hơn lão Trần

Đây không phải... Đây không phải... Đây không phải nói đùa sao?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cười nói: "Lão sư, ngươi quá hài hước ~ "

Thạch Na sững sờ: "Hài hước? Hài hước cái gì? Ta nói cho các ngươi biết, tiểu Tần là thiên tài, hắn xác thực rất ưu tú. Ta có lời nói thật, trong lúc vô tình, tiểu Trần đi trước các ngươi một bước dài!"

"Còn có ngươi, tiểu Vương, ngươi đừng không phục tiểu Trần, hôm nay ta lời này muốn nói với các ngươi, nếu hai người các ngươi có thể đuổi theo kịp bước chân của Trần Thương, không để bị hắn bỏ rơi quá xa, tương lai bất khả hạn lượng!"

Một câu đánh giá cực cao đối với Trần Thương

Để Tần Duyệt cùng Vương Dũng hai mặt nhìn nhau.

Sau khi Đoàn Ba trở lại khoa, vào phòng trực ban, đóng cửa lại.

Lúc này mới gọi điện thoại cho Trương Hữu Phúc.

"Chủ nhiệm, hiện tại đối phương đã chống đỡ không được!" Đoàn Ba mỉm cười nói.

Trương Hữu Phúc nghe xong: "Ồ? Ha ha, nhanh như vậy? Ta còn chưa xuất thủ đây! Nói cho ta nghe một chút tình huống cụ thể đi."

Đoàn Ba: "Hôm nay, Thạch Na nhờ ta đi qua khoa cấp cứu xem bệnh, sau khi ta đến mới biết được, hiện tại khoa cấp cứu có gần ba mươi bệnh nhân bị các bệnh liên quan đến túi mật! Thật sự là không thể không bội phục năng lực của chủ nhiệm Lý Bảo Sơn!"

Trương Hữu Phúc nhẹ gật đầu, hắn hiểu được ý tứ của Đoàn Ba, thật ra trung tâm cấp cứu 120 đưa bệnh nhân đến là có sắp xếp.

Bệnh khác nhau thường sẽ được đưa đến các bệnh viện khác nhau, sớm liên lạc với từng bệnh viện, sau khi an bài tốt mới có thể thực hiện phối đưa.

Cũng giống như nhồi máu cơ tim, nên ưu tiên cân nhắc chính là bệnh viện Tâm Huyết Quản Tỉnh cùng bệnh viện nhân dân Tỉnh, chảy máu não cân nhắc đến bệnh viện Đông Đại, vân vân...

Trương Hữu Phúc cảm thấy, có thể là gần đây khoa cấp cứu vừa mới mở phòng phẫu thuật, Lý Bảo Sơn vì muốn cho nhiều người đến nên đã chào hỏi trung tâm cấp cứu 120.

Đoàn Ba tiếp tục nói: "Đương nhiên, còn có chủ nhiệm ngài nữa, không phải hôm qua ngài cũng đi ra ngoài xem bệnh sao? Mấy người bệnh kia ta cũng gặp ở khoa cấp cứu, hiện tại có sáu bảy ca cấp cứu yêu cầu phẫu thuật gấp, hơn ba mươi người này phải được phẫu thuật trong vòng ba ngày!"

"Cho dù Trần Bỉnh Sinh không ăn không uống thì cũng làm không xong! Ta đợi xem kết cục của hắn như thế nào!"

Trương Hữu Phúc lập tức nở nụ cười, sau một lúc lâu, nụ cười mới thu liễm lại, nghiêm túc nói: "Ân, cái này... Tiểu Đoạn, cạnh tranh là cạnh tranh, nhưng ngươi phải hơi chú ý một chút, chúng ta là bác sĩ, nếu đối phương không chịu đựng nổi, nhất định phải kịp thời bảo vệ được người bệnh, kịp thời hoàn thành phẫu thuật, ngàn vạn không thể xảy ra bất luận vấn đề ngoài ý muốn nào."

Đoàn Ba gật đầu: "Yên tâm đi chủ nhiệm, nhưng... Hiện tại còn chưa đến lúc thích hợp, chúng ta phải cho đối phương thêm gánh nặng, cho bọn hắn thêm một ít bệnh nhân nữa, đợi đến hội nghị bệnh viện tiếp theo, ngươi tâm sự cùng những cấp cao của bệnh viện, nói khoa cấp cứu khan hiếm

nhân tài, có nhiều phòng phẫu thuật như vậy cũng vô dụng, chỉ là lãng phí, không bằng cho ngoại khoa, để chúng ta trợ giúp đối phương làm tốt công việc phẫu thuật, như vậy vừa có thể lợi dụng tài nguyên, lại có thể đường cong cứu quốc, tăng cường năng lực khoa cấp cứu, như vậy không được sao?"

Trương Hữu Phúc nghe xong, không thể nín được cười.

Buổi sáng thứ hai, hắn đi ra ngoài xem bệnh, bệnh nhân rất nhiều, đến lúc đó hắn sẽ hướng bệnh nhân đến khoa cấp cứu, đợi đến hội nghị bệnh viện diễn ra vào thứ tư, tất cả đều dễ nói chuyện

---

Mà lúc này, đang trong phòng phẫu thuật khoa cấp cứu, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy thông báo nhắc nhở của hệ thống:

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ mười liên sát ở phòng phẫu thuật, danh xưng: tân thủ phòng phẫu thuật → tân tú phòng phẫu thuật. 】

【Tân tú phòng phẫu thuật: 1. Làm người hỗ trợ thì sẽ có năm phần trăm tỉ lệ nhận được kỹ năng của bác sĩ chính; 2. Mổ chính thì nhận được gấp bội kinh nghiệm phẫu thuật (có thể cộng dồn với các vật phẩm tăng kinh nghiệm khác). 】

【Đinh! Phát động nhiệm vụ: Hoàn thành một trăm ca phẫu thuật, có thể phát nhận được danh xưng tiếp theo. 】

Trần Thương nhìn ban thưởng, có chút thụ sủng nhược kinh

Năm phần trăm tỉ lệ, tăng lên gấp năm lần

Hơn nữa... Tân tú phòng phẫu thuật so với tân thủ phòng phẫu thuật lúc trước nhiều hơn một thuộc tính nghịch thiên, gấp bội kinh nghiệm phẫu thuật

Thật là quá sướng.

Bây giờ, mình còn có năm viên gấp ba lần kinh nghiệm đan, bây giờ lại thêm một đặc quyền gấp đôi, đây quả thực là trên con đường bước đến đỉnh phong của đời người a.

Không tệ

Trần Thương càng ngày càng cảm thấy chỗ tốt mà danh xưng hệ thống mang tới.

Tranh thủ thời gian hoàn thành đại kế Bách nhân trảm đi.

Lúc này, Tần Duyệt cùng Vương Dũng đã kết bạn đi xuống, sau khi nhìn thấy Trần Thương, lập tức chào.

Trần Thương cười nói: "Các ngươi đã tới, tranh thủ thời gian rửa tay thay quần áo, ca phẫu thuật tiếp theo sắp bắt đầu, hôm nay cần hoàn thành sáu ca phẫu thuật, thời gian eo hẹ, nhiệm vụ nặng, tất cả mọi người nắm chặt thời gian!"

Một ca phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật nhanh nhất cũng phải hơn một giờ, hiện tại sắp hơn ba giờ, còn có năm ca phẫu thuật... rõ ràng là phải làm tới tối.

Tần Duyệt nghe xong lời này, trợn trắng mắt: "Ai, thế là đi luôn ngày cuối tuần của ta rồi!"

Vương Dũng ngược lại có chút hưng phấn, dù sao hắn sắp khảo hạch, chắc là cuối tuần hoặc là cuối tuần sau, nói chung cũng không lâu nữa.

Vì vậy tham gia thêm vài ca phẫu thuật là chuyện tốt.

Nếu có thể học được phẫu thuật cắt bỏ túi mật, đến lúc đó khảo hạch khẳng định không có vấn đề gì.

Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến xế chiều hôm nay đều phải phẫu thuật nên dứt khoát sử dụng một viên x3 kinh nghiệm đan, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

【Đinh! Kích hoạt gấp ba lần kinh nghiệm, trước mắt thời gian còn lại 9 giờ 59 phút... Trước mắt là bác sĩ chính, kinh nghiệm phẫu thuật của kỹ năng tăng thêm + 6 lần; kinh nghiệm chữa bệnh tăng thêm + 3 lần! 】

Nha

Thì ra kinh nghiệm tăng thêm của danh hiệu tân tú phòng phẫu thuật, chỉ tăng kinh nghiệm phẫu thuật của kỹ năng, cũng sẽ không tăng lên kinh nghiệm chữa bệnh.

Nhưng như vậy là quá đủ rồi.

Chương 100: Trần Thương Dạy Phẫu Thuật

Phẫu thuật bắt đầu, người bệnh bị viêm túi mật cấp tính.

Trần Thương mổ chính, vẫn là phẫu thuật nội soi, lần này, lúc Trần Thương bắt đầu phẫu thuật đã tận lực dùng dao nhỏ đục cắt một lỗ hổng, lựa chọn một khâu góc độ cùng cường độ tương đối dễ dàng.

Sau đó là bơm hơi.

Trần Thương nhìn Vương Dũng: "Phẫu thuật nội soi nhất định phải chú ý cường độ trong lúc đâm xuyên qua da, không thể gây tổn thương đến nội tạng trong khoang bụng... Còn có tốc độ bơm hơi, phòng ngừa gây nên các loại hội chứng chướng bụng."

"Phẫu thuật nội soi có rất nhiều biến chứng, cho nên trong lúc thực hiện phẫu thuật nhất định phải hết sức đi tránh."

Trần Thương vừa dứt lời

Lập tức linh cơ khẽ động.

Hắn nhớ tới một chuyện tới.

Đó chính là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ cải tiến.

Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ chính là cải tiến những thiếu hụt của phẫu thuật nội soi cùng mở bụng truyền thống, mà theo thời thế sinh một loại kiểu thuật thức mới, chính mình có thể tham khảo một phen, sau đó sử dụng phẫu thuật vết cắt nhỏ cải tiến trong cắt bỏ túi mật?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thầm quyết định

Chờ thêm một thời gian nữa phải suy nghĩ kỹ chuyện này.

Hiện tại, vẫn nên tập trung thực hiện phẫu thuật.

Lỗ A dùng để cắm kính.

Lỗ B, C một lỗ thao tác chính, một lỗ phụ trợ.

Vốn hắn muốn để Vương Dũng đỡ tấm gương, thế nhưng sau khi suy nghĩ một chút, quyết định nói với Tần Duyệt: "Giúp ta đỡ tấm gương."

Nói xong, hắn để Vương Dũng đến thực hiện dò xét.

Thật ra, nếu Trần Thương tự mình làm thì tốc độ sẽ nhanh hơn, nhưng dù sao Vương Dũng cũng cần rèn luyện, Trần Thương định cho hắn một cơ hội.

Vương Dũng nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên, tay trái cầm kẹp chặt, bắt đầu dò xét.

Trần Thương xem hình ảnh trong tivi, đối với tình huống trong bụng rõ như lòng bàn tay, nói với Vương Dũng: "Kẹp lấy túi mật đẩy hướng cách đỉnh, nhấc lên, đúng, chính là như vậy, để lộ lá gan ra, thấy không? Đó chính là khu vực tam giác túi mật."

Vương Dũng cẩn thận từng li từng tí, giống như là khi còn đến trường đối mặt lão sư, Trần Thương nói cái gì thì hắn làm cái đấy.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là hắn phát hiện phương pháp Trần Thương nói gọn gàng dứt khoát.

Rất chặt chẽ

Không giống như những video dạy học trên mạng rất phiền toái, buồn tẻ.

Một câu nói như vậy còn hơn một trăm câu nói, không một câu là trọng điểm, để người xem muốn ngủ gật.

Đương nhiên hắn không biết, đây là kinh nghiệm phẫu thuật cắt bỏ túi mật cao cấp mà Trần Thương tổng kết lại, mỗi một câu đều là tinh hoa

Mà lúc này, Tần Duyệt kéo khẩu trang xuống, quệt miệng: Dựa vào cái gì để ta đỡ kính, ta cũng muốn phẫu thuật mà

Phàn nàn xong, trừng mắt Trần Thương đang xem TV.

Trần Thương vẻ mặt không hiểu, còn tưởng là Tần Duyệt liếc mắt ra hiệu gì, nghĩ nghĩ, dù sao đến mà không trả lễ thì không hay, thế là hắn trả một làn thu thuỷ.

Sau đó thở dài, lời nói thấm thía khuyên nhủ: "Đỡ kính cho tốt, trong phòng phẫu thuật không nên nghĩ quá nhiều."

Tần Duyệt nghe xong, lập tức tức giận ngực lại lớn một CUP.

Trần Thương thấy thế, không khỏi hai mắt sáng lên.

Nếu phụ nữ đều có một kỹ năng, cứ tiếp tục như thế, Trương Chí Tân khẳng định phải thất nghiệp.

Phẫu thuật tiếp tục thực hiện, mọi người cũng dần dần tiến vào trạng thái.

Trần Thương trên cơ bản vừa làm vừa nói, không có bất kỳ ảnh hưởng gì, mà mượn nhờ hình ảnh trên TV, không cần lo lắng vấn đề không đủ rõ ràng, tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng quá trình phẫu thuật.

Vương Dũng rất chân thành nghe theo, rất là cẩn thận tỉ mỉ, mà Tần Duyệt cũng cẩn thận từng li từng tí, không ngừng suy nghĩ.

Một ca phẫu thuật này mất hơn một giờ, Trần Thương làm rất chân thành, nói cũng rất cẩn thận.

Hai người có thể nói là được lợi rất nhiều

Dù sao cũng là người đồng lứa, dễ giao lưu, hai người cũng dám tùy ý đặt câu hỏi.

Không giống như là bác sĩ cấp trên luôn có một loại cảm giác câu thúc.

Cứ như vậy, hai bên đều được lợi rất nhiều.

Dạy học, không chỉ giúp học sinh tăng thêm kinh nghiệm, mà đối với lão sư cũng là một lần rèn luyện.

Bởi vì vấn đề của học sinh từ rất nhiều phương diện, thậm chí có những góc độ cùng chi tiết mà ngươi đều không nhất định có thể chú ý tới, chỗ ngươi chú ý không đến, đó chính là chỗ có thể tăng lên.

Vì vậy, đối với vấn đề của hai người, Trần Thương cũng nhận được một ít.

Phẫu thuật vừa mới kết thúc, âm thanh nhắc nhở vang lên.

【Đinh! Đánh giết viêm túi mật cấp tính lv 28, nhận được kinh nghiệm phẫu thuật cắt bỏ túi mật + 600 (gấp sáu lần kinh nghiệm), điểm kinh nghiệm + 300 (gấp ba lần kinh nghiệm).】

Trần Thương lập tức bị nhiều kinh nghiệm như thế dọa cho sợ

Mở ra thanh thuộc tính của mình xem thử, Trần Thương trợn tròn mắt.

【Phẫu thuật cắt bỏ túi mật: Cao cấp, điểm kinh nghiệm: 700/ 4000;】

Lần này thêm 600 điểm kinh nghiệm, đến bảy bệnh nhân, hôm nay có thể thăng cấp đến cấp đại sư bậc sao?

Đây cũng quá nhanh đi

Trần Thương càng nghĩ càng kích động.

Hắn đi ra ngoài rửa tay thay quần áo, mà Vương Dũng thì ở lại thu thập vật phẩm thừa, Tần Duyệt thì như suy nghĩ điều gì đứng ở đó.

Nói thật, ca phẫu thuật ngày hôm nay làm cho hai người cảm giác chấn động

Từ đầu đến đuôi đổi mới nhận biết của bọn hắn đối với Trần Thương

Bởi vì Trần Thương làm phẫu thuật rất tốt

Rất trôi chảy

Rất sách giáo khoa

Hơn nữa đối với nghi hoặc mà hai người đưa ra, Trần Thương đều có thể đối đáp trôi chảy, so sánh một chút làm cho hai người trố mắt nhìn.

Trong lúc vô hình, chênh lệch đã xuất hiện

Khi một người nhiều hơn ngươi một khối tiền, ngươi có thể là chẳng thèm ngó tới, nhiều hơn ngươi mười vạn, ngươi sẽ ghen ghét hoặc là ghen

tị, nhiều hơn ngươi 1000 vạn thậm chí càng nhiều hơn, ngươi sẽ mất đi tâm tư ganh đua so sánh.

Chuyện lần này cũng giống như vậy.

Lúc này, hai người làm gì còn tâm tư ganh đua so sánh như lúc đầu.

Vương Dũng tự mình hiểu lấy, may mắn sớm mấy ngày trước đã bỏ đi tất cả tâm tư ganh ghét đối với Trần Thương, chuẩn bị làm tốt công việc phụ tá của mình

Vương Dũng đã ý thức được Trần Thương là một đùi lớn, không quan tâm cái khác, lên xe trước lại nói.

Vì vậy, lúc này Vương Dũng cũng không có nhiều thời gian rỗi để suy nghĩ những chuyện trên trời dưới đất kia nữa, học tập cho giỏi, mỗi ngày nghe lời là được

Lúc này, trong đầu hắn tất cả đều là túi mật.

Cái gì thành túi mật, ống mật chủ, ống gan chung, tam giác gan mật.

Không khỏi, một bài « túi mật » phiên bản « dê trắng » bỗng nhiên hình thành trong não hải.

Phức tạp hơn túi mật.

Nhiều vặn vẹo, nhiều trừu tượng.

Nhiều làm ác kết sỏi.

Lúc nào cũng không rõ tung tích.

Trong lòng tốt sợ

Đều sắp mất đi hình dạng.

Tam giác dính liền hoang đường.

Thề ương ngạnh chống cự.

Chương 101: Chủ Đề Nghiên Cứu Mới

Vương Dũng vừa hát bài dân ca này, vừa thu dọn đồ đạc, trong lòng tràn đầy hưng phấn cùng kích động. Từ trước tới giờ, hắn đi theo chủ nhiệm làm phẫu thuật đều không dám thả lỏng, cẩn thận từng li từng tí sợ phạm sai lầm, cũng không dám hỏi nhiều, thường xuyên có nhiều chỗ không nghĩ ra, thậm chí khi làm phẫu thuật còn có chút lo lắng, hôm nay được tham gia phẫu thuật nội soi dò xét khoang bụng, thực sự làm cho hắn kích động.

Hắn cảm giác mình bắt được một tia manh mối.

Hắn chợt phát hiện lúc trước chủ nhiệm an bài là sáng suốt cỡ nào, có lẽ Trần Thương mới là bắp đùi có thể giúp mình bay xa hơn

Mượn phòng lúc phẫu thuật không có ai, Vương Dũng tìm tới Tần Duyệt, có chút xấu hổ nói: "Tần Duyệt, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Tần Duyệt sững sờ, khuôn mặt nhỏ đỏ lên: "Có giám sát..."

Vương Dũng lập tức sững sờ, bị hủ nữ mê anime này triệt để đánh bại: "Ngươi nghĩ đi đâu vậy? Ta muốn ngươi giúp một chút, lát nữa phẫu thuật ngươi phụ trợ đỡ kính được không, ta... Ta sắp tham gia khảo hạch, ta nghĩ muốn rèn luyện nhiều một chút."

Tần Duyệt nghe xong, ồ một tiếng: "Được rồi."

Dù sao, nàng cũng rất muốn nếm thử một phen, nhưng cân nhắc đến Vương Dũng còn là cộng tác viên, Tần Duyệt cũng đáp ứng.

Sau khi thay đồ và rửa tay xong, ca phẫu thuật thứ ba như thường lệ bắt đầu.

Lần này, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, Tần Duyệt đỡ kính, Vương Dũng dò xét, Trần Thương phẫu thuật

Phẫu thuật thuận lợi vượt quá dự kiến của Trần Thương, tốc độ cũng tăng lên một chút, quả nhiên có người hỗ trợ vẫn tương đối không tệ.

Lúc này, Trần Thương như suy nghĩ điều gì nhìn hai người, có lẽ sau này mình nên bồi dưỡng một nhóm tiểu đệ, đi ra ngoài mang theo hai người, một người biết hô 666, một người biết mua mắt cắm mắt, cũng là lựa chọn không tệ.

Buổi chiều, sau khi hoàn thành ca phẫu thuật thứ ba...

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến cái gì, nhìn Tần Duyệt, nói: "Vừa rồi ngươi có lưu ý lúc ta khâu vết thương không?"

Tần Duyệt lắc đầu, mà Vương Dũng chợt nói: "Ta nhìn thấy!"

Trần Thương sững sờ, có chút hiếu kỳ: "Ồ? Ngươi nói thử xem."

Vương Dũng nói: "Lần đầu tiên ta thấy thủ thuật khâu vết thương của ngươi ta đã chú ý tới, khâu rất nhỏ, giống như không tìm thấy dấu vết, mà còn sử dụng chỉ khâu có thể ẩn dấu."

"Khi thực hiện ca phẫu thuật thứ hai, ta nhìn thấy trong lúc ngươi phẫu thuật rất thành thạo vết cắt rất nhỏ, ngươi mở ra rất nhẹ nhàng linh hoạt, cường độ rất đều, những cái này đều là chuẩn bị cho khâu hậu kỳ, có thể nói lúc ngài bắt đầu phẫu thuật đã nghĩ kỹ làm sao khâu!"

Vương Dũng có chút kích động! Thậm chí còn thay đổi cách xưng hô, từ "Ngươi" biến thành "Ngài"

Bởi vì hắn phát hiện Trần Thương thật rất giỏi, những chi tiết nhỏ nhất đều để tâm đến.

Loại thao tác tinh tế này, đừng nói người khác, chủ nhiệm Lý Bảo Sơn đều chưa chắc đã làm được

Làm phụ trợ cho người như vậy, có gì phải lo lắng nữa chứ

Nghĩ nghĩ, hắn liếc mắt nhìn Tần Duyệt, phát hiện Tần Duyệt căn bản không nhìn hắn, mà như đang suy nghĩ, không biết đang suy nghĩ gì.

Trần Thương mỉm cười, hắn không nghĩ tới Vương Dũng ngày bình thường không đáng chú ý lại có năng lực như vậy, nắm chắc chi tiết không tệ.

Đây là một ưu điểm

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn Vương Dũng, hài lòng nhẹ gật đầu: "Không sai, cái này là ta cố ý gây nên, ta đang nghĩ, nếu một trong những ưu điểm của phẫu thuật nội soi chính là vết cắt nhỏ, như vậy chúng ta có thể phát huy ưu điểm này tốt hơn được hay không, để vết cắt càng nhỏ hơn nữa, thậm chí biến mất không thấy!"

Nói tới đây, Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Duyệt: "Ngươi cảm thấy đầu đề này có giá trị nghiên cứu hay không?"

Tần Duyệt rốt cục nói chuyện: "Ta vừa rồi vẫn đang nghĩ về vấn đề này!"

"Có giá trị! Rất có giá trị nghiên cứu."

"Hiện tại phẫu thuật nội soi là chủ lưu, nhưng nghiên cứu cải tiến đối với miệng vết thương ta chưa nghe nói qua! Bởi vì phẫu thuật nội soi thì miệng vết thương đã rất nhỏ, tất cả mọi người không tiếp tục nghiên cứu phương diện này."

"Nhưng, chính là bởi vì như thế, chúng ta hoàn toàn có thể phóng đại ưu điểm này lên! Làm thành một chủ đề!"

Trần Thương cười một tiếng: "Tốt, vậy ngươi tra một chút tư liệu, đặc biệt là tư liệu ngoại văn, văn hiến cùng tổng thuật."

Hắn không sợ không biết viết luận văn, có người biết viết là được.

Dù sao luận văn có mấy cái kí tên.

Thông tin tác giả không kém hơn tác giả phát minh ra quá nhiều, thậm chí tại một số lĩnh vực sẽ càng thêm có sức thuyết phục.

Phổ cập khoa học: Thông tin tác giả bình thường chỉ toàn bộ người phụ trách chủ đề, gánh chịu kinh phí, thiết kế, viết văn, … hắn cũng là người liên hệ người viết luận văn cùng nghiên cứu vật liệu.

Quan trọng nhất là, hắn gánh vác trách nhiệm về độ tin cậy. Chỗ tốt của thông tin tác giả là có thể thành lập một mối liên hệ rộng lớn với thế giới bên ngoài. Một vài tạp chí ước hẹn ngươi thân bản thảo, viết tổng thuật. Những điều này sẽ đề cao địa vị của ngươi trong giới khoa học.

Đầu tiên, tác giả bình thường là nhân viên nghiên cứu có cống hiến lớn nhất trong bài này. Tác giả này không chỉ có nhiều nhất mà còn là quan trọng nhất (tức là cống hiến về thể lực), người sáng tác sơ thảo luận văn (tức là cống hiến về trí lực).

Nếu như theo quyền tài sản tri thức, thành quả nghiên cứu xem như là thông tin tác giả.

(DG: Nói dễ hiểu cho đoạn này là mấy ông tiến sĩ sẽ thực hiện nghiên cứu đề tài, còn việc trình bày bài luận văn cho đề tài đó sẽ do những thành viên khác trong nhóm thực hiện, thường là thạc sĩ hoặc sinh viên).

Ba người bận đến tối mịt, khoảng mười một giờ mới có thể hoàn thành toàn bộ phẫu thuật hôm nay

Mà công việc tiếp theo của Tần Duyệt đã không phải là đỡ kính, mà giao việc này cho Vương Dũng, còn nàng là bắt đầu dùng điện thoại chụp ảnh từng bước cùng ghi chép quá trình phẫu thuật.

Lần này, công việc chủ yếu của ba người đã không phải đơn thuần là nghiên cứu phẫu thuật túi mật, mà là nghiên cứu cải tiến vết cắt được khâu lại sau khi phẫu thuật nội soi, như thế nào mới có thể thiết kế ra thủ pháp khâu tốt hơn, không để lại sẹo.

Ba người mỗi người làm việc riêng của mình, trong lòng đều có mục tiêu nhỏ.

Trần Thương là đánh quái thăng cấp làm rơi đồ, thăng cấp cải tiến thuật thức mới.

Vương Dũng thì dốc lòng học tập phẫu thuật, cố gắng phụ trợ Trần Thương sớm tiến bộ hơn một chút.

Tần Duyệt thì thu thập tư liệu ghi lại trong danh sách, chuẩn bị làm chủ đề nghiên cứu sắp tới.

Ba người phân công minh xác, triển khai công việc cũng rất thuận lợi.

Sau mười một giờ, lúc này mọi người mới nhớ tới, buổi tối hôm nay hình như còn chưa ăn cơm

Lúc này, các tiệm cơm trên cơ bản đều đã đóng cửa, nhưng chợ đêm vẫn còn. Hôm nay Trần Thương mời khách, mang theo đám người đi ăn ngon uống sướng.

Lúc về đến nhà đã là mười hai giờ.

Chương 102: Ta Lợi Hại Như Vậy Hả?

Ngày thứ hai rời giường, Trần Thương đầy lòng chờ mong đi đến phòng ban, bởi vì hiện tại:

【Phẫu thuật cắt bỏ túi mật: Cao cấp; kinh nghiệm: 3900/ 4000】

Mình chỉ còn thiếu một trăm điểm kinh nghiệm nữa là có thể thăng cấp phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Cấp đại sư

Ngẫm lại Trần Thương đều cảm thấy có chút hưng phấn.

Hôm nay, lúc giao ban, sau khi nghe thấy y tá trực ban nói ra tình huống thu nhập nằm viện hai ngày này, Lý Bảo Sơn lập tức nhíu mày

Hơn ba mươi ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật.

Hắn liếc mắt nhìn ra vấn đề xuất hiện ở nơi nào.

Là một lão giang hồ, Lý Bảo Sơn đột nhiên hỏi Thạch Na: "Hơn ba mươi ca, có phải là hơi nhiều rồi không? Có thể giải quyết được sao?"

Trước mắt, Thạch Na là người phụ trách bên ngoài phòng bệnh khoa cấp cứu, vì vậy người đầu tiên Lý Bảo Sơn hỏi chính là Thạch Na.

Thạch Na gật đầu: "Phẫu thuật đã được an bài xong xuôi đâu vào đấy, chủ nhiệm ngài cứ yên tâm."

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu: "Ừm, ngươi nhiều thao điểm tâm, khoa cấp cứu không thể so với các phòng ban khác, nhất định phải chừa lại đầy đủ giường bệnh để cứu giúp người bệnh, người bệnh phẫu thuật cắt bỏ túi mật... Phải sắp xếp dựa theo năng lực phẫu thuật của phòng ban, không được vượt qua, dù sao có vài phẫu thuật túi mật không thể kéo dài."

Trần Bỉnh Sinh cũng khẽ nhíu mày: "Hơn ba mươi ca... Hơi nhiều a, một ca phẫu thuật túi mật nội soi nếu tăng thêm thời gian chuẩn bị nữa thì phải mất hơn một giờ, không dễ dàng a! Một ngày không ăn không uống cũng làm không xong chứ? Số lượng này... Có chút hơi nhiều a!"

Trong lúc nhất thời, đám người nhìn về phía Thạch Na.

Thạch Na lại cười nói: "Hôm qua tiểu Trần làm 6 ca phẫu thuật, hôm nay lão Trần 8 ca, tiểu Trần 8 ca, trên cơ bản sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì!"

Lời này vừa nói ra, lập tức trong văn phòng an tĩnh lại.

Lý Bảo Sơn đều có chút kinh ngạc: "Tiểu Trần, ngươi biết làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật hả?"

Trần Thương gật đầu: "Ừm!"

Thạch Na trực tiếp nói: "Hôm qua có mấy ca phẫu thuật rất khẩn cấp, chủ nhiệm ngài cùng lão Trần đều không có ở đây, ta tìm ngoại khoa hội chẩn, kết quả Đoàn Ba còn bảo không có thời gian, lúc ấy, ta chuẩn bị để người bệnh khẩn cấp chuyển viện, sau đó..."

Thạch Na nói ra việc ngày hôm qua Trần Thương thực hiện phẫu thuật, lập tức tất cả mọi người chung quanh há miệng.

Trần Thương lần nữa gánh vác trách nhiệm

Nhìn đám người khen, Trần Thương vội vàng chối từ: "Là Trần lão sư bình thường dạy thật tốt."

Vừa nghe câu này, lập tức người chung quanh nhìn về phía lão Trần.

Lý Bảo Sơn quay người nhìn lão Trần, gọi rất thân thiết: "Bỉnh Sinh, tốt lắm!"

Thạch Na cũng gật đầu, cười nói: "Đúng! Lão Trần, tốt lắm, danh sư xuất cao đồ!"

Nhìn đám người khen, lão Trần lần đầu tiên trong đời đỏ mặt.

Ta thật tốt như vậy sao?

Ta có lợi hại như vậy hả?

Ta từ lúc nào dạy dỗ được một thiên tài vậy?

Ta ngưu như vậy sao mà trước kia ta không biết?

Thế nhưng... Ta đến cùng dạy Trần Thương cái gì?

Lão Trần thực sự nhớ không nổi mình đã dạy cho Trần Thương cái gì?

Được rồi, nghĩ không ra thì không cần nghĩ, dù sao đều là ta dạy

Nghĩ tới đây, tư thế lão Trần đứng lập tức thay đổi, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngực hắn lúc này còn lớn hơn Tần Duyệt.

Thạch Na tiếp tục nói: "Phần lớn bệnh nhân sau ki thực hiện phẫu thuật cắt bỏ túi mật nội soi thì cùng ngày có thể về nhà, có thể ăn uống cùng hoạt động bình thường, chỉ cần đến phòng khám bệnh định kỳ là được, cũng không cần phải ở lại quá lâu!"

"Vì vậy, chủ nhiệm, phòng bệnh của chúng ta rất nhanh sẽ trống trải, cho nên chuyện này ngài không cần lo lắng!"

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe xong, lập tức gật đầu: "Tốt! Phòng phẫu thuật khoa cấp cứu chúng ta vừa mới thành lập đã có thành tích như vậy, không tệ!"

"Nhưng, nhất định phải đảm bảo an toàn cho người bệnh, không thể vì truy cầu số lượng mà coi nhẹ chất lượng! Tần Duyệt, ngươi lưu tâm để ý quan sát nhiều một chút, tích cực làm nghiên cứu khoa học lm."

Sau khi kết thúc giao ban, Trần Thương lại muốn vùi đầu vào phẫu thuật, hôm nay lão Trần được an bài 8 ca phẫu thuật, Trần Thương cũng được sắp xếp 8 ca.

Trong phòng phẫu thuật, bỗng nhiên Tần Duyệt nghĩ đến một chuyện, nói với Trần Thương: "Trần Thương, ta cảm thấy... Chúng ta có thể so sánh kết quả của tổ thí nghiệm với tổ sử dụng phẫu thuật nội soi truyền thống, mà tổ thí nghiệm thì cần ngươi, cuối cùng chúng ta phân tích số liệu một chút, như vậy một bài luận văn đơn giản đã hoàn thành!"

Trần Thương nghe xong, cũng có thể thực hiện: "Được là được, chỉ là... Ngươi đi đâu tìm tổ để so sánh?"

Mắt Tần Duyệt đảo mấy vòng, mắt to long lanh: "Bên cạnh!"

Trần Thương sững sờ: "Bên cạnh? Lão Trần? !"

Lập tức, Trần Thương bừng tỉnh đại ngộ, xấu hổ cười một tiếng: "Như vậy được không?"

Nếu Lão Trần biết phẫu thuật của mình bị xem như tổ so sánh để phụ trợ mình, có tức giận đánh ta hay không?

Tần Duyệt trừng to mắt, nói: "Có cái gì không tốt? Ta cảm thấy rất tốt, ta mới là người phụ trách nghiên cứu khoa học phẫu thuật."

Trần Thương xấu hổ cười nói: "Ngươi đi thương lượng với lão Trần một chút đi."

So với hôm qua, hôm nay Vương Dũng thực hiện phẫu thuật thuần thục hơn rất nhiều, hai người phối hợp không gián đoạn, thời gian so với hôm qua cần ít đi không ít

Nhưng, Trần Thương phát hiện một chuyện.

【Phẫu thuật cắt bỏ túi mật: Cao cấp; kinh nghiệm: 4200/ 4000; 】

Điểm kinh nghiệm đã đủ

Thế nhưng... Không thăng cấp

Vì sao? ? ?

Cái này... Thật là một vấn đề đáng lo lắng.

Trần Thương trầm tư nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện lúc trước của lão Trần, cũng đã đủ kinh nghiệm nhưng lại không thăng cấp.

Sau đó phải làm gì?

Đánh quái không thăng cấp, đây cũng không phải là chuyện gì a.

Xem ra thăng cấp đã không chỉ là vấn đề kinh nghiệm, khả năng còn phải nghiên cứu sâu về vấn đề này nữa.

【Đinh! Trình độ phẫu thuật của ngài gặp phải bình cảnh, cần giải quyết nhiều chủng loại, nhiều loại hình, nhiều cấp độ khó khăn khác nhau trong phẫu thuật cắt bỏ túi mật, phẫu thuật bình thường không có cách nào thỏa mãn lý giải của ngài đối với phẫu thuật cắt bỏ túi mật, mời ngài tiếp tục cố gắng! 】

Trần Thương nghe xong

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra vấn đề là ở chỗ này.

Nếu đã không thể thăng cấp, Trần Thương liếc nhìn Vương Dũng, đột nhiên hỏi: "Muốn thử một chút không?"

Vương Dũng sững sờ

Lập tức mừng rỡ, có chút vui vẻ: "Ta... Ta có thể chứ? Ngài... Ta..."

Hắn đi theo Lý Bảo Sơn làm phẫu thuật hơn hai năm, trên cơ bản chỉ là người hỗ trợ, hiện nay lại có một cơ hội tự mình động thủ như vậy, sao có thể không kích động?

Trần Thương cười nói: "Có thể! Vì sao không thể! Ta ở bên cạnh quan sát, ngươi tới đi!"

【Đinh! Vương Dũng độ thiện cảm + 20! 】

Phẫu thuật hai ngày nay đối với Vương Dũng mà nói được lợi vô cùng.

Hắn chưa từng có giống hai ngày này, cảm giác nhận được vô cùng phong phú, tiến bộ rất nhanh

Hiện tại, Vương Dũng đã có thể dưới sự giúp đỡ của Trần Thương, tự mình hoàn thành một ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật.

Mặc dù không lưu loát như Trần Thương, nhưng cũng đã có thể thuận lợi hoàn thành.

Chương 103: Chủ Nhiệm Lý Lợi Hại

Phẫu thuật quan trong nhất là quen tay hay việc, giống như Trần Thương cũng có một đôi hỏa nhãn kim tinh, có thể phát hiện chỗ thiếu sót của Vương Dũng.

Dần dần, khoa cấp cứu sinh ra bác sĩ thứ ba có thể làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Vương Dũng gia nhập, lập tức giúp cho việc an bài phẫu thuật càng dễ dàng hơn, hơn bốn mươi ca phẫu thuật đang thực hiện đâu vào đấy.

Thứ tư trước, tất cả người bệnh khẩn cấp đều được xử lý hoàn tất, hiện tại khu nội trú vẻn vẹn chỉ có mười người bệnh chờ đợi phẫu thuật cùng khôi phục, mà bây giờ bỗng nhiên mọi người cảm giác... Tại sao bệnh nhân túi mật bỗng nhiên ít vậy?

Mà ngay cả chủ nhiệm Lý Bảo Sơn cũng cảm giác mặt mũi sáng sủa, dù sao có Trần Thương cùng Vương Dũng gia nhập, để khoa cấp cứu lại thêm hai tên thủ lĩnh

Làm cho cả phòng phẫu thuật của khoa cấp cứu cũng bắt đầu đăng đường nhập thất, đi lên quỹ đạo của nó.

Đợi đến thứ tư, viện hội bắt đầu

Các chủ nhiệm khoa nhao nhao tham gia.

Đại chủ nhiệm ngoại khoa, đồng chí Trương chờ đợi một ngày này đã rất lâu

Lần này, chuyện quan trọng nhất chính là về vấn đề thành lập phòng phẫu thuật cho khoa cấp cứu.

Mà lúc này, Lý Bảo Sơn đang báo cáo tình huống triển khai việc thực hiện thành lập phòng phẫu thuật khoa cấp cứu.

Đang báo cáo, bỗng nhiên Trương Hữu Phúc phát biểu, cắt đứt lời hắn nói: "Chủ nhiệm Lý báo cáo hình như có chút không phải là thật a!"

Vừa nghe câu này, người chung quanh lập tức nhao nhao ngẩng đầu lên

Trương Hữu Phúc nói: "Theo ta được biết, hiện tại phòng bệnh của khoa cấp cứu quá tải trong việc chuyển giao bệnh nhân, tài nguyên cấp cứu bị tham ô rất nhiều, người không biết còn tưởng rằng khoa cấp cứu thành khu nội trú đây!"

Lý Bảo Sơn: "Khoa cấp cứu lúc nào cũng phải bảo trì cho các trường hợp cấp cứu khẩn cấp, cấp cứu cần tài nguyên sung túc, mà chúng ta hoàn

toàn có thể gánh vác sứ mệnh cấp cứu, không biết Chủ nhiệm Trương nói là phương diện nào?."

Trương Hữu Phúc nghe thấy Lý Bảo Sơn còn tại liều chết, không thừa nhận đúng không?

Hắn cũng không dài dòng, nói: "Ta nghe nói khoa cấp cứu thu nạp hơn bốn mươi người bệnh cần phẫu thuật cắt bỏ túi mật, trong đó bao gồm viêm túi mật cấp tính, sỏi túi mật... Rất nhiều người bệnh cần phẫu thuật gấp, ta nói đúng không? Mà hơn bốn mươi bệnh nhân này ở trong phòng bệnh khoa cấp cứu, sẽ không ảnh hưởng tới chuyển giao người bệnh bình thường hả?"

Lý Bảo Sơn lập tức sửng sốt: Lúc này, phòng bệnh khoa cấp cứu chỉ có mười lăm người thôi mà? Nào có nhiều người bệnh nằm viện như vậy, những người kia đều đã được xuất viện rồi...

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Không sai! Ta đang muốn báo cáo, mấy ngày nay cấp cứu thu nạp gần bốn năm mươi người bệnh cần phẫu thuật túi mật, nhưng... Toàn bộ đã xử lý thích đáng."

Trương Hữu Phúc thấy Lý Bảo Sơn nói như vậy, lập tức cười ha ha: "Trong những người bị bệnh này, có rất nhiều người nhất định phải được phẫu thuật trong vòng ba ngày, Chủ nhiệm Lý với tư cách là lão chủ nhiệm lĩnh vực cấp cứu, hình như trong lòng ngài phải hiểu rõ hơn chúng ta chứ? Ta muốn hỏi là, khoa cấp cứu có năng lực hoàn thành hơn bốn mươi ca phẫu thuật trong ba ngày sao?"

"Theo ta được biết, thường ngày Chủ nhiệm Lý đều rất bận rộn, thường xuyên phải tham gia các loại phẫu thuật cỡ lớn, mà nội bộ khoa cấp cứu, lực lượng chủ chốt chỉ có Trần Bỉnh Sinh có thể hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ túi mật, một người có thể hoàn thành hơn bốn mươi ca phẫu thuật?"

"Nếu như khoa cấp cứu đã không có năng lực hoàn thành hơn bốn mươi ca phẫu thuật, tại sao phải nhận nhiều bệnh nhân như thế? Như vậy không chỉ có bất lợi cho sự phát triển của khoa cấp cứu mà còn không thể phát huy chức năng cấp cứu, cũng gây bất lợi cho người bệnh khôi phục!"

"Vì vậy ta cho rằng, khoa cấp cứu làm tốt trước viện là được, gánh chịu công việc cấp cứu khẩn cấp, phẫu thuật thì giao cho phòng ban tương quan phẫu thuật là được! Về phần phòng phẫu thuật, cho dù là không cho ngoại khoa chúng ta, cũng nên giao cho phòng phẫu thuật thống nhất quản lý."

"Ý tứ của ta cũng không phải là không cho khoa cấp cứu phòng phẫu thuật, mà là chưa đến lúc, ta cảm thấy tốt nhất là đợi cho khoa cấp cứu có

đủ năng lực thực hiện phẫu thuật, khi đó lại cho khoa cấp cứu phòng phẫu thuật cũng không muộn!"

Những chủ nhiệm đang ngồi ở đây đã hiểu

Xét đến cùng vẫn là muốn tranh phòng phẫu thuật

Không nên coi thường một phòng phẫu thuật, lợi nhuận của một phòng phẫu thuật đối với phòng ban mà nói, rất đáng sợ, chính là vùng giao tranh của nhà binh

Lý Bảo Sơn bỗng nhiên cười: "Xem ra Chủ nhiệm Trương rất chủ ý đối với sự phát triển của phòng ban chúng ta, vậy thì giờ ta sẽ đọc chi tiết báo cáo chi tiết tất cả mọi việc trong vòng một tuần từ khi khoa cấp cứu thành lập phòng phẫu thuật đến nay!"

"Từ khi khoa cấp cứu thành lập phòng phẫu thuật đến nay, trong bốn ngày, chúng ta tổng cộng làm sáu mươi bảy ca phẫu thuật, trong đó bao gồm bốn mươi lăm ca phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật, năm ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, tám ca phẫu thuật khâu gân bắp thịt..."

Lý Bảo Sơn vừa nói ra, lập tức người ở đây đều sửng sốt

Bốn ngày làm sáu mươi bảy ca phẫu thuật

Chiến tích trong bất kỳ một phòng ban nào thì cũng rất không tầm thường.

Trương Hữu Phúc nghe xong lời này, cười nhạo một tiếng: "Khoác lác cũng nên có giới hạn thôi chứ? Chủ nhiệm Lý, nơi này chính là viện hội, không phải chỗ nói đùa, số liệu này của ngươi căn bản không có khả năng! Cấp cứu không có năng lực như vậy."

Lý Bảo Sơn nhàn nhạt cười nói: "Mỗi một ca phẫu thuật đều có ghi chép, đúng rồi, Chủ nhiệm Trương đối với khoa cấp cứu chúng ta hình như không hiểu rõ lắm, phòng ban chúng ta có ba người có thể làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, trong đó bao gồm như lời ngươi nói Trần Bỉnh Sinh, ngoài ra còn có, chúng ta còn có hai cái tiểu đồng chí, một người chính là vừa mới lấy được biên chế Trần Thương, một người chính là Vương Dũng."

"Ba người, ba ngày còn không xong hơn bốn mươi ca phẫu thuật sao?"

"Hơn nữa, người bệnh của chúng ta cũng thật nhiều, không chỉ có bốn mươi ca, phòng phẫu thuật chúng ta chưa từng có thời gian rảnh rỗi, ngược lại là ta nghe nói, hiện tại ngoại khoa không nhiều bệnh nhân lắm, phòng phẫu thuật lại rất nhiều, nếu Chủ nhiệm Trương có ý, chúng ta có thể hợp tác một chút."

Vừa nghe câu này

Trương Hữu Phúc kém chút tức giận thổ huyết

Từ lúc nào Trần Thương biết làm phẫu thuật túi mật?

Đây không phải là một thanh niên vừa mới chuyển chính thức sao?

Còn có Vương Dũng kia là ai?

Sao ta chưa từng nghe qua những người này?

Nghĩ tới đây, mặt Trương Hữu Phúc lập tức đen lại, tiểu tử Đoàn Ba này, sao có thể phạm loại sai lầm cấp thấp này

Càng nghĩ, Trương Hữu Phúc càng là tức giận, tại viện hội xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi của hắn biết để chỗ nào đây

Còn có, mấu chốt nhất, vì sao người bệnh của các ngươi nhiều như vậy

Còn không phải lão tử đưa qua sao?

Ta tại sao phải đưa ngươi người bệnh qua?

Trong đầu ta chưa đậu hũ sao?

Trương Hữu Phúc càng nghĩ càng biệt khuất, càng nghĩ càng tức giận

Giống như nhìn thấy Lý Bảo Sơn đang livestream, nói: "Cảm ơn chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc đã đưa người bệnh viêm túi mật cấp tính đến! Lão Thiết 666!"

Nghĩ đến cách làm ngu xuẩn của mình, Trương Hữu Phúc cảm giác lửa giận công tâm

Hít sâu...

Hắn cố gắng để bản thân tỉnh táo lại...

Lần này, toàn bộ phòng họp náo nhiệt lên

Khoa cấp cứu thành lập phòng phẫu thuật không đến một tuần, vậy mà làm hơn sáu mươi ca phẫu thuật, số liệu này có thể không khoa trương sao?

Đừng nói có thể làm nhiều phẫu thuật như thế hay không, ngươi muốn góp nhiều người bệnh như thế cũng không dễ dàng a.

Nguyên một đám nhịn không được tán thưởng: "Chủ nhiệm Lý lợi hại!"

Chương 104: May Áo Cưới Cho Người Khác

Mọi người trong phòng họp đồng tình, nói:

"Đúng vậy! Khoa cấp cứu dưới sự dẫn dắt của Chủ nhiệm Lý nhất định càng làm càng tốt a!"

"Đúng vậy, dù sao không nói có thể làm hay không, trong mấy ngày ngắn ngủi có thể tiếp nhận nhiều người bệnh phẫu thuật cắt bỏ túi mật như thế quả thực không dễ dàng, Chủ nhiệm Lý nhất định phải chia sẻ kinh nghiệm cho mọi người!"

Trương Hữu Phúc nghe xong lời này, vừa mới tỉnh táo lại một chút thì kém chút tức giận nổ tung

Còn không phải là lão tử đưa qua sao? Bằng không sao ngươi có thể có nhiều người bệnh như vậy?

Có thể có nhiều người bệnh như vậy, không thể bỏ qua sự cố gắng hết mình từ Chủ nhiệm Trương của chúng ta, không thể bỏ qua nhọc lòng trợ giúp của Trương Hữu Phúc.

Tạo hóa trêu ngươi

Chủ nhiệm Trương mưu đồ tại đại hội công khai xử lý tội lỗi lại trở thành đại hội khen ngợi

Sau đó hội nghị thành đại hội Lý Bảo Sơn chia sẻ kinh nghiệm, dù sao hoàn thành một lượng công việc lớn như thế, rất cần đại lực khen ngợi.

Với tư cách là lãnh đạo của bệnh viện, Tần Hiếu Uyên là người vui vẻ nhất, vỗ tay nói tốt

Bí thư Đàm Lập Quốc mặt đen lại cười rất đắng chát! Vỗ tay có chút đau... Còn có chút tê...

Hội nghị kết thúc, đám người xuống thang máy, Lý Bảo Sơn trùng hợp gặp Trương Hữu Phúc, cười nói: "Chủ nhiệm Trương, ta nghe bệnh nhân khoa chúng ta nói hắn là từ phòng khám bệnh của ngươi đến khoa cấp cứu chúng ta, có đúng thế không?"

Trương Hữu Phúc nghe xong lời này, lập tức đỏ mặt

Cũng may da mặt hắn rất dày, nhìn không ra biến hóa gì, nhưng nhìn biểu lộ trêu tức của Lý Bảo Sơn, giống như muốn nói: "Cảm tạ lão Thiết đưa đến cho ta 10 người bệnh cần phẫu thuật cắt bỏ túi mật!"

Trương Hữu Phúc hít sâu một hơi, gượng ép cười, nói: "Khoa cấp cứu thành lập phòng phẫu thuật, ta sợ các ngươi không có người bệnh."

Lý Bảo Sơn nghe xong, nhịn không được lắc đầu, Trương Hữu Phúc này, da mặt thật là dày

Trong cùng một thang máy, cả người Trương Hữu Phúc không được tự nhiên

Như ngồi trên bàn chông

Đợi thang máy vừa đến lầu sáu, hắn tranh thủ thời gian, vội vã chạy trối chết, ngay cả chào hỏi cũng không đoái hoài tới

Vừa xuống thang máy, đám y tá, bác sĩ cùng thực tập sinh nhìn thấy Chủ nhiệm Trương khí thế hùng hổ mặt đen lại đi về phía văn phòng chủ nhiệm, trên khuôn mặt hiện rõ mấy chữ "Ta rất tức giận".

Vừa vào văn phòng, đóng cửa lại

Trương Hữu Phúc ngồi ở chỗ đó, nửa ngày vẫn chưa bình tĩnh lại

Hắn cảm giác mình giống như là người bị thiểu não, đưa tặng tiền tài của mình cho người khác

Càng nghĩ hắn càng thấy khó chịu, mình cực khổ hao tốn sức lực, kết quả lại may áo cưới cho người khác

Nghĩ tới đây, hắn cầm điện thoại gọi cho Đoàn Ba

Đoàn Ba rất nghe lời, lập tức đi vào chủ nhiệm văn phòng, nhìn thấy Trương Hữu Phúc đang kiềm chế lửa giận của mình, Đoàn Ba có chút lo lắng hắn có thể tức giận đả thương người hay không? Do dự một chút, đóng cửa lại.

Mặt Trương Hữu Phúc đen lại, nhìn Đoàn Ba, nửa ngày không nói lời nào.

Đoàn Ba không ngừng kiểm điểm: "Chủ nhiệm, chuyện này trách ta, ta không thăm dò kỹ nội tình của đối phương, chuyện này là ta thất trách!"

Thật lâu sau

Sau khi Trương Hữu Phúc hút xong một điếu thuốc, thở dài: "Tốt, ta không trách ngươi, chuyện này đã xảy ra, giờ chúng ta phải suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào."

"Hiện tại, khoa cấp cứu có ba bác sĩ có thể làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, đây không phải là chuyện gì tốt! Viêm túi mật cấp tính hầu như đều là đột nhiên phát tác, tất cả mọi người đều hướng về khoa cấp cứu, có rất ít người đến ngoại khoa điều trị, không thể cứ tiếp tục như vậy được."

"Phẫu thuật cắt bỏ túi mật là một trong những bệnh thường gặp nhất ở bệnh viện chúng ta, người bệnh đều chạy đến khoa cấp cứu, phòng ban làm gì có nhiều người bệnh như vậy, nếu cứ kéo dài như thế sẽ là một tổn thất lớn!"

"Hơn nữa, khoa cấp cứu với tư cách là phòng ban tiếp nhận bệnh nhân, nếu chúng ta trở mặt với khoa cấp cứu, rất bất lợi đối với việc thu bệnh nhân sau này!"

Trương Hữu Phúc nói không sai, tranh đoạt bệnh nhân giữa các phòng ban không phải là chuyện hiếm có gì, đều bày ở ngoài sáng.

Không nói cái khác, Trước kia, trước khi Trương Hữu Phúc đến ngoại khoa, ở đây căn bản không có bệnh nhân, lúc đó lão chủ nhiệm ra thông báo, miên là bệnh nhân, cái gì phẫu thuật tuyến vú, phẫu thuật bao da, phẫu thuật bệnh trĩ dù sao cứ có thể phẫu thuật đều nhận đến ngoại khoa.

Thực ra chuyện này cũng không có biện pháp, phát triển phòng ban rất cần tiền, cũng cần phải có tiền để thưởng cho bác sĩ, số tiền này từ đâu tới?

Không bệnh nhân ngươi kiếm tiền cái rắm

Vì vậy, Trương Hữu Phúc có thể không tranh sao?

Hắn là chủ nhiệm khoa, sao hắn không mong muốn phòng ban phát triển?

Nếu có thể có thêm một phòng phẫu thuật thuộc về phòng ban của mình, phỏng đoán cẩn thận, có thể tăng thu nhập hơn trăm vạn một năm cho ngoại khoa.

Không chỉ riêng Trương Hữu Phúc, mà mỗi một chủ nhiệm đều muốn cướp

Hiện tại tốt rồi, không chỉ không cướp được phòng phẫu thuật, kết quả còn đưa đi một đống người bệnh cần phẫu thuật cắt bỏ túi mật, đúng là mất cả chì lẫn chài

Bệnh viện giống như là một xí nghiệp, giữa từng phòng ban đều minh tranh ám đấu.

Nếu ngươi là một người thầy thuốc tốt, bác sĩ tốt, thì có thể không cần cân nhắc nhiều chuyện như vậy, chỉ cần nghiêm túc nghiên cứu y thuật nhân tâm là được.

Nhưng nếu ngươi là chủ nhiệm, không có thủ đoạn, vậy ngươi tuyệt đối không gọi được là một chủ nhiệm tốt, ngươi cho rằng có thể lên làm chủ nhiệm đều là thầy thuốc tốt, bác sĩ tốt sao? Khẳng định không phải, nói chi tiết để hiểu rõ hơn.

Muốn lên làm chức vị hành chính, nếu không có chút thủ đoạn cùng tâm cơ, thì không thể đi xa được

Dù sao, ngươi làm chủ nhiệm, rất nhiều tài nguyên đều nằm trong tay ngươi, rất nhiều tiền giấy cũng trong túi của ngươi, ai mà không phí hết tâm tư?

Trương Hữu Phúc bỗng nhiên nói: "Trước như vậy đi, ngươi xuống dưới an bài thật tốt, chuẩn bị làm một hoạt động chữa bệnh từ thiện, chuyên đề chính là bảo vệ sức khoẻ gan mật, chờ đến lúc ta lên ti vi, ngươi mang theo người trong phòng ban đi khám và chữa bệnh từ thiện ở đại sảnh bệnh viện. Việc trước mắt của chúng ta là thu thêm bệnh nhân, còn chuyện khoa cấp cứu... cứ tạm thời đừng quan tâm nữa."

Đoàn Ba gật đầu đáp ứng, đây là chính sự, hắn nhất định phải làm tốt.

Mấy ngày nay, ngày nào Trần Thương cũng làm phẫu thuật đến hơn mười một giờ khuya, Tần Duyệt đi theo Trần Thương đến hơn mười một giờ.

Không thể không nói, người này thật là một cô nương không tầm thường.

Khoảng thời gian này, Tần Duyệt liên tục đi theo Trần Thương thu thập tư liệu, thuận tiện giúp đỡ làm phẫu thuật một chút, Vương Dũng thì tương đối bận rộn, vừa làm phẫu thuật vừa phải bận bịu chuyện ở phòng bệnh, cho nên Tần Duyệt lập tức thành người hỗ trợ đắc lực cho Trần Thương.

Đi ra tựa lưng trên tường, Trần Thương cười nói: "Ngươi không mệt hả?"

Tần Duyệt ôm cuốn vở: “Đương nhiên là mệt! Nhưng nghĩ đến ta có thể viết ra được một bài luận văn chất lượng như vậy, ta lại hưng phấn quên hết mệt mỏi!"

Trần Thương cười một tiếng: "Nào có dễ dàng như vậy, đây chỉ là một ý tưởng nho nhỏ, cũng không nhất định có thể có nhận được gì."

Tần Duyệt cười thần bí: "Nghiên cứu khoa học, chính là chi tiết, chỉ cần để ý chi tiết, mới có thể làm ra khoa học chân chính."

Hai người đang muốn rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật số 6bỗng nhiên mở ra

Một y tá lớn tuổi vội vã chạy ra, trên mặt hốt hoảng, thần sắc rất lo lắng

Chương 105: Quái Lãnh Chúa Lv45

Trần Thương nhìn xuyên qua cửa lớn phòng phẫu thuật, vừa vặn nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang không biết làm sao đối với bàn phẫu thuật

Chu Hiểu Đông đau đầu

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, mình lại gặp chuyện như vậy.

Tăng ca làm phẫu thuật gặp phải một ca phẫu thuật nghi nan như vậy, đối với ai cũng là một chuyện khó

Phần cổ ống túi mật bị kẹt do kết sỏi, sỏi túi mật gây ra chứng viêm, gây áp lực lên ống gan chung

Tam giác gan mật đã giống như bị hư thối, có triệu chứng viêm tế bào nghiêm trọng, thậm chí sinh mủ

Làm sao bây giờ

Xử lý như thế nào?

Tình huống này làm sao đây

Chu Hiểu Đông cảm thấy tay mình hơi run, gọi điện thoại

Cầu cứu

Hắn cầm điện thoại lên gọi cho Đoàn Ba, chỉ là điện thoại biểu hiện đã tắt máy

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Tìm ai

Lúc này, tay Chu Hiểu Đông đã bắt đầu run rẩy, cầm điện thoại bấm số điện thoại cũng cảm giác khó khăn.

Y tá vừa đi ra ngoài lại vòng trở lại, vẻ mặt sợ hãi nói: "Bác sĩ Chu, không có, giờ đã tan tầm! Phòng bên cạnh không bác sĩ cao cấp!"

"Nếu không... Nếu không ngày mai lại làm được không?"

Chu Hiểu Đông nghe thấy câu nói này cảm giác thân thể như rớt vào hầm băng.

Phẫu thuật đã thực hiện được một nửa, sao có thể nói dừng là dừng?

Nào có đơn giản như vậy

Giọng nói Chu Hiểu Đông có chút run rẩy: "Lúc này dừng lại, phiền toái sẽ hơn! Rất có thể gây nên lây nhiễm màng bụng càng thêm nghiêm trọng!"

Chu Hiểu Đông cao một mét tám, nhưng đây là lần đầu tiên hắn phát hiện mình nhu nhược cùng vô năng cỡ nào

Y tá thúc giục nói: "Gọi điện thoại, gọi điện thoại cho chủ nhiệm, cấp cứu! Gọi điện thoại cho khoa cấp cứu, xem thử có ai ở đó không!"

Hai mắt Chu Hiểu Đông sáng lên, đang muốn gọi điện thoại thì Trần Thương đã đi vào.

"Xảy ra chuyện gì?"

Một câu dọa Chu Hiểu Đông làm điện thoại xuống đất, nhưng lúc này nơi nào có tâm tư nhặt điện thoại.

"Trần Thương?"

Trần Thương gật đầu, nói với y tá: "Giúp ta mặc áo phẫu thuật!"

Y tá gật đầu, giống như nhìn thấy cứu tinh

Vội vàng giúp Trần Thương thay đổi áo phẫu thuật, vừa rửa tay, còn may không đụng thứ gì, sau khi mang găng tay vào.

Trần Thương trực tiếp đi về phía bàn phẫu thuật, nhìn thấy hình ảnh trên TV, lập tức sửng sốt

Màu của túi mật đã đỏ như máu

【Túi mật: Quái lãnh chúa, lv 45! Bởi vì cổ túi mật bị kết sỏi gây biến dị, gây ra viêm nghiêm trọng, mãn tính, bệnh kéo dài lâu ngày không khỏi, dẫn đến áp bách ống gan chung, gây nên tắc nghẽn, triệu chứng vàng da, gan quặn đau, viêm ống mật, tế bào gan bị tổn thương... 】

Không chỉ có túi mật, ngay cả【gan】 【ống gan chung】 【tĩnh mạch chủ】... Tất cả đều màu đỏ

Lần này, Trần Thương cũng không hiểu chuyện gì

Tình huống gì thế này! ?

Chính mình căn bản không có biện pháp giải quyế, viêm túi mật trình độ này đã không phải là Trần Thương có thể đối phó, đừng nói Trần Thương, cho dù là Trương Chí Tân, Đoàn Ba, Trần Bỉnh Sinh cũng quá sức

Quái lãnh chúa cấp 45, chỉ xem một đống lớn tổn thương đằng sau, đã biết không dễ chọc

Làm sao bây giờ?

Bỗng nhiên, Trần Thương linh cơ khẽ động, hồi tưởng lại vừa rồi mình đạt được một ban thưởng đặc biệt: 【Danh sư chỉ đạo】

Kích hoạt

【Đinh! Kích hoạt Danh sư chỉ đạo, thời gian còn lại 9 ngày 23 giờ... 】

Sau khi kích hoạt danh sư chỉ đạo, trước mắt Trần Thương xảy ra biến hóa to lớn

Một màn hình ảo trong suốt trước mặt hắn bắt đầu xuất hiện một đống nhắc nhở

Thậm chí vang lên âm thanh nhắc nhở bên tai

"Mở ra hình thức Danh sư chỉ đạo! Kết quả kiểm tra: người bệnh mắc hội chứng Mirrizi!"

"Quá trình phẫu thuật như sau: Trước tiên ở túi mật Hartmann mở ra túi mật, hút sạch mật, lấy ra sỏi bị kẹt..."

"Có muốn bắt đầu hiển thị động tác hay không?"

Trần Thương sửng sốt

Nương theo lấy giọng nói vang lên, một hình ảnh giả lập bắt đầu thực hiện thao tác với thân thể người.

Thần kỳ như vậy?

Đây chính là 【danh sư chỉ đạo】

Quá mạnh đi?

Mà lúc này, Chu Hiểu Đông cùng Tần Duyệt nhìn chằm chằm một đoàn rối loạn trên TV không biết nên hạ thủ như thế nào.

Bởi vì mọi người chưa từng gặp qua loại tình huống này

Đây là vật gì?

Vẻ mặt Chu Hiểu Đông rất là bất đắc dĩ, quỷ mới biết tại sao một viêm túi mật mãn tính sẽ diễn biến thành như vậy

Tần Duyệt nhịn không được hỏi: "Trần Thương, ngươi biết... Người bệnh này bị sao không? Đây là bệnh gì?"

Trần Thương thở dài, ngẩng đầu nhìn hai người: "Ta sợ lần này chúng ta gặp phiền phức rồi, đây là một loại biến chứng cực kỳ hiếm thấy: Gọi là Hội chứng Mirrizi, người bệnh mắc phải hội chứng này trước khi phẫu thuật sẽ không phát hiện được dị thường gì, không khác viêm túi mật mãn tính quá nhiều, thậm chí... Còn không rõ ràng bằng những cái kia!"

Vừa nghe câu này, hai người lập tức sửng sốt.

Không nói cái khác, chỉ nói đến chữ tiếng Anh kia, họ đã cảm thấy có chút lợi hại.

Chu Hiểu Đông bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, hắn đã nghe nói qua bệnh này: "Chính là Hội chứng Mirrizi?"

Nhưng Chu Hiểu Đông cũng chỉ loáng thoáng nhớ khi đến trường, đạo sư Tiền Lượng nói qua loại bệnh này, là một trong những loại phẫu thuật cắt bỏ túi mật khó khăn nhất

Nghĩ tới đây, Chu Hiểu Đông tâm lạnh một nửa

Tần Duyệt nhịn không được hỏi: "Đó là gì?"

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Đây là một loại bệnh hiếm thấy, rất hiểm khi xuất hiện ở viêm túi mật mãn tính, một trong những biến chứng sỏi mật cực kì hiếm thấy, là một loại hội chứng!"

"Hội chứng Mirrizi là do bị sỏi ống túi mật hoặc sỏi cổ túi mật dẫn tới áp bách ống mật chủ hoặc ống gan chung dẫn đến ống gan chung chật hẹp gây nên viêm ống mật, một trong những triệu chứng lâm sàn thường gặp nhất là bệnh vàng da."

"Vốn bệnh tại lâm sàng bên trên tương đối hiếm gặp, bệnh lý cơ sở là ống hoặc cổ túi mật kết sỏi dẫn đến bị viêm, người bệnh thường kéo dài bệnh án."

"Tiếp tục bị kẹt cùng áp bách túi mật có khả năng rất lớn làm cho phần bụng cùng phần cổ kết sỏi, có thể gây nên ống gan chung chật hẹp hoặc rò rỉ ống túi mật, và lặp đi lặp lại phát tác viêm túi mật cùng tắc nghẽn sẽ dẫn đến vàng da."

Trần Thương vừa nói xong, Chu Hiểu Đông vội vàng gật đầu: "Không sai! Đúng là người bệnh có thời gian lặp đi lặp lại phát tác viêm túi mật khá lâu, hơn nữa biểu hiện chức năng gan, huyết thanh Bilirubin tăng cao, ngay cả ALT, ALP cũng tăng cao rõ rệt!"

(DG: Alkaline phosphastase (ALP), Alanine aminotransferase (ALT))

Trong lúc nhất thời, địa vị Trần Thương trong lòng hai người tăng cao rõ rệt, ngay cả y tá dụng cụ cũng trợn tròn mắt.

Đây là cao thủ

Tuyệt đối là cao thủ

Liếc qua thấy ngay, liếc mắt có thể nhìn ra đây là bệnh gì.

Nhưng đúng là nhìn thấy, chỉ có điều hắn biết làm không?

Lúc này, Trần Thương đã quan sát biểu diễn phẫu thuật nhiều lần, nhớ kỹ trong lòng, nói với hai người: "Bác sĩ Chu, ngươi giúp ta đỡ kính, ta đến phẫu thuật, chúng ta bắt đầu đi, người bệnh không thể liên tục kéo dài như thế!"

Chu Hiểu Đông vội vàng gật đầu

Nếu Trần Thương có thể làm vậy thì quá tốt...

Cảm giác tuyệt vọng vừa rồi thật đáng sợ.

Nhưng...

Trần Thương biết làm không?

Chính Chu Hiểu Đông cũng có chút sợ hãi: "Cái này... Ngươi... Có thể làm hả?"

"Chính là Mirrizzi hội chứng!"

Không phải hắn không tin Trần Thương, mà là ca phẫu thuật này thật sự rất nguy hiểm, và cũng rất khó

Tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Trần Thương quay người: "Chúng ta còn cách nào khác không?"

Chương 106: Phẫu Thuật Hoàn Tất

Trần Thương quay người: "Chúng ta còn cách nào khác không?"

Một câu này làm Chu Hiểu Đông trợn tròn mắt.

Đúng vậy?

Chúng ta còn cách nào khác không?

Nhưng Chu Hiểu Đông vẫn nhắc nhở: "Ngươi có thể làm không? Nếu không thể làm thì ngươi vẫn nên đi tìm người khác làm, xảy ra sự cố, ngươi... Ngươi đảm đương không nổi!"

Nghe thấy Chu Hiểu Đông nói như vậy, Trần Thương nhịn không được cười nói: "Yên tâm đi, ta có thể!"

Trần Thương nhìn khoang bụng phức tạp, nếu như không có 【danh sư chỉ đạo】, tuyệt đối tay run không biết làm sao

Việc đầu tiên phải làm là tách rời tam giác gan mật đã bị hỏng, mà lúc này tam giác phù thũng dẫn đến các cơ quan bị sợi hóa, ống túi mật thô hơn chạm vào dễ chảy máu, loại tình huống này người bình thường căn bản không cách nào phẫu thuật tách ống túi mật ra khỏi biên giới động mạch túi mật cùng ống mật chủ.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Chu Hiểu Đông chậm chạp không dám động thủ

Vạn nhất gây nên chảy máu, chính là vấn đề lớn.

Chu Hiểu Đông cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tam giác gan mật có thể tách rời không? Nếu không được... Ta..."

Trần Thương lắc đầu, trực tiếp nói: "Đưa điện câu cho ta!"

Chu Hiểu Đông lo lắng bất an, có chút hoài nghi, cũng có chút chờ mong, sau khi giãy dụa một phen, đưa điện câu cho Trần Thương.

Trần Thương tiếp nhận điện câu, cẩn thận từng li từng tí mở ra màng đệm trước và sau tam giác túi mật, sợ tổn thương ống túi mật.

"Đưa máy hút dịch cho ta!"

Trần Thương cần máy hút dịch đẩy cạo, lúc này, ống túi mật, động mạch túi mật, ống gan chung vẫn còn rất mơ hồ, không cách nào thấy rõ ràng

Những thao tác này của Trần Thương rất khó, cẩn thận từng li từng tí cố gắng nửa ngày, vẫn không cách nào làm được.

Lòng Chu Hiểu Đông đã chìm đến đáy biển, mà con mắt Tần Duyệt vẫn chăm chú nhìn TV, ngoài miệng không nói, nhưng lại cũng âm thầm lo lắng, tam giác gan mật này quá tệ, muốn tách rời không phải khó bình thường

Cho dù là đám lão sư như Tương Nhã cũng không nhất định làm được! ?

Trần Thương quá lỗ mãng rồi?

Phẫu thuật nguy hiểm thế này mà cũng dám tiếp

Đây không phải tự tìm phiền phức cho mình sao?

Trần Thương không nản chí, ngược lại linh cơ khẽ động, cầm lấy điện câu, theo động mạch gan trái và phải tới tay, bắt đầu tách túi mật

Sau đó không ngừng lại mà bắt đầu phẫu thuật về hướng khu tam giác, sau khi tách túi mật khỏi động mạch gan trái và phải, hắn cẩn thận xử lý ống cùng động mạch túi mật.

Lúc này, Chu Hiểu Đông nhìn đều có chút lo lắng, ngay cả bàn tay giữ tấm gương cũng bắt đầu chảy mồ hôi

Quá nguy hiểm...

Chu Hiểu Đông nhịn không được quay người nhìn Trần Thương, thấy hắn giống như một điểm bối rối cũng không có, mây trôi nước chảy, không rung động chút nào.

Động tác rất nhẹ nhàng linh hoạt, đẩy, gẩy ra, ngưng lại, vừa đủ tách rời

Thủ pháp rất xảo diệu.

Chu Hiểu Đông nhìn mà than thở...

Rốt cục

Tốn hơn hai mươi phút, Trần Thương đã thành công tách được tam giác gan mật

Thành công

Tách rời tam giác gan mật, phẫu thuật coi như đã hoàn thành một nửa

Rất khó khăn

Chu Hiểu Đông ngẩng đầu nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Cái này cũng có thể tách rời?

Quá giỏi đi

Chu Hiểu Đông nhìn chằm chằm cẩn thận tỉ mỉ Trần Thương tiếp tục phẫu thuật bước kế tiếp, lại có chút sai thần.

Bởi vì... Lúc này Trần Thương giống như hóa thân thành chủ nhiệm, bất luận là y tá hay là Chu Hiểu Đông thậm chí là Tần Duyệt đều bị khi chất

khí định thần nhàn trên người Trần Thương phát ra trấn trụ

Tần Duyệt mắt to nháy nháy, ánh mắt tràn ngập ánh sáng: Trần Thương ngưu bức (phá âm)

Quá trình này, nhìn như đơn giản, nhưng thật ra rườm rà vô cùng, mỗi một động tác của Trần Thương đều rất không lưu loát, nếu như không có hệ thống không ngừng nhắc nhở, hắn căn bản không làm được.

Túi mật này chính là quái lãnh chúa cấp 45, còn mình chỉ là một tiểu bác sĩ cấp 15, sao có thể dễ dàng được

Đó căn bản không phải một cấp bậc, hơi không thận trọng, khả năng cao sẽ dẫn đến người bệnh lần nữa bị tổn thương.

Bình thường đối với hội chứng Mirrizi, bác sĩ ở các bệnh viện bình thường căn bản xử lý không được, ít nhất cũng phải cấp bậc như Trương Hữu Phúc mới có thể xử lý.

Sau đó, mới là công việc quan trọng nhất

Trần Thương mở ra túi mật Hartmann, hút sạch mật bên trong.

Sau đó lấy sỏi bị kẹt ra

Kết sỏi rất lớn, kẹt tại phần cổ, đường kỉnh khoảng chừng 20 mm

Nhìn thấy viên sỏi được lấy ra, rốt cục Chu Hiểu Đông cũng dám thả lỏng người một chút.

Sau đó chính là cắt bỏ túi mật, phẫu thuật đến ống gan chung phía bên phải thì tỉ mỉ dính túi Hartmann lên thành ống gan chung phía bên phải, giữ thành túi mật ở đây, điện ngưng túi mật niêm mạc...

Phẫu thuật được thực hiện đâu vào đấy, một cửa ải hiếm thấy nhất đã vượt qua, công việc tiếp sau đó đã rất đơn giản

【Đinh! Chúc mừng ngài, vượt cấp đánh giết quái lãnh chúa túi mật cấp 45! Nhận được kinh nghiệm + 3000; kinh nghiệm phẫu thuật cắt bỏ túi mật + 5000 (tăng lên đến đại sư có thể tiếp tục thăng cấp); nhận được nhân dân tệ + 3000; nhận được: một đôi găng tay Stern. 】

【Đinh! Chúc mừng ngài tăng lên đến cấp 16! Nhận được điểm kỹ năng + 1! 】

【Đinh! Chúc mừng ngài tăng lên đến cấp 17! Nhận được điểm kỹ năng + 1! 】

Trần Thương trợn tròn mắt, lập tức tăng hai cấp.

Chủ yếu là cấp bậc của mình cũng sắp tăng lên, mà 3000 kinh nghiệm này để cho mình trực tiếp tăng lên tới cấp 17

Hiện tại có 7 điểm kỹ năng.

Phẫu thuật hoàn tất

Hữu kinh vô hiểm.

Chu Hiểu Đông lập tức giống như hư thoát, loại cảm giác sống sót sau tai nạn này làm cho hắn thực sự không biết nói cái gì cho tốt

Thiên ngôn vạn ngữ đều không thể biểu đạt kích động trong lòng hắn lúc này

Nếu như không có Trần Thương, hắn rất khó tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào?

Người bệnh lành ít dữ nhiều, còn mình khẳng định phải gánh trách nhiệm, thậm chí là phải gánh cả một đời

【Đinh! Chu Hiểu Đông độ thiện cảm + 20! 】

Ngẩng đầu, nhìn Trần Thương, hai tay Chu Hiểu Đông nắm chặt tay Trần Thương, con mắt cẩn thận tỉ mỉ nhìn chằm chằm Trần Thương, chân thành nói: "Bác sĩ Trần! Đa tạ, thật! Ngươi cứu người bệnh, cũng đã cứu ta, cứu vớt kiếp sống bác sĩ chuyên nghiệp của ta. Lần này quá cảm tạ ngươi, đại ân không lời nào nói hết được, ngày sau có chuyện gì cần ta trợ giúp ngươi việc cứ mở miệng!"

Cũng may Chu Hiểu Đông là người có văn hóa, mới có thể nói nguyên một tràng như vậy, nếu như đổi lại là Tiếu tỷ tỷ, chỉ cần một câu cực kỳ trực tiếp và sảng khoái “cha mẹ tái sinh” là xong việc

Trần Thương cười nói: "Không có việc gì, tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, nhanh đi rửa mặt tan tầm đi!"

Lúc này đã rạng sáng, gần 1 giờ, nếu không phải ca phẫu thuật này quá mức kích tình, mấy người đã sớm buồn ngủ đến không chịu được

Chương 107: Găng Tay Này Không Thể Mang Ở Chỗ Khác Sao?

Trần Thương khoát tay áo, tạm biệt Chu Hiểu Đông: "Ta đi trước."

Tần Duyệt cũng đi theo sau lưng Trần Thương, giống như cái đuôi nhỏ, vội vã đi ra ngoài.

Trong phòng phẫu thuật, y tá kinh ngạc nhìn Chu Hiểu Đông: "Bác sĩ Chu, người này là ai vậy? Ta cảm giác hắn rất giỏi!"

Chu Hiểu Đông đang muốn nói tên ra, chợt nhớ tới khoảng thời gian này chủ nhiệm hình như rất không ưa khoa cấp cứu, cười nói: "Một người bạn, tiểu Hà, chuyện buổi tối hôm nay ngươi không thể nói lung tung ra ngoài, biết chưa."

Tiểu y tá nhẹ gật đầu: "Được rồi, Bác sĩ Chu ngươi cứ yên tâm, nhưng... bác sĩ này thật là lợi hại, cũng rất đẹp trai!"

Chu Hiểu Đông nhẹ gật đầu, hồi tưởng lại đánh giá lúc trước của lão sư Tiền Lượng đối với Trần Thương, cũng hít sâu một hơi: "Ừm! Đúng vậy, hắn thật sự rất lợi hại, có đôi khi ta không thể không bội phục hắn, thật quá giỏi, giỏi đến nỗi trong lòng ngươi không còn cảm giác ghen ghét!"

"Tiểu Hà, ngươi tin tưởng thế giới này có thiên tài không?"

Tiểu Hà nhẹ gật đầu: "Đương nhiên, trên Siêu Trí Tuệ không phải có một đống lớn sao?"

Chu Hiểu Đông không thể phủ nhận, cười nói: "Thật ra, có đôi khi ta cảm thấy, có ít người trời sinh đã là như vậy, như người vừa rồi, chính là thiên tài! Một thiên tài chân chính của ngoại khoa!"

Nghĩ tới đây, Chu Hiểu Đông thở dài một hơi

Gặp Trần Thương hai lần, hai lần đều tràn đầy cảm giác thất bại... Người này thật mẹ hắn là cái quái thai, sau này vẫn nên cách xa hắn một chút, khỏi phải tự tìm không thoải mái cho mình.

Ngay cả căn bệnh phức tạp như Hội chứng Mirrizi đều có thể không tốn chút sức nào, rất khó tưởng tượng hắn chỉ là một tiểu bác sĩ tốt nghiệp khoa chính quy hai năm.

Hồi tưởng lại quá trình phẫu thuật vừa rồi, Chu Hiểu Đông cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi cùng khó có thể tin.

Nghĩ tới đây, hắn vội copy video phẫu thuật vừa rồi trên TV lại, tối về phải nghiêm túc xem lại mới được

Video Cao thủ phẫu thuật, chính là bí tịch mà bác sĩ ngoại khoa trân quý nhất.

Trần Thương đưa Tần Duyệt về nhà.

Trên đường đi, miệng nhỏ của nàng nói không xong

"Trần Thương, ngươi quá ngưu bức!"

"Trần Thương, sao ngươi làm được vậy?"

"Trần Thương, ngươi là thiên tài hả?"

"Trần Thương, không phải ngươi bật hack chứ?"

"Trần Thương..."

...

Thật vất vả mới đưa được tiểu liếm chó này về nhà, Trần Thương cũng mệt mỏi đi về nhà mình.

Trong đêm rất an tĩnh, không có ai, Trần Thương đi trên đường rất tùy ý đi.

Bỗng nhiên nghe thấy thông báo của hệ thống âm:

【Danh sư chỉ đạo: Dáng đi của ngài không đúng chuẩn mực, tư thế đi như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe... Nếu còn tiếp tục kéo dài sẽ ảnh hưởng đến thắt lưng, nhắc nhở cách đi, chân trái... Chân phải... 121... 】

Trần Thương sửng sốt

Không phải chứ?

Danh sư chỉ đạo ngươi chỉ cần quản phẫu thuật là được rồi, còn quản ta đi bộ thế nào hả?

Trên đường đi, Trần Thương dựa theo danh sư chỉ đạo không ngừng uốn nắn dáng đi, tư thái của mình.

Về đến nhà, đang ngồi trong WC.

【Danh sư chỉ đạo, cách đi tiểu tiện của, chính xác... 】

Trần Thương: % $#@ $

Nhà ngươi rảnh quá không có gì làm hả, ta đi tiểu mà cũng quản hả?.

Có thể tắt được không?

Đáng tiếc, mệt mỏi thử nửa ngày, vẫn không tìm được cách tắt...

Đây con mẹ nó là chuyện xấu, không tắt được thì cũng không nên lãng phí, phải biết rằng danh sư chỉ đạo chỉ có 10 ngày, vạn nhất lãng phí rất

đáng tiếc, xem ra ngày mai nên bắt đầu làm nhiều phẫu thuật một chút, đặc biệt là các ca hiếm gặp.

Nằm ở trên giường, phân cao thấp với 【danh sư chỉ đạo】 nửa ngày, Trần Thương rốt cục điều chỉnh tốt nằm tư của mình.

Mở màn hình ảo ra, Trần Thương chợt phát hiện một vấn đề

Đó chính là phía sau 【phẫu thuật cắt bỏ túi mật】 có thêm một thanh tiến độ

Thanh tiến độ biểu hiện là một phần mười

Trần Thương vội vàng đứng lên, chẳng lẽ... Mình muốn đột phá cấp đại sư phải tiếp xúc nhiều phẫu thuật phức tạp hơn hả?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy rất có đạo lý, dù sao lặp lại phẫu thuật cấp thấp, vĩnh viễn không thể đề cao trình độ của mình.

Đúng rồi

Hôm nay đánh giết quái thủ lĩnh, bạo một trang bị

Hình như là găng tay?

Nhưng... Trần Thương phát hiện khác biệt, đó chính là tên gọi của găng tay này, gọi là Găng tay Stern.

Sau khi nhìn thấy thuộc tính, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

【Găng tay Stern: Màu lam; sau khi mang găng tay: Linh xảo + 2; ổn định + 2; lực lượng + 2; 】

Thần khí hả?

Đây tuyệt đối là một trong những thủ lĩnh Thôn Tân Thủ?

Vậy mà rơi ra trang bị màu lam.

Có ba thuộc tính, hơn nữa mỗi thuộc tính đều + 2, quả nhiên là tiểu cực phẩm.

Nhưng...

Sau khi Trần Thương nghiêm túc phân tích thuộc tính thì... chẳng lẽ vật này chỉ có thể mang trên tay sao? Không thể mang lên chỗ khác sao? Dù sao thuộc tính thật tốt

Linh xảo

Bền bỉ

Lực lượng

Thật tốt

Một đêm không có xảy ra chuyện gì, Trần Thương gặp một giấc mộng.

Trong mộng, hắn đang chơi đùa cùng bạn gái, thế nhưng 【danh sư chỉ đạo】 liên tục nói cho hắn biết tư thế, phương pháp, tốc độ, tần suất đều

không đúng, vì thế tốn hết một đêm học tập.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Trần Thương rất mệt mỏi.

Mấy ngày nay, Vương Dũng giống như điên cuồng, sáng sớm đã đến bệnh viện bận rộn, đợi Trần Thương đến, nịnh nọt nói:

"Thương lão sư, công việc đều đã xong, ta có thể đi phẫu thuật chưa?"

Trần Thương kinh ngạc: "Ngươi gọi ta là cái gì?"

Vương Dũng đương nhiên nói: "Thương lão sư? !"

Trần Thương xấu hổ: "Đổi đi, cái này... nghe rất dễ hiểu nhầm sang nghĩa khác."

Lý Bảo Sơn kiểm tra phòng, sắc mặt phức tạp: "Mấy ngày nay, chúng ta phẫu thuật túi mật rất không tệ, đặc biệt là Trần Thương, đưa đến tác dụng không thể xóa nhòa, Vương Dũng cũng rất tốt, nhưng... Hai ngày này hình như bệnh nhân túi mật hơi ít, không nhiều như hai ngày trước."

Nếu như Trương Hữu Phúc ở đây, nhất định tức giận chửi mẹ: Muốn gây sự đúng không?

Lý Bảo Sơn nói tiếp: "Cho nên, lần này ta đã thương lượng cùng người phụ trách trung tâm cấp cứu 120 một phen, quyết định mở rộng phòng phẫu thuật của khoa cấp cứu chúng ta, chuyên phục vụ những bệnh nhân chuyển đến từ những bệnh viện không cách nào hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ túi mật, mấy ngày nay, tất cả mọi người nên giữ vững tinh thần, nhất định phải thể hiện ra diện mạo mới của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện chúng ta!"

Vương Dũng cùng Trần Thương nghe xong, lập tức hai mắt tỏa sáng, có chút hưng phấn.

Dù sao gần đây, Vương Dũng cắt túi mật thành nghiện, giống như có sức lực dùng hoài không hết, hận không thể một ngày 24 giờ không rời bàn phẫu thuật, mấy ngày nay, sáng đi làm thì làm phẫu thuật, tan tầm tìm hiểu quá trình mắc bệnh, về nhà đọc sách, xem video, cực kỳ phong phú

Ngay cả PUBG mobile cùng những địa chỉ trang web đen được lưu trong trình duyệt cũng rất ít đụng vào

Xem ra phẫu thuật có tác dụng rất lớn, tối thiểu có thể bỏ được nghiện game...

Mà Trần Thương cũng vui vẻ, danh sư chỉ đạo chỉ có mười ngày, mỗi một phút hắn đều hận không thể ở trên bàn phẫu thuật, không muốn lãng phí một giây một phút nào.

Buổi sáng có ba ca phẫu thuật, Trần Thương một ca, lão Trần một ca.

Mấy ngày nay, nhìn Lão Trần rất mệt mỏi, dù sao cũng đã hơn bốn mươi tuổi, sao có thể hơn được tên hai mươi tuổi trai tráng khỏe mạnh.

Trần Thương nhìn bộ dáng uể oải của lão Trần: "Ngài sao vậy? Trần lão sư? Có chỗ nào không thoải mái hả?"

Trần Bỉnh Sinh ngẩng đầu nhìn Trần Thương, cười nói: "Không có chuyện gì, chỉ là hơi mệt mỏi, gần đây không nghỉ ngơi tốt, chuẩn bị phẫu thuật nha? Đi thôi!"

Nói xong, hắn dẫn đầu đứng dậy đi về phía phòng phẫu thuật.

Chương 108: Lão Trần Xảy Ra Chuyện

"Lão Trần đang phẫu thuật thì té xỉu!"

Lão Trần phẫu thuật ca đầu tiên, bên cạnh Chủ nhiệm An cũng đang làm phẫu thuật, buổi sáng hôm nay phòng phẫu thuật số 8 có ba ca phẫu thuật, Trần Thương vừa trợ giúp Chủ nhiệm An khâu xong gân bắp thịt.

Bỗng nhiên biết được tin tức lão Trần té xỉu, Chủ nhiệm An không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn tiếp tục khâu, mà Trần Thương thì biến sắc, quay người chạy tới ra bên ngoài.

Trần Thương là người hỗ trợ, đi thì đi, nhưng An Ngạn Quân là bác sĩ chính, lúc này, cho dù bên ngoài đánh nhau, hắn cũng phải làm xong phẫu thuật, trong lòng không được suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác

Sắc mặt Trần Thương bối rối, trong đầu tràn đầy lo lắng, sau khi đến phòng bên cạnh, nhìn thấy lão Trần ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, ngay cả hô hấp cũng có chút yếu ớt

Vội vàng ngồi xuống bên người lão Trần, kiểm tra tình huống

Ngay vào lúc này, 【danh sư chỉ đạo】 bắt đầu quét mọi vị trí trên cơ thể lão Trần vị.

【Kiểm tra hoàn tất, nguyên nhân người bệnh té xỉu là tim mạch bị đứt đoạn, người bệnh mệt nhọc kéo dài dẫn đến trái tim cung cấp máu không đủ, gây ra thiếu máu não cục bộ tạm thời, đề nghị: Cải thiện tuần hoàn, gia tăng cung cấp máu, hút oxi, khẩu phục: Flunarizine... 】

Nghe thấy thông báo của hệ thống âm, Trần Thương rốt cục thở nhẹ một hơi

Vẫn còn may không phải là chuyện lớn gì

Nhưng, lúc này y tá phòng phẫu thuật khoa cấp cứu cũng đã có chút sợ.

Dù sao phòng phẫu thuật khoa cấp cứu vừa mới thành lập không được mấy ngày, những y tá gặp những chuyện này, sao có thể không sợ hãi

Trần Thương vội vàng đứng lên, bắt đầu phân phối nhiệm vụ, gọi y tá đang rảnh bên ngoài vào ôm lão Trần lên giường.

Lúc này, lão Trần tê liệt ngã trên mặt đất, giống như không có một chút sức lực nào, y tá cũng chân tay lóng ngóng, đẩy một chiếc xe tới, lần đầu tiên Trần Thương cảm giác quan tâm cùng bối rối chạy lên não: "Lão Trần! Lão Trần! Ngươi không có chuyện gì chứ?"

Lão Trần yếu ớt mở to mắt, nhìn thoáng qua thấy Trần Thương, bỗng nhiên giữ chặt tay Trần Thương: "Nhanh đi làm phẫu thuật, vừa rồi lúc ta té xỉu, giống như đã xảy ra một ít vấn đề, ngươi mau đi xem một chút!"

Giọng nói Lão Trần rất nhỏ, ngay cả y tá cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có Trần Thương nghe được rõ ràng.

Trần Thương vội vã lấy điện thoại gọi cho Vương Dũng: "Vương Dũng, Trần lão sư bị xỉu, ngươi tranh thủ đến đây một chuyến, có thể là do tim mạch cung cấp máu không đủ, gây nên thiếu máu não tạm thời..."

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Trần Thương quay người, vừa vặn nhìn thấy hình ảnh trên màn hình lớn, biến sắc, liền vội vàng đứng lên: "Y tá vừa phẫu thuật chớ đi, đợi Vương Dũng đến đưa lão Trần đi phòng giám sát, các ngươi phối hợp với ta tiếp tục phẫu thuật!"

Nghe thấy Trần Thương nói chuyện, đám người cái này mới giống như có thêm một chút can đảm, vội vàng gật đầu, lão Trần bị nâng lên nằm ngửa trên giường, túi dưỡng khí cũng đeo lên lão Trần.

Phải tranh thủ thời gian thực hiện phẫu thuật, bằng không người bệnh sẽ xảy ra vấn đề

Quần áo găng tay đều phải đổi

Một đám người tay bận bịu ở một góc, thay đổi quần áo, tiếp tục bắt đầu phẫu thuật

Vương Dũng thở hồng hộc mang giày chạy vào phòng phẫu thuật, y tá trưởng phòng phẫu thuật ở phía sau oa oa gọi bậy: "Khoa nào kia, ai cho ngươi mang giày chạy vào!"

Vương Dũng cũng không đoái hoài tới chuyện khác, vừa chạy vào phòng phẫu thuật đã nhìn thấy lão Trần nằm trên giường đẩy

Trần Thương thấy thế, quay người nói: "Ngươi tranh thủ thời gian đưa đến phòng cấp cứu, cần đường phối Troxerutin, kiểm tra máu thường quy gấp, mặt khác khẩu phục Flunarizine..."

Vương Dũng gật đầu, đẩy lão Trần đi.

Mà Trần Thương lúc này mới chịu đứng trước một bước hiếm thấy nhất

Lão Trần để lại cho hắn một cục diện rối rắm a

Lúc này, tin tức lão Trần té xỉu đã truyền khắp từng phòng phẫu thuật, mọi người nhao nhao đi ra tham gia náo nhiệt, hơn nữa phòng bác sĩ An ở phòng phẫu thuật khác đang muốn đi vào phòng phẫu thuật xem.

Trần Thương thấy thế, quay đầu nói y tá: "Đóng cửa, ai cũng không cho vào!"

Y tá hơi sững sờ, nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Trần Thương, cũng gật đầu

Người bên ngoài thấy thế, ánh mắt lập tức híp lại.

Ngoại khoa đương nhiên cũng ở bên ngoài, Đoàn Ba vừa mới phẫu thuật xong, bỗng nhiên nghe nói lão Trần té xỉu, sau khi đi tới, phát hiện phòng phẫu thuật của đối phương đã đóng của lại.

"Mở cửa!"

"Nhanh mở cửa!"

Lúc này, chủ nhiệm khoa hậu môn cùng ngoại khoa Đoàn Ba nói với y tá.

Trần Thương hờ hững, chú tâm làm phẫu thuật

Bởi vì vừa rồi lão Trần té xỉu, kém chút đã xảy ra chuyện lớn, nếu để chuyện này cho người khác biết, lão Trần sẽ xong, Trần Thương nhất định phải hoàn thành phẫu thuật thật tốt, hơn nữa còn không thể để người khác biết.

Chuyện rất khẩn cấp

Rơi vào tay người khác sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Lão Trần mới bốn mươi, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, tiền đồ vô lượng, nếu thật là để người khác bắt được khuyết điểm, sau này coi như xong.

Trần Thương nói với y tá: "Ra ngoài nói lão Trần đã bàn giao công việc cho ta, bảo bọn hắn không cần quan tâm!"

Y tá gật đầu, quay người nói với đám người: "Bác sĩ Trần Bỉnh Sinh đã giao cho bác sĩ Trần Thương tiếp tục phẫu thuật, mọi người đừng ảnh hưởng bác sĩ thực hiện phẫu thuật!"

Nhìn tình huống của người bệnh, Trần Thương hít sâu một hơi

Lấy ra nội soi, nói với y tá: "Đưa dao nhỏ cho ta, chuyển thành phẫu thuật mở bụng!"

Người bệnh bị viêm túi mật cấp tính cộng thêm mãn kéo dài, tam giác gan mật đã không rõ, không cách nào phân biệt được đâu là ống túi mật, đâu là ống mật chủ, ống túi mật mở miệng bên phải ống gan, ống túi mật mở miệng bên trái ống mật chủ, ảnh hưởng đến vị trí của lá gan, ống túi mật thô ngắn rất dễ do bị viêm nghiêm trọng mà ngộ thương đến ống mật chủ hoặc ống gan phải.

Mà lúc lão Trần té xỉu, mặc dù đã cố hết sức, nhưng điện câu vẫn không cẩn thận gây tổn thương đến ống mật

Lúc này, nhất định phải chuyển thành phẫu thuật mở bụng

Sau khi mở bụng, Trần Thương cẩn thận phẫu thuật, tìm đến vị trí bị tổn thương, rồi đến ống mật bình thường.

Tiếp đến là phải làm cho thật ăn khớp, nhất định phải xây dựng lại ống mật.

Trần Thương thấp giọng nói: "Chỉ Pudis số 5."

Y tá vội vàng gật đầu đưa tới

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí khâu, hắn nhất định phải đảm bảo người bệnh cho nên tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, không chỉ là vì sức khỏe người bệnh, mà cũng là vì lão Trần.

Sau khi khâu hoàn tất, sau đó mới có thể tiếp tục bắt đầu các bước phẫu thuật tiếp theo.

Trong phòng phẫu thuật, không khí ngột ngạt nghiêm túc, tất cả mọi người không nhàn tản cùng nhẹ nhõm như những ngày vừa qua.

Đây là chuyện đáng sợ nhất.

Phòng phẫu thuật là một nơi nghiêm túc, nhưng một khi tất cả mọi người yên tĩnh không phát ra tiếng động, đã nói lên phẫu thuật này có độ khó rất lớn, tất cả mọi người không dám chắc chắn thực hiện thành công.

Chỉ còn âm thanh tích tích tích của dụng cụ vang lên.

Trần Thương rốt cục hoàn thành bước tiếp theo của phẫu thuật

Thở nhẹ một hơi.

Y tá Thôi Vinh Vinh đứng cạnh, nhịn không được hỏi: " Bác sĩ... Trần, không có chuyện gì chứ?"

Trần Thương sững sờ: "Chuyện? Chuyện gì?"

Thôi Vinh Vinh: "Phẫu thuật... Vừa rồi, không có chuyện gì chứ?"

Trần Thương lập tức cười: "Không có chuyện gì đâu, lão Trần đã làm xong phần lớn phẫu thuật, ta chỉ giải quyết những bước cuối cùng mà thôi."

Các y tá cũng đều không hiểu quá trình phẫu thuật, Trần Thương không muốn để cho quá nhiều người biết, cho nên hắn quyết định nói láo.

Chương 109: Nhiệt Huyết Tuổi Trẻ

Chuyện Lão Trần té xỉu trong phòng phẫu thuật nháy mắt truyền khắp khoa phẫu thuật, cũng truyền khắp mỗi phòng ban.

Phòng phẫu thuật vĩnh viễn là nơi bát quái nhiều nhất bệnh viện.

Nếu như lần này Lão Trần té xỉu dẫn đến ca phẫu thuật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho dù là bởi vì té xỉu lúc vô tình gây ra vậy thì hắn cả đời này hắn cũng không dễ xoay người.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Thương bằng mọi cách cũng phải giữ gìn.

Cũng may Trần Thương đã sớm chuẩn bị, những y tá kia cũng là người khoa cấp cứu, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau giải quyết êm đẹp chuyện này.

Cùng ngày, Lý Bảo Sơn đã giải thích cho bệnh nhân, bác sĩ Trần Bỉnh Sinh ba ngày nay làm việc trên bàn phẫu thuật 42 giờ, hoàn thành gần hai mươi ca phẫu thuật, mệt ngã tại trên bàn phẫu thuật, hơn nữa cho dù là mệt đến thế những hắn vẫn kiên trì hoàn thành phẫu thuật, không tạo ra chuyện ngoài ý muốn,

Đám người cũng thở dài, đừng nói kiên trì trên bàn phẫu thuật 42 giờ, chính là ngươi ba ngày làm việc 42 giờ đều rất không dễ dàng, ngươi không nghỉ ngơi không ăn cơm không đi nhà vệ sinh hả?

Lão Trần có thể là thật mệt mỏi

Sau khi Trần Thương trở về, lão Trần đã tỉnh, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Không xảy ra chuyện gì chứ?"

Trần Thương lập tức cười nói: "Ngươi đừng quá lo lắng, không xảy ra chuyện gì cả, ngươi đã làm sắp xong phẫu thuật, ta chỉ khâu bụng lại là xong."

Trần Bỉnh Sinh nghi hoặc: "Thật?"

Trần Thương cười ha hả, gật đầu: "Chuyện này có cái gì phải gạt người, đương nhiên là thật."

Lúc này, Trần Bỉnh Sinh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, đại ca, ngươi... Thế nào ngươi mệt mỏi thành như vậy?" Trần Thương không cảm thấy lão Trần là bởi vì nguyên nhân phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh thở dài, cười khổ một tiếng, lắc đầu: "Một tuần này ta không ngủ được, mỗi ngày đều thiếu ngủ nghiêm trọng, chỉ ngủ không đến ba, bốn tiếng, không ngờ xảy ra chuyện này."

Trần Thương lập tức thầm nghĩ: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Trần Bỉnh Sinh định nói gì nhưng thở dài, cười nói: "Có thể nguyên nhân ta mất ngủ gần đây là do áp lực lớn gây nên, tan tầm ta đi mua một ít thuốc, ăn một chút sẽ khỏe lại thôi."

Trần Thương vẫn cảm giác lão Trần là đang lừa mình, nói: "Nếu không ta gọi điện thoại thông báo cho chị dâu một chút!"

Trần Bỉnh Sinh vội vàng ngăn lại: "Đừng đừng đừng, chị dâu ngươi còn bận hơn ta rất nhiều, đừng gây thêm phiền phức cho nàng."

Lý Bảo Sơn cho lão Trần nghỉ ba ngày, để hắn nghỉ ngơi thật tốt.

Lần này, Lão Trần không từ chối, lần này cũng đã dọa hắn sợ, còn may không phải là phẫu thuật đặc biệt nguy hiểm gì, bằng không... Không chừng đã xảy ra vấn đề lớn rồi.

Vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt.

Lão Trần nghỉ ngơi, thế nhưng khoa cấp cứu không nghỉ ngơi.

Huống chi Lý Bảo Sơn vừa mới thành lập được quan hệ hợp tác cùng trung tâm cấp cứu 120, phải xử lý bệnh lịch nghi nan về túi mật, thời điểm then chốt thì lão Trần sinh bệnh, vậy ai làm thay hắn đây?

Trong lòng Lý Bảo Sơn cũng nóng như lửa đốt.

Hắn không thể ngày nào cũng ở trong khoa để làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật được, hắn phải phẫu thuật lá gan khó khăn hơn, Tỉnh Nhị Viện có rất nhiều ca phẫu thuật khó đều phải do hắn đến chủ trì.

Nếu không hủy bỏ trung tâm hợp tác cùng 120?

Nếu như hủy bỏ sau này muốn hợp tác thì sao? Lật lọng, ngươi cho rằng trung tâm cấp cứu 120 dễ nói chuyện hả?

Thế nhưng không hủy bỏ thì phải làm thế nào? Người bị bệnh nghi nan ngươi xử lý như thế nào

Một lựa chọn lưỡng nan xuất hiện trước mặt Lý Bảo Sơn.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn có chút đau đầu.

Làm sao bây giờ?

Nếu không... Trước thông báo một chút với nhân viên trung tâm cấp cứu 120 đi, dù sao tình huống đặc biệt cần xử lý đặc biệt, tin tưởng bọn họ cũng có thể hiểu.

Sáng sớm giao ban, Lý Bảo Sơn đứng ở đó, nhìn đám người: "Hiện tại có chuyện ta muốn thảo luận với mọi người một chút, lão Trần là lực lượng dẫn đầu các bệnh về gan mật của khoa chúng ta tại, hiện tại lão Trần nghỉ ngơi, nhưng 120 không nghỉ ngơi, khoa cấp cứu chúng ta cũng sẽ không

nghỉ ngơi, nhưng những bệnh này, một mình ta khẳng định không thể làm nổi... Vì vậy, mọi người có đề nghị gì không?"

Sau khi nói ra vấn đề Lý Bảo Sơn, đám người phía dưới cũng nhao nhao thở dài.

Vừa vượt qua đợt sóng này, đợt sóng khác đã đến.

Thật vất vả mới đưa khoa cấp cứu tiến vào quỹ đạo, nhưng lão Trần lại sinh bệnh.

An Ngạn Quân gật đầu: "Tạm thời hủy bỏ hợp tác đi, không thể chậm trễ người bệnh, 120 thống nhất điều phối, vạn nhất đến bệnh viện chúng ta, cũng không đủ tài nguyên chữa bệnh, chỉ có thể làm chậm trễ chưa trị người bệnh, nếu đã như vậy, chẳng bằng hủy bỏ hợp tác."

Nội khoa Trương Xu bỗng nhiên nói: "Chúng ta lật lọng như vậy, sợ sau này muốn hợp tác cùng trung tâm cấp cứu không dễ a! Lão Trần nghỉ ngơi ba ngày... Nếu không chúng ta tìm chi viện, cố gắng chịu đựng ba ngày này trước! Ta cảm thấy nên liên hệ thông báo cùng ngoại khoa một chút, tình huống rõ ràng trước mặt, chúng ta nên buông xuống thành kiến, ta tin tưởng chủ nhiệm Trương Hữu Phúc cũng không phải loại người không phân rõ đạo lý."

Lời nói của Trương Xu cũng làm cho đám người có chút trầm mặc.

Trương Xu nói tiếp: "Nếu như khoa cấp cứu có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, tuyệt đối sẽ nghênh đón một lần tiến bộ, sau này sẽ có càng nhiều cơ hội hợp tác cùng trung tâm cấp cứu 120, chúng ta phải nghĩ biện pháp, nếu không như vậy đi, lát nữa ta đi tìm Trương Hữu Phúc, nói với hắn chuyện này, nếu hắn không nguyện ý, ta trực tiếp đi tìm viện trưởng!"

Lý Bảo Sơn thở dài, hắn đổ không quan trọng, mấu chốt là Trương Hữu Phúc rất coi trọng mặt mũi, lần trước trên viện hội hắn đã làm cho Trương Hữu Phúc khó xử, không xuống đài được, lần này... Quá sức

Tìm viện trưởng, người ta nói một câu chúng ta có lòng nhưng không có sức, thì ngươi cũng không có cách nào.

Hiện tại, Trương Hữu Phúc ước gì nhìn thấy chúng ta bị chê cười

Trần Thương đứng đó, nhìn thấy trên đầu Lý Bảo Sơn xuất hiện một dấu chấm hỏi.

【Đinh! Lý Bảo Sơn đau đầu, khoa cấp cứu gặp khốn cảnh, nhiệm vụ nhắc nhở: Trong lúc lão Trần nghỉ ngơi, gây nên gánh nặng cho phòng phẫu thuật khoa cấp cứu, thời điểm then chốt vượt khó tiến lên, là nơi cứu chữa bệnh nhân gặp nghi nan từ trung tâm cấp cứu 120 đưa tới, nhiệm vụ ban

thưởng: Xác định kỹ năng phẫu thuật cao cấp (ngài sẽ nhận được một kỹ năng phẫu thuật xác định, nhắc nhở: Giới hạn phẫu thuật cấp 1 cấp 2.) 】

Cái này lợi hại

Một kỹ năng phẫu thuật xác định.

Trần Thương hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: "Chủ nhiệm, ta có thể!"

Đám người tìm theo tiếng nói, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương

Lần này, Trần Thương không nhăn nhó ngượng ngùng, ngược lại thản nhiên nói: "Chủ nhiệm, ta có thể làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, thực hiện phẫu thuật cho người bệnh từ 120 đưa tới!"

Vương Dũng nhất thời có chút chấn động

Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác có một thứ được gọi là sứ mệnh xuất hiện trong đầu, thậm chí để mũi của hắn cảm giác cay cay, thốt ra: "Chủ nhiệm, ta có thể giúp Trần Thương, phối hợp với hắn hoàn thành phẫu thuật!"

Tần Duyệt cũng trực tiếp nói: "Đúng! Trần Thương có thể! Ta cũng có thể!"

Ba người tỏ thái độ để buổi giao ban lâm vào yên tĩnh

Tất cả mọi người nhìn ba người trẻ tuổi.

Trên ba gương mặt non nớt tràn ngập ý chỉ không chịu thua cùng ta có thể làm

Cái này khiến Vương Khiêm rất ghen tị

Đây mới là chuyện người trẻ tuổi nên làm.

Vượt khó tiến lên

Công thành khắc khó

Dũng lập thời đại triều đầu

Tranh làm thời đại tiên phong

Nói thật, lúc này trong lòng Vương Khiêm rất hâm mộ

Thế nhưng hâm mộ thì hâm mộ, hắn vừa muốn nói lại không thể nói, bởi vì hắn không biết làm, hắn là một bác sĩ chỉnh hình chạy tới làm ngoại khoa tay đã rất không tệ, ngẫu nhiên cắt ruột thừa vẫn được, nhưng hắn sao có thể làm phẫu thuật túi mật được?

Chương 110: Khảo Nghiệm Của Lý Bảo Sơn

Lý Bảo Sơn nhìn ba người Trần Thương, Tần Duyệt, Vương Dũng như vậy, trong lòng hơi chấn động một chút

Đây mới là tinh thần mà người trẻ tuổi nên có

Thật tốt

Cực giống bọn hắn lúc trước.

Thế nhưng...

Có nhiều thứ chỉ dựa vào nhiệt huyết là không làm được, đây không phải đánh trận, xông pha chiến đấu phải có vạn phu mạc địch dũng, càng không phải là nhiệm vụ mà một bầu nhiệt huyết có thể hoàn thành

Lý Bảo Sơn nhìn ba người: "Tốt lắm! Các ngươi đều rất tốt, nhưng trung tâm cấp cứu 120 đưa tới không phải là người bệnh bình thường, mỗi một người đều cần phẫu thuật liên quan đến túi mật mà còn là khó khăn nhất, bằng không sẽ không đưa tới!"

"Vì vậy, chuyện này các ngươi đừng tham gia, để ta xử lý là tốt rồi!"

Lời đã nói rất rõ ràng, chính là nói năng lực của các ngươi còn chưa đủ, cho nên đừng nhắc đến nhiệt huyết.

Trần Thương: "Chủ nhiệm, ta có thể làm! Ta có nghiên cứu rất kỹ đối với phẫu thuật túi mật, vẫn luôn nghiên cứu đối với các ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật khó khăn, ta có thể xử lý tốt chuyện lần này!"

Trong khi đám người trầm mặc, bỗng nhiên Thạch Na đứng dậy nói: "Chủ nhiệm, tiểu Trần xác thực rất có nghiên cứu về phương diện phẫu thuật túi mật, ta thấy tận mắt, có lẽ... Có thể cho hắn một cơ hội thử một chút!"

Thạch Na làm người rất điệu thấp, rất ít chủ động phát biểu, thuộc về phái bảo thủ.

Lý Bảo Sơn hiếu kỳ nhìn thoáng qua Thạch Na.

Mà lúc này, Tần Duyệt với tư cách là đội cổ động viên của Trần Thương, vội vàng nói: "Đúng vậy! Chủ nhiệm, Trần Thương không lừa ngươi, hắn thật sự rất lợi hại, ngay cả Hội chứng Mirrizi đều có thể làm được, hắn không nói láo!"

Câu nói này trực tiếp để Lý Bảo Sơn sửng sốt: "Ngươi có thể hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ túi mật đối với người mắc Hội chứng Mirrizi hả?"

Trần Thương gật đầu: "Ừm."

Câu nói này nhưng làm cho Lý Bảo Sơn trấn trụ

Hội chứng Mirrizi là cái gì hắn rõ ràng hơn ai hết

Hắn cũng hiểu hơn bất cứ ai về hội chứng này đại biểu ý nghĩa gì

Là một loại phẫu thuật khó khăn nhất trong các loại phẫu thuật cắt bỏ túi mật ở ngoại khoa gan mật.

Trần Thương mới lớn bao nhiêu?

Hắn gặp qua Mirrizzi hội chứng sao? Mà có thể làm?

Nhìn Tần Duyệt thề son sắt gật đầu, nói thật quả thực Lý Bảo Sơn có chút chấn kinh.

Lý Bảo Sơn do dự một chút: "Tiểu Trần, đây không phải là nhiệt huyết có thể giải quyết, tính mạng người bệnh quan trọng thế nào, so sánh với vinh dự mà nói thì vinh dự không đáng giá được nhắc tới, ngươi hiểu chưa?"

Trần Thương dứt khoát kiên quyết gật đầu: "Chủ nhiệm, ta có thể làm!"

Trong văn phòng, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Thương.

Trong ánh mắt tràn đầy phức tạp, có khâm phục, có ghen tị, có tán thưởng, có thưởng thức

Hắn lại một lần đứng dậy

Ban đầu khi nhà máy hóa chất bị nổ, Trần Thương đã ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt tính mạng người bệnh.

Mà lần này, ngay khi khoa cấp cứu thiếu người nhất, cần nhất nhân tài nhất thì hắn lại một lần nữa đứng dậy.

Một người như vậy, ngươi bây giờ không có lý do hận hắn.

Hiện tại, Vương Dũng trung thực hơn nhiều, ngồi ở đó nhìn Trần Thương, trong mắt giống như nhìn thấy tương lai chính mình

Hiện tại, hắn làm gì còn tâm tư ghen ghét?

Đi theo bên người Trần Thương mới bao lâu, hắn đã học được phẫu thuật cắt bỏ túi mật, trợ giúp phòng ban giải quyết khó khăn, cũng làm cho hắn cảm giác mình được tôn trọng.

Mỗi lần nghĩ đến y tá phòng phẫu thuật thân thiết gọi một tiếng bác sĩ tiểu Vương, Vương Dũng sẽ lập tức tràn đầy sức lực.

Lý Bảo Sơn trầm ngâm một lát, sau khi suy nghĩ một phen đưa ra quyết định, hắn quyết định cho Trần Thương làm phẫu thuật thử một lần, nếu như Trần Thương thật có thể làm được vậy thì không có gì tốt hơn

Lý Bảo Sơn gật đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên y tá trực ban vọt vào:

"Chủ nhiệm, thị Bát Viện chuyển tới một người bệnh, sau khi nội soi phát hiện túi mật bị rò rỉ trong tá tràng! Lập tức sẽ đến chỗ chúng ta, học bảo chúng ta chuẩn bị phòng phẫu thuật sẵn sàng!"

Lời này vừa nói ra

Sắc mặt Lý Bảo Sơn biến đổi: "Tốt, tan họp, Trần Thương chuẩn bị phẫu thuật, Tần Duyệt cũng tới."

Nói xong, Lý Bảo Sơn nói với Trần Thương: "Đi thôi, ngươi biết làm phẫu thuật túi mật bị rò rỉ trong tá tràng sao?"

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Biết!"

Túi mật bị rò rỉ trong tá tràng cũng không phải bình thường

Là một trong những loại phẫu thuật điển hình khó khăn nhất trong cắt bỏ túi mật.

Lý Bảo Sơn vừa vặn có thể nhân cơ hội này quan sát trình độ của Trần Thương một lần.

Trong phòng phẫu thuật

Chủ nhiệm ngoại khoa Quách Thành của Thị Bát Viện, sắc mặt lo lắng đẩy người bệnh đến phòng phẫu thuật: "Chủ nhiệm Lý, ngài tốt!"

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Chủ nhiệm Quách, tình huống của người bệnh thế nào?"

Quách Thành vừa đi vừa nói: "Tình huống rất không tốt, vốn nghĩ chỉ là viêm túi mật bình thường, thế nhưng sau khi nội soi lập tức trợn tròn mắt, toàn bộ bên phải bên trên bụng tất cả đều dính liền, tính viêm lại không cao."

"Thuộc về túi mật bị rò rỉ trong tá tràng loại hỗn hợp, kèm thêm chảy máu trên đường tiêu hóa, nếu như không phải chuẩn bị phẫu thuật, căn bản không phát hiện được!"

Lý Bảo Sơn gật đầu, đúng là như thế, túi mật bị rò rỉ trong tá tràng loại hỗn hợp không có triệu chứng đặc biệt cùng rất khó để kiểm tra ra, hơn nữa thường thường bị các biểu hiện bệnh lâm sàng che giấu, xem bệnh nhầm là lâm sàng, tỉ lệ bỏ sót rất cao.

Quách Thành đưa bệnh lịch tới: "Chủ nhiệm, đây là bệnh lịch."

Lý Bảo Sơn lật xem một phen, sau đó đưa cho Trần Thương: "Vị này là Bác sĩ Trần, là bác sĩ mổ chính trong phẫu thuật lần này, tiểu Trần ngươi xem bệnh lịch trước đi."

Trần Thương gật đầu, tiếp nhận bệnh lịch.

Mà Quách Thành thì trừng to mắt: "Chủ nhiệm... Cái này... Đây là phẫu thuật túi mật bị rò rỉ trong tá tràng, phẫu thuật lớn như thế mà ngươi để một tiểu bác sĩ làm? Cái này thích hợp không?"

Quách Thành cũng là cân nhắc vì người bệnh, cũng không phải khinh thường Trần Thương.

Trần Thương thực sự còn rất trẻ tuổi, chỉ là một tiểu tử chừng hai mươi tuổi, ngươi tới làm phẫu thuật này, ta từ xa mang bệnh nhân tới, chính là lo lắng trình độ của mình không đủ

Lý Bảo Sơn vỗ cánh tay quách thần: "Có ta ở đây, yên tâm đi!"

Quách Thành nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút không yên lòng, vội vã cuống cuồng nhìn Lý Bảo Sơn: "Chủ nhiệm, không phải ta không yên lòng, chủ yếu là tình huống của người bệnh tương đối đặc biệt, ta cũng vì quan tâm mà! Vạn nhất xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm của chúng ta cũng không nhỏ a!"

Trần Thương nghiêm túc xem hết bệnh lịch, không có gì đặc biệt, thế là nói: "Đến bàn phẫu thuật, nội soi xem tình huống cụ thể rồi nói sau, bệnh lịch nhìn không ra hiệu quả gì."

Tần Duyệt cũng đi tới, Trần Thương đi tới, nói với Tần Duyệt: "Ngươi đừng hỗ trợ, giúp ta làm ghi chép."

Tần Duyệt hơi sững sờ: "Ghi chép cái gì?"

Trần Thương nhỏ giọng nói: "Ta phải làm một tổng kết kinh nghiệm từ những ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật khó khăn nhất, ngươi giúp ta ghi chép quá trình phẫu thuật, sau đó ta sẽ phân tích sau khi phẫu thuật, chủ yếu là chụp ảnh."

Tần Duyệt trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi, Trần Thương này... Có chút điếu

Lại phải làm kinh nghiệm tổng kết?

Đây là Trần Thương muốn nếm thử

Dù sao hắn phải làm nhiều phẫu thuật cắt bỏ túi mật khó khăn, những phẫu thuật này rất khó gặp được, nếu như không ghi chép thì quá đáng tiếc.

Nếu như có thể phân tích tổng kết những ghi chép này, sáng tác thành một thiên quyển tổng kết kinh nghiệm là có thể giúp cho rất nhiều người.

Hơn nữa, hắn cũng phát hiện, muốn để người khác tin phục, ngươi nhất định phải có thành tích, mà thành tích tốt nhất của người trẻ tuổi không phải cái gì khác, mà chính là thành tích nghiên cứu khoa học.

Chương 111: Nhân Phẩm Không Tệ

Phẫu thuật rất nhanh bắt đầu.

Trần Thương cầm dụng cụ nội soi bắt đầu dò xét, Quách Thành bỗng nhắc nhở: "Phẫu thuật nội soi hệ số an toàn không cao, hay là mở bụng đi?"

Lý Bảo Sơn còn chưa lên tiếng, Trần Thương đã nhàn nhạt nói:

"Chủ nhiệm Quách, khoang bụng của người bệnh bị lây nhiễm rất nghiêm trọng, dính liền rõ ràng, đúng là sử dụng mở bụng thì hệ số an toàn tương đối cao."

"Nhưng! Nguyên nhân chủ yếu người bệnh tạo thành dính liền có thể là bởi vì rò rỉ tá tràng, hơn nữa mở bụng sẽ gia tăng nguy hiểm rất nhiều, thậm chí sẽ làm cho lây nhiễm khuếch tán rộng hơn, mở rộng vết thương không tốt cho khôi phục hậu kỳ của người bệnh, mà nội soi có thể hạn chế miệng vết thương, vừa vặn hữu hiệu..., vì vậy ta đề nghị chúng ta ưu tiên sử dụng phẫu thuật nội soi."

Quách Thành lập tức đỏ mặt: "Thế nhưng, nếu phẫu thuật nội soi sẽ gia tăng độ khó! Hơn nữa, bất luận là vá tá tràng hay là cắt bỏ túi mật, thậm chí tách rời tam giác gan mật, đều sẽ có độ khó rất lớn, ngươi có thể đảm bảo an toàn cho người bệnh không?"

Trần Thương không nhiều lời, chỉ là nhẹ gật đầu: "Không sai, ta có thể!"

Quách Thành lập tức nghẹn lời.

Lý Bảo Sơn thì là hòa hoãn nói: "Tốt, bắt đầu đi, chủ nhiệm Quách không cần lo lắng, Bác sĩ Trần có thể trong trường hợp bệnh nhân mắc Hội chứng Mirrizi hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ túi mật, tá tràng bì rò rỉ vấn đề không lớn."

Lời này vừa nói ra, Quách Thành lập tức trợn tròn mắt.

Quách Thành với tư cách là chủ nhiệm ngoại khoa, đã tham gia không biết bao nhiêu hội nghị lớn nhỏ, đối với Hội chứng Mirrizi có thể nói là như sấm bên tai

Có thể coi là một trong những ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật khó nhất

Mà thanh niên trước mặt này có thể làm được?

Khó có thể tin

Nếu như người bình thường nói cho hắn biết, hắn tuyệt đối không tin.

Thế nhưng Lý Bảo Sơn rất ít khi nói đùa, mặt lạnh nổi danh, ngay cả cười đều rất ít cười.

Có thể được Lý Bảo Sơn khen như thế, tuyệt đối là có mấy phần thực lực.

Vì vậy, hắn đã tin mấy phần.

Quách Thành nhìn gò má ngây ngô non nớt của Trần Thương, có chút không thể tưởng tượng nổi, hắn mới bao nhiêu tuổi?

Chẳng lẽ... Là du học nước ngoài về?

Nghĩ tới đây, Quách Thành thu hồi khinh thị vừa rồi.

Phẫu thuật bắt đầu

Trần Thương dựa theo 【danh sư chỉ đạo】 đề nghị, lần nữa bắt đầu dò xét biến hóa trong bụng.

Không bao lâu, Trần Thương đã phát hiện ổ bệnh

【Tá tràng bị rò rỉ, quái tinh anh lv 30, độ dài 12 mm... 】

【Túi mật, quái tinh anh lv 30, viêm túi mật mãn tính, do lặp đi lặp lại nhiều lần nên có tỷ lệ xảy ra sỏi túi mật cao... 】

Đây là hai quái tinh anh cấp 30, hai cái phẫu thuật, cần phải tách ra thực hiện, nhưng việc đầu tiên phải làm là tách rời phần dính liền nghiêm trọng ở bụng bên phải.

Lý Bảo Sơn chủ động đỡ kính.

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí cầm điện câu, bắt đầu tách rời dính liền.

Đầu tiên phải tách rời tá tràng giữa lá gan và túi mật, một bước này mặc dù nhìn rất đơn giản, nhưng mạch máu sau khi dính liền, thành túi mật sẽ rất mỏng và giòn.

Không cẩn thận sẽ bị tổn thương

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Quách Thành đề nghị mở bụng.

Lúc này, Quách Thành cùng Lý Bảo Sơn đều lo lắng nhìn Trần Thương, sợ Trần Thương không cẩn thận phạm sai lầm lớn.

Trần Thương đầu tiên từ lá gan bên trái, dựa theo nhắc nhở của cùng thao tác 【danh sư chỉ đạo】, cẩn thận thực hiện từng bước một.

Lúc này, Trần Thương không thể phủ nhận, danh sư chỉ đạo thực sự lợi hại

Bất luận thao tác gì đều cũng nhắc nhở, bao gồm xử lý kết quả như thế nào, khả năng gặp phải chuyện gì, hơn nữa tại sau khi làm xong, sẽ còn

chiếu lại video thực hiện một lần, để hắn phát hiện sự thiếu sót trong khi phẫu thuật.

Tần Duyệt chụp ảnh hoàn toàn là vì lưu lại dẫn chứng cho luận văn, chứng minh luận văn của mình không phải thêu dệt vô cớ, nếu không Trần Thương đơn thuần bằng vào 【danh sư chỉ đạo】 có thể chân thực hoàn nguyên.

Bầu không khí trong phòng phẫu thuật lần nữa bị đè nén, Trần Thương ngược lại cực kỳ buông lỏng, trái tim nhỏ của Quách Thành thì như gắn liền với túi mật của người bệnh, rất sợ Trần Thương lập tức xuyên phá

Cũng may tay nghề Trần Thương cực kỳ ổn định và khéo léo

Hơn nữa, điện câu trong tay Trần Thương cũng rất linh xảo, giống như là ngón tay của mình, cực kỳ linh xảo, rất nhẹ nhàng linh hoạt, đây là có chuyện gì?

Trần Thương cũng sửng sốt

Tại sao có thể như vậy?

Hôm nay tay của mình không hề run chút nào?

Nhìn thấy găng tay... Trần Thương chợt tỉnh ngộ, chính là nhờ cái găng tay này

Mang găng tay vào sẽ tăng mấy thuộc tính

Linh xảo + 2, ổn định bền bỉ + 2, lực lượng + 2.

Ba thuộc tính này quá ngưu đi?

Trần Thương cảm giác hai tay của mình tựa như chạy bằng điện, đặc biệt là ngón tay.

Câu, phát, ngưng, đẩy...

Lý Bảo Sơn vô tình quay người, vừa vặn nhìn thấy ngón tay Trần Thương đang không ngừng di động xảo diệu, lập tức sửng sốt.

Ngón tay này thật linh hoạt

Điện câu trong tay hắn sao lại giống như có lực hấp dẫn vậy?

Quách Thành cũng không rảnh rỗi quan sát tay Trần Thương, mà hắn không nhúc nhích nhìn chằm chằm TV.

Rốt cục

Tách rời tá tràng thành công.

Đây đều là thao tác bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên Trần Thương khâu đường ruột nội soi, quả thực có chút vụng về, nhưng tốt xấu có danh sư chỉ đạo cho nên cũng không ảnh hưởng đến thao tác.

Sau đó chính là tách rời túi mật, đi ngược chiều cắt bỏ.

Tam giác gan mật cũng không thể sạch sẽ như khoang bụng, giống như tổ ong vò vẽ, cực kỳ bữa bộn.

Thế nhưng dù sao chỉ là tiểu tinh anh cấp 30, ngay cả lãnh chúa cấp 45 dưới sự chỉ đạo của【danh sư chỉ đạo】còn không có sức đánh trả,

Ngươi có thể làm được gì?

Một ca phẫu thuật mất hơn hai giờ, Quách Thành nhìn TV hơn hai giờ, kinh tâm động phách

Mà Lý Bảo Sơn nhìn tay Trần Thương hơn một giờ, ghen tị ghen ghét

Tần Duyệt thì nhìn mặt Trần Thương nửa giờ, si tâm vọng tưởng

Y tá xem màn hình lớn không hiểu, nhưng đối với tốc độ tay của Trần Thương thì biết là rất ngưu bức, vừa mừng vừa sợ

Đặc biệt là ngón giữa của hắn, khi khiêu động cái kìm, cường độ, góc độ và tốc độ đều cực kỳ xảo trá

Phẫu thuật hoàn tất

【Đinh! Khâu quái tinh anh tá tràng bị rò rỉ cấp 30, nhận được một bản sách kỹ năng.】

【Đinh! Cắt bỏ quái tinh anh túi mật cấp 30, nhận được một áo phẫu thuật!】

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Bạo một bản quyển kỹ năng màu trắng?

Đại bạo a

Nghĩ tới đây, Trần Thương đều có chút hưng phấn.

Xem ra hôm nay nhân phẩm của mình quả thực không tệ.

Chương 112: Mở Hack Trong Không Gian Học Tập

Lý Bảo Sơn hài lòng nhìn Trần Thương, nói thật, độ khó của ca phẫu thuật này rất cao, yêu cầu đối với người phẫu thuật cũng cực kỳ cao, đặc biệt là sử dụng phẫu thuật nội soi, cái này yêu cầu người phẫu thuật phải có bản lĩnh khâu nội soi rất tốt.

Mà khi tách rời tá tràng, thao tác tách li tam giác gan mật, Trần Thương làm rất tốt.

Tổng thể mà nói, rất không tệ

Lý Bảo Sơn hài lòng nhìn Trần Thương nhẹ gật đầu: "Không tệ! Rất không tệ, chủ nhiệm Quách, ngươi có thể yên tâm rồi chứ?"

Quách Thành làm gì còn có chuyện không yên lòng như lúc đầu, cuộc phẫu thuật vừa rồi có thể xưng là kinh điển, Quách Thành làm gì còn dám phàn nàn, vội vàng cười nói: "Yên tâm, quá yên tâm!"

"Thủ hạ Chủ nhiệm Lý thật là tàng long ngọa hổ, Bác sĩ Trần mới bao nhiêu tuổi, mới độ tuổi này có kỹ nghệ phẫu thuật cao minh như thế, đợi một thời gian nữa, sẽ là một danh y của Tỉnh Đông Dương chúng ta!"

Quách Thành không phải vuốt mông ngựa, mà là ăn ngay nói thật

Hôm nay Trần Thương có thể nói là thay đổi cách nhìn của hắn.

Hắn thật đúng là chưa từng gặp qua người trẻ tuổi như vậy có thể chủ trì phẫu thuật khó khăn như thế, cho dù so với những cao tài tinh anh ở Bắc Thượng Quảng cũng không kém bao nhiêu

Nghĩ tới đây, Quách Thành lần nữa cảm kích Trần Thương một phen.

Lý Bảo Sơn tương đối bận rộn, vừa nhận điện thoại xong, quay đầu nhìn thoáng qua tay Trần Thương, muốn nói lại thôi.

Mà Quách Thành đang rửa tay, tùy ý hỏi: "Bác sĩ Trần, ngươi phẫu thuật cắt bỏ túi mật thật là lợi hại!"

"Tỉnh Nhị Viện không hổ là bệnh viện cấp Tỉnh. Trước kia thị Bát Viện chúng ta, lúc còn là cán bộ về hưu của bệnh viện thì còn có chút danh tiếng, thế nhưng sau khi đổi tên càng ngày càng tệ, bây giờ muốn đưa nhân tài vào, người ta cũng không nguyện ý đến, thế nhưng những khu cán bộ về hưu ở lão cư cũng không ít, người già sinh bệnh lại phức tạp, không có ai

dám làm phẫu thuật, cũng không có ai có thể làm được, hiện tại ngoại khoa càng ngày càng tệ."

Sau khi kể khổ một phen, Quách Thành đột nhiên hỏi: "Bác sĩ Trần, ta có một yêu cầu hơi quá đáng."

"Là như thế này, bệnh viện chúng ta trong có mấy lão nhân, đều bị sỏi mật, người bệnh cần làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, là về hưu cán bộ về hưu, nếu ngươi có thời gian thì qua chỗ chúng ta đi qua kiểm định một chút!"

"Cũng chỉ có khoảng ba bốn người, không phải làm phiền người già, ý ta là, ngươi bỏ một chút thời gian, giúp chúng ta nhìn xem thử, nếu như ngươi nắm chắc, về việc tiền công, chúng ta dựa theo giá thị trường để tính, thế nào?"

Trần Thương không phải lo lắng vấn đề tiền, chủ yếu là phẫu thuật cho người già tương đối nguy hiểm, Trần Thương cũng không thể đảm bảo.

Người già các tương đối nhiều loại tật bệnh, thân thể cũng phức tạp, thường xuyên xuất hiện đủ kiểu biến chứng trên trời dưới đất, người bình thường cũng không nguyện ý làm phẫu thuật cho người già.

Thậm chí rất nhiều bệnh viện ngoại khoa đều không muốn nhận người già

Thị Bát Viện là bệnh viện cho các cán bộ đã già, thế nhưng bệnh viện có phòng ban phát triển coi như không tệ, giống như khoa người già, thần kinh, tâm nội, nội tiết những nội khoa này đều phát triển rất tốt, cũng có chút danh tiếng ở Thị trấn An Dương.

Thế nhưng ngoại khoa thì...

Những cán bộ đã về hưu này cũng không yên lòng, con cái bọn họ cũng có bản lĩnh, phẫu thuật trên cơ bản đều mang đến những bệnh viện lớn ở Bắc Thượng Quảng, kém nhất cũng là Bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, Đông Đại phụ viện.

Rất ít người nguyện ý lưu tại bệnh viện lão cán bộ làm phẫu thuật.

Vì vậy ngoại khoa bệnh viện lão cán bộ càng ngày càng kém, lãnh đạo bệnh viên cũng không coi trọng, hiện tại chỉ là một ca phẫu thuật túi mật, mà Quách Thành còn phải tự mình chạy đến Tỉnh Nhị Viện.

Ngẫm lại cũng cực kỳ bất đắc dĩ

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, Quách Thành khẩn cầu, trợ giúp Quách Thành hoàn thành ba ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật, nhận được ban thưởng: Thuật thức phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật cải tiến.】

Trần Thương sững sờ

Lại là một thuật thức cải tiến

Quá có sức hấp dẫn.

Nhận hay không?

Thừa dịp bây giờ mình đang có danh sư chỉ đạo, cho dù là gặp phải một vài vấn đề, cũng có thể giải quyết.

Nghĩ tới đây, Trần Thương gật đầu: "Tốt, Chủ nhiệm Quách, chúng ta bàn bạc lại thời gian một chút."

Quách Thành nghe xong, lập tức mừng tít mắt: "Tốt tốt, vất vả Bác sĩ Trần, trở về ta để bác sĩ trong khoa chuẩn bị chỉnh đốn một chút, ngài trực tiếp tới là được."

Trở lại văn phòng, Trần Thương phát hiện thanh tiến độ 【phẫu thuật cắt bỏ túi mật】 đến cấp đại sư bậc lại nhiều thêm một ô, dựa theo trình tự này, hình như là chỉ thiếu bảy ca phẫu thuật nữa.

Lần này là lần đầu tiên Trần Thương cố gắng tăng lên đại sư, mặc dù có danh sư chỉ đạo trợ giúp, nhưng cũng là tự bản thân làm.

Cảm xúc rất sâu

Ngồi ở đó, nhìn danh sư chỉ đạo mình quá trình phẫu thuật, và chỉ điểm mình, Trần Thương không ngừng suy nghĩ, tổng kết kinh nghiệm.

Sau khi xem mấy lần, Trần Thương ấn mở trang bị vừa mới nhận được, một bản sách kỹ năng, một áo phẫu thuật.

Đều là phẩm chất màu trắng, xem ra không tốt cho lắm

【Sách kỹ năng: Phẫu thuật nội soi đường ruột (phẫu thuật cấp hai).】

【Áo phẫu thuật: Màu trắng, thuộc tính: Thể lực + 1.】

Nội soi đường ruột?

Không sai vừa rồi rơi ra là một quyển sách kỹ năng đường ruột, hắn tiện tay điểm kích học tập.

Nguyên bản Trần Thương còn tưởng là tự nhiên hắn sẽ học được.

Thế nhưng, hắn phát hiện lúc này hoàn cảnh trước mắt biến đổi, đến trong phòng phẫu thuật.

【Đinh! Sách kỹ năng phẫu thuật cấp hai trở lên cần ngươi tự mình rèn luyện, thông qua không gian mô phỏng luyện tập học tập, từ đó đạt được cấp độ kỹ năng, cấp bậc cụ thể được quyết định sau khi học tập kết thúc, xin bắt đầu, đếm ngược: 99 giờ 59 phút...】

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Còn có thể có chuyện như vậy nữa hả?

Vậy có phải nếu sau này nhận được sách kỹ năng phẫu thuật cấp hai đều phải đi huấn luyện mới có thể học được hay không?

Nhìn đếm ngược, Trần Thương bắt đầu phẫu thuật.

【Khâu hoàn tất, cho điểm 29 điểm, không đủ... 】

Trần Thương xấu hổ, mới có 29 điểm.

Nhưng lúc này, Trần Thương chợt phát hiện 【danh sư chỉ đạo】 vẫn đang mở ra, vẫn đang chỉ đạo cách làm đúng chuẩn mực cho mình, Trần Thương lập tức vui mừng, mình cũng bật hack trong không gian học tập sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vùi đầu khổ luyện

Có danh sư chỉ đạo trợ giúp, Trần Thương tiến bộ rất nhanh.

Lần sau tốt hơn lần trước

【39 điểm】... 【50 điểm】... 【70 điểm】...

Trần Thương mỗi lần đều tăng lên.

Thế nhưng nương theo điểm của Trần Thương càng ngày càng cao, hắn phát hiện hoàn cảnh đường ruột cũng càng ngày càng phức tạp, đủ kiểu hoàn cảnh bắt đầu xuất hiện.

Điểm số lại một lần nữa giảm xuống

Như thế lặp đi lặp lại, Trần Thương bắt đầu tiếp xúc đủ kiểu hoàn cảnh, như hôm nay, chỉ là phẫu thuật cơ sở, Trần Thương đã có thể làm được 90 điểm trở lên.

Chương 113: Bản Thảo Luận Văn

Bất tri bất giác, 100 giờ đã qua

Trần Thương xuất hiện trước mặt một người bệnh, âm thanh nhắc nhở vang lên: "Lần này mô phỏng là để khảo hạch, thành tích cuối cùng của khảo hạch sẽ quyết định cấp độ kỹ năng của ngươi, xin nghiêm túc thực hiện!"

Trần Thương thở dài, bắt đầu thao tác

Hệ thống xưa nay đều không nhân từ, tình huống của người bệnh rất kém, lần này làm là ăn khớp giữa đường mật và đường ruột.

Độ khó tăng lớn

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí bắt đầu khâu, không gian nội soi làm cho Trần Thương có ý thức không gian tốt hơn, thông qua màn hình tivi, hắn có thể điều tiết loại cảm giác này tốt hơn để khâu càng thêm thiết thực.

【Đinh! Khảo hạch kết thúc, cho điểm 78 điểm. Chúc mừng ngài nhận được phẫu thuật nội soi đường ruột: Cao cấp (đặc hiệu: Kiên cố) 】

Cuối cùng cũng kết thúc

Cao cấp?

Còn tạm được.

Cảnh vật trước mắt Trần Thương biến đổi, lần nữa trở lại văn phòng, giống như vừa trải qua một giấc mộng.

Lúc này, Tần Duyệt hấp tấp chạy tới, ngồi xuống bên cạnh Trần Thương, chọc chọc cánh tay của Trần Thương: "Trần Thương, ta cho ngươi xem một thứ tốt!"

Trần Thương sững sờ: "Thứ gì?"

Tần Duyệt thần bí giấu hai tay phía sau, ưỡn ngực lên, ánh mắt đầy đắc ý: "Ngươi đoán xem?"

Mắt Trần Thương hơi híp lại, nhìn Tần Duyệt dù đã ngẩng đầu ưỡn ngực những vẫn như tivi màn hình phẳng, thở dài: "Không biến hóa a?"

Tần Duyệt vừa nghe vậy đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó kịp phản ứng, tức giận ngực lớn thêm một cup, lấy ra bản thảo giấu ở sau lưng đánh lên đầu Trần Thương

"Nông cạn, nghĩ gì thế hả?"

Nhưng Tần Duyệt bị Trần Thương chọc cũng không để ý, dù sao đã bị chế giễu mấy chục năm, từ khi tuổi dậy thì bắt đầu phát dục, mẹ của tiểu Tần đã phát hiện một chuyện, chính là tiểu Tần đặc biệt tiết kiệm tiền, một bộ nội y có thể mặc mấy năm, mua từ khi học cao trung đến bây giờ vẫn có thể mặc vừa, cơ bản không cần như những bạn học khác, cứ cách đoạn thời gian thì đổi bộ lớn hơn.

Hơn nữa, tiểu Tần từ cao trung đến khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, chuyện mua nội y đều do một tay mẹ nàng xử lý, xưa nay không cần lo lắng mua về không mặc vừa.

Tần Duyệt liếc Trần Thương: "Ngươi thì hiểu cái gì, ngực to mà không não có thì làm được gì, ta đường đường là nghiên cứu sinh của Tương Nhã, dung lượng não nghiền ép phía dưới không lớn được thôi."

Trần Thương lập tức nhớ tới Trương Đại Long từng lý luận một giọt tinh bằng mười giọt máu, giống như Tần Duyệt nói ngực to mà không có não, không mưu mà hợp?

Đều là nhân tài

Tần Duyệt đưa bản thảo trong tay cho Trần Thương: "Nhìn xem thế nào!"

Trần Thương cười tiếp nhận bản thảo trong tay Tần Duyệt, nghiêm túc đọc qua, chỉ là, vừa nhìn qua tên đề tài đã dọc Trần Thương run tay

Tần bà nội ngươi muốn gây sự hả?

"Phân tích và nghiên cứu phẫu thuật nội soi khoang bụng hạn chế tối đa độ rộng vết thường của nhà họ Trần."

Cái tên này... Cũng quá kê nhi bá khí đi

Phân tích và nghiên cứu phẫu thuật nội soi khoang bụng hạn chế tối đa độ rộng vết thường của nhà họ Trần?

Ngươi có thể hơi điệu thấp một chút không?

Tiểu Trần ta có thể có phương pháp phẫu thuật nhà họ Trần, nếu để cho người khác biết cái gọi là Nhà họ Trần thật chỉ ra là một tiểu tiểu tiểu bác sĩ nhỏ bé tại khoa cấp cứu ở Tỉnh Nhị Viện khoa.

Không bị chết cười mới lạ

Hiện tại, ta sao có thể bị trở thành Nhà họ Trần! ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút đỏ mặt cùng thấp thỏm, nhìn Tần Duyệt: "Cái tên này... Có phải là có chút quá rõ ràng rồi không?"

Tần Duyệt cười nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, mỗi ngày các loại Nhà họ Trần, nhà họ Lý, nhà họ Trương... rất nhiều, ngươi thế này cũng không

tính là cái gì, lại nói, phẫu thuật này của chúng ta đúng là hữu hiệu, phía sau còn có số liệu kỹ càng!"

Trần Thương lật ra, nhìn kỹ.

"Năm gần đây, nghiên cứu đối với phẫu thuật nội soi càng ngày càng tỉ mỉ, ưu điểm của phẫu thuật nội soi khoang bụng so với phẫu thuật truyền thống rất rõ rệt, thứ nhất: Sau phẫu thuật khôi phục nhanh, thời gian nằm viện ngắn; thứ hai: Thương tích nhỏ, vết cắt tương đối bí mật, vết sẹo nhỏ, đảm bảo mỹ quan, chất lượng sinh hoạt cao. Thứ ba: Nội soi khoang bụng có tác dụng phóng đại, có thể biểu hiện rõ ràng các cơ quan nhỏ bé trong cơ thể...

Phẫu thuật nội soi khoang bụng hạn chế tối đa độ rộng vết thường của nhà họ Trần là căn cứ vào phương pháp phẫu thuật nội soi truyền thống, nhằm vào khâu miệng vết thương phát triển thêm một bước, lựa chọn PDS có thể hấp thu chỉ khâu, áp dụng phương pháp khâu hỗn hợp, căn cứ vào hoa văn đặc biệt trên làn da vùng bụng, mà sáng tạo cái mới tính một phương thức khâu lại ẩn dấu miệng vết thương..."

Đằng sau có các loại số liệu phân tích cùng so sánh, trong đó bao gồm: độ ẩn dấu của vết sẹo, tỷ lệ đảm bảo nhan sắc, tốc độ khôi phục của vết thương.

Kết quả biểu hiện, Phẫu thuật nội soi khoang bụng hạn chế tối đa độ rộng vết thường của nhà họ Trần, có thể cải thiện vết sẹo của người bệnh tốt hơn, tăng tốc độ khép lại vết thương, có tác dụng rõ rệt đối với đề cao chất lượng sinh hoạt của người bệnh

Cuối cùng còn bổ sung ảnh chụp, và các số liệu phẫu thuật, spss thống kê bằng phần mềm bảng biểu.

Khoan hãy nói, hình như đúng là có chuyện như vậy.

Trần Thương quay người nhìn Tần Duyệt, chỉ thấy gia hỏa này một bộ đắc ý, giống như muốn nói: "Khen ta khen ta! Chờ ngươi đấy."

Mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng cái trình độ bài luận văn này thật đúng là có thể, tối thiểu Trần Thương nhìn không ra chỗ thiếu hụt nào

Đương nhiên, có thể nguyên nhân là Trần Thương chưa viết qua luận văn bao giờ.

tốt nghiệp đại học y lâm sàng không cần viết luận văn, mặc dù Trần Thương cũng download trên mạng một chút về xem, nhưng hắn cảm thấy Tần Duyệt viết rất không tệ, duy nhất có chút không được hoàn mỹ chính là tên của đề tài quá rõ ràng, không phù hợp với khí chất điệu thấp xa hoa có nội hàm của mình.

Trần Thương hỏi: "Ngươi muốn gửi lên tạp chí nào?"

Tần Duyệt nghĩ nghĩ: "Ta còn chưa nghĩ ra, ta đến đưa cho lão sư của ta xem lại một chút, xem có cần sửa chữa gì hay không."

Trần Thương hiếu kỳ hỏi một chút: "Lão sư của ngươi là ai?"

Tần Duyệt dương dương đắc ý nói: "Hứa Mặc!"

Sau khi nói xong, Tần Duyệt đang đợi Trần Thương khen nàng ngưu bức.

Nhưng Trần Thương lại hơi sững sờ, trầm tư thật lâu, ung dung hỏi một câu: "Hứa Mặc là ai?"

Tần Duyệt tức giận đứng dậy bỏ đi

Trần Thương vẻ mặt vô tội, hắn thật không biết a...

Buổi sáng, Trần Thương mang theo Vương Dũng tiếp tục làm mấy ca phẫu thuật, lần này Trần Thương không tự mình động thủ, mà đứng bên cạnh chỉ đạo.

Trần Thương phát hiện Vương Dũng có không ít ưu điểm, năng lực của người này rất tốt, hơn nữa rất chú trọng chi tiết.

Học tập cũng rất nhanh

Cái này khiến Trần Thương có chút vui vẻ.

Đặc biệt là khoảng thời gian này Trần Thương làm phẫu thuật nội soi hạn chế vết thương, trong lúc hắn hữu ý vô ý chỉ đạo, Vương Dũng vậy mà học được bảy tám phần.

Bản lĩnh khâu làn da của Vương Dũng cũng rất không tệ, đây là đặc điểm của cộng tác viên.

Trần Thương, Vương Dũng không giống với Vương Khiêm, người ta xuất thân chính quy, rất sớm đã tiếp xúc với phẫu thuật, sau khi đi vào bệnh viện, bác sĩ An cũng tương đối yên tâm hơn.

Mà bọn hắn không chính quy, sau khi đến đây chỉ làm những việc cơ bản nhất, đa số là những công việc tay chân, bẩn thỉu, không yêu cầu kỹ thuật cao.

Vì vậy, thật ra nếu xét về kỹ năng cơ sở thì Vương Khiêm cao hơn bọn hắn một chút.

Cũng tỷ như khâu làn da, Vương Khiêm khâu tốt hơn Vương Dũng bọn hắn khá nhiều.

Làm xong một ca phẫu thuật, sau khi nhìn thấy Vương Dũng hoàn thành, Trần Thương hài lòng gật đầu.

"Không tệ!"

Chương 114: Tặng Cờ Thưởng

Nghe Trần Thương tán thưởng, Vương Dũng cảm thấy rất hưng phấn, bởi vì một thân bản lĩnh của hắn là đến từ Trần Thương

Vương Dũng cười hắc hắc, vỗ mông ngựa nói: "Đều do Thương lão sư ngài dạy tốt, phương thức xử lý miệng vết thương này thật là khéo, không chỉ giúp vết thương khôi phục nhanh hơn, hơn nữa còn có thể làm cho vết sẹo cơ bản không nhìn thấy, ta đoán đây là đặc sắc của chúng ta a!"

"Thương nhi, chờ ngươi phát tài, ta cũng coi là môn sinh đắc ý đầu tiên của ngươi chứ?"

Trần Thương thực sự bất đắc dĩ với cái tên Thương lão sư này...

Nói một trăm lần, cũng không thay đổi.

Hiện tại nghe nhiều ngược lại cảm thấy rất dễ nghe?

Cười nói, hai người gần đây thường xuyên cùng phẫu thuật, quan hệ cũng càng hòa hợp hơn.

Dù sao Trương Hữu Phúc vẫn là chuyên gia lĩnh vực ngoại khoa gan mật, nhân mạch cùng tài nguyên tự nhiên không ít, từ lần trước, sau khi ngoại khoa đưa cho khoa cấp cứu một đống người bệnh, Trương Hữu Phúc cũng góp một phần sức lực, thu vào mười người bệnh.

Những người bệnh này đều từ các bệnh viện xung quanh Thị trấn An Dương đưa tới, hoặc là độ khó quá cao bệnh viện khu vực đó không làm được, nếu không thì là người bệnh phải làm phẫu thuật nội soi cho nên mới đưa đến đây.

Thật ra, ngoại khoa rất dễ nhận bệnh nhân, tài nguyên cũng nhiều, chỉ là Trương Hữu Phúc rất kén chọn người bệnh.

Có ý gì hả?

Chính là những người bệnh có nhân tố nguy hiểm tương đối cao, hắn khẳng định không nguyện ý làm, hoặc là chẩn bệnh không rõ ràng, cũng không nguyện ý nhận.

Mà bây giờ, bệnh nhân trong khoa rất ít, cũng không bắt bẻ như vậy nữa, trước tiên phải lấp đầy chỗ nằm trước đã, không thể để cho người khác chế giễu đúng không?

Giường đúng là đã đầy, thế nhưng các loại nghi nan tạp chứng cũng nhiều, mà trình độ của bác sĩ thì cao thấp không đều, một ca phẫu thuật cắt

bỏ túi mật bình thường, không hiểu sao lại phát hiện ung thư túi mật.

Đây cũng là nguyên nhân đám người nghĩ nát óc cũng không ra

Mấy ngày nay, Chu Hiểu Đông cơ bản không đụng đến phẫu thuật túi mật, dù sao đêm hôm đó gây ấn tượng cho hắn rất lớn, may mà trùng hợp gặp Trần Thương, vạn nhất... Vạn nhất đêm hôm đó xảy ra chuyện, làm sao bây giờ?

Vì vậy, mấy ngày nay Chu Hiểu Đông tình nguyện bệnh nhân một chút, chứ hắn nhất quyết không mạo hiểm làm quá nhiều ca phẫu thuật nguy hiểm hoặc là chẩn bệnh không rõ ràng.

Thật ra, trình độ phẫu thuật ngoại khoa vẫn tương đối cao

Đặc biệt là Trương Hữu Phúc với tư cách là chuyên gia ngoại khoa lĩnh vực gan mật, cũng không thua bao nhiêu so với chuyên gia Tiền Lượng uy tín lâu năm, lúc ấy đến Tỉnh Nhị Viện, nhân tài được đưa vào, mục đích chính là giúp ngoại khoa phát triển.

Trương Hữu Phúc cũng đã làm được, hơn nữa còn đề cao năng lực phẫu thuật của bác sĩ trong nội bộ phòng ban.

Nhưng... Nước xa vẫn không trị được lửa gần

Hơn nữa, bệnh viện khác đưa người bệnh đến cuối cùng vẫn không thể kéo dài giải quyết vấn đề

Đài truyền hình đã quyết định ngày phỏng vấn, vào cuối tuần, nhưng trước lúc này, Trương Hữu Phúc đã để Đoàn Ba mang theo mấy thực tập sinh đi đến đại sảnh phòng khám bệnh, làm hoạt động chữa bệnh từ thiện vì cộng đồng, phổ cập tuyên truyền các bệnh liên quan đến túi mật, và chỗ tốt của phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật

---

Trương Xảo Linh là một huấn luyện viên bơi lội, năm nay mới 27 tuổi, sau khi viêm túi mật cấp tính phát tác, đưa đến bệnh viện gần đó xem bệnh, thế nhưng bệnh viện nói phải phẫu thuật mở bụng, Trương Xảo Linh nghe xong vội vàng từ chối.

Bởi vì mỗi ngày mình phải mặc áo tắm, mà trên bụng có một vết sẹo lớn như vậy, ảnh hưởng rất lớn đối với nàng

Mà mẹ của Trương Xảo Linh cũng vội vàng ngăn cản

"Không được, con gái nhà ta còn chưa có kết hôn mà, sao lại có thể lưu lại trên bụng một đường sẹo dài như vậy, lỡ như người khác tưởng rằng phẫu thuật sinh mổ, cho là con gái của ta quấy rối thì sao! Không được, chúng ta phải chuyển viện!"

Bác sĩ cũng dở khóc dở cười: "Đại tỷ, ngài đừng có gấp, vết thương của phẫu thuật cắt bỏ túi mật không dài như phẫu thuật sinh mổ, hơn nữa cũng không phải cùng một chỗ, sẽ không xảy ra hiểu lầm đâu."

Trương mẫu cười nói: "Bác sĩ, người dân cũng không phải bác sĩ, bọn hắn sao biết túi mật cùng tử cung hoặc là ruột thừa ở chỗ nào? Bọn hắn nhìn thấy trên bụng có một vết sẹo lớn như vậy, vạn nhất … làm sao bây giờ!"

"Con gái nhà ta tốt như vậy, hơn nữa còn chưa kết hôn, vạn nhất bị người khác nói này nói kia, không được, không được! Rất không ổn!"

Thế là, người một nhà liền đưa đến khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện.

Lúc ấy, Trần Thương làm phẫu thuật, dùng chính là thuật thức khâu vết thương nhỏ cải tiến mới của Trần Thương, sau phẫu thuật mẹ Trương Xảo Linh xem xét vết thương, lập tức trợn tròn mắt.

Nếu ngươi không nhìn cẩn thận thật đúng là không phát hiện được.

Lần này, Trương mẫu vui vẻ, nhất định phải cho lì xì cho Trần Thương.

Sau khi phẫu thuật, ngày thứ hai có thể xuất viện, hơn nữa qua vài ngày sau, Trương mẫu kinh ngạc phát hiện vết môt khôi phục rất nhanh, mà mấu chốt nhất là trên bụng một điểm vết sẹo cũng không có, da bụng bóng loáng của con gái không khác biệt lớn.

Hàng xóm bên cạnh, Lục thẩm cũng làm phẫu thuật nội soi, hai người vừa so sánh, lập tức nhìn ra chênh lệch

Cái bụng của Lục thẩm có ba lỗ thủng, còn có dấu vết mấy vết sẹo, liếc mắt có thể nhìn ra, thế nhưng con gái nhà mình thì ngược lại, không có chút sẹo nào cả

Lần này, Trương mẫu vui vẻ

May mà gặp phải bác sĩ giỏi

Sau khi thương lượng với chồng, quyết định phải cảm ơn người ta thật tốt.

Đưa hồng bao thì bác sĩ người ta cũng không cần, lần trước đã từ chối rồi! Nếu không... Dứt khoát đưa cờ thưởng đi

Thế là hai người già tìm người làm một cờ thưởng, sáng sớm hôm sau đưa đến khoa cấp cứu.

Người như Trương mẫu cũng không ít, mấy ngày nay khoa cấp cứu nhận đến không ít cờ thưởng, phía trên cờ thưởng có một dòng chữ viết rực rỡ màu vàng “cảm tạ bác sĩ Trần Thương”.

Diệu thủ đan tâm, nhân tâm nhân thuật

Tám chữ treo lên rất xinh đẹp.

Thế nhưng... Cái này khiến ngay cả Lý Bảo Sơn cũng có chút không hiểu, dù sao ngày thường đưa cờ thưởng cũng có, nhưng không nhiều như thế, càng không tấp nập như thế

Chẳng lẽ tố chất người bệnh lần này tương đối cao hả? Gia đình có điều kiện tốt chẳng hạn? Thích tặng cờ thưởng cho người khác?

Thế nhưng sau khi nhìn kỹ, những cờ thưởng này đều cảm tạ bác sĩ Trần Thương, ngay cả một cái cảm tạ mình cùng Trần Bỉnh Sinh đều không có.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là tiểu Trần cố ý tìm người làm?

Thế nhưng hoàn toàn không cần thiết a

Vậy thì vì sao?

Bảo Sơn trăm mối vẫn không cách giải, vì sao đám người này lại đưa cờ thưởng cho tiểu Trần.

Gãi đầu một cái, vừa đưa tay lên đầu, Lý Bảo Sơn không khỏi sững sờ

Trong đầu hiện ra hình ảnh ba khuôn mặt chính là mình, lão Trần, tiểu Trần.

Chẳng lẽ là...

Chương 115: Chỉ Là Tiêu Đề, Không Ảnh Hưởng

Sáng sớm sau khi giao ban xong, Lý Bảo Sơn nhìn đám người, chậm rãi nói: "Gần đây mọi người làm không sai, khoa cấp cứu chúng ta cũng nhận đến không ít cờ thưởng cùng cảm tạ, đều công lao của mọi người!"

"Lần này ta trịnh trọng khen ngợi tiểu Trần, được rất nhiều người bệnh khen ngợi, mọi người nên học tập tiểu Trần!"

Sau khi nói xong, Lý Bảo Sơn như suy nghĩ điều gì hỏi: "Tiểu Trần, ngươi làm thế nào để mọi người đưa tới cờ thưởng, đều phẫu thuật cắt bỏ túi mật, sao Bỉnh Sinh lại không có ai tặng cờ thưởng vậy?"

Vừa nghe câu này, mặt lão Trần đen lại, ngươi khen Trần Thương thì khen đi, nhất định phải kéo lên ta làm gì?

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, y tá trưởng Điền Hương Lan đã cười nói:

"Các ngươi không biết sao? Hiện tại bác sĩ Tiểu Trần đang nghiên cứu ra một loại phẫu thuật nội soi đảm bảo thẩm mỹ, được rất nhiều người bệnh khen ngợi, hiện tại mỗi ngày ta mang theo y tá đi kiểm tra phòng, người bệnh đều khoe tiểu Trần đây!"

Vừa nghe lời này, Lý Bảo Sơn cùng đông đảo bác sĩ đều trợn tròn mắt

Tình huống như thế nào?

Phẫu thuật thẩm mỹ nội soi?

Phẫu thuật thẩm mỹ có thể thực hiện bằng nội soi hả?

Đám người vẻ mặt mờ mịt

Lý Bảo Sơn càng hiếu kỳ hỏi: "Cái gì là phẫu thuật thẩm mỹ nội soi, sao ta chưa nghe nói qua? Tiểu Trần, ngươi nói một chút xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, Trần Thương mới nói: "Chỉ là vô tình mà thôi, trong lúc ta đang phẫu thuật, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu phẫu thuật nội soi có thể thu nhỏ miệng vết thương, như vậy có thể thông qua thay đổi vết cắt truyền thống, và thông qua kỹ xảo khâu để ẩn dấu miệng vết thương hay không? Lúc ấy, ta chỉ muốn thử một chút, nhưng không ngờ lại mang đến hiệu quả tốt như thế!"

Thạch Na là nhân chứng đầu tiên, cười nói: "Nói đến ta hay là nhân chứng đầu tiên, lúc ấy ta tưởng là tiểu Trần ý nghĩ ảo tưởng, không ngờ một thay đổi nho nhỏ này lại có hiệu quả tốt như thế."

Vừa nghe lời này, Lý Bảo Sơn càng thêm hiếu kỳ: "Thật hay giả? Ta đi xem người bệnh một chút?"

Lý Bảo Sơn đang muốn đứng dậy, Tần Duyệt vội vàng nói: "Chủ nhiệm, không cần làm phiền ngài, ta có ảnh chụp và số liệu chi tiết ở đây."

Nói xong, Tần Duyệt mở USB ra, chiếu lên màn hình cho mọi người cùng xem.

Tần Duyệt nói: "Lúc ấy sau khi bắt đầu, ta thu thập một chút số liệu ban đầu, thật ra chính là để so sánh phương pháp cải tiến miệng vết thương của Trần Thương cùng với vết thương nội soi truyền thống làm mười mấy tổ, trong đó bao gồm trước khi phẫu thuật, khâu sau phẫu thuật, ảnh chụp sau khi khâu, ảnh chụp sau khi khôi phục, và một chút ảnh chụp vết sẹo... Còn có phân tích kỹ càng số liệu về tốc độ khôi phục, không ngờ kết quả vượt quá dự kiến của ta."

"Đây là hai tổ ảnh chụp trước khi khâu... Đây là sau khi khâu... Đây là sau khi khôi phục..."

Làm ảnh chụp thả ra thời điểm, mọi người nhất thời trợn tròn mắt

Liền Lý Bảo Sơn cũng sửng sốt

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, cái này nho nhỏ thay đổi làm cho thật để miệng vết thương biến giống như không xâm lấn giống như

Đây cũng quá... Quá có ý nghĩ đi?

Thật ra nghiên cứu khoa học, đơn giản chính là lưu tâm trong sinh hoạt chi tiết, theo chi tiết bắt đầu bắt đầu thay đổi.

Lý Bảo Sơn càng xem càng là tâm động, càng xem càng là kinh ngạc

Cái này nếu triển khai, đây là có thể chế tạo thành phòng ban đặc sắc a...

Lý Bảo Sơn hỏi: "Thời kỳ dưỡng bệnh đâu?"

Tần Duyệt cầm bảng biểu: "Người bệnh bình thường 5-7 ngày liền có thể khôi phục, bình quân thời gian khoảng tại 6.1 ngày tả hữu, mà cải tiến thuật thức phương pháp, khoảng chỉ cần 5.2 ngày, trải qua số liệu phân tích so sánh sau khi, $p< 0.01$! Khác biệt là có môn thống kê ý nghĩa."

Vừa nghe lời này, Lý Bảo Sơn lập tức hít sâu một hơi.

Thông qua cải tiến thuật thức, đến rút ngắn khép lại chu kỳ, giảm bớt vết sẹo, như vậy ý nghĩ, thực sự là không tầm thường a

Lý Bảo Sơn bỗng nhiên ý thức được, đây là một rất có giá trị nghiên cứu cùng ý nghĩa đầu đề, có thể phát biểu một chút cao chất lượng luận văn a.

Lý Bảo Sơn ngẩng đầu hỏi: "Tiểu Tần, hiện tại tiến độ đến đâu rồi? Các ngươi nghiên cứu thế nào?"

Tần Duyệt nghe xong: "Đã hoàn thành luận văn, đang trong quá trình sửa chữa."

Lý Bảo Sơn lập tức hai mắt tỏa sáng: "Tốt! Không sai, có ý tưởng, tất cả mọi người phải học tập một chút, chủ động đề cao cùng bồi dưỡng năng lực nghiên cứu khoa học của mình, lâm sàng phải để ý từng chi tiết dù là nhỏ nhất, đi làm một chút chuyện có ý nghĩa!"

Lý Bảo Sơn cầm điều khiển từ xa, không ngừng lật xem ảnh chụp

Hắn phát hiện người tham dự có bốn người, Trần Thương, Trần Bỉnh Sinh, Tần Duyệt, Vương Dũng...

Đám hài tử này coi như không tệ

Còn có lão Trần

Bảo đao chưa già, theo kịp tiết tấu a.

Trong lòng Lý Bảo Sơn hết sức vui mừng.

Hắn cũng không trách bọn họ không viết tên của mình vào, cái này không quan trọng, đến độ tuổi này Lý Bảo Sơn đã không muốn gì khác, luận văn không biết đã phát bao nhiêu bài, cũng không biết đã hướng dẫn bao nhiêu đề tài, cho nên hắn không quan tâm một đề tài nhỏ ấy.

Mấu chốt nhất là hắn nhìn thấy ở những tiểu bác sĩ trẻ tuổi này có thể có tinh thần cùng năng lực nghiên cứu khoa học, đây mới là điều quan trọng.

Mà Trần Bỉnh Sinh bỗng nhiên hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, tiểu Tần, sao ta cũng có tên trên slide powerpoint này vậy? Ta không tham dự mà?"

Tần Duyệt lập tức đỏ mặt: "Cái này... Trần lão sư, ngươi đúng là có tham dự!"

Trần Bỉnh Sinh sững sờ, ta tham dự hồi nào? Sao ta không biết?

Trần Thương gật đầu nói: "Đúng! Trần lão sư, ta có dùng kết quả phẫu thuật của ngài để đối chiếu, ngài không phát hiện những số liệu về người bệnh dùng để đối chiếu đều là những người bệnh mà ngài đã phẫu thuật sao?"

Lời này vừa nói ra, Trần Bỉnh Sinh lập tức sửng sốt

Không phải chứ! ?

Thảo nào mình lại thấy những người bệnh kia quen thuộc như vậy, nhìn quen mắt như vậy chứ?

Thì ra là ta

Nhưng sau khi suy nghĩ rõ ràng, lão Trần càng tức giận

Các ngươi lấy ta ra làm đối chiếu?

Để so sánh với kết quả của các ngươi...

Mấu chốt là các ngươi còn không nói cho ta biết chân tướng, giấu giếm ta đến bây giờ

Các ngươi quá đáng

Trách không được, đầu tuần ngày nào Tần Duyệt cũng đi đến phòng phẫu thuật của mình chụp hình...

Thì ra là thế

Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, lão Trần bừng Tỉnh đại ngộ

Chỉ là... Vì sao ta cảm giác mình có chút ủy khuất...

Trần Thương nhìn bộ dáng lão Trần như vậy, nhịn không được nói: "Trần lão sư, ta đã bảo Tần Duyệt nói với ngươi rồi."

Tần Duyệt xấu hổ cười, ngượng ngùng giải thích: "Trần lão sư, ta vì đảm bảo thí nghiệm hữu hiệu, cho nên lựa chọn đối chiếu bí mật... Khụ khụ, cho nên mới không nói cho ngươi."

Đám người nghe xong, lập tức cười ha hả.

Toàn bộ văn phòng lâm vào một không khí sung sướng

Rất lâu rồi khoa cấp cứu không vui vẻ như vậy.

Lão Trần cũng cười.

Thật ra, đúng như Tần Duyệt nói: Thí nghiệm bí mật là nhà nghiên cứu cùng bệnh nhân cũng không biết bệnh nhân được đối chiếu là ai, cũng không biết tổ nào tiếp nhận thí nghiệm chữa trị, ưu điểm của phương pháp này là có thể tránh thiên lệch giữa thí sinh cùng nhà nghiên cứu.

Chương 116: Ta Mạnh Hơn Hắn

Thành quả nghiên cứu lần này rất thuận lợi

Lý Bảo Sơn bỗng nhiên linh cơ khẽ động, hỏi: "Tiểu Trần, hiện tại thuật thức này của ngươi những ai biết làm?"

Vương Dũng vội vàng đứng lên: "Ta biết làm!"

Trần Thương gật đầu: "Hiện tại có ta cùng Vương Dũng biết làm, nhưng ta có thể dạy cho Trần lão sư, ta nghĩ với tư chất của Trần lão sư, không mấy ngày có thể học được."

Lão Trần nghe xong, sao cảm giác lời này cứ là lạ thế nào, sao không giống như đang khen ta vậy?

Lý Bảo Sơn nghe xong, lập tức quyết định

"Rất tốt!"

"Bỉnh Sinh, mấy ngày nay ngươi đi theo tiểu Trần học tập một chút, sớm nắm giữ thuật thức này, ứng dụng nó vào lâm sàng."

"Tần Duyệt, ngươi tiếp tục làm nghiên cứu khoa học, tranh thủ phát triển thành một bài luận văn hoàn chỉnh!"

"Y tá trưởng vất vả ngươi một chút, suy nghĩ một quyết sách tuyên truyền, tập trung tuyên truyền đặc điểm cùng ưu thế phẫu thuật của chúng ta cho mọi người biết, chúng ta tuyên truyền ở đại sảnh lầu một, nhất định phải tuyên truyền thật tốt đặc sắc của khoa cấp cứu chúng ta!"

"Còn có, Viên Phàm, Vương Dũng, các ngươi mang theo mấy thực tập sinh, tổ chức một lần chữa bệnh từ thiện cho cộng đồng, thực hiện chuyên đề phòng ngừa các bệnh liên quan đến túi mật, thuận tiện giảng cho người bệnh một chút đặc sắc chúng ta, trong lúc đó, y tá trưởng có thể dùng ảnh chụp của Tần Duyệt làm bằng chứng tuyên truyền."

Phẫu thuật nội soi không chỉ có riêng nội soi khoang bụng

Còn có nội soi tử cung, nội soi lồng ngực...

Bình thường những ca phẫu thuật này đều phải mời chuyên gia từ tỉnh đến, mà cử động vô tâm lần này của Trần Thương, thậm chí chính hắn cũng không nghĩ ra sẽ có ảnh hưởng sâu sắc đến thế.

Đương nhiên, giống như là khâu, người khác nhau khâu ra bộ dáng cũng hoàn toàn khác biệt, muốn đạt tới hiệu quả khâu không nhìn ra vết sẹo như Trần Thương thật đúng là không quá thực tế.

Sau khi tan tầm, Trần Thương muốn đi thị Bát Viện một chuyến, liên hệ với đối phương để đi làm phẫu thuật.

Gọi xe vội vàng đuổi tới, Quách Thành đã sớm ra nghênh tiếp.

Thật ra độ khó phẫu thuật cũng không lớn, nhưng đều là lão cán bộ về hưu, số tuổi tương đối lớn, Quách Thành lo lắng tình huống của người bệnh không quá ổn định, hi vọng Trần Thương tới giúp đỡ chút, vạn nhất gặp phải chuyện gì đột phát, cũng có thể ứng phó kịp.

Sinh hoạt luôn tồn tại trùng hợp, ca phẫu thuật đầu tiên vừa mới bắt đầu, sẽ là hạ mã uy cho đông đảo bác sĩ

Người già đã hơn tám mươi tuổi, ở độ tuổi này, có rất ít bệnh viện nguyện ý làm phẫu thuật cho người bệnh, nhưng thân thể người già cũng không có quá nhiều biến chứng, bệnh duy nhất thường gặp chính là viêm ruột dạ dày mãn tính.

Người già gọi Cận Đông Lai, luôn cười ha hả, cho dù là phải làm phẫu thuật, cũng đều an ủi bác sĩ: "Người trẻ tuổi phải trải nghiệm nhiều một chút, không cần phải sợ, không cần lo lắng."

Người già tâm thái rất tốt, nghe nói lúc tuổi còn trẻ đã từng đi lính, sau này thì làm công an, lúc trước còn cưỡi ngựa, nhưng bởi vì thường xuyên phải chấp hành nhiệm vụ, ăn cơm không đúng giờ, lúc tuổi còn trẻ bệnh tật liên quan đến hệ tiêu hóa đầy người, viêm túi mật cũng phát tác nhiều lần, liên tục không phẫu thuật, thẳng đến đoạn thời gian trước đau sỏi mật không chịu nổi mới đến làm phẫu thuật.

Theo Quách Thành nói, mấy người con của người này đều rất có bản lĩnh, con cả thì mở công ty ở bên Mỹ, người con thứ hai làm công việc hành chính, cô con gái thì được gả cho nhà giàu nào đó làm chủ tịch ngân hàng, rất bận rộn, rất ít trở về.

Bạn già đứng ở cửa ra vào chờ hắn làm phẫu thuật xong chăm sóc hắn, trong nhà có một bảo mẫu, xem như nửa cái thân thích, chăm sóc sinh hoạt thường ngày của hai người.

Phẫu thuật bắt đầu, Quách Thành tự mình làm phẫu thuật, Trần Thương làm người hỗ trợ, bên người còn có một tiểu bác sĩ trẻ tuổi, hình như là nghiên cứu sinh vừa mới tốt nghiệp, còn cực kỳ ngây ngô, đứng trên bàn phẫu thuật không biết phải làm gì.

Quách Thành không nghĩ tới, vừa xuống nội soi, đã gặp phải vấn đề

Khoang bụng dính liền rất nghiêm trọng, ngay khi hắn vừa đưa dụng cụ nội soi vào, lại phát hiện tá tràng bị loét dẫ đến xuất hiện một vết rò rỉ

không nhỏ, mà thực tràng bởi vì bị viêm kéo dài, có dấu hiệu mãn tính, nếu như không để ý, không bao lâu có thể sẽ gây nên thủng dạ dày tá tràng

Lần này, hù Quách Thành đổ mồ hôi hột

Trần Thương quả quyết nói: "Chuẩn bị mở bụng!"

Quách Thành có chút sợ, nhưng vẫn hít sâu một hơi, thay đổi dụng cụ, chuẩn bị mở bụng, Trần Thương thấy Quách Thành có chút lo lắng, nói: "Để ta tới làm?"

Quách Thành vội vàng gật đầu

Ngoại khoa Thị Bát Viện thật phát triển quá kém, ngay cả chủ nhiệm đều như vậy, Trần Thương không khỏi có chút tiếc hận, dụng cụ phẫu thuật ở đây cực kỳ mới, cầm trong tay có thể cảm giác được, rất đắt

Thế nhưng một bệnh viện như vậy, phần cứng rất xa hoa, thế nhưng trình độ bác sĩ không sánh được với chất lượng... thật không hiểu nổi

Quách Thành cũng chưa đến bốn mươi tuổi, còn không lớn tuổi bằng lão Trần, trình độ... Càng kém một đoạn, Trần Thương thật không biết làm sao hắn lên làm chủ nhiệm được.

Trách không được người nhà những người kia muốn đi đến bệnh viện khác làm phẫu thuật, nếu để ngươi làm, người ta ai còn mạng ra ngoài?

Nhưng những chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với Trần Thương, hắn đến chính là để làm phẫu thuật

---

Mà lúc này, bạn già của Cận Đông Lai là Phùng Ái Hoa đang ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, lo sợ bất an, chất nữ (bảo mẫu) Dương Á Ny bồi tại bên cạnh, an ủi: "Thẩm nhi, không có chuyện gì đâu, bá bá của ta hiền lành tự nhiên có thiên tướng, ngươi không cần lo lắng!"

Phùng Ái Hoa thở dài, vỗ tay Dương Á Ny, chậm rãi nói: "Á Ny nhi a, ngươi không hiểu đâu, người già, quan tâm nhất là bạn già, ta đã đến độ tuổi này rồi, không quan tâm được cho con cái nữa, cũng không thể dựa vào con cái được, chỉ có thể dựa vào bá bá của ngươi để sống qua ngày, nếu không có bá bá của ngươi, ta sống cũng không có ý nghĩa gì."

"Còn bá bá của ngươi, cũng có suy nghĩ giống như ta, con cháu tự có phúc của con cháu, ngươi quản không được, ta chỉ cầu bá bá ngươi an ổn, có đôi khi ta nghĩ, hắn đi trước cũng tốt, miễn cho ta đi trước, một mình hắn ở lại không có sức để sống, chớ nhìn hắn cả đời làm binh, bắt bao nhiêu người xấu, thế nhưng lại rất yếu đuối đấy."

"Ta mạnh hơn hắn..."

Người già thích nói dông dài, bên cạnh Phùng Ái Hoa cũng chỉ có Dương Á Ny, con cái không ở bên, chỉ có thể nói chuyện với đứa cháu họ hàng xa này, cũng thua thiệt cho Á Ny, sinh hoạt bình thường như giặt quần áo nấu cơm đều do nàng làm, mới khiến Phùng Ái Hoa đi ra thể diện sạch sẽ.

Phùng Ái Hoa là người muốn mặt mũi, thích thể diện, thích sạch sẽ, thế nhưng người già, không thể theo ngươi, cho dù là con gái cũng không nhất định tốt như Dương Á Ny, trong ngoài rửa sạch sẽ, sắp xếp gọn gàng, lưu loát, đâu ra đấy.

Lúc này, điện thoại Dương Á Ny bỗng nhiên vang lên, nhìn vào tên người gọi, trên đó viết: "Cận Thanh Chí."

Dương Á Ny nói: "Thẩm nhi là anh Thanh Chí gọi đến."

Phùng Ái Hoa thấy con trai cả gọi, nói: "Ngươi nghe đi."

Chương 117: Lý Hạ Đến

Vừa mới bấm nghe điện thoại, chính là mắng một chập: "Dương Á Ny, ông già ta hồ đồ, ngươi cũng hồ đồ theo hả? Cha ta lớn tuổi như vậy, ngươi lại để hắn đến bệnh viện lão cán bộ làm phẫu thuật, nếu xảy ra vấn đề gì ngươi có thể phụ trách không?"

"Ngươi cũng không xem thử bệnh viện lão cán bộ phát triển thành bộ dáng gì, nghe lời nói của người già, người già đầu óc cũng già, không còn dùng được, ngươi phải thay ta khuyên nhủ bọn hắn nhiều hơn, thế hệ bọn hắn tư tưởng đã lạc hậu, hiện tại đã là thời đại nào..."

Dương Á Ny bị mắng nửa ngày, cũng không trả lời, chuyện này đã mãi thành thói quen.

Phùng Ái Hoa ngồi bên cạnh nghe không vô, cướp lấy điện thoại: "Cận Thanh Chí, ngươi biết nói chuyện thì nói một câu, không biết nói chuyện thì đừng nói!"

Nói xong, Phùng Ái Hoa trực tiếp cúp điện thoại

Không bao lâu sau, điện thoại lại vang, Dương Á Ny tranh thủ bấm nghe điện thoại: "Anh."

Lần này, Cận Thanh Chí không dám làm càn nữa, nhưng giọng nói vẫn bất thiện: "Á Ny ngươi đừng đưa điện thoại cho mẹ ta, ta nói chính sự với ngươi, sau khi ta biết cha ta phẫu thuật, ta đã mời một chuyên gia đến từ kinh đô, lần này đặc biệt tới làm phẫu thuật cho cha ta, hiện tại ta đã đến bệnh viện, các ngươi ở đâu?"

Dương Á Ny nghe xong, vội vàng nói cho Phùng Ái Hoa: "Thẩm nhi, anh Thanh Chí mang theo chuyên gia từ thủ đô đến bệnh viện!"

Chuyên gia mà Cận Thanh Chí mang theo chính là bạn học cũ của mình, hiện tại là Phó chủ nhiệm ngoại khoa gan mật bệnh viện 301, lần này vì phẫu thuật cho cha, hắn đã chuyên môn mời đến Thị trấn An Dương, hiện tại hai người đã ngồi ở phòng làm việc của viện trưởng.

"Viện trưởng Tôn, chuyện này làm phiền ngài." Cận Thanh Chí vừa cười vừa nói.

Tôn Chính Vĩ: "Làm gì có, phẫu thuật cho lão Cận, chúng ta cũng cực kỳ để ý, Chủ nhiệm Quách tự mình mổ chính, còn mời một bác sĩ đến từ

Tỉnh Nhị Viện, hiện tại đã bắt đầu làm, chúng ta mau chóng tới xem một chút đi."

"Thanh Chí ngươi cũng hiếu thuận a, có thể mời chuyên gia Lý đến chỗ này của chúng ta, Chủ nhiệm Lý thế nhưng rất có danh tiếng trong lĩnh vực ngoại khoa gan mật, lợi hại!"

Ba người khách sáo một phen rồi đi về phía phòng phẫu thuật, y tá trưởng biết được viện trưởng đến, cũng tranh thủ thời gian ra nghênh đón.

Tôn Chính Vĩ hỏi: "Chủ nhiệm Quách bắt đầu phẫu thuật chưa?"

Y tá trưởng nhẹ gật đầu: "Vừa mới bắt đầu."

Ba người nghe xong, mừng tít mắt, may mà tới sớm

Cận Thanh Chí cẩn thận hỏi: "Ta có thể đi theo vào xem không?"

Tôn Chính Vĩ nhẹ gật đầu: "Vào đi."

Quách Thành nhìn y tá: "Viện trưởng đến rồi?"

Y tá gật đầu: "Vâng, không chỉ có viện trưởng, còn có hai người, nghe nói là người nhà bệnh nhân."

Quách Thành nhíu mày, mà Trần Thương không nói một lời, tiếp tục phẫu thuật.

Tình huống của người bệnh cũng không lạc quan, mặc dù nhìn bề ngoài vấn đề không phải rất lớn, nhưng nếu như kéo dài, khẳng định xảy ra vấn đề lớn

Đến lúc đó phẫu thuật cũng không kịp nữa

Quách Thành nói với Trần Thương: "Bác sĩ Trần, ngài cứ phẫu thuật cho tốt, ta đi xem thử có chuyện gì."

Quách Thành dứt lời, đi ra cửa phòng phẫu thuật, vừa vặn nhìn thấy ở đối diện có ba người "Võ trang đầy đủ" đi đến.

Tôn Chính Vĩ nhìn Quách Thành: "Phẫu thuật thuận lợi chứ?"

Quách Thành lắc đầu: "Tình huống thật không tốt, nguyên bản chuẩn bị phẫu thuật nội soi khoang bụng, thế nhưng nội soi nhìn thấy tình huống của người bệnh rất kém, tình huống dạ dày đường ruột rất không tốt, tá tràng bởi vì loét xuất hiện lỗ thủng, mà thực tràng, tá tràng, dạ dày đều dính liền trong khoang bụng, hết sức rõ ràng, tam giác gan mật căn bản không nhìn thấy, chớ nói chi là phẫu thuật!"

Quách Thành vừa nói xong, Cận Thanh Chí liền không nhịn được lo lắng, thế nhưng hắn biết, không thể giương oai ở phòng phẫu thuật, càng không thể quấy rối.

Lo lắng nhìn bạn học cũ: "Lý Hạ..."

Lý Hạ khoát tay áo: "Không có chuyện gì, yên tâm đi có ta ở đây, ngươi đi ra bên ngoài đợi chút đi, ngươi ở trong dễ xảy ra sai lầm, mời Tôn viện trưởng cùng Thanh Chí ra ngoài nghỉ ngơi."

Tôn Chính Vĩ gật đầu: "Quách Thành, bác sĩ đó là ai? Sao còn trẻ như vậy."

Con mắt Quách Thành có chút sáng lên: "Hắn gọi là Trần Thương, là chuyên gia ta mời từ Tỉnh Nhị Viện."

Tôn Chính Vĩ nói thầm một tiếng, còn trẻ thế sao?

Hắn chính là chuyên gia mà Quách Thành mời đến từ Tỉnh Nhị Viện?

Quách Thành này

Chuyên gia nào có trẻ tuổi như thế

Trần Thương... Trần Thương?

Tôn Chính Vĩ nói thầm vài tiếng, hắn chưa nghe nói qua.

Cho dù hắn lợi hại hơn nữa? Chuyên gia Tỉnh Nhị Viện sao có thể so với chuyên gia đến từ bệnh viện 301?

Tôn Chính Vĩ gật đầu: "Ngươi để cái kia Bác sĩ Trần nhường một chút, vị này là chuyên gia bệnh viện 301 ở thủ đô, chủ nhiệm Lý Hạ."

Quách Thành nhất thời xấu hổ.

Trần Thương là hắn mời đến, hiện tại một chuyện gia đến từ thủ đô mà làm cho Trần Thương rời khỏi, người ta phải giấu mặt mũi ở đâu?

Cướp dao mổ trên bàn phẫu thuật là húy kị lớn nhất của bác sĩ.

Sắc mặt Quách Thành có chút khó coi: "Tôn viện... bác sĩ Trần Thương này là chuyên gia ta thật vất vả mời đến, như vậy... không tốt lắm!"

Cận Thanh Chí vội vàng nói: "Chủ nhiệm Quách, ngài yên tâm, sau khi chuyện này kết thúc ta đến xử lý, ngài đừng lo lắng, ta đến bàn giao. Thân thể cha ta quan trọng! Chúng ta làm phẫu thuật trước, làm xong lại nói!"

So sánh với đám người, Lý Hạ làm quyết định: "Lát nữa ta cùng Bác sĩ Trần phẫu thuật, các ngươi đi ra ngoài trước đi, phẫu thuật không thể trì hoãn."

Không nói lời gì liền đi về phía bàn phẫu thuật.

Quách Thành kiên trì, đi theo Lý Hạ vào.

So sánh với Lý Hạ, Quách Thành càng muốn giao hảo Trần Thương hơn, dù sao cho dù Lý Hạ ngươi có giỏi đến đâu thì cũng ở thủ đô đến, bắn đại bác cũng không quan hệ tới hắn, mà Trần Thương tuổi còn trẻ có năng lực phẫu thuật bất phàm như thế, cộng thêm làm người khiêm tốn, lại là chuyên gia ở Tỉnh Nhị Viện, sau này hợp tác sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Quách Thành nhịn không được thở dài...

Lúc này, Trần Thương căn bản không cách nào phân tâm để ý chuyện khác, bởi vì lúc này phẫu thuật đã đến thời điểm then chốt.

Phúc mạc làm cho dạ dày, tá tràng, thực tràng dính liền một chỗ, hơn nữa trên tá tràng có lỗ rò rỉ, thực tràng bị tổn thương, hiện tại tách rời rất khó khăn

Lý Hạ liếc mắt liền nhìn ra vấn đề, nhìn thấy Trần Thương cầm dao, hướng mặt sắc bén lên trên, còn tay phải thì cầm kẹp tách chỗ bị dính liền, cẩn thận từng li từng tí bóc ra một chút xíu.

Lý Hạ sửng sốt một chút, người trẻ tuổi kia có chút trình độ

Phúc mạc này dính liền độ rất nhiều, tình huống tá tràng cùng thực tràng đúng là rất kém, muốn tách rời còn không thể mạnh tay, bởi vì nếu dùng sức hơi lớn một chút, khẳng định sẽ làm tổn thương thực tràng

Hiện tại nhất định phải xảo diệu lợi dụng mặt sau của dao siêu thanh, bóc ra từng chút từng chút một.

Quá trình này

Nhìn như đơn giản

Thật ra hung hiểm vô cùng.

Lý Hạ không dám quấy rầy Trần Thương.

Bởi vì chỉ cần tay run một chút sẽ xảy ra vấn đề.

Phẫu thuật này yêu cầu hai tay của người thực hiện phải có lực lượng, tính ổn định và lực bền bỉ tuyệt đối.

Bởi vì hai tay nhất định phải bảo trì ở trạng thái này ít nhất ba mươi phút, hơn nữa hai tay còn phải làm việc.

Lý Hạ có thể không?

Hắn không dám hứa chắc

Bởi vì phẫu thuật như vậy, bình thường nhất định phải có hai đến ba người tới làm.

Lý Hạ đang chờ Trần Thương mệt mỏi, khi tay bắt đầu run, hắn sẽ ra trận.

Thế nhưng...

Tay Trần Thương rất ổn định

Dao siêu thanh di chuyển từng chút một, cái kẹp cũng cẩn thận bóc ra từng chút.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Nhưng tay của Trần Thương vẫn ổn định như lúc ban đầu, rất vững chắc, kiên cố

Quách Thành nhìn ngốc

Chương 118: Phẫu Thuật Đại Thành Công

Phải biết rằng phẫu thuật ngoại khoa không chỉ cần kỹ thuật, còn rất tốn thể lực, khom người cúi đầu như vậy, mà hai tay vẫn phải cầm dụng cụ phẫu thuật, so sánh với dời gạch còn mệt mỏi hơn nhiều.

Thế nhưng Trần Thương vẫn không rên một tiếng

Giống như tốc độ bóc ra cũng không giảm bớt chút nào.

Trạng thái bảo trì vô cùng tốt

Lý Hạ vô số lần muốn nói lại thôi, hắn thực sự không biết hai tay người trẻ tuổi này luyện tập như thế nào

Rốt cục, tách rời hoàn tất

Lý Hạ thở nhẹ một hơi

Quách Thành nhìn hai người một, thả lỏng hai cái...

Trần Thương còn chưa kịp buông lỏng một hơi, ngay lập tức đã bắt đầu công việc tiếp theo.

Khâu lỗ thủng ở tá tràng, cộng thêm vá đường ruột thực tràng.

Lý Hạ rốt cục nhịn không được: "Bác sĩ Trần, để ta tới đi, ngươi vừa rồi cũng mệt mỏi!"

Trần Thương trừng mắt nhìn tỏ ý không có chuyện gì

Đang nói chuyện, Trần Thương buông dao siêu thanh xuống, kẹp chặt kim, bắt đầu cẩn thận khâu từng li từng tí.

Trình độ khâu đường ruột của Trần Thương đã sắp tiếp cận cấp đại sư, thao tác rất trơn tru.

Quan trọng hơn là, hắn khâu đường ruột có đặc hiệu là kiên cố

Tá tràng cùng thực tràng của người này bị tổn thương, nếu như không vá, hậu kỳ rất dễ bị vỡ.

Lúc này, Trần Thương khâu, kiên cố là sự chọn lựa tốt nhất, mà lại là thuộc tính quan trọng nhất

Kiên cố là một loại thuộc tính, cũng là một loại kỹ xảo thao tác, quan trọng nhất chính là khâu đường ruột tinh tế một chút.

Bình thường mà nói, khâu mạch máu càng yêu cầu tinh tế hơn

Một đoạn mạch máu dài 6 mm có thể khâu hơn 30 kim.

Cái này yêu cầu phải đảm bảo khoảng thời gian khâu ổn định, đồng thời, còn phải có thao tác đặc biệt tinh tế, bảo trì khâu trôi chảy.

Mà lúc này, đối với khâu đường ruột, kiên cố cũng rất quan trọng, hơn nữa rất khó khăn.

Nói thật, ngay cả chính Lý Hạ, cũng không dám đảm bảo mình có thể khâu tốt hơn.

Thế nhưng...

Trần Thương trải qua 100 giờ huấn luyện, hơn nữa còn là khâu nội soi, hiện tại không cần xem tivi, trực tiếp thao tác, độ khó không thể nghi ngờ giảm xuống rất nhiều, cứ như vậy, đơn giản hơn rất nhiều.

Mà trong mắt Lý Hạ thì không như vậy

Tốc độ Trần Thương khâu rất nhanh, hơn nữa một kim một chỉ rất có tiết tấu, khoảng cách giữa hai mũi kim bảo trì rất nhỏ, tốc độ rất đều, toàn bộ quá trình rất thông thuận

Ngưu bức

Người trẻ tuổi kia đến cùng có lai lịch gì?

Tuổi còn trẻ thế mà đã có tạo nghệ như thế.

Thuật khâu đường ruột này là của khoa dạ dày, mà phẫu thuật túi mật là ngoại khoa gan mật, hắn biết cả hai sao?

Quỷ mới biết vì sao trong đầu Quách Thành hiện ra một câu thơ cổ:

Từ y trong tay chỉ,

Người bệnh ruột lên kim,

Trước làm dày đặc khâu,

Ý sợ lại tổn hại...

Năm phút, Trần Thương dùng xong ba cây chỉ, rốt công đoạn cục vá tá tràng cùng thực tràng đã hoàn tất.

Lúc này, Lý Hạ cũng không dám khinh thị Trần Thương nữa.

Hắn phát hiện, trình độ của người trẻ tuổi này cũng không kém mình, thậm chí kỹ thuật khâu đường ruột vừa rồi tuyệt đối vượt qua mình

Người trẻ tuổi này rốt cuộc là người như thế nào?

Phẫu thuật tiếp tục, Lý Hạ không hề lo lắng Trần Thương có thể thành công hay không

Bởi vì hắn biết, trình độ của bác sĩ trẻ tuổi này rất lợi hại, đặc biệt là xử lý chi tiết, luôn luôn để hắn sáng mắt lên, thậm chí một chút thao tác còn mở đường cho hắn.

Hơn nữa... Để Lý Hạ giật mình là.

Trần Thương thao tác quá đúng chuẩn mực.

Để Lý Hạ tìm không ra bất kỳ tật xấu cùng vấn đề gì.

Nếu như nhất định Lý Hạ phải đưa ra đánh giá, ca phẫu thuật này chính thao tác như trong sách giáo khoa.

Có thể không đúng chuẩn mực sao?

Có 【danh sư chỉ đạo】, Trần Thương muốn không đúng chuẩn mực cũng khó khăn.

Nhưng, kỹ thuật cao, Lý Hạ có thể lý giải, dù sao đây là công việc của bác sĩ, đơn giản quen tay hay việc mà thôi.

Nhưng...

Hắn rất hiếu kì một chuyện khác

Tiểu bác sĩ này có lực lượng cùng tính ổn định, mấu chốt còn không thiếu tính linh hoạt.

Sao hắn làm được?

Một ca phẫu thuật này, đã tiếp tục ba giờ, mà lại là cường độ cao, tay Trần Thương đều không run chút nào, vững như cột đìng.

Lực lượng cùng bền bỉ cỡ nào mới làm được vậy?

Đây là như thế nào một cánh tay Kỳ Lân hả?

Phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc

Lý Hạ nhịn không được vỗ tay

Dù sao cường độ cùng độ chính xác của phẫu thuật hôm nay đều rất hoàn mỹ, rất tốn nhiều công phu, không có tay nghề vững chắc căn bản không làm được.

Mà tiểu bác sĩ trẻ tuổi này, toàn bộ quá trình không ngừng lại chút nào, hơn nữa mỗi một bước đều xử lý rất tinh diệu.

Đặc biệt là đối với khâu vá tá tràng cùng thực tràng, rất kiên cố, để hắn không muốn tán thưởng cũng không được.

Mặc dù Quách Thành trình độ không tốt lắm, thế nhưng ánh mắt vẫn rất tốt.

Hắn cũng bắt đầu vỗ tay theo Lý Hạ.

Trần Thương kéo khẩu trang xuống, nhìn hai người, gật đầu mỉm cười tỏ ý, quay người nhìn Quách Thành: "May mắn không làm nhục mệnh!"

Quách Thành mặt mũi tràn đầy mừng rỡ: "Quá tuyệt! Làm quá tốt."

"Đúng, giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là chuyên gia ngoại khoa gan mật đến từ bệnh viện 301 ở thủ đô, chủ nhiệm Lý Hạ!"

Thật ra Lý Hạ cũng không lớn, cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi.

Lý Hạ vội vàng nắm tay: "Chào ngươi, Bác sĩ Trần, ta là Lý Hạ, phẫu thuật hôm nay để ta được lợi rất nhiều a!"

Trần Thương vội vàng cười nói, không tự giác có chút dùng sức, Lý Hạ lập tức cảm giác hơi đau, trong lòng chấn động, sức tay của bác sĩ Trần này thật lớn.

"Chào Chủ nhiệm Lý, ta là Trần Thương, khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện."

Sau khi Trần Thương gỡ khẩu trang xuống, Lý Hạ mới phát hiện hắn thật rất trẻ tuổi

"Bác sĩ Trần thật trẻ tuổi! Thật là tuổi trẻ tài cao!" Lý Hạ tán thưởng từ đáy lòng.

Ngoại khoa không giống nội khoa, ăn là thanh xuân cơm, vào nghề càng sớm càng tốt, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải vào nghề lại nói.

Nếu ngươi là một tiểu bác sĩ bình thường, vào được bệnh viện cấp huyện, cũng đã làm ngoại khoa, nhưng khả năng thời gian rất lâu cũng vào nghề không được.

Cái nghề này, chính là như vậy.

Ở trong mắt Lý Hạ, Trần Thương tuyệt đối là thiên tài, cho dù là hôm nay chưa nghe nói qua, những tương lai sẽ phát triển rất tốt.

Mọi người cởi quần áo ra, rửa tay một chút, lưu phương thức liên lạc của nhau.

Bộ dáng cùng chung chí hướng.

Đẩy người bệnh ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương cùng Lý Hạ, Quách Thành kết bạn mà đi.

Lúc này, Tôn Chính Vĩ cùng Cận Thanh Chí và người nhà sớm đã chờ ở bên ngoài đã lâu, nhìn thấy đám người đi ra, Dương Á Ny vội vàng tiến lên.

"Bác sĩ, thế nào?"

Quách Thành nhàn nhạt nói: "Phẫu thuật thành công, nhưng... tình huống của lão gia tử cũng không tốt, sau khi mở bụng phát hiện rất nhiều biến chứng nghiêm trọng, cũng may hôm nay có chuyên gia ở đây, phẫu thuật rất thuận lợi, đặc biệt thành công, các ngươi yên tâm đi!"

Đám người vừa nghe được Quách Thành nói nửa câu đầu, lập tức dọa đến khẽ run rẩy, thế nhưng một câu tiếp theo, để mọi người như được lên tận trời cao.

Tôn Chính Vĩ cười nói với Phùng Ái Hoa: "Phùng đại nương, con trai của ngài rất có tiền đồ, có thể mời chuyên gia từ thủ đô đến làm phẫu thuật, nhờ có người ta a!"

Tôn Chính Vĩ này chỉ đơn giản muốn kéo quan hệ với Cận Thanh Chí còn có Lý Hạ.

Cận Thanh Chí cũng nhìn Phùng Ái Hoa, nhịn không được nói: "Mẹ, ngươi xem, cha ta và ngươi đều đã lớn tuổi, nếu không phải có Lý Hạ, hôm nay khẳng định sẽ xảy ra chuyện, các ngươi... Lớn tuổi rồi, theo không kịp thời đại, các ngươi không thể nghe chúng ta một chút sao? Chúng ta còn có thể hại các ngươi hay sao?"

"Ta vừa mới thương lượng một chút với lão nhị còn có tam muội, chuẩn bị để các ngươi đến thủ đô sống, chúng ta hùn vốn mua một phòng nhỏ..."

Chương 119: Khóc Không Ra Nước Mắt

Lúc đó, Cận Thanh Chí có nói cũng không làm nên chuyện gì, dù sao người già có đôi khi rất là cố chấp.

Thế nhưng, người già đã quen nơi mình sinh hoạt nên không muốn thay đổi, quê nhà đều là bạn bè, hàng xóm già, bạn từng đi lính.

Hơn nữa, nơi này uống thuốc, tiêm đều là người quen, gọi một cuộc điện thoại có thể gọi bác sĩ vào trong nhà.

Đây là việc nhà, Trần Thương cũng không muốn quản, nhìn đồng hồ, đã sắp ba giờ chiều, hắn chào Quách Thành, Lý Hạ một tiếng rồi muốn đứng dậy muốn rời khỏi.

Lý Hạ thấy thế, vội vàng lôi kéo Cận Thanh Chí nói: "Thanh Chí, hôm nay ngươi phải thật tốt cảm ơn Bác sĩ Trần, phẫu thuật hôm nay, từ đầu tới đuôi đều do Bác sĩ Trần làm, ta ngay cả phụ một tay đều không làm."

"Ttrình độ kỹ thuật của Bác sĩ Trần còn lợi hại hơn ta, hơn nữa, tình huống của cha ngươi hôm nay quả thực có chút nghiêm trọng, không chỉ có túi mật mà toàn bộ khoang bụng đều bị dính liền nghiêm trọng, loét tá tràng, thực tràng bị tổn hại, đều cần vá, Bác sĩ Trần làm phẫu thuật rất nhẵn mịn, rất tốt!"

"Vì vậy, hôm nay phẫu thuật, ngươi phải cảm tạ thật tốt Bác sĩ Trần người ta!"

Lý Hạ nói một phen, trực tiếp làm đám người hôn mê

Thì ra ca phẫu thuật vừa rồi là thanh niên kia làm.

Quách Thành cũng nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, phẫu thuật hôm nay là Bác sĩ Trần làm, trình độ Bác sĩ Trần rất cao!"

Sau lưng, những nghiên cứu sinh mới tới mặt mũi tràn đầy ghen tị, giống như là nhìn thần tượng, nhìn Trần Thương tiêu sái rời đi.

Cận Thanh Chí nghe xong, biến sắc, vội vàng đuổi theo, Lý Hạ cũng đi theo ra ngoài, Quách Thành thấy thế cũng đi theo.

Cận Thanh Chí vội vàng giữ chặt Trần Thương, từ trong túi móc ra một xấp tiền, ít nhất có một vạn: "Bác sĩ Trần, thật ngại quá, ta... Không có ý tứ khác, đây là phí vất vả, phí chuyên gia! Vất vả ngươi hôm nay."

Trần Thương vội vàng chối từ, hôm nay đến, là tiếp nhận lời mời của Quách Thành, phí chuyên gia đã cho, cũng không ít, có 1000 khối.

Mặc dù so với ca phẫu thuật này mà nói quả thực không nhiều, nhưng cũng rất tốt.

Hơn nữa... Ích lợi lớn nhất của Trần Thương là đến từ hệ thống, hôm nay nhận có thể nói là rất phong phú, Trần Thương còn chưa kịp xem đây

Sau khi Cận Thanh Chí nghe xong, cũng xấu hổ không biết làm sao: "Cái này... Bác sĩ Trần, ta... Ngươi... Cái này làm ta cảm thấy rất khó xử."

Trần Thương cười nói: "Ngươi không cần như vậy, đây là công việc của ta, hơn nữa ta đã thương lượng với Chủ nhiệm Quách xong, Cận tiên sinh trở về chăm sóc tốt cho cha ngươi là được, không cần phải để ý đến ta."

Nói xong, Trần Thương liền đi ra ngoài, Lý Hạ bỗng nhiên nhớ đến mình còn một vấn đề chưa hỏi, vội vàng đuổi theo, hỏi nhỏ: "Bác sĩ Trần, ta có một vấn đề, không biết có thuận tiện hỏi một chút hay không."

Trần Thương sững sờ: "Ngươi nói đi."

Lý Hạ xấu hổ cười nói, mặt mũi tràn đầy chờ mong: "Ta thấy lúc ngươi phẫu thuật, hai tay hữu lực bền bỉ, linh hoạt không mất ổn định, ta chỉ muốn hỏi một chút... Ngươi luyện tihs bền bỉ cùng lực lượng của đôi tay này như thế nào vậy?"

Trần Thương lập tức sững sờ

Ta có thể nói thuộc tính găng tay của ta cho ngươi sao?

Lại nói

Hắn cảm thấy vấn đề này... Căn bản không phải vấn đề.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi: "Ta độc thân hai mươi bảy năm!"

Sau khi nói xong, Trần Thương tiêu sái quay người rời đi.

Lưu cho đám người một bóng lưng

Mà Lý Hạ vẻ mặt tối xầm, hắn nào biết Trần Thương nói vậy là có ý gì, Lý Hạ 12 tuổi đã đi theo cha đến nước Mỹ đọc sách, 15 tuổi đã quan hệ với bạn gái đầu tiên, là một cô gái người Pháp, cái nhiệt tình không bị mỹ lệ cản trở, hắn chưa từng độc thân hơn một tháng, sao có thể hiểu được Trần Thương bi thương thế nào?.

Ngay cả Cận Thanh Chí đứng đó cũng vẻ mặt mờ mịt.

Lý Hạ hít sâu một hơi, hắn cảm thấy lần này trở lại bệnh viện, nhất định phải nghiên cứu kỹ với tiến sĩ sinh học thật tốt về vấn đề này, độc thân thật có thể đề cao tính ổn định cùng lực lượng trong khi phẫu thuật sao?

Dù sao tiến sĩ sinh học đó cũng đã độc thân hơn ba mươi năm...

Cận Thanh Chí vội vàng đứng lên: "Bác sĩ Trần, ta có xe, ta đưa ngươi đi về."

Cận Thanh Chí nhất định phải đưa.

Thịnh tình không thể chối từ, Trần Thương cũng không từ chối nữa, đành phải đáp ứng.

Xe này đến từ thủ đô, mang biển số ở đó.

Trần Thương ngồi ở ghế sau, có chút không kịp chờ đợi xem xét những vật phẩm vừa nhận được.

Trần Thương loáng thoáng nhìn thấy một vật phẩm màu lam.

【Đinh! Khâu quái tá tràng rò rỉ, quái hi hữu lv38 thành công. 1: Nhận được đặc hiệu huấn luyện x 1; 2: Kinh nghiệm phẫu thuật khâu đường ruột + 300; 3: Kinh nghiệm lâm sàng + 150; 4: nhân dân tệ + 300; 】

【Đinh! Cắt bỏ quái sỏi túi mật hi hữu lv 35 thành công, nhận được: 1: Huấn luyện chẩn trị đau bụng x 1; 2: Kinh nghiệm phẫu thuật cắt bỏ túi mật + 300; 3: Kinh nghiệm lâm sàng + 150; 4: nhân dân tệ + 300; 】

Sách kỹ năng tỏa ra ánh sáng màu lam, mà huấn luyện chẩn trị đau bụng thì là màu lục.

Dựa theo kinh nghiệm mấy ngày nay của Trần Thương, vật phẩm màu lam khẳng định tốt hơn vật phẩm màu lục, mà vật phẩm màu lục thì tốt hơn màu trắng.

Kích động mở ra sách kỹ năng đặc hiệu.

【Đinh! Huấn luyện đặc hiệu: Hạn định trong phẫu thuật khâu đường ruột, sau khi sử dụng, nhận được một huấn luyện đặc hiệu bất kỳ, huấn luyện kết thúc, thông qua khảo hạch, phẫu thuật khâu đường ruột của ngài sẽ có đặc hiệu này. 】

Trần Thương vui mừng, vội vàng chọn kích hoạt

【Đinh! Chúc mừng ngài nhận được: Huấn luyện đặc hiệu giảm bớt dính liền, có muốn bắt đầu huấn luyện ngay không? 】

Trần Thương trợn tròn mắt

Hệ thống...

Nó có nói không làm mà hưởng không?

Nó có nói lập tức thêm kỹ năng không?

Sao bây giờ trở thành huấn luyện thêm kiểm tra.

Trần Thương có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Học sinh ngành y, đời này không thể thoát ly hai thứ:

Một là học phần yêu cầu hàng năm

Còn lại là thỉnh thoảng cho ngươi đi tham gia kiểm tra.

Vì sao nói đừng khuyên người khác học y?

Bởi vì không chỉ có năm năm đại học mệt mỏi, nghiên cứu sinh ba năm còn mệt mỏi hơn, tiến sĩ ba năm càng là mệt như chó, sau khi tốt nghiệp đi làm việc càng mệt mỏi gấp mấy lần?

Lớp mười hai?

Lớp mười hai ngươi chỉ đọc sách học tập, ít nhất không yêu cầu ngươi sáng tạo thứ gì.

Thế nhưng học y thì sao?

Ngươi phải làm đề tài, làm thí nghiệm, làm luận văn.

Ngươi nói ngươi mệt mỏi quá thì không phải làm sao, cái đó cũng không quan hệ, đơn giản thôi, không cho ngươi thăng chức là được, vạn năm vẫn là một bác sĩ không thể bình thường hơn, vận may kém một chút, vạn năm cũng không thể trở thành bác sĩ chính thức.

Hệ thống ơi là hệ thống, ngươi không hổ là hệ thống y học.

Cứ thế quán đỉnh tu hành không phải tốt sao?

Hiện tại tất cả đều biến thành huấn luyện thêm huấn luyện.

Trần Thương có chút khóc không ra nước mắt...

Chương 120: Hai Đợt Huấn Luyện

Hôm nay nhận được hai đồ tốt, Trần Thương không ngờ đều là huấn luyện.

Một là huấn luyện đặc hiệu.

Một là huấn luyện chẩn trị đau bụng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít một hơi thật sâu.

Dù sao ngồi xe cũng nhàm chán, nói chuyện với ông chủ lớn Cận Thanh Chí này không bằng đi huấn luyện.

Nghĩ tới đây, hắn tiện tay lựa chọn kích hoạt, hoàn cảnh trước mặt Trần Thương biến đổi.

Xuất hiện lần nữa đã ở bên bàn phẫu thuật.

【Đinh! Huấn luyện phẫu thuật khâu đường ruột đặc hiệu giảm bớt dính liền: Mỗi lần khâu hoàn tất, đều sẽ thực hiện cho điểm, cùng phân tích nguyên nhân, xin bắt đầu... Thời gian còn lại: 100 giờ.】

Lại là một trăm giờ.

Huấn luyện đi...

Ruột dính liền bao gồm ruột với ruột, ruột với phúc mạc, ruột với cơ quan trong khoan bụng.

Mà trong lâm sàng, phẫu thuật đường ruột nên dính liền là thường thấy nhất, rất nhiều người sau khi trải qua phẫu thuật khoang bụng đều hoặc nhiều hoặc ít có dính liền.

Mà ruột dính liền nghiêm trọng sẽ gây nên đau bụng cấp, dẫn đến tắc ruột, thậm chí nguy hiểm tính mạng

Vì vậy, huấn luyện này vẫn rất cần thiết, mặc dù không nhất định người bệnh có thể phát hiện chỗ khác nhau trong đó, nhưng chuyện tạo phúc người bệnh, Trần Thương cũng không ngại học nhiều một chút.

Dù sao... Y chi đại giả vì nước vì dân

Đúng, rất phù hợp.

Thật ra nhiều khi, người bệnh thật không nhất định có thể nhìn ra chỗ thiếu hụt của các bác sĩ, có vài bác sĩ vì truy cầu hiệu quả ngắn hạn có thể lôi kéo số lớn người bệnh, nhưng lâu dài tiếp tục chữa trị sẽ gây bất lợi cho sức khỏe của người bệnh.

Mà có bác sĩ, trong khi phẫu thuật làm rất nhiều công việc, người bệnh thật không nhất định có thể nhìn thấy, cũng giống như Trần Thương làm

giảm bớt khả năng dính liền, có lẽ trong thời gian ngắn, trong vài năm không cảm giác được thua kém chỗ nào, người bệnh có lẽ còn cảm thấy đương nhiên.

Huấn luyện bắt đầu, Trần Thương bắt đầu khâu lần đầu tiên.

【Đinh! Khâu hoàn tất, cho điểm - 20 điểm, trong khi phẫu thuật gây ra rướm máu thấm dịch, tăng thêm dính liền. 】

Trần Thương kém chút phun một ngụm máu

Còn có âm điểm nữa hả?

Tiếp tục...

【Đinh! Khâu hoàn tất, cho điểm - 10 điểm, trong khi phẫu thuật sinh ra ứ máu, tăng thêm dính liền... 】

Trần Thương phát hiện, không ngờ mình lại quê mùa, kém cỏi như thế.

Thật ra cũng không trách Trần Thương được, khâu đường ruột vốn không giống với khâu làn da. So sánh giữa hai bên bị tổn thương, một bên là trong ruột, một bên là bên ngoài ruột, hơn nữa đường ruột còn có các loại thần kinh mạch máu lưu thông, cũng không đơn giản như làn da cơ bắp gân thịt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, điểm của Trần Thương cũng càng ngày càng cao, tốc độ càng nhanh.

Cho điểm cũng đang không ngừng tăng lên.

Thế nhưng trong tràng hoàn cảnh quá đặc biệt, Trần Thương không biết đã thấy bao nhiêu hoàn cảnh khác nhau, phân và nước tiểu tràn trong khoang bụng cũng có rất nhiều...

Trần Thương phải học trong từng hoàn cảnh khác nhau, phải xử lý như thế nào để hoàn thành khâu đường ruột, cuối cùng hoàn thành phẫu thuật.

Một trăm giờ chớp mắt đã trôi qua.

Trần Thương cũng coi là có năng khiếu, cuối cùng được cho 0 điểm

【Đinh! Khảo hạch đạt tiêu chuẩn, phẫu thuật khâu đường ruột của ngài nhận được đặc hiệu giảm bớt dính liền + 1. 】

【Phẫu thuật khâu đường ruột: Cao cấp; đặc hiệu: 1. Kiên cố; 2. Giảm bớt dính liền; 】

Nhìn hai đặc hiệu, Trần Thương hài lòng thở nhẹ một hơi, may mà không phải cố gắng vô ích

Cận Thanh Chí thấy thế, tưởng là Trần Thương mệt mỏi, cảm kích nói: "Bác sĩ Trần, vất vả."

Trần Thương cười nói: "Không chuyện gì, ta không sao, còn phiền phức Cận tiên sinh đưa ta về một chuyến."

Cận Thanh Chí vội vàng lắc đầu: "Đây là việc ta cần phải làm, Bác sĩ Trần phẫu thuật cho cha ta, nói trắng ra chính là cứu mạng cho cha ta, đừng nói đưa ngươi đi làm, chính là đưa một chiếc xe cũng không đủ."

Trần Thương trêu ghẹo nói: "Nếu ngài đưa ta xe ta cũng không dám nhận a!"

Hai người cười ha ha một tiếng, bầu không khí hòa hợp hơn không ít.

Cận Thanh Chí bỗng nhiên móc một tấm danh thiếp từ trong túi ra: "Trần tiên sinh, đây là danh thiếp của ta, sau này có việc gì nhất định nhớ gọi điện thoại cho ta."

Trần Thương nhận lấy liếc nhìn, danh thiếp rất tinh xảo, trên đó viết: "Văn hóa truyền thông Thanh Vân - Cận Thanh Chí."

Thì ra là làm văn hóa truyền thông?

Trần Thương xem xét, khoan hãy nói, nói không chừng thật còn có thể sẽ có việc cần nhờ a...

Em trai Trần Lạc của mình còn đang tham gia nhóm diễn ở Hoành Điếm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài.

Trần Lạc vẫn luôn làm cha mẹ không yên lòng, Trần Lạc nhỏ hơn Trần Thương tám tuổi, năm nay mười chín, vừa mới thi lên đại học.

So với Trần Thương, Trần Lạc chưa bao giờ để người khác bớt lo, từ nhỏ không thích học tập, bị phim Hồng Kông ảnh hưởng, ở trường học chuyên gây chuyện, sau khi đến cao trung bỗng nhiên nghe nói thành tích không tốt có thể thi nghệ thuật sinh. Thật ra, Trần Thương rất quan tâm phương diện này, mỗi ngày đều xem biểu diễn trên tivi, rất nhiều khi hắn đã suy nghĩ bỏ học đi Hoành Điếm làm nhóm diễn.

Làm minh tinh, giấc mộng này nói ra ở nông thôn sẽ bị chê cười.

Thế nhưng Trần Lạc bướng bỉnh hơn Trần Thương nhiều, chuyện đã quyết định sẽ không quay đầu.

Trong một gia đình, luôn có một người nghe lời cùng một người không nghe lời.

Trần Thương chính là đưa con ngoan kia, còn Trần Lạc thì có chút phản nghịch.

Sau một khoảng thời gian làm việc ở bên ngoài, Trần Lạc đột nhiên ý thức được muốn trở thành minh tinh từ những địa phương này căn bản không có khả năng, nhưng dự thi học viện truyền thông Đông Dương, cũng có thể xem là đi học đại học chính quy.

Cũng coi là lên đại học.

Thi đại học xong, hắn thu thập hành lý trực tiếp đi Hoành Điếm, làm cho Trần Đại Hải giận tới nghiến răng.

Sau khi công bố thành tích, Trần Lạc thi được 300 điểm, đại học biểu diễn văn hóa điểm mới 250 điểm, cũng coi là trúng tuyển.

Ngày 10 tháng 9 khai giảng, học phí cũng không biết trong nhà có đủ hay không?

Nghĩ được như vậy, Trần Thương quyết định tối này sẽ gọi điện thoại cho Trần Lạc, hình như cũng lâu rồi mình chưa gọi điện thoại cho tiểu từ này a?

Tranh thủ thời gian rãnh rỗi, Trần Thương bắt đầu huấn luyện chuẩn trị đau bụng cấp.

So sánh với huấn luyện phẫu thuật.

Huấn luyện chuẩn trị đau bụng cấp thật ra chính là biện chứng luận trị, để ngươi căn cứ vào các triệu chứng cùng sinh lý sinh hóa của người bệnh kết hợp với tư liệu hình ảnh để đối chiếu so sánh với cơn đau bụng của người bệnh, từ đó chẩn đoán phương án điều trị.

Chẩn bệnh đau bụng cấp là năng lực bác sĩ khoa cấp cứu cần có, cũng là kỹ thuật rất khó khăn.

Bởi vì đau bụng cấp rất khó phân biệt thông qua biểu hiện của người bệnh, nhất định phải dựa vào các loại kiểm nghiệm.

Mà khi đối mặt với loại bệnh này, quan trọng nhất chính là mau chóng minh xác chẩn bệnh, từ đó chữa trị cho bệnh nhân, công đoạn này rất khảo nghiệm trình độ của bác sĩ cấp cứu

Lần này, không phải 100 giờ, mà có lão sư giảng giải, trợ giúp Trần Thương thực hiện phân biệt.

【Đinh! Nhận được chẩn trị đau bụng cấp: Cao cấp; (kỹ năng bị động)】

Chương 121: Tắc Ruột Cấp Tính

Trần Thương vừa mới đi vào phòng cấp cứu, đã nhìn thấy Tần Duyệt lén lút đi theo vào

Theo đuôi Trần Thương trực tiếp vào phòng thay quần áo nam.

Trần Thương không biết nói gì nữa: "Nơi này là phòng thay quần áo, đại tỷ, đừng tưởng rằng ngực phẳng là có thể giả nam nha!"

Tần Duyệt cắt đứt lời Trần Thương: "Cắt... Cũng không phải ta không cho ngươi vào phòng nữ, nếu ngươi muốn ta có thể dẫn ngươi đi xem."

Trần Thương bị Tần Duyệt làm cho không biết làm sao.

"Trần Thương, Cẩu Phú Quý đừng quên nha!" Tần Duyệt đóng kỹ cửa lại, trừng to mắt không có ý tốt nói.

Trần Thương lập tức cười một tiếng: "Cái gì mà Cẩu Phú Quý? Ta họ Trần, gọi là Trần Phú Quý! Tổ tiên nhà ta là địa chủ, trong thôn có tám căn nhà ngói lớn, thế nào? Có phải ngươi coi trọng đất đai nhà ta hay không? Muốn làm dâu nhà địa chủ hả?"

Tần Duyệt vẻ mặt xem thường: "Thôi đi, còn bày đặt chém gió với ta, đừng cho là ta không nhìn thấy ngươi vừa từ trên chiếc Maserati của tổng giám đốc xuống, Trần Thương, ngươi dính vào phú bà nào hả? Học y cứu phú bà không được sao? Nhất định phải chạy thận à?"

Trần Thương rất muốn đánh Tần Duyệt một cái, Tần Duyệt này càng ngày càng hủ: "Ta giống loại người này sao? Cắt..."

Tần Duyệt nghiêm túc gật đầu, quệt miệng: "Không phải giống như, mà là đúng vậy!"

Trần Thương cảm thấy nói chuyện với Tần Duyệt trừ lãng phí nước bọt ra không bất kỳ ý nghĩa gì.

Hắn mặc áo blouse trắng vào, nhìn Tần Duyệt: "Ngươi tranh thủ thời gian tìm đối tượng đi, bằng không... Hủ không có ai dám cưới đâu."

Tần Duyệt hừ một tiếng: "Ngài yên tâm! Dù không có ai cưới ta thì cũng không đến lượt ngươi, mau thành thật khai báo, buổi trưa hôm nay có phải là hẹn hò với phú bà không?"

Trần Thương thở dài, nói: "Hôm qua, thị Bát Viện chuyển đến bệnh nhân ta cho làm phẫu thuật, người chủ nhiệm kia bảo ta hôm nay đi qua hỗ trợ làm phẫu thuật, giữa trưa ta đi qua một chuyến."

Tần Duyệt nghe xong, lập tức mắt to chớp chớp trợn thật lớn: "Cái gì? Trần Thương ngươi có thể đi ra ngoài làm phẫu thuật rồi? Thật hay giả?"

"Mau nói, cảm thụ thế nào? Đi ra ngoài có phải là có tiểu y tá tỷ tỷ bồi tiếp không?"

Trần Thương tranh thủ bịt miệng Tần Duyệt lại: "Đại tỷ, ngươi có thể nhỏ giọng một chút hay không, nhất định phải để mọi người biết chuyện này sao? Chuyện này không phải chuyện quang minh chính đại gì."

Lúc này, vừa vặn có người đẩy cửa đi vào.

Vương Khiêm đi vào đúng lúc nhìn thấy Trần Thương dùng tay che miệng Tần Duyệt, đè lên tường. (phòng thay quần áo rất hẹp, giống một lối đi nhỏ hơn, một bên là ngăn tủ, một kia là móc treo quần áo)

Vương Khiêm lập tức giơ hai tay lên trước giả làm người mù, phản ứng rất nhanh: "Ai nha, con mắt ta sao lại mù rồi, sao ta không nhìn thấy cái gì hết vậy."

Quay người đóng cửa lại, lấy chìa khoá ra khóa cửa phòng thay quần áo lại.

Hành động này rất trôi chảy, sắc bén, không bôi nhọ phong phạm mà một người bác sĩ khoa cấp cứu nên có

Sau khi ra ngoài, Vương Khiêm như suy nghĩ điều gì, quyết định của mình hình như là thúc đẩy một đôi cô nam quả nữ của phòng cấp cứu

Đứng trước cửa ra vào, nhìn thấy Vương Dũng tới.

"Anh Khiêm, đứng ở đây làm gì vậy? Văn phòng có điều hoà không khí không phải mát mẻ hơn sao?" Vương Dũng nhìn Vương Khiêm chặn ở cửa ra vào nói.

Vương Khiêm lắc đầu: "Không không không, trong đó không có ai, cái kia cái gì... Trần Thương và Tần Duyệt cũng không có ở trong."

Vương Dũng nghe xong, đầu óc có chút mơ hồ, lập tức kịp phản ứng, dứt khoát cũng đứng trước cửa ra vào: "Đúng vậy, ở đây thật mát mẻ."

"Anh Khiêm, hai người bọn họ ở trong làm gì vậy?" Vương Dũng vẻ mặt bát quái hỏi nhỏ.

Vương Khiêm vẻ mặt chính nghĩa: "Ta không biết, ta không nhìn thấy hai người bọn họ ôm nhau, cũng không nhìn thấy Trần Thương sờ mặt Tần Duyệt..."

Lúc này, mấy nữ y tá vừa thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng, nhìn thấy hai người đứng trước cửa ra vào, kinh ngạc hỏi: "Hai người ở đây làm gì vậy?"

Vương Dũng xấu hổ cười một tiếng: "Không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy ở đây mát mẻ thôi."

Vương Khiêm xuỵt một tiếng: "Nhỏ giọng một chút, Trần Thương và Tần Duyệt không có ở trong!"

Mấy y tá nghe xong, lòng bát quái dâng lên

Ép lỗ tai lên cửa muốn tìm tòi hư thực.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra

Trần Thương cùng Tần Duyệt đứng trước cửa ra vào, nhìn một đám người ngoài cửa.

Vương Khiêm lập tức khụ khụ một tiếng: "Ai nha, thật là trùng hợp."

Đám người Vương Dũng cũng xấu hổ cười nói: "Đúng đúng đúng! Thật là trùng hợp..."

Công việc buổi chiều của phòng phẫu thuật nhiều, Vương Dũng tiếp tục chỉnh lý bệnh lịch, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy y tá trưởng thúc giục: "Bác sĩ tiểu Trần, một bệnh nhân vừa chuyển đến khoa cấp cứu, ngươi đến xem."

Trần Thương đi ra ngoài.

Nhìn thấy một người đàn ông già nua được đẩy xe lăn vào phòng cấp cứu, đẩy người già là một người phụ nữ trang điểm tinh xảo, trang phục vừa vặn, tóc xoăn lại.

Người phụ nữ đeo kính, mang trên mai một túi xách, khoảng hơn bốn mươi tuổi, bộ dáng rất có văn hóa, trên mặt mang theo vẻ thong dong, không có chút nào là vội vã.

Trái lại, lão nhân trên xe lăn, bộ dáng hơn tám mươi tuổi, trên mặt có chút đau khổ, sắc mặt ửng hồng, khom người, hai tay ôm bụng, có chút đứng ngồi không yên, thế nhưng lại đứng không nổi, nói tóm lại, có chút bực bội.

Trần Thương vội vàng hỏi: "Ông lão này bị sao vậy?"

Người già hé miệng: "Hiên ngang ô ô..."

Phụ nữ cười nói: "Cha ta đã già nên đầu óc hơi có vấn đề, nói cũng không rõ."

Trần Thương gật đầu, hỏi phụ nữ: "Người bệnh làm sao vậy?"

Phụ nữ giải thích nói: "Tối hôm qua ăn sủi cảo, nhưng chưa ăn hết nên bỏ vào tủ lạnh, sáng sớm hôm nay cha ta ăn hết số sủi cảo đó, kết quả buổi sáng đã bắt đầu đau bụng."

Vừa nói phụ nữ trách cứ: "Đã nói bao nhiều lần là đừng ăn cơm thừa, đồ ăn thừa, nhưng cứ không nỡ, người già thật không nghe lời."

Phụ nữ nói xong: "Ta tới là muốn mua một chút thuốc đau dạ dày."

Trần Thương sững sờ, ngươi đến khoa cấp cứu mua thuốc hả?

Trần Thương nhìn lão nhân, hắn vẫn cảm giác không quá giống bị viêm dạ dày.

Trần Thương nói: "Để ta xem cho hắn một chút?"

Người phụ nữ nhìn đồng hồ trên tay, thúc giục nói: "Ừm, vậy làm phiền bác sĩ nhanh lên, sau đó bán cho ta chút thuốc, ta đi phòng khám bệnh quá đông người, không thể đứng chờ xếp hàng được, lát nữa ta còn phải đi dự tiệc."

Trần Thương hiểu, vị đại tỷ này xem cấp cứu là phòng khám bệnh.

Nhưng, hiện tại người cũng không nhiều, cũng không quan trọng.

Trần Thương gật đầu: "Tiểu Lâm, giúp ta đỡ ông lão này lên giường."

Tiểu Lâm là một nữ y tá chừng hai mươi tuổi, trên mặt rất ít trang điểm, nhưng người đặc biệt an tâm, vì có kỹ thuật vững chắc, còn có thể chịu khổ.

Hai người nâng ông lão lên giường.

Sau khi Trần Thương kiểm tra một phen, nhíu mày

Bởi vì ông lão này không có biểu hiện đau bụng do ăn đồ hỏng.

"Ông lão có tiêu chảy không?" Trần Thương hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu: "Không, nhưng buổi sáng nôn mấy lần."

Trần Thương tâm lập tức trầm xuống, liên tiếp hỏi thật nhiều vấn đề, người phụ nữ đều có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn cố nén kiên nhẫn, có thể là " tố dưỡng tốt đẹp " đi.

"Đau, nôn, trướng, đóng!"

Một cái tên xuất hiện trong đầu Trần Thương

Không quan hệ với ăn sủi cảo đông lạnh qua đêm.

Đừng nói ăn sủi cảo lạnh, cho dù ngươi ăn cái gì cũng sẽ không thoải mái.

Thậm chí Trần Thương cảm giác tình huống này không phải hôm nay mới xuất hiện, sủi cảo chỉ là tăng thêm bệnh tình mà thôi.

Tiếng ruột kêu to hơn

Kết hợp với dạ dày ông lão này không tốt lắm, ba năm trước đây đã từng phẫu thuật thực tràng...

Buổi sáng Trần Thương vừa mới học bổ túc đau bụng cấp

Tất cả manh mối đều tại nói cho hắn biết, khả năng cực lớn ông lão này đã mắc bệnh

"Tắc ruột cấp tính!"
Một loại bệnh rất phổ biến nhưng nếu để lâu sẽ là một bệnh trí mạng

Chương 122: Khi Ta Làm Bác Sĩ, Ngươi Còn Đang Học Tiểu Học

Nghe thấy Trần Thương cân nhắc, người phụ nữ lập tức nhíu mày.

"Bác sĩ, ngươi đang nói đùa gì vậy? Cha ta trừ dạ dày ruột không tốt ra, đều rất tốt, ba năm trước đây khi phẫu thuật thực tràng, chuyên gia bệnh viện Nhân Dân Tỉnh còn nói thân thể cha ta rất tốt, không có khả năng mắc bệnh tắc ruột! Sao có thể nghiêm trọng như vậy?"

Người phụ nữ có chút khó tin, thậm chí thấy Trần Thương không chuyên nghiệp, loáng thoáng nhiều hơn mấy phần hoài nghi.

"Lúc đầu ta cũng học y, bây giờ làm việc tại công ty dược phẩm, ta cũng hiểu y, đúng rồi, chủ nhiệm của các ngươi có ở đây không? Chính là Lý Bảo Sơn Chủ nhiệm Lý, ta quen biết hắn."

Phụ nữ nói rất ngay thẳng, nói rõ không tin Trần Thương, có lẽ không nhất định thật quen biết Lý Bảo Sơn, chỉ nói ra hù dọa một chút Trần Thương, nhưng ý tứ trong đó chính là muốn tìm chủ nhiệm, ngươi không được, ngươi đi ra, ta không tin ngươi

Nghe câu nói này, Trần Thương lập tức thở dài.

Nhìn giọng nói của phụ nữ loại này vô tri xen lẫn tự cho là đúng, Trần Thương đã hiểu, đã không thể tiếp tục thông báo giao lưu với người phụ nữ này.

Trần Thương lắc đầu: "Chủ nhiệm đi phẫu thuật rồi, nhưng... Đại tỷ, người bệnh từng có lịch sử mở bụng phẫu thuật, vì vậy càng phải cân nhắc bệnh tắc ruột cấp tính."

Phụ nữ nhìn Trần Thương, trên mặt cũng không nụ cười: "Không có khả năng, không phải chỉ ăn mấy cái bánh sủi cảo sao? Nào có nghiêm trọng như vậy! Có phải tiểu ra máu thì phải cân nhắc ung thư ruột? Logic gì đây..."

Lúc này, tràng diện xấu hổ

Một bên là lo lắng hơn nữa nghiêm túc Trần Thương, một bên thì hoài nghi mà mù quáng, tin người nhà.

Sau đó Trần Thương tranh thủ, ngay lập tức kiểm tra triệu chứng bệnh tật cùng biểu đồ nhịp tim của ông lão.

Trần Thương nói: "Hiện tại không muốn phải tranh luận vấn đề bệnh tắc ruột, ta đề nghị trước làm CT một phần bụng đi, đến lúc đó tự nhiên liền sẽ thấy rõ ràng."

Thật ra danh sư chỉ đạo đã có kết quả chẩn bệnh, chính là bệnh tắc ruột cấp tính.

Thế nhưng Trần Thương không cách nào nói, chỉ có thể nói đi làm CT để xem.

Hơn nữa, CT phần bụng rất cần thiết, huống chi là điều kiện tiên quyết để cân nhắc bệnh tắc ruột cấp tính, trên thực tế, đối với việc kiểm tra triệu chứng bệnh tật không rõ cho người già, CT phần bụng còn có tác dụng bài trừ viêm túi mật cấp tính, viêm tuyến tụy cấp tính, viêm ruột thừa cấp tính, ….

Đáng tiếc, gặp phải người con gái nhìn như tinh xảo có văn hóa có nội hàm, hơn nữa, còn học y.

Bác sĩ có đôi khi đặc biệt sợ người bệnh có “người nhà học y”.

Bởi vì bọn hắn cái gì cũng hiểu một chút, nhưng thật ra cái gì cũng không hiểu.

Cái nên hiểu thì không hiểu, cái không nên hiểu thì hiểu.

Cái này rất không khôn ngoan.

Người phụ nữ nghe phải làm CT, lập tức nhíu mày, thậm chí không gọi bác sĩ, trực tiếp nói: "Tiểu tử, cha ta ăn bị đau bụng, ngươi ngược lại tốt, biểu đồ nhịp tim, máy theo dõi... Cái gì đều kiểm tra, kiểm tra không ra mao bệnh, lại phải làm CT, có phải lát nữa chúng ta còn phải làm hạch từ, rồi đến PETCT hay không?"

"Chỉ là viêm dạ dày đơn giản, ngươi cho chút thuốc liền tốt."

Trần Thương nhíu mày: "Bệnh tắc ruột cấp tính rất nguy hiểm, nếu như xảy ra vấn đề ngươi có thể phụ trách không?"

Lông mày người phụ nữ nhăn lại, lập tức noins: "Ta là con gái của hắn, ta không thể phụ trách thì người nào có thể phụ trách!"

Trần Thương liên tục giải thích nghiêm túc, nhưng đối phương vẫn như thế, không thay đổi ý định ban đầu, thậm chí trực tiếp nói: "Tới tới tới, ta ký tên, hậu quả ta tự chịu trách nhiệm, chính ta gánh chịu!"

"Những tiểu hậu sinh các ngươi càng ngày càng tệ, rời khỏi máy móc sẽ không biết xem bệnh đúng không? Làm cái này làm cái kia, thảo nào bị người bệnh mắng, lúc kia, chúng ta nơi nào có nhiều chuyện như vậy? Khi ta làm bác sĩ ngươi còn đang học tiểu học đấy!"

Thật ra, cái nghề bác sĩ này rất kỳ quái, khi người khác ở trên sân nhà của mình, rất có khí thế.

Thế nhưng, bác sĩ ở bệnh viện của mình, mặc áo blouse trắng, rõ ràng là địa bàn của mình, thế nhưng lại phải ra vẻ đáng thương.

Trần Thương lắc đầu không nói.

Mặc dù người nhà tự nguyện ký tên gánh chịu trách nhiệm, hơn nữa thậm chí nói Trần Thương không có năng lực, nhưng... Vô luận như thế nào, hắn vẫn muốn dốc hết toàn lực giữ lại, dù sao... Người già là vô tội, tính mạng là vô tội.

Hơn nữa, còn có một việc

Một khi xảy ra vấn đề, rất nhiều người nhà bệnh nhân hoàn toàn có lý do, hơn nữa lẽ thẳng khí hùng đi nói: "Chúng ta không hiểu, cho nên mới đến bệnh viện, ngươi là bác sĩ, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?"

Chuyện như vậy thường xuyên xảy ra, Trần Thương thậm chí gặp rất nhiều người nhà nói như vậy: "Ngươi là bác sĩ, ngươi có kiến thức chuyên nghiệp, vì sao ngươi không kiên trì yêu cầu chúng ta đi làm kiểm tra?"

Phụ nữ không tiếp tục hung hăng càn quấy, đứng dậy thậm chí toàn bộ quá trình đều không nói một câu thô tục nào, thậm chí giọng nói cũng không lớn, tổng cộng biểu hiện rất có "Hàm dưỡng".

Phụ nữ tiêu sái quay người đẩy người già rời đi: "Chúng ta đi khoa cấp cứu Đông Đại Nhất viện."

Nói xong bỏ đi.

Trần Thương thở nhẹ một hơi, chỉ cần đi bệnh viện là được, có lẽ sau khi Đông Đại Nhất viện chuyên gia nhìn thấy sẽ nghe theo chuyên gia đề nghị.

Một cọc nhạc đệm, Trần Thương tiếp tục công việc.

Buổi chiều, 120 liên tục đưa tới mấy người bệnh bị đau bụng, viêm túi mật cấp tính, Trần Thương đi cùng phẫu thuật.

Tận tới đêm khuya hơn tám giờ, Trần Thương làm xong phẫu thuật mới ra ngoài.

Lúc này, thanh tiến độ đột phá kỹ năng phẫu thuật cắt bỏ túi mật đã được hơn một nửa.

Có lẽ tại gặp phải mấy ca phẫu thuật nữa là có thể tăng lên đến cấp đại sư.

Hiện tại Trần Thương có 【danh sư chỉ đạo】, tất cả đều dễ nói chuyện, nhưng nếu như không có danh sư chỉ đạo, khi lần nữa đối diện với mấy

người bệnh nghi nan này, Trần Thương cảm giác, chỉ với phẫu thuật cắt bỏ túi mật cao cấp căn bản không ứng phó nổi.

Kỹ năng cấp đại sư cùng kỹ năng cao cấp, chỗ thua kém tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là thua kém một đặc như vậy.

Thậm chí khi đối mặt với người bệnh đặc biệt sẽ ảnh hưởng đến loại thong dong, mạch suy nghĩ của mình.

Sau khi phẫu thuật, Trần Thương mang khẩu trang về khoa cấp cứu, buổi tối là ca đêm của Vương Khiêm.

Lên tiếng chào, Trần Thương về nhà.

Mấy ngày nay dọn nhà, phòng ở cũ cũng còn một ít đồ, ngày mai là thứ bảy, tranh thủ qua dọn dẹp một chút, Trần Thương chuẩn bị khăn gói rời khỏi Thôn Mã Đại, thuận tiện chào tạm biệt với Đông Đại tỷ một tiếng.

Khả năng lần này là lần cuối cùng hắn ngủ ở nơi này.

Trần Thương còn có chút hoài niệm.

Cũng không phải hoài niệm phòng ở cùng giường nơi này.

Mà là cảm khái hai năm gian khổ vừa qua.

Người từ trong khổ cực đi ra đều như thế này.

Sau khi rửa mặt xong, xuống dưới ăn một chút gì.

Chương 123: Tiêu Điền Hoa Cảm Ơn

Lúc này, Thôn Mã Đại nào còn náo nhiệt như những ngày qua, tất cả mọi người đều bận rộn dọn đi, quán cơm nhỏ cũng không mở cửa kinh doanh.

Ngay cả chỗ hắn thường đi là quán cơm gà của lão Hà cũng đóng cửa.

Từ đầu, Thôn Thành Trung có chút lụi bại lập tức càng thêm già yếu, cực giống hôm người phụ nữ mặc quần áo lộng lẫy đẩy một người già lên bệnh viện xem bệnh.

Bán những căn phòng ở đây sẽ mang đến giàu có tài phú cho hậu thế bọn hắn, để tử tôn bọn hắn có thể làm người tinh xảo, gia cảnh giàu có.

Bọn hắn... Cuối cùng vẫn chọn cảnh phồn hoa trong thành thị.

Trong bóng đêm, đèn đường đều tắt.

Trên đường vẫn đầy rác rưởi, có tấm thảm cũ nát, có chiếc giường hư mất ngăn tủ, cũng có đồ chơi của những đứa bé con.

Bởi vì trong những nhà lầu mới không có chỗ để đặt chúng vào, trong phòng có nhiều đồ mới hơn, tinh xảo hơn.

Lập tức trở thành phú hào, ai cũng chướng mắt những đồ vật cũ này.

Trần Thương phát hiện, hôm nay, chó lang thang nhiều hơn rất nhiều, khả năng bọn hắn mới bị chủ nhân vứt bỏ.

Giống như là bọn chúng cũng sẽ biết mất khỏi ký ức của lão chủ nhân từ đây.

Có lẽ, bọn hắn có thể kiên trì nhìn thấy, phòng ở Thôn Mã Đại bị phá dỡ, nhìn thấy những tòa nhà cao lớn được xây dựng.

Trần Thương ra khỏi thôn, bên ngoài là thế giới mới, rất náo nhiệt, người đến người đi, ngựa xe như nước.

Phòng mới thuê không thoải mái bằng lúc trước, diện tích nhỏ hơn một chút, nhưng chiếu sáng thông gió cũng không tệ, phải mất tới trưa hắn thu dọn xong, buổi chiều phải đến chỗ Trương Chí Tân.

Giữa trưa, điện thoại của Trần Thương vang lên.

"Anh à, đi ăn cơm không?"

Nghe xong giọng nói là Trần Lạc, cũng chính là em trai của mình, giọng nói Trần Lạc vĩnh viễn mang theo một tia nhẹ nhàng.

Trần Thương cùng Trần Lạc di truyền từ mẹ, rất thanh tú, rất tuấn tú.

"Ta vừa ăn xong, khi nào ngươi về nhà?"

Trần Lạc cười nói: "Chờ một chút đi, mấy ngày nay ta theo một nhóm, mỗi ngày đều đầy hi vọng, hôm qua ta còn được nói một câu trước ống kính! Ta chuyên môn hỏi thăm một chút, phim chiếu vào tết Nguyên đán năm nay! Đại chế tác, gọi 《 Giang Hồ Nhân Gia 》, ta cũng không biết đoạn ta tham gia có thể được chiếu hay không."

Xưa nay, Trần Lạc không nói chuyện mình bị thua thiệt với người khác, cho dù là đến trường bị đánh, cũng cười về nhà nói đánh thắng.

Trần Thương: "Rất mệt mỏi chứ? Tiền đủ tiêu không? Đang trong thời kỳ phát triển, đừng tiết kiệm quá!"

Trần Lạc cười ha hả: "Anh à, ngươi còn không biết ta sao, đến đâu cũng có thể hoà mình với mọi người, dì làm hậu cần nhìn ta không tệ nên thường xuyên mua cơm hộp cho ta, có đôi khi cho ta thêm cái đùi gà, ta cảm thấy mình mập hơn trước nữa!"

"Hơn nữa, gần đây vận may của ta không tệ, hai tháng này kiếm không ít, ta vừa mới liếc nhìn, tích lũy hơn năm ngàn khối, tiền sinh hoạt năm nay sẽ không phải xin cha mẹ nữa."

"Đúng rồi, anh à, hôm nay ta định hỏi ngươi một chuyện, chính là chuyện vay tiền học bổng..."

Trần Lạc đã tự lập tương đối sớm, lên cấp ba đã bắt đầu làm việc vặt, mặc dù gây sự, nhưng rất ít đòi tiền cha mẹ, nếu theo phương diện kinh tế thì Trần Lạc thành thục sớm hơn Trần Thương.

Học phí Học viện truyền thông rất đắt, Trần Lạc cũng chỉ có thể tranh thủ kỳ nghỉ kiếm thêm ít tiền, sau đó dựa vào học bổng vay, đỡ gánh nặng cho gia đình.

Trần Thương nghe xong, lập tức nói: "Ngươi đừng vay, anh có tiền."

Hiện tại trong tay Trần Thương có không ít tiền mặt, cũng phải ba năm vạn, chủ yếu giống như người giàu có.

Tiền của Trịnh tổng vẫn còn trên thị trường chứng khoán, Trần Thương cũng không biết hệ thống làm thế nào, nhưng thỉnh thoảng đều sẽ có một ít lời.

Những khoản tiền lời này trên cơ bản là ban thưởng của Trần Thương...

Không được cho thêm một mao tiền nào.

Trần Thương cẩn thận suy nghĩ, thật đúng là hơi xúc động, thậm chí nhớ tới đều cảm thấy có chút không chân thực, mình kiếm tiền trong ngắn ngủi một tháng mà đã hơn tiền mình kiếm hai ba năm qua.

Trần Lạc không nhịn được cười: "Anh, ngươi đừng khoe khoang nữa, chỉ chút tiền lương của ngươi, tranh thủ mà tìm chị dâu đi. Chờ ta thành đại

minh tinh, mua cho ngươi một căn phòng lớn."

Trần Thương: "Không phải, ta nói đứng đắn, đoạn thời gian trước ta vừa chuyển chính thức, Tỉnh Nhị Viện cho ta biên chế, mấy ngày trước ta đã nói với cha mẹ, hiện tại thu nhập cũng nhiều, mấy ngày trước đi ra ngoài làm phẫu thuật, người ta cho mấy vạn khối, chính là khâu cho Từ Nhược Vận gì đó."

Nghe đến Từ Nhược Vận, Trần Lạc lập tức trừng to mắt, hai người bát quái một phen.

Trần Thương chuyển cho Trần Lạc một vạn, kết quả còn bị Trần Lạc trả lại.

Cái này khiến Trần Thương dở khóc dở cười, tiểu tử này thật bướng bỉnh

Giữa trưa ngủ một lát, xế chiều đi bệnh viện chỉnh hình.

Sau khi Tiêu Điền Hoa chỉnh xong, động tác rất nhanh, tìm đến người dùng ảnh chân dung của mình chế tác nhãn hiệu.

Tiêu Điền Hoa nghiệp lớn như thế không chỉ có riêng trại nuôi heo, còn có những nhà máy chế biến thịt heo, tiêu thụ tại Tỉnh Đông Dương cũng rất tốt.

Nhìn nhãn hiệu của mình trên túi sản phẩm, một cọc tâm sự của Tiêu Điền Hoa rốt cục rơi xuống đất

Mà mấy ngày nay, tin tức Tiêu Điền Hoa chỉnh dung nhanh chóng lan truyền.

Sau khi những bạn bè của nàng nhìn thấy lập tức ao ước ghen tị.

Cái này khiến Tiêu Điền Hoa không khỏi mặt mũi sáng sủa.

Dù sao có thể được phụ nữ ao ước ghen ghét là một chuyện vinh quang cỡ nào

Quan hệ giữa những người phụ nữ, quan hệ tốt là tốt, nhưng khá hơn nữa cũng không tránh được so sánh với nhau, đặc biệt là vẻ đẹp, đây là chuyện mà những phụ nữ vĩnh viễn để ý đến, mọi người thấy Tiêu Điền Hoa chỉnh xinh đẹp như thế đều đỏ mắt.

Hai ngày này, Tiêu Điền Hoa cũng không rảnh, sau khi chỉnh tốt nhãn hiệu liền muốn mở rộng, thuê đài truyền hình Đông Dương làm quảng cáo, mỗi ngày đều lên ti vi.

Phóng viên cũng thường đến xưởng của Tiêu Điền Hoa hơn.

Tiêu Điền Hoa khuôn mặt nghiêm chỉnh, phối hợp với một thân sườn xám cao nhã, hơi trang điểm một chút, khí chất lập tức nổi bật lên

Phóng viên là một cô gái không lớn, hơn hai mươi tuổi, nhịn không được khen:

"Tiêu tổng thật là thắng hết mọi thứ trên đời a, gia đình hạnh phúc, sự nghiệp có thành tựu, dáng dấp còn xinh đẹp, có khí chất như thế!"

Nếu là nửa tháng trước, Tiêu Điền Hoa tuyệt đối cho rằng nang vuốt mông ngựa, thậm chí là loại người bịa đặt a dua nịnh hót.

Nhưng hiện tại không giống

Nàng cảm thấy người khác nói là thật

Khen nàng đều là nói thật

Chính nàng mỗi ngày đều đứng trước gương cảm thấy giống như nằm mơ

Phóng viên nói tiếp: "Tiêu tổng a, ta cảm thấy ngài tìm ai làm quảng cáo cũng không bằng tự mình làm quảng cáo, với khí chất này của ngài, người dân xem qua đã cảm thấy yên tâm!"

Lời này làm trong lòng Tiêu Điền Hoa như nở hoa

Hơn nữa còn làm nàng tâm động

Mời minh tinh còn phải tốn mấy chục vạn, mà mình cũng mới tốn mấy chục vạn, Tiêu Điền Hoa đột nhiên cảm giác đợt này mình chỉnh cũng không lỗ a

Vừa làm mấy quảng cáo, đổi nhãn hiệu một chút.

Tiêu Điền Hoa phát hiện một vấn đề, lượng tiêu thụ tăng lên

Đơn đặt hàng rất nhiều

Chuyện này làm Tiêu Điền Hoa vui muốn hỏng.

Lập tức phủi mông đứng lên muốn đi tìm Trần Thương thật tốt cảm ơn hắn.

Thế nhưng lại nghĩ tới, tiểu Trần có nguyên tắc như vậy chắc chắn sẽ không đòi tiền.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Điền Hoa bỗng nhiên linh cơ khẽ động, nghĩ ra một biện pháp tốt một công nhiều việc

Chương 124: Trần Thương Thần Bí

Ngày thứ hai, nàng lập tức tổ chức một lần họp mặt các bạn khuê mật của mình, mời đến không ít chị em có tiền.

Mọi người tập hợp với nhau, vui chơi giải trí hát ca, sau đó đến nhà tắm hơi nói chuyện.

Một đám người ao ước nhìn Tiêu Điền Hoa: "Tiêu tỷ? Ngươi tìm ai chỉnh vậy? Chỉnh thật tốt, giới thiệu cho mọi người nha, ta cũng muốn đi thử xem?"

Tiêu Điền Hoa nghe xong lập tức trong lòng vui vẻ, nhưng nàng chỉ cười nhạt, không nhiều lời?

Nói là khẳng định phải nói, nhưng lại không phải lúc này.

Nói quá sớm, người ta sẽ không xem ra gì.

Biết cái gì là hunger marketing hay không! ?

Tiêu Điền Hoa cười nói: "Đó là một người em họ của ta, vừa vặn làm cái này, nhưng gần đây hắn bận rất nhiều việc, nếu ngươi muốn làm thì ta có thể liên hệ giúp, nhưng... Giá tiền cũng không tiện nghi a!"

Vừa nghe câu này, những phú bà ở đây sao có thể chịu được

Khinh thường ai vậy?

Nhà ai không có tiền

Tự nhiên không thiếu tiền.

Nói tới lúc này, Tiêu Điền Hoa trực tiếp cười nói: "Ta cũng nói thực với mọi người, đoạn thời gian trước ta chỉnh hình thất bại mọi chắc người cũng đều nhìn thấy, cái kia chà đạp người đâu, sau khi em trai ta biết chuyện này, thiết kế riêng cho ta, mọi người thấy không? Chính là đo thân mà làm, không giống những kiểu mẫu có sẵn trên thị trường. Trước kia, mặt ta các ngươi biết, ta chỉ chỉnh tinh vi một con mắt, nháy mắt đã thay đổi bộ dáng!"

"Người ta không gọi đây là chỉnh dung, mà gọi là vi chỉnh! Chính là phóng đại ưu điểm, điều chỉnh khuyết điểm, cân bằng thiếu hụt trên khuôn mặt, để đặc sắc trên mặt ngươi biểu hiện ra ngoài, minh tinh đều làm như vậy!"

Nói đến đây, Tiêu Điền Hoa cười nói, nhìn mọi người: "Thật ra, ta cảm thấy tất cả mọi người rất đẹp, đơn giản chính là có chút tì vết mà thôi, nhưng đến tuổi tác này chúng ta quan trọng nhất cái gì? Khí chất! Chỉnh dung, ta xem như chỉnh hiểu, ngươi nói lúc ấy ta chỉnh thành con mắt

Vương Tổ Hiền, căn bản không được, chúng ta phải có đặc sắc riêng thuộc về mình, rèn luyện khí chất của mình mới được!"

Những lời này, gây nên cộng minh

Phụ nữ nào tự nhận mình xấu? Trong lòng đều một tiểu công cử

Đều chỉ cảm thấy mình có chỗ nào không dễ nhìn, không đủ hoàn mỹ

Lời nói của Tiêu Điền Hoa, có thể nói là đánh vào điểm yếu nhất các nàng.

Tiêu Điền Hoa nói tiếp: "Cái này cần một nhà thiết kế tốt, tự mình thiết kế một khuôn mặt riêng cho chúng ta, đi thô lấy tinh, người em trai này của ta, chính là nhà thiết kế đỉnh cấp, thường xuyên xuất ngoại, bay tới bay lui."

"Ta có thể giúp mọi người tìm em trai ta thiết kế! Nhưng... Một tuần chỉ có thể nhiều nhất là một đến hai người, dù sao người ta rất bận! Còn phải thiết kế cho minh tinh."

Mọi người nghe xong, cảm giác thần bí tăng gấp bội

Cao thủ đều như vậy, phải hẹn trước

Lúc này, có người hỏi: "Tiêu tỷ? Thật có lợi hại như ngươi nói hay không?"

Tiêu Điền Hoa cười thần bí, không nói gì, một lát sau mới chậm rãi nói: "Thật ra, biến hóa trên mặt ta tất cả mọi người có thể nhìn thấy, ta liền không nói, ta kể một chuyện trước."

"Trước đây mấy ngày, sau khi ta chỉnh xong có đi Giác sơn một chuyến."

Vừa nghe câu này, đám người khẽ nhíu mày, một phụ nữ trong đó vội vàng hỏi: "Ngươi đi gặp Trương đại sư hả?"

Tiêu Điền Hoa nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, nhưng... Lần này ta đi lễ tạ thần."

Kẻ có tiền đều thích thắp hương bái Phật tính toán vận mệnh, đây cũng không phải là chuyện hiếm có.

Gân Thị trấn An Dương có một tòa Giác sơn, nơi đó có một đạo quán, mà trong đạo quán có một đại sư am hiểu tướng thuật xem bói, trong giới thượng tầng của Thị trấn An Dương cũng coi là có chút danh tiếng, lúc rảnh rỗi mọi người đều thích đi đốt nhang một chút.

Vì vậy, nghe thấy Tiêu Điền Hoa nói, tất cả mọi người đều nhao nhao tò mò

Không thể nghi ngờ kể cố sự gia tăng không ít cảm giác thần bí

Tiêu Điền Hoa hắng giọng, nói tiếp: "Lần này đi, ta cho đưa đi không ít heo hơi. Cũng không chuẩn bị đi gặp Trương đại sư, nhưng sau khi ta lễ tạ

thần, đang chuẩn bị đi."

"Kết quả Trương đại sư nhìn thấy ta, hắn ngăn lại ta, hỏi: Ai sửa mặt cho ta? Ta nghe xong cũng hôn mê, nói ta đi vi chỉnh một con mắt, kết quả các ngươi biết đại sư nói cái gì không? Nói ta chỉnh tốt! Chỉnh dung này có trợ giúp đối với sự nghiệp của ta!"

Sau khi Tiêu Điền Hoa nói tới đây, tình cảm dạt dào, hạ giọng: "Lúc ấy, ta không cảm thấy cái gì, nhưng mấy ngày nay, sau khi ta sửa nhãn hiệu, chợt phát hiện lượng tiêu thụ lập tức tăng lên."

Đám người nghe xong lời này, lập tức sửng sốt

Còn có chuyện này?

Tiêu Điền Hoa nhìn thấy đám người, hài lòng nhẹ gật đầu, xem ra hiệu quả không tệ.

Nhưng... Chuyện này vẫn cần thông báo Trần Thương một phen.

Tiêu Điền Hoa cũng không lừa người khác, trừ có chút khuếch đại Trần Thương ra thì đều là nói thật.

Bao gồm đi Giác sơn cũng là thật, cầu nguyện cũng là thật, năm trước hắn đi cầu cái nguyện lần này đi lễ tạ thần.

Tiêu Điền Hoa không phải mê tín đại sư cái gì, đơn giản chính là lòng mang sợ hãi, đưa chút heo hơi coi như làm việc thiện tích đức.

Đối với Trương đại sư kia, Tiêu Điền Hoa chỉ cười cho qua, lão đạo kia có trình độ không?

Nàng không biết

Nhưng có đôi khi chính là có người tin hắn.

Lão đạo kia cái khác không biết, nhưng rất biết cách nói chuyện, mỗi lần mình đi, luôn luôn bị hắn nói đến nhịn không được muốn xuất tiền túi...

Cái này khiến Tiêu Điền Hoa có chút bội phục

Thật ra, nàng nói nhiều như thế đơn giản chỉ muốn thêm mắm thêm muối quảng cáo cho Trần Thương

Cho nên mới tốn nhiều miệng lưỡi như thế.

Giống như Trương đại sư kia?

Có thể có bao nhiêu lợi hại

Còn không phải chính là được người truyền thần thần bí bí sao?

Lẫn lộn thế này rất quan trọng trong quảng cáo.

Ngươi có năng lực không giả, nhưng xã hội này có không ít người có năng lực, ngươi không biểu hiện ra sao có thể tới phiên ngươi

Người càng có tiền, rất thích mê tín những đồ vật mình nhìn không thấu, không quản nam nhân hay phụ nữ, ngươi nói kiểu này với họ, sẽ làm

cho trong lòng đối phương cảm thấy lợi hại.

Chuyện này thổi đến mơ hồ như thế tự nhiên phải thương lượng với Trần Thương một chút, không thể lộ tẩy

Nghĩ tới đây, Tiêu Điền Hoa tranh thủ liên hệ Trần Thương.

Trần Thương vừa nói chuyện điện thoại với em mình xong, nhìn thấy Tiêu Điền Hoa gọi đến, hắn do dự ba giây... Trong ba giây này hắn nghĩ rất nhiều, cũng nghĩ rất sâu xa, xa nghĩ đến nên đặt tên cho con là gì; tốt nghĩ đến sau này ăn thịt heo không cần phải tốn tiền, hỏng cũng nghĩ đến mình có thể sẽ tới một lần nhẹ nhàng vui vẻ tắm trong phân heo...

Nhận, có chút thấp thỏm, có chút bất an: "Alo? Tiêu tỷ? Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Điền Hoa cười nói: "Tiểu Trần, ta nói với ngươi vài vấn đề!"

Tiêu Điền Hoa nói đầu đuôi ngọn nguồn chuyện này cho Trần Thương một phen

Sau khi nói xong, Trần Thương triệt để hôn mê

Dù sao lượng tin tức quá lớn, hắn phải tiêu hóa một chút

Chương 125: Chỗ Nào Cũng Phải Sửa

Tiêu Điền Hoa nói tình cảm dạt dào vô cùng kỳ diệu, làm cho đến Trần Thương hắn cũng tin bảy tám phần

Sao ta không biết mình ngưu bức như vậy chứ?

Thật lâu sau, Trần Thương mới nói: "Tiêu tỷ... Ngài đây là..."

Tiêu Điền Hoa lập tức cười: "Không có chuyện gì, chuyện khác ngươi đừng quản, ngươi phụ trách thiết kế thật tốt là được, chuyện khác để ta phụ trách, ngày mai ta sẽ nói một chút với Trương Chí Tân."

"Đúng, còn về giá cả, ta nghĩ, phí thiết kế 10 vạn, tiền phẫu thuật... Ngươi để người khác làm cũng được, chính mình làm cũng được, đều có thể! Đám gái già kia, trong nhà tiền cũng không ít, tiểu Trần ngươi phải cố gắng! Tuyệt đối đừng thủ hạ lưu tình."

Nghe được Tiêu Điền Hoa nói vậy, Trần Thương không khỏi đau lòng thay cho những phú bà kia, trong đầu nhớ tới một câu: Vốn là đồng căn sinh, lẫn nhau rán đến khuê mật

Nhưng... Trần Thương bị Tiêu Điền Hoa nói trong lòng vui vẻ.

Dù sao Tiêu Điền Hoa làm như vậy cũng vì trợ giúp mình, nghĩ nghĩ: "Tiêu tỷ, cảm ơn ngài!"

Tiêu Điền Hoa vội vàng cười nói: "Tiểu Trần, cám ơn ta làm gì, ta làm như vậy đối với ta cũng có chỗ tốt, là ta dẫn bọn hắn tới làm phẫu thuật, ngươi suy nghĩ một chút bọn hắn có thể không cảm tạ ta sao? Chuyện làm ăn chính là như vậy, tuy là giúp ngươi nhưng ta còn có thể nhận được mấy cái ân tình, sau này có chuyện gì cứ nói với ta."

"Thị trấn An Dương này không lớn, Tiêu tỷ tỷ của ngươi vẫn có chút năng lực!"

Điểm này Trần Thương tin

Không có chút năng lực sao dám đi giội phân Trương Chí Tân?

Trần Thương gật đầu: "Vậy ta cảm ơn Tiêu tỷ trước, chiều nay chúng ta gặp nhau được không, buổi chiều ta trực tiếp đi qua."

Hai người hẹn xong địa điểm, buổi chiều gặp mặt tại Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân.

Tiêu Điền Hoa còn không yên tâm, trực tiếp gọi điện thoại cho Trương Chí Tân, nói chuyện này với hắn một chút.

Nhưng không nói nhiều như vậy, nói chính là để Trương Chí Tân nâng đỡ Trần Thương một chút, giúp hắn làm tốt chuyện này, sau này sẽ giới thiệu giúp hắn mấy hộ khách.

Trương Chí Tân nghe xong lời này khẳng định là vui vẻ vô cùng

Dù sao chuyện tốt như thế ai có thể từ chối?

Đừng nói nâng đỡ Trần Thương, chính là nâng hắn thành tiểu tổ tông ta đều vui lòng

Trương Chí Tân nghĩ tới nghĩ lui, thiết kế cho Trần Thương một giấy chứng nhận

Thậm chí mang theo Từ Nhu đi đặt mua cho Trần Thương một bộ trang phục có giá trị không nhỏ

Buổi chiều

Trần Thương vừa mới tới cửa bệnh viện chỉnh hình, Từ Nhu vội vàng đưa hắn đến lầu hai: "Bác sĩ Trần, Bác sĩ Trương đang chờ ngươi đấy."

Trần Thương vẻ mặt mờ mịt.

Trương Chí Tân thấy Trần Thương đến, lập tức mừng rỡ: "Cuối cùng ngươi cũng đến, tiểu tổ tông của ta a!"

Trần Thương vội vàng kéo dài khoảng cách, vẻ mặt cảnh giác: "Trương lão sư, hai ta không thân chẳng quen, ngươi cũng đừng loạn nhận tổ tông... Ta chết ngươi khẳng định không được chia một phân tiền, ta hoa thôi ngươi cũng không có khả năng kế thừa!"

Trương Chí Tân tức giận một bạt tay trên lưng Trần Thương: "Ngươi hỗn tiểu tử này! Ta nói với ngươi, ngươi sắp phát đạt!"

Trần Thương hiếu kỳ sững sờ: "Phát đạt? Có ý gì?"

Trương Chí Tân cười nói: "Còn giả ngu với ta đúng không? Tiêu tỷ tỷ của ngươi!"

Lúc này, Trần Thương mới xấu hổ cười nói

Trương Chí Tân đưa tờ giấy trong tay cho Trần Thương: "Đây là giấy chứng nhận ta thiết kế cho ngươi, lát nữa đừng để lộ!"

Trần Thương tiếp nhận tờ giấy, sau khi xem xong, lập tức trợn tròn mắt

Cái này mẹ nó, giả quá chuyên nghiệp đi

Còn có giấy chứng nhận?

"Trần Thương, nam, 27 tuổi, xử lí chỉnh hình 6 năm, tuần tự đến Hàn Quốc Gaolande, JK, RUBY các loại bệnh viện chỉnh hình bồi dưỡng học tập, đã từng tham dự nhiều lần hoạt động thiết kế vi chỉnh cho danh nhân..."

Sau khi Trần Thương xem xong, có chút bành trướng, nói chính ta đều muốn tin...

Trương Chí Tân cười nói: "Ngươi nhớ chưa?"

Trần Thương gật đầu: "Ta đã nhớ."

Lúc này, Trương Chí Tân nói: "Ngươi đi theo ta, thay quần áo khác!"

Nói xong, Trương Chí Tân đứng dậy lấy ra một bộ quần áo, áo trong ngắn tay, đồ vét, quần, giày da, đều là hàng hiệu

Xem ra Trương Chí Tân tiêu hết cả tiền vốn

Khoảng ba giờ rưỡi bốn giờ chiều, Tiêu Điền Hoa gọi điện thoại tới nói lập tức tới ngay.

Mười mấy phút sau, Từ Nhu mang theo ba người Tiêu Điền Hoa tiến đến văn phòng.

Tiêu Điền Hoa đi vào lập tức giới thiệu đối với hai khuê mật: "Vị này chính là người em trai mà ta nói với các ngươi: Trần Thương!"

Hai người ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Trần Thương, lập tức ngơ ngẩn, hai con mắt nhào sở mê rời, cực giống... Bệnh mắt hột

Trần Thương mỉm cười: "Chào mọi người, ta là Trần Thương."

Trần Thương mấy ngày nay được【danh sư chỉ đạo】 tra tấn còn rất có khí chất, đứng có dáng đứng, ngồi có dáng ngồi, nhìn rất có khí chất

Tiêu Điền Hoa quay người nói nhỏ với hai người: "Thế nào? Đẹp trai không? Đây chính là người ta tự chỉnh cho mình, có phải còn đẹp hơn minh tinh không?"

Hai người đờ đẫn gật đầu, không khỏi tin bảy tám phần.

Tiêu Điền Hoa ngồi xuống nói: "Tiểu Trần a, ta nói với ngươi, hai vị này chính là khuê mật tốt của ta, ngươi phải thiết kế thật tốt cho bọn hắn."

Hai người nghe Tiêu Điền Hoa nói như thế, cũng vội vàng gật đầu: "Đúng! Tiểu Trần, chúng ta cùng Tiêu tỷ của ngươi là khuê mật tốt nhất, lần này phải phiền ngươi."

Phó Ngọc Phương gật đầu: "Đúng, tiểu Trần, ngươi phải thiết kế thật tốt cho chúng ta, đắt một chút không sao, nhưng nhất định phải đẹp mắt! Tử quỷ nhà ta, mỗi ngày đều khen thưởng cho những dẫn chương trình kia, nếu có những số tiền đó, ta có thể toàn bộ bộ dáng xinh đẹp!"

Thật ra Phó Ngọc Phương cũng không xấu, hơn nữa dáng người mỹ lệ, thường xuyên luyện tập yoga, đường cong cũng rất rõ ràng, mùa hè mặc bộ chiếc váy bó sát người, cả người rất có vận vị.

Chẳng qua là số tuổi hơi lớn, trên mặt xuất hiện dấu vết của thời gian, lại thêm chi tiết trên mặt có chút tì vết.

Trương Chí Tân gọi đám người đi ra bên ngoài chờ, Trần Thương làm việc cùng Phó Ngọc Phương trong phòng.

Trần Thương nhìn chằm chằm Phó Ngọc Phương cả buổi, 【Con mắt Mỹ Lệ】 không ngừng tìm những chỗ không đủ.

Bị Trần Thương nhìn chằm chằm như vậy, Phó Ngọc Phương chẳng những không thẹn thùng, ngược lại lớn mật nỏng bỏng, con mắt trực câu câu xoẹt xẹt xoẹt xẹt như bốc lửa.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Lúc này, trong mắt Trần Thương nơi nào có cái gì phụ nữ, chỉ có số liệu cùng góc độ

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Phó Ngọc Phương một điểm cũng không mệt

Ngược lại cảm thấy cảnh đẹp ý vui

Nàng phát hiện tiểu Trần này thật đúng là nén lòng mà nhìn.

Chợt nhìn đẹp mắt, càng xem càng đẹp mắt, con mắt đẹp, cái mũi đẹp, miệng đẹp, lỗ tai đẹp... Nhìn chỗ nào cũng cảm thấy đẹp mắt.

Mà Trần Thương thì một lần lại một lần thở dài.

Con mắt phải sửa... Miệng phải sửa... Cái mũi cũng phải sửa... Nhìn chỗ nào chỗ nào cũng phải sửa...

Chương 126: Ta Muốn Chỉnh Ngực

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát hỏi: "Phó tiểu thư, ta có vài ý tưởng, ngài nghe thử xem."

"Một là vi chỉnh, hơi điều tiết một chút chi tiết trên khuôn mặt, để ngươi cảm giác chỉnh thể không thay đổi, nhưng sẽ có đổi mới rất lớn, một cái khác chính là lớn sửa, cần thay đổi vài chỗ, phải phẫu thuật nên thời gian hồi phục tương đối lâu, nhưng sẽ đẹp mắt hơn rất nhiều."

Phó Ngọc Phương nghe xong, vũ mị cười một tiếng: "Tiểu Trần, vậy ngươi nói tỷ tỷ cần phải làm sao? Ngươi thích chỉnh làm sao?"

Trần Thương:...

"Ta đề nghị là ngài trước làm vi chỉnh, dù sao sửa lớn thời gian hồi phục tương đối lâu, như vậy không thể nghi ngờ sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt của ngươi, hơn nữa sau khi vi chỉnh tác dụng phụ cũng nhỏ, chúng ta có thể chậm rãi điều tiết, sửa lớn cần gọt xương còn cần lấp đầy bổ sung vài chỗ, như vậy rất phiền phức, huống chi... Vi chỉnh đã nhìn rất đẹp, như vậy đi, ta sẽ vẽ cho ngài một tấm hình, ngài xem thử trước."

Hai mắt Phó Ngọc Phương sáng lên

Vẽ tranh tốt?

Jack chính là vẽ tranh cho Ross...

Phó Ngọc Phương lập tức trêu đùa: "Chúng ta đi chỗ nào vẽ đây?"

Trần Thương hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm giác sau này mình phải cách Tiêu Điền Hoa xa một chút, những phụ nữ này quá cuồng dã, hắn sợ một ngày nào đó mình nhịn không được theo...

Trần Thương tốn hơn nửa giờ, dùng bút chì phát họa đại khái khuôn mặt, còn có những chi tiết cần điều tiết cùng vi chỉnh, đều có nghiêm túc khắc hoạ.

Phó Ngọc Phương tiếp nhận giấy vẽ.

Cảm khái nói, quả nhiên là chuyên nghiệp

Tiêu Điền Hoa đúng là không gạt ta, tiền này đáng giá, nếu quả thật có thể chỉnh thành như vậy, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

"Thật là dễ nhìn! Ta có thể biến thành như vậy sao?"

Trần Thương gật đầu: "Có thể, thậm chí còn đẹp hơn trên giấy vẽ, dù sao khuôn mặt của ngài có cảm giác lập thể, trong hình không dễ dàng biểu hiện ra!"

Phó Ngọc Phương nghe xong, lập tức tim đập thình thịch: "Tiểu Trần, ngươi nói khi nào chỉnh được, bao nhiêu tiền, cái này đều dễ nói!"

Trần Thương còn chưa lên tiếng, Phó Ngọc Phương liền đưa một tấm thẻ ngân hàng tới: "Nơi này có 10 vạn! Là phí thiết kế, chờ tỷ tỷ chỉnh xong lại cho ngươi, nếu như chỉnh tốt sẽ cho càng nhiều!"

Phó Ngọc Phương đứng dậy, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, tiểu Trần, chừng nào thì ngươi có thời gian?"

Trần Thương rất có lập trường: "Bình thường ta rất bận."

Phó Ngọc Phương thở dài: "Vậy sao! Được rồi... Là như thế này, ta muốn chỉnh ngực, cho nên muốn chỉnh cùng một lúc luôn, ngươi cũng giúp ta thiết kế đi, ta luôn cảm thấy có chút rủ xuống, già rồi!"

Phó Ngọc Phương mới ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, chính là thời điểm hoa nở đẹp nhất, loại hương vị và khí chất kia ngay cả Từ Nhu cũng kém một đoạn

Phó Ngọc Phương nói xong liền muốn đứng người lên cởi quần áo, dọa Trần Thương khẽ run rẩy

Vội vàng đứng lên ngăn lại

"Cái này Phó tỷ, ngài đừng nóng vội, cái này ngày sau chúng ta hãy nói, trước tiên ngài chỉnh tốt khuôn mặt, chúng ta lại căn cứ khuôn mặt thiết kế ngực, thân thể quan trong nhất là cân đối, hiện tại thiết kế ra không nhất định thích hợp ngươi!"

Phó Ngọc Phương nghe xong, lập tức mị nhãn như tơ: "Tốt, tiểu Trần, cái kia... Chờ ta chỉnh xong mặt sẽ tới tìm ngươi, ngươi nhất định phải giúp đỡ tỷ tỷ."

Trong lòng Trần Thương rất sợ.

Người bệnh thứ hai tốt hơn Phó Ngọc Phương nhiều

Trần Thương cũng bớt lo rất nhiều

Tốn hơn một giờ, thiết kế tốt hai, ba bản vẽ, đối phương lựa chọn một tấm.

Công việc tiếp theo chính là chỉnh hình, cần chờ đối phương chuẩn bị kỹ càng, Trần Thương cùng Trương Chí Tân tìm người đến.

Trước khi đi, Phó Ngọc Phương nhìn Trần Thương cười: "Tiểu Trần, nhớ kỹ ước định của chúng ta nha!"

Trần Thương bất đắc dĩ cười khổ.

Đợi sau khi các nàng lên xe, Tiêu Điền Hoa đưa tới tin tức: "Có phải Phó Ngọc Phương đùa giỡn ngươi hay không?"

Trần Thương nhìn tin tức này, vậy mà không biết trả lời như thế nào: "..."

Một lát sau, Tiêu Điền Hoa tiếp tục gửi Wechat tới: "Tiểu Trần, ta cảm thấy ta cũng cần chỉnh ngực, hôm nào ngươi giúp ta thiết kế đi!"

Trần Thương: "..."

Trần Thương khóc không ra nước mắt.

Chuyện này là sao?

Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới?

Một đợt còn chưa lắng lại, một đợt khác đã tới... Mưa to gió lớn?

Xem ra sau này làm bác sĩ thẩm mỹ, không chỉ có riêng phải có kỹ thuật

Còn phải có một trái tim bình tĩnh

Trần Thương quay người thâm tình nhìn chăm chú xe sang trọng phương xa chạy tới, trong mắt đắc ý.

"Tiểu Trần, ngươi phải giúp ta a!"

Trần Thương sững sờ: "Gấp cái gì?"

Trương Chí Tân cười ha hả nói: "Ngươi cũng biết Trương lão sư am hiểu cái gì!"

Trần Thương: "A dua nịnh nọt phú bà?"

Trương Chí Tân biến sắc: "Ta nói nghiêm túc!"

Trần Thương: "Ta cũng vậy!"

Nghĩ đến hoàn cảnh Trương Chí Tân cùng Tiêu Điền Hoa cùng Phó Ngọc Phương gặp nhau, Trần Thương nghiêm túc gật đầu.

Trương Chí Tân sững sờ, tiếp tục kiên nhẫn hướng dẫn Trần Thương: "Vừa rồi kia là nhân cách mị lực, ta nói là am hiểu chuyên nghiệp."

"Ngươi cũng biết, Trương lão sư am hiểu chỉnh ngực, ngươi nói chỉnh mặt còn phải để người khác tới làm, chúng ta cũng kiếm không bao nhiêu tiền, nha! Ngươi có phí thiết kế, ta nói ta cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, ngươi phải giúp ta một chút, ngươi nhẫn tâm nhìn ta chết đói hả?"

"Vì vậy... Tiểu Trần, bởi vì cái gọi là phú bà không lưu ruộng người ngoài, ngươi cố gắng thuyết phục mấy tỷ tỷ kia? Nói muốn thiết kế cho bọn hắn mấy bộ ngực không tệ được không?"

Trần Thương lập tức trừng to mắt, ý kiến hay

Hắn đang phát sầu không biết nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy Trương Chí Tân nói rất có đạo lý, đến lúc đó để Trương Chí Tân làm là được, dù sao người ta am hiểu làm cái này.

Phẫu thuật tạm định vào buổi sáng ngày mai, Trương Chí Tân lôi kéo Trần Thương trở lại văn phòng, muốn thảo luận chi tiết phẫu thuật ngày mai.

Phó Ngọc Phương chủ yếu là xung quanh con mắt.

Lần này, Trần Thương không định mời người khác tới làm, mà là quyết định tự mình làm.

Có thuật chỉnh sửa trong ngoài khóe mắt cùng kỹ thuật cắt tạo mắt hai mí, Trần Thương cũng chưa có cơ hội động thủ thử, đã sớm ngứa tay cực kỳ.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, chỉnh hình lần này, hắn cũng không yên lòng giao cho người khác, bởi vì khóe mắt Phó Ngọc Phương điều khiển góc độ tinh vi rất quan trọng, đặc biệt là vết nứt mắt hơi nhỏ, cần mở vết nứt mắt, hơn nữa còn cần thông qua vi chỉnh khóe mắt để tăng khoảng cách hai mắt.

Một điểm quan trọng nhất chính là con mắt hơi thấp, Trần Thương cần hơi nghiêng đi lên.

Điều chỉnh góc độ con mắt rất quan trọng, giao cho người khác, Trần Thương cũng không yên lòng

Quan trọng nhất là, Phó Ngọc Phương tính dẻo tương đối lớn, sau khi sửa chữa là một kiệt tác không tệ, rất có tác dụng nâng cao tên tuổi của mình sau này

Tiêu Điền Hoa chỉ có thể giúp đỡ mình một lần, không thể giúp mình nhiều lần.

Trần Thương muốn làm ra tên tuổi của mình ở Thị trấn An Dương, nhất định phải biểu diễn ra ra một thành phẩm.

Phó Ngọc Phương chính là một hàng mẫu rất tốt

Điều kiện bản thân có thể, dáng người khí chất hình tượng cũng không tệ, chỉ cần dựa theo chính mình thiết kế là được, nhất định sẽ có tthanh danh không tệ.

Hơn nữa, thu tiền người ta, Trần Thương đương nhiên phải phụ trách giúp đối phương.

Nói tóm lại, trọng điểm chỉnh hình cho Phó Ngọc Phương là trên ánh mắt, khóe miệng cùng loại bỏ nếp nhăn đều rất đơn giản, Trương Chí Tân có thể làm tốt.

Có đôi khi, một đôi mắt xinh đẹp có thể cứu vớt cả khuôn mặt

Chương 127: Lần Đầu Phẫu Thuật Thẩm Mỹ

Trở lại văn phòng, Trương Chí Tân cười hỏi: "Tìm ai làm phẫu thuật đây? Nhà thiết kế lớn!"

Trần Thương cười nói: "Hai ta, tự mình làm!"

Trương Chí Tân nghe xong, lập tức biến sắc: "Ngươi điên rồi sao? Giáo huấn chuyện Tiêu Điền Hoa chưa đủ làm ngươi thanh tỉnh hả? Hay là tìm Dương Thao cùng Tần Tường? Những phú bà này đừng nhìn hiện tại dễ nói chuyện, xảy ra vấn đề rất khó chống đỡ."

Trần Thương lắc đầu, không phải là bởi vì hắn có ý kiến đối với hai người, mà là cho dù là phẫu thuật gì thì ngươi nhất định phải tự mình làm mới có thể đề cao tay nghề

Trần Thương tự mình thiết kế, không người nào hiểu rõ phương án này hơn chính hắn.

Có mấy lời Trần Thương không tiện nói, lần trước phẫu thuật cho Tiêu Điền Hoa hắn đã có chút không hài lòng, mặc dù đã cải thiện rất nhiều, nhưng vẫn kém rất xa đối với yêu cầu và mục tiêu Trần Thương đưa ra.

Chuyện này làm cho Trần Thương ý thức được, rất nhiều việc nhất định phải tự mình tới làm mới có thể càng thêm tỉ mỉ cùng chính xác.

Trần Thương bỗng nhiên ngẩng đầu: "Vậy ngươi định liên tục tìm người làm phẫu thuật?"

Câu nói này trực tiếp làm Trương Chí Tân đỏ mặt.

Qua mấy phút, Trương Chí Tân bỗng nhiên thở dài: "Ngay từ đầu, khi ta đi ra làm bệnh viện chỉnh hình cũng chỉ có ba người, khi đó ta cái gì cũng làm, hiện tại tốt, nhiều người, bệnh viện lớn, lá gan cũng nhỏ, sợ xảy ra chuyện, cái gì cũng không dám làm!"

"Sợ cái gì! Làm là được!" Trương Chí Tân tự đề ra quyết tâm cho mình

Sau đó, Trương Chí Tân tiện tay cầm lấy bản vẽ nhìn một lúc, chỉ là... Càng xem càng lo lắng, càng xem càng nản lòng thoái chí, bởi vì tiêu ký chỉnh hình quá nhỏ, cái này yêu cầu thao tác phải tỉ mỉ chính xác cỡ nào?

Xem hết bản vẽ, mới vừa rồi còn lòng tin tràn đầy Trương Chí Tân lập tức nằm xuống bàn: "Tiểu Trần a... Chỉ sợ ta không làm được, con mắt này tân trang quá nhiều, chi tiết vi chỉnh quá tinh tế, lấy kỹ thuật của ta... Ta sợ chà đạp thiết kế của ngươi!"

Trần Thương lắc đầu: "Không cần ngươi tới làm con mắt, con mắt để ta làm, ngươi chỉ cần phụ trách mũi cùng miệng là được."

Nghe xong lời này, Trương Chí Tân thở nhẹ một hơi, giống như chưa kịp phản ứng: "Vậy được..."

Nhưng lập tức, Trương Chí Tân kém chút bị Trần Thương chọc giận: "Ngươi còn không bằng ta! Tiểu tử ngươi, thiết kế không giống chỉnh hình, chỉnh hình không phải vẽ tranh đâu, không đơn giản như vậy, hơn nữa... Thần kinh cùng mạch máu trên khuôn mặt phân bố rất dày đặc, rất dễ xảy ra vấn đề lớn!"

"Ngươi có thiên phú thiết kế, nhưng phẫu thuật chỉnh hình không chỉ riêng cần thiên phú, còn cần kiến thức chuyên nghiệp tích lũy cùng rèn luyện ngày qua ngày, bằng vào thiên phú là không đủ!"

"Nói câu không dễ nghe, ngươi mới học bao lâu! Không được không được, hay là tìm Tần Tường đi, hai ta hợp tác, cũng dễ dàng hơn."

Nói xong, Trương Chí Tân cầm điện thoại lên.

Trần Thương quyết tâm, dù sao hiện tại không dựa vào 【danh sư hệ thống】 còn phải rèn luyện học tập nhiều, sau này làm gì còn cơ hội như vậy?

Trần Thương lắc đầu: "Chính ta thiết kế, ta càng hiểu người bệnh, hiệu quả phẫu thuật cũng sẽ tốt nhất."

Vẻ mặt Trương Chí Tân mộng bức: "Thế nhưng... Ngươi làm lần nào chưa?"

Trần Thương lắc đầu: "Chưa, nhưng ai không có lần đầu tiên? !"

Trương Chí Tân trầm mặc: "Không phải ta đang nói đùa!"

Trần Thương rất kiên định: "Ta có nắm chắc!"

Thật lâu sau, Trương Chí Tân đột nhiên hỏi: "Tiểu Trần..."

Trần Thương: "? ? ?"

Trương Chí Tân: "Sống an ổn không tốt sao?"

Ngày thứ hai, Trương Chí Tân lần đầu tiên phát hiện, lúc trên bàn phẫu thuật lại giống như đang chịu cực hình tra tấn.

Hắn nhìn thoáng qua Trần Thương, tinh thần sung mãn

Hắn nhìn thoáng qua Phó Ngọc Phương, cũng rất sung mãn

Thở dài, chỉ có chính mình ỉu xìu...

Phẫu thuật bắt đầu.

Trần Thương bắt đầu phác họa trên mặt Phó Ngọc Phương, lần này phẫu thuật, đương nhiên phải vẽ càng thêm nghiêm túc cẩn thận, thậm chí

là rất nhiều nơi đều cần một chút tinh tế.

Phó Ngọc Phương cảm nhận được một bàn tay lớn, linh xảo, hữu lực, ấm áp, đáng tin... Càng ngày càng nghĩ đến nhiều chuyện, càng nghĩ đến thì khuôn mặt càng nóng lên, khuôn mặt cũng dần dần đỏ lên...

Trần Thương lập tức nhíu mày: "Phát sốt hả?"

Trương Chí Tân nghe xong cũng nhíu mày: "Trước phẫu thuật kiểm tra đều bình thường mà! ?"

Phó Ngọc Phương cảm giác được hơi thở của Trần Thương thổi lên mặt mình, có loại cảm giác nói không nên lời.

"Không không, ta chỉ có chút lo lắng!" Nghe thấy hai người nói chuyện, dù là Phó Ngọc Phương cũng không tiện.

Trần Thương gật đầu, cười trấn an nói: "Lần đầu tiên đều lo lắng!"

Trương Chí Tân liếc Trần Thương một cái, nơi này người cần phải lo lắng nhất hình như là ngươi đi

Ngươi mới là lần đầu tiên

Rất nhanh, gây tê qua đi, phẫu thuật bắt đầu

Thật ra, phẫu thuật con mắt chủ yếu có hai loại, một loại chính là chôn chỉ, không quản là phẫu thuật mắt hai mí hay là mở khóe mắt, đều thích hợp, nhưng loại phương pháp này thích hợp với người mới, thao tác đơn giản, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, chính là sau khi mí mắt được buộc ga-rô sẽ cản trở bạch huyết chảy trở về, tại mí mắt phía trên cùng gân bắp thịt trên mí mắt dính liền cùng làn da.

Vì vậy Trần Thương quyết định sử dụng phương pháp cắt

Bởi vì phương pháp cắt có thể lợi dụng được dao phẫu thuật cùng khâu, là hoàn toàn có thể thực hiện một loại gọi là nghệ thuật tạo hình

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân chính là hiện tại Trần Thương chỉ am hiểu hai kỹ năng chỉnh hình sơ cấp.

Một chính là kỹ thuật cắt tạo mắt hai mí (đặc hiệu là: Khôi phục nhanh chóng), một chính là thuật chỉnh sửa trong ngoài khóe mắt (đặc hiệu: Tự nhiên).

Trần Thương làm rất chân thành, thủ pháp rất ổn, cũng rất nhẹ nhàng linh hoạt, từng chút từng chút mở ra làn da, trong khóe mắt hình thành một góc độ, sau khi góc độ ổn định, thông qua khâu, có thể thực hiện chếch đi trục mắt, thật ra cái này cùng đạo lý với kỹ thuật tạo mắt hai mí, chỉ là thay đổi trục của mí mắt một chút, từ đó hình thành một hiệu quả vi chỉnh, chính là việc Trần Thương phải làm.

Trong lòng Trương Chí Tân rất lo lắng, mồ hôi trên đầu không ngừng chảy xuống

Điều hoà không khí trong phòng mở rất mát, thế nhưng, Trương Chí Tân vẫn cảm thấy rất nóng! Khô nóng

Thế nhưng, dần dần, hắn phát hiện một điểm, Trần Thương phẫu thuật giống như rất ổn

Đặc biệt là phương diện tu chỉnh trong ngoài khóe mắt, thủ pháp ổn định, thậm chí có thể nói là rất chính xác

Cái này làm cho Trương Chí Tân hơi kinh ngạc.

Vội vàng cẩn thận nhìn nhìn Trần Thương, cái này không nhìn không biết, vừa nhìn thật đúng là làm Trương Chí Tân nhìn ngốc.

Phải biết, vi chỉnh quan trọng nhất chính là thay đổi chi tiết nhỏ bé, kết hợp với biến dạng cơ bắp cùng hoa văn trên thân thể, lựa chọn phương án xử lý tốt nhất, làm ra bố cục càng phù hợp với bộ mặt hơn.

Vì vậy phẫu thuật vi chỉnh, nặng tại chính xác, khó tại chính xác

Nhất định phải nắm chắc từng chi tiết nhỏ nhất, cho dù chỉ sai lầm mấy milimet, cũng sẽ mang đến hiệu quả hoàn toàn không giống.

Chương 128: Chữa Bệnh Từ Thiện

Có danh sư chỉ đạo, rất nhiều chỗ thiếu sót của Trần Thương đối với phẫu thuật thẩm mĩ phần mắt cũng dần được hoàn thiện.

Phẫu thuật tu chỉnh một phần mắt, rất đơn giản, Trần Thương lại làm hơn một giờ, tiếp theo đến lượt Trương Chí Tân.

Giống như là được Trần Thương cổ vũ, Trương Chí Tân phẫu thuật cũng không như xe bị tuột xích, làm rất thành công

Phẫu thuật kết thúc

Bỗng nhiên Phó Ngọc Phương bắt đầu thấp thỏm không yên, thật ra chỉnh hình đối với phụ nữ là một lần mạo hiểm, cần rất nhiều dũng khí.

Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể làm ra quyết định này

Ngay từ đầu, Phó Ngọc Phương có lòng tin mạnh mẽ, nhưng bây giờ làm xong, ngược lại lo lắng bất an.

"Làm xong rồi hả?"

Trần Thương gật đầu: "Rất thành công, mấy ngày nay ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt."

Ca phẫu thuật thứ hai, Trương Chí Tân bỏ đi hoài nghi vừa rồi đối với Trần Thương.

Nhưng, không những không hoài nghi, lại nhiều hơn mấy phần chấn kinh.

Đối với những cái khác của Trần Thương, hắn không hiểu rõ, thế nhưng về phương diện bác sĩ thẩm mỹ, Trương Chí Tân là người dẫn đường của Trần Thương.

Là hắn dẫn dắt Trần Thương từng bước một đi lên con đường này, mới bao lâu thời gian?

Mỗi tuần làm không được hai ngày, cho dù làm thì cũng làm trợ thủ cho hắn, trên cơ bản những công việc chính chưa làm bao nhiêu.

Không phải hắn không cho Trần Thương ra tay, mà là không yên lòng.

Đừng nói chính hắn, người khác có thể yên tâm sao?

Nhưng hiện tại xem ra, Trương Chí Tân phát hiện mình giống như là lấy ánh mắt của người bình thường đánh giá thiên tài?

Nhưng suy nghĩ kỹ càng, Trần Thương cũng chỉ gặp qua mấy ca phẫu thuật, sao hắn làm có thể biết làm được?

Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy không có khả năng.

Thế nhưng, vô luận hoài nghi cùng suy đoán như thế nào, khi sự thật bày ra trước mặt, những hoài nghi kia làm được cái gì?

Khi thực hiện ca phẫu thuật thứ hai, nhìn cách Trần Thương thực hiện phẫu thuật, Trương Chí Tân hít sâu một hơi, hắn rất khó tin tưởng người trẻ tuổi này vào nghề chỉ có mấy ngày, càng khó tưởng tượng, nếu cho hắn một chút thời gian, tương lai của hắn sẽ rộng lớn cỡ nào

Có lẽ...

Chính là thiên tài đi

Không thể nhìn bằng ánh mắt người bình thường được

Trương Chí Tân đột nhiên cảm giác, mình bây giờ làm cái gì cũng không bằng ôm chặt đùi Trần Thương, bởi vì tốc độ tiến bộ của mình còn xa mới đuổi kịp Trần Thương, chỉ cần đi theo bước chân của Trần Thương, đi theo ăn canh cũng có thể cơm nước no nê đầy bồn đầy bát

Sau khi nghĩ thông suốt, Trương Chí Tân hít sâu một hơi, cân nhắc có nên xin đi theo hắn làm phụ trợ hay không.

Thứ hai là ngày bệnh viện bận rộn nhất

Bất luận là phòng khám bệnh hay là khu nội trú, một ngày này đều sẽ có rất nhiều bệnh nhân.

Trong đại sảnh phòng khám bệnh Tỉnh Nhị Viện, rộn ràng đăng ký, mua thuốc, tái khám...

Lưu lượng người ở đại sảnh phòng khám bệnh đặc biệt lớn, nhưng đây cũng là một nơi rất thích hợp làm quảng cáo

Rất nhiều thương gia liên lạc với bệnh viện, có thể đặt tại đại sảnh của bệnh viện một màn hình lớn hay không, chuyên môn dùng để làm biển quảng cáo, cũng hứa hẹn cho bệnh viện không ít tiền.

Nhưng cái này rất hiển nhiên là ý nghĩ hão huyền, đều bị từ chối.

Dù sao người đến bệnh viện đều để xem bệnh, quảng cáo sẽ làm cho người bệnh bị sai lầm, thậm chí cho rằng là bệnh viện đề cử, cũng bất lợi cho sức khỏe của người bệnh.

Hơn nữa các đơn vị trong bệnh viện, căn bản không cho phép loại tình huống này xảy ra.

Nhưng...

Cái này cũng nhắc nhở lãnh đạo bệnh viện, thế là thường xuyên sẽ có một vài phòng ban định kỳ tổ chức chữa bệnh từ thiện ở đại sảnh lầu một, một là để phục vụ người bệnh, thứ hai cũng là tuyên truyền đặc sắc của phòng ban.

Y tá trưởng Điển căn cứ bí thuật mười sáu chữ âm dương phong thuỷ cộng thêm xem lịch hoàng đạo, quyết định chọn một khối phong thuỷ bảo địa ở hướng đông nam của đại sảnh phòng khám bệnh, đặt mấy cái bàn ở đây, gọi bác sĩ trong khoa đến chữa bệnh từ thiện.

Chủ đề hôm nay chính là "Yêu mến hệ tiêu hoá" còn có trả lời những vấn đề một số phẫu thuật phổ biến liên quan đến hệ tiêu hoá.

Dù sao rất nhiều người bệnh đến bệnh viện cũng không nhất định là đến khám bệnh, có thể là đến trưng cầu ý kiến, hoặc là đến tìm hiểu tình huống một chút, chữa bệnh từ thiện sẽ rất thuận tiện phục vụ quần chúng.

Điền Hương Lan tìm người chỉnh lý ảnh chụp của Tần Duyệt in ấn thành sách, chồng chất đặt trên mặt bàn, ngoài ra còn an bài mấy tiểu bác sĩ ngồi tại bàn phụ vụ trả lời câu hỏi của người bệnh.

Mà Điền Hương Lan chợt phát hiện, góc tây bắc cũng có một phòng ban bày bàn ra, đi qua nhìn trộm, không ngờ là ngoại khoa.

Đối phương bày ra cũng liên qua đến bảo vệ sức khoẻ và phòng ngừa các bệnh liên quan đến túi mật, ruột thừa, có cả phẫu thuật, vân vân...

Xung đột nhau

Lúc này, không chỉ có là Điền Hương Lan phát hiện, đối phương cũng nhìn thấy khoa cấp cứu, giống như cũng sửng sốt một chút.

Y tá ngoại khoa vội vã chạy tới: "Bác sĩ Đoàn, khoa cấp cứu... Giống như chúng ta!"

Đoàn Ba nghe xong, lập tức nhíu mày, bỗng nhiên thoải mái cười một tiếng: "Không có chuyện gì, đừng lo lắng, dù sao chúng ta là chuyên khoa, là ngoại khoa, bọn hắn là khoa cấp cứu, nếu ngươi phải làm phẫu thuật, đối diện với trường hợp này, ngươi lựa chọn thế nào?"

Y tá nhẹ gật đầu: "Đương nhiên là chọn ngoại khoa!"

Đoàn Ba cười nói: "Vậy thì đúng rồi! Không cần lo lắng, người bệnh cũng không phải đồ đần, trong lòng đều có chủ kiến đây!"

Đoàn Ba nhìn khoa cấp cứu đang bận rộn phía xa, nhịn không được cười, xem ra gần đây khoa cấp cứu cũng không nhận được nhiều ca phẫu thuật, cũng bắt đầu đi ra tìm bệnh nhân.

Chuyện này nếu đặt trong lúc bình thường, cũng dễ nói, có thể thu đến một chút bệnh nhân.

Nhưng ngươi hôm nay... Cũng quá không may đi?

Có thể làm trùng ngày với chúng ta

Nghĩ tới đây, Đoàn Ba muốn cười.

Hai ngày này ngoại khoa bị khoa cấp cứu làm cho sức đầu mẻ trán, rốt cục hôm nay có thể xả giận, Đoàn Ba sảng khoái cả thể xác lẫn tinh thần, cảm giác hôm nay có thể viết thêm mấy phần bệnh lịch.

Buổi sáng bệnh nhân rất nhiều, những người đến đăng ký sau cũng không thể chen lên trước nên dứt khoát xuống đi một chút, nhìn thấy ngoại khoa cùng khoa cấp cứu chữa bệnh từ thiện, mọi người đều đi lên hỏi thăm một chút.

Dương Minh có người vợ bị sỏi mật, thường xuyên phát tác, bệnh tật kéo dài, hai người suy nghĩ một chút, sáng hôm nay tranh thủ thời gian đến bệnh viện trưng cầu ý kiến bác sĩ.

Số của Dương Minh là chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc, nhưng là số 25, khoảng 10 giờ mới đến lượt, hai người lo lắng muốn rời đi, đợi 10 giờ lại tới.

Nhưng vừa xuống lầu, nhìn thấy trong đại sảnh lầu một ngoại khoa có chữa bệnh từ thiện, lập tức mắt hai người sáng lên, lập tức đi qua trưng cầu ý kiến.

Đoàn Ba vẫn tương đối chuyên nghiệp, giải thích cũng rất trực quan rõ ràng, vợ chồng Dương Minh cũng bị thuyết phục, hai người cũng có ý nghĩ thậm chí muốn đăng ký luôn ở chỗ Đoàn Ba, thậm chí ước định cẩn thận thời gian.

Thế nhưng khi hai người chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên lại nhìn thấy bên kia còn có một chữa bệnh từ thiện, hình như cũng làm cái này.

Chương 129: Gặp Người Quen

Thấy vậy, hai người cũng tò mò đi tới.

"Chào bác sĩ, ta muốn hỏi các ngươi một chút có phải giống như ở đối diện không?" Dương Minh hiếu kỳ hỏi.

Vương Dũng cười nói: "Chúng ta cùng một bệnh viện, nhưng không phải một phòng ban. Đối diện là ngoại khoa, chúng ta là khoa cấp cứu."

Vợ chồng Dương Minh hai người liếc nhau: "Nha... Khác nhau ở chỗ nào?"

Vương Dũng nghĩ nghĩ: "Có thể nói là mỗi người mỗi vẻ, ngoại khoa chuyên môn xử lí lĩnh vực ngoại khoa, hiểu khá rõ đối với tật bệnh chuyên khoa... Khoa cấp cứu chủ yếu là nhằm vào các bệnh nguy cấp... Nhưng phòng phẫu thuật chúng ta..."

Vương Dũng công bằng giải thích một phen, dù sao hắn cũng không thể bôi đen bác sĩ ở bệnh viện cùng phòng ban trước mặt người bệnh

Dương Minh nghe xong, hai người ngồi xuống: "Cái kia... Ta có vài vấn đề muốn hỏi, vợ ta bị sỏi mật... Vì vấn đề công việc nên phải làm phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật gấp, các ngươi ở đây có thể làm không?"

Vương Dũng nhẹ gật đầu, đưa sách tuyên truyền tới: "Phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật là đặc sắc của phòng ban chúng ta, hơn nữa chúng ta thực hiện một chút cải tiến đối với phẫu thuật, ngươi có thể xem... Những hình này, là chúng ta so sánh phương pháp phẫu thuật đặc biệt của phòng ban cùng phương pháp truyền thống... Hơn nữa thời gian khôi phục cũng rút ngắn một ngày so với phẫu thuật nội soi truyền thống."

Vương Dũng giải thích kỹ càng một phen.

Hai vợ chồng Dương Minh nhìn sách quảng cáo không khỏi sửng sốt một chút

Vợ của Dương Minh móc ra sách quảng cáo vừa rồi bọn hắn cầm từ ngoại khoa, so sánh với của khoa cấp cứu, quả nhiên phát hiện khác biệt rõ ràng

Phẫu thuật nội soi tốt hơn mở bụng truyền thống rất nhiều, miệng vết thương cũng nhỏ.

Thế nhưng... Sau khi so sánh ảnh chụp của ngoại khoa cùng cấp cứu, lập tức xuất hiện chỗ thua kém

Vợ của Dương Minh vội vàng hỏi: "Ai? Bác sĩ, ta hỏi ngươi, ảnh chụp này của các ngươi đã Meitu Beauty qua sao?"

Vương Dũng cười: "Không, đây là thành quả nghiên cứu khoa học của bác sĩ An Trần khoa chúng ta, thực hiện cải tiến phẫu thuật nội soi truyền thống, áp dụng phương thức đặc biệt, rất khó phát hiện vết sẹo, đúng, ngươi có thể đi khoa cấp cứu xem, trưng cầu ý kiến một chút."

Vợ của Dương Minh lập tức động tâm: "Cái này đắt không?"

Vương Dũng lắc đầu: "Bệnh viện chúng ta phẫu thuật đều có một mức giá nhất định, dựa theo ký kết của Vật Giới cục cùng Vệ Kiện ủy của Thị trấn An Dương, hơn nữa giá cả phẫu thuật đặc sắc này của chúng ta giống với phẫu thuật bình thường."

Dương Minh do dự một phen: "Vợ à, ta cảm thấy ngoại khoa đáng tin cậy hơn?"

Lão bà nghe xong, trầm tư thật lâu, nói thật, phụ nữ không ai muốn trên người mình có vết sẹo, lại nói, phẫu thuật này của người ta còn khôi phục nhanh hơn

Nghe thấy Dương Minh nói vậy, nàng trừng mắt liếc: "Là ngươi phẫu thuật hay ta phẫu thuật? Lại nói, ngươi không nghe bác sĩ nói sao? Đây chỉ là một tiểu phẫu, một bệnh viện có thể có cái gì khác nhau!"

Hai người quyết định đi khoa cấp cứu xem một chút.

Đến trưa, chữa bệnh từ thiện kết thúc, Đoàn Ba mang theo y tá về khoa, vừa vặn gặp Trương Hữu Phúc từ phòng khám bệnh trở về.

Trương Hữu Phúc hỏi: "Tình hình chữa bệnh từ thiện thế nào?"

Đoàn Ba cười: "Cũng không tệ lắm, hôm nay đăng ký không ít bệnh nhân, có bảy tám người, đều phải làm phẫu thuật nội soi."

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức cũng vui: "ừm, tiểu Đoạn, vất vả, ngươi liên lạc với người bệnh một chút, ngày mai giao ban lại nói."

Đoàn Ba cười, cuối cùng cũng có thể biểu hiện một chút trước mặt chủ nhiệm.

Không sai, kéo về một chút hình tượng.

Vui rạo rực thu thập một phen, khi tan tầm, hắn vừa vặn đi ngang qua khoa cấp cứu, trong lúc vô tình nhìn lướt qua, đột nhiên cảm giác được có mấy người có chút quen mặt.

Nhìn kỹ, đây không phải là người buổi sáng hẹn xong phải làm phẫu thuật sao?

Sao bọn hắn lại đến khoa cấp cứu xử lý nằm viện?

Cái này... Mẹ hắn đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đây, hắn tranh thủ thời gian móc điện thoại ra, liên hệ những người bệnh kia, thế nhưng... Sau khi điện thoại kết nối, Đoàn Ba hỏi phẫu thuật, đối phương trực tiếp từ chối

Lần này...

Đoàn Ba như rớt vào hầm băng.

Nghĩ đến ngày mai chủ nhiệm để hắn an bài tốt phẫu thuật, Đoàn Ba tâm lạnh một nửa...

Ông trời ơi?

Năm nay ta xung đột cùng cấp cứu các ngươi sao?

Nghĩ đến những tao ngộ trong khoảng thời gian này, Đoàn Ba tự tặng cho mình một bài Lạnh Lẽo, gần đây tựa như mọi chuyện có quan hệ với khoa cấp cứu đều không thuận lợi

Ngay cả độ tín nhiệm cùng giá trị năng lực của mình trong mắt Trương Hữu Phúc thật vất vả mới có được cũng nghiêm trọng rớt xuống, càng ngày càng tệ

Nghĩ đến giao ban ngày mai, Đoàn Ba cảm giác thận mình có chút đau

Cấp cứu chưa từng có định nghĩa giờ cơm

Mắt thấy sắp đến mười hai giờ, y tá đưa tin tức tới

"120 đưa tới một người bệnh bị sốc hôn mê, làm tốt chuẩn bị cấp cứu!"

Trần Thương đang chuẩn bị tan tầm ăn chút cơm, nghe thấy y tá gọi đến.

Nơi nào còn có tâm tình ăn cơm, một lần nữa mặc áo blouse trắng vào, vội vã đi ra ngoài đợi 120 đến.

Không bao lâu

xe cứu thương120 dừng ở cửa ra vào khoa cấp cứu, người bệnh được đẩy từ trên xe xuống.

Trần Thương vội vàng nghênh đón, hỏi bác sĩ theo xe trung tâm cấp cứu 120: "Tình huống của người bệnh như thế nào?"

Tiểu bác sĩ còn chưa kịp nói chuyện, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nghẹn ngào: "Bác sĩ! Cầu xin ngươi mau cứu cha ta..."

Trần Thương đang chuẩn bị an ủi, lại đột nhiên sững sờ

Bởi vì giọng nữ rất quen, quen mặt cực kỳ

Trần Thương vỗ đầu một cái, chính là người mà đầu tuần đã đẩy cha đến khoa cấp cứu mua thuốc, vị nữ sĩ mang khí chất bất phàm có "Hàm dưỡng".

Đúng, chính là cái người đã từng học y kia

Sau khi Trần Thương nghĩ tới đây, lập tức biến sắc

Người già kia... Sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì chứ?

Dù sao lúc ấy Trần Thương chẩn đoán là bệnh tắc ruộ cấp tính t, lúc ấy nữ sĩ nhất định phải đẩy cha đi Đông Đại Nhất viện, còn thề son sắt ký tên đảm bảo, Trần Thương đều rõ mồn một trước mắt

Chẳng lẽ các nàng không đi xem bệnh sao?

Nếu như đi đến, đối phương nhất định cũng sẽ phát hiện chứ?

Nghĩ tới đây, tim Trần Thương chìm đến đáy cốc.

Sau khi bác sĩ trên xe 120 bàn gian bện tình cho Trần Thương, sau đó dặn dò: "Người bệnh từ khi ta đến lập tức hôn mê, kết quả giám sát, huyết áp rất không ổn định, hô hấp yếu ớt... Xuất hiện qua đột nhiên ngừng..."

Trần Thương lập tức biến sắc

Tranh thủ thời gian gọi y tá: "Tiểu Lâm, hô hấp cơ! Máy theo dõi!"

Tiểu Lâm đang dùng cơm, nghe thấy Trần Thương gọi, nàng buông bát đũa xuống chạy ra ngoài, đẩy người bệnh tiến vào phòng cấp cứu.

Nữ sĩ giống như cũng nhận ra Trần Thương, vội vàng nói: "Bác sĩ! Chính là ngươi... Ngươi... Ngươi nói đều đúng, ngày đó là ta sai, ta nói xin lỗi với ngươi, ngươi nhất định phải mau cứu cha ta, ta chỉ có một người cha..."

Trên mặt người phụ nữ nơi nào còn có thong dong ngày ấy, tràn đầy nước mắt nước mũi, trên người cũng vô cùng chật vật, trực tiếp bịch một tiếng quỳ trước mặt Trần Thương, ôm chân Trần Thương khẩn cầu.

Chương 130: Lại Đến Phẫu Thuật

Trên mặt người phụ nữ nơi nào còn có thong dong ngày ấy, tràn đầy nước mắt nước mũi, trên người cũng vô cùng chật vật, trực tiếp bịch một tiếng quỳ trước mặt Trần Thương, ôm chân Trần Thương khẩn cầu.

Trần Thương vội vàng đỡ người phụ nữ đứng dậy: "Ngươi tỉnh táo một chút, chúng ta trước đi cấp cứu!"

Người phụ nữ đã khàn cả giọng: "Ta sai rồi, bác sĩ! Van cầu ngươi mau cứu cha ta. Ngươi bảo ta làm gì cũng được..."

Trần Thương thở dài, tránh thoát người phụ nữ quay người tiến vào phòng cấp cứu.

Người phụ nữ quỳ không phải vì mình, mà là nàng cha, nàng đang sám hối...

Trần Thương tiến vàophòng cấp cứu, vội vàng điều chỉnh hô hấp cơ, lại dàn xếp một vài chi tiết chữa trị.

Thế nhưng bận rộn giữa trưa, đến hai giờ rưỡi, tất cả kết quả số liệu kiểm nghiệm đều đã có

Cho dù là【danh sư chỉ đạo】đều luôn nhắc nhở Trần Thương cũng trầm mặc...

Trần Thương cùng Tiểu Lâm mang theo ông lão đi làm CT, siêu âm, làm các loại kiểm tra có thể làm...

Bận rộn đến hai ba giờ, hai người cũng mệt mỏi ngồi liệt trên mặt đất.

Tiểu Lâm giọng nói yếu ớt: "Bác sĩ Trần... Còn có thể cứu không?"

Một câu nói kia làm cho mũi Trần Thương cay cay.

Hắn hít sâu một hơi, đứng lên, thuận thế kéo Tiểu Lâm lên: "Vất vả, Tiểu Lâm, giữa trưa cũng không để ngươi nghỉ ngơi."

Tiểu Lâm lắc đầu, trong mắt chớp nước mắt: "Còn có thể cứu không? Bác sĩ Trần... Thật không có cách nào sao?"

Tiểu Lâm gắt gao nắm chặt áo blouse trắng của Trần Thương, trong ánh mắt tràn ngập khẩn cầu.

Động mạch bên trên màng bao ruột bị tắt, thời gian đã rất lâu...

Vào giờ phút này, máy theo dõi bên cạnh ông lão đã xuất hiện chức năng nhiều cơ quan nội tạng bị suy kiệt.

Vốn đã hơn tám mươi tuổi, nhiều cơ quan nội tạng suy kiệt, động mạch gần màng bao ruột bị tắt...

Trần Thương thở dài: "Có thể phẫu thuật, nhưng tỉ lệ sống sót cơ hồ là số không!"

Đây là đáp án danh sư chỉ đạo cho ra.

Bởi vì tình huống chỉnh thể quá kém, đường ruột tắc cho dù là giải trừ được thì ý nghĩa cũng không lớn, nhưng... Nếu ba ngày trước mình có thể...

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài.

Hắn cuối cùng vẫn không thay đổi được người nhà bệnh nhân.

Trần Thương đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy người phụ nữ tê liệt trên mặt đất che mặt tiếng khóc, nói: "Đây là..."

Hắn còn chưa nói hết, người phụ nữ đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói mang vẻ tuyệt vọng: "Đây là thư thông báo bệnh tình nguy kịch sao?"

Trần Thương im lặng gật đầu: "Ừm!"

Người phụ nữ dùng tay vịn vách tường, lung la lung lay đứng người lên: "Ta... Ba còn có thể kiên trì bao lâu?"

Trần Thương: "Bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong, thật không bao lâu, thời gian cụ thể khó mà nói."

"Nếu kịp thời..."

Trần Thương đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy nước mắt người phụ nữ lần nữa không ngừng chảy xuống, không ngăn được.

Nghĩ nghĩ, nuốt lời định nói vào trong bụng...

Thật lâu...

"Bác sĩ, ngươi chờ ta một chút, ta đi phòng vệ sinh!" Người phụ nữ dùng quần áo lau sạch sẽ nước mắt, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

"Hiện tại ta hối hận chết rồi... Ta nên nghe ngươi lời nói, ta nên đi kiểm tra, ta nên nghe lời bác sĩ... Ta không nên tự tiện làm chủ..."

Nàng vừa cầm bút ký tên, vừa càu nhàu nói liên miên lải nhải trong miệng...

Giọng nói rất nhỏ, có thể là nói cho mình nghe thôi...

Trần Thương nhịn không được hiếu kỳ hỏi: "Các ngươi không đi Đông Đại Nhất viện hả?"

Người phụ nữ nhàn nhạt nói: "Sau khi ta rời khỏi nơi này, không đi bệnh viện, đi tiệm thuốc gần đó mua một chút thuốc, thuận tiện đưa cha ta đến phòng khám bệnh mua một chút thuốc kháng viêm ruột dạ dày."

"Khuya về nhà, ta cho là hắn muốn ngủ... Kết quả..."

"Là ta hại hắn... Ta mới là hung thủ... Ta cho rằng chỉ là đau bụng, lo lắng làm nhiều kiểm tra như vậy đối với hắn cũng không tốt."

Nói chuyện gần như không được, người phụ nữ ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, khóc không thành tiếng, thậm chí có biểu hiện thiếu oxi.

Không đến một giờ sau, ánh chiều tà chiếu vào phòng cấp cứu.

Ông lao ra đi, nhịp tim cùng hô hấp không còn nữa.

Người phụ nữ từ chối khôi phục tim phổi, cũng từ bỏ điện khử rung tim, chỉ lẳng lặng ngồi tại bên người ông lão.

Một lát sau, có mấy người nhà vội vàng chạy đến, có nam có nữ.

Nhưng không một ai thương tâm như người phụ nữ, nguyên một đám rất thản nhiên, giống như đã nghĩ đến kết cục.

Người phụ nữ cũng không lên tiếng, đờ đẫn gật đầu: "Là ta sai, đều ta sai... Ta hại chết ba ba."

Trần Thương nhịn không được nói: "Đây cũng là giải thoát."

Trần Thương thậm chí không biết mình những lời này là nói cho ông lão nghe, hay là nói cho người con bên cạnh nghe, hoặc là nói cho người phụ nữ nghe.

Một khác rút ống thở oxy ra, Trần Thương nhìn thấy trong mắt của ông lão phản chiếu một tia sáng.

Đó là ánh đèn lạnh lẽo của phòng cấp cứu.

Trần Thương quay người, cho người nhà thời gian tạm biệt, lại nhìn thấy người phụ nữ tê liệt trên mặt đất, trên mặt chỉ còn lại hai hàng nước mắt...

Trần Thương thở dài, quay người rời đi.

Trong bệnh viện, hắn đã gặp rất nhiều sinh ly tử biệt, thế nhưng khi đối mặt với tử vong, Trần Thương vẫn không cách nào băng lãnh.

Sau khi ra khỏi cửa, nhìn thấy Tiểu Lâm đứng ở một góc khóc như một đứa bé, xẹp cái miệng, mặt đầy nước mắt.

Nếu như lúc trước, nàng có thể nghe theo lời khuyên, không tự tiện làm chủ như vậy thì tốt biết bao nhiêu

Buổi chiều sắp đến giờ tan tầm, tiểu Lâm đã không còn thương tâm như lúc nãy nữa.

Tiểu Lâm tên đầy đủ là Lâm Nhiễm, đến làm việc tại khoa cấp cứu không phải rất lâu, tình huống của ông lão này tiểu Lâm là nhìn ở trong mắt, có chút tiếc hận cùng đau lòng.

Lâm Nhiễm không biết mình rơi lệ là bởi vì ông lão vô tội, hay là bởi vì bất đắc dĩ đối với phụ nữ, hoặc là bất lực trước sinh mạng.

Cấp cứu không tin nước mắt, Trần Thương còn chưa kịp bi thương, một ca phẫu thuật khác lại đột nhiên đi vào

"Trần Thương lập tức đến phòng phẫu thuật! Nhanh lên!" Lý Bảo Sơn nói một câu, Trần Thương nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy

Vội vàng chạy tới phòng phẫu thuật, trong lòng Trần Thương lo lắng bất an.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Trần Thương có chút không hiểu

Không còn kịp suy tư nữa quá nhiều, Trần Thương chạy thẳng vào phòng phẫu thuật, y tá trưởng phòng phẫu thuật đã đợi sẵn ở bên ngoài, nhìn thấy Trần Thương đi vào, mặt mũi tràn đầy sốt ruột nói: "Nhanh rửa tay thay quần áo! Phòng phẫu thuật số 3!"

Trần Thương nghe đến phòng phẫu thuật số 3, cũng không khỏi lo lắng rất nhiều.

Phòng phẫu thuật số ba Tỉnh Nhị Viện hầu như đều để trống, tùy thời chờ đợi phẫu thuật khẩn cấp đến.

Giống như bỗng nhiên xảy ra tai nạn xe cộ đưa bệnh nhân tới cấp cứu, trực tiếp đưa đến phòng phẫu thuật số 3 chuẩn bị phẫu thuật, sẽ do Lý Bảo Sơn làm những này phẫu thuật.

Lý Bảo Sơn là trụ cột khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện

Có hắn ở đây, thì có thể chống lên những ca phẫu thuật lớn ở Tỉnh Nhị Viện

Vì vậy, Trần Thương càng thêm thỏm cùng lo lắng

Sau khi chuẩn bị kỹ càng, y tá trưởng Lý Anh nhìn Trần Thương, cổ vũ một tiếng: "Cố lên!"

Trần Thương gật đầu, tiến vào phòng phẫu thuật

Chương 131: Đây Là Ca Phẫu Thuật Gì Đây?

Trong phòng phẫu thuật, đang thực hiện một ca cấp cứu vô cùng nguy hiểm

Chủ nhiệm khoa cấp cứu Lý Bảo Sơn, chủ nhiệm ngoài tim Đào Mật, chủ nhiệm khoa chỉnh hình Lý Kiến Vĩ, chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc

Người bị tai nạn giao thông tương đối nguy hiểm, thường sẽ dẫn đến tổn thương rất nghiêm trọng nhiều cơ quan nội tạng.

Lúc này, đám người đứng trước một bệnh nhân bị tai nạn giao thông "Ngực bụng cùng bị tổn thương"

Cơ hoành vỡ tan, gan bị đâm xuyên, dạ dày vỡ tan, thực tràng tổn thương, xương ngực nhiều chỗ bị gãy, xương chậu gãy nghiêm trọng.

Khi được đưa đến bệnh viện, từ rốn trở lên đến chính giữa ngực và bụng toàn là vết thương, viêm phúc mạc, và mất nhiều máu, huyết áp chỉ có 70/40.

(DG: huyết áp 70/40 tức là huyết áp tâm thu (lượng máu vào tim) ≤ 90mmHg và huyết áp tâm trương (lượng máu tim đẩy ra) ≤ 60mmHg).

Tất cả dấu hiệu cho thấy: Trạng thái của người bệnh cực kém

Năm gần 18 tuổi, tính mạng của cậu bé đang từng giờ từng phút trôi qua.

Tỉnh Nhị Viện điều động toàn bộ tất cả chủ nhiệm, thực hiện công việc cứu trị lần này

Vá gan, khâu lá gan

Vá cơ hoành, khâu ruột.

Rất nhiều nước muối ấm, Metronidazole cọ rửa khoang bụng...

Trong phòng phẫu thuật, chỉ còn lại âm thanh tích tích tích của máy móc.

Lúc này, không người nào dám thở mạnh

Bởi vì tình huống của người bệnh rất đặc biệt, thời gian phẫu thuật không thể vượt qua bốn giờ, nếu không tình huống dễ dàng xảy ra thay đổi

Vì đảm bảo tiến độ cùng hiệu suất phẫu thuật, đám người chỉ có thể bỏ qua một vài chỗ không nghiêm trọng, hoặc là không nguy hiểm đến tính mạng, trọng điểm thực hiện những phẫu thuật rất nguy hiểm.

Thậm chí, phẫu thuật bộ ngực đồng thời thực hiện với khâu lá gan

Trương Hữu Phúc hai mắt ngưng trọng, không dám thở mạnh, kim mang theo chỉ thay đổi khâu gan và ruột, phẫu thuật kinh tâm động phách

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên người bệnh chảy máu

Đã từng có hai lần chảy máu, tuần hoàn ngoài cơ thể đã thành lập, lúc này chảy máu nguyên nhân ở đâu?

Bỗng nhiên lúc này đám người mới phát hiện, động mạch lá lách của người bệnh bị vỡ

Mọi người nhất thời tê cả da đầu, độ khó phẫu thuật tiếp tục gia tăng

Máu ngừng lại

Nguyên nhân cũng tìm tới.

Nhưng rất nhanh, lại có một vấn đề lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Trương Hữu Phúc lập tức trừng to mắt, thấp thỏm lo âu: "Hiện tại huyết áp của người bệnh rất thấp, máu tuần hoàn chung quanh cũng không nhiều, chủ yếu áp lực tập trung ở khu vực động mạch lá lách, mà động mạch chủ lá lách bởi vì từng bị tổn hại, hiện tại thành mạch máu rất mỏng, ta sợ chống đỡ không được bao lâu... Thậm chí sẽ xảy ra băng huyết, khi đó tình huống sẽ không nói được..."

Sắc mặt mọi người biến đổi: "Buộc ga-rô khâu không được hả?"

Đào Mật lắc đầu: "Tình trạng cơ thể của người bệnh quá... Quá kém! Nếu như buộc ga-rô, chỉ có thời gian không đến 90 giây, dựa theo tình huống hiện tại của hắn, nếu như buộc ga-rô thời gian quá dài cho dù là khâu tốt, khôi phục hậu kỳ cũng là vấn đề!"

Một nan đề lại xuất hiện

Như thế nào mới có thể trong thời gian chín mươi giây hoàn thành khâu mạch máu lần này.

Động mạch lá lách cung cấp máu cho dạ dày, tuyến tuỵ, và nhiều cơ quan nội tạng, nếu như một khi mất máu quá nhiều, nhiều cơ quan nội tạng bị tổn thương là chuyện không thể tránh được.

Một bộ phận bệnh nhân lâm sàn có thể xảy ra tắc máu động mạch lá lách, hoặc là xuất hiện nhồi máu lá lách. Hoặc là lá lách bị vỡ trong lúc người bệnh phẫu thuật, chuẩn xác tìm tới động mạch lá lách là mấu chốt để khống chế chảy máu.

Mà lúc này, một vấn đề bỗng nhiên xuất hiện, cầm máu cần khâu mạch máu, buộc ga-rô mạch máu chỉ có thời gian không đến 90 giây, tạo dựng tuần hoàn bên ngoài cũng không cách nào đảm bảo sau đó nhiều cơ quan nội tạng được cung cấp máu.

Lý Kiến Vĩ ngẩng đầu: "Lão Đào, ngươi có thể khâu không?"

Lý Kiến Vĩ là chủ nhiệm khoa chỉnh hình, cũng là phó viện trưởng của bệnh viện, lúc này hắn nói một câu, đại biểu cho chờ đợi trong lòng mọi người, làm cho tất cả mọi người khát vọng

Có thể khâu không?

90 giây, có thể vá tốt động mạch lá lách hay không

Lập tức trong lòng Đào Mật bắt đầu lo lắng, hắn hít sâu một hơi: "Ta... Ta khả năng không làm được!"

Đào Mật nói ra lập tức làm cho tất cả mọi người lòng chìm xuống đáy cốc.

Ngay cả chủ nhiệm ngoại khoa tim Đào Mật đều không được, còn có ai có thể làm được?

Một câu này của Đào Mật tương đương với một lá thư thông báo bệnh tình nguy kịch cho người bệnh, thậm chí còn...

Đào Mật thật sâu hít một hơi, nói tiếp: "Không phải ta không có năng lực, cũng không phải ta già, mà là... Thời gian 90 giây cơ bản không thực tế, ta gặp qua nhanh nhất cũng chỉ đạt đến tốc độ này, nhưng người kia còn ở thủ đô, lúc này không đến kịp, Tỉnh Đông Dương chúng ta có thể trong 90 giây khâu mạch máu thành công... Khả năng không có một ai!"

Đào Mật lắc đầu, rất khó khăn...

Thực sự là rất khó khăn

"Cái này yêu cầu phải có một đôi tay linh hoạt, còn phải tìm một bác sĩ phẫu thuật có bản lĩnh khâu mạch máu suất sắc, và ổn định, vì đây là động mạch, cho nên yêu cầu đồng thời phải khâu nhanh chóng, nhưng phải đảm bảo nghiêm mật, kiên cố, phải hoàn thành ít nhất 30 kim khâu trở lên trên đoạn mạch máu này, cái này... Rất khó khăn!"

Chính xác, độ khó khâu mạch máu rất lớn, hơn nữa yêu cầu cũng cực cao, nhất định phải khâu nghiêm mật, kiên cố, bằng không rất dễ xuất hiện vỡ tan hoặc các vấn đề khác sau phẫu thuật.

Lý Kiến Vĩ nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi

"Chủ nhiệm Trương, khoa có các ngươi ai am hiểu khâu mạch máu hay không?"

Trương Hữu Phúc lắc đầu, nếu khoa bọn hắn có nhân tài như vậy... Liền tốt...

Đám người thở dài.

Làm sao bây giờ?

Xử lý như thế nào

Lý Kiến Vĩ đang chuẩn bị nói: "Lão Đào, ngươi tới đi, cố gắng hết sức! Hết sức là được!"

Lúc này trừ hết sức ra không biện pháp nào khác.

Chỉ có tin tưởng Đào Mật.

Lúc này, Lý Bảo Sơn chợt nhớ tới một người: "Ta vừa nhớ tới một người, có thể thử một chút!"

Vừa nghe câu này, lập tức tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía Lý Bảo Sơn

Hai mắt Lý Kiến Vĩ sáng lên: "Ai?"

Lý Bảo Sơn nói: "Là một tiểu bác sĩ của khoa chúng ta, gọi là Trần Thương, bản lĩnh khâu của hắn rất không tệ, cái này ta biết, hơn nữa bàn tay rất linh xảo, ta cảm thấy có thể để hắn thử một chút, trì hoãn không được mấy phút."

Nói đến đây, Lý Bảo Sơn thở dài: "Dù sao... Bây giờ chúng ta cũng không có biện pháp khác."

Lý Bảo Sơn nói để đám người lâm vào ngắn ngủi trầm tư.

Lý Kiến Vĩ gật đầu: "Gọi hắn tới đi!"

Ngay khi Trần Thương tiến vào phòng phẫu thuật, nháy mắt cảm giác chung quanh đều bị không khí nghiêm túc cùng ngưng trọng bao quanh, làm người ta không thở nổi

Ngay cả trong ánh mắt của mấy vị chủ nhiệm cũng xen lẫn nghiêm cẩn, thậm chí còn có từng tia sợ hãi.

Hắn từ từ đi về phía bàn phẫu thuật, hai tay đặt trước ngực, vừa mới qua đi, nháy mắt trợn tròn mắt

Đây là ca phẫu thuật gì đây?

Chương 132: Một Đường Sinh Tử

Đây là lần đầu tiên Trần Thương gặp ca phẫu thuật thảm liệt như vậy, cũng chưa từng gặp qua hình ảnh dữ tợn như thế, nội tạng trong khoang bụng có thể thấy rõ ràng, từng cơ quan nội tạng đều hiện ra trước mắt, mạch máu bại lộ, ngay cả động mạch nhảy lên đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Xuyên thấu qua cơ hoành tổn hại, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy trái tim nhảy lên.

Giống như giãy dụa đối với sinh mạng này, cũng giống như đang sợ hãi...

Trần Thương không tự chủ được ngừng thở, thần tình nghiêm túc.

Lý Bảo Sơn cách khẩu trang, úng thanh nói: "Qua bên này!"

Trần Thương gật đầu, chậm rãi đi đến.

Mấy vị chủ nhiệm đều dừng công việc trong tay lại, đánh giá người thanh niên có vẻ hơi ngây ngô trước mặt này.

Áo phẫu thuật cực kỳ chặt chẽ, mũ phẫu thuật, khẩu trang, làm cho cả người chỉ có con mắt bại lộ ra ngoài.

Thế nhưng, dù vậy, Trần Thương lại có thể từ trong mắt từng chủ nhiệm, nhìn thấy chờ mong cùng hi vọng.

Cho dù là chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc, trên gương mặt đấy, bên dưới mắt kính thật dày cũng lóe ra hi vọng.

Đào Mật nói: "Tiểu Trần, hiện tại ta bàn giao cho ngươi một chuyện, hiện tại, có một nhiệm vụ rất quan trọng, ngươi không cần lo lắng, công việc của ngươi rất đơn giản, nhìn thấy động mạch lá lách không? Nơi này rất nhanh sẽ vỡ tan, người bệnh nhất định phải được thực hiện khâu mạch máu, nhưng thời gian rất có hạn, 90 giây!"

"Cũng chính là trong 90 giây, ngươi nhất định phải hoàn thành khâu mạch máu, một khi không xong, người bệnh... Rất nguy hiểm."

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nhìn thấy trên đầu Đào Mật xuất hiện một dấu chấm hỏi

【Đinh! NPC cao cấp Đào Mật tuyên bố nhiệm vụ, yêu cầu trong 90 giây, hoàn thành nhiệm vụ khâu động mạc lá lách h! Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: 1. Nhận được đặc hiệu phẫu thuật khâu mạch máu: Không sơ hở.】

Trần Thương hít sâu một hơi

Nhiệm vụ rất gian khổ

90 giây, ngươi phải hoàn thành khâu mạch máu, cái này đối với rất nhiều người tuyệt đối là chuyện không thể tưởng tượng được.

Trần Thương đã từng gặp qua người có tốc độ khâu động mạch chủ là hai phút rưỡi.

90 giây

Rất khó khăn

Lúc này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt tràn ngập phức tạp.

Lúc này, mấy chủ nhiệm đều trầm mặc không nói, một bên y tá dụng cụ cũng sợ xanh mặt lại cùng bất an.

Quanh quẩn bên tai chỉ có âm thanh tích tích của máy theo dõi.

Từng tiếng thúc giục lòng người.

Liên miên không dứt.

Lúc này, danh sư chỉ đạo đã viết tất cả tổn thương của người bệnh trên màn hình giả lập, Trần Thương cũng có nhận biết tổng thể đối với tình huống của người bệnh.

Thế nhưng có đôi khi, người không biết không sợ, đơn thuần giao cho Trần Thương khâu mạch máu, Trần Thương có thể sẽ không lo lắng như vậy.

Nhưng lúc này, không lo lắng là không được

Mình liệu có thể thành công hay không? Việc này trực tiếp liên quan đến khôi phục của người bệnh sau khi cấp cứu.

Ngay vào lúc này, Trần Thương chợt nhớ tới mình còn có 7 điểm kỹ năng chưa dùng

Hiện tại, khâu mạch máu đang là trung cấp, Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp thăng cấp

Tiêu hao 4 điểm kỹ năng.

【Đinh! Chúc mừng ngài, phẫu thuật khâu mạch máu tăng lên cấp Chí Cao; nhận được đặc hiệu: Khâu nhanh chóng! 】

Âm thanh thanh thúy này đối với Trần Thương giống như là chúa cứu thế

Khâu nhanh chóng

Khâu nhanh chóng

Trong lòng Trần Thương kích động.

Thế nào là vận khí cứt chó

Thấy Trần Thương nhìn mạch máu ngẩn người, đám người hơi sững sờ, thở dài.

Rất khó khăn.

Đặt một gánh nặng như vậy lên vai của người trẻ tuổi này.

Hắn mới bao nhiêu tuổi?

Lý Bảo Sơn nhịn không được hỏi: "Tiểu Trần, ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Trần Thương hít sâu một hơi: "Ta không biết... Nhưng ta muốn thử một chút!"

Xác thực, cho dù nhận được khâu nhanh chóng, Trần Thương cũng rất hiểu rõ đối với tốc độ của mình.

Nhanh bao nhiêu?

Không thử một chút sao biết được?

Ngay lúc này, bỗng nhiên con mắt Đào Mật co rụt lại

"Cầm máu kẹp chặt! Buộc ga-rô mạch máu, muốn phá!"

Y tá dụng cụ tranh thủ thời gian đưa kẹp cầm máu qua, Đào Mật kịp thời kẹp lấy động mạch lá lách, quay người nhìn chằm chằm Trần Thương: "Không kịp, có thể lên chưa?"

Trần Thương gật đầu: "Có thể!"

Quay người nhận kim khâu từ y tá.

Lúc này, Đào Mật ngạch Lý Kiến Vĩ đã chuẩn bị kỹ càng kẹp cầm máu, tùy thời chờ đợi buộc ga-rô

Lý Kiến Vĩ có chút lo lắng, hô hấp đều có chút gấp rút: "Ngươi nói bắt đầu, chúng ta sẽ cầm máu, ngươi nắm chắc thời gian!"

Danh sư chỉ đạo nhanh chóng phân tích trong mắt Trần Thương, cho ra một phương án khâu rất chính xác nhanh chóng hữu hiệu

Trần Thương gật đầu: "Buộc ga-rô!"

Ra lệnh một tiếng, hai người nhanh chóng cầm máu

Trần Thương cầm kim khâu, cấp tốc bắt đầu khâu.

Trong chớp mắt, kim khâu lựa chọn chuẩn xác vị trí tốt nhất đâm vào

Hắn tại trên mạch máu khâu trước ba kim để xác định vị trí chỉ, đường chỉ lập tức trở thành tam giác đều.

Hai mắt Đào Mật tỏa sáng

Phương pháp khâu ba điểm! ?

Lựa chọn rất tốt, thế nhưng... Khâu ba điểm có độ khó lớn hơn so với khâu hai điểm một chút, tốt thời gian cũng lâu hơn một chút, nhưng chỗ tốt cũng hết sức rõ ràng

Đó chính là đối với việc thành mạch máu bị tổn hại, sau khi khâu xong có thể hình thành một tam giác đều, cứ như vậy, không thể nghi ngờ có thể gia tăng tính ổn định và kiên cố của thành mạch máu

Trần Thương lựa chọn hết sức chính xác, nhưng Đào Mật lại vui không nổi.

Bởi vì cái này mang ý nghĩa chỉ sợ thời gian không đủ?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Thương, giờ khắc này, trên bàn phẫu thuật hắn thành tâm điểm của tất cả mọi người.

Một khi sai lầm... Thậm chí xong trễ, cố gắng của tất cả mọi người đều sẽ lãng phí.

Trong lòng Trần Thương không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, ngừng thở

90 giây đếm ngược bắt đầu lẩm nhẩm trong đầu...

Tí tách... Tí tách...

Trần Thương nhấc ngón út lên hai cái xác định vị trí chỉ, để cho kim khâu không gây ra tổn thương xác định vị trí ở giữa trước 1/ 3 bên cạnh mạch máu.

Sau đó nhanh chóng đem hai màng mạch máu, kim khâu nhanh chóng ghé qua.

Vào giờ phút này, khâu biến rất là quan trọng

Khâu mạch máu độ khó tương đối lớn, cấp bậc của Trần Thương cũng thấp nhất, bởi vì trong khi khâu, mỗi kim đồng đều ứng dùng hai đầu mạch máu trong màng, cũng đem chỉ thích hợp căng thẳng, nhưng không thể quá chặt, để tránh thu nhỏ quản khang.

Trong đầu tất cả mọi người đều lẩm nhẩm đếm thời gian...

.. 60...

Trần Thương đã khâu hoàn thành một bộ phận, đem chỉ khâu cùng xác định vị trí thắt nút chỉ khâu. Lấy phương pháp tương tự khâu 1/ 3 một bên khác, cuối cùng đem hai mạch máu kẹp hướng lên xoay chuyển, lộ ra 1/ 3 mạch máu sau vách, cứ như vậy khâu liên tục.

Rốt cục

Trần Thương ra lệnh một tiếng: "Buông kẹp cầm máu ra!"

Hai tay của Lý Kiến Vĩ cùng Đào Mật đã có chút phát run, đây là lần đầu tiên bọn hắn cảm giác 90 giây tưởng như ngắn ngủi mà lại dài dằng dặc như vậy.

Tất cả mọi người nhìn máu ồ ồ chảy xuôi, trong lòng lập tức vui mừng

Thành công
Người trẻ tuổi này thật làm được.
Quá ngưu bức.
Lý Chí Vĩ trực tiếp thốt ra: "Ngưu bức! Thật ngưu bức!"
Mấy chủ nhiệm chung quanh rốt cục cũng thở nhẹ một hơi

Chương 133: Vì Sao Thiên Tài Đều Thích Đến Khoa Cấp Cứu

Thành công

Thật thành công

Trần Thương làm được

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác này giống như sống sót sau tai nạn, thực sự quá mỹ diệu.

Giống như khi bị mắc kẹt giữa vách núi cheo leo không có đường đi, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe cáp.

Khâu mạch máu rất đơn giản, thế nhưng muốn khâu nhanh chóng, lại rất khó

Không chỉ cần phải có một đôi tay rất linh xảo, còn phải có bản lĩnh khâu mạch máu vững chắc ổn định

Chẳng ai ngờ rằng, phẫu thuật khâu mạch máu làm tất cả chủ nhiệm viện trưởng khó xử lại được một tiểu bác sĩ giải quyết

Cảm khái vạn phần.

Cũng may mắn vạn phần

Bất kể nói thế nào, tính mạng người bệnh lại một lần nữa được bảo hộ.

Đào Mật cũng cảm khái một tiếng: "Quá tuyệt! Đường khâu này thật quá tốt!"

Đào Mật là chuyên nghiệp, nửa đời người làm ở ngoại khoa tim, chuyên khâu mạch máu, đặc biệt là mạch máu động mạch dẫn đến trái tim, hắn nắm rất vững khâu mạch máu, vì vậy nhìn ra được thao tác vừa rồi của Trần Thương là xinh đẹp cỡ nào

Nhìn hai tay Trần Thương thon dài linh xảo, Đào Mật lòng sinh ao ước, cái nghề ngoại khoa này, thật là dựa vào thiên phú.

Trần Thương thở nhẹ một hơi, thành công...

Chín mươi giây nín hơi ngưng thần, chín mươi giây cố gắng đổi lấy thành công.

Trần Thương cười nói, nhẹ gật đầu: "May mắn không làm nhục mệnh!"

Tất cả mọi người hài lòng nhìn thoáng qua Trần Thương, biểu thị khẳng định, ngay cả Trương Hữu Phúc cũng nhẹ gật đầu, thật sâu nhìn Trần Thương.

Lý Bảo Sơn là người vui vẻ nhất, Trần Thương là tiểu bác sĩ trong phòng ban của mình, trong mắt hắn chính là người mình, người của mình lợi hại, không thể đắc ý sao?

Còn may mang theo khẩu trang, không dễ dàng bị người khác phát hiện.

Lý Kiến Vĩ rất là yêu thích Trần Thương, gật đầu nói: "Ở lại cùng phẫu thuật đi, nhìn nhiều một chút, nhiều học một ít, những ca phẫu thuật này khả năng cả một đời cũng không gặp được mấy lần, cơ hội rất khó có được."

Trần Thương gật đầu, yên lặng đứng tại vị trí phụ trợ, ngẫu nhiên giúp đỡ một chút.

Xác thực, đúng như Lý Kiến Vĩ nói, phẫu thuật loại này rất tốt để rèn luyện người, bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết người bệnh sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, mà lúc này, cần phải làm thế nào.

Kinh nghiệm là cái gì?

Kinh nghiệm chính là giáo huấn do người khác sau nhiều sai lầm tổng hợp ra.

Y học cần kinh nghiệm, nhưng... kinh nghiệm này ngươi không thể đi tự mình tích lũy, mà cần phải học tập, tham khảo.

Bởi vì sai lầm của ngươi có thể đổi lấy tính mệnh người khác.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Đào Mật nói: "Mạch máu co giật!"

Trần Thương biến sắc.

Đào Mật thấy thế, mỉm cười: "Không cần lo lắng."

Nói xong, hắn nhìn y tá nói: "Lấy cho ta một cuộn băng gạc tẩm nước muối."

...

"Còn có, dung dịch Papaverin 2.5%!"

Đào Mật không hổ là lão chủ nhiệm có kinh nghiệm, hời hợt giải trừ co giật mạch máu, Trần Thương nhìn mà cảm xúc bành trướng.

Có đôi khi, tiếp xúc với người bệnh lâu ngày giống như là điều binh khiển tướng, tìm kiếm thời cơ, chuẩn xác thi trị.

Mà một màn vừa rồi, chính là cao thủ so chiêu, gặp chiêu phá chiêu, làm cho Trần Thương nhiệt huyết sôi trào

...

Đại khái tiếp tục mấy giờ, rốt cục phẫu thuật hoàn tất

Y tá: "Huyết áp 110/ 70, nhịp tim: 51 lần mỗi phút... Kiểm tra cho thấy triệu chứng của người bệnh đã ổn định!"

Vừa nghe như vậy, đám người nhao nhao cười.

Trần Thương cũng thở nhẹ một hơi, thật là được lợi rất nhiều, chỉ một xíu kinh nghiệm từ những chủ nhiệm này rò rỉ ra cũng đủ mình ăn no.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ Đào Mật dặn dò, nhận được ban thưởng: Đặc hiệu khâu mạch máu: Không sơ hở! 】

Trần Thương vui mừng

Còn may phẫu thuật khâu mạch máu là kỹ năng cơ sở, giảm bớt quá trình ma luyện trong không gian ảo.

Vài giây đồng hồ hấp thu tiêu hóa, Trần Thương cảm giác trạng thái của mình hơi đổi, xem ra sau này khâu mạch máu sẽ là một tuyệt kỹ sở trường của mình.

Không sơ hở + khâu nhanh chóng.

Hai hiệu quả đặc biệt này thật quá tốt.

【Đinh! Lý Bảo Sơn độ thiện cảm + 10; 】

【Đinh! Lý Kiến Vĩ độ thiện cảm + 5; 】

【Đinh! Đào Mật độ thiện cảm + 10; 】

【Đinh! Trương Hữu Phúc độ thiện cảm + 5; 】

Liên tiếp vài tiếng nhắc nhở vang lên, lại là một nhóm độ thiện cảm.

Nhưng...

Trần Thương thực sự là có chút khó hiểu, độ thiện cảm này đến cùng làm được cái gì?

Làm sao sử dụng?

Hiện tại có hai người độ thiện cảm đạt tới 70, một là Trương Chí Tân, một là Tiêu Điền Hoa.

Trần Thương quyết định... Tìm lúc thích hợp, nhất định phải thử một chút xem độ thiện cảm dùng như thế nào.

Bằng không, độ hảo cảm tăng nhiều như vậy những không thấy lợi ích thực tế cũng không được

---

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Lý Kiến Vĩ cởi găng tay, gỡ khẩu trang xuống, nhìn Trần Thương, hài lòng gật đầu: "Tiểu Trần đúng không? Không tệ! Tuổi trẻ tài cao, rất có thiên phú, lão Lý, ngươi phải bồi dưỡng thật tốt, người kế tục tốt như vậy nếu trì hoãn ngươi chính là tội nhân!"

Lý Bảo Sơn khó được cười một tiếng, hôm nay Trần Thương làm cho hắn rạng rõ mặt mũi, cười lên nhiều hơn mấy phần tiểu đắc ý: "Đúng vậy, đó là đương nhiên, tiểu Trần thế chính là vũ khí bí mật của khoa chúng ta, là lực lượng mới vừa mới bồi dưỡng được."

Đào Mật nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, lúc nào ngươi cảm thấy chủ nhiệm của các ngươi bạc đãi ngươi, cứ nói cho ta, ta sẽ trực tiếp dẫn ngươi đi, tuyệt đối không nên để mình chịu oan ức ở khoa cấp cứu, biết không?"

Sau khi nói xong, Đào Mật tiếc hận thở dài: "Ai... người kế tục tốt như vậy sao lại đến khoa cấp cứu chứ?"

Lý Bảo Sơn nghe xong, không chỉ không tức giận, ngược lại cười ha ha một tiếng, tâm tình thư sướng: "Chủ nhiệm Đào, không cần ngài hao tâm tổn trí, cho dù ta bạc đãi chính mình, cũng không thể bạc đãi bọn hắn được!"

Rốt cuộc Trương Hữu Phúc cũng biết ai là Trần Thương

Cái tên này trong ký ức của Chủ nhiệm Trương vẫn còn mới mẻ

Dù sao người ta là đạp đầu mình leo lên, trong lòng Trương Hữu Phúc vẫn có chút khó chịu.

Lần đầu tiên đánh mặt Chu Hiểu Đông, giành lấy biên chế Tỉnh Nhị Viện.

Lần thứ hai đánh mặt Đoàn Ba, để mình làm một lần tán tài đồng tử.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên không phải phàm nhân.

Chu Hiểu Đông cùng Đoàn Ba thua không oan, tiểu tử người ta có thực lực này

Thật ra, lúc trước tranh vị trí cho Chu Hiểu Đông thật ra cũng không phải chuyện của Trương Hữu Phúc, mà là bí thư Đàm Lập Quốc bảo làm như vậy, dù sao đối với Trương Hữu Phúc mà nói, biên chế cùng hợp đồng nào có gì khác nhau sao?

Nhưng thư ký Đàm chính là lãnh đạo của mình, hắn nói có thể không nghe sao?

Sau khi Trần Thương thắng Chu Hiểu Đông, còn giúp giải quyết nguy cơ của khoa cấp cứu, chống lên phẫu thuật cắt bỏ túi mật, Trương Hữu Phúc đã sớm muốn gặp Trần Thương này một lần xem hắn đến cùng là thần thánh phương nào.

Hôm nay gặp mặt, thật là làm cho hai mắt tỏa sáng

Tiểu tử này là một nhân tài

Chương 134: Đoạt Bệnh Nhân

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc càng thêm phiền muộn, Lý Bảo Sơn ngươi đã 55 tuổi, như mặt trời lặn, mà Trương Hữu Phúc ta mới 45 tuổi, đang thời phồn thịnh, ta chỉ vừa mới bắt đầu trên con đường ngoại khoa, Trần Thương này, đột nhiên Trương Hữu Phúc cảm giác cần phải đào hắn đến bên cạnh mình, thời gian không nóng vội, đến vững vàng, nhưng... Trước kia, giống như mình đã lưu lại ấn tượng xấu.

Trương Hữu Phúc có thể lên làm chủ nhiệm cũng không phải đồ đần, am hiểu nhất chuyện cân nhắc lợi hại.

Lại nói, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, xã hội pháp trị, nào có nhiều ân oán tình cừu như vậy, đơn giản chính là liên quan đến lợi ích.

Nhưng....

Có một chuyện mà Trương Hữu Phúc không rõ, chính là... Bây giờ đầu óc thiên tài đều thiếu dây thần kinh sao?

Ngoại khoa lớn như vậy không đến mà lại đến khoa cấp cứu

Các ngươi đến ngoại khoa không được sao? Chúng ta thiếu các ngươi ăn hay là thiếu các ngươi uống?

Hoàn cảnh chúng ta rất tốt, danh tiếng cũng tốt, so với khoa cấp cứu tốt hơn vạn dặm.

Thế nhưng cả đám chỉ toàn chui vào khoa cấp cứu.

Lúc trước là Trần Bỉnh Sinh

(Trịnh Nhân cũng thế, Lăng Nhiên cũng vậy!)

Hiện tại lại thêm một Trần Thương, khoa cấp cứu có ma lực như vậy sao?

Chế độ của ngoại khoa chúng ta mục nát cần cải cách hả?

Hay là Trương Hữu Phúc ta cao lạnh quá cần nhẹ nhàng hơn?

Trương Hữu Phúc khẽ nhíu mày, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này cần suy nghĩ một chút.

Quay người chào hỏi đám người: "Viện trưởng Lý, chủ nhiệm Đào, Chủ nhiệm Lý, ta phải đi, khoa trong còn có chuyện, ta đi về trước."

Nói xong, cố ý quay người nhìn thoáng qua Trần Thương: "Tiểu Trần, sau này có thời gian đến ngoại khoa đi dạo, giao lưu nhiều một chút!"

Sau khi nói xong, quay người rời đi.

Lưu lại Lý Bảo Sơn kinh ngạc

Trương Hữu Phúc sao vậy, đổi tính rồi hả?

Mấy ngày trước còn nhất định phải cướp đi vị trí của chúng ta, hiện tại lại muốn Trần Thương đến ngoại khoa đi dạo...

Không đúng

Cái tên Trương Hữu Phúc mập mạp chết bầm này...

Tuyệt đối trong lòng mang ý đồ xấu, dụng ý khó dò

Chắc chắn là để mắt tới Trần Thương nhà chúng ta.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn trừng mắt liếc Trương Hữu Phúc, vẻ mặt cảnh giác.

Chúng qua thì tâm tình Trương Hữu Phúc không tệ, nghĩ đến năm năm sau, Lý Thán Huyền về hưu, Trần Thương trở thành một người thủ lĩnh dưới tay mình, hắn đã cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Về phần Trần Thương làm ở khoa cấp cứu cả đời?

Cái này cơ bản không thực tế.

Bác sĩ ngoại khoa có thể không một chút ý nghĩ, làm ở khoa cấp cứu có thể có tiền đồ gì?

Người chuyển công việc không thể chết như chuyển, không thay đổi có ý nghĩa gì?

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc vừa hát vừa đi trở lại khoa.

Đúng, Đoàn Ba nói, hôm nay hình như là có mấy người bệnh nằm viện.

Vừa xuống thang máy, vừa vặn nhìn thấy Đoàn Ba, Trương Hữu Phúc mặt đầy xuân quang cười nói: "Tiểu Đòan, còn chưa tan tầm hả? Vừa đúng lúc, đến phòng làm việc của ta một lát."

Khi Đoàn Ba nhìn thấy Trương Hữu Phúc, nói thật trong lòng hắn tràn ngập thấp thỏm cùng bất an.

Nhưng vẫn kiên trì đi theo Trương Hữu Phúc vào văn phòng: "Chủ nhiệm, phẫu thuật xong rồi hả?"

Trương Hữu Phúc gật đầu: "Ừm, ngồi xuống, hôm nay nhận mấy bệnh nhân thế nào rồi? Cho thêm tiểu Chu mấy người, chúng ta cần phải cho người mới một chút cơ hội rèn luyện."

Đoàn Ba: Rèn luyện cái rắm a, một người cũng không có, về nhà cầm thịt heo rèn luyện đi

Nghĩ tới đây, Đoàn Ba như chìm xuống đáy cốc, được rồi, nói thật đi...

Đoàn Ba thở dài: "Chủ nhiệm, ta vốn đã hẹn xong cùng người bệnh, thế nhưng... Giữa trưa gọi điện thoại, họ đều từ chối ta, đều không nguyện ý đến ngoại khoa chúng ta làm phẫu thuật."

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức sửng sốt: "Vì sao?"

Đoàn Ba lắc đầu: "Ta cũng không biết..."

Trương Hữu Phúc nói: "Được rồi... Không có việc gì, đây cũng không phải là chuyện gì lớn. Dù sao trước kia, đã từng xảy ra..."

Đoàn Ba lại nói: "Hôm qua, khi chúng ta chữa bệnh từ thiện ở đại sảnh, ta nhìn thấy khoa cấp cứu cũng đang chữa bệnh từ thiện, giống như chúng ta, cũng tuyên truyền phẫu thuật nội soi, hơn nữa, hôm qua lúc ta tan tầm, nhìn thấy mấy người bệnh kia đi cấp cứu, ta đoán chừng, tám chín phần mười là đến khoa cấp cứu làm phẫu thuật!"

Vừa nghe câu này, Trương Hữu Phúc lập tức ngẩn người, ngươi nói chưa dứt lời, ta lập tức tức giận

Người nhà người bệnh đi chỗ khác là chuyện của người ta, thế nhưng ngươi kiểu nói này thành cái gì? Khoa cấp cứu cướp bệnh nhân của chúng ta

Cái này sao có thể không tức giận?

Ngươi là bác sĩ chữa bệnh từ thiện, ngươi không lưu người bệnh lại, để người ta bị bác sĩ chữa bệnh từ thiện của khoa cấp cứu cướp đi, ngươi có phải ngốc hay không?

Bệnh nhân của ngoại khoa bị khoa cấp cứu cướp đi, mặt mũi của ngươi để đâu? ? ?

Nghĩ tới đây, hắn thất vọng nhìn Đoàn Ba:

"Bác sĩ Đoàn, ngươi làm bác sĩ vài chục năm, cũng lớn tuổi tư chủ trị, sắp tới sẽ làm Phó chủ nhiệm, chúng ta ngay cả nhận bệnh nhân cũng không sánh nổi khoa cấp cứu sao?"

"Ta thật là... Ai! Không biết nói ngươi thế nào! Quá làm ta thất vọng."

Trương Hữu Phúc càng nghĩ càng biệt khuất, cái đầu quân sư này, ngay từ đầu còn rất tốt nha? Sao hai ngày này lại khinh suất như vậy?

"Hơn nữa, loại phẫu thuật kia còn là phẫu thuật khoa chúng ta am hiểu nhất, chính là tùy tiện một người nào cũng sẽ lựa chọn đến ngoại khoa chứ? Cho dù không thông qua chữa bệnh từ thiện ta cảm thấy cũng phải tới phòng ban chúng ta làm phẫu thuật chứ? Chẳng lẽ khoa cấp cứu bọn hắn còn có thể nói chửi bới ngoại khoa chúng ta? Ngươi chữa bệnh từ thiện không phải chẳng có ý nghĩa gì sao? !"

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc tức giận cực kỳ.

Đúng là như thế, không so sánh thì không thấy chỗ thua kém...

May mà Đoàn Ba tình cảm dạt dào giảng giải rất thấu triệt kỹ càng, người bệnh mới có thể sau khi so sánh quyết tuyệt như vậy

Trương Hữu Phúc nhìn Đoàn Ba, càng nhìn càng thất vọng, càng nhìn càng cảm thấy hối hận, sao lúc trước mình lại quyết định đề bạt gia hỏa này chứ?

Ai...

Nếu Tiểu Trần là của khoa chúng ta thì thật tốt?

Ta còn có thể bồi dưỡng nhiều một chút.

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc có chút tiếc hận, ngày mai đến viện hội phải nói chuyện này một chút, dù sao Lý Bảo Sơn cũng không thể cướp bệnh nhân của chúng ta

Cái này lại không phải là người bệnh của khoa cấp cứu...

Ngày thứ hai viện hội đúng hạn cử hành.

Lãnh đạo bệnh viện tuyên bố một vài hạng mục cùng công việc cần chú ý sau đó chỉ đạo.

Đến khâu có việc khởi tấu, vô sự bãi triều.

Thế nhưng ngay lúc này, Trương Hữu Phúc cùng Lý Bảo Sơn đồng thời đứng lên.

Không khí lập tức xấu hổ

Lý Bảo Sơn xấu hổ cười một tiếng: "Chủ nhiệm Trương trước nói đi!"

Trương Hữu Phúc trầm giọng gật đầu: "Ta có chuyện muốn các lãnh đạo phân xử thử."

Đám người nghe xong, nhịn không được vui vẻ.

Khoảng thời gian này, mỗi tuần ngoại khoa cùng khoa cấp cứu đều có chút ít va chạm, thành đề tài chính trong những cuộc nói chuyện của mọi người lúc rỗi rãi, nhìn thấy hôm nay Trương Hữu Phúc lại có vạch trần, cả đám vểnh tai nghe.

Đàm Lập Quốc khẽ nhíu mày không nói gì.

Trong lòng Tần Hiếu Uyên cười một tiếng, mặt không đổi sắc: "Xảy ra chuyện gì."

Trương Hữu Phúc nói: "Hôm qua, phòng ban chúng ta thực hiện hoạt động chữa bệnh từ thiện ở đại sảnh phòng khám bệnh, sau đó có nhận vài người bệnh nằm viện, nguyên bản đã nói xong muốn nằm viện, thế nhưng lại bị khoa cấp cứu cướp đến phòng bệnh thực hiện phẫu thuật."

"Ta cảm thấy chuyện này, Chủ nhiệm Lý cần phải cho chúng ta một công đạo, dù sao loại chuyện đoạt bệnh nhân này thực sự là để người ta khinh thường!"

Đám người nghe xong, là đoạt bệnh nhân hả?

Chương 135: Công Bố Đề Tài

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe đến đó, chủ động đứng dậy, không chút ngại ngùng, nói thẳng xin lỗi: "Chuyện này là trách nhiệm của khoa cấp cứu chúng ta, ta ở đây xin lỗi Chủ nhiệm Trương."

Vừa nghe câu này

Mọi người đều mộng.

Tình huống như thế nào?

Lý Bảo Sơn tự giác xin lỗi?

Liền Trương Hữu Phúc cũng có chút trở tay không kịp, xin lỗi? Bình thường Lý Bảo Sơn ngươi không phải như vậy

Ngươi nói xin lỗi là có ý gì?

Xin lỗi thì không trả bệnh nhân cho ta hả?

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc tức giận hoa mắt.

Lý Bảo Sơn, loại gian trá giảo hoạt nhà ngươi, còn nói ta âm hiểm toan tính, đến cùng là ai âm hiểm toan tính hả?

Lão hồ ly này.

Trương Hữu Phúc tức giận: "Chủ nhiệm Lý nói nhẹ nhàng vậy, một câu xin lỗi thì xong việc sao?"

Lý Bảo Sơn thở dài: "Thật ra, vừa rồi ta cũng chuẩn bị nói chuyện liên quan tới việc này."

Nói tới đây, Lý Bảo Sơn lấy ra một cái USB, nói với viện trưởng: "Chư vị có thể cho Lý mỗ thời gian mấy phút để giới thiệu một chuyện tốt không? !"

Lời nói này của Lý Bảo Sơn làm cho đám người hiếu kỳ.

Rốt cuộc là thứ gì?

Liền Trương Hữu Phúc cũng nhìn chằm chằm Lý Bảo Sơn, lặng lẽ tự động mặc giáp gai trên người chuẩn bị phản kích, sợ lão hồ ly này lại có hành động gì.

Dù sao, ăn thua thiệt hai lần, trong lòng đồng chí Hữu Phúc cũng có chút sợ hãi.

Chỉ thấy Lý Bảo Sơn đi về phía TV lớn trong phòng họp, cắm USB vào, mở ra một file Power Point.

Nói với đám người: "Sau đây ta sẽ cho mọi người xem là một chủ đề nghiên cứu về thuật thức cải tiến liên quan tới phẫu thuật nội soi!"

Vừa nghe câu này, lập tức tinh thần tất cả mọi người tỉnh táo

Trương Hữu Phúc cũng lập tức tập trung tinh thần nhìn chằm chằm trang bìa Power Point.

Lý Bảo Sơn nói tiếp:

"Chủ đề này chủ yếu là nhằm vào cải tiến phẫu thuật nội soi, ta sở dĩ chiếm dụng thời gian quý giá của mọi người là bởi vì ta cho rằng chủ đề này rất có giá trị nghiên cứu, cũng rất có ý nghĩa nghiên cứu, nghiên cứu khoa học của Tỉnh Nhị Viện chúng ta phát triển luôn lạc hậu hơn những nơi khác, đây là chúng ta không may. Ta thậm chí cảm thấy nếu thông qua chủ đề này, có thể đề cao sức cạnh tranh của Tỉnh Nhị Viện chúng ta!"

"Cho tới nay, bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, Đông Đại Nhất viện, Nhân Dân thành phố đều có hợp tác với các trường đại học, hơn nữa còn nhận bồi dưỡng nghiên cứu sinh, quy bồi sinh, mà chúng ta, năm nay mới bắt đầu tuyển nhận quy bồi sinh, một nhóm sớm nhất cũng phải đến tháng mười.năng lực nghiên cứu khoa học của bọn hắn mạnh, cũng làm cho năng lực lâm sàng cũng tiến bộ!"

"Năng lực nghiên cứu khoa học của chúng ta không đủ, đây là chỗ chúng ta cần cải thiện và đề cao!"

Lý Bảo Sơn thấy bầu không khí có phần căng thẳng, nói: " Mời mọi người xem, đề mục của chủ đề này là, tìm tòi nghiên cứu và phân tích lâm sàng phẫu thuật nội soi khoang bụng hạn chế tối đa vết thương của Nhà họ Trần."

"Tốt, trước tiên ta cho mọi người xem mấy ảnh chụp!"

"Chính là nguyên nhân khoa cấp cứu chúng ta cướp bệnh nhân của Chủ nhiệm Trương! Thật ra cũng không phải cướp đi, mà là người bệnh chủ động nguyện ý đến phòng ban chúng ta làm phẫu thuật, nguyên nhân chính là ở đây!"

Vừa nghe đến đây, lập tức tất cả mọi người mộng.

Người bệnh chủ động nguyện ý đi khoa cấp cứu làm phẫu thuật ngoại khoa?

Chuyện này sao có thể

Trương Hữu Phúc càng không tin

Chuyện này sao có thể?

Lý Bảo Sơn ngươi gạt ta không đọc sách hả?

Thế nhưng, khi Lý Bảo Sơn trình chiếu ảnh chụp lên TV, tất cả mọi người sửng sốt

Bởi vì cái này thật có thể bắt người bệnh đi.

Trương Hữu Phúc cũng trợn tròn mắt, cái này... Chuyện này sao có thể?

Những hình này...

Tuyệt đối đã sửa qua MeituPic

Thế nhưng, sau khi Power Point lần lượt chiếu lên từng tấm hình, Trương Hữu Phúc thật trợn tròn mắt

Hiện trường cũng lâm vào trong yên tĩnh.

Bởi vì trên ảnh chụp quả thực làm cho đám người chấn kinh

Hơn nữa... Suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ

Tất cả mọi người là nhân sĩ chuyên nghiệp, liếc mắt có thể nhìn ra bất phàm trong đó.

Thế nhưng, có nhiều thứ, chính là bởi vì ngươi càng hiểu, mang đến rung động càng kinh người.

Hai mắt Trương Hữu Phúc trực câu nhìn chằm chằm ảnh chụp.

Đây là hai tấm ảnh chụp, so sánh trước và sau phẫu thuật.

Không có khả năng?

Trương Hữu Phúc lúng ta lúng túng tự nói.

Hình một là ảnh chụp sau khi phẫu thuật nội soi bình thường, cái này hắn rất quen thuộc.

Hình hai là cái gọi là hình ảnh sau khi dùng phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương của Nhà họ Trần.

Vừa so sánh, Trương Hữu Phúc kém chút sửng sốt.

Sao có thể làm được chuyện này?

Bởi vì trên hình hai giống như không tìm được dấu vết phẫu thuật, nếu như không phải rất hiểu rõ phần bụng, hắn cũng không cảm giác được đường chỉ khâu.

Chỉ là... Cái này?

Nửa đời Trương Hữu Phúc làm phẫu thuật nội soi, đối với cái khác không hiểu rõ, nhưng đối với đồ chơi này, hắn quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Cũng bởi vì quen thuộc, cho nên khi nhìn thấy cả hai khác nhau, bản năng suy nghĩ nguyên nhân chỗ nào.

Chỉ là... Đang lúc hắn đang nghiên cứu, bỗng nhiên Lý Bảo Sơn đổi tấm thứ hai

Lần này làm Trương Hữu Phúc phiền muộn.

Cái tên Lý than đen, Lý đầu trọc nhà ngươi, lúc cần ngươi nhanh thì ngươi lằng nhà lằng nhằng, lúc nên chậm thì ngươi còn nhanh hơn bất cứ thứ gì

Nhưng lần này, Trương Hữu Phúc học thông minh, cầm lấy điện thoại tạch tạch tạch chụp hình, nhìn kỹ

Lần này nhìn rõ ràng

Ảnh chụp so sánh là tình huống sau khi khâu một tuần.

Vừa so sánh, lập tức phân cao thấp

Phẫu thuật bình thường có một khu vực sẹo rõ ràng, là vết tích sau phẫu thuật, liếc mắt có thể nhìn ra.

Mà so sánh với phẫu thuật giảm tối đa vết thương của Nhà họ Trần, căn bản không nhìn thấy vết khâu.

Đây con mẹ nó

Lợi hại

Phẫu thuật nội soi có thể làm được như vậy sao?

Thật mẹ hắn là một nhân tài...

Đến cùng là sao làm được?

Hiện tại, hắn rất muốn liếc nhìn ảnh chụp đầu tiên, có lẽ có thể có chút dẫn dắt.

Lý Bảo Sơn tắt Power Point, tốn thời gian mười phút, trong mười phút này, tất cả mọi người đều cầm điện thoại tạch tạch tạch chụp ảnh, đặc biệt là những bác sĩ ngoại khoa kia.

Lý Bảo Sơn đóng Power Point lại, quay người nhìn đám người, nói: "Các chuyên gia đã thấy nội dung chính của chủ đề này."

"Nội dung chính của đề tài Phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương của Nhà họ Trần chính là như thế nào phát huy ưu thế vết thương nhỏ của phẫu thuật nội soi, thậm chí là đạt tới gần như không có dấu vết!"

"Đây không phải một tư tưởng, mà là một nghiên cứu khoa học, khoa cấp cứu chúng ta đã bắt đầu quá trình nghiên cứu chủ đề này, rất nhanh sẽ có kết quả sơ bộ!"

Lý Bảo Sơn nói vừa ra.

Không ai nói chuyện.

Tất cả mọi người đang suy nghĩ, hiện tại có rất ít người nghiên cứu chủ đề làm nhỏ miệng vết thương trong phẫu thuật nội soi.

Chương 136: Buồn Bực Chết Ta

Không có ai nói chuyện.

Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ, hiện tại có rất ít người nghiên cứu miệng vết thương phẫu thuật nội soi nhỏ hơn.

Bởi vì phẫu thuật nội soi đã có ưu thế, miệng vết thương đã rất nhỏ, chuyên gia cảm thấy cái này không cần thiết, đến mức bản năng cho rằng chính là cực hạn.

Kiểu suy nghĩ này rất tốt

Hơn nữa, quan trọng nhất là áp dụng.

Loại phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa miệng vết thương đối với bệnh viện hạng ba mà nói, có ý nghĩa phi phàm.

Hoàn cảnh hiện nay, ngươi muốn phát triển, nhất định phải có điểm sáng

Tỉnh Nhị Viện không tính là bệnh viện lớn gì, chỉ là một bệnh viện Tỉnh hạng ba bình thường, nơi này, ngoại khoa sẽ tức giận bởi vì không giành được bệnh nhân từ khoa cấp cứu.

Cái này có thể tính là bệnh viện lớn?

Trước khi Trương Hữu Phúc đến, ngoại khoa bởi vì không nhận đủ bệnh nhân, cả ngày chạy đông chạy tây góp nhặt bệnh nhân.

Mà bây giờ lại có thể một mình đảm đương một phía, trở thành phòng ban lớn một năm thu nhập mấy ngàn vạn.

Nhưng dù vậy, trong Tỉnh cũng chưa có xếp hạng danh hiệu.

Không chỉ có ngoại khoa, khoa khoa tim, tuyến sữa, phụ khoa... đều như thế.

Mà phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương xuất hiện vừa đúng, rất có thể mang đến sáng tạo mới cho ngoại khoa của Tỉnh Nhị Viện, mang đến sức cạnh tranh

Lý Kiến Vĩ là phó viện trưởng thường vụ, cũng là chủ nhiệm khoa chỉnh hình, là lãnh đạo của bệnh viện

Nhìn đến đây, Lý Kiến Vĩ bỗng nhiên nói: "Bảo Sơn, chủ đề này là thật hả?"

Vừa hỏi như vậy, chính hắn đều cảm thấy mình không đủ trình độ, nên vẫn quyết định hỏi

Cũng bởi vì hắn lo lắng đây là một mánh lới của khoa cấp cứu

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Đúng, bản đầu đề đã trải qua phán định sơ bộ lâm sàng, hiệu quả rất tốt, tất cả ảnh chụp, số liệu, biểu đồ đều có nguồn gốc rõ ràng!"

Lý Bảo Sơn nghe xong! Sắc mặt chấn động: "Tốt!"

Bỗng nhiên, hắn gõ bàn một cái, yêu cầu mọi người chú ý, sau đó trịnh trọng, nghiêm túc nhìn đám người, chậm rãi nói ra:

"Chuyên gia chờ một chút, nghe ta nói mấy câu, giá trị của Power Point này, ta không nói nhiều, tất cả mọi người đều thấy ở trong mắt, ta hôm nay muốn nói là một chuyện!"

"Đó chính là: Power Point ngày hôm nay, tất cả mọi người đừng truyền ra ngoài, đây là việc quan hệ đến ngoại khoa của Tỉnh Nhị Viện chúng ta có phát triển được hay không, hi vọng mỗi chuyên gia, mỗi cá nhân, đều thận trọng một chút!"

Đám người nhao nhao gật đầu, nói câu không dễ nghe, vận mệnh của bọn hắn gắng liền với Tỉnh Nhị Viện.

Tỉnh Nhị Viện phát triển tốt, bọn hắn sẽ phát triển tốt

Huống chi, truyền ra ngoài ngươi cũng không nhất định có thể học được, dù sao kiểu phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương này còn là của khoa cấp cứu người ta đây

Lúc này, Lý Bảo Sơn nói tiếp: "Đây cũng là nguyên nhân ta xin lỗi Chủ nhiệm Trương!"

"Thật ra không phải chúng ta chủ động muốn cướp, mà là... Người bệnh chủ động tìm tới cửa."

Lý Bảo Sơn nói tiếp: "Nhưng... Gần đây chúng ta nhận bệnh nhân tương đối nhiều, nguyên nhân chính là chúng ta phải làm nghiên cứu kỳ thứ hai của chủ đề này, đang cải tiến cùng hoàn thiện thuật thức này, ta tin tưởng, không bao lâu nữa loại thuật thức này sẽ được Bác sĩ Trần hoàn thành, thiết kế ra thuật thức phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương càng hoàn thiện hơn!"

"Chúng ta cũng bị bức ép bất đắc dĩ, không thể không thu nhiều bệnh nhân một chút."

"Vì vậy... Mới có hôm nay chuyện, ta nói lời xin lỗi Chủ nhiệm Trương."

Nói đến đây, Lý Bảo Sơn mỉm cười nhìn Trương Hữu Phúc: "Nhưng, ta tin tưởng, lấy lòng dạ cùng tầm nhìn của Chủ nhiệm Trương, nhất định có thể hiểu giá trị cùng ý nghĩa của phẫu thuật lần này, là sẽ tích cực phối hợp

khoa với khoa cấp cứu chúng ta cùng hoàn thành cải tiến thuật thức này, có đúng không?"

Trương Hữu Phúc: Ta phối hợp ông nội ngươi... f* ck

Lý than đen, Lý hói đầu, ngươi là gian tặc

Ngươi mỗi ngày âm ta, còn nói ta chơi âm mưu quỷ kế với ngươi?

Trương Hữu Phúc khóc không ra nước mắt, thế nhưng phải nghĩa chính ngôn từ tỏ thái độ "Đúng! Không sai, phải trái đương nhiên phải phân rõ ràng, chúng ta nhất định phải bày thái độ ngay ngắn, tích cực phối hợp, Chủ nhiệm Lý yên tâm, chuyện lần này, ta nhất định sẽ tham dự, toàn bộ hành trình, làm tốt công việc!"

Lúc này, có một vấn đề các chuyên gia hết sức tò mò

Làm sao Lý Bảo Sơn có được sáng tạo thuật thức mới này?

Nhà họ Trần?

Đến cùng là chuyên gia nào?

Lý Kiến Vĩ cũng hiếu kì hỏi: "Bảo Sơn, phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương của Nhà họ Trần này là ai nghiên cứu phát minh?"

Lý Bảo Sơn mỉm cười: "Lý viện trưởng đã gặp qua, là Trần Thương!"

Vừa nghe đến đây

Hiện trường nhao nhao nghị luận.

"Ai là Trần Thương?"

"Ta không biết! Là nhân tài vừa vào khoa cấp cứu hả?"

"Có thể là chuyên gia nào đó!"

"Nha..."

Mà ba người Trương Hữu Phúc, Đào Mật, Lý Kiến Vĩ lại sững sờ

Không ngờ là hắn?

Liên tưởng tới bác sĩ trẻ tuổi còn có chút khiêm tốn kia, Lý Kiến Vĩ lộ ra thần sắc hứng thú, người trẻ tuổi này là thế nào?

Trước kia, tại sao không phát hiện chứ?

Xem ra sau này phải đánh quan hệ với tiểu Trần này nhiều một chút

Lúc này, Trương Hữu Phúc đột nhiên nghĩ ra kế sách, giơ tay nói: "Viện trưởng Lý, ta cảm thấy công việc lần này, chúng ta phải phối hợp cùng khoa cấp cứu hoàn thành, dù sao kinh nghiệm phẫu thuật nội soi của ngoại khoa chúng ta phong phú, có rất nhiều án lệ, rất quan trọng trong việc triển khai phát triển đề tài này!"

Lý Kiến Vĩ gật đầu: "Ừm! Như vậy cũng tốt!"

Lý Bảo Sơn nhìn thấy hai con mắt nhỏ trên gương mặt béo phì của Trương Hữu Phúc, lập tức cảnh giác:... Con lợn béo đáng chết này lại để

mắt tới Trần Thương nhà chúng ta

Trương Hữu Phúc thân thiết mỉm cười: Không sai, chính là coi trọng tiểu Trần nhà ngươi, ngươi nhưng phải bảo vệ tốt, cẩn thận bị ta trộm đi

Mặt Lý Bảo Sơn lập tức đen lại, heo mập này, da mặt thật dày

Buổi sáng không phẫu thuật, mới vừa hẹn Quách Thành ở Bát Viện giữa trưa phẫu thuật, bỗng nhiên Trần Thương nhận được thông báo của hệ thống

【Đinh! Lý Kiến Vĩ độ thiện cảm + 5.】

【Đinh! Trương Hữu Phúc độ thiện cảm + 5.】

【Đinh! Đào Mật độ thiện cảm + 5.】

Trần Thương ngơ ngác, những nhân vật lớn này đến cùng đang thảo luận cái gì?

Một đợt độ thiện cảm đến, làm cho Trần Thương có chút kinh ngạc.

Độ thiện cảm đến cùng có tác dụng gì

Buồn bực chết ta

Chương 137: Phục Hồi Ngón Tay Bị Gãy

Lúc này, bỗng nhiên điện thoại Trần Thương vang lên, nhìn số điện thoại là số lạ, nhưng lại là số điện thoại từ Thị trấn An Dương, hắn bấm nghe máy.

"Alo? Chào ngươi!"

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói đối phương có chút vội vàng, sốt ruột: "Tiểu Trần? Ta là Đàm Trung Lâm!"

Trần Thương rốt cục cũng nhớ tới đây là chủ nhiệm ngoại khoa tay bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, chủ nhiệm Đàm Trung Lâm.

"Chào Chủ nhiệm Đàm."

Đàm Trung Lâm cũng không để ý Trần Thương không lưu số điện thoại của mình, mà sốt ruột nói: "Tiểu Trần, ngươi tranh thủ thời gian đến bệnh viện nhân dân Tỉnh một chuyến đi, chúng ta đang có một ca phẫu thuật, cần ngươi hỗ trợ, là một ca phẫu thuật gãy ngón tay, nhưng gân bắp thịt bị tổn hại rất nghiêm trọng, ta không nắm chắc, ngươi qua đây giúp một chút."

Trần Thương nghe xong, trực tiếp trả lời: "Tốt, Chủ nhiệm Đàm chờ một lát, ta lập tức đi qua!"

Đàm Trung Lâm lắc đầu: "Không cần, xe cảnh sát lập tức sẽ đến, ngươi trực tiếp ngồi xe cảnh sát tới là được, người bệnh là... Người quen biết cũ, Trương Khắc Cần!"

【Đinh! Phát động nhiệm vụ cứu viện, trợ giúp Đàm Trung Lâm hoàn thành phẫu thuật tái tạo ngón tay bị gãy của Trương Khắc Cần, tiêu chuẩn khâu gân bắp thịt đạt được mọi người hài lòng, có thể tùy ý chọn lựa một kỹ năng cơ sở của Đàm Trung Lâm.】

Trần Thương lập tức kịp phản ứng

Thì ra là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Trương Khắc Cần.

Trần Thương còn chưa kịp cất điện thoại, tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên.

Trần Thương quay người, lúc này văn phòng nào có ai?

Thạch Na cũng đi kiểm tra phòng, Vương Khiêm trực ban thì đang xử lý bệnh nhân.

Lúc này, một tiểu thanh niên mặc đồng phục cảnh sát vội vàng hấp tấp chạy vào: "Bác sĩ Trần! Bác sĩ Trần ở đâu?"

Trần Thương trực tiếp chạy ra, nói với Tiểu Lâm: "Tiểu Lâm, ta đi đến bệnh viện nhân dân Tỉnh một chuyến, lát nữa ngươi nói với chủ nhiệm giúp ta một tiếng."

Vẻ mặt tiểu thanh niên sợ hãi, thần sắc hốt hoảng, sắc mặt rất kém cỏi: "Bác sĩ Trần, đội trưởng của chúng ta... Phiền ngài..."

Trần Thương trực tiếp cắt đứt lời nói của tiểu thanh niên, nói: "Ta đã biết, đi thôi, ngươi lái xe!"

Tiểu thanh niên mở xe rất nhanh, hai tóc mai đều đầy mồ hôi, thế nhưng như cũ không ngừng khẩn cầu Trần Thương.

"Bác sĩ Trần, ngươi nhất định phải cứu đội trưởng chúng ta, ta nghe nói tay của Ngô Cương chính là ngươi chữa khỏi, bị thương nghiêm trọng như vậy ngươi đều chữa khỏi, đội trưởng..."

Tốn không đến hai mươi phút đã đến bệnh viện nhân dân Tỉnh, so với Tỉnh Nhị Viện, quy mô nơi này lớn hơn rất nhiều.

Đàm Trung Lâm đã nằm trong phòng phẫu thuật, Trần Thương trực tiếp chạy tới phòng phẫu thuật, một người y tá đứng ở cửa ra vào nghênh đón.

Y tá phối hợp Trần Thương thay quần áo xong, tiến vào trong phòng phẫu thuật, nhìn thấy Trương Khắc Cần đã nằm trên bàn phẫu thuật

Gắn lại các chi bị gãy là thuộc ngoại khoa hiển vi cùng ngoại khoa tay.

So sánh với các phẫu thuật ngoại khoa khác, thật ra phẫu thuật tái tạo ngón tay bị gãy thuộc về kỹ thuật ngoại khoa của quốc gia từ lâu.

Sớm từ những năm 50,60 của thế kỷ trước đã bắt đầu phát triển cực kì cấp tốc

Mấu chốt nhất của việc tái tạo ngón tay bị gãy nằm ở chỗ khâu gân bắp thịt, mạch máu và dây thần kinh.

Có thể hiểu như vậy, gãy ngón tay là phải đảm bảo hình thái xương ngón tay khôi phục, nhưng xét đến cùng khôi phục như thế nào thì phải xem mạch máu, dây thần kinh, gân bắp thịt

Dù sao máu là năng lượng duy trì sự sống, mạch máu có thông suốt hay không liên quan trực tiếp đến xác suất tái tạo ngón tay bị gãy thành công

Mà khâu gân bắp thịt cùng dây thần kinh thì tương đương với đảm bảo chức năng khôi phục.

Khâu gân bắp thịt cùng thần kinh càng tốt thì khả năng tại hậu kỳ mới có thể đạt tới hiệu quả khôi phục tốt nhất, thậm chí không ảnh hưởng đến sinh hoạt cùng công việc bình thường.

Đàm Trung Lâm nhìn thấy Trần Thương đến, lập tức hai mắt sáng lên: "Đến rồi!"

Sau khi nói xong, Đàm Trung Lâm nói mọi người: "Đây chính là bác sĩ trong video phẫu thuật mà lần trước ta cho các ngươi xem!"

Sau khi mọi người nghe thấy, lập tức hai mắt sáng lên

Bọn hắn không biết Trần Thương là ai, nhưng đối với video khâu gân bắp thịt kia, đã thành tác phẩm dạy học kinh điển ở ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân Tỉnh.

Trong lúc nhất thời, trong mắt mọi người đều lộ ra hiếu kỳ, người này có lai lịch gì? Có thể hoàn thành ca phẫu thuật khâu gân bắp thịt khó như vậy?

Trần Thương khẽ gật đầu tỏ ý chào mọi người, mà Trương Khắc Cần nhìn thấy Trần Thương đến thì cười nhếch miệng: "Bác sĩ tiểu Trần, đã lâu không gặp!"

Trần Thương: "..."

Lúc này còn cười được...

Phẫu thuật tái tạo ngón tay bị gãy chỉ gây tê cánh tay, vì vậy Trương Khắc Cần vẫn rất thanh tỉnh, nhìn bộ dáng của hắn lúc này giống như rất hiếu kì đối với phẫu thuật của mình, hận không thể đứng dậy xem bọn hắn phẫu thuật thế nào

Trương Khắc Cần là hán tử thô kệch điển hình của phương bắc, thân cao mã đại, mặt chữ quốc nhìn rất có uy nghiêm.

(DG: Chữ quốc 国)

Trần Thương xoay người nhìn lại, lập tức sửng sốt.

Ngón trỏ gãy tận gốc

Cái này hung ác cỡ nào?

Đàm Trung Lâm quay người nhìn Trần Thương: "Chuẩn bị xong chưa? Đều chờ ngươi!"

Trần Thương gật đầu.

Để tái tạo ngón tay bị gãy, bước đầu tiên chính là khâu gân bắp thịt, tiếp theo là khâu mạch máu, sau đó mới đến khâu dây thần kinh.

Trước mắt bao người, Trần Thương cầm cái kẹp cẩn thận xem xét tình huống.

Ngón trỏ bị gãy đặt tại phần gốc, thế nhưng cũng không phải là cắt ra chỉnh tề, thậm chí là đứt gãy cũng không chỉnh tề.

Cơ gấp cùng với cơ ở đốt ngón tay đều bị tổn thương

Cơ duỗi ra của ngón tay cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Tình huống của người bệnh rất tệ

Đàm Trung Lâm nhịn không được hỏi: "Thế nào? Có nắm chắc không?"

Trương Khắc Cần cười nói: "Không có chuyện gì, thiếu một ngón tay không quan trọng!"

Trần Thương nhịn không được nói: "Không thành vấn đề."

Mọi người thở dài.

Sao có thể không thành vấn đề chứ?.

Chức năng duỗi của ngón tay còn phức tạp hơn chức năng gập, đã có đề cập đến trong phần cơ bắp của ngoại khoa tay, nhất định phải phối hợp với gân bắp thịt bên trong, chỉ có cả hai phối hợp cùng phân bố hợp lý mới có thể giúp cho ngón tay mở rộng bình thường.

Tất cả mọi người cho rằng Trần Thương đang an ủi Trương Khắc Cần, ngay cả Đàm Trung Lâm cũng thở dài.

Sở dĩ gọi Trần Thương đến, cũng bởi vì chính hắn khâu không tốt.

Hắn không dám hứa chắc

Mà Đàm Trung Lâm cho rằng ở Tỉnh Đông Dương người có trình độ khâu vượt qua hắn chỉ có một người, đó chính là tiểu Trần

Trần Thương

Hắn đem hi vọng lần này ký thác trên người Trần Thương.

Chính hắn cũng có chút xấu hổ.

Trần Thương quay người nói với y tá dụng cụ: "Chỉ số 3!"

Mọi người sững sờ, Trần Thương muốn khâu cơ duỗi trước?

Độ khó so còn cao hơn khâu cơ gập một chút.

Trần Thương tiếp nhận chỉ khâu, hít sâu một hơi, trong mắt bắt đầu không ngừng suy nghĩ nên lựa chọn khâu như thế nào.

Loại tình huống này, ứng với đồng thời khâu từ chính giữa cơ duỗi ra hai bên, cứ như vậy, khẳng định là độ khó càng thêm lớn.

Chương 138: Nhận Được Khâu Dây Thần Kinh Cao Cấp

Trần Thương quay lại nói với một bác sĩ: "Ngươi cầm một Pen kẹp kim giúp ta."

Đối phương là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhẹ gật đầu.

Đầu tiên, Trần Thương dùng kẹp cầm máu kéo căng hai đầu phần cơ bị gãy, sau đó xoay chuyển kẹp cầm máu, lộ ra mặt cắt.

Vội vàng nói

"Đưa kim cho ta!"

Trần Thương nhanh chóng điều chỉnh cuộn chỉ tại mặt cắt xa cùng mặt cắt gần, bắt đầu khâu đối ứng vị trí giao nhau ở vị trí cách mặt cắt 3 mm, tương tự như vậy khâu 3 lần.

Một bộ động tác này làm bác sĩ cầm Pen kẹp kim đứng bên cạnh ngơ ngác.

Gần như không cần suy nghĩ, toàn bộ quá trình khâu rất nhanh chóng.

Không phải Trần Thương không muốn chậm lại, mà là hắn muốn mượn nhờ rút ngắn thời gian giảm thấp nhất lực kéo tác động lên cơ, làm cho tổn thương giảm xuống thấp nhất.

Khâu cơ ngón tay không giống khâu cơ bình thường.

Liên tiếp những động tác nhẹ nhàng lưu loát, cơ hồ không có bất kỳ ngừng nghỉ nào, cái này khiến Đàm Trung Lâm có chút lo lắng...

Có thể không đủ ăn khớp hay không?

Vấn đề này giống như là vấn đề của tất cả mọi người

Nhanh như vậy ngươi có thể đảm bảo ăn khớp không?

Rất rõ ràng, bọn hắn lo lắng là dư thừa, sau khi cơ được khâu hoàn tất xuất hiện trước mắt mọi người, ngay cả Đàm Trung Lâm cũng phải trợn tròn mắt

Cái này... Đây con mẹ nó là đùa nghịch tạp kỹ hả?

Không đúng

Là làm ảo thuật

Tuyệt đối không phải tới làm phẫu thuật.

Mới vừa rồi còn là hai cái đầu tàn, hiện tại trực tiếp xuất hiện một đầu hoàn chỉnh.

Trần Thương rất có nắm chắc, trong ánh mắt tràn đầy tự tin.

Thật ra, khâu loại này cơ căn bản không cần quá nhiều kim, nhưng ngươi phải đảm bảo mỗi một kim vừa đủ hoàn thành khâu cơ.

Đây là rất mỹ thuật

Giống như những thao tác vừa rồi của Trần Thương, hoàn toàn là hiệu quả huyễn kỹ.

Thật ra đây cũng không phải là huyễn kỹ, mà là một loại kỹ xảo khâu cơ đặc biệt, nhưng loại kỹ xảo khâu này cần phải có kỹ thuật rất vững chắc hơn nữa phải có một thân bản lĩnh khâu

Trùng hợp

Khâu cơ cấp đại sư

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm, bao gồm Đàm Trung Lâm cũng vậy.

Mấy người tham gia phẫu thuật cả đám nhịn không được nuốt ngụm nước bọt...

Cái này mẹ nó, là tới dọa chúng ta hả?

Trong mắt Đàm Trung Lâm thì xuất hiện một ý nghĩ phức tạp: Hắn lại tiến bộ, lại... Tiến bộ

Hơn nữa loại tiến bộ này là đột phá về chất

Đàm Trung Lâm thực sự rất khó tin tưởng một tiểu bác sĩ hơn hai mươi tuổi sao có thể có kỹ xảo khâu cơ cao thâm như thế.

Lần trước đã cho đủ làm cho bọn hắn rung động.

Còn lần này là đổi mới tầm nhìn của bọn hắn

Cái này quá khủng bố đi?

So sánh Đàm Trung Lâm.

Mấy tiểu bác sĩ xung quanh đã không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Thậm chí có một loại cảm giác thất bại tận sâu trong lòng.

Đại ca, rốt cuộc ngài tìm đến yêu quái gì vậy?

Có khâu cơ duỗi, giờ đây mọi người giống như không hề lo lắng khâu cơ gập...

Dù sao, hiếm thấy nhất đều đã khâu xong, điểm ấy tính là gì?

Không bao lâu, khâu hoàn tất

【Đinh! Ngài khâu cơ chinh phục tất cả bác sĩ ở đây, nhận được một kỹ năng cơ sở trên người Đàm Trung Lâm, mời lựa chọn! 】

【Đinh! Xét thấy biểu hiện vừa rồi của ngài chinh phục tất cả mọi người, hoàn thành phẫu thuật hoàn mỹ, phát động nhiệm vụ tiếp theo, trợ giúp hoàn thành khâu mạch máu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể kích hoạt phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy! 】

Trần Thương lập tức sửng sốt

Phát động đến nhiệm vụ tiếp theo, hơn nữa... có thể nhận được phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy

Không đúng

Là kích hoạt?

Kích hoạt và nhận được khác nhau ở chỗ nào?

Chắc là cũng không khác biệt lớn lắm đâu?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được vui mừng.

Phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy là phẫu thuật cao cấp

Có vài bệnh viện còn xem đây là phẫu thuật cấp ba, ngay cả Tỉnh Nhị Viện đều không triển khai.

Khả năng này là chính mình sắp nắm giữ phẫu thuật cấp ba đầu tiên.

Phải biết, hiện tại khoa cấp cứu mở phòng phẫu thuật chủ yếu triển khai hai loại phẫu thuật, một loại là phẫu thuật ngoại khoa do Trần Bỉnh Sinh phụ trách, chủ yếu là phẫu thuật gan, mật, tuyến tuỵ, khí quản, đường ruột! Một loại khác chính là phẫu thuật ngoại khoa tay do chủ nhiệm An Ngạn Quân phụ trách.

Chỉ là phẫu thuật ngoại khoa tay của Chủ nhiệm An trước mắt còn chưa triển khai toàn bộ, nguyên nhân chủ yếu là thiết bị dụng cụ còn đang trên đường vận chuyển, đợi sau khi có đầy đủ dụng cụ, phẫu thuật ngoại khoa tay của khoa cấp cứu sẽ trở thành nơi phẫu thuật ngoại khoa tay duy nhất của Tỉnh Nhị Viện.

Thật ra, triển khai phẫu thuật ngoại khoa tay cũng là ý muốn lâu nay của Lý Bảo Sơn, nhưng không có phòng phẫu thuật xin xuống khá là phiền toái, dù cho lần này, Lý Bảo Sơn cũng gặp nhiều trắc trở, tốn sức lực thật lớn, mới xin được.

Hiện tại đến dẫn thưởng hoàn cảnh, Đàm Trung Lâm đứng trước mắt Trần Thương giống như là một kho kỹ năng, Trần Thương cần lựa chọn một trong số đó.

Nhưng chỉ có thể lựa chọn kỹ năng cơ sở:

【Khâu mạch máu cao cấp】.

Bỏ qua

【Khâu cơ cao cấp】.

Không muốn

【Làm sạch vết thương đổi thuốc cao cấp】.

Qua

...

【Khâu dây thần kinh cao cấp! 】

Chính nó

Chọn ngươi đi

Khi Trần Thương nhìn thấy khâu dây thần kinh cao cấp, không chút do dự, trực tiếp lựa chọn nhận lấy.

Kỹ năng này cũng không dễ dàng nhận được.

Hơn nữa độ khó của khâu dây thần kinh lớn hơn khâu cơ rất nhiều, cũng phức tạp một chút, nếu như có thể nhận được kỹ năng này, thật quá hoàn mỹ

【Đinh! Chúc mừng ngài nhận được khâu dây thần kinh, cao cấp, đặc hiệu: Chính xác! 】

Sau khi hoàn thành khâu cơ, sẽ đến một bước quan trọng nhất trong phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy

Đó chính là khâu mạch máu.

Loại khâu mạch máu nhỏ bé này quan trọng nhất chính là phải có tính bền bỉ cùng kiên nhẫn, quan trọng nhất là phải có độ bền

Bởi vì phẫu thuật là phải thực hiện thông qua kính hiển vi, vì vậy toàn bộ quá trình phẫu thuật rất tinh vi, không có sức chịu đựng cùng kiên trì đặc biệt tốt, rất khó hoàn thành tốt công việc.

Trần Thương đang muốn nói chuyện, chợt phát hiện bác sĩ vừa rồi cầm kim cho mình đã bắt đầu chuẩn bị kim khâu mạch máu.

Cái này khiến Trần Thương sửng sốt.

Loại tình huống này, mình sao mở miệng được đây?

Chẳng lẽ súng Pen kẹp kim?

Không tốt a...

Tất cả mọi người là người văn minh...

Chẳng lẽ không cách nào hoàn thành nhiệm vụ này sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn người đàn ông thở dài, ai...

Chương 139: Đây Là Cao Thủ

Mà lúc này, Chu Dương phát hiện mình cứ nhìn chằm chằm Pen kẹp kim trong tay Trần Thương, trong ánh mắt... Giống như tràn ngập khát vọng cùng... đầy đam mê?

Nghĩ đến vừa rồi Trần Thương thực hiện phẫu thuật khâu cơ trôi chảy có thể xưng là hoàn mỹ

Chu Dương dao động.

Có phải mình nên để hắn thực hiện xong ca phẫu thuật này luôn hay không?

Nghĩ tới đây, Chu Dương giơ lên Pen kẹp kim, tỏ ý muốn hỏi: "Ngài... ?"

Trần Thương sững sờ, nhận lấy Pen kẹp kim cười nói: "Không cần cám ơn, đừng khách khí!"

Chu Dương sửng sốt: ? ? ?

Ta nói muốn cảm ơn ngươi hồi nào?

Khách khí với ngươi hả?

Đàm Trung Lâm cũng nhịn không được hỏi: "Tiểu Trần, ngươi... Ngươi biết khâu mạch máu không?"

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Ừm... Đại khái cùng một trình độ với khâu cơ..."

Vừa nghe lời này, kết quả không cần nói cũng biết.

Quả nhiên hai mắt Đàm Trung Lâm sáng lên, nháy mắt cười rất vui vẻ: "Bác sĩ Chu, để tiểu Trần khâu đi."

Chu Dương gật đầu, ai khâu chẳng được?

Nhưng vì sao... Trong lòng cứ có cảm giác ủy khuất vậy nhỉ?.

Nhìn Trần Thương khâu, một bài « Pen kẹp kim của ta » ngay lập tức được phổ nhạc trong lòng hắn.

Là ngươi cướp đi Pen kẹp kim của ta

Không sao, ta còn có ta mắt

Là ngươi xem thường ta không có kỹ thuật.

Nhưng ta sẽ vĩnh viễn không khuất phục ngươi

Nói thật, đây là lần đầu tiên Trần Thương khâu mạch máu

Nếu không có 【danh sư chỉ đạo】 cùng ban thưởng nhiệm vụ đầy hấp dẫn, Trần Thương sẽ không nguyện ý trang bức làm gì

Trần Thương chỉnh tốt tám lần kính (điều chỉnh kính hiển vi đến tám lần).

Lúc này, miệng vết thương đã sớm sạch sẽ vô cùng, Trần Thương cắt chỗ bị đứt gãy cách lớp màng bên ngoài 2 mm.

Sau đó hắn lập tức cầm cái nhíp nhìn qua hiển vi, không biết để cái kéo chỗ nào.

Một bên, Chu Dương dùng ánh mắt hỗ trợ, nghĩ nghĩ, nhận lấy cây kéo nhỏ trong tay hắn.

Chu Dương sững sờ,.

Vẻ mặt vô tội, quay người đưa lại cho ý tá dụng cụ.

Hắn trở thành cầu nối trung gian giữa y tá dụng cụ và Trần Thương.

Trần Thương dùng cái nhíp nhìn qua kính hiển vi kẹp lấy lớp màng bên ngoài chỗ bị đứt gãy hơi làm một dẫn dắt.

Sau đó, nhận cây kéo nhỏ trong tay Chu Dương, chỉnh tề cắt xong một đoạn mạch máu ngắn khoảng 0.2 mm, lớp màng bên ngoài hơi có xu hướng rút về, tầng giữa và tầng trong cùng cũng được chỉnh đúng vị trí.

Như vậy mạch máu đứt gãy đã trở nên liền mạch, lớp màng bên ngoài thích hợp.

Khoảng cách giữa những đường chỉ rất đồng đều, bình thường khoảng cách với hai bên là 0.1~0.2 mm, khoảng cách giữa hai mũi kim là 0.2~0.3 mm, đối với điểm này, Trần Thương rất am hiểu, dù sao hắn vừa mới nhận được một đặc hiệu khâu mạch máu: "Không sơ hở!"

Không sơ hở thật ra không chỉ là khâu dày hơn, mà còn là nắm chắc chính xác khoảng cách giữa từng mũi khâu

Áp lực trong tĩnh mạch khá thấp, khoảng cách giữa hai mũi khâu có thể lớn hơn động mạch một chút.

Khâu bắt đầu

Ngón tay Trần Thương linh động, chẳng mấy chốc, khâu tĩnh mạch hoàn tất.

Tốc độ này

Chu Dương ngây ngẩn cả người

Ngươi đang đùa ta sao?

Ngươi đang khâu mạch máu hay là tại trực tiếp cầm keo 502 dán lại vậy?

Đây là mạch máu a, mà còn là thao tác thông qua kính hiển vi, là cần kiên nhẫn cùng lực bền bỉ... Ngươi... Ngươi mẹ nó bật hack hả? ? ?

Đàm Trung Lâm cũng trợn tròn mắt.

Tốc độ khâu mạch máu hình như hơi nhanh?

Sau đó, Trần Thương không lập tức bắt đầu khâu động mạch, mà là đem tĩnh mạch cùng mạch máu xung quanh hoặc làn da ứng số kim khâu bảo hộ mạch máu tránh bị khô dẫn đến tổn thương.

Một chi tiết này làm cho ánh mắt mọi người sáng lên, xem ra là người trong nghề

Sau đó là khâu động mạch, khâu động mạch phải có kiên cố, và đặc biệt không sơ hở.

Cũng thao tác giống lần trước, Trần Thương đang muốn cái kéo, lại nhìn thấy trên mặt Chu Dương mỉm cười đưa tới.

Trần Thương hài lòng gật đầu, coi như là cổ vũ, gãy sau khi tu bổ lớp màng bên ngoài cùng động mạch bị đứt, hắn nới lỏng kẹp mạch máu.

Trần Thương cố ý thả chậm tốc độ, bởi vì nguyên nhân sau khi phẫu thuật động mạch cung cấp máu không đủ chủ yếu là bởi vì chỉ động mạch co giật hoặc bề mặt bên trong động mạch không bằng phẳng.

Nếu như khâu không bằng phẳng, còn cần quả quyết cắt bỏ chỗ vừa khâu, khâu lại một lần nữa, cứ như vậy, không thể nghi ngờ sẽ bất lợi trong việc khôi phục sau này

Trần Thương phải làm chính là tinh tế hóa khâu

Một kim một chỉ, Trần Thương đều thực hiện rất cẩn thận, nhờ có 【danh sư chỉ đạo】, hắn có thể thấy rõ ràng khâu động mạch.

Khâu hoàn tất

Cái này mang ý nghĩa khâu mạch máu đã tiến vào bước cuối, sau đó phải nhìn xem hiệu quả khâu như thế nào

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Chu Dương: "Mở kẹp mạch máu ra."

Người chung quanh cũng bắt đầu chờ mong, dù sao thao tác của Trần Thương... Quá hoa lệ.

Nào có chỗ nào giống làm phẫu thuật, ngược lại giống như đang biểu diễn hơn.

Đàm Trung Lâm cũng không khỏi không bội phục, có thể làm phẫu thuật thành xinh đẹp như thế, cũng chưa có ai làm được...

Sau khi mở kẹp ngăn chặn mạch máu ra, lập tức, động mạch gần vị trí khâu đến tràn đầy máu, đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, máu cung cấp cho ngón tay vừa phục hồi rất tốt, màu da từ tái nhợt chuyển thành hồng nhuận, nhiệt độ làn da lên cao.

Lần này, người chung quanh đều vui trở lại

Trên mặt Đàm Trung Lâm vui mừng, hưng phấn nói: "Bác sĩ Chu, thí nghiệm siết máu một chút, xem tình huống động mạch thông suốt thế nào!"

Chu Dương gật đầu, nhẹ nhàng ghìm lại, lập tức máu đình chỉ vận chuyển

"Chủ nhiệm! Hoàn mỹ!"

Thông qua thí nghiệm siết máu, có thể chứng minh động mạch có thông suốt hay không, nhưng nếu như siết máu quá chặt, sẽ tổn thương mạch máu mà tạo thành tắc máu dẫn đến khâu thất bại.

Một lát sau, Đàm Trung Lâm lấy ra một cây kim, đâm lên đầu ngón tay, lập tức, máu tươi chảy ra

Máu tuần hoàn đã phục hồi thành công

Lần này, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Khâu mạch máu thành công

Tất cả mọi người buông lỏng một hơi

Phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy, một mình Trần Thương hoàn thành gần một nửa

Sau đó là khâu thần kinh, Trần Thương đều không có ý tứ lên

Lần này, Chu Dương rất khiêm tốn: "Không cần khách khí, ngươi đến liền tốt."

Trần Thương tranh thủ thời gian bước đến vị trí phụ trợ: "Ngươi đến, ta hỗ trợ cho ngươi!"

Chu Dương lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh, đại thần làm người hỗ trợ cho ta, tay ta tự nhiên run như vậy, làm sao bây giờ?

Cũng may kỹ thuật của Chu Dương cũng vững chắc, khâu thần kinh có bài bản hẳn hoi

Thao tác sau cùng, Trần Thương cũng không tiếp tục thực hiện, mọi người lần lượt làm một lần.

Nhưng...

Toàn bộ phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy đã được Trần Thương hoàn thành một nửa, mà còn hoàn thành bước khó nhất là khâu mạch máu cùng khâu cơ

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương đều biến thành kinh diễm

Hoàn toàn chính xác, bác sĩ trẻ tuổi này biểu diễn phẫu thuật làm cho mọi người được một lần lâm ly nhẹ nhàng vui vẻ.

Mà người gần khán đài gần nhất, Chu Dương càng là thấm sâu trong người

Đây là cao thủ

Chương 140: Đây Chính Là Nhiệm Vụ

Pen kẹp kim bị cướp thì kệ đi

Không quan trọng

Dù sao cao thủ phải có phong phạm của cao thủ.

Phẫu thuật kết thúc

Đàm Trung Lâm nhìn Trương Khắc Cần, cười nói: "Phẫu thuật rất thành công, ngươi phải cảm tạ bác sĩ tiểu Trần, nếu không có hắn, hôm nay tuyệt đối không thuận lợi như vậy."

"Dựa theo kinh nghiệm của ta đối với ca phẫu thuật vừa rồi, tay của ngươi có khả năng khôi phục rất tốt, hậu kỳ chỉ cần chú ý một chút sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt!"

Trương Khắc Cần nghe xong, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

Phải biết, khi ngón tay bị gãy, trái tim của hắn như muốn tan nát.

Nhưng...

Bất luận như thế nào, khả năng sau này mình phải lui khỏi vị trí hàng hai.

Nghĩ đến chuyện này, khó tránh khỏi có thêm mấy phần sầu não.

Trần Thương thấy thế, nhịn không được thở dài.

Cảnh sát hình sự, thật sự là một ngành nghề nguy hiểm a.

Trần Thương nhìn Trương Khắc Cần, trong mắt cũng tràn đầy khâm phục cùng kính ý.

Người này, đáng giá được mình tôn kính

Có một số người, thầm lặng bảo vệ cuộc sống bình yên của chúng ta.

Trương Khắc Cần nhìn Trần Thương: "Cám ơn ngươi."

Trần Thương lắc đầu, chăm chú nhìn Trương Khắc Cần: "Đội trưởng Trương, cảm ơn ngài!"

Mấy người xung quanh, bao gồm cả Đàm Trung Lâm cũng không khỏi chấn động, cùng kêu lên nói: "Đội trưởng Trương, cảm tạ ngài!"

Chỉ một câu, Trương Khắc Cần đã nhịn không được.

Hai hàng trọc lệ tràn khóe mi chảy xuống.

Một đại hán thô kệch, nước mắt chảy ướt phòng phẫu thuật.

Đáng giá

Đều đáng giá

Có bọn hắn tán thành câu này, Trương Khắc Cần cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Một đại hán thiết huyết đổ bê tông, chảy xuôi trong người một dòng nhiệt huyết, trào lên chính là từng hàng nhiệt lệ.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ khâu mạch máu, kích hoạt phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy! 】

Trần Thương vui mừng

Rốt cuộc đã tới sao?

Ta đã dọn xong tư thế, chuẩn bị sẵn sàng chờ ngươi rồi, đến đây đi! Phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy

【Phục hồi ngón tay bị gãy: Cao cấp; phẫu thuật cấp ba; kích hoạt yêu cầu: 1. Cấp bậc đến cấp 20; 2. Khâu mạch máu cao cấp; 3. Khâu thần kinh cao cấp; 4. Phẫu thuật khâu cơ cao cấp! 】

【Đinh! Xin đợi đến cấp 20, phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy sẽ được kích hoạt! 】

Trần Thương lặng lẽ nhìn, mặt lộ bi thương.

Hít sâu một hơi.

Hệ thống ngươi càng ngày càng quá đang, lúc trước một nhiệm vụ làm sạch vết thương ngươi cho ta hai ba phần thưởng, hiện tại chỉ có một kỹ năng phẫu thuật mà ngươi bảo ta phải chuẩn bị bốn điều kiện...

Khinh ta không làm gì được ngươi hả?

Hay là ta càng ngày càng nhẹ nhàng quá rồi?

Với tư cách là người đứng gần Trần Thương nhất, fan hâm mộ Chu Dương, đối với phẫu thuật vừa rồi có thể nói là nhìn từ đầu tới đuôi, không bỏ lở một đường kim mũi chỉ nào. Mà lúc này, hắn nhìn thấy Trương Khắc Cần nhìn chằm chằm Trần Thương, trên mặt lộ bi thương, cũng cảm khái vạn phần

Chuyên gia đúng là chuyên gia.

Đức nghệ song hinh

Đã có tấm lòng nhân đức hành y tế thế.

Lại có y kỹ diệu thủ hồi xuân tinh xảo.

Người như vậy, chính là chuẩn mực để ta học theo.

Nghĩ tới đây, Chu Dương lấy điện thoại ra, muốn kết bạn với Trần Thương, sau này có cơ hội giao lưu nhiều hơn.

Trần Thương vừa vặn quay người, dọa Chu Dương co tay một cái, kém chút làm rơi điện thoại trên mặt đất.

Trần Thương nhìn Chu Dương, cười nói: "Vừa rồi cám ơn!"

Chu Dương vội vàng lắc đầu: "Không không không, người muốn cảm ơn phải là ta, vừa rồi Bác sĩ Trần thao tác có thể nói là đổi mới hiểu biết của ta đới với khâu cơ, mà khâu mạch máu càng nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, ngươi thực hiện phẫu thuật nhưng lại giống như là đang biểu diễn trong một bữa tiệc vậy!"

Bác sĩ xung quanh cũng nhao nhao bu lại: "Đúng vậy, Bác sĩ Trần quá tuyệt vời!"

Bác sĩ Giáp: "Đúng, Bác sĩ Trần, nghe danh không bằng gặp mặt, chúng ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu a!"

Trần Thương: "? ? ?"

Trần Thương kinh ngạc, lần đầu tiên ta tới đây mà? Vỗ mông ngựa thì không cần để ý chút hả?

Bác sĩ Ất: "Thật, Trần lão sư, chúng ta đều đã xem video của ngài phát triển!"

Trần Thương tê cả da đầu...

Vì sao lại gọi là Trần lão sư, ngươi xem video của ta phát triển, sao nghe cứ quái dị vậy?

Trần Thương: "Video? Video gì?"

Đàm Trung Lâm nghe được, trừng mắt mấy người: Có tài nguyên các ngươi xem trộm, học trộm là được rồi, nhất định phải nói ra sao?

Mặt mo Đàm Trung Lâm đỏ ửng, xấu hổ cười một tiếng: "Nha! Bác sĩ tiểu Trần, là như vậy, lần trước ta đến bệnh viện các ngươi, ngươi nhớ chứ? Trùng hợp nhìn thấy ngươi phẫu thuật, ta đã copy một đoạn camera giám sát, trong đó có video ngươi phẫu thuật, chưa được ngươi đồng ý, thực sự ngượng ngùng a!"

Trần Thương nghe xong, hiểu được, thì ra là chuyện này: "Không có chuyện gì, tất cả mọi người là đồng nghiệp, sau này không thể thiếu phải giao lưu nhiều hơn."

Mọi người gật đầu: "Vâng vâng vâng, chúng ta phải học tập Trần lão sư!"

Trần Thương nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, vội vàng tạm biệt: "Ta phải về bệnh viện, Chủ nhiệm Đàm, còn có mọi người, sau này có cơ hội gặp lại."

Đàm Trung Lâm nghe xong, vội vàng nói: "Chờ một chút, tiểu Trần, ta đi cùng với ngươi đến Tỉnh Nhị Viện, vừa vặn đi tìm viện trưởng của ngươi có chút việc."

Trần Thương gật đầu, tiểu thanh niên vừa rồi ở bên ngoài đợi đã lâu.

"Bác sĩ Trần! Ngài đi ra, rất cảm tạ ngài, sau này ngài chính là thân nhân của đội cảnh sát hình sự chúng ta, có chuyện gì ngài trực tiếp nói với đội cảnh sát hình sự chúng ta là được." Tiểu thanh niên thực sự nghĩ không ra cái gì để cảm kích Trần Thương.

Trần Thương cười nói: "Không có chuyện gì, đây là công việc của chúng ta."

Nói xong, Trần Thương quay người muốn rời khỏi, tiểu thanh niên vội vàng nói: "Để ta đưa Bác sĩ Trần về."

Trần Thương sững sờ: "Cái này... Không tính là nhiệm vụ chứ? Có thể dùng xe cảnh sát sao?"

Tiểu thanh niên lắc đầu: "Đây chính là nhiệm vụ!"

Lý Kiến Vĩ cùng mấy chủ nhiệm ngoại khoa ở trong phòng làm việc thảo luận ròng rã cho tới trưa, vấn đề liên quan tới phương pháp phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương.

Sau khi kết thúc, Lý Kiến Vĩ bỗng nhiên nói: "Bảo Sơn, đi thôi, đi khoa cấp cứu xem."

Đào Mật gật đầu: "Đúng, ta cũng muốn xem thử tiểu tử Trần Thương kia đang làm gì?"

Trương Hữu Phúc không nói lời nào, yên lặng đi theo phía sau mọi người, tức giận trừng mắt Lý Bảo Sơn, nhưng lại không thể làm gì, dù sao ngươi không thể để cho người ta đi được.

Mấy người kết bạn mà đi, đến khoa cấp cứu ở lầu một.

Lý Bảo Sơn mang theo mấy người Lý Kiến Vĩ tham quan bốn phía: "Hiện tại, khoa cấp cứu bình quân mỗi ngày tiếp nhận hơn 100 người đến xem bệnh, mặc dù còn kém những bệnh viện uy tín lâu năm như Đông Đại Nhất viện, nhưng tốc độ phát triển này đã rất tốt."

Lý Kiến Vĩ nhẹ gật đầu: "Đều là công lao của Chủ nhiệm La!"

Mặc dù Trương Hữu Phúc có chút thành kiến với Lý Bảo Sơn, nhưng đối với năng lực của Lý Bảo Sơn lại không hoài nghi chút nào.

Hơn nữa, thành tích này là thực sự, khoa cấp cứu phát triển, so với rất nhiều phòng ban khác thì khó khăn hơn rất nhiều, tốc độ phát triển cũng chậm nhất.

Đầu tiên là bởi vì bồi dưỡng nhân tài cấp cứu tương đối khó

Bởi vì khoa cấp cứu bệnh tật lộn xộn khó phân, cái gì cũng có, với tư cách là bác sĩ cấp cứu, ngươi không có chút thực lực, căn bản không làm

được, nhìn thấy bệnh nhân, hắn không lo lắng mà ngươi đã lo lắng.

Không giống chuyên khoa, chỉ có một loại bệnh duy nhất, hình thức bồi dưỡng nhân tài cố định, rất dễ dàng xuất hiện một nhóm bác sĩ không tệ thậm chí ưu tú.

Chương 141: Đến Cùng Ngươi Còn Biết Gì Nữa?

Sau khi nhìn một hồi, Lý Kiến Vĩ cảm thấy tẻ nhạt vô vị, tỉ mỉ nghĩ lại, hình như mình muốn nhìn Trần Thương mà?

"Đúng rồi, tiểu Trần đâu? Làm sao không thấy tiểu Trần?" Lý Kiến Vĩ thuận miệng hỏi.

Lý Bảo Sơn thở dài: Đám người các ngươi, biết ngay là không có hảo ý mà, đến cấp cứu không phải đến tham quan công việc của khoa cấp cứu, rõ ràng là đến để gặp Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn lắc đầu: "Ta đi hỏi một chút."

Lý Bảo Sơn đi đến văn phòng: "Tiểu Trần đi đâu rồi?"

Trên cơ bản, bác sĩ khoa cấp cứu rất khó có thể an ổn ngồi trong phòng làm việc, đều bận rộn, nếu không phải trong phòng phẫu thuật thì ở trong phòng xử lý, dù sao thời gian có thể an ổn ngồi trong phòng làm việc thật không nhiều.

Lúc này, trong văn phòng cũng chỉ có Viên Phàm.

Viên Phàm là nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp thi biên chế không đậu, nhờ vào quan hệ mới ký được lao động hợp đồng với Tỉnh Nhị Viện, được an bài đến khoa cấp cứu.

các phương diện đãi ngộ của hắn so với những cộng tác viên như Vương Dũng cùng Trần Thương tốt hơn rất nhiều, dù sao cũng có tiền thưởng.

Nhưng so với Vương Khiêm cùng Tần Duyệt, lại hơi kém một chút, dù sao hai người kia là năm hiểm một kim, mà hắn chỉ nhận được ba hiểm, tiền thưởng sau ba năm trên cơ bản ngang nhau.

Đãi ngộ của Tỉnh Nhị Viện đối với lao động hợp đồng hay là rất không tệ, cho nên rất nhiều người muốn đến đây làm cộng tác viên, trên cơ bản sau khi làm được một thời gian, trong khoa đều sẽ tranh thủ cơ hội nhận được một vị trí tốt trong bệnh viện.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy Viên Phàm: "Tiểu Viên? Ngươi nhìn thấy Trần Thương không?"

Viên Phàm do dự một chút: "Chủ nhiệm... hình như Tiểu Trần đi ra ngoài rồi."

Lý Bảo Sơn lập tức sững sờ: "Ra ngoài? Đi đâu?"

Viên Phàm lắc đầu: "Ta không rõ lắm, ta không hỏi, nhưng khi ta thấy hắn ra ngoài vẫn mặc áo blouse trắng, cũng không ở bệnh viện, chắc là có chuyện gì gấp... Hắn không gọi điện thoại cho ngài sao?"

Lý Bảo Sơn sững sờ, cầm lấy điện thoại, nhìn thấy có cuộc gọi nhỡ, là Trần Thương.

Tiểu tử này, đi đâu vậy?

Lý Bảo Sơn như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Viên Phàm: "Được rồi, tiểu Viên, ngươi đi mau đi."

Lý Bảo Sơn cầm điện thoại lên muốn gọi cho Trần Thương, lúc này, bỗng nhiên nhìn xuyên qua kính cửa sổ nhìn thấy một xe cảnh sát dừng ở cửa ra vào

Lý Bảo Sơn nhíu mày, để điện thoại xuống liền vội vã chạy ra ngoài

110 đến cấp cứu, khẳng định không phải chuyện nhỏ.

Lát nữa tính sổ với tiểu tử Trần Thương này sau, trong giờ làm việc tự ý rời vị trí...

Đi theo Lý Bảo Sơn còn có mấy người Lý Kiến Vĩ nhìn thấy Lý Bảo Sơn vội vã đi ra ngoài, cũng đuổi theo sát đi ra.

Thế nhưng vừa mới đi ra ngoài, mọi người trợn tròn mắt

Sau khi bọn người Lý Bảo Sơn cùng Lý Kiến Vĩ chạy ra khỏi khoa cấp cứu, xe cảnh sát ngừng lại.

Viên Phàm nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn thấy cảnh này, nói thầm trong lòng nói: Xảy ra chuyện gì vậy?

Nghĩ tới đây, hắn cũng tranh thủ thời gian đứng dậy, chạy ra ngoài.

Chỉ thấy một thanh niên người mặc đồng phục cảnh sát chạy xuống, tranh thủ thời gian mở cửa ghế sau.

Lý Bảo Sơn thấy tình hình này, cũng hơi suy nghĩ, chẳng lẽ là lãnh đạo nào sao? Đến bệnh viện làm gì?

Chỉ thấy sau khi cảnh sát mở cửa, một người đàn ông đi ra, người này lại là Trần Thương?

Lần này, Lý Bảo Sơn giật nảy mình

Phải biết, ngồi xe cảnh sát được người mở cửa ra chỉ có hai khả năng, một là lãnh đạo, một là tội phạm

Trần Thương rõ ràng không phải lãnh đạo...

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn biến sắc, vội vàng muốn đi lên phía trước, lại bị Lý Kiến Vĩ kéo cánh tay lại: "Chờ một chút."

Sau khi Lý Bảo Sơn thấy Trần Thương xuống, giống như không bị khống chế?

Không phải Tiểu Trần phạm tội?

Thế là, Lý Bảo Sơn trực tiếp đi tới.

Lại nhìn thấy một người khác cũng ngồi ghế sau đi xuống, Lý Bảo Sơn tập trung nhìn vào, Đàm Trung Lâm?

Sao hắn lại cùng Trần Thương ngồi xe cảnh sát tới?

Lý Bảo Sơn không hiểu ra sao

Vẻ mặt Lý Kiến Vĩ cũng mờ mịt.

Lĩnh vực ngoại khoa Thị trấn An Dương lớn như vậy, tới lui cứ cũng chỉ có vài người, huống chi Đàm Trung Lâm vẫn tương đối đặc biệt.

Bởi vì Tỉnh Đông Dương, phòng ban ngoại khoa tay không nhiều, bệnh viện Nhân Dân Tỉnh tính là một, Đông Đại Nhị viện tính là một, mà Đàm Trung Lâm trong mắt các bệnh viện lớn như một chiếc bánh ngon, thường xuyên được từng bệnh viện mời đến xem bệnh hoặc là làm phẫu thuật.

Nhìn thấy Đàm Trung Lâm bước xuống, Lý Kiến Vĩ chủ động đi lên chào hỏi: "Chủ nhiệm Đàm? Ha ha, đã lâu không gặp. Sao lại tới Tỉnh Nhị Viện."

Đàm Trung Lâm cười, bước lên, sau đó bắt tay với Lý Kiến Vĩ, Lý Bảo Sơn.

Đàm Trung Lâm cũng nói đùa: "Ta sao? Hôm nay ta đến bồi tội!"

Lý Bảo Sơn lập tức tò mò: "Hả? Bồi tội? Bồi tội gì?"

Mọi người cũng nhao nhao vểnh tai trừng to mắt.

Lúc này, Đàm Trung Lâm mới giải thích nói: "Buổi sáng, có một ca phẫu thuật khẩn cấp, ta mời tiểu Trần đi bệnh viện Nhân Dân Tỉnh hỗ trợ!"

Lý Bảo Sơn trừng to mắt: "Tiểu Trần? Đi chỗ ngươi làm phẫu thuật? Hắn có thể giúp đỡ cái gì? Nhân tài bệnh viện nhân dân Tỉnh đông đúc, làm sao lại thiếu nhân tài? !"

Đàm Trung Lâm nghe xong, lập tức lắc đầu, xem ra Lý Bảo Sơn còn không biết chiêu khâu cơ đại pháp của Trần Thương

Thế là nói: "Không sai! Chính là tìm tiểu Trần hỗ trợ, hôm nay độ khó phẫu thuật tương đối cao, trong đó có một vài tiểu phẫu mà ngay cả ta cũng không nắm chắc, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người có thể giúp ta, chính là tiểu Trần."

Một câu nói, làm toàn trường sợ ngây người.

Đánh giá này cao cỡ nào?

Người đứng đầu ngoại khoa tay của Thị trấn An Dương, Đàm Trung Lâm chủ động nói Trần Thương làm tốt hơn hắn

Vinh hạnh đặc biệt này, ai có thể có

Mà mấy chủ nhiệm chung quanh cũng đầy kinh ngạc, đến cùng Trần Thương tinh thông phẫu thuật gì? Lại làm cho Đàm Trung Lâm tán thưởng như thế.

Viên Phàm càng trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi.

Trần Thương này... Làm sao... Không thể nào

Thế nhưng sự thật lại bày ở trước mặt mọi người, không có gì hoài nghi

Chẳng lẽ Đàm Trung Lâm nổi danh như vậy lại đến diễn kịch giúp Trần Thương sao?

Lúc này, tiểu thanh niên mặc đồng phục cảnh sát đưa Trần Thương đến, đứng dậy đi đến đối diện Trần Thương, nghiêm túc cúi chào

"Bác sĩ Trần! Cảm tạ ngài cứu chữa đội trưởng của chúng ta, ta về trước, trong cục còn có chuyện."

Trần Thương gật đầu: "Cảm ơn, đi đường chậm một chút."

Thanh niên lái xe rời đi.

Lưu lại mọi người vẻ mặt đầy mộng bức.

Đây là thật! ? ? ?

Lúc này, Lý Bảo Sơn nhìn chung quanh, người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều: "Tiểu Trần, theo ta đến văn phòng!"

Lúc này, mọi người mới trở lại trong văn phòng chủ nhiệm.

Sau khi nghe Trần Thương kể lại đầu đuôi câu chuyện, trong lúc nhất thời, mấy người Lý Kiến Vĩ không tiếp thụ được

Tiểu tử này quá yêu nghiệt đi?

Ngay cả Lý Bảo Sơn cũng rất muốn lôi kéo Trần Thương lại hỏi rõ ràng một chút: Đến cùng người còn biết gì nữa?

Chương 142: Ta Thật Sự Không Đau Lòng

Hiện tại, Đàm Trung Lâm đối với Trần Thương càng nhìn càng hài lòng, trong mắt tràn đầy thưởng thức, hận không thể lập tức mang đi.

Ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân Tỉnh không có người kế tục, một thế hệ mới, trẻ tuổi còn không trưởng thành, nếu như Trần Thương có thể gia nhập, tiếp đó trọng điểm bồi dưỡng, có thể sẽ phát huy huy hoàng ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân Tỉnh

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhìn Lý Bảo Sơn: "Chủ nhiệm Lý, hôm nay chưa thông báo với ngươi mà đã trực tiếp tìm tiểu Trần tới hỗ trợ là vì tình huống khẩn cấp, ta đến để xin lỗi ngài."

Sau đó cười nói với mọi người: "Hôm nay ta đến đây chủ yếu là có chút việc muốn trò chuyện với Viện trưởng Tần, ta sẽ không quấy rầy các vị."

"Tiểu Trần, rảnh rỗi chúng ta trò chuyện tiếp..."

Nói xong, Đàm Trung Lâm quay người rời đi.

Trần Thương thấy thế, cũng vội vàng đứng lên: "Chủ nhiệm, ta cũng đi... Các ngươi chậm rãi trò chuyện."

Lý Bảo Sơn đang muốn gật đầu, bỗng nhiên Lý Kiến Vĩ vẫy chào: "Đừng có gấp, tiểu Trần, hôm nay tới tìm ngươi là muốn nói với ngươi một chuyện."

Trần Thương gật đầu: "Lý viện trưởng ngài nói."

Lý Kiến Vĩ cười nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chính là liên quan tới nghiên cứu cải tiến phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương của ngươi. Nội viện rất coi trọng, cảm thấy đây là một nghiên cứu rất có tiềm lực, ngươi có thể xin sau giờ học đề, bệnh viện sẽ nâng đỡ ngươi, tranh thủ hoàn thiện kỹ thuật này, mở rộng ra ngoài, "

"Vì vậy muốn để ngươi làm người phụ trách chủ đề này! Ngươi thấy thế nào?"

Trần Thương nghe xong, vội vàng lắc đầu: "Cái này... Viện trưởng Lý, không sợ ngài chê cười, ta tốt nghiệp khoa chính quy sau đó đến làm việc, căn bản chưa tiếp xúc với nghiên cứu khoa học, vì vậy... Ta không quá biết làm nghiên cứu khoa học, ta chỉ xem bệnh cùng làm phẫu thuật, ngài bảo ta cố gắng cải tiến thuật thức thì không vấn đề, nhưng... Ngài nói ta làm nghiên cứu khoa học, ta chỉ sợ chính mình sẽ làm hỏng a!"

Lý Kiến Vĩ nghe xong, lập tức lắc đầu cười: "Thuật nghiệp hữu chuyên công, cái này không sợ, để chủ nhiệm Lý Bảo Sơn với tư cách người phụ trách hạng mục của ngươi, còn ngươi với tư cách là người thứ hai cùng thực hiện chủ đề này, ngươi chỉ cần phụ trách về mảng kỹ thuật là được rồi, những chuyện khác ngươi không cần quan tâm, công việc lâm sàng có chủ nhiệm Trương Hữu Phúc đến phụ trách."

"Còn về chuyện trình độ... Cái này cũng không vội, năm nay bệnh viện chúng ta hợp tác cùng Đại học Y Đông Dương bồi dưỡng nghiên cứu sinh, chúng ta liên lạc với trường học một chút, xem có thể mượn cơ hội này, chuẩn bị cho ngươi trực tiếp hoàn thành khóa nghiên cứu sinh hay không. Năm nay cứ để cho một nhóm học sinh này trực tiếp nghiên cứu, dù sao hiện tại nghiên cứu sinh ở bệnh viện chỉ mới trong giai đoạn bồi dưỡng, những chuyện này cứ để chúng ta giúp ngươi giải quyết là được rồi."

"Ngươi chỉ việc cùng Chủ nhiệm Lý, Chủ nhiệm Trương nghiên cứu thật tốt chủ đề này là được! Ngươi thấy thế nào?"

Trần Thương nghe xong, lập tức mặt mũi tràn đầy vui vẻ

Còn có thể có chuyện tốt như vậy?

Mình cũng có thể trở thành nghiên cứu sinh?

Trần Thương nào dám từ chối, vội vàng nói: "Cảm ơn viện trưởng Lý!"

Lý Kiến Vĩ gật đầu: "Ngươi đi mau đi!"

Sau khi Trần Thương rời đi, mọi người nhao nhao nhìn Lý Kiến Vĩ, trong mắt có chút hiếu kỳ, dù sao vừa rồi hắn cũng không nói những chuyện này

Cái này thậm chí không quá giống với kết quả thảo luận của mọi người.

Càng đừng đề cập đến chuyện nghiên cứu sinh.

Lý Kiến Vĩ nhìn mọi người, thở dài: "Các ngươi nhất định rất buồn bực vì sao ta hứa hẹn nhiều như thế?"

Mọi người gật đầu.

Lý Kiến Vĩ cười khổ một tiếng: "Ban đầu ta cũng không nghĩ đến những chuyện này, bao gồm hứa hẹn nghiên cứu sinh cho tiểu Trần, đây đều là ý nghĩ lâm thời của ta!"

"Nhưng... Các ngươi không thấy được ánh mắt vừa rồi của Đàm Trung Lâm sao? Ánh mắt hận không thể bắt tiểu Trần đi!"

"Nói câu không dễ nghe, không quản sau này tiểu Trần làm việc tại khoa cấp cứu, hay là tâm ngoại, hoặc là ngoại khoa, chỉ cần là bệnh viện chúng ta, cái này đều dễ nói! Thậm chí ta cũng sẽ không quản những thứ này."

"Nhưng, Đàm Trung Lâm đến đã cảnh báo cho ta!"

"Các ngươi cũng nhìn thấy, tiểu Trần mới 27 tuổi, tuổi còn rất trẻ, mà đã có nhiều năng khiếu như thế, ngay cả Đàm Trung Lâm của bệnh viện Nhân Dân Tỉnh cũng sinh lòng ái tài, chớ nói chi là người khác?"

"Như vậy, vấn đề sau này chúng ta có thể lưu lại tiểu Trần sao?"

"Nói câu không dễ nghe, ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện chúng ta có trình độ gì, trong lòng mọi người không rõ ràng sao? Ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện chúng ta, chỉ có thể xem như trình độ trung lưu ở Thị trấn An Dương, người trẻ tuổi không thể so với các ngươi, càng cần một tương lai."

Nói đến đây, mọi người nhao nhao thở dài.

Lý Kiến Vĩ nói tiếp: "Vì vậy, bất luận là dựa vào phần cứng, dựa vào tài chính, thậm chí là dựa vào trình độ kỹ thuật, dựa vào tương lai phát triển, chúng ta đều không chiếm ưu thế! Muốn lưu lại Trần Thương, chỉ có thể dựa vào một thứ!"

"Đó chính là dựa vào tài nguyên trong tay chúng ta thực hiện bồi dưỡng tiểu Trần như thế nào!"

"Hiện tại, hắn cần nhất là không gian phát triển, chúng ta có thể đưa tay ra cứu viện, trợ giúp hắn phát triển, như vậy..."

"Cho dù là sau này tiểu Trần rời khỏi bệnh viện chúng ta, nhưng nơi này từ đầu đến cuối cũng là căn của hắn, khi bệnh viện chúng ta gặp khó khăn, tiểu Trần cũng sẽ viện trợ!"

Những lời này làm cho mọi người trầm mặc.

Chuyện này... Đều là nói thật a

Sau khi Lý Kiến Vĩ nói xong, cười nói: "Đương nhiên, có khả năng ta cũng đánh giá cao hắn, dù sao hiện tại còn nhìn không ra cái gì, nhưng, dù sao cũng là nhân viên của chúng ta, chúng ta phải cố gắng bồi dưỡng."

Trần Thương trở lại văn phòng, mặc áo trắng ngồi xuống.

Tần Duyệt hấp tấp chạy tới: "Trần Thương, ngưu bức! Đến bệnh viện Nhân Dân Tỉnh làm phi đao, thật không tầm thường! Cho bao nhiêu tiền vậy?"

Trần Thương sững sờ

Đúng vậy

Hình như... Đàm Trung Lâm không cho mình tiền?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không đau lòng, ừm! Thật không đau lòng.

Chủ yếu nhất là nhận hai kỹ năng không tầm thường.

Một là phẫu thuật khâu dây thần kinh cao cấp.

Một là kích hoạt phẫu thuật phục hồi ngón tay bị gãy cao cấp.

Cái thứ hai kỹ năng thật ngưu bức

Dù sao cũng là phẫu thuật cấp ba, đến nay Tỉnh Nhị Viện chưa từng triển khai, đợi sau khi dụng cụ thiết bị của Chủ nhiệm An tới, sẽ là thời kỳ phát triển của hắn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác mình cần phải nắm chặt thời gian tranh thủ thăng cấp.

Hiện tại mới cấp 17... Khoảng cách đến cấp 20 còn kém không ít đâu.

Tranh thủ thời gian【danh sư chỉ đạo】 vẫn còn hiệu lực, cố gắng thăng cấp a

Chương 143: Tìm Hiểu Công Dụng của Độ Thiện Cảm

Tần Duyệt thấy Trần Thương nửa ngày không nói lời nào, lấy cùi chỏ thọc Trần Thương: "Mau nói đi? Nhăn nhăn nhó nhó, chậm chạp lề mề giống một cô gái vậy? !"

Trần Thương quay người, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tần Duyệt: "Ta có thể nói cho ngươi... Ta quên hỏi tiền hắn rồi?"

Tần Duyệt nhìn vẻ mặt Trần Thương, lập tức cười phun ra: "Ha ha ha... Trần Thương ngươi đùa hả!"

Vương Khiêm cũng vội vàng bu lại: "Thương nhi, làm phi đao có cảm giác gì? Nói cho chúng ta biết một chút đi!"

Trần Thương hồi tưởng một phen: "Ừm... Thật ra cũng không có gì, đến bệnh viện có người chiêu đãi, lúc vào phong phẫu thuật có người mặc quần áo, đưa tay có người đưa dụng cụ, cúi đầu có người ngoéo tay, ngẩng đầu có người lau mồ hôi, quay người có người nhường chỗ, làm xong có người hô 666..."

Vương Khiêm trợn lớn hai mắt, tràn đầy ao ước

"Mẹ nó... Ta cũng muốn... Làm phẫu thuật thì phải sảng khoái như vậy chứ! Đây mới là ước ao của bao bác sĩ ngoại khoa."

"Thương nhi, thương lượng một chút, lần sau có cơ hội dẫn ta đi cùng được không?"

Trần Thương liếc mắt: "Xảy ra chuyện ngươi phụ trách ta sẽ dẫn ngươi đi!"

Vương Khiêm nghe xong, vỗ một vai Trần Thương: "Thương nhi, ta coi như đã nhìn thấu ngươi, tình nghĩa anh em chắc có bền lâu!"

Trần Thương cười, bỗng nhiên như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Vương Khiêm.

【Vương Khiêm, độ thiện cảm: 30. 】

【Tần Duyệt, độ thiện cảm: 32. 】

Trần Thương quay người nhìn những bác sĩ mình hay gặp gỡ trong phòng ban, thật ra người với người ở chung đều có tâm lý nắm chắc, ai tốt với mình, ai không tốt với mình, cho nên trên cơ bản trong lòng đã có cái cảm giác đại khái.

【Thạch Na: Độ thiện cảm: 30.】

...

Phòng ban người cũng không nhiều, nhưng thông qua mấy số liệu này, độ thiện cảm 30 hình như là đại biểu cho quan hệ vẫn tương đối tốt.

Lúc này, Trần Thương nhìn thấy Viên Phàm đi đến, cười nhìn thoáng qua Trần Thương: "Trần Thương, lợi hại, có thể đi ra ngoài làm phi đao, cái này cần mời khách nha, đúng hay không?"

Trần Thương cười, không nói gì, tâm tư khẽ động.

【Viên Phàm: Độ thiện cảm - 10.】

Trần Thương sững sờ, thì ra độ thiện cảm thật là có giá trị âm.

Nếu như vậy, độ thiện cảm 0 hình như là người bình thường, số dương đại biểu có thể có quan hệ với mình, số âm hình như là độ chênh lệch quan hệ giữa hai người, hoặc là nói là không thích mình.

Trần Thương nghĩ như thế, đột nhiên cảm thấy độ thiện cảm này rất không tệ.

Ít nhất Viên Phàm trước mặt này nhìn như rất thân với mình nhưng thật ra trong lòng không thích mình.

Viên Phàm thấy Trần Thương không nói gì, cười tủm tỉm đi tới, mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói: "Trần Thương, chuyến này ít gì cũng hơn ngàn khối chứ? Tiền này kiếm thật dễ dàng nha, chúng ta ở bệnh viện mệt gần chết, một tháng cao lắm hơn ngàn khối, ngươi đi ra ngoài mấy chuyến bằng một tháng thu nhập của chúng ta! Ngươi nhất định phải mời mọi người ăn một bữa thật ngon a."

Tần Duyệt che miệng, cười nói: "Ha ha... Trần Thương nói hắn quên lấy tiền!"

Viên Phàm sững sờ, không thể nín được cười nói, cái này cũng có thể tin? Nhưng... Nghĩ đến Trần Thương đều có thể làm phi đao, Viên Phàm ghen ghét cực kỳ.

Trần Thương cười nói: "Bác sĩ Viên nói đùa, ta làm cộng tác viên hai năm, một tháng mới hơn được hai ngàn khối, đâu giống với bác sĩ Viên một tháng đã hơn ngàn, làm một tháng bằng ta làm nửa năm... có phải bác sĩ Viên nên bù lại phần cơm hay năm này cho ta trước không?"

Viên Phàm nghe xong, lập tức sững sờ, mặt đen lại, cười nói: "Tiểu Trần a, tính tình keo kiệt này của ngươi phải sửa lại, đã là nhân viên chính thức, còn có thể làm phi đao, cứ keo kiệt như thế cũng không tốt."

Trần Thương cười, không để ý đến.

【Đinh! Viên Phàm độ thiện cảm - 5! 】

Trần Thương lắc đầu, loại này người trong đời sống cũng không ít.

Khi ngươi nghèo túng sẽ không giúp ngươi, thậm chí còn có thể khinh thường ngươi.

Nhưng khi ngươi vượt qua hắn, hắn sẽ hâm mộ rồi đến ghen ghét, nhìn thất ngươi kiếm được tiền thì bắt ngươi mời khách, nếu không thì cũng tìm đủ lý do vay tiền ngươi, ngươi không mời khách, không cho vay tiền, thì sẽ đến đi tung tin đồn nhảm.

Dù sao chính là không muốn thấy ngươi hơn hắn.

Luôn miệng nói ngươi keo kiệt hẹp hòi, thế nhưng thật ra hắn đã một lần nào mời ngươi chưa?.

Tần Duyệt không vui, lập tức nói: "Viên Phàm, ngươi nói Trần Thương người ta keo kiệt, chúng ta đến khoa cấp cứu hai năm, Trần Thương còn mời chúng ta ăn cơm, ta cũng chưa thấy ngươi mời nha!"

Một câu, làm cho Viên Phàm đen mặt.

【Đinh! Viên Phàm độ thiện cảm - 5! 】

Trần Thương sững sờ, mẹ nó, cái này cũng được?

Tần Duyệt nói ngươi, ngươi lại đổ hết lên người ta, huynh đệ à, ngươi có chút quá mức rồi đấy?

Xem ra độ thiện cảm này rất hữu dụng.

Dù sao, biết người biết mặt không biết lòng, có độ thiện cảm, tối thiểu không cần lo lắng mình bị hạ độc thủ.

Vương Khiêm vỗ vai Trần Thương, nhàn nhạt cười.

Lúc sắp tan việc, Trần Thương nhận được điện thoại của Quách Thành.

"Tiểu Trần, mấy giờ ngươi tan tầm, ta phái người qua đón ngươi, giữa trưa cùng nhau ăn cơm." Trong điện thoại, Quách Thành vừa cười vừa nói.

Thật ra, Quách Thành mặc dù trình độ có hạn, nhưng xử sự làm người rất không tệ.

Bằng không cũng sẽ không trẻ tuổi như vậy đã làm đến chủ nhiệm Thị Bát Viện.

Mặc dù ngoại khoa Thị Bát Viện phát triển không tốt, nhưng ngành tương quan vẫn luôn rất nâng đỡ, dù sao cũng là bệnh viện cho lão cán bộ, nơi này phụ trách sức khỏe của rất nhiều người.

Trần Thương nói: "Chủ nhiệm Quách, ta mười hai giờ tan tầm, không cần ăn cơm, lát nữa ta trực tiếp đi qua là được."

Quách Thành cười nói: "Không phải người khác, là người con trai Cận Thanh Chí của Cận Đông Lai, hai ngày này cha hắn khôi phục đặc biệt tốt, rất cảm kích ngươi, lại sợ tự hắn mời ngươi không đến, cho nên cố ý nói ta mời ngươi tới ăn cơm chung."

Trần Thương không từ chối nữa, gật đầu đáp ứng: "Vậy được rồi, mười hai ta giờ tan tầm, đợi ở cửa tây Tỉnh Nhị Viện."

Quách Thành cười nói: "Được rồi!"

Người sống trên đời, không thể có ngoại lệ.

Trần Thương cũng như thế, cái nghề bác sĩ này, tương đối mà nói rất dễ gặp được phúc tinh của mình, bệnh nhân muôn hình muôn vẻ, liên tục ở chung hơn mười ngày, rất dễ phát sinh tình cảm.

Trần Bỉnh Sinh làm rất tốt điểm này, sau khi người bệnh xuất viện, giữ liên lạc thường xuyên, gặp nhau giống như bạn bè.

Đối với loại ân tình vãng lai này, Trần Thương cảm thấy mình cần phải tham gia một chút.

Nhà Tần Duyệt cách bệnh viện không xa, đi bộ không đến mười phút, vì vậy mỗi ngày đều về nhà ăn cơm.

Mà gần đây lão Trần cũng rất lạ, mỗi ngày làm xong phẫu thuật sớm đều về nhà, loại chuyện này rất hiếm thấy.

Ăn cơm trưa cũng chỉ có Vương Dũng cùng Vương Khiêm.

Vương Khiêm thuần thục vỗ vai Trần Thương: "Tiểu Dũng, Thương nhi, đi ăn cơm."

Vương Dũng cũng thu thập xong chuẩn bị đứng dậy.

Trần Thương nói: "Trưa nay ta có việc rồi, các ngươi đi trước đi."

Hai người gật đầu rời đi.

Chương 144: Đột Phá Cấp Đại Sư

* Chương có nội dung hình ảnh

Trần Thương đổi quần áo đi đến cửa tây bệnh viện, nơi đó đã có một chiếc Maserati chờ sẵn, nhìn thấy Trần Thương tới, tài xế trên xe vội vàng chạy ra nghênh tiếp.

Đây là tài xế riêng của Cận Thanh Chí, lần trước chính hắn đã lái xe đưa Trần Thương về bệnh viện.

Thị trấn An Dương thuộc về thành thị hạng hai, kinh tế phát triển, xe sang trọng cỡ hai ba trăm vạn như loại này bình thường rất hiếm thấy.

Dừng ở cửa bệnh viện khó tránh khỏi người khác nhìn nhiều vài lần.

Sau khi Viên Phàm tan tầm vừa vặn đi ngang qua cửa tây, nhìn thấy bảng hiệu Maserati, sau khi ao ước cảm khái, trong miệng ghen ghét nói vài câu.

Thế nhưng, ngay lúc này, bỗng nhiên hắn nhìn thấy tài xế xuống xe tiếp Trần Thương, chủ động mở của sau cho hắn.

Một màn này làm Viên Phàm ngây người

Gia đình Trần Thương có bối cảnh gì, Viên Phàm rất rõ ràng.

Thế nhưng...

Cái này...

Một màn này làm cho Viên Phàm có chút khó tiếp nhận.

Bỗng nhiên, tâm tư khẽ động, chẳng lẽ...

Trần Thương có thể là đi làm phi đao?

Nghĩ đến cái này, Viên Phàm nơi nào còn có tâm tư ăn cơm.

Vội vàng lấy điện thoại ra chụp mấy bức ảnh chụp.

Tiện tay đón một chiếc xe, đuổi theo.

Ngày đó, sau khi Cận Thanh Chí đưa Trần Thương đi, đã nói chuyện với Lý Hạ một lần, để hắn có chút dư vị, cảm thấy mình nên biểu đạt rõ ràng cám ơn của mình đối với Trần Thương.

Lý Hạ nói cho hắn biết: "Tình trạng cơ thể cha ngươi cũng không tốt, hơn nữa bệnh dạ dày đường ruột kéo dài, hệ tiêu hoá bị tổn thương tương đối lớn, mà phẫu thuật ngày đó không chỉ có một ca phẫu thuật cắt bỏ túi mật, còn có cả tá tràng, thực tràng, hơn nữa mấu chốt nhất là thủ pháp phẫu thuật của Trần Thương rất cao siêu!"

"Nói như vậy, Trần Thương chữa trị, có thể giảm bớt xác suất tái phát của cha ngươi, thậm chí giảm xuống tối đa tổn thương cùng dính liền đường ruột, chỉ tiếc lúc ấy ta quá mức chú ý hắn phẫu thuật, mà quên quay video lại."

"Nếu không, Xem ảnh 1video phẫu thuật này, cho dù là ở bệnh viện 301, cũng là một bệnh lịch ưu tú kinh điển!"

Sau khi Cận Thanh Chí nghe xong, càng nghĩ, càng quyết định mình phải mời Trần Thương ăn một bữa cơm, trịnh trọng nói một tiếng cảm ơn.

Trần Thương đến, làm cho cả bàn ăn náo nhiệt lên, nhìn ra được, bọn người Tôn Chính Vĩ, Quách Thành là khách quen ở đây, nhưng Trần Thương không uống rượu, dù sao buổi chiều còn phải phẫu thuật, những người khác uống một ít rượu đỏ, cũng không ảnh hưởng đi làm.

Khi chuẩn bị rời đi, Cận Thanh Chí liên tục cảm ơn Trần Thương, nhưng lần này không lấy tiền ra, mà là nhất định phải kết giao bạn bè với Trần Thương.

Một bữa cơm, Trần Thương được tăng lên mấy chục độ thiện cảm.

Độ thiện cảm của Cận Thanh Chí đạt tới 35, Trần Thương đoán, giá trị này không thấp, dù sao chính mình đã cứu cha của hắn, độ thiện cảm này đã bao gồm cả cảm ân.

Kết giao một người tương lai có khả năng trợ giúp cho Trần Lạc, Trần Thương vẫn cảm thấy rất không tệ.

Nhưng đây là sau này.

Trần Thương vẫn hi vọng hắn có thể một mình đảm đương một phía.

Như Trần Đại Hải nói, nam nhân nếu có chỗ dựa, chính là đã mất đi cơ hội trở thành đại sơn.

Hai giờ trưa, Trần Thương bắt đầu phẫu thuật, hiện tại hắn làm một ca phẫu thuật đại khái không đến nửa giờ.

Hơn một giờ, Trần Thương cắt đứt hai túi mật

Mang đến 300 điểm kinh nghiệm lâm sàng, khoảng cách đạt tới cấp 18 chỉ còn thiếu 200 điểm.

Kinh nghiệm đan thì Trần Thương không nỡ dùng, dù sao hiện tại kinh nghiệm phẫu thuật đang tạm ngừng, không cách nào đột phá, làm cho Trần Thương chậm chạp không thể tăng lên.

Phẫu thuật xong, Trần Thương vội vàng chạy trở về bệnh viện, bởi vì mấy ngày trước vừa mới nhận mấy người bệnh đến nằm viện, buổi chiều cũng xếp đầy phẫu thuật.

Đã đến lúc thăng cấp, Trần Thương cũng không muốn trì hoãn thời gian

Cấp 20 là một bước ngoặt.

Thông báo của hệ thống, sau khi đạt được cấp 20 mới coi như trở thành bác sĩ chính thức, mà bác sĩ chính ở đây chỉ là trình độ đến bác sĩ chính.

Trần Thương rất muốn biết, sau khi đến cấp 20 sẽ có thay đổi gì

Chẳng lẽ... Sẽ giống trong trò chơi, xuất hiện chuyển chức?

Nghĩ tới đây, Trần Thương tràn đầy chờ mong.

Chuyển chức xong sẽ là bộ dáng gì

Vừa mới đến bệnh viện, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy thông báo của hệ thống.

【Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành thỉnh cầu của Quách Thành, trợ giúp hoàn thành ba ca phẫu thuật, nhận được ban thưởng: Thuật thức cải tiến phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật! 】

Trần Thương vui mừng

Suýt nữa quên mất mình vừa hoàn thành nhiệm vụ.

Tiện tay mở phần thưởng, chỉ nghe thấy đinh một tiếng.

Trần Thương cảm giác trong đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh phẫu thuật, và các bước phẫu thuật túi mật...

Không biết qua bao lâu, Trần Thương mở to mắt

Sắc mặt vui mừng.

Không hổ là thuật thức cải tiến

Thông qua những tiểu xảo này, lại để có thể giảm bớt hội chứng sau khi phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Trần Thương càng nghĩ thì càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Những kỹ xảo này không chỉ có giúp Trần Thương có nhiều hơn một phương pháp phẫu thuật, quan trọng nhất chính là, hắn càng hiểu rõ phẫu thuật cắt bỏ túi mật hơn.

Chỉ có ngươi hiểu rõ đầy đủ, mới có thể linh động được

Lúc này, rất nhiều hình ảnh, video phẫu thuật không ngừng xuất hiện trong đầu Trần Thương, Trần Thương kết hợp với kinh nghiệm phẫu thuật của mình, bỗng nhiên đối với phẫu thuật túi mật hiểu rõ hơn rất nhiều

Thật ra, nhắc tới.

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật cũng không tính là phẫu thuật cỡ lớn, cũng không tính là phẫu thuật đặc biệt phức tạp, so với phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa mà nói đích thật là khó hơn một chút.

Mà sở dĩ khó, chủ yếu cũng bởi vì kết cấu sinh lý của túi mật phức tạp hơn ruột thừa một chút.

Là phẫu thuật cấp hai, cũng chỉ là phẫu thuật ở Thôn Tân Thủ

Khu vực túi mật có tam giác gan mật, chỉ có tách ra tam giác gan mật ra mới có thể làm việc với túi mật, cái này tương đương là một tường thành cho túi mật, cho nên muốn đánh giết túi mật càng thêm khó khăn một chút.

Mà những khó khăn trong phẫu thuật cắt bỏ túi mật, đơn giản chính là một cửa ải, một dòng sông hộ thành bên ngoài tường thành, làm thành hàng rào phòng ngự.

Ruột thừa thì đáng thương, với tư cách là bá chủ một phương Thôn Tân Thủ, nhưng cũng chỉ là ruột thừa tách rời, nói cách khác, tạo thành một hàng rào bên ngoài tương thành, phô trương thanh thế mà thôi.

Sau khi cảm ngộ sâu sắc, Trần Thương bỗng nhiên hiểu ra

【Đinh! Chúc mừng ngài, phẫu thuật cắt bỏ túi mật tăng lên đến cấp đại sư! 】

【Phẫu thuật cắt bỏ túi mật, cấp đại sư, đặc hiệu: 1. Phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật; 2. Giảm bớt hội chứng sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật. 】

Trần Thương vui mừng

Đột phá?

Không ngờ thông qua thuật thức cải tiến phẫu thuật cắt bỏ gan, túi mật lại có thể đánh vỡ ràng buộc, đột phá tới cấp đại sư

Quả thực làm cho Trần Thương vừa mừng vừa sợ.

Đây là tin tức tốt

Mà loại cải tiến thuật thức này cũng đã trở thành đặc hiệu 2 của Trần Thương: Giảm bớt hội chứng sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Chương 145: Đây Mới Thực Sự Là Phẫu Thuật Cắt Bỏ Túi Mật

Thông qua lần đột phá này, đã giúp cho Trần Thương bừng tỉnh đại ngộ

Hắn rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là kỹ năng đặc hiệu.

Mà rốt cuộc hiểu được chỗ thua kém giữa cao cấp và đại sư.

Chỗ thua kém giữa cao cấp và đại sư, chính là cần trên cơ sở cao cấp, có hiểu rõ cùng nhận biết đầy đủ đối với kỹ năng phẫu thuật, đặc biệt là đối với chỗ quan trọng, chỗ khó hoặc là biến chứng của bệnh cũng phải nhận biết đầy đủ.

Đồng thời phải giải quyết những vấn đề này

Chỉ có như vậy, mới có thể chân chính đột phá cao cấp, đánh vỡ ràng buộc, đến cấp đại sư

Trần Thương vừa mới lấy được thuật thức cải tiến phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật thật ra chính là trên cơ sở phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật truyền thống, tiến một bước hoàn thiện cùng cải tiến, mà mục đích cải tiến chính là giảm bớt hội chứng sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Mà Trần Thương mượn nhờ đột phá thuật thức này, nhận được đặc hiệu.

Nói cách khác, thật ra những đặc hiệu này chính là thông qua kỹ xảo phẫu thuật đạt được một chút hiệu quả mà thôi

Giống như là phẫu thuật khâu đường ruột đặc hiệu: Kiên cố;

Thật ra, hiệu quả đặc biệt này chính là kết quả Trần Thương không ngừng luyện tập, thông qua học tập cùng sử dụng đủ loại kỹ xảo khâu đường ruột để đường ruột khâu càng thêm kiên cố, từ đó đạt được hiệu quả kiên cố

Mà nếu ngươi biết làm phẫu thuật, nhưng, ngươi phẫu thuật giống như sách vở thì chỉ có thể hoàn thành phẫu thuật, không có bất kỳ một loại đặc sắc nào, vậy ngươi sẽ chỉ là một bác sĩ tầm thường, cũng chính là cái gọi là trình độ trung cấp

Loại cảm giác hiểu ra này quá tuyệt

Trần Thương nhịn không được vui mừng.

Hôm nay thu hoạch tương đối khá...

Hơn nữa, hiệu quả đặc biệt giảm bớt hội chứng sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật này quả thực quá tốt

Bởi vì phẫu thuật cắt bỏ túi mật mặc dù đơn giản, nhưng sau khi cắt bỏ túi mật, sẽ có một di chứng hết sức rõ ràng, đó chính là: Hội chứng sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Loại hội chứng này tỉ lệ mắc phải cao tới trên năm mươi phần trăm

Trên cơ bản chỉ cần từng thực hiện phẫu thuật này thì hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ hiểu rõ đến những điều này.

Hội chứng sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật có những triệu chứng thường gặp như bị đau bụng, tiêu hóa không tốt, thực ra đây cũng không phải là một loại bệnh, nguyên nhân dẫn tới cũng rất nhiều, mà biểu hiện lâm sàng cũng không giống nhau, thậm chí rất có nhiều rất bệnh không có một chút quan hệ với phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Loại bệnh này thường được gọi đùa là bí ẩn chưa có lời đáp sau phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Nhà khoa học, nhà y học cũng từng nghiên cứu qua về vấn đề này, nhưng vẫn chưa rõ nguyên nhân, cũng không tìm ra được một thuyết pháp cụ thể chính xác.

Vì vậy, đối với việc nhận được hiệu quả đặc biệt này, có thể nói là cực kỳ hài lòng

Trần Thương đi đến văn phòng một chuyến, sau đó mặc áo trắng, trực tiếp đi vào phòng phẫu thuật.

Hiện tại, thời gian Trần Thương làm phẫu thuật không cố định, không cần mỗi ngày phải ở trong văn phòng viết bệnh lịch, mà chính là chạy làm phẫu thuật ở phòng phẫu thuật.

Đi đến phòng phẫu thuật, Vương Dũng đã bắt đầu làm ca phẫu thuật đầu tiên, sau khi Trần Thương đi vào cũng lười đổi áo phẫu thuật, trực tiếp đứng ở bên cạnh xem.

Không thể không nói, những ngày này Vương Dũng tiến bộ rất nhanh, đương nhiên, cái này cũng không thể bỏ qua công sức của Trần Thương.

Bất luận muốn đề cao kỹ năng phẫu thuật gì, thì cũng đều phải cần chính là rèn luyện

Vương Dũng nhìn thấy Trần Thương tới, gật đầu tỏ ý, Trần Thương khoát tay áo: "Ngươi tiếp tục."

Vương Dũng tiếp tục phẫu thuật

Trần Thương nhìn thoáng qua Vương Dũng, 【Đinh! Vương Dũng, độ thiện cảm: 50; 】

50 điểm độ thiện cảm

Xem ra những ngày này dạy bảo cũng không uổng phí.

Vương Dũng là mấu chốt để kích hoạt hệ thống thầy trò, Trần Thương tương đối để ý điểm này.

Mắt thấy thời gian khảo hạch cũng sắp đến, Trần Thương cũng hi vọng dạy cho Vương Dũng nhiều một vài thứ.

Trần Thương ở bên cạnh, ngẫu nhiên chỉ điểm một chút.

Sau khi ca phẫu thuật đầu tiên kết thúc, Trần Thương quyết định ra tay, vừa mới nhận được cải tiến thuật thức, hắn rất muốn thử xem cảm giác thế nào.

Buổi chiều có sáu ca phẫu thuật, trừ ca này ra còn có năm ca.

Năm ca phẫu thuật này, Trần Thương đều định tự mình làm.

Sau khi bắt đầu ca phẫu thuật thứ hai, Trần Thương nói với Vương Dũng: "Ngươi xem kỹ một chút xem so với bình thường khác nhau ở chỗ nào, đây là một loại thuật thức mới mà ta vừa nghiên cứu, hiệu quả cũng không tệ lắm, ngươi nghiêm túc xem đi."

Vương Dũng nghe vậy, lập tức cảm khái vạn phần, có đôi khi không thể không thừa nhận, giữa người với người thật sự thua kém quá nhiều

Trước kia, mình vẫn chưa rõ, mà người ta đã bắt đầu chơi trò mới.

Nhưng, loại cảm khái này chỉ là thoáng qua, Vương Dũng lập tức đổi thành thái độ khiêm tốn thành kính học tập.

Trần Thương bắt đầu phẫu thuật, bước đầu tiên vẫn là mở miệng vết thương.

Thực hiện vết cắt hạn chế tối đa vết thương,...

Cắm kim chướng bụng vào...

Phẫu thuật thực hiện đâu vào đấy, lần này khi Trần Thương cắm kim chướng bụng vào, cố ý chếch đi một góc, cứ như vậy có thể giảm thiểu kim chướng bụng làm bị thương nội tạng trong khoang bụng

Kim đâm xuyên khoang bụng nếu không cẩn thận có thể hình thành các loại biến chứng, làm cho nội tạng tổn thương nghiêm trọng, tạo thành thủng nội tạng, thậm chí là vỡ động mạch chủ, nếu phần bụng có dính liền có thể sinh ra viêm võng mạc, viêm màng bao ruột hoặc là viêm phúc mạc.

Thậm chí nghiêm trọng hơn, kim đâm xuyên qua mạch máu, đưa CO2 vào sẽ tạo thành một loại tắc máu

Mà cải tiến này của Trần Thương, là sau khi tổng kết những kinh nghiệm của mình, tận khả năng thông qua thủ pháp cùng kinh nghiệm lâm sàng, đạt tới công hiệu tránh đi cơ quan khí quan quan trọng.

Vẻ mặt Vương Dũng đầy mộng bức

Hắn làm gì biết, cách làm này của Trần Thương là có ý gì...

Nhưng, thông qua phẫu thuật không ngừng thực hiện, Vương Dũng phát hiện chính mình giống như có hiểu lầm đối với phẫu thuật cắt bỏ túi mật...

Thủ pháp, phương thức, thậm chí là khâu trong khi Trần Thương thực hiện phẫu thuật cắt bỏ túi mật đều không quá giống bình thường.

Cách tách ống túi mật này... Giống như... Còn dùng rất tốt a

Nhưng cái này có ý nghĩa gì?

Sao hắn phải làm như vậy?

Còn có, sao hắn phải đặt nội soi ở chỗ đó? ? ?

Chỉ thấy Trần Thương thông qua vị trí đặt nội soi khác nhau, trên TV xuất hiện từng hình ảnh túi mật.

Mà lúc này

Bỗng nhiên tại tam giác gan mật trong khoang bụng trong xuất hiện sỏi mật...

Lần này, Vương Dũng lập tức ngồi không yên.

Cái này... Sao hắn phát hiện được?

Phải biết, bỏ sót sỏi mật trong bụng, rất dễ làm cho bệnh tái phát, thậm chí nặng thêm,, thậm chí sẽ tạo thành viêm nhiễm chỗ vết cắt, rất bất lợi đối với khôi phục hậu kỳ

Sao Trần Thương có thể nghĩ tới?

Không ngờ thông qua thay đổi góc độ nội soi, có thể nhìn thấy rất nhiều đồ vật mà trước kia không nhìn thấy.

Cùng để Vương Dũng có cảm giác não mình muốn mở rộng ra

Thậm chí hắn cảm giác suy nghĩ của mình được Trần Thương khai sáng...

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật nội soi còn có thể làm như thế...

Một ca phẫu thuật cũng không tốn quá nhiều thời gian

Thế nhưng đã để lại Vương Dũng một vẻ mặt mờ mịt.

Sau khi Trần Thương phẫu thuật xong, bắt đầu thay quần áo, rửa tay, chuẩn bị ca phẫu thuật tiếp theo.

Mà Vương Dũng vẫn đứng ở nơi đó nửa ngày.

Thật lâu...

Vương Dũng lúng ta lúng túng tự nói: Trước kia, ta làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật là giả đi...

Đây mới thật sự là phẫu thuật cắt bỏ túi mật

Chương 146: Đoàn Ba Này Không Phải Đoàn Ba Kia

Mấy ca phẫu thuật sau đó, Trần Thương làm càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Mà Vương Dũng nhìn cũng nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly

Loại thuật thức mới này, Vương Dũng càng xem càng kinh hãi, càng xem càng là chấn động.

Hắn đã ý thức được, loại phương pháp phẫu thuật này, là một loại định nghĩa phẫu thuật hoàn toàn mới, thông qua phương pháp phẫu thuật này hoàn toàn có thể đạt tới rất nhiều hiệu quả ngoài ý muốn

Cũng tỷ như bước đầu tiên đâm kim vào, điện câu xảo diệu tách rời túi mật, mà có thể đúng mức tránh đi ống mật, phòng ngừa tạo thành tổn thương

Mà góc độ lựa chọn nội soi khoang bụng càng có thể phát hiện một chút đồ vật không tưởng tượng được.

Những kỹ xảo này, khả năng đại đa số thời điểm sẽ không cần đến.

Nhưng... Một khi gặp phải một vài người bệnh đặc biệt, có những thao tác này thì hoàn toàn có thể tránh một vài biến chứng xảy ra.

Cũng giống như sử dụng nội soi đặc biệt, hoàn toàn có thể phát hiện lưu lại sỏi thận mà trước kia không phát hiện được.

Thật ra những thao tác này đại đa số thời điểm sẽ không phát hiện được bao nhiêu thứ, nhưng cái này cũng giống như khi ô tô muốn rẽ thì phải bật đèn chuyển hướng, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện

Mà Trần Thương cũng thuận lợi tăng lên đến cấp 18.

Nhưng...

Như thế vẫn chưa đủ

Ngày mai phòng ban không có phẫu thuật.

Đi chỗ nào để kiếm kinh nghiệm đây?

Lúc này, đã hơn tám giờ, Trần Thương đang cùng Vương Dũng rời khỏi phòng phẫu thuật, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại.

Trần Thương cầm lên, là Đoàn Ba

Hắn lập tức sửng sốt.

Ngoại khoa Đoàn Ba? Hắn... Tìm mình làm gì?

Từ đâu mà hắn có số điện thoại của ta, không đúng... Ta không lưu số điện thoại của hắn mà

Sau đó, Trần Thương nhận điện thoại, bỗng nhiên một tiếng chuyên gia Tiểu Trần làm Trần Thương bừng tỉnh đại ngộ

Thì ra là Đoàn Ba này, không phải Đoàn Ba kia

Đây là chủ nhiệm ngoại khoa bệnh viện nhân dân Lam Huyện, cũng gọi là Đoàn Ba

Trần Thương vỗ trán một cái, thật sự là bận đến hồ đồ rồi.

Dù sao, hiện tại xưng hô Trần Thương là chuyên gia Tiểu Trần, cũng chỉ có vị Chủ nhiệm Đoàn này mà thôi.

Trần Thương dở khóc dở cười, nhận điện thoại: "Chào Chủ nhiệm Đoàn."

Đoàn Ba cười nói: "Chuyên gia Tiểu Trần, ngày mai tan tầm có thời gian không?"

Ngày mai là thứ năm, trước mắt là không có bất kỳ phẫu thuật gì, buổi chiều cũng không có chuyện gì.

Trần Thương dứt khoát nói: "Xế chiều ngày mai ra đều rảnh."

Đoàn Ba nghe xong, lập tức vui vẻ

"Vậy thì tốt quá, chúng ta chuẩn bị thực hiện 8 ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, ngày mai làm phiền ngươi qua đây làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ."

Trần Thương nghe xong, gật đầu đáp ứng: "Được rồi, Chủ nhiệm Đoàn, không thành vấn đề!"

Đoàn Ba cười: "Được, vậy ngày mai ta để tài xế mười hai giờ trưa chờ ngươi ở cửa bệnh viện, ngươi tan tầm thì ra đó, chúng ta đi ăn cơm."

Trần Thương cúp điện thoại, sửa tên Đoàn Ba thành chủ nhiệm Đoàn Ba.

Không sai, ngày mai lại có thể có một đợt kinh nghiệm lớn rồi

---

Phòng phẫu thuật chưa từng có thói quen tan tầm đúng giờ, càng không có thói quen ăn cơm đúng giờ.

Cho dù là những chủ nhiệm kia cũng tốt, danh y cũng được, lương một năm mấy chục vạn hơn trăm vạn hoặc là... cấp bậc gì đi nữa.

Nên bị đói thì phải bị đói, phẫu thuật không xong thì ngươi đừng hòng nghỉ ngơi.

Ngươi không thể làm phẫu thuật đến một nửa, bỗng nhiên đói bụng đi ra ăn chút cơm rồi đi vào làm tiếp.

Thật ra rất nhiều chuyên gia không thiếu tiền, nhưng rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi cũng không được nghỉ ngơi, áp lực của người dẫn đầu, bệnh viện an bài cho ngươi một đống lớn nhiệm vụ, ngươi vẫn không thể không hoàn thành

Đến cấp bậc chuyên gia càng là như vậy, ban ngày đi ra ngoài xem bệnh làm phẫu thuật, tan việc về nhà tranh thủ thời gian viết luận văn, làm nghiên cứu khoa học, trong đêm còn phải ngồi xe lửa máy bay vội vàng chạy tới nơi khác, để hôm sau tham gia hội nghị, tham gia hội nghị xong, tối phải trở về, không thể chậm trễ khám bệnh hoặc là phẫu thuật hôm sau.

Đây không phải cố sự, đều là ví dụ thực tế.

Chưa từng thiếu chuyện do chữa bệnh nhiều quá dẫn đến chết bất đắc kỳ tử.

Có thể người khác cảm thấy có chút khoa trương, hiện tại là thời đại nào, còn có thể làm người mệt chết?

Thật ra một chút cũng không khoa trương.

Chữa bệnh thật quá mệt mỏi

Trên TV, những lúc nằm ngủ trên sàn nhà phòng phẫu thuật, Trần Thương cũng đã tự mình chính làm qua, hơn nữa không chỉ một lần, mà lúc đó, nằm tại bên cạnh hắn chính là tiểu liếm chó Tần Duyệt.

Sinh hoạt cũng sẽ không thương hoa tiếc ngọc, càng sẽ không trách trời thương dân.

Nghĩ tới đây, Trần Thương rất bội phục Thạch Na cùng Tần Duyệt, hai người phụ nữ này nhìn thì nhu nhược, nhưng làm việc trong khoa cấp cứu rất tích cực.

Ra khỏi bệnh viện, Trần Thương cùng Vương Dũng đến một tiệm cơm gần nha, gọi ba món ngon, một đĩa Salad lạnh, sau đó khui hai chai bia ướp lạnh.

Khoảng thời gian này hơi mệt mỏi, Vương Dũng đi theo mình cũng không dễ dàng, mỗi ngày đều phải đi sớm về tối làm phẫu thuật, làm xong phẫu thuật còn phải viết bệnh lịch.

Nói thật... Làm việc như vậy, tiền lương mỗi tháng chỉ 2200 khối tiền, căn bản không xứng với vậy khổ cực vất vả cùng nỗ lực đã bỏ ra.

Toàn bằng tình yêu cùng tín ngưỡng trong lòng.

Trần Thương cũng từng làm cộng tác viên, loại cảm giác đó chỉ có bọn hắn mới có thể hiểu.

Những ngày này, làm nhiều ca phẫu thuật như thế, mỗi một ca Trần Thương đều có thể kiếm chút tiền, bao gồm phẫu thuật do Vương Dũng làm

cũng tính là mình làm.

Chính là bởi vì Trần Thương có quyền mổ chính, Vương Dũng là cộng tác viên, không có quyền mổ chính.

Phòng phẫu thuật vừa mới thành lập, phẫu thuật làm hơn ba mươi ca, cộng thêm nhiều bệnh nhân như vậy, xử lý...

Trần Thương đánh giá một chút, tháng này thu nhập của mình bảo thủ nhất hình như là có một vạn.

Đương nhiên, không tính tiền mình thu nhập thêm cùng tiền thưởng của hệ thống.

Trần Thương rót đầy bia cho Vương Dũng.

"Hai ngày này mệt mỏi lắm phải không?"

Vương Dũng cười nói: "Ba năm này, ngày nào không khổ cực, sớm đã quen thuộc."

Hai người cụng ly, ực một hơi cạn sạch.

Phẫu thuật từ trưa, cũng không uống ngụm nước, liên tục chèo chống đến bây giờ, một ly bia đá vào bụng, thật sự là dễ chịu.

Vương Dũng nhìn Trần Thương, cười nói: "Ngươi cũng như thế, thật ra loại khổ cực này cũng không phải trên thân thể, mà là không biết đường ở hướng nào!"

Trần Thương gật đầu, hắn biết Vương Dũng nói có ý gì.

"Đừng lo lắng, đều sẽ khá hơn, ta cảm thấy khảo hạch lần này ngươi sẽ không có vấn đề, ngươi vẫn rất có thiên phú phẫu thuật, tay mắt lanh lẹ, giỏi về phát hiện chi tiết, cái ngươi thiếu chính là một cơ hội!"

Hai mắt Vương Dũng sáng lên

Hắn thiếu chỉ là một cơ hội

Vì cơ hội này hắn đã chuẩn bị thật lâu.

Hơn nữa, theo Trần Thương ngắn ngủi hai tuần, hắn cảm thấy mình tiến bộ phi phàm.

Chỉ cần đến lúc đó phát huy như bình thường, hắn đã cảm giác mình nhất định là có cơ hội.

Hai người có kinh lịch giống nhau, lời nói cũng ăn ý, đương nhiên rất dễ đi cùng nhau.

Chương 147: Một Lão Đầu Kiêu Ngạo

Gọi ba món đồ ăn, hai người một người ăn ba bát cơm, quả thực có chút đói bụng.

Ngoại khoa là cũng không hẳn là việc cần kỹ thuật, mà là việc rất tốn thể lực, không có một thể lực tốt, căn bản không chịu đựng nổi.

Cơm nước no nê, Trần Thương hỏi: "Hôm nay ta đã cho ngươi xem thuật thức cải tiến của phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật, ngươi nhìn ra manh mối nào không?"

Vương Dũng nhẹ gật đầu: "Có, rất không bình thường, ta cảm thấy ý nghĩ này rất sáng tạo, cái này gọi là thuật thức cải tiến phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật hả? Chính ngươi cải tiến?"

Trần Thương mặt dạn mày dày, nhẹ gật đầu: "Đúng thế."

Vương Dũng giơ ngón tay cái lên: "Thương nhi, ta thật phục ngươi, quá ngưu bức."

"Đầu của ngươi trời sinh đã khác với chúng ta, những cái trong đầu ngươi đều rất đáng gờm!"

"Lúc ấy, ta nhìn ra có chút không giống, sau khi cẩn thận suy nghĩ kỹ lại mới chính thức hiểu ý tứ trong đó, sau khi tinh tế hồi tưởng lại, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý!"

Trần Thương cười, nghiêm túc nói: "ừm, ngươi cố gắng nghiên cứu thuật thức này, ta cảm thấy rất có giá trị, hôm nay ngươi đã copy video đúng không, sau này về nhà xem nhiều một chút, chủ yếu chính là mấy chi tiết nhỏ, ngươi nghiên cứu kỹ một chút, cái đầu tiên chính là..."

Hai người cầm đũa làm dụng cụ bắt đầu huơ tay, một bữa cơm ăn đến hai giờ mới xong.

"Ta không cho ngươi đến, ngươi nhất định phải đến!"

"Ta không đến, ngươi làm sao bây giờ?"

Cấp cứu cũng có lão bạn bè, Vương đại gia chống quải trượng đi vào cửa lớn phòng cấp cứu, Tiểu Lâm cười nói: "Đại gia, ngài đã tới!"

Vương đại gia cười ha ha: "Đến rồi đến rồi."

Y tá trưởng tự mình lên đi đỡ tay: "Vương đại gia, hôm nay chỗ đó không thoải mái hả?"

Vương đại gia còn chưa kịp nói chuyện, đã liên tục ho khan ngắt lời hắn, nửa ngày mới thở ra một hơi, Điền Hương Lan vội vàng lại đập lưng, xoa ngực.

Lúc này, lão mới thở phào.

Vương đại gia thở dài, cười nói: "Ta tối hôm qua ho khan ho rất nhiều, ho đến nỗi tim không thoải mái, cho nên mới sáng sớm đã tới đây, lấy số thứ tự."

Lúc này mới hơn bảy giờ sáng, cấp cứu còn chưa thay ca, ca đêm lão Trần còn đang bận rộn, ca ngày còn không đến, mà Trần Thương thì tới bệnh viện sớm đã thành thói quen.

Mới vừa vào cửa nhìn thấy Vương đại gia, lên tiếng chào, hỏi một tiếng buổi sáng tốt lành.

Cho dù là tại bệnh viện, cũng biết Vương đại gia là bệnh nhân, thế nhưng cũng không thể gặp mặt chào hỏi một câu: "Không thoải mái sao?"

Vương đại gia nhìn thấy Trần Thương, cũng cười: "Tiểu Trần, tới sớm như vậy."

Lúc này, Trần Thương nghiêm túc nhìn Vương đại gia, khẽ nhíu mày.

Hôm nay khí sắc Vương đại gia không tốt lắm a?

Chẳng lẽ bệnh tái phát?

"Vương đại gia, ngài không thoải mái chỗ nào? Bệnh tái phát sao?"

Vương đại gia tên là Vương Mão Căn, là một lão đầu kiêu ngạo bướng bỉnh, ở trong ký túc xá của một nhà máy cách Tỉnh Nhị Viện không xa, lúc tuổi còn trẻ làm lãnh đạo, biết ăn nói, già cũng không chịu ngồi yên, nhưng khi tuổi trẻ làm lãnh đạo, hút thuốc quá nhiều, dẫn đến một bên phổi bị tắc nghẽn mãn tính.

Như Vương đại gia nói chính là: "Làm lãnh đạo một đời, cả người đầy tật xấu!"

Vương đại gia rất thích cười, cho dù là ngã bệnh, trên mặt đầy nếp nhăn nhưng luôn mang theo nụ cười.

Nói thật, Trần Thương rất bội phục người này, mỗi lần nhìn thấy lão thời điểm, đều mặc trên người một áo sơ mi trắng, một quần tây đen kết hợp với áo vét, một đôi giày da màu nâu, sạch sẽ, thể diện.

Người này là khách quen của cấp cứu, lúc trước khi Trần Thương vừa đến Tỉnh Nhị Viện còn phải gặp lão để hỏi đường.

Một chớp mắt đã qua hai năm, cứ mỗi một khoảng thời gian thì lão tới một lần, nếu không phải mua thuốc cho mình, thì mua thuốc cho con.

Sở dĩ đến khoa cấp cứu, là bởi vì mỗi lần lão đến mua thuốc đều là nửa đêm, những phòng khám bệnh khác đều không còn làm việc.

Ông lão còn chưa kịp nói chuyện, lại bắt đầu khụ khụ khụ, sau đó lão bắt đầu thở.

"Hô... Hô... Hô..."

Lão liều mạng hô hấp, sắc mặt hơi tái xanh, hô hấp có chút khó khăn

Trần Thương biến sắc: "Tiểu Lâm, đưa đến phòng quan sát, thở oxi."

Vương đại gia là người bệnh cũ, trên cơ bản mỗi lần tới đều như vậy, bệnh lịch của lão Trần Thương đều có thể học thuộc.

Thậm chí Vương đại gia chữa bệnh đều là chữ viết của Trần Thương, hai năm này, Vương đại gia đổi hai bản mới.

Bệnh rất rõ ràng: Bệnh phổi tắc nghẽn mãn tính, còn có bệnh tim phổi...

Đây đối với một ông lão hơn tám mươi tuổi mà nói, mỗi một lần phát tác đều mang ý nghĩa bệnh lại một lần nữa tăng thêm.

Trần Thương thậm chí có chút lo lắng, vị này đại gia thể diện còn có thể đến mấy lần?

Tiểu Lâm theo thói quen đo biểu đồ nhịp tim cho đại gia, đo huyết áp, cộng thêm một bảng độ bão hòa oxi trong máu.

Đây đều miễn phí...

"Bác sĩ Trần, độ bão hòa oxi trong máu chỉ có 80..." Tiểu Lâm lo lắng nhìn thoáng qua Vương đại gia, nhỏ giọng nói.

Trần Thương gật đầu, thật ra không cần đo hắn cũng biết.

Độ bão hòa oxi trong máu quá thấp, người bệnh đã nại thụ, nếu đổi một người đã sớm xuất hiện triệu chứng, thế nhưng lão vẫn nằm trên dường bệnh mang mặt nạ dưỡng khí cười tủm tỉm nhìn hắn.

Trần Thương có chút tiếc hận...

Mỗi lần Vương đại gia tới đều làm cho hắn rất lo lắng.

Đây là bệnh nhân duy nhất mà chủ quản tài chính, y tá trưởng Điền Hương Lan mắt nhắm mắt mở cho qua, mặc cho hắn thở oxi, hay đo điện tim... Đều miễn phí.

Chỉ cần khoa cấp cứu có thể hơi trợ cấp một chút, Điền Hương Lan cũng sẽ không nói cái gì.

Cái gọi là bệnh lâu thành lương y, Vương đại gia gỡ mặt nã dưỡng khí xuống, tự tin nói: "Bác sĩ tiểu Trần... Kiểm tra huyết áp trong động mạch đi, phân tích huyết khí một chút, những cái khác đều không cần kiểm tra."

Trần Thương gật đầu cười nói, không khuyên giải quá nhiều, bởi vì hắn biết giờ có khuyên giải cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Lão đầu nhìn như thể diện kiêu ngạo, thật ra gánh nặng trên vai cũng không nhẹ.

Lương hưu nhìn như rất nhiều nhưng hoàn toàn không đủ để duy trì sinh hoạt.

Chi phí trở thành cản trở lớn nhất của lão.

Dựa theo quá trình, Trần Thương cầm bản chữa bệnh đi đến bên người Vương đại gia: "Đại gia, bệnh của ngài thế nào chắc ngài cũng biết chứ, ta đã liên tục nói cho ngài nguy hiểm trong đó, có thể bị sốc... Thậm chí hôn mê, tử vong, tại sao ngài cứ từ chối ký tên kiểm tra chứ?"

Vương đại gia cười, cầm lấy cây biét, run rẩy vừa viết vừa nói: "Ta ký nửa đời người, không nghĩ tới già cũng khó thoát vận mệnh này, ha ha..."

Người chung phòng bệnh cùng y tá cũng nhịn không được cười.

Thật sự là một lão đầu khôi hài.

Cũng là một lão đầu kiêu ngạo.

Chương 148: Bạn Già

Người già chính là như vậy

Hắn từng không chỉ một lần kiêu ngạo nói với Trần Thương: "Con ta tê liệt trên giường vài chục năm, nhưng cho tới nay vẫn không bị hoại tử!"

Đã từng không chỉ một lần tự hào nói: "Hôm qua con ta nói với ta, hắn viết sách có người đọc, còn có người khen thưởng hắn, đúng rồi... chính là tập đoàn Tencent, giá trị hơn mấy chục ức!"

Lão có một người con có tiền đồ, đáng tiếc lại bởi vì bị di chứng nhồi máu lên não tê liệt ở trong nhà, đã hơn mười năm, người vợ mang theo cháu nội qua nước Mỹ sống, rất ít khi trở về, có lẽ lão không biết đã ly hôn, hoặc là biết thì lão cũng không muốn nói... Dù sao cho tới bây giờ Trần Thương chưa thấy con dâu cùng với cháu nội của hắn.

Thế nhưng lão vẫn kiêu ngạo nói với Trần Thương:

"Cháu nội của ta rất giống ta, rất thông minh đấy, nghe nói hiện tại đang học ở đại học MIT!"

(DG: Cho ai chưa biết, MIT (Massachusetts Institute of Technology) là tên viết tắt của Viện Công nghệ Massachusetts ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ)

Một bên người chung phòng bệnh đột nhiên hỏi: "Đại gia ngươi bị tắc nghẽn phổi mãn tính đã nhiều năm như vậy? Sao không đi khoa hô hấp xử lý nằm viện?"

Vương đại gia cười nói: "Lão thái bà ở nhà thuốc chăm sóc con trai, ta cũng không thể nằm viện, nhập viện rồi không có ai chăm sóc ta."

Mỗi lần lão đến, đều được Điền Hương Lan dốc lòng chăm sóc, y tá cũng chạy trước chạy sau.

Vương đại gia nhìn Điền Hương Lan, cười nói: "Tiểu Điền, lúc đầu ta muốn gả con trai ta cho ngươi, cũng may tiểu tử mắt bị mù, nếu không... Sợ là nhà ta sẽ liên lụy đến ngươi a "

Vương đại gia hơn năm mươi tuổi bị dãn khí quản, sáu mươi tuổi về hưu, sau đó thường xuyên đến bệnh viện, khi đó Điền Hương Lan còn là một y tá, nhưng Vương đại gia lại đặc biệt thích nàng, nhất định phải tác hợp cho Điền Hương Lan cùng con trai của hắn.

Đáng tiếc, con trai của hắn tâm cao khí ngạo, chướng mắt tiểu y tá Điền Hương Lan làm ở khoa cấp cứu.

Điền Hương Lan cười nói: "Vương đại gia, ngươi chỉ toàn nói mò."

Vương đại gia cười ha ha một tiếng, nhìn mặt tường chung quanh khoa cấp cứu, bỗng nhiên thở dài: "TỈNH Nhị Viện cũ nát trước kia giờ đã hiện đại như vậy, cũng không biết còn có thể thấy mấy lần nữa!"

Vương Mão Căn rất rõ ràng bệnh của mình, nếu không phải lo lắng bạn già cùng con trai, lão đã sớm ra đi

Thế nhưng...

Hắn lại không dám đi, già trẻ một nhà toàn bộ nhờ hưu bổng của hắn.

Vì vậy, cho dù khó hơn nữa cũng phải sống

Sau khi Vương đại gia tới nửa giờ, một vị lão thái thái tóc trắng xoá đi tới khoa cấp cứu, vừa vặn nhìn thấy y tá: "Y tá Lâm, Vương Mão Căn ở đây hả?"

Tiểu Lâm cười: "Ở đây, đang thở oxi trong phòng quan sát."

Lão thái thái nghe xong, nói một tiếng cảm ơn rồi đi đến hướng phía phòng quan sát.

Vương lão đầu đang thở oxi, nhìn thấy bạn già đến, lập tức trách cứ: "Ta không cho ngươi đến, ngươi nhất định phải đến!"

Lão thái thái cũng trừng mắt liếc hắn: "Ta yên tâm ngươi mới lạ? Nếu ngươi thật sự tốt, ta chắc chắn sẽ không đến!"

Trong lòng Vương lão đầu ấm áp, thở dài: "Ngươi đến đây con trai làm sao bây giờ?"

Lão thái thái, ngồi bên giường, đau lòng cầm tay lão Vương: "Ta không đến, ngươi làm sao bây giờ? !"

"Đừng lo lắng, ta đã cho hắn ăn một bát canh trứng gà, đưa hắn đi tiểu, giúp hắn xoay người, vỗ lưng..."

Lão thái thái nói đến câu này, nói rất kỹ càng, từ ăn bao nhiêu cơm, đi tiểu bao nhiêu lần, vô lưng bao nhiêu cái, có rót nước hay không...

Vương lão đầu nhìn lão thái thái mặt mũi nhăn nheo tóc trắng xoá trước mắt, thân hình có chút còng xuống, thở dài, khổ cho ngươi, người yêu của ta, nghĩ như vậy, Vương lão đầu cười nói: "Bạn già!"

Lão thái thái quay người: "Thế nào?"

Vương lão đầu cười nói: "Giữa trưa chúng ta ăn sủi cảo không? Ta đi mua thịt."

Lão thái thái trừng mắt liếc: "Thịt heo đều 40, ăn thịt làm gì, có tiền ăn thịt, có thể mua cho ngươi thêm hai hộp thuốc!"

Vương lão đầu: "Vậy chúng ta ăn chay, lát nữa ta đi mua củ cải!"

Trần Thương đang đứng trong phòng quan sát chuẩn bị đồ vật, thế nhưng... Lại bị cặp vỡ chồng tám mươi tuổi này làm cho xúc động...

Lão đầu nhìn như quở trách, nhưng lại là quan tâm chân thật nhất.

Lão thái thái nhìn như tức giận, lại là tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Trong sinh hoạt tuy chật vật nhưng hai ông bà già, hai cây gây, cùng đỡ nhau tiến lên, không sợ Tử thần.

"Ta không cho ngươi đến, sao ngươi cứ đến!"

"Ta không đến, ngươi làm sao bây giờ?"

Hai câu này, khả năng cả đời này Trần Thương không quên được, khả năng đây là những lời tâm tình mà đời này Trần Thương động tâm nhất, chẳng cần cái gì thề non hẹn biển, chẳng cần cái gì kinh thiên động địa...

Trần Thương nghiêng đầu sang chỗ khác, thậm chí không đành lòng tiếp tục nhìn hai ông bà lão này.

Bởi vì hắn căn bản không giúp được bọn hắn cái gì, bởi vì hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện như vậy tiếp tục tiếp diễn.

từ sau khi chế độ điều ban của khoa cấp cứu được điều chỉnh, thời gian ca ngày của Trần Thương cũng tùy cơ rất nhiều.

Không cần cả ngày đều ở bệnh viện.

Cứ như vậy, thời gian của Trần Thương cũng tương đối tự do hơn một chút.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là lãnh đạo mở một mắt nhắm một mắt thì dễ nói, nhưng nếu như thật muốn bắt bẻ ngươi, cho dù không có tội cũng có thể tìm ra một đống tội gán cho ngươi.

Cho tới trưa, mặc dù không chuyện lớn gì, nhưng cũng chưa từng được ngồi xuống nghỉ ngơi, chỉ cần ở tại bệnh viện thì nhất định sẽ có chuyện, không quản là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, dù sao tuyệt đối sẽ không để ngươi rảnh.

Thật vất vả nghỉ ngơi nghỉ ngơi được một chút, Tần Duyệt hấp tấp chạy tới, kéo một cái ghế đến ngồi bên cạnh Trần Thương, đắc chí nói: "Trần Thương, lão sư ta vừa xem qua luận văn của ngươi, ngươi biết nói gì không?"

Trần Thương: "Nói đề tài luận văn của ngươi mới lạ, kết cấu chặt chẽ, mạch suy nghĩ rõ ràng, biểu đồ phong phú, số liệu toàn diện, có thể xưng là kinh điển!"

Trần Thương Vỗ mông ngựa nâng Tần Duyệt lên tận trời cao: "Ai u, Trần Thương, hôm nay ngươi ăn đường hả? Sao miệng ngọt như vậy! Không sai không sai, đáng được khen ngợi."

Vương Khiêm trực tiếp cười nói: "Hắn là uống đường nhiều quá, bệnh tiểu đường trúng độc rối loạn Ketoacidosis, hiện tại đầu óc không tỉnh táo! Lời nói mê sảng của tiểu Tần ngươi đừng tin."

Tần Duyệt liếc Vương Khiêm: "Khiêm Nhi ca, bỗng nhiên ta hiểu vì sao ngươi học chỉnh hình nhưng lại không đi khoa chỉnh hình mà đến khoa cấp cứu!"

Vương Khiêm sững sờ, hiếu kỳ hỏi: "Vì sao?"

Tần Duyệt hung hăng trừng mắt: "Bởi vì viện trưởng đều cảm thấy ngươi thiếu!"

Vương Khiêm cắt một tiếng: "Ta đến khoa cấp cứu là vì muốn rèn luyện trình độ kỹ thuật, đúng rồi, cho ta mượn luận văn của ngươi xem thử?"

Tần Duyệt lấy ra một bản luận văn, đưa cho Vương Khiêm: "Nhìn xem thế nào, lão sư nói ý nghĩ của ta rất sáng tạo, có thể thử phát một bản đầy đủ bằng tiếng Anh SCI thử một chút, nói không chừng sẽ có kết quả rất cao."

Chương 149: Mời Đến Dạy Học

Trần Thương tiện tay cầm lấy một bản khác trên bàn, quyển này đều là tiếng Anh, hình như là Tần Duyệt phiên dịch qua.

Tùy ý lật qua lật lại một lúc, Trần Thương phát hiện, xét về nội dung đích thật là phong phú hơn trước kia rất nhiều, thậm chí càng thêm chặt chẽ, rất nhiều chỗ dư thừa đều đã bị cắt giảm.

So với trước đó lợi hại hơn rất nhiều, xem ra giáo sư Hứa Mặc này thật rất lợi hại.

Mặc dù Trần Thương không biết viết luận văn, nhưng cũng đã xem không ít, vẫn có chút năng lực đánh giá.

Cũng giống như, ta không viết nhưng vẫn có thể nhìn chỗ tốt chỗ xấu,...

Phiên dịch cũng rất tốt, đối phương cũng bỏ không ít công phu.

Đọc lướt qua, Trần Thương cảm giác rất thoải mái, văn chương phù hợp với y học, khoa học thì nghiêm cẩn.

Nhưng... Lại có không ít chi tiết cần sửa chữa.

Thật ra biểu đạt bằng tiếng Anh khó hơn biểu đạt bằng tiếng Anh bình thường rất nhiều, không đơn giản chỉ là dịch nghĩa từng từ thông thường, khi dịch câu bằng từ ngữ chuyên ngành cần phải để ý đến ngữ cảnh để dùng từ cho phù hợp.

Bản phiên dịch này đã rất tốt, nhưng một chút tì vết cần sửa chữa.

Đối phương giống như không hiểu rõ ngoại khoa lắm, vì vậy ở ngoài những từ ngữ chuyên khoa, từ tổ, thì cách viết thuật thức phẫu thuật vẫn còn tồn tại một chút vấn đề nhỏ.

Nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, đây là một bản phiên dịch rất không tệ.

Lúc này, Tần Duyệt đang cùng Vương Khiêm cầm luận văn ở bên kia thảo luận khí thế ngất trời.

Trần Thương dứt khoát móc bút trong túi ra, sửa lại một vài chỗ trên trang giấy.

Tần Duyệt rời đi không lâu, Trần Thương liền tiếp nhận được điện thoại của một số lạ.

"Chuyên gia Tiểu Trần phải không? Ta ở bệnh viện nhân dân Lam huyện, tới đón ngài đi qua." Nghe giọng nói thì thấy tuổi của tài xế không

lớn lắm, "Bây giờ ta đang đợi ở cửa tây Tỉnh Nhị Viện, xe Buick màu đen, bảng số xe..."

Trần Thương gật đầu: "Được rồi, ta lập tức xuống ngay, phiền ngươi chờ một chút."

Cúp điện thoại, Trần Thương đứng dậy đổi quần áo, chuẩn bị rời đi.

Mặc dù cấp cứu là một trong những phòng ban bận rộn nhất và mệt nhất bệnh viện, nhưng cũng không phải không có ưu điểm.

Theo Trần Thương, ưu điểm lớn nhất chính là khoa cấp cứu ở lầu một.

Chỉ cần đi qua bệnh viện đều sẽ biết, thang máy ở bệnh viện rất khó chờ, sợ đến mùa hoa rụng cũng không chen vào được.

Lúc Trần Thương thực tập có tháng làm ở khoa thần kinh tại lầu 21, cao ốc tổng cộng có 29 lầu, mỗi khi đi làm về, trong lòng lúc nào cũng nóng như lửa đốt, nhưng lại không lên được thang máy

Sáng sớm, 7 điểm 50 đúng giờ giao ban, thế nhưng Trần Thương nhất định phải đến lúc bảy giờ thì mới có thể vào thang máy.

Bằng không chờ đến bảy giờ rưỡi, người đông nghìn nghịt, chỉ có thể leo cầu thang bộ, leo lên 21 lâu mệt để cơ bắp của ngươi cứng đờ.

Thời gian đó, bác sĩ y tá đều phải đi làm, người nhà bệnh nhân thì thăm viếng hoặc là nằm viện, người bệnh hoặc là bồi người nhà vừa mới ăn sáng xong trở về phòng bệnh, nhiều người như vậy, căn bản chen không được.

Mặc dù bệnh viện có thang máy dành riêng cho công nhân viên chức, nhưng không quy định thang máy dành riêng cho công nhân viên chức không cho người bệnh lên

Từ sau khi đó, Trần Thương có một cảm giác sợ hãi đối với những văn phòng ở lầu cao.

Cấp cứu thuận tiện, đi ra ngoài chính là đường cái, rất tiện

Đương nhiên, nguyên nhân khoa cấp cứu thiết lập tại lầu một không phải là vì thuận tiện cho Trần Thương đi làm, mà là để cho tiện người bệnh cấp cứu...

Cửa tây Bệnh viện chính là cửa tây của khoa cấp cứu, Trần Thương vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy một chiếc xe chờ ở cửa, Trần Thương đi qua trực tiếp lên xe.

Viên Phàm thấy thế, lập tức sững sờ

Trần Thương lại muốn đi đâu?

Phi đao?

Nghĩ tới đây, Viên Phàm mặt không đổi sắc đi theo, vừa vặn nhìn thấy Trần Thương lên xe.

Lập tức, Viên Phàm ghen tuông xông lên đầu, ham muốn

Lúc này, Vương Khiêm đi tới: "Viên Phàm, còn chưa tan tầm hả?"

Viên Phàm cười nói: "Lập tức! Vương Khiêm, ngươi nói... Trần Thương thật lợi hại như vậy sao? Đều có thể làm phi đao!"

Vương Khiêm do dự một chút: "Chắc là vậy, Trần Thương rất cố gắng, nhưng... Ngươi cũng rất lợi hại, ta thấy ngươi phẫu thuật cũng rất tốt, hiện tại chúng ta đã có phòng phẫu thuật, ngươi luyện thêm một chút nói không chừng cũng có thể đi ra ngoài làm phi đao."

Những lời này của Vương Khiêm làm cho Viên Phàm có chút tâm động.

Lúc này, vừa lúc tan tầm cao điểm, trên đường nhiều xe, khi đến Lam huyện đã hơn hai giờ chiều.

Chủ nhiệm Đoàn đã chờ Trần Thương ở của tiệm cơm, đi theo còn có mấy bác sĩ trong khoa, khi nhìn thấy Trần Thương cả đám rất là tôn kính.

Có lần trước làm phẫu thuật, thân phận và địa vị của Trần Thương trong lòng các tiểu bác sĩ ngoại khoa bệnh viện nhân dân Lam huyện không ngừng tăng lên.

Ngành nghề chữa bệnh chú trọng kỹ thuật, trình độ của ngươi trực tiếp liên quan đến ngươi được đối đãi như thế nào.

Dù cho ngươi không phải chủ nhiệm hoặc là chức vụ hành chính khác, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến việc người khác tôn trọng ngươi.

Trần Thương không lớn lắm, khả năng còn trẻ hơn so với những tiểu bác sĩ đang ngồi ở đây không ít, thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến cách nhìn của mọi người đối với Trần Thương, tương phản đều đang nói Trần Thương tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng.

Có người nói, kết quả ngươi cố gắng là khi ngươi đang dùng cơm gắp thức ăn mà không có ai bàn quay.

Nếu như đây coi là thành công, hôm nay Trần Thương rất thành công

Lần lượt từng món ăn được đưa lên, đều đưa đến chỗ Trần Thương trước, để Trần Thương nếm thử đặc sắc của Lam huyện.

Bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện nhân dân khá đông đảo, phô bày nhiệt tình của bọn hắn.

Trần Thương rốt cuộc hiểu vì sao rất nhiều bác sĩ nguyện ý đi ra làm phi đao.

Không cần ở trong khoa ngươi lừa ta gạt, không cần nhìn sắc mặt người khác, đi ra ngoài còn có thể thật vui vẻ vừa có thể kết giao bạn bè, còn có thể kiếm tiền, mặc dù mệt một chút, nhưng làm gì mà không mệt.

Cũng giống như Trần Thương, chiều nay có tám ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa.

Đoán chừng làm xong làm tối thiểu cũng hơn 9 giờ.

Hôm nay phẫu thuật, Trần Thương mổ chính, mỗi bác sĩ khác theo hai ca, Đoàn Nhạc là người hỗ trợ, mà hình thức phẫu thuật chính là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ.

Trần Thương đối với phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa có thể nói là rõ như lòng bàn tay, cơ bản không có áp lực quá lớn.

Nhưng hôm nay, hắn không làm rất nhanh, bởi vì dù sao mình được mời đến dạy cho người ta làm phẫu thuật, không phải đến để xong nhiệm vụ rồi lấy tiền rời đi.

Cho nên phải tận tâm tận lực dạy tốt.

Người khác tôn trọng ngươi thì ngươi phải học được cảm ân, mà không phải vô điều kiện đòi lấy.

Trần Thương cũng không cảm thấy mình hơn người khác thế nào, nếu như không có hệ thống, chính mình vẫn chỉ là một tiểu bác sĩ tầng dưới chót còn không bằng bọn hắn.

Vì vậy, loại phẫu thuật tốt cho người bệnh, mà có thể trợ giúp bác sĩ khác, Trần Thương sẽ không keo kiệt.

Chương 150: Quái Ruột Thừa Vương Cấp

Phẫu thuật bắt đầu, giống như là vị trí bên phải dưới bụng điểm McBurney, sau đó cắt

Trần Thương vừa nói vừa thực hiện phẫu thuật, giảng rất chi tiết.

Bao gồm lựa chọn vị trí xuống dao như thế nào.

Như thế nào sử dụng vết cắt không đến 3cm hữu hiệu.

Như thế nào tìm kiếm ruột thừa hữu hiệu.

Phẫu thuật thực hiện rất thuận lợi.

Một ca tiếp một ca phẫu thuật, mọi người lộ vẻ mặt vui mừng.

Mà vui vẻ nhất chính là Đoàn Ba, hắn là người hỗ trợ trực tiếp, dần dần đã có thể sờ đến một chút da lông trong đó.

Sau khi kết thúc năm ca, Đoàn Ba đã có chút nhao nhao muốn thử.

Sau khi ca phẫu thuật thứ năm kết thúc, Trần Thương dứt khoát đề nghị: "Chủ nhiệm Đoàn, nếu không ngài thử một chút? Ta giúp ngươi ở một bên nhìn?"

Đoàn Ba nghe xong, lập tức hai mắt tỏa sáng: "Vậy làm phiền chuyên gia Tiểu Trần."

Mặc dù Đoàn Ba chưa làm qua phẫu thuật vết cắt nhỏ, nhưng lại thường xuyên làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, thuật thức vết cắt nhỏ chủ yếu chính là lợi dụng không gian hữu hiệu hoàn thành phẫu thuật.

Trần Thương làm người hỗ trợ cho Đoàn Ba, trợ giúp ngoéo tay, phẫu thuật miệng vết thương hai centimét được sự giúp đỡ của Trần Thương thực hiện rất thuận lợi.

Từng bước một tách rời ruột thừa, kẹp chặt ruột thừa nâng lên chỗ vết cắt, thực hiện cắt bỏ.

Phẫu thuật rất thuận lợi, trên mặt Đoàn Ba vui mừng.

Thành công?

Chỉ đơn giản như vậy?

Thật ra đơn giản sao?

Cũng không đơn giản.

Phẫu thuật chính là vậy, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ.

Có ca đầu tiên làm cơ sở, lá gan Đoàn Ba cũng lớn hơn.

Đến ca thứ hai dứt khoát nói với Trần Thương: "Chuyên gia Tiểu Trần, ngươi để Tiểu Dương làm người hỗ trợ, ta đến phẫu thuật, còn ngươi chỉ

điểm."

Trần Thương gật đầu.

Phẫu thuật tiếp tục thực hiện.

Giống như thuận lợi

Đoàn Nhạc đột nhiên cảm giác được lúc trước mình mời Trần Thương đến chỉ đạo là sáng suốt cỡ nào.

Không đến hai vạn khối tiền mua được kỹ thuật này thực sự quá đáng giá

Một ca phẫu thuật cuối cùng, Đoàn Ba bắt đầu thuần thục cắt ra, lần này, hắn lựa chọn miệng vết thương khoảng 2cm.

Thế nhưng, vừa mới mở miệng, lập tức một hình ảnh trước mắt làm Đoàn Nhạc sững sờ

"Khoang bụng dính liền nghiêm trọng, chung quanh tràn đầy dịch khoang bụng, thế nhưng... Ruột thừa ở đâu?"

Đoàn Ba nhìn thấy một màn này, lập tức sửng sốt.

Nhưng Đoàn Ba cùng Quách Thành hoàn toàn là hai loại người.

Khi Quách Thành tìm Trần Thương làm phẫu thuật, trên cơ bản đều là Trần Thương làm.

Mà Đoàn Ba không giống, người này rất có ý nghĩ, một ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa cho Trần Thương 2000 phí chuyên gia, bao đưa bao đón, nhiệt tình tiếp đãi, chính là hi vọng có thể học được từ thuật Trần Thương.

Đoàn Ba rất có đảm nhận, rất có ý tưởng, hiện tại hắn một lòng nghĩ chính là làm sao để đưa ngoại khoa bệnh viện Nhân Dân Lam huyện trở thành một phòng ban gương mẫu, đánh ra tên tuổi.

Lúc này sau khi gặp chuyện, Đoàn Ba không bối rối, ngược lại rất tỉnh táo.

Hắn bắt đầu cẩn thận từng li từng tí thông qua kẹp chặt tìm kiếm ruột thừa, thế nhưng, lúc này khoang bụng trong dính liền một mảnh, căn bản không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Đoàn Ba do dự: "Chuyên gia Tiểu Trần, gặp phải tình huống này, vết cắt nhỏ có thể xử lý không?"

Trần Thương sững sờ, do dự một chút đi tới, lập tức một màn trước mắt để hắn có chút chần chờ.

Tình huống trong khoang bụng khá nghiêm trọng, lúc này nếu phẫu thuật thì độ khó sẽ gia tăng, hơn nữa quan trọng nhất chính là còn chưa tìm được ruột thừa

Đây là tình huống như thế nào?

Chẳng lẽ là ruột thừa dị vị?

Đoàn Ba thấy thế: "Nếu không, mở bụng đi?"

Trần Thương không phải lo lắng phẫu thuật vết cắt nhỏ, dù sao an toàn của người bệnh quan trọng hơn bất cứ thứ gì, cho dù là Trần Thương không kiếm khoảng tiền này cũng phải đảm bảo an toàn cho người bệnh

Đương nhiên, Trần Thương cũng có thể kiên trì phẫu thuật vết cắt nhỏ, dựa theo kỹ thuật của hắn thì có lẽ vấn đề không lớn.

Thậm chí sau khi thể hiện kỹ thuật của mình ra, thực hiện thành công phẫu thuật này còn có thể nhận một đợt cảm khái cùng chấn kinh.

Nhưng Trần Thương cũng không muốn truyền lại loại xúc động mạo hiểm cho những bác sĩ này.

Hiểu biết của bọn hắn đối với phẫu thuật vết cắt nhỏ không nhiều, vạn nhất gặp phải một vài tình huống đột phát, sợ là sẽ xảy ra vấn đề lớn

Vì vậy, Trần Thương quả quyết gật đầu: "Mở bụng phẫu thuật! Để ta tới đi? Tình huống của người bệnh có chút đặc biệt, ta cảm thấy ca phẫu thuật này không bình thường lắm."

Đoàn Ba gật đầu, chủ động tránh ra, Trần Thương tiếp nhận kẹp chặt, bỗng nhiên nhíu mày, tại sao trong khoang bụng lại có nhiều mủ dịch như vậy?

Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa cấp hoàn mỹ giúp Trần Thương hiểu rõ đầy đủ các loại tình huống đối với hoàn cảnh ruột thừa và chung quanh trong khoang bụng.

Lúc này, hắn nghĩ đến một phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa rất khó khăn

Trần Thương nói với Đoàn Ba: "Giúp ta ngoéo tay!"

Đoàn Ba vội vàng gật đầu tiếp nhận.

Trần Thương tiếp tục nói với bác sĩ bên cạnh: "Bác sĩ Dương, hút dịch."

Đối phương cũng bận bịu bắt đầu.

Sau khi hút chất lỏng đi, Trần Thương cầm lấy kẹp chặt bắt đầu thao tác.

Rốt cục, phát hiện ruột thừa phía bên phải khoang bụng

Đoàn Ba lập tức ngây ngẩn cả người: "Sao có thể chạy tới chỗ đấy chứ?"

Tiểu bác sĩ kia cũng gật đầu: "Dị vị cũng sẽ không tới chỗ đó chứ?"

Trần Thương quay người nói với y tá: "Dao phẫu thuật!"

Y tá cho rằng Trần Thương muốn mở bụng, vội vàng đưa dao nhỏ cho hắn

Trần Thương cũng không tiếp tục mở rộng vết cắt, mà cắt một vết cắt 5 cm tại khu vực bên phải túi mật

Thấy vậy, Đoàn Ba nhìn trợn tròn mắt...

"Chuyên gia Tiểu Trần... Ngươi đây là?"

Trần Thương chẳng những không mở rộng miệng vết thương, mà sau khi hút dịch kiểm tra quả quyết quyết định đổi đổi chỗ khác tiếp tục mổ, cái này sao có thể không làm cho mọi người hiếu kỳ?

Trần Thương không ngẩng đầu, mà vừa cắt vừa nói: "Đây là một bệnh rất hiếm thấy, khả năng cả đời cũng chỉ gặp một lần này thôi, bản thân người bệnh là bị ruột thừa dị vị, hơn nữa thông qua hiểu nguồn gốc ruột thừa có thể tìm tới, nhưng không thể phẫu thuật, bởi vì ruột thừa có khả năng dính liền nghiêm trọng với tam giác Calot, gan, phúc mạc, đại võng mô, một khi cường độ quá lớn rất có thể sẽ tổn thương đến gan!"

Nói xong, vết cắt xuất hiện

Sau khi mở ra lỗ hổng, một màn trước mắt làm cho tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Trần Thương giải thích nói: "Hình như người bệnh đã từng làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, sau phẫu thuật gây nên biến chứng, kéo dài không khỏi bệnh dẫn đến dính liền mãn tính, mà người bệnh hết lần này tới lần khác lại bị ruột thừa dị vị, từ đó dẫn đến đại võng mô, phúc mạc, ruột thừa cùng tam giác Calot, gan xảy ra dính liền."

Sau khi nói xong, Trần Thương cẩn thận bóc ra

Trần Thương vừa nói vừa làm: "Nếu như ta đoán không sai, phần gốc ruột thừa của người bệnh cũng đã bắt đầu hoại tử, đồng thời xung quanh ruột thừa bị sưng mủ!"

Tuyệt đại đa số ruột thừa bị sưng là do mủ từ ruột thừa hoại tử tràn ra các cơ quan xung quanh như đại võng mô, màng bụng, ruột non.

Một màn trước mắt rối tinh rối mù, làm sao phẫu thuật đây?

Sau khi Đoàn Ba nhìn thấy cảnh này, da đầu có chút tê dại.

Chương 151: Đại Bạo

Lúc này, Trần Thương nhận được thông báo của hệ thống

【Đinh! Quái viêm ruột thừa hoại tử sinh mủ biến dị, lv 40, quái ruột thừa Vương cấp! Đặc tính: Dính liền mãnh liệt làm cho hệ ruột thừa cùng tam giác Calot, gan dính chặt với nhau... 】

Sau khi nhìn thấy nhắc nhở, Trần Thương nhịn không được kinh ngạc

Vương cấp?

Khả năng đây là phẫu thuật ruột thừa hiếm thấy nhất đi?

Nghĩ tới đây, Hai mắt Trần Thương sáng lên

Làm xong sẽ có trang bị gì?

Thần khí?

Hay là...

Đây là lần đầu tiên Trần Thương gặp loại bệnh cấp bậc này.

Nghĩ tới đây, Trần Thương kích động

"Tách rời kẹp chặt!"

"Băng gạc!"

"Cơ quan kẹp chặt!"

"Cái kẹp..."

...

Toàn bộ công việc tách rời hết sức phức tạp, liên lụy quá nhiều yếu tố khác nhau, tổn thương túi mật, khoang bụng bị viêm nhiễm nghiêm trọng có thể mang đến nhiều phiền phức, gan bị tổn thương càng thêm phiền phức

Cái này mang ý nghĩa độ khó của ca phẫu thuật này sẽ tăng theo cấp số nhân

Nhưng tay Trần Thương vẫn rất ổn định, rất tỉ mỉ, rất chính xác

Mỗi một bước đều cẩn thận từng li từng tí.

Hơn nữa, Trần Thương rất có kiên nhẫn.

Cứ đi từng li một rồi cũng sẽ đến.

Mọi người đứng chung quanh vội vã, lo lắng, không dám thở mạnh

Thời gian từng phút trôi qua.

Thể lực của Trần Thương dần dần bắt đầu hết chống đỡ nổi.

Phẫu thuật đã trôi qua hơn một giờ.

Loại phẫu thuật cường độ cao như vậy quả thực quá hao phí tinh lực.

Đừng nói Trần Thương, ngay cả Chủ nhiệm Đoàn một bên ngoéo tay cũng cảm giác thấy xương sống thắt lưng không còn cảm giác, muốn vặn người một cái, thế nhưng lại lo lắng thao tác của mình sẽ ảnh hưởng đến Trần Thương.

Dứt khoát cắn răng tiếp tục kiên trì.

Đây là so đấu thể lực.

Cũng là chiến trường so đấu kiên nhẫn cùng tỉ mỉ.

Không khói lửa, không hò hét.

Trên bàn phẫu thuật an tĩnh để cho mọi người cảm giác được nhịp tim đập của mình.

Lúc này, người bệnh hít sâu một hơi: "Bác sĩ, ta... cảm thấy hơi đau..."

Trần Thương lập tức nhíu mày

Thuốc tê sắp hết tác dụng

Bình thường, phẫu thuật mở bụng cắt bỏ ruột thừa là cục nha, sử dụng chính là thuốc gây tê do khu vực quản lý, thuộc về nghĩa rộng cục nha, trong khi phẫu thuật sẽ có tri giác, có thể sẽ có một chút khó chịu hoặc là đau đớn. Nếu như là phẫu thuật nội soi khẳng định phải gây mê toàn thân.

Gây mê toàn thân là an toàn nhất, hơn nữa hoàn toàn không có cảm giác, rất thoải mái dễ chịu. Nhưng chi phí cao hơn không ít.

Gây tê sư biến sắc: "Thuốc tê sắp hết tác dụng... Muốn tiếp tục gây tê hay không?"

Lúc này, tiếp tục gây tê khẳng định không thực tế, chỉ kém một chút nữa.

Trần Thương lắc đầu: "Không cần!"

Tăng thêm tốc độ

Lúc này, hai tay Trần Thương vững vàng linh hoạt chuyển động, bác sĩ Dương đứng một bên nhìn có chút nghẹn họng trân trối, cái tay này cũng không bình thường a...

Rốt cục

Trong sự lo lắng cùng bất an trong của tất cả mọi người, khi người bệnh sắp cảm giác được đau đớn, phẫu thuật hoàn thành

【Đinh! Chúc mừng ngài, bác sĩ tôn kính, cắt bỏ quái ruột thừa Vương cấp! Nhận được: 1. Một tấm bằng chứng chuyển chức; 2. Một bình thuốc tăng thể lực; 3. Cấp bậc + 1; 4. Trang bị: áo phẫu thuật Bạch Khâu Ân; 5. Một quyển sách kỹ năng.】

Quả nhiên là Boss, sau khi đánh giết âm thanh nhắc nhở cũng không giống.

Nhìn thấy trang bị, Trần Thương chợt phát hiện từng đợt tử ánh sáng màu tím tản ra xung quanh

Lập tức Trần Thương sững sờ

Vật phẩm màu tím?

Hơn nữa không phải một chiếc

Bằng chứng chuyển chức? Sách kỹ năng? Cấp bậc + 1?

Đại bạo

Trong lòng Trần Thương lập tức vui mừng, có chút kích động, đang chuẩn bị tinh tế xem xét, lập tức nghe thấy mọi người bắt đầu vỗ tay

"Chuyên gia Tiểu Trần! Ngài thật quá lợi hại!" Bác sĩ Tiểu Dương đứng một bên, chính mắt thấy toàn bộ ca phẫu thuật, mặt mũi tràn đầy kích động vỗ tay

Thật để người ta kích động

Phẫu thuật, thay đổi trong nháy mắt, như là chiến trường

Bất luận một tơ một hào biến hóa đều dẫn động tới tất cả mọi người.

Tính mạng của người bệnh được đảm bảo cùng với phẫu thuật thành công chính là thắng lợi lớn nhất của cuộc chiến tranh này.

Mà mỗi một bác sĩ đều là chiến sĩ được trang bị súng ống đầy đủ, bọn hắn lúc nào cũng chuẩn bị đầy đủ tinh thần chống lại bệnh tật.

Thế nhưng, khi bệnh tật quá cường đại, làm cho bác sĩ tay chân luống cuống không biết như thế nào, loại cảm giác bất lực cùng bất đắc dĩ này là rất lo lắng

Còn may có Trần Thương

Vừa rồi Trần Thương giống như hóa thân thành chiến thần, thao tác tuy nhỏ bé nhưng tinh xảo kia trong nháy mắt khuất phục tất cả mọi người

Giờ khắc này, Trần Thương là anh hùng.

Hắn quả không thẹn với hai chữ “anh hùng”.

Anh hùng cứu vớt thế giới

Sắc mặt tất cả bác sĩ ở đây đều kích động, hưng phấn, giống như vừa rồi người làm phẫu thuật chính là bọn hắn

Cảm giác lúc này khả năng người khác vĩnh viễn không cách nào lý giải, mà tất cả bác sĩ thân lâm kỳ cảnh này đã tự mình cảm thụ.

Trần Thương mỉm cười, không nói thêm gì.

Mà lúc này, người bệnh lại muốn ngồi dậy, Trần Thương vội vàng đè xuống: "Hai ngày này phải nằm trên giường nghỉ ngơi, tình huống của ngươi tương đối đặc biệt, sau này bác sĩ sẽ nói cụ thể cho ngươi."

Lúc này, người bệnh mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng từ dáng vẻ của những người chung quanh: Trần Thương rất ngưu, nghe hắn không vấn đề

Người bệnh được y tá trợ giúp đẩy trở về phòng bệnh.

Đoàn Ba hồi tưởng lại ca phẫu thuật vừa rồi, đều cảm thấy lòng còn sợ hãi...

Nếu như không có Trần Thương, ca phẫu thuật hôm nay khẳng định sẽ xảy ra vấn đề, cho dù không có vấn đề thì khẳng định cần chuyển người bệnh viện đến Thị trấn An Dương.

Nghĩ tới đây, Đoàn Ba càng thêm cảm kích Trần Thương

"Thật sự rất cảm ơn ngươi, chuyên gia Tiểu Trần, nếu hôm nay không có ngươi, người bệnh phải tốn thêm bao nhiêu tiền a? Tốn tiền không nói, chịu khổ khẳng định là không thiếu được, ta thay bọn hắn cảm ơn ngài một tiếng!"

Đại đa số người bệnh ở bệnh viện huyện đều là từ các thôn xóm chung quanh hương đến, đa số họ là những lão nông dân.

Đến bệnh viện huyện xem bệnh tỉ lệ thanh toán còn cao một chút, nếu đi đến tỉnh, dùng một đống tiền, tỉ lệ thanh toán lại thấp, hơn nữa qua lại phiền phức, ruột thừa này không có một vạn khối tiền thì không được.

Chuyện này đối với người bệnh mà nói không thể nghi ngờ là một áp lực kinh tế rất lớn.

Đoàn Ba sinh ở cơ sở, lớn lên ở cơ sở, công việc cũng ở cơ sở, thấy nhiều nhất cũng là những chuyện này.

Hắn thật lòng thay người bệnh cảm kích Trần Thương

Trần Thương nhìn Đoàn Ba, nhàn nhạt nói: "Chúng ta là bác sĩ, đây chính là chức trách của chúng ta."

Đoàn Ba nghe xong, hơi sững sờ, lập tức trịnh trọng gật đầu, nói: "Đúng vậy! Là bác sĩ, là vì dân đấy! Là bác sĩ nổi tiếng, cũng là vì dân!"

"Nếu bác sĩ khắp thiên hạ đều như vậy, có lẽ sẽ không có nhiều tranh chấp như vậy?"

Chương 152: Đồ Tốt

Nguyên bản kế hoạch chín giờ tối có thể kết thúc phẫu thuật, nhưng phải gắng gượng kéo dài tới gần mười giờ.

Tất cả mọi người chỉ ăn một bữa cơm trưa kiên trì đến bây giờ.

Có thể nói là vừa mệt vừa đói.

Rời khỏi bệnh viện, lập tức cảm giác oi bức truyền đến, Trần Thương nhịn không được cảm khái một tiếng, mùa hè ở phòng phẫu thuật có điều hoà không khí dễ chịu a.

Đoàn Ba cười nói: "Chuyên gia Tiểu Trần, đi thôi, ta dẫn ngươi đi nếm thử đặc sản ở Lam huyện chúng ta."

Người chung quanh cũng ồn ào nói: "Đúng vậy, Bác sĩ Trần, chúng ta cùng uống một chút đi, dù sao buổi tối cũng không có chuyện gì!"

Có người đề nghị, lập tức có người hưởng ứng.

Ngoại khoa đều là đại lão gia, thích tụ tập tốp năm tốp ba ăn chút uống chút.

Điểm ấy nội khoa không so được với ngoại khoa.

Trần Thương cũng đi không ít bệnh viện, chuyển rất nhiều phòng ban.

Hoàn cảnh phổ biến của công việc nội khoa khá ngột ngạt, kiềm chế, giao lưu giữa bác sĩ với bác sĩ rất ít, trên cơ bản đều là tự làm việc của mình, nói là các gia tự quét tuyết trước cửa, đừng quản người khác trên ngói sương.

Trên cơ bản, bệnh nhân có chuyện cần tìm bác sĩ chủ quản của mình, nếu như bác sĩ chủ quản không có ở đó, thì những bác sĩ khác có khả năng sẽ không quá để ý tới ngươi, nhiều nhất cũng chỉ nói một câu là bác sĩ đó không có ở đây.

Cho dù trong giờ nghỉ ngơi cũng rất ít tụ tập.

Mà ngoại khoa không giống, có thể là bởi vì tương đối nhiều nam cho nên không so đo nhiều chuyện như vậy, chuyện nhỏ cũng không quan trọng, ở chung cũng tạm coi là hòa hợp.

Lại thêm rất nhiều ca phẫu thuật đều cần mọi người cùng nhau làm, cần phải trợ giúp lẫn nhau, cái này giống như đồng đội, chiến hữu cho nên quan hệ cũng tự nhiên tốt.

Nói đến khoa cấp cứu, khoa cấp cứu trong Tỉnh Nhị Viện chính là một ví dụ rõ ràng nhất.

Trần Thương đi trên đường, rốt cục có cơ hội mở ra xem mình đạt được thứ gì

Hắn loáng thoáng nhớ có ba món đồ tốt phát ra ánh sáng màu tím, vật đầu tiên là bằng chứng chuyển chức, một tấm cùng loại với thiếp mời, một chiếc áo blouse trắng, lại có tên gọi là Bạch Khâu Ân áo blouse trắng

Còn có một quyển sách kỹ năng.

【Bằng chứng chuyển chức: Sau khi đạt cấp bậc cấp 20, hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức tương ứng có thể kích hoạt bằng chứng chuyển chức, cụ thể sau khi đạt cấp 20 sẽ rõ! 】

【Thuốc tăng thể lực: Sau khi sử dụng có thể nhận được thể lực + 1; 】

【Đinh! Chúc mừng ngài, cấp bậc tăng lên đến cấp 19! Nhận được điểm kỹ năng: 1, hiện tại có 4. 】

Sau khi nghe được nhắc nhở, Trần Thương sững sờ, dở khóc dở cười

Dù sao hôm nay hắn làm mấy ca phẫu thuật, đã sắp thăng cấp, cho nên một lần thăng cấp này thì có khi kinh nghiệm trở về 0 hay không?

【Trần Thương, cấp bậc: 19, kinh nghiệm: 2500/ 3800! 】

Nhìn thấy chính điểm kinh nghiệm của mình không biến mất, Trần Thương cũng vui vẻ một chút, may mà kinh nghiệm vẫn còn ở đó.

【Áo phẫu thuật Bạch Khâu Ân (màu tím): Ta là Bạch Khâu Ân, không phải Bạch Cầu Ân! Đây là áo phẫu thuật của bác sĩ Bạch Khâu Ân, sau khi mặc vào ngài sẽ nhận được: 1. Thể lực + 3; 2. Lực lượng + 3; 3. Phòng ngự + 3; kỹ năng bổ sung: Bạch Khâu Ân chúc phúc; nhắc nhở kỹ năng: Sau khi sử dụng, thể lực, lực lượng và trạng thái của ngài đều sẽ khôi phục lại trạng thái tốt nhất (mỗi tuần chỉ được sử dụng một lần!) 】

Trần Thương vui mừng

Không hổ là trang bị rơi ra sau khi giết quái ruột thừa Vương cấp, quả nhiên không tầm thường

Thể lực + 3! Lực lượng + 3! Cái này đều dễ hiểu.

Nhưng... phòng ngự + 3 là cái quỷ gì?

Kháng đả kích?

Kháng ăn mòn?

Hay là phòng ngừa bị đánh lén phía sau?

Nhưng, toàn bộ điểm trang bị sáng còn tại một điểm cuối cùng, kỹ năng bổ sung, Bạch Khâu Ân chúc phúc

Sau khi sử dụng, tất cả trạng thái của mình đều sẽ khôi phục lại trạng thái tốt nhất

Kỹ năng này rất ngưu bức

Đáng tiếc mỗi tuần chỉ sử dụng được một lần

Phẫu thuật ngoại khoa rất mệt mỏi, thậm chí có khi phải phẫu thuật liên tiếp hơn bốn mươi giờ, nếu có bộ quần áo này, Trần Thương cảm thấy hiệu quả sẽ thay đổi rất nhiều.

Thế nhưng... hắn có một vấn đề, chính là... Chẳng lẽ chỉ khi nào mình mặc áo phẫu thuật này vào mới có thể có hiệu quả đặc biệt này hay sao?

Nghĩ tới đây... Trần Thương cảm thấy sau phòng ngủ lấy một áo phẫu thuật dự bị

Nghĩ đến việc, sau này trạng thái của mình sẽ nguyên long tinh hổ mãnh, Trần Thương đã cảm thấy cái áo phẫu thuật này quá đáng giá

Cái cuối cùng, sách kỹ năng màu tím

Trong này sẽ là cái gì?

【Sách kỹ năng: Sau khi sử dụng, ngài sẽ nhận được một kỹ năng cơ sở xác định, cấp độ kỹ năng là: Cao cấp, kỹ năng đặc hiệu tự mình lựa chọn.】

Đồ tốt

Có nghĩa là chính mình sắp có một kỹ năng cơ sở cao cấp, hơn nữa đặc hiệu còn tùy mình lựa chọn.

Hiện tại, Trần Thương chỉ muốn nói với quái ruột thừa kia một câu: "Bạn bè của vương giả là vương giả, xin hỏi bạn bè của ngươi ở đâu?"

Đi không đến mười phút, Đoàn Ba chỉ vào tiệm cơm trước mặt nói: "Chuyên gia Tiểu Trần, thức ăn nơi này tuyệt đối là ngươi chưa từng được nếm qua, hôm nay dẫn ngươi đến nếm thử!"

Lúc này, điện thoại Đoàn Ba vang lên

Đoàn Ba nhận: "Chủ nhiệm, không xong, có một nhóm người bệnh bị sốc hôn mê đến cấp cứu, hiện tại mời khoa chúng ta thực hiện hội chẩn độ sâu tĩnh mạch để đặt ống thông, tình huống của người bệnh đặc biệt... Ta làm không được!"

Đoàn Ba lập tức biến sắc: "Có mấy người?"

Giọng nói của tiểu bác sĩ đều có chút run rẩy: "Có năm người, đều bị bỏng nghiêm trọng, hiện tại đã lên cơn sốc, bọn hắn cần chuyển viện đến Thị trấn An Dương, nhưng bây giờ trạng thái rất kém, cần sớm xử lý, cần dùng đến phẫu thuật đặt ống thông vào tĩnh mạch!"

Đoàn Ba lập tức nói: "Tốt! Ngươi chú ý cho kỹ tình huống của người bệnh, chờ ta mấy phút, chúng ta lập tức trở về!"

Đoàn Ba quay người: "Bác sĩ tiểu Trần, trong khoa xảy ra chuyện rồi..."

Nghe Đoàn Ba nói, mọi người làm gì còn được ăn cơm?

Co cẳng chạy đi

Còn may khoảng cách từ đây đến bệnh viện vốn là không xa, tốc độ của mọi người lại rất nhanh cho nên không đến hơn hai phút đồng hồ đã chạy tới bệnh viện.

Vừa mới tiến vào phòng cấp cứu đã nhìn thấy bác sĩ An trực ban đêm nay đầu đầy mồ hôi, cầm kim đứng đó nhìn người bệnh không biết làm sao, mà bác sĩ ngoại khoa Trương Bằng cũng gấp không biết nên bắt đầu như thế nào.

Năm chiếc xe cấp cứu, dừng ở bên ngoài phòng cấp cứu, giống như là vô thường đến đòi mạng, ánh sáng lóe lên giống như đếm ngược trong lòng mọi người.

Trương Bằng đầu đầy mồ hôi: "Bác sĩ Vương, chỗ ngươi thế nào?"

Vương Khoa cũng có chút lo lắng: "Không được, ta không đâm vào được, cục bộ cơ quan trong cơ thể người bệnh bị phá hư nghiêm trọng, căn bản không tìm thấy tĩnh mạch! Mẹ nó... Ở đâu chứ? Mẹ nó!"

Vương Khoa lo lắng đã bắt đầu nói tục, loại tình huống này thực sự là không thể kéo dài được, kéo dài thêm một giây đồng hồ đều là lãng phí rất lớn, người bệnh bỏng bị sốc như vậy, tính nguy hiểm quá cao.

Mấy vị bác sĩ khác theo xe cấp cứu 120 cũng không rảnh, cũng đang tìm vị trí tĩnh mạch để tiêm cho người bệnh, thế nhưng dù bọn hắn thường xuyên tiếp xúc với kim tiêm thì lúc này cũng thúc thủ vô sách

Một lần

Thất bại

Lần thứ hai

Vẫn là thất bại

Lần thứ ba...

Bọn hắn đã không dám thử nữa.

Chương 153: Toàn Thể Chấn Kinh

Nếu như thất bại, chưa nói đến có thể đâm vào hay không, trong quá trình kim cứu đã ngộ thương xương quai xanh đến động mạch coi như xảy ra chuyện rồi

Người bệnh vốn bị sốc, huyết áp thấp, lúc này nếu xảy ra chảy máu, hậu quả khó mà lường được

Trong lúc nhất thời, mấy bác sĩ theo xe cấp cứu cũng bắt đầu run tay

Làm sao bây giờ?

Vương Khoa đã không nhịn được: "Trương Bằng, mẹ nó! Không phải ngươi nói chủ nhiệm của các ngươi sắp tới sao? Rất gần sao? Sao giờ còn không đến! Giờ mà không đưa người bệnh đến Thị trấn An Dương sợ là không còn kịp nữa!"

Trương Bằng sao có thể không nóng nảy?

Mắt thấy người bệnh thoi thóp, trong lòng sớm đã nóng như lửa đốt, nghe thấy Vương Khoa nói như vậy, trực tiếp chọc tới: "Chủ nhiệm của các ngươi đâu? Chủ nhiệm chúng ta đã tới rồi mà chủ nhiệm của các ngươi giống như ngu xuẩn, điện thoại cũng không nghe, đây là chuyện chủ nhiệm khoa cấp cứu nên làm sao?"

Hai người đều có chút khó chịu, gặp chuyện này vốn sốt ruột, thế nhưng hai người bất lực, không có biện pháp, chỉ có thể gọi điện thoại cầu cứu.

Lúc này, Đoàn Ba thở hồng hộc chạy vào: "Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo!"

Nhìn thấy bọn người Đoàn Ba đi vào, bác sĩ An giống như nhìn thấy cứu tinh: "Chào chủ nhiệm Đoàn!"

Vương Khoa cũng không mắng chửi người, vội vàng đứng dậy: "Chủ nhiệm Đoàn!"

Đoàn Ba không nói nhiều, tranh thủ thời gian xem xét tình huống của người bệnh, sau khi hiểu rõ một phen, nhíu mày: "Chuyện này chỉ có thể từ xương quai xanh đâm xuống tĩnh mạch a!"

Lúc này người bệnh đã bị sốc, Đoàn Ba mở ra một bao kim mới tinh, dùng ống chích gối đầu bắt đầu thăm dò, từ đầu tới cuối đầu kim vẫn duy trì một góc 30 độ so với làn da, thế nhưng...

Đầu kim đã tiến vào 4cm, vẫn không rút được máu

Lần này làm cho Đoàn Ba ngây ngẩn cả người

Lúc này, đã không thể đâm sâu hơn nữa, nếu không có thể sẽ tổn thương xương quai xanh xuống động mạch.

Đoàn Ba vội vàng rút kim, vẫn không chảy máu

Lần này, Đoàn Ba cũng có chút thấp thỏm, hắn vội vàng rút đầu kim dưới da ra, tiếp tục thay đổi chiều đâm kim, tiếp tục thăm dò

Thăm dò để hút máu còn không được, còn nói gì đến kim cứu đặt ống thông?

Ngay lúc này, bỗng nhiên y tá nói: "Chủ nhiệm Đoàn, huyết áp của người bệnh này lại thấp!"

Trần Thương biến sắc

Người bệnh bị sốc, huyết áp đã rất thấp, tuần hoàn bên ngoài rất kém, truyền thuốc vào tĩnh mạch trung tâm là đường tắt nhanh nhất

Nhưng lúc này, lại không cách nào hoàn thành tĩnh mạch kim cứu để đặt ống thông

Trở thành vấn đề nghiêm trọng cản trở cấp cứu người bệnh

Trần Thương liền vội vàng tiến lên: "Lấy giúp ta một bao kim cứu mới, cảm ơn."

Y tá sững sờ: "Ngươi là ai?"

Trần Thương vẫn không nói gì, Đoàn Ba đã mở miệng: "Đây là bác sĩ Trần của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, các ngươi toàn lực phối hợp với Bác sĩ Trần, xảy ra vấn đề ta gánh!"

Vừa nghe câu này, y tá sững sờ, vội vàng gật đầu, lấy ra găng tay một lần và bao kim cứu

Cấp bậc kim cứu tĩnh mạch đặt ống thông của Trần Thương... Rất đáng thương

Hình như mới chỉ là sơ cấp

Theo lý thuyết, kim cứu tĩnh mạch đặt ống thông thuộc về kỹ năng thiết yếu của bác sĩ cấp cứu, thế nhưng bởi vì tĩnh mạch kim cứu rất dễ xảy ra vấn đề, hơn nữa phần lớn người bệnh đều trong tình trạng nguy cấp, vì vậy Lý Bảo Sơn rất nghiêm cẩn, trên cơ bản đều để bác sĩ khác làm.

Lấy ra sách kỹ năng hôm nay vừa nhận được, Trần Thương trực tiếp lựa chọn kích hoạt

【Đinh! Dùng sách kỹ năng thành công, chúc mừng ngài nhận được phẫu thuật đặt ống thông vào tĩnh mạch! Mời lựa chọn đặc hiệu.】

Trong khi Trần Thương đang do dự, một bên Vương Khoa bỗng nhiên nóng nảy nói: "Chủ nhiệm Đoàn, ta không dám đâm vào, sợ sẽ xảy ra vấn

đề, người bệnh bị bỏng quá nghiêm trọng, ta căn bản không tìm thấy tĩnh mạch!"

Trần Thương vốn muốn lựa chọn đặt ống thông nhanh chóng.

Thế nhưng sau khi do dự một phen, lựa chọn đặt ống thông chính xác

【Phẫu thuật kim cứu đặt ống thông vào tĩnh mạch: Cao cấp, đặc hiệu: Đặt ống thông chính xác! 】

Trần Thương mang găng tay, mở bao kim cứu ra, cầm lấy kim cứu kim trực tiếp bắt đầu kim cứu.

Một bên, bác sĩ Dương vừa vặn nhìn thấy một màn này, há miệng muốn nói chuyện: "Bác sĩ Trần... Ngài không cần ống chích để thăm dò thử trước..."

Thế nhưng chưa kịp nói hết câu

Trần Thương đứng dậy nói y tá: "Lại cho ta một bao kim cứu!"

Một bên y tá nhịn không được nói: "Bác sĩ Trần, ngươi trước dùng ống chích thăm dò, như cứ một lần một bao kim cứu như vậy..."

Lúc này, y tá mặt tròn múp míp đứng bên người bệnh chuẩn bị dược phẩm bỗng nhiên nói: "Lưu lão sư, Bác sĩ Trần đã kim cứu thành công!"

Vừa nghe câu này, lập tức gây nên sự chú ý của mọi người ở đây

Nhanh như vậy?

Mọi người thử nửa ngày vẫn chưa một lần thành công, mà bác sĩ Trần này một lần có thể thành công?

Hơn nữa, không cần thử...

Đây cũng quá... Quá ngưu bức đi

Đoàn Ba cũng có chút kinh ngạc, tiểu Trần này cũng quá giỏi đi?

Trần Thương không dừng lại, cầm lấy bao kim cứu, nói với y tá mặt tròn múp míp đi theo chính: "Hỗ trợ chuẩn bị một bao kim cứu nữa."

Y tá hưng phấn gật đầu, quay người ôm ba bao kim cứu đi theo sau lưng Trần Thương.

Một phút...

Một

Một phút...

Một

Mặt tròn y tá nhìn cảm xúc bành trướng, có chút kích động

Dù sao Bác sĩ Trần quá nhanh.

Vừa nhìn một chút là đâm vào, lại còn rất chính xác.

Đảo mắt không đến mười phút, Trần Thương đã kim cứu thành công cho năm người bệnh, toàn bộ bác sĩ theo xe cấp cứu cũng trợn tròn mắt, quá

mãnh liệt?

Nhanh như vậy

Bác sĩ ngoại khoa thì là nhìn Trần Thương, trong mắt viết đầy sùng bái.

Y tá tranh thủ thời gian cho thuốc, tình huống của người bệnh đã chuyển biến tốt một chút.

Bác sĩ Vương Khoa đi tới, hưng phấn nói: "Huynh đệ, ngươi quá ngưu bức, ta tên là Vương Khoa, khoa cấp cứu."

Trần Thương cười nói: "Ta tên là Trần Thương, cũng làm khoa cấp cứu!"

Vương Khoa cảm kích cười một tiếng: "Hôm nay, nếu không có ngươi, mấy người bệnh này... Thực sự là khó nói!"

Người của trung tâm cấp cứu 120 cũng không dám dừng lại, sau khi đẩy người bệnh lên xe cấp cứu, đang muốn tranh thủ xuất phát đến Thị trấn An Dương.

Trần Thương bỗng nhiên nói với bác sĩ theo xe: "Ta cũng đi cùng, trên đường có thể chiếu ứng lẫn nhau, ta là Trần Thương khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện."

Một bác sĩ theo xe đi ra, Mã Xuân Dương là một bác sĩ uy tín lâu năm tại trung tâm cấp cứu 120, đã làm hơn hai mươi năm, hiện nay hơn bốn mươi tuổi, hắn đã trở thành một tiểu phụ.

Thế nhưng khi đối mặt với trọng chứng nguy cấp và cấp cứu đặc biệt, hắn vẫn theo xe

Vừa rồi Trần Thương kim cứu, nói thật, đã làm cho Mã Xuân Dương có chút chấn kinh.

Cái này cần phải kim cứu bao nhiêu lần mới có thể luyện được kim cứu đặt ống thông vào tĩnh mạch như vậy?

Thế nhưng nhìn tiểu bác sĩ này hình như cũng không lớn, làm sao có thực lực như vậy?

Chương 154: Nghĩ Nhiều Như Vậy... Làm Gì?

Mã Xuân Dương thấy Trần Thương nói lời này, lập tức mắt sáng rực lên, có một người có thực lực đáng tin cậy đi chung, cái này không chỉ có đối với bọn hắn mà đối với người bệnh đều là một chuyện cực kỳ may mắn.

Nghĩ tới đây, Mã Xuân Dương vội vàng bắt tay Trần Thương: "Vậy làm phiền Bác sĩ Trần! Ta tên là Mã Xuân Dương, bác sĩ khoa cấp cứu của trung tâm cấp cứu 120."

Không quá nhiều khách sáo, một đoàn người xuất phát, nhanh chóng đi về phía Thị trấn An Dương.

Xe cấp cứu120 rời đi không lâu.

Khoa cấp cứu bệnh viện nhân dân Lan huyện cũng rốt cục an tĩnh lại

Đối với bệnh viện cơ sở mà nói, mỗi lần tiếng còi 120 vang lên, đối với bọn hắn đều là một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

Cấp cứu là cái gì?

Có người ví von như thế, cấp cứu tương đương với cảnh sát hình sự, bất kỳ tình huống đột phát nào cũng nhất định phải hoả tốc cứu viện, các ngươi chính là đạo phòng tuyến cuối cùng bảo vệ sinh mệnh của mọi người.

Chuyện này cũng làm cho mọi người nghĩ lại

Trình độ của bọn hắn... Thực sự còn cần phải đề cao a.

Nếu như không có Trần Thương, chuyện hôm nay phải làm sao bây giờ?

Có thể sẽ trực tiếp đưa người bệnh lên xe cấp cứu, vội vàng chạy tới Thị trấn An Dương.

Dọc theo con đường này, thiếu thuốc truyền vào tĩnh mạch, người bệnh có thể kiên trì hay không, còn phải xem ý trời thế nào.

Nghĩ tới đây, Đoàn Ba cảm giác bất lực sâu sắc, cùng với bất đắc dĩ, vô năng, cùng bất lực hiện lên trong lòng, để cho hắn tự nhận bản thân tương đối khá hắn không vui nổi.

Nhìn màn đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, Đoàn Ba đi ra ngoài, cầm điếu thuốc ngồi trên bậc thang, trầm mặc không nói.

Trần Thương có thể cứu năm người này, nhưng đâu phải ai cũng có thể cứu được. Trước kia, vô số người chưa tới kịp, còn có rất nhiều người đang chờ được cứu, chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết như vậy sao?

Thế nhưng hắn có thể làm sao?

Loại chuyện này, hắn Đoàn Ba cũng chỉ có thể ngồi ở đây bất đắc dĩ, đây là chuyện quốc gia, là chuyện của vô số người, hắn là một chủ nhiệm ngoại khoa nho nhỏ của bệnh viện cấp huyện, đáng là gì?

Đoàn Ba sinh ra ở một thôn thuộc Lan huyện, sau khi tốt nghiệp đại học vốn có cơ hội lưu tại Thị trấn An Dương, thế nhưng hắn lựa chọn về nhà, đến bệnh viện nhân dân Lan huyện.

Lúc kia, tất cả những bác sĩ ở bệnh viện cơ sở đều là những người tốt nghiệp trung cấp hoặc là các trường không có danh tiếng, Đoàn Ba đến không thể nghi ngờ trở thành đối tượng được lãnh đạo coi trọng, bỏ ra mười năm, trở thành chủ nhiệm ngoại khoa.

Hắn lớn lên ở cơ sở, cho nên cũng thấy được chỗ thua kém của Lan huyện cùng những thành phố lớn kia.

Hắn có ý muốn thay đổi, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Giống như hôm nay, Lan huyện còn có xe cấp cứu nên có thể kịp thời đưa người bệnh đến, nhưng người bệnh từ những thôn kia bị nhồi máu cơ tim cấp tính, sẽ đưa đến bệnh viện kịp không?

Một điếu thuốc rất nhanh hút xong.

Phun ra một ngụm khói đem đặc.

Đoàn Ba hít sâu một hơi, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Chính mình làm tốt việc của mình là được rồi.

Chữa bệnh, không phải một người, là quốc gia, chế độ chữa bệnh không hoàn thiện cùng không hợp lý căn bản không phải một người có thể thay đổi được.

Lúc này, trong khoa cấp cứu, một đám người còn tại thảo luận chuyện vừa rồi.

"Vừa rồi tiểu bác sĩ kia thật quá giỏi, một phút một người, quá trâu rồi!" Y tá Giáp hưng phấn nói.

Y tá Ất: "Đúng vậy, hơn nữa còn rất đẹp trai, các ngươi không nhìn kỹ hắn sao? Dáng vẻ lúc hắn nghiêm túc... Thật đẹp trai."

Y tá mặt tròn vừa rồi đi theo Trần Thương kim cứu thở dài, làm thế nào cũng không có tâm tình thảo luận.

Lúc này, ngoại khoa Dương Trung bỗng nhiên quay người không thấy chủ nhiệm, sau khi ra ngoài phát hiện Đoàn Ba ngồi dưới đất hút thuốc, lập tức sững sờ, đi tới ngồi xuống bên cạnh.

Đoàn Ba nhìn thấy Dương Trung tới, cười nói: "Gọi mọi người cùng đi ăn cơm."

Dương Trung không nói tiếp, nhìn Đoàn Ba: "Chủ nhiệm... Chúng ta thật kém như vậy sao?"

Một câu của Dương Trung trực tiếp làm Đoàn Ba á khẩu không trả lời được

Chúng ta thật kém như vậy sao?

Tay Đoàn Ba nắm điếu thuốc đều đang run rẩy

Đúng vậy

Ta nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Làm tốt công việc của chính mình là được rồi, chúng ta đề cao trình độ của chúng ta, cứu chữa tốt những người bệnh của mình, vậy là được rồi.

Nghĩ nhiều như vậy... Làm gì?

Sau khi xe trung tâm cấp cứu 120 đến Thị trấn An Dương, bắt đầu tách ra hành động, có đưa đến bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, có đưa đi Đông Đại Nhất viện, nhưng không một ai được đưa đến Tỉnh Nhị Viện.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tỉnh Nhị Viện không có khoa bỏng, bọn hắn đối với những người bị bệnh này mà nói, chỉ có thể duy trì được mạng sống, kiểm tra triệu chứng.

Trần Thương đi theo xe đến Đông Đại Nhất viện, bởi vì sớm gọi qua điện thoại, đối phương đã chuẩn bị tốt.

Lúc Trần Thương hộ tống người bệnh xuống xe, Vương Hướng Quân bỗng nhiên nhận ra Trần Thương.

"Tiểu Trần? Sao ngươi cũng ở trên xe 120?"

Trần Thương kể lại chuyện mình tham dự cấp cứu, nhưng tự động che giấu đi chuyện mình làm phi đao, nói mình đi Lan huyện có chút việc.

Mã Xuân Dương cũng nhẹ gật đầu: "May mắn mà có Bác sĩ Trần, bằng không..."

Vương Hướng Quân gật đầu: "Đúng rồi, tiểu Trần ngươi nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Trần Thương gật đầu rời đi, hôm nay thật có chút mệt mỏi.

【Đinh! Vương Hướng Quân độ thiện cảm + 5! 】

Trần Thương lắc đầu cười một tiếng, đứng dậy rời đi.

Khi hắn ra tới ngoài đường, trên đường đã không còn xe ofo, sau khi xe ofo đóng cửa, tiền thế chấp của Trần Thương liên tục mất oan, đoạn thời gian trước ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy xe, hiện tại cũng chỉ có mấy chiếc bị ném trong dải cây xanh, còn lại cũng không biết đi đâu.

Chữa bệnh phát triển không phải là không như thế?

Hôm nay, Trần Thương cũng có thật nhiều cảm xúc, lưỡng cực phân hoá, bệnh viện cơ sở vẫn tương đối lạc hậu, khan hiếm nhân tài, tài nguyên chữa bệnh thiếu thốn.

Trần Thương thở dài.

Mọi người đều đang phát triển đi lên, chúng ta đã tiến bộ so với lúc trước rất nhiều.

Chúng ta vẫn nên từng bước đi lên phía trước...

Khoảng cách giữa Đông Đại Nhất viện cùng Tỉnh Nhị Viện cũng không xa, khoảng cách đến chỗ ở của Trần Thương cũng không xa, hắn quyết định đi bộ trở về.

Trên đường đi, Trần Thương bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại: "Tiểu Trần, ta là Trương Hữu Phúc."

Trần Thương lập tức tò mò, Trương Hữu Phúc gọi điện thoại cho mình làm gì?

Trần Thương vội vàng nói: "Chào chủ nhiệm Trương."

Trương Hữu Phúc cười nói: "Là như vậy, tiểu Trần, ngày mai ta muốn đi tham gia chuyên mục sống khỏe của đài truyền hình Đông Dương, trong bệnh viện hi vọng ta đi tuyên truyền phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương của ngươi, kéo thêm nhân khí cho bệnh viện chúng ta, ngươi có thể gửi bản Power Point ngày hôm đó cho ta được không?"

Chương 155: Có Người Để Ý Tần Duyệt

Trương Hữu Phúc sắp được lên TV rồi?

Ngưu bức như vậy sao?

Trần Thương nghĩ tới đây, nhịn không được suy nghĩ, khi nào mình mới có thể lên TV vinh quang một phen.

Nghĩ đến người cha Trần Đại Hải của mình tuyệt đối sẽ mua hai cân rượu đế, gọi điện thoại cho những bạn bè trước kia, xào mấy món nhắm, sau đó khoác lác một phen

Chuyện cũ kể tốt, ba mươi năm trước nhìn cha kính, ba mươi năm sau nhìn kính cha.

Hi vọng lớn nhất đời này của Trần Đại Hải là hai đứa con trai, vinh quang lớn nhất cũng là hai đứa con trai.

Cúp điện thoại, Trần Thương kết bạn Wechat với Trương Hữu Phúc, gửi Power Point cho hắn.

Đi trên đường rảnh rỗi nhàm chán, Trần Thương hiếu kỳ mở ra trang cá nhân của Trương Hữu Phúc.

Lập tức kinh ngạc, trong lòng hắn, trang cá nhân của bác sĩ phải là như vậy: chỉ nam xx công bố mới nhất, hội nghị xx sắp cử hành, quyên tiền xx...

Thế nhưng, trên trang cá nhân của Trương Hữu Phúc lại là như vậy:

"Đã no đầy đủ quả nhiên ăn cái gì cũng không ngon: Hình minh hoạ: tôm hùm Australia..."

"Làm người không thể quá bạc đãi bản thân: Hình minh hoạ: Cua nước Dương Hồ trong vắt..."

"Sinh hoạt cần nghi thức cảm giác, hình minh hoạ: Vật liệu cao cấp nào đó..."

"Kỷ niệm tròn năm ngày kết hôn: Hình minh hoạ: chân trời góc biển Tam Á..."

"Con trai học được lái máy bay, với tư cách lão tài xế ta cảm giác vui mừng sâu sắc: Hình minh hoạ: Sân bãi học lái máy bay dân dụng nào đó của Nước Mỹ..."

Đây là đỉnh phong nhân sỉnh hả! ?

Trần Thương cảm thấy là một bác sĩ đạt tới cảnh giới Chủ nhiệm, cần phải có hưởng thụ thuộc về mình.

Trong ba ngày, đăng ba dòng trạng thái ăn ngon, vợ đẹp, con trai tài giỏi...

Mỗi ngày đều có trạng thái mới, Trần Thương đang chuẩn bị thoát ra, bỗng nhiên nhìn thấy Trương Hữu Phúc lại thêm một trạng thái mới:

"Ai nha, ngày mai sắp được lên TV, trong lòng có chút ít lo lắng, nên đeo cà vạt màu đen? Hay là cà vạt màu đỏ bây giờ?"

Trần Thương:...

Trương Hữu Phúc cùng Lý Bảo Sơn là hai loại người hoàn toàn khác biệt, từ thái độ sinh hoạt, phong cách xử sự đều hoàn toàn không giống, chênh lệch mười tuổi, quan niệm sinh hoạt thật sự là khác biệt như trời với đất.

Cách biệt phía dưới, Trần Thương càng ao ước được như Trương Hữu Phúc, có thể sống cuộc sống tùy tâm sở dục như vậy, không cần yêu cầu con trai cố gắng danh giáo, chỉ cần thi đại học bình thường, có thể cung cấp cho con một cơ hội ra nước ngoài du học, cố gắng phát triển con đường cùng tài nguyên cho hắn.

Trong phần lớn bác sĩ, người có can đảm tùy tâm sở dục như thế thật không nhiều, đại đa số thuộc về loại vụng trộm kiếm tiền, vụng trộm tiêu, người giống như Chủ nhiệm Trương, công khai cho mọi người biết thật đúng là không nhiều.

Nhưng, Trần Thương cảm thấy đây không phải khoe khoang, mà là một cách sống, không quan hệ đúng hay sai, dù sao Trần Thương thật hâm mộ.

Dù sao người ta không trộm không cướp, kiếm tiền ăn cơm bằng kỹ thuật, còn không cho phép người ta đi ra ngoài tiêu sái hay sao?

Sau khi bác sĩ làm đến lớn tuổi thường thường có trình độ bậc trung, đến chủ nhiệm là thuộc về nhóm người có thu nhập khá, giống Trương Hữu Phúc, nếu tinh luôn cả đi làm phi đao, một năm hình như thu nhận khoảng một trăm vạn, chính là đại lão trong lĩnh vực phẫu thuật cấy ghép lá gan của Tỉnh Đông Dương.

Đắng trong kiếm tiền vui trong tiêu, bình thường bác sĩ rất bận rộn, thuộc về loại người không có thời gian tiêu tiền, mà Trương Hữu Phúc lại là một người hiểu được sinh hoạt.

Giữa trưa, sau khi Tần Duyệt rời khỏi bệnh viện, vội vàng đi tới Đại học Y Đông Dương.

Đối với bài luận văn này, Tần Duyệt rất là để ý, nếu quả như thật có thể phát biểu đạt điểm cao SCI, đối với phát triển sau này của mình mà nói,

không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Ngô Học Dục ở trong ký túc xá dành riêng cho giáo sư ở Đại học Y Đông Dương, đây là một nơi có cây cối tươi tốt, trăm hoa đua nở, đi ở trong sân trường, cây cối hai bên vừa vặn che khuất ánh nắng.

Tần Duyệt không biết vì sao Ngô giáo sư bảo hắn giờ này đi đến nhà, đều đã giữa trưa, có thể quấy rầy người ta hay không.

Sau khi gõ cửa, Ngô Học Dục mở cửa, nhìn thấy Tần Duyệt, mặt lộ mỉm cười: "Tiểu Tần tới, đi vào ăn cơm."

Tần Duyệt có chút xấu hổ, từ chối thích hợp không?

Rất rõ ràng là không thích hợp, nếu không từ chối thì có chút tiếc nuối.

Sau khi người vợ của Ngô Học Dục nhìn thấy Tần Duyệt, vội vàng cười nói với con trai: "Tiểu Ngô, lấy một đôi dép lê cho tiểu Tần."

Người một nhà nhiệt tình khoản đãi làm cho Tần Duyệt có chút thụ sủng nhược kinh.

Ngồi trên bàn ăn tại, Ngô Học Dục cười nói: "Tiểu Tần, đến nhà ta không cần câu nệ, lúc tuổi còn trẻ, quan hệ giữa ta cùng lão sư của ngươi cũng coi là tốt!"

Ngô Học Dục gầy gò, con mắt xuất hiện nếp nhăn, nhìn rất có văn hóa tố dưỡng, mà người vợ cũng là giáo sư Đại học Y Đông Dương, còn là chủ nhiệm phụ khoa Đông Đại Nhị viện, tên là Trương Tấn Phân.

Mặc dù dáng dấp Trương Tấn Phân không thể nói là rất xinh đẹp, thế nhưng cười lên rất nhiệt tình, tóc cột lên cao, mặc tạp dề, chỗ nào giống bộ dáng một chủ nhiệm, ngược lại giống một người phụ nữ nội trợ.

Trương Tấn Phân gắp đồ ăn cho Tần Duyệt, cười nói: "Tiểu Tần, bài luận văn kia của ngươi ta cũng đã xem, thật sự là một ý nghĩ đặc biệt, mới lạ! Hơn nữa rất thực dụng, chủ đề này rất có giá trị nghiên cứu, thật sự là trò giỏi hơn thầy!"

Tần Duyệt ngượng ngùng cười nói: "Giáo sư Trương ngài chớ khen ta, ta đều sắp kiêu ngạo."

Trương Tấn Phân lập tức nở nụ cười: "Ai nha, còn kêu giáo sư cái gì, gọi ta là dì đi, ta cũng thường xuyên liên hệ cùng ba ngươi bọn hắn, chỉ là không nghĩ tới Viện trưởng Tần lại có một một học sinh nữ như hoa như ngọc như thế, vừa nhìn đã khiến người khác ưa thích, dì không có con gái, nhưng lại rất thích có một người con gái, không giống thằng con trai này của dì, cả ngày không chịu ở nhà, không hiểu được người khác đau lòng!"

Nói tới đây, Trương Tấn Phân lập tức vỗ trán một csi: "Ai nha, ngươi xem dì hấp tấp đến quên giới thiệu cho ngươi một chút, đây là con trai của

ta, Ngô Triết, năm nay vừa mới tốt nghiệp tiến sĩ, lão sư hắn còn muốn lưu hắn lại Hiệp Hòa đâu, ta cùng ba hắn muốn để hắn trở về, dù sao chỉ có một người con trai này thôi, lại nói, Đông Dương chúng ta cũng không tệ!"

Tần Duyệt gật đầu: "Ngô sư huynh thật lợi hại!"

Ngô Triết cười nói: "Gọi ta là Ngô Triết được rồi, ngươi cũng rất đáng gờm, thạc sĩ Tương Nhã, thật ra ngươi cũng có thể tiếp tục học tiến sĩ, tại sao không để giáo sư Hứa tiếp tục hướng dẫ?"

Tần Duyệt cười hì hì một tiếng: "Ta người này không ôm chí lớn, chỉ muốn về sớm một chút tham gia công việc, thỏa mãn nguyện vọng của cha mẹ ta, giúp chồng dạy con sớm được ôm tôn tử."

Nói chuyện không sai biệt lắm, bỗng nhiên Trương Tấn Phân cười hỏi: "Tiểu Tần có đối tượng chưa?"

Tần Duyệt lắc đầu: "Còn không đâu, ta làm việc ở khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, mỗi ngày đều rất bận, không có thời gian."

Hai mắt Trương Tấn Phân tỏa sáng: "Ha ha, đúng vậy, làm nghề y rất bận, rất mệt mỏi, quan hệ cũng nhỏ, nhìn lại, tuổi cũng không nhỏ."

Ăn cơm xong, Ngô Học Dục nói với Tần Duyệt: "Tiểu Tần đi theo ta đến thư phòng, hôm qua sau khi ta phiên dịch xong cho ngươi, cẩn thận hồi tưởng một chút, vẫn tồn tại một vài vấn đề, chúng ta còn cần sửa chữa một chút."

Tần Duyệt gật đầu, theo Ngô Học Dục vào thư phòng.

Mà Trương Tấn Phân kéo con trai qua, nháy mắt ra hiệu hỏi nhỏ: "Tiểu Triết? Thế nào? Thích không?"

Ngô Triết lập tức xấu hổ: "Đi... Mẹ! Cái này, người đây là muốn tranh thủ trước khi về hữu chuyển chức thành bà mối hay sao?"

Trương Tấn Phân lập tức trừng mắt, liếc Ngô Triết: "Hỗn tiểu tử ngươi, đều đã 30 tuổi mà còn không có đối tượng, ta không gấp ai gấp!"

Chương 156: Biến Thái Cuồng Bạo Lộ

Trong thư phòng, Ngô Học Dục kéo một cái ghế cho Tần Duyệt, còn mình thì ngồi đối diện.

"Tiểu Tần, hôm qua sau khi ngươi trở về, ta cẩn thận xem lại, luôn cảm thấy tồn tại một vài vấn đề, sau đó, hôm qua vừa vặn Ngô Triết cũng trở về, hắn học ngoại khoa, sau khi xem nói có một vài từ chuyên ngành có chút vấn đề."

"Ta cũng không phải chuyên môn làm ngoại khoa, vì vậy ta đã đi tìm đồng sửa lại, ngươi lấy bản thảo cũ ra, ta chỉ cho."

Tần Duyệt gật đầu, vội vàng lấy quyển luận văn vừa in hôm qua ra, cầm hai phiên bản, một bản tiếng Anh cùng một bản tiếng Trung đưa tới.

Ngô Học Dục cầm lấy bản tiếng Anh lật xem, nhưng vừa mới lật ra, lập tức sững sờ, hắn phát hiện phía trên ngoắc ngoắc sửa lại một vài lỗi.

Đầu tiên là Ngô Học Dục khẽ nhíu mày, sau đó nhìn kỹ, nhìn thấy những chỗ bị vẽ này đều đã được sửa chữa, có vài từ ngữ trực tiếp bị thay thế, có câu bị sửa đổi...

Nhìn một lần, Ngô Học Dục đắn đo một phen, đột nhiên cảm giác được rất không tệ, thậm chí so với mình đồng học càng thêm thỏa đáng hơn.

Nghĩ tới đây, Ngô Học Dục cười để luận văn lên bàn, nói với Tần Duyệt: "Tiểu Tần, người sửa chữa luận văn cho ngươi thật lợi hại, những từ ngữ này ta cảm thấy không cần sửa lại, cứ dựa theo người ta ghi là sửa thôi, đối phương hình như cũng làm lĩnh vực ngoại khoa, dùng từ sắp xếp câu đều rất thỏa đáng."

Tần Duyệt có chút mộng: "A? Ngô giáo sư, ý của ngài là..."

Ngô Học Dục đẩy luận văn tới: "Ngươi cứ dựa theo sửa chữa phía trên là được rồi, phát triển thành một bài luận văn hẳn không có vấn đề gì."

Tần Duyệt vội vàng nói: "Ta không tìm người sửa chữa a, ta... Chính ta còn chưa xem tốt nữa."

Nói tới đây, Tần Duyệt nhịn không được đỏ mặt.

Ngô Học Dục sững sờ: "A? Vậy là ai sửa chữa cho ngươi?"

Tần Duyệt không hiểu, cầm luận văn lật xem, lập tức trợn tròn mắt: Ai vẽ linh tinh lên bài luận văn của ta

Bỗng nhiên, Tần Duyệt nhớ tới Trần Thương nói hắn đã xem luận văn của mình...

Chẳng lẽ là Trần Thương?

Không thể nào?

Tần Duyệt không phải khinh thường Trần Thương, mà là... Được rồi, chính là khinh thường

Bởi vì, muốn phiên dịch cần phải có nền móng tiếng Anh chuyên ngành Y rất chuyên nghiệp, Trần Thương tốt nghiệp khoa chính quy, nào có tiếp xúc qua tiếng Anh chuyên ngành Y học, chỉ bằng kiến thức tiếng Anh trình độ đại học? Đừng nói Trần Thương, cho dù chính mình cũng xem không hiểu, càng đừng đề cập đến phiên dịch...

Ngô Học Dục cười nói: "Bản phiên dịch này rất không tệ, ngươi trở về sửa chữa bản word theo như vậy là được, không có vấn đề."

Tần Duyệt mờ mịt gật đầu.

Trương Tấn Phân nhìn thấy Tần Duyệt muốn rời khỏi, ân cần nói: "Tiểu Tần, để tiểu Triết đưa ngươi về."

Từ chối một phen, Tần Duyệt vội vàng rời đi.

Buổi sáng làm một ca phẫu thuật trở lại giường bệnh, đã mười giờ hơn, Trần Thương xem xét kinh nghiệm, chỉ cần không đến 300 điểm nữa là có thể thăng cấp, hôm nay xử lý tất cả có lẽ sẽ hoàn thành.

Sau khi trở về, phát hiện Thường Lệ Na đang nói chuyện với mấy y tá trong phòng làm việc, vẻ mặt rất tức giận

Thường Lệ Na một bộ người từng trải, nói với Tần Nhạc Nhạc: "Thật vui vẻ, ngươi là quá đơn thuần, muốn ta nha, ta trực tiếp tát một cái, xem hắn đắc ý nữa không!"

Tần Nhạc Nhạc xấu hổ: "Na tỷ, ngươi đánh như vậy nếu xảy ra vấn đề ai sẽ phụ trách!"

Tần Duyệt cũng ở trong đó, thảo luận phi thường náo nhiệt.

Trần Thương nhịn không được hỏi: "Các ngươi thảo luận cái gì vậy? Khí thế ngất trời!"

Thường Lệ Na thấy Trần Thương tới, vội vàng nói: "Bác sĩ tiểu Trần, rốt cuộc ngươi đã đến, ngươi nhanh đi quản giường số 12 của ngươi đi."

Trần Thương sững sờ: "Giường 12 thế nào?"

Thường Lệ Na đẩy Tần Nhạc Nhạc: "Ngươi nói với ngươi."

Tần Nhạc Nhạc nhìn thấy Trần Thương, đỏ mặt: "Bác sĩ Trần, thật ra người bệnh giường số 12 nên xuất viện, hôm nay đã được một tuần, cũng không xảy ra chuyện gì."

Thường Lệ Na thấy Tần Nhạc Nhạc nhăn nhó, tức giận, trực tiếp nói: "Bác sĩ tiểu Trần, người bệnh giường số 12 một ngày để thật vui vẻ, lau ống tiểu ba lần, sớm một lần, muộn một lần, giữa trưa còn có một lần, nhìn đem hắn đẹp!"

Trần Thương nghe xong, xấu hổ, lập tức hiểu xảy ra chuyện gì, vội vàng xin lỗi Tần Nhạc Nhạc: "Ngượng ngùng tiểu Tần, hôm nay ta đến nói với hắn một tiếng, nhưng... không phải ta đã nói rút ống tiểu của hắn sao?"

Thường Lệ Na cười lạnh một tiếng: "Người ta không muốn rút, nói còn có lây nhiễm, phải mang thêm một ngày, theo ta thấy, đó chính là một lão lưu manh, cuồng bạo lộ! Biến thái muốn chiếm tiện nghi."

Thường Lệ Na là lão giang hồ, lôi kéo một đám người, nói: "Không được, xem ra ta phải truyền thụ cho các ngươi một chút kinh nghiệm, bằng không khẳng định sẽ ăn thiệt thòi!"

Sau khi nói xong, Thường Lệ Na hạ giọng: "Với tư cách là một người y tá, đặc biệt là y tá tiên nữ giống như chúng ta, nhất định phải học được cách bảo vệ mình, ta sẽ truyền thụ kinh nghiệm cho các ngươi! Dù sao, bệnh viện cũng là nơi công cộng, những người kia cũng không dám động tay động chân, cùng lắm chỉ là dùng lời nói trêu chọc, ánh mắt khiêu khích, nhưng còn có một loại chính là giống như hôm nay, cuồng bạo lộ!"

"Những tên biến thái đó chỉ muốn nhìn tim ngươi đập rộn lên, mặt đỏ tới mang tai, dáng vẻ lo lắng bất an! Ta cho các ngươi biết, gặp phải loại tình huống này, ngươi phải ra vẻ thâm trầm bình tĩnh, khóe mắt nhìn xuống 45 độ, nhìn xuống món đồ kia, sau đó ghi nhớ! Đây mới là chỗ quan trọng, lúc này, giọng nói của ngươi phải nhẹ nhàng hơn, nói: Nhỏ như vậy cũng không cảm thấy ngại, ghi nhớ, giọng nói nhất định phải nhỏ, nhưng nhất định phải để cho hắn nghe thấy! Ta đảm bảo sau này hắn cũng không dám để lộ ra một lần nào nữa!"

Tần Duyệt tò mò hỏi: "Cái này... Bọn hắn sẽ không cảm thấy là vũ nhục bọn hắn sao? Không khiếu nại ngươi sao?"

Thường Lệ Na lắc đầu, vỗ vai Tần Duyệt: "Hắn dám? Nếu hắn dám tố cáo thì ngươi cứ nói hắn quấy rối tình dục, biến thái cuồng bạo lộ!"

"Còn có, lúc chúng ta đổi thuốc, tiêm, có người cố ý mạnh tay một chút, lúc này, ngươi nhất định phải tâm ngoan thủ lạt, khi tiêm ngươi nhất định phải làm sao cho hắn đau đớn, tuyệt đối đừng thủ hạ lưu tình! Cho hắn nếm thử đau khổ, bảo đảm lần sau không dám!"

Nói tới đây, Thường Lệ Na hồi tưởng lại chuyện lần trước: "Có một lần ta đổi thuốc háng cho một người bệnh, kết quả người kia cởi quần ra, lúc ấy,

ta cầm lấy trung đan hời hợt úp xuống, quan tâm nói: Thời tiết lạnh, đều teo lại còn có một tí, che lại đi!"

"Người bệnh kia nghe thấy ta nói như vậy, cảm động vạn phần, hắn còn tưởng rằng ta muốn tố cáo hắn đâu, dừng! Ngây thơ... chuyện này tỷ tỷ gặp nhiều hơn ngươi."

Chương 158: Hay Là Xin Nghỉ Hưu Sớm Đi

Đều là học sinh, làm gì có nhiều tiền sinh hoạt như vậy, vay tiền cũng không dễ dàng, Dương Lâm nhìn thấy Nghiêm Minh ở đó, đi tới: "Bác sĩ, thế nào rồi?"

Nghiêm Minh cầm tới kết quả hội chẩn, nói: "Thần kinh nội khoa nói là lo lắng trong đầu có bệnh cho nên làm CT xương sọ, điện não đồ, phải đợi có kết quả mới biết được."

Dương Lâm hơi có chút chần chờ, dù sao chỉ là sinh viên, trên người làm gì có nhiều tiền như vậy, gặp phải loại tình huống này vẫn còn có chút thấp thỏm: "Bác sĩ, làm một lần CT bao nhiêu tiền? Còn có điện não đồ?"

Nghiêm Minh: "Tổng cộng khoảng năm sáu trăm, CT cũng hai ba trăm, điện não đồ hai ba trăm, cụ thể ngươi đi hỏi chỗ thu phí, ta cũng không hiểu rõ lắm."

"Đúng rồi, tình huống của người bệnh không ổn định, ngươi liên lạc người nhà bệnh nhân một chút đi, để người nhà tới ký tên."

Nghiêm Minh rất coi trọng việc ký tên, lặp đi lặp lại nhấn mạnh chuyện ký tên.

Dương Lâm nghe xong, đi vào thông báo cho Lý Vinh Vinh, thế nhưng Lý Vinh Vinh gắt gao ôm điện thoại không chịu đưa cho Dương Lâm, nhất quyết không cho gọi điện thoại.

Nghiêm Minh cũng nhìn thấy tình huống này, nói thầm trong lòng phiền phức, xảy ra chuyện này phải làm sao bây giờ.

Gặp phải tình huống này là phiền toái nhất, đứa nhỏ không nghe lời, không chịu gọi điện thoại cho người trong nhà, đến lúc đó xảy ra vấn đề, người nhà khẳng định sẽ tìm mình gây phiền phức

Làm sao bây giờ?

Trần Thương tới, vừa vặn nhìn thấy Nghiêm Minh, lên tiếng chào: "Chào Nghiêm lão sư, có bệnh nhân hả?"

Nghiêm Minh bỗng nhiên chớp mắt: "Tiểu Trần, hôm nay là ngươi trực ban hả?"

Trần Thương gật đầu: "Đúng vậy!"

Nghiêm Minh nói: "Ngươi trực ban, vừa vặn có một bệnh nhân, ta đã báo cho nội khoa thần kinh hội chẩn, cần làm kiểm tra, nhưng tình huống của người bệnh ta lo lắng không ổn định, cần liên hệ người nhà, thế nhưng

người bệnh lại không nguyện ý, ngươi là người đồng lứa, hay là đi khuyên nhủ thử xem?"

Trần Thương sững sờ, lần nào Nghiêm Minh này cũng như vậy, gặp phải bệnh nhân thì bắt đầu từ chối, lúc này lại hi vọng Trần Thương tới đón bệnh nhân.

Dù sao hôm nay hai người cùng trực ban, nói là Trần Thương cũng được, nói là Nghiêm Minh cũng được, trách nhiệm là của hai người.

Nhưng, Trần Thương vẫn quyết định đi lên xem một chút rồi lại nói.

Đến phòng quan sát, Trần Thương nhìn thấy người con trai đang chảy nước mắt giải thích cho cô bé trên giường, thế nhưng cô gái đó chỉ liên tục lắc đầu không nghe.

Đây không phải cậu bé vay tiền vừa rồi sao?

Trần Thương nhìn thấy trên đầu cậu ta có dấu hỏi.

【Đinh! Trợ giúp cứu vớt bạn gái của Dương Lâm, hoàn thành nhiệm vụ: Kinh nghiệm 300; tiền tài + 300; 】

Trần Thương đứng dậy đi tới, nhìn dáng vẻ Lý Vinh Vinh, cố gắng rơi vào trầm tư.

"Xảy ra tình huống này bao lâu rồi?"

Dương Lâm nhìn thấy Trần Thương, vội vàng nói: "Không đến một giờ, vừa rồi ta cãi nhau với bạn gái của ta, sau đó, nàng liền..."

Trần Thương ồ một tiếng, đứng dậy đi đến bên người cô gái, kiểm tra, đại khái mấy phút sau, Trần Thương nhịn cười không được.

Cái gì mà chứng động kinh chứ?

Rõ ràng là trúng độc

Lúc này, danh sư chỉ đạo cũng cho ra đáp án: Hội chứng quá tải thông khí

Độc này là do tự mình hạ độc cho mình

Đây là điển hình của việc "Tức giận độc".

Dương Lâm đứng dậy đang muốn rời đi, Trần Thương nói: "Ngươi đi đâu vậy?"

Dương Lâm sững sờ: "Bác sĩ bảo ta đi đóng tiền, chuẩn bị làm điện não đồ cùng CT đầu, hắn lo lắng là trong đầu bị có vấn đề."

Trần Thương lắc đầu: "Đừng nóng vội, ngươi chờ chút đã rồi đi!"

Dương Lâm chần chờ, đến cùng nghe ai đây?

Hắn có một ít do dự, dù sao vừa rồi bác sĩ kia hơn năm mươi tuổi, cảm giác chính là lão chuyên gia, mà Trần Thương tuổi còn trẻ... Hắn lo lắng không đủ kinh nghiệm, chậm trễ bệnh tình của bạn gái

Lúc này, Trần Thương nói"Tiểu Lâm, cầm cho ta hai cái khẩu trang!"

Tiểu Lâm hết sức nghe lời, lập tức lấy ra hai cái khẩu trang.

Trần Thương cầm lấy khẩu trang trong tay một lõm, giống như cái nón nhỏ, che miệng mũi của cô gái lại, nói: "Ngươi thả lỏng đi, không cần lo lắng... Không được cố gắng hô hấp, đúng... thả lỏng..."

Cô gái gật đầu, cũng không giãy dụa.

Đại khái không đến mấy phút sau.

Mấy phút này đối Dương Lâm mà nói rất dày vò, nếu không đi làm kiểm tra đi, dù sao làm kiểm tra sẽ an tâm hơn...

Thế nhưng lúc này, Dương Lâm bỗng nhiên nghe thấy một tiếng: "Dương Lâm ngươi tới đây cho ta!"

Hắn lập tức sững sờ, liền vội vàng xoay người, phát hiện cô gái đã ngồi ở trên giường.

"Vinh Vinh... Chào ngươi?"

Lúc này, Nghiêm Minh cũng đi đến, thấy thế cũng ngây ngẩn cả người, đây là tình huống như thế nào?

Người bệnh đã tốt?

Cậu bé nói với Nghiêm Minh: "Bác sĩ! Làm sao nói tốt liền tốt? Sao mới nằm một lát..."

Nghiêm Minh nhẹ gật đầu: "Hình như là chứng động kinh, sau khi qua cơn khôi phục bình thường, ta đề nghị các ngươi đi làm điện não đồ, bảo hiểm một chút."

Trần Thương lắc đầu, cười nói: "Không cần đi làm, đây không phải là chứng động kinh, là bị ngươi làm tức giận trúng độc!"

Mọi người thấy thế, vội vàng xoay người nhìn Trần Thương, một bên Tiểu Lâm cũng tò mò đi tới.

Trần Thương nói tiếp: "Đây thật ra là một loại hội chứng tăng thông khí!"

"Nguyên nhân là sau khi các ngươi cãi nhau, cảm xúc kích động, hô hấp quá nhanh, từ đó làm cho lượng CO2 trong cơ thể không đủ, dẫn tới hô hấp bị kiềm nén ngộ độc!"

"Khi hô hấp quá sức sẽ khiến CO2 bị quá độ, dẫn đến CO2 bài xuất quá nhiều, CO2 trong cơ thể không đủ, chính là ngộ độc lâm sàng trong kiềm nến hô hấp, các triệu chứng điển hình là xuất hiện tay chân cứng ngắc, run rẩy, nhưng thần chí ý thức đều rõ ràng."

"Tình huống của người bệnh không nghiêm trọng lắm, không cần phải chữa trị, vừa rồi chỉ là hấp thụ nhiều CO2 một chút, tình huống sẽ được làm

dịu."

Trần Thương vừa dứt lời, sắc mặt Nghiêm Minh không thay đổi, ngược lại cười ha hả nói: "Ừm! Đúng, ta làm sao lại không nhớ ra chứ? Nghe ngươi kiểu nói này thật sự chính là có chuyện như vậy, tiểu tử, sau này chớ chọc bạn gái tức giận nha!"

Nói xong, Nghiêm Minh bưng ly trà lên uống một hớp, quay người rời đi, trong lòng suy nghĩ, ai... Chừng hai năm nữa xin nghỉ hưu sớm đi

Trần Thương lắc đầu, trạng thái này Nghiêm Minh ở khoa cấp cứu rất lâu, nhưng xét thấy tư lịch già nhất, nên cũng không có ai nói hắn, dù sao hiện tại Nghiêm Minh tuyệt đối sẽ không gây chuyện, gặp phải tình huống, phản ứng đầu tiên là tìm hội chẩn, tiếp theo chuyển khoa, sau đó ký tên, dù sao không gây phiền toái cho khoa cấp cứu, cũng không để cho Lý Bảo Sơn tức giận là được.

Dương Lâm nghe thấy không có chuyện gì, rốt cục thở nhẹ một hơi

Đi nhanh lên đến bên cạnh cô gái, đảm bảo nói: "Sau này ta sẽ không bao giờ chọc ngươi tức giận nữa!"

Một phen xin lỗi cảm động lòng người, sau đó hai người lại bắt đầu thâm tình mịt mờ cảm động lòng người kết thúc ống kính.

Chương 159: Đạt Cấp 20, Chuyển Chức

Hai người ôm nhau.

Trần Thương thấy thế, bỗng nhiên khẽ nhíu mày, có phần bị dẫn dắt nói một câu: "Thật ra, nếu ngươi sớm hôn nàng một chút, nói không chừng cũng không cần đến bệnh viện liền tốt..."

Đôi bạn trẻ nghe xong, càng tăng lên mạnh.

Trần Thương nhìn trong lòng cảm giác chua xót mệt mỏi, giống như nhận bạo kích tổn thương.

Trần Thương sững sờ, không đúng

Mình đang mặc áo blouse trắng mà, phòng ngự rõ ràng + 3, nhưng sao vẫn bị thương tổn chứ?

Chẳng lẽ... Tú ân ái đối với cẩu độc thân là chân thực tổn thương?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hoảng sợ, mau chóng rời đi

Nhưng, lúc này còn có chuyện càng quan trọng hơn.

【Đinh! Chúc mừng ngài, cấp bậc tăng lên đến cấp 20! 】

Hai mắt Trần Thương sáng lên

Trần Thương mặt không đổi sắc trở lại trong phòng trực ban, khóa kỹ chốt cửa

Chuyển chức

Cái này cũng cực kỳ ngưu bức, phải nhanh chóng tìm một vị đạo sư chuyên nghiệp mới được, vạn nhất có cái gì thiên địa dị tượng không dễ giải thích.

Trần Thương an tĩnh ngồi bên giường, trong lòng lo sợ bất an bỗng nhiên nghe thấy thông báo của hệ thống.

【Chúc mừng ngài, đến cấp 20, xin mau sớm hoàn thành chuyển chức, nếu không, trước khi chuyển chức thành công, không cách nào tăng lên cấp bậc lâm sàng. 】

【Đường tắt chuyển chức: Loại đầu tiên: Tìm kiếm đạo sư có tư chất chuyển chức, hoàn thành yêu cầu của đạo sư cùng nhiệm vụ chuyển chức; loại thứ hai: Kích hoạt bằng chứng chuyển chức, phải hoàn thành nhiệm vụ bằng chứng chuyển chức; loại thứ ba: Khai sáng chuyên nghiệp mới, tự động mở ra chuyển chức. 】

【Nhắc nhở: đường tắt nhận bằng chứng chuyển chức: 1. Giết quái vương cấp; 2. Danh sư tặng cùng; 3. pk rơi xuống... vân vân! 】

【Xin mau chuyển chức thành công, trở thành một người làm việc càng thêm xứng đáng trong lĩnh vực y tế! 】

Trần Thương nhìn tin tức liên tiếp hiện ra, lượng tin tức quá nhiều khiến hắn đau cả đầu.

Chuyển chức có ba loại đường tắt, loại đầu tiên chính là tìm kiếm một người có tư cách đạo sư, hoàn thành nhiệm vụ đạo sư, có thể hoàn thành chuyển chức, thế nhưng... Có một vấn đề, đó chính là có nhiều đạo sư có tư cách như vậy, người ta dựa vào cái gì tuyên bố nhiệm vụ chuyển chức cho mình, vì vậy loại này, nhìn như đơn giản, thật ra hay là có điều kiện ẩn tàng, đầu tiên người ta phải cảm thấy hứng thú với ngươi.

Có lẽ... Tiền Lượng là một lựa chọn tốt.

Bởi vì Tiền Lượng đối tuyên bố một nhiệm vụ sư đồ ba tháng cho mình, nếu như mình hoàn thành nhiệm vụ, nói không chừng có thể có cơ hội được Tiền Lượng tán thành, từ đó hoàn thành nhiệm vụ đạo sư, hoàn thành chuyển chức.

Tiền Lượng là danh thủ lĩnh vực ngoại khoa gan mật, vì vậy nếu như chuyển chức có lẽ mình cần phải chuyển chức sang bác sĩ lĩnh vực ngoại khoa gan mật.

Đạo sự chuyển chức hình như là lão sư làm chuyên về cái gì, thì ta chính là cái đó.

Mà loại thứ hai, chính là thông qua kích hoạt bằng chứng chuyển chức, hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức để nhận bằng chứng chuyển chức, có thể hoàn thành chuyển chức, nếu như vậy, bằng chứng chuyển chức khẳng định là có hạn chế chức nghiệp.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lấy ra bằng chứng chuyển chức sau khi mình đánh giết " ruột thừa Vương cấp " lấy được, sau khi lấy ra, phát hiện bằng chứng giống như thiệp mời giống như, gấp dán.

Trần Thương lật ra, nhìn thấy trên đó viết mấy chữ mạ vàng lớn: "Bằng chứng chuyển chức ngoại khoa lồng ngực!"

Đây là một tấm bằng chứng chuyển chức ngoại khoa lồng ngực

Trần Thương do dự một phen, có chút thấp thỏm.

Nếu như chuyển chức chỉ có thể được chọn một lần, Trần Thương khẳng định sẽ không lựa chọn ngoại khoa lồng ngực.

【Đinh! Chuyển chức không giới hạn số lần. 】

Nghe đến đó, Trần Thương thở nhẹ một hơi, dù sao nếu như chỉ có thể lựa chọn một lần, vậy nhất định phải thận trọng mới được.

Về phần đường tắt chuyển chức thứ ba, Trần Thương có chút choáng váng, tự sáng tạo nghề nghiệp?

Đây cũng quá biến thái, chỉ dành cho thiên tài, giống như không có bất cứ quan hệ nào với mình.

Nhìn ba loại đường tắt chuyển chức này, Trần Thương rơi vào trầm tư.

Dựa theo kịch bản trong tiểu thuyết, hay trong phim truyền hình, kịch bản võng du, … Thi ba loại chuyển chức này, loại thứ ba là ngưu bức nhất, thuộc về chuyên môn của nhân vật chính! Loại đầu tiên cũng cao cũng đáy, nhưng ít nhất phải có đạo sư chỉ đạo, thuộc về giai tầng tinh anh đầu tiên, mà loại thứ hai, dựa vào bằng chứng chuyển chức... Chính là thuộc về người bình thường nhất, rác rưởi nhất

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương không khỏi nhiều hơn mấy phần Frostmourne.

Ai...

Cũng may có thể chuyển chức nhiều lần, cũng không phải không có cơ hội

Nghĩ tới đây, Trần Thương không do dự, sử dụng bằng chứng chuyển chức.

【Có phải muốn chuyển chức thành: Bác sĩ ngoại khoa lồng ngực! 】

【Vâng! 】

【Đinh! Phát động nhiệm vụ chuyển chức ngoại khoa lồng ngực, nhiệm vụ yêu cầu: Trong một tuần, đánh giết một quái cao cấp, có thể hoàn thành ban thưởng. Nhắc nhở: Quái vật phẩm chất càng cao, sau khi chuyển chức nhận được ban thưởng càng phong phú! 】

Phản ứng đầu tiên của Trần Thương chính là, lúc trước giết quái ruột thừa vương cấp hơi sớm...

Dù sao dã quái thường có, quái hi hữu thì rất hiếm gặp! Quái vương cấp đã ít lại càng ít... Cả đời có thể chị gặp được một lần

Bỏ lỡ thì sẽ bỏ qua...

Chuyển chức rất đơn giản, nhưng muốn sau khi chuyển chức nhận được ban thưởng phong phú, khẳng định độ khó sẽ lớn hơn một chút.

Bỗng nhiên Trần Thương rất hiếu kì, nếu mình giết một tiểu quái ruột thừa cấp 8 thực hiện chuyển chức, có thể thông qua không?

Nhưng, lúc đầu mình đã lựa chọn đường tắt chuyển chức thấp nhất, Trần Thương vẫn quyết định phải cố gắng một chút, giết một dã quái cấp bậc cao, đến lúc đó cũng có thể thực hiện nghịch tập.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là, trước mắt danh sư chỉ đạo chỉ còn có hai ngày.

Qua hai ngày nữa, mình có thể đánh giết cao nhất cũng chỉ là ruột thừa cùng túi mật, muốn thực hiện nghịch tập, độ khó cũng quá lớn...

Vừa mới mở cửa phòng trực ban, đã nhìn thấy Tần Duyệt vẻ mặt bát quái đứng trước cửa ra vào: "Trần Thương... Ngươi ở trong làm gì vậy? Còn khóa cửa lại."

Trần Thương tức giận nói một câu: "Đây không phải sợ một số cẩu độc thân ngấp nghé ta sao, gọi là cái gì... chuyên cần luyện tay vào ban đêm sao? ! !"

Tần Duyệt nghe xong, lập tức bị chọc giận quá cười lên: "Ai u, mẹ ơi, Trần Thương ngươi có thể xem chút những cái gì lành mạnh hay không! Còn luyện tay ban đêm? Sao ngươi biết nhiều như vậy? Người ta rõ ràng gọi đêm bệnh viện Tần!"

"Ta rốt cuộc biết trình độ tiếng Anh của ngươi là học được từ đâu rồi, chẳng lẽ là... Học trên sách vở chỉ là chút ít, muốn hiểu rõ sâu thì phải xem video nhiều hơn? Ngươi thật đúng là lợi hại, ta thấy chỉ một thời gian nữa, ngươi đã có thể rời núi!"

Trần Thương sững sờ, đắn đo một chút: "Là đêm bệnh viện Tần a... Ta vẫn cho là chuyên cần cái kia chứ, ai... Không đúng, làm sao ngươi biết?"

Chương 160: Mẹ Ta Cũng Nhận Không Ra

Tần Duyệt lập tức nghẹn lời, trừng to mắt, vội vàng hấp tấp không biết làm sao: "Phi! Cả ngày ở cùng đám đàn ông thối các ngươi, lại bị lây nhiễm thói hư của các ngươi rồi!"

Nói xong xoay người rời đi, lưu lại Trần Thương vẻ mặt vô tội, rõ ràng ngươi mới là lão tài xế, ai lây cho ai vậy...

Nhưng, đến cùng là Tần Duyệt nói đúng? Hay là mình nói đúng?

Trần Thương cảm thấy sau khi trở về mình cần phải nghiên cứu kỹ hơn một chút, với tư cách là một người làm ngành y, nhất định phải có một trái tim thực sự nghiêm cẩn luôn tiến tới, như vậy mới có thể không ngừng tiến bộ...

Ngay vào lúc này, Thường Lệ Na không biết lúc nào từ phía sau đi tới...

Hỏi nhỏ một câu: "Bác sĩ tiểu Trần, bác sĩ tiểu Tần nói rất đúng, hình như là trực đêm bệnh viện..."

Trần Thương mờ mịt:..

Mắt thấy sắp đến sáu giờ, Trần Thương duỗi lưng một cái, ngày thứ bảy đối với người khác là ngày nghỉ ngơi, đối với mình lại là tăng ca.

Nghĩ đến ngày mai phải đi đến chỗ Trương Chí Tân, Trần Thương có chút thấp thỏm.

Dù sao đây là lần đầu tiên mình tự động thủ, hiệu quả sẽ như thế nào?

Nói tóm lại, trong lòng tồn tại rất nhiều mong đợi.

Chỉnh hình không giống với phẫu thuật, ngươi cắt ruột thừa không phải nói ngươi cắt đẹp hay xấu, nhưng có thể cắt ra một mắt hai mí mắt phượng thì rất ngưu bức, mà còn phải chú ý bệnh tật hậu kỳ phát tác, như thế nào giảm tối đã biến chứng bệnh.

Nhưng, nghĩ đến Phó Ngọc Phương, Trần Thương cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ngày mai chỉnh mặt xong, có phải là đến phiên chỉnh ngực hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy áp lực quá lớn...

Ai, làm người sao mà khó như vậy?

Mỗi một lần Trần Thương đến Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, đều sẽ hai mắt tỏa sáng

Trần Thương rất bội phục đến cùng là ai thiết kế đồng phục cho nhân viên ở đây.

Hôm nay là lúc Phó Ngọc Phương lại thấy ánh mặt trời, Tiêu Điền Hoa cũng thật sớm đến bệnh viện, còn cố ý chuẩn bị quà.

Trương Chí Tân cũng là thật sớm đến bệnh viện, so với Trần Thương, hắn càng thêm thấp thỏm, dù sao bệnh viện là do hắn mở, vạn nhất người ta tìm tới cửa, Trần Thương có thể chạy trốn, còn mình chạy không được a...

Cho dù là Trần Thương phẫu thuật phát huy rất tốt, nhưng chung quy hiệu quả vẫn phải chờ sau khi khôi phục mới biết được.

Đây cũng không phải giống như điêu khắc, muốn như thế nào, chính là thế đó.

Đây là người

Phải sinh trưởng khôi phục, thậm chí rất nhiều di chứng cũng sẽ không xuất hiện ngay lập tức.

Vì vậy như vậy phạm vi lớn khuôn mặt, Trương Chí Tân không thể không thận trọng.

Phó Ngọc Phương ngồi ở chỗ đó, có chút lo lắng, bứt rứt bất an.

Tiêu Điền Hoa cười an ủi: "Phương Phương, đừng lo lắng, lát nữa, ngươi khẳng định sẽ có ngạc nhiên không tưởng tượng được!"

"Lúc ấy, ta còn lo lắng hơn ngươi rất nhiều!"

Đang khi nói chuyện, Tiêu Điền Hoa theo lấy ra một tấm gương trông rất tinh xảo: "Ta chuẩn bị cho ngươi một món quà, mở mắt ra ngươi sẽ nhìn thấy!"

Trần Thương tự mình cầm lấy cây kéo, bắt đầu cắt mở băng gạc.

Ngay lúc này, Từ Nhu gấp rút bất an bước chân lên bậc thang, chạy đến bên cạnh Trương Chí Tân, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ Trương, có người muốn gặp ngươi!"

Trương Chí Tân sững sờ, quay người nói: "Bảo hắn chờ một lát."

Từ Nhu lo lắng nói: "Đối phương đi theo Hồ tiên sinh tới."

Trương Chí Tân nghe thấy Hồ tiên sinh, hơi sững sờ, nhẹ gật đầu, sau đó vội vàng đứng lên xuống lầu.

Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân mặc dù nói là do Trương Chí Tân quản lý, nhưng chân chính chủ nhân ở đây là Hồ tiên sinh, nói trắng ra chính là ông chủ của mình.

Vội vàng xuống lầu, đến phòng tiếp tân, Trương Chí Tân nhìn thấy Hồ Truyện Kim ngồi ở đó, đang cười tủm tỉm nói chuyện với một người đàn ông.

Người đàn ông này so sánh Hồ Truyện Kim rõ ràng đẹp trai hơn rất nhiều, trang điểm cũng tương đối lịch lãm, một thân trang phục bình

thường, cao to cũng rất có khí chất.

Hai người đàm tiếu hết sức tùy ý, xem ra địa vị cũng không kém, là một thổ hào.

Trương Chí Tân cười nghênh đón tiếp: "Hồ tiên sinh, ngài hôm nay thong thả?"

Hồ Truyện Kim gật đầu đứng dậy, cười nói: "Ta tới xem bệnh viện một chút, cũng muốn đến gặp ngươi."

"Đã lâu không đến, không nghĩ tới bệnh viện càng xử lý càng tốt, Chí Tân a, đều nhờ công lao ngươi, khổ cực ngươi, ta cảm thấy cần phải cho viện trưởng ngươi nhiều tiền lương hơn một chút."

Trương Chí Tân cũng nở nụ cười.

Nói đến đây, Hồ Truyện Kim mới giới thiệu: "Đây là Quách Vĩnh Lượng Quách tiên sinh, là ông chủ siêu thị Mỹ Lâm của Thị trấn An Dương chúng ta, Quách tiên sinh, đây chính là Trương Chí Tân mà ta nói với ngươi."

Quách Vĩnh Lượng đứng dậy đi tới, chủ động lên tiếng chào Trương Chí Tân.

"Chào viện trưởng Trương!"

Siêu thị Mỹ Lâm là chuỗi siêu thị ở Thị trấn An Dương, rất lớn, ở Thị trấn An Dương có bốn năm chi nhánh.

Trong lòng Trương Chí Tân mặc dù hiếu kỳ vì sao Quách Vĩnh Lượng lại đến đây, nhưng y nguyên cười nắm tay.

Lúc này, Quách Vĩnh Lượng mới chậm rãi nói: "Hôm nay, ta tới là muốn gặp người yêu của ta, ta đi công việc một tuần, về nhà không tìm được nàng, kết quả sau khi nghe ngóng, mới biết là đến đây chỉnh dung, cái này khiến ta tức giận."

"Ngươi nói xem chỉnh cái gì nữa chứ? Đây không phải tìm chỗ tiêu tiền của ta sao?"

Hồ Truyện Kim cười nói: "Phụ nữ đều có chút lòng yêu thích cái đẹp, hơn nữa hiện tại chỉnh hình phổ biến như thế, ai không muốn thử một chút."

Quách Vĩnh Lượng thở dài: "Không phải đạo lý này... Lão Hồ, ta nói với ngươi, cha mẹ ta ngươi cũng biết, truyền thống người cách mạng thế hệ trước, trong mắt sao có thể nhịn được cái này! Hai người bọn hắn quá cổ hủ, sao có thể tiếp thu được vật này!"

"Lại nói, ta cũng không phải không hiểu rõ chỉnh hình, ta cũng không sợ lão Hồ ngươi chê cười, ta bình thường không có chuyện gì làm thì thích lên mạng xem trực tiếp, nhìn từng nữ minh tinh dáng dấp thủy linh, thế

nhưng vừa thấy mặt, tên kia chỉnh cái quái gì, một nhựa cây silic cùng axit hyaluronic kết hợp trong suốt! Đặc biệt là sau khi cởi trang, không thể nhìn!"

"Hơn nữa, ngươi nói ta cũng là người làm ăn, Phương Phương thường xuyên đi theo ta tham gia các hoạt động, nếu thật là chỉnh người không ra người quỷ không ra quỷ, mặt mũi của ta phải đặt ở đâu!"

Hồ Truyện Kim gật đầu nói: "Đúng vậy, lão gia không tiếp thụ được, nhưng ngươi cũng phải lý giải cho Phương Phương một chút."

"Phụ nữ đều có chút lòng thích cái đẹp, ngươi nói ngươi thành công như thế, lại thường xuyên đi công tác, về đến nhà còn xem các tiểu cô nương livestream, Phương Phương người ta sẽ nghĩ như thế nào? Còn không phải lo lắng tại vì mình tuổi già, nhan sắc suy giảm cho nên mới bị ngươi lạnh sao? !"

Quách Vĩnh Lượng lắc đầu: "Lão Hồ, bệnh viện chỉnh hình là ngươi mở, ta cũng không nói cái gì, nhận việc nói chuyện, mục đích hôm nay ta tới cũng rất rõ ràng, chính là muốn trưng cầu ý kiến một chút, có thể chỉnh trở về hay không, ta cũng biết hiện tại tới đã chậm, khả năng Phương Phương đã chỉnh xong, nhưng ý tứ của ta là dù không thể trở về giống như trước thì cũng chỉnh thành không sai biệt lắm, cha mẹ ta thấy thì có thể nói là hóa trang, đừng cho lại gọt xương đệm cái mũi cái gì, làm một đống lớn! Khiến cho người không ra người, quỷ không ra quỷ, về nhà mẹ ta cũng nhận không ra!"

Chương 161: Kết Quả Chỉnh Dung

Trương Chí Tân sững sờ, sao có thể đổi lại được chứ? Ngươi nghĩ là sửa hình hay sao? Một huỷ bỏ thì hủy?

"Cái này không dễ sửa, tiểu thư Phó Ngọc Phương làm vi chỉnh, đã cắt rất nhiều da thừa, hơn nữa dù sao cũng động dao nhỏ, nếu muốn đổi lại, có chút khó!"

Vừa nghe câu này, Quách Vĩnh Lượng lập tức trầm mặt xuống.

Hồ Truyện Kim cũng trầm mặc, chỉnh dung cho những người này đúng là phiền phức, chuyện nhiều.

Trong lúc nhất thời, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Trương Chí Tân cũng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như thế này, đừng là tiền của kẻ có tiền không dễ kiếm.

Lần trước chỉnh dung cho Tiêu Điền Hoa thì bị giội phân, lần này chỉnh dung cho Phó Ngọc Phương lại tới ông chủ Quách.

Đám người này thật sự là khó hầu hạ

Chính là bệnh viện tư nhân.

Nếu ngươi ở Tỉnh Nhị Viện, không quản có chuyện gì, đều có người gánh cho ngươi, sẽ không bởi vì loại chuyện này gây phiền toái cho ngươi, nói thế nào bệnh viện đều sẽ ra mặt giúp ngươi.

Một lát sau, Trương Chí Tân nói: "Nếu không như vậy đi, Quách tổng, chỉnh đều chỉnh xong, ngươi đi lên xem một chút, xem Phó tiểu thư hiện tại thế nào, nếu như ngươi không hài lòng, chúng ta lại nghĩ biện pháp chữa trị hoặc là làm như thế nào tùy ngươi, ngươi xem... được không?"

Hồ Truyện Kim cũng gật đầu nói: "Viện trưởng Trương nói có đạo lý, Quách tiên sinh, hay là chúng ta đi lên xem một chút, chúng ta mở cửa làm ăn chung quy cũng không phải hố người, nếu ngươi là thật không hài lòng, Hồ Truyện Kim ta đảm bảo, chuyện này ta sẽ phụ trách tới cùng!"

Hồ Truyện Kim không có khả năng đẩy trách nhiệm này cho Trương Chí Tân, nếu thật như vậy, bệnh viện này không cần phải mở cửa nữa.

Nói đến đây, Hồ Truyện Kim đứng dậy: "Đi thôi, Quách tổng, cũng đã đến đây rồi, đi lên xem một chút đi."

Quách Vĩnh Lượng nghĩ nghĩ cũng thế, nhẹ gật đầu đi theo.

Trương Chí Tân mang theo mấy người lên lầu năm, nơi này giống như là phòng bệnh VIP cao cấp, Trương Chí Tân chỉ vào một gian phía trước, nói với Quách Vĩnh Lượng: "Chính là căn phòng này!"

Quách Vĩnh Lượng gật đầu, đẩy cửa tiến vào, đi vào sau khi, hơi sững sờ, quay người đi ra: "Không ở trong phòng này hả?"

Trương Chí Tân lập tức sững sờ, vừa rồi ta ra ngoài sao có thể nhớ lầm được? Xem lại bảng số phòng, rõ ràng chính là căn phòng này

Lúc này, còn một giọng nói bén nhọn truyền đến: "Quách Vĩnh Lượng ngươi trở lại cho ta!"

Quách Vĩnh Lượng lập tức sững sờ

Giọng nói này sao quen thuộc như thế, không phải vợ mình thì là ai?

Thế nhưng trong phòng rõ ràng không có vợ của mình mà?

Phó Ngọc Phương thì là mặt mũi tràn đầy tức giận, lúc nhìn thấy Quách Vĩnh Lượng tiến vào, còn vui mừng, tưởng rằng hắn quan tâm đến xem mình, thế nhưng không nghĩ tới bỗng nhiên nhìn mình một chút lại vội vàng đóng cửa đi ra, giống như có tật giật mình

Lần này, chọc Phó Ngọc Phương tức giận, Quách Vĩnh Lượng ngươi tốt lắm, nói là đi họp một tuần, không ngờ là đi cùng con nhỏ lẳng lơ nào đi chỉnh dung

Nhìn thấy ta còn chạy

Là tưởng ta không nhìn thấy đúng không?

Nghĩ tới đây, Phó Ngọc Phương trực tiếp hô: "Quách Vĩnh Lượng ngươi đi vào đây cho ta!"

Quách Vĩnh Lượng tranh thủ thời gian đẩy cửa đi vào, nhìn chằm chằm người phụ nữ tinh xảo trước mặt, có chút trợn tròn mắt

"Ngươi... Ngươi là? Ngươi là Phương Phương?"

Phó Ngọc Phương cười lạnh một tiếng: "Ta là Phương Phương? ! Giả vờ như không nhận ra đúng không! Chơi vui đến quên cả trời đất đúng không? Tốt! Quách Vĩnh Lượng, học được bản lĩnh, có tật giật mình đúng không? Đến bệnh viện chỉnh hình tìm người, không nghĩ tới ta ở đây chứ gì? ! Ta ngược lại muốn xem thử Quách Vĩnh Lượng ngươi đến đây cùng con nhỏ nào!"

Nói xong, Phó Ngọc Phương đứng dậy mang dép đi ra ngoài, khí thế hùng hổ, tự mang một loại chính quy từ nhỏ ba BGM.

Quách Vĩnh Lượng nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, vội vàng ôm Phó Ngọc Phương về

Vội vàng giải thích nói: "Ai nha, Phương Phương, ngươi hiểu lầm, ta chính là tới thăm ngươi, ta nghe nói ngươi chỉnh dung, lo lắng ngươi xảy ra vấn đề, cố ý chạy về thăm ngươi!"

"Không tin ngươi cứ đi hỏi viện trưởng Trương!"

Phó Ngọc Phương trừng mắt: "Ngươi còn giảo biện! Ta xem như nhìn lầm ngươi, Quách Vĩnh Lượng, lão nương chỉnh dung cho ai nhìn? Ngươi đúng là đồ vô lương tâm!"

Sau một phen giải tích tốn không ít nước bọt, nháo kịch này mới rốt cục kết thúc

Quách Vĩnh Lượng nhìn người phụ nữ tinh xảo mỹ lệ trước mặt, đây quả thật là vợ của mình sao? Đích thật là có chút rất giống, chỗ nào chỗ ấy cũng đều giống, thế nhưng hợp lại làm sao lại có chút không giống? ! Đến cùng xảy ra chuyện gì? Quách Vĩnh Lượng khó có thể tin

Phó Ngọc Phương ngồi ở trên giường, bị Quách Vĩnh Lượng nhìn đỏ mặt lên.

"Nhìn đủ chưa!"

Quách Vĩnh Lượng lắc đầu: "Không... Phương Phương, ngươi đây cũng quá dễ nhìn đi?"

"Ta còn lo lắng chỉnh xong sẽ không dễ nhìn, ngươi cũng biết tính cách của mẹ ta rồi đấy, nếu nhìn thấy ngươi chỉnh dung, khẳng định sẽ phát cáu!"

"Hiện tại tốt, thật là dễ nhìn!"

Quách Vĩnh Lượng đã tán thưởng mười mấy phút, trên mặt trong ngoài tỉ mỉ nhìn một lượt: "Đây đều là thật sao?"

Trần Thương giải thích nói: "Đây đều là thật, Phó tiểu thư chỉ là hơi điều tiết khuôn mặt một chút, thật ra nội tình bản thân Phó tiểu thư đã rất tốt, sau khi tân trang một phen, chính là trở thành như vậy, hơn nữa loại vi chỉnh này giống như bị cắt một đường trên mặt, tuyệt đối không ảnh hưởng tới kết cấu khuôn mặt."

Quách Vĩnh Lượng liên tục lấy làm kỳ: "Tốt! Lợi hại! Không tầm thường! Thì ra đây mới là chỉnh hình."

Phó Ngọc Phương hừ lạnh nhìn Quách Vĩnh Lượng nói: "Ngươi cho rằng đều giống như những idol ngươi hay xem trên livestream sao? Người không ra người quỷ không ra quỷ, cách màn hình ngươi biết như thế nào!"

"Bác sĩ Trần người ta chính là đại sư, người thiết kế cho minh tinh, nếu không phải Tiêu tỷ dẫn đến, ta cũng không có cơ hội nhìn thấy Bác sĩ Trần!"

Quách Vĩnh Lượng nghe xong, lập tức gật đầu, chỗ thua kém liếc qua thấy ngay, đều là chỉnh dung, nhưng sao lại hơn kém nhau nhiều như thế.

Muốn nói Quách Vĩnh Lượng cũng lão thủ, trong ngoài cái gì chưa thấy qua, thế nhưng loại chỉnh hình này vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc, trong lúc nhất thời cũng cảm khái không thôi.

Chỉ là khi hắn quay người nhìn Tiêu Điền Hoa, càng ngây ngẩn cả người, chần chờ một lát mới nói: "Ngươi... Ngươi là Tiêu tỷ?"

Tiêu Điền Hoa gật đầu: "Nha, đi ra ngoài mấy ngày mắt cao, không nhận ra Tiêu tỷ của ngươi rồi đúng không? !"

Quách Vĩnh Lượng vội vàng cười làm lành: "Không phải là vì Tiêu tỷ càng ngày càng xinh đẹp, có khí chất sao!"

Lúc này, Tiêu Điền Hoa lôi kéo một người phụ nữ từ sau lưng đi ra, lập tức Quách Vĩnh Lượng trợn tròn mắt: "Đây không là Mai Tử chứ? Ông trời của ta ơi, chỉnh dung này cũng quá dễ nhìn đi!"

Giờ khắc này, Quách Vĩnh Lượng xem như hiểu, đây là gặp được ngưu nhân.

Chương 162: Chia Cổ Phần

Chỉnh hình cũng không phải đơn giản như vậy, có thể thiết kế thành như vậy, Quách Vĩnh Lượng thật sự là mở rộng tầm mắt.

Quay người nhìn Trần Thương, lòng cảm kích không lời nào có thể diễn tả được

Hồ Truyện Kim cười, nhìn Quách Vĩnh Lượng nói: "Quách tổng, cái này còn cần chỉnh trở về không?"

Quách Vĩnh Lượng vội vàng lắc đầu: "Không được! Quá lợi hại, Hồ tổng, bệnh viện chỉnh hình của ngươi đúng là ngọa hổ tàng long a, không tầm thường!"

Dù sao, lão bà dễ nhìn, đối tốt với ai?

Trong lòng Quách Vĩnh Lượng còn không rõ sao?

Chỉnh đẹp mắt như vậy... Theo đổi lão bà, đã sớm không biết trong lòng vui đến cỡ nào.

Về phần giải thích cho cha mẹ?

Chỉnh dung thành xinh đẹp, thực sự dễ nhìn, hơn nữa còn đoan trang hào phóng có khí chất, giải thích thì giải thích thôi, không quan trọng

Bệnh viện tư nhân chính là như vậy, khách hàng là Thượng Đế, phục vụ đến chí thượng

Phục vụ khách thổ hào hài lòng, lúc bỏ tiền cũng không nương tay.

Phó Ngọc Phương đưa thẻ cho Trần Thương, nắm chặt tay Trần Thương: "Tiểu Trần, hôm nào thiết kế ngực cho ta? !"

Trần Thương khẽ run rẩy vội vàng hất ra tay: "Được rồi, Phó tỷ, không có vấn đề!"

Tiền phẫu thuật ba mươi vạn, là dựa theo giá cả lúc trước Tiêu Điền Hoa đưa ra.

Trong văn phòng chỉ còn lại ba người Hồ Truyện Kim, Trương Chí Tân và Trần Thương.

Hồ Truyện Kim bỗng nhiên nói: "Tiểu Trần, Chí Tân đã nói với ta ngươi, nói ngươi rất có năng lực, hôm nay gặp một lần, thật sự là lợi hại."

"Ngươi tới đây cũng được một khoảng thời gian rồi, Chí Tân liên tục nói với ta muốn làm hợp đồng với ngươi, ta cũng không biết làm sao cho phù hợp, nếu không như vậy đi? Ngươi cũng là bạn bè tốt của Chí Tân, ta

chia cho ngươi một thành hoa hồng, ngươi theo Chí Tân cùng làm ở bệnh viện, còn một thành hoa hồng này... Ta cũng không cần ngươi tham gia cổ phần, ngươi chỉ cần giúp làm là được, mỗi tháng sẽ được chia hoa hồng, ngươi thấy thế nào?"

Trương Chí Tân nghe xong, lập tức trừng to mắt, bệnh viện chỉnh hình đầu tư cũng không nhỏ, chia một thành hoa hồng, dựa theo năm ngoái mà nói, cả năm lời ít nhất cũng mấy trăm vạn

Không cần tham gia cổ phần, có thể được chia hoa hồng, từ lúc nào Hồ Truyện Kim này hào phóng như vậy?

Trần Thương cũng kinh ngạc, Trương Chí Tân từng nói với hắn, bệnh viện chỉnh hình một năm lợi nhuận mấy ngàn vạn, chia một thành hoa hồng chính là mấy trăm vạn.

Nhưng trên sẽ không có miếng bánh nào từ trên trời rơi xuống, Trần Thương hiểu.

Hắn cười nói nói: "Hồ tổng quá nể mặt ta, mỗi ngày ta phải làm việc tại bệnh viện, không có khả năng làm đúng giờ tới đây, vậy như vậy chia hoa hồng, ta nhận lấy thì ngại."

Hồ Truyện Kim cười lắc đầu: "Không không không, nếu như tiểu Trần ngươi gia nhập vào, hình thức kinh doanh của chúng ta đương nhiên phải thay đổi một chút, chúng ta có thể đặc biệt nhằm vào giai tầng tinh anh, phụ trách thiết kế chỉnh hình, bồi dưỡng một đoàn đội cao cấp, mà tiểu Trần ngươi sẽ phụ trách thiết kế, hơn nữa... Phí thiết kế chúng ta không lấy một xu, hơn nữa còn trợ giúp ngươi định giá."

Trần Thương có chút tâm động

Cho dù thế nào đi nữa cũng đạt được kết quả như ý, kỹ thuật nhập cổ phần, căn bản không có phong hiểm.

Hồ Truyện Kim nhìn Trần Thương có chút do dự, trực tiếp nói: "Chúng ta không có quá nhiều hạn chế đối với ngươi, ngươi muốn rời đi lúc nào cũng được. Nhưng ngươi nhất định phải đảm bảo mỗi tháng có 6 ngày trở lên làm ở bệnh viện. Khách hàng ta không cần ngươi tìm, tự chúng ta sẽ tìm."

"Đương nhiên, chúng ta cũng không thể hạn chế ngươi quá nhiều, ta biết quan hệ của ngươi với bọn người Tần Tường, Dương Thao không tệ, các ngươi cũng có thể hợp tác, chỉ cần không ảnh hưởng công việc thường ngày của ngươi là được, hợp đồng cụ thể ta sẽ để cho Chí Tân phát cho ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Hồ Truyện Kim cũng không có ý định kéo Trần Thương lên thuyền, chỉ hi vọng mượn Trần Thương đến đánh một chút cờ hiệu, đề cao chất lượng phục vụ.

Hiện tại, chỉnh hình cơ cấu cũng không dễ làm, mà mấy năm này càng là mọc lên như nấm, cho nên phải làm ra đặc sắc.

Trần Thương chính là cơ hội của bọn hắn

Thật ra Trần Thương cũng không cần mỗi ngày đến bệnh viện, bởi vì khách hàng cấp cao cũng không nhiều như vậy.

Kỹ thuật chia hoa hồng nhìn thì rất lớn, nhưng thật ra giá trị Trần Thương làm ra tuyệt đối phải lớn hơn rất nhiều, Hồ Truyện Kim cũng thận trọng cân nhắc, hôm nay chuyện của Quách Vĩnh Lượng, càng làm cho hắn kiên định ý nghĩ trong lòng mà thôi.

Hồ Truyện Kim nhẹ gật đầu: "Cái này, tiểu Trần ngươi cũng không cần quyết định ngay, suy nghĩ kỹ một chút, thật ra ta cũng là người làm ăn, đều muốn đôi bên cùng có lợi."

Trần Thương cười xấu hổ nói: "Cảm tạ Hồ tổng nâng đỡ, chỉ là quá nhiều tiền, hạnh phúc tới quá đột nhiên, còn chưa chuẩn bị cẩn thận."

Hồ Truyện Kim cười nói: "Chậm rãi tính toán, chậm rãi tính toán! Nếu ngươi có ý nghĩ hợp tác khác, có thể nói với ta, chúng ta thông báo, dù sao hợp tác mới có thể cùng có lợi mà!"

Sau khi nói xong, Hồ Truyện Kim đứng dậy bắt tay Trần Thương, rồi rời đi.

Lưu lại Trương Chí Tân cùng Trần Thương ở đó hai mặt nhìn nhau

Trương Chí Tân cũng là kỹ thuật nhập cổ phần tài chính, tổng cộng xuống là có 15% cổ phần, mà Hồ Truyện Kim một người ném hơn phân nửa, chiếm 60%, mặt khác mấy cái ông chủ nhỏ thì vung tay chưởng quỹ, không tham dự quản lý, cuối năm chia hoa hồng là được.

Trần Thương nhìn Trương Chí Tân: "Trương lão sư, ngươi cảm thấy ta có nên ký cái này hay không?"

Trương Chí Tân trầm tư thật lâu, mới nói: "Nói như thế nào đây, đều có chỗ tốt đi, nhưng đến cùng ký thế nào, cái này rất khó nói, chia hoa hồng vật này đi, có lợi có hại, nhưng ta cảm thấy, tiểu Trần, nếu như ta là ngươi, sẽ khai thác một loại khác phương thức hợp tác khác!"

Trần Thương hiếu kỳ: "Dạng gì?"

Trương Chí Tân ngồi thẳng người, nhìn Trần Thương nói: "Ngươi chưa làm qua phi đao sao? Chạy sô đó! Ngươi làm một ca phẫu thuật, được nhận bao nhiêu tiền, cứ như vậy, thời gian thoải mái hơn, ngươi dựa theo sắp xếp

của mình là được, hơn nữa không cần phải để ý đến chuyện khác, xảy ra vấn đề không cần ngươi phụ trách, một khi ngươi tham dự chia hoa hồng, cho dù là người khác xảy ra chuyện, ngươi cũng phải gánh chịu trách nhiệm tương ứng."

"Ngươi dù sao hiện tại ngươi thiết kế là chính, phẫu thuật chỉ là phụ trợ, như vậy, ngươi thiết kế một lần được 10 vạn khối, làm một ca phẫu thuật công khai ghi giá là được, không nhất định phải làm!"

"Bằng không, chia một thành hoa hồng này cũng không phải dễ cầm như vậy, khẳng định sẽ có đủ chuyện quấy rối, ngươi không muốn làm, cũng phải làm."

Trần Thương nghe Trương Chí Tân đề nghị, hai mắt tỏa sáng, đúng vậy

Chính mình hoàn toàn có thể theo phương thức chạy sô phi đao, không cần thiết khuôn sáo, hiện tại mặc dù nhìn chia rất tốt, ngồi mát ăn bát vàng, có bệnh viện chỉnh hình bày ở chỗ ấy

Nhưng, cho dù là mình không gia nhập cũng có thể khai thác phương thức hợp tác? Hơn nữa cứ như vậy càng thêm tùy cơ, giống như Phó Ngọc Phương hiện tại, chính mình cầm phí thiết kế, tiền phẫu thuật thì chia theo phần trăm.

Dù sao ta có kỹ thuật, hoàn toàn có thể, lúc nào có thời gian thì tiếp đơn công việc, không có thời gian thì làm chuyện của mình.

Chương 163: Nhiệm Vụ Huấn Luyện Nhân Viên

Trương Chí Tân hít sâu một hơi, nghiêm túc suy nghĩ một phen, chậm rãi nói: "Hơn nữa, ta cảm thấy tương lai ngươi, rất không có khả năng sẽ ở lại Thị trấn An Dương, Thị trấn An Dương chỉ lớn như vậy, tới lui cũng chỉ từng đó người, ngươi mới 27 tuổi, tương lai còn đang rộng mở? Đến lúc đó ngươi phải làm sao?"

"Ngươi nên đặt nền móng cho tương lai của mình, về chuyện kiếm tiền, trong thời gian ngắn, khả năng ngươi sẽ được chia hoa hồng nhiều một chút, bởi vì bệnh viện cung cấp cho ngươi một bình đài, hơn nữa có nhân viên chuyên môn thực hiện công việc điều nghiên thị trường, lựa chọn khách hàng, vì vậy nếu lựa chọn phương thức này, ngươi khả năng gần nhất trong vòng hai năm sẽ kiếm tương đối nhiều tiền.

Nhưng, ngươi phải hiểu một điểm, danh khí là Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, danh tiếng của ngươi không ra được, cho dù là đi ra ngoài thì bị buộc chung với bệnh viện, thế nhưng nếu ngươi làm phi đao chạy sô sẽ không giống, đều chính là tên tuổi của ngươi, sau này đi đâu cũng sẽ dễ dàng kiếm miếng cơm ăn!"

Nói đến đây, Trương Chí Tân nhìn Trần Thương: "Vì vậy, chuyện này chung quy vẫn phải xem chính ngươi đến cùng lựa chọn thế nào, cá nhân ta càng thêm có khuynh hướng loại thứ hai, tiêu dao, tự tại, mà tiền cũng không ít!"

"Ngươi chỉ cần giống như Vương Sâm, người ta hiện tại có danh xưng ‘Điểm mắt vương cho rồng', chỗ nào mà không muốn mời người ta! Còn lo lắng không có cơm ăn sao? !"

Trương Chí Tân nói vậy làm cho Trần Thương trầm tư thật lâu, hoàn toàn chính xác, nếu như ký hợp đồng chia hoa hồng thì hạn chế quá nhiều.

Mà nếu như mình chỉ hợp tác thiết kế, làm một chút phẫu thuật, tính chất sẽ không giống như vậy, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lại nói, Hồ Truyện Kim có nói không hạn chế hành động của mình, nhưng... Người đều có tư tâm.

Một khi Trần Thương lựa chọn chia hoa hồng với Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, trong vô hình sẽ đưa bệnh nhân đến đây, tới tới lui lui sẽ chỉ hình thành một vòng lặp vô hạn, hơn nữa phương diện ân tình sự cố, cũng sẽ có rất nhiều chỗ không tiện lợi

Trần Thương nghĩ nghĩ, quyết định suy tính một chút đề nghị của Trương Chí Tân.

Trương Chí Tân bỗng nhiên cười nói, vỗ vai Trần Thương một cái: "Tốt, trở về nghĩ kỹ đi, hiện tại là thời gian chia tiền! Tiểu Trần ngươi thật là có bản lĩnh, đi theo ngươi, mà giá trị bản thân ta cũng tăng gấp bội a!"

"Một ca phẫu thuật ba mươi vạn. Trước kia, ta nghĩ cũng không dám nghĩ, Vương Sâm người ta 'Điểm mắt vương cho Rồng' làm một ca phẫu thuật cũng chỉ 30 vạn, hai ta làm một ca phẫu thuật cầm 30 vạn, thật là người có tiền dễ kiếm tiền a!"

"Đúng rồi, hôm nay hai ca phẫu thuật, 60 vạn, ngươi cầm hai mươi vạn, như vậy đi, ngươi cho ta số tài khoảng, ta để tài vụ trực tiếp chuyển cho ngươi."

Thời gian còn lại, Trần Thương làm mấy ca phẫu thuật tại bệnh viện chỉnh hình cùng Trương Chí Tân, chỉ là một chút phẫu thuật mắt hai mí, dù sao người muốn vi chỉnh không nhiều, đại đa số là đến để cắt mắt hai mí hoặc là săm lông mày.

Mặc dù Trương Chí Tân không lợi hại như bọn Tần Tường, nhưng người này có một ưu điểm, cái gì cũng biết làm, không quản là mắt, miệng, mũi hay lông mày đều biết làm, ngay cả trừ hôi nách cũng có thể làm.

Ngày thứ hai phẫu thuật, cái gì đều làm, Trần Thương cũng tận mắt thấy một lần cái gì là phẫu thuật bơm ngực

Nói thật, với tư cách nam nhân, ngay từ đầu Trần Thương theo bản năng cho là mình sẽ có một chút ý nghĩ quấy rối.

Thế nhưng khi bắt đầu thực hiện phẫu thuật, Trần Thương chợt phát hiện giống như... Cùng giống như phẫu thuật bình thường, căn bản không có một chút xíu ý nghĩ, thậm chí cảm thấy thịt bầu ngực cùng chỗ khác khác nhau ở chỗ nào sao? Nói là giống như mổ heo thì có chút khó nghe, nhưng... Sự thật là như thế

Một điểm khác nhau đều không

Đều là mình cả nghĩ quá rồi.

Thứ hai giao ban, Trần Thương chợt phát hiện, bệnh nhân khoa trong tăng lên rất nhiều

Khoảng chừng hai ba mươi người bệnh phẫu thuật cắt bỏ túi mật cùng phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa

Làm sao nhiều người như vậy?

Lý Bảo Sơn nói: “Buổi tối thứ sáu, chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc trên TV trọng điểm tuyên truyền gần đây phòng ban chúng ta triển khai phẫu thuật nội hạn chế tối đa vết thưng, rất nhiều người bệnh mộ danh mà đến, hai ngày này, nhiệm vụ của mọi người cũng nặng hơn, đặc biệt là tiểu Trần!"

Trần Thương giờ mới hiểu được đến đây

Thì ra là thế

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, càng có chút thưởng thức: "Tiểu Trần, mấy ngày nay ngươi khổ cực một chút, trợ giúp đồng thời huấn luyện một mọi người, tranh thủ sớm ngày học được phương pháp phẫu thuật nội soi này, sớm phổ cập trong bệnh viện."

Vừa dứt lời, Trần Thương đã nhìn thấy trên đầu Lý Bảo Sơn xuất hiện một dấu chấm hỏi.

【Đinh! NPC cao cấp Lý Bảo Sơn tuyên bố nhiệm vụ, nhiệm vụ nhắc nhở: Trong vòng hai ngày, huấn luyện nhân viên bệnh viện học được thuật thức phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương, nhận được ban thưởng: Tùy cơ nhận được một Túi phúc nhỏ, sau khi mở ra tùy cơ nhận được một vật phẩm. (mỗi lần dạy được một người, sẽ tùy cơ nhận được một túi phúc nhỏ.)】

Sau khi Trần Thương nhận đến nhiệm vụ, lập tức hai mắt sáng lên.

Thật ra loại thuật thức hạn chế tối đa vết thương này căn bản không là thủ pháp ghê gớm nghi nan gì, chỉ là một kỹ năng sáng tạo cái mới, Vương Dũng học không bao lâu liền học được, huống chi những bác sĩ ngoại khoa kia.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gật đầu: "Được rồi chủ nhiệm."

Lý Bảo Sơn cười nói: "Vương Dũng, ngươi đến phối hợp với Trần Thương thực hiện phẫu thuật đi, dù sao ngươi cũng đã học xong loại thuật thức này, chín giờ sáng hôm nay bắt đầu ca phẫu thuật đầu tiên, hai người các ngươi mau chóng chuẩn bị một chút."

Buổi sáng có bốn ca phẫu thuật, sau khi hiểu rõ tình huống của người bệnh, Trần Thương cùng Vương Dũng đi tới phòng phẫu thuật, đều đơn giản một chút bình thường phẫu thuật, vấn đề hình ảnh biểu hiện kết quả cũng không phải rất lớn.

Bên ngoài phòng phẫu thuật đi vào ba bác sĩ, sau khi nhìn thấy Trần Thương, đều cười lên tiếng chào.

"Bác sĩ tiểu Trần, không tầm thường, tuổi còn trẻ mà có sở trường tuyệt chiêu!"

"Đúng vậy, hôm nay chúng ta đều mộ danh mà đến."

"Đúng!"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, sẽ không tin đó là thật, dù sao đây đều là nhân viên cốt cán của ngoại khoa, tư lịch kỹ thuật của mỗi người đều không phải Trần Thương có thể so sánh.

Phẫu thuật rất nhanh bắt đầu, Trần Thương làm mẫu ca phẫu thuật đầu tiên, vừa làm vừa nói, mọi người cũng nhao nhao gật đầu, mà Vương Dũng quan sát chủ yếu nhất lại là phương pháp phẫu thuật của Trần Thương, cũng chính là thuật thức sau khi cải tiến.

Mọi người nhìn, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Đến ca phẫu thuật thứ hai, Trần Thương dứt khoát để Vương Dũng lên làm.

Cứ như vậy, mọi người cũng có thể thông qua so sánh phát hiện một chút không đủ, mà Trần Thương có thể càng thêm chính xác vạch một vài vấn đề nhỏ.

Phẫu thuật thực hiện đâu vào đấy, Vương Dũng nắm chắc thuật thức mới càng ngày càng thuần thục.

Chương 164: Bắt Đầu Kiểm Tra

Ngày kế, mười mấy ca phẫu thuật, hai người mặc dù mệt, nhưng nói tóm lại nhận được rất phong phú.

Vương Dũng trải qua một ngày phẫu thuật liên tục, nắm giữ thuật thức mới dù không thể nói là rất toàn diện, nhưng cũng coi là ra dáng.

Mà người chung quanh xem phẫu thuật cũng đổi một đợt lại một đợt.

Trước sau tới bốn năm nhóm người.

Thế nhưng...

Trần Thương buồn bực là, vì sao không có người nào cung cấp ban thưởng cho mình chứ?

Thật có chút hiếu kỳ

Chẳng lẽ tư chất cả đám này còn không bằng Vương Dũng?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài, biểu thị bất đắc dĩ.

Ngày thứ hai tiếp tục như thế, Trần Thương cùng Vương Dũng đã thành thói quen, mà Vương Dũng cũng đã có thể một mình đảm đương một phía.

Ca đầu tiên, sau khi phẫu thuật kết thúc, Trần Thương nhận được điện thoại của Lý Bảo Sơn, bảo hắn trở về phòng bệnh một chút, thế là đứng dậy rời đi.

Rời đi không lâu, có mấy người đi vào phòng bệnh, Vương Dũng theo thói quen bắt đầu phẫu thuật.

Vương Dũng vừa nói vừa làm: "Loại phẫu thuật hạn chế tối đa vết thương này chủ yếu có một vài chỗ cần chú ý, đầu tiên là lúc mở miệng vết thương, vị trí đặt dao cũng phải lựa chọn kỹ lưỡng..."

Hiện tại, Vương Dũng đã rất am hiểu phẫu thuật túi mật, nội soi cũng rất trôi chảy.

Sau khi Trần Thương rời đi, trở lại khoa trong, nhìn thấy Lý Bảo Sơn cũng ở đó, lập tức sững sờ: "Chủ nhiệm ngài tìm ta?"

Lý Bảo Sơn lắc đầu cười một tiếng: "Một ca phẫu thuật đó coi như là kiểm tra đi, xem thử Vương Dũng thực hiện như thế nào."

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt?

"Nhanh như vậy đã đến rồi? Ta có nên nhắc nhở hắn một chút không..."

Lý Bảo Sơn nói: "Không cần nhắc nhở, bình thường phát huy là được rồi, bằng không lo lắng ngược lại có chút không tốt, à, đúng rồi, gần đây

ngươi và Vương Dũng tiếp xúc tương đối nhiều, ngươi cảm giác thế nào, có thể qua không?"

Trần Thương như suy nghĩ điều gì: "Có lẽ là có thể qua đi!"

Vương Dũng thông qua hay không, cái này không chỉ quan đến việc hệ thống sư đồ có mở ra hay không, hơn nữa...

Những ngày này Vương Dũng cho Trần Thương ấn tượng cũng không tệ lắm, không chỉ có thiên phú không tồi, hơn nữa quan trọng nhất chính là an tâm chịu làm.

Nói thật, người bình thường ai có thể giống như Vương Dũng cùng Trần Thương, kiên trì làm cộng tác viên hai năm tại khoa cấp cứu?

Hi vọng Vương Dũng không có vấn đề đi

Từ Văn Bân là Phó chủ nhiệm khoa khoa bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, cũng là người phụ trách khảo hạch lần này.

Sau khi đi vào, chỉ nghe thấy Vương Dũng đang kể cái gì hạn chế tối đa vết thương, không khỏi sửng sốt một chút, cái tên này khá mới lạ, hắn chưa từng nghe qua.

Quay đầu liếc nhìn hai người, đối phương cũng vẻ mặt mờ mịt.

Trong lúc nhất thời, Từ Văn Bân tới gần phía trước một chút, muốn tìm tòi hư thực

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật thì Từ Văn Bân quá quen thuộc, hàng ngày hắn đều phải làm, nhưng còn hạn chế tối đa vết thương là có ý gì?

Chỉ thấy khi Vương Dũng cầm dao cắt ra rất quỷ dị, cách cầm dao cũng có chút không giống, vết cắt cũng hơi khác biệt với người bình thường, tại sao phải làm như thế?

Từ Văn Bân nhíu mày, một bước mở miệng đã khiến cho hắn không thể hiểu được? Có ý nghĩa gì

Phẫu thuật tiếp tục thực hiện.

Chỉ thấy sau khi Vương Dũng chướng bụng kim lại cong cong quấn quấn đâm vào, mới bắt đầu bơm hơi?

Tại sao phải như vậy?

Còn có... dò xét khoang bụng, nội soi càng không biết đâm vào chỗ nào! Hắn đây đang làm gì vậy?

Từ Văn Bân bó tay rồi

Một ca phẫu thuật này chỉ toàn làm hắn nhìn không hiểu

Mơ hồ làm cái quái gì vậy?

Lúc này, trong lòng Từ Văn Bân thật ra đã lựa chọn nút bấm phủ định

Một ca phẫu thuật này đầu tiên lãng phí quá nhiều thời gian so với phẫu thuật bình thường.

Tiếp theo, trong quá trình phẫu thuật, rất nhiều thao tác dư thừa, căn bản không cần thiết.

Nội soi dùng quấy rối, quá nhiều thao tác bị bỏ qua, có khả năng tạo thành tổn thương đến cơ quan nội tạng.

...

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Vương Dũng bắt đầu khâu, tiếp tục bắt đầu giảng giải nội dung hạch tâm của phương pháp hạn chế tối đa vết thương.

Mà lúc này, Từ Văn Bân đã không còn hứng thú tiếp tục xem, tính nhẫn nại muốn chờ phẫu thuật xong, đứng dậy rời đi.

Từ Văn Bân nhịn không được thở dài, tài nghệ này thực sự là còn cần phải đề cao.

Thế nhưng ngay khi Từ Văn Bân quay người rời đi, trong lúc vô tình nhìn sang vị trí khâu miệng vết thương của người bệnh, lập tức ngây ngẩn cả người

Hắn phát hiện, miệng vết thương khâu rất nhỏ, vậy mà kém chút không tìm được chỗ nào

Lần này, thật làm cho Từ Văn Bân trợn tròn mắt

Đây là tình huống như thế nào?

Miệng vết thương ở chỗ nào?

Từ Văn Bân vội vàng vòng trở lại, nhìn kỹ lại, cẩn thận xích lại gần xem xét, lúc này mới phát hiện miệng vết thương phẫu thuật vẫn ở đó.

Lần này, Từ Văn Bân nhịn không được trong lòng chấn kinh

Phương thức xử lý miệng vết thương thật vi diệu

Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên kịp phản ứng, đây chính là phương pháp hạn chế tối đa vết thương trong miệng tiểu bác sĩ này sao?

Ý nghĩ thật sáng tạo cùng cấu tứ

Nghĩ được như vậy, Từ Văn Bân đột nhiên cảm giác cứ như thế hủy bỏ quá đáng tiếc.

Trầm tư một lát, hắn quyết định lưu lại nhìn thêm một ca phẫu thuật, có lẽ... Vừa rồi tiểu bác sĩ này là tình huống đặc biệt cũng nói không chừng đấy chứ, dù sao ai cũng cólucs phát huy không tốt.

Từ Văn Bân hỏi: "Còn có phẫu thuật nữa không?"

Vương Dũng gật đầu: "Còn có một ca, là người bệnh sỏi mật."

Từ Văn Bân ồ một tiếng, như suy nghĩ điều gì hỏi: "Phương thức ngươi xử lý miệng vết thương này gọi là gì?"

Vương Dũng: "À, là phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương của Nhà họ Trần, chủ yếu là thông qua thực hiện vết cắt đặc biệt trong phẫu thuật nội soi, từ đó đạt tới một hiệu quả tốt đẹp."

Từ Văn Bân nghe đến đó, lập tức mắt sáng rực lên, quả nhiên là như vậy?

Ca phẫu thuật thứ hai bắt đầu, Từ Văn Bân lưu ý phương thức cắt ra, âm thầm gật đầu.

Nhưng... Đến khi Vương Dũng bắt đầu bơm hơi, có chút thôi động phần bụng người bệnh.

Từ Văn Bân thấy thế, tại sao phải làm như vậy? Hắn nhịn không được hỏi: "Ngươi loay hoay chướng bụng kim như thế có ý nghĩa gì?"

"Tại sao ngươi phải thao tác như thế?"

Vương Dũng không ngẩng đầu, vừa làm vừa nói: "Nếu như tùy tiện đâm chướng bụng kim vào, có khả năng sẽ khiến khoang bụng trong bị tổn thương, như vậy thông qua thôi động phần bụng và phối hợp dùng chướng bụng kim, có thể giảm xác suất bị tổn thương!"

Vương Dũng thuyết pháp giống như thể hồ quán đỉnh, trực tiếp làm cho hai mắt Từ Văn Bân sáng lên, có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Thao tác này rất có ý tưởng.

Đây là một người trẻ tuổi như thế nào?

Thiên tài sao?

Đây quả thực là ý nghĩ của thiên tài

Chương 165: Thông Qua Kiểm Tra

Sau đó, mỗi một thao tác của Vương Dũng thì Từ Văn Bân đều hỏi một lần, khiến cho Vương Dũng bất đắc dĩ dứt khoát giảng giải.

"Như vậy, khi ngươi dò xét nội soi, thật ra có thể thông qua thay đổi góc độ đến thực hiện thay đổi vị trí nhìn tốt hơn, như vậy có thể phát hiện rất nhiều đồ vật không tưởng tượng được!"

"Trong khi phẫu thuật, ngươi nhất định phải chú ý dùng cái kẹp, khi tách rời tam giác Calot, phải nhớ kỹ kết hợp nhịp nhàng, lúc này, thật ra có thể dùng..."

"Còn có, sau khi cắt bỏ túi mật, ngươi dùng nội soi dò xét, bởi vì rất nhiều người bệnh sỏi mật sẽ bị bỏ sót sỏi nhỏ trong bụng, dễ gây nên lây nhiễm khoang bụng thậm chí bệnh biến chứng."

"Thấy không? Nơi này liền bỏ sót một sỏi thận nhỏ..."

...

Ba người Từ Văn Bân lại lần nữa nhìn trợn tròn mắt.

Thì ra là thế

Chính mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng, thì ra mỗi lần người ta thao tác đều có chân chính nội hàm ở trong đó, cũng không phải là như mình nói thao tác lung tung.

Thuật thức phẫu thuật lợi hại như vậy, lại bị chính mình phê bình là quấy rối.

Nghĩ như vậy, Từ Văn Bân cảm giác có chút xấu hổ cùng đỏ mặt.

Trình độ của mình lại còn không bằng một người trẻ tuổi, thậm chí... Còn kém chút bởi vì kiến thức của mình nông cạn mà hủy đi một nhân tài

Còn may mắn lưu tâm nhiều một chút, mới kịp thời ngăn lại

Nghĩ như vậy, Từ Văn Bân hít sâu một hơi, xem ra mình thật sự là già rồi, những năm này cũng không tiếp xúc nhiều cái mới mẻ, đối với phát triển phẫu thuật càng ngày càng lạc hậu.

Nhịn không được thở dài

Từ Văn Bân hiếu kỳ hỏi: "Loại phương pháp phẫu thuật này là ngươi học từ đâu?"

Vương Dũng hơi do dự, nói: "Trần lão sư dạy cho ta."

Từ Văn Bân nghe xong, lập tức tò mò, là tự sáng tạo cải tiến thuật thức sao? Nhân vật nào mà lợi hại như vậy, chắc có lẽ mình cũng biết chứ?.

Từ Văn Bân mỉm cười: "Trần lão sư là..."

Vương Dũng chắc chắn nói: "Trần Thương!"

Trần Thương? Từ Văn Bân đắn đo nửa ngày cũng thực sự nhớ không nổi nhân vật này

"Có thuật tiện giới thiệu cho ta gặp hắn được không?"

Vương Dũng gật đầu: "Không có vấn đề!"

Từ Văn Bân bỗng nhiên cười, nói với Vương Dũng: "Tiểu tử, chúc mừng ngươi, khảo hạch của ngươi thông qua!"

Vương Dũng: ? ? ?

Lúc này, Từ Văn Bân mới nói: "Chúng ta là ngươi mà bệnh viện các ngươi mời tới khảo hạch, cố ý thực hiện khảo hạch các ngươi, thông qua khảo sát vừa rồi, chúng ta cho rằng ngươi hoàn toàn có năng lực trở thành một bác sĩ lâm sàng ưu tú! Cấp cho ngươi thông qua khảo hạch!"

Lúc này, Vương Dũng mới phản ứng được

Lập tức nhịn không được trong lòng mừng như điên

Thông qua

Cố gắng hơn hai năm, rốt cục có hồi báo.

Từ Văn Bân nhìn Vương Dũng, nhịn không được cười nói: "Bây giờ thuận tiện đi gặp lão sư của ngươi một chút không?"

Vương Dũng gật đầu: "Đi theo ta!"

Mà Lúc này, Trần Thương ở trong văn phòng, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống vang lên

【Đinh! Vương Dũng thông qua khảo hạch, hoàn thành nhiệm vụ, nhận được ban thưởng: 1. Cấp bậc + 1; 2. Một lần kỹ năng đặc huấn; 3. Kích hoạt hệ thống sư đồ! 】

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở

Trần Thương vui vẻ

Song hỉ lâm môn.

Xem ra Vương Dũng đã thông qua khảo hạch.

Những ngày này ở chung, Trần Thương cùng Vương Dũng cũng càng hòa hợp, có thể thông qua khảo hạch, Trần Thương cũng vì hắn cảm thấy vui mừng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Lý Bảo Sơn: "Vương Dũng qua rồi!"

Lý Bảo Sơn sững sờ: "Làm sao ngươi biết?"

Trần Thương: "Ta đoán..."

Lý Bảo Sơn trợn trắng mắt: "Đúng rồi, việc dạy cho những người kia phương thức phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương thế nào? Bọn hắn

học xong chưa?"

Nghĩ đến vấn đề này, Trần Thương không nhịn được tức giận, đám người này cũng quá kém đi?

Một người cũng không học không

Trần Thương thất vọng lắc đầu: "Không biết, có lẽ mọi người còn không nếm thử, chờ có cơ hội thử một chút liền tốt!"

Lý Bảo Sơn gật đầu rời đi.

Rốt cục Trần Thương cũng có thời gian tìm tòi hư thực cái gì là hệ thống sư đồ

【Đinh! Hệ thống sư đồ kích hoạt! 】

【Đồ đệ trước mắt: Vương Dũng, cấp bậc: lv 15; tình hình cụ thể và chi tiết... 】

【Thầy trò ràng buộc: Ra trận kinh nghiệm tăng thêm, hai người cùng tham gia phẫu thuật sẽ nhận được thêm 20% kinh nghiệm lâm sàng. 】

【Gói quà xuất sư: mỗi khi Vương Dũng tăng lên 5 cấp, ngài đều sẽ nhận được một gói quà xuất sư. 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, nhịn không được vui vẻ.

Thầy trò ràng buộc là thứ tốt, tăng tốc thăng cấp.

Gói quà xuất sư, Trần Thương vẫn cảm thấy mình hình như rất chờ mong, vạn nhất trong gói quà có vật gì tốt thì sao, giống như... Thần khí?

Mở ra tình hình cụ thể và chi tiết của Vương Dũng, Trần Thương nhìn một lát nữa, trung quy trung củ, dù sao vẫn chỉ là một bác sĩ thực tập cấp 15, phần lớn là một chút kỹ năng trung cấp, kỹ năng cao cấp cũng chỉ có một, là khâu làn da, hình như là đi theo Lý Bảo Sơn thời gian dài, phụ trách phẫu thuật xong đóng bụng, từ đó luyện được.

Còn có hai ban thưởng, một là cấp bậc + 1, một là kỹ năng đặc huấn.

Lần này, Trần Thương trung thực, đặc huấn cũng không thể tùy tiện dùng, dù sao cũng có khả năng đến cấp hoàn mỹ, nếu lãng phí không chừng sau này sẽ hối hận.

Một cái khác là cấp bậc + 1, hiện tại căn bản nhận lấy không được, nhất định phải đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức cấp 20, mới có thể hoàn thành.

Nói thật, khi Từ Văn Bân rời khỏi khoa cấp cứu, trong lòng có chút tiếc nuối

Trần Thương chênh lệch rất xa so với hình tượng trong lòng hắn.

Một tiểu bác sĩ cấp cứu trẻ tuổi như thế, sao có thể cải tiến được một thuật thức, có lẽ là hắn học ở nơi nào?

Nghĩ tới đây, Từ Văn Bân thở dài, nào có nhiều thiên tài như vậy?

Cải tiến một tân thuật thức đừng nói Từ Văn Bân, ngay cả đại chủ nhiệm ngoại khoa bệnh viện Nhân Dân Tỉnh bọn hắn, phó viện trưởng Lưu Tư Tề cũng có chút khó khăn.

Huống chi đây là phẫu thuật thường thấy nhất.

Thật ra, càng là phẫu thuật thường thấy thì muốn cải tiến thuật thức càng khó, bởi vì sự phát triển của nó đã đến một giai đoạn bão hòa, càng đi lên phía trước thì độ khó sẽ chỉ càng ngày càng cao

Nhưng tên tiểu tử Vương Dũng kia đã rất có tiềm lực, không quản là năng lực học tập hay là bản lĩnh phẫu thuật, đều sẽ tăng lên rất nhanh.

Hi vọng lần sau gặp hắn có thể nâng cao một bước

Nghĩ tới đây, Từ Văn Bân nhịn không được lắc đầu, cũng là do mình quá tham, khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện cũng chỉ có chủ nhiệm Lý Bảo Sơn là nhân vật lớn, mặt khác hình như còn chưa nghe nói có người khác.

Giữa trưa, trên trang web của bệnh viện công bố danh sách thông qua khảo hạch lần này.

Nội khoa có hai người toàn bộ thông qua khảo hạch, khoa cấp cứu Vương Dũng cũng thuận lợi thông qua, đây đối với khoa cấp cứu mà nói cũng coi là hỉ sự.

Chương 166: Không Quan Hệ

Ngày bình thường, mọi người thường sinh hoạt chung với nhau nên vẫn có một ít tình cảm, đối với bọn hắn cùng thông qua khảo hạch, Lý Bảo Sơn vỗ một hầu bao, quyết định mời khách

Chuyện này vào ngày thường rất hiếm thấy, Chủ nhiệm Lý cũng không phải là loại người thích náo nhiệt, khả năng chắc là vui đi

Lý Bảo Sơn cười nói: "Buổi tối hôm nay tan việc, nội khoa ngoại khoa ai không có trách nhiệm thì cùng đi, đây là một hỉ sự của khoa cấp cứu chúng ta, đáng giá chúc mừng!"

Mọi người nghe vậy, nhao nhao ồn ào.

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, Lý Bảo Sơn cũng cười: "Mấy vị tiểu đồng chí này có thể thuận lợi chuyển thành hợp đồng, không thể bỏ đi sự cố gắng cùng trợ giúp của mọi người, hôm nay thật ra ta thay các ngươi cử hành tiệc rượu tạ sư, hôm nay phải cảm tạ cảm tạ lão sư các ngươi phụ giáo."

Vương Dũng xấu hổ cười một tiếng: "Chủ nhiệm, lão sư ta không đi được a!"

Mọi người nhất thời sững sờ: "Lão sư của ngươi không phải chính là chủ nhiệm sao?"

Vương Dũng bắt đầu cười hắc hắc: "Hiện tại lão sư của ta là Trần Thương! Trần lão sư."

Vương Dũng dứt lời, lập tức hiện trường cười vang,

"Yêu! Tiểu Trần cũng làm lão sư, nhìn thái độ của tiểu Vương, xem ra dạy không tệ!" Thạch Na trêu đùa.

Tần Duyệt cũng trêu đùa: "Vương Dũng, ngươi phải chọn điểm học, chớ học xấu, đi theo hỏng không tốt!"

Lão Trần thì ở nơi nào lão sinh khắp nơi dáng vẻ: "Đây đều sư phụ dạy thật tốt!"

...

Trần Thương rất được hoan nghênh ở ngoại khoa, dù sao trên cơ bản trừ Viên Phàm ta thì Trần Thương đã lần lượt nhận được một lần độ thiện cảm.

Vương Dũng cười nói: "Vì vậy chủ nhiệm, ngươi xem thử có thể hôm nào, ngày thứ bảy ít bệnh nhân, đến lúc đó cũng không cần đại quy mô điều ban."

Mọi người cũng nhao nhao gật đầu, ngày làm việc dù sao cũng nhiều chuyện.

Lý Bảo Sơn lập tức gật đầu: "Có thể, chuyện này tiểu Vương ngươi đến phụ trách đi, ngươi tham gia cùng chủ trì hoạt động cũng nhiều."

Vương Dũng gật đầu, rất nhiều hoạt động giải trí trong khoa thường xuyên do Vương Dũng chủ trì, những chuyện này hắn cũng tương đối am hiểu.

"Ta xem hay là chọn thứ bảy đi, thứ bảy cũng nhiều người được nghỉ nghỉ, địa chỉ cùng thời gian cụ thể, chúng ta sẽ tuyên bố sau, mọi người an bài điều ban chính mình ha."

Lần này Viên Phàm ngây ngẩn cả người, tối thứ sáu là hắn trực ban a

Nghĩ tới đây, Viên Phàm xấu hổ cười một tiếng: "Vương Dũng, thứ bảy ta trực ca đêm! Ngươi xem..."

Vương Dũng nghe xong, cho rằng Viên Phàm không quá muốn đi, cười nói: "Được rồi, không quan hệ, Viên Phàm ngươi trực ban đi, dù sao công việc quan trọng hơn!"

Viên Phàm sững sờ

Ta mẹ nó là ý tứ này sao?

Ta muốn nói ta bận trực ban, ngươi có thể thay đổi ngày khác hay không?

Ngươi một tiếng “không quan hệ” là có ý gì?

Trần Thương có thể điều ban, còn ta thì không quan hệ?

Nghĩ tới đây, Viên Phàm hung tợn liếc mắt Trần Thương.

【Đinh! Viên Phàm độ thiện cảm - 10! 】

Trần Thương không chút rung động nào, đã thành thói quen...

Chỉ là cái thằng này sẽ không giết người chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy sau này khi mình nhìn thấy Vương Dũng tốt nhất nên mặc áo blouse trắng, vạn nhất có chuyện bất trắc, nói không chừng phòng ngự + 3 có thể có chút dùng...

Tối nay Trần Thương trực ca đêm, qua sáu giờ, người càng ngày càng ít.

Viên Phàm cùng Trần Thương một mình một phòng, Trần Thương cảm giác được có chút hàn ý nhàn nhạt.

Không biết là thời tiết lạnh, hay là do mình mặc ít quần áo.

Khoảng hơn bảy giờ, cấp cứu có một vài bệnh nhân tới, Trần Thương lập tức công việc lu bù lên.

Buổi tối giống như mới là diện mạo thật của khoa cấp cứu

Hơn tám giờ, Trần Thương đã nhận đến bảy tám bệnh nhân, đại đa số là một chút ngoại thương cần băng bó.

Phần lớn cấp cứu nội khoa là một vài người đau đầu, phát sốt đến mua thuốc, mà cấp cứu ngoại khoa thì băng bó ngoại thương là chủ yếu.

Bởi vì đều là ngoại thương, tất cả mọi người tương đối lo lắng, vì vậy ngày bình thường, thường xuyên bởi vì xếp hàng xảy ra một chút tranh chấp, dù sao tất cả mọi người cảm thấy thương thế của mình nghiêm trọng hơn một chút.

Nhưng hôm nay vẫn còn tương đối tốt, tới giống như đều không chút hoang mang, theo thứ tự chờ đợi ở khu nghỉ ngơi.

Khoảng tám giờ rưỡi tối, hai người đàn ông tóc đầy bụi đất cát, vô cùng bẩn vội vã chạy vào.

Dương Trí Phú cùng Chu Khoáng Sinh xây dựng tàu điện ngầm ở Thị trấn An Dương, hai người không phải người địa phương, hôm nay khi làm việc bởi vì cần cẩu trục trặc dẫn đến xe trượt khỏi đường ray, Dương Trí Phú thấy tình thế không ổn, bỗng nhiên kéo Chu Khoáng Sinh ra, hai người đều không xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng vẫn bị miếng sắt vạch một đường trên mu bàn tay

Cũng may đường xe lửa cách Tỉnh Nhị Viện không xa, bảy tám nhân viên tạp vụ cũng nhiệt tâm đưa hai người đến.

Nhiều người như vậy lập tức tiến vào khoa cấp cứu, mọi người cũng có chút hiếu kỳ.

Mấy dân công huynh đệ đều bẩn thỉu, đồ rằn ri trên người thì đầy bụi đất, giày vải cao su màu lục dưới chân bởi vì công trường lầy lội nên cũng dính một tầng bùn đất thật dày.

Tất cả mọi người đến cửa ra vào khoa cấp cứu, đột nhiên nhìn thấy bên trong chỗ nào cũng sạch sẽ, trong lúc nhất thời có chút e sợ, dừng bước

Hai người Dương Trí Phú cùng Chu Khoáng Sinh hợp kế, dứt khoát cởi giày ra, chân trần chạy vào

Nhân viên tạp vụ xung quanh thấy thế, học theo cởi giày một mạch vọt vào.

"Bác sĩ..."

Tiểu Lâm trực ca đêm, lúc này nhìn thấy trên hai cánh đây được quấn bằng một tầng quần áo, thế nhưng máu tươi vẫn thấm ra bên ngoài, một người tay trái, một người tay phải

Tiểu Lâm biến sắc, vội vàng duy trì trật tự.

Để đồng sự gọi người xử lý thủ tục, còn mình thì mang theo hai người đi vào bên trong.

Lúc này, Trần Thương vừa vặn khâu xong ngón tay cho một phụ nữ trung niên bị cắt trúng tay, đằng sau là một người đàn ông gầy gò, mang theo khung kính mắt màu vàng, dáng vẻ rất thư sinh, lông mày chữ nhất có chút giống Lỗ Tấn.

Hắn nhìn Trần Thương, cười nói: "Không cẩn thận bị bút máy cuộn làm bị thương chân, không tiện đi bộ."

Trần Thương đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên Tiểu Lâm vội vã đi đến: "Bác sĩ tiểu Trần, có hai người bệnh đến, chảy máu rất nghiêm trọng, giống như bị thương rất nặng!"

Sau khi nói xong, Tiểu Lâm nhìn thoáng qua người đàn ông chuẩn bị xem bệnh, lại tăng thêm một câu: "Tình huống... Thật nghiêm trọng!"

Lúc này, hai người bị đưa vào.

Lúc này, Dương Trí Phú cùng Chu Khoáng Sinh che lấy cánh tay, sắc mặt lại lộ ra nụ cười lúng túng, hai người nhìn phòng xử lý sạch sẽ, giống như cảm giác được không hợp, có cảm giác có chút xấu hổ và bứt rứt bất an.

Chương 167: Lại Có Bệnh Nhân Đến

Lúc này, người đàn ông kia chủ động nhường vị trí cho hai người: "Các ngươi ngồi xuống, để bác sĩ kiểm tra cho các ngươi một chút, không cần lo lắng, không có chuyện gì."

Trần Thương còn chưa lên tiếng, người đàn ông liền dẫn đầu vỗ vai Dương Trí Phú, giống như hồn nhiên không thèm để ý đến bụi đất trên người đối phương.

Dương Trí Phú xấu hổ cười một tiếng, mở miệng ra nói giọng phương Bắc rất nặng, cười ngây ngô một tiếng, nói câu: "Cảm ơn, cám ơn đại ca."

Trần Thương gỡ lớp quần áo trùm bên ngoài cánh tay Dương Trí Phú ra, lập tức chạm đến miệng vết thương, Dương Trí Phú bị đau đến kêu thành tiếng.

Lúc này, Trần Thương nhịn không được hít sâu một hơi.

Mu bàn tay có thể thấy rõ ràng xương cốt, hai sợi gân bị đứt gãy nghiêm trọng, mạch máu tổn thương rõ ràng.

Cần khâu phẫu thuật lập tức

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với người đàn ông gầy gò: "Vị đại thúc này, tình huống của hai vị này rất khẩn cấp, cổ tay cần lập tức xử lý, ngài chờ một chút được không?"

Người đàn ông nhìn thấy thương thế của hai người, vội vàng gật đầu nói: "Không có việc gì, ngươi khâu cho bọn hắn trước đi, ta so sánh với người ta thật không đáng là gì."

Nguyên bản Dương Trí Phú cùng Chu Khoáng Sinh cảm thấy chen ngang đã có chút xấu hổ, nghe thấy đối phương nói như vậy, liên tục nói cám ơn: "Cảm ơn! Cám ơn đại ca."

Những nhân viên tạp vụ đi theo đến giống như cũng cảm giác được bọn hắn đến giống như là ảnh hưởng đến người khác, một đoàn người cuối đầu xin lỗi người bệnh xếp hàng bên ngoài: "Thật xin lỗi, bạn của chúng ta bị thương quá nặng, cảm ơn mọi người! Phiền phức mọi người..."

Bảy tám người lần lượt cúi đầu, mọi người cũng có chút ngượng ngùng.

Hơn nữa nhìn thấy quần áo quấn tại trên cổ tay của hai người đều là máu tươi, vừa nhìn đã khiếp người.

Lúc này, ai cũng không nguyện ý khó xử đối phương.

Cộng thêm trên những người này đầy bụi đất, bẩn thỉu, đã sớm sinh lòng lòng trắc ẩn, đi ra làm công không dễ dàng, giúp đỡ theo khả năng của mình thôi

Tiểu Lâm nhìn thấy bảy tám dân công này lần lượt cúi đầu, cảm giác cái mũi chua chua.

Lúc này, một người vóc dáng mập mạp từ cửa tây khoa cấp cứu vội vã chạy vào: "Ta tới rồi, ta đến rồi! Dương ca cùng lão Chu thế nào rồi?"

Bảy tám nhân viên tạp vụ nhìn thấy người đàn ông mập lùn: "Đốc công, ở đây."

Người đàn ông mập lùn kia nghe xong giọng nói, cũng vội vàng chạy tới, khắp khuôn mặt là lo lắng: "Thế nào? Không có chuyện gì chứ?"

Trần Thương nhìn thấy nhiều người như vậy, nói: "Mọi người đi ra bên ngoài chờ đi, đúng rồi, Tiểu Lâm, ngươi mang theo người đi làm thủ tục, ngươi giúp ta làm bảng theo dõi cho hai người, mỗi người kế tiếp phẫu thuật khâu cơ, đúng rồi, các ngươi là xử lý thiếu phí hay là..."

Đốc công mập lùn vội vàng nói: "Không làm thiếu phí, ta có mang tiền!"

Hắn tới muộn như vậy tới, chính là trước đi lấy tiền

"Bác sĩ, ngươi nhất định phải chữa trị thật tốt, làm phiền ngươi, ta đi đóng tiền!"

Tiểu Lâm mang theo mọi người đi ra, Trần Thương bắt đầu chữa trị cho Dương Trí Phú.

Lúc này, người đàn ông mập lùn lặng lẽ đến phòng xử lý, nhìn thấy Trần Thương đang chuẩn bị khâu cho Dương Trí Phú, lấy ra mấy trăm khối tiền, thận trọng kín đáo đưa cho Trần Thương: "Bác sĩ! Làm phiền ngươi giúp đỡ một chút, bọn hắn không thể xảy ra chuyện gì, đi theo ta ra ngoài lao động, nếu xảy ra chuyện ta về nhà cũng không có mặt mũi."

Trần Thương nghe xong, vội vàng lắc đầu, nhét tiền trở về, nghiêm túc nói: "Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chữa trị thật tốt, chút tiền này ngươi trở về cho bọn hắn dưỡng thương, còn có... Trong nửa tháng này, bọn hắn khẳng định là không thể làm việc, ngươi..."

Trần Thương bàn giao một phen, người đàn ông mập lùn liên tục gật đầu, nhìn hồng bao trong tay cũng chỉ đành coi như thôi.

Chuyện này cho náo

Người đàn ông mập lùn thở dài.

Hai sợi gân ở mu bàn tay rất thô, thường xuyên dùng trong sinh hoạt, đứt gãy như vậy, nếu như không khâu tốt, sau này tuyệt đối sẽ ảnh hưởng

đến sinh hoạt. Quan trọng nhất chính là bị tổn thương còn rất nghiêm trọng, sau khi dính liền sẽ có rất nhiều phiền phức, Trần Thương không thể không coi trọng

Phẫu thuật bắt đầu, Chu Khoáng Sinh ngồi ở đằng kia không rên một tiếng, hôm nay nếu không nhờ có lão Dương, mạng của mình đều hết rồi

Nghĩ được như vậy, trong lòng còn sợ hãi

Cũng may Trần Thương khâu cơ đạt cấp đại sư, trình độ cao siêu, tốc độ khâu cũng khá nhanh, bởi vì sau lưng còn có một người đàn ông cũng nghiêm trọng giống vậy đang chờ.

Bên ngoài phòng xử lý, Chu Khoáng Sinh cùng người đàn ông thư sinh gầy gò ngồi cùng một chỗ, câu có câu không trò chuyện.

Mập lùn là đốc công, chạy trước chạy sau, không bao lâu cho người đàn ông đưa tới một gói mì ăn liền Khang sư phụ cộng thêm một quả trứng, một gói cải bẹ, còn có một lạp xưởng hun khói: "Lão Chu, ta đi phá cho ngươi gói mì tôm, ngươi ăn một chút lót dạ!"

Nói xong, không bao lâu sau, mì ăn liền được bưng tới đặt ở trên ghế đem cải bẹ, dăm bông trứng bỏ vào.

Chu Khoáng Sinh cười nói: "Đốc công, ngươi mang theo mọi người đi làm việc đi, chúng ta không có chuyện gì."

Người đàn ông mập lùn nhẹ gật đầu: "Các ngươi trước làm, ta cùng bọn hắn đi ăn chút cơm."

Nói xong, đứng dậy rời đi

Cũng may lão Chu thương tổn là tay trái, tay phải vẫn có thể cử động được, sau khi được y tá hơi băng bó một phen, hiện tại không còn chảy máu nữa.

"Đây là đốc công của các ngươi sao? Rất biết phụ trách!" Gã đeo kính gầy gò nhìn đốc công mập lùn chạy trước chạy sau, nhịn không được hỏi.

Chu Khoáng Sinh cười nói: "Đúng vậy, đốc công Tiểu Triệu làm người không tệ, vào nam ra bắc dẫn theo chúng ta, những năm này nhờ có Tiểu Triệu! Tết năm ngoái, vì đòi tiền lương cho chúng ta, đợi trước cửa chủ nhà hơn một tuần lễ, mười một giờ đêm ba mươi tết, mới cầm tiền về nhà."

"Đi theo ông chủ như vậy, trong lòng rất an tâm a!"

Người đàn ông nghe xong, nhịn không được ngẩn người, gật đầu: "Tiểu tử coi như không tệ!"

Khi hai người đang nói chuyện, bên ngoài khoa cấp cứu lại nháo đằng.

Ở giữa một người ôm một cậu bé chen chúc từ bên ngoài vội vã chạy vào.

"Ai là bác sĩ Trần Thương! ?"

Một người phụ nữ trung niên cầm đầu mặc một chiếc váy sắc mặt lo lắng hỏi.

Tiểu Lâm lập tức hôn mê.

Sao hôm nay người bệnh đều thích mang người nhà đến vậy?

Đám người này, có đến năm sáu người, cả đám mặc quần áo tinh xảo, rõ ràng so với một đám huynh đệ dân kia chênh lệch một trời một vực

Tiểu Lâm vội vàng hỏi: "Chào ngươi, Bác sĩ Trần đang khâu giúp người bệnh, xin hỏi thế nào?"

Phụ nữ trung niên vội vàng đi đến đây: "Hôm nay, con của ta không cẩn thận bị thương cổ tay, chúng ta đi bệnh viện Nhân Dân Tỉnh nhưng trùng hợp chủ nhiệm Đàm Trung Lâm không có ở đó, hắn bảo ta tới khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện tìm bác sĩ Trần Thương!"

"Xin hỏi Bác sĩ Trần còn phải bao lâu mới xong?"

Tiểu Lâm lắc đầu: "Khả năng còn phải một đoạn thời gian nữa, trước mắt còn có một người bệnh, thương thế rất nghiêm trọng, các ngươi ngồi xuống nghỉ ngơi một lát trước đi!"

Phụ nữ trung niên nghe xong, lập tức biến sắc: "Vậy thì... để ta đi nói chuyện với Bác sĩ Trần, Bác sĩ Trần ở đâu?"

Chương 168: Không Thuận Tiện?

Tiểu Lâm nghe vậy, trong lòng nhịn không được lộp bộp một tiếng, đây là một khách VIP?

"Bác sĩ Trần còn đang phẫu thuật trong phòng xử lý, hay là các ngươi chờ hắn ra đi, đừng ảnh hưởng Bác sĩ Trần chữa trị."

"Tỷ, chờ một chút." Một người đàn ông mặc áo sơ- mi bỏ trong quần tây trấn an nói.

Phụ nữ trung niên thở dài, đau lòng nhìn cậu bé bên người: "Duệ nhi, không sao chứ? Đau không?"

Cậu bé chừng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ đồ hip-hop, tóc nhuộm màu tím, trên mặt viết đầy: Ngươi không cần lo cho ta?

Nghe thấy lời nói của phụ nữ, Cậu bé hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Một lát sau... Thấy cửa còn không mở.

Phụ nữ trung niên càng thêm lo lắng.

Đi qua đi lại, ồn ào bất an, trong miệng lải nhải: "Làm sao còn chưa có đi ra!"

Cậu bé mang theo giọng nói đùa cợt: "Bệnh viện là ngươi mở hả? Ngươi muốn người ta đi ra thì phải đi ra, nơi này là bệnh viện không phải công ty của ngươi, ngươi nói cũng không có tác dụng gì."

Phụ nữ trung niên vẻ mặt nghiêm túc quay người, đang định mắng chửi người, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt Cậu bé, lập tức cắn răng một cái, nuốt tức giận vào bụng.

Bỗng nhiên bên tai người phụ nữ vang lên cái gì, cầm điện thoại lên đi đến nơi hẻo lánh: "Alo? Triệu cục trưởng hả, đúng rồi! Ta là vợ của Lưu Trách, đúng, bây giờ ta đang ở khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, con ta xảy ra chút chuyện, ngươi quan hệ rộng, ngài có người quen biết người nào không?"

"Vậy được! Làm phiền ngài, tốt tốt!"

Lúc này, cửa phòng xử lý mở ra, Trần Thương nói với Dương Trí Phú: "Khoảng thời gian này không cần nằm viện, sau này trở về nghỉ ngơi thật tốt, định kỳ dựa theo bảng theo dõi, uống thuốc, rồi đến đây kiểm tra lại."

Nói xong, Trần Thương nói với Chu Khoáng Sinh: "Ngươi vào đi!"

Lúc này, người phụ nữ trung niên thấy thế, vội vàng chạy về phía Trần Thương, cũng không quản giày cao gót thuận tiện hay không

"Chờ một chút, chờ một chút! Ngươi là bác sĩ Trần Thương phải không, ta là bạn của Đàm Trung Lâm ở bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, có câu này ta muốn nói với ngươi."

Trần Thương gật đầu: "Có chuyện gì ngươi nói đi, nhưng... Ngươi phải nhanh lên, người bệnh cần chữa trị, không thể kéo dài quá lâu."

Phụ nữ trung niên nghe xong, sắc mặt vui mừng, vội vàng vòng trở lại: "Tới tới tới, Duệ nhi, theo ta tới."

Cậu bé lắc đầu: "Ta không đi, ta phải xếp hàng, bệnh viện có trật tự của bệnh viện, ta phải xếp hàng, ngươi muốn đi vào thì ngươi vào đi, ta không đi vào!"

Vừa nghe câu nà, phụ nữ tức giận nâng lên đầu ngón tay run rẩy chỉ vào Cậu bé

"Ngươi không sợ bỏ qua thời gian chữa trị tốt nhất, tay của ngươi sẽ bị phế sao? Đến lúc đó trở thành phế nhân?"

Cậu bé cười lạnh một tiếng: "Hiện tại ta khác phế nhân ở chỗ nào, ngươi không phải không giáo dục ta sao? Thấy không? Ta chính là bị người giáo dục, người ta thay ngươi giáo dục ta, có đôi khi ta cảm thấy, ta nên phải cảm ơn người ta."

Người đàn ông đứng bên cạnh thấy thế: "Được rồi, tiểu Duệ, chúng ta không nói chuyện này, trước đi xem thử tay thế nào, sau này hãy nói chuyện này, dù sao thân thể quan trọng hơn."

Đang khi nói chuyện, người đàn ông trừng phụ nữ một cái, kéo tay câu bé liền đi lên phía trước.

Phụ nữ cũng đi theo: "Bác sĩ, ngươi khâu trước cho con trai nhà ta đi, nó còn nhỏ, chớ trì hoãn!"

Trần Thương nói: "Ngươi trước đi vào ta xem một chút."

Phụ nữ vội vàng mang theo Cậu bé đi vào, Trần Thương mở một đồng vái trùm trên vết thương ra, liếc nhìn miệng vết thương, có một miệng vết thương không theo quy tắc, còn có một vài mảnh vụng thủy tinh, cơ duỗi đứt mất một nửa, mạch máu có chút tổn thương, không nghiêm trọng.

Sau khi Trần Thương xem xong: "Không phải rất nghiêm trọng, ngươi mang theo con trai ra ngoài nghỉ ngơi một chút, phía trước còn có một người bệnh, tình huống tương đối nghiêm trọng hơn."

Cậu bé nghe xong, quay người đi ra ngoài, người phụ nữ vội vàng kéo lại: "Bác sĩ! Xin nhờ, ngươi xử lý cho con trai của ta trước được không?"

Sau khi nói xong, nàng đưa túi xách lên, lấy ra túi tiền, kín đáo lấy ra toàn bộ tiền mặt đưa cho Trần Thương, khoảng chừng hơn một vạn: "Bác

sĩ, xin nhờ, đứa bé còn nhỏ, tiền đồ vô lượng."

Trần Thương thấy thế, vội vàng từ chối: "Đại tỷ ngươi làm gì vậy, nơi này là bệnh viện, các ngươi cứ chờ chút đã, bệnh viện có quy củ của bệnh viện."

Nói xong, Trần Thương đi ra ngoài: "Chu Khoáng Sinh, vào đi."

Thật ra, Trần Thương vốn không quá ưa thích loại người cảm thấy có tiền thì không kiêng nể gì cả, không nhìn quy tắc, lại thêm tình huống của Chu Khoáng Sinh vốn nghiêm trọng, nên dứt khoát từ chối.

Người phụ nữ biến sắc, nói với Trần Thương: "Bác sĩ Trần, ta là bạn bè của chủ nhiệm Đàm Trung Lâm, đúng, ta là chủ tịch công ty dược phẩm Thụy Đức, cũng có hợp tác cùng bệnh viện các ngươi, ngươi xem có thể thuận tiện một chút hay không."

Trần Thương lắc đầu: "Các ngươi ra bên ngoài chờ một chút, tình huống của cậu bé không phải rất nghiêm trọng, trì hoãn lát nữa không ảnh hưởng gì."

Cậu bé cười lạnh một tiếng: "Thấy không? Ngươi có tiền cũng vô dụng."

Người phụ nữ biến sắc, trực tiếp cầm điện thoại lên, bấm điện thoại: "Alo? Tống khoa trưởng, ta là Thụy Đức Hướng Oánh, đúng, vợ của Lưu Trách, bây giờ ta đang ở bệnh viện của các ngươi đâu, đúng vậy, con ta xảy ra chút chuyện, đến khoa cấp cứu, có được hay không? Đúng, Trần Thương, Bác sĩ Trần!"

Người phụ nữ đưa điện thoại cho Trần Thương: "Bác sĩ Trần, điện thoại của khoa trưởng Tống các ngươi."

Trần Thương lắc đầu: "Xin lỗi, không tiện nghe!"

"Chu Khoáng Sinh, tranh thủ thời gian vào đi, tình huống của ngươi không lạc quan, nhanh lên!"

Trần Thương nhịn không được thúc giục.

Lúc này, tràng diện xấu hổ

Tống Cường ở trong điện thoại đã nghe thấy lời nói của Trần Thương, không tiện?

Tiểu tử này, có thể không thuận tiện

Hướng Oánh nhận điện thoại: "Cái này... Tống khoa trưởng..."

Tống Cường biến sắc, nói: "Ngươi đợi ta, ta còn đang ở bệnh viện, ngay lập tức đi xuống."

Hôm nay, khảo hạch cộng tác viên hoàn tất, khoa y vụ cần mau chóng sửa chữa hợp đồng nhân sự, vì vậy khoa y vụ cùng khoa nhân sự đều đang

bận rộn chuyện này, Tống Cường với tư cách khoa trưởng khoa y vụ, cho nên vẫn chưa về nhà.

Lúc này, Hướng Oánh chính là không để cho hắn đi ra ngoài, cậu bé thì đứng ở một bên, lưng tựa vách tường, cà lơ phất phơ giống như xem kịch.

Phụ nữ nhìn thấy trang phục hai người Dương Trí Phú cùng Chu Khoáng Sinh, lập tức trong đầu nảy ra một ý: "Cái này, hai vị đại ca, hài tử còn nhỏ, có thể giúp đỡ chúng ta một chút hay không? Đúng, nơi này có một vạn khối tiền, ngài cầm, được không?"

Dương Trí Phú cùng Chu Khoáng Sinh sắc mặt xanh lét tím.

Hết sức không thoải mái.

Chu Khoáng Sinh càng có chút xấu hổ, hắn cũng không phải người không hiểu việc đời, bác sĩ Trần Thương này là người rất tốt, nhưng... Càng là như vậy, hắn cũng sợ gây phiền toái cho người ta.

Mà phụ nữ này trang điểm xinh đẹp này xem xét cũng không phải là người bình thường.

Gọi điện thoại còn là cục trưởng, khoa trưởng, chủ tịch, chỉ sợ là rất có bối cảnh, hắn mặc dù cũng rất muốn chữa trị, thế nhưng lại sợ gây phiền toái cho Trần Thương

Chương 169: Liếm Chó Không Phải House

Nhìn Hướng Oánh đưa tới một xấp tiền thật dày, rất nhiều, chính mình làm hai ba tháng mới có thể để dành được, có thể mua cho bé con mấy bộ quần áo tốt, đóng đủ học phí cho con cả.

Thế nhưng Chu Khoáng Sinh nhịn không được thô lỗ cười một tiếng: "Không có việc gì, xem bệnh cho đứa nhỏ trước đi, nhà ai cũng có con cái, ta thấy nó như vậy cũng rất đau lòng, ta cũng không bị sao cả, lại nói làm chúng ta nghề này, cũng thường xuyên bị thương, không có việc gì, cậu bé lên trước đi, ta không gấp."

Một vạn khối tiền rất có sức hấp dẫn, nhưng có nhiều thứ còn quan trọng hơn tiền

Sống hơn năm mươi tuổi, hắn sao có thể không rõ chút chuyện này? Người phụ nữ này khẳng định rất có bản sự, vạn nhất chọc giận nàng, đối với người nào cũng không tốt...

Chu Khoáng Sinh là người thành thật, đi đến nội thành vốn cảm thấy xa lạ, đối với người có tiền vẫn có một lòng lo lắng.

Lúc này, hắn vẫn lựa chọn nhượng bộ.

Trần Thương thấy thế, cũng bất đắc dĩ, khoảng qua ba phút sau, Tống Cường vội vã chạy vào, có thể là chạy quá nhanh cho nên khi trên đầu lộ rõ kiểu tóc Địa Trung Hải.

Sau khi nhìn thấy Hướng Oánh, Tống Cường thật xa mang theo nụ cười: "Hướng tổng, đã lâu không gặp!"

Hướng Oánh cũng cười nói: "Tống khoa trưởng, làm phiền ngài."

Tống Cường vội vàng khoát tay, theo Trần Thương tiến vào phòng xử lý: "Tiểu Trần? Đúng không? Ngươi khâu cho đứa bé này trước đi, cũng không tốn mấy phút, thời điểm này đã sớm khâu xong."

Tống Cường không nhận ra Trần Thương, chỉ là đoạn thời gian trước nghe nói qua cái tên này, nhưng... Bệnh viện nhiều người như vậy, Trần Thương chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng gì.

Khoa y vụ đối với bác sĩ mà nói, chính là phòng ban quan trọng, có thể nói là trực tiếp quản lý bác sĩ, đương nhiên khi xảy ra chuyện cũng bảo hộ bác sĩ, y náo tranh chấp chính là khoa y vụ phụ trách.

Vì vậy, địa vị của Tống Cường trong bệnh viện không kém hơn những vị phó viện trưởng kia chút nào, thậm chí còn có quyền hơn phó viện

trưởng, dù sao người ta là trực tiếp quản lý bác sĩ.

Trần Thương lắc đầu: "Tống khoa trưởng, bệnh tình của Chu Khoáng Sinh nguy cấp, nếu chậm trễ ngươi có thể phụ trách không?"

Lúc này, Trần Thương đã sinh lòng phiền chán, gặp được những khách VIP có tiền, mềm không được cứng không xong

Trì hoãn chỉ có thể là bệnh nhân, sau khi nói xong, Trần Thương nói với Chu Khoáng Sinh: "Ngươi đi vào, nếu ngươi còn tiếp tục trì hoãn, sau này tay của ngươi có thể khôi phục hay không, ta không dám hứa chắc!"

Trần Thương không nể mặt mũi, Tống Cường giống như bị đánh một bạt tay trên mặt

Đây là lần đầu tiên từ khi hắn làm khoa trưởng đến nay bị tiểu bác sĩ không cho thể diện từ chối như thế

Sắc mặt Tống Cường đại biến

Đang muốn nói chuyện.

Lúc này, người đàn ông gầy gò mang mắt kinh màu vàng đứng lên, cười lạnh một tiếng: "Bệnh viện còn có trật tự hay không? Chúng ta xếp hàng chờ nửa ngày, ngươi vừa đến đã chen ngang? Ngươi là Tống khoa trưởng phải không? Bệnh viện chính là làm như vậy sao?"

Vừa nói chuyện, người đàn ông gầy gò vừa nháy mắt với Trần Thương, Trần Thương lập tức hiểu, đưa Chu Khoáng Sinh vào phòng đóng cửa chữa trị, quản bên ngoài sóng to gió lớn, hiện tại việc hắn cần phải làm là chữa trị cho bệnh nhân

Sắc mặt Chu Khoáng Sinh lo lắng bất an, thận trọng hỏi: "Bác sĩ Trần... Ta có thể gây phiền toái cho ngươi hay không?"

Trần Thương lắc đầu: "Không có việc gì, trước tiên ta sẽ gây tê cho ngươi."

Chu Khoáng Sinh vẫn có chút cử động bất an: "Bác sĩ Trần, ngươi còn nhỏ, không hiểu... Những người kia có rất nhiều tiền, trong bóng tối dùng ám chiêu với ngươi, ta thật đúng là, ai... Đúng là gây chuyện cho người tốt."

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ áy náy của Chu Khoáng Sinh, khuyên bảo nói:

"Chu đại ca, ngươi và cha mẹ ta không xê xích bao nhiêu, cha mẹ ta cũng là người trong thôn, ngươi nói ta nếu bởi vì sợ những kẻ có tiền có quyền kia, e ngại bọn hắn mà che giấu lương tâm, ta khả năng cả một đời lương tâm ta không thể yên được. Một người buông xuống ranh giới cuối cùng rất dễ dàng, thế nhưng muốn một lần nữa nhặt lên rất khó!"

"Làm người phải có nguyên tắc, làm bác sĩ càng phải có nguyên tắc, trên vai ta là hạnh phúc của mọi người, gánh vác sức khỏe của mọi người, nếu hôm nay ta không giữ nguyên tắc, không giữ ranh giới cuối cùng, ngày mai ta vẫn sẽ không tuân theo nguyên tắc đó, bác sĩ như thế ta làm không được!"

"Ta muốn nếu đã làm nghề y, thì phải là bác sĩ đường đường chính chính đỉnh thiên lập địa!"

Trần Thương nói xong, trong lòng có chút bành trướng

Hắn không biết tại sao lại nói ra những lời này, có thể là nói cho Chu Khoáng Sinh nghe, nhưng càng nhiều hơn là nói cho chính mình nghe.

Nếu thật là bệnh viện truyền lệnh trách phạt, Trần Thương đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng sẽ rời đi

Thiên hạ rộng lớn, tự nhiên có đất dung thân cho Trần Thương, nếu như Tần Hiếu Uyên Lý Bảo Sơn không cách nào cho Trần Thương một mảnh thanh thiên, đi cũng không phải là chuyện gì xấu.

Hiện tại, Trần Thương đã không phải là hắn lúc trước.

Có hệ thống, nếu như còn bị bó tay bó chân, bảo sao nghe vậy, không có nguyên tắc, thì cái hệ thống này có tác dụng gì?

Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm

Trần Thương cho dù là không có hệ thống, cũng là một người có nguyên tắc.

Sở dĩ lúc trước rời khỏi bệnh viện tư nhân cũng bởi vì hắn cảm thấy vi phạm lương tâm làm nghề y của hắn

Hít sâu một hơi, dù cho hôm nay là ngày cuối cùng làm việc ở bệnh viện, hắn cũng nhất định phải đứng vững

"Ta tiêm thuốc tê, thư giãn một tí..."

Lúc này, bên ngoài phòng xử lý phi thường náo nhiệt

Người đàn ông gầy gò trực tiếp oanh động đám người vừa rồi

Đối với hai dân công vừa rồi, tất cả mọi người hết sức đồng tình, người ta có lễ phép lần lượt cúc cung xin lỗi.

Các ngươi ngược lại tốt, vừa tới trực tiếp cái gì khoa trưởng mở đường, chữa trị trước tiên?

Bệnh viện là của nhà ngươi sao?

Chung quanh quần chúng cũng náo loạn lên

"Ngươi còn là khoa trưởng bệnh viện? Trật tự bệnh viện đều do đám người các ngươi hủ bại!"

"Rác rưởi! Sâu mọt!"

"Chụp hình hắn, cho hắn lộ ra ánh sáng, đưa lên internet, để mọi người nhìn khoa trưởng Tống của Nhị viện trâu như thế nào!"

"Còn có Hướng tổng này nữa, mọi người cho lộ ra ánh sáng, để xem người này đến cùng quyền thế lớn bao nhiêu!"

...

Lần này, Tống Cường luống cuống, hiện tại xã hội này, áp lực dư luận quá lớn.

Tống Cường biến sắc: "Cấp cứu là phải có thứ tự, đối với người có bệnh tình nguy cấp cùng rất nhiều bệnh tật nan y cũng có thể được ưu tiên lên trước, mà đứa bé này, miệng vết thương của hắn đích thật là cần chữa trị trong thời gian sớm nhất..."

Đáng tiếc, không có ai nghe hắn

Cậu bé chẳng những không lo lắng, ngược lại có chút hăng hái nhìn một màn này: "Hướng tổng, không phải ngài rất ngưu sao? Còn có Tống khoa trưởng này nữa, chưa nghe câu này sao? Liếm chó không phải house!"

Chương 170: Cứu Lão Viện Trưởng

Chu Khoáng Sinh bị thương nhẹ hơn Dương Trí Phú một chút, nhưng khâu mạch máu vẫn làm cho Trần Thương tốn khá nhiều sức lực.

Bỏ ra không đến một giờ, cuối cùng mới xử lý hoàn tất, sau đó Trần Thương bàn giao một phen.

"Tối nay đừng trở về, xử lý đến nằm viện, sáng sớm ngày mai, chủ nhiệm kiểm tra phòng, ta sẽ đếm xem thử tình huống thế nào, nếu ổn định ngươi mới được xuất viện."

Năm nay Chu Khoáng Sinh hơn năm mươi tuổi, thế nhưng nếp nhăn trên mặt còn nhiều hơn người đàn ông gầy gò hơn sáu mươi tuổi vừa rồi, gió bụi viết lên mặt, tuế nguyệt trải qua tang thương.

Chu Khoáng Sinh đứng lên, cúi mình vái chào Trần Thương: "Bác sĩ Trần, ngươi là người tốt, thế giới này người tốt thật nhiều a..."

"Hi vọng chuyện ngày hôm nay... Ta sẽ không liên lụy đến ngươi, nếu không ta thật sự rất băn khoăn, ta chỉ là một người nông dân, không thể chậm trễ các ngươi a..."

Trần Thương lắc đầu, đưa Chu Khoáng Sinh ra.

Sau khi phòng xử lý mở cửa, bên ngoài loạn thành một bầy, lúc này Tống khoa trưởng nơi nào còn uy phong gì nữa, chỉ có thể không ngừng giải thích.

Trần Thương nói với tiểu nam hài: "Vào đi."

Cậu bé thấy thế, trực tiếp đi vào, cũng rất nghe lời.

Thật ra Trần Thương có chút hiếu kỳ quan hệ giữa hai mẹ con này, nhìn thanh niên mặc một bộ quần áo lưu manh, phối hợp với mái tóc màu tím, Trần Thương nói: "Đưa tay cho ta."

Nam hài rất phối hợp, không một chút kiêu căng khó thuần, cái này làm cho Trần Thương có chút khó hiểu.

Hắn vốn cho rằng đây là nhị thiếu gia kiêu căng khó thuần, hơn nữa xem cách hành xử của hắn vừa rồi ở bên ngoài xem ra cũng là như thế, làm việc không cân nhắc hậu quả, không sợ phiền phức

Nhưng...

Những chuyện này không quan hệ với hắn.

Đầu tiên Trần Thương rửa sạch miệng vết thương, bên trong có rất nhiều mảnh vụn thủy tinh, Trần Thương hỏi: "Tại sao ngươi lại bị thế này?"

Lưu Duệ cười nói: "Chơi với người ta tại quán bar, sau đó đánh nhau, không cẩn thận tự làm mình bị thương."

Trần Thương sững sờ...

Lưu Duệ đột nhiên hỏi: "Bác sĩ Trần, mẹ của ta là tổng giám đốc công ty, giá trị hơn mười ức, cha ta làm quan, vừa rồi nghe nói khoa trưởng kia là y vụ khoa các ngươi, nhiều người như vậy, ngươi chỉ là một tiểu bác sĩ, thật không sợ hả?"

Trần Thương chần chờ một lát: "Sợ."

Lưu Duệ sững sờ: "Sợ... Sợ, sao ngươi còn làm như thế?"

Trần Thương cười nói: "Có một số việc, ngươi sợ cũng phải làm, đây là ranh giới cuối cùng; có ít người, ngươi hận cũng phải cứu, đây là nguyên tắc."

"Ta không phải sợ bọn hắn, là chính ta, ta sợ chính ta không thể thực hiện được ước nguyện ban đầu, quên ranh giới cuối cùng."

Sau khi nói xong, Trần Thương không nói nhiều nữa.

Lưu Duệ cũng bị những lời này của Trần Thương làm á khẩu không trả lời được.

Nửa ngày...

Mới thở ra một hơi.

Lưu Duệ ngẩng đầu hỏi: "Ngươi đang nói ta sao? Ngươi hận loại người như ta, nhưng ngươi cũng sẽ chữa trị, bởi vì ngươi là bác sĩ, là thế này phải không?"

Hắn phẫu thuật tương đối mà nói đơn giản rất nhiều, chỉ tốn không đến bốn mươi phút, sau khi Trần Thương xử lý tốt, nhìn Lưu Duệ, cười nói: "Ngươi là tốt hay xấu không quan hệ đến ta, nhưng khi ngươi ngồi ở đây thì ngươi chính là bệnh nhân của ta."

Nói xong, Trần Thương trực tiếp kêu tên: "Kế tiếp!"

Thấy Lưu Duệ đi ra, Hướng Oánh lập tức đi tới: "Tốt rồi? Không sao chứ?"

Lưu Duệ gật đầu: "Đi thôi, đừng gây sự ở bệnh viện, ly hôn thì phải quả quyết một chút, đừng cứ cả ngày nói là vợ của Lưu Trách, nhớ kỹ... Là vợ cũ! Ta thật không rõ, tiền thật sự quan trọng như vậy sao?"

Hướng Oánh nghe xong, biến sắc: "Ngươi không hiểu..."

Lưu Duệ cười nói: "Đúng, ta không hiểu, ta còn nhỏ... Đi thôi."

Nói xong, Lưu Duệ dẫn đầu ra ngoài rời đi.

Hướng Oánh biến sắc, nhìn Tống Cường, nhịn không được nói: "Tống khoa trưởng, rước lấy phiền phức cho ngươi rồi."

Tống Cường biến sắc, cười nói: "Không phiền phức, không phiền phức."

Tình huống của Dương Trí Phú và Chu Khoáng Sinh tương đối nghiêm trọng, tối nay phải nằm viện.

Mà người trong cuộc gây ra nháo kịch là Lưu Duệ đã rời đi, hiện tại mọi người nháo đã không có ý nghĩa gì.

Tống Cường ở đây mang cũng càng thêm không ý nghĩa gì, sắc mặt xanh tím, nửa ngày sau tức giận rời đi.

Trần Thương này, thực sự là quá... Đau đầu

Nghĩ tới đây, Tống Cường nhịn không được đen mặt.

Khoa y vụ, chính là xử lý các loại tranh chấp y hoạn là chủ, không nghĩ tới hôm nay tự mình gặp phải chuyện này.

Xúi quẩy a...

Nhưng nghĩ đến Hướng Oánh cùng Lưu Trách, hắn cảm thấy cũng đáng.

Về phần Trần Thương, nhân vật không quan trọng, những người kia đến xem bệnh cũng không quan trọng, dù sao Tống Cường hắn chính là người xử lý những chuyện này, đã sớm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng phải xử lý Trần Thương mới được.

Lúc này, Viên Phàm có thể nói là nhìn rõ chuyện này từ đầu tới đuôi, trong lòng cười lạnh một tiếng, Trần Thương này thật sự là không biết trời cao đất rộng

Hoàn toàn chính xác, đến bệnh viện xem bệnh, thường xuyên sẽ có người chen ngang

Mà trong đó nhiều nhất chính là người mặc áo blouse trắng đến chen ngang, cái gọi là cửa sau nội bộ.

Mà phòng hành chính càng là tuyệt nhất, trực tiếp gọi điện thoại để đi vào, một cuộc điện thoại đẩy tất cả mọi người ra sau.

Loại chuyện này, bác sĩ xem bệnh là được rồi, ngươi lại nói phòng khám bệnh của ngươi nhiều người, không đồng ý chen ngang.

Vậy thì đơn giản, khả năng mấy ngày sau ngươi sẽ bị hạn số 30, tuyệt đối không cho ngươi thêm một điểm nào nữa.

Hoặc là dứt khoát ngừng khám bệnh

Viên Phàm nhìn thấy Trần Thương không biết điều như thế, tự nhiên là vui vẻ rất nhiều, nhìn thấy Tống Cường đang ở một bên tức giận thở dốc,

Viên Phàm cảm thấy mình nên tranh thủ một cơ hội

Nghĩ tới đây, hắn lén lén lút lút đi ra ngoài: "Tống khoa trưởng, Trần Thương này thật là quá không biết đại cục!"

Tống Cường sững sờ: "Ngươi là... à! Ngươi là Viên Phàm đúng không?"

Viên Phàm không thi đậu bệnh viện, nhờ vào quan hệ mới có thể có được một cái hợp đồng lao động.

Tống Cường đối với mấy người có quan hệ đều có một chút ấn tượng, dù sao làm hành chính thì trong đầu phải chứa những chuyện này.

Viên Phàm nghe Tống Cường nhớ tên mình, trong lòng vui mừng: "Tống khoa trưởng, Trần Thương này ỷ mình được chủ nhiệm thiên vị, dưỡng thành tính cách như vậy, ngươi chớ để ý."

Tống Cường sững sờ, bỗng nhiên liên tưởng tới Lý Bảo Sơn, cũng có tính cách khó chơi như vậy.

Nhìn thấy này của Viên Phàm, Tống Cường cũng nhíu mày, người trẻ tuổi kia quá... Ấu trĩ, nhưng... Cũng tốt.

Tống Cường gật đầu, bỗng nhiên nói: "Tiểu Viên, sau này trong khoa có chuyện gì nhớ phải gọi điện thoại cho ta, ngươi biết số điện thoại của ta không?"

Viên Phàm hai mắt sáng lên: "Biết!"

Tống Cường quay người rời đi.

Trần Thương xử lý xong tất cả bệnh nhân đã khoảng mười một giờ, hắn phát hiện Viên Phàm còn đang bận rộn, giống như là đang sửa bệnh lịch cuối tháng.

Trần Thương lắc đầu, vừa mới ngồi xuống ghế, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

"Tiểu Trần, ngươi tranh thủ thời gian đến phòng phẫu thuật số 3!" Giọng nói của Trương Hữu Phúc có chút gấp rút, Trần Thương lần đầu tiên nghe thấy Trương Hữu Phúc nói chuyện như vậy

Trần Thương biến sắc, lại là phòng phẫu thuật số ba

【Đinh! Nhiệm vụ cấp cứu lão viện trưởng, nhiệm vụ nhắc nhở: Lão viện trưởng Phòng Dung Lâm nguy cơ sớm tối, cần cấp cứu, mời ra quyết định trong vòng mười giây đồng hồ! 10... 9... 8】

Trần Thương sững sờ, xem ra tình huống hết sức nguy cấp

【Xác định! 】

Chương 171: Quyết Định Khó Khăn

Phòng Dung Lâm năm này tám mươi bảy tuổi, hắn cả một đời dâng hiến cho việc chữa bệnh, dưới gối không có con cái, sau khi bạn già ra đi thì càng không vướng víu, vùi đầu vào công việc chữa bệnh.

Cuộc đời của hắn không có quá nhiều khen ngợi cùng vinh dự, không nhận được quá nhiều khen ngợi, nhưng lại cứu được rất nhiều người.

Người làm việc y học thế hệ trước chính là như vậy, không tiếng tăm gì, âm thầm tạo phúc một phương.

Tỉnh Nhị Viện chính là được Phòng lão tiên sinh dẫn đầu, mang theo một nhóm lão bác sĩ xây dựng lên, trải qua năm mươi năm sóng gió, sừng sững tại phía bắc Thị trấn An Dương, trở thành bệnh viện hạng ba có một ít danh hiệu ở Thị trấn An Dương.

Thế nhưng chính là một lão nhân như vậy, sau khi về hưu vẫn yên lặng tại cương vị, kiên trì mỗi thứ tư đến khám bệnh, gió mặc gió, mưa mặc mưa

Năm ngoái, sau khi lão bị nhồi máu não, bắt đầu tiến vào viện dưỡng lão, bắt đầu từ tháng tư năm nay xuất hiện thêm bệnh vàng da.

Trải qua siêu âm cho thấy đích thật là bị sỏi khá lớn trong túi mật, phần bụng quặn đau cũng càng rõ ràng, thân thể của lão ngày càng yếu

Nhưng, chính là lão nhân cống hiến cả đời cho Thị trấn An Dương như vậy, khi hắn mắc bệnh tật tuổi già thì không bệnh viện nào chịu nhận lấy

Đây không thể nghi ngờ là một thiên đại châm chọc

Bệnh viện Nhân Dân Tỉnh không dám nhận

Đông Đại Nhất viện, Nhị viện cũng không dám nhận

Bệnh viện lớn như Nhân Dân Tỉnh, Thị trấn An Dương, Bạch Khâu Ân cũng không dám nhận

Một thị trấn An Dương Lớn như vậy mà trong lúc nhất thời không có chốn cho lão dung thân.

Bất đắc dĩ, mọi người lại nhận lão về Nhị viện.

Toàn bộ bọn người Lý Kiến Vĩ, Hách Húc Lượng, Đào Mật, Tần Hiếu Uyên mặt đen lại, không dám nói một tiếng

Tình huống ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện như thế nào, trong lòng mọi người đều nắm chắc, nếu như không phải có Trương Hữu Phúc chống đỡ, trình độ cũng không khác gì các bệnh viện huyện.

Cả đời Phòng Dung Lâm không có con cái, những bồi dưỡng được một nhóm trụ cột cho Tỉnh Nhị Viện, bao gồm bốn người Lý Kiến Vĩ, Hách Húc Lượng, Đào Mật, Tần Hiếu Uyên tất cả đều là học sinh của Phòng lão tiên sinh.

Lúc trước, y học căn bản không phân cụ thể như vậy, sau khi Phòng Dung Lâm tốt nghiệp Hiệp Hòa, trở lại Thị trấn An Dương xây dựng Tỉnh Nhị Viện, những này người đều là một tay hắn bồi dưỡng ra được, sau khi tổ kiến từng phòng ban, rồi đưa bọn hắn đi ra ngoài bồi dưỡng mới có cục diện hôm nay

Thế nhưng, cho dù là những này người, cả đám viện trưởng, phó viện trưởng, đại chủ nhiệm lại không thể đưa Phòng Dung Lâm đến bệnh viện tốt, chuyện này châm chọc cỡ nào

Bởi vì tất cả bọn họ đều không nhận

Bọn hắn không dám nhận

Phòng Dung Lâm là anh hùng y học Thị trấn An Dương, gần 90 tuổi, tình huống thân thể cực kém, bệnh xơ gan, tiểu đường, cao huyết áp đều có

Hiện tại chính là bệnh vàng da, viêm túi mật phát tác, kèm thêm sỏi mật

Ai dám phẫu thuật?

Phẫu thuật xảy ra vấn đề ai có thể phụ trách?

Theo bệnh vàng da ngày càng nghiêm trọng, thân thể của Phòng Dung Lâm càng xấu đi, trong lòng Tần Hiếu Uyên nóng như lửa đốt nhưng vẫn vô kế khả thi

Hiện tại, bất luận một bệnh viện nào cũng không dám nhận gánh vác lớn như vậy, mặc cho Tần Hiếu Uyên tìm ông nội kiện bà nội cũng vô dụng, mặc cho hắn Lý Kiến Vĩ là danh đao trong Tỉnh cũng không làm nên chuyện gì, tất cả mọi người không ai dám tới gánh chịu trách nhiệm này.

Ngay cả phẫu thuật

Cũng không ai dám làm, nếu quả thật Phòng lão tiên sinh chết trong khi mình đang phẫu thuật, chuyện này có thể nổi danh toàn bộ Tỉnh Đông Dương

Thế nhưng chữa bệnh cho một vị lão tiền bối như vậy, không ai dám đưa ra ý kiến gì, trên mặt những chuyên gia này cũng có chút khó coi, rơi vào đường cùng mới có cục diện xem bệnh trong đại hội Tỉnh như bây giờ.

Lúc này, trong văn phòng hội chẩn, có mười mấy chuyên gia đến từ các bệnh viện lớn ở trong Thị trấn An Dương, tất cả đều là chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực ngoại khoa.

Nhưng cả đám chuyên gia này tụ tập cùng một chỗ, nhìn bệnh lịch của Phòng Dung Lâm giữ im lặng.

Dù sao Tiền Lượng cũng là người dẫn đầu lĩnh vực gan mật, thở dài: "Viện trưởng Tần, viện trưởng Lý, tình huống chính là như vậy, Phòng lão tiên sinh đã quá lớn tuổi, hơn nữa bệnh tật quá nhiều, sức chịu đựng phẫu thuật quá kém, một khi thực hiện phẫu thuật, tỉ lệ tử vong cao tới hơn 90%!"

"Vì vậy... Ngài nên cần thận suy nghĩ một chút!"

Tần Hiếu Uyên là học sinh lớn nhất của Phòng Dung Lâm, cũng coi là anh cả, lúc trước người khác giới thiệu với người khác đều nói đây chính là con nuôi của ta.

Tần Hiếu Uyên có thể làm viện trưởng, cũng tự nhiên không thể rời đi lão sư đại lực tương trợ.

Vì vậy, Tần Hiếu Uyên chính luôn coi Phòng Dung Lâm là cha mình.

Cái này không chỉ có là một ngày làm thầy cả đời làm cha, mà cũng muốn vì hắn đốt giấy, để tang, thủ quan tài đưa ma

Lý Kiến Vĩ nhỏ hơn Tần Hiếu Uyên mấy tuổi, những chuyện này, cuối cùng phải xem quyết định của Tần Hiếu Uyên.

Phòng Dung Lâm không có con cái, những người này chính là Phòng Dung Lâm coi như con đẻ.

Sắc mặt Tần Hiếu Uyên trầm thấp, trong mắt không biết đang suy nghĩ gì, hắn là bác sĩ, biết sinh lão bệnh tử chính là nhân chi thường tình, nhưng khi chuyện xảy ra trên người hắn thì lại khó có thể quyết đoán

Lưu Tư Tề thấy thế, thở dài, khuyên nhủ: "Viện trưởng Tần, thật ra lão lớn như vậy, đề nghị của ta là cũng không cần quá mức làm phiền, Phòng lão tiên sinh cả một đời thể diện, già đừng để tao tội... Ta đoán phẫu thuật rất khó chịu nổi! Thậm chí có khả năng trực tiếp ra đi trên bàn phẫu thuật..."

Sắc mặt Tần Hiếu Uyên âm tình bất định

Có cứu hay không?

Phẫu thuật hay không phẫu thuật?

Đã thành một vấn đề lớn nhất.

Nếu phẫu thuật, ai làm?

Nếu không phẫu thuật?

Tần Hiếu Uyên rất khó tha thứ cho chính mình, rõ ràng có cơ hội...

Sau khi mọi người hội chẩn xong đều chậm rãi rời khỏi Tỉnh Nhị Viện, mọi người không ai nguyện ý làm phẫu thuật cho Tần Hiếu Uyên, làm một ca phẫu thuật như vậy, đừng nói giỡn chứ

Mang trên lưng một tiếng xấu như vậy, không đáng giá

Người khác sẽ nói, chính người đã làm phẫu thuật giết chết Phòng Dung Lâm lão tiên sinh.

Vừa nghe câu này, ai có thể chịu được

Vì vậy, mọi người chậm rãi rời đi, lưu lại mấy người Tần Hiếu Uyên trong phòng than thở.

Bỗng nhiên, Lý Kiến Vĩ quay người, nhìn chằm chằm Tần Hiếu Uyên: "Ta muốn thử một chút!"

Tần Hiếu Uyên không trả lời, mà nhàn nhạt nhìn Lý Kiến Vĩ.

Chỉ thấy ánh mắt Lý Kiến Vĩ kiên định, nghiêm túc gật đầu: "Sư huynh, chúng ta... Thử một chút đi!"

"Vạn nhất... Vạn nhất có cơ hội thì sao?"

Ánh mắt Tần Hiếu Uyên lấp lóe, mở to mắt, hít sâu một hơi, thật lâu

"Thử một chút đi! Nếu thành công, chúng ta sẽ nuôi dưỡng lão sư ở khoa lão cán bộ đến khi chết già, nếu không thành công, chúng ta cùng một chỗ đốt giấy để tang đưa lão sư đi!"

Lý Kiến Vĩ nắm chặt nắm đấm

"Tốt, ta gọi điện thoại cho Trương Hữu Phúc!"

Chương 172: Lại Là Phòng Phẫu Thuật Số Ba

Trương Hữu Phúc vừa mới đưa người đi hội chẩn, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Lý Kiến Vĩ, vội vàng quay trở lại.

"Lý viện trưởng, thế nào?"

Lý Kiến Vĩ: "Chuẩn bị phẫu thuật!"

Trương Hữu Phúc sững sờ: "Có bệnh nhân... ?"

Chưa dứt lời, Trương Hữu Phúc nháy mắt kịp phản ứng

Ý của Lý Kiến Vĩ là chuẩn bị phẫu thuật cho Phòng Dung Lâm lão tiên sinh

Trương Hữu Phúc lập tức trợn tròn mắt...

Lý Kiến Vĩ bỗng nhiên quay người, hai tay bắt lấy tay Trương Hữu Phúc, đôi mắt mông lung nhìn chằm chằm Trương Hữu Phúc

Trầm giọng nói: "Chủ nhiệm Trương, xin nhờ!"

Trương Hữu Phúc thở dài, không khỏi vì đó rung một cái: "Tốt! Ta sẽ cố gắng hết sức!"

Vào giờ phút này, trừ hết sức ra còn có thể nói cái gì

Quay người, Trương Hữu Phúc cầm điện thoại lên, thông báo cho bọn người Đoàn Ba, Trương Chí Tân, Chu Hiểu Đông nói: "Chuẩn bị phẫu thuật!"

Cân nhắc đến người bệnh bị tiểu đường nhiều năm, khép lại miệng vết thương sau khi phẫu thuật xong có thể là một vấn đề lớn, hay là lựa chọn phẫu thuật nội soi.

Nhìn Phòng Dung Lâm sau khi được gây tê, trong lòng Trương Hữu Phúc có chút bỡ ngỡ, đây con mẹ nó cũng không phải phẫu thuật bình thường

Trương Hữu Phúc, cố lên

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc nhịn không được nắm chặt nắm đấm.

Nhưng lúc này, lại có chút dao động.

Bác sĩ ngoại khoa sợ nhất là trên bàn phẫu thuật xuất hiện hai loại người, một loại là chí thân đến tin người, một loại là người quyền cao chức trọng có lực ảnh hưởng cực lớn

Lúc này, người đang nằm trên bàn phẫu thuật chính là người có lực ảnh hưởng lớn nhất Tỉnh Nhị Viện

Một bên Đoàn Ba, Trương Chí Tân càng cũng có chút thấp thỏm, Chu Hiểu Đông thì chỉ đến để mở rộng tầm mắt.

Cái này một ca phẫu thuật, dựa vào là Trương Hữu Phúc

Không tiếp tục chần chờ nữa, phẫu thuật bắt đầu

Trương Hữu Phúc thuần thục khai đao, chướng bụng kim thăm dò, hình thành chướng bụng.

Bọn người Tần Hiếu Uyên, Lý Kiến Vĩ thì đứng ở một bên giống như người nhà bình thường, trông mong nhìn chằm chằm máy theo dõi.

Sau khi mở bụng nội soi, Trương Hữu Phúc thở dài.

Mặc dù đã dự liệu được độ khó của ca phẫu thuật, nhưng không nghĩ tới thực tế tàn khốc hơn cả dự đoán.

Trong khoang bụng, ruột đều dính cùng một chỗ, nói như vậy có thể có người không hiểu, làm một ví dụ đơn giản, mặc dù bình thường ruột tiếp xúc nhưng không ảnh hưởng lớn lắm, tuy nhiên, ruột dính liền giống như là chiên sủi cảo nhưng đặt quá gần nên bị dính với nhau, lúc này cũng tuyệt đối đừng cảm thấy không có việc gì, sau khi dính liền, khả khinh khả trọng, kết quả chính là dính liền nghiêm trọng dẫn đến tắc ruột, đây là một trong chứng đau bụng cấp của ngoại khoa, thậm chí là có thể dẫn tới chết người, có khả năng xảy ra rò rỉ trong ruột, gây nên lây nhiễm nghiêm trọng trong khoang bụng trong, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Bởi vì dính liền quá nhiều, thành ruột bị viêm xâm nhập dẫn tới càng ngày càng yếu ớt, chỗ tiếp xúc bởi vì đường ruột nhúc nhích và thân thể vận động, cảm giác như muốn tan vỡ

Cái này vừa vỡ, chính là chuyện lớn

Trước phẫu thuật, Trương Hữu Phúc đã biết tình huống của người bệnh đặc biệt, viêm túi mật nghiêm trọng, hơn nữa tá tràng dính liền nghiêm trọng với động mạch lá gan, rút dây động rừng a

Chức năng của tĩnh mạch cửa cao áp của người bệnh Ngưng Huyết, mà động mạch lá gan thì dính liền nghiêm trọng, một khi phẫu thuật nhất định phải cân nhắc đến nếu chảy máu phải làm gì

Phẫu thuật giống như là bài binh bố trận, nhất định phải lên kế hoạch tốt cho mỗi một bước, tính trước khi làm, như vậy mới có thể trong khi phẫu thuật gặp phải tình huống đột nhiên xảy ra, đều có thể có chỗ chuẩn bị

Nhìn phẫu thuật rắc rối trước mắt, Trương Hữu Phúc nhịn không được thầm mắng một tiếng: Sao lại khó như vậy?

Làm gì trước đây?

Làm gì đều có chuyện a

Làm sao bây giờ?

Muốn phẫu thuật cắt đứt túi mật, thì nhất định phải tách ra, mà động mạch bên phải lá gan chắn ở phía trước ống mật chủ, túi mật Hartmann bám dính trên ống gan chung, nếu tách rời dính liền chỗ này thì có khả năng gây tổn thương ống gan chung và túi mật, làm cho tĩnh mạch bên bị thiếu máu.

Mà người bệnh lại là bị cao huyết áp, tim mệt không thể thở nổi.

Nhìn hoàn cảnh trong khoang bụng, Trương Hữu Phúc giống như nhìn thấy một đoàn sợi đay bị rối không tìm được chỗ gỡ.

Thực sự là không làm được

Ống mật bị tổn thương nhiều nhất chỉ phiền toái một chút, thế nhưng nếu gây nên chảy máu sẽ mất mạng, không bất kỳ may mắn nào, đây cũng là lý do vì sao Tiền Lượng nói tỉ lệ thất bại cao tới chính mươi phần trăm

Mà thất bại bằng với tử vong.

Đoàn Ba cùng Trương Chí Tân không nói một lời, bởi vì lúc này, giờ phút này, bọn hắn căn bản không nghĩ được gì.

Mà Chu Hiểu Đông nhìn màn hình, chợt phát hiện một màn này là sao lại quen thuộc như vậy...

Giống như là đêm hôm đó đối mặt với người bệnh bị Hội chứng Mirrizi kia.

Trương Hữu Phúc nhất định phải chuẩn bị tốt bởi vì phòng ngừa băng huyết, nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc hỏi: "Lát nữa một khi chảy máu, Đoàn Ba, ngươi dùng kẹp chặt nhanh chóng kẹp chỗ thủng, khống chế chảy máu, Chí Tân, ngươi dùng chỉ khâu proline số năm cầm máu, có thể làm được không?"

Hai người trầm mặc, cái này yêu cầu thành thạo kỹ thuật khâu nội soi cỡ nào mới làm được?

Bỗng nhiên Trương Hữu Phúc quay người, nhìn Đào Mật: "Đào chủ nhiệm, kỹ thuật khâu nội soi ngươi thế nào?"

Đào Mật gật đầu, hẳn không vấn đề

Đào Mật ra trận, tiếp nhận công việc của Trương Chí Tân.

Phẫu thuật tiếp tục thực hiện, Trương Hữu Phúc cẩn thận từng li từng tí tách rời dính liền trong khoang bụng, từng chút từng chút đẩy ra, chỉ cần dùng sức hơi mạnh một chút cũng có thể xảy ra vấn đề.

Lúc này, lần đầu tiên Đào Mật cảm khái đôi tay mập mạp của Trương Hữu Phúc lại linh xảo như thế.

Nhưng, ngay lúc này

Bỗng nhiên Trương Hữu Phúc cảm giác được cảm giác gỡ dính liền tá tràng thất bại truyền đến

Mẹ nó

Phá

Mẹ nó...

Sắc mặt Trương Hữu Phúc đại biến: "Khâu tá tràng, tuyệt đối đừng tạo thành rò rỉ!"

Đoàn Ba biến sắc: "Ta làm không được, thành ruột quá mỏng, một khi khâu khẳng định sẽ xảy ra vấn đề!"

Lúc này, Trương Hữu Phúc không dám động, một khi động, lỗ rò sẽ nghiêm trọng, trong lúc nhất thời, Trương Hữu Phúc không dám làm gì nữa

Trương Hữu Phúc biến sắc, vội vàng nói: "Lý viện trưởng, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Lý Bảo Sơn, hỏi hắn ở đâu, hiện tại chỉ cần ta khẽ động thì người bệnh khẳng định xảy ra vấn đề, hiện tại ta cần mội người đến khâu thành ruột, nhanh lên, ta không kiên trì được bao lâu!"

Hoàn toàn chính xác, loại động tác này, Trương Hữu Phúc cũng không biết có thể kiên trì bao lâu, quá mệt mỏi, không nhúc nhích còn phải cẩn thận phòng ngừa kéo ra, một khi kéo ra, da sủi cảo bị rách, nhân bánh sẽ tràn ra

Lý Kiến Vĩ biến sắc, vội vàng gọi điện thoại cho Lý Bảo Sơn: "Bảo Sơn, ngươi đang ở đâu? Thế nào? Đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh tới đây, phẫu thuật xảy ra vấn đề, ngươi tranh thủ thời gian đến bệnh viện."

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Nhất nhanh... Cũng phải hơn một giờ!"

Trương Hữu Phúc biến sắc: "Ta nhịn không được! Xem thử có ai ở bệnh viện biết khâu thành ruột, tranh thủ thời gian đến đây!"

Lý Bảo Sơn nghe thấy giọng nói bên kia điện thoại, vội vàng nói: "Gọi điện thoại cho tiểu Trần, hôm nay Trần Thương trực ban, hắn khâu rất không tệ! Sau đó ta sẽ lập tức đến."

Cúp điện thoại, Lý Kiến Vĩ vội vàng hỏi: "Ai có số điện thoại của tiểu Trần, nhanh lên! Nhanh lên!"

Trương Chí Tân vội vàng cởi găng tay cầm lên điện thoại: "Để ta gọi!"

Điện thoại vừa mới kết nối, Trương Hữu Phúc vội vàng nói: "Trần Thương, tranh thủ thời gian đến phòng phẫu thuật, phòng phẫu thuật số ba!"

Chương 173: Nhường Một Chút

Trần Thương nghe thấy thông báo của hệ thống âm, tranh thủ thời gian tiếp nhận nhiệm vụ

Thế nhưng, hắn đột nhiên nhớ tới mình đang trực ban, làm sao bây giờ?

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn Viên Phàm, không kịp nhiều lời: "Viên Phàm, ta đi ra ngoài có chút việc, phiền ngươi giúp ta trực ban một lát!"

Nói xong, Trần Thương trực tiếp chạy ra khỏi khoa cấp cứu

Theo giọng nói vừa rồi của Trương Hữu Phúc, Trần Thương đã ý thức được chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Vừa mới ra ngoài, Trần Thương cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi điện thoại cho Tần Duyệt: "Tần Duyệt, tranh thủ thời gian giúp ta trực ban, ta có việc gấp, ngươi tranh thủ thời gian đến khoa cấp cứu!"

Tần Duyệt gật đầu: "Tốt!"

Không phải Trần Thương không tin Viên Phàm, được rồi... Chính là không tin gia hỏa này

Đừng thừa dịp mình không có ở bệnh viện cố tình gây chuyện với mình

Tần Duyệt tương đối mà nói vẫn đáng tin hơn

Trần Thương vừa tới phòng phẫu thuật, y tá đã sớm đang chờ đợi bên ngoài, lo lắng gấp rửa tay, y tá đã chuẩn bị kỹ quần áo đứng trước cửa ra vào, chờ Trần Thương đi vào, tranh thủ thời gian thay quần áo cho hắn

Mọi người nhìn thấy Trần Thương đến, lập tức hai mắt sáng lên

"Tiểu Trần, mau tới, Chủ nhiệm Trương không chịu nổi."

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn thấy hai tay Trương Hữu Phúc có chút run rẩy, mồ hôi thì ướt đẫm mũ và khẩu trang phẫu thuật

Trần Thương vội vàng đi lên, nhìn thấy cảnh tượng trên màn hình lớn

Lập tức một màn trước mắt làm cho tim Trần Thương chìm xuống đáy cốc

Thành ruột dính liền nhất định phải tách rời, bằng không tá tràng sẽ động đến khu vực tam giác Calot, đừng nói sau phẫu thuật làm vỡ động mạch lá gan, đến lúc đó chảy máu nhiều khẳng định cũng xảy ra vấn đề lớn

So sánh sau phẫu thuật, chảy máu trong phẫu thuật tối thiểu còn có một tia hy vọng

"Tiểu Trần, khâu thành ruột."

Trần Thương quay người, tiếp nhận chỉ khâu Trương Chí Tân đưa tới, đang muốn khâu

Kỹ thuật khâu đường ruột của Trần Thương không tệ, nhưng gặp được loại này loại tình huống này cũng có chút lo lắng.

Hít sâu một hơi, cầm lấy Pen kẹp kim, nhìn tin tức nội soi truyền đến, Trần Thương rốt cục phát hiện vì sao Trương Hữu Phúc không dám động đậy

Bởi vì lỗ rò dài đến 5-6cm ngay tại bên cạnh, nếu Trương Hữu Phúc không chặn lấy, khả năng đồ bên trong sẽ rò rỉ ra.

Rửa sạch chất rò rỉ không đáng sợ, nhưng nếu như trong hoàn cảnh phức tạp như vậy còn phải rửa sạch nữa sẽ làm cho chuyện nghiêm trọng hơn, đây mới là đáng sợ nhất

Vì Trương Hữu Phúc ý thức được điểm này cho nên mới gắt gao cầm dụng cụ không dám động đậy.

Khâu

Trần Thương nín hơi ngưng thần, Pen kẹp kim cẩn thận từng li từng tí, từng kim xuyên tới xuyên lui, cẩn thận từng li từng tí khâu lại thành ruột.

Bản lĩnh khâu nội soi của Trần Thương rất không tệ, bất luận là đường ruột khâu hoặc là khâu mạch máu đều như thế

Phẫu thuật chậm rãi được thực hiện, Trần Thương một điểm cũng không dám khinh thường.

Hắn đã có thể cảm giác hai tay Trương Hữu Phúc run rẩy, thế nhưng vẫn thận trọng khống chế lại, loại động tác này rất hao phí thể lực, khẳng định có người sẽ nói là vì sao không đổi thành người khác.

Bởi vì thao tác lúc đầu của nội soi khá là phiền toái, lúc này đổi tay không cẩn thận sẽ xảy ra vấn đề, nếu như Trương Hữu Phúc không chờ được Trần Thương thì khẳng định sẽ đổi người cầm dụng cụ, tự mình ra trận khâu.

Dứt khoát chờ được Trần Thương

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người cẩn thận nhìn chằm chằm màn hình, không dám thở mạnh một hơi

Rốt cục, Trần Thương khâu hoàn tất, Trương Hữu Phúc mới thận trọng rút kẹp ra, cả người xụi lơ ngồi ở một bên.

Trần Thương thấy thế, trầm giọng nói: "Chủ nhiệm Trương, ngươi nghỉ ngơi trước đi, để ta tới!"

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật của Trần Thương đã đạt cấp đại sư, thế nhưng đối mặt với tình huống này cũng không thể chủ quan, duy nhất hắn có thể

dựa vào chính là danh sư chỉ đạo còn không đến ba giờ.

Sau khi dò xét, Trần Thương bỗng nhiên biến sắc

【Bệnh vàng da, viêm túi mật dính liền, tắc ruột, lv 55, quái Vương cấp! 】

Quái Vương cấp

Trần Thương vừa buồn vừa vui.

Vui chính là nếu như thành công trong lần cắt túi mật này, nhiệm vụ chuyển chức của mình sẽ hoàn thành viên mãn, có thể sẽ nhận được ban thưởng không tưởng tượng được, hơn nữa quái Vương cấp rơi đồ luôn là một chuyện tốt.

Nhưng cái này cũng mang ý nghĩa độ khó quá cao, mình có thể hoàn thành hay không?

Từ từ sẽ đến

Trần Thương cầm dụng cụ tách rời, bắt đầu tiếp nhận công việc của Trương Hữu Phúc.

Mặc dù kinh nghiệm không bằng Trương Hữu Phúc, nhưng thủ pháp của Trần Thương rất nhẵn mịn, cứ như vậy thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương đem tá tràng cuối cùng tách ra khỏi tam giác Calot, nhưng lúc này quan trọng nhất chính là không thể để cho bị chảy máu

Danh sư chỉ đạo nhắc nhở, động mạch lá gan dính liền với nhau khẳng định không thể tiếp tục tách rời, việc cần phải làm là buộc ga-rô xếp chồng khâu.

Trần Thương ngẩng đầu, nói với Trương Chí Tân: "Trương lão sư, giúp ta buộc ga-rô động mạch lá gan."

Trương Hữu Phúc sững sờ, vội vàng đứng lên: "Tiểu Trần ngươi đừng có gấp, người bệnh bị tĩnh mạch cao áp, máu khó đông, lỡ xảy chảy máu chính là vấn đề lớn!"

Trần Thương gật đầu: "Chủ nhiệm Trương, ngài nghỉ ngơi một lát đi, nơi này giao cho ta."

Sau khi nghe hắn nói ra câu này, mọi người cảm giác hết sức kinh ngạc.

Dù sao Trần Thương chỉ là một tiểu bác sĩ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mà ở đây, người nào chẳng có kinh nghiệm phong phú hơn hắn

Thế nhưng, câu nói này từ trong miệng Trần Thương nói ra rất có lực chấn nhiếp, làm cho mọi người nhịn không được tin phục.

Mà lúc này, trong lòng Đoàn Ba lại hết sức phức tạp, hắn không ngờ, trong thời khắc nguy cấp này, người xuất hiện giải cứu chính là Trần

Thương, một người bị chính mình lúc trước giật dây trêu chọc.

Hiện tại Đoàn Ba đã là phó cao, là người có trình độ kỹ thuật ngoại khoa tương đối cao siêu, mà gặp trường hợp này lại giống như một cây gỗ, đứng đó không thể làm gì.

Trần Thương vừa vặn quay người, ngẩng đầu nhìn một Đoàn Ba: "Nhường một chút."

Đoàn Ba sững sờ, hơi đỏ mặt, vội vàng lui ra phía sau một bước.

Mà Trương Hữu Phúc thì quát lớn: "Đoàn Ba ngươi không động thủ thì tránh xa một chút!"

Đoàn Ba nghe vậy xấu hổ vô cùng.

Tất cả mọi người đều nhìn trên màn hình TV Trần Thương thao tác.

Trần Thương sau khi chuẩn bị tốt, nhìn thoáng qua Trương Chí Tân: "Buộc ga-rô!"

Trương Chí Tân gật đầu, nháy mắt dùng kẹp cầm máu

Lúc này thời gian khẩn cấp, bởi vì bản thân người bệnh bị máu khó đông, thời gian buộc ga-rô rất có hạn

Chương 174: Phẫu Thuật Thành Công

Trần Thương quả quyết động thủ, cắt đứt mạch máu bị dính liền, sau đó cấp tốc khâu xếp chồng

Tốc độ khâu của Trần Thương lại một lần nữa khuất phục mỗi một vị chủ nhiệm cùng viện trưởng ở đây.

Ban đầu là mở bụng khâu, mọi người còn cảm thấy có thể tiếp nhận.

Nhưng khâu mạch máu nội soi yêu cầu trình độ của người phẫu thuật cực cao, không có kỹ thuật khâu vững chắc căn bản không làm được loại công việc này

Chỉ proline số 5 chập trùng lên xuống, xuyên qua mạch máu mà giống như xuyên hoa hồ điệp, ngắn ngủi hai phút, khâu hoàn tất

Trần Thương vội vàng nói: "Buông ra!"

Hai tay Trương Chí Tân đã chảy mồ hôi nước, vội vàng buông hai đầu kẹp cầm máu ra, máu lại lần nữa vận hành bình thường.

Thông qua khâu xếp chồng mạch máu để giải quyết vấn đề dính liền nghiêm trọng, quả thực là tích ý nghĩ của một thiên tài

Hai mắt Trương Hữu Phúc cũng tỏa sáng

Làm xong ca phẫu thuật này, năm nay ngoại khoa có thể được niên hội khoa gan mật thưởng

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc nhìn Trần Thương tràn đầy thưởng thức

Dù sao có thể nghĩ đến phương pháp tách rời mạch máu, phân li tam giác Calot để giải quyết vấn đề dính liền, không phải chỉ là ý nghĩ của thiên tài, mà còn phải được thiên tài thao tác

Phải có kỹ thuật khâu cực kỳ vững chắc

Quả quyết nhanh chóng, đồng thời phải có kỹ thuật khâu xếp chồng mạch máu nội soi

Mỗi một thứ cũng không thể thiếu

Đây là một nhân tài

Nếu như có thể ảnh hưởng tới ngoại khoa, Trương Hữu Phúc nguyện ý cho hắn làm Phó chủ nhiệm

Không sai, cho một tiểu bác sĩ gần 27 tuổi làm Phó chủ nhiệm, Trương Hữu Phúc cam tâm tình nguyện.

Đương nhiên, hắn cũng biết, hắn tình nguyện cũng vô dụng, Đàm Lập Quốc tình nguyện mới được.

Sau khi tách rời, phẫu thuật lập tức đơn giản hơn rất nhiều

Tách rời tam giác Calot, cắt bỏ túi mật, bỏ đi sỏi thận...

Mắt thấy phẫu thuật sắp thành công

Nghĩ đến sắp nhận được phần thưởng, Trần Thương kích động vạn phần

Trải qua một giờ bốn mươi phút

Phẫu thuật rốt cục kết thúc mỹ mãn

Vào giờ phút này, trong lòng mọi người đều thở nhẹ một hơi.

Lúc này, ánh mắt của bọn người Tần Hiếu Uyên cùng Lý Kiến Vĩ nhìn Trần Thương rất thân cận, thậm chỉ còn thân hơn nhìn con trai của mình

Trần Thương quay người, lấy khẩu trang xuống, nhìn mọi người: "Phẫu thuật hết sức thuận lợi!"

Lúc này, Lý Bảo Sơn mở cửa đi vào, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt lo lắng, lúc này đi vào nhìn thấy mọi người trầm mặc không nói, đặc biệt là Trương Hữu Phúc ngồi ở đằng kia, những người khác thì đứng đó cũng không động thủ, lập tức lo lắng.

"Phẫu thuật... Thất bại rồi?"

Một câu làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, tiếp theo tất cả mọi người cười ha hả.

Lý Bảo Sơn nhìn đầy mê mang.

Lý Kiến Vĩ quay người, vỗ vai Lý Bảo Sơn: "Bảo Sơn! Khoa các ngươi ra một nhân tài! Không tầm thường, thực sự là không tầm thường!"

Trương Hữu Phúc cũng gật đầu, đứng lên: "Chủ nhiệm Lý, tiểu Trần trời sinh để làm phẫu thuật, nếu không... Ngươi giao hắn cho ta đi, để hắn đến ngoại khoa, Trương Hữu Phúc ta xin thề, ta nếu bạc đãi tiểu Trần một điểm, sau này ta sẽ không lăn lộn tại ngoại khoa nữa!"

Trương Hữu Phúc nói những lời này nghĩa chính ngôn từ, âm vang hữu lực, ngay cả Chu Hiểu Đông cùng Đoàn Ba nghe thấy, trong lòng cũng cảm giác hết sức khó chịu

Thế nhưng lại không thể làm gì, người ta đúng là ngưu bức.

Ngưu bức đến mức ngươi không dám phản bác

Lúc này, Lý Bảo Sơn mới ý thức tới phẫu thuật đã hoàn thành, mà tiểu tử Trần Thương này rất có thể lại lập công

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn mặt đen lại: "Phẫu thuật xong rồi hả? Tiểu Trần, nhanh đi về trực ban!"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, đứng dậy mau chóng rời đi.

Trương Hữu Phúc sững sờ, mẹ ngươi cái tên Lý than đen đáng ghét...

Trương Hữu Phúc vội vàng nói: "Chờ một chút, ta thật sự có lời muốn nói, tháng sau phân hội Tỉnh Đông Dương sẽ tổ chức ngoại khoa gan mật Trung Hoa, sẽ có giải thi đấu phẫu thuật án lệ, ta cảm thấy video phẫu thuật này của ngươi hoàn toàn là có năng lực lấy được thưởng, tiểu Trần, ta đề nghị ngươi đi thử một chút!"

【Đinh! Phân hội Tỉnh Đông Dương tổ chức ngoại khoa gan mật Trung Hoa, giải thi đấu pk án lệ phẫu thuật, chiến thắng có thể đạt được một phần bằng chứng chuyển chức ngoại khoa gan mật! 】

Trần Thương lập tức sững sờ, thì ra chính là cái gọi là pk rơi xuống?

Nghĩ tới đây, Trần Thương quay người: "Chủ nhiệm Trương, ta muốn tham gia!"

Lập tức Trương Hữu Phúc nét mặt vui cười như hoa, hoa cúc nở

"Tốt! Chúng ta rảnh rỗi sẽ bàn bạc chuyện này kỹ hơn, thuận tiện ngươi cũng gia nhập hội ngoại khoa gan mật Tỉnh Đông Dương đi."

Sau khi Trương Hữu Phúc nói xong, phát hiện mặt Lý Bảo Sơn giống như lại đen thêm mấy phần, lập tức tâm tình vui vẻ.

Lúc này, Tần Hiếu Uyên chậm rãi đi tới, nhìn Trần Thương, đưa tay vỗ vai Trần Thương, trịnh trọng nói: "Tiểu Trần, ngươi là công thần của Tỉnh Nhị Viện! Ngươi yên tâm, Tỉnh Nhị Viện sẽ không cô phụ ngươi! Sau này ngươi gặp bất kỳ chuyện gì có thể trực tiếp tìm ta, chỉ cần Tần Hiếu Uyên ta có khả năng giúp đỡ được thì nhất định sẽ giúp đến cùng, ngươi có thể yên tâm!"

Lý Kiến Vĩ cũng như thế, nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, sau này cần thì cứ tìm ta, Lý Kiến Vĩ ta thiếu ngươi một nhân tình!"

Trần Thương lập tức sửng sốt, hắn nào biết mình thực hiện một ca phẫu thuật sao lại thành như vậy?

【Đinh! Tần Hiếu Uyên độ thiện cảm + 30, trước mắt độ thiện cảm: 60! 】

【Đinh! Lý Kiến Vĩ độ thiện cảm + 30, trước mắt độ thiện cảm: 40! 】

...

Trần Thương không nghĩ tới làm xong ca phẫu thuật này, độ thiện cảm của Tần Hiếu Uyên đạt đến 60?

Độ thiện cảm của viện trưởng, hình như rất đáng tiền a?

Mà còn là hai viện trưởng...

Không đúng, còn có Hách Húc Lượng, ba viện trưởng

Tần Hiếu Uyên quay người nhìn Phòng Dung Lâm, nói với Trần Thương: "Phòng viện trưởng là thầy của chúng ta, lúc ấy Phòng viện trưởng dẫn dắc chúng ta vào nghề, đưa chúng ta đi ra ngoài học tập, không có Phòng viện trưởng cũng sẽ không có chúng ta ngày hôm nay! Sẽ không có Tỉnh Nhị Viện hôm nay, bây giờ hắn già, nếu chúng ta không thể giúp cho hắn sống lâu trăm tuổi, chúng ta sao xứng đáng nhận mình là học sinh của hắn..."

Lần này Trần Thương hiểu, thì ra là thế

Sự tốn tính của người làm nghề y đối với lão sư là khó có thể tưởng tượng, một ngày làm thầy cả đời làm cha, thậm chí có lão sư chết còn được học sinh đưa ma.

Huống chi, Phòng Dung Lâm lão viện trưởng còn là công thần xây dựng Tỉnh Nhị Viện

Xem ra một phần hảo cảm này có hơi nặng.

Trần Thương cười nói: "Viện trưởng Tần, viện trưởng Lý, mọi người đừng khách khí, đây là việc ta phải làm!"

"Ta còn phải trực ban, xin phép đi trước... Nếu không bị khoa y vụ bắt được lại trừ toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của ta mất." Trần Thương nói đùa chạy ra khỏi phòng.

Chọc cho Tần Hiếu Uyên phía sau cười nói: "Ta xem ai dám trừ tiền của ngươi!"

Trần Thương vừa mới ra ngoài, trên mặt cười nở hoa

Thắng lợi trở về

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ cấp cứu lão viện trưởng Phòng Dung Lâm, nhận được ban thưởng: rút thưởng một kỹ năng của Phòng Dung Lâm! 】

Trần Thương lập tức sững sờ

Rút thưởng một kỹ năng của Phòng Dung Lâm lão viện trưởng... Đây có phải là mình sẽ nhận được một kỹ năng cấp hoàn mỹ hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương tràn ngập chờ mong.

Chương 175: Cây Kỹ Năng

Phòng viện trưởng làm nghề này năm sáu mươi năm, gió mặc gió, mưa mặc mưa, y kỹ tinh xảo là không cần phải nói.

Mặc dù sau khi Trần Thương tới Tỉnh Nhị Viện thì Phòng Dung Lâm đã được đưa đến viện dưỡng lão, nhưng đối với truyền thuyết về Phòng lão tiên sinh hắn đã nghe nói qua rất nhiều, còn bị gọi đùa là hỏa nhãn kim tinh

Chính là bởi vì Phòng Dung Lâm chẩn đoán bệnh tật hết sức lợi hại, lúc trước, trong hoàn cảnh dụng cụ thiết bị lạc hậu tình, mà hắn vẫn có thể phân biệt bệnh tình chính xác

Rút thưởng đi

Lúc này không rút còn chờ đến khi nào, nhân lúc bây giờ vừa mới làm xong phẫu thuật cho Lão Phòng xong, tay còn nóng, vạn nhất Phòng lão viện trưởng vui vẻ, tặng cho mình một kỹ năng cấp hoàn mỹ thì sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lựa chọn rút thưởng

Chỉ thấy ánh sáng hoa hiện lên, Trần Thương lập tức nghe thấy một giọng nói thanh thúy dễ nghe.

【Đinh! Chúc mừng ngài, rút ra kỹ năng của Phòng Dung Lâm: Kiểm nghiệm sinh lý sinh hóa diễn giải lâm sàng (kỹ năng bị động) kỹ năng hoàn mỹ! 】

Trần Thương lập tức cảm giác hô hấp của mình muốn ngừng lại

Kỹ năng diễn giải lâm sàng, kỹ năng này coi như lợi hại

Làm một ví dụ, phán đoán một bệnh tật cũng giống như là suy luận phân tích, nhờ vào kết quả kiểm tra của một đống lớn kiểm nghiệm, chính là vì thông qua những chỉ số, số liệu, hình ảnh, tư liệu này đối chiếu với bệnh tật của người bệnh, sau khi hiểu rõ tình huống cụ thể mới chẩn đoán bệnh tật một cách chính xác, kể từ đó mới có thể lựa chọn phương pháp chữa trị tối ưu nhất.

Trong quá trình chẩn đoán điều trị bệnh, bước đầu tiên luôn là chẩn đoán bệnh, bước thứ 2 mới là chữa trị, đối với rất nhiều bệnh tật, chẩn đoán bệnh quan trọng hơn chữa trị.

Cũng giống như trước đây mấy ngày, có một cặp đôi trẻ cãi nhau sau đó gây nên hội chứng tăng thông khí, chính là một ví dụ điển hình.

【Diễn giải lâm sàng sinh lý sinh hóa: Kỹ năng bị động, cấp hoàn mỹ, miêu tả: có thể diễn giải chính xác dựa vào sinh lý sinh hóa, nhờ đó tìm ra những thứ ẩn tàng phía sau! 】

Kiếm lời

Khỏi cần phải nói, chỉ riêng một đợt này hắn đã kiếm lợi lớn

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút mừng thầm, dù sao đây cũng là một kỹ năng cấp hoàn mỹ, mà lại là kỹ năng bị động

Nghĩ tới đây, Trần Thương càng thêm chờ mong phần thưởng tiếp theo.

Dù sao...

Chính mình đánh giết dã quái Vương cấp, nhiệm vụ chuyển chức hình như là hoàn thành vượt mức?

Trần Thương xoa xoa đôi bàn tay, bây giờ mới thật sự là thời gian ban thưởng

【Đinh! Chúc mừng ngài, đánh giết quái Vương cấp túi mật, nhận được ban thưởng: 1. Đá mô phỏng phẫu thuật x 5; 2. mũ phẫu thuật của Bạch Khâu Ân; 3. Vật phẩm hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức; 4. Lâm sàng cấp bậc + 2; 5. Một quyển sách kỹ năng! 】

Trần Thương nhìn thấy hào quang màu tím hiện lên, mấy món vật phẩm xuất hiện trước mặt Trần Thương.

Nhìn thấy vật phẩm đều lấp lóe hào quang màu tím, Trần Thương cảm thấy mình có chút bành trướng

【Đá mô phỏng phẫu thuật: Vật phẩm tiêu hao, sau khi dùng tự động khắc tình huống phẫu thuật người bệnh lưu trữ trong đá mô phỏng, thông qua kích hoạt có thể nhận được mô phỏng phẫu thuật, thông qua không ngừng mô phỏng có thể gia tăng thật lớn xác suất thành công. Nhắc nhở: Một viên đá mô phỏng phẫu thuật chỉ có thể mô phỏng một loại phẫu thuật, dùng sau khi tự động biến mất, trước mắt: 5 viên! 】

Đây là đồ tốt

Cũng giống như nói phẫu thuật vừa rồi, nếu mình không có danh sư chỉ đạo, Trần Thương cũng không dám đảm bảo xác suất mình phẫu thuật thành công có thể có bao nhiêu?

10%?

20%?

Dù sao xác suất thành công sẽ cực thấp

Đối mặt người bệnh có bệnh tình phức tạp như thế, trong khi phẫu thuật lúc nào cũng có thể xuất hiện biến chứng, hơn nữa có khả năng xuất hiện

không chỉ một loại biến chứng, gặp phải tình huống này, ai có thể đảm bảo mình nhất định có thể phẫu thuật thành công?

Đây cũng là nguyên nhân bọn người Tiền Lượng, Lưu Tư Tề từ chối...

Tất cả mọi người không người nào nguyện ý gánh vác nguy hiểm này, Trần Thương nói thật, nếu không có 【danh sư chỉ đạo】 hắn đi lên cũng không làm tốt ca phẫu thuật này.

Bởi vì trình độ chênh lệch quá xa...

Đá mô phỏng phẫu thuật xuất hiện, thật ra không chỉ mang ý nghĩa này, nó còn có nghĩa là sẽ cứu được năm mạng người

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được trở nên kích động

Món đồ thứ hai chính là mũ phẫu thuật của Bạch Khâu Ân, lại là Bạch Khâu Ân?

【Mũ phẫu thuật Bạch Khâu Ân: Trang bị màu tím, mũ phẫu thuật của Bạch Khâu Ân, tỉnh táo + 8 (thời gian tỉnh táo tăng lên 80%), lúc nào cũng bảo trì đầu óc tỉnh táo là một tố dưỡng cơ bản mà bác sĩ nhất định phải có được! Sau khi trang bị mũ phẫu thuật tự động có hiệu lực. Đinh, kiểm tra thấy đã có một áo phẫu thuật của Bạch Khâu Ân, nhận được ba trang bị của Bạch Khâu Ân sẽ nhận được Bạch Khâu Ân phụ thể (mỗi tuần một lần) !】

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người

Bạch Khâu Ân phụ thể?

Kỹ năng này rất lợi hại phải không?

Ta mẹ nó làm gì biết Bạch Khâu Ân là ai... ?

Hắn phụ thể có làm được cái gì không?

Có lẽ là đại lão của một lĩnh vực nào đó, nhưng muốn nhận được một trang bị của Bạch Khâu Ân nữa sẽ là rất khó...

Mấy món vật phẩm sau đó, Trần Thương thích nhất đơn giản chính là vật phẩm nhiệm vụ chuyển chức

Không có vật này, hắn cũng không biết làm sao mới tính hoàn thành nhiệm vụ

【Vật phẩm nhiệm vụ chuyển chức: Màu tím, sau khi dùng vật phẩm đấy hoàn thành chuyển chức thành công, sẽ tự động nhận được một loại kỹ năng nghề nghiệp, cấp bậc: Cấp đại sư! 】

Lập tức hai mắt Trần Thương tỏa sáng, quả nhiên là đồ tốt

Phải biết, hiện tại hắn quan tâm nhất chính là chuyển chức

Cái gì là chuyển chức?

Chẳng lẽ sau khi chuyển chức sẽ có cái gì khác biệt sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đầy mong đợi lấy bằng chứng chuyển chức ra, tự động kích hoạt

【Đinh! Nhận được vật phẩm nhiệm vụ chuyển chức màu tím, hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, chuyển chức thành công, ngài sắp mở ra kỹ năng ngoại khoa lồng ngực! 】

【Chuyển chức thành công, hủy bỏ trói buộc cấp bậc, ngài tự động tấn cấp thành bác sĩ chính. Cấp bậc trước mắt: Cấp 25, điểm kỹ năng tự do chưa phân phối: 10 điểm. 】

【Trần Thương: Cấp bậc: 25 (bác sĩ chính).

Nghề nghiệp sở trường: Cây ngoại khoa lồng ngực.

Điểm kỹ năng: 10 điểm.

Cây kỹ năng ngoại khoa lồng ngực.

Nhắc nhở: Tốn hao điểm kỹ năng chủ động có thể học tập kỹ năng mới Cây kỹ năng ngoại khoa lồng ngực! 】

Trần Thương nhìn thấy Cây kỹ năng ngoại khoa lồng ngực, nhịn không được tò mò, cây kỹ năng là cái gì?

Trần Thương điểm kích vào cây kỹ năng, lập tức trước mắt biến đổi

Phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực gồm các chi nhánh:

【Phẫu Thuật Bộ Ngực Bị Thương】, 【Phẫu Thuật Trung Thất】, 【Phẫu Thuật Cơ Hoành】, 【Phẫu Thuật Thực Quản】, 【Phẫu Thuật Khí Quản】, 【Phẫu Thuật Phổi】, 【Phẫu Thuật Màng Phổi】, 【Phẫu Thuật Thành Ngực】.

Chương 176: Hôm Nay Ai Trực Ban? Người Đâu?

Đây là tất cả chủng loại bệnh tật của Ngoại lồng ngực, Trần Thương lần lượt ấn mở mỗi một chi nhánh phẫu thuật, phát hiện mỗi một chủng loại nhỏ nào cũng có một kỹ năng phân cấp kỹ càng.

Từ cấp một đến cấp bốn, thậm chí... Trần Thương còn phát hiện phẫu thuật trên cấp bốn.

Nhưng đằng sau những phẫu thuật này đều biểu hiện: ? ? ?

Nhắc nhở cấp bậc của Trần Thương chưa đủ

Lập tức, Trần Thương trợn tròn mắt?

Không phải cao nhất chỉ là phẫu thuật cấp bốn hả?

Cao hơn cấp bốn là phẫu thuật gì?

Chẳng lẽ những kỹ năng kia là dẫn trước trình độ phẫu thuật thế giới sao?

Nghĩ tới đây, lập tức trong lòng Trần Thương tràn đầy kích động.

Đợi một thời gian, nếu mình học xong những phẫu thuật này, hình như là ngưu bức

Ngưu bức! Sau khi chuyển chức sẽ càng ngưu bức

Tối thiểu con đường thành thần của Trần mỗ, chỉ cần thời gian tích lũy, kém nhất cũng có thể trở thành tông sư trong lĩnh vực ngoại khoa lồng ngực, mở phẫu thuật khoác lác, dẫn dắt trào lưu thời đại, được vô số y học sinh...

Hít sâu một hơi, Trần Thương làm cho mình Tỉnh táo lại.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ một phen, cũng coi như hiểu chuyện gì xảy ra.

Chức sau khi chuyển, mang ý nghĩa mở ra lĩnh vực cây kỹ năng này.

Trước lúc này, Trần Thương vẫn luôn là mèo mù bắt chuột chết, loạn đả đi loạn, đạt được kỹ năng cũng hoàn toàn là kỹ năng tùy ý.

Hiện tại tốt, chỉ cần công điểm cây kỹ năng có thể chủ động học tập một kỹ năng nào đó mà mình cần.

Mà lúc này đây, điểm kỹ năng trở thành tiền tệ học tập kỹ năng duy nhất

Nhìn qua điểm kỹ năng của mình, Trần Thương mới đột nhiên ý thức được, điểm kỹ năng không đủ dùng

Hơn nữa, Trần Thương phát hiện, để học tập kỹ năng phẫu thuật cấp một cần 1 điểm kỹ năng, cấp hai cần 2 điểm, cấp ba cần 4 điểm, cấp bốn

cần 8 điểm.

Mà cái này chỉ vẻn vẹn là kỹ năng sơ cấp

Sau khi học được, muốn tăng lên cấp độ kỹ năng còn cần tiêu phí điểm kỹ năng, kể từ đó... Điểm kỹ năng này sao mà đủ được?

Hơn nữa Trần Thương cũng phát hiện một chuyện, đó chính là điểm kỹ năng càng ngày càng khó thu được.

Cũng chính là mỗi lần mình thăng một cấp, có thể nhận được một điểm kỹ năng, cứ như vậy, muốn học được những kỹ năng này, phải đến khi nào?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài.

Thật khó

Vốn cho là sau khi chuyển chức không nói chính mình có thể hủy thiên diệt địa, nhưng làm sao cũng phải ngưu bức hơn chứ

Hiện tại xem ra, hắn mới phát hiện, không quản lúc nào, muốn ngưu bức, nhất định phải khắc kim

Trần Thương bỗng nhiên hết sức hoài niệm Mã Ba Ba, ít nhất trò chơi cho phép ngươi sử dụng tiền thật để mạnh lên, mà bây giờ thì sao?

Mình muốn mạnh lên cũng không biết làm sao mới được...

10 điểm kỹ năng, nhìn qua thì nhiều, thật ra cũng chỉ có thể học hai kỹ năng phẫu thuật Ngoại lồng ngực cấp ba.

Cái này mẹ nó... Cũng quá đáng thương chứ?

Bỗng nhiên Trần Thương phát hiện, cái này giống như chơi game online, đang vui mừng chuyển chức thành công thì phát hiện mình không có tiền học tập kỹ năng nghề nghiệp sau khi chuyển chức, đây là một chuyện khiến người khóc không ra nước mắt

【Đinh! Bởi vì ngài dùng vật phẩm nhiệm vụ chuyển chức màu tím, chuyển chức thành công, tự động nhận được một kỹ năng ngoại khoa lồng ngực cấp đại sư, mời chọn lựa (chỉ được lựa chọn phẫu thuật cấp ba trở xuống).】

【Đinh! Chuyển chức thành công, ngài thành công chuyển thành một bác sĩ chính ngoại khoa lồng ngực, xét thấy ngài không hiểu nhiều lắm đối với bệnh tật Ngoại lồng ngực, hệ thống sẽ thực hiện huấn luyện để ngài mau chóng hiểu rõ cùng nắm giữ bệnh tật ngoại khoa lồng ngực, có phải muốn bắt đầu huấn luyện không?】

Trần Thương tùy hứng lắc đầu, ta không muốn huấn luyện, ta muốn khắc kim, ta muốn ngồi mạnh lên, ngủ dậy thì siêu thần, ta không muốn đọc

sách, ta không muốn lên khóa... Ta mẹ nó không muốn học y... Thật mệt mỏi...

Ô ô...

PS: Nói một chút về thuộc tính của vật phẩm.

Thuộc tính của vật phẩm + 1, giống như sắc bén + 1, mang tới là độ sắc bén tăng lên 10%.

Mũ phẫu thuật của Bạch Khâu Ân, thanh Tỉnh + 8, mang tới hiệu quả chính là thanh Tỉnh tăng lên 80%, giống như ngươi bình thường làm phẫu thuật có thể bảo trì 5 giờ tập trung cao độ, hiện tại ngươi có thể kiên trì đến 9 giờ.

Mà giống như, thể lực + 3, mang ý nghĩa thể năng của ngươi sẽ tăng lên 30%, tính ổn định + 1 thì đại biểu độ ổn định tăng lên 10%.

Những cái này cũng sẽ nghịch thiên lắm, vì vậy mọi người cũng có thể yên tâm, sau này nhân vật chính cũng sẽ không một quyền đánh vỡ Địa Cầu, dùng dao phẫu thuật phá toái hư không trực tiếp phi thăng.

Nhiều nhất chính là trong sinh hoạt thú vị hơn một chút, tối thiểu không thể để cho nhân vật chính bị bắt đi cắt thành từng mảnh, đúng không... ?

…

…

…

Tống Cường rời khỏi khoa cấp cứu trở lại khoa y vụ, sau khi hết bận đã tám chín giờ, vừa mệt lại buồn ngủ, lại thêm bị Trần Thương đánh mặt, khiến cho hắn có chút tâm phiền ý khô, cả người buồn bực, nhưng nguyên nhân làm cho hắn tức giận cùng trầm muộn nhất cũng không phải bị Trần Thương đánh mặt, có thể làm hành chính nếu như không có chút khả năng ẩn nhẫn ấy, ngươi làm hành chính làm gì?

Hắn tức giận nhất chính là không thể làm tốt chuyện cho Hướng Oánh, ngược lại trải qua nháo trò như vậy, nghĩ đến đùi to như Lưu Trách không cánh mà bay, Tống Cường nhịn không được tức giận

Tiểu tử Trần Thương này, xem ra chính là muốn bị đánh

Còn có Lý Bảo Sơn, đối với mình càng không nể mặt mũi.

Nghĩ đến từ lớn đến nhỏ của khoa cấp cứu đều đối với mình như vậy, Tống Cường cảm thấy biệt khuất.

Mỗi khi tan tầm đi ngang qua khoa cấp cứu, hắn đều hận không thể lách qua, xúi quẩy

Đến lầu một, khi đi ngang qua khoa cấp cứu, Tống Cường đang chuẩn bị lách qua... Chợt phát hiện trong kêu loạn, giống như chợ bán thức ăn, lập

tức ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm mắng một tiếng, thật không bớt lo

Mặc dù do dự một chút, nhưng vẫn kiên trì đi vào

Dù sao cũng là người phụ trách khoa y vụ của bệnh viện, xảy ra mâu thuẫn, Tống Cường còn phải phụ trách.

Nghĩ tới đây, Tống Cường đẩy cửa tiến vào.

Vừa mới đi vào, phát hiện trong đại sảnh tụ tập một đám người, thậm chí còn rất hùng hổ.

"Bác sĩ đâu? Bác sĩ ở đâu!"

"Chúng ta đã lấy số thứ tự, sao bác sĩ còn không đến!"

"Chúng ta muốn khiếu nại các ngươi!"

Đám người này rõ ràng là uống rượu, mùi rượu trên người đừng thật xa cũng có thể ngửi được, cả đám hét lớn.

Y tá Tiểu Lâm cũng cực kỳ bất đắc dĩ, vội vàng trấn an nói: "Mọi người nghỉ ngơi một lát, bác sĩ sẽ lập tức tới ngay, đừng có gấp."

Tống Cường nhìn thấy cảnh này, lập tức đi đến bên người Tiểu Lâm, trầm giọng hỏi: "Hôm nay ai trực ban? Người đâu?"

Chương 177: Tần Duyệt Có Bạn Trai

Tiểu Lâm sững sờ, trong lòng hơi hồi hộp một chút, tại sao Tống Cường trở lại?

Vừa rồi, chuyện Trần Thương không nể mặt Tống Cường, Tiểu Lâm toàn bộ đều nhìn ở trong mắt

Tống Cường không cách nào bắt chẹt Trần Thương là bởi vì chuyện Trần Thương vừa làm để người ta tìm không ra chút lỗi nào.

Mà bây giờ tốt rồi, bác sĩ tiểu Trần trực ca đêm nhưng không biết chạy đi đâu, Tống Cường sẽ không lấy chuyện này bắt chẹt Trần Thương sao?

Nghĩ tới đây, Tiểu Lâm không khỏi lo lắng.

Nhưng lo lắng thì lo lắng, nàng vẫn ăn ngay nói thật: "Hôm nay là bác sĩ tiểu Trần trực ban... Trần Thương!"

Tống Cường nghe xong, lập tức nhíu mày, nghiêm nghị hỏi: "Trần Thương? Người khác đi đâu? Nhiều người xếp hàng tại cửa ra vào như vậy, cũng không duy trì tốt trật tự, người khác còn tưởng rằng khoa cấp cứu có đánh nhau đây!"

Tiểu Lâm thở dài: "Bác sĩ Trần có chuyện gì đi ra ngoài, bác sĩ Viên cũng ở đây, nhưng... Khi ta đi gọi Viên bác sĩ, hắn nói hắn đang bận, chờ Bác sĩ Trần trở lại hẵng nói..."

Nghe đến đó, Tống Cường lập tức biến sắc, đứng dậy đi về phía văn phòng, sau khi tới, phát hiện Viên Phàm ngồi ở đằng kia, bên cạnh là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, hai người cười nói vui vẻ.

Tống Cường có chút tức giận

Bên ngoài nhiều người bệnh làm ầm ĩ như vậy, Viên Phàm ngươi còn ở trong này chém gió với tiểu cô nương người ta?

Lập tức Tống Cường đi lên: "Viên Phàm, Trần Thương đi đâu?"

Viên Phàm bị giọng nói đột nhiên xuất hiện làm giật nảy mình: "Tống khoa trưởng! Dọa ta, Trần Thương... Ta không biết hắn đi đâu!"

Tống Cường lập tức mặt đen lại: "Hắn đi không chào hỏi? Không xin phép nghỉ? Không tìm người thay ca? Cấp cứu quan trọng như thế nào ngươi không biết sao? Hôm nay hàng hai ban là ai?"

Viên Phàm thấy Tống Cường tức giận, biến sắc, đứng dậy tranh thủ thời gian kiểm tra trực ban biểu: "Hôm nay hàng hai là Thạch Na lão sư..."

Tống Cường lập tức tức giận: "Gọi điện thoại cho Trần Thương, xem thử hắn ở chỗ nào rồi."

Viên Phàm gật đầu, cầm điện thoại lên gọi điện thoại, nhưng khi đó Trần Thương đang trong giai đoạn phẫu thuật khẩn yếu, nơi nào có thời gian quản điện thoại, vì vậy không nhận.

Viên Phàm ngây ngẩn cả người: "Tống khoa trưởng, không có ai tiếp!"

Tống Cường nghe xong, lập tức giận: "Ngươi không nhìn thấy bên ngoài nháo thành dạng gì hả? Ngươi còn ngồi đây, không đi xử lý bệnh nhân!"

Viên Phàm cũng mặt đỏ lên, nói thật, Trần Thương trực ban, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng là Trần Thương gánh vác, lại nói, hắn vừa ra ngoài liếc nhìn, cũng chỉ thấy mấy hán tử uống say đang làm ầm ĩ, chuyện không lớn, lại thêm hôm nay cũng không phải mình trực ban, hơn nữa quan trọng nhất chính là hôm nay đối chiếu thẩm tra cùng đại lý dược, nếu không hắn sớm đã về

Nữ đại lý dược trẻ tuổi xinh đẹp thấy tình thế không ổn, đứng dậy xám xịt tranh thủ thời gian chạy.

Viên Phàm cũng tranh thủ giải thích nói: "Tống khoa trưởng, trong tay ta vừa vặn có chút việc gấp, còn chưa xử lý xong, ta đang chuẩn bị xử lý xong thì đi ra ngoài... Ngài đã đi vào."

Tống Cường nhìn thấy người phụ nữ kia, đã sớm biết bảy tám phần, đơn giản chính là những chuyện kia giữa đại lý dược cùng bác sĩ, mỗi ngày bệnh viện một ban, đám người này liền đi tới phòng ban, thông báo cho bác sĩ biết hôm nay mở bao nhiêu thuốc, tháng này mở bao nhiêu, sau đó làm thêm chút gì đó thì không ai biết được.

Những chuyện này Tống Cường không muốn để ý tới, cũng không cần thiết đi quản.

Hơn nữa, một chút tiểu tâm tư trong lòng Viên Phàm sao Tống Cường có thể không rõ? Thậm chí hắn có thể đoán ra bảy tám phần.

Đơn giản là Trần Thương lo lắng lúc mình rời đi có chuyện xảy ra, nói Viên Phàm giúp hắn một chút.

Viên Phàm vốn là có thành kiến với Trần Thương, lại thêm việc hiện tại có quan hệ với hầu bao của mình, tự nhiên là không muốn ra ngoài xử lý những người kia, dù sao Trần Thương trực ban, nếu xảy ra chuyện là trách nhiệm của Trần Thương, cùng không quan hệ với mình. Thậm chí Viên Phàm rất tình nguyện nhìn thấy Trần Thương xảy ra chuyện...

Tống Cường nhìn Viên Phàm có chút thất vọng, loại người bụng dạ hẹp hòi này sao có thể có thành tựu

"Nhanh đi xử lý bệnh nhân, đừng cho họ nào loạn nữa!"

Viên Phàm vội vàng đứng lên, thật ra cũng chỉ là băng bó ngoại thương một chút, mấy người uống một chút rượu, đi bộ không cẩn thận bị ngã, tới khoa cấp cứu băng bó.

Bỏ ra mấy phút xử lý xong chuyện, Viên Phàm nhìn Tống Cường xấu hổ cười một tiếng.

"Tống chủ nhiệm... Hôm nay không phải ban của ta, ta..."

Tống Cường nhàn nhạt nói câu: "Ngươi là một bác sĩ, cho dù có phải là ban của ngươi hay không nhưng ngươi đã làm việc tại bệnh viện thì phải gánh vác chức trách của một bác sĩ!"

"Chuyện ngày hôm nay cứ như vậy đi, nhưng... Ngươi đợi sau khi Trần Thương trở về lại đi!"

Nói xong Tống Cường quay người muốn rời khỏi.

Viên Phàm vội vàng gọi lại: "Tống chủ nhiệm, Trần Thương này... trong lúc trực ban tự ý rời vị trí... Ngài cứ tính như vậy? Hắn cũng không nói ta thay ca!"

Một câu của Viên Phàm làm Tống Cường mơ màng.

Trần Thương rời đi cũng không biết tìm người thay ca sao?

Thật sự là...

Tống Cường nhịn không được thở dài, Viên Phàm này phải hận Trần Thương nhiều cỡ nào? Đây là chỉ muốn bỏ đá xuống giếng...

Nhưng...

Tống Cường đột nhiên cảm giác mình nhân cơ hội này trừng phạt Trần Thương một chút cũng tốt, dù sao chuyện hôm nay để Tống Cường rất mất mặt, bây giờ còn có một kẻ đầu óc trẻ con miệng còn hôi sữa làm chứng, cảnh cáo xử lý Trần Thương một chút cũng tốt.

Tối thiểu cho hắn biết cái gì là trời cao đất rộng

Nhìn thấy chuyện đã giải quyết, Tống Cường đứng dậy rời đi, vừa mới ra ngoài không lâu, Tần Duyệt vội vã chạy vào.

Nhìn thấy Viên Phàm ở văn phòng, Tần Duyệt thở dài: "Không xảy ra chuyện gì chứ?"

Viên Phàm cười nói: "Không có chuyện gì!"

Khi Trần Thương trở lại phòng bệnh đã mười giờ hơn.

Tần Duyệt đang giúp người bệnh xử lý vết thương, cực kỳ nghiêm túc.

Trần Thương chủ động tiến lên, giúp Tần Duyệt đưa đồ vật, đánh một chút hạ thủ, cũng không nói chuyện.

Tần Duyệt cũng không nói chuyện, hợp tác ăn ý như thế đã hơn hai năm, không quan trọng một hai câu cảm ơn.

Chờ xử lý xong bệnh nhân, Tần Duyệt xoa mồ hôi trán, mùa hè thật quá nóng.

Trần Thương cười nói: "Khổ cực."

Tần Duyệt nguýt Trần Thương: "Không sai mà, hơn nửa đêm gọi điện thoại, ta không cần nghĩ cũng khẳng định là thay ca!"

Nói xong sau này, Tần Duyệt thở dài: "Trần Thương, hiện tại ta cảm thấy, ta thêm số điện thoại di động của ngươi hoàn toàn không bất kỳ ý nghĩa gì, gọi điện thoại thì không có chuyện gì tốt, người ta đang hẹn hò với tiểu ca ca đâu, ngươi tự nhiên gọi điện thoại làm cho lão nương từ rạp chiếu phim đón xe vội vã chạy đến khoa cấp cứu."

"Nếu ngươi như còn có chút lương tâm... Được rồi, ngươi không có lương tâm!"

Nói xong Tần Duyệt đứng dậy, muốn cởi áo blouse trắng xuống chuẩn bị rời đi.

Trần Thương cười hắc hắc: "Đây không phải cảm thấy Tần đại khoa hoa tốt bụng, người tốt, dáng dấp tốt, cho nên mới gọi ngươi hỗ trợ."

Nhưng Trần Thương tò mò hỏi: "Không đúng, ngươi đi xem phim với người khác? Không phải chứ Tần Duyệt, ngươi tìm được đối tượng rồi, chuyện này không hợp lý chút nào!"

Chương 178: Trần Thương Bị Xử Lý

Mới vừa rồi, Tần Duyệt còn không tức giận, nhưng vừa nghe câu này, lập tức xù lông: "Trần Thương, ngươi khinh thường ai vậy? Ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi, trăm năm tu cẩu độc thân, ngàn năm bạn lữ đều dùng tay! ?"

Sau khi nói xong, cắt một tiếng, Tần Duyệt tiêu sái rời đi.

Trần Thương không khỏi có chút bận tâm: "Tần Duyệt... Nếu ngươi đã có đối tượng, ta tặng ngươi một món quà đi..."

Lập tức hai mắt Tần Duyệt sáng lên: "Quà? Quà gì?"

Trần Thương như suy nghĩ điều gì nói: "Ngươi biết Trương Chí Tân không? Bác sĩ Trương ngoại khoa, hắn ở bên ngoài làm chỉnh hình."

Tần Duyệt nghe xong cái này, hấp tấp đi tới, hai mắt sáng lên: "Ngươi biết Trương Chí Tân hả? Chỉnh hình giảm giá sao?"

Trần Thương gật đầu

"Đúng vậy, giảm giá, ta rất quen với hắn, ta ngẫu nhiên đi chỗ đó hỗ trợ, giảm giá cho ngươi không vấn đề."

Hai mắt Tần Duyệt lấp lóe: "Ai nha, gần đây ta muốn săm lông mày, ta cảm giác lông mày của mình không dễ nhìn..."

Trần Thương lắc đầu: "Không, ta cảm thấy cái mũi, con mắt, lông mày, chỗ nào cũng tốt, trên mặt căn bản không cần chỉnh hình."

Tần Duyệt trong lòng vui mừng: "Thật hả?"

Trần Thương gật đầu: "Đương nhiên!"

Tần Duyệt cười vỗ vai Trần Thương: "Đáng tiếc, Trần Thương, hôm nay miệng ngọt như vậy? Vậy ngươi nói ta đi bệnh viện chỉnh hình làm gì?"

Trần Thương thở dài: "Ta là nghĩ như vậy, ngươi xem đi, với tư cách nữ thanh niên tuổi tác lớn nhất mà còn độc thân của khoa cấp cứu chúng ta, có thể tìm được người yêu, ta thâm biểu vinh hạnh, đồng thời cũng mừng thay cho ngươi, thế nhưng... Ta lo lắng một chuyện."

"Dù sao hai ngươi các ngươi mới vừa vặn ở chung, cũng chưa hiểu rõ lắm, ngươi có chút thiếu hụt người ta cũng không phát hiện được, ta là nghĩ tranh thủ thời gian thừa cơ hội này, chúng ta đi chỉnh ngực, đúng không? Đừng đến lúc đó người ta trả lại, ngươi nói đúng không? !"

Tần Duyệt cảm giác mình đã không cách nào kiềm chế lửa giận, Tần Duyệt cảm giác mình đã đến biên giới xù lông...

Trần Thương nhìn thấy biểu tình này của Tần Duyệt, cho là mình nói trúng tim đen của nàng, lúc này tâm động không thôi, ngươi xem... Hô hấp đều dồn dập...

"Ta cảm thấy bằng quan hệ của ta, có thể giảm giá!"

Tần Duyệt nghiến răng nghiến lợi: "Chiết khấu bao nhiêu?"

Trần Thương suy nghĩ một chút: "Một đợt giảm giá 30%!"

Tần Duyệt lập tức không thể nhịn được nữa, giơ áo blouse trắng trong tay lên đánh tới Trần Thương: "Mẹ ngươi! Ta nói ngươi giảm giá! Còn một đợt giảm giá 30%! Ta mẹ nó giảm giá đánh gãy chân ngươi! Một chân 50%!"

Ngày kế tiếp, ánh nắng tươi sáng, Lý Bảo Sơn tâm thần thanh thản đi tới khoa cấp cứu.

Lúc giao ban, chợt phát hiện Trần Thương che lấy cái trán, lập tức tò mò.

"Tiểu Trần, ngẩng đầu lên." Lý Bảo Sơn nói.

Trần Thương sững sờ, dùng tay che trán lại, chậm rãi ngẩng đầu: "Chủ nhiệm, có chuyện gì sao?"

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương vẫn lấy tay che trán, lập tức tò mò: "Trán ngươi bị sao vậy, liên tục che lấy làm gì?"

Lúc này, mọi người mới hiếu kỳ nhìn Trần Thương, chỉ thấy tay phải của hắn che lấy phía bên phải cái trán.

Trần Bỉnh Sinh cũng ngây ngẩn cả người: "Tiểu Trần, buông tay xuống."

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Đúng đấy, che trán làm gì? Có cái gì không muốn người nhìn thấy hả? !"

Tần Duyệt thì nghiêng đầu, cắt một tiếng.

Trần Thương thở dài, buông tay phải xuống, lúc này mọi người nhất thời ngây ngẩn cả người.

Phần bên phải trán của Trần Thương sưng đỏ, đoán chừng không có mấy ngày là không xuống được.

Lý Bảo Sơn kém chút bị bộ dáng này của Trần Thương làm cho tức cười, giống như Ngân Giác đại vương.

"Ngươi thế nào? Trực một đêm tại sao cái trán lại sưng như vậy?"

Trần Thương cười xấu hổ nói: "Đi vào cửa bị cửa va vào một phát..."

Mọi người nhất thời cười ha hả.

Tần Duyệt nhìn chằm chằm Trần Thương, ánh mắt liếc qua: "Coi như ngươi thức thời..."

Trần Thương bất đắc dĩ, tiểu nhân và người phụ nữ rất khó nuôi... Nhưng người phụ nữ tiểu nhân, càng khó nuôi

Ta có ý tốt, sợ ngươi lộ ra nguyên hình bị người ta trả hàng trở về, giới thiệu bác sĩ cho ngươi, còn ưu đãi lớn giảm giá một đợt 30% cho ngươi, vậy mà ngươi...

Ai u... Đau quá

Trần Thương còn phát hiện, cái áo blouse trắng không thêm thuộc tính, phòng ngự + 3 chính là áo phẫu thuật.

Cái này khiến Trần Thương không khỏi có chút tiếc nuối.

Mười giờ sáng, tất cả mọi người không phải bề bộn nhiều việc.

Trần Thương ngồi ở đằng kia sờ lấy cái trán ngẩn người, Tần Duyệt đi tới ném một hộp thuốc cao trước mặt hắn.

"Đây là thuốc trị thương bạn học ta gửi tới, là thuốc Tây Tạng, hiệu quả không tệ, ngươi thử một chút."

Trần Thương cầm hộp, nhìn trên hộp có mấy chữ Tây Tạng hắn không hiểu, nhưng cũng có phiên dịch chữ Hán, xoay người nhìn Tần Duyệt, vẻ mặt ủy khuất: "Mặt ta bị thành dạng này, ngươi phải phụ trách..."

Tần Duyệt hừ lạnh một tiếng: "Ha ha..."

Quay người rời đi

Trần Thương mở hộp thuốc ra, phát hiện hương vị thật khó ngửi, dùng tay gạt một chút bôi ở cái trán.

Lúc này, vừa vặn Vương Khiêm đi ngang qua, nhìn thấy Trần Thương bôi thuốc lên trán, hung hăng hít mũi một: "Thương nhi? Ngươi bôi phân gì lên đầu vậy... Sao thối như thế? !"

Mí mắt Trần Thương lập tức giật giật.

Nào chỉ có thối, còn mẹ nó cay con mắt, Trần Thương cảm giác con mắt mình có chút ê ẩm... Chát chát chát chát, có cảm giác muốn rơi lệ, giống như lúc tới trường khóe mắt bị dính tinh dầu.

Nhưng, vết thương thật thoải mái, không phải đau như vậy.

Nhịn một chút đi...

Giữa trưa nhanh lúc tan việc, Vương Dũng vội vàng chạy vào: "Trần Thương! Mẹ nó, sao ngươi bị xử lý rồi?"

Trần Thương sững sờ: "Xử lý? Xử lý cái gì! ?"

Không chỉ có Trần Thương, Thạch Na cũng vội vã đi đến: "Tiểu Trần, tối hôm qua ngươi đi đâu? Sao khoa y vụ dán ra thông cáo nói ngươi ca

đêm tự ý rời vị trí? Thông cáo phê bình cảnh cáo ngươi! Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Thương nghe xong, lập tức biến sắc

Là Tống Cường

Tuyệt đối là hắn

Trần Thương không ngờ Tống Cường thật là một nhân tài, báo thù không kể ngày đêm, vừa mới chuẩn bị rời đi đã bị dính một chiêu như vậy

Ban đầu Trần Thương chuẩn bị hết ca đêm thì trở về, thế nhưng tiểu liếm chó Tần Duyệt đưa thuốc tới, ngồi nghỉ ngơi một chút lại nghe được tin tức này.

Chuyện Trần Thương bị xử lý lập tức truyền khắp toàn bộ khoa cấp cứu

Trần Thương đứng dậy đi ra ngoài, hắn rất hiểu kì Tống Cường này đến cùng là muốn xử lý mình thế nào.

Chương 179: Thần Thành Phương Nào

Cửa ra vào bên tay phải cấp cứu, trên tường dán giấy thông báo, bình thường lượng người đi qua đây cũng tương đối nhiều, mọi người có chuyện hay không có chuyện gì thì khi đi ngang qua cũng sẽ liếc nhìn.

Lúc này, bởi vì cũng không nhiều người đi làm, Trần Thương đưa tới, trên đó viết.

"Xét thấy đồng chí Trần Thương tại ngày 25 tháng 8 năm 2019, trong lúc trực ca đêm tự ý rời vị trí,... Tạo thành tổn thất danh dự cho khoa cấp cứu cũng như bệnh viện ta, nhằm xây dựng đạo đức nghề nghiệp cho bác sĩ, kỷ luật lao động nghiêm khắc, đối với việc đồng chí Trần Thương không phục tùng tổ chức an bài, không chú ý trong lúc làm việc, không chấp hành kỷ luật của tổ chức, căn cứ quy định thứ số 18 của bệnh viện, thông báo phê bình cảnh cáo đối với Trần Thương, khấu trừ toàn bộ trợ cấp tiền thưởng chuyên cần và công trạng tháng 8, lấy đó để cảnh cáo!"

"Hi vọng công nhân viên chức toàn bệnh viện lấy đó làm gương, tự giác tuân thủ kỷ luật lao động, giữ gìn đạo đức nghề nghiệp cùng tác phong làm việc tốt đẹp."

Sau khi Trần Thương xem xong, chẳng những không tức giận, ngược lại bị chọc Tống Cường cười

Nếu như ngươi không nói ta nghỉ làm, có lẽ viện trưởng bọn hắn còn không nhớ có phải là quên ban thưởng gì cho tiểu Trần ta hay không, dù sao ta đã cứu được Phòng Dung Lâm lão viện trưởng.

Hiện tại ngươi quang minh chính đại nói ta nghỉ làm, đây không phải đang nhắc nhở bọn người Viện trưởng Tần sao?

Tối hôm qua, Trần Thương tự ý rời vị trí đi làm gì?

Sau khi Trần Thương xem xong, tùy ý cười một tiếng, trở lại văn phòng, ngồi sát bên Tần Duyệt.

Tần Duyệt hít hít cái mũi: "Thúi chết đi được"

Trần Thương cười nói: "Tối hôm qua, khi ngươi tới Viên Phàm có ở đây hay không?"

Tần Duyệt ngoài miệng nói thối, nhưng nhỏ giọng nói bên tai Trần Thương: "Tiểu Lâm nói với ta, tối hôm qua khi Tống Cường tới, lúc đó Viên Phàm cũng có ở đây..."

Sau khi Trần Thương nghe xong, đã hiểu xảy ra chuyện gì.

May mà tối hôm qua Tần Duyệt tới, nếu thật để Viên Phàm thay ca, không chừng có thể gây ra nhân mạng, nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được trêu tức nhìn Viên Phàm.

Ban đầu Viên Phàm còn có chút lo sợ bất an, dù sao ai làm chuyện xấu trong lòng đều có quỷ...

Viên Phàm nhìn thấy Trần Thương nhìn mình chằm chằm, chột dạ, an ủi: "Trần Thương, ngươi đừng lo lắng, lát nữa đi lên giải thích với chủ nhiệm Tống một chút, sẽ không có chuyện gì đâu, bị trừ chút tiền thưởng cũng không đáng kể, đừng ảnh hưởng đến việc bị ghi vào hồ sơ bình chọn chức danh của ngươi, sẽ gây ảnh hưởng bất lợi! Dù sao bây giờ ngươi đi làm phi đao, cũng không thiếu chút tiền thưởng này."

Vương Dũng nghe xong không vui: "Mẹ nó, họ Tống kia nói chụp là chụp! Lại nói, cài gì mà không thiếu chút tiền kia, chúng ta cực khổ tăng giờ làm việc làm bao nhiêu ca phẫu thuật, làm bao nhiêu công việc, quản bao nhiêu bệnh nhân, một câu hủy bỏ là hủy bỏ!"

Trần Bỉnh Sinh mặt đen đi đến: "Tống Cường này cũng quá đề cao bản thân đi? Vấn đề nhỏ như thế mà chuyện bé xé ra to, còn có chút khí độ nào của một khoa trưởng khoa y vụ hay không, tiểu Trần ngươi đừng lo lắng, ta sẽ đi nói chuyện giúp ngươi!"

Nói xong, Trần Bỉnh Sinh không nhiều lời muốn đứng dậy đi khoa y vụ, Trần Thương vội vàng kéo lại.

"Được rồi, không có chuyện gì."

Trần Bỉnh Sinh nhíu mày: "Làm sao lại không có chuyện gì, ngươi vừa mới thăng chức đã bị làm khó như vậy, sau này sẽ bị mọi người chỉ trích! Ngươi phải làm nằm viện y suốt đời a? !"

Không biết vì sao, khi Viên Phàm nghe thấy câu nói này, cảm giác tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều, không phải ngươi ngưu bức sao? Ngươi tiếp tục đi

Trần Thương nói: "Đại ca, hôm nay là thứ tư, các lãnh đạo đều đi họp viện hội, bây giờ ngươi đi lên cũng không có ai!"

Trương Bính sinh trầm mặc, nói với Trần Thương: "Ngươi đi ra đây một chút."

Dẫn theo Trần Thương đến phòng trực ban, Trần Bỉnh Sinh hỏi: "Sao ngươi lại chọc Tống Cường này vậy? Tống Cường dù gì cũng là một chủ nhiệm, không đến mức bởi vì chút chuyện này nhằm vào một tiểu bác sĩ như ngươi mới đúng?"

Trần Thương cười nói: "Tối hôm qua có người..."

Trần Thương kể lại đầu đuôi ngọn nguồn chuyện tối ngày hôm qua, sau khi nói xong, Trần Bỉnh Sinh rốt cuộc cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

"Được rồi, chuyện này trước hết ngươi khoan để ý tới, chờ xong ta đi tìm hắn nói một chút. Ta còn có phẫu thuật, ngươi trở về sớm nghỉ ngơi một chút, một ca đêm chắc cũng mệt rồi."

Nói xong, Trần Bỉnh Sinh đứng dậy rời đi.

Trần Thương ngẫm lại cũng thế, mình lưu tại bệnh viện cũng không có tác dụng gì, đi về nghỉ ngơi đi.

Còn về Tống Cường kia, Tần Hiếu Uyên sẽ giải thích giúp mình, dù sao hắn thế nhưng đã cho làm phẫu thuật cứu lão sư bọn họ, nếu bởi vì chuyện này mà xử lý ta, Trần mỗ không phục...

Trần Thương đi vào phòng thay quần áo cởi quần áo ra, cầm theo thuốc bôi mà tiểu liếm chó đưa cho, bình yên tan tầm.

Vừa mới ra ngoài, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

"Chào ngươi, là Trần Thương phải không?" Giọng nữ ngọt ngào vang lên, Trần Thương không khỏi sững sờ, trừ Tần Duyệt là con gái ra, thì còn có ai chủ động gọi điện thoại cho ta?

Trần Thương vội vàng gật đầu, khụ khụ một tiếng, hắng giọng: "Đúng, là ta!"

Giọng nữ hơi sững sờ: "Đây là khoa y vụ, khoa trưởng Tống bảo ngươi đến văn phòng một chuyến."

Trần Thương sững sờ: "Có chuyện gì không?"

Người phụ nữ chần chờ một: "Xin lỗi, ta không hiểu rõ lắm, khoa trưởng Tống nói lập tức quay lại, hắn có chuyện cần gặp ngươi."

Trần Thương ồ một tiếng: "Ta vừa xong ca đêm, tương đối buồn ngủ, cần nghỉ ngơi, ngươi nói cho khoa trưởng Tống một tiếng."

Trần Thương nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Dù gì cũng đã xử lý ta rồi, ta sao phải nghe lời ngươi?

Lại nói, vốn chính là thời gian nghỉ ngơi, ngươi là khoa trưởng khoa y vụ có quyền gì chiếm dụng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tan tầm ra ngoài, chuẩn bị đi về nhà ngủ bù.

Tối hôm qua thật là có chút mệt mỏi, một ca phẫu thuật hơn một giờ, mà còn phải tập trung tinh thần cao độ, rất tổn thương nguyên khí.

Có đôi khi, chính là trùng hợp như vậy, Trần Thương ra ngoài thì nhìn thấy Tống Cường từ khoa hành chính dưới lầu quay lại khoa y vụ.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy Tống Cường, ngáp một cái, giả vờ như không nhìn thấy, đứng dậy rời đi.

Tống Cường thấy cũng sững sờ

Tống Cường đoán là Trần Thương đi tìm mình, trước nhiều người như vậy ngượng ngùng nói xin lỗi, còn mình thì dứt khoát không để ý đến Trần Thương, tiếp tục đi vào trong thang máy, trong lòng thầm nghĩ, nhìn ngươi còn có thể đắc ý bao lâu

Đang khi nói chuyện, Tống Cường đi vào văn phòng.

"Chủ nhiệm, ta đã gọi điện thoại cho Trần Thương..." Vương Nhất Hàm nhìn thấy Tống Cường đi vào, đứng dậy nói.

Tống Cường nhẹ gật đầu: "Ừm, thông báo đến liền được."

Vương Nhất Hàm nhịn không được nói: "Thế nhưng, Trần Thương nói hắn vừa xong ca đêm, muốn nghỉ ngơi... Không có ở bệnh viện."

Tống Cường nghe xong, lập tức sững sờ, tức thiếu chút nữa vỗ bàn

"Vô pháp vô thiên, vô kỷ luật! Ta vừa mới gặp hắn ở bệnh viện, dám nói mình không ở bệnh viện, trong mắt của hắn còn có ta hay không? !"

Vương Nhất Hàm nghe xong, lập tức cũng trợn tròn mắt.

Trần Thương này đến cùng là thần thánh phương nào...

Chương 180: Trần Thương Nổi Danh

Tống Cường bị hành động của Trần Thương làm á khẩu không trả lời được

Tức giận như muốn phun ra lửa

Tức giận nghiến răng nghiến lợi

Tức giận sáu vị địa hoàng cũng không ngăn được

Hỗn đản này, quả thực là quá cuồng vọng.

Không được! Trần Thương này, thật sự quá đau đầu với hắn, nếu như không cho hắn chút giáo huấn, hắn thật không biết khoa y vụ dùng để làm gì

Tống Cường quay người, nói với Vương Nhất Hàm: "Tiểu Vương, gọi lại cho hắn, lần này tự ta nói với hắn!"

Vương Nhất Hàm gật đầu, gọi cho Trần Thương.

Điện thoại vang lên vài tiếng mới có người bắt máy: "Alo? Chào ngươi."

Lần này, Vương Nhất Hàm dứt khoát đưa điện thoại cho Tống Cường: "Chủ nhiệm Tống, hắn đã bắt máy."

Tống Cường vội vàng đi tới, nhận điện thoại: "Trần Thương, ta là Tống Cường."

Trần Thương sững sờ: "Alo! Tống khoa trưởng, chào ngươi."

Tống Cường cố nén tức giận: "Trần Thương, ngươi đến khoa y vụ một chuyến, ta có chút chuyện tìm ngươi!"

Trần Thương lắc đầu: "Cái này, chủ nhiệm Tống, ta vừa mới xong ca đêm, ngài cũng biết, ta tối hôm qua ca đêm, hôm nay mệt mỏi không đi nổi, ngày mai đi, ngày mai ta đến tìm ngài?"

Tống Cường nghe xong, lập tức tức giận nói: "Chính ngươi nhìn xem mà xử lý!"

Trần Thương gật đầu: "Cảm ơn chủ nhiệm Tống!"

Tống Cường sững sờ... Trần Thương này đầu óc bị sao hả?

Tự ngươi xem mà xử lý là ý tứ này hả?

Tống Cường á khẩu không trả lời được, hắn phát hiện trò này của mình khi dùng trên người Trần Thương thì không có chút tác dụng nào.

Ngày bình thường, ai thấy mình mà chẳng phải hảo ngôn hảo ngữ, kết quả khi gặp phải Trần Thương mềm không được cứng cũng không xong

Hôm qua, ngay trước mặt Hướng Oánh cùng một đống người bệnh, trực tiếp làm cho mình mất mặt, hôm nay lại... Lại như vậy, quả thực không để mình vào mắt.

Tốt

Trần Thương

Không phải ngươi rất lợi hại sao?

Để ta xem ngươi lợi hại bao nhiêu

Nghĩ tới đây, Tống Cường trực tiếp nói với Vương Nhất Hàm: "Tiểu Vương, ngươi đánh một phần thông báo phê bình, nói Trần Thương đã sai lầm nhưng không biết hối cải, thái độ làm việc không đoan chính, y đức y phong... Nhân đây, thông báo cho mọi người lấy đó mà làm gương, cũng hủy bỏ tư cách bình ưu cả năm của Trần Thương, phê bình cảnh cáo sai lầm của hắn, cũng sẽ ghi vào hồ sơ!"

Vương Nhất Hàm lập tức trợn tròn mắt.

Đây cũng quá nghiêm trọng?

Một lỗi nghỉ làm nho nhỏ mà phạt nặng như vậy sao?

Lại nói, khoa cấp cứu người ta còn chưa nói gì, ngươi khoa y vụ có phải là xen vào chuyện bao đồng hơi nhiều không?

Nhưng Vương Nhất Hàm chỉ mới chuyện đến làm tại phòng hành chính được nữa năm, dù sao vừa tới bệnh viện, trước tiên phải đến làm ở phòng hành chính, lãnh đạo nói gì thì làm theo như vậy, còn có thể nói không sao? Dù sao ký tên là lãnh đạo ký, không quan hệ gì với mình

Nhưng... Trần Thương này cũng quá dữ dội đi.

Vậy mà dám trực tiếp chọc khoa trưởng khoa y vụ

Tống Cường quay người, mặt mũi tràn đầy tức giận! Trần Thương, hôm nay ta không trị ngươi, ngươi căn bản không biết cái gì là trời cao đất rộng

Liên tiếp hai thông báo phê bình, Tống Cường còn cảm thấy chưa đủ thoả mãn, cầm lấy điện thoại trực tiếp đăng trong nhóm Wechat của toàn bộ công nhân viên chức, gửi 2 hình ảnh trang thông báo phê bình Trần Thương vào đó

Lần này, Tống Cường giúp cho Trần Thương nổi tiếng khắp bệnh viện

"Trần Thương này là ai?"

"Không biết nữa, khoa cấp cứu..."

"Có thể là tiểu bác sĩ vừa tới?"

"Có thể! Tiểu hỏa nhi tinh thần, xem ra chọc Tống Cường không nhẹ."

"Còn tinh thần, là thần kinh chứ! Mới vừa tới bệnh viện không biết khiêm tốn một chút, tự gây rắc rối cho mình."

Buổi trưa, sau khi Đỗ Gia Khê tan tầm, đi ngang qua Tỉnh Nhị Viện, đang chuẩn bị đi vào mua chút thuốc hạ huyết áp, khoa cấp cứu sát bên phòng khám bệnh, vừa mới đi ngang qua cột công báo.

Nói rồi cũng khéo, hôm qua bị bút lông đâm rách chân phải, đi bộ có chút chậm, đi ngang qua cột công báo, Đỗ Gia Khê liếc nhìn một cái bỗng nhiên nhìn thấy một tên quen thuộc.

Trần Thương?

Đỗ Gia Khê hồi tưởng lại tiểu bác sĩ ngày hôm qua, hôm qua trong lúc khâu, cố ý nhìn thoáng qua thẻ bác sĩ trên Trần Thương.

Trần Thương thế nào?

Tò mò, Đỗ Gia Khê ngừng chân lại nhìn.

Vừa nhìn qua, Đỗ Gia Khê trợn tròn mắt.

Đây là hai thông báo phê bình, cả hai đều rất nghiêm trọng, mà nguyên nhân Trần Thương thất trách là bởi vì hôm qua tự ý rời vị trí...

Nhìn thấy người ký tên, con mắt Đỗ Gia Khê lập tức co rụt lại, có chút tức giận

Hồ đồ

Quả thực là hồ đồ

Thiên hạ này nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Người ký tên duyệt thông báo này là: Khoa y vụ, Tống Cường.

Đỗ Gia Khê hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua, nháy mắt đã hiểu rõ ràng mọi chuyện

Hôm qua, bởi vì Trần Thương khâu hai dân công, làm mất mặt người gọi là Tống Cường khoa trưởng, thì ra chính là khoa trưởng khoa y vụ của bệnh viện khoa.

Đỗ Gia Khê càng nghĩ càng tức giận, đây quả thực là công báo tư thù, trong tay nắm quyền lợi làm xằng làm bậy

Tập tục của bệnh viện đều do những người này phá hỏng

Quả thực chính là xã hội cặn bã

Đỗ Gia Khê càng nghĩ càng biệt khuất, càng nghĩ càng tức giận, nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Gia Khê quyết định đến khoa cấp cứu hỏi một chút, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Tiểu Lâm bận đến hiện tại, vừa mới chuẩn bị đến ca tối rời đi, bỗng nhiên bị một người đàn ông gầy gò ngăn lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên thấy có chút quen mặt.

Đỗ Gia Khê cũng sững sờ, đúng dịp, tối hôm qua cũng là tiểu y tá này.

Đỗ Gia Khê vội vàng hỏi: "Chào cô, ta là người bệnh tối hôm qua đến khoa cấp cứu chúng ta khâu, Đỗ Gia Khê."

Tiểu Lâm cười nói: "Ừm, chào ngài, tôi có gì có thể giúp gì cho ngài sao?"

Đỗ Gia Khê nhẹ gật đầu: "Cô nương, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, tối hôm qua bác sĩ tiểu Trần kia... vì sao hắn bỗng nhiên bị xử lý vậy? Hơn nữa còn là hai cái xử lý cùng lúc?"

Tiểu Lâm thở dài, hờn dỗi nói: "Còn không phải bởi vì Tống Cường kia sao? Ỷ thế hiếp người, lấn yếu sợ mạnh, không phải cảm thấy bác sĩ tiểu Trần dễ bị khi dễ sao?"

"Bác sĩ tiểu Trần làm tốt công việc, bình thường là người đến bệnh viện sớm nhất, đi làm thì về trễ nhất, cẩn trọng, đối với người bệnh càng là từng li từng tí, tối hôm qua ngươi cũng nhìn thấy, sáng sớm hôm nay, khi chủ nhiệm kiểm tra phòng nói tay của hai dân công kia nếu như không được chữa trị kịp thời, sẽ rất khó khôi phục."

"Tống Cường này rõ ràng chính là công báo tư thù, tối hôm qua bác sĩ tiểu Trần làm hắn mất mặt trước kẻ có tiền, không nghe lời hắn, kết quả sáng sớm hôm nay thông báo kỷ luật dán ra!"

Đỗ Gia Khê nghe xong, trong lòng lập tức trầm xuống

Chương 181: Công Báo Tư Thù

Thời đại bây giờ, bác sĩ có trách nhiệm tâm cùng lòng nhân ái càng ngày càng ít, thật vất vả tìm được một người thì lại bị đối xử như thế, nghĩ tới đây, trong lòng Đỗ Gia Khê đầy tức giận.

Hắn là người của thời đại trước, thực chất bên trong có một loại tín ngưỡng.

Đỗ Gia Khê vẫn quyết định hỏi kỹ càng một chút: "Tiểu cô nương, vậy Trần Thương kia đến cùng có tự ý rời vị trí hay không?"

Tiểu Lâm lắc đầu: "Tối hôm qua, trong khoa còn có bác sĩ Viên, bác sĩ tiểu Trần khẳng định là bởi vì có chuyện khẩn cấp, đi ra ngoài một giờ, thế nhưng sau khi đi ra ngoài không đến hai mươi phút đã gọi bác sĩ Tần đến hỗ trợ trực ban! Tống Cường này rõ ràng là muốn kiếm chuyện!"

Sau khi Tiểu Lâm rời đi, Đỗ Gia Khê liên tiếp hỏi mấy người trong khoa cấp cứu, trong lòng cũng cũng hiểu rõ ràng chuyện này, cũng là bởi vì hiểu rõ cho nên Đỗ Gia Khê lại càng tức giận

Cũng không mua thuốc mà trực tiếp về nhà, múa bút thành văn, một bản thảo lập tức thành hình, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho tổng biên tập nhật báo An Dương.

"Tiểu Hạ, ta là Đỗ Gia Khê!"

Trong lòng Đỗ Gia Khê vô cùng biệt khuất, bác sĩ tốt và ưu tú như Trần Thương càng ngày càng ít, chẳng những không bồi dưỡng nghiêm túc, ngược lại bị xử lý, quả thực là hỗn đản

Xã hội này cần năng lượng chân chính, nhiệm vụ của truyền thông là gì?

Không phải chính là truyền bá năng lượng chân chính cho xã hội, dẫn dắt dư luận đúng hướng sao?

Mà bây giờ thì sao?

Chẳng lẽ bỏ mặc cho một người trẻ tuổi bị hủy diệt sao?

Hắn mới bao nhiêu tuổi, tuổi còn trẻ đã phải gánh trên vai tội danh như vậy, hơn nữa còn bị hủy bỏ toàn bộ bình ưu năm nay, ghi lại trong danh sách, sau này bình chọn chức danh cũng sẽ tham khảo danh sách đó, rõ ràng là nói cho Trần Thương, tương lai của ngươi xong?

Nghĩ tới đây, Đỗ Gia Khê vô cùng tức giận, vô pháp vô thiên

Cái gì gọi là lạm dụng chức quyền?

Cái gì gọi là công báo tư thù

...

"Lão lãnh đạo? Thế nào?" Sau khi kết nối điện thoại, Hạ Vĩnh Đường vội vàng hỏi.

Đỗ Gia Khê chém đinh chặt sắt nói: "Ta viết một bản thảo, tối nay ngươi phát ra."

Hạ Vĩnh Đường lập tức sững sờ: "Hôm nay... Đẩy luôn sao, sáng mai được không?"

Đỗ Gia Khê kiên định nói: "Ta nói với ngươi một chuyện, tiểu Hạ, ta tối hôm chân ta bị thương, đi tỉnh Nhị Viện xem bệnh, gặp phải chuyện này..., kết quả sáng sớm hôm nay ta đi tỉnh Nhị Viện mua thuốc, ta nhìn thấy thông báo phê bình... Ta nghe ngóng một phen mới biết được..."

Đỗ Gia Khê thêm mắm thêm muối nói một phen, Hạ Vĩnh Đường nghe xong cũng đầy lòng căm phẫn

Sau khi nói xong, Đỗ Gia Khê thở dài: "Bây giờ, báo chí chúng ta không bằng truyền thông mới, cho nên chúng ta phải phát huy chức năng mà chúng ta nên có, có những hành vi sai lầm, chúng ta phải phê bình! Phải vạch trần, mà đối với những hành động chân chính kia, chúng ta phải tuyên truyền, phải bảo vệ! Bằng không, xã hội này làm gì còn người nào yên lặng nỗ lực tiến lên vì người khác!"

"Vì lẽ đó, chúng ta phải mau cứu đứa bé này, cũng phải mau cứu thành phố đang u mê này!"

Hạ Vĩnh Đường vỗ bàn một cái: "Được rồi! Lão lãnh đạo, ngài yên tâm, chuyện này nhất định ta sẽ an bài, vừa vặn báo chiều hôm nay ta còn chưa quyết định, bây giờ ta lập tức sửa chữa!"

Đỗ Gia Khê thở dài một ngụm: "Ừm, tiểu Hạ, chuyện này làm phiền ngươi."

Hạ Vĩnh Đường lắc đầu: "Lão lãnh đạo, không phải phiền phức ta, đây là chuyện chúng ta nên làm!"

Cúp điện thoại, Đỗ Gia Khê chụp ảnh bản thảo vừa viết xong gửi cho Hạ Vĩnh Đường, lão nhân thời của lão làm gì biết đánh chữ, một tay cầm bút viết những nét mực cứng cáp, âm vang hữu lực

Hạ Vĩnh Đường nhận lấy cẩn thận đọc, sau khi xem xong, Hạ Vĩnh Đường bùi ngùi mãi thôi

Bút lực của lão lãnh đạo càng ngày càng mạnh, cách phối từ, đặt câu, giống như châu liên bích hợp, mười phần xảo diệu, hơn nữa từng câu từng chữ cảm động lòng người

Những lời này viết về tinh thần một đời của một thanh niên bác sĩ

Viết ra chăm sóc người bị thương, đứng trước sinh mệnh, mọi người đều bình đẳng.

Viết ra y đức y phong không sợ cường quyền, giữ mình trong sạch

Mà một người như vậy, bây giờ lại bị xử phạt

Văn bên trong cũng không có quá nhiều câu nói nhục mạ Tống Cường, thế nhưng mỗi một câu lại chỉ ra ngấm ngầm hại người, chỉ ra xa hội mục nát

Viết ra tập tục xấu xa trong bệnh viện

Viết ra một số lãnh đạo lạm dụng chức quyền

Hiện tại là xã hội gì, Hạ Vĩnh Đường đã nghĩ, nếu bài viết này được phát ra, không biết mọi người trong xã hội sẽ phản ứng thế nào

Tuy báo chỉ không còn phát triển như trước

Thế nhưng ngành báo chí lại luôn có một đám fan hâm mộ trung thành, một nhóm hộ khách trung thực

Hạ Vĩnh Đường cầm điện thoại lên, chuẩn bị để người đánh máy bài viết này đăng lên báo, thế nhưng nghĩ lại, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt hơn

Đó chính là trực tiếp đính kèm tấm ảnh chụp này lên trên trang báo, dù sao chữ của lão Đỗ chính là phong mang tất lộ, lão lãnh đạo cũng là một trong vài người có đầu bút cứng rắn nhất thập niên 90

Lần này, hắn muốn dùng nét bít của lão Đỗ, lần nữa công kích người gọi là Tống Cường này

Mọi chuyện đều đang chậm rãi diễn ra.

Mà Trần Thương thì đang đi ngủ.

Trong lúc đó, bọn người Tần Duyệt liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, Trần Thương đều không nghe.

Sau khi ngủ dậy, đã là xế chiều.

Lập tức Trần Thương đã tỉnh táo lại, mở điện thoại lên phát hiện một đống cuộc gọi nhỡ và tin nhắn.

Nhìn kỹ, lập tức sững sờ.

Tống Cường này làm thật hả?

Lại thêm một cái phê bình nữa, thật sự quá ngưu bức.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không quan trọng cười cười.

Nên làm gì thì làm đi, sau đó đi rửa mặt, xuống lầu ăn cơm.

Vừa mới xuống, trông thấy một cô gái vừa vặn mở cửa đi vào, hai người nhìn nhau cười, chào nhau một tiếng.

Trần Thương biết, nhà này có ba người thuê, đều đã chật cứng người, lầu hai chỉ có mình Trần Thương, lầu một có hai người thuê, nhưng ngày bình thường rất ít gặp mặt, dù sao mỗi ngày Trần Thương đều dậy từ sớm đi làm, buổi tối trở về cũng rất muộn, thứ bảy thì ở chỗ Trương Chí Tân, vì lẽ đó quan hệ với những hàng xóm này cũng không tốt lắm.

Trần Thương chủ động cười nói: "Chào ngươi, ta ở lầu trên, vừa chuyển tới không lâu, ta tên là Trần Thương."

Cô gái gật đầu cười: "Ừm, chào ngươi, ta là Lặng Yên, bình thường cũng khá bận nên ít gặp mặt mọi ngời, rất hân hạnh được biết ngươi."

Cô gái trang điểm thanh lịch, dáng dấp cũng được, trung quy trung củ, như Trương Chí Tân nói chính là không gian phát triển rất lớn.

Nhưng là người nhiệt tình, thoạt nhìn vẫn là tương đối dễ ở chung, Trần Thương cười cười.

Chương 182: Tống Cường Lên Báo

Ngày thứ hai, Tống Cường giống như bình thường đi vào văn phòng, ban hành chính không cần đến đúng tám giờ, trên cơ bản mỗi ngày Tống Cường đều khoảng tám giờ rưỡi, chín giờ mới đến, sau khi hắn đến, trên mặt bàn đã đặt sẵn một bình trà ngon, cùng tờ báo mới nhất.

Kỳ thật, trước mắt lượng tiêu thụ chính của báo giấy chính là các đơn vị xí nghiệp cùng cơ quan hành chính.

Nhật báo An Dương với tư cách là xí nghiệp báo chí uy tín lâu năm tại thành phố An Dương, hiện tại vẫn đứng vững không ngã, không thể rời khỏi rất nhiều nguyên nhân.

Mỗi ngày, nhật báo An Dương đều có một tờ báo buổi sáng cùng một báo chiều, một ngày hai kỳ, lúc này đều bày ở trước mặt hắn.

Tùy ý lật xem một phen, tìm xem có chuyện gì khiến mình cảm thấy hứng thú, vừa nhìn đến tin tức ngành y của thành phố An Dương, bỗng nhiên một tin tức hấp dẫn hắn.

Đó là một trang bìa được in bằng một tấm ảnh đen trắng, nét chữ rồng bay phượng múa, tiêu sái phiêu dật, Tống Cường cũng không nhịn được nhìn kỹ lại.

Tên bài viết cũng rất hấp dẫn người ta

"Chữa bệnh, muốn cứu người, trước cứu mình!"

Tống Cường nói thầm một tiếng, còn là đề tài về chữa bệnh? Lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Nhưng mà, rất nhanh, Tống Cường muốn hôn mê rồi

Càng xem càng trợn tròn mắt, càng xem càng kinh hãi

Đây rõ ràng miêu tả chuyện mình làm đêm qua

Hơn nữa còn thêm mắm thêm muối, lôi kéo lòng người, nói để người xem tức giận

Loại bút lực này cực kỳ thâm hậu, hơn nữa chuyện chữa bệnh vốn rất dễ hấp dẫn ánh mắt người khác, cho nên dễ dàng kéo mọi người vào trong đó, dù sao có ai mà chưa từng tới bệnh viện khám bệnh

Lúc đang chữa bệnh bị người chen ngang có thể dễ chịu sao! ?

Nhìn thấy cuối cùng ghi là Trần Thương bị xử lý, Tống Cường lập tức tức giận vỗ bàn

Lúc này, hắn đột nhiên hiểu, chính mình gặp phải chuyện này là do có người muốn hãm hại mình

Chẳng lẽ là Trần Thương?

Nghĩ được như vậy, Tống Cường kinh hãi vô cùng

Hắn thấy được tin tức này

Mang ý nghĩa rất nhiều người cũng thấy được tin tức này, bao quát các lãnh đạo của tỉnh Nhị Viện, trên cơ bản đều thấy được tin tức này

Tống Cường nghĩ tới đây, biến sắc, nhưng hắn lập tức ổn định lại tâm thần, hít sâu một hơi.

Lúc này, chuyện đã xảy ra, chuyện cần làm chính là tùy cơ ứng biến, tìm kiếm đối sách

Thế nhưng

Chuyện mấu chốt nhất là nhật báo An Dương là một nhà quan môi, mang ý nghĩa điều này có thể đại biểu cách nhìn cùng ý kiến của nhật báo An Dương quan, cái này mới đáng sợ.

Nghĩ tới đây, Tống Cường cố gắng suy nghĩ, khoảng thời gian này mình đến cùng đã chọc người nào

Nghĩ tới nghĩ lui, dốc hết đầu óc chỉ có thể nghĩ đến một người là Trần Thương

Dù sao, ngày bình thường Tống Cường làm người vẫn tương đối cẩn thận, đối đãi với những người có quyền thế, có thể nói là từng li từng tí.

Vậy cũng chỉ có Trần Thương

Nhưng mà, Tống Cường cũng không cảm thấy Trần Thương có năng lực như vậy, nghĩ được như vậy, Tống Cường quyết định liên lạc với nhật báo An Dương một chút.

Bình thường, Tống Cường với tư cách là khoa trưởng khoa y vụ của tỉnh Nhị Viện, cũng để dành một số nhân mạch, lúc này, cũng phát huy được tác dụng, không bao lâu đã tra được người phụ trách nội dung nhật báo An Dương.

Sau khi kết nối điện thoại, Tống Cường tự giới thiệu đến.

"Chào chủ nhiệm, ta là Tống Cường, chủ nhiệm khoa y vụ của tỉnh Nhị Viện, chủ nhiệm Triệu của đài truyền hình cho ta số điện thoại của ngươi." Tống Cường cười tự giới thiệu một phen.

Thế nhưng, sau khi đối phương nghe thấy Tống Cường tự giới thiệu, hơi trầm tư một lát, lập tức không mặn không nhạt nói một câu: "Chào ngươi, xin hỏi có chuyện gì không?"

Tống Cường nghe lời này, lập tức trong lòng có chút lo lắng, dưới tình huống bình thường, cho dù đối phương không nhiệt tình nhưng tuyệt đối không phải là giọng nói này, hơn nữa mình còn nhắc đến chủ nhiệm Triệu của đài truyền hình.

Tống Cường lập tức có một dự cảm bất tường

"Chủ nhiệm là như vậy, đêm qua, các ngươi phát biểu chuyện liên quan tới tỉnh Nhị Viện, có phải là có chút..."

Đối phương nghe thấy hắn nói vậy, trực tiếp đánh gãy Tống Cường: "Chào ngươi, nếu như ngươi muốn chất vấn tin tức trên báo của chúng ta hoặc là hoài nghi chúng ta gây ảnh hưởng đến danh dự của quý bệnh viện, có thể đi quan phương đường tắt, nhật báo An Dương chúng ta sẽ phụ trách chịu trách nhiệm về nội dung được đăng lên báo, nghiêm túc đối mặt, xin hỏi ngươi còn có chuyện gì khác không?"

Tống Cường tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Có chuyện gì khác không?

Có cái rắm

Mẹ nó

Mẹ nó

Lập tức cúp điện thoại, Tống Cường đá lên bàn làm việc trước mặt, lập tức toàn bộ văn án trên mặt bàn rơi đầy trên đất

Tống Cường mặt âm trầm, hô hấp dồn dập.

Mà lúc này, có một cuộc điện thoại gọi tới, giọng nói trầm thấp, có chút không vui: "Tống Cường, đến phòng họp tầng 21 một chuyến."

Tống Cường trông thấy trên điện thoại viết mấy chữ phó viện trưởng, lập tức mí mắt giật lên

"Được rồi, viện trưởng, ta lập tức tới!"

Cúp điện thoại, Tống Cường cảm thấy người duy nhất có thể giải quyết chuyện này chính là Trần Thương.

Mặc dù không biết Trần Thương làm thế nào mà làm được chuyện này, nhưng Tống Cường nhất định phải tìm Trần Thương.

Chuyện này, thật sự là chính mình quá mức qua loa.

Đánh giá thấp Trần Thương

Mình đã làm người điệu thấp như vậy, không nghĩ tới còn là...

Nghĩ tới đây, Tống Cường hít sâu mấy lần, hỏi nhân viên công tác bên ngoài: "Sô điện thoại của Trần Thương là gì?"

Bấm số điện thoại, Tống Cường vội vàng nói: "Trần Thương, ta là Tống Cường."

"Tút tút tút tút..."

Tống Cường sững sờ, lập tức mắt trợn tròn.

Trần Thương, ông nội nhà ngươi.

Trần Thương nghe thấy là Tống Cường trực tiếp cúp điện thoại, dù sao nói chuyện phiếm với Tống Cường làm gì quan trọng bằng giao ban.

Lý Bảo Sơn nhìn mọi người giao ban, vốn cho là không có việc gì, Trần Bỉnh Sinh trực tiếp nói: "Chủ nhiệm, hôm qua khoa y vụ đưa xuống hai thông báo phê bình xử lý Trần Thương... Ngươi xem..."

Lý Bảo Sơn lập tức trợn tròn mắt.

Mỗi ngày, hắn đều không có tâm tình quan tâm chuyện này, làm sao biết Trần Thương bị xử lý.

Hơn nữa Trần Thương bình thường rất đàng hoàng, sao có thể gây chuyện được.

Vì lẽ đó sau khi nghe thấy, Lý Bảo Sơn lập tức hiếu kỳ: "Xảy ra chuyện gì? Vì sao Trần Thương bị xử lý."

Người xung quanh cũng lập tức an tĩnh lại.

Trần Bỉnh Sinh lấy điện thoại ra, đưa tới: "Chủ nhiệm, ngươi xem đi."

Mặt Trần Bỉnh Sinh đen lại, nhíu mày xem xét, sau khi xem xong, lập tức nheo mắt

Người khác không rõ ràng, hắn còn không rõ chuyện gì xảy ra sao?

Khuya ngày hôm trước phẫu thuật, Trần Thương bị đột nhiên rút đi.

Tần Duyệt vội vàng nói: "Chủ nhiệm, ngày đó ta tới trực thay cho Trần Thương, hơn nữa... Trước đó, Viên Phàm vẫn luôn ở tại khoa cáp cứu, cho nên không có thiếu cương vị!"

Lý Bảo Sơn nghe xong, lập tức hỏi: "Tại sao Tống Cường lại làm như thế?"

Cùng ngày, mấy y tá trực ban thấy thế, vội vàng nói: "Chủ nhiệm, đêm hôm đó bác sĩ Trần trực ban, có mấy người bệnh tới... Lúc ấy, Tống Cường muốn cho một người phụ nữ có tiền chen ngang, thế nhưng bị bác sĩ Trần từ chối! Hơn nữa, sau đó còn đột nhiên náo loạn lên, làm cho Tống Cường hết sức chật vật."

Lý Bảo Sơn lập tức hiểu rõ, thì ra là chuyện này

Chương 183: Đối Diện Với Sinh Mệnh, Người Người Bình Đẳng

Mọi người nhìn về phía Trần Thương, ngược lại Trần Thương rất bình tĩnh đứng đó, hắn vốn không sai, nếu như Tống Cường thật muốn nói Trần Thương sai, mà bệnh viện lại không cho hắn một thái độ công chính, Trần Thương sẽ lập tức từ chức.

Đơn vị như vậy, đợi có ý nghĩa gì?

Lý Bảo Sơn quay người, ánh mắt thay đổi: "Tốt, mọi người ai cũng bận rộn, tiểu Trần, ngươi yên tâm đi, hôm nay ta nhất định cho ngươi một lời giải thích!"

Nói xong, Lý Bảo Sơn xoay người rời đi

Viên Phàm nhìn Trần Thương vẻ mặt không sao cả, nói thầm trong lòng, chẳng lẽ Trần Thương thật không sợ?

Đây cũng quá bình tĩnh rồi chứ?

Nghĩ đến Lý Bảo Sơn che chở Trần Thương như thế, Viên Phàm một trận khó chịu.

Nhưng, thông báo xử lý đã đưa xuống, Lý Bảo Sơn ngươi có trâu hơn nữa cũng không có khả năng sửa chữa.

Thật sự cho rằng Tống Cường là quả hồng mềm, ai cũng có thể bắt chẹt sao?

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Viên Phàm muốn cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng nhìn thái độ thờ ơ của Trần Thương, Viên Phàm không nhịn được cười nhạo một tiếng: Trang bức

Xem ngươi có thể giả bộ bao lâu

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nhận được một cuộc điện thoại: "Tiểu Trần, đến phổ ngoại khoa một chuyến, viện trưởng Phòng muốn gặp ngươi."

Trần Thương sững sờ: "Viện trưởng Phòng?"

Trương Hữu Phúc gật đầu: "Ừm, hôm trước, sau khi viện trưởng Phòng phẫu thuật xong, hôm qua tỉnh lại lập tức muốn gặp ngươi, thế nhưng vì viện trưởng Phòng vừa mới phẫu thuật xong, chúng ta xin miễn tiếp khách,

hôm nay vừa mới cho phép, hắn nhất định phải gặp ngươi, ngươi qua đây một chuyến đi."

Trần Thương gật đầu: "Được rồi chủ nhiệm Trương, ta lập tức đi qua!"

Trương Hữu Phúc gật đầu: "Tại giường 12, ngươi đến trực tiếp gọi ta ra là được."

Trần Thương cúp điện thoại, chào Vương Dũng một tiếng rồi đứng dậy đi đến phổ ngoại khoa.

Lý Kiến Vĩ nhìn thấy Tống Cường đi đến, lập tức chửi mắng một trận

"Tống Cường! Ngươi tới đây cho ta, đây là có chuyện gì?" Lý Kiến Vĩ ném tờ báo lên bàn.

Tống Cường sắc mặt xanh lét, nửa ngày nén tức giận trong lòng, vốn đã chịu không nổi, kết quả bây giờ còn bị Lý Kiến Vĩ chỉ vào cái mũi mắng, lập tức càng thêm tức giận

"Không phải chỉ là một cái thông cáo phê bình sao? Trần Thương tự ý rời vị trí trong giờ làm việc, ta là một khoa trưởng khoa y vụ, còn không thể xử lý hắn sao?" Tống Cường cứng ngắc lấy cái cổ nói, "Hiện tại, những thương gia truyền thông này ước gì chúng ta xảy ra chuyện, vì lợi ích trước mắt, nhật báo An Dương cũng thông đồng làm bậy!"

Lý Kiến Vĩ nhìn Tống Cường cưỡng từ đoạt lý, lập tức sững sờ, hắn đi tới, nhìn chằm chằm Lý Kiến Vĩ: "Ngươi còn lý luận? Vậy ta hỏi ngươi, mỗi ngày ngươi đi làm mấy giờ? Bệnh viện chúng ta quy định mấy giờ? Mỗi ngày đi làm tám giờ, Tống Cường ngươi với tư cách chủ nhiệm khoa y vụ, có ngày nào tưng đến đúng giờ sao? !"

"Nghỉ làm một giờ một lần, ngươi xem nếu xử lý ngươi, còn muốn ghi lại trong danh sách, hủy bỏ bình ưu, thậm chí sau này bình chọn chức danh còn bị ảnh hưởng, có phải là nếu như cho phép, cho ngươi một cây đao ngươi có thể chọc Trần Thương? !"

Lý Kiến Vĩ nghe Tống Cường nói chói tai cực kỳ

"Hắn Trần Thương biết sai không thay đổi, sau khi ta tuyên bố thông báo thứ nhất, ta cho hắn cơ hội, chỉ cần đi lên nói lời xin lỗi, tỏ thái độ, nhận sai coi như xong, ta cũng không phải không cho hắn cơ hội! Thế nhưng hắn thì sao? Ngươi biết Trần Thương nói gì không? Hắn nói mình vừa hết ca đêm nên không ở bệnh viện, muốn nghỉ ngơi! Lý viện trưởng, ngươi là lãnh đạo, người cấp dưới không chịu nghe lời thì ngươi sẽ làm gì?"

"Hiện tại, bệnh viện chúng ta vốn là có một ít công nhân viên chức không chăm chú làm việc, ta làm vậy với Trần Thương là muốn giết gà dọa khỉ, răn đe mọi người!"

Lý Kiến Vĩ bị chọc tức đến buồn cười

"Ngươi sớm không giết gà, muộn không giết gà, nhất định phải chờ Trần Thương làm người mất mặt mới giết gà đúng hay không?"

"Ngươi giải thích với ta cũng không có một chút tác dụng gì, ngươi xem trên báo viết như thế nào, nói Tỉnh Nhị Viện chúng ta lạm dụng tư quyền, chỉ bằng một tội danh này! Chúng ta kinh doanh mấy chục năm mới tạo ra chút danh tiếng, ngươi nói ngươi dựa vào cái gì đi làm bẩn!"

"Nhìn xem trên báo chí viết cái gì? !"

Lý Kiến Vĩ tức giận nhặt tờ báo lên: "Thấy không! Khoa trưởng khoa y vụ, dẫn đầu chen ngang, đối diện với sinh mệnh, bình đẳng chỉ là trò cười!"

"Tống Cường, uổng cho ngươi là khoa trưởng khoa y vụ, những năm này sống nhàn hạ quá rồi! Ta cho ngươi biết, chuyện hôm nay ngươi tự đi giải quyết, nếu không ta thay ngươi giải quyết!"

Sau khi nói xong, Lý Kiến Vĩ vỗ bàn chỉ thẳng mặt Tống Cường mắng to

Tống Cường nhất thời nghẹn lời, thở dài, chuyện này thật sự là hắn có chút lỗ mãng, nói trắng ra là bị Trần Thương làm tức giận choáng đầu.

Lại thêm bị Viên Phàm không có đầu óc giật dây.

Nghĩ tới đây, Tống Cường vô cùng tức giận

Đáng tiếc đã muộn.

Tống Cường đứng dậy, nhìn Lý Kiến Vĩ: "Viện trưởng Lý, chuyện này ta sẽ xử lý, ngươi không cần lo lắng."

Nói xong, Tống Cường đứng dậy muốn rời khỏi.

Lý Kiến Vĩ cũng thở dài, bình thường Tống Cường mặc dù không có năng lực gì nhưng đối với việc xử lý những tranh chấp này coi như am hiểu, chuyện đã xảy ra, phê bình cái gì đã không có ý nghĩa, giải quyết vấn đề mới là quan trọng nhất.

Tống Cường đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên Lý Kiến Vĩ gọi hắn lại

"Tống Cường, ngươi chờ một chút."

Tống Cường quay người: "Lý viện trưởng có chỉ thị gì?."

Lý Kiến Vĩ nhàn nhạt nói: "Ngươi biết đêm hôm đó Trần Thương đi làm gì không?"

Tống Cường lắc đầu.

Lý Kiến Vĩ: "Buổi tối hôm đó, hắn đi phòng phẫu thuật cứu được một người, chính là lão viện trưởng Phòng Dung Lâm!"

Vừa nghe vậy, thân thể Tống Cường lập tức run lên.

Trần Thương đến cửa ra vào phổ ngoại khoa, gõ cửa.

"Vào đi."

Một giọng nói già nua vang lên, Trần Thương đẩy cửa đi vào, tiện tay khép cửa lại.

"Chào Phòng lão sư." Trần Thương đi tới trước cửa sổ, cúi đầu, lấy đó kính ý.

Phòng Dung Lâm để tờ báo trong tay xuống: "Ngươi chính là tiểu Trần hả?"

Trần Thương gật đầu: "Vâng, lão sư, ta là Trần Thương."

Phòng Dung Lâm nhẹ nhàng thở ra: "Đến đây, ngồi bên này."

Sau khi Phòng Dung Lâm phẫu thuật xong, tăng thêm thuốc bổ gan, đã sắc mặt tốt hơn nhiều.

"Nhắc tới lần này còn là ngươi cứu mạng ta, ta còn phải cám ơn ngươi." Phòng Dung Lâm ngồi dậy, nhìn Trần Thương, ánh mắt nhiều hơn mấy phần nhu hòa.

Trần Thương vội vàng nói: "Chăm sóc người bị thương là thiên chức của chúng ta, Phòng lão sư một đời không biết cứu được bao nhiêu người, ta chỉ là làm tốt việc mình nên làm mà thôi."

Phòng Dung Lâm khó được cười một tiếng: "Ừm, đây cũng là lần đầu tiên ta gặp ngươi, thế nhưng tin tức trên báo chí nhắc đến ngươi, nhắc tới chuyện đối mặt với sinh mệnh, người người bình đẳng, ngươi làm rất tốt. Đây là lần đầu tiên ta thấy Đỗ Gia Khê đánh giá một người như thế."

Trần Thương sững sờ: "Báo chí? Có ý tứ gì? Ai là... Đỗ Gia Khê?"

Phòng Dung Lâm đưa tờ báo trong tay tới: "Ngươi tự đọc đi."

Sau khi Trần Thương nhìn kỹ, lập tức trợn tròn mắt

Chương 184: Sức Mạnh Của Ngôn Luận

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, chuyện hôm qua mình lại được lên báo chí

Hơn nữa, còn khen ngợi mình nhiều như thế.

Nghĩ được như vậy, Trần Thương không khỏi có chút đỏ mặt.

Thế nhưng nói thật, cho dù là lần tiếp theo, hắn cũng sẽ làm thế.

Phòng Dung Lâm nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, ta muốn gặp ngươi, không phải để nói cái khác, mà là muốn nói, với tư cách là một bác sĩ, nên như vậy, công việc của chúng ta chính là trị bệnh cứu người, chăm sóc người bị thương, người xưa nói rất đúng, không gần gũi với Đức Phật không thể là bác sĩ y khoa, ta cũng không cầu như thế nào, chỉ cần trước khi làm chuyện gì hỏi một chút bản tâm của mình một chút là được, không nên quên ước nguyện ban đầu khi quyết định làm bác sĩ."

Nói đến đây, Phòng Dung Lâm thở dài: "Xã hội bây giờ đã đến tình trạng này, ta sống cũng sắp chín mươi tuổi, cũng đã thấy nhiều cái thay đổi, thật ra, ngươi có cứu lão già ta hay không thì ta cũng đã sống đủ lâu, hôm nay trùng hợp gặp ngươi, chỉ muốn nói chuyện với ngươi một chút!"

Trần Thương vội vàng nói: "Phòng lão sư ngài nói đùa, ngài chính là trấn viện chi bảo của Tỉnh Nhị Viện, kinh nghiệm của ngài, phẩm đức của ngài đều cần ngài truyền bá ra ngoài."

Phòng Dung Lâm nở nụ cười, trên mặt da đốm mồi rất nhiều, cười lên nếp nhăn mơ hồ che hết hai mắt: "Tốt tốt, tiểu Trần, thật tốt làm bác sĩ, làm bác sĩ tốt! Xã hội mới cần người như ngươi."

"Ta có thể sống mấy ngày, ta sẽ giúp ngươi mấy ngày, không cần lo lắng, ngươi cứ làm việc như trước giờ, gặp phải chuyện gì cũng đừng sợ, có Phòng Dung Lâm ta làm chỗ dựa cho ngươi!"

Trần Thương cười một tiếng: "Được rồi lão sư!"

【Đinh! Phòng Dung Lâm độ thiện cảm + 50! 】

【Đinh! Phát động nhiệm vụ kéo dài NPC đỉnh cấp Phòng Dung Lâm: Khảo nghiệm nhân tâm y đức, mỗi lần ngài làm việc thiện đều sẽ nhận được điểm kỹ năng tăng thêm! Con số, phân tích cụ thể còn tùy theo sự cố gắng của ngài, làm bác sĩ thật tốt, làm bác sĩ giỏi! 】

Trần Thương lập tức sững sờ

Không nghĩ tới lần này tới gặp Phòng lão viện trưởng, lại có thể được nhận nhiều như vậy

Sau khi nhật báo An Dương ra số báo chiều, càng ngày càng nhiều nhà truyền thông khác cũng gia nhập, chuyện lần này của Tỉnh Nhị Viện bị lộ ra ánh sáng

Đến lúc xế chiều, ngay cả trên TikTok cũng đầy những video về việc Tống Cường thông báo xử lý Trần Thương.

Tỉnh Nhị Viện lập tức đứng nơi đầu sóng ngọn gió

Mà lão viện trưởng Phòng Dung Lâm thì giống như không tức giận chút nào, dùng lời của lão viện trưởng nói, đây chính là khảo nghiệm đối với Tỉnh Nhị Viện, chịu đựng được thì có thể đi lên phía trước, làm càng tốt hơn.

Truyền thông nhiệt nghị nhao nhao, mọi người kim chọc khiêu khích, nháy mắt Tống Cường trở thành mục tiêu công kích.

Hướng Oánh đến khám bệnh ngày hôm đó cũng thiếu chút nữa cũng bị kéo theo

"Quyền hạn chó! Đi khám bệnh còn bị chen ngang, có phải khi chết cũng muốn chen ngang hay không? !"

"Bệnh viện bị đám người các ngươi làm hư!"

"Y hoạn tranh chấp toàn bộ đều đến từ những lãnh đạo a dua nịnh nọt, lấn yếu sợ mạnh mà ra!"

"Tán thành, ta cũng cảm thấy nguyên nhân xã hội bây giờ xảy ra y hoạn nhiều như vậy cũng là do bọn rác rưởi này cản trở, công việc của bác sĩ là cứu người, làm nhiều có nhiều cũng bình thường, thế nhưng chính là đám người này, bọn lãnh đạo này không làm việc gì chỉ biết hút máu bác sĩ, mới ép bác sĩ kê đơn thuốc, trích phần trăm, các ngươi mới là ngòi nổ gây nên y náo! Rác rưởi... Chết không yên lành!"

"Người trên nói có đạo lý, ta biết rất nhiều bệnh viện giao chỉ tiêu cho bác sĩ, nếu ngươi như không làm được nhiệm vụ, không trích đủ số lượng thuốc nhất định, cuối năm phòng ban sẽ hủy bỏ thưởng, vì như vậy, bác sĩ mới không thể không kê kê thêm đơn thuốc!"

"Đề nghị quét dọn những rác rưởi này này, trả lại cho ngành chữa bệnh sự trong sạch trước đó!"

"Ai? Các ngươi không phát hiện ra sao? Người phụ nữ kia nói hắn là chủ tịch công ty chế dược Thụy Đức... Khoa trưởng khoa y vụ nịnh bợ như thế, chẳng lẽ có cái gì khó nói hay sao?"

"Nói nhảm, đương nhiên, hàng năm người ta hiếu kính bao nhiêu tiền, ngươi không làm việc siêng năng cho người ta, dựa vào cái gì cho ngươi tiền..."

Đủ kiểu bình luận, ai cũng ngăn không được.

Miệng mồm khí phách to lớn của mọi người còn khó ngăn cản hơn cả họa thủy

Tống Cường vội vàng tìm người ứng đối, xóa bỏ bình luận ác ý, phát biểu công khai tuyên ngôn, ngay cả quan môi bệnh viện cũng bắt đầu dùng, thế nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

Bởi vì mọi người quá chú ý đối với việc chữa bệnh

Vì sao?

Bởi vì ai mà không từng bị bệnh, ai có thể đảm bảo cả một đời thân thể khỏe mạnh, chút chút bệnh tật, không đi bệnh viện?

Vì vậy, tất cả mọi người đều lo lắng sau này mình đi bệnh viện gặp hiện tượng như vậy

Lại nói, lợi dụng quyền hạn, lợi dụng ân tình, lợi dụng các loại đặc quyền thực hiện chen ngang hiện tượng nhiều lắm, phàm là người bệnh đi đến bệnh viện xem bệnh đều sẽ gặp qua chuyện này, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì gì, nhiều nhất là mắng vài câu phát tiết mà thôi.

Nhưng bây giờ không giống vậy, khi tất cả mọi người nhờ có truyền thông nhiệt tình phát biểu ý kiến, tất cả ý nghĩ đè nén trong lòng bấy lâu nay cuối cùng cũng tìm được chỗ phun ra

Mà Trần Thương xuất hiện, cũng vừa vặn trở thành hình tượng bác sĩ tốt trong suy nghĩ của mọi người.

Tất cả mọi người đều muốn trong sinh hoạt, trong bệnh viện gặp được bác sĩ tốt như vậy.

Thế nhưng, những bác sĩ tốt như vậy lại bị cái gọi là lãnh đạo, bị cái gọi là khoa trưởng khoa y vụ, bị cái gọi là xử lý áp chế gắt gao, thậm chí cả đời này cũng chỉ có thể làm một tiểu bác sĩ

Chuyện này đối với mọi người mà nói, quả thực là khinh nhờn

Tống Cường chèn ép bác sĩ tốt trong lòng bọn họ, đè ép mọi người hướng tới bệnh viện trong sạch

Mọi người sao có thể không tức giận?

Đây rõ ràng chính là ỷ thế hiếp người cùng lấy quyền mưu tư phiên bản hiện đại

Một sai lầm nho nhỏ, bị đưa lên xét xử, bị xem như tội ác tày trời nghiêm trị

Tất cả mọi người trêu tức gọi khoa y vụ Tỉnh Nhị Viện là "Lương tâm chấp pháp" "Nghiêm luật tại người"

Tống Cường sắp hỏng mất, ngày bình thường hắn trăm phương ngàn kế kinh doanh quan hệ nhân mạch, chợt phát hiện một đêm đổ sụp, không tìm được người nào

Ai cũng không giúp mình

Thất lạc ngồi một góc trong văn phòng, Tống Cường hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra.

Hắn biết cái thế giới này chính là tàn khốc như thế, vì vậy hắn trăm phương ngàn kế kinh doanh, cẩn thận từng li từng tí làm người, nhưng dù vậy vẫn thất bại

Ngay lúc này, bỗng nhiên Tống Cường nhận được một cuộc điện thoại, là đến từ bí thư Đàm Lập Quốc của Tỉnh Nhị Viện.

Nhận điện thoại, Đàm Lập Quốc bỗng nhiên nói: "Tranh thủ thời gian kết thúc đi, làm lớn chuyện, Hướng Oánh còn có... Đều sắp bị kéo ra."

Tống Cường biến sắc

Lập tức kịp phản ứng, nhân vật mấu chốt của chuyện lần này chính là Hướng Oánh

Nếu như...

Chương 185: Tống Cường Từ Chức

Nghĩ tới đây, Tống Cường lập tức sắc mặt đại biến, không thể như vậy...

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Hiện tại, người duy nhất có khả năng giúp đỡ mình cũng chỉ có vợ của mình

Tống Cường có thể rất nhanh trở thành khoa trưởng khoa y vụ Tỉnh Nhị Viện, một phần là bởi vì làm lâu năm, một phần cũng bởi vì có một cha vợ tốt.

Hay là đi tìm cha vợ giúp đỡ mình?

Nghĩ tới đây, Tống Cường có chút tâm động...

Có lẽ nhạc phụ sẽ không thấy chết không cứu.

Nhưng

Lúc này, Tống Cường đột nhiên ý thức được mình không nên làm như vậy

Không có ý nghĩa.

Lúc này bảo toàn mình đã không có bất kỳ ý nghĩa gì

Duy nhất

Duy nhất có thể bảo toàn chính mình, chỉ có một biện pháp

Chính là phải gánh chịu tất cả trách nhiệm, ngăn chuyện lần này.

Có lẽ nếu làm như vậy, mình còn có thể có kết cục an ổn?

Nghĩ tới đây, Tống Cường hít sâu một hơi, cười khổ.

Hắn nghĩ tới Trần Thương, hắn nghĩ tới muốn đi tim Trần Thương tính sổ, hắn nghĩ tới rất nhiều.

Nhưng đều lắc đầu, được rồi...

Đây đều là ý nghĩ ngây thơ không thành thục.

Không đi con đường, còn muốn đi ba chuyến.

Không cần thiết lo lắng những chuyện này, ngược lại, hắn còn phải xin lỗi Trần Thương.

Hi vọng Trần Thương có thể tha thứ cho mình.

Nghĩ tới đây, Tống Cường cảm giác gánh nặng trên thân lập tức nhẹ đi rất nhiều.

Đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, Tỉnh Nhị Viện công bố một tin tức.

Đồng chí Tống Cường chủ động từ chức khoa trưởng khoa y vụ Tỉnh Nhị Viện... Cũng công khai xin lỗi Trần Thương, bởi vì sai lầm của mình gây ảnh hưởng nghiêm trọng cho bệnh viện... Bệnh viện hủy bỏ tất cả trách phạt, huỷ bỏ tất cả xử lý đối với Trần Thương...

Tin tức này vừa được công bố, nháy mắt được đăng lên trang đầu các tờ báo ở Thị trấn An Dương.

Lập tức, chuyện liên quan đến Tỉnh Nhị Viện mới lắng xuống.

Chuyện đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cùng ngày, các tin tức liên quan tới chuyện này cũng không còn nữa, ngẫu nhiên có hai ba cái cũng không thể gây nên mọi người lưu ý.

Dù sao chuyện đã có phương án giải quyết viên mãn, cũng có nhiều nguyên nhân trong đó, nói tóm lại, chuyện này kết thúc tại đây.

Trong văn phòng khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, tất cả mọi người đều khen ngợi Trần Thương

Mà chỉ có Viên Phàm, lòng còn sợ hãi, lo sợ bất an...

Hắn cũng không ngờ chuyện lại phát triển đến mức độ này, Tống Cường tự nhận lỗi, từ chức.

Còn mình thì sao?

Sẽ không ai phát hiện ra mình chứ?

Nghĩ tới đây, Viên Phàm không khỏi có chút lo lắng...

Lập tức đến thời gian giao ban, theo Lý Bảo Sơn đi vào, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Lý Bảo Sơn nhìn mọi người, đặc biệt là nhìn thoáng qua Trần Thương, gật đầu nói: "Tốt, mọi người không cần lo lắng cho Trần Thương, cứ tiếp tục hoàn thành công việc của mình, nhưng chuyện lần này cũng như là một hồi chuông báo động cho chúng ta."

"Cái này nói rõ chế độ trực ban của chúng ta vẫn tồn tại một chút không hợp lý, khuyết thiếu giao lưu, thông báo giữa đồng nghiệp, vân vân..."

"Đây là chỗ mà tất cả chúng ta cần cải tiến."

Mọi người nhao nhao gật đầu, mà Viên Phàm cũng thở nhẹ một hơi, còn may không liên quan đến mình.

Ngay lúc này, Lý Bảo Sơn bỗng nhiên nói: "Viên Phàm."

Viên Phàm khẽ run rẩy, vội vàng đứng lên: "Chủ nhiệm!"

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu: "Từ hôm nay trở đi, ngươi đi qua trung tâm kiểm tra sức khoẻ đi, trung tâm kiểm tra sức khoẻ của bệnh viện tạm thời thiếu người, ngươi đi qua hỗ trợ."

Vừa nghe đến đây, Viên Phàm lập tức trợn tròn mắt...

Trung tâm kiểm tra sức khoẻ...

Trung tâm kiểm tra sức khoẻ của Tỉnh Nhị Viện là chức quan nhàn tản, một năm làm không đến mấy tháng, cái này mang ý nghĩa, một năm cũng không kiếm được mấy đồng tiền, hơn nữa quan trọng nhất là không có khả năng thăng chức, thuộc về cương vị ngồi ăn rồi chờ chết, ngày đầu tiên khi bước vào vị trí này, mọi người trên cơ bản có thể nhìn thấy tương lai sau này của mình.

Dù sao trung tâm kiểm tra sức khoẻ của Tỉnh Nhị Viện... Thật rất bình thường

Để cho một thạc sĩ tốt nghiệp ngoại khoa như ta đi làm ở trung tâm kiểm tra sức khoẻ...

Trong lòng Viên Phàm lập tức lạnh thấu

Còn tưởng rằng mình có thể tránh thoát được, đến cùng là ai vạch trần mình?

Nghĩ tới đây, trong lòng Viên Phàm thấp thỏm sợ hãi.

Quả nhiên cũng đến lúc tính sổ mình sao?

Hắn nhìn thoáng qua Trần Thương, đều tại ngươi! Ngươi bây giờ hài lòng chưa?

Nghĩ tới đây, Viên Phàm không dám ngẩng đầu, quá mất mặt

Thế nhưng, một lát sau, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, chợt phát hiện, không có ai để ý mình...

Hắn chợt phát hiện không có ai chú ý hắn, cho dù là sau khi nghe được tin tức này cảm khái một tiếng cũng được? Đáng tiếc, không

Sau khi mọi người nghe được tin tức này không một người để ý tới hắn, giống như không có một người tên là Viên Phàm trong khoa vậy.

Đột nhiên Viên Phàm cảm thấy mình rời đi cũng không phải chuyện gì quá xấu, mình làm người cũng quá thất bại đi? Nghĩ tới đây, Viên Phàm nhất thời nản lòng thoái chí... Đi cũng tốt! Dù sao nơi này cũng không thuộc về mình.

Viên Phàm rời đi không gây cho phòng ban một chút gợn sóng gì, không bởi vì thiếu một người, mà cảm thấy công việc lu bù lên.

Ngược laij, công việc đều được thực hiện đâu vào đấy, giống như tất cả mọi người không bởi vì Viên Phàm rời đi mà thương cảm gì.

Mọi người nên bận bịu, nên làm gì thì làm.

An Ngạn Quân vội vàng đi vào văn phòng: "Chủ nhiệm, thiết bị ngoại khoa tay đã tới, chúng ta lập tức có thể triển khai phẫu thuật ngoại khoa tay!"

Nói đến đây, An Ngạn Quân có chút kích động, rốt cục cũng đến lúc phát huy năng lực của mình.

Dù sao ngày bình thường làm nhiều nhất chính là khâu xử lý ngoại thương, hắn là một bác sĩ ngoại khoa tay, nhưng không có một phòng phẫu thuật ra dáng, cũng là một chuyện lúng túng, hôm nay thiết bị phòng phẫu thuật cuối cùng cũng đến nơi

Lý Bảo Sơn nghe xong, lập tức vui trở lại

Cười nói với Trần Thương: "Trần Thương, thời gian này ngươi phải trợ giúp Chủ nhiệm An thật tốt, đánh ra tên tuổi cho ngoại khoa tay, tiểu tử ngươi suốt ngày đến giúp bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, bây giờ bệnh viện chúng ta đã có phòng phẫu thuật, sau này ngoan ngoãn lao động! Không cho phép chạy loạn!"

Trần Thương cười nói: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Thật ra Lý Bảo Sơn cũng không phải lo lắng cái khác, hắn chỉ sợ Trần Thương bị bắt đi, dù sao hiện tại không ít người nhìn chằm chằm Trần Thương, Phòng Dung Lâm phẫu thuật thành công chuyện tạm thời chưa truyền ra, nếu như tin tức truyền ra, không biết có bao nhiêu người muốn tâm sự chuyện đời, nói lý tưởng của mình cùng tương lai quy hoạch với Trần Thương

Chương 186: Phát Động Nhiệm Vụ

Mấy ngày nay, bệnh nhân đến phòng phẫu thuật khoa cấp cứu nhiều hơn, Trần Thương và Vương Dũng chưa có một phút nào được ngồi yên.

Hơn ba giờ chiều, Trần Thương mới từ phòng phẫu thuật trở về, có một người đàn ông trung niên ôm một đứa bé chạy vội vào

"Bác sĩ cứu mạng!"

"Bác sĩ, mau cứu con ta!"

Trần Thương từ xa nghe thấy tiếng kêu, vội vàng chạy tới

Y tá Thường Lệ Na cũng vội vàng nghênh đón: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông trung niên sắc mặt sợ hãi, thần sắc nôn nóng, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu: "Đứa bé nhét cao su vào trong lỗ mũi không lấy ra được, sau khi nhét vào thì bắt đầu ho khan, ho hết sức kịch liệt, lúc ấy ta vội vàng ôm nó chạy đến đây, bây giờ giống như có chút ngạt thở... Bác sĩ nhất định phải mau cứu con ta!"

Người đàn ông nói xong, nước mắt lập tức rơi xuống.

Người đàn ông không lớn, chỉ mới ngoài ba mươi, đứa bé cũng mới ba bốn tuổi

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, cứu vớt đứa bé, hoàn thành nhiệm vụ, nhận được ban thưởng: 2 điểm kỹ năng! 】

Đột nhiên Trần Thương nghe thấy thông báo của hệ thống, hắn căn bản không thời gian để ý tới

Giống như người đàn ông miêu tả, nhất định là dị vật làm tắc nghẽn khí quản.

Loại tình huống này có thể nặng có thể nh, bình thường dị vật nhỏ thì khả năng chỉ gây nên chứng viêm, thế nhưng nếu như thời gian quá lâu, xử lý trễ sẽ khiến ngạt thở, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng

Tiểu nữ hài nhi cũng mới khoảng ba tuổi, vừa mới đủ tuổi đi nhà trẻ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng đứng lên, ôm đứa bé chạy về phòng nội soi

"Đi với ta vào phòng nội soi, xem có thể nội soi lấy ra dị vật hay không!"

Người đàn ông sững sờ, vội vàng đi theo Trần Thương chạy về phía phòng nội soi

Nếu như lúc này Trần Thương để người đàn ông ôm đứa bé, có thể sẽ bởi vì không chú ý gây nên dị vật xâm nhập sâu hơn, đến lúc đó sẽ phiền toái...

Bởi vì khí quản của trẻ em vốn chật hẹp, cao su cũng không nhỏ, nếu như cao su ở phía trên còn tốt, có thể thông qua phế quản dùng kẹp nội soi lấy ra.

Nhưng ôm đứa bé xóc nảy lâu như vậy, Trần Thương lo lắng dị vật đi xuống dưới, như vậy, nội soi phế quản cũng không lấy ra được

Thời gian từng giây từng phút đều tranh đoạt với Tử Thần

Tốc độ Trần Thương rất nhanh

Đến cửa ra vào phòng nội soi, Trần Thương nói với y tá: "Nhanh mở cửa, có đứa bé bị ngạt thở, cần nội soi phế quản kiểm tra và lấy dị vật ra!"

Y tá sững sờ, vội vàng mở cửa phòng nội soi, Trần Thương vọt thẳng vào, nói với người đàn ông: "Ngươi tạm thời đừng vào!"

Chủ nhiệm phòng nội soi là Tiêu Hà, tuổi không lớn lắm, chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, chính là người đứng đầu ở đây

Nhìn thấy Trần Thương ôm đứa bé xông vào, con mắt lập tức co rụt lại, mặc dù không hỏi, nhưng cũng hiểu bảy tám phần: "Bên này!"

Trần Thương thấy thế, vội vàng ôm đứa bé đi vào

"Chủ nhiệm Tiêu, ta là khoa cấp cứu, đứa bé vừa được đưa tới, bởi vì lỗ mũi bị dính cao su, hiện tại hô hấp yếu ớt, ta sợ không kiên trì được bao lâu!"

Tiêu Hà nghe xong, lập tức gật đầu, đứng dậy khởi động máy, nói: "Ôm đứa bé vào, xem có thể lấy ra hay không."

Nhưng đứa bé này bởi vì không hiểu chuyện, hiếu kỳ, thấy đồ vật gì cũng thường xuyên nhét vào lỗ mũi, nuốt vào miệng dẫn đến làm khí quản bị tắc nghẽn.

Nếu tiến vào thực quản còn dễ nói một chút, nhưng nếu tiến vào khí quản, sẽ rất nghiêm trọng.

Rất rõ ràng, đứa bé này có chút không may.

Tiêu Hà khởi động máy, sau khi chuẩn bị xong, cầm lấy thiết bị nội soi phế quản, chậm rãi tiến vào khí quản, rất nhanh, hình ảnh truyền đến màn hình.

Một viên cao su lớn như ngón út kẹt ở chỗ sâu trong khí quản

Trần Thương cùng Tiêu Hà nhíu mày

Mặc dù không hoàn toàn tắc nghẽn, nhưng nếu như lại đi xuống dưới nữa sẽ khá là phiền toái...

Trần Thương có chút lo lắng, cẩn thận hỏi: "Thế nào, chủ nhiệm, có thể lấy ra không?"

Tiêu Hà lắc đầu: "Vị trí này không dễ lấy, có chút khó khăn, để ta thử một chút đi..."

"Nếu như không được, chỉ có thể mở ngực!"

Phẫu thuật mở ngực cắt phế quản không tính là phẫu thuật lớn, chỉ có thể coi là phẫu thuật cấp một ngoại khoa lồng ngực, nhưng cho dù là cấp một cũng tồn tại rất nhiều nguy hiểm, bởi vì vị trí khí quản rất đặc biệt, chung quanh có rất nhiều vị trí dễ bị tổn thương, hơi không chú ý sẽ gây nên rất nhiều biến chứng.

Bởi vì thủ đoạn của người phẫu thuật có hạn, thường xuyên xuất hiện chảy máu sau phẫu thuật, thậm chí là chứng tràn khí ngực, hô hấp đột nhiên ngừng, vân vân.

Tốt nhất là có thể nội soi phế quản lấy cao su ra...

Trần Thương chỉ biết cầu nguyện...

Tiêu Hà cũng nghiêm túc, bắt đầu thận trọng cầm kẹp nội soi phế quản, vững vàng từng bước một tới gần, đã sắp kẹp trúng.

Đáng tiếc, lúc này hắn hít thở có chút gấp rút, thậm chí cơ bắp kém chút gây ra co giật.

Phiền phức

Mi tâm Tiêu Hà hiện ra lo lắng, cơ hội lấy ra không nhiều, chỉ có một lần này, nếu lần này dùng kẹp nội soi lấy ra không thành công đoán chừng sẽ gây ra nguy hiểm, ngạt thở

Y tá bên cạnh cũng bắt đầu lo lắng.

Trần Thương thận trọng nhìn Tiêu Hà thao tác.

Loại phẫu thuật nội soi này đối với người phẫu thuật yêu cầu cảm giác không gian cực mạnh, phế quản vốn không lớn, loại này thao tác cần mười điểm tinh tế

Kẹp gắp dị vật trong tay Tiêu Hà giống như ngón tay, thế nhưng... Chậm chạp không lấy ra được, thậm chí có đôi khi kẹp được cao su nhưng lại bởi vì cơ hô hấp bị kẹt lại, không đủ để lấy ra.

Hơn nữa... Vừa rồi kẹp chặt đã thay đổi góc độ cao su, góc độ này đã đủ gây nguy hiểm...

Lần này mà còn không thể thành công, có thể sẽ gây nên ngạt thở?

Nghĩ tới đây, Tiêu Hà biến sắc

Vội vàng lấy nội soi phế quản ra, mặt mũi tràn đầy thận trọng nhìn Trần Thương.

Trong mắt đầy nghiêm túc: "Không được! Không lấy ra được, nếu như lại cố thêm một lần nữa rất có thể sẽ gây ngạt thở, góc độ hiện tại hết sức phức tạp, không thể làm!"

Sau khi nói xong, Tiêu Hà nhìn Trần Thương: "Tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho ngoại khoa lồng ngực đi, chuẩn bị phẫu thuật, bằng không... nếu còn kéo dài đứa bé sẽ xảy ra chuyện."

"Chuyển viện khẳng định không còn kịp rồi, chuẩn bị phẫu thuật đi, thực hiện ngay trong phòng nội soi!"

Tiêu Hà hết sức quả quyết, gọn gàng linh hoạt trực tiếp nói cho Trần Thương phương án.

"Nếu như ôm đứa bé đi ra ngoài, khỏi cần phải nói, chỉ với trạng thái như vậy đã không kiên trì được bao lâu!"

Trần Thương cúi đầu, phát hiện bờ môi đứa bé có chút đỏ tím, hô hấp yếu ớt, kịch liệt ho khan...

Chương 187: Hối Hận

Lúc này, bỗng nhiên y tá nói: "Chủ nhiệm... Ngoại khoa lồng ngực đã giải tán."

Nghe vậy, Tiêu Hà vỗ trán một cái, đột nhiên nhớ ra

Mẹ nó, ngoại khoa lồng ngực thật sự là cứt chó

"Gọi điện thoại cho Thạch Kỳ, nói hắn đến đây ngay, nói là có phẫu thuật cắt khí quản, không phải đại phẫu thuật, hình như Thạch Kỳ cũng biết làm!"

Tiêu Hà nói câu hình như Thạch Kỳ cũng biết làm... Thật ra là nói cho chính hắn nghe...

Quỷ mới biết Thạch Kỳ có thể làm hay không

Ngoại khoa lồng ngực thành lập ba năm, thế nhưng phẫu thuật trên cơ bản đều là ung thư phổi, căn bản chưa từng làm tiểu phẫu.

Ngoại khoa lồng ngực rõ ràng là thuộc khoa cấp cứu, thế nhưng Thạch Kỳ gắng gượng làm thành một phòng ban gân gà.

Phòng ban mạnh nhất Tỉnh Nhị Viện là khoa khối u, gồm bốn bệnh khu nội khoa, 300 giường bệnh, người bệnh đông đảo, là phòng ban trọng điểm cấp quốc gia.

Vì vậy Tần Hiếu Uyên mới đồng ý cho Thạch Kỳ xây dựng ngoại khoa lồng ngực, dù sao trong các bệnh liên quan đến ung thư phổi thì khối u là thường gặp nhất. Ngoại khoa lồng ngực được thành lập, cũng là vì trợ giúp Tỉnh Nhị Viện phát triển.

Phải biết, khoa khối u có con quái vật khổng lồ Tỉnh Nhị Viện chèo chống, đó cũng là nguyên nhân ngoại khoa lồng ngực thiếu khoa khối u cũng không bị ảnh hưởng gì lớn

Nhưng, Thạch Kỳ cũng là một nhân vật, có thể làm cho một phòng ban đang trên đà phát triển thành đồ bỏ đi

Có thể xưng là kỳ tích

Điện thoại rất nhanh kết nối

Tiêu Hà cầm điện thoại lên: "Thạch Kỳ, ta là Tiêu Hà."

Thạch Kỳ nghe xong, vội vàng cười hỏi: "Chủ nhiệm Tiêu, có chuyện gì?"

Tiêu Hà nào có thời gian nói chuyện phiếm: "Hiện tại phòng nội soi có một đứa bé, khoảng ba tuổi, bị vật lạ mắc kẹo trong khí quản, vừa rồi ta thử

dùng kẹp nội soi lấy phế quản lấy ra, thế nhưng không làm được, hiện tại... Tình huống có chút nguy cấp, ngươi tranh thủ xuống đây một chuyến, cần phải cắt khí quan ra để lấy vật đó ra!"

Thạch Kỳ biến sắc

Ta mẹ nó học tuyến sữa, ngươi bảo ta làm phẫu thuật này, sao ta biết làm

Thật ra, mặc dù Thạch Kỳ không biết, nhưng Lý Thế Kiến có thể biết, cho dù phẫu thuật khí quản để lấy vật lạ ra quá ít gặp

Nhưng...

Lý Thế Kiến đã từ chức.

Thạch Kỳ nghe vậy, vội vàng từ chối: "Chủ nhiệm Tiêu, hiện tại ta... Không ở bệnh viện, trong thời gian ngắn sợ không về kịp!"

Tiêu Hà biến sắc

Chuyện xấu, Thạch Kỳ không có ở bệnh viện.

Lúc này trong điện thoại truyền đến: "Chủ nhiệm Thạch, đây là bảng theo dõi của giường số 3, ngươi sửa lại gì không?"

Nghe vậy, Tiêu Hà lập tức hừ lạnh một tiếng

Nhát như chuột, gặp chuyện thì lùi bước, không có một chút thực học, thật sự là rác rưởi

Xem ra, bệnh viện đánh giá đối với Thạch Kỳ ngươi tuyệt không giả

Quả quyết cúp điện thoại, Tiêu Hà nhíu mày.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn đứa bé này xảy ra chuyện?

Quay người nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Lý đi."

Trần Thương lắc đầu: "Không cần, đoán chừng bây giờ Chủ nhiệm Lý đang phẫu thuật, để ta tới đi, chủ nhiệm Tiêu, đẩy đứa bé đến phòng xử lý, gọi y tá chuẩn bị dụng cụ đi."

Tiêu Hà sững sờ: "Ngươi... Ngươi có thể chứ?"

Trần Thương gật đầu

Không thể cũng phải có thể

Trần Thương vạn hạnh, cũng may giờ ta đã chuyển chức... Bằng không, gặp phải tình huống này, thật khó mà nói.

Tốn hao 1 điểm điểm kỹ năng học tập 【phẫu thuật cắt khí quản】;

Sau đó lại tốn 2 điểm, đem tăng 【phẫu thuật cắt khí quản】lên đến trung cấp.

Trần Thương đoán chắc cũng không kém bao nhiêu?

Tiêu Hà cũng không hiểu rõ Trần Thương, nhưng thấy Trần Thương chắc chắn như thế, hắn cũng gật đầu nói với y tá bên người.

"Tiểu Dương, phối hợp với Bác sĩ Trần chuẩn bị dụng cụ, còn có, ngươi gọi tiểu Từ đi vào hỗ trợ."

Mặc dù phòng nội soi là phòng ban kiểm tra, nhưng thường xuyên cũng phải xử lý một chút, vì vậy dụng cụ nên có đều có.

Lại nói, phẫu thuật cắt khí quản cũng không cần quá nhiều dụng cụ

Chỉ tốn mấy phút, Tiêu Hà đi theo Trần Thương vào phòng xử lý, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu

Bình thường mà nói, bị vật lạ kẹt trong khí quản, t biện pháp hường dùng nhất chính là sơ cứu Heimlich.

Nguyên lý chính là lợi dụng xung kích phần bụng, cơ quan mềm dưới cơ hoành, bị xung kích đột xuất, sinh ra áp lực đẩy ngược lên trên, gây áp lực lên phần dưới phổi, từ đó điều động không khí lưu lại trong phổi thành khí lưu, khí lưu mang theo tính xung kích, tiến thẳng một mạch thông qua khí quản, loại trừ vật bị kẹt trong cổ họng, có thể thành công cứu được người đó.

Nhưng, cấp cứu bằng phương pháp Heimlich rất dễ xuất hiện biến chứng, hơn nữa xác suất thành công cũng không cao.

Cha của đứa bé này rõ ràng không am hiểu tại loại thao tác này.

Khi được đưa đến bệnh viện, đứa bé đã bị mất ý thức, trong lúc nguy cấp này, biện pháp Heimlich cũng không phải là hữu hiệu nhất.

Mà trong bệnh viện, nội soi phế quản hòa khí là lựa chọn thích hợp biện pháp sơ cứu Heimlich nhiều.

Nếu Trần Thương ở bên ngoài, ngoài viện gặp được người bệnh dạng này, hắn nhất định sẽ dùng phương pháp Heimlich để cấp cứu.

Nhưng nếu nhịp tim của người bệnh dừng lại, lúc này, tuyệt đối không nên đánh lên phần lưng người bệnh, mà phải kịp thời liên hệ với bệnh viện.

Phòng xử lý của khoa nội soi ở Tỉnh Nhị Viện hết sức hiện đại, mặc dù không so được với phòng phẫu thuật, nhưng cũng đủ làm phẫu thuật mở ra khí quản.

Nhưng, nếu phẫu thuật, không quản lớn hay nhỏ, nhất định phải có người nhà ký tên biểu thị rõ mình đồng ý chính sách cùng đồng ý các tình huống có thể phát sinh trong khi phẫu thuật, mặc dù chuyện này rất khẩn cấp, nhưng Trần Thương cũng nhất định phải làm tốt những chuyện này.

Đừng cảm thấy những điều này có cũng được mà không có cũng không sao, phẫu thuật được xưng là phẫu thuật là bởi vì nó luôn có tính nguy hiểm

và hạn chế nhất định, không có khả năng không có chút sơ hở nào.

Trần Thương ra cửa phòng nội soi, nhìn thấy người đàn ông cùng người phụ nữ đang cãi nhau

Chuẩn xác mà nói là một người phụ nữ mặc một quần áo giống như đồng phục công sở ngân hàng, mặt đầy nước mắt chỉ vào người đàn ông ngồi trên ghế.

"Từ Lương, ngươi nói ngươi làm người lớn để làm gì chứ? Đến cả con mình mà ngươi cũng không trông được, cả ngày chỉ biết chơi trò chơi! Ngươi chơi hả? Làm sao không chơi nữa đi! Ta cho ngươi biết, nếu con có chuyện bất trắc gì, ly hôn!"

Từ Lương chôn đầu ở giữa hai chân, hai tay ôm ót, mặc cho người phụ nữ chửi ầm lên, cũng không lên tiếng.

Chuyện này thật sự là trách hắn

Nếu như đứa bé thật xảy ra chuyện gì, cả đời này hắn cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại nụ cười ngọt ngào, Từ Lương giống như có một con dao cực sắt bén rạch một đường trong tim mình

Đau đớn không?

Lòng như đao cắt

Từ Lương thậm chí nguyện ý dùng tính mạng của mình đổi lấy tính mệnh cho đứa bé.

Nàng mới ba tuổi

Đáng yêu, hiểu chuyện, thích cười.

Hai ngày này vừa mới dạy cho nàng chữ cái, Điềm Điềm rất vui vẻ, giống như rất hứng thú đối với những chữ kia, một lần lại một lần đọc chậm, một lần lại một lần chép lại.

Mỗi lần Từ Lương nghĩ tới đây đều hận không thể ném điện thoại đi

Nếu như mình không chơi trò chơi, cùng với con gái tập viết xong, rồi cùng nàng học cách đánh vần chữ cái, cùng nàng lớn lên...

Thì tốt biết bao nhiêu

Chương 188: Tiến Hành Phẫu Thuật

Nghĩ tới đây, nước mắt Từ Lương từng giọt rơi trên mặt đất.

Không phải ủy khuất

Là hối hận

Là bất lực

Tính mạng chỉ có một lần, không người vì ngươi sai lầm trả tiền, Từ Lương hai tay bấu chặt đầu tóc, móng tay đâm vào da đầu, thậm chí là... Trong thịt

Thế nhưng những đau đớn này căn bản không tính là cái gì.

Giờ phút này, không cái gì có thể sánh được với tính mạng của con gái.

Hồi tưởng lại từng li những chuyện trong sinh hoạt, nghĩ đến cô bé đáng yêu ngồi trên đầu kéo tóc mình, liên tục gọi đầu ba ba nhiều gầu, ba ba không chịu gội đầu, Từ Lương cũng nhịn không được nữa, oa oa khóc lớn lên.

Hắn rất sợ hãi

Hắn sợ muốn chết

Hắn thật hối hận, hối hận muốn chết

Vợ hắn răn dạy, phát tiết, tức giận, nhưng đối với hắn đó lại là một loại giải thoát.

Mắng ta đi

Ta sai rồi

Ta rất hối hận...

Lão bà phẫn nộ cùng tức giận, ngược lại làm cho cảm giác tội lỗi của hắn có một dịu đi một chút.

"Từ Lương, ngươi đền cho ta, ngươi đền con gái cho ta..." Phụ nữ khóc như mưa, bộ quần áo đồng phục trên người tràn đầy nước mắt nước mũi, những thứ này đều không quan trọng, có cái gì có thể quan trọng con của mình chứ?

Người bệnh xung quanh nhìn thấy bộ dáng của hai người, cũng thở dài

Không ai trách cứ, cũng không ai phàn nàn.

Mỗi ngày, bệnh viện xảy ra rất nhiều cung bậc cảm xúc, nơi này có vui, có buồn, có thăng trầm, có...

Mọi người nhìn người phụ nữ, chỉ có thể đồng tình.

Còn có thể làm gì nữa?

Trần Thương thấy thế, đi tới: "Ai là người nhà bệnh nhân?"

Từ Lương nhìn thấy Trần Thương, vội vàng đứng lên: "Bác sĩ, bác sĩ! Con gái của ta thế nào?"

Phụ nữ cũng lập tức yên tĩnh lại, trong mắt chưa đấy nước mắt: "Bác sĩ... Bác sĩ, Điềm Điềm thế nào?"

Trần Thương nhìn Từ Lương không lau sạch nước mắt trên mặt: "Không cần lo lắng như vậy, tạm thời đứa bé không nguy hiểm tính mạng, nhưng nội soi phế quản không lấy ra được, cần phẫu thuật mở khí quản, lấy đồ vật bị kẹt ra, cần ngươi ký tên."

Từ Lương cùng người phụ nữ nghe thấy không nguy hiểm đến tính mạng, lập tức thở nhẹ một hơi

Dù sao lúc đưa tới, hô hấp của đứa bé đã yếu ớt gần như biến mất...

Từ Lương vội vàng gật đầu: "Ta ký! Ta cái gì cũng ký! Bác sĩ... Ngươi nhất định phải mau cứu con ta, xài bao nhiêu tiền cũng phải cứu nó, có được hay không?"

Trần Thương nghiêm túc gật đầu: "Ừm, ta sẽ cố gắng hết sức."

Trần Thương bàn giao chuyện ký tên cho y tá sau đó trở lại phòng phẫu thuật, chuẩn bị các loại dụng cụ và dược phẩm cần thiết để phẫu thuật.

Trần Thương bắt đầu bàn giao cùng an bài công việc, làm việc rất có thứ tự, thực hiện đâu vào đấy.

Trần Thương biểu hiện thành thục như vậy làm cho Tiêu Hà cũng không còn lo lắng như vừa rồi.

Nhưng lại nhiều hơn mấy phần hiếu kỳ, người trẻ tuổi này, thật rất có phong phạm cùng khí độ mà một bác sĩ cấp cứu nên có, giống như đã tính trước.

Một bác sĩ trẻ tuổi và ưu tú như vậy nhưng sao mình lại không biết chứ?

Phải biết rằng phòng nội soi thường xuyên xảy ra rất nhiều trường hợp nguy cấp, nhưng hắn lại chừng từng gặp người trẻ tuổi này tới hỗ trợ.

Chẳng lẽ là mới tới?

Y tá đi đến, cầm tờ giấy ký tên, nói với Trần Thương.

"Bác sĩ Trần, người nhà đã ký tên."

Trần Thương gật đầu, nhìn thoáng qua Tiêu Hà: "Bắt đầu đi! Chủ nhiệm giúp ta giữ đầu của đứa bé ngay ngắn lại."

Tiêu Hà gật đầu, hắn hiểu ý tứ của Trần Thương, mặc dù không phải ngoại khoa lồng ngực, nhưng đây cũng có kiến thức, đầu phải ngay ngắn để khí quản ở giữa.

Trần Thương bắt đầu trải khăn trừ độc.

Trần Thương chợt phát hiện, nếu như nói làm lính có kỹ thuật một tay xếp chăn, thì ngoại khoa chúng ta tuyệt đối có thể trải giường chiếu đơn cực kỳ trôi chảy

Ít nhất là cấp hoàn mỹ

"1% lidocaine + 1 giọt adrenalin!"

Y tá gật đầu, những thứ này đã sớm chuẩn bị tốt.

Loại này là gây tê cục bộ, ngấm vào gây tê, Trần Thương chậm rãi tiêm vào từ xương sụn cho tới xương lồng ngực.

Thật ra nguyên nhân hắn không gọi Lưu Kiện đến là ở đây, nếu như trong khi làm phẫu thuật rạch khí quản rạch ra, người bệnh vẫn còn nhảy nhót tưng bừng, thì nhất định phải để gây tê sư chuyên nghiệp đến tiêm tĩnh mạch.

Còn loại gây tê cục bộ này thật ra giống như xử lý một vết thương nhỏ.

Trần Thương tiếp nhận dao phẫu thuật, bắt đầu thao tác

Thân thể chính là máy móc tinh vi nhất, phức tạp nhất, chỗ cổ càng là một cây cầu nối giữa hai phần của thân thể.

Vị trí này có không ít đồ vật, gần gũi trong sinh hoạt của chính ta nhất chính là khí quản và thực quản.

Mà điều thú vị là, khí quản và thực quản phía trên đều trực tiếp nối với cổ họng, lúc hô hấp, ống khí quản mở ra, lúc nuốt thức ăn xuống, ống thực quản mở ra, khí quản thì đóng kín, không đến mức xảy ra sai sót.

Vì vậy, lúc lâm sàng cấm ống kiểm tra nội soi qua đường mũi xuống ống dạ dày hoặc là dạ dày, thường cần người bệnh phối hợp làm động tác nuốt xuống, để phòng ngộ nhập khí quản, gây nên sặc nghẹn, nguy hiểm tính mạng. Sinh hoạt hàng ngày, lúc ăn cơm kị hô to cười to, cũng là vì phòng ngừa lúc ăn uống ngộ nhập khí quản gây nên ngạt thở.

Thậm chí trong lúc làm hô hấp nhân tạo, cần nâng hàm dưới lên, ngước cổ lên, như vậy là để mở ra khí quản, thuận tiện hô hấp nhân tạo đưa không khí vào phổi.

Khí quản phía trước, thực quản ở phía sau, nếu mọi người đã xem bộ phim Lưỡi Cưa (The Saw) chắc hắn cũng còn nhớ về cảnh một người đàn ông đầu bị Trư Đầu Nhân (người mang mặt nạ đầu heo) bắt nhốt trong bể nước, khi nước trong bể dâng lên cao không thể hô hấp, hắn đã lấy vỏ bút máy trực tiếp đâm vào khí quản của mình, mở ra khí quản, mới không bị ngạt thở mà chết.

Vì vậy, cái này nói cho chúng ta biết phải có kiến thức về y học, để vạn nhất bị trư đầu nhân bắt cũng không đến mức khi cầm bút máy mở ra khí quản lại đâm chết chính mình...

Đương nhiên, không đề nghị học tập, dù sao cái cổ là chỗ nguy hiểm nhất, không khuyến khích nếm thử...

Phẫu thuật được chậm rãi thực hiện

Trần Thương từ bờ dưới sụn nhẫn xoay ngang ngón tay đến chính giữa xương lồng ngực mới bắt đầu hạ dao, từng tầng mở ra làn da.

Rạch làn da, sau đó rạch và tách rời cơ platysma, xuôi theo vết cắt bóc tách cổ trước tạo thành từng dải cơ đến tuyến giáp.

Tách dần từng lớp nông và sâu, tĩnh mạch, cầm Farabeug tiếp tục vén từng lớp ra, lộ ra khí quản 2-- 4 vòng.

Trần Thương cầm cái kẹp, bóc tách rạch da thịt phía trước khí quản bại lộ khí quản, chính giữa vết cắt 2-- 3 vòng, lúc này, nơi này đã có thể nhìn thấy vật gây tắc nghẽn.

Trong mắt Trần Thương nhìn thấy chữ【cao su】màu đỏ xuất hiện ở đó

Hắn chợt phát hiện ánh mắt của mình còn tốt hơn cả phế quản nội soi, CT, X quang,...

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mình phải mở làn da ra thì mới có khả năng nhìn thấy, đây là một chỗ thiếu hụt, có lẽ phải phản hồi với hệ thống một chút, xem con mắt có thể thăng cấp hay không.

Chương 189: Cướp Sắc

Trần Thương rạch phía dưới khí quản một đường, lúc này, thuận lý thành chương lấy đồ vật ra ngoài

Một khối cao su mang theo máu được lấy ra thành công.

Sau đó chính là công đoạn khâu.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương khâu khí quản, nhưng thật ra biến hóa bao nhiêu cũng không rời bản chất.

Phẫu thuật hoàn tất.

Tình huống tiểu cô nương cũng dần dần dịu lại, hô hấp cũng thông thuận.

Không bao lâu nữa có thể tỉnh lại.

Tiêu Hà nhìn Trần Thương, nhịn không được giơ ngón tay cái lên: "Lợi hại, Bác sĩ Trần! Năng lực cấp cứu của ngươi rất không tệ."

Phẫu thuật độ khó không lớn, lo lắng duy nhất chính là trong khi phẫu thuật xuất hiện tình huống bất ngờ, hiện tại người bệnh tương đối bình ổn, đương nhiên Trần Thương cũng không còn lo lắng nữa.

Nghe thấy Tiêu Hà tán thưởng mình như thế, Trần Thương cười nói: "Chỉ biết chút tri thức cấp cứu, chủ nhiệm Tiêu cũng đừng có chê cười ta."

Tiêu Hà cười ha ha, người trẻ tuổi này, không tệ.

"Bác sĩ Trần, ngươi cho ta số điện thoại của ngươi, sau này phòng nội soi chúng ta khẳng định không thể thiếu làm phiền cấp cứu các ngươi, có ngươi, ta cũng ít phải chạy vạy hơn." Tiêu Hà nhìn Trần Thương nói, hắn không gọi tiểu Trần, mà gọi là Bác sĩ Trần.

Trần Thương gật đầu, cho đối phương số điện thoại, đẩy cô bé rời khỏi phòng nội soi.

Sau khi đi ra, Từ Lương và vợ của hắn đã sớm chờ đến nôn nóng bất an, vội vàng chạy tới.

"Bác sĩ Trần, không có chuyện gì chứ?"

Trần Thương gật đầu: "Không có chuyện gì, phẫu thuật hết sức thuận lợi, chờ một lúc nữa có thể tỉnh lại, nhưng hôm nay nên ở lại phòng cấp cứu, chúng tôi phải tiếp tục quan sát tình hình của bé gái một thời gian nữa."

Từ Lương liên tục gật đầu, con gái không có chuyện gì, Từ Lương cảm giác mình giống như được cứu rỗi

Người phụ cũng không khóc, nàng vội vã cuống cuồng chạy trước chạy sau.

Sau khi trở lại khoa cấp cứu, Trần Thương bảo người đàn ông kết toán chi phí thủ tục, thuận tiện để y tá trực ban tính toán chi phí với phòng nội soi rõ ràng.

Chi phí cấp cứu luôn là phiền toái, công việc của y tá cấp cứu rườm rà hơn so với phòng ban bình thường, bởi vì khoa cấp cứu phải liên hệ từng phòng ban, vì vậy phí dụng liên quan cũng tương đối nhiều.

Khoảng qua hơn một giờ, Từ Lương vội vàng chạy vào: "Bác sĩ Trần, Bác sĩ Trần, Điềm Điềm tỉnh rồi!"

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ, cấp cứu tiểu nữ hài bị dị vật gây tắc nghẽn khí quản, nhận được ban thưởng: Điểm kỹ năng + 2! 】

Thuận lợi nhận được hai điểm điểm kỹ năng, trong lòng nói thầm một tiếng: còn lời một điểm...

Không qua kỹ năng là vĩnh cửu, hơn nữa kỹ năng cấp cứu là nhất định phải có được, lại nói, cho dù là không có ban thưởng, chẳng lẽ trơ mắt thấy chết không cứu sao?

Chẳng lẽ giống như ai để tiểu cô nương phải đợi mười hai giờ?

Trần Thương không làm được

Trần Thương cười nói, đứng dậy đi: "Đi, đi qua xem thử đứa bé thế nào."

Từ Lương cười vội vàng dẫn đường.

Đến phòng quan sát, sắc mặt và bờ môi tiểu nữ hài nhi đều hồng hào, rực rỡ hơn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, sau khi nhìn thấy Trần Thương, đang muốn nói chuyện: "Thúc thúc... Khụ khụ!"

Trần Thương cười, đi đến bên giường: "Mấy ngày nay không nên nói chuyện, cẩn thận đau cổ họng, sau này cũng không được nhét đồ vật vào miệng hay mũi, cháu nhớ chưa?"

Trần Thương sờ đầu tiểu nữ hài, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, giờ khắc này, Trần Thương đột nhiên cảm giác được cho dù tốn thêm vài điểm kỹ năng cũng đáng giá.

Mà tiểu cô nương nghe thấy Trần Thương không cho nói chuyện, vội vàng lấy tay nhỏ che miệng, mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương dùng sức gật đầu.

Làm cho mọi người vui vẻ ra mặt.

Trần Thương nhìn tiểu cô nương khả ái.

Cảm giác sau khi chữa được bệnh cho người khác là đây sao?

Mỗi khi tự tay níu giữ tính mạng của một người đang nguy cấp, sẽ có cảm giác thành tựu không gì sánh kịp.

Chim chóc hạnh phúc là có bầu trời.

Con cá hạnh phúc là có biển cả.

Mà bác sĩ hạnh phúc, lại là không có bệnh nhân.

Trần Thương nhớ tới một câu: Tình nguyện tủ thuốc long đong, không muốn người trong thiên hạ nhiễm bệnh, nếu như người trên thế giới đều hạnh phúc, hệ thống này của mình không cần cũng được.

Tiểu cô nương thấy Trần Thương ngẩn người, bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới, ôm đầu Trần Thương, che tay bên tai Trần Thương, nhỏ giọng nói một câu: "Thúc thúc, ngươi thật là đẹp trai, sau khi Điềm Điềm lớn lên gả cho ngươi, có được hay không?"

Nghe vậy, Trần Thương kinh ngạc.

Ta độc thân rõ ràng như vậy sao?

Ngay cả tiểu cô nương ba tuổi cũng có thể biết ta độc thân

Nghĩ tới đây, Trần Thương dở khóc dở cười.

Trần Thương hỏi nhỏ: "Vì sao vậy?"

Tiểu cô nương một mặt ngây thơ, mắt to long lanh nhìn chằm chằm Trần Thương, lui ra phía sau một bước, đứng ở trên giường nghiêm túc cuối người thi lễ, nói ra từng chữ: "Ân cứu mạng, tiểu nữ không thể hồi báo, chỉ có lấy thân báo đáp!"

Trần Thương phù một tiếng, kém chút cười phun ra

Mà bệnh nhân chung quanh, bao gồm Từ Lương cùng mẹ của nàng, đều cười ha hả.

Cô bé bây giờ, cổ linh tinh quái, hết sức đáng yêu

Trần Thương đứng dậy, sờ lên đầu cô bé: "Thúc thúc chờ ngươi!"

Trong phòng quan sát âm u đầy tử khí, có Điềm Điềm gia nhập, có thể nói giúp cho bệnh viện nhiều hơn mấy phần sức sống.

Tất cả mọi người đều thích trêu đùa đứa nhỏ này.

Đáng tiếc Trần Thương không cho nói chuyện, Điềm Điềm vững vàng dùng tay che miệng, cũng không nói chuyện.

Từ Lương nhìn con gái không có chuyện gì, một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, tràn đầy may mắn.

Người vợ cũng có thể yên tâm trách mắng, nàng nhìn Từ Lương: "Sau này, ngươi trông con nghiêm túc hay không nghiêm túc!"

Từ Lương nghĩa chính ngôn từ cầm lấy điện thoại, nhìn con gái, nói: "Điềm Điềm, ba ba thề, sau này sẽ không chơi game, mỗi ngày đều chơi với

ngươi!"

Sau khi nói xong, cầm lấy điện thoại, quả quyết gỡ cài đặt trò chơi.

Trần Thương thở dài, trò chơi bị gỡ còn có thể tải lại, nhưng đứa bé mà xảy ra chuyện gì thì sẽ không còn gì nữa.

Khoa cấp cứu cũng gặp không ít trường hợp bởi vì ba chăm con mà xảy ra vấn đề

Nói thật, nam nhân thật là không có trách nhiệm đối với trẻ nhỏ, năm ngoái cũng có một lần, một cậu bé đem bẻ gãy ăn tất cả son môi của mẹ nó.

Sau đó thì cậu bé đó không chuyện gì, nhưng người nam kia nghe nói rất thảm.

Trên mạng có câu nói, cha chăm con, nhiều nhất có thể đảm bảo còn sống, nhưng hiện tại xem ra, câu nói này còn cần phải xem xét lại

Nhìn thấy cô bé không có chuyện gì, Trần Thương cũng yên lòng rời khỏi phòng bệnh.

Vừa ra cửa, Từ Lương cùng người phụ nữ liền kéo tay Trần Thương đi đến ngã rẽ xuống thang.

Trần Thương sững sờ, muốn cướp sắc hả?

Thế nhưng... tại sao lại là hai người cùng tiến lên?

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của tiểu cô nương, Trần Thương lập tức hiểu, đây không phải cướp tiền, càng không phải là cướp sắc

Mà là...

Cướp cô dâu?

Từ Lương từ trong túi móc ra một xấp tiền, nhét vào túi Trần Thương

Trần Thương sững sờ, vội vàng từ chối.

Chương 190: Cô Dâu Nhỏ Của Trần Thương

Mặt mũi Từ Lương tràn đầy nghiêm túc cùng cảm kích nói: "Bác sĩ Trần, đây là tâm ý của ta, thật, ngài có thể cứu con gái ta, ta đã cảm động đến rơi nước mắt, đây là một chút xíu tâm ý của ta, nếu như ngươi không nhận, ta thật rất khó tha thứ chính mình!"

Một bên người phụ nữ cũng nói: "Bác sĩ Trần, ngài nhất định phải nhận, ngài là ân nhân cứu mạng của cả nhà chúng ta, chúng ta cũng không biết nói cái gì, chúng ta cũng không biết ngươi thích cái gì, nên để tự ngươi mua chút."

Trần Thương thở dài, nhìn hai người: "Thật ra tiền này của các ngươi, cho ta, ta cũng phải đi đóng tiền cho các ngươi, ta cũng tương đối bận rộn, căn bản không thời gian sử dụng, vì vậy vẫn là các ngươi cầm lấy đi."

"Nơi này là hành lang, rất nhiều người qua lại, đừng đến lúc đó làm lớn chuyện sẽ không tốt."

Trần Thương nói xong, đứng dậy rời đi.

Lưu lại hai người hai mặt nhìn nhau.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ y đức y phong, chưa từng nhận hồng bao, nhận được điểm kỹ năng + 1! 】

Trần Thương lập tức sững sờ

Không phải chứ?

Cái này cũng được

Kiếm lời kiếm lời

Đối với Trần Thương mà nói, điểm kỹ năng trân quý hơn tiền nhiều.

Xem ra Phòng lão tiên sinh cho mình một nhiệm vụ không tầm thường a, đây mới là NPC đỉnh cấp, đây mới thật sự là đại lão chứ. Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy, sau này mình có thể tiến xa hơn trên con đường chăm sóc người bị thương, giúp đỡ chính nghĩa

---

Vốn dĩ Điềm Điềm cùng ngày đã có thể xuất viện, thế nhưng nàng lại không đi, nói thế nào cũng không chịu đi, nhất định phải lại bệnh viện thêm hai ngày, Từ Lương bàn bạc với vợ, ở thêm mấy ngày đi, ít nhất cũng an toàn hơn một chút.

Thế là, cứ như vậy, mấy ngày nay khoa cấp có thể một cô bé nhỏ nhắn cứu ôm cơm hộp màu hồng, mà Trần Thương lại có thêm một cô dâu nhỏ

đưa cơm.

Mỗi ngày đến giờ cơm, tiểu Điềm Điềm sẽ ôm một cơm hộp hình bé heo Peppa màu hồng đi tới đưa cho Trần Thương, để Trần Thương ăn cơm.

Trần Thương không ăn thì sẽ không đi, rơi vào đường cùng, Trần Thương đành phải ăn cơm.

Tiểu Điềm Điềm đứng ở nơi đó, hết sức hiền lành, chờ Trần Thương ăn xong ôm cơm hộp cười chạy đi.

Cứ như vậy, cấp cứu có thêm một tiểu cô nương, trong hoàn cảnh nhiều lo lắng cùng lo nghĩ, cô bé trở thành chất xúc tác giúp cho nụ cười trên mặt mọi người cũng nhiều một chút.

Tiểu Điềm Điềm vào phòng làm việc của bác sĩ, mọi người liền ồn ào nói: "Trần Thương, cô dâu nhỏ của ngươi đưa cơm cho ngươi kìa!"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng.

Mà tiểu Điềm Điềm thì mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, còn vui vẻ hơn ăn mật.

Lần này, chờ Trần Thương ăn xong, tiểu Điềm Điềm leo lên cái ghế bên cạnh, cầm lấy khăn tay muốn lau miệng cho Trần Thương.

Mọi người thấy vậy lập tức ồn ào

Hơn nữa, nàng lau rất chân thành, hết sức cẩn thận, sau khi lau xong, tiểu Điềm Điềm nghiêng mặt một bên, chỉ chỉ ngón tay lên má của mình.

Trần Thương cười ha ha một tiếng, ôm nàng hôn một cái

Nói thật, hắn thật thích tiểu cô nương này, quá đáng yêu

Mà khuôn mặt tiểu Điềm Điềm thì lập tức đỏ lên.

Vương Khiêm nhìn thấy Điềm Điềm cũng kìm lòng không được, vội vàng chạy tới muốn ôm: "Điềm Điềm, thúc thúc cũng muốn hôn!"

Điềm Điềm biến sắc, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài

Sau khi ra ngoài, thấy không có ai đuổi theo, lại vòng trở lại, đứng nép ở cửa ra vào nghiêng đầu nhìn thấy Vương Khiêm không có trong đó, mới cẩn thận rón rén đi vào, cầm lấy hộp cơm bỏ chạy.

Chọc cho mọi người cười ha ha.

Y tá thay băng, lúc thay băng cho tiểu Điềm Điềm, gọi tiểu Điềm Điềm không chịu, phải gọi là cô dâu nhỏ của Trần Thương, người ta mới có thể ngoan ngoãn, cười cho y tá kiểm tra.

Hai ngày sau, Điềm Điềm ra viện, sau khi Từ Lương làm thủ tục xong xuôi, mang theo Điềm Điềm muốn rời đi.

Khi Điềm Điềm biết cha mẹ muốn dẫn mình đi, khóc tan nát cõi lòng, kéo cỡ nào cũng không đi, miệng luôn nói: "Mụ mụ mụ mụ, không được

chia rẽ chúng con... Con chỉ muốn gả cho Trần Thương thúc thúc."

Nàng nói đến ruột gan đứt từng khúc, tình thâm ý nồng

Mọi người thấy vậy không biết nên khóc hay cười, dở khóc dở cười.

Từ Lương cũng lúng túng cười nhìn vợ mình: "Vợ à, sao ta cảm giác hai ta trở thành người xấu trong phim truyền hình? Chia rẽ tình yêu giữa hai người?"

Từ Điềm Điềm cũng không khóc gật đầu nói: "Đúng vậy... Ba ba ngươi đừng làm người xấu có được hay không? Không được chia rẽ chúng ta..."

Nhưng Điềm Điềm phản kháng không có bất kỳ ý nghĩa gì, cuối cùng vẫn bị mang đi.

Trần Thương nhìn tiểu cô nương, cũng chỉ biết cười, thật đáng yêu

Lúc này, bỗng nhiên Tần Duyệt từ sau lưng xông tới: "Thế nào? Không nỡ hả?"

Trần Thương lập tức cười: "Có cái gì không nỡ?"

Tần Duyệt cười ha ha nói: "Có cái gì không nỡ? Ngươi nói cũng nhẹ nhàng quá ha, khả năng đây là một cô nương duy nhất chung tình đối với ngươi trong 27 năm qua, ngươi còn không trân quý sao? Ai... Cũng do kinh nghiệm sống chưa nhiều, chờ sau khi Điềm Điềm lớn lên, nhớ đến đoạn thời gian này, nhất định sẽ hối hận!"

Trần Thương cắt một tiếng: "Đúng rồi, bạn trai của ngươi nhìn thấy vòng 1 của ngươi nói thế nào?"

Tần Duyệt quay người nhìn thoáng qua Trần Thương: "Không cần ngươi lo!"

Nói xong, Tần Duyệt nghênh ngang rời đi.

Vương Khiêm mặt không đổi sắc đi ra, tiếc hận thở dài: "Thương nhi, cô dâu nhỏ vừa đi, ngươi đã bắt đầu dụ dỗ Tần Duyệt, thật đúng là quá không có lương tâm mà? Ngươi xem Điềm Điềm người ta lúc rời đi giống như là sinh tử ly biệt, khóc gọi tình thâm nghĩa trọng, ngươi xem ngươi một chút đi... Ai... Thật không xứng đáng là đàn ông!"

Sau khi nói xong, Vương Khiêm lắc đầu, thất vọng rời đi

Lưu lại Trần Thương kinh ngạc.

Chuyện Phòng Dung Lâm phẫu thuật thành công rất nhanh truyền ra ngoài, lập tức đưa tới rất nhiều người đến thăm hỏi.

Từ lãnh đạo hệ thống vệ sinh, đến viện trưởng chủ nhiệm từng bệnh viện, đều muốn đến thăm Phòng lão tiên sinh.

Dù sao cũng là lão nhân có danh tiếng ở Thị trấn An Dương, trong hệ thống vệ sinh chữa bệnh cũng coi là lực ảnh hưởng rất lớn.

Bệnh viện cân nhắc đến điểm này, đưa lão đến phòng đặc biệt ở lầu thứ 19 của bệnh viện, quy cách của phòng bệnh nơi này không giống với những phòng khác, mỗi căn phòng có hai giường, một là người bệnh nằm, một giường còn lại là người nhà nằm, trong phòng có phòng vệ sinh, bồn tắm riêng, bên cạnh còn có một phòng tiếp khách không nhỏ, giống như một căn hộ.

Đương nhiên, giá cả tự nhiên cũng sẽ không thấp

Phòng bệnh này chủ yếu là để phục vụ cán bộ kỳ cựu cùng kẻ có tiền, lầu 19 có phòng ăn, phòng bếp, phòng tập thể thao riêng, người bệnh không cần đi xuống lầu.

Căn phòng mà Phòng Dung Lâm ở đương nhiên là phòng tốt nhất, mặc dù lão không phải người có quyền thế nhất, nhưng ở đây, Phòng Dung Lâm chính là tiêu chí của Tỉnh Nhị Viện.

Có Tần Hiếu Uyên cùng mấy học sinh trợ giúp, mọi người mời cho Phòng Dung Lâm một hộ công, hỗ trợ chăm sóc Phòng Dung Lâm sinh hoạt thường ngày.

Nói câu không dễ nghe, quãng đời còn lại của Phòng lão tiên sinh có khả năng sẽ phải trải qua ở đây.

Dù sao số tuổi quá lớn, thân thể cũng không tốt, ở lại viện dưỡng lão khẳng định không dễ chịu như ở bệnh viện, Lý Kiến Vĩ trở về nhà Phòng lão tiên sinh một chuyến, mang theo toàn bộ sách mang đến phòng bệnh, trang trí giống như trong nhà.

Chương 191: Chênh Lệch Quá Lớn

Những ngày gần đây, thân thể Phòng Dung Lâm dần dần khôi phục, bệnh viện mới dám để mọi người đến thăm Phòng Dung Lâm.

Người bình thường đến cũng chỉ ngồi một chút, đặt quà bánh lại xong nói vài câu với Phòng lão tiên sinh là đứng dậy rời đi.

Nhưng, có rất nhiều người lại rất tò mò là ai phẫu thuật cho Phòng Dung Lâm! ?

Đặc biệt là những viện trưởng chủ nhiệm của các bệnh viện đã từng tham dự hội chẩn, cả đám càng đều rất tò mò.

Dù sao, tình huống của lão lúc ấy mọi người cũng có chút hiểu rõ, xác suất phẫu thuật thành công rất thấp, nhưng bây giờ thấy dáng vẻ của lão, khôi phục rất tốt, cái này làm cho mọi người kinh hãi.

Lần này, sau khi bọn người Tiền Lượng, Lưu Tư Tề tới thăm hỏi lão, không gấp rời đi, ngược lại tìm tới Lý Kiến Vĩ, mọi người ngồi xuống hàn huyên.

"Viện trưởng Lý, lần này là ai phẫu thuật cho Phòng lão tiên sinh vậy? Mời người bên ngoài hả?" Lưu Tư Tề nhịn không được, trực tiếp hỏi.

Lý Kiến Vĩ hơi sững sờ, thở dài: "Không, sao có thể là người bên ngoài được chứ, người bên ngoài càng không nguyện ý gánh nguy hiểm như vậy, ngày đó sau khi các ngươi đi, chúng ta cắn răng quyết định phải làm phẫu thuật, cho nên cho chủ nhiệm ngoại khoa Trương Hữu Phúc đến phẫu thuật!"

Vừa nghe câu này, mọi người mới chậm rãi gật đầu.

Tiền Lượng nói: "Trình độ của chủ nhiệm Trương không tệ, mới 45 tuổi, xem ra sau này sẽ là chỗ dựa tố cho ngoại khoa gan mật Tỉnh Đông Dương chúng ta!"

Tiền Lượng cùng Trương Hữu Phúc đều làm trong lĩnh vực gan mật, bình thường tiếp xúc cùng kết giao cũng tương đối nhiều, thậm chí còn có chút cảm giác cùng chung chí hướng.

Lúc ấy, Trương Hữu Phúc gia nhập hiệp hội ngoại khoa gan mật Tỉnh Đông Dương chính là Tiền Lượng đưa vào, vì vậy quan hệ của hai người rất không tệ.

Thậm chí lúc ấy Tiền Lượng còn mời Trương Hữu Phúc đến Đông Đại Nhất viện, chờ sau khi mình về hưu, Trương Hữu Phúc sẽ lên làm chủ

nhiệm, nhưng khi đó Trương Hữu Phúc mới bốn mươi tuổi, đi thẳng tới ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện.

Những năm này khiến cho cũng sinh động.

Lưu Tư Tề cũng khẽ gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó có thể tin: "Ca phẫu thuật thuận lợi không?"

Lý Kiến Vĩ thở dài: "Nào có đơn giản như thế! Tình huống thân thể Phòng lão sư rất kém, còn có tĩnh mạch cửa cao áp, lúc ấy còn phải cân nhắc đến bệnh tiểu đường làm cho vết thương tương đối khó khôi phục, chung ta mới quyết định phẫu thuật nội soi, thế nhưng sau khi bắt đầu phẫu thuật thì lập tức trợn tròn mắt!"

"Tình huống trong bụng quá kém, đường ruột dính liền rất nghiêm trọng, hơn nữa động mạch lá gan sít sao dính liền với tam giác Calot, nếu phẫu thuật thì độ khó quá lớn!"

Vừa nghe câu này, bọn người Lưu Tư Tề cùng Tiền Lượng tò mò: "Có video phẫu thuật không?"

Lý Kiến Vĩ gật đầu: "Thật ra, có là có, nhưng ta không copy, Chủ nhiệm Trương có, ta gọi điện thoại hỏi một chút."

Sau khi Trương Hữu Phúc nhận được điện thoại, cầm USB đi thẳng tới lầu 19, nhìn thấy tất cả mọi người ở đây, lần lượt chào hỏi, sau đó trực tiếp cắm USB vào

Lập tức, mọi người thấy hình ảnh phẫu thuật nội soi

Chỉ là, hình ảnh vừa ra mọi người lập tức trợn tròn mắt.

Tình huống này cũng không phải một chữ kém có thể hình dung, nhìn thấy tình huống này, mọi người khẽ nhíu mày, phát hiện lúc trước mình không ở lại phẫu thuật là may mắn cỡ nào, bằng không, tình huống này rất khó đảm bảo phẫu thuật không xảy ra vấn đề

Quả nhiên, mọi người rất nhanh liền nhìn thấy khi Trương Hữu Phúc đang tách rời đường ruột thì xảy ra vấn đề

Lúc này, mọi người nhịn không được lo lắng

Nguy hiểm

Lúc này, một khi ruột bị phá, độ khó cùng tính nguy hiểm của ca phẫu thuật cơ hồ là tăng lên theo cấp số nhân.

Khó khăn

Ngay lúc này, mọi người chợt phát hiện, có người thay thế hắn thực hiện phẫu thuật

Bắt đầu khâu đường ruột

Hơn nữa khâu không hề có sơ hở, nhẹ nhàng, linh hoạt, trôi chảy, cơ sở nội soi đường ruột khâu rất vững chắc, mọi người ở đây nhịn không được cảm khái một tiếng.

Nhưng, giống như bọn hắn cảm khái có chút sớm, bởi vì hình ảnh sau đó càng làm cho hai mắt bọn hắn tỏa sáng

Từng giây từng phút trôi qua, mọi người không có ai lên tiếng, tất cả đều an tĩnh xem video phẫu thuật.

Trương Hữu Phúc cũng như thế, trong lúc hắn đang chờ đợi Trần Thương đến thì do hắn giữ kẹp, vì vậy phẫu thuật hết sức trôi chảy, Trương Hữu Phúc đã xem rất rất nhiều lần, thế nhưng mỗi lần đều xem rất vui vẻ

Đặc biệt là đến lúc tách rời động mạch lá gan, Trần Thương quả quyết bỏ qua thao tác cắt động mạch xếp chồng, trực tiếp làm cho hai mắt tất cả mọi người tỏa sáng

"Xinh đẹp!"

"Thiên tài!"

"Mẹ ta ơi!"

Từng tiếng than vang lên, Trương Hữu Phúc cười, xem ra không chỉ một mình mình kinh ngạc.

Không thể không nói, ngay lúc đó Trần Thương thật sự là có thể được xưng là thiên tài.

Ý nghĩ như vậy, ai có thể nghĩ tới?

Cho dù là nghĩ đến, lại có bao nhiêu người có thể làm được

Cái kia khâu nội soi động mạch lá gan nhanh chóng không sơ hở, quả thực chính là kinh điển

Nhất thời, tất cả mọi người nhìn ngây người.

Video phẫu thuật hoàn tất, tất cả mọi người thật lâu không phát ra một tiếng động nào, dư vị vô tận

Lúc này, Tiền Lượng đột nhiên hỏi: "Phẫu thuật này do ai thực hiện? Thật sự là lợi hại! Đặc biệt là lựa chọn phương pháp tách rời động mạch lá gan kia, thật sự là ý nghĩ của một thiên tài, ta cũng không nghĩ đến!"

Trương Hữu Phúc cười nói: "Chủ nhiệm Tiền, ngài nhận biết!"

Tiền Lượng lập tức nhíu mày: "Ta biết? Ai vậy? Những người có danh hiện trong lĩnh vực ngoại khoa của Tỉnh Đông Dương chúng ta đều ở đây... Chẳng lẽ là chủ nhiệm Lý Bảo Sơn?"

Trương Hữu Phúc lắc đầu: "Chủ nhiệm Lý ngày đó có việc, người làm phẫu thuật chính là Trần Thương!"

Tiền Lượng lập tức chấn động

"Trần Thương?"

Trương Hữu Phúc gật đầu: "Không sai! Chính là Trần Thương!"

Hai chữ Trần Thương mới ra, lập tức hiện trường lâm vào bầu không khí quỷ dị

Mấy người biết Trần Thương thì nín thở ngưng thần hai mặt nhìn nhau

Trong ánh mắt tràn đầy ngưng trọng.

Bởi vì nếu như phương pháp tách rời động mạch lá gan này là do một lão chủ nhiệm y sĩ nghĩ ra được thì mọi người còn có thể tiếp nhận, nhưng Trần Thương... Hắn tuổi còn rất trẻ

Tuổi trẻ đến mức làm cho mọi người cảm thấy áp lực

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, trò giỏi hơn thầy.

Lần trước, Lưu Tư Tề cùng Tiền Lượng là giám khảo kiểm tra Trần Thương, lúc ấy hắn làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, mặc dù biểu hiện rất tốt, hết sức chói mắt, nhưng nói cho cùng cái đó vẫn chỉ là một ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, tán thưởng như thế nào cũng chỉ có thể nói rõ thiên phú phẫu thuật của ngươi không tồi, có ngộ tính.

Nhưng so với hiện tại là hoàn toàn khác.

Trong video là một ca phẫu thuật, đã hoàn toàn không phải chỉ cần thiên phú và may mắn là có thể thành công.

Nếu không mọi người cũng sẽ không dám làm phẫu thuật.

Đây là thực lực

Mà lại là một thực lực rất mạnh

Mặc dù nói, ba ngày không gặp kẻ sĩ phải lau mắt mà nhìn, nhưng cũng không đến mức ba ngày không gặp kẻ sĩ cầm tám lần nội soi nhìn nhau chứ?

Chênh lệch này, quá lớn...

Chương 192: Trở Thành Nghiên Cứu Sinh

Mà phần lớn người ở đây cũng không hiểu rõ Trần Thương, biết Trần Thương cũng chỉ là số ít mấy người.

"Ai là Trần Thương?"

"Không nhận ra a!"

"Ta cũng chưa nghe nói qua!"

"Chủ nhiệm Trương, Trần Thương... Là ai vậy? Bệnh viện nào?"

Rốt cục, có người nhịn không được hỏi

Trương Hữu Phúc cười nói: "Đây là một tiểu bác sĩ của bệnh viện chúng ta."

Nghe vậy, mọi người có chút oán thầm, Trương Hữu Phúc nhà ngươi, không nói thì thôi đi, còn nói là tiểu bác sĩ, người ta phẫu thuật còn tốt hơn cả ngươi

Một đám chủ nhiệm ngoại khoa sau khi xem hết video phẫu thuật, vẫn chưa thỏa mãn, chỉ muốn trở lại bệnh viện thử ngay, dù sao bây giờ ngứa tay không chịu được.

Những chủ nhiệm này khó có cơ hội ra ngoài một chuyến, trong bệnh viện vẫn có tương đối nhiều chuyện đợi bọn họ, không dừng lại quá lâu, mọi người đã nhao nhao rời đi.

Nhưng, vẫn có mấy người lưu lại, chính là Tiền Lượng cùng Lưu Tư Tề đã nhận biết Trần Thương.

Tiền Lượng nhịn không được hỏi: "Chủ nhiệm Trương, phẫu thuật này... Thật sự là Trần Thương làm hả?"

Trương Hữu Phúc nghiêm túc gật đầu, hồi tưởng lại ca phẫu thuật ngày hôm đó, đến giờ trong lòng hắn vẫn còn có chút sợ hãi: "Ừm! Nói thật, lúc ấy ta tách rời đường ruột không cẩn thận phát hiện xảy ra vấn đề, đã không thể động được, lúc ấy chúng ta định liên hệ chủ nhiệm Lý Bảo Sơn, thế nhưng Chủ nhiệm Lý trong thời gian ngắn không về được, nhưng hắn nói cho chúng ta biết có thể gọi Trần Thương tới!"

"Lúc ấy sau khi Trần Thương tới, ta bởi vì phải giữ đường ruột không cho lộ ra ngoài nên đã mệt mỏi hết sức, hai tay đều có chút run rẩy, nếu không phải Trần Thương, ngày ấy... Thật sự là lành ít dữ nhiều, đến bây giờ ta nằm mơ đều có thể tỉnh lại!"

Trương Hữu Phúc nói xong, nhịn không được thở dài.

Mọi người thấy thế, cũng tin bảy tám phần, Trương Hữu Phúc không cần thiết lấy chuyện này ra đùa.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu về ca phẫu thuật, trước khi chuẩn bị rời đi, Lưu Tư Tề bỗng nhiên quay người: "Chủ nhiệm Trương, cái này... Video phẫu thuật này có thể cho ta copy một phần không?"

Trương Hữu Phúc thật có lỗi cười một tiếng: "Hiện tại không được, chờ thêm một đoạn thời gian, ta sẽ đưa qua cho Lưu chủ nhiệm một bản sao."

Lưu Tư Tề gật đầu, những video phẫu thuật này đều là hình ảnh tư liệu hết sức trân quý, video phẫu thuật ưu tú thậm chí có thể dùng để nhận thưởng, vì vậy hắn không tiếp tục yêu cầu nữa.

Buổi chiều, Tần Hiếu Uyên ở văn phòng, nghe một cuộc điện thoại từ chủ nhiệm hướng dẫn nghiên cứu sinh của Quan Vĩ từ Đại học Y Đông Dương.

"Viện trưởng Tần, chào ngài, ta là Quan Vĩ."

Tần Hiếu Uyên cười nói: "Chào chủ nhiệm Quan."

Quan Vĩ đi thẳng vào vấn đề nói: "Là như vậy, sau khi chúng ta cố gắng xin cấp trên, giờ đã có được một vị trí nghiên cứu sinh."

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lập tức hai mắt sáng lên

Chính là một tin tức tốt.

"Ồ? Vậy... Có ảnh hưởng gì đến ngài hay không?

Quan Vĩ cười nói: "Không ảnh hưởng, bởi vì trong lĩnh vực chữa bệnh của chúng ta tương đối đặc biệt, những học sinh có trình độ ngang nhau tương đối nhiều, mấy năm này quốc gia cũng đang khích lệ đặc biệt bồi dưỡng nhân tài, cho nên mới phê xuống, ngươi nói Trần Thương mau chóng tới đây một chuyến, chuẩn bị đồ vật cần thiết kỹ càng, chờ hắn tới ta sẽ bàn giao chi tiết với hắn."

Tần Hiếu Uyên nghe tin tức này, lập tức lập tức vui trở lại.

Nói thật, sau khi khoe khoang khoác lác với Trần Thương, Tần Hiếu Uyên đi đến Đại học Y Đông Dương một chuyến, biết được người ta phỏng vấn đã kết thúc, những người được chọn cũng đã được công bố lên danh sách chính thức.

Tần Hiếu Uyên muốn đi đường tắt không cần phải qua tuyển sinh, như vậy cũng thuận tiện hơn một chút, nhưng không ngờ đã đến chậm, sau khi Tần Hiếu Uyên tìm không ít người, tới lui làm phiền một đoạn thời gian, hôm nay rốt cục có kết quả.

Nghĩ được như vậy, Tần Hiếu Uyên cũng nhịn không được vui trở lại.

"Vậy chuyện của Trần Thương... ta xin cảm ơn chủ nhiệm Quan, có cơ hội mời ngài đến Tỉnh Nhị Viện đi dạo." Tần Hiếu Uyên nói.

Cúp điện thoại, Tần Hiếu Uyên lập tức vui vẻ.

Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định điện thoại thông báo cho Trần Thương, dương dương đắc ý nói: "Trần Thương, ngươi đến một phòng làm việc của ta một lát."

Trần Thương sững sờ: "Viện trưởng Tần... Ta... đang đi làm mà, giờ làm việc mà rời khỏi vị trí là không tốt lắm đâu? Cái này... Thích hợp không? Vạn nhất, ta nói vạn nhất thôi. Lỡ như ta bị người của khoa y vụ để mắt tới thì cũng không tốt lắm đâu? Ta vừa mới bị xử lý... Hay là tan việc ta đi lên, được không?"

Vừa nghe đến đây, Tần Hiếu Uyên sao còn không hiểu ý của Trần Thương...

Tiểu tử này rõ ràng là đang trách ta.

Không phải chỉ là mấy ngày ta không chú ý sao?

Ngươi là một người đàn ông sao lại có lòng dạ hẹp hòi như thế?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nhịn không được nổi giận: "Được, ngươi không lên đây cũng được, bỏ qua khai giảng tân sinh nghiên cứu sinh năm nay, ta cũng không chịu trách nhiệm."

Nói xong, Tần Hiếu Uyên cúp điện thoại, nghĩ đến giọng điệu âm dương quái khí vừa rồi của Trần Thương, nàng nhịn không được tức nghiến răng ngứa.

Tiểu tử này, đơn giản... Ngây thơ

Đúng

Không thành thục chút nào.

Trần Thương nghe chuyện khai giảng nghiên cứu sinh, lập tức trợn tròn mắt, mẹ nó, Viện trưởng Tần thật có bản lãnh, thật lấy được vị trí này cho ta?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bàn giao một phen, sau đó vội vàng đứng lên chạy như bay về phía phòng hành chính.

Chạy xuống lầu dưới mới chợt nhớ ra, mình còn không biết phòng làm việc của viện trưởng ở chỗ nào...

Đi lên hỏi một chút rồi nói sau

Thế nhưng, sau khi Trần Thương đến lầu 20, hắn mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, hành lang có khóa điện tử, quét thẻ mới có thể đi vào, lập tức Trần Thương bất đắc dĩ.

Gõ cửa?

Yên tâm, mới sẽ không người để ý đến ngươi.

Ai, thật sự là cửa son rượu thịt thối a, lầu hành chính đều có khóa điện tử, nhân viên công việc đều mang thẻ từ mới có thể vào, mà người ngoài hoặc là người bình thường muốn gây sự đều không vào được, mà cửa lớn của khoa cấp cứu nhà ta thường mở ra.

Người làm việc ở khu hành chính quá quan trọng tính mạng của mình, so sánh dưới... Khoa cấp cứu chúng ta...

Nghĩ như vậy, Trần Thương nhịn không được oán thầm vài câu.

Trần Thương vào không được, cũng không đợi được người nào mở cửa, chỉ có thể gọi điện thoại cho Tần Hiếu Uyên: "Viện trưởng Tần, ta tới cửa rồi... Vào không được a."

Một lát sau, từ phòng làm việc của viện trưởng đi ra, Trần Thương quả thực có chút đắc ý, chính mình cũng sẽ trở thành nghiên cứu sinh

Nghĩ như vậy, Trần Thương trở nên kích động cùng hưng phấn.

Thật ra, việc nghiên cứu sinh căn bản sẽ không quá ảnh hưởng đến công việc của Trần Thương.

Nghiên cứu sinh chủ yếu chia làm chuyên thạc cùng học thạc (thạc sĩ), mà chuyên thạc nghiên cứu sinh trên cơ bản toàn bộ đều làm việc ở lâm sàng, dù sao quốc gia an bài nhiệm vụ, sau này khi tốt nghiệp sẽ nhận bốn chứng nhận cùng lúc (chứng nhận tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bằng chứng nhận Thạc sĩ, bằng cấp phép hành nghề bác sĩ, chứng nhận quy bồi).

Chỉ có cầm trong tay bốn giấy chứng nhận này thì lúc, ngươi đi tìm việc mới có thể tương đối dễ tìm một chút.

Chương 193: Liver Transpl (Ghép Gan)

Năm nay, Tỉnh Nhị Viện cũng là bệnh viện được quốc gia quy bồi, vì vậy Trần Thương hoàn toàn có thể đánh lấy cờ hiệu quy bồi, tiếp tục làm việc trong khoa của mình.

Tần Duyệt chính là như vậy, chỉ là... Tần Duyệt đứa nhỏ này số khổ, lúc đi học tương đối đáng thương, khi đó chuyên thạc không lưu hành chứng nhận quy bồi, cho nên sau khi đến Tỉnh Nhị Viện, đành phải tìm người hộ trợ lấy được vị trí quy bồi ở Đông Đại Nhất viện, đi làm ở bệnh viện, cứ như vậy, chỉ được tính là quy bồi, cho nên tiền lương nhận được ít đi rất nhiều.

Dù sao hiện tại ngươi không có chứng nhận quy bồi cho nên không cách nào tăng lên trung cấp.

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến một vấn đề, nếu như mình lên làm nghiên cứu sinh, có phải bệnh viện sẽ khấu trừ hết tiền lương và tiền thưởng của mình hay không?

Tần Duyệt chính là như thế

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng vòng trở lại, ngượng ngùng cười một tiếng: "Viện trưởng Tần, ta còn có một việc muốn hỏi."

Tần Hiếu Uyên để bút xuống, nhìn Trần Thương: "Ừm, vấn đề gì."

Trần Thương: "Nếu như ta lên nghiên cứu sinh, vậy thì tiền lương và tiền thưởng của ta có thể bị trừ hay không?"

Tần Hiếu Uyên thở dài, nhìn Trần Thương, hắn dám đánh cược, nếu như mình nói bị trừ, Trần Thương khẳng định sẽ nói mình sẽ không lên

Vậy thì công sức mình tìm ông nội và bà nội để lấy được vị trí này sẽ lãng phí một cách vô ích

Huống chi, Trần Thương đã thu được biên chế của Tỉnh Nhị Viện, nghiên cứu sinh chỉ là đồ thêu hoa trên gấm, có đôi khi, trình độ thật chỉ là một nước cờ đầu.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ nói: "Không trừ, tiền thưởng vẫn như cũ, ngươi cứ làm việc như thường lệ là được, bên phía trường học ta sẽ nói chuyện giúp ngươi, sửa đầy học phần là được, những chuyện khác ngươi không cần phải để ý đến, nhưng ngươi cũng phải tranh thủ thời gian cố gắng lên lớp, đặc biệt là môn thống kê y học còn có chứng nhận y học, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với sự phát triển sau này của ngươi."

Trần Thương nghe nói không bị trừ tiền, lập tức vui vẻ: "Đa tạ viện trưởng."

Trần Thương cùng Tần Duyệt có một chút khác nhau chính là, Trần Thương quy bồi bệnh viện là Tỉnh Nhị Viện, không cần chạy tới chạy lui các bệnh viện khác, như vậy, hắn sẽ bớt đi không ít phiền phức.

Trần Thương trở lại khoa, bỗng nhiên Tần Duyệt hấp tấp chạy tới: "Trần Thương, ngươi mời ta ăn cơm đi!"

Trần Thương cũng không ngẩng đầu: "Muốn đánh rắm hả?"

Tần Duyệt không tức giận, tròng mắt nhất chuyển: "Ngươi chắc chắn không? Ta sẽ cho ngươi một cơ hội! Chỉ có một cơ hội này thôi?"

Trần Thương không để ý Tần Duyệt tí nào, quay người nhìn Vương Dũng: "Trưa nay hai ta đi ăn cái gì không?"

Vương Dũng viết bệnh lịch, không ngẩng đầu: "Ngươi mời khách, ăn cái gì cũng được."

Trần Thương: "..."

Trần Thương đột nhiên cảm giác, tự mình đi ăn cơm là tốt nhất, đi phòng ăn gọi một phần ăn, mười đồng tiền một món mặn hai món chay hai lạng gạo, vừa ngon lại còn tiết kiệm tiền, nghĩ đến mỗi lần mua cơm, dì nhìn thấy chính mình cũng sẽ nhiều múc hai muôi thịt, Trần Thương đột nhiên cảm giác được hạnh phúc chính là đơn giản như vậy.

Tần Duyệt thở dài: "Ai... Xem ra ta phải gọi điện thoại cho tạp chí xã, nói là ta muốn sửa lại thông tin tác giả!"

Trần Thương vội vàng xoay người: "Ngươi nói cái gì? Đã có thông báo tới rồi hả? Nhanh như vậy sao? Không phải tối thiểu phải nửa tháng trở lên sao?"

Tần Duyệt ai u một tiếng, ngồi trên ghế: "Ai, gần đây thức đêm tăng giờ làm việc, cảm giác thân thể không còn chút sức lực nào."

Trần Thương lập tức nịnh nọt như hoa, cười như liếm chó: "Tần tỷ, ngài muốn ăn cái gì, chúng ta đi bồi bổ!"

Tần Duyệt giả vờ không nghe thấy: "Ai... Ta nghe nói Thiên Nhai có một quán lẩu hải sản, giữa trưa hình như là không nhiều người lắm đâu?"

Vương Dũng nghe thấy có rắm ăn, không để ý tới viết bệnh lịch: "Đúng vậy, nghe nói mới mở."

Trần Thương nhịn không được kéo ra miệng: "Ăn! Không phải chính là lẩu hải sản sao? Đi thôi!"

Vương Khiêm thấy thế, yếu ớt nói: "Tần Duyệt, ta xách túi giúp ngươi được không?"

Tần Duyệt gật đầu: "Vậy thì quá tốt rồi, Khiêm nhi ca thật tốt bụng!"

Khóe mặt Trần Thương giật một cái: "Ăn! Ăn! Ăn! Ngươi nhanh cho ta xem thông báo thu nhận đi."

Trần Thương luôn nhớ tới bài luận văn, rốt cục đã có kết quả, vì việc này quan hệ đến nhiệm vụ bái sư Tiền Lượng

Thật ra Trần Thương trở về đã hết sức cố gắng nghiên cứu, cũng thử tính toán mấy ngày, từ điểm cao ảnh hưởng thừa số đến hạch tâm tập san lại đến phổ san, khoan hãy nói, thật nhận đến mấy cái thu nhận thông báo.

Sau khi nhận đến thông báo, Trần Thương còn có chút kích động, dù sao cũng là thành quả học thuật của chính mình được công nhận, sao có thể không kích động được

Nhưng... Trần Thương hiếu kỳ sau khi tự mình nghe ngóng trong nhóm hảo hữu, những bài luận văn khác đều dùng tiền mới có thể phát, căn bản không có tý kỹ thuật.

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát không lãng phí tiền, một bài luận văn mấy ngàn khối, nói không chừng cho Tiền Lượng xem cũng chỉ có thể đổi lấy hai câu châm chọc khiêu khích.

Từ sau khi đó, Trần Thương quyết định nghiên cứu một chút xem luận văn viết như thế nào rồi mới gửi.

Bạn học thời đại học, nghiên cứu sinh của hắn đều đã tốt nghiệp, vì vậy người ta làm luận văn cũng nhiều, hiểu được cũng nhiều.

Lúc này, Tần Duyệt cầm lấy điện thoại, lấy thông báo nhận được gửi cho mấy người.

Nói thật, Tần Duyệt cũng không nghĩ tới, lão sư của mình còn nhận biết người « cấy ghép lá gan », có thể nhanh chóng thẩm tra bản thảo.

Bình thường loại tập san hạch tâm cấp bậc quốc tế này đều cần xếp hàng rất lâu mới có thể được xét duyệt, hơn nữa phải trải qua mấy khâu nhất thẩm nhị thẩm, chỉ là sửa chữa cũng cần thời gian một hai tháng.

Thế nhưng, sau khi Tần Duyệt phát biểu, gọi điện thoại cho lão sư Hứa Mặc, không đến bao lâu đã nhận được thông báo thu nhận, đây là chuyện Tần Duyệt làm sao cũng không nghĩ ra

Khi Trần Thương nhìn thấy hai chữ « Liver Transpl » bên ngoài tờ bìa, hơi sững sờ.

Trần Thương một câu đem Tần Duyệt nói đùa: "« cấy ghép lá gan »? Sao ngươi không phát biểu thành « The Lancet » đi? Nếu không là... «

ngoại khoa gan mật Trung Hoa » cũng được mà?"

Vương Khiêm thì dở khóc dở cười: "Thương nhi, ngươi cho rằng « The Lancet » là nhà ngươi mở hả? Nói phát là phát? Tỉnh Đông Dương chúng ta từng phát biểu « The Lancet » đoán chừng đều không đến ba người, ngươi nói đùa sao!"

"Lại nói, ngươi biết « cấy ghép lá gan » là tập san cấp bậc gì không? Ngươi lại lấy « ngoại khoa gan mật Trung Hoa » ra so sánh?"

"Người ta « cấy ghép lá gan » hiện tại ảnh hưởng thừa số sắp đến sáu bảy phân, đoán chừng « ngoại khoa gan mật Trung Hoa » cao nhất cũng khoảng một phút, chỗ thua kém không phải một điểm nửa điểm."

"Nói như vậy, ta cầm bản tập san « cấy ghép lá gan » này đi thi, nếu như ta đủ điểm thì trên cơ bản khả năng đậu chỉ có không đến 10%! « cấy ghép lá gan » tuyệt đối ảnh hưởng rất lớn trong lĩnh vực ngoại khoa gan mật!"

Trần Thương không hiểu.

Vẻ mặt Vương Dũng càng là mơ hồ: "Tên của ta đằng sau tác giả... Đáng tiền không?"

Vương Khiêm gật đầu: "Trên cơ bản chỉ cần có tên ngươi trong mục tác giả thì đều rất đáng tiền!"

Lần này, Vương Dũng cùng Trần Thương hai mặt nhìn nhau: "Ngưu như vậy?"

Vương Khiêm hâm mộ gật đầu: "Nếu không thì sao? !"

Vương Khiêm không nói đùa bình thường mà nói, tập san bình thường, cho dù là trong nước hạch tâm Bắc Đại, hạch tâm khoa học kỹ thuật... Không quản ngươi hai hạch hay ba hạch, đều chỉ có tác giả đầu tiên cùng thông tin tác giả là có hàm kim lượng, mà chỉ có những văn chương kia mới ảnh hưởng lớn, bởi vì cân nhắc đến độ khó khi nghiên cứu khá lớn, số người tham gia nhiều, vì vậy có thể coi như là hai người đồng tác giả.

Chương 194: Ta Hoài Nghi Các Ngươi Khi Dễ Ta Không Có Học Thức

Vương Khiêm giống như nhìn một con trâu cái nhỏ, nhìn chằm chằm Tần Duyệt: "Tần Duyệt? Sao trước kia ta không phát hiện ngươi ngưu như vậy chứ?"

Tần Duyệt bị nói vậy cũng có chút ngượng ngùng: "Thật ra... Trong bài luận văn này, công lao của ta không lớn như vậy, lão sư ta sửa cho ta một đống lớn, tăng thêm giáo sư Ngô giúp ta phiên dịch, ngay cả phát luận văn, cũng là lão sư ta gọi giúp ta!"

"Vì vậy! Trần Thương nếu như ngươi không mời ăn cơm, cái này lương tâm của ngươi không cắn rứt sao?"

Trần Thương cầm điện thoại xem Baidu nửa ngày, cũng không tìm thấy « cấy ghép lá gan », tất cả kết quả tìm kiếm trên Baidu đều là phẫu thuật cấy ghép lá gan bao nhiêu tiền, phẫu thuật cấy ghép lá gan có khó không, sau khi cấy ghép lá gan có thể ăn không...

Trần Thương vẻ mặt hoài nghi nhìn Tần Duyệt cùng Vương Khiêm: "Ta hoài nghi hai ngươi liên hợp lại gạt ta không có học thức."

Vương Dũng gật đầu: "Ta cũng cảm thấy..."

Từ trong quán lẩu hải sản đi ra, Trần Thương vẻ mặt u oán nhìn Tần Duyệt: "Ngươi gọi món ăn không nhìn giá hay sao?"

Tần Duyệt sờ lấy bụng nhỏ tròn vo: "Có nhìn, nhưng ngươi mời nên không để ý."

Trần Thương thở dài: "Ngươi đổi tên đi, đừng gọi là Tần Duyệt làm gì nữa, gọi là cầm thú được rồi!"

Vương Khiêm cười nói: "Thương nhi, ngươi bây giờ là người có tiền nhất trong bốn người chúng ta, chúng ta còn phải sống chết kiếm tiền lương, ngươi đã đi ra ngoài làm phi đao, không cướp giàu giúp nghèo, chúng ta không đành lòng a!"

Vương Dũng giữ im lặng, gần đây đánh phụ trợ đánh dễ chịu a, Trần Thương phát dục quá tốt rồi, công sức mình đi theo hỗ trợ đều đổi thành gió bão đại kiếm, Ẩm Huyết đao còn xa sao?

Buổi chiều Trần Thương không đi bệnh viện, về nhà chuẩn bị tư liệu kỹ càng, trực tiếp đi Đại học Y Đông Dương, vì là trường học cũ, Trần Thương đối với nơi này hết sức quen thuộc.

Ba năm không tới đây, vẫn không thay đổi chút nào.

Đi vào sân trường, nhìn trên đường thưa thớt sinh viên, Trần Thương đột nhiên cảm giác được chính mình đã già, thậm chí có cảm giác không hợp với nơi này, ánh mắt nhìn đám sinh viên này cũng như nhìn một đám tiểu hài nhi, tốt nghiệp ba năm...

Thời gian đại học năm năm, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít.

Từ non nớt đến ngây ngô, mê mang đến càng thêm mê mang.

Trong đại học, Trần Thương học được rất nhiều thứ, thế nhưng lúc tốt nghiệp lại phát hiện mất đi càng nhiều hơn.

Nhìn cả đám học đệ học muội đi ở sân trường trong chuẩn bị khoa học buổi trưa. Lúc này, Trần Thương lại vô cùng hoài niệm.

Nơi này là trường học, hắn đã từng học ở đây suốt năm năm.

Mặc dù không phải là trường đại học danh giá gì, không có quá nhiều vinh dự, nhưng con không chê mẹ xấu, chó không chê nhà nghèo.

Xuyên qua đám người, không bao lâu sau Trần Thương đã đi tới tòa hành chính chỗ văn phòng nghiên cứu sinh.

Sau khi gõ cửa.

"Vào đi!"

Giọng nói rất trẻ trung cũng rất quen thuộc, cảm giác chỉ hơn bốn mươi tuổi, Trần Thương đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc ngồi ở đằng kia.

"Quan lão sư? ? ?" Trần Thương sững sờ

Quan Vĩ cười ha ha một tiếng: "Có phải là hết sức vui vẻ hay không?"

Trần Thương lập tức cười: "Quan lão sư... Ngưu vậy? Ngươi bây giờ là chủ nhiệm nghiên cứu sinh hả?"

Quan Vĩ gật đầu, gọi Trần Thương ngồi xuống: "Tùy tiện ngồi đi, ha ha, ngày đó Viện trưởng Tần cho ta nói chuyện của ngươi, ta còn sửng sốt một chút, tưởng rằng trùng tên, không nghĩ tới thật sự chính là ngươi!"

Trần Thương cùng Quan Vĩ quan hệ không tệ, Quan Vĩ là phụ đạo viên kiểm nghiệm lâm sàng hệ phân đoàn ủy, mà Trần Thương vừa là lớp trưởng cũng vừa là thành viên trong lớp chi đoàn.

Hai người gặp nhau tương đối nhiều, Trần Thương uống rượu cũng không thể không nhắc đến Quan Vĩ này.

Quan Vĩ làm người khiêm tốn, không kiêu ngạo, thường xuyên hòa mình với sinh viên, thường xuyên ngồi xuống nói chuyện phiếm ăn cơm uống rượu.

Trần Thương không nghĩ tới ba năm không gặp, giờ đã trở thành chủ nhiệm nghiên cứu sinh.

Nghĩ được như vậy, Trần Thương cười nói: "Quan lão sư, chúc mừng thăng chức, sau này ta lại phải quỳ gối làm môn hạ của ngươi rồi, mong ngài chăm sóc nhiều hơn."

Quan Vĩ cười một tiếng, chỉ vào Trần Thương, cười mắng: "Tiểu tử ngươi, lúc ấy ta cho ngươi bảo nghiên ngươi không lên, hiện tại còn không phải lên."

Trần Thương cũng cười nói: "Thời kì đặc biệt thì có quyết định đặc biệt mà! Lúc đó, kinh tế và thực lực không cho phép, ngài cũng biết tình huống nhà ta rồi đấy."

Quan Vĩ nhẹ gật đầu: "Tốt, chúng ta làm chính sự, buổi tối chúng ta lại họp mặt, chỗ cũ, lần này ngươi phải mời khách nha."

Trần Thương cười ha ha một tiếng: "Không vấn đề, lần này bao ăn no!"

Trần Thương làm người trung hậu trung thực, tính cách không kiêu không gấp, làm việc lưu loát, vì vậy nếu ở chung lâu dài vẫn tương đối làm người khác ưa thích.

Bỏ ra không đến một giờ, Quan Vĩ tự mình giúp Trần Thương ghi tư liệu vào danh sách.

"Ta đã nói rồi, tiểu Trần, nếu như ngươi làm tốt, ở nơi nào đều có thể tỏa sáng, hiện tại thật tốt, Viện trưởng Tần chủ động nhờ người tìm quan hệ cho ngươi, người này bình thường sẽ không quan tâm đến những chuyện này. Bây giờ không thể so với trước kia, càng ngày càng khó, ngươi có thể trực tiếp trở nghiên cứu sinh, đoán chừng Viện trưởng Tần bỏ ra sức lực không nhỏ đâu." Quan Vĩ vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu, mặc dù không biết vì sao lúc trước Tần Hiếu Uyên chủ động tặng cho mình hứa hẹn lên nghiên cứu sinh, nhưng bất kể như thế nào, một phần ân tình này, Trần Thương sẽ ghi ở trong lòng.

Không vô duyên vô cớ tốt cùng xấu, người với người ở chung đều sẽ hỗ trợ lẫn nhau.

Quan Vĩ bỗng nhiên cười nói: "Ngươi cùng Cảnh Nghiên sắp kết hôn rồi hả?"

Trần Thương sững sờ, cười nói: "Tốt nghiệp liền chia tay."

Quan Vĩ lập tức trợn tròn mắt: "Chia tay?... Hả... Thật hả?"

"Cũng thế, tốt nghiệp quý chia tay quý, phân liền phân, công việc bây giờ của ngươi cũng không tệ, chính thức trở thành biên chế của Tỉnh Nhị Viện, ta giới thiệu cho ngươi một người yêu nha? Năm ngoái trường học chúng ta chiêu một nhóm người trẻ tuổi, có mấy tiểu cô nương không tệ, còn là tiến sĩ, giáo sư đại học, cũng coi là nhẹ nhàng hơn một chút, bằng không, cả hai cùng làm lâm sàng, việc nhà cũng không có ai quản."

Trần Thương nghe xong, nói thật là có chút động tâm.

Quan Vĩ nói cũng có đạo lý, hai bác sĩ lâm sàng, sau này có con thì ai quản?

Chuyện này đối với hài tử đúng là có chút vô trách nhiệm, mà giáo sư đại học cũng không tệ, công việc quang vinh, một năm có hai kỳ nghỉ, công việc không mệt, hơn nữa có thể đến đại học làm lão sư, trình độ đều phải tiến sĩ trở lên? Giáo dục con cái khẳng định không có vấn đề.

Trần Thương nghĩ tới đây, nhịn cười không được cười: "Ta chỉ là một khoa chính quy, người ta có thể vừa ý sao? !"

Quan Vĩ lắc đầu: "Ta cũng là khoa chính quy thì sao, vợ ta không phải cũng là bác sĩ sao? Nam nhân lên hay không lên tiến sĩ không quan trọng, có bản lĩnh là được."

"Nếu không thì tìm các bạn học thời đại học của ngươi, lúc trước cùng lớp với ngươi có không ít người cũng đang là nghiên cứu sinh tại trường học chúng ta, hiện tại cũng tốt nghiệp, cũng không biết công việc của bọn họ thế nào?"

"Công việc bây giờ rất khó tìm, nghiên cứu sinh một nắm lớn, tiêu chuẩn tốt nghiệp thì vượt quá khả năng, bệnh viện tốt vào không được, bệnh viện bình thường không muốn vào, vẫn là tiểu tử ngươi may mắn, thời gian ba năm, mặc dù không đi làm nghiên cứu sinh, nhưng đã giải quyết vấn đề biên chế, xem xét thì ngươi còn tốt hơn mấy người kia rất nhiều."

Trần Thương thở dài, đây đều là... Cơ duyên xảo hợp.

Buổi tối uống một chút bia cùng Quan Vĩ, về đến nhà đã mười giờ hơn, tắm xong nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong mơ hắn thấy rất nhiều thứ.

Chương 195: Ta Không Có Tiền

Trần Thương thực sự không muốn rời giường, quỷ mới biết nửa đêm canh ba Tần Duyệt gọi điện thoại cho mình để làm gì.

Nhưng khẳng định không phải chuyện gì tốt

Nhưng nghĩ đến bài luận văn « cấy ghép lá gan » kia, Trần Thương vẫn quyết định rời giường xem thử có chuyện gì.

Trong đêm mặc ác ngắn tay và quần đùi có chút lạnh, sau khi đến bệnh viện, Trần Thương đã nhìn thấy Tần Duyệt đứng tại cửa ra vào chờ hắn.

"Trần Thương, mau tới đây!" Tần Duyệt nhỏ giọng hô

Trần Thương hiếu kỳ chạy chậm đi qua: "Có chuyện gì?"

Tần Duyệt chỉ vào trong phòng: "Có người bị bệnh thần kinh."

Trần Thương sững sờ, kinh ngạc vài giây, sau đó chững chạc đàng hoàng nói: "Người bị bệnh tâm thần tới thì có quan hệ gì với việc nửa đêm gọi ta rời giường không?"

"Không phải ngươi nên gọi nội khoa thần kinh đến hội chẩn sao?"

Tần Duyệt bĩu môi: "Có gọi nội khoa thần kinh xuống hội chẩn, thế nhưng họ nói người này không giống bị bệnh tâm thần, không cho nhận lên."

Trần Thương nhíu mày: "Đi thôi, cũng đã đến đây rồi, vào xem có chuyện gì."

Tần Duyệt gật đầu: "Ngươi cẩn thận một chút, ta thấy người bệnh này cứ tự lải nhải một mình."

Trần Thương quay người, hắn cảm giác được Tần Duyệt có chút sợ, đành phải bài tiết thêm 1 ml adrenalin, giống như can đảm + 1? Dũng khí + 1? Khí khái nam nhân + 1?

Đi vào đại sảnh khoa cấp cứu, Trần Thương nhìn thấy một người đàn ông què đang lắc lư trong đại sảnh, hết sờ chỗ này đến sờ chỗ kia, đi bộ khập khiễng, trên người mặc một áo màu đỏ sau lưng, màu sắc cũ kỹ, giày vải màu đen trên chân đã rách mấy chỗ, nhìn qua rất giống một kẻ lang thang.

Người đàn ông giống như cảm thấy hứng thú với mọi thứ ở đây, thận trọng sờ lấy, đi bộ cũng cẩn thận, nhìn thấy giày của mình đang mang làm bẩn sàn nhà, vội vàng cởi giày ra, cúi người, dùng quần áo lau đến khi sạch sẽ.

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Duyệt.

Thật chẳng lẽ chính là bệnh tâm thần?

Y tá đã sớm nhanh như chớp không biết đi đâu, lúc này, người đàn ông nghe thấy sau lưng có động tĩnh.

Bỗng nhiên quay người lại

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Mẹ nó?

Chỉ thấy trước ngực người đàn ông đang cắm một dây kẽm thật dài

Lần này, Trần Thương quả thực giật mình, trách không được Tần Duyệt gọi điện thoại cho mình.

Thế nhưng...

Tần Duyệt gọi điện thoại cho mình, nhưng mình có thể gọi điện thoại cho ai... ?

Người đàn ông không lớn tuổi lắm, Trần Thương đoán chừng khoảng ba mươi tuổi, đầu trọc.

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chào ngươi, ngươi là đến khám bệnh hả?"

Nghe thấy Trần Thương hỏi vậy, người đàn ông như không có gì, ngược lại con mắt nhìn chằm chằm Tần Duyệt, nhìn trừng trừng, nhìn làm cho Tần Duyệt hốt hoảng.

Lúc này, bỗng nhiên người đàn ông cười: "Bác sĩ thật là đẹp..."

Tần Duyệt nghe thấy câu nói này, không chỉ có không vui, trong lòng càng luống cuống, xấu hổ cười một tiếng: "Ngươi cũng đẹp mắt, ngươi cũng đẹp mắt..."

Người đàn ông nghe thấy Tần Duyệt nói, bỗng nhiên ngượng ngùng cúi đầu xuống: "Lúc tuổi còn trẻ, ta cũng rất đẹp trai..."

Lúc này Trần Thương mới nhìn rõ, Tần Duyệt đang mặc áo blouse trắng, vì vậy người bệnh không để ý đến mình.

Hắn vội vàng đứng lên, trở lại văn phòng, cầm lấy áo trắng treo ở trên ghế, mặc vào đi ra.

Người đàn ông bỗng nhiên quay người, đầu sợi thép kém chút nữa quất lên mặt Trần Thương, hắn lập tức lui ra sau một bước

Trần Thương: "Ta là bác sĩ, xin hỏi ta có thể giúp gì cho ngươi không?"

Người đàn ông nhẹ gật đầu: "Ta... Ta tới đây muốn xem bệnh!"

Sau khi nói xong, thêm vào một câu: "Thế nhưng ta không có tiền."

Trần Thương nhìn người đàn ông coi như rõ ràng, nhẹ gật đầu: "Ngươi có thẻ căn cước không? Đăng ký không cần tiền."

Người đàn ông lắc đầu: "Không, ta không có thẻ căn cước."

Trần Thương lập tức sững sờ: "Không tiền thì cũng không sao, ngươi chỉ cần đưa thẻ căn cước cho ta, thời này chỉ cần thẻ căn cước, vấn đề tiền bạc chúng ta có thể giúp ngươi xử lý nợ phí."

Người đàn ông nghe có thể nợ phí: "Ngươi làm nợ phí, ta cũng không trả nổi, ta không có tiền."

Lúc này, y tá Thường Lệ Na còn có một y tá thực tập mới đi ra, đến bên người Trần Thương, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ tiểu Trần, vừa rồi hắn cũng nói không có tiền."

Trần Thương trấn an nói: "Không có việc gì, ngươi đi với ta vào phòng xử lý, ta giúp ngươi xem thử có bị sao không."

Người đàn ông liền đứng dậy: "Ta cũng không có tiền."

Trần Thương cười nói: "Ta giúp ngươi xem một chút, không cần tiền, ta xem một chút ngươi có bị gì không, ngươi như vậy nguy hiểm?"

Nói xong, Trần Thương kéo cánh tay của người đàn ông, đi vào phòng xử lý.

Thường Lệ Na cùng mấy y tá kia cũng tò mò theo tới, Trần Thương trừng mắt mới hậm hực rời đi.

Tần Duyệt thì đi theo Trần Thương vào phòng xử lý, đóng cửa lại.

Lúc này, Tần Duyệt cũng phát hiện người đàn ông này không giống như là bệnh tâm thần: "Ngươi tên là gì?"

Người đàn ông do dự một chút: "Ta quên rồi."

Tần Duyệt:...

Trần Thương đoán, người đàn ông này là không muốn nói, từ khi vừa đi vào, hắn vẫn luôn cường điệu hắn không có tiền, hỏi hắn chuyện gì, hắn cũng không nói.

Há miệng chỉ có một câu: "Ta không có tiền."

Trần Thương bỗng nhiên linh cơ khẽ động, điểm kích người đàn ông.

【Chu Vĩnh Vượng lâm vào tuyệt vọng, giúp hắn giải quyết vấn đề trong lòng có thể phát động nhiệm vụ.】

Đầu tơ thép xuyên qua bộ ngực bên trái, Trần Thương hết sức lo lắng một vấn đề, không đâm rách trái tim chứ?

Vị trí kia rất gần động mạch chủ phổi, có thể đã đâm đi vào đây hay không?

Trần Thương nhịn không được hỏi: "Sao sợi thép lại đâm vào đây? Sau khi đâm vào có phản ứng gì không?"

Người đàn ông cười đắng chát, nói: "Đây là tự ta đâm vào, sửa phòng xong còn dư lại sợi thép này, thế nhưng sau khi đâm vào thì không cách nào đi bộ được, bẻ gãy ta cho!"

Người đàn ông nói xong, hai tay cầm tơ thép kéo dài ra, cười hết sức tuyệt vọng.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức biến sắc, nhịn không được nói: "Ngươi có ngốc hay không? Tại sao phải làm như thế? Ngươi không sợ chết hả? !"

Người đàn ông ung dung thở dài: "Ta chính là muốn chết, kết quả không chết được..."

Một câu làm cho Trần Thương cùng Tần Duyệt á khẩu không trả lời được.

Trần Thương cầm cái kéo qua: "Ta sẽ cắt bỏ quần áo của ngươi, xem thử miệng vết thương của ngươi thế nào."

Người đàn ông do dự một chút: "Ta chỉ có một bộ quần áo như vậy."

Trần Thương: "Ta sẽ cho ngươi một bộ của ta."

Trần Thương cầm cái kéo qua, cắt bỏ cái áo đỏ của người đàn ông, lập tức phát hiện làn da chung quanh vị trí sợi thép đâm vào đã mục nát, chung quanh bị viêm rất nghiêm trọng, Trần Thương cũng nhịn không được nhíu mày.

Cái này đau cỡ nào chứ

Tần Duyệt tức thì bị giật nảy mình, thời tiết mùa hè vốn nóng bức, vết thương thế này rất dễ bị viêm chảy mũ, không đúng! Người đàn ông lúc này đã bị viêm chảy mũ rồi

Tần Duyệt cảm giác lòng của mình đang run rẩy, dù thường gặp nhiều loại quái bệnh lâm sàng nhưng lúc này nàng cũng không nhịn được khẽ run rẩy.

Tần Duyệt run rẩy nói: "Ngươi... Ngươi không đau hả?"

Người đàn ông nhếch miệng cười một tiếng: "Còn tốt, không đau như ung thư."

Vừa nghe vậy, Tần Duyệt cùng Trần Thương liếc nhau: "Sao ngươi biết mình mắc bệnh ung thư?"

Người đàn ông cười rất thống khổ: "Ta xem ở bệnh viện gần nhà, bọn hắn nói ta sống không quá nửa năm, xương đùi đã biến đổi."

Khi người đàn ông đang nói chuyện, chỉ chỉ cái đùi phải mà Trần Thương tưởng rằng bị cà thọt.

Chương 196: Nhiệm Vụ Hoàn Thành Tâm Nguyện Của Chu Vĩnh Vượng

Trần Thương nói: "Đi để y tá kiểm tra nhiệt độ cơ thể cùng huyết áp. Đúng, để Lệ Na đẩy máy đo biểu đồ nhịp tim tới, chuẩn bị đo nhịp tim."

Tần Duyệt đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Trần Thương đóng cửa lại, quay người nhìn chằm chằm người đàn ông: "Ngươi muốn tự sát hả?"

Người đàn ông sững sờ, cười ha ha: "Đúng vậy, ta sống còn có ý nghĩa gì?"

"Vợ ta vì muốn chữa bệnh cho ta, đã bán hết những đồ vật có thể bán trong nhà, ta sống như vậy còn không bằng chết đi cho rồi."

Trần Thương: "Ngươi có con không?"

Người đàn ông nghe nhắc đến con, nhịn không được thở dài: "Ta có ba đứa con, đứa lớn nhất là nữ, đã tiểu học năm ba, đứa thứ hai cũng là nữ, sáu tuổi còn chưa đến trường, đứa thứ ba chỉ có bốn tuổi, là con trai, là một đứa bé rất ngoan, là vì ta nên nó phải chịu đủ thiệt thòi, vì xem bệnh cho ta, từ nhỏ nó đã không có cơ hội được mặc quần áo mới, nếu như ta lại khám bệnh tốn tiền, bé con đừng nói đi học, sợ là sẽ chết đói."

"Ta được một sợi thép trong nhà, sau đó đi thật xa, vừa rồi chắc đâm vào trái tim rồi."

Trần Thương nhìn thoáng qua người đàn ông: "Ngươi không đâm trúng trái tim..."

Người đàn ông thở dài: "Phim trên TV đều là gạt người."

Trần Thương:...

Bỗng nhiên hắn cũng không biết nói cái gì, là cảm khái phim truyền hình lầm người, hay là may mắn đã dạy sai.

Cảm giác này giống như mua thuốc trừ sâu muốn tự sát, kết quả thất bại vì mua phải thuốc giả.

Người đàn ông nói tiếp: "Ta từ Lữ Lương ngồi xe lửa đến thủ đô, đi xem Thiên An Môn, thật tốt, thủ đô thật xinh đẹp, thật đồ sộ, sau đó lại ngồi xe lửa đến... Cuối cùng đến An Dương."

"Ta phát hiện... Còn sống thật là tốt... Ta không muốn chết, ngươi có thể cứu ta không?"

"Còn có, giúp ta rút sợi thép này ra có được hay không, ta rất khó chịu, hai ngày này ngực ta cứ có cảm giác bị nghẹn rất khó chịu."

"Ta không có tiền... Thế nhưng hiện tại ta cũng không muốn chết, bác sĩ ngươi mau cứu ta được không?"

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, tâm nguyện của Chu Vĩnh Vượng, hoàn thành tâm nguyện của Chu Vĩnh Vượng, có thể đạt được điểm kỹ năng + 5, túi phúc đặc biệt + 1, cấp bậc lâm sàng + 1.】

Trần Thương hít sâu một hơi, nhiệm vụ ban thưởng hết sức phong phú.

Trần Thương: "Ngươi sao có thể ngồi được xe lửa?"

"Ta nói ta đi khám bệnh, nhân viên phục vụ sợ ta chết, cho nên an bài cho ta lên giường nằm, ta nói ta không có tiền, bọn hắn mua phiếu miễn phí cho ta."

Lúc này, Tần Duyệt mang theo mấy người Thường Lệ Na đi đến.

Thường Lệ Na: "Bác sĩ tiểu Trần, nhiệt độ cơ thể: 38.8 độ C, huyết áp: 130/70 mmHg."

Trần Thương gật đầu, có khả năng là vết thương bị nhiễm trùng dẫn đến phát sốt.

"Kéo máy đo nhịp tim đến đây, ta xem thử tình huống trái tim như thế nào."

Thường Lệ Na gật đầu, thận trọng nhìn người đàn ông, nói: "Ngươi nằm ở trên giường, ta sẽ đo biểu đồ nhịp tim cho ngươi."

Người đàn ông ngượng ngùng nói: "Người ta rất bẩn, sợ làm bẩn giường."

Thường Lệ Na lòng mền nhũn: "Không sao hết, ngày mai chúng ta vừa vặn phải thay ga giường."

Người đàn ông nằm xuống, sợi thép còn nghịch ngợm run lên, dọa Thường Lệ Na khẽ run rẩy.

Thế nhưng khi làm biểu đồ nhịp tim, Thường Lệ Na gặp khó khăn: "Bác sĩ Trần, phải dán V2 chỗ nào đây?"

Đầu sợi thép vừa vặn cắm phía trên vị trí V2.

Trần Thương: "Dán ở bên cạnh đi, không ảnh hưởng."

Biểu đồ nhịp tim rất nhanh đã có kết quả.

Nhịp xoang, trục điện tim lệch phải, cơ bản vấn đề không lớn.

Trần Thương đứng dậy, đem cởi áo ngắn tay và quần đùi của mình ra, đưa cho người đàn ông: "Mặc xong quần áo đi rồi ta dẫn ngươi đi chụp X quang, xem thử tình huống sợi thép như thế nào."

Người đàn ông lắc đầu: "Ta không có tiền."

Trần Thương: "Ta trả tiền cho ngươi."

Nghe vậy người chung quanh đều trợn tròn mắt.

Trần Thương điên rồi hả?

Người đàn ông nghe xong, hai mắt sáng lên, vội vàng đứng dậy: "Được."

Người trực ca đêm khoa chụp X quang nhìn thấy người khoa cấp cứu tới, vội vàng đi ra, nhìn thấy Trần Thương mang theo một người bệnh đi tới.

"Bác sĩ Trần?" Bàng Tân cùng Trần Thương cùng vào bệnh viện một năm, cùng tham gia huấn luyện cơ bản nên cũng coi như là có chút quen biết.

Trần Thương nói: "Có một bệnh nhân đặc biệt, không có tiền khám bệnh, tự sát không thành giờ lại không muốn chết, hiện tại trước ngực có một sợi thép, giúp ta xem thử tình huống như thế nào."

Bàng Tân gật đầu: "Có ra phim chụp X-quang không?"

Trần Thương do dự một chút: "Ra đi, ta đi đóng tiền."

Bàng Tân sững sờ: "Ngươi đóng tiền?"

Trần Thương gật đầu: "Hắn không có tiền..."

Bàng Tân nhịn không được nhìn Trần Thương một: "Ngươi điên rồi hả? Nếu gặp nhiều người bên như thế sao ngươi lo liệu nổi?"

Trần Thương thở dài: "Người đáng thương, có thể giúp được thì giúp một chút đi."

Bàng Tân khuyên không được Trần Thương, nhịn không được nói: "Nếu không ngươi để hắn chụp X quang trước, sau đó ngươi cầm điện thoại chụp ảnh lại, không cần in ra phim X quang? Như vậy ngươi cũng không cần tốn tiền."

Trần Thương do dự một chút: "Cũng được! Làm phiền ngươi lão Bàng."

Bàng Tân lắc đầu: "Đi vào đi, ta xem thử tình huống như thế nào!"

Qua mấy phút, kết quả hình ảnh đi ra.

Bàng Tân chỉ vào ảnh chụp trong máy vi tính nói: "Tình huống... Có chút phức tạp, cũng có chút đặc biệt!"

"Ngươi xem, đây là động mạch phổi, thép này vừa vặn xuyên qua động mạch phổi, bởi vì tốc độ xuyên tương đối nhanh, hơn nữa sợi thép tương đối mảnh, khả năng trong thời gian ngắn không gây nên quá nhiều biến hóa... Nhưng... Cái này hết sức không bình thường, phổi khẳng định đã tạo thành chứng tràn khí ngực, thời gian cũng không ngắn."

"Hơn nữa... Không đúng, người bệnh còn bị ung thư phổi? !"

Bàng Tân nhịn không được trừng to mắt

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Ừm, không sai, tình huống của người bệnh rất đặc biệt, ung thư phổi làm cho xương thay đổi, nghe nói chỉ còn sống không đến nửa năm nên muốn tự sát, lại không biết trái tim ở chỗ nào, đâm trật, đâm vào xđộng mạch chủ không đến. Kết quả... Ngồi xe lửa đi dạo qua thủ đô một vòng, giờ lại không muốn chết, hiện tại cứ ở khoa cấp cứu không chịu đi, nhất định bảo ta phải chữa bệnh cho hắn, còn nói không có tiền."

"Hắn đi khám bệnh đã tiêu hết tiền trong nhà, trong nhà có vợ và ba đứa con nhỏ... Cũng đáng thương, cho nên ta muốn xem thử có thể giúp một chút hay không."

Bàng Tân nhìn phim chụp X-quang, nhíu mày: "Không giúp được a, ngươi nhìn phổi... Ung thư thay đổi nhiều chỗ lắm, ta đoán chừng không chỉ có xương thay đổi... Sống cũng không được mấy năm nữa, sao ngươi chữa được?"

Trần Thương thở dài: "Ngày mai chờ ngoại khoa tim đi làm, tìm chủ nhiệm Đào lấy sợi thép ra trước, đến lúc đó lại nói tiếp."

"Ta đi đây, cám ơn lão Bàng!"

Bàng Tân nhìn Trần Thương, lấy ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng: "Ngươi giúp nổi không? Nhiều người như vậy, người đáng thương nhiều lắm!"

Trần Thương không quay đầu lại: "Có thể giúp người nào thì hay ngươi đó!"

Chu Vĩnh Vượng nhìn thấy Trần Thương đi ra: "Thế nào?"

Trần Thương: "Cái gì thế nào?"

Chu Vĩnh Vượng: "Ta có thể cứu không?"

Trần Thương nhàn nhạt nói: "Sợi thép trước ngực thì ngày mai ta hỏi ngoại khoa tim một chút, sợi thép đâm vào động mạch phổi, nhưng phổi của ngươi bị ung thư... Không dễ trị."

Chu Vĩnh Vượng sững sờ: "Các ngươi chính là bệnh viện lớn, nhất định có thể trị, ta không muốn chết, ta còn muốn..."

Trần Thương thở dài: "Từ từ sẽ đến, từng bước một tới."

Chu Vĩnh Vượng gật đầu: "Thật ra, ta có cầm thẻ căn cước, là ta lừa ngươi, nhưng ta thật không có tiền."

Chương 197: Không Đau Như Ung Thư

Trở lại khoa trong, Trần Thương giao thẻ căn cước của Chu Vĩnh Vượng cho y tá Thường Lệ Na: "Đăng ký cho hắn đi, đồng thời xử lý cho hắn nằm viện luôn."

Thường Lệ Na sững sờ: "Hắn... Hắn không có tiền."

Trần Thương: "Trước xử lý thiếu phí đi."

Thường Lệ Na: "Làm thiếu phí cũng cần phải trả lại a! Lại nói, tháng này thiếu phí đã vượt quá hạn định, hôm nay y tá trưởng vừa nói cho ta..."

Chu Vĩnh Vượng nghe xong, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Thường Lệ Na: "Ngươi muốn đuổi ta đi hả?"

Ánh mắt Chu Vĩnh Vượng tựa như con sói tuyệt vọng sắp chết, dọa Thường Lệ Na lui ra sau một bước.

Trần Thương: "Tối nay dùng thuốc kháng sinh trước đi, không hao phí mấy đồng tiền, hay là dựa theo cái kia tới đi, khoa ra tám, ta ra hai! Không khai đao phẫu thuật không cần quá nhiều tiền. Ta đi tới bảng theo dõi."

Thường Lệ Na vội vàng gật đầu.

Thường Lệ Na cùng Tần Duyệt đều sợ người đàn ông này xảy ra chuyện, Trần Thương thì dứt khoát không về nhà, đến giường khoa cấp cứu trên nằm một đêm.

Ngày thứ hai, Tần Duyệt mang bữa sáng cho Chu Vĩnh Vượng, cân nhắc hắn ăn cơm khả năng lớn, mua ba chén sữa đậu nành, cộng thêm sáu cái bánh bao.

Đêm qua Chu Vĩnh Vượng chưa ăn gì, đã sớm đói muốn chết, tiếp nhận đồ đồ, ngượng ngùng cười nói với Tần Duyệt một tiếng: "Cảm ơn!"

Nói xong, ngồi xổm ở một góc, bắt đầu ăn như hổ đói.

Tần Duyệt vừa mới đi ra ngoài, Thường Lệ Na tiếp nhận y tá tranh thủ thời gian kéo Tần Duyệt qua: "Ngươi đi nói với hắn một chút! Ánh mắt hắn nhìn ngươi tương đối nhẹ nhàng, còn lúc nhìn chúng ta thì như là chó sói!"

Tần Duyệt sững sờ, do dự một chút ồ một tiếng, đi tới.

"Cái kia..."

Chu Vĩnh Vượng uống sữa đậu nành, trực tiếp đem cái nắp đánh tới, ùng ục uống, cũng không chê sấy: "Uống ngon thật! Có chuyện gì?"

Tần Duyệt lấy dũng khí: "Ta thương lượng với ngươi một vấn đề thôi!"

Chu Vĩnh Vượng cắn khẩu bánh bao, bánh nhân thịt heo: "Thịt heo rất đắt đi!"

Tần Duyệt: "..."

Một ngụm nuốt xuống: "Ngươi nói đi, chuyện gì?"

Tần Duyệt: "Bộ dáng này của ngươi làm cho chúng ta áp lực tâm lý rất lớn, mỗi lần nói chuyện với ngươi hoặc là khám bệnh cho ngươi, chúng ta đều sợ hãi, chỉ sợ ngươi... Chỉ sợ ngươi đả thương người."

Chu Vĩnh Vượng sững sờ, nhai bánh bao trong miệng cũng chậm lại...

"Ý của các ngươi là... muốn đuổi ta đi hả?"

Tần Duyệt vội vàng lắc đầu: "Không phải... Ngươi nhìn y tá bọn hắn đối với ngươi cũng rất tốt, sáng sớm còn mua bữa sáng cho ngươi, ngươi không nên hung ác đối với bọn hắn như vậy."

"Hơn nữa, bệnh của ngươi phải sau khi chủ nhiệm chúng ta tới rồi thương lượng hội chẩn, mới có thể làm quyết định!"

Buổi sáng, sau khi Lý Bảo Sơn tới, đi thẳng đến chỗ Chu Vĩnh Vượng, sau khi kiểm tra một phen, nói với Trần Thương: "Trước tiên đem cắt ngắn sợi thép này đã, cứ để như thế không cẩn thận tăng thêm bệnh thì làm sao bây giờ?"

Lúc này Trần Thương mới phản ứng, vội vàng lấy cái kẹp ra, Tần Duyệt nhịn không được che mắt Chu Vĩnh Vượng: "Ngươi cố chịu một chút."

Răng rắc một tiếng

Người đàn ông hít một hơi khí lạnh

Tần Duyệt hỏi: "Đau không?"

Chu Vĩnh Vượng toét miệng: "Không đau như ung thư!"

Trần Thương gửi ảnh chụp trong điện thoại di động cho Lý Bảo Sơn, sau khi cẩn thận phân tích một phen, Lý Bảo Sơn nói: "Đi tới khoa hội chẩn, mời chủ nhiệm Đào xuống, chúng ta thảo luận một chút."

Nói xong, Lý Bảo Sơn đứng dậy rời đi.

Bỗng nhiên Chu Vĩnh Vượng lập tức đứng lên, nghi hoặc lại phẫn nộ nói: "Các ngươi lừa gạt ta hả? Thế này là xong rồi sao?"

Tần Duyệt vội vàng nói: "Dĩ nhiên không phải, tình huống này của ngươi rất đặc biệt, chúng ta phải mời bác sĩ ngoại khoa tim đến hiệp trợ chẩn trị!"

"Sau đó còn phải căn cứ tình huống của ngươi thảo luận, cuối cùng mới có thể chế định phương án chữa trị!"

Chu Vĩnh Vượng nghe xong: "Nhổ ra là xong, nào có nhiều chuyện như vậy?"

Thường Lệ Na đã sớm không chịu được người đàn ông này, tới nơi này mà xem như nhà mình hả?

Ngươi đáng thương ngươi lợi hại?

Nhổ ra là xong, sao ngươi không tự mình nhổ ra đi?

Thậm chí Thường Lệ Na cảm thấy, người đàn ông này đến Tỉnh Nhị Viện để lừa gạt tiền, chết rồi lừa bịp tiền, dù sao chuyện như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra

Nghĩ tới đây, Thường Lệ Na hừ lạnh một tiếng rời đi.

Chu Vĩnh Vượng nhìn Tần Duyệt: "Thật, ngươi không gạt ta hả?"

Tần Duyệt gật đầu: "Không lừa ngươi."

Chu Vĩnh Vượng lại do dự một chút: "Ta không có tiền... Thật không có tiền!"

Tần Duyệt lắc đầu: "Thật ra không phải là chuyện có tiền hay không, ngươi bây giờ đừng lo lắng về tiền, nhưng người nhà của ngươi phải đến một chuyến, bởi vì nếu như phẫu thuật thì khẳng định là cần ký tên, bằng không thì không cách nào phẫu thuật!"

Hai mắt Chu Vĩnh Vượng sáng lên, vội vàng lắc đầu: "Ta không có tiền, cũng không có người nhà!"

Tần Duyệt sững sờ: "Ngươi không có người nhà sao?"

Chu Vĩnh Vượng liên tục lắc đầu: "Ta không có tiền, cũng không có người nhà!"

Tần Duyệt hỏi liên tục mấy phút, không quản nàng hỏi cái gì, Chu Vĩnh Vượng cứ một câu như vậy, ta không có tiền, ta không có người nhà

Tần Duyệt rơi vào đường cùng, đành phải rời đi.

Vừa mới đi ra ngoài, Thường Lệ Na liền kéo Tần Duyệt qua.

"Tần Duyệt, ta cho ngươi biết, người đàn ông này cũng không phải thứ tốt lành gì, ngươi không thể đồng tình, ngươi xem hắn, cái gì cũng không nói."

"Rõ ràng là có thẻ căn cước mà lúc trước lại nói với chúng ta là không có, có người nhà cũng không nói, không phải chính là không muốn bỏ tiền ra sao?"

"Tới bệnh viện mà làm như nhà hắn, chúng ta nợ hắn hả? Hắn đáng thương hắn liền có lý sao! Ta không phục."

"Ngươi đáng thương ngươi đừng hung hăng càn quấy?"

Tần Duyệt thở dài: "Chúng ta chính là một cọng rơm cuối cùng cứu mạng hắn, chết sống không chịu thả!"

"Hắn chắc chắn sẽ không buông ra, chúng ta cố hết sức đi... Nếu như không phẫu thuật cũng không hao phí bao nhiêu tiền!"

Thường Lệ Na hừ lạnh một tiếng: "Tần Duyệt, ngươi quá ngây thơ rồi, loại này người ta hiểu rất rõ!"

"Chính là lấy tấm lòng lương thiện của chúng ta làm thẻ đánh bạc! Muốn miễn phí chữa trị, ngươi nhìn đi, nếu như chúng ta nói không phẫu thuật, hắn khẳng định sẽ náo loạn lên!"

"Loại này người, ta gặp nhiều rồi! Nếu ngươi như nói không phẫu thuật, khẳng định hắn sẽ gây đại náo bệnh viện!"

Trong văn phòng khoa cấp cứu, bọn người Đào Mật, Lý Bảo Sơn, Trần Thương và chủ nhiệm khoa phổi Dương Hiểu Quang tụ tập cùng một chỗ, thảo luận vấn đề phẫu thuật cho Chu Vĩnh Vượng.

Thảo luận kết quả rất rõ ràng:

Dương Hiểu Quang nói: "Tình huống của người bệnh đã rất rõ ràng, ung thư phổi giai đoạn cuối, nhiều chỗ thay đổi, khả năng sống đã không cao, không quản có nhổ sợi thép ra hay không, thời gian còn lại của hắn đều rất ngắn, khả năng cũng chỉ hai ba tháng mà thôi."

"Huống chi hắn ngay cả người nhà ký tên đều không có, càng không cách nào phẫu thuật cho hắn, nói câu không dễ nghe, bệnh viện không phải viện mồ côi, người như vậy, bệnh viện cũng không cách nào làm."

Dương Hiểu Quang nói hết sức lý trí, cũng rất có đạo lý! Để người ta tìm không ra khuyết điểm nào.

Đào Mật cũng gật đầu: "Ta cũng cảm thấy như thế, chỗ vết thương sợi thép đâm qua đã bị nhiễm trùng nghiêm trọng, khai đao phong hiểm cũng lớn, hơn nữa cho dù là phẫu thuật thành công, người bệnh cũng bởi vì ung thư phổi giai đoạn cuối, cộng thêm chứng tràn khí ngực, đoán chừng dự đoán bệnh cũng đã là vấn đề lớn, sẽ chỉ rút ngắn thời gian sống của người bệnh, vì vậy theo tình hình hiện tại, lựa chọn không phẫu thuật, muốn trội hơn phẫu thuật!"

Lý Bảo Sơn trầm mặc thật lâu, thở dài, nhìn phim chụp X-quang nhẹ gật đầu: "Tiểu Trần, ngươi đi thông báo cho hắn, giải thích rõ ràng cho hắn hiểu."

Mình nhận nạp tiền điện thoại các mạng (Viettel, Mobifone, Vinaphone, Vietnammobi) giảm giá 10%. Các bạn ai cần nạp tiền có thể liên hệ mình

nha.

Facebook: https://www.facebook.com/nguyen.sepi
Sdt (Zalo): 0355839111

Chương 198: Dựa Vào Cái Gì

Trần Thương chủ động đi tìm Chu Vĩnh Vượng.

"Cân nhắc tình huống của ngươi bây giờ, chúng ta đề nghị ngươi mang theo dị vật sinh hoạt."

Chu Vĩnh Vượng không hiểu, trừng to mắt hỏi: "Mang theo dị vật sinh hoạt? Có ý gì?"

Trần Thương kiên nhẫn giải thích một phen: "Chính là đề nghị ngươi không nên lấy sợi thép trong cơ thể ngươi ra, ngươi biết đánh trận không, rất nhiều người trong thân thể đều có mảnh vụn đạn hoặc là bom, tuy không lấy ra nhưng cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày, vì vậy sợi thép này không ảnh hưởng đến sinh hoạt của ngươi."

"Hơn nữa, cho dù phẫu thuật, có khả năng thời gian sống của ngươi ngắn hơn, vì vậy... Bệnh viện thảo luận kết quả là, ngươi phẫu thuật cũng không có chỗ tốt gì."

Sắc mặt Chu Vĩnh Vượng lập tức cứng ngắc, sau đó dữ tợn cười một tiếng: "Ý của ngươi là, dù sao ta cũng sắp chết, nhổ hay không nhổ cũng không quan trọng, nếu nhổ ra thì còn lãng phí tiền, là ý tứ này đúng không?"

Trần Thương gật đầu: "Tình huống thân thể của ngươi thì ngươi hiểu rõ nhất, ta chỉ có thể nói cho ngươi lựa chọn có lợi nhất, thật ra việc chúng ta có thể làm cũng đã làm xong."

Lời này mới ra, Chu Vĩnh Vượng lập tức cười lạnh một tiếng: "Ngươi bây giờ muốn đuổi ta đi hả?"

Trần Thương bất đắc dĩ, đây đã là lần thứ bao nhiêu hắn nói muốn đuổi ta đi rồi?

Trần Thương thở dài: "Ta không phải đuổi ngươi đi, chỉ là năng lực của chúng ta có hạn, có thể giúp đều đã giúp, vượt qua phạm vi năng lực của chúng ta, chúng ta cũng không giúp được, chỉ có thể xin lỗi sâu sắc ngươi!"

Chu Vĩnh Vượng cười ha ha một tiếng, ngả lưng ra phía sau, tựa vào hộc tủ, hít sâu một hơi

Trần Thương quay người muốn đi.

Bỗng nhiên Chu Vĩnh Vượng ánh mắt sắc bén, vẻ mặt hận đời, giống như chân tướng phơi bày

Hắn xông ra khỏi phòng quan sát, chạy đến trong đại sảnh

La lớn

"Dựa vào cái gì!"

"Dựa vào cái gì!"

"Dựa vào cái gì!"

"Dựa vào cái gì ta bị bệnh, dựa vào cái gì ta bị bệnh mà không có tiền chữa trị, dựa vào cái gì ta ăn mặc quần áo cũ nát, cả đám các ngươi thì mặc đồ tốt như vậy, dựa vào cái gì các ngươi sinh hoạt trong thành phố lớn, ở nhà lầu, lái ô tô, đi tiệm cơm ăn cơm, ngã bệnh có bảo hiểm y tế, có tiền! Dựa vào cái gì... Ta không có tiền các ngươi không chữa bệnh cho ta? Có phải các ngươi cảm thấy ta dễ khi dễ hay không? !"

"Tốt! Không trị cho ta đúng không! Ta muốn trả thù xã hội, dù sao ta cũng sắp phải chết, đổi một mạng của ta, ta không có tiền, ta sẽ dùng toàn bộ số tiền còn lại đi mua thuốc nổ, mua xăng, các ngươi có tiền nữa lại có thể thế nào! Ta muốn kéo các ngươi chết cùng! Các ngươi chết thì cũng giống như ta thôi! Ha ha ha ha..."

Mọi người gần đó không rét mà run

Tất cả mọi người vẻ mặt cảnh giác nhìn người đàn ông.

Thường Lệ Na càng bị dọa đến trốn đi, lôi kéo Tần Duyệt nói: "Ngươi thấy không! Ta biết ngay là như vậy mà! Ta biết mà!"

Trần Thương vội vàng đi đến bên người Chu Vĩnh Vượng: "Ta đã giải thích rất rõ ràng với ngươi, chuyện chúng ta có thể làm chỉ đến như vậy, phẫu thuật cho ngươi ngược lại sẽ rút ngắn thời gian sống của ngươi!"

"Lại nói, chúng ta cũng chỉ là người bình thường, chúng ta ăn cơm cũng là tự mình cực khổ tiền kiếm, đi làm tan tầm chen xe buýt, chúng ta không hề khác gì nhau, ngươi tuyệt đối đừng có ý nghĩ này, ngươi suy nghĩ còn của ngươi một chút, ngươi nguyện ý để con của ngươi cũng như vậy sao?"

Chu Vĩnh Vượng đột nhiên quay người, nhìn chằm chằm Trần Thương: "Bác sĩ Trần, ngươi yên tâm, ta không nổ bệnh viện, các ngươi đều là người tốt!"

Trần Thương vội vàng trấn an: "Chu Vĩnh Vượng, ngươi nghìn vạn lần không nên suy nghĩ bậy bạ, ngươi cùng ta trở về phòng bệnh, ta sẽ tâm sự với ngươi! Ngươi tới phòng bệnh nghỉ ngơi một lát trước đi, ta đi tìm chủ nhiệm Triệu, thương lượng lại tình huống của ngươi một chút, thông báo một phen! Được không?"

Sau khi Trần Thương nói xong, nói với Tần Duyệt: "Ngươi trông hắn giúp ta."

Nói xong, liền đi tìm Lý Bảo Sơn.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy Trần Thương chạy tới: "Có chuyện gì?"

Trần Thương lo lắng gấp giải thích một phen, lập tức ba người đều trầm mặc, tất cả mọi người đang cố gắng suy nghĩ

Lúc này, Trần Thương cố gắng hít vào một hơi, nhìn mọi người, nghiêm túc nói: "Các vị chủ nhiệm, ta có một ý tưởng, đầu tiên, nếu xét theo lý trí thì giống như chủ nhiệm Dương cùng chủ nhiệm Đào nói, hắn chỉ có thể sống không tới ba tháng, cùng tiêu tốn rất nhiều tài nguyên để làm loại phẫu thuật nguy hiểm này, thậm chí sẽ rút ngắn thời gian sống của hắn, đây là không sai!"

"Nhưng, người bệnh này khả năng đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ, đả kích trong sinh hoạt đã triệt để tàn phá người trẻ tuổi này, hắn không lớn bao nhiêu, mới hơn ba mươi tuổi, chúng ta phải cân nhắc đến cảm giác trong lòng và tinh thần của hắn, y nhân nặng tại y tâm."

"Cho nên, đề nghị của ta là, cố gắng cấp cứu một người bệnh, có thể thành công hay không, chúng ta cứ trước tiên giữ hắn lại đã, chúng ta đã là hi vọng duy nhất của hắn trên thế giới này, cũng là nơi duy nhất hắn có thể cảm nhận được ấm áp, thậm chí có khả năng cũng là nới cuối cùng còn sót lại chút thiện ý của hắn trên thế giới này."

"Về phương diện tiền, ta sẽ cố gắng góp một chút, ta trước ứng ra, còn về phẫu thuật cứ để ta làm! Ta có thể làm được! Vì vậy, ta hi vọng các vị lãnh đạo chủ nhiệm, cho ta cơ hội này!"

Trần Thương quyết định, hắn muốn cứu vớt Chu Vĩnh Vượng, tiêu ít tiền, coi như là mình đầu tư cho nhiệm vụ, dù sao cũng không lỗ

Nhưng quan trọng nhất chính là, có rất nhiều chuyện, rõ ràng ngươi biết là phí công, nhưng ngươi vẫn muốn làm

Giống như chuyện này, căn bản không cần phải Chu Vĩnh Vượng, thậm chí phẫu thuật mang tới là chỗ xấu

Nhưng, phẫu thuật có thể cứu vớt trái tim của hắn

Để hắn có thể cảm nhận được ấm áp còn sót lại trên thế giới, lúc ra đi, cũng có thể tưởng niệm về nơi này nhiều một chút.

Sau khi nói xong, Trần Thương rời khỏi văn phòng.

Ra văn phòng, Trần Thương đi phòng quan sát tìm Chu Vĩnh Vượng, thế nhưng khi đến đó, hắn chợt phát hiện người đàn ông không có ở đây

Lập tức Trần Thương biến sắc, chạy đến văn phòng, nhìn thấy Tần Duyệt đang ngồi ở đó, trên mặt biến đổi, lớn tiếng nói: "Nói ngươi trông chừng một người mà ngươi cũng làm không được hả? !"

Tần Duyệt lập tức sững sờ, con mắt đỏ lên: "Trách ta? Cái này có thể trách ta sao? Chân ở trên người hắn, ta có thể ngăn cản sao?"

"Lại nói, không lẽ từ giờ đến trưa ta không làm gì hết, chỉ đi theo hắn sao?"

"Lưu hắn lại thì có thể làm gì? Ngươi có thể cứu hắn không? Hắn đã đến tình trạng này, ngươi có thể làm gì nữa? !"

Trần Thương cắn răng, quay người chạy ra bên ngoài

Nhìn thấy Thường Lệ Na: "Nhìn thấy Chu Vĩnh Vượng hay không?"

Thường Lệ Na lắc đầu: "Không a! Đoán chừng chạy trốn rồi?"

"Mỗi ngày, người đến khoa cấp cứu nhưng bởi vì góp không đủ tiền bỏ chạy cũng không phải ít!"

Trần Thương sững sờ: "Sao ngươi không ngăn cản hắn?"

Thường Lệ Na cười ha ha: "Ta tại sao phải ngăn hắn lại? Bộ dáng của hắn ngươi cũng nhìn thấy, lỡ như hắn thấy ta khó chịu, đâm ta một đao thì làm sao bây giờ? Bình thường ta cũng không muốn tiếp xúc nhiều với loại người này."

"Lại nói... Nếu hắn không chạy, thì làm gì có tiền để đóng viện phí! Y tá trưởng không mắng ngươi mà là mắng ta."

Nói thật, Thường Lệ Na đối với Chu Vĩnh Vượng một điểm hảo cảm cũng không có

Thậm chí còn rất chán ghét

Loại người này, chính là hận đời, chuyện gì đều có thể làm được.

Nàng chỉ là một y tá, đứng xa mà nhìn là được rồi.

Mình nhận nạp tiền điện thoại các mạng (Viettel, Mobifone, Vinaphone, Vietnammobi) giảm giá 10%. Các bạn ai cần nạp tiền có thể liên hệ mình nha.

Facebook: https://www.facebook.com/nguyen.sepi

Sdt (Zalo): 0355839111

Chương 199: Con À, Ba Ba Chỉ Muốn Làm Anh Hùng Trong Lòng Ngươi

Tần Duyệt đã xong ca đêm, nhưng vẫn chậm chạp không đi.

Ngồi ở văn phòng, mắt đỏ hồng không nói lời nào, do dự nửa ngày, đứng dậy thay quần áo, ra khỏi bệnh viện.

Trần Thương thấy thế, thở dài, chào hỏi Vương Dũng một tiếng, cũng chạy theo ra ngoài

Ra khỏi bệnh viện, Trần Thương hỏi: "Ngươi đi đâu vậy?"

Tần Duyệt quay đầu trừng Trần Thương một: "Ai cần ngươi lo cho ta!"

Tần Duyệt đứng dậy đi về phía Thiên Nhai, Tỉnh Nhị Viện khoảng cách khu buôn bán Thiên Nhai rất gần, nơi đó là khu vực phồn hoa nhất kề bên này, thương trường trải rộng, lưu lượng người rất lớn.

Trần Thương tự giác cảm thấy mình có lỗi với Tần Duyệt, cho nên chủ động mua một ly trà sữa đưa tới.

"Đừng giận nữa, vừa rồi là do ta quá kích động."

Tần Duyệt hừ lạnh một tiếng, nhận ly trà sữa, uống một ngụm.

Trần Thương cùng Tần Duyệt cứ như vậy đi hết một ngày, nhưng vẫn không tìm được Chu Vĩnh Vượng.

Hoàng hôn buông xuống, đèn hoa nổi lên, thành phố An Dương ban đêm lại lần nữa bị đèn nê ông chiếu sáng.

Tần Duyệt thở dài: "Ngươi nói hắn sẽ đi chỗ nào được?"

Trần Thương lắc đầu: "Ta không biết!"

Ven đường, một lão ăn xin ngồi hát một bài nhạc buồn, tâm tình Trần Thương lập tức ngột ngạt xuống.

Không chỉ là bởi vì không thể hoàn thành nhiệm vụ của Chu Vĩnh Vượng, càng nhiều hơn chính là bởi vì chính mình... Trong lòng cảm thấy cắn rứt

Chu Vĩnh Vượng chuyển một ngày, hắn đi sân chơi, đi công viên, đi đại thương tràng, cầm điện thoại dành cho người già của hắn, chụp được vài bức ảnh không rõ ràng.

Trong miệng thô lỗ cười, cầm điện thoại ghi âm: "Con à, ba ba không phải là một người cha tốt, đời này ba ba không thể chăm sóc tốt cho ngươi

cùng tỷ tỷ, còn có mẹ của ngươi, ba ba là cái người xấu, ba ba là rác rưởi."

Khi nói chuyện, Chu Vĩnh Vượng đi vào vương phủ Tỉnh, hắn vô cùng hâm mộ nhìn thương trường được trang trí vàng son lộng lẫy, lúng ta lúng túng tự nói giống như hoàng cung... Hỏi loại mùi nước hoa đặc biệt kia, nước mắt Chu Vĩnh Vượng ào ào ào chảy ròng.

Hàng hiệu chung quanh hắn không nhận ra cái nào, cả đám người mặc quần áo xinh đẹp hướng dẫn mua, cả đám nam nữ thương vụ tinh xảo, hắn nhìn đầu choáng hoa mắt.

Bảo an thương trường nhìn thấy Chu Vĩnh Vượng giống như kẻ lang thang, nhịn không được thúc giục nói: "Xin lỗi, tiểu huynh đệ ngươi đi ra bên ngoài đi, lát nữa quản lý tới sẽ mắng ta đây!"

Chu Vĩnh Vượng cũng không để ý tới, yên lặng đứng đó nhìn một hồi lâu.

Bảo an cũng luống cuống, mặc dù không có văn bản rõ ràng quy định không cho ăn mày đi vào, nhưng mỗi lần có trường hợp đó xảy ra, quản lý luôn luôn không thể thiếu chửi mắng bọn hắn

Ai không phải kiếm miếng cơm ăn chứ?

Tần Duyệt cùng Trần Thương vừa vặn đi ngang qua, Tần Duyệt phát hiện Chu Vĩnh Vượng, vội vàng chạy vào

"Chu Vĩnh Vượng, ta là Tần Duyệt, ngươi không phải nói ta xem không được sao? Cùng chúng ta trở về đi, chúng ta phẫu thuật cho ngươi!" Tần Duyệt vội vàng nói.

Trần Thương thở dài, hôm nay đi theo Tần Duyệt tìm hắn một ngày, từ mười giờ sáng đến chín giờ tối.

Mười một tiếng đồng hồ

Tối hôm qua, Tần Duyệt làm ca đêm, một đêm không ngủ, hôm qua từ sáng sớm 7 giờ rời giường đến bây giờ chín giờ tối, đã gần bốn mươi giờ không chợp mắt.

Thế nhưng Tần Duyệt quật cường muốn tìm Chu Vĩnh Vượng

Thực chất Tần Duyệt là loại người rất quật cường cùng kiên trì, nàng làm cho Trần Thương nhớ tới hình ảnh Tần Duyệt nhảy lên giường quỳ xuống làm khôi phục tim phổi cho người bệnh, nghĩ đến Tần Duyệt bị người nhà mắng ủy khuất ngồi ở văn phòng không vui, nhưng một lát sau lại tiếp tục bắt đầu công việc bình thường.

Chu Vĩnh Vượng nghe thấy tiếng la của Tần Duyệt, xoay đầu lại, cười, sau đó đút bàn tay vào trong túi.

Lần này làm cho Tần Duyệt giật nảy mình

Không chỉ có Tần Duyệt, ngay cả Trần Thương cũng biến sắc

Liên tưởng đến sáng hôm nay Chu Vĩnh Vượng tức giận nói muốn trả thù xã hội, sắc mặt hai người biến đổi, lập tức nhào tới.

Tần Duyệt một phát bắt được túi xách, ôm vào trong ngực.

Thế nhưng... Lại nhìn thấy Chu Vĩnh Vượng cầm trong tay một bức hình, biểu hiện chính là một ảnh chụp.

Trong tấm ảnh có ba đứa trẻ hai nữ một nam, cười hì hì hết sức ngây thơ.

Lập tức, Trần Thương cùng Tần Duyệt thất thần.

Chu Vĩnh Vượng sa sút tinh thần nằm trên mặt đất, nước mắt rưng rưng nói: "Đây là con của ta, bọn hắn đều chưa từng đi ra khỏi huyện thành, chưa từng nhìn thấy thế giới tốt đẹp như vậy, chưa thấy nhà lầu cao như vậy, càng không ngửi được loại hương thơm hơn cả hoa này... Sau này bọn chúng có thể đi tới được sao?"

Tần Duyệt chóp mũi chua chua, đã sớm nhịn không được nghẹn ngào: "Có cơ hội, nhất định có cơ hội!"

Chu Vĩnh Vượng được an bài tại phòng bệnh khoa cấp cứu, chuẩn bị xong ba ngày sau phẫu thuật xử lý miệng vết thương trước ngực.

Ảnh chụp trong điện thoại di động đều được Tần Duyệt giúp hắn đi rửa ra, tất cả ảnh chụp gồm mấy chục tấm, bao gồm ảnh gia đình của bọn hắn.

Mặc dù bởi vì điện thoại pixel mơ hồ không rõ, nhưng nụ cười kia lại tuyệt không mơ hồ.

Tần Duyệt cùng Trần Thương đi vào phòng bệnh.

Chu Vĩnh Vượng vội vàng giấu đồ vật trong tay đi: "Bác sĩ Tần, Bác sĩ Trần, hôm nay không phải cuối tuần sao? Sao các ngươi lại tới đây?"

Trần Thương cười nói: "Không cần giấu nữa, đã sớm nhìn thấy."

Lúc này, Chu Vĩnh Vượng mới lấy ảnh chụp ra: "Đây là con của ta."

Tần Duyệt nhìn rõ Chu Vĩnh Vượng khóc, sờ lên con mắt.

"Vợ của ngươi thật xinh đẹp, hai người còn gái thì giống ngươi, còn cậu con trai thì giống mẹ hơn." Tần Duyệt nhìn ảnh chụp, vừa cười vừa nói.

Chu Vĩnh Vượng ngượng ngùng nói: "Không xinh đẹp bằng ngươi, thật ra... Lúc tuổi còn trẻ, ta cũng rất đẹp trai."

Tần Duyệt cười nói: "Ngươi bây giờ cũng đẹp mắt!"

Trần Thương nói: "Buổi tối hôm nay con và vợ của người hình như đã đến. Bộ phận y tế của bệnh viện đã chuyên môn phái người đi tiếp."

Chu Vĩnh Vượng nghe xong, lập tức trợn tròn mắt...

"Các ngươi... Sao các ngươi biết?"

Trần Thương cười nói: "Chúng ta liên hệ cục công an, bọn hắn phối hợp với chúng ta hôm qua trong đêm đi đón."

Chu Vĩnh Vượng nghe xong, lập tức oa oa oa khóc lớn.

Tần Duyệt cùng Trần Thương lập tức trợn tròn mắt...

Thật lâu, hắn mới yên tĩnh lại.

"Ta không muốn để cho bọn hắn nhìn thấy dáng vẻ của ba ba của bọn hắn vô lại vô năng như thế! Ta... Ta phải là anh hùng trong mắt bọn chúng mà không phải là một phế nhân, một rác rưởi lừa bịp tại bệnh viện như vậy, ta... Ta không dám gặp bọn họ..."

Trần Thương nói tiếp: "Phẫu thuật nhất định phải có người nhà tới, về vấn đề tiền bạc, ngươi cũng không cần lo lắng, khoa sẽ góp tiền cho ngươi, mặc dù tiền phẫu thuật ngươi đều được miễn, nhưng tiền thuốc, vợ con tới ăn cơm dừng chân đều phải trả tiền."

Người đàn ông nghe xong, lập tức mặt đỏ lên: "Ta không thể nhận!"

Tần Duyệt thở dài: "Đây không phải cho ngươi, là cho bọn nhỏ, bọn hắn đến một chuyến không dễ dàng, sau này ta sẽ dẫn bọn hắn đi dạo quanh thành phố, ngắm nhìn thành phố An Dương mỹ lệ, đi xem một chút công viên, cao ốc lớn, đi đến sân chơi... Ngươi xem, người ta cũng giỏi hơn ngươi, nhỏ tuổi như vậy mà đã được nhìn thấy thành phố lớn!"

Chu Vĩnh Vượng thở dài: "Đúng vậy, ta khi còn bé ta chỉ ở trong thôn, ngay cả huyện cũng chưa từng đến... Thế nhưng... Ta khi còn bé ta có cha ta..."

Chương 200: Hiến Tạng

Một câu nói làm cho mọi người trầm mặc.

Chu Vĩnh Vượng đứng dậy, thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ, cấp cứu ở lầu một, cái phòng bệnh này không bầu trời, chỉ có tường lấp kín

Mà trong mắt Chu Vĩnh Vượng... Tràn đầy bất lực cùng bi thương

Vốn đã chuẩn bị tốt chi chờ phẫu thuật, nhưng khi đám người nhà Chu Vĩnh Vượng đến thì tổng cộng lại thay đổi

Chu Vĩnh Vượng từ chối phẫu thuật.

Hắn lưu lại một phong thư, cùng một đoạn tin nhắn điện thoại, sau đó rời đi

Chu Vĩnh Vượng chạy...

Ảnh chụp đều bị hắn mang đi.

Sau khi con cùng vợ của hắn đến phòng cấp cứu, đọc phong thư này, oa oa khóc lớn.

Trần Thương cũng vẻ mặt mờ mịt

Tại sao Chu Vĩnh Vượng phải chạy?

Hắn đi chỗ nào?

Hắn rốt cuộc muốn đi làm cái gì?

Trần Thương suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nhìn thấy quần áo của mình treo ở trên móc...

Trần Thương mặt không đổi sắc lấy quần áo xuống.

Phát hiện túi trong có một phong thư.

Trần Thương mở ra:

"Bác sĩ Trần:

Cảm ơn ngài, Bác sĩ Trần, ngài đã giúp ta trong những ngày cuối cùng gian nan nhất cảm hận được cuộc sống của ngươi, cảm nhận được cái gì là ấm áp cùng hi vọng, ngài cũng cho ta nhìn thấy ánh sáng cuối cùng của cuộc sống này.

Ta đi

Ta không biết phải đối mặt với vợ con của ta như thế nào.

Ta phải làm anh hùng, làm tấm gương cho bọn hắn.

Muốn che gió che mưa cho bọn hắn, là người đỉnh thiên lập địa.

Thế nhưng đời này... Ta không làm được.

Ta không dám gặp bọn họ.

Ta cũng không có mặt mũi gặp bọn họ.

Đúng rồi, ta còn một nguyện vọng cuối cùng, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta chuyện này, sau khi ta chết, ta hi vọng có thể quyên tặng nội tạng cho những người cần, nhưng ta không hi vọng con của ta nhìn thấy một màn bi thảm này của ta

Ta không muốn lưu lại ám ảnh cho bọn hắn, ta chỉ muốn nói cho bọn hắn.

Ba ba, không phải loại nhát gan

Xin nhờ ngài, Bác sĩ Trần, ngài là người tốt, ngài giúp ta liên lạc đơn vị quyên tặng di thể, nếu có tiền, cho vợ ta...

Còn có, ngài giúp ta nói với bác sĩ Tần, nàng rất xinh đẹp, chỉ có ngài mới có thể xứng với nàng, nếu như ngài nhìn thấy tin nhắn này, ta có khả năng đã chết, ta ở..."

Trần Thương biến sắc

Vội vàng chạy như bị điên ra ngoài

Hắn nhìn trong một góc gần cửa sổ, nhìn thấy Chu Vĩnh Vượng hai tay để trần nằm trong góc tường, hai tay cầm dao, ánh mắt nhìn chăm chú nhìn về phía trước, tuy chưa triệt để chết đi, nhưng... Hình như đã không chịu nổi.

Vợ của Chu Vĩnh Vượng bỗng nhiên cảm giác được cái gì, chạy theo Trần Thương ra ngoài.

Nhìn thấy Chu Vĩnh Vượng đang nằm ở đó, như bị điên nhào tới

"Vợ à, ta muốn nói đều đã nói trong điện thoại di động, nói cho con của chúng ta, ba của hắn không phải loại nhát gan, cũng sẽ không làm chuyện xấu, người nói bọn hắn phải học tập cho giỏi..."

Người phụ nữ gật đầu không ngừng.

Chu Vĩnh Vượng nhìn Trần Thương: "Bác sĩ Trần, lần này ta đã tìm được trái tim..."

Trần Thương không nhịn được nữa, nước mắt không cầm được chảy xuống.

"Vợ à... Đừng để con nhìn thấy ta như vậy, ta sợ bọn hắn sẽ ghi nhớ cả một đời, ngươi nói cho bọn hắn ba ba là anh hùng, cống hiến cho xã hội!"

Vợ hắn không ngừng gật đầu: "Ông xã... Ngươi vẫn luôn là anh hùng của ta..."

Tần Duyệt không biết từ lúc nào cũng đi theo ra ngoài, thấy cảnh này.

Chu Vĩnh Vượng cười nói: "Bác sĩ Tiểu Tần, ngươi thật xinh đẹp, chỉ có... Chỉ có bác sĩ Trần Thương mới có thể xứng với ngươi..."

Chu Vĩnh Vượng nhìn vợ hắn: "Bà xã, không nên trách bệnh viện, bọn hắn đều là người tốt, di thư ta đã viết xong, quyên tặng cho những người người... Không nên trách bệnh viện..."

PS: Chu Vĩnh Vượng đi, đi đến nơi tận cùng của cuộc sống, đây là kết cục do chính hắn lựa chọn.

Hắn muốn chết quang vinh

Chết đi như một anh hùng.

Hắn không muốn tiếp tục là một tên hèn nhát, giãy dụa sống qua ngày.

Khả năng từ đầu mọi người đều sẽ chán ghét Chu Vĩnh Vượng, nhưng... Đây là một người chân thật, hắn luôn khẩn cầu được sống, đây là lựa chọn duy nhất của hắn.

Vô lại cũng tốt, hận đời cũng tốt, hắn chỉ là một người bình thường.

Nhưng, người bình thường, cũng là anh hùng

Người bình thường, cũng có người tình nguyện đi chết, cũng muốn giữ vững niềm tin của mình.

Chu Vĩnh Vượng quyết định quyên tặng nội tạng của mình, lựa chọn làm anh hùng một lần cuối cùng.

Hắn muốn nói với con của hắn, hắn là một anh hùng.

Ta không ghét hắn, ta bội phục hắn

【Đinh! Hoàn thành tâm nguyện của Chu Vĩnh Vượng. Nhận được ban thưởng: 1. Điểm kỹ năng 5 điểm; 2. Túi phúc + 1; 3. Cấp bậc + 1; 】

【Đinh! Hoàn thành khảo nghiệm Y đức nhân tâm, nhận được điểm kỹ năng + 3. 】

Chu Vĩnh Vượng mang đến cho Trần Thương một đống lớn ban thưởng.

Trần Thương cũng được không thẹn.

Chính mình nên làm đều đã làm, cố gắng tranh thủ.

Thậm chí Trần Thương cảm thấy, Chu Vĩnh Vượng chết, đối với gia đình này cũng không phải là một chuyện xấu.

Chu Vĩnh Vượng dùng lựa chọn cuối cùng của hắn, vẽ lên một dấu chấm tròn tương đối quang vinh cho cuộc đời của hắn.

Có người nói, làm bác sĩ không trải qua tử vong cũng không phải là một bác sĩ thành thục.

Chỉ có coi nhẹ tang thương, mới có thể tu được một "Ý chí sắt đá"

Khi Trần Thương thực tập, dù đã là một thiếu niên, những cũng không ít lần rơi lệ, thật ra nhiều khi hắn cảm giác loại nước mắt này không phải chảy

vì mình, nhưng cũng vì chính mình mà chảy.

Y học là thống khổ.

Bởi vì ngươi cảm động lây thống khổ của người khác.

Y học là hạnh phúc.

Bởi vì ngươi có thể cứu vớt khó khăn của người khác.

Thế nhưng, nói cho cùng.

Y học chung quy là vô tội.

Chúng ta có thể làm, chỉ có chính mình mà thôi.

Khuyên người học y, nên khuyên có tấm lòng kiên định

Buổi chiều thứ bảy, Trần Thương không đi đến chỗ Trương Chí Tân, hắn muốn cho mình nghỉ ngơi một ngày.

Gần đây quá mệt mỏi, cơ hồ không thời gian nghỉ ngơi.

Ví tiền cũng không ít, hệ thống ban thưởng cùng làm phi đao thu nhập không ít, đương nhiên, thu nhập nhiều nhất là đến từ phú bà...

Trần Thương đột nhiên cảm giác được, cái quần thể này là một quần thể thu nhập cao kinh khủng, muốn làm giàu, phải nắm lấy đám người này, xem ra mình nên mở rộng con đường cho sự nghiệp của mình sau này.

Hai ngày này, mỗi ngày Điền Hương Lan và Phó Ngọc Phương đều gọi điện thoại cho hắn, trưng cầu ý kiến của hắn về chuyện bơm ngực, Trần Thương từ chối đến ngày mai, hai người nghe vậy, trong lòng cũng đắc ý.

Giữa trưa, Trần Thương về nhà chỉnh đốn một phen, buổi chiều đi đến cửa trung tâm thương mại Thiên Nhai, quyết định mua thêm quần áo cho mình.

Dù sao cũng sắp đến ngày khai giảng tân sinh, cách khai giảng trường học ba năm, đột nhiên trở lại trường học, loại cảm giác mới mẻ cùng chờ mong này rất kỳ lạ.

Đối với đồng học mới, Trần Thương vẫn có chút mong đợi.

Tấm lòng yên lặng rất lâu bỗng nhiên lại náo động, Trần Thương cảm thấy nguyên nhân là do thời tiết khô nóng chứ không có quan hệ gì đến hormone.

Chương 201: Tìm Đạo Sư

Buổi chiều, Quan Vĩ bỗng nhiên gọi một cuộc điện thoại tới.

Điện thoại vừa mới kết nối, Quan Vĩ vội vàng nói: "Tiểu Trần, ngày đó quên nói với ngươi, ngươi đã chọn tốt đạo sư nghiên cứu sinh hay chưa?"

Trần Thương sững sờ: "Chưa a... Nhưng Quan lão sư, dù sao ta cũng chỉ có tên trong danh sách đến trường, không cần đạo sư quá giỏi đâu, lão sư người ta nhiều quy củ, người ta khẳng định không để vào mắt. Hơn nữa không có thời gian làm việc cho đạo sư, người ta cũng không nhất định nguyện ý muốn ta."

Quan Vĩ nghe xong, lập tức nghiêm túc lên, nghiêm túc khuyên nói: "Tiểu Trần, ý nghĩ này của ngươi cũng quá sai, ta cho ngươi biết, chỗ tốt của đạo sư nghiên cứu sinh đối với nghiên cứu sinh không ít đâu, có thể coi như là cha mẹ thứ hai của ngươi! Là quý nhân đời này của ngươi! Bao nhiêu học sinh sau khi tốt nghiệp, đều nhờ lão sư trực tiếp trợ giúp an bài công việc, hoặc là trực tiếp bảo đảm tiến sĩ!"

"Vì vậy, ngươi lựa chọn đạo sư nghiên cứu sinh nhất định phải thận trọng một chút! Phải tìm một người tương đối lợi và hại đáng tin cậy, nếu không phải là cấp bậc hành chính cao, thì cũng phải cấp bậc viện trưởng, nếu không phải là học thuật tạo nghệ cao, thì cũng phải tuổi trẻ tài cao có nghiên cứu khoa học."

Quan Vĩ xử lí công việc nghiên cứu sinh hơn hai năm, đối với chuyện này đương nhiên hiểu rõ hơn Trần Thương nhiều, vì vậy cũng hắn thật tình thuyết phục Trần Thương, cho hắn một đề nghị tốt.

Trần Thương nghe Quan Vĩ nói, cũng cảm thấy rất có đạo lý, làm một ví dụ, sở dĩ Tần Hiếu Uyên có thể lên làm viện trưởng, không phải chính là bởi vì có lão sư là Phòng Dung Lâm ra sức trợ giúp sao?

Hơn nữa trong sư môn của danh sư còn có rất nhiều sư huynh sư tỷ, đây đều là tài nguyên ngươi có thể lợi dụng.

Không có những người như Lý Kiến Vĩ, Hách Húc Lượng, Đào Mật trợ giúp, Tần Hiếu Uyên cũng không dễ làm được chức viện trưởng.

Nghĩ được như vậy, Trần Thương cười nói: "Vậy thì, không biết Quan lão sư ngài có đề cử nào tốt không?"

Quan Vĩ nhẹ gật đầu: "Được rồi, như vậy đi, ngươi qua đây một chuyến, sau khi tới ta sẽ phân tích kỹ càng cho ngươi một chút, đầu tiên các ngươi

phải cầm sư thừa bảng biểu tìm đạo sư ký tên, sau đó cơ bản liền định xuống, buổi chiều hôm nay ngươi tới trường học một chuyến đi."

Trần Thương vội vàng gật đầu: "Được rồi Quan lão sư, ta lập tức đi qua, đúng rồi, thứ bảy ngài không nghỉ ngơi sao?"

Quan Vĩ cười ha ha: "Cũng không nhìn bây giờ là lúc nào, khai giảng tân sinh có một đống chuyện, phải tăng giờ làm việc, nào có cuối tuần. Ngươi trực tiếp tới đến phòng làm việc của ta là được, sau khi tới ta đây có một danh sách đạo sư tuyển chọn, phía trên có tư liệu của từng đạo sư, ngươi đến đây rồi tự xem đi."

Trần Thương gật đầu, cất quần áo lại trong nhà, trực tiếp đón xe tới.

Hiện tại Trần Thương phát hiện gan mình to ra không ít, ra ngoài cũng dám đón xe

Xem ra, người có tiền thì gan cũng lớn hơn

Nhưng tiền nhiều hơn sẽ không bị sỏi mật chứ?

Hiện tại toàn bộ gia tài của Trần Thương cũng có hơn 40 vạn, dựa theo tốc độ này, đoán chừng không bao lâu nữa hắn sẽ có thể tích lũy đủ vốn cưới vợ.

Sau khi đến chỗ nghiên cứu sinh, Quan Vĩ gọi Trần Thương tới.

"Tiểu Trần, ta đã sàng chọn cho ngươi, chủ yếu có hơn hai mươi nhân tuyển, những người này nếu không phải là người làm hành chính có cấp bậc tương đối cao, thì trong ngành chữa bệnh cũng tương đối có sức ảnh hưởng, có trợ giúp rất lớn đối với công việc của ngươi!"

"Còn có một ít là kỹ thuật tương đối tốt, thuộc về chủ nhiệm phái thực lực, học sinh sau khi tốt nghiệp cũng không tệ, an bài đi làm đều rất tốt, những người này ở Tỉnh Đông Dương cũng cũng tính là nhân vật lớn."

"Cuối cùng... Còn có một số người cũng không tệ, là ta cảm thấy, tự nhận là tương đối có tiềm lực, tư lịch của những này người mặc dù có chút thua kém những đạo sư uy tín lâu năm kia, nhưng quý ở tuổi trẻ, trẻ tuổi nhất chỉ có 30 tuổi, bọn hắn thuộc về lực lượng đại tân sinh, đều là nhân tài được các bệnh viện đưa vào, thuộc về nhóm người được bồi dưỡng trọng điểm, bọn hắn rất có tiền đồ trong một phương diện nào đó."

"Đây là danh sách hơn hai mươi đạo sư ta tuyển chọn được, ngươi xem một chút, ta đi qua phòng bên cạnh một lát, trở về ngươi nói cho ta."

Nói xong, Quan Vĩ đem một xấp tư liệu thật dày giao cho Trần Thương, đứng dậy cười rời đi.

Trần Thương cảm kích cười một tiếng: "Phiền phức Quan lão sư!"

Quan Vĩ cười ha ha, khoát tay áo.

Bên ngoài quuyển Đạo sư tuyển chọn có ảnh chụp của đạo sư đó, tin tức trình độ, đầu đề, luận văn, còn có thành tựu học thuật.

Trần Thương mở ra, thật đúng là phát hiện một vài người quen.

Tiền Lượng, Lưu Tư Tề, Lý Kiến Vĩ, đây đều là nhân vật phái thực lực, thật ra khi Trần Thương nhìn thấy Tiền Lượng, có chút do dự, dù sao nhiệm vụ bái sư đã phát động trên người Tiền Lượng, nếu bây giờ như mình lại bái Tiền Lượng là đạo sư nghiên cứu sinh, có thể lãng phí hay không?

Trần Thương cảm giác, bái sư nghiên cứu sinh là có thể nhận được tin tức chuyển chức, mà Tiền Lượng thì Trần Thương chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ luận văn, thì rất có thể sẽ nhận được bằng chứng chuyển chức ngoại khoa gan mật, cứ như vậy, không thể nghi ngờ có chút lãng phí

Lý Kiến Vĩ có thể cân nhắc, người này không sai, còn rất có tiếng trong lĩnh vực chỉnh hình, Trần Thương cũng coi là có chút quan hệ, nếu như mình tìm hắn ký tên, chắc sẽ không từ chối, dù sao mình đã cứu được lão sư của hắn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đặt Lý Kiến Vĩ ở bên trái.

Lưu Tư Tề thì Trần Thương không cân nhắc, dù sao Lưu Tư Tề cùng Tiền Lượng là tái diễn, có Tiền Lượng, Lưu Tư Tề liền có thể bỏ qua

Sau khi Trần Thương lật xem một phen, Trần Thương tìm được một đạo sư chỉ có 30 tuổi.

Xem xét sơ yếu lý lịch, Trần Thương lập tức sửng sốt

Học viện Karolinska?

Trần Thương phát hiện mình càng ngày càng không có học thức

Hôm trước « cấy ghép lá gan » thì phải dựa vào Baidu.

Bây giờ một trường học cũng phải dựa vào Baidu...

Chỉ là, vừa tìm trên Baidu, Trần Thương trợn tròn mắt

Học viện Stockholm Karolinska ở Thụy Điển! ?

Trần Thương nhìn tin tức trong Baidu, thở nhẹ một hơi, trách không được mình chưa nghe nói qua, kém xa Harvard, xem ra cũng không phải do mình kiến thức nông cạn, chỉ có thể trách ngươi không có quá nhiều danh tiếng.

Đúng rồi, trường học này cũng không xếp hạng cao lắm, cũng chỉ là top 10 thế giới mà thôi.

Trong trường học cũng không có gì đặc biệt lợi hại, cũng chỉ có một chỉ là Nobel uỷ ban, bình thường không có chuyện gì, cũng chỉ cần hàng năm phụ trách làm giám khảo cùng ban phát thưởng các giải Nobel về sinh lý học hoặc y học.

Trần Thương chua...

Ngươi chỉ là một tiến sĩ của học viện Karolinska

Ngươi đến Tỉnh Đông Dương làm gì?

Nơi này là ngươi nên tới địa phương sao?

Trần Thương cái này mới nhìn nhìn danh tự, Mạnh Hi.

Cũng không muốn phải như vậy ngưu a? Ta còn tưởng rằng ngươi họ Đông Phương, Tây Môn, Nam Cung, Âu Dương cái gì...

Dáng dấp... Cũng liền cùng Tần Duyệt tiểu liếm chó một cấp bậc đi.

Nhưng, khẳng định không Tần Duyệt lợi hại, dù sao tùy thân mang theo đối A ai cũng sợ, nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được sờ lên trán của mình, có chút nghĩ mà sợ.

Chương 202: Nhiệm Vụ Ẩn

Nhưng sau đó Trần Thương nhìn thấy giới thiệu vắn tắt về Mạnh Hi, lập tức ngây ngẩn cả người

Người phụ nữ này... Không tầm thường nha...

Tiến sĩ ngoại khoa tim?

Thành tựu học thuật thì...

E hèm...

Cũng chỉ là mấy bài luận văn về « The Lancet », « tập san y học mới của Anh quốc »...

Trần Thương tiện tay khép tạp chí lại, vỗ bàn một cái, chọn nàng đi

Thích hợp một chút, cứ như vậy đi

Trần Thương cảm thấy mình cũng không thể quá bắt bẻ, mặc dù đạo sư này tương đối trẻ, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận.

Lúc này, Quan Vĩ trở về.

Nhìn thấy Trần Thương ngồi ở đó, cười hỏi: "Thế nào? Tìm được ai chưa? Để ta giúp ngươi hỏi một chút."

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Cái này... Quan lão sư, ta thấy Mạnh Hi lão sư này còn có thể, 30 tuổi, tiến sĩ học viện Karolinska, hơn nữa người ta am hiểu nhất chính là nghiên cứu khoa học, hơn nữa phương hướng ngoại khoa tim cũng đều thích hợp với ta."

Quan Vĩ cũng sửng sốt một chút, cười nói xấu hổ: "Tiểu Mạnh a?"

"Bản sự của Mạnh Hi thật lớn, vừa mới về nước năm ngoái, lúc đầu không nghĩ chiêu học sinh, thế nhưng trường học cổ vũ nàng mang cái học sinh, dù sao điều kiện của người ta cũng quá tốt rồi, người này có năng lực nghiên cứu khoa học cực mạnh, sau khi tới trường học phụ thuộc bệnh viện, năm đó liền thay bệnh viện xin quốc gia một quỹ ngân sách cho hạng mục khoa học tự nhiên!"

"Năm nay liền phát biểu một bài đỉnh cấp sci, ngay trên « The Lancet », nói như vậy, người này có năng lực nghiên cứu khoa học tương đối mạnh, nhưng... trình độ lâm sàn cũng bình thường, đây là đánh giá của bệnh viện."

"Mạnh Hi rất có tiềm lực, phát triển tuyệt đối rất tốt, hơn nữa người quan tâm nàng cũng rất nhiều, cũng không ít cá nhân liên quan đi tìm nàng, nhưng... nàng đều không để vào mắt."

"Hai ngày trước, nàng gọi điện thoại cho ta, nói nếu như không chiêu được người thích hợp, thì để sang năm lại chiêu, giống như... Ý nguyện chiêu học sinh của cũng nàng không mãnh liệt lắm."

【Đinh! Phát động nhiệm vụ ẩn, bái sư Mạnh Hi, sau khi bái sư thành công, có thể chuyển chức đặc biệt, chức nghiệp ẩn tàng.】

Trần Thương sững sờ

Mẹ nó?

Nhiệm vụ ẩn?

Chức nghiệp ẩn tàng?

Cái này mẹ nó không phải tiêu chuẩn thấp nhất của nhân vật chính sao?

Quan Vĩ nói xong, ngồi vào đối diện: "Thật ra, ta cũng không đề nghị ngươi báo Mạnh Hi, lần đầu tiên người này dẫn dắt học sinh, khẳng định cũng không đủ kinh nghiệm, hơn nữa... Tìm lão sư trẻ tuổi có một khuyết điểm, chính là thời kỳ lão sư vẫn còn sự nghiệp lên cao, sẽ không quá chiếu cố đến học sinh, không giống đạo sư già, hiện tại chủ yếu chính là bồi dưỡng một ít học sinh."

"Vì vậy, ngươi báo danh Mạnh Hi, cũng không bằng báo Đào Mật của bệnh viện các ngươi, trình độ của chủ nhiệm Đào cũng rất cao, hơn nữa ta cũng gặp qua mấy lần, làm người cũng không tệ, lại là Tỉnh Nhị Viện, các ngươi cũng dễ thông báo."

Trần Thương thở dài, ta không muốn báo danh, thế nhưng... Ta thực sự là không nỡ nhiệm vụ ẩn này chút nào

Còn có chức nghiệp ẩn tàng này nữa?

Cái này có thể có nhiều đặc biệt?

Cũng không thể chuyển chức thành Siêu Nhân Điện Quang được

Nhưng vì sao vẫn có chút chờ mong chứ?

Hơn nữa, Trần Thương cân nhắc một phen, mục đích chủ yếu mà mình bái sư cũng không nhất định là học tập trình độ lâm sàng, dù sao mình có hệ thống, chỉ cần chuyển chức chứng minh tới tay, sách kỹ năng vừa mở, kỹ năng gì không phải dễ như trở bàn tay?

Nhưng về phương diện nghiên cứu khoa học, Trần Thương cảm thấy mình thiếu rất nhiều.

Mà tiến sĩ Mạnh Hi lại mạnh ở phương diện này, Trần Thương cảm thấy mục đích chủ yếu mình lên nghiên cứu sinh, chính là để học nghiên cứu khoa học, so sánh một hồi, hắn cảm thấy nếu như mình báo danh Mạnh Hi, hình như là một lựa chọn chính xác.

Nghĩ đến các nhân vật chính trong tiểu thuyết khác đều lập tức chuyển chức thành ma vũ song tu! Ma pháp võ kỹ đều tinh thông.

Nghề nghiệp đặc biệt này của mình chẳng lẽ là trong ngoài khoa ba sửa? Nội khoa ngưu, ngoại khoa càng ngưu, nghiên cứu khoa học càng là ngưu trong ngưu?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm giác có một khả năng nhỏ nhoi như vậy.

Cảm thấy nếu như mình không đi tranh thủ cơ hội này, căn bản có lỗi với tiến sĩ Mạnh Hi từ thật xa phía bên kia đại dương, từ học viện Stockholm Karolinska Thụy Điển đi đến An Dương, cố ý an bài cho mình một nhiệm vụ ẩn như thế

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười nói: "Quan lão sư, ta muốn đi thử một chút, ngài nói ta nên đi qua như thế nào?"

Quan Vĩ sững sờ, cười, dựng thẳng lên ngón cái đối với Trần Thương

"Tiểu tử, không tầm thường, vậy thì, để ta gọi điện thoại, xem khi nào qua thì phù hợp, để ta gọi điện thoại hỏi thử trước."

Nói xong, Quan Vĩ cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi tới.

Điện thoại vang lên nửa ngày không có ai nghe máy.

Quan Vĩ xấu hổ cười một tiếng: "Khả năng đi nhà cầu..."

Trần Thương gật đầu.

Một lát sau, Quan Vĩ lại gọi tiếp.

Vẫn không nghe máy...

"Khả năng đang phẫu thuật..."

Hơn năm giờ chiều, Quan Vĩ mặt đỏ lên: "Ta sẽ gọi một lần nữa."

Nói xong, lại tiếp tục gọi.

Lần này tiếp thông.

"Alo, chủ nhiệm Quan có gì không, ta vừa phẫu thuật xong."

Trong giọng nói mang theo một tia mệt mỏi, lười biếng.

Quan Vĩ thở nhẹ một hơi, mặt mũi trở về: "À, cũng không có việc gì, chủ nhiệm Mạnh khổ cực."

"Chủ nhiệm Quan có chuyện gì sao?"

Quan Vĩ gật đầu: "Ừm... Là như vậy, chủ nhiệm Mạnh, không phải sắp khai giảng sao? Có thích hợp nhận học sinh hay không?"

Mạnh Hi trầm mặc một lát: "Tạm thời không, nếu như không có ai thì hủy bỏ danh sách của ta đi, phiền phức chủ nhiệm Quan."

Quan Vĩ cười nói: "Không phiền phức, chủ nhiệm Mạnh, ta đề cử cho ngươi một học sinh đi, có ba năm kinh nghiệm làm việc ở khoa cấp cứu,

trình độ lâm sàng rất không tệ, ngươi xem muốn tìm thời gian gặp mặt một lần hay không?"

Mạnh Hi do dự một chút: "Ngươi nói người ta buổi sáng thứ hai đến phòng làm việc của ta, ta gặp mặt một chút rồi nói sau? Là nam hay nữ?"

Quan Vĩ: "Nam, tiểu tử này rất tài giỏi!"

Mạnh Hi nghe xong lời này, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Được, cứ như vậy đi, chủ nhiệm Quan, ta còn có chuyện."

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Quan Vĩ cười nói, nói với Trần Thương: "Thứ hai ngươi đi một chuyến, ngoại khoa tim ở Đông Đại Nhất viện, đi gặp chủ nhiệm Mạnh một lần!"

Trần Thương gật đầu, điện thoại cách rất gần, hắn nghe được rất rõ ràng...

Nhưng vì sao khi Quan Vĩ nói tiểu tử này rất tài giỏi, đối phương mới gật đầu chứ?

Đây có phải là có ý nghĩa đặc biệt gì hay không?

PS: Nghiên cứu sinh chính là nghiên cứu tăng, đạo sư thích nhận nam, dù sao an tâm tài giỏi, đã lao động nhiều nên không sợ mệt mỏi.

Chương 203: Mở Túi Phúc Nhỏ

Sau khi Trần Thương trở về chờ đợi buổi tối liên hoan, tối nay nội khoa tụ hội, nhưng do thời gian vẫn chưa tới, cho nên Trần Thương dứt khoát nằm trên giường, lấy túi phúc vừa được ban thưởng ra xem

Trên đó viết chữ Phúc, màu đỏ, giống như màu của chữ được viết trên mâm hoa quả ngày kết hôn.

【Túi phúc, túi phúc nhỏ, bên trong chứa vật phẩm ngẫu nhiên, sau khi mở ra có thể tùy cơ hội nhận được vật phẩm, có thể quý có thể rẻ, có thể lớn có thể nhỏ. 】

Trần Thương đột nhiên có suy nghĩ không biết cái túi phúc này có thể mở ra túi trữ vật hay không?

Ngẫm lại, nếu lúc mình phẫu thuật, chỉ cần giương tay ra, dao phẫu thuật, kẹp tách rời, băng gạc... Từng cái bỗng nhiên xuất hiện trong tay, cảm giác này đẹp trai biết bao nhiêu, tự mang BGM.

Thật rất đẹp trai

【Đinh! Chúc mừng ngài mở ra túi phúc, nhận được một quyển sách kỹ năng! 】

Trước mắt Trần Thương hiện lên ánh sáng màu tím, lập tức trước mắt biến đổi, xuất hiện một bản sách kỹ năng

Nhưng... Sau khi ánh sáng màu tím hiện lên, túi phúc biến mất, mộng đẹp của Trần Thương bị phá giải

Nhưng, có một quyển sách kỹ năng màu tím tới tay

Lần trước đánh giết quái túi mật Vương cấp đã rơi ra một quyển sách kỹ năng màu tím, hắn còn chưa kịp xem mà giờ có thêm một quyển nữa.

Hai quyển sách kỹ năng cũng không phân đực cái, nếu không nói không chừng giữ lại còn có thể sinh ra một quyển sách kỹ năng con.

Trần Thương quả quyết lựa chọn mở ra

【Đinh! Chúc mừng ngài, học được: phẫu thuật cấy ghép mô da! Cấp đại sư. 】

Ngay lúc nhìn thấy mấy chữ phẫu thuật cấy ghép mô da, Trần Thương kém chút cười ra tiếng heo kêu, không ngờ dưới cơ duyên xảo hợp nhận được kỹ năng này, quả thực là không còn gì để nói

【Phẫu thuật cấy ghép mô da: Cấp đại sư, đặc hiệu: 1. Máu vận bình thường; 2. Cảm giác linh mẫn! 】

Phẫu thuật cấy ghép mô da với tư cách là ngoại khoa hiển vi và ngoại khoa mỹ dung một đại sở trường trò hay, có thể nói là Trần Thương đã ngấp nghé rất lâu.

Cấy ghép mô da bình thường các bệnh viện nhỏ không triển khai được, trên cơ bản đều phải đưa đến bệnh viện lớn, mà phải là bệnh viện lớn ở các thành phố lớn mới có loại kỹ thuật này, mà lão bà Trương Ái Hương của Trịnh Quốc Đàm, hai tháng sau cần phải làm là một ca phẫu thuật như vậy.

Vết sẹo trên trán Trương Ái Hương tương đối lớn, thẩm mỹ viện bình thường căn bản không chữa trị được loại này, vì phải cần có kỹ thuật cấy ghép mô da, thông qua áp dụng xa vị mô da để chữa trị chỉnh hình, thường áp dụng cho mô da phần ngực tam giác, mô da phần cổ, … vân vân.

Loại mô da này dùng cho phẫu thuật chỉnh hình thẩm mỹ khuôn mặt có mấy ưu điểm: Một là diện tích chữa trị lớn; hai là ẩn dấu vị trí phẫu thuật, tương lai sau khi khép lại thì vết sẹo sẽ không dễ bị lộ ra ngoài; ba là cung cấp mô da gần giống với màu da trên khuôn mặt, sau khi chỉnh hình thì màu sắc làn da trên khuôn mặt gần giống hoặc khác biệt không lớn.

Loại phẫu thuật cấy ghép mô da này cần đoàn đội cùng kỹ thuật rất cao, Tỉnh Đông Dương có thể làm phẫu thuật cấy ghép mô da, cũng chỉ có Đông Đại Nhị viện.

Khởi đầu tốt đẹp

Trần Thương vui vẻ xoa tay, quả quyết mở ra cuốn sách kỹ năng thứ hai.

【Đinh! Chúc mừng ngài, tập được: Phẫu thuật bơm ngực! Cấp đại sư! 】

Trần Thương trầm mặc.

Yên lặng nhìn màn hình ảo trước mắt, ánh sáng màu tím nhàn nhạt đó giống như được phái tới để đùa cợt Trần Thương.

Trần Thương hít sâu một hơi, suy nghĩ rất nhiều, cũng nghĩ rất xa...

Xem ra có nhiều thứ chính là số mệnh, ngươi có chạy cũng trốn không thoát.

Yên lặng kích chọn nhận lấy.

【Đinh! Phẫu thuật bơm ngực, cấp đại sư, đặc hiệu: 1. Tự nhiên hài hòa; 2. Ổn định bền bỉ. 】

Phẫu thuật bơm ngực là phẫu thuật cấp hai, mà cấy ghép mô da là phẫu thuật cấp ba, cấp bốn, có thể là cấp ba hay bốn phải xem bệnh viện đó chia thể nào.

Hai ca phẫu thuật, Trần Thương đều tránh không được một phen học tập.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương vẫn quyết định học tập phẫu thuật bơm ngực trước, nói thế nào thì lực hấp dẫn của loại phẫu thuật này vẫn hơi lớn một chút.

Dù sao cấy ghép mô da... e mm mm mm.

Quả quyết kích chọn phẫu thuật bơm ngực, lập tức trước mắt biến đổi, trước mặt Trần Thương xuất hiện một người phụ nữ.

【Đinh! Dạy học bắt đầu... 】

Nói thật, ngay từ đầu Trần Thương hết sức tâm động.

Trái tim phanh phanh phanh nhảy giống như máy đóng cọc.

Bởi vì đầu tiên muốn phẫu thuật bơm ngực thì phải hiểu rõ đầy đủ kết cấu của bộ ngực.

Phẫu thuật dạy học còn chưa bắt đầu, Trần Thương đã bị dạy cho một bài học

Bởi vì hiện trường quan sát cùng thưởng thức, thông qua người mẫu khác nhau, Trần Thương mới phát hiện mình hiểu lầm rất lớn đối với khái niệm bơm ngực.

Vốn cho là càng lớn càng tốt, càng trắng càng tốt, càng tròn càng tốt.

Thật ra không phải là như thế

Thậm chí tiêu chuẩn để bình phán một bộ ngực mỹ lên có rất nhiều, không chỉ là vẻ bề ngoài, mà còn dính đến đủ kiểu tiêu chuẩn bình phán.

Tiêu chuẩn của bộ ngực đẹp có rất nhiều, nhưng nói tóm lại chia thành hai loại: Đầu tiên chính là hình thái của bộ ngực phải bình thường, cái thứ hai là hình thái của bộ ngực phải hài hòa cùng vơi hình thái chỉnh thể của thân thể, hai cái này đều rất quan trọng.

Hình thái của bộ ngực cũng chia làm rất nhiều phương diện, trong đó gồm có co dãn, hình dạng, độ rực rỡ, tính vuông vức, đầu lớn nhỏ, phạm vi ngất, vân vân.

Mà điểm thứ hai, chính là hình thái của bộ ngực phải phối hợp hài hòa cùng với hình thái nhân thể.

Cái này không chỉ bao gồm lớn nhỏ, mà trong đó còn bao gồm vị trí, đối xứng, độ cao, góc độ, và phải phù hợp với quy luật thẩm mỹ cơ học của thân thể.

Thật ra, giống như bình thường chúng ta nhìn thấy, có đôi khi hơi lớn cũng không nhất định đẹp mắt.

Có những bộ ngược không lớn nhưng lại cho ta cảm giác tinh xảo.

(Ta tin tưởng cho dù là nam hay nữ đều có kiến thức rộng rãi, chưa thấy qua thì tự mình nghĩ lại một chút...)

Vì vậy, thật ra bản thân phẫu thuật bơm ngực cũng không phải là một danh xưng chính xác, đúng ra phải gọi là phẫu thuật chỉnh hình bộ ngực.

Mục đích chỉnh hình, chính là để giải quyết những thiếu hụt của bộ ngực, có thể là quá nhỏ, quá lớn, quá cứng, quá xệ, không đối xứng... vân vân, đủ kiểu thiếu hụt.

Sau khi dạy học hoàn tất, Trần Thương bắt đầu không ngừng luyện tập và chấm điểm.

Trần Thương rốt cục phát hiện, thật ra độ khó của phẫu thuật bơm ngực cao hơn rất nhiều so với chỉnh hình khuôn mặt.

Bởi vì đại đa số phẫu hoàn toàn không cách nào giống như mong muốn của ngươi, thậm chí ngươi căn bản không biết sau khi phẫu thuật sẽ xảy ra hậu quả như thế nào.

Phẫu thuật bơm ngực bản thân sẽ tồn tại rất nhiều di chứng, đầu tiên rõ ràng nhất chính là lây nhiễm, sau khi phẫu thuật xuất hiện các loại phản ứng như sưng đỏ, nóng, đau, chính là nhân tố thất bại chủ yếu, thậm chí số lượng xảy ra loại di chứng này rất nhiều.

Tiếp theo chính là tính mỹ quan cùng tính ổn định, rất nhiều người sau khi phẫu thuật đều sẽ xảy ra vấn đề không đối xứng hoặc là xệ xuống, những điều này trong khi phẫu thuật là không cách nào kiểm soát được.

Chương 204: Liên Hoan Nội Khoa

Trần Thương không ngừng luyện tập, gặp phải vấn đề cũng càng ngày càng nhiều.

Để tiện cho Trần Thương dễ nhớ, hệ thống hết sức nhân tính hóa, biến đổi gương mặt những người kia thành bộ dáng của những minh tinh.

Nhưng... Chuyện này đối với Trần Thương thì trở thành một loại khiêu chiến, có chút đứng núi này trông núi nọ.

Nhưng dần dần, Trần Thương phát hiện, sau khi thấy nhiều thì dần dần trở nên quen thuộc...

Lần này Trần Thương sợ hãi.

Mình sẽ không bị lãnh cảm chứ?

Dù sao...

Loại chuyện này không phải là chưa từng xảy ra.

Chủ nhiệm Nhạc, chủ nhiệm ngoại khoa tuyến sữa của Tỉnh Nhị Viện, mỗi lần Trần Thương nhìn thấy hắn đều cảm giác trên người hắn tồn tại một loại cảm giác vô dục tắc cương, loại cảm giác này xuất hiện ở ngoại khoa là một chuyện rất không bình thường.

Cái này khiến Trần Thương hoài nghi có phải bởi vì kiến thức của chủ nhiệm Nhạc quá rộng rãi, cho nên ngược lại phản phác quy chân

Nghĩ tới đây, Trần Thương khẽ run rẩy

Sau khi học tập kết thúc, vừa mới rời khỏi không gian ảo, sắc mặt Trần Thương đầy bối rối, tranh thủ mở máy vi tính ra, sau đó truy cập vào trang web mình hay dùng để học tập hằng ngày ().

Nghe âm thanh quen thuộc, một khối đá lớn trong lòng Trần Thương rốt cục rơi xuống đất

Còn tốt còn tốt...

Nhưng...

Trần Thương phát hiện, khi hắn nhìn phim chụp X-quang, phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, khi hắn nhìn những vật kia, giống như đều mang theo ý nghĩ chỉnh hình đi xem.

Ai...

Lúc trước cảm giác mỹ hảo, thực ra đều không mỹ hảo

Biết quá nhiều quả nhiên không phải là chuyện tốt a...

Thời gian tụ hội là vào sáu giờ rưỡi chiều, địa điểm là một tiệm cơm ở khu buôn bán Thiên Nhai mà hắn thường xuyên đến.

Hôm nay, tụ hội lần này là hoạt động của cả nội khoa, ngoại trừ An Ngạn Quân phải trực ban thì trên cơ bản đều tới.

Lúc đầu, khoa cấp cứu liên hoan rất ít người đi được, vì vậy lần này mọi người náo nhiệt hơn rất nhiều.

Lý Bảo Sơn cố ý mang từ nhà đến mấy bình rượu ngon, hắn không uống rượu, nhưng cũng không nghĩa là không cho mọi người uống rượu.

Khoa cấp cứu so với các phòng ban khác có một đặc sắc, chính là già, trung niên, trẻ ba đời người cùng làm việc với nhau, người trẻ tuổi tương đối nhiều hơn một chút, chủ yếu là bởi vì phải làm việc lĩnh vực cấp cứu, vì vậy phải chiêu nhiều cộng tác viên.

Cho nào có người trẻ tuổi thì sẽ dễ náo nhiệt, mọi người ăn một bữa cơm cũng khí thế ngất trời.

Ăn cơm đến một nửa, bỗng nhiên một người đàn ông trung niên mang theo hai thanh niên một nam một nữ đi đến, quần áo trang điểm đều đậm chất thương gia.

Người đàn ông đầy mặt nhiệt tình, cười ha hả đi đến, sau khi nhìn thấy Lý Bảo Sơn, lên tiếng chào: "Chủ nhiệm Lý, thật là trùng hợp, hôm nay nội khoa liên hoan hả?"

Lý Bảo Sơn sững sờ, đứng dậy, khẽ gật đầu: "Đúng vậy, chào Triệu tổng."

Người đàn ông tuổi không lớn lắm, chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, thế nhưng nhìn lại rất có khí chất, giống như Vương Khiêm nói, chính là nhìn rất có tiền, cả người mặc toàn là hàng hiệu, nhìn sơ qua cũng biết không rẻ.

Có vào người khí chất là khí chất thật, mà đại đa số khí chất đều là do tiền tích tụ ra.

Người đàn ông cười, sau khi chào hỏi vài câu với bọn người Trần Bỉnh Sinh, nói: "Ta vừa vặn đi ngang qua, đi vào chào hỏi một tiếng, mọi người cứ ăn ngon uống ngon, ta sẽ không quấy rầy."

Nói xong cho Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu, cười rời đi.

Mà Lý Bảo Sơn thì vội vàng đuổi theo, y tá trưởng Điền Hương Lan cũng chạy theo đi ra.

Trần Thương đã từng gặp qua người đàn ông này, thường xuyên đến nội khoa, nếu như Viên Phàm ở đây nhất định sẽ nhận ra tiểu cô nương xinh đẹp kia.

Vị này chính là Triệu tổng, là giám đốc của một công ty y dược ở Tỉnh Đông Dương, đừng bởi vì hắn đi vào mây trôi nước chảy, vô thanh vô tức, chào hỏi giống như là bạn bè cũ lâu ngày gặp lại.

Nhưng thật ra, mục đích vừa rồi đi vào chào hỏi hết sức rõ ràng, chính là để Lý Bảo Sơn biết ai cho kết xong.

Những người này nhân tinh vô cùng, họ sẽ không khoe khoang trước, chỉ là đi ngang qua sân khấu, sau khi đi ra ngoài, Lý Bảo Sơn sẽ phát hiện, sổ sách bị kết

Một lần hai lần thì không quan trọng, nhưng mười lần tám lần vẫn không quan trọng sao?

Thật ra, liên hoan nội khoa chính là như thế, thường xuyên sẽ có đại lý dược đi theo bỏ tiền.

Lý Bảo Sơn không nguyện ý trêu chọc đám người này, mục đích chủ yếu nhất chính là vấn đề khoa cấp cứu cần dùng thuốc.

Khoa cấp cứu dùng thuốc so với những khoa khác dùng thuốc phải được kiểm tra kỹ lưỡng hơn rất nhiều lần, bởi vì rất nhiều dược vật của khoa cấp cứu đều dùng để cứu mạng.

Vì vậy, tại phương diện này Lý Bảo Sơn mười điểm nghiêm ngặt, không phải công ty thuốc uy tín lâu năm, đã tồn tại lâu năm và có nhiều danh tiếng trên thị trường, Lý Bảo Sơn tuyệt đối không cần

Làm một ví dụ, khoa cấp cứu thường xuyên đến những người bệnh đau đớn, Ibuprofen là một loại thuốc rất thường gặp, lượng tiêu thụ cũng rất lớn.

Đại đa số người đi tiệm thuốc mua thuốc không để ý bảng hiệu, không xem xuất sứ, trên họ chỉ cần biết đó là Ibuprofen là được rồi.

Bởi vì mọi người sẽ cảm thấy, xuất sứ từ đâu mà chẳng như thế, dù sao đều là Ibuprofen, thành phần cũng sẽ không khác nhau.

Thế nhưng, hằng năm khoa cấp cứu xảy ra vấn đề do thuốc không đủ chất lượng cũng không phải là ít.

Mà thậm chí xảy ra chuyện lại tìm không thấy nguyên nhân ở nơi nào, đò mới là vấn đề hết sức trí mạng.

Mấy năm trước khoa cấp cứu của bệnh viện nhân dân Tỉnh Đông Dương, bởi vì chuyện lựa chọn Norepinephrine mà xảy ra vấn đề.

Norepinephrine mặc dù rất quen thuộc, cho nên rất nhiều xưởng có sản xuất loại thuốc này, thường thấy nhất là Lợi An Thư, Thiên Tân Kim Diệu axit amin, Thượng Hải Hòa Phong, … Đại đa số các công ty này đều có thể sản xuất được.

Thế nhưng chỉ là một loại thuốc quen thuộc như thế lại mang đến cho người bệnh một đả kích trí mạng

Đương nhiên Lý Bảo Sơn biết nguyên nhân Triệu Khang Bác tới đây là để làm gì.

Vì vậy hắn vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn đây là đạo lý không đổi từ xưa đến nay.

Chạy ra theo Triệu Khang Bác, Lý Bảo Sơn vội vàng liếc mắt ra hiệu cho y tá trưởng Điền Hương Lan.

Điền Hương Lan nháy mắt lĩnh ngộ, tranh thủ thời gian đứng dậy trả tiền.

Triệu Khang Bác cũng cười nói: "Chủ nhiệm Lý đừng khách khí, quán ăn này có hợp tác với chúng ta, chúng ta ăn cơm ở đây, đây không phải cũng tiết kiệm một chút kinh phí cho khoa chúng ta hay sao!"

Lý Bảo Sơn cười nói: "Triệu tổng tài đại khí thô, chướng mắt chút tiền này, thế nhưng trong khoa chúng ta, một phân tiền đều phải ghi lại trong danh sách, nếu xảy ra vấn đề Lý Bảo Sơn ta cũng không gánh được."

Triệu Khang Bác cười lắc đầu: "Chủ nhiệm Lý nói đùa."

Trong khi nói chuyện, Triệu Khang Bác lôi kéo Lý Bảo Sơn sang một bên: "Chủ nhiệm Lý, thực không dám giấu giếm, thuốc của chúng ta đã được đưa vào bệnh viện năm sáu năm nay, hiệu quả luôn rất tốt, hơn nữa giá cả cũng tiện nghi hơn so với những công ty lớn kia, chuyện này đối với người bệnh mà nói là chuyện tốt, đúng không?"

"Lại nói, các tiểu bác sĩ trong khoa cấp cứu cũng cần nuôi sống gia đình, ngươi cũng biết, hiện tại khoa hô hấp, khoa tâm bệnh cũng đang dùng, hiệu quả rất không tệ, có phải Chủ nhiệm Lý cũng nên suy nghĩ thật kỹ, cân nhắc lại hay không?"

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Ừm, trở về ta sẽ suy nghĩ thật kỹ, cân nhắc chuyện này."

Chương 205: Bơm Ngực, Trả Giả

Buổi tối, Trần Thương vừa mới trở về, đã nhận được điện thoại của Trương Chí Tân.

"Tiểu Trần, ngày mai ta trực ban nội khoa, bệnh viện chỉnh hình ta không qua được, tự ngươi đi qua xem người khác làm cũng được, tự làm cũng được, nhưng... Chú ý một chút, đừng để xảy ra chuyện gì."

Trương Chí Tân chào Trần Thương một tiếng.

Trần Thương gật đầu cười nói: "Làm được, ta đã biết, Ông chủ Trương."

Trương Chí Tân vừa mới cúp điện thoại, Phó Ngọc Phương lại gọi đến.

"Tiểu Trần, là ta, Phó tỷ đây!"

Trần Thương chợt phát, khi hiện nghe thấy cái tên này mình đã không còn sợ nữa

"Chào Phó tỷ!"

Phó Ngọc Phương mỉm cười: "Tiểu Trần a, tỷ muốn mời ngươi giúp tỷ một chuyện."

"Là thế này, ta có một đứa em gái ruột, năm nay mới 24 tuổi, chính là bộ ngực không phát dục, đã đi bệnh viện lớn nhìn qua, họ nói đó là chứng ngực nhỏ, trời sinh nên cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường, nhưng nàng lại rất không hài lòng đối với vóc người của mình, cả ngày suy nghĩ phải chỉnh hình, các bệnh viện chỉnh hình lớn nhỏ đều đã ghé qua, năm ngoái còn đi Hàn Quốc một chuyến, nhưng chỉ nhận được câu trả lời là hình thể này của nàng không dễ thiết kế, còn có một chuyện nữa là nàng đang học tập khiêu vũ, ngươi biết nhiều người, có nhận biết bác sĩ chỉnh hình ngực nào tương đối lợi hại hay không, cho hỗ trợ thiết kế?"

Trần Thương: "Ngày mai Phó tỷ dẫn người tới ta xem một chút lại nói, ngài nói như vậy ta cũng không biết bình phán thế nào cho đúng nữa."

Phó Ngọc Phương nghe vậy vội vàng gật đầu: "Được rồi tốt, vậy thì tiểu Trần cứ quyết định như thế nhé, ngày mai ta dẫn theo muội muội ta đi qua, thuận tiện ngươi cũng xem giúp ta một chút, thiết kế giúp ta."

Trần Thương cười, không từ chối.

Hôm nay, hắn sớm đã không giống lúc trước.

Có chuyện đời to nhỏ gì mà chưa thấy qua.

...

Tắt điện thoại, Phó Ngọc Phương cười nói: "Tiểu muội, ngày mai đi ta dẫn ngươi đi xem, trình độ của tiểu Trần rất cao, nói không chừng thật có thể giúp được ngươi."

Nữ hài nhi cười nói: "Tỷ, ta nhiều năm như vậy rồi, nhỏ thì nhỏ thôi, dù sao ta cũng đã quen rồi!"

Trần Thương đến bệnh viện chỉnh hình từ rất sớm, ngồi trong văn phòng của Trương Chí Tân.

Sau lưng Trương Chí Tân có một ít tạp chí cùng tập san, phần lớn là có liên quan mật thiết đến chỉnh hình ngực.

Khoảng hơn chín giờ sáng, Phó Ngọc Phương dẫn theo một cô gái mặc đồ chơi bóng rổ đi đến, Trần Thương ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày, giống như thật rất phẳng.

Phó Ngọc Phương cười nói: "Tiểu Trần, đây chính là em gái của ta, Phó Ngọc Lan."

Trần Thương gật đầu mỉm cười: "Chào ngươi!"

Nữ hài nhi cởi mở cười đáp: "Chào ngươi!"

Trần Thương không thể không nói, dáng dấp của tiểu cô nương này hết sức tinh thần, cả người mặc một bộ đồ chơi bóng rổ màu đỏ, chân mang giày thể thao, ngược lại cảm thấy mười điểm sáng sủa.

Sau khi đóng kỹ cửa, Phó Ngọc Phương đi thẳng vào vấn đề nói: "Chúng ta bắt đầu được chưa?"

Trần Thương gật đầu: "Ngươi ra sau tấm bình phong cởi quần áo ra đi."

Nữ hài nhi gật đầu: "Không cần phiền phức như vậy!"

Nói xong, nữ hài nhi gọn gàng dứt khoát thuần thục đứng ngay chỗ đó

Dù Trần Thương kiến thức rộng rãi, cũng sửng sốt một chút: "Tính tình thật là!"

Phó Ngọc Lan bỗng nhiên cười: "Mới nhiêu đây đã là gì? Lúc ta 20 tuổi, ta đã gửi ảnh nude phần trên vào trong nhóm cho mọi người xem, người ta còn tưởng ta là nam!"

Trần Thương yên lặng: "Không đến mức, khung xương của ngươi còn hơi nhỏ, hơi gầy, hơn nữa cơ bắp đều có khác nhau rất lớn."

Phó Ngọc Lan ngại ngùng cười một tiếng: "Bọn hắn nói ta là trai kute 14 tuổi!"

Trần Thương: "..."

Ngay cả Phó Ngọc Phương cũng lộn xộn, lúng túng dùng tay đỡ trán thở dài, làm sao ta lại có một đứa em gái như thế chứ

Trần Thương không thể không cảm khái, đều sinh ra cùng một mẹ, khác biệt sao lại lớn như vậy chứ?

Phó Ngọc Phương thì chỉ cần giơ tay nhấc chân đều có hương vị của một người phụ nữ, còn Phó Ngọc Lan này chỉ chênh lệch mười tuổi nhưng tính cách lại thua kém nhiều như thế.

Bỗng nhiên Trần Thương có một ý tưởng, chẳng lẽ ngực nhỏ thật có thể ảnh hưởng tính cách của nữ hài nhi?

Nhưng Trần Thương cũng lập tức bắt đầu đứng dậy khoa tay, cẩn thận quan sát xem nữ hài nhi thích hợp nhất với phương thức bơm ngực nào, không phải chỉ cần phải quan sát, còn cần dùng tay cảm thụ ngực, cơ bắp, độ đàn hồi của làn da, vân vân...

Khoảng mười mấy phút sau, sau khi Trần Thương kiểm nghiệm một phen, cũng coi là có một chút hiểu rõ.

"Ngực của ngươi tuyến thể rất ít, hàm lượng mỡ cũng tương đối ít, cho nên mới rất phẳng, thuộc về chứng vú nhỏ điển hình."

"Thế nhưng... Da của ngươi rất đàn hồi, nhưng cơ nhục bộ ngực không phải rất đủ, tuyến thể cũng rất ít, cho dù là bơm thêm vào thì đích thật cũng có chút khó khăn! Khó khăn chủ yếu là sau này, ta lo lắng sau này ngươi thường xuyên khiêu vũ sẽ làm cho ngực giả lệch vị trí."

Phó Ngọc Lan lập tức thở dài: "Đúng vậy! Ta đi Hàn Quốc người ta cũng nói như vậy, hắn nói ta dù bơm ngực giả, cũng không thể ổn định lại, bởi vì ta thường khiêu vũ, vận động quá mạnh sẽ dẫn đến không đối xứng, căn bản là không cách nào vững chắc, cho dù là thành công... Cũng quá sức!"

"Hơn nữa, vẫn tồn tại rất nhiều phong hiểm, giống như bị lệch vị trí, thậm chí có thể bởi vì huyệt khang không xứng có thể làm cho thay đổi lộ ra ngoài, quá nhiều di chứng!"

Trần Thương cười nói: "Đương nhiên, cũng không phải không thể nào làm được."

Lần này, hai mắt Phó Ngọc Lan sáng lên: "Ngươi nói là... Có cơ hội?"

Trần Thương gật đầu: "Ừm!"

Phó Ngọc Lan giống như đã xem qua rất nhiều tư liệu: "Vậy ngươi nói ta có thể dùng mỡ trong cơ thể mình sao?"

Trần Thương đứng dậy dạo qua một vòng, quả quyết nói: "Không thể!"

Phó Ngọc Lan quá gầy, khu vực mỡ quá ít.

"Nha! Được rồi, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút. Trước kia, ta cho rằng sau khi mập ngực sẽ lớn, ta đã cố gắng ăn rất nhiều... Nhưng ăn vào rồi

thì cái bụng còn lớn hơn ngực, lúc ấy ta đã giác ngộ, ta trời sinh vô duyên với ngực lớn! Chỉ có thể tranh thủ thời gian giảm béo, sớm biết còn cần mỡ, khi đó ta dứt khoát không giảm béo, chuyển mỡ sang vị trí khác là tốt rồi!" Phó Ngọc Lan thở dài.

Sau khi hiểu rõ một phen, Phó Ngọc Lan hạ quyết tâm muốn thử một chút, dù sao sau này mà có xảy ra vấn đề lại nói tiếp

Dù sao một đời làm người, mà lại là phụ nữ, cũng không thể bình thường chịu đựng như thế được? Cái này chết rất biệt khuất

Nghĩ tới đây

Phó Ngọc Lan nhìn Trần Thương: "Bác sĩ, ngươi dùng giả thể tốt nhất cho ta! Cũng muốn lớn nhất, ít nhất là D, ta muốn E! Ta muốn lớn nhất có thể!"

Trần Thương lắc đầu: "Không được, ngươi không chịu được."

Phó Ngọc Lan: "D! Không thể nhỏ hơn."

Trần Thương: "Lớn nhất B."

Phó Ngọc Lan: "Không thể thương lượng một chút sao, C được không?"

Trần Thương cảm giác, bơm ngực này sắp thành chợ bán thức ăn: "Không được, ngực của ngươi rất phẳng! Khung xương cũng rất nhỏ, tuyến thể cùng mỡ đều không đủ, cơ bắp cũng không được, nếu như dùng giả thể quá lớn, đường kính của khung ngực không đủ, chưa nói đến cấy ghép giả thể vào sẽ xảy ra xung đột, thậm chí sẽ gia tăng gánh vác cho trái tim cùng cơ thể của ngươi."

"Quan trọng nhất chính là da của ngươi sẽ không đủ sức kéo, cộng thêm ngươi hay khiêu vũ, quá lớn không phải chuyện tốt, vì lý do an toàn, kích thước giả thể tốt nhất nên nhỏ một chút, nếu như sau phẫu thuật ngươi phát hiện làn da cùng cơ bắp thích ứng được, chúng ta có thể bơm thêm một chút mỡ vào, như vậy có thể to hơn một cách tự nhiên!"

Chương 206: Thẩm Mỹ Ngực Cũng Như Vá Săm Xe Đạp

Trần Thương lựa chọn một đôi giả thể hình giọt nước McGonagall 200cc.

Loại giả thể này có chức năng truyền đạt cảm giác, sử dụng loại vật liệu chất lượng cao tạo cảm giác mềm mại giống như thân thể thật, xúc cảm chân thực.

Sau khi tuyển định giả thể, Trần Thương chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Phó Ngọc Lan đột nhiên hỏi: "Bác sĩ Trần, ta đang nghĩ ta có thể nào tự mình bóp xấu nó không?"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng: "Đương nhiên là không, không những vậy cái này còn có chỗ tốt nữa!"

Phó Ngọc Lan lập tức sững sờ: "Chỗ tốt gì?"

Trần Thương: "Ngươi không xem tin tức sao, đoạn thời gian trước vụ án vứt xác dưới sông Hoàng Hà bị phá, manh mối chính là giả thể trên người người phụ nữ, thông qua số hiệu giả thể mới có thể từng bước một tìm được người bị hiềm nghi..."

"Mỗi một số hiệu đều có một không hai!"

Hai mắt Phó Ngọc Lan tỏa sáng

...

Phẫu thuật bắt đầu

Trần Thương lựa chọn vết cắt tại nách, khoảng 2-3cm, làn da nơi này nếp uốn tương đối sâu, cộng thêm hơi gập ghềnh, vì vậy sau khi phẫu thuật cơ bản nhìn không ra dấu vết gì.

Phẫu thuật bao gồm quá trình tách rời và trồng vào

Trần Thương cầm lấy kẹp tách rời đặc chế, từ vết cắt dò xét từng chút một xuống bộ ngực, mục đích là dọc theo dưới lớp da dần dần đưa đầu kẹp vào, cho đến vị trí ngoài rìa cơ ngực

Sau đó, việc Trần Thương cần làm là bóc tách cơ da thịt khỏi lớp thịt, tìm được khoảng cách giữa cơ ngực lớn nhỏ. Dựa theo mục tiêu trước phẫu thuật xác định phạm vi, lấy ** bóc tách cơ ngực lớn và nhỏ ra, bỏ giả thể thích hợp vào.

Quá trình này là quá trình khảo nghiệm lớn nhất đối với người thực hiện, bởi vì nếu như ngươi phẫu thuật hai bên không đồng đều, rất dễ xảy ra tình trạng không đối xứng.

Mà nếu như lúc ngươi trồng giả thể vào, không nắm giữ khoảng cách cơ bắp thích hợp, không thể cố định lại giả thể, như vậy phiền toái sẽ càng thêm nghiêm trọng

Mà Trần Thương phẫu thuật bơm ngực có đặc hiệu: Ổn định bền bỉ, chính là phải lựa chọn góc độ cùng phương thức trồng giả thể vào một cách hợp lý

Tất cả chỉ phải tự mò đường mà làm, nếu như không phải Trần Thương có kinh nghiệm mấy ngàn ca phẫu thuật và rèn luyện, thì hắn cũng không thể đảm bảo xác suất phẫu thuật thành công

Hai ngón tay Trần Thương cầm kẹp giả thể, dọc theo vết cắt chậm rãi hướng về phía khe hở đã bị bóc ra tại cơ ngực, khi nhét vào phải chú ý dùng đầu ngón tay điều chỉnh hình dạng.

Tất cả đều phải hoàn thành bằng cảm giác

Nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt, y học cũng như thế.

Lúc Trần Thương ơ trong không gian ảo liên tục thực hiện phẫu thuật chỉnh ngực, hắn vẫn luôn liên tưởng đến một chuyện.

Đó chính là đổi săm xe đạp

Thời đại học, bệnh viện Trần Thương thực tập cách ký túc xá khá xa, mỗi ngày đều phải đạp xe đạp đi làm, mà cửa bệnh viện còn có một đại gia sửa xe đạp.

Đại gia có một tuyệt chiêu đổi săm xe, phải công nhận là rất giỏi

Bình thường thay săm xe phải tháo bánh xe xuống trước, sau đó tháo săm xe cũ ra đổi săm mới vào, như vậy từng bước làm sau đó ráp lại, như vậy mỗi lần đổi săm phải tốn từ hai mươi phút đến nửa giờ, mà khi vị kia đại gia kia thay săm xe thì lại khác, hắn vừa không tháo bánh xe ra, cũng không tháo lốp, chỉ cần hất xiên trục bánh xe lên để lộ ra khe hở, như vậy đã có thể nhẹ nhõm thay săm xe, thuận tiện lấy săm xe cũ ra.

Khi Trần Thương làm phẫu thuật, hắn chợt phát hiện phẫu thuật chỉnh ngực cũng giống như thay săm lốp xe, tuy hai công việc khác nhau nhưng lại cùng công hiệu

Cắt một lỗ hổng, nhét giả thể vào, chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng cũng cực kỳ không đơn giản

Bởi vì dù sao cũng phải đảm bảo mỹ quan, trong các tiêu chuẩn hoàn mỹ, đầu tiên phải xét đến chính là vị trí lý tưởng, tìm một vị trí xảo diệu

giữa xương sườn thứ hai cùng xương sườn thứ sáu, có đường kính khoảng 10 – 12 cm, làm một sườn núi có độ cao là 5-6cm, phía trên sườn núi đó là một gốc cây tại vì trí cao nhất, phải khống chế sao cho ở gốc cây đó nằm ở trung điểm của một phần hai cánh tay, hơn nữa khi nối giữa hai cái cây cùng trung điểm của xương quai xanh phải hình thành một hình tam giác cân, hình tam giác cân này phải có đáy dài 20cm, đó chính là vị trí hoàn mỹ nhất

Tất cả những chỉ tiêu chính xác này đều phải dựa vào năng lực của bác sĩ phẫu thuật, cũng không phải đơn giản như tưởng tượng.

Lúc này, Trần Thương không phải một ngoại khoa bác sĩ mà là một nghệ thuật gia.

Phẫu thuật chỉnh hình không chỉ đơn giản là nhét đồ vật vào như vậy.

Tác phẩm nghệ thuật hạn mức cao nhất rất cao, cái này không giống với bình thường trị bệnh cứu người.

Ruột thừa cắt thì cắt, thế nhưng tác phẩm nghệ thuật thì phải trưng bày cho người ta xem, nhưng xem là phải làm cho người ta yêu thích không buông tay

Đây là năng lực

Cũng là nghệ thuật

Giống như phẫu thuật chỉnh ngực cũng như thế.

Phó Ngọc Lan là tác phẩm đầu tiên của Trần Thương, Trần Thương cần phải làm là xử dụng tay nghề tinh xảo cấp đại sư của mình, tuyệt không phải phẫu thuật bình thường, cái này cần chính là tạo hình.

Phẫu thuật bơm ngực không phải một người có thể hoàn thành, lúc này gây tê sư trong phòng là gây tê sư riêng của Trương Chí Tân, tên là Thường Viễn Minh, ngay từ đầu khi hắn bị Trần Thương gọi tới phẫu thuật, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ, bác sĩ tiểu Trần này mới tới đây, nhưng mỗi lần đều được Trương Chí Tân dẫn theo phẫu thuật, vì vậy cũng rất quen biết.

Người hỗ trợ là một tiểu tử không lớn, tên là Tiểu Thôi, từ khi tốt nghiệp viện y học đến nay không lựa chọn đi bệnh viện mà đi tới Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân làm, dù sao so sánh nơi này với bệnh viện thì kiếm tiền nhanh, yêu cầu cũng thấp.

Vẻ mặt Tiểu Thôi tò mò nhìn Trần Thương, mặc dù không nói lời nào, nhưng trong lòng đầy lo lắng, hắn phát hiện thủ pháp của Trần Thương hoàn toàn khác biệt so với Trương Chí Tân

Không phải nói ai làm tốt, mà là Trần Thương nắm chắc từng chi tiết giống như đến mức cực hạn, không bỏ qua dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất

Cái này khiến hai người có chút không hiểu, thậm chí một chi tiết nho nhỏ, Trần Thương phải làm bảy tám lần.

Trồng giả thể vào, Trần Thương cũng tốn công phu rất lớn

Chỉ mỗi giai đoạn xác định vị trí mà Trần Thương đã làm tới không dưới mười lần.

Muốn phải là hình thái ngạo nhân, nhất định phải là hoàn mỹ nhất, giống như "Miro Venus", hình bán cầu hình giọt nước như thế.

Hai mắt Trần Thương tự mang tiêu xích, hắn tinh tế điều chỉnh, cố gắng đem nó cuộn chỉ điều chỉnh độ cao đến khoảng 5cm, như vậy vừa vặn hình thành một góc 90 độ so với thành ngực

Độ cao này là có nguyên nhân cả

Bình thường, tỉ lệ tốt nhất là tỉ lệ vàng 0.5 đến 0.618

Tỉ lệ giữa độ cao cùng đường kính, cứ như vậy, sẽ rất phù hợp với thẩm mỹ của thân thể.

Trần Thương hít sâu một hơi, việc phải làm bây giờ là tạo thành một bộ ngực căn tròn, một ca phẫu thuật chỉnh ngực hoàn mỹ nhất định phải cân nhắc đến tất cả các mặt.

Phó Ngọc Lan là người khiêu vũ, Trần Thương nhất định phải cân nhắc đến độ căn tròn, một căn tròn hoàn mỹ mới có thể giúp cho khi thân hình không ngừng vận động, sinh ra hình thái sống động như thật.

Vũ đạo là phương thức phụ nữ biểu đạt cái đẹp, cũng là để phát huy dáng người vô cùng tinh tế.

Trần Thương cần phải làm là một tác phẩm nghệ thuật, một tác phẩm mà cho dù là đứng thẳng, nằm yên giống như giọt nước tĩnh mỹ, hay đang nhảy vọt quay người, cũng đều có thể toát ra vẻ đẹp vốn có của nó.

Chương 207: Phẫu Thuật Ngực Hoàn Thành, Quá Đẹp

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Gây tê sư Thường Viễn Minh nhịn không được nói: "Bác sĩ Trần... Thời gian không còn nhiều lắm."

Nói thật, thời gian Trần Thương phẫu thuật vượt xa Trương Chí Tân.

Một bước thiết kế cuối cùng

Có câu nói thế này.

Cái này... Đều biết, vậy nhất định sẽ hot

Cái kia không độ sâu, có hình thì linh

Lộ không ở số nhiều, U nghi ngờ là được

Nếu đã làm, Trần Thương sẽ dựa theo tiêu chuẩn 100 vạn mà làm, hắn thiết kế chính là tác phẩm nghệ thuật.

Đường cong gợi cảm, khe ranh sâu hun hút không thể không động lòng người, bất luận là từ dưới ánh mắt của những người thời thượng, hay là tính thực dụng dùng trong khuê phòng, câu xuất hiện đầu tiên là bộ ngực đầy đặn, khỏe mạnh, biểu hiện hoàn mỹ cũng là vị trí đầu tiên mà mọi ánh mắt nhìn vào

Tay Trần Thương hơi dừng lại, không ngừng nhíu mày suy nghĩ, Con mắt Mỹ Lệ thậm chí bắt đầu tư tưởng các loại góc độ, cường độ...

...

Phẫu thuật kết thúc

Lúc này, Phó Ngọc Lan vừa vặn Tỉnh lại.

Thường Viễn Minh vất vả dùng tay lau một vệt mồ hôi, hắn làm sao cũng không nghĩ ra một ca phẫu thuật sẽ có thời gian lâu như vậy.

Lúc này, Phó Ngọc Lan giống như nằm mơ.

"Bác sĩ Trần... Ta đã lớn hơn chưa?"

Thường Viễn Minh sững sờ...

Không phải ngươi nên hỏi ngươi là ai, tại sao ngươi ở chỗ nào sao?

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Phó Ngọc Phương đã sớm chờ có chút lo lắng, một ca phẫu thuật mà tốn thời gian dài như vậy, nói không lo lắng không nóng nảy là giả, dù sao cũng là phẫu thuật, ai có thể không lo lắng không sợ chứ?

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Phó Ngọc Phương nhìn thấy Phó Ngọc Lan đã tỉnh lại, vội vàng chạy vào thăm hỏi.

"Sao ngươi tỉnh lại rồi?"

Phó Ngọc Lan trợn trắng mắt: "Thì giống như tỉnh ngủ chứ sao..."

Phó Ngọc Phương vội vàng hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái không?"

Phó Ngọc Lan gật đầu: "Còn hơi đau!"

Trần Thương cười nói: "Phản ứng bình thường, không cần phải sợ."

Phó Ngọc Lan nhu thuận gật đầu, hiện tại nàng quan tâm nhất không phải có đau hay không, mà là có lớn hay không, có đẹp hay không

Trần Thương không nói lời nào, nàng cũng không dám sờ không dám đụng vào, nhìn cũng không dám nhìn, chỉ chờ trở về phòng bệnh rồi mới tìm hiểu hư thực.

Trong một phòng bệnh VIP.

Sau khi đi vào, Phó Ngọc Phương đóng kỹ cửa lại, Phó Ngọc Lan cũng không để ý có Trần Thương ở đây, trực tiếp ồn ào nói: "Tỷ, nhanh lấy cái gương cho ta!"

Phó Ngọc Phương làm gì có gương, Phó Ngọc Lan thấy thế, lòng nóng như lửa đốt, đứng dậy chạy vào phòng vệ sinh.

Trần Thương, đứng ở bên ngoài, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười to giống như tan nát cõi lòng truyền đến

"Ha ha ha ha ha... Lão nương cũng có ngực!"

"Tỷ tỷ tỷ, nhanh, nhanh vào đây so sánh với ta đi!"

Phó Ngọc Phương cũng có chút chờ mong, nàng muốn nhìn xem muội muội mình sau khi chỉnh hình sẽ có kết quả gì.

Lúc nhìn thấy Phó Ngọc Lan cởi quần áo bệnh nhân ra, Phó Ngọc Phương lập tức trợn tròn mắt

Nếu như nói nam nhân cùng nữ nhân đối đãi một sự vật thì luôn có cách nhìn hoàn toàn khác nhau, đây tuyệt đối không là vấn đề, nhưng luôn có một loại đẹp bất luận nam nhân hay phụ nữ nhìn thấy đều sẽ hô 666

Phụ nữ quen thuộc thân thể mình tuyệt đối không phải nam nhân có thể so sánh, quỷ mới biết phụ nữ cả ngày trong lòng nghĩ cái gì?

Phó Ngọc Phương đứng bên cạnh nhìn thấy, lập tức trừng miệng rộng không biết nói cái gì cho phải

Đối với đứa em gái này, Phó Ngọc Phương hiểu rất rõ, nói thật lúc Phó Ngọc Lan 12 tuổi, lần đầu tiên nghỉ lễ không phải tìm mẫu thân, mà là Phó Ngọc Phương.

Hai người từ nhỏ đến lớn quan hệ đều rất tốt, không phải chỉ là chị em ruột mà hơn nữa còn có hương vị của những người bạn khuê mật.

Phó Ngọc Lan có chuyện phiền não, ưu sầu, vui vẻ, cái gì đều nói với Phó Ngọc Phương, vì vậy Phó Ngọc Phương mới có thể bồi tiếp Phó Ngọc Lan tới đây làm phẫu thuật.

Thế nhưng vào giờ phút này

Phó Ngọc Phương bị chấn động.

Thật rất đẹp

Loại vị trí này, góc độ, thần thái, hình dạng, lớn nhỏ đều làm cho Phó Ngọc Phương một cảm giác rung động đến từ tâm linh

Thật ra suy nghĩ của phụ nữ rất đơn thuần, không nhiều như vậy.

Hơn nữa phụ nữ đối với rất nhiều bộ phận trên cơ thể mình đều có một loại cảm giác không tự tin, nàng sợ chồng ghét bỏ, không thích, vân vân.

Dù nàng là đại minh tinh hay nữ cường nhân CEO, nàng cởi quần áo ra cũng chỉ là một người phụ nữ, cuối cùng sẽ có một chút phiền não của phụ nữ.

Mà lúc này, Phó Ngọc Phương đứng tại góc độ một người phụ nữ, nhìn Phó Ngọc Lan, vậy mà trong lòng có một loại cảm giác hâm mộ

Thật quá đẹp

Đây là một tác phẩm nghệ thuật.

Tự nhiên mà thành, không có bất kỳ tân trang gì nhưng lại cho người ta một loại mỹ cảm

Mà Phó Ngọc Lan nhìn chính mình trong gương, vẻ mặt mừng như điên, hưng phấn, chấn kinh, cùng kích động.

Trong đầu Phó Ngọc Lan chỉ có một ý nghĩ: Đây chính là mình sao?

Đây quả thật là ta sao?

Nghĩ như vậy, Phó Ngọc Lan cầm lấy điện thoại tạch tạch tạch bắt đầu chụp ảnh, từng góc độ khác nhau, dù sao cho tới bây giờ ta chưa từng đẹp như vậy lần nào

Càng nghĩ, trong lòng nàng càng kích động.

Trần Thương thấy hai người ở trong không ra ngoài, nhịn không được ho khan một tiếng: "Cái kia, các ngươi đi ra trước đã, ta còn có lời muốn nói với ngươi."

Hai người nghe xong, mặt đỏ lên, vội vàng từ trong đi ra.

Trần Thương nhìn Phó Ngọc Lan, cười nhạt một tiếng: "Thế nào, hài lòng không?"

Phó Ngọc Lan mặt mày hớn hở, cười nói: "Hài lòng! Hết sức hài lòng! Bác sĩ Trần ngươi quá lợi hại, không ảnh hưởng đến ta khiêu vũ chứ?"

Trần Thương gật đầu: "Đúng vậy, không ảnh hưởng, nhưng khoảng thời gian này ngươi phải nghỉ ngơi, còn phải uống thuốc theo đơn, bây giờ còn có chút đau, ngươi không được đụng vào, ta sợ sẽ bị nhiễm trùng, chờ ba đến năm ngày, khi đó vết thương đã bắt đầu khép lại, có thể xuất viện."

Phó Ngọc Lan lập tức gật đầu: "Cảm ơn Bác sĩ Trần!"

"Nói thật, những năm này vì một bộ ngực cup A này, ta bôn ba không ít nơi, trèo đồi lội suối, tìm từ trên xuống dưới không dưới mười mấy bệnh viện chỉnh hình, ngay cả Hàn Quốc hay Mỹ đều đã đi qua, thế nhưng bọn hắn nói ra đều làm ta không thỏa mãn, ta cũng đã tự mình gặp những người đã được bọn họ phẫu thuật, thế nhưng so với ngươi chênh lệch vẫn quá lớn!"

"Thật rất đẹp!"

"Trước kia, mặc dù ta không thèm để ý, những đó là bởi vì ta sợ người khác nhả rãnh, dứt khoát tự đen, sau này thành thói quen, thật ra, đối với diễn viên vũ đạo chúng ta mà nói, hình thể là vô cùng quan trọng!"

"Hiện tại ta cũng có thể nghĩ ra được cảm giác mình mặc quần áo đứng trên sân khấu thế nào! Quá tuyệt! Bác sĩ Trần, ngươi thật sự đã thay đổi ta!"

"Cám ơn ngươi, Bác sĩ Trần, đúng rồi, bao nhiêu tiền? Cái này... Hình như là rất đắt phải không?"

Phó Ngọc Lan mặc dù nói rất đắt, nhưng giống như không quá nhiều đau lòng, chỉ là có chút thấp thỏm cùng tò mò

Trần Thương gật đầu: "Ừm, ngươi là người mà ta làm thành công nhất, cũng dụng tâm nhất, về phần giá tiền đương nhiên cũng sẽ không rẻ."

Chương 208: 100 Vạn Không Đắt

Bình thường, giá cả của loại phẫu thuật chỉnh hình ngực này liên tục tăng cao không hạ, tiện nghi thì bốn, năm vạn, cao hơn một chút thì khoảng hai mươi vạn, mà những ca phẫu thuật lợi hại hơn trăm vạn cũng không phải không có khả năng.

Hiện tại có thổ hào vì truy cầu hiệu quả, dùng axit hyaluronic tiêm vào bổ sung, tính luôn cả tiền thao tác cũng phải một hai trăm vạn.

Vừa rồi, trong khi Trần Thương phẫu thuật đã dựa theo biểu phí phẫu thuật cùng giả thể bình thường của Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân là khoảng 15 vạn, nhưng chi phí mình phẫu thuật, Trần Thương không cho rằng là giá tiền này.

Trần Thương cho rằng đây là tự mình lao động đạt được, nếu giá quá tiện nghi thì căn bản có lỗi với sản phẩm của mình.

Đây cũng là một sự khinh nhờn đối với kỹ thuật của mình

Vì vậy lần này Trần Thương không do dự: "Một trăm vạn! Đã bao gồm tất cả chi phí, một trăm vạn, trong đó nếu như xuất hiện bất kỳ phản ứng không tốt nào, ngươi có thể tới tìm ta."

Phó Ngọc Phương cùng Phó Ngọc Lan cũng hơi sững sờ.

Thật không rẻ

Nhưng, Phó Ngọc Lan không do dự: "Được rồi, một trăm vạn ta cảm thấy rất đáng! Bác sĩ Trần, bây giờ ta chuyển tiền cho ngài luôn nha?"

Trần Thương lắc đầu: "Không cần nóng vội, chờ năm ngày sau ngươi khôi phục tốt, tự mình... tự mình cảm giác, nếu như ngươi cảm thấy hài lòng thì đem tiền cho ta là được rồi."

Loại phẫu thuật này, Trần Thương cũng sẽ không làm quá nhiều, nhưng mỗi một lần làm dĩ nhiên là phải làm đến cực hạn của mình.

Phó Ngọc Lan gật đầu, mà Phó Ngọc Phương thì như suy nghĩ điều gì, trong lòng cũng kích động.

Lúc trước, nàng bỏ ra chi phí tổng cộng hơn 40 vạn chỉ để chỉnh hình ngực, nhưng bây giờ nàng tự nhiên đối với bộ phận kia cũng có chút không hài lòng.

Hiện tại, sau khi nhìn thấy kết quả chỉnh hình của Phó Ngọc Lan, Phó Ngọc Phương càng thêm kiên định

Phải làm

Nhất định phải làm

Không phải chỉ là 100 vạn sao?

Tìm lão Quách đòi.

Dù sao mình làm phiền thế nào thì cuối cùng ra sản phẩm người được lợi vẫn chỉ là hắn, tiền này hắn không ra ai ra?

Hắn không xem lưới hồng, không xem idol livestream, chút tiền này tính là gì?

Nghĩ tới đây, Phó Ngọc Phương càng kiên định ý nghĩ trong lòng mình.

Trần Thương sở dĩ lấy giá tiền này, đầu tiên là bởi vì hắn không muốn mọi việc quấn thân, làm một ca phẫu thuật như vậy hết sức tốn thời gian và công sức, nếu như chỉ cầm ba mươi năm mươi vạn thì không khác gì người bình thường làm phẫu thuật.

100 vạn là cửa hạm, người có thể lấy ra 100 vạn tới làm phẫu thuật này không nhiều, cũng chỉ quanh quẩn trong số những phú bà mà thôi.

Thứ hai chính là đáng giá, sản phẩm trị giá 100 vạn cùng sản phẩm trị giá 30 vạn đương nhiên có bản chất khác nhau.

Rất nhiều người không hiểu rõ sản phẩm, nhưng có thể hiểu giá cả, trong vô hình, giá cả sẽ để cho người cảm thấy hiệu quả của 100 vạn này tự nhiên 30 vạn không thể so sánh được.

Hơn nữa, người tiêu 100 vạn tới làm chuyện này, thì trong lòng họ cũng hiểu vì sao đi làm như thế.

Bác sĩ thẩm mỹ cùng bác sĩ chữa bệnh là một sản nghiệp mà hai loại.

Một cái thì giống với nhu yếu phẩm sinh hoạt hàng ngày, một cái là đồ vật xa xỉ.

Bệnh viện thấy nhiều người bình thường đến khám bệnh, cũng thấy nhiều người bởi vì bệnh mà trở nên càng ngày càng nghèo hơn, thế nhưng có khi nào ngươi nghe nói có người bởi vì chỉnh hình mà táng gia bại sản chưa?

Sau khi Trương Chí Tân nghe nói Trần Thương làm phẫu thuật chỉnh ngực, lập tức kém chút xù lông

Cầm điện thoại lên gọi cho Trần Thương

Đáng tiếc không có ai bắt máy

Lần này thật sự làm cho Trương Chí Tân lo lắng, hỗn tiểu tử này, thật sự là càng ngày càng làm xằng làm bậy, mới học mấy ngày đã dám làm phẫu thuật chỉnh ngực

May mà ngươi không thấy ta làm phẫu thuật ngoại khoa, bằng không ngươi phải thượng thiên rồi

Mãi mới chờ đến lúc đến tan tầm, Trương Chí Tân vội vàng lái xe trở về bệnh viện chỉnh hình, vô cùng lo lắng lên lầu.

Trần Thương còn chưa về, ngồi trong phòng làm việc xem bài luận văn mà Tần Duyệt phát biểu về « cấy ghép lá gan », trong lòng như suy nghĩ điều gì.

Khi nào mình mới có thể kích hoạt nhiệm vụ bái sư Tiền Lượng đây?

Trương Chí Tân bỗng nhiên xông tới, thở hồng hộc nói: "Trần Thương! Tiểu tử ngươi, sao ngươi dám tự mình làm phẫu thuật chỉnh ngực! Còn làm cho em gái của Phó Ngọc Phương! Ngươi thực sự là..."

Trần Thương nhìn thấy Trương Chí Tân đứng tựa lưng trên cửa, thở không ra hơi, nói chuyện đều thở không được, nói chuyện cũng không lưu loát.

Thở dài: "Ông chủ Trương, ngài làm ông chủ, ngồi trong nhà chờ cầm tiền không tốt sao? Còn phải chạy xa để đến đây làm gì?"

Mí mắt Trương Chí Tân nhảy lên một cái, nói chuyện với Trần Thương tuyệt đối là một cách rèn luyện tâm chí của mình.

"Ta không đến có thể ngươi đã phá tan bệnh viện chỉnh hình này rồi..."

"Ngươi biết làm phẫu thuật bơm ngực không? ! Đại ca, đại gia, sau này ngài kiềm chế một chút được không?"

Trương Chí Tân còn chưa dứt lời, Phó Ngọc Phương bỗng nhiên đẩy cửa đi vào.

Phó Ngọc Phương nhìn thấy hai người giống như đang tranh chấp kịch liệt, xấu hổ cười một tiếng: "Có phải là quấy rầy hai người không?"

Trương Chí Tân nhìn thấy là Phó phú bà, lập tức cười nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là thảo luận về nghiên cứu học thuật mà thôi!"

Phó Ngọc Phương mỉm cười: "Có văn hóa chính là tốt, lão Quách nhà ta cả ngày chỉ nói về tiền, há miệng ngậm miệng chính là mua cái này, mua cái kia, ta sắp phiền chết!"

Trương Chí Tân sững sờ, ta cũng muốn nói về tiền, thế nhưng... Ta phải có tiền trước đã

Trần Thương bỗng nhiên hiểu ra vì sao nói thư sinh nghèo kiết hủ lậu, đều mẹ nó nghèo như vậy, có thể không mệt sao?

Cho dù là ngươi không muốn mệt, nhưng gặp được loại người giở trò khoe tiền, ngươi có mệt không?

Trương Chí Tân cười nói: "Chỉ là ngồi chém gió, không biết... Phó tiểu thư, ngươi tới đây là... ?"

Phó Ngọc Phương móc ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi xách, ngượng ngùng nói: "Bác sĩ Trần, tiền phẫu thuật vẫn là tính trước đi, chúng ta đều là bạn cũ, ta tin Bác sĩ Trần, lại nói sau này không chừng chúng ta còn phải gặp lại nha."

Vừa rồi, sau khi Trần Thương rời đi, hai người Phó Ngọc Phương cùng Phó Ngọc Lan hơi hàn huyên trò chuyện.

Phó Ngọc Phương vẫn cảm thấy nên trả tiền trước cho Trần Thương thì phù hợp hơn, dù sao phẫu thuật cũng đã làm xong, nếu sau này có xảy ra chuyện thì là chuyện khác, nhất mã quy nhất mã.

100 vạn không ít, nhưng cũng không phải rất nhiều, chờ mình phẫu thuật làm cho ngực lớn lên, tổng cộng 200 vạn, coi như đổi một chiếc xe cho chồng, dù sao ô tô cũng phải hai trăm vạn, cái xe này... Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ của Phó Ngọc Phương đỏ lên.

Hơn nữa, qua một thời gian ngắn mình cũng phải làm, lưu cho Trần Thương một cái ấn tượng tốt.

Trần Thương cười nói: "Phó tỷ, không cần phải như thế."

Phó Ngọc Phương cười nói: "Bác sĩ tiểu Trần khổ cực lâu như vậy, tiền phẫu thuật này khẳng định rất đáng, hơn nữa ta cảm giác không có vấn đề, vừa rồi ta đã xem qua, thật sự là quá xinh đẹp! Ngay cả ta là một người phụ nữ cũng động tâm thật lâu, cho nên 100 vạn chân không đắt! Nói thật, rất đáng giá!"

Chương 209: Nữ Lên Ba Ôm Gạch Vàng, Nữ Lên Ba Mươi Tặng Giang Sơn

Trương Chí Tân sững sờ, nhìn hai người trò chuyện, có chút cảm giác chen miệng không lọt.

Chờ chút...

Cái gì 100 vạn?

Trương Chí Tân đột nhiên trợn tròn mắt

Thứ gì một trăm vạn?

Trương Chí Tân bỗng nhiên kịp phản ứng, Trần Thương... Ngươi mẹ nó... Một ca phẫu thuật nâng ngực mà tới 100 vạn?

Ngươi làm sao không thượng thiên luôn đi

Mẹ ta ơi

Trần Thương chê ta gần đây xuôi gió xuôi nước đúng không, chê ta gặp phiền phức không đủ nhiều đúng không?

Nếu như xảy ra vấn đề phải bồi thường bao nhiêu hả?

Nghĩ được như vậy, Trương Chí Tân cảm giác thận của mình lại bị hư thêm mấy phần.

Trương Chí Tân nhịn không được hỏi: "Chờ một chút, Phó tiểu thư, cái này bao nhiêu tiền? 100 vạn? Có phải là có hiểu lầm gì đó không?"

Phó Ngọc Phương sững sờ, vội vàng lắc đầu: "Không, ta cảm thấy giá tiền này hết sức hợp lý, tiền nào của nấy, trình độ của bác sĩ tiểu Trần, ta cảm thấy 100 vạn là có thể tiếp nhận!"

"Giống chỉnh hình khuôn mặt, đúng là ta bỏ ra 40 vạn, không rẻ, nhưng so với những idol mà lào chồng ta hay xem thì không phải chỉ kém một cấp độ, sau khi trở về, mẹ chồng ta không những không trách ta, còn nói ta biết bảo dưỡng!"

"Vì vậy, tiền nào đồ nấy, Bác sĩ Trần thu 100 vạn phí ca phẫu thuật này, không đắt chút nào!"

Những lời này làm cho Trương Chí Tân ép buộc mình tỉnh táo lại, mình tuyệt đối là định nghĩa sai về tiền tài trong mắt những phú bà này, có lẽ do mình quá cổ hủ chăng?

Chẳng lẽ... Có lẽ... Ta đánh giá thấp thành quả lao động của mình?

Hay là ta không hiểu rõ tài năng của bản thân?

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân cảm giác mình cần học tập Trần Thương một chút.

Đến cùng như thế nào mới có thể lấy lòng phú bà, để phú bà vui vẻ đưa tiền cho mình

Kết hợp với những lần kinh lịch gần đây... Trần Thương nhất định am hiểu sâu đạo này.

Nhìn thấy Phó Ngọc Phương hài lòng như thế, một khối đá lớn trong lòng Trương Chí Tân rốt cục rơi xuống đất.

Khi nói chuyện, Phó Ngọc Phương nói: "Bác sĩ Trần, đi tính tiền đi."

Trương Chí Tân vẻ mặt kinh ngạc, Trần Thương dẫn Phó Ngọc Phương xuống dưới tính tiền.

Sau đó, Trần Thương lại bàn giao một phen, dặn dò Phó Ngọc Lan cần phải chú ý.

Trương Chí Tân chờ Phó Ngọc Phương rời đi, lập tức kéo Trần Thương qua một bên: "Ngươi thật biết làm phẫu thuật bơm ngực hả?"

Trần Thương gật đầu: "Đúng vậy, ta cũng không gây phiền toái cho Ông chủ Trương chứ? !"

Trương Chí Tân có chút mơ màng: "Không đúng, ngươi chưa từng tự tay làm lần nào mà? Mặc dù... Đi theo ta học một đoạn thời gian a? Nhưng cung chưa nhìn được ba năm ca, sao ngươi học được?"

Trần Thương trầm tư một lát: "Ta cảm thấy hình như là do ngài dạy thật tốt, ta học cũng nhanh."

Một câu dạy thật tốt, Trương Chí Tân triệt để không còn lời nào để nói.

Mặc dù nghe vui, nhưng chung quy cảm giác có chỗ nào là lạ, ta có mấy phần tài nghệ, trong lòng ta chẳng lẽ không biết sao?

Bất kể như thế nào, không xảy ra việc gì là được, nhưng lát nữa phải đi xem thử tiểu Trần làm ca phẫu thuật này thế nào mà lại có thể lắc lư một trăm vạn

…

…

Trở lại văn phòng, Trương Chí Tân vẫn cảm thấy nghĩ mãi mà không rõ, vội vàng bu lại: "Tiểu Trần, ngươi phải dạy ta!"

Trần Thương sững sờ: "Cái gì?"

Trương Chí Tân nịnh nọt cười một tiếng: "Đừng giả bộ, ngươi nói thật cho ta biết, đến cùng sao mà ngươi làm được? Bơm ngực 100 vạn, ông trời của ta, còn nhiều hơn ta làm mười ca! Trước kia, có phải là ta tiện nghi quá không?"

Trần Thương mỉm cười: "Tiền phẫu thuật 10 vạn, còn lại 90 vạn là của ta, ngươi đừng nghĩ đến."

Trương Chí Tân vội vàng gật đầu: "Ừm ân, công và tư rõ ràng, ta hiểu rõ, nhưng... Ngươi phải dạy ta, làm sao liên hệ với phú bà? Ta cảm thấy ta ở phương diện này vẫn có chút không đủ!"

Trần Thương sững sờ, chăm chú nhìn Trương Chí Tân: "Ông chủ Trương, ngươi nói vậy là không đúng rồi, chúng ta là dựa vào kỹ thuật ăn cơm, không phải dựa vào lắc lư người."

"Ngươi đi lên nhìn sản phẩm Phó Ngọc Lan là biết tại sao mình làm 15 vạn, đúng rồi, đây là ảnh chụp trước khi phẫu thuật, ngươi đi lên xem một chút."

Trương Chí Tân nghe xong, cầm ảnh chụp đến xem xét, đúng vậy, đây là điển hình của chứng ngực nhỏ, hơn nữa còn là tương đối nghiêm trọng, cho dù là chỉnh hình cũng có chút khó...

Hơn nữa... Cho dù làm, cũng hiệu quả không phải rất rõ ràng.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định đi lên trước xem thử Phó Ngọc Lan.

Sau khi gõ cửa đi vào, Trương Chí Tân gật đầu nói rõ ý đồ đến: "Hôm nay ta không ở bệnh viện, không lo lắng tới, cái này, tiểu Lan, ngươi cho ta xem một chút được không?"

Phó Ngọc Lan gật đầu, cũng không tị huý, chậm rãi kéo áo lên, để lộ ngực của mình ra.

Nói thật, dù là Trương Chí Tân kiến thức rộng rãi, dùng cái này nói là năng khiếu, nhưng khi nhìn đến ngực của Phó Ngọc Lan, lập tức hít sâu một hơi

Thật xinh đẹp

Thật đẹp

Tự nhiên cùng tinh xảo.

Mặc dù vừa mới phẫu thuật xong, nhưng loại cảm giác tự nhiên này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm ra được.

Hơn nữa, đôi bên cân xứng, xử lý tỉ mỉ, vị trí cố định, tỉ lệ thiết kế...

Trương Chí Tân càng xem càng kinh hãi, càng xem càng cảm khái

...

Lúc rời đi, Trương Chí Tân thở dài.

Hắn rốt cuộc biết vì sao Trần Thương dám lấy 100 vạn tiền phẫu thuật.

Trương Chí Tân vốn là người trong nghề, hơn nữa am hiểu sâu về đạo này, càng hiểu độ khó của ca phẫu thuật này, muốn phải được như Trần

Thương, không có kinh nghiệm mấy ngàn ca phẫu thuật, trên cơ bản chính là nằm mơ

Có hiệu quả như vậy, nếu như là mình, mình cũng dám nói 100 vạn.

Thế nhưng mấu chốt là chính mình làm không ra được hiệu quả tương xứng với 100 vạn như Trần Thương.

Đây mới là mấu chốt chủ yếu nhất.

Chính là chỗ thua kém a

Nghĩ được như vậy, Trương Chí Tân không khỏi thở dài, nhịn không được bắt đầu hoài nghi đời này.

Cái này giống như đều là người, đều là bác sĩ xuất thân ngoại khoa, tại sao giữa người với người lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Nhưng loại hoài nghi này, sau khi Trần Thương gọi cho hắn mấy chục xiên thận rau hẹ sinh con hàu, lập tức biến mất hầu như không còn.

Thật ra đi theo Trần Thương, làm một đầu cá ướp muối cũng rất tốt...

"Ừm! Ông chủ lại thêm hai phần thận!"

Trần Thương trên đường về, bỗng nhiên cảm giác giống như mộng như ảo, không nghĩ tới tiện tay bơm ngực đã có thể thực hiện được một cột mốc quan trọng trong cuộc đời của hắn: Đó là tài phú đạt mốc Trăm vạn

Xem ra người xưa thật không lừa ta, nữ lên ba ôm gạch vàng, nữ lên ba mươi tặng giang sơn.

Trần Thương cảm thấy mình có nên tìm một người vợ lớn hơn mình ba ngàn tuổi, dù sao... Nữ hơn ba mươi, đứng hàng tiên ban.

Chương 210: Còn Tạm Được

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thương báo với Lý Bảo Sơn xin nghỉ, muốn đi tìm giáo sư thần bí Mạnh Hi trong truyền thuyết đến từ học viện Stockholm Karolinska Thụy Điển.

Khoảng cách giữa Đông Đại Nhất viện và Tỉnh Nhị Viện không xa, Trần Thương vội đi qua, dù sao đây cũng là đi thỉnh giáo bái sư, vẫn nên đi sớm một chút cho thỏa đáng.

Khi hắn đến ngoại khoa tim Đông Đại Nhất mới bảy giờ hơn hai mươi phút, Trần Thương đứng lại đọc danh sách bác sĩ trực hôm nay trong hành lang.

Trong hành lang có treo danh sách nhân viên, Trần Thương nhìn thấy Mạnh Hi xếp ở vị trí thứ ba.

Vị đầu tiên chính là đại chủ nhiệm ngoại khoa tim, Hạ Cao Phong, vị thứ hai là phó chủ nhiệm Chu Khải Văn.

Thông qua danh sách nhân viên này, Trần Thương đại khái hiểu rõ đối với tình huống của ngoại khoa tim ở bệnh viện Đông Đại.

Đây là một khoa có lịch sử, có nội tình, thực lực tổng hợp rất mạnh, già, trung niên, trẻ ba đời cấp độ kết cấu rõ ràng, chữa bệnh và chăm sóc thỏa đáng.

Đông Đại Nhất viện là bệnh viện có thực lực tổng hợp xếp hạng trước ba Tỉnh Đông Dương, cũng không phải nói là không bằng bệnh viện Nhân Dân Tỉnh cùng Đông Đại Nhị viện, nguyên nhân chủ yếu là mỗi năm bài danh này đều thay đổi, vì vậy bệnh viện nào đứng nhất vẫn luôn không thể ổn định, sau khi so sánh, Trần Thương vẫn cảm thấy Tỉnh Nhị Viện ngưu bức hơn, các loại xếp hạng hàng năm, Tỉnh Nhị Viện mỗi lần đều ổn định vị trí thứ mười, cho tới bây giờ tuyệt không thay đổi.

Xếp hạng thứ mười một là bệnh viện Đại Trung Y, bệnh viện này hằng năm đều đuổi không kịp Tỉnh Nhị Viện, mà hàng năm Tỉnh Nhị Viện cũng đuổi không kịp bệnh viện Nhân Dân thành phố đứng hàng thứ chín, vì vậy xếp hạng liên tục vững như Thái Sơn.

Bảy giờ rưỡi, nương theo Hạ Cao Phong gần sáu mươi tuổi lôi lệ phong hành đi vào văn phòng, giao ban chính thức bắt đầu.

Đứng ở bên ngoài nghe lén, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Ngưu bức

Giao ban dùng Ingrid là?

Cái này bức cách lập tức làm cho Trần Thương sửng sốt một chút, dùng tiếng Anh giao ban

Có thể có thể, cấp cao cấp cao.

Thật ra cái này trong lĩnh vực y học cũng không phải hiếm thấy, Trần Thương đi nhiều bệnh viện như thế, cũng có chỗ dùng tiếng Anh tăng ca, nhưng đó chính là một câu mô bản, học thuộc là được.

Thế nhưng ở đây không phải

Trong giao ban hoàn toàn dùng tiếng Anh, lần này làm cho Trần Thương có chút nổi lòng tôn kính.

Đây là cao thủ...

Giao ban kéo dài mười mấy phút, mọi người cũng hiểu rõ phần nào tình huống của người bệnh đêm qua, bắt đầu thảo luận tình huống của người bệnh ngày hôm qua, sau đó một bác sĩ báo cáo một thiên « tân y học Anh » trên tạp chí là một bài liên quan tới nghiên cứu thuật thức phẫu thuật bóc tách động mạch chủ mới nhất.

Toàn bộ quá trình giao ban cùng báo cáo đều bằng tiếng Anh, nói thật, chuyện này đối với Trần Thương để lại cảm xúc quá sâu.

Nếu như là một bác sĩ bình thường sao có thể thích ứng với loại nhịp điệu cùng cấp độ này được chứ?

Trách không được hiện tại Đông Đại Nhất viện nhận người đều ít nhất phải là tiến sĩ mới được, ưu tiên danh giáo du học về, không phải là xem thường trường học khác mà là sau khi ngươi đến bệnh viện có thể sẽ không theo kịp.

Lúc này, mấy nam nữ số tuổi không sai biệt lắm cùng với Trần Thương đang đứng trước cửa ra vào, trên người đều mặc áo blouse trắng của Đông Đại Nhất viện, hình như là nghiên cứu sinh cùng quy bồi sinh của bệnh viện.

Mấy người tốp năm tốp ba nói chuyện với nhau, không có quá nhiều hiếu kỳ đối với Trần Thương đang đứng đó, khoảng thời gian này chính là ngày tựu trường của nghiên cứu sinh, mọi người tới đây trên cơ bản đều là vì tìm đạo sư, mọi người đã nhắm mắt làm ngơ.

Lúc tám giờ, cửa phòng làm việc mở ra, y tá từ trong đi ra, Trần Thương dứt khoát đứng ra xa.

Chờ sau khi mọi người đi vào hết, Trần Thương mới đi vào.

Trần Thương đảo mắt một vòng, lập tức khóa chặt một người phụ nữ.

Mạnh Hi.

Hình như là không sai, cho dù cũng mặc trên người chiếc áo blouse trắng, nhưng đứng trong đám người vẫn rất là dễ thấy.

Cảm giác đầu tiên của Trần Thương đây là một nữ cường nhân gọn gàng.

Trần Thương hít sâu một hơi, đi lên phía trước, cũng đã tới đây rồi, lo lắng cái gì?

Vừa mới qua đi, Trần Thương gật đầu có chút cúi đầu: "Mạnh lão sư ngài tốt, ta là Trần Thương, là nghiên cứu sinh năm nay, ta muốn làm học sinh của ngài."

Trần Thương vừa nói ra lời này, trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại...

Trong lòng Trần Thương lập tức lộp bộp một tiếng.

Xảy ra chuyện gì.

Vì sao yên lặng rồi?

Trần Thương khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Mạnh Hi cũng thả đồ trong tay ra.

Mạnh Hi dò xét Trần Thương một phen, nhàn nhạt nói: "Ngồi đi."

Trần Thương gật đầu: "Cảm ơn lão sư."

Cung kính ngồi xuống, Trần Thương cảm giác trong phòng làm việc có chút an tĩnh, có loại cảm giác như ngồi trên bàn chông.

Khoảng thời gian này, bắt đầu từ tháng sáu, rất nhiều học sinh tìm đến Mạnh Hi, nối liền không dứt, cứ một nhóm đến rồi lại một nhóm đi, thời gian dần qua, khoảng thời gian này cũng không nhiều người.

Bác sĩ trong phòng bỗng nhiên nhìn thấy một người không sợ chết, còn có chút hăng hái, mong chờ nhìn xem tiểu từ này có thể trải qua được mấy chiêu dưới tay giáo sư Mạnh.

Buổi sáng thứ hai, ngoại khoa tim theo truyền thống không an bài phẫu thuật, đương nhiên phẫu thuật khẩn cấp là ngoại lệ, qua một ngày cuối tuần, tất cả mọi người phải chỉnh lý một vài bệnh lịch cho bệnh nhân cùng một chút thuốc men, vật liệu, buổi chiều mới bắt đầu an bài phẫu thuật.

Khoảng thời gian, Mạnh Hi này xem như phát hiện ra một chuyện, nếu như mình không nhận học sinh, đến cuối cùng khẳng định sẽ an bài cho mình một học sinh, đây là chuyện không hề nghi ngờ.

Nếu đã như vậy, chẳng bằng tìm một người tương đối thuận mắt, dùng nuông chiều học sinh.

Khi Trần Thương tới chào hỏi, trong lòng Mạnh Hi cũng hơi đồng ý rồi, dương quang suất khí, một tiểu tử thoải mái, hơn nữa quan trọng nhất Mạnh

Hi phát hiện trước khi mình đến văn phòng đã nhìn thấy hắn đứng trước cửa, đến sớm gần một giờ.

Mạnh Hi là một người quan niệm thời gian cực mạnh, mười điểm tự hạn chế, yêu cầu rất khắt khe đối với bản thân, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể kéo tới ngày mai.

Mà hôm nay Trần Thương đến sớm, đã tạo cho Mạnh Hi một ấn tượng tốt, cộng thêm bề ngoài Trần Thương khí chất cũng không tệ, nói tóm lại, so với những người khác đã có thêm điểm.

Mạnh Hi mỉm cười: "Ngươi không cần lo lắng như vậy, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Trần Thương thành thật trả lời: "Hai mươi bảy tuổi."

Mạnh Hi như suy nghĩ điều gì, nhẹ gật đầu: "Hai mươi bảy, ngươi hẳn là đã đi làm, sau đó mới học nghiên cứu sinh, ngươi có kinh nghiệm làm việc chưa?"

Trần Thương ừ một tiếng: sau khi tốt nghiệp ta làm tại khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện gần ba năm."

Sau khi nghe hắn nói, Mạnh Hi nhẹ gật đầu: "Tiếng Anh của ngươi thế nào?"

Vấn đề nàng hỏi, không chỉ là bởi vì nàng yêu cầu học sinh có trình độ tiếng Anh tương đối cao, hơn nữa muốn kiêm tra năng lực học tập của Trần Thương, người sau khi đi làm mà còn nguyện ý học tiếng Anh ít càng thêm ít.

Mà trước mắt, tập san luận văn tuyến đầu y học đều là tiếng Anh là chủ, chủ yếu phải dùng loại ngôn ngữ tiếng Anh này rất nhiều.

Mạnh Hi muốn hiểu rõ chính là Trần Thương chủ yếu là Trần Thương có học tập hay dừng lại.

Vấn đề này rất quan trọng.

Trần Thương gật đầu: "Còn tạm được."

Lời này mới ra, Mạnh Hi nhịn cười không được.

Chương 211: Trần Thương Ngưu Bức

Đến ngoại khoa tim, Tiền Lâm từ chối, quỷ mới biết vì sao đại bá mình nhất định bảo mình phải tìm đến nữ ma đầu này bái sư

Ai cũng biết Mạnh Hi là một người cuồng tự ngược điển hình

Làm học sinh của nàng, Tiền Lâm thực sự không biết hơn một trăm chín mươi cân thịt của mình có thể kiên trì bao lâu.

Người ta học y là mệt mỏi gầy, mà mình là mệt mỏi mập

Thi xong nghiên cứu sinh, mập hơn hai mươi cân, tìm ai nói rõ lí lẽ bây giờ?

Nếu không phải tổng điểm 410 làm cho người khác không thể nói gì, đại bá mình khẳng định sẽ cảm thấy chính mình không cố gắng học tập, lười biếng trộm mập

Tiền Lâm lo sợ bất an đứng cửa phòng làm việc của ngoại khoa tim, hắn tốt nghiệp khoa chính quy tại trường Y học Đông Dương, thực tập cũng tại bệnh viện này, cho nên hiểu rất rõ nơi này

Khi thực tập, mình may mắn được làm tại ngoại khoa tim, gắng gượng bị phân đến làm môn hạ của Mạnh Hi, từ ngày đó đến khi kết thúc tháng thứ hai, Tiền Lâm gầy hơn hai mươi cân, nếu không phải thi cái nghiên, hắn thật đúng là rất khó trở lại trạng thái đỉnh phong của mình.

Nghĩ đến Mạnh Hi có nụ cười thể khiếp, Tiền Lâm khiếp đảm...

Hắn không biết có phải đại bá mình điên rồi hay không, nhất định phải ép mình đi thử xem có thể làm học sinh của Mạnh Hi hay không.

Nhưng, mặc dù đúng là mệt mỏi một chút, nhưng những cái học được thật sự là rất nhiều, chính mình thi nghiên cứu có thể được 410 điểm, không thể không nhắc đến tiếng Anh được những 86 điểm tương trợ, đây đều là công lao của Mạnh Hi nữ ma đầu.

Tiền Lâm hít sâu một hơi, dồn khí vào đan điền, mang theo một loại bi tráng lao tới pháp trường, đẩy cửa đi vào

Đi vào sau khi, phát hiện không khí chung quanh đều ngưng trệ?

Rất nhiều bác sĩ không làm việc, nhìn chằm chằm... Mạnh Hi đang nhìn?

Tiền Lâm sững sờ, thở dài, hắn cảm thấy mình hình giống như lúc đi cùng đại bá làm phó viện trưởng của mình, bác sĩ ngoại khoa tim trong giờ làm việc không cố gắng làm việc mà đứng nhìn Mạnh Hi làm gì?

Có lẽ là điều Mạnh Hi đi chỗ khác, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của mọi người.

Đúng

Tiền Lâm cho rằng, tất cả đều là Mạnh Hi sai, dù sao đều là cha sinh mẹ dưỡng, dung mạo ngươi đẹp mắt thì ngươi có quyền sao?

Nếu như dáng dấp của ngươi giống như ta, mọi người nào còn có tâm tư nhìn ngươi?

Nghĩ tới đây, oán hận của Tiền Lâm đối với Mạnh Hi lại tăng lên mấy phần: Bất lợi cho việc xây dựng phòng ban hoàn mỹ

Nhưng, khi Tiền Lâm chuẩn bị tiếp tục đi lên thì bỗng nhiên vội vàng hạ cái chân đang nâng lên xuống, hắn chợt phát hiện phía trước ngồi một người nam nhân

Tiền Lâm lập tức trốn vào trong đám người mặc áo khoác trắng, hỏi một người nghiên cứu sinh bên cạnh: "Sư huynh, nam nhân kia là ai?"

Người đàn ông mang theo kính ý nhìn Trần Thương: "Là tìm đến Mạnh lão sư ký tên, mong muốn Mạnh lão sư làm đạo sự nghiên cứu sinh cho hắn!"

Vừa nghe đến đây

Tiền Lâm cảm giác lồng ngực của mình kích động run rẩy, làm cho vùng đồi núi trắng bóng trước ngực cũng có chút cộng hưởng

Ngưu bức

Huynh đệ, ngài nhất định là Thượng Đế phái tới cứu vớt Tiền mỗ, người là cứu tinh của ta trong lúc nước sôi lửa bỏng.

Ngài nhất định phải trải qua Mạnh thị tam vấn

Nhất định phải cố lên

Tiền mỗ nguyện đứng đây cổ vũ ngươi

Mạnh Hi nghe thấy Trần Thương nói mình biết tiếng Anh, lập tức cười, gật đầu hỏi: "Vừa rồi giao ban ngươi nghe thấy được gì? Tối hôm qua nhận vài bệnh nhân, giường thứ mấy có phản ứng không tốt, chữa thế nào, sau đó, sau khi giao ban chúng ta chia sẻ cái gì?"

Nghe thấy vấn đề đầu tiên của Mạnh Hi

Tiền mập mạp kém chút nhảy dựng lên

Mạnh đại ma đầu, ngươi giở trò lừa bịp

Vấn đề đầu tiên đã làm khó dễ người ta như thế, ngươi khẳng định là có chủ tâm, người ta chỉ là thi nghiên cứu sinh, ngươi bảo người ta phiên dịch SCI, lương tâm của ngươi đều bị ngực chiếm đoạt hết rồi sao?

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm hận đời nhìn chằm chằm Mạnh Hi, thế nhưng hắn lại không dám nhìn trừng trừng như thế, vạn nhất bị ma đầu kia phát hiện, hai ngày này nghỉ ngơi lại ngâm nước nóng, dù sao nữ ma đầu này đã ngấp nghé mình rất lâu, ánh mắt mỗi lần nhìn mình giống như là... như lang như hổ

Kéo theo mình đi làm một lần là hết cả ngày, mẹ nó, Tiền mỗ ta cho dù nặng ba năm trăm cân cũng không chịu được ngươi sai sử như thế

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm rụt đầu lại, nội tâm cổ vũ cho Trần Thương, mỗi lần nghĩ đến việc mình rơi vào ma trảo, ba năm này... Một là khổ cực dưới mười tám tầng Địa Ngục, hai là ba năm xa hoa như trên chín tầng mây.

Không chỉ có Tiền Lâm, những bác sĩ xung quanh cũng cảm thấy Mạnh Hi có chút làm khó dễ người khác, dù sao những người có thể trả lời vấn đề này, nếu không phải tự mình làm việc trong khoa này nửa năm trở lên, thì cũng phải có trình độ tiếng Anh ngang bằng với những người đã từng đi du học nước ngoài.

Lại là một nụ hoa bị chủ nhiệm Mạnh tàn phá...

Trần Thương hồi tưởng lại: "Tối hôm qua, giường số 12, ba giờ sáng đột nhiên xuất hiện hội chứng thấp tim, kèm theo huyết áp thấp, mạch áp súc nhỏ, xuất hiện cơ quan bơm vào không đủ, xuất hiện tình huống ít nước tiểu, tối hôm qua bác sĩ Hà trực ban, sau khi kiểm tra nguyên nhân thì hoài nghi là Tâm Thất Trái xuất hiện phụ tải không đủ, hoài nghi bởi vì sau phẫu thuật xuất hiện bài niệu thấp gây nên, cuối cùng chữa trị bằng cách khuếch trương mạch máu để tăng thêm khả năng bổ sung máu. Sáng sớm 5 giờ, tình huống của người bệnh ổn định, mọi việc khôi phục bình thường!"

Trần Thương say sưa nói xong

Lập tức tất cả bác sĩ ở đây ngây ngẩn cả người

Tiểu tử này, ngưu bức a?

Tiền Lâm đứng sau cùng, kích động giậm chân một, kém chút lệ rơi đầy mặt: "Ngưu bức! Huynh đệ ngươi thật ngưu bức, ngươi không hổ là cứu tinh của Tiền mỗ, sau này ta nhất định sẽ đối đãi thẳng thắn với ngươi!"

Những nghiên cứu sinh kia thì trực tiếp trợn tròn mắt, thậm chí có chút xấu hổ...

Tiểu tử này thật sự là sinh viên chưa tốt nghiệp sao?

Trình độ tiếng Anh như thế này, còn ngưu bức hơn cả chúng ta nữa...

Bất quá, ngay lúc này, Trần Thương nói tiếp:

"Vừa rồi chia sẻ luận văn, nếu như ta đoán không sai, hình như là liên quan tới phương án chữa trị và phẫu thuật bóc tách động mạch chủ khỏi trái

tim kiểu mới, và liên quan tới dự phòng biến chứng các bệnh sau phẫu thuật, nói là giáo sư Morey - Camille căn cứ hơn 160 ca bóc tách động mạch chủ... “

Chương 212: Kích Hoạt Nhiệm Vụ PK

Trần Thương phát hiện chung quanh rốt cục có chút giọng nói, lúc này mới thở dài.

Đây là phòng ban kiểu gì thế này?

Vẫn là khoa cấp cứu của tỉnh Nhị Viện tốt nhất, mỗi ngày nghe Khiêm nhi ca chém gió, nghe tiểu liếm chó hô 666, chỉ huy Vương Dũng viết bệnh lịch, đây mới là cuộc sống mà một bác sĩ nên trải qua chứ.

Nhìn chỗ này xem, cả đám...

Mạnh Hi nhẹ gật đầu: "Ừm, không tệ."

Tiền Lâm nghe thấy vậy, lập tức hít vào một hơi, nữ ma đầu này, còn biết khen người sao?

Hiếm thấy.

Mỗi lần mình tăng giờ làm việc, chỉ được đổi lấy một câu là: "Sao ngươi có thể đần như vậy chứ!"

Câu nói này bồi hồi bên tai Tiền Lâm hơn mấy tháng, để hắn có loại cảm giác bị thất bại

Thẳng đến thi có thành tích thì, hắn lấy thành tích đệ nhất y học thi đậu nghiên cứu sinh, loại cảm giác bị thất bại này mới chậm rãi biến mất.

Thực sự không nghĩ tới Mạnh nữ ma đầu này còn biết khen người

Bác sĩ xung quanh cũng hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn chính xác, rất ít khi thấy chủ nhiệm Mạnh khen người khác, loại tình huống này thật sự hiếm thấy.

Nhưng tên tiểu tử này thật là lợi hại, khả năng nghe hiểu tiếng Anh thật quá tốt.

"Ngươi làm việc tại lâm sàn ba năm, thao tác cơ bản đều biết phải không?" Thật ra, trong lòng Mạnh Hi đã rất hài lòng về Trần Thương, chỉ bằng vào trình độ tiếng Anh này, nói thật đã vượt qua rất rất nhiều người.

Trong bài luận văn vừa rồi dính đến rất nhiều từ chuyên ngành, thậm chí rất nhiều từ hiếm thấy trong lĩnh vực phẫu thuật, qua đoạn phiên dịch này của Trần Thương, Mạnh Hi có thể khảo sát ra rất nhiều thứ, chủ yếu là thái độ đối với luận văn học thuật cùng thái độ không ngừng học tập.

Trần Thương gật đầu: "Thao tác lâm sàng cơ bản đều biết một chút. Nhưng trước mắt chưa có tiếp xúc qua ngoại khoa tim."

Mạnh Hi nhẹ gật đầu: "Vậy sao... Biết khâu mạch máu không?"

Nguyên bản Trần Thương cảm thấy mình nên ăn ngay nói thật, nói là rất am hiểu, nhưng cân nhắc đến việc nơi này là ngoại khoa tim, là phòng ban mà mỗi ngày đều phải làm việc với mạch máu, cho nên hắn vẫn cảm thấy mình nên bảo thủ một chút: "ừm, ta biết một chút."

Mạnh Hi ngẩng đầu, liếc nhìn bác sĩ xung quanh, chúng bác sĩ lập tức lập tức quay đầu, tạch tạch tạch bắt đầu viết bệnh lịch.

Mạnh Hi chỉ vào một người đàn ông, nói ra: "Bác sĩ Cát, đi lấy mấy cái khuôn đúc cùng kim khâu tới đây."

Người đàn ông được gọi là bác sĩ Cát vội vàng đứng lên: "Được rồi, chủ nhiệm Mạnh."

Mạnh Hi ba mươi tuổi, thế nhưng người ta là phó chủ nhiệm, hơn nữa ngoại khoa tim là dựa theo phân tổ, chia thành ba tổ, cấp trên có ba tổ trưởng, Mạnh Hi chính là một trong số đó, ba tổ trưởng này thay phiên quản lý ba tổ, nói trắng ra, Mạnh Hi là bác sĩ câp trên của mọi người, quan lớn hơn một cấp không nói, thực lực của Mạnh Hi cũng rất mạnh.

Vì vậy, mọi người đều hết sức tôn trọng chủ nhiệm Mạnh này, tuy rằng tuổi của cô thậm chí nhỏ hơn bọn hắn không ít.

Không bao lâu sau, Cát Hoài mang theo kim khâu cùng khuôn đúc đi đến, đây là đồ vật mà ngoại khoa thường dùng để luyện tập, chủ yếu là dùng để luyện tập phẫu thuật khâu mạch máu, kỹ thuật này là một trong những kỹ thuật thiết yếu của ngoại khoa tim, là kỹ thuật cơ sở nhất cũng là quan trọng nhất

Vì vậy bất luận là lúc nào, mọi người hơi không làm gì, sẽ lấy ra câu hai kim.

Hạ Cao Phong cũng sẽ định kỳ tổ chức giải thi đấu quy mô trong khoa như thể này để kiểm tra tốc độ cùng mật độ khâu.

Mạnh Hi nói với Trần Thương: "Đến, khâu một một chút ta xem, khâu 30 kim, ta xem cần tốn hao thời gian bao lâu."

Đây là khuôn đúc mô phỏng động mạch chủ mạch máu, độ rộng hai tiết.

Sau khi nói xong, Mạnh Hi như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Cát Hoài, cười nói: "Bác sĩ Cát, ngươi thi đấu với tiểu bác sĩ này một lần, nhìn xem ai nhanh hơn."

Vừa nghe như vậy, ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương có chút trêu tức.

Bác sĩ Cát này tuy tuổi không lớn lắm, mới ba mươi năm tuổi, đang trong giai đoạn trẻ trung khoẻ mạnh, trong các cuộc tranh tài khâu mạch

máu ở nội khoa, hắn thường xuyên giữ thành tích số một, được Hạ Cao Phong rất vừa ý.

Đang lúc Cát Hoài có chút do dự, Hạ Cao Phong bỗng nhiên đi đến, hăng hái mà nhìn một màn này.

Cười nói: "Tiểu Cát, ngươi bồi tiểu bác sĩ luyện một chút đi!"

Lúc này, Trần Thương, bỗng nhiên nghe thấy thông báo của hệ thống âm

【Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ PK, chiến thắng tiểu Cát có thể ngẫu nhiên rơi ra một vật phẩm hoặc một quyển sách kỹ năng từ tiểu Cát! 】

(DG: PK (Player Killing): Hình thức đấu 1 vs 1)

Trần Thương lựa chọn tiếp nhận

Nhiệm vụ PK.

Có vẻ là rất kích thích.

Trần Thương biết mình rất nhanh, nhưng hắn chưa so tốc độ với người này nên chưa biết là ai nhanh hơn được

Vì vậy, Trần Thương ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Cát Hoài có chút gầy gò, tràn đầy hứng thú.

Lần này, vừa nghe thấy có tranh tài, tất cả mọi người náo nhiệt lên.

Tiền Lâm càng giống như mèo mập, chen tới chen lui, rốt cục chen được lên trước đống người.

Hắn tràn đầy kích động nhìn Trần Thương, trong lòng nói thầm: Cố gắng, huynh đệ cố gắng lên, hạnh phúc của ca tất cả đều nhờ vào ngươi.

Hạ Cao Phong chậm rãi đi tới, dò xét Trần Thương một phen: "Tiểu tử, thử một chút, thua cũng không có gì phải ủy khuất, người trước mặt ngươi chính là lực lượng chủ chốt của phòng ban chúng ta."

Sau khi nói xong, hắn nhìn tiểu Cát: "Tiểu Cát, biểu hiện cho tên tiểu tử này xem một chút, cho tiểu tử ấy có thêm chút động lực!"

Ngoại khoa không giống với nội khoa.

Giống như luyện võ, PK là chuyện thường, nhỏ thì so đấu một vài tiểu xảo bình thường trong vòng một phút, lớn thì mô phỏng các kỹ xảo phẫu thuật đặc biệt, dù sao thì chuyện cạnh tranh luôn diễn ra ở khắp mọi nơi.

Hơn nữa loại cạnh tranh này là tốt, thông qua cạnh tranh mới có thể không ngừng đột phá cực hạn của mình, đến một độ cao mới.

Đây mới là mục đích cuối cùng

Hạ Cao Phong cũng không phải là muốn nhìn Trần Thương xấu mặt, chủ yếu cũng là vì muốn Trần Thương biết cố gắng.

Đang khi nói chuyện, Hạ Cao Phong cười nói: "Đến, ai đến bấm thời gian? Ta hô 3-2- 1 - bắt đầu!"

Lúc này, nghiên cứu sinh của Hạ Cao Phong vội vàng chạy tới, cầm điện thoại: "Để ta bấm thời gian!"

Trần Thương cùng Cát Hoài mỉm cười, chậm rãi cầm lấy Pen kẹp kim.

Sau lưng, nghiên cứu sinh thì bắt đầu nói: "Bác sĩ Cát, nhớ kỹ phá kỷ lục a!"

Cát Hoài là người vẫn giữ kỷ lục nhanh nhất nội khoa, duy trì 30 kim trong vòng 2 phút 50 giây.

Cát Hoài cười, cầm lấy Pen kẹp kim, chuẩn bị cho cái này thanh niên học một khóa.

Tranh tài lần này thắng bại thật ra không cần phải lo lắng, một là lực lượng đại tân sinh ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất viện, người khâu nhanh nhất, một là tiểu bác sĩ khoa cấp cứu vừa mới chuẩn bị lên nghiên cứu sinh.

So với kết quả tranh tài, mọi người quan tâm chính là Cát Hoài có thể phá kỷ lục hay không.

Mà Mạnh Hi cùng Hạ Cao Phong nhìn hai tay Trần Thương cầm Pen kẹp kim, như suy nghĩ điều gì, đôi tay này... Thật ổn định

Người bình thường nhìn không ra những chi tiết này, thế nhưng Mạnh Hi biết, một đôi bàn tay vững như Thái Sơn đối với một bác sĩ ngoại khoa quan trọng bao nhiêu.

Hạ Cao Phong như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Trần Thương: "3 —— 2 —— 1 bắt đầu!"

Vừa dứt lời, Trần Thương hơi sửng sốt một chút.

Bởi vì Hạ chủ nhiệm nói chuyện ghé vào lỗ tai hắn, kém chút dọa hai tay lắc một cái.

Chỉ một chần chờ này, Cát Hoài đã bắt đầu phi tốc khâu

Trần Thương thấy thế, không chút hoang mang, bắt đầu thao tác.

Nếu như một đám đại lão Tỉnh Nhị Viện ở đây, nhất định sẽ cảm khái một tiếng, ai, Tiểu Trần lại muốn bắt đầu Soraka nữa rồi.

Chương 213: PK Thắng Lợi

Tranh tài rất khẩn trương

Rất kịch liệt

Tranh tài dẫn động tất cả mọi người tâm...

Tiền Lâm trông mong nhìn qua Trần Thương, trong lòng âm thầm cổ vũ, huynh đệ, biểu hiện của ngươi trực tiếp liên quan đến tương lai cùng hạnh phúc của Tiền mỗ, ngươi không phải chiến đấu vì một mình ngươi đâu

Mà những người khác thì đều chờ mong Cát Hoài có thể phá kỷ lục

Mặc dù không tính là chuyện lớn gì, nhưng cũng một chuyện lý thú.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mọi người lo lắng nhìn thời gian: "Phá! Phá!"

"Cố gắng, Cát lão sư! Sắp phá kỷ lục rồi!"

"Phá kỷ lục!"

"Không phải chứ! Cát lão sư ngưu bức! Lại lần nữa đổi mới ghi chép, 2 phút 46 giây! Ngưu bức!"

"Hả?"

"Này này này, sao các ngươi không nói lời nào, Cát lão sư phá kỷ lục!" Tính theo thời gian tiểu tử vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người.

Chỉ thấy tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt tràn đầy khó có thể tin

"Cái này... Quá nhanh!"

"Đúng vậy? ! Ta chỉ vừa liền nhìn thoáng qua, hắn đã khâu mấy mũi, tốc độ này cũng quá dọa người..."

"Hắn còn nhanh hơn Cát lão sư của chúng ta nữa!"

"Đúng vậy, thời gian mới bao lâu chứ?"

"Không biết... Chắc là hơn hai phút?"

"Ngươi không nhìn thấy sao? Người ta kết thúc gần nửa phút rồi Cát lão sư mới khâu xong!"

Tất cả bác sĩ ở đây đều trợn tròn mắt.

Vốn cho là bác sĩ Cát Hoài giữ kỷ lục, bây giờ lại tăng thêm một Trần Thương.

Thế nhưng không ngờ... Tiểu tử này vậy mà nhanh như vậy

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, đông đảo bác sĩ có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Quá nhanh

Tuổi còn trẻ đã nhanh như vậy, sau này sẽ phát triển đến mức nào?

Nghĩ tới đây, đông đảo bác sĩ nam có chút ủ rũ, thật sự là hậu sinh khả uý, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một thời đại càng nhanh hơn một thời đại

Mà bác sĩ nữ thì nhao nhao tiếc hận, thở dài, quá nhanh...

Tiền Lâm có thể nói là từ đầu đến cuối đều nhìn Trần Thương

Hắn là người có quyền lên tiếng nhất, nhìn Trần Thương thao tác, Tiền Lâm chỉ muốn hỏi Trần Thương một câu, huynh đệ ngươi độc thân bao nhiêu năm rồi?

Tiền mỗ tự nhận đã tuyệt được một đôi tay vững như sắt, không ngờ ngươi đây càng thêm sắc bén

Quả nhiên lợi hại

Mạnh Hi nhìn tay Trần Thương, thật lâu không nói gì, trong mắt tràn đầy phức tạp, bỗng nhiên, nhịn không được nuốt ngụm nước miếng

Đôi tay này thật là lợi hại

Vừa rồi, lúc bắt đầu, Mạnh Hi đã cảm thấy tay Trần Thương cầm Pen kẹp kim bền bỉ, ổn định, căn bản không nhúc nhích tí nào, ngay cả khi bị chủ nhiệm Hạ làm giật nảy mình, hai tay cũng không rung động chút nào.

Ổn định, bền bỉ

Đây là tố dưỡng cơ bản mà bác sĩ ngoại khoa nhất định phải có được.

Kế tiếp, Mạnh Hi cũng nhìn mà than thở, hai tay thật linh hoạt, nhìn ngón tay Trần Thương mua máy điêu luyện, không ngừng khâu bắt ngoéo, khâu bắt ngoéo thắt nút... Một loạt những thao tác làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, ngón tay thon dài, hoạt động với tốc độ kinh người, góc độ phức tạp...

"Ừng ực!" Mạnh Hi nhịn không được nuốt từng ngụm nước bọt vào bụng

Một đôi tay thật là đáng sợ

Lại lần nữa nhìn Trần Thương, con mắt Mạnh Hi nhìn chằm chằm đôi bàn tay của Trần Thương, thật lâu không thể tiêu tan.

Đây là một đôi tay dành cho ngoại khoa

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi cảm thấy trong mắt của mình bốc lên một loại hỏa diễm gọi là khát vọng.

Không sai

Chính là người mà mình muốn tìm

Cuối cùng cũng đợi được, rốt cục mình cũng chờ được.

Hạ Cao Phong hít sâu một hơi, thật lâu mới thở ra...

Tiểu hỏa nhi này, nhường

Không sai.

Hạ Cao Phong liếc thấy, khi Trần Thương khâu, ngay từ đầu tốc độ rất nhanh, giữ vững sau một khoảng thời gian, hắn rõ ràng ngẩng đầu nhìn qua Cát Hoài, sau đó giảm tốc độ xuống.

Dù là như thế, hắn vẫn hoàn thành trước Cát Hoài trọn vẹn nửa phút.

Thật sự là quá lợi hại

Chỉ là, tại sao ngay từ đầu tiểu tử này dừng lại một chút chứ?

Chẳng lẽ là cố ý muốn nhường Cát Hoài?

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong nhịn không được hỏi: "Tiểu tử, vì sao từ đầu ngươi dừng lại một chút vậy?"

Trần Thương sững sờ

Thối! Lão cáo già ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi ta nữa?

Nói là cạnh tranh công bằng... Lại còn giở trò lừa bịp, ai biết ngươi biết kêu lớn tiếng như vậy

Nghĩ thì nghĩ, Trần Thương gãi đầu, xấu hổ cười một tiếng: "Ta... Bị chủ nhiệm làm giật mình."

Lời này mới ra, lập tức tất cả mọi người cười ha hả.

Hạ Cao Phong thì mặt mo đỏ ửng, xấu hổ cười một tiếng: "Tiểu tử, ngươi rất không tệ, tốc độ khâu rất nhanh, thật rất không tệ!"

Nói xong, Hạ Cao Phong cầm khuôn đúc của hai người, nhìn lại.

Dù sao khâu không chỉ khảo nghiệm tốc độ, mà hiệu quả càng quan trọng hơn.

Mù quáng truy cầu tốc độ tuyệt đối không phải là một thói quen mà bác sĩ ngoại khoa nên có.

Nhanh chóng là xây dựng trên cơ sở ổn định.

Hắn không xem của Trần Thương, mà xem của Cát Hoài trước, sau khi xem xong, cười nói: "Tiểu Cát, không tệ, mật độ lẫn tốc độ khâu lần này đều tăng lên rõ rệt, rất lợi hại."

Nguyên bản Cát Hoài rất thất lạc, dù sao bị một người trẻ tuổi đả kích như thế, trong lòng có thể hài lòng mới có quỷ

"Cảm ơn chủ nhiệm, ta sẽ tiếp tục cố gắng!"

Lúc này, Hạ Cao Phong mới như suy nghĩ điều gì nói: "Tốt, mọi người nhanh đi làm việc đi, tiểu tử, sau này ngươi khâu phải nghiêm túc một chút

a."

Mọi người nghe vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Trần Thương khâu quá nhanh không để mắt đến hiệu quả khâu.

Cát Hoài cũng thở nhẹ một hơi

Cát Hoài rất giỏi.

Bằng không cũng sẽ không liên tục đề cao kỹ xảo khâu của mình, có thể bảo trì đệ nhất phòng ban, một chuyện nhỏ đã có thể nhìn ra được phẩm tính của một người.

Lúc này, Hạ Cao Phong có thâm ý nhìn thoáng qua Mạnh Hi, đưa khuôn đúc tới: "Đây là của tên tiểu tử này, ngươi xem một chút."

Mạnh Hi gật đầu, vừa rồi hắn phát hiện Trần Thương khâu không có chút sơ hở nào.

Không nghĩ tới, vừa rồi chủ nhiệm lại nói như vậy, nhưng nhìn thấy phản ứng của Cát Hoài, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cát Hoài quá coi trọng thắng bại, vì vậy nếu bị Trần Thương đả kích như thế, rất có thể ảnh hưởng đến tâm tình và công việc, bất lợi cho hắn trưởng thành.

Vì vậy, Hạ Cao Phong mới kiểu nói này.

Hạ Cao Phong như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Mạnh Hi, nhẹ gật đầu: "Một tiểu tử rất không tệ, Mạnh Hi ngươi nên suy nghĩ thật kỹ."

Sau khi nói xong, Hạ Cao Phong cho Trần Thương một ngón tay cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu tử, thật lợi hại!"

【Đinh! PK thắng lợi, nhận được ngẫu nhiên một kỹ năng của Cát Hoài... Đinh! Nhận được độ thiện cảm của Mạnh Hi.】

【Đinh! Nhận được Mạnh Hi độ thiện cảm + 5!】

Trần Thương sững sờ

Mẹ nó?

Còn có thể làm như vậy sao?

PK cũng có thể rơi ra độ thiện cảm, cái này có chút...

Trần Thương nghĩ đến một chuyện đáng sợ.

Vạn nhất mình PK quyết đấu cùng nhân vật phản diện đỉnh phong nào đó làm người buồn nôn, không cẩn thận đánh bại đối phương, bỗng nhiên nhận được... Độ thiện cảm + 90 từ lão bà của đối phương.

Như vậy... Chẳng phải rất kích thích sao?

Vừa đánh bại nhục thể đối phương

Lại đánh nát tâm linh của nhân vật phản diện...

Ngẫm lại cũng đã cảm thấy kích thích...

Chương 214: Bệnh Lịch Đặc Biệt

Trần Thương vô luận như thế nào cũng không nghĩ độ thiện cảm cũng có thể rơi ra được, xem ra PK thật sự là lựa chọn tốt nhất cho hướng đi đời này đến đỉnh phong.

Giờ khắc này, Trần Thương phát hiện ánh mắt Mạnh lão sư nhìn mình đều nhiều hơn mấy phần nhẹ nhàng cùng khát vọng...

Chờ chút

Trần Thương một cước phanh lại đến cùng

Hắn thấy được sự khác vọng trong mắt Mạnh Hi? ? ?

Trần Thương sững sờ, hít sâu một hơi, tranh thủ lắc đầu, ép buộc mình tỉnh táo lại. Sao mình có thể có loại ý nghĩ tà ác này.

Mạnh Hi nhìn khuôn đúc động mạch chủ được khâu vô cùng tinh tế trong tay, cũng có chút cảm khái, tên tiểu tử này thật rất có thiên phú.

Nghĩ tới đây, ngay cả Mạnh Hi cũng không chú ý tới trong lòng mình đối với Trần Thương nhiều hơn mấy phần tán thành.

Ánh mắt nhìn Trần Thương cũng nhẹ nhàng mấy phần.

【Mạnh Hi, một nữ bác sĩ luôn truy cầu hoàn mỹ cùng tự hạn chế, độ thiện cảm: 5.】

Trần Thương cẩn thận phân tích, hình như là 【độ thiện cảm + 5】 mang tới phản ứng không tốt, hình như là mình cả nghĩ quá rồi.

Cát Hoài rốt cục thở nhẹ một hơi, nếu như Trần Thương vừa khâu nhanh hơn lại còn tốt hơn mình thì trong lòng hắn khẳng định sẽ có một chút ý nghĩ, không phải ghen ghét, mà là cảm giác bị thất bại.

Ghen ghét chủ yếu sinh ra khi hai người ở cùng cấp độ, mà cảm giác bị thất bại là từ đả kích dẫn đến thay đổi duy

Người khác đều giảm chiều không gian đả kích, Trần Thương đây là thăng duy đả kích

Trần Thương chỉ là một tiểu tử sắp thi nghiên cứu sinh, mà mình đã là bác sĩ chính lớn tuổi, đã vậy còn làm một thời gian dài ở ngoại khoa tim.

Nếu như Trương Chí Tân ở đây thấy cảnh này, nhất định sẽ thối Cát Hoài vẻ mặt, lão tử sắp bốn mươi mỗi ngày bị thằng nhãi này đả kích, ngươi mới có chút chuyện này mà đã than vãn cái gì.

Hạ Cao Phong bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết vậy mình đã gọi điện thoại cho bộ nghiên cứu, để tiểu quan đến vị trí mình làm là tốt rồi

Dù sao nhìn thấy tiểu tử một ưu tú như thế, Hạ Cao Phong quả thực đã rung động ái tài chi tâm

Đều nói thiên lý mã thường có, mà Bá Nhạc không thường có, thế nhưng gặp phải Trần Thương hãn huyết bảo mã như vậy ai có thể cam lòng? Ngươi nhìn Mạnh Hi kia, mắt cao hơn đầu người cũng muốn cưỡi... Không đúng, là muốn

Y khoa Đông Dương tuyển chọn đạo sư nghiên cứu sinh tương đối nghiêm khắc, bình thường yêu cầu phải có danh hiệu phó chức trở lên, có ít nhất ba bài luận văn được trở thành chủ đề chính trong tập san trở lên, trong ba năm phải có một đầu đề (cấp Tỉnh hoặc cấp quốc gia) trở lên, như vậy mới có tư cách tham gia tuyển chọn đạo sư.

Số tuổi chỉ có hạn mức cao nhất, không hạn mức thấp nhất, nhưng... Muốn giống như Mạnh Hi mới ba mươi tuổi có thể làm đạo sư, đúng là phượng mao lân giác.

Tuổi tác vượt qua 57, Đông Dương y khoa sẽ bị đặt hạn mức cao nhất, không cho hướng dẫn nghiên cứu sinh, dù sao học sinh người ta phải ba năm mới tốt nghiệp, còn chưa tốt nghiệp ngươi đã về hưu, chuyện này đối với học sinh cũng không công bằng.

Đương nhiên, điều kiện này cũng không phải là thích hợp với tất cả mọi người, rất nhiều người đều có thể hưởng thụ điều kiện săn sóc đặc biệt, giống như Danh y tỉnh, danh y cấp quốc gia, học giả Trường Giang, vân vân...

Bản thân Hạ Cao Phong là Danh y tỉnh, hưởng thụ đãi ngộ trợ cấp đặc biệt của bộ ngoại giao, nhưng lớn tuổi, tinh lực không đủ, nếu còn phải dẫn theo nghiên cứu sinh tham gia thảo luận đề tài, tương đối mệt mỏi, vì vậy hắn mới không có trong danh sách đạo sư nghiên cứu sinh.

Bây giờ nhìn thấy Trần Thương, hắn quả thực có chút hối hận

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, trầm ngâm một lát, đưa ra quyết định, muốn

Ừm

Rất không tệ, điều kiện về các mặt khác cũng rất tốt, lúc này trong lòng Mạnh Hi quyết định phải ký tên cho Trần Thương.

"Bác sĩ Cát, giường số 15 đột nhiên giật!"

Một y tá đến truyền thông báo khẩn cấp thúc giục, Mạnh Hi đang muốn nói chuyện có chút chần chờ, lập tức đứng dậy theo Cát Hoài đi ra ngoài.

Trần Thương thì hơi sững sờ.

Ngoại khoa tim làm sao lai có bệnh nhân bị co giật chứ?

Hạ Cao Phong cúi đầu nhìn Trần Thương: "Tiểu tử, lão sư của ngươi đã đi xem bệnh nhân, ngươi không đi theo liếc nhìn sao?"

Trần Thương vội vàng đứng lên: "Cảm ơn chủ nhiệm."

Nói xong hắn vội đi theo.

Sau khi Hạ Cao Phong nói xong, xoay người nhìn lại, nhìn những quy bồi sinh cùng nghiên cứu sinh nội khoa vừa chuyển khoa đến kia, nhịn không được thở dài, đám học sinh này tâm tư không đặt vào học tập, một cơ hội học tập tốt như vậy mà không biết tận dụng, thời bọn hắn đến trường, nếu nghe thấy một người bệnh đặc biệt, đã sớm lao ra xem người bệnh đó thế nào.

Hiện tại điều kiện học tập tốt, con đường học tập cũng nhiều, học tập cũng sống động hơn nhiều, thế nhưng...

Hạ Cao Phong nhìn mấy học sinh ngồi ở trong phòng nếu không xé phiếu xét nghiệm, thì ngồi nói chuyện trời đất, nhịn không được nói: "Đừng xé phiếu xét nghiệm nữa, đi xem người bệnh, xem bệnh tật, học nhiều một chút, khả năng đây là ca bệnh đặc biệt, các ngươi cả đời cũng không nhất định có thể có thể nhìn thấy mấy lần, đừng cả ngày tới nội khoa không biết làm gì, mỗi ngày ôm vài cuốn sách không biết làm gì, tay lại cầm phiếu xét nghiệm xé xé xé."

Mấy nghiên cứu sinh xấu hổ đứng dậy, không tình nguyện gật đầu, ngươi đẩy ta, ta đẩy ngươi, lề mà lề mề đi theo.

Nhìn một màn này, Hạ Cao Phong nhịn không được thở dài.

Cát Hoài có chút nóng nảy, đi về phía giường số 15, xế chiều hôm nay phải an bài phẫu thuật cho người bệnh, làm sao lại đột nhiên xảy ra vấn đề?

Nghĩ tới đây, trong đầu Cát Hoài cũng không hiểu.

Thật ra, người bệnh chính là như vậy, chưa bao giờ dựa theo lẽ thường, thậm chí bởi vì tình huống đặc biệt cho nên chậm trễ hoặc là trì hoãn phẫu thuật chiếm khoảng một phần ba lâm sàng.

Nguyên bản đã an bài tốt phẫu thuật, thì chợt phát hiện xét nghiệm cho thấy chỉ số không bình thường, phẫu thuật sẽ lập tức bị hủy bỏ, bởi vì trong khi phẫu thuật sẽ có đủ kiểu tình huống đột phát, chỉ cần hơi có một chút không bình thường thì cũng sẽ tăng thêm nguy hiểm.

Trần Thương đi theo sau lưng Mạnh Hi, phát hiện người phụ nữ này đi bộ rất nhanh, chân dài piapia, nếu không phải khi mình ở khoa cấp cứu đã tu luyện Lăng Ba Vi Bộ, hắn kém chút đã không theo kịp

Mạnh Hi vừa đi vừa hỏi: "Tình huống của người bệnh như thế nào?"

Cát Hoài làm việc rất chân thành kỹ lưỡng, đối với tình huống của người bệnh cũng mười phần hiểu rõ.

"Người bệnh là nam, Duy Ngô Nhĩ, 30 tuổi, nhiều lần tim đập mạnh và loạn nhịp, ngực khó chịu 4 năm, bệnh trở nặng khoảng một tuần, ba ngày trước đến đây nhập viện."

"Bốn năm trước không rõ ràng nguyên nhân dẫn đến xuất hiện tim đập mạnh và loạn nhịp, ngực khó chịu, hoạt động hơi dùng sức và mệt nhọc thì cảm giác nặng thêm, kèm thêm cơ thể không còn chút sức lực nào, xuất mồ hôi hột, bệnh viện nhân dân ở đó chẩn đoán có bệnh xơ vữa mạch máu, chức năng tim không được đầy đủ, còn có bệnh Thiếu máu cơ tim, sau khi chưa trị thì bệnh giảm được một chút, nhưng một tuần trước xuất hiện triệu chứng nặng thêm, sau khi nhập viện làm siêu âm tim, biểu hiện chính là toàn bộ buồng tim mở rộng, tâm thất trái vận động yếu bớt, EF 24%, hoài nghi Nhồi máu cơ tim."

Mạnh Hi khẽ nhíu mày: "Người bệnh thứ sáu... Đã xem qua kết quả xét nghiệm chưa?"

Cát Hoài nói: "Thứ sáu đã có bảng theo dõi, hình như là đã có kết quả nhưng ta còn chưa xem, ta đi lấy phiếu xét nghiệm."

Nói xong, Cát Hoài vội vàng ra cửa.

"Ngươi đi lấy cho ta một bản bệnh lịch của người bệnh." Mạnh Hi trầm tư một phen, sau đó nói với Trần Thương.

Trần Thương gật đầu, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài.

Xe nhẹ đường quen, không một chút lạ lẫm, dù sao mỗi bệnh viện đều không khác mấy.

Chương 215: Đệ Tử Như Vậy Mà Không Phải Là Của Mình, Thật Đau Lòng

Khi Trần Thương trở lại phòng bệnh, người bệnh đã không còn co giật, xem ra loại co giật này chỉ là đột phát.

Mạnh Hi tiếp nhận kẹp bệnh lịch Trần Thương đưa tới, tiện tay lật ra xem kết quả báo cáo phiếu xét nghiệm cùng hình ảnh.

Sau đó xoay người, nói với người bệnh: "Ta cần kiểm tra một chút, ngươi nằm ngửa, duỗi thẳng xương hông và xương đầu gối."

Mạnh Hi tay trái cầm trên mắt cá chân, tiện tay móc một cái bút từ trong túi ra, dùng đầu nhọn di chuyển từ rìa ngoài gót chân hướng về phía trước, nhanh chóng quơ nhẹ đến phần ngón út, lại chuyển hướng đến vị trí bên cạnh ngón cái.

Chỉ thấy ngón cái người bệnh đọc gập, bốn ngón còn lại thì tách ra thành hình quạt.

Trần Thương sững sờ, dương tính với chứng Babinski?

Khóe miệng Mạnh Hi có chút giương lên, mặc dù còn chưa có chẩn đoán chính xác, nhưng trong lòng đã chắc chắn bảy tám phần.

Người bệnh giống như có chút thấp thỏm: "Bác sĩ... Ta bị làm sao vậy? Tại sao đang bình thường mà tay chân ta bắt đầu co rúm lại vậy?"

Mạnh Hi trấn an nói: "Không có việc gì, đừng lo lắng, chúng ta chờ Cát bác sĩ cầm phiếu xét nghiệm đến đã."

Hiện tại, thật ra Mạnh Hi đã có thể cho ra kết luận, nhưng để cho an toàn, vẫn phải chờ phiếu xét nghiệm đến.

Một đám nghiên cứu sinh và quy bồi sinh mặc áo trắng cầm bản bút ký vẻ mặt lo lắng đi tới phòng bệnh, cũng muốn xem thử bệnh tim gì mà có thể gây ra co giật?

Sau khi đi vào, cả đám đàng hoàng đứng sát bên tường, nhường ra lối đi nhỏ hai bên giường, dù sao trong lòng bọn họ nắm chắc, nếu tình huống người bệnh có xảy ra vấn đề đột xuất thì mình cũng không thể giúp được một tay, hai bên giường bệnh là một lối đi nhỏ, chuẩn bị cho đại lão.

Bọn hắn ở một bên an tĩnh nhìn đại lão tú thao tác là được

Không bao lâu sau, Cát Hoài cầm một chuỗi dài phiếu xét nghiệm đi vào, còn chưa kịp xé mở.

"Mạnh chủ nhiệm, ngươi xem, đây là phiếu xét nghiệm."

Mạnh Hi tiếp nhận phiếu xét nghiệm, xoát xoát xoát lật ra một lần, buông lỏng xuống, quả là thế.

Mạnh Hi hỏi Cát Hoài: "Hai ngày này dùng thuốc gì?"

Cát Hoài hơi sững sờ: "Hiện tại dùng chủ yếu là thuốc bào chế từ cây Dương Địa Hoàng, còn có thuốc lợi niệu, phòng ngừa suy tim là chủ yếu."

Nghe thấy vậy, Mạnh Hi lập tức nhíu mày, quay đầu hỏi: "Sau khi người bệnh nhập viện, ngươi cân nhắc phương án chữa trị như thế nào?"

Trong phòng, sau khi nghe thấy Mạnh Hi đặt câu hỏi, bầu không khí lập tức nghiêm túc lên

Cát Hoài bị Mạnh Hi hỏi lập tức á khẩu không trả lời được: "Biểu đồ nhịp tim của người bệnh biểu hiện ST gãy kéo dài, T đợt thấp phẳng, mà biểu đồ siêu thanh nhịp tim có thể rõ ràng nhìn thấy khoang tâm thất mở rộng, liên thất tăng dầy, đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động giảm xuống, cộng thêm hai nếp gấp đóng kín không được đầy đủ, màng tim tích dịch rõ ràng, vì vậy ta cân nhắc chữa trị tim là chủ yếu, dù sao lúc ấy... Còn chưa có kết quả xét nghiệm."

Mạnh Hi không đợi Cát Hoài giải thích, trực tiếp nói: "Hiện tại đã có kết quả, ngươi xem một chút đi, ngươi cân nhắc là xảy ra chuyện gì?"

Cát Hoài mặt đỏ lên, trên đường tới đã thấy rõ ràng sao có thể không rõ: "Đây là do lượng Canxi và Magiê trong máu thấp, ảnh hưởng tới cơ tim bị kích thích - co vào, canxi thấp ảnh hưởng đến đặc tính sinh lý của tế bào cơ tim, gây ra nhịp tim thất thường."

"Người bệnh kéo dài canxi trong máu thấp, đây là nguyên nhân chính gây nên tứ chi cảm giác không bình thường hoặc là cơ bắp co giật, thậm chí tay chân co giật."

Nghiên cứu sinh xung quanh nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế

Mạnh Hi không đưa ra bất kỳ đánh giá gì, quay đầu nhìn Trần Thương: "Lượng Canxi trong máu bình thường là bao nhiêu? Cụ thể có làm được cái gì?"

Trần Thương sững sờ, ngươi lại bức ta trang bức...

Ta thừa hưởng chỉ tiêu sinh lý sinh hóa từ Phòng Dung Lâm lão tiên sinh, trên người ta còn có hai kỹ năng cấp hoàn mỹ

Trần Thương cơ hồ không cần suy nghĩ, thốt ra: "Người trưởng thành bình thường lượng canxi trong máu là 2.25~ 2.75 mmol/L, canxi có chức năng quan trọng đối với cơ thể người, đầu tiên là thành phần quan trọng tạo

thành xương cốt cùng hàm răng. Tiếp theo là duy trì thần kinh, cơ bắp, chức năng cơ tim hoạt động bình thường, cuối cùng là tham gia làm đông máu."

Mạnh Hi lập tức ghé mắt, nhìn Trần Thương vẻ mặt bình tĩnh, hơi kinh ngạc.

Nghiên cứu sinh xung quanh thì vẻ mặt không thể tưởng tượng, vị đại lão này có phải là sớm tập luyện qua rồi không?

Nhất định là vậy

Hôm nay, từ khi bắt đầu giao ban ngươi đã trang bức ba lần.

Quá tam ba bận... Ngươi không thấy như vậy có chút quá phận sao?

Ngươi làm như vậy lộ ra nghiên cứu sinh chúng ta đều là ngu xuẩn...

Ngươi tuyệt đối là đọc qua tư liệu, nếu không thì cũng đã sớm tập luyện qua, hôm nay tuyệt đối là diễn kịch.

Chúng học sinh mặt như muốn khóc, ngươi trang bức như vậy không để ý tới cảm thụ của chúng ta sao?

Bình thường lượng canxi trong máu đều có thể ghi nhớ? Chúng ta còn đang đọc máu thường quy ngươi đã bắt đầu đọc điện ly tử hả?

Đọc chỉ tiêu là một trong tố dưỡng thiết yếu cơ bản lâm sàng của học sinh ngành Y, đối với khoa cấp cứu thì càng phải nắm rõ như lòng bàn tay.

Mạnh Hi đưa phiếu xét nghiệm cho Trần Thương: "Vậy ngươi nhìn xem, thông qua phiếu xét nghiệm có thể biết được tin tức gì."

Trần Thương nhận phiếu xét nghiệm tùy ý nhìn một lần, lập tức khẽ nhíu mày

Khả năng đây không phải một ca bệnh tim đơn thuần.

Trần Thương khẽ ngẩng đầu: "Mạnh lão sư, khả năng đây là bệnh suy tim tuyến cận giáp!"

Nghe thấy câu nói này, Mạnh Hi không khỏi dừng lại.

Mà xung quanh, một đám học sinh thì hai mặt nhìn nhau không biết làm sao, ánh mắt nhanh chóng giao lưu

"Đây là cái gì?"

"Đừng nhìn ta, ta mẹ nó làm sao biết cái này là cái thứ gì!"

"Tuyến cận giáp ta biết, bệnh tim ta cũng biết, vì sao khi kết hợp chúng lại thì ta không nhận ra chứ?"

"Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi thấy ta giống như biết không?"

Mọi người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng có chung nhận thức

Thằng nhãi này muốn trang lớn

Còn lớn hơn rất nhiều so với ba cái trước cộng lại

Mấy nghiên cứu sinh chúng ta thật phải bị một tiểu ban y khoa tăng dần đả kích sao? ? ?

Nghĩ tới đây, mọi người tịch mịch sa châu lạnh...

Cát Hoài nghe thấy Trần Thương nói như vậy, bỗng nhiên nhớ lại cái tên này

Một loại bệnh cực kì hiếm thấy

Đầu tiên là chần chờ, sau đó vội vàng tiếp nhận phiếu xét nghiệm, nhìn kỹ, trầm tư một lát, liên tưởng tới tất cả biểu hiện của người bệnh, càng xem càng sáng tỏ, càng xem càng kinh hãi

Rốt cục bừng tỉnh đại ngộ

Đúng vậy

Tại sao mình không nghĩ tới chứ?

Tiểu tử này thật là lợi hại

Mà Trần Thương có chút sững sờ, hắn phát hiện không có ai để ý chính mình, Trần Thương cảm thấy có phải thiếu khán giả hay không?

Các ngươi sẽ không tỏ chút thái độ nghi ngờ sao?

Ta trang bức như vậy, dù sao ta cũng phải trở thành đối tượng bị đánh mặt chứ.

Đợi vài giây đồng hồ, phát hiện không có ai nói chuyện, Trần Thương không khỏi có chút thất vọng.

Lần trang bứ này c, năm điểm... Thất bại

Nhưng, Trần Thương vẫn cảm thấy phải nói hết lời: "Người bệnh khả năng mắc chứng suy tuyến cận giáp, loại bệnh này rất hiếm thấy, nhưng đa số là bộc phát, liên quan đến sức miễn dịch, thông qua xét nghiệm có thể nhìn ra, tỉ lệ tế bào bạch huyết của người bệnh mặc dù bình thường, nhưng tỉ lệ này rất tương tự với người bệnh bạch huyết suy tuyến cập giáp."

"Lượng canxi trong máu của người bệnh chỉ có 1.9, lượng phosphate trong máu lên cao đến 1.59, huyết thanh miễn dịch hoạt tính tuyến cận giáp cơ bản không đo được."

"Mà người bệnh PTH giảm bớt, có thể ảnh hưởng đến khả năng co vào của cơ tim, mà giống như Cát lão sư nói, lượng canxi và magie trong máu thấp có ảnh hưởng đến khả năng co vào của cơ tim, vì vậy ta suy đoán là bệnh suy tim tuyến cận giáp."

"Mà khi lượng canxi thấp, khả năng bài tiết ion Natri giảm bớt, nước Natri ứ đọng trong dịch thể làm tăng khả năng phải chịu sức ép của tim, bản thân người bệnh không được đầy đủ, vì vậy... Nhìn như vậy, phương pháp chữa trị của Cát lão sư không có vấn đề."

"Nhưng nếu như phối hợp bổ sung một chút canxi, giống như khẩu phục vitamin D3, hoặc là nhựa cây hoàn, hiệu quả có thể sẽ càng tốt hơn, thậm chí cũng có thể sẽ làm dịu suy tim!"

Trần Thương một hơi trôi chảy nói xong những lời này, nhịn không được thở dài, không đánh mặt trang bức, sẽ không có chút ý nghĩa nào...

Trần Thương vừa dứt lời

Ba ba ba tiếng vỗ tay từ ngoài cửa truyền đến.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Chỉ thấy Hạ Cao Phong vẻ mặt hưng phấn từ bên ngoài đi vào, trong ánh mắt đầy vẻ mừng rỡ, thật sự là một nhân tài không tầm thường, thật sự là một hãn huyết bảo mã ngàn dặm mới tìm được

Nói thật, Hạ Cao Phong đã rất lâu không thấy học sinh có linh tính cùng năng lực như thế.

Điểm này không phải khoa trương.

Đầu tiên là năng lực động thủ cực mạnh, có bản lĩnh khâu rất tốt, mà bây giờ phân tích bệnh tật, đặc biệt là phân tích phiếu xét nghiệm vừa rồi, phân tích có thể nói là tường tận vô cùng.

Mấy hạng năng lực này, tổng hợp vừa phân tích, hoàn toàn có thể thấy được thiên phú của một người làm việc ở lâm sàng và ngoại khoa

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong hài lòng nhìn Trần Thương: "Không tệ! Phân tích rất có đạo lý!"

Đến cảnh giới của Hạ Cao Phong, rất nhiều bệnh tật liếc qua thấy ngay, thấy nhiều lắm, suy tuyến cận giáp tuy thưa thớt nhưng với hắn mà nói cũng không coi là hiếm lạ.

Nhưng đối với Cát Hoài mà nói, hoàn toàn đúng là mười phần hiếm thấy.

Bệnh tật sợ cái gì?

Chính là sợ tổng hợp

Một khi rất nhiều bệnh gộp chung với nhau sẽ rất khó phân rõ đâu mới là bệnh thật của người bệnh.

Thế nhưng Trần Thương lại có thể từ phiếu xét nghiệm phân tích ra bệnh suy tim tuyến cận giáp.

Thật sự là đáng quý

Ai...

Nghĩ đến đệ tử như vậy không phải là của mình, thật là đau lòng

Chương 216: Chức Nghiệp Ẩn Tàng, Rất Thơm

Mấy học sinh nãy giờ đang đứng sát vách tường đang dùng hai tay đập lên tường, không ngừng kêu khổ thì bây giờ hai mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, trong lòng muốn chấp tay vái lạy hắn

Tường đều không vịn, chỉ phục ngươi

Ngươi TM trang bức coi như thôi đi, còn mời chủ nhiệm đến đóng vai phụ cho ngươi

Mà ở cửa phòng bệnh, có đứng một tiểu mập mạp 200 cân, chính là Tiền Lâm, nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn không dám đi vào, lỗ tai nghiêm túc lắng nghe chuyện xảy ra bên trong, trong lòng kích động nửa ngày

Huynh đệ ngưu bức a

Ngữ số ngoại phát triển toàn diện, từng môn tinh thông. (ngữ là ngoại ngữ, số là trị số lý hoá, ngoại là phẫu thuật ngoại khoa.)

Lợi hại, quá lợi hại

Tiền mỗ ta rốt cục không còn tiếp tục bị nữ ma đầu này nhớ thương, thông qua khe cửa nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Cát Hoài, Tiền Lâm nhịn không được thở nhẹ một hơi, có cấp trên là nữ ma đầu, ngươi không sợ ai sợ?

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm nhìn Trần Thương khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Dù sao một thanh niên êm đẹp đầy hứa hẹn, đầu óc lại không dùng được, nhất định phải đi theo nữ ma đầu.

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm thở dài, quyết định chờ một chút

Chờ nữ ma đầu ký tên xong hẳn vào, sau đó sẽ đi với với đại bá, Mạnh chủ nhiệm đã có học sinh, hơn nữa người này đặc biệt ngưu bức, lợi hại hơn mình rất nhiều.

Lúc này Mạnh Hi tâm động, năng lực của học sinh đã nghiêm trọng vượt xa mong muốn của mình

Thậm chí Mạnh Hi cũng đã suy nghĩ, lúc còn trẻ mình có năng lực như Trần Thương hay không?

Lúc này, Hạ Cao Phong nhịn không được nói: "Tiểu Mạnh, nếu như ngươi không muốn nhận học sinh, tên tiểu tử này nhường cho ta đi!"

"Ta sẽ mặt dạn mày dày nói với bộ nghiên cứu sinh là muốn thêm một vị trí nữa! Nói thật, đã lâu lắm rồi ta chưa từng gặp người tuổi trẻ ưu tú như

thế, tiền đồ vô lượng, đúng, tiểu tử, ngươi tên là gì?"

Trần Thương: "Trần Thương, thương trong thương hải tang điền."

Hạ Cao Phong nghe vậy: "Tốt! Tên rất hay!"

Đông đảo quy bồi sinh: Hay chỗ nào! ?

Hạ Cao Phong nói tiếp: "Ngươi đã tham gia làm việc rồi đúng không? Ngươi làm tại bệnh viện nào? Phòng ban gì?"

Trần Thương: "Bây giờ ta đang làm ở khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện."

Hạ Cao Phong sững sờ: "Ồ? Có phải chủ nhiệm là Lý Bảo Sơn hay không?"

Trần Thương gật đầu, xem ra danh khí của Chủ nhiệm Lý trong Tỉnh vẫn có một chút.

Hạ Cao Phong khẽ gật đầu: "Không tệ, không tệ!"

【Đinh! Hạ Cao Phong độ thiện cảm + 10. 】

Tình huống của người bệnh ổn định, lúc này mọi người mới trở lại văn phòng.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh: "Vì sao ngươi chọn ta?"

Trần Thương:...

Ban ngày ban mặt, tại sao lão sư ngươi lại nói hươu nói vượn như vậy chứ?

Ta ôm ngươi hồi nào?

Ta cho dù là muốn, ta cũng không dám a

Mạnh Hi thấy Trần Thương không nói lời nào, tiếp tục hỏi: "Tại sao ngươi phải tuyển ta làm lão sư của ngươi."

Trần Thương giờ mới hiểu được, xấu hổ cười một tiếng: "Năng lực nghiên cứu khoa học của ta không đủ, ta cảm thấy một trong những sự khác nhau chính của nghiên cứu sinh cùng sinh viên chưa tốt nghiệp là thua kém trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, nghiên cứu sinh phải học được nghiên cứu, học được nghiên cứu khoa học, mà ta đã nhìn qua các bài luận văn của Mạnh lão sư ngài, ngài trong lĩnh vực này thật rất lợi hại, ta cảm thấy đi theo ngài có thể học được rất nhiều."

Mạnh Hi nghe vậy, khẽ gật đầu: "Đưa cho ta."

Trần Thương vội vàng đưa giấy để đạo sư ký tên tới.

Mạnh Hi xoát xoát xoát ký tên của mình.

Trần Thương vui mừng: "Cảm ơn lão sư!"

【Đinh! Nhiệm vụ ẩn, hoàn thành nhiệm vụ bái sư Mạnh Hi! 】

【Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được truyền thừa: đệ tử của Mạnh Hi. 】

【Mở ra kho kỹ năng của Mạnh Hi... 】

【Kho kỹ năng của Mạnh Hi, tiêu hao độ thiện cảm, có thể mở khóa kỹ năng mới, nhắc nhở, kỹ năng khác nhau cần độ thiện cảm khác nhau có thể đổi, hoàn thành nhiệm vụ sư môn có thể đạt được độ thiện cảm. 】

Trần Thương trợn tròn mắt...

Ta TM...

Ta mẹ nó khổ cực nửa ngày, ngươi ban thưởng cho ta cái này sao hả?

Tiêu hao độ thiện cảm có thể đổi kỹ năng?

Đây chính là cái gọi là nhiệm vụ ẩn sao?

Chính là cái gọi là chức nghiệp ẩn tàng?

Mạnh Hi cũng khoảng 30 tuổi, nàng lợi hại hơn nữa có thể có bao nhiêu kỹ năng?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đều cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt, sao ta lại đần độn chọn người này làm đạo sư nghiên cứu sinh của mình cơ chứ?

Ta... Ta có thể trả hàng khong?

Ta không cần nàng nữa

Ta có thể đổi lão sư không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác được phụ nữ đều đại móng heo, không thể nhìn vẻ bề ngoài, phụ nữ càng xinh đẹp, càng hại người nhiều hơn

Sau khi bùi ngùi một lúc...

Trần Thương ép buộc chính mình tỉnh táo lại, hắn sợ một khi mình không giữ được lý trí, 5 điểm độ thiện cảm của Mạnh lão sư cũng biến mất luôn thì quá lỗ vốn.

Cái này mẹ nó cùng bán mình cầu vinh khác nhau ở chỗ nào?

Tiêu hao độ thiện cảm để nhận được kỹ năng, hệ thống ngươi cũng thật muốn tính ra.

Ta đây là bái sư, cũng không phải bán thân à nha

Trần Thương ta ở đây xin thề! Đánh chết cũng không làm liếm chó

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, nói: "Hôm nay ta còn có chuyện, ngươi đi về trước đi, đúng rồi, cho ta Wechat và số điện thoại liên lạc của ngươi."

Trần Thương gật đầu, sau khi trao đổi phương thức liên lạc, đứng dậy rời đi.

Ngồi trên xe buýt, Trần Thương vẫn cảm thấy có chút biệt khuất.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định nhìn xem kho kỹ năng của Mạnh Hi có cái gì.

Trần Thương nghĩ tới đây, trực tiếp mở ra kỹ năng kho.

Lập tức trợn tròn mắt

Trần Thương phát hiện kho kỹ năng của Mạnh Hi có đến ba phương hướng cây kỹ năng.

【Cây kỹ năng ngoại khoa tim】

【Cây kỹ năng nội khoa tim】

【Cây kỹ năng nghiên cứu khoa học】

Trần Thương nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, cẩn thận từng li từng tí mở ra cây kỹ năng ngoại khoa tim, lập tức trợn mắt hốc mồm, hắn phát hiện trên ngọn cây này có một đống lớn trái cây, từng quả đều tỏa ra quang mang màu tím, đây rõ ràng chính là kỹ năng màu tím

Hơn nữa, Trần Thương ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy từng quả trái cây kim quang lóng lánh

Cái này... Đây là kỹ năng cấp bậc hoàn mỹ hả?

Đây cũng quá ngưu đi?

Trần Thương trợn tròn mắt.

Mạnh Hi này không ngờ mạnh như vậy?

Lại có thể nắm giữ nhiều kỹ năng như thế?

【Đinh! Mạnh Hi là vật dẫn nghề nghiệp, thông qua bái Mạnh Hi làm sư phụ có thể nhận được chức nghiệp ẩn tàng, kỹ năng không quan hệ gì với Mạnh Hi. 】

Trần Thương đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Mặc dù mình là bái sư Mạnh Hi, nhưng những kỹ năng này cũng không phải của Mạnh Hi.

Mình chỉ là thông qua Mạnh Hi để nhận được những kỹ năng này mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút kích động.

Nhưng...

Làm sao tiêu hao độ thiện cảm nhận được kỹ năng?

【Đinh! Kỹ năng cấp một cần đạt tới 20 độ thiện cảm để mở khóa, mỗi lần đổi tiêu hao 10 độ thiện cảm, sau khi nhận thành công, kỹ năng trực tiếp nhận được kỹ năng màu tím. Kỹ năng cấp hai cần đạt tới 40 độ thiện cảm để mở khóa, mỗi lần đổi tiêu hao 20 độ thiện cảm; kỹ năng cấp ba cần 60 độ

thiện cảm để mở khóa, mỗi lần đổi tiêu hao 30 độ thiện cảm; kỹ năng cấp bốn cần 80 độ thiện cảm để mở khóa, mỗi lần đổi tiêu hao 40 độ thiện cảm.
】

Chương 217: Trần Thương Này Có Phải Trần Thương Kia Hay Không?

Trần Thương trợn tròn mắt.

Chuyện này có nghĩa là mình không cần thăng cấp kỹ năng?

Trực tiếp đổi thành công kỹ năng màu tím sao?

Đây cũng quá mạnh đi?

Đây chính là chỗ tốt mà chức nghiệp ẩn tàng mang tới sao?

Nghĩ tới đây hắn cảm thấy quá giả, không chân thực, chức nghiệp ẩn tàng lại có thể trực tiếp nhận được kỹ năng màu tím

Cảm giác này, rất thoải mái

Hơn nữa, Trần Thương xem như thấy rõ ràng.

Nếu muốn nhận được kỹ năng

Nhất định phải nhận được độ thiện cảm từ Mạnh lão sư

Phải làm liếm chó cho Mạnh lão sư a

Liếm càng dễ chịu, hồi báo càng cao

Trần Thương hít sâu một hơi.

Suy nghĩ rất nhiều.

Suy nghĩ rất xa...

Nghĩ đến sau này cho con học ở tiểu học Alistun hay là đi nhà trẻ trong thôn.

Nghề nghiệp này rất thích hợp với Tần Duyệt tiểu liếm chó, nếu như nàng bái mình làm sư phụ, tuyệt đối có thể móc sạch kho kỹ năng của mình

Nhưng, nghĩ đến những phú bà bên cạnh mình, giống như độ thiện cảm đều rất cao.

Như vậy...

Hình như mình rất có ưu thế trong phương diện gia tăng độ thiện cảm của các phú hào a! ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác được, chức nghiệp ẩn tàng này thật là thơm

Đánh chết cũng không làm liếm chó sao?

Ha ha

Emma... Thật là thơm

Tiền Lâm khẽ hát đến cửa phòng làm việc của Tiền Lượng, do dự nửa ngày, bắt đầu công việc chuẩn bị tình cảm.

Không thể không nói, người này rất có thiên phú.

Mà diễn kỹ của Tiền Lâm, cũng phải đạt đến cấp bậc 7 – 8 sao rồi.

Không đến một phút, cảm xúc của Tiền Lâm đã hoàn thành chuyển đổi từ dương dương đắc ý đến vui bừng bừng đến bình bình đạm đạm lại đến than thở thất vọng đến khóc...

Chính là cảm giác này, cũng không vấn đề, nghĩ tới đây, hắn gõ cửa.

"Vào đi!"

Giọng nói uy nghiêm truyền đến, Tiền Lâm nức nở mấy lần, cố gắng trừng mắt, hi vọng có thể nhiều mấy phần ướt át.

Sau đó đẩy cửa đi vào.

"Đại bá..."

Tiền Lâm cảm thấy biểu lộ của mình lần này có thể đánh max điểm.

Tiền Lượng sững sờ, nhìn thấy người đi vào là Tiền Lâm, mang theo vẻ mặt sống không thể yêu.

Nhìn thấy bộ dáng Tiền Lâm như vậy, Tiền Lượng chẳng những không có một tia đau lòng, ngược lại cực kỳ muốn cười.

"Có chuyện gì thế?" Tiền Lượng có gắng nín cười, khụ khụ một tiếng, hỏi.

Tiền Lâm hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh đại bá ngồi xuống: "Đại bá, có phải là ta quá kém cỏi hay không?"

Tiền Lượng trầm ngâm một lát: "Ừm, là có một chút."

Tiền Lâm:... %%&

Tiền Lâm than thở nói: "Ta quá kém, đại bá, ta làm cho ngài mất mặt xấu hổ, thật ra, mặt ta da dày cho nên ném chút cũng không quan hệ, nhưng ta sợ ngươi mất mặt a!"

Tiền Lượng nghe xong tò mò.

Hắn hiểu rõ Tiền Lâm, mặc dù không cần mặt mũi, nhưng năng lực là có, bất luận là kiến thức căn bản y học hay là tố chất tổng hợp, cũng đều rất không tệ.

Nghĩ được như vậy, Tiền Lượng nhịn không được hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiền Lâm thở dài: "Ta bị Mạnh Hi lão sư chê."

Tiền Lượng nghe xong thì ra là cái này, lập tức cười nói: "Thì ra là tiểu Mạnh, ha ha, bị ghét bỏ cũng bình thường, tiểu Mạnh còn trẻ, tầm mắt cũng

rất cao, mới ba mươi tuổi, đã là thạc đạo, vì vậy bắt bẻ học sinh cũng bình thường."

(DG: Thạc đạo = Thạc sĩ đạo sư thực tập sinh)

"Như vậy đi, ta đi nói với tiểu Mạnh một chút, dù sao cũng phải hướng dẫn học sinh, nàng cũng có chút hảo cảm với nugoiw, dứt khoát hướng dẫn ngươi là được rồi!"

Nói tới đây, Tiền Lượng cười nói với Tiền Lâm: "Đi thôi, đi với ta đến ngoại khoa tim một chuyến."

Tiền Lâm nghe vậy, biến sắc, lập tức sợ hãi: "Không không không... Không phải ý tứ này, đại bá, đây là bệnh viện, ngươi là phó viện trưởng thường vụ, mỗi tiếng nói cử động của ngươi đều có vô số người nhìn thấy, ngươi không thể lấy việc công làm việc tư được!"

"Nếu như cha mẹ ta biết ta bởi vì chuyện của ta mà làm trễ nải công việc của đại bá ngài, khẳng định sẽ đánh chết ta."

Tiền Lượng khoát tay áo: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, lúc trước tiểu Mạnh là do ta đưa vào, huống chi tiểu Mạnh còn chưa có học sinh."

Nghe đến đó, Tiền Lâm vội vàng ngăn Tiền Lượng lại: "Đại bá, ta PK thua người khác, hiện tại Mạnh lão sư đã có học sinh!"

Tiền Lượng nghe nói Mạnh Hi có học sinh, lập tức hào hứng: "Ồ? Ai vậy? Có thể vào được mắt của Mạnh Hi, còn có thể thắng ngươi."

Tiền Lâm hít sâu một hơi: "Nam nhân đó dáng dấp rất đẹp trai! Là loại đặc biệt đẹp trai, hơn nữa, quan trọng nhất chính là năng lực đặc biệt mạnh."

"Ngoại khoa tim giao ban dùng chính là tiếng Anh, kết quả..."

Tiền Lâm sinh động như thật (thêm mắm thêm muối) nói một phen

Sau khi Tiền Lượng nghe xong, nghiêm túc nhìn Tiền Lượng, nghiêm túc nói: "Tiểu Lâm, khoác lác không phải là thói quen tốt..."

Tiền Lâm trợn tròn mắt, cái này... kịch bản đáng lẽ ra không phải là như thế mà.

Tiền Lâm tranh thủ nói: "Thật, Trần Thương này hết sức lợi hại, hắn..."

Khi Tiền Lượng nghe thấy cái tên "Trần Thương" này, nháy mắt sửng sốt, trực tiếp cắt lời Tiền Lâm: "Chờ một chút, ngươi nói là ai?"

Tiền Lâm trừng to mắt: "Trần Thương! A, chính là người cạnh tranh với ta."

Sau khi Tiền Lượng xác nhận, sinh lòng hoài nghi, Trần Thương này cùng Trần Thương kia là một người sao?

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng cầm điện thoại lên, gọi cho bộ phận nghiên cứu sinh bên trường học: "Alo? Ta là Tiền Lượng."

Quan Vĩ nghe xong, cười nói: "Chào Hiệu trưởng Tiền."

Tiền Lượng không chỉ là phó viện trưởng Đông Đại Nhất viện, hơn nữa còn là viện trưởng học viện lâm sàng Đại học Y Đông Dương, kiêm chức phó hiệu trưởng trường học, cả người thể kiêm cỡ nào chức, nói là quyền cao chức trọng một chút không khoa trương.

Tiền Lượng ừ một tiếng: "Tiểu Quan, ta muốn hỏi ngươi vài vấn đề, năm nay nghiên cứu sinh có người tên là Trần Thương phải không? Ngươi biết gì về học sinh này không?"

Quan Vĩ sững sờ, tại sao hiệu trưởng Tiền lại muốn nghe ngóng Trần Thương chứ?

Chẳng lẽ chuyện Trần Thương bị hiệu trưởng Tiền biết rồi?

Quan Vĩ cái này mới nói chi tiết: "Hiệu trưởng Tiền, chuyện này ta còn chưa báo cáo cho ngài, Trần Thương này là tân sinh nghiên cứu sinh năm nay, hắn được Tần Hiếu Uyên viện trưởng Tỉnh Nhị Viện tự thân phân phó."

Tiền Lượng nghe thấy Tần Hiếu Uyên, trong lòng cảm thấy hình như là không phải chạy: "Trần Thương, có phải là Trần Thương khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện không?"

Quan Vĩ trợn tròn mắt, sao Hiệu trưởng Tiền lại biết Trần Thương?

Trần Thương ở trong mắt Tiền Lượng hình như là chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng gì mới đúng chứ

"Đúng đúng đúng, chính là Trần Thương khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện."

Nghe đến đó, Tiền Lượng hiểu: "Được rồi, ta đã biết, cái này... Tiểu Quan, sau này Trần Thương có tin tức gì thì nói với ta một tiếng, chuyện của hắn ngươi đề tỉnh cho ta một câu, đúng rồi, khai giảng đại hội động viên nghiên cứu sinh năm nay, ngươi chuẩn bị cho ta một phần bản thảo diễn thuyết, nhiều năm ta đã không tham gia, năm nay nói cái gì cũng phải đi một chuyến."

Quan Vĩ vội vàng gật đầu: "Tốt, khổ cực Hiệu trưởng Tiền, đến lúc đó ta chuẩn bị xong sẽ sớm báo cáo công việc với Hiệu trưởng Tiền."

Chương 218: Khiêm Nhi Ca, Ngươi Thật Không Tử Tế Mà

Sau khi cúp điện thoại, Tiền Lượng nửa ngày không nói lời nào.

Tần Hiếu Uyên này thật sự là, lúc đầu Tiền Lượng còn nghĩ sang năm tặng Trần Thương một tấm vé tham gia nghiên cứu sinh, thuận tiện bái mình làm sư phụ, kết quả không nghĩ tới Tần Hiếu Uyên hạ thủ nhanh như vậy

Năm nay muốn kiếm cho Trần Thương một vị trí, tốn hao không ít sức lực a?

Tính sai

Một đứa bé ưu tú như vậy, lại không phải là học sinh của mình.

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng không khỏi nhiều hơn mấy phần thất lạc.

Ai...

Ngẫm lại cũng thế, so sánh với Tiền Lâm, người ta Trần Thương dáng dấp đẹp trai, tinh anh, thoải mái lưu loát hơn, hơn nữa làm phẫu thuật rất tốt, có lòng tiến tới, khiêm tốn, lễ phép... Mạnh Hi chướng mắt mới là lạ đấy

Liên tưởng đến Tiền Lâm mới vừa nói, không nghĩ tới tiểu Trần trình độ tiếng anh đều tốt như vậy, thực sự là đáng tiếc

Người kế tục thật tốt.

Càng nghĩ, Tiền Lượng càng tiếc hận không thôi.

Nguyên bản tưởng rằng Tiền Lâm chỉ giả vờ nói khoác, không nghĩ tới là tiểu Trần, ai... Xem ra tiểu tử này không nói láo.

Bại bởi tiểu Trần cũng không oan

Nếu hắn có thể thắng mới là có chuyện lạ.

Tiền Lâm ngẩn người, xảy ra chuyện gì?

Tại sao đại bá không nói chuyện?

Còn gọi điện thoại cho bộ phận nghiên cứu sinh nghe ngóng về Trần Thương?

Mẹ nó

Sẽ không phải định tìm Trần Thương nói chuyện chứ?

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm lập tức khẽ run rẩy...

"Đại bá, Trần Thương này..."

Tiền Lượng quay người trừng mắt liếc Tiền Lâm: "ừm, ta đã biết, ngươi đi tìm Đào Mật đi, quy bồi liền đi Tỉnh Nhị Viện quy bồi, mặt khác... Theo Trần Thương học nhiều một chút, tiểu tử kia không tệ."

Những lời này dừng ở trong tai Tiền Lâm, dễ chịu a ~

Tiền mỗ ta vừa mới bắt đầu cuộc sống hạnh phúc

Buổi sáng vội vàng ký tên, cầm bảng biểu giao cho bộ phận nghiên cứu sinh.

Quan Vĩ bỗng nhiên nói: "Tiểu Trần, hôm nay Hiệu trưởng Tiền nghe ngóng ngươi."

Trần Thương sững sờ: "Hiệu trưởng Tiền? Là ai? Nghe ngóng ta làm gì?"

Quan Vĩ lắc đầu: "Nha! Là Tiền Lượng, chính là phó hiệu trưởng chuyên nghiệp lâm sàng của trường học chúng ta, phó viện trưởng thường vụ Đông Đại Nhất viện, hôm nay nghe ngóng về ngươi."

Tiền Lượng

Lúc này Trần Thương mới phản ứng kịp, thì ra là Tiền Lượng.

"Ta! Tiền lão sư sao, ta biết, từng quen biết, đối sử với ta thật không tệ." Trần Thương nói.

Quan Vĩ nở nụ cười: "Ha ha! Trách không được, nghe ngóng ngươi từ chỗ ta, sau đó còn nói ta chăm sóc ngươi nhiều hơn, có chuyện gì liên hệ với hắn, còn hỏi ngươi tìm ai làm lão sư..."

Trần Thương nghe xong, cười xấu hổ.

Thật ra tìm Tiền Lượng thật sự là một lựa chọn tốt, nhưng chính mình có nhiệm vụ bái Tiền Lượng làm sư phụ, chuyện này chỉ là vấn đề sớm hay muộn, khoảng thời gian này, Trần Thương kế hoạch có rảnh rỗi, phân tích số liệu phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa vết cắt nhỏ, chỉnh lý viết một bài luận văn, phát ra ngoài thử một chút.

Nguyên bản cho rằng bái sư Mạnh Hi là thua thiệt lớn, không nghĩ tới là kiếm lợi lớn

Khỏi cần phải nói, tối thiểu không cần nhiều điểm kỹ năng như vậy, đối với Trần Thương mà nói chính là một kiện chuyện tốt to lớn.

Hơn nữa chức nghiệp ẩn tàng ngưu nhất chỉ ra, vừa tới tay chính là kỹ năng màu tím, đây là ngưu nhất.

Hiện tại, Trần Thương quan tâm nhất chính là làm sao có thể tăng lên độ thiện cảm của Mạnh đại lão sư?

Rẻ nhất một kỹ năng cấp một đều phải cần tới 10 điểm độ thiện cảm, hơn nữa còn cần 20 độ thiện cảm mới có thể mở khóa, cái này rất phiền

phức...

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi lo lắng nhiều hơn mấy phần.

Xem ra trở về bệnh viện, phải thỉnh giáo Tần Duyệt một chút, như thế nào thành công làm một tiểu liếm chó có phong độ.

Ngày kia khai giảng, xem ra công việc mấy ngày nay thật không thể làm tốt, trở về phải nói với chủ nhiệm xin phép nghỉ.

Dù sao sau này có thể không đi, nhưng khai giảng tân sinh, Trần Thương vẫn phải đi.

Nhìn thời gian đã hơn mười một giờ, Trần Thương dứt khoát không đi bệnh viện, đi ngang qua quán đồ ăn, đi vào mua một chút đồ ăn, về nhà nấu chút cơm tự khao chính mình.

Tay nghề của Trần Thương là gia truyền.

Tổ tiên Lão Trần gia chính là làm đầu bếp, hiện tại cha là đầu bếp nổi danh ở khu vực nhà của hắn, nhà ai cần tổ chức lễ kết hôn, yến hội gì đó, đều mời đi làm đầu bếp, mặc dù kiếm được cũng không nhiều, nhưng rất được tôn kính.

Trần Thương làm ngoại khoa cũng không bôi nhọ một thân dao phay tổ truyền của tổ tiên Trần gia.

Dù sao công việc mỗi ngày của Trần Thương cũng là cắt thịt.

Mua một cân thịt bò cộng thêm một chút khoai tây gì đó, về nhà nấu một nồi thịt bò hầm, đơn giản thô bạo, hương vị ngon.

Xế chiều trên đường đi đến bệnh viện, Trần Thương vừa vặn gặp Vương Khiêm.

"Khiêm nhi ca!"

Vương Khiêm nhìn thấy Trần Thương, cười chạy chậm mấy bước đuổi đi theo: "Ai nha, no căng cả bụng."

Trần Thương cười nói: "Khiêm ca cơm nước không sai, đi Thiên Nhai ăn hả?"

Vương Khiêm nhếch miệng: "Giá cơm cao, bạn học cũ của ta tổ chức đầy tháng cho con hắn, bày tiệc rượu, dù sao cũng đã bỏ ra 500 đại dương, ta suy nghĩ không thể thua lỗ, cho nên phải cố gắng ăn nhiều nhất có thể."

Trần Thương cười ha hả: "Chị dâu không phải cũng mang thai sao? Lập tức có thể hồi vốn!"

Vương Khiêm cười hắc hắc: "Đúng vậy! Nhưng tiểu Trần, lúc ta kết hôn, ngươi không đến thật sự là đáng tiếc, nhiều phù dâu xinh đẹp như vậy, chậc chậc... Lúc ấy, ta cũng gấp thay ngươi."

"Ta cảm thấy việc cấp bách bây giờ của ngươi là phải tranh thủ thời gian tìm đối tượng đi."

"Ngươi xem, ngươi bây giờ cũng không nhỏ, hai mươi bảy tuổi, công việc cũng ổn định, thu nhập cũng cao, dáng dấp cũng tạm được, ngươi bây giờ cách nhân sinh đỉnh phong cũng chỉ là thiếu một bạn gái mà thôi!"

"Theo ta thấy, Tần Duyệt cũng không tệ, hai ta nói một câu thật lòng, ngươi nói chúng ta làm chung cũng gần ba năm rồi, đều hiểu rõ người, cũng hiểu biết lẫn nhau, đúng không?"

"Đầu tiên người ta là một cô nương tốt, trình độ còn là nghiên cứu sinh của Tương Nhã, hiện tại vì sao chủ nhiệm điều nàng đi làm nghiên cứu khoa học, ta đoán là Viện trưởng Tần an bài! Viện trưởng Tần nhìn nàng số tuổi cũng không nhỏ, suy nghĩ không muốn mệt mỏi như vậy, sớm thành gia."

"Nha! Đúng, không phải là ngươi không biết Viện trưởng Tần của Tỉnh Nhị Viện chúng ta là cha của Tần Duyệt chứ?"

Trần Thương sững sờ, lắc đầu, hắn thật đúng là không biết.

"Nhìn không ra? Tần Duyệt thật khiêm tốn, mỗi ngày đều khóc than."

Vương Khiêm cười lạnh một tiếng: "Thôi đi, khóc than đều là kẻ có tiền, giống ta như vậy mỗi ngày thổi ngưu bức mới là người nghèo, ngươi cũng mỗi ngày khóc than, một tháng tùy tiện làm mấy lần phi đao kiếm được còn nhiều hơn ta!"

Trần Thương:...

Vương Khiêm cười nói, vỗ vai Trần Thương: "Thương nhi, ta nói với ngươi vài câu thật lòng, một mình ngươi dốc sức làm ở Thị trấn An Dương nào có dễ dàng, Tần Duyệt là người thích hợp nhất, ngươi nói nếu như hai người kết hôn, Viện trưởng Tần sẽ không đề bạt ngươi thành một chủ nhiệm sao? Lão Tần tích lũy cả đời, nhân mạch cùng tiền còn không phải đều là của ngươi sao?"

"Theo ta thấy, tìm một cô vợ trẻ bản địa là tốt nhất rồi! Sau này, chờ Viện trưởng Tần về hưu trông hài tử cho ngươi, ngươi suy nghĩ một chút, thật kích thích phải không?"

Tần Duyệt bỗng nhiên nhảy ra ngoài: "Ta đi, dám đứng ở đây nói xấu ta, Khiêm nhi ca, ngươi thật không tử tế mà!"

Chương 219: Đục Thủng Thực Quản

Tần Duyệt tới, những lời này cũng không thể nói nữa, Vương Khiêm bỗng nhiên nói với Trần Thương:

"Đúng rồi, buổi sáng hôm nay lúc ngươi rời đi, chủ nhiệm nói nội khoa muốn nhận một nhóm người."

"Giống như muốn đưa nhân tài cấp độ cao vào, còn thông báo tuyển dụng một nhóm lao động hợp đồng."

Cấp cứu phát triển là chuyện tốt, chủ nhiệm Lý Bảo Sơn hùng tâm tráng chí còn có năng lực, Tỉnh Nhị Viện cũng từng bước phát triển trong lĩnh vực ngoại khoa.

Tần Duyệt gật đầu: "Ừm, ta cũng nghe nói, hình như đã đi thủ đô nhận người rồi, lần này nhận chính là nhân tài đặc biệt, nghe nói là tiến sĩ đại học, hoặc là người có danh hiệu phó chức trở lên."

Trần Thương nghe xong, có chút hiếu kỳ: "Lĩnh vực gì?"

Tần Duyệt nói: "Giống như muốn nhận một phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực, không phải ngoại khoa lồng ngực của bệnh viện chúng ta đã rút lui rồi sao? Hiện tại Ngoại khoa lồng ngực có một chỗ trống, tên Thạch Kỳ kia căn bản cũng không biết làm gì, vì vậy bệnh viện quyết định đưa tới một phó chủ nhiệm chuyên Ngoại khoa lồng ngực, đến khoa cấp cứu chuyên môn triển khai phẫu thuật Ngoại khoa lồng ngực."

Vương Khiêm gật đầu: "Đây là một biện pháp tốt, phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực quan hệ mật thiết với bệnh viện lớn cùng khoa cấp cứu, bệnh viện chúng ta cho dù là thành lập không được ngoại khoa lồng ngực, cũng phải có mấy đại lão lĩnh vực Ngoại khoa lồng ngực ngồi xem bệnh chứ! Còn có một người nữa thì sao?"

Tần Duyệt: "Hình như là tiến sĩ ngoại khoa tay."

Vương Khiêm chậc chậc cảm khái vài tiếng: "Xem ra lần này bệnh viện quyết phải bỏ hết cả tiền vốn, nhất định phải đưa khoa cấp cứu chúng ta lên đầu tiên."

Mấy người đang nói chuyện, đến bệnh viện.

Buổi chiều, Trần Thương theo Vương Dũng chỉnh lý xuất viện bệnh lịch, dù sao Trần Thương cũng là bác sĩ cấp trên của hắn, đều cần Trần Thương ký tên.

Khoảng bốn giờ hơn, điện thoại Trần Thương vang lên.

"Tiểu Trần, ta là Tiêu Hà, ngươi bây giờ tranh thủ thời gian đến phòng nội soi một chuyến, có một bệnh nhân bị rách thực quản, ngươi xem thử có thể làm hay không, nếu không thể ta phải tranh thủ liên hệ chuyển viện."

Trần Thương nghe xong, vội vàng thả đồ vật trong tay: "Chủ nhiệm Tiêu, đợi ta đi lên lại nói!"

Bệnh viện không có ngoại khoa lồng ngực thật sự là một chuyện phiền phức

Hoặc là nói bệnh viện thiếu khuyết bất kỳ một phòng ban nào, đều rất khó giải quyết.

Lúc này, Tiêu Hà lại gặp phải một chuyện như vậy

Lão Dương là bệnh nhân cũ của Tiêu Hà, cũng là đồng hương, được Tiêu Hà xem bệnh cũng đã vài chục năm, bảy năm trước, bởi vì bạn già tiểu ra máu tới làm nội soi ruột, được nhi tử Tiểu Dương cường lực giật dây, lão Dương nhất thời hiếu kỳ mới mẻ, cho nên cùng một chỗ làm nội soi dạ dày.

Cái này không kiểm tra không biết, nhưng vừa kiểm tra chợt phát hiện có ruột thừa, kết quả cầm đi làm bệnh lý kiểm tra phát hiện bao tử ung thư

Chuyện này đối với một nhà vốn nghèo khó mà nói là một chuyện cực xấu.

Bị bệnh thì phải chữa trị, trong nhà táng gia bại sản bỏ ra hơn mười vạn đến kinh đô làm phẫu thuật, tới lui tiền thuốc than chức bệnh làm cho một nhà lão Dương có chút sụp đổ.

Cũng may tiền không có nhưng người vẫn còn ở đó.

Tiêu Hà nhớ lần trước nói chuyện phiếm với bác sĩ khoa khối u, hắn cũng có nhắc đến chuyện này.

Bác sĩ Dương Hi khoa khối u nói như vậy: "Tới bệnh viện, chuyện thống khổ nhất là tiền không còn mà người cũng không lưu lại được."

Lão Dương coi như may mắn, khối u phát hiện ra sớm, chữa trị sớm, cũng coi là khôi phục sớm.

Nhưng chuyện này dọa người trong nhà sợ, thỉnh thoảng đến làm nội soi dạ dày.

Mặc dù Tiêu Hà liên tục khuyên giải, cũng không có cách nào.

Gia cảnh nhà lão Dương cũng không dư dả, nhi tử Tiểu Dương thì làm công ở An Dương, con dâu là phục vụ phòng ăn, cha mẹ đều ở trong thôn giúp đỡ trông coi hài tử.

Tiểu Dương cũng hiếu thuận, định kỳ dẫn theo cha đến Tỉnh Nhị Viện thực hiện nội soi dạ dày, sau đó làm kiểm tra thật tốt cho cha, mỗi lần tới

đều tốn không ít tiền, con dâu cũng chưa từng có một lời oán giận, bất kể nói thế nào, đây cũng một nhà hòa thuận.

Một tới hai đi, quan hệ giữa người nhà này cùng Tiêu Hà càng ngày càng tốt, mỗi lần tới Tiêu Hà đều tự mình làm nội soi dạ dày, đến mức sắp trở thành bạn bè.

Lại thêm Tiêu Hà cùng lão Dương là đồng hương, con người thì không có một chút kiêu ngạo, mỗi lần lão Dương đến khám bệnh, đều cho mang đến một ít đậu, giác, bắp, ngô, khoai tây, khoai lang, gạo trong nhà trồng được.

Lần này giống như ngày thường, sau khi lão Dương tới nhìn thấy Tiêu Hà: "Chủ nhiệm Tiêu, ta cảm giác gần đây đây có chút không thoải mái, ăn đồ vật cứng có chút đau rát, ngươi giúp ta nhìn xem xảy ra chuyện gì?"

Bình thường rất nhiều người bệnh làm nội soi dạ dày đều nằm viện, mong muốn thanh toán, lão Dương có bảo hiểm y tế nông thôn, tại Tỉnh Nhị Viện Thị trấn An Dương thanh toán tỉ lệ chỉ có 50-60%, cũng không cao, nếu như nhập viện thì tốn một đống lớn tiền, chẳng bằng trực tiếp tới tìm Tiêu Hà kiểm tra, cũng chỉ tốn mấy trăm khối phí kiểm tra.

Lão Dương làm nội soi dạ dày nhiều rồi, xe nhẹ đường quen, bụng rỗng cũng đều chuẩn bị xong, sau khi tới trực tiếp tìm Tiêu Hà.

Lão Dương nói: "Gần đây ta luôn cảm giác sau khi ăn đồ ăn vào thì cực kỳ đau rát, gần đây ta cũng không dám ăn, chỉ dám uống chút cháo."

Lão Dương vì tiết kiệm một chút tiền, chỉ làm nội soi dạ dày, nhưng cũng đã quen, tại Tiêu Hà chậm chạp đưa vào dụng cụ nội soi dạ dày, lão Dương Cường nhịn đau đớn.

Hắn phát hiện lần này so thường ngày càng đau hơn một chút

Lão Dương cũng không nghĩ nhiều, có thể là nhiễm trùng?

Tiêu Hà cầm kim nội soi thăm dò thay đổi đưa vào thực quản, bỗng nhiên cảm giác thân thể lão Dương co lại.

"Lão Dương, ngươi nhịn một chút, đừng cử động."

Không đau dạ dày nội soi cũng không nguy hiểm, cảm giác đau đớn cũng không phải rất nhiều, chủ yếu là không thoải mái, tương đối khó chịu, thế nhưng lão Dương hàng năm đều làm, sức chịu đựng cũng rất mạnh.

Lão Dương lần này trung thực.

Thế nhưng, ngay khi Tiêu Hà cầm kim thăm dò đưa vào trong, bỗng nhiên lão Dương cảm giác đau đớn truyền đến

Lập tức thân thể không tự chủ được uốn éo động.

Nguyên bản loại tình huống này cũng không đáng sợ, dù sao kim thăm dò cũng mềm, không khác ống nhựa là mấy, vừa mảnh vừa dài còn mềm.

Nhiều nhất chỉ là có chút không thoải mái.

Thế nhưng ngay nháy mắt lão Dương động đây, thăm dò va chạm trên vách thực quản.

Tiêu Hà cảm giác được một loại cảm giác thất bại truyền đến

Lập tức Tiêu Hà biến sắc

Chuyện xấu

Đục thủng?

Vết rách?

Mà lão Dương càng đau đến có chút thét lên, nếu không phải người chung quanh đè xuống, đoán chừng muốn lăn trên mặt đất đi.

Y tá đi theo làm kiểm tra cũng tranh thủ đè lại

Tiêu Hà biến sắc, lúc này không thể làm, nhất định phải mau chóng rút kim ra khỏi, bằng không dựa theo tình huống này, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề, vội vàng hô: "Tới mấy người! Giúp ta đè người bệnh lại."

Mấy y tá, bác sĩ phòng nội soi vội vàng chạy tới.

Lão Dương sắc mặt thống khổ, ngũ quan nhăn lại.

Cái này có thể không đau sao?

Thực quản bị đục thủng một cái lỗ, không đau mới là lạ

Chương 220: Khoa Cấp Cứu - Trần Thương

Sắc mặt Tiêu Hà lộ vẻ nghiêm trọng, cái này mẹ nó, cho dù vách thực quản làm bằng giấy thì cũng không đến mức dễ thủng như thế chứ?

Phòng nội soi không phải gồm phòng nhỏ, mà là một phòng lớn, ngăn cách giữa mỗi một máy đọc thẻ là một tấm vải che chắn, giống như màn cửa.

Sau khi mấy bác sĩ y tá tới, Tiêu Hà vội vàng nói: "Đè người bệnh xuống, ghi nhớ ngàn vạn không thể để cho đầu hắn động!"

"Lão Dương ngươi nhịn một chút, tuyệt đối đừng loạn động, bằng không sẽ xảy ra vấn đề!"

Lão Dương bị giật nảy mình, cho dù đau cũng cố nén, cố gắng nhắm mắt lại, nhưng cơn đau vẫn có chút bứt rứt, miệng ngậm ống nội soi nên căn bản không động được, nước mắt chỉ có thể rầm rầm chảy xuống.

Đây quả thật là đau đến rơi lệ

Lúc này, mọi người cũng nhìn thấy hình ảnh nội soi dạ dày trên màn hình, chỉ thấy trên thực quản xuất hiện một lỗ thủng

Mọi người giật mình

Đây là nội soi kiểm tra dạ dày, cũng không phải Maserati, tại sao thực quản dày như vậy mà có thể bị xuyên thủng được?

Trách không được Chủ nhiệm Tiêu lo lắng như vậy.

Nghĩ được như vậy, mọi người thấy vẻ mặt Tiêu Hà ngưng trọng.

Lúc này cần phải mau chóng an bài chuyển viện thực hiện phẫu thuật...

Dù sao, trình độ của Tỉnh Nhị Viện thế nào mọi người đều biết, loại phẫu thuật này căn bản không làm được, nghĩ vậy mọi người thậm chí cảm giác bi ai.

Bác sĩ nội khoa nhìn Tiêu Hà thận trọng rút kim thăm dò ra.

Lão Dương nằm ở trên giường, trở mình, nằm xuống, hai tay cúc ở trước ngực, sau đó biến thành quỳ thân.

Phó chủ nhiệm nội khoa Hầu Húc nhìn Tiêu Hà: "Chủ nhiệm... Kịp thời liên hệ chuyển viện?"

Tiêu Hà nhíu mày, chuyển viện, chỉ có thể chuyển viện thôi

Dù sao bệnh viện căn bản không chữa trị được thực quản bị đục thủng.

Tiêu Hà do dự một lát, sau đó nói: "Đi gọi người nhà lão Dương vào đây, các ngươi ai làm việc của người nấy, tản đi đi."

Y tá nghe vậy vội vàng đứng lên, vội vã chạy ra ngoài.

Không bao lâu, Tiểu Dương cùng mẫu thân đều đi đến.

Tiêu Hà nhìn hai người, thở dài, chậm rãi nói: "Lão Dương làm nội soi dạ dày xảy ra chút vấn đề."

Người vợ của Lão Dương lập tức khẽ run rẩy, giọng nói run rẩy hỏi: "Chủ nhiệm Tiêu... Thế nào? Lại phát hiện bệnh gì hả?"

Tiêu Hà lắc đầu: "Không phải, không phát hiện bệnh gì khác, lần này là... Là thực quản lão Dương bị đục thủng."

Hai người vẻ mặt mờ mịt, không biết là có ý gì.

"Đây là ý gì? Chủ nhiệm Tiêu... Cần chúng ta làm gì?"

"Thực quản đục thủng có nguy hiểm hay không?"

Dáng dấp của Tiểu Dương rất tương tự lão Dương, gương mặt trung thực, trên mặt viết đầy tín nhiệm.

Người vợ của Lão Dương là một nông dân, trên đầu thích vây quanh cùng một khăn trùm đầu, năm nay hơn sáu mươi tuổi nhưng nhìn vào thì giống như bảy mươi, thế sự xoay vần, ánh mắt yếu ớt của nàng đã chịu không được bất luận đả kích gì nữa.

Đầy đầu tóc bạc trắng là vào mười năm trước chăm sóc lão Dương sinh bệnh, chỉ qua thời mà đã trở thành như vậy.

Hiện nay, gia đình này giống như ngọn nến tàn trong gió.

Tiêu Hà không biết nói thế nào, nhìn vợ của lão Dương, Tiêu Hà giả ra một nụ cười, chậm rãi ung dung nói: "Chị dâu, không có chuyện gì, giống như đục một lỗ hổng, đừng lo lắng, trước tiên ngươi ra bên ngoài nghỉ ngơi một chút, ta nói chuyện với Tiểu Dương một chút."

Tiểu Dương thấy thế, cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì: "Mụ, ngươi cùng Thúy nhi ra bên ngoài trông hài tử trước đi, ta lát nữa ta ra ngoài tìm các ngươi."

Nàng dâu của Lão Dương bán tín bán nghi gật đầu, không biết là thật tin, hay là biết không tin lại có thể làm sao bây giờ? Cái này mới thở dài, chậm rãi ra khỏi phòng nội soi.

Tiểu Dương nhìn mẫu thân đi ra ngoài, hít sâu một hơi, hắn biết chuyện không đơn giản như Tiêu Hà nói.

Giống như đục một lỗ hổng...

Đơn giản như vậy liền tốt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Dương trở nên nặng nề, nhịn không được thở dài...

Cố gắng để cho mình nhìn kiên cường một chút: "Chủ nhiệm Tiêu, ngài có gì đó cứ việc nói với ta."

Tiêu Hà gật đầu: "Lão Dương đây là thực quản bị đục thủng, một loại tổn thương thực quản tương đối hiếm thấy, loại tình huống này cũng ít khi thấy, nhưng những năm này không ngừng gia tăng, nguyên nhân chính liên quan đến kéo dài làm nội soi kiểm tra thực quản, lâu dài thực quản khuếch trương, làm cho vách thực quản càng ngày càng mỏng, vừa rồi khi ta làm nội soi, đã thấy được vách thực quản thay đổi, đã có miệng vết thương xuất hiện, lúc ấy thế nhưng có thể đụng tới vết thương của lão Dương, thân thể lão Dương đau đến vặn vẹo, sau đó kim thăm dò lại xuyên qua vách thực quản!"

"Loại tình huống này cũng không hiếm thấy, trên cơ bản chiếm tới 60-70% trở lên gây nên rách thực quản."

Tiểu Dương gật đầu: "Biết biết, Chủ nhiệm Tiêu, ngài nói làm thế nào là được rồi!"

Cái này khiến Tiêu Hà bỗng nhiên sửng sốt.

Nguyên bản cho rằng phải cãi cọ xem trách nhiệm này thuộc về ai.

Dù sao loại này bị trở thành Iatrogenic đục thủng, mặc dù người bệnh là nguyên nhân chủ yếu, nhưng bác sĩ cũng có trách nhiệm.

Thế nhưng nghe những lời này của Tiểu Dương, để Tiêu Hà lại có chút không biết làm sao.

Ai...

Nghĩ tới đây, Tiêu Hà thở dài,

"Thực quản đục thủng, sẽ mãnh liệt kích thích đồ vật trong dạ dày và dẫn theo vi khuẩn từ khoang miệng và nhanh chóng xuyên qua chỗ thủng tiến vào trung thất, gây nên nhiễm khuẩn trung thất nghiêm trọng, hơn nữa bởi vì trung thất là xốp mô liên kết, tăng thêm phụ áp và trái tim mạch máu đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, rất dễ dẫn đến chứng viêm khuếch tán nhanh, thậm chí còn ăn mòn xuyên phá màng phổi tiến vào lồng ngực... Nói tóm lại hậu quả rất nghiêm trọng!"

Những lời này để cho tâm tìm của Tiểu Dương chìm xuống đáy cốc

Muốn giơ tay lên đều có chút phí sức, sinh hoạt thật là khó a...

"Cái kia... Chủ nhiệm chúng ta nên làm cái gì?" Giọng nói có chút sợ, "Sao có thể trị?"

Tiêu Hà nói: "Chúng ta phát hiện ra sớm, chỉ cần kịp thời phẫu thuật, vấn đề cũng không đến mức lớn như thế, hiện tại việc cần làm chính là

trong vòng 12 giờ hoàn thành phẫu thuật. Vượt qua 24 giờ, tỉ lệ tử vong cao hơn ba lần!"

"Hoàn thành trong thời gian này thì không có bất cứ vấn đề gì, hiện tại cần phải làm là liên hệ bác sĩ, chúng ta nhất định phải nhanh chóng phẫu thuật!"

Tiểu Dương nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, ta biết đi đâu tìm bác sĩ?

"Chủ nhiệm Tiêu, có thể phiền ngài giúp chúng ta liên hệ một bác sĩ hay không... Ta chính là một người rửa xe, ta không quen biết bác sĩ nào cả, trong vòng 12 giờ ta biết đi đâu tìm bác sĩ..."

Hắn chính là một người làm công, thấp cổ bé họng, Thị trấn An Dương này lớn như vậy, hắn chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, hắn làm sao có thể nhận biết những bác sĩ ngoại khoa lồng ngực kia được

Tiêu Hà cầm lấy điện thoại, không ngừng mà lật xem danh bạ, nghĩ tới nghĩ lui, nếu không thì đến bệnh viện Nhân Dân Tỉnh đi.

Cầm điện thoại lên đang muốn liên hệ bạn học cũ, bỗng nhiên hắn một nhìn thấy một người quen

"Khoa cấp cứu - Trần Thương!"

Chương 221: Chính Là Một Hào Nhân Vật

Giờ khắc này, Tiêu Hà do dự, tiểu Trần có thể làm loại phẫu thuật này sao?

Tiểu Dương đột nhiên hỏi: "Chủ nhiệm Tiêu, phẫu thuật cần bao nhiêu tiền a? Ta... Đi mượn ít tiền."

Tiêu Hà nghe thấy vấn đề này, đột nhiên tỉnh ngộ, đúng a

Sao mình lại không cân nhắc đến vấn đề này

Một ca phẫu thuật vá trước thực quản, sau khi trừ bảo hiểm y tế cũng phải hơn một vạn?

Lúc trước Lão Dương bị bệnh bao tử đã mượn một lượng tiền khá lớn, hai vợ chồng Tiểu Dương nhiều năm như vậy không biết đã trả hết chưa...

Sau khi chuyển viện, cần nằm viện phẫu thuật... Quấy rối xuống, tăng thêm phẫu thuật, thanh toán xong còn phải thật nhiều tiền, Tiêu Hà bỗng nhiên kịp phản ứng, chuyện này đối với Dương gia mà nói không thể nghi ngờ lại là một lần tai nạn

Phẫu thuật cũng không nhiều...

Nếu không... Tìm tiểu Trần thử một chút?

Tiêu Hà bỗng nhiên có một ý nghĩ manh động, chính là tìm Trần Thương làm phẫu thuật.

Cái này giống như có bạn bè phải làm phẫu thuật bao da, tìm đến Trần Thương, Trần Thương không cần xử lý nằm viện, cũng không cần kế phí, chỉ cần để hắn lúc không có người đến đây, sau khi tới thì hắn cắt là được, chính là ý tứ này

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Tiêu Hà có chút động tâm.

Hỏi trước Trần Thương một chút, có thể hay không rồi nói sau

Nghĩ tới đây, hắn bấm điện thoại Trần Thương.

Sau khi Trần Thương đi vào phòng nội soi, trực tiếp bị Tiêu Hà mang vào văn phòng, đi vào, Tiêu Hà đi thẳng vào vấn đề nói lại chuyện đã diễn ra một lần

Tiêu Hà thở dài: "Thật ra, ca phẫu thuật này cũng có trách nhiệm của bệnh viện, thế nhưng dựa theo cách làm việc của khoa y vụ, ngươi cũng biết, Tiểu Dương không có bao nhiêu tiền, hơn nữa làm một ca phẫu thuật như vậy còn cần không ít tiền, tới lui mấy vạn khối."

"Tiểu Trần, nếu ngươi có thể làm được ca phẫu thuật này thì giúp lão Dương một chút, cũng coi là giúp ta một chút."

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, trợ giúp Tiêu Hà cứu vớt lão Dương, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể đạt được: 1. Một kỹ năng của Tiêu Hà; 2. Tiêu Hà độ thiện cảm + 10; 3. Điểm kỹ năng + 2.】

Sau khi Trần Thương do dự một phen, mở ra cây kỹ năng.

Tìm tới 【Phẫu thuật vá lổ thủng thực quản ở lồng ngực】.

Phẫu thuật cấp ba

Nếu như tốn hao điểm kỹ năng thì phải tốn một đống...

Nhưng, Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến sau khi mình chuyển chức thành công, có thể nhận được miễn phí một kỹ năng màu tím.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lựa chọn kích chọn học tập

Lập tức, trước mắt Trần Thương biến đổi.

Xuất hiện ở không gian ảo trong phòng phẫu thuật.

Bắt đầu học tập phẫu thuật vá thực quản.

Hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được một kỹ năng của Tiêu Hà, còn có hai điểm kỹ năng, Trần Thương cảm giác cũng không tệ lắm.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, phẫu thuật vá thực quản cũng là một trọng chứng nguy cấp lâm sàng.

Iatrogenic có lẽ mọi người nghe hơi lạ lẫm, mặt khác hai cái tuyệt đối không xa lạ gì

Một chính là tính tổn thương, giống như đao kiếm, đạn, hoặc là khoảng cách va chạm, đều làm cho thực quản tổn thương.

Cái cuối cùng chính là trong sinh hoạt, thực quản bị dị vật đục thủng, cũng chính là nhưng vậy như xương cá, xương gà, răng giả gây tổn thương.

Vì vậy, học được kỹ năng này, rất thực dụng

【Đinh! Phẫu thuật vá thực quản bị đục thủng tăng lên đến cấp đại sư, kỹ năng đặc hiệu: 1. Kiên cố; 2. Chính xác!】

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn Tiêu Hà: "Chủ nhiệm Tiêu, chuẩn bị phẫu thuật đi."

Lời này mới ra, Tiêu Hà lập tức hai mắt sáng lên

"Tiểu Trần... Ngươi có thể làm?"

Trần Thương nghiêm túc nhẹ gật đầu: "Ừm, có thể làm."

Tiêu Hà nghe xong, kích động vừa muốn đi ra, chỉ là đang muốn mở cửa bỗng nhiên trở về: "Phòng xử lý của phòng nội soi chúng ta có thể làm không?"

Trần Thương do dự một chút: "Đi phòng phẫu thuật đi, cần gây mê toàn thân."

Tiêu Hà gật đầu: "Ta liên hệ phòng phẫu thuật."

Nói xong cũng cầm điện thoại lên trực tiếp gọi tới phòng phẫu thuật.

Hôm nay phẫu thuật khẳng định là ân tình phẫu thuật, nhưng Tiêu Hà với tư cách là chủ nhiệm nội soi, chút mặt mũi này vẫn phải có.

Cúp điện thoại, Trần Thương nói: "Ta đi xem tình huống của người bệnh một chút, đúng rồi... Có ảnh chụp nội soi dạ dày không?"

Tiêu Hà gật đầu: "Có, lúc ấy ta chụp mấy tấm."

Trần Thương vội vàng nói: "Đi, đi xem một chút."

Lúc này, toàn bộ phòng nội soi đều biết Chủ nhiệm Tiêu có một bệnh nhân xảy ra chút chuyện, tất cả mọi người nhao nhao tới, nhìn xem có thể giúp đỡ cái gì không.

Lúc này, Trần Thương dẫn đầu từ văn phòng chủ nhiệm đi ra, Tiêu Hà theo sau lưng, vội vàng đi đến bên cạnh màn hình nội soi, mở ra ảnh chụp.

"Ngươi xem, nơi này chính là chỗ thủng... Ta hoài nghi nơi này cũng có một chút vết rạn, thời gian dài cũng dễ gây tổn thương..."

Đông đảo bác sĩ phòng nội soi nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình, cũng nhịn không được lo lắng

Thực quản bị đục thủng...

Cái này nếu như kéo dài thời gian, sợ là xảy ra vấn đề lớn

Trần Thương nhìn ảnh chụp thực quản, sau khi phân tích một phen, thở nhẹ một hơi, vấn đề cũng không lớn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu dàn xếp Tiêu Hà: "Người bệnh cần chuẩn bị trước phẫu thuật, đầu tiên là cấm ăn để đặt ống thông mũi –giảm sức ép dạ dày, sau đó người bệnh không được nuốt nước bọt, toàn bộ phun ra, sau đó dùng chất kháng sinh súc miệng, bảo trì khoang miệng sạch sẽ."

Tiêu Hà hiểu, nhẹ gật đầu: "Ừm ừm, tốt!"

Những này là để làm sạch vi khuẩn trong khoang miệng, tránh vật bài tiết từ chỗ thủng chảy vào trung thất hoặc là lồng ngực, dẫn tới nhiễm khuẩn nặng thêm

Tiêu Hà gọi y tá tới: "Toàn bộ nghe bác sĩ Trần Thương an bài."

Lần trước Trần Thương đến phòng nội soi làm phẫu thuật, y tá cũng hơi quen thuộc một chút, nhẹ gật đầu.

Mà các bác sĩ nội soi xung quanh thì không nhận ra Trần Thương là ai.

Nhìn thấy Tiêu Hà đối với Trần Thương cung kính như thế, cũng nhao nhao nhíu mày, người này là ai vậy?

Tuổi còn trẻ vậy mà có thể làm cho Chủ nhiệm Tiêu tôn kính như vậy?

Nhưng nhìn đánh dấu trên quần áo, rõ ràng chính là Tỉnh Nhị Viện.

Lần này mọi người tò mò

Hầu Húc càng là hơi kinh ngạc, phẫu thuật vá thực quản bộ ngực là phẫu thuật cấp ba của ngoại khoa lồng ngực, thuộc về một loại phẫu thuật hơi khó khăn, thao tác khá tinh vi, yêu cầu đối với người thực hiện phẫu thuật tương đối cao, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Lúc nào Tỉnh Nhị Viện có nhân tài như vậy rồi?

Hầu Húc nghĩ tới đây, đi tới: "Chủ nhiệm Tiêu... Người bệnh không chuyển viện sao?"

Tiêu Hà lắc đầu, tìm cái cớ: "Không còn kịp nữa, làm ở bệnh viện chúng ta luôn đi! Hơn nữa Bác sĩ Trần cũng có thể làm."

Hầu Húc nghe xong, lập tức sửng sốt: "Bác sĩ Trần? Là..."

Tiêu Hà như suy nghĩ điều gì, quay người nhìn mọi người nói: "Đây là Bác sĩ Trần - Trần Thương của cấp cứu, là hôm nay ta mời đến làm phẫu thuật."

"Bác sĩ Trần là bạn của chúng ta, sau này có gì cần phòng nội soi hỗ trợ thì không nên khách khí."

Phòng nội soi là một trong những phòng ban phụ trợ, mặc dù quyền lợi không lớn, nhưng cũng là một phòng ban vô cùng quan trọng, bạn bè thân thích tới làm dạ dày nội soi, ruột nội soi gì đó, đều cần An Ngạn Quân đến an bài, bằng không cho ngươi xếp tới một tuần sau thì người cũng sẽ không thể làm gì được.

Mọi người nghe nhắc đến Trần Thương, đột nhiên cảm giác có chút quen tai, tỉ mỉ nghĩ lại, lập tức bừng tỉnh đại ngộ

Chính là một hào nhân vật

Chương 222: Có Chút Lo Lắng

Khoảng thời gian này, người có danh tiếng nổi bật nhất trong bệnh viện chính là Trần Thương, không nghĩ tới lại là chàng trai trẻ trước mắt này.

Tống Cường, chủ nhiệm khoa y vụ cũng bởi vì chuyện của Trần Thương, có lẽ hiện tại đã đến phòng bệnh chỉnh lý bệnh án rồi.

Mà người bồi táng lại là vị trước mắt này a

Hiện tại...

Đoạn thời gian trước chuyện của Tống Cường và Trần Thương cũng đã thành đề tài bàn tán của toàn bộ bệnh viện.

Chỉ là mọi người cũng không hiểu rõ về Trần Thương, cũng không biết anh là nhân vật lớn như thế nào.

Bây giờ được gặp, không ngờ còn trẻ như vậy

Hơn nữa anh có tài đức gì? Chủ nhiệm Tiêu vậy mà rất coi trọng anh.

Sau khi Trần Thương đã chuẩn bị đâu vào đấy, liền gọi điện thoại cho bác sĩ gây tê Lưu Kiện

"Lưu lão sư, tôi là tiểu Trần, lát nữa có một ca phẫu thuật, cần anh đến hỗ trợ gây tê một chút, ân... Được."

Phẫu thuật rất nhanh đã được sắp xếp xong xuôi.

Trần Thương lại gọi một cuộc điện thoại cho Vương Dũng: "Đến phòng phẫu thuật số 6 một chuyến, có một ca phẫu thuật, anh mau qua đây xem sao."

Vương Dũng gật đầu không hỏi nhiều, vội vàng đi tới phòng phẫu thuật, khi biết được là ca phẫu thuật Ngoại khoa lồng ngực, Vương Dũng đầu tiên là sững sờ, sau đó trầm mặc không nói gì.

Anh ta biết, đi theo Trần Thương không cần nói nhiều, nhìn nhiều một chút, học nhiều một chút, làm tốt việc bản thân nên làm là được.

Bản thân nên làm cái gì?

Đơn giản là đứng bên cạnh phụ giúp một chút mà thôi.

Một giờ sau, Vương Dũng, Tiêu Hà đi theo Trần Thương đi tới phòng phẫu thuật, Lưu Kiện đúng lúc cũng vừa đến.

Nhìn thấy Trần Thương cùng Tiêu Hà đi vào, theo Tiêu Hà tiến lên chào hỏi: "Chủ nhiệm Tiêu."

Tiêu Hà gật đầu cười một tiếng: "Làm phiền bác sĩ Lưu rồi."

Sau đó... Đi đến bên cạnh Trần Thương, nhịn không được hỏi: "Tiểu Trần... Cậu sẽ làm?"

Anh biết Tiêu Hà chỉ làm nhiều nhất một lần nội soi cắt thịt thừa của dạ dày, mấy loại phẫu thuật kiểu này, anh ta làm không nổi.

Trần Thương gật đầu: "Ừm, vất vả cho anh Lưu rồi."

Lưu Kiện mỉm cười, không nhiều lời nữa: "Cố lên!"

Sở dĩ Trần Thương tìm Lưu Kiện là bởi vì phương thức gây tê của loại phẫu thuật này cũng không giống ca phẫu thuật thông thường, đối với bác sĩ gây tê cũng một loại khảo nghiệm. Lưu Kiện với tư cách là người đứng đầu gây tê khoa, trước kia, chính là gây tê cho Ngoại khoa lồng ngực, cho nên đối với loại gây tê này cũng biết.

Trình độ của bác sĩ gây tê cũng không khác với các bác sĩ ngoại khoa, chỗ thua kém hết sức rõ ràng.

Lần này nơi cần gây tê chính là khí quản cắm ống ông nội soi vào trong.

Lão Dương áp dụng tư thế phẫu thuật cho bệnh nhân cũng không phải là tư thế nằm ngửa thường dùng, mà là tư thế nằm nghiêng, bởi vì tại vị trí vết cắt có rất nhiều bộ vị, cần dùng đến vết cắt sau rìa ngoài ngực phải.

Sau khi gây tê, phẫu thuật lập tức được bắt đầu

Vương Dũng cũng không hỏi nhiều, chỉ là có chút kinh ngạc, dù sao thì... Đây là lần đầu tiên anh thấy Trần Thương làm phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực, hơn nữa độ khó của ca phẫu thuật thực quản vẫn tương đối cao.

Tuyệt không phải chỉ đơn giản là khâu như vậy.

Tại vết khâu thực quản, vết rách còn bao trùm đến cuống màng phổi cánh ở thắt lưng.

Hơn nữa, bởi vì vị trí thực quản hết sức đặc biệt, lúc tách thực quản, dây thần kinh phân bố dày đặc, không cẩn thận sẽ tổn thương nên cần phải tập trung cao độ, vì vậy Vương Dũng có chút thấp thỏm cùng bất an.

Trần Thương quay người nhìn y tá, nói: "Đưa dao cho ta!"

"Đưa dao cho ta!"

Viện Viện nhìn Trần Thương đưa qua tới hai tay, nhịn không được mặt đỏ lên, cô vội vàng gật đầu.

Quả nhiên giống như các nàng nói, ngón tay thật là thon dài, cái này cần găng tay số mấy đây?

Còn có... Hắn thật rất nhanh sao?

Nghĩ tới đây, Khổng Viện Viện đối với ca phẫu thuật này tràn đầy chờ mong.

Mặc dù lần đầu tiên theo Trần Thương phẫu thuật, nhưng trên phố đã lưu truyền truyền thuyết về vị này đại thần.

Phải biết, phòng phẫu thuật là nơi mà bát quái cùng tin tức truyền bá nhanh nhất, mà Trần Thương lại là chủ đề lôi cuốn nhất trong đoạn thời gian gần đây.

Thậm chí trở thành đối tượng trung tâm mà thanh niên phụ nữ phòng phẫu thuật thường YY nhất.

Đặc biệt là lúc làm ca đêm, trời tối yên tĩnh không người phẫu thuật ban đêm, vì khu trục phòng phẫu thuật mang tới âm trầm sợ hãi, đám phụ nữ này luôn yêu thích kể một ít chuyện về những nam nhân có dương cương chi khí đến chấn chấn dương khí.

Phàm là y tá đã gặp qua Trần Thương ở phòng phẫu thuật, sau khi trở về đều tới bát quái một phen.

"Trần Thương thật sự rất lợi hại, có một lần sau khi Chu Hiểu Đông phẫu thuật mở bụng đã không làm được, kết quả Trần Thương đi vào, giải quyết thuần thục, gọn gàng mà linh hoạt, thật rất lợi hại!"

"Đây coi là cái gì, ngươi không biết đâu, có một lần phòng phẫu thuật số 3 chúng ta có một ca phẫu thuật quan trọng, cần nhanh chóng khâu mạch máu, các ngươi không biết tốc độ tay của Bác sĩ Trần đâu, tốc độ đó nếu không độc thân tám mươi một trăm năm tuyệt đối làm không được!"

"Đêm hôm đó, Trần Thương ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt viện trưởng Phòng, nói thật, thật rất là lợi hại... !"

Khổng Viện Viện nhìn Trần Thương, thật sự lợi hại như vậy sao?

Sau khi rạch từng tầng một ra.

Trần Thương tiến vào lồng ngực, phẫu thuật mới chính thức bắt đầu.

Lúc này, mặc dù không đủ năm, sáu tiếng, nhưng đã có lồng ngực đã hơi tích dịch.

"Hút dịch!"

Vương Dũng gật đầu, cầm qua dụng cụ rửa dịch, thận trọng bắt đầu thao tác.

Ngón tay Trần Thương rất thon dài, động tác cũng rất nhẹ nhàng linh hoạt.

Lúc này, thực quản bại lộ trước mặt mọi người, Lưu Kiện đứng ở xa có chút bận tâm, không hề rời khỏi phòng phẫu thuật.

Từ khi Lưu Kiện đi vào, trong lòng vẫn luôn nói thầm.

Từ khi nào mà Trần Thương biết làm phẫu thuật Ngoại lồng ngực?

Khoa cấp cứu, đừng nói Trần Thương, ngay cả chủ nhiệm Lý Bảo Sơn cũng chưa từng xử lí qua phẫu thuật lĩnh vực Ngoại khoa lồng ngực mà.

Trần Thương cũng coi là nửa đồ đệ của lão Trần, vì vậy Lưu Kiện cũng có chút hiểu rõ.

Chính là bởi vì hiểu rõ, vì vậy càng thêm lo lắng xảy ra chuyện.

Sau khi thực quản bại lộ, Tiêu Hà đứng ở đằng kia: "Tiểu Trần, ngay tại vị trí xương sườn số bốn, phía sau khoảng hướng 2 giờ."

Lưu Kiện nhịn không được nhắc nhở: "Tiểu Trần, cẩn thận một chút, thần kinh phế vị quá lộn xộn."

Trần Thương gật đầu không lên tiếng, cẩn thận từng li từng tí tách rời thực quản.

Rất thuận lợi, không bất kỳ cái gì ngoài ý muốn.

Sau khi xoay chuyển tới, vết thương bại lộ.

"Cái nhíp hiển vi "

"Cái kéo "

"Bông cầm máu "

"Nước muối sinh lí "

Khổng Viện Viện vội vàng gật đầu, từng cái đưa tới.

Trần Thương tiếp nhận cái kẹp cùng cái kéo.

Đem thực quản vết rách cơ tầng hướng phía cao thấp hai đầu, kéo dài vết thương, thẳng đến khi bại lộ vị trí loét niêm mạc.

Nhìn thấy Trần Thương thao tác, Tiêu Hà không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Có chút lo lắng...

Chương 223: Mình Thật Là Vô Dụng

Hắn vừa mới chuẩn bị nói Trần Thương tại sao lại làm cho vết thương lớn ra, thì đã thầm nói “thì ra là thế”

"Chỉ số bốn"

Sau đó mới là bước khâu.

Bởi vì bản thân thực quản đã có màng nhầy tổn thương, nếu như không chú ý, đơn thuần khâu tầng cơ, cũng không là lựa chọn sáng suốt.

Nói trắng ra, chính là sau khi khâu cũng sẽ không ổn định

Thậm chí tại hậu kỳ, nguyên bản có loét màng nhầy, sẽ còn tiếp tục tiếp tục tổn thương, dẫn đến thực quản bị phá hư, đến lúc đó, muốn chữa trị sẽ rất phiền toái

Người khác không hiểu những thứ này, thế nhưng bản thân Tiêu Hà làm ở nội soi, đối với kết cấu sinh lý cùng kết cấu phẫu thuật thực quản mười phần hiểu rõ.

Vừa rồi Trần Thương cắt vết thương, thật sự đã làm cho hắn sáng mắt

Nếu làm như vậy, sau khi thực hiện khâu loét thực quản, sẽ không bởi vì diện tích vết thương quá nhỏ mà gây nên hẹp thực quản.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hà lập tức kích động.

Lúc này, mặc dù phẫu thuật vừa mới bắt đầu, nhưng hắn đã cảm thấy thành công một nửa.

Sau đó chính là khâu.

Khâu xác suất thành công, trực tiếp liên quan đến chức năng thực quản hậu kỳ.

Trần Thương cẩn thận cầm lấy chỉ số bốn, loại khâu này thật ra và khâu lỗ rò đường ruột, tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Xe chỉ luồn kim, giống như hồ điệp đánh cờ, nhẹ nhàng linh hoạt vô cùng, nhưng lại điểm điểm xuyết xuyết.

Trần Thương khâu rất khéo léo, hắn lựa chọn kỹ xảo khâu gãy đầu, không chiếm dụng quá nhiều thực quản.

Cứ như vậy, sẽ rất thuận tiện cho việc khôi phục chức năng thực quản hậu kỳ.

Lưu Kiện không hiểu cái khác, nhưng hắn hiểu khâu

Trần Thương khâu như vậy, có thể nói là xảo diệu để thực quản có thể dùng không gian càng lớn, sau khi khôi phục hiệu quả sẽ tốt hơn.

Chẳng lẽ người khác cũng không biết khâu như vậy sao?

Dĩ nhiên không phải

Mọi người đều biết khâu như vậy rất tốt?

Nhưng có bao nhiêu người có nắm chắc có thể khâu được như vậy.

Thực quản cùng khí quan khác không giống nhau, nó là một lối đi, cho nên tại mọi thời khắc phải giữ thông suốt.

Thực quản chật hẹp, thì việc ăn uống của người bệnh là một chuyện rất phiền phức.

Có lẽ tất cả mọi người khi bị nghen thì có thể hiểu được, nên thực quản chật hẹp, cho dù ngươi ăn cơm cũng sẽ bị nghẹn

Thực quản thông suốt vô cùng quan trọng.

Vì sao người bệnh ung thư thực quản, đầu tiên chính là cảm giác được thực quản tắc nghẽn, rất nhiều thậm chí không đau, đơn thuần tắc nghẽn cũng sẽ làm cho tâm phiền ý loạn.

Vì vậy, đối với kỹ xảo cùng năng lực khâu này của Trần Thương, Lưu Kiện dám đánh cược, còn tốt hơn so với chuyên gia lúc trước đến Tỉnh Nhị Viện giúp làm phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực

Rất nhiều thứ đều rất dễ hiểu, chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

Mọi người cũng đều làm y học, thứ gì đều không cần nói ra.

Sau khi nhìn thấy, Lưu Kiện nhịn không được nói với Vương Dũng: "Tiểu Vương, xem thật kỹ một chút Thương lão sư của ngươi khâu, kỹ xảo khâu thực quản kia... Thật sự là lợi hại!"

Vương Dũng gật đầu, không nháy mắt nhìn chằm chằm mỗi một chi tiết nhỏ khi Trần Thương thao tác.

Trần Thương không nói lời nào, bởi vì dù sao cũng ca phẫu thuật đầu tiên như vậy vào tay, hắn muốn dốc hết toàn lực hoàn thành.

Bỏ ra bảy tám phút, Trần Thương mới hoàn thành khâu.

Khả năng này nếu người khác nhìn vào thì sẽ cười nhạo, khâu một thực quản mà tốn hao bảy tám phút, cái này thật là quá chậm.

Thế nhưng lúc này không phải lúc dùng nhanh chậm để cân nhắc kỹ thuật.

Trần Thương chính mình cũng không biết có bao nhanh

Giống như, ổn... Vững như chó

Khâu chậm, cũng không nghĩa là khâu dày, mà ngược lại, nguyên nhân Trần Thương chậm là tách riêng khâu màng nhầy cùng tầng cơ.

Lúc này, Trần Thương nói với Vương Dũng: "Khâu thực quản không nên quá dày, không nên quá chặt, lúc thắt nút cũng phải căng chùng vừa phải."

Vương Dũng không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể xuống dưới kiểm tra sách, nhưng hiện tại ghi nhớ là được.

Sau đó, sau khi khâu hoàn tất, vá sau vết rách cần để cho thắt lưng bao trùm cuống màng phổi cánh, giống như vá bánh xe, thật ra chính là để bảo hiểm

Phẫu thuật cho tới bây giờ, đã kết thúc.

Việc cần làm bây giờ là chờ khôi phục.

Trần Thương đưa khâu cho Vương Dũng, gỡ găng tay của mình xuống, nhìn Tiêu Hà nói: "Chủ nhiệm Tiêu, xử lý cho người bệnh cái nằm viện đi, ống thông mũi – dạ dày tạm thời đừng làm, tiếp tục giảm sức ép, hậu kỳ ta lo lắng trung thất bị nhiễm khuẩn, khoảng thời gian này dùng một chút chất kháng sinh tác dụng rộng."

"Trong mười ngày này không thể ăn cơm, cấm ăn, sau mười ngày làm sạch thực quản, sau đó mới có thể uống nước."

"Dù sao, nước bọt cũng có độc!"

(DG: Nước bọt thật sự có độc, rất nhiều người bệnh bị rạn nứt thực quản cũng bởi vì không chú ý cho nên bị nước bọt của mình gây ra nhiễm khuẩn, dẫn đến tự mình hạ độc chết, vì vậy, theo góc độ y học, nước bọt thật có thể phun chết người! Vì vậy... Nếu như mọi người phun người nào đó, nhớ súc miệng rồi phun.)

Bên ngoài phòng phẫu thuật, người nhà đều đang lo lắng chờ đợi.

Khoảng thời gian này, Tiểu Dương trầm mặc không nói, có chút bất an, có chút lo lắng...

Người vợ lặng lẽ đi sau lưng hắn, nhẹ nhàng vỗ thân thể Tiểu Dương, không nói nhiều, đơn giản đặt tay ở sau lưng của hắn.

Nhiệt độ cơ thể truyền lại thường sẽ làm cho cho người có một cảm giác có thể dựa vào.

Tiểu Dương ngẩng đầu, nhìn ánh mắt lo lắng của vợ, cười nói: "Vợ à, ta không có chuyện gì đâu."

Người vợ ngồi xuống bên cạnh hắn: "Anh đừng quá lo lắng, lúc khó khăn hơn chúng ta đều có thể vượt qua, đây coi là cái gì? Lại nói, không phải còn có em đây sao? !"

Nghe vậy, cái mũi Tiểu Dương cảm giác hơi chua chua, nước mắt kém chút trào lên mà ra.

Quay người nhìn người phụ nữ quê mùa cục mịch, trên người bởi vì hoàn cảnh nên chỉ mặc một bộ đồ đã cũ, quần áo đều nhiều năm không mua...

Nghĩ tới đây, Tiểu Dương thở dài, trong lòng cười khổ một tiếng, mình thật vô dụng

Một người phụ nữ tốt như thế, đi theo mình liên tục phải chịu khổ.

Người vợ thấy thế, đưa tay sờ lên đầu tóc rối bời của Tiểu Dương: "Tóc dài rồi, cần phải cắt tóc, trở về ta cắt cho ngươi được không?"

Tiểu Dương dùng lực gật đầu.

Không bao lâu sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Bọn người Trần Thương cùng Tiêu Hà mới vừa từ phòng phẫu thuật đi ra, Tiểu Dương người một nhà vội vàng chạy lên.

"Chủ nhiệm Tiêu, thế nào?" Trong mắt Tiểu Dương viết đầy lo lắng.

Tiêu Hà cười trấn an nói: "Không có chuyện gì, phẫu thuật rất thuận lợi, nhưng, không thể lập tức về nhà, khoảng thời gian này trước đến khoa tiêu hóa nằm viện quan sát một đoạn thời gian."

"Còn có, vấn đề phí dụng, nếu như chính xác phân chia thì lần này là một loại tổn thương Iatrogenic, bệnh viện cũng có trách nhiệm, vì vậy về vấn đề chi phí, các ngươi không cần lo lắng!"

Tiểu Dương nghe xong, chẳng những không vui vẻ, ngược lại biến sắc! Vội vàng lắc đầu: "Không được không được, Chủ nhiệm Tiêu, cái này không thể được, ngài là nhân vật lớn, khác với chúng ta, không thể bởi vì chuyện của chúng ta trì hoãn tiền đồ của ngài, nếu bởi vì chúng ta mà ngươi phải giải quyết vấn đề này, cha ta khẳng định sẽ không tha thứ cho ta!"

Chương 224: Quả Là Một Ý Kiến Hay

Cho dù là không tiền, Tiểu Dương cũng không muốn mình phải làm việc trái với lương tâm.

Mặc dù chuyện này rất bình thường, vấn đề liên quan đến Iatrogenic cũng không phải hiếm thấy, thế nhưng Tiểu Dương vẫn cảm thấy không vòng qua được chỗ ngoặt này.

(DG: Theo mình tìm hiểu được thì "Iatrogenic" nghĩa là bệnh phát sinh do liệu pháp điều trị của bác sĩ, đặc biệt là do bị biến chứng bởi quá trình điều trị.)

Hắn cũng đã hỏi thăm rõ ràng, hơn nữa trong lúc nội soi hắn cũng đều quan sát từ đầu đến cuối, hoàn toàn chính xác là bởi vì trong khi cha mình phẫu thuật, đột nhiên bắt đầu quặn đau, thân thể uốn éo cho nên mới tạo thành hậu quả như vậy.

Lại nói, khoảng thời gian này thực quản của cha liên tục không thoải mái không phải một ngày hai ngày.

Tiểu Dương cảm thấy bản thân cha hẳn đã có bệnh, hơn nữa cho dù là do vừa rồi nội soi mới gây nên chuyện này thì cũng là do cha mà thành, hơn nữa con người Chủ nhiệm Tiêu thế nào hắn biết rất rõ, thân là đồng hương, đã trợ giúp gia đình mình không ít.

Mỗi lần kiểm tra đều tiện nghi không ít, còn tự thân làm.

Đây là một ân tình lớn

Hơn nữa sau khi cha xảy ra chuyện, Tiêu Hà chạy trước chạy sau tìm người an bài phẫu thuật, hắn đều tận mắt nhìn thấy.

Mỗi ngày Chủ nhiệm Tiêu đều rất bận rộn

Nghe cha của Tiêu Hà kể lại, Tiêu Hà thường xuyên tăng ca buổi tối đến mười một mười hai giờ mới tan tầm.

Mỗi lần bọn hắn tới nhà chơi, Chủ nhiệm Tiêu đều không kiêu ngạo, rất nhiệt tình, có lúc còn mời bọn hắn ăn cơm.

Tất cả những chuyện này đã để người Dương gia cảm động đến rơi nước mắt.

Vì vậy, nếu bởi vì chuyện trong nhà của Tiểu Dương mà để Tiêu Hà gánh vác trách nhiệm, thực sự là sai lầm lớn.

Về đến nhà nhất định sẽ bị người trong thôn phỉ nhổ.

Vì vậy, nói thế nào cũng không thể để Chủ nhiệm Tiêu bị liên lụy, người ta là người có năng lực, nói cái gì cũng không thể liên lụy người ta.

Tiêu Hà khoát tay áo: "Yên tâm đi, những chuyện này cứ để ta xử lý, Tiểu Dương ngươi bồi tiếp cha ngươi đi đến khoa tiêu hóa."

"Đúng rồi, ngươi phải thật tốt cảm ơn Bác sĩ Trần, hắn chính là ân nhân của ngươi, nếu không phải nhờ có Bác sĩ Trần, phẫu thuật hôm nay mới thất sự là phiền toái." Tiêu Hà cho giới thiệu cho người nhà Dương gia, "Hơn nữa Bác sĩ Trần làm phẫu thuật rất thành công, các ngươi đại khái có thể yên tâm dưỡng bệnh thật tốt!"

Sau khi nói xong, Tiêu Hà cảm kích nhìn thoáng qua Trần Thương, phần ân tình này là hắn thiếu.

Tiểu Dương nghe xong, vội vàng kéo người vợ và hài tử cúi đầu trước Trần Thương: "Bác sĩ Trần, xin cảm ơn đại ân đại đức của ngài!"

Trần Thương cũng có chút trợn tròn mắt, tranh thủ thời gian đáp lễ.

"Khách khí, khách khí... Không có việc gì, đây là việc ta phải làm." Trần Thương tranh thủ thời gian trả lời.

Trần Thương quả thực bị một tiếng “đại ân đại đức” này dọa cho nhảy dựng.

Có đôi khi đối mặt với người bệnh, Trần Thương thật sự không biết nên làm thế nào.

Có cảm ân, có phỉ nhổ, có hoài nghi, có đòi hỏi tín nhiệm, nhưng vô luận là loại cảm xúc nào đối với bản thân hắn, việc Trần Thương có thể làm, chính là không phụ lòng người bệnh, hoàn thành kỳ vọng của họ.

Phàm là đến bệnh viện, đều giấu trong lòng bất an cùng thấp thỏm, ở sâu trong trong lòng đều hi vọng có thể được cứu chữa.

Người xấu lúc nào cũng có.

Nhưng không thể bởi vì một ít người xấu mà hoài nghi thế giới này.

Cái gọi là một viên phân chuột làm hỏng một nồi nước, lúc này, nếu như phân chuột được lựa ra hết thì đây là một nồi canh ngon.

Đi qua độ phóng đại những cái kia sai lầm, khuyết điểm, không chịu nổi, sinh hoạt chỗ nào có thể mỹ hảo?

Làm bác sĩ, lúc nào cũng phải đảm bảo tâm thái của bản thân vững vàng.

Bất luận đối mặt với loại người bệnh nào, đều phải thản nhiên đáp trả.

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương cùng Vương Dũng kết bạn cùng đi, bỗng nhiên một lão thái thái vây quanh khăn trùm đầu đuổi theo giữ hai người lại.

"Bác sĩ, ta là vợ của lão Dương." Một giọng nói khàn khàn truyền đến.

Trần Thương cùng Vương Dũng quay người, hơi sững sờ, vội vàng nói: "Nha! Đại nương tốt, phẫu thuật rất thành công, hiện tại lão Dương cần chính là nghỉ ngơi, đừng lo lắng."

Lão thái thái gật đầu không ngừng, run rẩy từ trong túi móc ra một nắm tiền được cuốn thành một cuộn tròn, kéo tay Trần Thương, nhét vào.

Lão thái thái khắp khuôn mặt là xấu hổ cùng ngượng ngùng, buông tay xuống xoa xoa góc quần áo, trên mặt mang theo một tia thấp hèn: "Bác sĩ, hy vọng ngài không ghét bỏ, đây là một chút tâm ý của ta, thực sự là có hơi ít, nhưng ta không có nhiều hơn..."

Trần Thương sững sờ, nhìn cuộn tiền trong tay, chỉ là những tờ tiền lẻ mười khối năm khối, còn có một vào tờ một khối tiền, số tiền này có chút ẩm ướt, hình như là bị lão thái thái nắm rất lâu.

Lão thái thái nói xong, tranh thủ thời gian bỏ đi.

Trần Thương nhìn một đống tiền lẻ trong tay, liếc nhìn Vương Dũng, có chút cảm giác khó chịu.

Bọn hắn không nghĩ tới, trong đời của mình, lần đầu tiên nhận được hồng bao, không ngờ lại là như vậy

Một nắm tiền, có hơn sáu mươi khối, sau khi Trần Thương đếm kỹ một phen, thở dài.

Nhìn vẻ mặt Vương Dũng giống như không biết làm sao: "Làm sao bây giờ?"

Vương Dũng lắc đầu: "Không biết a!"

Trần Thương đột nhiên hỏi: "Ngươi nói... Nếu không... Mua chút đồ vật tặng họ được không?"

Vương Dũng sững sờ: "Mua cái gì mới được chứ? Trong thời gian này hắn lại không thể ăn không thể uống, mua cũng như không."

Trần Thương bị Vương Dũng kiểu nói này, bỗng nhiên linh cơ khẽ động: "Mua chút dịch axit amin, sữa béo glucose tiêm vào?"

Vương Dũng kém chút bật cười

"Thương lão sư, ngài thật là có lòng!"

Trần Thương cười, cảm thấy đây là một ý kiến hay.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ trợ giúp Tiêu Hà cứu chữa lão Dương! Nhận được ban thưởng: 1. Nhận được một kỹ năng ngẫu nhiên của Tiêu Hà; 2. Tiêu Hà độ thiện cảm + 10; 3. Điểm kỹ năng + 2; 】

【Đinh! Nhận được kỹ năng của Tiêu Hà: Kỹ thuật cầm máu khi phẫu thuật nội soi, cao cấp! 】

【Kỹ thuật cầm máu khi phẫu thuật nội soi, kỹ năng cao cấp, đặc hiệu: Cầm máu chính xác! 】

Trần Thương vui mừng, kỹ năng này rất không tồi nha.

Trước mắt mà nói, đường tiêu hóa chảy máu cầm máu phương pháp có thể dựa nhất chính là Kỹ thuật cầm máu khi phẫu thuật nội soi.

Nén ba khoang và hai viên nang cầm máu là hữu dụng, nhưng hiệu quả cùng hiệu suất cũng không phải thật rất cao.

Mà có kỹ thuật cầm máu khi phẫu thuật nội soi này thì lại khác rồi, chính xác tìm được vết thương, trực tiếp dùng kẹp cầm máu ti-tan, nhanh chóng chính xác hữu hiệu.

Trần Thương đổi ca với Vương Dũng.

Lễ khai giảng diễn ra vào thứ tư, Trần Thương rất muốn tham gia nhưng mà hôm ấy hắn phải trực ca ngày.

Vương Dũng thì trực ca đêm, nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương đổi với Vương Dũng, tối nay thay hắn trực ca đêm.

Vương Dũng nghe xong, tự nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Bận đến hơn mười giờ, bên ngoài cũng thưa thớt dần, Trần Thương chưa có trở về phòng trực ban, hắn dứt khoát ngồi trên ghế tựa trong phòng làm việc nghỉ ngơi một lát.

Trong lúc mơ màng, Trần Thương bỗng nhiên cảm giác có bóng người đứng bên cạnh mình

Chương 225: Thật Đúng Là Anh Em Tình Thâm

Trần Thương lập tức bị dọa giật mình, lập tức đứng lên nhìn người bên cạnh.

Ngay lúc đó, Trần Thương nhìn thấy một cô gái tóc tai bù xù đứng bên cạnh mình, hai mắt mở to nhìn chằm chằm hắn, không nói lời nào.

Nói thật, lần này khiến Trần Thương bị dọa cho phát sợ

Trần Thương bị dọa sợ! Sờ lên ngực mình thở mạnh hai cái.

Trần Thương quan sát cô gái kia, chỉ thấy cô ta cả người mặc quần áo bệnh nhân, có lẽ do nằm nên tóc có hơi rối một chút, cứ đứng như vậy, nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt mang theo chất vấn.

Trần Thương ngẫm lại mà sợ, có quỷ mới biết cô ta đã đứng ở đó bao lâu! Nếu như cô thật sự có ý định gì xấu, bản thân anh hôm nay thật sẽ bị chôn tại nơi này.

Trần Thương nhìn cô gái, cảm giác có chút quen mặt, giống như là bệnh nhân phòng cấp cứu, thế nhưng... Hơn nửa đêm nữa hôm, ngươi không ngủ còn đến văn phòng ta làm gì?

Nghĩ vậy, Trần Thương thở dài: "Cô... Có chuyện gì hả?"

Cô gái nhìn chằm chằm Trần Thương: "Anh đang ngủ sao?"

Trần Thương sững sờ đáp: "Đúng vậy, buồn ngủ, không ngủ thì làm gì?"

Không hiểu nổi...

Mặt cô gái biến sắc, chất vấn: "Anh đang trực ban vậy mà đi ngủ? Anh có phải là bác sĩ hay không? Anh làm sao lại vô trách nhiệm như thế? Lỡ bệnh nhân xảy ra vấn đề gì thì làm sao bây giờ!"

Trần Thương nhìn cô gái có chút tức giận, nhưng vẫn nhịn xuống, phát huy tính nhẫn nại của mình, kiên nhẫn giải thích nói: "Trực đêm nhưng vẫn có thể ngủ một chút, nếu như có chuyện, y tá sẽ đến kịp thời thúc giục, vì vậy sẽ không ảnh hưởng đến công việc."

Sau khi cô gái nghe xong, cũng không nói gì, một lát sau mới ồ một tiếng: "Tôi thấy anh đi ngủ nên đi vào nhìn anh, không có việc gì, tôi đi trước, anh ngủ tiếp đi."

Nói xong, cô gái đứng dậy rời đi.

Để lại Trần Thương một mặt ngây ngốc đứng đó.

Mẹ nó, đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, ngồi trên ghế nửa ngày cũng không trì hoãn nổi, thật là có chút đáng sợ.

Xem ra sau này không thể ngủ ở văn phòng, sau này về phòng trực ban đi ngủ, nhất định phải đóng kỹ cửa lại

Bằng không thật nếu đúng lúc tâm tình không tốt, không chừng hôm nay Trần Thương thật sẽ gây ra chuyện gì đó

Trải qua giày vò như vậy, Trần Thương rốt cuộc không thể tiếp tục ngủ được.

Nhìn đồng hồ, mới mười hai giờ, xem ra đêm nay đành thức trắng rồi.

Cầm lấy quyển sách trên bàn tùy tiện xem một chút.

Khoảng mười phút sau, bỗng nhiên có một y tá sắc mặt bối rối từ bên ngoài vội vã chạy vào.

"Bác sĩ Tiểu Trần, anh mau ra đây đi!"

Trần Thương tranh thủ thời gian đi ra theo.

Lúc này, một đám thanh niên lêu lổng đứng trước cửa phòng cấp cứu, không vào cũng không ra, cứ đứng chặn trước cửa ra vào đang tranh luận gì đó.

Trần Thương cũng không đi ra hẳn, đứng cách khoảng bảy tám mét đã nghe thấy một mùi rượu đập vào mặt.

Nhìn kỹ một chút, đây là một đám người trẻ tuổi, tính khí đang nóng giận, cả đám ăn mặc rất... rất vui.

Trần Thương thở dài, lại là cùng nhau nhập say sau đó làm loạn

Chính là một đám người uống rượu không biết mình là ai, tính tình đổ đốn rồi kiếm cớ gây sự.

Mãi một lát sau, rốt cuộc Trần Thương mới nhìn rõ đám người này đang đỡ lấy một chàng trai đi đến.

Trần Thương nhìn kỹ, trên đầu cậu trai kia toàn là máu, mặt lập tức biến sắc: "Nhạc Nhạc, mau lấy xe đẩy!"

Nhạc Nhạc thấy người kia một mặt toàn máu, đã sớm lo lắng đẩy tới một cái giường.

Trần Thương vội vàng gọi đám người kia: "Đặt người bệnh lên!"

Đám người kia vừa nhìn thấy Trần Thương thì liền buông chàng trai ra, thậm chí không có ai thèm đỡ cậu ta khiến Trần Thương trợn tròn mắt.

Con mẹ nó, ai cũng không đỡ hay sao?

Đừng nói một người, chính là hai người đều tốn sức, người mất đi ý thức đều rất nặng, Trần Thương căn bản làm không nổi.

Hai y tá thấy thế vội vàng tranh thủ thời gian tới giúp đỡ.

Thật vất vả nâng lên giường, đám người này bỗng nhiên kêu la.

"Chữa trị hẳn hoi đó! Đây là anh em của tôi, hôm nay trên đầu bị nện chai rượu, hiện tại té bất Tỉnh! Anh nhất định phải chữa trị cho tốt."

"Đúng đấy, anh nhanh lên mau đi phẫu thuật, đừng để chậm trễ bệnh tình người anh em của tôi!"

"Đúng, nếu như anh chữa trị không hết thì hôm nay chúng tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

Nhìn thấy một đám người đều hống hách la hét, giống như lòng đầy căm phẫn, giống như nếu như Trần Thương làm không tốt thì thật rất sẽ chém chết anh.

Trần Thương nhịn không được nhìn đám người này một cái, tình cảm anh em các người thật là sâu nặng quá, nâng bạn lên giường đều chẳng ai chịu bỏ sức.

Đám người kia phát hiện Trần Thương nhìn bọn hắn, lập tức cả đám nhăn mày lại, nhao nhao lộ ra làn da ngăm ngăm làm nổi bật thêm dây chuyền nhẫn lớn, vòng tai, bông tai cùng hình xăm

"Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không mau tranh thủ thời gian chữa trị! Xảy ra vấn đề ngươi có thể chịu trách nhiệm nổi không?"

"Đúng đấy, nhanh lên, đừng mẹ nó lằng nhà lằng nhằng, nhìn nữa lột da ngươi đó!"

...

Đang lúc nói chuyện, đám gia hoả kia vì gia tăng khí thế của mình, bắt đầu hút thuốc, ba ba ba từng ngụm phun đờm, la hét giống như lập tức sẽ lao lên giáo huấn Trần Thương.

Nhìn thấy đám người này như vậy, y tá bỗng nhiên thở nhẹ một hơi.

Đám người này không đáng sợ.

Làm ở phòng cấp cứu một thời gian dài sẽ phát hiện, đám người này thật ra rất dễ đối phó.

Trần Thương rất phối hợp, nói với Nhạc Nhạc, trước đi qua giám sát.

Sau đó nói: "Vết thương của bệnh nhân rất nghiêm trọng, chúng ta làm giám sát."

Sau khi kiểm tra một phen, phát hiện chỉ là một vết thương nhỏ, thậm chí bệnh nhân còn nói mớ...

Trần Thương hiểu ra, thằng nhãi này là uống say, nhưng mà vết thương trên đầu này vẫn phải khâu.

Chẳng qua là nhìn thấy đám người kia ở bên ngoài, Trần Thương thở dài, đi ra ngoài, một mặt nặng nề nói: "Bệnh nhân rất nguy hiểm, cần cấp

cứu, các người ai là người phụ trách?"

Đám người nghe xong: "Chúng tôi đều anh em tốt, anh đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian chữa trị thật tốt là được rồi!"

"Đúng rồi! Nếu để anh em của chúng tôi xảy ra chuyện rồi ngươi có thể phụ trách không nổi!"

Trần Thương gật đầu: "Đúng đúng đúng, tôi hiểu rõ, thế nhưng tình huống của người bệnh bây giờ rất nghiêm trọng, cần cấp cứu, các ngươi phải đi nộp viện phí, cũng không nhiều, chỉ hai vạn, các anh làm thủ tục nhanh chút!"

Đám người này nghe xong, cười lạnh một tiếng: "Được! Không phải chỉ là tiền sao, bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần cứu người thật tốt là được, tôi đi gọi điện thoại đòi tiền."

Nói xong, cậu ta lấy ra một cái điện thoại, chỉ vào Trần Thương nói: "Anh chờ đó, chữa trị cho thật tốt, ta đi đòi tiền!"

Nói xong, cậu ta giống như quên bấm số điện thoại, cầm điện thoại lên nói: "Ừ ừ, đúng, cho tôi chút tiền, được, bây giờ tôi đi qua lấy!"

Một người khác cũng ra vẻ rất trượng nghĩa, cả đám cầm điện thoại nhìn Trần Thương khoát tay một, có người móc ra điện thoại còn chưa kịp bấm số điện thoại, nếu không phải là giả mù sa mưa gọi đại một số thì cũng đi ra ngoài vay tiền.

Giọng nói nương theo việc lấy gọi điện thoại càng ngày càng xa, thời gian hút xong một điếu thuốc, lúc Trần Thương đi ra ngoài nhìn, đã không thấy một ai

Trần Thương thở dài, thật đúng là anh em tình thâm

Chương 226: Phụ Khoa Gấp Hội Chuẩn (Một)

Tỉnh Nhị Viện khoa tiêu hóa (tiêu hóa) là khoa trọng điểm cấp quốc gia rất nổi tiếng, lúc trước lão viện trưởng Phòng Dung Lâm là chủ nhiệm khoa tiêu hóa.

Khoa tiêu hóa cùng phòng nội soi có quan hệ mật thiết, mỗi ngày đều liên kết chặt chẽ với nhau.

Dù sao bệnh nhân đến khoa tiêu hóa mục đích chủ yếu đều là làm nội soi dạ dày, không thì cũng là nội soi cắt ruột thừa, vì lẽ đó hai phòng quan hệ rất tốt, như anh em tốt vậy.

Tiêu Hà liên hệ với chủ nhiệm khoa tiêu hóa Tô Quân xong liền trực tiếp thu xếp ổn thỏa cho người Dương gia.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi Tiêu Hà vào sở, lại đi thăm lão Dương, thấy lão Dương lúc này đã tốt hơn nhiều, rốt cục ông cũng có thể nhẹ nhàng thở ra.

Ra khỏi phòng bệnh, Tô Quân nhịn không được lo lắng hỏi: "Cái này... Bệnh nhân sẽ không có chuyện gì chứ? Dù sao cũng là Iatrogenic."

Tiêu Hà lắc đầu, cười cười: "Yên tâm đi, lão Tô, hai ta quan hệ thế nào, tôi còn có thể hố anh sao. Là đồng liêu của tôi, người một nhà hẳn hoi, bởi vì thường xuyên làm nội soi nên dẫn tới thực quản chuyển biến xấu, vừa rồi phẫu thuật rất thành công, chỉ cần mấy ngày nữa là có thể khôi phục xuất viện."

Tô Quân thở dài: "Gần đây tôi thế mà lại bị mấy chuyện trong khoa làm cho nhức hết cả đầu!"

Tiêu Hà cùng Tô Quân quan hệ rất tốt, thường xuyên gặp nhau ăn uống, hơn nữa hai người còn cùng tham gia đại hội hệ thống tiêu hóa, thường xuyên qua lại nên quan hệ lại càng tốt.

Nghe thấy Tô Quân thở dài, Tiêu Hà hiếu kỳ hỏi một chút: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Quân lắc đầu: "Haizzz! Phiền phức lắm! Đi thôi, đến phòng làm việc của tôi ngồi một chút, vừa vặn có vài chuyện còn muốn nói với anh đây!"

Đang lúc nói chuyện, hai người tiến vào văn phòng rồi đóng cửa lại, Tô Quân rót trà cho Tiêu Hà, hai người đều không hút thuốc lá, không có chuyện gì liền thích uống trà, tâm sự.

"Gần đây trong khoa liên tiếp xảy ra chuyện, khiến tôi đều cảm thấy có phải mình hẳn là mê tín rồi không!"

Tiêu Hà sững sờ: "Anh đang nói đến chuyện khoa các anh có người nhảy lầu?"

Tô Quân gật đầu: "Ai nói không phải, từ ngày đó về sau, liền không có ngày nào yên tĩnh nổi! Y náo xong trong khoa lại xuất hiện viện cảm, tra ra một người nhiễm HIV-Aids, hai người viêm gan B, ta mẹ nó đều không còn gì để nói! Chuyện xấu đều chồng chất cùng đến một lúc!"

"Hôm qua, vừa mới có một bệnh nhân bị rò thực quản sau phẫu thuật, sau khi nhập viện liền phát hiện dưới da khí sưng, chứng tràn dịch lên thực quản, toàn thân trúng độc, tìm khoa hô hấp tới tới lui lui cứu chữa nửa ngày mới ổn định được, hôm nay vừa mới đưa đến bệnh viên Nhân Dân Tỉnh."

"Xúi quẩy thật!"

Sau khi nói xong, Tô Quân nhịn không được thở dài.

Tiêu Hà an ủi một phen, bệnh viện chính là như vậy, làm chủ nhiệm thì chuyện phiền toái cũng nhiều, lại phải sứt đầu mẻ trán xử lý một đống chuyện, có đôi khi cảm thấy làm một bác sĩ bình thường có cái gì không tốt?

Tiêu Hà chợt nhớ tới Tô Quân có chuyện tìm mình: "Đúng rồi, mới vừa rồi anh nói tìm tôi có việc gì vậy?"

Tô Quân gật đầu: "Ừm, mẹ của Thẩm Phượng Mậu muốn làm thực quản thịt thừa, vừa mới gọi điện thoại cho tôi, tôi sớm nói cho anh trước một tiếng."

Tiêu Hà sững sờ: "Thẩm Phượng Mậu? Thẩm viện trưởng! ?"

Tô Quân ừ một tiếng: "Ừm, đúng vậy, mẹ của cô ấy trước kia có nằm ở khoa chúng ta, lần trước kiểm tra sức khoẻ phát hiện có thịt thừa, lần này tới muốn cắt, sớm thông báo ngươi một tiếng. Thẩm Phượng Mậu người kia quá già mồm, khó hầu hạ, sẽ gây khó dễ cho anh."

Tiêu Hà nhịn không được nhếch miệng: "Cũng không phải lần một lần hai, lần trước muốn bổ sung thêm một số thiết bị mới, xin mấy lần cũng không phê duyệt một lần."

Thẩm Phượng Mậu là phó viện trưởng bệnh viện, quản lý thiết bị dụng cụ của bệnh viện, cũng là một công việc béo bở, Tiêu Hà ở phòng nội soi muốn một số máy móc mới, nhưng lại không được phê duyệt.

Tô Quân trông thấy Tiêu Hà biểu lộ như vậy, cười nói: "Đây là một cơ hội tốt, đừng cứng nhắc cùng người ta huyên náo như vậy, hòa hoãn hòa hoãn, nói không chừng dụng cụ liền sẽ được phê duyệt. Làm việc trong

bệnh viện, phải tạo mối quan hệ cùng những người kia, bằng không, anh làm gì cái gì cũng không thuận lợi!"

Tiêu Hà thở dài: "Aizz... Những nhân viên hành chính này thật phiền phức, chúng ta mỗi ngày đều làm mệt gần chết, còn không bằng một câu nói của người ta."

Tiêu Hà đang nói chuyện, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

"Chủ nhiệm Tiêu, anh có đang ở trong khoa không?"

Trong điện thoại truyền đến một trận giọng nói nữ dồn dập, khiến Tiêu Hà lập tức sững sờ, nhìn lại tên người gọi, là chủ nhiệm khoa phụ sản Trương Tấn Phong.

Tiêu Hà vội vàng nói: "Tôi đang ở khoa tiêu hóa thăm bệnh nhân, sao vậy chủ nhiệm Trương?"

Trương Tấn Phong gấp gáp nói: "Phụ khoa có một bệnh nhân, lúc sinh con bỗng nhiên hơi thở yếu ớt, hiện tại bệnh nhân cảm giác phía sau xương ngực kịch liệt đau đớn, tôi lo lắng thực quản hoặc là khí quản xảy ra vấn đề, anh tranh thủ thời gian xuống xem chút."

Tiêu Hà vội vàng đứng lên: "Được rồi, chủ nhiệm Trương, tôi lập tức xuống ngay!"

Cúp điện thoại, Tiêu Hà nhìn thoáng qua Tô Quân: "Tôi đi trước, phụ khoa có một bệnh nhân đang rất nguy kịch."

Gấp gáp rời khỏi khoa tiêu hóa, gọi điện thoại cho người trong khoa để đưa tới nội soi, trực tiếp đi về phía phòng phẫu thuật.

Trong phòng phẫu thuật khoa phụ sản, Trương Tấn Phong nhìn tình huống hiện tại của bệnh nhân, đứa bé sắp ra rồi, thế nhưng lúc này tim bệnh nhân đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, che ngực nói đau đến không thở nổi.

Loại tình huống này khiến bác sĩ đỡ đẻ khoa sản ngây ngẩn cả người, mặc dù sinh con sẽ rất đau, nhưng mà không phải đau tim a

Bệnh nhân này che ngực, nói đau đến không lấy sức nổi, đứa bé cũng đã ra được một nửa, đây không phải phiền phức sao

Thế là bác sĩ mổ chính Trương Yên vội vàng mời chủ nhiệm Trương Tấn Phong xuống.

Trương Tấn Phong xem bệnh án một lát, sản phụ rất khỏe mạnh, không có bất kỳ bệnh biến chứng gì, bệnh tim cái gì cũng không có, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Chẳng lẽ đây là chuyển biến xấu phát sinh thêm trong quá trình cấp cứu?

Nghĩ vậy, Trương Tấn Phong cũng không đoái hoài tới chuyện khác, tranh thủ thời gian gọi điện thoại yêu cầu hội chẩn, Dương Hiểu Minh khoa hô hấp, Lý Bảo Sơn khoa cấp cứu, chủ nhiệm khoa tâm ngoại Đào Mật đều được gọi đến.

Lúc này, sản phụ đã đem đứa trẻ kẹp lại, không sinh ra nổi.

Bác sĩ chính Trương Yên gấp đầu đầy mồ hôi: "Cô cố dùng sức đi, dùng sức a!"

Sản phụ Lưu Văn Quân, gấp đến độ muốn khóc: "Tôi không dùng lực được, vừa dùng lực tim sẽ lập tức bị đau, tôi... Tôi đau quá a!"

Những lời này, khiến bác sĩ phẫu thuật trực tiếp lâm vào trạng thái khẩn trương nguy cấp.

Trương Yên cũng không biết làm sao: "Làm sao bây giờ? Chủ nhiệm?"

Trương Tấn Phong đầu giống như cỗ máy xử lý, phi tốc xoay tròn, đây là một loại tình huống như thế nào?

"Trước tiên thông báo cho người nhà tình huống bệnh tình nguy kịch, để họ ký tên!"

Trương Yên gật đầu, để y tá tranh thủ thời gian chuẩn bị giấy thông báo, liên hệ người nhà bệnh nhân.

Lúc này, người nhà Lưu Văn Quân đang gấp gáp chờ đợi ở ngoài cửa phòng phẫu thuật

Cả một nhà mấy nhân khẩu tất cả đều ở cửa phòng phẫu thuật, cha mẹ Lưu Văn Quân, chồng - Trương Dược, còn có cha mẹ Trương Dược.

Đây là thời điểm người một nhà hạnh phúc nhất, cũng là giây phút người một nhà lo lắng nhất.

Chương 227: Phụ Khoa Gấp Hội Chuẩn (Hai)

Nhìn thấy Trương Dược đứng ở cửa phòng phẫu thuật đi tới đi lui, mẹ của Lưu Văn Quân nhịn không được cười nói: "Tiểu Trương, lo lắng sao, phụ nữ a, đều là như thế đó! Con ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!"

Trương Dược xấu hổ cười một tiếng: "Mẹ, con thật đứng ngồi không yên, ngồi xuống liền cảm giác trái tim phanh phanh phanh nhảy loạn, sao có thể ngồi xuống được!"

Trương Dược nói xong lập tức khiến mọi người cũng nhịn không được cười lên.

Một lát nữa thôi, trong nhà sẽ có thêm một đứa con trai, cái này đối với Trương gia hay Lưu gia mà nói, đều là một chuyện vui.

Mẹ của Lưu Văn Quân cười nói: "Thân gia, ta đã chuẩn bị xong quần áo cho Nha Nha, đến lúc đó ta đưa ngươi qua đó."

Cha của Lưu Văn Quân cười ha ha một tiếng: "Quần áo này con đều đã mua một năm, ba ngày hai bận đều mua một chút, đứa nhỏ này nếu như không sinh lần nữa, đoán chừng quần áo trong nhà đều không biết để đâu cho hết!"

Mọi người nghe xong, cười lên ha hả.

Đây quả thật là quãng thời gian tràn ngập hi vọng, chờ đợi cái hạnh phúc thai nghén này.

Ngay lúc này, bỗng nhiên cửa phòng phẫu thuật mở ra, tim mọi người bỗng xiết chặt, phẫu thuật kết thúc?

Tất cả mọi người nhịn không được đứng lên, đứa trẻ ra rồi?

Trong lòng mọi người có chút khẩn trương.

Thế nhưng chỉ thấy một cái y tá vội vã chạy ra, cầm trong tay mấy tờ giấy, hỏi: "Ai là người nhà Lưu Văn Quân?"

Năm người vội vàng nói: "Tôi!"

"Chúng tôi!"

Y tá đi tới, nói: "Tình huống bây giờ của bệnh nhân rất nguy cấp, bỗng nhiên có xuất hiện biến chứng xấu, hiện tại lo rằng có thể sẽ xảy ra hậu quả không mong muốn, đây là giấy thông báo bệnh tình."

Năm người lập tức biến sắc

Trương Dược càng là bị dọa đến xanh cả mặt: "Cái gì... Tình huống như thế nào? Chuyện gì xảy ra? Làm sao đang yên đang lành lại xuất hiện tình

huống này?"

Tin tức này đối với bọn họ mà nói quả thật khó mà tiếp nhận nổi

Lúc đầu chờ đợi hạnh phúc ghé thăm, kết quả chờ tới cùng lại nhận được tin dữ.

Y tá đang muốn nói chuyện thì Trương Yên đi ra, cô cảm giác chuyện này y tá bàn giao không ổn thoả, thế nên dứt khoát tự mình đi ra nói chuyện.

Người nhà Lưu Văn Quân trông thấy Trương Yên đi ra, vội vàng nghênh đón: "Bác sĩ Trương! Làm sao... Chuyện gì xảy ra? Văn Văn thế nào?"

Trương Yên nhìn mọi người vội vã cuống cuồng như vậy, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích kỹ càng một phen.

Sau khi nói xong, Trương Yên nói với mọi người: "Hiện tại tình huống của bệnh nhân vẫn chưa rõ, chủ nhiệm của chúng tôi đang tự mình đỡ đẻ cho bệnh nhân, mọi người cũng đừng lo lắng quá, hơn nữa chúng tôi đã mời chủ nhiệm các khoa tiến hành hội chẩn, hiện tại triệu chứng không rõ, phần bụng bệnh nhân hiện tại không cách nào dùng sức, mà đứa trẻ đã ra một nửa, khả năng cần chuyển mổ tử cung, nhưng lại gặp phải các loại tình huống chúng tôi đều không ngờ... Tình huống chính là như vậy, vì lẽ đó... Ký tên đi."

Một phen trực tiếp đem người một nhà nói đến hôn mê rồi

Trương Dược biến sắc: "Bác sĩ! Bảo đảm an toàn chứ! Nhất định phải bảo đảm! Đứa bé sao cũng được, nhưng nhất định phải bảo đảm tính mạng cho vợ tôi."

Trương Yên lắc đầu: "Không phải đứa bé gặp chuyện, hiện tại đứa bé chuyển thành mổ tử cung vấn đề không lớn, nhưng đến cùng nguyên nhân ở bệnh nhân là gì còn cần đợi điều tra, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức! Đương nhiên, khả năng cũng không có nghiêm trọng như vậy, nhưng tôi cần nói tất cả mọi chuyện cho mọi người."

Ký tên...

Ký tên...

Trừ việc ký tên còn có thể làm gì?

Trương Dược thất hồn lạc phách đứng ở đằng kia, sắc mặt không chịu nổi, thần sắc hoảng hốt, mọi chuyện đang tốt đẹp làm sao lại dẫn đến tình trạng này

Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Mẹ Lưu Văn Quân càng trực tiếp bị sợ tới phát khóc.

Nước mắt thi nhau trào ra.

Nhà bọn họ chỉ có một mình Văn Văn, làm sao lại có thể đang tốt đẹp lại xảy ra chuyện chứ?

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nếu như Văn Văn thật xảy ra chuyện... Cái nhà này... Còn là nhà sao?

Kết cấu gia đình 4-2- 1 vốn là dị dạng.

Nói câu không dễ nghe, cha mẹ của Lưu Văn Quân chỉ có một cô con gái, hiện tại con gái đột nhiên bởi vì sinh con mà xảy ra chuyện, bọn họ tình nguyện không cần đứa bé này

Trương Dược quay người nhìn sang bố mẹ vợ, hít sâu một hơi, xoa xoa nước mắt trên mặt, kiên định đi tới.

Lúc này, hắn không thể lâm vào bộ dạng này, hắn phải gánh vác trách nhiệm đối với gia đình này, hắn phải thay Văn Văn chăm sóc tốt cho bố mẹ

Dù cho...

Cho dù là...

Nghĩ tới đây, Trương Dược thậm chí không còn dám tiếp tục nghĩ.

"Cha, mẹ, hai người đừng lo lắng, Văn Văn nhất định không có chuyện gì, yên tâm đi!"

Lời này mới ra, mẹ Lưu khóc càng mãnh liệt hơn, mới vừa rồi còn nức nở, hiện tại trực tiếp thành gào khóc.

Trương Dược thấy bố mẹ Văn Văn như vậy, cũng nhịn không được nữa, nước mắt ào ào chảy ròng: "Mẹ, người đừng khóc, con van cầu người, Trương Dược con xin thề, không cần biết Văn Văn thế nào, ngài đời này đều là ba mẹ của con, con sẽ hiếu thuận với hai người như với cha mẹ con."

Bố Lưu Văn Quân trông thấy mọi chuyện loạn thành một bầy, nhịn không được nói: "Được rồi, khóc cái gì mà khóc!"

"Đây là làm gì? Chỉ biết khóc khóc khóc, đây là bệnh viện, các người ước gì Văn Văn xảy ra chuyện hay sao? Đều yên lặng đứng chờ đợi đi."

"Trương Dược, tiểu tử ngươi là một người đàn ông, về sau là chồng Văn Văn, là cha của đứa bé, ngươi không thể cũng giống như mẹ ngươi khóc lóc sướt mướt, trời sập xuống ngươi cũng phải chống lên."

"Hơn nữa, bác sĩ cũng đã nói, chỉ là có chút nguy hiểm, người ta là bác sĩ thì cứ để người ta làm, đều thực hiện theo yêu cầu của bác sĩ đi, để chúng ta lúc này cũng chỉ có thể làm như vậy..."

...

Bên ngoài phòng phẫu thuật, tất cả mọi người trơ mắt nhìn cửa phòng phẫu thuật, lẳng lặng cùng đợi một tin tức tốt.

Nhưng bên trong phòng phẫu thuật lại là một phen gây cấn

Hết thảy đều đang tiến hành đâu vào đấy

Trương Tấn Phân đã tự thân ra tay, nhìn thấy người bệnh nói: "Con gái, cố lên! Không có chuyện gì!"

Lưu Văn Quân đã khóc đến không thể đi: "Bác sĩ, tôi muốn nói, nếu như tôi xảy ra chuyện rồi, các ngươi có thể giữ con tôi lại hay không..."

Trương Tấn Phân cười cười: "Đứa nhỏ ngốc, hai người đều sẽ không có chuyện gì đâu, hơi dùng sức, dùng một chút lực là ra rồi, đứa bé vẫn khoẻ mạnh đây này."

Lưu Văn Quân ô ô gật đầu: "Ừm... Vâng... Tôi biết rồi, a... Đau quá, bác sĩ tôi thật là không chịu nổi..."

Lúc này, tim của Lưu Văn Quân giống như bị dao cắt, tra tấn nội tâm so với đau đớn của thân thể càng thêm khiến cô thống khổ

Đứa bé nhất định phải được sinh ra an toàn.

Thế nhưng mà ngực cô thật đau quá

Làm sao bây giờ?

Trương Tấn Phân nhịn không được chất vấn y tá: "Vừa rồi nói sẽ hội chẩn làm sao còn chưa tới? Cô mau thúc giục họ, điện thoại tôi ở bên kia!"

Nói xong, hai tay Trương Tấn Phân nâng đứa bé, khích lệ nói: "Con gái, tôi nói một hai ba, chúng ta cùng nhau cố gắng!"

Lưu Văn Quân gật đầu, Trương Tấn Phân thận trọng dùng tay ôm đầu, chống đỡ...

Chương 228: Trần Thương Biết Làm Phẫu Thuật Thực Quản?

Hai phút sau, bọn người Lý Bảo Sơn, Đào Mật, Dương Hiểu Minh nối đuôi nhau đi vào, đi đến.

Lúc này, đứa trẻ đã sắp chui ra, Trương Tấn Phân tiếp lấy cổ vũ: "Cố gắng, cố lên! Cô gái, cháu rất tuyệt!"

Trình độ của Trương Tấn Phân rất lợi hại, những năm này làm việc ở Tỉnh Nhị Viện, đã đỡ đẻ cho không chỉ ngàn người.

Thời gian như dừng lại.

Mỗi một giây đối với Lưu Văn Quân mà nói đều là dày vò.

Bỗng nhiên, cảm giác thất bại truyền đến

Chỉ nghe thấy âm thanh "Oa oa oa... Oa" truyền đến, Trương Tấn Phân cười: "Tốt, cô gái, ngươi rất tuyệt! Con của ngươi ra rồi."

Lưu Văn Quân nghe thấy vậy chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, mệt lả không còn chút sức lực nào.

Trương Tấn Phân nhìn mọi người, sau khi giải thích một chút bệnh tình, Dương Hiểu Minh bỗng nhiên nói: "Không liên quan gì đến đường hô hấp, hô hấp của bệnh nhân đều ổn định, nguyên nhân hô hấp dồn dập có thể là do trong thời gian ngắn dùng sức quá nhiều nên dẫn tới cơ hô hấp co giật, hiện tại hô hấp rất bình ổn."

Đào Mật cũng lắc đầu: "Không phải bệnh tim. Biểu đồ nhịp tim không biểu hiện gì khác thường, ngoại trừ nhịp tim hơi nhanh một chút, cơ bản có thể bài trừ trường hợp tim có bệnh!"

Trương Tấn Phân nhìn Lý Bảo Sơn, nhịn không được hỏi: "Chủ nhiệm Lý, ngài cân nhắc xem tình huống này như thế nào?"

Lý Bảo Sơn hít sâu một hơi: "Các ngươi có nghĩ tới việc thực quản bị rách hay không?"

Một câu nói kia, khiến tất cả mọi người muốn hôn mê rồi...

Lý Bảo Sơn tiếp tục giải thích: "Cũng chính là tính chất tự phát nên thực quản bị đục thủng?"

"Đây là suy đoán của ta, dù sao tình huống của bệnh nhân là xương ngực sau đau đớn, giống như bị xé rách, hơn nữa cộng với việc người bệnh

xưa nay khỏe mạnh, không bất kỳ tiền sử bệnh án nào."

"Vì vậy ta đang nghĩ, có phải là bởi vì trong quá trình sinh nở, áp lực trong bụng đột nhiên tăng cao, đè ép dạ dày, khiến cho áp lực khoang trong thực quản bỗng nhiên tăng cao, đồng thời, cơ hầu họng phản ứng dẫn đến tình trạng co giật, rơi vào trạng thái co rút, làm cho áp lực trong khí quản và trong lồng ngực trong nháy mắt chênh lệch rất lớn, gây nên vỡ thực quản!"

Lý Bảo Sơn giải thích xong lập tức khiến hai mắt Trương Tấn Phong phát sáng

"Rất có thể! Loại tình huống này không phải là chưa từng xảy ra!"

"Hiện tại tôi sẽ liên hệ cho phòng nội soi, để Tiêu Hà xuống xem thử có phải là thực quản xảy ra vấn đề hay không."

Không bao lâu, Tiêu Hà tới, đẩy theo thiết bị kiểm tra nội soi.

Trương Tấn Phong trình bày hết những ý kiến của tất cả mọi người cho Tiêu Hà nghe, rồi nói: "Chủ nhiệm Tiêu, hiện tại chúng ta đang lo lắng có lẽ là bệnh nhân bị rách thực quản!"

Thực quản bị rách là bệnh nghiêm trọng, không thể trì hoãn lâu, nếu không rất có thể sẽ mất mạng.

Lúc này, không có ai dám buông lỏng một giây nào.

Nếu như một khi xác nhận là loại phẫu thuật này, thì nhất định phải tích cực trù bị mời chuyên gia hoặc kịp thời chuyển viện, nhất định trong khoảng thời gian ngắn phải hoàn thành ca phẫu thuật.

Nếu như không phải bệnh này, còn phải thực hiện một bước dò xét tìm kiếm nguyên nhân bệnh.

Mặc dù đứa bé đã được sinh ra, nhưng... Người bệnh vẫn chưa có thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Lúc này, bệnh nhân đang phải vật lộn giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Không có ai dám buông lỏng cảnh giác...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tất cả mọi người đang chờ đợi kết quả kiểm tra của Tiêu Hà, sau khi đưa máy vào thăm dò, nhìn hình ảnh được chiếu trên màn hình, lập tức khiến mọi người hai mắt phát sáng

Quả nhiên là...

Thông qua ống nghiệm nội soi mọi người nhìn thấy có một vết rách lớn.

Giờ khắc này, chân tướng đã rõ ràng

Tiêu Hà biến sắc: "Vết rách quá lớn, người bệnh vừa trải qua quá trình sinh con nên tôi lo lắng sẽ có quá nhiều vật nhiễm bẩn và khí thể tiến vào lồng ngực, nhất định phải nhanh chóng thực hiện phẫu thuật, một khi kéo dài thời gian, người bệnh sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!"

Vốn vừa mới thở nhẹ một hơi, lúc này mọi người lại lần nữa lâm vào trạng thái lo lắng

Phẫu thuật

Tranh thủ thời gian tìm người?

Trương Tấn Phân nhíu mày: "Chuyển viện được hay không?"

Tiêu Hà lắc đầu: "Không kịp, phẫu thuật phải nhanh a..."

Trương Tấn Phân nhìn sang Lý Bảo Sơn, trong đôi mắt dẫn theo thỉnh cầu: "Chủ nhiệm Lý, ngươi quen biết nhiều người, chuyên gia trong lĩnh vực Ngoại khoa lồng ngực, ngài biết ai không?"

Lý Bảo Sơn gật đầu: "Ta biết chủ nhiệm Vệ Chí của bệnh viện Nhân Dân Tỉnh làm ở ngoại khoa lồng ngực, tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn, xem thử qua được hay không."

Lý Bảo Sơn không phải người làm việc chần chừ, quả quyết lưu loát điện thoại gọi tới: "Xin chào, chủ nhiệm Vệ, tôi là Lý Bảo Sơn, là như vậy..."

"Ta đang phẫu thuật, lập tức, một giờ nữa ta sẽ đến ngay!"

Vệ Chí đã rất cho mặt mũi, tất cả mọi người nghe thấy được, một giờ.

Một giờ hắn không vấn đề... A?

Lúc này, Tiêu Hà bỗng nhiên sửng sốt: "Chủ nhiệm Lý, bác sĩ Trần khoa các anh có lẽ có thể làm phẫu thuật này! Tại sao phải tìm người khác?"

Lời này nói ra, khiến cho Lý Bảo Sơn và mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người: "Bác sĩ Trần? Trần Bỉnh Sinh? Cậu ta chuyên về ngoại khoa, đối với Ngoại lồng ngực... Giống như rất bình thường mà!"

Tiêu Hà lắc đầu: "Không phải Trần Bỉnh Sinh, là Trần Thương, bác sĩ Trần, hắn đảm nhiệm phẫu thuật thực quản rất không tệ, ta đề nghị mau mời tiểu Trần tới, chúng ta trước chuẩn bị phẫu thuật."

Lý Bảo Sơn trừng to mắt: "Tiểu Trần biết làm phẫu thuật thực quản?"

Lý Bảo Sơn cảm giác mình giống như có quá nhiều điều chưa hiểu rõ đối với Trần Thương

Hơn nữa hắn phát hiện những chủ nhiệm này đối Trần Thương có phải cũng có một chút hiểu lầm

Chúng ta nói Trần Thương là một người sao?

Nghe thấy Lý Bảo Sơn vấn đề, Tiêu Hà gật đầu, không kịp giải thích, trực tiếp cầm lấy điện thoại gọi cho Trần Thương.

Nguyên bản trải qua một đêm làm phiền, Trần Thương có chút mệt mỏi, cho dù là có thể lực tăng thêm, nhưng cái kia một hai giờ thể lực chỉ có tăng thêm 120%, nói cách khác so với mình trước kia, tăng lên một chút, nhưng không hề nhiều như mình tưởng tượng.

Hiện tại, Trần Thương bỗng nhiên hoài niệm áo phẫu thuật của mình, sau khi mặc vào có thể tăng thêm 3 điểm thể lực, còn có một kỹ năng đặc biệt, mỗi tháng một lần khôi phục.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác mình hình như nên tìm một cơ hội thử một chút.

Nhìn xem thử kỹ năng khôi phục kia đến cùng có nhiều ngưu

Lúc này, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, là Tiêu Hà.

"Tiểu Trần, ngươi có ở bệnh viện không! ?" Giọng của Tiêu Hà rõ ràng nhiều hơn mấy phần vội vàng.

Trần Thương cũng không khỏi phải nghiêm túc: "Vâng, ở đây, Chủ nhiệm Tiêu ngài có chuyện gì sao?"

Tiêu Hà gật đầu: "Ngươi tới phòng phẫu thuật ngay đi, phòng phẫu thuật phụ khoa, tới đây rồi ta nói rõ hơn."

Nói xong, điện thoại cúp máy, Trần Thương tranh thủ thời gian đứng dậy đi về phía phòng phẫu thuật.

Chẳng lẽ lại có chuyện gì sao?

Chương 229: Mọi Người Đều Đang Chờ Ta Sao? Thật Ngại Quá...

Lý Bảo Sơn nhìn thấy Tiêu Hà cúp điện thoại, trong lòng có chút nhịn không được hỏi: "Chủ nhiệm Tiêu, có phải là có hơi qua loa quá không, tiểu Trần là bác sĩ phòng ban chúng ta, năm nay mới 27 tuổi, Trước kia, giống như hắn chưa có tiếp xúc qua phẫu thuật thực quản mà?"

Chủ nhiệm phụ khoa Trương Tấn Phong nghe xong lời này, lập tức lông mày đứng lên: "Chủ nhiệm Tiêu... Đây cũng không phải là nói đùa đâu? Phẫu thuật vá thực quản cũng không phải đơn giản như vậy, hàng năm người chết bởi vì vấn đề này cũng không ít, chính là người bệnh khoa chúng ta, cũng không thể đê xảy ra chuyện gì!"

Phụ khoa có thể nói là phòng ban có quan hệ nhân mạch phức tạp nhất bệnh viện, không có thứ hai.

Bởi vì nơi này không chỉ có bác sĩ đều nữ, mà ngay cả người bệnh cũng đều là nữ! Cộng thêm bên trên bồi bảo vệ toàn bộ đều lề mề chậm chạp, nếu ngươi dám để xảy ra một chút vấn đề, thì ngươi phải cẩn thận một chút.

Vì vậy, Trương Tấn Phong không bất kỳ uyển chuyển gì, trực tiếp bảo Tiêu Hà bỏ đi những tâm tư quấy rối kia.

Nàng cho rằng Tiêu Hà là muốn để Trần Thương luyện tập.

Nhìn thấy như vậy, liền Tiêu Hà cũng trợn tròn mắt.

Người khác không hiểu rõ Trần Thương cũng dễ giải thích, thế nhưng Lý Bảo Sơn ngươi là chủ nhiệm khoa cấp cứu a, ngươi còn không hiểu rõ Trần Thương sao?

Nghĩ tới đây, Tiêu Hà đều cảm thấy giống như nằm mơ, đến cùng ai mới là người của khoa cấp cứu...

Lúc này, y tá đã đều đang chuẩn bị phòng phẫu thuật, người bệnh cũng đang chuẩn bị phẫu thuật, tất cả chỉ chờ phẫu thuật bắt đầu.

Lưu Kiện nhìn thấy một đám chủ nhiệm vây quanh ở nơi này, lập tức hiếu kỳ đi tới, lên tiếng chào.

Lưu Kiện mặc dù tuổi trẻ, thế nhưng lại là người gần như giỏi nhất trong khoa gây tê, kỹ thuật so với chủ nhiệm cũng không thua bao nhiêu, hơn nữa, quan trọng nhất là đối với chuyện mới mẻ, Lưu Kiện nắm giữ

tương đối vững chắc, thường xuyên đi ra ngoài bồi dưỡng học tập, mở hội nghị.

Đương nhiên, tất cả những nguồn gốc cũng là do hắn được chủ nhiệm khoa gây tê coi trọng.

Trương Tấn Phong nhìn thấy Lưu Kiện, vội vàng nói: "Bác sĩ Lưu, lát nữa có một ca phẫu thuật, ngươi hỗ trợ cho gây tê một chút."

Lưu Kiện gật đầu cười nói: "Không có vấn đề, lời nói của Chủ nhiệm Trương chính là mệnh lệnh, bé con nhà ta cũng là do Chủ nhiệm Trương đỡ đẻ, hiện tại cả ngày ở nhà nói bà nội Trương."

Trương Tấn Phong nghe thấy lời nói của Lưu Kiện, tâm tình lo lắng hòa hoãn mấy phần, nhịn không được thở ra một thật dài.

Lưu Kiện hỏi: "Phẫu thuật gì vậy?"

Sắc mặt Trương Tấn Phong ngưng trọng nói: "Phẫu thuật vá thực quản! Người bệnh trong quá trình sinh nở, áp suất trong bụng đột nhiên tăng cao, đè ép dạ dày, khiến cho áp lực lên thực quản bỗng nhiên tăng cao, làm cho áp lực giữa thực quản và trong lồng ngực nháy mắt chênh lệch rất lớn, gây nên thực quản vỡ tan!"

"Tình huống thật nghiêm trọng, nếu không phải Chủ nhiệm Lý mời đến ngoại viện, thì phải lập tức chuyển viện, ngươi xem những chủ nhiệm này đều là ta mời đến hội chẩn."

Sau Lưu Kiện khi nghe xong, nhàn nhạt cười nói: "Không có chuyện gì, đúng rồi, bác sĩ tiểu Trần sắp tới chưa? Ta đi chuẩn bị gây tê."

Vừa nghe Lưu Kiện nói như vậy, đám người trợn tròn mắt.

Trương Tấn Phong một mặt mờ mịt nói: "Cái gì bác sĩ tiểu Trần?"

Lý Bảo Sơn cùng Đào Mật cũng hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn Lưu Kiện: "Chính là Bác sĩ tiểu Trần?"

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Lưu Kiện sững sờ, nhìn Tiêu Hà hỏi: "Chủ nhiệm Tiêu, chẳng lẽ... Người phẫu thuật không phải là Trần Thương sao?"

Tiêu Hà gật đầu: "Đúng vậy, nhưng Chủ nhiệm Lý liên hệ bệnh viện chủ nhiệm Chí bên Nhân Dân Tỉnh Vệ, không đến một giờ sau sẽ đến."

Lưu Kiện nghe xong, nhịn không được xấu hổ cười một tiếng: "Tìm Vệ Chí làm gì chứ? Các ngươi biết Ngưu Thiên Lộc không? Ngoại khoa lồng ngực bệnh viện chúng ta vừa thuê một chuyên gia tới từ thủ đô."

Đám người sao có thể không biết, Trước kia, Ngoại lồng ngực có thể làm lên đến như bây giờ, không phải chính là dựa vào người ta sao?

Ngưu Thiên Lộc thế nhưng là phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực của bệnh viện 302 thủ đô, trình độ kỹ thuật tự nhiên không cần phải nói.

Trương Tấn Phong nhịn không được hỏi: "Biết a, không phải chủ nhiệm Ngưu đã trở về thủ đô rồi sao? Nếu như có chủ nhiệm Ngưu ở đây, chúng ta căn bản cũng không cần thiết luống cuống chân tay như thế!"

Mấy người Lý Bảo Sơn cũng nhẹ gật đầu.

Trước kia, ngoại lồng ngực mặc dù chỉ là một phòng ban chỉ có cái vỏ, nhưng khi có Ngưu Thiên Lộc ở đây, đích thật cũng giảm bớt cho mọi người không ít phiền phức.

Ngoại khoa lồng ngực cùng khoa hô hấp, ngoại khoa tim, khoa tiêu hóa, phòng nội soi, khoa cấp cứu, … những phòng ban này tương liên chặt chẽ, thường xuyên trợ giúp lẫn nhau.

Hiện tại, Ngoại lồng ngực bị triệt tiêu, lập tức mọi người liên tiếp cảm thấy khó giải quyết.

Tiêu Hà cảm giác rõ ràng nhất

Lưu Kiện nói tiếp: "Không phải ta liên tục làm gây tê sư cho Ngưu chủ nhiệm sao? Ta cảm thấy trình độ phẫu thuật vá thực quản của chủ nhiệm Ngưu còn không bằng Trần Thương nữa."

Vừa nghe đến đó, những người chung quanh lập tức trợn tròn mắt

Lý Bảo Sơn cảm giác mình có phải là quá thiếu hiểu biết về Trần Thương hay không, nhịn không được nói: "Bác sĩ Lưu, ngươi xác định Trần Thương đó chính là tiểu Trần khoa chúng ta hay sao?"

Lưu Kiện bị Lý Bảo Sơn nói đùa, gật đầu nói: "Đương nhiên, bệnh viện chúng ta còn có Trần Thương thứ hai sao?"

"Hôm qua, không phải Chủ nhiệm Tiêu có một bệnh nhân sao? Phẫu thuật vá thực quản bị đục thủng, chính là bác sĩ tiểu Trần làm, lúc ấy ta nhìn hắn thao tác từ đầu tới đuôi, một chi tiết đều không bỏ qua, tay nghề của hắn thật sự rất tinh xảo!"

"Mặc dù chủ nhiệm Ngưu hoàn toàn có thể làm được phẫu thuật loại này, nhưng ta cảm thấy làm không tinh xảo và tinh tế bằng tiểu Trần, đặc biệt là lúc chữa trị thực quản, tiểu Trần làm phải gọi là cực kỳ nghiêm túc!"

"Vệ Chí... Hắn am hiểu là Ngoại lồng ngực mạch máu lớn, mà ta thì luôn cảm thấy phẫu thuật vá thực quản, chính người của chúng ta có thể làm!"

Tiêu Hà cũng gật đầu nói: "Không sai, hôm qua ta có một người bệnh, là thực quản bị đục thủng, ta vốn là muốn cho người bệnh chuyển viện, thế nhưng nghĩ đến tiểu Trần, nên đã gọi hắn qua xem thử, kết quả hắn nói có thể làm, thế là ta cho hắn làm."

"Chính ta cảm thấy, hắn làm rất tốt! So với những chuyên gia kia một chút cũng không kém cỏi!"

Lúc này, Trần Thương đã tiến vào phòng phẫu thuật, nhìn thấy một loạt chủ nhiệm cùng gây tê sư đứng ở đằng kia, có chút xấu hổ.

Nhăn nhó cười một tiếng: "Ai nha, mọi người đều đang chờ ta đây sao? Thật ngại quá..."

Chương 230: Phương Pháp Này Có Chút... Hơi Thú Vị

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn thấy mấy chủ nhiệm đang vây quanh thành một vòng tròn hiếu kỳ nhìn mình, hắn chẳng những không chút khẩn trương, ngược lại còn có chút mong chờ.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn làm phẫu thuật này trước mặt mọi người.

Nói thế nào nhỉ?

Có vài người, trời sinh đã trở thành tiêu điểm của mọi sự chú ý.

Chẳng qua đã làm 24 giờ nên cả người có chút mệt mỏi, Trần Thương đeo khẩu trang nhịn không được ngáp một cái.

Hắn lắc đầu, không thể để tinh thần như vậy mà làm phẫu thuật được, phẫu thuật thực quản khó hơn cắt ruột thừa rất nhiều, cần phải tập trung nghiêm túc.

Nghĩ tới đây, Trần Thương mặt không đổi sắc mặc áo phẫu thuật vào, tự mang kỹ năng khôi phục

Lập tức, Trần Thương cảm giác một trận rét lạnh, như bỗng nhiên có một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống... Nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly

Trần Thương run một cái.

Cái này mẹ nó, cảm giác này... Cũng quá kích thích đi?

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, trong tiểu thuyết, kỹ năng khôi phục của các nhân vật chính đều không phải ân ân a a cực kỳ thoải mái sao.

Cảm giác như được tắm gió xuân vậy.

Thế nhưng đến lượt mình khôi phục, thì lại là cột tóc lên xà nhà lấy dùi đâm vào đùi, sau đó tạc một chậu nước đá ướt sũng hết cả người.

Được rồi, không quản quá trình thế nào, kết quả tốt đẹp là được, điều mà Trần Thương cần lúc này là bản thân được thoải mái, tinh thần tăng gấp bội, cảm giác mệt mỏi lập tức biến mất toàn bộ.

Cả người giống như vừa tỉnh ngủ, sau khi tắm rửa, tinh thần đầy sảng khoái

Quay người nhìn y tá, Trần Thương bỗng nhiên sững sờ, sao nhìn người này hơi quen quen vậy ta?

"Đưa dao cho tôi."

Triệu Viện Viện nhìn Trần Thương, trong lòng có chút kích động, dù sao cảnh tượng hôm nay thật sự là quá hoành tráng, thấy không, một đám chủ nhiệm đứng xung quanh, ai mà không phải một người đứng đầu tỉnh Nhị Viện, nghĩ đến buổi tối có thể đi về chém gió thoải mái, nên có hơi khẩn trương.

Phẫu thuật bắt đầu, Đào Mật cùng Lý Bảo Sơn chủ động tới hỗ trợ.

Đào Mật thuộc ngoại khoa tim, mặc dù tim ngực không phải là chuyên môn của lão nhưng dù sao vẫn biết những kiến thức cơ bản.

Cho nên giúp một chút cũng không phải vấn đề gì lớn.

Bác sĩ đưa dụng cụ vá thực quản cho Trần Thương biến hóa cùng ảnh hưởng cực lớn, phẫu thuật không ít lần đã sớm làm cho tài nghệ của hắn trở nên điêu luyện.

Chậm rãi tách làn da, từng tầng từng tầng tiến hành phân tách.

Lý Bảo Sơn đã chuẩn bị kỹ càng bông cầm máu nhưng lại kinh ngạc phát hiện, vết cắt chảy rất ít máu.

Lý Bảo Sơn nhạy cảm nhận thấy, cách Trần Thương mở miệng vết thương đã tránh đi mạch máu không cần thiết, mà giống như lại không ảnh hưởng đến việc tiến hành phẫu thuật.

Chuyện này rõ ràng cho thấy Trần Thương rất am hiểu về các mạch máu dưới lớp mô da.

Bất luận thao tác nào cũng đều không phải tình cờ, đều cần phải không ngừng luyện tập mà học tập rồi đưa đến kết quả.

Thật sự là một người để ý từng chi tiết nhỏ

Nhưng mà... Luyện tập thế nào mới có thể có được kết quả như ngày hôm nay chứ?

Nghĩ tới đây...

Lý Bảo Sơn nhịn không được ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái.

Chỉ thấy Trần Thương cúi đầu, con mắt nhìn chằm chằm vào vị trí cần phẫu thuật, cẩn thận tỉ mỉ, vô cùng nghiêm túc.

Lý Bảo Sơn nhịn không được cảm khái mấy phần, thật sự là một hạt giống tốt

Nghiêm túc, tinh tế, thao tác để ý từng chi tiết nhỏ, đây chính là phẩm chất tốt đẹp mà một bác sĩ khoa ngoại nên có được

Lý Bảo Sơn bỗng nhiên có chút tự trách cùng áy náy, mình tựa hồ quá không để mắt đến các bác sĩ trưởng thành trong khoa.

Nghĩ tới đây, hắn thở dài...

Sau lần này trở về, có lẽ hắn nên xem xét một chút vào việc tập trung bồi dưỡng Trần Thương.

Nhưng... Dường như hắn chưa từng không coi trọng anh ta, hắn chỉ có thể nói rằng đứa trẻ này luôn luôn tạo ra những điều bất ngờ cho chính mình.

Cuộc phẫu thuật được tiến hành từng bước một và chẳng mấy chốc đã đến lúc phải tách thực quản ra khỏi mô xung quanh.

Khi phân tách thực quản, cần phải chú ý đến các mô và động mạch chủ xung quanh, ngàn vạn lần không thể để bất kì lơ là và bất cẩn nào xảy ra.

Lúc này, cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, một người đàn ông gầy gò, không cao, có đeo kính giọng đen bước tới.

Cô y tá khéo léo giúp anh mặc quần áo vô trùng tử tế.

Lý Bảo Sơn quay lại nhìn thấy Vệ Chí lập tức gật đầu chào hỏi. Anh không nói thêm gì nhiều mà chỉ nhanh nhẹn nhường vị trí trợ thủ.

Thay vào đó, Vệ Chí cũng gật đầu đáp lại, vô thanh vô tức*

(*) Vô thanh vô tức: Không có âm thanh, không có hơi thở.

Hai người đã hợp tác rất nhiều lần, quan hệ cũng không tồi. Cả hai đều là người dày dặn kinh nghiệm trong phòng phẫu thuật, họ am hiểu tất cả mọi thứ và không cần phải nói nhiều lời với nhau.

Sau khi Vệ Chí đi qua, anh thấy một đôi mắt trẻ con trong suốt và yên tĩnh.

Lập tức có chút hiếu kỳ?

Người này là ai?

Trên người mặc chiếc áo blouse trắng, khuôn mặt được đeo khẩu trang kính đáo chỉ chừa lại đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Vệ Chí đến đây là để phụ giúp phẫu thuật thực quản, không phải làm gì cả, đối với người mổ chính hay phụ đều không để trong lòng, sau khi tiếp nhận lời Lý Bảo Sơn, anh thuần thục bắt tay vào việc, liên tục trợ giúp Trần Thương bắt ngoé, rửa dịch, cầm máu.

Theo một cách có trật tự, ca phẫu thuật của Trần Phương đã tiến hành một cách thuận lợi hơn nhiều.

Lúc này, Trần Thương đang chuẩn bị tách thực quản, Vệ Chí cố gắng nhìn kĩ một chút.

Thế nhưng chưa đợi Vệ Chí phản ứng kịp thì Trần Phương đã tách ra thành công...

Người này... Vệ Chí ngây người ra.

Phương pháp này hơi có chút... Hơi thú vị

Không đúng

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đôi mắt của Vệ Chí lập tức hơi nheo lại, nó thực sự làm người ra đắn đo suy nghĩ.

Rất hợi hại

Tinh tế

Chính xác

Quả quyết

Một số từ ngữ hình dung về tài nghệ hiện lên trong đầu của Vệ Chí.

Vị bác sĩ trẻ tuổi này là chuyên gia từ đâu tới?

Vệ Chí không nhịn được mà mong chờ vào động tác tiếp theo.

Bước tiếp theo là vá vết nứt trên thực quản.

Vệ Chí đưa kẹp kim tới, Trần Phương tiện tay lấy một chiếc kẹp, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Trần Phương hơi ngước lên nhìn và thấy người đối diện không biết từ bao giờ đã không còn là Lý Bảo Sơn.

Không có gì lạ...

Chủ nhiệm Lý lợi hại thì có lợi hại, nhưng trình độ trợ thủ thì còn không bằng Vương Dũng, vẫn là người này tốt hơn nhiều.

Trần Phương đột nhiên nghĩ rằng bây giờ thực hiện chỉ là tiểu phẫu, cơ bản là một mình đảm nhiệm được, nhưng sau này chính mình sẽ là ngưu bức hơn, nếu mà làm đại phẫu chắn chắn phải cần bồi dưỡng một nhóm trợ thủ, theo cách nói của Vương Dũng thì hiện tại trình độ của trợ thủ cũng cần phải cải thiện.

Trong khoảng thời gian này Trần Thương cảm thấy mình được mời rất nhiều lần.

Cuộc phẫu thuật vẫn tiếp diễn.

Bước khâu lại chính là ưu thế của Trần Phương.

Lớp viêm mạc và các cơ có những vết thương rạn nứt, có lẽ chúng được bảo quản tương đối tốt.

Nên, mặc dù miệng vết thương của lão Dương xem ra lớn hơn một chút, nhưng độ khó thực sự đã ít hơn rất nhiều.

Vết rạn nứt ở thực quản của lão Dương thuộc tổn thương mãn tính, tổn thương ở niêm mạc rõ ràng hơn, nhưng Lưu Văn Quân thì khác, nó thuộc loại vết thương chỉ rạn nứt nên khâu lại rất dễ dàng.

Dễ thì dễ, nhưng Trần Phương lại càng thêm nghiêm túc.

Bởi vì loại vết thương rạn nứt này có thể đạt được hiệu quả như mong đợi sau khi hồi phục.

Ngoài ra, vì vết thương sẽ để lại mô sẹo, để ngăn chặn tình trạng hẹp thực quản do mầm thịt mọc thêm nên Trần Phương rất chú ý khâu này sao cho thật khớp.

Chương 231: Tìm Đối Tượng Cho Trần Thương

Lưu Kiện thấy rằng có ba điểm đánh giá cao trong ca phẫu thuật của Trần Phương.

Đầu tiên là khai dao, thời điểm khai dao rất chuẩn xác, sắc bén quả quyết, giống như trong vạn quân lấy ngay đầu của chỉ huy địch.

Thứ hai là phân li (tách), cách phân lí rất ổn định, giống như núi đá Thái Sơn, vững như núi.

Thứ ba là khâu lại, bước khâu rất vi diệu và tinh tế, những mũi kim khâu đều như là đang sáng tạo nên một tác phẩm nghệ thuật.

Mỗi lần thấy Trần Thương phẫu thuật, Lưu Kiện không thể không có thêm mấy phần cảm phục.

Không chỉ riêng hắn, lần đầu tiên Vệ Chí thấy Trần Phương làm phẫu thuật cũng không khỏi nuốt vài ngụm nước bọt, vị bác sĩ này... Rất là lợi hại nha

Từng bước, từng bước tiến hành có thứ tự mà không một chút hoảng loạn.

Trần Phương trông như một vị lão tướng quân, bày binh bố trận, điều binh khiển tướng, phóng khoáng mà tự do

【Đinh! Nhiệm vụ khâu lại rạn nứt thực quản level 37 đã hoàn thành, thu hoạch được: Kinh nghiệm lâm sàng + 300; kinh nghiệm phẫu thuật + 300; điểm kỹ năng + 1.】

Thành công, sau khi tháo khẩu trang xuống, Trần Phương ngay lập tức trở thành tâm điểm

Mọi người trong phòng không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía Trần Phương.

Những người từng biết anh chợt cảm thấy có chút lạ lẫm

Những người không biết cũng chỉ biết cảm khái, thật quá lợi hại

Khổng Viện Viện có chút phấn khích, anh ta đang nhìn tôi, đang nhìn tôi.

Phẫu thuật kết thúc.

Bệnh nhân được đẩy ra ngoài, rốt cuộc Trương Tấn Phong cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, mà lúc này, Trương Yên vẫn đứng yên ở chỗ cũ nhịn không được uống một viên thuốc an thần

Phẫu thuật cuối cùng cũng thành công, cô cũng có thể cho người bệnh cùng gia đình họ một đáp án hài lòng rồi.

Nghĩ tới đây, Trương Yên một mặt tò mò nhìn Trần Thương, cô chưa từng gặp qua Trần Thương, cũng chưa nghe nói đến, hơn nữa nghe nói là bởi vì Trần Thương còn nhiều lần bị Tống Cường khoa y vụ phê bình.

Thế nhưng lại tựa hồ cảm thấy Trần Thương có chút quen mắt

Vốn dĩ Trương Yên cho rằng lần trước Tống Cường chủ động từ chức là bởi vì chọc phải nhân vật quan trọng gì, bây giờ thấy bộ dáng Trần Thương như vậy, cũng không giống với tin đồn thần bí mà mọi người nói tới, cái gì mà có người chống lưng.

Ngược lại cảm thấy Trần Thương rất tốt...

Hơn nữa, cộng thêm lần Trần Thương phẫu thuật này, Trương Yên không khỏi nhìn Trần Thương bằng con mắt khác.

Trương Tấn Phong bước tới, trông rất là vui mừng, chậm rãi đi lên phía trước, đánh giá Trần Thương, lông mày cũng giãn ra, mắt cười nói: "Bác sĩ Trần, vất vả cho cậu rồi! Thật sự là làm phiền cậu quá. Nếu không phải có cậu, khoa chúng tôi thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì "

Trần Thương cười cười: "Chủ nhiệm Trương ngài đừng khách khí quá, các khoa vốn là nên tương trợ hợp tác với nhau. Ta chính là làm việc mình nên làm mà thôi..."

Trương Tấn Phong nhìn Trần Thương không kiêu không gấp, bộ dáng thoải mái, cũng nhịn không được hài lòng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn thấy trong mắt Trần Thương tràn đầy vui mừng, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần hảo cảm.

【Đinh! Độ thiện cảm của Trương Tấn Phong + 10. 】

Trương Tấn Phong quay người nhìn Vệ Chí, chủ động đưa tay: "Chủ nhiệm Vệ, phiền anh đi một chuyến xa như vậy, thật sự rất cám ơn."

Vệ Chí lắc đầu, lấy khẩu trang xuống, cười nói: "Đừng khách khí, đây là chuyện cứu người, sao có thể nói phiền hà? Đây chính là công việc chung của chúng ta mà!"

"Lại nói, nếu như hôm nay tôi không đến, làm sao có thể nhìn thấy một ca phẫu thuật xuất sắc như vậy được chứ?"

Nói đến đây, Vệ Chí quay người bắt đầu đánh giá Trần Thương, nhìn vị tinh anh soái khí này, một chàng trai trẻ tuổi phóng khoáng, cảm khái một tiếng: "Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, lớp sau tiến bộ hơn lớp trước!"

"Tiểu tử, cậu tuyệt lắm, ca phẫu thuật này khiến tôi có phần được dẫn dắt, say này mong được giao lưu hợp tác nhiều hơn, tôi là Vệ Chí, chủ

nhiệm khoa ngoại lồng ngực của bệnh viện nhân dân tỉnh."

Vệ Chí chủ động đưa tay, Trần Thương thấy thế vội vàng đưa hai tay đáp lễ.

"Chủ nhiệm Vệ, tôi là Trần Thương, tôi ngưỡng mộ ngài từ lâu rồi, hội thao ngoại khoa mỗi năm, tôi đều nhìn thấy ngài trên sân khấu. Thật cao hứng khi có thể quen biết với ngài."

Trần Thương thật lòng nói.

Vệ Chí tán thưởng Trần Thương như vậy cũng không có nghĩa là Vệ Chí không có kĩ thuật tốt, trước mắt ca phẫu thuật cấy ghép nội tạng của tỉnh Đông Dương là làm tại ngoại khoa lồng ngực bệnh viện nhân dân tỉnh.

"Có thời gian thì đến Nhân Dân tỉnh, người trẻ tuổi phải giao lưu nhiều, học hỏi nhiều! Về sau có gì cần thì cứ liên hệ với tôi, tôi rất xem trọng cậu, tiểu tử!"

Trần Thương gật đầu, chủ động tiến lên trao đổi phương thức liên lạc cùng Vệ Chí.

Xưa nay không ai chê quen nhiều hơn một người bạn hay là trưởng bối, những thứ này đều có nhiều hỗ trợ đối với tương lai.

Vệ Chí cũng không ở lại quá lâu, chào tạm biệt với bọn người Lý Bảo Sơn xong liền vội vàng rời đi.

Thời gian của bọn hắn không nhiều, tỉnh Nhân Dân với tư cách là bệnh viện đứng đầu tỉnh Đông Dương, gánh chịu trách nhiệm rất nặng, mà chủ nhiệm mỗi khoa, đều phải giữ tốt cửa ải, đảm bảo tốt sinh mệnh mọi người cho tới phút cuối.

Việc này không khác gì việc bảo vệ tướng lĩnh quốc gia, trách nhiệm rất to lớn

Nếu như nói những chủ nhiệm này đều là tướng lĩnh chống lại bệnh tật, thì Trần Thương là một chiến sĩ xông pha chiến đấu, đã bộc lộ tài năng trong lĩnh vực này.

Sau khi mọi người trao đổi một chút, cũng dần trở nên quen thuộc hơn.

Kỳ thật chủ yếu cũng chính là Trương Tấn Phong, cười tủm tỉm nhìn Trần Thương, càng nhìn càng thích, nhịn không được hỏi: "Tiểu Trần, ngươi có đối tượng chưa?"

Trần Thương còn chưa kịp nói gì, Lý Bảo Sơn lập tức tiếp lời câu chuyện.

"Aizz... Tiểu Trần do quá mức quan tâm công việc, nên không có thời gian chăm sóc bản thân, cái này... Chủ nhiệm Trương, khoa các cô toàn là nữ y bác sĩ trẻ tuổi, có gì cô giới thiệu cho tiểu Trần một người đi!"

Trương Tấn Phong lập tức nở nụ cười: "Phụ khoa nhiều phụ nữ, bác sĩ cũng nhiều, bệnh nhân lại càng nhiều, thế nhưng những người đến phụ khoa khám bệnh, ngươi tỉ mỉ nghĩ lại đi, nếu không phải thai phụ, thì chính là vô sinh, anh nói hai kiểu đối tượng này, ta nên giới thiệu thế nào cho tiểu Trần bây giờ?"

"Lại nói nữ bác sĩ chúng tôi... Đó cũng là nữ cường nhân, nguyên một đám còn mệt mỏi hơn so với khoa cấp cứu các anh! Tiểu Trần tìm bác sĩ khoa chúng tôi, vậy thì hai vợ chồng này có khi chỉ ở phòng phẫu thuật mới có thể gặp mặt, về nhà khẳng định là không có cơ hội!"

Trương Tấn Phong là một người phụ nữ mập mạp gần sáu mươi tuổi, nhìn qua vui vẻ hòa ái, cười lên càng giống với dì ở nhà kế bên, nói tới nói lui hài hước cực kỳ.

"Tôi nếu như giới thiệu cho tiểu Trần, về sau người khác nói Trương Tấn Phong tôi không tử tế nha!"

Đám người nghe xong, lập tức cười lên ha hả, ai có thể ngờ vị tiểu lão phu nhân mập mạp trước mặt này lại là một danh y cấp quốc gia của tỉnh Nhị Viện chứ?

Trương Tấn Phong chuyển sang đối tượng khác, bỗng nhiên nói: "Nhưng mà, ngược lại tôi thật sự có một cô cháu gái, làm việc ở trung tâm sinh sản, công việc không vất vả, đi làm cũng rất thanh nhàn, dáng dấp cũng không tệ, có muốn làm quen không?"

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, hắn tạm thời không có tâm tình, cũng không thời gian suy nghĩ mấy chuyện này.

Hôm nay, sau khi hết bận còn phải đi đón em trai đi khai giảng, sau đó ngày mai chuẩn bị tham gia lễ chào đón tân sinh viên, làm gì có nhiều thời gian như vậy để đi xem mắt.

Lại nói, hiện tại hắn còn phải dành thời gian cho việc nghiên cứu làm sao công lược bác sĩ Mạnh, bây giờ người ta chính là kho kĩ năng của mình, muốn học kỹ năng, hiện tại trước phải cố gắng tăng độ thiện cảm lên.

Lỡ như...

Lỡ như bản thân mình tìm bạn gái, vị Mạnh lão sư kia ăn dấm thì làm sao bây giờ?

Độ thiện cảm kiếm không dễ, Trần Thương vẫn quyết định cố mà trân quý.

Trần Thương cười tìm cái lý do xin từ chối thiện ý của Trương Tấn Phong.

Chọc cho mọi người cười thật vui vẻ.

Chương 232: Xảy Ra Chuyện Gì, Tôi Gánh Thay Cậu

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương và Lý Bảo Sơn cùng nhau rời đi.

Lý Bảo Sơn như có điều suy nghĩ nói: "Tiểu Trần, mấy ngày nay cậu bận việc gì không?"

Trần Thương sững sờ: "Sao vậy chủ nhiệm?"

Lý Bảo Sơn cười nói: "Cũng không có gì, nếu không bận gì thì đến đơn vị trực của tỉnh đăng thông báo tuyển dụng? Khoa cấp cứu chúng ta khẳng định sang năm sẽ còn phát triển hơn nữa, nhân thủ khẳng định là không đủ, nhưng năm nay tôi lại phải viết vài bài báo, một tiến sĩ, một Phó chủ nhiệm, vì lẽ đó biên chế năm nay khẳng định sẽ không xin được."

"Nhưng mà, chúng ta phải cần nhận một nhóm người mới, mấy đứa trẻ khoa chính quy bây giờ cần bồi dưỡng trình độ, người tình nguyện đến làm cộng tác viên cũng không nhiều, vì vậy tôi đề nghị bệnh viện tuyển thêm nhân viên hợp đồng."

"Sớm tới đơn vị trực tỉnh thông báo tuyển dụng trước, tiến hành một nhóm hồ sơ, tôi đã báo cho bệnh viện, đoán chừng thứ bảy tuần bày, khả năng sẽ có một đợt tuyển dụng, nếu cậu có thời gian, dành chút thời gian đến đi, xem một chút thử có ai thích hợp hay không, dù sao nhận nhóm người này, khả năng cũng phải tìm trợ thủ cho cậu, cứ tận lực tìm xem ai vừa ý mình."

Lý Bảo Sơn trầm mặc mấy giây, tiếp tục nói: "Vốn dĩ tôi còn nghĩ phải là để cậu đi theo mấy người lão Trần tiếp tục làm, làm hạ thủ hỗ trợ, thế nhưng là hiện tại tôi cân nhắc chuyện này không thể làm như vậy."

"Kết cấu trong khoa cần điều chỉnh một chút, trước mắt mà nói, kế hoạch của tôi chủ yếu là khai triển ba phương hướng, một là phương hướng phổ ngoại, Bỉnh Sinh phụ trách, một là phương hướng tay ngoại do chủ nhiệm An phụ trách, hiện tại chúng ta đã gửi thông báo tuyển dụng tới Phó Cao đến bệnh viện, hắn phụ trách Ngoại khoa lồng ngực."

"Cứ như vậy, nhân lực trung kiên của khoa chúng ta có chủ nhiệm An, Trần Bỉnh Sinh, còn có chủ nhiệm Phó mới tới, đại tân sinh mới tới có tiến

sĩ Vương Khiêm, cậu, Tần Duyệt, còn có Vương Dũng, nhưng mà nếu như vậy vẫn sẽ thiếu một vài nhân tài dự trữ."

"Ngay từ đầu tôi cho rằng cậu dù sao cũng xuất thân từ khoa chính quy, nếu so với bọn người Vương Khiêm, Tần Duyệt thì hơi kém một chút, hiện tại xem ra, cậu còn mạnh hơn bọn họ một chút."

Nói đến đây, Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, cười nói: "Nói cho cùng, tiểu Trần à, là tôi đã đánh giá thấp cậu, thật, tương lai tiền đồ rộng mở nha."

"Thậm chí hiện tại tôi cảm thấy, khoa cấp cứu tỉnh Nhị Viện không giữ được cậu nữa."

Trần Thương nghe xong, không thể nín được cười, cũng không nói gì nhiều.

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, vừa đi vừa nói: "Đương nhiên, tôi cũng không nghĩ sẽ giữ cậu ở lại, cậu vẫn phải đi ra ngoài kia xem một chút, tỉnh Đông Dương chúng ta vốn đã phát triển tương đối lạc hậu, rất nhiều ca phẫu thuật lớn đều không làm được."

"Lúc tôi nhìn thấy cậu phẫu thuật, trong đầu đã suy nghĩ, nếu như tôi bằng tuổi cậu bây giờ, có thiên phú như vậy, thì tôi khẳng định sẽ không ở lại một cái bệnh viện nhỏ thế này."

Trần Thương gật đầu, đi theo Lý Bảo Sơn, cũng không nói chuyện, hắn không biết nên nói cái gì, nói tới nói lui, cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

Lý Bảo Sơn bỗng nhiên dừng bước lại, quay người nhìn Trần Thương: "Cho nên! Tôi nghĩ tới nghĩ lui, tôi có thể cung cấp cho cậu một chỗ tốt!"

"Tỉnh Nhị Viện chúng ta đích thật hơi nhỏ, phát triển cũng tương đối chậm, nhưng khoa cấp cứu chúng ta có một ưu thế, chính là có thể cung cấp cho ngươi nơi để cất bước thăng tiến, vì lẽ đó, sau này cậu chỉ cần nắm vững tâm lý, lớn mật mà làm, tôi sẽ không để cậu làm trợ thủ cho bọn họ, chờ nhóm này kí kết hợp đồng, để cậu chọn mấy trợ thủ."

Những lời này của Lý Bảo Sơn trực tiếp làm cho Trần Thương hôn mê rồi.

"Chủ nhiệm, ý của ngài là?"

Lý Bảo Sơn cười ha ha: "Ý của tôi là, buông tay ra, đi làm đi, xảy ra chuyện gì, tôi gánh thay cậu!"

…

Trần Lạc xuống khỏi xe lửa, quan sát thị trấn An Dương, hít sâu một hơi.

E mm mmm...

Sương mù có chút dày là ấn tượng đầu tiên hắn cảm nhận được từ thị trấn An Dương.

Còn chưa kịp nhìn ngắm xung quanh, cậu đã nhìn thấy Trần Thương đang sải bước đi về phía mình.

"Anh hai!" Trần Lạc vẫy tay.

Trần Thương trông thấy Trần Lạc mang theo đống lớn đống nhỏ, xách thêm cả hai rương hành lý: "Làm sao lại mang nhiều đồ như vậy?"

Trần Lạc cười nói: "Mẹ gửi đồ cho anh đó."

Trần Thương xách hộ hai rương hành lý, nói: "Hôm nay ở lại chỗ của anh, ngày mai anh đưa em đến trường học."

Hai người sánh bước cùng đi, đi trên đường, có chút thu hút ánh nhìn của người khác.

Trần Thương còn đỡ hơn một chút, dù sao bình thường cũng không thèm để ý cách ăn mặc, mà Trần Lạc thì lại khác.

Lúc ở trường thầy giáo cũng đã nói, từ nhỏ đã ăn mặc áo quần lố lăng, thích phong cách lạ đời, đến Trần Thương nhìn mà cũng cảm thấy tê cả da đầu.

Nhưng mà bây giờ đã đỡ hơn nhiều, có thể là hai năm này rèn luyện cho nên cũng tiến bộ không ít, đi ra ngoài cũng thấy việc đời, tầm nhìn cũng có phẩm vị hơn, một bộ quần áo giá tiền không đắt lắm, nhưng quả thực là phối hợp ra một kiệt tác, rất hợp ánh nhìn.

Trần Thương trêu chọc một phen, nhịn không được nói: "Em đeo thêm cái kính râm nữa thì nhìn không khác đại minh tinh là mấy."

Trần Lạc nghe vậy thích lắm, cười ha ha một tiếng: "Không phải sớm tập luyện một chút sao, lỡ như em thành minh tinh thì làm sao bây giờ?"

Tháng tám tháng chín là thời điểm trời trở nên nóng bức, mặt trời chiếu xuống oi ả, khiến người ta có chút khó chịu trong người.

Đứng ở bên đường, Trần Thương giữ kỹ hành lý trong tay, chuẩn bị gọi xe, đón xe ở gần nhà ga có chút phiền phức.

Vừa lấy điện thoại ra, bỗng nhiên một chiếc xe dừng lại ở bên đường.

Trần Thương ngẩng đầu nhìn lên, là một chiếc xe Range Rover lớn màu đen, vừa vặn ngăn ở giao lộ trước mặt Trần Thương và Trần Lạc.

Trần Thương khẽ nhíu mày, đang chuẩn bị cầm lấy hành lý đi chỗ khác.

Lúc này, cửa kiếng xe chậm rãi hạ xuống.

"Bác sĩ Trần! Bác sĩ Trần!"

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Trần Thương nhìn vào trong xe.

Y?

Hình như có chút quen mặt.

Bởi vì đối diện với ánh sáng mặt trời nên Trần Thương nhìn có chút không được rõ ràng.

Phó Ngọc Phương cũng cười, căn bản cô cũng không nghĩ tới có thể gặp được Trần Thương ở đây.

Vốn đang lái xe đi ngang qua, bỗng nhiên đảo mắt nhìn sang ven đường, hai chàng trai anh tuấn, soái khí khiến cô nhịn không được chăm chú nhìn thêm, nhưng đến khi nhìn kỹ thì bỗng nhiên thấy có chút quen mặt, không phải là Trần Thương đây sao?

Phó Ngọc Phương vội vàng xuống xe, mang dép chạy tới, nhìn thấy bên cạnh Trần Thương đặt bao lớn bao nhỏ, nghi ngờ hỏi: "Bác sĩ Trần, câu đang... Dọn nhà hả?"

Trần Thương cười cười: "Phó tỷ, thật là trùng hợp."

"Em trai tôi nhập học, tôi đến nhà ga đón nó."

Trần Lạc tháo kính râm xuống, cười nói: "Xin chào, tôi là Trần Lạc."

Phó Ngọc Phương quan sát Trần Lạc, bỗng nhiên nở nụ cười: "Hai người là anh em ruột à?"

Trần Thương gật đầu: "Ừm, đúng vậy."

Chương 233: Ngày Khai Giảng

Phó Ngọc Phương đánh giá Trần Lạc một lượt, thân hình cao lớn, không mập không ốm, hơi chút cường tráng, trên mặt góc cạnh rõ ràng, công nhận cậu ta rất cao, nói trắng ra là dáng dấp có chút đặc biệt, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất thuận mắt, có thể để lại ấn tượng tốt trong mắt người khác.

Mà không phải loại người bắt chước soái khí thường thấy, nghĩ tới đây, Phó Ngọc Phương chậc chậc tán thưởng: "Tiểu tử này thật là đẹp trai nha, không làm minh tinh thì thật đáng tiếc, Tiểu Lạc theo học ở trường học nào vậy?"

Trần Thương trực tiếp cười đáp: "Học viện Truyền Thông Đông Dương."

Phó Ngọc Phương nghe xong không khỏi sửng sốt một chút, hiếu kỳ hỏi: "Học viện Truyền Thông Đông Dương sao? Cậu học chuyên ngành gì?"

Trần Lạc: "Cấp 19 hệ diễn xuất."

Phó Ngọc Phương nghe xong, trực tiếp nở nụ cười: "Cái này thật là trùng hợp, ta là giáo viên dạy vũ đạo ở học viện Truyền Thông đó."

Vừa nghe như vậy, Trần Thương kinh ngạc không thôi.

Nói chuyện một lát, Trần Thương không khỏi không cảm khái thế giới này thật quá nhỏ, cũng rất trùng hợp.

Trần Thương tựa hồ chưa từng hỏi qua Phó Ngọc Phương làm nghề gì, dù sao không liên quan đến nghề nghiệp của mình, chuyện riêng của người ta cũng không nên bàn tán.

Chẳng qua... Trần Thương mặc dù không hiểu rõ tính chất công việc của cô, nhưng lại hiểu rõ thân hình của cô, lần trước trước lúc rời đi, Trần Thương còn tạo hình khung ngực cho Phó Ngọc Phương, có một ý nghĩ tổng thể về dàn khung, chẳng qua là Phó Ngọc Phương có ý định chờ thêm đoạn thời gian nửa rồi lại nói.

Hoá ra là sắp khai giảng, khoảng thời gian này không có cách nào phẫu thuật, nhưng khi nghĩ đến Phó Ngọc Phương là giáo viên dạy vũ đạo, cũng khó trách dáng người lại tốt như vậy.

Đứng lâu dưới trời nắng oi ả khiến Phó Ngọc Phương có chút khó chịu, nàng cười nói: "Bác sĩ Trần, cậu không có lái xe tới sao? Nếu không thì tôi

đưa các cậu một đoạn, vừa vặn tôi cũng vừa mới làm xong việc, hiện tại cũng không có bận chuyện gì."

Trần Thương còn đang ngượng ngùng, Phó Ngọc Phương đã kéo lấy hành lý Trần Thương đang cầm, liền muốn để vào xe.

"Được rồi, cậu cũng đừng khách khí với tôi, nhanh lên, hôm nay trời thật là nóng!" Phó Ngọc Phương vừa cười vừa nói.

Vào trong xe, điều hoà không khí thổi tới, lập tức xua đi cái nóng bên ngoài.

Trần Lạc cùng Phó Ngọc Phương ở cùng một trường học, nên lần này cũng có tiếng nói chung.

Cộng thêm vốn tính cách Trần Lạc rất dễ thích nghi, trò chuyện cùng Phó Ngọc Phương đến khí thế ngất trời.

Trần Lạc cũng kể lại đoạn thời gian làm nhóm diễn kinh, trên đường đi cũng rất náo nhiệt.

Trần Thương chỉ ngồi quan sát hai người, đột nhiên cảm giác được có Phó Ngọc Phương ở đây, có lẽ Trần Lạc ở trường học sẽ không buồn lắm.

Nhưng mà...

Trần Thương nhìn đôi mắt Phó Ngọc Phương mị hoặc như vậy, bỗng nhiên cảm thấy lo lắng...

Chẳng biết tại sao, Trần Thương chợt nhớ tới phim « Tà Không Áp Chính » trong đó Bành Vu Yến cùng Hứa Tình...

Nghĩ đến một số hình ảnh, lập tức khiến Trần Thương giật nảy mình.

Cái này mẹ nó Trần Lạc mới 19 tuổi, gái già như cô cũng không thể gặm cỏ non được.

Bỗng nhiên, bất chợt Trần Thương cảm thấy mình vừa đưa ra một lựa chọn sai lầm, chính mình có phải là đã đem Trần Lạc vào một con đường không có lối về hay không?

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm giác được chuyến này xe không nên ngồi.

Không được...

Chính mình phải sớm giới thiệu đối tượng cho Trần Lạc, bằng không vị thiếu phụ họ Phó này cũng quá nguy hiểm.

...

Trần Thương nhìn gương mặt kia một chút, có chút hối hận, nếu không phải anh chỉnh dung cho cô ta đẹp như thế, hiện tại thì tốt rồi, tự gây khó khăn cho chính mình, nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút bận tâm, tội nghiệt a

Chỉnh đẹp mắt thì cũng không nói, cô còn có tiền, cái xe Range Rover lớn như vậy, một trăm vạn để làm lớn một bộ ngực cũng không có vấn đề.

Những điều này đều không nói tới

Ngươi nói ngươi vẫn là gần vua ban lộc?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm giác có chút nơm nớp lo sợ, vạn nhất... Vạn nhất... Nghĩ đến loại khả năng kia, Trần Thương có chút lo lắng, Trần Đại Hải liệu có thể cầm cây gậy đánh chết anh hay không, aizz... Cái này thật khó mà nói trước được.

Một đường nơm nớp lo sợ, Trần Thương cố gắng tìm kiếm đối sách.

Thậm chí nghĩ đến có nên hi sinh bản thân một chút hay không, để họ Phó kia bỏ qua cho em trai nhà mình... Dù sao nó vẫn còn trẻ.

Mắt thấy sắp đến giữa trưa, Phó Ngọc Phương trực tiếp đưa hai người họ đến nhà hàng, nhất định phải để cô được bày tiệc mời khách đối với "em trai Trần Lạc".

Sau này cùng chung trường học, tránh không được sẽ phải tiếp xúc nhiều.

Trong lúc ăn cơm, Phó Ngọc Phương gọi cả chồng mình là Quách Vĩnh Lượng tới, lúc này mới khiến tâm trạng thấp thỏm bất an của Trần Thương ép xuống bụng.

Quách Vĩnh Lượng trông thấy Trần Thương, cũng rất cho mặt mũi, cười tủm tỉm rất khác với lần trước.

Một bữa cơm kéo dài hai tiếng đồng hồ, thiếu phụ họ Phó lại bất động thanh sắc khiến cô như có siêu năng lực.

Trần Thương lo lắng nhìn sang Trần Lạc, sợ tiểu tử này có ý nghĩ xấu gì.

Chẳng qua nhìn thái độ cậu ta thờ ơ như thế, mọi bất an của Trần Thương cũng phần nào vơi đi.

Ngày hôm sau, Trần Thương phải đến trường học tham gia lễ chào đón tân sinh viên, mà Trần Lạc cũng phải đến trường học báo danh.

Vốn chỉ muốn trước tiên đưa Trần Lạc qua đó, còn mình lại trở về trường học.

Nhưng Phó Ngọc Phương đã trực tiếp vỗ ngực một cái nói để cô phụ trách, vừa vặn ngày mai cô cũng đến trường học, vừa vặn tiện thể đưa Trần Lạc đi luôn.

Ăn cơm xong, Trần Lạc vẫn để hành lý ở lại trên xe, còn mình dùng tạm đồ của Trần Thương.

Dù sao ngày mai vẫn đi chiếc xe này, khỏi phải dọn đồ qua lại cho phiền phức.

Phòng Trần Thương mướn không lớn lắm, cũng may là giường đôi, hai người cũng có thể miễn cưỡng nằm đủ.

Từ khi còn nhỏ, Trần Thương cùng Trần Lạc vẫn ngủ chung trên một chiếc giường lớn, vì vậy nên cũng không lạ lẫm gì.

Nhìn căn phòng rộng không đến hai mươi mét vuông của mình, Trần Thương bỗng nhiên nảy sinh ra ý định mua nhà.

Có lẽ... Chờ làm xong phẫu thuật cho Phó Ngọc Phương, tiền mua nhà hẳn là sẽ chuẩn bị đủ rồi?

Kế tiếp có thời gian có thể đi ra ngoài đi dạo, hỏi thăm một chút.

Nghĩ đến bản thân sẽ có ngày được người môi giới trưng cầu ý kiến mua căn hộ, Trần Thương còn cảm thấy có chút không chân thực.

Thiếu phụ họ Phó đưa em trai đến học viện Truyền Thông, Trần Thương cũng gọi xe đi đến đại học Y khoa Đông Dương.

Đại học Y khoa Đông Dương khai giảng tương đối sớm, hôm nay nghiên cứu sinh, tân sinh viên đều tham dự lễ khai giảng.

Kỳ thật đến cũng chỉ cổ vũ tinh thần cho đại hội.

Lại lần nữa bước vào sân trường, cảm giác mỗi lần đến đều không giống nhau.

Phảng phất như được trở về tuổi thanh xuân, vinh quang một thời.

Trần Thương đi tới làm xong các thủ tục, nhận các loại giấy chứng nhận, sau khi hết bận, cũng đã đến trưa.

Nghiên cứu sinh Y khoa không giống với sinh viên ngành nghề khác, rất nhiều người đều nói nghiên cứu sinh trong quá trình học tập không tốn bao nhiêu tiền thậm chí còn có thể để dành được tiền, khả năng này là bởi vì ngươi lựa chọn một cái ngành tốt, ngươi nếu như muốn nhiều tiền... Ngươi thử đến học y một chút...

Chương 234: Gặp Lại Bạn Cũ

Bận như một con chó vậy, mỗi ngày đều đi sớm về tối, bác sĩ trong khoa còn không coi ngươi là bác sĩ mà đối đãi, chỉ đơn giản coi như một thực tập sinh bỏ sức lao động miễn phí.

Ông chủ trả tiền?

Ngẫm lại cũng đúng.

…

…

Đại hội sẽ diễn ra từ lúc xế chiều cho đến tối, đến giữa trưa, Trần Thương cầm phiếu ăn đi tới phòng ăn, nơi này đã quá quen thuộc với anh.

Vốn đã từng ghét bỏ hương vị khó ăn này, nhưng từ sau khi tốt nghiệp lại có chút hoài niệm, kinh tế lợi ích thực tế sạch sẽ.

Trần Thương ngẫu nhiên sẽ trở về một chuyến.

Phòng ăn một có phần ăn gồm hai mặn một chay cũng chỉ mới bảy tám đồng.

Đã từng khi mới bước vào đại học, Trần Thương luôn luôn đi cùng mấy người bạn cùng ký túc xá, bây giờ lại phát hiện bản thân lại thích ở một mình hơn.

Một mình đi làm, một mình tan tầm, một mình ăn cơm.

Mặc dù ở một mình không phải cách sống quá hưởng thụ gì, nhưng mà đã sớm quen sinh hoạt một mình, ngươi ngược lại sẽ cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Được rồi, Trần Thương chính là vì sự nghiệp độc thân của mình mà tìm đủ loại lý do.

Quen mua đồ ăn ngon, tìm đến vị trí quen thuộc ngồi xuống.

"Aizz? La Châu, ngươi nhìn kìa, đó có phải Trần Thương không?" Đổng Giai bỗng nhiên chỉ Trần Thương đang ăn cơm ở bàn bên cạnh nói.

La Châu sững sờ, nhìn theo hướng đó, lập tức sững sờ: "Ôi mẹ ơi! Đúng là anh ta rồi! Trần Thương! Sao anh ta lại tới đây?"

Đang khi nói chuyện, hai người bưng đĩa cơm hướng về phía bàn Trần Thương đang ngồi.

"Thương nhi! Quả nhiên là ngươi!" La Châu cười ha ha một tiếng, đem thức ăn để hẳn hoi lên bàn, tươi cười chào hỏi.

Trần Thương vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy hai người họ, cũng vô cùng ngạc nhiên.

"La Châu? Đổng Giai? Hai người đây là... Sao các người lại ở trường học vậy?"

Đổng Giai cười: "Năm nay nghiên cứu sinh, tân sinh viên tham dự lễ khai giảng, thầy Quan bảo tôi tới giúp đỡ chút, năm nay lão La tốt nghiệp, nhàn rỗi nên cũng không có chuyện gì làm, thế là tôi rủ cậu ấy tới đây luôn."

"Đúng rồi, chắc cậu chưa biết, Quan lão sư bây giờ đã trở thành chủ nhiệm nghiên cứu sinh y khoa Đông Dương. Có bất ngờ hay không?"

"Nhưng mà... Trần Thương, làm sao cậu lại ở trường học a?"

Ba người đều học chung một lớp hồi đại học, quan hệ cũng không tệ, trông thấy Trần Thương tự nhiên cảm giác thân thiết hơn nhiều.

Trần Thương cười: "Tôi đây không phải đến làm hộ pháp bên cạnh các người, đến đọc diễn văn nghiên cứu sinh sao? Về sau sẽ phải gọi La sư huynh, Đổng sư tỷ rồi!"

La Châu trừng to mắt: "Có ý gì?"

Trần Thương lấy ra thẻ học sinh hôm nay mới nhận: "Xem này, năm nay tôi là tân sinh khoá 19, là người mới nha."

Lần này triệt để khiến hai người La Châu cùng Đổng Giai bị chọc cười.

Chẳng qua là, La Châu nhịn không được nghi hoặc một chút: "Không đúng, Thương nhi, dựa theo trình độ của ngươi, thi nghiên cứu sinh còn cần ba năm? Hiệp Hòa cũng không thành vấn đề mới đúng chứ?"

Trần Thương cười cười: "Sau khi đi làm được hai năm, hiện tại vừa vặn có một cơ hội, cho nên đến đọc nghiên cứu."

Đổng Giai thở dài: "Ai nói không phải chứ, công việc bây giờ khó tìm, hiện tại mấy bệnh viện đơn vị trực thuộc tỉnh cũng không cần nghiên cứu sinh, cho dù muốn cũng khó lắm, để người ta tự mình tuyển chọn học sinh."

"Chúng ta từng thử rồi, năm nay vừa vặn tốt nghiệp, hiện tại tin tức thông báo tuyển dụng của tỉnh trực đơn vị cũng không thấy, trường học còn đang chờ thông báo đó, rất nhiều người tốt nghiệp không có chỗ làm, nơi tốt không đến được, nơi không tốt thì lại không muốn đến."

Trần Thương nhìn Đổng Giai gắp khối thịt mỡ bỏ sang chén của La Châu, rất là thân mật gần gũi, nhịn không được hỏi:

"La Châu, Đổng Giai, hai người ở bên nhau từ khi nào vậy?"

La Châu cười hắc hắc, Đổng Giai lườm cậu ta một cái, nói: "Năm thứ nhất tôi thi vào Tây An Giao nhưng không có đậu, sau đó cùng nhau ôn tập

lại thi vào trường học chúng ta, La Châu vẫn luôn chăm sóc tôi, chạy tới chạy lui giúp tôi tìm gia sư, sau đó tôi thi đậu, cho nên dứt khoát đến với anh ấy luôn."

La Châu cũng không để ý, cười nói: "Thời gian trôi qua thật là nhanh, chớp mắt đã qua ba năm, năm nay nghiên cứu sinh của tôi đều đã tốt nghiệp."

Nói đến đây, La Châu bỗng nhiên thần bí cười nói: "Thương nhi, đại hội động viên học sinh mới năm nay sẽ rất náo nhiệt đấy, đặc biệt là ngày mai."

Trần Thương sững sờ: "Có ý gì?"

La Châu: "Năm nay vừa vặn viện khánh, tròn sáu mươi năm, trường học mời rất nhiều sinh viên ưu tú đã tốt nghiệp như chúng ta tới, còn có cả những sinh viên ưu tú đã tốt nghiệp hai năm trở lại đây, đại hội động viên tối nay khẳng định phải có một vài người lên đài diễn thuyết."

Trần Thương nghe vậy mới ồ một tiếng.

Những chuyện này với hắn mà nói tựa hồ chẳng ảnh hưởng gì lớn.

"La Châu, cậu học nghiên cứu sinh ngành nào?" Trần Thương hỏi.

La Châu cười cười, phàn nàn nói: "Tôi học phổ ngoại, nhưng mà, năm nay phổ ngoại nhận ít người quá, mà trong những người tốt nghiệp lần này, phổ ngoại có gần hai ba mươi người. Người nhiều cháo ít, không đúng, phải là sói nhiều thịt ít! Nguyên một đám đang chờ đợi đơn vị đến tuyển."

Trần Thương như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu: "Nha... Vậy cậu có đơn vị nào thích hợp chưa? Thầy của cậu đã chuẩn bị gì cho cậu hay chưa?"

Đổng Giai cười ha ha: "Ngốc như anh ấy thì làm gì mà chọn được chứ?"

La Châu cũng cười xấu hổ, nói: "Cũng không hẳn là vậy, lão sư của tôi không phải chủ nhiệm khoa nên không có quyền lực gì lớn, sinh viên người ta có lão sư là đại chủ nhiệm đều không nhất định có thể tìm được nơi tốt, lại nói, xã hội ngày nay, nào có chuyện đơn giản như vậy."

"Năm ngoái, bệnh viện chúng tôi có một đàn anh, sau khi tốt nghiệp vì muốn được giữ lại nên kết quả trước sau bỏ ra sáu bảy mươi vạn, còn tôi nào có nhiều tiền như vậy để đi mua công việc chứ!"

Nói đến công việc, mọi người đều có chút xoắn xuýt.

Trần Thương cũng kịp thời thay đổi chủ đề, mọi người trò chuyện sang vấn đề khác.

Một bữa cơm, ăn cũng khá thú vị.

La Châu bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, Thương nhi, thứ bảy có buổi họp lớp, cậu có định đi hay không? Lần này chúng ta đều tốt nghiệp, cho nên

cũng muôn tụ họp một chút, dù sao sau này ai cũng phải đi làm, nói không chừng muốn tìm nhau mở hội chẩn cũng thuận tiện hơn."

Trần Thương nhịn không được cười ha ha.

Những ngành nghề khác thì không biết, chứ riêng ngành y thì thật đúng là như vậy, một đám bạn học sau khi vào làm ở bệnh viện, khoa gì cũng có, khỏi cần phải nói, ít nhất việc tìm người hội chẩn cũng thuận tiện, không cần gọi điện thoại thúc giục qua lại.

"Thứ bảy... Thứ bảy khả năng là tôi sẽ bận chút việc, đến lúc đó rồi nói sau."

Thứ bảy có khá nhiều việc, chủ nhiệm còn nói mình tới giám sát hội tuyển dụng.

Một bữa cơm ăn khá vui vẻ, bạn học cũ gặp lại nhau, hào hứng cũng không ít, vừa nói vừa cười vậy mà đã đến buổi chiều.

Đổng Giai đột nhiên hỏi: "Trần Thương, cậu và Cảnh Nghiên còn liên lạc không?"

Lời còn chưa nói hết, La Châu cắt ngang, trừng Đổng Giai một cái.

Trần Thương cười cười: "Không có việc gì, sau khi tốt nghiệp cũng không còn liên lạc nữa."

La Châu vỗ vai Trần Thương: "Cũng chưa tìm đối tượng mới sao? Đúng rồi, sau khi tốt nghiệp cậu đã tới đơn vị nào rồi?"

Trần Thương lắc đầu: "Sau khi tốt nghiệp thì đến làm ở bệnh viện tư nhân, làm được nửa năm thì không làm nổi, vừa vặn khoa cấp cứu ở tỉnh Nhị Viện đang tuyển cộng tác viên, chuyển đi này cũng đã hơn hai năm."

"Ngày ngày đều bận rộn thăm khám bệnh nhân như vậy, làm gì có thời gian đi tìm người yêu chứ? Vì lẽ đó quay đầu ngẫm lại, vẫn là lúc đi học vui nhất."

Chương 235: Trở Lại Ký Túc Xá

Nói đến chuyện công tác, chủ đề liền trở nên nặng nề.

La Châu nhìn Trần Thương: "Tôi thực sự muốn ở lại An Dương cùng Giai Giai, hơn nữa Giai Giai vẫn chưa tốt nghiệp, nên trước tiên tôi muốn làm việc gì đó cho cô ấy như cưỡi ngựa xem hoa, đi bộ tay trong tay nhìn nhau cùng cổ."

Đổng Giai tới an ủi: "Em nghĩ rằng chúng ta cũng nên đến các quận và thành phố xung quanh, thu nhập ở đó cũng tương đối cao hơn nơi này, mà bệnh viện người ta lại coi trọng mình hơn."

"Không giống như thành phố An Dương, nó với tư cách là một tỉnh lị trực thuộc tỉnh Đông Dương, hằng năm lại có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp, các bệnh viện nhân dân căn bản không đặt chúng ta vào mắt, hơn nữa lựa chọn không nhất thiết phải công bằng công chính, cho dù không đi tìm người uỷ thác thì cũng dùng tiền đút lót mà được nhận vào.... Đúng là một mớ hỗn độn, không khí nghẹt thở."

Trần Phương gật đầu, đây chính là sự thật, tỉnh Đông Dương là một thành phố trung tâm, nhưng phát triển tương đối lạc hậu một chút.

Sự lạc hậu này không chỉ sau khi phát triển kinh tế chậm, mà còn là sự lạc hậu trong hệ thống và khái niệm.

La Châu mỉm cười: "Thật thú vị khi nói rằng, những thành phố tốt luôn thu hút nhân tài, đối với sinh viên chưa tốt nghiệp luôn có những chính sách ưu đãi, cung cấp phí sinh hoạt, thế nhưng thành phố An Dương nghèo nàn này của chúng ta lại đi theo chiều hướng ngược lại, anh có lo lắng về điều đó không, phải nói rằng nó thật quá độc đoán, đã lâu rồi một chút tin tức cải tiến cũng không thấy gì, anh thực sự không sợ rằng sẽ uổng phí tất cả tài năng của mình ở đây sao?"

Đổng Gia liếc nhìn La Châu: "Anh cũng đừng đặt quá nhiều hy vọng vào An Dương, những người có năng lực đều đã rời đi, ai lại muốn lưu lại nơi rách nát này chứ! Anh của anh năm ngoái tốt nghiệp đến bệnh việc trung tâm An Dương, đó là một trong ba bệnh viện hàng đầu nơi đầu nhưng lương một tháng chỉ có 6 nghìn nhân dân tệ, sống thì được nhưng với số tiền đó có thể kết hôn sao?"

Trần Thương gật đầu: "Tốt hơn nếu có được cơ hội vẫn là ra ngoài nhiều hơn một chút, sinh viên tốt nghiệp xong thường đến những nơi như

Thâm Quyến, Châu Hải, Quảng Châu... Những nơi đó rất tốt. Không có trường đại học y nào bên Thâm Quyến, hằng năm tất cả tài năng đều được giới thiệu, nghe nói có một ít người đi rồi về nói phúc lợi nơi đó không tệ, lương hằng năm ít nhất đều 20 vạn trở lên."

La Châu dùng tay sờ lên đầu: "Thương nhi, anh cũng biết tôi rồi đó, không thích tiền đồ lắm, chỉ cần có một ông việc ổn định, ở không xa nhà và có thể ở cùng Giai Giai là được rồi."

"Hơn nữa, cha mẹ tôi với Giai Giai cũng lớn tuổi rồi, tôi ở lại An Dương trong lòng mới thấy an tâm, sợ có bất trắc như ngã bệnh hay có việc gì xảy ra cũng có thể giúp đỡ một tay, tôi thực lòng cũng muốn đi lắm nhưng không an tâm về họ."

Đổng Giai nhìn thoáng qua La Châu, ngoài miệng thì mắng nhưng trong lòng lại chứa đầy mật ngọt.

La Châu tiếp tục nói: "Cuối tuần này, trường đại học chúng ta mở hoạt động tuyển dụng rất tầm cỡ, các bệnh viện nằm trong top ba của thành phố An Dương tới đây tuyển dụng lao động cũng không ít, tôi sẽ đi xem thử."

Trần Thương gật đầu: "Ừm, biên chế của tôi ở tỉnh Nhị Viện cũng đều đổi thành lập hồ sơ, hợp đồng lao động cho đãi ngộ cũng không tệ, khoa phổ ngoại ở bệnh viện chúng tôi, một hợp đồng lao động, sau khi qua thử việc thì sẽ được nhận vào làm, tăng thêm tiền thưởng nữa một tháng cũng có bảy, tám ngàn."

Trần Thương đang nói đến Chu Hiểu Đông, Vương Dũng so với Chu Hiểu Đông càng kiếm được nhiều hơn, bởi vì khoa cấp cứu tương đối nhiều phẫu thuật, hắn giao cho Trần Thương quản lý bệnh nhân, hai người phẫu thuật một tháng làm hơn mấy chục ca, nếu như tháng trước tính toán tiền thưởng mà nói, có hơn một vạn, bất quá dựa theo biên chế ở bệnh viện, đoán chừng khẳng định phải qua mấy tháng nữa mới có tiền thưởng.

La Châu cười nói: "Tỉnh Nhị Viện dù sao cũng là tỉnh tam giáp mà, thành phố An Dương lớn nhỏ gì cũng có hai ba mươi cái bệnh viện tuyến ba, người ta có thể vào làm, đoán chừng cạnh tranh cũng không nhỏ."

Đổng Giai nghe xong không vui: "La Châu, đến lúc đó em đi với anh, em sẽ chuẩn bị cho anh năm mươi phần sơ yếu lý lịch, nếu như anh không đi nộp hết thì không cho phép về!"

Một câu làm cho mọi người bị chọc cười.

Ra khỏi phòng ăn, La Châu đột nhiên hỏi: "Thương nhi, đến ký túc xá của tôi ngồi một chút đi, nghỉ chân một chút, còn lâu mới đến buổi chiều."

Trần Thương nhẹ gật đầu, hỏi: "Ký túc xá có nhiều người không?"

La Châu: "Trên cơ bản đều đã dời ra ngoài, còn tôi bởi vì Giai Giai cũng ở ký túc xá nên tạm thời vẫn chưa dọn đi, nhưng đều ở trường học mà, buổi tối có thể họp gặp."

Trần Thương ừ một tiếng.

Lúc ấy, Trần Thương ở trong lớp có quan hệ cũng không tệ với mọi người, dù sao viện y học, con trai vốn cũng không nhiều, vì lẽ đó ở chung cũng rất hài hòa, bình thường cùng nhau chơi đùa, chơi game, đánh bóng.

Dì quản lý vừa mới cơm nước xong xuôi, đang tản bộ ở cửa phòng cho tiêu cơm, bỗng nhiên trông thấy La Châu dẫn theo Trần Thương đi tới.

Lập tức ngây ngẩn cả người: "Y? Cậu không phải tiểu tử kia sao? Tên là gì ấy nhỉ..."

Trần Thương cười ha ha một tiếng: "Dì, người còn nhớ rõ cháu đấy sao?"

Dì cũng không khỏi nở nụ cười: "Làm sao không nhớ rõ, các cậu trước kia ra khỏi ký túc xá thường xuyên quên cầm chìa khoá còn đến mượn chỗ tôi, nguyên một đám tôi đều nhớ rõ từng người một đó nha."

"Nhưng mà, mấy năm rồi không gặp cậu, đang đi làm rồi hả?"

Trần Thương gật đầu, cười nói: "Vâng, đi làm rồi ạ."

Dì hài lòng nhẹ gật đầu: "Không tệ, khi đó dì cảm thấy cháu là người rất có tiềm đồ nha."

La Châu thở dài: "Dì, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không chút thay đổi, vẫn là trông mặt mà bắt hình dong!"

Dì lập tức cười lên ha hả: "Dì không giỏi cái gì, nhưng mà lại nhớ mặt người khác rất chuẩn! Tiểu tử ngươi tốt nghiệp còn không đi, chờ ta đuổi đi hả?"

Ký túc xá ở trường học không cho người lai lịch không rõ ràng đi vào, mà dì quản lý ký túc xá có thể nói là người có một đôi hỏa nhãn kim tinh, nhìn có vẻ không đáng để ý, thế nhưng tới tới lui lui, ai chưa từng gặp qua thì sẽ không được vào.

Vốn dĩ La Châu đã tốt nghiệp nên hắn phải dọn khỏi túc xá, nhưng mà vì tìm Quan Vĩ nói chuyện nên được cho chậm trễ một chút.

Dù sao đi ra ngoài thuê phòng cũng rất đắt, đợi đến khi tìm được việc rồi hẵng tính.

Trở lại ký túc xá, bên trong không có ai, trừ giường chiếu của La Châu, những chỗ khác đều đã thu thập sạch sẽ.

Thời tiết có chút nóng, La Châu cởi áo thun ra, hai tay để trần nói: "Thương nhi, cậu lên giường của tôi mà ngủ một lát đi."

Trần Thương cười cười: "Không cần, tôi cũng không mệt lắm."

La Châu cười ha ha một tiếng: "Cái đó... Hỏi một câu? Hiện tại còn chơi game không?"

Nói xong La Châu trực tiếp mở LoL, trực tiếp đăng nhập, âm thanh quen thuộc vang lên.

Trần Thương cười nói: "Cậu cứ chơi đi, tôi nhìn cậu chơi là được rồi."

Hồi học đại học, cả hai người đều đã trải qua những chuyện như vậy.

Chương 236: Càng Là Thiên Tài Thì Càng Biến Thái

Buổi chiều, đầu tiên Trần Thương làm là tiến hành chia lớp, dựa theo quy bồi của bệnh viện mà tiến hành, dù sao mọi người bình thường đều quy bồi ở bệnh viện, cách chia lớp như vậy càng thêm thuận tiện cho việc quản lý.

Năm nay, nghiên cứu sinh của Đại học Y khoa Đông Dương quy bồi ở bệnh viện tương đối nhiều, phân phối đến tỉnh Nhị Viện được tuyển lại chỉ có hơn ba mươi người.

Lớp học có ba mươi người, nói ra thì cũng thật tinh xảo.

Hai mươi nữ, mười nam.

Bất quá... Trần Thương chợt phát hiện người mập mạp đang cười quái dị ngồi bên cạnh mình có chút quen mặt.

"Bạn học... Không oán không cừu, vì sao nhìn chằm chằm tôi thế?" Trần Thương nhịn thật lâu, thực sự nhịn không được, nhìn thẳng vào mắt người này, nghiêm túc nói.

Tiền Lâm đầu tiên là sững sờ, lập tức cười ha ha một tiếng: "Tiểu ân nhân, tôi là Tiền Lâm, thực không dám giấu giếm, tôi tới đây để báo ân!"

Trần Thương lập tức mắt trợn tròn.

Người ta đến báo ân đều là hóa thành nàng tiên ốc, nào có người nào đến báo ân như cậu, là đến báo thù hả?

Mang bộ dáng tôn vinh như vậy đến báo ân, tìm khẳng định là tiểu thư Cao gia.

Nhưng mà...

Vạn nhất thật sự là đến báo ân, chính mình cũng không thể ăn thiệt thòi chứ?

Trần Thương cố gắng nghĩ lại, đến cùng là khi còn bé đã mình cho cô nhi một cái bánh bao? Hay là ở bệnh viện đã cứu một đứa bé thiểu năng nào hay không?.

Nhưng mà làm sao cũng không nghĩ ra đã từng gặp được vị đại hán 190 cân này.

Tuy nhiên Trần Thương vẫn đắn đo một hồi, có lẽ chính mình thật đã cứu được hắn?

Nhìn cách cậu ta ăn mặc, hẳn là giàu có, không thể lãng phí bất luận cơ duyên nào, vạn nhất là ông trời ban cho mình cơ hội thì sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vẫn nghiêm túc nói: "Tiền mặt là được rồi!"

Trần Thương nói một câu "Tiền mặt là được!" Khiến Tiền Lâm chỉ biết đứng hình trợn tròn mắt.

Căn bản Tiền Lâm vẫn luôn cho rằng Trần Thương là một người học tập nghiêm túc đến khắc khổ, ăn nói có ý tứ, chững chạc đàng hoàng, dù sao thì người tài năng như vậy cũng là học bá thượng đẳng.

Không nghĩ tới chính mình cũng gặp phải chuyện cười như vậy

Tiền Lâm khoát tay áo: "Không phải là chuyện tiền nong!"

Trần Thương ngồi dịch ra, đáp: "Tôi không có nợ phong lưu, cũng không có bất kỳ trải nghiệm thú vui xuân nào, dù cho có, con trai cũng không thể lớn như thế."

Tiền Lâm lập tức xấu hổ, đệch mợ, gặp phải cao thủ rồi... Tên này so với bản thân còn mặt dày hơn

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm sợ Trần Thương càng nghĩ càng hiểu lầm, dứt khoát nói ra: "Không không không, người anh em, cậu hãy nghe tôi nói một câu, Tiền Lượng là chú của tôi!"

Trần Thương sững sờ, nuốt một ngụm nước bọt, cậu ta là có ý gì? Uy hiếp mình?

Họ Tiền nhiều như vậy, cậu tại sao không nói thêm Tiền Đô là ông cậu luôn đi? Nói không chừng tôi sẽ mù quáng mà tin luôn đấy...

Tiền Lâm tiếp tục nói: "Chú tôi là muốn tôi báo danh nghiên cứu sinh dưới sự chỉ dạy của bà phù thủy Mạnh Hi kia, may mắn mà có anh cậu, cứu vớt tôi từ trong biển lửa, kể từ đó, tôi mới thoát khỏi cay đắng đấy!"

Trần Thương sững sờ: "Nói vậy là có ý gì?"

Tiền Lâm ngơ ngác, nhìn Trần Thương: "Cậu không biết à?"

Trần Thương ngây người: "Biết chuyện gì cơ?"

Trần thương đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật thiếu hiểu biết về Mạnh Hi.

Tiền Lâm tiếp tục nói: "Aizz, xem ra cậu thật không biết, bằng không cũng sẽ không đi tìm đến nữ ma đầu Mạnh Hi để ghi danh

Tôi sẽ nói cho cậu một chút, để cậu biết đường mà chuẩn bị tâm lí, nói như thế nào đây? Chủ nhiệm Mạnh Hi chính xác là trâu? Mà tuyệt đối còn là một con trâu cái, không nói chứ, nhưng bà ta quá liều mạng, cũng quá nghiêm ngặt, lúc ấy tôi dưới tay chủ nhiệm Mạnh một tháng, cứ thế mà gầy hơn 20 cân, đi sớm về tối, ban ngày phẫu thuật, buổi tối bận bịu làm luận

văn, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Điều đó khiến tôi dày vò muốn chết, cảm giác giống như sắp lìa đời đến nơi rồi..."

"Tôi chỉ muốn tìm một đối tượng tốt và có một mối quan hệ yêu đương trong thời gian nghiên cứu. Sau khi tốt nghiệp, tôi sẽ tìm một công việc ổn định, sinh ra một cậu bé kháu khỉnh và sống hạnh phúc cả đời."

"Tôi nếu như theo chủ nhiệm Mạnh, cuộc sống tươi đẹp của tôi chẳng phải sẽ bị tan nát sao? Vì lẽ đó! nên tôi mới vô cùng thấy cảm kích."

"Cho nên, anh cậu cứu vớt tôi từ trong biển lửa, có thể không cảm kích sao?"

Trần Thương đã rõ ràng, thì ra là thế.

Chỉ có điều, so với thu hoạch của mình mà nói, chút chuyện này đáng là gì đâu?

Dù sao nhiệm vụ lần này mở ra ba kĩ năng, mà còn là cây kỹ năng màu tím.

Không ăn chút đắng sao có thể được ?

Hơn nữa, chính mình còn phải cố gắng đánh bại Mạnh Hi, nhận được độ thiện cảm, sẽ mở khóa được nhiều kĩ năng mới

---

Không lâu sau có một lão sư nghiên cứu bước vào, việc tiếp theo là bắt đầu giải thích mọi thứ, bao gồm đào tạo thường xuyên, lớp học, v.v.

Trần Thương cũng không có quá để ý, dù sao việc nghiên cứu sinh cũng chính là trình độ của mình, vận dụng kiến thức đã được học ở bệnh viện, căn bản không cần chuyển khoa.

Nói là đi học nhưng ngược lại là có thể chọn ra một ít thời gian đến nghe giảng mà thôi.

Khoảng bốn giờ hơn, giáo viên tạm thời sắp xếp Tiền Lâm làm lớp trưởng.

Lúc này, Trần Thương mới biết được, cái tên mập mạp trước mặt này không ngờ thi nghiên cứu được tận bốn trăm điểm?

Cái này khiến bạn học Trần Thương càng ngày càng tin tưởng một câu, Thượng Đế đóng cửa nhốt bạn lại, khẳng định sẽ cho bạn cái đinh cùng cái búa, bạn tốt nhất hãy sớm tìm ra cửa sổ...

Thật sự đã chứng minh, càng là thiên tài, thì càng biến thái...

Tuy nhiên, điều mà Trần Thương hài lòng nhất chính là trong số hơn 20 cô gái nhỏ trong lớp, có khá nhiều người đẹp, điều này khiến Trần thương ngày càng mơ tưởng đến cuộc sống nghiên cứu trong tương lai sau này của mình.

Sau cuộc họp nhỏ, mọi người sẽ đến tham gia lễ chào mừng tân sinh viên.

Sự xuất hiện của Tiền Lâm khiến Trần Thương cảm thấy thời tiết không quá nóng. Một cơ thể lớn như vậy thực sự che lấp Trần Thương giúp cho cậu lúc đi dọc đường vô cùng mát mẻ.

Thật tuyệt vời khi được đi sau người béo.

Trần Thương vốn không hứng thú với lễ chào mừng tân sinh viên vào buổi chiều, nhưng ngược lại, Tiền Lâm lại tràn đầy hào hứng.

"Đây là kỷ niệm 60 năm ngày thành lập trường chúng ta. Nhiều đại lão đã được mời, cũng như một số tiền bối ưu tú. Chúng ta đi xem một chút đi."

Vừa mới bước vào hội trường, Trần Thương trông thấy trên người Đổng Giai treo tranh chữ màu đỏ, hẳn là tiếp đãi những sư huynh sư tỷ kia về trường.

La Châu thì đang cùng đám người ở gần đó nói chuyện phiếm, những người này Trần Thương rất quen thuộc, đó là bạn học trước kia của cậu.

Đám người trông thấy Trần Thương tiến đến, lập tức sững sờ

“Này! Thương nhi, cậu cũng tới à?"

"Ừ! Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy cậu. Cậu đi đâu thế?"

"Thương nhi, đừng nói là cậu đến xem đại lão trường tôi kỉ niệm 60 năm thành lập đấy nhé!"

Một nhóm người bắt đầu xôn xao. Tiền Lâm, người thích tham gia náo nhiệt, đứng cạnh anh nhìn chăm chú. Sự hiếu kì của Tiền Lâm đối với Trần Thương càng nhiều hơn một chút.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng: "Hôm nay, tôi tới để tham gia đại hội, cái này không sai!"

Mọi người nghe xong, lập tức ồn ào: "Nói đi, thật sự rất tuyệt phải không? Nói cho tôi biết, cậu đã làm gì trong ba năm qua để đạt đến đỉnh cao của cuộc đời mình!"

"Đừng nói là cậu là tiến sĩ Hiệp Hòa toàn quốc nhé?"

Chương 237: Người Yêu Cũ Có Người Yêu Mới

Thật vậy, nhiều sinh viên đã được nhận vào các trường danh tiếng nhằm truyền tải năng lượng tích cực cho mọi người.

Trần Thương khụ khụ một tiếng, ngượng ngùng cười một tiếng: "Tôi thi đậu!"

"Nhưng là... nghiên cứu sinh!"

"Tôi tới là để tham dự đại hội tân sinh viên!"

Trần Thương vừa nói xong, mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức vui vẻ.

Tuy nhiên cũng không có ai giễu cợt Trần Thương, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, nhiều nhất cũng chỉ đùa một chút mà thôi.

"Này, Thương nhi, về sau cậu phải gọi tôi một tiếng sư huynh rồi đấy."

"Đúng đúng đúng! Gọi thử một tiếng nghe xem nào!"

Lúc mọi người đang ồn ào, bỗng nhiên Trần Thương đứng dậy quay đầu đi: "Tôi vào nhà vệ sinh một chút."

Mọi người sững sờ, cho rằng Trần Thương không vui.

Tuy nhiên, sau khi xoay người nhìn lại, bỗng nhiên trông thấy một cô gái đi tới.

Lập tức mọi người hơi sửng sốt một chút.

Cô gái đang sánh bước cùng một chàng trai cao lớn, nhìn qua thật sự là trai tài gái sắc.

La Châu lập tức biến sắc, Cảnh Nghiên?

Mọi người cũng trợn tròn mắt.

Cảnh Nghiên cũng tới tham gia hoạt động?

Không đúng, chàng trai bên cạnh Cảnh Nghiên là ai, đối tượng của Cảnh Nghiên không phải Trần Thương ư...

Lập tức, mọi người bỗng nhiên hiểu rõ ra, Trần Thương tại sao phải đi WC.

Thì ra là thế...

Cảnh Nghiên nhìn thấy đám người, cũng vui vẻ đi tới: "La Châu, Lâm Hòa các cậu đều ở đây à?"

La Châu gật đầu cười: "Cảnh Nghiên, đã lâu không gặp."

Cảnh Nghiên cười nói: "Đúng vậy, ba năm rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh quá."

Lúc này, sau lưng một cô gái khí chất thời thượng đi tới: "La Châu, nhìn thấy nữ thần liền ném tôi qua một bên sao? Các người thật quá đáng."

La Châu ngẩng đầu: "Từ Tuệ Tuệ? Cậu cũng tới à? Xem ra lần này vô cùng náo nhiệt, có thể họp mặt một bữa rồi."

Cảnh Nghiên cười gật đầu, nói: "Nhất định rồi, mọi người sau khi tốt nghiệp vẫn chưa gặp mặt lần nào, lần này chắc chắn phải họp một chút."

Từ Tuệ Huệ nhìn người đàn ông cao lớn, đẹp trai, hào hoa, phong nhã bên cạnh cảnh nghiên, hiếu kì hỏi: "Cảnh Nghiên không định giới thiệu cho mọi người một chút à? Anh đẹp trai này là ai?"

Cảnh Nghiên một mặt hạnh phúc cười nói: "Đây là chồng tôi, Tỉnh Nhiên, cũng là đàn anh đã tốt nghiệp từ trường chúng ta."

Tỉnh Nhiên tiêu sái cười một tiếng, lên tiếng chào: "Rất vui được làm quen với mọi người, tôi là Tỉnh Nhiên."

Mọi người nhao nhao gật đầu đáp lại, giờ khắc này, mọi người đều đã nhận ra vị này là ai

Đây chính là Vị tiền bối Tỉnh Nhiên truyền kỳ kia.

Người làm ra hai bài báo cáo khoa học được đề ra trong thời gian nghiên cứu, điều này đã khiến oanh động toàn trường. Một ý tưởng được đề xuất vào thời điểm đó đã được một công ty dược phẩm mua với giá gần một vạn.

Chuyện về Tỉnh Nhiên, có thể nói chính là một tấm gương tiêu biểu ở trường học

Một học bá dốc lòng học tập, đối với những sinh viên kinh nghiệm sống còn ít thì khi nghe đến sẽ càng như được tiêm thuốc kích thích, có thể nói là nhiệt huyết sôi trào

Ngay cả Từ Tuệ Tuệ sáng quắt hai mắt lên: "Wow, anh chính là đàn anh Tỉnh Nhiên à, không nghĩ tới dáng dấp anh lại đẹp trai như vậy nha!"

Không thể không nói, Tỉnh Nhiên người này, ở đại học Y khoa Đông Dương chính là một nhân vật truyền kỳ.

Nội tâm La Châu nhịn không được lộp bộp một tiếng, cũng may là Trần Thương vừa rời khỏi, bằng không, chuyện này sẽ khó xử cỡ nào chứ?

Bạn trai cũ chạm mặt với bạn trai mới, còn có thể có chuyện gì khiến người ta khó xử hơn nữa chứ.

Ngay cả mấy người Lâm Hòa cũng khẽ thở dài một hơi.

Tuy Tỉnh Nhiên có chút lợi hại, nhưng cũng không thân thiết với bọn họ lắm, nói trắng ra, cũng không phải là người chung chí hướng, có thể tôn

kính anh, gọi anh một tiếng tiền bối, nhưng chỉ đơn giản là thế thôi, hoàn toàn không cần thiết a dua nịnh hót.

Nhưng họ cũng không khỏi có chút tiếc hận, dù sao thời đại học, trước kia Trần Thương và Cảnh Nghiên cũng từng là một cặp đẹp đôi.

Đáng tiếc...

Từ Tuệ Tuệ hiếu kỳ hỏi: "Lần này, anh Tỉnh Nhiên là được trường học mời đến viện khánh sao?"

Tỉnh Nhiên gật đầu, từ tốn đáp: "Đúng vậy, trường học gửi thư mời khánh điển cho tôi, nên tôi đến để tham gia."

Mọi người trầm mặc một chút, bọn họ là được mời tới với nghĩa vụ là cộng tác hỗ trợ, mà người ta là được phát thư mời tới tham gia hội nghị, chênh lệnh quá lớn mà.

La Châu không khỏi hơi xúc động, Trần Thương ơi là Trần Thương, tình địch của cậu quá mức cường đại rồi, thứ lỗi anh em không giúp được cậu nha.

Từ Tuệ Tuệ bỗng nhiên nói: "Đàn anh Tỉnh Nhiên, anh không vội trở về thủ đô chứ? Chờ hội nghị được cử hành xong, Cảnh Nghiên dẫn theo đàn anh Tỉnh Nhiên cùng đến tụ họp với chúng ta cho vui đi?"

Cảnh Nghiên gật đầu, người bạn trai này thật rất có thể diện

Đặc biệt là ở tỉnh Đông Dương, đi ra ngoài đều rất mát mặt.

Nghe thấy Từ Tuệ Tuệ nói vậy, Cảnh Nghiên che miệng cười: "Không vội trở về, không đúng, phải nói là không trở về nữa."

Mọi người sững sờ hỏi: "Không trở về nữa?"

Trên mặt Cảnh Nghiên ngập tràn hạnh phúc đáp: "Đúng vậy, không trở về nữa, lần này Tỉnh Nhiên được Đông Đại Nhất viện tiến cử nhân tài về làm, làm phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực, khoảng thời gian này sẽ chuẩn bị tới nhậm chức."

Mấy người La Châu nghe xong, lập tức hâm mộ

Tiền đồ chính là tiền đồ

Đó căn bản không so được, chính mình liều sống liều chết tốt nghiệp tìm việc làm, còn người ta trực tiếp được tiến cử tới làm Phó chủ nhiệm, Tỉnh Nhiên chẳng qua cũng chỉ lớn hơn bọn họ sáu tuổi, sau khi tốt nghiệp bác sĩ rồi học lên tiến sĩ mất thêm hai ba năm.

Mà lại có thể lập tức có thể nhảy qua những người mới, trực tiếp làm Phó chủ nhiệm, thực lực như vậy, thật làm cho người ta ao ước không nổi

Từ Tuệ Tuệ cảm khái một tiếng: "Thật là lợi hại, trực tiếp làm tới Phó chủ nhiệm, quá khiến người ta ao ước!"

Sau khi nói xong, Từ Tuệ Tuệ bỗng nhiên tò mò hỏi: "Đúng rồi Cảnh Nghiên, năm nay cậu cũng tốt nghiệp sao? Cậu không chuẩn bị nơi đi làm à?"

Cảnh Nghiên mỉm cười: "Lúc lãnh đạo Đông Đại Nhất viện cùng Tỉnh Nhiên bàn bạc điều kiện, Tỉnh Nhiên hi vọng có thể dẫn theo tôi, Lưu viện trưởng cũng đã đáp ứng, cho nên tôi cũng tới đó làm, là nội khoa tim của Đông Đại Nhất viện."

"Vì vậy, sau này chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn để tụ hội!"

Từ Tuệ Tuệ nhẹ gật đầu: "Cảnh Nghiên, cậu và đàn anh Tỉnh Nhiên bao giờ thì kết hôn?"

Cảnh Nghiên gật đầu: "Ừm, dự định trong năm nay sẽ kết hôn, tới khi Tỉnh Nhiên ký hợp đồng với bệnh viện, bệnh viện phân cho một chỗ ở, chờ phòng ở sửa xong rồi sẽ kết hôn, đến lúc đó mọi người nhớ tới cùng chung vui một chút nha!"

Tỉnh Nhiên nhìn mọi người, cười nói: "Các bạn, hội nghị sắp bắt đầu rồi, lát nữa tôi còn phải phát biểu nên không tán gẫu cùng mọi người nữa, hôm nào đó, tôi làm chủ mời mọi người tụ họp một chút."

Nói xong, Tỉnh Nhiên cùng Cảnh Nghiên đi vào bên trong.

Để lại đám người bùi ngùi mãi không thôi.

Từ Tuệ Tuệ: "Cảnh Nghiên, chờ tôi với."

Nói xong, Từ Tuệ Tuệ đi theo vào trong.

La Châu thở dài, nghĩ đến Trần Thương, lại nghĩ đến Tỉnh Nhiên, đột nhiên cảm thấy nếu như mình là Cảnh Nghiên, có lẽ cũng sẽ lựa chọn Tỉnh Nhiên a?

Dù sao sự chênh lệch này cũng quá lớn.

Tỉnh Nhiên vừa đến đã được đãi ngộ làm Phó chủ nhiệm, được cấp nhà ở, sắp xếp được cả công việc cho vợ, cuộc đời của anh ta so với mình phải tiết kiệm ít nhất vài chục năm phấn đấu, hơn nữa, trọng yếu nhất chính là tiền đồ vô hạn.

Chương 238: Hiện Thực So Với Trong Tiểu Thuyết Càng Thêm Cẩu Huyết

Tiền Lâm thì đứng ở bên cạnh nhìn từ đầu tới đuôi, không nói một tiếng.

Lúc này, cậu ta mới chậm rãi hỏi La Châu: "Đàn anh, Cảnh Nghiên đó... có quan hệ như thế nào với Trần Thương?"

La Châu sững sờ, quay người nhìn Tiền Lâm: "Cảnh Nghiên là người yêu của Trần Thương thời đại học, khi đó rất được mọi người trong lớp quan tâm, về sau Cảnh Nghiên thi nghiên cứu nên tới thủ đô, mọi chuyện sau đó chúng tôi cũng không rõ lắm, nhưng... Hiện tại xem ra, ngươi cũng nhìn thấy đó."

Tiền Lâm gật đầu, đối với Tỉnh Nhiên, mặc dù cách nhau nhiều khoá, nhưng mà cũng thỉnh thoảng nghe qua đại nhân vật ấy ở đại học Đông Dương.

Không nghĩ tới người này lại là tình địch của ân nhân nhà mình?

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm không khỏi nhiều hơn mấy phần địch ý đối với Cảnh Nghiên và Tỉnh Nhiên.

Dù sao, loại tình tiết này bình thường vẫn xuất hiện trong tiểu thuyết và trên phim truyền hình.

Tiền Lâm đã tự động phỉ nhổ Cảnh Nghiên vì đã bội tình bạc nghĩa đối với Trần Thương như vậy.

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm thở dài.

Hoá ra hiện thực so với trong tiểu thuyết càng thêm cẩu huyết

Trần Thương đứng trong nhà vệ sinh, có ý định muốn rời khỏi nơi này.

Hắn thực sự không nghĩ tới lại có thể gặp Cảnh Nghiên ở đây.

Còn có... Người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lắc đầu.

Chuyện cũng đã qua lâu, xoắn xuýt như vậy thì có ý nghĩa gì.

Lại nói, chuyện về Cảnh Nghiên đã sớm không có bất cứ quan hệ nào với mình nữa.

Hắn cũng không phải không bỏ xuống được, chỉ là cảm giác có chút không cam tâm.

Thời gian ba năm đã đủ để buông xuống rất nhiều thứ.

Trần Thương buông xuống chính là Cảnh Nghiên, thế nhưng trong nội tâm... Hắn vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Đều là người trưởng thành rồi, không có nhiều công bằng như vậy, càng không có mấy thứ chính nghĩa buồn cười gì đó.

Nói câu không dễ nghe, Trần Thương có thể không thèm để ý đến Cảnh Nghiên một chút nào, thậm chí có thể xem như một người xa lạ, nhưng vẫn nhịn không được cái cảnh cô dẫn theo người khác đến trước mặt hắn khoe khoang, nói: Nhìn đi, anh ấy so với ưu tú hơn anh nhiều

Vì lẽ đó Trần Thương muốn rời đi.

Xét đến cùng, vẫn là mình không đủ lớn mạnh

Nếu như Cảnh Nghiên tới một mình, Trần Thương có thể sẽ cười một tiếng, sau đó nói câu khách sáo: "Đã lâu không gặp."

Nhưng còn hiện tại, Trần Thương chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Không gặp lại vẫn tốt hơn.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Nói xong, Trần Thương quay người muốn rời khỏi.

Cái gọi là đại hội cổ vũ với hắn mà nói, tựa hồ không có ý nghĩa gì lớn.

Lúc này, Tiền Lâm bỗng nhiên đi đến, trông thấy Trần Thương đứng tại chỗ, nhịn không được nói: "Ta đoán ngươi ở đây mà."

Trần Thương: "... Không qua được mắt cậu."

Tiền Lâm:...

"Đi thôi, sắp bắt đầu rồi, không vào xem sao?"

Trần Thương lắc đầu: "Không xem, về thôi, có chút việc."

Tiền Lâm bỗng nhiên cười nói: "Đừng nóng vội, cậu không muốn biết người kia là ai sao?"

"Chẳng lẽ cậu cũng không muốn biết lĩnh vực chuyên môn của anh ta là gì sao?"

"Cậu cũng không muốn biết, đánh bại ở lĩnh vực anh ta am hiểu nhất sẽ có cảm giác thế nào sao?"

"Tiểu ân nhân, chỉnh chết anh ta đi! Sợ cái gì?"

Tiền Lâm nói vậy thật là làm cho Trần Thương hơi động tâm

Tại sao lại có chút mong mỏi chứ?

Hơn nữa còn có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào

Nghĩ tới tương lai cái nào đó không được miêu tả, Trần Thương không nhịn được tiểu kích động một phen...

Trần Thương: "Nhưng làm vậy không tốt lắm nha?"

Tiền Lâm lòng đầy căm phẫn: "Có cái gì mà không tốt? Anh hai của tôi ơi? Mối thù cướp vợ, trên đầu anh đã mọc cỏ xanh biếc thành như vậy còn không tốt cái gì nữa?"

Câu nói này... Lập tức làm cho bình gas trong lòng Trần Thương ầm ầm bốc cháy.

Trần Thương đứng dậy liền đi, Tiền Lâm nhịn không được vỗ tay hai cái: "Thế này mới đúng chứ!"

"Không đúng! Chúng tôi đã chia tay từ lâu rồi, nên lúc này, cũng không thể gọi là đội nón xanh được..." Trần Thương đột nhiên quay người, nghiêm túc nói.

Tiền Lâm sững sờ, bắt đầu trầm mặc: "Giấu nỗi hận trong lòng là sẽ qua chuyện sao! ?"

Trần Thương trầm mặc, mặc dù bản thân mình cũng không quan tâm Cảnh Nghiên lắm, nhưng cảm giác bị bạn trai mới xuất hiện của cô ấy hạ thấp mình, đúng là giống như hương vị của dưa chua, chua chua.

Hai người tiến vào hội trường, tìm một chỗ ngồi xuống.

Hiệu trưởng đang phát biểu, dù sao đây cũng là lễ khai giảng, hiệu trưởng ít nhiều cũng phải lên phát biểu.

Nhưng, bài diễn thuyết mà lão hiệu trưởng đang đọc đối với Tiền Lâm cùng Trần Thương mà nói, rõ ràng là đang lãng phí thời gian.

Lúc này, hiệu trưởng đã phát biểu xong, đến lượt Tiền Lượng lên đài.

Trần Thương đẩy Tiền Lâm: "Đại bá của cậu lên rồi kìa."

Tiền Lâm giữ im lặng, Trần Thương hiếu kỳ xoay người lại, thì phát hiện Tiền Lâm đang cầm một cây bút tô tô vẽ vẽ cái gì đó lên một cuốn vở.

Thấy vậy, Trần Thương cũng không hiểu chuyện gì

"Cậu đang viết cái gì vậy?"

Tiền Lâm cười thần bí: "Bắt đầu độ khó Địa Ngục rồi!"

Nói xong, Tiền Lâm cầm điện thoại lên, đưa cho Trần Thương xem: "Thấy không? Hiện tại Tỉnh Nhiên đã có thành tựu! Chúng ta cũng phải từng bước lần lượt đánh vỡ!"

"Nhưng anh cứ yên tâm, tôi đã cho ngươi phân loại, chia ra các giai đoạn cùng các nhiệm vụ phù hợp."

Sau khi nói xong, Tiền Lâm cầm quyển sách nhỏ đưa cho Trần Thương: "Anh xem đi, khi mới vào năm nhất đại học, tên đó đã nhận được học bổng bồi dưỡng đặc biệt cấp quốc gia, khi vào năm thứ hai đại học... Đến năm thứ ba đại học đã thành công phát biểu bài luận văn học thuật hạch tâm cấp

quốc gia đầu tiên, năm thứ tư đại học phát biểu bài luận văn đầu tiên về ảnh hưởng của thừa số SCI cao tới 1.3 phút, năm thứ năm đại học, hắn tham gia giải thi đấu sinh viên cách tân lập nghiệp, nhận được giải đặc biệt trong giải thi đấu thanh niên lập nghiệp, nhận được quỹ tài trợ 20 vạn để lập nghiệp, cũng trong năm đó, sau khi sáng ý hoàn thiện, ý tưởng đó của hắn được công ty y dược Thụy Đức mua với giá một trăm vạn, sau đó phát biểu một bài luận văn về ảnh hưởng của thừa số SCI 4.7 phút."

"Đây đều là thành tựu của hắn trong khoa chính quy, năm đó cậu ta đã đùng 451 điểm thi đậu vào Hiệp Hòa, tôi cũng đã tra được lý lịch huy hoàng của cậu ta khi ở Hiệp Hòa!"

Sau khi nói xong, Tiền Lâm dùng một loại ánh mắt như chó đẻ nhìn Trần Thương: "Tiểu ân nhân, anh yên tâm đi, có tôi ở đây, chúng ta nhất định sẽ xử lý cái tên Tỉnh Nhiên này thật gắt gao, giúp cho anh ta hiểu được, muốn tìm bạn gái phải học cách phân tích nặng nhẹ, phân tích hắn bạn trai cũ của cô gái đó ngưu bức cỡ nào!"

"Hiện tại, chúng ta chỉ thiếu một vài số liệu, tổng thể mà nói đã hoàn thành."

Trần Thương ngơ ngác nhìn quyển sách nhỏ Tiền Lâm đưa tới, có chút nghẹn họng nhìn trân trối, cô mẹ nó đang đùa tôi hả?

Nhìn cả một đóng thành tựu của Tỉnh Nhiên, Tiền Lâm thở dài: "Tôi đoán, tin tức cụ thể có lẽ sẽ khác tình huống thực tế một chút, nhưng cũng sẽ không quá nhiều đâu, hiện tại chỉ chờ đến lượt cậu ta diễn thuyết, xem thử còn có thống kê nào chưa hoàn toàn, chúng ta sẽ hoàn thiện tiếp các thông kê đó là được rồi!"

"Tiểu ân nhân, anh đừng quá lo lắng, dựa theo kinh nghiệm ngồi nghe người ta diễn thuyết nhiều năm nay của tôi, trong lúc anh ta diễn thuyết, tuyệt đối sẽ chém gió ngưu bức, nhất định sẽ nói rõ ràng nhưng kỳ tích, quang huy đã đạt được, đến lúc đó chúng ta một lần nữa chải vuốt quy nạp tổng kết một phen. Bảng biểu có thể hoàn thành!"

Chương 239: Tỉnh Nhiên Phát Biểu

Quả nhiên, sau khi những lãnh đạo nói xong thì đến lượt Tỉnh Nhiên.

Lúc này, Tiền Lượng nói với mọi người: "Hôm nay, chúng tôi cố ý mời tới đây một vài sinh viên ưu tú đã tốt nghiệp của đại học Y Khoa Đông Dương đến đây, tiếp xuống, xin mời Tỉnh Nhiên đại biểu cho sinh viên ưu tú đã tốt nghiệp, lên đài phát biểu. Mọi người vỗ tay hoan nghênh!"

Lập tức, phía dưới tiếng vỗ tay vang lên, nhiệt liệt phi phàm, xem ra nhân khí của Tỉnh Nhiên cũng rất tốt

Lúc này, Tiền Lâm cùng Trần Thương cũng trừng to mắt, quan sát tỉ mỉ bạn trai của Cảnh Nghiên xuất hiện.

Tỉnh Nhiên bình tĩnh tiêu sái từng bước lên đài, trên người mặc một bộ Âu phục, phối hợp với mái tóc được vuốt keo bóng loáng, thật đúng là rất có hình tượng

Nhưng...

Người này không đẹp trai bằng mình.

Đúng vật, nếu PK về vẻ đẹp trai

Mình toàn thắng...

Sau đó là tài hoa...

"Chào mọi người, tôi là Tỉnh Nhiên, có khả năng các học đệ học muội đang đang ngồi ở đây không nhận ra tôi, cho nên tôi cũng xin tự giới thiệu..."

Loạn xả một đống lớn.

"Y học, không chỉ là một ngành học lâm sàng, cũng là một môn khoa học, chúng ta phải không ngừng cải tiến y học, để có thể phục vụ cho chúng ta trong lĩnh vực lâm sàng."

"Sau khi tôi tốt nghiệp ở học viện y học Trung Quốc, khoa phụ ngoại tâm mạch, đã đến bệnh bệnh viện làm việc, sau này may mắn được Viện trưởng Lưu mời, về trường học cũ làm việc."

"Viện trưởng Lưu để tôi chia sẻ với các bạn về những học tập, kinh lịch một tôi trong mấy năm nay, và nhưng thành tích đạt được để giúp cho các bạn có một định hướng phát triển trong tương lai, tin tưởng các bạn đang ngồi ở đây đa số đều là nghiên cứu sinh, vậy tôi xin nói một chút những việc mà tôi đã làm được trong thời gian nghiên cứu sinh, tôi tin rằng sẽ có một chút trợ giúp cho học tập và làm việc sau này của các bạn."

Lúc này, Tiền Lâm nín hơi ngưng thần, hai tay nắm chắc cây bút, vận sức chờ phát động.

"Y học là ngành học lâm sàng, chúng ta cần phải phát hiện những chỗ thiếu sót trong lâm sang, tích cực đề cao bản thân, mà nghề nghiệp của tôi lại là nghiên cứu sinh, phần lớn thời gian hằng ngày đều ở trong bệnh viện, với tư cách là một người bác sĩ ngoại khoa, phẫu thuật là một vấn chúng ta nhất định phải kinh lịch, hơn nữa còn phải am hiểu, trong thời gian nghiên cứu sinh ba năm, ta tổng cộng làm hơn 1000 ca phẫu thuật lớn nhỏ, nhận được sự tín nhiệm của đạo sư, tự tay mổ chính cũng có hơn 600 ca, tôi nói ra những con số này là muốn nói cho mọi người, bất kỳ thành công nào đều không có chỗ cho may mắn, qua số lần phẫu thuật khổng lồ này cũng đa cho tôi rất nhiều gợi ý, tôi đã phát hiện, phẫu thuật không phải hoàn mỹ, nó cũng có rất nhiều chỗ thiếu hụt."

"Tôi đã đưa ra hai bài luận văn trên 《 Ngực Động Mạch Tim Ngoại khoa Tạp Chí 》 cùng « Mạch Máu Ngoại khoa Học Tạp Chí », cải tiến hai loại thuật thức trong phẫu thuật truyền thống, đến khi là tiến sĩ, tôi chuyên nghiên cứu về phẫu thuật phổi, đoạn thời gian trước, tôi cùng các đồng nghiệp đã hùn vốn hoàn thành phẫu thuật cấy ghép đơn phổi, cấy ghép 2 lá phổi, cũng như là các phẫu thuật có độ khó cao như cấy ghép hỗn hợp tim phổi..."

"Điều tôi muốn nói cho mọi người chính là, thành công không có đường tắt, nếu bạn cố gắng đi lên phía trước, đến một cảnh giới nhất định thì sẽ phát hiện, nguyên bản độ cao mà bạn đã từng ngưỡng vọng, bây giờ đã có thể dùng tay chạm tới!"

"Tôi có thể không e dè nói cho mọi người, năm nay khi tôi đang suy nghĩ tham gia làm việc ở đâu, tôi đã nhận được thư mời của mười mấy bệnh viện cỡ lớn, bao gồm những thành phố cấp một như Bắc - Thượng - Quảng - Thâm, lương một năm không thấp hơn 50 vạn, còn bao gồm kinh phí nghiên cứu khoa học hàng năm từ 50 - 100 vạn, một nhà ở gồm có ba phòng, bảo hiểm cho người nhà... vân vân."

(DG: Bắc - Thượng - Quảng – Thâm là bốn thành phố trung tâm lớn nhất Trung Quốc Đại Lục, bao gồm: Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến. Ngoài ra còn có 2 thành phố lớn nữa cũng thuộc thành phố trung tâm quốc gia là: Thiên Tân và Trùng Khánh)

"Con người khi không đủ ưu tú, áp lực từ bên ngoài chính là mục tiêu phấn đấu, thế nhưng khi đã đầy đủ ưu tú rồi thì bạn sẽ phát hiện, cái gọi là

xe, phòng ở, tiền, … tất cả những thứ này chỉ là nhu yếu phẩm sinh hoạt mà thôi, chúng ta với tư cách là một người người làm việc y tế, giấc mộng của chúng ta, chỉ là trị bệnh cứu người, trở thành nhất đại danh y, trên cương vị của mình có thể ra sức cống hiến, để mấy chục năm sau, chúng ta có thể viết tên của người Trung Quốc lên trên danh sách giải Nobel thế giới!"

Tỉnh Nhiên vừa dứt lời, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Không chỉ có sinh viên, mà còn bao gồm gia trưởng, đạo sư, viện lãnh đạo, …, đều bị những lời này của Tỉnh Nhiên dâng lên một tâm nhiệt huyết

Giải thưởng Nobel?

Đây là mục tiêu vĩ đại cỡ nào?

Tất cả sinh viên ở đây đều bị những lời nói của Tỉnh Nhiên làm cho cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết sôi trào

Nhịn không được vỗ tay bảo hay

Đây là một loại cộng hưởng trong lòng

Bất kỳ một tân sinh nào đến trường học mà không phải là: Hùng tâm tráng chí leo đỉnh cao nhất, cuối đầu nhìn xuống núi trong thiên hạ

(DG: Nguyên văn: “Hùng tâm tráng chí lên đỉnh cao nhất, vừa xem thiên hạ mọi núi nhỏ!”).

Tỉnh Nhiên xuất hiện đã thỏa mãn khát vọng cùng ý nghĩ từ chỗ sâu nhất trong tim mọi người.

Thậm chí có thể nói là, Tỉnh Nhiên nói ra tiếng lòng từ chỗ sâu nhất trong lòng tất cả mọi người ở đây

Nói ra giấc mộng của bọn họ.

Bọn họ cũng muốn trở thành một người như vậy

Giờ khắc này, Tỉnh Nhiên thành thần tượng của đông đảo mọi tân sinh ở đây

Trên dãy ghê của ban lãnh đạo trường học, mấy vị viện trưởng hai mặt nhìn nhau, nhịn không được vỗ tay

Cái bọn họ muốn chính là hiệu quả như vậy

Hiệu ứng minh tinh rất rõ ràng.

Mà khi mà trong trường học đi ra một minh tinh ưu tú như thế, thì trường học đó sẽ có một loại lực hướng tâm, cùng phấn đấu.

Lưu Cảnh Thắng hài lòng phủi tay, nhìn Tiền Lượng: "Không tệ ?"

Tiền Lượng nhẹ gật đầu: "Coi như không tệ!"

Lưu Cảnh Thắng cười ha ha một tiếng: "Ta lợi hại không?"

Tiền Lượng lập tức nhìn sang Lưu Cảnh Thắng: "Có gì lợi hại... Có quan hệ gì với ông sao?"

Lưu Cảnh Thắng lông mày nhăn lại: "Sao lại không quan hệ với tôi chứ? Đây đều là công lao của tôi đây, nếu không có tôi, sao có thể đưa cậu ta tơi đây được? Không có tôi..."

Tỉnh Nhiên xuất hiện làm cho bầu không khí ở đây oanh động lên, trong lòng tất cả mọi người âm thầm định ra hết mục tiêu này đến mục tiêu khác

Mà Tiền Lâm, cũng đã hoàn thành tác phẩm vĩ đại của mình

Cậu ta cầm quyển số tay lít nha lít nhít toàn là chữ, sau đó đơn giản quy nạp, cuối cùng trở thành một bảng báo cáo tương đối đầy đủ.

Hài lòng thưởng thức một phen, quay người vỗ vai Trần Thương đang ngẩn người: "Tiểu ân nhân, bất kể là mục tiêu nhỏ, mục tiêu lớn hay mục tiêu trường kỳ của anh, tôi đã đều thay anh hoàn thành, từ giờ anh chỉ cần dựa theo kế hoạch này mà làm, tuyệt đối có thể giết chết anh ta trong chính lĩnh vực mà anh ta am hiểu nhất!"

Trần Thương tiếp nhận cuốn sổ tay, lật ra xem, lập tức trợn mắt hốc mồm, thậm chí nghẹn họng nhìn trân trối, nửa ngày nói không ra lời.

Chương 240: Cậu Là NPC Do Hệ Thống Mời Tới Hả

Không thể không nói, Tiền Lâm này thật sự là một nhân tài, ít nhất từng bước quy hoạch có thể nói là mười phần khoa học nghiêm cẩn, mà những mục tiêu này được đưa ra cực kỳ xảo diệu.

(DG: Nghiêm cẩn = Nghiêm túc + Cẩn thận)

Có thể quy nạp tổng kết lít nha lít nhít bốn năm trang « Lịch sử ngưu bức của Tỉnh Nhiên » thành một bảng thống kê này, thật sự là một thiên tài

"Đạt được mục tiêu: 1, học bổng quốc gia dốc lòng bồi dưỡng; 2, đạt giải đặc biệt trong giải thi đấu ngành nghề (cấp Tỉnh); 3, đạt giải tư giải thi đấu cấp quốc gia; "

"Mục tiêu vinh dự: 1, gia nhập một tổ chức cấp Tỉnh trở lên; 2, gia nhập hai tổ chức cấp quốc gia trở lên; 3, nhận được danh xưng nhân tài đặc biệt (cấp Tỉnh trở lên)."

"Mục tiêu nghiên cứu khoa học: 1, phát biểu một bài luận văn ảnh hưởng thừa số 3 phút; 2, phát biểu ảnh hưởng thừa số tổng cộng vượt qua 15 phút (tổng điểm hiện tại của Tỉnh Nhiên); 3, phát biểu một bài luận văn ảnh hưởng thừa số trên 15 phút."

"Mục tiêu lâm sàng: 1, hoàn thành 500 ca phẫu thuật; 2, phát minh thuật thức mới cách tân cải tiến phẫu thuật hạng 2 (được công nhận); 3, khai sáng thuật thức mới (được thừa nhận); "

"Mục tiêu kiếm tiền: 1, một căn nhà ở + một chiếc xe (giá trị ít nhất hai trăm vạn); 2, một căn nhà ở + một chiếc xe tốt (giá trị ít nhất một ngàn vạn); 3, một căn biệt thự lớn xa hoa + một chiếc xe sang trọng (giá trị ít nhất một ức); "

"Mục tiêu tìm bạn gái: 1, có một bạn gái xinh đẹp; 2, có một bạn gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang; 3, tìm một bạn gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang, mà còn có tiền, có năng lực, có thực lực (phú bà xinh đẹp); "

Trần Thương nhìn mấy mục tiêu gồm mấy trăm chữ, trong lòng có chút kinh hãi

Tiền Lâm nói nhỏ: "Tiểu ân nhân, tôi giúp anh đặt trước từng mục tiêu trong mỗi lĩnh vực, 1 là mục tiêu nhỏ, 2 là mục tiêu lớn, 3 là mục tiêu trường kỳ, anh phải thật cố gắng nha! Nếu như anh đạt được mục tiêu đầu

tiên, thì anh sẽ cùng một cấp bậc với Tỉnh Nhiên kia, nếu như anh đạt được mục tiêu thứ hai thì có thể hoàn toàn trang bức đánh mặt anh ta, nếu như anh hoàn thành mục tiêu thứ ba, thì anh có thể không thèm để đến ý anh ta!"

Nói tới đây, Tiền Lâm hít sâu một hơi, rất có một loại tư thế trầm tư

Trần Thương tay run rẩy, nhìn Tiền Lâm, nhịn không được thở dài: "Nhiệm vụ này quá gian khổ, có chút khó."

Tiền Lâm nghe xong, cười nhạo một tiếng: "Ai... Người trẻ tuổi thì phải cho mình một chút áp lực, nếu anh còn như vậy, cho dù tôi là Cảnh Nghiên thì tôi cũng chướng mắt anh!"

"Lại nói, mới có chút xíu mục tiêu ấy tính là gì? So với mục tiêu của tôi vẫn còn kém rất xa, mới có nhiêu đây mà anh đã sợ sao?"

Trần Thương sững sờ, quay người nhìn Tiền Lâm: "Chẳng lẽ... cậu cũng bị đả kích hả?"

Ánh mắt Tiền Lâm lập tức biến thành đục ngầu, giống như trên người nhiều hơn mấy phần tang thương, làm cho Trần Thương có chút không kịp thích ứng.

Tiền Lâm thở dài, từ trong túi quần móc ra vài tờ giấy, nói: "Làm một nam nhân ưu tú, làm sao có thể không có tình địch cơ chứ? Tôi có rất nhiều tình địch, mà cũng có rất nhiều mục tiêu, đó chính là phương hướng cố gắng của tôi."

Đang khi nói chuyện, Tiền Lâm thận trọng vuốt ve trang giấy, ánh mắt như là đối đãi với chính người yêu của mình.

Trần Thương thấy thế, nguyên bản cũng muốn xem mục tiêu của Tiền Lâm, nhưng nhìn bộ dáng cậu ta như vậy, cũng không dám lộn xộn.

Tiền Lâm nói: "Không có việc gì, anh xem đi! Chúng ta là chiến hữu, phải kề vai chiến đấu, vì vậy, tiểu ân nhân, Tỉnh Nhiên chỉ là một hòn đá nhỏ, anh không thể sợ, mặc dù anh không thể so sánh với tôi, nhưng anh có thể tự so sánh với chính bản thân mình mà!"

"Mục tiêu của tôi, cũng là động lực lớn nhất đời tôi."

Trần Thương càng thêm tò mò, nhịn không được cầm một trang giấy.

"Mục tiêu siêu việt: Tiền Lượng! Độ khó nhiệm vụ: Năm sao.

Mục tiêu nghiên cứu khoa học... Mục tiêu học thuật... Mục tiêu vinh dự..."

Trần Thương kém chút phun ra một ngụm máu, quay người chăm chú nhìn Tiền Lâm: "Cậu nghiêm túc đấy hả?"

Tiền Lâm nghiêm túc nhẹ gật đầu: Nghiêm túc

Trần Thương nhìn độ khó đã tiêu thăng đến giải thưởng y học Ngô Giai Bình, thực sự là thở dài, nhìn linh hồn 200 cân trước mắt, thật sự là khó khăn cho ngươi.

"Tại sao cậu phải công lược đại bá của mình?"

Tiền Lâm lắc đầu: "Khi tôi 6 tuổi, thích con gái nhà đại bá tôi, kết quả hắn nói với tôi là họ hàng gần không thể kết hôn, tôi cảm thấy đại bá đang xem thường tôi, cho nên muốn phải lợi hại hơn đại bá của mình! Đây là mục tiêu năm tôi 6 tuổi, sau này lớn lên... Mặc dù tôi cũng biết đại bá nói không sai, nhưng, siêu việt ông ấy thì vẫn muốn!"

Trần Thương lại lấy ra một trang giấy.

"Mục tiêu siêu việt: Tiền Minh Đạt? Độ khó nhiệm vụ: Sáu sao.

Mục tiêu tiền tài:... Nhà giàu nhất An Dương; mục tiêu cưới vợ: Xinh đẹp hơn mẹ? ?"

Trần Thương nhịn không được nhích ra xa Tiền Lâm một cút: "Đây là cha cậu hả?"

Tiền Lâm gật đầu: "Không sai, khi còn bé ông ấy không cho mẹ ngủ cùng tôi, nói là mẹ phải ngủ với cha, khi đó tôi 5 tuổi, chi nên quy định sẵn mục tiêu này."

Trần Thương tiếp tục lật tiếp mấy trang sau: "Trần Mỗ Phi? Mục tiêu sức ảnh hưởng: Nâng hồng năm minh tinh, tối thiểu nổi danh hơn Lưu Nhất Phỉ?"

Tiền Lâm gật đầu: "Khi tôi 15 tuổi, rất si mê Lưu Nhất Phỉ..."

Trần Thương nhìn thấy xuống một tấm hình: "Kurosawa?"

Tiền Lâm ngượng ngùng cười nói: "Lâm Chí Linh..."

Càng về sau Trần Thương càng thấp thỏm, trái tim này phải lớn cỡ nào mới có thể chứa được nhiều mục tiêu như thế.

Thẳng đến khi Trần Thương lật đến trang "Thiên Tằm khoai sọ", đã có thể lý giải Tiền Lâm.

"Đây là lúc cậu chơi game thích Eve Leiya đúng không?"

Lúc này, Tiền Lâm nhìn Trần Thương biểu lộ đã tìm được huynh đệ ruột thịt của mình, thân thiết cười nói: "Đúng vậy!"

Trần Thương thận trọng sắp xếp lại một xấp mục tiêu chỉnh tề.

Lại lần nữa nhìn Tiền Lâm, đã không giống như lúc trước.

Cái cơ thể nặng 200 cần này, ít nhất cũng phải chứa đựng 200 tấn linh hồn, cùng 20,000,000,000 tấn mục tiêu...

So sánh một chút, Trần Thương chợt phát hiện Tiền Lâm đã giảm bớt mục tiêu cho mình rất nhiều...

Nhưng lúc này, Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở vang lên

【Đinh! Phát động nhiệm vụ khiêu chiến: Chiến thắng Tỉnh Nhiên, đánh tan từng lĩnh vực mà anh ta am hiểu nhất! Chi tiết nhiệm vụ, tình hình cụ thể và tỉ mỉ... sau khi hoàn thành một nhiệm vụ, ngài đều sẽ nhận được ban thưởng tương ứng, cố lên nha, thiếu niên!】

Trần Thương sững sờ, hắn phát hiện một chuyện rất kinh khủng.

Đó chính là nhiệm vụ khiêu chiến của mình vậy mà tương tự mục tiêu kinh người mà Tiền Lâm viết ra

Giờ khắc này, Trần Thương muốn hôn mê luôn rồi. Quay người nhìn Tiền Lâm, cậu là NPC do hệ thống mời tới hả?

Trần Thương đột nhiên cảm thấy, nếu như Tiền Lâm có hệ thống, đời này của cậu ta... Nhất định là cuộc đời cực khổ nhất.

Khó trách muốn thoát khỏi Mạnh Hi?

Sinh hoạt như vậy, đúng là khổ không thể tả, mỗi lần nghĩ đến nhiều địch nhân đáng sợ như vậy, mỗi ngày sao có thể ngủ được ba tiếng chứ?

Ai...

Trần Thương đau lòng vỗ vai Tiền Lâm, thở dài.

Tiền Lâm quay lại, nhìn Trần Thương, cũng vỗ vai Trần Thương.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, ý chí chiến đấu bắt đầu sục sôi

Chương 241: Dị Ứng Sốc Phản Vệ

Hội nghị vẫn chưa kết thúc thì Trần Thương đã rời đi.

Chuyện cần làm đều đã làm, ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Liên quan tới nhiệm vụ khiêu chiến, Trần Thương nhịn không được cười một tiếng.

Kỳ thật, Tỉnh Nhiên cùng mình có quan hệ gì đâu?

Nghĩ đến mới vừa rồi cùng Tiền Lâm làm ra những việc kia trong hội trường, Trần Thương đã cảm thấy có chút muốn cười.

Có chút ngây thơ

Có chút buồn cười

Cố gắng chẳng lẽ là vì để vượt qua người khác sao? Cứ nhất định phải cùng người khác so sánh sao?

Cũng không phải như thế, cố gắng chỉ là để chúng ta ngày một tốt hơn, để mọi chuyện càng thêm hoàn hảo hơn, có thể chữa trị cho càng nhiều người bệnh, cứu chữa càng nhiều sinh mệnh.

Nói thật, gần đây Trần Thương bởi vì có hệ thống xuất hiện, quá mức thuận lợi, mà Tỉnh Nhiên xuất hiện, để Trần Thương thu hồi tâm lý bành trướng đã nảy sinh, người mạnh hơn chính mình còn có rất nhiều, người ta không có hệ thống cũng đã ưu tú như vậy, chúng ta vì cái gì không tự mình cố gắng chứ?

Tiền Lâm mới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi nên suy nghĩ còn nông cạn, còn mình cũng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi, rất nhiều chuyện hẳn là nên suy nghĩ chín chắn để giải quyết vấn đề mới phải.

Nhưng mà, nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành.

Cho dù là không có Tỉnh Nhiên xuất hiện, những cố gắng kia, vẫn phải tiếp tục cố gắng.

Bằng không đọc cái nghiên cứu sinh này còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Chính mình khoảng thời gian này thật sự có chút lười biếng, cần phải cố gắng hơn nữa.

Kỳ thật, ngay vừa rồi, khi Trần Thương nghe Tỉnh Nhiên diễn thuyết, thật là có chút động tâm, đây là một người dám nghĩ dám làm, giải thưởng Nobel, chính mình cũng chưa từng nghĩ qua a?

Thế nhưng người ta lại có can đảm nghĩ đến, có can đảm ở trên một sân khấu lớn như vậy dõng dạc nói lên

Đây chính là một loại năng lực.

Là một loại can đảm

Chính mình hẳn là nên học tập loại dũng khí, cùng quyết đoán này

Chỉ là, khi đang lúc Trần Thương chuẩn bị ra khỏi cửa, bỗng nhiên nghe thấy trên khán đài có giọng thất thanh vang lên: "Có người té xỉu!"

Trần Thương quay người, chợt phát hiện vị trí bên trái đằng trước hàng năm sáu, một đám người đang vây quanh?

Có người ấn huyệt nhân trung, có người chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo.

Đã có người lấy điện thoại ra gọi 120

Theo bản năng của người nhiều năm cấp cứu, nên Trần Thương đã không hề do dự mà xông tới.

Mặc dù ở đây đều là người học y, đều đã được tổ chức khoá cứu viện bài bản, nhưng mà kinh nghiệm của bọn họ cũng không được phong phú, kĩ thuật còn rất hạn hẹp, thậm chí còn luống cuống gây ra mấy phiền toái không cần thiết

Sau khi Trần Thương tiến lên, phát hiện một người đàn ông đang nằm trên mặt đất, hô hấp dồn dập, đầu đã có chút nghiêng về một bên, hẳn là một bên học sinh bởi vì lo lắng nên anh ta đột nhiên xuất hiện triệu chứng ho khan, tắc khí đạo.

Lúc này anh ta hô hấp càng ngày càng gấp rút, sắc mặt trắng bệch

Người chung quanh lập tức không biết làm sao.

Trần Thương sờ tay anh ta thì phát hiện có chút lạnh buốt.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ cấp cứu đột xuất, cứu vớt đàn em bị sốc, sẽ thu hoạch được 1: Kiểm tra hình ảnh bộ ngực cấp hoàn mỹ, 2: Kiểm tra vật bài tiết cấp hoàn mỹ; sau khi nhiệm vụ được hoàn thành, có thể tự do chọn lựa một loại để chuyển hóa thành kĩ năng vĩnh cửu! 】

Sau khi Trần Thương nghe thấy nhắc nhở này từ hệ thống, chẳng những không có bất luận vui vẻ nào mà ngược lại còn hít sâu một hơi.

Dựa theo ban thưởng của hệ thống, ban thưởng càng phong phú, cũng đồng nghĩa với việc độ khó sẽ càng cao.

Ban thưởng một kĩ năng cấp hoàn mỹ như thế, đây rốt cuộc sẽ là loại bệnh tật gì?

Hơn nữa hệ thống vì để cho mình tự hoàn thành nhiệm vụ, sớm dự chi phần thưởng của nhiệm vụ, cứ như vậy, Trần Thương càng thêm ngưng trọng suy nghĩ.

Lúc này, nhân viên công tác ngồi ở hàng trên nghe thấy chuyện này, lập tức cầm lấy micro duy trì trật tự hiện trường

"Tất cả học sinh ngồi xuống, đừng lộn xộn! Nhường ra lối đi nhỏ, thuận tiện cấp cứu cho học sinh!"

"Nói lại lần nữa, tất cả học sinh ngồi ở tại chỗ, đừng lộn xộn!"

Mọi người cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình hiện tại, nhưng dù cho không loạn động, cũng nhao nhao ngồi ở đằng kia nhìn quanh.

Mấy người Tiền Lượng đã vội vàng chạy tới

Nhìn thấy tình huống của chàng trai kia, kiểm tra một phen, Trần Thương lấy điện thoại ra mở đèn pin, nói với người chung quanh: "Mở miệng cậu ta ra."

Cậu bạn đang đứng bên cạnh vội vàng gật đầu, có chút không biết làm sao, tựa hồ chưa từng gặp phải loại chuyện này, có chút khẩn trương nên tay có chút run

Để tia sáng chiếu vào miệng, Trần Thương nhịn không được nhíu mày, tình huống có chút nghiêm trọng

Cổ họng phù thũng.

Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là bị dị ứng sốc phản vệ?

Mấy danh từ chuyên ngành liên tục xuất hiện trong đầu Trần Thương.

Nhưng mà... Làm sao lại gây nên dị ứng như vậy?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hỏi cậu bạn đang mở miệng bệnh nhân: "Trước khi cậu ta ngất có biểu hiện không thoải mái gì không? Hoặc là ăn uống cái gì hay không? Hoặc là có biểu hiện không bình thường nào không?"

Cậu bạn kia lắc đầu: "Cái gì cũng không ăn, nhưng mà hình như là có chút ho khan, ho kịch liệt, ho đến rất lợi hại, chúng ta cho hắn uống nước thì bị sặc!"

"Thế nhưng mà, ngay sau đó hắn liền té xỉu ở trên mặt đất! Sau đó chính là như vậy..."

Trần Thương bỗng nhiên cúi đầu, phát hiện trên mặt đất có lượng lớn nước bị đổ ra, còn có... Đồ vật hình dáng giống bánh phở

Trong đầu Trần Thương lập tức hiện ra một loại khả năng

Tiền Lượng, Lưu Cảnh Thắng và các phó viện trưởng cũng vây quanh, trông thấy Trần Thương nằm rạp trên mặt đất, Lưu Cảnh Thắng đang muốn nói gì đó.

Tiền Lượng bỗng nhiên ngăn lại, lắc đầu.

Mặc dù bọn họ đều là đại chủ nhiệm, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn hắn am hiểu được toàn bộ cách cấp cứu, rất nhiều nhân viên cấp cứu so

bọn hắn còn chuyên nghiệp hơn nhiều.

Lúc này, Trần Thương đứng dậy, Tiền Lượng nhìn Trần Thương, vội vàng hỏi: "Tiểu Trần, chuyện gì xảy ra?"

Sau khi Trần Thương suy nghĩ một phen, sắc mặt nghiêm túc nói: "Ta hoài nghi là bệnh sán lá phổi, gây nên triệu chứng dị ứng và sốc phản vệ này, cần phải kịp thời đưa đến bệnh viện trị liệu kháng dị ứng, hơn nữa, nếu như thật là bệnh sán lá phổi, tiếp theo cần chuẩn bị thực hiện phẫu thuật!"

Lúc này, Tỉnh Nhiên từ dưới đất đứng lên, sau khi thấy Trần Thương kiểm tra, liền tiến hành phân tích bệnh nhân một chút.

Nghe được lời của Trần Thương, cũng nghiêm túc nhẹ gật đầu: "Hắn nói rất đúng, ta cũng hoài nghi là bệnh sán lá phổi, Đông Dương chúng ta bình thường không có loại bệnh nhân này, một vài nơi chăn nuôi tương đối nhiều, ví dụ như Tân Cương, Thanh Hải, nội Mông Cổ các địa khu nhiều điều kiện, ta đã gặp qua dạng bệnh nhân này, rất tương tự!"

Lúc này, cậu bạn kia bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, cậu ấy ở nội Mông Cổ, chúng tôi vừa mới còn trò chuyện, nhà cảu cậu ấy ở nơi chăn nuôi."

Tiền Lượng gật đầu, lúc này tài xế đã chạy đến: "Hiệu trưởng Tiền, xe đã chuẩn bị xong rồi!"

Trần Thương không nói hai lời, trực tiếp cõng bệnh nhân lên chạy ra bên ngoài.

Chương 242: Là Ai Vậy? Người Của Tỉnh Đông Dương Chúng Ta Sao?

Lúc này cần phải dằng co từng giây từng phút một

Tỉnh Nhiên nói với Tiền Lượng: "Hiệu trưởng Tiền, tôi cũng đi, loại phẫu thuật này... Nếu như một khi xác định đúng là bệnh sán lá phổi, tôi lo lắng chỗ này của chúng ta có thể không có nhiều người am hiểu, dù sao cũng thuộc về lĩnh vực khoa ngoại lồng ngực, tôi cũng hiểu biết về phẫu thuật."

Tiền Lượng trầm mặc, mặt mũi tràn đầy thận trọng nhìn về phía Trần Thương.

Nghe thấy Tỉnh Nhiên nói vậy, nhẹ gật đầu: "Ừm, cùng tới đi."

Tỉnh Nhiên theo sát họ đi ra bên ngoài.

May mà Trần Thương khí lực lớn, một người một mét tám mấy cứ thế mà bị Trần Thương ôm chặt chạy ra xe.

Tiền Lượng trực tiếp ngồi ở tay lái phụ, Tỉnh Nhiên cùng Trần Thương và người bệnh ngồi ở phía sau.

Tiền Lượng nói: "Đi đến bệnh viện nhân dân tỉnh."

Tài xế gật đầu, hướng phía bên kia trực tiếp chạy tới.

Tiền Lượng quay người nhìn thoáng qua Trần Thương: "Tiểu Trần, cậu nắm chắc bao nhiêu phần?"

Trần Thương lắc đầu: "Phải xem tình hình đã, có chút tương tự, nhưng mà... Không quá xác định, còn cần làm rất nhiều kiểm tra."

Tiền Lượng gật đầu, chẳng biết tại sao, hắn đối với Trần Thương có chút tín nhiệm.

Khả năng là bởi vì Trần Thương từ trước tới nay đều dùng hành động thực tế chinh phục bọn họ

Để trong lòng không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác tín nhiệm

Tiền Lượng trầm tư suy nghĩ một lát rồi nhấc điện thoại di động lên và gọi thẳng tới chỗ bác sĩ Vệ Chí chủ nhiệm khoa phẫu thuật lồng ngực của bệnh viện Nhân Dân.

"Chủ nhiệm Vệ, hiện tại có một bệnh nhân đang trên đường đến bệnh viện của anh. Cả hai người bác sĩ của chúng tôi đều nghi ngờ rằng đây là bệnh sán lá phổi, anh nên sớm chuẩn bị sẵn sàng trước mọi thứ."

Sau khi Vệ Chí nghe xong, anh lập tức thay đổi sắc mặt

Bệnh nhân bị bệnh sán lá phổi.

Đây có lẽ không phải là một loại bệnh thường gặp?

Bệnh viện của anh cũng không chắc chắn chữa trị được.

Nếu tình trạng của bệnh nhân ổn định, việc chuyển đến bệnh viện khác kịp thời sẽ hợp lý hơn nhưng bệnh tình đã chuyển biến nặng hoặc trong lúc làm phẫu thuật xảy ra bất trắc thế là chấm hết

Mặc dù Vệ Chí chưa từng thực hiện ca phẫu thuật loại này, nhưng cũng đã thấy qua rất nhiều lần, đó là một loại phẫu thuật lồng ngực rất đặc biệt, bệnh sán lá phổi rất hiếm gặp nơi đây.

Bình thường loại bệnh tật này phát sinh cao ở ngoại khoa gan mật, và ngoại khoa nói chúng.

Mà ngoại khoa lồng ngực rất hiếm gặp, dù cho nó có tồn tại thì cũng chỉ thấy nhiều ở những tỉnh có chăn nuôi lớn.

Đôi khi, nhiều bệnh tật lại mang đặc thù của khu vực đó, cái này khiến nhiều bệnh viện thêm phần đặc sắc.

Lấy một ví dụ đơn giản, phần lớn phía nam của tỉnh Đông Dương nghề than đá rất phổ biến, thế nên những bệnh viện bênh đó có khoa hô hấp, ngoại khoa lồng ngực, khoa chỉnh hình rất lợi hại.

Điều này là do những công nhân trong mỏ than thường xuyên bệnh về đường hô hấp, cụ thể là bệnh phổi và gãy xương do chấn thương.

Điều tương tự các khu vực khác cũng như thế, bệnh sán lá phổi rất ít xuất hiện ở bệnh viện trung tâm thành phố, ngẫu nhiên mới có bệnh nhân như thế. Là do những năm gần đây, giao thông phát triển, số người di cư cũng tăng theo nên mới phát sinh tình trạng này.

Nếu không, chắc chắn các thành phố trung tâm không có khả năng có những loại bệnh này

Ở vùng hạ lưu phía Nam của sông Trường Giang, có nhiều chỗ trồng lúa nước nên bệnh về ký sinh gặp tương đối nhiều hơn.

Loại thành phố trung tâm ở phía Bắc này có lẽ suốt đời các bác sĩ cũng không gặp loại bệnh này.

Do đó, sau khi Vệ Chí nghe Tiền Lượng nói thì phản ứng đầu tiên của anh là do dự.

"Cái này, viện trưởng Tiền có thể nói tình trạng bệnh nhân bây giờ như thế nào không?"

Sắc mặt của Tiền Lượng có chút xám đi, anh đè nén giọng nói ra: "Dị ứng sốc phản vệ, phải chống dị ứng kịp thời, chuẩn bị làm phẫu thuật bất cứ

lúc nào, việc chuyển viện... Không còn kịp nữa."

Trong thời đại này, loại phát sinh này cũng giống như trong một trường học bỗng nhiên xảy ra tình huống một học sinh tử vong, thì tốc độ truyền tin cũng như sức ảnh hướng là rất lớn.

Hơn nữa đang trong kì đại hội vận động sinh viên

Nếu như chữa trị xong thì là một chuyện tốt đối với danh tiếng của trường đại học y khoa Đông Dương.

Dù sao loại tin tức này là tích cực

Bởi vì bạn là sinh viên trường đại học Y Khoa nên việc bạn phải gánh chính là tuyên truyền cho trường.

Sau khi chữa trị xong, các sinh viên tuyền truyền việc này ra ngoài, các sinh viên sẽ cảm giác tự hào cùng lòng thiện cảm thêm, tin trên internet đi theo một vòng tròn mà tích cực thì ảnh hưởng sẽ ngày càng cao.

Một mặt khác, còn tô đậm thêm công nghệ và trình độ kỹ thuật chữa bệnh của đại học Đông Dương! Nó sẽ tác động cực kì tích cực với năng lực chữa bệnh của trường

Nhưng...

Nếu như trị không khỏi, những thứ hệ luỵ cũng lớn không kém.

Ảnh hưởng trái chiều chính là mình hoàn toàn bị tiêu diệt triệt để bởi vòng tròn trên.

Chỉ có cách giữ cho tin tức này không truyền ra ngoài.

Nhưng rồi

Điều này sẽ làm cho các bạn sinh viên nghĩ như thế nào đây?

Một sinh viên chết, trường học không có gắng cứu chữa mà thay và đó là khống chế dư luận, điều như vậy là điều mà Tiền Lương không muốn thấy nhất.

Về lâu dài, điều này sẽ làm lòng của các bạn sinh viên nguội lạnh

Mười năm trồng cây trăm năm trồng người, tất nhiên không thể để chuyện này ảnh hướng đến đại học y khoa Đông Dương, ngàn vạn lần cũng không thể ảnh hưởng đến hàng chục ngàn sinh viên ngành y.

Tiền Lượng càng nghĩ, trong lòng quyết định chuyện này nhất định phải toàn lực ứng phó

Cho sinh viên một tác động tích cực, ảnh hưởng tích cực.

Cho bọn trẻ dựng thẳng lên một niềm tin

Sau khi Vệ Chí nghe những lời này của Tiền Lượng, hít một hơi nói: "Viện trưởng Tiền, tôi nói thật là trình độ cắt bỏ sán lá phổi của bản thân rất

hạn chế, bởi vì chỗ chúng tôi ở quá ít khi gặp loại phẫu thuật này, cho nên thiếu kinh nghiệm và rèn luyện về phương diện này."

"Để anh chê cười rồi, tôi đã lâu rồi chưa gặp loại bệnh này, bệnh viện chúng tôi đã lâu lắm chưa có ca như vậy, lần trước gặp phải cũng là mời chuyên gia từ nội Mông Cổ tới làm phẫu thuật."

"Nếu như chuyển viện không kịp, tôi sẽ hết sức cứu chữa, nhưng chuyện cần nói thì tôi vẫn sẽ phải nói cho anh biết trước."

Nói tới đây, Vệ Chí không khỏi có chút xấu hổ đỏ mặt.

Tiền Lượng sững sờ, ông đưa đến tỉnh Nhân Dân một phần cũng là bởi vì khoa Ngoại lồng ngực ở Nhân Sân tỉnh giỏi hơn so với Đông Đại Nhất viện một chút.

Không nghĩ tới nơi này cũng không được

Chuyển viện xác suất thành công sẽ lớn hơn bao nhiêu?

Tiền Lượng quay người, nhìn Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên, nếu bọn họ đã có thể chuẩn đoán ra tên loại bệnh tật này, hẳn là hiểu biết không ít về loại bệnh này, như vậy... Lỡ như bọn họ biết phẫu thuật thì sao?

"Nếu như xác định là sán lá phổi, các cậu biết phẫu thuật không?"

Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên trăm miệng một lời, gật đầu nói: "Có thể!"

Tiền Lượng nghe xong, lập tức sáng mắt lên, cầm điện thoại lên nói với Vệ Chí: "Chủ nhiệm Vệ, tôi dẫn theo hai bác sĩ có thể phẫu thuật. Cũng là bọn họ chẩn đoán bệnh đây là bệnh sán lá phổi."

Vệ Chí nghe đến đó, hơi nghi hoặc một chút, tỉnh Đông Dương có nhân tài như vậy sao? Nhịn không được tò mò hỏi: "Ồ? Là ai vậy? Là người của tỉnh Đông Dương chúng ta sao?"

Chương 243: Bác Sĩ Trần Nói Biết, Vậy Là Được Rồi

Tiền Lượng: "Một người là nhân tài của chúng tôi, mới mời từ thủ đô tới, hậu tiến sĩ viện khoa học phụ ngoại bệnh viện Trung Quốc - Tỉnh Nhiên, lĩnh vực chuyên môn của cậu ấy là Ngoại khoa lồng ngực, còn có là một người là... Bác sĩ khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện."

Sau khi Vệ Chí nghe xong, không khỏi được sửng sốt một chút, nhân tài do bên ngoài tiến cử tới? Nhưng khi nghe xong là hậu tiến sĩ, Tiền Lượng nhịn không được vẫn còn do dự mấy phần.

Hậu tiến sĩ, nghe không tầm thường, thế nhưng chỉ là một đám biết ăn nói, viết luận văn rất giỏi, làm lâm sàng... Có chút lý luận suông a...

Hi vọng cái người tên Tỉnh Nhiên gì đó sẽ có chút kinh nghiệm thực tế, dù sao khoa ngoại lồng ngực ở bệnh viện vẫn là rất đáng gờm.

Nhưng mà... Bác sĩ khoa cấp cứu ở Tỉnh Nhị Viện? Người am hiểu Ngoại khoa lồng ngực...

Một cái tên bỗng nhiên nhảy dựng lên xuất hiện trong lòng hắn.

Chẳng lẽ là Trần Thương sao?

Nghĩ đến Trần Thương, Vệ Chí đột nhiên cảm giác được có chút khả năng, hồi tưởng lại lần trước ở tỉnh Nhị Viện nhìn thấy Trần Thương thực hiện phẫu thuật khoa ngoại thực quản, Vệ Chí đột nhiên cảm thấy Trần Thương thật là có khả năng

Thế là, Vệ Chí hỏi: "Là... Trần Thương hả?"

Tiền Lượng mắt trợn tròn, sao lại không dựa theo kịch bản rồi?

Tôi đã giới thiệu Tỉnh Nhiên cả nửa ngày, đây chính là hậu tiến sĩ chỉ khoa phụ ngoại của viện Trung Quốc nha

Vậy mà ông ta... Chỉ hỏi về Trần Thương sao?

Không đúng...

Chẳng lẽ Vệ Chí quen biết Trần Thương?

Tiền Lượng do dự nhẹ gật đầu: "Không sai, là Trần Thương khoa cấp cứu của tỉnh Nhị Viện! Chủ nhiệm Vệ biết cậu ấy hay sao?"

Vệ Chí gật đầu, rốt cục nhẹ nhàng thở ra: "Bác sĩ Trần nói biết vậy là được rồi."

"Tôi sẽ lập tức sắp xếp người chuẩn bị cấp cứu, phòng phẫu thuật tôi cũng sẽ mau chóng chuẩn bị!"

Một câu làm cho Tiền Lượng trợn tròn mắt.

Đây là tình huống như thế nào?

Tiền Lượng rất muốn quay người hỏi một câu:

Trần Thương... Cậu lại giả vờ tới tỉnh Nhân Dân hả?

Khi xe cấp cứu đã đến tỉnh Nhị Viện, xe đẩy đã chuẩn bị xong.

Người bệnh được đưa vào phòng cấp cứu kịp thời

Trần Thương cũng không gấp gáp lựa chọn học tập 【Phẫu thuật cắt bỏ sán lá phổi】.

Dù sao đây cũng không phải là phẫu thuật bình thường, mà là phẫu thuật cấp ba, gần như cấp bốn.

Ở những khu vực trung bộ hay phương bắc bình thường là dựa theo tiêu chuẩn phẫu thuật cấp bốn để tiến hành, nhưng hệ thống rõ ràng đã xét đến tình hình chung của cả nước.

Dù sao loại bệnh này thường xuất hiện ở nơi chăn nuôi, đặc biệt là thời điểm vào những năm 70,80, thời điểm đó người mắc bệnh sán lá phổi rất nhiều, hàng năm nơi chăn nuôi đều có trên trăm ca phẫu thuật như vậy, lúc ấy xử lý loại này phẫu thuật này cũng có chút thành thục.

Lúc ấy, một khu tự trị của bệnh viện nào đó ở nơi chăn nuôi tại lĩnh vực phẫu thuật này xác suất thành công còn trực tiếp vượt qua cả những bệnh viện tuyến ba như Hiệp Hòa, Hoa Tây, cũng vì thế mà danh tiếng truyền xa.

Học tập phẫu thuật cấp ba cần tốn 4 điểm kỹ năng, tăng lên tới cao cấp cần tốn thêm 6 điểm kỹ năng nữa, cái này đồng nghĩa với việc muốn nắm giữ kỹ thuật cao cấp 【Cắt bỏ sán lá phổi】 cần mười điểm kỹ năng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vẫn còn có chút không nỡ.

Dù sao loại phẫu thuật này quá hiếm gặp, lỡ như... Chẩn đoán ra không phải loại bệnh này, không phải sẽ rất lãng phí sao?

Nhưng mà, một khi chẩn đoán chính xác, Trần Thương sẽ không có chút do dự nào

Dù sao loại bệnh này sẽ mang tới phần thưởng, đây chính là hình ảnh bộ ngực cấp bậc hoàn mỹ, diễn giải cùng vật kiểm tra bài tiết đo lường cấp cao, hai trong một.

Không những vậy còn có thể cho người ta thấy được trình độ cùng năng lực của bác sĩ khoa cấp cứu tỉnh Nhị Viện.

Sau đó có người đến kiểm tra, bắt đầu giám sát, lại đến chuẩn bị thiết bị, rồi tiến hành các loại kiểm nghiệm, đâu vào đấy, mười điểm cho việc nhanh chóng có trật tự.

Trần Thương hâm mộ nhìn mấy lần.

Lúc này, Vệ Chí cùng một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi ra, khi trông thấy Tiền Lượng thì đi nhanh tới.

Tiền Lượng vội vàng nói: "Vất vả mọi người, chủ nhiệm Vệ, chủ nhiệm Trương."

Trương Bồi Nghĩa là chủ nhiệm khoa cấp cứu của tỉnh Nhân Dân, là một người sấm rền gió cuốn, nhìn từ xa cũng thấy không giống như bác sĩ, bởi vì hói đầu nên đã sớm cạo trọc luôn, cả người mang hương vị của một người anh dũng.

Trương Bồi Nghĩa khoát tay áo: "Mọi người cứu người trước. Đúng rồi... Ai là Tỉnh Nhiên?"

Tỉnh Nhiên sững sờ, tiến lên nói: "Chào chủ nhiệm Trương, tôi là Tỉnh Nhiên."

Trương Bồi Nghĩa: "Cậu từng ở phụ ngoại bệnh viện, đối với sán lá phổi có hiểu biết bao nhiêu?"

Tỉnh Nhiên đắn đo một chút: "Nếu như chẩn đoán chính xác, có thể phẫu thuật, nhưng hiện tại đầu tiên cần phải ổn định tình trạng của bệnh nhân, hiện tại tôi hoài nghi rất cao bao trùng u nang sẽ bị rạn nứt, tiến vào trong phế quản, gây nên ho khan kịch liệt, ngực đau nhức, sau đó ho ra lượng lớn nước hoặc vật thể có hình dạng bánh phở, cũng có thể sẽ phát sinh dị ứng, người bị nặng có thể xuất hiện dị ứng sốc phản vệ, phần lớn túi dịch tiến vào phế quản có thể sẽ dẫn tới ngạt thở."

"Vì lẽ đó, trước mắt việc chúng ta cần làm hẳn là mau chóng kháng dị ứng đồng thời tiến hành kiểm tra, chẩn đoán chính xác tình trạng người bệnh, sau đó tranh thủ trong thời gian ngắn nhất sắp xếp phẫu thuật."

Trần Thương thấy Tỉnh Nhiên đều đâu vào đấy nói một tràng, nhịn không được ghé mắt, bởi vì anh ta đã nói ra những gì cậu muốn nói.

Có chút ý tứ

Kỳ thật, Tỉnh Nhiên đối với Trần Thương cũng mười phần bội phục, lúc ấy anh ta tận mắt thấy toàn bộ quá trình Trần Thương khẩn cấp cứu viện, nhanh chóng cấp cứu, tỉnh táo xử lý, bình tĩnh phân tích, cấp tốc phán đoán bệnh tình, kịp thời chuyển đổi tình huống người bệnh tốt hơn, một loạt những thao tác này được thực hiện đâu vào đấy, giống như là cấp cứu chuyên nghiệp, để Tỉnh Nhiên có chút cảm khái cùng bội phục từ đáy lòng

Mấu chốt chính là, không nghĩ tới câu ta có thể phán đoán chuẩn xác đối với loại bệnh hiếm gặp này như vậy.

Chính mình do ở thủ đô, khá gần với nội Mông Cổ nên đối với loại bệnh này cũng có một chút kiến thức, nhưng còn Trần Thương thân ở trong hoàn cảnh này, lại có thể phân tích xử lý, đích thật là có mấy phần trình độ

Lúc này, y tá vội vàng chạy ra.

"Chủ nhiệm, huyết áp bệnh nhân hiện là 80/ 50, hiện tại kháng dị ứng sao?"

Trương Bồi Nghĩa lắc đầu: "Trước hết lên adrenalin tăng áp, chờ huyết áp tăng tại cho Dexamethasone. Hô hấp sao rồi? Không có suy hô hấp chứ?"

Y tá gật đầu: "Vâng, tạm thời chưa, nhưng độ bão hòa oxi trong máu hơi thấp."

Mấy người đồng loạt đi tới phòng cấp cứu.

Bên giường lúc này đang tiến hành siêu âm, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, nhìn hình ảnh trên máy siêu âm.

Đối với kiểm tra siêu âm, mặc dù không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng có thể hiểu rõ bảy tám phần.

Bác sĩ kiểm tra bỗng nhiên chụp màn hình lại, trong lòng cũng đã đại khái đoán ra: "Bao trùng u nang có thể chẩn đoán chính xác là không có bất cứ vấn đề gì, nhưng hiện tại mấu chốt nhất vẫn là không biết u nang có rạn nứt hay không, còn có bao nhiêu nơi bị ẩn nên không thấy rõ u nang, những thứ này đều có chút phiền phức, bởi vì thực tế bao trùng u nang rất nhỏ, cho nên chúng tôi vẫn chưa phát hiện được."

Chương 244: Tiểu Trần, Cậu Thấy Thế Nào?

Trương Bồi Nghĩa hỏi: "Siêu âm B không thể chẩn đoán chính xác hả?"

Bác sĩ siêu âm B lắc đầu: "Chỉ có xác xuất nhất định, có lẽ còn cần kiểm tra thêm."

Lúc này Tỉnh Nhiên bỗng nhiên nói: "Độ chuẩn xác của siêu âm bao trùng u nang cao tới trên 90%, nhưng đối với u nang bị rạn nứt, kèm thêm người lây bệnh chẩn đoán bệnh thiếu chuẩn xác. Hơn nữa đối với người bị nghi có sán lá phổi, phần bụng siêu thanh hoặc CT quét hình đều cần phải kiểm tra. Loại kiểm tra này đối với phẫu thuật bệnh phổi đều là khâu kiểm tra rất trọng yếu, bởi vì bên phải phổi cùng lá gan bao trùng u nang có thể đồng thời phẫu thuật trị liệu."

"Hiện tại, chúng ta thông qua siêu âm B có thể chẩn đoán chính xác có sán lá phổi, nhưng còn có hai việc không quá sáng tỏ, đó chính là lá gan ở vị trí bụng có phỉ cũng có bao trùng không, một cái khác là phổi bao trùng có bị lây nhiễm không."

Sau khi nói xong, Tỉnh Nhiên nói với bác sĩ kiểm tra: "Kiểm tra gan một chút, nhìn xem có phát hiện gì không."

Bác sĩ kiểm tra gật đầu, tiếp tục làm việc.

Lúc này, muốn chẩn đoán chính xác nhất định phải dựa vào việc kiểm tra chuẩn xác, chỉ có minh xác đến cùng vị trí ở nơi đó, có bao nhiêu, mới có thể sắp xếp phẫu thuật tốt hơn

Có thể nói, kiểm tra đối với phẫu thuật mà nói, cũng quan trọng như tin tình báo trên chiến trường vậy

Một nước đi không cẩn thận cả bàn cờ đều thua

Tất cả mọi người đều là chủ nhiệm lớn tuổi, người nào đi ra ngoài không phải nhân vật uy phong, một đoàn người đứng ở một bên, sắc mặt nghiêm túc, hoàn cảnh kiềm chế, tất cả mọi người đang chờ kết quả từ siêu âm B.

Mấu chốt của kết quả kiểm tra trực tiếp liên quan đến việc ca phẫu thuật nên tiến hành thế nào.

Bởi vì sán lá phổi tương đối phức tạp một chút, với lại ở chỗ đây cũng không phải là ca phẫu thuật đơn giản, u nang cũng không phải chỉ có một cái

Nếu như lúc u nang lớn, hoàn toàn chính xác có thể phát hiện, nhưng nếu như nang sán nhỏ thì sao?

Ẩn nấp ở vị trí khác trong phổi, hoặc là ở những vị trí như ổ bụng, đây mới là phiền toái nhất.

Không ngừng phẫu thuật đối với thân thể sẽ tổn thương rất nghiêm trọng, tất cả mọi người hết sức rõ ràng về điểm này.

Còn có, quan trọng nhất vẫn là phán đoán tình hình sán lá phổi ngoại nang cùng nội nang rạn nứt, đây mới thực sự là yếu tố mấu chốt ảnh hưởng đến ca phẫu thuật

Kiểm tra sinh hoá chí ít còn cần ba, bốn tiếng, đặc biệt là bổ thế kết hợp thí nghiệm cùng kiểm tra miễn dịch học, đều tương đối chậm.

Sau đó dù có nhanh chóng hữu hiệu sắp xếp kiểm tra thì tiến hành loại bỏ cũng lộ ra mười phần trọng yếu

Hoàn toàn chính xác, có thể làm tất cả kiểm tra.

Nhưng mà thời gian thì sao?

Tình trạng bệnh nhân thì sao?

Hiện tại đang tăng áp kháng dị ứng, nhưng đợi thêm một thời gian nữa thì sao?

Vì lẽ đó, nhất định phải có sắp xếp kỹ càng.

Nói trắng ra, tình huống của bệnh nhân tương đối phức tạp, ai có thể cầm lái

Ai có thể có đủ kỹ năng để làm người chỉ huy việc này, cái này rất là trọng yếu.

Giống như hai quân sắp giao chiến, nhất định phải có một thủ lĩnh tài giỏi.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tỉnh Nhiên, người này đến từ bệnh viện phụ ngoại ở thủ đô, hậu tiến sĩ

Tiền Lượng nhịn không được hỏi: "Bác sĩ Tỉnh, cậu từng gặp loại bệnh nhân này chưa, tiếp theo chúng ta nên làm sao đây?"

Tỉnh Nhiên suy nghĩ một chút, mi tâm nhíu chặt: "Kiểm tra là nhất định, nhưng chúng ta cần có bác sĩ hiểu rõ tư liệu hình ảnh để kiểm tra! Dù sao, tôi cũng không phải rất am hiểu đối với tư liệu hình ảnh."

Không bao lâu sau, chủ nhiệm Bạch khoa siêu âm B, chủ nhiệm Nhạc khoa X-Quang đều đã tới.

Trong phòng cấp cứu chẳng mấy chốc đã đứng đầy người.

Tất cả mọi người đều đang khẩn trương chờ đợi kết quả.

Siêu âm B cũng đã làm, CT cũng đã chụp, tất cả mọi người đang chờ đợi phẫu thuật được sắp xếp.

Thế nhưng, vẫn không có một đáp án chuẩn xác nhất

Bởi vì nói trắng ra, đối với loại bệnh này, cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Phẫu thuật cắt Sán lá phổi trọng yếu nhất chính là phải lấy được nội nang hoàn chỉnh ra, ngàn vạn không thể làm vỡ, một khi bị vỡ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thế nhưng, kết quả kiểm tra bày ra trước mắt, mọi người lại bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Mọi người ở đây đúng là đã từng chữa rất nhiều căn bệnh phổ biến, thậm chí là căn bệnh bình thường đều có thể chuẩn bị lập tức để thực hiện, nhưng đến loại bệnh bao trùng u nang hiếm gặp này, hình ảnh kiểm tra lại làm khó họ.

Tiền Lượng nhịn không được hỏi: "Tỉnh Nhiên, cậu thấy thế nào?"

Tỉnh Nhiên nghẹn lời, tôi đứng nhìn...

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nói: "Tôi ngược lại là có một ý tưởng, không biết có thể làm được hay không."

Mọi người sững sờ, quay người nhìn sang Trần Thương.

Bỗng nhiên hai mắt Vệ Chí tỏa sáng, nói thật, hắn ôm hi vọng rất lớn đối với Trần Thương, thế nhưng từ khi bệnh nhân được đưa tới, Trương Bồi Nghĩa lại tín nhiệm Tỉnh Nhiên, hơn nữa Trần Thương vẫn trầm mặc không nói, nên Vệ Chí cũng không có nhiều lời.

Mà ưu ái cùng tín nhiệm của Trương Bồi Nghĩa đối với Tỉnh Nhiên nhiều hơn, dù sao cậu ta cũng là hậu tiến sĩ phụ ngoại, khẳng định là có trình độ, đây là chuyện không có gì phải nghi ngờ.

Hơn nữa, trong quá trình chẩn đoán và điều trị bệnh, lo lắng nhất chính là các bác sĩ không nhất trí, thảo luận bệnh có thể mọi người cùng nhau nói thoải mái, nhưng nếu gặp phải tình huống thì nhất định phải có một người đứng ra thống nhất ý kiến

Từ đầu đến cuối, mọi người đều vô cùng tín nhiệm Tỉnh Nhiên, Trần Thương cũng rất biết ý, không có nói nhiều một câu nào.

Bệnh nhân cũng là dựa theo sắp xếp của Tỉnh Nhiên để được kiểm tra, chủ nhiệm phòng kiểm tra cũng nhao nhao đến hỗ trợ chẩn trị.

Khi tất cả nhiệm vụ được sắp xếp ổn thỏa, đối mặt với loại kiểm tra này, nhất định phải có một người đưa ra kết luận

Đó chính là Tỉnh Nhiên.

Thế nhưng Tỉnh Nhiên lúc này lại có chút lực bất tòng tâm.

Cậu ta chợt phát hiện, bình đài thật rất trọng yếu.

Khi còn ở phụ ngoại, một mình cậu ta có thể hoàn thành một ca phẫu thuật khó, chuẩn trị chính xác một người mắc bệnh nghiêm trọng, tương tự khi đối mặt với tình huống nguy cấp cũng rất bình tĩnh, nhưng lúc này, cậu ta lại chợt phát hiện đó là bởi vì lúc đó có một đội hỗ trợ chuyên nghiệp đi cùng.

Bọn họ đều là người nổi bật nhất trong lĩnh vực đó, kiến nghị mà bọn họ đưa ra đều vô cùng đáng tin.

Nhưng lúc này, Tỉnh Nhiên phát hiện, giây phút kiêu ngạo lúc trước của mình, tựa hồ có chút hư ảo.

Làm sao bây giờ?

Chính bản thân cậu ta cũng không biết.

Đưa ra một đề nghị phẫu thuật như thế nào mới là lựa chọn tốt nhất, chính là điều trọng yếu lúc này

Đây là trận chiến đầu tiên của cậu khi đến với tỉnh Đông Dương, cậu không thể có bất kỳ sai lầm nào, bởi vì mỗi một sai lầm đều đồng nghĩa với việc tính mạng bệnh nhân bị đe dọa vô cùng nghiêm trọng.

Thấy mọi người chung quanh nhìn mình với ánh mắt tràn đầy hi vọng, Tỉnh Nhiên lần đầu tiên cảm thấy thật luống cuống.

Lúc này, nghe thấy Trần Thương mở lời, Tỉnh Nhiên bỗng nhiên dâng lên một loại hi vọng.

Có lẽ cậu ta biết làm?

Ở trong mắt các bác sĩ.

Không có thể diện gì quan trọng hơn tính mạng của bệnh nhân cả

Ít nhất, từ trong mắt của Trần Thương vĩnh viễn là ánh sáng đầy kiên định.

Vệ Chí nói: "Tiểu Trần, cậu thấy thế nào?"

Trần Thương nói: "Tôi có ý kiến nhỏ thế này, trước tiên mọi người tới xem phim chụp X-quang, nhìn phiến X này đi."

Chương 245: Mặt Mũi Là Gì?

Đang nói chuyện, Trần Thương đem phim chụp X-quang treo lên.

"Mọi người nhìn nơi này, đơn giản mà nói, hình ảnh này là điển hình cho biên độ đơn phát hoặc tỷ lệ phát sinh cao, giới hạn rõ ràng, mật độ đều, hình tròn hoặc hình nón tròn hoặc dạng phân lá bóng râm đều rất rõ ràng."

"Nhưng bao trùng u nang phổi lại to quá, có thể gây nên màng liên kết phủ tạng bị lệch vị trí, cơ hoành hạ xuống. Nếu như dưới loại tình huống này, nhìn qua có thể thấy được sán lá phổi theo quá trình hít thở sâu dọc theo biến đổi của co duỗi, hoặc u nang bị màng phổi dính liền dắt kéo mà biến đổi phức tạp, gọi là "Bao trùng u nang hô hấp chinh", chinh này thấy nhiều ở bên dưới lá phổi chờ bao trùng u nang lớn nhỏ."

Lời này mới ra, chủ nhiệm Nhạc Đào khoa X-Quang bỗng nhiên vỗ tay một cái: "Đúng! Tôi nhớ ra rồi, chính là như vậy, chứng bao trùng u nang hô hấp! Tôi nói làm sao lại kỳ quái như thế chứ!"

Trần Thương gật đầu, tiếp tục nói: "Nếu như cần phẫu thuật như đã nói, chúng ta cần phải tiến hành chuẩn đoán nội nang và ngoại nang."

Tỉnh Nhiên ừ một tiếng: "Không sai, hiện tại cần phán đoán chính là tình trạng của nội nang và ngoại nang. Phải chăng có vết nứt, chúng ta hẳn là nên bắt đầu từ vị trí nào, bác sĩ Trần, anh có thể phán đoán không?"

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Không khác là bao, mọi người nhìn xem, biểu hiện của siêu âm cho thấy, vách túi chỗ này dày hơn, chung quanh hiện lên bóng râm không có trật tự, rất rõ ràng là bởi vì sát nhập lây nhiễm, lại tiếp tục nhìn nơi này, rõ ràng có ngậm khí nang sưng, trống rỗng, viêm phổi giả lựu dạng bóng râm, đây giải thích cho việc tại sao đã phá vỡ mà vẫn vào trong phế quản."

Nói đến đây, Trần Thương quay người: "Vì lẽ đó, cái này cũng vừa vặn giải thích tình trạng của bệnh nhân, sẽ là ho khan, kịch liệt ho khan, ho ra dị vật hình bánh phở, cũng là bởi vì phá hư phế quản, mới có thể dẫn tới tình trạng gọi là dị ứng sốc phản vệ!"

Lời này mới ra, ánh mắt mọi người xung quanh đều sáng rực lên

Tỉnh Nhiên bỗng nhiên có chút kích động, không sai

Chính là đồng đội như vậy.

Cậu ta bỗng nhiên có một cảm giác như được trở về phụ ngoại.

Tỉnh Nhiên nhịn không được nói: "Bác sĩ Trần, tiếp tục đi."

Trần Thương gật đầu, buông phim siêu âm xuống, cầm lấy một tấm X-quang khác: "Tiếp theo, chúng ta nếu phải tiến hành chia vị trí, mời xem, mặc dù sán lá phổi đã phá vỡ mà vào trong phế quản lớn, nhưng hãy xem vật hình trăng lưỡi liềm này, đây là dấu hiệu lưỡi liềm, là cùng phế quản nhỏ tương thông với nội nang khi chưa bị phá, chút ít khí thể vào khu vực giữa nội và ngoại nang, hình thành một hình cung trong suốt."

"Rất rõ ràng, nội nang phải không bị phá vỡ, một khi phá vỡ, sẽ xuất hiện cái gọi là bóng râm bất quy tắc, khi cho không khí tiến vào, sẽ xuất hiện hiện tượng đôi cung chinh, nếu như trôi nổi ở trên túi dịch thì chinh sẽ còn di chuyển trên nước."

...

Sau khi Trần Thương nói xong, quay sang nhìn Tỉnh Nhiên: "Tình huống bây giờ chính là như vậy, ý của tôi là làm phẫu thuật cắt bỏ nội nang hoàn chỉnh. Bởi vì người mắc bệnh bao trùng u nang đột nhiên xuất hiện bề mặt phổi sẽ đạt 1/ 3 trở lên. Chưa nói đến thành công, có thể hoàn toàn tránh tái phát, là phương pháp phẫu thuật lý tưởng nhất."

Lúc này, trên mặt Tỉnh Nhiên tràn đầy kích thích: "Không sai! Tôi cũng nghĩ như vậy."

Những chủ nhiệm đứng chung quanh liền cảm thấy choáng váng.

Vốn đều được mời tới để hỗ trợ nhau hội chẩn, thế nhưng... Vào giờ phút này, dường như biến thành một mình Trần Thương diễn cả vở kịch

Bọn họ tựa hồ cũng không có đưa ra được ý kiến gì hay ho.

Trần Thương quay người, nhìn sang Vệ Chí và Trương Bồi Nghĩa: "Chủ nhiệm, chuẩn bị phẫu thuật đi."

Vệ Chí gật đầu: "Để tôi đưa các cậu tới phòng phẫu thuật!"

Sau khi Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên rời đi, để lại một đám người trợn mắt há mồm.

Trương Bồi Nghĩa nhịn không được nuốt ngụm nước miếng: "Viện trưởng Tiền, vị bác sĩ họ Trần này... Cũng là nhân tài mà các ông tiến cử hả? Thật là chàng trai lợi hại, hơn nữa... Nhìn qua hình như cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi?"

Nhạc Đào gật đầu: "Đúng vậy, chỉ riêng việc phân tích hình ảnh bệnh tình vừa rồi của bác sĩ Trần thật sự đã khiến tôi có chút bội phục, rất nhiều năm rồi chưa gặp ai ưu tú như vậy, cậu ta cũng làm ở bệnh viện các anh hả?"

Tiền Lượng lúng ta lúng túng nói: "Aizz... Đây cũng không phải là bác sĩ mà chúng tôi tiến cử tới."

Mọi người sững sờ: "Ồ? Vậy cậu ta là..."

Tiền Lượng bất đắc dĩ nói: "Đây là nghiên cứu sinh năm nay của bệnh viện chúng tôi, nghiên cứu sinh năm nhất!"

Mọi người rối một tiếng, Trương Bồi Nghĩa nhẹ gật đầu: "A, khó trách nhìn qua còn trẻ như vậy."

Không đúng

Trương Bồi Nghĩa đột nhiên ý thức được tình huống có gì đó sai sai

"Anh nói cậu ta mới chỉ là nghiên cứu sinh năm nhất? Cái này sao có thể!"

Nhạc Đào tràn đầy chấn kinh cùng không thể tin nói: "Đây là chuyện không thể nào! Làm sao lại có một nghiên cứu sinh năm nhất lợi hại như vậy chứ? Cậu ta lợi hại như vậy, tôi đều muốn đề nghị với viện trưởng mời cậu ta tới trực tiếp đi làm, còn nghiên cứu sinh cái gì, thật lãng phí!"

Ca Trương Bồi Nghĩa cũng nghĩ thế, trong mắt tràn đầy một loại ánh mắt quen thuộc, cái ánh mắt này gọi là khát vọng! Chính mình cũng từng có...

Tiền Lượng thấy thế, lắc đầu: "Chủ nhiệm Trương, đừng suy nghĩ nhiều nữa, Trần Thương này thế nhưng lại là tâm phúc của lão Lý đó!"

Trương Bồi Nghĩa lập tức ngượng ngùng cười một tiếng: "Anh nói là lão Lý nào vậy?"

Tiền Lượng: "Lý mặt than, Lý Bảo Sơn của tỉnh Nhị Viện."

Trương Bồi Nghĩa nghe xong, lập tức tịt ngòi, nói thầm một câu, Lý mặt than này thật sự là gặp vận may...

...

Tiền Lượng nhìn theo bóng lưng Trần Thương, thật sâu thở dài, tràn đầy hối hận

Nếu biết trước như vậy đã sớm ra tay, thì đây đã là học trò của mình rồi

Ai... Chàng trai này được lắm, người trẻ tuổi nhiều triển vọng.

Mặt mũi là cái gì, nào có thực tế bằng một thiên tài cơ chứ...

Aizz...

Trên đường đến phòng phẫu thuật, Tỉnh Nhiên đối với Trần Thương có thể nói là tràn ngập tò mò

Tỉnh Nhiên đi song song với Trần Thương, nhịn không được hỏi: "Bác sĩ Trần, cậu học về sán lá phổi từ chỗ nào vậy?"

Trần Thương như có điều suy nghĩ: "Anh đang nói về phẫu thuật hay là chẩn đoán bệnh?"

Tỉnh Nhiên nói: "Đều có, trước nói chẩn đoán bệnh, tôi phát hiện cậu rất tinh thông về chụp X quang, CT, còn có siêu âm, cậu làm như thế nào vậy?"

Trần Thương giả vờ ho một tiếng: "Tôi từng làm việc ở khoa Chẩn đoán hình ảnh hai tháng, một tháng ở phòng siêu âm."

(DG: Khoa Chẩn đoán "hình ảnh" (siêu âm, X-Quang, CT).)

Tỉnh Nhiên lập tức nghẹn lời, bỗng nhiên không muốn nói chuyện với Trần Thương.

Lừa gạt người khác dễ lắm hả?

Cậu nhìn tôi giống ngu xuẩn vậy sao?

Thế nhưng, khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Trần Thương, Tỉnh Nhiên... Vẫn không tin

Đó căn bản là chuyện không thể nào

Cậu học trong một tháng mà còn ngưu bức hơn bọn ta học sau tiến sĩ, nói đùa gì vậy?

Tỉnh Nhiên cảm thấy, nếu Trần Thương không phải cố ý nói khoác thì chính là trả lời qua loa mình cho có.

Chương 246: Gặp Quái Hi Hữu, Lv 25

Một lát sau, lúc hai người đang rửa tay, Tỉnh Nhiên vẫn nhịn không được, cẩn thận hỏi: "Bác sĩ Trần, vậy cậu học phẫu thuật cắt bỏ sán lá phổi từ đâu?"

Trần Thương: Vừa rồi, tôi đổi điểm 10 điểm kỹ năng đi thẳng đến cao cấp

【Phẫu thuật cắt bỏ sán lá phổi: Cao cấp, đặc hiệu: Ổn định: (vách u nang tương đối mỏng, hơn nữa thường ở vị trí sâu trong phổi, rất khó nhìn thấy, dễ rạn nứt, thủ pháp xảo diệu có thể giúp cho quá trình cắt bỏ u nang vững như Thái Sơn)】

Trần Thương rất hài lòng về kỹ năng này, dù sao cũng là kết quả mà mình bỏ ra mấy trăm giờ không ngừng học tập mới có được.

Nghe thấy Tỉnh Nhiên hỏi mình, Trần Thương thở dài: "Khi đi thực tập, tôi làm ở ngoại khoa lồng ngực một tháng."

Tỉnh Nhiên: Tôi có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

(DG: MMP (妈卖批) Phát âm là MA-MAI-PI. Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là "ĐMM".)

Trong lòng tôi coi cậu là bạn bè, mà cậu lại coi tôi là nhược trí (ngu ngốc), như vậy hay lắm hả?

Tỉnh Nhiên hơi tức giận, hắn thề phải vạch trần bộ mặt dối trá của Trần Thương: "Bác sĩ Trần, hôm nay đến đại hội tân sinh là để diễn thuyết à?"

Trần Thương sững sờ: "Hôm nay, tôi là ngày khai giảng nghiên cứu sinh, tôi đến đây là để nghe anh diễn thuyết, thật đấy, tôi không lừa gạt anh đâu, anh đừng cảm thấy tôi đang giả vờ, nhưng lời tôi nói đều là thật!"

Không biết lúc nào, Tiền Lượng đi đến sau lưng hai người, nói một câu.

"Không sai, bác sĩ Tỉnh à, tiểu Trần thật sự là tân sinh năm nay của trường học chúng tôi, phương hướng là ngoại khoa tim."

Tỉnh Nhiên chợt phát hiện, ngày thường mình làm gì cũng thuận lợi, tu luyện【Bảy bước rửa tay】 cấp hoàn mỹ, chẳng biết tại sao kẹt tại bước thứ sáu, có cố gắng thế nào cũng không thể đột phá bước cuối cùng được?

Hắn nhìn Trần Thương thật sâu: Cậu phá đạo tâm của ta

Trần Thương thở dài, nhìn Tỉnh Nhiên: Thỏa mãn đi, tôi còn không hủy đạo cơ của anh mà

Hai người giao lưu bằng mắt để Tiền Lượng đứng bên cạnh tấm tắc hiếu kỳ, đây chính là cùng chung chí hướng hay sao?

Tiền Lượng rửa tay, cũng chính là Bảy bước rửa tay, một bài thơ hay xuất hiện trong đầu.

“Một hảo hán ba cái bang

Một hàng rào ba cái cọc

Một ca phẫu thuật ba người kháng

Cuối cùng còn phải nhìn Trần Thương.”

Ai... Cổ có Tào Thực bảy bước làm thơ, hiện tại có Tiền mỗ cũng coi là Bảy bước rửa tay làm thơ.

Lúc này, Vệ Chí và Trương Bồi Nghĩa cũng tới, đang muốn đi vào, bỗng nhiên Vệ Chí nói: "Chủ nhiệm, mở camera ra!"

Trương Bồi Nghĩa sững sờ: "Vì sao?"

Vệ Chí: "Lần trước, thấy Trần Thương thực hiện một ca phẫu thuật, thật sự là quá tuyệt, tôi đoán hôm nay có thể có trò hay, hơn nữa bệnh lịch đặc biệt như vậy rất hiếm thấy, lưu lại để bác sĩ trong khoa học thêm một ít cũng tốt."

Trương Bồi Nghĩa do dự một chút: "Chủ nhiệm Vệ, không đến mức đấy chứ, Trần Thương có lợi hại hơn nữa, cũng không tới tình trạng kia mà? Loại phẫu thuật này, tuy chỗ chúng ta hiếm thấy, nhưng hoàn toàn có thể tham khảo từ các bệnh viện khác!"

Vệ Chí lắc đầu: "Anh không hiểu, lát nữa sẽ biết ngay thôi!"

Tỉnh Nhiên chẳng biết tại sao, phẫu thuật còn chưa bắt đầu, bỗng nhiên có chút không đủ tự tin.

Anh cảm giác mình bị trận thế vừa rồi ảnh hưởng tới đạo tâm.

Nhìn Trần Thương không thèm mua trang bị chạy thẳng xuống BOT (đường dưới), Tỉnh Nhiên do dự một chút, muốn nên mua một món trang bị phụ trợ xuống BOT làm SP (hỗ trợ) hay không?

Nhưng ngay lúc này, anh lại nhìn thấy chủ nhiệm Vệ chủ động đứng cạnh Trần Thương, cũng chạy theo xuống BOT.

Tỉnh Nhiên thở dài, đi rừng đi, lát nữa xuống GANK nhiều một chút là được.

(DG: Anh em ai chơi LoL, Liên Quân Mobile chắc hiểu; mà ở đây tác giả đang nói đến tựa game khá hot bên TQ, Vương Giả Vinh Diệu).

Gây tê xong, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu

Trần Thương vẽ xong khu vực cần phẫu thuật, sau đó xác định rõ vị trí cần khai đao.

Đưa tay nhận lấy dao phẫu thuật, dựa theo khu vực đã vẽ bắt đầu thao tác từng bước một.

Khi ngực của bệnh nhân được mở ra từng tầng một, đám người không khỏi có chút bận tâm cùng lo lắng.

Bởi vì bọn họ chưa từng gặp qua sán lá phổi

Nghĩ đến bao trùng u nang buồn nôn đó, mọi người có chút mong đợi.

Tỉnh Nhiên quay người: "Năm cuộn băng gạc lớn, dùng nước muối sinh lí ngâm ướt cho tôi."

Trần Thương vừa mới chuẩn bị để dao xuống, lại nhìn thấy Tỉnh Nhiên đã dùng một miếng băng gạc lớn lót bên dưới lưng của bệnh nhân, vị trí ngay dưới phổi.

Trần Thương lập tức sững sờ, mang theo thưởng thức nhìn thoáng qua Tỉnh Nhiên, nhịn không được nói câu: "Không tệ."

Tỉnh Nhiên sững sờ, câu này sao nghe là lạ, nhưng... Vì sao dược Trần Thương khen ngợi mình lại cảm thấy vui vẻ chứ?

Tỉnh Nhiên thở dài, phẫu thuật tiếp tục.

Mà Vệ Chí nhịn không được hỏi: "Vì sao phải lót?"

Vệ Chí phát hiện AD (Sát thương chủ lực) Trần Thương an tâm bù binh (chỉ lo farm creep) không để ý tới mình, mà đi rừng Tỉnh Nhiên, thì nói: "Như vậy có thể làm cho sán lá phổi ra đầy đủ, thuận tiện lát nữa rạch ngoại nang."

"Khi cắt ngoại nang, nhất định phải tạm dừng thông khí, hơn nữa mười phần mấu chốt, vô cùng quan trọng là phải thật sự ổn định!"

Lúc này, Trần Thương quay người nhìn gây tê sư: "Tạm dừng hô hấp."

Gây tê sư gật đầu.

Hiện tại, phẫu thuật đã đến chỗ mấu chốt.

Bởi vì nương theo hô hấp, phổi đang không ngừng co vào, cho dù trong tình huống được gây tê cũng như thế.

Mà để rạch ngoại nang ra cần kỹ thuật cực kỳ ổn định, cho nên mới cần phải tạm dừng hô hấp.

Rất nhiều người có lẽ muốn hỏi, hô hấp tạm dừng sẽ không thiếu oxi sao?

Hiện tại, máy móc thiết bị rất cao cấp, thông qua máy truyền cảm trên ngón tay giám sát nhịp tim, tâm điện, huyết áp và độ bão hòa trong máu.

Có sẽ kéo dài mấy phút, chưa từng có tại hiện tượng độ bão hòa trong máu xảy ra vấn đề.

Tạm dừng hô hấp cũng không phải là kỹ thuật hoàn toàn mới, cái này đã có hơn một trăm năm trước. Khi đó phương pháp này đã được phát hiện, mọi người chỉ cần đưa dưỡng khí trực tiếp vào chỗ sâu trong phổi thì thân thể có thể dùng được, không cần liên tục bảo trì trạng thái hô hấp.

Giờ khắc này, Trần Thương cũng nhịn không được hít thở sâu mấy hơi.

Gây tê sư nói: "Tốt."

Trần Thương gật đầu, chuẩn bị bắt đầu thao tác.

Lúc này, Tỉnh Nhiên cũng thận trọng không dám quấy rầy, làm tốt tất cả chuẩn bị.

Bởi vì, giai đoạn phẫu thuật tiếp theo mới là điểm mấu chốt.

Mà trong mắt Trần Thương lại không phải như vậy.

【Đinh! Quái sán lá phổi, lv 51, quái hi hữu.】

Đây là lần đầu tiên Trần Thương gặp phải quái vật trên cấp 50, hơn nữa... Lần này thật sự là một quái vật.

Một con ký sinh trùng

Sán lá phổi ngoại nang có chút tương tự theo một cái Trùng tộc mẫu sào, đứng từ xa, Tiền Lượng và Trương Bồi Nghĩa mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ nhìn chằm chằm phía trước.

Nhìn Trần Thương thao tác giống như là đào địa lôi, chú ý cẩn thận, cũng thực có chút khẩn trương.

Kỳ thật, phẫu thuật loại này thật sự cũng khá giống đào địa lôi, không cẩn thận u nang rạn nứt nổ tung, tràng diện này coi như đặc sắc.

Rạn nứt này so với bệnh tắc ruột rạn nứt càng khiến người ta cảm thấy buồn nôn hơn.

Đây là một trong những ca phẫu thuật hạch tâm mở rộng.

Chương 247: AD Rác Rưởi

Trần Thương nín hơi ngưng thần, thận trọng cầm lấy dao phẫu thuật, khẽ nghiêng 30 độ, sau đó dùng lực đều đều, cẩn thận dùng lưỡi dao cạo lột.

Vệ Chí đứng bên cạnh nhìn thấy, không khỏi có chút bận tâm.

Lúc này, nhất định phải dùng sức đều, không nhẹ không mạnh, bởi vì bên trong ngoại nang là nội nang, một khi dùng sức quá nặng dễ làm nội nang rạn nứt.

Rất nhanh, Trần Thương vừa rạch ra một miệng nhỏ ở ngoại nang, Tỉnh Nhiên cấp tốc đưa tay vào, trực tiếp dùng ngón tay bảo vệ nội nang.

Trần Thương nhẹ gật đầu, Tỉnh Nhiên phối hợp làm hắn cảm thấy rất dễ chịu.

Phẫu thuật cỡ lớn thế này tuyệt không phải chỉ dựa vào một người là có thể làm tốt.

Có một người ra sức giúp đỡ, sẽ giảm bớt rất nhiều thao tác cùng phiền toái không cần thiết.

Dù sao liên tục hoán đổi trang bị trong tay, rất dễ xuất hiện sai lầm không cần thiết.

Có Tỉnh Nhiên xuất hiện, mọi việc đều thuận lý thành chương

Trần Thương tranh thủ cầm cái kéo, cấp tốc dùng cái kéo mở rộng vết cắt phòng ngừa vết cắt ở ngoại nang đột nhiên giảm sức ép, dẫn đến áp lực cục bộ ở nội nang tăng cao đột ngột, gây nên rạn nứt nội nang.

Toàn bộ những thao tác này đều là khảo nghiệm năng lực hợp tác của người thực hiện phẫu thuật.

Nếu như dựa theo suy nghĩ ngay từ đầu của Trần Thương, không tính thêm Tỉnh Nhiên vào thì bước tiếp sẽ có hơi nhiều phiền phức một chút.

Có một người hỗ trợ không tệ, thật sự là rất tốt! Tỉnh Nhiên cũng rất không tệ, tối thiểu trình độ của anh ta vẫn bày ra đó.

Trần Thương khẽ gật đầu.

【Đinh! Tỉnh Nhiên độ thiện cảm + 3. 】

Trần Thương:...

Đối với ca phẫu thuật này, thật ra Tỉnh Nhiên cũng không đủ sức thực hiện, cho dù hiểu rõ đối với phẫu thuật phổi, nhưng khi đối mặt với loại bệnh hiếm thấy này, vẫn cần một người đến ổn định quân tâm.

Mà Trần Thương xuất hiện, rất đúng lúc.

Phẫu thuật tiếp tục thực hiện, sau khi mở rộng vết cắt ngoại nang lớn hơn đường kính nội nang.

Trần Thương quay người nhìn Vệ Chí: "Chủ nhiệm, giúp tôi giữ chặt ngoại nang."

Vệ Chí vội gật đầu, thận trọng luồn ngón tay vào trong, nhấc tầng nang phía ngoài lên.

Trần Thương nhanh chóng nâng dao, dọc một đao, làm thành một vết cắt hình chữ "Thập" (┼).

Sau đó đến thời điểm mấu chốt nhất, phải cẩn thận bóc ra phần dính liền với ngoại nang, đợi sau khi hoàn toàn tách rời mới có thể lấy nội nang ra

Nhưng khi nội nang xuất hiện trong tầm mắt mọi người thì bỗng nhiên Tỉnh Nhiên biến sắc

Bởi vì hắn phát hiện vách nội nang có tổn hại

Không đúng

Đây không phải tổn hại, là một đường trùng ngấn...

Cái này mang ý nghĩa độ dày của vách nội nang rất mỏng, hết sức dễ bị tổn hại.

Thế nhưng, hiện tại làm sao chia rời nội nang?

Quá trình này là nguy hiểm nhất, cũng là quá trình mấu chốt nhất, càng là chỗ quan trọng nhất trong ca phẫu thuật lần này.

Tỉnh Nhiên giữ im lặng, nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn Trần Thương.

Phát hiện Trần Thương cũng nhìn chằm chằm nội nang, trầm mặc không nói.

Chẳng lẽ... Cậu ta cũng không nắm chắc sao?

Lúc này, mấy người Tiền Lượng cũng vội chú tâm, đứng ở một bên, thận trọng quan sát phẫu thuật.

Vệ Chí thấy Trần Thương nhìn trong ngoại nang có chút ngẩn người, trong lòng không khỏi lo lắng.

Chẳng lẽ trong khi phẫu thuật gặp xảy ra chuyện gì đặc biệt?

Nghĩ tới đây, Vệ Chí ngẩng đầu nhìn Tỉnh Nhiên.

Chỉ thấy Tỉnh Nhiên cũng không nói một lời, vội vã cuống cuồng nhìn chằm chằm khu vực phẫu thuật, không dám quấy rầy Trần Thương.

Giờ khắc này, phòng phẫu thuật lâm vào yên tĩnh

Trần Thương không phải đang ngẩn người, mà là đang suy nghĩ, như thế nào mới có thể xảo diệu lấy nội nang ra

Lúc này nội nang quá mỏng, Trần Thương căn bản không dám dùng sức bóc ra.

Làm sao bây giờ?

Như thế nào mới có thể lấy ra nội nang mà không ảnh hưởng gì, đây là giai đoạn quan trọng nhất trong lần phẫu thuật này

Yêu cầu một đôi bàn tay cực kỳ ổn định mới có thể làm được

Bác sĩ gây tê nhịn không được nói: "Tạm dừng hô hấp, thời gian không còn nhiều lắm..."

Tỉnh Nhiên lo lắng, làm sao bây giờ?

Tiền Lượng cùng Trương Bồi Nghĩa cũng lo lắng nhìn về phía Vệ Chí.

Vệ Chí vốn ồn ào, trừng mắt: Nhìn cái gì mà nhìn! Lão tử chỉ là phụ trợ...

Tiền Lượng cùng Trương Bồi Nghĩa lập tức sững sờ, nhìn về phía Tỉnh Nhiên.

Tỉnh Nhiên giữ im lặng, làm như không nhìn thấy: Thua cũng không thể trách đi rừng, ad nồi

Giờ khắc này, là carry (chủ lực) của đội, trách nhiệm ngược gió lật bàn (lật kèo) đều đặt hết lên người Trần Thương.

Mà lúc này, khi Trần Thương nghe thấy bác sĩ gây tê nói vậy, bỗng nhiên hai mắt sáng lên

Đúng rồi

Hoàn toàn có thể mượn nhờ hô hấp để giải quyết vấn đề này.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp đặt dao phẫu thuật cùng pha lê khí xuống, cẩn thận dùng ngón tay chậm rãi gắng sức tại ngoại nang, phòng ngừa đè ép vào nội nang.

Một bước này là muốn tách rời dính liền giữa nội nang và ngoại nang

Ngón tay Trần Thương cực kỳ linh xảo

Ngón tay của Trần Thương giống như nghệ thuật gia hoặc là ma thuật sư, giống như đang nhẹ nhàng nhảy múa dưới ánh đèn phẫu thuật... Độ linh xảo của những ngón tay ấy giống như vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người, trong ổn định có tinh xảo.

(DG: Linh xảo = Linh hoạt + Tinh xảo)

Tỉnh Nhiên nghiêm nghị.

Đây là đôi tay gì thế này...

Vệ Chí nhìn tê cả da đầu.

Trương Bồi Nghĩa cũng mặt đầy mộng bức, nghẹn họng nhìn trân trối.

Tiền Lượng thở dài: Cậu ta lại trang bức rồi

Cảm xúc của những y tá trong phòng phẫu thuật thì càng bành trướng, hai tay thật gợi cảm, vừa lớn lại linh hoạt, nhất định rất có cảm giác an toàn và ấm áp?

Rốt cục

Trần Thương tách rời thành công, nội nang triệt để được cắt ra khỏi ngoại nang

Lập tức Tỉnh Nhiên kinh hô: "Xinh đẹp!"

Vệ Chí cũng chấn động trong lòng: "Lợi hại!"

Tiền Lượng cùng Trương Bồi Nghĩa, mặc dù một người ở TOP (đường trên), một người ở MID (đường giữa), không giúp được gì, nhưng vẫn biết hô 666

(DG: 6 = Tuyệt vời, 666 = Tuyệt vời x3)

"Không tệ!"

"Ngưu bức!"

Trong lòng Trần Thương không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, không chút nào để ý tới bốn người chung quanh.

Bác sĩ gây tê cũng khinh bỉ nhìn thoáng qua bốn người, đây rõ ràng chính là một đánh bốn...

Không đúng, là một đánh chín

Lúc này, Trần Thương quay người nói với bác sĩ gây tê.

"Lão sư, phiền phức phồng phổi!"

Vừa rồi, Trần Thương nghĩ tới chính là mượn nhờ bốn phía nội nang, đặc biệt là lực đẩy của nội nang cùng khí lưu ở các hướng khác nhau làm phồng phổi, toàn bộ u nang có thể rơi vào trong bồn đựng nước muối sinh lí.

Đám người nghe Trần Thương nói muốn làm phồng phổi, lập tức trợn tròn mắt

Tỉnh Nhiên thì biến sắc, tôi mẹ nó vừa mới khen cậu một câu... Cậu đã đi hiến mạng?

Không sai, trong mắt người khác, sau một đợt COMBAT tổng (10 người cùng giao tranh), đồng đội đã bỏ mình, Trần Thương lấy một chọi năm, sau khi giết được năm người đội địch...

Trong khi đồng đội đỏ mặt, mắt đỏ kích động hô 6666.

AD bỗng nhiên linh cơ khẽ động, ngưu bức hét to, giống như tiếng hống của một con rồng khổng lồ

Cậu mẹ nó đẩy trụ làm gì?

Tỉnh Nhiên vô cùng tức giận

Ưu thế tốt như vậy lại sắp bị cậu ném mất

AD rác rưởi

Vệ Chí nhìn thoáng qua Trần Thương: Chẳng lẽ lại có thao tác mới gì hay sao?

Tiền Lượng thì vẫn giữ im lặng, lão rất quen thuộc với ánh mắt này của Trần Thương, giống như lại đến thời gian trang bức? ? ?

Tỉnh Nhiên một mặt bức xúc, bỗng nhiên nhìn thấy Trần Thương trừng mình một cái, vội vàng tịt ngòi.

Trần Thương nói: "Mang cái chậu tới đây, đổ vào nửa chậu nước muối sinh lí."

Tỉnh Nhiên nhìn thấy ánh mắt Trần Thương, không tự chủ được nói câu: "Vâng..."

Chương 248: Bác Sĩ Trần Cũng Rất Lợi Hại

Tỉnh Nhiên có chút mê mang.

Không biết vì sao mình lại muốn làm như vậy nữa.

Tỉnh Nhiên lại có chút kinh ngạc.

Cậu không phải là nên kiên trì với quyết định của mình sao?

Tỉnh Nhiên có chút không cam lòng

Vì sao cậu lại không kiểm soát được đôi tay của mình?

Tỉnh Nhiên thật cẩn thận nhận lấy nước, nhìn Trần Thương, gật đầu: "Tôi đã chuẩn bị tốt rồi!”

Trần Thương gật đầu: “Không tồi!”

Một câu không tồi khiến mọi thứ trong lòng đều được hoá giải vì được cậu ta khen.

【Đinh! Độ hảo cảm + 5. 】

Bác sĩ nói với Trần Thương: "Bác sĩ Trần, khi nào sẽ bắt đầu?"

Bác sĩ gây tê rất tôn trọng người trẻ tuổi này, nghe nói là một người rất phi thường, cậu ta có thể thực hiện chuỗi dài các ca phẫu thuật nên kính phục gọi một tiếng: "Bác sĩ Trần."

Trần Thương gật đầu: "Chờ một lát, tôi nói 3-2- 1!"

Sau khi nói xong, Trần Thương cẩn thậm đem đôi tay đặt vào bên trong túi, rồi nhìn thoáng quá: "Cậu biết tôi muốn làm gì hả?"

Vừa rồi Tỉnh Nhiên là không biết, nhưng bây giờ đã rõ

Cậu muốn trang bức

Nhưng anh không dám nói ra.

Khẽ nuốt một ngụm nước bọt và nhíu mày: "Không biết..."

Vệ Chí bên này cũng thấp thỏm mà thở dài, ông không dám hỏi cũng không dám nói...

Trần Thương không nhịn được khẽ thở dài: "Tôi đang chuẩn bị làm phình phổi lên, sử dụng các luồng khí theo các hướng khác nhau làm phình phổi để tăng sức ép làm cho các u nang bị đẩy lên rồi tống ra ngoài rớt vào chậu nước muối sinh lý."

"Hiểu chưa?"

Chỉ một câu đó liền khiến cho mọi người phải tròn mắt

"Mẹ nó!”

Xuất thân dòng dõi thư hương như Tỉnh Nhiên cũng nhịn không được buộc miệng thốt ra hai chữ “mẹ nó”

Anh làm sao cũng không thể nghĩ ra được ý tưởng này

Mặc dù có là lần đầu tiên nhìn hạt hoa sen thì anh cũng không có chút gợn sóng nhưng lúc này đây nghe được ý tưởng của Trần Thương, anh lại không nhịn xuống được mà buộc miệng thốt ra câu chửi thề. Tay tiện có thể đi Baidu, nhưng trở về cũng đừng có mắng tôi chứ, càng không chuẩn giết con tin, nhắc nhở: Phóng đại càng tốt…… Xứng đồ ăn càng thơm.

Đây là ý tưởng của một thiên tài sao?

Thế mà có thể mượn lực hô hấp của phổi để đẩy u nang ra

Đây đúng là ý tưởng của một thiên tài

Người tên Trần Thương này cũng quá tài giỏi rồi?

Trâu bò thật

Quá trâu bò

Chỉ cần nghĩ đến đây thôi cũng phải khiến Tỉnh Nhiên tròn xoe mắt ngạc nhiên mà nhìn Trần Thương và nhận ra: "Ý của cậu là... !"

Trần Thương nhìn sang Tỉnh Nhiên cười nói: "Cậu đúng là một người tuổi trẻ thông minh."

【Đinh! Độ hảo cảm + 5. 】

【Đinh! Độ hảo cảm + 5. 】

【Đinh! Độ hảo cảm + 5. 】

Ba âm thanh phát ra liên tục.

Nói thật, Tỉnh Nhiên căn bản không nghĩ loại biện pháp này cũng có thể lợi dụng mà đẩu u nang ra.

Đây tuyệt đối là một kĩ thuật mới của nhân loại

Một phương pháp phẫu thuật mới và những khái niệm cắt bỏ u nang

Trần Thương quả thật là một thiên tài

Chỉ cần nghĩ về điều này càng khiến cách nhìn về Trần Thương của Tỉnh Nhiên lại có nhiều thay đổi.

Chính là bản thân nhất định phải kết nghĩa với Trần Thương một phen.

Tỉnh Nhiên nhìn Trần Thương một lần nữa, liền suy nghĩ rất nhiều và sâu xa hơn.

Nghĩ tới trong tương lai trên sân khấu Ngô Giai Bình trao giải thưởng y học, nghĩ tới đứng ở trên đài nhận giải Nobel rồi tự mình phải cảm ơn người, nghĩ tới sau khi thấy mình đoạt giải, người đề danh, giám khảo và đám người Trần Thương sẽ vui mừng cùng hắn……

Thật sự rất mong chờ.

Trần Thương nhìn bác sĩ gây tê, nói: "3-2- 1, phình phổi!"

Bác sĩ gây tê gật đầu

Đồng thời lúc phổi phình to rồi khôi phục lại thì u nang lớn lên trong phổi trong nháy mắt được đẩy ra.

Trần Thương cẩn thận theo đó đỡ lấy

“Thình thịch”

Các u nang sâu trong phổi đã được lấy ra

Tại thời điểm này, mọi người không nhịn được mà vui mừng

Vệ Chí hào hứng nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, hay lắm!"

Tiền Lượng im lặng không lên tiếng, ông quyết định trong chốt lát sẽ đưa ra quyết định gì đó lớn lao mà ai cũng không ngăn cản được.

Trương Bồi Nghĩa quyết định sẽ trò chuyện với Lý Bảo Sơn, tán gẫu một chút về sự việc hợp tác đột ngột này.

Mà Tỉnh Nhiên đang cầm nội nang, phảng phất như đang đứng ở trên khán đài nhận giải Nobel, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ từ mọi người.

Lúc này, Tỉnh Nhiên anh chính là nhân vật chính……

Còn những người trợ.

Tỉnh Nhiên cũng không quan tâm về họ nhưng chắc chắn một người không thể hoàn thành một ca phẫu thuật lớn mà không có sự hỗ trợ.

Trần Thương lắc đầu: "Nhanh lên, còn cần giải phẫu đĩa phổi."

Mọi người gật đầu.

Trần Thương nói: "Cậu có thể thực hiện phẫu thuật đĩa phổi không?"

Tỉnh Nhiên liền sửng sốt, sắc mặt hào hứng. "Có, Có, Có!"

Đây không phải là Trần Thương đang muốn cho mình một cơ hội sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tỉnh Nhiên nhìn Trần Thương lại không giống trước nữa rồi.

Có năng lực

Có sáng tạo

Còn có khoan dung

Tuy rằng giải phẫu phổi hình đĩa hình có chút khó khăn, nhưng so với vừa rồi thì đơn giản hơn nhiều, kỳ thật phải nói là rất thường gặp.

Đơn giản chính là loại bỏ ngoại nang, tách nang bì bị nhiễm, tách khối vật bị hoại tử tiết mủ trong phổi.

Đương nhiên, Tỉnh Nhiên biết, sở dĩ Trần Thương làm như vậy hoàn toàn là suy xét đến giữ mặt mũi cho mình rồi.

Dù sao đây là trận chiến đầu tiên của mình, nếu để về sau, sẽ không có cơ hội thực hiện nữa.

Này khẳng định khiến nhóm lãnh đạo đối với chính mình có cái nhìn khác, cảm thấy mình là bình hoa, không đúng, là một bao cỏ.

Nhưng hiện tại, Trần Thương rộng lượng như vậy thật khiến Tỉnh Nhiên cảm giác được có chút hổ thẹn

Người này, thật đáng giá để kết giao

Hắn phải dùng thực lực của chính mình để chứng minh bản thân, chứng minh cho Trần Thương xem

Để Trần Thương phát hiện, chính mình cũng không phải chỉ để làm cảnh

…

【Đinh, độ hảo cảm đến từ Tỉnh Nhiên + 10. 】

Trần Thương nhịn không được nhìn Tỉnh Nhiên một cái, người này như thế nào lại vậy, một ca giải phẫu đã cho mình gần 30 điểm độ hảo cảm, quá khinh bạc đi?

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi lo lắng cho Cảnh Nghiên.

Người này sẽ không phải là một hoa hoa công tử chứ?

Trần Thương càng nghĩ càng cảm thấy mình hẳn là nên nói chút chuyện với Cảnh Nghiên.

Tỉnh Nhiên thuận lợi tiếp nhận thử thách.

Lúc này, Trần Thương nhìn Tỉnh Nhiên thực hiện ca giải phẫu, cũng nhịn không được gật đầu, thật là một nhân tài.

Bất luận là tu bổ cắt bỏ xung quanh ngoại nang khang đều có quy luật, hay là khâu lại phế quản, đều thực tinh xảo, rất tinh tế, nếu như hệ thống đánh giá mà nói, một bộ thao tác này ít nhất vẫn rất cao cấp.

Trong quá trình làm giải phẫu, cần phải dùng 3% peroxy hóa Hydro để súc rửa tàn khang cập lồng ngực, lại dùng giáp tiêu tọa tiếp nước muối sinh lí súc rửa, tiếp tục súc rửa.

Dù sao trùng nang cũng không phải cái thứ gì tốt, hơn nữa trước đó ngoại nang cũng bị phá hư, có lộ ra dị vật.

Trần Thương cũng không có phát hiện ra nang trùng dư thừa.

Một ca giải phẫu này không đến mức quá phiền toái.

Duy nhất bất an chính là nội nang bị vỡ, vẫn bị Trần Thương xảo diệu hóa giải.

Tỉnh Nhiên giải phẫu, cũng khiến cho Vệ Chí cùng mấy người Tiền Lượng sáng cả mắt.

Tỉnh Nhiên này là thật sự có chút ít bản lĩnh.

Vệ Chí nhìn thế nhưng giải phẫu đều có chút ngứa ngáy tay, cũng muốn đi thử xem.

Ước chừng qua nửa giờ, giải phẫu hoàn toàn kết thúc.

Rất thuận lợi.

Vệ Chí cười nói: "Bác sĩ Tỉnh quả nhiên là nhân tài trong giới phụ ngoại, một bộ thủ pháp này, rất lợi hại!”

Tiền Lượng cũng gật đầu: "Bác sĩ Tỉnh có nền tảng thật vững chắc.”

Tỉnh Nhiên chỉ cười mà không nói gì.

Cậu ta đang đợi Trần Thương khen mình, chờ sau khi Trần Thương khen xong, câu ta sẽ nói thêm câu nữa: “Không có không có, bác sĩ Trần cũng rất lợi hại.”

Chương 249: Đại Lão Cấp 99, Danh Y Cấp Quốc Gia

Thế nhưng...

Đợi thật lâu, Trần Thương một câu cũng chưa nói, lần này thật khiến Tỉnh Nhiên có chút kinh ngạc, xoay người sang nhìn lại phát hiện Trần Thương đã rời khỏi bàn giải phẫu.

Đây thật khiến Tỉnh Nhiên nửa vời bị trang bức……

Thực không thoải mái.

Nhưng, dù gì giải phẫu cũng đã thành công

Bác sĩ gây tê nhìn bốn người Tỉnh Nhiên, Vệ Chí, Tiền Lượng, Trương Bồi Nghĩa còn đang khen ngợi lẫn nhau, nhịn không được thở dài, đám ngươi này đàn nằm thắng cẩu, lại bắt đầu tranh MVP, cao thủ chân chính như người ta đã……

(DG: MVP (Most Valuable Player) tức là người chơi xuất sắc nhất trận đấu)

Đương nhiên, bác sĩ gây tê cũng ngẫm lại, không dám nói, dù sao ở đây đều là chủ nhiệm……

Aizz, tôi thật khó xử nha.

Y?

Cao thủ đâu?

Trần Thương đi đâu rồi?

Y?

Sao cao thủ lại đang chụp ảnh?

Mọi người cũng chợt phát hiện, Trần Thương không còn ở bên bàn phẫu thuật nữa.

Đi đâu rồi?

Xoay người nhìn lại, phát hiện Trần Thương đã:

Tháo găng tay,

Gỡ khẩu trang,

Cầm lấy điện thoại,

Đang chụp ảnh.

Trần Thương cũng rất tò mò sau khi nội nang bị phá thì trùng nang đến cùng dáng dấp ra sao?

Nội nang đã phá, Trần Thương trông thấy bên trong... Ừm, rất đặc sắc, cũng rất… ngon, có chút giống mì tôm được đun sôi trong nồi lẩu, cũng có chút giống bánh phở nở ra vì được ngâm trong nước... Ừm, một đám chung quanh này, người mắc chứng sợ hãi mà nhìn thấy tuyệt đối sẽ rất kích thích! Y? Dù sao cũng là màu hồng phấn đấy

Trần Thương cũng là lần đầu tiên thấy, tự nhiên cảm thấy rất mới mẻ, lấy điện thoại ra tạch tạch tạch liên tục, bắt đầu chụp ảnh.

Một bác sĩ bên cạnh nhịn không được hỏi: "Bác sĩ Trần, anh đang làm gì thế?"

Trần Thương cười cười: "Nang trùng phổi hiếm gặp như vậy, không chụp kiểu ảnh lưu niệm một chút sao?"

Đám người nghe xong, cũng cảm thấy thật có lý.

Lấy điện thoại ra, nhao nhao bắt đầu chụp ảnh.

Y tá ở bên cạnh cũng đã thu thập xong dụng cụ, càng nhìn Trần Thương càng kích thích.

Vị bác sĩ Trần này thật đúng là lợi hại

Dáng dấp lại đẹp trai, kỹ thuật lại tốt, còn có một đôi tay rất... Nghệ thuật

Y tá Giáp nhìn Trần Thương cũng nhịn không được cầm lấy điện thoại ra chụp ảnh: "Bác sĩ Trần thật có lòng nhân ái nha!"

Y tá Ất gật đầu: "Đúng vậy, bác sĩ Trần rất thích động vật nhỏ hả?"

Y tá Bính: "Người ta nói, người thích động vật nhỏ đều rất yêu thương vợ."

Y tá trưởng: "Đúng vậy! Tiểu Trần nhất định có rất nhiều cô gái yêu thích!"

Đám người sững sờ, logic gì vậy?

Sao chúng ta lại không biết

Trần Thương cũng cười xấu hổ, được nhiều người khen như vậy, mà lại còn là một đám phụ nữ, anh cảm thấy có chút là lạ... Ừm thì… còn rất thoải mái?

Mà Tỉnh Nhiên thì tê cả da đầu, nhìn thấy những y tá này, mí mắt co rúm, cái này có chút quá phận rồi không?

Thích nang trùng phổi lại chuyển thành thích động vật nhỏ?

Vuốt mông ngựa cũng vừa phải thôi chứ

Mê trai thì mê trai đi... Nhưng cũng đừng bày ra bộ dạng như vậy có được hay không?

Nhưng mà, Tỉnh Nhiên biết, y tá phòng phẫu thuật rất quan trọng, y tá phòng phẫu thuật với tư cách là đội truyền bá mạnh mẽ nhất trong lĩnh vực khoa ngoại, vẫn nên giữ gìn mối quan hệ tốt với họ, hoà đồng bản thân! Có ích đối với việc tuyên dương cùng truyền bá hình tượng của mình sau này, bảo trì quan hệ hoà hợp cùng y tá phòng phẫu thuật, đối với sự phát triển sau này của mình, rất là cần thiết

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên khẩu thị tâm phi cười nói: "Đúng vậy! Rất đáng yêu, tôi cũng muốn chụp kiểu ảnh!"

Nói xong, cầm điện thoại lên bắt đầu chụp ảnh.

Y tá Giáp ngẩn người: "Bác sĩ Tỉnh... Khẩu vị thật nặng nha, còn nói ký sinh trùng này rất đáng yêu!"

Y tá Ất: "Bác sĩ Tỉnh khẩu vị rất đặc biệt!"

Y tá Bính: "Y... Nhìn thấy thật buồn nôn."

Y tá trưởng: "Bác sĩ Tỉnh không hổ là chuyên gia Ngoại khoa lồng ngực, không ngờ lại yêu thích ký sinh trùng."

Tỉnh Nhiên:...

Tôi đã làm sai chuyện gì?

Tại sao phải tra tấn tôi như vậy

Trần Thương chụp ảnh thì là thích động vật nhỏ, có lòng nhân ái, tôi chụp ảnh thì lại thành biến thái?

Chẳng lẽ cũng là bởi vì tôi nói thêm một tiếng “đáng yêu” thôi hả?

Chân tay Tỉnh Nhiên có chút luống cuống.

Còn có thiên lý hay không?

Có còn vương pháp hay không

Tôi dù sao cũng là hậu tiến sĩ đó? Hậu tiến sĩ của khoa phụ ngoại bệnh viện Trung Quốc! Phó chủ nhiệm Đông Đại Nhất viện, tiền đồ vô hạn...

Trần Thương là... Nghiên cứu sinh có được hay không?

Các người có thể đừng trông mặt mà bắt hình dong nữa hay không?

Dáng dấp đẹp trai thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Lại nói, tôi cũng rất đẹp trai chứ bộ?

Chỉ cần không đứng chung một chỗ cùng Trần Thương thì tôi cũng là nam thần trong bệnh viện đó.

Tỉnh Nhiên cảm giác bây giờ mình có chút chứng tràn khí ngực, hẳn là bị tức giận gây ra.

Anh cảm thấy mình không thể ở chỗ này thêm được nữa, sợ lo như chứng tràn khí ngực phát triển thành nhồi máu cơ tim thì làm sao bây giờ?

Đến lúc đó, chính mình nằm trên giường bệnh, khẳng định người phẫu thuật cho mình chính là Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên có chút thấp thỏm, đến lúc đó, Trần Thương một thân khí phách, y tá hô hào đẹp trai đẹp trai đẹp trai, còn mình có thể bị tức chết hay không?

Thở dài.

Đau lòng.

Tiếp theo cần sắp xếp điều trị và thông báo người nhà bệnh nhân ổn thoả, chẳng qua là tạm thời sẽ tiếp tục ở lại ngoại khoa lồng ngực của bệnh việnNhân Dân tỉnh để tiếp tục trị liệu.

Phẫu thuật rất thuận lợi, mọi người cũng rời khỏi phòng phẫu thuật.

Trần Thương vừa mới rời khỏi cửa phòng phẫu thuật.

【Đinh! Vượt cấp tiêu diệt sán lá phổi quái dị cấp 51, thu hoạch được đẳng cấp + 2; thu hoạch được trang bị đặc thù: khẩu trang Bạch Khâu Ân; 】

Trần Thương lập tức dừng bước.

Lại đem cái trò này ra dụ dỗ rồi

Thực sự là hiếm thấy.

Khẩu trang Bạch Khâu Ân, vật phẩm màu tím.

Vốn Trần Thương còn cho rằng làm sao lại có đại bạo hi hữu quái dị này, không nghĩ tới vẫn là rất hiếm thấy, đưa ra cả khẩu trang Bạch Khâu Ân.

【Khẩu trang Bạch Khâu Ân: Với tư cách là bộ phận thiết yếu cấu thành khẩu trang Bạch Khâu Ân, lọc + 5, phòng ngự + 5. 】

Lần này không có đặc hiệu, cũng không có kỹ năng, chỉ tăng thêm có hai loại trị số.

Lọc thì có thể giải thích, nhưng khẩu trang làm sao lại thêm phòng ngự?

Chẳng lẽ là...

Trần Thương bỗng nhiên cảm giác, cái phòng ngự này có liên quan đến truyền nhiễm.

Dù sao chữa bệnh mà có liên quan chuyện phòng ngự, Trần Thương chỉ có thể nghĩ tới là bệnh truyền nhiễm...

Trần Thương cảm giác là: Gia tăng lực phòng ngự... Có thể giảm xuống xác suất mình bị truyền nhiễm hay không?

Vô cùng có khả năng

Nếu quả thật là như vậy, Trần Thương cảm giác cái phòng ngự này đúng là có chút lợi hại.

Ít nhất đối với người hành y mà nói rất an toàn, tuyệt đối là đồ tốt.

Đắc ý, vui vẻ nhận khẩu trang Bạch Khâu Ân, rốt cục có thể chiếm được ba trang bị của Bạch Khâu Ân.

【Đinh! Bộ ba trang bị của Bạch Khâu Ân, phát động kỹ năng đặc thù: chiếm được Bạch Khâu Ân. Nhắc nhở: Bạch Khâu Ân: lv 99, là bác sĩ lĩnh vực ngoại khoa tim, tinh thông am hiểu chẩn đoán bệnh cùng trị liệu các bệnh về tim mạch, vô cùng am hiểu các loại phẫu thuật ngoại khoa tim, sau khi chiếm được, ngài sẽ được sử dụng kéo dài đến 5 tiếng đồng hồ, mỗi tháng một lần.】

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng, má ơi, hoá ra là đại lão

Cấp 99 đại lão, đây là... Danh y cấp quốc gia à?

Không đúng, đã sắp đến cấp 100.

Rất mạnh

Nhưng mà... Bạch Khâu Ân sẽ không phản chủ chứ?

Trần Thương lắc đầu.

Chương 250: Tôi Thật Không Có Muốn Chia Rẽ Hai Ngươi Đâu

Tỉnh Nhiên thấy Trần Thương chợt dừng bước, lập tức sửng sốt một chút, lại thấy khoé miệng Trần Thương đang cười trộm, nhịn không được hỏi.

"Bác sĩ Trần, có chuyện gì hả?"

Trần Thương lắc đầu, móc điện thoại ra: "Tôi chợt nhớ tới một chuyện rất thú vị."

Tỉnh Nhiên cười nói: "Ồ? Nói nghe được không?"

Trần Thương gật đầu: "Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy bao trùng phổi này rất hiếm gặp, nên tính gửi cho bạn của tôi xem."

Nói đến đây, Trần Thương cầm lấy điện thoại, gửi cho Tần Duyệt một tin nhắn:

"Ăn cơm chưa?"

Tần Duyệt: "Mời ta ăn cái gì?"

Trần Thương: "Suy nghĩ nhiều, tôi chỉ định hỏi một chút ăn hay chưa."

Tần Duyệt: "Cút, lão nương đang dùng cơm, không rảnh nói với cậu, lát nữa còn phải trực ca đêm!"

Trần Thương: "Nha! Ăn rồi à? Ăn thì tốt, gửi cho cô xem một món đồ tốt, thức ăn!"

Tần Duyệt sững sờ, chẳng lẽ Trần Thương đang có món ngon gì?

Tiện nhân này

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cười lạnh một tiếng: "Hôm nay cha tôi tự mình xuống bếp!"

Tần Hiếu Uyên cười ha hả nhìn Tần Duyệt cầm điện thoại, quyệt miệng, về tin nhắn, nhịn không được nói: "Lúc ăn cơm đừng nghịch điện thoại!"

Tần Duyệt gật đầu, lúc này, Trần Thương bỗng nhiên gửi ảnh chụp tới, sau khi Tần Duyệt ấn mở, lập tức...

"Cái ĐM cả nhà anh... !"

Một tiếng chửi thề kém chút nữa đem Tần Hiếu Uyên dọa đến tay run

Thịt heo vừa mới gắp lên đã rơi trên mặt đất,

Đau tim

Rất đắt nha

Tần Duyệt nhìn thấy đồ ăn trước mặt, bỗng nhiên một chút cũng không muốn ăn.

Thức ăn vừa mới kẹp đến bên miệng lại cảm thấy có hương vị là lạ

Tần Hiếu Uyên nghe thấy Tần Duyệt một câu cái đm cả nhà anh, lập tức đen mặt lại, trừng mắt Tần Duyệt, nhịn không được quát lớn: "Tần Duyệt, con gái con đứa, con làm gì vậy chứ! Có tố chất một chút có được hay không!"

Mẹ của Tần Duyệt cũng nhìn thoáng qua Tần Duyệt: "Thật tốt cái gì vậy?"

Đang nói chuyện, cầm lấy điện thoại của Tần Duyệt, lập tức nhìn thấy một màn không thể diễn tả, một trận cảm giác khó chịu theo dạ dày dâng lên: "Qe! Ta vào phòng vệ sinh."

Lần này khiến Tần Hiếu Uyên ngây ngẩn cả người, tiện tay cầm điện thoại lên, mí mắt lập tức trực nhảy

Cái này... Cái này... Cái quái gì?

Thật buồn nôn

Cái này đang ăn cơm đó, lại gửi ký sinh trùng

Tần Hiếu Uyên không thể không nói rất chuyên nghiệp, một cái nhìn đã nhận ra là ký sinh trùng, nhưng... Nghĩ tới nghĩ lui, bữa cơm này thật không thể ăn nữa

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên cảm thấy một trận tê cả da đầu, thật vất vả xuống bếp một bữa, kết quả bị một tấm hình phá hủy

Cầm lấy điện thoại xem một chút thấy ghi người gửi là: "Trần Thương!"

Sau khi Trần Thương gửi cho Tần Duyệt, sau đó mở danh sách bạn bè ra xem.

Dù sao với tư cách là một bác sĩ phẫu thuật xuất sắc, những thứ này đều xem như là chiến lợi phẩm

Những thứ như nang sán, u nang, cắt bỏ hoại tử này....

Đó đều là những chiến tích tuyệt vời của bác sĩ khoa ngoại, rất nhiều người đem nó gửi cho bạn bè xem.

Đến bây giờ thì Trần Thương mới biết Trương Hữu Phúc có tới tận hai nick Wechat và hai chiếc điện thoại

Một chiếc điện thoại chứa đầy hình các món ăn ngon, chiếc còn lại đều là vật phẩm của phòng trưng bày phẫu thuật.

Trong đó có những túi mật quái dị, ruột thừa đặc biệt hay là u nang hiếm thấy… v.v

Trần Thương cảm thấy rằng mình nên phổ cập khoa học cho bạn mình, cho họ thử nếm mùi vị của sán lá phổi để mở mang hiểu biết hơn.

Đương nhiên Trần Thương thề là không phải mình muốn câu like.

Nghĩ về điều này, Trần Thương mở danh sách bạn bè, viết một ít tin với hình ảnh kèm theo.

"Bảo đao Đồ Long, ai dám tranh phong, đã bắt được quái vật hiếm cấp 51: quái vật sán lá phổi! Kèm hình ảnh!"

Trần Thương nhìn kỹ lại một chút nữa và rất hài lòng khi thấy góc độ cái ảnh chụp của sán lá phổi rất mới lạ, lại chi tiết và rõ ràng, nhất định sẽ thu hút được nhiều sự bàn tán của mọi người.

Sau khi gửi đến danh sách các bạn bè, anh không thấy Tần Duyệt nói gì về tin nhắn của mình, thành ra Trần Thương có chút dương dương tự đắc rồi nhét điện thoại trở lại túi.

Vừa hát vừa đi ra ngoài.

Nghĩ đến bộ dạng Tần Duyệt sau khi thấy được bức ảnh, tâm tình của Trần Thương vui vẻ không ít, tinh thần sáng khoái, và giai điệu nhỏ ngâm nga từ miệng cũng trở thành một bài hát dân tộc rực rỡ.

(Tươi mới bao trùng là thức ăn đồ ăn
Mềm mại nội nang phía dưới trùng chính dô ta nào
Dạng gì tiết tấu là nhất nha nhất lắc lư
Màu hồng phấn trứng trùng để ngươi càng thoải mái)

...

Tỉnh Nhiên tò mò với nét mặt không hiểu nhìn Trần Thương, tự hỏi anh ta vì sao lại cao hứng thế?

Và sao cảm thấy bài hát này nghe quen thế nhỉ?

Vừa rồi thấy anh ấy gửi cho bạn mình một bức ảnh, dường như người kia là nữ.

Chẳng lẽ là bạn gái?

Tỉnh Nhiên tò mò hỏi: "Bác sĩ Trần? Anh gửi bức ảnh đó cho bạn mình, cô ấy có vui không?"

Trần Thương ngập ngừng một chút.

Tần Duyệt có vui không? Trần Thương cũng không biết, nhưng Tần Duyệt sẽ ghi nhớ

Nghĩ đến đây, Trần Thương nhìn Tỉnh Nhiên nói với giọng chắc chắn: "Nhất định sẽ khó quên được, dù sau cô ấy chưa bao giờ nhìn qua vật đó."

Tỉnh Nhiên ồ lên một tiếng...

Như thể đang suy nghĩ gì đó khẽ gật đầu.

Hắn cảm thấy mối quan hệ khác phái của Trần Thương rất có duyên, tất nhiên nó vẫn có nguyên nhân, nếu như so sánh anh ta với mình thì mình thường bận rộn công tác nên thực sự có chút lạnh nhạt với Cảnh Nhiên.

Nghĩ đến đây, anh cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cảnh Nghiên: “Bảo bối, em đang làm gì đó?”

Vài giây sau có tiếng Cảnh Nghiên đáp lại: “Trường đưa bọn em cùng nhau đi ăn? Bên anh kết thúc chưa?”

Thật tình mà nói, lúc nhận được tin tức này Cảnh Nghiên quả thật rất vui vẻ và kích động, dù Tỉnh Nhiên rất ưu tú nhưng lại không hiểu lòng của con gái lắm, trong chuyện tình cảm anh luôn có chút cứng nhắc, nhưng mà... Dù sao ai cũng không thể hoàn mỹ mọi thứ, Tỉnh Nhiên như thế đã là rất tốt, ít ra anh không đi ra ngoài hái hoa ngắt cỏ.

Do đó khi nhìn thấy Tỉnh Nhiên quan tâm mình là cô đã rất vui vẻ.

Tỉnh Nhiên gật đầu: “Ừm, anh cho em nhìn xem thứ này hay này, đảm bảo em chưa thấy bao giờ!”

Cảnh Nghiên hạnh phúc mong đợi: “Được rồi, là thứ gì ạ, em có chút mong chờ đây.”

Tỉnh Nhiên liền đem ảnh chụp gửi sang.

Nghĩ đến gộ dáng vui vẻ của Cảnh Nghiên, anh liền hài lòng cười cười rồi nói thêm một câu: “Ăn cơm đi, anh sẽ sớm trở về.”

Trần Thương nhìn Tỉnh Nhiên cười mà không hiểu nổi, quay người lại hỏi. “Cậu gửi... Cho ai vậy?”

Tỉnh Nhiên mỉm cười: "Gửi bạn gái tôi, nha! Không đúng, phải gọi là vợ, vì hai chúng tôi sắp kết hôn rồi."

"Cô ấy làm bên nội khoa, chưa từng gặp qua vật này, nên vừa trông thấy nhất định sẽ rất hiếu kì."

Trần Thương sững sờ...

Cái này...

Cảnh Nghiên giống như sợ nhất côn trùng đi...

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nuốt nước miếng, đau lòng nhìn lướt qua Tỉnh Nhiên: "Nếu không cậu hãy thu hồi lại tin nhắn nhanh đi, dù sao thì con gái chắc chắn không ưa thích cái này..."

Tỉnh Nhiên cười nói: "Học y nên không sao đâu."

Đột nhiên Trần Thương lại có cảm giác thời gian cử hành hôn lễ của Tỉnh Nhiên và Cảnh Nghiên sẽ có thể bị trì hoãn.

Nhưng cụ thể là trì hoãn trong bao lâu, thật là khó mà đoán ra...

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút rối rắm.

Thậm chí còn có chút thấp thỏm, tôi thật không có muốn chia rẽ hai ngươi đâu...

Ai...

Chương 251: Ăn Hết Cơm Rồi Tôi Sẽ Tha Tội Chết Cho Anh

Vì hôm nay là kỷ niệm ngày thành lập trường, nên tất cả những người được mời tới đều được chuẩn bị sẵn cho một phòng khách sạn bên cạnh trường học.

Cho dù là có người phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng bữa tiệc liên hoan đã được chuẩn bị sẵn đâu ra đấy, nên chắc chắn nó vẫn được tiến hành.

Dù sao đây cũng là ngày tròn sáu mươi năm thành lập trường.

Với tư cách là người nhà và bạn học, nên Cảnh Nghiên cũng được mời tới đây, người ngồi trong bàn này đều là những lực lượng trung kiên trong ngành y học tại tỉnh Đông Dương, dù sao Cảnh Nghiên cũng chưa có đủ sự uy tín lâu năm để ngồi cùng một chỗ thực lực với chủ nhiệm.

Tính tình Cảnh Nghiên hướng ngoại, giỏi về giao tế, cùng mọi người cười nói rất vui vẻ, cũng rất hòa hợp.

Nhưng vẫn là người tốt nghiệp Hiệp Hòa, cộng thêm việc đi cùng Tỉnh Nhiên, nên mọi người vẫn để chừa lại cho chút mặt mũi.

Nhưng mà...

Bỗng nhiên...

Vừa rồi Cảnh Nghiên vẫn còn cười cười nói nói, đột nhiên lại cầm điện thoại quăng ra, hét lên một tiếng.

Hành động này đã dọa đám người đang ngồi đấy đến tay chân run rẩy, canh trên bàn đổ lênh láng, đĩa thịt heo xào kĩ rơi vãi trên mặt đất.

Đắt cỡ nào đâu...

Cả đám nhịn không được ngẩng đầu nhìn, thấy sắc mặt Cảnh Nghiên tái nhợt đi trông thấy, rõ ràng là bị giật nảy mình vì chuyện gì đó.

Người lúc nào cũng đi bên cạnh bác sĩ nội khoa Tân Yến Nhịn xuống hỏi: "Cảnh Nghiên, cô không sao chứ?"

Cảnh Nghiên quay người chạy về phía phòng vệ sinh.

Phải nằm ở bồn rửa tay mất nửa ngày

Sắc mặt trắng bệch, trong đầu không ngừng hiện lên cái hình ảnh buồn nôn kia

Đã từ rất lâu, rất lâu rồi....

Cảnh Nghiên y nguyên không thể tiêu tan.

Nghĩ đến Tỉnh Nhiên, Cảnh Nghiên liền nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé nát hắn ra

Năm đó tên Trần Thương đáng ghét đã cho mình nhìn thịt heo sán, về sau bị cảm giác buồn nôn đeo bám ròng rã cả tráng trời, thiếu chút nữa là chia tay rồi

---

Hiện giờ đã là bảy giờ hơn, Tiền Lượng đưa Trần Thương và Tỉnh Nhiên về, thấy khói sương mù quen thuộc, ông ta hít một hơi thật sâu, rồi lại nhẹ nhàng thở ra.

Khói sương mù dù đắng, nhưng thật chẳng biết tại sao, mà Tiền Lượng lại cảm thấy không khí trong phẫu thuật không mang lại cảm giác an tâm như vậy đâu?

Vẫn là hít lấy cái khói sương mù này dễ chịu hơn...

"Đi thôi, chúng ta đi ăn liên hoan, những người được mời hầu như đều là bạn học đại y khoa Đông Dương với chúng ta, dù gì cũng là ngày thành lập trường, tranh thủ cơ hội này gặp mặt nhau cái đi!" Tiền Lượng nhìn về phía Trần Thương, vừa cười vừa dụ dỗ hắn.

Kỳ thật Trần Thương cũng rất muốn đi ăn cơm chực, nhưng anh nhìn lướt qua Tỉnh Nhiên, do dự mất nửa ngày.

Vạn nhất Cảnh Nghiên hoài nghi là chính mình giật dây Tỉnh Nhiên gửi ảnh chụp, cái này sẽ không tốt lắm.

Hơn nữa...

Trần Thương nhìn Tỉnh Nhiên vui vẻ, có chút tiếc hận.

Sau này Bác sĩ Tỉnh, thời gian cũng không dễ chịu a...

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười nói: "Tiền viện trưởng, không cần, bệnh viện còn có chút việc, ta phải trở về, sẽ không quấy rầy mọi người."

Tiền Lượng nhẹ gật đầu: "Vậy được rồi, hôm nay cũng muộn rồi, hôm nào có thời gian tới ngồi một chút, ta có việc muốn tâm sự cùng ngươi."

Trần Thương gật đầu: "Nhất định!"

Tiền Lượng vừa nói chuyện đưa Tỉnh Nhiên lên xe.

Trần Thương nhìn Tỉnh Nhiên hào hoa phong nhã không rành thế sự bộ dạng, bỗng nhiên có chút băn khoăn, nhịn không được gọi cậu ta lại.

"Bác sĩ Tỉnh!"

Tỉnh Nhiên sững sờ, quay đầu nhìn Trần Thương, cười: "Bác sĩ Trần có chuyện gì sao?"

Trần Thương do dự một chút, nói: "Hãy tự chăm sóc bản thân mình cho tốt!"

Tỉnh Nhiên có chút mờ mịt, là có ý gì?

Chăm sóc tốt bản thân?

Thực sự anh đã nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không rõ Trần Thương rốt cuộc có ý gì....

Nhưng vẫn dùng thái độ nho nhã đáp lại, "Ừm, được, cảm ơn bác sĩ Trần đã quan tâm!"

"Hôm nay có dịp hợp tác cùng bác sĩ Trần, tôi rất vui, hi vọng sau này sẽ có cơ hội gặp lại!"

Trần Thương gật đầu: "Ừm! Bảo trọng!"

Nhìn chiếc xe đi xa dần, Trần Thương có chút hoài nghi thân thể nhỏ bé của Tỉnh Nhiên có thể trải qua cuộc khảo nghiệm được không đây, ai... Hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến đai đen của Cảnh Nghiên, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

【Đinh! Chúc mừng ngài, thu hoạch được kỹ năng kiểm tra hình ảnh bộ ngực cấp hoàn mỹ.】

Trần Thương nhẹ gật đầu, đây quả thật là một kỹ năng tốt.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là chỉ có bộ ngực.

Quá ngắn và nhỏ.

Nếu như có thể hướng lên trên một chút liền có thể thêm kỹ năng kiểm tra hình ảnh cái đầu, thật là tốt biết bao?

Nếu không thì hướng phía dưới dài một chút, có thể thêm kiểm tra hình ảnh phần bụng, cái đó cũng không kém.

Được rồi, được rồi...

Làm người không thể quá tham lam.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thương thức dậy thật sớm, tinh thần sảng khoái đi đến phòng cấp cứu.

Vừa mới vào đến cửa lớn, Trần Thương đã trông thấy Tiểu Lâm đang bận rộn chuẩn bị.

Trần Thương cười nói: "Tiểu Lâm, tối hôm qua trực đêm hả?"

Tiểu Lâm hừ lạnh một tiếng: "Hừ!"

Trần Thương sững sờ, có chuyện gì vậy chứ?

Trần Thương nghĩ nghĩ, con gái mà, mỗi tháng đều có vài ngày như vậy, dễ hiểu, dễ hiểu

Sau đó đi tới văn phòng.

Lúc này, Thường Lệ Na nghe thấy tiếng động, cầm theo một cái ống tiêm chạy ra: "Được lắm Trần Thương, anh là cố ý đúng không!"

"Xem tôi hôm nay có chỉnh chết anh không!"

Trần Thương sững sờ: "Chờ một chút, Na Na chờ một lát, để tôi chết một cách rõ ràng được không?"

Thường Lệ Na hừ lạnh một tiếng: "Chết được rõ ràng? Tốt! Anh qua đây!"

Trần Thương lắc đầu: "Cô buông vũ khí trong tay đã!"

Lúc này, bởi vì vẫn chưa tới giờ giao ban, bảy giờ rồi nhưng người bệnh lại không thấy một mống, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho công tác buổi sáng.

Ngay lúc Trần Thương đang nói chuyện

Bỗng nhiên một đám y tá trong tay cầm huyết áp khí, truyền dịch khí, nhiệt kế, máy theo dõi đường máu... Tất cả đều chạy ra

"Trần cẩu, mau dừng lại!"

"Trần cẩu không được nhúc nhích!"

Trần Thương ngu người, đến cùng thì tôi đã làm sai chuyện gì?

Sao tất cả lại như hung thần ác sát

Y tá trưởng Điền Hương Lan cũng vội vã chạy tới, từ xa đã chỉ vào Trần Thương nói: "Trần Thương! Cậu qua đây, tôi cam đoan đánh không chết ngươi!"

Trần Thương càng thêm trợn tròn mắt.

Tối hôm qua tôi đã mộng du?

Cợt nhả tất cả các cô hay sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút lo lắng bất an, trước kia không có tật xấu này mà

Trần Thương một mặt ủy khuất: "Y tá trưởng, tôi cảm thấy có phải mọi người có hiểu lầm gì đó với tôi không!"

Điền Hương Lan cười lạnh một tiếng: "Hiểu lầm? Hay cho một câu hiểu lầm, tới đây, cậu tự xem một chút, từ đâu mà có hiểu lầm!"

Đang lúc nói chuyện, Điền Hương Lan cầm lấy điện thoại, mở ra giao diện tin nhắn Wechat của mình và Trần Thương: "Cậu xem một chút, cậu đã gửi cái gì đó?"

"Con trai của tôi vốn đã lười ăn cơm, tối hôm qua sau khi trông thấy tin nhắn Wechat cậu gửi, nó khóc suốt một đêm, sống chết cũng không chịu ăn

cơm, sáng sớm hôm nay còn nói với tôi rằng mơ thấy ác mộng! Cậu xem chuyện tốt mà cậu làm đi!"

Trần Thương sững sờ: "Không đúng, y tá trưởng, tôi cũng không có thói quen nhắn tin riêng với mọi người!"

Y tá phía sau hừ lạnh một tiếng: "Không có! ? Anh xem thật kỹ một chút lịch sử trò chuyện của mình đi!"

"Tối hôm qua chúng tôi không thể yên ổn mà ăn cơm ăn, cậu lại lần lượt gửi ảnh cho nguyên một đám, cậu là chê gửi một người xem không đủ sao?"

"Đúng rồi! Trần Thương, cơm tối hôm qua để dành cho cậu hết đó, cậu ngoan ngoãn đi ăn hết cho tôi!"

"Trần cẩu, ăn cơm, sẽ tha tội chết cho anh..."

Chương 252: Tết Trung Nguyên

Trần Thương thấy tất cả mọi người nói như vậy, bán tín bán nghi lấy điện thoại ra kiểm tra, mở ra lịch sử tin nhắn.

Khi vừa mở ra, lập tức trợn tròn mắt

Mẹ nó?

Mình gửi tin nhắn cho họ từ bao giờ thế

Mình lại gửi ảnh phổi bao trùng cho toàn bộ bọn họ?

Trần Thương một mặt mờ mịt.

"Tôi... Tôi... Điện thoại của tôi có vấn đề, tôi thật không có gửi mà!"

Mọi người: "Anh cảm thấy chúng tôi sẽ tin sao?"

Trần Thương:...

Trần Thương cảm giác chính mình rất ủy khuất, thật rất ủy khuất, tôi rõ ràng cái gì cũng không làm, thế nhưng vì sao lại có tin nhắn gửi cho bọn họ?

Sau khi xin lỗi một phen kèm theo tặng mỗi người một ly trà sữa, thật vất vả mới giải quyết xong, nhưng Trần Thương vẫn không nhịn được mang nghi hoặc trong lòng.

Chẳng lẽ gặp quỷ?

Đúng rồi

Hôm nay là ngày mười lăm tháng bảy, Tết Trung Nguyên...

(DG: Ngày 15/7 âm lịch, vừa là ngày lễ Vu Lan, vừa là ngày Tết Trung Nguyên. Lễ Vu Lan là lễ báo hiếu còn Tết Trung Nguyên là ngày xá tội vong nhân.)

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được run rẩy một cái.

Mẹ nó, không thể nào?

Nghĩ tới đây, Trần Thương chợt phát hiện đang giữa ban ngày lại có chút lạnh lẽo.

Lần này thật khiến Trần Thương bị dọa sợ.

Chẳng lẽ ở phòng phẫu thuật của tỉnh Nhân Dân đã gặp phải thứ gì không sạch sẽ?

Trần Thương nhíu mày.

Cả ngày hôm nay đều bận rộn phẫu thuật, nhưng mà đều là một vài phẫu thuật bình thường, một vài bệnh nhân viêm ruột thừa, viêm túi mật, sỏi mật.

Sau khi Trần Thương thực hiện vài ca, nhớ tới một chuyện, đó chính là chuyện ban thưởng vết cắt nhỏ.

Nhưng Trần Thương có chút hiếu kỳ, vì cái gì những người kia còn không có học được vết cắt nhỏ?

Cũng quá ngu ngốc đi

Phúc túi nhỏ của bản thân mà một người cũng không có thu hoạch được.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút buồn bực.

Trong lúc phẫu thuật, Trần Thương chợt nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, nhịn không được hỏi y tá: "Viện Viện, cô ở phòng phẫu thuật có từng thấy qua cái thứ gì không sạch sẽ không?"

Khổng Viện Viện sững sờ: "Bác sĩ Trần... ý của anh là?"

Trần Thương suy nghĩ một phen: "Ví dụ như là mấy cái ma quỷ, đại loại vậy..."

Khổng Viện Viện trầm mặc, một lát sau, mới chậm rãi nói: "Có đấy..."

Lần này, Trần Thương cảm giác nhiệt độ ổn định trong phòng phẫu thuật trong nháy mắt giảm xuống mấy độ.

Lúc này Vương Dũng đang cắt ruột thừa, bỗng nhiên nói: "Tôi nhớ đoạn thời gian trước, không phải nói có người ở thùng xe trông thấy có người nhảy lầu sao?"

Khổng Viện Viện nuốt ngụm nước miếng: "Kỳ thật, âm khí trong phòng phẫu thuật rất nặng."

"Hơn nữa, trên cơ bản phòng phẫu thuật thường xuyên có người chết mà!"

"Tết năm ngoái, một lần trực ca đêm, chị Tiểu Linh và chị Tuệ đều không đến, một mình tôi ăn tết thay ca, tôi còn cho rằng một mình sẽ không có chuyện gì, thế nhưng ngày đó tôi luôn cảm thấy phòng phẫu thuật có gì đó lạ lắm, nửa đêm dường như đã trông thấy có bóng người bay tới bay lui trong phòng phẫu thuật."

Trần Thương nghe xong, xấu hổ cười một tiếng: "Không đến mức vậy chứ?"

Khổng Viện Viện lắc đầu: "Đêm hôm đó tôi một mình không dám ngủ, chạy đến khoa gây tê hàn huyên với bác sĩ Lưu nguyên một đêm."

"Ngày hôm sau tôi liền đi chùa xin bùa bình an đó."

"Bác sĩ Trần, nói như thế nào đây, có nhiều thứ, nói có thì có, nói không có thì khả năng sẽ không có, nhưng đám con gái chúng tôi tương đối nhát gan, vì lẽ đó... Thà rằng tin là có đi!"

Một phen khiến Trần Thương càng thêm nghi ngờ.

Giữa trưa, một cô bé chạy vào khoa cấp cứu, trong tay ôm hộp cơm màu hồng vội vàng chạy vào văn phòng.

Sau khi đi vào, nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút nhưng không tìm được Trần Thương.

Lúc này, Vương Khiêm bỗng nhiên cười nói: "Ai u, Điềm Điềm, đến tìm Trần Thương hả?"

Tiểu Điềm Điềm nhìn thoáng qua Vương Khiêm, mắt to chớp chớp nhẹ gật đầu: "Vâng!"

Y tá trực cấp cứu nở nụ cười: "Điềm Điềm, lại đến thăm ông xã đó à!"

Khuôn mặt nhỏ của Điềm Điềm đỏ lên, cũng không nói gì.

Trần Thương vừa mới trở về khoa cấp cứu, chỉ nghe thấy có người gọi: "Trần Thương, tiểu tình nhân của cậu lại tới."

Trần Thương sững sờ, liếc cửa ra vào một cái: "Điềm Điềm? Sao em lại tới đây, ba mẹ đâu?"

Lúc này, ở cửa ra vào, Từ Lương cùng vợ mình đi đến: "Bác sĩ Trần, lại gây thêm phiền toái cho cậu rồi, Điềm Điềm nhất định phải tới thăm cậu, chúng tôi suy nghĩ một chút cũng nên đến thay thuốc, cho nên dẫn theo nó tới."

Trần Thương cười cười, tiểu gia hỏa này rất đáng yêu mà.

Trần Thương sờ lên đầu Điềm Điềm: "Đi thôi, tôi trước đi cho thay thuốc cho ngươi."

Điềm Điềm làm bộ như nữ chủ nhân, lắc đầu: "Ăn cơm trước, sắp nguội rồi, mẹ làm sủi cảo."

Từ Điềm Điềm bày ra tư thế một bộ không ăn cơm thì sẽ không đi, Trần Thương bất đắc dĩ, sau đó ngồi xuống ăn sủi cảo.

Điềm Điềm giống như thường ngày ngồi ngắm Trần Thương ăn cơm, lau miệng chi Trần Thương, sau đó nghiêng khuôn mặt chờ Trần Thương hôn một cái.

Sau đó mới ngoan ngoãn đi thay thuốc.

Dù sao cũng là trẻ con, khôi phục rất nhanh.

Cuối cùng Điềm Điềm mới lưu luyến không rời ôm cơm hộp rời đi, ủy khuất nói: "Trần Thương, em còn sẽ tới thăm anh nha, hu hu..."

Vừa ra cửa, lại oa oa oa khóc lên.

Chọc cho mọi người một trận chế giễu.

Trần Thương nhìn thấy bộ dạng Điềm Điềm thật khả ái, bỗng nhiên cũng muốn có một đứa con.

Nhưng mà, tựa hồ bản thân anh còn chưa có bạn gái...

Hơn tám giờ tối, hôm nay trong đêm bỗng nhiên gió nổi lên, cửa lớn phòng cấp cứu đang đóng, nghe thấy tiếng gió thổi ở bên ngoài, sau đó chậm rãi trời bắt đầu đổ mưa lốp bốp.

Ý tác Nhạc Nhạc bỗng nhiên lên tiếng: "Hôm nay là mười lăm tháng bảy là tết Trung Nguyên, lúc trên đường đến trực ca đêm tôi có thấy người ta đốt vàng giấy... bây giờ trời lại mưa."

Y tá già Phạm Hà nhẹ gật đầu: Không nên nói lúng tung, coi chừng nó ám trên người cô."

Nữ y tá thực tập sinh nhỏ tuổi đột nhiên hỏi: "Thầy Phạm, thầy từng gặp những thứ không sạch sẽ rồi hả?"

Nghe xong những lời này, y tá già Phạm Hà khẽ biến đổi sắc mặt, cũng không nói chuyện nhiều.

Mà Nhạc Nhạc thấy thế nên vội vàng nói: Thầy Phạm, nói một chút đi!"

Phạm Hà ở tỉnh Nhị Viện cũng đã rất nhiều năm rồi, nay đã bốn mươi tuổi, nghe thấy tất cả mọi người hỏi như vậy, đành nhỏ giọng nói ra: "Cũng có một số việc kì quái."

"Dù sao bệnh viện cũng không phải là nơi đặc biệt sạch sẽ gì, lúc đó tôi vừa tới đây không lâu, khi đó vẫn là cựu lâu lâu, có sáu tầng và khoa sản nằm ở tầng ba."

"Tôi sợ nhất là trực ca đêm!"

"Bởi vì có đôi khi buổi tối ở đó luôn nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, vừa nghe thấy tiếng trẻ con khóc tim tôi liền đập loạn xạ."

Trần Thương cũng đang đi tới, đứng gần cô y tá đứng bên ngoài: "Khoa sản có trẻ con không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Phạm Hà lắc đầu, nói tiếp: "Là bình thường, thế nhưng tiếng khóc đó không phải từ trong phòng truyền ra!"

"Trước đây, các y tá chúng tôi trực ban đêm cạnh phòng xử lý, tiếng khóc chính là từ nhà kho phát ra! Thời điểm buổi tối tôi đi WC do vừa mới tỉnh ngủ lại nhớ cái kia thì luôn cảm thấy trong lỗ tai mình truyền đến âm thanh trẻ con khóc."

"Khi đó tôi cũng rất sợ hãi, cho nên vội nói chuyện này lại với thầy tôi, về sau bà ấy trông thấy tôi, nhỏ giọng nói: Trước kia nó không phải nhà kho mà là phòng xử lý, nơi để nạo thai! Nói chung thời điểm lúc trước do kế

hoạch hóa gia đình nên rất nhiều nhà mang thai con thứ hai đều đưa đến bệnh viện cho sinh non.. không biết đã chết bao nhiêu đứa trẻ rồi."

"Lúc đó tôi nghe xong liền bị dọa cho sợ!"

Chương 253: Có Nên Đi Tìm Đạo Sĩ Đến Làm Phép Không?

Chuyện này cứ nói lải nhải mãi làm cho Trần Thương có một chút cảm giác lành lạnh.

Hai tiểu y tá thì càng sợ hơn, âm thanh nói chuyện đều giảm thấp xuống.

Phạm Hà nhìn hai người một cái: Ai nha, các cô cậu cũng đến bệnh viện thời gian dài hoặc ít nhiều gì cũng nghe qua chuyện này, cũng không cần phải ngạc nhiên như vậy chứ."

Nhạc Nhạc đồng phục y tá che kín, nhỏ giọng nhắc: "Hôm nay là mười lăm tháng bảy, không nên nói lung tung, quá khiếp người rồi!"

Y tá thực tập đều gật đầu, sau đó lấy di động ra tìm một tấm hình: "Tôi ở đây có ảnh chụp của Cửu thúc, có muốn tôi gửi một tấm không?"

Trần Thương trở lại văn phòng, xử lý ca bệnh ban ngày vừa phẫu thuật.

Bác sĩ đều có một đôi tay nhanh nhẹn, bình thường muốn viết bệnh án, tách tách gõ chữ, còn có phẫu thuật, căn bản không thể nghỉ tay, mỗi ngày đều phải tăng ca.

Ước chừng hơn một giờ đồng hồ sau, bỗng nhiên y tá Nhạc Nhạc vội vàng chạy vào: "Bác sĩ Trần, mau ra đây, tới xem bệnh nhân đặc biệt!"

Trần Thương cảm giác lúc Nhạc Nhạc nói chuyện, đều đang sợ hãi.

Trần Thương sững sờ, đứng dậy đi ra ngoài.

Trong đại sảnh, một lão thái thái mập mạp, tóc trắng phơ.

Đây là ấn tượng đầu tiên khi Trần Thương nhìn thấy bà, lão thái thái ôm quần áo, cả người đều ướt đẫm, ngồi trên ghế run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, trên mặt tràn đầy sự hoảng sợ, con mắt loạn xạ bốn phía, có chút lơ lửng không cố định.

Lão nhân nhìn khoảng ngoài bảy tám chục tuổi, thế nhưng khi ngồi ở đằng kia nôn nóng bất an, tóc ướt sũng.

Trần Thương nhịn không được nói với Nhạc Nhạc: "Đi lấy chiếc chăn, đừng để bà bị cảm."

Nhạc Nhạc gật đầu, tranh thủ thời gian chạy vào lấy.

Trần Thương thì đi tới gần, hỏi: "Lão nhân gia, ngài không thoải mái ở đâu sao ạ?"

Trần Thương còn chưa kịp nói thêm gì thì bà lão đã oa một tiếng tranh thủ thời gian chạy đi, phảng phất như bị kinh hãi rất kịch liệt, chạy đến một góc khác, đem đầu thật sâu chôn ở giữa hai chân, không dám ngẩng đầu lên

Bà vừa khóc, vừa cầu xin tha thứ, tiếng buồn bã khẩn cầu: "Van cầu ngài, bỏ qua cho tôi đi, tôi thật không biết!"

"Van cầu ngài, ngài tha cho tôi đi... Không phải tôi hại chết ngài..."

Nói xong bà lão nghẹn ngào, tiếp tục gào khóc.

Trần Thương trợn tròn mắt, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ là bệnh tâm thần?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nuốt ngụm nước bọt.

Lúc này, một đôi nam nữ đội mưa chạy vào: "Mẹ! Mẹ, mẹ ở chỗ nào?"

Trần Thương thấy thế, vội vàng đi ra ngoài: "Kia là mẹ hai người hả?"

Cô gái gật đầu, có chút sợ, lúc nói chuyện hơi cũng không đủ: "Vâng, bác sĩ... Mẹ của tôi có phải là đã trúng tà không?"

Người đàn ông vuốt nước mưa còn vương trên mặt, quần áo của hai người đều ướt đẫm, xem ra cũng là đội mưa đuổi theo tới.

Hai người trông thấy mẹ chui vào một góc mà khóc thút thít, trong lòng khẩn trương bất an.

Lúc này, Nhạc Nhạc cầm chăn đắp lên người bà lão, đang muốn nói chuyện, bà lão chợt bén nhọn nói: "Cô không được qua đây!"

Một tiếng này trực tiếp khiến Nhạc Nhạc bị dọa cho sợ, nhịn không được lui về sau mấy bước

Cô gái thấy vậy vội vàng nói xin lỗi: "Y tá, thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Nhạc Nhạc lắc đầu: "Không có việc gì, không có việc gì."

Trần Thương hỏi: "Bà ấy bị sao thế?"

Cô gái nuốt ngụm nước miếng, bỗng nhiên nói: "Bác sĩ, tôi nói với anh, là như thế này, buổi tối hôm nay, mẹ của tôi đi rải tiền vàng, sau khi về nhà, thì cứ lải nhải không ngừng, nói chuyện cũng không lưu loát, tôi nói có phải là thương tâm quá độ hay không?"

"Tôi suy nghĩ mẹ của tôi cũng không thể nấu cơm, cho nên đi mua đồ ăn, kết quả đến lúc tôi trở về. Trong phòng khách lộn xộn hết lên, ghế tựa ngã trái ngã phải ngổn ngang, trên ghế sa lon cũng đều là đĩa đựng trái cây, đồ trên bàn, rải rác đầy đất. Lúc ấy tôi cũng bị giật nảy mình! Lo lắng có phải là mẹ của tôi xảy ra chuyện gì rồi không. Lúc này, tôi nghe thấy có người khóc thút thít, sau khi tìm được tiếng khóc như ẩn như hiện, thì thấy mẹ của tôi tóc tai bù xù co rúc ở một góc trong phòng khách vừa phát run vừa khóc thút thít. Giống như hiện tại!"

"Trông thấy tôi trở về, mẹ của tôi cũng không nói chuyện với tôi!"

Nói đến đây, cô gái lại nói với Trần Thương: "Tôi tưởng rằng trong nhà có trộm, thế nhưng là căn bản không có! Trong nhà cái gì cũng không có mất."

"Lúc này, mẹ của tôi bỗng nhiên quay người nhìn tôi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, ánh mắt ngốc trệ, thanh âm run lẩy bẩy nói với tôi: con gái, bọn họ vừa mới trở về..."

"Tôi lúc ấy liền trợn tròn mắt, tôi tranh thủ thời gian hỏi mẹ: Ai trở về vậy?"

"Mẹ của tôi nói: Là ông Vương lầu dưới, ông ấy nói nhất định phải dẫn mẹ đi, còn nói cái gì mà bà chị, chúng tôi trở về thăm người đây..."

Cô gái bỗng nhiên nhìn Trần Thương: "Ông Vương dưới lầu nhà tôi vừa chết vào năm ngoái!"

"Sau đó tôi vội sắp xếp một chút cho mẹ, gọi chồng tôi, chị gái, em trai đến, lúc này mới trấn an được một chút, chúng tôi vừa thương lượng có phải là mẹ của ta trúng tà hay không, dù sao hôm nay cũng là mười lăm tháng bảy..."

Cô gái tiếp tục nói ra: "Thật vất vả mới trấn an được mẹ của tôi, uống thuốc ngủ mới ngủ, thế nhưng ngay một giờ trước, tôi bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng động ở phòng bên, cho nên vội vàng đứng lên đi xem thử."

"Khi vừa mới vào phòng, đã nhìn thấy mẹ của tôi đang gầm rú như tan nát cõi lòng, đồ vật trên giường đều bị ném xuống đất!"

"Mẹ của tôi nhìn thấy tôi đi vào, nói ra: Con gái, ngươi xem đi, đằng sau, bọn họ lại tới nữa rồi!"

Cô gái tìm tòi một chút, tựa hồ có chút sợ.

Đừng nói cô gái ấy, ngay cả Trần Thương cùng Nhạc Nhạc đều nghe được cũng có chút run lẩy bẩy.

Trần Thương lẩm bẩm một tiếng.

Cô gái tiếp tục nói: "Lúc tôi đang muốn nói chuyện thì mẹ của tôi bỗng nhiên chỉ đằng sau toio, rống to: Ông đi mau! Ta van cầu ông mà, đi mau đi! Thế nhưng khi tôi quay người thì không nhìn thấy cái gì cả..."

"Lúc ấy, tôi bị dọa sợ, vội nói: Có phải mẹ hồ đồ rồi hay không!"

"Thế nhưng mẹ của tôi lại nắm chặt góc áo của tôi, không chịu buông ra, nói: Ngay ở chỗ kia, ngay ở chỗ kia..."

"Khi tôi đang muốn nói chuyện thì mẹ của tôi đã chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu: Đừng đuổi theo tôi nữa... Đừng bắt tôi mà!"

"Sau đó, chúng tôi đuổi tới nơi này."

Cố sự kể xong...

Trần Thương cảm giác có chút run lẩy bẩy, nghĩ tới đây, tranh thủ lắc đầu cho tỉnh táo.

Mình là bác sĩ, sao có thể mê tín như bọn họ được?

Mà lúc này, mấy y tá Nhạc Nhạc đã sợ đến co cum lại một chỗ, không dám nói tiếp nữa.

Trần Thương suy nghĩ một chút, hỏi: "Trước kia, bà ấy có bị bệnh gì hay không? Hay có từng uống thuốc gì hay không? Tỉ như thuốc ngủ, thuốc giảm đau các loại?"

Cô gái số tuổi cũng không lớn, đoán chừng còn nhỏ, lắc đầu: "Chưa, bình thường mẹ của tôi đều rất khỏe mạnh, rất ít uống thuốc ngủ, chỉ là tranh thủ lúc không có người uống một viên. Thuốc giảm đau cơ bản không uống, bình thường tinh thần đều rất tốt, mỗi ngày đi đến trung tâm người già hoạt động ca hát khiêu vũ. À! Đúng rồi, mẹ tôi có cao huyết áp. Cao huyết áp vài chục năm đến giờ vẫn luôn uống thuốc đều đặn."

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, bài xuất ý nghĩ trước kia bị bệnh tâm thần, cũng không có bệnh gì ảnh hưởng đến tâm thần, nghĩ tới nghĩ lui, nói: "Đi làm CT sọ não đi!"

Cô gái gật đầu, nhưng vẫn có chút thấp thỏm lo âu, bán tín bán nghi hỏi: "Được rồi, nhưng mà... Bác sĩ, mẹ của tôi có phải là bị quỷ ám rồi hay không? Nhìn thấy đồ vật gì đó không sạch sẽ?"

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, cô gái đã tiếp tục nói: "Bác sĩ, các người chắc là gặp nhiều rồi, ngày mai tôi có nên đi tìm đạo sĩ đến làm phép không?"

Trần Thương sững sờ, cười nói: "Trước kiểm tra xem đầu của người bệnh có chuyện gì hay không đã."

Chương 254: Đè Tần Duyệt Lên Tường?

Lúc này, lão thái thái có thể là do mệt mỏi, nên không lên tiếng, tựa hồ ngủ thiếp đi.

Trần Thương cũng đi chụp CT, sợ có chút vấn đề.

Thế nhưng, rất nhanh CT kết quả đã có, lại vượt quá Trần Thương dự kiến.

Không thấy rõ ràng dị thường (báo cáo thuật: Kích thước, hình dáng và vị trí của não, mạch máu, xương não và mặt bình thường. Trung tâm bán bầu dục tỷ lệ nhồi máu não cao).

Người con gái lo lắng nói: "Mẹ của tôi sẽ không sao chứ?"

Nói đến đây, cô gái nói tiếp: "Nếu không như vậy đi, bác sĩ, anh tiêm cho mẹ của tôi một mũi thuốc an thần, để cho bà ấy ngủ một giấc thật ngon, nếu như ngày mai tốt, thì xem như chưa có chuyện gì, nếu như không được, thì tôi sẽ đi tìm một đại tiên đến làm phép."

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, nói: "Tôi cảm thấy vẫn nên làm hạch từ đi..."

Nữ hài lão công hơi không kiên nhẫn: "Cậu quá phận vừa thôi! Một hồi CT một hồi hạch từ, cậu muốn làm gì?"

Người con gái nghe vậy: "Bác sĩ đừng để ý, tôi làm cái gì cũng được, nhưng... nhưng mà cậu cũng đừng chẩn đoán điều trị quá nhiều, chúng tôi sẽ làm việc có ý nghĩa hơn, hiện tại mẹ của tôi đã như vậy, cậu cũng nhìn thấy rồi đây, là con gái của bà ấy, tôi thật cực kỳ lo lắng!"

Trần Thương cắn răng, kiên trì nói: "Tôi vẫn cảm thấy có vấn đề, cho nên tôi mãnh liệt đề nghị chụp hạch từ đầu. Nếu như còn không có vấn đề, tôi sẽ không tiếp tục ngăn cản các người nữa."

Cô gái vỗ tay một cái: "Vậy thì làm đi, coi như là kiểm tra sức khoẻ!"

Nói xong cũng để người con trai đi giao phiếu, buổi tối không có người, hạch từ rất nhanh làm xong.

Trần Thương nhìn xem phim chụp X-quang, lập tức nhẹ nhàng thở ra, rốt cục, lần này có phát hiện mới

Rõ ràng hình ảnh biểu hiện một bên đại não của lão thái bà bị nhồi máu ở thùy thái dương.

Trần Thương nhìn phim chụp X-quang, cũng đã biết được nguyên nhân, bởi vì thùy thái dương của đại não trùng hợp là khu vực quản lý tinh thần

tình cảm của con người, nơi này xuất hiện vấn đề, rất có thể sinh ra ảo giác.

Trần Thương gọi người con gái đến, nói ra: "Thấy không, là nhồi máu não dẫn đến lão thái sinh ra ảo giác, không phải mấy thứ bẩn thỉu kia đâu, nhất định phải nằm viện trị liệu."

Người con trai nghi ngờ hỏi: "Nhồi máu não không phải... Liệt nửa người sao? Hoặc phải là chảy nước miếng, nói chuyện không lưu loát, tay chân tê dại chứ? Làm sao có thể như vậy!"

Trần Thương lắc đầu: "Đại não giống như bộ tư lệnh điều khiển tất cả công năng hoạt động của cơ thể, bao gồm các hoạt động ăn uống ngủ nghỉ, suy nghĩ, tâm lý, tinh thần cùng ý thức đều là do đại não khống chế. Vì lẽ đó, trên lý luận, sau khi bị nhồi máu não có thể xuất hiện đủ kiểu triệu chứng, bao gồm tính cách bị thay đổi, ký ức và tinh thần dị thường, vân vân.

Nhưng dù cho triệu chứng đa dạng, biểu hiện vẫn có đặc thù nhất định. Tỉ như bại liệt tứ chi, hoặc là khuôn mặt như bây giờ. Mà cơ hồ sẽ không xuất hiện cả hai biểu hiện này cùng lúc. Càng có đặc thù của nhồi máu não là —— đột phát nổi bệnh, nhanh chóng tiến triển đến cao điểm, chẩn đoán bệnh lâm sàng có ý nghĩa rất quan trọng."

"Vì lẽ đó, tình huống của mẹ cô là nhồi máu thùy thái dương cấp tính, dẫn đến tinh thần có vấn đề, sau đó sẽ dẫn đến cơ thể mất cân đối, đưa đến rất nhiều bệnh tật kèm theo!"

Người con gái nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra

"Làm tôi sợ muốn chết, cho rằng trúng tà nữa chứ! Vậy thì... Bác sĩ, bây giờ chúng ta làm sao đây?"

Trần Thương quay người nhìn Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, gọi điện thoại cho nội khoa thần kinh, nói là có một người bệnh bị nhồi máu não cấp tính, tranh thủ thời gian nằm viện."

Trần Thương nghĩ tới đây, giải thích nói: "Sở dĩ, tôi nói mọi người làm CT trước là bởi vì trong thời gian ngắn chảy máu não, CT hiệu quả tương đối cao, hơn nữa CT khá là rẻ, chỉ cần không đến hai ba trăm, có thể kiểm tra ra kết quả tương đối chính xác, nhưng hạch từ tốn đến chín trăm khối tiền, chỉ có điều hiệu quả của hạch từ đối với nhồi máu não cấp tính cao hơn CT, vì lẽ đó tôi mới an bài như vậy."

Người con gái lắc đầu, sắc mặt rốt cục thả lỏng: "Bác sĩ, không có chuyện gì, biết mẹ của tôi xảy ra chuyện gì là được rồi."

Rất nhanh, bác sĩ Trương Lăng Vân nội khoa thần kinh đi xuống, vận chuyển người bệnh đến nội khoa thần kinh.

Bận rộn đến ba bốn giờ sáng, người bệnh kỳ quái này mới rốt cục giải quyết xong.

Mấy tiểu y tá vẫn có chút khó có thể tin: "Bác sĩ Trần... Anh nói có phải là quỷ nhập vào người sau đó lại đột nhiên nhồi máu não hay không?"

Trần Thương lập tức im lặng: "Sau này các cô đừng nghi thần nghi quỷ nữa, đến người bệnh cũng bị cô hù dọa!"

Sau khi nói xong, Trần Thương trở lại văn phòng.

Hồi tưởng lại người bệnh vừa rồi, Trần Thương cũng cười cười, người con gái cũng thông tình đạt lý, có thể phối hợp lại lần nữa kiểm tra người bệnh, người như vậy thật rất ít.

Cơ bản, sau khi chụp CT mà không có việc gì thì sẽ không kiểm tra nữa, cho nên đa số sẽ hiểu lầm bác sĩ kiểm tra quá độ.

Nhưng... Những triệu chứng mà người bệnh biểu hiện ra, lại là thiên hình vạn trạng, nhất là tình huống nghe nhầm, ảo giác.

Trần Thương ngồi trong phòng làm việc, chợt nhớ tới còn có chút việc chưa làm, mở ra máy tính duy nhất trong văn phòng có mạng internet, đang chuẩn bị đăng nhập Wechat của mình.

Máy tính này cơ bản sẽ không tắt máy, chỉ đang ở trạng thái ngủ, Trần Thương lắc lắc con chuột bỗng nhiên màn hình sáng lên, vừa mới vào Wechat, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Mẹ nó

Ta rốt cuộc biết vì sao Wechat của mình tự gửi hình ảnh cho người khác rồi

Hai ngày trước, mình từng đăng nhập Wechat ở đây nhưng quên đăng xuất

Tối hôm qua, đúng lúc là Tần Duyệt trực ca đêm

Nghĩ tới đây, Trần Thương tức nghiến răng, Tần liếm chó cô được lắm, nhìn xem ngày mai tôi thu thập cô thế nào

Đặc thù của cấp cứu là bệnh tật loại gì cũng có, cho dù là người tu luyện thành tinh như chủ nhiệm Lý Bảo Sơn cũng không dám nói là gặp người bệnh nào cũng đều có thể ứng phó được.

Lúc hơn sáu, bảy giờ sáng, lại tiếp nhận một đoạn cao điểm, khoảng thời gian này đại đa số bệnh nhân đều là người trẻ tuổi, gấp gáp đi làm kết quả không cẩn thận chạm mặt tương đối nhiều.

Nếu không phải là kiểu đau răng đến muốn thắt cổ kia.

Trần Thương phát hiện ra một chuyện, gần đây mình tựa như có chút xui xẻo, vừa đến ca đêm thì sẽ có nhiều người, lần trước thay Vương Dũng

trực ca đêm cũng rất nhiều người, kết quả hôm nay ca đêm của mình cũng nhiều người như vậy.

Ít người chút không tốt sao?

Quốc thái dân an, nhà nào cũng gia hòa vạn sự hưng, mình cũng có thể yên ổn ngủ một giấc, ngày hôm sau tan tầm về đến nhà nói không chừng trạng thái tốt có thể làm ván Vương Giả Vinh Diệu.

Sau khi hết bận, Trần Thương thực sự buồn ngủ không đi nổi, dứt khoát trở lại phòng trực ban dùng nước lạnh rửa mặt, để cho tinh thần tỉnh táo hơn.

Vừa mới ra ngoài liền thấy Tần Duyệt đang nhanh chân hướng về phía phòng thay quần áo.

Mắt Trần Thương lập tức sáng lên, một nắm đem Tần Duyệt kéo vào phòng trực ban, gọn gàng mà linh hoạt đóng cửa lại

Sau đó khí thế hung hăng đè Tần Duyệt lên trên tường, tay trái trực tiếp đặt ở một bên đầu Tần Duyệt, tròng mắt hơi híp lại, đôi môi lộ ra nụ cười dữ tợn, cực kỳ giống … tình yêu

Chương 255: Sớm Biết Vậy Đã Nghe Lời Bác Sĩ Trần

"Chào, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Tần Duyệt thấy thế, ngược lại ngượng ngùng cười một tiếng: "Ừm, rất ngon."

Trần Thương hừ lạnh một tiếng: "Nói đi, làm thế nào chứ?"

Tần Duyệt sững sờ, con mắt chớp chớp nhìn Trần Thương, toát ra cầu khẩn, điềm đạm, đáng yêu: "Đều như vậy, anh xem đó mà làm là được rồi..."

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt, có phải tôi đã cầm nhầm kịch bản

Tần Duyệt nhất định là cảm thấy mình cái gì cũng không dám, đúng không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười dâm tà một tiếng, trực tiếp cầm lấy ngón trỏ tay phải, nhẹ nhàng ấn cằm Tần Duyệt, hướng phía Tần Duyệt trên mặt thổi một làn gió thơm: "Vậy tôi đây liền không khách khí!"

Đang khi nói chuyện, Trần Thương cười lạnh bĩu môi liền chọc lên mặt Tần Duyệt

Hắn ngược lại muốn xem xem tiểu yêu nữ này còn có thể kiên trì tới khi nào.

Chỉ thấy mặt Tần Duyệt đỏ lên, con mắt tranh thủ thời gian nhắm lại, lông mi dài nhấp nháy, đến cả bắp chân bên phải cũng hơi nhếch lên...

Cái này mẹ nó, rõ ràng là đang hưởng thụ...

Cứ như vậy, chính mình không phải lên muốn Tần cẩu liếm sao?

Hay là bỏ đi?

Không được

Không cho Tần cẩu biết mặt một lần, nàng cũng không biết giới hạn của bản thân ở đâu nữa

Trần Thương cảm giác tim chính mình đập càng lúc càng nhanh

Anh hiểu được, đây là một trận đọ sức tâm tính cùng tâm tính

Cũng là một trận quyết đấu mặt đối mặt

Giờ khắc này, không có đúng sai

Chỉ có thắng bại

Khoảng cách đang không ngừng thay đổi...

20cm... 10cm... 6cm... 3cm...

Tim Trần Thương lúc này như bị dao cắt, anh đã có thể cảm giác được nhịp tim của mình hình như xuất hiện song P dị thường, nhịp xoang không ngừng tăng tốc, nhóm sóng QRS rút ngắn thời gian, tần suất tăng tốc, Trần Thương biết rõ, đây là biểu hiện của tỉ lệ tăng tốc tâm thất...

Nhưng là, đây tuyệt đối không phải vì động tâm! Khẳng định không phải...

Đây chỉ là khẩn trương mà thôi.

Trần Thương đã có thể cảm giác được lỗ mũi Tần Duyệt thở ra khí tức ngọt ngào.

Loại hương vị đó rất quen thuộc: Xem thường, khinh thường, trào phúng.

Nếu như nhất định phải dùng một câu để hình dung, đây tuyệt đối là:

Anh... Tới đây

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, con mắt nhìn sang bộ ngực Tần Duyệt, bỗng nhiên hiểu rõ cổ nhân nói qua một câu:

Không chưng màn thầu tranh khẩu khí

Hiện tại, anh đã hiểu rõ câu nói này rồi, còn được chứng kiến người thật.

Mình giờ phút này... Không phải chính là như vậy sao?

Màn thầu không cần

Nhưng, khí thì nhất định phải ra

Ai sợ ai

Khoảng cách giằng co ở vị trí 3 cm tựa hồ kẹp lại.

Trần Thương cắn răng một cái, giậm chân một cái, nội tâm gầm thét một tiếng: Liều mạng

Ngay lúc này, anh bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện ra một điều kinh khủng...

Tần Duyệt lại chủ động xông tới, khoảng cách nháy mắt chỉ còn 1 cm...

Không thể nhịn

Trong lòng Trần Thương hung ác

Không thành công, sẽ thành nhân

Ngay lúc này, Trần Thương cắn răng một cái muốn hạ miệng xuống.

Bỗng nhiên... Cửa kít a một tiếng mở.

Sau khi Lý Bảo Sơn mở cửa đi vào, bỗng nhiên trông thấy một màn này.

Tràng diện một trận quỷ dị

Lý Bảo Sơn khụ khụ một tiếng, tự nhủ: "Ý? Chìa khóa của tôi để chỗ nào rồi?"

Lúc nói chuyện, chỉ dám nhìn chằm chằm lên trần nhà, cũng không dám dời tầm mắt xuống, vừa nghĩ vừa nói, cau mày, hai tay còn sờ vào trong túi, tựa hồ thật sự là đang tìm chìa khoá.

Thế nhưng ông rõ ràng đã mở cửa, còn muốn tìm chìa khoá làm gì nữa

Lúc nói dối, ông có thể có lý chút hay không?

Sau khi nói xong, Lý Bảo Sơn lại thở dài: "Ừm, hẳn là ở văn phòng rồi! Tôi phải đi xem một chút, hiện tại mới 7 giờ 40 phút... Ừm, khoảng cách giao ban còn có 20 phút, thời gian cũng đủ rồi! Còn phải đi mua bữa sáng nữa."

Lẩm bẩm nửa ngày, Lý Bảo Sơn đóng cửa lại xoay người rời đi.

Trần Thương rất muốn đi lên gọi chủ nhiệm lại hỏi một chút, khoảng cách giao ban còn 20 phút là có ý gì?

Cũng đủ rồi là có ý gì?

Xem thường ai vậy hả?

Ông cho rằng đột phá khoảng cách 1 cm này cần 20 phút sao?

Đang lúc Trần Thương chuẩn bị hạ miệng, bỗng nhiên Tần Duyệt đã bứt ra rời đi, nhẹ nhàng nói câu: "Ai nha!... Tịch mịch a..."

Sau khi nói xong, vừa gật gù đắc ý, vừa ủ rũ, còn giơ ngón trỏ tay phải lên không ngừng lắc lư trái phải, đi tới phòng thay quần áo nữ.

Hai tay Trần Thương nắm chặt, nếu có móng tay, khẳng định đâm vào trong thịt, chỉ chờ máu tươi chảy ra

Nghiến răng nghiến lợi đứng tại chỗ, trong mắt tràn đầy phẫn nộ

Tần cẩu, cô quả thực nham hiểm cực độ

Ức hiếp thiếu niên là hèn

Sông có khúc người có lúc

Ngươi chờ đó cho ông

Một ngày nào đó, tôi sẽ để cho cô quỳ xuống hát bài ca bội phục

Hơn nữa, ca từ tôi muốn tự mình viết

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm giác mình đã bị Tần Duyệt làm nhục,

Không đúng, là vũ nhục...

Cũng không đúng, là khuất nhục...

Cũng không phải, hẳn là ô nhục, di nhục... kết hợp một thể.

Cái gì cũng có

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy mối thù lớn này.

Nhất định phải báo

Mắt thấy sắp tới tám giờ, Trần Thương thu dọn quần áo, đi đến văn phòng bác sĩ.

Lúc đầu Trần Thương buồn ngủ đến mí mắt có chút nặng, đột nhiên bây giờ cảm giác toàn thân mình tràn đầy tinh lực.

Anh phải cố gắng, phải xử lý Tần nhân vật phản diện này

Lúc này, Lý Bảo Sơn chậm rãi đi đến, nhìn mọi người: "Bắt đầu giao ban."

Trần Thương nhìn thấy Lý Bảo Sơn đến, luôn cảm thấy có chút không thoải mái, vì sao cứ cảm thấy hơi xấu hổ... Cảm giác muốn đỏ mặt.

Quay người lặng lẽ nhìn thoáng qua Tần Duyệt, phát hiện con bé này tựa hồ không có bất kỳ phản ứng gì, bình tĩnh, rất thản nhiên

... Tư... Cô gái này quá độc ác

Trần Thương do dự, tự tạo cho mình một địch nhân đáng sợ như vậy có phải là không tốt lắm hay không?

Có lẽ mình có thể chủ động nhận sai trước?

Mời cô ta ăn một bữa cơm, ký hiệp ước hòa bình?

Nghĩ tới đây, Trần Thương tựa hồ quên hết tất cả khuất nhục, dù sao kẻ địch quá cường đại, quả thật quá hung ác

Được rồi, được rồi...

Giao ban xuống cấp cứu, Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, liền trở về đi ngủ, cho dù là làm bằng sắt, cũng nhịn không được cấp cứu cả đêm.

Chỉ là chẳng biết tại sao, Lý Bảo Sơn bỗng nhiên gọi Trần Thương lại: "Tiểu Trần?"

Trần Thương gật đầu: "Vâng, chủ nhiệm, ngài gọi tôi."

Lý Bảo Sơn do dự một chút: "Cái này... Nghỉ ngơi thật tốt!"

Trần Thương:...

Ông lại xem thường ai vậy

Hôm sau, Tỉnh Nhiên làm xong xuôi tất cả thủ tục nhậm chức, vừa mới tới báo danh với chủ nhiệm trong khoa, sau khi ra khỏi bệnh viện, cảm giác toàn thân trên dưới đau nhức vô cùng.

Trên người không chỗ nào là không đau mỏi.

Giữa trưa nên đi chỗ nào ăn cơm đây?

Tùy tiện tìm một chỗ thích hợp một chút là được rồi.

Dù sao cơm trong nhà, Cảnh Nghiên dù là cho chó ăn cũng chắc chắn sẽ không cho mình ăn.

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên nhịn không được thở dài.

Aizz...

Sớm biết vậy đã nghe lời bác sĩ Trần.

Chương 256: Làm Quen

Hiện tại Tỉnh Nhiên đột nhiên cảm giác được hiện tại giáo dục cấp cao còn tồn tại một vài hạn chế.

Đặc biệt là công tác đào tạo tiến sĩ, hậu tiến sĩ, hẳn là nên thêm vào một vài chương trình học mới, ví dụ như «Nên kết giao với nữ giới như thế nào », «Làm sao để trở thành một người chồng ưu tú », « Làm sao để con gái được vui vẻ », « Làm sao để hài lòng mẹ vợ »....

Dù sao tất cả mọi người đều đã trưởng thành, suốt quá trình dài ở trường học đều không có thời gian kết giao với bạn gái, nên không có nhiều kinh nghiệm đối đãi người khác phái.

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên đột nhiên cảm giác được đây là một phương hướng nghiên cứu rất có tiềm lực

Dù sao người như mình có cả khối người.

Nhưng mà chính mình coi như may mắn, gặp được Cảnh Nghiên.

Anh cảm thấy Trần Thương ở lĩnh vực này hẳn là chí ít có kỹ năng của hậu tiến sĩ

Nghĩ đến hôm qua bác sĩ Trần một mặt chân thành nói với mình nên trân trọng, Tỉnh Nhiên đột nhiên cảm thấy người này nhất định là một người có kinh nghiệm trong chuyện đó, có lẽ anh nên cùng bác sĩ Trần giao lưu trao đổi nhiều hơn, học hỏi lẫn nhau.

Đều nói đồng hành là oan gia, đều là làm về Ngoại khoa lồng ngực khẳng định sẽ tâm tồn khúc mắc.

Nhưng Tỉnh Nhiên xưa nay không cho rằng như vậy, anh cảm thấy một người bạn hợp tác là mấu chốt của thành công.

Mục tiêu của anh không chỉ có riêng làm một chủ nhiệm khoa thong dong tự tại ở Đông Dương Nhất Đại, mà cái anh ta cần chính là một hậu thuẫn vững chắc, mượn đó để tạo nên một đội ngũ ngoại khoa lồng ngực ưu tú.

Nhưng... Sau khi trở về, tốt xấu nửa nọ nửa kia, nơi không tốt cũng nổi bật ra, đó chính là khuyết thiếu một người bạn hợp tác ưu tú.

Mà Trần Thương kỳ thật cũng rất không tệ, tuổi trẻ, có năng lực, cách làm người cũng thiện lương.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên quyết định mời Trần Thương tới ăn một bữa cơm.

Dù sao mới đến, anh cũng không có bạn bè, Trần Thương tựa hồ là một lựa chọn tốt.

Làm người trượng nghĩa, chân thành

Cũng không có nhiều tiểu tâm tư, hẳn là có thể kết giao một phen.

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên cầm lấy điện thoại, bấm số Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương vừa mới tỉnh ngủ, nhìn thấy Tỉnh Nhiên gọi điện đến, tim đập có chút mạnh và loạn nhịp, lỡ như... Cảnh Nghiên tìm mình tính sổ, nên làm sao đây?

Đúng! Lỡ như là Cảnh Nghiên, có khi gọi nhầm số

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhấc máy, nhưng anh lại không mở miệng nói ra bất cứ lời nào: "...."

Tỉnh Nhiên nhìn thấy kết nối, vội vàng nói: "Bác sĩ Trần, cậu rảnh không? Cùng đi ăn một bữa cơm trưa nhé?"

Trần Thương hơi nghi hoặc một chút: "Chỉ cậu và tôi?"

Tỉnh Nhiên thở dài, ngượng ngùng cười một tiếng: "Đúng vậy, hôm qua không nghe lời khuyên của cậu, gửi ảnh đó cho vợ, nên đoán chừng trong thời gian sắp tới tôi sẽ không có cơm ăn..."

Trần Thương cam đoan mình tuyệt đối không cười trên nỗi đau của người khác: "Được rồi, vậy hãy để tôi mời đi, dù gì bác sĩ Tỉnh cũng vừa mới tới Đông Dương, vẫn chưa quen thuộc nơi này lắm, chúng ta hãy hẹn ở Thiên Nhai đi."

Không biết vì sao, Trần Thương có chút đau tim nhìn Tỉnh Nhiên.

Vào giữa mùa hè, Trần Thương đưa Tỉnh Nhiên tới một tiệm lẩu với những món ngon đặc sắc.

Hai người ăn khí thế ngất trời.

Trò chuyện cũng khí thế ngất trời

Thử đánh giá nghiêm túc một lần, Trần Thương chợt nhận ra người tên Tỉnh Nhiên này tính cách cũng không tệ, có thể học nghiệp kiếp sống lâu dài, khiến Tỉnh Nhiên không bị lây nhiễm với những người kia ở bệnh viện.

Ngược lại rất thẳng thắn, thậm chí có chút đơn thuần

Sau khi ăn xong, Tỉnh Nhiên chân thành nhìn Trần Thương: "Bác sĩ Trần, tôi cảm giác chúng ta là người chung một đường."

Trần Thương sững sờ, do dự một chút, quan sát Tỉnh Nhiên, trong lòng thầm hiện lên một câu nói nhưng lại không phát ra tiếng: Bác sĩ Tỉnh, chúng ta thật ra là người từng trải....

Nhìn Trần Thương không nói lời nào, dứt khoát lưu loát nói, "Thật!"

"Tôi về Đông Dương, tuyệt đối không đơn giản chỉ muốn làm một chủ nhiệm, tôi muốn chế tạo ra một đội ngũ chuyên về ngoại khoa lồng ngực tại Đông Dương, xây dựng một đoàn đội.... Hi vọng có thể mời cậu gia nhập cùng chúng ta!"

Trần Thương sững sờ: "Cái này... Bác sĩ Tỉnh, trong đoàn đội đó bao gồm những ai?"

Mặt Tỉnh Nhiên đỏ lên, xấu hổ cười một tiếng: "Hiện tại chỉ có tôi, về sau sẽ có tôi và cậu."

Trần Thương cười nói: "Không cần vội, tôi đang ở Tỉnh Nhị Viện rất tốt, như nếu sau này bác sĩ Tỉnh có gì cần trợ giúp thì vẫn có thể gọi điện thoại cho tôi, ngược lại nếu sau này tôi có gặp phải vấn đề gì không giải quyết được, cũng mong bác sĩ Tỉnh có thể xuất thủ tương trợ."

Tỉnh Nhiên gật đầu: "Nhất định rồi!"

Một bữa cơm ngồi đến hai giờ, hai người uống hai chai bia.

Căn bản Trần Thương nghĩ là Tỉnh Nhiên có thể uống được bia, vì dù gì cũng là cậu ta ngỏ ý mời trước, thật không ngờ mới uống được hai ngụm đã bắt đầu sặc.

Tỉnh Nhiên ngượng ngùng nói: "Tôi rất ít khi uống bia rượu, nhưng hôm nay đi ăn một bữa với bác sĩ Trần, cũng được coi như buổi làm quen thân, cảm thấy nếu không uống chút thì sẽ không phù hợp với không khí."

Trần Thương lập tức cười, bác sĩ Tỉnh này thật sự là người sống nội tâm.

Nhưng đến khi uống hết hai chai, Tỉnh Nhiên đã vội vàng lắc đầu, biểu hiện chóng mặt không thể tiếp tục uống thêm.

Đỡ Tỉnh Nhiên vào xe, Trần Thương đột nhiên lại cảm thấy có chút thấp thỏm.

Dù sao... Cảnh Nghiên tựa hồ cũng không thích uống rượu.

Lắc đầu, Trần Thương cảm thấy, hẳn là Cảnh Nghiên không thích chính mình uống rượu

Không sai

Hôm nay Tỉnh Nhiên tâm tình đặc biệt tốt, học giả Trần Thương khẽ hát, quả nhiên tâm tình dễ chịu hơn rất nhiều.

Đánh một giấc ngon lành đến giữa trưa, lúc tỉnh dậy, Tỉnh Nhiên đi tới mở cánh cửa, lập tức nhìn thấy sắc mặt xanh xám của Cảnh Nghiên xuất hiện ở cửa ra vào, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt không có ý tốt.

Nhìn khắp người Tỉnh Nhiên toàn hương vị lẩu và mùi rượu, lập tức sững sờ

Hung hăng khịt khịt mũi, Cảnh Nghiên lập tức nổi trận lôi đình

"Anh giỏi đấy Tỉnh Nhiên, biết tôi không cho ăn cơm cho nên ra ngoài lêu lổng chơi bời!"

"Còn uống đúng không?"

"Ái chà chà nhìn xem anh giỏi chưa kìa."

"Lão nương đây đang tính xem xét anh là lần đầu phạm sai lầm, đang tính tha thứ cho anh nên mới cố ý về sớm để nấu một bữa ăn ngon, thật không ngờ, Tỉnh Nhiên anh cũng không tầm thường nha!"

"Nói, đi ăn với ai?"

Tỉnh Nhiên lập tức nghẹn lời.

"Anh..."

Cảnh Nghiên biến sắc: "Anh cái gì mà anh!"

Tỉnh Nhiên: "Trần..."

Cảnh Nghiên: "Trần cái gì trần!"

Lúc giao ban sáng thứ sáu, Lý Bảo Sơn báo với mọi người một tin tức, nói thiết bị hiển vi khoa cấp cứu phòng phẫu thuật bên khoa ngoại đã có đầy đủ.

"Gần đây sẽ dần dần khai triển đối với công tác phẫu thuật và điều trị các bệnh về ngoại thương tay, tiểu Trần, bây giờ cậu là quân chủ lực, phối hợp với chủ nhiệm An, thật tốt hoàn thành phòng phẫu thuật ngoại khoa tay."

Trần Thương gật đầu đáp ứng.

Điều này khiến mọi người trong khoa có chút hiếu kỳ.

Đến cùng là Trần Thương đã học được kĩ năng phẫu thuật ngoại khoa tay ở đâu?

Trần Thương vừa đáp ứng, bỗng nhiên thanh âm hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở.

【Đinh! Hành trình ngoại khoa tay: Hoàn thành 500 lần khâu gân bắp thịt, thu hoạch được một phần phục kiện chỉ nam gân bắp thịt.】

Chương 257: Một Giây Đồng Hồ Đến Cùng Dài Bao Nhiêu

Trần Thương sững sờ, không thể nín được cười.

Vì hắn mở danh sách các nhiệm vụ dài hạn, nhìn thấy 500 ca phẫu thuật đã được hoàn thành, cảm thấy mục tiêu lâm sàng có thể đạt được.

Đây cũng chính là mục tiêu nhỏ mà Tiền Lâm và Tỉnh Nhiên đặt cho mình.

Lần này Trần Thương nhịn cười không được.

Trần Thương cảm thấy, làm một hệ thống có lương tâm, nên vì kí chủ mà suy nghĩ mọi bề.

Ngay từ lúc đầu, một cái khâu lại có thể xoát ra ba nhiệm vụ, đến bây giờ nhiệm vụ cũng bắt đầu có chút ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, đây là một hành vi vô đạo đức.

Đắc ý nhìn 500 cái gân bắp thịt đã được khâu lại, Trần Thương bỗng nhiên mong đợi.

Nếu như đồng thời hoàn thành hai nhiệm vụ, sẽ được ban thưởng gì?

« Gân bắp thịt phục kiện chỉ nam » là đồ tốt, với tư cách là thành phần quan trọng tạo thành bộ phận vận động y học, đối với hậu khôi phục có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Trần Thương cảm thấy, vật này rất có ích nha

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí ấn mở màn hình ảo, mở ra nhiệm vụ chưa hoàn thành, nhìn thấy nhiều nhiệm vụ như vậy, đột nhiên Trần Thương cảm giác được toàn thân mình tràn đầy ý chí kiên định.

Không nghĩ tới một Tiền Lâm cộng thêm một Tỉnh Nhiên có thể xoát ra nhiều nhiệm vụ cho mình như thế.

Hiện tại bỗng nhiên Trần Thương có chút hối hận, qua nhiều năm như thế, làm sao lại chỉ có mỗi một bạn gái cũ là Cảnh Nghiên, hẳn là nên có thêm vài người, không vì cái gì khác, chỉ vì từng nhiệm vụ béo bở kia

Nhìn màn hình nhiệm vụ, Trần Thương bắt đầu chọn lựa từng cái, tranh thủ từng bước từng bước đánh tan

Lấy được thưởng cũng không cần suy nghĩ, gần đây căn bản không có tranh tài, học bổng quốc gia dốc lòng hiện tại cũng không bình chọn, giải thi đấu cả nước cũng không nghe nói.

Vinh dự... Cái này có lẽ vấn đề không lớn không nhỏ, chủ nhiệm Trương Hữu Phúc nói muốn mời mình gia nhập khoa ngoại gan mật của Đông Dương tỉnh, nhưng có thể làm quản sự hay không thì khó nói...

Mục tiêu nghiên cứu khoa học chẳng mấy chốc sẽ hoàn thành, đợi đến lúc mình « cấy ghép lá gan » thành công, rất nhanh có thể thu hoạch

Mục tiêu kiếm tiền đầu tiên là mức 200 vạn, hiện tại Trần Thương đoán chừng toàn bộ gia tài của mình cũng chỉ khoảng một trăm vạn, khoảng cách hai trăm vạn còn kém một nửa! Nhưng cái này đều không phải vấn đề gì lớn, làm thêm vài bộ ngực lớn, chỉnh dung, hẳn là sẽ rất nhanh, cuối tuần này tới bệnh viện chỉnh hình nên nói chuyện cùng Trương Chí Tân một chút, hợp đồng mình đã lên kế hoạch vui vẻ ký kết, sau đó liên hệ với Dương Thao, giúp mình đăng lên, công khai ghi giá, tìm thêm một vài phú bà.

Nhiệm vụ bạn gái...

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến một biện pháp tốt

Nhiệm vụ nhắc nhở là có một bạn gái xinh đẹp, không có quy định mấy phút mà?

Chính mình hoàn toàn có thể nắm giữ một đoạn khắc cốt ghi tâm, cho dù kéo dài chỉ là một giây đồng hồ vẫn là tình yêu

Cho dù là tình yêu mua bán cũng có thể

Trần Thương nhìn Tần Duyệt đang viết bệnh án ở kia, hệ thống chỉ quy định xinh đẹp, không có quy định ngực lớn hay ngực nhỏ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định tìm Tần Duyệt để thực hiện nhiệm vụ.

Đứng dậy hấp tấp đi tới: "Tần Duyệt, Tần Duyệt."

Tần Duyệt vẫn không dời mắt khỏi máy tính: "Nói..."

Trần Thương ừ một tiếng, nhẹ gật đầu: "Cô cảm thấy tôi thế nào?"

Tần Duyệt: "Chẳng ra sao cả."

Trần Thương: "Nghiêm túc đi, nói thật sự đi, nói thật!"

Tần Duyệt trợn trắng mắt, không có nhiều lời, từ lần trước Trần Thương gửi ảnh phổi bao trùng lúc cô ăn cơm, Tần Duyệt đã chuẩn bị tốt tùy thời phòng bị Trần Thương.

Trần Thương không sợ người khác làm phiền: "Đừng như vậy, cô cho tôi một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội, để tôi làm bạn trai cô một giây đồng hồ, được không?"

Tần Duyệt sững sờ, không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương: "Một giây đồng hồ đủ để làm gì? ! Trần Thương ngươi cũng quá nhanh đi!"

Tiếng Tần Duyệt đột nhiên tăng lớn, khiến Trần Thương xem chút không đứng vững, Vương Khiêm, Thạch Na, Vương Dũng, y tá trưởng ở bên cạnh đều cùng nhau quay người, nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt tràn đầy... Đau tim

Trần Thương lập tức muốn hôn mê

Vội vàng khoát tay: "Mọi người hiểu lầm, không phải ý này!"

...

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, xem ra nhiệm vụ này phải kéo dài thời hạn.

Tình yêu gì chứ?

Đàn ông vẫn phải lấy sự nghiệp làm trọng.

Khâu lại năm trăm cái gân bắp thịt, nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản.

Với tư cách là khoa cấp cứu của bệnh viện quốc gia, nên có một cái ưu thế, chính là tài nguyên sung túc.

Trung tâm cấp cứu 120 mỗi ngày đều chạy hết công suất, bệnh nhân cần cấp cứu rất nhiều, không sợ khoa cấp cứu của anh không có bệnh nhân, chỉ sợ khoa cấp cứu của anh không có thực lực.

Bình thường không có tuyên truyền, mỗi ngày tới khâu gân bắp thịt cũng có dăm mười người, hiện tại nếu cố ý tuyên truyền, hẳn sẽ gia tăng không ít.

Tỉnh Nhị Viện không có ngoại khoa tay, để đối diện một bệnh viện chỉnh hình tư nhân Ngô cục dần dần phát triển.

Người ta nhạy cảm nhìn thấu cơ hội buôn bán phát hiện chung quanh không đủ, gắng sức hạ thủ, từ nơi khác đưa vào dụng cụ cùng thiết bị bắt đầu tổ kiến ngoại khoa tay.

Nhưng việc thu phí tự nhiên cũng cao hơn so với bệnh viện, nhưng sinh ý thật sự không tệ, hiệu quả cũng rất tốt.

Nhưng Trần Thương rất hiểu kì một chuyện, đến cùng tỉnh Nhị Viện không tổ kiến ngoại khoa tay là bởi vì không có người, hay là bởi vì cái gì khác?

Thậm chí hắn đang suy đoán có phải là ông chủ bệnh viện tư nhân kia cùng giới lãnh đạo cấp cao của tỉnh Nhị Viện có bí mật gì không thể cho ai biết hay không?

Chẳng qua là những thứ này không có quá nhiều liên quan cùng Trần Thương.

Vừa dứt lời, bên ngoài có y tá bắt đầu gọi đến.

Trần Thương đứng dậy trực tiếp đi ra ngoài, bầu không khí trong văn phòng này quá hạn chế, tìm nơi nào để làm nhiệm vụ còn thoải mái hơn một chút.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo dài màu trắng đứng ở cửa phòng cấp cứu, trong tay cầm một cuộn giấy vệ sinh lớn cuốn quanh tay trái, lo lắng bất an.

"Bác sĩ! Khâu lại gân bắp thịt cần bao nhiêu tiền?"

Nhìn thấy Trần Thương đi ra, câu đầu tiên mà người bệnh kia hỏi chính là cái này.

Khiến Trần Thương lập tức sửng sốt một chút: "Phải xem tình huống cụ thể đã, tới đây tôi xem một chút thử xảy ra chuyện gì."

Người đàn ông kia chắc là đầu bếp, lúc chạy vào trên người vẫn còn mang theo mùi vị của đồ ăn.

Ông ta do dự một chút: "Không phải... Nếu như đắt thì tôi sẽ..."

Trần Thương lắc đầu: "Chúng ta trước xem tình huống một chút lại nói, khâu gân bắp thịt cũng có rất nhiều loại, hơn nữa đến cùng có làm tổn thương thần kinh hay không còn chưa biết."

Người đàn ông cắn răng một cái đi theo Trần Thương vào phòng xử lý, Trần Thương cắt cuốn giấy vệ sinh trên tay trái bị thương của ông ta ra, vết thương dần dần lộ ra, là ngón trỏ bị cắt trúng đốt thứ hai.

Ông ta toét miệng cười: "Lúc chặt thịt chặt phải tay, may mà tôi giảm bớt khí lực, bằng không đầu ngón tay này của tôi sợ là rớt ra luôn rồi."

Trần Thương gật đầu, dùng nước muối sinh lí trước cọ rửa một phen, sau đó lại dùng dung dịch ô- xy già tiêu trừ độc, như vậy mới có thể không bị nhuộm màu, sau đó cầm cái kẹp hơi quan sát một chút.

Chương 258: Phẫu Thuật Ngón Tay

Cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là gân bắp thịt ở ngón trỏ bị chặt đứt một nửa, mạch máu có chút tổn thương, nhưng vấn đề cũng không lớn, hiện tại chỉ là gân bắp thịt bị hao tổn có chút nghiêm trọng.

Trần Thương đánh giá một phen, nói: "Tính luôn cả tiền thuốc và chữa, giá cả cũng trên dưới 1000."

Người đàn ông nghe xong, lập tức bị dọa đến rụt rụt: "Má ơi, đắt quá vậy? Khâu lại vết rách mà hơn một ngàn, khâu không nổi, khâu không nổi, tôi không khâu, tôi đi tìm chỗ khám bệnh khác khâu một cái là xong."

"Bất quá cám ơn bác sĩ đã rửa sạch cho tôi, đúng rồi, có thể cho tôi xin hai cuộn băng gạc không?"

Trần Thương vẫn kiên nhẫn giải thích nói: "Kỳ thật, chênh lệch khâu gân bắp thịt vẫn còn rất lớn, chỗ khám bệnh tiện nghi là bởi vì dùng vật liệu không giống, kỹ thuật tôi cũng đánh giá tốt, nhưng chủ yếu giá cả cũng sẽ không giống."

"Chúng tôi đề nghị khâu gân bắp thịt là nên dùng vi kiều và proline, bởi vì thân thể đối với cái này có phản ứng tương đối nhỏ, mặt ngoài của chỉ khâu có một lớp sơn kháng khuẩn, có thể tại vết khâu lại đồng thời giúp cho gân bắp thịt càng thêm có lực hơn, hơn nữa có thể phòng ngừa dính liền. Không ảnh hưởng đến hoạt động sau hậu phẫu."

"Đây là vì suy nghĩ cho hậu phẫu của chính bản thân anh, bây giờ anh còn thấy giá cả quá đắt nữa không?"

Trần Thương ăn ngay nói thật, giá một sợi chỉ cao cấp một chút, mấy ngàn đều có.

Giá dụng cụ chữa bệnh ngay cả Trần Thương cũng không rõ.

Một cái thìa tai như dụng cụ ở khoa chỉnh hình, bán giá một vạn, cũng giống giá loại kìm đầu hổ thì lên tới mấy vạn, giá cao không hạ, mấu chốt là trong nước còn không cách nào sản xuất.

Trần Thương không hiểu những vật này, nhưng vẫn cảm thấy đây là một ngành nghề bạo lợi.

Nhưng những thứ như bông cầm máu, chỉ vi kiều các loại đều là vật phẩm tiêu hao thua kém rất lớn, sau khi khâu vào thân thể, sơn phủ phía ngoài có thể hữu hiệu đưa đến tác dụng không tầm thường.

Đầu bếp kia nghe Trần Thương giới thiệu xong chợt có chút ngẩn người: "Thật sự lợi hại như vậy?"

Trần Thương gật đầu: "Ừm, làm một ví dụ, anh là đầu bếp, cũng như một cái dao thái thịt, sự hơn thua tốt và tiện nghi thế nào chắc anh cũng sẽ biết chứ? Hơn nữa, loại chỉ này khi được khâu vào trong cơ thể ngươi, chỗ hơn kém nhau rất lớn, hơn nữa loại dây này phải mua theo cuộn, một sợi cũng phải mấy trăm đồng, tính bền dẻo, tính chịu đựng cũng có thời hạn, gân bắp thịt là tổ chức vận động mở rộng, vì lẽ đó khi khâu lại cũng phải để ý kỹ hơn rất nhiều.

Sau khi Trần Thương nói xong, nhìn đầu bếp, cười nói: "Đương nhiên, với tư cách là một bác sĩ, tôi chỉ có thể nói cho anh những chuyên này mà thôi, cụ thể anh muốn lựa chọn ra sao, vẫn phải xem chính bản thân anh."

Sau khi nam đầu bếp nghe xong, bắt đầu trầm mặc, suy nghĩ một phen rồi càu nhàu: "Tôi bán một tô mì mới có 10 đồng, ngày kiếm mấy trăm đồng, có ngày kiếm chỉ hai ba trăm, một sợi chỉ này của các anh vậy mà gấp hai ba ngày lương của tôi, thật sự là..."

Sau khi nói xong, đầu bếp rất rõ ràng do dự: "Bác sĩ, tôi không có học thức, anh cũng đừng gạt tôi.."

Trần Thương nhịn cười không được: "Tiền của anh cũng là giao cho bệnh viện, tôi chỉ làm việc kiếm tiền."

Người đàn ông nghe xong, nhịn không được thở dài: "Kỳ thật tôi cũng biết giá cả không rẻ, vừa rồi đi bệnh viện chỉnh hình Ngô Cục bên cạnh, khi vừa hỏi xem thử giá cả thế nào, nghe xong làm tôi sợ muốn chết, nói nguyên bộ có thể tới năm ba ngàn, còn nói cái bệnh này của tôi cực kỳ nguy hiểm, làm không hẳn hoi tay có thể sẽ bị phế đi."

Trần Thương cười không có đánh giá gì.

Người đàn ông do dự nửa ngày, cắn răng đưa ra quyết định: "Khâu đi!"

Khâu gân bắp thịt dù sao cũng là một ca phẫu thuật, trừ phi những bệnh nhân cần khâu khẩn cấp, những người khác thường phải làm quy trình kiểm tra, một chút thủ tục cũng không thiếu được.

Đầu bếp mặc dù lo lắng bất an, nhưng cũng càng thêm lo lắng sau này ngón tay mà hỏng thì còn làm ăn được gì.

Dù sao cũng là dựa vào tay để kiếm cơm, nếu thật là bệnh căn không dứt, kiếm tiền coi như phiền toái

Hơn nữa ngón trỏ vẫn là ngón tay có tính công rất mạnh, vạn nhất thật xảy ra vấn đề, coi như phiền toái.

Nghĩ tới đây, mặc dù cắn răng nhưng cái gì nên làm vẫn phải làm.

Tới bệnh viện đừng quản có tiền hay không, đều không nỡ dùng tiền, đầu bếp một tháng cũng kiếm được không ít, nhưng luôn cảm thấy có chút đau lòng.

Bình thường loại tiểu phẫu này mọi người nguyện ý đến khoa cấp cứu, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, dùng tiền tính được còn là có thể tiết kiệm không ít.

Trừ phi là tình huống nghiêm trọng, độ khó phẫu thuật tương đối cao, lúc nà mọi người mới hi vọng đến ngoại khoa viện tay nằm trị liệu, nói trắng ra cũng là bất đắc dĩ mới chịu tới nằm viện.

Khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện có một ưu điểm chính là có khu nội trú chuyên để chờ cấp cứu, có thể nhận một bệnh nhân nhập viện ngắn hạn, đến làm mấy loại tiểu phẫu.

Mấy phẫu thuật nội soi ruột thừa cấp tính, túi mật các loại, cũng là bởi vì mọi người không cần tốn quá nhiều thời gian.

Mà phẫu thuật ngoại khoa tay cũng là như thế, kỳ thật sau khi khâu lại hoàn tất, không cần nhất định phải ở bệnh viện, tiêm chút thuốc kháng sinh là có thể xuất viện.

Thậm chí Trần Thương cảm thấy, sau này khoa cấp cứu có thể mở thêm phẫu thuật da liễu, dù sao tới lui vội vàng, một giờ giải quyết xong, đứng dậy đi là được, đến hạn thì tới cắt chỉ.

Vì lẽ đó khoa cấp cứu không sợ không có bệnh nhân, chỉ sợ không có thực lực, làm tốt, bệnh nhân sẽ tín nhiệm, chỉ sợ bận quá không làm kịp mà thôi.

Đương nhiên, khâu gân bắp thịt nói thì dễ, nhưng dù sao cũng là ngoại thương cấp tính, có thể trị liệu ở khoa cấp cứu, nhưng... Phẫu thuật da liễu làm sao cũng không dễ cấp cứu.

Dù sao không có bệnh nhân nào bởi vì vấn đề da liễu mà chạy đến khoa cấp cứu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút tiếc nuối, dù sao một thân Hàng Long thuật không chỗ thi triển, có cảm giác âu sầu thất bại.

Sau khi phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương cố ý đi tới phòng phẫu thuật mới thiết lập.

Vẫn là gây tê cánh tay (gây tê Brachial), Trần Thương gọi Tần Duyệt tới.

Bởi vì bây giờ Trần Thương có một ý nghĩ.

Hắn đang nghĩ, bản thân là bác sĩ chuyên khâu gân bắp thịt, lại có hai đặc hiệu.

Một là giảm bớt dính liền, một là tăng tốc khôi phục.

Sở dĩ là đặc hiệu, cũng không phải là không có chút căn cứ khoa học nào, mà là sau khi dùng kỹ xảo phẫu thuật đặc thù khâu lại sẽ đạt được mục đích đặc thù nào đó.

Đã như vậy, Trần Thương cũng đang phỏng đoán, chính mình có thể tách những đặc hiệu này ra hay không.

Để làm gì ư?

Chính là tính nhắm vào nghiên cứu.

Đến tột cùng là nguyên nhân gì, tạo thành loại đặc hiệu này, tỉ như giảm bớt dính liền, đến cùng là phương pháp phẫu thuật như thế nào mới có thể đạt được loại kết quả này.

Điều này rất quan trọng

Nếu như nghiên cứu ra được, đối với toàn bộ ngành nghề đều có giá trị thúc đẩy tốt.

Mà làm công việc này, cần phải có một người giúp đỡ

Đó chính là Tần Duyệt, nàng có thị giác và tư duy nghiên cứu khoa học rất đặc biệt, Trần Thương cảm giác rất nhiều thứ chính mình cũng nghĩ không ra, mà Tần Duyệt có thể nghĩ đến.

Nếu như có thể tổng kết những đặc hiệu này tách rời ra, thì mỗi một cái đều là một đề tài luận án không tầm thường, thậm chí là một loại thuật thức không tầm thường.

Giáo sư Thang Cẩm Ba có phương pháp chữa trị khâu gập gân bắp thịt chính là một án lệ rất tốt.

Hắn đối với tổn thương gân bắp thịt ở ngón tay có nguyên tắc cùng phương pháp chữa trị rất có ảnh hưởng, đem lại hiệu quả trị bệnh theo tỉ lệ lúc đầu 60-70% tăng lên đến 85%.

Chương 259: Phân Khu Trần Thị

Phân khu lý luận cùng nguyên tắc xử lý này đang có ảnh hưởng rất lớn đối với ngành y quốc tế, được nước ngoài gọi là "phân khu Thang thị".

Trần Thương đột nhiên cảm giác được, nếu như mình thật tốt nghiên cứu một phen, có phải là cũng có thể đem duỗi gân bắp thịt sửa lại thành công suất được tăng lên cấp cao?

Bất kể nói thế nào, ước mơ luôn cần phải có

Tần Duyệt thuần thục cột chắc đai cầm máu ở vị trí trung tâm 1/3 cánh tay, trải xong khăn.

Khu tổn hại khu ở khu1, Trần Thương đã bắt đầu trước giúp người bệnh tiến hành làm sạch vết thương.

Trần Thương nắm giữ kỹ thuật khâu gân bắp thịt khâu, loại kỹ thuật này tuyệt không chỉ vẻn vẹn bao hàm có khâu gân bắp thịt, còn phải làm sạch và xử lý vết thương gân bắp thịt.

Lúc đầu triệt để làm sạch vết thương là mấu chốt ảnh hưởng trực tiếp đến chuẩn đoán bệnh tình, loại bỏ vị trí bị hoại tử cùng dị vật nhiễm bẩn, liền cùng bước xử lý kế tiếp, mục đích làm sạch vết thương đúng là giảm bớt thương tích cũng như nhiễm trùng sau khi khâu, đồng thời phòng ngừa lượng máu lớn chảy ra đông lại trên miệng vết thương, tạo thành dính liền nghiêm trọng trên gân bắp thịt sau phẫu thuật.

Nguyên tắc chữa trị gân bắp thịt là không sức kéo, không thay đổi, không tổn thương.

Trần Thương vừa xử lý, vừa nói với Tần Duyệt: "Cô phải nhớ kỹ tất cả khâu, tôi cảm giác khâu gân bắp thịt tuyệt đối không chỉ là vấn đề khâu lại, thậm chí cùng lúc đầu làm sạch vết thương, hậu kỳ khôi phục đều có mối quan hệ mật thiết."

Tần Duyệt gật đầu, cũng không nói gì, trong đầu vẫn đang suy nghĩ.

Phẫu thuật tiến triển rất thuận lợi, phương pháp khâu của Trần Thương không giống với người khác, đây là một loại phương pháp bản gốc, khiến Tần Duyệt cũng khẽ nhíu mày.

Trần Thương ở tỉnh Nhị Viện khâu gân bắp thịt tương đối ít, Tần Duyệt cũng chỉ trước thấy một lần, kể từ lúc trông thấy về sau, thì có chút kinh ngạc, lại lần nữa quan sát, y nguyên khó tránh khỏi có chút mới lạ.

Tốc độ khâu của Trần Thương rất nhanh, anh phát hiện tốc độ này mới có thể mang tới ưu thế rõ ràng, hơn nữa loại tốc độ này cũng không ảnh hưởng đến tính ổn định của Trần Thương.

Ngay lúc đang phẫu thuật thì Trần Thương chợt nhớ tới Tiền Lượng từng nói một câu

Cũng chính là lúc đề xuất kiểm tra biên chế, Tiền Lượng từng phê bình Chu Hiểu Đông và Lý Thế Kiến một lần.

Nói cách họ phẫu thuật không có linh hồn

Lúc ấy, Trần Thương căn bản không hiểu câu nói này, cảm thấy câu nói này rất trừu tượng, không có một chút tính thực tế nào, nhưng! Bây giờ Trần Thương lại có chút bừng tỉnh, ngộ ra đại ý

Không có linh hồn là có ý gì?

Là không có suy nghĩ

Không thể đi sâu bới móc được nội hàm cùng mục đích của phẫu thuật.

Giống như khi điêu khắc, ngươi chỉ tiến hành dựa theo mô bản, không có suy nghĩ cùng lý giải của bản thân, nên cũng sẽ thiếu hiểu biết đối với tác phẩm.

Như vậy, cái gì là linh hồn phẫu thuật?

Mi tâm Trần Thương nhăn lại, loáng thoáng tựa hồ là bắt được một chút đầu mối.

Trần Thương cảm giác, linh hồn là cái gì, hẳn là trong một ca phẫu thuật, vô luận ở góc độ nào, lựa chọn bất luận loại phương pháp nào, mục đích cuối cùng mà anh nhất định muốn đạt chính là hiệu quả trị bệnh.

Cũng tỷ như khâu gân bắp thịt mà nói, như thế nào mới có thể khâu gân bắp thịt có được linh hồn?

Khâu gân bắp thịt thì ai cũng có thể khâu, đây chính là đạo lý mà một pho tượng ai cũng biết làm.

Như vậy, linh hồn hẳn là cách xem gân bắp thịt như một sinh mệnh, nghĩ trăm phương ngàn kế, thay thế chính mình vào gân bắp thịt, suy nghĩ như thế nào mới có thể giúp cho gân bắp thịt nhanh chóng khép lại, càng thêm hữu hiệu.

Giờ khắc này, Trần Thương phảng phất như có loại cảm giác này

Hắn nhìn các vị trí xung quanh gân bắp thịt như có điều suy nghĩ.

Xung quanh gân xung quanh rất phong phú, mang ngoài bao quát gân bắp thịt, gân, gân nữu, làm chữa trị gân bắp thịt thì đều ứng phòng ngừa tổn thương, mô xung quanh gân là nơi cung cấp máu cho gân bắp thịt, nó có thể

duy trì hoạt động kết cấu hoàn chỉnh hình gân bắp thịt, cũng giảm bớt dính liền gân bắp thịt sau phẫu thuật.

Thế là, lúc Trần Thương đang khâu, cố ý tránh khu vực xung quanh mô, phòng ngừa có bất kỳ tổn thương gì.

Trần Thương đã tự hỏi bất luận nhân tố nào cũng có thể ảnh hưởng đến dính liền gân bắp thịt, suy nghĩ nên làm thế nào đem những nhân tố ảnh hưởng này giảm xuống mức thấp nhất.

Cũng giống như lựa chọn nguyên liệu khâu, Trần Thương cố ý lựa chọn chỉ vi kiều, nước sơn phủ kháng khuẩn có thể hữu hiệu giảm phản ứng viêm, từ đó phòng ngừa dính liền.

Bảo vệ tốt mô xung quanh gân, cũng có thể hữu hiệu giảm bớt vài mô xung quanh cùng phản ứng gân bắp thịt.

Mỗi một bước, Trần Thương cũng đều lo lắng đúng chỗ, từ công đoạn xử lý gân bắp thịt, đến việc lựa chọn biện pháp khâu, lại đến độ ăn khớp chính xác gân bắp thịt, lại xử lý sẹo xung quanh.

Khâu gân bắp thịt hẳn là nên dùng tơ thép, nhưng Trần Thương không có dùng, bởi vì hoàn toàn có thể thông qua kỹ xảo khâu đặc thù để khâu, kết quả là đề cao tính bền dẻo của chỉ vi kiều.

Phương pháp khâu lại Kessler có chút kiên cố, chắc chắn, chỗ khâu không dễ dàng bị rách, Trần Thương kết hợp ưu thế của loại khâu này, nhưng cũng kỳ diệu đưa lý niệm của mình thêm vào trong đó.

Lần này, thời gian Trần Thương khâu lại so với thường ngày sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nhưng suy nghĩ, cũng rất nhiều

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Trần Thương căn dặn bệnh nhân một chút, bao gồm khôi phục cùng vận động sau phẫu thuật, cũng như mấy quy củ thường gặp.

Người bệnh rời khỏi, Trần Thương rơi vào trầm tư, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nghĩ không ra đến cùng có chỗ nào không giống.

Một ca phẫu thuật vẫn là quá ngắn, chưa đủ để kết luận điều gì, có lẽ 500 ca khâu gân bắp thịt, chính mình thật có thể sáng tạo ra một loại phương pháp trị liệu không thua kém phương pháp trị liệu của Tang là gập gân bắp thịt nhằm vào duỗi gân bắp thịt..

Đến lúc đó, mình cũng có thể mệnh danh một loại phẫu thuật, liền gọi là phương pháp khâu Chen, đợi sau khi lý luận và xử lý nguyên tắc và hình thành phương thức phẫu thuật, mà phân khu duỗi gân bắp thịt sẽ trở thành "phân khu Trần thị"

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi chờ mong cùng kích động hơn

Không có mục tiêu nào mà không có động lực.

Hiện tại trọng yếu nhất vẫn là tập trung hỏa lực, làm nhiều nghiên cứu, nhiều chẩn đoán, nhiều kết luận.

Tần Duyệt thấy Trần Thương suy nghĩ, cũng không dám phá rối, rõ ràng cô cảm giác được, lần này Trần Thương phẫu thuật so với thường ngày lâu hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên anh cảm thấy lần sau phẫu thuật, mình phải mang máy ảnh vừa mua tới, loại phẫu thuật độ cao tinh này tổng kết camera rất rõ ràng không thể làm tinh vi được như thế.

Trần Thương bỗng nhiên quay người, nhìn Tần Duyệt: "Tần Duyệt, hắc hắc, lần này, chúng ta làm một chuyện lớn!"

Tần Duyệt sững sờ, kinh ngạc nhìn Trần Thương: "Chuyện gì?"

Trần Thương cười nói: "Cô biết phương pháp khâu Thang không?"

Tần Duyệt gật đầu: "Đương nhiên, đây chính là anh hùng dân tộc của chúng ta, phương pháp khâu của Thang thị đối với khâu gập gân bắp thịt, đạt được tán đồng của toàn thế giới, đến phân khu gập gân bắp thịt đều trở thành phân khu Tang thị, thành quả này được vinh dự vượt qua giá trị của ngoại khoa tay 70 năm qua!"

Trần Thương mỉm cười: "Cô có từng nghĩ tới, làm một phân khu Trần thị, cùng phương pháp khâu Chen không?"

Tần Duyệt sững sờ, mở to miệng: "Trần Thương, anh tỉnh lại đi, cả ngày mơ tưởng viễn vông?"

Trần Thương không nói chuyện, cởi găng tay đi ra ngoài: "Cô cứ chờ xem!"

Chương 260: Phát Động Nhiệm Vụ Khiêu Chiến Đặc Thù

Nhìn thấy ánh mắt tự tin và kiên định của Trần Thương, Tần Duyệt nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, không phải cô cảm thấy Trần Thương không được, mà là cái mục tiêu này quá lớn.

Khiêu chiến phương pháp khâu lại của Thang thị, đảm lượng của cậu cũng quá lớn đi ha

Vừa mới rời khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ khiêu chiến đặc thù: Sáng lập Chen - phương pháp khâu duỗi gân bắp thịt, tổng kết kinh nghiệm, nghiên cứu ra một loại khâu duỗi gân bắp thịt mới, đạt được tán thành của « tạp chí ngoại khoa tay Châu Âu », thu hoạch được ban thưởng: 1. Thuật khâu gân bắp thịt tăng lên đến cấp hoàn mỹ; 2. Mở ra chuyển chức chứng minh ngoại khoa tay (màu tím); 3. Điểm Kỹ năng + 20; 4. Một bộ trang bị định chế chuyên ngoại khoa tay. Thời gian hạn chế: 3 năm, cảnh cáo nhiệm vụ thất bại: không thể mở ra chuyển chức ngoại khoa tay của ngài.】

【Đinh! Từ giờ trở đi, kĩ thuật khâu gân bắp thịt của ngài không cách nào thông qua điểm kỹ năng tăng lên đến cấp hoàn mỹ, chỉ có thông qua việc tăng lên không ngừng của kinh nghiệm, thông qua ca bệnh nghi can, phá vỡ ràng buộc, mới có thể tăng lên!】

Liên tiếp vang lên hai tiếng nhắc nhở, Trần Thương bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Mình... Mình chỉ nói đại một cái mà thôi, đại ca ngài không cần nghiêm túc như vậy chứ?

Nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương đứng ở đằng kia có chút trợn tròn mắt.

Mặc dù độ khó của nhiệm vụ rất cao, nhưng ban thưởng xác thực rất phong phú.

Khỏi cần phải nói, mở chuyển chức chứng minh ngoại khoa tay, đằng sau còn kèm theo tiêu chí màu tím quả thực có chút mê người.

Điểm kỹ năng trực tiếp tăng 20 điểm, cái này tương đương với thăng lên cấp 20.

Còn có một bộ trang bị định chế chuyên cho ngoại khoa tay.

Thời gian ba năm

Trần Thương mỉm cười, cũng không phải không có khả năng, hiện tại giáo sư Thang cũng mới hơn năm mươi tuổi, khi tìm ra phương pháp khâu Thang thị cũng còn rất trẻ, không có cái gì là không thể nào.

Trở lại khoa cấp cứu, Trần Thương tìm y tá trưởng: "Y tá trưởng, về sau có khâu gân bắp thịt thị gọi điện thoại cho tôi, gọi lên liền đến, bất kể lúc nào cũng có thể."

Điền Hương Lan sững sờ: "Cậu điên rồi hả?"

Tần Duyệt theo phía sau, nói: "Cậu ta nói muốn làm một chuyện lớn!"

Y tá trưởng ngẩn người, một giây đồng hồ, có thể làm chuyện lớn gì?

Sau này cấp cứu thêm phẫu thuật khoa ngoại tay, Lý Bảo Sơn chạy tới chạy lui, bù đầu vào công việc.

Dù sao thì cũng đã mất công bỏ ra nhiều tiền của để xây dựng lên phòng phẫu thuật như vậy, không phải vào chỉ để đứng làm người mẫu trưng bày không, mà ít nhất cũng phải làm việc kiếm ra tiền đem về.

Mặc dù bệnh viện là sự nghiệp đơn vị, nhưng phòng ban xây dựng còn cần kinh phí của phòng ban đó, và khoa cấp cứu chính là phòng ban tinh chuẩn của bệnh viện nhằm giúp đỡ người nghèo, phải vất vả lắm mới nhận được sự nâng đỡ từ bệnh viện, mở ngoại khoa tay, nên chỉ cần là một cơ hội nhỏ, dù là yếu ớt mong manh thì Lý Bảo Sơn cũng nhất định không chịu bỏ qua.

Giống như loài chim sẻ, tuy chúng nhỏ nhưng ngũ tạng bên trong thì luôn đủ.

Hiện tại cấp cứu cũng bắt đầu ra dáng làm việc, nhân tài cấp cao cũng đang được tiến hành đưa vào công tác, hai phòng phẫu thuật mới tăng thêm cũng có thể đưa vào sử dụng ngay lập tức, cấp cứu phổ ngoại, ngoại khoa tay, Ngoại khoa lồng ngực, khoa chỉnh hình, những khoa này đều đã từng bước có hình thức ban đầu.

Sau đó, tất cả đều sẽ đổ dồn ánh mắt vào người cầm lái phòng ban Lý Bảo Sơn.

Mà lúc này, Tần Hiếu Uyên và Lý Bảo Sơn, Lý Kiên Vĩ bên khoa chỉnh hình đang ngồi trong phòng làm việc.

"Lão Lý, việc lần này để ông gánh vác cũng không nhẹ, lúc trước bệnh viện đưa cho ông hai phòng phẫu thuật bên khoa cấp cứu đã là áp lực lớn,

ông tổ kiến phòng phẫu thuật ngoại khoa tay cũng là bệnh viện cho tiền, giờ lại muốn nhận thêm hai nhân tài cấp cao, nên người trong bệnh viện lúc này đang nhìn chằm chằm ông đấy!" Tần Hiếu Uyên nhìn Lý Bảo Sơn, ăn ngay nói thật.

"Lúc đầu, ngoại khoa tay thuộc về hệ thống khoa chỉnh hình, nhưng cũng may lần này do có sự ủng hộ rất lớn của Kiến Vĩ, sau khi xây xong phòng phẫu thuật ngoại khoa tay, hai người các ông trở thành phòng ban tương hỗ hợp tác lẫn nhau, thường xuyên giữ liên lạc, dù sao ngoại khoa tay là chi nhánh của khoa chỉnh hình, về phương diện này thì kinh nghiệm Kiến Vĩ rất phong phú, nhất định phải xây dựng cho tốt hình thức ban đầu của ngoại khoa tay.

"Hệ thống ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện chúng ta phát triển tương đối lạc hậu, nhưng cũng không thể cải biến trong ngày một ngày hai được, cấp cứu là một bệnh viện cần trình độ chữa bệnh là quan trọng nhất, lần này bỏ ra đại giới lớn như thế làm, không phải lão Lý tốn thêm nhiều tâm tư, mặt khác không nói, nhưng tối thiểu ông cũng phải nâng được lợi nhuận phòng ban lên cao, không thể năm nào cũng thua thiệt tiền bạc như thế." Nói đến đây, Tần Hiếu Uyên cũng là bất đắc dĩ.

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu, mặc dù ngoài mặt không để lộ cảm xúc gì, nhưng nội tâm bên trong lại vô cùng minh bạch, đối với khoa cấp cứu, bệnh viện đã nâng đỡ rất nhiều, nếu không thể lật lại tình hình, thì cái mà viện trưởng Tần và viện trưởng Lý cần gánh trên lưng là rất lớn.

Thế lực trong bệnh viện dây dưa với nhau khắp nơi, chỉ là một cái biên chế nhỏ thôi nhưng cũng nhất quyết phải tranh đoạt, huống chi trọng điểm lại là nâng đỡ xây dựng một phòng ban.

Nếu như bệnh viện bỏ ra nhiều tinh lực như vậy để nâng đỡ khoa cấp cứu, mà kết quả thu hoạch lại không được gì, và để xóa bỏ nghi ngờ trong lòng thì sẽ dẫn đến màn chất vấn, nhưng căn bản màn chất vấn này sẽ không chỉ nhằm vào nguyên Lý Bảo Sơn không thôi, mà nó còn nhằm vào cả Tần Hiếu Uyên.

Nếu một người mang tư cách là viện trưởng như ngươi, thì nhất định phải trù tính cân đối tốt nội bộ tương quan sự vụ chung của bệnh viện, hơn nữa bệnh viện lại tự chịu trách nhiệm về vấn đề lời lỗ, nên anh nhất định phải tiến hành phân bố hợp lý.

Còn nếu như anh chỉ quan tâm tới lợi nhuận phòng ban tiến hành phát triển cấp cứu không thôi, thì khẳng định sẽ không sống nổi với miệng lưỡi người đời.

Vậy nên, trên người Tần Hiếu Uyên cũng phải gồng gánh rất nặng

Mà nói lại, bệnh viện cũng chẳng khác gì một cái xí nghiệp, phương hướng phát triển của bệnh viện phải nhìn vào viện trưởng.

Mặc dù Đàm Lập Quốc đích thật là bí thư, nhưng bệnh viện và các đơn vị doanh nghiệp khác vẫn còn chút khác biệt nhất định, tối thiểu nhất là tỉnh Nhị Viện phát triển thế nào cơ bản vẫn là do Tần Hiếu Uyên định đoạt.

Lý Bảo Sơn gật đầu nói với Lý Kiến Vĩ: "Lần này cũng thật phiền phức cho viện trưởng Lý."

Lý Kiến Vĩ lắc đầu, cười cười, hòa hoãn hòa hoãn không khí: "Chủ nhiệm Lý, chúng ta đều là bạn cũ nhiều năm của nhau, cho nên chắc chắn sẽ không bao giờ dùng hư tình giả ý để nói chuyện, chỉ có ăn ngay nói thật mà thôi."

"Mặc dù ngoại khoa tay đích thật là loại hình của khoa chỉnh hình, nhưng muốn làm một cách có hệ thống thì khoa chỉnh hình không có năng lực làm tốt việc này."

"Sau nay, xây dựng ngoại khoa tay ở khoa cấp cứu, chúng ta sẽ từng bước từng bước tiến lên, từng bước cùng nhau hoàn thiện, không bao lâu nữa, ngoại khoa tay mới phát triển ra bên ngoài, như vậy phòng ban mới có căn cơ."

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu.

Chương 261: Họp Lớp

Lý Kiến Vĩ tiếp tục nói thêm: "Hơn nữa điểm quan trọng nhất của ngoại khoa tay chính là tương đối thích hợp với khoa cấp cứu, người bệnh cấp cứu nằm viện trong thời gian ngắn, cấp cứu có thể hoàn mỹ phù hợp, hơn nữa lợi nhuận cũng không thấp, khoa chỉnh hình nhìn một ca phẫu thuật hết mấy vạn, nhưng vật liệu thiết bị cũng quý, nhân viên tham dự cũng nhiều, nhưng ngược lại tiền nhân công không có nhiều như vậy, lại nói đến ngoại khoa tay, mặc dù nhìn người bệnh nằm viện với 5000 - 10000 khối không nhiều, nhưng số lượng lại nhiều, chỉ cần chờ một thời gian, lợi nhuận thu về sẽ không nhỏ."

"Lần này, người trong bệnh viện đã bắt đầu có ý kiến với thế lực lớn của vị trí viện trưởng Tần, nên chủ nhiệm Lý hãy cố gắng hết sức đi, tranh thủ xây dựng ngoại khoa tay!"

Xét đến cùng, vẫn là tiền

Làm sao lại nói rõ anh phát triển thế nào?

Thời điểm thống kê lợi nhuận cuối tháng cuối năm, biết khoa cấp cứu phát triển thế nào, thì ít ra họ sẽ không nghĩ là chức danh viện trưởng không xứng với anh.

Lúc tan tầm chiều thứ sau, Lý Bảo Sơn quay lại phòng cấp cứu, khẩn cấp triệu tập mọi người, mở một hội nghị.

Để nhân viên có thể nghỉ ngơi vào ngày cuối tuần, nên tổ chức luôn hoạt động tuyên truyền một lần cho nhanh, mỗi người bỏ ra thời gian nửa ngày, trợ giúp ngoại khoa tay Nhị Viện tỉnh tiến hành tuyên truyền một phen.

An Ngạn Quân là người chịu trách nhiệm, hiện tại chủ nhiệm An có thể nói là hùng tâm tráng chí, hào hoa phong nhã, trên mặt viết đầy những suy nghĩ sáng tạo, cặp kính mắt màu vàng của lão bắt đầu lấp lóe hơn so với bình thường.

Với đề nghị này mọi người cũng không hề phàn nàn cái gì, dù sao thì cấp cứu hiệu quả và lợi ích tốt, thì tất cả sẽ cùng nhận được từng bước cao trong sự nghiệp, có thể tăng thêm một hạng mục ngoại khoa tay, đó là một chuyện tốt đối với khoa cấp cứu.

Trần Thương không được an bài công việc quảng cáo, mà bị phái đi hội tuyển dụng nhân viên tiến hành thông báo tuyển dụng.

Bởi vì là lao động hợp đồng, phòng ban vẫn có đầy đủ quyền tự chủ.

Sau khi tan tầm, Trần Thương nhận cuộc điện thoại của La Châu: "Thương Nhi, tất cả mọi người đang ăn cơm ở lầu ba của trường học, tới nói chuyện với mọi người cho vui không?"

Trần Thương có chút do dự, còn chưa kịp trả lời, lại nghe thấy tiếng nói của La Châu: "Đến đi đến đi, mấy người ở An Dương chúng ta đều đến đây hết rồi, cậu tốt nhất hãy đến đây luôn đi, đừng suy nghĩ gì thêm mệt!"

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Được rồi."

Bên ngoài phòng ăn trên lầu ba trường học được bao quanh bởi quán cơm nhỏ, có phòng, chủ yếu là gọi món ăn là chủ, tất cả mọi người thời đại học đều đang tụ tập ở đây.

Giá tiền không đắt, tiện nghi bằng một nửa so với những tiệm cơm bên ngoài, để ăn được một bữa cơm no nên ở đây thì mọi người sẽ không có tốn nhiều tiền lắm.

Trần Thương trực tiếp gọi xe tới đó.

Quả thực lúc Trần Thương đến mọi người ai nấy đều vui mừng, anh cũng vui mừng nhận lấy sự hoan nghênh của mọi người.

Một bữa cơm ăn khí thế ngất trời, so với thời đại học cũng không khác chút nào.

Vẫn là mấy món đồ ăn thời đại học, vẫn là những con người của thời đại học, giọng nói khi tán gẫu cũng không có khác xưa là mấy.

Ngược lại điều này lại khiến Trần Thương cảm thấy rằng trong ba năm nay bản thân anh là người có sự thay đổi lớn nhất.

Rất có một chút cảm khái.

Vừa ăn vừa nói chuyện, mới biết được chuyện mọi người đều đang học nghiên trên cơ bản, cũng chính là ở đại y khoa Đông Dương, có không ít người giống bạn gái Đổng Giai của La Châu, năm thứ nhất thi nghiên cứu thất bại, năm thứ hai thi đậu.

Sau khi biết được năm nay Trần Thương mới lên thành chức nghiên cứu sinh, cả đám người nhao nhao hết lên, nhất định phải để Trần Thương lần lượt gọi sư huynh sư tỷ.

Vẫn là sự náo nhiệt phi thường này.

Khi ấy, một lớp học có 58 người, hiện tại có hơn hai mươi người có mặt ở nơi này, ngồi kín hai bàn, mặc dù đây không phải cuộc tụ hội chính thức, nhưng những người tới cũng có thể xem là nhiều, kỳ thật trên cơ bản cũng

đều là trường đại y khoa Đông Dương, ngày bình thường cũng thường xuyên gặp mặt.

Tình cờ lại có cơ hội này, nên tổ chức tụ họp một chút.

Sau khi ăn cơm, mọi người bỗng nhiên đề nghị đến sân bóng ngồi một chút.

Ngồi trên mặt đất ở sân bóng, gió thổi nhẹ nhàng, cũng rất dễ chịu.

Mọi người ngồi vây thành một vòng tròn lớn trên đồng cỏ nhân tạo, ngửi mùi cao su quen thuộc, cười lên ha hả.

Mọi người thăm hỏi lẫn nhau những năm này làm gì, trò chuyện bàn bạc ngày mai muốn đi đâu, nói một chút có thay đổi gì trong ba năm nay.

Bệnh viện phẫu thuật không xem thực tập sinh là bác sĩ.

Phẫu thuật khó tìm việc.

Cái nghề nghiệp bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình này nuôi già không nuôi trẻ, đến lúc cần tiền nhất để kết hôn lại không có gì cả.

Mổ thịt heo ở thị trường là nghề tốt như vậy, thật không biết có nên đổi nghe hay không nữa.

Người chưa đến ba mươi, cho nên phải cân nhắc kỹ một chút.

Bỗng nhiên, Trần Thương chợt phát hiện, chớp mắt trong ba năm thời gian đi qua, tất cả mọi người không có gì thay đổi.

Vẫn y nguyên ngây thơ, đơn giản, và cũng nghèo như vậy.

Biến hóa duy nhất trong ba năm, đó chính là Trần Thương cảm thấy tóc mọi người đều ít, mép tóc chỉ cao một chút, áp lực nhiều hơn, người yêu xấu xí một chút, sinh hoạt tới gần hơn, tương lai xa một chút.

Về đến nhà đã mười giờ hơn.

Trần Thương không nghỉ ngơi, mà mở ra một video phẫu thuật của giáo sư xem lại.

Nếu đã làm chuyện này, tự nhiên phải toàn tâm toàn ý đầu nhập trong đó.

Trần Thương bật máy tính lên, nhìn kỹ mỗi một loại gân trong video, khâu lại như thế nào, sau đó suy nghĩ cẩn thận nghiên cứu rồi một lần nữa phân loại tổng kết.

Sau khi có kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt cấp bậc đại sư, tầm mắt Trần Thương cũng cao hơn, khi xem video phẫu thuật, quan niệm cùng tư duy cũng có rất nhiều thay đổi.

Khâu lại gân bắp thịt chủ yếu có mấy loại phương pháp khâu lại, một loại là khâu chữ bát, cũng chính là phương pháp Bunnell, kỳ thật loại phương pháp này đặc biệt thích hợp khâu lại gân bắp thịt ở phần tay, còn có

phương pháp khâu lại bện, phương pháp khâu lại khuy áo, phương pháp khâu lại Kessler, phương pháp khâu lại Tsuge (phương pháp khâu lại bộ vòng), phương pháp khâu lại Kleinert, v.v, những loại này đều có ưu – nhược điểm riêng, nhưng làm như thế nào mới có thể phát huy ra ưu điểm trong đó, phòng ngừa không đủ, tìm kiếm một loại phương pháp khâu lại tốt hơn càng thích hợp hơn.

Điều này rất trọng yếu.

Đến mức phương pháp khâu lại Thang, Trần Thương sẽ không...

Đừng nói Trần Thương không biết, người am hiểu phương pháp khâu lại Thang ở Đông Dương cũng không nhiều, thứ nhất chính là để bồi dưỡng một người học phương pháp khâu lại Thang phí tổn tương đối cao, hơn nữa độ khó phẫu thuật tương đối cao, hung hiểm cũng lớn.

Ông Nguyễn Văn Đoàn đã vượt qua bệnh tuyến giáp kích thước 5-6cm.

Phương pháp khâu lại Thang yêu cầu rất cao đối với bác sĩ ngoại khoa tay, bồi dưỡng khó khăn, cũng tạo thành tình huống phí tổn cao, hơn nữa phương pháp khâu lại Thang đề cao chính là hiệu quả trị bệnh, từ 60-70% đề cao đến 85%.

Để đề cao 15% hiệu quả này, bác sĩ ngoại khoa cần bỏ ra tinh lực nhiều gấp đôi, nỗ lực nhiều thời gian hơn, mà đối với người bệnh mà nói cũng cần tốn thêm một nửa tiền phẫu thuật so với bình thường.

Vì lẽ đó, không phải nói người tỉnh Đông Dương tương đối đần, mà là bởi vì hoàn cảnh, mọi người không có nhiều lựa chọn như vậy, cần phải tốt, đã tốt muốn tốt hơn.

Chương 262: Dùng Mắt Chó Nhìn Người

Nếu so sánh một cách đơn giản, phương pháp khâu Kessler vừa đơn giản, thô bạo nhưng hiệu quả trị bệnh lại cao, người người đều có thể nắm giữ, chẳng lẽ không hơn sao?

Lại nói, một người chỉ nắm giữ tám phần phương pháp khâu Thang thì hiệu suất còn không bằng một người nghiêm chỉnh huấn luyện phương pháp khâu Kessler.

Trần Thương xem video vừa tô tô vẽ vẽ, đến hơn một giờ mới ngủ.

Mà lúc này, Tần Duyệt vẫn còn chưa ngủ.

So sánh với Trần Thương, Tần Duyệt trong lĩnh vực khâu cơ càng hiểu biết ít hơn anh, bản thân cô cũng không phải chuyên về cái này, nhưng sau khi tới khoa cấp cứu mới bắt đầu tiếp xúc đủ kiểu đồ vật, quỷ mới biết vì sao hiện tại Trần Thương bỗng nhiên lại nằm mơ giữa ban ngày, lại đặt ra một mục tiêu si tâm vọng tưởng như vậy.

Cải tiến phương pháp khâu Thang, sáng tạo phương pháp khâu Chen, dã tâm của anh làm sao mà lớn như vậy?

Nhưng, phẫu thuật là phẫu thuật, làm chuyện kia một chút cũng không thể thiếu.

Cầm quyển sổ tay, không biết ghi gì trong đó nhưng một đêm viết hơn hai mươi trang, sau đó lại tra tìm tài liệu lịch sử trong và ngoài nước, tìm kiếm những chỉ tiêu vân vân.

Nhìn phương pháp khâu phức tạp trong video, Tần Duyệt cảm giác đầu như muốn to ra mấy vòng, tựa lưng vào ghế, thở ra một hơi, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, sờ lên ngực, thật nhỏ như thế sao?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt có chút không cam tâm, lấy điện thoại ra, bật camera selfie lên, cởi nút thắt trên áo ngủ ra, giơ camera lên trước mặt, xem đi xem lại nhiều lần, cũng đâu đến nỗi nào? Vẫn có mà

Đám kia thật không biết nhìn người, dùng mắt chó nhìn xuống

Đặc biệt là Trần Thương

Đừng ép lão nương chỉnh thành cup D, hù chết các người

Sau khi cầm điện thoại chụp một loạt bức hình đủ mọi góc độ, còn quay thêm mấy viedo nữa, Tần Duyệt mới đắc ý thưởng thức thành quả, quả nhiên là mình cực kỳ xinh đẹp

Mặt mũi Tần Duyệt tràn đầy say mê hỏi: "Gương kia ngự ở trên tường, thế gian ai đẹp được dường như ta?"

Trí năng ampli: "Đương nhiên là người, chủ nhân của tôi! Người chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới này."

Tần Duyệt nghe xong, tâm tình tốt lên rất nhiều: "Người phụ nữ nào có ngực lớn nhất thế giới?"

"Ai nha, chủ nhân, vấn đề này thật xấu hổ, người ta còn không học được đâu."

Ngày thứ hai, Trần Thương đi tới bệnh viện chỉnh hình Chí Tân thật sớm.

Hôm nay hình như là ngày Phó Ngọc Lan khôi phục cơ thể, trên cơ bản hình dạng, lớn nhỏ, co dãn các loại đều ổn định, Trần Thương rất muốn liếc nhìn đến cùng hiệu quả sẽ như thế nào, dù sao cũng sản phẩm đầu tiên của mình, dốc vào đó nhiều tâm huyết như vậy.

Vừa mới tới bệnh viện, Từ Nhu đã tới, khẽ gật đầu, tôn kính nói: "Bác sĩ Trần đến sớm vậy!"

Trần Thương gật đầu cười một tiếng: "Quản lý Từ cũng vậy."

Hiện tại, thái độ của Từ Nhu đối với Trần Thương khách khí hơn lúc trước rất nhiều, ngay cả độ thiện cảm cũng tăng đến 15.

Dù sao, người có thực lực vẫn tương đối được tôn kính.

Người khác hơi cười một tiếng, mà Từ Nhu thì cười đến run rẩy cả ngời: "Bác sĩ Trần, tiểu thư Phó Ngọc Phương đã tới, bây giờ đang chờ ở phòng bệnh. Đúng rồi, gần đây có mấy người cũng đến để phẫu thuật chỉnh ngực, nhưng khi nhìn thấy giá cả của anh đưa ra đều rất hiếu kì, muốn tới đây trưng cầu ý kiến."

Từ Nhu nói đến đây cầm lấy một quyển tạp chí đưa cho anh.

Trần Thương nhận lấy xem, hơi sửng sốt một chút, bài viết về chính mình chiếm trọn một tờ, phía trên có ảnh chụp nửa người bản thân mình (nhìn trang bìa), chung quanh là sơ yếu lý lịch (phiên bản của Trương Chí Tân), sau đó là giá cả: 100 vạn

Từ Nhu cười nói: "Đây là ý của viện trưởng Trương, hiện tại anh là bác sĩ chỉnh hình đứng đầu bệnh viện chúng ta, chúng tôi định nhận một vài ca hẹn trước, sau đó mới liên hệ anh, Bác sĩ Trần, anh xem thử như vậy có phù hợp không?"

Trần Thương gật đầu, cái giá này quả thật rất cao, trăm vạn để chỉnh hình, cái này cũng thật sự là một mánh lới.

"Sáng hôm nay, gọi mấy người đó tới đây đi, giá cả như vậy họ có thể tiếp nhận không?" Trần Thương có chút khó có thể tin, dù sao giá 100 vạn rất cao, đã là cao nhất trong nước, bình thường giá cả cũng chỉ xấp xỉ 20 vạn mà thôi, mà cái giá này đắt gấp năm lần người khác

Từ Nhu cười nói: "Chúng ta có vài vị khách cao cấp, đương nhiên khả năng tiêu tiền vẫn tương đối cao, bọn họ cũng là khách VIP của chúng ta, hàng năm chi phí bảo dưỡng đều trên dưới trăm vạn."

Trần Thương như suy nghĩ điều gì, nhẹ gật đầu.

Xem ra người quản lý tìm khách là rất quan trọng, bằng không cho dù anh có bản sự cao cỡ nào mà không phát huy ra được cũng vô dụng.

Có lẽ sau này chính mình phải hợp tác với Dương Thao cùng Tần Tường nhiều hơn.

Phó Ngọc Lan rất kích thích, dù sao từ nay về sau có thể ưỡn ngực làm phụ nữ, ai như vậy đều cũng sẽ rất vui vẻ.

Hơn nữa, biến đổi như vậy đối với cô là một chuyện rất quan trọng

Hình thể thay đổi đối với một diễn viên vũ đạo mà nói, vô cùng quan trọng, chuyện này mang ý nghĩa sau này có thể càng thêm tỏa sáng

Vẻ đẹp hình thể của người phụ nữ trong vũ đạo sẽ được phát huy vô cùng tinh tế, đồng thời, dáng múa đẹp yêu cầu dáng người thực hiện cũng càng cao.

Phó Ngọc Lan rất vui vẻ, giống như hài tử có được một món đồ chơi mới, không ngừng khai phát chức năng mới

Tự so sánh của mình giống như chưa đủ nghiền, sau khi Phó Ngọc Phương tới, lại tiếp tục so sánh ngực của hai người với nhau.

Sau khi Trần Thương mặc một chiếc áo blouse trắng, đến phòng của Phó Ngọc Lan, gõ cửa đi vào, hai chị em còn ở đó so lớn nhỏ.

Trần Thương cười, nhìn Phó Ngọc Lan nói: "Cảm giác thế nào?"

Phó Ngọc Lan rất là kích thích, mắt to cười lóe ra quang mang: "Rất tốt! Đặc biệt tốt! Quá tuyệt! Bác sĩ Trần, nói thật, thật lòng, tôi thật không nghĩ tới sẽ được như vậy, tôi cảm thấy 100 vạn này không chỉ thay đổi ngực của tôi, mà có khả năng còn thay đổi chính cuộc sống của tôi! Tương lai của tôi!"

Thật ra, bản thân Phó Ngọc Lan đã rất xinh đẹp, trang điểm thiên về phong cách Nhật - Hàn, lộ ra rất thời thượng.

Trần Thương cười nói: "Để tôi xem thử hiện tại thế nào, cô thả lỏng một chút."

Phó Ngọc Lan gật đầu, đối với Trần Thương không có một chút tị huý, dù sao nói trắng ra, cái đồ chơi này chính là người ta làm cho cô, có gì phải ngượng ngùng?

Trần Thương tự động mở ra Con mắt Mỹ Lệ, sau khi con mắt nhìn sang, phát hiện còn rất nhiều chỗ có một ít tì vết, nhưng bởi vì kinh nghiệm có hạn, ngày sau có cơ hội làm nữa sẽ hết sức đi thay đổi cùng hoàn thiện thêm.

Sau khi kiểm tra hàng xong.

Trần Thương nói: "Đúng rồi, Phó tiểu thư, là như vậy, hôm nay có mấy người phụ nữ muốn đến đây làm phẫu thuật này, thế nhưng họ cảm thấy giá cả hơi đắt, vì vậy muốn biết một chút tình huống, cô có thể... ?"

Phó Ngọc Lan nghe xong, nở nụ cười: "Muốn, đương nhiên là muốn, cơ hội khoe khoang tốt như vậy, sao lại không muốn chứ? Khi nào thì đi?"

Cái này trực tiếp làm Trần Thương thấy choáng.

Nguyên bản còn cho rằng phải trắc trở một phen, không nghĩ tới thuận lợi như thế.

Phó Ngọc Lan thấy Trần Thương giật mình, nói: "Bác sĩ Trần giúp tôi đại ân như thế, điểm ấy không tính là gì cả, lại nói đều là phụ nữ, có cái gì đâu? Liếc nhìn mà thôi. Cũng không phải chưa đi nhà tắm công cộng, chỗ chúng tôi luyện múa đều dùng nhà tắm công cộng, sớm đã thành thói quen."

Trần Thương cười, cảm kích không ngừng.

Phó Ngọc Phương đứng bên cạnh, đã sớm đỏ mắt không thôi, nhưng gần đây công việc bận rộn, căn bản không thời gian, sớm nhất cũng phải sau lễ quốc khánh.

Nghĩ tới đây, cô dặn đi dặn lại Trần Thương nhất định sau lễ quốc khánh phải dành thời gian làm phẫu thuật cho mình

Hơn mười giờ sáng, có ba phụ nữ đến.

Chương 263: Chỉnh! Nhất Định Phải Chỉnh

Sau khi ba cô gái đi theo Phó Ngọc Lan ra khỏi phòng bệnh, mặt mũi tràn đầy hưng phấn cùng kích động.

Rất rõ ràng, các cô đã tâm động

Vốn chỉ là định theo bồi người ta để hỏi thăm một chút giá thị trường, kết quả sau khi nhìn thấy giá cả trăm vạn, đều hiếu kỳ, đến cùng một trăm vạn có thể chỉnh ra bộ dáng gì?

Kết quả vào giờ phút này, sau khi ba người nhìn thấy ảnh trước kia và sau này của Phó Ngọc Lan, lập tức trợn mắt há mồm

Thật sự là chênh lệch quá xa, quá dễ nhìn

Dáng người hoá ra lại chênh lệch xa như vậy

Đương nhiên, bản thân Phó Ngọc Lan người ta nội tình đã cực kỳ tốt, dù sao xuất thân vũ đạo, thường xuyên rèn luyện, sau khi phẫu thuật chỉnh ngực, càng như dệt hoa trên gấm.

Ừm... Người mua đẹp mà người bán cũng đẹp

Nhưng thật không thể phủ nhận chính là Phó Ngọc Lan thay đổi, đích thật là làm cho tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng, tựa hồ như càng tiếp thêm hi vọng cho họ.

Năm cô gái trong phòng bệnh líu ríu rất khí thế.

Hơn nữa, sau khi để ba người biết được gương mặt Phó Ngọc Phương cũng đã tiến hành qua vi chỉnh, càng thêm trợn tròn mắt.

Con gái với nhau rất dễ trở thành bạn bè, khả năng chỉ cần một cái đồ trang điểm cũng có tiếng nói chung rồi.

Thế là, Phó Ngọc Phương dứt khoát lấy điện thoại ra đưa ảnh của chụp bản thân trước và sau vi chỉnh cho mọi người nhìn một chút, lần này, tim mọi người càng đập thình thịch

Chỉnh

Nhất định phải chỉnh

Lúc đầu, ba người hàng năm tiêu không ít phí bảo dưỡng, hiện tại có một cơ hội như vậy, một cơ hội thay đổi để đẹp hơn, ai cũng không nguyện ý bỏ lỡ.

Hơn nữa vừa nghe nói, Trần Thương đặc biệt bận rộn, trong lòng ba người càng căng thẳng hơn, lỡ như người ta không có thời gian, đến lúc đó cái gì cũng uổng công

Cao hứng rồi hụt hẫng một trận

Nghĩ tới đây, ba người vội vàng liên hệ với Trần Thương, định tốt thời gian, tạm thời làm thủ tục chuyển viện, sau khi làm tốt công tác chuẩn bị, quyết định cuối tuần phẫu thuật.

…

Mười một giờ trưa, Trần Thương bỗng nhiên nhận được điện thoại của Tần Tường, làm cho anh hơi kinh ngạc.

"Chào chủ nhiệm Tần, có chuyện gì vậy?"

Tần Tường do dự một chút, nói: "Tiểu Trần, giờ cậu có thời gian không?"

Trần Thương nhẹ gật đầu: "Bây giờ cũng có thời gian, Chủ nhiệm Tần có chuyện gì nói thẳng đi."

Lúc này, Tần Tường mới nói: "Tiểu Trần, tôi có chuyện muốn nói với cậu, là như vậy, khoảng thời gian này khoa da liễu bệnh viện chúng ta vừa nhận một người bệnh, người bệnh này bị bỏng cả khuôn mặt, bây giờ chuẩn bị cấy ghép mô da, tôi nghĩ muốn mời cậu giúp một chuyện, tới thiết kế giùm khuôn mặt."

"Thật ra... Người bệnh là một cô gái trẻ, mới 18 tuổi, là một cô gái rất tốt, ai, tôi muốn nói với cậu là, điều kiện gia đình của người bệnh rất kém, vì ca phẫu thuật lần này mà cha của cô gái đó đã đi vay mấy vạn khối tiền, còn chưa nhất định đủ, lúc đầu bỏng cũng là do tôi chữa trị."

Nói tới đây, Tần Tường có chút xấu hổ, dù sao anh cũng là người xem bênh cho người khác, tiền cũng là anh nhận, nhưng lại mời người khác đến trợ giúp.

Cho nên lúc nói chuyện này, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

"Tiểu Trần à, nói thật là trong nhà người bệnh không tiền, tôi cũng biết phí thiết kế của cậu rất cao, tiền phẫu thuật càng cao hơn nữa, nhưng... Trong nhà người bệnh thật sự là không có nhiều tiền như vậy, cô gái trẻ đó cũng thật đáng thương, không biết cậu có thể nể tình tôi giúp cô gái đó một lần được không?"

"Đương nhiên, sau này cậu có việc gì cần tôi hỗ trợ thì cứ nói!"

Tần Tường nói một hơi rất nhanh, anh sợ nói chậm sẽ ngượng hơn, cho nên sau khi nói xong, lo lắng bất an chờ đợi Trần Thương trả lời.

Nói thật, hiện tại người duy nhất Tần Tường có thể nghĩ tới chính là Trần Thương, nhưng giá cả mà Trần Thương đưa ra thật sự không thấp.

Lúc đầu, khâu cho cô bồ nhí của Trịnh Quốc Đàm, chỉ là khâu vài mũi mà đã hết mấy vạn, sau đó nghe nói ở Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, phí

thiết kế cao tới mười vạn, chớ nói chi là tiền phẫu thuật.

Khoảng thời gian này, anh nghe Dương Thao nói, Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân mới đẩy ra nhà thiết kế chỉnh hình một trăm vạn.

Tần Tường không cần nghĩ, khẳng định là Trần Thương chứ không chạy đi đâu được, dù sao ở thành phố An Dương nhiều năm như vậy, còn không biết thành phố này sâu cạn thế nào sao?

Thành phố An Dương lớn như vậy, tới lui cũng chỉ có nhiêu đó người.

Nghĩ đến giá trị bản thân của Trần Thương hiện tại, Tần Tường cảm giác muốn người ta thiết kế miễn phí đúng là có chút xấu hổ.

Trần Thương sau khi nghe thấy, bỗng nhiên sửng sốt một chút.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, cứu vớt một linh hồn tự ti, trợ giúp Đậu Hinh thoát khỏi bóng tối, nhắc nhở: Hoả hoạn đã hủy diệt gia đình vốn rất hạnh phúc này, hơn nữa còn phá hủy trái tim của cô gái trẻ, làm cho cô luôn phải sống trong lo sợ, mời hiệp trợ Tần Tường trợ giúp cô gái hoàn thành cấy ghép mô da khuôn mặt, phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được: 1, Thuật cấy ghép da cao cấp; 2, Độ thiện cảm của Tần Tường + 20; 3, Độ thiện cảm của Đậu Hinh + 50.】

Tần Tường nhìn Trần Thương không nói lời nào, tưởng rằng Trần Thương không đáp ứng, nhịn không được thở dài, có chút thất vọng.

"Thật ra, tiểu Trần à, nếu như cậu không tiện thì thôi, không sao đâu!"

Trần Thương sở dĩ đang sửng sốt xem giới thiệu nhiệm vụ, sau khi nhìn thấy, anh không hề nghĩ ngợi chọn nhận nhiệm vụ

Nghe thấy Tần Tường nói, Trần Thương vội vàng nói: "Chủ nhiệm Tần, không không, ông hiểu lầm rồi, sao tôi lại từ chối chứ, ông nói thời gian đi, tôi lập tức đi qua, ông thấy thế nào?"

Tần Tường sững sờ, bỗng nhiên trợn tròn mắt, vội vàng nói: "Tiểu Trần à, tôi cũng phải nói thật với cậu,, kinh tế nhà của người bệnh thật rất khó khăn, tiền cũng mượn, chính là vì muốn giúp cô gái đó sớm ngày thoát khỏi bóng tối, nói như vậy... cậu thực hiện phẫu thuật, có khả năng một phân tiền đều không lấy được, nhiều nhất là cùng đi ăn một bữa với tôi mà thôi."

Trần Thương cười nói: "Chủ nhiệm Tần, ông đang chê cười tôi hả, chẳng lẽ Trần Thương tôi làm chuyện gì cũng vì tiền sao? Nếu thực như thế, tôi cần gì phải ở lại khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, Trần Thương tôi đầu tiên là một bác sĩ, sau đó mới là một người bác sĩ chỉnh hình."

Rất thẳng thắn và dứt khoát, làm cho Tần Tường kích động, có chút kính nể Trần Thương: "Tốt tốt tốt! Vậy thì, tiểu Trần à, nếu như được thì bây giờ cậu đến đây luôn đi."

Thật ra, dù cho Trần Thương từ chối, Tần Tường cũng không đến mức nói cái gì.

Có một câu rất hay:

Không biết người khác khổ, chớ khuyên người khác rộng lượng

Không biết người khác khổ, chớ khuyên người hướng thiện.

Ai cũng có cuộc sống của mình, đều có lựa chọn của mình, đến số tuổi này của Tần Tường, ở bệnh viện đã thấy nhiều chuyện, muôn màu muôn vẻ đủ kiểu, đương nhiên cũng rất hiểu rõ lòng người, cho nên sẽ không cao cao tại thượng, đứng trên đạo đức giáo dục người khác.

Chương 264: Cởi Áo Ra

Đây là lần đầu tiên Trần Thương tới khoa da liễu của Đông Đại Nhất viện.

Bệnh viện da liễu khoa ngoại cùng bệnh viện chỉnh hình hoàn toàn là hai thế giới, hoàn cảnh nơi này so với bệnh viện chỉnh hình kém rất nhiều, thế nhưng lại khiến Trần Thương cảm thấy càng giống bệnh viện hơn.

Gần mười hai giờ thứ bảy, trong phòng bệnh vẫn rất bận rộn, tất cả mọi người đang bận trước bận sau, còi báo động gọi y tá thỉnh thoảng lại vang lên.

Trần Thương đối với chuyện lục phòng ban này không có chút gợn sóng nào, vừa mới quay người, đã nhìn thấy Tần Tường chạy thẳng tới.

Tần Tường đã sớm chờ đợi có chút sốt ruột, đang đi tới đi lui ở trước cửa thang máy.

Trông thấy Trần Thương đến, lập tức trong lòng vui mừng, vội vàng tiến lên đón: "Tiểu Trần, đến rồi! Vất vả, vất vả!"

Nói thật, trong lòng Tần Tường rất cảm động, trông thấy Trần Thương tới, tự nhiên vô cùng vui vẻ: "Đi thôi, đi với tôi đến thăm người bệnh."

Tần Tường không khách sáo với Trần Thương, không phải mời anh tới uống trà, thì chính là đến thăm bệnh nhân, hai người cùng nhau đi thẳng đến đến giường 7 - 20, vừa mới tiến đến Trần Thương đã nhìn thấy một cô gái nằm trên giường bệnh cạnh cửa, nhìn qua rất xinh đẹp, ngũ quan lung linh nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ, nhìn qua càng thêm tinh xảo.

Chỉ là khi cô ấy quay đầu lại, một vết sẹo dữ tợn do bị bỏng xuất hiện trước tầm mắt Trần Thương, làm cho anh nhịn không được nuốt ngụm nước miếng

Phía bên phải từ vị trí xương gò má kéo dài xuống đến cổ, một vết sẹo dữ tợn thật dài như một chiếc mặt nạ kinh khủng, không đúng lúc xuất hiện trên một gương mặt tinh xảo như vậy.

Trần Thương nhịn không được ngẩng đầu lên đối mặt với cô ấy, bỗng nhiên cặp mắt linh động kia trong nháy mắt đã mất đi bất luận quang hoa gì, vội vàng quay đầu đi, cúi đầu xuống, tóc xoã xuống vai, che khuất nửa gương mặt, đầu cúi trầm thấp tựa như một con đà điểu, tựa hồ thấp kém đến bụi bặm.

Ngay nháy mắt ấy, Trần Thương cảm giác được nội tâm gắt gao bị siết chặt, một trận co quắp, rất đau

Tần Tường tựa hồ đã thấy thường xuyên nên chỉ thở dài, nhìn Trần Thương một cái, đi vào trong.

"Hinh Hinh, ba em đâu?"

"Mua cơm rồi." Thanh âm cô gái rất thấp, giống như là nói chuyện lớn tiếng có thể hù dọa bản thân.

Tần Tường nhẹ gật đầu, nói: "Hinh Hinh, vị này là chuyên gia tôi mời đến để giúp em tạo hình khuôn mặt để phẫu thuật cấy ghép mô da, em ngồi xuống, chúng ta để bác sĩ Trần xem thật kỹ một chút, có được hay không?"

Cô gái do dự nửa ngày, lúc này mới thở dài một hơi, cúi đầu sửa sang lại mái tóc, để lộ khuôn mặt ra, khi ngửa mặt lên, con mắt sít sao nhắm chặt, cũng không nói chuyện, một loạt động tác rất trôi chảy, trôi chảy đến nỗi khiến ai nhìn đều có chút đau lòng.

Một cô gái thật xinh đẹp

Lúc này Trần Thương mới nhìn kỹ, vốn còn cho rằng chỉ là màu vàng, nhưng không ngờ lại là màu đỏ.

【Vết sẹo quái dị, lv 50, quái thủ lĩnh quái dị, sau khi bỏng lưu lại vết sẹo, thâm căn cố đế, hình dạng quái dị, diện tích khá lớn.】

Màu đỏ là bệnh tật, màu vàng là không hoàn mỹ.

Trần Thương dùng tay sờ lên vết sẹo, cảm thụ độ phá hủy của vết bỏng, tuy anh không hiểu nhiều về khoa bỏng, nhưng đối với cấy ghép mô da lại hiểu rất nhiều.

Làn da ấy rất trắng, thế nhưng chính là bởi vì như vậy, cho nên loại cấy ghép mô da này mới thiếu sót càng thêm rõ ràng.

Mắt Trần Thương không ngừng quan sát, ý muốn đi tìm một phương thức thích hợp để cấy ghép mô da, thế nào mới có thể cấy ghép mô da một cách tốt nhất, mà sẽ không tạo thành quá nhiều đến khuôn mặt.

Bình thường việc cấy ghép mô da diện tích lớn như vậy ở dùng tương đối nhiều trên tay chân, cấy ghép mô da ở mặt rất phiền phức, thứ nhất là độ khó rất lớn, mà tỉ lệ thành công cũng không cao.

Thấy nhiều cấy ghép mô da, mô da đã chuyển sang màu xanh đen, nhìn qua lại càng khủng bố hơn

Vì lẽ đó trước khi cấy ghép mô da, nhất định phải cam đoan vết thương bên ngoài đã được chữa trị nhất định, hẳn là tổn thương rất nghiêm trọng, máu vận chuyển kém, trọng yếu là dây thần kinh, mạch máu, gân bắp thịt

bên ngoài lộ ra rất nghiêm trọng, không cách nào lợi dụng vùng da xung quanh trực tiếp bao trùm.

Đây là một công trình lớn

Bởi vì vết sẹo bên phải trên gương mặt quá rộng, cấy ghép mô da phổ biến căn bản không làm được

Trần Thương phát hiện, loại thiết kế này cùng thiết kế chỉnh hình hoàn toàn không giống

Chỉnh hình đơn giản chỉ là điêu khắc, sau đó sửa sửa cắt cắt một chút.

Mà thiết kế này cần làm rất nhiều chuyện

Thứ đầu tiên là lựa chọn mô da.

Tiếp theo là thiết kế mô da.

Sau thiết kế mô da là phải làm như thế nào để kéo duỗi cùng khâu lại, mới có thể đạt được hiệu quả hậu kỳ khôi phục tốt.

Cái gì là cấy ghép mô da?

Kỳ thật chỉ là lấy thịt ở vị trí khác trên người cấy ghép đến chỗ cần ghép.

Nhìn qua thì rất đơn giản, nhưng người thực hiện cần cân nhắc đến rất nhiều vấn đề.

Đầu tiên chính là thịt để cấy ghép cần phải thích hợp để vận chuyển máu, để làn da có sức sống, mà không phải một khối da chết.

Đương nhiên, nói mô da là một miếng thịt có chút không rõ ràng, nếu dùng từ chuyên nghiệp một chút, thì mô da là một bộ da có khả năng cung cấp máu cùng với khả năng bám vào lớp mỡ dưới da tạo thành.

Khi hình thành mô da cùng quá trình thay đổi, nhất định phải có một bộ phận cùng bản thể (khu cung cấp mô da) tương liên, bộ phận tương liên này gọi là cuống bộ, lấy cung ứng bảo trì vận chuyển máu, mặt khác độ dày của bản thể tách rời phải không được chênh lệch quá nhiều so với vị trí vết thương.

Sau đó vá kín lại, cái này để khuôn mặt khuyết thiếu cấy da.

Đây là một kỹ thuật phẫu thuật cao cấp

Cũng là phương hướng tiên phong mà khoa da liễu cùng khoa chỉnh hình không ngừng cố gắng mới đạt được.

Thiết kế lần này không đơn giản.

Trần Thương phát hiện cấy ghép mô da không hề đơn giản như anh nghĩ, nếu cấy cho phần tay và chân thì có thể xem là dễ nhưng trên khuôn mặt hoàn toàn lại không giống.

Bạn có thể tưởng tượng được nếu trên khuôn mặt nếu thiếu đi một khối thịt, mà bạn muốn bổ sung lại còn muốn gương mặt đó phải nhìn đẹp mắt, thật khó để cho tôi đơn cử hạt dẻ

Vần đề này cần được cân nhắc nhiều lắm.

Nào là cân nhắc sự biến dạng của mạch máu, việc lựa chọn mô da, phải khai dao ở chỗ nào, cắt bao nhiêu da và khâu lại như thế nào mới duy trì được hình dạng đẹp nhất.

Lúc này, bác sĩ Từ Khải Lâm - người phụ trách Đậu Hinh của giường thứ 20 đi tới trông thấy cảnh Trần Thương không ngừng khoa tay lên mặt Đậu Hình, trong lòng biến sắc tự hỏi anh ta là ai?

Đang muốn lên tiếng lại đột nhiên nghe được tiếng thở dài của Tần Tường.

Từ Khải Lâm liếc mắt nhìn thấy chủ nhiệm cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trần Thương nhìn hồi lâu, đôi mắt đẹp không ngừng phác họa ra từng khả năng có thể xảy ra.

Trần Thương nói với cô gái: "Cởi áo ra."

Đậu Hinh có chút sững sờ, sau khi do dự một phen quyết định mở nút ra, khi đó từ mặt đến cổ của cô đều đỏ bừng lên.

Chương 265: Hội Chuẩn Từ Xa (Một)

Trần Thương phát hiện cô gái này thực sự rất trắng, làn da cũng rất mịn, màu da trước ngực không khác gì với màu bột mì đã nhào, Trần Thương nghĩ.

Trần Thương theo thói quen lấy bút nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được lúc này mới nhớ mình không có mặt áo blouse.

Tần Tường thấy thế liền đi nhanh tới đưa bút cho Trần Thương: "Đây."

Trần Thương nhìn thấy bút trung tính đưa tới, khẽ lắc đầu: "Cho tôi bút ký hiệu."

Tần Khải nhanh chóng đưa túi bút ký hiệu màu đen tới, nội tâm không nhịn được nghĩ thầm, đây là... chuyên gia được mời tới hả? Vì sao chủ nhiệm lại tôn kính anh ta như vậy? Nhưng nhìn người này vẫn còn trẻ.

Nghĩ đến đó, trong lòng Từ Hải Lâm có chút hiếu kỳ, cô muốn xem thử người trẻ tuổi này lợi hại bao nhiêu.

Trần Thương nhận lấy bút ký hiệu, rồi vẽ gì đó lên mặt và ngực.

Tần Thường lại gần xem, nhìn kỹ, nhíu mày, đây là mô da?

Mô da O-Z?

Không đúng, căn bản không giống

Bên trong tựa hồ có một chút bóng dáng của mô da A-T, thế nhưng mô da A-T bởi vì có đủ kiểu biến hóa, tương đối thích hợp chữa trị mép tóc, lỗ mũi, khe môi, nhưng mà... Loại mô da A-T này cần ba điểm tụ, cho nên rất dễ lưu lại sẹo hình chữ"T" mà? Hơn nữa vị trí này không cần làm A-T.

Thế nhưng cấy ghép so với mô da truyền thống chênh lệch nhiều lắm?

Căn bản loại cấy ghép mô da này Tần Tường... chưa từng thấy trước đây.

Ngay lúc này, Tần Tường bừng tỉnh nhận ra, tiểu Trần là bác sĩ khoa da liễu từ khi nào vậy?

Suy nghĩ nhiều

Cái người ta chuyên là cấp cứu, chuyện qua làm bên chỉnh hình chỉ là ngẫu nhiên, giống như cấy phẫu thuật ghép mô da này phải yêu cầu kỹ thuật cực cao, Trần Thương sao có thể làm được nhỉ?

Nghĩ tới đây, Tần Tường nhịn không được lắc đầu, tự giễu cười một tiếng, tiểu Trần làm sao biết mô da là cái gì? Mình cả nghĩ quá rồi...

Có lẽ là hắn đang nghĩ cách làm sao để vận dụng thiết kế chỉnh hình làn da

Trần Thương khoa tay đến nửa ngày, cuối cùng cũng chịu để cây bút trong tay xuống

Rút điện thoại ra chụp ảnh so sánh, đây là một ý tưởng.

Lựa chọn của Trần Thương là ba bộ phận mô da, một cái là sau khu vực tai, chọn cái ở cổ, cộng thêm một cái ở bộ ngực.

Cứ như vậy, có thể sẽ đạt được hiệu quả thẩm mỹ tốt hơn, đồng thời cũng không ảnh hưởng gì tới vận chuyển máu trên khuôn mặt.

Cấy ghép mô da đơn thuần trên diện tích lớn, Trần Thương cảm thấy hiệu quả khôi phục không tốt lắm.

Sau khi làm xong, anh nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Tần Tường nhìn về phía Trần Thương như đang suy nghĩ gì đó, ông cũng muốn biết bỏ ra nhiều thời gian như thế rốt cục có được gì không, hiếu kì hỏi: "Thế nào? Tiểu Trần, cậu có ý tưởng gì không?"

Trần Thương gật đầu: "Tôi có một kiến nghị nhỏ."

Lúc này, Từ Khải Lâm nhìn thấy Trần Thương vẽ loạn xạ trên mặt Đậu Hinh không có kết cấu gì đã có chút không vui, còn tưởng rằng là ngưu nhân gì chứ?

Cậu ta cho rằng cấy ghép mô da là tùy ý lấy một khối da khác dán vào hả?

Nghĩ tới đây, Từ Khải Lâm nhịn không được thở dài, có lẽ là bản thân đã đánh giá quá cao người này rồi

"Chủ nhiệm, bên phía Lục Viện thành phố Ma Đô nói ba giờ chiều có thể tiến hành hội chẩn từ xa."

Lúc Tần Tường đang muốn nói chuyện với Trần Thương, bỗng nhiên lại bị câu nói của Từ Khải Lâm chặn họng, nhưng sau khi nghe vậy, hai con mắt Tần Tường lại lập tức phát sáng.

"Ồ? Tốt! Quá tốt rồi, bọn họ nói như thế nào?"

Từ Khải Lâm cười nói: "Chủ nhiệm Tiếu sẽ tự thân phục hồi, ông ấy nói buổi sáng sẽ mời viện trưởng Viên đến chỗ hẹn, hi vọng có thể giúp được cô bé này!"

Tần Tường nghe xong, lập tức hưng phấn lên

"Tốt!"

"Tốt!"

"Tốt!"

Liên tục thốt lên ba tiếng tốt, lúc này Tần Tường cực kì hưng phấn.

“Đúng rồi, tự liệu bệnh lịch của Hinh Hinh đã gửi đi hay chưa?”

Từ Khải Lâm gật đầu nói: “Gửi rồi!”

Khoa chỉnh hình và ngoại khoa tay của Lục Viện ở thành phố Ma Đô nổi danh khắp cả nước, mà viện trưởng Vương lại là chuyên gia trong lĩnh vực cấy ghét mô da, nếu có bọn họ hỗ trợ hội chẩn, nhất định sẽ có được phương án giải quyết hoàn mỹ, nghĩ tới đây, trong lòng Từ Khải Lâm lại tràn đầy mong chờ.

Trần Thương nghe xong, cũng có hơi sửng sốt một chút, Lục Viện thành phố Ma Đô? Danh tiếng chỗ này cũng không hề nhỏ

Hiện tại, Trần Thương cũng rất muốn nghe thử ý tưởng gì đó của bọn họ, hoặc có thể cùng nhau đưa ra ý tưởng, dù Trần Thương có nắm giữ kỹ thuật cấy ghép mô da cao cấp, nhưng vốn dĩ trong y học là hỗ trợ lẫn nhau và cùng nhau thảo luận, nếu được vậy sẽ có thể trợ giúp người bệnh tốt hơn.

Đột nhiên Tần Tường lên tiếng, “Tiểu Trần, chiều này đi dự hội chuẩn từ xa với tôi đi, bây giờ chúng ta đi ăn trưa thôi, tôi mời.”

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Lúc này, một người đàn ông gầy gò bước tới, vóc dáng người này rất cao, nhưng nhìn lại không có tinh thần, tóc trên đầu rất thưa thớt và thậm chí có chỗ còn không mọc, nếp nhăn nơi khóe mắt và trên trán tương đối nhiều, nhìn ngoại hình này chắc tuổi cũng rơi vào tầm hơn sáu mươi.

Người đàn ông cầm một hợp cơn trong tay, vừa mới đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Tần Tường liền nở nụ cười, các nếp nhăn trên mặt cũng theo đó nhăn lại sâu hơn

“Chủ nhiệm Tần, ngài đã tới? Cuối tuần cũng không nghỉ ngơi hả?” Người đàn ông để hộp đồ ăn xuống, hai tay nắm lấy tay Tần Tường, khom người, vừa cười vừa nói.

Tần Tường cũng cười theo: “Hôm nay mời thêm mấy chuyên gia tới, để hoàn thiện nốt phương án phẫu thuật, tranh thủ tiến hành phẫu thuật vào ngày mai, à, giới thiệu với anh, đây là bác sĩ Trần, được mời đến chuyên môn thiết kế da cho Hinh Hinh, lĩnh vực chỉnh hình da của cậu ấy rất lợi hại.”

Người đàn ông vội vàng nhìn về phía Trần Thương, cúi đầu: “Bác sĩ Trần, làm phiền anh.”

Trần Thương cười cười, không nói thêm gì.

Ăn xong bữa trưa ở căn tin bệnh viện cùng Tần Tường, Trần Thương chợt phát hiện ra, căn tin Nhị Viện tỉnh vẫn là tốt hơn cả, ít nhất là khi mua

cơm dì bán cơm không run tay, hơn nữa nhìn thấy mình tới sẽ múc nhiều hơn một muôi thịt.

Ba giờ chiều, bên trong văn phòng bác sĩ, TV mở ra để bắt đầu hội nghị từ xa, chuẩn bị tiến hành hội chẩn từ xa.

Điều này khiến Trần Thương không tránh khỏi sự cản khái dành cho sự tài đại khí thô của Đông Đại Nhất viện, có vẻ mỗi phòng ban đều có một thiết bị hội nghị từ xa như thế này, đúng là khoa học kỹ thuật phát triển cũng mang tới tiện lợi rõ như ban ngày.

(DG: Tài đại khí thôi: Lắm tiền nhiều của)

Màn hình to lớn được bày ở góc tường, sau đó truyền tới hình ảnh đối phương, phòng này khá lớn nhưng hình ảnh vẫn có thể dễ dàng nhìn rõ.

Nhìn thấy bốn năm bác sĩ xuất hiện trên màn hình, Tần Tường đứng dậy khẽ gật đầu, “Chào viện trưởng Vương, chủ nhiệm Tiếu, khổ cực mọi người rồi, thứ bảy mà còn phải phiền mọi người trợ giúp hội chuẩn, thực sự xin lỗi!”

Nhìn qua có thể thấy Vương Ngọc Sơn rất có uy nghiêm, đầu vuông tai to, khách sáo gật đầu nhẹ một cái, nói: “Chủ nhiệm Tần, tình huống bệnh nhân bên ngài chúng tôi cũng đã hiểu được đại khái, giờ chúng ta bắt đầu vào vấn đề chính luôn đi!”

“Chúng ta hãy thử thảo luận về tình huống người bệnh một chút, hiện tại cũng có mấy phương án được đưa ra, nhưng căn bản vẫn chưa thống nhất, giờ chúng ta hãy thử cùng nhau suy nghĩ bàn bạc một chút, trước tiên chủ nhiệm Tần hãy thử nghe qua mấy ý kiến của chúng tôi đã.”

Chương 266: Hội Chuẩn Từ Xa (Hai)

Vương Ngọc Sơn là chuyên gia nổi tiếng khắp cả nước trong lĩnh vực cấy ghép mô da, mà khoa chỉnh hình cùng ngoại khoa tay Lục viện ở thành phố Ma Đô, có thể nói là danh tiếng truyền xa.

Hôm qua, anh ta nhận lời từ Đông Dương Đông Đại Nhất viện, biết được tình hình của bệnh nhân Đậu Hinh, vội vàng tập hợp bác sĩ các khoa tiến hành thảo luận về ca bệnh một lần.

Đây là một ca bệnh cấy ghép mô da rất khó, độ sát thương mà vết sẹo bất quy tắc khá lớn, tổ chức hữu hiệu cấy ghép mô da là một vấn đề rất trọng yếu.

Cho dù là người am hiểu như Vương Ngọc Sơn, cũng có chút đau đầu

Anh thảo luận cùng các chủ nhiệm trong lĩnh vực liên quan của bệnh viện một chút, nhưng vẫn không quyết định được phương án tốt nhất, chọn lựa mấy loại phương pháp trị liệu đặc sắc để so sánh.

Vương Ngọc Sơn lấy ra phương án thứ nhất, chậm rãi nói: "Chủ nhiệm Tần, phương án thứ nhất chính là Vạt Trục (Axial flap), dựa theo hình dáng mô da để phương án tiến hành đảo, đây là sơ đồ, anh nhìn xem."

Nói tới chỗ này, Vương Ngọc Sơn chiếu ảnh lên, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, loại Vạt trục (Axial flap) này khẳng định là lựa chọn tổ chức cấy ghép phù hợp tự do chứa mạch máu cuống trên cơ thể.

"Kỳ thật chỉ là tìm kiếm một chỗ trên cơ thể có thể thỏa mãn để cấy ghép mô da trên khuôn mặt rồi tiến hành cấy ghép, lựa chọn của chúng ta là mô da ở ngực, cánh tay, vai, nhưng nếu như vậy thì phải cân nhắc vấn đề không phù hợp, khu vực vai có thể thiết kế bao quát thăng nhánh, giảm nhánh, hoành nhánh để cung cấp máu..."

Tần Tường hiểu rõ một loại này, loại này anh cũng từng nghĩ qua, tương đối mà nói thao tác khá đơn giản, nhưng khuyết điểm lại rất rõ ràng.

Một khối da sau khi cấy ghép muốn sống sót, nhất định phải được cung cấp đầy đủ máu, mạch máu trên bề mặt phong phú, thế nhưng cũng không phải là mạch máu lớn, vị trí vai cũng không quá phù hợp, kỳ thật bộ ngực chính là thích hợp nhất, thế nhưng phạm vi bộ ngực lại không đủ

Hơn nữa quan trọng nhất chính là không cách nào giữ lại cuống

Cái gì là cuống?

Bình thường mà nói, nếu như phương án tốt nhất đối với cấy ghép mô da là giữ lại cuống cấy ghép, chỉ là còn để khối mô da này được mạch máu luôn cung cấp máu ban đầu, không cắt mạch máu này ra, nếu làm vậy thì sẽ có rất nhiều mạch máu cung ứng, có thể thuận lợi cho việc khôi phục sau này, quan trọng nhất chính là tự nhiên

Không đến mức làm cho người ta cảm giác choáng ngợp

Vương Ngọc Sơn bắt đầu giới thiệu một lượt, mọi người điều rất chú tâm lắng nghe, Trần Thương ngồi ở đằng kia, cầm bút vẽ cái gì đó, dù sao rất nhiều ý kiến của Vương Ngọc Sơn đều giúp cho Trần Thương hiểu được thêm không ít kiến thức, có thể tương hỗ học tập.

Bỏ ra thời gian một tiếng, Vương Ngọc Sơn giới thiệu bốn loại phương pháp.

Bốn loại phương pháp này mỗi cái mỗi vẻ

Khiến các bác sĩ tới tham gia thảo luận nhao nhao hai mắt tỏa sáng, không khỏi không cảm khái, công nhận thực lực của Lục Viện thành phố Ma Đô

Cơ hội để được giao lưu cùng Lục Viện thành phố Ma Đô không nhiều, Tần Tường trực tiếp gọi toàn bộ các bác sĩ đang nghỉ ngơi tới dự, tập thể đề xuất hội chẩn từ xa lần này.

Đây cũng là một lần học tập

Nếu như mời người ta đến Đông Đại Nhất viện, không nói xác suất lớn bao nhiêu, khẳng định sẽ khá là phiền toái, không thể thiếu một khoản chi phí lớn cùng trắc trở.

Hơn nữa cho dù là mời hội chẩn, không nói đến tốn bao nhiêu tiền của, nhiều nhất cũng chỉ mời được một hai người, nếu muốn có một đoàn đội tới tham gia thảo luận như vậy, hoàn toàn không có khả năng

Hiện tại nhờ hội nghị từ xa qua màn hình này, đối phương có tới năm sáu chủ nhiệm toàn bộ đều tham dự, trợ giúp tiến hành thảo luận thiết kế mô da khuôn mặt hợp với Đậu Hinh, cái này tương đương với việc Lục viện thành phố hợp tác cùng Đông Đại Nhất viện một lần

Không chỉ là một chuyện tốt đối với bệnh nhân, mà đối với một nơi có kỹ thuật cấy ghép mô da còn lạc hậu như Đông Đại Nhất viện mà nói, là một cơ hội học tập đáng quý

Vì lẽ đó, ai lại không trân quý một cơ hội như vậy.

Sau khi bốn loại phương pháp thiết kế cấy ghép mô da được nêu ra, phòng họp ở Đông Đại Nhất viện rơi vào trầm mặc một lúc.

Bác sĩ ở Đông Đại Nhất viện cầm giấy bút chăm chú ghi chép, không ngừng hồi tưởng những linh quang lóe lên vừa rồi, những chủ nhiệm này đều là chuyên gia ưu tú có nhiều năm kinh nghiệm, đối với các bác sĩ mới mà nói, có thể nói là được lợi rất nhiều! Một lát sau, Vương Ngọc Sơn phá vỡ không gian trầm mặc.

"Chủ nhiệm Tần, anh cảm thấy trong mấy phương án này, loại nào thích hợp hơn?"

Nói thật, Tần Tường thấy mấy phương án này đều thật sự rất đặc sắc, nhưng anh vẫn không hài lòng lắm

Những cái này không như mong đợi của Tần Tường

Tần Tường nhịn không được hỏi: "Chủ nhiệm Vương, phương án đầu tiên là có thể thực hiện nhất, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, đó chính là sau khi cấy ghép mô da, hậu kỳ khôi phục có thể có chút vấn đề, tỉ lệ xảy ra vấn đề đối với mô da tương đối cao, phương án thứ hai chủ yếu dùng đại lượng cấy ghép A-T, so sánh vết sẹo so sánh, phương án thứ ba..."

Vương Ngọc Sơn nghe Tần Tường nhận xét, cũng khẽ gật đầu, không thể không nói, Tần Tường vẫn rất có bản lãnh, từ lời nhận xét vừa rồi có thể nhìn ra, gọn gàng dứt khoát, chỉ ra điểm mấu chốt của ưu - khuyết điểm.

Sau khi Tần Tường nhận xét xong, như có điều suy nghĩ hồi tưởng lại phương án trên giấy, mi tâm khóa chặt, anh đang suy nghĩ có thể có phương pháp nào tốt hơn hay không

Bỗng nhiên

Một linh quang hiện lên, hai mắt Tần Tường bỗng nhiên tỏa sáng, vội vàng nói: "Viện trưởng Vương, tôi có một ý tưởng, cũng không biết có thể làm được hay không?"

Vương Ngọc Sơn cũng hơi sững sờ: "Không biết ý của chủ nhiệm Tần là..."

Tần Tường cười, đứng dậy kéo mô hình cơ thể người tới, trong mắt tản ra một loại ánh sáng tự tin: "Viện trưởng Vương xem, ý kiến của tôi là lựa chọn nhiều khu cánh cung cấp!"

Mấy chủ nhiệm trên màn hình tivi nghe thấy Tần Tường nói vậy, bỗng nhiên cũng cảm thấy một trận linh quang

Đúng vậy

Đây là một ý kiến hay

Nhiều khu cánh cung cấp, hoàn toàn có thể để bù vào những khuyết điểm kia, mà ưu điểm lại càng tăng cao

Vương Ngọc Sơn cũng tràn ngập tò mò, vội vàng nói: "Chủ nhiệm Tần, mời nói kĩ một chút."

Tần Tường gật đầu: "Đầu tiên, bệnh nhân Đậu Hinh tuổi còn nhỏ, chỉ mới 18 tuổi, vì lẽ đó tế bào da vẫn tương đối dẻo dai cùng sinh trưởng tốt, vì lẽ đó, nếu chúng ta áp dụng nhiều phương pháp cấy ghép mô da để tiến hành phẫu thuật thì sẽ thế nào?"

"Chúng ta ở hai gò má, bộ phận này, hoàn toàn có thể dùng, thuật cấy ghép mô da V-Y phổ biến, mà ở phía dưới khu vực này, dùng thuật cấp ghép mô da hình chữ nhật... Cuối cùng, chúng ta ở vị trí quai hàm đến phần cổ, bởi vì vị trí quá dài, chúng ta ở ngực cánh tay đến vai, tách ra một khối mô da tương ứng, sau đó giữ cung cấp máu cuống ở cổ, tiến hành xoay tròn cấy ghép mô da!"

"Cứ như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể mượn nhờ vị trí tách mô da, để vết thương trên mặt có càng nhiều lựa chọn khu cánh cung cấp!"

"Như vậy, trong quá trình khôi phục hậu kỳ, nhất định sẽ có hiệu quả khôi phục rất tốt!"

Vừa dứt lời, tất cả đều lâm trầm mặc ngắn ngủi

Tiếp theo, tiếng vỗ tay giòn giã vang lên

Chương 267: Có Lẽ... Chính Là Thiên Phú

Trong hai văn phòng, tất cả mọi người đều vỗ tay cho Tần Tường

Thật sự là một ý tưởng tuyệt diệu, là một thiết kế thiên tài, là một lựa chọn quỷ phủ thần công da liễu

Liền Vương Ngọc Sơn cũng nhịn không được khen ngợi

"Diệu! Thật là diệu, chủ nhiệm Tần quả nhiên lợi hại, ý tưởng này thực sự là quá tốt rồi! Chủ nhiệm Tần đúng là khiến tôi có cái nhìn khác về Đông Đại Nhất viện, có thể nghĩ ra một loại phương pháp thiết kế đặc sắc tuyệt luân như vậy, người bình thường không thể làm nổi!" Vương Ngọc Sơn nói ra từ đáy lòng

Chủ nhiệm của ngoại khoa tay Lục viện thành phố Ma Đô am hiểu nhất là cấy ghép mô da cũng nhìn mà than thở khen không dứt miệng

"Đúng vậy! Ý nghĩ này thực sự là quá tốt, Chủ nhiệm Tần, ý nghĩ này của ông có thể nói là làm cho người ta mở rộng tầm mắt, xem ra sau này hai viện chúng ta nên tăng cường giao lưu cùng hợp tác!"

Nghe một đám chủ nhiệm Lục viện thành phố Ma Đô khoa trương như vậy, Tần Tường thật cảm thấy thể xác và tinh thần đều thoải mái rất nhiều, cực kỳ thoải mái

Vương Ngọc Sơn cảm khái một tiếng, sau đó cười nói: "Không biết Chủ nhiệm Tần nghĩ như thế nào lại đưa ra một phương pháp cấy ghép mô da như vậy? Tôi phải thỉnh giáo, học tập một chút!"

Tần Tường sững sờ, đúng vậy...

Sao mình có thể nghĩ ra một phương pháp thiết kế thiên tài như vậy?

Nghĩ tới đây, bản thân Tần Tường cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được...

Ông cảm giác mình là linh quang lóe lên, bỗng nhiên nước chảy thành sông, giống như là bỗng nhiên được ông trời ban cho một phương án như vậy.

Có lẽ... Chính là thiên phú?

Khoa da liễu của Đông Đại Nhất viện, tất cả mọi người đều nhìn Tần Hiếu Uyên giống như nhìn thần tượng, nếu như trong lòng có thể có mưa đạn, tuyệt đối tất cả đều: 66666 666.

Chủ nhiệm Tần chính là Chủ nhiệm Tần, cả những người ở Nhị viện thành phố Ma Đô cũng không thể không chịu phục

Lợi hại

Mà duy chỉ có một người, ở nơi đó có chút mờ mịt.

Từ Khải Lâm vốn cũng trở thành fan của Chủ nhiệm Tần, dù sao thiết kế thiên tài như vậy, người bình thường thật không nghĩ ra được.

Nghĩ tới đây, Từ Khải Lâm lấy điện thoại ra, chụp lấy mô hình đó, quyết định xem thật kỹ, trở về nghiêm túc học tập.

Chụp ảnh xong, Từ Khải Lâm phóng đại ảnh chụp trong điện thoại, nhìn kỹ, nhịn cười không được, phương pháp thiết kế phức tạp như vậy, nếu như không phải Chủ nhiệm Tần giảng giải kỹ càng như vậy, khả năng mình đều xem không hiểu?

Đừng nói xem không hiểu, thậm chí có thể hiểu thành một tác phẩm nét vẽ loạn xạ, dù sao căn bản không có kết cấu gì, vẽ linh tinh một mạch, giống như... Chữ như gà bới, thế nhưng... Bỗng nhiên... Từ Khải Lâm thấy được một loại cảm giác quen thuộc

Lần này, làm cho Từ Khải Lâm ngây ngẩn cả người

Đúng vậy

Nét vẽ rất quen thuộc, đường cong rất quen thuộc, rất quen thuộc...

Cô luôn cảm giác mình đã từng gặp qua một bức họa như vậy ở đâu rồi

Ngay khi Từ Khải Lâm lo lắng, bỗng nhiên nhìn thấy Trần Thương ngồi đối diện đang tô tô vẽ vẽ trên giấy

Cô rốt cuộc nhớ ra mình đã nhìn thấy một phương án thiết kế như vậy ở đâu rồi

...

Từ Khải Lâm hết sức kinh ngạc! Cô có một cảm giác người ta vẽ một bức Mona Lisa nhưng cô sẽ không thừa nhận là họ đã vẽ nó.

Cô lấy làm lạ nên cố gắng nhìn thật kỹ.

Càng xem cô càng không thể không thừa nhận rằng: đây là người giữa trưa đã thiết kế cấy ghép mô da cho Đậu Hinh. Càng không thể tin được cậu ta lại là người trẻ tuổi như vậy. Từ Khải Lâm trừng to mắt nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh trước mặt, cậu ta có thể trong một buổi sáng đã làm hoàn chỉnh phương án thiết kế cấy ghép.

Sau khi bị đánh gãy, chẳng những không hề nói gì. Ngược lại người trẻ tuổi này rất khiêm tốn rất bình tĩnh, không kiêu không gấp, an tĩnh ngồi một chỗ, cầm bút tô vẽ gì đó trên tờ giấy, giống như mọi chuyện ở đây không quan hệ với cậu ta vậy.

Đây là người có hàm dưỡng rất tốt.

Từ Khải Lâm suy bụng ta ra bụng người, nghĩ đến nếu như cô gặp phải tình huống thành quả lao động của mình không được người khác tôn trọng, chắc chắn cô sẽ không làm được như vậy.

Cô còn nhớ rõ, Chủ nhiệm Tần giải thích xong, cậu ta là người đầu tiên vỗ tay.

Chẳng lẽ cậu ta một chút cũng không coi trọng danh dự sao?

Một cơ hội tốt để thể hiện bản lĩnh như vậy, tại sao cậu ta lại không cần?

Lục viện ở thành phố Ma Đô, các chuyên gia rất đông, là cơ hội để cậu ta chứng minh chuyên môn cao thậm chí là cuộc sống của cậu ta sẽ được chuyển biến tốt hơn nữa.

Cậu ta là một thiên tài nhưng lại không thèm để ý những thứ này...

Vào lúc này, bỗng nhiên Tần Tường có chút cảm giác thành tựu, nghĩ đến phương án cấy ghép của bản thân sẽ mang đến nguồn thu gấp bội, ông ta rất hài lòng, cảm giác thuận lợi như nước chảy thành sông.

Đúng, ông ta có tài nhưng thành đạt hơi muộn?

Tần Tường hít sâu một hơi, ngồi nghiêm chỉnh giả vờ như một vị lão thành.

Lúc này, Vương Ngọc Sơn cùng mấy chủ nhiệm ở bệnh viện cũng giao lưu, thảo luận một phen liên quan tới vấn đề thiết kế này, nhất trí cho rằng đây là một ý tưởng rất tốt, rất thành công, rất có ý nghĩ nghiên cứu.

Nhưng vấn đề kỹ thuật đã bại lộ ra. Chính là phương án càng tinh diệu thì càng cần có cơ sở vật chất kỹ thuật cao.

Phương án thiết kế đơn giản, thô bạo đối với người làm việc y tế là một chuyện tốt, dù sao có thể giảm độ khó phẫu thuật, đảm bảo phẫu thuật an toàn, đề cao lòng tự tin của nhân viên y tế, ….

Nhưng một thiết kế rất tinh vi hoặc là tinh diệu, cho dù đối với người bệnh là một chuyện tốt, nhưng đối với người làm việc y tế lại là một gánh nặng.

Bởi vì phương án phẫu thuật tinh diệu như vậy, sẽ gặp phải rất nhiều nan đề, cơ sở không đủ kỹ thuật, rất khó làm tốt một ca phẫu thuật

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn nhịn không được nói: "Chủ nhiệm Tần, phương án này tốt thì tốt! Không hề nghi ngờ đây là một phương án không tầm thường, nhưng... Độ khó phẫu thuật cũng không thấp !"

"Anh xem, nếu như muốn hoàn thành loại thiết kế này, ít nhất cũng cần làm tốt mấy phương diện, đầu tiên là xử lý mô da cần phải có kỹ thuật ổn định, đảm bảo cấy ghép mô da xong phải có độ phù hợp cao, tiếp theo,

phương diện ăn khớp mạch máu cần phải chuẩn bị tốt, có kỹ thuật vững chắc, cuối cùng, cũng phương diện quan trọng nhất, là phải có kỹ thuật khâu lại cao siêu, mới có thể đảm bảo nhiều mô da ăn khớp hoàn mỹ như vậy."

Sau khi Vương Ngọc Sơn nói xong, chủ nhiệm Tiếu cũng gật đầu: "Không sai, quan trọng nhất của một ca phẫu thuật chính là khâu làn da, thậm chí trong phẫu thuật hạch tâm cũng là kỹ thuật khó khăn nhất, dù sao khâu mô da không phải là khâu làn da có thể so sánh được."

"Chủ nhiệm Tần là chủ nhiệm khoa da liễu của Tỉnh Đông Dương chúng ta, trong lĩnh vực da liễu có tạo nghệ phi phàm, đối với khâu da nhất định sẽ có kỹ thuật cao siêu, nói thật, hiện tại đối với ca phẫu thuật này tôi tràn đầy chờ mong."

Tần Tường cười, mình đã sớm dự kiến trước, cho nên đã mời Trần Thương tới.

Kỹ thuật khâu làn da của Trần Thương mình đã thấy tận mắt, kỹ thuật kia, thật sự là không có gì để chê.

Chương 268: Hay Phẫu Thuật Ngày Mai Để Cậu Ấy Mổ Chính

Đối phương đã nói như vậy, Tần Tường nhịn không được khiêm tốn đáp: "Thật ra, ca này không phải công lao của một mình tôi, đây là kết quả của các chuyên gia thành phố Lục viện cùng cố gắng, tôi chỉ là mưu lợi mà thôi!"

"Nhưng, chúng tôi cũng đã mời tới bác sĩ chuyên phụ trách khâu da, ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu phẫu thuật!"

Vương Ngọc Sơn cười, hỏi: "Chủ nhiệm Tần, thật ra mọi người đều cảm thấy hứng thú đối với ca phẫu thuật này, tôi có một yêu cầu quá đáng, lúc phẫu thuật, có thể mở ra trực tiếp để bác sĩ bệnh viện chúng tôi kiến thức một chút hay không?"

Tần Tường mỉm cười: "Đương nhiên là được!"

Video hội chẩn từ xa kết thúc mỹ mãn, Tần Tường nhìn đông đảo bác sĩ ở đây, cười tủm tỉm nói: "Hôm nay hội chẩn từ xa, tôi tin tưởng mọi người đã có một chút thu hoạch, sau hôm nay, tất cả mọi người viết một bảng tổng kết liên quan tới phương diện cấy ghép mô da, đợi đến thứ hai lúc giao ban, mọi người nói ra cảm tưởng của chính mình."

"Còn có, ngày mai phẫu thuật buổi sáng, tất cả mọi người đều phải đến bệnh viện, trừ bác sĩ trực ban, toàn bộ tập hợp đến phòng phẫu thuật, quan sát trực tiếp ca phẫu thuật này."

Sau khi nói xong, Tần Tường rất là vui, làm việc ở Lục viện thành phố Ma Đô đã bao nhiêu năm, cuối cùng mình cũng có thể lộ mặt trước đông đảo chuyên gia, hơn nữa còn có thể để bọn họ chủ động yêu cầu xem mình phẫu thuật trực tiếp. Trước kia, cái này chỉ có trong mộng tưởng

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Tường liền có cảm xúc rất sâu

Nghề bác sĩ này coi trọng thực lực, chỉ cần có thực lực là có thể được người khác tôn trọng.

Hôm nay là ngày lão Tần kiêu ngạo nhất đời mình.

Sau khi nói xong, Tần Tường nhìn Trần Thương, mặt mũi tràn đầy hưng phấn cùng kích động, vỗ vai Trần Thương: "Tiểu Trần, ngày mai còn phải nhờ cậu!"

Trần Thương gật đầu, cười nói: "Không có việc gì, chủ nhiệm, tôi sẽ tới sớm một chút."

Tần Tường gật đầu: "Được! Ngày mai chúng ta sẽ thể hiện thực lực của mình trước mặt người Ma Đô! Đây là thời khắc kích động cỡ nào!"

"Tôi nghĩ lại cũng cảm thấy kích thích, có một ngày tôi có thể phẫu thuật cấy ghép mô da trước mặt một đám chuyên gia, chủ nhiệm của Lục viện thành phố Ma Đô mà lại là trực tiếp phẫu thuật cho cả nước xem, nghĩ đến đã cảm thấy hồi hộp rồi."

Trần Thương cười nói: "Chủ nhiệm, ông vốn rất lợi hại mà!"

Tần Tường khiêm tốn cười một tiếng.

Chào Trần Thương, Tần Tường nói với bác sĩ chủ quản Từ Khải Lâm: "Đi, tiểu Từ, chúng ta đi xem Đậu Hinh một chút, thông báo chuyện ngày mai phẫu thuật cho cô bé biết."

Từ Khải Lâm nhìn Tần Tường hăng hái, muốn nói lại thôi, nghĩ lại, đây không phải là rảnh rỗi đi tìm chuyện chơi hay sao?

Bác sĩ trẻ kia không nói, tự nhiên nói với mình làm gì?

Với tư cách chỉ là một thuộc hạ, việc mình cần làm nhất bây giờ có phải là nên khen chủ nhiệm vài câu hay không?

Lúc này, Chủ nhiệm Tần khẳng định cần một người vuốt mông ngựa, một fan hâm mộ sẽ hô 666

Nghĩ tới đây, Từ Khải Lâm sắc mặt tươi cười: "Vâng, chủ nhiệm."

"Hôm nay chủ nhiệm cũng thật là lợi hại, tôi thật không ngờ chủ nhiệm có thể nghĩ ra là phương án cấy ghép mô da lợi hại như thế, nói thật, lần đầu tiên nghe tới, tôi cũng có chút chấn kinh, nhìn mà than thở!"

"Chủ nhiệm thật sự là hậu tích bạc phát, càng già càng dẻo dai!"

Nói xong, Từ Khải Lâm giơ ngón tay cái đối với Tần Tường

Chụp xong mông ngựa còn thuận tay vuốt ve bờm ngựa, rất đúng chỗ

Tần Tường nghe vậy cũng rất dễ chịu, hai người vừa đi vừa nói chuyện đến phòng bệnh.

Tần Tường nhìn hai cha con nhà họ Đậu, an ủi: "Ngày mai an bài cho phẫu thuật cho Hinh Hinh, chúng tôi đã thiết kế phương án, hơn nữa, phương án này còn được tổ chuyên gia Lục viện thành phố Ma Đô tán thành, ngày mai phẫu thuật sẽ trực tiếp cho chuyên gia đối phương xem."

Đậu Cường Quốc nghe vậy, lập tức cảm kích nói: "Chủ nhiệm Tần, lần này làm phiền ông khổ cực. Tôi không biết phải báo đáp ông thế nào."

Tần Tường khoát tay áo: "Không có việc gì, đây là trách niệm của chúng tôi, có thể trợ giúp Hinh Hinh, nói thật tôi cũng rất vui, cô bé thật

đáng yêu."

Đậu Cường Quốc nói: "Cái này... Chủ nhiệm, đường chỉ có thể xóa không?"

Tần Tường sững sờ: "Đường chỉ gì?"

Lúc này, Đậu Hinh xoay đầu lại.

Tần Tường bỗng nhiên trầm mặc...

…

Tần Tường nhìn thấy trên mặt Đậu Hinh bị vẽ đủ kiểu, nhìn những đường nét này... Đột nhiên cảm giác rất quen thuộc

Ý?

Đây không phải phương án mình vừa thiết kế sao?

Lúc nào đã được vẽ ở trên mặt Hinh Hinh

Bỗng nhiên, Tần Tường ngây ngẩn cả người

Đây không phải buổi sáng Trần Thương vẽ cho Đậu Hinh sao?

Rất tương tự với của mình... Giống như... Giống như...

Tần Tường ngây ra

Mẹ nó...

Trách không được vừa rồi cảm giác trong đầu linh quang hiện lên, không cần nghĩ đã vẽ thành thạo như vậy

Hoá ra là giống như này

Nghĩ tới đây, tâm tình của Tần Tường lúc này hết sức phức tạp, sắc mặt lúc thì đỏ, lúc thì trắng, lo lắng bất an

Mình như vậy có coi là đạo văn không?

Chắc là không đâu, không phải chép trong sách ra, sao có thể gọi là đạo văn được?

Thế nhưng dù không tính, chứng cứ đều vẽ ở trên mặt người ta, bên cạnh còn có Từ Khải Lâm đứng đó, mắt to chớp chớp, phải biết rằng bút đều là cô ấy đưa, cái này khiến Tần Tường rất không biết làm sao.

Đậu Cường Quốc nhìn thấy Tần Tường ngẩn người, thận trọng hỏi: "Chủ nhiệm Tần, cái này... Có phải là không nên lau hay không?"

Tần Tường mỉm cười: "Lau, lau sạch sẽ một chút, ngày mai còn phải phác họa nữa, nhớ tắm sạch sẽ, ngày mai phẫu thuật."

Sau khi thông báo xong, Tần Tường chắp tay sau lưng, đi ra ngoài, hiện tại chứng cứ đã không còn, nên bản gốc tính là của mình được rồi chứ?

Thế nhưng... Mấu chốt nhất vẫn là Trần Thương

Tiểu tử kia, aizz... Sao lại ưu tú như vậy chứ?

Nghĩ như vậy, Tần Tường hơi sững sờ, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện khác.

Nếu Trần Thương đã có thể vẽ ra bản thiết kế này, vậy thì cũng cho thấy Trần Thương rất hiểu rõ đối với cấy ghép mô da, hơn nữa thậm chí còn không kém chính mình

Lần này, thật khiến Tần Tường chấn kinh.

Hắn mới lớn bao nhiêu?

Chuyện cũ đóa hoa vàng, cũng chính là năm sinh đó mà bắt đầu tung bay.

Mà kỹ năng cấp cứu của Trần Thương, từ xưa đến nay đều vô cùng lợi hại.

Tần Tường nhớ lại mỗi một lần hợp tác cùng Trần Thương, tựa hồ cũng đều thành công mỹ mãn.

Nghĩ tới đây, Tần Tường lại có chút hoài nghi.

Đến cùng là Trần Thương quá trâu?

Hay là mình quá yếu

Người này mới lớn bao nhiêu, chắc khoảng 27 tuổi

Đã học được cấy ghép mô da? Hơn nữa còn có thể thiết kế ra một bản tinh diệu rung động lòng người như vậy.

Tần Tường cố gắng suy nghĩ, hoàn toàn nhận ra. Đúng vậy! Thiết kế phức tạp hơn nữa cũng là khảo nghiệm khâu da, không phải là Trần Thương vì bản thân nên mới thử làm sao?

Người khác cho dù là lấy được phương án thiết kế, thì nhất định có thể làm tốt sao?

Không nhất định

Nghĩ tới đây, Tần Tường đột nhiên cảm giác, trách không được Trần Thương không sợ hãi, một chút cũng không thèm để ý phương án như vậy, bởi vì sau khi người khác cầm tới phương án thiết kế của cậu ta thì căn bản không dám làm, muốn làm cũng không làm được, nhiều nhất là học theo Hàm Đan, Tứ Bất Tượng.

Tần Tường nhịn không được thở dài, thật sự là một người trẻ tuổi kinh khủng.

Nếu không... Phẫu thuật ngày mai để cậu ấy đến mổ chính?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Tường bắt đầu đấu tranh.

Chương 269: Tiểu Trần Này, Thật Sự Là Lợi Hại

Ngày thứ hai, thật sớm Trần Thương đã chạy bộ tới Đông Đại Nhất viện, khoảng cách chưa tới 3km, đối với Trần Thương mà nói vừa vặn là một cách tập thể dục buổi sáng.

Vừa mới đến khoa da liễu, đã nhìn thấy Tần Tường tới rồi, Trần Thương cười lên tiếng chào.

"Tần chủ nhiệm, tới sớm như vậy!"

Tần Tường một đêm ngủ không ngon giấc, nghĩ đến mình quang minh lỗi lạc cả một đời, thành tựu học thuật cũng không ít, làm người càng rất thẳng thắn, nhận đủ lời khen ngợi, cũng không thể bởi vì chút chuyện này làm cho không giữ được khí tiết tuổi già a

Tần Tường cả một đêm lăn qua lăn lại ngủ không ngon.

Vợ Tần Tường cũng phiền không xong rồi

"Lão Tần, ông làm gì vậy? Cả đêm cứ lăn qua lộn lại."

Tần Tường nghĩ nghĩ, vỗ vai mình, hỏi: "Bà xã, tôi hỏi bà một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tôi ví dụ nha, lúc trước có một bác sĩ, trong khoa có một bác sĩ trẻ..."

"Vậy nên... Khò khò..."

Lời nói xong, phát hiện vợ mình đã ngủ, Tần Tường một mặt bất đắc dĩ, aizz... không có lương tâm

Một đêm ngủ không ngon, ngày thứ hai tự nhiên tới bệnh viện rất sớm.

Tần Tường nhẹ gật đầu: "Tiểu Trần, cậu cũng tới thật sớm vậy!"

Trần Thương cười nói: "Quen rồi."

Tần Tường nhìn thoáng qua Trần Thương, bốn phía không có người, cười nói: "Tiểu Trần, phương án thiết kế ngày hôm qua..."

Trần Thương: "Rất tốt, Tần chủ nhiệm, mạch suy nghĩ của ông rất giống của tôi, tôi cảm thấy chúng ta nên nhất trí quan điểm đối với ca phẫu thuật sắp tới! Hơn nữa tôi cảm thấy ông trình bày chi tiết xử lý còn đầy đủ hơn tôi, hội chẩn từ xa với Lục viện thành phố Ma Đô hôm qua khiến tôi hiểu thêm rất nhiều, vốn còn định sửa chữa kế hoạch một chút, không nghĩ tới ông đã nghĩ xong hết rồi!"

"Vì vậy, Tần chủ nhiệm, ông nắm rõ tình huống của bệnh nhân, mạch suy nghĩ cấy ghép mô da rất rõ ràng!"

Tần Tường sửng sốt

Cái này... Hình như... Nghe thật sự đúng là có chuyện như vậy.

Mình không gọi đạo văn, là cách tân?

Từ Khải Lâm đứng bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Vuốt mông ngựa, trí mạng nhất

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Tần Tường, nhìn vui vẻ như vậy...

Từ Khải Lâm chợt phát hiện nơi làm việc này thật là khó sống.

Trong phòng phẫu thuật, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả các bác sĩ đang rảnh của khoa da liễu đều tới tham gia ca phẫu thuật này.

Màn hình quan sát cùng hưởng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tần Tường bỗng nhiên nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, cậu có thể làm phẫu thuật cấy ghép mô da chứ?"

Trần Thương ăn ngay nói thật: "Có thể."

Tần Tường khẽ gật đầu, ông muốn cho Trần Thương một cơ hội.

Phẫu thuật thế này có một bệnh án đặc thù về hàm lượng kỹ thuật, hoàn toàn có thể lấy làm đề án dạy học.

Nếu như Trần Thương có một đề án không tệ, đến lúc đó nói không chừng còn được gia nhập khoa ngoại chỉnh hình tỉnh Đông Dương và còn được học thêm về mô da, lời nói càng có trọng lượng, thậm chí nói không chừng còn có thể sớm có chức vụ.

Nghĩ tới đây, Tần Tường kiên định nói: "Vậy hôm nay cậu làm mổ chính."

Một câu, làm cho mọi người xung quanh trợn tròn mắt

Làm như vậy...

Làm như vậy được không?

Nghĩ tới đây, bác sĩ xung quanh nhịn không được nói: "Chủ nhiệm... Làm như vậy được không?"

"Đúng vậy, phẫu thuật hôm nay rất quan trọng, Lục Viện thành phố Ma Đô cũng sẽ quan sát! Chủ nhiệm không thể qua loa như thế."

Cả bác sĩ hỗ trợ phẫu thuật hôm nay cùng với phó chủ nhiệm Trình Việt Trạch cũng nhịn không được nhìn thoáng qua Tần Tường, do dự một chút, không nói gì, làm phó chủ nhiệm, cần phải có chừng mực của phó chủ nhiệm.

...

Nhìn mọi người, Từ Khải Lâm mỉm cười, các người chỉ là người bình thường, sao có thể hiểu được tâm tư của chủ nhiệm?

Từ Khải Lâm thậm chí đang phỏng đoán, trình độ của Trần Thương nói không chừng còn cao hơn chủ nhiệm

Sáng sớm hôm nay, Từ Khải Lâm cảm thấy mình học được chiêu vuốt mông ngựa rất tinh xảo, dù sao chủ nhiệm cũng không thể làm trợ thủ cho Trần Thương?

Nghĩ tới đây, Từ Khải Lâm cười nói: "Để tôi làm trợ thủ cho bác sĩ Trần?"

Tần Tường lắc đầu: "Để tôi là được."

Từ Khải Lâm lập tức sửng sốt, tựa hồ... mình lại chụp sai thời cơ?

Aizz... Từ Khải Lâm thở dài, nơi làm việc thật khó sống

Cô đâu có biết, từ sau khi Tần Tường ở nhà Trịnh Quốc Đàm làm trợ thủ cho Trần Thương, tựa hồ đã nghiện việc làm trợ thủ cho Trần Thương

Emmmm...

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu

Camera cũng bắt đầu chạy, video trình chiếu cũng mở ra, tất cả mọi người đều chuẩn bị tốt để phẫu thuật.

Lúc này, Tần Tường đã đứng tại vị trí trợ lý 1, nhìn Trần Thương, chờ đợi phẫu thuật bắt đầu.

Phẫu thuật cũng khá rườm rà, dù sao mô da dính dáng khá nhiều, thiết kế sao cho xảo diệu mới là vấn đề mấu chốt nhất.

Tách da khỏi biểu bì cùng lớp da trong, mà mô da còn cần đến mô liên kết.

Biểu bì chắc ai cũng biết.

Mà lớp da trong có thể nói là vị trí hạch tâm của làn da, bên trong là một tầng mỏng chứa vi huyết quản, cơ bắp, tuyến bã, dây thần kinh, tuyến mồ hôi, những cái này tạo thành vị trí và công năng của da.

Mà mô liên kết chủ yếu nhất vẫn là dưới da mỡ, mô liên kết, mạch máu lớn vân vân.

Phẫu thuật cần phải tách mô da ra, sau đó dùng các loại biện pháp tinh tế để cấy ghép từ các vị trí khác.

Đây chính là cái gọi là thuật cấy ghép mô da

Trần Thương dựa theo khu vực đã vẽ xong trước đó bắt đầu tiến hành.

Ở Lục viện thành phố Ma Đô, mọi người đã tụ tập cùng một chỗ, đối với ca bệnh lần này, tất cả mọi người điều vô cùng chờ đợi, bởi vì phương án thiết kế cấy ghép mô da mà Tần Tường nói ra, tuyệt đối không vẻn vẹn chỉ là một loại phương án, mà là một ý tưởng khá táo bạo, thậm chí đối với phẫu thuật sau này cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

Vì thế, ở Lục Viện thành phố, Vương Ngọc Sơn cùng chủ nhiệm Tiếu đã gọi toàn bộ bác sĩ trong khoa tới, nghiêm túc học tập ca phẫu thuật lần này.

Chỉ là, sau khi bắt đầu phẫu thuật, chợt bọn hắn phát hiện, bác sĩ mổ chính không phải Tần Tường! Mà là một bác sĩ trẻ chưa đến 30 tuổi

Không phải đang đùa chứ?

Chủ nhiệm Tiếu cũng khẽ nhíu mày: nhiều người ở Lục viện chúng tôi còn đang chăm chú học hỏi, thái độ rất chân thành, thế nhưng chủ nhiệm Tần anh lại để một người trẻ tuổi như vậy làm, có phải quá lơ là hay không?

Dẫn dắt người mới cũng không nên như thế chứ?

Lần này, người chung quanh đều nghị luận ầm lên.

Vương Ngọc Sơn khụ khụ một tiếng, trầm giọng nói: “Mọi người im lặng chút, xem thật kỹ, nghe thật tốt, học thật tốt, đừng có nói lung tung.”

Đám người nghe xong, nhịn không được thở dài, trầm mặc xuống.

Quá trình tách mô da rất đơn giản, tiến hành tách tách từng chút một từ bên ngoài mô da, bất quá khi Trần Thương thao tác vẫn còn để lại một gân màng, giữ lại mạch máu cho vách lưới.

Bề mặt vết cắt thiết kế như thế nào, trực tiếp liên quan đến hiệu quả khôi phục, là mấu chốt thể hiện nghệ thuật phẫu thuật.

Trần Thương đối với việc lựa chọn vết cắt vô cùng cẩn thận và kì công.

Khiến Tần Tường đứng bên cạnh cũng kinh hãi không thôi.

Ông cũng đã nghiên cứu rất nhiều về cấy ghép mô da và chỉnh hình da, chính là bởi vì như thế cho nên mới càng xem càng chấn kinh. Tiểu Trần này, thật sự là... Lợi hại

Chương 270: Tự Tin Phẫu Thuật

Mà lúc này, mấy người ở Lục viện thành phố Ma Đô nhìn thấy phẫu thuật, không khỏi có chút khinh thường.

Dù sao bọn hắn đều là người nổi bật trong lĩnh vực này, nhìn một thanh niên ở nơi đó phẫu thuật.

Có một loại cảm giác múa rìu qua mắt thợ.

Một bác sĩ nhịn không được hỏi: "Cái này... có thể tiết kiệm một chút mô da ở hai gò má, tại sao anh ta phải dọc theo? Aizz..."

"Còn có chỗ này, da ở trạng thái lỏng, cái này có chút vấn đề..."

Đám người nhao nhao lắc đầu.

Mà Vương Ngọc Sơn trông thấy các tiểu bác sĩ xung quanh ai nấy đều có thái độ rất ngạo mạn liền nhịn không được tức giận.

Bọn họ tới trước là chủ nên cho rằng tiểu bác sĩ đó tuổi còn trẻ, thế nhưng không để mắt đến rất nhiều vấn đề! Vì sao ca phẫu thuật như vậy mà Tần Tường dám để cho Trần Thương ra tay? Chẳng lẽ ông ta không biết ca phẫu thuật này có tầm quan trọng thế nào sao?

Vương Ngọc Sơn nhìn những gì trước mắt, mới hiểu tại sao phải làm như vậy

Bởi vì thực lực của người trẻ tuổi này thật sự khiến người ta nói không nên lời

Nhìn mấy bác sĩ trẻ tuổi đứng xung quanh, Vương Ngọc Sơn trầm giọng nói, "Các người biết tại sao lại làm như vậy không? Bởi vì đây là cấy ghép mô da bề mặt."

"Các người hãy để ý vết cắt của cậu ta, từng đường cắt của cậu ta đều cẩn thận đi vào làn da một cách hoàn mỹ! Đây thật sự có thể coi là một yêu cầu hà khắc!"

"Hơn nữa đối với việc lựa chọn vết cắt, ha ha, các người không nhận ra sao? Phải dọc theo lớp da ở trạng thái lỏng để thiết kế vết cắt, đây là nguyên tắc quan trọng trong việc phẫu thuật bề mặt vết cắt."

"Còn nữa! Tại thời điểm cậu ta chọn phương hướng cho vết cắt, cần phải xác định tính thống nhất về độ sâu và nếp nhăn trên bề mặt da! Để làm được điều này thì phải cần một tay thiết kế xảo diệu và khéo léo!"

Nói đến đây, Vương Ngọc Sơn nhịn không được cảm khái

Đúng là không biết nên nói gì về người trẻ tuổi này, có thể nắm chắc từng chi tiết nhỏ trên bề mặt làn da, thật chỉ còn biết thốt lên một câu kinh điển

Sau khi nghe những gì Vương Ngọc Sơn phân tích, đám người đứng nghe lập tức ngây ngẩn cả người

Đến khuôn mặt của chủ nhiệm Tiếu cũng cứng đờ theo, nghiêm túc quan sát Trần Thương làm phẫu thuật, nhìn có chút nghẹn họng và trân trối.

Nếu Vương Ngọc Sơn không nói ra thì có thể mọi người sẽ không biết mức độ khó của nó, nhưng một khi đã nói, tất cả chỉ còn biết sợ hãi đến ngây người

Thật sự là như thế.

Bác sĩ trẻ này có thể nắm chắc từng chi tiết, khống chế được từng thao tác tinh vi, thật sự có thể coi là đạt đến cấp bậc đại sư.

Mấy người bác sĩ trẻ tuổi đứng xung quanh nhất thời cũng rơi vào trầm mặc.

Họ nhìn về phía Vương Ngọc Sơn và chủ nhiệm Tiếu, thấy trên mặt một đám bác sĩ chủ nhiệm đều cứng đờ chăm chú nhìn vào video phẫu thuật, khiến họ nhịn không được thở dài.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhận đủ khinh thị, nghiêm túc tiếp tục xem phẫu thuật

Lúc này, Vương Ngọc Sơn mới bắt đầu tự hỏi, người trẻ tuổi này là ai?

Tuổi còn trẻ, thực lực bất phàm... Trong lúc phất tay, hắn mơ hồ cảm nhận được một loại hương vị đại sư tỏa ra từ người này

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí, sợ tổn thương mạch máu, và các dây thần kinh trên bề mặt, chỉ cần có thể chữa trị, anh đều tận dụng mọi khả năng.

Loại cấy ghép mô da bề mặt này còn cần phối hợp với cả phẫu thuật chỉnh hình, thật sự độ khó rất lớn.

Thứ cần cân nhắc không chỉ là kết cấu bề mặt, mà còn phải cân nhắc đến cả cố kỵ huyết quản, thần kinh như thế nào.....

Chung quy lại là từng động tác, từng bước đi đều phải nghiêm túc cân nhắc.

Càng tiến sâu vào cuộc phẫu thuật, Trần Thương càng phải cẩn thận quan sát.

Thiết kế và phẫu thuật luôn là hai thao tác hoàn toàn khác biệt nhau.

Nói chung lý luận suông thì sẽ cảm thấy đơn giản.

Nhưng đây lại khác, sau khi chân chính động thủ, sau mỗi động tác sẽ khó càng thêm khó

"Giúp tôi kẹp mô da lại, nhớ cẩn thận mạch máu." Trần Thương nói với Tần Tường.

Tần Tường gật đầu, vào giờ phút này, tất cả những người có mặt trong phòng phẫu thuật này đều ngừng thở.

Sau khi Trần Thương chuẩn bị xong, "Buông ra, chậm một chút."

Mỗi một bước cấy ghép mô da sau này, đều phải cần đến một vị trí tốt đẹp, sau đó mới bắt đầu khâu lại.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cũng bắt đầu chú ý tới, bọn họ ai cũng cho rằng Trần Thương đang chuẩn bị khâu lại

Thế nhưng không phải

Trần Thương cấy ghép mô da xong lại chuyển đến một vị trí mới, chứ không vội khâu lại?

Cậu ta muốn làm gì?

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn nhịn không được, trực tiếp đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hướng ánh mắt nhìn chằm chằm lên màn hình, khiến mấy bác sĩ chung quanh bị dọa đến ngây ngẩn cả người.

Vương Ngọc Sơn vốn là một người rất uy nghiêm, cho nên mấy người bác sĩ này cũng có chút kiêng kị đối với hắn

Nhìn động tác bất ngờ của viện trưởng Vương, cả đám nhịn không được chỉ biết ngồi im thin thít.

Lúc này, ngay cả Tần Tường cũng nhìn Trần Thương bằng vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu vì cái gì mà hắn không khâu lại?

Không phải Trần Thương không khâu lại, mà là bởi vì vẫn chưa tới thời điểm

Lần này, phẫu thuật cấy ghép mô da đã dính đến đồng thời thay đổi ba khu mô da, mà khâu lại da cũng là thao tác hạch tâm nhất ca phẫu thuật này.

Như thế nào mới có thể đem nhiều chỗ mô da lựa hoàn chỉnh chọn thành công giống như vá lại một khối tấm phẳng, mà sau khi khép lại không ảnh hưởng đến hiệu quả tầm nhìn mỹ quan cùng hiệu quả kết cấu giãn nở.

Cái này rất là quan trọng

Nhưng nếu như khâu lại ba khối mô da tách ra, đó căn bản không làm được đến mức này.

Bởi vì cấy ghép vốn chính là tách mô da, căn bản không phải bình thường có thể làm được, nếu như sớm khâu lại, cái này sẽ có rất nhiều phiền phức.

Vì lẽ đó, Trần Thương muốn làm chính là chỉnh thể khâu lại.

Tần Tường nhìn thoáng qua Trần Thương, nhịn không được hỏi: “Tiểu Trần... Vì sao cậu lại không khâu lại?”

Trần Thương nhàn nhạt nói câu: “Khâu lại một khối, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Chỉ chín chữ vô cùng đơn giản, lại khiến trong lòng Tần Tường như nổi bão.

Có tự tin về thực lực như thế nào mới có thể nói ra mấy lời mây trôi nước chảy như thế?

Khâu lại một khối chỉ có hai kết quả, một là sẽ rất tốt

Hai là sẽ rất tệ

Mà Trần Thương có can đảm làm như thế, Tần Tường không hề nghi ngờ cam đoan, khẳng định là cái trước.

Nghĩ tới đây, Tần Tường nhịn không được nghiêm túc quan sát.

Trần Thương quay người, Từ Khải Lâm đã đưa kim khâu tới.

Tần Tường sững sờ, hài lòng nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn Từ Khải Lâm nhu hòa thêm mấy phần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Khải Lâm đỏ lên, rốt cục cũng thành công một lần

Xem ra, bác sĩ Trần là đang nịnh hót chủ nhiệm Tần, chỉ cần có quan hệ tốt với bác sĩ Trần, chủ nhiệm Tần sẽ vui vẻ, e mmm... Nơi làm việc vẫn là nên có đường vòng.

Bắt đầu khâu lại

Tiếp nhận Pen kẹp kim, Trần Thương không có bắt đầu khâu lại, mà cầm kẹp kim đưa cho Tần Tường giữ lại, còn mình thì dùng hai tay bắt đầu vạch mô da ra.

Quá trình này cũng mất mấy phút...

Trong mấy phút này, ánh mắt Trần Thương đã tiến hành không dưới hàng trăm hàng ngàn lần mô phỏng.

Rốt cục, Trần Thương đưa tay, Tần Tường vội vàng cầm kẹp kim đưa cho Trần Thương.

Chương 271: Người Trẻ Tuổi Rất Có Tiềm Lực

Khâu lại bắt đầu

Khâu da đối với Trần Thương mà nói chính là thiên phú và ưu thế, dưới sự trợ giúp của Con Mắt Mỹ Lệ, tất cả đều như có dấu vết để lần theo.

Trước tiên anh bắt đầu khâu lại từ phần cổ, một đường kim rất điêu luyện, thậm chí còn rất đẹp mắt

Điều này làm cho Tần Tường mỗi khi nhìn tới, cũng nhịn không được cảm khái.

Đây là thiên phú a...

Người bình thường căn bản có mơ cũng không làm được.

Lúc này, Vương Ngọc Sơn đứng ở đằng kia, khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Thương khâu da, nhìn không rời mắt, cẩn thận tỉ mỉ

Không cần người khác nói, ông đã hiểu rõ Trần Thương muốn làm gì

Khâu mô da chỉnh thể.

(DG: Khâu chỉnh thể tức là thay vì khâu từng bộ phận thì gộp chung lại khâu một lần luôn, làm như vậy sẽ hạn chế vết sẹo nhưng độ khó sẽ tăng lên rất nhiều)

Tiểu tử này... Thật rất có can đảm. Chỉ có điều, nhớ lại những hành động từ đầu phẫu thuật đến giờ của cậu ta, Vương Ngọc Sơn cũng bình thường trở lại, đây là một người trẻ tuổi theo đuổi sự hoàn mỹ, mỗi một bước thao tác điều khiến người ta kinh diễm.

Nhưng, đây chỉ là món khai vị

Khâu khiến người ta hồi hộp nhất cũng là vào giờ phút này.

Cũng chính là khâu cuối cùng – khâu lại mô da

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn nhịn không được có chút kích động nhỏ, cũng có chút chờ mong

Có lẽ... Thật có thể thấy được kỳ tích

Ca phẫu thuật này phải nói thật sự là một tác phẩm nghệ thuật rất đặc sắc, xem không biết chán

Trong văn phòng ở Lục viện thành phố Ma Đô, mọi người cũng lần lượt nhìn ra mánh khóe, nghĩ đến việc Trần Thương sẽ làm, nguyên một đám nín hơi ngưng thần, tựa hồ như chính mình đang làm

Dù sao loại khâu lại này rất cần độ chính xác cao, bọn họ sợ mình thở mạnh một cái cũng khiến sai lệch...

Cả đám đều nghiêm túc quan sát.

Tần Tường hận lúc này không thể lấy xi măng dán lên phổi của chính mình, để cho mình đừng có hô hấp nữa, chỉ cần đủ sống để quan sát là được rồi.

Nhìn hai tay của Trần Thương khâu lại, rất ổn định, hơn nữa nhẹ nhàng linh hoạt vô cùng.

Tần Tường bỗng nhiên liên tưởng đến cao thủ dùng kim trong truyện của Kim Dung

(DG: Nếu mình nhớ không nhầm là Quỳ Hoa Bảo Điển của Đông Phương Bất Bại)

Còn Từ Khải Lâm thì cẩn thận từng li từng tý quan sát sắc mặt và tay của Trần Thương, vạn nhất có nhu cầu gì, mình có thể lập tức đáp ứng.

Nếu mà nói là đến mức học tập phẫu thuật...

Thì Từ Khải Lâm từ bỏ...

Vì loại này độ khó cao, độ tinh vi cao, và tiêu chuẩn phẫu thuật cũng cao.

Ca phẫu thuật này là thứ mà mình có thể học sao?

Rõ ràng đã siêu khó.

Không thể nói trước trí nhớ của chính mình có thể sẽ quên, cho dù có lắp đặt phần mềm vào thì tốc độ của phần cứng cũng không theo kịp.

Nghĩ tới đây, Từ Khải Lâm vẫn cảm thấy nên làm tốt công tác của mình là được rồi.

Nhìn các thao tác phức tạp của Trần Thương, Từ Khải Lâm chỉ muốn nói một câu là thật dễ nhìn.

Nhưng để học?

Thì học không được a...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tần Hiếu Uyên cảm giác chính mình có chút thiếu oxi.

Rốt cuộc...

Không biết qua bao lâu, nhưng... Tần Tường cảm giác hôm nay vì tổ quốc tiết kiệm không ít không khí trong lành.

Đến khi Trần Thương kết thúc ca phẫu thuật.

Tần Tường rốt cuộc mới hít sâu một hơi, bất quá là lúc ông cuối đầu xuống nhìn kỹ kết quả thì lập tức mạnh mẽ hít một hơi khí lạnh

Mẹ nó

Thật quá không chân thật

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Tường.

Tần Tường tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Thật lợi hại!”

Trần Thương sững sờ: “Ông muốn nói là cái này hả?”

Cũng may Từ Khải Lâm rất được chỗ làm việc tinh ý, vội vàng chuẩn bị kỹ càng dụng cụ rửa làn da, nói: “Bác sĩ Trần, vất vả rồi, anh nghỉ một lát đi, để tôi rửa.”

Trần Thương gật đầu: “Vất vả.”

Trần Thương tránh ra, nhịn không được duỗi cái lưng mỏi, hoạt động cái cổ một chút, những ca phẫu thuật giằng co như thế này quả thực là quá mệt mỏi.

Trần Thương đột nhiên nghĩ về sau bệnh viện nên thuê hẳn một người Phụ trợ xoa bóp cho bác sĩ.

Dù sao mỗi ngày đều phẫu thuật như thế thì không sớm thì muộn nằm trên bàn phẩu thuật mặc người ta chém giết

Có câu ngạn ngữ nói thế nào nhỉ?

Thủ thuật nhân giả, nhân hằng thủ thuật chi

Vào giờ phút này, bên trong văn phòng Lục viện của thành phố Ma Đô, tất cả mọi người đều vội vã cuống cuồng đứng lên.

Tất cả mọi người trông mong chờ đợi hình ảnh sau khi rửa xong của nó.

Căng thẳng

Thấp thỏm

Chờ mong

Đó là tất cả cảm xúc của mọi người.

Theo dõi Từ Khải Lâm rửa xong, lập tức, khuôn mặt đó xuất hiện trong tầm mắt mọi người

“Mẹ nó!”

“Cái ĐCM!”

“Mẹ nó!”

Mọi người đều trăm miệng một lời thốt lên một câu “Mẹ nó”, bên ngoài một cô y tá đẩy xe thuốc đi ngang qua bị dọa đến toàn thân run rẩy, ngay cả chiếc xe đẩy cũng bất ổn, sau lưng có dì quét dọn vệ sinh bị dọa làm rơi đồ lau nhà trên mặt đất, đúng đó trợn mắt há hốc mồm.

Phía ngoài có người bệnh muốn vào tìm bác sĩ cũng vì cảnh này dọa sợ hãi vội xoay người chạy mất.

Mấy bệnh nhân tại phòng chuẩn bị uống thuốc cũng đột nhiên quên trong tay là thuốc gì? Là thuốc của ai

Ngày thứ hai, Lục viện ở Ma Đô ngầm truyền ra tin tức: “Tại văn phòng ngoại khoa, tập thể mọi người kêu thảm như thế đến tột cùng là ai gây ra? Dì quét dọn bên ngoài sợ hãi là có nội tình ẩn giấu phía sau hay không? Y tá đẩy xe tột cùng tại sao phải chạy? Thuốc trong tay người bệnh đến cùng là thuốc của ai... kính thỉnh xem, Lục viện báo cáo!”

Lúc này, Vương Bảo Sơn vỗ bàn một cái, hô to một tiếng: “Tốt!”

Nhìn mà than thở

Thật quá cừ

Lúc này, làn da khâu lại nói thật ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Ai có thể nghĩ tới, cấy ghép mô da sẽ có thể thành công như thế

Hơn nữa sau khi khâu lại làn da, nó lại không giống như kết quả bình thường

Nhìn bác sĩ tuổi trẻ này

Vương Ngọc Sơn rơi vào trầm mặc

Nếu như Tiền Lượng ở đây, nhất định sẽ phát hiện, trong mắt thằng nhãi này có khát vọng, mưu đồ làm loạn

Nhất định phải giấu kĩ Trần Thương, không thể đề người khác phát hiện mới được

Lúc này, Vương Ngọc Sơn rất muốn gặp vị bác sĩ tuổi trẻ kia, trình độ khâu lại này khỏi cần phải nói, tuyệt đối là người có thiên phú

Dù ông cố gắng như thế nào cũng học không được.

Toàn bộ hành trình mổ chính thể hiện là một cao thủ đầy tài năng

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn nói với mọi người: "Đúng rồi, video phẫu thuật còn giữ hay không?"

Tất cả người sững sờ

Nhân viên quay video do dự một chút: "Cái này... viện trưởng Vương, vì quay trực tiếp nên chỉ khi chúng ta sớm thiết trí tốt mới có thể lưu giữ video, ca phẫu thuật này, chúng ta tựa hồ không có kế hoạch lưu lại."

Vương Ngọc Sơn nghe xong, lập tức trợn tròn mắt: "Vậy còn thất thần làm gì? Tranh thủ thời gian lưu lại, có thể lưu được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu!"

Nhân viên công tác vội vàng đứng lên, bắt đầu chuẩn bị

Nghĩ tới nghĩ lui, Vương Ngọc Sơn cảm thấy video này rất đáng giá, rất có giá trị nghiên cứu, từ phương pháp cấy ghép mô da một lần thành công, cũng là một lần kinh điển trong ngành học phẫu thuật chỉnh hình làn da, nghĩ tới nghĩ lui Vương Ngọc Sơn quyết định nói chuyện với Tần Tường, chào hỏi xem có thể lấy video nguyên bản về hay không?

Mà lúc này, trong phòng phẫu thuật, Tần Tường nhìn Trần Thương phẫu thuật, tràn đầy cảm xúc, thật may mà mình đã gọi Trần Thương tới.

Tuy mình có thể làm nhưng khẳng định sẽ có một ít chênh lệch so với Trần Thương.

Một người trẻ tuổi rất có tiềm lực thật sự trong tương lai.

Chương 272: Trần Thương Ngưu Bức (Một)

Sau khi phẫu thuật hoàn tất, có thể nói Từ Khải Lâm là người đầu tiên nhìn thấy mặt Đậu Hinh, thời điểm khi cô nhìn đường khâu lại chỉ còn một chút vết sẹo loáng thoáng như ẩn như hiện, cô đã nhịn không được cảm khái một tiếng

Y học, thật sự là một ngành học kỳ tích lại có thể thay đổi tương lai một người

Từ hôm nay trở đi, vận mệnh của Đậu Hinh khả năng đã thay đổi.

Cô cũng sẽ giống như người bình thường, nở nụ cười xán lạn, sống vui vẻ, theo đuổi giấc mộng của mình, theo đuổi người mình ưa thích.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt Từ Khải Lâm nhìn Trần Thương tràn đầy kính ngưỡng, khâm phục, cảm kích còn có các loại tình cảm phức tạp.

Lúc này, Trần Thương đi tới, nhìn thoáng qua bộ dạng phẫu thuật, kiểm tra một phen rồi cởi găng tay, chụp mấy bức ảnh làm kỉ niệm để trở về nghĩ lại cần phải cải tiến phương pháp tốt hơn nữa.

Phẫu thuật không giống như làm toán, chỉ có đúng sai.

Hạn mức Phẫu thuật rất cao và không ngừng tăng lên, cho dù phẫu thuật đã thành công, thì vẫn cần phải không ngừng tìm kiếm cùng phát hiện chỗ thiết xót trong đó, để không ngừng tiến bộ.

Bác sĩ quan sát ở xung quanh cũng giữ im lặng, nhìn trên màn hình lớn bắt đầu ghi chép, mọi người thật không biết nên nói cái gì cho tốt, khi nhìn thấy Trần Thương, trong mắt họ đã tràn đầy tôn kính.

Có đôi khi, thực lực là ngôn ngữ tốt nhất

【Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, cứu vớt một linh hồn tự ti ! Thành công hoàn thành cấy ghép mảnh da + phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt. Ban thưởng: 1, thuật cấy ghép mô da cao cấp; 2, độ thiện cảm của Tần Tường + 20.3, độ thiện cảm của Đậu Hinh + 50. 】

Thuật cấy ghép mảnh da cùng thuật cấy ghép mô da có khác biệt, nhưng biến hóa bao nhiêu thì cũng không rời bản chất.

Cấy ghép mảnh da là trực tiếp cắt lấy biểu bì và bộ phận hoặc là toàn bộ tầng lớp da trong thân thể một bộ phận nào đó, sẽ không giống với cấy ghép mô da, còn mang theo cuống, sau đó cấy ghép đến khu vực làn da khuyết tổn khác của thân thể.

Nhưng thuật cấy ghép mảnh da bên trong, sau khi mảnh da bị cắt, mạch máu tuần hoàn sẽ tự động đình chỉ, sau khi cấy ghép hoàn toàn dựa vào cấy ghép da một lần nữa thành lập tuần hoàn mạch máu, vì lẽ đó, lâm sàng cũng phân loại phẫu thuật này trở thành phẫu thuật cấy da phân li.

Thêm một bước là hấp thu huyết thanh và xây dựng lại mạch máu, chủ yếu là lý luận nhưng chênh lệch không lớn lắm

Nói chung đây là một kỹ năng không tệ

Mà độ thiện cảm của Tần Tường trực tiếp tăng thêm 20, càng không nói độ thiện cảm của Đậu Hinh tăng đến 50.

Nghĩ đến điều này, Trần Thương cười cười.

【Đinh! nhiệm vụ khảo nghiệm trái tim người Thầy thuốc, miễn phí phẫu thuật trị liệu cho người bệnh Đậu Hinh, cho thấy được y đức y phong của người thầy thuốc, đáng quý, thu hoạch được điểm kỹ năng + 3.】

【Đinh! Đánh giết quái vết sẹo thủ lĩnh, cấp 51, thu hoạch được đẳng cấp + 1, kinh nghiệm cấy ghép mô da + 300; thu hoạch được trang bị: kim thẩm mỹ (màu lam), dược phẩm tăng tinh lực x 5.】

Trần Thương nhìn thấy kim thẩm mỹ hơi sửng sốt một chút, đây là ý gì?

【Kim thẩm mỹ: trang bị màu làm, thuộc tính: 1, da bị tổn hại - 2; 2, vết sẹo - 2;】

Trần Thương lập tức tròng mắt hơi híp, trời ơi? Cái này lợi hại

Có cả giảm bớt nữa hả?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn cười được.

Bởi vì vấn đề kim khâu mà quá trình khâu lại cũng rất dễ gây ra tổn hại đến làn da cùng hình thành vết sẹo, dù sao vô luận nói như thế nào, đầu châm xuyên qua làn da cũng sẽ gây tổn thương.

【Dược phẩm tinh lực: sau khi sử dụng sẽ tự động khôi phục tinh lực (thể lực, sức chịu đựng...) 50%.】

Trần Thương sững sờ, vật này tốt

Tuyệt đối tốt

Cũng không biết có thể sản xuất hàng loạt hay không, đây là tin mừng cho phụ nữ, kiêu ngạo của đàn ông, may mắn của bệnh nhân, pháp bảo đối với bác sĩ

Từ khi bắt đầu đấu trí đấu dũng cùng quái vật cao cấp, Trần Thương phát hiện đẳng cấp của mình bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, bây giờ đã đến cấp 27.

Không biết đến cấp 30 hoặc là cấp 40 sẽ có cánh cửa khác hay không.

Phẫu thuật kết thúc mỹ mãn, Trần Thương thu hoạch tương đối khá

Tần Tường bùi ngùi mãi thôi.

Lúc này, điện thoại Tần Tường vang lên.

"Chào, anh khỏe chứ?"

Vương Ngọc Sơn đi thẳng vào vấn đề nói: "Chủ nhiệm Tần, tôi là Vương Ngọc Sơn, hiện tại thuận tiện mở video hội nghị không? Chúng tôi muốn trò chuyện cùng bác sĩ phẫu thuật một chút, phẫu thuật lần này, nói thật là đã gây cho chúng tôi quá nhiều rung động, ông xem có được hay không?"

Tần Tường quay người nhìn Trần Thương: "Tiểu Trần, viện trưởng Vương của Lục viện thành phố Ma Đô muốn cùng trò chuyện với cậu một chút về phẫu thuật vừa rồi, cậu.. Có thời gian không?"

Trần Thương nghe thấy vậy hai mắt tỏa sáng, chuyện tốt như thế làm sao lại không có thời gian: "Có, chủ nhiệm Tần an bài là được rồi."

Tần Tường vội vàng nói: "Chủ nhiệm Vương, nửa giờ sau bắt đầu hội nghị từ xa."

Vương Ngọc Sơn gật đầu: "Được."

Nghe thấy tin tức này, các bác sĩ mặt lộ vẻ vui mừng.

So với Trần Thương, lần này những bác sĩ ở khoa da liễu của Đông Đại Nhất viên càng thêm chờ mong hội nghị, bởi vì hiện tại bọn hắn đang nhịn một bụng nghi vấn, không biết mời ai giải thích.

Hiện tại, Lục viện thành phố Ma Đô tự đến đây giải thích, cơ hội tốt như vậy, đúng là khó được

Khi từ phòng phẫu thuật đi ra, Trần Thương có chút xấu hổ nhìn đám người đứng ở một bên không đi, nhất định phải chờ Trần Thương ra ngoài.

Một đoàn người, vội vàng trở lại văn phòng, hội nghị từ xa chính thức bắt đầu.

Vương Ngọc Sơn hắng giọng, lớn tiếng nói: "Hôm nay, tôi rất vinh hạnh có thể nhìn thấy một ca phẫu thuật hoàn mỹ thế này, tận mắt chứng kiến phương án tinh diệu của chủ nhiệm Tần, đây quả thật là một chuyện may mắn!"

"Tôi đại biểu ngoại khoa Lục viện thành phố Ma Đô xin biểu thị sự cảm ơn đối với các bác sĩ khoa da liễu của Đông Đại Nhất viện, cảm ơn các vị đã nhiệt tình chia sẻ."

Nghe thấy Vương Ngọc Sơn tán dương mình như thế, nhìn đối phương tràn đầy một phòng bác sĩ, Tần Tường nhịn không được sinh lòng tự hào, cơ hội như vậy có thể được mấy lần?

Nghĩ tới đây, Tần Tường lắc đầu, nếu quả thật mình có phương pháp tốt như vậy sẽ là một chuyện kiêu ngạo cỡ nào

Nhưng ông biết, phần vinh dự này không phải của mình, nghĩ tới đây, Tần Tường nhìn những người xung quanh một vòng, chân thành nói: "Ở đây, tôi phải nói lời xin lỗi tới mọi người, cũng phải nói lời xin lỗi tiểu Trần, có lẽ những người ở đây đều đã quan sát ca phẫu thuật vừa rồi, phương án phẫu thuật lần này, từ thiết kế phẫu thuật đến lựa chọn, đến cấy ghép mô da, lại đến khâu tinh diệu, thiếu một thứ cũng không được!"

Đám người khẽ gật đầu.

Vương Ngọc Sơn cũng là có cảm giác này, ông cảm thấy, bản thân đối với ca phẫu thuật này vẫn không đủ thực lực, căn bản làm không được, thiết kế phẫu thuật chính là vì tiểu bác sĩ kia làm.

Chủ nhiệm Tiếu cùng mấy bác sĩ khác cũng là nhao nhao gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Tần Tường tiếp tục nói ra: "Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, đó chính là bởi vì người thiết kế ca phẫu thuật này cùng người phẫu thuật là một người, cậu ấy là Trần Thương, bác sĩ tự Trần tay thiết kế cùng phẫu thuật!"

Vừa nghe tới đây, cả sảnh đường kinh ngạc

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Tần Tường.

Chương 273: Trần Thương Ngưu Bức (Hai)

Vương Ngọc Sơn ngẩn người, bởi vì đây là mọi người tận mắt chứng kiến Tần Tường thiết kế ra mô da này.

Thế nhưng Tần Tường nói vậy, rốt cuộc là ý gì?

Ngay cả các bác sĩ trong văn phòng của Đông Đại Nhất viện cũng đầy kinh ngạc nhìn chủ nhiệm, chủ nhiệm nói vậy là sao?

Tần Tường mỉm cười, không thèm để ý ánh mắt của mọi người, từ đầu tới đuôi, ông cũng chưa từng nghĩ mình sẽ chiếm dụng ý tưởng và công sức của Trần Thương, bởi vì đối với ông mà nói, thật không có quá nhiều tác dụng.

Để người khác khen một câu tốt có làm được gì không?

Tần Tường đường đường là phó chủ tịch hội y học ngoại khoa da liễu, chủ nhiệm ngoại khoa chỉnh hình của Tỉnh Đông Dương,, còn để ý những thứ này sao.

Vinh dự của ông đã đủ nhiều

Lại nói, đợi đến lần tiếp theo thật cần ông tham gia, lúc đó lại không nghĩ ra nổi một phương án tốt, đấy không phải tự đánh mặt mình thì là cái gì?

Bởi vì cái gọi là một lời nói dối cần một trăm lời nói dối để che đậy.

Lúc ấy, Tần Tường căn bản chưa hề nghĩ trộm phương án của Trần Thương, chẳng qua là cảm thấy tự nhiên trong đầu xuất hiện, cho nên mới có ý nghĩ này.

Nghĩ tới đây, Tần Tường nhàn nhạt nói: "Thật ra, trước khi phẫu thuật, tôi đã mời Bác sĩ Trần đến bệnh viện chúng tôi, hi vọng cậu ấy có thể hiệp trợ tội thực hiện phẫu thuật cho bệnh nhân Đậu Hinh, Bác sĩ Trần có thiên phú rất đáng sợ trong lĩnh vực chỉnh hình làn da, trong lĩnh vực khâu thẩm mỹ làn da cũng hết sức lợi hại."

"Ca phẫu thuật này, người bệnh Đậu Hinh thuộc về đối tượng mà phòng ban chúng tôi chăm sóc, để có thể tiết kiệm chi phí, chúng tôi đã hết sức miễn giảm, mà Bác sĩ Trần tham gia hỗ trợ ca phẫu thuật này lại còn không cần tiền. Chính là dưới điều kiện như vậy, Bác sĩ Trần vẫn dứt khoát kiên quyết gia nhập cùng làm phẫu thuật với chúng tôi."

"Mà chiều hôm qua, sau khi Bác sĩ Trần tới phòng chúng tôi, tôi đã dẫn theo câu ấy đến gặp bệnh nhân, sau khi cậu ta nhìn tình huống của Đậu

Hinh thì bắt đầu ở vẽ trên mặt cô bé những cái gì đó, tôi nói lời thật lòng, lúc ấy căn bản tôi cũng không để ý, chỉ cho rằng Bác sĩ Trần là dựa theo mạch suy nghĩ của chỉnh hình khuôn mặt để vẽ mà thôi..."

Tần Tường lần lượt nói ra một phen, không thêm mắm thêm muối, chỉ đơn thuần miêu tả.

"Vì vậy, lúc ấy tôi linh cơ khẽ động có thể nghĩ ra một phương án như thế, thực sự là có chút xấu hổ, đó hoàn toàn chính là công lao của Bác sĩ Trần !"

Nói đến đây, Tần Tường nhìn Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy thưởng thức

"Có thể nói như vậy, ca phẫu thuật này từ đầu tới đuôi đều là Bác sĩ Trần trù hoạch, thiết kế, phẫu thuật, khâu, đây đều là một hệ thống, tự nhiên mà thành!"

"Cũng chỉ có Bác sĩ Trần mới có thể làm tốt nhất phần thiết kế này."

Tần Tường nói một hơi, hiện trường lập tức á khẩu không trả lời được.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, người này tuổi còn trẻ lại có khí chất hào phóng, trên mặt luôn nở nụ cười khiêm tốn.

Vương Ngọc Sơn tin, không phải bởi vì cái khác, mà là bởi vì Trần Thương nắm rất chắc về thiết kế này, phẫu thuật từ đầu tới đuôi, Trần Thương cùng Tần Tường trên cơ bản không giao lưu quá nhiều, mà Trần Thương có thể nhẹ nhàng phẫu thuật, tự tin khâu, và lâm thời sửa chữa một vài chi tiết nhỏ, qua đó nói cho anh biết, người trẻ tuổi này không đơn giản.

Chỉ là Vương Ngọc Sơn không ngờ, phương án trước khi đám người bọn họ thảo luận thì đã được thiết kế ra, đủ để nhìn ra thiên phú và thực lực của cậu ta trên phương diện cấy ghép mô da đã đến cảnh giới nào rồi.

Tần Tường mỉm cười, chủ động vỗ tay: "Đến, mọi người cùng nhau vỗ tay, chúc mừng Bác sĩ Trần, đã chia sẻ cho mọi người ca phẫu thuật hôm nay."

Trần Thương không luống cuống, nếu như Tần Tường không thừa nhận, anh cũng sẽ không nói nhiều một câu, nhưng nếu như cần chính mình đứng ra, Trần Thương cũng sẽ không khiếp đảm.

Tự tin đứng dậy, sau khi Trần Thương tự giới thiệu một phen thì đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu giảng giải chi tiết ca phẫu thuật hôm nay.

Từ lựa chọn mô da đến thiết kế mô da, Trần Thương giải thích rất rõ ràng rất thấu triệt, từ mỗi một chi tiết nhỏ nhất, đến thân thể người phẫu thuật, rồi đến chỉnh hình khuôn mặt, cấy ghép mô da, khâu miệng vết thương.

Chỉ riêng phần thiết kế, Trần Thương đã nói cả nửa giờ, đám người cũng nghe nửa giờ.

Trong đó, mọi người cũng không phải nghe không mà là thảo luận, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nói ra nghi ngờ của mình để Trần Thương giải thích.

Đặc biệt là Vương Ngọc Sơn, chẳng biết trong lòng đang suy tính điều gì, hỏi rất nhiều câu hỏi không liên quan đến lần phẫu thuật này, nhưng Trần Thương luôn có thể đưa ra một câu trả lời hài lòng cho ông.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau khi giải thích xong khâu cuối cùng của ca phẫu thuật, mọi người lại lần nữa nhiệt liệt vỗ tay.

Bởi vì rất nhiều nghi hoặc, sau khi nghe Trần Thương giải thích họ đã hiểu rõ hơn, hơn nữa Trần Thương cũng không tàng tư, ngược lại quang minh chính đại nói ra suy nghĩ của mình.

Trần Thương cấy ghép mô da dù sao cũng là cấp đại sư, ngay cả Vương Ngọc Sơn rất am hiểu lĩnh vực này cũng không thể không giơ ngón tay cái lên, nói một tiếng phục

Vào giờ phút này, không còn có bất kỳ ai hoài nghi Trần Thương, cho dù là đông đảo chủ nhiệm chuyên gia bác sĩ của Lục viện thành phố Ma Đô, lúc này trong lòng cũng khẽ gật đầu biểu thị tán thành.

Trần Thương hơi cúi đầu, lễ phép ngồi xuống.

Lúc này, Vương Ngọc Sơn bỗng nhiên nói: "Bác sĩ Trần, lưu lại phương thức liên lạc không? Lục viện thành phố chúng tôi cũng thường xuyên có một vài bệnh lịch nghi nan, có lẽ có thể giao lưu cùng hợp tác."

Trần Thương tự nhiên gật đầu, chủ động nói số điện thoại cùng Wechat của mình.

Vương Ngọc Sơn cười nói: "Chúng ta sẽ gặp lại."

Màn hình hội nghị kết thúc, Trần Thương cũng không ở lại bao lâu, dù sao cơm ở Đông Đại Nhất viện không đáng lưu luyến... Đứng dậy tạm biệt mọi người rồi rời đi.

Bận rộn đến bây giờ, đã gần mười hai giờ, lúc này Trần Thương mới nhớ tới chiều nay còn phải đi tham gia hội tuyển dụng.

Tùy tiện xuống quán cơm nhỏ dưới lầu ăn một bữa, về nhà ngủ một giấc.

Nằm ở trên giường, Trần Thương bỗng nhiên liên tiếp nghe thấy tiếng nhắc nhở của điện thoại, chợt phát hiện Wechat có hai ba mươi lời mời kết bạn... Bật lên xem, cách thức rất thống nhất:

"Đông Đại Nhất viện khoa da liễu Từ Khải Lâm "

"Đông Đại Nhất viện xxx "

"Ngoại khoa tay Lục viện thành phố Ma Đô xxx "

...

Liên tiếp nhắc nhở làm Trần Thương buồn cười, lần lượt bấn đồng ý.

Làm phẫu thuật thật rất mệt mỏi, mà những ca phẫu thuật cao cấp càng như thế, Trần Thương nằm trên giường không đến mấy phút đã ngủ thiết đi.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, đã ba giờ chiều, Trần Thương thần thanh khí sảng, thu thập một phen sau đó gọi xe đi đến hội tuyển dụng.

Hội tuyển dụng được cử hành ngay ở sân vận động của nội khoa đại học y Đông Dương, mấy trăm xí nghiệp của Tỉnh Đông Dương đều tới đây thông báo tuyển dụng.

Đại học y Đông Dương làm sao cũng là một trong những đại học đứng đầu của Tỉnh Đông Dương, sinh viên tốt nghiệp hàng năm cũng không ít, hội tuyển dụng cùng loại như này đã là lần thứ hai hay là lần thứ ba trong năm nay.

Chương 274: Hội Tuyển Dụng

Trần Thương đoán cử hành hội tuyển dụng vào tháng chín, khẳng định là trường học có ý khác

Dù sao lúc này tân sinh chỉ vừa khai giảng

Anh rất muốn nói cho đám tân sinh non nớt kia, thấy không? Nhiều bệnh viện, công ty dược phẩm như vậy đều đến trường học chúng ta nhận người, các cậu còn lo lắng không tìm được việc sao?

Ừ...

Khi Trần Thương vừa mới bước vào cổng trường cũng từng nghĩ như vậy, thẳng đến sau khi tốt nghiệp đại học, sơ yếu lý lịch của mình nộp vào rất nhiều nơi nhưng đều như đá chìm đáy biển thì mới biết được.

Thông báo tuyển dụng là thông báo tuyển dụng, đi làm... là đi làm.

Đây là hai chuyện khác nhau

Bác sĩ hoàn toàn không khó tìm việc làm, nhưng nếu như ngươi lòng cao hơn trời, ông trời sẽ cho ngươi biết cái gì là mệnh còn mỏng hơn giấy.

Chủ yếu là muốn tiềm một công việc hài lòng tương đối khó.

Bình thường, Trần Thương cho rằng tiến sĩ có thể làm ở bệnh viện tỉnh, thạc sĩ thì tìm bệnh viện cấp thị xã, khoa chính quy thì bệnh viện huyện vẫn tương đối hoan nghênh.

Nhưng nếu như muốn nhảy cấp bậc, vậy thì hơi khó khăn một chút.

Lần đầu Trần Thương lấy thân phận là người tuyển dụng đến trường, anh cảm thấy có chút quái dị.

Người rất là nhiều nhưng đa số đều là người lớn đến thay con mình báo danh hoặc hỏi thăm tình huống, cũng có nhiều người đến nhận lời mời tốt nghiệp.

Tỉnh Nhị Viện có hai người phụ nữ tuổi không lớn tới tham gia công tác tuyển dụng, buổi sáng chủ nhiệm khoa quản lý nhân sự tới không bao lâu đã rời đi, dù sao mục đích tuyển dụng chủ yếu chỉ là nhận sơ yếu lý lịch.

Lãnh đạo chỉ đề xuất cho có, còn nhân tài cũng khó có thể tìm ra ở hội tuyển dụng cỡ nhỏ này. Chủ yếu là thu sơ yếu lý lịch.

Viện Tỉnh Nhị dù sao cũng là bệnh viện tỉnh tam giáp, rất nổi danh chữa u bướu, thần nội, thận nội, tâm nội, lá gan, bệnh truyền nhiễm, đây đều là phòng ban trọng điểm cấp quốc gia.

Hai người khoa nhân sự đều tuổi không lớn lắm, hơn ba mươi tuổi, trông thấy Trần Thương tuổi trẻ đầy tinh thần cùng nhiệt huyết đi tới, dù sao nam nữ phối hợp, lao động mới có kích tình.

Mất một chút thời gian, Trần Thương mở miệng nói một tiếng "Chị Triệu" "Chị Thôi " thân thiết.

Kỳ thật hai người cũng nghe thấy tên tuổi Trần Thương, dù sao sự tình khoa trưởng y vụ Tống Cường này mới có mấy ngày? Mọi người đều biết là bởi vì Trần Thương mới cách chức.

Phòng ban hành chính bệnh viện một năm chỉ bận bịu có mấy lần, những lúc khác thật sự rất nhàn, bình thường rất ưa thích bát quái. Cho nên mới hiểu rõ và đối với Trần Thương, mà cũng có chút nhìn không thấu.

Ngắn ngủi hơn một tháng thời gian, Trần Thương làm ra không ít chuyện đâu, đầu tiên là chuyển biên chế, sau đó tại chức đọc nghiên, cách chức Tống Cường, chiến tích quang huy như vậy, muốn không nổi danh cũng khó.

Thỉnh thoảng có một ít người tới đăng ký, nhưng bên trên thông báo tuyển dụng viết rất rõ ràng, phù hợp thì lưu lại phương thức liên lạc.

Trần Thương nguyên bản cho rằng làm công việc này rất bận rộn, không nghĩ là tới chỉ bồi hai chị đại ở đây nói chuyện phiếm tán gẫu.

Như vậy cũng tốt, có thể tạo mối quan hệ cùng người khoa nhân sự, rất nhiều chuyện vẫn là rất thuận tiện.

Coi như tăng độ yêu thích

Trần Thương quả thực là dựa vào một bộ mặt tiểu bạch kiểm, hai bờ môi mảnh mai gợi cảm, miệng lưỡi ba tấc không nát đã lấy được đến bảy tám điểm độ thiện cảm từ hai người.

Lại vuốt mông ngựa cũng không có gì hiệu quả.

Đổng Giai lôi kéo La Châu đi ra sân vận động bên ngoài: "Đi thôi, lại xem một chút đi, vạn nhất có bệnh viện mới thì sao?"

La Châu tâm tình không tốt lắm, có thể đưa sơ yếu lý lịch đều đã đưa, người ta thái độ ôn hoà uyển chuyển từ chối, hơn nữa còn nói năm nay nhận người cũng không nhiều lắm, có thể báo cũng chỉ có ngần đó bệnh viện.

La Châu thở dài: "Anh thật sự đã đi nhiều nơi, có thể nộp đều đã nộp! Ở cấp thành phố cũng được rồi mà, mặc dù là hợp đồng, nhưng đãi ngộ không tệ, cũng rất tốt."

Đổng Giai nhìn La Châu: "Em vẫn muốn anh lưu tại An Dương."

Nghe vậy, trong lòng La Châu có chút chua xót.

Ở lại Tỉnh lị, nào có đơn giản như vậy?

Nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của Đổng Giai, La Châu cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt của cô: "Đi thôi, đi xem một chút."

Làm nam nhân, ai cũng muốn thỏa mãn yêu cầu của bạn gái mình

Có khó nữa, anh cũng sẽ cố gắng hết sức.

Buổi chiều cũng không có người, trong lúc Trần Thương và hai vị tỷ tỷ đang lưu lại cách thức liên lạc thì bỗng nhiên Đổng Giai trông thấy Trần Thương

"La Châu, anh mau nhìn, đây không phải là Trần Thương sao?"

Đổng Giai tràn đầy hiếu kỳ lôi kéo tay áo La Châu, chỉ vào phương hướng tỉnh Nhị Viện nói.

La Châu quay người nhìn lại, quả nhiên trông thấy Trần Thương ngồi ở nơi đó.

Anh cũng tò mò: "Năm nay Trần Thương không phải là nghiên cứu sinh sao? Cậu ta làm gì ở nơi này?"

Đổng Giai cũng lắc đầu: "Chúng ta qua chào hỏi một chút sẽ biết”

Nói xong, hai người đi đến Tỉnh Nhị Viện.

"Trần Thương! Quả nhiên là cậu, cậu tới nơi này làm gì?" La Châu vừa cười vừa nói.

Trần Thương trông thấy La Châu, cũng rất là vui mừng, cầm bản giới thiệu vắn tắt của Tỉnh Nhị Viện trong tay đưa tới: "Thông báo tuyển dụng, đồng học mời ngồi, tìm hiểu một chút Tỉnh Nhị Viện."

La Châu cắt một tiếng: "Dừng ! Cái cậu này, đàng hoàng kêu anh là được, đúng rồi... Cậu cũng tới tìm việc làm hả?"

Trần Thương lắc đầu, hắn chợt nhớ tới La Châu học ngoại khoa, thế là nói ra: "Đúng rồi, La Châu, anh học ngoại khoa phải không? Khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện đang có ý định nhận một sinh viên vừa tốt nghiệp ngoại khoa cho sở nghiên cứu, sao anh không báo tên?"

La Châu cười nói: "Tôi đã sớm ghi danh, nhưng... Tôi thấy rất nhiều người ghi danh mà khoa chỉ nhận một!"

Trần Thương ừ một tiếng: "Khoa cấp cứu tỉnh Nhị Viện thật không tệ, là nơi công tác tốt, tôi cảm thấy đây là cơ hội hiếm có của anh."

La Châu bị Trần Thương ngữ khí chững trạc làm trợn tròn mắt: "Cái gì... Tiểu Thương! Cậu sẽ không thật sự làm ở tỉnh Nhị Viện chứ?"

Chị Triệu ở khoa nhân sự nãy giờ vẫn đứng bên cạnh, cười nói: "Cái này còn có thể là giả sao? Tiểu Trần đang làm ở khoa cấp cứu, nếu như cậu thi được vào, các cậu sẽ là đồng nghiệp."

Một câu nói làm cho La Châu cùng Đổng Giai nói trợn tròn mắt.

"Tôi Không biết cậu lại làm ở tỉnh Nhị Viện, nhưng mà... Cậu không phải thi đậu nghiên sao? Tôi cho là cậu từ chức..." La Châu nói.

Chị Triệu lại cười nói: "Tiểu Trần là biên chế, làm sao có thể vì một cái nghiên cứu sinh mà từ chức, lại nói, lần này đi học nghiên cứu sinh là trong bệnh viện đưa tiểu Trần đi bồi dưỡng đào tạo thêm, thuộc về phạm trù tại chức."

Chuyện Trần Thương đi học nghiên cứu sinh, bệnh viện đối ngoại tuyên truyền là tại chức đọc nghiên.

(DG: Tại chức đọc nghiên: Nghiên cứu sinh tại chức)

Vừa tránh gây thêm phiền toái, mà khoa nhân sự cũng không phải giải thích.

"Biên chế?" La Châu cùng Đổng Giai liếc nhau không dám tin tưởng, Trần Thương lúc nào thành biên chế ở tỉnh Nhị Viện, hắn không phải sinh viên chưa tốt nghiệp sao?

Thế nhưng đây là người ở khoa nhân sự nói.

Hiện tại, La Châu chợt phát hiện, bây giờ mình có chút không nhận ra Trần Thương.

Tốt nghiệp ba năm, La Châu vốn cho rằng Trần Thương đi công tác một đoạn thời gian, sau đó quay lại học nghiên cứu sinh, nhưng không nghĩ tới người ta đã sớm giải quyết vấn đề biên chế, hiện tại bệnh viện đưa ra để đào tạo sâu, nói trắng ra để thuận tiện sau này đề bạt lên chức

La Châu nhịn không được sinh lòng cảm khái cùng ao ước

Chương 275: Tiểu Nhân Đắc Chí

Điều kiện của Trần Thương thế nào, anh biết rất rõ, thời đại học đến trường là xin học bổng, từ nông thôn đến, khi ở trường cũng là mười phần cố gắng học.

Một sinh viên chưa tốt nghiệp đã có thể kiếm được một chân ở tỉnh lị An Dương.

Nghĩ tới đây, La Châu lại có chút bội phục

Khoa nhân sự, chị Triệu nói: "Chàng trai trẻ, chuẩn bị thật tốt đi, lần này tỉnh Nhị Viện kiểm tra rất công bằng."

Trần Thương cũng không nói gì nhiều, dù sao mình chỉ tới xem một chút, cũng không có quyền nói chuyện, đừng tưởng rằng mình là công nhân viên chức của tỉnh Nhị Viện thì có quyền lợi lớn bao nhiêu, xét đến cùng, mình chỉ là một người trong 1400 nhân viên biên chế mà thôi

Nhưng để cổ vũ đồng học, Trần Thương vẫn khuyên: "La Châu, hiện tại khoa cấp cứu tỉnh Nhị Viện không ngừng phát triển, rất xem trọng bồi dưỡng nhân tài, lần này là một cơ hội, cậu chuẩn bị thật tốt một chút, nếu có thể đi vào cương vị không tệ, các phương diện khác đều rất tốt, mấu chốt là bầu không khí ở phòng ban tương đối tốt."

La Châu nghe xong, gật đầu cười, nói cảm ơn: "Ừm, cám ơn cậu, tôi trở về sẽ chuẩn bị thật tốt, tranh thủ sớm làm đồng nghiệp với cậu."

La Châu cùng Đổng Giai rời đi, hai người có thể nói là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Thật không nghĩ tới gặp tình huống như vậy.

Ra khỏi sân vận động, Đổng Giai trừng to mắt, nhịn không được nói ra: "La Châu, tối hôm nay chúng ta có nên mời Trần Thương đi ra ăn một bữa cơm hay không? Dù sao Trần Thương cũng là bác sĩ khoa cấp cứu, hiện tại lại tới thông báo tuyển dụng, vạn nhất có thể nói với bên kia vài lời thì sao?"

"Chúng ta hỏi thăm một chút, vạn nhất có tin tức gì, cũng có thể sớm biết, đối với anh mà nói, cũng có chỗ tốt!"

La Châu trầm tư một lát, lắc đầu: "Anh nghĩ không cần đâu, làm như vậy không phải làm cho Thương khó xử sao?"

"Điều kiện của Trần Thương thế nào, tất cả mọi người đều hiểu rõ, cậu ta có được như hôm nay còn không phải toàn dựa vào chính sức lực của

mình sao? Chúng ta đi qua là gây phiền toái, cách làm này rõ ràng không tử tế."

"Lại nói, ai cũng có chỗ khó, đừng đến lúc đó bởi vì chuyện của hai ta lại làm cậu ấy chậm trễ! Em xem đúng không?"

Đổng Giai thở dài, cô nghĩ nhiều cũng là vì La Châu thôi: "Em sợ..."

La Châu cười cười, nhìn Đổng Giai nói: "Được rồi, bảo bối! Em phải tin tưởng anh nhất định sẽ thi đậu, chúng ta bằng vào bản lĩnh của mình đi vào là được, cần gì phải tìm phiền toái cho người khác!"

Đổng Giai nhìn La Châu, trong ánh mắt anh tràn ngập kiên định, cũng không nghĩ nhiều nói: "Được rồi, vậy anh nhất định phải cố gắng !"

La Châu gật đầu.

Dù sao cũng là hội tuyển dụng, Đổng Giai cùng La Châu xuất hiện ở đây cũng không phải là ví dụ duy nhất, rất nhanh lại có người nhìn thấy Trần Thương ở hội tuyển dụng, họ lập tức liên tục tới thăm hỏi.

Trần Thương rất đàng hoàng cũng sẽ không nghĩ mình đang ở khoa cấp cứu tại tỉnh Nhị Viện thì như thế này thế nọ, thực tế hôm nay anh đến đây chỉ là muốn hỗ trợ.

Còn về việc lựa chọn nhân tài? Trò chuyện? Đi mở rộng quan hệ một chút?

Anh tự biết bản thân mình có bao nhiêu cân lượng.

Nói một cách khó nghe là bản thân được cho là cái gì?

Tỉnh Nhị Viện có 1400 nhân viên, mấy trăm bác sĩ cũng chỉ là một nhân viên bình thường, có thể có quyền gì nói chuyện?

Vì lẽ đó, Trần Thương sẽ không khoe khoang khoác lác, nói lung tung.

Nhưng, việc không nói chuyện của Trần Thương cũng không có nghĩa là người khác sẽ không nghĩ lung tung.

Qua một thời gian, thông tin Trần Thương xuất hiện trong hội tuyển dụng với vai trò bên trên khiến mọi người vỡ òa.

Tất cả đều cảm thấy Trần Thương rất cừ

Dù sao thì hiện tại Trần Thương thoạt nhìn là một sinh viên đang phát triển tương đối tốt hơn trong số các sinh viên, người ta đã ổn định công tác tại bệnh viện nằm trong tốp ba của tỉnh quả thật rất tự hào.

Mà lúc này đây, điện thoại Trần Thương không ngừng có thông báo, đủ kiểu tin tức đều nhao nhao được gửi tới, cái gì mà “bạn có thể giúp tôi đi cửa sau được không?”, “có thể giới thiệu tôi cho chủ nhiệm khoa cấp cứu không?, “cung cấp một số tư liệu nội bộ không?”

Trần Thương không trả lời, nghỉ tới nghĩ lui lại thấy không thích hợp, nói một câu: "Lực bất tòng tâm."

Những người hiểu được thì gửi một khuôn mặt cười để trả lời, còn những người không hiểu dứt khoát phát một cái haha để cố tỏ ra là đã hiểu.

Trần Thương không để tâm cười cười và cũng không muốn giải thích cho những người không hiểu kia.

Dù sao thì bạn có thể giải thích được với loại người đó sao?

Mà giải thích thì được cái gì?

Người ôm loại tâm lý này không gì khác hơn là tự nghĩ về bản thân, người đó căn bản sẽ không xem xét sẽ có ảnh hưởng gì đến bạn không.

Nên kết giao bằng hữu cùng loại người này sao?

Không cần thiết.

Nhưng trong một thời gian ngắn, Trần Thương tốt nghiệp khoa chính quy đại học và được tiến vào bệnh viện tỉnh Nhị Viện lập tức truyền ra, tất cả mọi người nhốn nháo thảo luận.

Có chút âm dương quái khí liền nói người ta hiện tại vì lợi hại nên được bệnh viện cử đi nghiên cứu sinh gì đó, rồi cái gì mà chướng mắt bạn học cũ, tất cả đều mang theo tiết tấu náo loạn.

Lúc đầu, Trần Thương còn trả lời với nhóm bạn về sau thì dứt khoát không quan tâm nữa, trực tiếp thoát khỏi nhóm.

Dù sao ở lại hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Xã hội này thật sự là loại người gì cũng có.

Đơn giản là trong lòng không chịu được thiệt thòi, cứ nhìn thấy người ta tốt hơn mình luôn sinh ra lòng ghen ghét.

Dù sao, sau khi tốt nghiệp đại học, Trần Thương không có học nghiên cứu, mà hiện tại nghiên cứu sinh bọn họ đều đã tốt nghiệp.

Kết quả hiện tại thế nào?

Trần Thương có biên chế, mà lại là biên chế tại bệnh viện tam giáp tỉnh, nghiên cứu sinh trình độ mấy năm sau cũng sẽ có

Mà những người kia, tâm lý kia của bọn họ cảm thấy thật vất vả thi đỗ nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp lại còn không có một sinh viên chưa tốt nghiệp, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Nhưng đều là người bình thường, nào có không làm mà hưởng?

Ai thành công mà không phải phải cố gắng vượt qua khó khăn để phấn đấu mới có được.

Bất quá, cái thế giới này loại người gì cũng có, một người không thể chi phối tư tưởng của người khác.

Trần Thương không để ý tới những chuyện này.

Nhìn thấy Trần Thương rời nhóm, lập tức trong nhóm náo nhiệt hẳn lên.

Mọi người cũng trầm mặc, vốn thảo luận thật vui vẻ vô cùng náo nhiệt, nói chuyện phiếm với nhau, trưng cầu ý kiến của Trần Thương, không nghĩ tới gặp loại người này, mọi người cũng nhịn không được cười nhạo một tiếng, tắt Wechat không nói nữa.

Mã Chí Đằng nhìn thấy Trần Thương rời nhóm, nhịn không được nói: "Có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải chỉ là biên chế sao? Chúng ta còn chưa thi biên chế mà thôi, nhìn cậu ta xem, rời nhóm thì rất giỏi sao? Bạn học cũ nhờ giúp một chút thì lại ra sức khước từ, thật sự là được lắm!"

Từ Tuệ Tuệ nói: "Cảnh Nghiên người ta cái gì cũng không nói, người ta là nghiên cứu sinh Hiệp Hòa, chồng là hậu tiến sĩ trung khoa viện, tiền đồ vô lượng cũng không có kiêu ngạo như thế, thật sự là tiểu nhân đắc chí."

Mã Chí Đằng vội vàng tiếp lời: "Chợt phát hiện Cảnh Nghiên chia tay với cậu ta thực sự là quá sáng suốt, hắn sao xứng với Cảnh Nghiên, bây giờ đắc ý ở khoa cấp cứu tỉnh Nhị Viện, cái khoa đó có gì tốt chứ?"

Lúc này, Cảnh Nghiên rất ít nói lại gửi đến tin nhắn: "Các người đủ rồi, người ta chọc giận các ngươi hay sao?"

Chương 276: Phương Pháp Khâu Bunnell

Cảnh Nghiên từ đầu tới cuối đều luôn đọc tin nhắn, nói thật, Trần Thương có thể vào làm ở tỉnh Nhị Viện, còn có biên chế, Cảnh Nghiên cũng có chút giật mình, dù sao công việc bây giờ thật rất khó tìm, huống chi là sinh viên chưa tốt nghiệp.

Nhưng nhìn thấy người khác nói như vậy, cũng cảm giác có chút xem thường.

Sau khi nói xong, Cảnh Nghiên cũng rời nhóm.

Mấy cái náo nhiệt này.

Hai người Mã Chí Đằng cùng Từ Tuệ Tuệ cũng trợn tròn mắt, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này, La Châu cũng không nhịn được nói: "Trần Thương người ta chính là giỏi hơn cậu! Lúc đi học cũng giỏi hơn cậu, công việc bây giờ cũng tốt hơn cậu!"

Nói xong cũng rời nhóm

Lâm Hòa thì cười: "Ha ha, thật mệt!"

Nói xong cũng rời nhóm.

Mã Chí Đằng lập tức đỏ mặt, hắn không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra như vậy

Không bao lâu, nhóm lớp hơn năm mươi người đều lần lượt ẩn mình, mặt khác đoán chừng nhiều người đều tắt thông báo tin nhắn nhóm, không nói lời nào.

Mã Chí Đằng cùng Từ Tuệ Tuệ trợn tròn mắt, bọn họ không ngờ sẽ phát sinh tình huống này.

Mã Chí Đằng tự mình nói: "Ha ha, cũng thật là có năng lực, mắt chó coi thường người khác, không phải chỉ là cảm thấy hiện tại Trần Thương có biên chế sao? Dừng! Nguyên một đám vội vã đi nịnh nọt hả?"

Lúc này, một bạn học nói: "Cậu làm người thật là quá thất bại, lại còn không ý thức được nguyên nhân ở đâu sao, ba năm này làm nghiên cứu sinh thật sự là lãng phí."

Nói xong, cũng không để ý tới, trực tiếp rời nhóm.

Mã Chí Đằng lập tức thiếu chút nữa phổi đều muốn nổ

Trần Thương rời nhóm, căn bản không có để ý tới đến người nào nói gì.

Loại này người, căn bản là khuyết thiếu một cái ý thức, lời không hợp ý không hơn nửa câu.

Rất nhanh Trần Thương phát hiện mình được thêm vào một nhóm mới.

La Châu cười cười: "Cái nhóm này thanh tĩnh hơn."

Đám người cười ha ha một tiếng, hàn huyên.

Trần Thương thế mới biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nhất thời cũng có chút cảm động, kỳ thật đại đa số mọi người đều rất tốt, thế nhưng trong một lớp luôn có một hai người hay thích gây sự, hơn nữa luôn cảm giác mình giỏi hơn người.

Trần Thương cười cười, nhịn không được nói: "Cảm ơn mọi người."

Đổng Giai mỉm cười: "Lì xì, lì xì, nói cái gì cũng không thực tế bằng lì xì."

Mọi người cũng bắt đầu nói đùa ồn ào.

Trần Thương cũng vui vẻ, hiện tại cậu đã không giống như lúc trước, người mang khoản tiền lớn trăm vạn, ngày mùng 1 tháng 9, bệnh viện chỉnh hình Chí Tân đã kết toán toàn bộ tiền cho Trần Thương, hiện tại trong thẻ của cậu phỏng chừng có hơn một trăm vạn.

Trần Thương cười cười, dứt khoát phát mấy bao lì xì 200 vào trong nhóm.

Vốn dĩ Đổng Giai chỉ đùa một chút, mọi người ồn ào cũng đùa giỡn.

Thế nhưng không nghĩ tới Trần Thương lại chơi lớn như thế

"Ông chủ Trần giỏi quá!"

"Trần tổng có phải là dính vào phú bà nào rồi không?"

"Có khả năng, dù sao Trần Thương đẹp trai như vậy, có tố chất làm tiểu bạch kiểm!"

Trần Thương một trận kinh hãi, cái này mẹ nó đều có thể bị các người phát hiện?

Khoan hãy nói, nếu không phải gặp phú bà, chính mình thật đúng là không có nhiều tiền như vậy...

Không thể không nói, hai ngày cuối tuần tuyên truyền rất có hiệu quả

Chủ nhật cùng ngày đã đưa tới mấy bệnh nhân tổn thương gân bắp thịt.

Cuối tuần chủ nhiệm An cũng không kịp nghỉ ngơi, trực tiếp vùi đầu vào công việc, cũng may có Vương Khiêm trợ giúp cho nên mới giải quyết được.

Sáng sớm thứ hai, Trần Thương vẫn như thường lệ hơn bảy giờ đã đến bệnh viện, thuần thục tiếp nhận nhiệm vụ mỗi ngày, nhưng bỗng nhiên lại

phát hiện độ khó nhiệm vụ so với thường ngày dường như cao hơn một chút.

【Đinh! Nhiệm vụ hàng ngày, hoàn thành 10 ca khâu gân bắp thịt, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng: Đặc huấn phương pháp khâu Bunnell.】

Trần Thương sửng sốt một chút, phương pháp khâu Bunnell là một loại phương pháp khâu gân bắp thịt thường dùng, Trần Thương biết được là vì khi mới tới khoa cấp cứu được chủ nhiệm An dạy.

Không thể không nói bình thường nhìn qua chủ nhiệm An ăn nói nghiêm túc vậy thôi nhưng thật ra là ngoài lạnh trong nóng, Trần Thương cũng theo bên người chủ nhiệm An nịnh hót, học được không ít bản lãnh.

Dù sao làm ở khoa cấp cứu, cái gì không phải biết chút chứ?

Nhiều kỹ năng không gây áp lực, câu nói này thích hợp nhất với khoa cấp cứu, bằng không... Căn bản khi anh trực ban sẽ không biết bệnh nhân gặp vấn đề gì.

Anh cũng không thể nói với bệnh nhân.

Chuyện nhỏ hội chẩn, chuyện lớn cũng chuyển viện.

Mọi chuyện đều từ chối.

Vậy thì thuê anh để làm gì?

Trừ lãng phí thời gian cấp cứu cho bệnh nhân, bỏ lỡ thời gian tốt nhất vào chuyện vô ích, căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Sau khi trông thấy nhiệm vụ hàng ngày của hôm nay, Trần Thương tựa hồ ngửi được khí tức đặc thù.

Có thể là gặp nhiệm vụ đặc thù

Dù sao 10 ca khâu gân bắp thịt cũng không phải đơn giản có thể hoàn thành, khỏi cần phải nói, số lượng bệnh nhân có đủ hay không cũng là một vấn đề nghiêm trọng.

Nhưng nhiệm vụ ban thưởng: Đặc huấn phương pháp khâu Bunnell... Có chút kích thích nha?

Bất quá dựa theo hệ thống trước giờ, thói quen phao chuyên dẫn ngọc, nói không chừng sau này sẽ có nhiều phương pháp khâu cao thâm hơn, nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được cười.

Lúc giao ban buổi sáng, Lý Bảo Sơn trọng điểm nói: “Khoa cấp cứu của chúng ta, khoảng thời gian này có thể sẽ tương đối bận rộn, sẽ rất mệt mỏi, nhưng đây là thời điểm mấu chốt nhất, khoa cấp cứu vừa mới mở ngoại khoa tay, cần mọi người cố gắng đánh bóng thương hiệu, tranh thủ đề cao hiệu suất chẩn đoán và điều trị, làm cho người dân hài lòng.”

“Hôm qua tôi đã liên hệ với ngoại khoa tay của mấy bệnh viện khác, khi người bệnh tương đối nhiều thì kịp thời tiến hành đưa người bệnh, tận dụng hết khả năng để người bệnh được cứu chữa tốt nhất.”

Tổn thương gân bắp thịt thuộc về vết thương cấp tính, cần lập tức xem bệnh cùng trị liệu vết thương, một khi bỏ lỡ thời gian tốt nhất sẽ bất lợi cho giai đoạn khôi phục.

“Chủ nhiệm An mấy ngày nay chắc chắn bận bịu, Trần Thương khoảng thời gian này cậu tranh thủ phối hợp tốt công việc với chủ nhiệm An, mau chóng phát triển ngoại khoa tay.”

Hai ngày này, Lý Bảo Sơn cũng không được nghỉ ngơi, đi tới đi lui tạo dựng mối quan hệ với các anh em của ngoại khoa tay ở các bệnh viện khác, dù sao ngoại khoa tay là thiết kế mới mở của khoa cấp cứu, cần mau sớm đề cao lực ảnh hưởng, thu nhiều bệnh nhân một chút.

Nói trắng ra, những cuộc tiểu phẫu khâu lại bắp gân thịt này tốn rất nhiều thể lực, nhưng đồng tiền thu vào lại rất ít ỏi, hiệu quả và lợi ích phòng ban chủ yếu là toàn dựa vào tiền phẫu thuật của bác sĩ, nhưng khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện chỉ mới vừa thành lập phòng phẫu thuật ngoại khoa tay, nên không có hạn chế về loại bệnh nhân, lớn nhỏ đều được hết.

Lấy một ví dụ, khi anh làm một ca phẫu thuật chỉnh hình, mất phí là 3 vạn nguyên, số tiền đó được dùng cho dụng cụ phẫu thuật mất 2 vạn, dược phẩm thì mất năm ngàn, tiền phẫu thuật là hai ngàn, hạ cám thượng vàng phí tổn ba ngàn, thế nhưng bệnh viện có thể sẽ chia tiền phẫu thuật, dược phẩm trích phần trăm, dụng cụ cũng trích phần trăm, mà bác sĩ cũng như thế, số tiền thu được đều dựa vào đó cả. Trên cả dụng cụ.

Chương 277: Đừng Coi Thường Thiếu Niên Nghèo

Nhưng có điều theo lời kể khâu gân bắp thịt của ngoại khoa tay lại không phải như thế, bình quân tiền lương một ca khâu gân bắp thịt ngoại khoa tay khoảng năm sáu ngàn, phí kiểm tra, kiểm nghiệm, phí chỗ nằm hết hơn ba ngàn, phẫu thuật tốn mấy trăm khối, dược phẩm hơn nhau mấy trăm ngàn cũng là sự khác biệt, tiền phẫu thuật thì chừng một ngàn. Vậy bác sĩ có thể kiếm tiền từ chỗ nào?

Đơn giản là từ trong những hệ số tiền phẫu thuật để chia ra, có thể phân chút tiền, nhưng dược phẩm tốn những mấy trăm khối, hao tài mấy trăm khối, phòng phẫu thuật người ta biết đi đâu kiếm tiền? Chút tiền này thật không lọt nổi mắt xanh

Nếu như phải điểm danh một phòng ban nhất định bị bệnh viện chỉnh lại số tiền kiếm được, thì phòng phẫu thuật tuyệt đối sẽ được nêu ra

Tuần nào cũng hao tài chờ nước chảy, nhưng cũng chỉ được có mấy trăm vạn, thật không lọt nổi mắt xanh của người ta.

Vì lẽ đó... Các anh em gặp phải y tá phòng phẫu thuật, sẽ lập tức rời đi

Người ta cũng kiếm được nhiều hơn cả bác sĩ

Vì lẽ đó, rất nhiều ngoại khoa tay đều không nhìn được trúng gân bắp thịt để có thể khâu lại, phòng phẫu thuật cũng sẽ càng không chào đón loại tiểu phẫu dở dở ương ương này, những bác sĩ ở ngoại khoa tay đều ưa thích phẫu thuật cỡ lớn, như phẫu thuật khâu lại ngón tay gãy, thuật tái tạo ngón tay gãy, gãy xương, phẫu thuật tổn thương nghiêm trọng có "Hàm lượng kỹ thuật".

Khâu gân bắp thịt, không lọt nổi mắt xanh người ta, nên ngoại khoa tay ghét bỏ mệt mỏi không làm, phòng phẫu thuật ghét bỏ vì không kiếm được nhiêu tiền nên cũng không muốn an bài, vì lẽ đó dứt khoát cho phòng xử lý làm.

Vì thế, lúc Lý Bảo Sơn hỏi bệnh nhân ngoại khoa tay của bệnh viện khác, người ta đều vui vẻ, dù sao người nói đứt gãy gân bắp thịt cũng không thể không thu, thu đi, phòng phẫu thuật khó có thể sắp xếp ổn thỏa, phong hiểm lớn, kiếm được ít, sự hào hứng của các bác sĩ cũng không cao.

Chính vì vậy địa vị của phẫu thuật khâu gân bắp thịt cũng hơi lúng túng

Bệnh viện lớn thì không thèm làm, phòng phẫu thuật cũng không chào đón, bệnh viện nhỏ lại xử ý không tốt, bệnh viện tư nhân thì thu phí quá cao.

Nhưng không thể nghi ngờ nhu cầu hiện tại lại khá phù hợp với Tỉnh Nhị Viện

Giao ban khoa cấp cứu còn chưa kết thúc, y tá trực ban đã chạy đến, "Chủ nhiệm, có mấy người bệnh bị thương tay tới khám."

Lý Bảo Sơn gật đầu, quả quyết nói: "Tan họp! Mọi người đi làm việc."

An Ngạn Quân dẫn đầu, Trần Thương và Vương Khiêm cũng theo sát phía sau cùng đi ra ngoài.

Mấy người bệnh đến, cũng tuyên cáo một ngày bận rộn căng thẳng sắp bắt đầu

Sau khi ra ngoài mới biết, người bệnh đều là do ngoại khoa tay bên phía Đông Đại Nhất viện giới thiệu đến, khoa cấp cứu cùng ngoại khoa tay của Đông Đại Nhất Viên tương đối mạnh, nên người bệnh ở đó rất nhiều, vĩ lẽ đó lý do đưa tới đây cũng có thể lí giải.

Lúc này, người nhà bệnh nhân đã làm xong thủ tục tương quan, sau khi An Ngạn Quân sắp xếp kiểm tra kiểm nghiệm, quay qua nhìn thoáng Trần Thương, sau đó liếc mắt Vương Khiêm, nói, "Tiểu Trần, một hồi nữa cậu khâu lại hai cái kia, tôi khâu lại hai cái, còn nữa…. Tiểu Vương, cậu có thể làm trợ thủ giúp tôi không?"

Vương Khiêm nghe xong, lập tức sững sờ, anh cảm nhận được từ người An Ngạn Quân tỏa ra sự không tín nhiệm trước nay chưa từng có

Đây rõ ràng không giống nhờ vả cho lắm, Vương Khiêm không cam lòng nhìn An Ngạn Quân.

Trần Thương mỉm cười: "Khiêm ca, nếu muốn anh làm cùng tôi cũng được."

Vương Khiêm cắt một tiếng, hận không thể đấm cái mặt thối của Trần Thương, "Hừ! Đừng coi thường thiếu niên nghèo!"

An Ngạn Quân ngẩn người, đưa Vương Khiêm đến phòng xử lý, trong đầu suy nghĩ gì đó, quay ra nói, "Tiểu Vương."

Vương Khiêm ngẩng đầu: "An lão sư, sao thế?"

An Ngạn Quân nghi hoặc hỏi: "Có phải cậu lớn tuổi hơn Tiểu Trần không?"

Vương Khiêm nhẹ gật đầu: "Ừm, tôi 29, cậu ta 27."

An Ngạn Quân ồ một tiếng: "Như vậy câu… "Đừng coi thường thiếu niên nghèo" là dùng không chính xác đâu."

Nét mặt Vương Khiêm trở nên mộng bức: % $#@ $

An Ngạn Quân lại tiếp tục bồi thêm một câu: “Tuy có mục tiêu cũng là chuyện tốt, ít nhất cũng biết cách hướng tới mục tiêu phía trước để cố gắng là được.”

“Nhưng mà... Không nên mơ tưởng xa vời, phải từng bước mà lên, hơn nữa…. khi lựa chọn mục tiêu, nhất định phải phù hợp với thực tế của bản thân, không thể mù quáng.”

An Ngạn Quân móc tim móc phổi, thành thật nghiêm túc khuyên giải Vương Khiêm.

Đương nhiên... Cũng là đang khuyên chính mình, dù sao cũng còn một số người, căn bản không phải người bình thường, bọn họ làm sao có thể so?

Nghĩ tới đây, An Ngạn Quân cũng tự an ủi chính mình, so sánh với Trần Thương làm cái gì

Tỉnh Đông Dương với tư cách là tỉnh trung tâm, tương đương với khu vực điển hình của thành phố An Dương.

Công nghiệp nặng phát triển ngày càng suy bại, không có người kế tục, mà công nghiệp nhẹ mặc dù cũng đang tích cực phát triển, nhưng tốc độ phát triển quả thực khiến người ta lo lắng, đến mức thiếu các nhà đầu tư cùng công nghệ cao mới, phát triển tương đối lạc hậu.

Những năm gần đây vì cải thiện hoàn cảnh, những xí nghiệp gây ô nhiễm nghiêm trọng đều bị di chuyển đến ngoại ô thành phố.

...

Trần Thương tiếp đãi hai bệnh nhân đều là nữ, khoảng chừng năm mươi tuổi.

Rất yên tĩnh ngồi một chỗ, không có nhe răng trợn mắt nói bậy, càng không có tiếng buồn bã hay thở dài, phảng phất như cảnh tượng hoành tráng thường thấy, ngược lại lộ ra không có chút rung động nào.

Tuy nhiên, không khẩn trương là không khẩn trương, nhưng chung quy là nằm viện, lỗ hổng lớn như vậy, vẫn còn có chút lo lắng.

Trên mặt hai người đều hơi lo lắng, các nếp nhăn trên trán cũng nhăn lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Khi Trần Thương chuẩn bị xử lý cho người phụ nữ hơi cao lớn đầu tiên, tò mò hỏi: "Đại tỷ, không đau hả?"

Đại tỷ tên Phạm Vân Hà, nghe thấy Trần Thương hỏi, sửng sốt một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: "Thế nào lại không đau chứ?"

Tần Duyệt ở một bên hỗ trợ nói: "Đại tỷ, chị thật là dũng cảm! Nếu như tội bị vậy, đã sớm khóc không xong rồi."

Phạm Vân Hà lại cười, nhìn thoáng qua vết thương sâu tới xương trên tay, thở dài, lại liếc mắt nhìn Tần Duyệt rồi mới nói: "Hiện tại đỡ hơn nhiều, tôi còn nhớ khi tôi ở tuổi cô, chính là thập niên 90, khi đó nhà máy vẫn sử dụng máy móc lạc hậu, dăm ngày nửa bữa thì nghe nói có người bị thương, gãy đầu ngón tay là chuyện thường xuyên xảy ra, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, hệ số an toàn cũng được đề cao!"

"Mà ngón tay của tôi, cũng không phải lần đầu bị thương, tay trái đã phải khâu dây thần kinh hai lần, một lần gân bắp thịt, nhưng tay phải ngược lại mới là lần đầu."

Nói tới đây, Phạm Vân Hà thở dài: "Bị thương, đau thì đau, nhưng chủ yếu là lo lắng di chứng sau này."

"Hiện tại tay trái tôi không có sức, hai cái đầu ngón tay cuối cùng hơi tê tê, khi xào rau, tay trái chỉ có thể giữ nồi, bưng cũng bưng không nổi, có đôi khi muốn xóc nồi cũng không có sức, không dám làm việc nặng, đã nhiều năm nay, vẫn là như vậy, tôi chỉ là đang lo lắng tay phải cũng xuất hiện tình huống này."

Chương 278: Đặc Huấn Phương Pháp Khâu Bunnell (Một)

Lúc này, phụ nữ đưa tay trái ra, nói: "Cô nhìn đầu ngón tay này của tôi, hiện tại muốn duỗi thẳng cũng không được, dùng chút sức thì đã đau, tôi đi kiểm tra, người ta nói là dính liền, còn có viêm gân bắp thịt, bệnh cũ, cố gắng chịu đựng để về hưu là được."

"Mấy năm này cũng cố gắng đừng để bị thương nữa, bằng không đến lúc đó tay không có sức để ôm cháu nội, ngẫm lại tôi càng lo lắng..."

Khâu thần kinh cùng khâu gân bắp thịt xong đều có một chút di chứng, rất nhiều người sau khi bị tổn thương dây thần kinh, dây thần kinh khôi phục cũng không tốt, thường xuyên sẽ có cảm giác tê, mất cảm giác. Khâu gân bắp thịt cũng giống như thế, thời kỳ dưỡng bệnh sau khi khâu gân bắp thịt mà phát sinh dính liền như đã nói, so với viêm gân bắp thịt sẽ còn khó chịu hơn, độ mở rộng không đủ, hoạt động cũng hạn chế, thậm chí cảm giác không có chút sức nào, đây đều là chuyện thường xuyên xảy ra.

Trần Thương cùng Tần Duyệt mặc dù cũng thường xuyên khâu lại, cũng biết phản ứng không tốt của bệnh tật, nhưng vẫn cũng chưa từng trải qua... Cuối cùng cũng không biết triệu chứng có cảm giác gì.

Đều nói bệnh lâu thành lương y, câu nói này cũng không phải không có đạo lý, dù sao trong lòng ngươi đối rất nhiều loại bệnh đều có chút hiểu rõ.

Trần Thương thở dài, có một vài loại bệnh chính là như vậy, nói nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng, thế nhưng lại rất phiền phức.

Hơn nữa, lúc trước trình độ có hạn, không có nhiều hiểu biết về khâu gân bắp thịt, vào thập niên 90, trong nước phương pháp khâu lại sáu nút cũng còn rất ít gặp, chớ nói chi là An Dương.

Lúc này, Phạm Vân Hà bỗng nhiên nói: "Bác sĩ, trong xưởng chúng tôi thường xuyên có người bị thương gân bắp thịt, tôi có một đồng nghiệp, khi người ta đi bệnh viện vừa vặn gặp được chuyên gia tới từ thủ đô, nghe nói dùng phương pháp Tang khâu cao cấp để tiến hành phẫu thuật, nghe nói hiệu quả rất không tệ, mà người đó giờ cũng khôi phục rất tốt, bác sĩ có thể làm phương pháp Tang khâu kia không?"

Hiện tại, internet phát triển, tin tức lan truyền cũng rất nhanh, người dân cũng hiểu biết rất nhiều tri thức.

Trần Thương nghe xong, cười nói: "Đại tỷ cũng biết thật nhiều nha."

Phạm Vân Hà ngượng ngùng cười nói: "Ai nha, đại tỷ chỉ là mù quan tâm tham gia náo nhiệt, chúng tôi đây cũng là bệnh nghề nghiệp, hiểu rõ hơi nhiều một chút."

"Nhưng bác sĩ cũng đừng để ý, tới bệnh viện khẳng định là tin tưởng bác sĩ, con gái tôi cũng là y tá, tôi hiểu các người."

Phạm Vân Hà cũng giống với đại đa số phụ nữ trung niên, hơi mập một chút, bờ môi dày, sống mũi cao, cực kỳ nhiệt tình hào phóng, là điển hình của phụ nữ phương Bắc.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, Trần Thương cùng Phạm Vân Hà cũng hàn huyên vài câu.

Phùng Thải Hà bỗng nhiên nói: "Các cô, các cậu đều là người có văn hóa, không giống với thế hệ chúng tôi, cả đời tôi chỉ biết may vá quần áo, khâu vết thương cho người ta cũng không giống với khi khâu quần áo, là trình độ kỹ thuật khác biệt!"

Trần Thương cùng Tần Duyệt không nhịn cười được, đại tỷ này thật đúng là rất lạc quan, trên tay còn có một vết thương sâu như vậy, lại còn có thể cười được, tâm tính coi như không tệ.

Bất quá, Phạm Vân Hà lập tức đả thông Trần Thương, làm anh bỗng nhiên nghĩ đến rất nhiều thứ.

Đúng vậy

Khâu gân bắp thịt khác khâu quần áo ở chỗ nào?

Đây là có liên quan

Khâu quần áo có thể có rất nhiều loại đường may, có rất nhiều phương pháp khâu, khâu gân bắp thịt cũng vậy.

Phạm Vân Hà hỏi: "Bác sĩ, phương pháp khâu Tang này đến cùng có lợi hại như vậy không?"

Trần Thương giải thích: "Đại tỷ, chị tuyệt đối đừng nói thế. Kỳ thật khâu gân bắp thịt cũng giống như việc khâu quần áo."

"Khi quần áo bị rách, muốn khâu được sẽ có rất nhiều kiểu khâu, gân bắp thịt cũng là như thế, phương pháp khâu Tang chỉ là một trong số các phương pháp khâu đó mà thôi."

"Khi máy móc khâu quần áo, đầu sợi càng ngày càng dày, quần áo như vậy sẽ càng bền chắc, mà khâu gân bắp thịt cũng là giống vậy, trước kia, là

khâu lại hai bó, có phương pháp khâu Kessler, phương pháp khâu Tsuge đều là những kỹ thuật khâu kinh điển."

"Những người sau này phát triển ra phương pháp hâu bốn thắt, có phương pháp khâu Lahey, phương pháp khâu Becker, lại đến hiện tại thì sao, có pháp khâu gân sáu thắt, tỉ như phương pháp khâu Savage, đây đều là người nước ngoài phát minh, về sau quốc gia chúng ta có giáo sư Thang, sáng tạo ra một loại khâu sáu thắt trong gân, gọi là phương pháp khâu Tang."

Phạm Vân Hà nghe xong, lập tức hiểu rõ

"Đó chính là nói, loại phương pháp khâu Tang này rất lợi hại hay sao? Sáu thắt khâu, khẳng định sẽ khâu rất chắc chắn!"

Trần Thương cười, lắc đầu, mọi người đều có một nhầm lẫn giống nhau, cảm thấy phẫu thuật càng cao cấp hơn thì hiệu quả càng tốt, kỳ thật không phải như vậy.

"Cũng không phải như vậy, phương pháp khâu Tang dùng sáu thắt gân khâu lại, đích thật là có thể thông qua đó để gia tăng số nút thắt khâu lại, đề cao chữa trị kháng gân bắp thịt khoảng cách hình thành năng lực cùng kháng trương, nhưng bởi vì dùng quá nhiều đường khâu, cho nên không thể nghi ngờ sẽ ảnh hưởng việc khép miệng vết thương lại, thậm chí những cái lộ ra ngoài đều tăng số thắt theo đường khâu, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến việc gia tăng tỉ lệ phát sinh dính liền gân bắp thịt."

"Vì lẽ đó, phương pháp khâu Tang đối với phẫu thuật khâu gân bắp thịt mà nói, có chỗ tốt nhất định, nhưng cũng không phải đều thích hợp với tất cả các loại khâu gân bắp thịt, thiếu hụt cũng rất rõ ràng."

"Khi chúng tôi lựa chọn khâu gân bắp thịt, chủ yếu nhất là căn cứ vào vị trí bị tổn thương, vị trí đó có công năng gì, từ đó chọn một loại thích hợp nhất làm phương pháp khâu."

Giải thích xong, Phạm Vân Hà rốt cuộc hiểu rõ

Cười nói: "Bác sĩ Trần thật là nhiệt tình, có một bác sĩ như cậu, trong lòng bệnh nhân cũng an tâm hơn!"

Đồng thời ánh mắt nhìn Trần Thương cũng thay đổi, nhiều hơn mấy phần tín nhiệm.

Kỳ thật trong quan hệ y hoạn là thông qua cởi mở với nhau dần cải thiện.

Trần Thương giải thích cho Phạm Vân Hà, cũng đồng nghĩa với việc giải thích cho chính bản thân mình

Có ý tứ gì?

Tất cả mọi người từng kể chuyện của mình cho người khác nghe, trong quá trình kể liền khiến người ta tự đề cao chính mình, hoặc là có thể phát hiện suy nghĩ của bản thân chưa tồn tại loại này, hoặc cũng có thể là củng cố kiến thức của mình.

Đối với học tập mà nói cũng không phải nói quá

Tần Duyệt ở một bên nghe, càng thêm nghiêm túc với Phạm Vân Hà, cô phát hiện lý giải của Trần Thương đối với việc khâu lại gân bắp thịt thật rất xuất sắc, trách không được trình độ phẫu thuật khâu gân bắp thịt lại có thể lợi hại như vậy

Bình thường sau khi tan tầm về nhà chắc hẳn thường xuyên luyện tập?

Bên trong ổ cứng của cậu ta nhất định có rất nhiều video phẫu thuật, hôm nào hỏi mượn hắn để sao chép một phần.

Đang đắn đo, bỗng nhiên Tần Duyệt giật mình cảm thấy, có lẽ đúng là Trần Thương muốn nghiên cứu ra một loại pháp mới để khâu lại gân bắp thịt, cái gọi là phương pháp khâu Chen có lẽ cũng không phải là không thể làm được

Nghĩ tới đây, trái tim Tần Duyệt nhịn không được nhảy loạn bịch bịch.

Khả năng Trần Thương đang làm một chuyện lớn là hoàn toàn có thật.

Chương 279: Đặc Huấn Phương Pháp Khâu Bunnell (Hai)

Lúc này, Tần Duyệt tựa hồ cảm nhận được một loại sứ mệnh nào đó đang sục sôi, dù sao cô và Trần Thương cùng được mời tới đây làm với nhau, nếu Trần Thương đã cố gắng như vậy, thì bản thân cô cũng không thể nào cản trở.

Hiện tại, Trần Thương đang có ý giảm tốc độ khâu của mình xuống, cô có thể cảm nhận được ý tốt đó, đồng thời cũng phát hiện kinh nghiệm phẫu thuật của mình không thể nào đạt tới.

Làm sao để giảm thiểu tính dính liền và khôi phục hai nhân tố tiến hành quy nạp tổng kết nhanh hơn?

Vừa bận rộn đến giữa trưa, gân bắp thịt bị tổn thương của người bệnh đã như là tổ ong vò vẽ, cứ từng đợt từng đợt nối nhau, liên miên không dứt.

Nhưng Trần Thương chẳng những không phàn nàn tiếng nào, mà ngược lại còn thấy mười phần may mắn, giúp mình rút ngắn thời gian hoàn thành năm trăm ca khâu gân bắp thịt.

Buổi sáng, Trần Thương được sự giúp đỡ của Tần Duyệt, làm sáu ca thuật khâu gân bắp thịt, mặc dù làm tại phòng xử lý ba ca, nhưng cũng không nhẹ nhõm hơn so với phòng phẫu thuật chút nào, mà còn có chút phiền toái.

Sau khi hai người đi ra khỏi phòng xử lý đã là hai giờ chiều, Trần Thương duỗi tay vươn vai, quay qua nhìn thấy Tần Duyệt cũng đang mở rộng bả vai, khiến lồng ngực cũng theo đó mà phồng ra

Trần Thương tập trung nhìn vào, lập tức sửng sốt

Ý?

Tựa hồ...

Không phải đổi rồi chứ?

Trần Thương bỗng nhiên lại bị phát hiện của chính mình dọa sợ.

Hiển thị văn bản được trích dẫn

Những thiếu sót này so với việc tìm phương pháp khâu Kessler càng khiến người ta hiếu kỳ hơn.

Trần Thương nhịn không được nói: “Không phải chứ... Thâm tàng bất lộ nha!”

Tần Duyệt lập tức quay người, ánh mắt như dao, hận không thể đem Trần Thương róc xương, xẻ thịt.

Trần Thương khụ khụ một tiếng, vội vàng nói: “Giữa trưa mời cô đi ăn cơm, vất vả rồi.”

Tần Duyệt: “Xem như anh còn có lương tâm.”

Buổi sáng làm sáu ca phẫu thuật, cho dù là khâu gân bắp thịt không được bao nhiêu tiền, nhưng dựa theo hệ số tiền phẫu thuật Trần Thương ít nhất có thể kiếm hơn một trăm khối, đương nhiên, Tần Duyệt kỳ thật cũng có, đây chính là chỗ lợi của biên chế, chỉ cần làm nhiều thì kiếm được nhiều, chỉ cần ký tên trên giấy tham gia phẫu thuật, thì sẽ có thu nhập.

Lúc này đã hơn một giờ, đã qua thời gian dùng cơm, hai người cùng nhau đi, cũng rất hài hòa.

Tần Duyệt thích mặc áo khoác đồng phục, lúc nào cũng ăn mặc rộng thùng thình tùy ý, vì lẽ đó có nhiều thứ cũng nhìn không ra nổi.

Trần Thương không nhịn cười được: “Tần Duyệt, ngươi vì sao cô không mặc quần áo nữ tính chút đi? Cô thế này sẽ làm cho người khác hiểu lầm là đàn ông đấy!”

Tần Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Dừng! Tôi sợ cậu mê đắm sắc đẹp của tôi!”

Trần Thương kém chút đã muốn thổ huyết

Mê đắm sắc đẹp của cô?

Giữa trưa, ăn xong một nồi lẫu, quả nhiên thức ăn ngon là liều thuốc chữa trị tốt nhất, sau khi đi ra, Trần Thương cùng Tần Duyệt cảm giác rất thỏa mãn, nếu như lúc này có thể ngủ một giấc, đó mới thật là tuyệt vời.

Nhưng bởi vì buổi sáng tan tầm muộn, lại mới ăn xong, đã sắp ba giờ, hai người chỉ có thể đi thẳng về đi làm.

Buổi chiều bệnh nhân vốn đã không ít, sáu bảy ca khâu gân bắp thịt.

Ngay cả Trần Thương đều có chút mỏi eo, thế nhưng Tần Duyệt một câu mệt mỏi cũng không nói ra.

Điều này làm cho Trần Thương vốn định than một câu mỏi eo lại phải nuốt trở vào, vạn nhất rước lấy một câu thận anh bị hư, đây không phải tự chuốc nhục nhã sao?

Mệt mỏi là mệt mỏi, nhưng thu hoạch vẫn tương đối khá

Trần Thương cảm giác xế chiều hôm nay cảm giác mệt mỏi vẫn là rất nhiều.

Mang theo mỏi mệt về đến nhà, nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thu hoạch được đặc huấn phương pháp khâu Bunnell, có muốn bắt đầu không? 】

Trần Thương nằm ở trên giường, nhàn rỗi không có chuyện gì làm, dứt khoát bấm mở bắt đầu.

Bỗng nhiên trước mắt biến đổi, Trần Thương xuất hiện ở trong phòng phẫu thuật.

Chỉ là xuất hiện trước mặt một người đàn ông nước ngoài, toàn thân mặc áo trắng đứng ở nơi đó.

"Xin chào, tôi là Bunnell!" Người đàn ông cười, tự giới thiệu về mình.

Trần Thương có chút trợn tròn mắt, đây chính là người được xưng là Bunnell sao?

Nhưng mà ông Bunnell đã qua đời thật lâu rồi, không tính là gặp quỷ chứ?

Trần Thương vội vàng cúi đầu, hướng tiền bối chào hỏi: "Chào ông Bunnell."

Bunnell cười, gật đầu: "Hôm nay tôi tới giúp cậu tiến hành đặc huấn phương pháp khâu Bunnell."

Sau khi nói xong, Bunnell chỉ một ngón tay, chỉ thấy trên bàn phẫu thuật xuất hiện một bệnh nhân.

Hắn vẫy tay với Trần Thương: "Kỳ thật, gọi là phương pháp khâu Bunnell, chẳng bằng gọi là phương thức khâu gân bắp thịt cách nào so với hình tượng một chút, nguyên lý chủ yếu là..."

"Nếu cậu đã hiểu rõ trình tự các thao tác chủ yếu của phương pháp khâu Bunnell, tiếp theo cậu tới làm mấy ca phẫu thuật cảm thụ một chút."

"Có lẽ cậu đã phát hiện, kỳ thật phương pháp khâu Bunnell cũng không phải thích hợp với tất cả loại khâu gân bắp thịt, gân bắp thịt có cá thể khác biệt, gân bắp thịt khác nhau, phân khu khác nhau thì yêu cầu sẽ khác nhau, như vậy, vết thương cũng là như thế, cái này giúp cho cậu phán đoán, cái nào thích hợp với phương pháp khâu Bunnell, cái nào là lựa chọn tốt nhất... Mời xem..."

...

"Tốt, trải qua thời gian dài như vậy, cậu có lẽ đã hiểu rõ đối với phương pháp khâu Bunnell, như vậy tiếp theo, cậu cần nhận biết chính là ưu khuyết điểm của phương pháp khâu Bunnell!"

“Ưu điểm của nó rất rõ ràng, đó chính là không để lại dị vật trong gân bắp thịt! Dễ dàng cho việc phục hồi sau này của gân bắp thịt, đồng thời cũng sẽ không sinh ra dính liền bởi vì dị vật hay đầu chỉ khâu.”

“Nhưng thao tác hết sức phức tạp, nếu như kỹ thuật không đủ, rất dễ gây nên dính liền diện rộng, vì lẽ đó cậu cần phải không ngừng luyện tập.”

“Vì vậy, thời gian kế tiếp cậu hãy bắt đầu luyện tập, khi nào cậu thao tác khiến tôi hài lòng, cậu mới có thể rời đi.”

Khi Bunnell nói xong, Trần Thương phảng phất như đã trải qua một thời đại biến thiên, đây là một loại kiến thức mới về khâu gân bắp thịt, lần lượt không ngừng luyện tập, lần lượt học tập, Trần Thương đối với phương pháp khâu này hứng thú càng ngày càng nhiều

Mỗi một lần phẫu thuật hoàn tất, Bunnell đều tự mình trợ giúp Trần Thương phân tích, tìm kiếm điểm chưa được, cố gắng đột phá

Không biết qua bao lâu, không biết trải qua bao nhiêu lần phẫu thuật, hứng thú của Trần Thương đối với phương pháp khâu Bunnell càng ngày càng nhiều hơn, xác suất phẫu thuật thành công càng ngày càng cao

Rốt cục, Bunnell nhìn Trần Thương, cười nói: “Người trẻ tuổi, cậu rất ưu tú, hi vọng Bunnell có thể được toả sáng ở trong tay của cậu, nhưng hãy nhớ, phương pháp chỉ là đường tắt để trị liệu bệnh tật, tuyệt đối không nên lạm dụng phương pháp này, bất kỳ một loại phương pháp phẫu thuật nào đều có tính hạn chế của nó, cậu nhất định phải thoát ra khỏi giới hạn ấy, đi tìm hiểu về bệnh tật này, tuyển chọn phương pháp trị liệu, kỳ thật khâu gân bắp thịt không có một phương pháp cố định, thậm chí cậu có thể kết hợp các phương pháp phẫu thuật để trị liệu!”

Trần Thương gật đầu, chân thành xoay người cúi chào: “Cảm ơn ông Bunnell đã dạy bảo!”

Lần này, Trần Thương là thật tâm, dù cho đây chỉ là hình chiếu của hệ thống, nhưng phần ân tình này của cậu rất thật lòng.

Chương 280: Hư Tình Giả Ý

Vừa dứt lời, Trần Thương lại trở về trên giường.

Nói thật, đã nhiều lần nhận đặc huấn, lần này là lần khiến Trần Thương có cảm giác chân thật nhất

Sau khi được Bunnell dạy bảo rồi thêm một lần được hệ thống dạy học.

Anh nhắm mắt lại, không ngừng hồi tưởng lại thứ mình học được.

Lần học tập này, thật sự là lĩnh hội rất sâu, khiến Trần Thương học được một loại phương pháp khâu có linh hồn cùng tinh túy, thực sự là vô cùng quan trọng.

Mặc dù kĩ thuật khâu của Trần Thương đối với gân bắp thịt đã đạt đến tiêu chuẩn của một bác sĩ, nhưng anh cảm giác, kĩ thuật khâu gân bắp thịt của ông Bunnell dù còn chưa đạt tới hoàn mỹ, nhưng cũng cách không xa.

Khoảng cách của bác sĩ và sự hoàn mỹ rất xa.

Mà pháp khâu Bunnell đại thành, có thể giúp kĩ thuật khâu gân bắp thịt của Trần Thương lại tiến thêm một bước dài trên con đường đi đến sự hoàn mỹ

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Trần Thương rất sớm đã tới văn phòng.

Vừa mới vào cửa bệnh viện, âm thanh nhắc nhở của hệ thống tiếp tục vang lên.

【Đinh! Giao nhiệm vụ mỗi ngày, hoàn thành 10 ca phẫu thuật khâu gân bắp thịt, nhiệm vụ ban thưởng: Đặc huấn phương pháp khâu Kessler.】

Trần Thương lập tức ngẩn người

Anh cảm giác hô hấp của mình có chút không ổn, đã loáng thoáng cảm giác được lần này hệ thống muốn chơi lớn

Hệ thống hình như muốn mình nắm giữ tất cả phương pháp khâu hay gì vậy?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi kích động

Khâu gân bắp thịt đã phát triển mấy trăm năm, hiểu biết của mọi người về khâu gân bắp thịt cũng ngày càng nhiều.

Mà qua mỗi một thời kỳ, đối với việc hiểu biết về khâu gân bắp thịt đều không giống.

Thời gian trôi qua, từ bắt đầu là trị liệu vật lý đến năm 1970 là trị liệu khôi phục, lại đến thập niên 90 giáo sư Thang tìm ra phương pháp khâu nội soi sáu thắt, quan niệm đang không ngừng cải tiến, cho tới ngày nay, kháng

dính liền trở thành một trong những phương hướng chủ yếu trong nghiên cứu gân bắp thịt.

Mà cũng là phương hướng phát triển mà phần lớn các chuyên gia ngoại khoa đang nghiên cứu.

Bỗng nhiên lúc này, Trần Thương như có một chuyên ngành về khoa ngoại mà người người ao ước, nghĩ tới đây, anh tranh thủ thời gian lắc đầu, mình muốn làm chủ cả lĩnh vực ngoại khoa, sao có thể bị ràng buộc ở ngoại khoa tay

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một cái câu: Muốn chế ngự ngoại khoa thì phải bắt đầu từ ngoại khoa tay

Sau khi vào văn phòng, Trần Thương chợt phát hiện Tần Duyệt đã tới, đang viết cái gì đó ở bàn làm việc.

Tần Duyệt cũng nghe thấy có người đến, khi thấy là Trần Thương, sắc mặt vui mừng vội vàng đứng dậy hấp tấp chạy tới.

- Trần Thương, mau tới đây, tôi cho cậu xem cái này

Trần Thương sững sờ:

- Cái gì vậy?

Tần Duyệt cười nói:

- Hôm qua sau khi tôi trở về, xem lại video phẫu thuật của cậu, thế nhưng phát hiện một chút chi tiết chưa rõ ràng, thế là tôi đến phòng quan sát lấy video phẫu thuật của cậu, thế nhưng vẫn phát hiện có chút không rõ ràng, nên tôi đã mang máy ảnh ở nhà đến

Sau khi nói xong, Tần Duyệt lấy điện thoại di động ra, mở mục hình ảnh lên chỉ cho Trần Thương:

- Đây đây đây! Thấy không?

Trần Thương trợn tròn mắt, nhìn Tần Duyệt trước mặt, rồi lại nhìn máy ảnh ở trên tay cô, có chút mắt trợn tròn:

- Cái này... Có được không?

Tần Duyệt cười khanh khách một tiếng:

- Có cái gì mà không được! Cậu xem, ngay cả giá ba chân tôi cũng đã mang đến! Khi phẫu thuật, chúng ta tìm chỗ thích hợp đặt xuống.

- Tôi quyết định từ giờ về sau sẽ ghi lại tất cả video khi cậu làm phẫu thuật, sau đó trở về viết tổng kết, tiến hành so sánh các chi tiết quan trọng trong quá trình phẫu thuật, có lẽ chúng ta sẽ có thu hoạch

Trần Thương nhìn dáng vẻ đầy hưng phấn của Tần Duyệt, nhịn không được đau tim một phen:

- Tối hôm qua không ngủ ngon hả?

Tần Duyệt thở dài:

- Tôi không quá hiểu rõ về khâu gân bắp thịt, vì lẽ đó khoảng thời gian này buổi tối mỗi ngày đều học thêm một khóa bổ túc, tra thêm tư liệu, cố gắng không cản trở cậu

Trần Thương:

- Sao cô lại tới sớm như vậy?

Tần Duyệt cười hắc hắc, không nói gì, nếu cô đi muộn sao có thể trộm máy ảnh đi được, đây chính là bảo bối của Tần Hiếu Uyên

Trần Thương cười cười, chân thành nói:

- Cám ơn cô, Tần Duyệt

Tần Duyệt cắt một tiếng:

- Hư tình giả ý

Lúc này, Vương Dũng đi đến, trên gương mặt đang còn mệt mỏi vì trực đêm, nhìn thấy máy ảnh trong tay Trần Thương, lập tức sửng sốt

- Ách? Sư phụ Trần... Ngài mang máy ảnh này đến phối hợp hả?

Một câu rất bình thường, thế nhưng là vì sao Trần Thương luôn cảm thấy chỗ nào không đúng chứ?

Trong khoảng thời gian này, nguyên nhân rất đơn giản thôi, lúc nào Trần Thương cũng bận rộn, ngày nào cũng đi sớm về tối, căn bản toàn là làm phẫu thuật.

Nhưng Trần Thương cũng rất cảm động vì Tần Duyệt, cô gái nhỏ này ngày nào cũng đi sớm về tối, đến mức quầng thâm trên mắt hiện càng ngày càng rõ.

Nhiệm vụ không ngừng thay đổi theo từng ngày, Trần Thương cũng vừa mới bắt đầu nghe qua một vài phương pháp khâu lại, có phương pháp khâu Lahey, phương pháp khâu Becker, phương pháp khâu Savage, nhưng đến cùng thì những phương pháp kỳ lạ cổ quái, loạn thất bát tao (1) đều bị lược bỏ hết, sau khi tra tư liệu, Trần Thương mới chợt phát hiện, những phương pháp này khi đem ra so sánh lại không giống nhau về thời kỳ, lí niệm và tính đại biểu.

Chẳng qua, cái này thật sự đã nghiệm chứng lời nói cho lời nói ban đầu của giáo sư Bunnell, mỗi một phương pháp đều có sự thích hợp nhất định với hoàn cảnh sinh trưởng, việc anh cần làm là căn cứ vào đặc tính của bệnh tật, tính nặng nhẹ của vết thương mà tìm ra phương pháp khâu thích hợp nhất.

Mỗi ngày trôi qua, Trần Thương lại tự cảm nhận bản thân đang từng chút từng chút tiến bộ hơn

Ngày nào cũng mười mấy ca phẫu thuật, Trần Thương càng lúc càng thấy mình đang bị rút dần sức lực.

Mà có người trợ thủ đắc lực như Tần Duyệt, đối với Trần Thương mà nói đó là sự thay đổi rõ như ban ngày

Mỗi một ca phẫu thuật, Tần Duyệt lại làm trợ thủ duy nhất của anh, cũng là người duy nhất xem.

Cô đang tận mắt nhìn sự cải biến, hoàn thiện không ngừng của Trần Thương, mỗi một lần qua đi lại là một lần tiến bộ hơn

Điều này khiến Tần Duyệt thoáng giật mình.

Hạn mức cao nhất của người đàn ông trẻ tuổi. Này rốt cuộc là dừng lại ở đâu vậy?

Đối với kiến thức khâu lại gân bắp thịt của Tần Duyệt nguyên bản là rất nửa vời, nhưng dù là vậy, lúc cô chứng kiến Trần Thương phẫu thuật khâu gân bắp thịt cho cảnh sát hình sự Ngô Cương khi hắn bị thương một cách trôi chảy đã khiến cô cực kỳ rung động

Thế nhưng, so sánh với Trần Thương của ngày hôm nay, thì mấy ngày trước đó và bây giờ của anh lại cách nhau một khoảng rất xa

Mà bây giờ, đối với phẫu thuật khâu lại gân bắp thịt, Tần Duyệt càng ngày càng hiểu rõ hơn, hàng ngày sau giờ tan sở, cô đều tìm đọc mấy loại tư liệu lịch sử trung ngoại, không ngừng giúp lý niệm của mình trở nên mới mẻ hơn, có cái nhìn mới mẻ về phẫu thuật khâu lại gân bắp thịt.

Nhưng sau khi cô lấy video trong máy ảnh ra xem...

Thì lại phải cầm theo nó đến gặp Trần Thương nhờ anh lý giải về khâu lại gân bắp thịt, càng nghe càng cảm thấy đúng là thâm bất khả trắc

(DG: Thâm bất khả trắc: rất sâu không lường được.)

Vào giờ phút này, Tần Duyệt rất tin tưởng anh, cho dù là bất cứ lời nào của Trần Thương, một khi nói ra đều không phải trò đùa.

Mà phương pháp khâu lại gân bắp thịt, Trần Thương cũng rất nghiêm túc.

Chương 281: Áp Lực Dư Luận

Chỉ chớp mắt một cái, một tháng lại trôi qua.

Lúc này, Trần Thương vừa bước vào phòng bệnh, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lần nữa vang lên.

【Đinh! Nhiệm vụ hàng ngày, tính chất hoàn thành phẫu thuật khâu gân bắp thịt phức tạp như nhau (gân bắp thịt quái đẳng cấp lớn hơn cấp 40), nhiệm vụ hoàn thành ban trưởng: đặc huấn phương pháp khâu Tang nâng cao (bao gồm các loại diễn sinh M-Tang).】

Trần Thương sững sờ, phương pháp khâu Tang? Hệ thống rốt cục cũng chịu cam lòng rồi hả?

Hơn nữa, lần này không phải đặc huấn mà là đặc huấn nâng cao, chẳng lẽ có gì khác nhau à?

Chẳng qua, muốn hỏi thành thuật khâu gân bắp thịt quái cấp 40 như nhau, độ khó hình như hơi quá lớn, không phải là không đánh lại quái gân bắp thịt cấp 40 này, mà là mình không nhất định có thể gặp được.

Dù sao, hiện tại Trần Thương cũng đã hoàn thành hơn bốn trăm ca phẫu thuật khâu gân bắp thịt, nhưng cho tới giờ vẫn chưa gặp được một quái thủ lĩnh nào, phần lớn đều là tổn thương gân bắp thịt phổ thông, đẳng cấp phổ biến cũng chỉ xấp xỉ cấp 20, quái gân bắp thịt cấp 40...

Cấp 40, cái này tối thiểu là quái thủ lĩnh, thậm chí là quái Vương cấp.

Phải đi đâu tìm đây?

Nhưng Trần Thương thật sự có chút chờ mong đối với phương pháp khâu Tang, bởi vì dù sao bây giờ nó cũng là một loại phương pháp khâu được đánh giá ở cấp bậc cực cao, đại danh của phân khu Tang thị nổi tiếng trên toàn thế giới, thực sự sức thu hút là rất cao.

Lúc này, điện thoại phòng cấp cứu vang lên, sau đó y ta Tiểu Lâm bước vào, lớn tiếng nói:

- Bác sĩ Trần, có điện thoại

Trần Thương sửng sốt khi nghe thấy y tá nói mình có điện thoại.

Lúc này, gọi điện thoại tới đều là tình huống rất nguy cấp

Loại thứ nhất là trong nội viện mời khoa cấp cứu đến hội chẩn gấp, đó chính là tính mạng nguy hiểm, cần phải cấp cứu

Loại thứ hai là 120, chính là người bị bệnh nặng nguy cấp cần cấp cứu ngay.

Dù là loại nào đều khiến người khác lo lắng.

Trần Thương vội vàng đi tới, quả quyết nói:

- Chào anh! Trần Thương khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện xin nghe.

- Bác sĩ Trần, tôi là Trương Khắc Cần

Đối phương nói ta làm cho Trần Thương lập tức nhớ lại đội trưởng đội cảnh sát hình sự với sắc mặt uy nghiêm kia.

Nhưng nếu như nhận được điện thoại từ người này thì đúng là tin không tốt...

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Đội trưởng Trương, anh có chuyện gì hả?

Trương Khắc Cần trầm giọng nói ra:

- Vừa rồi, ở quảng trường ca kịch viện Nam Thập Phương, tay của Hình Vũ - người chơi dương cầm, bị đèn lớn đập bể

Trần Thương sững sờ, Hình Vũ... Đây không phải là người chơi dương cầm rất nổi tiếng à?

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Thế là... Loại chuyện này, cảnh sát hình sự cũng phải quản sao?

- Hiện tại Hình Vũ đang được đưa tới bệnh viện nhân dân tỉnh, nếu cậu có thời gian... Tới xem một chút được không?

Trần Thương sửng sốt:

- Đội trưởng Trương, người ta là đại minh tinh! Mời chuyên gia Lục Viện thành phố Ma Đô, nếu còn không được thì mời từ nước ngoài...

Trương Khắc Cần thở dài:

- Mời được đều đã mời, nhưng... Cậu cũng biết, chuyện này xảy ra ở thành phố An Dương chúng ta, chúng ta cũng phải làm bộ dáng có thể mời chuyên gia qua xem, không phải tay tôi khôi phục rất tốt à? Còn có Ngô Cương, tiểu tử kia giờ đã có thể bắn súng! Cục trưởng chúng tôi nói tôi mời cậu đi qua.

Trần Thương giờ mới hiểu được, đây là kéo đi cho đủ nhân số

Vừa mới cúp điện thoại, di động Trần Thương lại vang lên, nhìn thấy người gọi là viện trưởng Tần, lập tức sững sờ không biết viện trưởng Tần gọi điện thoại cho mình làm gì? Tần Hiếu Uyên nói:

- Tiểu Trần, toàn lực phối hợp công việc cứu viện liên quan tới Hình Vũ, trong khoa tạm thời không cần cậu quan tâm.

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi.

Tần Hiếu Uyên lại tăng thêm một câu:

- Cậu không cần nói gì, đi qua nhìn một chút là được.

Trần Thương sững sờ, gật đầu đáp ứng, lão đại đều đã mở miện, g còn nói cái gì nữa, coi như là đi gặp dương cầm vương tử trong truyền thuyết đi.

- Tôi đi bệnh viện Nhân Dân tỉnh một chuyến.

Trần Thương cởi găng tay nói với Tần Duyệt đang tò mò.

Tần Duyệt trừng to mắt:

- Hình Vũ bị thương hả?

Trần Thương gật đầu:

- Làm sao cô biết! ?

Tần Duyệt:

- Tôi xem được tin tức này

Nói đến đây, Tần Duyệt lấy điện thoại ra, chỉ vào tin tức nói.

Trần Thương không để ý đến Tần Duyệt, cởi áo blouse trắng ném cho cô, nói:

- Ừm, tôi đi trước.

Tần Duyệt sững sờ:

- Tôi cũng muốn đi.

Trần Thương im lặng:

- Cô đi làm gì?

Tần Duyệt:

- Tôi cũng là fan hâm mộ của Hình Vũ, buổi biểu diễn không đi được, ở bệnh viện thì có thể đi xem một chút.

Trần Thương liếc cô một cái:

- Có cái gì hay để xem? Ở lại làm tốt đi, cắt ~

Tần Duyệt nhìn sang:

- Tôi thấy trong ánh mắt của cậu có ghen tỵ, anh đang ghen phải không?

Trần Thương: …

Xe chở anh còn chưa tới cửa ra vào bệnh viện nhân dân tỉnh, nhưng do dòng người quá đông nên không đi tiếp được nữa.

Tài xế sửng sốt một chút:

- Bệnh viện bị sao vậy? Sao lại đông như vậy? Không đi tiếp được.

Trần Thương dứt khoát tính tiền xuống xe.

Minh tinh đều có fan hâm mộ quan tâm, bị thương mà cũng có nhiều người đến xem như vậy, có cái gì đẹp mắt à?

Toàn bộ cảnh sát đang duy trì trật tự, Trần Thương cũng nhìn thấy Ngô Cương, cả người mặc đồng phục cảnh sát đứng đó rất có khí chất.

Trần Thương bỗng nhiên có cảm giác, đồng phục bác sĩ cũng không phải quá đẹp.

Ngô Cương cũng nhìn thấy Trần Thương, vội vàng đi tới, cười nói:

- Bác sĩ Trần, anh đã đến rồi? Mau đi vào.

Ngô Cương nhìn Trần Thương với ánh mắt đầy cảm kích, dù sao cũng là nhờ Trần Thương nên anh mới có thể lại lần nữa cầm súng:

- Có anh ở đây, Hình Vũ có thể được cứu rồi

Trần Thương cười cười, chen qua đám người, đi vào bên trong.

Khâu gân bắp thịt trong vòng mười hai tiếng có thể không có việc gì. Dù sao Trần Thương cũng không muốn đến, nếu không phải cảnh sát gọi tới, anh cũng chẳng việc gì phải gấp gáp.

Có vô số người chú ý Hình Vũ, nếu như phẫu thuật không thành công, đời này đừng mong làm bác sĩ nữa.

Áp lực dư luận đủ để giết chết một người.

Nhớ lúc trước, có một ca phẫu thuật minh tinh thất bại, người nhà bác sĩ mổ chính kia bị fan cuồng gây rối, ngày nào cũng có người đứng ở dưới lầu mắng chửi, đe dọa.

Báo cảnh sát cũng vô dụng, người ta chơi xấu anh cũng không có cách nào.

Con bác sĩ đến trường bị người mắng, vợ cũng không dám đi làm, bất đắc dĩ phải dọn nhà đi.

Thế nhưng đám fan hâm mộ kia vẫn không bỏ qua, dưới áp lực bức bách của dư luận, vị bác sĩ kia nhảy lầu tự tử.

Còn minh tinh kia cuối cùng danh dự bị hủy hết, thân bại danh liệt, nhóm fan hâm mộ lúc này mới hài lòng.

Vì lẽ đó, xem bệnh cho minh tinh còn phiền phức hơn xem bệnh cho lãnh đạo, rất nhiều fan hâm mộ không hiểu thật sự, do số tuổi quá nhỏ, chưa có khả năng tự phán đoán hành vi của mình, chuyện như vậy không phải ít.

Về sau minh tinh xem bệnh cũng học thông minh, lén lút đi xem bệnh, hoặc là xuất ngoại xem bệnh, bằng không hại người hại mình, dù sao minh tinh cũng không muốn phiền phức như vậy, nhưng dư luận muốn chính là chủ đề.

Minh tinh cũng chỉ là phương tiện dư luận mà thôi, anh có sức ảnh hưởng thì chúng tôi mượn sử dụng một chút vậy.

Xem bệnh cho minh tinh chính là như vậy, bệnh nhẹ chữa khỏi là danh dự, bệnh nặng trốn tránh, hoặc chữa không hết thì xong con bê.

Chương 282: Tay Của Nghệ Sĩ Dương Cầm

Lúc này, văn phòng ngoại khoa cũng tràn đầy một đám người, có bác sĩ, có lãnh đạo, có nhân viên công tác tương quan, Trần Thương cũng nhìn thấy Hình Vũ, anh ta đang ngồi trên ghế, tay phải đặt trên bàn, cổ tay bị băng gạc thật dày bao bọc, vành nón che khuất gương mặt, không biết có biểu tình gì.

Trần Thương đi qua chào hỏi Trương Khắc Cần, lại nhẹ gật đầu với Đàm Trung Lâm.

Đàm Trung Lâm thấy Trần Thương tới, nhịn không được liếc mắt ra hiệu, thấy Trần Thương không hiểu, dứt khoát đi tới, trừng mắt nói ra:

- Sao cậu lại tới đây?

Trần Thương bất đắc dĩ nhún vai:

- Bị viện trưởng ép tới.

Đàm Trung Lâm cũng minh bạch, chuyện lần này xảy ra ở thành phố An Dương, các lãnh đạo nhất định bảo vệ hình tượng và mặt mũi của mình đến nơi đến chốn.

Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương, nhìn quanh mấy lần, sau đó lôi kéo Trần Thương đến nơi hẻo lánh, sắc mặt nghiêm túc, nhỏ giọng nói ở bên tai:

- Tiểu Trần, cậu nghe cho kỹ, lần này cậu hàng vạn hàng nghìn lần tuyệt đối đừng khoe khoang! Đây không phải là lúc cậu khoe khoang.

- Đây cũng không phải là người bình thường, mà là minh tinh, nếu như cậu khâu không tốt, sau này đừng nói làm bác sĩ, kể cả muốn yên tĩnh sinh hoạt cũng không được, cậu nhất định phải nhớ kỹ! Đừng khoe khoang

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Ông yên tâm đi, chủ nhiệm Đàm, tôi cũng không phải tiểu tử mới lớn, châm ngòi thổi gió liền lên.

Đàm Trung Lâm vốn không yên lòng, lại dặn dò thêm vài câu:

- Ừm, một hồi tôi đi làm sạch vết thương, xử lý một chút, bọn họ cũng không yên lòng để chúng ta làm, hiện tại cũng đang chờ chuyên gia ngoài, đợi bọn họ đến sau đó mới thương lượng phẫu thuật thế nào.

- Coi như lần này cậu đến đây để học tập, nhìn nhiều, ít nói

- Cậu mới 27 tuổi, về sau còn nhiều cơ hội, nhớ chưa?

Đàm Trung Lâm tựa hồ vẫn không yên lòng, cảnh giác nhìn Trần Thương vài lần, quay người rời đi.

Trần Thương cười, nhưng trong lòng rất ấm áp.

Bất luận là Đàm Trung Lâm, hay là Tần Hiếu Uyên, đều đang lo lắng về mình trẻ tuổi nóng tính.

Từ khi Trần Thương bắt đầu bước vào văn phòng đã cảm giác được bầu không khí ngột ngạt tồn tại khắp phòng, tất cả những người có mặt đều tự hỏi thầm trong đầu, lo lắng

Người đại diện của Hình Vũ đang liên hệ với công ty phụ trách và công ty bảo hiểm.

Buổi diễn lần này đã khiến người phụ trách của địa phương đó suy nghĩ đến sứt đầu mẻ trán vẫn không biết làm sao, chắc chỉ có quỷ mới biết tại sao cái đèn lớn như thế lại đột nhiên xảy ra vấn đề.

Lục tục, các chuyên gia trong lĩnh vực ngoại khoa tay của các bệnh viện lớn khắp An Dương tiến vào văn phòng.

Hình Vũ ngồi ở đằng kia, nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra ngày hôm nay, trong lòng càng thêm sợ hãi, đừng nói đến tay, ngay cả mạng cũng suýt chút nữa đã không còn, nghĩ tới đây, anh ta lại thở dài một hơi, đến khi nghĩ đến hai tay mình lại cười khổ một tiếng, một đôi tay đối với một nghệ sĩ dương cầm quan trọng thế nào?

Cái này không cần nghĩ cũng có thể biết được câu trả lời

Mỗi lần nghĩ tới đây, Hình Vũ cũng không dám suy nghĩ thêm nữa, chẳng lẽ sự nghiệp của mình trong kiếp này chỉ vừa mới bắt đầu đã phải kết thúc rồi sao?

Ai...

Lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cái tên hiện trên màn hình là Vợ.

Hình Vũ vừa bấm nghe, đầu dây bên kia liền truyền đến tiếng trẻ con ngây ngô đáng yêu cùng tiếng khóc nức nở:

- Ba ba.... Ba ba... Người không sao chứ?

Hình Vũ nghe xong, bật cười:

- Ba không sao hết, Thiên Thiên, ba không có chuyện gì đâu, con đừng lo lắng, không có ba ở nhà con phải chăm sóc cho mẹ thật tốt nghe không, con chính là một nam tử hán đó

Cậu bé nhỏ nói tiếp:

- Nhưng con và mẹ đã xem tin tức, thấy ba bị cái đèn rơi vào... Trông còn rất đau nữa, ba thật là không có chuyện gì chứ? Giờ con và mẹ đang ở sân bay này.

Hình Vũ sững sờ:

- Thiên Thiên, con đưa điện thoại cho mẹ đi.

Hình Vũ vừa nghe thấy giọng vợ mình truyền tới, lập tức trầm giọng nói:

- Sao em lại đưa con tới đây chứ?

Người bên đầu đối diện:

- Thằng bé cứ nhất định đòi đi, gào khóc làm loạn em ngăn không được, hơn nữa em cũng rất lo lắng cho anh, rốt cuộc thì mọi chuyện là thế nào? Có nghiêm trọng không?

Hình Vũ lắc đầu:

- Thật sự cái này chỉ là ngoài ý muốn thôi, chiếc đèn lớn tự nhiên rơi xuống, nhưng anh đã phản ứng nhanh nên không có bị nó rơi trúng, nhưng lại bị mấy miếng thủy tinh vỡ ra xoẹt qua, cũng không có vấn đề gì lớn, em đừng lo lắng.

Đợi Hình Vũ ngắt điện thoại, Đàm Trung Lâm mới lên tiếng:

- Hình tiên sinh, trước tiên chúng ta nên đi xử lý một chút để làm sạch vết thương, còn việc kiểm tra đến giờ chúng ta sẽ kiểm tra sau, không thể lãng phí thời gian để ngồi đợi ở chỗ này, đúng không?

Người phụ trách buổi diễn tên là Chu Chí Nghĩa cũng gật đầu:

- Đúng, Hình tiên sinh, chúng ta nên tích cực cứu chữa, nếu làm được gì thì cứ làm trước, chứ đợi đến lúc kiểm tra xong có khi lại chậm trễ

- Cậu yên tâm, đối với chuyện xảy ra lần này, chúng tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm

Người đại diện của Hình Vũ, cũng là em gái anh, tên là Hình Lệ Bình, cô như đang muốn nói cái gì đó, lại thấy Hình Vũ gật đầu đứng dậy:

- Ừm, vậy làm phiền chủ nhiệm Đàm.

Đang nói chuyện, lại có một đoàn người đi từ phía phòng xử lý đến, nhìn ai cũng rất có máu mặt, thật không biết phòng xử lý đến cùng là gặp chuyện gì?

Đàm Trung Lâm dứt khoát nói:

- Để tránh phiền phức và hỗn loạn, trừ mấy chuyên gia, những nhân viên khác hãy đứng bên ngoài, Tiểu Trần, cậu hãy là trợ thủ giúp tôi.

Đàm Trung Lâm sắp xếp xong xuôi.

Trần Thương hơi sững sờ, tiện tay cầm lấy chiếc áo blouse trắng mắc trên ghế, mặc nó vào rồi đi theo Đàm Trung Lâm đến phòng xử lý.

Đàm Trung Lâm nhìn mọi người một lượt rồi nói:

- Mọi người đến xem tình huống này đi, tiểu Trần cậu giúp tôi thay băng.

Đàm Trung Lâm nói xong, cầm cái kéo nhẹ nhàng cắt băng gạc quấn tại mu bàn tay.

Vết thương lập tức lộ ra

Mảnh thủy tinh chưa được thanh trừ một cách triệt để, nó còn cắm trên vết thương, làm mu bàn tay máu thịt be bét thành một mảng lớn.

Mà điều quan trong nhất là thủy tinh cắm ở cổ tay và mu bàn tay bên cạnh, cái này cũng không phải cái gì tốt đẹp

Đàm Trung Lâm cùng những chủ nhiệm xung quanh khẽ nhíu mày.

Vị trí này, trong giới phẫu thuật học xưng là khu vực "Lọ thuốc hít", ở chỗ cổ tay và mu bàn tay, vì đây là nơi dây thần kinh và mạch máu phân bố rất dày đặc

Một chỗ không lớn nhưng mạch máu và dây thần kinh lại phân bố dày đặc, có một dây thần kinh, hai mạch máu, ba gân bắp thịt, bốn khối xương.

Mà mu bàn tay bị tổn thương, trừ tổn thương "lọ thuốc hít" ra thì mu bàn tay có cách hai khoảng da thịt, hai khoảng cách này có thể trở thành nhân tố chủ yếu làm người bệnh nặng thêm, cũng sẽ trở thành nguyên nhân chủ yếu gây trở ngại sau khi chữa trị

Chương 283: Đá Mô Phỏng

Bởi vì sự liên kết giữa cơ duỗi và gân giống như độ sâu da thịt hình thành gân màng mu bàn tay, mặt trên thì tạo khoảng cách dưới da mu bàn tay, mặt dưới thì tạo khoảng cách với gân màng.

Dưới da có rất nhiều tĩnh mạch, các đường gân và mạch máu tập trung chủ yếu ở mu bàn tay, gân màng mu bàn tay và các đường tĩnh mạch thường giao nhau, nên nếu lỡ bị lây nhiễm thì có thể dẫn đến khuếch tán ra xung quanh, lây nhiễm rất dễ dàng làm cho khu vực lọ thuốc hít cũng phát bệnh.

Sau khi khâu cơ, hai phần da thịt ở hai bên sẽ nhanh chóng nhúng chàm vào khu vực vừa khâu, nói cách khác, khả năng dính liền cao tới chín mươi phần trăm trở lên

Còn chưa bắt đầu làm sạch vết thương mà trên mặt tất cả chủ nhiệm đều hiện đầy mây đen

Nếu như đối với người bình thường mà nói, đây không tính là cái gì, dính liền là chuyện rất bình thường, khâu lại cũng rất đơn giản, làm sạch vết thương cũng không phiền phức.

Thế nhưng người trước mắt này là nghệ sĩ dương cầm Hình Vũ, hiện tại đang là thời kỳ danh tiếng thịnh vượng, cả trong và ngoài nước đều có chút danh tiếng

Năm gần 33 tuổi Hình Vũ vừa mới nhận được huy chương đồng của giải thưởng văn hóa Ba Lan chí cao "Vinh dự nghệ thuật", có thể nói là tiền đồ vô hạn

Dính phải vết thương ở tay phải... Sau này anh muốn bằng người bình thường cũng không được, chớ nói chi là đánh đàn dương cầm

Có thể nói như vậy, nếu đôi bàn tay này một khi phẫu thuật không thành công, sự nghiệp sau này của anh ta đến đây xem như là kết thúc

Nghĩ tới đây, tất cả chuyên gia đều nhịn không được thở dài.

Bất quá, nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, Đàm Trung Lâm nên làm vẫn phải làm, hiện tại nhất định phải mau chóng xử lý vết thương.

- Tiểu Trần, mở một chai nước muối sinh lí, cậu cho xông một lần.

Trần Thương gật đầu, mở ra một chai nước muối sinh lí, rót lên trên vị trí phẫu thuật, bắt đầu rửa.

Sau đó là dung dịch ô- xy già...

Dần dần, vết thương lộ ra rõ hơn

Đàm Trung Lâm cầm cái kẹp, trực tiếp đem rút miếng thủy tinh ra, xung quanh còn có một chút tổn hại, nhưng cũng không nghiêm trọng.

Trần Thương đứng cạnh hỗ trợ thay băng, trong mắt xuất hiện một cảnh tượng

【Nghệ sĩ dương cầm bị tổn hại cơ bàn tay: Quái Vương cấp, cấp 45, tổn thương cơ bàn tay nghiêm trọng, cộng thêm vùng da thịt trên mu bàn tay bị nhiễm trùng, khiến hậu kỳ khép lại gặp khó khăn, xác suất dính liền cao tới chín mươi phần trăm, bởi vì đặc tính nghề nghiệp, tự động tăng lên đến Vương cấp, độ khó phẫu thuật gia tăng, yêu cầu chữa trị: Không dính liền! 】

Trần Thương lập tức ngẩn người

Hắn rốt cuộc hiểu rõ, vì sao một vết thương như vậy lại bị định nghĩa là vương cấp, bởi vì tiêu chuẩn không giống

Nếu như chỉ là vết thương của phần lớn người bình thường, thì cái này nhiều nhất là quái tinh anh, chưa chắc đã đến cấp bậc thủ lĩnh, thế nhưng ca phẫu thuật này đối với nghề nghiệp của Hình Vũ lại có vẻ rất là quan trọng.

Muốn không dính liền sau khi khâu xong, độ khó có thể tính bằng cấp số nhân, tuyệt đối không phải một hai lời nói.

Nào có đơn giản như vậy

Trần Thương có thể không chút do dự mà nói, chính mình cũng không thể đảm bảo

Muốn không bị dính liền, cái này có nghĩa là chỉ có một cơ hội phẫu thuật duy nhất, một khi xử lý không tốt, lại tiến hành lần phẫu thuật thứ hai tuyệt đối không có khả năng không dính liền.

Hơn nữa còn có khả năng nhiễm trùng mu bàn tay rất nghiêm trọng, càng thêm khả năng khu vực "Lọ thuốc hít" bị dính liền

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến trên người mình có một bảo bối

【Đá Mô Phỏng! 】

Lần này Trần Thương do dự, mình có nên thử một chút hay không?

Nghĩ nghĩ, Trần Thương vẫn không dám hạ quyết tâm, chờ một chút đi, dù sao còn có rất nhiều chuyên gia mà, ngoại khoa tay Lục Viện thành phố Ma Đô chính là giỏi nhất cả nước.

Cho dù mình lên thì khẳng định người ta cũng không tín nhiệm

Tin tức Hình Vũ bị thương nhận được sự quan tâm đông đảo của dư luận, một đám ký giả, truyền thông, báo lá cải tựa như đã đánh hơi thấy

mùi, lập tức nhao nhao đi tới thành phố không quá nổi bật về ngành giải trí, thành phố An Dương.

Ngoại khoa tay bệnh viện nhân dân tỉnh, ban quản lý thành phố An Dương đã cố ý sắp xếp cảnh sát đến khống chế cục diện, không cho tin tức tiếp tục truyền ra.

Dù sao nguyên nhân lần này Hình Vũ bị thương còn chưa được làm rõ, không quản tới trách nhiệm của chủ sự địa phương, hay là vì nguyên nhân lộn xộn gì, các lãnh đạo đều không hi vọng thấy xuất hiện tin tức bất lợi làm tổn hại danh tiếng của thành phố An Dương.

Thời gian Hình Vũ bị thương đã qua bốn giờ, trong vòng bốn giờ này, Hình Vũ đã hoàn thành làm sạch xử lý vết thương, các hạng kiểm tra, kiểm nghiệm đều đã hoàn thành.

Sau khi Đàm Trung Lâm khâu các mạch máu, dây thần kinh xong thì chờ đợi các chuyên gia đến

Phó Tổng giám đốc công ty của Hình Vũ tự mình đến bệnh viện Nhân dân tỉnh Đông Dương, người đến còn có quản lý của công ty bảo hiểm.

Hình Vũ mua chính là loại bảo hiểm có giá trị hơn chục triệu, hiện tại thành như vậy, công ty bảo hiểm thật khóc thương tâm muốn chết

Vì lẽ đó, người chuyên môn phụ trách bảo hiểm cho Hình Vũ của công ty cũng đi đến đây.

Một khi hai tay Hình Vũ xảy ra vấn đề, khả năng dính đến hạn mức bồi thường cao hơn trăm triệu

Con số này, công ty bảo hiểm cũng bắt đầu cảm giác được cái gì gọi là run rẩy

...

...

Ba giờ chiều, các chuyên gia trong lĩnh vực ngoại khoa tay lần lượt đến, cánh cửa phòng làm việc của bác sĩ ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh càng ngày càng cao, chủ nhiệm trở xuống đều không có tư cách đi vào.

Cửa thang máy, đầu bậc thang, bệnh nhân muốn vào bệnh viện nhất định phải được nhân viên công tác của bệnh viện cho phép thì mới có thể đi vào, nếu không tất cả đều không cho phép tiến vào.

Ngày bình thường có thể dung nạp nhân viên y tế toàn khoa giao ban, trong phòng làm việc của bác sĩ đã ngồi hơn hai mươi người, cả đám học vị mười phần, nhưng đều nhăn mày nhăn mặt thảo luận bệnh tình của bệnh nhân.

Vợ con của Hình Vũ đang chờ đợi ở phòng làm việc của chủ nhiệm, mà phó tổng giám đốc của công ty Hình Vũ làm và quản lý công ty bảo hiểm thì ngồi bên cạnh anh, kiên nhẫn lắng nghe ý kiến của đông đảo các chuyên gia.

Mà lần này, chuyên gia được mời tới cứu trị là viện trưởng Vương Ngọc Sơn của Lục Viện thành phố Ma Đô, chủ nhiệm ngoại khoa tay Thường Hồng Lôi của bệnh viện thủ đô Tích Thủy Đàm, giáo sư bác sĩ Vu Kiến Bạch, phó chủ nhiệm ngoại khoa tay của bệnh viện Nam Thông tỉnh Giang Tô...

Có thể nói, lần này vì cấp cứu hai tay của Hình Vũ mà các chuyên gia trong lĩnh vực ngoại khoa tay trên cả nước đều được mời tới

Giáo sư Thang, người tìm ra pháp khâu Tang bởi vì đang có hội nghị quan trọng ở Châu Âu, cho nên căn bản không về kịp, phó chủ nhiệm Vu Kiến Bạch của phòng ban đến thay.

Mà Trần Thương cũng là bác sĩ nhỏ tuổi nhất có mặt trong phòng làm việc, nếu không phải Đàm Trung Lâm chủ động yêu cầu thì cũng sẽ không đến lượt cậu.

Trên màn hình lớn là hình ảnh vết thương của Hình Vũ, đám người nhất định phải mau chóng thảo luận ra một loại phương pháp khâu tốt nhất, cho ra phương án điều trị tốt nhất.

Thế nhưng hiện trường lại không có người nào lên tiếng.

Chương 284: Quần Anh Hội Tụ

Vị trí "lọ thuốc hít" vốn chính là một vị trí tương đối khó khăn, thêm nữa gân màng mu bàn tay bị tổn thương rất nghiêm trọng, việc khép miệng vết thương hậu phẫu tuyệt đối là vấn đề khó khăn.

Vương Ngọc Sơn nhìn thấy mọi người xung quanh trầm mặc không nói gì, biết lúc này nếu mình không nói lời nào thì không gian trầm mặc sẽ còn duy trì lâu nữa, thế là khụ khụ một tiếng, lớn tiếng nói:

- Cái này... Các vị đồng nghiệp, tôi cũng không khách khí nữa, tôi trước nói một chút quan điểm của mình, thả con tép, bắt con tôm, mọi người cùng nhau thảo luận một chút.

Mọi người nhao nhao gật đầu, mọi người bình thường giao lưu cũng nhiều, trên cơ bản hàng năm đều sẽ gặp mặt một lần, với tư cách là thành viên hội y học ngoại khoa tay Trung Hoa, mọi người coi như đều quen thuộc lẫn nhau, cũng có thể gọi ra tên của nhau.

Mà Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi đều là ủy viên thường vụ phân hội ngoại khoa tay, cấp bậc phó chủ tịch, cùng cấp bậc với giáo sư Thang của đại học phụ thuộc bệnh viện Nam Xương.

Vương Ngọc Sơn nhìn mọi người, trịnh trọng nói:

- Tình huống hiện tại của Hình tiên sinh, mọi người cũng biết, tôi không nói độ khó lớn bao nhiêu, mà sẽ trực tiếp nói ra ý nghĩ cùng đối sách của mình.

- Coi như gặp phải loại tình huống này mà nói, điều quan trọng nhất của việc khâu ba vùng cơ tay chính là kháng dính liền, nhưng, nếu như đơn thuần kháng dính liền thì dùng phương pháp khâu Bunnell tương đối tốt, thế nhưng độ khó các thao tác tương đối cao, mu bàn tay của bệnh nhân bị tổn thương nghiêm trọng nên không thích hợp làm cách này, phương pháp khâu Tang sáu thắt rất rõ ràng đã là lựa chọn không quá thích hợp đối với cơ gập...

Vương Ngọc Sơn kỹ càng phân tích một phen:

- Tôi cảm thấy, hiện tại xác xuất kháng dính liền chưa tới 60%

- Cái này còn chưa nhắc tới tổn thương và bị nhiễm trùng do phụ kiện, và bản thân bệnh nhân còn bị viêm gân...

Đám người khẽ gật đầu.

Nghề nghiệp gì đều có bệnh nghề nghiệp

Nhìn nghệ sĩ dương cầm cao đại thượng, nhưng hai tay của mỗi một nghệ sĩ dương cầm đều chăm sóc định kỳ.

Nhưng dù vậy, viêm gân cũng là một vấn đề khó mà tránh được

Hình Vũ bị viêm gân, hơn nữa không chỉ một chỗ, còn thường xuyên tái phát.

Loại tay dùng để đánh đàn dương cầm, viêm gân thì không dám tùy tiện phong bế, phẫu thuật càng không dám làm.

Hiện tại, những nhân tố nguy hiểm này đều sẽ trở thành ảnh hưởng đến thành công của ca phẫu thuật

Sau khi Hình Vũ nghe thấy vậy, trong lòng thở dài.

Thường Hồng Lôi nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, viện trưởng Vương nói rất có lý, tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng tôi có kiến nghị thế này, có thể thử dùng phương pháp M-Tang, tôi nhớ đã dạy cho bọn họ nghiên cứu mới nhất mục địch của phương pháp M-Tang chính là nhằm vào loại dễ dính liền này...

Sau khi Vương Ngọc Sơn mở đầu, mọi người bắt đầu nhao nhao thảo luận, Trần Thương không nói lời nào, cứ nghiêm túc ngồi nghe, kiến thức khâu cơ của những người này vẫn tương đối tường tận.

Nhưng hiện tại, Trần Thương đã không giống với lúc trước, anh thậm chí có thể nhìn ra thiếu sót của bọn họ, nhưng dù cho nhìn ra, Trần Thương cũng không nói, anh không phải người ngu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đám người còn chưa có một ý kiến thống nhất.

Vừa không thống nhất, lại không phản đối

Cái này trở thành chuyện khó xử nhất, cũng là đáng sợ nhất.

Hình Vũ ở một bên thấy mọi người như vậy, trong lòng lo lắng.

Phó tổng công ty trực tiếp nói:

- Các vị chuyên gia, chúng tôi cũng không hiểu làm sao chữa trị cho tốt, tôi cũng biết tình huống này ai cũng không nguyện ý gánh trách nhiệm, nhưng mà tôi hi vọng mọi người cho chúng ta một phương án tương đối ổn thỏa, hoặc là sau khi trị liệu xác suất thành công cùng khép lại cao bao nhiêu

Hình Vũ cũng nhẹ gật đầu, nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, các vị chủ nhiệm, chuyên gia, mọi người toàn lực ứng phó là được rồi, cũng đừng quá tự gây áp lực cho mình, tôi cũng biết tình huống hiện tại của bản thân, vì lẽ đó mọi người cho ra một phương án, có mấy

phần chắc chắn là được rồi, tôi tự mình tới lựa chọn là được, sẽ không gây bất cứ phiền phức gì cho các vị, tôi đảm bảo

Mấy người Vương Ngọc Sơn hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu.

Vương Ngọc Sơn nói:

- Tôi có thể đảm bảo tỉ lệ chữa trị thành công là 50% ! Tỉ lệ hiển hiệu 80%.

Tỉ lệ chữa trị cùng tỉ lệ trị liệu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, lĩnh vực y học đối với trị liệu có mấy đẳng cấp tiêu chuẩn, là để thuận tiện cho nghiên cứu khoa học sau này mà chế định chỉ tiêu tổng hợp, theo thứ tự là: Chữa trị, hiển hiệu, hữu hiệu, vô hiệu.

Trong đó chữa trị là hoàn toàn khép lại, mà hiển hiệu và hữu hiệu đều là thiếu hụt ở một phương diện khác, từng cái chỉ tiêu còn thiếu sót.

Vương Bảo Sơn vừa nói, đám người hơi sững sờ

Thường Hồng Lôi cũng có chút kinh ngạc, làm sao có thể cao như vậy chứ?

Ngay cả cô cũng chỉ có thể đảm bảo tỉ lệ chữa trị 30-40%, tình huống này yêu cầu không dính liền, nhân tố nguy hiểm nhiều lắm.

Cái này rất khó chắc chắn trăm phần trăm

Loại phán đoán này là xây dựng dựa trên cơ sở hiểu biết của bọn họ đối với loại bệnh này.

Là kinh nghiệm, cũng là năng lực

Thường Hồng Lôi nhìn Hình Vũ:

- Tôi chỉ có tỉ lệ 40% chữa trị thành công, mà nhất định là dưới tình huống phục kiện một tháng ở bệnh viện chúng tôi, khái niệm khỏi hẳn này rất khó giới hạn chuẩn xác, bởi vì chúng tôi chỉ có thể dựa theo tin tức và kinh nghiệm của mình để tiến hành phán đoán, mặc dù chúng tôi chỉ có 40% xác suất thành công, nhưng tôi lại có thể đảm bảo tốc độ quá trình khép lại của cơ, sức kéo của cơ, vân vân...

Lúc này, tỉ lệ chữa trị chính là thể hiện năng lực của tất cả bác sĩ

Đến tình trạng này, các bác sĩ không thể nói một câu lung tung mà phải căn cứ kinh nghiệm để phán đoán xem mình có mấy phần chắc chắn.

Trong lòng mỗi một bác sĩ đều có một cái cân, đối với khép lại của cơ phải có bảy tám phần cân nhắc.

Cũng như Đàm Trung Lâm, ông cảm giác trong lòng sợ mình chữa trị thì tỉ lệ không đến 10%.

Việc này ông không thể nói ra, nhưng nói cao lại càng không dám.

Dù sao, chữa bệnh không phải nói đùa, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng của ông về khâu cơ, nhiều nhất ông có hai mươi người bệnh, nhưng tỉ lệ chữa trị cũng chỉ có 5-6%, cao hơn cũng không dám cam đoan, trong mười người cũng không nhất định có một người đạt được tỉ lệ cao.

Nhìn Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi mỗi người đều 40%, 50%, Đàm Trung Lâm không khỏi không cảm khái ngàn vạn, lại có chút xấu hổ.

Nhưng loại chuyện này, tỉ lệ chữa trị vượt qua 20% trở lên, cái dựa vào không chỉ là kinh nghiệm, còn dựa vào thiên phú

Mặc dù tỉ lệ khép lại của Đàm Trung Lâm chỉ có không đến 10%, nhưng Đàm Trung Lâm có hiệu suất, lại có thể đạt tới 95% trở lên, hiển hiệu khôi phục 80% trở lên.

Chương 285: A! Cậu Không Phải Trần Thương Sao?

Tất cả mọi người biết khâu cơ, trình độ không giống, thủ pháp không giống, cho ra kết quả tự nhiên không giống.

Đàm Trung Lâm tự nhận là mình đã phấn đấu trong lĩnh vực này cả một đời, cũng có chút tâm đắc, thế nhưng trình độ phức tạp của bệnh nhân, trình độ nghi nan các loại cuối cùng chữa cũng không bằng những bệnh viện lớn kia.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng rất nhiều, trừ nguyên nhân do bản thân thì trọng yếu nhất vẫn là hoàn cảnh

Dù sao người bệnh quyết định trình độ cùng năng lực của bác sĩ

Những bệnh viện như Bắc Thượng Quảng Thâm này có một đặc điểm, đối với bệnh tật phổ thông làm theo phương hướng chuyên nghiệp hóa, chỉ với một loại bệnh nhẹ, người ta có thể sẽ nghiên cứu đến cực hạn.

Mà tỉnh Đông Dương thì tương đối lạc hậu, hiện tại thỏa mãn đối với ông vẫn là ấm no, truy cầu tinh thần hưởng thụ của ông cùng cao hơn một cấp bậc, vẫn chưa tới tình trạng kia.

Như vậy cũng tốt, so với thành thị phát đạt phải giải quyết nhu cầu quần chúng cấp bậc cao hơn, thành thị phổ thông chỉ cần giải quyết nhu cầu phổ biến của đại chúng.

Đây cũng là nguyên nhân chênh lệch

Người của thủ đô bởi vì người bệnh bị tổn thương cơ yêu cầu chất lượng cao hơn cùng tương đối nhiều, cho nên kinh nghiệm phong phú.

Mà Đông Dương thì đại đa số vẫn theo đuổi hiệu suất, có thể không ảnh hưởng đến sinh hoạt là được rồi.

Cả hai khác biệt rất nhiều, chỗ thua kém cũng rất lớn, một ca phẫu thuật khác biệt mấy lần đều có khả năng.

Bác sĩ các khu vực khác nhau, nắm giữ bệnh tật cùng am hiểu lĩnh vực khác nhau.

Am hiểu lĩnh vực, phương hướng, đặc điểm, chậm rãi cũng có chút khác biệt.

Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương đang đứng ở một bên không ngừng suy nghĩ, bỗng nhiên có chút hiếu kỳ, cũng không biết tiểu Trần có bao

nhiêu phần trăm chữa trị thành công?

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm lắc đầu cười chính mình, tiểu Trần mới lớn bao nhiêu? Nếu như Trần Thương lớn hơn mười mấy tuổi, cũng có thể trong hoàn cảnh này tự do nói chuyện.

Đàm Trung Lâm thở dài, mình vẫn là quá gấp, người trẻ tuổi, nhớ lấy không thể xuất đầu mà không suy nghĩ, nhưng Đàm Trung Lâm đoán, nếu như Trần Thương đi đúng đường, về sau tối thiểu nhất cũng cùng cấp bậc với Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi.

An Dương, vẫn không thể giữ được hắn

Sau khi nghe mọi người nói xác suất khép lại cao nhất chỉ có 50%! Hình Vũ có chút trầm mặc.

Điều này có khả năng một nửa xác suất về sau mình không đàn được dương cầm

Đây đối với một nghệ sĩ dương cầm không thể nghi ngờ là thống khổ còn hơn giết hắn

Vinh quang, vinh dự của anh, bỗng nhiên có khả năng biến mất, loại thống khổ này so cắt thịt cạo xương còn đau hơn

Trần Thương đứng đó, cân nhắc xem mình có xác suất thành công bao nhiêu?

Có lẽ là 60%?

Nhưng không có trăm phần trăm, Trần Thương sẽ không chủ động ra tay.

Được rồi, vẫn không nên quản chuyện này, một quái cơ cấp 40 không cần cũng được, có hệ thống gia trì, mình còn lo lắng không có cơ hội xoay người sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vẫn cảm thấy không thể gấp gáp

Đường dài còn lắm gian truân, ta đem trên dưới mà tìm kiếm cuối cùng lại trang bức

Hình Vũ do dự thật lâu, sau khi thảo luận với phó tổng quản lý công ty, cũng như bên phía công ty bảo hiểm, tựa hồ đã không có quá nhiều lựa chọn.

Hiện tại, phương án trị liệu của Vương Ngọc Sơn là tốt nhất

Nghĩ tới đây, Hình Vũ cười khổ một tiếng:

- Tôi không có lựa chọn khác sao?

Mọi người không ai lên tiếng, bọn họ là bác sĩ, có thể cung cấp những phương án trị liệu này cũng phải do người bệnh lựa chọn mới được?

Hình Vũ gật đầu, đứng dậy có chút cúi đầu:

- Các vị chủ nhiệm, vậy xin làm phiền các vị, chuẩn bị phẫu thuật đi

---

Dù sao cũng là bệnh viện nhân dân tỉnh, bất kể như thế nào, Đàm Trung Lâm vẫn phải đề xuất.

Cuối cùng danh sách phẫu thuật xác định là: Vương Ngọc Sơn mổ chính, Thường Hồng Lôi phối hợp, Đàm Trung Lâm phụ trợ.

Những chủ nhiệm khác thì đứng bên ngoài phòng phẫu thuật, trong phòng họp nhìn phẫu thuật trực tiếp.

Trần Thương cũng muốn nhìn xem cao thủ phẫu thuật là như thế nào, nói thật, cho tới bây giờ anh chưa thấy qua ca phẫu thuật khâu cơ cỡ lớn, đi xem một chút cũng tốt.

Đáng tiếc không thể đi hiện trường, nếu không cảm giác sẽ càng thêm chân thực

Học được cũng sẽ càng nhiều.

Trần Thương đang muốn đi theo ra phòng họp, bỗng nhiên Đàm Trung Lâm gọi lại Trần Thương:

- Tiểu Trần, một hồi đi với tôi đến phòng phẫu thuật.

Lời nói của Đàm Trung Lâm, Vương Ngọc Sơn cùng Thường Hồng Lôi cũng không có kinh ngạc, dù sao cũng là sân nhà người ta, gọi người đi cũng có thể lý giải, khả năng là học sinh của Đàm Trung Lâm.

Nhưng Đàm Trung Lâm đối với học sinh của mình thật không tệ.

Đang lúc Vương Ngọc Sơn quay người nhìn về phía Trần Thương, bỗng nhiên sửng sốt:

- Ồ? Cậu... Cậu không phải... Tôi nhìn cậu có chút quen mặt

Thời gian qua đi hơn một tháng, Vương Ngọc Sơn luôn cảm thấy nhìn Trần Thương có chút quen mặt, nhưng quen chỗ nào thì không nhớ ra được.

Trần Thương mỉm cười:

- Chào viện trưởng Vương, tôi là Trần Thương.

Vương Ngọc Sơn vỗ tay một cái, sắc mặt vui mừng:

- Ai nha, tôi nói làm sao lại quen mặt như thế, không nghĩ tới có thể trong trường hợp này nhìn thấy cậu, ha ha, thật sự là duyên số

Trần Thương cười nói:

- Ngưỡng mộ viện trưởng Vương đã lâu, hôm nay may mắn được ở gần quan sát phẫu thuật, là vinh hạnh của tôi.

Vương Ngọc Sơn cười ha ha một tiếng:

- Lần trước cậu cho chúng tôi xem ca phẫu thuật kia mới là đặc sắc ! Đi đi đi, cùng đi phòng phẫu thuật, nếu không giúp đỡ chút, hỗ trợ cho chúng

tôi?

- Chủ nhiệm Đàm, cái này... Tiểu Trần là học sinh của ổng hả? Trách không được phẫu thuật cấy ghép mô da lợi hại như vậy

Vương Ngọc Sơn nói làm Đàm Trung Lâm nói như lọt vào trong sương mù, không biết đến cùng đang nói cái gì.

Đàm Trung Lâm cười nói:

- Viện trưởng Vương hiểu lầm, tiểu Trần khâu cơ cũng không tệ, chúng tôi cùng tỉnh Nhị viện thường xuyên giao lưu, tiểu Trần rất có tiềm lực, tôi để cậu ấy tới xem phẫu thuật, đến mức ra tay thì không cần, cậu ấy vẫn còn trẻ

Vương Ngọc Sơn cười, hiểu ý của Đàm Trung Lâm, nếu là Vương Ngọc Sơn, ông cũng sẽ làm như thế.

Một hậu sinh ưu tú như vậy, tất cả mọi người sẽ tận tâm tận lực che chở.

Loại phẫu thuật dễ gây tranh cãi này, không có người nào nguyện ý mang theo học sinh của mình lên cả.

Trong phòng phẫu thuật, Trần Thương đã không phải là người xa lạ, sau khi tiểu y tá trông thấy Trần Thương, cười híp mắt một tiếng.

Trần Thương thụ sủng nhược kinh, vội vàng cười làm lành.

Chỉ là... Vì sao trong mắt cô y tá này lại ẩn chứa dục vọng.

Trợ thủ, người thân, nhân viên công tác công ty của Hình Vũ, tất cả đều không được phép vào trong phòng phẫu thuật, đây là vì để đảm bảo cho phẫu thuật được thuận lợi tiến hành.

Sau khi gây tê, phẫu thuật rất nhanh đã bắt đầu.

Động tác của Vương Ngọc Sơn gọn gàng, không có thao tác dư thừa nào, mỗi một bước đều đơn giản rõ ràng, so với bản thân mà nói...

Thiếu đi mấy phần khí chất, nhiều hơn mấy phần hiệu suất.

Chương 286: Biến Hóa Đột Xuất

Trần Thương tựa hồ phát hiện trong quá trình bản thân làm phẫu thuật vẫn còn tồn tại rất nhiều thao tác dư thừa.

Cũng không phải là nói những động tác này tốt, mà là sau khi bỏ những động tác này đi, có thể giảm xuống rắc rối đối với phẫu thuật, vô hình lại đề cao tính ổn định khi phẫu thuật.

Mà Thường Hồng Lôi nhất là phối hợp, cô phối hợp cùng Vương Ngọc Sơn rất tốt, hai người trên cơ bản không để lại khe hở dính liền, mà lão chủ nhiệm Đàm Trung Lâm cũng không kém bao nhiêu, thể hiện phong thái

Ba người phẫu thuật khiến người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly khoái cảm

Trần Thương đứng tại chỗ nhìn càng thêm càng hăng.

Xem video cùng quan sát trực tiếp, chênh lệch rất lớn.

Cũng giống như khi xem đá bóng, xem trên tivi có thể rõ ràng hơn một chút, tầm nhìn vĩ mô, có giải thích, vân vân...

Nhưng khi có mặt ở hiện trường, anh mới có thể cảm giác được bầu không khí cùng rung động ở đó.

Vì lẽ đó, khi được Đàm Trung Lâm dẫn vào phòng phẫu thuật, Trần Thương vẫn mười phần cảm kích.

Ba người trong phòng phẫu thuật đều làm việc đâu vào đấy, trước khi khâu cơ, các vị trí tổn hại xung quanh nhất định phải toàn bộ rửa sạch

Bởi vì đây đều là tai họa ngầm dẫn tới dính liền trong tương lai.

Lúc này liền thể hiện ra năng lực của chủ nhiệm Thường Hồng Lôi, cô xử lý các chi tiết nhỏ, đối với các loại nhân tố ảnh hưởng nắm chắc đúng chỗ, trên cơ bản mỗi một yếu tố ảnh hưởng đến dính liền, cô đều sẽ cân nhắc đến

Điểm này, Vương Dũng cùng chủ nhiệm Thường có chút tương tự.

Kỳ thật, mỗi một cá nhân đều có ưu điểm cùng khuyết điểm của họ, chúng ta chỉ phóng đại ưu điểm của mình đến vô hạn, không ngừng đề cao, thì giá trị bản thân mới có thể chân chính được thể hiện.

Khoảng thời gian này gặp nhau nhiều, Trần Thương phát hiện Vương Dũng nắm rất chắc những chi tiết nhỏ, lúc đầu khi học phẫu thuật vết cắt nhỏ, Vương Dũng là người đầu tiên học được, không chỉ là bởi vì cậu ta

tiếp xúc nhiều, mà là bởi vì con người của Vương Dũng rất hay để ý các chi tiết nhỏ, và đối với nhưng chi tiết đó cũng có nhiều ý kiến hay

Lúc này, Trần Thương lại đối với vị bác sĩ ngoại khoa tay của Tỉnh Nhị Viện mà sinh lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đầy tiếc hận, đã hơn một tháng, tại sao các người vẫn không học được phương pháp phẫu thuật hạn chế tối đa vết thương chứ?

Bảng hiệu của bệnh viện cũng sắp bị gỡ xuống, đám người này còn chưa học được, đến lúc đó ai đi làm thương hiệu đây

Mấu chốt nhất là phần thưởng của mình, một cái cũng không có...

Bên ngoài, trong phòng họp, tất cả mọi người vừa nhìn video phẫu thuật, vừa thảo luận, chỗ tốt duy nhất ở đây chính là nhiều người, dễ cho mọi người đưa ra ý kiến có ích, cùng nhau thảo luận.

Bầu không khí này thật ra cũng không tệ.

Phẫu thuật được tiến hành bình thường.

Trần Thương cảm giác, nếu như dựa theo cái tiết tấu này, vẫn rất có thể nắm chắc.

Nhưng mấu chốt nhất là khâu cơ còn chưa bắt đầu.

Trần Thương cũng rất muốn biết, chủ nhiệm Vương Ngọc Sơn muốn dùng loại phương pháp khâu nào.

Trên bàn tay có hai loại cơ là nhóm cơ ngoại và nhóm cơ nội. Các nhóm cơ ngoại gồm các cơ gấp và cơ duỗi (bao gồm cơ cẳng tay).

Nhóm cơ và dây chằng này quyết định 60-70% công hiệu của ngón cái, mà ngón cái là một trong những ngón tay cực kỳ quan trọng, nếu không có ngón cái, 90% hoạt động thường ngày đều không làm được, mọi người có thể thử một chút, không có ngón cái có thể làm được gì?

Mà cơ duỗi thì thô hơn một chút, nên việc lựa chọn phương pháp khâu cần phải chú ý đến sức kéo cơ duỗi, vân vân…

Dù sao cũng cần phải cân nhắc đến hoạt động ban đầu cùng quá trình rèn luyện cơ mới có thể biết được tình trạng chữa trị, nếu như dùng phương pháp khâu 2 thắt, tỉ như Kessler cùng Tsuge thì vị trí được khâu rất có thể xảy rađứt gãy, không cách nào thỏa mãn sau phẫu thuật có thể có được công năng hoạt động như ban đầu.

Mà dùng bốn thắt, sáu thắt để khâu, thậm chí là tám thắt để khâu đều có thể.

Đương nhiên, cũng không phải là càng nhiều càng tốt, chỉ cần thỏa mãn điều kiện ban đầu là đủ rồi, trên cơ bản bốn thắt là được rồi.

Lựa chọn một phương pháp khâu đơn giản, bảo trì tính năng cơ học bằng nhiều chỗ thắt khâu là sự chọn lựa tốt nhất.

Vương Ngọc Sơn đầu tiên là dùng phương pháp khâu Bunnell, loại phương pháp khâu này rất tốt, bởi vì sẽ không tồn tại dị vật trong cơ, phòng ngừa cơ bị dính liền, nhưng... phương pháp khâu này lại khá là phức tạp, yêu cầu rất cao đối với người thực hiện

Tiếp nhận kim khâu cơ, Vương Ngọc Sơn ngừng thở, dùng kim đâm vào một vị trí cách xa cơ một chút, hướng kim đâm vào hơi nghiên, xuyên qua giữa vùng cơ bị tổn thương rồi xỏ kim qua phía đối diện, một loạt những động tác này nhất định phải ăn khớp.

Ông cũng không dám có chút chủ quan

Nói thật, lúc này Vương Ngọc Sơn mặc dù trong mắt người khác rất mây trôi nước chảy, kỳ thật trong lòng đầy lo lắng bất an, loại cảm giác này giống như lúc đang gỡ bom

Nhất định phải chú ý cẩn thận, không cẩn thận một chút sẽ ủ thành sai lầm lớn.

Ba người đều không dám thở mạnh, cảm nhận được xúc cảm từ trên cơ truyền đến, ánh mắt Đàm Trung Lâm cẩn thận tỉ mỉ quan sát.

Loại phương pháp khâu này có cường độ chữa trị chỗ cơ nối tiếp, chịu được sức kéo khá lớn, nhưng không cẩn thận sẽ tạo thành khe hẹp khi khâu gân bắp thịt, dẫn đến mạch máu cung cấp không đủ máu, ngược lại gây bất lợi cho việc khép lại của cơ.

Vì vậy, ba người đều phải chú ý cẩn thận

- Chủ nhiệm Thường, giữ giúp tôi, để tôi cảm nhận một chút.

Vương Ngọc Sơn nói.

Thường Hồng Lôi gật đầu, cầm cái kẹp rồi kéo một phát, cảm nhận một phen:

- Chủ nhiệm Đàm, ông cắt sợi đầu đi, kéo qua bên phải một chút.

Đàm Trung Lâm gật đầu, đang muốn dắt, nhưng khi vừa đưa kéo vào, cảm giác thất bại truyền đến

Giọt một tiếng, thanh âm rất nhỏ, thế nhưng cả ba người đều nghe thấy được

Âm thanh yếu ớt này, lại giống như là sấm sét, khiến đầu ba người muốn nổ tung.

Vốn dĩ ba người chuẩn bị thao tác trong nháy mắt lại không thể động đậy

Cơ bàn tay bị tổn thương, cộng thêm việc khâu bị gián đoạn

Bọn họ đã trông thấy phần cơ vốn đã được khâu lại có một cái vết rách, vốn không có, nhưng là khi khâu lại, kim khâu dường như có thể đã gây tổn thương cho cơ! Chỉ là loại tổn thương này đại đa số thời điểm không quá quan trọng, nhưng vào lúc này... Vấn đề lại xuất hiện.

Còn có một nguyên nhân, chính là xuất hiện viêm thành cơ.

Cơ bị ma sát với gân trong thời gian dài gây sưng, dẫn đến cơ cùng gân bị tổn thương mãn tính và xuất hiện chứng viêm.

Vương Ngọc Sơn trầm giọng nói:

- Hình Vũ thường xuyên đánh đàn dương cầm, ngón cái thường xuyên hoạt động, xương cổ tay đột nhiên chật hẹp gây nên viêm gân, vừa rồi khâu như vậy vốn là có vấn đề, lựa chọn của chúng ta không đúng lắm

Một câu không đúng lắm này khiến trong lòng mọi người run một cái

Mấy chữ vô cùng đơn giản nhưng lại khiến xác suất thành công của ca phẫu thuật lập tức hạ thấp xuống 11%

Hình Vũ trông thấy sắc mặt ba người, lập tức nhịn không được sững sờ...

- Chủ nhiệm, tôi...

Nhìn thấy sắc mặt ba người rất nghiêm túc, trong mắt tràn đầy lo lắng, trong lòng Hình Vũ có thể nói là chìm xuống đáy cốc

Cái này mẹ nó, vừa san bằng được một lớn thì lớp khác đã tới

Chương 287: Cứu Tràng! Có Cứu Hay Không?

Người trong phòng họp nhìn thấy phẫu thuật bỗng nhiên tạm dừng, lập tức sửng sốt

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Không biết

- Vì sao lại dừng lại?

- Tôi không rõ lắm, nhưng... Nhìn trong video không có dị thường nào mà?

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy?

- Khẳng định đã xảy ra chuyện rồi...

...

Lúc này, trong phòng phẫu thuật, sắc mặt ba người rất căng thẳng, mi tâm Vương Ngọc Sơn khóa chặt, mắt Đàm Trung Lâm nhìn chăm chú, cố tìm kiếm bộ vị đứt gãy, mà cả người Thường Hồng Lôi đều đã đổ mồ hôi lạnh

Bởi vì vừa rồi dùng kéo cắt bị đứt gãy là cô gây ra

Nghĩ mà sợ

Nhưng lúc này không phải lúc thích hợp để phàn nàn, ba người cần tìm kiếm chỗ xảy ra vấn đề, sau đó chế định biện pháp để giải quyết.

Ba người đã không đủ, Vương Ngọc Sơn ngẩng đầu:

- Tiểu Trần, cậu qua đây hỗ trợ.

Y tá vội vàng đi mặc quần áo giúp cho Trần Thương, sau đó Trần Thương đi tới.

Sau khi tới, trong mắt Trần Thương lập tức xuất hiện một cái vị trí cơ gãy màu đỏ

Trần Thương sững sờ

Tổn thương hai độ?

Phẫu thuật ngoài ý muốn?

Hay là...

Nhưng không quản là như thế nào, ca phẫu thuật lúc này tuyệt đối là đã lâm thế cực kỳ bị động.

Cũng may bản thân Vương Ngọc Sơn kinh nghiệm phong phú, không có hoảng loạn trước khó khăn, cố gắng tìm kiếm đối sách.

Nhưng Vương Ngọc Sơn suy tư cực kỳ lâu, cũng không thể đảm bảo xác suất thành công của ca phẫu thuật.

Chữa trị... Đã thành một hi vọng xa vời.

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn nhìn Hình Vũ, ăn ngay nói thật:

- Hình tiên sinh, tôi rất xin lỗi khi phải nói với anh một tiếng, cơ của anh tổn hại rất nghiêm trọng, nếu tôi tiếp tục thì chữa trị tỉ lệ khả năng không đến 10%, đương nhiên, tôi có thể bảo chứng sau khi chữa trị, 90% không ảnh hưởng đến sinh hoạt của anh, nhưng đối với việc đánh đàn dương cầm của anh, có thể sẽ có một ít ảnh hưởng...

Một câu này đã khiến sắc mặt Hình Vũ tối xầm lại

Làm sao bây giờ?

Có thể làm sao chứ?

Phẫu thuật đến một nửa, ai cũng không có cách nào.

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nhận được âm thanh nhắc nhở của nhiệm vụ.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ cứu tràng, phẫu thuật lâm vào trạng thái nguy cơ, xin anh cố gắng giải cứu, hoàn thành ca phẫu thuật, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được: 1. Gói quà cảm kích từ Thường Hồng Lôi; 2. Gói quà cảm kích từ Hình Vũ; 3. Gói quà cảm kích từ Vương Ngọc Sơn.】

Trần Thương sửng sốt.

Mẹ nó?

Ba gói quà cảm kích là cái quỷ gì?

【Gói quà cảm kích: Căn cứ vào độ cảm kích của đối phương dành cho anh, nhận được một loại kỹ năng tùy ý, lòng cảm kích càng nhiều, cơ hội lấy được kỹ năng càng lớn.】

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt...

Có nghĩ là mình lập tức có thể nhận được ba kỹ năng hả?

Nghĩ tới đây, Trần Thương do dự, có nên cứu tràng hay không?

Mình bây giờ có thể có bao nhiêu nắm chắc

Loại phẫu thuật này, đã thực tới giai đoạn này, không ai có thể nắm chắc một trăm phần trăm.

Mà không có đầy đủ tự tin, đi lên thật sự là mạo hiểm...

Trần Thương hít sâu một hơi, mặt không đổi sắc lựa chọn dùng 【Đá Mô Phỏng】.

Lần sử dụng này chắc chắn không lỗ

Một viên Đá Mô Phỏng, đổi lấy cảm kích của ba người.

Nếu như phẫu thuật thành công, cái này nhất định sẽ lời lớn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương kích hoạt 【Đá Mô Phỏng】.

【Đinh! Đá Mô Phỏng đã được kích hoạt, bắt đầu mô phỏng hiện trường phẫu thuật, đang tải... 10%... 30&... 100%, thành công, có muốn bắt đầu mô phỏng hay không? 】

Trần Thương gật đầu, lập tức lựa chọn bắt đầu mô phỏng

Trong nháy mắt, trước mặt Trần Thương biến đổi, anh xuất hiện trong phòng phẫu thuật, tràng diện lúc này giống y hệt bên ngoài.

Trần Thương bắt đầu tiếp nhận phẫu thuật, phối hợp với ba người bắt đầu tiến hành khâu cơ.

Lần thứ nhất, sau khi phẫu thuật, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Tốc độ khép lại: 80 điểm, dính liền: 60 điểm; độ dẻo dai: 80 điểm... 】

Trần Thương lắc đầu, lại lần nữa.

Sau mỗi một lần phẫu thuật, điểm đều tăng

Trần Thương không hài lòng, tiếp tục, anh cần phải làm là dính liền tăng lên tới: 100 điểm, làm hết sức để không dính liền, đây là một loại đã cố gắng tốt còn muốn tốt hơn.

Mười lần, hai mươi lần, Trần Thương đã bắt đầu xuất hiện dính liền 100 điểm, nhưng trong mười lần chỉ có ba lần.

Một trăm lần đã xong, Trần Thương 10 lần được cho 5 lần 100 điểm dính liền.

Trần Thương vẫn chưa hài lòng

Loại phẫu thuật này, nếu mình không nhúng tay vào thì thôi, nếu đã làm thì nhất định phải đảm bảo thành công

Bằng không, Trần Thương cũng không nguyện ý để mình dính tới phiền phức này.

Thế nhưng xác suất thành công trăm phần trăm nào có đơn giản như vậy

Lần thứ hai trăm làm xong, xác suất thành công tăng lên tới 60%.

Ba trăm lần...

Bốn trăm lần...

Sau khi đạt đến năm trăm lần, tốc độ tăng lên càng thêm chậm.

Trần Thương trợn tròn mắt.

Thậm chí tốc độ tăng có đôi khi chỉ có 1%, 2%, lần này Trần Thương sắp hôn mê rồi.

Cái này cần đến khi nào chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút bận tâm suy nghĩ.

Trong không gian mô phỏng căn bản không cảm giác được thời gian đang trôi qua, thậm chí không cảm thấy mệt mỏi, mỗi một lần phẫu thuật đều như là mới vừa tiến vào, trọng yếu nhất chính là đến cả nôn nóng cùng bất an đều không cảm giác được.

Đây là một chuyện rất kinh khủng, giống như là tuần hoàn vô hạn.

Rốt cục, Trần Thương không biết đã làm bao nhiêu ca phẫu thuật, xác suất thành công rốt cục cũng đạt đến 100%

Anh sử dụng vô số phương pháp, xen lẫn các loại khái niệm, thử vô số thao tác kỹ xảo, rốt cục tìm kiếm ra phương pháp trị liệu cho Hình Vũ.

Lúc này, Trần Thương rốt cục nhẹ nhàng thở ra, trong ánh mắt tỏa ra ánh sáng tự tin

Sau khi rời khỏi không gian mô phỏng, thời gian trôi qua cũng chưa đến một giây đồng hồ.

Đàm Trung Lâm đột nhiên hỏi:

- Tiểu Trần, cậu có ý kiến gì hay không?

Lúc này, Vương Ngọc Sơn cũng nhìn về phía Trần Thương, dù sao người trẻ tuổi này đã cho ông rất nhiều rung động, nên cũng hiếu kì nhìn Trần Thương.

Trần Thương hơi do dự một chút, chậm rãi nói:

- Biện pháp tốt thì tôi không biết, nhưng tôi có một đề nghị, các vị có thể nghe một chút.

Nói thật, lúc này trong lòng Thường Hồng Lôi có chút khẩn trương.

Đây là khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ, khả năng không phải những lúc bình thường, mà là khi gặp phải vấn đề đặc thù, loại lâm nguy kia không đổi được năng lực xử lý khẩn cấp.

Đương nhiên, cũng không phải nói phụ nữ không giỏi, mà dựa theo số liệu đa số mà nói, bác sĩ nam so với bác sĩ nữ, loại năng lực này phải cường đại hơn một chút.

Trần Thương nói:

- Tôi nghĩ như vậy, cơ duỗi mu bàn tay tương đối thô, mà sau đó lại bị tổn thương hai độ, bất luận là dính liền hay là tính dẻo dai đều bị ảnh hưởng, nhưng nếu dùng phương pháp khâu truyền thống thì có chút lạc hậu, khâu cơ hai lần liên tục cũng bất lợi đối với khôi phục hậu kỳ, lúc này đường chỉ cũ còn chưa cắt đi, tôi cảm thấy, có thể dùng phương pháp khâu Bunnell, dùng tơ thép kéo dài, lấy kim khâu áp dụng phương pháp khâu

Kessler đối với cơ mu bàn tay hình thành một lần khâu đặc biệt, Kessler là khâu 2 thắt, bình thường tính dẻo dai tương đối yếu, nhưng khi áp dụng ở đây, mượn nhờ ưu điểm của phương pháp khâu Bunnell, có thể bù thêm ưu thế để giảm dính liền...

Chương 288: Đây Là Một Loại Năng Lực

Sau khi Trần Thương nói một tràng, ba người đều ngẩn người

Bởi vì ý nghĩ này rất có tính sáng tạo, dung hợp hai loại phương pháp khâu cơ lại với nhau, đến đối với việc tiến hành khâu cơ tổn thương hai độ, bù trừ khuyết điểm cho nhau, lựa chọn ưu thế của nhau, cái này... Là một cái ý kiến

Vương Ngọc Sơn không nghĩ tới mình lại một lần nữa bị tiểu tử trẻ tuổi như Trần Thương mang đến niềm vui mới

Cậu ta đến cùng có bao nhiêu lợi hại?

Lúc đầu sáng tạo nghiên cứu ra tổ hợp khâu mô da, bây giờ lại trong tình huống ba vị chủ nhiệm tay chân luống cuống lần nữa nói ra một ý tưởng thiên tài

Thường Hồng Mai nhắm mắt trầm tư vài giây đồng hồ, vô số khả năng hiện lên trong đầu, mở mắt, nhìn Vương Ngọc Sơn, trong mắt mang theo kích động:

- Viện trưởng Vương, có thể thực hiện! Tôi cảm thấy có thể thực hiện

Đàm Trung Lâm cũng khẽ gật đầu:

- Tôi cũng cảm thấy có thể thực hiện

Vương Ngọc Sơn thở dài:

- Tôi có thể không biết đó là ý kiến hay sao? Thế nhưng... chúng ta phải có khả năng làm mới được

Ai cũng biết biện pháp này tốt, thế nhưng biện pháp tốt còn phải do người thực hiện tốt

Trong lòng Vương Ngọc Sơn thầm than khổ...

Vương Ngọc Sơn bỗng nhiên cảm giác không còn chút sức lực nào, có loại cảm giác sách đến lúc dùng mới thấy ít.

Phương pháp khâu Bunnell có tính chất phức tạp vốn đã rất cao, không cẩn thận sẽ gây tổn thương cho cơ, dễ dàng gây nên dính liền, mà loại tổn thương hai độ này, cần có cơ sở trong quy mô nhỏ nhờ phương pháp khâu Kessler, phối hợp với phương pháp khâu Bunnell, độ khó không biết cao bao nhiêu

Lần này, Vương Ngọc Sơn cảm nhận được một loại cảm giác bất lực

Ông ăn ngay nói thật:

- Tôi làm không được, như vậy độ khó quá lớn.

Lời này vừa nói ra, Thường Hồng Lôi không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì loại kỹ thuật này vốn rất khó, chính bản thân cô cũng làm không được, hi vọng duy nhất đặt hết trên người Vương Ngọc Sơn.

Xem ra Vương Ngọc Sơn cũng sẽ không làm được

Đàm Trung Lâm trông thấy hai người họ nhìn mình, vội vàng lắc đầu, ngược lại nhìn về phía Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu có thể làm không?

Ba người đều nhìn Trần Thương.

Trần Thương khẽ gật đầu:

- Tôi biết

Một câu tôi biết, tựa như tiếng sét giữa trời

Dù cho giọng Trần Thương rất bình thản tựa như là "Ăn cơm", nhưng lời nói này vừa ra liền như là "Đớp c* t" khiến người ta chấn kinh

Hoàn toàn chính xác, ba người nhìn Trần Thương, chỉ thấy hắn mây trôi nước chảy không có chút luống cuống nào tựa hồ đó không phải là việc ghê gớm gì.

Thế nhưng... Hai chữ "ta biết" này lại thật sự quá rung động.

Nhưng mà, sắc mặt Đàm Trung Lâm lập tức biến đổi, vội vàng chớp mắt vài cái nhìn Trần Thương, tiểu tử này, quả nhiên mẹ nó lại tới khoe khoang

Sớm biết như vậy đã không cho hắn vào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đàm Trung Lâm tràn đầy vô hạn hối hận

Tình trạng này mà cậu còn muốn lên, cậu nói cậu có phải... Aizz

Ai còn nhìn không ra, ca phẫu thuật này đã là một cục diện rối rắm, có thể làm tốt thì là do ông trời chiếu cố, làm không tốt cũng thì chuyện cũng đã như vậy, hiện tại tốt rồi, tự dưng cậu tiến đến làm gì

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm không nhịn được muốn khuyên nhủ Trần Thương, nói:

- Tiểu Trần! Đây không phải nói đùa, cậu xác định có thể làm được hả? Đây cũng không phải là lúc để cậu khoe khoang

Vương Ngọc Sơn cũng như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Trần Thương, hai lần phẫu thuật, ông thật không cảm thấy Trần Thương là trẻ con miệng còn hôi sữa.

Không phải loại người vì được nổi tiếng mà chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc đầu chỉ cần vạch trần Tần Tường, Trần Thương lập tức có thể nổi tiếng, thế nhưng Trần Thương không có làm như thế, ngược lại còn rất

khiêm tốn và khép nép.

Một người như vậy, ngươi lại bảo Trần Thương muốn đứng ra khoe khoang lúc này?

Căn bản không có khả năng

Vương Ngọc Sơn sống hơn năm mươi tuổi, đối với việc nhìn người, vẫn rất có mắt nhìn, ông biết Trần Thương là loại người bình tĩnh tỉnh táo, người có thể buông xuống được nhiều chuyện, cũng là người có năng lực chân chính

Loại người này, nói biết thì tuyệt đối là biết

Loại biết này, có thể là biết trăm phần trăm

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn không chút do dự, cầm kim kẹp đưa cho Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu tới bên cạnh tôi

Đang lúc nói chuyện, Vương Ngọc Sơn tránh ra vị trí mổ chính, lần này, khiến Hình Vũ cũng trợn tròn mắt.

Mẹ nó... Các người cứ như vậy đem từ bỏ tôi hả? Hình Vũ kém chút muốn khóc

Nhưng anh đương nhiên sẽ không như thế nghĩ, từng cảnh tượng lúc nãy anh đều nhìn ở trong mắt, cũng biết hiện tại hi vọng duy nhất chính là Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Hình Vũ chẳng những không có trách cứ cùng hoài nghi, ngược lại chăm chú nhìn Trần Thương, nói:

- Bác sĩ! Xin nhờ cậy vào anh.

Trần Thương cười nói:

- Ừm, thả lỏng một chút.

Hình Vũ: Ta TM đều bị gây tê, còn thả lỏng thế nào... Tay cũng không nghe theo sự sai bảo của tôi, có được hay không?

Trần Thương tiếp nhận kim kẹp Pen, nói với hai người Thường Hồng Lôi và Đàm Trung Lâm:

- Giúp tôi giữ chặt cơ lại, nhưng đừng dùng sức quá lớn.

Hai người gật đầu.

Trần Thương bắt đầu thao tác.

Đàm Trung Lâm vẫn còn có chút lo lắng, ông biết Trần Thương có thực lực, thế nhưng mà... Ông cũng không cảm thấy Trần Thương có thể lợi hại hơn. Vương Ngọc Sơn

Nếu như nói Trần Thương là thiếu hiệp giang hồ, Vương Ngọc Sơn kia chính là tông sư một đời

Chỗ thua kém rất lớn đó.

Thế nhưng, nhìn Trần Thương bắt đầu khâu, Đàm Trung Lâm cảm giác mình hôn mê rồi.

Cái này TM chỗ nào là thiếu hiệp giang hồ?

Đây là Độc Cô Cầu Bại

Lần này khiến Đàm Trung Lâm có chút khó mà tiếp nhận.

Chuẩn xác mà nói, đây là lần thứ ba Đàm Trung Lâm thấy Trần Thương khâu cơ, ba lần này mỗi một lần đều làm cho Đàm Trung Lâm có cái nhìn mới lạ

Lần đầu tiên là khâu cho Ngô Cương, Đàm Trung Lâm nói thật đã bị tiểu tử tuổi quá trẻ này làm cho hai mắt tỏa sáng! Lần kia Trần Thương khâu cơ là cao cấp.

Lần thứ hai là khâu cho Trương Khắc Cần, một lần kia, Đàm Trung Lâm cảm giác trình độ của Trần Thương tiến vào một tầng cao mới, khả năng so với mình còn lợi hại hơn! Lần đó là cấp đại sư

Mà lần thứ ba, cũng chính là hiện tại, Trần Thương khâu lại đã có một loại hấp thụ Bách gia chi trường, hội tụ tinh hoa Bách gia tới cảnh giới Độc Cô Cầu Bại! Lần này, Trần Thương đã hướng tới hoàn mỹ, kém một chút nữa đã đạt đến phản phác quy chân

Rất nhanh, khâu lại hoàn tất

Ba người đều nhẹ nhàng thở ra

Lần khâu lại này, thật rất lợi hại

Người có thể kết hợp hai phương pháp khâu thế này, thật sự là hiếm thấy, không! Phải là khó có thể thấy

Tất cả mọi người ai cũng như ai, họ rất ít khi nghiêm túc học nhiều loại phương pháp khâu cơ khác nhau, mà chủ yếu là học phương pháp thường xuyên được dùng nhất nên dĩ nhiên sẽ không ai có thể làm được như Trần Thương, hiểu từng phương pháp khâu một cách tinh túy như thế.

Đây là một loại năng lực

Nghĩ tới đây, ba người thật là có chút cảm khái

Chương 289: Trần Thương Lại Có Thể

Vương Ngọc Sơn im thin thít không nói lời nào, dù trên miệng đang đeo khẩu trang nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ, Thường Hồng Lôi quay đầu hiếu kỳ nhìn lướt qua, chẳng lẽ là chảy nước bọt?

Vương Ngọc Sơn giống như không nghe thấy mấy lời này, ông liếc mắt nhìn qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, sau khi xử ký xong cơ, kế hoạch tiếp theo của cậu là gì?

Trần Thương: Dùng đường khâu.

Đương nhiên, Trần Thương biết, cái mà Vương Ngọc Sơn muốn hỏi không phải chỉ có như vậy, anh cẩn thận lấy cái kẹp ra kẹp cơ duỗi dài, giải thích:

- Cái này, có thể dùng pháp khâu Kle, dùng cách này khâu lại sẽ đơn giản hơn, cũng sẽ ít gây quấy nhiễu đến sự tuần hoàn của máu trong cơ, hơn nữa cái quan trọng nhất chính là tính dẻo dai khá tốt, mà khoảng cách ở đây cách màng gân hai bên cũng rất xa, nên khả năng dính liền là tương đối thấp, vì vậy nên nếu sử dụng phương pháp này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nghe Trần Thương nói xong, nội tâm Vương Ngọc Sơn khẽ rên thầm một tiếng, loại phương pháp khâu Kle thật sự là chưa gặp bao gia... Chẳng lẽ Trần Thương đã từng nghiên cứu sâu về loại này rồi?

Lập tức, Trần Thương cho ông câu trả lời

Không phải chỉ có nghiên cứu không thôi, mà là nghiên cứu triệt để

Lúc Trần Thương khâu lại nhìn rất phóng khoáng, cho dù là khâu làn da hay khâu cơ, thì nhìn cũng rất đẹp

Đây là sự cảm nhận thật tâm của Vương Ngọc Sơn

Đoạn cơ cuối cùng, cả đám người dứt khoát không đụng tới hay hỏi gì, mà có hỏi cũng vô ích

Trần Thương trực tiếp khâu lại

Khoảng nửa giờ sau, Trần Thương đã hoàn tất ca phẫu thuật

Nét mặt Hình Vũ lộ rõ sự sợ hãi, cẩn thận hỏi Vương Ngọc Sơn:

- Chủ nhiệm, cái tay này của tôi... Còn có thể đánh đàn không?

Vương Ngọc Sơn hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng nói ra.

- Hình tiên sinh, cậu thật rất may mới có thể gặp được quý nhân, không có bác sĩ Tiểu Trần, thì cậu chắc chắn sẽ không còn cơ hội nữa, vì khi ấy chính tôi cũng không biết xác suất thành công là ở mức bao nhiêu, nhưng

hiện tại, tôi có thể thông báo với cậu một tin, chỉ cần cậu cố gắng phục hồi và chăm sóc tốt bản thân, xác suất thành công cao tới 99%

- Bởi vì... Phẫu thuật quá thành công

Thường Hồng Lôi là chủ nhiệm ngoại khoa tay của bệnh viện Tích Thủy Đàm, cũng là phó chủ tịch hội y học ngoại khoa tay Trung Hoa, là nữ chủ tịch duy nhất của hội tay ngoại học.

Lĩnh vực phẫu thuật ngoại khoa có thể làm được cấp bậc cao như vậy, rất ít phụ nữ đạt được.

Đương nhiên, cũng không phải là nói ngoại khoa không có người phụ nữ lợi hại, ngoại trừ khoa phụ sản không nói, vì cái này trên cơ bản là thiên hạ của phụ nữ, còn đàn ông thì cực kì khan hiếm.

Trừ khoa phụ sản, còn có mấy phòng ban tương tự cũng không ít phụ nữ, ví dụ như: ngoại khoa tay, ngoại khoa tim, vân vân.

Khả năng tất cả mọi người đang nghĩ thẩm mỹ của con gái tương đối tốt, tại sao họ không có nhiều ở ngoại khoa chỉnh hình đúng không?

Trong khi con gái ở bệnh viện chỉnh hình khả năng là tương đối nhiều, nhưng con gái làm ở khoa chỉnh hình của bệnh viện lại cơ hồ không có.

Bởi vì nhiệm vụ của họ không giống.

Bệnh viện chỉnh hình đều là phẫu thuật vi chỉnh, cường độ công việc không lớn, có thể sẽ có con gái.

Mà khoa chỉnh hình cùng khoa da liễu ở bệnh viện cơ hồ là như nhau, có bệnh viện nếu không phải không có khoa da liễu thì dứt khoát chính là khoa chỉnh hình, có bệnh viện có thể sẽ chia nhỏ ra.

Nhưng phẫu thuật ở khoa chỉnh hình trên cơ bản đều là phẫu thuật lớn, động đến phẫu thuật kéo dài mấy giờ vẫn thường xuyên diễn ra, gặp phải ca phẫu thuật cỡ lớn, dứt khoát làm trong đêm! Mười mấy tiếng làm một ca phẫu thuật lớn, phụ nữ bình thường sẽ không trụ được.

Vì lẽ đó khi lựa chọn nghiên cứu sinh, đại đa số bác sĩ sẽ không lựa chọn nữ giới, không phải là bởi vì chướng mắt, mà là bởi vì quá cực khổ

Mà ngoại khoa tay cũng là một khoa đặc thù, không lớn không nhỏ, có thể lớn có thể nhỏ, lệ thuộc vào hệ thống khoa chỉnh hình, mà độc lập với khoa chỉnh hình.

Có bệnh viện căn bản không có ngoại khoa tay, đại đa số tổng hợp tam giáp trung y viện cơ hồ đều không có ngoại khoa tay, bởi vì bọn họ không có điểm mạnh như vậy.

Đại đa số ngoại khoa tay đều là có liên hệ đến cơ, thần kinh, mạch máu, mà nữ giới kiên nhẫn cẩn thận ở lĩnh vực này thể hiện rất tốt, hơn nữa

những ca phẫu thuật này đều không phải rất mệt mỏi, quan trọng chính là cẩn thận.

Vì lẽ đó, lĩnh vực này xuất hiện không ít phụ nữ trung niên.

Thường Hồng Lôi với tư cách là đại chủ nhiệm ngoại khoa tay của bệnh viện Tích Thủy Đàm, trong lĩnh vực mạch máu, cơ, thần kinh phần tay tạo nghệ rất sâu

Cô đã nghiên cứu lâu năm về phương pháp và kỹ xảo khâu cơ, đối với mỗi một loại phương pháp đều tiến hành qua các cấp độ phân tích khác nhau, tự nhận là đối với phần cơ tay hiểu rõ đã đạt đến một trình độ rất cao.

Mặc dù cô không có giống giáo sư Thang sáng tạo ra một thuật thức mới, bởi vì dưới cái nhìn của cô, phương pháp phẫu thuật là vô cùng vô tận, mà hình thức tổn thương bệnh cũng có nhiều mặt.

Thay vì tìm tòi nghiên cứu một loại kỹ xảo khâu phức tạp, chẳng bằng phát huy hết ưu thế của kỹ xảo truyền thống.

Nhưng mà, những năm này quan niệm của cô cho tới nay cũng không được nhiều người tán thành, bởi vì đại đa số người đều cùng tồn tại một tư duy nhầm lẫn, chính là phương pháp phẫu thuật càng cao cấp, thì càng lợi hại, vì lẽ đó cường điệu học tập thủ pháp đỉnh cấp, thường không để mắt đến việc nghiên cứu thủ pháp cơ sở.

Vì lẽ đó, người ủng hộ lý niệm của Thường Hồng Lôi kém rất xa so với người ủng hộ giáo sư Thang.

Dù sao hiện tại phương pháp khâu Tang trị liệu gập cơ đã thành chủ lưu quốc tế, được hội tay ngoại học Châu Âu tán thành.

Giới y học với tư cách giới học thuật, rất cần văn chương và số liệu để nói chuyện, những năm này Thường Hồng Lôi xác thực là không lợi hại bằng Thang giáo sư.

- Phân khu Thang thị đang không ngừng cách tân.

Nhưng bây giờ khi Thường Hồng Lôi nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật, bỗng nhiên cảm giác được một loại cảm giác tán đồng trước nay chưa từng có

Bởi vì khả năng này là cùng quan niệm của Thường Hồng Lôi không mưu mà hợp

Hơn nữa, Trần Thương chân chính thực hiện ý nghĩa của các phương pháp khác nhau.

Điểm này, Thường Hồng Lôi làm không tốt bằng Trần Thương.

Một ca phẫu thuật, ba cái cơ, bốn loại phương pháp khâu.

Mỗi một vết thương cơ đều được xử lý hợp lý, lựa chọn một loại phương pháp tốt nhất để tiến hành khâu, cái này không phải chính là phương hướng nghiên cứu của mình từ nhiều năm trước tới nay sao?

Lúc này, Thường Hồng Lôi nhịn không được cảm động.

Đây chính là thứ mình muốn

Cô bỗng nhiên chợt phát hiện, chính mình nghiên cứu qua nhiều năm như vậy cũng không phải là không có hiệu quả, mà là không ai có thể đem chân chính phát huy loại lý niệm này.

Mà Trần Thương lại có thể

Chương 290: Y Lộ Dài Đằng Đẵng, Bác Đại Tinh Thâm

Ca phẫu thuật hôm nay, Trần Thương đã phô bày đầy đủ trình độ của bản thân đối với phương pháp khâu cơ sở dung hợp với lĩnh ngộ của bản thân, thậm chí đối với mỗi một loại phương pháp khâu đều có thể đề luyện ra tinh hoa trong đó.

Cái này thật rất lợi hại.

Nghĩ tới đây, Thường Hồng Lôi đã đưa ra quyết tâm, lần này sẽ không ngay lập tức trở về thủ đô, cô muốn trước tiên giao lưu thật tốt với Trần Thương một phen.

Cô tin tưởng thông qua việc giao lưu với Trần Thương, sẽ giúp cho loại lý niệm này được phát huy đến cực hạn, chế định ra một kim chỉ nam hỗ trợ chữa bệnh chân chính có hiệu quả, từ đó chân chính trợ giúp cho những người cần trợ giúp.

Vương Ngọc Sơn nhìn Trần Thương, trong lòng tấm tắc kỳ lạ, cảm khái không thôi.

Người có thể sử dụng một cách xảo diệu nhiều loại phương pháp khâu cơ như vậy, thật sự là hiếm gặp

Cái này không chỉ cần phải có nhiều kinh nghiệm phẫu thuật, hơn nữa càng cần hơn đối với cơ, đối với khâu lại phải có hiểu biết cùng lý giải cao.

Cái này cần thiên phú

Bất quá vui vẻ nhất hẳn là Thường Hồng Lôi, Vương Ngọc Sơn nhìn Thường Hồng Lôi:

- Chủ nhiệm Thường, chuyến đi lần này quả là không tệ chứ

Thường Hồng Lôi tự nhiên biết Vương Ngọc Sơn nói vậy là có ý gì, cô lập tức cười nói:

- Chuyến đi này không tệ, thu hoạch tương đối khá

Vương Ngọc Sơn gật đầu:

- Tiểu Trần làm phẫu thuật, thật đã chứng minh lĩnh vực mà cô nghiên cứu từ trước đến nay là có thể thực hiện được, tôi cảm thấy đợi chúng tôi có thời gian có thể ngồi xuống cùng nhau, thật tốt chế định ra một kim chỉ nam chữa trị cơ thuộc về người Trung Quốc chúng ta, đến lúc đó, để hiệp hội ngoại khoa tay bên Châu Âu chạy tới Trung Quốc chúng tôi học tập

Sắc mặt Thường Hồng Lôi ửng đỏ, thần sắc có chút kỳ vọng.

Nếu quả như thật có ngày đó thì tốt, giương nước tôi uy, chương nước tôi huy

---

Vương Ngọc Sơn nhìn Trần Thương, không nhịn cười được nói:

- Tiểu Trần, cậu biết hiện tại tôi nghĩ cái gì không?

Trần Thương lắc đầu, nhìn mọi người.

Vương Ngọc Sơn thở dài, nhìn chằm chằm Trần Thương, nửa nghiêm túc nửa đùa nửa thật nói:

- Hiện tại, tôi rất muốn bắt cậu đi, bắt đến Lục Viện thành phố của chúng tôi.

Mọi người nghe xong, cùng cười ha hả.

Trần Thương cười nói:

- Vương viện trưởng nói giỡn, Lục Viện thành phố Ma Đô nhân tài đông đúc, cũng không thiếu nhân tài.

- Hơn nữa, viện trưởng Vương, cho dù tôi ở Đông Dương, chúng ta cũng có thể duy trì hợp tác mà.

Vương Ngọc Sơn gật đầu, Lục Viện thành phố không thiếu một tiểu bác sĩ, nhưng cũng tuyệt không có nhiều chuyên gia đẳng cấp như vậy.

Nhân tài, bất kỳ thời điểm nào đều rất khan hiếm, đặc biệt là nhân tài đỉnh cấp.

Vương Ngọc Sơn thận trọng nhẹ gật đầu, nhìn Trần Thương nói từng chữ:

- Ừm, tôi nghiêm túc, tiểu Trần, đợi đến khi cần cậu hội chẩn từ xa hoặc là khi tham dự hội nghị lớn, cậu cũng không thể từ chối nha?

Vương Ngọc Sơn nhìn Trần Thương, sợ cậu ta chỉ là tìm một lý do qua loa từ chối mình.

Trần Thương cười cười, lắc đầu, ăn ngay nói thật:

- Đương nhiên sẽ không, tôi còn có rất nhiều thứ cần học tập viện trưởng Vương đây

Trần Thương thực sự nói thật, bản thân Vương Ngọc Sơn có quá nhiều kinh nghiệm, nói đơn giản chút, đây chính là một đại lão ngoại khoa tay đã tiếp cận cấp độ cao, cho dù muốn học thì Trần Thương cũng phải học thật lâu.

Nhưng, hiện tại anh không quá muốn rời khỏi tỉnh Đông Dương, bởi vì cục diện kinh doanh bây giờ, hình thành một bầu không khí không dễ dàng

như vậy, cái bình đài này mặc dù không lớn, nhưng đối với Trần Thương mà nói chính là nơi thích hợp nhất.

Trên một bình đài như vậy, Trần Thương có thể dựa theo tiết tấu của bản thân từ từ sẽ phát triển, mà không phải một lần xong hoặc là hạn định trong một ngành nghề nào đó.

Cấp cứu là một võ đài lớn.

Cả một đời Trần Thương sẽ không chỉ giới hạn trong ngoại khoa tay, tới Lục Viện thành phố Ma Đô, cho dù đối với sự phát triển ngoại khoa tay của Trần Thương mà nói là một chuyện tốt, nhưng đối với chuyên khoa khác của anh mà nói cũng không phải như thế.

Mà bây giờ ở tỉnh Nhị viện, Trần Thương có Lý Bảo Sơn bảo đảm, có Tần Hiếu Uyên, Lý Kiến Vĩ làm chỗ dựa, có lão viện trưởng Phòng Dung Lâm làm hậu thuẫn, cơ hội Trần Thương phát huy dục vọng trên cơ bản là ổn thỏa.

Lại thêm chính mình vừa mới lên nghiên cứu sinh, chuyển chức một chức nghiệp ẩn tàng, vẫn chờ kiếm độ thiện cảm từ nữ vương Mạnh Hi nữa.

Nói trắng ra, hiện tại vẫn là thời điểm cần hèn mọn, chờ mình vụng trộm lên tới cấp 99, học đủ kỹ năng, đến lúc đó thiên hạ rộng lớn, đi chỗ nào mà không được?

Mà bây giờ thì sao? Trần Thương đối với bản thân mình hiểu rất rõ ràng, mặc dù bây giờ chưa được coi là quá tài giỏi, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, chính là một kĩ thuật khâu cơ mà thôi, không nói đối với khoa ngoại chỉnh hình, chỉ riêng đối với ngoại khoa tay mà nói chỉ là phô trương thanh thế, kỹ năng cơ sở mà thôi, dù sao ngoại khoa tay không chỉ có khâu cơ, giống với khoa ngoại lồng ngực cũng không chỉ chữa trị mỗi thực quản.

Bọn họ khích lệ, Trần Thương chỉ nghe một chút, cười cười, tự anh đã nắm chắc tâm lý, biết việc mình cần làm còn rất nhiều, đường cần đi còn rất gian nan.

Muốn chân chính trở thành đại lão, cậu nhất định phải hiểu rõ cùng coi trọng đối với lĩnh vực này

Cũng giống như Vương Ngọc Sơn - Vương viện trưởng, cả đời này ông nghiên cứu về ngoại khoa tay, đối với bất luận bệnh gì về ngoại khoa tay đều là cầm được thì cũng buông được, cái gì cũng không sánh bằng.

Kinh nghiệm lâu dài, đặt cơ sở kỹ thuật, Vương Ngọc Sơn cho dù gặp phải bất luận ca phẫu thuật nào liên quan tới ngoại khoa tay, ông cũng có thể không chút phí sức giải quyết dễ dàng.

Làm một bác sĩ, đường đi của cậu càng rộng, tương lai của mới có thể càng nhiều ánh sáng, bệnh nhân của cậu mới có thể càng an toàn

Làm một ví dụ, giáo sư Thang có thể trở thành chuyên gia nổi tiếng trong và ngoài nước, cũng không phải là bởi vì người ta chỉ phát minh một phương pháp khâu Tang để khâu lại cơ.

Phương pháp khâu Tang chỉ là phương pháp khâu cơ khi người ta vừa qua khỏi tuổi ba mươi, nghiên cứu ra được.

So sánh với Trần Thương, giáo sư Thang tài giỏi hơn nhiều, ba mươi tuổi tự chế ra phương pháp khâu Tang, nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy có phải là giáo sư Thang cũng có hệ thống hay không?

Giáo sư Thang sở dĩ tài giỏi như vậy, tuyệt không chỉ đơn giản là tạo ra phương pháp khâu Tang.

Ông ở lĩnh vực cơ gập cùng khớp nối cổ tay là nổi danh nhất, am hiểu còn bao gồm phần chữa trị tổn thương cơ tay, chẩn đoán bệnh nối khớp cổ tay không ổn định, xương tay, phẫu thuật chữa trị khớp nối bị tổn thương lâm sàng, tự thể thắt tĩnh mạch đồng thời cấy ghép trị liệu dây thần kinh bị khuyết tổn, vân vân.

Chỉ bằng vào một phương pháp khâu Tang?

Thời đại này có vô số loại phương pháp khâu, được người ta nhớ đều là đã tỉ mỉ lựa chọn ra.

Nhìn xung quanh thấy ánh mắt thưởng thức của Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi, Trần Thương hiểu ý cười một tiếng.

Y lộ dài đằng đẵng, bác đại tinh thâm.

Chương 291: Phẫu Thuật Thành Công

Ca phẫu thuật của Hình Vũ đã hoàn thành, thế nhưng còn chưa được đẩy ra, nhìn thấy một đám đại lão thương nghiệp đang khoe khoang đằng kia, luôn cảm thấy không phải chuyện gì xấu...

Thổi phồng tài năng dù sao cũng còn tốt hơn so với than thở

Nếu thật là lúc này nguyên một đám than thở, Hình Vũ mới khóc đó.

Các người tâng bốc đi, tâng bốc xong cho tôi hỏi thăm một việc...

Thế nhưng chờ thật lâu, phát hiện nguyên một đám càng phiêu càng không có điểm dừng.

Hình Vũ nhịn không được nói:

- Ngại quá, các vị chủ nhiệm, tôi muốn hỏi một chút, cơ hội có thể khôi phục của tôi lớn bao nhiêu, tình trạng có thể khôi phục như thế nào? Ảnh hưởng đến việc đánh đàn dương cầm của tôi không?

Đám người lúc này mới chú ý tới, hoá ra bệnh nhân còn chưa đi sao, hiện tại vẫn chưa tới lúc để khoác lác...

Vương Ngọc Sơn trầm ngâm một lát, nói:

- Hình tiên sinh, là như vậy, nếu như dựa theo kinh nghiệm nhiều năm phẫu thuật của tôi mà xem, ca phẫu thuật hôm nay rất thành công! Dựa theo tỉ lệ lúc trước đã nói, chí ít xác xuất có thể khỏi hẳn đến 80-90%.

- Nếu như cộng thêm khoảng thời gian này tích cực điều dưỡng, tôi nghĩ rất có thể sẽ không ảnh hưởng việc đánh đàn dương cầm của cậu.

Nói đến đây, Vương Ngọc Sơn nhìn Hình Vũ một mặt kích thích, nhịn không được khuyên:

- Nhưng mà... Hình tiên sinh, tôi nói chỉ là xác suất cùng khả năng, cậu cũng biết, bản thân y học luôn tràn đầy rủi ro cùng nguy hiểm, ai cũng không thể cam đoan nhất định là một kết quả ra sao, cậu hiểu ý của tôi không?

Hình Vũ nghe xong vội vàng gật đầu

Nói thật, có thể nghe được đáp án như vậy, Hình Vũ đã mười phần thỏa mãn.

Trong vòng một ngày ngắn ngủi, lịch trình mưu trí của Hình Vũ có thể nói là long đong tới cực điểm.

Thậm chí đã cùng công ty bảo hiểm đàm luận tốt đền bù, thu hoạch được một nhóm lớn tiền bảo hiểm khách quan, nhưng... Nghề nghiệp kiếp

sống của mình sẽ đến đây là kết thúc.

Hình Vũ thậm chí nghĩ đến sau này mình đi làm cái gì...

Nhưng không nghĩ tới, ông trời chiếu cố, phẫu thuật lại thành công như thế

Nghĩ tới đây, Hình Vũ không khỏi nhiều hơn mấy phần cảm kích, nhìn mấy vị chủ nhiệm, đứng dậy cúi đầu:

- Các vị chủ nhiệm, thật sự là quá cảm kích, mọi người chính là ân nhân cứu mạng của tôi, đôi tay này... Thật quá quan trọng, có thể nói là sinh mạng thứ hai của tôi, tôi ba tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với dương cầm, cả đời này... Aizz! Thực sự là vô cùng cảm kích chuyện này

Mấy người Thường Hồng Lôi cười nói:

- Hình tiên sinh, quá trình phẫu thuật cậu cũng nhìn thấy, người chân chính trợ giúp cậu là bác sĩ Trần.

Hình Vũ gật đầu, quay người nhìn Trần Thương, cúi người thật sâu biểu thị cảm kích, nghiêm túc nói:

- Bác sĩ Trần, tay đối với tôi mà nói chính là sinh mệnh thứ hai của tôi, tôi không biết như thế nào để biểu đạt tâm tình của mình, nhưng mà... Bất luận như thế nào, phần ân tình này tôi cũng sẽ ghi nhớ, còn có sau này có chuyện gì, cứ gọi đến điện thoại cá nhân của tôi, chờ khi cậu kết hôn, tôi nguyện ý tự mình đến đó đàn một khúc chúc phúc cho cậu! Cậu sẽ là bằng hữu tốt nhất của tôi.

Bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy.

【Đinh! Độ thiện cảm của Hình Vũ + 50. 】

Đây cũng là cự tinh đầu tiên mình nhận biết sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười cười.

Mà những lời này của Hình Vũ, nếu như bị người ngoài nghe thấy, đây nhất định là sóng to gió lớn

Hình Vũ đàn một khúc trong hôn lễ, cái này ai có thể làm được?

Đây cũng không phải là cứ có tiền liền có thể làm được, đây là một loại tán thành, là một loại vinh dự.

Đoạn thời gian trước Hình Vũ được mời tới yến hội sinh nhật của nữ vương hoàng gia Anh, tại yến hội đàn tấu một tiết mục.

Kỳ thật, Hình Vũ làm một nghệ sĩ dương cầm, anh có thể nghĩ tới cảm kích, tuyệt đối là chính mình tận tâm tận lực biểu diễn, tại thời điểm tốt đẹp nhất của Trần Thương, dâng lên lời chúc phúc tốt đẹp nhất của mình.

Đến mức vấn đề tiền bạc... Hình Vũ đều không có ý mở miệng

Bất quá nếu như Trần Thương biết được những lời nói này, khẳng định vẫn hi vọng tục một chút rất tốt, dù sao tất cả mọi người là người phàm...

Trần Thương cười nói:

- Vậy xem ra... tôi muốn kết hôn còn phải chờ một đoạn thời gian, chờ tay Hình tiên sinh tốt rồi mới kết hôn.

Nghe vậy khiến mọi người nở nụ cười.

Đàm Trung Lâm cũng nhịn không được cười lắc đầu, tiểu tử này, hoàn toàn vẫn như trước đây.

Chỉ có điều, vào giờ phút này, nơi náo nhiệt nhất lại không phải ở đây, mà là ở bên ngoài phòng phẫu thuật, bên trong phòng họp, nới các vị chuyên gia đang tập trung quan sát video

Khiến cho các chuyên gia lĩnh vực ngoại khoa tay ở các bệnh viện lớn nhỏ tại An Dương thị đều nghẹn họng, nhìn tới trân trối á khẩu không trả lời được.

Trong lúc phẫu thuật lại đột nhiên phát hiện thêm vết thương mới, vết thương này có khả năng sẽ phá hủy nguyên một ca phẫu thuật sắp đi đến thành công ngay lập tức.

Lần này tất cả những người có mặt trong căn phòng, trực tiếp xem video phẫu thuật đều rơi vào trầm mặc

Khả năng khỏi hẳn sau phẫu thuật lập tức bởi vì vết thương hai độ được giảm xuống không có biện pháp nắm chắc trình độ.

Ai dám cam đoan rằng có thể tiến hành chữa trị vào lúc này?

Nghĩ tới đây, đám người nhịn không được thở dài một hơi.

Người tên Hình Vũ này... Thật sự là có chút đáng tiếc rồi đi.

Hiện tại tuổi vẫn còn trẻ, tài năng tiền đồ vô hạn, thậm chí còn vượt qua cả bậc tiền bối, trở thành Đại Thiên Vương đứng trên đỉnh cao danh vọng của giới dương cầm.

Quá đáng tiếc

Cái này phải chăng là do mệnh?

Đám người nhịn không được, thầm kêu tiếc hận trong lòng, vô vọng lắc đầu.

Chữa bệnh chính là như vậy, lúc nào cũng đầy rẫy cái gọi là không chắc chắn, và cũng không ai có thể biết trước tương lai, vậy thì ai có thể đứng ra cam đoan rằng xác suất phẫu thuật sẽ thành công 100% đây?

Dù sao, cơ hội phẫu thuật cũng chỉ có một lần.

Giờ khắc này, trong lòng mỗi người đều có nỗi tiếc hận nhất định.

Hiện tại tầm mắt của bọn họ chỉ chăm chú nhìn vào bên trong khu vực phẫu thuật, căn bản là không nhìn được người đang thực hiện ca phẫu thuật này là ai.

Thế nhưng, ngay khi mà bọn họ cho rằng ca phẫu thuật sẽ đến lúc dừng lại và tuyên cáo thất bại, thì tất cả lại chợt nhận ra, ca phẫu thuật chỉ đang trong giai đoạn bắt đầu

Pen kẹp kim lại chạy

Lần chuyển động này, đó là trực tiếp thay đổi chiến cuộc, lập tức giúp ca phẫu thuật khởi tử hồi sinh

Khiến quá trình khâu lại nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, hơn nữa lại có một loại mĩ cảnh tràn ngập, nhưng những điều này lại không phải điểm mấu chốt, mà quan trọng chính là người thực hiện ca phẫu thuật...

Trong lúc nhất thời, đám người nhao nhao lại trở nên suy tư.

Bỗng nhiên mỗi người lại thêm vào một câu, phá vỡ sự yên tĩnh đang bủa vây:

- Cái phương thức khâu lại gân bắp thịt đầu tiên đó là gì?

- Tôi chưa thấy qua...

- Không đúng! Đây căn bản không phải là một loại phương thức khâu thôi đâu, mà là hai loại khác nhau

- Đúng! Chỗ nhỏ dùng để nối hai thắt đường được khâu bằng phương pháp Kessler, trên tổng thể lại không khâu lại thêm một lần nữa, mà mượn đường khâu lại vốn có sẵn tiến hành kéo dài chắp đầu, đây là dùng pháp khâu Bunnell! Cái này cũng thật... Quá trâu bò đi

- Ông trời của tôi ơi, này... Bản thân phương pháp khâu Bunnell đã rất khó dùng rồi, vậy mà giờ cậu ta còn dám sử dụng pháp này trong ca phẫu thuật không đơn giản như thế, không chừng sẽ lại xảy ra vấn đề đấy chứ...

Chương 292: Gánh Nặng Đường Xa

Từng giây từng phút trôi qua, đám người bắt đầu chuyển từ cảm khái sang kinh ngạc, cuối cùng thì nghẹn họng trân trối nhìn, á khẩu không trả lời được

Tầm mắt của bọn họ bị hạn chế, nên chỉ nhìn thấy quá trình phẫu thuật, chứ không nhìn được ai là người đang thực hiện nó, vì thế nên ai cũng cho rằng người đang thực giận chính là Vương Ngọc Sơn

- Viện trưởng Vương thật là lợi hại

- Đúng vậy, có thể vận dụng được thuần thục nhiều loại phương pháp khâu như vậy, thực sự là quá tài giỏi

- Đúng vậy, một ca phẫu thuật, ba vị trí cơ, dùng bốn phương pháp khâu, hơn nữa, mọi người có phát hiện ra gì không? Mỗi một phương pháp khác nhau đều được thực hiện một cách rất tinh túy, thật làm cho người khác ấn tượng vô cùng

- Ừm, Lục Viện thành phố Ma Đô quả nhiên lợi hại

…

Phẫu thuật kết thúc.

Hình Vũ đi theo mọi người ra khỏi phòng làm việc, vừa mới đi đến bên ngoài phòng phẫu thuật, lập tức một đám người xông tới.

Có vợ con Hình Vũ lo lắng bất an.

Có phó tổng công ty của Hình Vũ đang lòng nóng như lửa đốt.

Mong chờ kỳ tích xuất hiện càng là người phụ trách bên công ty bảo hiểm hiện đang mặt mày xám xịt.

Trông thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra, một đám người vội vã xông tới.

- Bác sĩ! Thế nào? Phẫu thuật thuận lợi chứ?

- Bác sĩ... Hình Vũ anh ấy thế nào?

Kỳ thật, quản lý công ty bảo hiểm chỉ muốn hỏi một chút còn có thể cứu không?

Có thể cứu nhất định phải cứu... Bằng không khoản tiền bồi thường hơn trăm triệu thật sự là... Một lời khó nói hết.

Trần Thương nhìn đám người, đặc biệt là trông thấy mặt mũi tràn đầy ưu thương mang theo mong đợi của một đám ông chủ.

Đột nhiên cảm giác được làm minh tinh cũng rất tốt, một đám người chỉ sợ mình bị bệnh, ngóng trông mình khỏe mạnh, cả ngày cầu nguyện để

mình khỏe, cảm giác như vậy hình như cũng không tệ...

...

Một đám người rối ren huyên náo, Vương Ngọc Sơn lớn tiếng nói:

- Mọi người im lặng một chút, nơi này là bệnh viện, bên ngoài phòng phẫu thuật, không được lớn tiếng ồn ào, Hình Vũ tiên sinh phẫu thuật rất thành công, mọi người đừng tụ tập ở chỗ này.

Một câu, khiến lỗ tai mọi người như bị sét đánh.

Không có tin tức gì so với lời vừa rồi làm cho mọi người vui vẻ hơn được nữa.

Không có chuyện gì thì tốt

Không có chuyện gì thì tốt

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Một đám người vây quanh Hình Vũ về tới phòng bệnh, mà Trần Thương trên đường trở về rốt cục nhận được ban thưởng của nhiệm vụ lần này

Thu hoạch tương đối khá

【Đinh! Thành công khâu cơ phức tạp cấp 45, Vương cấp, nhận được ban thưởng: 1, Chuyển chức chứng minh ngoại khoa tay, 2, Nhận được thuốc nhỏ mắt x 1.】

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ cứu tràng, nhận được gói quà cảm kích: 1, Gói quà cảm kích của Hình Vũ; 2, Gói quà cảm kích của Thường Hồng Lôi; 3, Gói quà cảm kích của Vương Ngọc Sơn.】

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày, đánh bại cơ phức tạp cấp 40 trở lên, nhận được đặc huấn phương pháp khâu Tang nâng cao.】

Liên tiếp âm thanh nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ vang lên.

Trần Thương không khỏi không cảm khái, loại cảm giác này thật tốt.

Boss cũng giết, nhiệm vụ cũng hoàn thành, ban thưởng cũng kết toán, trang bị cũng xong, tài năng cũng đã khoe, độ thiện cảm cũng đã nhận, còn một đám đại lão, mấu chốt nhất là hèn mọn phát huy dục vọng, không đến mức để quá nhiều người biết.

Ở sân nhà vẫn có ưu thế hơn, cảm giác dễ chịu, một hồi nếu có thể không bị đám phóng viên kia phỏng vấn thì càng tươi đẹp hơn.

Trần Thương cũng không muốn huyên náo xôn xao để mọi người đều biết, bây giờ mình còn chưa trang bị đầy đủ để tự vệ, vẫn không nên quá cao điệu.

Xong chuyện phủi áo đi, thâm tàng bất lộ.

Đây mới là cảm giác Boss siêu cấp phía sau màn.

Bất quá khiến Trần Thương có chút thất lạc chính là, mình học trộm kỹ năng một lần không có phát động, xác suất 5% này sao không bằng 1% vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi cảm thấy hệ thống đã cố ý nhường hiềm nghi...

【Chuyển chức chứng minh ngoại khoa tay: sau khi kích hoạt có thể đạt được nhiệm vụ chuyển chức ngoại khoa tay, hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức có thể mở ra cây kỹ năng ngoại khoa tay! 】

【Đinh! Kiểm tra tiến độ trước mắt đã hoàn thành Ngoại khoa lồng ngực, hai lần chuyển chức ngoại khoa tim, xét thấy tham thì thâm, vì để giúp ngài phát triển càng thêm hữu hiệu, trước mắt không thể tiếp tục chuyển chức, chỉ sau khi tăng trình độ nghề nghiệp, mới có thể mở ra nghề nghiệp thứ ba. 】

Trần Thương ngẩn người

Còn có chuyện này nữa hả?

Nhưng mà... Cái gọi là tăng trình độ nghề nghiệp là gì?

Làm sao để cân nhắc trình độ nghề nghiệp của mình?

Trần Thương yên lặng mở ra màn hình ảo, ấn mở thuộc tính của mình.

【Trần Thương: cấp 27, (đã chuyển chức)

Nghề nghiệp 1: Bác sĩ ngoại khoa lồng ngực: Trình độ nghề nghiệp: 5 điểm.

Nghề nghiệp 2: Bác sĩ ngoại khoa tim: Trình độ nghề nghiệp: 0 điểm.

Nhắc nhở: Mỗi một loại kỹ năng anh nắm giữ đều có thể nhận được điểm trình độ nghề nghiệp tương ứng: kỹ năng sơ cấp + 1 điểm; kỹ năng trung cấp + 2 điểm; kỹ năng cao cấp + 3 điểm; kỹ năng đại sư + 4 điểm; kỹ năng hoàn mỹ + 5 điểm.

Nhắc nhở: Kỹ năng nghề nghiệp cho điểm đến 50 điểm mới có thể học tập phẫu thuật cấp bốn. Kỹ năng nghề nghiệp cao tới 100 điểm, mới có thể mở ra nghề nghiệp thứ ba. 】

Trần Thương bừng tỉnh.

Rốt cục anh cũng nhớ lại lần trước vì sao mình không cách nào học tập phẫu thuật cấp bốn, cũng không phải là bởi vì điểm kỹ năng của mình chưa đủ, mà là bởi vì trình độ nghề nghiệp của mình chưa đạt.

Tỉ mỉ nghĩ lại, Trần Thương cũng có thể lý giải.

Dù sao phẫu thuật cấp bốn cũng có thể gọi là phẫu thuật hạng A, là cấp cao nhất của mỗi lĩnh vực, độ khó lớn nhất, cường độ phẫu thuật phức tạp nhất.

Bất luận ca phẫu thuật cấp bốn nào, tính nguy hiểm cũng rất cao, trong quá trình phẫu thuật tri thức liên quan đến lĩnh vực cũng nhiều, cần nắm giữ nhiều kỹ năng tiểu phẫu, giống như ngoại khoa tim có một loại phẫu thuật cấp bốn nổi tiếng là: Thuật uốn nắn tứ chứng Fallot.

Đây cũng không phải là một phẫu thuật đơn giản.

Tứ chứng Fallot là một tình trạng hiếm gặp do sự kết hợp của bốn khuyết tật ở tim xuất hiện ngay khi trẻ được sinh ra. Những khiếm khuyết này ảnh hưởng đến cấu trúc của tim, khiến máu nghèo oxy được tim co bóp đi đến khắp mọi cơ quan của cơ thể. Trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ bị tứ chứng Fallot thường có da màu xanh tím do máu không mang đủ oxy.

Tứ chứng Fallot thường được chẩn đoán trong giai đoạn bào thai hoặc ngay sau khi sinh. Tuy nhiên, có những trường hợp tứ chứng Fallot không được phát hiện cho đến khi tuổi trưởng thành tùy thuộc vào mức độ nghiêm trọng của các khiếm khuyết và triệu chứng.

Dạng phẫu thuật này, uốn nắn cần bao nhiêu kiến thức chuyên nghiệp? Cần bao nhiêu kỹ xảo chi nhánh, làm sao có thể tùy tiện đơn giản mà học được

Trần Thương không khỏi trầm mặc, suy nghĩ kỹ một chút, nếu như phải học được phẫu thuật cấp bốn, chí ít cần nắm giữ mười mấy kỹ năng cao cấp của lĩnh vực đó mới có thể đạt được 50 điểm.

Bất quá, như vậy cũng rất hợp lý.

Coi như sau này anh nắm giữ mười mấy loại phẫu thuật phổ thông, cũng có năng lực khi đối mặt với phẫu thuật cấp bốn, đây cũng là lý do vì sao phẫu thuật cấp bốn lại cần chủ nhiệm cấp trở lên mới có thể tiến hành.

Gánh nặng đường xa...

Từ nay về sau, vẫn phải cố gắng phát huy dục vọng hèn mọn thật tốt

Chương 293: Thu Hoạch Tương Đối Khá

Mở ra vật phẩm thứ hai.

【Thuốc nhỏ mắt: Vật phẩm màu tím, sau khi dùng, thị lực + 5; nhắc nhở: sau khi nhỏ vào mắt, thị lực của anh sẽ vĩnh viên tăng lên 50%. 】

Đồ tốt

Thị lực đối với phẫu thuật có tầm quan trọng ra sao, có thể tự ngẫm được

Rất nhiều chuyên gia khi phẫu thuật không dám mang khẩu trang, cũng là bởi vì bị cận thị, nếu mang theo khẩu trang, hà hơi rất dễ khiến tầm nhìn mơ hồ, thời điểm then chốt rất dễ xảy ra vấn đề lớn.

Mà nắm giữ một thị lực tốt, đối với loại kia cần hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý tinh tế hóa phẫu thuật mà nói, quá trọng yếu.

Hơn nữa, còn có những ca phẫu thuật mười phần khảo nghiệm nhãn lực, tay mắt lanh lẹ cực kỳ trọng yếu

Một lần khâu cơ Vương cấp phức tạp, rốt cục mang đến cho mình thu hoạch lớn

Trần Thương đã rất hài lòng.

Bất quá, còn có đồ tốt nữa.

Đó chính là ba gói quà cảm kích.

【Đinh! Mở ra gói quà cảm kích của Hình Vũ, chúc mừng ngài, nhận được kỹ năng dương cầm của Hình Vũ: Diễn tấu dạ khúc dương cầm: Cao cấp. 】

Khúc dương cầm được chia thành rất nhiều loại, bao gồm khúc dạo đầu, bản hoà tấu, bản xô- nát, khúc cuồng tưởng, khúc suy tưởng, dạ khúc vân vân...

Khác biệt giữa các khúc chủ yếu là dùng cho các trường hợp khác nhau, tỉ như các loại âm nhạc thịnh điển hòa âm cỡ lớn, phong cách đàn tấu piano đều không giống nhau.

Trần Thương lấy được là kỹ năng dạ khúc của Hình Vũ.

Dạ khúc này là một khúc thức từ Ai-len do nhạc sĩ Field sáng tạo, nó mang hình thức tự do, cách điêu cao nhã, tràn ngập sắc thái lãng mạn.

Nó là loại nhạc khúc mang tốc độ chậm chạp hoặc trung đẳng, giai điệu bình tĩnh, trữ tình, mộng tưởng lại có tư tưởng trầm tư, hoặc là kích động,

giàu tính ảo tưởng, nhiệt tình không bị cản trở, tốc độ tương đối nhanh.

Đây là một bản nhạc thiên về biểu đạt tình cảm cùng thư giãn.

Nổi tiếng nhất là 19 bài diễn tấu dương cầm "Dạ Khúc" do nhạc sĩ dương cầm Chopin soạn.

【Đàn tấu dương cầm Dạ Khúc: Cao cấp, đặc hiệu: Sức cuốn hút (diễn tấu cảm động lòng người, có sức cuốn hút lớn.) 】

Trần Thương nhận được một kỹ năng như vậy, quả thực là đắc ý trong lòng, sau này khi ở bệnh viện không làm nổi nữa có thể đổi nghề đi làm nghệ sĩ dương cầm, cũng không tệ nha?

【Đinh! Mở gói quà cảm kích của Vương Ngọc Sơn: Nhận được thuật ăn khớp (loại bỏ) thần kinh ngoại biên: Cao cấp. 】

【Đinh! Mở gói quà cảm kích của Thường Hồng Lôi: Nhận được thuật ăn khớp mạch máu xung quanh phần tay: Cao cấp. 】

Hai kỹ năng này đều là kỹ năng thường dùng trong lĩnh vực ngoại khoa tay, cũng tạm được, ít nhất bây giờ cho dù mình không có cây kỹ năng, cũng có thể ứng đối các thao tác cơ bản xưa nay của các căn bệnh thuộc ngoại khoa tay.

Trần Thương chợt phát hiện, cây kỹ năng ngoại khoa tay của mình nếu có thể mở ra mà nói, chỉ sợ trình độ nghề nghiệp đã trên dưới 15 điểm, mà đáng thương Ngoại khoa lồng ngực chỉ có 5 điểm...

Một đoàn người sau khi trở lại phòng làm việc, Trần Thương nhìn thấy một đống người lít nha lít nhít đang tụ tập, nên anh đã nảy sinh ra ý định rời đi.

Mấy câu khích lệ của người khác, Trần Thương căn bản không thèm để ý, những thứ này sẽ không đem đến cho mình bất luận khen thưởng thực chất nào, sẽ chỉ tăng thêm phiền não.

Đến mức danh tiếng...

Khi một người không đủ thực lực để chèo chống danh tiếng của mình, đó chính là lúc phiền phức nhất.

Chỉ cần Hình Vũ nhớ tới mình là ân nhân của anh ta là được rồi, những fan hâm mộ kia... Được rồi, fan hâm mộ mà quay lưng, người một nhà đều đen đủi theo

Trần Thương tìm Đàm Trung Lâm:

- Chủ nhiệm Đàm, tôi chuẩn bị trở về.

Đàm Trung Lâm sững sờ, sau khi suy nghĩ một phen:

- Cậu đi theo tôi đến phòng làm việc một chuyến.

Sau khi nói xong, Đàm Trung Lâm dẫn theo Trần Thương đến phòng làm việc của chủ nhiệm.

- Tiểu Trần, tôi... Nói với cậu vấn đề này.

Đàm Trung Lâm nói.

Trần Thương nhìn Đàm Trung Lâm thần thần bí bí, hơi sững sờ:

- Chủ nhiệm, có chuyện gì vậy?

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương:

- Cậu chờ chút đã, tôi có lời muốn nói với cậu.

Nói xong, Đàm Trung Lâm đứng dậy mở cửa.

Chỉ thấy đứng ở cửa gồm có Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi và Hình Vũ.

Đàm Trung Lâm sững sờ:

- Chuyện gì xảy ra?

Vương Ngọc Sơn đi đến, đóng cửa lại, nhìn mọi người một cái, sau đó nhìn chằm chằm Trần Thương, nói:

- Tiểu Trần, tôi dẫn theo Hình Vũ tới, là muốn nói với cậu một chuyện.

- Là như vậy, cậu trước nghe đã đừng có gấp, ý kiến của tôi cậu tham khảo một chút là được rồi, là như vậy: Phẫu thuật là cậu làm, nhưng chúng ta không muốn để cậu quá rêu rao, dù sao hiện tại xã hội này cậu cũng biết rồi đấy, nếu như sau khi tin tức phẫu thuật truyền đi, khẳng định thanh danh của cậu sẽ lan truyền lớn hơn, sau này cũng sẽ gặp phẫu thuật rất nhiều, cái này không hề nghi ngờ.

- Nhưng ví dụ như không phải chưa từng gặp, nhưng những người phát triển này... Cũng không quá tốt, cậu còn trẻ, mới 27 tuổi, các phương diện mới vừa vặn bắt đầu, ở độ tuổi này cũng là thời điểm để tiến bộ nhanh nhất, tôi hi vọng cậu có thể mượn thời gian này nghiêm túc rèn luyện chính mình, đề cao mình, không nên bị quá nhiều yếu tố bên ngoài làm ảnh hưởng.

- Vì lẽ đó, tôi tìm cậu muốn nói, để Hình Vũ tạm thời không công khai với bên ngoài là ai đã làm phẫu thuật, cậu... Cảm thấy thế nào?

Vương Ngọc Sơn thật sự là vì Trần Thương mà cân nhắc, Trần Thương tuổi còn rất trẻ, chỉ mới 27 tuổi, thiếu niên đắc chí đối với y học mà nói, không phải một hiện tượng tốt

Y học cùng những ngành khác không giống nhau, không phải dựa vào mấy chuyện phù phiếm.

Nếu như anh là thần tượng, là ca sĩ, lúc này nhất định phải mượn một cơn gió, thổi lên khói lửa nhất thời.

Thế nhưng anh lại là bác sĩ, là bác sĩ, phải lấy trị bệnh cứu người làm bản chức của mình, mỗi ngày thủ vững trên bàn phẫu thuật, cần không ngừng rèn luyện kiến thức ngành y của mình.

Vương Ngọc Sơn là người từng trải, thời gian tiến bộ thời gian nhanh nhất cả đời của ông là trước khi ông thành danh, từ sau khi làm chủ nhiệm, chỉ có tham gia các loại hoạt động, hiệp hội vân vân.

Những công việc này hoàn toàn chính xác đối với lực ảnh hưởng từ xã hội và lực ảnh hưởng ngành nghề của Vương Ngọc Sơn mà nói đều là một lần thay đổi lớn.

Nhưng... Để tay lên ngực tự hỏi một câu, Vương Ngọc Sơn cảm giác những năm này mình thật sự là đang tụt dốc trở về vị trí ban đầu

Vì lẽ đó, khi nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn thật tâm khuyên giải Trần Thương, hi vọng có thể hiểu rõ một vài thứ, nếu không... Bỏ qua thời kỳ vàng son, sẽ không còn kịp nữa.

Đương nhiên, Vương Ngọc Sơn cũng chỉ nói một chút, lựa chọn vẫn là do Trần Thương tự chọn, nếu như Trần Thương muốn được cả danh và lợi, Vương Ngọc Sơn cũng sẽ không ngăn cản quá nhiều, ngược lại sẽ trợ giúp Trần Thương.

Tất cả việc này, đều phải xem ý kiến của Trần Thương

Thường Hồng Lôi cũng nhẹ gật đầu, nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Tiểu Trần, tôi nói vài lời thật lòng, nếu như cậu nguyện ý, chúng ta đều có thể nâng đỡ giúp cậu một chút, nhưng vẫn cần cậu suy nghĩ thật kỹ rồi mới trả lời.

Chương 294: Ngực To Mà Không Có Não

Hình Vũ tuy là minh tinh, nhưng cũng hiểu nhiều thứ, anh ta đứng ở đằng kia, sau khi do dự một chút, cũng khuyên nói:

- Bác sĩ Trần, có thể tôi không hiểu nhiều về y học như các anh, nhưng công việc của cá nhân tôi mà nói, mỗi ngày tôi đều luyện tập đánh đàn, nhưng sau khi tôi nổi danh, ngược lại tốc độ tiến bộ của tôi trở nên chậm hơn. Tôi cũng biết do rất nhiều nguyên nhân:

- Nguyên nhân thứ nhất là bởi vì vấn đề thời gian, thứ hai là bởi vì áp lực tâm lý của tôi quá lớn, xã hội có rất nhiều loại người, bọn họ hận không thể anh một ngày ngàn dặm, nhưng mà, làm nghệ thuật, nào có cái gì gọi là đường tắt chứ? Đơn giản chỉ là nhẫn nhịn trong lòng và làm thật tốt, nếu như anh không có đủ thực lực, không xứng với danh tiếng của anh, chính anh sẽ tự hủy hoại bản thân mình, loại áp lực tâm lý đó còn lớn hơn áp lực từ bên ngoài

- Thứ hai, nhiều người thị phi, lời này là những lời tận sâu đáy lòng của tôi, nếu như cậu nổi danh, không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm, mỗi tiếng nói cử động của cậu sẽ được phóng đại vô hạn, nhất cử nhất động cũng đều sẽ bị người ta giám sát, đây không phải chuyện gì tốt.

- Vì lẽ đó, mặc dù tôi không hiểu y học, nhưng mà... Tôi vẫn cảm thấy cậu tuổi trẻ tài cao, tương lai bất khả hạn lượng, vì vậy.. cậu nên thật tốt phát triển chính mình, tôi đây cũng chỉ muốn đề nghị với tư cách là một người bạn.

Nghe xong lời của mọi người, Đàm Trung Lâm cười xấu hổ:

- Tiểu Trần, chuyện vừa rồi tôi chuẩn bị nói với cậu, chính là chuyện này.

Trần Thương sửng sốt một chút, anh vốn không có ý định muốn nổi danh mà

Nhưng sau khi nghe được mấy người đề nghị như vậy, vẫn không nhịn được cảm kích cười một tiếng, gãi đầu một cái nói:

- Cám ơn các vị lão sư, còn có Hình tiên sinh, tôi hiểu ý của mọi người, bản thân tôi cũng không muốn nổi tiếng... Kỳ thật tôi chuẩn bị vụng trộm chạy đi...

Đám người nghe xong, nhịn không được cười ha hả.

Tiểu tử Trần Thương này, thật sự là khiến người ta không sinh ra chán ghét được.

Vương Ngọc Sơn nhẹ gật đầu, hài lòng nhìn Trần Thương, tuổi còn trẻ mà muốn buông xuống danh lợi thật sự rất khó, không phải tất cả mọi người đều có khát vọng sinh sống an nhàn, cũng không phải tất cả mọi người đều có một lòng dửng dưng.

Người cùng người không ai giống nhau, Vương Ngọc Sơn tự mình để tay lên ngực tự hỏi, lúc đầu có thể chịu được dạng dụ hoặc này hay không?

Ông không dám hứa chắc

Lớn tuổi, đã thấy nhiều, mới có kiến thức như vậy, nhưng lúc tuổi còn trẻ, nào có hiểu được những thứ này.

Thế nhưng Trần Thương lại có thể làm được, phần tâm trí này, phần nghị lực này, so với mình hiểu thắng nhiều lắm.

Nghĩ tới đây, Vương Ngọc Sơn chụp bả vai Trần Thương, cười nói:

- Tiểu Trần! Cố gắng lên, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai của cậu tuyệt đối sẽ vượt qua tất cả những người ở đây.

Đàm Trung Lâm có chút do dự lên tiếng:

- Lát nữa lỡ như người ta hỏi ai là người làm phẫu thuật thì phải trả lời sao?

Vương Ngọc Sơn mỉm cười:

- Thì hãy trả lời đây là bí mật

Mấy lão chủ nhiệm lại quay sang nhìn nhau cười một cái.

Hình Vũ nhìn về phía Trần Thương, cười nói:

- Bác sĩ Trần, sau này đừng gọi tôi là Hình tiên sinh nữa, tôi chỉ lớn hơn cậu có vài tuổi, gọi một tiếng anh Hình là được rồi, còn tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Trần, cũng không thể cứ mở miệng là bác sĩ Trần được, nghe xa lạ lắm.

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi

Vương Ngọc Sơn đột nhiên xoay người lại nói:

- Đúng rồi, còn chuyện này nữa. Tiểu Trần, lát nữa tôi sẽ đưa cậu một phiếu điền thông tin, sau hôm nay cậu trở về nhớ là điền đầy đủ thông tin về bản thân rồi đưa cho tôi, tôi sẽ kêu người hỗ trợ xin giúp cậu, đợi đến tầm cuối năm nay, là vừa vặn lúc đề xuất cậu với niên hội được rồi đấy.

Trần Thương sững sờ, không phải gia nhập loại hội học này là rất khó sao?

Chẳng phải là phải cần rất nhiều người đề cử, cần luận văn, và đặc biệt là những thành tích mà bản thân đạt được sao?

Chẳng phải là sẽ cần yêu cầu kỹ thuật nghề nghiệp tương đối cao trong thời gian cương vị sao?

Nhưng có vẻ nó không có khó như những gì anh nghĩ

Cũng chính là điền một vài thông tin thôi

Không không không, hiện tại bây giờ có khi còn không cần phải điền phiếu thông tin, chỉ cần đưa thông tin của bản thân ra là được rồi.

Ai...

Quả nhiên không thể tin vào lời đồn được.

Trần Thương lại nghĩ đến những mục tiêu tiếp theo của mình, quyết định hỏi thêm một chút, biết đâu lại có cơ hội đổi đời, vươn lên làm quản sự?

- Mà này... Viện trưởng Vương, tôi có cơ hội làm quản sự chứ?

Trần Thương hỏi như vậy làm cho mấy người Vương Ngọc Sơn choáng váng...

Vương Ngọc Sơn xấu hổ cười một tiếng:

- Cái này... Quản sự, không phải một mình tôi có thể định đoạt, phải dựa vào mọi người bình chọn, chủ yếu cân nhắc mấy phương diện, một là kinh nghiệm cùng tư lịch, hai là các bài luận văn nghiên cứu khoa học, nếu như cậu muốn làm quản sự, có thể suy nghĩ một chút luận văn làm như thế nào?

Vương Ngọc Sơn cho rằng Trần Thương muốn gia nhập là quản sự hội y học ngoại khoa Trung Hoa, cho nên vẫn là độ khó rất lớn

Mà Đàm Trung Lâm thì không hiểu gì chuyện gì.

Mình... Mẹ nó đến bây giờ mình còn chưa được là quản sự, cậu ta mới lớn bao nhiêu? Đã muốn làm quản sự...

Kỳ thật Trần Thương chỉ muốn làm quản sự phân hội Đông Dương.

Một trận hiểu lầm, để Trần Thương quyết định sau này phải làm luận văn thật tốt.

Mà Thường Hồng Lôi nói ra:

- Tiểu Trần không cần lo lắng, đến lúc đó tôi sẽ giúp cậu gia nhập, sau đó xin đề bên trong trước nghiên cứu khoa học thành quả lập tức sẽ có rồi

Đàm Trung Lâm sững sờ, ông thật rất muốn hỏi, ông có thể gia nhập không?

Trần Thương nhẹ gật đầu, xem ra quản sự thật không khó...

Trước kia chủ nhiệm An đều gạt mình...

Trần Thương một đường suy nghĩ đi trở về.

Vừa trở lại bệnh viện, Tần Duyệt nhanh chóng chạy vèo tới, đi theo phía sau cái mông Trần Thương, bát quái hỏi:

- Trần Thương, thế nào rồi? Nam thần của tôi không có chuyện gì chứ?

Trần Thương im lặng, cười một tiếng, không thèm để ý tới Tần Duyệt, nhanh chân đi vào:

- Nhìn cái chân chó của cô, tiền đồ...

Tần Duyệt thấy thế, bước nhanh, vừa đi bên cạnh, vừa cười lạnh:

- Dừng lại! Cậu đây là ghen ghét, nếu cậu có kỹ năng dương cầm như nam thần nhà tôi, tôi cũng chân chó với cậu?

Trần Thương bỗng nhiên dừng lại, xoay người, mắt nhìn chằm chằm Tần Duyệt:

- Cô nói thật hả?

Tần Duyệt đi theo ngay sau lưng Trần Thương, nơi nào nghĩ đến Trần Thương bỗng nhiên quay người, mặt kém chút đập vào bộ ngực Trần Thương.

Tranh thủ lui ra phía sau một bước, thở hổn hển quyệt miệng nói ra:

- Tứ mã nan truy

Trần Thương sắc mặt vui mừng, có chút tâm động, trong lòng suy nghĩ hạ thủ như thế nào mới tốt.

Tần Duyệt cũng đi theo Trần Thương tiến vàoo phòng thay quần áo, hỏi:

- Đúng rồi, hôm nay đến cùng là xảy ra chuyện gì? Tranh thủ nói cho tôi một chút, có phải là cảnh tượng rất hoành tráng không?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài:

- Cô phải cám ơn tôi thật tốt, hôm nay nếu không phải Trần Thương tôi ra tay, đời này nam thần của cô đừng mong đánh đàn nữa.

Tần Duyệt liếc mắt:

- Nhìn cậu có thể, cậu thấy không? Tin tức đã ban bố, Hình Vũ phẫu thuật thuận lợi, chuyên gia cho rằng không ảnh hưởng đánh đàn dương cầm, nhưng sau này cần tiến hành một đoạn thời gian huấn luyện khôi phục, vì vậy trong thời gian ngắn từ chối tất cả các buổi biểu diễn.

- Hôm nay đội hình phẫu thuật thế nhưng là quần anh hội tụ, viện trưởng Vương của Lục Viện thành phố Ma Đô cũng tới, còn có chủ nhiệm Thường của bệnh viện Tích Thủy Đàm! Đó đều là lão đại trong lĩnh vực ngoại khoa tay, khó trách phẫu thuật thuận lợi như vậy

- Nhiều chuyên gia như vậy, Trần Thương, đoán chừng cậu còn không nhìn thấy Hình Vũ? Đơn thuần đứng ở ngoài giúp đỡ mà thôi...

Trần Thương thở dài, bọn họ đều tới nhưng đều đứng sau giúp mình, phụ nữ thật sự là nông cạn, tin tức đưa ra còn tin tưởng hơn nữa lại là tin giải trí.

Nghĩ tới đây, cậu lắc đầu:

- Ai, Tần Duyệt, tôi phát hiện cô tồn tại hoàn toàn chính là vì chứng minh một câu là sai

Tần Duyệt quay người, một mặt hiếu kỳ:

- Cái gì?

Trần Thương thay áo blouse xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng:

- Ngực to mà không có não

(DG: Tần Duyệt ngực không to mà cũng không có não ấy)

Chương 295: Đặc Huấn Phương Pháp Khâu Tang Nâng Cao

Buổi chiều Trần Thương thực hiện mấy ca phẫu thuật khâu cơ, thấy Tần Duyệt rõ ràng nhìn mình với ánh mắt rõ ràng nhiều hơn mấy phần địch ý... còn có sát cơ

Trái tim Trần Thương hoang mang rối loạn

Đợi sau khi tan tầm, Trần Thương vì phòng ngừa bị Tần Duyệt đâm một dao phía sau, cũng vì cân nhắc đảm bảo tính mạng cho mình, đành phải bất đắc dĩ tiếp tục mời cô ăn một bữa gân đầu ba não.

Khoan hãy nói, buổi chiều khâu cơ, buổi tối ăn gân đầu ba não thật sự là có mùi vị rất khác, ăn rất hứng thú, khuyết điểm duy nhất là hơi tê răng.

Thế nhưng Trần Thương cũng không dám nói, vạn nhất nói mình răng không tốt, cô gái nhỏ Tần Duyệt này khẳng định se nói là biểu hiện của thận hư.

Ăn uống no nê, cộng thêm một ly trà sữa Nhất Phương, Tần Tuyệt tâm tình tốt hơn, rốt cục lại lần nữa hóa thân Tần chân chó.

Không thể không nói, năng lực tự lành của Tần Duyệt vẫn rất cao cường, mặc dù bình thường rất thích phàn nàn, lại còn giận dỗi, nhưng mà... Chỉ cần một ly trà sữa thì có thể giải quyết hết, nếu còn không được thì thêm một nồi lẩu là xong.

Nói tóm lại, tính cách của cô gái nhỏ này thật không tệ, hơn nữa chịu khổ tốt, khoảng thời gian đi theo Trần Thương ăn không ít khổ cực.

Mỗi ngày đi sớm về tối, ban ngày phẫu thuật, ban đêm còn phải tăng ca làm nghiên cứu khoa học.

Cho nên nói mời Tần Duyệt ăn cơm, Trần Thương chưa từng có chút không nỡ nào, mỗi ngày đi theo mình làm như thế nhiều phẫu thuật như thế, đừng nói một bữa cơm, mỗi ngày nuôi cơm cũng được.

Hơn nữa hiện tại kinh tế Trần Thương dư dả rất nhiều, một tháng thời gian, làm ba ca phẫu thuật làm nâng ngực, cộng thêm thiết kế vài cái chỉnh hình, tổng cộng tới tay hơn ba trăm vạn.

Không thể không nói, kẻ có tiền là có, nhưng cũng không có nhiều như vậy, điều này làm cho mộng tưởng dựa vào nâng ngực làm giàu của Trần Thương bị tan thành mây khói.

Khoảng thời gian này tương đối bận rộn, Trần Thương cũng chưa kịp đi xem phòng ở, qua hai ngày nữa là đến Quốc Khánh, Trần Thương lên kế hoạch mang theo cha mẹ cùng mình đi xem phòng.

Dù sao... Đối với người ở quê, mua nhà ở trong thành thị, là một chuyện vinh quang dường nào.

Lấy tính cách của Trần Đại Hải cha mình, sau khi trở về khẳng định phải mua rượu đế, xào vài món thức ăn, gọi mấy người bạn nhậu đến nhà chơi, ăn uống chém gió, hận không thể nói cho toàn bộ người trong thôn biết rõ.

Đương nhiên, mua nhà là mua nhà, cha mẹ cũng không nhất định nguyện ý đi theo mình đến ở, dù sao hai người sinh sống cả một đời ở quê, cũng đã quen, hương thân hương lý, quen thuộc thông cửa, một thân bản sự Trần Đại Hải cũng không thể rời khỏi quê nhà, trong thôn hơn trăm nhà chỉ có mình ông là đầu bếp, hôm nay nhà này làm việc, ngày mai nhà khác mời, Trần Đại Hải cảm giác rất hạnh phúc và thỏa mãn.

Trong gia tộc rất được mọi người tôn trọng, cũng coi là có chút mặt mũi, tới nội thành khẳng định không thể dễ chịu bằng quê nhà.

Dù sao, trọng yếu nhất vẫn là chính mình dễ chịu, mà được tôn trọng cùng cảm giác mình có tác dụng, cũng là cảm giác mà loài người cần nhất.

Sau khi ra khỏi Thiên Nhai, Tần Duyệt hút một hơi trà sữa, thở dài:

- Trần Thương, một tháng này, cậu có chút ý nghĩ gì hay không? Tôi mua hai ba cái ổ cứng di động đều sắp đầy hết rồi, số liệu thu thập chất đống ở tôi phòng ngủ còn cao hơn giường của tôi

- Nếu phương hướng nghiên cứu cậu làm không tốt, khoảng thời gian này chúng ta khổ cực sẽ uổng phí, ví tiền của tôi đã hao hơn mấy trăm

Trần Thương cười nói:

- Sắp rồi, không cần mấy ngày nữa, chúng ta sẽ phát biểu một bài luận văn thật tốt! Tôi sẽ ghi tên cô ở vị trí dưới tác giả.

Tần Duyệt liếc Trần Thương một cái:

- Cậu đừng đánh chủ ý lão sư tôi, ông ấy cũng không nhận biết một nhân vật nhỏ bé của ngoại khoa tay đâu.

...

Đưa Tần Duyệt đến dưới lầu bệnh viện, Trần Thương trực tiếp về nhà, thật tình không biết rằng ở lầu 16 gặp được một gương mặt mo nhìn chằm chằm bóng lưng Trần Thương, trong lòng nói thầm lẩm bẩm nửa ngày.

- Lão Tần, ông ở khu nhà này làm gì vậy?

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Ngắm cảnh

Nhưng thật ra làm gì có phong cảnh mà nhìn, nhìn có thể là... Con rể tương lai

Trông thấy bộ dạng mất hồn mất vía mấy ngày nay của con gái, lão Tần thật sự rất đau lòng.

Một ngày bận rộn, Trần Thương rửa mặt nằm ở trên giường, mở ra màn hình ảo.

【Đinh! Có muốn mở ra đặc huấn phương pháp khâu Tang nâng cao hay không? 】

Trần Thương kinh nghiệm kỹ năng 【khâu cơ】đã sớm đầy, nhưng vẫn chậm chạp không có thăng cấp.

Hiện tại, Trần Thương có một loại dự cảm, đó chính là sau khi đặc huấn phương pháp khâu Tang nâng cao xong, mình nhất định sẽ đột phá

Nghĩ tới đây, Trần Thương chọn bắt đầu đặc huấn

Trước mắt cậu biến đổi lần nữa xuất hiện tại bên trong phòng phẫu thuật.

Xuất hiện trước mặt là một người đàn ông đeo kính, khoảng hơn năm mươi tuổi, không cần hỏi, chắc chắn là giáo sư Đường.

Trần Thương cúi đầu chào hỏi, đối phương cũng bắt đầu đặc huấn

Trần Thương ngay từ đầu còn hoài nghi, vì sau lại gọi là đặc huấn nâng cao.

Thẳng đến khi đặc huấn bắt đầu, Trần Thương mới hiểu được vì sao.

Trần Thương sau khi học phương pháp khâu Tang, bắt đầu khâu lại huấn luyện.

Mỗi lần huấn luyện xong, vị trí cơ mà Trần Thương vừa khâu xong đột nhiên phóng lớn lên, khiến Trần Thương kinh ngạc là một màn kế tiếp, đã triệt để làm cho Trần Thương trợn tròn mắt. Kỹ năng khâu lại xem thật tốt nha.

Bởi vì...

Anh có thể trông thấy sau khi mình khâu xong, cơ sẽ khôu phục như thế nào, đang thong thả khôi phục, quá trình đặc huấn bên cũng ngừng biến hóa

Mỗi lần khâu xong, Trần Thương đều có thể thông qua quan sát xu thế sinh trưởng của phần cơ vừa được khâu, khôi phục xu thế để phán đoán chuẩn xác đến cùng là ở đâu có vấn đề gì, để anh xem sửa lại như thế nào

Trần Thương xem lặp đi lặp lại rốt cục ý thức được chỗ lợi hại của phương pháp khâu Tang, dùng phương pháp khâu 6 thắt đặc thù, xảo diệu rút ngắn thời gian hồi phục công năng của cơ trong kỳ dưỡng bệnh, chỉ cần 12 giờ là đã có thể tiến hành phục kiện, khả năng dính liền, tổn thương giảm đi rất nhiều.

Theo lý thuyết, khâu sáu thắt là sẽ tăng tính dính liền, thế nhưng phương pháp khâu Tang lại dùng ưu thế của bản thân để đền bù cái chưa làm được, thông qua giảm bớt thời gian phục kiện, đề cao hiệu suất trị liệu.

Mỗi lần học tập, Trần Thương không thể không cảm khái, vì sau phương pháp khâu Tang lại có tư cách trị liệu thuộc top đầu trong các phương pháp khâu lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương đã sớm học xong phương pháp khâu Tang, cũng đã hiểu được phương pháp khâu Tang.

Khi hệ thống nhắc nhở thành quả Trần Thương sau khi huấn luyện, lần thứ nhất phải rời khỏi Trần Thương lựa chọn lắc đầu

Bởi vì anh phát hiện phương pháp khâu Tang chưa đạt được hiệu quả anh muốn. Trần Thương phải tìm tòi nghiên cứu như thế nào cải tiến phương pháp khâu Tang.

Bất luận một phương pháp nào đều sẽ không ngừng phát triển cùng cải thiện, mà phương pháp khâu Tang cũng là như thế, Trần Thương cũng không có cách nào ngăn chặn.

Vội vàng bắt đầu vùi đầu vào huấn luyện.

Cơ gập và cơ duỗi không giống nhau, công năng đều có chút khác nhau, cái này mang ý nghĩa khi khâu lại, vị trí cần chú ý cũng không giống nhau.

Chương 296: Trợ Giúp An Nhạn Quân Đột Phá Kỹ Năng

Thời gian phảng phất như dừng lại.

Mà Trần Thương tựa hồ cũng quên đi thời gian tồn tại.

Chỉ là một bên lại một lần không ngừng lặp lại

【Thẻ Đặc Huấn】 là đồ tốt, đáng tiếc lúc trước mình trẻ người non dạ không biết trân quý, tăng phẫu thuật ruột thừa lên đến cấp hoàn mỹ.

Mà bây giờ Trần Thương không còn nhận được phần thưởng là 【Thẻ Đặc Huấn】 nữa.

Bây giờ, vất vả lắm nhiệm vụ mỗi ngày mới tặng cơ hội đặc huấn, Trần Thương sao có thể không nắm chắc cơ hội này.

Hôm nay 【đặc huấn nâng cao】 càng làm cho hai mắt Trần Thương tỏa sáng.

Anh không biết lúc nào mới có cơ hội được đặc huấn nâng cao lần nữa, loại này vừa có thể huấn luyện, còn có thể nhìn thấy cơ sinh trưởng.

Không biết qua bao lâu

Trần Thương rốt cục cười lên ha hả.

Lần này, cơ hội đặc huấn nâng cao thực sự là quá hiếm có, đối với mình đề cao cũng quá rõ ràng.

Trần Thương đã hiểu rõ phương pháp khâu Tang.

Phương pháp cũng bị anh nghiên cứu ra.

Hài lòng rời khỏi không gian hệ thống, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy thanh âm hệ thống nhắc nhở.

【Đinh! Chúc mừng anh, thuật khâu cơ đã tăng lên đến: Hoàn mỹ! 】

Trần Thương sớm có đoán trước, trong quá trình học, anh đã dung hội quán thông tất cả phương pháp, không chỉ nhằm vào các phương pháp khâu tiến hành quy nạp tổng kết, mà còn tìm được ưu điểm khuyết điểm của chúng, bao quát cả phương pháp khâu Tang, mấy chục loại phương pháp khâu, anh đều hiểu rõ

Giờ khắc này, một chút buồn ngủ Trần Thương cũng không có.

Đứng dậy bật máy tính lên, suy nghĩ nửa ngày, trực tiếp bắt đầu viết chương thứ nhất trong bài luận văn kinh điển của mình

« Thông qua phân tích ưu và khuyết điểm của phương pháp khâu Tang, chọn phương hướng khâu Tang là xu thế phát triển »

Đây chỉ là một trang tổng thuật đơn giản, bên trong Trần Thương viết một chút đồ vật mới, rất ít, rất có hạn, nhưng rất có tác dụng khiến hai mắt người khác tỏa sáng.

Trước mắt với trình độ của mình cũng sẽ hấp dẫn các lãnh đạo chú ý

Hiện tại, trong đầu Trần Thương có rất nhiều đồ vật, nhưng cơm phải ăn từng miếng, không thể một lần là hết, nếu như bây giờ mình đột nhiên viết ra một bài luận văn thiên kinh thiên địa, khẳng định sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Vì lẽ đó, Trần Thương quyết định trước dùng một chương tổng thuật này thử một chút.

Nếu được chấp nhận, Trần Thương sẽ móc thêm từng chút đồ vật mới ra

Anh tin tưởng, một chương luận văn này, nếu như giáo sư Thang nhìn thấy nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Trần Thương viết cũng khá nhanh, bỏ ra hơn ba giờ, rốt cục xong bản thảo

Viết một mạch hơn bốn ngàn chữ, cường điệu tiến hành phân tích chiều sâu cùng tìm tòi nghiên cứu đối với phương pháp khâu Tang, cũng như phương hướng phát triển tương lai của phương pháp khâu Tang.

Đến lúc kí tên cuối cùng, Trần Thương viết tên Tần Duyệt ở tác giả thứ nhất, mà chính mình thì là tác giả thông tin

(Gân đầu ba não: 筋头巴脑)

Mắt thấy sắp tới ngày Quốc Khánh rồi

Nhưng làm trong khoa cấp cứu thì sẽ không có khả năng được hưởng thụ ngày nghỉ này, phải đảm bảo nhân số trực ban, sau khi sắp xếp hàng một hàng hai, Trần Thương được sắp xếp vào hàng một hai ngày, hàng hai hai ngày.

Nếu được xếp vào hàng một thì sẽ phải đi làm bình thường, còn hàng hai thì có thể ở nhà nghỉ ngơi, nhưng chỉ cần bệnh viện gọi tới là phải có mặt ngay.

Hôm nay, sau khi đi vào bệnh viện, Trần Thương nhận được nhắc nhở nhiệm vụ.

【Đinh! Nhiệm vụ hằng ngày: Hoàn thành kiểm tra mười người bệnh, làm xong được ban thưởng: Kinh nghiệm lâm sàng + 30, nhân dân tệ + 30.】

Sau khi nhìn thấy nhiệm vụ, Trần Thương chợt nhận ra, chuỗi ngày tốt lành đã đến lúc kết thúc.

Nhưng mà, Trần Thương cũng phát hiện ra một quy luật, khả năng nhiệm vụ đặc thù phải mất thời gian một tháng mới có thể phát động một lần, có điều là khi phát động sẽ không biết nó kéo dài trong bao lâu thôi.

Nhiệm vụ khâu cơ lần trước kéo dài suốt một tháng, cũng nhờ đó mà đẳng cấp khâu cơ của Trần Thương mới tăng lên, đạt tới cấp hoàn mỹ.

Nhưng bất luận là kỹ năng thế nào, thì cấp hoàn mỹ vẫn thua kém cấp đại sư một khoảng rất lớn

...

Hôm qua tin tức về Hình Vũ cũng truyền ra cả phòng ban, mọi người nhao nhao bàn tán, thậm chí còn trực tiếp leo lên Hot Weibo để lục soát, vì với tư cách là một minh tinh, xuất hiện lắm thị phi cũng là lẽ đương nhiên, thậm chí chỉ để lộ một thông tin đơn giản thì cũng sẽ xuất hiện trên các trang báo, nói không chừng còn có thể bán với cái giá trên trời

Trần Thương cảm thấy nếu là anh, anh sẽ không thể thích ứng nổi với loại cuộc sống đó.

Ai...

Trầm mê ở phòng phẫu thuật đến không có cách nào kiềm chế.

Làm việc ở bệnh viện, nhiệm vụ mỗi ngày chỉ có phẫu thuật, ca bệnh, và kiểm tra phòng.

Buồn tẻ, nhưng lại không vô vị.

Vì mỗi một lần được chữa trị cho người bệnh, Trần Thương lại cảm thấy rất vui.

Loại cảm giác khi từng bước đạt được thành tựu của bác sĩ thật sự rất thỏa mãn lòng người.

Người phẫu thuật cơ xong có thể xuất viện sau ba ngày, khoa cấp cứu cũng không có nhiều chỗ trống để có thể ở lâu, đương nhiên, lý do chủ yếu chính là khoa cấp cứu không có năng lực “phục kiện”.

Sau khi phẫu thuật xong cũng không phải là sẽ được khôi phục hoàn toàn, nhưng ít ra vẫn có thể thả lỏng người chờ thắng lợi.

Còn cần thêm một khoảng thời gian để tiến hành rèn luyện phục hồi, cái này được gọi là “phục kiện”.

Chỉ có điều, đáng tiếc ngoại khoa tay Tỉnh Nhị Viện còn chưa có, nên phòng phục kiện lại càng không thể tồn tại.

Mở thanh thuộc tính ra, nhìn nhiệm vụ làm 500 ca phẫu thuật khâu cơ, đến giờ cũng đã gần một tháng, hoàn thành 450 ca, xong nốt 50 ca còn lại

mới có thể hoàn thành xong nhiệm vụ.

Dựa theo cái tiết tấu như bây giờ, có thể sẽ không cần đến lễ Quốc Khánh.

Khâu cơ phức tạp có thể đột phá thăng cấp vượt bậc.

Sau khi đưa Tần Duyệt đi hoàn thành phẫu thuật, Trần Thương nhìn âm thanh nhắc nhở của hệ thống, có chút bất đắc dĩ.

【Đinh! Đánh giết quái cơ tay cấp 20, nhận được kinh nghiệm + 1, nhân dân tệ + 10, kinh nghiệm khâu cơ + 0; 】

Gân bắp thịt phức tạp đã không cách nào cung cấp kinh nghiệm cho Trần Thương, ngay cả nhân dân tệ cũng chỉ có 10 khối tiền vô cùng đáng thương.

Trần Thương thật sâu thở dài, vốn còn cho rằng phẫu thuật 500 ca khâu gân bắp thịt, thể nào cũng được thăng cấp bảy cấp tám, hiện tại xem ra, một hai cấp cũng chưa tới.

Nếu không phải mình vì hoàn thành nhiệm vụ năm trăm ca phẫu thuật, Trần Thương đã sớm muốn từ bỏ.

Xem ra chính mình cần phải tìm kiếm mục tiêu mới.

Sau khi trở lại phòng làm việc, phát hiện chủ nhiệm An cũng đang ngồi ở nơi đó không biết suy nghĩ gì.

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- An lão sư? Không có bệnh nhân à?

An Ngạn Quân nhíu mày nói:

- Tôi cũng đã nói mà, kỳ quái... Hôm nay sao lại không có bệnh nhân chứ?

Tần Duyệt cười nói:

- Không có bệnh nhân còn không tốt sao? Nói rõ quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Khoảng thời gian này Tần Duyệt thế nhưng là mệt mỏi thật sự...

An Ngạn Quân cười cười, nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, ngày đó sau khi tôi thấy cậu làm phẫu thuật, đặc biệt bị lôi cuốn, tôi cảm thấy hiểu biết của cậu đối với khâu cơ còn nhiều hơn tôi, một hồi có phẫu thuật, tôi đi làm trợ thủ cho cậu nhé?

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, trợ giúp An Ngạn Quân đột phá kỹ năng khâu cơ, nhiệm vụ nhắc nhở: Kỹ thuật khâu gân bắp thịt trường kỳ của An Ngạn Quân kẹt ở cao cấp, chậm chạp không thể đột phá, trợ giúp anh ta đột phá cao cấp, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: Điểm kỹ năng + 3. 】

Sau khi nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lựa chọn tiếp nhận.

Chương 297: Bệnh Nhân Đâu?

Phẫu thuật khâu cơ của mình chính là khi mới vừa tới bệnh viện là chủ nhiệm An đã dạy cho, đối với chủ nhiệm An từ thiện tâm bất thiện, trong lòng Trần Thương vẫn mang cảm kích.

Cho dù là không có nhiệm vụ, Trần Thương cũng sẽ sẵn sàng cảm ơn ân huệ này.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Không có gì đâu, An lão sư

Thế nhưng, hai người đợi cả nửa ngày, một bệnh nhân cũng không thấy đến, điều này thật khiến An Ngạn Quân trợn tròn mắt...

Trần Thương cũng im lặng, ông trời là thật không muốn để cho chủ nhiệm An đột phá hả?

Tháng trước, bệnh nhân có thể nói là người đông nghìn nghịt, dù sao mỗi bệnh viện đều muốn đưa một ít người tới nơi này, hôm nay cũng thật kỳ quái, đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Ở ngoại khoa tay Bệnh viện nhân dân tỉnh, thời gian giao ban sáng đã qua, Đàm Trung Lâm gọi tất cả bác sĩ ở lại, bắt đầu phát ra video ngày hôm qua Trần Thương phẫu thuật cho Hình Vũ lên màn hình lớn.

Tôi hôm qua, Đàm Trung Lâm đã suy nghĩ cả một đêm, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Trong đầu không ngừng mà hồi tưởng lại hình ảnh ban ngày Trần Thương làm phẫu thuật cho Hình Vũ, ông nhớ tới trước kia kỹ năng khâu cơ của Trần Thương cũng không có lợi hại như vậy, vì sao khoảng thời gian này đột nhiên lại tăng mạnh thế chứ?

Đàm Trung Lâm không ngừng suy nghĩ muốn tìm ra nguyên nhân, thẳng đến khi Lý Bảo Sơn gọi điện thoại tới, ông mới bừng tỉnh nhận ra

Chính là Lý than đen

Thì ra là thế

Đàm Trung Lâm bỗng nhiên hồi tưởng lại một tháng trước Lý Bảo Sơn nói mình đưa bệnh nhân cần khâu cơ đến khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện.

Trách không được

Hoá ra Trần Thương có thể có kỹ năng khâu cơ lợi hại như vậy là dựa vào việc cấp cứu cho nhiều bệnh nhân rồi không ngừng luyện tập.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm thật là tiếc hận.

Nên lúc giao ban, nhìn thấy cả đám bác sĩ đều có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cả đám các cậu nha, chướng mắt kỹ thuật khâu cơ, bây giờ biết mình thua kém chỗ nào chưa?

Một đám bác sĩ ngoại khoa tay nhìn video phẫu thuật đều trợn mắt há mồm, nghẹn họng nhìn trân trối

Không ngờ có thể có kỹ thuật khâu cơ cấp cao như vậy?

Hoặc phải nói là, khâu cơ lại bị anh ta đùa nghịch điêu luyện như thế?

Sau khi Video phát xong, Đàm Trung Lâm nhìn đám người:

- Xem hết rồi thì mọi người có cảm tưởng gì?

Mọi người trầm mặc không nói, có thể có cảm tưởng gì nữa giờ, ông để tuyển thủ hoàng kim xem thao tác của vương giả, chúng ta ngoại trừ hô 666 còn có thể làm cái gì?

Đàm Trung Lâm thấy mọi người không lên tiếng, dõng dạc nói:

- Tôi nói cho các người biết, tôi có cảm tưởng gì.

- Khâu cơ là kỹ năng mà mỗi một bác sĩ ngoại khoa tay chúng ta nhất định phải nắm giữ, cũng là kỹ năng cơ bản nhất của bác sĩ ngoại khoa tay chúng ta, nhưng bây giờ thì sao? Là kỹ năng bị tất cả chúng ta coi nhẹ

- Hiện tại thế nào? Thấy được chỗ thua kém chưa? Người ta có thể khâu cơ trong tình trạng nguy kịch như thế, tuyệt đối không phải dựa vào thiên phú, mà là cố gắng

- Tôi biết, mọi người tâm cao khí ngạo, chướng mắt kỹ thuật khâu cơ, nhưng tôi nói cho các người biết chính là, khâu cơ chính là linh hồn của ngoại khoa tay

- Hôm nay nói một chuyện, từ hôm nay trở đi, tất cả các bệnh nhân đến khâu cơ, một người cũng không cho phép bị lọt ra ngoài, mỗi một bác sĩ, mỗi tháng nhất định phải hoàn thành trên 20 ca phẫu thuật khâu cơ, cuối tháng tôi sẽ tổ chức một lần kiểm tra khâu cơ, ai không đạt tiêu chuẩn, trừ tiền thưởng

Đàm Trung Lâm nhìn một đám bác sĩ phía dưới, lại nhìn một chút đôi tay đang phẫu thuật trong màn hình kia.

Lúng ta lúng túng tự nói: Bảo Sơn à, đừng trách người anh em như tôi không trượng nghĩa, muốn trách thì trách Trần Thương quá giỏi đi

---

Chuyện giống như vậy đều xảy ra ở Đông Đại Nhất Viện, Đông Đại Nhị Viện, bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, bệnh viện Bạch Khâu Ân tỉnh Đông

Dương...

Tất cả chủ nhiệm ngoại khoa tay của các bệnh viện, trong vòng một đêm hoàn toàn tỉnh ngộ, ban xuống một tử lệnh cho bác sĩ trong khoa: Đối với bệnh nhân khâu cơ một người cũng không thể bỏ qua! Nếu người ta muốn chạy cũng phải lôi trở lại, khâu xong muốn chạy đâu thì chạy

Mắt thấy đã hơn một giờ trôi qua, một bệnh nhân tới khâu cơ cũng không có, điều này làm cho An Ngạn Quân cảm giác đỏ mặt vô cùng

Cũng khiến Trần Thương cực kỳ lúng túng, cái này... Cũng thật trùng hợp.

Chẳng qua, thời gian chờ đợi cũng không có kéo dài quá lâu, dù sao thì trong khoảng thời gian này, Tỉnh Nhị Viện đã tích góp được không ít danh tiếng người bệnh.

Lúc mười một giờ, có tới hai người bệnh đến, Trần Thương ngẩng đầu lên nhìn, vẫn là người quen đưa tới.

Phạm Vân Hà đưa hai người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi đến, đi thẳng vào phòng làm việc tìm Trần Thương:

- Bác sĩ Trần! Ai nha, lần này chúng tôi đến là để cảm ơn cậu.

- Giờ tay tôi đã tốt hơn nhiều rồi! Cậu nhìn xem, tôi có thể làm mọi việc mà không có bị ảnh hưởng gì mấy, thật sự là khiến tôi sướng đến mức phát điên rồi

Đứng nói vài câu, Phạm Vân Hà để túi hoa quả mới mua đặt trên bàn làm việc ở phòng bác sĩ.

Trần Thương cười nói:

- Đây là việc tôi phải làm.

Nét mặt Phạm Vân Hà tràn đầy sự vui mừng, ngượng ngùng cười cười, nói:

- Bác sĩ Trần, hôm nay tới đây cũng là muốn nhờ cậu một chuyện, hai vị này là đồng nghiệp ở xưởng của chúng tôi, bị thương phải đi khâu. Nên tôi mới cố ý tới tìm cậu.

- Cậu hãy giúp đỡ nha

Kỳ thật, trong lòng đại đa số bác sĩ đều sẽ thấy cảm kích khi người bệnh đích thân đến nhờ vả.

Bởi vì trong thời điểm phải đối mặt với bệnh tật, thì ai cũng giống ai, đều mờ mịt không biết nên làm cái gì, và căn bản là đều hi vọng có thể tìm được một vị bác sĩ đáng tin.

Mà theo Phạm Văn Hà, Trần Thương là một bác sĩ tốt.

Trần Thương nhẹ gật đầu, đứng dậy cười nói:

- Không hề gì, chị Phạm, chị có thể gọi họ vào được rồi.

Phạm Vân Hà nghe thấy Trần Thương nói như vậy, các cơ mặt giãn ra, vội vàng cảm ơn, cười gật đầu:

- Được! Bác sĩ Trần Thương, tôi sẽ gọi bọn họ vào.

Vừa dứt lời, Phạm Vân Hà quay người lại nhìn về phía hai đồng sự:

- Tôi đã nói giúp hai người rồi, giờ hai người hãy đi vào với tôi.

- Tôi muốn nói với hai người một chút về bác sĩ Trần, lần trước vết thương của tôi và chị Anh là được bác sĩ Trần khâu lại, hai người nhìn xem, giờ nó đã hồi phục rất tốt đấy thôi, cũng không hề để lại di chứng hay có ảnh hưởng gì, nên lần này hai người nên để bác sĩ Trần Thương phẫu thuật.

Nét mặt hai người lộ rõ vẻ vui mừng, nhìn Trần Thương cảm kích nói:

- Vậy làm phiền cậu, bác sĩ Trần.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Theo tôi đến phòng xử lý, để tôi xem vết thương thế nào đã.

- À mà, chị Phạm, chị là người khá quen với quá trình chữa trị kiểu này rồi, nên chị hãy đưa người nhà bệnh nhận đi làm thủ tục, tôi kiểm tra hình huống người bệnh một chút, để lát nữa kiểm tra xong, tôi sẽ sắp xếp làm phẫu thuật.

Phạm Vân Hà gật đầu cười đáp ứng, đưa người nhà bệnh nhân đi làm thủ tục.

An Ngạn Quân và Tần Duyệt cũng vội vàng đứng dậy, theo Trần Thương đi về phía phòng xử lý.

Chương 298: Thanh Niên Không Tốt

Sau khi kiểm tra xong, đợi sau khi kiểm tra xong đã là hơn mười hai giờ, tình trạng bệnh nhân cũng không nghiêm trọng, bình thường thì mấy bệnh nhân kiểu này sẽ phải chờ đến xế chiều mới bắt đầu phẫu thuật.

Nhưng nhìn dáng vẻ nôn nóng của hai người, Trần Thương dứt khoát làm phẫu thuật trước.

Hai ca phẫu thuật, Trần Thương vừa giảng vừa làm, An Ngạn Quân nghe rất chân thành, thỉnh thoảng lại hỏi thêm mấy vấn đề.

Trần Thương cũng không sợ người khác làm phiền, không ngừng mà phân tích giảng giải cho An Ngạn Quân, bị đứt gãy gì thì cần kỹ xảo khâu gì.

Đến mức cái gọi là phương pháp khâu cố định cứng nhắc, ở trong mắt Trần Thương đã có trăm ngàn kẽ hở, đã không thể nào sử dụng.

Trần Thương đã nắm giữ một bộ kỹ xảo khâu của chính mình, căn cứ các vết đứt gãy cùng loại tổn thương khác nhau, giúp bệnh nhân lựa chọn ra một loại phương thức khâu tốt nhất.

Phương pháp cố định, đối với Trần Thương mà nói, đã thành ràng buộc dư thừa, căn cứ vết thương của bệnh nhân để chế định phương pháp tinh chuẩn thích hợp mới là quan trọng nhất.

Cũng giống như là chiêu thức võ thuật, Trần Thương đã đến tình trạng vô chiêu thắng hữu chiêu.

Dưới cái nhìn của nó, bất luận là phương pháp khâu Bunnell hay là phương pháp khâu Tang, đều chỉ là một loại kỹ xảo khâu mà người mới dùng để mau chóng vào tay, chân chính muốn làm chính là thông qua những kỹ xảo này học tập được bản chất khâu.

Khi trình độ kỹ thuật của anh không đạt tiêu chuẩn, phương pháp sử dụng nhanh chóng nhất là dễ dàng vào tay.

Chủ nhiệm An Ngạn Quân đối với khâu cơ có kinh nghiệm rất phong phú, nắm giữ rất nhiều kỹ xảo khâu cơ.

Tất nhiên mãi không cách nào đột phá được từ cao cấp đến cấp đại sư... Khẳng định là còn thiếu một chút kiến thức.

Kế hoạch ban đầu của Trần Thương là nhằm vào chỗ kiến thức của An Ngạn Quân chưa đủ, giảng giải một chút kỹ xảo cùng phương pháp sử dụng đặc thù, thế nhưng là...

Nghĩ lại, Trần Thương bỗng nhiên có một ý nghĩ mới, chính là không để ông học quá nhiều phương pháp khâu, mà là trực tiếp dựa theo lý niệm của mình để khâu lại, dù sao lý niệm khâu của bản thân chính là bắt nguồn từ những pháp khâu tinh túy kia, chỉ là... Không biết xác suất thành công sẽ lớn bao nhiêu?

Kỳ thật, đây cũng chính là cái gọi là pháp

Thật nếu để cho Trần Thương đi giải thích cái gì là phương pháp, Trần Thương sẽ nói không rõ ràng, bởi vì phương pháp không có một định nghĩa cố định, mà là lý niệm trị liệu trọn vẹn.

Trong đó bao gồm cách làm sao để giảm nguy cơ dính liền, như thế nào để khôi phục nhanh hơn, như thế nào tăng cường sức dãn, vân vân.

Thời gian làm hai ca phẫu thuật không dài, thế nhưng lại khiến An Ngạn Quân trợn mắt há mồm.

Vốn dĩ trong mắt An Ngạn Quân, Trần Thương đối với các loại phương pháp khâu sẽ chỉ tinh thâm hơn chút, An Ngạn Quân cảm giác mình có thể là cũng không nắm chắc được những phương pháp khâu đặc thù này.

Thế nhưng, dựa theo lý niệm của Trần Thương thì xem ra cũng không phải như thế

An Ngạn Quân cảm giác mình bắt được một vài tia manh mối, thế nhưng vốn cũng không cách nào nắm bắt cụ thể.

Đương nhiên, khẳng định không phải dễ dàng như vậy.

Hai ca phẫu thuật có thể học tập quá ít thứ, thế nhưng lại đầy đủ biểu đạt rõ ràng một vài thứ.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, An Ngạn Quân nhìn thấy trong mắt Trần Thương tràn đầy nghi hoặc cùng khó có thể tin.

- Tiểu Trần... tại sao tôi không nhìn ra vừa rồi cậu đã sử dụng phương pháp khâu gì? Đây là phương pháp khâu gì vậy? Tôi luôn cảm giác nó rất lợi hại.

Tần Duyệt cũng một mặt mờ mịt gật đầu.

Trần Thương mỉm cười:

- Đây chính là phương pháp

Hai người một mặt ngây ngốc.

Sau khi Tần Duyệt nghe thấy, cười nhạo một tiếng:

- Lại đem chứa...

Mà mi tâm An Ngạn Quân khóa chặt, con mắt mở to nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Chính tự cậu đã nghiên cứu ra được?

Trần Thương gật đầu.

An Ngạn Quân bỗng nhiên chân thành nói:

- Có thể dạy tôi không?

Tần Duyệt lập tức trợn tròn mắt, cô trông thấy bộ dáng của chủ nhiệm An thật tình nghiêm túc như vậy, không giống như là đang nói đùa.

Chẳng lẽ... Trần Thương thật nghiên cứu ra được cái mà anh gọi là phương pháp?

Nghĩ tới đây, trên mặt Tần Duyệt tràn đầy chấn kinh cùng bất khả tư nghị.

Kỳ thật, Tần Duyệt cho dù là lại tra tư liệu học tập gì đi nữa, đối với hiểu biết về khâu cơ thực sự là quá có hạn, La Mã tuyệt không phải một ngày mà xây nên thành.

Mà An Ngạn Quân không giống vậy, ông xuất thân ngoại khoa tay, đối với khâu cơ vốn là đầy đủ hiểu biết, mà lúc này trông thấy một loạt các thao tác của Trần Thương, tự nhiên là nhìn ra rất đa đoan.

Có nhiều thứ hắn nói không nên lời, nhưng lại rất huyền diệu.

Loại cảm giác này khiến An Ngạn Quân bỗng nhiên ý thức được Trần Thương cũng không phải đang nói đùa.

Vì lẽ đó, ông mới hỏi Trần Thương có thể dạy cho mình không?

Trần Thương cười nói:

- Đương nhiên.

An Ngạn Quân như trút được gánh nặng

- Cám ơn, tiểu Trần

Buổi chiều, lại tới mấy bệnh nhân bị tổn thương cơ, mấy ca phẫu thuật, mỗi một ca đều là Trần Thương làm bác sĩ mổ chính, An Ngạn Quân làm trợ thủ.

Hai người Tần Duyệt và Vương Khiêm thì yên lặng đứng ở một bên hai mặt nhìn nhau...

Bọn họ bỗng nhiên ý thức được, mình bị bác sĩ mổ chính của mình bỏ rơi

Trần Thương khó được thanh nhàn một lúc, bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của Vương Ngọc Sơn ở Ma Đô.

- Tiểu Trần? Mẫu đơn kia phát tới cho cậu rồi, tôi để nhân viên công tác mau chóng hoàn thành phê duyệt cho cậu, gửi giấy chứng nhận tới cho cậu.

Lúc này, Trần Thương mới nhớ tới mình đã gia nhập phân hội ngoại khoa tay của Hội Y học Trung Hoa.

Ngượng ngùng cười nói:

- Ngại quá, viện trưởng Vương, gần đây bận việc quá nên quên mất.

Vương Ngọc Sơn cười ha ha, nói:

- Không sao, tôi chỉ gọi để nhắc cậu thôi, còn nữa, lễ cử hành niên hội năm nay được tổ chức ở Ma Đô, đến lúc đó cậu nhớ tới là được rồi.

Cúp điện thoại, Trần Thương in phiếu điền thông tin mà Vương Ngọc Sơn gửi cho mình ra.

Ngồi ở đằng kia điền vào, đều là một vài thông tin thông thường.

Nhưng, càng viết Trần Thương càng cảm thấy có chút không biết viết gì, đến cuối cùng khi viết xin chức vị, Trần Thương cũng có chút đỏ mặt, nhưng vẫn nhẫn nại, viết: Quản sự

Trình độ: Khoa chính quy.

Phương hướng: Cấp cứu? Có phải là không quá phù hợp hay không?

Thành quả học thuật: Không.

Phát biểu luận văn lĩnh vực tương quan: Không.

Các tác phẩm: Không

Tham dự luận đề: Không

Lấy được giải thưởng: Không

Trần Thương đột nhiên cảm thấy mình chỉ cần gửi danh tính và số thẻ căn cước cho Vương Ngọc Sơn là được rồi, còn những cái khác có điền hay không cũng vậy, dù sao đều là "không"...

Những người khác là "Thanh niên năm tốt", còn mình là "Thanh niên không tốt"

- Xin chức vị: Quản sự

Đến cuối cùng, lúc xin chức vị Trần Thương nhìn thấy hai chữ quản sự mà mình viết này luôn cảm thấy có chút đỏ mặt.

Có phải là có chút quá mức.

Chờ đến khi luận văn phát biểu thành công, thu nhận thông báo cũng tạm được, bằng không sẽ xấu hổ cỡ nào đây chứ

Chương 299: Nói Dối Không Chớp Mắt

Nhìn thấy phía thành tựu của những người phía sau, Trần Thương bỗng nhiên có chút không muốn điền, muốn đem giấy vò một cái ném vào thùng rác bên cạnh.

Cái đồ chơi này không điền còn đỡ, điền xong anh không biết mình có thể gia nhập phân hội ngoại khoa tay của hội y học Trung Hoa hay không?

Cái này mẹ nó đừng nói ban giám khảo có thể nhìn không được hay không, ngay cả chính mình cũng nhìn không được

Phải biết, cái học hội này hàm lượng vẫn còn rất cao, đại biểu cho quyền uy của lĩnh vực ngoại khoa tay khắp trong nước.

Trần Thương thở dài, vẫn cầm lấy điện thoại, chụp một cái, rồi cắn răng gửi cho Vương Ngọc Sơn.

Ông bảo tôi gửi thì ông đừng hối hận

Dù sao không phải tôi chủ động xin gia nhập, là ông chủ động mời tôi gia nhập.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi yên tâm thoải mái, căng thẳng cùng đỏ mặt cũng tiêu tan mấy phần.

Lúc này, vừa vặn Vương Khiêm đi ngang qua, đột nhiên trông thấy Trần Thương đang điền thứ gì đó, hiếu kỳ nhìn thử một cái, lập tức hô to gọi nhỏ.

- Con mẹ nó! Thương nhi, giỏi lắm, không ngờ muốn gia nhập phân hội ngoại khoa tay hội y học Trung Hoa, lại còn... Xin quản sự? Mẹ nó? Cậu không điên đó chứ

Vương Khiêm hô to gọi nhỏ, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, một đám người hiếu kỳ nhìn lại.

An Ngạn Quân là thành viên của hội ngoại khoa tay hội y học Trung Hoa, sau khi nghe thấy vậy, ông nhịn không được cười nói:

- Tiểu Trần, trước tiên cậu có thể xin gia nhập ở phân hội tỉnh Đông Dương, sau đó lại cân nhắc gia nhập hội ngoại khoa tay quốc gia, còn có cái chức quản sự này... Đến xin ở Đông Dương tỉnh chúng ta thì chủ nhiệm Từ của Đông Đại Nhị viện là quản sự. Nếu như cậu muốn tham gia hội học của tỉnh, tôi có thể giúp cậu giới thiệu một chút, đúng rồi, chủ nhiệm Đàm Trung Lâm chính là phó chủ tịch, tìm ông ấy nói một chút xem có được hay không.

Thạch Na cũng cười nói:

- Tiểu Trần, đường là phải đi từng bước một, cơm phải từng miếng từng miếng một mà ăn.

Tần Duyệt dứt khoát không nói gì, dù sao cô cũng đã thấy nhiều hoài bão của Trần Thương, phương pháp cũng có thể làm ra, thêm một chức quản sự hiệp hội thì tính là gì, bất quá nhìn thấy mọi người ồn ào, cũng không nhịn được cười nói:

- Trần Thương, hẳn là anh nên xin làm chủ tịch hiệp hội

Trần Thương thấy mọi người nói đùa, cũng có chút ngượng ngùng cười nói:

- Tôi chỉ là xin vậy thôi.

Dù sao đi cửa sau không phải cái chuyện quang vinh gì...

Cũng không thể nói tôi có hậu đài, chủ tịch mời tôi gia nhập, cái này tựa hồ càng giống là khoe tài.

Trần Thương nhịn không được thở dài, có đôi khi, cảm giác rõ ràng rất ưu tú lại không thể nói ra được tựa như bị táo bón, rõ ràng chính mình rất có hàng, rất có ưu thế, thế nhưng lại không thể nói ra được...

Vương Khiêm nhìn thấy Trần Thương tràn đầy một tính cứng rắn, thở dài:

- Người anh em, cậu đừng nản chí, cái này... Gánh nặng đường xa, nếu như cậu thực sự muốn tham gia học hội, tôi đi thành lập một cái, dù sao hiện tại học hội giả mạo có cả một đống lớn, cũng không thiếu một cái

Mấy người nói chuyện phiếm rất công phu, bỗng nhiên một bóng người đi vào phòng làm việc của các bác sĩ khoa cấp cứu.

Sau khi Đàm Trung Lâm đi vào, vừa vặn trông thấy An Ngạn Quân, không nhịn cười được cười:

- Chủ nhiệm An cũng ở đây hả?

Sau khi An Ngạn Quân trông thấy Đàm Trung Lâm, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng đứng lên, cười nói:

- Chủ nhiệm Đàm? Sao ngài lại tới đây, có chuyện gì hả?

Đàm Trung Lâm mỉm cười:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, tôi đến xem thử tiểu Trần có ở đây hay không?

Trần Thương trông thấy Đàm Trung Lâm, cũng hiếu kì đứng dậy nói:

- Chủ nhiệm Đàm, ngài tìm tôi?

Đàm Trung Lâm nhìn thấy thứ Trần Thương đang viết, cười nói:

- Tiểu Trần, cậu có bận gì không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không vội, không vội.

Đàm Trung Lâm cũng không thể nói ra đến là vì muốn trộm sư học nghệ được?

Hai ngày này, trong khoa Đàm Trung Lâm không ngừng tổ chức học tập cùng liên hệ khâu cơ, trình độ cũng có chút tăng lên, thế nhưng luôn cảm giác tìm không thấy trạng thái tùy tâm sở dục khi sử dụng các loại phương pháp khâu như Trần Thương đã làm.

Điều này làm cho Đàm Trung Lâm có chút buồn bực, nghĩ tới nghĩ lui nhắm mắt làm liều cuối cùng không nghĩ ra biện pháp gì

Trong khoa dù sao nhàn rỗi không có chuyện gì làm, dứt khoát quyết định đến tìm Trần Thương thỉnh giáo một chút.

Thế nhưng sau khi tới lại cảm thấy không tử tế cho lắm, dù sao gần đây mình đã cướp hết toàn bộ bệnh nhân của người ta, cũng không giới thiệu cho Tỉnh Nhị Viện nữa, sợ gặp phải Lý than đen, đến lúc đó khẳng định không tránh khỏi bị ăn chửi

Người này vừa đi đến, trông thấy một phòng làm việc nhiều người đều ở đây, lập tức sửng sốt một chút, thầm nghĩ có chuyện xấu, làm sao một bệnh nhân cũng không có?

Có chút không giống hình ảnh trong tưởng tượng của mình

Giờ khắc này, Đàm Trung Lâm lại không biết nên nói như thế nào.

Dù sao mình thế nhưng là chủ nhiệm ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh, phó chủ tịch phân hội ngoại khoa tay tỉnh Đông Dương, nói đến tìm Trần Thương thỉnh giáo, không nói trước có thể nói ra được hay không, cái này xấu hổ cỡ nào chứ

Đây chính là sự khác biệt giữa Đàm Trung Lâm và An Ngạn Quân.

Tính nguyên tắc của An Ngạn Quân cực mạnh, đối với ưa thích của mình, ông sẽ theo đuổi để làm tất cả, sẽ không cần mặt mũi gì, ông thấy, chỉ có chuyện này có cần đi làm hay không, tôi làm thế nào mới có thể tốt nhất, còn về mặt mũi, ngược lại không có quan trọng như vậy, nếu không ông cũng sẽ không ngay trước mặt Tần Duyệt và Vương Khiêm, nói với Trần Thương câu “Cho tôi thỉnh giáo”.

Đương nhiên, không phải nói ai tốt ai xấu, mà phải nói là mỗi người đều có chí hướng riêng.

...

Đàm Trung Lâm đi đến bên cạnh Trần Thương, cúi đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy mẫu đơn tham gia hội Y học của Trần Thương, bỗng nhiên hai

mắt tỏa sáng, đang lo không biết nói thế nào, rốt cuộc tìm được một cái lý do

- Ai nha, thật là khéo, tiểu Trần, lần này tôi đi ngang qua Tỉnh Nhị Viện, vừa vặn chuẩn bị tới nói với cậu, để cậu gia nhập phân hội ngoại khoa tay của Hội Y học tỉnh Đông Dương đó, không ngờ cậu đã điền xong phiếu thông tin rồi, vừa vặn bớt việc.

Đàm Trung Lâm mỉm cười nói.

Trần Thương sững sờ:

- Cái này... Đây là xin vào phân hội ngoại khoa tay của Hội Y Học Trung Hoa, không phải phân hội tỉnh Đông Dương... Chủ nhiệm Đàm, hay là để tôi lại điền một phiếu nữa?

Đàm Trung Lâm cười nói:

- Không cần không cần, cậu có điều không biết đi, bình thường muốn gia nhập phân hội ngoại khoa tay của Hội Y Học Trung Hoa, đều có thể tự động gia nhập phân hội tỉnh Đông Dương, vì lẽ đó chỉ cần phiếu này là đủ rồi.

Thế là, Đàm Trung Lâm cầm mẫu đơn lên, làm bộ nhìn nội dung một chút, nói:

- Ừm, không tệ không tệ! Tốt vô cùng

Nói xong, trực tiếp cất vào túi.

Trần Thương lập tức đỏ mặt, không tệ? Chỗ nào không tệ? Tên của tôi không tệ? Hay là giới tính không tệ? Hoặc là số thẻ căn cước không tệ?

Nhìn vào khuôn mặt chững chạc và đường hoàng của Đàm Trung Lâm, Trần Thương chợt nhận ra khoảng cách giữa mình vào các ông ấy không chỉ về thành tích học tập, kỹ năng phẫu thuật, mà còn rất nhiều rất nhiều những kỹ năng sống toàn diện khác, như là: Kỹ năng nói dối không chớp mắt của ông ta đã ở mức hoàn mỹ?

Chương 300: Anh Hùng Nhân Dân

Lúc này, mặt Vương Khiêm lại có vẻ như đang bị ép buộc

Đó cũng không phải việc gì to tác chỉ là trong lòng lại có một chút hoài nghi nhân sinh...

Anh tiếp tục nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chủ nhiệm Đàm, cứ luôn miệng nói: không tệ không tệ, chỗ nào cũng không tệ?

Anh tận mắt đọc được nội dung Trần Thương viết, ngoại trừ cái tên phía trên thì tất cả đều là "không", chỗ nào cũng liền tốt vô cùng

Đây chẳng lẽ là bởi vì sự thật hay sao?

Nghĩ tới đây, Vương Khiêm cảm thấy mình cũng nên thử qua một lần, vạn nhất... vạn nhất có thể thành công?

Dù sao người như chủ nhiệm Đàm Trung Lâm, đường đường là phó chủ tịch phân hội của tỉnh Đông Dương, lại không có năng lực ấy sao?

Trần Thương bối rối nói:

- Cái này... chủ nhiệm Đàm, tôi chưa thông qua bên kia xin đâu.

Đàm Trung Lâm mỉm cười, không thèm để ý:

- Đây không phải chuyện ván đã đóng thuyền rồi hay sao? Chủ nhiệm Vương cùng chủ nhiệm Thường chẳng phải đều mở miệng mời cậu, cái đó có thể giả được à? Hơn nữa, lại nói bảng này cậu đều điền xong hết rồi, tôi trở về rồi gửi đi là qua được rồi, gia nhập học hội không phải cũng là chuyện sớm hay muộn sao? Không ảnh hưởng, không ảnh hưởng

- Đúng rồi, sau khi Quốc Khánh kết thúc, tôi sẽ gửi chứng minh hội y học cho cậu.

Đàm Trung Lâm nói một phen làm mọi người sắp hôn mê tới nơi rồi.

Tất cả mọi người cùng có một cảm giác là đầu óc của mình sắp không sử dụng nữa rồi?

Rốt cuộc, Đàm Trung Lâm... có ý gì vậy?

Không phải ý là Trần Thương đã mù quáng điền vào nhỉ?

Trần Thương thật sự là muốn gia nhập ngoại khoa tay của học hội y học Trung Hoa phải không?

Vương Khiêm cảm thấy não mình chưa thông đủ, liền trưng ra bản mặt mờ mịt nhìn Trần Thương, tiểu Thương này còn là tiểu Thương của trước kia sao?

Đột nhiên nó làm anh có chút lạ lẫm

Não của An Ngạn Quân cũng có chút đứng máy....

Trần Phương cuối cùng là đang làm cái gì?

Cậu ấy cứ như vậy mà trực tiếp tham gia ngoại khoa tay của học hội y học Trung Hoa?

Lại còn đích thân Vương chủ tịch cùng Thường chủ tịch mời tới

Những người khác sẽ không biết họ là ai nhưng An Ngạn Lâm biết rất rõ nha

Đó chính là viện trưởng Vương Ngọc Sơn của Lục Viện thành phố Ma Đô cùng chủ nhiệm Thường Hồng Lôi của bệnh viện thủ đô Tích Thủy Đàm, hai lão đại trong ngành này, có tiếng tâm cao về ngoại khoa tay.

Hai người đó đích thân mời, cái này đứng là có sức ảnh hưởng đủ lớn rồi.

Điều này thật tuyệt với, có thể thổi trong một thời gian dài...

Thạch Na đối mặt với Tần Duyệt ngơ ngác, đây đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Tần Duyệt lại nhìn sang Trần Thương với khuôn mặt tò mò và bát quái, cậu ta cõng tôi dụ dỗ cái gì đây, hay rồi... giờ tôi hiếu kỳ biết sao bây giờ?

Mở to mắt chớp chớp lại nhìn Trần Thương.

Trần Thương cười cười có chút xấu hổ, nhìn bộ dạng mọi người thế này đột nhiên có một loại cảm giác thoải mái Adrenalin tăng vọt lên đầu,...

Nghĩ đến đây, Trần Thương nhịn không được thở dài, các cậu muốn ép tôi phải giả vờ, bây giờ có ổn không?

Mọi người xấu hổ tới cỡ nào?

Haizzz...

Tôi muốn hạ thấp bản thân một chút, nhưng sao lại khó tới như vậy?

Đôi khi, có quá nhiều tài năng rất dễ dàng lan truyền đi, và chính là cái bộ dạng bây giờ.

Trần Thương nhìn Đàm Trung Lâm cười cười, nói:

- Vậy làm phiền cậu, chủ nhiệm Đàm.

Đàm Trung Lâm khoát tay áo:

- Cái gì mà phiền toái chứ, học hội ngoại khoa tay của tỉnh Đông Dương có cậu gia nhập sẽ chỉ càng thêm rực rỡ. Dù sao ngoại khoa tay là cần máu mới

Được Đàm Trung Lâm như thế khen, Trần Thương càng đỏ mặt, đủ rồi đủ rồi, đừng nói nữa, càng nói càng quá, cảm thấy mình nhẹ bổng quá rồi này.

Trần Thương tranh thủ thời gian ngắt lời:

- Đúng rồi, chủ nhiệm Đàm, ông tới là có chuyện gì sao?

Kỳ thật Đàm Trung Lâm đến tỉnh Nhị viện tìm Trần Thương cũng là hành động bất đắc dĩ, cái gọi là mọi người kiếm củi đốt ngọn lửa cao, từ sau khi tham dự phẫu thuật cho Hình Vũ, danh tiếng của ngoại khoa tay Nhân Dân tình có thể nói là vô tiền khoáng hậu, đến một trạng thái đỉnh phong

Mà Đàm Trung Lâm tham dự phẫu thuật còn chưa kịp hưởng thụ được chỗ tốt mà loại vinh dự bày mang tới.

Thế nhưng vinh dự là trước hết tác dụng phụ đã kéo đến

Đủ kiểu bệnh nhân phức tạp tìm tới cửa, khiến Đàm Trung Lâm đau đầu không thôi.

Ông cũng muốn nở mày nở mặt thoải mái mà thừa nhận.

Thế nhưng là... Thực lực của ông không cho phép.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể đi tới Tỉnh Nhị Viện lén lút học nghệ.

Lúc Đàm Trung Lâm đang chuẩn bị gọi Trần Thương đi bàn giao công việc, bỗng nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến.

- Chủ nhiệm Đàm, ông có đang ở trong khoa không?

Đàm Trung Lâm nhận điện thoại thì liền nghe được giọng nói gấp gáp của Lý Huy, viện trưởng bệnh viện nhân dân tỉnh.

Đàm Trung Lâm biến sắc, vội vã đi ra khỏi phòng làm việc khoa cấp cứu.

- Bây giờ không có ở đó, viện trưởng Lý, xảy ra chuyện gì rồi?

Giọng Lý Huy có chút nghiêm túc:

- Anh tranh thủ thời gian trở về, có một bệnh nhân đặc biệt.

Đàm Trung Lâm nghe có bệnh nhân đặc biệt, lập tức ngây ngẩn cả người, gần đây ông nhận được quá nhiều bệnh nhân đặc biệt, thực sự không biết đến cùng là loại tình huống đặc biệt gì.

Là công nhân viên chức thân thuộc của bệnh viện? Hay là người nhà lãnh đạo? Nếu không phải là tiểu minh tinh cùng võng hồng

Dù sao khoảng thời gian này Đàm Trung Lâm đúng là nhận vào những ca cấp cứu đặc biệt như vậy, khiến ông thực sự là tâm phiền ý loạn, còn có chút mệt mỏi ứng phó

- Bệnh nhân đặc biệt như thế nào?

Đàm Trung Lâm vừa nói chuyện vừa vội vàng đến giao lộ đón xe.

Lý Huy trịnh trọng việc nói:

- Là một anh hùng nhân dân.

Đàm Trung Lâm lập tức ngây ngẩn cả người.

Lý Huy tiếp tục nói:

- Ông tranh thủ thời gian đến, đến rồi lại nói

Trong lòng Đàm Trung Lâm không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên, anh hùng nhân dân...

Đến cùng là anh hùng nhân dân như thế nào?

Vội vàng trở lại ngoại khoa tay đã nhìn thấy một đống người tụ tập ở cửa ra vào

Hai ba người nhà dẫn theo ba đứa trẻ tầm năm sáu tuổi đều đang mặc đồng phục, mà Lý Huy đứng ở đứng bên cạnh y tá, bên người là một người đàn ông trung niên mặc đồ vét áo sơ mi trắng, quần tây.

Nhìn cái phái đoàn kia là có thể biết được lãnh đạo là người thế nào, có khi đẳng cấp còn cao hơn so với viện trưởng Lý nữa là khác

Nhìn thấy Đàm Trung Lâm đi từ thang máy xuống, Lý Huy tranh thủ thời gian vẫy tay chào.

- Hà Sảnh, vị này là chủ nhiệm Đàm, chính là chủ nhiệm ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh.

Lý Huy kéo Đàm Trung Lâm đến để giới thiệu:

- Cũng chính là một thành viên trong nhóm phẫu thuật đã tham gia cứu chữa cho Hình Vũ

Vị lãnh đạo nghe xong, quay người nhìn Đàm Trung Lâm, trịnh trọng lên tiếng:

- Chào chủ nhiệm Đàm.

Mặc dù Đàm Trung Lâm đang có rất nhiều những nghi ngờ, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, tính tình lại trở nên nhẫn nại:

- Chào lãnh đạo.

Người đàn ông trung niên cầm tay Đàm Trung Lâm, hai mắt nhìn chằm chằm Đàm Trung Lâm, trong ánh mắt như muốn gửi gắm sự kỳ vọng của mình, trầm giọng lên tiếng:

- Chủ nhiệm Đàm, lần này nhờ ông, nhất định ông phải cứu chữa ân nhân của chúng tôi đấy

Từ đầu đến cuối Đàm Trung Lâm đều cảm thấy mờ mịt:

- Cái này, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì rồi vậy?

Vị lãnh đạo cỡ tuổi trung niên nói:

- Trưa hôm nay lúc học xong, mấy đứa trẻ vừa mới tan học, lúc chúng đi qua đường, có một chiếc xe hơi bị mất khống chế, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ấy, một giáo viên tiểu học tên Quách Chí Dũng đột nhiên xông tới, ôm mấy đứa bé nhảy vọt tới dải cây xanh bên cạnh, đã kịp thời cứu mấy đứa trẻ lúc nguy cấp

- Nhưng thời điểm tay phải chạm đất, cậu ta đã bị rào chắn dải cây xanh đâm vào tạo thành vết thương nghiêm trọng

- Đây là anh hùng của nhân dân của An Dương chúng tôi, vì lẽ đó, cuộc nói chuyện ở sảnh của chúng ta ngày hôm nay là hoàn toàn nghiêm túc, yêu cầu chúng ta nhất định phải toàn lực ứng phó, cứu chữa anh hùng

Chương 301: Nhờ Vả Trần Thương

Lúc này, mấy đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi cũng nhìn với ánh mắt tràn đầy sự chân thành, cùng nhau hô:

- Chú bác sĩ ơi, mau cứu thầy Quách đi! Cầu xin chú đấy

Người nhà mấy đứa trẻ cũng chăm chú nhìn Chủ nhiệm Đàm:

- Chủ nhiệm, xin ông, nhất định phải cứu được thầy Quách, nếu không có cậu ấy thì lần này mấy đứa trẻ nhà chúng tôi thật sự đã...

- Đúng! Chủ nhiệm Đàm, ngài đã từng chữa khỏi tay của Hình Vũ, thì nhất định tay của thầy Quách cũng có thể chữa khỏi được, xin trăm sự nhờ Chủ nhiệm Đàm.

- Tất cả chi phí tốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề, hãy cứ dùng loại thuốc tốt nhất, chúng tôi sẽ gánh tiền thuốc men cho cậu ấy, nhất định phải thực hiện bằng trị liệu tốt nhất

Bố mẹ của ba đứa trẻ làm gì còn sức để keo kiệt cảm kích, khi bọn họ nhìn thấy qua màn hình giám sát hình ảnh Quách Chí Dũng lao thân ra đẩy đứa trẻ vào hàng cây ven đường thì đã cảm động không xong rồi.

Nói trắng ra, con cái chính là mệnh tử của bọn họ

Hà Sảnh của phòng giáo dục quay người lại nhìn Chủ nhiệm Đàm:

- Chủ nhiệm Đàm, thầy Quách chính là anh hùng của nhà giáo nhân dân chúng tôi, xin trăm sự nhờ ông đấy

Nét mặt ba đứa trẻ tràn đầy sự mong chờ, hai mắt rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Xin nhờ bác sĩ.

Năm nay Đàm Trung Lâm hơn năm mươi tuổi, đúng thật là đã đến thời làm ông.

Nhìn ba đứa trẻ đang đứng trước mặt mình, Đàm Trung Lâm gật nhẹ đầu:

- Trước tiên tôi phải xem tình hình người bệnh đã, nhất định sẽ dùng hết sức chữa trị

Vừa nói dứt lời, y tá đã đưa Đàm Trung Lâm đến thẳng phòng xử lý, lúc này bác sĩ chủ trị Chu Dương đã có mặt và đang làm sạch vết thương cho bệnh nhân.

Sau khi Đàm Trung Lâm bước vào, nhìn thấy Chu Dương, lên tiếng hỏi:

- Tình hình thế nào rồi, có nghiêm trọng lắm không?

Chu Dương lắc đầu, giọng nói trầm thấp:

- Chủ nhiệm.... Tình hình không khả quan lắm đâu

Đàm Trung Lâm sững sờ, vội vàng tiến lên phía trước, khi ông nhìn thấy mu bàn tay của Quách Chí Dũng, hai mắt lập tức trợn tròn

Nhìn như này cũng đủ để khẳng định xương tay đã bị đứt gãy, điều này không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng nếu chỉ nguyên thế thì không có gì đáng nói, cái mấu chốt ở đây là, máu thịt trên mu bàn tay be bét một mảnh, cơ, gân, dây thần kinh, mạch máu đều bị phá hủy rất nghiêm trọng

Khu vực mu bàn tay có rất nhiều công năng, mạch máu thần kinh hay gân bắp thịt đều phân bố dày đặc, dạng này là đã tổn thương cả một quy mô lớn.

Đừng nói là có thể ảnh hưởng đến chức năng hay không, nếu không phẫu thuật tốt đẹp thì giai đoạn sau này có thể sẽ không cầm nắm được.

Nói những điều này đều là quá xa.

Bây giờ chỉ có thể suy nghĩ, rằng có thể hoàn thành chữa trị được hay không, giữ lại khả năng hoạt động của tay phải.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm biến sắc, nhịn không được thở dài, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Để tôi xem qua chút.

Chu Dương vội vàng đứng lên, Đàm Trung Lâm tiếp nhận cái kẹp, thận trọng dò xét một phen.

Càng xem càng kinh hãi

Càng xem càng khiến tâm thêm lạnh

Lần này thực phiền toái.

Dây thần kinh cảm giác và dây thần kinh tiếp cận Ulnar đều bị đứt gãy.

Gân bắp thịt trong mu bàn tay bị xé rách.

Mạch máu bị phá hủy nghiêm trọng.

Nhìn đến đây, Đàm Trung Lâm quay người hỏi Chu Dương:

- Đã chụp X quang chưa?

Chu Dương gật đầu, mở đèn lên nói:

- Đều ở đây, chủ nhiệm.

Đàm Trung Lâm nhìn phim chụp X quang phần tay, lúc này mới có thể thở phào một hơi, mặc dù xương bàn tay đã bị gãy, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

Chỉ có điều.... Tình trạng từ phía trên xuống của hạch từ không khả quan lắm a.

Giờ khắc này, đối với tình hình của Quách Chí Dũng, trên cơ bản là Đàm Trung Lâm đã hiểu rõ đến bảy tám phần.

Quách Chí Dũng nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Đàm Trung Lâm, nhất thời cũng rơi vào trầm mặc, cười khổ một tiếng hỏi:

- Chủ nhiệm.... Tay của tôi còn chữa được không?

Đàm Trung Lâm ngẩng đầu, quan sát người đàn ông này, tuổi tác cũng không lớn lắm, so với Trần Thương cũng không trẻ hơn mấy, thật khiến người ta không biết phải nói thế nào.

Dù sao với tình trạng hiện giờ, không ai có thể cam đoan tình hình hồi phục giai đoạn sau này thế nào.

Ông hít một hơi sâu, trịnh trọng hứa hẹn:

- Chúng tôi chắc chắn sẽ dốc toàn lực

- Chúng tôi chắc chắn toàn lực ứng phó

Quách Chí Dũng nghe được câu này về sau, lập tức cảm giác trong lòng ấm áp.

Phảng phất như khi nhìn thấy bọn trẻ bên lề đường, bản thân không tự chủ được đã quyết tuyệt lao ra.

Có một số việc, làm thì làm.

Hối hận hay không cũng không trọng yếu.

Có khi bản năng đã đi trước cả đại não. Chỉ trong một khắc xảy ra ông rất tỉnh táo, không phải làm anh hùng.

Quách Chí Dũng không phải muốn làm anh hùng, mà chỉ theo bản năng của nghề nghiệp.

Mỗi người đều có tín ngưỡng nghề nghiệp của mình.

Giống như Đàm Trung Lâm nói chắc chắn toàn lực ứng phó.

Quách Chí Dũng muốn làm chính là một giáo viên tốt, bảo vệ tốt học sinh của mình.

Cậu không hối hận

Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của ba đứa trẻ, Quách Chí Dũng cũng không nhịn được cười, giờ khắc này tựa hồ bàn tay be bét máu thịt cũng không đau chút nào vậy.

Đây chính là sinh mệnh đầu hoạt bát

Nghĩ tới đây, Quách Chí Dũng nhếch miệng cười nói:

- Xin nhờ chủ nhiệm.

Đàm Trung Lâm gật đầu.

Kiểm tra xong bệnh tình người bệnh, Đàm Trung Lâm tổ chức phòng ban thảo luận phương án trị liệu tốt nhất.

Chu Dương đối bệnh tật hiểu khá rõ, dẫn đầu nói ra:

- Tôi cảm thấy, hiện tại chữa trị trọng yếu nhất là dây thần kinh mu bàn tay, mạch máu, cơ, trừ dây thần kinh cảm giác trụ cột, dây thần kinh Ulnar bên ngoài, trọng yếu nhất là công năng khu cảm giác, khu vực thần kinh ngoại biên cùng mạch máu, đều cần xây dựng lại.

- Mu bàn tay công năng nhất định phải dựa vào những dây thần kinh ngoại biên cùng mạch máu, cấy ghép mô da hoàn toàn chính xác có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng mà... Tôi cảm thấy lúc này chữa trị người bệnh chúng ta hẳn là giữ lại cấy ghép mô da, hết sức chữa trị bản thể trước.

Phó chủ nhiệm thở dài:

- Bác sĩ Chu nói rất đúng, nhưng bây giờ người bệnh tổn thương có chút nghiêm trọng, muốn từng cái chữa trị thần kinh ngoại biên cùng mạch máu, đây là một công trình lớn, cũng là công trình mười phần tinh tế hóa, tối thiểu nhất, trong lĩnh vực này chúng ta cũng không am hiểu, muốn chữa trị tốt thần kinh ngoại biên cùng mạch máu, độ khó cái này rất lớn.

Loại này thần kinh ngoại biên cùng mạch máu chữa trị thuộc về ngoại khoa tay, cái này so với khâu ngón tay bị gãy khó khăn hơn nhiều lắm.

Xung quanh mạch máu chi nhánh phong phú, thần kinh càng là tinh vi.

Độ khó chữa trị gia tăng thành cấp số nhân.

Đàm Trung Lâm nghe mọi người thảo luận, sắc mặt hết sức ngưng trọng

Tốt nhất tiến hành phẫu thuật trong vòng bốn tiếng đầu, dù sao thiếu máu trong thời gian dài, mục đích cuối cùng nhất chỉ có thể là cấy ghép mô da để duy trì hình thái chức năng, nhìn giống một cái mu bàn tay

Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên Đàm Trung Lâm nghĩ đến Trần Thương.

Tiểu Trần... Cậu sẽ xử lý tình huống này như thế nào?

Nghĩ tới đây, ông vội vàng đứng lên, chụp lại hình ảnh, tư liệu vết thương của Quách Chí Dũng gửi cho Trần Thương:

- Tiểu Trần, tình huống này, cậu thấy thế nào?

Trần Thương đang phẫu thuật, căn bản không kịp nhìn điện thoại.

Đàm Trung Lâm thấy Trần Thương chậm chạp không trả lời, gấp gáp gọi điện thoại tới.

Liên tiếp gọi mấy cuộc, đến khi Trần Thương nhấc máy mới thôi.

Chương 302: Nếu Như Thiếu Bác Sĩ Mổ Chính Thì Sao?

Điện thoại Trần Thương đặt ngay trên bàn trong phòng phẫu thuật, mấy tiểu y tá đang tập chung xem Trần Thương thao tác, An Ngạn Quân thì đang trợ thủ.

Nghe thấy điện thoại liên tiếp reo, Trần Thương cũng khẽ nhíu mày:

- Điện thoại của ai?

Y tá nhìn thoáng qua:

- Bác sĩ Tiểu Trần, là Đàm Trung Lâm.

Trần Thương sững sờ, ồ một tiếng, động tác trong tay chậm dần:

- Mở giúp tôi hands-free (chế độ rảnh tay) đi.

Tiểu hộ sĩ gật đầu, cầm điện thoại mở ra hands-free, tới gần Trần Thương.

Điện thoại kết nối, Trần Thương nói ra:

- Chủ nhiệm Đàm, tôi đang phẫu thuật, có chuyện gì không?

- …

Đàm Trung Lâm sững sờ, ngượng ngùng nói:

- Tiểu Trần, chỗ tôi có bệnh nhân, rất cấp bách, cậu giúp tôi nhìn một chút, cậu nghĩ như thế nào?

Trần Thương do dự một chút, nhẹ gật đầu:

- Được rồi.

Đàm Trung Lâm nghe xong, lập tức vui mừng:

- Tôi gửi đến Wechat của cậu rồi đấy, cậu xem ảnh chụp một chút.

Y tá hỗ trợ mở ra Wechat, Trần Thương lập tức thấy được tình huống của Quách Chí Dũng.

Tiện tay lật xem một phen, Trần Thương hơi suy nghĩ một lát, nói với y tá:

- Cô giúp tôi nói cho ông ấy biết, có thể trị.

Y tá nhẹ gật đầu, mở ra giọng nói:

- Chủ nhiệm Đàm, bác sĩ tiểu Trần nhà chúng tôi nói có thể trị

Y tá này vừa nói chuyện, mấy y tá khác cùng y tá dụng cụ lập tức chấn động, mở to mắt trừng một cái

Mắt lạnh cùng nhàn nhạt sát ý nhìn chằm chằm y tá vừa nói chuyện

Không thể nói lung tung được

Cái gì gọi là nhà chúng tôi?

Trần Thương cũng ngẩn người, câu nói này mặc dù nghe không có gì, nhưng anh luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Trần Thương lắc đầu, tiếp tục bắt đầu khâu cơ ngón tay, ngón tay múa nhẹ, linh động linh hoạt, mấy y tá nhìn mà cảm xúc dâng trào.

Mà trong lòng An Ngạn Quân không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, nghiêm túc nhìn chằm chằm tay Trần Thương, như có điều suy nghĩ.

- Hai tai không nghe thấy chuyện bát quái, một lòng chỉ tập trung phương nhìn Trần Thương khâu.

Đàm Trung Lâm nghe thấy giọng nói của y tá truyền đến, lập tức vui mừng

Có thể trị

Trần Thương nói có thể trị, vậy khẳng định là không có vấn đề.

Lúc đầu, khi khâu cho Hình Vũ, Trần Thương cũng từng nói như vậy.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm có chút kích thích.

Nhưng mà... Tỉ mỉ nghĩ lại, người nói chuyện chính là y tá hả?

Nói bác sĩ tiểu Trần nhà chúng tôi là có ý gì?

Được rồi.

Nguyên bản Đàm Trung Lâm còn nghĩ mời Trần Thương tới, nhưng nghĩ lại bèn lắc đầu.

Hôm nay là một anh hùng nhân dân, ngày mai là người nào ai biết được? Chẳng lẽ phiền phức còn ít hay sao?

Bỗng nhiên Đàm Trung Lâm linh cơ khẽ động.

Sao không chuyển viện cho Quách Chí Dũng

Ở đây làm phẫu thuật cũng là làm, đi Tỉnh Nhị Viện cũng đều là Trần Thương mổ chính, bản thân theo tới đánh trợ thủ là được rồi.

Bây giờ Trần Thương còn đang phẫu thuật, đợi đến sau khi làm phẫu thuật xong, đón xe tới không biết bao lâu, nếu người bệnh trực tiếp đi qua, Trần Thương cũng vừa vặn xong việc, hết thảy đều không ảnh hưởng.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm giậm chân quyết định

Đi ra ngoài, viện trưởng Lý Huy cùng lãnh đạo phòng giáo dục vẫn đứng chỗ kia.

Đàm Trung Lâm do dự một phen, nói với Lý Huy:

- Viện trưởng Lý, tình huống của người bệnh tôi đại khái đã hiểu, nhưng mà... Phương thức trị liệu tốt nhất của người bệnh không ở chỗ chúng tôi.

- Tôi đề nghị chuyển viện đến Tỉnh Nhị Viện cấp cứu, ở nơi đó người bệnh có thể đạt được trị liệu hữu hiệu.

Lý Huy lập tức sững sờ:

- Vì sao?

Hà Sảnh càng là nhíu mày nhìn chằm chằm Đàm Trung Lâm:

- Đàm chủ nhiệm là có ý gì?

Đàm Trung Lâm nhìn hai người, giải thích nói:

- Là như vậy, tình huống người bệnh tại chỗ chúng ta rất khó cam đoan trị liệu hiệu quả, Tỉnh Nhị Viện có bác sĩ Trần, cậu ấy có phương án trị liệu tốt hơn, tôi đề nghị đưa đến đó.

Hà Sảnh nghe xong, cho rằng Đàm Trung Lâm muốn từ chối trách nhiệm, lập tức sắc mặt có chút tức giận, trầm giọng nói ra:

- Chủ nhiệm Đàm, sao ông không có trách nhiệm vậy? Đồng chí Tiểu Quách là anh hùng nhân dân của An Dương chúng ta, ngoại khoa tay các ông ở bệnh viện nhân dân tỉnh đã rất nổi tiếng, lúc này ông cho chuyển viện, người khác sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Nói chúng ta đối đãi anh hùng bạc tình bạc nghĩa?

Lý Huy thấy thế, vội vàng lôi kéo Đàm Trung Lâm đi tới một bên:

- Lão Đàm, lúc này rồi mà ông còn muốn làm gì? Hà Sảnh là phó bộ giáo dục, chuyện này ông còn không có nhìn ra được sao? Nhiệm vụ chính trị, ông nhất định phải làm tốt

- Ông cũng không thể khinh suất

- Còn có, ông muốn xin người, trực tiếp gọi điện thoại xin, ở bệnh viện chúng ta làm, cũng là vinh dự bệnh viện chúng ta, ông chuyển khác bệnh viện làm gì?

- Hiện tại trước mắt, người nhất định phải cứu, hơn nữa tốt nhất là cứu tại bệnh viện chúng ta, ông cần ai giúp đỡ làm việc, ông chỉ cần nói, lãnh đạo bệnh viện sẽ không giúp ông sao?

Nghe thấy Lý Huy nói vậy, Đàm Trung Lâm cũng thật là có nỗi khổ khó nói được

Lãnh đạo một câu, cấp dưới chạy gãy chân

Hiện tại, Đàm Trung Lâm cũng đã thấm sâu trong người

Đúng

Làm phẫu thuật ở bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, đây là vinh dự của Nhân Dân Tỉnh, là vinh dự của ngoại khoa tay, càng là vinh dự của Lý Huy.

Để lên tới cấp viện trưởng của bệnh viện tam giáp tỉnh, cũng chính là xử cấp, có thể điều chức vụ qua lại.

Đã không phải là câu nệ tại một đơn vị sự nghiệp đơn giản như vậy, Vệ Kiện ủy gì đó, bệnh viện, trường học các nơi đều có thể có.

Bởi vì cái gọi là bệnh viện làm bằng sắt, nước chảy viện trưởng.

Anh ba năm, tôi ba năm, ngơ ngơ ngác ngác cũng ba năm.

Viện trưởng thay phiên làm, cương vị của bác sĩ vẫn như vậy.

Vì lẽ đó, trong lúc còn đang nhiệm chức.

Ai không muốn làm ra chút thành tích?

Như vậy cũng có thể đổi một đơn vị tốt hơn.

Lần trước giải quyết ổn thỏa chuyện của Hình Vũ, Lý Huy đã được cấp trên khen ngợi không hết.

Mắt thấy ngoại khoa tay bệnh viện nhân dân tỉnh "Bồng bột phát triển", Lý Huy đã sớm cười như nở hoa.

Nếu như chuyện này lại được giải quyết hoàn hảo, khẳng định phòng giáo dục sẽ phải đối với hành động vinh quang của Quách Chí Dũng tiến hành khen ngợi, mà Lý Huy ông có thể vinh dự lây?

Đến lúc đó như thêm dầu vào lửa, đối với Lý Huy ông mà nói, là một chuyện tốt

Vì lẽ đó, nghe thấy lời của Đàm Trung Lâm, phản ứng đầu tiên của Lý Huy chính là cự tuyệt

Thiếu người tìm người

Thiếu đồ vật thì tìm đồ

Lý Huy nhìn Đàm Trung Lâm, nghiêm túc nói:

- Lão Đàm, chỉ cần ở Nhân Dân Tỉnh, đây cũng là vinh dự của anh, bây giờ anh thiếu cái gì, chúng tôi cấp cho anh! Cần ai, gọi điện thoại là được

Đàm Trung Lâm ngẩng đầu thật sâu nhìn thoáng qua Lý Huy, nghiêm túc nói:

- Nếu như thiếu bác sĩ mổ chính thì sao?

Một câu làm cho Lý Huy sửng sốt

Chương 303: Chủ Nhiệm, Tôi Thật Sự Không Biết

Lý Huy khụ khụ một tiếng, cười nói:

- Anh nói đùa cái gì vậy, ai không biết chủ nhiệm Đàm tham dự hỗ trợ phẫu thuật thành công cho Hình Vũ. Ngoài anh ra thì ai có thể làm bác sĩ mổ chính?

Đàm Trung Lâm nghiêm túc nhìn Lý Huy, mỗi chữ mỗi câu nghiêm túc nói:

- Viện trưởng Lý, chúng ta cũng quen biết đã nhiều năm như vậy, anh cũng biết cách làm người của tôi, có thể khiến tôi sẽ không từ chối, không thể khiến tôi cũng không biết lái trò đùa. Tôi nói đều là thật, ca phẫu thuật này, tôi không có cam đoan, hiện tại điều duy nhất tôi có thể nghĩ tới chính là bác sĩ Trần của Tỉnh Nhị Viện, vì lẽ đó, chuyển viện là chuyện nhất định phải làm.

Đàm Trung Lâm nói ra lời này là đã lấy hết dũng khí, một chủ nhiệm thừa nhận bản thân không bằng người khác, đây là phải đấu tranh nội tâm rất ác liệt.

Lý Huy lập tức ngây ngẩn cả người, vẫn muốn kiên trì một chút:

- Cái này... Nếu không cứ thử xem?

Đàm Trung Lâm lắc đầu:

- Người ta bây giờ cần phải phẫu thuật, chờ khi phẫu thuật xong chạy tới sẽ lãng phí thời gian, bỏ qua thời cơ phẫu thuật tốt nhất, cái này không cần thiết, chúng ta hiện tại đi qua thông báo để Tỉnh Nhị Viện người ta chuẩn bị phẫu thuật mới là phương án tốt nhất

- Vừa có thể bảo đảm phương án trị liệu tốt nhất, cũng không làm chậm trễ thời gian trị liệu hoàn hảo! Vì lẽ đó, đây là biện pháp tốt nhất, đương nhiên, tôi cũng sẽ đi theo qua bên đó hỗ trợ phẫu thuật.

Nói đến đây, Đàm Trung Lâm nghiêm túc nói:

- Viện trưởng Lý, tôi biết anh nghĩ như thế nào, nhưng lúc này, tính mạng và sức khỏe của bệnh nhân mới là quan trọng nhất! Chúng ta là bác sĩ, không phải ai khác...

Lý Huy sửng sốt vài giây, thở dài nói:

- Anh đi an bài đi, phía bên Hà Sảnh tôi sẽ giải thích.

Đàm Trung Lâm gật đầu, gọi điện thoại cho cấp cứu, an bài 120, kịp thời chuyển viện cho bệnh nhân.

Kỳ thật, Đàm Trung Lâm có thể làm được tình trạng này đã rất không dễ dàng.

Giao cho có chút có dụng ý xấu viện trưởng cùng chủ nhiệm.

Nếu như nói là vì vinh dự của bản thân, hoàn toàn có thể tự mình trị liệu, mà không đi cân nhắc cho người bệnh một cái phương án trị liệu tốt nhất.

Bởi vì, cho dù là Đàm Trung Lâm tự mình làm, làm không tốt, sau khi phẫu thuật kết thúc, vinh dự khẳng định là thuộc về chính ông.

Một câu tình huống bệnh nhân mười phần nguy cấp, tổn thương nghiêm trọng, chúng tôi đã toàn lực ứng phó.

Đây chính là tin tức chính diện

Mà Đàm Trung Lâm gặp phải chuyện này, người đầu tiên cân nhắc đến cũng không phải là bản thân, mà là như thế nào để chữa trị cho người bệnh.

Loại phẩm chất này mới là khó có nhất.

Cho dù là phải ở trước mặt viện trưởng thừa nhận bản thân chưa đủ năng lực, thừa nhận bản thân không bằng đối phương, cũng phải cho người bệnh một phương án trị liệu tốt nhất.

Thiên hạ rộn ràng đều là lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều là lợi đi.

Ai không phải vì một cái danh lợi nhất thời mà đi một lần?

Đây chính là Đàm Trung Lâm, một người trình độ có hạn, thế nhưng là một chủ nhiệm ngoại khoa tay vô cùng có trách nhiệm, nội tâm và suy nghĩ đều rất chân thật.

Ông có sĩ diện không?

Đương nhiên sĩ diện, bằng không cũng sẽ không ngượng ngùng khi nói với Trần Thương rằng mình muốn học kỹ thuật.

Thế nhưng ông cũng có thể vì người bệnh, bỏ cái gọi là mặt mũi, vứt bỏ cái gọi là vinh dự.

Phải trái rõ ràng trước mặt, ông vẫn biết mình là một bác sĩ.

Đây mới là một vị chủ nhiệm, một vị bác sĩ hẳn là có được vốn liếng tố dưỡng.

“Y là nhân từ nhất định phải có nhân tâm

Muốn làm nghề y trước phải chính đức! “

(DG: Nguyên văn:

Y nãi nhân thuật tất cụ nhân tâm

Dục hành y giả tất tiên chính đức)

Đàm Trung Lâm đưa theo Quách Chí Dũng vội vàng ngồi 120 đi đến Tỉnh Nhị Viện.

120 đã sớm bàn giao cùng Tỉnh Nhị Viện, sau khi Trần Thương phẫu thuật, không hề rời khỏi phòng phẫu thuật mà trực tiếp ở bên trong chờ đợi người bệnh đến.

Cầm lấy điện thoại nhìn một chút tình hình của người bệnh, Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may lúc đầu thu được gói quà cảm kích của Vương Ngọc Sơn và Thường Hồng Lôi.

Sau khi mở ra và nhận được hai kỹ năng, lúc này vừa vặn phát huy được tác dụng.

【Thuật nối lại xung quanh mạch máu: Cao cấp; đặc hiệu: Nối lại tinh vi.】

【Thuật chữa trị thần kinh ngoại biên: Cao cấp; đặc hiệu: Kết nối tinh vi.】

Hai kỹ năng lúc này vừa vặn phát huy được tác dụng.

Đàm Trung Lâm mang theo Quách Chí Dũng vội vàng đi vào phòng phẫu thuật, trong tay cầm tất cả kết quả kiểm tra cùng báo cáo.

- Tiểu Trần! Đều ở đây, cậu xem trước một chút người bệnh và phim chụp X-quang.

Đàm Trung Lâm vội vàng nói.

Trần Thương gật đầu, bảo người bệnh nằm lên bàn phẫu thuật, rồi sau đó đem tay bày ra cố định.

Trần Thương xem xét.

【Xung quanh mạch máu bị tổn thương nghiêm trọng, cấp 40; quái tinh anh, ma sát nghiêm trọng khiến mạch máu bị tổn thương nghiêm trọng, cần mau chóng hoàn thành nối lại.】

【Thần kinh ngoại biên bị tổn thương quái dị, cấp 35; quái tinh anh, thần kinh ngoại biên bị tổn thương nghiêm trọng, cần tỉ mỉ nối lại chuẩn xác.】

【Cơ bị tổn thương quái dị, cấp 35; quái tinh anh...】

Xương bàn tay của bệnh nhân bị gãy cũng không nghiêm trọng, quan trọng nhất là công tác chữa trị mu bàn tay, mắt đẹp của Trần Thương không tự giác được phát động, giờ khắc này Trần Thương bỗng nhiên có một tia khác biệt.

Chính là sau khi thị lực của mình được + 50%, Trần Thương phát hiện mắt trần khi nhìn những cái dây thần kinh, mạch máu kia đều rất chính xác, đều càng rõ ràng hơn.

Cũng không còn coi thường chức năng này nữa.

Thần kinh ngoại biên cùng mạch máu đều là một chút công tác nối lại tinh vi, không giống với cơ và gân.

Cơ và gân mà nói tương đối càng thô một chút, mắt người bình thường đều sẽ nhìn dễ dàng hơn.

Sau khi kiểm tra một phen, Trần Thương nhìn Đàm Trung Lâm:

- Chủ nhiệm Đàm, trước tiên ông đem xương bàn tay của bệnh nhân nối lại, tôi sẽ chuẩn bị đến cho công tác khâu tiếp theo.

Đàm Trung Lâm gật đầu:

- Chủ nhiệm An, hai ta cùng hợp tác nhé?

An Ngạn Quân gật đầu.

Nhìn tên của một bác sĩ liền có thể đoán ra được trình độ, cũng giống như có thể nhìn ra tình trạng bệnh nhân ngay trong cái nhìn đầu tiên

Sau khi An Ngạn Quân xem xét tình huống người bệnh, đại não lập tức bắt đầu vận chuyển cao tốc, trong đầu không ngừng tự hỏi phương án trị liệu tốt nhất.

Đối với tình huống người bệnh, anh cũng rất nhanh hiểu đến bảy tám phần.

Hiện tại việc đầu tiên cần làm là phải trấn tĩnh chuyện cũ đã.

Còn về tình trạng người bệnh, chủ yếu là do khớp nối ở giữa bàn tay sai vị trí và gãy xương ngón tay.

Đối với việc xử lý loại khớp nối này Đàm Trung Lâm rất lành nghề, An Ngạn Quân cũng tương tự không kém.

Chỉ có điều....

Lúc này, hai người không tự chủ được dịch ra khỏi vị trí mổ chính, im lặng cầm trang bị phụ trợ.

Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu làm đi

Trần Thương trợn tròn mắt, lúng túng nói:

- Chủ nhiệm, ông làm đi, tôi... Tôi không quá am hiểu về khoa chỉnh hình đâu.

Đàm Trung Lâm sững sờ, người trẻ tuổi này cũng thật biết ý nha, ít ra vẫn còn để chừa cho ông ít mặt mũi, nhưng vào lúc này, ông chỉ còn biết thở dài:

- Tiểu Trần, đây không phải là lúc để cậu khiêm nhượng, cậu làm đi
Trần Thương kinh ngạc:
- Chủ nhiệm, tôi thật sự không biết.

Chương 304: Học Trộm Kỹ Năng

Lần này, cả Đàm Trung Lâm lẫn An Ngạn Quân đều trợn tròn mắt.

Còn có thứ mà Trần Thương không biết?

Đàm Trung Lâm nhìn lướt qua Trần Thương, thấy Trần Thương có vẻ không giống như đang nói đùa, liền dò xét sau đó hỏi một câu:

- Thật? Cậu không cần phải cố giữ mặt mũi cho hai chúng tôi làm gì, chúng tôi cũng không phải người ngoài cuộc

Trần Thương dở khóc dở cười:

- Thật, chủ nhiệm, tôi thật sự không có ý đấy, giờ hai người hãy khôi phục lại cái xương đã bị gãy, còn tôi xử lý cơ thần kinh và vấn đề của mạch máu, chúng ta phân công rõ ràng, như vậy được không?

Đàm Trung Lâm nghe lời phân giải của Trần Thương, gánh nặng trong lòng ông cũng được trút ra, nhịn không nổi lại thở dài một hơi.

Lúc này mới đúng chứ

Cậu dù gì cũng chỉ mới 27 tuổi, dù thiên phú có khá hơn nữa cũng phải có độ giới hạn nhất định.

Sao có chuyện cái gì cũng đều làm được?

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nghĩ đến ý nghĩ ban đầu của bản thân, nhịn không được lại bật cười.

Tất cả mọi người đều cùng là con người, vậy mà sao lại có chỗ thua kém lớn như vậy chứ

Chỉ có thể nói đó là thuật ngữ chuyên dụng

Lại nói, khoa chỉnh hình cần kinh nghiệm làm việc lâu dài và tích lũy phẫu thuật, Tiểu Trần am hiểu khâu lại mạch máu cơ, có thể là vì tuyến đầu kéo dài, nguyên nhân người bệnh tiếp xúc với vết thương ngoài là tương đối nhiều.

Bỗng nhiên, Đàm Trung Lâm lại cảm giác trong tâm nhẹ nhõm hơn hẳn.

- Chủ nhiệm An, đến, chúng ta làm đi.

Khi đang nói chuyện, Trần Thương đứng một bên nghiêm túc quan sát, công tác lâm sàng cần thời gian học tập không ngắn, nếu không chịu học hỏi, làm sao có thể tiến bộ được.

Xương ngón tay bị gãy nếu như không bị lệch vị trí, bình thường chủ yếu là lấy phương pháp phục vị tay, cái này Trần Thương sẽ làm.

Hiện tại Trần Thương mới bỗng nhiên cảm giác được lúc ấy theo chủ nhiệm Vương Hướng Quân để học thủ pháp phục vị là cường hãn cỡ nào

Thế nhưng là loại gãy xương như thế này, cần rạch ra cũng tiến hành cố định bên trong, cũng giống như lúc này Đàm Trung Lâm khắc thị kim để cố định, loại phương pháp lâm sàng này kiên cố đáng tin cũng thường dùng.

Trần Thương ở một bên đưa dụng cụ, cũng thấy rõ

Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương ở một bên nghiêm túc học tập, nội tâm cũng có một chút kiêu ngạo

Người trẻ tuổi, nên học nhiều một chút

Dù sao phẫu thuật cố định xương ngón tay bị gãy mới là loại phẫu thuật thường xuyên của ngoại khoa tay, loại phẫu thuật này lão Đàm thế nhưng là đã làm nửa đời người, kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật thành thạo, ngẫu nhiên còn có thể cầm tới niên hội để làm thử nghiệm, tài giỏi khiến người người kính phục.

Cho nên nói, một khối này Đàm Trung Lâm vẫn rất có tự tin.

Kỳ thật làm phẫu thuật cũng giống như chơi bóng, ca hát, cần phải có một trạng thái, tinh thần diện mạo của bác sĩ tốt, làm phẫu thuật cũng không kém được.

Khi Đàm Trung Lâm phát hiện Trần Thương ở một bên làm khán giả, loại tự tin này cảm giác quá đủ.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhịn không được thao tác điêu luyện hơn, chọc cho An Ngạn Quân đứng ở bên cạnh mí mắt trực nhảy, ánh mắt nhìn về phía Đàm Trung Lâm, mang theo mấy phần kính ý, không hổ là chủ nhiệm Đàm

Lợi hại

Trần Thương ở một bên cũng không thể không thừa nhận, gừng càng già càng cay nha, Đàm chủ nhiệm người này làm phẫu thuật xương ngón tay coi như không tệ

【Đinh! Chúc mừng ngài, phát động thuộc tính xưng hào 5% học trộm kỹ năng: Thu hoạch được kỹ năng của Đàm Trung Lâm: Phẫu thuật gãy xương ngón tay: Cấp Đại Sư.】

【Phẫu thuật xương ngón tay bị gãy: Bao hàm phục vị xương ngón tay, cố định xương ngón tay: Cấp Đại Sư; đặc hiệu: 1, Phục vị chuẩn xác; 2, Cố định chắc chắn;】

Sắc mặt Trần Thương tràn đầy vui mừng

Anh vớ được món hời.

Nhiệm vụ học trộm đã lâu lắm không có phát động, rốt cuộc cũng đến một lần.

Nghĩ tới đây, nội tâm Trần Thương nhịn không được vui mừng, mà hai đặc hiệu một cái là chuẩn xác, một cái là kiên cố, đều rất hữu hiệu.

Bởi vì xương ngón tay bị gãy cần trị liệu, vừa phải đạt tới phục vị chuẩn xác, lại phải đạt tới cố định kiên cố, còn phải tận dụng khả năng sớm tiến hành công năng rèn luyện, để khôi phục công năng hoạt động linh hoạt của ngón tay.

Mà hiệu quả phẫu thuật có thể chi phối, trên cơ bản liền là phục vị chính xác cùng cố định kiên cố

Phẫu thuật xương bị gãy rất nhanh liền kết thúc, Đàm Trung Lâm nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, rốt cục có thể ở trước mặt Trần Thương oai phong một lần.

Từ khi biết Trần Thương đến nay, mỗi lần đều là bị Trần Thương lần lượt đổi khoe tài, đều sắp quên mất mình mới là chủ nhiệm ngoại khoa tay của Nhân Dân tỉnh.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhìn thoáng qua Trần Thương.

An Ngạn Quân thì đi qua vuốt mông ngựa:

- Chủ nhiệm Đàm đối với phẫu thuật gãy xương ngón tay làm coi như không tệ! Năm ngoái tôi ở niên hội đã từng thấy qua, không nghĩ tới lại tiến bộ như vậy

Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Hôm nay tâm trạng tốt, tiểu Trần, tiếp theo giao cho cậu.

Trần Thương gật đầu, anh hiểu được, công tác tiếp theo, mới là quan trọng nhất

Phẫu thuật khoa chỉnh hình vẻn vẹn chiếm dụng một chút thời gian, cũng sẽ không ảnh hưởng đến phẫu thuật phần thần kinh mạch máu tay.

Đàm Trung Lâm cùng An Ngạn Quân đều một mặt lo lắng nhìn mu bàn tay Quách Chí Dũng, lúc này mu bàn tay cho dù đã được làm sạch vết thương, nhưng mà tình trạng cũng không tốt

Bởi vì động mạch phía trong cẳng tay cùng động mạch cổ tay đều đã hoàn toàn đứt gãy

Đây cũng không phải là một chuyên đơn giản.

Dù cho báo cáo lâm sàng biểu hiện tất cả số liệu hữu hiệu, trong số những người bị đứt động mạch phía trong cẳng tay và động mạch cổ tay, tỉ lệ thành công vẫn có thể đạt tới trên dưới 1/ 3.

Nhưng mà... Một phần ba cao không?

Có thể có vài người cho rằng rất cao, như vậy nói một cách khác, anh liền không cho là như vậy.

Xác suất phẫu thuật thất bại còn cao tới hai phần ba.

Trước khi phẫu thuật động mạch phải buộc ga-rô trước, hiện tại cần phải làm là nối lại mạch máu bị tổn thương.

Cái này cũng may là tính tổn thương của động mạch tay bị đứt, nếu như là tại vị trí khác, tỉ lệ khôi phục khả năng liền 10% đều không đến.

Bởi vì mạch máu ở tay cực kì nhiều, chủ yếu nơi cung cấp ra là động mạch cổ tay cùng động mạch phía trong cẳng tay, trừ cái đó ra còn có động mạch xương ở giữa trước cùng động mạch xương ở giữa sau.

Đương nhiên, cũng có người có một chút cái gọi là dị bẩm thiên phú, dáng dấp cùng người khác không giống nhau, cũng chính là cái gọi là "Cốt cách kinh kỳ, luyện võ kỳ tài", dòng máu cung ứng trong tay của bọn họ, có 3.7% cá thể có chính giữa động mạch đề xuất.

Kỳ thật thống kê thật của y học chỉ là đại đa số người, quá nhiều người hình thù kỳ quái, người ta thật chỉ là thiên phú dị bẩm, Trần Thương là một người có ấn tượng sâu nhất, là một người nhồi máu bệnh nhân chết não.

Bình thường sau khi nhồi máu chết não, liền có nghĩa là phía sau não tổ chức bởi vì thiếu máu thiếu oxi nên hoại tử, thế nhưng là khi xuất viện phát hiện mạch máu đầu hạch từ MRA, vốn dĩ nơi nhồi máu xuất hiện tuần hoàn bàng hệ, mạch máu đem khu vực nhồi máu cung cấp máu cho khôi phục

Chương 305: Cuối Cùng Vẫn Là Khâu Cơ Mà Thôi

Lúc ấy Trần Thương liền trợn tròn mắt

Đây quả thật là cái gọi là kỳ tích trong y học.

Vì lẽ đó, từ đó về sau, Trần Thương đối với thân thể tràn ngập kính sợ, trông thấy những người nhảy lầu đều phải tránh xa một chút, vạn nhất người ta cốt chất dị thường, nhảy xuống soạt soạt soạt bắn xa làm sao bây giờ? Nói không chừng người ta thật sự là ngại leo cầu thang đây

Mạch máu ở tay lấy động mạch lưới hoặc cung động mạch chủ cấu thành con đường liên thông, cam đoan khi tay thực hiện các động tác như bóp, cầm, bắt, nắm và nhiều loại công năng khác, thì lượng máu cung cấp đủ để thực hiện như động tác đó.

Mà chính là bởi vì mạch máu kể trên nối với nhau rất nhiều, thay năng lực tốt hơn, cho nên mới tạo thành phần tay cho dù là động mạch cổ tay cùng động mạch phía trong cẳng tay bị đứt gãy, cũng có thể có hơn 30% cơ hội khôi phục.

Trần Thương phát hiện, khi mình xử lý những phẫu thuật tỉ mỉ chính xác này, con mắt thật rất dễ sử dụng.

Nhìn chữ viết trên đó, Trần Thương sẽ lập tức biết được mình khẳng định sẽ không tìm nhầm mạch máu

【đứt gãy cung động mạch gan tay sâu】+ 【đứt gãy cung động mạch gan tay nông】= động mạch cổ tay hoàn hảo.

Ừm, chính là đơn giản như vậy, giống như khi đến trường được chơi trò ghép hình vậy.

Đương nhiên, khâu lại mới là bước quan trọng nhất của ca phẫu thuật.

Xung quanh mạch máu cần khâu lại bởi vì khá mảnh, vì vậy, lúc thao tác sẽ rất khổ cực, đồng thời độ khó cũng tương đối cao.

So sánh với những mạch máu lớn bên trong ổ bụng kia, mạch máu ở tay thật sự là quá... mỏng manh

Ở thời điểm này, bởi vì mạch máu quá nhỏ nên thị lực tăng thêm 50% lộ ra càng ngày càng trọng yếu..

Trần Thương cầm lấy Pen kẹp kim, thận trọng bắt đầu khâu. Mạch máu còn dễ nói, thần kinh càng cần tỉ mỉ khâu lại chính xác.

Vì lẽ đó ngoại khoa tay bình thường cũng gọi là ngoại khoa hiển vi.

Kính hiển vi bội số 6-10 lần đều có thể, Trần Thương quen thuộc dùng tám lần để nội soi.

Bội số này phối hợp tầm mắt, mà cũng vừa đủ để tiến hành thao tác.

Trong lúc trọng yếu này, bỗng nhiên Trần Thương cảm giác có một loại cùng dĩ vãng không giống nhau lắm.

Loại cảm giác này không rõ ràng, nhưng... Rất kỳ diệu, anh cảm thấy khả năng nhận dạng thành động mạch đề cao rất nhiều

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người, trước kia không có loại cảm giác này, anh chợt phát hiện, ngay vừa rồi khi mang lên kính hiển vi, loại cảm giác này càng rõ ràng.

Chẳng lẽ là...

Hiệu quả mà thị lực tăng thêm 50% mang tới?

Nghĩ tới đây, Trần Thương kịp phản ứng, nhịn không được hưng phấn. Lúc đầu thuốc nhỏ mắt có công hiệu là thị lực + 5, thị lực bao gồm đồ vật coi như nhiều.

Giờ lại tăng thêm thị lực 50% mang tới tổng hợp quá nhiều chỗ tốt bao gồm có thể nhận dạng, nhận thức, pixel... vân vân.

Kỹ năng này đối với người khác mà nói thì có tác dụng không lớn, nhưng đối với bác sĩ quả thực là một kỹ năng thần kỹ

Ngoại khoa cần rất nhiều thao tác tỉ mỉ chính xác, càng là cấp cao phẫu thuật, trình độ tỉ mỉ chính xác càng cao.

Khoa phẫu thuật thần kinh càng là phải cẩn thận từng li từng tí trong đầu đã tốt phải tốt hơn

Giờ khắc này, Trần Thương cảm thấy khâu mạch máu đã không còn khó khăn như lúc trước nữa

Hơn nữa, Trần Thương thao tác càng thêm tinh tế, càng thêm tinh diệu.

Điều này làm cho Đàm Trung Lâm và An Ngạn Quân đứng một bên quan sát phẫu thuật có cảm giác lưng phát lạnh.

Trần Thương cho bọn họ cảm giác tựa như là cử trọng nhược khinh

Cảm giác khâu chu vi mạch máu có chút tương tự khâu động mạch chủ, cái này thật là lợi hại...

Khâu động mạch cổ tay hoàn tất, kế tiếp là động mạch phía trong cẳng tay... Còn có, những mạch máu xung quanh, tỉ như xương ở giữa bên lưng động mạch, vân vân.

Không bao lâu sau, khâu mạch máu hoàn tất. Hai người đứng quan sát có chút mắt trợn tròn.

Đây là đang khâu mạch máu hả?

Đàm Trung Lâm buông buộc ga-rô động mạch ra, vội vàng kiểm tra máu vận

Nhìn tình huống máu ở đầu ngón tay, hai người liếc nhau, hoàn mỹ

Trần Thương bắt đầu khâu dây thần kinh, độ khó tương đối lớn.

Bình thường, phần tổn thương thần kinh tay nguyên tắc là chữa trị càng sớm, công năng khôi phục càng tốt.

Vì vậy cho nên khi ở ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh, Đàm Trung Lâm mới vội vã muốn đưa Quách Chí Dũng tới đây. Ông lo lắng trì hoãn thời gian càng dài, dây thần kinh ở tay của người bệnh khôi phục càng kém.

Phương pháp chữa trị phần thần kinh tay chủ yếu là khâu dây thần kinh, bao gồm khâu ngoại mô cùng khâu perineurium.

Bình thường, khi thần kinh bị tổn thương, chỉ cần áp dụng khâu lớp màng bên ngoài thần kinh là được rồi.

Mà nếu là dây thần kinh cảm giác, chân tay vận động có thể tách rời thì áp dụng khâu perineurium.

Thần kinh nội bộ cũng không phải một chùm, cũng như lúc này, phần lưng dây thần kinh Ulnar cổ tay bị tổn thương, có thể tách rời dây thần kinh Ulnar ra để dễ phân biệt, sau đó mới tiến hành khâu perineurium.

Cảm giác giống nối dây điện, dây đỏ cùng dây trắng phải được tách ra.

Lúc này, Trần Thương chuẩn bị khâu, cảm giác được một sức dãn truyền đến, chiều dài không đủ bởi vì thần kinh người bệnh bị mài mòn

Thấy thế, Đàm Trung Lâm nhìn Trần Thương, nhíu mày hỏi:

- Tiểu Trần, không đủ dài? Muốn cấy ghép thần kinh hay không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi thử một chút, hiện tại sức dãn tương đối lớn, nếu như có thể loại bỏ một cái khớp nối vị trí... Có thể hơi cải thiện một chút.

An Ngạn Quân nhìn cắt ra thần kinh, có chút lo lắng:

- Loại bỏ? Tôi sợ cải thiện cũng không phải rất đủ...

Nếu như thần kinh di thực khẳng định không bằng trực tiếp khâu lại khôi phục độ tốt, hơn nữa sẽ tạo thành cung cấp khu thần kinh cắt lấy sau tạo thành cảm giác thiếu thốn.

Hủy đi thành Đông bù thành Tây chỉ là cách làm bất đắc dĩ, nếu trong nhà có một chút tiền cũng sẽ không như thế làm.

Khâu thần kinh cũng là như thế, nếu có thể nối liền, Trần Thương không nguyện ý đi phá hư mạch thần kinh vốn có.

Trần Thương bắt đầu cẩn thận phân li hai thần kinh gãy đầu, cải biến vị trí khớp nối, làm lệch vị trí thần kinh.

Sau khi hơi cải biến một phen, thêm ra tới không đến 1 mm

Hiện tại chiều dài biến thành rất xấu hổ

Cấy ghép? Không cần thiết

Không cấy ghép ? Khâu lại độ khó quá lớn

Cái này rất khó khăn! Có thể khâu thành công cũng có thể không.

Đàm Trung Lâm trầm mặc, ông cũng không biết làm thế nào cho tốt.

Cảm giác thật đau đầu.

Dừng lại ở nửa vời thành công

Ông ngẩng đầu nhìn Trần Thương, chỉ là... Phát hiện bộ dạng anh ta tựa hồ rất hài lòng?

Đàm Trung Lâm nhịn không được hiếu kỳ nhìn thoáng qua Trần Thương: Cậu có thể khâu sao?

Trần Thương không có nhìn ông, trong mắt của anh chỉ có thần kinh.

Đổi khâu lại đường thần kinh, cầm lấy Pen kẹp kim, bắt đầu khâu.

Một kim một tuyến...

Đàm Trung Lâm trầm mặc...

Thật lâu.

Nhịn không được tại nội tâm nói câu: Dừng... Một cái đại lão gia, chơi kim khâu làm gì

Mà An Ngạn Quân thấy vẻ mặt Đàm Trung Lâm viết đầy ao ước, con mắt đều nhanh chui vào.

Khâu thần kinh có độ khó lớn hơn khâu mạch máu rất nhiều, bất quá đối với Trần Thương cũng không có gì.

Cuối cùng vẫn chỉ là khâu cơ mà thôi.

Chương 306: Cậu Đều Khai Tông Lập Phái Rồi?

Lúc này, An Ngạn Quân tinh thần tỉnh táo.

Gần nhất ông si mê nghiên cứu phương pháp nên tự kiềm chế không được, trong mắt cũng chỉ có nghiên cứu.

Khi thấy Trần Thương chuẩn bị khâu, liếc mắt ra hiệu cho Đàm Trung Lâm, sau đó chủ động đổi vị trí, bắt đầu trợ thủ cho Trần Thương.

Khâu cơ duỗi bị tổn thương tiết kiệm lực hơn khâu cơ gập một chút, đặc biệt là mu bàn tay.

Bởi vì so sánh thì khả năng dính liền nghiêm trọng thấp hơn một chút.

Nhưng mà cái này cũng không có nghĩa là sẽ không xảy ra dính liền.

Đây là bởi vì làn da ở mu bàn tay khá mỏng, khả năng co dãn lớn, cách cơ duỗi một tầng mô liên kết.

Dù vậy, độ khó vẫn phải có

Đàm Trung Lâm cũng biết khâu cơ là sở trường của Trần Thương, ông rất muốn biết rõ lần này Trần Thương sẽ quyết định lựa chọn phương pháp gì

Trần Thương nhìn thoáng qua hỗ trợ An Ngạn Quân, nhẹ gật đầu, An Ngạn Quân thuần thục bắt đầu hỗ trợ.

Trần Thương thì bắt đầu khâu.

Hai mắt An Ngạn Quân tập trung, không chịu bỏ qua bất luận một tia chi tiết nào.

Mà Đàm Trung Lâm thì tò mò, đây là phương pháp khâu gì?

Sao mình chưa nghe nói qua?

Chẳng lẽ Trần Thương lại học thêm kỹ xảo khâu nào nữa?

Không đúng! Mình căn bản chưa thấy qua phương pháp này khâu này?

Ngay lúc này, con mắt Đàm Trung Lâm bỗng nhiên co rụt lại, ông chợt phát hiện, Trần Thương khâu lại rất thần kỳ

Lão Đàm tinh thần tỉnh táo, nhìn kỹ.

May mà mu bàn tay có nhiều cơ, Trần Thương khâu nhiều lần, khiến Đàm Trung Lâm càng xem càng tối tăm, càng xem càng trợn tròn mắt, thẳng đến cuối cùng đều mộng

Mặc dù không biết đây là phương pháp khâu gì, nhưng thật rất lợi hại

Nhưng càng xem càng lợi hại, càng xem càng cảm giác thâm thúy tinh diệu vô cùng.

Loại cảm giác này không nói ra được như thế nào.

Bởi vì... Ông phát hiện lần này có chút không giống lần trước Trần Thương khâu cho Hình Vũ

Trần Thương lại thay đổi.

Mà lại là... Càng thêm lợi hại hơn.

Lợi hại đến tình trạng ông nói không nên lời, thậm chí Đàm Trung Lâm cảm giác mình cũng không thể phê bình

Lần trước mình còn tối thiểu có thể xem hiểu, thế nhưng... Lần này căn bản nhìn không rõ.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhíu mày suy tư.

Nếu như nói lần trước khi trị liệu cho Hình, cảm giác Trần Thương khâu cơ là hạ bút thành văn! Bất luận một loại nào cơ sở chiêu số đều thành thục, một cái cơ có thể dùng hai loại phương pháp khâu, ba cái cơ tuyển lựa bốn loại phương pháp khâu lại, cảm giác cậu nắm rõ các phương pháp khâu như lòng bàn tay

Lần này: Cơ hồ không có dùng bất kỳ phương pháp nào

Bất luận phương pháp nào mà Đàm Trung Lâm có thể nghĩ tới đều không phải, nhưng cảm giác lại rất … vô dụng! ?

Mấu chốt là vô dụng, nhưng lại khâu tốt như vậy

Đây mới là điểm cực kỳ mấu chốt

Trong đầu Đàm Trung Lâm bỗng nhiên nghĩ đến khi còn bé xem phim võ hiệp, bên trong có một cảnh giới võ công: “Vô chiêu thắng hữu chiêu!”

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm bỗng nhiên biến sắc, có chút khó có thể tin.

Chuẩn xác mà nói, ông nhìn Trần Thương khâu cơ bốn lần

Nếu như nói lần thứ nhất là phong mang tất lộ ai dám tranh phong - Ỷ Thiên Kiếm.

Như vậy lần thứ hai chính là đại xảo như quyết - Vô Phong Trọng Kiếm

Mà lần trước cứu chữa Hình Vũ phảng phất như là tùy ý bẻ một cành cây làm kiếm.

Mà lần này, cậu ta mẹ nó dứt khoát không sử dụng kiếm, thiên hạ vạn vật đều là kiếm, không có kiếm mà thắng kiếm

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhịn không được lúng ta lúng túng tự nói: Mẹ nó... Vô tình

Chuyện này quá đáng sợ

Người khác là ba ngày không thấy phải lau mắt mà nhìn, cậu ta làm sao lại có thể làm được mỗi lần gặp là phải triệt để thay đổi cách nhìn một lần?

Trình độ tăng lên cũng không phải nhanh như vậy chứ, cậu ta căn bản không phù hợp quy luật tự nhiên.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhịn không được thận trọng hỏi:

- Tiểu Trần, cậu... phương pháp khâu này là...

An Ngạn Quân ra vẻ cao thâm, mặt mũi tràn đầy thần thánh chậm rãi nói:

- Chủ nhiệm Đàm, cái này gọi là pháp

Đàm Trung Lâm sững sờ:

- Pháp? Cái gì pháp?

An Ngạn Quân hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng nói đến:

- Đây là một loại phương pháp khâu cơ do chính tiểu Trần nghiên cứu ra được, gọi là "pháp"

Nghe đến đó, Đàm Trung Lâm lập tức sững sờ.

Trừng to mắt, ngừng thở: Cậu... Cậu đã khai tông lập phái rồi? ? ?

Sau khi phẫu thuật xong là đến giai đoạn thủ công, đây là giai đoạn cuối cùng, nhưng Trần Thương cũng không có bất kỳ sự không kiên trì nào.

Lúc Trần Thương còn đi học, một vị bác sĩ ngoại khoa khoảng chừng hơn năm mươi tuổi đã từng nói với bọn anh, nếu chọn làm việc ở lâm sàng, thì không thể lười biếng, bất cứ là trong thời điểm nào, đối với tình trạng một người bệnh thế nào, cứu chữa bệnh tật nặng bao nhiêu, thì luôn phải có một trái tim sẵn sàng dốc hết sức mình.

Không bao lâu sau ca phẫu thuật kết thúc.

【Đinh! Khâu một vài cơ phức tạp, một vài thần kinh biên ngoại phức tạp, đường vòng quanh mạch máu thành công, nhận được: 1, Kinh nghiệm + 500; 2, Một bản sách kỹ năng trống không; 3, Điểm kỹ năng + 1; 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, lập tức ngây ngẩn cả người, nhận một lúc ba loại ban thưởng dã quái luôn hả?

Ban thưởng kiểu đó có phải sẽ mang ý nghĩa phong phú hơn chút không?

Dù sao... Sự thay đổi về "chất" rồi cũng sẽ dẫn tới sự thay đổi về "lượng"

Trần Thương nhìn chế độ ban thưởng, phát hiện rất bình thường, đặc thù duy nhất đó là một bản sách kỹ năng trống không?

Không ngờ lại là màu tím.

【Sách kỹ năng trống không: Sau khi dùng, có thể phục chế một hạng kỹ năng phẫu thuật, sau đó tự động tăng lên đến cấp đại sư; nhắc nhở:

Không được phục chế phẫu thuật cấp bốn. 】

Trần Thương trầm mặc, loại sách kỹ năng kiểu này đúng là lợi hại

Nghĩ tới đây, Trần Thương cực kỳ hài lòng, một ca phẫu thuật, học lén một loại kỹ năng từ Đàm Trung Lâm, lại được nhận một sách kỹ năng trống không, thấy cũng lời

Trần Thương đưa Quách Chí Dũng đi ra bên ngoài phòng phẫu thuật.

Đàm Trung Lâm đi theo sau lưng Trần Thương, cũng không mở miệng nói bất cứ lời nào, giống như đang có điều cần suy nghĩ, nhưng lại không biết suy nghĩ gì.

Vừa mới ra ngoài, liền nhìn thấy một đám người đang đứng đối diện cửa ra vào.

Trong đám người có cả Tần Hiếu Uyên, nhìn thấy Trần Thương đi ra.

Ánh mắt Tần Hiếu Uyên sáng lên, vội vàng bước lên phía trước:

- Tiểu Trần? Thế nào? Phẫu thuật có thuận lợi không?

Trần Thương gật đầu:

- Viện trưởng Tần, phẫu thuật rất thành công, nếu như thường xuyên thực hiện huấn luyện để hồi phục, thì chắc chắn sẽ không quá khó để bình phục lại.

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe xong, nét mặc vui mừng hẳn ra, cao hứng trở lại:

- Hà Sảnh, giờ có thể yên tâm rồi chứ?

Hà Thông hơi sững sờ, nhìn Trần Thương, lại tiếp tục quan sát Đàm Trung Lâm đứng sau lưng Trần Thương đang đờ đẫn không biết suy nghĩ cái gì, rõ ràng là có gì đó không yên tâm

Nhịn không được liền hỏi:

- Chủ nhiệm Đàm... Ai là bác sĩ mổ chính vậy?

Đàm Trung Lâm vội vàng nói:

- À là người này, bác sĩ Trần Thương

Hà Thông nghe thấy, ông nhìn Trần Thương vẫn còn trẻ tuổi như thế, không nhịn được liền nhíu mày:

- Cậu ta...

Chương 307: Bái Sư Học Nghệ

Đàm Trung Lâm thấy thế, vội vàng lên tiếng giải thích:

- Xin lãnh đạo yên tâm! Tôi đã nhìn thấy kỹ thuật khâu cơ của bác sĩ Trần, thật sự rất lợi hại, viện sĩ Vương Ngọc Sơn của Lục Viện thành phố Ma Đô còn dành thừa sự ưu ái cho bác sĩ Trần Thương, nha! Còn nữa, bác sĩ Trần cũng là một trong số những người đã làm phẫu thuật cho Hình Vũ khi đó.

Đàm Trung Lâm nói hai từ "Một trong" thật rất khéo léo.

Cái này có nghĩa là, phẫu thuật cho Hình Vũ chính là một đoàn đội

Mà cũng không thể bỏ qua công lao của Trần Thương, không thể khinh thị

Hà Thông nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Trần Thương, hài lòng nhẹ gật đầu:

- Tốt! Tuổi trẻ tài cao, triều khí phồn thịnh, Đàm chủ nhiệm đều đã đánh giá cao bác sĩ Trần như vậy, xem ra là tôi có chút trông mặt mà bắt hình dong rồi

Nói đến đây, Hà Thông nhìn Tần Hiếu Uyên, cười tán dương:

- Viện trưởng Tần đối với việc bồi dưỡng và khai thác nhân tài coi như không tệ! Tỉnh Nhị viện có Tần viện trưởng dẫn đầu nhất định sẽ lại sáng tạo huy hoàng.

- Thầy Quách là anh hùng của chúng tôi, là tấm gương điển hình của ngành giáo dục chúng tôi, vì lẽ đó vấn đề sức khỏe của thầy Quách phải rất coi trọng, chúng tôi phải toàn lực ứng phó, làm tốt công tác lần này, chủ yếu là không thể để tâm mọi người nguội lạnh, loại tinh thần vì nghĩa quên mình này là...

...

Nói loạn xạ hồi lâu, Trần Thương thật rất bội phục.

Có thể nhìn một việc theo nhiều phương diện, nhiều góc độ, nhiều loại ngôn ngữ ba hoa chích chòe, đồng thời tăng lên một tầm cao mới, cái này cũng thật sự quá lợi hại, bằng không sao người ta trở thành lãnh đạo?

Nhưng mà, nói đi thì nói lại, không quản người ta thế nào, lần này tổ chức cấp cứu cho Quách Chí Dũng, vẫn là rất khiến người ta bội phục.

Kỳ thật, không quan tâm lãnh đạo thế nào, chỉ cần có thể vì dân chúng làm một chút chuyện tốt thực tế, cái này đã đủ rồi.

Ba đứa trẻ nhìn thấy Quách Chí Dũng đi ra, vội vàng chạy tới:

- Thầy Quách, thầy không có chuyện gì chứ, tay còn đau không?

- Cẩn thận, đừng đụng phải tay thầy Quách.

- Thầy Quách, thầy ngã bệnh rồi để con chăm sóc thầy có được hay không?

Nghe ba đứa trẻ con ngây thơ nói mấy lời trượng nghĩa như vậy, Trần Thương cũng có chút vui mừng.

Anh tin tưởng, Quách Chí Dũng thấy cảnh này, cơn đau ở tay đều có thể giảm bớt rất nhiều.

Người nhà ba đứa trẻ đứng ở một bên, cùng nhau cúi đầu trước Quách Chí Dũng:

- Thầy Quách, ân tình của cậu, suốt đời khó quên, lần này thật sự là vô cùng cảm kích cậu

Quách Chí Dũng có chút đỏ mặt, lúc ấy anh thật không nghĩ nhiều như vậy, nhào tới cứu đứa trẻ cũng thật sự là theo bản năng.

Trông thấy bộ dáng mọi người như vậy, cũng ngượng ngùng nói:

- Không có chuyện gì! Không có chuyện gì! Mọi người đừng như vậy, tôi... Cái này...

Quách Chí Dũng chỉ là một người bình thường, tầng lớp làm công ăn lương bình thường, làm công việc bình thường, có sinh hoạt bình thường, sinh hoạt cũng giống đại đa số người.

Thế nhưng chính là những người bình thường này, lại có thể tại thời điểm mấu chốt đứng ra, làm ra những chuyện không bình thường đó.

Trong sinh hoạt, mỗi một người bình thường chúng ta, không phải là không một anh hùng sao?

Quách Chí Dũng vừa mới phẫu thuật xong, ở lại khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện, ngày thứ hai, một đám phóng viên đã tìm tới cửa, nhao nhao phỏng vấn đưa tin.

Đối với việc tốt mà Quách Chí Dũng làm đã được đưa tin cùng tuyên truyền khắp nơi, đồng thời cũng bổ sung tuyên truyền về khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện.

Ngành giáo dục tỉnh Đông Dương cũng trao giấy khen “Giáo sư anh hùng” cho Quách Chí Dũng.

Ngày thứ ba, Quách Chí Dũng chuyển viện, bởi vì cần khôi phục hậu phẫu, nên đến ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh.

Bất quá, hai ngày này Tỉnh Nhị Viện cũng nho nhỏ được nổi danh một lần

Mà xem như viện trưởng Tần Hiếu Uyên cũng nhận được khen ngợi từ lãnh đạo, nói coi trọng công tác khai thác cùng bồi dưỡng nhân tài, tích cực tổ chức công việc cứu viện vân vân.

Điều này làm cho mấy ngày nay Tần Hiếu Uyên cực kỳ cao hứng, cả người mặt mày hớn hở, trông thấy ai cũng cười.

Ngày thường, ông rất ít đến khoa cấp cứu, hai ngày này thì cứ như quen đường, ba ngày hai bữa đều chạy tới khoa cấp cứu.

Sau khi trông thấy Trần Thương, cũng cười hài lòng, gật đầu.

Ừm

Tiểu tử này thực không tệ.

Nhạc phụ có phúc

Không tệ không tệ

Có thể đưa vào danh sách khảo sát con rể.

Gần đây Đàm Trung Lâm suy nghĩ thật lâu, thậm chí còn có chút mất ngủ, trong đầu không ngừng mà hồi tưởng lại lúc Trần Thương làm phẫu thuật khâu cơ, cũng chính là cái gọi là phương pháp, thật lâu không thể tiêu tan.

Nằm ở trên giường lăn qua lăn lại ngủ không yên, giống như bị ma nhập

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Đàm Trung Lâm đã làm ra một quyết định

Ông muốn đi bái sư học nghệ

Không sai

Lần này cần tới khoa cấp cứu tìm Trần Thương, tranh thủ ở đó một thời gian ngắn.

Đàm Trung Lâm cảm giác phương pháp của Trần Thương thật rất lợi hại.

Ông làm ngoại khoa tay cả đời, ánh mắt tinh tường, một người có khả năng hay không chủ cần nhìn một cái là có thể nhìn ra, tự nhiên sẽ không nhìn lầm.

Cái phương pháp này khiến ông cảm giác đây là một bảo bối

Sáng sớm sau khi giao xong ban, Đàm Trung Lâm bàn giao công tác, sau đó đứng dậy đi về khoa cấp cứu.

...

Ngày mai, ngày mùng 1 tháng 10, tất cả mọi người đều an tâm chờ đợi đến kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, yên lặng lên kế hoạch xem Quốc Khánh nên đi đâu thì thoải mái.

Dù sao ngày bình thường quá bận rộn, muốn nghỉ ngơi hay đi ra ngoài chơi, căn bản không có thời gian.

Mãi mới chờ đến ngày Quốc Khánh, cho dù là nơi nào cũng rất nhiều người, mọi người cũng muốn đi ra ngoài tản bộ một chút, dù sao ngày bình thường bởi vì công việc nên cũng không quan tâm nhiều đến gia đình.

Tần Duyệt ngồi ở đằng kia:

- Thạch lão sư, vé máy bay của cô đã mua được chưa?

Nương theo thời gian kỳ nghỉ đến, Mấy ngày nay tâm tình Thạch Na đặc biệt tốt, mặt mày tươi cười:

- Đã sớm mua xong rồi, đúng rồi, khi tôi tới có mang cho cô một thứ.

Tần Duyệt hì hì cười một tiếng, híp mắt:

- Vẫn là Thạch lão sư tốt nhất! Chờ anh rể tốt nghiệp, hai người có thể hưởng hạnh phúc rồi...

Quốc Khánh Thạch Na muốn xuất ngoại đi thăm ông xã đang học hậu tiến sĩ ở nước ngoài, thuận tiện mang theo con đi ra ngoài tham quan, chơi một chút, cô đã đợi một ngày này thế nhưng chờ thật là lâu, thật vất vả mới đợi đến kỳ nghỉ, vì thế cô đã sớm hoàn thành công tác giao ban, có thể thật vui vẻ đi ra ngoài nghỉ ngơi năm sáu ngày.

Kỳ thật những phụ giáo lão sư này số tuổi không lớn, chỉ mới hơn ba mươi không đến bốn mươi, mặc dù đều đã quen gọi là lão sư, nhưng thật ra là phận tiền bối đàn anh, đàn chị. Vì lẽ đó Tần Duyệt gọi chồng của Thạch Na là anh rể, mà Trần Thương gọi vợ của Trần Bỉnh Sinh là chị dâu, đây thật ra là một cái đạo lý.

Dù sao anh gọi sư mẫu cũng không thích hợp

Vẫn là chị dâu hợp hơn.

Gọi chị dâu sẽ thân thiết.

Trần Thương nhìn lão Trần, nịnh nọt cười một tiếng:

- Lão đại, thấy lão sư của người ta không, xuất ngoại đều mang quà về cho học sinh nha, anh dự định sẽ mua cho em cái gì đây?

Trần Bỉnh Sinh liếc Trần Thương một cái:

- Tiểu tử cậu hiện tại kiếm được tiền còn nhiều hơn tôi, ngày lễ ngày tết không suy nghĩ nên hiếu kính lão đại một chút, còn bắt tôi mua quà cho, cậu đúng là đồ Bạch Nhãn Lang.

Mọi người nghe xong, lập tức cười ha ha ha.

Chương 308: Tới Giao Lưu Học Tập

Hiện tại, Trần Thương thật đúng là kiếm được không ít, nhưng mấu chốt là mệt mỏi, mỗi ngày nhiều ca phẫu thuật như vậy, đoạn thời gian trước bệnh nhân tới khâu cơ, một ngày mười mấy ca, một tháng làm ba bốn trăm ca phẫu thuật khâu cơ.

Một ca phẫu thuật không nói nhiều, một hai trăm khối, cái này cũng sẽ có ba bốn vạn.

Nhưng là thật mệt mỏi

Bác sĩ phổ thông một tháng nhiều nhất làm mấy chục ca, một ngày có tối đa ba năm ca.

Hàng năm mười mấy ca khâu cơ, trên cơ bản liền không có thời gian làm việc khác, mỗi ngày đều là làm mấy việc may may vá vá, tan tầm đều là chuyện của sau chín giờ, cường độ công việc không thể nói là không lớn.

Nghĩ tới đây, Trần Bỉnh Sinh nhìn Trần Thương, cũng thở dài, nhỏ giọng nói với Trần Thương:

- Cậu cũng đừng quá liều mạng, tuổi trẻ là chuyện tốt, thế nhưng là cũng không thể làm như vậy.

- Một ngày mười mấy ca phẫu thuật, ai cũng không chịu được! Tiền kiếm không đủ, từ từ sẽ đủ.

Trần Thương nhẹ gật đầu, cười cười.

Khoảng thời gian này bởi vì ngoại khoa tay vừa mới triển khai, Trần Thương vì phối hợp với chủ nhiệm An trên cơ bản đều đặt hết tâm trí vào đó, tuy nói mệt mỏi là mệt mỏi chút, nhưng thu hoạch vẫn rất lớn.

Lúc này, Trần Bỉnh Sinh móc từ trong túi ra mấy tờ vé đưa cho Trần Thương:

- Ở đây có năm tấm vé suối nước nóng tại sơn trang Nhạc Dương, bây giờ cậu cũng ổn định, đưa cha mẹ cậu đi, sẵn tiện đi nghỉ ngơi một chút, đúng rồi còn có em trai cậu.

Trần Thương nhìn tờ vé suối nước nóng sơn trang Nhạc Dương trong tay, trên đó viết vé VIP ba ngày, lập tức ngây ngẩn cả người.

Sơn trang Nhạc Dương ở phía tây bắc thành phố An Dương, nơi có suối nước nóng thiên nhiên, triều đại trong lịch sử đều ở nơi đó xây dựng vương phủ, đến sau khi kiến quốc, nhà đầu tư đem bên trong xây dựng phát triển thành sơn trang suối nước nóng nghỉ phép, theo phong cách cổ xưa, là nơi

tập hợp hưu nhàn giải trí, ăn uống, dừng chân, làm một thể cấp năm sao tiêu chuẩn khách sạn.

Năm tấm vé ba ngày này, đã bao trọn gói cả dừng chân, ăn uống, hưu nhàn giải trí.

Trần Thương cười xấu hổ:

- Quý giá như vậy... Thích hợp không?

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu, cười nói:

- Đại lý dược cho, tôi không có thời gian đi, tôi muốn dẫn con trai đi leo núi, không đi có chút lãng phí, vừa vặn cậu dẫn theo người nhà cùng đi.

Trần Thương không nghi ngờ gì, bởi vì công ty y dược vì muốn cùng bác sĩ trong bệnh viện tạo dựng mối quan hệ, khi tới ngày lễ ngày tết, đều sẽ tặng thứ này thứ nọ. Dù sao công ty y dược người ta tài đại khí thô, cùng những sơn trang khách sạn kia thậm chí là du ngoạn đều có hiệp nghị, có thể nội bộ giá cả mua sắm, cùng loại với đoàn mua.

Trần Thương sắc mặt vui mừng:

- Vậy không tốt lắm đâu

Trần Bỉnh Sinh đưa tay:

- Không lấy là tôi rút lại đấy?

Trần Thương vội vàng nhét vào túi, đứng dậy đi xa:

- Lão đại, đồ đã cho còn có muốn lấy lại? Quá phận

Mọi người thấy thế, lập tức cười vang, Đại Trần tiểu Trần, vẫn luôn là hai người hoạt bát trong phòng làm việc.

Vương Khiêm một mặt hâm mộ nhìn thoáng qua An Ngạn Quân:

- Lão sư ~~~~ chủ nhiệm ~~~~~ -

An Ngạn Quân nhàn nhạt nói:

- Ừm, đúng rồi, tiểu Vương, lần này Quốc Khánh nên khoa của chúng ta lúc đó đều là ban nhi, vất vả chút.

Vương Khiêm lập tức một mặt bày ra bộ dáng sống không thể yêu.

Cấp cứu an nhàn là ngắn ngủi, rất nhanh bệnh nhân liền đến, lại bắt đầu vùi đầu vào công việc.

Gần đây người bệnh cũng không phải rất nhiều, vì lẽ đó An Ngạn Quân cũng không cần cùng Trần Thương tách ra phẫu thuật, đều là Trần Thương làm còn An Ngạn Quân đang nhìn, ngẫu nhiên An Ngạn Quân làm, thì Trần Thương ở một bên chỉ điểm.

Dựa theo cái tiết tấu này, không cần đến hai ngày mình liền có thể hoàn thành 500 ca khâu cơ.

Khi phẫu thuật, bỗng nhiên một bóng người trượt vào, Trần Thương không có ngẩng đầu, mà An Ngạn Quân vừa vặn nhìn thấy:

- Chủ nhiệm Đàm?

Đàm Trung Lâm gật đầu cười:

- Ừm ừm, các cậu cứ làm đi, tôi chỉ đến để quan sát.

Vốn dĩ qua quýt nói đại một câu, bỗng nhiên khiến An Ngạn Quân cảm thấy đang bị uy hiếp

Thằng nhãi này có thể là đến đoạt vị trí phụ trợ

Quả nhiên, sau khi kết thúc ca phẫu thuật đầu tiên, trước khi bắt đầu ca phẫu thuật thứ hai, ba người đều cùng nhau rửa tay, sát trùng.

Đàm Trung Lâm bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm An, mệt không? Nếu không, anh cứ nghỉ ngơi một chút? Để tôi trợ thủ cho?

An Ngạn Quân nghe xong lời này, lập tức nội tâm xiết chặt, quả nhiên là đến đoạt vị trí.

Có thể để cho sao?

Không thể

An Ngạn Quân nhàn nhạt lắc đầu:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không mệt, chủ nhiệm Đàm ở xa tới là khách, nhìn xem là được.

Đàm Trung Lâm:...

Trần Thương cũng hiếu kì nhìn thoáng qua Đàm Trung Lâm:

- Chủ nhiệm Đàm, đơn vị không bận việc gì sao?

Đàm Trung Lâm cười nói:

- Không bận, không bận.

Mà lúc này đây, Lý Bảo Sơn bỗng nhiên tiến vào phòng phẫu thuật, trông thấy Đàm Trung Lâm cũng ở đây, lập tức con mắt co rụt lại

Sao người này lại tới đây?

Chẳng lẽ...

Lý Bảo Sơn ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, nói thầm một tiếng: Chuyện xấu

Cái này chồn chúc tết gà, không có lòng tốt

Đào chân tường đều đào đến phòng phẫu thuật rồi.

Chuyện như vậy mà cũng có thể làm hay sao?

Trần Thương thế nhưng là trấn khoa chi bảo, sao có thể tùy tiện bị các người cướp đi?

Ông nghe y tá trưởng nói, mấy ngày qua Đàm Trung Lâm đến cũng phải mấy lần...

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn hít sâu một cái, quyết định phải ngả bài với cái lão Hoàng chuột sói này

Sau khi đi tới, Lý Bảo Sơn giả vờ hiếu kỳ nói:

- Chủ nhiệm Đàm! ?

Đàm Trung Lâm bỗng nhiên nghe thấy có người nói chuyện, xoay người nhìn lại, phát hiện là Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm Lý! Thật là trùng hợp.

Lý Bảo Sơn cười lạnh một tiếng, thật là đúng dịp? Ông chạy đến phòng phẫu thuật của chúng tôi mà còn nói thật là đúng dịp?

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy! Đúng là trùng hợp thật, tại phòng phẫu thuật của chúng tôi mà cũng có thể gặp được ông.

Mặt Đàm Trung Lâm đỏ lên:

- Tới giao lưu học tập

Lý Bảo Sơn thẳng tính, nghe xong lời này, trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Đàm sợ là muốn kéo tiểu Trần nhà chúng tôi đến Nhân Dân tỉnh các ông để giao lưu hả?

Mấy tiểu y tá bên cạnh trông thấy mấy chủ nhiệm ở đây nói cái gì mà cứ thần thần bí bí, lập tức lỗ tai dựng thẳng lên.

Nghe thấy Lý Bảo Sơn nói vậy, kết quả tiểu y tá lập tức nhìn Đàm Trung Lâm, trong ánh mắt tràn đầy căm thù

- Ông ấy muốn cướp bác sĩ tiểu Trần nhà tôi à?

- Cái gì mà nhà cô? Rõ ràng là nhà tôi

- Được được, bây giờ không phải là lúc để chúng ta nội đấu, bác sĩ tiểu Trần sắp bị đoạt đến Nhân Dân tỉnh rồi! Lúc này, chúng ta đang cùng chung kẻ thù! Liên hợp lại nhất trí đối ngoại

- Không thể tiện nghi cho đám phụ nữ lẳng lơ ở Nhân Dân tỉnh được

- Đúng rồi

- Người xấu! Không thể được! Đuổi đi

- Đúng đấy, không thể tiện nghi cho đám kia của Nhân Dân tỉnh...

Một đám tiểu y tá nghị luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn Đàm Trung Lâm tràn đầy địch ý, rất có một bộ dạng như mang mối thù cướp chồng

...

Chương 309: Lễ Quốc Khánh

Đàm Trung Lâm nghe thấy Lý Bảo Sơn nói vậy, mặt lập tức đỏ lên:

- Chủ nhiệm Lý, ông đây là đã trách oan tôi, nếu như tôi đào tiểu Trần, cũng không đến mức đến phòng phẫu thuật đào người chứ

Lý Bảo Sơn thở dài:

- Aizz... Tôi chỉ nói vậy thôi! Đều đã chạy đến phòng phẫu thuật... Còn chuyện gì mà làm không được.

Đàm Trung Lâm nghe thấy thế, xem ra là không thành thật bàn giao là không được, gia hỏa Lý than đen này hiện tại bảo vệ Trần Thương gắt gao, sợ bị người ta cướp đi

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Lý, tôi thật sự là đến học tập! Tôi là tới học tập tiểu Trần cách khâu cơ

Lời này vừa nói ra, Lý Bảo Sơn bán tín bán nghi:

- Thật?

Đàm Trung Lâm:

- Tôi như vậy còn có thể nói đùa à?

Lý Bảo Sơn vẫn còn có chút hoài nghi:

- Ông xác định không phải đào chân tường?

Đàm Trung Lâm không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, có thể đào đi thì là tốt nhất rồi

…

…

Từ đó trở đi, Đàm Trung Lâm thuận lợi gia nhập vào đội ngũ của Trần Thương, trở thành phụ trợ thứ hai của Trần Thương, tên gọi tắt là "nhị phòng"

Có "nhị phòng" gia nhập, làm cho sự cạnh tranh giữa đoàn đội phụ trợ của Trần Thương nhiều hơn mấy phần.

Chủ khoa như An Ngạn Quân cuối cùng cũng thoải mái mà đi ra khỏi hoàn cảnh ngột ngạt, bắt đầu tranh thủ tình cảm với Đàm Trung Lâm.

Mà loại canh tranh kiểu này rõ ràng là cũng có phần tốt, hai bên đều ngang ngửa nhau, tranh thủ chiếm được cảm tình từ đối phương, bởi bỏ nhiều sức ra học tập thật rất đau đầu.

Nhưng chung quy lại An Ngạn Quân chính là chủ khoa, ưu thế tất nhiên lớn hơn, dù sao cũng có ba y tá ủng hộ.

Nhưng chỉ khi giữ Trần Thương lại, thì mấy cô mới có thể cạnh tranh công bằng.

Còn lỡ như bị Đàm Trung Lâm cướp đi, thì chắc chắn giằng co sẽ không mang lại ý nghĩa gì.

Lúc này, Trần Thương chợt phát hiện tề nhân chi phúc cũng không tốt, hai người phiền... Bỗng nhiên khiến Trần Thương có chút hoài niệm về Tần Duyệt.

Không nói lời nào không lên tiếng.

Ngẫu nhiên tiếng la lên, cậu thật giỏi.

Nháy nháy đôi mắt to tròn.

Tâm tình làm phẫu thuật cũng tốt hơn.

Ít nhất còn có cảnh đẹp ý vui.

Chứ hai lão già họm hẹm tranh giành tình nhân, thật sự Trần Thương vừa nhìn đã cảm thấy tâm phiền vô cùng....

Cuối cùng cũng đến ngày mùng 1 tháng 10, Trần Thương vào một tuyến ban,

Mặc dù trực ban bận rộn như đánh trận, nhưng mà... Nó ít nhất cũng không có đến mức phiền như vậy.

Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao các tráng niên thời cổ đại lại mất sớm như vậy rồi, thực quá mệt mỏi

Từ tờ mờ sáng đã bắt đầu làm việc, một ngày phải trăm công nghìn việc, đến tối còn phải xxx lý vạn....

Haiz...

Ngày lễ Quốc Khánh, bệnh nhân trong bệnh viện giảm đi đáng kể, số người cần khám trong ngày này chắc chỉ bằng một phần hai ngày thường.

Có điều việc cấp cứu vẫn sẽ không nhẹ nhõm hơn mấy, bên khoa ngoại ngoài Trần Thương ra còn có Vương Dũng vào tuyến ban, cả hai bận rộn cho tới trưa mới xong.

Mà bác sĩ Diêu bên nội khoa cũng đang loay hoay chẳng khác gì một con chó, vì hôm nay ông ta và bác sĩ Nghiêm Minh là hai người trực ban chính.

Bác sĩ Nghiêm nổi danh là chưởng quỹ vung tay của khoa cấp cứu, so với phái đoàn Lý Bảo Sơn cũng không kém, mỗi ngày bưng một bình trà cùng một ly trà chỉ đợi người khác tới mời hội chẩn cho bệnh nhân.

Nói tóm lại, khoa cấp cứu với ông ta là viện dưỡng lão.

Người trong bệnh viện cũng không có ý muốn so đo với loại người này, vì nghĩ chỉ hai năm nữa là tên này cũng về hưu, dù sao ông ta ở đây cũng không có gây ra vấn đề gì lớn.

Mặc dù Nghiêm Minh không quá mức để tâm đến công việc, nhưng vẫn rất biết giữ mình, cũng có thể coi như một bản lĩnh.

Hiện giờ, bất kì một bác sĩ nào ở trên cương vị này, thì lớp đầu tiên mà lão sư phụ giáo sẽ dạy cho bọn họ là, làm thế nào để bảo vệ mình.

Bọn người Diêu Chí Văn và Trần Thương là một nhóm cùng đến bệnh viện một lúc, là nghiên cứu sinh nội khoa tim của đại học Y Đông Dương, và Vương Khiêm, Tần Duyệt đều giống vậy, là biên chế.

Diêu Chí Văn thì tính tình hướng nội, không thích nói chuyện, bình thường có gặp ai cũng chỉ cười cười chào hỏi, nhìn qua chẳng khác gì một cô nương đang ngượng ngùng, bản tính cũng chất phác hơn người, lần này lại gặp trúng Nghiêm Minh, coi như Diêu Chí Văn xui xẻo.

Loay hoay cho tới trưa mà cũng không có một chút thời gian nghỉ chân.

Vào khoảng mười một giờ, Diêu Chí Văn vội vã chạy tới tìm Trần Thương, có chút lo lắng nói:

- Bác sĩ Trần, giúp tôi qua kiểm tra bệnh nhân này với

Trần Thương gật đầu, đi theo Diêu Chí Văn đến phòng cấp cứu.

Diêu Chí Văn vừa đi vừa nói:

- Người bệnh là một người đàn ông trung niên, 41 tuổi, lúc 120 đưa tới ngực đau dữ dội, đến đây không bao lâu thì hôn mê, tình trạng rất nghiêm trọng.

Trần Thương nghe được lời Diêu Chí Văn nói, nhạy cảm phát hiện ra mấy manh mối.

- Ngực đau

- Hôn mê

Chẳng lẽ là nhồi máu cơ tim?

Đây là cảm giác đầu tiên của Trần Thương.

Diêu Chí Văn tiếp tục nói thêm:

- Người bệnh vừa tới khoa cấp cứu chưa được bao lâu ý thức trở nên mơ hồ, thần chí không rõ. 120 đưa tới, lúc ngồi trên xe cùng một bác sĩ khác, bệnh nhân vẫn rất tỉnh táo, chỉ nói là khó chịu ở ngực, ngực đau cực kỳ giống như bị kim đâm, tiêm Nitroglycerin cũng không có giảm đau, lúc đo điện tim thì lại bình thường.

Trần Thương sững sờ, vội vàng hỏi:

- Đến cấp cứu có bù được cho đồ tâm điện không?

Diêu Chí Văn gật đầu:

- Bù được, còn kiểm tra Troponin khẩn cấp.

- Không nhìn thấy biểu hiện nhồi máu cơ tim cấp tính, hơn nữa, xét nghiệm máu thì nhìn thấy Troponin tăng cao.

Trần Thương nghe xong lập tức nhíu mày, sau khi bước vào phòng, Diêu Chí Văn mau chóng mang bản đồ điện tim tới, đưa cho Trần Thương:

- Anh nhìn đi.

Trần Thương cầm lấy bản đồ điện tim, phát hiện bản đồ điện tim cũng không có biểu hiện nhồi máu cơ tim, S-T cơ bản vẫn bình thường....

Cái này đúng thật kì quái

Diêu Chí Văn:

- Tôi vẫn lo lắng là trái tim có vấn đề, vừa rồi gọi điện thoại gấp cho nội khoa tim để hội chuẩn nhưng vân chưa nối máy được, bác sĩ Nghiêm đã... Đi lên mời

Trần Thương nhịn không được cười nhạo một tiếng...

Hai người đều biết, dù sóng hình hiện tại của bản đồ điện tim không biểu hiện ra, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng người bệnh bị nhồi máu cơ tim cấp tính.

Nếu như gặp phải trường hợp nhồi máu cơ tim điển hình, bản đồ điện tim sẽ có những dạng S-T đặc thù, các loại hình sóng dạng đồ hình là hoàn toàn chính xác, cái này cũng rất dễ lý giải, bởi vì bình thường tế bào cơ tim không có điện hoạt động, cơ chế bản đồ điện tim sẽ bắt được và thông qua dạng dị thường này để biểu hiện hình sóng.

Nhưng phải cẩn thân vì giai đoạn đầu nhồi máu cơ tim, khả năng cơ tim vẫn chưa hoàn toàn hoại tử, vẫn tồn tại phản ứng điện tim, nói cách khác bản đồ điện tim không nhất định sẽ có biểu hiện điển hình.

Mặt khác, Troponin chủ yếu là trong tế bào trong lòng cơ, thường nhắc nhở tế bào cơ tim là bị tổn thương.

Trần Thương hỏi:

- Có bệnh án của bệnh nhân không?

Diêu Chí Văn nói:

- Trước kia bệnh nhân có bị cao huyết áp, máu nhiễm mỡ, gan nhiễm mỡ. Vì lẽ đó... Càng không thể loại trừ khả năng nhồi máu cơ tim.

Trần Thương ồ một tiếng:

- Anh hoài nghi là bị sốc tim mạch?

Diêu Chí Văn gật đầu

Chương 310: Nhồi Máu Cơ Tim?

Hai người vừa kết thúc chuyện đang nói thì cũng vừa đúng lúc đến phòng cấp cứu, lúc này người bệnh đang được giám sát điện tim.

Ban đầu khi Trần Thương khám cho bệnh nhân, trên mặt cũng không có thấy biểu hiện gì khác thường, hơn nữa đã hôn mê, nằm ở trên giường bệnh, không có bất cứ động tĩnh gì.

Trên bản đồ điện tim hiển thị: Nhịp tim 120 lần/phút, hơi nhanh, huyết áp là 80/50 mmHg, thấp... Huyết áp của người bình thường hẳn là 90-140/60-90 mmHg,

Huyết áp 80/50, vô luận như thế nào vẫn là thấp, huyết áp thấp, nói rõ bệnh nhân đã bị sốc.

Tất cả manh mối vẫn chưa rõ.

Lành ít dữ nhiều

Lúc trước bệnh nhân có tiền sử cao huyết áp, mà lúc này huyết áp chỉ có 80/50, loại tình huống này, huyết áp căn bản là không có khả năng cung cấp đủ máu cho đại não, nói đơn giản chút, tim cũng giống như một cái máy bơm nước, phải truyền máu đi khắp toàn thân, mà lúc này máy bơm nước không cung cấp đủ áp lực, không có cách nào truyền nước lên trên đầu.

Mà đại não lại vô cùng mẫn cảm khi trong máu thiếu oxi, một khi lượng máu hoặc oxi bị giảm bớt sẽ hôn mê

Vì nhanh chóng loại bỏ nhồi máu cơ tim, Trần Thương lại lần nữa làm cho người bệnh một bản đồ điện tim.

Trần Thương do dự một phen:

- Tôi đi hỏi người nhà bệnh nhân thử tại sao lại xảy ra tình huống này.

Người nhà bệnh nhân là vợ của anh ta, nói giọng địa phương.

Trần Thương hỏi:

- Từ khi nào người bệnh xuất hiện triệu chứng tức ngực?

Người vợ rõ ràng bị dọa sợ, nói chuyện có chút lộn xộn:

- Bình thường anh ấy rất khoẻ, chỉ là thích uống rượu, nhưng mà... Tôi... Tôi nhớ không rõ từ khi nào thì anh ấy không thoải mái, có lẽ là hôm qua, tôi cũng không để ý, nhưng hôm nay nghiêm trọng hơn nên không thể đi bộ, tôi tranh thủ thời gian gọi 120, tới phòng cấp cứu không bao lâu thì hôn mê.

Nói xong, cô gái vừa nói vừa khóc, cực kỳ sợ hãi.

Trần Thương thở dài, cũng có thể lý giải, dù sao một người đang yên đang lành đột nhiên cứ như vậy mà hôn mê, đổi lại là người khác cũng sẽ căng thẳng.

Trần Thương hiểu cho cô, nhưng bây giờ không phải là lúc cần an ủi.

Bởi vì nhồi máu cơ tim rất nguy hiểm, có khả năng ảnh hưởng đến tính mạng, nếu như chẩn đoán chính xác, nhất định phải giành giật từng giây, sau đó kịp thời đưa đi trị liệu.

Nhồi máu cơ tim là gì?

Chính là mạch máu của tim bởi vì một nguyên nhân nào đó mà hình thành bị tắt, máu chảy không thông, tim kỳ thật chính là một bộ phận cơ thịt, toàn bộ vận động của tim đều dựa vào máu được cung cấp từ vành động mạch.

Nếu như tim thiếu máu trong khoảng thời gian quá dài, tế bào cơ tim sẽ dần bị hoại tử, tế bào cơ tim bị hoại tử quá lâu, tim không có nguồn cung cấp, lúc này sẽ dẫn đến tình trạng suy tim, sau đó bị sốc, cuối cùng là tử vong.

Quá trình này sẽ có thể chỉ diễn ra trong vẻn vẹn có mấy phút

Vì lẽ đó, một khi xác nhận là nhồi máu cơ tim, phương pháp cứu chữa hữu hiệu nhất chính là, ngay, lập tức, quả quyết, mau chóng khai thông mạch máu, không quản là thuốc tan máu hay là can dự ngăn cản, mục đích cũng là vì đả thông mạch máu bị tắc nghẽn, khôi phục dòng chảy của máu về tim.

Vì lẽ đó, mọi chuyện vô cùng cấp bách

Trần Thương theo thói quen đặt tay lên thân người bệnh, kiểm tra mắt, kiểm tra phản xạ.

Đây là làm một thao tác quen thuộc của bác sĩ ngoại khoa.

Nhưng khi Trần Thương sờ đến bụng của người bệnh, Trần Thương ngây ngẩn cả người

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói với Diêu Chí Văn:

- Anh đã kiểm tra thể trạng cho người bệnh hay chưa?

Diêu Chí Văn lắc đầu:

- Chưa kịp

Trần Thương lắc đầu, mau chóng cởi áo người bệnh ra.

Lấy tay đè lên

Hơi trong bụng có chút chặt...

Cái này không bình thường, người bình thường nằm thẳng thì phần bụng hẳn là lỏng, mặc cho cơ bụng anh ta có cứng rắn ra sao, cái bụng đều

phải mềm.

Hơn nữa, người bệnh này đã hôn mê, tại sao cái bụng vẫn cứng? Hơn nữa bó rất chặt

Người đàn ông này thân hình lại mập, rõ ràng không có cơ bụng...

Diêu Chí Văn cũng chợt phát hiện tình huống này, vội vàng sờ lên, lập tức ngây ngẩn cả người

- Căng cơ?

Phần bụng căng cơ, thường sẽ là trong ổ bụng xuất hiện chứng viêm, chứng viêm kích thích phúc mạc, dẫn đến phần cơ bụng bị siết chặt, vì lẽ đó sờ tới sờ lui đã cảm thấy cái bụng có chút chặt.

Chẳng lẽ là người bệnh bị nhồi máu cơ tim nên dẫn đến phần bụng bị căng?

Lúc này, kết quả bản đồ điện tim đã có, y tá đưa tới, Trần Thương nhận lấy, nghiêm túc nhìn, vẫn không thấy được biểu đồ điển hình của nhồi máu cơ tim.

Trần Thương nhịn không được hỏi người nhà:

- Từ lúc phát tác đến bây giờ là bao lâu rồi?

Người vợ mơ mơ màng màng, nói:

- Mấy tiếng nhỉ? Ba bốn tiếng...

Trần Thương nhìn Diêu Chí Văn:

- Không giống như là nhồi máu cơ tim! Đã trải qua ba, bốn tiếng, nếu quả thật là nhồi máu cơ tim cấp tính, hẳn bản đồ điện tim phải có cải biến rõ ràng.

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Chụp X quang ngực, CT hay chưa?

Chẳng lẽ tức ngực còn có nguyên nhân khác?

Diêu Chí Văn cầm phim chụp X quang tới, Trần Thương xem xét, cơ bản đều bình thường

Cái này mẹ nó sao kỳ quái vậy?

Đến cùng đã có chuyện gì xảy ra

Đại não Trần Thương cấp tốc xoay nhanh, tự hỏi các loại khả năng.

Suy nghĩ một hồi lâu, nhưng tay Trần Thương vẫn không ngừng, một mực kiểm tra phần bụng của người bệnh, hy vọng có thể phát hiện thêm nhiều chi tiết.

Đang lúc anh làm kiểm tra thường quy gõ vào vùng gan cho bệnh nhân, ngay khi gõ vào gan, phát hiện đột nhiên bệnh nhân chau mày, biểu hiện ra sự đau đớn.

Lần này khiến cho Trần Thương chấn kinh

Một người đang hôn mê lại xuất hiện biểu hiện đau, điều này nói lên cái gì?

Chỉ có một khả năng

Đó chính là Trần Thương hoàn toàn chính xác khiến anh ta đau

Ừm, đây không phải nói nhảm, là thật

Cho dù là khi người ta hôn mê, gặp phải đau đớn kịch liệt, cũng vẫn có cảm giác.

Mà người bình thường bị gõ vùng gan sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, trừ phi hệ thống gan mật của anh ta có vấn đề

Hơn nữa còn là những bệnh chứng viêm cấp tính, giống như lá viêm gan, viêm túi mật, hoặc là gan quặn đau, vân vân.

Người vợ thấy người đàn ông biểu hiện đau đớn, cho là anh ta đã tỉnh, vội vàng ở bên tai của anh ta kích thích, lớn tiếng gọi tên của anh ta, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Vì tiến một bước nghiệm chứng suy nghĩ của mình, tay trái Trần Thương đặt ngang trên phần dưới ngực phải của bệnh nhân, lấy ngón cái áp lên vị trí túi mật, nếu như người bệnh có chứng viêm túi mật, bị đè ép độ sâu như vậy thì tất sẽ khiến người bệnh kịch liệt đau đớn. Bởi vì túi mật ở ngay dưới ngón tay cái của Trần Thương.

Quả nhiên

Khi ngón cái đè xuống, người bệnh lại nhíu mày nhiều hơn, vặn thành một nắm

Trần Thương lập tức thở dài.

Người bệnh đúng là đã bị sốc, nhưng người bệnh không phải bị sốc tim mạch, mà có thể là bị sốc do chứng viêm.

Tim mạch bị sốc là khi tim bị bệnh dẫn đến bị sốc, nếu như là nhồi máu cơ tim, như vậy phải ngay lập tức can thiệp vào hoặc là trị liệu làm tan máu.

Nhưng nếu như là túi mật bị viêm, xuất hiện sốc do viêm, phương pháp trị liệu hoàn toàn khác nhau.

Mà túi mật, ống mật bị viêm, đồng nghĩa với có thể gây nên tức ngực, mặc dù ít, nhưng có khả năng, ngược lại, nhồi máu cơ tim sẽ có khả năng dẫn đến đau bụng, mà không phải tức ngực.

Chương 311: Mua Nhà

Cơ thể cực kỳ phức tạp, tuyệt đối không đơn giản như chỗ nào đau thì là chỗ đó có bệnh

Mà lúc này, rất có thể hệ thống túi mật của người bệnh có vấn đề

Trần Thương:

- Đưa giấy xét nghiệm cho tôi.

Nếu như lầm cả hai, bỏ lỡ cơ hội trị liệu, người bệnh có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Tiếp nhận báo cáo xét nghiệm của bệnh nhân, sau khi cẩn thận đọc một phen, kiểm tra máu cho thấy tế bào bạch cầu hơi cao, không phải quá cao.

Nhưng cơ thể bị nhồi máu cơ tim sẽ dẫn đến tế bào bạch cầu hơi cao, cũng sẽ xảy ra lây nhiễm, vì lẽ đó không thể chỉ nhìn giấy xét nghiệm máu để đưa ra phán xét.

Trần Thương nhìn Diêu Chí Văn:

- Trước tiên truyền dịch! Truyền một lượng lớn

Lúc này, Diêu Chí Văn cũng hiểu rõ tình huống:

- Anh nói là... Nghi là bị sốc do viêm hả?

Trần Thương gật đầu

Trên thực tế không quản là tim mạch bị sốc, hay là bị sốc do viêm, lúc này việc cần làm nhất bổ sung chất lỏng.

Chỉ cần tăng dung lượng máu, tăng huyết áp bệnh nhân, mới có thể cam đoan mỗi khí quan đều được cung cấp đủ máu và oxi, nếu không, những cái khí quan đó sẽ thiếu máu, thiếu dưỡng khí sẽ từng bước từng bước chết dần

- Thông báo phòng siêu âm tiến hành hội chẩn gấp

Trần Thương quả quyết điền vào bảng theo dõi.

Y tá vội vàng cầm điện thoại lên, bắt đầu làm việc.

Vì tuyệt đối không thể có sai sót, Trần Thương lại lần nữa kiểm tra tỉ mỉ hơn cho người bệnh, nghe chuẩn đoán tim phổi không có quá nhiều dị thường, lại lần nữa chụp X-quang ngực cũng không có dấu hiệu suy tim, phổi có nước, một lần nữa lại đo thêm bản đồ điện tim, vẫn không nhìn thấy biểu hiện điển hình của nhồi máu cơ tim, người bệnh thật không phải bị nhồi máu cơ tim! !

Trên cơ bản Trần Thương đã có thể khẳng định

Nếu muốn chẩn đoán bệnh nhồi máu cơ tim, phương pháp khách quan nhất chính là không ngừng đo bản đồ điện tim.

Bản đồ điện tim vừa tiện nghi, lại thuận tiện, càng không có phóng xạ, còn có thể cung cấp giá trị lớn, thật sự là đồ kiểm tra hiếm có.

Ở phòng siêu âm bên cạnh, chỉ chốc lát bọn họ đã đẩy máy móc tới.

Không bao lâu

Kết quả kiểm tra đã có.

Kết quả khiến Trần Thương cùng Diêu Chí Văn giật nảy mình

Siêu âm cho thấy rõ ràng là túi mật có tăng lớn, túi mật, vách ống mật tăng dầy, trong túi mật còn có rất nhiều sỏi, ống mật còn khuếch trương vô cùng rõ ràng

Đây hết thảy đều cho thấy, túi mật, ống mật của bệnh nhân là bị viêm, hơn nữa rất có thể là viêm ống mật cấp tính dẫn đến tắc nghẽn.

Một khi sỏi thận làm tắc ống mật chủ, mật không cách nào thuận lợi bài xuất đường tiêu hóa, càng để lâu thì sẽ càng nhiều, cuối cùng dẫn đến tăng áp lực trong ống mật, mật ngược dòng vào máu, mang theo vi khuẩn vào máu sẽ sinh ra chứng mủ độc, nghiêm trọng hơn sẽ khiến người bệnh bị sốc.

Trần Thương trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho Trương Hữu Phúc, Trương Chí Tân vừa vặn đang trực ban nên lập tức chạy xuống

Thảo luận với Bạch lão sư ở phòng siêu âm.

Tổng hợp ước định tình trạng của người bệnh, xác minh và cân nhắc tắc nghẽn do viêm, viêm ống mật cấp tính, bị sốc do viêm, đề nghị chuyển ngay tới khoa phổ ngoại, kịp thời phẫu thuật giảm sức ép dẫn lưu cho ống mật, chỉ cần rạch ống mật ra, để mật đang căng phồng được giãn ra, bệnh tình sẽ được cải thiện.

Còn về... Vấn đề sỏi mật, về sau lại từ từ thảo luận.

Sau khi mọi người bệnh đưa đi, Diêu Chí Văn bị dọa đến mồ hôi nhễ nhại.

Trần Thương vỗ vỗ phía sau lưng của anh ta, phát hiện sau lưng tất cả đều là mồ hôi.

Trong mắt Diêu Chí Văn mông lung:

- Trần Thương... Anh nói... Tôi nếu như không mời anh tới... Bệnh nhân có phải là sẽ gặp chuyện?

Một câu hỏi này khiến Trần Thương trợn tròn mắt.

Trần Thương thở dài, không biết nói cái gì.

Chẩn đoán bệnh quá phức tạp, ai mà có thể cam đoan mình nhất định có thể chẩn đoán bệnh chính xác?

Trần Thương có hack, thế nhưng cũng không thể nhìn một cái là thấy ngay được, nếu như không phải nhẹ nhàng sờ một cái, bản thân Trần Thương cũng không dám đảm bảo...

Trần Thương nhìn Diêu Chí Văn, cái này không thể trách anh ta...

Bệnh tật có thiên biến vạn hóa, các triệu chứng của các bệnh khác nhau, phụ trợ kiểm tra thường xuyên sẽ có liên quan, nếu như không tỉ mỉ phân biệt, rất có thể sẽ phạm sai lầm.

Cho nên nói.

Người làm nghề y, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng

Mà lúc này đây, bác sĩ Nghiêm trở về... Dẫn theo cả bác sĩ nội khoa tim.

Trần Thương thở dài, nhìn Diêu Chí Văn:

- Anh cực kỳ ưu tú, ít nhất cũng không có chạy...

Diêu Chí Văn dở khóc dở cười, thật sự là vừa cười vừa khóc, nước mắt lốp bốp chảy xuống.

- Tôi thật rất muốn làm một bác sĩ tốt

Trần Thương cười nói:

- Anh đã là...

Trừ an ủi anh ta, lúc này còn có thể nói gì nữa?

Nghiêm Minh vội vã chạy tới:

- Tiểu Diêu, người đâu? Người bệnh đi đâu rồi?

Nhìn thấy Diêu Chí Văn khóc, dọa cho Nghiêm Minh khẽ run rẩy:

- Người đi rồi?

Trần Thương thở dài, lắc đầu, trở về khoa cấp cứu.

Trần Đại Hải xách hành lý cho Dương Giai Tuệ, trong miệng một mực lải nhải:

- Bà nói bà mang nhiều đồ thế để làm gì? Bao lớn bao nhỏ một đống lớn, chúng ta còn có thể chừa chút cái gì?

Trần Đại Hải thấy vợ cũng không để ý tới đến mình, nói tiếp vài câu:

- Chúng ta chỉ ở cỡ hai ba ngày, cũng không phải dọn nhà luôn.

Dương Giai Tuệ quay người trừng mắt liếc ông một cái:

- Trần Đại Hải, ông nói xong chưa? Trên đường đi nói mấy trăm lần, sao cứ lải nhải như tức phụ thế?

Trần Đại Hải khụ khụ một tiếng không nói.

Dương Giai Tuệ bỗng nhiên xoay đầu lại:

- Aizz, tôi hỏi ông? Bỗng nhiên Thương nhi cứ gấp gáp kêu chúng ta đến mua nhà, có phải là nhìn trúng cô gái nhà ai rồi không?

Trần Đại Hải nhíu mày, nhẹ gật đầu:

- Ừm, tôi cũng cảm thấy có thể là vậy

Một lát sau.

Dương Giai Tuệ chợt nhớ tới cái gì, hạ giọng nói:

- Ông xem thử tiền vẫn còn chứ?

Trần Đại Hải trừng bà một cái:

- Đang ở nhà ga, nói gì thế?

Sau khi nói xong, cẩn thận sờ lên túi xách tùy thân một cái, sau đó nhìn thoáng qua xung quanh, nhẹ gật đầu với Dương Giai Tuệ:

- Ừm! Ở đây, ở đây

Lúc này, Dương Giai Tuệ mới thở phào nhẹ nhõm:

- Làm sao còn chưa tới chứ? Gọi điện thoại thử đi? Trên người cầm nhiều tiền như vậy, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Trần Đại Hải nói:

- Thành phố An Dương lớn như vậy, gọi cái xe cũng không vấn đề, đừng nông nóng.

Hai người ở quê, nghe Trần Thương nói muốn mua nhà, lập tức giật mình, hai năm này Trần Thương tốt nghiệp rồi làm việc cũng không dùng đến tiền, tiền cho thằng út học trung học cũng không nhiều, cũng tích lũy được mười vạn tám vạn, thế nhưng sau khi hai người già nghe ngóng giá nhà ở thành phố An Dương một vạn năm một mét vuông đã tranh thủ tìm họ hàng thân thích để vay tiền.

Cũng may người nhà Trần gia bình thường đi hết nhà này đến nhà kia hỗ trợ, cũng có thể mượn được một chút, lần này tới An Dương, tổng cộng mang theo mười lăm vạn, móc sạch tài sản của hai người già.

Làm cha làm mẹ, tuy nghe Trần Thương nói có tiền rồi nhưng cũng không yên lòng, hỗ trợ được chút nào hay chút đó, vì không có năng lực nên cũng không có cách nào.

Dù sao mua nhà cũng không phải chuyện nhỏ?

Nhà ai có thể lập tức kiếm ra nhiều tiền như vậy để mua?

Chương 312: Lần Này Tới Đây Là Để Mẹ Hưởng Phúc

Dương Giai Tuệ nhịn không được nói:

- Trong nhà này cũng không có đến một vạn, chúng ta không phải cho chừa chút cho thằng út, còn đi học mà...

Trần Đại Hải lắc đầu:

- Trước tiên giải quyết vấn đề của thằng cả đi, tính cách Thương nhi bà cũng biết, phàm không phải gặp phải chuyện gì, chắc chắn sẽ không gấp gáp mua nhà, tôi thấy tám phần là đã tìm được đối tượng, nhà gái người ta có phải là thúc giục?

Dương Giai Tuệ suy nghĩ chút, bà cũng cảm thấy là khả năng này.

- Còn thằng út thì cho nó dùng tiền ăn tết, qua mùa thu, chúng ta đem bắp ngô năm nay bán đi, nửa năm này tôi cũng có thể chỉnh chút, sang năm học phí chi phí phụ tiền sinh hoạt của thằng út, sinh hoạt này liền là ngày một nhiều, qua một nấc thang là một nấc thang.

Dương Giai Tuệ ngoài miệng lợi hại là thế, thế nhưng chuyện lớn trong nhà chung quy vẫn là nghe Trần Đại Hải.

Đợi không bao lâu, Trần Thương và Trần Lạc trông thấy hai người Trần Đại Hải, cười đến đón.

Từ xa Dương Giai Tuệ đã thấy hai đứa con trai Trần Thương, Trần Lạc cùng nhau đi tới, cao to đẹp trai, trong lòng đều muốn nở hoa, làm cha mẹ chẳng phải chỉ cần như vậy sao?

Trần Thương đi tới, nhìn thấy cha mẹ không thay đổi gì nhiều.

Trần Đại Hải cao to, làm việc lâu dài ở lò lửa, làn da có chút đen nhánh, tay áo ngắn, cánh tay mười phần cường tráng, bất quá tự nhiên không có cơ bắp khỏe đẹp cân đối như các lực sĩ, nhưng trong ấn tượng của Trần Thương, cánh tay của bố vẫn luôn rất mạnh mẽ.

Thân hình hai anh em nhà họ Trần cũng giống như Trần Đại Hải, cao to, Trần Lạc so với Trần Thương còn cường tráng hơn, nhưng Trần Thương cũng còn có thể, lâu dài làm khoa cấp cứu, cũng rèn luyện một thân thể tốt.

Mà mẹ Dương Giai Tuệ là người phụ nữ nông thôn điển hình, làm bà nội trợ cần kiệm, quán xuyến mọi công việc trong nhà.

Mặc dù bốn người Trần gia không tính là giàu có, nhưng cũng coi như hạnh phúc mỹ mãn.

Trần Thương nhìn Trần Đại Hải cầm chỗ nhiều đồ như vậy, cười:

- Ba, sao ba mang nhiều đồ như vậy?

Trần Đại Hải cười ha ha một tiếng:

- Mẹ con thương các con, sắp dời cả cái nhà tới rồi.

Trần Lạc cũng đi theo cười ha hả:

- Ba, cái này không công bằng, gia sản nhà mình đều cho anh hai, của con đâu? Con phải kiến nghị

Trần Lạc nói một phen đem người một nhà chọc cười, Trần Đại Hải một bạt tay đập tới:

- Đánh chết tên tiểu tử thối nhà con.

Một đoàn người đi ra, Trần Thương trực tiếp gọi xe, phát hiện đồ quá nhiều nhét vào không đủ, bất đắc dĩ những này chỉ có thể gọi hai chiếc xe, đi về phòng thuê của Trần Thương.

Buổi tối Trần Thương đặt trước một phòng ăn ở nhà hàng phía dưới, người một nhà rất lâu không họp gặp, suy nghĩ buổi tối có thể tâm sự.

Khi Trần Đại Hải ăn cơm thích uống vài cốc rượu.

Trần Thương cũng có thể uống chút, Trần Lạc càng là từ nhỏ không học tốt, trộm Trần Đại Hải uống rượu.

Trước kia, Trần Thương cảm thấy trẻ con trong thôn hoang dã, về sau tới bệnh viện đi làm mới phát hiện, hoá ra xưa nay trẻ con nghịch ngợm không phân địa điểm.

Buổi tối ăn cơm, Trần Thương đưa đi ăn lẩu hải sản, người một nhà vui vẻ hòa thuận dùng nồi lẩu cũng hoà hợp, hơn nữa để ba mẹ cũng hưởng thụ một chút cái gì là được phục vụ.

Trong lúc chờ đợi, phục vụ nhất định phải lôi kéo Dương Giai Tuệ đi lấy ra bộ hộ lý.

Dương Giai Tuệ chưa từng gặp được chuyện này, lập tức ngượng ngùng đỏ mặt cực kỳ, nhăn nhó ngượng ngùng, tay dắt lấy Trần Đại Hải, hai tay nắm vào nhau, ngượng ngùng giang hai tay.

Trần Lạc cùng Trần Thương đi theo sau lưng, cười nói:

- Mẹ, nhanh đi thử một chút

Trần Đại Hải cũng cười hắc hắc:

- Thử một chút đi, tốt cho tay, bà nhìn tay bà cẩu thả.

Cuối cùng, một đám người giật dây, Dương Giai Tuệ mới đi vào trong.

Đứng tại cửa ra vào, Trần Thương cười nhìn mẹ mình, bà ấy yên lặng gả cho ba, người phụ nữ vất vả cả đời.

Khi ba làm đầu bếp, Dương Giai Tuệ giúp việc bếp núc, đây là một cái việc khổ cực.

Đợi đến khi Dương Giai Tuệ mở bàn tay ra, Trần Thương bỗng nhiên cảm giác giống như trái tim bị bóp chặt...

Chỉ thấy đôi tay không lớn kia tràn đầy nếp nhăn, hoa văn ở giữa có chút dơ bẩn đã rửa không sạch sẽ, nếp nhăn ở mu bàn tay rất nhiều, bàn tay thô ráp, nguyên một đám da dầy kén màu vàng...

Bỗng nhiên Trần Thương cảm giác cái mũi chua chua.

Chính là đôi tay này đã nuôi dưỡng mình thành người.

Trần Lạc cảm giác nước mắt ở trong hốc mắt đã sắp chảy ra:

- Con đi vào toilet.

Quay người đi ra bên ngoài, vừa mới ra ngoài, nước mắt nhịn không được đã tràn mi mà ra, nước mắt to như hạt đậu lưu ở trên mặt, Trần Lạc tranh thủ thời gian lau nước mắt, hung hăng hít vào một hơi.

Đến nhà vệ sinh đi rửa mặt.

Nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn trong gương, có bảy phần giống Dương Giai Tuệ.

Trần Lạc hít sâu một hơi, thầm hạ quyết tâm, nhất định sớm kiếm thật nhiều tiền, hiếu kính ba mẹ.

Không phải Trần Lạc thích khóc, ngược lại, khi đến trường Trần Lạc kiên cường vô cùng, tính bướng bỉnh đều giống như Trần Đại Hải.

Thế nhưng vào giờ phút này, trông thấy hai tay của mẹ vất vả cả đời, nội tâm Trần Lạc còn khó chịu hơn so với bị dao cắt.

Trước kia không quá để ý, thế nhưng lúc này, trong đầu Trần Thương tràn đầy hình ảnh hai bàn tay đầu đã thô ráp của mẹ mình.

Trần Đại Hải đứng ở phía sau, trong mắt mỉm cười.

Cả đời này, khổ cho bà rồi, bà xã.

Lúc ăn cơm, Trần Thương mang theo rượu tới.

Rượu là Lý Bảo Sơn cho.

Người bệnh biếu rượu cho Lý Bảo Sơn, ông ấy không uống nên đã đưa cho Trần Thương.

Đây là rượu ngon, rượu trắng 20 năm.

Lần này, Dương Giai Tuệ không có ngăn cản uống rượu, ngược lại mỉm cười nhìn ba người đàn ông trong nhà, cười mắng:

- Cái nhà này, ba người đàn ông mấy người khi dễ một người phụ nữ như tôi.

Mỗi khi Dương Giai Tuệ mắng Trần Đại Hải, ông luôn luôn thô lỗ cười một tiếng, cũng không mạnh miệng.

Lúc này còn hát đệm:

- Đúng đấy, Trần Lạc! Con khi còn bé cũng không có ít lần chọc giận mẹ con, nhìn đem các con tức giận.

Dương Giai Tuệ lập tức trừng mắt liếc Trần Đại Hải:

- Là ông mỗi ngày chọc tức tôi! Lạc nhi nó còn hiểu chuyện hơn ông nhiều.

Nhìn bảng menu điện tử, Dương Giai Tuệ cũng không biết dùng, nhưng nhìn thấy giá cả, trong lòng lại lộp bộp một tiếng, thật đắt.

Trần Thương gọi một bàn lớn, thế nhưng ngay trước mặt của người ta, Dương Giai Tuệ cũng không tiện nói, chỉ có thể nói:

- Ăn không hết, đừng gọi nhiều như vậy.

Trần Thương cười cười, lại gọi thêm mấy món đặc sắc.

Chờ phục vụ viên rời đi, Dương Giai Tuệ nhịn không được nói:

- Thương nhi, rất đắt! Gọi ít một chút

Trần Thương nhịn không được nói:

- Ai nha, mẹ, người cũng đừng lo lắng, chúng con hiện tại có tiền.

- Lần này tới đây là để mẹ đến hưởng phúc. Đợi ngày mai chúng ta đi suối nước nóng nghỉ ngơi, thuận tiện ở đây hai ngày này đi xem nhà ở một chút.

Nói đến nhà ở, Dương Giai Tuệ nhịn không được nói:

- Làm sao đang yên đang lành lại muốn mua nhà?

Trần Đại Hải cũng một mặt bát quái nói:

- Có phải là có đối tượng rồi không?

Trần Thương lắc đầu:

- Chưa có, khoảng thời gian này tích lũy một chút tiền, công việc cũng ổn định, tiền này con cũng không để làm gì, chẳng bằng mua nhà.

Chương 313: Tình Cờ Gặp Cảnh Nghiên

Dương Giai Tuệ một mặt hoài nghi, bà cùng Trần Đại Hải đã thảo luận thật lâu

Luôn cảm thấy Trần Thương đã có đối tượng, nhà gái thúc giục, không mua nhà không xong rồi.

Trần Đại Hải cảm thấy là cô gái nhà người ta đã mang thai...

Dù sao, đang yên đang lành tại sao lại mua nhà?

Dương Giai Tuệ cẩn thận hỏi:

- Thương nhi, lần này khi mẹ tới, mẹ cùng ba con đã thu xếp cho con mười lăm vạn, bây giờ con có đủ hay không?

Trần Thương nghe xong, lập tức trợn tròn mắt

- Ba, mẹ, đem tiền về trả lại người ta đi, hiện tại con thật không thiếu tiền, giờ con đã là bác sĩ chính thức của bệnh viện, lúc rảnh còn đến bệnh viện chỉnh hình làm thêm, một tháng mấy chục vạn, vừa vặn làm cho một ông chủ, khoảng thời gian này tích lũy hơn một trăm vạn, vì lẽ đó con mới muốn mua nhà.

Dương Giai Tuệ nghe xong:

- Vậy con cứ cầm lấy tiền đã, cái gì không phải dùng tiền chứ, đồ dùng trong nhà cũng không ít.

Trần Thương dở khóc dở cười:

- Mẹ, hiện tại mỗi tháng con đều có thể kiếm mười mấy vạn, hai người cầm về mà chi tiêu cho bản thân, về sau cũng đừng khổ cực như vậy, học phí và tiền sinh hoạt của Trần Lạc ba mẹ cũng đừng quản.

- Chờ nhà của con làm xong, hai người hãy dọn tới ở, đến lúc đó mẹ nấu cơm cho con và Trần Lạc, mỗi tuần Trần Lạc cũng có thể về nhà, chúng ta đều ở thành phố An Dương cũng có thể dễ chăm sóc lẫn nhau hơn.

Trần Đại Hải nghe xong, vội vàng gật đầu:

- Đúng, về sau bà đến nấy cơm cho Thương nhi, tôi ở nhà giữ nhà là được rồi.

Dương Giai Tuệ đợi Trần Đại Hải một cái:

- Tôi đi, ai nấu cơm cho ông?

Trần Đại Hải cười ha ha một tiếng:

- Tôi là đầu bếp, không sợ cái này.

Dương Giai Tuệ lắc đầu:

- Chuyện này sau này hãy nói đi, mẹ cùng ba con hiện tại còn làm được, không cần làm phiền các con, hơn nữa nói trắng ra, chúng ta ở trong thôn đã nửa đời người, đi ra thành phố cũng không quen, cha con càng là đã quen ở trong nhà, ưa thích ra ngoài giúp bà con lối xóm, chờ hai ông bà này già không còn dùng được rồi nói sau.

Trần Thương cũng không mạnh khuyên, ba mẹ làm sao cho dễ chịu thì được rồi.

Bất quá Trần Thương vẫn nói:

- Ba, mẹ, về sau đừng mệt mỏi như vậy, chú ý thân thể, tuổi tác lớn phải chú ý.

Một bữa cơm ăn khá lâu, một bình rượu uống xong, chuẩn bị mở bình thứ hai, Dương Giai Tuệ níu lại không cho uống.

Ra khỏi nhà hàng, Trần Đại Hải cùng Dương Giai Tuệ không ngừng cảm khái.

- Người ta phục vụ thật là tốt! Khăn lau tay cũng ấm áp như vậy.

- Phục vụ viên người ta thật là chịu khó, dẫn theo tôi đi WC.

...

Vừa nói vừa cười trở lại khách sạn, bốn người vây tại một chỗ, mua chút hạt dưa, mở ti vi vừa xem vừa trò chuyện.

Cười cười nói nói một đêm trôi qua.

Từ khi Trần Thương đi làm, tết năm ngoái cũng không có về nhà.

Hơn nữa...

Người này, nếu như áp lực lớn thì tính cách sẽ có chút táo bạo cùng ngột ngạt.

Hiện tại Trần Thương giúp cho kinh tế Trần gia được cải thiện, lập tức áp lực giảm bớt rất nhiều.

Ngày hôm sau, Trần Thương mang theo người nhà đến khách sạn suối nước nóng ở sơn trang Nhạc Dương, người một nhà cũng coi là thật tốt nghỉ tạm một phen.

Trần Bỉnh Sinh cho năm tấm vé, Trần Thương không biết vì sao là năm tấm, bốn tờ là đủ rồi.

Còn lại một tấm Trần Thương chuẩn bị cho người khác, kết quả người ta đều đã bận.

Rơi vào đường cùng, Trần Thương bỏ vào túi, suy nghĩ, chờ sau này có thời gian tự mình đi là được.

Hai ngày này một nhà bốn người Trần gia cũng rất thư giãn, ban ngày đi xem nhà ở, tối về ngâm suối nước nóng xem biểu diễn.

Ngay từ lúc đầu, tính Trần Đại Hải rất kỹ lưỡng, đến công ty mua bán căn hộ hỏi một chút cái này, hỏi thăm một chút cái kia, nhớ lại để sau này trở về khoác lác cùng bạn nhậu.

Thế nhưng di chuyển một ngày xem mười căn lớn nhỏ, hào hứng của Trần Đại Hải bắt đầu giảm đi.

Thế nhưng Dương Giai Tuệ hào hứng càng ngày càng cao, thậm chí còn chuyên nghiệp hơn cả Trần Đại Hải.

Cái gì mà lấy ánh sáng, bố cục, quạt hơi nước, cái gì... nói chung là biết cái gì thì cũng nói với cô gái chuyên phụ trách chăm sóc khách hàng ở công ty mua bán căn hộ.

Buổi tối khi trở về, điện thoại Dương Giai Tuệ còn mở thêm một chuyện mục phòng tỷ kể chuyện xưa để nghe.

Ngày thứ ba, người một nhà đến quảng trường Thiên Nhai gần đó mới xây dựng một toà tên là Vạn Khoa Tử Dương.

Khoảng cách từ nơi này tới tỉnh Nhị viện rất gần, tòa nhà còn chưa xây dựng hoàn tất.

Đằng sau còn có công trình đang thi công, mặc dù phòng ở còn chưa xây dựng xong, nhưng đã bán được bảy tám phần.

Trần Thương đi theo nhân viên của công ty mua bán căn hộ, chỉ vào sa bàn giới thiệu.

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Trần Thương

Trần Thương nghe thấy giọng nói kia, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Giọng nói này từng xuất hiện rất nhiều trong cuộc sống của anh, rất quen thuộc.

Nghe thanh âm quen thuộc, Trần Thương im lặng quay người.

- Cảnh Nghiên.

Trần Thương thanh đạm trả lời, nhìn người quen thuộc trước mắt này, vốn cho rằng khi gặp mặt sẽ có bao nhiêu xấu hổ, không nghĩ tới khi gọi tên người ta, lại mười phần đơn giản.

Cảnh Nghiên không có thay đổi nhiều, phong cách ăn mặc vẫn vậy, vẫn nụ cười quen thuộc, ánh mắt nhìn Trần Thương cũng quen thuộc.

Cô gái này chính là như vậy, thoải mái, dám yêu dám hận, có sao nói vậy.

Cảnh Nghiên cười nói:

- Thật sự chính là anh sao, đã lâu không gặp

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Đúng vậy, đã lâu không gặp, nhưng em một chút cũng không thay đổi

Hai người mặc dù đã lâu không gặp, thế nhưng vừa rồi, nói chuyện vẫn là một cách tự nhiên rất quen thuộc.

Cảnh Nghiên nhìn Trần Thương, cười nói:

- Đây là chuẩn bị mua nhà à? Phát đạt nha! Chuẩn bị kết hôn hả?

Trần Thương lắc đầu:

- Đối tượng cũng chưa có chứ nói gì tới kết hôn, bất quá chuẩn bị mua một căn nhà, dù sao công việc cũng ổn định, suy nghĩ trước tiên tìm một nơi ở lại.

Nói đến chuyện đối tượng, Trần Thương lách qua chủ đề:

- Em cũng đi xem nhà à?

Bản thân Cảnh Nghiên là người ở thành phố An Dương, gia cảnh thường thường bậc trung, khi còn ở trường cùng Trần Thương đi ra ngoài ăn cơm, cô thường xuyên chủ động trả tiền, vì nghĩ tới cảm nhận của Trần Thương, nên khi gọi món ăn, rất ít khi chọn món đắt tiền.

Về sau chia tay, các phương diện nguyên nhân, dù sao người nào cũng có chí riêng, không thể nói chia tay nhất định là do người ta không tốt.

Chỉ có thể nói ai cũng có thứ mình muốn theo đuổi

Cảnh Nghiên lắc đầu:

- Ừm, đúng vậy, nơi này cách Đông Đại Nhất viện cũng không xa, tới xem nhà một chút.

Trần Thương sững sờ, nhịn không được nói:

- Sau khi Tỉnh Nhiên trở về không phải đã được bệnh viện cấp nhà sao?

Cảnh Nghiên nhẹ gật đầu:

- Vốn dĩ nói là cấp nhà, thế nhưng đều là nhà cũ, hơn nữa diện tích lại tương đối nhỏ, hai chúng em chuẩn bị kết hôn rồi sinh con, suy nghĩ muốn một căn nhà lớn chút, vì lẽ đó bệnh viện dứt khoát hỗ trợ chi phí, vừa vặn tới xem một chút.

Cảnh Nghiên nhịn không được nói:

- Xem ra anh không có thi nghiên cứu là đúng, hiện tại thi nghiên cứu tốt nghiệp rồi cũng không tìm được việc làm, bạn học cùng lớp chúng ta hiện tại cũng đang rầu rĩ đó.

Trần Thương cười cười xấu hổ:

- Anh đây không phải lại trở về đi học sao? Hiện tại mọi người đều là sư huynh sư tỷ.

Cảnh Nghiên không nhịn cười được:

- Xem ra ở khoa cấp cứu ba năm đối với anh đả kích không lớn a, vẫn lạc quan như thế?

Trần Thương cười cười, không nói gì.

Dương Giai Tuệ lôi kéo Trần Lạc cùng Trần Đại Hải xem nhà quên cả trời đất, nói chuyện trên trời dưới đất với nhân viên phụ trách bán nhà, làm gì nhìn ra được đây là người trong thôn, cho dù là trong thôn, cũng là thôn Thành Trung, trong tay có mấy căn hộ.

Chương 314: Thật Ra, Trần Thương Mới Là Mổ Chính

Bây giờ căn bản không để ý tới Trần Thương.

Trần Thương hỏi:

- Đúng rồi, một mình em tới à?

Cảnh Nghiên lắc đầu:

- Em cùng Tỉnh Nhiên tới, nha! Đúng rồi, Tỉnh Nhiên là chồng em, chúng em chuẩn bị kết hôn, đến lúc đó nhớ tới tham gia hôn lễ.

Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Bạn trai cũ cùng ngồi một bàn?

Cảnh Nghiên kém chút cười phì ra, cười mắng một câu:

- Cút đi, vậy một mình anh ngồi một bàn

Trần Thương cười ha hả.

Hai người quan hệ thật rất tốt, hồi đại học cũng không phải vừa gặp đã yêu, Trần Thương là lớp trưởng, Cảnh Nghiên là ủy viên học tập, hai người đầu tiên là bạn đặc biệt tốt, sau đó quan hệ mới có cơ hội tiếp xúc nhiều thêm.

Vì lẽ đó tính cách cũng hợp, hai người có thể có chủ đề chung để trò chuyện.

Nhưng Cảnh Nghiên là người có chí hướng cao xa.

Trần Thương cười nói:

- Anh còn tưởng rằng em muốn thi lên tiến sĩ, tốt nghiệp nghiên cứu sinh liền kết hôn, cái này thật không giống hướng năm đó của em

Cảnh Nghiên cười lạnh một tiếng:

- Lúc đó anh còn nói đánh chết cũng không thi nghiên cứu sinh mà, hiện tại không phải cũng thi sao?

Sau khi nói xong, Cảnh Nghiên thở dài:

- Vẫn là khi đó quá ngây thơ! Cuộc sống ra kế hoạch thế nào mới tốt nhất cho mình? Nếu nói là chúng ta lựa chọn cuộc sống của mình, chẳng bằng nói là cuộc sống đang lựa chọn chúng ta.

Kỳ thật anh lựa chọn không sai, giống như bây giờ em trở về kết hôn, đi làm, cũng không sai, mỗi người đều có hoàn cảnh khác nhau, hơn nữa cuộc sống chưa từng có kịch bản, thực tế đúng là khác xa so với tưởng tượng.

- Người nên sống theo tình huống của bản thân, tại thời điểm thích hợp, làm chuyện thích hợp

Trần Thương cười cười, không nói gì. Cảnh Nghiên có thể hiểu được điểm này, cái này cùng cô gái mạnh mẽ năm đó so ra, thay đổi rất nhiều.

Nói đến đây, Cảnh Nghiên do dự một phen, vẫn nhìn Trần Thương, nghiêm túc khuyên nhủ:

- Nhưng mà, coi như có lúc anh lựa chọn, em vẫn cảm thấy anh hẳn là lựa chọn tốt nhất, em cảm thấy lần này anh thi nghiên thật sự là một cái lựa chọn tốt, dù sao anh ưu tú như vậy... Thật sự có thể làm ra một thành tích lớn.

- Hơn nữa, anh ở bệnh viện công tác lâu như vậy, hẳn phải biết yêu cầu của bệnh viện đối với trình độ vẫn rất cao, tốt nghiệp khoa chính quy cũng chỉ là một bác sĩ nhỏ, mà Tỉnh Nhiên hiện tại đã là Phó chủ nhiệm khoa.

- Em không muốn nói Tỉnh Nhiên tốt bao nhiêu, cũng không phải đang khoe khoang, anh hiểu ý em chứ.

- Em chính là cảm thấy, trình độ có đôi khi thật rất trọng yếu, đặc biệt là đối với sinh viên ngành y chúng ta, giảm bớt không ít thời gian.

Trần Thương không có phủ nhận, đúng là như vậy.

Tại bệnh viện, anh tấn thăng chức danh là đòi hỏi có chút cứng nhắc, tốt nghiệp khoa chính quy năm năm có thể thi đậu trung cấp, cũng chính là bác sĩ mổ chính, tiếp qua năm năm thi đậu làm phó chủ nhiệm, tiếp qua năm năm thi đậu chủ nhiệm.

Mà nghiên cứu sinh tốt nghiệp hai năm thi đậu làm bác sĩ mổ chính, ba năm lên phó chủ nhiệm, năm năm lên chủ nhiệm

Tiến sĩ càng giỏi hơn, tốt nghiệp xong thì được lên thẳng tới bác sĩ mổ chính, qua hai năm có thể thi đậu vị trí phó chủ nhiệm, ba năm thi đậu chủ nhiệm.

Tính toán một chút, anh còn cần bao nhiêu năm?

Mà Tỉnh Nhiên đã là hậu tiến sĩ, trực tiếp trở thành phó chủ nhiệm, phó chủ nhiệm khoa, anh ta mới ngoài ba mươi, đã đạt được vị trí mà những người bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi khác chưa chắc có thể làm được.

Vì đâu mà nói cánh cửa bệnh viện quá cao?

Cũng là bởi vì cái này

Cảnh Nghiên thở dài tiếp tục nói:

- Lại nói, trình độ bản thân cũng không nói lên điều gì, khoảng thời gian này anh có thể học được rất nhiều thứ, nắm giữ rất nhiều kỹ thuật.

- Vì sao Tỉnh Nhiên có thể ra điều kiện với bệnh viện, lại được cấp nhà ở, an bài công việc cho em, cũng là bởi vì ở Đông Đại Nhất viện chưa có ai có kỹ thuật như Tỉnh Nhiên cả, nên cần một nhân tài như vậy.

- Lần trước, tại lễ khai giảng của trường học anh không có đi, một sinh viên mới bị hôn mê, sau đó được chẩn đoán là bệnh sán lá phổi, cái bệnh này ở Đông Dương chúng ta căn bản không làm được, nếu không phải khi đó Tỉnh Nhiên cùng một người cũng tham gia lễ của trường học là Trần sư huynh, bệnh nhân kia sợ rằng không xong

- Nói trắng ra, mấu chốt là kỹ thuật! Anh không nhìn ra thế giới bên ngoài, rất nhiều ca phẫu thuật, bệnh tật căn bản chưa từng thấy qua.

Trần Thương sững sờ, sán lá phổi? Đây không phải là mình cùng Tỉnh Nhiên làm sao?

- Tôi...

Cảnh Nghiên tiếp tục nói:

- Còn có, anh nhìn Tỉnh Nhiên, trở về bệnh viện đã được cấp nhà ở, quy ra phí thành an gia cho tới 100 vạn, anh ở bệnh viện sáu năm mới có thể kiếm bao nhiêu tiền? Một bác sĩ như anh, một tháng năm ba ngàn cũng không tệ rồi.

Trần Thương nhìn Cảnh Nghiên.

- Tôi...

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy có người kêu một tiếng:

- Cảnh Nghiên

Cảnh Nghiên vội vàng lên tiếng:

- Tới đây, Trần Thương, em giới thiệu với anh chồng của em.

Đang khi nói chuyện, Cảnh Nghiên quay người lôi kéo Tỉnh Nhiên đi tới, đang muốn nói chuyện:

- Để em giới thiệu cho anh một chút, vị này là...

Tỉnh Nhiên sững sờ:

- Bác sĩ Trần?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Bác sĩ Tỉnh, chào

Đang nói chuyện, Cảnh Nghiên có chút ngây ngốc.

Cái này là tình huống gì?

- Các anh quen biết nhau?

Tỉnh Nhiên thấy Trần Thương có chút kích động, dù sao sau lần đó hợp tác cùng Trần Thương, vẫn để lại không ít dư vị.

- Đương nhiên quen biết, đây chính là người khi đó cùng anh làm phẫu thuật ở bệnh viện nhân dân tỉnh, cấp cứu cho bệnh nhân bị sán lá phổi – bác sĩ Trần

- Anh giới thiệu cho em một chút, trình độ phẫu thuật của vị bác sĩ Trần này mười phần cao siêu, kỹ thuật thành thạo, anh so ra còn kém hơn nhiều! Lúc ấy, nếu như không có anh ấy, anh căn bản không làm được.

Nói tới chỗ này, Tỉnh Nhiên ngượng ngùng cười nói tiếp:

- Kỳ thật anh đã khoác lác với em đó... Phẫu thuật lần đó nhưng thật ra là bác sĩ Trần làm mổ chính, anh chỉ giúp hỗ trợ. Trình độ cùng thiên phú của bác sĩ Trần, cao hơn anh vô cùng

Một phen này khiến Cảnh Nghiên nghẹn họng nhìn trân trối, á khẩu không trả lời được

Một mặt ngu ngơ nhìn Tỉnh Nhiên, bà đây vừa mới tâng bốc tài năng của anh, anh liền... Anh cái đồ không có chí tiến thủ

Nhìn thấy Cảnh Nghiên biến sắc, Tỉnh Nhiên cho là cô nhớ tới hình ảnh nang trùng, lập tức biến sắc:

- Cảnh Nghiên, lúc ấy gửi bức ảnh chụp đó... Anh cho rằng... Trước đó bác sĩ Trần cũng gửi cho bạn gái anh ấy...

Sắc mặt Cảnh Nghiên lập tức lại lần nữa biến đổi

Nhìn chằm chằm Trần Thương, trong ánh mắt viết: Anh cố ý đúng không hả?

Trần Thương cũng nhịn không được lui ra phía sau một bước, nhìn Tỉnh Nhiên, mẹ nó, anh cái tên này, đừng kéo tôi xuống nước

Tỉnh Nhiên vội vàng nói:

- Kỳ thật, bác sĩ Trần còn khuyên anh đừng gửi ảnh chụp cho em

【Đinh! Độ thiện cảm của Cảnh Nghiên – 5! 】

Trần Thương biến sắc:

- Cái này, chúng ta hôm nào lại tụ họp nha, tôi bỗng nhiên có chút việc...

Ngay lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét thảm tiếng vang lên:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Có ai không, có người từ trên lầu rớt xuống

Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên biến sắc, không để ý tới cái khác, trực tiếp chạy về hướng đó.

Chương 315: Một Đường Sống - Chết

Làm việc ở khoa cấp cứu bao lâu nay, Trần Thương vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng.

Chưa từng có lúc nào hoàn toàn thả lỏng, có đôi khi ngủ thiếp đi nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu 120 ở dưới lầu vang lên, Trần Thương đều sẽ đột nhiên theo từ trong chăn xoay người xuống giường.

Năm nay còn tốt hơn một chút, có thể là đã quen với cuộc sống như vậy.

Vì lẽ đó, ngay khi nghe thấy tiếng kêu cứu.

Trần Thương căn bản không có một phản ứng dư thừa nào lập tức hướng phía bên kia chạy đi

Tỉnh Nhiên cũng như thế

Tỉnh Nhiên là bác sĩ ngoại khoa lồng ngực, thường xuyên phối hợp với khoa cấp cứu nên cũng am hiểu công tác cấp cứu, qua nhiều năm như vậy, cũng đã rèn luyện để phòng trừ những trường hợp như vậy.

Cũng giống như phản ứng của cảnh sát khi nghe thấy - Cứu mạng, cướp bóc, giết người

Mấy người này từ mấu chốt như nhau.

Làm một nhân viên y tế, nhiều khi, đối với từ "Cứu mạng" này, đã trở thành trách nhiệm của mình.

Chăm sóc người bị thương là thiên chức của bác sĩ.

Vì lẽ đó, qua nhiều năm như vậy, cho dù là những chuyện người bị thương, người nhà náo loạn lấy oán báo ơn chưa từng ngừng lại, nhưng vốn dĩ anh sẽ ở nhà ga, quảng trường, xe lửa, trên máy bay trông thấy đủ kiểu nhân viên y tế đứng ra xử lý.

Có đôi khi, trong cuộc sống cho dù là cẩu thả trước mắt, vốn sẽ có một số người không sợ cẩu thả, bởi vì trong lòng bọn họ có chí lớn.

Cũng giống như khi đó Quách Chí Dũng chớp mắt đứng ra cứu ba đứa trẻ, không kịp suy nghĩ vấn đề được mất gì nữa, trong lòng Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên cũng chỉ có một ý nghĩ: Cứu người trước lại nói

Vốn cho rằng khoảng cách không xa, thế nhưng không nghĩ tới từ trên lầu rớt xuống cũng không phải ở chỗ này, mà là ở công trường gần trung tâm tiêu thụ.

Hai người không để ý tới một đường bụi đất tung bay, khi vội vàng chạy tới đã qua ba năm phút

Lúc này, bảy tám người vây quanh ở xung quanh.

Trần Thương vội vàng hô:

- Tránh hết ra, chúng tôi là bác sĩ

Một câu làm đám người nhao nhao tản đi

Mà lúc này đây, tình huống của người bệnh cũng biểu hiện rõ ở trước mặt mọi người

Nhìn thấy tình hình người bệnh như vậy, Trần Thương nhịn không được tê cả da đầu.

Chỉ thấy một cây thép từ phía dưới xuyên thẳng qua cổ, xuyên toàn bộ lồng ngực phía bên phải. Chảy máu rất nghiêm trọng, đang trong tình trạng hấp hối, anh ta bị cây thép dài đến hơn mười mét đâm không cách nào di chuyển được

Trần Thương xoay người cúi đầu, chỉ thấy một người bị một cây thép từ phía dưới xuyên thẳng qua cổ, xuyên toàn bộ phía bên phải lồng ngực, cây thép này không giống với tình huống của Chu Vĩnh Vượng, đường kính ước chừng 25 milimet, dài đến hơn mười mét

Mà phía dưới cây thép này còn có một khối đá, đem bệnh nhân chế trụ, di chuyển khó khăn.

Toàn bộ hiện trường đều là máu me bê bết, khiến ai nhìn qua cũng nhịn không được toàn thân dựng tóc gáy.

Lúc này máu tươi trên ngực vẫn không ngừng tuôn ra, hai người nhìn thấy trong lòng cũng không nhịn được mà run lên

Thế nhưng, trái lại người bị thương, một người đàn ông chưa tới năm mươi tuổi, một thân mặc đồ lao động, đầy bụi đất, thế nhưng vào giờ phút này mi tâm ông khóa chặt, nghiến răng nghiến lợi, hai tay gắt gao nắm lại, không kêu một tiếng! Loại đau đớn này tuyệt đối là tan nát cõi lòng, thế nhưng là người đàn ông này quả thực là không rên một tiếng, trên gương mặt đen xạm tràn đầy kiên nghị, cực kỳ giống với hình tượng hảo hán trên TV.

Thế nhưng Trần Thương biết rõ, hảo hán kia chỉ là diễn xuất, thế nhưng cái này mẹ nó không có cách nào để diễn

Ai sẽ lấy tính mạng bản thân ra nói đùa?

Dù là Trần Thương ở khoa cấp cứu đã ba năm, cũng vẫn bị tình huống trước mắt làm cho sợ ngây người.

Nhân viên tạp vụ xung quanh cũng bị dọa đến một cử động nhỏ cũng không dám

Trần Thương vội vàng nói:

- Mau gọi 119

Tỉnh Nhiên sững sờ, vội vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện.

Mà lúc này, Trần Thương nhất định phải hiểu rõ bệnh nhân bị thương ở mức độ nào, mau chóng hiểu đến cùng có thể sẽ dẫn đến tổn thương bộ vị nào, và khi cấp cứu hẳn là nên chú ý chi tiết nào.

Nói chuyện điện thoại xong, Tỉnh Nhiên không có gọi 120, trực tiếp gọi đến khoa cấp cứu của bệnh viện, thế nhưng mãi không có người nghe máy.

Nóng nảy khiến tay phải đang cầm điện thoại của Tỉnh Nhiên đều có chút run rẩy, nghe âm thanh tút tút, sắc mặt xanh xám, tức giận đến muốn quẳng điện thoại

Trần Thương dứt khoát gọi cho trạm y tá ở Tỉnh Nhị Viện:

- Vạn Khoa Tử Dương, bệnh nhân gần năm mươi tuổi, từ trên lầu rớt xuống, một cây thép cắm xuyên... Nhanh lên phái xe tới

Y tá trạm trực chính là Tiểu Lâm

Nghe thấy giọng nói gấp gáp như vậy của Trần Thương, vội vàng liên hệ bác sĩ cấp cứu bên 120, từ phòng cấp cứu ôm một cái rương nhanh chân chạy ra ngoài.

Trực ban khoa cấp cứu là Vương Khiêm, sau khi biết được sự tình, vội vàng liên hệ phòng phẫu thuật, làm tốt công tác phẫu thuật gấp

Sau đó trực tiếp liên hệ Lý Bảo Sơn, hồi báo mọi chuyện một lần

Toàn bộ khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện trong nháy mắt được điều động

Cho dù vào ngày lễ Quốc Khánh cũng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến công việc cứu viện.

Thế giới có mấy loại nghề nghiệp như vậy, xưa nay không dám nghỉ ngơi

Một là bác sĩ, một là cảnh sát (tất cả cảnh sát)

Một bên là bảo vệ an toàn cho người dân

Một bên là cứu tính mạng của người dân

Gọi 119 không bao lâu, công việc cứu viện bắt đầu cấp tốc được bố trí.

Trần Thương nhìn đồng hồ.

Lúc này: 9 giờ 15 phút

Không có máy theo dõi, không có bất kỳ loại an toàn bảo hộ nào, Trần Thương không dám làm quá nhiều biện pháp dư thừa

Trước mắt việc mà anh có thể làm, chính là cầm máu

Trần Thương trực tiếp cởi áo thun trên người, đặt tại vị trí đang chảy máu của bệnh nhân

Cầm máu là công việc duy nhất có thể làm lúc này

Hết thảy... Đều nhất định phải chờ xe cấp cứu 120 đến, chờ sau khi giám sát, cân nhắc như thế nào mới có thể cắt cây thép đi.

Thời gian 9 giờ 23 phút.

Ý thức của bệnh nhân bắt đầu hơi mơ hồ, Trần Thương xem chừng, chảy máu đạt đến trên dưới 1000.

Trần Thương bắt đầu gấp.

Nếu muốn vận chuyển người bệnh lên xe cứu thương, việc nhất định phải làm trước tiên chính là cắt cây thép ra

Thế nhưng công trường căn bản không có máy móc thích hợp, cái này cần 119 trợ giúp.

9 giờ 25 phút sáng

Tiếng xe cứu hoả rốt cục vang lên, cửa xe cứu hoả mở ra.

Đám người sơ tán ra, nhân viên chữa cháy bắt đầu khẩn cấp vào công tác

Sau đó, Trần Thương tranh thủ thời gian thương lượng.

- Xin chào! Thông báo, tôi là Trần Thương của khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện, hiện tại xe cấp cứu của 120 sắp đến, hiện tại chúng tôi cần làm chính là chặt đứt cây thép bên dưới

Nhân viên chữa cháy Ngụy Hoành nhìn thấy Trần Thương cởi trần, cầm áo của mình đặt tại vết thương của bệnh nhân tiến hành cầm máu.

Áo thun trắng đã triệt để bị nhuộm đỏ.

Ngụy Hoành gật đầu, lúc này nhân viên phòng cháy bắt đầu làm việc, phối hợp nhân viên y tế để hoàn thành ca cấp cứu này:

- Chào anh, bác sĩ Trần, bây giờ chúng ta cần làm thế nào?

Ngụy Hoành kinh nghiệm phong phú, biết rõ bây giờ phải tranh thủ đưa ra lựa chọn, chính là phối hợp với bác sĩ mà không phải mù quáng làm ra quyết định gì

Trần Thương phán đoán một phen:

- Cần đỡ người bệnh lên, sau đó cắt phần bên dưới cây thép, sau đó cũng cắt phần trên cây thép, đồng chí các anh trước chuẩn bị dụng cụ, 120 lập tức tới ngay

Chương 316: Giành Giật Từng Giây

Lúc này, đã là 9 giờ 30 phút

Khoảng cách từ lúc người bệnh bị thương khoảng 20 phút, chưa bị mất máu quá nhiều, lúc đó vội vàng cầm máu cũng có chút tác dụng

Trước mắt

Tình huống của người bệnh coi như đã ổn định.

Trần Thương thì đang nôn nóng bất an chờ đợi 120 đến.

Đến lúc này mà xe cấp cứu vẫn chưa tới, Trần Thương cũng không dám làm ra hành động mù quáng nào khác

Quá trình cắt gãy cây thép, không an toàn chút nào, chỉ cần xuất hiện một sai lầm nho nhỏ là có thể ngay lập tức gây nguy hiểm đến tính mạng của người bệnh.

Nhìn đến tình cảnh tràn đầy huyết tính bạo lực trước mặt, thần chí và ý thức người bệnh vẫn còn rõ ràng.

Nói cách khác, trạng thái hiện tại của người bệnh đang ổn định

Đối với tình huống này, phải tránh làm tinh thần của người bệnh bị ảnh hưởng, bởi nếu người bệnh quá sốc hay tâm tình bị kích thích sẽ gây áp lực lên thành mạch máu, tạo ra thương tổn đối với người bệnh.

May là cây thép xuyên thủng ở phía bên phải lồng ngực, chứ không phải bên trái hay chính giữa hoặc xương ngực, nếu không... Thì thật sự là xong chuyện.

Bây giờ, điều đáng lo ngại nhất là không biết cây thép có làm bị thương tới động mạch chủ hay không, hơn nữa việc nó có gây tổn thương tới khí quản thì cũng mong nó không khiến máu chảy tới đường hô hấp...

Nghĩ đến điều ấy, Trần Thương chỉ có thể hơi điều chỉnh tư thế người bệnh lại, sau đó cố hết sức giúp cho ý thức người bệnh rõ ràng hơn, thuận tiện cho việc vận chuyển cùng cứu viện khi xe cứu thương tới

Trần Thương an ủi:

- Anh cảm thấy thế nào?

Người đàn ông cắn chặt răng, nhắm chặt hai mắt lại, mồ hôi trên đầu đang không ngừng đổ ra

Nghe thấy câu hỏi của Trần Thương lời, người đàn ông gắng gượng cố mở to mắt:

- Còn tốt

Trần Thương gật đầu, trong lòng bớt khẩn trương hơn khi nãy, nói:

- Ừm, anh trước hết đừng quá khẩn trương như vậy, cố gắng thả lỏng một chút, một lát nữa cần cắt gãy cây thép này, anh tận lực làm cho hô hấp chính mình ổn định lại.

Trần Thương nói chuyện với người đàn ông, hi vọng có thể giúp anh ta thanh tỉnh cho tới khi xe cấp cứu đến.

Buổi sáng, 9 giờ 35 phút.

Xe cấp cứu chạy như bay đến, giống như ngựa hoang mất cương, lao vụt tới

Lão Dương tài xế ngay sau khi tiếp điện thoại của Trần Thương lập tức một cước đạp chân ga đến công trường

Xe vừa mới ngừng, y tá Tiểu Lâm trực tiếp ôm hộp cấp cứu chạy tới, mà Vương Khiêm thì tay ôm túi dưỡng khí cùng các thứ để cấp cứu, chạy thẳng tới

Giờ khắc này, trong lòng Trần Thương mới an tâm một chút

Có thể bắt đầu cứu viện rồi.

Trần Thương quay người nhìn nhân viên tạp vụ ở chung quanh hỏi:

- Đã liên hệ được với ông chủ chưa?

Một nhân viên đứng ngay đó vội vàng lên tiếng:

- Liên hệ rồi, chắc cũng sắp tới rồi

Buổi sáng 9 giờ 40 phút: Công việc cứu viện bắt đầu

Theo lời chỉ đạo của nhóm bác sĩ Trần Thương, người bệnh sẽ được nhân viên chữa cháy dùng thiết bị nâng cao lên, sau đó phải cắt đoạn thép gắn cùng với phiến đá trên mặt đất

Quá trình này phải cẩn thận mười phần

Bởi vì bộ phận bị thương của người bệnh tương đối đặc thù, nếu có bất kỳ một rung động dữ dội nào, đều có khả năng tổn thương tới khí quan nội tạng

Mà cây thép vằn bởi vì thô ráp có những khấc nhỏ, nên mỗi một lần người bệnh được nâng lên, chỉ một đoạn nhỏ cũng cần sự nỗ lực to lớn

Hai bên huyệt thái dương của người đàn ông nổi đầy gân xanh, hai tay run rẩy cố nắm chặt

Quả thật là một người đàn ông đầy kiên cường và nghị lực.

Hàm răng cắn chặt vào nhau khiến cho máu tứa ra, hoà cùng nước bọt chảy theo khoé miêng.

Thật sự rất đau

Vậy mà từ đầu tới đuôi người đàn ông ấy không hừ lấy một tiếng.

Ý chí sắt thép đang giúp anh ta giành lấy tính mạng chính mình.

Thời điểm muốn nâng thêm, tình trạng của người bệnh không cho phép.

Trần Thương vội vàng ngăn lại

- Được rồi, đồng chí nhân viên chữa cháy, cậu nhìn khoảng cách lúc này có thể chứ?

Ngụy Hoành cúi đầu nhìn tới khoảng cách trước mặt trầm mặc suy nghĩ.

- Hẳn là không chênh lệnh lắm

Trần Thương vội vàng gọi tất cả nhân viên y tế cố định người bệnh, chuẩn bị cắt cây thép.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Mỗi một lần động tác kịch liệt, đều sẽ khiến máu chảy mãnh liệt

Cẩn thận từng li từng tí

9 giờ 50 phút

Phần thép phía sau bệnh nhân được cắt thành công

Trần Thương nhìn cây thép dài gần một mét năm bên ngoài cái cổ.

Loại tình huống này căn bản không có biện pháp làm CT.

Nhất định phải cắt gãy

Nghĩ tới đây, nhân viên phòng cháy lại một lần nữa bắt đầu công tác

Hai tay Trần Thương nắm chắc cây thép, sợ trong quá trình cắt sẽ gây tổn thương đến mạch máu ở cổ của bệnh nhân

Phần cổ so với phổi còn nguy hiểm hơn rất nhiều

Vì lẽ đó nhất định phải cẩn thận từng li từng tí.

Cảm nhận được rung động dữ dội, Trần Thương phải ổn định một chút.

10 giờ, trời đã vô cùng nóng bức.

Mà lúc này dưới ánh mặt trời gay gắt, hai tay Trần Thương để trần, mặc cho mồ hôi nhỏ xuống.

Vốn dĩ công việc gấp gáp căng thẳng này mười phần gây hao tâm tổn sức, tinh thần phải tập trung cao độ.

Trần Thương không dám buông lỏng cảnh giác một chút nào

Anh đã ở dưới ánh mặt trời gay gắt gần một giờ.

Thế nhưng, đối với chuyện này Trần Thương tựa hồ không có chút cảm giác nào.

Rốt cục

Một âm thanh vang dội vang lên.

Khi nhân viên y tế mật thiết giám sát, nhân viên phòng cháy nhân viên tiến hành cắt thép hai lần.

Giờ khắc này

Lúc này đã là 10 giờ 03 phút.

Khi được lão Dương trợ giúp, người bệnh thành công được chuyển dời lên xe đẩy, đưa đến trong xe cứu hộ

Lúc này, bởi vì người bệnh bị mất nhiều máu, trên mặt đã bắt đầu trắng bệch, mặc dù vẫn chưa hôn mê, nhưng sắc môi cũng bắt đầu thay đổi

Tình trạng của người bệnh không lạc quan chút nào

Đây vẫn chỉ là đơn giản nhất.

Nguy hiểm nhất chính là, ngay tại khi từ từ mở ra miệng vết thương khiến máu càng không ngừng chảy, chuẩn bị tàn phá bừa bãi cần một tinh thần kiên cường

Chảy máu đã không phải là nguy hiểm lớn nhất

Loại châm cứu tổn thương này, sẽ tạo thành sức dãn khí huyết gây ra chứng tràn khí ngực, thậm chí gây thiếu oxi ở tim, khả năng lúc nào cũng có thể sẽ đứng trước nguy cơ nguy hiểm.

Tất cả mọi người không dám có chút buông lỏng

Nhìn con số hiển thị trên bản đồ điện tim, như muốn mạng người ta.

- Tít, tít....

Một âm thanh vang lên.

Trần Thương cảm giác hô hấp của bản thân đều có chút không thông.

Thời gian dài đứng dưới nắng, cộng thêm chảy mồ hôi nhiều, lúc này Trần Thương không được ổn lắm.

Trên máy theo dõi, huyết áp bệnh nhân: 90/50 mmHg, nhịp tim bắt đầu trở nên chậm, hô hấp cũng thế, độ bão hoà oxi trong máu còn chưa đến 85.

Tất cả nhân viên y tế trong xe đều không ai nói một lời.

Thời gian: 10 giờ 10 phút sáng.

Xe cấp cứu dừng ở cửa khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện.

Người bệnh được nhân viên y tế vội vàng đẩy vào phòng cấp cứu.

Lúc này, người đàn luôn cương nghị kiên cường, từ đầu tới đuôi không kêu than một tiếng, như là một ngọn núi vững chãi, xuất hiện huyết áp thấp rồi hôn mê

Màu môi đã bắt đầu tím tái

Trần Thương vội vàng bắt đầu tiến hành cấp cứu khẩn cấp

Trần Thương vội vàng gọi thêm dịch, thăng áp

Gấp gáp kiểm tra sơ nhóm máu

Chuẩn bị truyền máu.

Chương 317: Một Đao Sống, Một Đao Chết

Mọi việc đều nhất định phải nhanh chóng tiến hành.

Lúc này, một đồng nghiệp thành công để lại rất trọng yếu

Mà Tỉnh Nhiên thấy Trần Thương vội vàng cấp cứu, cấp tốc gánh vác cái trách nhiệm này.

- Ống dẫn lưu! Cho tôi ống dẫn lưu lồng ngực

Nghe thấy giọng Tỉnh Nhiên dồn dập, y tá vội vàng chuẩn bị.

Tỉnh Nhiên không hổ là hậu tiến sĩ Ngoại khoa lồng ngực, thao tác nhanh nhẹn đặt ống dẫn lưu thông khí lồng ngực.

Lúc này, lồng ngực được dẫn lưu, hoàn toàn có thể hóa giải bởi vì sức dãn khí huyết khí ngực dẫn đến thiếu oxi, thậm chí giảm khả năng tùy thời tim có thể đột nhiên ngừng đập.

Tất cả mọi người đều không nhàn rỗi

Cấp cứu được tiến hành đâu vào đấy.

Thời gian: 10 điểm 35 phút sáng.

Huyết áp của người bệnh tăng trở lại, dần dần, triệu chứng bệnh rốt cục hơi vững vàng trở lại.

Đẩy người bệnh đến khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện

Nhanh chóng tiến hành Kiểm tra

X quang ngực

CT lồng ngực.

...

Các loại, các loại kiểm tra toàn bộ được hoàn thành trong vòng mười phút

Kết quả kiểm tra biểu hiện: quán thông lồng ngực bệnh nhân bị tổn thương, sức dãn khí ngực, thực quản bị tổn hại nghiêm trọng

Thời gian: 10 giờ 50 phút sáng

Mấy phút sau, các công tác đều được chuẩn bị sẵn sàng để chờ phẫu thuật

Người bệnh rốt cục được đẩy vào trong phòng phẫu thuật

Cấp cứu phẫu thuật, sắp bắt đầu.

Một bên là tuyến đầu cấp cứu, ngoại khoa tim, khoa chỉnh hình, khoa chẩn đoán hình ảnh, ngoại khoa lồng ngực chạy đua với sinh tử

Một bên là phòng giám sát trọng chứng, phòng phẫu thuật, khoa gây tê, khoa truyền máu, khoa kiểm nghiệm cùng nhiều bộ môn đồng tâm hiệp lực, ăn ý phối hợp

Tất cả phải đối mặt là một ca phẫu thuật có thể sẽ là một trận ác chiến dài đến mười mấy tiếng

Khoa cấp cứu Trần Thương, Ngoại khoa lồng ngực Tỉnh Nhiên, cấp cứu Vương Khiêm, bác sĩ khoa chỉnh hình, bốn người đang lo lắng bất an cùng đợi phẫu thuật bắt đầu

Đội ngũ cấp cứu toàn người trẻ, tuổi tác không cao hơn 31 cùng tham gia một ca cấp cứu chạy đua với sinh tử.

Chuyện đột nhiên xảy ra, các bác sĩ khác còn đang trên đường, các phương chủ nhiệm cũng lập tức chạy đến ngay

Một đội ngũ cấp cứu lâm thời đươc xây dựng, nhất định phải có một người đứng ra, trở thành người dẫn đầu phẫu thuật.

Tỉnh Nhiên có chút khiếp đảm! Anh là bác sĩ Phó chủ nhiệm duy nhất ở đây.

Anh muốn trốn tránh? Nhưng sự nhát gan của anh đối với tử thần sẽ là điều chế giễu.

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên cắn răng một cái, nội tâm cho mình bơm hơi

- Tỉnh Nhiên cố lên

Giờ khắc này vô luận là liên quan đến trách nhiệm, hay là liên quan đến mặt khác, cấp cứu lần này nhất định phải dốc toàn lực ứng phó.

Trong phòng phẫu thuật, tất cả y tá dụng cụ, bác sĩ gây tê, bác sĩ khoa truyền máu, bác sĩ khoa kiểm tra đều cần một vị dẫn đầu đứng ra.

Phải có một người điều phối ca phẫu thuật này

Tỉnh Nhiên đang muốn nói chuyện, chợt phát hiện Trần Thương tiến về phía trước bước đi

Trần Thương quay người nói ra:

- Chuẩn bị đặt nội khí quản

- Chuẩn bị tĩnh mạch thông lộ

Y tá nghe lời nói của Trần Thương vội vàng đứng lên, bắt đầu chuẩn bị, Tỉnh Nhiên cũng không chần chờ chút nào, bắt đầu làm việc.

Mấy phút sau

- Đặt nội khí quản thành công, tĩnh mạch thông lộ thành lập.

Trần Thương gật đầu, tiếp tục nghiêm túc nói ra:

- Chuẩn bị tuần hoàn ngoài cơ thể.

- Tuần hoàn ngoài cơ thể chuẩn bị hoàn tất.

Trần Thương tiếp tục an bài đâu vào đấy
- Chuẩn bị huyết tương
- Huyết tương khẩn cấp điều phối đúng chỗ.
- Vẫn chuyển máu nhân tạo đúng chỗ.
...
Đoàn đội chữa bệnh và chăm sóc khẩn cấp lần lượt kêu gọi, cùng phối hợp ăn ý
Từng mục biện pháp an toàn không ngừng được hoàn thiện
Các phương án cấp cứu không ngừng có hiệu lực
Lần lượt kéo người bị thương từ trên con đường tử vong trở về...
Trần Thương hít sâu một hơi, anh biết rõ giờ phút này không thể buông lỏng cảnh giác, khả năng ca cấp cứu này là một ca nghiêm trọng nhất mà anh đã gặp phải từ trước tới nay
Đoàn đội lấy anh làm trung tâm cấp cứu, tùy thời tùy chỗ đều đang đợi Trần Thương truyền đạt chỉ lệnh
Không có người nào hoài nghi Trần Thương, bởi vì lúc này, giờ phút này không phải lúc để hoài nghi.
Bác sĩ gây tê Lưu Kiện kinh ngạc nhìn khuôn mặt quen thuộc bên trong, trong ánh mắt tràn đầy cảm giác xa lạ
Đây là Trần Thương sao?
Chính Vương Khiêm cũng cảm giác được trên người Trần Thương tỏa ra một loại khí thế xa lạ, các bác sĩ trẻ tuổi khác đều thua kém rất xa.
Tất cả tiểu y tá đều phát hiện, lúc này Trần Thương mang theo một loại khí thế
Tự tin
Nghiêm cẩn
Nghiêm túc
Bá đạo
Không sai, sâu trong linh hồn Trần Thương cũng không phải là Trần Thương! Mà là bác sĩ Bạch Khâu Ân đang dùng sở học suốt đời, kinh nghiệm cấp cứu cả đời đang trợ giúp Trần Thương làm tốt công việc cấp cứu lần này
Đèn không hắt bóng xuống, một trận chiến công thành không có khói lửa đang căng thẳng tiến hành.
Trước bàn phẫu thuật, mấy tiểu bác sĩ kinh nghiệm sống chưa nhiều đang dùng sở học suốt đời toàn lực ứng phó

Bên trong phòng phẫu thuật, bảy tám nhân viên y tế của các phòng ban đang chính tùy thời tùy chỗ làm tốt chuẩn bị.

Phẫu thuật bắt đầu bước đầu tiên, cần phải làm là xác minh thương thế

Cho dù có chút giống tư liệu để dựa vào, nhưng cụ thể rất nhiều thứ máy móc không thấy đến.

Vì lẽ đó phải làm là tiến hành mở ngực dò xét.

Thế nhưng một vấn đề nghiêm trọng đặt ra ở trước mặt mọi người, đó chính là lựa chọn vết cắt như thế nào

Vào giờ phút này, thiết kế vết cắt phẫu thuật cực kỳ trọng yếu, vừa phải bảo đảm người bệnh tuyệt đối an toàn, không chảy quá nhiều máu, không tổn hại các cơ xung quanh; lại cần phải phòngtất cả khả năng có thể gây tổn thương khi vá, đồng thời còn phải thuận tiện để lấy cây thép vằn đường kính gần 50 centimet cắm vào lồng ngực.

Một vết cắt này phải đồng thời thỏa mãn ba điều kiện trở lên.

Tỉnh Nhiên cũng có chút chần chờ không biết phải làm sao?

Nếu như mình là lão sư Lưu viện sĩ, lúc này... Ông ấy sẽ làm thế nào?

Đây là thói quen suy nghĩ của Tỉnh Nhiên.

Gặp phải bất cứ chuyện gì không có cách nào giải quyết, anh sẽ bắt đầu nghĩ, nếu lão sư gặp phải loại tình huống này, ông sẽ thong dong đối mặt như thế nào

Trần Thương quay người nhìn một bên bác sĩ khoa Chẩn đoán hình ảnh, nói ra:

- Mở bóng đèn dưới, tôi muốn xem phim chụp X quang.

Bác sĩ khoa chẩn đoán hình ảnh vội vàng gật đầu.

Trần Thương bắt đầu không ngừng mà phân tích các loại khả năng, trong đầu từng bước phân tích, hình thành một loại mạch suy nghĩ.

Thời gian từng giây từng phút đều rất quý giá

Nhưng một khi đã khai đao thì không thể rút lại

Một đao sống

Một đao chết

Trần Thương không thể không thận trọng.

Âm thanh của máy móc không ngừng vang lên, âm thanh của thiết bị tuần hoàn ngoài cơ thể cũng không ngừng chập trùng lên xuống, người xung quanh căng thẳng hít thở đều có chút khó khăn.

1 phút 21 giây sau, Trần Thương quay người, nhìn Tỉnh Nhiên, Vương Khiêm, và tất cả mọi người trong phòng, bắt đầu phân chia công việc.

Mỗi chữ mỗi câu bắt đầu bàn giao tình huống, nói rõ phương án lo nghĩ của mình, cân nhắc tất cả mọi thứ có thể xảy ra, bao quát cả bác sĩ gây tê Lưu Kiện, thậm chí là mỗi một y tá dụng cụ

Chương 318: Phục Từ Trong Đáy Lòng

Trần Thương phải bảo đảm cấp cứu lần này tuyệt đối không thể có chút sai sót nào

Không có người dẫn đầu

Để tôi làm người dẫn đầu

Dựa theo Trần Thương quy hoạch, phẫu thuật chia thành ba giai đoạn, giai đoạn đầu tiên: Mở ngực dò xét, buộc ga-rô mạch máu, lấy cây thép ra; giai đoạn thứ hai: Khâu cơ quan nội tạng bị hao tổn; giai đoạn thứ ba: Chuyển đổi tư thế, chữa trị các thương tích gãy xương.

Trần Thương cầm lấy dao phẫu thuật, bắt đầu thao tác

Giờ khắc này, thời gian dừng lại lúc 11 giờ 10 phút sáng.

Kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình ổn, tính mạng người bệnh được đảm bảo, hô hấp ổn định, huyết áp tăng trở lại, độ bão hòa oxi trong máu khôi phục lại bình thường, giờ khắc này, phẫu thuật chính thức kéo ra màn che.

Dao nhỏ xẹt qua làn da, tranh thủ thời gian lấy tới bông cầm máu, làm tốt tất cả chuẩn bị.

Tỉnh Nhiên nhìn Trần Thương lựa chọn, nhíu mày tự hỏi

Vị trí này... Anh không nghĩ tới

Hai mắt Tỉnh Nhiên tỏa sáng, nếu làm thế vừa vặn có thể tránh không chạm vào động mạch chủ, lại có thể tiến hành buộc ga-rô mạch máu trong lồng ngực

Nhưng... Vị trí này thật rất mệt mỏi

Trần Thương có thể kiên trì bao lâu?

Lần này phẫu thuật tuyệt đối là một trận chiến công thành, thời gian thực hiện khẳng định rất dài.

Trần Thương lựa chọn vị trí để Tỉnh Nhiên cảm giác đứng ở vị trí nào cũng cảm thấy khó chịu, đều cảm thấy không thoải mái, nhất định phải nghiêng người, xảo diệu khai dao.

Mà như vậy thì sẽ tốn nhiều thể lực hơn.

Rất nhanh, nương theo lồng ngực bị mở ra, tất cả mọi người đều thấy được một màn vô cùng máu tanh

Trong mắt Mà Trần Thương cũng xuất hiện tia màu đỏ.

Thời gian: 11 giờ 30 phút

Chữ đỏ 【gãy xương ngực phải】, 【gãy xương quai xanh】, 【gãy xương sườn số hai】... Trong lồng ngực còn mấy chỗ gãy xương

Sau đó là mạch máu bị tổn thương

Lúc này vẫn như cũ không ngừng rướm máu.

【Tĩnh mạch dưới xương quai xanh bị tổn thương】, 【Tĩnh mạch bên phải bị tổn thương】, 【Động mạch chủ bị rách】

Ba khu mạch máu đều bị tổn thương nghiêm trọng

Nguy cấp nhất chính là động mạch chủ bị rách, cây thép xuyên qua lồng ngực đang kề sát động mạch chủ, lúc này vết thương bị thép chà xát lên, tuy máu trào ra không nhiều nhưng nhất định phải được xử lý kịp thời

Mà nơi tĩnh mạch bên phải, gần sát tim và phần động mạch chủ, có 3 nơi bị rách to, nơi lớn nhất là chỗ thủng gần 2 centimet

Tất cả tin tức đều khiến Trần Thương rõ ràng, tất cả những thứ này đều khá là phiền toái.

Nhưng mà, đó cũng không phải toàn bộ

Từ nơi sâu nhất mà cây thép đi qua, phổi không ngừng xuất hiện dấu hiệu bị tổn thương

【Phổi bên phải bị rách】, 【Tĩnh mạch azygos rạn nứt】, 【Phổi bên phải bị tổn hại】, 【Phế quản bên phải bị rạn nứt】

Nhìn thấy phổi bị tổn hại cực kì nghiêm trọng, Tỉnh Nhiên nhịn không được hô hấp hơi gấp.

Ngay cả các bác sĩ ở phía sau cũng phải nuốt từng ngụm nước bọt, cảm giác được hô hấp đều ngưng trệ.

Tiếp sau đó, Trần Thương thận trọng đẩy phổi ra.

4 xương sườn sau ngực phải đều bị gãy, tương ứng cùng lúc động mạch bị tổn hại cũng có dấu hiệu đứt gãy.

Kết thúc kiểm tra ngực, Trần Thương rất tỉ mỉ, mượn tính đặc thù của con mắt, tất cả các tổ chức cơ quan nội tạng xung quanh đều bày ra, làm cho tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Nhưng tổn thương nghiêm trọng như vậy làm cho tất cả mọi người đều không nắm chắc.

Độ khó của phẫu thuật, không nói cũng biết.

Dò xét hoàn tất, thời gian: 11 giờ 42 phút.

Trần Thương nhìn Tỉnh Nhiên cùng Vương Khiêm, nói:

- Chuẩn bị buộc ga-rô mạch máu, lấy cây thép ra, nghe theo sắp xếp của tôi

Hai người trầm giọng gật đầu.

Quá trình này nhất định phải chú ý cẩn thận tiến hành, thép vằn không phải inox, phía trên có những khe rãnh khác biệt với kết cấu của thép thông thường, đối với những cơ quan nội tạng vô cùng mảnh mai mà nói, chính là một sức ép lớn

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhất định phải lấy cây thép dài hơn nửa thước này ra, nếu không vết thương sẽ nặng thêm

Cái này cần một đôi tay vô cùng trầm ổn

Một đôi tay kiên cường và hữu lực

Trần Thương cắn răng, nhìn Tỉnh Nhiên:

- Cẩn thận một chút, không cần phải gấp

Quay người nói với Vương Khiêm, Trương Tuyết:

- Cầm máu

Bông cầm máu trong tay Vương Khiêm đã không biết dùng hết bao nhiêu khối

Một khối... Một khối... Bông cầm máu giống như không cần tiền bị chất đống ở trên khay phẫu thuật.

Lúc này, Trần Thương nhất định phải để ý đến tính mạng bệnh nhân, kiểm tra triệu chứng bệnh tật, một khi phát hiện vấn đề gì mới có thể kịp thời điều chỉnh

Trần Thương quay người nhìn y tá:

- Tiếp tục truyền huyết tương

Y tá gật đầu, đối chiếu chính xác huyết tương nhiều lần mới bắt đầu đưa vào.

Tất cả mọi người đều tại lúc Trần Thương sắp xếp đều đâu vào đấy bận rộn công việc của mình.

Ngay lúc này, cửa phòng phẫu thuật bị mở ra, Lý Bảo Sơn rửa xong tay đi vào, tiếp theo sau lưng đi vào là Đào Mật, Lý Kiến Vĩ! Ba trụ cột vững chắc của ngoại khoa Tỉnh nhị viện toàn bộ đều đến

Mọi người nhao nhao ghé mắt nhìn

Trông thấy ba vị chủ nhiệm, sắc mặt tất cả lập tức trở nên vui mừng

Mà Trần Thương vội vàng quát lạnh một tiếng:

- Đừng lộn xộn

Thân thể Tỉnh Nhiên chấn động, Vương Khiêm cùng Trương Tuyết cũng không dám ngẩng đầu lên, nghiêm túc cầm máu

Giờ khắc này, Trần Thương không dám khinh suất chút nào.

Không nên cảm thấy Trần Thương quá phận, so với sinh mệnh trước mặt, không có cái gì quan trọng hơn

Nghe thấy Trần Thương quát lớn, Lý Bảo Sơn sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua Đào Mật, lại liếc mắt nhìn Lý Kiến Vĩ.

Chỉ thấy hai người mặt không đổi sắc, không có chút nào gợn sóng, cũng nhẹ nhàng thở ra

Tướng ở bên ngoài quân lệnh có thể không nhận

Bác sĩ bên bàn phẫu thuật, không thể phân tâm, phải chắc chắn dồn hết toàn lực ứng phó

Giờ khắc này, Trần Thương chính là tướng lĩnh đang giao phong với quân địch.

Ba người Lý Bảo Sơn được y tá trợ giúp mặc đồ phẫu thuật, thận trọng đi đến phía trước xem xét, lúc nhìn thấy phẫu thuật trong tầm mắt chính là khi Trần Thương đang một tay giữ cây thép, một tay cẩn thận gỡ ra.

Tay trái cầm cây thép vững như Thái Sơn, không một chút động đậy

Lý Kiến Vĩ cũng có chút kinh ngạc

Tay Tiểu Trần này thật ổn

Thật là cánh tay cường tráng.

Chỉ là...

Một phút... Mười phút... Ba mươi phút... Sáu mươi phút...

Lý Kiến Vĩ trợn tròn mắt

Trần Thương không mệt mỏi sao?

Đây là cây thép, không phải trang giấy, cho dù là trang giấy anh giữ im một chỗ hơn ba mươi phút không mệt mỏi sao?

Mấu chốt là trên bàn phẫu thuật nhất định phải cam đoan rằng cây thép vẫn trong tay không bị nghiêng lệch.

Chung quanh mười mấy ánh mắt đều nhìn chằm chằm Trần Thương, sinh lòng cảm động

Ba chủ nhiệm tiến vào đã một giờ, mà Trần Thương, không nhúc nhích tí nào, vững như núi Thái Sơn

Trong lòng ba người nổi lên ngàn vạn con sóng

Mà cảm xúc sâu nhất chính là Tỉnh Nhiên, anh ta đã bị loại tinh thần đó của Trần Thương làm cho hoàn toàn tin phục.

Đây là một loại nghị lực thế nào?

Đây là một loại thực lực như thế nào

Đây là một loại quyết đoán như thế nào

Tỉnh Nhiên phục

Phục từ trong đáy lòng

Chương 319: Tính Mạng An Toàn

Bây giờ đã là 1 giờ 15 phút chiều.

Cây thép dài ước chừng trên dưới 60 centimet dính đầy máu rốt cục chậm rãi được lấy ra từ cơ thể bệnh nhân.

Trong lòng mọi người đều rất vui mừng, đột nhiên có xúc động muốn vỗ tay hô tốt

Nhưng mà

Tất cả mọi người còn chưa kịp kích thích thì động mạch chủ đã vỡ

Một dòng máu tươi phun ra

Trần Thương tay mắt lanh lẹ:

- Trực tiếp lấy tay ngăn lại

- Buộc ga-rô mạch máu, khâu lại cho tôi, ngay lập tức chuẩn bị khâu lại

Trần Thương rất nhanh, mà Tỉnh Nhiên cũng cấp tốc đem kẹp cầm máu chuẩn bị kỹ càng, Vương Khiêm đã nhận kim khâu mà y tá vừa đưa.

Trần Thương:

- Buộc ga-rô

- Bông cầm máu

Tỉnh Nhiên cùng Vương Khiêm phối hợp ăn ý, để Trần Thương kịp thời tiếp nhận Pen kẹp kim

Trần Thương phản ứng hết sức nhanh chóng

Khiến ba vị chủ nhiệm sau lưng trố mắt nhìn, loại năng lực ứng biến khẩn cấp này chính là một loại năng lực mà môt bác sĩ chủ trị nhất định phải có

Mà lúc này Trần Thương đã có

Trên bàn phẫu thuật, tình thế luôn có thể thay đổi trong nháy mắt, nếu như không có loại năng lực ứng biến này rất dễ chịu thiệt thòi

Cũng giống như là hành quân đánh trận, trên chiến trường cũng sẽ thay đổi trong nháy mắt, thân là tướng lĩnh nhất định phải kịp thời đưa ra kế sách thích hợp nhất với hoàn cảnh

Mà Trần Thương, không thể nghi ngờ có loại năng lực này, sau khi anh tiếp nhận Pen kẹp kim.

Căn bản không kịp nghỉ ngơi, lại bắt đầu căng thẳng khâu lại mạch máu.

Khâu động mạch nhất định phải không có sơ hở, phải nhanh chóng hoàn thành

Kỹ năng khâu mạch máu của Trần Thương rất điêu luyện.

Tỉnh Nhiên có chút bận tâm, há mồm muốn nói gì đó, thế nhưng khi nhìn thoáng qua Trần Thương, vẫn không nói ra.

Nhưng mà... Anh vẫn là có chút không yên lòng, dù sao hai tay Trần Thương vừa mới mệt mỏi như vậy, bây giờ có thể ổn định sao?

Công tác khâu mạch máu đòi hỏi trình độ tinh vi nhất định, cũng không phải nói đùa.

Không chỉ là Tỉnh Nhiên, mà mấy người Đào Mật, Lý Bảo Sơn cũng nhíu mày.

Đào Mật đang muốn tiến lên, bỗng nhiên trông thấy Trần Thương đã bắt đầu khâu lại

Tay anh vốn đã vô cùng linh hoạt, lúc khâu lại thì càng không có chút sơ hở, nghiêm cẩn mà linh hoạt

Lập tức khiến Đào Mật nhìn mà trợn tròn mắt.

Không phải ông chưa từng thấy Trần Thương khâu lại, đã từng thấy qua, hơn nữa biết rõ rất lợi hại.

Thế nhưng cái này không giống bình thường

Làm sao không giống chứ?

Hãy suy nghĩ kỹ một chút, để anh liên tục hoạt động bê gạch một tiếng đồng hồ, bỗng nhiên cho anh một sợi dây để anh may quần áo, anh có thể làm được một cách hoàn mỹ hay không?

Vô cùng khó khăn

Thế nhưng, nhìn thấy Trần Thương tựa hồ một chút ảnh hưởng cũng không có

Lúc này, ba vị đại lão đều nhìn chằm chằm hai tay của Trần Thương, tràn đầy chấn kinh

Sau khi khâu động mạch chủ hoàn tất, Trần Thương lập tức bắt đầu khâu tĩnh mạch bị tổn thương.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Lúc này đã là 2 giờ chiều

Phẫu thuật mới tiến hành được một phần ba

Công tác sau đó, càng trọng yếu hơn...

Trần Thương vẫn có thể tiếp tục kiên trì sao?

Thay mạch máu nhân tạo đã hoàn thành, kế tiếp là bắt đầu xuống phế quản, thực hành vá thực quản bị rạn nứt.

Dạng thực hành này ở đây am hiểu nhất chỉ có Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên.

Phẫu thuật đã kéo dài ba giờ

Nhưng lần này công việc cứu viện này đã bắt đầu từ tám giờ sáng

Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên hai người đã làm từ chín giờ sáng rồi một đầu cứ bận rộn tới tận bây giờ.

Suốt gần 5 tiếng cực nhọc, người của Tỉnh Nhiên đã có chút không chịu nổi, hơn nữa lượng xuất hồ mồ rất lớn tạo thành dịch thể nhỏ ra, giờ thì Tỉnh Nhiên quả là có chút mệt mỏi rồi.

Trần Thương bên này tương đối đỡ hơn, sức chịu đựng của anh tốt hơn nên không có quá mức mệt mỏi.

Trần Thương ngẩng đầu nhìn Tỉnh Nhiên một cái:

- Cậu cứ nghỉ ngơi một lát trước đi, một hồi nữa cậu thực hành vá vết nứt tổn thương ở phổi

Mắt Tỉnh Nhiên nhìn chằm chằm Trần Thương, không nói lời nào cũng không có ý định rời đi, bởi vì anh biết rõ việc thực quản và khí quản tổn thương nhất định phải tách rời để vá đồng nghĩa cần cực kỳ tinh vi, người khác chỉ có thể giúp một số chuyện nhỏ, ở đây chỉ có Trần Thương và mình am hiểu phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực.

Thời gian tiếp tục từng giây từng phút trôi qua...

Trần Thương và Tỉnh Nhiên, Vương Khiêm, Trương Tuyết ở đây, cả bốn người trẻ tuổi này đã sớm quên đi thời gian.

Ngẩng đầu nhìn thời gian sao?

Không

Trần Thương không dám, bọn họ cũng không dám, hoạt động ở tay chưa từng ngừng lại qua.

Nhưng bọn họ vẫn biết rõ thời gian đã qua rất lâu rồi.

Bởi vì... băng gạc dùng để cầm máu đã bày ra đầy trong một ca phẫu thuật này.

Những khối băng gạc chính là nơi ghi chép thời gian trong mắt của bốn người họ một cách tiêu chuẩn nhất

Y tá đã chuẩn bị ba lần băng gạc, nhưng trước mắt xem ra cơ bản là không đủ.

Ba vị chủ nhiệm ở sau nhìn đoàn đội này có chút cảm khái.

Bọn họ là gậy chuyền tay y học

Gánh nặng chữa bệnh này cuối cùng cũng cần những người trẻ tuổi này tiếp nhận.

Mà người trẻ tuổi thì chung quy là cần một người dẫn đầu.

Trần Thương, người dẫn đầu này rốt cuộc sẽ mở ra một kỷ niên lớn cỡ nào?

Mà có thể làm đến mức độ như thế này

Đợi một thời gian nữa, tương lai sáng lạn ấy sẽ cao tới giới hạn nào?

...

45 phút sau thì khí quản, thực quản thành công được chữa trị

Trần Thương chủ động đổi vị trí với Tỉnh Nhiên, ngẩng đầu hỏi:

- Cậu có thể chứ?

Tỉnh Nhiên mệt không?

Thật ra là rất mệt

Thế nhưng anh đã kìm nén lại nó, chờ đến lúc Trần Thương mệt mỏi có thể thay ca.

So với Trần Thương, ít nhất Tỉnh Nhiên làm dễ dàng hơn nhiều.

Trần Thương kỳ thật cũng muốn khâu lại, thế nhưng...

Đại lão Bạch Khâu Ân đã rời đi

Năng lực của Trần Thương đối với việc vá vết rách phổi thì chỉ có hạn, nhiều nhất chỉ có thể làm một chút hỗ trợ.

Mà Tỉnh Nhiên là chuyên nghiệp, Trần Thương không thể khoe khoang, có thứ tự phân công, mới là phẫu thuật thành công, đây là điều kiện tiên quyết

Lúc này, bệnh nhân đã được truyền gần 2500ml huyết tương.

Trần Thương nhìn rất chăm chú, không chỉ là vì hỗ trợ, cũng là vì học tập

Với tư cách là một bác sĩ, học tập là vĩnh viễn không thể buông lỏng.

Trần Thương nín hơi ngưng thần, nghiêm túc học tập kỹ xảo khâu cùng thủ pháp xử lý của Tỉnh Nhiên.

Không thể không nói, Tỉnh Nhiên không hổ là hậu tiến sĩ ngoại ngoại, những thủ pháp này thật khiến hai mắt Trần Thương tỏa sáng.

Có anh ta gia nhập, xác suất thành công của lần cấp cứu lại lớn thêm mấy phần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, băng gạc dùng để cầm máu lại lần nữa bày đầy trên khay phẫu thuật, trong người người bệnh tổng cộng đã được truyền 3000 ml huyết tương.

17 giờ 33 phút chiều

Toàn bộ mạch máu, cơ quan nội tạng bị tổn hại của người bệnh đã được chữa trị thành công.

Trần Thương nhìn thấy tính mạng của người bệnh được kiểm tra qua các triệu chứng bệnh tật.

Rốt cục nhẹ nhàng thở ra

- Tính mạng an toàn

Bốn chữ này, đã dùng hết sức lực toàn thân của anh.

Tất cả mọi người xung quanh nghe được câu này, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Y tác ở bên cạnh chuẩn bị túi máu cũng nhịn không được nước mắt chảy xuống.

Ai biết bọn họ đã phải dày vò suốt sáu, bảy tiếng đồng hồ chứ.

Thế nhưng, thành công vui sướng lại mê người như thế

Chương 320: Cảm Động Lòng Người

Cảm động lòng người

Kích động đến nỗi nước mắt tràn mi.

Nữ bác sĩ khoa kiểm nghiệm đứng phía sau cũng không nhịn được quay người lau nước mắt.

Tận mắt thấy một nhóm người trẻ tuổi nỗ lực cấp cứu một người bệnh đang hấp hối, không có gì so với phòng phẫu thuật cấp cứu khiến người ta cảm động hơn.

Đây là tính mạng an toàn hiện ra

Giờ khắc vinh dự này, thuộc về những bác sĩ trẻ này.

Mà xem công việc cấp cứu lần này của Trần Thương.

Hai chữ anh hùng, hoàn toàn xứng đáng

Đáng tiếc, đây là công việc của chúng ta, dù cho anh có ưu tú như thế nào, cố gắng như thế nào, phấn đấu ra sao, vĩ đại như thế nào, cũng sẽ không giống như Quách Chí Dũng, nhận được sự khen ngợi.

Bởi vì đây là chức trách anh

Chăm sóc người bị thương

Nỗ lực của anh, người khác không thấy được.

Hồi báo duy nhất có lẽ chính là trông thấy người bệnh khỏe mạnh mỉm cười...

Chuyện trong phòng phẫu thuật, mỗi ngày đều có.

Mỗi giờ mỗi khắc, đều xuất hiện anh hùng như vậy.

Kinh tâm động phách ở, xao động lòng người.

Không cầu báo đáp lớn lao, chỉ cầu một khuôn mặt tươi cười.

Khâu mạch máu, cơ quan nội tạng được chữa trị hoàn thành, sau đó phải làm chính là nối vị trí xương bị gãy.

Lý Kiến Vĩ ở phía sau nhìn thấy mấy người trẻ tuổi đã mỏi mệt nhiều, đi tới, nói một câu.

- Tiếp theo, giao cho chúng tôi đi! Các bạn trẻ

Một câu, là hai thế hệ người hành y bàn giao công việc.

Một câu, là tiếp nhận sứ mệnh.

Trần Thương gật đầu, anh thực sự là không kiên trì nổi nữa.

Hơn nữa, phòng cấp cứu không phải nơi để khoe khoang, Trần Thương ngay từ đầu không cho mọi người để ý tới những vị chủ nhiệm kia không

phải là vì đe dọa

Mà là bởi vì bọn họ không giúp đỡ được cái gì.

Không thể bởi vì bọn họ đến mà bị phân tâm.

Tính chuyên nghiệp trong phẫu thuật Ngoại lồng ngực tương đối mạnh, cho dù bọn người Lý Bảo Sơn lợi hại hơn nữa, chuyên nghiệp vẫn bị hạn chế.

Mà bây giờ thì sao?

Để Lý Kiến Vĩ thuộc khoa chỉnh hình làm phẫu thuật là sự chọn lựa tốt nhất.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng

Nghe thấy một tiếng "Vâng" hời hợt này, ba người trẻ tuổi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù nghe thấy lời của phó viện trưởng Lý Kiến Vĩ, bọn họ cũng không buông lỏng, mà câu này của Trần Thương, bọn họ mới trầm tĩnh lại.

Đây là thực lực chinh phục

Giờ khắc này, Trần Thương mới là người có uy lực nhất trong phòng phẫu thuật này

Tỉnh Nhiên cười cười, sau khi vừa lui bước, bỗng nhiên một cái lảo đảo, té lăn trên đất, một y tá ở bên cạnh kịp thời đỡ lấy.

- Bác sĩ Tỉnh, anh không có chuyện gì chứ?

Tỉnh Nhiên xấu hổ cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Chỉ là có chút không đứng vững.

Trần Thương cười cười, cầm lấy mấy túi glucose trên bàn phẫu thuật đưa tới:

- Uống chút đi.

Tỉnh Nhiên cười cười, nhìn Trần Thương nói:

- Cảm ơn

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, mỗi người cầm một bình glucose 250ml mà nước ừng ực ừng ực.

Thật sự sảng khoái

Bọn họ thật quá mệt mỏi rồi.

Từ chín giờ sáng đến sáu giờ chiều, chín tiếng bôn ba mệt nhọc, hơn sáu tiếng toàn lực ứng phó ca phẫu thuật, không một giọt nước, cơm trưa cũng chưa ăn.

Hơn nữa, thời gian dài tập trung cao độ, ai cũng chịu không được

Trần Thương ngồi trên ghế, nhìn ca phẫu thuật, toàn thân đều là mệt mỏi.

Tỉnh Nhiên dứt khoát ngồi yên trên mặt đất, làm gì còn hơi mà để ý đến hình tượng.

Vương Khiêm cùng Trương Tuyết mặc dù so ra kém hơn hai người, nhưng cũng nhất định không thoải mái.

Cũng phải thủ vững mấy tiếng nữa, 21 giờ 30 phút, ca phẫu thuật này kéo dài hơn mười một tiếng đồng hồ, ca phẫu thuật "Thời gian dài, độ khó cao, tính chất phức tạp" thuận lợi kết thúc.

Ca phẫu thuật này liên quan đến kỹ thuật của khoa tim mạch, khoa ngoại phổi, kỹ thuật khâu phế quản, khoa chỉnh hình xương ngực, xương sườn bị gãy nên độ khó cao. Tổng hợp lại các kỹ thuật chữa trị cố định, đối với kỹ thuật của toàn bộ đoàn đội có yêu cầu rất cao.

Thế nhưng chính là trong thời gian ngắn lại lập nên một đội ngũ toàn người trẻ tuổi như vậy, quả thực là đuổi Tử thần đi

Giờ khắc này, tất cả mọi người nhìn bốn người trẻ tuổi đang mỏi mệt ở kia, tiếng vỗ tay bỗng vang lên

Giờ khắc vinh dự này thuộc về bọn họ

Bọn họ nhận mà không thẹn

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, cười cười, tựa hồ cảm giác gánh nặng trên vai nhẹ đi rất nhiều.

Sau khi kết thúc ca phẫu thuật, người bệnh cần được chuyển đến phòng giám sát để tiện theo dõi, đồng thời là để bắt đầu tiến hành công tác trị liệu.

Chặng đường đi đến hồi kết này sẽ không cần phải chiến đấu khói lửa hay có gì khó khăn.

Đẩy người bệnh từ phòng phẫu thuật ra, thấy bên ngoài có người nhà, chủ thầu đội đốc công và một người đàn ông nhìn bộ dáng có vẻ là một ông chủ, tất cả đều đang nóng nảy chờ đợi.

Vừa nhìn thấy có người đi ra từ phòng phẫu thuật, liền vội vàng hỏi:

- Bác sĩ... Thế nào rồi?

Lý Kiến Vĩ nói:

- Ca phẫu thuật cực kỳ thành công, nhưng vẫn phải quan sát thêm một thời gian nữa mới được, khoảng thời gian này bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng giám sát để theo dõi.

Đốc công vội vàng gật đầu:

- Được được được, không thành vấn đề, chỉ cần người không có bị nguy hiểm gì là được

Một người phụ nữ trung niên với lối trang điểm mộc mạc kéo hai đứa bé quỳ xuống đất đến bịch một tiếng

- Bác sĩ! Tạ ơn các vị rất nhiều, đã cứu được chồng tôi và cha của các con tôi

Ngữ điệu nghẹn ngào, giọng nói vô cùng kích động.

- Tạ ơn bác sĩ

Hai đứa trẻ đều là trai, thằng nhóc lớn nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, còn đứa nhỏ chừng bảy tám tuổi, cả hai cũng đều đang quỳ rạp trên mặt đất.

Mấy người bác sĩ thấy thế vội vàng gập lưng, đỡ người nhà bệnh nhân đứng lên.

Người bị thương cũng không phải dân ở đây, anh ta là người đi làm công xa nhà, nên giọng nói của người phụ nữ trước mặt và mấy đứa nhóc này đều đậm chất chất giọng của vùng phương bắc.

- Không có gì, không có gì mà, đây là công việc mà chúng tôi nên làm

Lý Kiến Vĩ vội vàng đỡ hai đứa trẻ lên rồi nói.

Đột nhiên Trần Thương lại nhớ đến vẻ mặt người bị thương, dù có đau đớn thế nào nét mặt anh ta vẫn thể hiện rõ sự kiên cường cương nghị, người ta nhìn vào thấy trên mặt anh ta như viết đầy những dòng chữ không cam lòng và quyết tâm, có lẽ chính tình cảm gia đình là động lực lớn nhất để biến người đàn ông này trở nên kiên trì đến vậy.

Bị một cây thép đâm xuyên qua ngực, vậy mà từ đầu đến cuối cũng không thèm rên một tiếng kêu đau

Trần Thương suy đoán, có lẽ lúc rớt từ trên lầu xuống, vào khoảnh khắc bị cây thép đó xuyên qua ngực, thì trong đầu người đàn ông này không phải chỉ nghĩ đến chính bản thân mình nữa, mà thứ anh ta nghĩ đó là phải kiên trì sống sót, vì bên cạnh vẫn còn ba người anh ta cần che chở bảo vệ.

Cũng vì nhiệm vụ và trọng trách bản thân phải gánh vác, nên anh ta mới một mực kiên trì giữ vẻ trầm mặc, nhất quyết không chịu nói một lời từ bỏ.

Sinh mệnh vĩ đại, thân tình ràng buộc, tất cả những người có mặt ở đây, đều là để người đàn ông này có thể tiếp tục sống.

Trần Thương đã từng gặp qua rất nhiều người, đã cứu rất nhiều người, nên anh biết rõ, nhiều khi, người có thể cứu họ không phải là bác sĩ các anh, mà là chính họ.

Nếu họ là người muốn được sống sót, họ biết kiên trì, chịu đựng đau đớn, cắn răng, hay cắn nát hàm răng để bắt bản thân phải tỉnh táo, thì nhất định, họ sẽ là người sống sót.

Chương 321: Cuộc Sống Giống Như Một Sự Luân Hồi Không Hồi Kết

Càng tiến sâu vào y học, càng phát triển thì lại phát hiện ra một điều là, có rất nhiều thứ y học cũng không thể giải thích được.

Không giải thích được huyết áp cao, không giải thích được bệnh tiểu đường, hay thậm chí đến cảm cúm cũng không giải thích được, huống chi nói đến sinh mệnh?

Sinh mệnh, không chỉ là một bộ phận nhất định có thứ tự vận chuyển.

Mà đó là một nhiệm vụ mà bạn phải tin tưởng nó cả đời

Người đàn ông này, nếu so sánh anh ta giống một ngọn núi to lớn cao ngạo cũng không hề sai chút nào.

Gặp được một người thật thà, lời lẽ không trau chuốt và một gia đình hòa hợp như vậy, đột nhiên Trần Thương lại có cảm giác, tất cả mọi thứ trên đời này đều đáng giá.

Người bệnh được đưa đến phòng giám sát theo dõi tình hình, Trần Thương và Tỉnh Nhiên cũng nhờ vậy mà không phải ở cấp cứu nữa, Trần Thương dẫn Tỉnh Nhiên đến một quán ăn quen thuộc, hai người ngồi trong quán nhậu đồ nướng bên lề đường, gọi mấy chai bia, và kêu ra một đống xâu nướng.

Chủ quán nhìn hai người, cười nói:

- Tiểu Trần, ăn từ từ chứ, đây là lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy có người ăn đồ nướng mà lấy lá thăm làm đũa đó.

Trần Thương và Tỉnh Nhiên vốn dĩ đã dồn hết sức vào lo lắng, sau khi làm một trận cuồng ăn biển uống, cuối cùng cả hai cũng có thể nhẹ nhàng thở ra

Con mẹ nó thật thoải mái

Con người ta sống một đời nếu không muốn sầu, uống chén rượu lớn, cắn miếng thịt lớn sẽ thấy khoái chăng

Chớ cười tôi uống rượu bất lịch sự, cơm nước no nê mới có thể cứu người tốt.

Được rồi, uống rượu không thể thực hiện phẫu thuật.

Chẳng qua ca phẫu thuật hôm nay đã khiến Trần Thương thật sự cảm thấy có chút kinh tâm động phách.

Trước giờ Tỉnh Nhiên vẫn nghĩ một người có thể dạy người khác cứu người, thì chắc bình thường sẽ là một người nghiêm túc quy củ đầu tóc gọn gàng, nhưng vào giờ phút này, vì mồ hôi chảy ra nhiều, khiến tóc trên đầu trở nên lộn xộn, lại cộng thêm cả một cơn gió đêm thổi tới, cùng với Trần Thương tạo thành một màn lợi hại.

Phải một lúc lâu sau, Tỉnh Nhiên bỗng nhiên nhìn Trần Thương, nói:

- Tôi luôn có cảm giác giống như chúng ta đã quên chuyện gì

Trần Thương sững sờ, trong lòng cũng có chút nôn nao:

- Tôi cũng có cảm giác giống vậy

Hai người liếc nhau:

- Băng gạc sẽ không bị rơi vào lồng ngực đâu đúng không?

Nghĩ tới đây, trái tim hai người lộp bộp lộp bộp nhảy loạn.

Nãy giờ luôn cảm thấy trong suy nghĩ có chút bất an.

Bởi vì thật sự là cảm giác như đã bỏ lỡ chuyện gì.

Nhưng đến cùng là có chuyện gì?

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tỉnh Nhiên nhìn thấy điện báo hiện lên

Ngay lập tức liền cười ha ha ha ha:

- Tôi nói quên gì đấy! Là quên đưa Cảnh Nghiên theo

- Ha ha ha ha ha...

Lúc này, Trần Thương mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đúng rồi, hôm nay là ngày dẫn bố mẹ đi xem phòng, mà con mẹ nó, kém chút nữa là quên việc họ vẫn đang đợi ở chỗ môi giới nhà, giờ đã là lúc nào rồi.

Trần Thương vội rút điện thoại bấm số gọi Trần Lạc, điện thoại nhanh chóng được kết nối.

- A? Trần Lạc…. Mọi người…

Bên kia truyền tới giọng quan tâm của Trần Lạc:

- Anh, phẫu thật xong rồi hả?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Ừm! Vừa làm xong, đã cứu được rồi. Mà anh kém chút nữa là quên mất mọi người… Tại bận rộn quá nên đầu óc không còn linh hoạt nổi nữa.

Trần Lạc cười ha ha một tiếng:

- Không có gì đâu, không phải là còn có em ở đây sao! Có em ở đây, anh không cần phải lo lắng cho bố mẹ đâu

Trần Thương cười nói:

- Bố mẹ đâu?

Trần Lạc cười nói:

- Ha ha, bữa tối hôm nay, phòng bếp người ta còn nướng nguyên cả con dê, ha ha... Ma ma nhất định kêu gói lại mang về cho anh, mà người ta không cho, thế là bà liền lén nhét vào trong cái túi mà anh mua cho bà, giờ bên trong cái túi toàn mùi thịt dê, phải đi rửa túi xách đấy! Ha ha...

Trần Thương nghe xong, lúng túng nở nụ cười.

Trần Thương cười cười, anh không vì lý do bố mẹ không hiểu nội quy mà xấu hổ đỏ mặt, cũng không có chê cười hay trách cứ họ, vì vốn dĩ cả đời họ đã bao giờ được tới khách sạn năm sao ở bao giờ đâu, nên cũng chưa từng được hưởng thụ trong hoàn cảnh cao sang như vậy, Dương Giai Tuệ chỉ là một người bình thường giống hàng ngàn hàng vạn người nội trợ khác ở nông thôn, bà có nhiều tố chất cao đẹp, nhưng kiến thức không phải bao rộng, căn bản bà chỉ để tâm đến chuyện tối nay có nhiều đồ ăn ngon, nên mới muốn đem về cho con mình một chút để nó ăn.

Trần Thương không thèm để ý, anh nguyện ý trả tiền vì việc làm của bố mẹ.

Cũng giống như việc anh đã phạm vào biết bao sai lầm khi còn nhỏ, bố mẹ cũng đều thay anh trả nợ.

Kỳ thật cuộc sống giống như một sự luân hồi không hồi kết.

Lúc bé, chúng ta không hiểu biết mọi chuyện, lúc ấy bố mẹ chăm sóc chúng ta, nuôi dưỡng dạy dỗ chúng ta, trả tiền cho sai lầm của chúng ta, và họ nhẹ nhàng ngồi xuống giảng dạy cho chúng ta không nên làm như thế, vì nó là việc làm không đúng.

Còn sau này khi trưởng thành, chúng ta lại cảm thấy bản thân hiểu biết nhiều hơn, còn những cái bố mẹ hiểu lại càng ngày càng ít đi, cho đến khi họ không còn theo kịp thời đại, thì họ bắt đầu bị lừa, làm ra những chuyện khiến chúng ta cảm thấy thật buồn cười, kỳ thật lúc này chính là thời điểm chúng ta cần phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ trợ giúp chăm sóc họ, khi ấy họ vô tư nuôi dạy chúng ta nên người, giờ hãy bên cạnh họ lúc tuổi già, trả tiền vì sai lầm của họ, thì hãy ngồi xuống cùng tâm sự với họ.

Trần Thương cười nói:

- Trần Lạc, em đưa bố mẹ đi tắm suối nước nóng một chút đi, anh đánh tay lái phát là về ngay đây, à nói với ma ma, ngày mai anh sẽ đưa bà đi mua quần áo và túi sách mới.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương quay qua nhìn thấy Tỉnh Nhiên vẫn đang cười ngây ngô tại chỗ.

Trần Thương có chút kinh ngạc...

Thằng nhãi này, chẳng lẽ lại để quên não ở đâu rồi à?

Nhìn Trần Thương nói chuyện điện thoại xong, Tỉnh Nhiên cười nói:

- Trong lúc làm phẫu thuật nghiêm túc quá, đến mức không cẩn thận quên cả Cảnh Nghiên, thật sự là buồn cười

Trần Thương:...

Buồn cười sao?

Khả năng làm phẫu thuật của thằng nhãi này tương đối tốt, trí thông minh cũng có thể nói là tương đối cao, chỉ có điều... EQ tuyệt đối không dùng được.

Tỉnh Nhiên tiếp tục nói:

- Tôi sẽ nói với Cảnh Nghiên là sau khi làm phẫu thuật xong, cậu lôi kéo tôi đi ăn đồ nướng, đợi cô ấy tới đây, tôi sẽ giới thiệu hai người với nhau.

Vẻ mặt Trần Thương lập tức thay đổi

Cái tên Tỉnh Nhiên nhà ngươi được lắm, vậy mà dám hại ông đây...

Tôi kéo cậu đi ăn đồ nướng?

Là để không cho cậu liên hệ với Cảnh Nghiên?

Trước tiên tôi khuyên cậu đừng có gửi bức ảnh về sán lá phổi

Hiện giờ là tôi lôi kéo cậu đến quán đồ nướng ăn, khiến cậu ném Cảnh Nghiên qua một bên không nhớ tới

Có phải là cậu muốn để Cảnh đai đen bổ tôi rồi mới vừa lòng đúng không?

Chương 322: Chó x Trần Thương! Lão Nương Không Giết Ngươi, Không Giải Đại Hận Trong Lòng

Trong lòng Trần Thương suy nghĩ nửa ngày, vẫn cảm thấy đi trước là hơn

Vạn nhất Cảnh đai đen tới, giải thích không rõ, lại cho rằng mình trả thù làm sao bây giờ?

Nói mình dụ dỗ cô không thành công, muốn dụ dỗ chồng của cô?

Dựa theo logic thằng nhãi này, tuyệt đối có thể nói tới thông.

Nghĩ tới đây, Trần Thương phủi mông một cái, đứng dậy:

- Bác sĩ Tỉnh, trong nhà của tôi có chút việc, đi trước, anh ở đây đợi Cảnh Nghiên đi.

Tỉnh Nhiên lập tức sững sờ, có chút thất lạc:

- Ôi... Bác sĩ Trần, không ngồi chút nữa sao? Cậu là người bạn đầu tiên sau khi tôi trở về An Dương, cũng là đối tượng hợp tác phẫu thuật đầu tiên, chúng ta uống nhiều một chút, thuận tiện tôi giới thiệu vợ tôi cho cậu làm quen, cô ấy rất không tệ.

Trần Thương cười lạnh một tiếng, không tệ là không sai, nhưng mà... Là thân thủ không tệ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười cười, nói với chủ quán ra:

- Chủ quán, cho năm que dê viên, trâu "vui vẻ", đúng, còn có mắt trâu, châu chấu, nhộng trùng, ong kén, rươi, bọ cạp, bọ suýt đều đến hai xiên! Để tiến sĩ thủ đô chúng ta nếm thử đặc sản của Đông Dương chúng ta, đúng, mùi vị nồng một chút

Sau khi gọi xong, Trần Thương nói với Tỉnh Nhiên:

- Bác sĩ Tỉnh, đây đều là đặc sản Đông Dương, anh khẳng định chưa ăn qua, thử một lần, hôm nay thằng em trai của tôi ở nhà có chuyện, không thể giúp anh nhiều, anh cùng Cảnh Nghiên ăn nhiều một chút, hôm nay tôi mời khách

Sau khi nói xong, Trần Thương móc ra 300 khối tiền nói với chủ quán:

- Chú Dương, cho chú tiền, hãy cất đi.

Chú Dương cười ha ha:

- Được, tiểu Trần, hôm nay hào khí

Quầy đồ nướng cách bệnh viện không xa, Trần Thương cũng thường xuyên đến, nhưng mà là lão Trần mang theo, đều là lão Trần mời khách.

Trần Thương cười nói:

- Tôi đi trước

...

Trần Thương vừa rời đi ba phút, một cô gái đã hấp tấp chạy tới.

Nhìn thấy Tỉnh Nhiên, lập tức giận mắng:

- Tỉnh Nhiên, anh giỏi thật, em ở cửa ra vào khoa cấp cứu chờ anh một ngày, anh ngược lại tốt! Ăn đồ nướng uống rượu, có còn chút lương tâm nào hay không?

Nói đến đây, Cảnh Nghiên tức giận cầm ổ bánh mì cùng sữa bò trong tay ném thẳng đến Tỉnh Nhiên

Tỉnh Nhiên lập tức vội vàng đứng lên an ủi:

- Xin lỗi bà xã, hôm nay anh thật sự quá mệt mỏi, phẫu thuật mười mấy tiếng, thực sự thấy kiệt sức, trong đầu chỉ muốn ăn một chút gì đó

Cảnh Nghiên tức giận đứng ở đằng kia hai tay ôm ngực, đầu nghiêng về một bên

- Vậy anh... Không biết em đang chờ bên ngoài sao? Anh không thể gọi điện thoại cho em sao? Trong lòng anh có em hay không hả?

Tỉnh Nhiên vội vàng nói:

- Anh sai rồi! Anh thừa nhận sai lầm, về nhà anh nấu cơm cho em ăn

Cảnh Nghiên nhìn Tỉnh Nhiên đầu tóc rối bời, thở dài giúp anh sửa sang lại.

Tức giận là thật, đau lòng cũng là thật.

Làm bác sĩ, ai có thể không hiểu chuyện nhà mình?

Tỉnh Nhiên liên tục cấp cứu mười mấy tiếng, cường độ phẫu thuật cao, sao cô lại không hiểu?

Nhưng là con gái ai cũng có tiểu tính tình

Mình ở bên ngoài phòng phẫu thuật mua đồ ăn sẵn chờ anh ấy một ngày, thế nhưng anh ấy đi ra cùng một nam nhân chạy tới đây ăn đồ nướng uống rượu?

Không quản mình, không để ý tới mình, không gọi điện thoại cho mình

Sao Cảnh đai đen mình có thể chịu được?

Vì lẽ đó, lúc này Cảnh Nghiên vừa đau lòng, vừa tức giận

Nhìn mặt Tỉnh Nhiên có chút tiều tụy, liếc một cái:

- Em cũng đói bụng! Hôm nay cũng chưa ăn cơm, em sợ anh không ăn gì đi ra đói bụng, chờ anh một ngày.

Tỉnh Nhiên đau lòng nhìn cô gái hiểu chuyện này

Vì mình, không có tiếp tục học chuyên sâu.

Thầy dạy của cô có thể cho cô bảo lưu.

Thế nhưng trong nhà Tỉnh Nhiên giục cưới, số tuổi cũng không nhỏ, sau khi cân nhắc rất nhiều, Cảnh Nghiên từ bỏ tiếp tục đào tạo sâu, trở về công tác, chuẩn bị kết hôn sinh con, bắt đầu sinh hoạt bình thường không thể bình thường hơn.

Kỳ thật, Cảnh Nghiên cũng muốn rất nhiều

Chuyện của Trần Thương để nàng đối với sinh hoạt cùng tình yêu phát sinh rất nhiều cải biến, nếu như không có Trần Thương, Cảnh Nghiên sẽ còn tiếp tục học chuyên sâu.

Nhưng người là như vậy, anh gặp phải mỗi người, anh trải qua kinh lịch mỗi một sự kiện, đều sẽ đối sinh hoạt, đối tương lai anh mang đến các loại ảnh hưởng.

Liền nói Trần Thương cũng là như thế, là người thì đều sẽ thay đổi.

Ngồi xuống xong, mở túi trong tay ra, đưa cho Tỉnh Nhiên, trừng mắt liếc anh một cái:

- Uống rượu làm gì? Uống chút sữa đi.

Tỉnh Nhiên sợ lão bà, hoặc là nói là đau lòng lão bà.

Tỉnh Nhiên khoe khoang giống như nói ra:

- Anh nói với em, cửa hàng này có rất nhiều đặc sản, chúng ta nếm thử đã.

Cảnh Nghiên gật đầu, cô cũng đói bụng, bắt đầu cầm lấy xâu nướng ăn.

Chợt nhớ tới cái gì:

- Đúng rồi, Trần Thương đâu?

Tỉnh Nhiên cười nói:

- Trong nhà có một chút chuyện, gấp gáp trở về, anh còn nói giới thiệu hai người nhận biết đây

Cảnh Nghiên cắt một tiếng:

- Còn cần anh giới thiệu ! Hai chúng em là bạn học thời đại học, cùng một lớp, quan hệ đặc biệt tốt

Nói xong, Cảnh Nghiên cầm xiên đồ nướng từng miếng từng miếng một mà ăn xong:

- Oa? Hương vị cũng thực không tồi

Tỉnh Nhiên cười nói:

- Đó là đương nhiên, anh đã ăn quá nhiều, bác sĩ Trần còn cố ý gọi cho em một đống đặc sản, nói ăn ngon lắm

Cảnh Nghiên cười cười, trong lòng suy nghĩ, thằng nhãi này còn có chút lương tâm.

Tỉnh Nhiên nghe thấy Cảnh Nghiên nói đã từng quen biết Trần Thương, lập tức hào hứng:

- Đúng rồi, bà xã à, Trần bác sĩ là người như thế nào? Anh cảm giác cậu ta rất lợi hại

Cảnh Nghiên cũng là hiếu kì:

- Làm sao lợi hại! ?

Tỉnh Nhiên biến sắc, nghiêm túc nói ra:

- Hôm nay cấp cứu, em biết ai chủ trì không? Chính là Trần Thương, cậu ta làm từ đầu tới đuôi, một người chống lên đến toàn bộ đội ngũ cấp cứu, phẫu thuật cũng vậy, nếu không phải thực sự quá mệt mỏi, anh sẽ là người trợ thủ toàn bộ cho cậu ấy

- Hơn nữa, Trần Thương phẫu thuật Ngoại khoa lồng ngực hết sức lợi hại, anh cảm giác còn giỏi hơn anh, lúc lựa chọn thời cơ phẫu thuật, vị trí... Thật rất lợi hại, hơn nữa cậu ta chiếu cố toàn bộ công việc cấp cứu phẫu thuật, bao gồm cả cân đối truyền máu, kiểm nghiệm, hô hấp... Đều cực kỳ lành nghề.

- Lúc phẫu thuật, anh phảng phất thấy được giống như lão sư vậy...

Tỉnh Nhiên kể rõ đầu đuôi mọi chuyện về Trần Thương một phen, sau khi cảm khái, lại tăng thêm mấy phần bội phục

- Đây là người mạnh nhất mà anh gặp được khi tới Đông Dương

Cảnh Nghiên trầm mặc, Tỉnh Nhiên ưu tú thế nào cô rất rõ ràng, khi còn ở phụ ngoại anh là một nhân vật nổi tiếng, chỉ sau tiến sĩ Lưu Động Trạm, mắt cao hơn đầu.

Thế nhưng anh đánh giá Trần Thương cao như thế

Nghĩ tới đây, Cảnh Nghiên thở dài

- Cậu ta lúc đi học đã cực kỳ ưu tú, với tư cách lớp trưởng, bất luận là người xảy ra chuyện, hay là cân đối công việc lớp học, đều xử lý ngay ngắn rõ ràng, hơn nữa thành tích rất tốt, mấy năm đại học, học bổng chỉ từng đứt đoạn một lần, nguyên nhân là trong nhà xảy ra chuyện.

- Khi thực tập, cậu ấy cũng ở thủ đô, lúc ấy trực tiếp được chủ nhiệm coi trọng, muốn để Trần Thương làm nghiên cứu sinh, thế nhưng...

Nghe Cảnh Nghiên nói, Tỉnh Nhiên cũng thở dài:

- Nhưng mà, là vàng thì cuối cùng sẽ phát sáng

- Con người Bác sĩ Trần thật sự không tệ, đây đều là gọi cho em.

Cảnh Nghiên vẻ mặt vui mừng, cười nói:

- Đây là cái gì ? Hương vị coi như không tệ

Tỉnh Nhiên vừa rồi đã hỏi thăm rõ ràng, vội vàng nói, anh cho em giới thiệu một chút:

- Đây là trứng dê, đây là ngưu "vui vẻ", đây là châu chấu, che trùng, kén ong, bọ cạp...

Cảnh Nghiên biến sắc

Một cảm giác buồn nôn xông lên tới cổ, tranh thủ thời gian quay người, ngồi xổm ở một bên ói ra

Cảnh Nghiên nôn nửa xong, nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt, nổi gân xanh

Chó x Trần Thương! Lão nương không giết ngươi, không giải đại hận trong lòng

Trần Thương vừa mới đến sơn trang Nhạc Dương, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở:

- Đinh! Độ thiện cảm của Cảnh Nghiên - 2

...

Trần Thương sững sờ, mình đã làm gì sai?

Ai...

Chương 323: Kỹ Năng Cấp Hoàn Mỹ

Trần Thương vừa mới đến cửa ra vào, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nhắc nhở của hệ thống

【Đinh! Chúc mừng ngài cấp cứu thành công, khâu【quái thực quản bị tổn thương】, 【quái mạch máu bị tổn thương】, 【quái khí quản bị tổn thương】, nhận được ban thưởng: 1, Kỹ năng phẫu thuật màng tim; 2, Diễn giải hoàn mỹ bản đồ điện tim. 】

Chỉ thấy một đợt ánh sáng màu vàng óng hiện lên, Trần Thương suýt bị lóe mù mắt. Trần Thương lập tức sửng sốt

Cấp cứu khẩn cấp, không ngờ lại có nhiệm vụ.

Hiện tại người cứu được là lúc được nhận được phần thưởng.

Trần Thương phát hiện một vấn đề, hệ thống này quá lười biếng, lại lấy chỉnh thể bệnh tật của người bệnh xem như một cái phó bản, đợi mình vượt qua thì bắt đầu kết toán trao thưởng.

Nguyên bản một đám quái vật đều có ban thưởng, giờ tập trung ở cùng một chỗ, cho mình một cái ban thưởng lớn.

Rõ ràng đây là một chuyện tốt, dù thu hoạch được vật phẩm chủng loại và số lượng ít đi rất nhiều, nhưng chất lượng của vật phẩm cùng kỹ năng hoàn toàn không giống, xác suất nhặt được đồ tốt tăng lên.

Cũng như kim quang lúc này, ý nghĩa là kỹ năng cấp hoàn mỹ

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút mừng thầm.

Mở ra màn hình ảo, trông thấy trong thanh vật phẩm có hai vật phẩm, một cái là màu tím, một cái là màu vàng.

Trần Thương đưa tay cầm lấy vật phẩm màu vàng.

【Diễn giải bản đồ điện tim lâm sàng: cấp hoàn mỹ! 】

Nội tâm Trần Thương không khỏi vui mừng, đây chính là đồ tốt.

Bản đồ điện tim có thể nhìn thấy rất nhiều đồ vật nhỏ xíu, thậm chí Trần Thương cảm thấy đây là phát minh tốt nhất trong lịch sử của nội khoa tim, sự xuất hiện của nó trực tiếp thúc đẩy nhân loại phát triển khả năng phòng tránh và trị liệu đối với bệnh tim.

Hơn nữa, một lần làm bản đồ điện tim giá cả chỉ có hơn hai mươi khối tiền, tiện nghi lợi ích thực tế, hơn nữa có thể trông thấy rất nhiều manh mối trọng yếu.

Trần Thương là khoa ngoại, đối với bản đồ điện tim... cũng chỉ có thể nhận biết mấy loại hình sóng thường gặp.

Cái gì ST cánh cung hình thái cao là nhồi máu cơ tim, ST đoạn đè thấp là thiếu máu cơ tim... Nếu như lão sư kiểm tra dùng y thì hai đầu nhọn là hình phổi...

Vậy mà bây giờ lại nhận được kỹ năng này cấp hoàn mỹ.

Trần Thương không kìm nén được trong lòng vui sướng, trực tiếp lựa chọn học tập

Bản đồ điện tim diễn giải với tư cách là kỹ năng cơ sở lâm sàng, rất cần thiết, một trận quang mang hiện lên, trong đầu Trần Thương mở ra vô số bản đồ điện tim, không ngừng lấp lóe, mỗi một người bệnh đều có một tấm bản đồ điện tim, giai đoạn khác nhau thì có hình sóng khác nhau...

Vật phẩm thứ hai khiến Trần Thương có chút hiếu kỳ, kỹ năng phẫu thuật bao màng tim là cái gì?

【Đinh! Kỹ năng phẫu thuật bao màng tim, có thể lựa chọn thu hoạch được bất kỳ một loại phẫu thuật màng tim nào, trực tiếp tăng lên đến cấp đại sư.】

Có lẽ rất nhiều người đều biết rõ trái tim, mà không biết màng tim.

Màng tim kỳ thật giống như là quần áo của trái tim

Là một lớp màng mỏng bao ở phía ngoài trái tim, giữa màng tim cùng trái tim là một tầng huyết thanh, có thể bôi trơn cơ tim, để cho khi trái tim hoạt động không ma sát với lồng ngực tránh tạo thành tổn thương.

Mà đa phần nhưng bệnh tật buồng tim đều rất nguy hiểm, liên quan đến tính mạng

Có thể thu được loại kỹ năng phẫu thuật này, đối với Trần Thương ở khoa cấp cứu vẫn rất không tệ.

Hơn nữa... Mấu chốt chính là, phẫu thuật màng tim không chỉ có phẫu thuật ngoại khoa tim, cũng có thể chia làm phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực.

Trần Thương cảm giác kỹ năng ngoại khoa lồng ngực của mình có thể cho điểm tăng lên một chút.

Hôm nay nhận đến hai kỹ năng, Trần Thương quả thực hài lòng, cảm giác không mệt! Có kỹ năng thật tốt.

【Đinh! Tích cực tổ chức hoạt động cấp cứu, thành công cứu vớt người bệnh nguy hiểm đến tính mạng, khảo nghiệm lương tâm y đức thành công, nhận được điểm kỹ năng + 3.】

Trần Thương mỉm cười tìm tòi một cái ngón tay,
Người khác phải trực tiếp làm phẫu thuật thì mới mạnh lên.
Ngược lại mình tốt, cứu người có thể mạnh lên.

Buổi tối ở sơn trang Nhạc Dương, ngâm suối nước nóng, ăn đùi dê hầm, Trần Thương cảm giác giờ phút này mới là hạnh phúc.

Lần này đến sơn trang Nhạc Dương đúng vào kỳ nghỉ Quốc Khánh nên có rất nhiều kiểu biểu diễn, có vũ đạo đặc sắc của các dân tộc thiểu số, trong vườn đốt một đống lửa để dự tiệc cùng dân tộc thiểu số, rạp chiếu phim chiếu lên các loại phim, bể bơi mở cửa hai mươi bốn giờ.

Vé bao trọn gói ba ngày làm cho một nhà bốn miệng ăn của lão Trần gia hưởng thụ được kinh hỉ trước nay chưa từng có.

Tiệc tối kết thúc, Trần Thương được mới phát hiện, tấm phiếu VIP trong tay tựa hồ không giống với người khác.

Trần Thương vô tình hay cố ý hỏi một nhân viên phục vụ: "Làm phiền chút, cái vé VIP này khác những tấm vé phổ thông ở chỗ nào vậy?"

Phục vụ viên mỉm cười: "Ngài khỏe, đây là một vé VIP, chúng ta phát ra không phải rất nhiều."

Lúc này, Trần Thương mới phản ứng được

Vé VIP sơn trang Nhạc Dương mà do công ty y dược đưa là cỡ nào tài đại khí thô?

Trách không được khách sạn các anh ở là căn hộ, buổi tối còn có dê nướng nguyên con để ăn uống... Đây cũng không phải đãi ngộ bình thường.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương nghĩ đến gương mặt kia của lão Trần, mỉm cười.

Trần lão đại đối với mình vẫn rất không tệ.

Ngày hôm sau cũng không có đi xem phòng, người một nhà nghỉ ngơi một ngày, sau đó chuẩn bị về nhà.

Trần Đại Hải chuẩn bị xong một bụng khoác lác muốn trở về phát tiết, hiện tại ông kìm nén đã có chút khó chịu.

Dương Giai Tuệ liên tục căn dặn nhất định phải lưu lại mười lăm vạn này, Trần Thương nói hết lời, kém chút đưa ra tài sản chứng minh, mới thật không dễ dàng đưa trở về.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Giai Tuệ lại móc ra một vạn khối tiền, kín đáo đưa cho Trần Lạc.

"Lão nhị, con cố gắng học, cha con cùng mẹ đều chưa thấy qua chuyện lớn gì, con cũng lớn rồi, hiểu được nhiều hơn chúng ta, mẹ cũng không nói

nhiều với con, có cần cái gì thì gọi điện thoại cho cha mẹ, đừng có tính tình cố chấp giống ba con."

"Có chuyện gì tìm anh hai con, lão đại, con có cái gì đều phải giúp đỡ Trần Lạc, con là anh trai, phải có trách nhiệm..."

Dương Giai Tuệ biết giáo dục người hơn Trần Đại Hải, Trần Đại Hải là tính bướng bỉnh, không quá rành về quan tâm biểu đạt, từ nhỏ toàn bộ bài tập của hai người đều là Dương Giai Tuệ tốt nghiệp trung học phụ đạo.

Liên tục căn dặn, hai người đi ra nhà xe lửa.

Vào lúc ban đêm, hai anh em thoải mái uống không ít, Trần Thương uống đến có chút chóng mặt, Trần Lạc uống đến bắt đầu nói mê sảng

"Anh hai, anh yên tâm, em anh không phải loại nhát gan, chuyện đã đáp ứng anh nhất định sẽ làm được, sau này sẽ mua cho anh một căn phòng lớn."

"Còn có cha mẹ, em nhất định sẽ trở nên nổi tiếng."

...

Trần Lạc một đêm nôn mấy lần, ngày hôm sau thức dậy đã gần trưa rồi, tùy tiện ăn một chút cơm, Trần Lạc về trường học.

Mà Trần Thương cũng phải chuẩn bị kỹ càng để qua ngày Quốc Khánh đi gặp đạo sư Mạnh Hi của mình.

Kỳ nghỉ Quốc Khánh rốt cục cũng sắp kết thúc.

Sau khi Đại học Y Khoa Đông Dương khai giảng nghiên cứu sinh, đi học trong vòng một tháng, Trần Thương chỉ đi nghe mấy tiết, đại đa số đều chạy trốn.

Chương 324: Đột Phá

Quốc Khánh kết thúc, tất cả nghiên cứu sinh bắt đầu quay lại, đương nhiên, Trần Thương tiếp tục ngoại lệ.

Trần Thương quay lại là tỉnh Nhị viện, đại bản doanh của anh, chỉ cần gọi một cú điện thoại đến trung tâm là có thể tiếp tục ở tại trong khoa.

Khác biệt duy nhất với trước kia, chính là yêu cầu của đạo sư.

Phải đi theo đạo sư của mình để học tập, mỗi tuần yêu cầu một hai ngày, vì lẽ đó nhất định Trần Thương phải hết sức điều chỉnh tốt thời gian của mình.

Cùng chủ nhiệm Mạnh Hi là đại sư, chức nghiệp ẩn tàng cũng không phải tùy tiện có thể phát động, một đống lớn kỹ năng màu tím, mới nhìn thôi đã để người ta ao ước.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút hiếu kỳ, làm thế nào mới có thể đề cao độ thiện cảm của chủ nhiệm Mạnh đây?

Lấy ra điện thoại tra Baidu, hai mắt Trần Thương tỏa sáng, một đống lớn cách xuất hiện, để Trần Thương không khỏi cảm khái, thực lực của dân mạng thật quá cường đại:

« như thế nào lấy lòng phú bà », « phú bà công lược chỉ nam »...

Lúc giao ban sáng hôm sau, Lý Bảo Sơn mang đến một tin tức.

- Nói cho mọi người một tin tức tốt, khoa cấp cứu chúng ta kế hoạch đưa vào nhân tài vào đã hoàn thành, lần này chúng ta đưa vào tới một phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực, còn có một tiến sĩ ngoại khoa tay, trong vòng một tháng có thể sẽ mau chóng an bài vào cương vị, đến lúc đó gánh nặng trên vai mọi người có thể nhẹ nhõm một chút.

Nói đến đây, Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương:

- Đặc biệt là tiểu Trần, khoảng thời gian này thật sự là khổ cực, chờ thành viên mới của chúng ta tới là có thể điều lại phối thời gian của mình một phen.

- Cậu cũng hơi điều chỉnh thời gian của mình một chút, dù sao nghiên cứu sinh yêu cầu học tập một chút chân chính đồ vật, không thể cầu một cái trình độ, về sau cấp cứu ngoại khoa tim còn phải dựa vào câu đến chống đỡ, cậu gánh cũng không nhẹ đâu

Lý Bảo Sơn khó được vui vẻ, mọi người cũng là nhao nhao cười cười.

Nhìn khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện phát triển càng ngày càng tốt, tâm tình của mọi người cũng càng ngày càng tăng vọt.

Mà chủ nhiệm An gần đây trầm mê phương pháp Chen không kiềm chế được, lần này Quốc Khánh chỗ nào cũng không có đi, mỗi ngày ở nhà mua móng heo cho lão bà, mua cánh gà, sau đó thì dốc lòng nghiên cứu, suy nghĩ về phương pháp Chen.

Buổi sáng có mấy người bệnh tới, Trần Thương cùng An Ngạn Quân di đến phòng phẫu thuật, bắt đầu công việc khâu cơ mỗi ngày.

Hôm nay An Ngạn Quân quyết định chính mình nếm thử một phen, dù sao bế quan bảy ngày, khẳng định phải có đột phá

Lần này, mình nhất định phải để cho Trần Thương lau mắt mà nhìn

Thế là, sau khi đi vào, An Ngạn Quân xung phong nhận việc nói:

- Tiểu Trần, để tôi tới đi? Cậu giúp tôi chỉ điểm một chút.

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi.

Trần Thương mở ra bảng nhiệm vụ của mình, nhìn thấy gân bắp thịt khâu lại phẫu thuật đã tiến hành 499 ca, chỉ kém một ca nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ 500 ca phẫu thuật, đồng thời cũng có thể đạt được một mục tiêu nhỏ, Trần Thương muốn nhìn xem đến cùng sau khi đạt được mục tiêu nhỏ này có thể nhận được thứ gì.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không nóng nảy, hôm nay nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi gây tê có phát huy tác dụng, An Ngạn Quân bắt đầu công tác khâu lại.

Nhìn tình huống tổn thương của cơ, An Ngạn Quân cố gắng quên đi kỹ xảo khâu cơ mà lúc trước mình học được, hồi tưởng lại phương pháp khâu của Trần Thương, căn cứ tình huống người bệnh, suy nghĩ nên xuống tay như thế nào.

Mà Trần Thương thì đứng ở một bên, khoảng thời gian này, chủ nhiệm An một mực học tập, thế nhưng trình độ khâu cơ vẫn không có đột phá, Trần Thương cũng đang tìm nguyên nhân.

Thế nhưng nửa ngày lại nói không lên đây, cảm giác kỹ xảo khâu của chủ nhiệm An cũng rất tốt, lựa chọn khâu lại phương thức cũng không tệ, thế nhưng vì sao không có cách nào đột phá đại sư chứ?

Trần Thương cũng rất tò mò

Mặc dù nói là chính mình chỉ điểm, nhưng mà, những thứ thuộc về y học khả năng vẫn phải dựa vào chính mình.

Lúc này, phẫu thuật bắt đầu, An Ngạn Quân bắt đầu khâu lại.

Thủ pháp lão luyện không thể nào bắt bẻ được, thuận lý thành chương, Trần Thương nhìn kỹ.

Rốt cục, vẫn mơ hồ phát hiện một chút đồ vật

Trong lòng Trần Thương lập tức vui mừng, tìm ra rồi

Rốt cuộc anh cũng minh bạch là cái gì.

Cách khâu của chủ nhiệm An quá... Quy củ

Không sai

Chính là quá tận lực tuân thủ một loại quy củ nào đó, khuyết thiếu tính linh hoạt.

Khả năng này liên quan đến tính cách của chủ nhiệm v.

Chủ nhiệm An là người làm việc cực kỳ nguyên tắc, bao quát hành nghề y xem bệnh cũng là như thế, nghiêm ngặt dựa theo điều lệ quá trình của bệnh viện, rất ít phạm sai lầm.

Đồng thời, khi khâu chủ nhiệm An cũng là như thế

Ông lý giải về phương pháp rất sâu sắc, đối với phương pháp Chen cũng tiến bộ rất nhanh, thậm chí đã có chút hiệu quả.

Nhưng, hạch tâm của phương pháp Chen là cái gì?

Là tùy cơ ứng biến

Mà chủ nhiệm An gò bó theo khuôn phép, học chính là phương pháp khâu của Trần Thương, mà không phải phương pháp tư duy.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn An Ngạn Quân khâu, bỗng nhiên nói ra:

- Chủ nhiệm An, lát nữa khi ông khâu một mũi cuối cùng, thử dùng phương pháp khâu Bunnell bỏ đi thao tác tơ thép chỉ kết.

An Ngạn Quân ồ một tiếng, gật đầu đồng ý.

Hơi suy nghĩ một phen, sau đó lại tiếp tục khâu

Thế nhưng, ngay khi kim khâu vừa tiến vào, An Ngạn Quân bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trong đầu một tia điện lóe lên, hiện lên vô số manh mối, cũng lóe ra vô số linh cảm

Tùy cơ

Lông mày của An Ngạn Quân dãn ra vui mừng, một loại vui sướng từ đáy lòng tràn ngập ra

Ông tựa hồ lập tức tìm được nguyên nhân.

Nhiều năm trước tới nay, mấu chốt lập của một đao kia lập tức bị giải khai.

Giờ khắc này, ông cảm giác trình độ khâu cơ của mình có một cái bay vọt về chất

Hình dung không ra, nhưng đúng là có loại cảm giác này.

Hơn nữa, ông còn phát hiện mình nắm giữ phương pháp khâu Chen cũng càng ngày càng khắc sâu.

Dù vậy, An Ngạn Quân vẫn không buông lỏng cảnh giác, vào giờ phút này, ông rốt cuộc minh bạch vì sao bỗng nhiên Trần Thương nói với mình dùng phương pháp khác ngay khi đang phẫu thuật, bởi vì linh hồn của phương pháp khâu Bunnell chính là ở đây

An Ngạn Quân lập tức phát hiện thiếu sót của mình, bỗng nhiên, ông kịp phản ứng được, khi mình học tập khâu cơ, tiến vào một cái chủ nghĩa quá nề nếp khuôn khổ, khuyết thiếu một loại năng lực thuần thục ứng dụng các loại phương pháp.

Loại năng lực này hạn chế lại hắn

Mà nếu như không phải Trần Thương, khả năng An Ngạn Quân không biết bao lâu mới có thể đột phá

Kỳ thật, may mà có Trần Thương ở đây, muốn tìm kiếm một người như vậy thật rất khó

Nhưng mà, An Ngạn Quân bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện rất kinh khủng.

Trần Thương có thể nhìn ra thiếu sót của mình, đồng thời trợ giúp mình đột phá... Vậy có phải mang ý nghĩa cậu ta đã hoàn toàn có thể thuần thục nắm giữ bất kỳ một loại phương pháp khâu cơ nào hay không?

Nghĩ tới đây, An Ngạn Quân nuốt ngụm nước miếng

Khi Trần Thương vừa đến khoa cấp cứu, đối với khâu cơ còn chưa biết gì hết.

Nhớ ngày đó... Lần đầu câu ta khâu cơ vẫn là chính mình dạy...

Chương 325: Làm Người, Vẫn Là Phải Khiêm Tốn

An Ngạn Quân bùi ngùi mãi thôi.

Nhưng khi nghĩ đến Trần Thương có thiên phú khâu da như vậy thì khâu mạch máu cũng phải cực kỳ ưu tú... An Ngạn Quân bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Trần khả năng rất có năng khiếu trong phương diện may vá này?

Lúc này, An Ngạn Quân nhẹ gật đầu, con người là phải nói đến thiên phú, tiểu Trần đây chính là tìm đúng phương hướng.

Phẫu thuật kết thúc

Trần Thương nhận được nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Kỹ thuật khâu cơ của An Ngạn Quân thuật dưới sự chỉ điểm của ngài đã đột phá cao cấp, thành công nhận được điểm kỹ năng + 3! 】

Hiện tại điểm kỹ năng đã đạt đến 20, có 20 điểm kỹ năng cho dù gặp phải ca bệnh phức tạp gì, Trần Thương cũng có năng lực ứng đối, tối thiểu nhất sẽ không luống cuống chân tay.

Buổi sáng chủ nhiệm An bị gọi đi gặp người bệnh, cấp cứu lại tới một người bệnh ngón tay bị ngoại thương.

Chỉ có điều tình huống của người bệnh hơi nghiêm trọng một chút, xương ngón tay bị gãy cũng cần tiến hành cố định.

Sau khi làm xong kiểm tra tương quan, Trần Thương bắt đầu an bài phẫu thuật.

Lập tức sẽ đánh vỡ cột mốc 500 ca phẫu thuật, thời khắc hơi có vẻ quang vinh này, Trần Thương quyết định để Tần Duyệt tiểu liếm chó đến trợ hứng.

Gần đây tâm tình của Đàm Trung Lâm đặc biệt tốt

Mấy ngày gần đây, ông luôn nằm gai nếm mật dốc lòng tu hành phương pháp khâu Chen, mỗi ngày đều không tự kiềm chế được mà ăn móng heo hải dương, quỷ mới biết mấy ngày nay mình phải trải qua cái gì.

Cái gọi là bảo kiếm phải từ ma luyện mà ra, thì phương pháp khâu cơ cũng từ móng heo mà ra

Chịu được cái khổ,

Mới là hơn người

Ăn nhiều móng heo,

Hiểu biết về cơ lại càng thêm sâu.

Duy nhất khiến lão Đàm có chút oán thầm chính là chi phí này có chút cao, cùng với giá cả móng heo càng ngày càng tăng, tiền tiêu vặt trong túi cũng càng ngày càng ít.

Thật vất vả mới xử lý xong công việc trong khoa, Đàm Trung Lâm quyết định đến tỉnh Nhị viện tìm chủ nhiệm An trổ tài

Phân cao thấp với An Ngạn Quân, tranh thủ giành vị trí trợ thủ số 1 cho Trần Thương.

Nghĩ đến khi An Ngạn Quân thấy mình dùng phương pháp Chen thì vẻ mặt sẽ kinh ngạc như thế nào, Đàm Trung Lâm một trận mừng thầm.

Đang nói chuyện đã đi tới Tỉnh Nhị Viện.

Cũng may gần đây các y tá ở Tỉnh Nhị cũng đã quen việc tới lui thường xuyên của vị chủ nhiệm Nhân Dân tỉnh này.

Trước tiên, Đàm Trung Lâm đi phòng làm việc nhìn một vòng, phát hiện Trần Thương không ở đó, An Ngạn Quân cũng không ở đó, lập tức Đàm Trung Lâm quệt miệng một cái, thở dài, nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước.

Hai người này khẳng định là đi phẫu thuật.

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm quyết định đến phòng phẫu thuật dạo chơi.

Nhưng khi vừa mới chuẩn bị ra cửa, bỗng nhiên đụng phải An Ngạn Quân vừa mới hội chẩn trở về.

Đàm Trung Lâm mỉm cười:

- Chủ nhiệm An, từ hôm tạm biệt đến giờ không có vấn đề gì chứ?

An Ngạn Quân cũng thân thiết cười một tiếng:

- Đúng vậy, chủ nhiệm Đàm khí sắc không tệ, xem ra nghỉ ngơi Quốc Khánh rất tốt nha.

Đàm Trung Lâm gật đầu cười nói:

- Làn da chủ nhiệm An gần đây cũng thật tốt

An Ngạn Quân sững sờ:

- Hả? Anh thật đúng là đừng nói, chủ nhiệm Đàm, làn da của anh gần đây cũng không tệ.

Hai người nội tâm đều lộp bộp

Gần đây ăn nhiều móng heo?

Bổ sung Collagen có phải là hơi nhiều quá hay không?

Chẳng qua, đây chính là vũ khí bí mật, một hồi còn phải lấy ra thị uy, đương nhiên không thể nói.

Hai người khách sáo một phen, Đàm Trung Lâm đột nhiên hỏi:

- Tiểu Trần đâu?

An Ngạn Quân lắc đầu, hỏi y tá Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, tiểu Trần đi đâu rồi?

Tiểu Lâm:

- Vừa rồi có một người bệnh bị ngoại thương phần tay, bác sĩ tiểu Trần đi tiếp người bệnh rồi, hiện tại... Chắc là đang ở phòng phẫu thuật.

Mắt hai người chợt sáng lên, cơ hội thị uy đã tới

Nhao nhao nhìn nhau cười một tiếng, rất thân thiết.

Mà nội tâm lại tràn đầy cạnh tranh

An Ngạn Quân vừa mới đột phá, khí thế như hùng.

Đàm Trung Lâm lý giải sâu sắc, càng già càng dẻo dai.

Hai người vừa nói chuyện vừa tới phòng phẫu thuật, cũng chính là phòng phẫu thuật của khoa cấp cứu ngoại khoa tay.

Khi tới nơi, phát hiện Trần Thương cùng Tần Duyệt đang hết sức chăm chú phẫu thuật, hai người sợ quấy rầy Trần Thương, thận trọng đi tới.

Đi đến phía sau, chợt phát hiện tay ngoại thương cùng với xương ngón tay bị gãy của người bệnh là như nhau.

Cần phải cố định xương ngón tay.

Trần Thương không phải không biết làm sao?

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nghi ngờ nhìn thoáng qua An Ngạn Quân, chỉ thấy An Ngạn Quân cũng lắc đầu, không rõ lắm.

Lần trước, Trần Thương còn nói chính mình không biết phẫu thuật xương ngón tay, hiện tại làm sao lại thực hiện với Tần Duyệt?

Nghĩ tới đây, hai người một mặt hiếu kỳ.

Lặng lẽ đứng im không lên tiếng, hết sức chăm chú nhìn Trần Thương bắt đầu phẫu thuật.

Xương ngón tay bị gãy cần kỹ xảo vô cùng cẩn trọng, bởi vì xung quanh xương ngón tay có nhiều dây thần kinh, mạch máu, cơ, nếu như xử lý không tốt rất dễ dàng gây tổn thương cho thần kinh, mạch máu và cơ ngón tay.

Cứ như vậy, sẽ vô cùng bất lợi đối với khôi phục hậu kỳ, đặc biệt là sau khi cơ bị tổn thương, ở giai đoạn hồi phục thì cơ sẽ bị dính liền nghiêm trọng, bất lợi cho việc khôi phục công năng của ngón tay.

Bởi vì lựa chọn phương pháp phẫu thuật xương ngón tay vô cùng trọng yếu

Chỉ thấy Trần Thương đã sớm nối khớp chỗ xương bị gãy, thận trọng làm một khoảng cách đường hình chữ s, lúc này, cần phải làm chính là lột mô da xung quanh lên, sau đó kéo fascia đến bộ vị bị gãy xương.

Quá trình này nếu như chưa được huấn luyện lâu dài, rất khó làm thuần thục.

Thế nhưng... Đàm Trung Lâm kinh ngạc phát hiện, phương pháp mà Trần Thương cắt vào lại vô cùng tinh chuẩn mau lẹ, đã có phong phạm của một bác sĩ chuyên khoa tay.

Giờ khắc này, hai người trợn tròn mắt.

Không phải Trần Thương không am hiểu phẫu thuật xương ngón tay sao?

Trong lòng Đàm Trung Lâm lộp bộp một tiếng, cẩn thận hồi tưởng lại khi phẫu thuật, ông được Trần Thương tặng cho một màn phẫu thuật kia... Bỗng nhiên Đàm Trung Lâm nghĩ đến một chuyện kinh khủng.

Không phải Trần Thương định sẽ khiêm nhượng kéo tôn thức chứ?

Vì muốn cho mình xuống đài, nên cố ý cho mình một cơ hội biểu hiện?

Nghĩ như vậy, Đàm Trung Lâm hơi đỏ mặt

Nhìn xem tiểu Trần người ta, tư tưởng giác ngộ cai như vậy, đạo đức và tình cảm thật sâu đậm.

Ông vậy mà cho rằng tiểu người ta là thật không biết

Đàm Trung Lâm ơi là Đàm Trung Lâm, ông vậy mà không bằng một cái tiểu tử mới hơn hai mươi tuổi

Càng nghĩ, Đàm Trung Lâm lại càng đỏ mặt.

Mà hết lần này tới lần khác, An Ngạn Quân như có điều suy nghĩ nhìn Đàm Trung Lâm một cái.

Cái nhìn này, mặt lão Đàm lập tức đỏ như cà chua.

Nhưng mà ông nhìn kỹ lại, độ khó phẫu thuật xương ngón tay vẫn tương đối lớn.

Dù sao, phương pháp cắt vào chỉ là bước đầu tiên

Điều quan trọng khi trị liệu xương ngón tay bị gãy là: Vừa phải đạt tới phục vị chuẩn xác, lại phải đạt tới cố định kiên cố, còn phải tận khả năng sớm tiến hành rèn luyện công năng để khôi phục khả năng hoạt động linh hoạt của ngón tay.

Mà đi ngược lại với gãy xương, ứng với trong quá trình rạch ra và cố định phục vị.

Phục vị là quan trọng nhất, Đàm Trung Lâm nghiêm túc quan sát, cẩn thận tỉ mỉ.

Chỉ thấy Trần Thương nhanh chóng tinh chuẩn phục vị xương ngón tay, nhận lấy kim khắc thị, thận trọng bắt đầu cố định

Một loạt những thao tác này như nước chảy mây trôi

Người này làm gì giống như một bác sĩ mới vào nghề?

Có phong phạm của nhân vật lớn nha

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhịn không được thở dài.

Làm người, vẫn là phải khiêm tốn

Chương 326: Quà Của Tỉnh Nhiên

Đàm Trung Lâm vừa mới giấu trong lòng ý định muốn bộc lộ tài năng, nhịn không được thở dài, học được một bài học.

Đó chính là sau này khi Trần Thương nói không biết, nhất định phải khiêm tốn cười một cái.

Phục hồi xong xương bị gãy, Trần Thương bắt đầu thực hiện công tác khâu cơ, mạch máu, thần kinh, từng bước một đâu vào đấy.

Tần Duyệt phối hợp cũng coi là hết sức ăn ý.

Không bao lâu, phẫu thuật hoàn thành

Trần Thương duỗi lưng một cái, nhìn thấy trong mắt Tần Duyệt mấy chữ "666".

Trần Thương cực kỳ hài lòng.

Đang muốn quay người, chợt phát hiện Đàm Trung Lâm cùng An Ngạn Quân đang đứng ở phía sau, lập tức sửng sốt một chút:

- Hai người... Sao lại tới đây?

Đàm Trung Lâm xấu hổ cười nói:

- Tới học tập phương pháp khâu cơ của tiểu Trần.

An Ngạn Quân cũng yên lặng gật đầu

Sao ông có thể không hoảng hốt, rõ ràng cho rằng Trần Thương chỉ am hiểu mấy việc khâu vết thương, không nghĩ tới sẽ còn biết phẫu thuật xương ngón tay bị gãy.

Chuyện này quá đả kích người ta...

Đàm Trung Lâm cười xấu hổ, nói:

- Tiểu Trần, phẫu thuật xương ngón tay này của cậu thật không tệ

Trần Thương nhìn Đàm Trung Lâm cũng có chút xấu hổ, dù sao học trộm kỹ năng, cho nên vẫn có chút ngại ngùng.

- Còn tốt còn tốt, chủ nhiệm Đàm dạy thật tốt, lần trước thấy chủ nhiệm Đàm làm phẫu thuật, nên học được ích lợi không nhỏ, nên mới có phẫu thuật như hôm nay.

Trần Thương thực sự nói thật, thế nhưng nghe vào tai hai người kia nhưng lại là ý tứ khác

An Ngạn Quân đột nhiên nhớ lại khi Đàm Trung Lâm làm phẫu thuật, ông phát hiện Trần Thương quả nhiên có bảy tám phần rất giống

Đến Đàm Trung Lâm cũng ngây ngẩn cả người...

Cậu đang đùa tôi hả?

Tôi học cậu lâu như vậy, mỗi ngày chạy đến Tỉnh Nhị Viện đều sắp gãy chân, mua bao nhiêu là móng heo, mới học được chút da lông...

Tiểu tử cậu nhìn tôi làm một ca phẫu thuật, đã có thể học được phương pháp phẫu thuật xương ngón tay bị gãy của tôi?

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm cảm thấy cực kỳ thua thiệt

Thế nhưng lại không thể làm gì, dù sao người ta học tập bằng thực lực, ông có thể nói gì đây?

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong lòng tràn ngập một tia thê lương.

Đàm Trung Lâm cùng An Ngạn Quân đi theo Trần Thương ra khỏi phòng phẫu thuật.

Vốn dĩ hai người hùng tâm tráng chí, lúc này giống như sương đánh quả cà.

Vốn cho rằng có thể tới thể hiện tài năng, để Trần Thương lau mắt mà nhìn, thế nhưng sau khi tới, còn chưa nói một câu, đã bị Trần Thương dùng thực lực và tài năng đánh cho bại trận

Đàm Trung Lâm đang muốn thở dài, bỗng nhiên nhìn thoáng qua An Ngạn Quân.

Lập tức tỉnh ngộ, đúng! Mình việc gì phải so cùng Trần Thương?

Mình đến đây để học tập phương pháp khâu cơ, mà tiểu Trần người ta chính là nhà nghiên cứu phương pháp khâu Chen, mà An Ngạn Quân cùng ông hẳn là học cùng một thầy, có đồ đệ nào lại đi so với thầy chứ?

Đây không phải tự tìm rắc rối cho mình sao?

Lại nói, cái phẫu thuật xương ngón tay bị gãy này, cũng là kỹ năng phổ biến của ngoại khoa tay, Trần Thương biết cái này cũng không bất ngờ lắm.

Đến mức Trần Thương học tập mình thì...

Vậy là bản lĩnh của người ta, chính mình cũng chưa kịp dạy cho cậu ta, Trần Thương đã học xong.

Phương pháp khâu Chen này, so với kỹ thuật phẫu thuật gãy xương ngón tay của mình còn trân quý hơn quá nhiều, tiểu Trần người ta tận tâm tận lực dạy cho mình, loại thái độ thẳng thắn này mới đáng giá học tập.

Y học chung quy là một môn học kinh nghiệm, mỗi người đều có kinh nghiệm cùng kiến giải độc đáo của mình.

Giao lưu mới có thể xúc tiến sự tiến bộ của nhau.

Mà Trần Thương lại có thái độ vô tư như vậy, nói thật, Đàm Trung Lâm thực tình bội phục

Hơn nữa, chỗ cao thâm của phương pháp khâu Chen, Đàm Trung Lâm bây giờ còn cảm thấy mò thấy, thật sự là một kỹ xảo khâu cao thâm.

Trên căn bản so với tiểu Trần đúng là tự tìm phiền não

Nghĩ tới nghĩ lui, Đàm Trung Lâm đột nhiên cảm thấy, mình chỉ cần chiến thắng chủ nhiệm An, như vậy mấy ngày nay ăn móng heo cũng không phí công.

Sau khi hạ quyết tâm, Đàm Trung Lâm bỗng nhiên thần thanh khí sảng, tâm tình cũng vui vẻ.

Thế nhưng, Đàm Trung Lâm duy chỉ có chút hiếu kỳ chính là, vì sao hiện tại chủ nhiệm An lại khí định thần nhàn như thế?

Chẳng lẽ ông ta nắm chắc có thể thắng mình?

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm không khỏi cảm thấy khẩn trương mấy phần, loại cảm giác căng thẳng này từ khi tốt nghiệp đại học đến giờ cũng đã mấy chục năm Đàm Trung Lâm ông đều chưa gặp qua...

Tần Duyệt đi theo Trần Thương đi ở phía trước hai vị chủ nhiệm, luôn cảm giác có chút không được tự nhiên

Dù sao bình thường nào có bác sĩ nhỏ đi ở phía trước, chủ nhiệm đi ở phía sau?

Thế nhưng...

Cô nhìn thấy Trần Thương thoải mái đi ở phía trước, chủ nhiệm An cùng chủ nhiệm Đàm đều đàng hoàng đi ở sau lưng, loại cảm giác là lạ này...

Trọng yếu nhất chính là lúc này cô còn đứng ở bên cạnh Trần Thương, bộ dáng này của mình tựa hồ thật không lễ phép.

Thế nhưng, mỗi lần lúc cô không tự chủ thả chậm bước chân muốn để hai vị chủ nhiệm đi trước, Trần Thương cũng thả chậm theo, Trần Thương vừa đi chậm lại, hai người đằng sau cũng dứt khoát đi chậm theo... Tần Duyệt điên rồi, mấy chủ nhiệm này muốn thế nào?

Thế nhưng hai vị chủ nhiệm ở đây, cô cũng không dám nói, cũng không dám hỏi.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ trong tay Trần Thương nắm được nhược điểm của họ?

Nghĩ tới đây, hai mắt Tần Duyệt tỏa sáng, trong đôi mắt to viết đầy sự tò mò.

【Đinh! Năm trăm ca phẫu thuật khâu cơ đã hoàn thành, nhận được ban thưởng: Phục kiện chỉ nam cơ.】

【Đinh! Mục tiêu lâm sàng của nhiệm vụ là 500 ca phẫu thuật đã hoàn thành, nhận được ban thưởng: Quà của Tỉnh Nhiên.】

Nhìn hai món quà, Trần Thương không tự chủ thả chậm bước chân, phục kiện chỉ nam cơ, cái này ngược lại là dễ lý giải, nhưng tạm thời mình không dùng được, nhưng khẳng định là cái thứ tốt.

Cái đồ thứ hai, quà của Tỉnh Nhiên?

【Quà của Tỉnh Nhiên: Sau khi mở ra, có thể ngẫu nhiên nhận được một kỹ năng cơ sở của Tỉnh Nhiên.】

Trần Thương vui mừng, hoá ra là một nhiệm vụ kéo lông dê

Nghĩ tới những thứ nhiệm vụ này đều là từ trên người Tỉnh Nhiên, Trần Thương suy đoán có phải là mình hoàn thành nhiệm vụ này có thể học được bảy tám phần kỹ năng của Tỉnh Nhiên hay không?

Trần Thương nghĩ tới đây, tiện tay kích hoạt.

【Đinh! Mở ra quà của Tỉnh Nhiên, nhận được kỹ năng cơ sở: Thuật châm cứu lồng ngực (cấp đại sư).】

Trần Thương yên lặng, sao lại là một môn đơn giản như vậy, không có chút hàm lượng kỹ thuật nào, cấp độ nhập môn, mình cũng có kỹ năng này...

Châm cứu lồng ngực là một trong những kỹ năng lâm sàng thường dùng nhất, sau khi Trần Thương đến bệnh viện không chỉ học mười lần tám lần, hiện tại cũng là ba ngày hai bữa đều phải dùng kỹ năng này, Trần Thương có thể châm cứu ngực, thường xuyên được bác sĩ khoa phổi mời đi gặp xem bệnh, giúp châm cứu ngực cho người bệnh.

Đương nhiên, đại đa số bác sĩ khoa phổi đều có thể ứng phó châm cứu ngực, nhưng có một vài bệnh nhân tương đối đặc thù, mà có bác sĩ khoa cấp cứu hoặc là khoa ngoại trợ giúp thì sẽ tốt hơn.

Mà Trần Thương châm cứu ngực cũng có chút danh tiếng, thường xuyên để khoa giáo khoa sắp xếp giảng bài châm cứu ngực cho thực tập sinh.

Dù sao bác sĩ ngoại khoa người ta đối với giải phẫu cơ thể con người, những bệnh về ngoại khoa lồng ngực cũng có chút hiểu rõ.

Chương 327: Hai Chủ Nhiệm Tranh Sủng

Bản thân Trần Thương thấy kỹ thuật châm cứu lồng ngực của mình cũng đã là cao cấp, còn nắm giữ một cái đặc hiệu an toàn.

Vì lẽ đó, nhận được một cái kỹ năng như vậy, nói thật Trần Thương vẫn còn có chút cảm giác gân gà.

Bất quá có chút ít còn hơn không, coi như là thăng cấp cho mình đi.

【Đinh! Kiểm tra đo lường thấy ngài đã có kỹ thuật châm cứu lồng ngực cao cấp, tự động tăng lên cấp đại sư, cũng giữ lại đặc hiệu.】

【Thuật châm cứu lồng ngực: Cấp đại sư; đặc hiệu: 1, Định vị tinh chuẩn; 2, Định vị siêu âm; 3, An toàn;】

Trần Thương nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, lập tức trợn tròn mắt, hệ thống tuyệt đối là cha của mình

Thật giống như người cha tốt

Lại còn có thể có thao tác như vậy sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được bắt đầu vui vẻ.

Mặc dù là cấp đại sư, nhưng đã có ba đặc hiệu, bảo lưu lại đặc hiệu của mình: An toàn, còn tăng thêm hai đặc hiệu mới: Định vị tinh chuẩn cùng định vị siêu âm.

Bất luận kỹ năng gì, cấp đại sư là một đẳng cấp thể hiện chỗ thua kém lớn nhất.

Bởi vì khoảng cách giữa đại sư đến cấp hoàn mỹ quá xa, đến mức anh không ngừng tăng lên thực lực của mình, để anh phẫu thuật có một loại đặc tính nào đó, sau khi có tất cả đặc hiệu, kỹ năng của anh sẽ hướng tới hoàn mỹ.

Lúc này, kỹ năng châm cứu lồng ngực của Trần Thương là kết quả có được sau khi tập hợp thực lực của bản thân Trần Thương cùng Tỉnh Nhiên.

Cấp đại sư kỳ thật nói trắng ra là anh đã đầy đủ hiểu rõ đối với ca phẫu thuật này, sinh ra hai loại đặc hiệu.

Thu hoạch rất tốt

Xem ra sau này phải đốc xúc tỉnh lông dê tiến độ học tập, tranh thủ cố gắng tăng lên năng lực của mình.

Hôm nay lục tục ngo ngoe còn có hai ca khâu cơ, lúc đầu Trần Thương đã không muốn đi, thế nhưng Đàm Trung Lâm cùng An Ngạn Quân nhất

định phải lôi kéo Trần Thương đi, Tần Duyệt ở một bên đang nhìn với vẻ mặt ngây ngốc.

Tò mò, Tần Duyệt cũng đi theo.

Thế nhưng...

Viễn cảnh phẫu thuật lại nằm ngoài dự liệu của cô.

Ca phẫu thuật thứ nhất chủ nhiệm An làm mổ chính, Đàm Trung Lâm phụ trợ, Trần Thương phát hiện tựa hồ hôm nay sau khi chủ nhiệm An đột phá, trực tiếp khai khiếu, thực lực đột nhiên tăng mạnh, rất có phong thái chân truyền của Trần Thương, đã có thể sử dụng phương pháp khâu Chen thành thạo.

Trần Thương nhịn không được nhẹ gật đầu, từ đáy lòng cảm khái:

- Không sai, chủ nhiệm An coi như không tệ, kỹ năng khâu này tôi cảm thấy đã đạt tiêu chuẩn.

Sau khi An Ngạn Quân nghe xong Trần Thương đánh giá, lập tức vui vẻ, vẻ mặt đều mang ý cười, ngay cả trong ánh mắt nhìn Đàm Trung Lâm cũng viết đầy cảm giác ưu việt cùng đắc ý

Mà Đàm Trung Lâm lại tức giận hỉ mũi trừng mắt, nhất định phải đích thân ra tay mới được.

Mãi mới chờ đến lúc thực hiện ca phẫu thuật thứ hai, ông không nói hai lời, bắt đầu khởi công

Không thể không nói, gừng càng già càng cay, kỹ năng khâu cơ của chủ nhiệm Đàm lại so ra đã có đột phá rất lớn, sử dụng phương pháp khâu Chen cũng rất ra dáng, Trần Thương tiếp tục gật đầu.

Ba người mỉm cười.

Niềm vui của người đàn ông chỉ đơn giản như vậy

Một cái cơ gân đã có thể chơi vui vẻ như vậy.

Tần Duyệt nhìn ba người, đột nhiên cảm giác được mình ngây thơ vô cùng

Cứ như mấy đứa trẻ ở nhà trẻ đang so xem đồ chơi của ai tốt hơn, ai viết chữ đẹp hơn, bài tập ai viết tinh tế hơn.

Khịt mũi coi thường

Nhưng mà... Nghĩ lại, làm sao Trần Thương lại lợi hại như vậy chứ

Vậy mà khiến hai vị chủ nhiệm cạnh tranh chấp sủng.

Vất vả lắm, Trần Thương mới thoát khỏi sự nhờ vả xin trợ giúp của hai vị chủ nhiệm, lập tức bỏ chạy, chưa tới năm giờ đã đến được Đông Đại Nhất viện.

Khi bước vào ngoại khoa của bệnh viện, anh mới phát hiện ra mọi người bên trong đều đang bận bịu với công việc.

Chủ nhiệm Mạnh - người hướng dẫn anh không có mặt ở văn phòng, thế nhưng.... bác sĩ Cát Hoài - vị tiền bối lần trước so kỹ thuật khâu cùng anh lại ở nơi này

Trần Thương vội vàng đi tới:

- Cát lão sư, xin chào.

Cát Hoài quay người, nhìn thấy Trần Thương, ông có chút sững sờ, dù sao đã qua hơn một tháng nay rồi nên Cát Hoài cũng không nhớ rõ Trần Thương lắm.

Dù gì hai người cũng mới gặp mặt nhau có một lần, ông ngập ngừng hỏi:

- Cậu là...

Trần Thương nhìn Cát Hoài, cười nói:

- Cát lão sư, tôi là học sinh của chủ nhiệm Mạnh.

Cát Hoài ngay lập tức phản ứng lại, biểu hiện có chút khoa trương:

- Nha! Cậu chính là... Ai ai ai vậy nhỉ

Trần Thương thở dài, kỹ thuật diễn xốc nổi giả bộ kiểu này, nếu đi làm trò giải trí có vẻ còn hay hơn nhiều.

Dường như sự dạy dỗ lần trước còn chưa đủ tàn nhẫn khốc liệt. Trong lòng Trần Thương âm thầm hạ quyết tâm, nếu có lần sau anh tuyệt đối không nhường nữa.

Người ta chỉ cần thua người khác một lần là đã khắc cốt ghi tâm. Giống như Tiêu Viêm vậy, sông có khúc người có lúc, đừng nên khinh thường người trẻ tuổi nghèo khó

Cát lão sư này ngược lại khác hẳn, vừa đảo mắt đã quên ngay việc cũ.

Trần Thương vội vàng cười nói:

- Đúng đúng đúng! Tôi có là người nào đâu, nhưng Cát lão sư... Mạnh lão sư không ở đây sao?

Cát Hoài quay người nhìn Trần Thương nói:

- Ừm, cô ấy đang ở trong phòng phẫu thuật, nếu cậu không bận thì hãy ngồi chờ một chút, còn nếu không thì đi phòng phẫu thuật tìm cô ấy cũng được.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định ở văn phòng chờ Mạnh lão sư quay lại.

Dù sao phòng phẫu thuật không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào, Đàm Trung Lâm kia nếu không bởi vì thường xuyên đến bệnh viện làm phẫu

thuật, cũng không có mặt mũi lớn như thế.

Còn Trần Thương anh ở bệnh Đông Đại Nhất viện chưa được tính là nhân viên... Vì thế mọi người tự nhiên cũng không thể đưa người không có phận sự như anh vào.

Nhàm chán rảnh rỗi quá mức, anh tiện tay với lấy quyển sách trên giá đọc, đợi chưa tới một tiếng, khoảng tầm sáu giờ Mạnh Hi đã về đến.

Trần Thương thấy bà vội vàng đứng lên:

- Chào Mạnh lão sư

Mạnh Hi nhìn về phía Trần Thương, kéo khẩu trang xuống, nhẹ gật đầu, ngồi xuống ghế, chân trái bắt chèo qua chân phải, bày ra một tư thế thoải mái.

Buổi trưa liên tục thực hiện ba ca phẫu thuật như vậy, thật sự có chút mệt mỏi.

- Ngồi đi.

Trần Thương gật đầu ngồi xuống, sau đó nói tiếng cám ơn.

Hiện giờ sắp đến giờ tan làm, nên cũng không còn nhiều người ở đây nữa.

Lúc vừa mới ngồi xuống, cảm giác thời tiết bắt đầu nóng hơn chút, Mạnh Hi duỗi tay cởi nút thắt áo khoác trắng, cứ bó chặt nãy giờ khiến cô cảm thấy cực kỳ nóng bức.

Mạnh Hi hỏi:

- Tiết học này xong rồi?

Mặc dù Trần Thương không đi, nhưng dựa vào lịch trình thì phải đi học, anh đỏ mặt, tim đập mạnh, ăn ngay nói thật:

- Ừm, sau khi kết thúc kỳ nghỉ Quốc Khánh, chính thức bắt đầu học cùng sư.

Mạnh Hi ồ một tiếng:

- Chủ nhiệm Quan của bộ phận nghiên cứu sinh đã giới thiệu qua về cậu với tôi, nói rằng cậu... Ở khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, đã từng làm rồi đúng không?

Trần Thương xấu hổ cười cười, thật sự thì anh cũng chưa đủ khả năng để xứng với cái chức nghiên cứu sinh này, ở nơi đó người ta ai cũng đều là lão sư cả, đi đâu để quy bồi, Trần Thương đi làm, chỉ có thể đưa ra lựa chọn hòa hoãn.

- Đúng vậy, mà Mạnh lão sư này, sắp tới khi học tôi sẽ cố gắng hết sức.

Chương 328: Hội Chứng Mạch Vành Cấp Tính

Mạnh Hi như đang suy nghĩ gì đó, cô trầm mặc mất mấy phút, nhìn Trần Thương lên tiếng:

- Tôi cho cậu hai lựa chọn.

- Thứ nhất, cậu sẽ không cần phải tới đây, cứ đi làm cái kia thôi cũng được, chỉ cần treo cho tôi một cái tên, tôi cũng sẽ không can thiệp vào việc gì của cậu hết, vì dù sao thì... Đây là tình huống đặc thù, cậu cũng đã từng tham gia công tác, tuổi cũng không phải còn nhỏ nữa, nên đối với cậu tôi cũng không có yêu cầu cái gì hết, cậu sẽ thuận lợi tốt nghiệp, chỉ cần không gây phiền toái cho tôi là được rồi.

Trần Thương sững sờ, nếu làm như vậy, thì bản thân anh chẳng khác nào ăn trộm chức nghiệp, mà sau này vẫn có bát cơm ăn, tự nhiên lại thấy không có khả năng tùy tiện như thế.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng lắc đầu:

- Mạnh lão sư, tôi là thật tâm muốn học tập với cô, tôi rất có hứng thú với ngoại khoa tim, đồng thời tôi cũng hi vọng đi theo cô để có thể hiểu biết thêm nhiều thứ khác, không phải là chỉ vì muốn cái giấy chứng nhận tốt nghiệp hay trình độ.

Mạnh Hi nhàn nhạt cười một tiếng, cô suy nghĩ gì đó, rồi lại nhẹ gật đầu một cái:

- Làm như vậy sẽ rất vất vả đấy.

Một lúc lâu sau, cô lại đột nhiên buông lời tiếp:

- Vậy thì cậu cứ đi đi, hàng ngày sau khi tan sở hãy tới phẫu thuật cùng tôi, hôm nào có chuyện đột suất gì lại sắp xếp sau.

Mạnh Hi nói:

- Đông Đại Nhất viện tương đối nhiều ca phẫu thuật, nên chuyện tan làm đúng giờ căn bản là sẽ không có khả năng, hàng ngày cậu hãy tới cùng tôi khám phá, học tập một chút, như vậy tay nghề sẽ mau chóng được cải thiện.

Sau khi nghe xong, Trần Thương gật đầu:

- Được, vậy làm phiền Mạnh lão sư.

Trần Thương nghe ra ý tứ trong lời nói của Mạnh Hi, anh có chút cảm khái dành cho người phụ nữ này.

Có một câu nói rất ứng nghiệm khi ghép lên người Mạnh Hi: Rõ ràng có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, nhưng lại hết lần này tới lần khác muốn học y

Câu nói này, ít nhất khi đặt ý nghĩa của nó lên người tên Mạnh Hi này, cũng có thể coi như không tệ.

Sinh hoạt ban đêm toàn trải qua ở trong phòng phẫu thuật.

Kỳ thật, suy nghĩ kỹ một chút, trong lòng rất chua xót.

Sau khi tan tầm, công việc vẫn phải tiếp tục, nếu nói là tan tầm, chẳng bằng nói là nghỉ giải lao.

Cát Hoài trông thấy Mạnh Hi trở về, vội vàng đi tới:

- Chủ nhiệm Mạnh, ngài trở về rồi, khoa cấp cứu đưa tới một bệnh nhân, là đau ngực cấp tính.

Mạnh Hi vội vàng đứng lên:

- Hiện tại đang ở đâu? Đã làm điện tâm đồ chưa, khoa cấp cứu đưa ra chẩn đoán bệnh chưa?

Mạnh Hi liên tiếp hỏi mấy vấn đề, khiến cho Trần Thương không khỏi ghé mắt sang nhìn

Đây đều là khoa cấp cứu cần phải sớm làm tốt.

Cát Hoài vội vàng nói:

- Đã làm điện tâm đồ, nhưng đều không có xuất hiện sự chênh lệch ST (STEMI) điển hình, cũng đã kiểm tra hoạt động sinh lý của tim, Troponin tăng cao bất thường, người bệnh có triệu chứng thiếu máu cơ tim, bây giờ suy nghĩ có thể là không phải tăng ST (STEMI) mà là hội chứng mạch vành cấp tình).

Mạnh Hi:

- Đi, đưa tôi đi xem một chút.

Cát Hoài vội vàng đi ra bên ngoài, mà Mạnh Hi vừa đi vừa cài nút thắt áo, nói thầm trong lòng một tiếng, cái áo blouse này quá nhỏ, ngày mai phải bảo y tá trưởng may cỡ số một

- Tiểu Trần, cùng đi theo đi.

Mạnh Hi bỗng nhiên thấy Trần Thương, quay đầu lại nói.

Lúc này, Trần Thương đã theo sau lưng.

Mạnh Hi nhịn không được nhẹ gật đầu, không nói gì.

Sau khi đến phòng bệnh, phát hiện bệnh nhân đang nằm trên giường, biểu hiện của điện tâm đồ bên giường vẫn còn ở đó.

Mạnh Hi không nói hai lời, cầm lấy điện tâm đồ mới làm nhìn một lần, sau khi xem xong khẽ nhíu mày.

Hơi nghi hoặc một chút

Người bệnh là một chàng trai trẻ tuổi, trên người mặc quần áo bình thường, lúc này đang nhe răng trợn mắt ôm ngực.

Đứng bên cạnh có lẽ là đồng nghiệp của cậu ta.

Mạnh Hi cúi đầu hỏi người bệnh:

- Cậu cảm giác không thoải mái ra sao.

Chàng trai nhíu mày, trên mặt bày ra bộ dáng thống khổ:

- Tôi cảm giác ngực mình đau như bị lửa đốt, cứ một hồi lại đau nhói lên rồi hết! Hô hấp cũng có một chút khó khăn.

- Trước ngực và phía sau lưng, bả vai đều có chút không thoải mái.

Mạnh Hi gật đầu:

- Bao lâu rồi? Như thế nào mà xảy ra tình trạng này?

Chàng trai:

- Buổi trưa hôm nay, lúc ăn cơm với khách hàng, tôi có uống hơi nhiều rượu, giữa trưa trở về ngủ một giấc, khi dậy thì cảm giác có chút không thoải mái, tôi vội vàng chạy đến phòng khám bệnh dưới lầu, đối phương cho tôi vài miếng Nitroglycerin, sau khi lần đầu ngậm uống một viên, không còn đau nữa nên tôi không để ý, thế nhưng mà... Một giờ trước lại bắt đầu phát tác, cho dù ngậm cũng vô dụng, hơn nữa loại cảm giác khó chịu ở ngực lại càng thêm nghiêm trọng, tôi phải gọi xe cấp cứu tới.

- Hiện tại cảm giác cũng không phải quá đau như lúc trước

Trực tiếp nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu biết làm điện tâm đồ không? Lại làm một cái đi

Làm điện tâm đồ thì một bác sĩ cấp cứu thậm chí là mỗi một bác sĩ đều nhất định phải biết làm.

Trải qua ba năm rèn luyện ở khoa cấp cứu, Trần Thương đối với tiêu chí trình độ của bản thân đã quen thuộc từ 1 đạo trình đến 6 đạo trình, giống như thời đi học thì quen với bốn phím (Q, W, E, R) thời đại học lúc chơi Liên Minh Huyền Thoại

Trên cơ bản anh chỉ cần bày ra tư thế, liếc mắt đã có thể nhìn ra chỗ nào cần dán, không quan tâm người bệnh có mặc quần áo hay không.

Bởi vì loại bệnh mà khoa cấp cứu thường thấy nhất chính là nhồi máu cơ tim, những người bệnh này phát bệnh đột ngột, tùy thời cũng có thể xuất hiện tình huống.

Vì lẽ đó sau khi Trần Thương đến Tỉnh Nhị Viện, thời gian nửa năm đầu đều là làm điện tâm đồ và đọc điện tâm đồ.

Lúc này, máy móc đo điện tâm đồ đang được bày ở một bên, rất rõ ràng người bệnh vừa mới lại làm một cái điện tâm đồ.

Vào giờ phút này, ba người đều nhìn chằm chằm báo cáo dần ổn định trên máy đo điện tâm đồ.

Mà trong đầu Mạnh Hi thì không ngừng suy nghĩ đến điện tâm đồ vừa rồi, bà luôn cảm thấy đã từng gặp qua ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi mà không ra, loáng thoáng cứ thấy có chút ấn tượng.

ST không chênh lên (STEMI), cũng không phải cứ nhất định chính là ST không chênh lên (NSTEMI) thì mới là hội chứng mạch vành cấp tính

Điện tâm đồ chính là một cái máy kiểm tra SI, đem tất cả căn bệnh tiến hành sàng chọn thông qua một lần kiểm tra, sau khi sàng chọn ra, có thể dựa vào đó để tiến hành một bước chẩn đoán bệnh cùng trị liệu.

Kỳ thật, có đôi khi căn bệnh mà bệnh nhân mắc phải cũng giống như khi bạn làm một đề ứng dụng, cần dùng tư duy logic để phán đoán.

Nếu như tới một người bệnh, tức ngực, trong đầu của bạn đầu tiên hẳn là xuất hiện tất cả các nguyên nhân có thể sẽ gây nên tức ngực.

Sau đó thông qua kinh nghiệm của bạn, kiểm tra, xét nghiệm, tư liệu hình ảnh từng loại được nghiệm chứng hoặc là bài trừ.

Đây chính là một quá trình chẩn đoán trị liệu hiện tại của y học.

Nói đến đây, Tây Y là như vậy, còn quá trình chẩn đoán trị liệu của Trung Y sẽ như thế nào?

Có lẽ tất cả mọi người cảm thấy Trung Y đều dựa vào những huyệt đạo thần hồ, kỳ thật, Trung Y cũng có một loại năng lực tư duy logic, cũng không phải chỉ là nói hươu nói vượn.

Người cổ đại không hiểu rõ bên trong cơ thể, kiểm nghiệm sinh lý, sinh hóa cũng không thành thục, tới người bệnh bạn cũng không thể khai đao! Dù sao ở những năm đó, khả năng không có bệnh, nhưng vừa mở dao lại gây lây nhiễm cũng không biết chừng...

Chương 329: Hội Chứng De-Winter

Trung Y thông qua biểu hiện bên ngoài của thân thể, rồi nghiên cứu xem có liên quan gì đến căn bệnh hay không.

Mà quá trình họ chẩn đoán điều trị, được gọi là Tứ chuẩn Đông Y, bao gồm: Vọng, Văn, Vấn, Thiết.

Nhìn mà biết gọi là thần, cái này chính là nói có rất nhiều danh y có kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi, liếc qua lời nói, cử chỉ, sắc mặt, hình thái lưỡi tượng của người bệnh là đã có thể chẩn đoán ra bệnh.

Mà người xưa trải qua các loại biểu hiện: vọng, văn, vấn, thiết, lại tiếp tục trải qua tổng kết của các ca bệnh sau mấy trăm năm, tạo thành chuẩn đoán y học cổ truyền, hay còn gọi là Trung y.

Thông qua nhìn, ngửi, hỏi, cắt lần lượt nghiệm chứng, cho tới bây giờ đạt được một cái bệnh cơ phù hợp, từ đó tiến hành chẩn trị, thực hiện một mục đích gặp gì biết nấy

Có đôi khi, anh không thể không cảm khái các vị cao nhân thời cổ đại.

Điện tâm đồ vừa mới ra, Trần Thương đang muốn đưa cho Mạnh Hi, nhưng sau khi cầm ở trong tay, bỗng nhiên sửng sốt một chút

Bởi vì cái điện tâm đồ này... Có chút không được bình thường

Đầu tiên là trước ngực đạo trình V 1 - 6, điểm J bị đè thấp từ 1-3 mm, đoạn ST trình lên nghiêng hình dời xuống, sau đó sóng T đối xứng cao nhọn

Tiếp theo, sóng QRS bình thường, không quá rộng.

Cuối cùng chính là cường độ đạo trình AVR và đoạn ST đang tăng.

Sau khi Trần Thương cẩn thận lại nhìn một lần, bỗng nhiên liên tưởng đến một loại khả năng

Chẳng lẽ là... Nghĩ tới đây, Trần Thương biến sắc

Tiếp tục vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, rất có thể đúng là vậy

Vài giây sau

Trần Thương kết hợp bệnh tình và số tuổi của người bệnh rồi tổng hợp cân nhắc một phen, nghĩ đến khả năng của người bệnh.

Quay người, Trần Thương vội vàng cầm tâm điện đồ trong tay đưa cho Mạnh Hi.

Mạnh Hi nhận lấy rồi xem xét, không khỏi nhíu mày lại, vẫn không có khác biệt gì lớn hơn so với vừa rồi.

Thật chẳng lẽ chính là NSTE-ACS* ?

(DG: Hội chứng mạch vành cấp tính không ST-phân khúc cao)

Vốn dĩ Trần Thương còn cho rằng Mạnh Hi với tư cách là nữ tiến sĩ trở về từ nước ngoài, hẳn là có nhiều hiểu biết, thế nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy, tựa hồ cũng có chút do dự, lập tức có chút nóng nảy.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp nói:

- Mạnh lão sư, tôi cảm thấy điện tâm đồ của bệnh nhân rất giống hội chứng De-Winter! Nhất định phải nhanh chóng sắp xếp tiến hành một bước kiểm tra, để kịp thời trị liệu

Không chút do dự, bây giờ không phải là thời điểm để do dự, bởi vì loại điện tâm đồ này thuộc về chênh lệch ST (STEMI), biểu hiện của nhồi máu cơ tim siêu cấp tính! Cũng chính là cái gọi là: hội chứng De-Winter.

Sau khi Trần Thương nói ra câu nói này, hai người lập tức hôn mê rồi

Sau khi Cát Hoài nghe thấy từ này, cũng hơi dừng một chút, có chút quen mắt

Bởi vì tư liệu về loại điện tâm đồ này trong nước rất ít, là thông qua điện tâm đồ của 1532 ca tắc cấp nhánh LAD, hội chứng mạch vành do bác sĩ De – Winter của nội khoa tim Rotterdam Hà Lan nghiên cứu. Phát hiện 30 ca bệnh cũng không có xuất hiện điển hình đoạn ST nâng lên, thế là sau khi nghiên cứu, phát hiện mấy loại hình sóng đặc thù của điện tâm đồ, sau đó lấy hình thức luận văn để phát biểu trên « Tạp chí Y học New England ».

Đây chính là cái gọi là hội chứng De-Winter

Nhưng mà loại hội chứng này chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi, tài liệu tiền sử ở trong nước có lẽ tìm đọc được cũng không phải là rất nhiều, vì lẽ đó rất nhiều bác sĩ không quá hiểu rõ.

Mà Mạnh Hi bị Trần Thương, nhắc nhở lập tức biến sắc, De-Winter?

Đúng

Rất giống

Rất có thể đúng là vậy

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi vội vàng cầm báo cáo kiểm tra điện tâm đồ tiếp tục so sánh nhìn lại.

Mạnh Hi càng xem càng kinh hãi, càng xem càng thấy tim đập mạnh và loạn nhịp.

Quay người nhìn Cát Hoài, vội vàng nói:

- Bác sĩ Cát, tranh thủ thời gian làm bảng theo dõi, hoàn thiện kiểm tra tương quan, chuẩn bị ký tên... Mau chóng làm chụp CT mạch vành...

Nếu như chẩn đoán chính xác, sau đó phải kịp thời trị liệu làm chụp mạch vành, khai thông mạch máu nhồi máu tương quan, cấp cứu giúp cơ tim sống sót đã là chuyện bắt buộc phải làm

Trước mắt, việc giải quyết vấn đề nhồi máu cơ tim chủ yếu là căn cứ độ chênh lệch ST (STEMI), giải quyết sự cản trở lưu thông máu ở tâm nhĩ thất bên trái, mặc dù hội chứng De-Winter trước tiên sẽ khiến cho sự vận hành của tâm nhĩ thất hoàn toàn hoặc toàn bộ bị tắc nghẽn, nhưng biểu hiện của điện tâm đồ cũng cho thấy không phù hợp dùng thuốc để làm tan máu.

Trên lý thuyết mà nói, có thể sẽ có hiệu quả làm tan máu, nhưng xuất hiện giai đoạn vẫn là dùng thuốc "Siêu hợp thuốc". Nhìn chung năm gần đây chỉ nam trong STEMI trong và ngoài nước, cũng không có loại người bệnh loại này.

Có ý tứ gì, bất kỳ loại bệnh tật gì, khi tiếp nhận trị liệu đều cần dựa theo chứng chỉ để trị liệu.

Mà loại hội chứng De-Winter này cũng không phải trong quá trình trị liệu tan máu, vì lẽ đó nếu xảy ra vấn đề, chính là trách nhiệm của bác sĩ.

Thế nhưng chữa bệnh vốn chính là y học đang phát triển, ai có thể cam đoan không xảy ra vấn đề chứ?

Với tư cách là bác sĩ thì nhất định phải nghiêm cẩn đối với việc sử dụng dao phẫu thuật trong tay mình

Cát Hoài nghe xong lời này, vội vàng đứng lên bắt đầu đủ chuẩn bị mọi chuyện

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương đi theo Mạnh Hi và Cát Hoài bận lên bận xuống

Làm chụp CT mạch vành rồi lấy tư liệu hình ảnh, sắc mặt ba người lập tức ngưng trọng

Quả là thế

Thật sự là hội chứng De-Winter

Tất nhiên đã chẩn đoán chính xác, tiếp theo chính là cần khẩn cấp sắp xếp phẫu thuật trị liệu.

Mạnh Hi hùng hổ dẫn theo đoàn đội tới cấp tốc cứu chữa cho người bệnh, từng giây từng phút thời gian đều không thể trì hoãn, đến lúc mười một giờ, phẫu thuật cho người bệnh rốt cuộc cũng hoàn tất.

Phẫu thuật thuận lợi

Một sinh mạng hoạt bát, đã có được một lần cứu chữa hoàn mỹ.

Ba người không khỏi bùi ngùi mãi thôi

Lúc này, bên tai Trần Thương vang lên:

【Đinh! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 15! 】

Người bệnh được cứu vớt, rốt cuộc ba người cũng có thể buông lỏng gánh nặng trong lòng.

Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu như dựa theo không chênh lệch ST (NSTEMI) mà vội vàng tiến hành trị liệu làm tan máu hội chứng chụp mạch vành, có khả năng cũng sẽ hữu hiệu.

Nhưng là, hai chữ "Khả năng" này, thật không thích hợp để dùng trong trường hợp chữa bệnh cứu người

Bởi vì "Khả năng" mà bạn mang tới, thường thường chính là sự không chắc chắn đối với sinh mệnh

Với tư cách là một nhân viên y tế, chúng ta nhất định phải đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Cho bệnh nhân một phương án chẩn đoán và phương án trị liệu thích hợp nhất, không thể bởi vì lý do cá nhân của bác sĩ mà làm chậm trễ cơ hội chữa trị của bệnh nhân.

Đương nhiên, có lẽ mấy chục năm về sau, mọi người quay đầu nhìn lại, có lẽ sẽ cảm thấy phương án trị liệu bây giờ của chúng ta còn thô sơ không chịu nổi, mười phần lạc hậu, thậm chí có rất nhiều sai sót, nhưng đây đã là phương án tốt nhất mà chúng ta có thể làm lúc này.

Chặng đường dài của lịch sử chính là chậm rãi phát triển như vậy.

Bất kỳ một lĩnh vực nào cũng đều đang không ngừng phủ định cùng phủ định để dần tiến bộ.

Y học mỗi một thời đại, đều là tài phú tinh túy và quý báu nhất của thời đại đó, họ dùng tri thức chân thành nhất, giúp mọi người được đảm bảo về mặt sức khỏe.

Chương 330: Đây Chính Là Y Học

Sau khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trần Thương hơi sững sờ

Hoá ra độ thiện cảm còn có thể lấy được như thế?

Xem ra...

Sau này đại nghiệp kiếm độ hảo cảm của mình đều phải dựa vào việc chinh phục chủ nhiệm Mạnh rồi...

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy nhẹ nhõm hơn mấy phần, tựa hồ sau khi hiểu rõ cần phải như thế nào để kiếm được độ hảo cảm.

Mà sau khi Mạnh Hi đi ra, tựa hồ có chút mệt mỏi, đi đến hàng ghế bên ngoài cạnh phòng phẫu thuật, chậm rãi ngồi xuống, lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi...

Trần Thương cùng Cát Hoài thấy thế, cũng ngồi xuống cùng.

Mọi người đều có chút mệt mỏi.

Cấp cứu có các kiểu căng thẳng, không khác gì giảm béo, dù sao bạn nhìn xem khoa cấp cứu làm gì có ai mập mạp không?

Mạnh Hi hít sâu một hơi.

Kém một chút...

Chỉ kém một chút...

Khả năng sẽ bởi vì chính mình nhất thời lơ là sơ suất hoặc phải nói là năng lực có hạn... Có thể sẽ tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển đối với người bệnh.

Mạnh Hi là một người khi làm việc sẽ yêu cầu mười phần nghiêm ngặt đối với bản thân, gần như là người hà khắc, là một người yêu cầu sự hoàn mỹ trong quá trình chẩn đoán bệnh và trị liệu, cô sợ nhất cũng là bởi vì học thức của mình nông cạn mà khi cứu chữa cho người bệnh, bởi vì nguyên nhân của bản thân mà tạo nên hậu quả xấu.

Nhưng hôm nay, chính mình suýt nữa đã để chuyện như vậy xảy ra.

Càng nghĩ, Mạnh Hi càng ảo não, thậm chí quyết định buổi tối hôm nay sau khi trở về, lại đặt thêm một nhiệm vụ, nghiên cứu chỉ nam mới nhiều một chút.

Chút mệt mỏi đó thì tính là gì?

Nghề nghiệp của mình chính là có liên quan đến Tử thần.

Mà thẻ đánh bạc của chúng ta chính là tri thức

Nhưng thẻ đánh bạc của đối phương, lại là tính mạng của người bệnh.

Kiến thức của chúng ta càng nhiều, mới có thể thắng được thẻ đánh bạc của đối phương.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi cảm kích nhìn thoáng qua Trần Thương, nghiêm túc xoay người, nói:

- Trần Thương

Trần Thương vô thức nhìn về phía Mạnh Hi:

- Mạnh lão sư?

Mạnh Hi lấy khẩu trang xuống, trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp, nghiêm túc nói:

- Cám ơn cậu

Trần Thương sững sờ, lắc đầu, không nói gì.

Chuyện này có thể trách Mạnh Hi sao?

Anh không có tư cách. Trình độ của anh thế nào trong lòng anh nắm chắc, đơn giản là trùng hợp với điện tâm đồ cấp hoàn mỹ của anh, trùng hợp gặp chuyện như vậy.

Ai có thể cam đoan lần sau gặp phải những chuyện khác, cũng có thể xử lý rất tốt chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài.

Kỳ thật nếu như vận khí của mình vẫn luôn tốt như vậy cũng được, tối thiểu có thể cứu giúp nhiều thêm một số người, cứu vớt nhiều sinh mệnh hơn.

Bác sĩ vốn là có giới hạn.

Bạn không phải con người toàn vẹn

Bạn không có khả năng học được tất cả tri thức, bạn chỉ có thể dùng tất cả tri thức cùng kỹ năng mà mình có để có đủ khả năng làm tốt công việc của mình.

Vì sao lại nói bác sĩ bị áp lực rất lớn?

Bởi vì sinh mệnh quá nặng nề.

Chúng ta gánh không nổi.

Khi nhìn thấy từng người một chết trước mắt chúng ta, nhìn thấy người nhà người bệnh khóc ròng, nhìn thấy thân nhân yên lặng nghẹn ngào lệ rơi đầy mặt, loại cảm giác áy náy đó, loại cảm giác bất lực đó, bạn sẽ không có lời nào có thể diễn tả được

Những lúc như thế này, chúng ta đều chỉ biết tiếc hận cùng ảo não, nếu như kỹ thuật của chúng ta khá hơn một chút, trình độ lại cao thêm một chút, hệ thống càng thêm hoàn thiện một chút... Tốt biết bao nhiêu

Thế nhưng chúng ta không điều khiển được những tác nhân bên ngoài.

Điều mà chúng ta có thể làm, chính là mua chỉ nam mới nhất quý nhất, không ngừng thúc giục bản thân, bức bách chính mình không ngừng đề cao năng lực bản thân.

Đáng tiếc, đời này không có nếu như

Y học đang phát triển, kiến thức của chúng ta chỉ có thể chậm rãi cách tân, không ngừng đề cao.

Tính hạn chế?

Chỗ nào cũng có

Không thể trách cứ người khác?

Ngẫm lại chính mình, đã làm tốt hay chưa?

Tài nguyên chữa bệnh có hạn, chúng ta có thể cứu hết sức thì sẽ cứu, toàn lực ứng phó, vậy là đủ rồi.

...

Trần Thương nhìn Mạnh Hi, thở dài:

- Đây chính là y học...

Trần Thương nói ra câu này khiến hai người Cát Hoài cùng Mạnh Hi kinh ngạc một trận, nhẹ nhàng thở ra.

Đúng vậy, đây chính là y học

Lúc này đã hơn mười một giờ, sau khi mọi người thu thập một phen, đang muốn chuẩn bị giao ban rồi về nhà.

Mạnh Hi bỗng nhiên nhìn Trần Thương, nói:

- Tiểu Trần, cậu ở chỗ nào? Tôi đưa cậu một đoạn?

Trần Thương sững sờ, lắc đầu:

- Tôi đi về cũng chỉ mất mười mấy hai mươi phút, Mạnh lão sư ngài mau đi về nghỉ đi

Mạnh Hi cũng không có kiên trì, quay người rời đi.

Lúc này, bụng Trần Thương bỗng nhiên kêu lên, lúc này mới phản ứng được mình còn chưa ăn cơm, mẹ nó, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng chết vì đói.

Sáng sớm hôm sau, sau khi giao ban, Trần Thương bỗng nhiên biết được bệnh viện tổ chức hội nghị quy bồi sinh mới tới.

Sau khi Trần Thương tới, lại lần nữa gặp được Tiền Lâm, trung tâm quy bồi chủ yếu giảng một chút thử quy bồi và hạng mục công việc cần chú ý, đồng thời sẽ tiến hành khảo hạch định kỳ, để mọi người có chuẩn bị tốt nhất.

Tiếp đó trong thời gian một tuần sau, yêu cầu tiến hành bốn đợt huấn luyện những thao tác cơ bản của một bác sĩ trong lĩnh vực châm cứu và khôi phục tim phổi.

Về sau có lẽ sẽ phải bắt đầu sắp xếp phòng ban chuyển khoa.

Bất quá bây giờ thuận tiện, thứ gì đều có app trên điện thoại, Trần Thương cũng download cho mình một cái "Sách điện tử y học Quốc gia", phía trên có một vài kiến thức về quy bồi.

Sau khi mở xong rồi ra ngoài, Tiền Lâm trông thấy Trần Thương, nhịn không được nói:

- Trần Thương, anh thật là giỏi nha! Chương trình học trong một tháng qua, anh lại một ngày cũng không đi, anh có biết anh bị điểm danh bao nhiêu lần không?

Trần Thương sững sờ:

- Đã là nghiên cứu sinh... Còn phải điểm danh à?

Tiền Lâm ừ một tiếng:

- Nói nhảm, không điểm danh thì ai đi, mấy ngày cuối cùng, trước khi vào bài học, việc lão sư làm đầu tiên chính là điểm danh. Hơn nữa mỗi ngày người bị điểm danh đầu tiên đều chính là anh

Trần Thương lập tức bó tay rồi:

- Vậy sao cậu không nói cho tôi biết?

Tiền Lâm thở dài:

- Mấy lần trước không có để ý lắm, đến cuối cùng khi nhớ lại thì phát hiện đã muộn, người ta nói điểm danh ba lần không đến sẽ hủy bỏ thành tích của khoá, tôi suy nghĩ anh đã không có rồi, cần gì chứ.

Trần Thương nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, đây con mẹ nó nên làm cái gì?

Nghiên cứu sinh sẽ không bởi vì rớt tín chỉ mà bị cho nghỉ học chứ?

Độ thiện cảm của chủ nhiệm Mạnh chỉ vừa mới bắt đầu, không thể mất oan như vậy được

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định tìm chủ nhiệm Quan của bộ phận nghiên cứu sinh tâm sự.

Sau khi tạm biệt Tiền Lâm, anh vội vàng bấm điện thoại gọi cho Quan Vĩ.

Điện thoại treo không bao lâu lập tức có người nghe máy.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Quan lão sư, em có một chuyện muốn nhờ, không phải em đang làm việc đó sao? Những khoá học kia không có đi, về sau mới biết được, lão sư

cho rớt tín chỉ... Tựa hồ còn không chỉ một khoa... Ngài xem có thể sắp xếp cho em một chút không? Có phải là cần phải thi lại cái gì không?

Sau khi Quan Vĩ nghe được, cười nói:

- Không có chuyện gì, chuyện của cậu tôi sẽ nói với lão sư kia, thành tích không cần lo lắng, hiệu trưởng Tiền còn cố ý căn dặn tôi phải chiếu cố cậu nhiều hơn, cậu yên tâm đi.

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức cao hứng trở lại:

- Khụ khụ, vậy thì cảm ơn Quan lão sư

Chương 331: Chẳng Lẽ Là Viêm Ruột Thừa Cấp Tính?

Cúp điện thoại, rốt cuộc Trần Thương cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, một bụng tâm sự cũng hạ xuống.

Chỉ là điện thoại vừa mới treo không bao lâu, một cuộc gọi khác lại tới.

- Bác sĩ Trần, tôi là Phó Trí Tuệ ở trung tâm quy bồi

Một giọng nữ vang lên.

Trần Thương sững sờ, anh đương nhiên biết Phó Trí Tuệ, trước kia làm ở nội khoa thần kinh, còn gọi mình hội qua chẩn.

- Nha! Tiểu Phó lão sư, chào cô.

Nếu Trần Thương không muốn phải đi đường vòng, tốt nhất phải tạo mối quan hệ tốt với trung tâm quy bồi.

Dù sao "cửa vào không như hiện quản", cũng không thể cứ làm phiền chủ nhiệm cùng viện trưởng được?

Phó Trí Tuệ cười nói:

- Được rồi, bác sĩ Trần, cậu không cần gọi tôi là tiểu Phó lão sư, chúng ta đây đều là đồng nghiệp cùng đơn vị, đừng khách khí như vậy.

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Trong triều có người dễ làm việc, tôi đây không phải nên giữ gìn mối quan hệ cùng lãnh đạo trực hệ sao? Tiểu Phó lão sư, cô phải cho tôi một cơ hội chứ.

Phó Trí Tuệ đến bệnh viện sớm hơn Trần Thương mấy năm, là bác sĩ chuyên nội khoa thần kinh, nhưng hiện tại ông xã của người ta là lực lượng chủ chốt của khoa chỉnh hình.

Vì lẽ đó khi cân nhắc chuyện lập gia đình và sinh con, sau khi hai người thương lượng một phen, Phó Trí Tuệ đã quyết định chuyển tới làm hành chính, vừa vặn bệnh viện thành lập trung tâm quy bồi, thế là bị điều đến đây làm quản lý công tác quy bồi sinh.

Dù sao cũng là người đồng lứa, không kém nhiều tuổi, vì lẽ đó hai người nói chuyện cũng rất tùy ý.

Phó Trí Tuệ nói:

- Bác sĩ Trần, tôi tìm cậu là có chính sự, cuối tuần này phải tiến hành huấn luyện thao tác kỹ năng cơ bản trong kỳ hạn một tuần, chắc cậu cũng

biết chứ? Tôi liên hệ một bác sĩ khoa giáo khoa, họ đưa cho tôi một danh sách, tôi nhìn phía trên vừa vặn có tên cậu, nếu không cậu cứ dứt khoát tới làm lão sư huấn luyện lần này đi, tiếp tục phụ trách châm cứu lồng ngực.

- Bác sĩ Trần, cậu thấy thế nào?

Trần Thương gật đầu:

- Đương nhiên không thành vấn đề, tiểu Phó lão sư sắp xếp là được

Phó Trí Tuệ hài lòng nhẹ gật đầu:

- Vậy thì làm phiền bác sĩ Trần.

Nói xong, hàn huyên hai câu, cúp điện thoại.

Đối với châm cứu lồng ngực, Trần Thương cũng không cần chuẩn bị gì, mỗi lần sau khi thực tập sinh tới, khoa giáo khoa chung quy đều kéo anh đi làm tráng đinh, sớm đã thành thói quen, nhưng trước kia còn có Lý Thế Kiến ngẫu nhiên cộng tác một chút, hiện tại tốt rồi, tất cả đều có việc của riêng mình, những lão bác sĩ kia cũng không có thời gian.

Hơn nữa, trong máy vi tính của mình đã lưu trữ sẵn mô bản châm cứu ngực, đến lúc đó mang theo để mô phỏng trên thân thể cho các học sinh là được.

Căn bản không tính là chuyện gì.

Nhưng mà Trần Thương bỗng nhiên kịp phản ứng, tối hôm nay sau khi trở về phải đổi mới một cái Power Point, bởi vì sau khi kỹ năng châm cứu ngực của anh tăng lên đến cấp đại sư, cũng có nhiều lý giải cùng cảm ngộ mới hơn.

Đặc biệt là một chút kỹ xảo định vị tinh chuẩn, đến lúc đó chia sẻ với mọi người một chút.

Đến mức giữ cho riêng mình?

Bác sĩ là một ngành nghề không nên giữ kiến thức cho riêng mình, dù sao bạn dạy dỗ nhiều hơn một người thì có thể cứu thêm vô số người.

Thời gian sau đó, công việc vẫn diễn ra như thường lệ, anh đi làm bình thường.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất đó là sau khi tan tầm, anh phải đi theo Mạnh lão sư để thực hiện vài thao tác phẫu thuật, cứ như vậy, thời gian còn lại của anh càng lúc càng rút ngắn đi.

Ngày nào cũng đi sớm về tối, về đến nhà chỉ cần nằm xuống đã lập tức ngủ say.

Hiện tại Trần Thương không thể không bội phục Mạnh Hi, gần ba mươi tuổi đã là Karolinska của học viện tiến sĩ, rốt cuộc phải giỏi đến thế nào mới có thể đạt được đến trình độ này?

Bình thường ở độ tuổi này, những người phụ nữ khác đều coi mình là hoa là ngọc, lúc nào cũng bỏ tiền ra tiêu xài cho việc làm đẹp, còn Mạnh Hi ngược lại, cô lại khoác lên mình chiếc áo blouse màu trắng, lúc nào cũng nhét mình trong phòng phẫu thuật.

Rất hiếm khi Trần Thương nhìn thấy Mạnh Hi trang điểm, dù là đơn giản đi nữa thì chí ít cũng nên tô chút son môi chứ.

Nhưng cho dù là vậy, trông cô vẫn rất xinh đẹp

So với Tần Duyệt, Mạnh Hi lại giống một người phụ nữ thành thục độc lập, biết tự chủ hơn.

Đáng tiếc, người phụ nữ này lại tự gả bản thân mình cho y học.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lại cảm thấy mình có chút may mắn.

Một người phụ nữ như vậy, cũng may là đã gả mình cho y học, chứ nếu không, trên thế giới này sẽ có thêm một hồng nhan họa thủy hại nước hại dân.

So với Tần Duyệt đúng là hoàn toàn ngược lại, trong khi Tần Duyệt có sở thích ăn vận đủ loại quần áo, thì Mạnh Hi lại càng thích mặc những bộ đồ giản dị, mỗi khi cô cởi bỏ chiếc áo blouse trắng, Trần Thương lại nhịn không được nhìn lén mấy lần, dáng người ấy, thật sự rất tuyệt

---

Cả ngày thứ tư dài dằng dặc so với những ngày khác, chỉ có việc trêu chọc tiểu liếm chó Tần Duyệt là có thể mang lại chút niềm vui.

Tỉ mỉ nghĩ lại, Trần Thương phát hiện ra cuộc sống của anh cũng không phải quá tệ

Tỉnh Nhị Viện có tiểu liếm chó Tần Duyệt.

Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân có Tư Nhu Từ cuồng dã.

Ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất Viện có Mạnh Hi....

Mà thôi, hiện giờ Mạnh lão sư vẫn chưa có biệt hiệu gì, tạm thời cứ để trống không vậy cũng được.

Kể từ đó, Trần Thương phát hiện, thật sự học y vô cùng tốt, cả kể khi nán lại ở bệnh viện cũng không tệ, còn hơn về nhà chỉ có 'trái' là bạn và 'phải' là bạn, từ khi nào ở bệnh viện lại dễ chịu như vậy?

Bác sĩ thì kệ bác sĩ đi, dù sao cũng đều là cẩu độc thân, cần gì phải sợ việc bản thân sẽ bị cắm sừng?

Đoạn thời gian trước Trần Thương có đọc một tin tức.

Trong lúc một bác sĩ nào đó ngủ lại ở bệnh viện thì vợ anh ta đã vượt qua giới hạn với người khác.

Sau khi xem được tin tức này, Trần Thương giật mình, thậm chí anh còn sợ hãi đến nửa ngày, trong lòng thì luôn mang cảm giác cực kỳ khó chịu.

Bắt đầu cảm thấy bản thân may mắn vì là người độc thân.

Tối thiểu anh sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề bản thân sẽ bị cắm sừng.

...

Hơn một giờ chiều, bỗng nhiên có một cô gái tới ôm bụng gào khóc, tuổi không lớn lắm, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi đầu, chính là một thiếu nữ xuân thì.

Đi cùng tới là cha mẹ của cô ấy, đứa nhỏ vừa mới khai giảng lớp mười hai, khi đi học tập, trong nhà liền sắp xếp trọ ở trường.

Trường trung học Thập Lục Đông Dương là một trong những trường cao trung tốt nhất ở Đông Dương, trước mắt chính là trường cao trung quản lý quân sự Hà Bắc Hành Thủy, quản lý mười phần nghiêm ngặt.

Sau khi phụ huynh đưa theo đứa nhỏ tới thì mười phần lo lắng.

- Bác sĩ! Hôm nay con bé đã phát tác nhiều lần, mỗi lần đau lên đều vô cùng kịch liệt, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Lần này, Trần Thương tiếp thu kinh nghiệm lần trước của Diêu Chí Văn, trước kiểm tra kỹ lưỡng cho cô gái

Nghe chẩn đoán bệnh tim phổi, còn kiểm tra phần bụng.

Hơi dùng ngón tay đè lên phần dưới bụng, nhưng phản ứng không quá rõ ràng, cũng không có phản ứng đau.

Trần Thương hoài nghi, chẳng lẽ là viêm ruột thừa cấp tính?

Chương 332: Chuẩn Đoán Khó Khăn

Trần Thương hỏi triệu chứng bệnh án kỹ càng:

- Lần này đau bao lâu, đau như thế nào?

Lúc này, cô gái nhỏ cũng không còn đau lắm, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Trong tháng này đau nhiều lần, hơn nữa mỗi lần phát tác có thể sẽ đau hơn 2 giờ. Qua một hồi mới chậm rãi đỡ đau, hiện tại đã hết đau.

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Trước kia từng bị vậy chưa?

Cô gái nhẹ gật đầu:

- Chưa, chính là gần đây bắt đầu đau, trong một tháng này đau bốn năm lần, cực kỳ đều đặn, hay bị nhiều vào buổi tối, hôm nay khi đi học bỗng nhiên đau, tiếp đó giáo viên liên hệ người nhà.

Phản ứng đầu tiên của Trần Thương là chụp CT, thế nhưng vừa mới nghĩ đến nơi đây, bỗng nhiên Trần Thương cảnh giác một cái.

Không thể làm CT

Vạn nhất mang thai làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cúi đầu nhìn cô gái, hỏi:

- Gần đây chu kỳ kinh nguyệt có đều không?

Cô gái hơi sững sờ, vẻ mặt biến đổi, nói:

- Không quá đều... Chu kì của em vẫn luôn không quá đều.

Trong lòng Trần Thương lộp bộp một tiếng:

- Cô gái nhỏ, có bạn trai hay không, đã từng quan hệ tình dục chưa?

Nghe được lời của Trần Thương, hai phụ huynh đều là có chút sợ hãi, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Cô gái thấy thế, vội vàng nói:

- Không có! Em không có bạn trai, càng không có quan hệ với ai hết

Nói năng lộn xộn

Trần Thương không thể không thận trọng hơn.

Ở độ tuổi này cực kỳ khiến người ta lo lắng, vì lẽ đó kiểm tra nước tiểu nhất định phải làm.

Dù cho cô gái có nói với bác sĩ là mình không có bạn trai, không có quan hệ tình dục.

Nhưng Trần Thương khẳng định sẽ không tin, bởi vì... Người bệnh thường xuyên sẽ nói dối, đây không phải là chuyện gì hiếm lạ, trọng yếu nhất chính là cô gái này nói năng vội vã, cha mẹ cũng đều ở bên cạnh, cho dù cô gái này đã từng quan hệ cũng tuyệt đối không dám nói

Bởi vì cô ấy mới chỉ là một học sinh trung học

Nghĩ tới đây, Trần Thương không có nhìn cô gái, mà ngẩng đầu nhìn phụ huynh, nghiêm túc giải thích nói:

- Cái này... Hiện tại cũng không thể bài trừ những khả năng khác, để cho an toàn, tôi đề nghị trước đi lấy mẫu nước tiểu, trước tiên chúng tôi sẽ kiểm tra một cái xem có thai hay không.

Mẹ cô gái nghe được vậy, mặc dù biến sắc, nhưng vẫn vội vàng gật đầu

- Được rồi! Vâng! Làm phiền bác sĩ. Tất cả kiểm tra chúng tôi đều sẽ tích cực phối hợp, hiện tại con bé mới học lớp mười hai, chúng tôi không muốn để cho nó chậm trễ thời gian quá dài. Cái gì có thể tra đều tra một chút... Cái gì mà siêu âm, vân vân...

Kỳ thật, mẹ của cô gái cũng đang rất luống cuống

Lỡ như... Lỡ như thật sự là mang thai thì làm sao bây giờ?

Con trẻ bây giờ, ở trường học làm gì cha mẹ căn bản không rõ lắm, lần này mới đến ký túc xá ở trường bao lâu?

Nghĩ tới đây, tim người mẹ lập tức đập mạnh và loạn nhịp, tay có chút run rẩy

Bà biết rõ sau khi phụ nữ mang thai sẽ phải làm siêu âm là có thể nhìn thấy, vì lẽ đó thậm chí còn nhắc nhở cho Trần Thương, cũng lo lắng con gái mình nghĩ lung tung, cho nên nói mịt mờ đi một chút.

Mặc dù cô gái không mấy tình nguyện, nhưng không lay chuyển được mẹ mình, đành phải bị lôi đi làm kiểm tra.

Cha cô gái cũng muốn theo tới, bị mẹ cô trừng mắt:

- Anh ở chỗ này đợi, em đi theo con bé làm kiểm tra.

Bởi vì đi khám rất gấp, vì vậy rất nhanh đã có kết quả.

Xét nghiệm nước tiểu kiểm tra thai khí cho kết quả âm tính.

Thật không phải có thai, không phải thì tốt.

Cha mẹ cô gái rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra...

Nhưng Trần Thương phát hiện cô gái cũng thở dài một hơi.

Trần Thương cũng chỉ đành phối hợp nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng kế tiếp còn cần phải mau chóng chẩn đoán rõ ràng xem đến cùng nguyên nhân khiến người bệnh đau bụng là do đâu.

Khi cha mẹ cô mãnh liệt yêu cầu, lại làm siêu âm phần bụng cùng siêu âm phụ khoa.

Nhưng mà...

Mẹ cô gái lặng lẽ đến trong phòng làm việc, hỏi Trần Thương:

- Bác sĩ Trần... Cậu có thể tra xem con bé có từng quan hệ tình dục chưa hay không? Tôi bây giờ hoài nghi... Không đúng! Là lo lắng cho con bé, cậu nói xem cũng đã lớp mười hai rồi, cái này mới ở ký túc xá của trường hai tháng, hy vọng đừng thật xảy ra vấn đề

Trần Thương nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra

Ngài thực sự là làm khó tôi.

Nếu tôi biết bí mật này, tôi coi như lợi hại.

Mẹ cô gái thấy Trần Thương không có cách nào, đi ra ngoài thương lượng với chồng một phen, cảm thấy để cho con gái về nhà sẽ an toàn hơn, tuy đi đi về về mệt mỏi chút... Nhưng mà...

Kết quả siêu âm rất nhanh chuyển tới nhưng cũng không có phát hiện vấn đề rõ ràng, ruột thừa, túi mật, thận, ống dẫn niệu đều rất tốt.

Gan, mật, tuyến tuỵ, lá lách, thận, nhìn qua cũng rất bình thường

Cân nhắc đến cô bé không có rượu chè, ăn uống quá độ, hơn nữa chô bị đau cũng không phải bên trái, hẳn không phải là viêm tụy cấp tính.

Chẳng lẽ là viêm ruột thừa cấp tính?

Siêu âm sẽ không nhìn ra viêm ruột thừa, trừ phi là chứng viêm kéo dài không khỏi dẫn đến mãn tính, đã tạo thành khối viêm nghiêm trọng trong ổ bụng.

Trần Thương tiếp tục hỏi thăm kỹ càng quá trình bệnh tật.

- Vị trí đau bụng có cảm giác thay đổi hay không, ví dụ như từ bên trên phần bụng, tiếp đó dần dần chuyển dời đến rốn, rồi chuyển đến dưới bụng bên phải?

Cô bé tựa hồ có ý kiến đối với Trần Thương, lúc nói chuyện cảm xúc đã không tốt lắm.

Trần Thương có chút bất đắc dĩ.

Mẹ cô thấy thế, bỗng nhiên nói ra:

- Ny Ny, con hãy nói với bác sĩ để bác sĩ kiểm tra, bác sĩ còn có thể tìm ra bệnh của con nhanh hơn?

Cô bé lắc đầu:

- Không có loại tình huống này.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui:

- Đi chụp CT phần bụng đi, nhìn xem có phải là viêm ruột thừa hay không

Cô bé liếc Trần Thương một cái, cười nhạo một tiếng:

- Anh có làm được bác sĩ không vậy? Anh lừa gạt để lấy tiền nhà tôi hả? Lúc làm cái này, lúc lại chụp cái kia

Ba mẹ cô bé vội vàng nói xin lỗi:

- Xin lỗi bác sĩ, kỳ thật chúng tôi đã sớm muốn làm kiểm tra sức khoẻ cho con bé, coi như lần này kiểm tra luôn

Cũng may ba mẹ cô bé phối hợp tích cực, kiểm tra còn có thể tiếp tục.

Ba mẹ cô bé phải kéo đi chụp CT phần bụng do cô vô luận như thế nào đều không tình nguyện làm.

Nhưng kết quả ra lại không có dấu hiệu gì bất thường.

Không phải viêm ruột thừa cấp tính, cũng không bị sỏi thận, viêm túi mật, viêm ống mật, viêm tụy, bệnh tắc ruột, dạ dày bệnh thủng ruột các loại tình huống.

Hiện tại nguyên nhân đau bụng cũng rất khó chẩn đoán.

Loại đau bụng kịch liệt này, khả năng duy nhất chính là vấn đề về đường tiêu hóa, nguyên nhân chỉ có một chút khả năng như loét dạ dày, còn có loét tá tràng,... Mà đau bụng do tiêu hóa là nguyên nhân cực kỳ thường gặp.

Nhưng hiện tại nếu nội soi dạ dày, Trần Thương lo lắng cô gái nhỏ này sẽ không phối hợp. Thật sự anh không có cách nào chẩn đoán bệnh rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì.

Lúc này, điện thoại của ba cô bé vang lên, ông đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại, sau đó vội vàng trở về cầm tư liệu xét nghiệm cùng hình ảnh gửi cho đối phương. Ba cô bé còn hỏi và nghe Trần Thương giải thích một vài vấn đề chuyên nghiệp, rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

Chương 333: Chứng Động Kinh Đặc Biệt

Qua mấy phút, ông quay lại nói:

- Bác sĩ... Có thể giúp chúng tôi nội soi kiểm tra dạ dày cùng ruột hay không?

- Là như vậy, khoảng thời gian này con bé đau bụng tôi cũng trưng cầu ý kiến một người bạn làm bác sĩ ở thủ đô, ông ấy là chuyên gia khoa tiêu hóa, bạn tôi đề nghị tôi nội soi kiểm tra dạ dày cùng ruột, nhìn xem có biến hóa gì hay không?

Nội soi dạ dày ở khoa tiêu hóa khẳng định phải hẹn trước để sắp xếp số phòng, thế nhưng nếu làm ở khoa cấp cứu sẽ nhanh hơn, tuy nhiên thu phí cũng sẽ đắt một chút.

Trần Thương nhìn bộ dáng cô bé bèn đề nghị đến khoa tiêu hóa kiểm tra nằm viện, cũng có thể giảm bớt thanh toán một chút.

Nhưng ba mẹ cô bé vội vàng cự tuyệt, họ tựa hồ cũng không quan tâm chút tiền này, chỉ muốn mau chóng chẩn đoán bệnh rõ ràng.

Nội soi dạ dày tương đối khổ cực, mới đầu cô gái nhỏ tương đối mâu thuẫn, dưới sự bức bách của ba mẹ nên miễn cưỡng đồng ý làm.

Kết quả nội soi dạ dày thấy có chút biểu hiện của bệnh viêm dạ dày, mặt khác không có vấn đề gì lớn, nhưng nhất định đây không phải nguyên nhân dẫn đến đau bụng.

Nếu như nội soi dạ dày cô bé còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nội soi ruột cô lập tức phản ứng kịch liệt

Mẹ cô bé nghĩ đến nội soi ruột nên vội vàng thương lượng với ba cô. Sau đó hai người quyết định làm

Trước khi vào phòng nội soi, mẹ cô bé tìm một nữ bác sĩ của phòng nội soi ruột thì thầm nói vài câu, còn lén lút nhét vào một cái phong bì, hi vọng bác sĩ khi làm nội soi ruột, thuận tiện nhìn xem... Có tổn hại gì hay không

Kết quả nội soi vẫn không có dị thường.

Không có viêm ruột, không có ruột kết, càng không có u bướu gì.

Tuy không có dị dạng, nhưng mẹ cô bé rõ ràng có chút tức giận...

Nguyên nhân không phải bởi vì cô đau bụng, mà là do nữ bác sĩ báo cáo.

- Con gái cô rất có thể từng có, nhưng mà... Cũng không thể đảm bảo, bởi vì các loại nguyên nhân gây nên tới tổn hại rất nhiều, vì lẽ đó cô cũng

không cần quá lo lắng.

Kiểm tra hoàn tất, ba mẹ cô bé đều tương đối tức giận.

Nhưng lúc này cô bé bỗng nhiên lại đau bụng! Vừa ôm bụng, vừa kêu đau.

Trần Thương quan sát các kết quả cũng không có đầu mối.

Trên cơ bản, có thể làm kiểm tra anh đều cho làm. Nhưng bây giờ một chút xíu dị thường cũng chưa có, đây cũng quá không khoa học đi

Siêu âm phần bụng, phụ khoa, CT phần bụng, nội soi dạ dày, ruột đều đã làm, nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân đau bụng.

Trong bụng tổng cộng chỉ có mấy bộ phận như vậy, hơn nữa toàn bộ đường tiêu hóa cũng dài như vậy, nội soi dạ dày có thể coi trọng bộ phận đường tiêu hóa, nội soi ruột có thể nhìn xem bộ phận.

Chẳng lẽ là... Vấn đề ở ngoại trừ không thấy được bộ phận kia?

Cũng chính là đoạn ruột rỗng của đường tiêu hóa, đoạn ruột cong, cái này không có cách nào nhìn, có phải là nơi này có vấn đề hay không?

Làm nội soi bao con nhộng?

Hiện tại, Trần Thương cũng rất muốn biết, đến cùng là yêu nghiệt phương nào tác quái.

Loại đau bụng kỳ quái này anh rất lâu chưa từng gặp qua

Nhìn thấy trạng thái nữ hài nhi lúc này, Trần Thương cảm thấy quá sức

Nội soi bao con nhộng đúng là có thể nhìn toàn bộ đường tiêu hóa, chính là để người bệnh nuốt vào một viên thuốc bình thường nhưng trong đó chứa camera, camera này sẽ chạy một vòng bên trong dạ dày đường ruột, không ngừng chụp ảnh, thông qua đó truyền ra số liệu đến máy tính, cuối cùng thông qua đại tiện đưa ra ngoài.

Nếu như là ruột non có vấn đề (đoạn ruột rỗng, đoạn ruột cong), như vậy nội soi bao con nhộng sẽ có trợ giúp.

Nhưng cái kiểm tra kiểu này rất đắt

Phòng nội soi Tỉnh Nhị Viện có thể làm, nhưng đắt đến mấy ngàn, người bệnh nằm viện có thể thanh toán, nhưng nếu cấp cứu loại này... Quá sức.

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên quay người, phát hiện cô bé khóe miệng co quắp, hai mắt vô thần ngốc trệ

...

Trần Thương bị hù dọa! Không hiểu thế nào?

Ngay lập tức anh ổn định lại, nghĩ đến một khả năng khiến cho Trần Thương khiếp sợ.

Anh nhìn mẹ cô bé ngập ngừng:

- Xin hỏi... Người nhà có có ai bị mắc chứng động kinh hay không?

Lời này vừa nói ra, hai người vội vàng lắc đầu:

- Chưa, không có chứng động kinh...

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Vậy cô bé này có hay không từng bị ngoại thương? Đầu.

Ba cô bé bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

- Có! Cái này có, hồi tháng bảy, con bé được nghỉ hè đi xe ngã sấp xuống một lần, đụng phải đầu, lúc ấy choáng đầu vài ngày, nhưng kiểm tra hạch từ cùng CT đầu đều nói không có việc gì, có thể là chấn động não rất nhỏ.

Trần Thương vội vàng nói:

- Hiện tại tôi cân nhắc con ông bà biểu hiện có thể là chứng động kinh

Vừa nghe vậy, mẹ cô bé giật nảy mình

Chứng động kinh cũng không phải bệnh gì tốt

Đó chính là bị kinh phong

Nói trắng ra, ở nông thôn trước kia đều bị mọi người phỉ nhổ cùng chê cười.

Nhà ai có người bị kinh phong, nói ra... Cái này tìm vợ hoặc chồng đều khó khăn

Vì lẽ đó mẹ cô bé bị dọa sợ:

- Bác sĩ... Anh có phải đang nói đùa hay không? Chứng động kinh làm sao có thể đau bụng, không phải là toàn thân run rẩy sùi bọt mép sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi hiện tại chỉ là hoài nghi, bởi vì có một loại động kinh, biểu hiện chủ yếu chính là đau bụng

- Khi chứng động kinh phát tác, có thể sẽ kèm thêm hệ thần kinh thực vật phát tác, y học gọi là động kinh liên sọ, cụ thể có thể có hình thức đau đầu, hình thức đau bụng, hình thức đau chân tay, ngất hoặc phát tác động mạch tim.

- Cơ bản kiểm tra đều làm, hiện tại tôi đề nghị chúng ta làm điện não đồ nhìn xem, tranh thủ tìm ra nguyên nhân.

Ba mẹ cô bé rất nhanh hiểu ra, nghe vậy vội vàng đáp ứng

Tất cả mọi người hiểu chứng động kinh điển hình, đích thật là run rẩy, ý thức mơ hồ, miệng sùi bọt mép.

Nhưng chứng động kinh không điển hình có khả năng sẽ biểu hiện là đau bụng, bởi vì đại não phóng điện dị thường, khả năng dẫn đến hỗn loạn

dây thần kinh phần bụng, dẫn đến đau bụng.

Trường hợp này mặc dù hiếm thấy, nhưng vẫn từng có

Bằng không cũng sẽ không viết trong sách giáo khoa y học.

Thời điểm khi Trần Thương nhìn đến cô bé phát tác, bỗng nhiên nghĩ đến khả năng này.

Ca bệnh cực kỳ hi hữu, khiến hứng thú của Trần Thương cũng tăng nhiều.

Ba mẹ cô bé đi thẳng đến phòng điện não đồ, lâm thời kéo một cái điện não đồ.

So sánh với điện tâm đồ, điện não đồ làm tương đối chậm, nhưng Trần Thương đoán nếu là chứng động kinh thì nhất định có thể phát hiện.

Bởi vì hôm nay cô bé đã phát tác nhiều lần, hơn nữa mới vừa rồi còn có phát tác nhỏ.

Rất nhanh đã có kết quả điện não đồ

Trần Thương nhìn sóng não hình cầu, không quá dễ diễn giải...

Mà bác sĩ kiểm tra nói:

- Bác sĩ Trần, thấy không? Tổng hợp bước sóng chậm 3 lần/giây, đồng bộ lại đôi bên đối xứng... Đây là điện não đồ điển hình biểu hiện chứng động kinh nhỏ phát tác

Nghe đến đó, Trần Thương lập tức vui mừng

Kiểm tra điện não đồ đối với chẩn đoán chứng động kinh có tác dụng mang tính chất quyết định.

Mà bây giờ, chân tướng rõ ràng. Rốt cuộc tìm được nguyên nhân ở nơi nào

Lý Diễm khoa khám bệnh hơi kinh ngạc:

- Lần thứ nhất tôi nhìn thấy người bệnh loại này

Nếu đã tìm ra nguyên nhân, Trần Thương gọi điện thoại cho nội khoa thần kinh, thỉnh cầu hội chẩn.

Trương Lăng Vân nghe thấy đặc thù bệnh này, vội vàng chạy xuống, còn có chút kích động.

- Tiểu Trần, nhiều năm trước đang đi học tôi cũng gặp qua người bệnh như vậy! Không nghĩ tới lần này lại gặp phải

Chẩn đoán chính xác là chứng động kinh, ba mẹ cô bé làm gì còn tâm trí quản cái gì học tập, vội vàng xin phép nghỉ, đến nội khoa thần kinh làm thủ tục nằm viện.

Chương 334: Ta Là Trần Lão Sư Của Các Ngươi

Chín giờ sáng ngày hôm sau, sau khi Trần Thương giao ban xong, anh đi về hướng trung tâm bồi dưỡng.

Để huấn luyện châm cứu lồng ngực.

Thời gian dự định là chín giờ rưỡi bắt đầu, Trần Thương cầm USB lên lầu bắt đầu chuẩn bị trước.

Lúc này còn chưa có người đến, Trần Thương cắm USB vào trong máy vi tính, sau đó nhìn thấy Phó Trí Tuệ cầm một tấm đánh dấu biểu để lên bàn.

Nhìn thấy Trần Thương nói ra:

- Bác sĩ Trần, tới sớm như thế? Khoa cấp cứu không có việc gì hả?

Trần Thương cười nói:

- Nhiệm vụ Tiểu Phó lão sư giao cho, đương nhiên tôi phải cố gắng làm tốt

Phó Trí Tuệ cười cười quay người rời đi.

Kỳ thật giảng bài cũng không phải lao động nghĩa vụ, còn được một món tiền nhỏ. Ngày trước đối với Trần Thương mà nói, một mao tiền cũng không thể bỏ qua huống hồ một trăm hai trăm.

Dần dần có đồng học lục tục đi đến, khi nhìn thấy Trần Thương lập tức hơi kinh ngạc

Dù sao mọi người chung một lớp, khi họp lớp thường xuyên nhìn thấy, mặc dù Trần Thương rất ít đi học.

Nhưng mà... Lớn lên đẹp trai, ấn tượng cũng sẽ không quá kém

Nhìn thấy Trần Thương, mấy cô gái nhao nhao hiếu kỳ nói:

- Trần Thương, cậu tích cực như vậy?

Hầu cười ngọt ngào nói.

Trần Thương sững sờ, mỉm cười:

- Cái này... Không thể nghỉ làm.

Mấy nữ sinh nghe xong, lập tức ha ha nở nụ cười:

- Cậu có ý tốt sao?

- Đúng đấy, cậu nghỉ làm còn ít hả?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Không giống, đúng, cái kia là phiếu điểm danh, trước đánh dấu vào đi.

Lúc này, Tiền Lâm cùng một cái nam học đi đến, sau khi nhìn thấy Trần Thương, cũng cười nói:

- A? Mẹ nó, cậu đến sớm vậy! Tôi còn nghĩ có nên gọi điện thoại cho cậu hay không.

Trần Thương cười cười, cầm phiếu điểm danh, nhìn mọi người một vòng, mười hai người đều tới, cũng bắt đầu được rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn mọi người, khẽ gật đầu:

- Được rồi, đóng cửa lại, chúng ta bắt đầu đi.

Tiền Lâm sững sờ:

- Lão sư còn chưa đến, như thế nào bắt đầu?

Trần Thương mỉm cười, bật máy tính lên Power Point, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện:

- Châm cứu lồng ngực, người giảng chính: "Trần Thương".

Trần Thương nhìn đông đảo đồng học, trong mắt mang ý cười nói:

- Hôm nay, tôi là Trần lão sư, đến đây để giảng cho mọi người về những thao tác cơ bản cùng nhưng điều cần phải chú ý khi châm cứu lồng ngực, bây giờ chuẩn bị bắt đầu thôi.

Giờ khắc này, mọi người nhất thời trợn tròn mắt.

- Mẹ ơi

- Móa

- Thật hay giả?

- Phốc

...

Một đám người mắt lớn trừng mắt nhỏ tràn đầy giật mình

Một mặt không thể tưởng tượng nhìn Trần Thương.

Tiền Lâm càng khó có thể tin:

- Trần... Trần...

Trần Thương mỉm cười, thân thiết nói đến:

- Từ giờ gọi tôi là Trần lão sư

Mọi người nhất thời cười vang.

Rất nhanh, Trần Thương nói:

- Được rồi, mọi người im lặng đi, hôm nay chúng ta bắt đầu học tập châm cứu lồng ngực.

- Đầu tiên chúng ta hẳn là nhớ rõ, mục đích của châm cứu ngực là gì?

- Một là chẩn đoán bệnh, một là để trị liệu

- Chúng ta sẽ theo hai phương diện này, bắt đầu giới thiệu về châm cứu ngực...

Trần Thương giảng cực kỳ cẩn thận, bởi vì là người đồng lứa, mọi người cũng tương đối sinh động cùng thoải mái, tự nhiên cũng tương đối nhiều vấn đề.

Hơn nữa, Trần Thương giảng nội dung rất sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, kết hợp với lý giải của bản thân, tiếp đó còn giảng giải rất nhiều dẫn chứng mà trong sách không có.

Châm cứu lồng ngực được dùng tương đối nhiều trong lâm sàng, bởi vì thao tác không đặc biệt khó khăn cho nên bác sĩ cũng tương đối yên tâm khi thực hiện.

Nói trắng ra, khoa ngoại quan trọng nhất chính là có một lá gan đủ lớn.

Khi mới bắt đầu thì khó, sau đó dần dần sẽ dễ dàng hơn.

Đến quá trình thao tác, cái gì trừ độc, trải động khăn...

Trên cơ bản, tất cả châm cứu đều như thế, trọng yếu là tính an toàn, và tránh nhiễm trùng

Giảng giải xong, Trần Thương nhìn mọi người làm một lần, chỉ đạo một chút. Tiếp đó anh còn giảng thêm thông tin mới nhất liên quan tới châm cứu lồng ngực trong ngoài nước và các hạng mục cần chú ý.

Trên cơ bản phạm vi tri thức khá rộng, kiến thức từ căn bản đến quan trọng, sau đó sẽ đến các kiến thức mới nhất. Trần Thương đều nghiêm túc giảng từng cái và một chút án lệ đặc thù, kỹ xảo đặc thù,...

Kỳ thật, học không cần bạn một lần phải nhớ, nhưng yêu cầu bạn phải có ấn tượng.

Đối với vấn đề của mọi người, Trần Thương trên cơ bản biết gì nói nấy

Trọng yếu nhất chính là mọi người chợt phát hiện, vô luận vấn đề xảo trá như thế nào, Trần Thương luôn có thể cho ra một giải thích hợp lý.

Trần Thương chính là bạn học của bọn họ?

Những người suy nghĩ tỉ mỉ lại đều thấy sợ hãi, cậu ta biết nhiều như vậy?

Nghĩ tới đây, xưng hô của mọi người đối với Trần Thương cũng thuận lý thành chương thành:

- Trần lão sư
- Thương lão sư

…

Một khoa đầu tiên rất nhanh đã qua, mọi người đều mang thắng lợi trở về, dư vị vô tận, lần thứ nhất phát hiện đi học có thể sinh động thú vị như thế

Khi mọi người rời đi, bỗng nhiên Trần Thương thu được âm thanh hệ thống nhắc nhở.

【Đinh! Chúc mừng ngài, nghiêm túc truyền đạo, giải thích nghi hoặc, khảo nghiệm nhân tâm y đức thành công, nhận được: điểm kỹ năng + 1.】

Ban thưởng rất ít, nhưng lại để Trần Thương rất vui vẻ.

Tối thiểu nhất hành động của mình không có lãng phí.

Nội tâm Trần Thương phỏng đoán nhiệm vụ nhân tâm y đức muốn nhận được ban thưởng, yêu cầu phải được người khác thực tình cảm kích.

Năm nay là lần đầu tiên Tỉnh Nhị Viện nhận từ xã hội và cơ cấu tuyển nhận bồi dưỡng học viên.

Bồi dưỡng học viên tương đối nhiều, lần này ngoại trừ Trần Thương học nghiên cứu sinh ra, còn có một nhóm nhân viên bồi dưỡng ở ngoài xã hội. Vì vậy vừa nhanh chóng thuận tiện triển khai thứ tự huấn luyện tân sinh, lại không chậm trễ công tác của bác sĩ. Tự nhiên, trung tâm bồi dưỡng không có khả năng chỉ có một bác sĩ huấn luyện, mà thời gian mọi người thay phiên nhau lên lớp để không ảnh hưởng đến công việc bình thường của các bác sĩ.

Thạch Kỳ với tư cách là chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực trước kia, như thế nào trung tâm bồi dưỡng đều muốn mời, cho dù ông không có thời gian nhưng vẫn phải mời.

Thạch Kỳ đáp ứng khiến cho Phó Trí Tuệ khiếp sợ

Chẳng lẽ phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực rảnh rỗi quá hay sao?

Kỳ thật, trung tâm bồi dưỡng không quá ưa thích dùng những bác sĩ có chức vị hành chính. Mà chủ nhiệm Thạch là người khá nổi bật là người bận rộn, nhiều việc, toàn bộ bệnh viện đều biết và nghe thấy.

Nhưng nếu Thạch Kỳ nguyện ý đương nhiên sẽ được chào đón, kinh nghiệm Ngoại lồng ngực làm việc hai ba năm, chắc chắn cũng hiểu rõ châm cứu lồng ngực.

Trung tâm bồi dưỡng suy nghĩ gọi ông ta tới, Thạch Kỳ và Trần Thương thay phiên huấn luyện, mỗi người một ngày cũng thuận tiện hơn.

Thứ ba là khi Trần Thương đi làm, Thạch Kỳ phụ trách huấn luyện châm cứu lồng ngực.

Hôm nay tâm tình của Thạch Kỳ không tệ, còn cố ý đổi một áo blouse trắng mới tinh, sạch sẽ, tóc vuốt keo đi đến trung tâm bồi dưỡng. Cả người sáng sủa, tinh thần tràn đầy, ông cầm USB tới phòng huấn luyện châm cứu lồng ngực thật sớm, chờ đợi tốt mọi thứ, chờ đợi huấn luyện bắt đầu.

Chương 335: Thạch Kỳ

- Mình nói với cậu, Trần Thương giảng đặc biệt dễ hiểu, trước kia mình cũng nghe qua người khác giảng châm cứu lồng ngực, thế nhưng so với Trần Thương kém quá xa

- Mấu chốt nhất là dáng dấp còn đẹp trai

- Thật sự có khoa trương như vậy?

- Không khoa trương đâu, hôm qua mười mấy hai mươi người hỏi vấn đề, không còn gì có thể hỏi, cậu ấy cái gì cũng biết và trả lời hết! Mình đã cảm thấy, người đang giảng châm cứu lồng ngực so với cậu ấy, Trần Thương giảng là tuyệt nhất

- Mình nghe theo cậu, Trần Thương còn không có đối tượng đâu

- Cậu ta là biên chế tỉnh Nhị viện, hiện tại đưa ra ngoài đọc nghiên cứu sinh, dáng dấp đẹp trai, đơn vị tốt, người cũng không tệ, cố gắng nha

...

Mấy cái cô gái học bồi dưỡng trò chuyện quên cả trời đất, hôm nay đến huấn luyện kỳ thật không có các cô, hoàn toàn là tới nghe giảng chùa, giống như thời đi học đại học, lão sư nào nói thật hay, dáng dấp đẹp trai, gây hứng thú cho người học, người tới khóa nghe sẽ càng nhiều

Kỳ thật, trong số rất nhiều nghiên cứu sinh tới tham gia bồi dưỡng, chẳng qua sau đó nghiên cứu sinh tốt nghiệp không được cấp chứng nhận bồi dưỡng của trung tâm.

Mà bây giờ làm bác sĩ, đều yêu cầu có chứng nhận bồi dưỡng của trung tâm, cái này cũng trọng yếu giống giấy phép hành nghề bác sĩ, không có chứng nhận bồi dưỡng không cách nào lên chức danh trung cấp.

Nói trắng ra anh không có chứng nhận bồi dưỡng, anh sẽ không thể trở thành bác sĩ chính.

Vì lẽ đó rất nhiều người đều tới tham gia huấn luyện.

Lúc này, có thể nhìn ra tỉ lệ nam nữ học sinh y.

Trong số mười người có bảy nữ, ba nam.

Trong học viện trường y, học sinh nam vẫn tương đối dễ tìm người yêu hơn.

...

Một đoàn người đẩy cửa tiến vào phòng châm cứu ngực trông thấy bên trong đã đứng một người đàn ông.

Người này... Đầu bóng không che giấu nổi hiện thực hói đầu, áo trắng mới không ngăn nổi bụng bự, nhìn qua cực kỳ to béo...

Những người đang chuẩn bị đánh dấu lại do dự

Hẳn là người này... Không phải Trần Thương ?

- Đây chính là Trần Thương? Như thế... Trừu tượng?

Hôm qua mấy người đến nghe giảng đều trợn tròn mắt:

- Không phải! Trần Thương là bạn học của mình sao mình lại không nhận biết, người này nào phải là Trần Thương ?

Mấy người lằng nhà lằng nhằng không tình nguyện ký tên, nguyên một đám mặt tò mò nhìn Thạch Kỳ.

Đã đến thì không thể bỏ đi?

Thạch Kỳ nhìn mọi người đều tới, cười mở Power Point ra, bày ra bộ dáng giống như Ngô Ngạn Tổ mỉm cười:

- Ừm, hoan nghênh mọi người đến Tỉnh Nhị Viện, tôi là Thạch Kỳ, hôm nay tôi đến giảng cho mọi người thao tác cùng những hạng mục liên quan cần chú ý khi châm cứu lồng ngực.

- Có lẽ mọi người chưa hiểu rõ về tôi, nhưng không sao, qua một đoạn thời gian nữa chúng ta sẽ quen thuộc, tôi trước kia là chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực ở bệnh viện chúng ta, về sau cải cách, tôi đến ngoại khoa tuyến sữa, cho nên nói về giảng giải châm cứu lồng ngực ở tỉnh Nhị viện này tôi cảm thấy tôi hẳn là thích hợp nhất đi?

Nói đến đây, Thạch Kỳ tự nhận là hài hước cười cười.

- Tại lâm sàng, châm cứu lồng ngực có ích rất nhiều, đối với người làm việc y tế đều rất trọng yếu, tất cả mọi người là bác sĩ tương lai, vì vậy nắm giữ một môn kỹ xảo này, thực sự là rất cần thiết.

- Tôi bình thường rất bận, nhưng cảm thấy chuyện này càng trọng yếu hơn nên đã nhận lời trung tâm bồi dưỡng đến giảng dạy, hiện tại chúng ta bắt đầu...

Tư liệu của Thạch Kỳ chính là Lý Thế Kiến lưu lại, lúc ấy Ngoại lồng ngực Lý Thế Kiến cùng Trần Thương cùng một chỗ thường xuyên huấn luyện, vì lẽ đó tư liệu đã chuẩn bị rồi.

Bây giờ Thạch Kỳ chuẩn bị đến trung tâm bồi dưỡng làm chủ nhiệm, bởi vì khoa tuyến sữa, lão chủ nhiệm không về hưu, trên căn bản ông không đi, hơn nữa... Bây giờ ông cũng không quá muốn làm khám lâm sàng.

Ba năm làm chủ nhiệm ở khoa ngoại lồng ngực, cá ướp muối ba năm, công việc này không cực khổ?

Làm chủ nhiệm ở trung tâm bồi dưỡng, trông coi mấy trăm học sinh, cũng là dễ chịu tự tại.

Thạch Kỳ giảng... rất quy củ, tiêu chuẩn cho điểm, cực kỳ quy phạm, cực kỳ quan phương.

Mọi người mới đến thì còn có thể.

Những người hôm qua nghe qua Trần Thương giảng thì đột nhiên cảm giác nghe có chút chưa đủ nghiền.

Không có so sánh thì không thấy chỗ thua kém, đôi khi trình độ của bác sĩ khám lâm sàng, từ trong lời giảng giải có thể nhìn ra, có người trong lời có ý sâu xa, mà có người làm một chút có vẻ ba hoa.

Nhưng nghĩ đến người này trước kia là chủ nhiệm Ngoại khoa lồng ngực, mọi người vẫn cảm thấy có lẽ là có trình độ, chỉ là không am hiểu giảng giải mà thôi.

Thế là nhẫn nại ngồi nghe, Thạch Kỳ giảng xong nhìn mọi người:

- Còn có vấn đề gì không?

Lúc này, một người hỏi:

- Thạch lão sư, hiệp hội màng phổi bệnh tật năm 2010 khoa ngực nước Anh chỉ nam thì chỉ ra: Đối với dịch ngực ác tính, trị liệu ngay lúc đó châm cứu ngực rút dịch lượng tương ứng với triệu chứng của người bệnh mà định ra, một lần rút dịch không nên dưới 1500 ml, mà vừa rồi ông giảng chính là lần đầu không được cao hơn 700 ml, về sau không được cao hơn 1000 ml, mà hô hấp bệnh học Hiệp Hòa cho rằng lần đầu không được vượt qua 600 ml, về sau không được vượt qua 1000 ml, trong nước thì lần đầu lượng dịch rút ra càng ít hơn họ, đây là vì sao?

Vấn đề này vừa ra khỏi miệng

Đại đa số người ở chỗ này đều hôn mê rồi

Vấn đề này hỏi rất hay và rất khó trả lời

Bởi vì nội khoa học năm sáu bảy tám phiên bản bên trên viết đều là lần đầu không cao hơn 700, về sau không cao hơn 1000, nhưng tựa hồ thật không có người hỏi thăm vấn đề này là vì sao

Thạch Kỳ sững sờ, vấn đề này hỏi thật hay, ông chỉ một học sinh nữ trước mặt hỏi:

- Vấn đề này em thấy thế nào?

Học sinh nữ do dự một chút:

- Em xem... « Nội khoa học » phiên bản thứ tám thấy...

Lời này vừa nói ra, lập tức xung quanh đều trợn tròn mắt, tiếp theo cười lên ha hả.

Mà Thạch Kỳ cũng cười, nói:

- Bởi vì rút dịch quá nhiều, quá nhanh sẽ gây nên dịch tràn phổi, cho nên chúng ta phải rút ra ít hơn nước ngoài một chút.

Học sinh nữ sững sờ:

- Vậy nước ngoài lần đầu 1500 ml không sợ dịch tràn sao? Nguyên nhân trong nước chúng ta khác với nước ngoài cũng là bởi vì chúng ta quan niệm định lượng ít hơn sao?

Thạch Kỳ sửng sốt một chút:

- Mỗi một cái chỉ nam đều cần có kinh nghiệm chuyên môn nhận biết thông qua rất nhiều ca bệnh từ đó chứng nhận y học nghiên cứu mới đưa ra lý luận, tôi cảm thấy chúng ta hẳn là tôn trọng chỉ nam.

Lúc này, một học sinh nữ bỗng nhiên giơ tay nói ra:

- Thạch lão sư, kỳ thật trị số này là có nơi đã đưa ra nghiệm chứng, hơn nữa cũng không phải là một trị số chết.

- Sinh lý học nói cho chúng ta một người đàn ông trưởng thành, bình quân tổng dung tích phổi là 5000 ml, trong đó dung tích dùng để hô hấp là 3500 ml cộng với dung tích tàn khí là 1500 ml, chúng ta dùng cái này phỏng đoán dung tích lồng ngực khoảng 5000 ml, như vậy một bên lồng ngực ước chừng 2500 ml. Một người bệnh dịch màng phổi quá nhiều, duy nhất chúng ta một bên một lần rút đi 1000 ml, 2/5 dung tích một bên lồng ngực, lượng rất lớn, nếu như duy nhất một lần rút đi 1500 ml (một bên), 3/5 dung tích một bên lồng ngực, trên cơ bản cái này là không thể vượt qua hồng cầu.

- Mà theo biểu hiện thống kê đã được y học chứng nhận, hình thể người Âu - Mỹ cao lớn đây chính là sự thực, cho nên dung tích lồng ngực của bọn họ cũng lớn hơn chúng ta, vì lẽ đó bọn họ một lần rút dịch hạn mức cao nhất nhiều hơn chúng ta cũng có thể lý giải.

- Mà ý tứ chỉ nam chân chính cũng không phải là cường điệu trị số này, mà đây chỉ là một trị số giới hạn, chân chính chúng ta ở bên trong lâm sàng, trên thực tế "700ml, 1000ml" này không phải là không thể thay đổi, bởi vì mỗi người bệnh đều có tuổi tác, hình thể, bệnh tình không giống nhau, chúng ta không có khả năng dùng hai con số chết này, càng quan trọng hơn tùy thời quan sát tình huống bệnh nhân, nước ngoài cũng là như thế, chỉ nam là một phạm vi khá rộng, với tư cách là một bác sĩ, hẳn phải nên tùy thời quan sát người bệnh, điều chỉnh dùng lượng."

Chương 336: Đây Là Trần Lão Sư Giảng

Giọng nói của học sinh nữ không lớn, thế nhưng lại để toàn trường đều yên tĩnh.

Những lời này, giải thích triệt để rõ ràng tất cả ý nghĩa của trị số châm cứu ngực rút dịch, nói ra, để tất cả những người ở đây nháy mắt hiểu được, có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế

Chính Thạch Kỳ cũng ngay lập tức có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa, thì ra là như vậy à.

Thạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Đồng học này, nói thật tốt! Lý giải rất đúng chỗ.

Kỳ thật cô bé kia cũng không muốn nói, nhưng nhịn không được nói ra, tự nhiên cũng không nghĩ tới sẽ có tiếng vọng như thế lớn, nhìn chung quanh mọi người đều một mặt bừng tỉnh, chăm chú nhìn mình, lập tức có chút đỏ mặt.

- Kỳ thật... Đây không phải em nói, đây là Trần lão sư giảng.

Học sinh nữ một mặt ngượng ngùng nói, sau đó chỉ vào bạn học bên cạnh:

- Thầy hỏi một chút bọn họ, bọn họ cũng biết

Vài vị đồng học nhao nhao gật đầu:

- Không sai, Trần lão sư đã nói qua.

Mọi người nhất thời trợn tròn mắt

Ai là Trần lão sư?

Vị Trần lão sư kia hả?

Chính Thạch Kỳ cũng một mặt mờ mịt, Trần lão sư là ai? Sao nghe rất quen tai.

Nghe nữ học sinh nói ra, mọi người xung quanh nhao nhao ghé mắt.

Trần lão sư?

Có phải là Trần lão sư kia?

Thạch Kỳ cũng hết sức tò mò:

- Trần lão sư? Em nói là chuyên gia nào sao?

Nữ học sinh lắc đầu lúng túng:

- Thạch lão sư, không phải, hôm qua Trần lão sư giảng cho chúng em châm cứu ngực, tên là Trần Thương.

Trần Thương? Thạch Kỳ sững sờ

Nghe tên rất quen thuộc...

Bỗng nhiên, Thạch Kỳ nhớ tới Trần Thương, người cùng Lý Thế Kiến cạnh tranh vào cương vị khi đó.

Là một kia tiểu bác sĩ của khoa cấp cứu?

Nghĩ tới đây, Thạch Kỳ không nhịn cười được:

- Ừm, không sai, bác sĩ Trần nói rất có lý, đây chính là năng lực tư duy lâm sàng, mọi người sau này phải xem nhiều tài liệu lịch sử, suy nghĩ nhiều một chút.

- Đương nhiên, châm cứu lồng ngực là một loại thao tác, không thể chỉ đọc mỗi sách tri thức, còn phải tăng cường rèn luyện lâm sàng, mọi người hãy cố gắng luyện tập nhiều vào.

Thạch Kỳ cũng không để ý đến Trần Thương, ông nghĩ lý luận là lý luận, thực tế cần phải có.

Lâm sàng không phải lý luận suông, năng lực của Thạch Kỳ cũng không phải một tiểu bác sĩ cấp cứu có thể so sánh được.

Cho nên Thạch Kỳ căn bản không có coi trọng Trần Thương.

Mọi người bắt đầu nhao nhao luyện tập.

Thời điểm chừng mười một giờ, điện thoại Thạch Kỳ vang lên. Một giọng nữ vang lên ở đầu dây bên kia.

- Xin chào? Chủ nhiệm Thạch? Tôi là Trương Yên ở phụ khoa.

Thạch Kỳ dừng một chút, phụ khoa có quan hệ với khoa tuyến sữa, dù sao người bệnh sinh con xong có trường hợp không có sữa, hoặc bị ung thư vú... Bình thường cũng có hội chẩn.

Vì vậy Thạch Kỳ cười nói:

- Vâng! Bác sĩ Trương? Có chuyện gì vậy?

Trương Yên có chút nóng nảy:

- Chuyện là như vậy, khoa chúng tôi vừa mới nhận đến một người bệnh mới.

- Người bệnh là nữ, 28 tuổi, mang thai đã tám tháng, thai kì cuối bỗng nhiên xuất hiện dấu hiệu động thai, chủ nhiệm Trương cùng vài vị chuyên gia sau ki hội chẩn đã phát hiện thai nhi của người bệnh đó hẳn là mắc phải chứng "Tràn dịch màng phổi tự phát" hiếm thấy. Trải qua siêu âm cùng kiểm tra kỹ lưỡng, trong lồng ngực thai nhi tụ tập ước chừng 250 ml dịch màng phổi, hiện tại yêu cầu châm cứu, tình huống rất nguy hiểm, yêu cầu ông xuống hội chẩn hỗ trợ nhìn xem

Thạch Kỳ lập tức sững sờ, tràn dịch màng phổi tự phát?

- Tôi... Sẽ tới hỗ trợ hội chẩn.

Nói thật Thạch Kỳ rất không muốn đi, bởi vì ông không biết cái gì gọi là tràn dịch màng phổi tự phát?

Nhưng không đi lại không được, đã bị gọi hội chẩn rồi.

Tên tuổi của chủ nhiệm Trương, bác sĩ Phụ khoa... ở bệnh viện vang dội vô cùng, đi trước xem rồi nói sau.

...

Lúc này, bên trong phòng bệnh phụ khoa, ngay bên cạnh giường siêu âm, ba chủ nhiệm phụ khoa tập trung ở cùng một chỗ, nhìn kết quả hình ảnh siêu âm, sắc mặt ngưng trọng.

Trương Yên vội vàng chạy vào:

- Chủ nhiệm, tôi đã gọi điện thoại cho chủ nhiệm Thạch Kỳ.

Trương Tấn Phong sững sờ:

- Thạch Kỳ... Ông ta có được hay không? Hay cô gọi cho chuyên gia khoa ngoại lồng ngực Nhân Dân tỉnh hoặc là Đông Đại Nhất viện xin hội chẩn đi.

Hai chủ nhiệm còn lại nói:

- Trước hết để cho ông ta nhìn kỹ rồi nói đi, bây giờ tình huống cũng không phải rất khẩn cấp, chúng ta không được sẽ liên lạc với bên kia.

Trương Tấn Phong cũng nhẹ gật đầu, nhưng vẫn nói ra:

- Tiểu Trương, vẫn gọi cho chuyên gia ngoại khoa lồng ngực của Đông Đại Nhất viện đi, từ đó qua đây cũng gần hơn, nói họ mau chóng an bài chuyên gia tới hội chẩn.

Trương Yên vội vàng gật đầu.

Lúc này, người bệnh Dương Tư Kỳ một mặt sợ hãi, gần như sụp đổ, thanh âm nghẹn ngào, có chút khóc không thành tiếng:

- Bác sĩ... Bác sĩ, nhất định phải cứu đứa bé! Tôi mang thai thật không dễ dàng

Chồng Dương Tư Kỳ là Ngụy Tuấn Minh thì than thở, đi qua đi lại trong phòng bệnh, nôn nóng bất an.

Hai người bọn họ vì có đứa bé này rất trắc trở

Kết hôn bốn năm mãi không mang thai, thử các loại biện pháp, cũng đủ kiểu kỹ xảo cuối cùng vẫn không có cách nào mang thai.

Thật vất vả được phụ khoa Tỉnh Nhị Viện trợ giúp thông qua phương pháp nhân tạo nhiều lần trắc trở mới thụ thai thành công.

Người một nhà có thể nói là vui mừng hớn hở, dù sao vợ anh rốt cục mang thai, sao có thể không vui chứ?

Có thể nói, hai vợ chồng cực kỳ trân quý đứa bé kiếm không dễ này. Nhưng mà mắt thấy thời gian chuyển dạ càng ngày càng gần, Dương Tư Kỳ lại đột nhiên cảm giác thai động rõ ràng yếu bớt.

Lần này dọa Dương Tư Kỳ sợ hãi, vội vàng đi bệnh viện làm siêu âm kiểm tra.

Kết quả siêu âm biểu hiện, phát hiện phía bên phải lồng ngực thai nhi tích lượng lớn dịch.

Căn bản bác sĩ nơi đó chưa từng gặp qua loại tình huống này, hoài nghi có thể là quái thai dị dạng tự nhiên, nên đề nghị thai phụ lập tức từ bỏ thai nhi hoặc là đi bệnh viện lớn thành phố An Dương chẩn trị

Tin tức xấu này đối với gia đình họ chính là một tin dữ nghiêm trọng

Mong chờ đứa bé đến thời điểm sắp ra đời, lại gặp tình huống này

Dương Tư Kỳ kém chút không chịu nổi

Vội vàng gọi chồng đang công tác ở nơi khác trở về, trực tiếp đi theo xe huyện tới Tỉnh Nhị Viện.

Tin tức xấu như thế khiến hai vợ chồng trẻ Dương Tư Kỳ cùng Ngụy Tuấn Minh trở tay không kịp, khát vọng sinh con dưỡng cái của hai vợ chồng không muốn cứ từ bỏ như thế.

Phụ khoa Tỉnh Nhị Viện rất không tệ, ở tỉnh Đông Dương cung coi là rất có danh tiếng, đại chủ nhiệm Trương Tấn Phong phụ khoa được người tôn xưng là “Tống Tử Quan Âm”.

Trương Tấn Phong là bác sĩ khám chính của phụ khoa Tỉnh Nhị Viện, ngay từ đầu bà coi trọng phụ khoa cùng khoa sản, sớm vào năm 2006 đã chế tạo thành phòng ban thành trọng điểm cấp quốc gia, đến thế kỷ 21, nhạy cảm phát hiện người bệnh không mang thai không dục càng ngày càng nhiều

Cho nên trong phòng ban trực tiếp mở ra nửa tầng, để xây dựng trung tâm sinh sản, đây chính là một hành động sáng suốt, đã giải quyết vấn đề của vô số gia đình không mang thai không dục.

Đến bây giờ, phòng làm việc của chủ nhiệm, phòng làm việc của bác sĩ, cả trong phòng bệnh cũng treo cờ thưởng không thể đếm hết được

Mỹ danh “Tống Tử Quan Âm” của Trương Tấn Phong cũng lập tức truyền ra ngoài.

Khi Dương Tư Kỳ cùng chồng Ngụy Tuấn Minh đến bệnh viện, Trương Yên chẩn đoán bệnh đối phương, lại lần nữa vội vàng làm siêu âm cho Dương Tư Kỳ, kết quả vẫn là phát hiện phía bên phải lồng ngực thai nhi tích dịch rất nhiều, nhịp tim của thai nhi càng ngày càng yếu.

Trương Yên cũng chưa từng thấy qua loại tình huống này, căn bản không quyết định chắc chắn được, trực tiếp cho đối phương nằm viện, để chủ nhiệm đến định đoạt.

Chương 337: Phụ Khoa Hội Chẩn Gấp

Sau đó, mấy phụ chuyên gia khoa vội vàng tổ chức một lần thảo luận hội chẩn khẩn cấp.

Trương Tấn Phong chắc chắn, đây là một loại bệnh hiếm thấy

Tràn dịch màng phổi tự phát, thật lâu rồi bà không thấy căn bệnh này.

Dương Tư Kỳ thanh âm nghẹn ngào, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Chủ nhiệm Trương... Đang yên đang lành lại xảy ra chuyện này? Đứa trẻ... Đứa trẻ còn có thể cứu không?

- Chúng tôi thật mong muốn có đứa bé này! Van cầu ngài, chủ nhiệm Trương

Trong khi nói chuyện, Dương Tư Kỳ từ trên giường bệnh muốn quỳ xuống dập đầu

Trương Tấn Phong đứng ở đằng trước đoàn người, nói chuyện vô cùng bình tĩnh, để người nghe nghe xong trong lòng vững vàng! Đây chính là khí tràng bá khí uy nghiêm của một vị cao tuổi:

- Tiểu Dương, hai người không cần lo lắng, tôi nói với cô về tình huống này một chút đi! Thai nhi hẳn là mắc phải bệnh "Tràn dịch màng phổi tự phát" hiếm thấy, mà không phải dị dạng tự nhiên. Vì lẽ đó cô có thể yên tâm.

Nếu như là một loại bệnh tật, thì đương nhiên là có thể chữa trị, còn dị dạng tự nhiên thì mới là phiền toái.

Dù sao... đứa trẻ bị dị dạng tự nhiên sau khi sinh ra cũng là không giống người bình thường, đối với gia đình càng là đả kích trầm trọng.

Vì lẽ đó, khi phụ khoa gặp phải đứa trẻ bị dị dạng tự nhiên, đều cực kỳ khó xử lý

Bất luận là trên tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, hay là quan tâm chủ nghĩa nhân văn, đều rất khó lựa chọn.

Trương Tấn Phong tiếp tục nói:

- Tràn dịch màng phổi tự phát là có ý gì? Để tôi giải thích một chút.

- Hiện tại, trong lồng ngực thai nhi tụ tập ước chừng 250 ml dịch tràn màng phổi, những dịch này sinh ra áp lực lớn ép lên làm cho lá phổi của thai nhi cực kỳ nhỏ. Lá phổi thậm chí không thể phát triển, cũng đẩy trái tim sang một bên. Cho nên mới sinh ra loại tình huống này, nói cách khác, bởi vì những dịch màng phổi này, hiện tại thai nhi đang gặp phải nguy hiểm

Ngay lúc này, bỗng nhiên bác sĩ siêu âm phát hiện:

- Chủ nhiệm, tình huống không ổn, hiện tại thai nhi... Nhịp tim càng ngày càng không rõ ràng, tiếp tục như vậy tôi lo lắng, không bao lâu sẽ bị suy tim, nhất định phải kịp thời xử lý

Bác sĩ siêu âm nói xong, tất cả mọi người biến sắc

Đối mặt tình trạng nguy hiểm như thế, nếu như dịch màng phổi được rút ra trễ, dịch sẽ càng ngày càng nhiều, có thể làm thai nhi tử vong trong tử cung do suy tim.

Một khi tự nhiên trở dạ, bệnh rất có thể bởi vì tim chịu không nổi áp lực trong tử cung mà dẫn đến thai chết lưu.

Kể cả sinh con thuận lợi, con mới sinh phổi không cách nào mở rộng cũng sẽ thiếu oxi dẫn đến cái chết.

Nói tóm lại, tình huống đang rất nguy cấp

Dương Tư Kỳ nghe thấy bác sĩ siêu âm nói lập tức sắp hôn mê rồi

Chuyện này không khác nào một tia sét nháy mắt đánh tan nội tâm kiên trì của cô.

Nước mắt thi nhau chảy xuống, gương mặt không còn chút máu. Trong lòng tràn đầy tuyệt vọng! Bất lực

Mình chỉ muốn đứa bé, sao lại gian nan như thế? Ông trời ơi, cầu xin ông...

Trong lòng Dương Tư Kỳ không ngừng cầu nguyện, cô giống như nhìn thấy một ngọn nến chập chờn trong gió, ngọn nến đó giống như là sinh mạng con của cô, cô phải bảo vệ nó, thế nhưng phát hiện chính mình căn bản không đụng tới...

Sợ hãi

Thống khổ

Bất đắc dĩ

Các loại cảm xúc tràn ngập sợ hãi, bất lực cùng bi thương, muốn bảo vệ đứa bé nhưng lại vô năng bất lực.

Ngụy Tuấn Minh thấy thế, vội vàng chạy tới, nhẹ nhàng ôm vợ mình vào trong ngực.

- Không có chuyện gì! Không có chuyện gì! Bà xã... Không cần sợ hãi

- Thật không có chuyện gì? Chúng ta cố gắng lâu như vậy, ông trời nhất định sẽ trợ giúp chúng ta.

- Đừng khóc, van cầu em, Bà xã...

Ngụy Tuấn Minh không ngừng an ủi vợ mình, chính lời nói của anh cũng có chút nghẹn ngào.

...

Nếu là trước thế kỷ 21, Loại bệnh tràn dịch màng phổi tự phát sẽ bị cho là nghi nan tạp chứng do trình độ chữa bệnh kém phát triển.

Nếu trong quá trình kiểm tra phát hiện thai nhi có lồng ngực tích dịch, thông thường bác sĩ sẽ cân nhắc đến tỉ lệ sống sót thai nhi khá thấp hoặc hoài nghi là dị dạng tự nhiên, sẽ đề nghị sản phụ phá thai.

Mà những năm này, theo y học kỹ thuật phát triển, khả năng chữa trị hội chứng tràn dịch màng phổi được đề cao thật lớn, tương lai cũng sẽ không lưu lại bất luận di chứng gì.

Cho nên khi bệnh viện huyện đưa ra đề nghị cũng cực kỳ đúng trọng tâm

Nếu không phá thai, thì nên chuyển viện.

Trương Tấn Phong nhìn vợ chồng hai người Dương Tư Kỳ, trong giọng nói nhu hòa mấy phần:

- Tiểu Dương, cô cần phải ổn định cảm xúc của mình, chúng tôi sẽ mau chóng tổ chức cứu chữa, cảm xúc của cô như vậy sẽ rất dễ làm tình huống của thai nhi xấu đi.

Nghe vậy Dương Tư Kỳ ngẩn người, cô không ngừng gật đầu:

- Được rồi, chủ nhiệm, tôi nghe ông, tất cả tôi đều nghe ông, khi đó bà hỗ trợ cho tôi mang thai, tôi tin tưởng bà nhất định là có biện pháp...

Vào giờ phút này, hai vợ chồng Dương Tư Kỳ, ngoại trừ cầu nguyện thì còn có biện pháp nào, bọn họ chỉ có thể ký thác tất cả kỳ vọng lên người chủ nhiệm Trương Tấn Phong.

Thế nhưng...

Giải quyết như thế nào, trong lòng bọn họ cũng không chắc

Dù sao... Đứa bé còn ở trong bụng, cũng không thể lấy đứa nhỏ ra, làm phẫu thuật xong rồi nhét vào?

Cái này sao có thể?

Lúc này, Thạch Kỳ vội vã đi đến, nhìn thấy cả ba chủ nhiệm phụ khoa đều ở đây, lập tức sửng sốt một chút, trong lòng cảm giác bất an, thầm nghĩ: Chuyện xấu, khẳng định là chuyện lớn

Người chính là như vậy, kẻ tài cao gan cũng lớn, không có thực lực bảo đảm sẽ không có lực lượng.

Trương Tấn Phong thấy Thạch Kỳ đến cũng rất khách khí, gọi Thạch Kỳ tới:

- Chủ nhiệm Thạch, ông đã đến, tranh thủ thời gian hỗ trợ đến xem thử đi.

Thạch Kỳ kiên trì đi tới, bác sĩ siêu âm nói ra:

- Chủ nhiệm Thạch, tình huống hiện tại là thế này, kết quả siêu âm cho thấy trong lồng ngực thai nhi tụ tập ước chừng 250 ml tràn dịch màng phổi, áp lực quá lớn dẫn đến chèn ép lá phổi của thai nhi, lá phổi không thể lớn được, cũng đẩy trái tim lệch sang một bên.

Nếu không thể kịp thời rút dịch màng phổi ra, tích dịch sẽ càng ngày càng nhiều, có khả năng làm cho thai nhi tử vong trong tử cung do suy tim.

Mà bây giờ nhịp tim của thai nhi đã càng ngày càng yếu

Trương Tấn Phong nhìn hình ảnh siêu âm, nói:

- Hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là lập tức rút dịch màng phổi ra, để giảm bớt áp lực lên phổi của thai nhỉ và trái tim trở về vị trí bình thường.

- Vì vậy, chủ nhiệm Thạch, bây giờ chúng ta cần phải châm cứu lồng ngực cho thai nhi, anh có thể làm được chứ?

Thạch Kỳ trợn tròn mắt!... Đây không phải chuyện đùa đâu ?

Cách cái bụng của mẹ cho đứa trẻ làm châm cứu lồng ngực, bà xác định không phải đang đùa tôi chứ?

Hoàn toàn chính xác, phương pháp trị liệu này chỉ có người trưởng thành hoặc trẻ sơ sinh sau khi sinh mắc chứng lồng ngực tích dịch được rút dịch màng phổi là tương đối thường gặp.

Nhưng lần đầu tiên Thạch Kỳ nghe nói, châm cứu lồng ngực cho đứa trẻ còn chưa ra đời.

Đó căn bản không thực tế

Phải biết, thai nhi hiện tại đang ở trong bụng mẹ là đang di chuyển, cũng không phải nằm im một chỗ "Ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, mặc người chém giết", hơn nữa thai nhi di chuyển không có quy tắc, nếu nhìn thấy trực tiếp đã rất khó rồi, mà giờ còn cách một người?

Chương 338: Tại Sao Lại Là Trần Thường

(Chương lúc chiều edit bị thiếu, mình đã gửi bù đoạn sau rồi. Các đh vào đọc tiếp nha)

Muốn làm châm cứu lồng ngực cho thai nhi trong tử cung quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng được và vô cùng kinh khủng.

Độ khó cực kỳ cao

Thậm chí cao hơn so với bất kỳ châm cứu lồng ngực nào.

Kể cả siêu âm dẫn đường xuống thai nhi trong tử cung để châm cứu lồng ngực cũng như rút ra tích dịch, đây là lần đầu xuất hiện ở tỉnh Đông Dương. Dù nhìn khắp cả nước, phương thức gần như 'Cách sơn đả ngưu' này cũng không nhiều.

Cũng may là Trương Tấn Phong, chứ nếu là người bình thường cũng không dám nghĩ ra phương pháp trị liệu khoa trương này.

Nhưng bây giờ phương pháp trị liệu này cũng là thích hợp nhất, phù hợp nhất với tình huống.

Không chỉ có Thạch Kỳ giật mình thấp thỏm, hai chủ nhiệm khác cũng thế, một mặt không thể tưởng tượng nhìn Trương Tấn Phong.

Loại hành vi này... Có chút không lý trí.

Bởi vì một khi châm cứu không được có thể đả thương tới tim và phổi của thai nhi, thậm chí... Sẽ trực tiếp dẫn đến thai nhi tử vong.

Sao Trương Tấn Phong có thể nghĩ ra phương pháp trị liệu cực kỳ nguy hiểm này?

Nếu như xảy ra vấn đề, phụ khoa lại cõng lên một kiện tranh chấp y hoạn.

Thạch Kỳ bị phương án trị liệu gần như điên cuồng của Trương Tấn Phong làm cho lo lắng trợn tròn mắt, nữ nhân điên này, sao có thể nghĩ ra một phương pháp kinh khủng như vậy?

Thạch Kỳ nhìn Trương Tấn Phong:

- Chủ nhiệm... Phương pháp này... Căn bản không thực tế, bản thân thai nhi bên trong cơ thể mẹ cũng không phải luôn đứng im, hơn nữa... Khoảng cách cũng là một vấn đề rất lớn đứa trẻ di động lúc nào cũng có thể gây tổn thương tới khí quan trọng yếu, vấn đề an toàn tính mạng cũng không thể đảm bảo, vì vậy phương án trị liệu này gần như không thể được

- Một khi làm đứa trẻ bị thương bộ vị đặc thù nào đó, căn bản không có cách nào cứu chữa trong tử cung, sợ rằng sẽ trực tiếp dẫn đến thai nhi tử vong, phương án này... Quá nguy hiểm

- Phương pháp này căn bản không có khả năng

Thạch Kỳ một mặt chắc chắn phủ nhận, dù sao nhiều năm như vậy ông căn bản không có nghe nói đến phương án trị liệu này.

Thạch Kỳ vừa dứt lời, nghiên cứu sinh Trình Hân dự thi năm nay đứng bên cạnh Trương Tấn Phong bỗng nhiên nói ra:

- Kỳ thật, thai nhi cũng không phải lúc nào cũng di động, mà sẽ có thời kì nhất định sẽ tương đối yên tĩnh, hơn nữa... Chỉ cần siêu âm chuẩn xác thì tiến hành châm cứu ngực cũng không phải không có khả năng.

Lúc này, mọi người tập trung nhìn về phía Trình Hân, người này là nghiên cứu sinh vừa tới bệnh viện không được mấy ngày.

Kỳ thật, Trình Hân biết rõ, câu nói này không nên do mình nói đi ra, dù sao người ở đây có kinh nghiệm, kỹ thuật, trình độ vô luận như thế nào đều vượt xa cô.

Nhưng bây giờ là cục diện thai nhi nguy cơ sớm tối, không phải là lúc lề mề chậm chạp.

Trình Hân là một nghé con mới đẻ tiểu bác sĩ, cũng có lòng thủ vững trách nhiệm của bản thân

Trương Tấn Phong quay người mắt nhìn chằm chằm Trình Hân:

- Tiểu Trình, cô gặp qua?

Kỳ thật, đây cũng là lần thứ nhất Trương Tấn Phong làm chuyện như vậy, dù sao phương án trị liệu này thật ra rất nguy hiểm, người bình thường khẳng định sẽ nghĩ cũng không dám nghĩ, may mà Trương Tấn Phong có thể nghĩ đến.

Trình Hân căng thẳng, ăn ngay nói thật:

- Đây là hôm qua Trần lão sư trên lớp giảng châm cứu lồng ngực, chính là bác sĩ Trần của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện - Trần Thương

Vừa nghe lời này, không khí trong phòng lâm vào bầu quỷ dị.

Trương Tấn Phong cũng chợt nhớ tới cái tên này - Trần Thương, tháng trước ở phòng sinh phụ khoa chính là Trần Thương của ngoại khoa lồng ngực hỗ trợ tiến hành phẫu thuật, lúc ấy Trương Tấn Phong đối với cậu ta ưu ái có thừa.

Nghe Trình Hân nói vậy, Trương Tấn Phong cũng suy nghĩ, Trần Thương có thể nói ra những lời này, thì khẳng định không phải là khoác lác, mà là có thể thao tác.

Nghĩ tới đây, Trương Tấn Phong nói với Trình Hân:

- Gọi điện thoại cho Trần Thương, được rồi, tôi tự mình gọi

Trương Tấn Phong không kịp nói chuyện, chợt nhớ tới mình có số điện thoại của Trần Thương. Lần trước muốn giới thiệu cháu gái mình cho cậu ta nhưng chưa có thời gian.

Vì vậy, Trương Tấn Phong cầm điện thoại trực tiếp gọi cho Trần Thương.

Thạch Kỳ đứng bên cạnh trợn tròn mắt: Người này... Tại sao lại là Trần Thương?

Hoàn toàn chính xác! Trong lòng Thạch Kỳ cực kỳ không thoải mái.

Dù sao vừa mới ở trên lớp giảng bài, mình bị học sinh hỏi

Nếu không phải những học sinh khác cứu, hoàn cảnh lúc đó xấu hổ cỡ nào chứ.

Cũng may Thạch mỗ là người tự nhận da mặt đủ dày, cho nên mới thành công làm tiêu tan.

Không nghĩ tới khi đi hội chẩn lại nghe thấy cái tên này.

Tiểu tử Trần Thương kia không phải chỉ là một bác sĩ nho nhỏ của khoa cấp cứu sao?

Mới chuyển chính thức chưa được mấy ngày

Như thế nào chỗ này chỗ kia đều là cậu ta

Nghĩ tới đây, Thạch Kỳ sầm mặt lại.

Không sợ không biết hàng chỉ sợ hàng so hàng, lần này đặt Thạch Kỳ và Trần Thương ở cùng một chỗ để so sánh.

Hiệp một đã bị hoàn toàn Ko, không nghĩ tới chính mình còn chưa làm chuẩn bị cẩn thận, lập tức đã tới trận PK thứ hai.

...

Điện thoại của Trương Tấn Phong rất nhanh được kết nối.

Trần Thương trông thấy Trương Tấn Phong gọi điện thoại, vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Trương, chào ngài.

Trương Tấn Phong không kịp khách sáo:

- Tiểu Trần! Cậu lập tức đến phụ khoa của chúng tôi, tầng 8 giường số 12-20, có một người bệnh, thai nhi có dấu hiệu tràn dịch màng phổi tự phát, hiện tại lồng ngực bị tích dịch, cần phải lập tức rút dịch trong màng phổi, cậu tới xem một chút đi.

Trần Thương nghe xong, vội vàng gật đầu đáp ứng:

- Được rồi, chủ nhiệm, ngài chờ một lát, tôi lập tức đi lên

Trần Thương cúp điện thoại, trực tiếp đứng dậy chạy về phía phòng bệnh phụ khoa.

Mà ở nơi khác lúc này.

Bên trong phòng bệnh phụ khoa, Trương Yên nói:

- Chủ nhiệm, phó chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực của Đông Đại Nhất viện lập tức tới ngay... Nếu không chờ chút?

Mắt Trương Tấn Phong nhìn chằm chằm hình ảnh trên máy siêu âm, và các tín hiệu truyền tới trầm mặc không nói.

Không đến ba phút, Trần Thương chạy vào:

- Chủ nhiệm.

Trương Tấn Phong thấy Trần Thương đến, nói thẳng:

- Tiểu Trần, cậu mau xem thử đi, tình huống thai nhi là thế này, tự cậu nhìn xem có nắm chắc hay không?

Trần Thương gật đầu, đi đến bên cạnh máy siêu âm nhìn, nhìn kỹ hai phút, sau đó nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu.

Ngẩng đầu nói:

- Có lẽ không có vấn đề.

Vừa nghe lời này, lập tức mọi người xung quanh ngây ngẩn cả người.

Thạch Kỳ hơi kinh ngạc, cái này sao có thể không có vấn đề?

Thạch Kỳ khẽ nhíu mày:

- Tiểu Trần, nghiêm cẩn một chút.

Trần Thương ngẩng đầu vừa vặn trông thấy Thạch Kỳ, mỉm cười:

- Cảm ơn chủ nhiệm Thạch quan tâm.

Thạch Kỳ sững sờ, lập tức nghẹn lời.

Tôi TM quan tâm cậu lúc nào?

Thạch Kỳ lắc đầu:

- Tôi là đang suy nghĩ cho người bệnh, loại châm cứu này tôi vẫn là lần đầu tiên nghe nói, không cẩn thận có thể làm tổn thương tim phổi của thai nhi, khả năng khống chẳng nhiều lắm

Trần Thương không nhìn Thạch Kỳ, mà nhìn Trương Tấn Phong:

- Chủ nhiệm Trương, còn có phương án trị liệu khác không?

Trương Tấn Phong lắc đầu, thở dài, nhìn vợ chồng Dương Tư Kỳ, nói:

- Hiện tại việc duy nhất để có thể cứu đứa bé cũng chỉ có thể tiến hành loại biện pháp châm cứu này, nguy hiểm khẳng định là có, nhưng chúng tôi sẽ tận lực giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất, hiện tại cần hai người mau chóng đưa ra quyết định.

Sau khi nói xong, Trương Tấn Phong quay người nhìn Trương Yên:

- Tiểu Trương, đi cầm tờ cam kết phẫu thuật tới đây để người nhà ký tên.

Bác sĩ siêu âm bỗng nhiên nói:

- Không kéo dài được nữa! Chủ nhiệm, phải làm nhanh lên, sức chịu đựng của đứa bé càng ngày càng kém, phải mau rút dịch, bằng không... Cho dù là không trị liệu, cũng không xong rồi

Vừa nghe tới đó, Dương Tư Kỳ biến sắc:

- Ký tên! Tôi ký tên, tôi sẽ nghe theo chủ nhiệm, chủ nhiệm Trương nhất định phải hết sức bảo vệ đứa bé

Trương Tấn Phong gật đầu:

- Anh yên tâm, chúng tôi khẳng định sẽ cố hết sức.

Sau khi nói xong, nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu mau chóng chuẩn bị đi.

Trần Thương gật đầu:

- Bác sĩ Trương, giúp tôi chuẩn bị một bao châm cứu lồng ngực.

Sau khi nói xong, Trần Thương đi đến bên cạnh người bệnh:

- Cô hãy nằm ngửa ra...

Trần Thương quay người nhìn Trình Hân ở bên cạnh:

- Trình Hân, giúp tôi chỉnh giường, cố gắng khoảng nghiêng 30 đến 45 độ.

Trình Hân vội vàng gật đầu, bắt đầu chỉnh độ cao giường.

Chương 338 xong thì mới đọc tiếp chương này nhé)

Không bao lâu, mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng

Trần Thương nhìn xung quanh, cũng không có một cái gì để có thể đặt tay xuống, ánh mắt chuyển qua trên người Thạch Kỳ:

- Chủ nhiệm Thạch, giúp tôi một chút được chứ?

Thạch Kỳ biến sắc, âm thầm lo lắng:

- Tôi không tán thành phương án phẫu thuật này, vì lẽ đó tôi sẽ không phối hợp.

Trương Tấn Phong sững sờ, không nghĩ tới Thạch Kỳ lại nói như thế.

Nhất thời trợn tròn mắt.

Ngay cả mấy chủ nhiệm xung quanh cũng ngẩn người, không tán thành phương án này?

Trương Tấn Phong kém chút không kìm được mắng ra

Không tán thành phương án này? Hay là lo lắng xảy ra vấn đề sẽ ảnh hưởng chính mình?

Thật sự là không có tiền đồ

Thế nhưng vì trở ngại mặt mũi, Trương Tấn Phong cười lạnh một tiếng:

- Được rồi, tiểu Trần, để tôi tới giúp cậu.

Lúc này, bỗng nhiên một người đàn ông chạy vào.

- Chủ nhiệm Trương, chào ngài, tôi là Tỉnh Nhiên – phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực của Đông Đại Nhất viện.

Một người đàn ông bảnh bao đi tới, khiến người ta vừa nhìn đã thấy có khí chất

Trương Tấn Phong sững sờ, lập tức cười nói:

- Ừm, chào chủ nhiệm Tỉnh

- Tôi nói cho cậu một chút về tình huống đã.

Sau khi Trương Tấn Phong kỹ càng nói ra tình trạng của người bệnh, nhìn Tỉnh Nhiên:

- Bác sĩ Tỉnh, ý của cậu thế nào?

Tỉnh Nhiên khẽ nhíu mày:

- Khó khăn! Nhưng đây thật là phương án trị liệu tốt nhất.

Thạch Kỳ nghe xong, nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm Trương, cô nhìn xem, cô không thể nghe một tiểu bác sĩ, chủ nhiệm Đông Đại Nhất viện người ta cũng đã nói như vậy, tôi cảm thấy vẫn là phải thận trọng một chút

Tỉnh Nhiên vừa vặn ghé mắt, vừa vặn trông thấy Trần Thương, lập tức hai mắt tỏa sáng:

- Bác sĩ Trần?

Trần Thương đáp lại, nhẹ gật đầu:

- Không kịp, chuẩn bị bắt đầu, bác sĩ Tỉnh, trợ thủ giúp tôi.

Trần Thương sai sử người khác thì hơi khó khăn, nhưng sai sử Tỉnh Nhiên vẫn tương đối thuận tay.

Dù sao từng có kinh nghiệm.

Nhưng ở trong tai người khác, thật là... Có chút quái dị.

Trương Tấn Phong cũng có chút kinh ngạc, tiểu Trần này... Rất có cá tính nha, sai sử chủ nhiệm Đông Đại Nhất viện người ta luôn

Mà Thạch Kỳ kém chút cười: Cậu cho rằng cậu là ai? Sai sử chủ nhiệm của bệnh viện khác! Thật buồn cười.

Nhưng điều khiến mọi người thấy không thể nào lại diễn ra.

Chỉ thấy Tỉnh Nhiên vội vàng gật đầu, thuần thục mang bộ hảo thủ đi tới vị trí phụ trợ

- Được rồi, bác sĩ Trần, có thể bắt đầu

Trần Thương khẽ gật đầu, nói với bác sĩ siêu âm:

- Lão sư, anh dựa theo vị trí này, giúp tôi nhìn xem, tiếp đó làm tiêu ký.

Bác sĩ siêu âm gật đầu, trong nháy mắt anh ta đã hiểu được ý của Trần Thương.

Rất nhanh, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng

Trần Thương nhìn hình ảnh trên máy siêu âm, chờ đợi một khắc đứa bé tương đối an tĩnh.

Lúc này, Thạch Kỳ đứng ở một bên, hiếu kỳ nhìn.

Trần Thương thấy thế, khụ khụ một tiếng, nói với Trương Tấn Phong:

- Chủ nhiệm Trương, bà hãy để người không có phận sự ra ngoài đi.

Trương Tấn Phong vội vàng gật đầu, thế nhưng là.. Nhìn thoáng qua xung quanh, cũng không có người nào không phận sự mà?

Bỗng nhiên, ánh mắt Trương Tấn Phong dừng ở trên người Thạch Kỳ:

- Chủ nhiệm Thạch, cái này, bên này không có chuyện gì nên anh đi làm việc đi, ở lại cũng giúp không được cái gì

Một câu cực kỳ không nể mặt mũi

Thế nhưng Thạch Kỳ là ai?

Mặt mũi là cái gì?

Thạch Kỳ lắc đầu:

- Chủ nhiệm Trương, tôi không vội.

Trương Tấn Phong nhìn hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Không phải, Thạch chủ nhiệm, anh đứng ở đó cản ánh sáng, anh nhìn chỗ tiểu Trần thật tối, sắp thấy không rõ

Một câu này khiến Thạch Kỳ kém chút tức giận chửi mẹ

Tối thì mẹ nó mở đèn đi, hơn nữa mấy người châm cứu chính là đứa bé trong bụng, có máy siêu âm cơ mà, muốn ánh sáng làm gì

Bản thân Trần Thương cũng kém chút cười

Đúng là gừng càng già càng cay

Trình Hân quay người muốn rời khỏi, bỗng nhiên Trần Thương nói:

- Trình Hân, mau đến xem, đây chính là tâm hạch siêu âm cần châm cứu.

Một câu này khiến vẻ mặt Trình Hân vui mừng, nên đã ở lại.

Thạch Kỳ sững sờ, mẹ nó, đây không phải chỉ rõ một mình tôi chính là "Người không có phận sự" ?

Nghĩ tới đây, Thạch Kỳ tức giận xoay người bỏ đi

Sau khi đi ra, Thạch Kỳ cũng không muốn đi, đứng bất động ở cửa ra vào, hừ lạnh một tiếng: Đợi một hồi nữa mà xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ

Sau đó, Trần Thương bắt đầu thao tác.

Rất nhanh, tư thế của đứa bé ổn định hơn, Trần Thương ra hiệu cho Tỉnh Nhiên.

Tỉnh Nhiên lập tức hiểu ý, cầm kim châm cứu dài 15cm đã chuẩn bị xong trong tay đưa tới

Trần Thương nhận kim châm cứu, thận trọng xuyên qua phần bụng tiến vào tử cung rồi đi qua khoang nhau thai, dựa theo chỉ dẫn trên màn hình máy siêu âm xác định đúng thời cơ một kim cắm vào lồng ngực thai nhi

Toàn bộ quá trình nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly

Không có một tia đình trệ

Càng không có một tia do dự

Lộ ra cực kỳ nhẹ nhàng vui vẻ.

Thế nhưng trong đó hung hiểm thế nào mỗi người đều rõ ràng.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chuẩn bị rút dịch

Châm cứu ngực lần này không giống với những lần trước đó, nhất định phải có một người giữ kim châm cứu, một người khác trợ giúp rút dịch, nếu không một khi xảy ra bất trắc, chỉ có một người sẽ rất khó ứng biến kịp.

Tỉnh Nhiên vội vàng bắt đầu thao tác

Toàn bộ quá trình thao tác đều có chút giống với khi rút nước ối cùng máu cuống rốn, nhưng độ khó hiển nhiên sẽ lớn hơn.

Sau lần đầu châm cứu ngực, Trần Thương rút 150 ml, tiếp đó bắt đầu rút khỏi cái ống

Bỗng nhiên bác sĩ siêu âm kinh ngạc nói:

- Tốt! Nhịp tim khôi phục rất nhiều... Cả lá phổi cũng bắt đầu...

Trần Thương buông kim châm cứu xuống, nhìn Trương Tấn Phong:

- Chủ nhiệm Trương, còn phải rút hai lần nữa, lần này chỉ có thể như vậy, trước tiên sắp xếp cho người bệnh nhập viện đi.

Trương Tấn Phong thật cao hứng, vội vàng gật đầu:

- Được rồi, tốt

- Tiểu Trần, cậu thật sự là rất giỏi

Lúc này, toàn bộ người trong phòng bệnh đều lâm vào trạng thái vui mừng.

Trên mặt Dương Tư Kỳ tràn đầy kinh hỉ, loại cảm giác từ hi vọng đến tuyệt vọng, thực sự là khiến người ta trở tay không kịp.

Nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, thực sự là quá cảm ơn cậu

Hai tay Ngụy Tuấn Minh kích động nắm chặt tay Trần Thương, có chút run rẩy:

- Bác sĩ Trần, đại ân đại đức, suốt đời khó quên

Bọn họ có thể nói là thấy tận mắt nhìn lần châm cứu này từ đầu đến cuối, đều biết độ khó rất lớn.

Thế nhưng Trần Thương lại thật có thể làm được.

Nghĩ tới đây, hai người vui đến phát khóc, khóc không thành tiếng

Mà Trình Hân thì một mặt sùng bái nhìn Trần Thương, thật là lợi hại.

Tỉnh Nhiên thở dài, bác sĩ Trần quả nhiên rất lợi hại, chỉ là... Chẳng biết tại sao, một bộ châm cứu lồng ngực này có cảm giác rất quen thuộc.

Hình như... gặp ở đâu rồi

Đúng

Rất giống thuật châm cứu lồng ngực của mình... Nhưng mà, nếu so với mình thì lợi hại hơn một chút, đặc biệt là tính ổn định cao hơn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tỉnh Nhiên nhìn Trần Thương đều thay đổi, thật rất là lợi hại

Trần Thương quay người nhìn Tỉnh Nhiên đang một mặt sùng bái, có chút mất tự nhiên, xấu hổ cười một tiếng:

- Cám ơn bác sĩ Tỉnh

Tỉnh Nhiên sững sờ:

- Không! Đây là việc tôi nên làm.

- Rất vinh hạnh có thể nhìn thấy một ca châm cứu lồng ngực ly kỳ như vậy, thật sự là... Thật sự là nhìn mà than thở

Trần Thương vẫn kiên trì nói:

- May mắn mà có bác sĩ Tỉnh

Tỉnh Nhiên thở dài, bác sĩ Trần thật khách khí, thật có lễ phép, rõ ràng mình chỉ làm một chút việc vặt, nhưng cũng được cảm kích như vậy.

Mà lúc này, ánh mắt Trương Tấn Phong nhìn Trần Thương càng ngày càng thưởng thức, so với bao cỏ ở khoa ngoại lồng ngực kia thì lợi hại hơn nhiều.

Thật sự không tệ

- Tiểu Trần, cậu thật lợi hại, thật ra... Tôi mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không chắc chắn, may mà có cậu

Trương Tấn Phong cảm khái nói.

Chương 340: Ủy Khuất Thạch Kỳ

Thạch Kỳ đứng ở bên ngoài, tâm tình phức tạp, muốn đi nhưng lại không nỡ

Ông cảm giác chủ nhiệm Trương Tấn Phong của khoa phụ sản đang tự hủy thanh danh của mình

Loại phương án trị liệu này, chưa từng nghe thấy, tính nguy hiểm cực kỳ lớn, đây không phải rõ ràng đang ôm rắc rối vào người sao?

Trương Tấn Phong có phải bị ngốc hay không

Thanh danh vẫn luôn tốt.

Nhưng khi nghĩ đến vừa rồi Trương Tấn Phong bảo mình rời đi, coi mình là "Người không có phận sự", thì trong lòng Thạch Kỳ cực kỳ khó chịu

Đáng ghét

Thế nhưng, Trương Tấn Phong ở tỉnh Nhị viện quyền cao chức trọng, chồng bà lại là lãnh đạo trong tỉnh, cho nên ở bệnh viện có địa vị cực kỳ cao, ngay cả viện trưởng cùng bí thư đối với Trương Tấn Phong cũng phải cực kỳ khách khí.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thạch Kỳ vẫn quyết định nhịn, dù sao... Không thể chọc vào

Thế nhưng, Thạch Kỳ có thể nhịn được chủ nhiệm Trương chứ không thể nhịn được Trần Thương

Nghĩ đến Trần Thương, Thạch Kỳ đã có chút khó chịu.

Chỉ là một tiểu bác sĩ nhỏ nhoi, vừa mới chuyển chính thức không được mấy ngày, giờ còn dám diễu võ giương oai trước mặt tôi.

Hôm nay, hai lần PK, mình bị KO hoàn toàn, một chút sức hoàn thủ cũng không có, hai lần PK, Trần Thương một giọt máu cũng không mất, điều này Thạch Kỳ sao có thể dễ chịu.

Nhưng khi tỉ mỉ nghĩ lại, hình như từ đầu đến cuối Trần Thương cũng không có cùng mình nói một câu quá đáng nào

Duy nhất nói với chính mình một câu chính là:

- Cảm ơn chủ nhiệm Thạch.

Thế nhưng, càng như thế Thạch Kỳ lại càng khó chịu.

Đầu tiên là xử lý học sinh chính mình dạy, lần thứ hai...

Càng nghĩ, Thạch Kỳ càng khó chịu, so với việc ăn phải con ruồi còn khó chịu hơn.

Giờ ông sẽ chờ ở bên ngoài xem kịch

Căn bản ông không tin Trần Thương có thể làm được cách châm cứu ngực cho thai nhi trong bụng.

Cái này căn bản chính là thiên phương dạ đàm.

Trong lòng Thạch Kỳ càng thêm chắc chắn, khả năng Trần Thương thất bại sẽ rất cao.

Trương Tấn Phong nhẹ nhàng thở ra, thật sự là không dễ dàng.

Hiện tại bà rất vui vẻ, cực kỳ kích thích, phảng phất như đang quay trở về lúc tuổi còn trẻ, một đám người cái gì cũng không hiểu, lục lọi làm kiểm tra lâm sàng.

Lúc ấy, sau khi xây viện, rất nhiều phẫu thuật đều phải đi ra ngoài học tập một đoạn thời gian, sau khi trở về mấy bác sĩ lục lọi mới bắt đầu làm.

Lúc ấy bọn họ không có người dạy, không có bác sĩ cấp trên hướng dẫn, còn không phải chính là mình tự lục lọi ra? Vì lẽ đó một nhóm người này, gan lớn, đủ quyết đoán

Dám nghĩ dám làm.

Nhưng đây đây cũng là lịch sử cùng nhiều nhân tố khác nhau tạo thành.

Lúc ấy yêu cầu của người chữa bệnh không quá cao, các phương diện tài nguyên đều rất có hạn, dù cho xảy ra vấn đề, cũng sẽ không giống hôm nay se xảy ra một trận y náo lớn, dù sao có rất nhiều người chướng mắt bọn họ

Vì vậy, nhóm người bọn họ mới có thể từ trong hoàn cảnh đó để rèn luyện được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi đến bệnh viện, anh sẽ phát hiện một nhóm lão bác sĩ năm sáu mươi tuổi dữ dội hơn nhóm trẻ nhiều

Dữ dội, cái từ này cực kỳ có tính hình tượng.

Nhóm người này đại đa số đều đã 50,60 tuổi, kinh nghiệm sự nghiệp y học của nhóm người này đều từ những năm 70,80 nên cực kỳ lạc hậu, đến thời nay phồn vinh, sau khi thấy người bệnh, so tính liều cùng mạnh dạn lao đầu vào của họ thì thật sự là người hiện đại không bằng.

Nói thật, ngay từ đầu, trong lòng Trương Tấn Phong cũng không chắc chắn, phương án là nghĩ ra được, thế nhưng độ khó của phương án này quá cao, trong lòng bà đều không chắc.

Thế nhưng cũng không có cách nào, ngoại trừ biện pháp thứ hai mà bà nghĩ tới.

Bởi vậy, vào giờ phút này, chỉ cần một người có lực chấp hành, người có trình độ châm cứu lồng ngực cực cao tiến hành.

Nếu như không có Trần Thương, phương án của Trương Tấn Phong có khá hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Đây là án lệ điển hình cho một lần chẩn đoán bệnh, trị liệu cùng kết hợp thao tác hoàn mỹ

Thậm chí có thể đem ra niên hội để làm bài luận văn, mặc dù Trương Tấn Phong sắp về hưu, thế nhưng những ca bệnh kinh điển như vậy cũng rất muốn chia sẻ.

Dù sao cũng có thể cung cấp một loại phương pháp điều trị tiên tiến như vậy cho càng nhiều nhân viên y tế.

Đừng nói đứa trẻ không được sinh ra thì không thể trị liệu.

Đây chính là một loại phương pháp trị liệu mà trong ngoài hay ngoài nước đều hiếm thấy.

Mà Trình Hân xem như là bạn học của Trần Thương, lúc này ở một bên nhìn khí thế ngất trời, cảm xúc bành trướng

Cô cảm thấy đây mới là bác sĩ.

Một người trong lúc nguy cấp có thể cứu vớt sinh mệnh của người bệnh.

Nghĩ đến Thạch Kỳ, trong lòng Trình Hân tràn đầy xem thường, vốn dĩ còn tưởng rằng là một nhân vật lớn, không nghĩ tới lại là một bao cỏ.

Còn không đồng ý phương án trị liệu, sẽ không phối hợp Trần Thương.

Còn may là ông không phối hợp, bằng không nếu xảy ra chuyện, ông ngoại trừ gây thêm phiền thì cái gì cũng không làm được.

Kỳ thật, những bác sĩ có trình độ này, ở trong mắt học sinh cực kỳ đáng tôn trọng, trong lòng lại không có một danh hiệu?

Hơn nữa... Nếu như bạn gặp phải chút chuyện, mức độ lan truyền cũng có thể nhanh chút.

Các học sinh đối với các bác sĩ trong bệnh viện đều hay bàn tán, giống như là mèo nghe thấy mùi cá tanh.

Hiện tại, Trình Hân đã không kịp chờ đợi mà muốn ngay lập tức trở lại ký túc xá chia sẻ án lệ hôm nay cùng bạn học.

Quá kình bạo

Dù sao “Cách sơn đả ngưu”, cách bụng người mẹ tiến hành châm cứu lồng ngực cho thai nhi, dạng án lệ chữa bệnh này thực sự là quá hiếm thấy, nói ra lực rung động này cũng quá cường đại.

Trình Hân nhìn thấy biểu hiện của mấy chủ nhiệm bên cạnh, tự nhiên hiểu rõ.

Án lệ hôm nay có khả năng trong vòng mấy năm mấy chục năm cũng không nhất định có thể gặp được.

Vì lẽ đó trong lòng cô còn có chút kích động.

Trương Tấn Phong hài lòng nhìn thoáng qua Trần Thương, hai mắt tràn đầy thưởng thức:

- Tiểu Trần, quá tuyệt, về sau phụ khoa chúng tôi mà có hội chẩn gấp thì coi như tìm cậu?

Trần Thương mỉm cười:

- Đây là việc mà tôi phải làm.

Trương Tấn Phong đối với Trần Thương càng nhìn càng ưa thích, đáng tiếc con gái nhà mình đã lập gia đình, cháu gái cũng mới 5 tuổi, bằng không...

Tỉnh Nhiên nhìn thấy hiện tại không có chuyện gì, cũng chuẩn bị cáo từ:

- Chủ nhiệm Trương, vậy tôi liền trở về.

Trương Tấn Phong vội vàng nói:

- Hôm nay thật sự là phiền phức chủ nhiệm Tỉnh, vất vả chạy một chuyến.

Tỉnh Nhiên cười nói:

- Chủ nhiệm Trương khách khí rồi, nếu như không đến, sao tôi có thể thấy được một ca phẫu thuật châm cứu lồng ngực cho thai nhi hiếm gặp như vậy, tôi ở phụ ngoại cũng chưa nghe nói qua, xem ra danh phù của khoa phụ sản Tỉnh Nhị Viện thực lợi hại

Trương Tấn Phong mỉm cười:

- Khách khí, khách khí.

Một đoàn người chuẩn bị đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa mở cửa, bỗng nhiên trông thấy Thạch Kỳ đang đứng ở cửa ra vào.

Lập tức cả đoàn người trợn tròn mắt

Thạch Kỳ cũng bị dọa lui ra phía sau một bước, cười xấu hổ, hỏi:

- Chủ nhiệm Trương, châm cứu xong chưa?

Trương Tấn Phong có chút dở khóc dở cười, Thạch Kỳ này thật sự là mặt dày.

Nếu là người bình thường thì sao còn ở chỗ này?

Trương Tấn Phong hừ lạnh một tiếng:

- Không mượn chủ nhiệm Thạch nhọc lòng, châm cứu cực kỳ thành công, không phải chủ nhiệm Thạch còn có công việc ở khoa đó sao?

Thạch Kỳ lập tức ngẩn người, thành công?

Đây cũng quá... Quá không thể tin.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của mọi người chung quanh, không giống như là đang đùa.

Lập tức Thạch Kỳ vỗ tay một cái:

- Aizz, thật tốt! Sau khi tôi đi ra thật sự là lo lắng, trong lòng lo sợ bất an, chỉ lo lắng châm cứu thất bại.

- Chủ nhiệm Trương cũng biết, con người tôi trước nay vốn rất nghiêm cẩn, có thể làm là có thể làm, không thể làm là không thể làm.

- Hiện tại tôi xem như đã yên tâm.

Sau khi nói xong, Thạch Kỳ làm gì còn mặt mũi mà ở lại:

- Vậy giờ tôi xin đi trước, người bệnh không có chuyện gì tôi đã yên tâm rồi

Nhìn bóng lưng Thạch Kỳ rời đi, mọi người cười ha ha.

Chương 341: Vi Khuẩn Không Ở Trong Luân Hồi

Mấy ngày nay, chuyện Trần Thương châm cứu lồng ngực cho thai nhi ở khoa phụ sản trong nháy mắt đã truyền ra bên ngoài, anh lập tức nổi danh khắp bệnh viện.

Nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc này, chính là Trình Hân

Vào lúc đêm muộn, sau khi đi làm về, Trình Hân trắng trợn tuyên truyền ra bên ngoài.

Thậm chí còn thêm mắm thêm muối, thổi phồng Trần Thương lên nói anh là nhân tài chỉ có ở ngoại khoa lồng ngực của Tỉnh Nhị Viện, một tay châm cứu lồng ngực xuất thần nhập hóa, có khả năng cứu vớt thai nhi ngay khi vẫn còn ở bên trong nước ối.

Mà thường thường, khi một anh hùng bất ngờ xuất hiện, lập tức sẽ có một nhân vật nào đó làm nền.

Thạch Kỳ, cũng phát hỏa trong thời điểm này, với miệng của một người phụ nữ, nếu muốn hạ thấp khả năng của một người đàn ông, bình thường sẽ chỉ cần nói vài chữ: Ông ta không được

Thế là, trong nháy mắt tin tức Thạch Kỳ không có năng lực được truyền khắp Tỉnh Nhị Viện...

Khi vừa thấy Thạch Kỳ đến, toàn bộ sinh viên quy bồi ở bệnh viện, không hẹn mà đều có chung một phản ứng

- Nha! Thạch Kỳ à? Ông ta không được

Vốn Thạch Kỳ muốn tạo dựng một chút uy tín riêng trong lòng các sinh viên quy bồi ở đây, sau đó sẽ cải thiện quan hệ với các lãnh đạo một chút, cốt yếu là để bản thân có thể làm chủ nhiệm trung tâm quy bồi.

Thế nhưng hiện tại đến quỷ cũng biết, giờ còn chưa làm được cái gì, mà những học sinh trong này lại lưu truyền ra một cái biệt hiệu "Không được" dành cho ông.

Bây giờ học sinh ở đây luôn đùa cợt gọi Thạch Kỳ là "Thạch không được"

Nghĩ tới đây, Thạch Kỳ tức đến mức mặt đỏ tía tai

Chỉ có điều, Thạch Kỳ cũng rất tò mò, ông không hiểu bí mật này của mình là bị ai phát hiện ra?

Từ đó về sau, Thạch Kỳ tranh thủ thời gian cùng trung tâm quy bồi và đi huấn luyện công việc với lão sư, dù sao thì lúc đi dạy học, đâu ai có đủ

khả năng nhịn được hầu hết những ánh mắt chất vấn của các học sinh trong trường.

Sau khi Thạch Kỳ từ chức, Chu Ba khoa bệnh phổi đến phối hợp với Trần Thương.

Công việc hợp tác cũng diễn ra rất thuận lợi.

Vào buổi chiều ngày thứ năm.

Khi Trần Thương đang ngồi trong phòng làm việc nhắn tin cho Mạnh Hi:

- Mạnh lão sư, tối nay tôi bận ca đêm nên không đến được.

Trực ca đêm ở khoa cấp cứu giống như đứng trên một võ đài lớn để thi đấu.

Người bệnh kiểu gì cũng có khả năng xuất hiện, chuyện không may gì cũng có khả năng xảy ra.

Buổi tối y tá Tiểu Lâm mang cơm đến cho Trần Thương, sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Thương bắt đầu bù lại tri thức về ngoại khoa tim.

Khoảng chừng hơn tám giờ, bỗng nhiên người đến khoa cấp cứu, mà hai người này trang điểm vô cùng quái dị.

Hai người lải nhải đi đến, vừa lúc Trần Thương đang đứng đợi y tá trưởng đóng dấu đơn xét nghiệm.

Trông thấy hai người, hỏi:

- Có chuyện gì?

Nhìn ngoại hình cả hai có vẻ đều đã lên chức bà nội, khoảng chừng hơn sáu mươi tuổi, ăn mặc rất quái dị, giống như tín đồ phật giáo nhưng cũng có chút không giống, nói tóm lại là nhìn không ra, ngay đến Trần Thương nhìn cũng không rõ.

...

Một lão thái thái mập mạp nói:

- Bác sĩ, em gái tôi phát sốt

Trần Thương sững sờ, từ túi áo móc ra một cái nhiệt kế, bảo hai người ngồi xuống ghế dựa.

- Trước đo nhiệt độ cơ thể đã

Trần Thương kẹp nhiệt kế ở dưới nách lão thái thái.

Mấy phút sau, nhiệt độ cơ thể cho kết quả, 38.5 độ C.

Sau khi Trần Thương do dự một phen, nói:

- Cần phải lấy máu, nhanh chóng xét nghiệm máu.

Đối phương cũng không từ chối mà rất phối hợp.

Mọi việc đều rất thuận lợi, sau khi đi ra, cũng không phải vấn đề lớn gì.

Bình thường khi người bệnh phát sốt, chủ yếu là do vi khuẩn cùng nhiễm virus gây ra.

Trong sinh hoạt có khả năng mọi người sẽ không quá hiểu rõ các bệnh khác nhau, bởi vì biểu hiện lâm sàng của virus đều không khác mấy, như phát sốt, ho khan, viêm phổi vân vân.

Có thể thông qua kiểm tra lâm sàng để phân biệt nhiễm vi khuẩn cùng nhiễm virus, bình thường khó có thể đoán được.

Thường thấy nhất là khi kiểm tra máu, phần lớn vi khuẩn lây nhiễm sẽ xuất hiện trong sơ đồ cấu tạo máu, tức là tế bào bạch cầu tăng, tế bào trung tính tăng, cho thấy thân thể bị nhiễm khuẩn, đây là đặc điểm chủ yếu nhất của nhiễm vi khuẩn.

Mà nhiễm virus thì tế bào bạch cầu tăng rất ít, bình thường hoặc sẽ giảm.

Đương nhiên còn có nhiều phương pháp kiểm tra, dù sao tính hạn chế của phương pháp kiểm tra máu này cũng rất nhiều.

Kết quả rất nhanh đã có, không đến 20 phút, kết quả đã được đưa tới.

Tế bào bạch cầu tăng cao, hạt tế bào trung tính tăng cao, kết hợp với triệu chứng của bệnh nhân, Trần Thương đoán chừng là nhiễm vi khuẩn.

Bình thường thì uống thuốc một tuần là có thể khôi phục, nhưng tình huống của người bệnh này, Trần Thương vẫn đề nghị dùng chút thuốc kháng khuẩn.

Trần Thương giải thích nói:

- A di, bác đây là bị nhiễm vi khuẩn, hoặc là uống thuốc, hoặc là truyền chút dịch đều được, bác thấy bác hợp với cái nào?

Hai người nghe thấy Trần Thương nói vậy, lập tức sửng sốt:

- Thuốc này có tác dụng gì?

Trần Thương cũng sững sờ:

- Thuốc này là để sát trùng! Tiêu diệt vi khuẩn, bệnh sẽ ổn.

Hai người nghe xong, liếc nhau, lập tức lắc đầu:

- Không được! Không được! Không thể sát sinh

Vừa nghe như vậy, Tiểu Lâm cùng y tá Thường Lệ Na ở bên cạnh đều nhìn trợn tròn mắt.

Thần TM không thể sát sinh

Trần Thương cũng ngẩn người, cái này có thể gọi là sát sinh?

Lập tức khiến Trần Thương lúng túng, giải thích:

- Nếu vi khuẩn không chết, sẽ giết chết tế bào bình thường, nó là thành phần xấu! Cho nên chúng ta giết nó là làm việc tốt.

Người kia lắc đầu:

- Vậy cũng không được, có loại thuốc nào có thể đề cao sức đề kháng không?

Trần Thương nghe hai người nói như vậy cũng đúng là trợn tròn mắt.

Khuyên hết nửa ngày cũng không thể giải thích rõ ràng.

Ngay khi Trần Thương đang bất đắc dĩ không biết làm sao.

Thường Lệ Na bỗng nhiên nói:

- Không sát sinh chỉ là không giết hữu tình chúng sinh, đó là chỉ những cá – chim – thú ngoài kia..., vi khuẩn, nấm không ở trong luân hồi, không tính là sát sinh.

Hai lão thái liếc nhau, nhìn thoáng qua Thường Lệ Na:

- Thật?

Thường Lệ Na gật đầu, chắc chắn nói:

- Thật

Lúc này, hai người mới quyết định tiêm một mũi, mua chút thuốc...

Sau khi họ rời đi, Trần Thương nhịn không được giơ ngón tay cái lên đối với Thường Lệ Na:

- Có thể! Học ở đâu đó?

Thường Lệ Na cười ha ha một tiếng:

- Tôi nói bậy.

Trần Thương:...

Kỳ thật cấp cứu chính là như vậy, người bệnh kiểu nào cũng có, chuyện muôn hình muôn vẻ cũng làm cho bạn phải dở khóc dở cười, không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Nhưng với tư cách là bác sĩ, có chút bất đắc dĩ.

Đến hơn mười một giờ, gần mười hai giờ, Thường Lệ Na nói với Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, tôi tổng kết một chút kinh nghiệm cấp cứu từ trước đến nay, bệnh nhân bị ngoại thương tương đối nhiều

Tiểu Lâm cười nói:

- Chị Na, chị phải viết một quyển sách, gọi là cái gì mà phân bố thời gian cấp cứu cho người bệnh, tuyệt đối bán chạy.

Hai mắt Thường Lệ Na tỏa sáng:

- Đây tuyệt đối là một cái nghề phụ

Hai người đang nói chuyện khí thế thì bên ngoài có đi vào hai người.

Người phụ nữ trang điểm đậm, nhìn không ra tuổi tác, nhưng theo Trần Thương phán đoán, nhìn dung mạo như vậy, đoán chừng ít nhất cũng phải

hơn bốn mươi tuổi.

Lúc này, bà đang đỡ một chàng trai, tuổi không lớn lắm, đoán chừng cũng mới hơn ba mươi tuổi, dáng dấp cực kỳ đẹp trai

Nhưng còn chưa kịp phán đoán, Trần Thương chợt phát hiện trên mông chàng trai đang không ngừng chảy máu

Lần này khiến Trần Thương bị hù dọa, vội vàng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Người phụ nữ vội vàng nói:

- Bị người ta dùng dao nhỏ đâm một cái, bây giờ đang chảy máu, bác sĩ tranh thủ kiểm tra giúp chúng tôi với.

Trần Thương sững sờ:

- Báo cảnh sát chưa?

Hai người do dự nửa ngày, ấp a ấp úng nói:

- Bác sĩ, trước hết xử lý vết thương đi đã, còn đang chảy máu mà.

Trần Thương gật đầu, bảo người phụ nữ tiến hành làm thủ tục đóng viện phí, còn anh thì dẫn theo chàng trai vào phòng xử lý.

Chương 342: Bát Quái Đêm Khuya

Đến phòng xử lý, Trần Thương cẩn thận kiểm tra vết thương phát hiện vấn đề cũng không lớn.

Chỉ là trên mông người đàn ông có một vết thương dài chừng bảy tám centimet, cũng không sâu, không phải quá nghiệm trọng, đơn giản chỉ cần làm sạch vết thương khâu lại là được.

Kỳ thật, trên mông cũng không có bộ vị gì đặc biệt trọng yếu, hơn nữa thịt nhiều nên cho dù bị dao đâm, cũng không quá dễ xảy ra chuyện. Đây là chỗ chắc chắn nhất trên cơ thể con người, cũng là chỗ người lớn hay dùng để phạt nhất, mọi người chắc không ai là chưa bị đánh lần nào.

Trần Thương gọi người đàn ông nằm ở trên giường, bắt đầu chuẩn bị làm sạch rồi khâu vết thương.

Tiểu Lâm đang giúp đỡ xử lý thủ tục, Thường Lệ Na đi tới hỗ trợ cho Trần Thương.

Vừa rồi Trần Thương nói báo cảnh sát cũng chỉ là thiện ý nhắc nhở, dù sao... Chuyện liên quan đến đao thương này vẫn tương đối nguy hiểm, đã dính đến hành vi phạm pháp.

Nhưng hình như đối phương không có ý định báo cảnh sát nên anh cũng không kiên trì, dù sao đây là chuyện của họ, Trần Thương cũng chỉ thiện ý nhắc nhở mà thôi.

Vạn nhất... Chính là do người phụ nữ làm ra cũng không phải không có khả năng.

Hồi tưởng lại hai vợ chồng cãi nhau lần trước, người chồng không nỡ đánh đối phương, đã tự phạt mình một bình rượu.

Vì vậy... Trên thế giới này, chuyện lạ quái đản gì cũng có thể xảy ra.

Trần Thương với tư cách là một bác sĩ, bớt lo chuyện bao đồng làm tốt công việc của mình là được rồi.

Nhưng... Trần Thương thật hết chỗ nói nhìn Thường Lệ Na, một đôi mắt hiếu kỳ tràn đầy hứng thú nhìn vết thương trên mông của nam bệnh nhân.

Trần Thương trừng mắt Thường Lệ Na:

- Lấy băng gạc cho tôi.

Thường Lệ Na thấy ánh mắt Trần Thương, lập tức cười xấu hổ, cầm băng gạc đưa cho Trần Thương.

Làm sạch vết thương rồi khâu lại không quá khó, trước hết Trần Thương tiêm một chút thuốc tê, một lát sau mới bắt đầu khâu lại.

Loại khâu vết thương đơn giản này là công việc mà Trần Thương thường hay làm nhất từ khi đến khoa cấp cứu.

Không đến mấy phút, Trần Thương đã khâu xong.

Lúc này, người phụ nữ đi đến, thấy Trần Thương đã khâu xong thì vội vàng hỏi:

- Bác sĩ... Không có chuyện gì chứ?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chỉ là vết thương ngoài da, không có vấn đề gì, mấy ngày nay không được dính nước...

Người phụ nữ nhìn vết thương trên mông người đàn ông, đau lòng ghê gớm, vội vàng chạy tới, hai tay nắm chặt tay của người đàn ông.

- Anh yêu... Anh không có chuyện gì chứ?

Người đàn ông thở dài, cười lớn một tiếng:

- Không có chuyện gì, cô bé ngốc, đừng lo lắng.

Nghe thấy người đàn ông vừa an ủi, người phụ nữ rốt cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp khóc lên.

Hai mắt của người đàn ông cũng đỏ, không bao lâu sau hai người ôm ở cùng một chỗ khóc rống lên.

Thường Lệ Na và Trần Thương thấy thế, cũng rất ngượng ngùng, quyết định cho người ta một chút thời gian, thế là đi ra ngoài.

Trần Thương cầm ly uống một hớp nước, nhớ tới một đôi chị em yêu nhau, thở dài:

- Thấy không? Tình yêu nha

Người con gái tuyệt đối lớn tuổi hơn người con trai, đây là không hề nghi ngờ, thậm chí lớn hơn rất nhiều

Thế nhưng khi trông thấy bộ dạng hai người anh anh em em, đột nhiên cảm thấy tuổi tác không phải vấn đề.

Nếu mà so sánh, thì Phó Ngọc Phương và Tiêu Điền Hoa trẻ hơn người phụ nữ kia rất nhiều... Vạn nhất ngày nào đó mình không muốn phấn đấu...

Trần Thương phi phi phi một cái, tranh thủ lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ kinh khủng này.

Thường Lệ Na cũng kinh ngạc cảm khái một tiếng:

- Đúng vậy! Tình yêu không phân biệt tuổi tác, vượt qua địa vực, xuyên việt thời gian...

Hai người đứng ở cửa ra vào mấy phút, nhưng vẫn không thấy hai người đi ra, quyết định vào trong thúc giục.

Dù sao loại chuyện này vẫn nên về nhà tự mình giải quyết thì tốt hơn.

Thể hiện tình cảm đừng tới bệnh viện.

Hai người không biết bệnh viện toàn cầu độc thân sao?

Trần Thương đẩy cửa đi vào.

Phát hiện hai người còn ôm nhau khóc sướt mướt.

Người phụ nữ hít sâu một hơi:

- Bảo bối, làm sao bây giờ?

- Chúng ta bị bọn họ phát hiện... Sau này chúng ta phải làm thế nào?

Một câu, lập tức khơi gợi lên vô số suy nghĩ trong đầu Trần Thương...

Có ý tứ gì?

Thường Lệ Na càng trừng lớn con mắt, ngọn lửa bát quái cháy hừng hực

Người đàn ông cũng lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài:

- Cô bé ngốc, Anh... Anh cũng không biết làm sao nữa

Trần Thương không hiểu người đàn ông sao có thể nói ra hai chữ "cô bé" này.

Dù sao đối mặt với phụ nữ lớn hơn mình nhiều tuổi thì hai chữ "cô bé" này đúng là quá nặng nề.

Trang điểm trên mặt người phụ nữ đã nước mắt cuốn trôi, xem ra là thật xúc động.

Trần Thương đột nhiên cảm thấy, đứng trước tình yêu tất cả mọi thứ đều không phải là vấn đề, tối thiểu nhất hai người là yêu nhau thực lòng.

Nghĩ đến vết thương trên mông, Trần Thương thậm chí cảm thấy đây là bằng chứng cho tình yêu của hai người.

Dù sao... Cũng là bạn cùng chung hoạn nạn đi... ?

Đang lúc Trần Thương quyết định đánh gãy hai người này tiếp tục thể hiện tình cảm.

Người phụ nữ lại nói:

- Nếu không... Chúng mình tìm bọn họ nói chuyện?

Người đàn ông lập tức biến sắc:

- Như vậy... Như vậy được không?

Người phụ nữ thất hồn lạc phách:

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cũng không thể rời khỏi đây?

Người đàn ông thở dài, thanh âm có chút nghẹn ngào, nói:

- Anh cũng không biết làm sao nữa, em cũng nghe thấy con trai của em nói đó, cậu ta nói muốn dẫn người chém anh, thấy anh một lần sẽ đánh anh một lần, đánh chết mới thôi

- Nếu như em không giải quyết xong chuyện con trai của em, chúng ta... Chúng ta cực kỳ phiền phức, anh mới 30, anh không muốn chết...

Người đàn ông nói xong câu cuối cùng, ủy khuất khóc lên...

Mà vừa mới uống một hớp nước, Trần Thương không nhịn được, toàn bộ phun trên mặt Thường Lệ Na.

Mà Thường Lệ Na tựa hồ ngoảnh mặt làm ngơ...

Trừng hai mắt nhìn chằm chằm hai người này, cô không thể tưởng tượng rung động đến tâm can

Cái quỷ gì?

Ngay cả Trần Thương không quá ưa thích bát quái cũng không nhịn được mong đợi kịch bản tiếp tục.

Lúc này, người phụ nữ dìu người đàn ông đứng lên:

- Đi thôi, bảo bối, về nhà đi.

Người đàn ông sững sờ:

- Về nhà ai?

Người phụ nữ cũng do dự một chút:

- Hay là, về nhà anh?

Cơ thể người đàn ông khẽ run rẩy, vội vàng lắc đầu, ủy khuất sắp khóc:

- Anh sợ cha anh sẽ đánh chết anh...

Hai người như thế vừa đi vừa nói, rời khỏi phòng cấp cứu.

Nhìn bóng lưng hai người dần biến mất...

Trần Thương đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật rất khó...

Đây quả thật là tình yêu hai bên gia đình đều không tán thành.

Trong lúc nhất thời nghẹn lời, không biết nên đánh giá như thế nào.

Trách không được hai người bị chém một dao cũng không báo cảnh sát.

Không quản là cha người đàn ông chém đến, hay là con trai người phụ nữ chém đến, một dao kia cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

Thật khó

Trần Thương không tự chủ đặt mình vào hoàn cảnh người đàn vừa đi lúc nãy, nhịn không được cảm khái một tiếng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài, tình yêu thật đáng sợ.

Càng là tình yêu oanh liệt rung động đến tâm can thì càng nguy hiểm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương đột nhiên cảm thấy làm người độc thân cũng không có gì không tốt.

Tối thiểu nhất không có nguy hiểm tính mạng.

Thường Lệ Na cũng không để ý tới lau mặt, gấp gáp chạy tới trạm y tá, vội vàng chia sẻ cố sự vừa rồi với Tiểu Lâm.

Dù sao, khi trực ca đêm, so với tin tức bát quái thì những chuyện khác không là gì cả?

Trần Thương lắc đầu, về lại phòng trực ban, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Chương 343: Màng Tim Bị Chèn Ép

Xưa nay cấp cứu trong đêm sẽ không khiến người ta cảm thấy an bình.

Khó nhất ở đây chính là suy nghĩ lung tung.

Cũng như Trần Thương lúc này, vừa mới nằm xuống không đến 10 phút, khi tiếng ngáy mới vừa bắt đầu xuất hiện, đột nhiên tiếng gõ cửa dồn dập vang lên mãnh liệt

Trần Thương mở to mắt xoay người xuống giường, chạy nhanh khẩn cấp mở cửa dùng không đến 5 giây.

Sau khi cửa mở, Tiểu Lâm đã đứng ngoài cửa.

Sắc mặt Tiểu Lâm bối rối, gấp gáp nói:

- Bác sĩ Trần, không tốt, trên cầu đường ống có một người đàn ông lái motor đụng phải cạnh đường. Cách chúng ta gần nhất nên bệnh viện đang chuẩn bị phái xe cấp cứu 120 tới đó, cần một bác sĩ đi cùng xe

Trần Thương biến sắc, hướng ra bên ngoài vừa đi vừa nói:

- Tranh thủ gọi điện thoại cho Vương Dũng, nói anh ta tranh thủ tới đây, tôi đi theo xe cấp cứu nhìn một chút.

Tiểu Lâm vội vàng gật đầu:

- Được rồi

Trần Thương gấp gáp chạy lên xe cấp cứu, tài xế Lưu đã chuẩn bị hoàn tất, tùy thời tùy chỗ chuẩn bị xuất phát.

Khi Trần Thương vừa ngồi xuống thì xe lập tức chạy đi.

Khoảng cách từ cầu đường ống tới Tỉnh Nhị Viện là gần nhất, chỉ không đến 2 km thế nhưng điểm chết người nhất không phải khoảng cách này.

Mà là căn bản xe vào không được

Cầu đường ống kỳ thật chính là đoạn đường ống nối giữa hai đầu sông, thuận tiên xây dựng trên đó một cây cầu nhỏ, bình thường mọi người hay đi tản bộ ở trên cầu.

Nhiều nhất có thể đi xe điện, xe đạp, căn bản ô tô không đi được.

Xe chỉ có thể dừng ở hai bên đường, còn bác sĩ phải tự mình chạy lên, từ đường cái đến trên cầu còn một đoạn bậc thang rất dài, đây không thể nghi ngờ là một trở ngại cực lớn đối với việc cấp cứu

Bỏ ra không đến hai phút, xe lập tức đã dừng ở địa điểm, Trần Thương mở cửa ôm hộp cấp cứu nhảy xuống xe, mà tài xế Lưu thì lấy giường đẩy trên xe 120 xuống.

Đang muốn đi lên, thế nhưng phát hiện tất cả đều là bậc thang, căn bản không đẩy xe được, vội vàng ôm cáng cứu thương vào trong ngực đi theo lên.

Lúc này trời vừa rạng sáng

Trên đường một người đi đường cũng không có.

Trần Thương cùng tài xế Lưu chạy lên trên cầu đường ống thì nhìn thấy hai người con trai đứng ở một bên, cầm điện thoại trong tay đang gọi.

Mà một cái xe gắn máy ngã ở một bên, một người đàn ông nằm trên mặt đất, sống chết không rõ

Thế nhưng khi nhìn thấy rào chắn bị phá hư, trong lòng Trần Thương trầm xuống

Đụng thành dạng này

Người... Cũng rất nguy hiểm.

Trần Thương không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng cùng tài xế Lưu chạy đến.

Hai người trẻ tuổi thấy Trần Thương mặc áo blouse trắng gấp gáp chạy tới, lập tức hai mắt sáng lên.

- Bác sĩ! Ở chỗ này

Lúc này, cơ thể người bị thương nằm ở trên lan can, nửa người ở trên cầu, không để ý một chút sợ là sẽ rơi xuống

Đèn đường ở đây cũng không phải rất sáng, chỉ có thể loáng thoáng trông thấy đại khái

Trên đường cái không thấy máu.

Hẳn không có ngoại thương...

Nhưng nhìn xem bộ dáng người đàn ông này, lo lắng nhất khả năng là gãy xương cổ. Nếu như vậy thật thì lần cấp cứu này sẽ cực kỳ phiền phức.

Tư thế treo nửa người này không có biện pháp nào tiến hành cấp cứu, nhất định phải đữo ngươi đàn ông xuống.

Trần Thương vỗ nhẹ bả vai người đàn ông:

- Đồng chí! Tỉnh

- Đồng chí có thể nghe thấy không?

...

Trần Thương ghé vào lỗ tai anh ta gọi mấy lần, không có thấy bất kỳ phản ứng nào.

Anh đành gọi mọi người:

- Chúng ta khiêng anh ta xuống, ông Lưu hãy ôm bên hông, tôi đỡ đầu, còn... hai cậu, hai người các cậu hỗ trợ phụ một tay, nhấc chân ông ấy

xuống.

Hai người cũng không lớn, chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi hoặc cao lắm là hai mươi. Nhưng hai người hơn nửa đêm không ngủ sao lại lên cầu tản bộ?

Trần Thương không để ý nghĩ những chuyện khác, hiện tại cứu người là quan trọng nhất.

Vận chuyển người bệnh phải cực kỳ cẩn thận.

Loại tai nạn xe cộ này rất dễ gây gãy xương, đặc biệt là xương cổ...

Một khi cách vận chuyển không thích hợp, rất dễ làm vết thương trở nên nghiêm trọng hơn, thậm chí nặng thêm.

Vì lẽ đó, đối mặt tình huống của người bệnh, nhất định không được tùy tiện di chuyển, nếu không rất dễ từ chuyện tốt thành chuyện xấu.

Mà cách làm của hai người trẻ tuổi, lại rất đúng

Sau khi vận chuyển người bệnh đến cáng cứu thương, Trần Thương mở hộp cấp cứu ra, vội vàng đo huyết áp, sau đó kiên nhẫn quan sát hô hấp, mạch đập...

Lúc này, hai người trẻ tuổi thấy đèn đường rất tối, dứt khoát mở ra đèn flash điện thoại chiếu sáng người bệnh.

Không bao lâu sau, đã đo huyết áp xong, nhìn thấy giá trị trên máy, Trần Thương biến sắc

- 60/30 mmHg

Huyết áp này, chết tiệt là là bị sốc dẫn đến hạ huyết áp?

Bị sốc dẫn đến hạ huyết áp... Ngoại thương...

Có chảy máu không?

Thế nhưng nửa ngày vẫn không có tìm được chỗ chảy máu

Vì sao lại như vậy?

Bỗng nhiên Trần Thương thấy chỗ được đèn flash chiếu sáng có chút kỳ quái.

Trần Thương vội vàng nói:

- Cho tôi mượn đèn flash một chút

Một thanh niên đứng bên cạnh rất phối hợp, đưa điện thoại tới.

Trần Thương vội vàng cúi thấp xuống xem

Dãn phình tĩnh mạch ở cổ?

Lập tức, một ca bệnh nguy cấp xuất hiện trong đầu Trần Thương, nhất định phải nghiệm chứng

Trần Thương đưa điện thoại cho đối phương, vội vã lấy ra ống nghe.

Hai tay có chút khẩn trương.

Dù sao, loại bệnh này Trần Thương mới chỉ nghe nói nhưng cho tới nay chưa từng gặp qua, nếu thật là như thế thì khả năng phải lập tức tổ chức cứu viện.

Không thể trì hoãn

Nghĩ tới đây, Trần Thương cầm ống nghe đặt ở vị trí trái tim trước ngực người bị thương..

Lập tức, từng tiếng tim đập yếu ớt lúc có lúc không truyền đến, tốc độ rất nhanh, tựa như là tiếng trống ngoài mười dặm, liên tục không dứt.

Sắc mặt Trần Thương ngưng trọng

Hẳn là... Ba nhận thức chèn ép màng tim

Đây là một loại trọng chứng bệnh tim nguy cấp: Chèn ép trái tim cấp tính, xuất hiện bộ ba nhận thức triệu chứng Beck điển hình.

Biểu hiện chủ yếu là huyết áp cao dẫn đến áp lực gây lên tĩnh mạch tăng nhanh, dãn phình tĩnh mạch ở cổ, đây là đặc thù thứ nhất trong đó.

Huyết áp chợt hạ xuống dẫn đến huyết áp trong tim cũng hạ xuống, áp lực lên tĩnh mạch nhỏ lại, bị sốc, mạch đập hỗn loạn là triệu chứng thứ hai.

Tim đập yếu ớt lúc có lúc không, tốc độ lại rất nhanh, đây là triệu chứng thứ ba.

Ba triệu chứng tựa hồ đã bày chân tướng ra trước mặt Trần Thương

Lúc này, Trần Thương sờ lên cơ thể người bị thương, cảm giác nhiệt độ cơ thể đang không ngừng hạ xuống.

Trần Thương đã xác định, người bệnh nhất định là bị ngoại thương dẫn đến màng tim lấp đầy cấp tính, trạng thái trước mắt là bị sốc, tình huống khẩn cấp, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến sinh mệnh.

Màng tim lấp đầy là cái gì?

Trái tim là nơi duy trì tuần hoàn máu đưa đến các cơ quan trong thân thể, nó đảm bảo cung cấp đủ máu đến mỗi cơ quan trong cơ thể.

Mà màng tim giống như là áo giáp của trái tim, bao bọc ở bên ngoài trái tim.

Mà ở giữa trái tim cùng màng tim có một cái khoang trống, gọi là khoang màng tim.

Chương 344: Châm Cứu Khẩn Cấp

Bình thường bên trong khoang màng tim có chút ít chất lỏng màu vàng nhạt, bôi trơn mặt ngoài trái tim, cái này giống như động cơ có dầu bôi trơn. Dù sao trái tim cũng giống như một cái pít-tông, không ngừng hoạt động lên xuống, bên ngoài có một buồng tim chứa chất lỏng màu vàng nhạt làm giảm bớt ma sát giữa trái tim và màng tim.

Mà khi bị ngoại thương, trái tim rạn nứt hoặc mạch máu trong màng tim bị tổn thương sẽ tạo thành máu bị tồn đọng trong màn tim. Được gọi là máu màng tim hoặc màng tim lấp đầy, là nguyên nhân dẫn tới trái tim tử vong nhanh nhất.

Bởi vì lực đàn hồi của buồng tim có hạn, màng tim cấp tính tích máu đạt đến 150 ml có thể hạn chế nhịp đập của tim, gây nên suy kiệt tuần hoàn cấp tính, dẫn đến nhịp tim đột nhiên ngừng.

Suy nghĩ một chút, máu tích trữ quá nhiều trong buồng tim, áp suất quá lớn làm cho trái tim không thể đập được, vì để không ngừng cung cấp máu cho các cơ quan trong cơ thể, trái tim chỉ có thể liều mạng co vào dãn ra... Dẫn đến tim đập nhanh hơn, thế nhưng lượng máu bơm ra càng ngày càng ít, bởi vì áp lực bên ngoài trái tim mang tới lực cản càng lúc càng lớn

Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ dẫn đến nhịp tim ngừng đập, dẫn đến tuần hoàn suy kiệt cấp tính, thậm chí là... Lập tức tử vong

Hiện tại tình huống người bệnh cực kỳ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể đứng trước tử vong.

Mà bây giờ, hi vọng sống duy nhất của người bệnh chính là giải trừ áp lực lên trái tim.

Hiện tại, Trần Thương cực kỳ lo lắng

Anh không biết người bệnh còn có thể kiên trì bao lâu, có thể chống cự đến khi đến được bệnh viện.

Dù sao châm cứu màng tim...

Trần Thương đột nhiên nhớ tới, trên người mình có một kỹ năng bao màng tim.

【kỹ năng bao màng tim: Mở ra về sau, có thể lựa chọn thu hoạch được một kỹ năng màng tim. 】

Trần Thương cắn răng một cái, vội vàng lựa chọn 【Thuật châm cứu màng tim】.

Học được kỹ năng này, Trần Thương cảm thấy cũng không phải quá thua thiệt.

Dù sao kỹ năng bao màng tim, có đủ kiểu phẫu thuật màng tim, bao gồm thuật rạch màng tim, thuật chữa trị màng tim...

Đây đều là phẫu thuật cấp ba.

Nếu mà so sánh, châm cứu màng tim vẻn vẹn chỉ là một thao tác châm cứu cấp hai.

Mặc dù so với châm cứu lồng ngực, ổ bụng... Châm cứu màng bao tim phức tạp hơn một chút, nhưng cuối cùng cũng chỉ là kỹ năng châm cứu.

Tình huống khẩn cấp, Trần Thương trực tiếp lựa chọn học tập

【Đinh! Chúc mừng ngài học được thuật châm cứu màng tim, có muốn bắt đầu huấn luyện không? 】

Giờ khắc này, Trần Thương nơi nào có thể do dự, trực tiếp lựa chọn học tập

Châm cứu màng tim so với châm cứu ngực mà nói, nếu như không cẩn thận châm vào tâm thất thì mới chính là phiền toái mang tính nguy hiểm lớn nhất

Dù sao màng tim không dày như trong tưởng tượng

Trái tim cũng không bền chắc như trong tưởng tượng.

Có lẽ... Sau khi châm vào chẳng những không giảm bớt bệnh tình của người bệnh, ngược lại triệu chứng liên hồi, thậm chí sẽ dẫn đến tử vong.

Trước mặt Trần Thương biến đổi, nháy mắt xuất hiện bên trong phòng phẫu thuật quen thuộc.

Tiến vào không gian huấn luyện, anh bắt đầu không ngừng học mô phỏng, học nắm giữ áp dụng phương pháp châm cứu màng tim, châm cứu màng tim đòi hỏi...

Không ngừng huấn luyện, siêu âm định vị châm cứu... Phụ trợ châm cứu... Giám sát tâm điện châm cứu...

Thẳng đến cuối cùng, Trần Thương bắt đầu tiến hành mù châm cứu (Châm cứu không cần dùng mắt).

Dưới tình huống rõ ràng không có thiết bị phụ trợ, anh dùng kim châm cứu tiến hành châm cứu màng tim.

Đây là một bước mấu chốt nhất

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương cũng không ngừng thuần thục hơn.

Thế nhưng chung quy không có làm đến trăm phần trăm.

Điều này làm cho Trần Thương trong lòng cực kỳ không nắm chắc.

Huấn luyện châm cứu rất đầy đủ.

Thậm chí bao gồm đòi hỏi châm cứu khẩn cấp đối với màng tim.

Cũng giống như màng tim tích dịch cũng không cần phải lập tức tiến hành phẫu thuật, mà là cần có một tiêu chuẩn chính xác, có ca cần châm cứu khẩn cấp, mà có ca cần châm cứu trong vòng 12 đến 48 giờ.

Cũng không phải tất cả buồng tim tích dịch đều cần phải châm cứu càng sớm càng tốt.

Trong không gian ảo, Trần Thương không ngừng học tập cùng phổ cập kỹ thuật và tri thức châm cứu màng tim bao tích dịch.

Rất nhanh, thời gian huấn luyện kết thúc.

Đây là lần đâu tiên Trần Thương cảm thấy thời gian đặc huấn ngắn như thế.

Anh rất muốn học kỹ thuật này đến cấp hoàn mỹ, nâng xác suất thành công của "Mù châm" luyện tập đến 100%, có thể tốt hơn chuẩn xác hơn tiến hành cứu chữa người bệnh.

Đáng tiếc, thực tế không như là mơ...

Rất nhanh...

Từ trong không gian ảo ra ngoài, một thanh âm nhắc nhở Trần Thương vang lên.

【Đinh! Thuật châm cứu màng tim: cấp đại sư; đặc hiệu: 1. Tinh chuẩn; 2. An toàn.】

Hai đặc hiệu này đối với Trần Thương cực kỳ trọng yếu.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Thương không ngừng luyện tập hai phương hướng này trong không gian ảo.

Đầu tiên nhất định phải đảm bảo vị trí châm cứu chuẩn xác vào màng tim, tiếp theo phải bảo đảm quá trình châm cứu tuyệt đối an toàn.

...

Vào giờ phút này, bên ngoài mới chỉ trôi qua không đến một giây đồng hồ.

Một giây đồng hồ rất ngắn, thế nhưng đối với người bệnh lúc này giống như là khoảng cách giữa sống và chết.

Trần Thương cấp tốc dùng tri thức học được phán đoán tình huống người bệnh.

Tài xế Lưu thấy Trần Thương do dự, vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, nhanh lên đi! Đưa đến bệnh viện, chúng ta đến bệnh viện rồi nghĩ biện pháp

Trần Thương lắc đầu:

- Không còn kịp rồi, tình huống người bệnh hiện tại cực kỳ nguy cấp, trong khoang màng tim tích dịch quá nhiều, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tuần hoàn máu, nếu như không rút ra bớt thì đoán chừng không đến được bệnh viện

Cho dù là cấp cứu kịp thời đến, ai biết là một dạng cục diện gì, hiện tại anh ta cần làm nhanh lên phẫu thuật châm cứu màng tim

Ông Lưu nghe Trần Thương nói vậy, lập tức lắc đầu

Tiểu Trần quá xúc động.

Châm cứu màng tim là cái gì?

Ông làm tài xế 120 gần hai mươi năm, đối với loại tình huống này đã rất hiểu rõ.

Chính là bởi vì hiểu rõ cho nên mới lo lắng như vậy.

Điều kiện hiện trường là cái gì?

Cái gì cũng không có

Không có CT, không có siêu âm định vị điện tâm đồ, điện tâm đồ cũng không có

Cậu lấy cái gì làm?

Mù làm sao?

Đừng tưởng rằng tài xế xe cấp cứu 120 chỉ biết làm tài xế, họ thấy qua sinh tử không ít hơn các bác sĩ, thấy qua cấp cứu cũng không phải ít, vì vậy khi nghe thấy Trần Thương nói như vậy ông lập tức lo lắng bất an.

- Tiểu Trần, thật không thể kiên trì đến bệnh viện à?

Tài xế Lưu có chút không yên lòng.

Trần Thương gật đầu:

- Kiên trì không được, lúc này nhịp tim càng ngày càng yếu ớt, nếu đợi đến được tỉnh Nhị viện thì khả năng người này đã tử vong

Lúc này, trái tim chịu phụ tải lớn như vậy, không quản dùng biện pháp gì cũng không có cách nào xử lý dịch trong màng tim.

Giải trừ áp suất trái tim là một chút hi vọng sống duy nhất của người bệnh.

Nhưng trước mắt, thiết bị có hạn, không cách nào định vị để tiến hành châm cứu cùng dò xét tình huống kết cấu trái tim, làm sao bây giờ?

Nếu như không có siêu âm định vị, hoàn toàn chỉ có thể bằng vào xúc giác cùng kinh nghiệm của bác sĩ, rất có thể châm cứu thất bại, thậm chí bệnh tình nặng thêm. Hơn nữa bởi vì không rõ nguyên nhân chảy máu, không biết tình huống tổn thương bên trong trái tim thế nào, châm cứu có thể bởi vì trái tim rạn nứt mà dẫn đến chảy máu hay không? Hoặc là châm cứu thất bại dẫn đến ống thông bị vô hiệu, thậm chí làm tăng nhanh thời gian người bệnh tử vong?

Nếu như áp dụng phương pháp mở ngực truyền thống để kiểm tra thì không có đủ dụng cụ để cầm máu?

Mà vấn đề thiết bị căn bản cũng không có

Thời gian không còn kịp nữa

Một đống vấn đề khó giải quyết bày ở trước mặt Trần Thương, mà sinh mệnh người bệnh thì đang hấp hối, không cho anh thời gian cân nhắc, cơ hội đoạt lại sinh mệnh trong tay Tử thần chớp mắt là qua, chỉ một lần này thôi

Thuật đặt ống thông châm cứu màng tim khẩn cấp

Chương 345: Anh Còn Biết Trở Về Hả?

Trần Thương hạ quyết tâm, quyết định nhất định phải cấp cứu nhanh nhất có thể để giành giật từng giây hi vọng sống cho người bệnh.

Nếu như không nhanh chóng châm cứu màng tim, đừng nói có thể có thể cấp cứu người bệnh thành công hay không, căn bản là không đến được bệnh viện.

Chớ nói chi là kiểm tra cùng xem xét vấn đề xảy ra chỗ nào.

Mà châm cứu màng tim đặt ống thông có thể nhanh chóng giải quyết màng tim lấp đầy này. Cửa thứ nhất nguy hiểm sinh mệnh cực kỳ quan trọng, cũng là một bước cực kỳ quan trọng để thực hiện các bước cấp cứu tiếp theo.

Trần Thương mở hộp cấp cứu ra, không có kim châm cứu màng tim, thế nhưng có kim châm cứu lồng ngực.

Đều có thể dùng.

Tài xế Lưu một mặt lo lắng bất an, nhìn Trần Thương nói:

- Trần bác sĩ... cậu đây là muốn...

- Mù châm?

Trần Thương gật đầu, lúc này không mù châm làm gì còn có biện pháp khác?

Không có

Nhất định phải truyền châm qua.

Cắt bỏ quần áo, sau khi sát trùng, Trần Thương bắt đầu thao tác.

Hiện tại, Trần Thương bỗng nhiên hi vọng mắt của mình có thể xuyên thấu, thật là tốt biết bao?

Không vì cái gì khác, chính là khi mình châm cứu, có thể nhiều một phần tỷ lệ thành công

Thấp thỏm

Bất an

Tất cả cảm xúc tràn ngập trong lòng Trần Thương.

Chỉ có một cơ hội duy nhất.

Trần Thương hít sâu một hơi, kim châm cứu chậm chạp đâm vào, anh muốn cảm giác được một tia xúc cảm kia, loại cảm giác thất bại khi đâm vào buồng tim.

Trần Thương chậm chạp tiến lên.

Xung quanh tất cả mọi người cũng không dám lên tiếng.
Tài xế Lưu càng không nhúc nhích tí nào, không chút nào dám quấy rầy.
Trong lòng nhỏ giọng thầm thì.
Loại mù châm này ông đã từng gặp qua chưa?
Tất nhiên đã gặp qua
Nhưng tất cả đều thất bại
Mẹ nó.
Nghĩ tới đây, Ông Lưu một trận hoảng sợ.
Thận trọng nhìn Trần Thương, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.
Tiểu Trần này... Lá gan cũng thật lớn
Hoàn cảnh bức bách để người không thở nổi.
Mà Trần Thương lại cảm thấy sau lưng một trận mồ hôi lạnh
Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nha.
Bỗng nhiên, hai tay Trần Thương cảm thấy từ kim châm cứu truyền đến cảm giác thất bại, anh vội vàng dừng lại.
Hai tay linh xảo giúp phản ứng của anh hết sức nhanh chóng.
Trần Thương nói với ông Lưu:
- Giúp tôi rút ra xem là chất lỏng gì.
Ông Lưu vội vàng gật đầu:
- Rút bao nhiêu?
Trần Thương lắc đầu:
- Ông trước rút mấy ml thử xem, tôi nhìn thử đó là cái gì.
Trần Thương nói xong, lại lắc đầu:
- Tôi tự mình làm.
Ông Lưu có chút xấu hổ cười một tiếng.
Trần Thương cũng không để ý, ông Lưu cũng không phải bác sĩ, hơn nữa người khác rút cũng phải có kỹ xảo, cũng đừng rút quá mạnh, rút đến trái tim...
Trần Thương chậm chạp rút về, không có lực cản.
Yên tâm...
Sau khi rút được 5 ml, Trần Thương trông thấy tất cả đều là huyết dịch.
Lập tức biến sắc.
Chuyện này không phải tin tức tốt gì.
Mạch máu rạn nứt? Hay là trái tim bị tổn hại?
Mọi chuyện đều có thể.
Trần Thương tiếp tục rút.
Anh cảm thụ được ống chích truyền đến lực cản, chậm rãi rút ra.

Ước chừng rút ra khoảng 100 ml, Trần Thương không còn dám rút nữa.

Rút kim châm cứu ra, cầm lấy ống nghe bệnh bắt đầu nghe chẩn đoán bệnh, cảm thấy tiếng tim đập đã khôi phục, mà trái tim nhảy lên cũng dần ổn định lại.

Trần Thương lập tức hưng phấn.

Thành công

Châm cứu màng tim thành công.

Trần Thương kiểm tra cảm nhận được triệu chứng sinh mệnh người bệnh đang dần khôi phục, trong lòng vui mừng.

Tối thiểu người bệnh đã vượt qua bước đầu tiên

Nói cách khác, chính là bước thứ nhất khó khăn nhất để cứu người bênh đã thành công

Màng tim lấp đầy

Nhưng đây cũng không có nghĩa là người bệnh thoát khỏi nguy hiểm.

Bởi vì nguyên nhân buồng tim tích dịch còn chưa làm rõ ràng, tiếp xuống nhất định phải tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện, tiến hành bước kế tiếp cấp cứu.

- Ông Lưu, chuẩn bị khiêng lên cáng mang lên trên xe đi bệnh viện

Ông Lưu nghe lời này, lập tức hiểu rõ tình huống, vội vàng cùng Trần Thương thận trọng nâng cáng cứu thương lên, nhanh chóng đi về phía xe cấp cứu 120 đang đậu trên đường cái.

Khi Trần Thương cùng ông Lưu xuống thang lầu luôn thấp thỏm lo lắng xảy ra vấn đề, hai thanh niên trẻ tuổi cũng chủ động tích cực tới hỗ trợ, cùng đi theo hỗ trợ đem người bị thương mang lên xe cấp cứu.

Hai người do dự một phen quyết định không đi bệnh viện.

Hai người bọn họ lên đây chơi từ buổi chiều, hiện tại mới về trường học thì đi qua chỗ này, không ngờ sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Cho tới bây giờ cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Vạn nhất... Vạn nhất bệnh nhân tỉnh lại bắt đền hai người bọn họ, cũng không thể nói rõ được?

Sở dĩ chờ tới bây giờ là bởi vì lo lắng người đàn ông này xảy ra vấn đề.

Hai người đều là tuổi trẻ thanh niên, vừa mới lên đại học, chưa hết ngây thơ, kinh nghiệm sống chưa nhiều, khi gặp phải loại chuyện như vậy, đầu nóng lên nên muốn giúp đỡ một tay.

Khi thấy người đàn ông được đưa lên xe cấp cứu, lập tức sinh lòng thoái ý.

Dù sao khoa bọn họ cũng không có tiền ứng ra mua thuốc men cho người bệnh, nếu chọc phải kiện cáo gì càng là nói không rõ.

Hai người đứng dậy rời đi, phương thức liên lạc cũng không để lại.

Trần Thương không thèm để ý chuyện này, hiện tại quan trọng nhất chính là đưa người đến bệnh viện tích cực tiến hành cấp cứu, tìm ra nguyên nhân màng tim lấp đầy, tiếp đó triển khai cứu chữa.

Lúc này, còi xe cảnh sát 110 vang lên.

Trần Thương lúc này hiểu rõ hai thanh niên kia cũng gọi điện báo cảnh sát 110.

Bởi vì tình huống người bệnh tương đối nguy hiểm, vạn nhất trong cơ thể có lượng lớn máu chảy, nhất định phải đến bệnh viện tiến hành kịp thời cứu chữa.

Hiện tại Trần Thương lo lắng nhất là trái tim bị ảnh hưởng, có lượng lớn huyết dịch chảy vào lồng ngực...

Nếu như vậy, trị liệu bước sau sẽ càng ngày càng phiền phức.

Bởi vậy, từng giây từng phút đều cần tranh thủ

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng cùng cảnh sát thương lượng một phen, sau đó gọi ông Lưu lái xe nhanh chóng tiến về bệnh viện.

Mà trong đó một cảnh sát cũng theo xe Trần Thương đến bệnh viện.

Trần Thương ngồi trên xe, con mắt nhìn chằm chằm trị số theo dõi bên trên máy điện tim, tình huống của người bệnh coi như ổn định.

Huyết áp dần khôi phục, nhịp tim mặc dù còn hơi nhanh, nhưng cũng tốt hơn nhiều.

Trần Thương láy nước muối sinh lí truyền cho người đàn ông.

Mặc dù rút ra không quá nhiều máu, nhưng hiện tại không có cách nào biết được trong cơ thể người bệnh có chảy máu nhiều hay không.

Nếu như người bệnh bị sốc bởi vì mất máu quá nhiều, nhất định phải dùng nước muối cùng huyết dịch ổn định để tránh bị sốc, tích cực trù bị mở ngực phẫu thuật kiểm tra

Lúc này, Trần Thương cầm điện thoại lên, bắt đầu liên hệ bệnh viện tổ chức đoàn đội cấp cứu

Triệu tập nội khoa tim, ngoại khoa tim, bác sĩ trực ban khoa chỉnh hình, báo cáo lại tình huống của người bệnh.

Hiện tại tình huống người bệnh hoàn toàn không biết gì cả, nhưng nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng công tác cấp cứu, một khi phát hiện tình huống đặc biệt, có thể thong dong đối mặt

Trần Thương lấy ra điện thoại của người đàn ông, thử hai ngón tay thì thành công mở ra điện thoại.

Hiện tại người bệnh bị sốc ở vào trạng thái hôn mê, cần liên hệ người nhà, báo lại tình huống, tiếp đó dựa theo quá trình tiến hành cấp cứu.

Với tư cách một bác sĩ cấp cứu, không chỉ cần có năng lực phẫu thuật.

Kết nối ghi chép thông tin, Trần Thương trông thấy trong danh bạ có bà xã, vội vàng gọi đi.

Lần thứ nhất, điện thoại không có người nhận

Trần Thương bắt đầu gọi lần thứ hai, vẫn không có người nhận.

Đang lúc Trần Thương chuẩn bị liên hệ những người khác thì bỗng nhiên điện thoại vang lên.

- Anh còn biết trở về hả?

Chương 346: Chủ Nhiệm Mặc Áo Ngủ

Phía đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ nghiêm nghị hỏi

Trần Thương lập tức sững sờ, sắp xếp ngôn ngữ, bắt đầu nói ra:

- Xin chào, tôi là bác sĩ khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, chồng cô bị tai nạn giao thông tại trên cầu đường ống, hiện tại đã được chúng tôi đưa đến khoa cấp cứu bệnh viện tỉnh Đông Dương.

- Hiện tại anh ta đang bị sốc, chúng tôi nhất định phải báo cho người nhà, mau chóng ký tên, chuẩn bị phẫu thuật... Xin cô hiện tại mau chóng đến bệnh viện.

Sau khi Trần Thương nói xong, đối phương rõ ràng ngây người một lúc, nửa ngày không thấy lên tiếng.

Ai có thể lường trước được.

Nửa đêm tỉnh lại, bỗng nhiên nhận được một tin tức như vậy, không ngơ ngác mới là lạ.

Vốn dĩ Trần Thương cho rằng người phụ nữ sẽ đột nhiên bị dọa khóc

Thế nhưng không ngờ, người phụ nữ rất tỉnh táo, sau khi hơi trầm mặc một phen, rõ ràng lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng nói:

- Bác sĩ! Tôi lập tức đi qua, anh chờ một chút, biện pháp anh cấp cứu tôi đều đồng ý, tôi đều ký tên... Còn có bây giờ tôi lập tức đi đến, xin anh không được trì hoãn thời gian phẫu thuật, anh nhất định phải mau cứu chồng tôi

Nói tới đây, người phụ nữ giống như lo lắng cái gì, vội vàng nói bổ sung:

- Tiền không là vấn đề, bác sĩ, tôi lập tức mang tiền tới, trong nhà của tôi tiền mặt chỉ có 2 vạn, nhưng Alipay trả sau của tôi có hơn một vạn, trả trước có mười vạn... Anh nhất định không được trì hoãn thời gian.

Nói đến đây, giọng nói của người phụ nữ cũng nghẹn ngào.

Cúp điện thoại, Trần Thương kỳ thật cũng có chút thấp thỏm.

Máy móc kiểm tra một chút, Trần Thương cũng không dám đảm bảo hiện tại là tình huống gì.

Tiếng tim đập đẩy máu, vạn nhất máu tồn đọng ở vành tim bị đông lại sẽ thật phiền toái.

Nghe thanh âm của máy theo dõi vang lên, trong lỗ mũi tràn đầy mùi rượu.

Trần Thương mặc dù không biết người đàn ông đến tột cùng là bởi vì cái gì, cụ thể chi tiết xảy ra tai nạn thế nào, nhưng uống rượu khẳng định là một nguyên nhân chủ yếu.

Trần Thương thở dài...

Không có thời gian đi xoắn xuýt những cái này.

Không tới mấy phút, xe cấp cứu 120 đã về tới khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, Vương Dũng đã đứng chờ sẵn ở cửa ra vào.

Mà bên trong đại sảnh cấp cứu, bốn năm bác sĩ cũng ngồi chờ, chờ đợi ca phẫu thuật này bắt đầu.

Trần Thương ở trên xe cấp cứu đã xin hội chẩn phẫu thuật gấp.

Khi xe đẩy đưa người đàn ông xuống xe 120, tất cả nhân viên y tế cấp cứu đứng ở đại sảnh bắt đầu khởi động, nháy mắt đều đâu vào đấy làm việc

Lấy máu

Kiểm tra

Xét nghiệm

Liên hệ kho máu

Phòng CT đã chuẩn bị tốt để kiểm tra, y tá trực tiếp đẩy vào.

Mà bên siêu âm cũng chuyển tới phòng cấp cứu, chuẩn bị tùy thời làm kiểm tra đo lường.

Khoa chỉnh hình tới lại là tiểu bác sĩ Trương Tuyết.

Bác sĩ ngoại khoa tim tới nói:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi đã liên hệ chủ nhiệm, rất nhanh sẽ tới.

Một ca phẫu thuật này nhất định phải lấy ngoại khoa tim làm chủ đạo trị liệu.

Khoa ngoại lồng ngực phụ trợ.

Khoa chỉnh hình hỗ trợ.

Bác sĩ ngoại khoa tim vì để phòng vạn nhất và lý do an toàn, cho nên đã liên hệ Đào Mật.

Bỗng nhiên Trần Thương quay người nhìn thấy Lý Bảo Sơn đang chạy đến, trên người vẫn mặc áo ngủ, chân đi giày da.

À, áo ngủ màu hồng.

Nhìn ra được, căn bản Lý Bảo Sơn chưa kịp thay quần áo, xuống giường xong ra cửa, đi giày da vào vội chạy đến.

Hiện tại, Trần Thương biết rõ bệnh viện vì sao phải chuẩn bị ký túc xá cho chủ nhiệm ở, tuyệt đối không phải chỉ là quyền cao chức trọng, mà là vì thời điểm tăng ca cấp cứu, gọi một cái sẽ có mặt ngay.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương càng thêm kính nể chủ nhiệm Lý.

Hai ba mươi năm qua không dính một giọt rượu nào, vì đảm bảo đầu óc luôn thanh tỉnh đầu óc, có thể chuẩn bị phẫu thuật tốt nhất.

Đây là một lão chủ nhiệm cấp cứu kiên trì.

Lý Bảo Sơn mặc áo blouse trắng vào, trực tiếp đi tới.

Lúc này, người bệnh đang làm kiểm tra, còn chưa trở về.

Mà phòng phẫu thuật đã chuẩn bị kỹ càng, máu cũng đã chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng cho phẫu thuật bắt đầu.

Giờ khắc này, tất cả nhân viên y tế đều chuẩn bị vận sức chờ phát động tốt nhất để ứng phó cuộc chiến đấu này.

Tất cả mọi người lo lắng bất an, tim cũng nương theo tin tức người bệnh

Mà lúc đây, Đào Mật đi tới, so sánh với Lý Bảo Sơn, Đào Mật trực tiếp ăn mặc một cái áo ngủ màu trắng, quần cộc lớn, đi dép lê, mỗi bước đi còn có thể nghe thấy thanh âm "Ba kít... Ba kít".

Nhưng loại hiện tượng này giống như đối với mọi người nhìn nhiều cũng thành quen, dù sao những chủ nhiệm này lo lắng người bệnh xảy ra chuyện, làm gì có thời gian đi thay quần áo

Trần Thương thấy mấy vị chủ nhiệm đến, vội vàng đi tới:

- Chủ nhiệm, ngài đã tới.

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Hiện tại thế nào?

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng:

- Coi như ổn định, hiện tại đang đi làm kiểm tra, chắc cũng nhanh trở về.

Lý Bảo Sơn ồ một tiếng.

Lúc này, chủ nhiệm Đào Mật của ngoại khoa tim và chủ nhiệm Từ Thiên Phúc của nội khoa tim đi cùng đi tới tới.

Đào Mật nhíu mày, hỏi:

- Tiểu Trần? Tình huống của người bệnh như thế nào?

Trần Thương giải thích nói:

- Người bệnh trước mắt chưa có kết quả kiểm tra, tôi đoán chừng có thể là ngoại thương màng tim gây nên màng tim lấp đầy

Vừa nghe đến Màng tim lấp đầy, lập tức mấy chủ nhiệm biến sắc

Màng tim lấp đầy, đây chính là nguy hiểm đến tính mạng

Kiểm tra cũng không thể tùy tiện làm, tối thiểu phải có người nhìn đứng quan sát

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn vội vàng hỏi:

- Làm kiểm tra gì?

Lúc này, mang theo người bệnh đi làm kiểm tra Thường Lệ Na đẩy xe cùng bác sĩ trực ban khoa X Quang đi tới.

Bác sĩ khoa X Quang cầm kết quả trong tay, đưa phim chụp X Quang ra:

- Chủ nhiệm, mọi người xem, đây là X Quang ngực, đây là hạch từ.

Đào Mật nghe được câu này, lập tức biến sắc:

- Vì sao lại làm hạch từ?

Một câu nói kia làm cho mọi người choáng váng

Bác sĩ khoa X Quang sửng sốt:

- Vì để kiểm tra tình huống khoang màng tim tích máu nhiều hay ít...

Vấn đề này làm cho bác sĩ khoa X Quang có chút mơ hồ, chẳng lẽ... Mình làm sai?

Nhưng khi nhìn lấy ba vị chủ nhiệm đều là một mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm mình, bác sĩ khoa X Quang bỗng nhiên rụt đầu, mình thật sai à?

Lý Bảo Sơn vội vàng hỏi:

- Tình huống người bệnh bây giờ ổn định chưa?

Thường Lệ Na đưa người bệnh đi làm kiểm tra, gật đầu:

- Ổn định! Huyết áp 90/70, nhịp tim 70 lần mỗi phút... Tạm thời người bệnh sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Vừa nghe như vậy, xung quanh mấy vị chủ nhiệm mới thở phào nhẹ nhõm

Từ Thiên Phúc chậm rãi nói:

- Không phải không cho cậu làm hạch từ, mà là đến khi bệnh tình của người bệnh ổn định mới có thể làm, bằng không màng tim lấp đầy rất dễ gây chết người

Hoàn toàn chính xác

Từ Thiên Phúc không phải nói đùa.

Hàng năm, người bệnh chết trong phòng CT, phòng bệnh tim, phòng hạch từ cũng không ít.

Vì vậy, hiện tại trong nước rất nhiều bệnh viện đều đối với người bệnh có khả năng bị nhồi máu cơ tim, suy tim thì sẽ không đề nghị làm hạch từ cùng CT, đợi sau khi ổn định mới làm.

Bác sĩ khoa X Quang xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm, khi người bệnh được đưa tới thì đã ổn định.

Ba người sững sờ

Máu trong màng tim dẫn tới màng tim lấp đầy... Không trị liệu sao có thể ổn định?

Chương 347: Chỉ Cần Còn Sống, Thế Nào Cũng Được

Lúc này, Từ Thiên Phúc tay cầm phim hạch từ và phim chụp X Quang bỗng nhiên sửng sốt:

- Không đúng... Tại sao không có tích máu?

Đào Mật đứng bên cạnh cũng trợn tròn mắt, sau khi cẩn thận so sánh một phen... Lại nhìn kết qua siêu âm lượng máu trong tim, lập tức cũng tò mò.

- Không đúng, ông nhìn này, xương sườn thứ hai bên trái, xương sườn thứ ba... Đều có vết thương rõ ràng.

- Thế nhưng siêu âm không có dịch...

Lúc này, tài xế Lưu vội vàng chạy vào:

- Bác sĩ Trần, vừa rồi cậu bảo tôi đi lấy tích máu, tôi đã lấy tới.

Mọi người lúc này nhao nhao ngẩng đầu nhìn Trần Thương.

Lý Bảo Sơn lập tức trừng to mắt:

- Đây là máu gì?

Trần Thương nói ra:

- Lúc ấy, tôi cùng tài xế Lưu đến hiện trường, tình huống người bệnh rất kém, màng tim bị lấp đầy cực kỳ nghiêm trọng, huyết áp chỉ có 60/30 mmHg, hơn nữa màng tim lấp đầy bộ ba nhận thức hết sức rõ ràng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người bệnh như vậy, lúc ấy nhịp tim của người bệnh quá yếu ớt, tôi lo lắng trên đường đưa tới bệnh viện xảy ra vấn đề, cho nên đã quyết định thật nhanh lựa chọn châm cứu màng tim ngoài trời.

Vừa nghe lời này, ba vị chủ nhiệm lại lần nữa biến sắc.

Bọn họ cũng đều biết màng tim lấp đầy dẫn tới hậu quả nghiêm trọng.

Thế nhưng ngoài trời anh làm thế nào châm cứu màng tim?

Một không có siêu âm định vị, không có giám sát để quan sát.

Châm cứu màng tim chỉ có thể mù châm.

Mù châm... Sơ ý một chút, sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Dù sao màng tim không phải lồng ngực có không gian thao tác rất lớn, không gian khoang màng tim rất nhỏ để thao tác.

Đào Mật nghĩ tới đây, do dự một cái, hỏi:

- Cậu... Mù châm?

Trần Thương gật đầu:

- Bất đắc dĩ, lúc ấy tình huống người bệnh đặc thù, hơn nữa rất khẩn cấp, tình hình vô cùng cấp bách, không làm không được cho nên tôi mới làm.

Ba người liếc nhau, nhịn không được nuốt ngụm nước miếng... Nghĩ cũng có thể đoán ra được hung hiểm trong đó.

Thế nhưng càng là như thế, ba người càng là nghĩ càng sợ.

Làm không tốt, người bệnh sợ là không đến được bệnh viện.

Lý Bảo Sơn thở dài:

- Cậu quá mạo hiểm.

Đào Mật lắc đầu:

- Tình huống bất đắc dĩ

Nói tới đây, ánh mắt ba người nhìn Trần Thương đều phát sinh biến hóa.

Dù sao, nội khoa tim, ngoại khoa tim của Tỉnh Nhị Viện chỉ có mấy chục người, có thể mù xuyên màng tim... tìm không thấy mấy người.

Chính bọn người Đào Mật cũng không xác định chính mình có dám hay không

Có lẽ... Dưới tình huống đó, mình cũng sẽ làm?

Trong lòng Đào Mật phỏng đoán, nhưng mà... Có thể thành công hay không, thật không dám khẳng định.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đào Mật nhìn Trần Thương, thật sự là tràn đầy thưởng thức.

Có dũng, có mưu

Có thể quả quyết kiểm tra ra màng tim lấp đầy, đồng thời quả cảm tiến hành châm cứu ở hiện trường, thật sự là một loại năng lực.

Người có đôi khi, thật sự là không thể không phục.

Nhìn nhiều đời người trẻ tuổi ưu tú dần trưởng thành, trong lòng mấy chủ nhiệm vừa có may mắn lại tiếc hận.

May mắn chính là có người kế nghiệp.

Tiếc hận là, mình đã già...

Nhưng khi biết được người bệnh đã được tiến hành châm cứu màng tim, kiểm tra triệu chứng bệnh tật, tính mạng đã được kéo về. Mọi người cũng thở nhẹ một hơi, hơn nữa kết hợp với tình hình bên trong màng tim của người bệnh, hoàn toàn đúng là còn có một chút huyết dịch.

Nhưng không chảy máu quy mô lớn, hẳn không phải là tổn thương động mạch chủ.

Cũng không phải trái tim bị rạn nứt.

Hiện tại, duy nhất cân nhắc là buồng tim bị tổn thương, dẫn đến mạch máu và màng tim tổn thương.

Lúc này, các kết quả kiểm nghiệm đã có.

Chỉ tiêu cơ bản bình thường, huyết sắc tố hơi thấp nhưng là cũng không đến mức phải truyền máu, tế bào bạch cầu hơi cao một chút, cũng là bình thường.

Sau khi Đào Mật xem hết các loại kiểm tra báo cáo, nói ra:

- Hiện tại còn cần mở ngực dò xét, xác định xem vị trí tổn thương là trái tim hay là mạch máu, cũng phải dò xét nguyên nhân chảy máu để kịp thời trị liệu đối chứng.

- Hơn nữa... Mọi người nhìn phim chụp X Quang, nơi này còn có màng tim tích máu và máu đông, vì vậy, công việc tiếp theo của chúng ta là rạch ra màng tim, để tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân màng tim tích máu, đồng thời vá mạch máu và trái tim bị tổn thương

Từ Thiên Phúc cũng nhẹ gật đầu:

- Cũng may trái tim không bị đâm thủng, bằng không cũng không phải đơn giản như vậy. Mọi người nhìn xương sườn này đi, hẳn là thương tổn tới tổ chức mạch máu và màng tim, không tạo thành tổn thương đối với trái tim, tôi đoán đây là nguyên nhân chủ yếu tạo thành máu màng tim cùng màng tim lấp đầy

Không thể không nói, may là tình huống này, xương sườn bị gãy nhưng tạo thành tổn thương đến trái tim, bằng không... tình huống lúc này không phải bình tĩnh như vậy.

Mấy chủ nhiệm thương lượng một phen, sau đó mau chóng đưa ra quyết định phẫu thuật hoàn thiện.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu như không có Trần Thương, hôm nay sinh mạng của người này sẽ gặp nguy hiểm, thế mới biết người bị thương này có bao nhiêu may mắn.

Không phải ai cũng có năng lực, trong hoàn cảnh thiết bị không cho phép tiến hành “Mù châm màng tim”, giải trừ chứng màng tim lấp đầy.

Cái này quá nguy hiểm

Cũng quá mạo hiểm.

Thế nhưng lại là lựa chọn cực kỳ chính xác.

Nói thật, ba chủ nhiệm thực sự không biết đánh giá hành động của Trần Thương như thế nào.

Có thể gọi là thời thế tạo anh hùng ?

Trong hoàn cảnh như thế, nhất định phải đưa ra một lựa chọn quả quyết.

Mà Trần Thương lại có năng lực như vậy.

Nên người bệnh mới có thể được cứu.

Bên ngoài phòng cấp cứu, một phụ nữ bước xuống xe điện, không đợi xe dừng hẳn cô đã vội vã chạy về hướng phòng cấp cứu

Cho dù là trong lỗ tai truyền đến một tiếng xe điện ngã "Ầm" xuống, cô cũng không chút nào quay đầu.

Đây là một phụ nữ có tính cách tính toán tỉ mỉ.

Thế nhưng chính là người phụ nữ như thế lại chống lên cái nhà này.

Giờ phút này cô đặt tất cả tâm tư lên người đàn ông, còn lại những chuyện khác không đáng là gì

Trong lòng Ngưu Tuệ lo lắng bất an, ngày bình thường cô rất cường thế, đột nhiên bây giờ lại cảm thấy mất đi nơi dựa vào.

Vốn cô cho rằng mình là một người độc lập, hiếu thắng, thế nhưng thời điểm nghe được tin tức này, cô cảm giác như trời sập xuống

Tai nạn xe

Bị sốc

Cấp cứu

Bệnh tình nguy kịch

Trong đầu cô không ngừng quanh quẩn mấy từ kia, chúng dọa đến lòng can đảm của cô, tất cả sự kiên cường đều bị đánh tan

Trên người cô mang theo tất cả những thứ đáng giá, hai vạn tiền mặt, thẻ căn cước, điện thoại, thẻ ngân hàng, kể cả đồ trang sức khi kết hôn chồng cô đã mua đều chứa ở bên trong túi xách.

Người phụ nữ này có thể làm rất đơn giản, cô chỉ muốn dốc hết toàn lực bảo vệ chồng của cô, bảo vệ bầu trời của cô.

Giờ khắc này, cô không trách anh uống rượu, không trách anh đi sớm về trễ, cũng không trách anh bình thường ưa thích ở nhà chơi game điện thoại.

Chỉ cần người còn sống, như thế nào cũng được

Nước mắt không có chảy ra hốc mắt, đã bị Ngưu Tuệ trực tiếp đưa tay lau đi.

Lúc này cô không thể khóc, cô biết rõ nếu như cô khóc, thì ai sẽ bảo vệ cái nhà này?

Thật sự anh chỉ là một người đàn ông bình thường,

Không phải anh hùng cái thế,

Không phải anh tuấn soái khí,

Không phải tài hoa hơn người,

Thậm chí là người đàn ông trung niên to béo

Thế nhưng... anh lại là chồng mình, là người mình yêu, là bầu trời của cái nhà này.

Nghĩ tới đây, Ngưu Tuệ đẩy ra cửa lớn phòng cấp cứu chạy vào.

Chương 348: Phu Thê Phu Thê, Có Phu Có Thê

Phòng cấp cứu đang bận rộn cũng không vì Ngưu Tuệ đến mà dừng lại.

Ngưu Tuệ chạy vào vội vàng đến chỗ y tá:

- Bác sĩ, tôi là vợ của Tôn Thắng, anh ấy... Anh ấy hiện tại thế nào?

Y tá Tiểu Lâm nghe thấy vội vàng nói:

- Cô chờ một chút, người bị thương còn đang kiểm tra tương quan hoàn thiện, bác sĩ Trần, người nhà đến rồi

Được cảnh sát nhân dân trợ giúp, Trần Thương biết được người bị thương gọi là Tôn Thắng, là người địa phương, các loại tin tức cũng bị liệt kê ra.

Hiện tại đang chờ kết quả kiểm tra trở về để chuẩn bị tiến hành phẫu thuật

Trần Thương vội vàng đi tới, nhìn Ngưu Tuệ:

- Xin chào, tôi là Trần Thương, mới vừa rồi là tôi gọi điện thoại cho cô.

Ngưu Tuệ gật đầu, vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, chào anh... Chồng tôi anh ấy thế nào?

Sau khi nói xong, cô một mặt chờ mong nhìn Trần Thương, trong lòng lo lắng bất an.

Giống như là đang chờ đợi tuyên án vậy

Trần Thương mới bàn giao đến:

- Tình huống bây giờ của người bị thương tương đối ổn định, tôi nói một chút tình huống cụ thể cho cô, người bị thương gặp tai nạn xe cộ gây nên xương sườn và xương trước ngực bị gãy, thương tổn tới mạch máu bên trong màng tim, một lượng lớn máu đã tràn vào trong khoang màng tim, gây nên màng tim lấp đầy, tình huống nguy cấp, tôi đã châm cứu khẩn cấp màng tim. Mặc dù màng tim lấp đầy đã được giải trừ, nhưng hiện tại chúng tôi còn không thể xác định trái tim cùng với mạch máu khác có tổn thương gì hay không. Hơn nữa khoang màng tim có máu đông, cần phẫu thuật mở ngực minh xác chẩn đoán bệnh, cũng tốt trị liệu hơn, cho nên cũng không có nghĩa không còn nguy hiểm.

- Vì vậy tôi hiện tại chỉ có thể nói cho cô, tạm thời tình huống của người bệnh đang ổn định.

Trần Thương giải thích một phen, tiếp tục nói:

- Đúng rồi, đây là tờ cam kết tình hình phẫu thuật, giấy đồng ý phẫu thuật... Cô phải hỗ trợ ký tên.

Đang lúc Trần Thương nói chuyện, y tá bên trong phòng cấp cứu vội vàng chạy ra:

- Bác sĩ Trần, người bệnh Tôn Thắng tỉnh lại

Một câu khiến sắc mặt Ngưu Tuệ lập tức vui mừng.

Nhiều khi, người nhà đều tồn tại một cái ý nghĩ, tỉnh lại là tốt rồi, vừa nghe thấy chồng cô tỉnh lại, Ngưu Tuệ vội vàng nhìn Trần Thương:

- Tôi có thể vào xem không?

Trần Thương gật đầu:

- Cô đi theo tôi.

Trần Thương đoán nếu như không có tình huống đặc biệt thì người bệnh hẳn là tỉnh lại. Dù sao lúc ấy bị sốc là do huyết áp thấp, hoàn toàn là bởi vì màng tim lấp đầy gây ra, hiện tại qua lâu như vậy, cũng nên tỉnh lại.

Trong khi nói chuyện, Trần Thương mang theo Ngưu Tuệ tiến vào phòng cấp cứu.

Giá trị trên máy theo dõi rất bình thường, Trần Thương cũng nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Mà Ngưu Tuệ nhìn Tôn Thắng nằm ở trên giường, nước mắt trực tiếp ào ào chảy xuống.

- Ông xã... Anh không có chuyện gì chứ?

Ngưu Tuệ rốt cuộc khóc không thành tiếng, nghẹn ngào đi đến một bên.

Ngưu Tuệ không hiểu y, cũng không dám động Tôn Thắng, sợ xảy ra vấn đề gì.

Lúc này, Tôn Thắng nhìn vợ mình đứng trước mặt khóc như mưa, trong lòng mềm nhũn:

- Bà xã... Thật xin lỗi... Anh...

Tôn Thắng muốn xin lỗi, thế nhưng Ngưu Tuệ vội vàng ngăn lại:

- Ông xã, anh đừng nói chuyện, anh biết không... Anh làm em sợ muốn chết, không có anh, em và con nên làm sao bây giờ?

- Anh phải thật tốt khỏe lại, được không? Em van cầu anh, không uống rượu nữa có được hay không...

Nhìn vợ mình xúc động như thế, Tôn Thắng muốn nói chuyện nhưng khi mở miệng, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Ngày bình thường nhìn vợ mình cường thế mà lúc này khóc giống một đứa bé, trong lòng Tôn Thắng áy náy không cần nói cũng biết.

Mà nhìn thấy chồng mình nằm trên giường phòng cấp cứu, trong lòng Ngưu Tuệ may mắn không thôi.

Cái nhà này, thiếu ai cũng không được.

Phụ nữ "Cường thế" là xây dựng dựa trên cơ sở có một người đàn ông vì cô đỉnh thiên lập địa.

Người đàn ông "Ngây thơ" là bởi vì có một người phụ nữ vì anh ta chăm sóc chu đáo, ở bất cứ thời khắc nào luôn vì anh cân nhắc mỗi một chi tiết nhỏ.

Cái nhà này, kết hợp với nhau, mới là một ngôi nhà

Trần Thương chờ hai người hàn huyên vài câu, y tá phòng phẫu thuật gọi điện thoại tới đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời có thể bắt đầu phẫu thuật.

Trần Thương cầm tờ cam kết phẫu thuật tìm song phương ký tên, đẩy người bệnh vào phòng phẫu thuật.

Mà lúc này, mấy chủ nhiệm Lý Bảo Sơn, Đào Mật đã ở bên trong phòng làm việc, phòng phẫu thuật nghị luận ầm ĩ.

Đào Mật hiếu kỳ nói:

- Hiện tại tôi càng ngày càng nhìn không thấu tiểu Trần, người trẻ tuổi này thật sự là quá ưu tú, tôi cũng không biết như thế nào đi đánh giá cậu ấy

- Tôi cảm thấy, đây chính là một bác sĩ ngoại khoa trời sinh! Ông Trần, ông nói một chút cho mọi người biết đi, làm như thế nào bồi dưỡng ra được cậu ấy vậy?

Lý Bảo Sơn một mặt không hề cảm xúc, đừng nói Đào Mật, chính là ông hiện tại cũng có chút nhìn không thấu Trần Thương.

Cho tới nay, Trần Thương đều không hiển sơn không lộ thủy.

Xưa nay sẽ không chủ động khoe khoang, thế nhưng mỗi lần phòng ban gặp phải vấn đề, Trần Thương luôn có thể giải quyết dễ dàng, hoặc là trợ giúp giải quyết.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn bỗng nhiên tò mò.

Tiểu Trần này... Đến cùng có cái gì là không biết?

Phẫu thuật ruột thừa, có thể nghiên cứu ra được phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ

Phẫu thuật túi mật, thuật cắt bỏ túi mật rất khó khăn nhưng cậu ta lại làm tốt như vậy, hơn cả viện trưởng Phòng tự mình phẫu thuật. Ngày đó chỉ bằng vào thuật cắt bỏ túi mật, Lý Bảo Sơn nhớ kỹ từng nghe thấy Trương Hữu Phúc nói cảm thấy không bằng.

Ngoại khoa tay phẫu thuật khâu cơ, hai vị chủ nhiệm Đàm Trung Lâm và An Ngạn Quân đi theo giống như ma

Đoạn thời gian trước cấp cứu người bệnh bị thép cây xuyên qua lồng ngực, cậu ta khâu thực quản, khí quản cũng tốt như vậy...

Cậu tiểu Trần này, đến cùng còn ẩn giấu bản lãnh gì

Đào Mật thấy Lý Bảo Sơn mặt đen lại không nói lời nào, tưởng rằng Lý Bảo Sơn lo lắng mình đoạt Trần Thương, lập tức giễu cợt nói:

- Ông Lý, ông nói chuyện đi? Tôi không phải muốn cướp Trần Thương của ông đâu, tôi chỉ là tương đối hiếu kỳ, phòng cấp cứu làm sao bồi dưỡng ra được người như thế?.

Lý Bảo Sơn khụ khụ một tiếng, ông làm sao mà biết được?

Lý Bảo Sơn cũng sẽ không nói dối, vấn đề này thà rằng trầm mặc như vậy ngược lại ra vẻ mình cao thâm mạt trắc chút.

…

Thấy Tôn Thắng tỉnh lại, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Đến phòng phẫu thuật, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở.

【Đinh! Chúc mừng ngài, mù châm màng tim thành công, rút ra quái màng tim lấp đầy, cấp 40, quái thủ lĩnh; xét thấy độ khó quá cao, lại không có nhắc nhở của hệ thống, ngài đã nhận được: 1. Thuật cầm máu phẫu thuật ngực; 2. Một sách kỹ năng màu trắng. 】

Trần Thương hơi sững sờ.

Trông thấy một ánh sáng màu tím hiện lên, lập tức âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên lần nữa.

【Thuật cầm máu phẫu thuật ngực: cấp đại sư; có muốn bắt đầu huấn luyện không? 】

Chương 349: Thu Hoạch Tương Đối Khá

Trần Thương do dự một chút, cũng không lựa chọn lập tức huấn luyện, hôm nào lại nói.

Đối với ban thưởng lần này, Trần Thương rất hài lòng

Tại sao lại hài lòng như vậy?

Cầm máu phẫu thuật ngực thuộc về một loại phẫu thuật ngoại thương bộ ngực, mà băng huyết ngực là thương tích nghiêm trọng nhất, một trong những biến chứng ngoại thương bộ ngực, tối thiểu nhất có bảy mươi phần trăm trở lên thương binh đều sát nhập có khác biệt trình độ băng huyết ngực.

Băng huyết ngực càng là một trong những nguyên nhân trọng yếu dẫn đến tử vong

Vì vậy kỹ năng này cực kỳ thực dụng trong cấp cứu

So với cho Trần Thương một kỹ năng phẫu thuật cấy ghép lá gan đều tốt hơn.

Dù sao mình dùng được mới là tốt nhất.

Dù cho chính mình một kỹ năng phẫu thuật cấy ghép lá gan hoặc là ghép tim đỉnh cấp, nhưng căn bản rất có thể trong vòng ba năm rưỡi không có đất dụng võ.

Mà thuật cầm máu phẫu thuật ngực, cũng là kỹ năng tốt để cứu mạng người bệnh

Còn có một sách kỹ năng màu trắng mang ý nghĩa đẳng cấp của kỹ năng này chỉ có sơ cấp.

Vì vậy Trần Thương không có quá lớn kỳ vọng, tiện tay kích hoạt lựa chọn.

【Thuật chữa trị lá lách: Sơ cấp. 】

Thuật chữa trị lá lách?

Trần Thương lập tức vui mừng

Cũng không tệ lắm.

Không ngờ lại nhận được hai kỹ năng cấp cứu.

Đẩy cửa tiến vào phòng phẫu thuật, ba chủ nhiệm đã chuẩn bị tốt, nhìn thấy Trần Thương đi vào, ba người dừng một chút sau đó liếc nhau.

Đào Mật: Muốn để C vị sao?

Lý Bảo Sơn: Tôi cũng không biết...

Từ Thiên Phúc: Đừng nhìn tôi, tôi là phụ trợ.

Đào Mật do dự một phen, hỏi:

- Tiểu Trần, cậu muốn tới mổ chính không?

Trần Thương sững sờ, vội vàng lắc đầu:

- Chủ nhiệm Đào, ngài quá coi trọng tôi rồi, trước kia tôi cũng chưa tiếp xúc phẫu thuật tim, hiện tại mới bắt đầu học tập, sao mà làm được.

Trần Thương vừa nói ra, Lý Bảo Sơn cùng Đào Mật liếc nhau, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Còn tốt. Còn có chuyện mà cậu không biết.

Nhưng Đào Mật nghĩ lại:

- Nào, tiểu Trần, cậu tới đây, tôi dạy cho cậu làm phẫu thuật vá màng tim.

【Đinh! Phát động hoàn cảnh đặc biệt, hình thức Đào Mật dạy học, dò xét làm sạch vết thương cùng vá màng tim.】

Trần Thương sững sờ, phát động hoàn cảnh đặc biệt?

Đây là lần đầu tiên anh gặp được hình thức dạy học này

Chỉ là... Hình thức dạy học cùng phẫu thuật bình thường khác nhau ở chỗ nào?

Nhưng chắc chắn sẽ không phải là chuyện xấu, nghĩ tới đây Trần Thương vội vàng gật đầu nói:

- Tạ ơn chủ nhiệm Đào

Y tá ca đêm Viện Viện giống như cô vợ nhỏ của Trần Thương, chuẩn bị áo phẫu thuật kỹ càng, cẩn thận mặc cho quần áo tử tế, buộc dây lưng cho anh.

Ba chủ nhiệm nhìn thấy vậy lập tức sững sờ

Vừa rồi bọn họ cũng không có đãi ngộ như thế?

...

Trần Thương đi đến bên cạnh Đào Mật, nơi này tầm mắt quan sát phẫu thuật tốt hơn, cũng càng thuận tiện học tập.

Với tư cách là chủ nhiệm uy tín lâu năm của khoa ngoại tim, Đào Mật có thể nói là thấy nhiều phẫu thuật màng tim.

Độ khó của ca phẫu thuật này trong mắt ông rất nhỏ.

Loại phẫu thuật này là bộ phận nha, đặt người bị thương nằm ngửa xong.

Đào Mật đang muốn bắt đầu, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở.

【Đinh! Mở ra hình thức dạy học, kích hoạt chức năng phân tích cùng giảng giải. 】

Phẫu thuật bắt đầu thay đổi, Đào Mật cầm dao mổ, nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần nhìn kỹ nha, bình thường phẫu thuật màng tim thương bắt đầu ở xương sườn thứ thứ tư hoặc thứ năm bên trái, từ bên ngoài hướng dần vào trong.

Đào Mật vừa giảng giải, cũng bắt đầu chậm rãi cắt.

Mà lúc này, hình thức dạy học không ngừng xuất hiện diễn biến, bao gồm như thế nào lựa chọn vết cắt, tại sao vết cắt kia tốt nhất, ý nghĩa của vết cắt...

Lúc này, trong đầu Trần Thương có một lượng tin tức cực lớn

Một lượng lớn tin tức xuất hiện trong đầu anh, mỗi một thao tác nhỏ đều là một điểm quan trọng.

Đào Mật đẩy màng phổi ra hai bên, mở bộ phận cơ hoành ra.

Sau khi mở lồng ngực ra, Đào Mật bắt đầu thận trọng dò xét màng tim, muốn tìm kiếm vị trí vết thương màng tim.

Lúc này, đã có thể nhìn thấy xương sườn lộ ra, phía trên có vết tích bị gãy.

Cũng may đầu xương sườn bị gãy không quá sắc bén, sau khi làm bị thương màng tim cũng không tạo thành tổn thương nghiêm trọng như xé rách.

Nhưng lại có thể loáng thoáng trông thấy tràng cảnh bên trong màng tim.

Lúc này, Đào Mật bắt đầu dọc theo vết thương, rạch màng tim ra, vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt...

【Đinh! Kiểm tra thấy được thuật rạch màng tim... Mời cẩn thận học tập... 】

Trần Thương thận trọng quan sát, mà lúc này Đào Mật cũng không nói chuyện, hết sức chăm chú bắt đầu kiểm tra vết thương buồng tim.

- Nước muối sinh lí.
- Hút dịch.
- Băng gạc.
- Bông cầm máu.

...

Đào Mật cùng hai chủ nhiệm phối hợp ăn ý, quả thực khiến Trần Thương có chút nghẹn họng trân trối.

Loại phối hợp này có thể nói là không có chút khe hở, giống như có thể đọc hiểu lẫn nhau.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Lúc này màng tim bị hai người Lý Bảo Sơn cùng Từ Thiên Phúc dùng bốn kim được xỏ chỉ treo lên, mà Đào Mật thì thận trọng thanh trừ máu tích bên trong màng tim.

Toàn bộ quá trình mười phần tinh diệu, Trần Thương không dám thở mạnh một tiếng.

Rất nhanh, sau khi rửa sạch vết thương xong, bỗng nhiên trong mắt Trần Thương xuất hiện chữ màu đỏ.

Đó chính là chỗ chảy máu

Là mạch máu bên trong màng tim, lúc này vẫn đang chậm chạp chảy máu, Đào Mật cực kỳ thong dong, lần lượt xử lý từng mạch máu bị đứt gãy.

Nếu không buộc ga-rô cầm máu, nếu không nối lại...

Lúc này, màn hình ảo trước Trần Thương giống như đang tiến hành phân tích chuyên sâu đối với quá trình phẫu thuật của Đào Mật, chuyển hóa thành các loại tri thức tiến vào trong đầu Trần Thương.

...

【Đinh! Kiểm tra thấy được thuật chữa trị màng tim, xin nghiêm túc học tập... 】

Lúc này, phẫu thuật đã tiến hành đến hồi kết.

【Đinh! Hình thức dạy học kết thúc! Nhận được nhiệm vụ: Trong năm ngày hoàn thành năm ca dò xét làm sạch vết thương cùng phẫu thuật vá màng tim, hoàn thành ban thưởng: Dò xét làm sạch vết thương cùng phẫu thuật vá màng tim tăng lên: Cao cấp! 】

Vẻ mặt Trần Thương vui mừng

Đây coi là bài tập hay là kỳ thi thử?

Ban thưởng cực kỳ phong phú, phẫu thuật màng tim cao cấp.

Phẫu thuật rất nhanh hoàn tất

Mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Trở lại phòng bệnh đã hơn ba giờ sáng.

Bị dày vò đến tận bây giờ, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi, loại tập trung với cường độ cao này khiến cho tinh thần Trần Thương cũng hơi mệt mỏi.

Nhưng tối thiểu đã cứu được một người.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trần Thương cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Làm bác sĩ cũng chỉ có chút tiền đồ này.

Đi vào phòng bệnh, trong đại sảnh khoa cấp cứu, Ngưu Tuệ đứng ngồi không yên, đi tới đi lui.

Trông thấy mọi người đi ra, vội vàng chạy tới, đang muốn hỏi chủ nhiệm tình huống phẫu thuật.

Bỗng nhiên trông thấy người đàn ông trên giường bệnh kia đang cười ngây ngô nhìn mình.

Lập tức Ngưu Tuệ vừa tức vừa buồn cười.

Người đàn ông này luôn làm cho mình tức giận.

Nhưng ca phẫu thuật hẳn là thành công...

Nghĩ tới đây, Ngưu Tuệ phốc một tiếng, khóc...

Nước mắt chảy xuống hai gò má.

Mà khóe miệng thì lộ ra nụ cười tươi như hoa.

Chương 350: Phu Thê Ngăn

Trần Thương từ phòng theo dõi đi ra, cảm giác trái tim đau nhói
Không phải loại đau giống như nhồi máu cơ tim
Cũng không phải là không thoải như thiếu máu cơ tim.
Mà giống là...
Ừm, là tổn thương thẳng đến tận từ linh hồn.
Gấp gáp một đêm.
Lần trước, một tình yêu vượt qua thời gian đã gây cho Trần Thương một lần - 999 sát thương.
Lần này lại là gia đình cực kỳ bình thường nhưng ấm áp hạnh phúc, lại gây cho Trần Thương một lần - 9999 sát thương nữa.
Trần Thương không biết lúc này nên làm thế nào mới an ủi được trái tim nhỏ bé của mình, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định hôm nào tìm Tần Duyệt chữa thương.

Hồi tưởng lại ánh mắt hai người Tôn Thắng và Ngưu Tuệ nhìn nhau, rồi hai người cùng ngây ngô bật cười, Trần Thương đã cảm thấy, thật tốt
Tôn Thắng nhìn vợ mình, khuôn mặt hơi có vẻ tiều tụy:
- Bà xã... Bỏ ra bao nhiêu tiền?
Ngưu Tuệ trừng mắt Tôn Thắng nằm ở trên giường, muốn trách cứ nhưng khi nhìn anh, bao nhiêu lời trách cứ cũng không nói ra được, trong thời khắc này, tất cả trách cứ cùng ủy khuất đều hóa thành thuỳ mị giống như nước:
- Tiền không có chúng ta lại kiếm, anh không có làm sao bây giờ?
Tuổi lạnh biết tùng bách,
Hoạn nạn thấy chân tình.
Yên lặng hai không nói gì,
Vô thanh thắng hữu thanh.
Nhìn nhau hai không ngại,
Đầu bạc bạn quân hành.
Phu thê vốn là đồng hành điểu,
Hướng hướng hàng năm bất tương ly.
(Tuế Hàn Tri Tùng Bách - Tri Âm)

Sáng sớm, Trần Thương giống như ngày thường, giao ban tan tầm rồi về nhà nghỉ ngơi.

Ra khỏi bệnh viện, khi đi qua cửa hàng bán đồ ăn sáng bên đường tiện tay mua một hũ đậu hà lan, một quả trứng gà, hai cái bánh bao, một đĩa đồ nhắm.

Từ sáu giờ tối hôm qua ăn cơm, đến bây giờ 9 giờ sáng hôm sau, mười lăm tiếng, đã sớm đói bụng không chịu nổi

Trần Thương nghĩ, có lẽ sau này trực ca đêm cần để ở phòng trực ban một cái nồi để có thể nấu chút gì ăn khi đói.

Sáng sớm mặt trời cực kỳ dễ chịu mát mẻ làm cho người ta có loại cảm giác tinh thần thanh thản.

Ăn xong bữa sáng, Trần Thương chợt phát hiện cơ thể đã hồi phục, không mệt mỏi như lúc vừa phẫu thuật xong nữa.

Anh dứt khoát đứng dậy đi dạo một vòng quanh công viên.

Vào giờ phút này, công viên phi thường náo nhiệt, đoàn nghệ thuật người già vẫn như cũ đang tập hát, âm vang hữu lực hoài niệm, ông lão mang theo cháu trai ở bên rừng cây nhỏ chơi đùa. Giờ này, rất khó nhìn thấy thanh niên nam nữ trẻ tuổi, trên cơ bản công viên hiện tại là thế giới của người già.

Đi ngang qua một loạt hành lang, Trần Thương nhìn các phụ nữ trung niên ngồi nói chuyện phiếm, trái tim anh bỗng nhiên đập thình thịch.

Nơi này chính là hành lang nổi danh để xem mắt.

Trần Thương nghe nói những phụ nữ này trong tay có danh sách của vô số người độc thân cần giới thiệu, đối với họ, giới thiệu cũng chỉ giống như chơi đùa mà thôi.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương vẫn cố chặn lại xúc động mãnh liệt muốn tìm đối tượng trong lòng. Sau khi dạo qua một vòng, anh cảm thấy buồn ngủ dứt khoát về nhà đi ngủ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ đã là ba giờ chiều, theo thói quen cầm lấy điện thoại, xem điện báo cùng tin tức.

Khoan hãy nói, người quan tâm mình cũng thật nhiều.

10010 nói với mình tháng sau không đủ tiền thanh toán, cần nạp tiền.

Dự báo thời tiết nói với mình hôm nay có mưa rào, có sấm chớp nhớ phải mang dù.

Tin tức bát quái đẩy đưa rất nhiều tin tức.

...

Nhưng có một tin hấp dẫn ánh mắt Trần Thương.

Bệnh viện tỉnh nhân dân Đông Dương có một số nhân viên y tế không tuân thủ quy tắc chế độ bệnh viện, đối phế phẩm chữa bệnh tiến hành công khai bán, tạo thành ảnh hưởng bất lợi nghiêm trọng, dành cho... Xử lý

Trần Thương sững sờ, ấn mở ra tin tức xem lập tức ngẩn người.

Phòng phẫu thuật cùng y tá ngoại khoa tay, trong lúc Hình Vũ nằm viện đó, đã mang máu ngoáy tai, truyền dịch khí trong quá trình trị liệu Hình Vũ bán cho bằng hữu dẫn tới người có tâm mua sắm, có rất nhiều người trực tiếp phát trên mạng.

Lúc này, Trần Thương mới nhìn kỹ, thì ra gần nhất đề tài nóng là chuyện này, chia sẻ lên cả Weibo

Nghĩ tới đây, Trần Thương một trận hoảng sợ.

Cũng may, lúc ấy Hình Vũ không cắm ống tiểu, bằng không... Trần Thương cảm giác lạnh cả sống lưng.

Cái kia phải trị giá bao nhiêu tiền?

Khủng bố, quá khủng bố

Lúc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Trần Thương thấy tên người gọi điện, lập tức sững sờ: Trương Hữu Phúc gọi điện thoại cho mình làm gì?

Nhận điện thoại:

- Chủ nhiệm Trương, chào ngài

Trương Hữu Phúc cười ha ha:

- Tiểu Trần, tôi vừa rồi đến khoa tìm cậu, phát hiện cậu không ở đó, nói cậu làm ca tối, buổi tối có thời gian không?

Trần Thương sững sờ:

- Có thời gian.

Trương Hữu Phúc ừ một tiếng:

- Buổi tối đi ra ăn một bữa cơm đi, chúng ta trò chuyện về niên hội một chút.

Trần Thương nghe đến niên hội cũng lên lại tinh thần.

Dù sao hiện tại nhiệm vụ đang ở trên người, nhiệm vụ mới là cần có được thân phận quản sự cấp tỉnh, mà muốn nhận được nhiệm vụ cấp tiếp theo phải là có được một thân phận đến cấp quốc gia.

Hiện tại, anh đã gia nhập hội y học Trung Hoa phân hội khoa ngoại tay, chỉ chờ giấy chứng nhận thành tích gửi trở về.

Trần Thương suy nghĩ có thể vào học hội quản sự tỉnh Đông Dương ngoại khoa gan mật hay không?

Trần Thương quyết định nói nay trò chút với chủ nhiệm Trương, nhìn xem muốn đạt được chức quản sự đến cùng cần đòi hỏi gì?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gật đầu đáp ứng.

Đến hơn sáu giờ tối, điện thoại Trần Thương vang lên.

- Tiểu Trần, tôi gửi cho cậu địa chỉ, tối nay cậu qua đây đi nếm thử tay nghề của tôi.

Trần Thương sững sờ, mời khách đến nhà? Chủ nhiệm Trương nhiệt tình hiếu khách như thế à?

- Thật ngại quá, chủ nhiệm

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng.

Trong lòng Trương Hữu Phúc cười một tiếng, chính là muốn cậu ngại ngùng.

Thủ đoạn lôi kéo lòng người của Lý mặt than so với Trương Hữu Phúc mình còn kém xa lắm đấy, Trần Thương cậu sớm muộn gì cũng sẽ là người của phổ ngoại khoa chúng tôi

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc cười nói:

- Khách khí cái gì, trước kia tôi đối với cậu có chút khúc mắc, hôm nay coi như là nhận lỗi, trực tiếp tới đi, địa chỉ tôi gửi cho cậu trên Wechat.

Cúp điện thoại, Trương Hữu Phúc gửi địa chỉ cho Trần Thương.

Trần Thương nghe thấy Trương Hữu Phúc nói, cũng hơi sửng sốt một chút.

Chủ nhiệm Trương này... Thật đúng là...

Đường đường là chủ nhiệm lại nói chịu nhận lỗi với một tiểu bác sĩ, mặt mũi này thật sự là cho đủ.

Nếu như Trần Thương không đi, đây cũng quá không cho Trương chủ nhiệm mặt mũi.

Kỳ thật, sau khi Trương Hữu Phúc cùng mình ở chung cũng không tệ lắm, nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định mang cho chủ nhiệm Trương một ít quà.

Hay là xuống dưới mua hai chai rượu?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy ái chủ ý này không tệ.

Đến siêu thị mua hai chai rượu trắng mười năm, không đắt cũng không rẻ, cầm cũng đúng lúc phù hợp.

Dù sao cũng đi đến nhà lãnh đạo, không mang ít đồ cũng không tốt.

Nói thế nào Trương Hữu Phúc cũng là chủ nhiệm, chủ nhiệm bốn mươi tuổi trẻ trung khoẻ mạnh, tương lai cũng là một người đứng đầu bên trong lĩnh vực, có thể giao hảo cũng là một chuyện tốt.

Chương 351: Nhưng Mà... Bọn Họ Muốn Cái Gì?

Bỏ ra thời gian hơn hai mươi phút, Trần Thương đã đến nhà Trương Hữu Phúc.

Sau khi gõ cửa, người mở cửa khiến Trần Thương lập tức mắt trợn tròn

- Y? Dương lão sư?

Mở cửa không phải người khác, chính là khoa trưởng giáo khoa Dương Đồng.

Dương Đồng cười cười, cầm dép lê đặt ở dưới chân Trần Thương, cực kỳ nhiệt tình nói:

- Mau vào đi, tiểu Trần.

Khoảng thời gian này, Trần Thương chạy giáo khoa không ít, bởi vì chuyện của nội soi hạn chế tối đa vết thương, cho nên hay gặp Dương Đồng.

Trách không được Dương Đồng nhiệt tình với mình như vậy...

Thì ra là thế.

Bệnh viện có rất nhiều loại tình huống này, chồng là chủ nhiệm lâm sàng hoặc là bác sĩ, vợ làm hành chính hoặc là các chức vị khác.

So sánh xí nghiệp tư nhân không cổ vũ tìm người yêu nội bộ.

Mà bệnh viện là nghề nghiệp đặc thù nên đặc biệt cổ vũ tiêu thụ tại chỗ

Cũng tương đương với biến tướng lưu lại nhân tài.

Nhà anh đều ở nơi này, anh còn muốn đi đâu?

Vì vậy, lúc đăng thông báo tuyển dụng, bệnh viện thường sẽ ưu ái hơn đối với hai vợ chồng cùng làm trong bệnh viện.

Thậm chí sẽ an bài công việc đối tượng, với tư cách nhân tài dẫn vào kèm theo phúc lợi.

Giống như Tỉnh Nhiên và Cảnh Nghiên, cho dù là Cảnh Nghiên chỉ có trình độ khoa chính quy, nếu Đông Đại Nhất viện muốn mời Tỉnh Nhiên ở lại, khẳng định sẽ an bài công việc cho Cảnh Nghiên, cho dù không được làm lâm sàng, chẳng lẽ còn không làm hành chính?

Hơn nữa, trên cơ bản hai vợ chồng là nước lên thì thuyền lên, một người lợi hại, người kia cũng từng bước tăng lên.

Trước mắt, Trương Hữu Phúc cùng Dương Đồng chính là một cái ví dụ hết sức rõ ràng.

Dương Đồng xoay người chuẩn bị dép lê cho Trần Thương, Trần Thương cầm rượu trong tay đặt ở trên bàn trước cửa, cởi giày đi vào trong.

Dương Đồng một chút cũng không ghét bỏ, cầm giày của Trần Thương đặt ở trên kệ để giày.

Ai có thể nghĩ tới chủ nhiệm Dương Đồng trong giáo khoa ngày thường đoan trang tinh xảo vậy mà trong nhà lại hiền lành như thế.

Trông thấy Trần Thương mang theo đồ tới, Dương Đồng lập tức trách cứ:

- Tới thì tới, còn mang quà làm gì

Trần Thương cười cười, nói đùa:

- Tay không tới cửa ăn uống miễn phí, sau này chủ nhiệm Trương khẳng định sẽ không mời tôi nữa.

Dương Đồng nghe xong, cũng vui vẻ:

- Vào đi, anh Trương đang nấu đồ ăn, tôi đi rót Trương cho cậu cốc nước.

Trần Thương vội vàng khoát tay:

- Dương lão sư, bà khách khí như vậy, sau này tôi cũng không dám đi giáo khoa nữa.

Dương Đồng sững sờ, quay người nhìn Trần Thương:

- Vì sao nha?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Tôi sợ người khác cho rằng Dương lão sư là chị tôi, đã cho tôi đi cửa sau.

Dương Đồng hơn bốn mươi tuổi, cho dù bảo dưỡng tốt thế nào cũng có chút nếp nhăn, dù sao trước kia cũng là xuất thân lâm sàng, nghỉ ngơi không đủ, đi theo Trương Hữu Phúc tới Tỉnh Nhị Viện, lúc này mới chuyển qua làm hành chính.

Các con của cô cũng đi nước Mỹ du học, cương vị hành chính cũng không phải công việc mệt mỏi, hiện tại mỗi ngày quan tâm nhất chính là bảo dưỡng.

Nghe thấy thanh niên hơn hai mươi tuổi Trần Thương kêu một tiếng chị, lập tức trong lòng giống như được uống mật

- Ai nha, cái tiếng chị này thật dễ nghe

Dương Đồng nghiêm cẩn cười tủm tỉm:

- Sau này cậu sẽ gọi tôi là chị! Cứ quyết định vậy đi

Trương Hữu Phúc mặc tạp dề, đi lên dép lê đến cửa ra vào, thấy rượu trong tay Trần Thương, cười toét miệng:

- Ôi, tiểu Trần, cậu mang tới đồ tốt đấy, cậu không biết Dương lão sư của cậu khóa tất cả tủ rượu của tôi rồi, chìa khoá đặt ở nhà mẹ đẻ, hiện tại ngoại trừ tôi ở bên ngoài lén lút uống hai cốc, ở nhà sớm đã không còn uống rượu.

Trương Hữu Phúc mang đến một trận mùi thơm là hương vị hải sản.

Nhìn Trương Hữu Phúc bình thường toàn mặc âu phục giày da, lúc này cũng là người chồng nhà chủ, Dương Đồng cũng thân cận như thế, Trần Thương nhịn không được sinh lòng hảo cảm.

- Tiểu Trần, cậu ngồi chơi đi, tôi đi giúp ông ấy một tay, món tôm này là một người bạn từ Macao gửi trở về, nghe nói mùi vị không tệ, cậu nhất định phải nếm thử.

Hai người bận trước sau khoảng nửa giờ, một bàn lớn hải sản thịnh yến được bày lên.

Dương Đồng mở ra một bình rượu đỏ:

- Hôm nay không uống rượu đế, tôi cùng các anh uống chút rượu đỏ.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương ăn tôm hùm lớn như thế.

Hương vị là lạ, có một loại hương vị... rất đắt.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

Trương Hữu Phúc mới nói:

- Tiểu Trần, giấy xin nhập hội của cậu đã thông qua, giấy chứng nhận mấy ngày nữa sẽ gửi tới, cuối tuần sau, cũng chính là ngày 16, niên hội được cử hành ở Kempinski, đến lúc đó thư mời sẽ gửi tới cho cậu.

- Hôm nay tôi tìm cậu tới là nói với cậu một chuyện, lát nữa cậu trở về làm hoàn thiện video phẫu thuật cho viện trưởng Phòng thành một video phẫu thuật ngắn gọn, đến lúc đó tranh thủ giành được khen thưởng, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với cậu sau này.

Trần Thương sững sờ:

- Khen thưởng gì?

Trương Hữu Phúc buông chén rượu trong tay xuống:

- Mỗi lần niên hội đều sẽ có một mục là video phẫu thuật tranh tài, khen thưởng là học hội trọng yếu tham khảo, nếu như cậu được bình chọn, kể cả ở bệnh viện cũng tốt, trường học cũng tốt, đều rất hữu dụng.

Trần Thương lập tức hỏi tới:

- Nếu như tôi giành phần thưởng, có thể làm quản sự không?

Trương Hữu Phúc sững sờ, ngay cả Dương Đồng cũng có chút sửng sốt.

- Cậu muốn làm quản sự?

Trương Hữu Phúc sửng sốt một chút, hỏi.

Trần Thương có chút xấu hổ, nhưng vẫn nhẹ gật đầu:

- Vâng.

- Đúng rồi, Trương lão sư, quản sự ở học hội có yêu cầu gì?

Trương Hữu Phúc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Yêu cầu? Cũng không có yêu cầu đặc biệt, bình thường thì quản sự là do uỷ viên đề danh, hội viên bỏ phiếu tuyển cử nên, nhưng có lĩnh vực phải cần có cống hiến đặc thù ở ngoại khoa, giống như khai sáng thuật thức phẫu thuật mới, giành được giải thưởng lớn, hoặc là phát biểu luận văn đỉnh cấp, những cái này đều có thể.

Dương Đồng bỗng nhiên nói ra:

- Tiểu Trần tôi cảm thấy cậu có thể, cậu lấy kỹ thuật nội soi hạn chế vối đa vết thương kia ra, hẳn là không có vấn đề! Đến lúc đó, để ông Trương đề danh cho cậu, bình thường mà nói tất cả mọi người sẽ không từ chối.

Trần Thương nghe xong, lập tức nhẹ gật đầu.

Một bữa cơm ăn hơn một giờ, Trương Hữu Phúc cùng Trần Thương hàn huyên rất nhiều chuyện liên quan tới niên hội.

Dương Đồng dọn dẹp cái bàn một phen sau đó lấy món điểm tâm ngọt ra:

- Nếm thử tay nghề nấu ăn của chị cậu đi.

Trong nhà Trương Hữu Phúc trang trí cực kỳ kiểu Tây, cảm giác rất hiện đại hoá, các loại bộ đồ ăn, đồ điện gia dụng đều là hiện đại hóa, nhìn qua cực kỳ cao cấp.

Đến hơn chín giờ, Trần Thương nhìn thời gian không còn sớm, cho nên đứng dậy cáo biệt.

Trương Hữu Phúc đưa Trần Thương xuống lầu.

Về đến nhà, Trần Thương đánh giá một phen, nếu muốn trở thành quản sự cần nhờ hội viên tuyển cử thì cứ như vậy đi.

Hoặc là cậu phải có nhân mạch

Hoặc là cậu phải có năng lực

Nhân mạch... Trần Thương mới nhận biết mấy người?

Năng lực... Cái này tương đối rộng rãi.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, nếu như mình lấy ra đồ vật bọn họ muốn chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho mình phải không?

Nhưng mà... Bọn họ muốn cái gì?

Chương 352: Bệnh Lây Nhiễm Khó Nói

Bình thường thì thành viên phân hội y học cấp tỉnh chủ yếu có hai phương diện lớn, một là bác sĩ phải làm việc ở bệnh viện cấp ba, hay là chủ nhiệm bệnh viện cơ sở.

Nếu... Như vậy, mình muốn nhận được ủng hộ của bọn họ.

Bệnh viện cơ sở... Chính mình hoàn toàn có thể dùng phương pháp phẫu thuật kiểm tra cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ này.

Mà bác sĩ cùng chủ nhiệm bệnh viện cấp ba, có lẽ mình có thể dùng phương pháp nội soi hạn chế vết thương này.

Hai phương pháp này đều là bọn họ muốn, khẳng định sẽ bỏ phiếu cho mình.

Hai loại phương pháp kỹ thuật mới

Hẳn là đủ đi?

Hơn nữa, hai loại phương pháp kỹ thuật mới còn có thể thông qua phát biểu nói ra, đạt được mọi người tán thành, như vậy mới có thể phát dương quang đại.

Nội soi hạn chế tối đa vết thương đã phát biểu luận văn.

Trần Thương bật máy tính lên, quyết định lại lấy những phân tích và tổng kết về phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ viết một bài luận văn, rồi phát biểu ra.

Cứ như vậy, mình vừa có luận văn, vừa có thuật thức

Hẳn là không có vấn đề?

Hai loại thuật thức mới, đạt được tán thành cũng có thể thuận tay hoàn thành nhiệm vụ, thật sự là một công nhiều việc.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu đem số liệu phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ đoạn thời gian trước ở phổ ngoại khoa bệnh viện nhân dân huyện Lam tiến hành phân tích ra...

Thế nhưng dựa theo phương pháp thống kê... kiểm nghiệm, đơn phương phân tích... Thật sự là xem không hiểu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương thử gửi cho Tần Duyệt cái icon: Cười nhe răng.

Tần Duyệt trả lời lại rất nhanh:

- Không tăng ca, không thay ca, ngoại trừ mời ăn cơm, những chuyện khác đều không nhận.

Trần Thương sững sờ:
- Một bữa lẩu hải sản.
Tần Duyệt không có trả lời lại.
Trần Thương:
- Thêm một ly trà sữa
Tần Duyệt:
- Thêm ba ly.
Trần Thương:
- Thành giao! Nắm tay.
Sau khi thấy Trần Thương gửi một đống lớn số liệu cho mình, Tần Duyệt lập tức hối hận.
Làm sao lại quen biết cái người này
Không biết xấu hổ
Phân tích số liệu... Phân tích số liệu...
Tần Duyệt mở ra phần mềm SPSS 22.0, bắt đầu làm việc.
(DG: Thống kê SPSS là một gói phần mềm được sử dụng để phân tích thống kê theo lô và theo lô có tính logic. Được sản xuất bởi SPSS Inc.và được tập đoàn IBM mua lại năm 2009. Phiên bản hiện hành được đặt tên chính thức là IBM SPSS Statistics.)
Nói thật, Tần Duyệt cũng không biết vì sao mình lại không nghĩ tới từ chối...
Mười một giờ khuya, lúc Tần Hiếu Uyên chuẩn bị đi ngủ, thế nhưng khi đi ngang qua phòng ngủ của con gái, nhìn thấy trong phòng vẫn sáng đèn, gõ cửa một cái:
- Duyệt Duyệt, còn chưa ngủ à?
Tần Duyệt vội vàng nói:
- Chưa ạ, ba, có chuyện gì thế?
Tần Hiếu Uyên đẩy cửa vào trong, phát hiện Tần Duyệt còn ngồi ở trước máy tính làm gì đó.
Lập tức sửng sốt một chút:
- Con làm cái gì vậy?
Tần Duyệt còn chưa kịp nói gì.
Tần Hiếu Uyên đã nhìn thấy tư liệu trong tin nhắn Wechat Trần Thương gửi tới.
Lập tức nổi giận
Chính mình còn không nỡ giao việc cho con gái, tiểu tử nhà cậu lại cả ngày sai nó

Lẽ nào lại như vậy

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nói:

- Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn trực ban đó.

Sau khi nói xong, trong lòng ông âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm một cơ hội tìm nói chuyện thật nghiêm túc với tiểu tử Trần Thương này...

Nếu như nói làm việc ở khoa cấp cứu mệt mỏi thì Trần Thương sẽ gật đầu tán thành, nhưng nếu nói không đặc sắc, buồn tẻ...

Khẳng định là Trần Thương sẽ lắc đầu

Bạn đến khoa cấp cứu làm một năm, nhìn thấy đủ chuyện với muôn hình muôn vẻ, còn nhiều hơn so với bạn làm việc ở nơi khác ba năm còn.

Có người nói bệnh viện là nơi tốt nhất dùng để khảo nghiệm nhân tính, thiện ác ở đây đều sẽ được phát huy vô cùng tinh tế, mà khoa cấp cứu càng là như vậy.

Kỳ thật, người tốt vẫn rất nhiều, kẻ ác có hay không, thật sự là có.

Trần Thương giống như bình thường, thật sớm đã đến khoa cấp cứu, bắt đầu công việc hàng ngày, An Ngạn Quân vừa trực ca đêm đang thay băng cho bệnh nhân, bận rộn, không có chút thời gian rảnh.

Trần Thương vừa mới thay áo blouse xong, từ phòng thay quần áo đi ra.

Một đôi nam nữ hơn ba mươi tuổi đi đến.

Hai người ai cũng không để ý tới ai

Giống như có mối thù vượt quá giới hạn, hình như là có hơi thở hận thù của người thứ ba.

Hai người, ai nhìn nhau cũng là một mặt khó chịu! Lúc này vừa mới bảy giờ, người ta chưa đi làm nên tranh thủ đến khám bệnh, chính là thời điểm khoa cấp cứu bận rộn.

Sau khi hai người nhìn thấy Trần Thương, con mắt sáng lên, vội vã chạy tới.

- Bác sĩ

- Bác sĩ

Hai người đồng thời gọi một tiếng, Trần Thương thấy thế.

- Ừm

- Ừm

Trần Thương cũng ừm hai tiếng.

Hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, người phụ nữ một mặt ghét bỏ nhìn người đàn ông:

- Hừ! Anh trước nhìn xem! Anh đúng là thứ đàn ông cặn bã

Người đàn ông nghe xong lời này, lập tức tức giận, con mắt trừng lớn như hạt châu:

- Cô nói ai là cặn bã đấy! Tôi đường đường chính chính là nghiêm bát kinh các lão gia, cô nói ai cặn bã hả, tôi còn chưa nói cô, cô không biết xấu hổ hả?

Sắc mặt người phụ nữ xanh xám lại, trong mắt trào lên cơn giận dữ:

- Được lắm, anh học được bản lĩnh rồi, nếu có bản lĩnh thì anh đi tìm người phụ nữ khác đừng mang bệnh về nha

Người đàn ông nghe xong, lập tức cũng vô cùng tức giận:

- Tôi tìm phụ nữ lúc nào, Mao Hạo tôi dù không đứng đắn cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với vợ mình! Ngược lại là... Aizz

Người đàn ông tức giận đến mức tay phát run, chỉ vào người phụ nữ muốn nói, thế nhưng là với tư cách một nam tử hán, thực sự nói không nên lời

Cũng không thể nói vợ mình cắm sừng mình được?

Người đàn ông càng nghĩ càng tức giận, tức giận đến mặt đỏ mắt đỏ

Tức giận hất tay lên, xoay người sang chỗ khác

Người phụ nữ thấy thế, cũng tức giận:

- Cô cái gì mà cô! Anh làm chuyện trái với lương tâm, lây bệnh truyền nhiễm cho tôi mà bây giờ còn lý luận

Hai người cãi lộn trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người chung quanh.

Lúc này chính là giờ cao điểm, người bệnh đến khoa cấp cứu cũng tương đối nhiều, nhìn hai người hùng hùng hổ hổ, rất là hứng thú.

Người đàn ông thấy thế, kéo cô gái đến trong phòng làm việc.

Trần Thương có chút mơ hồ, cảm giác chuyện này giống như là một người đội nón xanh cho người kia.

Sau khi vào phòng làm việc, Trần Thương đoán nếu mình không ngăn hai người bọn họ lại, sợ rằng còn định làm ầm ĩ cả buổi.

Dứt khoát nhìn người đàn ông hỏi:

- Chào anh, xin hỏi có thể giúp anh chuyện gì?

Người đàn ông thấy Trần Thương khách khí như vậy, cũng nguôi giận một chút, thở dài, nói:

- Bác sĩ, anh giúp tôi xem thử, tôi đây là mắc bệnh gì?

Trần Thương gật đầu:

- Được, anh không thoải mái ở đâu?

Người đàn ông nhìn xung quanh phòng làm việc một chút, bên ngoài rất nhiều người đang vây xem, có chút xấu hổ.

Nhăn nhó nói:

- Có chỗ nào kín đáo hơn không? Bệnh của tôi ở phía dưới! Anh xem một chút... Đây là cái bệnh lây qua đường sinh dục gì... Có thể trị hay không... ?

Người đàn ông ấp a ấp úng, có chút xấu hổ.

Trần Thương sững sờ, bệnh lây qua đường sinh dục thì tôi cũng không am hiểu

Thế nhưng mà... Xem trước một chút rồi nói sau, có lẽ mình có thể giúp được chút gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương nói:

- Anh theo tôi đến phòng xử lý đi.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy mang theo hai người đi về phòng xử lý.

Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều hừ lạnh một tiếng.

Chương 353: Jock Itch (Nấm Bẹn)

Sau khi vào phòng xử lý, Trần Thương đóng cửa lại.

Nói với người đàn ông:

- Anh chủ yếu là cảm giác không thoải mái thế nào? Thời gian bao lâu rồi, có biểu hiện cụ thể gì chưa?

Người đàn ông nói:

- Cũng mới gần đây thôi, tôi quên cụ thể là từ khi nào rồi, vừa mới bắt đầu thì phía dưới có chút ngứa, tôi không để ý, tưởng rằng do ẩm ướt, thế nhưng cho đến gần đây, triệu chứng ngày một tăng thêm, không chỉ ngứa, ngay cả trên mông, cũng bắt đầu nổi mẩn đỏ lên, hôm qua lúc tôi tắm rửa, sau khi tắm rửa xong, nhìn qua tấm gương thì thấy xuất hiện chấm đỏ! Hơn nữa sáng sớm hôm nay vậy mà nghiêm trọng hơn! Còn có một chút bong bóng, có nhiều chỗ đều thối rữa

Vừa nghe tới đây, Trần Thương lập tức sửng sốt.

Thật chẳng lẽ chính là bệnh lây qua đường sinh dục?

Người phụ nữ nghe xong lời này, lập tức tức giận nói:

- Anh cho rằng chỉ mỗi anh bị à? Tôi thì không có hả? Tôi cũng không biết xấu hổ mà nói ra

- Bác sĩ, gần đây tôi cũng là cảm giác bên đùi cùng bên cạnh cục bộ ngứa không chịu được, đi bộ cũng khó chịu, sáng sớm hôm nay xem xét thì tôi cũng phát hiện nổi lên chấm đỏ và bong bóng

- Khẳng định là cái người đàn ông cặn bã này đi ra ngoài tìm đàn bà, nhiễm bệnh trở về, còn truyền nhiễm lên người tôi

Người phụ nữ chỉ vào mặt người đàn ông rồi chửi ầm lên

Loại bệnh mất mặt này, còn không biết đường xấu hổ mà nói ra.

Nếu không phải hôm nay chồng cô ta đột nhiên hỏi một câu:

- Có phải em bị bệnh hay không?

Cô ta cũng không đến mức nổi điên như vậy

Trần Thương thấy hai người lại bắt đầu rùm beng, lập tức nói:

- Được rồi, trước chớ ồn ào, tôi xem một chút là tình huống như thế nào đã.

Sau khi nói xong, Trần Thương bảo người đàn ông trực tiếp lên giường cởi quần xuống.

Trần Thương lập tức nhìn thấy từng mảnh từng mảnh chấm đỏ kia, còn có một chút bong bóng, những vị trí bị thối nát kia tựa hồ là bởi vì cào, chắc là do móng tay cào vỡ những bọt nước nhỏ kia.

Nhưng mà...

Cái này sao lại là bệnh lây qua đường sinh dục

Đây rõ ràng là "Jock Itch (Nấm Bẹn)"

Chỉ là tương đối nghiêm trọng mà thôi.

Người đàn ông lại mập, cộng thêm mùa hè dễ ẩm ướt, có thể sẽ xuất hiện Jock Itch (nấm bẹn).

Nhưng đây không phải mấu chốt

Mấu chốt chính là sau khi Trần Thương nhìn thấy từng nốt đỏ nhỏ, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện một cái nhắc nhở.

【Jock Itch (Nấm Bẹn) 】

Trần Thương trợn tròn mắt

Anh bỗng nhiên ý thức được, đôi mắt này của mình, đối với việc chẩn đoán bệnh ngoài da mà nói là một bản hack lợi hại cỡ nào.

Hai chữ 【Jock Itch (Nấm Bẹn) 】 màu đỏ tươi hết sức rõ ràng.

Sau khi biết rõ chân tướng sự việc, tâm lý Trần Thương đã nắm chắc, muốn cười lại sợ hai người họ đánh mình, chỉ có thể khụ khụ một tiếng.

Kỳ thật bệnh lây qua đường sinh dục và Jock Itch (nấm bẹn) thật không có phán đoán cụ thể, huống chi là ngoài nghề.

Trần Thương nghĩ tới đây, nhịn không được thở dài

Chỉ là, một tiếng thở dài này lại đem người đàn ông cùng người phụ nữ bị dọa đến gần chết

- Bác sĩ... Tôi không cứu nổi?

Người đàn ông trừng to mắt hỏi.

Người phụ nữ càng bị dọa đến run rẩy

- Bác sĩ... Đây là bị nhiễm HIV-Aids à?

Khi người phụ nữ nói ra lời này đều sắp phát khóc.

Trần Thương sững sờ, vội vàng lắc đầu

- Không phải, không phải! Đây không phải bệnh lây qua đường sinh dục, đây là một loại bệnh ngoài da thường gặp, Jock Itch (nấm bẹn)

Hai người nghe xong, liếc nhau:

- Jock Itch (nấm bẹn) ? Đó là cái gì

Mặc dù không biết là cái gì, nhưng khi nghe không phải bệnh lây qua đường sinh dục, lập tức khiến cơn nóng vội của hai người đều giảm phân nửa.

Trần Thương giải thích nói:

- Jock Itch (nấm bẹn) là một loại bệnh ngoài da, chủ yếu là nấm lây nhiễm gây nên một loại bệnh ngoài da, tỷ lệ xảy ra cao ở đùi háng, ngoài âm đạo, trong háng và những vị trí tương đối dễ bị ẩm ướt.

- Hiện tại là mùa hè, người bình thường sẽ dễ đổ mồ hôi nên tương đối dễ mắc phải căn bệnh này

- Đây không phải bệnh lây qua đường sinh dục, cũng không nguy hiểm, vì lẽ đó không cần lo lắng

Người phụ nữ nghe xong, vẫn có chút không yên lòng:

- Bác sĩ... Vậy anh giúp tôi nhìn xem thử tôi đây có phải là mắc Jock Itch (nấm bẹn) không?

Người phụ nữ cũng ngồi vào trên giường, làm động tác giống người đàn ông vừa làm, xong xuôi.

Trần Thương cũng tương tự nhìn thấy hai chữ màu đỏ "Jock Itch (nấm bẹn)".

Gật đầu nói:

- Ừm, cô cũng bị Jock Itch (nấm bẹn), không cần lo lắng.

Người phụ nữ nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mặc quần vào.

Trần Thương nhìn hai người họ, rồi kiên nhẫn giải thích một phen về Jock Itch (nấm bẹn).

Hai người nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông quay người nhìn chằm chằm vợ mình:

- Em thấy chưa? Không phải bệnh lây qua đường sinh dục! Cả ngày suy nghĩ lung tung, anh là loại người như vậy sao? Cho dù anh là loại người như vậy, thì anh có thể kiếm tiền như vậy sao?

Một câu, lẽ thẳng khí hùng.

Người phụ nữ nghe xong, cũng tức giận nói:

- Anh còn lý luận, ai nói ai trước? Còn nói tôi cho anh đội nón xanh, anh sao còn chưa thăng thiên nữa! Anh còn biết xấu hổ hay không hả? Nói vợ mình như vậy mà cũng coi được

- Anh nói xem anh thất nghiệp ở nhà, tôi đã từng nói gì anh chưa? Tôi mỗi ngày vì nuôi gia đình mà chạy ngược chạy xuôi đã từng phàn nàn câu nào chưa?

- Anh không hiểu thì hay rồi, còn nói xấu tôi, nói tôi cho anh đội nón xanh?

- Tôi cho anh biết, nếu như tôi cho anh đội, đã sớm đội, còn chờ được tới hôm nay à?

Hai người phàn nàn một phen xong cũng hết giận.

Người đàn ông nhát gan như cáy cũng không dám nói gì nhiều, người phụ nữ nhìn thấy chồng mình như vậy cũng không có ý định tiếp tục mắng.

Hai người ngồi ở một bên cũng không lên tiếng

Bỗng nhiên người phụ nữ tò mò hỏi:

- Bác sĩ, anh nói xem hai chúng tôi kết hôn nhiều năm như vậy, cũng chưa bị qua loại bệnh này! Làm sao lại bỗng nhiên bị?

Trần Thương sững sờ:

- Nguyên nhân tương đối nhiều, nhưng đại đa số là bởi vì từng có nấm mốc lây nhiễm tạo thành, giống như khăn tắm ở khách sạn, còn có dép lê ở khách sạn, do không được trừ độc sạch sẽ, còn có bể bơi, nhà tắm công cộng các thứ.

Người phụ nữ thở dài, bình thường cô đi công tác, vì lẽ đó khó tránh khỏi sẽ sử dụng khăn tắm của khách sạn.

Không nghĩ tới, bệnh tật còn là bởi vì mình tạo thành.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ có chút bất đắc dĩ.

Người đàn ông thấy thế, cũng an ủi:

- Bà xã, không có chuyện gì, em không nghe bác sĩ nói sao, bệnh này cực kỳ thường gặp, không cần lo lắng.

Nói thật, anh thất nghiệp ở nhà một tháng này, có thể nói là thật sự cảm nhận được nỗi khổ cực ngày thường của vợ mình.

Giặt quần áo nấu cơm thu dọn việc nhà, đưa con đến trường...

Cái này bận rộn một ngày, chuyện gì cũng không làm được.

Nghĩ tới đây, nhìn vợ mình vì cái nhà này mà bôn ba qua lại, có chút đau lòng.

- Bà xã, em không cần mệt mỏi như vậy, anh lập tức sẽ đi tìm công việc mới.

Người phụ nữ thấy người đàn ông như vậy thì cũng có chút mềm lòng.

Thật vất vả, một đôi vợ chồng này lại quay về thời điểm mặn nồng.

Trần Thương nói:

- Lập tức tới khoa da liễu làm kiểm tra nha, hai người đi lên tìm bác sĩ khoa da liễu khám xem, bôi chút thuốc gì đó.

Hai người gật đầu, lúc này Trần Thương bỗng nhiên thấy chân người đàn ông mang dép.

Bỗng nhiên hai chữ màu đỏ xuất hiện ngay trong tầm mắt

【Bệnh nấm chân】

Chương 354: Vấn Đề Ở Bít Tất Và Nội Y

Trần Thương sững sờ

Chẳng lẽ nguyên nhân của bệnh là ở chỗ này?

Có lẽ mọi người không quá hiểu rõ về【bệnh nấm chân】, nó còn có một cái tên, gọi là bệnh phù chân

Là một loại thường gặp, bệnh ngoài da có thể truyền nhiễm, mà loại bệnh này chủ yếu cũng là bởi vì nấm mốc lây nhiễm gây ra.

Nó thường sẽ có triệu chứng như ngứa, bọng nước, chảy mũ và da bị mẩn đỏ.

Trần Thương cảm thấy chính mình đã nắm chắc nguyên nhân của bệnh

Đó chính là biểu hiện của đại đa số người từng bị bệnh nấm chân, thậm chí hơn phân nửa Jock Itch (nấm bẹn) đều là từ bệnh nấm chân gây ra.

Trần Thương đang chuẩn bị nói gì đó.

Nghe thấy hai người đang linh tinh lải nhải nói:

- Anh nhanh đi tìm việc đi, chuyện trong nhà làm thành cái gì rồi, quần áo thì giặt loạn hết cả, cái quần áo vải tơ tằm của em anh lại bỏ vào trong máy giặt quần áo! Tức chết em rồi

Người đàn ông xấu hổ cười một tiếng:

- Đây không phải quá phiền toái nha, bà xã, em không cần ra khỏi nhà, mệt mỏi như vậy, lại ở khách sạn, đối với thân thể cũng không tốt.

Người phụ nữ nghe xong, lập tức trừng người đàn ông một cái:

- Anh cho rằng em muốn sao! Còn có, anh luôn nhét một đống quần áo và bít tất, lúc đó anh làm gì vậy?

Trần Thương nhạy cảm bắt được điểm này, cắt ngang hai người.

- Xin lỗi, tôi xin cắt ngang một chút, vị tiên sinh này, anh có bệnh phù chân, cũng chính là bệnh nấm chân, khi anh giặt chung đồ lót bít tất xen lẫn với nhau, nếu như giặt không sạch sẽ, đồng thời trong quá trình giặt không sát trùng trừ độc, bệnh nấm chân cực kỳ rất có thể sẽ thông qua quần áo, đồ lót mà truyền đi, rồi chuyển hóa thành nấm bẹn

Vừa nghe như vậy, lại lần nữa kích thích mâu thuẫn giữa hai người

Người phụ nữ còn tưởng rằng là nguyên nhân từ mình, hiện tại nghe xong lại là nguyên nhân từ chồng mình.

Càng thêm tức giận

- Anh có phải đã giặt đồ lót của em cùng bít tất của anh không hả?

Người đàn ông xấu hổ cười một tiếng, vội vã chạy đi

Người phụ nữ thấy thế, vừa tức vừa mắng, cũng đi theo ra ngoài.

Trần Thương cười cười, hai vợ chồng này... thật sự là náo nhiệt.

Nhưng mà...

Đồ lót và bít tất giặt chung có vấn đề hay không?

Vẫn là có thể giải thích một chút.

Nếu như không có các loại bệnh gì, chúng ta có thể giặt chung, nhưng nhất định phải giặt sạch sẽ một chút, cam đoan sát trùng giết độc đều phải làm đủ, như vậy, trên cơ bản sẽ không ảnh hưởng.

Nhưng nếu như bản thân có bệnh phù chân, vẫn đề nghị không nên cùng giặt, thậm chí dép lê cũng tốt nhất là không nên dùng chung.

Bận bịu hết cả một buổi sáng, Trần Thương đi ra khỏi phòng xử lý.

Lúc này thời gian cũng sắp đến tám giờ, lập tức sẽ bắt đầu giao ban, Trần Thương cũng đi theo vào trong.

…

Ngoại khoa tim của Viện Đông Đại Nhất.

Chín giờ mười hai phút tối.

Nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ, ta có thể thấy một thành phố phồn hoa.

Trần Thương đi theo sau Cát Hoài, lúc này Mạnh Hi vừa mới từ phòng phẫu thuật đi ra, đang ở trong phòng làm việc của bác sĩ, từ khoảng hơn sáu giờ xế chiều đến giờ, Cát Hoài đã đi theo Mạnh Hi thực hiện hai ca phẫu thuật, nói chính xác hơn thì là, Cát Hoài đã hỗ trợ Mạnh Hi làm hai ca phẫu thuật, đến mức mà Trần Thương.... Trần Thương cũng không được tính làm người hỗ trợ, cùng lắm cũng chỉ tính là trợ công bằng ánh mắt.

Trần Thương phát hiện, nếu càng tham gia các ca phẫu thuật thì trình độ phẫu thuật cũng sẽ được tăng lên, bản thân cũng sẽ có khả năng "Học tập" kỹ năng của bác sĩ mổ chính.

Không gọi là đánh cắp, mà gọi là học tập.

Tỉ lệ tuy chỉ có 5% nhưng đã cực kỳ cao, chỉ có điều vào khoảng thời gian này Trần Thương phải rất lâu mới có thể nhận ra, cái tỷ lệ này sẽ có khả năng thay đổi những chuyện xảy ra.

Nếu như tỉ lệ tham gia của anh đạt đến độ cực kỳ cao, tận tâm tận lực đối với một ca phẫu thuật, cố gắng làm được những gì mình đã nói, thì xác suất anh được thực hiện phẫu thuật là rất lớn, cũng giống như khi anh phẫu thuật gãy xương ngón tay.

Chỉ có điều ánh mắt kiểu trợ công này thật sự quá phiền phức, tỉ lệ nhận được kỹ năng cũng quá thấp.

Kỳ thật, nếu nói Trần Thương không muốn ra tay thì không phải, thực chất là Trần Thương rất muốn tự tay làm...

Nhưng xét đến cùng thì lí do chủ yếu vẫn là vì, Mạnh Hi và Cát Hoài không tín nhiệm anh.

Bởi dù sao anh cũng chỉ là một học sinh, vừa mới tới đây mấy ngày đã động tay vào, chuyện này là hoàn toàn không có khả năng, trong bất cứ chuyện gì, cũng cần một quá trình chầm chậm, từ từ tiến tới đích.

Điều này khiến Trần Thương cảm thấy rất bất đắc dĩ, vì nếu không đụng tay vào, thì sẽ không có cách nào học tập được cách thức phẫu thuật, nếu chỉ có nhìn.... Chỉ có nhìn thì có mà học cái rắm.

Phẫu thuật phẫu thuật, mà không tự tay làm, thì biết học kỹ thuật như thế nào

Hơn nữa anh cũng không có cách nào để đề cao độ thiện cảm

Hiện tại độ thiện cảm vẫn chỉ dừng lại ở mức 20 và không có cách nào để làm nó tăng lên.

Trần Thương bắt đầu có chút mê mang, toàn bộ kỹ năng này phải dựa vào độ thiện cảm mà mình nhận được, độ thiện cảm của bản thân anh mới vừa tròn 20 điểm, thì có thể làm được gì chứ?

Phòng ban ngoại khoa tim với phong cách hoạt động cực kỳ chuyên nghiệp, bỏ qua phẫu thuật cấp hai, mà trên cơ bản khi phẫu thuật đều phải qua cấp ba, phẫu thuật cấp một.... Đây không phải là kéo con bê sao

Càng ngày Trần Thương lại có cảm thấy cuộc sống đang lừa gạt mình.

Ba người cùng ngồi bên trong phòng làm việc của bác sĩ, vẻ mặt Cát Hoài hưng phấn kể về cuộc phẫu thuật vừa rồi với Mạnh Hi, mà Mạnh Hi tuy là có nghe, nhưng lại không nói lời nào, chỉ chốc chốc lại ngẫu nhiên gật đầu hoặc nói một câu phê bình.

Mà.... Những thao tác Trần Thương có thể tham gia vào cực kì hiếm hoi, nên trong anh cũng chỉ còn lại chút cảm nhận ít ỏi...

Cái gọi là không hiểu đừng BB, Trần Thương cực kỳ tinh túy quán triệt cái lý luận này.

Thấy phẫu thuật xong cũng đã hết việc phải làm, thời gian cũng không còn sớm nữa, Trần Thương đứng dậy rời đi.

Đang lúc Trần Thương chuẩn bị rời đi, điện thoại trong phòng làm việc của bác sĩ đột nhiên vang lên, Cát Hoài còn chưa kịp nghe, âm thanh điện báo đã ngừng, hẳn là y tá trạm đã nhận.

Điện thoại trong phòng làm việc của bác sĩ cùng điện thoại của y tá trạm là liên tuyến.

Một phút sau, y tá đi đến, đảo mắt nhìn quanh phòng làm việc một cái, thấy bọn người Mạnh Hi, hiếu kỳ nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, hôm nay ai trực ban thế?

Mạnh Hi lắc đầu nhìn Cát Hoài:

- Bác sĩ Cát, hôm nay ai trực ban thế?

Cát Hoài vội vàng đi đến trước lịch trực ban nhìn:

- Hôm nay là bác sĩ Diêu, tôi thấy là có lẽ đi thay băng rồi, để tôi gọi hỏi thử.

Mạnh Hi lắc đầu:

- Không cần.

Sau khi nói xong, Mạnh Hi nhìn y tá:

- Sao vậy? Tiểu Lệ.

Y tá tiểu Lệ nói:

- Vừa rồi khoa cấp cứu có đưa tới một người bệnh, ngực đau, hoài nghi là tim có vấn đề, để bác sĩ của khoa chúng ta đến gặp xem bệnh một cái.

Mạnh Hi đứng dậy, hướng thẳng đi ra bên ngoài:

- Tôi đi cho.

Trần Thương gật đầu, vội vàng đi theo Mạnh Hi đi ra bên ngoài.

Cát Hoài cũng đi theo Trần Thương.

Đến khoa cấp cứu, y tá vừa trông thấy Mạnh Hi, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, ngài đã tới, hiện tại người bệnh cũng đang ở trong phòng cấp cứu rồi.

Mạnh Hi gật đầu, đi vào bên trong.

Bác sĩ trực ban thấy Mạnh Hi tới, lập tức hai mắt tỏa sáng, vị nữ tiến sĩ này bây giờ ở Đông Đại Nhất viện có thể nói là nhân vật đang làm mưa làm gió.

Còn chưa nói đến còn có xuất thân danh giáo, gia đình quang hoàn.

Chương 355: Lão Đại Quá Giỏi

Sau khi Mạnh Hi tới bệnh viện, phong cách làm việc cực kỳ nhanh chóng, và thái độ nghiêm túc khi làm việc, chẩn đoán bệnh một cách tinh chuẩn ngang với bác sĩ phẫu thuật đã khuất phục đại đa số người.

Người ta không chỉ có tài, mà dáng dấp còn xinh đẹp như thế, thế nhưng còn cố gắng chăm chỉ làm việc, năng lực còn rất tốt.

Dạng người này, làm sao có thể không được hoan nghênh.

Bác sĩ Khoa cấp cứu là Ngô Bằng trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, ngài chưa tan tầm à?

Đối với những lời này thật thừa thãi, Mạnh Hi không có trả lời, mà trực tiếp làm nói:

- Tình huống người bệnh như thế nào rồi?

Ngô Bằng sững sờ, vội vàng nói:

- Người bệnh là nam, 51 tuổi, vào ba ngày trước đột nhiên bị tức ngực! Xương ngực sau nổi lên rõ ràng, có điển hình của đau liên lụy cùng đau phóng xạ, phóng xạ đến phần cổ, phần lưng, sau gáy là chủ yếu, nhưng lại không thèm coi trong, hôm nay nặng thêm... Có chút giống nhồi máu cơ tim

Những bệnh trạng này rất rõ ràng khiến người ta hướng từ thiếu máu cơ tim cấp tính có chiều hướng nặng thêm, các loại triệu chứng cực kỳ giống như tắc nghẽn động mạch vành, khiến tim đau thắt, nhồi máu cơ tim.

Mạnh Hi trực tiếp đi đến bên cạnh người bệnh, giám sát điện tâm đồ, sau đó đi đến bên cạnh người đàn ông, thấy người đàn ông này ý thức rõ ràng.

- Điện tâm đồ làm chưa vậy?

Ngô Bằng vội vàng cầm điện tâm đồ trong tay tới:

- Ở chỗ này, không giống như là nhồi máu cơ tim.

- Trước khi đến, người bệnh đã uống Nitroglycerin, nhưng hiệu quả bình thường, cơn tức ngực vẫn chưa được làm dịu.

Ngô Bằng cũng không phải là chuyên về bệnh tim, đối với điện tâm đồ chỉ biết đại khái một chút, xem bệnh bộc phát nặng hay không, nhưng là đối với những cái dị thường đặc thù của điện tâm đồ, hoặc là điện tâm đồ tương đối bình thường cũng không thể phân biệt chính xác.

Mạnh Hi cầm điện tâm đồ xem xét, khẽ nhíu mày, cái gì cũng không điển hình, nhưng... Không đúng

Mạnh Hi bỗng nhiên phát giác được một chi tiết, đoạn P-R bị chếch đi.

Đây là hội chứng khác biệt vô cùng điển hình giữa nhồi máu cơ tim và lúc đầu phục hồi

Chẳng lẽ là... Viêm cơ tim cấp tính?

Sau khi nhìn kỹ, không có sóng Q dị thường, giá trị ST cùng T ước chừng một phần tư.

Lúc phát tác được mấy ngày...

Tất cả manh mối đều chỉ có một đáp án

Khả năng chính là chứng viêm màng tim.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi đeo ống nghe bệnh lên, đặt ở lồng ngực người bệnh nghe.

Ma sát màng tim...

Quả nhiên là có

Dựa theo nhịp hô hấp chập trùng lên xuống, nhịp tim không ngừng đập, Mạnh Hi chậm rãi nghe thấy âm thanh màng tim ma sát truyền đến.

Tám chín phần chính là viêm màng tim.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi nhìn Ngô Bằng:

- Tôi hoài nghi là viêm màng tim, nhưng không thể loại trừ nguy cơ nhồi máu cơ tim, người bệnh có được kiểm tra enzyme cơ tim chưa?

Ngô Bằng nghe là viêm cơ tim, lập tức kịp thời phản ứng:

- Lúc tới bệnh viện cũng đã cho kiểm tra Enzyme cơ tim, không có chuyện gì.

Lúc này, bỗng nhiên người bệnh nói:

- Bác sĩ, ngực tôi có chút khó chịu, hơi thở đều có chút khó khăn.

Mạnh Hi khẽ nhíu mày:

- Để bên giường siêu âm đi, nhìn thử có phải là có dịch chảy ra không.

Ngô Bằng nghe xong, vội vàng gật đầu, gấp gáp an bài hội chẩn.

Mà lúc này, Mạnh Hi bỗng nhiên quay người nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Không phải cậu làm việc ở khoa cấp cứu sao? Cậu có thể chẩn đoán viêm cơ tim cấp tính không?

Trần Thương sững sờ: Xem thường ai vậy?

【Đinh! Phát động khảo nghiệm của Mạnh Hi, vòng thứ nhất, phân tích bệnh tình! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trần Thương giống như đói như khát nhưng lại bất động thanh sắc tiếp nhận nhiệm vụ, nhàn nhạt nhìn Mạnh Hi.

- Vẫn được.

Mạnh Hi con mắt liếc một cái, đưa điện tâm đồ tới:

- Đây, cậu đến phân tích một chút bệnh tình của người bệnh đi.

Đông Đại Nhất viện cùng Tỉnh Nhị Viện không phải cùng một cấp bậc, học sinh nơi này rất nhiều, dù sao cũng là bệnh viện phụ thuộc thứ nhất của đại học Y Khoa Đông Dương, không quản là thực tập sinh hay là nghiên cứu sinh đều được bồi dưỡng rất nhiều

Mà khoa cấp cứu thiếu là một cái nhất định chuyển khoa phòng đặc biết, vì vậy mấy người xung quanh tò mò nhìn Trần Thương.

Trần Thương tiếp nhận điện tâm đồ nhìn thoáng qua, cũng chỉ có một cái, anh trực tiếp đi thẳng tới bên người bệnh. Lấy ống nghe bệnh trên cổ xuống đặt trên ngực người bệnh nghe một hồi, sau đó nhìn người bệnh hỏi:

- Anh cảm thấy ngực ngột ngạt khó chịu từ bao giờ?

Người đàn ông trung niên cũng rất phối hợp, nghe không phải nhồi máu cơ tim, cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Ba ngày, cảm giác không hiểu như thế nào. Chính là mấy ngày trước tham gia hôn lễ của con trai đồng nghiệp. Sau khi trở về bị cảm, có chút phát sốt rồi uống một chút thuốc. Ngày thứ hai thì cảm giác ngực hơi đau không thích ứng, còn hơi phát sốt, tôi tưởng rằng mệt mỏi bị cảm, không để ý.

- Thế nhưng... Hôm nay cảm thấy cơn đau ngày càng nhiều, tôi lo lắng là nhồi máu cơ tim, chính là ngực đau, ngực khó chịu. Hiện tại ngay cả hô hấp cũng cảm giác có chút khó khăn.

Trần Thương nghe nói xong:

- Anh nằm yên, tôi kiểm tra cho anh.

Người đàn ông trung niên rất phối hợp, nằm im ở trên giường, Trần Thương bắt đầu bắt mạch.

Vừa sờ kiểm tra, vừa ấn hỏi có đau hay không?

Tới hai phút, Trần Thương kết thúc kiểm tra khu tim nói ra:

- Hít thở sâu một cái, đúng... Hít vào... Thở ra...

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên kêu lên một tiếng:

- Ôi, đau, đau, đau

Hơi chậm trì hoãn, mới chậm rãi nói ra:

- Không được, không được, hít một hơi liền đau

Trần Thương nhìn một bên thực tập sinh:

- Kết quả xét nghiệm ở đâu, máu thường quy, enzyme cơ tim?

Cậu thực tập sinh đó dừng một chút, nhìn Trần Thương giống nhìn lão sư, cực kỳ tôn trọng, vội vàng đưa tới.

- Lão sư, đây

Trần Thương không để ý những chi tiết này, lật ra nhìn kỹ một chút.

Cầm lấy X Quang ngực lại liếc mắt nhìn, tất cả đều là ngực.

Với tư cách là một bác sĩ, quan trọng nhất là chẩn đoán, hiện giờ Trần Thương có diễn giải hình ảnh bộ ngực hoàn mỹ, điện tâm đồ hoàn mỹ, diễn giải lâm sàng kiểm nghiệm sinh lý sinh hóa hoàn mỹ

Vào giờ phút này, Trần Thương đoán chừng không có người so với anh hiểu rõ bệnh tình người bệnh hơn.

Trần Thương trực tiếp nói ra:

- Người bệnh phát bệnh cấp tính, còn kèm thêm nóng sốt, rùng mình, ngực đau, các loại triệu chứng hô hấp khó khăn, âm thanh màng tim ma sát rõ ràng, máu thường quy tế bào bạch cầu tăng nhiều, hơn nữa kèm thêm hạch trái dời, điện tâm đồ biểu hiện ST đoạn sóng T rõ ràng biến hóa, tôi xem X Quang ngực, cùng với biểu hiện của kết quả kiểm tra, hình dáng trái tim người bệnh không bình thường, đập đều nhịp nhàng, nhịp đập rung động yếu ớt

- Vì vậy, tôi hiện tại có 90% nắm chắc, người bệnh là viêm màng tim cấp tính, hơn nữa hiện tại trái tim có thể sẽ bị viêm, vừa rồi tôi bắt mạch cảm giác được có chút thay đổi.

- Tim đập nhanh hơn, hô hấp khó khăn, đây là biểu hiện chèn ép tim

Nói một phen, làm cho tất cả mọi người sửng sốt

Mỗi một câu đều rất có đạo lý, có lý có cứ

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, mỗi một học sinh đang ngồi đều có thể nghe hiểu, Trần Thương nói dễ hiểu, hơn nữa mỗi một kết luận đều là có căn cứ.

Khiến người ta cảm thấy chẩn đoán bệnh giống như là tra án, mỗi một cái manh mối chỉ hướng từ một nguyên nhân, từ đó rút ra một loại kết quả.

Nhìn một đám y học sinh bên cạnh không nhịn được muốn vỗ tay

Quá giỏi

Đại lão 666

Một đám y học sinh thật là có chút cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết sôi trào.

Chương 356: Nhanh Như Vậy?

Mạnh Hi giỏi không?

Tuyệt đối giỏi

Hai ba lần đã có thể nhìn ra là bệnh viêm màng tim cấp tính.

Thế nhưng khi đó mọi người cũng chỉ cảm thấy giỏi.

Nhưng Trần Thương không giống, anh ta giảng giải rõ ràng, đối với học sinh mà nói, cái này mới có thể học được.

Tri thức lâm sàng chính là như vậy.

Kỳ thật, đám học sinh này không biết đây là Mạnh Hi cố ý gây nên.

Sau khi Trần Thương nói xong, Cát Hoài cũng nao nao, anh cũng có thể nhìn ra viêm màng tim, nhưng mà... Không có khả năng giống Trần Thương, chẩn đoán bệnh rõ ràng như thế.

Cát Hoài cảm thấy Trần Thương sở dĩ có thể làm được như vậy là do Mạnh Hi đã nói là viêm màng tim. Mà Trần Thương lại là một học sinh, nhớ rõ tri thức trong sách vở, đồng thời hiểu rõ nên mới làm tốt như vậy, đạo lý này giống như khi khâu lại, cậu ta khâu nhanh hơn mình một chút, nhưng... Không có khâu dày như mình.

Mạnh Hi nhìn biểu hiện vừa rồi của Trần Thương rất hài lòng, trên cơ bản Trần Thương đem toàn bộ phương pháp chẩn đoán bệnh viêm màng tim cấp tính sử dụng không lọt cái nào

Thậm chí khả năng bị chèn ép màng tim cũng nói ra.

Xung quanh một đám học sinh nhìn Trần Thương, ánh mắt đã tràn đầy sùng bái

Mạnh Hi đột nhiên hỏi:

- Hiện tại cậu cảm thấy người bệnh nên chữa như thế nào?

Khoảng thời gian này, Trần Thương luôn bù lại cơ sở, đối với tri thức lý luận hiểu rất rõ.

- Bước đầu tiên giải trừ chèn ép tim, hiện tại buồng tim người bệnh tích dịch khá nhiều, hẳn là nên châm cứu màng tim rút dịch.

- Đồng thời, đối với tính chất dịch màng tim phải xét nghiệm và bồi dưỡng máu, tìm kiếm nguyên nhân gây nên bệnh, căn cứ kết quả bệnh khuẩn để dùng chất kháng sinh phù hợp.

- Nếu như cuối cùng không thể làm dịu thì mới dùng kỹ thuật rạch màng tim

Mạnh Hi không tán dương Trần Thương quá nhiều, mà chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Để cậu châm cứu cậu có thể thành công không?

【Đinh! Thông qua khảo nghiệm của đạo sư Mạnh Hi, nhận được độ thiện cảm + 3. Đinh! Phát động nhiệm vụ khảo nghiệm vòng thứ hai, tiến hành châm cứu màng tim đối người bệnh.】

Hai mắt Trần Thương sáng lên, lại còn là nhiệm vụ liên hoàn, một vòng cuối không biết sẽ là cái gì?

- Có thể

Lúc này, bác sĩ Ngô Bằng khoa cấp cứu trở về, mang theo bác sĩ phòng siêu âm đẩy xe đi đến.

- Chủ nhiệm Mạnh, đến rồi

Ngô Bằng vội vàng nói.

Mà bác sĩ phòng siêu âm bởi vì cùng nội khoa tim bình thường hay qua lại với nhau nên quan hệ với Mạnh Hi cũng không tệ, cũng biết tính cách của Mạnh Hi.

Vì vậy sau khi nhìn thấy Mạnh Hi, không hề nói nhảm, trực tiếp gật đầu một cái, hỏi:

- Chủ nhiệm Mạnh, tình huống người bệnh như thế nào?

Mạnh Hi nói ra:

- Tôi hoài nghi là viêm màng tim cấp tính, người bệnh còn có chút dấu hiệu của chèn ép tim.

Bác sĩ siêu âm nghe xong, sắc mặt hơi đổi một chút, chèn ép tim?

Cái bệnh này cũng không phải đùa giỡn đâu

Nghĩ tới đây, bắt đầu vội vàng thao tác.

Hiệu quả siêu âm đối với bệnh này vẫn rất không tệ.

Không bao lâu, đã có kết quả

Khoang màng tim tích dịch không ít, đã áp bách đến phổi, phế quản, tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với hô hấp, hơn nữa cũng có một chút áp lực lên trái tim.

Màn hình siêu âm tim động hiện ra điểm số trái tim bắn máu đã bắt đầu hạ xuống.

Bác sĩ siêu âm nhíu mày:

- Chủ nhiệm Mạnh, phải mau chóng châm cứu

Mạnh Hi gật đầu:

- Tiểu Trần, cậu tới đi

Nghe thấy Mạnh Hi nói, trong lòng Cát Hoài sững sờ

Anh cho rằng Mạnh Hi là nói đùa

Không nghĩ tới... Cô lại nghiêm túc.

Châm cứu màng tim?

Đây cũng không phải là châm cứu lồng ngực.

Người này mới tới mấy ngày, còn chưa động tay một lần, đã để cậu ta châm cứu, rõ ràng có chút quá...

Bỗng nhiên Cát Hoài nghĩ lại, đây chỉ là Mạnh Hi hỏi một chút.

Trần Thương còn chưa nhất định sẽ biết làm

Cho dù là biết, anh đoán Trần Thương cũng không dám, dù sao...

- Tôi có thể.

Lời nói bình đạm của Trần Thương trực tiếp đánh gãy phỏng đoán của Cát Hoài.

Cát Hoài bị dọa trái tim khẽ run rẩy.

Con mẹ nó?

Cậu ta lại có thể

Nếu như nói Cát Hoài là cái biểu tình này.

Thì Ngô Bằng càng mê mang.

Nhìn quần áo Trần Thương một chút, rõ ràng là áo blouse của nghiên cứu sinh và bồi dưỡng sinh mặc, không phải chơi đùa gì chứ?

Nghĩ tới đây, Ngô Bằng lúng túng nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, chuyện này cũng không thể nói đùa, phẫu thuật cấp cứu cũng không phải nói đùa đâu, cô để học sinh làm, người thứ nhất không đồng ý là tôi.

Không phải Ngô Bằng xem thường Trần Thương, mà là muốn phụ trách đối với bệnh nhân.

Vì vậy, vô luận nói như thế nào, vô luận lập trường cùng cách làm đều không sai

Thế nhưng Mạnh Hi có chút trầm mặc, nhìn hình ảnh nhảy trên máy siêu âm, nhìn Ngô Bằng nói ra:

- Được rồi, ý nghĩ bác sĩ Ngô tôi đã biết, nhưng mà... Người bệnh hẳn là viêm màng tim cấp tính, lưu lại khoa cấp cứu không có ý nghĩa, chuyển tới ngoại khoa tim đi.

Ngô Bằng nghe vậy lập tức sửng sốt, hình như... Không có bệnh gì.

Từ khi bắt đầu, người bệnh này đã không thuộc về mình.

- Được rồi, vậy thì khổ cực cùng phiền phức chủ nhiệm Mạnh, còn có bác sĩ Cát, để ý nhiều hơn

Mạnh Hi quay người nhìn thoáng qua Cát Hoài:

- Bác sĩ Cát, anh cùng bác sĩ Ngô đi làm thủ tục, mau một chút, tôi cùng Trần Thương chuẩn bị châm cứu

Cát Hoài càng là trợn tròn mắt, đăng ký thủ tục không phải là để học sinh đi làm à?

Châm cứu không phải để bác sĩ tới làm sao?

Người này... tại sao lại như vậy?

Nhưng không có cách nào, chủ nhiệm Mạnh là boss trực hệ của mình, nghe theo là được.

Cát Hoài vội vàng cùng Ngô Bằng bắt đầu đi làm giấy chuyển khoa.

Người bệnh của khoa cấp cứu được chuyển khoa cực kỳ thuận tiện mau lẹ, không phiền toái như phòng ban khác.

Quá trình trị liệu không khác nhau quá lớn, duy nhất khác biệt, hẳn là người bệnh và bác sĩ siêu âm đổi chỗ khác, mà Trần Thương chính thức làm châm cứu màng tim.

Cát Hoài chạy trước chạy sau, bận bịu đến bận bịu đi, thật vất vả mới hết bận, vội vàng chạy tới phòng bệnh, nhìn Trần Thương châm cứu.

Vừa mới tiến vào, chỉ nghe thấy Trần Thương nói ra:

- Vừa vặn, Cát lão sư, một hồi làm phiền cô giúp tôi rút dịch.

Cát Hoài nghe xong, lập tức biến sắc...

Ta mẹ nó... Đến cùng ai là học sinh, ai là lão sư

Thế nhưng giờ mình không giúp đỡ, chẳng lẽ để chủ nhiệm Mạnh rút dịch?

Nghĩ tới đây, Cát Hoài nhịn không được thở dài.

Được rồi, được rồi

Nhịn

Đại nhân không chấp tiểu nhân.

Lần này bởi vì có siêu âm tâm động cầu tùy thời định vị, còn có tâm điện giám sát, hệ số an toàn đề cao hơn rất nhiều.

Mà trong không gian huấn luyện, dưới loại tình huống này Trần Thương đã luyện tập không biết bao nhiêu lần, trên cơ bản là việc tiện tay làm.

Nhưng vì để tránh phản ứng huyết áp thấp làm người bệnh hôn mê, Trần Thương nhìn Cát Hoài nói ra:

- A-trô- pin.

Cát Hoài nháy mắt.

Trần Thương:

- A-trô- pin.

Cát Hoài đang muốn hỏi vì cái gì, bỗng nhiên biến sắc, lập tức kịp phản ứng.

Trần Thương này... Không tệ, có chút trình độ

Trần Thương bắt đầu thường quy trải động khăn... Sát khuẩn... Gây tê...

Trần Thương cầm kim châm cứu trong tay, tại vị trí sườn trái xương ngực, từ phía hông chậm chạp đâm vào.

Đầu châm chậm chạp đâm vào, Trần Thương cảm giác truyền đến

Đúng chỗ

Toàn bộ quá trình rất nhanh, dù sao đã không biết châm qua bao nhiêu lần, một loạt động tác nước chảy mây trôi, bác sĩ siêu âm ở bên cạnh nhìn trợn tròn mắt.

Sau đó, nói ra:

- Cát lão sư, có thể.

Cát Hoài giống như còn chưa kịp phản ứng, dù sao mới qua vài giây đồng hồ? Đã xong rồi?

Người trẻ tuổi, cậu có thể đừng như thế qua loa hay không, chữa bệnh không thể nghiêm túc một chút hay sao?

- Nhanh như vậy?

Trần Thương gật đầu:

- Hút đi.

Cát Hoài bắt đầu hút, lập tức cảm thấy chất lỏng xuất hiện.

Chương 357: Vội Cái Gì?

Không thể không nói, so với tài xế Lưu 120, bác sĩ Cát chuyên nghiệp hơn rất nhiều, toàn bộ quá trình rút chậm chạp có thứ tự.

Không bao lâu, rút dịch hoàn thành.

Tiếp đó thuận thế tiêm vào một chút chất kháng sinh vào trong khoang màng tim.

Không bao lâu sau, trên cơ bản triệu chứng người bệnh ổn định lại.

Nhưng đây cũng không có nghĩa là phẫu thuật kết thúc.

Hiện tại chỉ là hóa giải triệu chứng của người bệnh, để đảm bảo triệu chứng bệnh tật và tính mạng của người bệnh thì giai đoạn tiếp theo mới là quan trọng.

Minh xác tính chất màng tim tích dịch, mau chóng hoàn thành phẫu thuật.

Dù sao bệnh viêm màng tim cấp tính, biểu hiện ban đầu là buồng tim bị ma sát với thành tim, xuất hiện chứa tơ huyết (fibrin) trầm tích cùng nhiều tế bào bạch cầu tụ tập tạo thành chất lỏng đặc dính, xưng là tơ huyết (fibrin) hoặc khô tính viêm màng tim.

Mà chứng viêm phản ứng thường liên luỵ màng tim xuống tầng ngoài cơ tim, số ít người nghiêm trọng hơn có thể liên luỵ sâu bộ cơ tim, gọi là viêm màng cơ tim.

Viêm màng tim khép lại có thể lưu lại nhưng vết nhỏ lốm đốm và có khả năng dích liền, như chứng viêm liên luỵ đến bên ngoài màng tim, có thể sinh ra trái tim dính liền với cơ quan lân cận, màng phổi, màng liên kết phủ tạng cùng cơ hoành.

Vì vậy, loại trị liệu này là viêm màng tim cấp tính, phải tranh thủ thời gian tiến hành.

Mà viêm màng tim một khi chẩn đoán chính xác bình thường đều phải mau chóng triển khai phẫu thuật.

Hiện tại còn cần máu bồi dưỡng, và phân tích tính chất dịch.

Chỉ có thể chờ đợi đến ngày mai.

Mạnh Hi nói:

- Được, rút không tệ! Thương hay làm à?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Vâng, bình thường cấp cứu làm.

Mạnh Hi bỗng nhiên như có điều suy nghĩ nói ra:

- Vậy cậu biết làm phẫu thuật màng tim không?

【Đinh! Hoàn thành khảo nghiệm vòng thứ hai của đạo sư Mạnh Hi, nhận được độ thiện cảm + 5, phát động nhiệm vụ vòng thứ ba, làm một lần phẫu thuật màng tim.】

Trần Thương có chút do dự, dù sao giống châm cứu màng tim kia anh đã biết, hơn nữa là cấp đại sư, cho nên anh mới nói có thể.

Nhưng phẫu thuật màng tim... Trong lòng Trần Thương đều không chắc, không xác định.

Anh muốn nói có thể không làm hay không?

Khả năng cũng sẽ làm.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống cùng chủ nhiệm Đào Mật giảng giải, Trần Thương đã có lý luận tri thức rạch ra buồng tim.

Nhưng khuyết thiếu thực tiễn.

Hơn nữa nhiệm vụ lần trước hoàn thành năm ca phẫu thuật màng tim, có thể trực tiếp tăng kỹ năng này của anh lên cao cấp.

Vì vậy, Trần Thương cắn răng một cái, ăn ngay nói thật:

- Mạnh lão sư, tôi muốn thử một chút, nhưng... Tôi không thể đảm bảo phẫu thuật nhất định thuận lợi, dù sao tôi chưa từng thử qua, nhưng tôi gặp qua rất nhiều lần.

Mạnh Hi hơi sững sờ, gật đầu cười một tiếng:

- Tốt, ngày mai cậu mổ chính.

Sau khi nói xong, Mạnh Hi thuần thục cởi áo blouse ra, vừa chỉnh lý, vừa nói:

- Tôi sẽ nhìn cậu làm.

Trần Thương nghe xong cảm thấy ấm áp trong lòng.

Kỳ thật, Mạnh Hi lão sư đối với mình vẫn rất không tệ.

Cát Hoài đứng bên cạnh đang muốn nói lại thôi.

Nhìn xem bộ dạng hai người, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hiểu được

Mình đối nghịch với Trần Thương, đây không phải tự tìm không thoải mái sao?

Dù sao Trần Thương là đệ tử của lãnh đạo mình, khai sơn đại đệ tử, loại đồ đệ này tình cảm vẫn rất sâu sắc.

Đối với Trần Thương, Mạnh Hi khẳng định phải trọng điểm bồi dưỡng.

Nói trắng ra hai người là cùng một đường, giờ mình chất vấn Trần Thương, chính là chất vấn chủ nhiệm Mạnh, nói không chừng hai người

cùng nhau đối phó mình.

Sau khi hiểu rõ, Cát Hoài cảm thấy chính mình nên thản nhiên một chút, rộng lượng một chút, biểu hiện khi chất cần có của một lão sư.

- Trần Thương, giữa trưa tan tầm xong thì lập tức tới! Đón xe tới

Mười một giờ trưa, Trần Thương nhận được điện thoại của Mạnh Hi.

Trần Thương mới vừa từ bên trong phòng phẫu thuật đi ra, ngay lập tức gật đầu đáp ứng, tiếp đó mới hỏi:

- Có chuyện gì vậy Mạnh lão sư?

Mạnh Hi nói:

- Ngày hôm qua đã có kết quả của người bệnh, là viêm phổi cấp tính, chuyển thành tụ cầu khuẩn, hẳn là trong lồng ngực trực tiếp lây nhiễm lan ra.

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, nếu nhanh như vậy đã xác định ra lây nhiễm gì, bước tiếp theo rất đơn giản, cần phải làm là dùng chọn lựa chất kháng sinh phù hợp.

Đối chứng trị liệu cũng là biện pháp thỏa đáng nhất.

Sau khi nói xong, Mạnh Hi bổ sung một câu:

- Màng tim tích dịch bổ sung có mủ dịch.

Trần Thương ồ một tiếng, định thần lại thì sững sờ

- Màng tim tích dịch có dịch mủ?

Mẹ nó

Trần Thương lập tức khẩn trương.

Nghĩ đến vừa rồi Mạnh Hi nói câu nói kia nước chảy mây trôi, Trần Thương kém chút bị nước miếng sặc chết.

Có thể nói một kiện chuyện lớn nhẹ nhàng như thế, đoán chừng cũng chỉ có Mạnh Hi làm được?

Bởi vì không nói trị liệu chất kháng sinh toàn thân, hoặc nói là tiêm chất kháng sinh vào trong khoang màng tim đều không có phòng ngừa mủ dịch hình thành trong khoang

Thậm chí có thể bởi vì màng tim tích dịch quá lớn mà gây áp lực lên tim, hoặc bởi vì hình thành màng tim tích mủ mà phát triển thành màng tim co hẹp.

Một khi xác định là mủ dịch, đồng nghĩa phải tiến hành phẫu thuật màng tim ngay lập tức, tiến hành làm sạch vết thương, tiếp đó phòng ngừa ống dẫn lưu.

Những ngày này, Trần Thương học tập lý luận tri thức cực kỳ đúng chỗ, mỗi một phẫu thuật nguy hiểm đều rõ ràng.

Đối với ca phẫu thuật sắp tới, Trần Thương không hiểu được khẩn trương lên:

- Nếu không... Mạnh lão sư, cô tranh thủ thời gian phẫu thuật sớm đi?

Mạnh Hi hơi sững sờ, nhàn nhạt nói câu:

- Vội cái gì?

Một câu nói nhẹ nhàng này làm cho Trần Thương lập tức trợn tròn mắt, nhưng khi nhìn lại thì điện thoại đã cúp máy rồi.

Trần Thương có chút im lặng...

Câu "vội cái gì" này... khiến Trần Thương cảm thấy trong lĩnh vực ngoại khoa tim, mình vẫn còn rất yếu.

Tại sao nói như vậy?

Bất kỳ một bác sĩ lâm sàng trưởng thành đều sẽ kinh lịch ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất chính là chữa bệnh tiểu bạch, nhìn cái gì cũng mê man không biết nặng nhẹ, không biết thong thả và cấp bách, thậm chí không phân rõ tính nghiêm trọng

Giai đoạn thứ hai là lý luận cuồng ma, đối với kiến thức lý luận thuộc như lòng bàn tay, giai đoạn này trên cơ bản là lý luận tri thức đọc như nước chảy, đối với bệnh tật nguy hiểm đã mười phần hiểu rõ, biết rõ bệnh tật đáng sợ, nhìn cái gì cũng thấy gấp, luôn cảm thấy rất nặng.

Giai đoạn thứ ba là lâm sàng lão bạch, căn cứ vào kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm cùng nắm chắc các loại số liệu, trong lòng hiểu rõ tình huống cùng trạng thái người bệnh và độ nắm chắc cực cao.

Mà Trần Thương, trong lĩnh vực khoa ngoại tim mặc dù không phải giai đoạn thứ nhất tiểu bạch cái gì cũng không hiểu.

Nhưng cũng là giai đoạn thứ hai nhìn cái gì cũng gấp, gặp phải chút chuyện luôn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Kỳ thật cũng không trách Trần Thương, bởi vì bản thân viêm màng tim cấp tính bộc phát, từ khi triệu chứng xuất hiện đến khi bệnh nặng chỉ vẻn vẹn có 3 ngày

Biểu hiện cũng rất rõ ràng, thông thường đều là sốt cao, rùng mình, toàn thân giống như bị trúng độc cùng hô hấp khó khăn. Nhiều người bệnh không đau ngực điển hình, mà cùng phát sinh đau ngực mang ý nghĩa tình thế nghiêm trọng tăng lên, bệnh tật càng thêm nguy hiểm.

Chương 358: Trượt Tay Hoặc Là Tê Tay

Mạnh Hi nói như vậy, sinh lý sinh hóa và bồi dưỡng kết quả đều cho thấy là viêm màng tim tích dịch, chuyện này có ý nghĩa là mức độ nguy cơ lại tăng lên một chút.

Bởi vì viêm màng tim tích dịch có thể dẫn đến màng tim co hẹp lại, mức độ nguy hiểm cũng sẽ cao hơn rất nhiều

Căn bản bất lợi cho việc khôi phục của người bệnh

Mà phẫu thuật viêm màng tim co hẹp khó hơn rất nhiều so với phẫu thuật màng tim phổ thông, nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương có chút căng thẳng.

Chủ yếu nhất là anh không thể vì Mạnh lão sư chờ mình mà làm trễ nải bệnh tình người bệnh.

Kỳ thật anh cảm thấy, Mạnh Hi lão sư đang chờ mình, càng như thế, Trần Thương lại càng lo lắng.

Trần Thương vẫn cực kỳ cảm kích phần ân tình này.

Mạnh Hi lớn mật thế nào cũng sẽ không chậm trễ thời gian chẩn trị tốt nhất cho người bệnh. Cô làm như vậy là vì cô đã rất hiểu rõ đối với chỉ tiêu của người bệnh, đối với trạng thái bệnh tật phát triển thế nào cũng hết sức rõ ràng.

Cho nên mới nói với Trần Thương như vậy

Bình thường phán đoán bệnh tật đều là kinh nghiệm của bác sĩ.

Chủ nhiệm Mạnh có thể tự tin như vậy nhưng Trần Thương không dám.

Tiểu bác sĩ phải có giác ngộ của tiểu bác sĩ, thôn Tân Thủ cũng phải có cách chơi của thôn Tân Thủ.

Lúc này, bệnh viện cũng không có việc gì nên Trần Thương chào một tiếng rồi chạy đi ngay

Từ khi trong khoa không có Viên Phàm, toàn bộ phòng ban đều thanh tịnh hơn rất nhiều, Trần Thương cũng càng ngày càng không chút kiêng kỵ.

Tần Duyệt đã bị thế công trà sữa thu phục.

Hiện tại, chủ nhiệm An cũng bị phương pháp khâu Chen ngược chết đi sống lại.

Vương Dũng với tư cách tiểu đồ đệ của mình, dốc lòng tu hành, siêng năng làm việc.

Trần Thương cảm thấy bây giờ trong khoa mình là bá chủ một phương

Gọi là Trần lão đại cũng không sai

...

Đón xe đến Đông Đại Nhất viện chỉ mất tám khối tiền, vội vàng chạy tới ngoại khoa tim, vừa lúc Mạnh Hi ở trạm y tá chuẩn bị bệnh lịch.

Trần Thương chạy tới:

- Cảm ơn Mạnh lão sư, để cô đợi lâu

Mạnh Hi cũng hơi sững sờ, nhìn đồng hồ trên tay một chút:

- Sớm như vậy?

Sau khi nói xong, cầm giấy cam kết đồng ý phẫu thuật đưa cho Trần Thương:

- Tờ cam kết phẫu thuật đều ký xong, mau chóng bắt đầu phẫu thuật đi.

Trần Thương cảm kích cười một tiếng.

Mặc dù Mạnh lão sư hơi nghiêm khắc, làm việc thì không biết ngày đêm để học sinh tan tầm tới đi theo phẫu thuật.

Nếu như học sinh bình thường khẳng định sẽ có phàn nàn.

Nhưng Trần Thương hiểu vì ngay cả lão sư đều không phàn nàn, anh có tư cách gì để phàn nàn.

Cát Hoài thấy Trần Thương tới, đặc biệt cười nhẹ một tiếng:

- Tiểu Trần, không cần khẩn trương, có tôi đây.

Trần Thương sững sờ, Cát lão sư này... đổi tính rồi à?

Sao hôm nay có vẻ yêu mến mình như thế.

Trần Thương vội vàng nói:

- Tạ ơn Cát lão sư, hôm nay còn phải phiền phức Cát lão sư.

Cát Hoài lắc đầu:

- Lúc đầu chịu khó một chút, học nhiều một ít, làm thêm mấy sẽ tốt thôi.

Chuẩn bị kỹ càng tất cả, mọi người tập trung bên trong phòng phẫu thuật.

Trên đường đi, Mạnh Hi cường điệu rất nhiều về tầm kỹ thuật quan trọng của phẫu thuật rạch màng tim dẫn lưu cho Trần Thương.

Vừa đi vừa nói chuyện, ba người Trần Thương đã đến phòng phẫu thuật.

Mạnh Hi rất hiếu kì đối với Trần Thương, cho tới nay, mặc dù rất ít để Trần Thương làm việc nhưng mỗi một lần Trần Thương biểu hiện đều cực kỳ chói mắt.

Đặc biệt là kỹ xảo chẩn đoán bệnh, hai lần đều làm cho Mạnh Hi hai mắt tỏa sáng, năng lực làm việc cũng rất lợi hại, cho dù là khâu mạch máu

hay là châm cứu màng tim, thao tác kia... Không có mấy chục năm kinh nghiệm rất khó làm được

Vì vậy, mặc dù Mạnh Hi không nói nhưng đối với Trần Thương thì tâm lý rất nắm chắc.

Cô cũng muốn nhìn xem Trần Thương phẫu thuật như thế nào?

Cho tới nay, Mạnh Hi đối với học sinh của mình đều ôm một thái độ: "Thà thiếu không ẩu".

Cô là người cực kỳ kiêu ngạo, loại kiêu ngạo này có từ năng lực của cô.

Không phải cô xem thường người xung quanh, xem thường Đông Đại Nhất viện, mà ngược lại, cô kiêu ngạo thật ra là đối với mình, đối với bệnh tật, đối với phẫu thuật.

Cô có yêu cầu cực cao với chính bản thân mình

Cô hi vọng mình không ngừng phấn đấu đề cao bản thân, không ngừng học hỏi để tiến cao hơn, để cho kỹ thuật y của mình càng ngày càng tinh xảo...

Mặc dù làm ở Đông Đại Nhất viện, nhưng Mạnh Hi luôn hướng tới một nơi nào đó ở kinh đô, cũng hướng tới một số địa phương bên kia bờ đại dương.

Đối thủ của cô, không ở đây mà là ở nhưng nơi cao cấp hơn.

Áp lực lớn không?

Rất lớn

Vì vậy cô không cho phép bản thân mình thư giãn

Trần Thương xuất hiện tuyệt không phải ngẫu nhiên, nhưng Trần Thương biểu hiện lại cực kỳ đột nhiên.

Mỗi lần cậu ta làm hai mắt cô sáng lên, là một lần cho Mạnh Hi hi vọng.

Cho dù là chính mình không thể vượt qua bọn họ, nhưng có lẽ, học sinh của mình có thể vượt qua học sinh của bọn họ, cái này cũng được?

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi vội vàng lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ tiêu cực này.

Đối thủ của mình, mình phải dùng thực lực chứng minh, mà không phải mượn nhờ người khác.

Mạnh Hi nhịn không được để tay lên ngực tự hỏi: Mình sợ không? Hối hận không?

Phẫu thuật sắp bắt đầu, y tá dụng cụ nhìn thấy Trần Thương thì hơi sững sờ, sao lại để học sinh làm phẫu thuật?

Bác sĩ gây mê cũng có chút nghi hoặc, nhìn thoáng qua Mạnh Hi, thấy Mạnh Hi không hề bị lay động. Sau đó, nhìn thoáng qua Cát Hoài, thấy Cát

Hoài cũng như không có gì.

Bác sĩ gây mê dứt khoát không để ý, cũng không để ở trong lòng.

Ở đây có một chủ trị lớn tuổi, một phó chủ nhiệm, cho dù như thế nào thì một ca phẫu thuật màng tim cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

Mà lúc này, Hạ Cao Phong vừa vặn phẫu thuật xong một ca tứ chứng Fallot từ tối hôm qua, mệt mỏi quá sức. Ông đi ra phía cửa, xuyên qua cửa lớn nhìn vào phòng phẫu thuật, nhìn thấy bên trong đang phẫu thuật. Mà Trần Thương … là mổ chính?

Hạ Cao Phong lập tức hào hứng, dù sao đây chính là học sinh mà ông nhìn trúng

Hạ Cao Phong bất động thanh sắc đi vào, ông cũng rất muốn nhìn xem Trần Thương phẫu thuật thế nào.

Người trẻ tuổi này cho ông rất nhiều kinh hỉ, thuật khâu mạch máu nhanh hơn cả Cát Hoài, không những nhanh mà còn rất tốt

Trình độ khẳng định rất cao.

Nhưng... Hiện tại Trần Thương đến cùng làm phẫu thuật gì?

Hạ Cao Phong chậm rãi đi tới.

Ngay lúc này, Trần Thương cầm dao mổ, mặc dù chưa từng làm nhưng đã không còn luống cuống, hình thức dạy học mang tới chỗ tốt là giúp anh trở thành vương giả lý luận.

Anh nhớ rõ mỗi một bước phẫu thuật, nhớ kỹ mỗi một khâu nhỏ trong lúc phẫu thuật.

Trần Thương nâng dao, bắt đầu chậm rãi cắt vào vị trí 2cm phía dưới rốn, một vết cắt dài 4 đến 5 cm xuất hiện.

Bước đầu tiên, Trần Thương cho mình điểm tối đa

Cơ sở phẫu thuật ngoại lồng ngực đơn giản, thuật cầm máu rạch lồng ngực cấp đại sư giúp anh làm thuận lợi.

Vết cắt mở miệng làm cho hai chủ nhiệm và một chủ trị đều chấn kinh.

Cát Hoài vốn muốn đạt thành mặt trận thống nhất với Trần Thương, thông qua anh lấy lòng chủ nhiệm Mạnh.

Thế nhưng vào giờ phút này lập tức nhịn không được

Thằng nhãi này lừa mình, còn nói chưa từng làm?

Nhìn vết cắt còn tốt hơn mình làm.

Được rồi, nhịn một chút, chỉ là rạch ra lỗ hổng tốt hơn mình mà thôi.

Mình nhịn một chút, hôm nay vừa mới lấy lòng, không thể thất bại trong gang tấc

Nghĩ tới đây, Cát Hoài hư tình giả ý ra vẻ nhiệt tình chậc chậc một tiếng:

- Tiểu Trần, không phải cậu nói lần đầu tiên làm phẫu thuật rạch màng tim à? Quá khiêm tốn rồi đấy?

Khi Trần Thương làm phẫu thuật rất tập trung không thích phản ứng người, đây cũng là nguyên nhân anh ưa thích hợp tác với Tỉnh Nhiên.

Tỉnh Nhiên nghe lời, hiểu chuyện, rất biết quan sát, biết mình định làm gì để mà chuẩn bị trước.

Mà Cát Hoài, một chút bộ dạng làm phụ trợ cũng không có, đây là công việc của Tần Duyệt, ông một người phụ trợ có mắt nhìn một chút.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nói một tiếng:

- Cát lão sư, cầm máu.

Lập tức mặt Cát Hoài đỏ lên, vội vàng lấy ra băng gạc bắt đầu cầm máu

Sau đó, Trần Thương bắt đầu rạch cơ bụng đến trước màng tim mới dừng lại, rồi rít tách rời, cuối cùng làm lộ ra xương ngực.

Sau đó, anh mới cẩn thận tách rời cơ hoành, cơ bụng khỏi phần da thịt.

Quá trình này tương đối tinh tế, làm xong một bước này mới có thể nhìn thấy màng tim rò rỉ ra

Động tác của Trần Thương cực kỳ trôi chảy, cực kỳ tự tin, thủ pháp tinh diệu, thành thạo, kinh nghiệm phong phú, đâu có giống tân thủ? Rõ ràng là một kỳ cựu trong nghề

Cát Hoài càng nhìn càng chấn kinh, tức giận, Trần Thương này chính là một cậu bé có tâm cơ

Cậu ta đang thể hiện mình làm rất tốt à?

Nói lần đầu tiên phẫu thuật, tiếp đó để chúng ta xem xét, lừa dối trước, sau đó làm cho chúng ta kinh động như gặp được người tài.

Giờ đã nhìn rõ bản chất của cậu ta

Nghĩ tới đây, Cát Hoài có chút phẫn uất bất bình, so sánh người tâm cơ trước mắt này, mình thực sự là quá đơn thuần, Cát Hoài cảm thấy có chút thiệt thòi.

Không chỉ có Cát Hoài, Mạnh Hi quả thực bị một loạt động tác này của Trần Thương làm cho sợ ngây người.

Khi Trần Thương nói không biết, Mạnh Hi đã chuẩn bị tốt đủ kiểu cứu tràng.

Thế nhưng biểu hiện của Trần Thương lúc này giống như một bác sĩ ngoại khoa cấp đại sư.

Làm gì còn cần chính mình cứu tràng?

Cứu mình còn tạm được
Trong lòng Hạ Cao Phong lộp bộp, thật hối hận.
Làm sao lại bỏ qua một hạt giống tốt này.
Thật... Quá đáng tiếc.
Đệ tử như vậy, mấy chục năm có thể gặp phải một người cũng không tệ rồi, hơn nữa tuyệt đối phải được xem như người nối nghiệp để bồi dưỡng.
Mà Mạnh Hi... Mệnh thật tốt.
Học sinh đầu tiên đã ưu tú như vậy.
Mà hiện tại, Trần Thương thấy màng tim lộ ra thì hơi sợ.
- Ống chích
Cát Hoài vội vàng đưa tới, lần này anh rất trung thực.
Trần Thương lo lắng, rút ra không được
Chuyện xấu, quả nhiên là mủ dịch quá nhiều.
Viêm mủ dịch không giống chất lỏng lý hoá, mủ dịch quá nhiều sẽ không rút ra được.
Chỉ có thể rạch màng tim ra.
Trần Thương hiểu rõ và cũng biết cắt như thế nào.
Thế nhưng... Sâu cạn bao nhiêu, cường độ bao nhiêu, chiều dài bao nhiêu...
Những cái này trong lòng Trần Thương đều không chắc.
Quả nhiên, một dao xuống.
Lập tức hai người sau lưng một mặt mê man
Cát Hoài sững sờ, trong lòng thầm mắng: Con mẹ nó? Cậu cố ý à?
Cố ý dùng phương thức cấp thấp như vậy để nói cho tôi là lần đầu tiên à?
Đây cũng quá giả rồi
Mà Mạnh Hi cùng Hạ Cao Phong thì trầm mặc, cái này... Ngoài ý muốn à?
Dù sao, một dao kia quá không có trình độ để mở miệng
Một dao này của Trần Thương không rạch được màng tim ra
Sai lầm này... Cấp quá thấp.
Nghĩ đến cách Trần Thương mở ngực vừa nãy, hai người nuốt ngụm nước bọt.
Trần Thương hẳn là tê tay?
Khẳng định là như vậy.
Dù sao, trước và sau phẫu thuật, chênh lệch này giống như là đổi thành người khác vậy... Quá rõ ràng, tuyệt đối là trượt tay hoặc là tê tay.

Chương 359: Chuẩn Bị Tốt Để Chấn Kinh Chưa?

Mặt Trần Thương xấu hổ đỏ lên

Con mẹ nó thật xấu hổ

Một dao xuống không có cắt phá màng tim.

Rất đau đớn

Trần Thương khụ khụ một tiếng, lúng túng nhìn thoáng qua hai người xung quanh, không đúng... Là ba người?

Ồ? Sao chủ nhiệm Cao lại tới đây! ?

Nhìn ánh mắt ba người, Trần Thương hít sâu một hơi, lúng túng nói:

- Lần đầu tiên, lỡ tay...

Trong lòng thì nói thầm một tiếng: Mẹ nó, cần thiết không?

Lần đầu tiên mình phẫu thuật rạch màng tim, lại có nhiều người vây xem như vậy, cũng quá lúng túng

Nghe thấy Trần Thương nói lần đầu tiên, Cát Hoài cười cười, lý giải nói:

- Được rồi, ừ, cực kỳ ưu tú.

Trong lòng thì một trăm câu "Cậu bé tâm cơ" đã phát biểu trên mưa đạn.

Trần Thương tập trung tinh thần, tiếp tục phẫu thuật.

Lần này, màng tim bị rạch ra, thận trọng lấy mủ dịch ra.

Một loạt động tác không lưu loát này giống như trâu già kéo xe rởm, từng bước một, xấu hổ vô cùng.

Hai người sau lưng nhìn với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như ngay từ đầu Trần Thương biểu hiện như vậy thì còn dễ nói, có thể lý giải, thế nhưng cậu ta bắt đầu như nước chảy mây trôi, bỗng nhiên hiện tại động tác không lưu loát có thể khiến người không cảm giác được sự chênh lệch à?

【Vi khuẩn viêm màng tim cấp tính, cấp 40, quái bình thường, phát tác viêm màng tim cấp tính do vi khuẩn, lúc này đã trở thành dịch mủ, gia tăng độ nhớt, màng tim tích mủ trong thời gian dài sẽ phát triển thành viêm màng tim co hẹp.】

Bởi vì có một lượng nhỏ dịch mủ trong thời gian ngắn không thể nào bài trừ hết, cho nên cần đặt ống thông dẫn lưu, bài xuất lâu dài.

Cần rạch ra một cái lỗ hổng ở màng tim, hay còn gọi là thuật rạch cửa sổ màng tim dẫn lưu.

Cái này... Có chút độ khó

Nhìn ba người bên cạnh giống như đang xem trò vui, nhìn ánh mắt hài hước của Cát Hoài, Trần Thương rất muốn ném dao phẫu thuật tới

Mà Cát Hoài khụ khụ một tiếng, cậu giả vờ? Cậu tiếp tục giả vờ đi?

Trần Thương cắn răng một cái, thận trọng bắt đầu.

Dù sao... Vạn sự khởi đầu nan, làm xong một ca này mình sẽ thuần thục hơn nhiều.

Phẫu thuật chậm rãi tiến hành, đối với Trần Thương, cắt bỏ một khối màng tim độ khó quá lớn.

Dù sao vết cắt cũng khó khăn, huống chi cắt ra một cái lỗ nhỏ để dẫn lưu.

Anh biết rõ nên làm như thế nào, rất đơn giản chỉ cần cẩn thận cắt bỏ một khối màng, sau đó rạch ra rồi khâu dưới da.

Cái này nhìn như đơn giản, nhưng quá trình phẫu thuật lại không hề khó khăn.

Nhưng lại khiến Trần Thương muốn khóc.

Dao thứ nhất, thất bại

Dao thứ hai, xấu quá

Dao thứ ba, cái quái gì vậy...

Chính Trần Thương cũng nhìn không được.

Trần Thương đỏ mặt, loại cảm giác mất mặt này bao lâu không có gặp, mẹ hệ thống, tôi muốn huấn luyện, tôi phải cố gắng, tôi muốn trở nên mạnh hơn

Ba người sau lưng trợn tròn mắt...

Trên mặt biểu tình đặc sắc

Lúc này, Cát Hoài cũng hôn mê rồi, chẳng lẽ... Trần Thương thật không phải là đang giả vờ?

Thật sự đây là lần đầu tiên cậu ta làm phẫu thuật rạch màng tim?

Nhìn phương pháp phẫu thuật vụng về này, tám chín phần mười là như vậy

Dù sao... Mặt đỏ rần, mồ hôi cũng bắt đầu xuất hiện.

Cát Hoài hơi sững sờ, đột nhiên cảm thấy mình bỏ lỡ người trẻ tuổi này.

Cậu ta thật có thể là lần đầu tiên.

Mà Mạnh Hi rốt cuộc minh bạch ý tứ của Trần Thương, xem ra thật sự là lần đầu tiên phẫu thuật.

Trần Thương nói là lần đầu tiên làm phẫu thuật màng tim, cũng không phải là nói lần đầu tiên làm phẫu thuật lồng ngực.

Hiện tại xem ra, Trần Thương không có nói đùa.

Cậu ta làm phẫu thuật lồng ngực rất tuyệt, đặc biệt là phẫu thuật mở ngực rất lợi hại, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã có phong phạm đại sư, thực sự là không tầm thường

Thế nhưng... phẫu thuật rạch màng tim, ừ... Hắn cũng là bằng với tân thủ, ngay cả nhập môn cũng không đủ.

Màng tim này đều cắt mấy dao?

Lỗ hổng nhỏ còn chưa làm tốt.

Cũng quá kém đi?

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi thở dài, xem ra trình độ Trần Thương có như ngày hôm nay, hắn hoàn toàn là nhờ cố gắng.

Chính mình vẫn đánh giá cao cậu ta?

Mà Hạ Cao Phong mặc dù nhìn cũng có một chút xấu hổ, nhưng mà... Nhưng khi Hạ Cao Phong nghiêm túc nghĩ lại, hồi tưởng lúc Trần Thương phẫu thuật, bỗng nhiên mí mắt hơi nhíu.

Bởi vì thao tác phẫu thuật của Trần Thương mặc dù không đành lòng nhìn thẳng, nhưng... ý đồ phẫu thuật của Trần Thương rất rõ ràng, mà quan trọng nhất chính là, Trần Thương lựa chọn phương pháp phẫu thuật hình như rất không tệ

Thuật rạch ra màng tim cũng có rất nhiều phương pháp

Mỗi một loại phương pháp đều có kỹ xảo áp dụng không giống nhau.

Kỳ thật, nếu không tính kỹ xảo phẫu thuật thì phương pháp Trần Thương áp dụng thật sự không tệ.

Đầu tiên là lựa chọn mở miệng, rất tuyệt

Không cần tách rời quá nhiều tổ chức, hơn nữa vết thương nhỏ, không dễ dàng tiến vào lồng ngực, ổ bụng, cực kỳ thích hợp cho người bệnh bị viêm màng tim cấp tính sinh mủ tương đối nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong rất hiểu kì.

Rõ ràng lựa chọn phương pháp phẫu thuật mười phần xảo diệu, nhưng hết lần này tới lần khác kỹ xảo phẫu thuật n bình thường hư thế, đây là như thế nào?

Chẳng lẽ chính là thiên phú?

Đột nhiên Hạ Cao Phong cảm thấy Trần Thương thật rất lợi hại.

Thế là nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần, đây là cậu... Lần đầu tiên làm phẫu thuật này à?

Trần Thương đỏ mặt ngượng ngùng, xấu hổ đến cực điểm, có rõ ràng như vậy không? Tôi đang dốc hết sức lực tiến về phía trước đó.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài:

- Đúng vậy, lần đầu tiên.

Hạ Cao Phong mỉm cười, nhẹ gật đầu:

- Tốt, không sai, rất có thiên phú. Tiếp tục cố lên

Một bên Cát Hoài trợn tròn mắt

Chủ nhiệm

Đại chủ nhiệm

Ngài nói vậy thể thấy lương tâm cắn rứt không, chủ nhiệm Mạnh cũng có thể biết sờ vào lương tâm của mình, ông với tư cách là đại lão gia sao lại không tự sờ chính mình đi?

Ông nhìn ra có thiên phú chỗ nào, còn cảm thấy rất không tệ?

Cát Hoài thở dài, quá giả dối.

Đây chính là sự nghiệp khác biệt, Hạ Cao Phong đứng ở góc độ cùng độ cao lớn hơn Cát Hoài rất nhiều.

Ông nhìn một ca phẫu thuật, rất nhanh có thể phát hiện chỗ nào chưa đạt.

Mà nếu mà so sánh, Cát Hoài vẫn là tuổi còn rất trẻ.

Không biết qua bao lâu, phẫu thuật kết thúc...

Trần Thương đột nhiên cảm thấy giờ khắc này thật là dài đăng đẳng.

Lần đầu tiên phẫu thuật mà cảm thấy mệt mỏi như thế, cũng may đã làm xong.

Thành công viên mãn

【Đinh! Rạch màng tim diệt quái vi khuẩn viêm màng tim cấp tính, nhận được: điểm kỹ năng + 1.】

【Nhiệm vụ trước mắt, hoàn thành năm ca phẫu thuật rạch màng tim 1/5.】

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng đã hoàn thành

Nhìn ba đôi mắt chất vấn xung quanh, Trần Thương nhịn không được hừ lạnh một tiếng.

Chờ xem, phàm nhân.

Còn bốn ca phẫu thuật, đến lúc đó Trần tôi nhất định phải làm cho mọi người nhìn lóe con mắt.

【Chằm chằm! Nhiệm vụ khảo nghiệm vòng thứ ba của Mạnh Hi đã hoàn thành, Mạnh Hi tương đối hài lòng, nhận được độ thiện cảm + 5.】

【Đinh! Phát động nhiệm vụ khảo nghiệm vòng thứ tư, thuật rạch ra màng tim làm chấn kinh Mạnh Hi, nhận được độ thiện cảm + 10. Thời gian thực hiện nhiệm vụ: 5 ngày.】

Hai mắt Trần Thương tỏa sáng, Mạnh lão sư, chuẩn bị tốt để chấn kinh chưa?

Chương 360: Mẹ Nó, Thật Đúng Là

Đối với độ thiện cảm nhận được hôm nay, Trần Thương rất không hài lòng

Chỉ lấy được một cái tương đối hài lòng, tăng thêm có 5 điểm độ thiện cảm.

Chỉ có 33 điểm độ thiện cảm thì có thể làm cái gì?

Trần Thương vừa mới nghĩ đến đây, Mạnh Hi quay người nhìn Trần Thương:

- Hai ngày này phẫu thuật màng tim khá nhiều, cậu tới làm đi.

Hai mắt Trần Thương lập tức sáng lên:

- Tôi? Tôi... Tôi làm được không?

Giọng nói Mạnh Hi không có gợn sóng, mây trôi nước chảy:

- Cậu không làm được thì thôi.

Trần Thương biến sắc:

- Tôi làm được! Tôi dám chắc làm được

Làm sao Trần Thương có thể nói mình không làm được?

Huống chi là cơ hội khó có được như thế.

Còn thiếu bốn ca phẫu thuật, nếu như không phải có nhiệm vụ này Trần Thương đã chuẩn bị mất điểm kỹ năng.

Nhịn một chút

Nhìn ánh mắt hài hước của ba người, trong lòng Trần Thương lo lắng, nói:

- Tôi thật làm được

Mạnh Hi thấy thế, phì cười một tiếng.

Mà Cát Hoài và chủ nhiệm Hạ Cao Phong như suy nghĩ điều gì nhìn thoáng qua Trần Thương, nụ cười tràn đầy xấu xa.

Trần Thương sửng sốt, chẳng lẽ mình nói sai cái gì à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương một mặt kinh ngạc.

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương cảm thấy 30 điểm độ thiện cảm hoàn toàn khác trước, lúc trước, khi có 20 điểm độ thiện cảm, Mạnh Hi lão sư đối với mình là cực kỳ không yên lòng, đừng nói cho làm phẫu thuật, hỗ trợ đều quá sức. Bây giờ đạt đến mốc 30 điểm, đã có thể cho Trần Thương tự tay làm phẫu thuật.

Xem ra độ thiện cảm cực kỳ phức tạp, Trần Thương càng ngày càng chờ mong độ thiện cảm của Mạnh lão sư không ngừng tăng lên, có thể tìm được đầu mối mới.

Vừa mới xuống thang máy, Trần Thương bỗng nhiên nhìn thấy Tỉnh Nhiên bước nhanh về phía bên này, Trần Thương lên tiếng chào, anh đều có chút ngoảnh mặt làm ngơ.

Lập tức Trần Thương tò mò, kêu một tiếng:

- Bác sĩ Tỉnh?

Tỉnh Nhiên mới nhìn lại, lập tức sắc mặt sững sờ:

- Bác sĩ Trần? Cậu tới Đông Đại Nhất viện rồi à?

Trần Thương cười nói:

- Tôi đây không phải đến làm nghiên cứu sinh à? Mạnh Hi là đạo sư của tôi.

Tỉnh Nhiên nghe thấy Mạnh Hi khẽ gật đầu, là cô ta?

Nhưng khi Tỉnh Nhiên nhìn Trần Thương thì lập tức nhớ tới một chuyện:

- Bác sĩ Trần, vừa vặn có người bị bệnh lạ phải cấp cứu, tôi đi xem một chút, cậu muốn đi cùng hay không?

Trần Thương nghe người bị bệnh lạ cũng hiếu kì, vội vàng gật đầu:

- Đương nhiên

Hiện tại mới khoảng một giờ, cách thời gian đi làm còn sớm, bệnh tật lạ mà làm cho Tỉnh Nhiên cũng hiếu kỳ thì so với ăn một bữa cơm có vẻ hơi không có ý nghĩa.

Nghe thấy Trần Thương đáp ứng, sắc mặt Tỉnh Nhiên vui mừng, trong lòng cũng an tâm một chút.

Tại trong lòng Tỉnh Nhiên luôn đặt Trần Thương ở một vị trí tương đối cao, anh cảm thấy Trần Thương rất lợi hại, tối thiểu nhất có trình độ ngang mình, thậm chí so với mình còn lợi hại hơn.

Vì vậy, nghe thấy Trần Thương đáp ứng, trong lòng Tỉnh Nhiên cũng như có một cái bảo hiểm.

Bởi vì bệnh tật đặc thù rất nhiều, không phải anh đều nắm giữ hết tất cả

Hai người kết bạn đi đến khoa cấp cứu.

Sau khi đi vào, bác sĩ trực ban vội vàng chạy tới.

- Chủ nhiệm Tỉnh, anh đã tới

Bác sĩ trực ban tên là Dương Lâm, tuổi không lớn lắm, mới ngoài ba mươi, khi thấy Tỉnh Nhiên thì cực kỳ tôn trọng, mở miệng một tiếng chủ

nhiệm Tỉnh.

Mà trái lại, Tỉnh Nhiên như đã thành thói quen với các xưng hô cùng thân phận này, chỉ nhàn nhạt nhẹ gật đầu:

- Xảy ra chuyện gì?

Dương Lâm vội vàng vừa đi vừa nói:

- Người bệnh ho khan hơn nửa tháng, ho khan kịch liệt mười ngày. Uống thuốc giảm ho đều không có một chút tác dụng nào.

Tỉnh Nhiên hơi sững sờ, loại ho khan này không phải nên tìm nội khoa sao? Làm sao lại tìm Ngoại khoa lồng ngực hội chẩn?

Nghĩ tới đây, Tỉnh Nhiên hỏi:

- Khoa hô hấp đến xem chưa?

Dương Lâm gật đầu:

- Có, sau khi đối phương xem xong nói không phải bệnh nội khoa, hơn nữa các hạng sinh lý sinh hóa cơ bản biểu hiện rất bình thường.

- Nhưng... CT bộ ngực có chút kì lạ.

Nói tới đây, Dương Lâm cầm CT bộ ngực và phim chụp X-quang đưa tới.

Tỉnh Nhiên tiếp nhận phim chụp X-quang, lập tức ngẩn người

Anh phát hiện trên CT và phim chụp X-quang có một vùng màu đen

Đây là vật gì?

Không giống là u bướu, cũng không giống viêm phế quản, càng không phải là viêm phổi, ho khan kịch liệt nửa tháng, kiểm tra sinh lý sinh hóa cơ bản đều bình thường, chẳng lẽ là... vật lạ gây tắc nghẽn?

Tỉnh Nhiên lập tức tò mò, rốt cuộc là thứ gì chặn trong đó vậy?

Quả nhiên là một ca bệnh kỳ quái

Sau khi xem, Tỉnh Nhiên đưa phim chụp X-quang cho Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, cậu xem đi.

Trần Thương ừ một tiếng, tiếp nhận phim chụp X-quang, rất nhanh nhìn thấy một vùng đen.

Phán đoán vị trí, hình thái... Trần Thương đột nhiên cảm thấy cực kỳ quen mặt, giống hệt với một hình ảnh trong ký ức của ảnh, nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được kém chút cười.

Cũng may anh không mặc áo blouse trắng, cho nên mọi người không quá mức để ý đến Trần Thương, mà Tỉnh Nhiên thì ngẩn người.

Cười đã chưa?

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Vấn đề chính là trong phế quản trái bị vật lạ gây tắt nghẽn

Giọng của Trần Thương chắc chắn, đầy kiên quyết.

Tỉnh Nhiên nghe xong, ngạc nhiên hỏi:

- Phế quản trái?

Trần Thương gật đầu:

- Đi phòng nội soi đi, nhìn xem rốt cuộc là thứ gì.

Tỉnh Nhiên nhìn Dương Lâm nói:

- Có thể là trong ống phế quản trái bị vật là gây tắc nghẽn, đi nội soi phế quản kiểm tra, xác định xem rốt cuộc là thứ gì?

Tỉnh Nhiên nhìn người bệnh nằm trên giường, đó là một cô gái chỉ có hơn hai mươi tuổi, liên tục ho khan, giọng nói đã có chút khàn khàn.

Cô gái thật vất vả mới thở được một hơi, sắc mặt khẩn trương hỏi:

- Bác sĩ, tôi bị... sao vậy?

Tỉnh Nhiên suy nghĩ một chút, hỏi:

- Cô biết nguyên nhân gây ra ho khan này không? Hoặc là nói cô có nhét thứ gì vào trong lỗ mũi của mình không? Hoặc là trong miệng? Ăn cơm có ho khan cái gì không?

Phế quản bị kẹt vậy lạt không lạ gì, những tình huống này cũng có thể gây nên tới.

Sau khi suy nghĩ một lát, cô gái lắc đầu:

- Không, đều không có, ho khan cũng là triệu chứng sau này mới có, lúc trước không có.

Cái này kì quái

Chẳng lẽ không phải vật lạ?

Tỉnh Nhiên nghi ngờ nhìn thoáng qua Trần Thương.

Trần Thương mỉm cười, ghé vào lỗ tai hắn nói một câu.

Lập tức làm cho Tỉnh Nhiên ngẩn người

Trừng to mắt nhìn Trần Thương, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Một đoàn người mang theo người bệnh đi tới phòng nội soi, chuẩn bị kiểm tra nội soi, tìm tòi nghiên cứu xem rốt cuộc là thứ gì?

Dương Lâm cũng rất tò mò, người trẻ tuổi này nói cái gì bên tai Tỉnh Nhiên.

Lại làm cho chủ nhiệm Tỉnh giật mình như vậy.

Rất nhanh, mượn nhờ nội soi phế quản, bác sĩ nhìn thấy đồ vật bên trong, kém chút cười ra tiếng.

Cái này thật đúng là một kỳ hoa dị vật

Bác sĩ làm nội soi phế quản nhiều năm như vậy, cái gì to nhỏ cũng đã từng gặp, nhưng duy chỉ có một cái kỳ hoa đồ chơi này cho tới bây giờ mới

gặp.

Thật sự là thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ.

Mà ở sau lưng, bác sĩ Dương Lâm khoa cấp cứu cũng nhìn thấy đồ vật trong tấm hình, một mặt mờ mịt.

Tỉnh Nhiên một mặt chấn kinh, nói thầm trong lòng một câu: Mẹ nó, thật đúng là

Chương 361: Thương Nghiệp Khoe Khoang

Khi tất cả mọi người nhìn thấy một màn trong tấm hình này, lập tức sợ ngây người

Cái này mà cũng có thể à?

Còn có thể có làm như vậy hả?

Mà Tỉnh Nhiên xưa nay luôn một mặt đường đường chính chính, cực kỳ đứng đắn, cao lãnh, vào lúc này lại muốn thốt ra một câu chửi thề

- Mẹ nó! Thật đúng là

Một câu này đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh.

Khiến mọi người nhao nhao ghé mắt xem.

Dương Lâm sững sờ, nhìn Tỉnh Nhiên:

- Bác sĩ Tỉnh, ngài đã đoán được hả?

Ngay cả bác sĩ nội soi phế quản cũng có chút kinh ngạc:

- Cái này, muốn phân biệt ra được cũng rất khó, rất khó đoán được à?

Hoàn toàn chính xác, mặc dù vùng tối cực kỳ kì lạ, nhưng muốn đoán được đây là một con muỗi thì tuyệt đối không quá thực tế..

Không sai

Tại vị trí sâu nhất trong phế quản bên trái của người bệnh, có một con muỗi đã chết

Vật lạ ở phế quản bên trái chính là con muỗi này.

Mà hung phạm khiến người phụ nữ ho khan cũng là nó

Ai có thể ngờ được vật lạ mắc kẹt trong phế quản lại là một con muỗi to, thực sự đúng là mẹ nó quỷ dị.

Tỉnh Nhiên đỏ mặt:

- Không phải tôi đoán, là bác sĩ Trần

Vừa nghe lời này, mọi người xung quanh lập tức nhìn về phía Trần Thương.

Anh ta là ai?

Anh ta đến từ nơi nào?

Sao anh ta lại lợi hại như thế?

Triết học tam liên hiển hiện não hải, ba người cũng có chút mờ mịt.

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Trước tiên lấy nó ra đi.

Lúc này, mọi người mới phản ứng, bác sĩ nội soi phế quản bắt đầu động thủ, thận trọng thao tác.

Kỳ thật độ khó cũng không lớn.

Mà giờ phút này, người hiếu kỳ và lo lắng nhất chính là người bệnh.

Khi cô nghe thấy mọi người liên tiếp chửi thề, lập tức hôn mê rồi.

Đến cùng là thứ gì mà lại có thể khiến mọi người chấn kinh như vậy?

Cô cũng rất tò mò rốt cuộc mình đã làm chuyện kinh thế hãi tục gì?

Chẳng lẽ ở trong đó là Tôn hầu tử?

Ước chừng qua mấy phút, rốt cục, vật lạ trong phế quản cũng được lấy ra ngoài.

Bên ngoài con muỗi có phần bí vật bao quanh, thế nhưng cái hình dạng này không đẹp bằng hổ phách, thậm chí có chút buồn nôn.

Mà trong lòng Tỉnh Nhiên có chút ngây ngốc.

Liên tưởng tới vừa rồi Trần Thương nói vào tai anh:

- Có thể là con muỗi.

Trần Thương sao lại phát hiện là con muỗi?

Mặc dù nói là có khả năng, nhưng mà... Ít nhất người ta còn có thể nói ra vật này là gì.

Anh vội vàng cầm CT lên so sánh, nhìn mất một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra mấy tầng biểu hiện kết hợp lại, giống như.... Đại khái.... Khả năng.... Thật sự giống với con muỗi?

Mà con mẹ nó, sao anh lại nghĩ như thế này chứ?

Bởi vì CT là bình quét, từng tầng từng tầng.

Nếu anh muốn tư duy theo loại hướng dọc này, thì trong đầu phải hình thành một không gian trong đó toàn bộ phải là cảm giác và hình ảnh.

Mà nếu như là thế thật.... Thì cũng không phải là không có khả năng đoán ra.

Chỉ có điều... Chuyện này cũng là quá khó khăn rồi?

Tỉnh Nhiên nhìn chăm chăm Trần Thương bằng ánh mắt tràn đầy sự trấn kinh và khó có thể tin được.

Anh còn biết những gì?

Anh trai

Trong lĩnh vực phẫu thuật khoa ngoại lồng ngực anh đã làm tốt như vậy, đến kỹ thuật hình ảnh cũng đỉnh cao, rốt cuộc anh còn định để những tiến sĩ viện trung khoa có một chút tôn nghiêm hay tiếng nói gì đó không?

Lúc Tỉnh Nhiên nhìn về phía Trần Thương lần nữa, trong mắt đã tràn đầy sự cúng bái

Đây đúng là một đại lão chính hiệu

Mà Dương Lâm đứng một bên cũng y vậy, kinh động nhìn Trần Thương như thấy người từ trên trời xuống

Vội vàng tiến tới, nắm tay Trần Thương:

- Vị bằng hữu này, làm quen chút đi, tôi là Dương Lâm của khoa cấp cứu, không biết cậu đây xưng hô thế nào?

Trần Thương mỉm cười:

- Chào bác sĩ Dương, tôi tên Trần Thương. Là...

Trần Thương đang định giới thiệu trường và thầy cô của mình.

Nhưng thật không ngờ Dương Lâm lại đột nhiên vỗ đùi một cái

- Bác sĩ Trần! Hóa ra anh chính là bác sĩ Trần! Thảo nào tôi nhìn anh cứ thấy quen quen

Trần Thương: ? ? ?

Dương Lâm vỗ tay Trần Thương, nét mặt kích động nói:

- Bác sĩ Trần không nhận ra tôi hả? Chẳng phải anh chính là bác sĩ Trần Thương bên khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện à? Anh hãy suy nghĩ kỹ một chút đi....

Dương Lâm cố làm ra mấy động tác khua tay múa chân để nhắc nhở Trần Thương:

- Nhà máy hóa chất bị nổ... Trúng độc.... Phối trí thẩm tách dịch... Đã nhớ chưa?

Trần Thương sững sờ, xem ra là đã gặp qua thật, nhưng có vẻ khi ấy anh không có ấn tượng gì về Dương Lâm thì phải.

Có điều, chẳng ai lại đưa tay ra đánh người mặt mày tươi cười thân thiện như vậy, bác sĩ Dương đã đề cao anh như thế, dù thế nào cũng phải khoe khoang với thương nghiệp một phen

Thế là Trần Thương cũng cười ha ha một tiếng:

- Ồ! Hóa ra anh là bác sĩ Dương, tôi nhớ ra rồi, thảo nào tôi nhìn anh cũng thấy quen mắt! Lợi hại, lợi hại

Dương Lâm nghe xong, nét mặt cũng cực kỳ vui vẻ:

- Đúng vậy, nếu lúc đó không phải bác sĩ Trần giúp chúng tôi phối trí thẩm tách dịch thì có lẽ người bệnh kia cũng đã lành ít dữ nhiều rồi

Tỉnh Nhiên và bác sĩ nội soi nhìn có chút mờ mịt.

Dương lâm nói cái này ra thật đúng êm tai, anh đem điều Trần Thương làm thêm mắm thêm muối, một phen đưa Trần Thương lên đỉnh vinh quang.

- Khi đó nếu không có bác sĩ Trần lợi hại, thì thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp đó nữa

Sau khi nghe xong, Tỉnh Nhiên bắt đầu trầm mặc

Sao anh lại có thể phối trí thẩm tách dịch một cách điêu luyện như vậy chứ?

Rốt cuộc thì anh có phải là người hay không?

Tỉnh Nhiên nhìn Trần Thương, bỗng nhiên có cảm giác như người đứng trước mắt là một người hoàn toàn xa lạ.

Căn bản là bản thân cũng muốn được như thế, là thiên tài trong lĩnh vực khoa ngoại lồng ngực.

Đột nhiên lại tưởng tượng ra, mình là một thiên tài có một không hai trong lĩnh vực khoa ngoại lồng ngực, có thể hiểu rõ mọi cơ quan ngóc ngách trong cơ thể con người, là kỳ tài của y học

Còn nữa, lúc về nhà vào buổi tối sẽ cùng thảo luận với bà xã Cảnh Nghiên một chút, rốt cuộc Trần Thương còn có sở trường gì mà không muốn người khác biết

Cái đó gọi là.... Biết người biết ta, phòng ngừa trước việc người khác có thể giả dạng nghèo khó.

Sau khi nói xong, Dương Lâm thở dài:

- Ngày đó mới chỉ gặp nhau có một lần, kỳ thật tôi cũng muốn xin số điện thoại để có gì liên lạc với bác sĩ Trần, vậy mà bận nhiều việc quá nên quên mất, nhưng hôm nay thì không thể quên nữa, đã gặp lại nhau rồi, anh lưu số tôi, tôi lưu số anh

Sau khi cả hai lưu số điện thoại nhau, Dương Lâm cười nói:

- Sao bây giờ anh mới có thể nhận ra tôi chứ? Có phải tôi không để lại ấn tượng gì trong anh đâu, lúc ấy chính tôi đã chuyển thùng thẩm tách dịch đến cho anh, ngoài tôi ra, đâu ai có thể di chuyển cái thùng lớn như thế.

Mọi người sững sờ...

Trần Thương cũng mờ mịt.

Mẹ nó...

Thật đúng là ấn tượng.

Đến Tỉnh Nhiên cũng trợn tròn mắt, còn tưởng rằng những người tham dự ở đây trình độ cao đến đâu, hóa ra lại là chân chạy làm việc vặt.

Cô bé đứng dậy, khi thấy con muỗi bay vào bên trong mình, lập tức biến sắc.

Vội vã chạy đến cạnh thùng rác ói ra

Mỗi lần nghĩ đến chuyện có con muỗi chết bên trong khí quản đáng yêu của mình, cô bé lại thấy cực kỳ buồn nôn.

Bác sĩ nội soi trong phòng nhìn thấy vậy bày ra vẻ mặt mộng bức.

Buồn nôn lắm à?

Vật như này đúng là hiếm.

Nhưng lại quý báu như hổ phách

Dù sao thì cũng đã qua nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy vật như vậy.

Chương 362: Tuyệt Không Mệt Mỏi

Mấy phút sau cô bé mới dần khôi phục trạng thái như ban đầu, nhưng nét mặt vẫn còn chút trắng bệch.

Bác sĩ nội soi đột nhiên hỏi:

- Cái này, cô bé ơi, cháu còn cần con muỗi này không?

Cô bé nghe xong, lập tức biến sắc, đột nhiên chạy ra bên ngoài.

Dương Lâm trợn tròn hai mắt, nét mặt đột nhiên thay đổi, nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, sau này chúng ta liên hệ nhé, tôi có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Nói xong hắn cũng chạy ra bên ngoài:

- Cô bé, chờ một chút đã, cháu vẫn chưa nộp phí mà, ai nha.... Đừng chạy chứ

Trần Thương nhìn theo, mắt trợn tròn.

Bác sĩ nội soi đứng một bên thở dài:

- Ai, đúng là kiệt tác, tôi đã từng gặp qua phế quản xó lông tóc quăn xoắn, có dùng qua bàn chải đánh răng, có..., loại con muỗi này là lần đầu nhìn thấy! Hiếm thấy hiếm thấy.

Trần Thương nhìn bác sĩ nội soi, trong người bỗng thấy lạnh, thằng nhãi này không có thói quen thu thập đồ vật kỳ lạ chứ?

Chỉ có điều... Phế quản có lông tóc quăn xoắn là ý gì?

Về cái này sao anh lại thấy không hiểu nhiều....

Mà cũng thật là cực kỳ hiếm thấy, vì bình thường khi muỗi bay vào xoang mũi, nếu dùng sức thở mạnh ra là có thể đẩy nó ra ngoài.

Hơn nữa, nếu có ở trong lỗ mũi thêm nữa nó cũng không thể sống sót được, có thể theo vật bài tiết trong mũi xuất ra ngoài cơ thể.

Cái này là biết rõ núi có hổ, biết rõ đường đi của hổ, vậy mà con muỗi vẫn có can đản tiến vào khí quản mặc dù biết sẽ chết, chuyện này là vô cùng hiếm thấy.

Sở dĩ Trần Thương biết rõ, là vì diễn giải hình ảnh bộ ngực qua phim chụp X-quang của anh đã đạt đến hoàn mỹ, mấy kiểu phim chụp X-quang kỳ lạ cổ quái đều đã gặp qua, cho nên mới suy đoán là con muỗi.

Mặc dù là như thế, Trần Thương cũng chỉ có thể suy đoán

Mà không dám chắc chắn.

Gần đây Hạ Cao Phong có thêm một thói quen.

Không có chuyện gì sẽ đi xem Trần Thương làm một vài ca phẫu thuật màng tim.

Ừm, luôn cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đương nhiên, cấp bậc của Hạ Cao Phong không đến mức ngày nào cũng nhàn rỗi nhàm chán để lãng phí thời gian như vậy.

Nhưng thật ra là bởi vì mỗi lần sau xem Trần Thương làm phẫu thuật xong, Hạ Cao Phong hoặc nhiều hoặc ít đều có thể có chút dẫn dắt.

Mặc dù trình độ phẫu thuật màng tim của Trần Thương hoàn toàn chính xác còn cần phải được đề cao, nhưng kiến thức của anh đối với buồng tim vẫn rất không tệ, mỗi lần phẫu thuật, mặc dù thủ pháp vô cùng... Ừm, nhưng ý nghĩ cực kỳ xuất sắc.

Đương nhiên, cái này đều là nhờ sự giảng dạy của hệ thống.

Mặc dù hình thức dạy học không giúp Trần Thương học được phẫu thuật, nhưng thật đã nắm giữ rất nhiều kiến thức.

Hiện tại, mặc dù nhìn không thấy hơn kém bao nhiêu, nhưng về sau khi năng lực phẫu thuật của mình đi lên, ưu thế sẽ xuất hiện một cách tự nhiên.

Mà Hạ Cao Phong với tư cách là đại lão của ngoại khoa tâm, ông còn am hiểu nghiên cứu khoa học hơn Đào Mật của Tỉnh Nhị Viện, càng có khuynh hướng cách tân cải tiến hình thức phẫu thuật truyền thống.

Vì vậy, ông nếu có chút thời gian đều qua nhìn Trần Thương phẫu thuật, nói không chừng có thể tìm được một vài ý tưởng mới thì cũng không tệ.

Kỳ thật, mỗi một bác sĩ đều có lý niệm phẫu thuật của mình.

Cải tiến một loại thuật thức tuyệt đối là biểu hiện rất lợi hại.

Nhưng làm tốt một ca phẫu thuật thì anh chính là một bác sĩ tốt.

Vì vậy, không thể từ cấp độ này mà phán đoán đến cùng là Đào Mật lợi hại, hay là Hạ Cao Phong lợi hại.

Nhưng hiện tại trong hoàn cảnh lớn này, bất luận bình chọn dựa vào hạng mục gì, là đầu đề hay luận văn, thì phòng ban cũng không thể không coi trọng cùng khai thác những người nghiên cứu khoa học này.

Hiện tại, bất luận là bệnh viện nào cũng đều tận lực tuyển dụng nhân tài.

Đương nhiên, nhân tài cũng là tốt xấu lẫn lộn.

Mà Hạ Cao Phong đối với Mạnh Hi hết sức hài lòng, thậm chí có thể nói là hài lòng tới cực điểm.

Vốn cho rằng đây là một người mang theo danh giáo quang hoàn nghiên cứu khoa học mới, thế nhưng không nghĩ tới năng lực nghiệp vụ lâm sàng của Mạnh Hi cũng cực kỳ vững chắc.

Có đôi khi Hạ Cao Phong đặc biệt hoài nghi, ông trời có phải là tạo vận may cho Mạnh Hi hơi nhiều quá hay sao? Cho nhiều quang hoàn như vậy

Ngay cả nhận học sinh cũng ưu tú như thế.

Nhìn Trần Thương rồi quay người nhìn Cát Hoài, Hạ Cao Phong không nhịn được thở dài.

Người so với người thật làm người ta tức chết.

Cát Hoài chính là nghiên cứu sinh của Hạ Cao Phong, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, Hạ Cao Phong giao lại cho anh ta, về sau đi theo mình nhân tiện học lên tiến sĩ, hiện tại là lực lượng nòng cốt trong khoa.

Cát Hoài rất ưu tú, còn rất được lòng Hạ Cao Phong, nhưng mà tính cách có chút không thành thục.

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy Trần Thương, Hạ Cao Phong bỗng nhiên càng ngày càng ghét bỏ đại đệ tử của mình.

Ông rất muốn hỏi Mạnh Hi một chút, có thể đổi học sinh hay không, đổi Cát Hoài cho cô? Trần Thương cho mình?

Nghĩ tới đây, Hạ chủ nhiệm vội vàng lắc đầu, cũng không dám có suy nghĩ như này.

Trần Thương rất bất đắc dĩ, không biết nên nói gì...

Nhìn ba người đang làm khán giả trước mắt, không đúng... Hiện tại là bốn người, so với hôm qua lại thêm một người.

Tiền Lượng không biết lúc nào nhìn thấy Trần Thương, cũng tiến vào tham gia náo nhiệt! Nhìn tôi làm phẫu thuật vui vẻ như vậy à?

Nhìn thấy hai người Hạ Cao Phong cùng Tiền Lượng đứng ở bên cạnh cười nói, một mặt trêu tức nhìn Trần Thương phẫu thuật, chỉ trỏ, Trần Thương hận không thể cầm trái tim ra rồi ném vào mặt bọn họ.

Cười cái gì mà cười

Chưa thấy tân thủ bao giờ à?

Cát Hoài lại càng hài lòng phê bình:

- Tiểu Trần, không tệ, so với lần trước lợi hại hơn nhiều, lần này khi rạch ra buồng tim, chỉ dùng hai dao rưỡi mà thôi! Ừm, so với lần trước mạnh hơn nhiều, tiếp tục cố gắng nha.

Trần Thương thở dài, tôi nhịn

Các người chờ đó cho tôi, mấy phàm nhân các người.

Hiện tại đã là ca thứ tư, làm thêm một ca nữa tôi nhất định phải cho mấy tên cặn bã các người lau mắt mà nhìn.

Trần Thương hạ quyết tâm, đến cao cấp thì dùng điểm kỹ năng đi thẳng đến cấp đại sư.

Dù sao hiện tại Trần Thương có tới 24 điểm kỹ năng

Cực kỳ bành trướng

Nhìn thấy ánh mắt hài hước của Hạ Cao Phong, Trần Thương híp mắt cười một tiếng: Chủ nhiệm Hạ, rất nhanh sẽ cho ông ngạc nhiên hơn nữa.

So với mọi người, lần đầu tiên Trần Thương phát hiện Mạnh Hi là giáo viên tốt cỡ nào, có lòng bao dung, đối với mình bao dung có thừa, thật tốt...

nhưng Trần Thương cũng không phải không có tiến bộ, cũng đang thong thả đề cao năng lực bản thân, dù sao đã là ca thứ tư, thủ pháp cũng thuần thục hơn rất nhiều.

Qua nửa giờ, phẫu thuật kết thúc.

Trần Thương ngẩng đầu mỉm cười nhìn Mạnh Hi:

- Mạnh lão sư, làm xong rồi.

Mạnh Hi ồ một tiếng:

- Cậu tiến bộ quá chậm, trở về chăm chỉ tập luyện thêm đi.

Trần Thương:...

Thổi phồng đến mức có chút sớm.

Hơn nữa, mình nên đi đâu để luyện tập.

Đây là phẫu thuật màng tim, cũng không phải là khâu da, mua một miếng da nhân tạo cũng có thể luyện tập.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Hiện tại trên cơ bản buổi trưa hằng ngày Trần Thương đều đến phòng phẫu thuật của Đông Đại Nhất viện rèn luyện phẫu thuật rồi ăn cơm, sau khi làm xong phẫu thuật xong lại về bệnh viện, buổi tối tan việc lại đến phẫu thuật.

Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng lại cực kỳ phong phú, hơn nữa còn có thể tiết kiệm được tiền cơm hai bữa.

Đặc biệt là nghĩ đến mấy ngày sau, bọn phàm nhân này sẽ phải lau mắt mà nhìn, Trần Thương đã cảm thấy tuyệt không mệt mỏi.

Chương 363: Ai Chờ Anh Ta?

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Trần Thương có chút ủy khuất, bị các đại lão này đùa giỡn hai ba ngày, trong lòng rất muốn tìm một vài người mới đến ngược

Nhìn thấy hai vị chủ nhiệm Tiền Lượng, Hạ Cao Phong cũng thật sự là hợp cạ

Vì để xem mình phẫu thuật nên cũng không về nhà ăn cơm vợ nấu, đến cùng còn tranh cơm phẫu thuật của mình, cần gì phải như vậy chứ?

Mà người cao hứng nhất chính là Cát Hoài.

Cát Hoài đối với "Đệ đệ" là Trần Thương càng bắt đầu yêu thích, ừm, đối với kẻ yếu Cát Hoài phải cho họ đầy đủ sự đồng tình.

Dù sao có như vậy mới có thể thể hiện ra rằng bản thân lấy chuyện giúp đỡ người khác làm niềm vui, quan tâm người mới... Các loại phẩm chất ưu tú ưu lương.

Rời khỏi phòng phẫu thuật, đi theo ba người trở lại ngoại khoa tim, Trần Thương đang chuẩn bị đem treo áo blouse ở phòng thay quần áo rồi rời đi.

Hiện tại anh có hai cái áo blouse, một cái là của Tỉnh Nhị Viện, một cái là của Đông Đại Nhất viện.

Có chút giống gián điệp...

Vừa vặn sau khi đi ra, bỗng nhiên nghe thấy một hồi chuông điện thoại vang lên.

Sau khi Y tá trạm nhận máy, y tá vội vàng nói to:

- Khoa cấp cứu vừa tới một người bệnh bị tai nạn giao thông, trong lồng ngực bị băng huyết, cần phải nhanh chóng hội chẩn khẩn cấp

Bình thường y tá trạm nếu như thấy chuyện như vậy sẽ vội vã chạy vào phòng làm việc của bác sĩ quát lên, nói rõ tình huống và tính nghiêm trọng.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy y tá trạm hét lên, bọn người Hạ Cao Phong, Mạnh Hi ngẩn người.

Không kịp thay quần áo, cầm lấy áo blouse trắng vội đi xuống phía dưới.

Lồng ngực bị băng huyết, có rất nhiều nguyên nhân gây ra, nhưng không quản là nguyên nhân nào đều vô cùng nguy hiểm, đều có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Cơ quan nội tạng quan trọng của cơ thể trên cơ bản đều ở trong lồng ngực, nơi này bị băng huyết, không phải trái tim thì chính là mạch máu, là cái nào thì cũng là vấn đề lớn

Lúc này, trong thang máy có không nhiều người lắm, một đoàn người vội vàng đi xuống, trong thang máy, bốn người lo sợ bất an

Giống như có thể nghe thấy nhịp tim của nhau.

Vốn dĩ ngày thường thời gian ở trong thang máy rất ngắn, giờ khắc này đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng chậm.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Rốt cục, giây phút cửa thang máy mở ra, người đầu tiên chạy vội ra ngoài không phải người nào khác, chính là Mạnh Hi

Trần Thương theo sát phía sau, chạy tới phía trước

Anh đối với khoa cấp cứu của Đông Đại bệnh viện cũng coi như là xe nhẹ đường quen.

Bệnh nhân bị tai nạn giao thông, băng huyết, tình huống này... Rất nguy hiểm.

Sau khi ba người chạy vào, người bệnh đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Lúc này bởi vì đã hơn một giờ trưa, chỉ có hai bác sĩ trực ban ở đó.

Nhìn thấy Mạnh Hi đến, Ngô Bằng vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, hiện tại người bệnh bị tràn khí ở ngực, hơn nữa còn có băng huyết ở ngực, hiện tại chúng tôi đã bịt kín vết thương, làm dịu chứng tràn khí ngực, nhưng bây giờ máu trong lồng ngực đã chảy quá nhiều, vượt qua 500ml

Anh ta nói xong lập tức khiến sắc mặt của mọi người biến đổi.

Chảy máu trong ở ngực

Mà còn vượt qua 500 ml.

Tình huống nguy cấp

Vừa có chứng tràn khí ngực, lại mất nhiều máu như vậy.

Lần này, tình huống rất nguy cấp.

Mạnh Hi biến sắc, vội vàng hỏi:

- Bác sĩ ngoại khoa lồng ngực đâu? Sao còn chưa xuống?

Ngô Bằng:

- Đã gọi điện thoại thúc giục rồi, lập tức sẽ xuống ngay

Trần Thương nhìn điện tâm đồ của người bệnh, trong lòng lo lắng bất an

Huyết áp càng ngày càng thấp, chỉ có 60/40 mmHg, tần suất hô hấp đạt đến 31 lần mỗi phút, tim đập nhanh hơn 110 lần/phút

Tình huống không chút lạc quan.

Hiện tại nhất định phải mau chóng cầm máu, truyền dịch.

Lúc này, Hạ Cao Phong cũng từ ngoài chạy vào, sau khi trông thấy tình trạng của người bệnh, vẻ mặt lập tức tối lại.

Sắc mặt Hạ Cao Phong ngưng trọng, hỏi:

- Hiện tại làm sao chữa? Truyền máu hay chưa?

Ngô Bằng thấy Hạ Cao Phong đi đến, lập tức nhẹ nhàng thở ra, vị này chính là chủ tâm cốt của bọn họ, vội vàng giải thích nói:

- Chủ nhiệm, đang tiếp tục truyền dịch, cũng đã tiến hành truyền máu, hiện tại huyết áp vẫn không tăng, hoặc là vừa dâng lên sẽ giảm xuống

Ngô Bằng nói vậy làm trong lòng mọi người lộp bộp một cái.

Đây là biểu hiện của chảy máu trong lồng ngực.

Cũng có thể gọi là Tràn máu màng phổi

Ngô Bằng nói ra câu này lập tức khiến mọi người hiểu rõ, tình trạng của người bệnh lại nguy hiểm thêm mấy phần.

Cái gì gọi là tràn máu màng phổi, chuyện này có nghĩa là trong lồng ngực khẳng định có mạch máu lớn bị rạn nứt, bằng không cũng không thể không ngừng chảy máu như vậy.

Hơn nữa, loại chảy máu này cần lập tức mổ ngực kiểm tra rồi tiến hành cầm máu.

Loại tình huống này, nhất định phải có người đến ổn định lòng quân.

Mà lúc này, đại chủ nhiệm của ngoại khoa tim - Hạ Cao Phong đứng dậy

Hạ Cao Phong bình tĩnh tỉnh táo, sắc mặt ngưng trọng, thế nhưng không có một chút bối rối nào, sau khi cẩn thận kiểm tra tình hình của người bệnh, đâu vào đấy làm ra một loạt bố trí, nói với Ngô Bằng:

- Dẫn lưu lồng ngực bao nhiêu? Kiểm tra X-quang ngực cho tôi.

Ngô Bằng ở bên cạnh vừa lấy X-quang ngực từ trong túi ra vừa trả lời Hạ Cao Phong:

- Dẫn lưu lồng ngực đã cao hơn ba trăm ml

- Thế nhưng sau khi châm cứu ngực rút máu ra, máu tụ trong lồng ngực vẫn có dấu hiệu tăng nhanh

Hạ Cao Phong nhìn hình ảnh X-quang, sắc mặt ngưng trọng, vùng tối trong khoang màng phổi tiếp tục tăng lớn

- Không bị đông lại à?

Ngô Bằng gật đầu:

- Không có

Tâm lý Hạ Cao Phong đã nắm chắc:

- Lập tức chuẩn bị phẫu thuật, mổ ngực kiểm tra cầm máu

Ngô Bằng sững sờ:

- Chủ nhiệm Hạ... Không đợi ngoại khoa lồng ngực đến rồi mới làm hả?

Hạ Cao Phong chỉ vào bệnh nhân trong phòng cấp cứu, hỏi lại một tiếng:

- Vậy ai sẽ chờ anh ta?

Một câu "Ai chờ anh ta" khiến lòng Trần Thương khẽ run lên.

Vào giờ phút này, nhất định phải mổ ngực kiểm tra cầm máu, kịp thời bổ sung máu, giảm khả năng bị sốc

Đối với công việc khẩn cấp cứu chữa người bệnh, có thể sẽ nhìn ra được năng lực cùng trình độ của một bệnh viện.

Sau khi gọi điện hội chẩn không lâu, các bác sĩ ngoại khoa tim, khoa chỉnh hình, nội khoa tâm, khoa hô hấp, ngoại khoa lồng ngực toàn bộ đã tập hợp

- Thành lập thông lộ tĩnh mạch

- Truyền dịch đã hoàn thành

Tất cả công tác đều được tiến hành có thứ tự.

Lúc này, đột nhiên có một thông tin làm cho mọi người nhất thời bị loạn trận cước.

- Bệnh nhân hít thở không thông

Ngay khi đang quan sát tình trạng người bệnh thì y tá bỗng nhiên nói.

Sau khi câu nói mang theo vẻ run rẩy vang lên, trái tim mỗi người cũng nhịn không được khẽ lạnh một cái.

Ngạt thở...

Đây cũng không phải là tin tức tốt gì.

Ngạt thở vượt quá thời gian nhất định sẽ làm thân thể bị thiếu oxi, mà khi đại não thiếu oxi mấy phút sẽ đứng trước nguy cơ não bị tổn thương, thậm chí là mỗi một cơ quan nội tạng đều sẽ có biểu hiện của thiếu oxi.

Thân thể là từ vô số tế bào sống tạo thành, mà dưỡng khí chính là chất dinh dưỡng của chúng, thể trạng của bọn chúng nhỏ bé, nếu mấy phút không được ăn thì sẽ chết đói.

Biểu hiện là các tổ chức cùng khí quan trong cơ thể bị hoại tử.

Ngạt thở?

Vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là vật gì đó bị kẹt trong miệng?

Giống như vật bài tiết?

Hoặc là đờm?
Tắc khí quản?
Nếu không thì chỉ có thể là...
Một ý nghĩ kinh khủng đột nhiên xuất hiện trong đầu mọi người.
Khí quản bị rạn nứt?
Và cả chảy máu trong lồng ngực.
Dẫn đến việc máu làm tắt đường hô hấp
Nét mặt của Hạ Cao Phong ngay lập tức thay đổi:
- Hút đờm, rửa sạch vật lạ trong khoang miệng
- Lập tức mổ ngực để cầm máu
- Chữa trị khí quản bị rạn nứt

Chương 364: Cát Hoài, Cậu Bao Giờ Mới Có Thể Trưởng Thành?

Hàng loạt những mệnh lệnh liên tiếp được truyền đạt đâu ra đấy, mọi người cũng vì thế mà căng thẳng theo, bận rộn đi vào trong làm công việc của mình.

Điểm quan trọng nhất của ca phẫu thuật này là phải mổ ngực ra xem xét việc phẫu thuật cầm máu

Nhất định là phải hoàn thành việc mổ ngực xem xét trong khoảng thời gian quy định, còn phải nhanh chóng tiến hành cầm máu đối với mạch máu đang chảy.

Tiếp theo phải tiền hành khâu khí quản bị tổn hại

Lúc này, một mảng đờm được hút ra ngoài.

Hô hấp của người bệnh được khôi phục lại, mọi người nhịn không được thở phào một hơi.

Thế nhưng Hạ Cao Phong lại nhíu mày.

Không đúng

Trong chuyện này chắc chắn còn có nguyên nhân nào khác nữa, không thể chỉ đơn giản là do đờm được

Mà hơn nữa, độ bão hòa oxi trong máu của người bệnh đang không ngừng giảm xuống.

Hạ Cao Phong nhanh chóng truyền đạt chỉ thị.

Dù hiện giờ không phát hiện thấy máu có bên trong khí quản, nhưng... Cũng không có lý do gì để loại trừ khả năng này.

Có thể hiện tại chỉ là một mảng đờm, nhưng nếu lần sau lại là một lượng lớn máu thì phải làm thế nào?

Bác sĩ của ngoại khoa lồng ngực phối hợp với Hạ Cao Phong cùng tiến hành, Mạnh Hi cũng hỗ trợ thực hiện.

Bác sĩ chủ trị ngoại khoa lồng ngực chính là một người khoảng ba lăm, ba sáu tuổi.

Rất nhanh đã hoàn thành quá trình mổ ngực

Không biết đã dùng bao nhiêu khối băng gạc, chất đống phía trên khăn phẫu thuật ở một bên, thậm chí còn phải dùng ống chích rút máu bên trong lồng ngực ra.

Rất nhanh, phát hiện miệng chảy máu

Bên trên động mạch chủ có một vết nứt do bị chèn ép, chính vì vậy mà máu đang không ngừng chảy ra, máu chảy ra vừa vặn có thể gây ra tổn hại cho miệng khí quản, có thể đờm chính là tác dụng phụ của vấn đề này, khiến người bệnh khó thở.

Sau đó, phương tiện chủ yếu tập trung gây tổn hại lên động mạch chủ

Nếu khâu lại thì cần phải hoàn thành trong một thời gian rất ngắn.

Loại rạn nứt kiểu này phải dùng ga-rô buộc mạch máu, rất phiền toái.

Hạ Cao Phong tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng dùng tay chặn mạch máu lại, lúc này máu chảy ra đã khá nhiều.

Dùng tay không cầm máu.

Sau đó cần khâu lại mạch máu.

Chỉ có điều.... Thời gian để khâu động mạch chủ quá ngắn.

Với tình hình hiện tại, Hạ Cao Phong rất khó để thực hiện việc này cùng lúc.

Thật đúng là ngoại khoa càng già kinh nghiệm càng phong phú, giống như là kinh nghiệm càng già dặn sẽ càng phải đối mặt trước đủ loại vấn đề già yếu.

Chỉ có điều, nên để ai làm đây?

Để ai đến khâu bây giờ?

Đây thật sự là một vấn đề khiến người ta phải đau đầu.

Nhìn lướt qua Mạnh Hi, chỉ thấy cô nghiêm túc lắc đầu, nói:

- Tôi không được! Với thời gian ngắn như vậy.... Tôi khâu không được tốt.

Hạ Cao Phong lại nhìn qua Cát Hoài, nhưng mà, khi anh lướt qua lại gặp phải ánh mắt do dự đến từ phía Cát Hoài, không phải hỏi thêm gì nữa, Hạ Cao Phong lập tức lắc đầu phủ định

Quay người nhìn về phía Trần Thương, mỗi một câu từ nói ra đều hết sức trịnh trọng:

- Tiểu Trần! Cậu qua đây thực hiện quá trình khâu lại

Lời vừa dứt khỏi miệng Hạ Cao Phong, xung quanh lập tức yên tĩnh đến lạ.

Để Trần Thương thực hiện việc khâu lại động mạch chủ! ?

Nhưng cậu ta là ai kia chứ?

Nhìn quần áo, cái áo blouse trắng đó rõ là dành cho thực tập sinh.

Chủ nhiệm Hạ.... lại để một học sinh đứng ra thực hiện quá trình khâu, đây thật sự là quá mạo hiểm

Nghĩ tới đây, sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Đây cũng không phải ca phẫu thuật bình thường, đây là việc trị bệnh cứu người, thời gian phẫu thuật phải tranh thủ đến từng giây.

Việc khâu động mạch chủ là sự sống còn của một con người.

Anh lại để một học sinh thực hiện ca phẫu thuật kiểu này, có phải là quá qua loa rồi không! ?

Nhưng nói thế nào thì.... Đây cũng là chỉ thị của Hạ Cao Phong

Với tư cách là người phụ trách của ca phẫu thuật thì khi bàn phẫu thuật vẫn còn ở trước mắt, đối với tất cả, đây chính là chỉ thị tối cao.

Trần Thương không chút do dự, trong ánh mắt anh lúc này đã bắt đầu hiện lên đủ loại tên màu đỏ.

Chảy máu không phải là vấn đề duy nhất

Mà vấn đề lớn nhất chính là động mạch chủ, đây mới là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Trong lòng Trần Thương cực kỳ bình tĩnh, không hề xuất hiện một tia nhăn nhó nào, thoải mái nhận chỉ khâu, đưa mắt nhìn Hạ Cao Phong:

- Chủ nhiệm, tôi hô 1... 2.... 3, anh hãy buộc ga-rô

Hạ Cao Phong gật đầu

Vào giây phút này, tất cả mọi người đều vội vã cuống cuồng chú ý ca phẫu thuật này

Căng thẳng

Ngạt thở

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, chờ đến khi bắt đầu phẫu thuật.

Bởi tất cả bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc là vì sao mà chủ nhiệm Hạ lại có thể ưu ái một người trẻ tuổi đến như thế.

Để một học sinh thực hiện quá trình khâu lại động mạch chủ đã bị tổn hại.

Trong khi đó... Thời gian khâu động mạch chủ khẳng định là phải càng nhanh càng tốt

Không có nhanh nhất, mà chỉ có càng nhanh

Nhưng còn một việc nữa, khâu động mạch chủ cũng cần phải càng dày càng tốt.

Với tư cách là đầu mối then chốt trong việc lưu thông máu của cơ thể, thì đây chính là một trong những nơi máu lưu thông mạnh mẽ nhất, nếu muốn có thể thành công thì nhất định phải khâu cho thật kiên cố

Vì vậy nên lần khâu lại này, không phải tầm thường, cực kỳ khó khăn

Chính là vì ca phẫu thuật này cực kỳ khó khăn, nên... Đây cũng là chuyện mọi người lo lắng nhất.

Một thực tập sinh cậu có thể làm à?

Có phải chủ nhiệm điên rồi hay không?

Để một cái thực tập sinh làm phẫu thuật?

Trong lòng Cát Hoài cũng hết sức phức tạp.

Bởi vì với tư cách là một bác sĩ ngoại khoa tim, anh cũng luống cuống và sợ hãi.

Nhiệm vụ nặng, thời gian eo hẹp, hệ số nguy hiểm lớn, chỉ cần không cẩn thận một chút là ca phẫu thuật sẽ thất bại mang tới nguy hiểm rất lớn cho người bệnh. Mà thất bại không thể vãn hồi chính là tử vong

Vì lẽ đó, nhất định phải thành công không cho phép thất bại.

....

Ngay cả lão sư chủ nhiệm Hạ cùng lãnh đạo chủ nhiệm Mạnh đều do dự, huống chi là mình.

Thế nhưng anh lại muốn tiếp nhận

Dù sao đây là thời khắc chứng minh năng lực mình, cũng là nhiệm vụ cứu mạng quang vinh.

Nếu như nói lúc triệu hoán sư tỏa sáng là trên sân khấu WCG thì thời khắc một bác sĩ ngoại khoa tỏa sáng chính là trên bàn phẫu thuật trị bệnh cứu người

Tâm tư của anh lại bị Hạ Cao Phong xem thấu

Ông hiểu rất rõ học sinh của mình.

Trước bàn phẫu thuật lâm trận lùi bước, đây là điều tối kỵ

Nếu như chính bản thân anh đều không có lòng tin.

Vậy anh lấy cái gì cho người khác lòng tin.

Anh không thể lùi bước

Anh đã là hi vọng cuối cùng cứu sinh mệnh của người bệnh, làm sao anh có thể lui bước?

Nếu như anh lùi lại, bước tiếp theo chính là vực sâu không đáy đối với người bệnh

Lúc này, Cát Hoài nhìn Trần Thương bước lên phía trước tràn đầy tự tin, ý chí chiến đấu sục sôi, giống như chiến thần

Cát Hoài không khỏi hâm mộ khí thế cùng tâm tính Trần Thương, loại nghé con mới đẻ không sợ cọp này.

Kỳ thật, Trần Thương là người không biết sâu cạn à?

Tất nhiên không phải.

Tự tin của anh bắt nguồn từ tín nhiệm đối với năng lực của mình, chiến đấu với từng ca phẫu thuật giành lại những thành công chân thực

Khi Trần Thương cạnh tranh cùng Cát Hoài, Hạ Cao Phong cố ý nói Cát Hoài thắng, còn trong lòng lại âm thầm khen ngợi Trần Thương.

Hạ Cao Phong quá hiểu rõ Cát Hoài cực kỳ hiếu thắng, nhưng lại khuyết thiếu lòng tự tin, quyết đoán

Vì trợ giúp Cát Hoài, ông không muốn đả kích anh, cho nên lúc đó mới ẩn giấu đi chân tướng.

Biết con không ai khác ngoài cha, biết đồ đệ không ai bằng sư phụ.

Cho dù là lão sư nào cũng đều thực tình chân ý hi vọng học sinh có thể trở nên nổi bật, có thể Trường Giang sóng sau đè sóng trước

Thế nhưng giờ khắc này, Hạ Cao Phong vẫn không nhịn được thở dài.

Cát Hoài, cậu bao giờ mới có thể trưởng thành?

Chương 365: Ngoài Ý Muốn

Nhìn Trần Thương ý chí chiến đấu sục sôi, trong ánh mắt tràn đầy tự tin.

Đây mới là bộ dạng một cái bác sĩ nên có

Dạng bác sĩ này?

Người bệnh nào cũng nguyện ý gặp phải.

Trong sinh hoạt là như thế, khi đi xem bệnh, ai không muốn được bác sĩ chữa khỏi bệnh?

Người bệnh cần nhất đạt được chính là an ủi cùng lòng tin.

Mà không phải người tắc trách qua loa dùng kiến thức chuyên nghiệp.

Cũng như anh hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ, bệnh này của tôi có thể trị không?

Bác sĩ nói:

- Bệnh này... Khó mà nói, tôi cũng không xác định... Dù sao... Khả năng thất bại cao tới 50 phần trăm

Lần này, người bệnh tám chín phần mười sẽ hoang mang

Thế nhưng nếu bác sĩ nói:

- Hi vọng rất lớn, chúng tôi có nhiều hơn một nửa xác suất thành công, nếu như chúng ta cùng nhau cố gắng phối hợp, nói không chừng xác suất sẽ cao hơn

Cứ như vậy, người bệnh lập tức sẽ tín nhiệm bác sĩ, cũng có lòng tin đối với chữa bệnh hơn.

Bác sĩ, thật sự là chỗ dựa cuối cùng của người bệnh

Với tư cách là bác sĩ, chúng ta phải bảo vệ tốt một đạo phòng tuyến cuối cùng cho người bệnh.

Khả năng anh không biết, có đôi khi, bác sĩ so với thân nhân của anh càng hi vọng anh khỏe mạnh.

Khi tất cả mọi người đều muốn từ bỏ anh, người không nguyện ý từ bỏ nhất chính là bác sĩ.

Cát Hoài nhìn Trần Thương, trong lòng cực kỳ phức tạp.

Ao ước

Mười phần ao ước

Cực kỳ ao ước

Lúc này, anh vừa vặn va chạm với ánh mắt của Hạ Cao Phong, Cát Hoài rất rõ ý tứ trong đó, nhất thời xấu hổ vô cùng

Hối hận

Phụ lòng

Các loại cảm xúc đọng lại ở trong lòng, Cát Hoài rất không cam tâm.

Hèn cái gì mà hèn?

Mình đường đường là tiến sĩ, kinh nghiệm khâu lâm sàng như thế, bồi dưỡng ở Hiệp Hòa một năm, bồi dưỡng phụ ngoại một năm, chỗ nào không phải để người khác lau mắt mà nhìn

Vì sao mình không dám gánh vác trách nhiệm này?

Giờ khắc này, Cát Hoài tựa hồ cảm thấy tâm tính bản thân trở nên thành thục hơn, dưới tác dụng thôi hóa so sánh từ Trần Thương không ngừng trưởng thành, không ngừng học tập.

Năm nay Cát Hoài 35 tuổi, đã là bác sĩ chủ trị.

Năm ngoái anh đã thi đỗ phó chủ nhiệm, nhưng bệnh viện không mời anh, vì Hạ Cao Phong từ chối.

Ông cảm thấy, Cát Hoài chưa đủ để đảm nhiệm trọng trách này.

Làm lão sư, ai mà không muốn đề bạt học sinh mình?

Để Cát Hoài trở thành phó chủ nhiệm đương nhiên rất tốt.

Thế nhưng Hạ Cao Phong không muốn.

So với đề bạt Cát Hoài, ông càng muốn bảo hộ người bệnh hơn.

Nơi này là Đông Đại Nhất viện, bệnh viện có ngoại khoa tim đỉnh cấp toàn tỉnh, phó chủ nhiệm ai mà không phải nhân vật nổi tiếng? Cát Hoài không thể trở thành phó chủ nhiệm có năng lực.

Hạ Cao Phong không muốn Cát Hoài trở thành như thế.

Một phó chủ nhiệm có ý nghĩa như thế nào?

Làm một phó chủ nhiệm, anh phải có năng lực độc lập xử lý bệnh nhân, gặp nguy không loạn, bình tĩnh, ung dung, khí phách, hiểu rõ lòng người, cùng lòng dạ khiêm tốn.

Nếu không đề bạt một tên lang băm, là không tôn trọng người bệnh.

Với tư cách là một bác sĩ, cần phải làm đầu tiên là phụ trách người bệnh

Đáng tiếc

Bác sĩ hiểu những thứ này.

Thế nhưng có một ít người không hiểu.

Hơn nữa, bệnh viện quản lý nhân viên y tế hết lần này tới lần khác lại không phải nhân viên y tế

Trần Thương chậm rãi đếm tới:
- 1... 2... 3! Buộc ga-rô
Mạnh Hi vội vàng buộc ga-rô.
Nháy mắt máu tạm dừng vận chuyển
Với tư cách là đầu mối then chốt nhất, giao thông quan trọng nhất của cơ thể, máu không vận chuyển nữa có ý nghĩa như thế nào, tâm lý những người ở đây đều nắm chắc.
Mỗi một giây đều rất xa xỉ
Tất cả mọi người đều hi vọng Trần Thương có thể nhanh một chút.
Thế nhưng bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra, cũng không dám nghĩ, một màn kế tiếp làm người ta chấn kinh cỡ nào
Chỉ thấy chỉ khâu chập trùng, kim khâu trong tay Trần Thương cực kỳ trôi chảy, cảm giác giống như là đang khâu quần áo
Động mạch chủ lớn hơn các mạch máu còn lại không ít, bởi vì như thế nên độ khó cũng tăng lên rất nhiều.
Thế nhưng đối với Trần Thương căn bản không có bao nhiêu ảnh hưởng.
Khâu lại
Tốc độ
Cực kỳ tốc độ
Ba người Mạnh Hi, Hạ Cao Phong và Cát Hoài nhìn Trần Thương khâu mà nghẹn họng trân trối.
Dù đã thấy qua việc đời như Hạ Cao Phong cùng Mạnh Hi cũng không ngờ Trần Thương sẽ có tốc độ nhanh như vậy.
Đây là kinh người cỡ nào?
Cùng với đó Trần Thương một tiếng:
- Buông ra đi
Mạnh Hi vội vàng buông kẹp cầm máu ra, lập tức máu lại lần nữa khôi phục.
Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây đều nuốt một ngụm nước bọt.
Cái này... mất bao nhiêu thời gian vậy?
Đủ một phút... hả?
Mạnh Hi nhìn đôi tay Trần Thương, trong mắt tràn đầy kích thích cùng hào quang, đôi tay này quả thực là trời sinh làm bác sĩ ngoại khoa.
Có lẽ còn nhanh hơn người đàn ông kia
Không bao lâu nữa Trần Thương thật có thể vượt qua anh ta

Nghĩ tới đây, khóe miệng Mạnh Hi có chút giương lên, lộ ra một tia tiếu ý cùng dĩ vãng khác biệt.

Đến lúc đó, bại bởi học sinh của tôi, chuyện này là một chuyện thật thú vị.

…

…

Mỗi người sau khi nhìn thấy thủ pháp cùng tốc độ khâu của Trần Thương đều có suy nghĩ khác nhau

Thậm chí bắt đầu xì xào bàn tán, hỏi thăm đến Trần Thương.

- Vị này... bác sĩ Trần hẳn không phải là học sinh, có thể là đến bồi dưỡng? Hoặc là giao lưu học tập

- Cái này còn phải nói sao? Anh gặp học sinh nào có thủ pháp thế này chưa, đừng nói học sinh, sợ là bác sĩ bệnh viện chúng ta cũng không được mấy người có?

- Anh không cần phải nói! Hơn nữa... Khẳng định tối thiểu nhất là bác sĩ chính

- Tôi đoán là giống với chủ nhiệm Mạnh, chủ nhiệm Tỉnh, đều là bên ngoài trở về, có kỹ năng rất tốt

- Nhưng mà dáng dấp thật trẻ trung, tóc còn có nhiều như vậy

- Đúng vậy, trình độ cao như vậy, kỹ xảo cùng tốc độ khâu quá nhanh, thật rất không bình thường, loại năng lực này, địa phương nhỏ chắc chắn luyện không ra

Có thể trong vòng một phút ngắn ngủi hoàn hảo khâu lại động mạch chủ, loại năng lực này...

Đừng nói học sinh, chính những chuyên gia thiên tài kia cũng không nhất định có thể làm được?

Trách không được chủ nhiệm Hạ Cao Phong để cậu ta đến khâu

...

Kỳ thật... Hạ Cao Phong cũng bị giật mình, thật sự là ngoài ý muốn

Không

Chuẩn xác nói hẳn là kinh hỉ

Lần trước ở trong khoa, cậu thanh niên này dùng bao lâu để khâu lại?

Hơn hai phút thì phải?

Thế nhưng... Lần này mới bao lâu?.

Mặc dù mình không có tính thời gian, nhưng khẳng định nhanh hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ lúc tranh tài lần trước là cậu ta nhường à?

Hoặc là nói Trần Thương chưa từng coi Cát Hoài là đối thủ, từ lúc vừa mới bắt đầu đã muốn nhường...

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong mặt mũi tràn đầy chấn kinh, đây rốt cuộc là một người trẻ tuổi như thế nào?

Thật sự là đáng sợ

Đợi một thời gian nữa sẽ trưởng thành đến mức nào?

Mà khi Cát Hoài thấy cảnh này thì trực tiếp sững sờ đứng im không lên tiếng.

Có chút khó có thể tin, không dám tin tưởng đây là thật.

Chương 366: Thật Lợi Hại

Thật sự có người có thể khâu nhanh như vậy sao?

Liên tiếp nghi hoặc giống như những cái tát vang dội, đánh thức bác sĩ Cát Hoài mê mang không đủ thành thục.

Nhưng lần này, Cát Hoài nhếch miệng mỉm cười, một loại gọi là phong mang bắt đầu chậm rãi xuất hiện trên người hắn.

Một bác sĩ hơn ba mươi tuổi, đang là lúc tráng niên, là khoảng thời gian mà bác sĩ ngoại khoa tiến bộ nhanh nhất, không có phong mang như thế nào đề cao?

Đã từng mình có chút sa đọa, quen với công tác cùng sinh hoạt nhàn hạ, hiện tại đã nhận ra chính mình tựa hồ quá sa đọa.

Nghĩ tới đây, Cát Hoài tràn ngập nhiệt huyết.

Từ trước tới nay chưa từng có dũng khí.

Anh nắm chặt song quyền, cảm giác từ nội tâm phát ra một dạng nhiệt khí, cảm thấy một tia khác biệt.

...

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Thế nhưng Trần Thương không đặt chỉ khâu xuống, bởi vì anh biết rõ còn có rất nhiều mạch máu tổn hại cần vá, còn có một vài chỗ bị thương cần trị liệu.

Dần dần anh tìm được bảy tám chỗ động tĩnh mạch tổn hại.

Hạ Cao Phong đứng bên cạnh nghẹn họng nhìn trân trối.

Thuật mổ ngực tra xét cầm máu thật tỉ mỉ, hoàn mỹ.

Không ngờ những chỗ nhỏ xíu cũng có thể phát hiện.

Cái này không chỉ nói rõ Trần Thương nghiêm túc cùng cẩn thận, mà nếu xét theo một góc độ khác, trình độ của Trần Thương đối với tổ chức mạch máu trong lồng ngực rất quen thuộc, cho nên mới có năng lực nhận ra loại vết thương này.

Cái này nếu không có kinh nghiệm lâm sàng cùng phẫu thuật lâu dài căn bản làm không được

Chẳng lẽ lĩnh vực chính của tiểu Trần là bác sĩ ngoại khoa lồng ngực?

Hạ Cao Phong không khỏi nghi hoặc.

Mà Mạnh Hi cũng ở bên cạnh tinh tế nhìn, càng ngày Trần Thương cho cô càng nhiều kinh hỉ, và nhiều hi vọng.

Vào giờ phút này, trong lòng Mạnh Hi bắt đầu tinh tế suy nghĩ, có lẽ sau này mình hẳn nên ma luyện thật tốt thằng nhóc to xác chỉ nhỏ hơn mình ba tuổi này

Sau này mình nên cho cậu ta thêm cơ hội.

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, phó chủ nhiệm Tỉnh Nhiên của ngoại khoa lồng ngực đi vào.

Hiện tại, Tỉnh Nhiên và Nghiên còn ở trong nhà tập thể của bệnh viện, cách đây rất gần, cho nên khi nhận được thông báo thì lập tức buông bát đũa vội vã chạy tới.

Vừa vào cửa, y tá phòng phẫu thuật đang muốn giúp anh mặc áo blouse thì bỗng nhiên Tỉnh Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy một người quen, trong lòng sửng sốt

Trần Thương?

Nhìn thấy Trần Thương, Tỉnh Nhiên nhẹ nhàng thở ra, thần kinh căng thẳng cũng dịu đi một chút, nhìn y tá, lắc đầu:

- Không cần mặc vào.

Y tá sững sờ, không mặc áo bảo hộ?

Vì sao?

Tỉnh Nhiên thấy Trần Thương đang bận rộn, lo sợ bất an tâm từ nãy đến giờ nuốt hết vào trong bụng.

Có Trần Thương ở đây, mình cần lo lắng chi nữa?

Nghĩ tới đây, lần đầu Tỉnh Nhiên lấy tư cách là người đứng xem đi tới, anh vẫn tương đối yên tâm đối với Trần Thương phẫu thuật.

Bác sĩ ngoại khoa lồng ngực trông thấy Tỉnh Nhiên, vội vàng chào hỏi một tiếng:

- Chủ nhiệm Tỉnh.

Mạnh Hi cùng Hạ Cao Phong đứng bên cạnh cũng gật đầu tỏ ý.

Người có năng lực ở nơi nào đều dễ dàng đạt được tôn kính.

Thời gian Tỉnh Nhiên đến bệnh viện không lâu, nhưng anh dùng thực lực của mình chinh phục những người khác ở bệnh viện, được mọi người xưng là “chủ nhiệm Tỉnh”.

Hạ Cao Phong đối với vị chủ nhiệm tuổi trẻ này ưu ái có thừa, nhưng nhìn Tỉnh Nhiên chậm chạp không thay quần áo, lập tức nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Tỉnh, anh sao không thay quần áo?

Tỉnh Nhiên mỉm cười:

- Chủ nhiệm Hạ, có bác s Trần ĩ ở đây tôi cần gì thay quần áo, há không phải là vẽ vời thêm chuyện à?

Lời này nghe vào trong lỗ tai người khác quả thực là ý vị sâu xa, đáng giá suy nghĩ cẩn thận hơn.

Giờ khắc này, Mạnh Hi bỗng nhiên nhớ rõ lúc Trần Thương làm phẫu thuật màng tim, mở ngực lại làm tốt như vậy, chẳng lẽ Trần Thương giống như Tỉnh Nhiên, am hiểu phẫu thuật ngoại tim?

Hẳn là như vậy

Hạ Cao Phong cũng có điều suy nghĩ, nhịn không được nói:

- Thì ra là bác sĩ tiểu Trần am hiểu Ngoại khoa lồng ngực, khó trách... Khó trách...

Tỉnh Nhiên sững sờ:

- Bác sĩ Trần không phải là học sinh của chủ nhiệm Mạnh ngoại khoa tim các ông à? Vậy mà các ông không hiểu rõ bác sĩ Trần?

- Với khoa ngoại, năng lực cùng lý giải phẫu thuật lồng ngực của bác sĩ Trần không kém tôi, thậm chí có lĩnh vực còn lợi hại hơn tôi

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người đều nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh của phòng phẫu thuật có nhiệt độ 22 độ C, độ ẩm 30% này

Trần Thương ở ngoại khoa lồng ngực lại có năng lực hơn cả chủ nhiệm Tỉnh?

Mà năng lực khâu mạch máu lớn ngoại khoa tim thì vượt qua tất cả mọi người ở đây

Chuyện này... Cũng quá khoa trương?

Mọi người có cảm giác đang quay phim truyền hình không thực tế.

...

Trần Thương vẫn tiếp tục khâu cùng vá khí quản bị tổn hại.

Người chung quanh nhịn không được bu lại, nhìn kỹ.

Vừa xem xét, mọi người khẽ gật đầu, quả nhiên rất lợi hại.

Khí quản vỡ vụn thành như vậy, giờ đã được khâu lại không chút sơ hở, hơn nữa tận khả năng giảm bớt vết sẹo, lợi dụng vết thương khâu hợp lý...

Thật lợi hại

...

Rất nhanh phẫu thuật đã hoàn thành

Trần Thương đang chuẩn bị tiến hành kết thúc công việc thì bỗng nhiên Hạ Cao Phong nói:

- Tiểu Trần, cho người trẻ tuổi một cơ hội rèn luyện đi, cậu cũng khổ cực rồi, nghỉ ngơi một chút.

Trần Thương đang chuẩn bị nói không khổ cực bỗng nhiên sửng sốt một chút

Mà lúc này, bác sĩ tuổi trẻ của ngoại khoa lồng ngực đứng đối diện, đỏ mặt nhìn Trần Thương.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, lúc này mới kịp phản ứng.

Anh sở dĩ không cho người khác là bởi vì không muốn phiền phức họ, dù sao anh làm xong phẫu thuật để người kết thúc công việc... Những người ở đây có ai là người có tư lịch cạn hơn Trần Thương?

Cho ai đều không thích hợp.

Vào giờ phút này, ánh mắt của bác sĩ ngoại khoa lồng ngực nhìn mình giống như... Nhìn Tỉnh Nhiên vậy.

Trần Thương có chút xấu hổ, đối với anh ta gật đầu nói:

- Vất vả anh rồi.

Tiểu bác sĩ vội vàng gật đầu:

- Trần lão sư, không khổ cực, không khổ cực! Anh phẫu thuật cầm máu mổ ngực tra xét thật tốt! Rất nhiều mạch máu tổn hại nhỏ xíu đều có thể tìm ra... Còn có chữa trị khí quản, thật sự là rất lợi hại! Hi vọng sau này có thể đi theo Trần lão sư học tập một chút.

Trần Thương sững sờ, cái gì mà Trần lão sư...

Ai, dù sao cũng dễ nghe hơn Thương lão sư.

Thế nhưng nghe người lớn hơn mình gọi mình lão sư, cảm giác cứ là lạ thế nào.

Luôn cảm thấy có chút... Thoải mái.

Ừm

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy An lão sư và chủ nhiệm Đàm Trung Lâm, thiếu chính mình một tiếng - Ân sư

.

Mà lúc này, trong phòng phẫu thuật ngoại khoa tay của bệnh viện nhân dân tỉnh, xung quanh Đàm Trung Lâm đứng đầy bác sĩ trong khoa.

Hôm nay, bệnh viện nhân dân tỉnh nhận một ca người bệnh đặc biệt, tình huống tương đối nguy hiểm, khâu cơ nhưng độ khó cực kỳ cao, mà Đàm Trung Lâm gọi điện thoại cho Trần Thương không được, đành phải tự mình phẫu thuật.

Cũng may là... Cuối cùng đã thành công

Lúc này, Đàm Trung Lâm càng cảm khái Trần Thương tiểu Trần lão sư với phương pháp khâu Chen tinh thâm, mình còn kém quá xa.

Các bác sĩ xung quanh nhìn thủ pháp tinh diệu của Đàm Trung Lâm khi khâu cơ đều nhịn không được vỗ tay.

Thật lợi hại

Chương 367: Bệnh Sán

Lại là án lệ kinh điển như nhau

Chủ nhiệm Đàm càng già càng dẻo dai

Mọi người nhao nhao vỗ tay.

Chủ nhiệm ngoại khoa tay của Đông Đại Nhị viện cố ý đến quan sát phẫu thuật cũng là vỗ tay bảo hay.

- Lợi hại! Thật sự là lợi hại, kỹ thuật khâu cơ hiện tại chủ nhiệm Đàm thật sự là lợi hại, thật sự để tôi lau mắt mà nhìn, trách không được có thể trị cho đại minh tinh Hình Vũ

Đàm Trung Lâm nhịn không được thở dài, ai... Vẫn còn kém tiểu Trần lão sư quá nhiều, đến một nửa của tiểu Trần lão sư cũng không sánh nổi.

Đàm Trung Lâm nghe thấy mọi người tán dương, lắc đầu, thở dài, ăn ngay nói thật:

- Tôi cũng là học từ người khác, hơn nữa... Chỉ mới học được da lông, còn không nhập môn

Một bên, chủ nhiệm khoa ngoại tay của Đông Đại Nhị viện lập tức tò mò:

- Trách không được, tôi nói thủ pháp này sao có thể tinh diệu như thế, đây là thủ pháp gì vậy?

Đàm Trung Lâm như có điều suy nghĩ:

- Đây là phương pháp khâu Chen.

Người xung quanh không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng nhớ cái tên này là danh tự cao đại thượng.

Mặc dù chưa từng nghe thấy, bây giờ nghe cũng không muộn.

Đàm Trung Lâm yếu ớt nói:

- Nếu như cậu ta làm một ca phẫu thuật, thời gian có thể giảm bớt một nửa, quan trọng nhất chính là có thể nắm chắc có 100% để cho người bệnh khôi phục

Vừa nghe đến đây, cả sảnh đường đều giật mình

Làm sao có thể?

Thực hiện một ca phẫu thuật trăm phần trăm thành công, thế này thì quá mức rồi

Ngay cả chủ nhiệm khoa ngoại tay của Đông Đại Nhị viện cũng hiếu kì hỏi:

- Chủ nhiệm Đàm... Cái này "Cậu ta" đến tột cùng là ai?

Đàm Trung Lâm lắc đầu, không nói chuyện.

Lão chủ nhiệm ngoại khoa tay thấy Đàm Trung Lâm có chút thất lạc, vội vàng vỗ bả vai Đàm Trung Lâm:

- Không có chuyện gì, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một đời người mới thay người cũ! Chủ nhiệm Đàm, sớm muộn anh cũng sẽ vượt qua cậu ta.

Cái này không an ủi còn tốt, vừa an ủi Đàm Trung Lâm kém chút oa một tiếng khóc lớn lên

Quan trọng nhất chính là cậu ta là sóng sau, chính mình là sóng trước! Cậu ta là người mới, mình mới là người cũ

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm nhịn không được cười khổ một tiếng, muốn đuổi kịp Trần Thương, kém quá xa.

Hơn nữa, mình thực sự không muốn ăn móng heo tiếp

Nhưng mua nhiều như vậy, không ăn thì để làm cái gì?

Buồn bực

Nghĩ tới đây, Đàm Trung Lâm quay người nhìn mọi người, bỗng nhiên cười nói ra:

- Buổi tối hôm nay, chị dâu các cậu không ở nhà, mọi người tới nhà họp gặp đi. Tôi mua ít móng heo, buổi tối hầm móng heo cho mọi người ăn, mọi người tới nhà nếm thử

【Đinh! Thuật cầm máu mổ ngực tra xét hoàn thành, khâu mạch máu... Khí quản..., tổng hợp phán định, nhận được ban thưởng: một quyển sách kỹ năng màu tím.】

Trần Thương vui mừng, không sai, nhận được một bản sách kỹ năng, còn là màu tím.

Sẽ là cái gì?

Trần Thương đầy mong đợi mở ra.

【Đinh! Chúc mừng ngài nhận được: Thuật vá sán, cấp đại sư, sau khi kích hoạt có thể nhận được bất kỳ một loại phẫu thuật vá sán nào từ cấp ba trở xuống.】

(DG: Sán/bệnh sa nang: Một bộ phận nào đó của ngũ tạng do tổ chức chung quanh yếu mà dẫn đến hiện tượng phình to lên, thường thấy ở đầu, các mô hoành, túi dịch hoàn.)

Trần Thương sững sờ.

Thuật vá sán?

Mình cần cái này làm gì?

Cấp cứu còn có loại phẫu thuật này à?

Đây không phải phổ ngoại khoa mới có sao?

Trần Thương có chút kinh ngạc nhìn xem ban thưởng.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Khi âm thanh hệ thống truyền tiếp nhắc nhở, Trần Thương ngây ngẩn

【Sán có rất nhiều chủng loại, bao gồm sán não, sán bên trong màng tim, sán rốn, sán eo, sán dây chằng, sán cách, sán thực quản, sán vết thương, vân vân... 】

Sán lại loại như vậy? Trần Thương không thể không nói chính mình học vẫn chưa đủ hiểu biết.

Có lẽ có ít người không quá hiểu rõ bệnh sa nang, thậm chí sẽ coi bệnh sa nang giống với chướng khí.

Chướng khí là khí độc sinh ra từ xác động vật hư thối bên trong rừng rậm nhiệt đới nguyên thủy, nguyên nhân chủ yếu là thi thể động vật sau khi chết không được hữu hiệu xử lý, cộng với nhiệt độ khí hậu nhiệt đới quá cao, tạo thuận lợi cho chướng khí sinh ra. Kỳ thật "Chướng" cũng không phải nhất định chính là "Khí", ở bên trong rất dễ sinh ra bệnh sốt rét, các loại bệnh truyền nhiễm.

Mà bệnh sa nang càng không phải là một loại khí, sán là nhân thể tổ chức khí quan rời đi vị trí bình thường, thông qua tiên thiên hoặc là ngày kia yếu kém địa phương đột xuất bên ngoài thân, cũng như sán ruột non chính là ruột non rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, sán cách bên trong màng tim là trái tim rơi ra màng tim, chạy đến phía dưới... vân vân, sán là nói cơ quan nội tạng của cơ thể bị mất điều khiển gây ảnh hưởng đến cơ quan khác gần đó.

Vì lẽ đó, cho dù là bệnh sa nang cũng tốt, chướng khí cũng được, cái này đều không phải hai loại khí thể.

Chỉ là ông cha chúng ta ưa thích từ "khí" này, giống như bệnh can khí, tỳ khí, … đây đều là một loại công năng, "khí" trong Trung y kỳ thật là một loại phiếm chỉ, không phải là "khí" ở hiện đại.

...

Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở bỗng nhiên hiểu được.

Xem ra, mình đạt được một kỹ năng đặc biệt không tệ.

Đối với Trần Thương mà nói, kỹ năng tốt không bằng hữu dụng, thực dụng mới là quan trọng nhất.

Tốt nhất là có thể gặp được trong khám lâm sàng, khi gặp người bệnh phát sinh loại tình huống này sẽ không bất lực.

Đây cũng là kỹ năng đáng học hỏi.

(Trích lời tác giả:

Nói như thế nào đây, tôi chỉ là muốn khắc hoạ ra một cái hình tượng bác sĩ sinh động chân thực đến cho mọi người nhìn.

Bao gồm Vương Dũng ngay từ đầu trong lòng ghen ghét, Cát Hoài do dự, Hạ Cao Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vân vân...

Trong sinh hoạt, chúng ta không phải Trần Thương, chúng ta chỉ là những người bình thường như Vương Dũng, Cát Hoài, chúng ta có khuyết điểm cùng thiếu sót của mình, tôi muốn viết ra chính là một tiểu bác sĩ trưởng thành, là khi mà chủ nhiệm Hạ Cao Phong trông thấy học sinh của mình thì trong lòng phải xoắn xuýt.

Khả năng mọi người không thích nhìn loại nội tâm hoạt động này, về sau tôi sẽ chú ý.

Kỳ thật, muốn buff cho nhân vật chính rất đơn giản, mà việc khắc hoạ nội tâm những nhân vật phụ ngược lại viết rất mệt mỏi, tôi chỉ muốn khi mọi người đọc sách có thể cảm nhận được một chút gì đó chân thực, mà không phải giống như đọc sảng văn, đọc qua một lần rồi thôi.

Còn có chính là bệnh lịch được sử dụng trong sách, mỗi một bệnh lịch tôi viết đều là thật, đều giống với thực tế, do tôi viết không phải là tiểu thuyết khoa huyễn, mà là đề tài có kim thủ chỉ hiện thực, cho nên tôi hi vọng mọi người có loại đại nhập cảm này. Có thể khi mọi người đọc sách sẽ có chút thu hoạch, tôi sẽ tận khả năng để cho mình dùng từ ngữ thông tục dễ hiểu phổ cập một chút về khoa học bệnh tật cho mọi người.

Chương 368: VIP Đặc Biệt

Phẫu thuật nhanh chóng kết thúc, sau khi kiểm tra triệu chứng bệnh tật của người bệnh thì có thể yên tâm phần nào.

Vì những bộ phận trong lồng ngực đồng loạt chảy máu nên dẫn tới huyết khí ngực, cũng thành công cứu chữa được động mạch chủ rạn nứt của người bệnh.

Khắp phòng làm việc vang lên tiếng vỗ tay.

Nhưng Trần Thương biết rõ, tiếng vỗ tay này là dành cho tất cả mọi người, vì đây không phải chỉ là công lao của một mình anh, mà là công lao của mỗi một người, ai cũng đều dốc sức hợp tác.

Trên bàn phẫu thuật, chưa từng có anh hùng nào đủ can đảm để phấn đấu một mình.

Người bệnh được chuyển đến ICU, cần tiếp tục theo dõi để trị liệu.

Trần Thương chào tạm biệt mọi người, lúc quay về Tỉnh Nhị Viện đã là hơn bốn giờ chiều, một ca phẫu thuật thực hiện trong ba giờ, cũng không lâu lắm, vừa đúng lúc đi tới phòng làm việc bên khoa cấp cứu, Vương Dũng vội vàng đi tới:

- Chủ nhiệm vừa mới tìm anh đấy, sao tới giờ này anh mới đến?

Trần Thương sững sờ:

- Chuyện gì?

Vương Dũng chớp chớp mí mắt:

- Cũng không biết rõ nữa, nhưng mà.... Nhìn nét mặt chủ nhiệm đen lại, giống như đang tức giận chuyện gì, anh cẩn thận một chút vẫn hơn.

Trần Thương sững sờ, có ngày nào mà mặt chủ nhiệm Lý trắng đâu?

Nhưng quan trọng là rốt cuộc có chuyện gì đây?

Nghĩ tới đây, Trần Thương rút điện thoại ra, chuẩn bị bấm máy gọi đến chủ nhiệm Lý.

Nhưng đến khi mở điện thoại lên, trên màn hình hiện đến mười bảy mười tám cuộc gọi nhỡ.

Trần Thương ngay lập tức sững sờ, cái mẹ gì thế? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Vừa rồi phải làm phẫu thuật, nên điện thoại luôn để chế độ im lặng, đến khi ra về thì quên mở lại, nhưng từ mười hai giờ trưa đến bốn giờ chiều mà có đến mười bảy, mười tám cuộc gọi nhỡ, cũng thật là khó có thể tin.

Đàm Trung Lâm gọi năm sáu cuộc gì đó.

Lý Bảo Sơn gọi ba cuộc.

Tần Hiếu Uyên gọi hai cuộc.

Dương Thao gọi hai cuộc.

Tần Duyệt gọi một cuộc.

Và một số điện thoại lạ, nhưng số điện thoại này rất ấn tượng, một tràng số dài liên tiếp nối liền nhau.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, quyết định thử gọi Tần Duyệt để âm yếm với cô chút, thế là số đầu tiên anh chọn gọi lại là của Tần Duyệt:

- Alo? Có chuyện gì? Nhớ anh không?

Tần Duyệt cười ha ha một tiếng, bắt đầu trò:

- Nhớ anh? Thật không muốn làm anh mất hứng đâu! Nhưng chuyện là ba em gọi anh không được, nghĩ là anh không muốn nghe điện thoại của ông, nên mới lấy điện thoại em gọi thử.

Mồ hôi Trần Thương lập tức chảy đầy đầu, viện trưởng Tần đường đường là Nhất viện chi trưởng, sao có thể phạm nhị như thế.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Không, không, cha cô điện thoại, tôi làm sao dám không nhận! Không có chuyện gì khác à? Viện trưởng Tần có chuyện gì?

Tần Duyệt gật đầu:

- Nói đùa gì đó, là có một người bệnh, trên mặt bị vạch một đường, cần phẫu thuật thẩm mỹ lại, không biết ai giới thiệu tới, gấp gáp chỉ thẳng tên anh nói muốn tìm anh khâu.

Tần Duyệt vội vàng nói:

- Người bênh này hẳn là còn đang chờ anh, anh cẩn thận một chút, gia thế người này hình như rất lớn.

Trần Thương sững sờ:

- Gia thế lớn? Có ý gì?

Tần Duyệt:

- Cha anh ta là chủ xí nghiệp nổi tiếng lẫy lừng ở thành phố An Dương của chúng ta, đại gia nghiệp, chủ yếu nhất là người này có chút... Hung hăng, nói tóm lại anh cẩn thận một chút là được rồi.

Cúp điện thoại, Trần Thương mới quay qua nhận điện thoại của Tần Hiếu Uyên.

Lúc này, trong phòng làm việc của viện trưởng, một người phụ nữ trung niên mặc quần áo hàng hiệu bên cạnh là một chàng trai đang ngồi trên ghế, Tần Hiếu Uyên đang cùng đối phương cười cười nói nói.

Thấy Trần Thương bắt máy, Tần Hiếu Uyên vội vàng nhận:

- Alo? Tiểu Trần à? Cậu làm phẫu thuật xong chưa?

Trần Thương sững sờ, vội vàng gật đầu:

- Vâng, viện trưởng Tần, phẫu thuật xong rồi, giờ tôi đang ở trong khoa.

Tần Hiếu Uyên nghe vậy, nhẹ gật đầu:

- Ừm, à tiểu Trần này, chỗ này của tôi có một người bạn, hiện tại trên mặt của con trai bạn tôi có chút ngoại thương cần xử lý, hiện tại tôi sẽ dẫn bọn họ xuống dưới.

Cúp điện thoại, Tần Hiếu Uyên cười nhìn hai người:

- Dương tổng, đi thôi, chúng ta đi xuống đi, tiểu Trần phẫu thuật xong rồi.

Dương Xuân Hoa khẽ gật đầu, mặt lộ ý cười:

- Vậy làm phiền viện trưởng Tần rồi, thực sự là ngại quá.

Tần Hiếu Uyên khoát tay áo:

- Khách khí khách khí, đi thôi, chúng ta cùng nhau xuống dưới.

...

Trần Thương thấy Tần Hiếu Uyên tự mình dẫn theo hai người xuống, khẽ lắc đầu cười một tiếng, kỳ thật, đại đa số khách VIP ngược lại rất dễ nói chuyện, các phương diện tố chất cũng rất cao.

Dù sao nói thật, có thể đường đường chính chính vươn lên tầng lớp thượng lưu, tố dưỡng và xử sự làm người của họ đều sẽ rất thành thục, khi cùng nói chuyện trời đất với bọn họ, thậm chí bạn sẽ cảm giác rất thoải mái dễ chịu.

Đây chính là một loại năng lực.

Đại đa số thời điểm, bạn sẽ cảm giác thành công tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Nhưng có thể ở khoa cấp cứu gặp phải khách VIP, loại tỉ lệ này cũng quá nhỏ, ai không có chuyện gì thì đi tìm đến bác sĩ khoa cấp cứu làm gì.

Kỳ thật bệnh viện cũng có rất nhiều nội tình nhỏ, có vài khoa trời sinh đã dễ tiếp xúc với các nhân vật lớn, mà có vài khoa, người nhà bệnh nhân lại khó khăn tương đối nhiều.

Làm một ví dụ:

Nhu cầu đặc biệt bình thường của khoa lão cán bộ, khoa não, những phòng ban này có người bệnh tương đối đặc thù, hai người trước mắt dứt khoát chính là nhân vật lớn, bình thường nhìn thấy cán bộ chào đón niềm nở, đằng sau khoa não thổ hào có tiền cũng không ít.

So sánh mà nói, các khoa như khoa cấp cứu, khoa bệnh phổi, khoa u bướu rất khó tiếp xúc được với những người có vai vế, bệnh nhân ở khoa bệnh phổi đen đúa gầy gò, gia cảnh đa số đều như nhau, khoa ung bướu của tỉnh Nhị viện cũng là như thế, thậm chí có vài người bệnh đều chưa đóng nổi viện phí, đương nhiên, có tiền cũng có, nhưng đại đa số người mắc phải cái bệnh này, người có tiền đều nguyện ý đi ra ngoài tìm bệnh viện lớn, thậm chí là xuất ngoại.

Khoa cấp cứu... Trên cơ bản không có người giàu lui tới, dù sao đều là gặp mặt một lần, khoa cấp cứu sẽ giống như trạm dừng chân của người bệnh, sẽ không ở lại quá lâu.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại đánh giá, cũng không phải tất cả mọi người đều vậy.

Trần Thương đánh giá chàng trai kia, từ cổ đến trên mặt được che bởi băng gạc, không có vết máu, hẳn là đã được xử lý qua.

Sau khi Tần Hiếu Uyên thấy Trần Thương, vội vàng nói:

- Đây chính là Trần Thương mà hai người cần tìm, bác sĩ Trần

Người phụ nữ trung niên thấy Trần Thương cũng hơi sững sờ, tuổi trẻ như vậy, là cậu ta à?

Người phụ nữ mặc một thân sườn xám kiểu Trung Quốc, nhìn rất quý phái:

- Chào Bác sĩ Trần, tôi là được viện trưởng Dương Thao giới thiệu tới, nghe nói cậu rất am hiểu lĩnh vực khâu da, lần này còn phải làm phiền cậu rồi.

Người phụ nữ này vô cùng khách khí, một câu nói cũng vững vàng, tìm không ra một chút sơ hở.

Ngay vừa rồi, Trần Thương đã nhận được điện thoại của Dương Thao, Dương Thao cũng đã nói qua tình trạng của người bệnh, đồng thời cũng xin nhờ Trần Thương hỗ trợ chiếu cố một chút, vì lẽ đó, Trần Thương cũng nhẹ gật đầu, vô cùng khách khí cười nói:

- Không phiền phức, không phiền phức.

Mà chàng trai kia từ đầu tới đuôi không nói lời nào, vẻ mặt âm trầm, nhìn Trần Thương, có chút bán tín bán nghi.

Dương Xuân Hoa nhìn thấy bộ dáng con trai mình như vậy, cũng nhịn không được thở dài, đứa nhỏ này thật sự là bị chiều hư.

Góc PR truyện: Hôn Nhân Ấm Áp Tổng Tài Bá Đạo Của Tôi (Dịch)

Chương 369: Thanh Niên Kiêu Ngạo

Lúc này, Lý Bảo Sơn cũng tới, sau khi trông thấy mọi người thì chào một tiếng.

Trần Thương dẫn theo mọi người đến phòng xử lý, bảo chàng trai kia ngồi xuống, sau khi gỡ băng gạc ra, lập tức, một vết thương xuất hiện ở trước mắt...

Đây không phải vết dao, càng không phải là vết thương khác, ngược lại là như bị phụ nữ dùng móng tay cào, hơn nữa độ nông sâu không đồng nhất.

Trần Thương lập tức nhíu mày.

Loại vết thương cào này là khó xử lý nhất.

Rất dễ để lại vết sẹo.

Rất nhiều người khi còn bé trên mặt bị cào về sau không có xử lý dứt điểm, bây giờ sẽ còn có vết tích.

Mặc dù loại vết thương này nhìn có vẻ như không nặng, chỉ là vết thương ngoài da, thế nhưng... Muốn xử lý để nhìn không ra, rất cần một loạt các thao tác tỉ mỉ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Đến phòng phẫu thuật đi.

Mấy người nghe xong, lập tức khẽ nhíu mày:

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Trần Thương gật đầu:

- Vết thương mặc dù không lớn, nhưng đã hơi nhiễm trùng, hơn nữa hẳn là vết cào bị tổn thương, cần bỏ chỗ da bị tổn hại đi, tiếp đó nghĩ biện pháp khâu lại, đòi hỏi về các phương diện phòng xử lý vệ sinh có hạn, cho nên vẫn nên mau chóng chuẩn bị phẫu thuật đi.

Dương Xuân Hoa nghe xong, vẻ mặt lo lắng:

- Được được được, cần làm thế nào, bác sĩ Trần cứ an bài là được rồi.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Đi làm thủ tục đi, nhanh chóng chuẩn bị phẫu thuật.

…

…

Một đoàn người đi ra bên ngoài, mà Dương Xuân Hoa cố ý đi gần Trần Thương, khi đi đến một góc không người, vội vàng từ trong túi móc ra một

tấm thẻ nhét vào trong túi Trần Thương.

- Bác sĩ Trần, lần này thật sự phải nhờ cậy hết vào ngài.

Dương Xuân Hoa một mặt lo lắng nói:

- Phàm Phàm bây giờ còn nhỏ, còn chưa kết hôn, nếu thật là khuôn mặt để lại một đường sẹo, sẽ có nhiều ảnh hưởng không tốt

Hoàn toàn chính xác, da của chàng trai này trắng, nếu như vết sẹo này không thể xử lý, tuyệt đối sẽ hết sức nổi rõ.

- Tôi nghe viện trưởng Dương Thao nói, giá làm ngoài giờ của ngài rất cao, thuộc hàng bác sĩ chỉnh hình cấp cao của tỉnh Đông Dương chúng ta, chúng tôi liên lạc không được với cậu, mới tìm được bệnh viện, tôi thực sự là không muốn gây phiền toái cho cậu

- Nhưng mà cậu yên tâm, tôi không có nói gì với viện trưởng Tần, tôi nói là được bạn bè giới thiệu đến khám bệnh, hi vọng sẽ không tạo thành ảnh hưởng không tốt cho cậu.

Dù sao Dương Xuân Hoa cũng là người muốn mặt, vì vậy cách xử sự làm người vẫn cân nhắc rất nhiều, sợ bởi vì chuyện Trần Thương ở bên ngoài làm chỉnh hình truyền đến nội bộ bệnh viện, tạo thành ảnh hưởng không tốt, cho nên mới nói như vậy.

Có quan hệ với loại người này, không phải rất mệt mỏi, dù sao người ta phải cân nhắc còn nhiều hơn so với bạn.

Trần Thương cười cười, nhẹ gật đầu, không nói gì.

Mà Dương Xuân Hoa tiếp tục nói:

- Nhưng mà... Tôi cũng không thể đã tìm tới cửa còn để bác sĩ Trần chịu thiệt thòi, thế nhưng... Tại bệnh viện tôi cũng không tiện đưa cho cậu, trong tấm thẻ này có 10 vạn, coi như là phí chẩn đoán và điều trị đi. Hi vọng bác sĩ Trần có thể giúp hỗ trợ.

Trần Thương từ túi áo móc ra, nhét vào trở về, ở bệnh viện cầm thật không tốt.

Chính mình không phải không thiếu chút tiền này, mà ở bệnh viện chẩn đoán điều trị, cứ dựa theo quy trình của bệnh viện, nếu có đi làm bên ngoài thì mới có thể công khai ghi giá.

Tính chất không giống nhau.

Đây chính là quy tắc, trong công việc phải có quy tắc.

Nếu như mười vạn khối tiền này bị người khác bàn tán, chưa nói đến tổn thất trước mắt, chủ yếu là đối với thanh danh của mình cùng danh dự của bệnh viện mà nói đều sẽ bị ảnh hưởng vô cùng tồi tệ.

Mười vạn khối tiền không nhiều, cũng không ít.

Nếu như nói là "Thù lao mười vạn", đại đa số người sẽ chỉ cảm khái cùng ao ước một phen.

Thế nhưng nếu như nói là cho bác sĩ "phong bì mười vạn", ngẫm lại này lại mang đến ảnh hưởng thế nào? Đây chính là Tần Hiếu Uyên cũng có thể bị kéo xuống đài.

Chỗ thua kém chính là lớn như thế.

Chính mình có hệ thống, không thiếu đường tắt để kiếm tiền, về sau sẽ có vô cùng nhiều cơ hội, vì mười vạn khối mà bí quá hoá liều, một chút cũng không đáng

Kiếm tiền vẫn là ổn thỏa thì tốt hơn một chút, mấy chuyện nhận tiền tại bệnh viện thế này, hơn nữa còn là một nhân vật có mặt mũi như vậy, sẽ rất phiền phức.

Dương Xuân Hoa thấy Trần Thương không nhận phong bì, lập tức biến sắc:

- Bác sĩ Trần, cái này...

Trần Thương cười nói:

- Bà là bạn của viện trưởng Dương, cũng là bạn của viện trưởng Tần, chúng ta cứ dựa theo phương thức bạn bè mà đối đãi.

Trần Thương không nói quá nhiều.

Sau khi đổi lại quần áo xong, Trần Thương đi vào phòng phẫu thuật, tại vị trí đèn không hắt bóng xuống, vết thương nhìn càng rõ ràng hơn. 【Tổn hại da, cấp 28, quái thủ lĩnh, kèm theo làn da bị nhiễm trùng, đồng thời làm sạch vết thương, cần cấy ghép mô da.】

Nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trần Thương có chút trầm mặc.

Vết cào này thật là sâu, tuyệt đối là ôm hận nên cào, thằng nhãi này đến cùng là làm cái chuyện oán trời trách đất gì, có thể làm cho một cô gái yếu ớt xuống tay ngoan độc như vậy

Trần Thương nhìn tên tiểu bạch kiểm này, khẽ thở dài một cái, chuyện này có nghĩa là độ khó khâu lại có thể sẽ gia tăng.

Kỳ thật nói là cấy ghép mô da, cũng không cần nghiêm trọng như trường hợp của Đậu Hinh, mà chỉ vẻn vẹn cần thúc đẩy kĩ thuật khâu lại mô da là được rồi.

Độ khó có lớn hay không?

Cũng không phải rất lớn.

Thế nhưng nếu muốn không để lại sẹo, độ khó này sẽ tăng lên rất nhiều.

Cũng may vết thương không rộng lắm, còn có thể cố gắng một chút.

Hơn nữa, phần thịt ở gò má của chàng trai này tương đối nhiều, làn da cũng khá lỏng, khi khâu lại có độ khó không cao, Trần Thương tận dụng hết khả năng đem vị trí bị nhiễm trùng và tổn hại đều rửa sạch sẽ một chút, phòng ngừa việc khiến mầm da non hình thành quá nhiều sẹo.

Phẫu thuật có độ khó không lớn, kinh nghiệm của Trần Thương cũng rất phong phú, động tác cũng rất thành thạo, trước sau cũng chỉ tầm mười phút, Trần Thương đã khâu hoàn tất.

Hai người Tần Hiếu Uyên cùng Lý Bảo Sơn ở phía sau quan sát mà bùi ngùi mãi thôi.

Trách không được có thể khiến người ta tìm tới tận bệnh viện, thực lực cùng trình độ này, đặc biệt là kỹ xảo khâu đều vô cùng tinh vi, người bình thường thật làm không được.

Cái này không chỉ cần kỹ xảo khâu, mà còn cần kỹ năng thẩm mỹ.

Thế nhưng, điểm mấu chốt nhất từ đầu đến cuối là người trong cuộc, cậu thanh niên này một câu đều không nói.

Một câu cảm ơn đều không có.

Trần Thương cũng không phải cần một câu cảm ơn, chỉ là Trần Thương nhìn thấy trong ánh mắt của chàng trai kia có một tia khinh thường...

Tựa hồ căn bản là đang xem thường Trần Thương, chính là loại cảm giác như vậy.

Trần Thương lắc đầu, cũng không thèm để ý.

Dù sao người bệnh cũng nhiều loại, loại nào cũng đã gặp, không cần thiết bởi vì loại người này mà xoắn xuýt.

Hơn nữa, không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, coi như cũng là cho viện trưởng và Tần viện trưởng Dương Thao chút mặt mũi.

Dù sao đoạn thời gian trước, Dương Thao giới thiệu một người bệnh cần chỉnh hình cho mình, thu hoạch mười mấy vạn phí chỉnh hình.

Quan hệ giữa người với người được xây dựng dựa trên cơ bản là sự hợp tác lẫn nhau, đều là tương hỗ.

Chương 370: Quan Tâm Con Rể Tương Lai

Sau khi đi ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương sắp xếp ổn thỏa cho chàng trai kia xong, chỉ là khi nhìn thấy bộ dáng hững hờ có chút lãnh đạm của cậu ta, Trần Thương không biết nói gì.

Dương Xuân Hoa thấy thế, vội vàng xin lỗi cười một tiếng, nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, cậu có gì cần dặn dò, nói với tôi là được rồi.

Vừa nói chuyện vừa lấy giấy bút từ trong túi xách ra.

Trần Thương gật đầu:

- Quá trình hồi phục cần xử lý vết sẹo, rất nhiều điều cần chú ý, tuyệt đối không nên sờ vào... Tốt nhất đến cơ sở thẩm mỹ chuyên nghiệp, đến chỗ của viện trưởng Dương là được, tiến hành một bước khôi phục hậu kỳ...

Trần Thương nói một chút, Dương Xuân Hoa nhớ kỹ một chút, mà chàng trai kia là người trong cuộc thì một chút thì không thèm để ý, giống như người bị thương không phải cậu ta.

Đối với sự giúp đỡ của Trần Thương, Dương Xuân Hoa vẫn vô cùng cảm kích:

- Thật sự là làm phiền bác sĩ Trần

Thế nhưng lúc này, chàng trai trẻ kia thấy mẹ mình cảm ơn như vậy, nhịn không được xùy một tiếng:

- Đây chính là công việc của anh ta, có cái gì phải cảm ơn, lại không phải đã cho anh ta một phần tiền hay sao?

Lời này mới ra, Trần Thương liền biến sắc

Thái độ của cậu không tốt thì có thể hiểu được, nhưng cậu nói những lời này thì có chút không thức thời rồi?

Thật sự là lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú.

Trần Thương nhịn không được lắc đầu, loại người này, về sau tuyệt đối không nên để cho mình gặp phải, bằng không có cho bao nhiêu tiền cũng sẽ không trị liệu.

Dù cho cậu quỳ xuống cầu xin, tôi cũng không thèm để ý.

Nghĩ tới đây, Trần Thương muốn đứng dậy rời đi.

Mà Dương Xuân Hoa nghe thấy lời này cũng lập tức có chút không chịu được, tức giận nhìn con trai mình:

- Trương Phàm, mau xin lỗi

Cậu ta hừ lạnh một tiếng:

- Xin lỗi? Con dựa vào cái gì? Con nói gì có lỗi sao? Cái này không phải chính là công việc của bác sĩ sao? Lại nói, mẹ cho anh ta bao nhiêu tiền trong lòng không có điểm sao? Ha ha

- Đoán chừng đủ một năm tiền lương của anh ta?

Nói xong, cũng không để ý tới mẹ mình, cười nhạo một tiếng, đi ra ngoài.

Trần Thương thấy thế, cười lạnh một tiếng, hi vọng không cần đến tôi lần thứ hai, bằng không dù cậu có quỳ xuống kêu ông nội cũng vô dụng

Loại người này

Không biết tốt xấu.

Dương Xuân Hoa vội vàng xin lỗi Trần Thương:

- Có lỗi với bác sĩ Trần, thực sự xin lỗi, đều tại tôi, tôi không quản giáo tốt con trai mình, thực sự là xin lỗi, rước lấy phiền phức cho cậu rồi.

Nói xong, Dương Xuân Hoa vội vàng chạy đi ra ngoài đuổi theo con trai mình.

Trần Thương lắc đầu, cười cười, không nói gì, đứng dậy đi ra.

Mà Tần Hiếu Uyên cũng biến sắc, có chút không cao hứng, Lý Bảo Sơn cũng càng mặt đen không lên tiếng.

Trần Thương gần đây ở trong giới chỉnh hình của An Dương thị bắt đầu có chút danh tiếng, kể từ sau khi cùng bệnh viện chỉnh hình Chí Tân hợp tác với hình thức cải biến, Trần Thương không cần mỗi tuần phải chạy tới chạy lui sang bên kia nữa.

Hơn nữa, khi Dương Thao cùng Tần Tường biết được tin tức này, lại đối với sự lui tới của Trần Thương càng thêm mật thiết mấy phần.

Dương Thao là người làm ăn, mấy đạo lý trong ngoài vòng đều hiểu rõ, đối với Trần Thương càng là hết sức lấy lòng, tài nguyên có chất lượng tốt cũng bắt đầu nghiêng về phía cậu.

Mà Trần Thương cũng được sự giúp đỡ của Tần Tường, dành thời gian đi thi chứng chỉ bác sĩ chỉnh hình.

Cứ như vậy, Trần Thương ở bên ngoài khai triển công việc cũng không cần phải lén lút nữa, dù sao cũng là có giấy chứng nhận để làm việc.

Buổi chiều sau khi tan tầm, Trần Thương nhận được điện thoại của Tần Tường, sang mai Đậu Hinh chuẩn bị xuất viện.

Đây là sau khi Đậu Hinh được phẫu thuật lần thứ hai nhập viện, bình thường loại da bị bỏng diện tích lớn như vậy sau khi được phẫu thuật chỉnh hình, khẳng định không phải một lần có thể hoàn hảo, sau đó Trần Thương

đã từng tiến hành chữa trị hai lần, đều rất thành công, hiện tại hiệu quả khôi phục cũng rất tốt.

Nhưng hiệu quả sau cùng, Trần Thương cũng chưa từng thấy qua, nghĩ đến cô gái nhỏ không những thanh thuần mà còn trắng như tuyết trời đông ấy, Trần Thương vẫn mang hảo cảm trong lòng.

Cũng rất muốn biết hiệu quả sau phẫu thuật thế nào.

Hi vọng gương mặt được phẫu thuật thành công có thể thành công xua tan mọi lo lắng trong lòng cô, quét tự ti vào ở chỗ sâu nhất trong lòng, có thể biến thành ánh nắng đáng yêu thiện lương.

Thế là, khi đang muốn thu thập chuẩn bị giao ban.

Lúc này, Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên đi ngang qua, trông thấy Trần Thương đang muốn rời đi, vội vàng gọi Trần Thương lại.

- Tiểu Trần? Tan làm à?

Trần Thương sững sờ, nhìn thấy viện trưởng Tần, cười một cái:

- Vâng, viện trưởng Tần, ngài cũng tan làm à?

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu, cười trấn an nói:

- Chuyện ngày hôm nay không cần để ở trong lòng, tiểu tử kia không hiểu chuyện.

Trần Thương mỉm cười:

- Chúng ta làm bác sĩ, loại chó mèo gì mà chưa từng thấy qua?

Tần Hiếu Uyên nghe thấy Trần Thương nói câu nói này, nhịn không được cười lên một tiếng, nhìn thấy Trần Thương có vẻ như không thèm để ý, kỳ thật Trần Thương đã sớm đem cậu ta ví von thành con chó con mèo rồi.

Nhưng cũng không quan trọng.

Tần Hiếu Uyên không quan trọng lắc đầu, những chuyện này đi qua liền đi qua, điều ông quan tâm nhất là một chuyện khác:

- Khoảng thời gian này tôi nhìn thấy Tần Duyệt bận bịu làm phân tích số liệu gì đó, buổi tối hôm nào cũng tăng ca đến hơn một giờ, người trẻ tuổi không thể quá mệt mỏi, phải kết hợp khổ nhàn biết không?

Lão Tần quan tâm nhất vẫn là con gái bảo bối quý giá nhà mình, ngày nào cũng tăng ca, đều sắp khiến lão Tần đau lòng không chịu được

Con gái bảo bối nhà mình, đến mình còn không nỡ sai việc, vậy mà đến chỗ này của cậu ta lại phải làm trâu làm ngựa.

Thế nhưng, lời nói của lão Tần con gái căn bản không nghe

Lão Tần cũng không có cách nào khác, đành phải cách núi đánh hổ, đến nhắc nhở Trần Thương một chút.

Quả nhiên, vừa nghe lời này, trong lognf Trần Thương cũng không khỏi chấn động, nói thật, anh thật cảm động hết sức...

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Viện trưởng Tần yên tâm, chuyện này giao cho tôi.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm:

- Tiểu Trần, có chí tiến thủ là chuyện tốt, nhưng... Cũng không cần quá mệt mỏi.

- Cậu cũng thế, tôi nghe nói gần đây cậu vừa tan làm đã chạy tới Đông Đại Nhất viện, sắp mệt muốn chết rồi, tuổi còn trẻ, chú ý thân thể.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn viện trưởng Tần quan tâm.

Nhìn bóng dáng Trần Thương đi xa, Tần Hiếu Uyên thở dài, ông quan tâm Trần Thương khi nào chứ, ông là đang... Lo lắng cho con gái của mình sẽ phải làm góa phụ

Nói thật, biết nữ chi bằng phu. Tần Hiếu Uyên nhìn Tần Duyệt lớn lên, con bé này tính cách bướng bỉnh, một khi đã quyết định chuyện gì, bảy tám con trâu đều kéo không được.

Đoạn thời gian trước cả nhà giáo sư Ngô Học Dục còn cùng gia đình Tần Hiếu Uyên đi ra ngoài ăn cơm, muốn tác hợp cho con cái hai nhà.

Kỳ thật con trai của Ngô gia cũng không tệ, tốt nghiệp trường danh giá, cách làm người cũng không tệ.

Kết giao một cái cũng không tệ.

Thế nhưng khi Tần Duyệt cùng người ta xem phim lại tìm lý do bỏ chạy.

Về sau gọi điện thoại cũng không tiếp tục đi gặp mặt.

Chuyện này thật khiến Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ, con trai Ngô gia người ta cũng rất không tệ, thế nhưng Tần Duyệt lại không ưng ý.

Thế nhưng Trần Thương tiểu tử này, cả ngày để con gái nhà mình đi sớm về tối.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nhịn không được thở dài.

Aizz...

Con gái lớn đều không dùng được...

Lắc đầu, Tần Hiếu Uyên thở dài, nhìn bóng dáng đang khuất dần của Trần Thương.

Kỳ thật, tiểu Trần cũng không tệ.

Là một người có tiềm lực không tệ.

Còn gia thế...

Tần Hiếu Uyên cũng không quan tâm, dù sao ông ở thành phố An Dương cũng là nhân vật nổi tiếng số một, còn giúp không được con rể à?

Chương 371: Tôn Bảo Dân

Trần Thương vội vã đi vào ngoại khoa da liễu Đông Đại Nhất viện, đi tới một phòng bệnh quen thuộc.

Sau khi đẩy cửa đi vào, lại nhìn thấy một bóng hình đáng yêu thanh thuần bên cạnh cửa sổ, dưới ánh chiều tà, đang viết gì đó trong tay.

Nghe thấy có tiếng động, Đậu Hinh vội vàng xoay người.

Sau khi thấy Trần Thương thì lập tức trong mắt ánh lên tia vui mừng, tràn đầy quang mang, mắt to chớp chớp, thật giống như viết đầy câu chuyện thanh xuân năm mười bảy mười tám tuổi.

Nhưng lập tức, Đậu Hinh vội vàng xoay đầu lại, lắc đầu, lấy mái tóc tản ra, che khuôn mặt, lập tức đem đầu chôn giấu.

Mới mười bảy mười tám tuổi thôi nhưng trong lòng Đậu Hinh đã tràn đầy bí mật thuở thanh xuân.

Trần Thương thấy thế, cười cười, đi đến:

- Hinh Hinh, cha em đâu?

Giọng của Đậu Hinh kỳ thật rất êm tai, thế nhưng mỗi lần khi Trần Thương nói chuyện cùng cô, giọng cô luôn luôn rất nhỏ.

- Dạ, cha đi mua cơm rồi.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Vậy à, anh nghe chủ nhiệm Tần nói ngày mai em sẽ xuất viện, anh tới thăm em một chút.

Đậu Hinh nghe Trần Thương nói là đến để thăm mình, trong lòng thật rất vui vẻ.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Nào, ngẩng đầu lên, để anh nhìn mặt em thế nào?

Đậu Hinh thận trọng lo lắng bất an ngẩng đầu lên.

Lúc này, Trần Thương mới xem tường tận, khôi phục rất tốt, sau khi cắt chỉ, cơ bản không có lưu lại sẹo, mà điều duy nhất có sự thay đổi tương đối lớn, cũng chính là nhiều vị trí mô da giao nhau, cũng được Trần Thương xảo diệu dùng kỹ năng khâu đặc biệt để che giấu khiếm khuyết, mặc dù có chút vết tích, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng về mặt mỹ quan, ngược lại giống một ấn ký đặc biệt.

Đậu Hinh rất ưa thích ấn ký này, đây là món quà mà anh Trần Thương tặng cho mình

- Ừm! Coi như không tệ.

Trần Thương hài lòng xem xét gương mặt vừa trải qua bao thử thách, trên cơ bản màu da không có thay đổi, khôi phục rất tốt.

Trần Thương thật sự là rất vui vẻ, không chỉ bởi vì phẫu thuật của mình thành công, hơn nữa thực tình đều là vì suy nghĩ cho cô gái nhỏ này.

Đậu Hinh suy nghĩ thật lâu, cô có một bí mật muốn nói cho Trần Thương, thế nhưng lại không dám nói, nhưng nếu không nói ra, giấu ở trong lòng sẽ rất khó chịu, cô lo lắng sau này sẽ không còn cơ hội để nói nữa.

Rốt cục Đậu Hinh cũng lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Trần Thương, đôi mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương, giọng nói rất nhỏ:

- Anh Trần Thương, em thích anh.

Thế nhưng vừa vặn đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên, cha của Đậu Hinh đẩy cửa đi vào.

Trần Thương lập tức sững sờ, giống như không nghe rõ ràng:

- Hinh Hinh, em nói cái gì cơ?

Câu vừa rồi là do Đậu Hinh đã lấy hết tất cả dũng khí của mình để nói, huống chi cha cô cũng đã trở về, vội vàng nói:

- Không có gì đâu, em nói là cảm ơn anh Trần Thương.

Trần Thương cười cười.

Ngày hôm sau, Đậu Hinh xuất viện, cùng cha cô mang theo túi lớn túi nhỏ đi tới bến xe, khi đi ngang qua một bệnh viện chỉnh hình trang trí xa hoa, có một người phụ nữ phát truyền đơn kín đáo đưa cho hai người một tấm truyền đơn.

Đậu Hinh nhàm chán lấy ra xem thử, thế nhưng vừa xem, lập tức ngây ngẩn cả người

- Bác sĩ chỉnh hình giá trăm vạn: Trần Thương

Đậu Hinh trợn tròn mắt

Cô như thế nào cũng không nghĩ tới, anh Trần Thương lại phẫu thuật chỉnh hình cho mình miễn phí... Lại chính là bác sĩ chỉnh hình giá trăm vạn.

Anh làm một ca phẫu thuật chỉnh hình tới một trăm vạn

Thế nhưng lại làm miễn phí cho mình, hơn nữa còn tặng cho mình rất nhiều quà.

Nghĩ tới đây, tâm hồn yếu đuối của Đậu Hinh bỗng nhiên run lên.

Một loại cảm xúc phức tạp bỗng chốc sinh sôi.

Nước mắt ở trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, thế nhưng lại chậm chạp không có rớt xuống.

Nhìn anh Trần Thương trên cái bìa này soái khí toả nắng, Đậu Hinh cẩn thận từng li từng tí gấp lại, cất gọn vào trong túi áo trước ngực của mình.

Mà người bố nhìn Đậu Hinh, cười nói:

- Hinh Hinh, cuộc tranh tài Tân Ca Thanh Trung Quốc năm nay sắp bắt đầu, con muốn tham gia không?

Hai mắt Đậu Hinh sáng lên, lóe ra hào quang chói sáng, làm một cái quyết định, kiên định nói:

- Tham gia

…

…

Tôn Bảo Dân, 45 tuổi, là lão tài xế xe buýt số 818 ở thành phố An Dương, từ khi ông mới 20 tuổi đã vào làm ở công ty xe buýt An Dương, tính đến nay cũng đã được hai mươi lăm năm.

Trong khoảng thời gian hai mươi lăm năm này, mỗi ngày ông sẽ dọc theo tuyến 818 ở thành phố An Dương mà đi không biết bao nhiêu chuyến, phong cảnh dọc đường là thế giới của ông, so với cư xá trong nhà càng làm cho ông quen thuộc hơn.

Hai mươi lăm năm này, mỗi ngày ông sẽ xuất phát vào lúc 6 giờ sáng, đồng hành cùng ông là một bình giữ nhiệt, những năm gần đây, ghế lái của ông đã đổi ba chiếc, duy nhất không đổi chính là cái bình giữ nhiệt đã ố vàng phủ rêu này, cái này là cha ông để lại, bất quá những năm này trà trong bình cũng đổi thành câu kỷ.

Người qua bốn mươi, không già tuổi cũng già người.

Từ bến xe khách Tây Nặc xe đến bắc thành Gia Cụ, ba mươi ba trạm trên tuyến đường này ông đã nằm rõ như lòng bàn tay, ông có thể tự hào nói một tiếng, mình mới là lão tài xế.

Giống như ngày thường, Tôn Bảo Dân an vị ngồi vào ghế lái chậm chạp xuất phát, ông lái xe rất ổn, hai mươi lăm năm chưa từng có sự cố nào xảy ra, đây là điều tự hào nhất của ông.

Chỉ là ngay khi ông muốn đi qua một cột đèn xanh đèn đỏ, bỗng nhiên một cô gái dắt chó vọt ra đường, cô gái kia cũng vội vàng đi về phía trước hai bước.

Tôn Bảo Dân lập tức biến sắc, tay mắt lanh lẹ tranh thủ giẫm phanh

Xe buýt to lớn bỗng nhiên dừng lại, người trong xe lập tức khuynh đảo hướng về phía trước

Mà Tôn Bảo Dân cũng bởi vì dừng đột ngột nên lập tức đụng phải tay lái.

Vô- lăng của xe buýt tương đối cao, vừa vặn đâm vào phần ngực của Tôn Bảo Dân, lập tức một trận đau đớn kịch liệt truyền đến.

Tôn Bảo Dân nhịn không được hít sâu một hơi.

Nhếch miệng nhe răng vuốt vuốt ngực, đúng là mẹ nó rất đau

Ông nhịn không được đem cửa sổ xe mở ra, mắng vài câu ra bên ngoài:

- Nhìn không thấy đèn xanh đèn đỏ à? Muốn sống nữa không? Chó quan trọng lắm hả? Mạng sống mới là quan trọng

Cô gái này đã ôm Teddy vào trong ngực, nhìn chiếc xe buýt cách mình còn có bảy tám mét, nghe thấy Tôn Bảo Dân chửi rủa, lập tức biến sắc:

- Xe buýt lại vô lễ với người đi đường? Ông có tin tôi khiếu nại ông hay không?

Tôn Bảo Dân cũng trợn tròn mắt, cái này mẹ nó, lịch thiệp với người đi đường là lịch thiệp với người đi đường, còn chuyện đèn xanh đèn đỏ là đèn xanh đèn đỏ, cô nhìn đèn đỏ là lối đi bộ à?

Được rồi, được rồi, không có chuyện gì là được

Hành khách trong xe cũng bắt đầu chửi rủa.

- Lái xe thế nào đó?

- Mẹ nó

- Ái chà chà, làm sao vậy?

...

Tôn Bảo Dân vội vàng nói xin lỗi:

- Ngại quá, phía trước bỗng nhiên chui ra một người.

Nói xong, Tôn Bảo Dân chuẩn bị tiếp tục lái xe rời đi.

Mà người phụ nữ ôm Teddy nhỏ đứng ở phía dưới, nhìn Tôn Bảo Dân, nhịn không được mắng một tiếng:

- Một cái xe buýt rách nát, thối đắc ý cái gì chứ?

Vừa nói vừa mắng, rồi đi sang một hướng khác.

Người bên trong xe lúc này cũng dần dần hiểu được xảy ra chuyện gì, nghe thấy người phụ nữ ở phía dưới chửi rủa, cũng lập tức nhất trí chửi lại

Dù sao tài xế xe buýt vì lo cho sự an nguy của tất cả mọi người nên mới dừng xe, vậy mà họ không nói được một câu cảm ơn thì thôi, lại còn quay ra mắng chửi người

Trong lúc nhất thời, không khí xung quanh trở nên ồn ào vô cùng.

Chương 372: Có Thể Là Chuyện Xấu

Tôn Bảo Dân kêu mọi người giữ im lặng, sau đó lại tiếp tục thả phanh, cho xe bắt đầu chạy.

Nhưng có điều.... Suốt cả đoạn đường đi, Tôn Bảo Dân luôn cảm giác ở phần ngực có chút bất an khó chịu.

Thật sự không thoải mái chút nào

Sau đó lại liên tục phải qua bảy đến tám trạm, lúc chạy lên một cái cầu vượt, ngực trái Tôn Bảo Dân có cảm giác đau bứt rứt giống như là bị kim đâm.

Đau đến mức không thể nhẫn nhịn nổi nữa

Bỗng nhiên lại bị một cơn đau kịch liệt, cảm giác như muốn nghiền ép mọi thứ trong lồng ngực, cơn đau truyền từ trong tim truyền ra bên ngoài, đúng lúc xe đi tới đoạn rẽ ngoặt, chuẩn bị lao xuống dốc.

Kiểu đau đơn kịch liệt này thiếu chút nữa đã khiến Tôn Bảo Dân mất khống chế

Hắn tranh thủ khoảng cố nén sự đau đớn, hai tay nắm chắc vô- lăng, cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước.

Hiện giờ, chiếc xe đang ở trên cầu vượt, nên căn bản sẽ không có khả năng nào dừng xe lại, bởi vì có dừng thì hành khách trên xe cũng không thể xuống xe được, mà chỗ khúc quanh dừng xe lại rất nguy hiểm, lúc này mà dừng xe thì chẳng khác nào đẩy người khác vào hoàn cảnh trớ trêu.

Hơn nữa, nếu chiếc xe buýt to lớn này mà dừng ở đây, thì sẽ gây ra sự hỗn loạn nghiêm trọng phía sau ngay, nói không chừng sẽ xảy ra tai nạn giao thông cũng nên

Nghĩ tới đây.

Tôn Bảo Dân chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực của bản thân, chậm rãi lái xe vượt mức quy định, nhanh chóng tìm trạm dừng xe an toàn.

Thế nhưng vừa rồi lại có cảm giác mất đi khả năng điều khiển khiến Tôn Bảo Dân bị dọa một trận hoảng sợ.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn chỉ có thể giảm tốc độ xe xuống, chậm rãi tiến lên.

Hành khách trên xe bắt đầu tỏ vẻ chán nản, lên tiếng phàn nàn.

Thế nhưng Tôn Bảo Sơn lúc này lại không có bất kỳ cách nào, hắn đành liên hệ với tổng trạm, báo lại tình huống hiện tại của mình.

Lúc này, hành khách ngồi ở hàng ghế đầu bất chợt phát hiện có gì đó dị thường

Chỉ thấy nét mặt Tôn Bảo Dân trắng bệch, mồ hôi chảy nhễ nhãi khắp khuôn mặt, sắc mặt thê thảm kiểu này thật sự khiến người ta cảm thấy đáng sợ

Tuy là tài xế chở khách, nhưng hai tay đặt trên tay lái lại đang không ngừng run rẩy.

Cái này hoàn toàn là hành động bất đắc dĩ

Bởi Tôn Bảo Dân thật sự không có cách nào để điều khiển xe vào lúc này

Hắn có cảm giác hô hấp của mình đang bắt đầu trở nên dồn dập, nhịp tim đập nhanh hơn đến mười phần

Mà mỗi lần hắn hít thở, phần ngực bên trái đều rất đau đớn.

Một người đàn ông lực lưỡng đứng một bên liền vội vàng đi tới:

- Sao vậy? Bác tài? Có chỗ nào không thoải mái hả?

Tôn Bảo Dân đau đến mức nói không ra lời, khuôn mặt vặn vẹo chảy đầy mồ hôi hột lớn như hạt đậu, hắn cố gắng chỉ chỉ vào ngực mình.

Người đàn ông lực lưỡng kia thấy thế, sắc mặt lập tức thay đổi

Nhồi máu cơ tim?

Người đàn ông lực lưỡng vội vàng nói:

- Ai có mang theo viên trợ tim cấp tốc không? Thuốc về bệnh tim nữa?

Mọi người ai nấy cũng đều trợn tròn hai mắt, tài xế xe buýt đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Nghĩ tới đây, nét mặt mọi người lập tức biến sắc.

Tôn Bảo Dân khụ khụ một tiếng, cố đè thấp ngữ điệu nói:

- Đừng lo cho tôi... Hãy giúp tôi giữ vô- lăng nhanh đi

Người đàn ông lực lưỡng vội vàng gật đầu, cẩn thận từng li từng tí nhận vô- lăng từ tài xế, sau đó nới với người phía sau:

- Mau tranh thủ thời gian gọi 120 nhanh đi, tài xế xe buýt xảy ra chuyện rồi, mau lên

Hành khách sau lưng sốt sắng, vội vàng bấm máy gọi cấp cứu.

Nhưng đúng lúc này, người đàn ông lực lưỡng cỡ tuổi trung niên kia lại lên tiếng:

- Phía trước là Tỉnh Nhị Viện, hãy nhân lúc này liên hệ với bên cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện đi, ở trước cửa ra vào của Tỉnh Nhị Viện cũng có trạm dừng xe buýt

Cuối cùng, chiếc xe buýt cũng đã dừng lại một cách an toàn, ngực Tôn Bảo Dân đau đến mức khiến hắn thốt không lên tiếng, cố nén cơn đau, cầm micro, ngữ điệu yếu ớt nói:

- Tôi sẽ giúp mọi người gọi một chuyến xe buýt mới, mong mọi người hãy xuống dưới đợi một chút, thành thật xin lỗi

Tôn Bảo Dân muốn nhấc tay sát lên kéo đèn khẩn cấp xuống, nhưng thực sự là bất lực không làm được.

Mới cong eo lại một chút, một trận đau đớn kinh khủng từ tim truyền tới, khiến ông lập tức ngã nhào xuống đất.

Khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện đột nhiên nhận điện báo của 120, ở trạm xe buýt 818 bên cạnh Tỉnh Nhị Viện, ngực trái tài xế xe buýt đột nhiên đau đớn khó chịu, hiện tại đã hôn mê

Đúng lúc Trần Thương và Tần Duyệt đang đứng ở đó, cả hai biến sắc, vội vàng đẩy xe chạy ra.

Khoảng cách giữa khoa cấp cứu và trạm xe buýt rất gần

Tính ra cũng chưa có đến 100 mét.

Thế nhưng vào thời khắc này, 100 mét có thể coi là khoảng cách giữa hai thế cực sinh - tử.

Trần Thương chạy rất nhanh, giường xe bị đẩy đến nỗi bánh xe tạo ra lực ma sát cực lớn với mặt đất, phát ra âm thanh “Chi chi nha nha”.

Tần Duyệt tuy là tay không, nhưng cũng phải dùng hết sức để đuổi kịp Trần Thương

Phần ngực trước đau nhức kịch liệt

Té xỉu

Cái này.... Không phải là do bị sốc tim.... Hoặc là đột tử đấy chứ?

Hai người không dám nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ có thể dốc hết sức chạy về phía trước.

Cấp cứu là chiến đấu giành từng phút từng giây

Thời gian từng giây từng phút đều là đầy đủ trân quý.

Không người nào dám buông lỏng cảnh giác

Trần Thương đẩy xe, Tần Duyệt vượt tại trên xe nhỏ hẹp, hai tay duỗi thẳng nén lồng ngực khôi phục tim phổi chưa từng đình chỉ.

Mà từ người đàn ông to lớn trên xe buýt xuống không hề rời đi, trợ giúp Trần Thương đẩy xe.

Ba giờ chiều, mặt trời mười phần nóng bức, thế nhưng ba người lại cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Tần Duyệt ép lồng ngực chưa từng có chút nào dừng lại.

Rất nhanh, tổ hợp ba người tiến vào cửa lớn khoa cấp cứu.

Trần Thương đối với y tá trạm hô:

- Tiểu Lâm chuẩn bị giám sát tâm điện, để bên giường siêu âm...

Cấp cứu hết sức căng thẳng

Tần Duyệt cảm giác hai cánh tay của mình đều nhanh mất đi trực giác, thế nhưng cô cũng không dám dừng lại, đây là... Sinh mệnh một người, ai dám dừng lại?

Ngay lúc này, Tần Duyệt bỗng nhiên cảm giác nhịp tim từ từ phục hồi...

Tâm điện giám sát lên

Người bệnh sinh mệnh kiểm tra triệu chứng bệnh tật rất mau đã ra kết quả.

Y tá Tiểu Lâm hô lên

- Huyết áp: 60/30 mmHg
- Nhịp tim 120 lần mỗi phút
- Hô hấp 32 lần mỗi phút

Có nhịp tim, như vậy cũng tốt, Tần Duyệt đầu đầy mồ hôi, sợi tóc đính trên mặt, có chút lộn xộn, trước ngực áo khoác trắng đã ướt đẫm, dán trên người, lần đầu tiên phác hoạ ra đường cong hiếm thấy.

Rất nhanh, điện tâm đồ đã có kết quả, Tần Duyệt đưa cho Trần Thương:

- Trần Thương, điện tâm đồ

Trần Thương nhận lấy xem xét, lập tức nhíu mày

S-T bất quy tắc cải biến

Thiếu máu là khẳng định

Nhồi máu cơ tim cấp tính cũng có

Nhưng...

Đây đều không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất chính là cái gì?

Là trục tâm điện chếch đi rất kỳ quái.

Trần Thương lập tức biến sắc, loại trục tâm điện này, có thể là chuyện xấu

Chương 373: Thoát Vị Hoành Màng Ngoài Tim

Phòng cấp cứu bên trong, không chỉ có hai người Trần Thương Tần Duyệt, nội khoa tim đối với trình độ cấp cứu người bệnh tim so với khoa ngoại là mạnh hơn, lúc này, bác sĩ Trương Đào khoa cấp cứu nội

thấy Trần Thương ngẩn người cầm điện tâm đồ:

- Tiểu Trần, đưa điện tâm đồ cho tôi

Trần Thương gật đầu, đưa cho Trương Đào.

Trần Thương quay người nhìn Tiểu Lâm:

- Đi, cùng tôi mang theo người bệnh làm nhanh X-quang ngực, nhìn xem có ngoại thương hoặc là màng tim tích dịch hay không.

Gần đây, Trần Thương thấy tương đối nhiều ca bệnh bị chèn ép tim, anh cảm thấy điện tâm đồ không giống như là nhồi máu cơ tim cấp tính.

Đương nhiên, khẳng định có tắc nghẽn

Nhưng lại không phải sơ vữa động mạch của nhồi máu cơ tim.

Chèn ép tim?

Có khả năng không?

Nhưng khả năng thật không lớn.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Một tấm điện tâm đồ mang tới tin tức quá có hạn.

Làm sao bây giờ?

Thừa dịp trạng thái của người bệnh lúc này cũng tạm được, nhất định phải hoàn thiện kiểm tra tương quan mới có thể làm tiếp công việc cấp cứu

Phim X Quang ngực không giống chụp CT, không cần tốn hao quá nhiều thời gian đã có thể có kết quả, thậm chí Trần Thương nguyện ý cùng đi làm.

Trương Đào thấy Trần Thương muốn đẩy người bệnh rời đi.

Lập tức biến sắc:

- Tiểu Trần cậu muốn làm cái gì?

Trần Thương nhìn Trương Đào, cũng không kịp giải thích hoàn chỉnh:

- Trương lão sư, không còn kịp rồi, nhất định phải kiểm tra tất cả, xác định biện pháp cấp cứu.

Trương Đào nhìn điện tâm đồ có chút bối rối

Loại điện tâm đồ hình thù kỳ quái này ông thật chưa thấy qua

Tâm tình phức tạp.

Nội tâm thấp thỏm

Lo nghĩ bất an

Cảm xúc phức tạp xuất hiện trong lòng của ông, đây là cảm giác đáng sợ nhất của bác sĩ lúc này: Không chắc

Ông không biết nên làm sao bây giờ

Chỉ có thể đi kiểm tra tất cả.

Thế nhưng... Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Bởi vì người bệnh tim chết trong khoa X-Quang không ít.

Sơ ý một chút sẽ không còn mạng.

Thế nhưng... Không kiểm tra thì không thể chẩn đoán bệnh chính xác.

Làm sao bây giờ?

Đi theo người bệnh đi kiểm tra?

Chỉ có một biện pháp, đi theo người bệnh vào trong phòng chụp X-Quang kiểm tra.

Khoa X-Quang là nơi nào?

Đây tuyệt đối không phải một cái động thiên phúc địa.

Trần Thương cùng Tiểu Lâm đẩy Tôn Bảo Dân đến khoa X-Quang, nói:

- Cấp cứu, bị sốc tim, cần kiểm tra X-quang ngực gấp

Con đường màu xanh nhanh chóng lướt qua

Rất nhanh, Trần Thương cùng Tiểu Lâm trợ giúp đặt người bệnh lên bàn chụp X-Quang.

Bác sĩ khoa chụp X-Quang nói ra:

- Tốt, ra đi.

Khi chụp ảnh, bình thường bác sĩ đều không ở tại chỗ, dù sao, bên trong là có phóng xạ, nếu ở lại khẳng định nhiễm một chút phóng xạ, vì lẽ đó đại đa số mọi người sẽ không ở bên trong.

Trần Thương nhìn Tiểu Lâm, do dự một chút:

- Tiểu Lâm, cô đi ra ngoài

Tiểu Lâm sững sờ:

- Tôi... bác sĩ Trần, anh đi ra ngoài, tôi ở lại.

Trần Thương sắc mặt nghiêm túc:

- Cô đi gọi bác sĩ siêu âm đến phòng cấp cứu chờ tôi! Tôi lập tức trở về, làm kiểm tra tương quan, nhanh, không được trì hoãn thời gian.

Tiểu Lâm biến sắc, gấp gáp chạy ra ngoài.

Trần Thương làm một cái thủ thế đối với bác sĩ khoa chụp X quang:

- OK

Khoa X-Quang bác sĩ sững sờ, dùng micro hỏi:

- Anh không ra hả?

Trần Thương lắc đầu:

- Tình huống tim của người bệnh không ổn định, tôi phải nhìn để kiểm tra, thuận tiện bày mấy cái tư thế, anh chụp hộ thêm vài hình ảnh, phiền toái

Bác sĩ khoa X-Quang lập tức hít một hơi thật sâu, không nói gì, cách tấm kính giơ ngón tay cái lên cho Trần Thương. Thật dũng cảm.

Trần Thương hít sâu một hơi, bắt đầu chỉnh tư thế.

Bình thường, khoa X-Quang trình độ phóng xạ bảng xếp hạng là dạng này: CT phóng xạ số lượng nhiều lớn hơn tia X, mà tia X lại phóng xạ số lượng nhiều hơn hạch từ.

Đương nhiên, có cụ thể phóng xạ bao nhiêu thì không nói chi tiết.

Loại phóng xạ này thay đổi một cách vô tri vô giác.

Rất nhiều bệnh viện cơ sở, bệnh viện cấp huyện, bệnh viện cấp thành phố, các bác sĩ khoa X-Quang trên cơ bản làm một tháng phải nghỉ nửa tháng. Chính là lo lắng nhiễm phóng xạ quá nhiều, bởi vì khoa X-Quang của bệnh viện cơ sở làm cách ly không quá tốt, cho nên phải cho bác sĩ đầy đủ thời gian nghỉ ngơi, và một chút trợ cấp cương vị đặc biệt.

Không nên xem thường phóng xạ.

Phụ nữ mang thai sẽ không cho làm CT, bởi vì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Dưới sự phối hợp của Trần Thương và bác sĩ khoa X-Quang, rất nhanh đã có kết quả.

Trần Thương nhìn kết quả kiểm tra X Quang.

Lập tức sững sờ

Anh nhìn thấy hình dáng bên ngoài trái tim có bóng tối cục bộ nhô lên, trái tim bị sưng?

Lập tức một cái ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Trần Thương.

Trần Thương gấp gáp nhìn bác sĩ khoa X-Quang không kịp nói một tiếng cảm tạ, gật đầu đẩy người bệnh rời đi.

Bác sĩ khoa X-Quang nhìn Trần Thương, không khỏi hít sâu một hơi, mặt lộ khâm phục, trong mắt viết đầy kính ý.

Vì người bệnh chấp nhận nhiễm phóng xạ.

Người dũng cảm, thật giống anh hùng

Vội vàng trở lại khoa cấp cứu, siêu âm đã sẵn sàng.

Kiểm tra hai chiều siêu âm tim bắt đầu

Rất nhanh, kết quả hình ảnh siêu âm cũng xuất hiện.

Khi tất cả mọi người nhìn kết quả, đều sững sờ.

Trái tim đâu?

Khoang màng tim giống như không còn ở chỗ cũ

Biến mất, hay là chạy chỗ nào rồi?

Mà lúc này đây, Trần Thương đã biết rõ là tình huống gì rồi

Sắc mặt anh biến đổi, nói với Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, chuẩn bị phòng cấp cứu phẫu thuật

Chuẩn bị cấp cứu phẫu thuật

Nghe câu nói này, trong lỗ tai tất cả mọi người đều là một khái niệm kinh khủng.

Cấp cứu phẫu thuật cũng chính là tiến hành siêu khẩn cấp phẫu thuật không ở bên trong phòng phẫu thuật mà là ở phòng cấp cứu.

Cái gì là siêu khẩn cấp?

Siêu khẩn cấp mang ý nghĩa là kéo dài một giây, xác suất tử vong sẽ tăng lên rất nhiều.

Phải biết, phòng cấp cứu không phải phòng phẫu thuật, cũng không phải hoàn cảnh vô khuẩn

Ở đây phẫu thuật mang ý nghĩa phải mạo hiểm, hơn nữa rất dễ dàng gặp các loại nguy hiểm khi tiến hành phẫu thuật khẩn cấp.

Kể từ đó, có thể thấy được phẫu thuật phải quan trọng cỡ nào.

Trương Đào biến sắc, Tần Duyệt thì sợ hãi.

Tại sao phải khẩn cấp như thế?

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Vào giờ phút này, bọn họ còn không kịp phản ứng.

Mà bác sĩ siêu âm nhìn hình ảnh, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện kinh khủng:

- Bác sĩ Trần... Ngươi nói là... Thoát vị hoành màng ngoài tim? ? ?

Trần Thương sắc mặt ngưng trọng, trịnh trọng nói:

- Không sai! Đây chính là thoát vị hoành màng ngoài tim.

Lời vừa nói ra, toàn bộ bác sĩ trong phòng cấp cứu biến sắc

Trương Đào vội vàng hấp tấp cầm điện thoại lên, muốn gọi điện thoại cho ngoại khoa tim.

Trong lòng của ông rất rõ ràng đây là bệnh tật gì?

Đây là bệnh cấp tính có thể dẫn đến tử vong

Mà Trần Thương nhìn Trương Đào cùng Tần Duyệt, lớn tiếng nói:

- Tất cả đừng hoảng hốt! Tiểu Lâm chuẩn bị dụng cụ, chị Thường chuẩn bị vật phẩm, chuẩn bị trừ độc sát trùng...

Lúc này chính là giờ làm việc nên mọi người đều ở bệnh viện, đột nhiên Trần Thương làm loại phẫu thuật cấp cứu này, nháy mắt đưa tới sự chú ý của mọi người.

Trương Đào đã là bác sĩ chủ trị, thế nhưng tại thời khắc này ông cũng có chút không biết làm sao.

Bởi vì bệnh này bộc phát nặng thật sự là như sấm bên tai.

Ở khoa cấp cứu, xảy ra chuyện như vậy tỉ lệ tử vong cao bao nhiêu?

Quá cao

Chương 374: Quái Thủ Lĩnh Cấp 55

Bình thường loại bệnh này bởi vì để sót hoặc xem lầm bệnh, thậm chí là bởi vì không làm tất cả kiểm tra từ đó cứu chữa trễ dẫn đến tử vong.

Có lẽ có người rất hiếu kì, vì chỉ là bệnh sa nang mà nghiêm trọng như vậy?

Không phải là trái tim ra ngoài vị trí thôi sao?

Dĩ nhiên không phải, là trái tim muốn ra ngoài, nhưng chưa ra được thì bỗng nhiên bị kẹp lại

Thoát vị hoành màng ngoài tim kỳ thật chính là ý tứ này

Màng tim rạn nứt tồn tại nhiều ở quanh trái tim, khi bị một lực mạnh tác động vào, màng tim sẽ bị nứt lớn hơn.

Mà lúc này nguy hiểm lớn nhất là cái gì?

Chính là trái tim thông qua vị trí bị rạn nứt, sán đến bên ngoài màng tim mà bị kẹt.

Trái tim rất lớn

Thế nhưng miệng sán thì không có lớn như vậy

Cái này sẽ tạo thành trái tim bị cọ sát với màng tim, mà mặt ngoài trái tim không phải bóng loáng, mà là có rất nhiều mạch máu, nếu như màng tim bị kẹt như thế thì mạch máu cũng trực tiếp bị kẹt lại

Đây chính là một loại tính chất vật lý biến tướng cơ tim tắc nghẽn

Trái tim bị kẹt, có thể gây nên cản trở tĩnh mạch chảy trở về, màng tim qua nhanh thậm chí huyết áp thấp, cũng sẽ bởi vì động mạch vành bị màng tim rạn nứt áp bách, mà dẫn đến trái tim đột nhiên cung cấp máu không đủ.

Vì loại tình huống này, nhất định phải khẩn cấp mở ngực, dời trái tim trở lại vị trí, sau đó đóng kín màng tim lại.

Nhìn như một chuyện đơn giản, thế nhưng mức độ nguy hiểm cũng rất cao.

Đầu tiên trọng yếu nhất phải chẩn đoán ra bệnh.

Nếu như thời gian phát hiện chậm, sử dụng biện pháp trị liệu nhồi máu cơ tim bình thường, rất có thể sẽ chậm trễ chữa trị, dẫn đến tử vong.

Dù sao bệnh này tới càng nhanh hơn so với nhồi máu cơ tim, càng thêm khẩn cấp, cũng càng thêm nguy cấp.

Nói một cách khác, ví như cổ của anh bị quần áo kẹp lại, nếu như không kịp thời cởi quần áo ra thì rất có thể bị ngạt thở mà chết.

Khẩn cấp phẫu thuật trong phòng cấp cứu nhanh chóng được bố trí theo thứ tự công tác.

Màn che kéo được dựng sẵn, một phòng phẫu thuật đơn giản dựng thành công

Phẫu thuật rất nhanh bắt đầu

Tần Duyệt đứng đối diện, lo sợ bất an, đây là lần đầu tiên cô làm loại phẫu thuật tim này.

Trong lĩnh vực ngoại khoa, có mấy loại phẫu thuật bản năng sẽ cảm giác rất khó.

Một là phẫu thuật trái tim, một là phẫu thuật sọ não.

Bất luận cái gì dính đến phẫu thuật hai bộ phận này, bản năng mọi người sẽ cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Không chỉ đối với người bệnh mà ngay cả người làm y tế việc cũng là như thế.

Vì vậy khi Trần Thương lựa chọn phương hướng chuyên trách, dẫn đầu lựa chọn ngoại khoa tim cùng khoa ngoại lồng ngực.

Bởi vì tim ngực không phân biệt, phải tinh thông lĩnh vực phẫu thuật tim, phẫu thuật ngoại lồng ngực cũng không thể thiếu.

Tần Duyệt có chút lo lắng cho Trần Thương, dù sao Trần Thương này mới học phẫu thuật ngoại khoa tim được có mấy ngày.

Nhưng không biết vì cái gì, khi Tần Duyệt nhìn vào ánh mắt Trần Thương thì cảm giác được một loại tín nhiệm cùng an tâm theo bản năng, loại cảm giác này rất kỳ diệu, nhưng cũng nói không nên lời.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt:

- Tôi châm cứu, cô rút dịch

Tần Duyệt gật đầu

Bác sĩ Siêu âm thận trọng bắt đầu siêu âm giám sát tim, Trần Thương cầm lấy kim châm cứu màng tim, hít sâu một hơi, chậm rãi châm vào.

Vị trí này xưa nay sẽ không phải điểm châm cứu

Thế nhưng vào giờ phút này lại nhất định phải từ đâm vào từ chỗ này.

Trương Đào muốn nói chuyện, lại muốn nói lại thôi.

- Tiểu Trần...

Trần Thương không chờ anh nói xong, trực tiếp giải thích:

- Trái tim đã bị lệch vị trí, nơi này là chỗ châm cứu an toàn nhất.

Trương Đào mới chợt hiểu ra.

Dịch vừa rút ra trọn vẹn 100ml

Trương Đào đứng một bên nhìn có chút trợn tròn mắt.

Rút 100 ml huyết dịch ra từ trong màng tim, trái tim phải chịu áp lực lớn bao nhiêu?

Rất khủng bố

Lúc đầu tim bị kẹt, những huyết dịch này lại cho áp lực rất lớn, lúc này huyết dịch bị rút ra, lập tức huyết áp của người bệnh bắt đầu tăng lên

Một hành động này được xử trí, trong nháy mắt kéo người bệnh từ bên bờ nguy hiểm trở về

Nhưng mà, đây mới chỉ là bắt đầu cấp cứu.

Trần Thương quay người, đặt kim châm cứu qua một bên, Tần Duyệt đã đưa dao phẫu thuật tới.

Trần Thương nhấc dao lên, cắt một đường chính giữa bộ ngực

Trần Thương lựa chọn vị trí này là đã qua cân nhắc cẩn thận.

Không chỉ có thể bại lộ toàn bộ buồng tim cùng mạch máu, còn có thể có lợi cho thủ pháp đưa trái tim về vị trí.

Mấy phút sau, lồng ngực được mở ra, màng tim rất nhanh bạo lộ ra, một trái tim đỏ phát tím đang đập chậm rãi theo từng nhịp bên ngoài màng tim

Giống như một giây sau có thể dừng đập

Trái tim màu đỏ tươi, là màu sắc của máu tươi.

Thế nhưng vào giờ phút này, lại ngầm phát tím

Đây là tình huống như thế nào tất cả mọi người rất rõ ràng.

Còn nay mà phát hiện kịp thời... Nếu như lại chậm một chút nữa, cho dù khôi phục, có thể hoại tử hay không cũng là một vấn đề.

Nhồi máu cơ tim chỉ là một chút ở đầu động mạch vành.

Mà bây giờ có thể kẹp lại toàn bộ nửa phần dưới trái tim

Cái này mang tới hậu quả rất khó có thể tưởng tượng được.

Giờ khắc này, Tất cả mọi người ở đây lập tức cảm giác phía sau mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Rất may Trần Thương phát hiện

Tất cả mọi người đều cảm thấy may mắn, sau đó cảm khái.

Ngay cả Trần Thương cũng nghĩ mà sợ, trong ánh mắt của anh xuất hiện một cái tên đỏ phát tím.

【Quái thoát vị hoành màng ngoài tim: cấp 55, quái thủ lĩnh, màng tim bị áp bách, làm cho trung tâm trái tim đang bị kẹt, cùng với động mạch vành tắc nghẽn thiếu máu, dẫn đến tĩnh mạch chảy trở về bị ngăn trở! 】

Khi nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương cũng cảm giác còn sợ

Quái cấp thủ lĩnh cấp 55, là lần đầu tiên Trần Thương gặp phải, khả năng đây là phẫu thuật cao cấp nhất mà Trần Thương đã gặp qua.

Phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim với tư cách phẫu thuật ngoại khoa tim cấp ba, độ khó không cần nói cũng biết

Cực kỳ mấu chốt vẫn là vá buồng tim, trả lại trái tim một vị trí tốt.

Trần Thương linh cơ khẽ động, nhanh chóng mở ra sách kỹ năng màu tím, lựa chọn thoát vị hoành màng ngoài tim, lập tức kích hoạt.

Trần Thương sở dĩ bây giờ chọn lựa kích hoạt, vì chính là trước tiên có thể biết rõ khó khăn, sau đó đó học tập hiểu được

Chỉ có trước nhìn thấy trái tim bị kẹt, khi đặc huấn, học tập sẽ dễ hiểu hơn rất nhiều.

Dù sao đặc huấn là không tiêu hao thời gian ở hiện thực, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến cấp cứu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức lựa chọn tiến vào.

Cái gọi là quen tay hay việc, Trần Thương trải qua vô số lần rèn luyện, tiến hành vô số học tập phẫu thuật, kinh lịch đủ loại phẫu thuật trái tim bị kẹt cùng thoát vị hoành màng ngoài tim, trình độ cùng kỹ thuật của Trần Thương không ngừng đề cao.

Chương 375: Cực Kỳ Nguy Cấp

Trong không gian ảo đã không biết qua bao lâu, sau khi vượt qua kiểm tra, kỹ năng của Trần Thương đã xảy ra thay đổi

【Đinh! Thuật chữa trị thoát vị hoành màng ngoài tim: cấp đại sư; đặc hiệu: 1, vá tinh vi: chữa trị tinh vi có thể giúp màng tim kiên cố, lại không dễ dàng tổn thương các cơ quan xung quanh; 2, phòng ngừa trái tim dính liền: Vá màng tim xong sẽ không ảnh hưởng đến công năng trái tim cùng buồng tim, phòng ngừa xảy ra dính liền.】

Trong chớp mắt, Trần Thương trở lại hiện thực.

Khi lại lần nữa nhìn trái tim bị kẹt, trong đầu Trần Thương đã nhằm vào tình huống giờ phút này của người bệnh để tiến hành quy hoạch cùng đưa ra phương án phẫu thuật.

Trần Thương hít sâu một hơi, cầm dao phẫu thuật, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Mà lúc này, ai cũng không chú ý tới, sau lưng đã tiến vào mấy người, cả đám đều trừng to mắt, nhìn chằm chằm trái tim phát tím này, một trận hoảng sợ tràn chạy lên não

Bệnh này... Thật sự là không thể có một chút trì hoãn nào

Vậy là nguyên ngày hôm nay Tỉnh Nhị Viện đã thực hiện ba ca phẫu thuật, ca phẫu thuật thứ hai là một ca nghiêm trọng, người bệnh bị tai nạn giao thông.

Những phần xương cốt quan trọng trong cơ thể cũng đã bị gãy nhiều chỗ, lá lách rạn nứt, ổ bụng băng huyết.

Ca phẫu thuật này cũng hội tụ khá nhiều chuyên gia đến từ Tỉnh Nhị Viện và Đông Đại Nhất Viện.

Rốt cuộc cũng hoàn thành phẫu thuật lúc hơn sáu giờ tối.

Đúng lúc này, năm người Lý Bảo Sơn, Vương Hướng Quân, Đào Mật, Lý Kiến Vĩ và Trương Hữu Phúc đi ra từ phòng phẫu thuật, nhẹ nhàng thở phào một hơi, thực hiện phẫu thuật trong khoảng thời gian sáu giờ đồng hồ thật sự rất khổ cực, mọi người ai nấy đều mệt mỏi, thậm chí còn không có sức để nói chuyện giao lưu với nhau nữa.

Vậy mà lại nhìn thấy y tá cấp cứu Thôi Nhạc Nhạc đang vội vã chạy tới

Sau khi nhìn thấy Lý Bảo Sơn, lập tức chạy vội đến chỗ mọi người đang đứng, nóng nảy nói:

- Chủ nhiệm, bác sĩ tiểu Trần làm phẫu thuật khẩn cấp cho một người bệnh bộc phát nặng trong phòng cấp cứu

Câu nói của y tá vừa dứt khỏi miệng, mặt mày năm chủ nhiệm lập tức biến sắc

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy, hai mắt ông cũng trừng lớn:

- Cái gì? Phẫu thuật bên trong phòng cấp cứu?

Vừa nói dứt câu, Lý Bảo Sơn thậm chí còn không để ý tới bộ quần áo đang mặc trên người, cứ thế mặc nguyên bộ phẫu thuật màu xanh chạy ra bên ngoài

Tim ông lúc này đập mạnh và loạn nhịp như sắp chết đến nơi

Những mệt mỏi trong nháy mắt cũng biến mất không còn nữa

Dám làm phẫu thuật trong phòng cấp cứu thì người đó phải cần có chứng chỉ phẫu thuật xuất sắc lắm mới được, nếu không ca phẫu thuật chẳng may không thành công, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn

Chuyện này mà Trần Thương cũng dám, đúng là cả gan làm loạn

Có lẽ do dạo gần đây ông đã để cậu ta thoải mái quá mức rồi

Vậy nên mới có chuyện cậu ta muốn làm gì thì làm

Lý Bảo Sơn càng nghĩ, trong lòng ông càng thêm tức giận, nét mặt càng ngày càng đen lại

Rốt cuộc là vì cái gì mà tiểu tử này lại dám hành động hồ nháo như vậy, bình thường là người hiểu chuyện lắm cơ mà, sao lại có thể làm ra mấy cái chuyện hồ đồ này chứ?

Chuyện này đã chạm tới nguyên tắc của Lý Bảo Sơn và điều lệ cũng như chế độ bệnh viện

Đây không phải là chuyện nhỏ.

Nghĩ tới đây, bước chân Lý Bảo Sơn càng lúc càng nhanh hơn

Bốn chủ nhiệm sau lưng mặt mày không tốt chạy theo.

Tất cả mọi người đều là hệ thống khoa ngoại, đối với vật này hiểu rất rõ

Vì đối với bất kỳ khoa nào cũng vậy, làm phẫu thuật trong phòng cấp cứu là không đúng, đây không phải một chuyện nhỏ.

Trương Hữu Phúc hơi sững sờ:

- Tiểu Trần không phải kiểu người lỗ mãng như vậy đâu? Chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đào Mật trầm ngâm một tiếng:

- Tôi cũng thấy Tiểu Trần không phải người làm ra những chuyện loạn thất bát tao vậy đâu, chắc chắn là có chuyện, đi thôi, chúng ta tới đó làm rõ đi

Lý Kiến Vĩ gật đầu:

- Đi thôi, sự việc lần này không hề đơn giản, phải quyết định làm phẫu thuật trong phòng cấp cứu, chắc chắn là có đến mười phần nguy cấp, tới xem chúng ta có thể giúp một tay không.

Bản thân Vương Hướng Quân xuất thân từ khoa cấp cứu, vì lẽ đó mà trong lòng ông cũng khẩn trương không kém.

Bệnh bộc phát nặng nên cần phẫu thuật khẩn cấp, rốt cuộc là bị cái gì mới được chứ?

Chỉ có điều... Không thể phủ nhận, lá gan của bác sĩ này thật sự quá lớn.

Dù sao đã nhiều năm nay Đông Đại Nhất Viện không thực hiện qua ca phẫu thuật khẩn cấp nào ở phòng cấp cứu cả.

Nhưng mà, Trần Thương là ai?

Sao lại có cảm giác quen tai như thế?

Bỗng nhiên...

Trong đầu Vương Hướng Quân bất ngờ xuất hiện hình ảnh một người trẻ tuổi mặc áo blouse trắng của Tỉnh Nhị Viện đang phối trí dịch thẩm tách ở Đông Đại Nhất Viện.

Là cậu ta?

Nghĩ tới đây, máu tò mò trong người Vương Hướng Quân lập tức nổi lên.

Thành thật mà nói, ông rất có cảm tình đối với người trẻ tuổi này, vì trong mắt ông, đây đích thị là kiểu trẻ tuổi mà "Đa tài đa nghệ".

Hầy, Vương Hướng Quân nghĩ đây là một người đa tài đa nghệ, vì dù sao cũng đâu có bác sĩ cấp cứu nào muốn đi học phối trí thẩm tách dịch?

Nghĩ tới đây, bốn chủ nhiệm nhịn không được bước chân nhanh hơn, còn không kịp thay quần áo, lập tức chạy về phía phòng cấp cứu.

Y tá trưởng nhìn thấy năm chủ nhiệm mặc quần áo phòng phẫu thuật chạy ra ngoài, giận mà không dám nói gì, chỉ có thể để mặc kệ vậy.

Bên trong phòng phẫu thuật, năm chủ nhiệm dồn toàn bộ ánh nhìn lên màng tim bên ngoài của trái tim, lập tức cảm giác sau lưng lạnh đến phát run.

Tràn dịch màng tim cộng với thoát vị hoành màng ngoài tim

Hai loại bệnh này, khi chúng ở một mình cũng có thể khiến người bệnh tử vong ngay tại chỗ.

Vậy mà giờ chúng lại cùng lúc xuất hiện, đây là có nghĩa lý gì?

Nguy hiểm + nguy hiểm = cực kỳ nguy cấp

Loại phẫu thuật kiểu này, nhất định phải cấp tốc tiến hành trong phòng cấp cứu.

Mà cũng không đúng, những ca bệnh kiểu này không phải chỉ có thể tiến hành bên trong phòng cấp cứu, thậm chí nói rằng có thể thực hiện ở bất kỳ nơi nào, chỉ cần nơi đó an toàn, là có thể phẫu thuật

Bởi vì tình hình này đã quá nguy cấp

Không có quy tắc nào quan trọng hơn việc cứu người.

Lúc này, cả năm chủ nhiệm đều nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt ai cũng tràn ngập sự chấn kinh

Người trẻ tuổi này rốt cuộc có bao nhiêu sự quả quyết, bao nhiêu quả cảm mới dám làm việc này đây

Nói thật, để có can đảm xuống cấp cứu thực hiện phẫu thuật, thì người ấy không chỉ phải có kỹ thuật chữa bệnh không thôi, mà thậm chí còn phải đủ bình tĩnh để đưa ra quyết định khi nhìn thấy một người gặp nguy mà không chút hoảng loạn.

Hiện tại, Lý Bảo Sơn còn chỗ nào là tỏ vẻ tức giận nữa?

Thậm chí lúc này ông còn cảm thấy có chút may mắn

Cũng may người thực hiện là Trần Thương, chứ nếu là một bác sĩ nào khác... Lý Bảo Sơn cũng không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì nữa.

Bởi ông biết rõ năng lực của toàn bộ bác sĩ khoa cấp cứu.

Và Trần Thương là người có khả năng thực hiện chuyện này.

Nhìn hình thù trái tim nghiêm trọng như vậy, Lý Bảo Sơn nói thật, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

Chương 376: Tiểu Trần Học Từ Ai?

Vào giờ phút này, phẫu thuật vẫn đang được chậm rãi tiến hành.

Trong lòng Trần Thương hiện giờ không có bất cứ ý niệm nào khác, mà căn bản là anh cũng không có thời gian để ý tới xung quanh, tay cầm dao phẫu thuật, bắt đầu rạch màng tim ra

Cẩn thận từng li từng tí phục vị lại trái tim, sau khi mổ màng tim ra, cần thận trọng tiến hành công việc chữa trị mạch máu bị tổn hại.

Dù sao sau khi màng tim bị rạn nứt, chắc chắn sẽ có mạch máu bị tổn thương.

Mà lúc Trần Thương vừa mới mổ màng tim ra, trước mắt lập tức xuất hiện một đống dòng chữ màu đỏ lớn.

Một đống dòng chữ lớn đó là mạch máu bị tổn hại, tổ chức buồng tim bị phá hư, tất cả đều phải xử lý gấp.

Đặc biệt là bên trong màng tim, bị tổn thương rất nhiều, tất cả đều cần xử lý.

Trần Thương bắt đầu thận trọng tiến hành phẫu thuật.

ở mỗi một mạch máu đều cẩn thận khâu, buộc ga-rô...

Quá trình này bỏ ra trọn vẹn hơn nửa giờ.

Trần Thương xử lý từng cái nhỏ một

Bởi vì phải phòng ngừa trường hợp màng tim lại bị tổn thương lần nữa, khôi phục công năng màng tim, mấy cái mạch máu kia nhất định phải tỉ mỉ chữa trị một cách chính xác, vì đây là tổ chức cung cấp dinh dưỡng cho buồng tim

Việc này cần sự kiên nhẫn và thao tác tỉ mỉ, mấy chủ nhiệm đứng sau lưng nhìn vào nhịn không được tán thưởng mấy phần.

Muốn thực hiện thành công một ca phẫu thuật lớn, yếu tố quan trọng nhất chính là những chi tiết lúc mới bắt đầu, nếu xử lý tốt những cái này thì về sau mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Mà với con mắt Trần Thương, việc tốt nhất là hack.

Anh có thể tìm kiếm và phát hiện ra những thứ bị tổn hại, tiến hành chữa trị mà không lo lắng việc mình sẽ bỏ sót, cứ như vậy, khả năng phạm sai lầm sẽ giảm bớt, tỷ lệ thành công sẽ được đề cao hơn.

Vương Hướng Quân nhìn Trần Thương, nhịn không được ghé tai châu đầu nhỏ giọng nói:

- Cái này... Tiểu Trần thật là cẩn thận

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu, nhớ lại những thao tác ngày thường lúc phẫu thuật của Trần Thương, nhịn không được nói một câu:

- Đây là thiên phú.

Mấy người khác cũng sững sờ, họ không phủ nhận, nhẹ gật đầu.

Nếu những điều này mà thực sự là thiên phú, thì đúng là không thể không phục.

Hơn nữa, cho dù Lý Bảo Sơn không nói thì tất cả mọi người cũng tự nhận biết được điều này.

Dù sao bình thường bọn họ cũng có qua lại với Trần Thương, những lần cùng làm phẫu thuật với nhau cũng không phải là ít.

Vì lẽ đó, đối với những gì Trần Thương làm họ càng thấy như được mở mang tầm mắt.

Trương Hữu Phúc nhịn không được nói:

- Thiên phú của cậu ta không phải chỉ có cẩn thận không...

Đào Mật ừ một tiếng:

- Nhìn buồng tim mà cậu ta đang chữa trị đi, thoát vị hoành màng ngoài tim, làm phẫu thuật ở khu vực hạch tâm, nói thật, tôi thật không biết Tiểu Trần biết phẫu thuật tim bằng cách nào? Cậu ta học từ ai vậy?

Vấn đề này vừa được nói ra, tất cả mấy đại lão lập tức giật bắn cả người

Đúng vậy

Rốt cuộc Tiểu Trần học cách phẫu thuật tim này từ ai?

Toàn bộ khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, không có một ai am hiểu hoặc là biết gì về việc phẫu thuật ngoại khoa tim

Sinh ra đã biết?

Đây không phải chuyện nói đùa

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ nhìn Trần Thương, chỉ có Lý Bảo Sơn, như có điều suy nghĩ nói đến:

- Cậu ấy lựa chọn nghiên cứu sinh là lĩnh vực ngoại khoa tim.

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người nhìn về phía Lý Bảo Sơn, trong mắt tràn đầy dấu hỏi.

Vương Hướng Quân càng một mặt phức tạp:

- Tôi nhớ được... Tiểu Trần này không phải là sinh viên chưa tốt nghiệp à?

Lý Bảo Sơn nhìn chằm chằm tay Trần Thương đang xử lý buồng tim bị tổn thương rạn nứt, chính ông cũng không dám tin tưởng kỹ thuật này là Trần Thương gần đây học được.

Trước kia, Trần Thương căn bản sẽ không phẫu thuật màng tim

Đây là không hề nghi ngờ, Lý Bảo Sơn thậm chí dám đảm bảo.

Đây tuyệt đối là kỹ thuật Trần Thương học được gần đây.

Học từ chỗ nào?

Ngoại trừ ngoại khoa tim ở Đông Đại Nhất Viện, còn có chỗ nào?

Lý Bảo Sơn nhịn không được nói ra:

- Năm nay, bệnh viện cho cậu ấy một danh ngạch đọc nghiên tại chức, mà tiểu Trần tìm đạo sư ở Đông Đại Nhất Viện, đang học tập phẫu thuật ngoại khoa tim.

Vương Hướng Quân lập tức tò mò hỏi:

- Đạo sư của cậu ta là chủ nhiệm Hạ Cao Phong à?

Lý Bảo Sơn lắc đầu:

- Không phải, là một người mới tới, chủ nhiệm Mạnh, Mạnh Hi.

Vừa nghe tới đây, lập tức xung quanh đều yên lặng.

Khuôn mặt Đào Mật có chút khó coi, dù sao... Ông cũng là chuyên gia ngoại khoa tim, là người có mặt mũi ở lĩnh vực ngoại khoa tim của toàn bộ tỉnh Đông Dương.

Thế nhưng khi Trần Thương lựa chọn đạo sư ngoại khoa tim lại không lựa chọn ông, điều này làm cho trong lòng Đào Mật có chút không cao hứng.

Nếu không phải ông không thể nhận nghiên cứu sinh, mấu chốt là năm nay Đào Mật cố ý xin một cái danh ngạch, khẳng định là muốn tìm người.

Sớm biết tiểu Trần muốn học lĩnh vực ngoại tim, cho dù chọc đến Tiền Lượng, cũng phải đoạt cho được tiểu Trần

Ai cũng biết ở lĩnh vực ngoại khoa, tiểu Trần rất có thiên phú.

Không nói là nhân tài có một không hai từ trước tới nay, nhưng cũng tuyệt đối là khó gặp ở tỉnh Đông Dương

Vì lẽ đó, so sánh với một truyền nhân ưu tú, đạo lí đối nhân xử thế cũng có thể bỏ qua.

Nhưng lúc này, Trương Hữu Phúc bỗng nhiên nói một câu:

- Nhưng mà... Tân sinh khai giảng mới hơn một tháng, có thể học bao nhiêu thứ? Ngoại khoa tim không phải danh xưng phẫu thuật cấp ba sao? Trần Thương này... Nhanh như vậy đã học được à?

Đào Mật lắc đầu:

- Không phải, khai giảng mới không đến nửa tháng, lúc tháng mười tân sinh mới tìm lão sư báo danh

Nghe đến đây, toàn bộ năm người trầm mặc không nói

Không quản tâm cao khí ngạo Trương Hữu Phúc, hay là tường đỏ hậu nhân Vương Hướng Quân, đều là mặt mũi tràn đầy quái dị nhìn Trần Thương phẫu thuật.

Phương pháp khâu tinh tế, xảo diệu này đối tổn hại tổ chức màng tim không ngừng chữa trị, nghiêm túc xử lý tổn hại trong khoang màng tim, cũng có thể nghĩ đến tất cả nhưng cái gì có khả năng ảnh hưởng đến màng tim cùng công năng của trái tim.

Cái này... Chỗ nào giống như là một bác sĩ học phẫu thuật ở ngoại khoa tim nửa tháng?

Đây rõ ràng là thái độ của một chuyên gia ngoại khoa tim hơn năm mươi tuổi mới có

Vì sao nói như vậy?

Y học, là một ngành học cao thâm, là ngành học có hạn mức cao nhất rất cao.

Anh phẫu thuật làm càng nhiều cũng không phải là anh sẽ làm càng đơn giản. Ngược lại, kinh nghiệm anh càng phong phú, công việc anh làm sẽ càng thêm phức tạp, bởi vì mỗi khi anh muốn trưởng thành, đề cao một chút, nhận biết của anh sẽ gia tăng thêm một chút. Anh luôn thấy chưa đủ và bắt đầu lưu tâm những chi tiết có thể cải thiện.

Mà năng lực biểu hiện của Trần Thương tựa như là một đại sư ngoại khoa tim hơn năm mươi tuổi, đang cẩn thận từng li từng tí, cẩn thận thực hiện phẫu thuật

Càng nghĩ, mấy người càng cảm thấy đáng sợ.

Hạn mức cao nhất của người trẻ tuổi này, đến cùng cao bao nhiêu?

Tương lai người trẻ tuổi này sẽ phát triển thành dạng gì?

Chương 377: Tôi Đã Làm Gì Sai?

Mà Đào Mật càng nghĩ càng ủy khuất cùng thất lạc, Trần Thương không tìm chính mình, chẳng lẽ là bởi vì cảm thấy trình độ mình không được sao?

Nghĩ tới đây, chủ nhiệm Đào hơn năm mươi tuổi lại càng ủy khuất.

Tựa như khi còn bé lão sư phát bông hoa nhỏ, các bạn khác có mà ông không có vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Phẫu thuật đã sắp đến hồi kết thúc.

Trong màn che, tiêu điểm duy nhất là Trần Thương.

Phẫu thuật rất nhanh đã hoàn thành.

Lúc này, Trần Thương quay người nói với Tiểu Lâm:

- Chất kháng sinh.

Loại này không ở phòng mổ phẫu thuật, Trần Thương phải chú ý, thận trọng một chút.

Dù sao lây nhiễm không phải chuyện nhỏ, trực tiếp liên quan đến xác suất thành công của ca phẫu thuật.

Thành công tiêm vào một chút chất kháng sinh, Trần Thương lại bắt đầu kết thúc công việc công tác.

Tâm tình Trương Đào phức tạp, vừa kinh lại vui

Ông không nghĩ tới Trần Thương làm được thật.

Phẫu thuật ngoại khoa tim, phẫu thuật chữa trị thoát vị hoành màng ngoài tim cũng là một phẫu thuật có chút khó khăn.

Thế nhưng tiểu Trần lại làm được

"Tiểu Trần" bị mọi người hô hơn hai năm, xem ra sau này "Tiểu Trần" cần phải đổi tên.

Trương Đào cảm thấy mình đã không có tư cách gọi Trần Thương là "Tiểu Trần".

Không quản trong lĩnh vực gì, đều là thực lực vi tôn, giới chữa bệnh càng là như vậy.

Mạnh Hi còn nhỏ hơn Cát Hoài mấy tuổi, thế nhưng thái độ của Cát Hoài đối với Mạnh Hi là cái gì?

Mở miệng một tiếng chủ nhiệm

Tôn kính

Đồng dạng, Tỉnh Nhiên ngoài ba mươi, trong bệnh viện ai thấy cũng kêu một tiếng chủ nhiệm Tỉnh, mà không phải bác sĩ Tỉnh, càng đừng nói đến tiểu Tỉnh.

Chính chủ nhiệm Hạ Cao Phong của ngoại khoa tim, cũng xưng hô một tiếng "chủ nhiệm Tỉnh".

Đây chính là thực lực

Càng nghĩ, Trương Đào cảm giác càng phức tạp.

Ông lớn bảy Trần Thương tám tuổi.

Kinh nghiệm lâm sàng càng nhiều hơn không biết bao lâu.

Với tư cách là một vị bác sĩ chủ trị lớn tuổi, lại không có lập tức đoán được tình huống người bệnh, đây quả thật là ông công tác thất trách.

Mà Trần Thương lại làm được.

Cấp tốc đoán được tình huống người bệnh, khẩn cấp bố trí phòng cấp cứu phẫu thuật, đâu vào đấy khai triển phẫu thuật...

Một loạt thao tác, làm cho Trương Đào giống như thấy được bóng dáng của chủ nhiệm Lý Bảo Sơn.

Đây là thuốc an thần, là chủ tâm cốt

Vào lúc này, Trần Thương dùng chân tài thực học của mình cùng hành động thực tế, chinh phục Trương Đào.

Trần Thương đóng kín ổ bụng, thanh âm nhắc nhở của hệ thống rất nhanh vang lên.

【Đinh! Thủ lĩnh quái thoát vị hoành màng ngoài tim, nhận được ban thưởng phong phú: 1. Đẳng cấp + 1; 2. Nhận được kỹ năng phẫu thuật màng tim loại hạng! 3. Nhận được một áo blouse trắng màu lam.】

Trần Thương sững sờ

Thưởng lớn

Quái thủ lĩnh thưởng nhiều đồ như vậy, Trần Thương có chút thụ sủng nhược kinh

Trần Thương còn chưa kịp cẩn thận kiểm tra ban thưởng.

Bỗng nhiên thanh âm nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

【Đinh! Nhiệm vụ dạy học Đào Mật hoàn thành, hoàn thành năm ca phẫu thuật tra xét màng tim, nhận được phẫu thuật rạch màng tim tăng lên đến: Cao cấp!】

【Thuật rạch màng tim: Cao cấp; đặc hiệu: Rạch tinh chuẩn: Anh rạch màng tim sẽ tinh chuẩn tinh vi, xảo diệu, không tổn thương các tổ chức xung quanh.】

Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, lập tức vui mừng

Mẹ nó

Tiểu Mạnh lão sư, cô chờ đấy cho Trần mỗ, ngày mai tôi sẽ làm cô chấn kinh

Không đúng

Buổi tối hôm nay tôi sẽ làm

Hồi tưởng lại nhiệm vụ làm cho lão sư Mạnh Hi chấn kinh, Trần Thương lập tức cảm giác hùng tâm vạn trượng.

- Người nhà liên hệ thế nào?

Trần Thương quay người hỏi.

- Đã tới, đang chờ ở cửa ra vào, còn có lãnh đạo công ty xe buýt cũng tới.

Y tá Hiểu Yến nói.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, khổ cực.

Sau khi nói xong, Trần Thương vẫn còn có chút lo lắng, nhìn Lưu Kiện, chân thành nói ra:

- Lưu lão sư, làm phiền ngươi.

Phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim khẳng định phải cần gây tê sư chuyên nghiệp tiến hành, Lưu Kiện chính là người nổi bật trong đó.

Nhận được điện thoại của Trần Thương, Lưu Kiện vừa vặn xong một ca phẫu thuật, không nói hai lời trực tiếp đi tới.

Nói thật, chính Lưu Kiện cũng không biết, vì sao lại tín nhiệm Trần Thương như thế

Khi Trần Thương nói muốn tiến hành phẫu thuật ở phòng cấp cứu, Lưu Kiện không nói hai lời lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Lại một lần nữa chứng kiến Trần Thương phẫu thuật, Lưu Kiện nhịn không được lau mồ hôi.

Hơi nóng, nhưng càng nhiều hơn chính là hoảng sợ.

Anh biết rõ thoát vị hoành màng ngoài tim nguy hiểm, chính vì vậy anh mới biết được chỗ đáng sợ của Trần Thương.

Anh không có cách nào phán đoán phẫu thuật làm tốt hay xấu, dù sao anh không phải chuyên nghiệp

Nhưng anh cũng hiểu được cần phải nhanh chóng phát hiện thoát vị hoành màng ngoài tim, tiếp đó nhanh chóng tổ chức phòng cấp cứu phẫu thuật, cái này một hệ liệt từ chẩn đoán bệnh đến thi cứu đến thành công phẫu thuật độ khó.

Lưu Kiện không chỉ thấy một lần thoát vị hoành màng ngoài tim, thế nhưng... Lúc đầu có thể phát hiện kịp thời trị liệu có thể có bao nhiêu?

Trong lòng của anh tính toán sẵn

Khi anh nhìn thấy trái tim phát tím, đến giờ lòng Lưu Kiện còn sợ hãi.

Nếu như dựa theo đúng quá trình, từ xử lý thủ tục nằm viện lại đến tìm lãnh đạo ký tên, lại đến phòng phẫu thuật đồng ý, lại đến cuối cùng phẫu thuật...

Mất bao lâu thời gian?

Nhưng người bệnh căn bản không đợi được

Trần Thương đang muốn quay người, bỗng nhiên trông thấy sau lưng năm "Tráng hán" con mắt trừng trừng nhìn chính mình.

Trần Thương lập tức nhịn không được lui ra phía sau một bước, không cẩn thận đụng phải Tần Duyệt.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm... sao mọi người lại tới đây?

Lúc này, Lý Bảo Sơn làm gì còn có tâm tình tức giận, tận mắt chứng kiến Trần Thương hoàn thành một ca cấp cứu phẫu thuật cực kỳ nguy cấp, cứu vãn một sinh mệnh, ông làm gì có lý do để tức giận?

Lý Bảo Sơn lẳng lặng nhìn Trần Thương:

- Khổ cực.

Trần Thương sững sờ cười nói:

- Chủ nhiệm, ông cũng sẽ làm như vậy.

Câu nói này làm cho Lý Bảo Sơn khó được đỏ mặt.

Bởi vì nói câu lời trong lòng, để tay lên ngực tự hỏi một cái, ông có thể kịp thời chẩn đoán bệnh cũng nhanh chóng làm ra một loạt biện pháp mắt xích thi cứu à?

Rất khó.

Nhưng nếu Trần Thương đã nói như vậy... Chính mình không thể phụ lòng Trần Thương đối với mình một mảnh kỳ vọng?

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn bất động thanh sắc ừ một tiếng.

Một tiếng này "Ừ" cực kỳ bình đạm, thế nhưng lại làm cho chủ nhiệm Vương Hướng Quân của khoa cấp cứu một mặt... Hoài nghi cùng cảnh giác

Lý Bảo Sơn lợi hại như vậy à?

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

Lý than đen ông đến cùng lúc nào vụng trộm bù khóa?

Là do mình quá lười biếng hả?

Vương Hướng Quân thầm hạ quyết tâm, đợi sau khi mình rời đi nhất định phải tăng cường bồi dưỡng tố chất nhân tài khoa cấp cứu của Đông Đại Nhất Viện, đồng thời... Cũng phải tăng cường chính mình tiến bộ.

Nhìn khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện bây giờ, họ đối mặt thoát vị hoành màng ngoài tim, có thể tự mình độc lập xử lý, hoàn toàn không cần cùng cái khác phòng ban liên hệ.

Đây là một loại biểu hiện của thực lực.

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân cảm thấy mình có phải là những năm này có chút bành trướng hay không?

Lý than đen này thật lợi hại

Trần Thương gật đầu chào hỏi các vị chủ nhiệm, khi đến Đào Mật.

Trần Thương cười nói ra:

- Đào lão sư ngài tốt.

Đào Mật hừ lạnh một tiếng, giống như một đứa bé viết ủy khuất cùng không vui lên mặt:

- Tôi còn có chuyện, đi trước.

Cái này khiến mấy cái chủ nhiệm nhìn sửng sốt một chút.

Lý Bảo Sơn cũng trợn tròn mắt:

- Tiểu Trần, cậu đã làm gì khiến cho Đào chủ nhiệm không vui à?

Trần Thương một mặt mờ mịt:

- Tôi... Tôi đã làm gì sai?

Chương 378: Phù Sa Không Chảy Ruộng Ngoài

--

Khi Tôn Bảo Dân mở mắt ra, thật to thở dốc một hơi.

Ông cảm thấy mình đã ngủ thiếp đi, mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, ông bị người khác đè ở trên người, trái tim bị người đó siết trong tay, ông cảm giác tim của mình đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng không thể thực hiện được...

Lần thứ nhất bà cảm giác chính mình sắp chết, thật sự là một loại cảm giác tử vong đến gần vô hạn.

Cảm giác sắp chết

Thế nhưng ngay lúc này, ông ẩn ẩn cảm giác được mình bị người mở ra lồng ngực, cho mình...

Mặc dù ông hôn mê, nhưng loại cảm giác được cứu vớt này lại hết sức chân thực, tựa như là một người đuối nước bỗng nhiên được người cứu lên bờ, nước trong bụng được đẩy ra, hô hấp nhân tạo cho mình...

Được cứu

Khi mở mắt ra, Tôn Bảo Dân nhìn thấy người đầu tiên là một người trẻ tuổi, tuổi không lớn lắm, trên mặt ý cười hiền lành, đang đứng nhìn mình.

Tôn Bảo Dân ngẩng đầu, hé miệng muốn nói chuyện, thế nhưng có chút phí sức, ngực đau đớn để ông cảm giác được mình còn sống.

Cái này thế giới có hai loại đau, một loại để người thanh tỉnh, một loại khiến người sợ hãi.

Mà lúc này, Tôn Bảo Dân cảm giác đau đớn làm cho ông thanh tỉnh.

Trần Thương quay người, nhìn trước mặt cái này hơn bốn mươi tuổi phụ nữ trung niên, nhàn nhạt nói ra:

- Phẫu thuật rất thành công, nhưng tạm thời còn chưa ổn định, cần đưa đến ICU quan sát mấy ngày.

Lúc này, người phụ nữ nhìn Tôn Bảo Dân nằm ở trên giường, nước mắt ào ào chảy ra, nghĩ đến trong lúc đó chờ ở bên ngoài nói chuyện với người khác, trong lòng bà sợ muốn chết.

Bà không dám tưởng tượng, nếu vạn nhất Tôn Bảo Dân xảy ra chuyện gì thì cái nhà này sẽ biến thành bộ dáng gì?

Không dám tưởng tượng, không có chồng, bà nên làm cái gì?

Bất lực

Nhìn Tôn Bảo Dân mở to mắt quen thuộc, bà biết rõ, chồng bà không có chuyện gì.

Không khỏi, đầu gối người phụ nữ mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, ô ô ô khóc lên.

- Bác sĩ, tạ ơn anh, anh là ân nhân cứu mạng nhà chúng ta...

Tôn Bảo Dân nhìn bộ dáng lão bà như vậy, hai hàng nước mắt chảy ra, ướt đẫm hai bên áo gối.

Trần Thương đỡ người phụ nữ lên:

- Không có việc gì, chị đứng dậy trước đi, chúng ta còn cần trò chuyện chút...

Tôn Bảo Dân bị đưa đi ICU tiến hành quan sát, khả năng cần không đến thời gian một tuần để quan sát hậu kỳ, phòng cấp cứu phẫu thuật vẫn tồn tại các loại tai hoạ ngầm, tại ICU có y tá giám sát quan sát, sẽ thuận tiện hơn khi cấp cứu Tôn Bảo Dân.

Mà lãnh đạo công ty xe buýt tới phát lại video được ghi hình khi Tôn Bảo Dân lái xe buýt cho mọi người cùng xem, Trần Thương cũng mới biết rõ nguyên nhân chuyện xảy ra với Tôn Bảo Dân.

Thế nhưng khi tất cả người thấy được tình huống Tôn Bảo Dân mồ hôi rơi sắc mặt trắng bệch dưới, hai tay vịn tốt xe buýt vô- lăng, dừng chiếc xe đến địa phương an toàn, đặt an toàn của tất cả hành khách lên trên hết

Thẳng đến xe buýt đến tỉnh Nhị viện trạm dừng thời điểm, mới dừng xe xong

Thế nhưng là lúc này, Tôn Bảo Dân không thể kiên trì được nữa, tại cương vị của mình té xỉu.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều trầm mặc, đều cảm động

Trần Thương bỗng nhiên cảm giác được hết thảy khổ cực, đều đáng giá

Sau khi lãnh đạo Tôn Bảo Dân thấy cảnh này, lập tức ngây ngẩn cả người, thật lâu sau mới thở dài

Đây là khắc hoạ cũng là trách nhiệm của vô số tài xế xe buýt

Tài xế xe buýt chỉ là một nghề nghiệp bình thường, trong mắt người khác họ chỉ là một tài xế, thế nhưng trên người họ lại gánh trách nhiệm rất nặng.

Mà Tôn Bảo Dân cũng là một đại biểu của ngàn ngàn vạn vạn tài xế xe buýt.

Lão lãnh đạo thở dài, trong lòng thật sự có chút xúc động, quay người nhìn lãnh đạo cấp cao của công ty xe buýt ở phía sau:

- Trở về chuẩn bị một chút, không thể thua thiệt tiểu Tôn, mặt khác... đổi tiểu Tôn sang một một cương vị tốt hơn...

Lão lãnh đạo nói xong, nhìn vợ Tôn Bảo Dân thở dài:

- Chuyện của Tiểu Tôn chính là chuyện của công ty xe buýt chúng tôi

---

Chuyện như vậy không giờ khắc nào không diễn ra ở khoa cấp cứu, cũng không phải nói tài xế xe buýt vĩ đại cỡ nào, mà mỗi một ngành nghề đều như thế.

Bọn họ đều là người bình thường, tại bình thường cương vị, làm việc nhìn như bình thường, nhưng sự tình lại không tầm thường.

Trần Thương cùng Tần Duyệt chậm rãi đi ra ngoài.

Tần Duyệt do dự nửa ngày, nhịn không được nói:

- Tôi nghe Tiểu Lâm nói... Anh ở lại chăm sóc Tôn Bảo Dân lúc chụp phim X-quang?

Trần Thương sững sờ, cười nói:

- Không có chuyện gì! Coi như chụp phim X-quang cho mình một lần.

Tần Duyệt cũng không biết tại sao mình lại nói chuyện này, nhưng vẫn không nhịn được nhắc nhở Trần Thương một chút.

- Ừm, lần một lần hai không quan trọng, nhưng đừng mỗi lần anh đều vào trong.

Trần Thương lập tức kinh ngạc, bỗng nhiên dừng bước lại:

- Trời ơi, có phải là cô đang quan tâm tôi không vậy?

Trần Thương bỗng nhiên dừng bước lại, Tần Duyệt lại lần nữa một đầu đụng vào, nghe thấy Trần Thương nói như vậy, lập tức con mắt trừng lớn, cái mũi nhăn lại:

- Ha ha...

Trần Thương đứng ở đằng kia, nhìn quần áo Tần Duyệt ướt sũng, bỗng nhiên khụ khụ một tiếng:

- Quần áo cô ướt, đi thay quần áo khác đi.

Tần Duyệt cúi đầu, chợt nhận ra quần áo trên người không biết đã ướt đẫm từ lúc nào, ngay cả áo blouse trắng bên ngoài cũng dán chặt trên người, nhịn không được mặt đỏ lên, vội vàng chạy vào phòng trực ban.

Trần Thương sờ cằm, như có điều suy nghĩ nhìn bóng người phía xa, nhịn không được thở dài:

- Ai... Mặc quần áo vẫn là rất quan trọng

Thường Lệ Na không biết lúc nào bu lại, nhìn Trần Thương một mặt sắc mị mị bộ dáng:

- Thế nào, vóc người rất khá đúng không?

Trần Thương nghiêm túc nhẹ gật đầu:

- Ừm! Cái này còn cần cô nói sao, ngày thường thật đúng là nhìn không ra đấy

Thường Lệ Na một mặt như người từng trải, nhỏ giọng thì thầm bên tai Trần Thương, lén lút nói:

- Tôi cho cậu biết một bí mật

Trần Thương trợn tròn mắt, tràn đầy bát quái:

- Bí mật gì?

Thường Lệ Na cũng lộ ra một nụ cười đầy thâm ý:

- Tần Duyệt thế nhưng rất có dáng nha... Chỉ là ngày thường mặc quần áo không thích loại bó sát.

Trần Thương quay người:

- Làm sao cô biết?

Thường Lệ Na:

- Cậu muốn biết không?

Trần Thương nghiêm túc thành kính gật đầu.

Thường Lệ Na thở dài:

- Ai, gần đây thịt heo tăng giá, rất lâu rồi không được ăn

Trần Thương móc ra Meituan:

- Cô nói! Tôi giao

Thường Lệ Na nghe xong có hi vọng, hai mắt sáng lên, vỗ vai Trần Thương:

- Có thể, nếu thêm một bữa nữa, tôi chụp ảnh cho cậu xem.

Trần Thương nghe nói có ảnh chụp, cắn răng một cái:

- Được

Thường Lệ Na lấy điện thoại ra, lẩm nhẩm một tiếng, Tần Duyệt ơi Tần Duyệt, không nên trách chị em bán cô cầu vinh, thế nhưng mà thịt heo quá đắt...

Kỳ thật, đâu phải Thường Lệ Na chỉ muốn ăn một bữa cơm? Cô là muốn tác hợp cho Trần Thương và Tần Duyệt.

Con người Trần Thương cũng không tệ, hơn nữa công việc bây giờ đã ổn định, thu nhập cũng rất cao, trai tài gái sắc, một đôi thật tốt

Cái gọi là phù sa không chảy ruộng người ngoài, Tần Duyệt là người tốt như vậy, cho người khác rất đáng tiếc.

Nghĩ tới đây, Thường Lệ Na gửi ảnh chụp yoga cùng Tần Duyệt cho Trần Thương.

Sau khi gửi, một mặt cảnh giác cùng nghiêm túc nói:

- Cậu cũng không thể bán tôi?

Trần Thương nhận được ảnh chụp, trừng to mắt, một tiếng mẹ nó ở trong miệng chậm chạp không phun ra

Cái này... chênh lệch quá xa rồi?

- Không bán! Tuyệt đối không bán! Còn có ảnh chụp nữa không?

Trần Thương cảm thấy mình đối Tần Duyệt không ăn ý

Hai mắt Thường Lệ Na sáng lên, bán một lần cũng là bán, bán mười lần vẫn là bán, thừa dịp bây giờ còn có thị trường, nhanh

- Có là có... Nhưng lúc nào tôi muốn ăn gì thì sẽ nói sau.

Nói xong, Thường Lệ Na nghênh ngang rời đi.

Trần Thương nhìn ảnh chụp tấm tắc lấy làm kỳ lạ

Chương 379: Ngài Nhất Định Phải Mượn Cớ Đá Em Hả?

--

Trở lại phòng làm việc, Trần Thương mở ra hôm nay thu hoạch.

【Áo blouse trắng: phẩm chất màu lam; thuộc tính: Phóng xạ - 5; thể lực + 2; 】

Trần Thương nhìn nhắc nhở của hệ thống, hơi sững sờ.

Thể lực + 2 rất dễ lý giải.

Nhưng mà... Phóng xạ - 5, có vẻ rất sâu xa nha.

Rất dễ lý giải, nhiễm phóng xạ giảm bớt 50%, cái này đã ất lợi hại.

Phẫu thuật ngoại khoa tim có rất nhiều lúc bị ảnh hưởng khi công tác, bất luận là can dự trị liệu hay là can dự kiểm tra đều là như thế.

Mà có áo blouse trắng này giúp giảm 50% phóng xạ, đã rất đáng sợ.

Áo tuy có thể giảm phóng xạ, nhưng mà không phải lúc nào anh cũng có thể mặc được.

Phần thưởng cho thuộc tính không tệ.

Hơn nữa mấu chốt nhất là rất thực dụng.

Còn có một quyển sách kỹ năng phẫu thuật màng tim.

【Sách kỹ năng hệ thống màng tim: cấp đại sư, mở ra sẽ ngẫu nhiên nhận được một kỹ năng phẫu thuật màng tim chưa nắm giữ. 】

Lại là một quyển sách kỹ năng phẫu thuật màng tim, Trần Thương vẫn rất thoải mái, tuy còn chưa tiến vào trái tim, thế nhưng màng tim sắp bị mình toàn bộ công lược.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tiện tay mở ra.

【Đinh! Nhận được: phẫu thuật loại bỏ màng tim: cấp đại sư; có muốn bắt đầu đặc huấn không? 】

Trần Thương vui mừng, thuật loại bỏ màng tim?

Đắc ý

Thuật rạch ra màng tim cao cấp

Thuật chữa trị màng tim cấp đại sư

Hiện tại phẫu thuật loại bỏ màng tim cũng là cấp đại sư

Cứ như vậy, phẫu thuật màng tim còn có cái gì có thể làm khó mình?

Trần Thương càng nghĩ càng vui vẻ.

Quần áo trái tim: Màng tim đều sắp công khắc, trái tim sẽ còn xa sao?

Đào Mật trở lại ngoại khoa tim, trong lòng có chút rầu rĩ không vui.

Tiền Lâm thấy lão sư trở về, vội vàng hấp tấp đi tới:

- Lão sư! Ông trở về rồi? Phẫu thuật thành công không?

Đào Mật nhìn thoáng qua Tiền Lâm, nghĩ tới Trần Thương, có chút thất lạc, nhưng vẫn gật đầu ừ một tiếng:

- Ừm

Lúc này, bác sĩ Vương Lượng đi tới, tán dương một câu:

- Chủ nhiệm Đào, thiên phú khoa ngoại của Tiền Lâm coi như không tệ, hôm nay đã có thể làm châm cứu màng tim.

Đào Mật nhìn Tiền Lâm lại nhìn Vương Lượng.

Muốn nói cái gì, nhưng chỉ có thể lắc đầu.

Không sợ không biết hàng chỉ sợ hàng so hàng

Tiểu Trần đều đã bắt đầu độc lập làm phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim, mà Tiền Lâm chỉ vừa mới bắt đầu tiếp xúc châm cứu khoang màng tim.

Thật sự là...

Ai

Vì sao mình có cảm giác trái tim rất đau chứ.

Hôm nào mình phải tìm tiểu Trần tâm sự, dựa vào cái gì không tìm mình làm lão sư, mấy ngày trước mình mới vừa vặn dạy cậu ta làm phẫu thuật rạch khoang màng tim cơ mà?...

Trong lòng Chủ nhiệm Đào Mật cảm thấy quá ủy khuất.

Ánh mắt nhìn Tiền Lâm, có chút... Phức tạp.

Ông cầm điện thoại lên, rất muốn gửi cho người bạn của mình:

- Học sinh này có chút xuẩn, muốn ném đi, muốn vứt bỏ, muốn trục xuất khỏi sư môn, làm sao bây giờ? Online chờ, rất cấp bách

Tiền Lâm nghĩ tới nghĩ lui, đều nhìn không hiểu ánh mắt của lão sư nhà mình.

Luôn cảm thấy có chút là lạ

Có chút khó chịu, còn có chút bất đắc dĩ, thậm chí còn có chút muốn nói còn đừng...

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm vội vàng nói:

- Lão sư... Ngài đây là?

Đào Mật khoát tay áo:

- Không có việc gì

Bỗng nhiên Đào Mật nhớ tới Tiền Lâm và Trần Thương cũng là một khoá, hai mắt lập tức sáng lên:

- Tiểu Tiền, cậu qua đây, tôi hỏi cậu chút chuyện.

Tiền Lâm lập tức hưng phấn, chẳng lẽ lão sư muốn thổ lộ tâm tình với mình à?

Nghĩ tới đây, hai mắt Tiền Lâm sáng lên:

- Lão sư, ngài nói đi

Đào Mật đột nhiên hỏi:

- Tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu biết Trần Thương không? Hình như cũng giống như cậu, là nghiên cứu sinh của năm nay.

Tiền Lâm nghe vậy, lập tức hận không thể biết gì nói nấy:

- Dạ, biết rõ, cùng một lớp với em, quan hệ đặc biệt tốt

Đào Mật cũng lập tức hào hứng:

- Nha... Vậy cậu hiểu rõ Trần Thương nhiều không? Đạo sư của cậu ta là ai

Tiền Lâm nghe thấy lão sư hỏi vấn đề này, lập tức cao hứng, đây là điều mình am hiểu nhất

Phải biết rằng, quá trình Trần Thương tìm Mạnh Hi là cậu thấy tận mắt, thế là Tiền Lâm mỉm cười:

- Biết rõ biết rõ! Lão sư hỏi đúng người rồi, phải biết rằng lúc ấy khi Trần Thương bái sư, em còn đang ở đó, em nói cho cô một chút

- Lão sư của Trần Thương là Mạnh Hi Mạnh chủ nhiệm, năm nay 30 tuổi, tốt nghiệp ở học viện Karolinska Thụy Điển, tiến sĩ y học...

Đào Mật đương nhiên biết rõ Mạnh Hi là ai, nghe thấy Tiền Lâm giới thiệu thêm mắm thêm muối như thế, vội vàng nói:

- Dừng lại dừng lại, lão sư của Trần Thương không phải Hạ Cao Phong?

Tiền Lâm sững sờ:

- Dĩ nhiên không phải

- Trần Thương đều một lòng hướng tới chủ nhiệm Mạnh! Chủ nhiệm em nói cho cô nghe, lúc ấy, chuyện là như thế này...

Thế là, chuyện ngày đó đang được Tiền Lâm êm tai kể lại, rất có một loại cảm giác như đang nghe tiểu thuyết, cái gì mà phiên dịch tiếng Anh giao ban, cái gì mà có kỹ thuật khâu mạch máu cấp độ siêu thần, cái gì mà kỹ xảo chẩn đoán bệnh sắc bén...

Đào Mật nghe được đều là như lọt vào trong sương mù, một mặt không thể tưởng tượng hỏi:

- Em nói là sự thật?

Tiền Lâm lập tức gật đầu:

- Đương nhiên là thật, em còn không biết lúc ấy chủ nhiệm Hạ đang ở đâu nữa

Nói đến đây, Tiền Lâm nói:

- Lúc ấy, kỹ thuật khâu mạch máu của Trần Thương tốt hơn so với Cát Hoài - học sinh đã tốt nghiệp của chủ nhiệm Hạ, trình độ thật là lợi hại, thế nhưng thật sự là học sinh của Mạnh Hi Mạnh lão sư

- Lúc ấy em nhìn ánh mắt của chủ nhiệm Hạ Cao Phong, trong đó chỉ có hâm mộ cực kỳ, kém chút nữa thì động thủ cướp người! Chính là...

Nói đến đây, Tiền Lâm bỗng nhiên dừng lại

Bởi vì anh phát hiện, lúc này, ánh mắt lão sư Đào Mật của mình vào giờ phút này quen thuộc cực kỳ

Giống như là đã gặp qua ở đâu đó

Hình như... Cực kì tương tự với ánh mắt của chủ nhiệm Hạ Cao Phong khi đó! Nghĩ tới đây, trong lòng Tiền Lâm không khỏi sợ hãi

- Lão sư của mình muốn vứt bỏ mình, mình nên làm cái gì? Online chờ, rất cấp bách...

Qua nửa ngày suy nghĩ, Đào Mật bỗng nhiên thả lỏng rất nhiều, dù sao... Trần Thương không phải học trò của Hạ Cao Phong

Cái này không quan hệ rồi

Đến mức tiểu Mạnh kia, ừm... Nghe nói Mạnh Hi còn chưa có kết hôn, dáng dấp rất xinh đẹp.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đào Mật bỗng nhiên bình thường trở lại

Nguyên nhân hẳn là phát sinh ở chỗ này.

Dù sao tiểu Trần ưu tú như thế, lợi hại như vậy, còn cần bái sư à?

Nếu như không phải là vì nguyên nhân khác, đến mức bái Mạnh Hi làm lão sư sao?

Đào Mật nghĩ tới đây, bỗng nhiên tâm tình tốt rất nhiều, tâm thần thanh thản thở dài.

Ánh mắt nhìn Tiền Lâm cũng nhu hòa hơn rất nhiều:

- Người này, tiểu Tiền, không tệ không tệ, nhanh như vậy nắm giữ kỹ thuật châm cứu khoang màng tim, rất không tệ! Ngày mai theo tôi đi phẫu thuật.

Tiền Lâm nghe xong, có chút lo lắng bất an, ánh mắt nhìn Đào Mật bán tín bán nghi: Lão sư, ngài nhất định phải mượn cớ đem em đá hả?

Chương 380: Trực Đêm

--

Tâm tình Trần Thương không tệ.

Người gặp việc vui tinh thần sẽ thoải mái, nhìn mấy cái phẫu thuật màng tim của mình nguyên một đám không phải cấp cao thì chính là cấp đại sư, Trần Thương nói thật, có chút bành trướng.

Duy nhất có chút khó chịu chính là tối nay phải trực ca đêm, không có cách nào đến Đông Đại Nhất Viện khoe tài.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy vẫn nên nhịn một chút đi.

Lúc sắp tan tầm, Trần Thương vô tình thấy một cái bóng người quen thuộc, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng.

Mẹ nó

Tại sao lại là hắn! ?

Không sai, tối nay Trần Thương sẽ cùng bác sĩ Nghiêm Minh trực ca đêm.

Nghĩ đến cái này, Trần Thương cảm thấy tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Khoa cấp cứu có câu nói thật sự rõ ràng, không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Gặp phải Nghiêm Minh, Trần Thương thật sự chỉ muốn chửi má nó.

Nhưng mà... Thôi được rồi

Ổn định rồi nói sau, gặp phải chuyện gì cũng nên lưu ý một chút.

Kỳ thật không phải Trần Thương đi có quá nhiều thành kiến Nghiêm Minh, mà bác sĩ này thật sự có chút không biết chịu trách nhiệm...

Màn đêm dần buông xuống, Trần Thương ăn thức ăn ngoài, bắt đầu lần lượt kiểm tra các phòng một lần.

Đây là thói quen mà Trần Bỉnh Sinh dạy cho Trần Thương, không quản lúc nào, trước khi anh làm ca đêm nhất định phải hiểu rõ đầy đủ về bệnh nhân của cậu.

Nhất định phải nắm rõ trong lòng

Bởi vì cứ như vậy, cho dù xảy ra chuyện đặc biệt gì, cũng có thể kịp thời đưa ra điều chỉnh.

Hơn nữa phải giảng giải cho người bệnh mấy câu, dù sao bọn họ cũng không hiểu nhiều về bệnh tật.

Điểm này Trần Bỉnh Sinh làm rất không tệ, người bệnh của ông trên cơ bản tất cả thông tin đều có thể rõ ràng trong lòng, đây không phải bởi vì lão Trần có Thiên phú dị bẩm nên đã gặp qua là không quên được.

Mà bởi vì ông quá mức chuyên chú cùng nghiêm túc đối với người bệnh, bất kỳ một ngón tay đánh dấu cái gì đều sẽ vừa vặn lúc đi ra liền phân tích rất lâu, cho nên mới thuần thục như thế.

Đây là thói quen tốt mà Trần Thương học được ở trên người lão Trần.

Sau khi bận rộn một lần, đã gần mười giờ rồi.

Chuẩn bị trở về phòng làm việc, Trần Thương vừa vặn thấy Nghiêm Minh bưng một ly nước giữ ấm ngồi chỗ y tá, cười nói với một đám tiểu y tá, trò chuyện quên cả trời đất, Thường Lệ Na ở một bên làm việc.

Trần Thương cũng không muốn quản, nhưng vừa nghĩ đến vừa rồi khi kiểm tra phòng, có một người bệnh hình như là nhồi máu cơ tim hôm nay mới được chuyển tới, thế là nhịn không được nhắc nhở một câu.

- Nghiêm lão sư, để ý người bệnh giường số 13 một chút, hôm nay tim bị đau thắt cấp tính nên được chuyển vào, đừng để xảy ra chút chuyện gì?

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Nghiêm Minh mỉm cười, nhàn nhạt nhẹ gật đầu:

- Được rồi tiểu Trần, một lát nữa tôi sẽ đi qua nhìn xem.

Sau khi nói xong, ông tiếp tục trò chuyện với tiểu y tá quên cả trời đất.

Trần Thương lắc đầu, đi về phòng làm việc.

Không thể không nói, loại đàn ông như Nghiêm Minh này, nếu như không tính nghề nghiệp cùng những thứ khác thì cũng ra dáng dấp của một ông chú già, sắc mặt hiền lành, nói chuyện hài hước, hành vi làm việc không nhanh không chậm, xưa nay không mắng chửi người, đối với tiểu y tá cũng là cười híp mắt, dù sao cũng khá vui tính.

Sau khi so sánh một chút, Trần Thương phát hiện chính mình học được tật xấu của Trần Bỉnh Sinh, chính là có đôi khi nóng vội, sẽ rất dễ quát người khác.

Một câu quát người này có thể là vô tâm, do trong lòng gấp gáp, phải nhanh chóng khai triển cứu viện, nhưng... sẽ rất dễ đắc tội với người ta.

Dù sao không phải ai cũng có thể hiểu bạn

Trần Thương không để ý lắc đầu, trở về phòng bệnh.

Rạng sáng lúc hai giờ ba mươi phút, Trần Thương ngồi trước máy vi tính, cầm điện thoại, đang nghiên cứu những cái không có tình tiết kia, chỉ có đao thật thương thật phim chụp X-quang có xương có thịt.

Không biết qua bao lâu, video kéo dài hơn ba mươi phút, Trần Thương đã xem hết.

Dù sao cái đồ chơi này ai sẽ ngồi mà xem từng giây từng phút, chưa nói có mệt mỏi hay không, căn bản không được xem mấy cái phim chụp X-quang.

Trần Thương vẫn chưa thỏa mãn duỗi lưng một cái, hít vào một hơi, video thật hay

Ca phẫu thuật này làm thật là tốt

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là phí lưu lượng HD.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được đau lòng tới phần ăn của mình.

Bình thường mà nói, khoảng thời gian này có hai loại cảm giác, một loại là quá buồn ngủ muốn đi ngủ, một loại là quá đói muốn ăn chút gì đó.

Trần Thương hoạt động một chút, một mực ngồi một chỗ xem phim lâu như vậy sẽ không tốt cho cơ thể.

Hoạt động một chút, Trần Thương quyết định không thì ngủ một lát, không thì gọi thức ăn ngoài.

Sau khi đi ra, hai cô y tá trực đang ngồi xem TikTok, truyền đến âm thanh sống động quen thuộc.

Nghiêm Minh đã sớm không biết đi đâu ngủ rồi.

Dù sao người qua tuổi trung niên, bác sĩ Nghiêm rất am hiểu dưỡng sinh.

Trần Thương cũng muốn trở về ngủ một lát, thế nhưng rồi nghĩ lại, vẫn cảm thấy Nghiêm Minh này không đáng tin cậy, đừng để một khi ngủ sẽ xảy ra chuyện gì thì không xong.

Ăn một chút gì đi.

Trần Thương ra đại sảnh của khoa cấp cứu, đứng ở cửa ra vào, cảm thụ được gió đêm đặc biệt của ngày mùa hè, mang tới từng tia ớn lạnh, cái này không giống với điều hoà không khí trong phòng phẫu thuật.

Loại lạnh lẽo này khiến người ta cảm thấy có chút chân thực.

Trần Thương cảm nhận được sự trống rỗng trong bụng truyền đến, m có nên đặt thức ăn ngoài không?

Ngay khi Trần Thương đang do dự, bỗng nhiên Thường Lệ Na đi ra.

- Sao anh lại ở ngoài này?

Trần Thương sững sờ:

- Đi ra hít thở không khí.

Thường Lệ Na bỗng nhiên dụ dỗ nói:

- Có muốn đi ăn khuya không? Ví dụ như... Xâu nướng gì đó?

Thường Lệ Na nháy mắt đánh tan ý chí đối với món ăn ngon mà Trần Thương đang nghĩ tới giờ vẻn vẹn chỉ còn lại lớp mỏng.

Ngoài miệng nói không muốn, tay đã không tự chủ móc điện thoại ra chuẩn bị ấn mở Meituan.

Mà lúc này đây, Thường Lệ Na giống như đã lên kế hoạch từ lâu, mở Meituan của mình ra, thở dài:

- Ai, quá đắt, cái giờ này mỗi người một phần, giá cả thấp nhất của người ta đều phải ba bốn mươi khối, hơn nữa còn phải thêm năm khối tiền phí giao đồ ăn.

Thường Lệ Na nói một câu, bỗng nhiên khiến Trần Thương cảm thấy nhịn một chút vẫn hơn, không ăn cũng tiết kiệm được không ít tiền đâu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương mỉm cười:

- Kỳ thật, lúc này ăn cơm đối với thân thể không tốt, tôi đi ngủ một chút.

Thường Lệ Na ung dung nói:

- Ai, tôi còn đang định gửi ảnh cho Tần Duyệt cho cậu, ai... Một chút khí lực cũng không có, làm sao bây giờ?

Dù là thẳng thắn cương nghị như Trần mỗ nhân, giờ khắc này bỗng nhiên quay người:

- Đi đi đi, tôi cũng đói bụng, vừa vặn, tôi đến mời khách, cô chọn đi.

Thường Lệ Na nghe xong:

- Tôi cũng không có uy hiếp anh

Trần Thương hiên ngang lẫm liệt:

- Hai chúng ta đây là cách mạng hữu nghị.

Bỏ ra hơn năm mươi tệ, đặt tới hai phần cơm chiên đựng trong khay sắt, bảy tám xiên bột mì nướng, mười món ăn vặt thượng vàng hạ cám, cũng khá phong phú.

Nhưng mà, khoa cấp cứu giống như vĩnh viễn có một hiện tượng đến nay vẫn là thế giới bí ẩn chưa có lời đáp: Càng những lúc đang buồn ngủ díp mắt, hoặc càng là khi muốn ăn vừa vặn chuẩn bị ăn như gió cuốn thì sẽ càng có khả năng xuất hiện người bệnh gặp nguy hiểm

---

Chương 381: Cút

--

Sau khi Trần Thương ăn xong, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Trần Thương nhìn Thường Lệ Na, căn dặn một câu:

- Tôi ngủ một hồi, cô hỗ trợ để ý kỹ một chút, có chuyện thì tìm tôi.

Trần Thương đến phòng trực trong khoa cấp cứu nằm xuống chưa đến mười phút đã ngủ.

Thường Lệ Na cũng là y tá lâu năm, kinh nghiệm phong phú, ngồi ở trước bàn y tá xử lý một chút việc vặt vãnh, bổ sung sổ ghi chép giao ban cho đầy đủ.

Ước chừng khoảng ba bốn giờ, một lão thái thái bỗng nhiên đi tới.

- Y tá, y tá

Thường Lệ Na quay người, nhìn thấy lão thái thái đứng ở kia, sắc mặt có chút gấp gáp.

Lão thái thái này là bệnh nhân tắc nghẽn phổi mãn tính chiều hôm qua mới tới, sau đó được trị liệu hóa giải rất nhiều, Thường Lệ Na tưởng rằng lão thái thái không thoải mái, cho nên vội vàng hỏi:

- Bà ơi, sao thế ạ?

Lão thái thái gấp gáp vội vàng nói:

- Cái này, giường số 13 bên cạnh tôi không biết đã đi đâu, đều đã ra ngoài nửa giờ.

Thường Lệ Na nghe xong, lập tức biến sắc, đứng dậy ba bước cũng thành hai bước chạy tới giường số 13.

Phản ứng đầu tiên của Thường Lệ Na là nằm rạp trên mặt đất nhìn xuống gầm giường.

Không có ở đây

Ngay sau đó lập tức chạy đến nhà vệ sinh, thế nhưng khi đẩy cửa, phát hiện có người chắn ở bên trong.

Lập tức Thường Lệ Na gọi một tiếng:

- La Quốc Hoa giường số 13 có ở bên trong không

Trong phòng này có sáu người bệnh giờ tất cả đều tỉnh giấc.

Đây là một phòng bệnh lớn, chỉ có một phòng vệ sinh, vì vậy khi nghe thấy Thường Lệ Na gõ cửa, mọi người đều bị đánh thức.

Thường Lệ Na chậm chạp thấy không có phản ứng, lập tức cẩn thận dùng sức, đẩy cửa ra.

Lập tức thấy một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi đang nằm ở bên trong.

Thường Lệ Na biến sắc

Giường số 13 là nội khoa cấp cứu, Thường Lệ Na vội vàng chạy tới cửa phòng làm việc của Nghiêm Minh, bắt đầu không ngừng mà đập

- Bác sĩ Nghiêm, bác sĩ Nghiêm

- Ba~! Ba~! Ba~

Gõ cửa vài chục cái, cũng không thấy ai mở cửa, lập tức khiến Thường Lệ Na biến sắc, tranh thủ chạy tới phòng làm việc ngoại khoa cấp cứu, vừa vặn gõ hai lần.

Trần Thương vội vàng xoay người xuống giường, đứng dậy mở cửa.

- Sao vậy?

Trần Thương dụi dụi con mắt, có chút mơ màng.

Thường Lệ Na trực tiếp nói một câu:

- Người bệnh giường số 13 té xỉu ở trong nhà vệ sinh.

Trần Thương cũng không phải hiểu rất rõ người bệnh ở giường 13, dù sao hệ thống nội – ngoại khoa của cấp cứu ở tỉnh Nhị viện rất rõ ràng, mặc dù một y tá ở trạm công cộng, một người ở phòng cấp cứu, nhưng rất nhiều người bệnh nội khoa đều là được bác sĩ bên nội khoa quản.

Bằng không trực ban cũng không đến mức nội – ngoại tất cả đều phải lưu ý.

Cử động của Lý Bảo Sơn thật ra là vì khi xảy ra bất trắc, nội khoa và ngoại khoa hợp tác, cộng đồng xử lý tốt các tình huống cấp cứu.

Trần Thương đối với tình huống của bệnh nhân, giới hạn ở vừa rồi kiểm tra phòng có hỏi thăm vài câu.

Cộng thêm lúc Trương Xu bàn giao công việc.

Chỉ thế thôi

Trần Thương vội vàng chạy đến phòng bệnh, lúc này quần người bệnh đã cởi tới đầu gối, một đầu mới ngã xuống đất, sống chết không rõ

Trần Thương lập tức bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh

Bệnh nhân bị nhồi máu cơ tim

Đại tiện

Té xỉu do bị sốc

Mấy từ ngữ này đã có thể hình thành một bệnh đáng sợ, nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gọi y tá:

- Trước tiên giúp tôi khiêng người bệnh ra ngoài

Thường Lệ Na gật đầu, với tư cách là chiến binh lâu năm của khoa cấp cứu, cô không có chút kiêng kị nào, vội vàng hỗ trợ.

Bỏ ra thời gian một phút, hai người mang người bệnh lên cáng cứu thương ở trên giường.

Đầu óc Trần Thương rất tỉnh táo:

- Đến phòng cấp cứu

Thường Lệ Na đi theo Trần Thương, tất cả y tá đang nghỉ ngơi toàn bộ bị kêu dậy, thế nhưng bác sĩ trực ban là Nghiêm Minh giống như một chút tư tưởng giác ngộ cũng không có.

Lúc này, Trần Thương còn không để ý tới ai là người nên gánh vác trách nhiệm, trước đưa đến phòng cấp cứu rồi xem xét tình huống bệnh nhân rồi nói sau

Phòng cấp cứu cấp tốc bắt đầu trù bị.

Nhịp tim, hô hấp của người bệnh vẫn rất yếu ớt, thế nhưng lúc này bởi vì té xỉu, đã không còn ý thức.

Trần Thương gọi y tá:

- Giám sát điện tâm đồ

- Liên hệ ICU, còn có nội khoa tim, khẩn cấp hội chuẩn

Tất cả y tá giống như chiến sĩ, trong nháy mắt tất cả đều vùi đầu vào làm việc.

Trần Thương quay người nhìn Thường Lệ Na, sắc mặt âm trầm:

- Đi gọi Nghiêm Minh đi.

Thường Lệ Na gật đầu, quay người đi.

Gia hỏa Nghiêm Minh này, thật sự là quá không có trách nhiệm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hận không thể đấm anh ta một đấm, thật con mẹ nhà nó ngu xuẩn

Bảo anh ta kiểm tra phòng, trong lòng cũng biết lượng sức, đối với người bệnh căn dặn nhiều chút, thế nhưng lại không kiểm tra.

Bây giờ thì hay rồi

...

Nhưng bây giờ không phải lúc để buồn bực.

Tất cả công tác cấp cứu đã bắt đầu được tiến hành.

- Đặt nội khí quản, đã kết nối được cơ hô hấp.

Lúc này, trên màn hình điện tâm đồ cho kết quả ra.

Vừa vặn nhìn thấy hình ảnh, Trần Thương lập tức ngẩn người.

Mới vừa rồi tim vẫn còn đập mà?

Tại sao lại ngừng rồi?

Trần Thương lập tức bị dọa sợ.

Trái tim sao lại đột nhiên ngừng đập?

Chẳng lẽ là tim mạch bị sốc?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi cảm thấy tê cả da đầu.

Tim mạch bị sốc thì xác suất tử vong sẽ rất cao.

Lúc này đối với tình trạng người bệnh hết thảy đều không rõ, nhưng hiện tại phải làm không phải cái khác, mà là cấp cứu

Trần Thương đổ mồ hôi đầy đầu, vội vàng xoay người nói với y tá:

- Adrenalin

- Hút đờm

Sau khi nói xong, Trần Thương lập tức bắt đầu khôi phục tim phổi.

Qua mấy lần, nhịp tim của người bệnh vẫn không có dấu hiệu khôi phục.

Lúc này, bác sĩ phòng ICU Triệu Kiến Hải chạy tới.

Nhìn thấy tình trạng này, lập tức biến sắc:

- Chuẩn bị điện giật

Trần Thương thấy Triệu Kiến Hải, vội vàng gật đầu:

- Triệu lão sư, ngài đã tới

Triệu Kiến Hải gật đầu:

- Ừm

Hai người vội vàng bắt đầu cứu viện.

Điện giật

Khôi phục tim phổi

Cung cấp oxi cho khí quản

Hai tổ trôi qua, Nghiêm Minh mới ngáp một cái đi tới, đứng ở một bên, trợn mắt hốc mồm nhìn mọi chuyện.

Người bệnh nằm trên giường cấp cứu, không nhúc nhích.

Một mình Trần Thương đang nén Ngoại lồng ngực cho anh ta.

Đã cắm nội khí quản, đã tiếp cơ hô hấp.

Một y tá phụ trách đưa thuốc, một y tá phụ trách hút đờm.

Nghiêm Minh nhìn cũng đủ biết đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc này, Trần Thương đã bắt đầu toát mồ hôi, cũng may lúc mới thực hiện anh đã ăn vài thứ, cho nên cơ thể mới có đủ sức, chứ không thì thật không biết anh có thể kiên trì nén Ngoại lồng ngực lâu như vậy không.

Trần Thương xoay người, nhìn thấy Nghiêm Minh, không để ý đến việc phải trách cứ hắn:

- Mau tranh thủ thời gian liên hệ với người nhà người bệnh

Thường Lệ Na gật đầu, vội vàng chạy tới khu vực thường trực của y tá để gọi điện thoại.

Một y tá khác thì đã mời bác sĩ nội khoa tim tới.

Nghiêm Minh nhìn Trần Thương cực kỳ mệt mỏi, nhịn không được nói:

- Để tôi tới, cậu hãy nghỉ một lát trước đi.

Hai mắt Trần Thương đỏ lên, thực hiện cứu chữa đã mười mấy phút rồi mà người bệnh vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, khiến Trần Thương cảm thấy không cam tâm.

Nghe thấy tiếng nói của Nghiêm Minh, Trần Thương cũng không hề ngẩng đầu, tiếp tục nén.

Chỉ cố kiềm chế sự tức giận mà hô lên một tiếng

- Cút

-- ---

Chương 382: Quy Tắc Là Để Bảo Vệ Bác Sĩ

--

Chỉ một chữ, nhưng đã bao hàm tất cả oán khí trong người Trần Thương lúc này, một chữ đã bao hàm tất cả những cái gọi là không cam tâm trong Trần Thương.

Con mẹ nó chứ, anh đường đường là một bác sĩ, bác sĩ cấp cứu

Còn mặt mũi nữa sao?

Có thể trở nên có trách nhiệm hơn chút không?

Lúc này, Thường Lệ Na cầm bệnh án người bệnh chạy tới.

- Bệnh nhân nam 62 tuổi, khi đến bệnh viện ngực đau một giờ, làm điện tâm đồ, nhìn thấy ST-T rõ ràng có đoạn thay đổi, nhưng khi rút máu xét nghiệm Troponin thì vẫn bình thường, người bệnh là người bị cao huyết áp, lần này lại đau ngực, khả năng mắc hội chứng sơ vữa động mạch vành cấp tính là rất lớn.

Trần Thương và Triệu Kiến Hải nhịn không được liếc nhau.

Là đàn ông đã bước đến tuổi già, đau ngực, chắc chắn việc đầu tiên cần cân nhắc chính là nhồi máu cơ tim.

Đây là suy nghĩ cấp cứu vô cùng đơn giản.

Sở dĩ người bệnh ở lại bệnh viện, chắc chắn là lo lắng vấn đề nhồi máu cơ tim cấp tính phát tác, mặc dù Troponin là bình thường, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng này.

Hiện tại, lại nảy sinh thêm vấn đề bị sốc tim mạch....

Kỳ thật hậu quả không cần nói cũng biết.

Nếu như xác định bệnh nhân là bị nhồi máu cơ tim, nhồi máu cơ tim nếu nghiêm trọng sẽ khiến công năng của trái tim suy kiệt trong nháy mắt, và khi trái tim không có cách nào để bơm máu, sẽ xuất hiện hiện tượng bị sốc tim mạch, biểu hiện là huyết áp thấp, hô hấp khó khăn, cảm giác sắp chết, vân vân.

Mà tương tự

Một khi phát sinh vấn đề bị sốc tim mạch, thì chỉ có thể nói là cửu tử nhất sinh

Đúng lúc này, trái tim người bệnh đột nhiên ngừng đập.

Mọi thứ tới quá mức đột nhiên, hầu hết mọi người cũng không kịp chuẩn bị bất cứ cái gì.

Trần Thương vẫn hành động như cũ, anh không ngừng nén Ngoại lồng ngực cho người bệnh.

Cứ cách mấy phút y tá lại cho một mũi adrenalin, nhưng tâm điện đồ vẫn đứng nguyên, không hề có bất kỳ biểu hiện khởi sắc nào.

Bác sĩ nội khoa tim đã tới, nhưng tiếc là vào giờ phút này sẽ không thể giải quyết được vấn đề gì nữa.

Chỉ có thể đứng nhìn Triệu Kiến Hải, Trần Thương và y tá đang dốc toàn lực cấp cứu

Giờ phút này, người nhà người bệnh cũng tới, một cậu con trai và ba người con gái, bọn họ đứng ngoài cửa phòng cấp cứu, Thường Lệ Na đã bàn giao bệnh tình.

Cả bốn người ai cũng nôn nóng bất an, nhìn ba cô con gái, trẻ tuổi nhất cũng phải hơn bốn mươi tuổi, còn cậu con trai là em út, nhìn chắc cũng chỉ hơn ba mươi.

Lúc này, cậu con trai đứng ở một nơi riêng biệt, ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn cửa phòng cấp cứu.

Còn ba cô con gái thì khóc ồ lên.

Hiện giờ, bên trong phòng cấp cứu, Triệu Kiến Hải ngẩng đồng nhìn đồng hồ gắn trên tường, đã cấp cứu 40 phút, đoán chừng đừng đùa.

Hắn nhịn không được thở dài, kéo Trần Thương một cái:

- Được rồi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy hai chữ này, anh cũng không dừng tay, ngược lại còn tiếp tục ấn thêm mấy lần nữa.

Thế nhưng ông ta là người

Ấn liên tục hơn bốn mươi phút đồng hồ, hai tay lúc này gần như đã mất tri giác.

Nhưng khi nghe thấy Triệu Kiến Hải nói ra hai từ “Được rồi”, anh biến sắc.

Anh hiểu rõ điều này có ý vị gì.

Điều này có nghĩa, một sinh mạng đã kết thúc.

Tuy là nói làm ở khoa cấp cứu đã thấy qua nhiều lần sinh ly tử biệt.

Thế như vào thời khắc này, liệu ai có thể có được cái gọi là ý chí sắt đá nữa chứ?

Trần Thương cũng đã thấy nhiều ca cấp cứu thất bại.

Như dù là vậy, vào lúc bản thân để sinh mệnh người ta tuột khỏi tay mình, cảm giác bất đắc dĩ này thật sự khó mà miêu tả được

Một câu nói được rồi, nghe thì cứ ngỡ như bình thường.

Nhưng thực chất trong lời nói đó, đều là bất đắc dĩ.

...

Trần Thương xích lại gần người bệnh, khuôn mặt bầm tím, da thịt toàn thân đều đã tím xanh, tứ chi lạnh buốt, con mắt mở lớn, không còn phản xạ với ánh sáng....

Tất cả những dấu hiệu này cơ hồ đều đang hướng đến một kết quả rõ ràng....

Đây là dấu hiện nhận thấy người bệnh đã chết.

Trần Thương lập tức thoát lực, ngã xụi lơ trên mặt đất.

Triệu Kiến Hải đứng dậy đi ra bên ngoài, ra ngoài trao đổi với người nhà, đoán chừng sẽ báo tin tức xấu nhất này với người nhà người bệnh.

Cái này có lẽ sẽ là một thứ khiến người ta khó chịu suốt đêm nay.

Vì dù sao lúc người bệnh được đưa tới đây, người ta vẫn rất bình thường, đột nhiên lại xảy đến chuyện này, người nhà chắc chắn sẽ không chấp nhận được.

Nhưng mấy chuyện kiểu này cũng không phải là ít gặp.

Ai có thể nghĩ tới trường hợp người bệnh có thể té xỉu trong phòng vệ sinh lúc đang đi wc chứ?

Ai có thể nghĩ tới người bệnh cấp cứu mà không có người bồi bảo hộ?

Ai có thể nghĩ tới...

Ai cũng nghĩ không ra

Sinh mệnh lúc nào cũng yếu ớt như vậy, thế nhưng với tư cách là người làm việc trong ngành y tế này, chỉ cần có thể là sẽ tận tâm tận lực cùng người bệnh nói nhiều một tiếng, đa số là suy tính một chút về người bệnh.

Người bị nhồi máu cơ tim vốn đã rất nguy hiểm, nhất định là phải căn dặn mọi lúc mọi nơi.

Trần Thương đứng dậy, hai tay chống trên giường, thế nhưng cánh tay lại có chút bất ổn, tiếp tục té lăn trên đất.

Nghiêm Minh không có ra ngoài, hắn thậm chí không dám ra ngoài, nhìn thấy Trần Thương ngã sấp xuống đất, muốn chạy tới đỡ.

Bỗng nhiên Trần Thương nén giận đánh ra một quyền

Đánh thẳng mặt Nghiêm Minh

- Ông mẹ nó không xứng làm bác sĩ

Hai mắt Trần Thương rưng rưng, hai tay nắm chặt, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Minh:

- Ông khoát áo blouse lên người, còn cảm thấy xứng đáng sao?

Nghiêm Minh trầm mặc, ngồi bệt xuống đất, mặc cho máu mũi chảy ồ ồ ra.

Ông còn biết nói gì nữa?

Ông cũng không có giảo biện.

Giảo biện giờ có nghĩa lý gì chứ?

Có lẽ chuyện này và Nghiêm Minh thật sự không có quan hệ.

Nhưng mà, anh sẽ thật sự tin dùng nhân viên y tế có trách nhiệm như vậy sao?

Trần Thương muốn đưa tay lên lau nước mắt, nhưng đến nửa ngày cũng không nâng tay lên nổi, đành mặc cho hai hàng nước mắt nóng chảy dài.

Có lẽ có ít người cảm giác, thời gian dài sống lâu cùng lâm sàng, sẽ đối với sinh mạng chết lặng.

Kỳ thật, chết lặng không phải đối với sinh mạng, mà chính là đối với hiện trạng chữa bệnh bất đắc dĩ.

Nhưng vô luận là lúc nào, khi đối mặt sinh mệnh giống như thời điểm đồng hồ cát không ngừng trôi qua, một loại muốn bắt lấy lại không ngừng xói mòn... Một loại muốn cấp cứu, nhưng lại cảm giác vô năng vô lực, thật rất mệt mỏi.

Nghiêm Minh không lên tiếng, máu mũi dính trên quần áo, ông không có để ý tới, mặc cho chúng dính ở bên trên áo blouse trắng.

Bách vị tạp trần.

Ngồi ở đằng kia, hai mắt ông vô thần, suy nghĩ ngàn vạn.

Trong đầu không ngừng mà nhớ lại đủ loại tràng cảnh trong hai ba mươi năm qua.

Đã từng ông cũng giống như Trần Thương, triều khí phồn thịnh, tích cực hướng lên, đối với sinh mệnh có một loại chấp niệm.

Thế nhưng qua thời gian dần qua ông phát hiện, năng lực của mình càng ngày càng nhỏ.

Tiêu cực?

Lười biếng?

Hay là tâm đã tê rần?

Đều không phải, nhưng cũng đều đúng.

Hơn hai mươi năm chuyện cũ thoảng qua như mây khói, không ngừng hiện lên trong lòng.

Khi đó chữa bệnh tranh chấp, Nghiêm Minh có lỗi không? Có lỗi

Nhưng lĩnh vực chữa bệnh đúng với sai thật sự có giới hạn rõ ràng như vậy không?

Nghiêm Minh đã từng cảm thấy, không có cái gì quan trọng hơn cứu người.

Quy tắc có quan trọng không?

Khi đó ông cho rằng rất nhiều quy tắc đều là dư thừa, thậm chí những quy tắc này ảnh hưởng tới tiến hành cấp cứu chữa bệnh bình thường.

Về sau mới phát hiện, quy tắc nhưng thật ra là dùng để bảo vệ chính bác sĩ.

Chương 383: Nghiêm Minh Từ Chức

--

Nhìn thân hình Trần Thương sa sút tinh thần, Nghiêm Minh bỗng nhiên cảm thấy áy náy xông lên đầu.

Ông áy náy không phải là bởi vì người bệnh chết.

Nhồi máu cơ tim cấp tính phát tác, ai cũng ngăn không được, chết ơt bệnh viện có khối người.

Ông áy náy chính là mình đi vào khoa cấp cứu nhưng vẫn luôn không làm tốt tử tưởng chữa bệnh cứu người của thế hệ đi trước nên làm.

Mình từng bị tổn thương, từng có cảm giác xử lý không công bằng, tiêu cực biếng nhác, nhưng... Chính mình thật không thể mang loại tâm tình này cho những tiểu bác sĩ tuổi trẻ kia để tre già măng mọc.

Nghĩ tới đây, Nghiêm Minh ngồi dưới đất, lưng tựa vào giường bệnh, nhịn không được che mặt thở dài.

Thời gian quay lại, Nghiêm Minh giống như về tới phòng cấp cứu trước khi...

Một lần kia, đã trực tiếp tổn thương trái tim của Nghiêm Minh.

Đó là một lần ông cấp cứu không thành công, bởi vì lúc đó tuổi còn trẻ, ông khinh cuồng, không nguyện ý từ bỏ...

Đáng tiếc... Đáng tiếc...

Cuối cùng xử phạt xuống.

Nghiêm Minh tuyệt đối không ngờ là mình lại bị xử phạt.

Bị tước bỏ giấy chứng nhận hai năm, bệnh viện bồi thường một khoản tiền, phòng ban cũng ra một chút.

Chuyện này đối với một bác sĩ trẻ tuổi như Nghiêm Minh mà nói, quả thực không thể tin được

Còn có thể bị xử phạt như thế nữa à?

Cứu người là có lỗi à?

...

Hai năm qua, ông làm rất nhiều chuyện, nhưng vẫn luôn không dám tới gần lâm sàng, thẳng đến hai năm sau, lão chủ nhiệm lại lần nữa mời ông mới trở về.

Thế nhưng lúc này, Nghiêm Minh đã mất đi tinh thần nhiệt huyết chữa bệnh khi đó.

Ông thất vọng, ông thất vọng đối với người bệnh, thất vọng đối với hệ thống này, cũng thất vọng đối với chính mình.

Về sau công tác, Nghiêm Minh khắp nơi chú ý cẩn thận, có thể nhờ được trách nhiệm thì sẽ thoát khỏi trách nhiệm, có thể không gây chuyện thì không gây chuyện.

Thế nhưng, khi Trần Thương đấm ông một cái, Nghiêm Minh bỗng nhiên thấy được mình lúc còn trẻ, lúc đó ông nhìn thấy những người già phẫn nộ cùng không cam lòng kia.

Không nghĩ tới mình đã luân lạc tới tình trạng này.

Nghiêm Minh nghĩ tới đây, không khỏi cười khổ vài tiếng.

Mà thôi...

Có lẽ từ khi đó rời đi mình đã không thích hợp làm một bác sĩ rồi?

Giống như Trần Thương nói như vậy, ông xứng không?

Nghiêm Minh lắc đầu, có lẽ trạng thái của mình bây giờ, thật không xứng

Ngay cả làm gương tốt đều làm không được, nói thế nào cũng được người khác gọi một tiếng bác sĩ Nghiêm

---

Có lẽ có người sẽ nói, Trần Thương vì sao lúc kiểm tra phòng không kiểm tra người khác, bởi vì anh không thể kiểm tra

Phàm là ở qua viện, người đều sẽ rõ ràng một chuyện, anh cùng người bên cạnh giường chung phòng bệnh không phải một bác sĩ chủ quản, khi bác sĩ của anh kiểm tra phòng, đối với người bệnh khác cơ bản sẽ không hỏi quá kỹ, nói chuyện cũng hết sức cẩn thận, trên cơ bản đều rất không rõ ràng.

Vì sao lại như thế?

Đầu tiên, anh không đủ hiểu biết về người ta, khi không có hiểu rõ mười phần tình huống của người bệnh, mạo muội đưa ra kết luận rất dễ xảy ra chuyện.

Tiếp theo, bác sĩ khác nhau có phương pháp trị liệu và lý niệm khác nhau, rất nhiều người ngã bệnh thập phần lo lắng, ai cũng muốn nghe được chút gì đó, nên cái này cũng hỏi một chút, cái kia cũng hỏi một chút, đến cuối cùng dẫn đến không tín nhiệm đối với bác sĩ của mình, gây nên hiệu quả trị liệu không tốt, thậm chí dẫn đến y hoạn tranh chấp.

Cuối cùng sẽ dễ gây nên khúc mắc giữa hai bác sĩ với nhau.

Vì lẽ đó, chuyện này hết sức phức tạp.

Lòng người cũng rất phức tạp.

Cấp cứu nội khoa cùng khoa cấp cứu chỉ có gặp phải thời điểm cấp cứu mới có thể cùng nhau hợp tác, xưa nay đều là người bệnh của ai người đó quản tốt thôi.

Người bệnh xảy ra vấn đề trong phòng vệ sinh của bệnh viện, đến cùng là trách nhiệm của ai?

Ba người con gái, một người con trai, gặp phải chuyện này đều bi thống vô cùng.

Nhưng lập tức, người con trai đứng dậy, hi vọng đạt được một lời giải thích.

Vì cái gì nhân viên y tế không kịp thời phát hiện?

Thường Lệ Na giải thích rất rõ ràng, một cấp chăm sóc người bệnh, mỗi giờ y tá cần phải đi kiểm tra hai lần.

Mà trong lúc nằm viện, cần người nhà ở lại chăm sóc...

Một công tác này nói rất thành thục.

Người bệnh nằm viện, người nhà cảm thấy vấn đề của người bệnh không lớn, ở phòng bệnh bình thường quan sát là được rồi, từ chối tiến vào ICU, ký tên vào tờ cam kết phẫu thuật khi khẩn cấp, ở lại chăm sóc cùng, tờ cam kết phẫu thuật, đồng thời đều phải ký tên.

Phải biết, ở ICU một ngày một hai ngàn khối, rất đắt.

Bình thường, một cấp hộ lý cũng chỉ mấy chục khối tiền, chỗ thua kém rất lớn.

Bên trong ICU, người bệnh đều sẽ được y tá quan sát 24/24 giờ, y tá ở ngay trong phòng để quan sát, để có thể bất cứ lúc nào cũng phát hiện kịp thời tình huống của người bệnh.

Hộ lý cấp một đối lập với hộ lý cấp hai tương đối nghiêm khắc nhưng cũng không có hà khắc như thế.

Khi đó là con gái lớn cùng con trai của người bệnh cùng đi cho ông lão làm nằm viện, đồng thời hai người hứa hẹn ở lại chăm sóc người.

Giám sát rất nhanh bị điều đi ra, Thường Lệ Na đích thật công tác trong vòng một canh giờ hoàn thành hai lần kiểm tra phòng, công tác rất tận tâm, tẫn trách.

Nhưng người nhà lại ở ký tên, sau khi hiểu rõ tình hình tờ cam kết phẫu thuật nhưng không có làm tốt nghĩa vụ ở lại chăm sóc người bệnh.

Chuyện đột nhiên xảy ra, chẳng ai ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện như thế, người con trai nguyên bản cảm thấy cha mình sẽ không có chuyện gì, cho nên về nhà.

Thế nhưng...

Hẳn là... Hẳn là... Cái này thế giới nào có nhiều hẳn là như vậy?

Trong lúc nhất thời, người một nhà trầm mặc.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra...

Ngày hôm sau, chuyện lần này đã lục tục bắt đầu giải quyết.

Khoa Y vụ can dự xử lý, trách nhiệm của chuyện lần này cuối cùng vẫn là trên người nhà người bệnh.

Người nhà mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng vẫn mang theo thi thể người bệnh rời đi.

Cấp cứu người chết không tính là chuyện lớn gì, nhưng nếu như là tranh chấp chữa bệnh, thì xem như đại sự.

Có lẽ sẽ có nhiều người không rõ lắm, hàng năm khoa cấp cứu có thể cứu được người... Rất rất ít

Cấp cứu và y học là chủ đề đang được xã hội quan tâm nhiều nhất.

Vật này, không có quan hệ đến khu vực, cũng không có quan hệ đến quốc gia.

Giao ban xong, Trần Thương không có rời đi, dù sao có người bệnh tử vong, thảo luận tử vong, ghi chép tử vong đều cần thảo luận.

Mọi việc đều phải dựa theo quá trình tiến hành.

Đến lúc mười giờ, bỗng nhiên một tin tức trong khoa cấp cứu truyền ra.

- Nghiêm Minh từ chức

Mọi người hơi sững sờ.

Sau đó trầm mặc.

Đi thì đi đi

Thường Lệ Na tức giận nói câu:

- Đi thì đi đi, lưu lại cũng không có tác dụng gì.

Người bên ngoài khoa cấp cứu không có làm quá nhiều đánh giá.

Mà Trần Thương cũng hơi sững sờ.

Trần Thương chậm chạp không rời đi, Trần Bỉnh Sinh bỗng nhiên gọi Trần Thương vào trong phòng trực ban, đóng kỹ cửa lại.

Đợi Trần Thương ngồi xuống, ông bỗng nhiên lấy ra một điếu thuốc, đưa cho Trần Thương một điếu.

Trần Thương do dự một lát, rút ra một điếu đặt lên miệng.

Chương 384: Đáng Tiếc, Đáng Tiếc

--

- Tôi nghe nói cậu đánh Nghiêm Minh?

Trần Bỉnh Sinh giọng nói bình thản, nhìn không ra hỉ nộ.

Trần Thương gật đầu, hít một hơi thuốc lá, ho khan một cái, khói quả nhiên không tốt rút.

Lắng lại một lát, anh nhàn nhạt gật đầu thừa nhận:

- Phải.

Trần Bỉnh Sinh bỗng nhiên hung hăng hút một hơi thuốc lá, chậm rãi phun ra:

- Ai...

- Kỳ thật... Nghiêm Minh là một người đáng thương.

Trần Thương sững sờ, có chút không hiểu:

- Khi đó phẫu thuật ông ta không phải xảy ra chuyện bị trừng phạt sao? Sau đó tới khoa cấp cứu dưỡng lão.

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu:

- Cậu đánh giá quá thấp Nghiêm Minh. Khi đó... Nhưng thật ra là bệnh viện có lỗi với ông ấy, hoặc là chế độ không hoàn thiện, nói sau, lịch sử còn sót lại vấn đề.

- Nghiêm Minh... khi đó ông ta cũng lợi hại giống như cậu, được xưng là thiên tài ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện...

Trần Bỉnh Sinh giảng cho Trần Thương rất nhiều, nói rất nhiều chuyện đã qua.

Trần Thương bỗng nhiên trầm mặc.

- Thế nhưng... Ông ta lại tới khoa cấp cứu, gánh vác lên trách nhiệm cấp cứu, cấp cứu đều có thể đến trễ.

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu:

- Ừm, những năm này ông ta thật có chút tiêu cực biếng nhác, tôi cũng nhìn không được, cái này không sai.

- Nhưng mà... Cấp cứu đột nhiên phát sinh nhồi máu cơ tim, loại chuyện này ai có thể dự liệu được? Mà lại là trong nhà vệ sinh.

- Ai, được rồi, tôi cũng không phải nói cậu, tôi muốn nói cho cậu về sau hơi lưu tâm một chút, không muốn dẫm vào vết xe đổ của Nghiêm Minh.

- Chữ ký kia, một cái không thể thiếu, quá trình xin kia, một cái không thể tiết kiệm, đây là đang ở bảo hộ cậu.

Nói đến đây, sắc mặt Trần Bỉnh Sinh nghiêm túc lên.

Ông tiến đến không phải để giáo huấn Trần Thương, mà là trùng hợp thông qua chuyện này đề tỉnh một câu cho Trần Thương

Nói thật, chuyện tối ngày hôm qua còn dễ nói.

Dù sao chủ yếu là bởi vì người nhà quan hệ.

Nhưng

Gần đây Trần Thương có một số việc làm để người coi như có chút không yên lòng

Đặc biệt là ngày hôm qua phòng cấp cứu phẫu thuật, Trần Bỉnh Sinh nghe nói xong, kém chút dọa gần chết.

- Gần đây, chuyện của cậu tôi cũng nghe nói không ít, phẫu thuật ở phòng cấp cứu, cậu ngay cả chủ nhiệm cũng không xin, cũng may không có xảy ra vấn đề, nếu thật xảy ra vấn đề, cậu có thể gánh chịu không?

- Nếu không phải chủ nhiệm che chở cậu! Cậu phải chú ý chuyện này

- Hôm nay, tôi nói với cậu chuyện của Nghiêm Minh, không phải để giáo huấn cậu, cũng không phải để cậu đáng thương Nghiêm Minh, mà là muốn nói cho cậu, vẫn là câu nói kia, không được cậy mạnh, sau này, không quản gặp phải chuyện gì, cậu đều phải ghi nhớ hoàn thiện quy định tương quan

- Quy định đúng là rất phiền phức, nhưng cậu phải ghi nhớ, quy định là căn cứ kinh nghiệm của người đi trước. Quy định chế định ra là để bảo hộ bác sĩ.

Trần Bỉnh Sinh có chút nóng nảy.

Ông hiểu tính cách của Trần Thương, là một người rất có chủ ý, nhưng chuyện này không phải nói đùa.

Chuyện của Nghiêm Minh vừa vặn nói rõ với Trần Thương những chuyện này.

Trần Thương gật đầu, bất quá cảm xúc không cao:

- Tạ ơn lão đại nhiều, tôi đã biết, tôi xin phép trở về.

Trần Bỉnh Sinh thấy Trần Thương không hăng hái lắm, lắc đầu, vẫn là tuổi còn rất trẻ, tuyệt đối đừng ăn thiệt thòi...

Về sau tận lực để ý cậu ta một chút.

Rời khỏi khoa cấp cứu, Trần Thương chỗ nào cũng không đi, cơm cũng chưa ăn, trực tiếp trở về nhà nằm ngủ.

Anh rất ít nằm mơ, lần này lại gặp quá nhiều mộng.

Khi tỉnh lại thì trời đã sắp tối rồi.

Ngủ một giấc lâu như vậy?

Cảm giác được trong bụng truyền đến tiếng ục ục, lúc này Trần Thương mới ý thức được cả ngày nay mình chưa ăn gì.

Đang muốn xuống lầu bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Trần Thương lấy điện thoại ra xem, lập tức hơi sững sờ, tài sao Tần Duyệt gọi điện thoại cho mình?

Bấm nút nghe, Trần Thương hỏi:

- Có chuyện gì?

Giọng nói của Tần Duyệt hôm nay đặc biệt ôn nhu hơn ngày thường một chút:

- Ây... Anh ăn cơm chưa?

Trần Thương lắc đầu:

- Còn chưa, hôm nay hơi buồn ngủ, ngủ đến bây giờ mới dậy, đang muốn xuống lầu ăn cơm, muốn cùng đi ăn hay không?

Tần Duyệt:

- Được

Một người ăn cơm rất nhàm chán, có người ngồi cùng tranh giành đồ ăn, nói không chừng có thể ăn rất ngon.

Hẹn xong thời gian, vẫn là nồi lẩu, định tại một tiệm lẩu có chút danh tiếng.

Tần Duyệt rất ưa thích tới đây, không phải là bởi vì hương vị đặc biệt, mà là bởi vì cửa ra vào có một nhà làm trà sữa rất ngon.

Hôm nay, sau khi Tần Duyệt đến bệnh viện, biết được chuyện của phòng cấp cứu làm việc, cũng có chút lo lắng cho Trần Thương.

Dù sao chuyện này huyên náo xôn xao, toàn bộ bệnh viện đều biết Nghiêm Minh từ chức.

Mà chuyện Trần Thương đánh Nghiêm Minh cũng không có truyền đi.

Người cũ ở Tỉnh Nhị Viện biết rõ Nghiêm Minh, đối với ông ta phần lớn là có chút tiếc hận.

Mà người trẻ tuổi, đối với Nghiêm Minh thật sự là thiếu thốn hảo cảm.

Kỳ thật, bất kỳ một người nào biến thành bộ dáng bây giờ đều không phải vô duyên vô cớ, mỗi người đều trải qua một hoàn cảnh sinh hoạt, mà nhờ sinh hoạt đang không ngừng thay đổi.

Quen thuộc ngồi xuống.

Trần Thương xoa xoa đôi bàn tay:

- Khó được mời khách, tôi hôm nay phải ăn cho thật đã mới được.

Tần Duyệt liếc một cái:

- Dù sao tôi chỉ có 200 khối, nhiều hơn anh ở lại rửa chén đi.

Hai người anh một lời tôi một câu cãi nhau, Trần Thương cũng cảm giác dễ chịu hơn.

Nói thật, Trần Thương không biết chừng nào thì bắt đầu, điên cuồng thích... Nồi lẩu.

Tám chín phần mười là bị Tần Duyệt lây nhiễm.

Nếu như ai đó hỏi Tần Duyệt thích ăn gì nhất, Trần Thương cảm thấy, lẩu cùng trà sữa tuyệt đối chiếm vị trí trước tiên.

Có Tần Duyệt mạnh miệng, một bữa cơm này ăn rất sung sướng.

Tần Duyệt vốn lo lắng Trần Thương tâm tình không tốt, xảy ra vấn đề gì, vì lẽ đó cố ý gọi anh, hiện tại xem ra, không giống có việc gì.

Nhưng không có chuyện gì thì tốt

Sau một lát, Tần Duyệt bỗng nhiên nói:

- Khả năng qua một thời gian ngắn tôi sẽ không ở khoa cấp cứu.

Vừa vặn gắp lên quả đỗ bỗng nhiên không muốn ăn.

Trần Thương lập tức ngẩng đầu:

- Vì sao?

Tần Duyệt thở dài:

- Cha tôi cho tôi đi đọc tiến sĩ tại chức, nhưng khoa cấp cứu quá bận rộn, không thích hợp, vì vậy đã để tôi đi phòng ban thanh nhàn chút.

Trần Thương lập tức hơi sững sờ:

- Nha... Tiến sĩ ! Đi chỗ nào đọc?

Tần Duyệt nghĩ nghĩ:

- Tương Nhã hoặc là Hiệp Hòa đi! Dù sao cuối năm mới ra thể lệ chiêu sinh, tôi chỉ nói sớm một tiếng, chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thương để đũa xuống, ồ một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy hôm nay hương vị đồ ăn rất bình thường?

- Cô đi phòng ban nào?

Trần Thương tò mò hỏi.

Tần Duyệt suy tư một hồi:

- Phổ ngoại khoa, chủ nhiệm Trương chỗ đó.

Tần Duyệt bản thân xuất thân từ phổ ngoại khoa, cho nên phổ ngoại tương đối thích hợp.

Trần Thương khó tránh khỏi có chút thất lạc.

Dù sao tiểu liếm chó đi, sau này, đến lúc mình trang bức đã không còn đại mỹ nữ một bên hô 666 nữa, cái này buồn tẻ cỡ nào

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi thở dài.

Cảnh còn người mất

Xem ra sau này phải đi phổ ngoại khoa trang bức...

Quan trọng nhất chính là... Tôi mới vừa vặn biết rõ dáng người cô rất đẹp, Tần mỗ nhân này thâm tàng không lộ.

Đáng tiếc, đáng tiếc

Sớm biết thì tốt rồi.

Ai...

Chương 385: Đến Cùng Là Xảy Ra Chuyện Gì?

--

Nghiêm Minh rời đi, làm cho khoa cấp cứu phải lập tức giải quyết vấn đề nhân lực.

Bất luận nói như thế nào, Nghiêm Minh cũng là một lão bác sĩ lâu năm, kinh nghiệm vẫn rất phong phú, ông rời đi lập tức làm cho nội khoa cấp cứu cảm thấy khó giải quyết.

Nội khoa cấp cứu cũng không thoải mái, bởi vì đại đa số cấp cứu người bệnh đều đến nội khoa, so sánh với khoa ngoại, cấp cứu nội mỗi ngày càng thêm rườm rà, cũng càng thêm khổ cực.

Đoạn thời gian trước thông báo tuyển dụng cũng sắp tiến vào hồi kết.

Nghe nói hai ngày này, tất cả đơn vị thông báo tuyển dụng sẽ bắt đầu chuẩn bị phỏng vấn.

Trần Thương tò mò, đăng nhập trang web bệnh viện, anh tương đối hiếu kỳ mấy đồng học của mình có tiến vào phỏng vấn hay không.

Sau một phen xem xét mới biết được, cũng chỉ có một mình La Châu vượt qua được vòng thứ nhất tiến vào phỏng vấn, những người khác mặc dù cũng tiến vào, nhưng khi thi vòng thứ nhất thì thành tích rất bình thường, cơ bản không có ưu thế gì.

Nhưng phỏng vấn chuyện này, từ cổ chí kim, có thể thao tác tính quá mạnh.

Lời kia nói thế nào nhỉ?

Ngươi mạnh mặc ngươi mạnh,

Gió mát phủ núi đồi;

Ngươi hoành mặc ngươi hoành,

Trăng sáng tựa đại giang;

Ta tự một tay mạng lưới quan hệ

Sau khi xem xong, Trần Thương lui ra, La Châu có thể vào được khoa cấp cứu cũng không tệ, nhưng... phải xem tạo hóa của cậu ta thế nào, mình chỉ là một tiểu lâu la, công việc của mình còn chưa lo xong, làm gì có thời gian đi quản người khác.

Bình thường, buổi sáng thứ sáu thường sẽ thanh nhàn hơn so với ngày thường một chút, có thể là mọi người đều biết sắp đến cuối tuần nên nhịn

một chút

Vì vậy, một ngày này bình thường thì đúng là rất thanh nhàn, nhưng có điều tối thứ sáu coi như ồn ào.

Ngày cuối tuần đầy dụ hoặc sắp đến, sau khi kết thúc một tuần khổ cực đương nhiên phải bắt đầu cuồng hoan.

Buổi sáng Trần Thương sắp tan tầm thời điểm, bỗng nhiên nghe thấy phòng bệnh bên trong một trận huyên náo thanh âm truyền đến.

Trần Thương lập tức dừng bước.

Mặc dù phân chính là cấp cứu nội khoa, nhưng là đây là để thuận tiện quản lý bệnh nhân, nhưng nếu bất luận một bệnh nhân gặp tình huống đặc biệt thì nhân viên y tế đều của song phương sẽ toàn lực ứng phó.

Trần Thương hiếu kỳ bước lên phía trước, còn không có đi qua đã nghe thấy có người lớn tiếng hô lên:

- Cứu mạng! Mau cứu mẹ của tôi

Một người đàn ông vội vã từ trong phòng chạy ra.

Trần Thương thấy không ổn, trong lòng lộp bộp một tiếng, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng chạy qua hướng đó.

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Thương vội vàng hỏi người nhà.

Mà lúc này đây, Trương Xu cùng Diêu Chí Văn của nội khoa cũng gấp vội vã chạy tới.

Lúc này, sắc mặt người bệnh sợ hãi:

- Bác sĩ! Mau nhìn xem, mẹ của tôi bỗng nhiên co giật

Một câu này làm ba người giật nảy mình, sau khi vào phòng, nhìn thấy khuôn mặt người bệnh cơ bắp run rẩy, cơ hai bên má cùng môi có chút rung động

Ba người mới trầm tĩnh lại

Tưởng rằng chuyện gì xảy ra, đây là... Chứng động kinh?

Ba người nhìn thấy triệu chứng, cảm giác đầu tiên là như vậy.

Đang muốn chuẩn bị đến kiểm tra, bỗng nhiên người bệnh bình thường trở lại, không co giật nữa.

Chứng động kinh phát tác?

Trương Xu vội vàng hỏi người nhà:

- Làm sao lại xuất hiện tình huống này?

Người nhà lắc đầu, biến sắc, nhìn mẹ mình lúc này đầu đầy mồ hôi, cực kỳ đau lòng, vội vàng lấy khăn giấy ra thận trọng lau mồ hôi.

- Mẹ? Mẹ không có chuyện gì chứ? Mẹ làm con sợ muốn chết! Hiện tại có cái gì không thoải mái không?

Người phụ nữ ước chừng năm sáu mươi tuổi, quần áo trang điểm rất bình thường, bít tất đều là may may vá vá nhiều lần, nhìn ra, tình huống gia đình này có thể vô cùng... Bình thường.

Con mắt người phụ nữ nhắm chặt, đầu đầy mồ hôi, trong miệng kêu la:

- Ai nha, tôi thật là khó chịu, tim đập mạnh và loạn nhịp, đau đầu quá... Thật buồn nôn, tôi muốn ói

Người phụ nữ mặt mũi tràn đầy thống khổ, giọng nói có chút nghẹn ngào và run rẩy, nhìn ra được, bà thật sự là rất khó chịu

Người đàn ông lập tức biến sắc:

- Các anh đến cùng là xảy ra chuyện gì, các anh không phải nói mẹ của tôi là chứng chóng mặt à? Không phải đơn giản não thiếu máu à? Sao lại xuất hiện co giật

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Ở khoa cấp cứu ba ngày, hiện tại không chỉ có không giảm bớt, ngược lại tăng thêm, lại bắt đầu xuất hiện co giật, có phải lại bị nữa hay không?

Người đàn ông càng ngày càng kích động, nói cuối cùng, thậm chí rống lên.

Trương Xu mặt không đổi sắc:

- Anh trước tránh ra, chúng tôi phải kiểm tra người bệnh một chút

Người đàn ông ba mươi năm tuổi, tên là Điền Thông, không có đọc qua sách gì, tốt nghiệp trung học thì bắt đầu đi làm, đánh liều nhiều năm, rốt cục cùng vợ cắm rễ được ở thành phố An Dương, mở một nhà tiệm bán quần áo, kinh doanh còn có thể, nhưng tương đối bận rộn, cho nên phải đón mẹ mình lên nội thành trông bọn nhỏ.

Cha Điền Thông đã mất sớm, chỉ dựa vào một tay mẹ anh nuôi lớn, cho nên đối với mẹ cực kỳ ỷ lại.

Ba ngày trước, mẹ anh đột nhiên nửa đêm cực kỳ choáng đầu, trời đất quay cuồng, dọa Điền Thông phải gọi 120 trực tiếp đưa tới Tỉnh Nhị Viện.

Sau khi tới, kiểm tra phát hiện hoàn toàn không có vấn đề gì, hoài nghi lớn nhất khả năng chính là: Tuần hoàn sau thiếu máu

Đại não bao gồm hệ thống tuần hoàn trước cùng tuần hoàn sau, một khi tuần hoàn sau thiếu máu, giống như động mạch sống – nếu cung cấp máu chưa đủ, các khu vực như hệ thần kinh thần kinh tiền đình, sẽ dẫn đến một loạt phản ứng thiếu máu.

Bởi vì hệ thần kinh tiền đình khống chế cảm giác không gian, vì vậy một khi thiếu máu sẽ xuất hiện các loại biểu hiện trời đất quay cuồng.

Đây cũng là một loại bệnh cấp tính.

Trương Xu nhìn Điền Thông, trầm giọng nói ra:

- Anh trước đừng có gấp, gấp gáp không giải quyết được vấn đề, chúng tôi xem trước một chút đến cùng là tình huống thế nào

Điền Thông sắc mặt trầm thấp, hai mắt trừng mắt Trương Xu:

- Nếu như mẹ của tôi xảy ra vấn đề gì! Tôi... Tôi...

Điền Thông không phải người xấu, cũng không phải ác nhân, thật nếu để cho anh nói lời hung ác, anh cũng nói không nên lời.

Anh chỉ muốn mẹ mình có thể khỏe lại, mặt khác cũng không đáng kể.

Trương Xu gật đầu:

- Anh yên tâm, nếu như là trách nhiệm của chúng tôi, chúng tôi khẳng định sẽ phụ trách, anh trước nhường một chút.

Sau khi nói xong, Trương Xu nhìn Diêu Chí Văn:

- Lấp tức lấy bệnh lịch và và các kết quả kiểm tra của người bệnh tới đây.

Lúc này, người bệnh nằm ở trên giường, đang thở dốc, Trương Xu nhìn thấy một màn này, cũng hết sức tò mò.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Sao có thể xuất hiện kết quả này?

Run rẩy?

Rất kỳ quái

Lúc này sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, Trương Xu vội vàng đến cạnh người bệnh, tăng thêm điện tâm đồ.

Trương Xu càng xem càng hiếu kỳ, càng xem càng nghi hoặc, ngay cả bảng theo dõi đều rất bình thường?

Căn bản không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nghi nan tạp chứng...

Các loại kiểm nghiệm chỉ tiêu đều bình thường, duy nhất chỉ là mỡ trong máu hơi cao, mật độ huyết tương hơi cao, còn những cái khác căn bản không có dị thường.

Lúc ấy, nằm viện vì để loại trừ khả năng đầu có vấn đề, đã làm CT, hạch từ, não siêu nhưng cũng đều là bình thường.

Tại sao lại co giật?

Bất kỳ lần nào chẩn đoán bệnh, lựa chọn phương pháp đều giống như một thám tử, mục đích đúng là muốn tìm ra hung phạm.

Sau khi Trương Xu xem xong tất cả kết quả kiểm tra, lắc đầu, vẫn không có nguyên nhân.

Kể cả tác dụng phụ do dùng thuốc cũng sẽ không xuất hiện! tình huống co giật, run rẩy này

Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Chương 386: Dưỡng Khí Cũng Có Thể Trúng Độc

--

Lâm sàng chính là như vậy, bệnh tật rối ren phức tạp, anh nhất định phải có một đôi tuệ nhãn, không bị ngoại giới can thiệp.

Người bệnh đều không nhất định có thể tin, huống chi thân nhân

Trương Xu với tư cách là bác sĩ cấp cứu nội khoa uy tín lâu năm, kinh nghiệm phong phú, xem hết tất cả báo cáo kiểm tra xong, nhíu mày nói.

- Người bệnh gần đây có ăn đồ vật không tốt, hoặc là ngoại thương, hoặc là có thói quen sinh hoạt khác hẳn thường ngày hay không?

Điền Thông hít sâu một hơi, cũng làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Hoàn toàn chính xác, đúng như bác sĩ nói, trước tiên phải giải quyết vấn đề rồi lại nói

- Không, sinh hoạt hàng ngày của mẹ tôi đều là tôi tự mình chiếu cố, không có bất kỳ cái gì dị thường.

Trương Xu tiếp tục hỏi:

- Anh xác định lịch sử gia tộc bên trong không có chứng động kinh, hoặc những bệnh tật tương tự đúng không?

Điền Thông cẩn thận suy nghĩ, đích thật là không có, ông nội, bà nội cả đời này cũng chưa nghe nói qua, đây là lần đầu tiên mẹ anh run rẩy.

- Không có! Tuyệt đối là không có

Một câu trả lời như đinh đóng cột, để chẩn đoán bệnh lâm vào vũng bùn.

Mà Trần Thương nhìn triệu chứng người bệnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ tất cả loại phản ứng bệnh tật phù hợp, có chứng động kinh tất cả nguyên nhân bệnh.

Đại não thật chính là một siêu máy tính, đang không ngừng sàng chọn, tính toán

Trần Thương nhanh chóng phân tích, muốn ra kết luận.

Khuôn mặt run rẩy?

Cơ mặt cùng môi co giật...

Xuất mồ hôi... Chảy nước miếng... Buồn nôn... Chóng mặt... Tim đập mạnh và loạn nhịp...

Thế nhưng hết lần này tới lần khác người bệnh mặc dù run rẩy và có nhiều biểu hiện như vậy, nhưng người bệnh ý thức lại rõ ràng

Không có bất kỳ biểu hiện gì là ý thức mơ hồ.

Như vậy cũng lạ...

Bỗng nhiên

Trong đầu Trần Thương hiện ra một loại khả năng

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức ngẩng đầu, nhìn về trang bị hút oxi phía đầu giường.

Lập tức biến sắc

Trần Thương vội vàng nói:

- Là ai mở lưu lượng dưỡng khí lớn như thế?

Trương Xu bỗng nhiên như thể hồ quán đỉnh, kịp phản ứng, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại

Lập tức sắc mặt sợ hãi, thần sắc có chút không rõ.

Trương Xu biến sắc, đi ra ngoài, la lớn với y tá trưởng:

- Y tá chịu trách nhiệm chăm sóc giường 19 đâu? Vào đây

Y tá tiểu Hà nghe xong, lập tức cũng là tâm chìm đáy cốc, lo lắng bất an đi tới đến, thấy Trương Xu:

- Chủ nhiệm Trương, tôi là y tá chịu trách nhiệm giường 19

Trương Xu ngẩng đầu, trông thấy là tiểu Hà, lập tức chất vấn:

- Ai cho mở dưỡng khí?

Tiểu Hà một mặt mờ mịt ngẩng đầu nhìn lên, lập tức biến sắc:

- 7.5! Điên rồi hả?

Quay người con mắt nhìn chằm chằm người đàn ông:

- Tôi không phải đã nói cho anh không được từ mình điều chỉnh sao? Sao anh lại tự mình động đến

Điền Thông cũng muốn hôn mê rồi:

- Tôi không động đến ! Tôi cái gì cũng không nhúc nhích

Lúc này, người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi, mẹ Điền Thông lúc này chậm trì hoãn:

- Tôi... Chính tôi điều dưỡng khí...

Vừa nghe như vậy

Lập tức xung quanh yên tĩnh trở lại.

Điền Thông trợn tròn mắt, cực kỳ tức giận, thế nhưng lại không thể làm gì:

- Mẹ! Mẹ điên rồi hả, nơi này là bệnh viện, mẹ coi đây là đâu?

Người phụ nữ có chút xấu hổ thở dài, lắc đầu nói:

- Hôm qua bác sĩ nói cho mẹ hít một chút dưỡng khí sẽ tốt hơn, nói đầu mẹ thiếu máu thiếu oxi, sẽ dễ gây nên choáng đầu... Tôi suy nghĩ nếu thở

oxi nhiều có thể nhanh khỏi hơn?

- Điền Thông, con đừng trách bác sĩ y tá bọn họ, bọn họ nói không cho mẹ thở nhiều, mẹ nghĩ chính là... chính là họ không nỡ, mẹ cảm thấy bỏ ra nhiều tiền như vậy, không thở nhiều một chút sẽ thua thiệt

- Cho nên mẹ tự mình tăng cao một chút...

Người phụ nữ cả một đời cần kiệm mộc mạc, một tay nuôi nấng ba đứa con, hai đứa con trai một con gái, một tay giải quyết cái nhà này, cả một đời tiết kiệm đã quen, không sửa đổi được bệnh cũ.

Trong nhà cũng thế, nấu cơm còn thừa cũng không nỡ bỏ đi, lại tự giữ lại để ăn.

Bánh mì quá thời hạn, có thể ăn thì ăn...

Điền Thông hiểu rất rõ mẹ mình, nhưng khi nghe thấy những lời này, khó tránh khỏi thở dài, những chuyện này, mẹ anh thật có thể làm ra.

Nghĩ tới đây, Điền Thông một mặt thẹn thùng.

Vừa rồi mình đã lớn tiếng răn dạy người ta, anh đột nhiên cảm giác cực kỳ ngượng ngùng.

Người ta tân tân khổ khổ trị bệnh cho mẹ mình, còn mình lại trách cứ người ta như thế, quả thực có chút xấu hổ

Điền Thông vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Trương, bác sĩ Diêu! Thực sự rất xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại tôi, tôi không có học thức, không hiểu chuyện, xin mọi người đừng để ý

Điền Thông vừa nói vừa cúi đầu.

Quan tâm sẽ loạn

Đối mặt với tính mạng của người nhà đang bị đe dọa, Điền Thông thực sự không kiềm chế được tính tình của mình.

Bởi vì anh cảm thấy, mẹ với mình mà nói quá trọng yếu, chỉ cần xảy ra chuyện gì thì anh không thể chịu nổi.

Nghĩ tới đây, Điền Thông không khỏi có chút hối hận.

Trúng độc Oxi, chẩn đoán bệnh mặc dù có CO2 ứ đọng làm bệnh nặng thêm, nhưng chủ yếu vẫn là lấy bệnh án, nguyên nhân bệnh và triệu chứng là chủ yếu.

Mà ngay từ đầu người bệnh căn bản không biết dưỡng khí cũng có thể trúng độc, vì vậy căn bản không cung cấp nguyên nhân hữu hiệu.

Nếu không phải Trần Thương phát hiện, đoán chừng Trương Xu còn phải chờ một lúc mới có thể phát hiện

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trương Xu nhìn Trần Thương có chút hiếu kỳ

Tiểu Trần này thật rất không tầm thường

Có thể trong trường hợp này, trong một hoàn cảnh như vậy phân tích cùng đạt được một kết quả chính xác, đây là năng lực rất khó có được của một bác sĩ lâm sàn.

Càng nghĩ, Trương Xu lại càng thấy Trần Thương lợi hại

Mà Diêu Chí Văn cũng một mặt kính nể nhìn Trần Thương.

Nói thật, Diêu Chí Văn cảm tháy Trần Thương đã thành người nổi bật nhất trong nhóm người bọn anh.

Dù cho chính mình, Vương Khiêm, Tần Duyệt đều là thạc sĩ, nhưng nếu so sánh năng lực lâm sàng, bọn họ kém Trần Thương một đoạn thật xa.

Đây là lời nói thật.

Nghĩ tới đây, Diêu Chí Văn một mặt bội phục giơ ngón tay cái lên cho Trần Thương, nhỏ giọng nói:

- Thật giỏi

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Trùng hợp trùng hợp...

Diêu Chí Văn cười cười, không có nhiều lời.

Nếu như nói một lần hai lần là trùng hợp.

Thế nhưng nhiều lần, anh có tin tưởng là trùng hợp không?

Nếu như anh tin, thì anh thật rất ngây thơ

Nếu đã chẩn đoán bệnh chính xác, mọi chuyện tiếp theo chỉ là thuận theo tự nhiên chữa trị.

Trương Xu vội vàng gọi y tá tiểu Hà chuẩn bị trị liệu.

Tình huống người bệnh rất rõ ràng, chính là não trúng độc oxi, nguyên tắc chủ yếu trị liệu là trấn tĩnh, kháng co giật, thôi miên, co giật thì phòng tổn thương đầu lưỡi.

Trương Xu suy nghĩ một phen sau đó nói với Diêu Chí Văn:

- Tiểu Diêu, chậm chạp tiêm vào tĩnh mạch 10mg Diazepam, paraldehyde, người trưởng thành 5 ml, tiêm vào sâu trong cơ...

Diêu Chí Văn vội vàng gật đầu, đứng dậy đi chuẩn bị bảng theo dõi.

Mà y tá tiểu Hà cũng phối hợp chạy đi lấy thuốc.

Mà xung quanh, mấy bệnh nhân khác trong lòng lo lắng bất an nhìn chẩn đoán bệnh cùng trị liệu lần này, trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

Nguyên một đám khe khẽ bàn luận.

- Dưỡng khí thật có thể trúng độc à?

- Đúng! Tôi còn là lần đầu tiên nghe nói dưỡng khí có thể trúng độc

- Thật là đáng sợ

- Y tá, tôi không thở oxi nữa...

- Tôi cũng không thở oxi nữa, ngừng cho tôi đi
- Đúng đúng! Còn có tôi, tôi cũng không thở oxi nữa.

Chương 387: Tình Địch

--

Liên tiếp mấy vị người bệnh nhao nhao từ chối thở oxi, Trương Xu cùng Trần Thương cũng có chút hôn mê rồi.

Điền Thông cũng có chút hiếu kỳ, nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ, dưỡng khí thật có thể trúng độc à?

Trương Xu nhìn thoáng qua Điền Thông, nói:

- Dưỡng khí là không thể thiếu, trong không khí cũng có, nhưng nồng độ của dưỡng khí thì rất quan trọng, khi làm áp lực dưỡng khí vượt qua năm mươi phần trăm áp suất không khí, đối với tế bào sẽ bắt đầu có độc tính, mà khi bằng áp suất không khí, nhân loại nhiều nhất có thể sinh tồn 24 giờ, nếu dưỡng khí gấp ba áp suất không khí thì nhân loại trong mấy phút có thể sẽ tử vong.

Sau khi nói đến đây, tất cả người bệnh đều ngỡ ngàng

Còn có thể có chuyện này nữa hả?

Còn tưởng rằng dưỡng khí là càng nhiều càng tốt chứ

Hiện tại xem ra cũng không phải như thế.

Xem ra sau này ra ngoài phải nắm lỗ mũi... Vạn nhất trúng độc dưỡng khí...

Trương Xu thấy thế, tiếp tục nói ra:

- Đương nhiên, lưu lượng oxi cung cấp cho mọi người dùng chính là oxi đã được làm loãng, có tác dụng tốt đối bệnh tật của mọi người! Vì vậy, vật này nếu loạn tăng, thì sẽ xảy ra vấn đề ai cũng không giúp được mọi người

Nói thật, Điền Thông bị những lời của Trương Xu một phen hù dọa

Dưỡng khí thật có thể trúng độc.

- Bác sĩ... Tình huống của mẹ tôi hiện tại như thế nào, có nghiêm trọng không?

Điền Thông thận trọng hỏi.

Trương Xu lắc đầu:

- Không phải rất nghiêm trọng, mẹ của anh chỉ là do hấp thu quá nhiều dưỡng khí dẫn đến não trúng độc, biểu hiện chủ yếu là run rẩy, co giật, cũng may mẹ anh được phát hiện sớm nên vấn đề không lớn, bằng không đến cuối cùng, co giật hoặc là hôn mê thì sẽ rất phiền toái.

Những lời này, dọa Điền Thông hoảng sợ

Còn tốt phát hiện ra sớm

Nghĩ tới đây, Điền Thông vội vàng lại lần nữa cúi đầu 90 độ cảm ơn:

- Thật sự là quá cảm ơn ông, chủ nhiệm Trương! Thật cảm ơn ông.

Trương Xu lắc đầu, nói:

- Muốn cảm ơn thì anh phải cảm ơn bác sĩ Trần, nếu không phải cậu ấy, khả năng bệnh của mẹ anh còn phải trì hoãn mấy phút.

Trương Xu cũng có thể chẩn đoán được nhưng sẽ không có nhanh như vậy

Dù sao Trần Thương nhanh là có tiếng, chẩn đoán bệnh nhanh, khâu lại nhanh, phẫu thuật cũng nhanh.

Nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy phát hiện triệu chứng chủ yếu của người bệnh, tìm kiếm ra nguyên nhân gây bệnh, thật sự là một chuyện rất đáng sợ, rất lợi hại.

Chuyện này tuyệt đối phải nắm rất vững kiến thức chuyên nghiệp, tuyệt đối lợi hại.

- Kịp thời phát hiện triệu chứng và cũng lập tức nghĩ ra biện pháp, giúp người bệnh thoát khỏi hoàn cảnh áp suất oxi quá cao. Vì vậy, bác sĩ Trương cũng thật trợ giúp rất nhiều.

Điền Thông vội vàng gật đầu, đối với Trần Thương lại cảm ơn một lần

Tình huống của người bệnh rất nhanh khống chế được.

Muốn thay đổi hoàn cảnh trúng độc, còn cần một đoạn thời gian, nhưng bởi vì chỉ mới bắt đầu trúng độc nên cũng không phải quá nghiêm trọng, rất nhanh có thể giải độc.

Tình huống người bệnh ổn định, nhưng mẹ của Điền Thông vẫn bị đưa đến phòng quan sát để quan sát.

Bà rời đi, đưa tới các cụ già trong phòng bệnh cảm khái.

- Ai... Theo không kịp thời đại

- Đúng vậy, dưỡng khí cũng có thể trúng độc, đúng là quá lạc hậu...

- Người đã già thì phải chịu già, phải nghe lời của bọn nhỏ, không gây phiền toái cho bọn nhỏ là được rồi.

- Đúng nha, hiện tại bọn trẻ còn mệt mỏi hơn so với chúng ta khi đó

...

Ai cũng không trách cứ cùng xem thường, thậm chí là kỳ thị mẹ Điền Thông, cảm thấy lòng dạ hẹp hòi nhiều hít một chút dưỡng khí cái gì.

Đây đều là chuyện có thể lý giải, một người phụ nữ nuôi dưỡng ba đứa trẻ trưởng thành, sau đó lập gia định, cái này khó cỡ nào?

Đây đều là tiết kiệm từng chút từng chút một mà có

Có đôi khi, người nằm cùng một phòng bệnh, bình thường sẽ thành bằng hữu, sau khi xuất viện thậm chí còn có thể bình thường lui tới.

Lại nói, mẹ của Điền Thông không hiểu, bọn họ hiểu không?

Cũng không hiểu

Nếu không phải xảy ra chuyện này, bọn họ có thể làm như thế hay không?

Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ

Trần Thương vừa vặn ra khỏi phòng bệnh, chỉ thấy Trương Xu tò mò nhìn Trần Thương.

Trần Thương sửng sốt hỏi:

- Trương lão sư... Mặt tôi dính gì hả?

Trương Xu sững sờ, không nhịn cười được:

- Tiểu Trần, tôi phát hiện cậu thật rất thích hợp làm một bác sĩ nha, cậu có năng lực quan sát nhạy cảm, tư duy logic và năng lực phán đoán, có thể chuẩn sát nắm lấy điểm mấu chốt của người bệnh, tiếp đó tìm ra được nguyên nhân gây bệnh

- Cậu không cần khiêm tốn như thế, đây là lời nói thật! Rất không tệ.

Sau khi nói xong, Trương Xu đứng dậy rời đi.

Buổi chiều, Trần Thương vẫn tiếp tục đi làm như mọi ngày, sau khi đang chuẩn bị giao ban để đi đến Đông Đại Nhất Viện, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ chấn kinh.

Một buổi chiều, Trần Thương cũng không quá bận, Tần Duyệt cũng không vội vàng, hai người chỉnh lý cùng phân tích số liệu phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ một chút.

Bây giờ Trần Thương chuẩn bị viết một bài luận văn.

Không thể không nói, Tần Duyệt phân tích số liệu rất đầy đủ, cũng rất chi tiết, đối với mỗi một phân tích lựa chọn đều rất tốt.

Chỉ riêng phần số liệu phân tích một phần này đã làm cho bài luận văn này có tiêu chuẩn hạch tâm

Trần Thương đột nhiên cảm thấy có Tần liếm chó ở đây thì mình cũng không cần phân tâm đi học môn thống kê.

Lúc này, bỗng nhiên tiểu y tá đi đến, cười nói:

- Bác sĩ Tần, người kia lại tìm đến cô thay băng

Tần Duyệt nhịn không được nhíu mày:

- Cô nói anh ta đi phòng xử lý chờ tôi, tôi lập tức qua ngay.

Trần Thương lập tức tò mò:

- Ai vậy?

Tiểu y tá lập tức cười:

- Bác sĩ Tiểu Trần, anh không biết à? Đều tới nhiều lần

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Có ý tứ gì?

Tần Duyệt lập tức biến sắc:

- Cô chớ có nói hươu nói vượn

Tiểu y tá thè lưỡi.

Sau khi Tần Duyệt đi ra ngoài, tiểu y tá đó mới tiếp tục nói:

- Bác sĩ Tiểu Trần, anh nhưng phải cố gắng nha

- Người kia tìm bác sĩ Tần thay băng còn rất trẻ, dáng dấp cũng rất đẹp trai, da dẻ trắng trẻo, chỉ là trên mặt có một vết thương, bình thường lấy lý do thay băng đến để gặp Tần Duyệt, mỗi lần tới đều mang theo một ít hoa quả cho y tá trạm cùng bác sĩ.

Trần Thương sững sờ, anh thật đúng là không biết có chuyện như thế?

Nhưng...

Tiểu hộ sĩ nói tiếp:

- Thanh niên kia tuy tuổi không lớn, nhưng đặc biệt có tiền, tới hai lần đều đi hai chiếc xe thể thao khác nhau! Hẳn là một phú nhị đại

- Bác sĩ Tiểu Trần, anh phải cố gắng lên, đừng để hoa khôi khoa chúng ta bị người khác cướp mất

Trần Thương lập tức cảnh giác lên

Bỗng nhiên cảm giác trái tim xiết chặt.

Đối thủ cạnh tranh?

Không đúng

Làm sao mình lại có loại suy nghĩ này?

Mình đối với Tần Duyệt... Không có hứng thú mà?

Trần Thương có chút hoài nghi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương bỗng nhiên kìm nén không được hiếu kỳ trong lòng, muốn đứng dậy đi ra xem một chút.

Vừa vặn ra ngoài, anh nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc

Ủa?

Đây không phải người bệnh nhân lúc đầu mình khâu à?

Chương 388: Vậy Mà Đến Cấp Cứu Trang Bức?

--

Trần Thương lén lút đứng ở góc tường, nhìn sang người thanh niên bên trong phòng xử lý.

Lập tức hơi sững sờ

Đây không phải thằng nhãi mình đã khâu mặt mấy ngày trước à?

Không ngờ lại tìm đến Tần Duyệt thay băng, đây không phải trong sáng ngoài tối đều tới tuyên chiến à?

Mình có nên đứng ra tuyên bố chủ quyền hay không?

Trần Thương do dự một lát.

Đang muốn đi ra phía trước, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng kêu rên truyền đến.

- Híz-khà zz Hí- zzz...

- Ai ôi, nhẹ chút, nhẹ chút, đau

- Ai ôi, tôi... má ơi, đau quá...

Trần Thương bỗng nhiên dừng bước chân lại, ừ, không tệ

Chính mình không thể thay băng cho cậu ta.

Phải biết rằng mình làm sạch vết thương là có đặc hiệu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương cảm thấy không thể để thằng nhãi này được tiện nghi.

Lần sau vẫn nên để Vương Khiêm đi đổi thuốc đi, anh ta xuống tay "Ổn"

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định chờ một lát nữa thương lượng với Tần Duyệt một chút chuyện thay băng này.

Đang lúc Trần Thương an tâm chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói ngọt ngào

- Tiểu Duyệt, tan việc có thời gian không?

Người thanh niên nhe răng trợn mắt hỏi.

Tần Duyệt lắc đầu:

- Không rảnh.

Người thanh niên nghe xong, lập tức do dự một chút:

- Có phải cô có thành kiến với tôi hay không?

Tần Duyệt sững sờ, tại sao mình phải có thành kiến đối với anh ta?

- Anh suy nghĩ nhiều...

Tần Duyệt cười xấu hổ.

Người thanh niên nghe đến đó, con mắt trừng trừng nhìn chằm chằm Tần Duyệt, thề son sắt nói:

- Vậy vì sao cô bài xích tôi như thế? Tôi có thể cảm giác được

Tần Duyệt đều bị sắc mặt tự luyến của người thanh niên này làm cho tức cười

Anh đi tìm tiểu mê muội đi thôi, đi xe thể thao, đi đại học thành đi dạo chẳng lẽ không có tiếng à?

Đi đến cửa bệnh viện để trang bức...

Tần Duyệt không nhịn cười được cười:

- Trương Phàm, anh suy nghĩ nhiều? Căn bản tôi không cần thiết bài xích anh.

Người thanh niên lập tức nhìn thẳng vào Tần Duyệt:

- Đây chính là cô nói! Ngày mai cuối tuần, tôi nghe chú tôi nói cô không tăng ca, chúng ta cùng đi chơi...

Người thanh niên càng nói càng hăng say.

Tần Duyệt thực sự không muốn dây dưa với anh ta, vết sẹo trên mặt đoán chừng là bị cô bé kia nhìn thấu bộ mặt thật cào cho?

Cô cùng Trương Phàm nhận biết từ nhỏ, cha anh ta là làm ở công ty y dược, trong nhà rất có tiền, cho tới nay đều có quan hệ hợp tác với tỉnh Nhị viện, vì vậy, ngày lễ ngày tết cũng đi lại bình thường.

Nhưng con người của Trương Phàm này cũng không phải đồ tốt gì, bạn của Tần Duyệt đã sớm nói với cô phải cách xa Trương Phàm một chút.

Tần Duyệt thấy anh ta nói hăng say như thế, trực tiếp nói ra:

- Được rồi, Trương Phàm, vết sẹo của anh vừa tốt một chút đã quên rồi à, như thế nào làm cô bé kia đau lòng, bị cào thành dạng này.

Trương Phàm thấy Tần Duyệt hỏi như vậy, lập tức nói ra:

- Tiểu Duyệt, cô đừng nghe những người khác nói hươu nói vượn, đám người kia, ước gì tôi gặp chuyện, hiện tại tôi thật rất cố gắng gây dựng sự nghiệp, Tần Duyệt ngày mai tôi se dẫn cô đi xem công ty của tôi, mới văn hóa truyền thông...

Tần Duyệt tranh thủ cắt đứt lời anh:

- Được rồi, tôi chuẩn bị kiểm tra, không có thời gian đi xem công ty của anh.

Tần Duyệt vốn thẳng tính, chơi không đến hư, nghe thấy những lời này của Trương Phàm, làm sao lại không rõ xảy ra chuyện gì:

- Còn có, tôi tìm đối tượng chỉ tìm cùng nghề, học y, anh cũng đừng suy nghĩ lung tung

Nói xong, Tần Duyệt đi rửa tay:

- Còn có mặt của anh không cần mỗi ngày đều phải thay băng, lại nói tôi trình độ có hạn, anh tìm bác sĩ Trần đi, người ta làm phẫu thuật cho anh, anh tìm tôi làm gì?

Trần Thương ở bên ngoài nghe được trong lòng đắc ý, giống như ăn mật

Không đúng không đúng! Không chính xác

Chuẩn xác mà nói chính là, hiện tại Trần Thương tựa như là một người bệnh tuột huyết áp bỗng nhiên nghe một đống lớn dỗ ngon dỗ ngọt, lượng đường trong máu không ngừng tăng lên

Thoải mái

Đang lúc Trần Thương hài lòng chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên trong phòng truyền đến tiếng la củ Tần Duyệt.

- Trương Phàm anh làm gì đấy? Buông tôi ra

Tần Duyệt la lên.

Trương Phàm lôi kéo cánh tay Tần Duyệt:

- Tiểu Duyệt, chúng ta nhận biết nhau đã nhiều năm như vậy, tôi thật sự là... Thích cô! Thật, cô không thể cho tôi một cơ hội, tôi...

Trần Thương lập tức biến sắc.

Vội vàng vọt vào, hận không thể một đấm đánh ngã Trương Phàm.

Thế nhưng sau khi đi vào, phát hiện Trương Phàm đã ngã trên mặt đất, che mắt, mà Tần Duyệt còn đang vung tay.

Giống như... Một đấm này, làm cô hơi đau tay

Tần Duyệt một mặt tức giận nhìn Trương Phàm:

- Trương Phàm, anh cứ như thế này cẩn thận tôi báo cảnh sát, tôi cho anh biết! Tôi không phải là người giống như những cô gái ở công ty giải trí truyền thông, đừng dùng bộ dáng của anh đến lừa phỉnh tôi

- Trở về tôi sẽ gọi điện thoại cho cha mẹ anh.

Nói xong, Tần Duyệt đứng dậy rời đi.

Trần Thương thấy Tần Duyệt không có chuyện gì, giống như không có chuyện gì đi ra ngoài, giả vờ như cái gì cũng không nhìn thấy.

Chỉ cần Tần Duyệt không có việc gì là được.

Nói thật, khi Trần Thương nghe thấy Tần Duyệt kêu to, một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu.

Tần Duyệt quay người rời đi, bỗng nhiên trông thấy Trần Thương đi vào, trong lòng vui mừng, một loại cảm giác thỏa mãn ở trong tim.

Nhưng cô sẽ không đần độn kéo Trần Thương qua, giống như trong phim truyền hình nói đây là bạn trai mình.

Làm vậy tuyệt đối là kiếm chuyện cho Trần Thương chơi.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt còn cố ý trừng mắt Trần Thương:

- Anh rất rảnh à?

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- À! Tôi đến lấy chút Povidone, bên cạnh đã không còn

Nói xong Trần Thương tiện tay cầm bình cồn chạy đi.

Tần Duyệt cười lạnh một tiếng, không có vạch trần anh.

Trần Thương nhìn sang Trương Phàm nằm dưới đất, lập tức cảm thấy rất hả giận.

Tán gái tán mà đến phòng cấp cứu, thật sự là không biết sống chết.

Nơi này, trong tay ai không có mấy nhân mạng chứ?

Chậc chậc chậc.

Đáng đời...

Nghĩ tới đây, Trần Thương lòng đầy đắc ý rời đi.

Đặc biệt là nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tần Duyệt, tôi muốn tìm người yêu thì càng làm cho Trần Thương thêm kích thích.

Sau khi Trần Thương tan tầm thì hướng thẳng đến Đông Đại Nhất Viện.

Trên đường đi, Trần Thương càng phát ra cảm thấy Tần Duyệt cô gái nhỏ này không tệ.

Có nguyên tắc

Có trí thông minh

Vóc dáng cũng tốt

Emmmm...

Quan trọng nhất chính là có ánh mắt, biết rõ tìm đồng nghiệp làm chồng, đúng vậy nha, bệnh viện chúng ta tự sản tự tiêu đều không đủ, còn có thể chạy đến ruộng nhà khác?

Không thích hợp

Nghĩ tới đây, bước chân của Trần Thương vui sướng mấy phần.

Đến ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất viện, chợt phát hiện phòng làm việc đóng kín cửa, giống như còn chưa tan tầm.

Không biết bên trong thảo luận cái gì, Trần Thương thấy thế, dứt khoát đứng ở cửa ra vào đợi.

Bên trong thảo luận một ca bệnh nghi nan.

Trần Thương cũng muốn vào trong nghe một chút, nhưng bây giờ vào trong quấy rầy hội nghị có chút không lễ phép.

Hơn nữa chính mình cũng không phải bác sĩ trong khoa, đi vào càng thêm lúng túng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương vẫn quyết định ngồi chờ ở bên ngoài.

Khi Trần Thương nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền đến thanh âm, lập tức ngẩn người

- Đây chính là ca phẫu thuật được thực hiện ở trong phòng cấp cứu, tôi hi vọng mọi người lấy đó mà làm gương, bỏ đi tính cách kiêu ngạo tự mãn

- Người ta là bác sĩ khoa cấp cứu đều có thể làm phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim đến tình trạng này, chúng ta thì sao? Chúng ta là nhân viên ngoại khoa tim chuyên nghiệp...

Trần Thương không khỏi ngẩn người

Sao anh có cảm giác chủ nhiệm Hạ Cao Phong miêu tả có chút quen thuộc, đây là chính mình à?

Chương 389: Buồn Tẻ

--

Sau khi xem hết video Trần Thương làm phẫu thuật ở phòng cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện xong, trong lòng Vương Hướng Quân cảm giác rất khó chịu.

Cũng là khoa cấp cứu

Chỗ thua kém làm sao lại lớn như vậy chứ?

Lại nói, khoa cấp cứu Đông Đại Nhất viện chính là phòng ban đứng đầu ở thành phố An Dương, mà khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện mới là phòng ban lạc hậu.

Cho tới nay đều là như vậy

Thế nhưng ngày hôm qua, một ca phẫu thuật kia đã đổi mới cách nhìn của Vương Hướng Quân.

Ẩn ẩn cảm thấy bị Lý than đen nghịch tập.

Cái này sao có thể?

Sau khi Vương Hướng Quân trở về, càng thấy hổ thẹn, càng nghĩ càng không thoải mái, quyết định cho bác sĩ khoa cấp cứu Đông Đại bệnh viện học một khóa

Nhìn khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện người ta thế nào?

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân lại trở lại Tỉnh Nhị Viện, copy một bản video phẫu thuật.

Bởi vì là phòng khám gấp phẫu thuật, vì vậy nên phẫu thuật là phải được ghi chép, đây cũng là bằng chứng duy nhất.

Khi Vương Hướng Quân đưa tay muốn lấy video, Lý Bảo Sơn cao hứng, hưng phấn, gọi là đắc ý.

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân tức nghiến răng nghiến lợi.

Đã bao lâu rồi Lý Bảo Sơn không vui vẻ như vậy, phòng ban của mình xuất hiện nhân tài, mà lại làm một ca phẫu thuật có ý nghĩa phi phàm như vậy, đây đối với Lý Bảo Sơn cùng khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện mà nói đều là một chuyện làm nở mày nở mặt.

Hơn nữa, mặc dù bọn họ không tham dự ca phẫu thuật này từ đầu tới đuôi, nhưng trên cơ bản là nhìn từ đầu tới đuôi, loại trừ ngay từ đầu mở ngực không thấy, phẫu thuật chi tiết rõ mồn một trước mắt.

Đây là một ca phẫu thuật kinh điển, đây là Đào Mật đánh giá.

Có thể để cho một chủ nhiệm ngoại khoa tim cấp đại sư đưa ra đánh giá như vậy, có thể nghĩ trình độ phẫu thuật của Trần Thương có bao nhiêu ưu tú.

Vì vậy, Vương Hướng Quân càng nghĩ càng trong lòng càng không thoải mái, càng nghĩ càng thấp thỏm.

Lý Bảo Sơn này đến cùng mang theo một đám binh lính thế nào

Còn có tiểu Trần này có bao nhiêu lợi hại

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân quyết định cầm video phẫu thuật này trở về gõ một đám kia tiểu bác sĩ khoa cấp cứu, để bọn họ hiểu rõ sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, cấp cứu Tỉnh Nhị Viện người ta có thể từ mình mở ngực làm phẫu thuật ngoại tim

Hơn nữa, mấu chốt nhất là gặp nguy không loạn

Tự mình đi cùng người bệnh đến khoa X-Quang làm kiểm tra.

Loại tinh thần này, thật sự là đáng quý

Mặc dù không phải cổ vũ bác sĩ khác làm như thế, nhưng làm như vậy làm cho lòng người thật ấm áp

Và thể hiện ra một người phẩm chất.

Chẩn đoán được thoát vị hoành màng ngoài tim cộng thêm màng tim lấp đầy, cấp tốc đưa ra quyết định phẫu thuật gấp ở phòng khám, đồng thời phẫu thuật thành công, đây chính là năng lực cùng quyết đoán

Làm một cái bác sĩ khoa cấp cứu, hai loại phẩm chất này quá quan trọng

Vừa phải có nhân tâm hậu đức, lại nhất định phải có quyết đoán quả cảm, còn phải có năng lực

Ba cái hợp nhất, năng lực này đã có thể trở thành một bác sĩ ngoại khoa rất giỏi.

Vương Hướng Quân càng nghĩ càng cảm thấy trông mà thèm

Đáng tiếc, Lý than đen hiện tại bao che Trần Thương cực kỳ chặt chẽ, căn bản không có cách nào xuống tay, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể điều giáo đám người dưới tay mình, tiếp đó, tranh thủ xem có thể đưa vào mấy nhân tài không tệ hay không.

Cùng ngày, Vương Hướng Quân giảng video phẫu thuật này rõ ràng rành mạch đầu đuôi ngọn nguồn cho mọi người một phen

Đương nhiên, Vương Hướng Quân ẩn giấu đi tên thật, dù sao video phẫu thuật cũng nhìn không ra là Trần Thương, duy nhất có thể chứng minh Trần Thương chính là giọng nói của anh trong khi phẫu thuật.

Nhưng nếu không phải người quen thuộc thì ai biết đó là giọng nói của Trần Thương

Bác sĩ khoa cấp cứu của Đông Đại Nhất Viện nghe xong lời nói của Vương Hướng Quân, xem hết phẫu thuật.

Nhao nhao trầm mặc.

Nói thật, bọn họ cũng không biết nói cái gì.

Bọn họ đều là bác sĩ cấp cứu, đều biết loại tình huống nguy cấp kia.

Thế nhưng khi để tay lên ngực tự hỏi một cái, nếu mình gặp phải tình huống này nên làm như thế nào?

Có thể làm những gì, có làm được như thế hay không?

Đây đều là vấn đề

Nghĩ tới đây, mọi người trầm mặc không nói, bùi ngùi mãi thôi.

Vương Hướng Quân nhìn mọi người nói:

- Hôm nay, tôi cho mọi người xem video này, không có ý gì khác, tôi chỉ hi vọng mọi người hiểu rõ, trách nhiệm cùng gánh nặng trên người bác sĩ cấp cứu có bao nhiêu?

- Chúng ta càng cố gắng một phần, thì sẽ có nhiều hơn một phần để cứu một sinh mệnh

- Đương nhiên, tôi không phải cổ vũ mọi người làm phẫu thuật gấp trong phòng cấp cứu, tôi là muốn nói cho mọi người, nhất định phải đề cao năng lực của mình, thời điểm đối mặt các loại tình huống khẩn cấp, có thể gặp nguy không loạn, cứu vớt người bệnh

Vương Hướng Quân không nói ra tên của Trần Thương.

Bởi vì Trần Thương chỉ có hơn hai mươi tuổi, mà bác sĩ ở đây đều đã ba bốn mươi tuổi, có đôi khi, rất dễ đả thương người.

Người thành thục sẽ không cảm thấy cái gì, thế nhưng anh không thể cam đoan mỗi người biết được một bác sĩ hơn hai mươi tuổi lợi hại như thế thì sẽ có cảm giác gì?

Một video phẫu thuật này ảnh hưởng rất lớn, giống như bắt đầu từ ngày đó, bầu không khí học tập của khoa cấp cứu Đông Đại Nhất viện bỗng nhiên bắt đầu nồng hậu dày đặc hơn rất nhiều.

Trước kia, bọn họ không nguyện ý tham gia hoạt động học thuật cũng bắt đầu nhao nhao tham gia, đề cao mình.

Có đôi khi, cạnh tranh cùng tấm gương ảnh hưởng, thật có thể xúc tiến ảnh hưởng.

Video phẫu thuật bị Hạ Cao Phong của ngoại khoa tim biết được.

Dù sao cũng là ngoại khoa tim, phẫu thuật chữa trị thoát vị hoành màng ngoài tim, cộng thêm phẫu thuật trị liệu lấp đầy màng tim, một ca phẫu

thuật này là ca bệnh hiếm thấy của ngoại khoa tim, nhưng cũng là ca bệnh quan trọng.

Hạ Cao Phong cũng bị chấn kinh

Xem hết phẫu thuật, Hạ Cao Phong kinh động như gặp thiên nhân

Nếu như khoa cấp cứu chỉ học được một loại tinh thần, thì Hạ Cao Phong xuất thân từ ngoại khoa tim thông qua phẫu thuật học được rất nhiều chỗ cao thâm

Người phẫu thuật này tuyệt đối là một người lớn tuổi có tư cách chủ nhiệm và có kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật cao siêu

Không sai

Bác sĩ chủ trị căn bản không có thực lực để tỉ mỉ xử lý tốt tất cả chi tiết như vậy, mỗi một chỗ đều xử lý cực kỳ thỏa đáng, mỗi một điểm đều cực kỳ đúng chỗ, có thể xưng là đại sư

Thật sự là lợi hại

Sau khi xem xong, Hạ Cao Phong quyết định thật nhanh tổ chức hoạt động giao lưu học tập trong khoa

Nhằm vào một ca phẫu thuật này tiến hành đào tạo chiều sâu.

Vì lẽ đó, kết thúc buổi chiều tan tầm hôm nay lập tức khai triển học tập.

Lúc này, trong phòng làm việc, tất cả bác sĩ lặng ngắt như tờ, nghiêm túc quan sát một video phẫu thuật.

Tất cả mọi người đều là bác sĩ ngoại khoa tim, đối với mỗi một chi tiết nhỏ mà Trần Thương phẫu thuật, đều nghiêm túc bắt đầu phỏng đoán.

Trần Thương đứng ở cửa ra vào, càng nghe càng cảm thấy lạ, tại sao càng nghe càng cảm thấy quen thuộc.

Dứt khoát dán tại cửa sổ nhìn thoáng qua, y?

Hình ảnh bên trong rất quen thuộc...

Cái này không phải hình ảnh ngày hôm qua mình phẫu thuật à?

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt.

Video phẫu thuật của mình như thế nào lại lọt vào ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất viện?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy buồn tẻ không thú vị.

Còn tưởng rằng các người thảo luận cái gì chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát lắc đầu, đi đến bên ngoài trạm y tá, lấy ra mấy ca bệnh của Cát Hoài nhìn lại, nhìn xem có người bệnh mới nào không.

Hiện tại, ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất viện đối với Trần Thương cũng càng ngày càng quen thuộc, biết rõ là học sinh chủ nhiệm Mạnh Hi,

cộng thêm dáng dấp cũng thật đẹp trai, làm cho người khác yêu thích.

Có đôi khi, nhan sắc thật rất quan trọng, đặc biệt là ấn tượng đầu tiên.

Không nói dung mạo anh đẹp trai cỡ nào, mà là người có nét mặt hiền hoà, chỉ cần nhìn qua đã không chán ghét, thậm chí sinh lòng hảo cảm.

Chương 390: Nói Thật Rất Khó

--

Mỗi người chỉ có khi trải qua nhiều sóng gió mới có thể trưởng thành.

Lần trước ở Đông Đại Nhất viện làm phẫu thuật ở khoa cấp cứu, Cát Hoài bỗng nhiên ý thức được thiếu sót của mình

Những thứ mà bác sĩ ngoại khoa hẳn là phải có: Mắt ưng, tâm sư, tay phụ nữ.

Loại tinh thần quả cảm cùng quyết tuyệt này nhất định phải có được

Mắt ưng là chẩn đoán bệnh, là nói trúng tim đen tìm ra nguyên nhân gây bệnh.

Mà tay phụ nữ thì là kỹ năng phẫu thuật.

Những thứ này đều có thể thông qua học tập cùng rèn luyện để không ngừng đề cao.

Vì lẽ đó, sư tâm cũng là phức tạp nhất.

Bởi vì đây là một loại rèn luyện tâm trí, đối với mỗi một người hành y mà nói, đều là một sự khiêu chiến.

Cát Hoài là một người may mắn, tối thiểu anh ta còn có thể đột phá bản thân.

Kỳ thật, mỗi một lần đột phá đều là một lần thuế biến của bản thân.

Vào giờ phút này, Cát Hoài ngồi trong phòng làm việc, chăm chú xem video phẫu thuật, cảm khái không thôi

Khiếp sợ không chỉ là người làm phẫu thuật có kỹ thuật tinh thông và cao siêu.

Hơn nữa anh ta còn phải có can đảm quyết định thật nhanh trong khi ở phòng cấp cứu để đưa ra quyết định khai triển phẫu thuật

Càng xem, Cát Hoài càng kích thích, càng xem, Cát Hoài càng kích động

Bác sĩ phẫu thuật thần bí này ở trong lòng Cát Hoài có trọng lượng cao vô hạn, suýt nữa trở thành thần tượng của Cát Hoài.

Anh thề, sau lần này, nhất định phải đến khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện để tìm vị bác sĩ kia, phải kéo quan hệ lâu dài với người ta.

Cát Hoài có một loại dự cảm

Vị bác sĩ phẫu thuật cấp đại sư này, rất có thể sẽ trở thành đạo sư thay đổi cuộc đời mình.

Càng nghĩ, Cát Hoài lại càng có cảm giác muốn bành trướng.

Mà Mạnh Hi ở một bên, xem ca phẫu thuật này quả thực cũng có chút giật mình.

Cô không giống với Cát Hoài.

Cô là người đã từng chứng kiến nhiều chuyện lớn lao.

Thế nhưng dù như vậy, một ca khó như vậy lại rất nhanh được đưa ra quyết định phẫu thuật ngay trong phòng cấp cứu cũng thật khiến người ta có chút rung động.

Nước ngoài đối với việc làm phẫu thuật yêu cầu nghiêm ngặt hơn so với trong nước nhiều, loại phẫu thuật này... Mạnh Hi cảm thấy mình cũng chưa chắc đã dám làm.

Kỳ thật, cấp cứu y học bất luận là trong nước hay là nước ngoài, phát triển đều tương đối lạc hậu. Loại phẫu thuật gấp trong phòng cấp cứu này kỳ thật chỉ vẻn vẹn là một loại thao tác mang tính chất lý luận, đại đa số người đều không dám làm.

Chỉ nam mới nhất của y học mặc dù đã quy định rõ ràng, khi chèn ép tim cộng thêm thoát vị hoành màng ngoài tim gặp tình huống bất khả kháng thì có thể khẩn cấp làm phẫu thuật, nhưng có bao nhiêu người có thể quyết đoán như vậy?

Hơn nữa, trừ cái đó ra, năng lực của bác sĩ phẫu thuật là điều không thể nghi ngờ, phẫu thuật cấp đại sư so với bản thân cũng phải cẩn thận.

Một người, bất luận thiên phú có như thế nào, tinh lực đều sẽ có hạn.

Muốn làm tốt một ca phẫu thuật như vậy, không có kinh nghiệm của mấy trăm mấy ngàn lần, tuyệt đối sẽ không đạt được hiệu quả như này.

Mạnh Hi cũng muốn giao lưu trao đổi với người kia thật nhiều, ngồi xuống tâm sự thật nhiều.

Nhưng mà bỗng nhiên khi cô nghe thấy giọng nói từ bên trong phòng phẫu thuật truyền đến, vì sao lại cảm thấy có chút quen tai?

Đến cùng là ảo giác hay là... Mình cả nghĩ quá rồi.

Vì sao giọng nói này quen thuộc như vậy nhỉ?

Video phẫu thuật kết thúc.

Mạnh Hi lắc đầu, buổi tối hôm nay có thể tan tầm sớm chút, chỉ có một ca phẫu thuật, mà lại là phẫu thuật viêm màng tim, không tốn bao nhiêu thời gian, ngày mai ngày kia nghỉ ngơi thật tốt.

Có lẽ hẳn là nên đi xem chút phim, hoặc là làm một bữa ăn ngon thưởng cho bản thân.

Sau khi hội nghị kết thúc, Hạ Cao Phong nhìn mọi người, nói:

- Ca phẫu thuật hôm nay, tài liệu được gửi đến từ khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện, đây là một ca phẫu thuật buồng tim cách sán chân thực đến kinh điển, mọi người sau khi trở về, suy nghĩ thật kỹ, thứ hai lúc giao ban, tôi sẽ hỏi cảm tưởng của mọi người, được rồi, tan họp.

Mọi người nhao nhao gật đầu rời đi.

Ca phẫu thuật này, phàm là một bác sĩ đều sẽ rất có cảm xúc.

Trần Thương thấy cửa mở, lập tức hai mắt tỏa sáng, rốt cục không phải đứng bên ngoài.

Sau khi Hạ Cao Phong đi ra trông thấy Trần Thương, lập tức cười nói:

- Tiểu Trần, cậu qua đây rồi à?

Ông rất thưởng thức Trần Thương, chăm chỉ làm việc còn có thiên phú, nếu như không phải Mạnh Hi là lão sư, Hạ Cao Phong đều muốn cướp đi.

Nhưng ông cũng rất hiếu kì, vì sao Trần Thương lại không nhận Đào Mật làm lão sư chứ?

Dù sao Đào Mật cũng là lão làng trong lĩnh vực ngoại khoa tim, cùng Hạ Cao Phong đều là nhân vật nổi tiếng, nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong cảm thấy chờ lần sau gặp mặt sẽ vui vẻ mà chê cười lão Đào, dù sao bác sĩ ở bệnh viện các người không hiểu sao lại tới bệnh viện chúng tôi tìm đạo sư, nghĩ đến biểu cảm lúc đó của Đào Mật, bỗng nhiên Hạ Cao Phong rất chờ mong.

Đám người tản đi, Trần Thương đi đến.

Hai mắt Cát Hoài bỗng nhiên sáng lên:

- Tiểu Trần, đúng rồi, tôi nhớ được cậu chính là bác sĩ ở khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện à?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đúng vậy

Cát Hoài một mặt mong đợi chỉ vào video ca phẫu thuật còn mở trên tường, mặt mũi tràn đầy mong đợi nói:

- Cậu biết bệnh viện các cậu có một ca phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim được làm ngay tại phòng khám không?

- Vị bác sĩ này nhất định là đạo sư rất giỏi à? Là chủ nhiệm Đào của ngoại khoa tim làm à?

Cát Hoài liên tiếp hỏi mấy vấn đề liền, Trần Thương có chút không biết nên nói cái gì.

Mạnh Hi nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần lúc đó cậu có mặt không?

Bỗng nhiên sau khi cô nghe thấy giọng của Trần Thương, có chút quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại, rất giống với giọng nói ở trên TV.

Trần Thương gật đầu, ăn ngay nói thật:

- Ừm, có mặt.

Cát Hoài nghe xong, lập tức hưng phấn:

- Tuyệt vời! Tiểu Trần, tôi cho cậu biết, kiến thức của một ca phẫu thuật như vậy, đối với cậu có ý nghĩa phi phàm, cậu biết không?

- Cậu mau nhìn cái kỹ xảo phẫu thuật kia, cậu nhìn cái kia... Thật sự rất là lợi hại

- Đúng rồi, tiểu Trần, ca phẫu thuật này là ai làm, tôi muốn đi bái phỏng một chút

Trần Thương khụ khụ một tiếng, nhìn bộ dáng Cát Hoài hưng phấn như thế, nói thật có chút xấu hổ.

Nhưng anh cảm thấy, làm người quan trọng nhất chính là thành thật, nghĩ tới đây, Trần Thương nghiêm túc nói:

- Ca phẫu thuật này, là tôi làm...

Cát Hoài ừ một tiếng:

- Tôi hỏi chính là ai mổ chính

Mắt Trần Thương trợn tròn:

- Chính là tôi mổ chính...

Cát Hoài trợn trắng mắt:

- Chính là cậu? Màng tim đều cắt không thạo, còn làm phẫu thuật vá thoát vị hoành màng ngoài tim, độ khó tăng lên mấy cấp khó khăn có biết không?

- Không phải nói đùa với cậu đâu, mau nói cho tôi biết, tôi tìm thời gian đi bái phỏng người ta.

Trần Thương sững sờ, có chút bất đắc dĩ...

Tôi nói thật anh còn không tin thì tôi có biện pháp nào nữa.

Anh cơ hồ mỗi ngày đều gặp tôi, còn cần bái phỏng sao?

Trần Thương thở dài.

Loại chuyện này, nói không ai tin sẽ rất chật vật.

Mà Mạnh Hi rất rõ ràng cũng không tin, cô biết rõ là Trần Thương có tham dự, dù sao cũng có giọng nói của Trần Thương, nhưng khẳng định là không phải Trần Thương làm.

Dù sao, kỹ năng phẫu thuật màng tim của Trần Thương cô hiểu rất rõ, còn là cô dạy dỗ.

Trông thấy Cát Hoài cãi cọ với Trần Thương, Mạnh Hi trợn trắng mắt:

- Đi thôi, hôm nay chỉ có một ca phẫu thuật, làm xong trở về sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai ngày kia cũng nghỉ ngơi.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, tiếp tục nói:

- Hôm nay vẫn là một ca phẫu thuật viêm màng tim cấp tính, vẫn là cậu tới làm đi, tiểu Trần.

- Cát Hoài, anh giúp đỡ tiểu Trần nhiều một chút, mặc dù cậu ấy chuyên về phẫu thuật Ngoại lồng ngực, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới bắt đầu phẫu thuật màng tim, anh đến hỗ trợ phẫu thuật đi.

Sau khi Mạnh Hi bàn giao một phen, dẫn theo hai người đi đến phòng phẫu thuật.

Chương 391: Ai Vào Chỗ Nấy

Hiện tại Cát Hoài đối với Trần Thương so với khi đó còn chiếu cố nhiều hơn

Hoặc là nói rất có tinh thần trách nhiệm, cho rằng Trần Thương là một nửa học sinh của mình.

Mình không thể mang theo thành kiến cùng cảm xúc xem thường để dạy bảo Trần Thương.

Dù sao người ta mới chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, còn mình cũng ba mươi mấy.

Vì lẽ đó, hiện tại Cát Hoài đối với việc dạy bảo Trần Thương, so với đoạn thời gian trước thì có trách nhiệm hơn rất nhiều.

- Tiểu Trần, người bệnh hôm nay tương đối đặc thù, đối với cậu mà nói thì chính là một lần khiêu chiến, nếu như cậu cảm khó, cậu hãy cứ để cho tôi làm, không cần ngại

Cát Hoài nói sơ qua tình hình người bệnh cho Trần Thương, dẫn đầu dặn dò.

Trần Thương sững sờ:

- Vâng, được, cám ơn Cát lão sư, đúng rồi... Người bệnh đặc biệt ra sao?

Cát Hoài thở dài, thận trọng nói:

- Người bệnh năm nay hơn bảy mươi tuổi, nhập viện vì viêm màng tim cấp tính. Vốn dĩ cân nhắc đến tuổi tác của người bệnh tương đối lớn, trị liệu theo cách cũ là chủ yếu, không có kế hoạch phẫu thuật.

- Nhưng hiệu quả từ trị liệu châm cứu, dùng cả thuốc kháng sinh, nhưng... Hiện tại vẫn chưa có tác dụng gì.

- Tính dịch châm cứu đã thay đổi nhiều, hơn nữa có vật bài tiết mủ, vì vậy, sau khi cân nhắc tất cả mọi mặt, vì phòng ngừa bệnh tình trở nên nghiêm trọng, tình huống hiện tại của người bệnh chỉ có thể làm phẫu thuật mổ để dẫn lưu màng tim.

Sau khi nói xong, Cát Hoài tổng kết cho Trần Thương một câu, trịnh trọng nói:

- Tình huống hiện tại chính là chủ yếu có ba chỗ khó

Điểm thứ nhất: người bệnh đã bảy mươi tuổi, cho nên tính nguy hiểm tương đối cao, dự đoán bệnh tình khả năng sẽ có độ chênh lệch;

Điểm thứ hai: phẫu thuật viêm màng tim sinh mủ phức tạp hơn so với viêm màng tim cấp tính thông thường một chút;

Điểm thứ ba cũng là quan trọng nhất: nhất định phải phòng ngừa, rửa sạch phần không sạch sẽ, để tránh hình thành dính liền mãn tính dẫn đến biến chứng bệnh tim cùng buồng tim

Cát Hoài nói đến đây, có chút thấp thỏm, lo lắng cho Trần Thương, cũng là lo lắng người bệnh, vì lẽ đó ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Mạnh, nếu không ca phẫu thuật này cứ để tôi làm đi, tiểu Trần mới học được mấy ngày, tôi lo lắng cậu ta... Dù sao tình huống của người bệnh cũng tương đối đặc thù.

Cát Hoài thực sự là nói thật

Bởi vì phẫu thuật viêm màng tim cấp tính nói thì đơn giản, không cần cân nhắc quá nhiều vấn đề dự đoán bệnh tình, thậm chí độ khó của ca phẫu thuật cũng tương đối nhỏ.

Nhưng một khi viêm màng tim cấp tính phát triển thành viêm màng tim cấp tính sinh mủ, sự tình sẽ bắt đầu chuyển hướng, đây là độ khó của một ca phẫu thuật viêm màng tim.

Bởi vì sau khi sinh mủ cấp tính, có hai vấn đề cần phải quan tâm, một là ảnh hưởng đến sự dính liền của màng tim cùng trái tim, dự đoán độ chênh lệch bệnh tình, dễ gây nên biến chứng bệnh tương quan.

Cái thứ hai thì nghiêm trọng nhất, đó chính là gây nên tính co hẹp viêm màng tim mãn tính

Cái này khá là phiền toái.

Co hẹp viêm màng tim mãn tính cần làm phẫu thuật cắt bỏ bộ phận màng tim, sau đó lại vá màng tim lại, độ khó phẫu thuật sẽ gia tăng.

Mạnh Hi cũng lo lắng như vậy.

Nhưng sau khi cô cân nhắc một phen, vẫn quyết định để Trần Thương ra tay, một khi Trần Thương gặp phải vấn đề, nửa đường cô tiếp nhận là được rồi.

Dù sao độ khó cao là ở trong quá trình xử lý hậu kỳ, mà không ở phải ở giai đoạn đầu.

Mặc dù độ khó của hậu kỳ rất cao, nhưng tính nguy hiểm cùng việc mổ buồng tim bình thường để dẫn lưu không có khác biệt lớn. Để Trần Thương tới trước, tiếp đó nếu mà Trần Thương gặp trục trặc, đổi lại người khác cũng được.

Dù sao, cũng khó có được một lần có cơ hội rèn luyện.

Đối với nhân viên y tế, quan trọng nhất chính là gặp phải những căn bệnh khác biệt, tiếp đó nghĩ biện pháp giải quyết.

Điều này rất quan trọng

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu tới đi, không cần lo lắng, có chúng tôi ở đây.

Mạnh Hi chưa hề nói phẫu thuật có khó khăn nhiều hay ít, một mình Cát Hoài nói là đủ rồi, nếu nói quá nhiều sẽ tạo thành áp lực.

Vì vậy, Mạnh Hi chỉ cổ vũ Trần Thương nên nói vài câu.

Ba người cùng nhau rửa tay ở bồn bên cạnh, Mạnh Hi chợt phát hiện tay Trần Thương rất lớn, ngón tay rất dài, một đôi tay rất đẹp.

Hình như có chút quen mặt...

Trần Thương thấy Mạnh lão sư nhìn chằm chằm hai tay của mình, lập tức sững sờ

Trái tim xiết chặt, do ngày thường tu luyện tới cảnh giới hoàn mỹ nên Bảy bước rửa tay đều có chút tạm ngừng.

Đạo tâm kém chút thì bất ổn.

Trần Thương nhịn không được thở dài, Mạnh lão sư, sau này cô làm phẫu thuật có thể mặc một bộ vừa người hay không, nếu không quá nhỏ bó chặt thì chính là quá lớn trống rỗng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy áp lực lớn nhất khi mình và Mạnh lão sư cùng một chỗ làm phẫu thuật không phải ở trên bàn phẫu thuật, mà là ở bồn rửa tay...

...

Sau khi tiến vào phòng phẫu thuật, ba người mặc đồ phẫu thuật.

Lúc này, bác sĩ gây tê đã làm tốt công tác chuẩn bị, chờ đợi phẫu thuật bắt đầu.

Cát Hoài nhìn Trần Thương, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Trần cố lên

Mạnh Hi cũng khẳng định, nhẹ gật đầu.

Mà bác sĩ gây tê thì xấu hổ cười một tiếng, thận trọng lựa chọn một công việc không tệ, nhìn tiểu Trần phẫu thuật là một chuyện vô cùng sung sướng.

Trần Thương nhìn ba người họ, nhịn không được oán thầm vài câu.

Đám người các người, chuẩn bị tinh thần mà chấn kinh đi

Nghĩ tới đây, Trần Thương cố ý nhìn thoáng qua Mạnh lão sư, dù sao... Đây mới thực sự là người cần phải chấn kinh, hai người khác... Khán giả mà thôi.

Nhìn Mạnh lão sư biểu lộ kiểu không màng danh lợi, hư vô, Trần Thương bỗng nhiên rất chờ mong...

Trần Thương quay người, nhìn y tá chuẩn bị dụng cụ.

Hai mắt bắn ra ánh sáng cường giả, hai tay mở ra, trong lòng khẽ ngâm một tiếng: Dao đến

Giờ khắc này, dao phá thương khung, khí thế như hồng,

Khi Trần Thương chuẩn bị xong, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một bóng người vội vã đi vào.

Hạ Cao Phong sững sờ, vừa vặn nhìn thấy Trần Thương đưa tay, lập tức nhếch miệng cười một tiếng:

- Vừa mới bắt đầu à, vừa kịp vừa kịp! Lão Tiền vào đi.

Chỉ thấy Tiền Lượng cùng Hạ Cao Phong lén lút đi vào, không có mặc đồ phẫu thuật mà đứng ở sau lưng mọi người.

- Còn may mà không tới chậm

Tiền Lượng gật đầu:

- Ừm, chúng ta tính toán thời gian vừa kịp.

Một phen này khiến Trần Thương trợn tròn mắt.

Mẹ nó, đám người các người, khinh người quá đáng, nghiện xem kịch thật rồi à?

Hạ Cao Phong cười nói:

- Tiểu Trần bắt đầu đi.

Trần Thương trợn trắng mắt:

- Dao đến

Y tá chuẩn bị kỹ càng dao phẫu thuật nghe vậy thì hơi sững sờ, nhìn Trần Thương như vậy, nhịn không được thở dài, aizz, tư thế như vậy cũng vô dụng thôi... Đáng tiếc một bộ thân xác thối tha.

Trần Thương tiếp nhận dao phẫu thuật, bắt đầu thao tác của mình

Phẫu thuật là gây tê cục bộ, người đàn ông trông thấy nhiều chủ nhiệm tiến đến như thế, trong lòng lập tức vui mừng, xem ra đây là một ca phẫu thuật ổn.

Gây tê xong, Trần Thương bắt đầu chậm chạp nâng dao chuẩn bị bắt đầu, mà Cát Hoài đã chuẩn bị xong bông vải cầm máu.

Phương pháp mổ ngực của Trần Thương là điểm sáng trong phẫu thuật

Dù sao mỗi lần khi Trần Thương mở ngực, rạch da, tách rời bộ vị, đều rất nhẵn mịn.

Trần Thương thận trọng cắt bỏ xương sụn của sườn thứ sáu bên trái, lúc này, nhũ bên trong động mạch hở ra, Trần Thương nhìn Cát Hoài.

- Buộc ga-rô vào động mạch

Cát Hoài gật đầu, chuẩn xác không sai.

Sau khi buộc ga-rô ngăn chặn nhũ bên trong động mạch, tổ chức được tách rời, đã có thể trông thấy buồng tim.

Lúc này, cần phải xuyên qua xương sụn sườn để rạch màng tim ra, thanh trừ mủ dịch bên trong màng tim.

Hạ Cao Phong nhịn không được nhỏ giọng nói với Tiền Lượng:

- Cắt màng tim

Không chỉ có Hạ Cao Phong, mấy người trong phòng đều tràn đầy mong đợi.

Chương 392: Ban Thưởng Vượt Mức

Hạ Cao Phong bảo Tiền Lượng đến xem phẫu thuật, cũng không phải đến xem chê cười.

Mà khi Trần Thương lựa chọn vết cắt lại rất đúng chỗ.

Nói thật, mổ là phương thức mà Trần Thương am hiểu nhất, từ phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ đến phẫu thuật nội soi xâm lấn, xử lý vết thương nhỏ lại đến phẫu thuật mổ khí quản lấy dị vật ra.

Mấy loại phẫu thuật này, Trần Thương đối với thao tác mổ đều vô cùng nắm chắc đúng chỗ.

Có thể nói như vậy, thao tác mổ của Trần Thương là một loại bản lĩnh cao thâm, anh cân nhắc đến chữa trị cuối cùng, cách anh mổ không chỉ là một loại mổ, mà là một loại cân nhắc kỹ lưỡng.

Vì vậy, mặc dù ngay từ đầu Trần Thương không quá am hiểu mổ màng tim, không đủ kinh nghiệm phong phú, thậm chí mỗi lần cần hai ba dao mới có thể mổ được

Nhưng, Trần Thương đối với việc lựa chọn vết mổ đã khiến Hạ Cao Phong vô cùng khiếp sợ

Bởi vì đây là một loại lý niệm của Trần Thương

Điều này làm cho hai mắt Hạ Cao Phong quả thực đã tỏa sáng, vì vậy sau đó mời Tiền Lượng đến xem, cũng là để phân tích, hai người bọn họ hi vọng thông qua ca phẫu thuật này của Trần Thương, suy nghĩ cùng thảo luận cấp độ càng sâu chút.

Tỉ như...

Phải chăng có thể thông qua phẫu thuật mổ này đến cải thiện rất nhiều ca phẫu thuật và hiệu quả trị bệnh?

Đây là một vấn đề rất có giá trị nghiên cứu.

Đến mức vì sao Trần Thương lại cân nhắc đến những vật này, Hạ Cao Phong có thể hiểu, giải thích duy nhất chính là thiên phú.

Khả năng bản thân Trần Thương cũng không biết tại sao mình lại lựa chọn cách mổ này?

Nếu Trần Thương biết rõ suy nghĩ của hai người họ thì khẳng định sẽ cười nhạo một tiếng, dù sao phương pháp mổ của mình là thông qua lựa chọn tốt nhất từ con mắt rồi đưa ra một loại phương thức mổ, khi thực hiện

phẫu thuật đồng thời có mục đích, có thể hữu hiệu giảm xuống tổn thương, tốt hơn nữa là sẽ giảm bớt tác dụng phụ...

Nhưng khi nghe thấy lời của hai người họ, Trần Thương sẽ nhịn không được ớn lạnh một cái.

Ngay cả khoé miệng Mạnh Hi cũng nổi lên nụ cười, ý vị sâu xa.

Cát Hoài càng không nhịn được muốn bật cười.

Đương nhiên, đây không phải đang cười nhạo, mà là một loại thiện ý, đơn thuần cảm thấy... Cảm thấy xem rất hay.

Được rồi, Cát Hoài cam đoan, chính mình không có chế giễu Trần Thương, dù sao ai không phải vì để xem mà tới

Thế nhưng, ngay lúc này, tay phải Trần Thương cầm đao, nhẹ vạch một cái, màng tim trong nháy mắt mở ra

Không có chút nào sơ hở

Thiên y vô phùng

Đặc sắc tuyệt luân

Một dao kia lập tức khiến ba người trợn tròn mắt.

Hạ Cao Phong lập tức đần độn tại chỗ.

Bởi vì một dao kia của Trần Thương so với... So với chính mình có lẽ đều một chút cũng không kém

Thật, vừa rồi cách mà Trần Thương rạch ra buồng tim rất thuần thục thật sự là so với bất luận kẻ nào ở đây đều không kém.

Hơn nữa, Trần Thương đối với việc lựa chọn vết mổ vốn là rất cao thâm, tăng thêm cách rạch rất thuần thục cao siêu, một dao kia, khiến tim Hạ Cao Phong đập thình thịch.

Mà Mạnh Hi thì là trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy sự không thể tưởng tượng nổi, cái này... Trùng hợp à?

Viêm màng tim cấp tính so với buồng tim bình thường có chỗ khác biệt, mà sau khi sinh mủ càng là như vậy, vì vậy cường độ nắm chắc cùng lựa chọn vĩnh viễn không phải một con số cố định, không có nhiều ca phẫu thuật có kinh nghiệm, rất khó để thận trọng

Thế nhưng một dao vừa rồi mà Trần Thương rạch xuống, thật rất lợi hại...

Sau khi Cát Hoài nhìn thấy, chỉ hơi tò mò từng chút.

Nội tâm sững sờ: Gì đây? Vận khí không tệ

Thế mà chỉ một đao ngay lần đầu tiền đã tốt vậy rồi.

Hẳn là trùng hợp.

Nhưng mà....

Trần Thương mới chỉ vừa mới bắt đầu biểu diễn.

Sau khi rạch màng tim ra liền tiến hành mở cửa sổ dẫn lưu, lúc này, đao công của Trần Thương được anh phát huy vô cùng tinh tế

Mà quay ra nhìn trợ thủ Cát Hoài, cảm thấy hắn có chút mờ mịt.

Rốt cuộc ai là người đẩy hắn ra làm phụ trợ?

Hiện tại Cát Hoài chỉ có một cảm giác duy nhất, đó là người mà hắn đang phụ trợ chính là AD số một thế giới

Vốn tưởng rằng phụ trợ sẽ thống kê quá trình AD chậm rãi xanh lên.

Mà thật không ngờ tới, mới bắt đầu có 3 phút, mà đã có thể một mình trực tiếp giết Ad và phụ trợ của đối phương

Mà... Bản thân mình làm phụ trợ như vậy mà không được hỗ trợ?

Đúng là con mẹ nó chứ.

Đã nói là phụ trợ sẽ mang theo Ad siêu thần?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Rõ ràng lần này nhân vật phẫu thuật chính là Cát Hoài, giờ bỗng nhiên lại có chút hoài nghi về vấn đề này.

Từ đầu tới giờ hắn không chỉ ngẩng đầu một lần, cốt yếu là để nhìn xem rốt cuộc thì người làm phẫu thuật đứng đối diện hắn có phải là Trần Thương hay không.

Trần Thương, đúng là Trần Thương

Cái này thật sự là không sai

Nhưng mà người phẫu thuật chính là ai?

Rốt cuộc có phải là Trần Thương hay không?

Cái này mới tách ra mấy ngày?

Cũng chưa đến hai ba ngày đâu?

Mới ba ngày không gặp kẻ sĩ, có thể lau mắt để nhìn tiếp thật sao.

Nghĩ tới đây, nếu không phải hiện tại Cát Hoài đang đeo găng tay, thì hắn rất muốn đưa tay lên xoa xoa con mắt, nhìn xem có phải là đầu óc mình bị đổ nước vào đến úng rồi không.....

Cái này quá huyền ảo.

Trong đầu hắn còn nhớ rõ mới ba ngày trước thủ pháp của Trần Thương vẫn còn non nớt như cũ.

Thế nhưng hiện tại, ngay vào thời điểm này, Trần Thương rạch buồng tim ra, lưu thuật thật sự vượt ra khỏi tầm nhận biết của Cát Hoài.

Bởi vì... kỹ năng phẫu thuật so với chính bản thân anh ta còn tốt hơn nhiều.

Ngay cả lúc còn là nghiên cứu sinh, thầy giáo của mình là Hạ Cao Phong chủ nhiệm cũng đâu có trình độ như thế?

Hạ Cao Phong đứng sau lưng, nuốt một ngụm nước miếng, chấn kinh một lúc lâu, miệng há lâu đến mức bị khô.

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Hạ Cao Phong rơi vào trầm mặc.

Mẹ nó chứ, đây là loại yêu nghiệt gì đây?

Hạ Cao Phong sinh lòng ác ý, muốn giữ Trần Thương lại trong viện Đông Đại Nhất

Ngoại khoa tâm của Đông Đại Nhất viện đang rất cần một nhân tài như vậy

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong thâm ý nhìn thoáng qua Trần Thương, sau đó lại quay người liếc mắt với Tiền Lượng, nhỏ giọng nói:

- Lão Tiền, nói chuyện một chút đi

Tiền Lượng đã sớm nhìn ra tâm tư của ông bạn Hạ Cao Phong, hắn như đang suy nghĩ gì đó, sắc mặt trầm tư gật nhẹ đầu:

- Đi, ra ngoài rồi nói

Hạ Cao Phong vốn tưởng rằng bản thân làm tốt sẽ được một xuất chuẩn bị đi hiệp thương, nhưng rốt cuộc... Trần Thương lại thay phiên làm phẫu thuật rửa sạch màng tim, khiến trong lòng hắn lộp bộp

Thủ pháp rất quen thuộc

Mủ dịch màng tim được rửa sạch, rửa sạch vật bài tiết.... Nhìn thao tác phẫu thuật kiểu này thì thấy đơn giản.

Nhưng thực chất lại không phải thế

Đặc biệt là tính vật bài tiết mủ, nếu như rửa mà không sạch, rất dễ khiến cho trái tim và màng tim dính liền lại với nhau, như vậy sẽ tạo ra bất lợi nghiêm trọng ảnh hưởng đến quá trình khôi phục trái tim sau này.

Nên thủ pháp để rửa sạch những thứ này bao gồm rất nhiều yếu tố

Tinh tế

Tinh xảo

Toàn diện

Giống như đã thấy điều gì đó...

Đột nhiên, vào lúc này Trần Thương bất ngờ lên tiếng:

- Nước muối sinh lí

Vào giờ nhắc hiện tại, Hạ Cao Phong đã chính thức rơi vào trạng thái hôn mê rồi

Ngay cả Mạnh Hi cũng hôn mê luôn rồi

Đúng là thượng đẳng

Giọng nói và các trình tự thao tác của Trần thương giống hoàn toàn với người ở trong video.

Chính là cậu ta?

Chương 393: Con Người Ai Cũng Có Chí Hướng Riêng

Hai mắt Mạnh Hi bỗng nhiên trừng to, nói thật hiện tại trong lòng cô cực kỳ lo lắng bất an.

Thật sự, chuyện này khiến cô có chút rung động.

Bởi vì cho tới bây giờ cô vẫn không nghĩ tới Trần thương chính là người làm phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim người trong phòng cấp cứu kia.

Nhưng mà, hiện giờ cô lại vô cùng kiên định tin tưởng.

Rất có thể Trần Thương là người như thế.

Thủ pháp phẫu thuật tương tự

Trình tự phẫu thuật tương tự

Giọng nói tương tự

...

Đã có rất rất nhiều điểm tương tự rồi.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi có chút không thể tưởng tượng nổi, vốn tưởng rằng người thực hiện trong đó là một chủ nhiệm cấp cao, thật không ngờ lại chính là một vị bác sĩ bình thường, hơn nữa.... Lại chính là học sinh của mình.

Nghĩ tới đây, hô hấp Mạnh Hi cảm giác có chút gấp rút, nội tâm có vài kích động nhỏ, cũng có chút xúc động

Thấp thỏm

Phức tạp

Còn không hiểu sao lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Nói thật, loại cảm giác này quá kì quái

【Đinh! Ngài thao tác thành công khiếp sợ Mạnh Hi lão sư, đồng thời vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, thu hoạch được vượt mức ban thưởng: 1, độ thiện cảm + 15; 2, Nhận được ngẫu nhiên một kỹ năng cấp thấp của Mạnh Hi.】

Trần Thương nhận đến hệ thống nhắc nhở thật không có bất kỳ cái gì đắc ý.

Anh cam đoan, tối đa anh cũng chỉ cười thầm không đến mười phút, cộng thêm tối về một đêm.

Nhìn thấy Mạnh Hi giật mình, Trần Thương đột nhiên cảm thấy thoải mái cảm giác bùng nổ

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Trần Thương thận trọng rửa sạch, sau đó khâu vết mổ, đặt ống thông...

Từng bước một, đâu vào đấy, không nóng không vội.

Lúc này, Hạ Cao Phong đã chắc chắn

Trần Thương chính là người ở khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện làm phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim

Chấn kinh

Thật sự là chấn kinh

Cậu ta mới bao nhiêu tuổi?

Hơn hai mươi tuổi đã có thể làm được tình trạng này, thật là có chút khó có thể tưởng tượng.

Nếu như nói tuổi trẻ là vốn liếng, mà hiện tại Trần Thương chính là nhà tư bản

Mà nhà tư bản này hết lần này tới lần khác còn có gia tài bạc triệu

Thật sự là đáng sợ.

Hạ Cao Phong càng nhìn Trần Thương, càng cảm thấy là bảo bối.

Nhân tài như vậy, lưu tại chỗ Lý Bảo Sơn thực sự là có chút phung phí của trời.

Nhân tài như vậy hẳn là đặt ở tâm ngoại khoa mới có thể phát sáng phát nhiệt.

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong quyết định phải nói chuyện này với Tiền Lượng, nhìn xem có thể đào Trần Thương tới hay không.

Đây chính là tiềm lực.

Lúc này, ánh mắt Hạ Cao Phong nhìn Trần Thương, ánh mắt tràn đầy giống như Tiền Lượng...

Mà Tiền Lượng cũng có chút như nằm mơ

Người này... Tiểu Trần mặc dù là khoa cấp cứu, nhưng làm phương hướng phẫu thuật không phải phổ ngoại cùng ngoại gan mật à?

Đối với Trần Thương, Tiền Lượng vẫn rất hiểu rõ.

Thậm chí có thể nói là rất có quyền nói chuyện.

Dù sao ông là tự mình chứng kiến Trần Thương thông qua khảo hạch biên chế của tỉnh Nhị viện.

Một ca phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ kia đã khiến Tiền Lượng hai mắt tỏa sáng.

Về sau, còn có phẫu thuật túi mật cho Phòng lão tiên sinh...

Một loạt chuyện này đều để trước mắt anh sáng lên có chút rung động.

Thế nhưng vô luận rung động như thế nào, lúc này trông thấy Trần Thương đứng trên bàn phẫu thuật ngoại khoa tim, làm ca phẫu thuật lợi hại như thế này, anh đều có chút chấn kinh.

Thật chẳng lẽ có người có thể làm đến vượt giới thành công sao?

Trần Thương từ ngoại khoa gan mật đến ngoại khoa tim, một chút giới hạn không có à?

Trong lúc anh đang hiếu kỳ thì đột nhiên phản ứng kịp một chuyện.

Đó chính là Trần Thương khác với mình.

Trần Thương cũng không chỉ là bác sĩ ngoại khoa gan mật mà là bác sĩ khoa cấp cứu.

Hơn nữa Trần Thương là tốt nghiệp khoa chính quy

Hai cái điều kiện này kết hợp lại với nhau...

Tiền Lượng đột nhiên cảm thấy đây là có khả năng

Bởi vì ngay từ đầu Trần Thương tư duy liền không có cố định, cho nên không bị ảnh hưởng với phương hướng nghiên cứu theo một hướng duy nhất, mà cùng lúc đó cậu ta ở khoa cấp cứu có thể nói là học pha tạp tất cả mọi thứ.

Cấp cứu là một phòng ban làm mọi thứ.

Nơi này là bệnh viện Hoàng bộ trường quân đội.

Có thể nói bất kỳ một nhân tài trong lĩnh vực nào đều có thể đạt được thi triển.

Vì như thế, Trần Thương thật sự là học được rất nhiều thứ từ đại võ đài này.

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng không khỏi hơi xúc động.

Có lẽ, ngoại khoa gan mật, ngoại khoa tim những nơi này đều không phải sân khấu thích hợp nhất với Trần Thương mà là khoa cấp cứu

Bởi vì Trần Thương thật sự quá toàn năng.

Giờ khắc này, Tiền Lượng nhìn Trần Thương có chút kinh ngạc.

Có lẽ trong nước, Trần Thương có thể trở thành chuyên gia đệ nhất trong lĩnh vực cấp cứu?

Cấp cứu... Là ngành học mới, không có người đạo sư nào chính là lĩnh vực cấp cứu, đại đa số đều có một cái chuyên nghiệp.

Thế nhưng Trần Thương lại khóa chặt chuyên nghiệp của mình ở khoa cấp cứu.

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng lại có chút sợ.

Tiền đồ bất khả hạn lượng

Thật sự là như vậy.

Nếu như Trần Thương thật có thể trở thành chuyên gia trong lĩnh vực cấp cứu, đường mà những người đi trước chưa từng đi qua, tuyệt đối cậu ta sẽ lưu danh sử sách, thành tích đối với phát triển sự nghiệp, khỏe mạnh nhân loại trước nay chưa từng có.

Cấp cứu

Giống như chưa từng có một người có thể làm được tất cả phẫu thuật cấp cứu, bất luận là Đông Đại Nhất Viện hay là Tỉnh Nhị Viện, bất luận là Vương Hướng Quân hay là Lý Bảo Sơn, bọn họ đều chỉ am hiểu một lĩnh vực nào đó mà thôi.

Nhưng hôm nay, Tiền Lượng loáng thoáng đã thấy hình thức ban đầu của Trần Thương.

Ông không biết khi Trần Thương mở ra hai cánh, như diều gặp gió bay lên chín vạn dặm mình có thể trông thấy hay không.

Vào giờ phút này, Tiền Lượng chỉ muốn trợ giúp người thanh niên này, thực hiện giấc mộng của cậu ta

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng không còn chấp nhất Thương muốn đến Đông Đại Nhất viện hay không.

Bởi vì bất luận ở nơi nào, Trần Thương đều là một tồn tại lấp lánh.

Cát Hoài có chút trầm mặc, nếu như ngay từ đầu dao thứ nhất của Trần Thương là trùng hợp, những dao sau đó là cái gì?

Cát Hoài không phải người ngu

Anh biết rõ, Trần Thương đây không phải trùng hợp. Mà là thiên phú! Là năng lực! Là trình độ

Anh ta an tĩnh nhìn Trần Thương phẫu thuật, thận trọng hỗ trợ, không có ý khác.

Lúc này, sao anh còn không rõ, tuyệt đối Trần Thương lặng lẽ học thêm ngoài giờ, mà lại là khóa học VIP.

Thật rất lợi hại?

Mới làm bao lâu, đã có đề cao lớn như thế.

Đợi một thời gian, cậu ta sẽ trưởng thành đến tình trạng gì.

Nghĩ tới đây, Cát Hoài không khỏi không cảm khái một tiếng: Thật khoác lác

Phẫu thuật chậm rãi tiến hành.

Được sự giúp đỡ của Cát Hoài, rất nhanh tới giai đoạn kết thúc.

Cát Hoài nhìn Trần Thương, chân thành cảm khái một tiếng:

- Tiểu Trần, thiên phú cậu thật tốt! Mới có mấy ca phẫu thuật, cậu đã phát triển đến tình trạng này, đoán chừng không được bao lâu nữa có thể vượt qua tôi.

Cát Hoài nói là lời trong lòng, Trần Thương thiên phú rất cao, thế nhưng cũng cần học tập và không ngừng phẫu thuật, học kỹ năng mới.

Dù sao phẫu thuật màng tim vẻn vẹn chỉ là mở ra cửa lớn trái tim mà thôi.

Hiện tại mới có thể nhìn thấy trái tim.

Trần Thương cười nhạt một tiếng:

- Đều là Cát lão sư dạy thật tốt.

Cát Hoài nghe xong, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Đúng

Trần Thương phẫu thuật đều là chính mình một tay dạy dỗ.

Chẳng lẽ... Chính mình có thiên phú ẩn tàng nào đó khác với người thường?

Có lẽ mình rất dễ dẫn dắt ra người mạnh?

Nghĩ tới đây, Cát Hoài nhịn không được rơi vào trầm tư.

Có lẽ...

Mình thật rất mạnh! ?

Nghĩ tới đây, Cát Hoài quyết định khi nào có thời gian thì nghĩ lại tổng kết.

Dù sao, con người ai cũng có chí hướng riêng.

Chương 394: Tuyệt Không Ảnh Hưởng

Phẫu thuật kết thúc, Mạnh Hi nhìn hai tay Trần Thương, sao còn không rõ vì sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

Bởi vì đây chính là đôi tay trong video phẫu thuật kia

Hai người căn bản chính là một người

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi bỗng nhiên muốn cười.

Vừa rồi bọn họ hỏi Trần Thương, bọn họ còn không tin.

Hiện tại tin chưa?

Rung động...

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong lòng Mạnh Hi sinh ra một loại cảm giác kiêu ngạo không hiểu

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, cười nói:

- Phẫu thuật thoát vị hoành màng ngoài tim cậu làm rất không tệ! Chi tiết xử lý cũng rất tốt.

Cát Hoài vừa vặn nghe thấy:

- Cái gì phẫu thuật? Thoát vị hoành màng ngoài tim? Đây không phải một ca phẫu thuật sinh mủ viêm màng tim cấp tính à?

Hạ Cao Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hận không thể đem Cát Hoài nấu rồi tái tạo một cái, trực tiếp nói ra:

- Hôm nay anh xem video, anh quên rồi à? Một ca phẫu thuật phòng cấp cứu thoát vị hoành màng ngoài tim cộng thêm chèn ép tim chính là tiểu Trần làm

Sau khi nói xong, còn cảm thấy chưa hết giận, nhỏ giọng thầm thì một câu:

- Đầu óc heo...

Cát Hoài nghe được về sau, lập tức mắt trợn tròn, trừng to mắt nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Cậu!... Cậu... Cậu

Một tuần sau công tác tiếp tục cường độ cao, Trần Thương khó được nghênh đón hai ngày nghỉ.

Trần Thương nghỉ ngơi một ngày thứ bảy, cũng không đi đâu cả.

Chỉ muốn ngủ đến tự nhiên tỉnh, tỉnh lại nằm ở trên giường nhìn điện thoại, xem video, xem phim, đọc tiểu thuyết, giữa trưa gọi thức ăn ngoài, buổi chiều tiếp tục ngủ, buổi tối thức đêm xem kịch.

Một ngày như vậy nhất định rất phong phú

Có đôi khi Trần Thương đặc biệt chờ mong có một ngày chính mình sinh hoạt như vậy.

Cái gì cũng không cần nghĩ, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác liền nghỉ ngơi, liền đi ngủ.

Buổi tối cho cha mẹ gọi điện thoại, thao thao bất tuyệt nửa giờ, căn dặn Trần Thương có thời gian được tìm người yêu.

Thuận tiện cũng gọi điện thoại cho Trần Lạc, nhưng gần đây cậu ta còn bận hơn cả mình.

Trần Thương không biết, học viện Truyền Thông bận rộn như vậy à?

Gần đây, sự nghiệp Phó Ngọc Lan phát triển rất thuận lợi, trở lại đội vũ đạo tất cả mọi người đều thấy được biến hóa của cô.

Chỉnh hình trong lĩnh vực này không tính là chuyện ghê gớm gì.

Chỉnh ngực càng là không quan trọng.

Dù sao phụ nữ dễ dàng nhất tiếp nhận chỉnh hình.

Không tính bởi vì cái khác, mà là bởi vì các cô luôn luôn giỏi tìm đủ kiểu lý do thuyết phục chính mình.

Phụ nữ chính là một loại sinh vật kỳ quái như vậy.

Người khác nói phục cô rất khó.

Nhưng nếu bản thân tự thuyết phục chính mình lại rất dễ dàng.

Tựa như một thỏi son môi, các cô luôn có thể tìm được đủ kiểu lý do mua sắm, lên cao đến nhân sinh triết lý, xuống đến dân sinh muôn màu.

Phó Ngọc Lan về đơn vị nháy mắt hấp dẫn mọi người ánh mắt.

- Ta đi

- Lan Lan, cô đây là... Hai lần phát dục?

- Cô gặp qua hai lần phát dục như thế chưa? Đây tuyệt đối là làm ra! Đến, Lan Lan nói cho chúng tôi, làm sao làm được?

- Đúng vậy, Lan Lan, cô cho chúng tôi nhìn xem thôi, chúng ta nhìn xem hiệu quả thế nào

...

Toàn bộ phòng luyện múa bên trong phi thường náo nhiệt, bảy tám thiếu nữ vây quanh Phó Ngọc Lan thành một vòng.

Một đám người hiếu kỳ nhìn chằm chằm biến hóa mới của cô, nếu không phải Phó Ngọc Lan che tay ở trước ngực, nguyên một đám đã sớm ra tay bóp thử

Có thể nói, mọi người đối với biến hóa của Phó Ngọc Lan tràn ngập tò mò, ăn mặc quần áo huấn luyện bó sát người, dáng người phác hoạ có lồi có lõm, cực kỳ mê người

Có thể nói đường cong cùng cảm giác đẹp đẽ của người phụ nữ đều rất tốt quy hoạch ra.

Lúc này, Phó Ngọc Lan đứng ở trong đám người, cực kỳ loá mắt

Dù sao sân khấu biểu hiện ra không chỉ là biểu diễn vũ đạo, còn bao gồm thân thể mỹ cảm, đường cong..., thiếu một thứ cũng không được.

Trong lòng Phó Ngọc Lan tự nhiên vô cùng vui vẻ, trong lòng đắc ý cũng là phát huy vô cùng tinh tế.

Dù sao chính cô nhìn mình trong gương không chỉ một lần.

Mỗi ngày tỉnh lại, chuyện đầu tiên cô làm là nhìn chằm chính mình trong gương, trong lòng vẫn có chút khó có thể tin.

Hiện tại rốt cục hoàn toàn khôi phục, có thể về đơn vị khiêu vũ, thấy bộ dạng của mọi người, Phó Ngọc Lan đột nhiên cảm thấy một trăm vạn này không có chút nào thua thiệt

Phó Ngọc Lan nhìn bên cạnh bọn nữ lưu manh này, lập tức bất đắc dĩ ngồi xổm người xuống, sợ đám người này xé quần áo mình

Dù sao...

Đội vũ đạo kể cả huấn luyện viên cũng đều là nữ.

Các cô thật có thể làm được.

Ngay khi mọi người chuẩn bị xuống tay thì huấn luyện viên đi đến.

Mọi người vội vàng xếp thành hàng, chuẩn bị sẵn sàng.

Đội vũ đạo bọn họ thuộc về công ty giải trí truyền thông thuộc đội ngũ vũ đạo, cùng tất cả công ty giải trí lớn đều có hợp tác, bình thường ra ngoài thường nhảy vũ đạo.

Mà một chi đội ngũ này nhưng là đội ngũ minh tinh, thu hoạch được không ít giải thưởng.

Huấn luyện viên sau khi đi vào nói:

- Mọi người im lặng, tôi có một chuyện muốn nói.

Mọi người vội vàng đứng im trong đội ngũ, vểnh tai, nghiêm túc nghe.

Huấn luyện viên cười nói:

- Là một chuyện tốt, công ty quyết định hợp tác với đoàn nghệ thuật dân gian Tây Hà, cùng nhau tập luyện một bài vũ đạo, tranh thủ năm nay có thể lên tiết mục cuối năm.

Lời này vừa nói ra, mọi người yên tĩnh.

Dù sao hàng năm công ty đều sẽ chuẩn bị lên tiết mục cuối năm.

Thế nhưng tiết mục cuối năm xưa nay không đến lượt bọn họ.

Năm nay phải cùng thường ngày.

Đến mức hợp tác cùng cái gì đoàn nghệ thuật dân gian, năm nào không hợp tác?

Thật sự cho rằng lên tiết mục cuối năm đơn giản như vậy à.

Huấn luyện viên phủi tay:

- Được rồi, trước huấn luyện hình thể, tiếp đó làm nóng người, chuẩn bị bắt đầu huấn luyện.

Hoạt động luyện tập bắt đầu, huấn luyện viên con mắt tùy ý nhìn lại.

Bỗng nhiên trông thấy biến hóa của Phó Ngọc Lan, lập tức ngây ngẩn cả người.

Sắc mặt cô biến đổi, vội vàng đi tới, nhìn Phó Ngọc Lan, giọng nói có chút nghiêm khắc:

- Ai bảo cô chỉnh?

Cô đánh giá Phó Ngọc Lan vẫn còn rất cao, dù sao cũng là một thiếu nữ rất có thiên phú, cũng rất cố gắng.

Thế nhưng lúc này, cô nhìn thấy Phó Ngọc Lan làm phẫu thuật bơm ngực, lập tức có chút không vui.

Dù sao cô ta là khiêu vũ, mỗi ngày vận động cường độ lớn như vậy, chỉnh ngực khẳng định sẽ có ảnh hưởng rất, bất lợi.

Trường hợp như vậy không phải số ít.

Phó Ngọc Lan thấy huấn luyện viên phê bình mình, lập tức mặt đỏ lên, nói thật, huấn luyện viên đối với cô rất tốt, trong lòng cô cũng biết, hiểu rõ huấn luyện viên là vì tốt cho cô, vì vậy nên cô cũng giảo biện.

- Tôi vừa chỉnh... Nhưng thưa huấn luyện viên, không ảnh hưởng. Sẽ không ảnh hưởng chút nào

Phó Ngọc Lan đã sớm xác định, cái đồ chơi này rất giống thật, không chỉ có đẹp mắt dùng tốt, hơn nữa trọng yếu nhất chính là mười điểm ổn định, cũng không biết Trần Thương đến cùng là thế nào cấy ghép vào, thật rất có trình độ.

Huấn luyện viên nghe xong, mặt đen lại:

- Cô cả ngày đừng nghe những người kia nói hươu nói vượn, cô cũng không nghĩ một chút, cô là khiêu vũ, tính cân đối hình thể, tính phối hợp chỉnh thể rất trọng yếu, hơn nữa mỗi ngày đều nhảy tới nhảy lui, tính an toàn cũng phải cân nhắc

Nói tới đây, giọng nói của huấn luyện viên chậm lại mấy phần.

Phó Ngọc Lan vội vàng nói:

- Huấn luyện viên, không ảnh hưởng, tuyệt không ảnh hưởng, thật! Không tin tôi nhảy một đoạn cho cô nhìn xem.

Chương 395: Chỉnh Ngực, Một Trăm Vạn

Lúc này, xung quanh những thiếu nữ trong đội vũ đạo lập tức sáng mắt lên.

Nói thật, các cô cũng rất chờ mong, dù sao nữ nhân nào không muốn chính mình càng thêm hoàn mỹ một chút.

Thế nhưng tựa như huấn luyện viên nói như vậy, cái nghề của các cô này có thể chỉnh à? Không có cái gì bất lợi ảnh hưởng à?

Nghĩ tới đây, mọi người đều tò mò nhìn Phó Ngọc Lan, nếu như... Phó Ngọc Lan thật không ảnh hưởng, các cô cũng muốn đi chỉnh một cái.

Thiếu nữ, ai không có cái lòng thích cái đẹp.

Huấn luyện viên thấy thế, do dự một chút, nguyên bản cô còn nghĩ bồi dưỡng trọng điểm Phó Ngọc Lan, năm nay vũ đạo tiết mục để cô làm C vị, thế nhưng... Đừng ra vấn đề gì

Nghĩ tới đây, huấn luyện viên có chút đắn đo một phen:

- Được thôi, cô đến một đoạn bản mo-rát, sau đó tới đoạn làm nóng người, tôi xem một chút.

Phó Ngọc Lan gật đầu, lập tức đứng dậy biểu diễn, bắt đầu.

Một màn biểu diễn liền làm mọi người trợn tròn mắt.

Chính huấn luyện viên cũng nhịn không được trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn thấy, cái này... Hình thể quá đẹp

Hoàn toàn chính xác, thật rất đẹp

Phối hợp nhẹ nhàng nhảy dáng múa, và vẻ thướt tha mềm mại dáng người... mọi thứ đều đẹp như vẽ

Tất cả mọi người đều giật mình

Nhất làm cho huấn luyện viên kinh ngạc chính là, hình như không có bất kỳ giả thể gì mang tới cảm giác cồng kềnh, mọi chuyện đều tự nhiên mà thành, cảm giác giống như thật.

Lần này làm huấn luyện viên ngây ngẩn cả người

Không bao lâu, Phó Ngọc Lan nhảy xong, nhìn mọi người một cái, sau đó nhìn xem huấn luyện viên, nói ra:

- Huấn luyện viên, không ảnh hưởng, thật không ảnh hưởng, chính tôi đã ở nhà luyện tập rất nhiều lần.

Huấn luyện viên có chút giật mình, nhưng sự thực bày ở trước mặt, cô nguyên có chút khó có thể tin

Cô thấy nhiều phụ nữ phẫu thuật chỉnh ngực sau chính là bởi vì như thế, cô cũng càng thêm hiểu rõ những vật này mang không tiện.

Lúc này, trông thấy Phó Ngọc Lan biểu diễn lập tức huấn luyện viên có chút mờ mịt, thật... Lợi hại

Sao lại có thể như thế?

Ngành nghề vũ đạo thật không thiếu người bệnh đi chỉnh hình, thế nhưng có rất nhiều người chỉnh xong sau hối hận, cũng bởi vì không thể thỏa mãn các cô đang khiêu vũ hoàn thành các loại động tác.

Hơn nữa không phải là của mình đồ vật, ở động tác độ khó cao một chút, thậm chí là thời điểm so sánh khảo nghiệm động tác hình thể một chút, thậm chí sẽ ảnh hưởng thị giác hiệu quả.

Chuyện này rất phổ biến.

Huấn luyện viên đã sớm thấy nhiều, thậm chí còn gặp qua rất nhiều người không thể không đi phẫu thuật lại lần nữa, lấy ra giả thể, thế nhưng như vậy, đối tuyến ngực lại tạo thành lần nữa tổn thương.

Cho nên nói, đối với vũ đạo người đến nói, vì cái gì dáng người trọng yếu? Cũng là bởi vì khó được

Chỉnh hình bơm ngực rất không thích hợp.

Nhưng huấn luyện viên nhìn Phó Ngọc Lan phía xa, cơ hồ thiên y vô phùng, vốn là dáng người rất không tệ, hiện tại càng thêm hoàn mỹ

Thật không ảnh hưởng?

...

Người chung quanh càng là một mặt ao ước, dù sao... Ai không muốn có một cái dáng người để kiêu ngạo đâu?

Càng nghĩ, mọi người thì càng chờ mong cùng kích thích.

Đợi huấn luyện xong, nhất định phải thật tốt hỏi một chút, đến cùng là làm phẫu thuật ở đâu.

Thế nhưng ngay lúc này, huấn luyện viên bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức khuôn mặt vui mừng.

Tiếp theo, lập tức nói ra:

- Lần này chúng ta hợp tác cùng đoàn nghệ thuật dân gian, chủ đề chủ yếu biểu hiện ra chính là thân thể mỹ học, dùng sức mạnh cùng hình thể đi hiện ra nam nhân cương nghị cùng nữ nhân ôn nhu, cái này... Tiểu Lan, cô làm đội trưởng lĩnh đội, sau đó chuẩn bị bắt đầu tập luyện vũ đạo.

Phó Ngọc Lan nghe xong, lập tức hưng phấn lên.

Lĩnh đội?

Hình như rất không tệ.

Bây giờ cô bỗng nhiên mong đợi đoàn đội chính mình có thể tiến vào tiết mục cuối năm, đến lúc đó, cũng có thể trong lý lịch các cô càng thêm tỏa sáng một bút, đối với sự phát triển của cô sẽ tốt hơn.

Cho tới trưa kết thúc luyện tập, trong lúc nghỉ ngơi, một đám người vây quanh Phó Ngọc Lan.

- Lan Lan, cô chỉnh ở đâu vậy, giới thiệu một chút cho chúng tôi có được hay không?

- Đúng thế, Lan Lan, quá dễ nhìn, tôi quá ao ước

- Đúng, bản thân chúng tôi khiêu vũ ít hơn nhiều, quá hạn chế chúng tôi phát triển.

- Không sai, tôi đx nhỏ nhiều năm, tôi cũng muốn thử cảm giác làm nữ nhân lớn xem sao...

...

Một đám người náo nhiệt cực kỳ.

Chính huấn luyện viên cũng bu lại:

- Tiểu Lan, kỳ thật nếu như không có quá nhiều ảnh hưởng, tôi đề nghị cô có thể đề cử cho mọi người.

- Dù sao vũ đạo quan trọng nhất chính là một hiệu quả chỉnh thể, cần chỉnh thể hợp tác, tôi cảm thấy... Các cô có thể trao đổi lẫn nhau câu thông một phen.

- Đến lúc đó, chúng ta nói không chừng thành công được chọn, cơ hội cũng có thể lớn hơn một chút

Nghe thấy huấn luyện viên cũng nói như vậy, tất cả mọi người lập tức gật đầu

- Đúng, Lan Lan, chúng tôi không muốn lĩnh đội, tôi chỉ muốn lớn

- Không sai, tôi cũng vậy, tôi làm ngực phẳng rất nhiều năm, chỉ muốn lớn một chút

- Cô thỏa mãn chúng tôi đi, Lan Lan...

Nghe thấy mấy người nói kiểu này, Phó Ngọc Lan mới thở dài, êm tai nói.

- Thật ra, không phải tôi không nói, mà là... Người này thật rất lợi hại, hơn nữa, người ta bận bịu muốn chết, nếu không phải chị tôi giới thiệu, nói không chừng tôi còn đang phải xếp hàng

- Hơn nữa... Thật sự có chút đắt, mặc dù đáng giá, nhưng thật đắt

Mọi người nghe xong, lập tức tò mò:

- Đến cùng đắt cỡ nào?

Mặc dù mọi người đều là dân khiêu vũ, nhưng là cũng không phải là tất cả mọi người đều có nhiều tiền như vậy.

Đương nhiên, đám người này vẫn rất có tiền, dù cho chính mình không có thì người yêu mình hoặc cha mẹ cũng có.

Nhìn ánh mắt của mọi người, Phó Ngọc Lan ăn ngay nói thật:

- Một trăm vạn

- Nguyên bộ xuống tổng cộng ước chừng phí tổn một trăm vạn.

Lời này vừa nói ra, lập tức người chung quanh yên tĩnh lại, nghẹn họng trân trối nhìn Phó Ngọc Lan, nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

Đây cũng quá đắt?

Một trăm vạn

Hố người à?

Tất cả mọi người đều có ý nghĩ này.

Đây là một trăm vạn, không phải mười vạn, cái giá tiền này thật quá đắt đều gần sánh bằng minh tinh.

Đại đa số người đã bắt đầu bỏ cuộc giữa chừng.

Nhưng... Còn có một số có chút ước mơ.

Dù sao một trăm vạn tới làm một cái ngực, người bình thường làm không được?

Cho nên sự tình chỉnh ngực tạm thời gác lại.

Nhưng chuyện này cũng không có lắng lại.

Khi luyện múa kết thúc mọi người cùng nhau đi tắm rửa, đều là các thiếu nữ, hơn nữa bình thường hay cùng nhau tắm rửa nên cũng không có ngượng ngùng gì.

Kể cả huấn luyện viên cũng theo mọi người cùng nhau đi tắm.

Rất nhanh, tất cả mọi người nhìn Phó Ngọc Lan... lúc này, ánh mắt lập tức thay đổi

Thật nhìn rất đẹp

Mặc quần áo còn không cảm thấy, nhưng bây giờ, mọi người nhìn rất rõ ràng, rõ ràng...

Trong lúc nhất thời, mọi người trợn tròn mắt.

Có người bắt đầu động thủ.

Một phen vui đùa ầm ĩ sau đó rất nhanh có người đưa ra quyết định

- Lan Lan, mình cũng muốn làm

- Cô điên rồi à? Một trăm vạn...

Một thiếu nữ khuyên.

Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể lấy ra một trăm vạn tới làm bơm ngực phẫu thuật.

- Mình cảm thấy quá đáng giá! Lại nói, mình thương lượng với chồng mình một chút...

Một đám người bắt đầu nghị luận ầm ĩ, chính huấn luyện viên cũng có chút tâm động...

Chương 396: Đi Xem Nhà

Buổi tối, Phó Ngọc Lan về đến phòng lấy điện thoại ra liên hệ với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, Chào anh.

Trần Thương trông thấy là Phó Ngọc Lan, tò mò hỏi:

- À! Tiểu Lan, chào cô, có chuyện gì à?

Phó Ngọc Lan mới đem chuyện bên này nói một phen:

- Bác sĩ Trần... Thật không có chuyện gì không tốt, chỉ là chị em chúng tôi quá nhiều người muốn chỉnh luôn, nhưng giá cả có chút quá đắt... Đương nhiên, tôi không phải nói giá tiền này cao, kỳ thật tôi cảm thấy một trăm vạn rất đáng giá, nhưng bọn họ đều muốn làm một cái.

- Bọn họ muốn để tôi hỏi một chút, có thể trả góp hay không?

Lời này mới ra, thật đúng là làm cho Trần Thương do dự

Anh thật đúng là không biết bệnh viện chỉnh hình có thể trả góp hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói ra:

- Tôi giúp cô hỏi một chút.

Nói xong, Trần Thương trực tiếp bấm điện thoại Trương Chí Tân, nói ra chuyện trả góp.

Sau khi Trương Chí Tân nghe xong, lập tức vỗ trán một cái

- Trời ơi, tiểu Trần, cậu quả thực là một thiên tài ! Biện pháp tốt như vậy cũng có thể nghĩ ra được, có thể! Tuyệt đối có thể

- Trả góp được, đúng như vậy, đích thật là có thể gia tăng rất nhiều khách hàng tiềm năng

Trương Chí Tân đầu óc xoay chuyển rất nhanh, nháy mắt hiểu được trong đó ý nghĩa ở nơi nào.

Do đó, Trần Thương quyết định hẹn sáu cô gái này sẽ làm phẫu thuật nâng ngực vào tuần tới.

Trần Thương có chút sung sướng.

Dù sao, đây cũng là... 6 triệu nha.

Bất kể người bệnh và bệnh viện sẽ phân chia như thế nào, Trần Thương không phải phân chia giống như vậy, những số tiền kia bệnh viện Chí Tân đều đưa đến đầy đủ cho Trần Thương.

Nghĩ đến đây, Trần Thương cảm thấy thật phấn khích

Rốt cuộc nói như thế nào, thì anh cũng chỉ là một bác sĩ không nổi tiếng, phải mất rất nhiều thời gian mới có thể kiếm đủ nhiều tiền như vậy?

Khả năng cả một đời có thể kiếm một bộn tiền.

Nghĩ tới đây, Trần Thương phấn khích hẳn lên.

Tuy nhiên, Trần Thương còn chưa có ý thức được rằng tầm ảnh hưởng của anh chỉ mới bắt đầu phát triển, và dần dần sẽ có nhiều người tìm đến anh.

Cuối cùng, nhóm người bệnh đầu tiên cũng ra ngoài, lúc này tầm ảnh hưởng của anh đã đạt đến đỉnh cao, bây giờ Trần Thương mới thực sự bắt đầu tức giận.

Ngành chữa bệnh khác với những ngành còn lại.

Anh coi trọng nhất là sự tuyên truyền danh tiếng của mình với người bệnh, cũng chính là cái gọi là truyền miệng.

Sau khi quyết định phẫu thuật, khoảng thời gian này anh cần chuẩn bị tốt trước khi phẫu thuật, suy cho cùng không nên làm việc dư thừa mà cần yêu cầu sự phối hợp nhịp nhàng.

Thật ngạc nhiên là lần này huấn luyện viên đặc biệt không có phản đối, đối với mong ước muốn sửa ngực của mọi người, cô không có cự tuyệt.

Cho dù phải tạm dừng luyện múa trong một thời gian dài, nhưng so sánh với việc luyện múa, cô cảm thấy chuyện phát huy thân hình thành tuyệt mỹ mới là quan trọng nhất

Vì dù sao thì trình độ và kỹ thuật của đám học trò này của cô đã rất tốt.

Con người khi bận rộn thì rất bận rộn, đều mong muốn được nghỉ ngơi một chút.

Nhưng mà một khi đã rảnh rỗi thì nhàn đến phát chán.

Trần Thương dành cả một ngày ở nhà, rốt cuộc không thể nào ngồi yên được nữa, đứng dậy dọn dẹp một phen, và quyết định đi xem nhà ở một chút.

Thuận tiện mua thêm một chiếc tay ga và cố gắng đi xem nhà càng nhanh càng tốt.

Thành thực mà nói, giá cả nhà ở thành phố An Dương tương đối ổn định, mấy năm này giá cả cũng không biến đổi lớn lắm,

Ngồi trên xe, Trần Thương tiện tay lấy mở ra phần thưởng.

[Một kỹ năng cấp thấp ngẫu nhiên từ Mạnh Hi]

Tiện tay nhấn kích hoạt.

Trần Thương đối với giá trị món đồ này cũng không ôm quá nhiều hy vọng.

Dù sao kỹ năng cấp thấp ngẫu nhiên sẽ ra được cái gì?

Khẳng định không phải là đồ tốt.

[Đinh! Xin chúc mừng, anh đã nhận được một máy hệ thống tạo nhịp tim: Vật phẩm màu tím!]

Trần Thương đầy sững sờ

Mắt lập tức trợn tròn.

Tốt… đúng là một kỹ năng tốt nha.

Máy hệ thống chỉnh nhịp tim

Hay còn được gọi là máy lập trình tạo nhịp tim điều khiển tự động.

Chủ yếu là những cái máy chỉnh nhịp tim cho người bệnh kia thường hay trục trặc do nhiều nguyên nhân, nên chúng cần phải kiểm tra thường xuyên.

Kỳ thật nói thẳng ra thì máy điều hoà nhịp tim giống như một lập trình viên.

Đây là một kỹ năng phẫu thuật cấp hai trong phẫu thuật tim.

Nó... thật khó để nói ra.

Bởi vì bình thường mà nói, xưa nay người bệnh không bao giờ đến khoa cấp cứu vì máy tạo nhịp tim, cái họ đến tìm là bác sĩ chữa bệnh tim của họ.

Dù sao khi đó, không ai cho là máy điều hoà tim là phương tiện thuận tiện nhất.

Trên thực tế, dần dần sẽ phát hiện một chuyện là người bệnh đang chậm rãi hiểu biết nhiều hơn.

Có rất nhiều người bệnh hiểu rõ căn bệnh lâu dài của mình còn chuyên nghiệp hơn cả bác sĩ.

Vì vậy, bọn họ biết mình xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Đặc biệt là người bệnh nội khoa thần kinh và người bệnh nội khoa tim.

Bọn họ đối với bệnh tật của chính mình hiểu rất rõ…Thậm chí hiểu rõ đến nỗi còn có thể chỉ dẫn người khác dùng thuốc.

Tuy nhiên, tốt hơn hết vẫn nên thận trọng đối với thứ đồ này.

…

…

Sau khi đón xe đến một toà nhà mới nhất, cô gái của bộ phận môi giới đã đứng đó và chờ đợi khách hàng.

Hiện tại, suy nghĩ của Trần Thương tương đối đơn giản, tốt nhất không nên mua giá quá đắt, chỉ cần tìm một cái nhà không tệ có bố trí ba phòng là

được.

Dù sao nếu mua căn nhà quá lớn, tự một mình mình ở thì không cần thiết lắm.

Ba gian phòng cho dù sau này có kết hôn ở cũng đủ rồi.

Nói ra nhu cầu của mình một lần, Trần Thương nhìn lại một trong số các ngôi nhà, và trong đầu anh cũng đã có một số ý định.

Mặc kệ lời dụ ngọt của cô gái bán nhà, Trần Thương vẫn quyết định rời đi.

Dù sau xung quanh vẫn còn rất nhiều ngôi nhà, Trần Thương cũng không ngu ngốc đến nỗi khi chỉ vừa xem một lần là mua.

Thế nhưng đi lang thang một hồi, Trần Thương đột nhiên cảm thấy một mình đi coi nhà thật nhàm chán.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định tìm người đi coi nhà cùng mình.

Anh lấy điện thoại ra và thuần thục bấm một cái dãy số.

- Này? Đã cuối tuần rồi còn quấy rầy bản đại tiểu thư đi ngủ, cậu có biết đây là tội đáng chết ngàn lần không?

Giọng nói lười biếng của Tần Duyệt vang lên, tựa hồ quả thật còn đang ngủ.

Trần Thương cười to:

- Ngủ cái gì, mau ngồi dậy cùng tôi làm một việc vô cùng lớn đi

Tần Duyệt đang mặc đồ ngủ, nghe anh nói việc lớn, liền lập tức cười khẩy:

- Lớn là lớn bao nhiêu?

Trần Thương suy nghĩ một lát:

- Việc làm ăn mấy triệu

Tần Duyệt lập tức ngồi dậy:

- What the f* ck! Cậu vừa đi ăn cướp hả?

Trần Thương nói:

- Cô tranh thủ thời gian đi, tôi đến gặp cô, giữa trưa tôi mời cô đi ăn lẩu rồi uống trà sữa! Tôi sẽ đợi cô ở dưới nhà.

Sau khi nói xong, Trần Thương cúp điện thoại, gọi xe đến thẳng ký túc xá của bệnh viện.

Tần Duyệt từ trên giường bật dậy, kéo lê đôi dép bông chạy tới phòng vệ sinh rửa mặt.

Chương 397: Lão Tần Đầy Tâm Cơ

Lúc này khoảng hơn mười giờ sáng, ở trong phòng khách Tần Hiếu Uyên đang nằm trên ghế salon xem tivi, vợ ông thì cầm điện thoại tựa hồ đang cày phim gì đó.

Trông thấy Tần Duyệt bỗng nhiên thức dậy đi rửa mặt, Tần Hiếu Uyên có chút sững sờ.

- Hôm nay con mình làm gì mà dậy sớm như vậy?

Vợ ông khẽ nhíu mày, cầm điện thoại không biết bận rộn cái gì đó:

- Không biết, ôi, ông đừng có làm phiền tôi, không thấy tôi đang bận à?

Tần Hiếu Uyên ngồi bật dậy, buông cái điều khiển tivi xuống.

Ông như thế nào cứ cảm thấy có gì đó không đúng, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Ông không biết diễn tả làm sao.

Đây là trực giác của một người cha…

Quả nhiên, nhìn Tần Duyệt chạy tới chạy lui sửa soạn bản thân, trong lòng Tần Hiếu Uyên kêu lộp bộp.

Đứa con này, tốc độ rửa mặt của nó nhanh hơn thường ngày, nó đang chuẩn bị làm một việc rất rất lớn nha

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên vội vàng mang dép đứng lên, cẩn thận không phát ra tiếng động đi đến phòng ngủ của Tần Duyệt, cầm lấy điện thoại và mở màn hình lên...

Mật khẩu điện thoại là gì?

Hình như là: % $ $ @

Mình có nên xem hay không?

Do dự cả buổi, Tần Hiếu Uyên vẫn là có chút không an tâm.

Trong lòng ông xuất hiện hai Tần Hiếu Uyên đấu tranh gay gắt.

Tần Hiếu Uyên A: Xem! Làm gì mà không thể xem, lỡ như có chuyện lớn xảy ra thì sao?

Tần Hiếu Uyên B: Không nên xem, đây là đời tư của con gái mình mà.

Sau một thời gian đấu tranh tư tưởng, điện thoại bỗng nhiên vang lên, Tần Hiếu Uyên bị tiếng chuông dọa đến giật mình.

Ông buông điện thoại xuống, rón rén chạy ra ngoài.

Sợ bị Tần Duyệt phát hiện.

Vợ ông thấy thế, lập tức cười khẩy một cái:

- Đồ không có tương lai! Đi xem lén chuyện đời tư của con mình

Tần Hiếu Uyên mặt mũi đỏ ửng:

- Bà nói bậy bạ, đây làm sao được gọi là xem trộm chuyện đời tư của con gái? Tôi là một người có văn hoá, tôi là đang quan tâm quan hệ bên ngoài của con mình

- Lại nói, cuối cùng tôi cũng không có xem nha

Sau khi nói xong, Tần Hiếu Uyên bỗng nhìn vợ chằm chằm:

- Bà không thấy lo lắng à? Con gái của chúng ta đã trưởng thành bà không quan tâm à?

Bà trừng mắt nói:

- Ông gấp gáp thì được cái gì? Không lẽ gấp gáp thì được tích sự à? Chẳng lẽ tôi phải thay con kết hôn? Hay tôi sinh con hộ con gái luôn?

- Tôi nói cho ông biết, nếu như tôi lo lắng thì cũng bị ông làm cho tức chết rồi, Tần Hiếu Uyên tôi nói cho ông biết, thời mãn kinh của tôi thật vất vả mới đi qua, ông có để thời mãn kinh của tôi quay trở lại.

Tần Hiếu Uyên thở dài, giận mà không dám nói gì.

Tần Hiếu Uyên ngồi đàng hoàng ở trên ghế sa lon.

Vợ vừa qua khỏi thời kì mãn kinh, còn gái cũng đã qua tuổi dậy thì.

Theo lý thuyết đây là khoảng thời gian ít lo lắng nhất đối với Tần Hiếu Uyên.

Nghĩ đến những năm vừa qua, Tần Hiếu Uyên cảm thấy hoảng sợ một lúc

Đừng nhìn Tần viện trưởng ở bên ngoài uy phong lẫm liệt, về đến nhà lại khép nép... Nói thẳng ra chính là một người không có địa vị ở trong nhà.

Vợ ở trong thời mãn kinh, dù cho có tức giận đến mấy cũng không dám nói gì

Con gái đang trong tuổi dậy thì, tức giận cũng phải kìm nén lại

Ông Tần trong lòng cảm thấy rất buồn phiền

Nhưng mà sau tất cả, mọi chuyện đều sẽ khá hơn.

Tuy nhiên, những ngày tốt đẹp trải qua không lâu, ông Tần lại bắt đầu lo lắng.

Lo lắng Tần Nguyệt ngày càng lớn mà chưa có đối tượng kết hôn

Càng lo hơn là nếu Tần Nguyệt tìm một kẻ không ra gì để gửi gắm cả đời

Tần Hiếu Uyên vừa làm cha lại vừa làm mẹ

Ban ngày ở bệnh viện có rất nhiều việc phải làm, ban đêm khi về đến nhà cũng còn rất nhiều công việc chưa làm.

Cả thân và tâm đều mệt mỏi

So với ông Tần, bà Tần nghĩ thoáng hơn rất nhiều, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên...

Nhưng mà, tấm lòng của người cha đối với đứa con gái này cũng là hết lòng rồi, tình cảm này tuyệt đối xuất phát từ trái tim.

Nếu ai dám bắt nạt con gái ông, cho dù ngày thường Tần Hiếu Uyên ông có hiền lành lịch sự đến đâu thì lúc đó ông cũng dám dùng cả tính mạng mình để đòi lại công bằng cho con gái.

Đây chính là hòn ngọc quý của cả nhà, là tri kỷ bảo bối.

Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, Tần Hiếu Uyên nôn nóng bất an, đứng ngồi không yên, ông không thể kìm nén sự lo lắng của mình

Vợ của Tần Hiếu Uyên bị làm phiền đến khó chịu, không nhịn được nói một câu

- Ông qua đây! Tôi dạy cho ông một chiêu

Tần Hiếu Uyên vội vàng đi tới.

- Chiêu gì? Mau nói cho tôi

Bà Tần cười thần bí:

- Ông không nghĩ kĩ một chút, lúc này ai có thể gọi điện thoại cho Duyệt Duyệt nhà chúng ta?

- Ông không muốn biết tại sao hôm nay Duyệt Duyệt lại đặc biệt trang điểm như thế?

- Hôm nay Duyệt Duyệt rời giường sớm như vậy, lại mất công dọn dẹp, tắm rửa rồi trang điểm. Vừa lúc lại có một cuộc điện thoại gọi đến. Ông nghĩ xem có thể là ai?

- Ai có thể gọi điện thoại vào lúc này chứ?

Bà Tần giống như Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý, trong mắt mang theo ý cười, dường như đoán được mọi chuyện

Mắt Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên sáng lên

Đúng vậy

Sao bản thân mình có thể ngủ ngốc như vậy

Còn ai có thể gọi điện thoại cho Duyệt Duyệt vào lúc này?

Người gọi cuộc điện thoại này chắc chắn là nguyên nhân Duyệt Duyệt trang điểm.

Nghĩ tới đây, mắt Tần Hiếu Uyên tròn xoe mở rộng, nghĩ đến một giải pháp hoàn hảo.

Lén nhìn điện thoại của Duyệt Duyệt một chút thì sẽ biết là ai gọi, cũng sẽ không bị Duyệt Duyệt phát hiện ai đã động điện thoại.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên cẩn thận đi đến phòng ngủ của Tần Duyệt, đi một hồi, đột nhiên cảm thấy dép lê bất lợi cho công việc điều tra của mình, dứt khoát đem dép lê đặt ở cửa ra vào, cầm lấy điện thoại xem xét, ba cuộc gọi nhỡ.

Hơn nữa...

Quan trọng hơn

Ba cuộc gọi nhỡ tất cả đều là Trần Thương

Hơn nữa... Wechat còn có rất nhiều tin tức, chỉ có thể nhìn thấy một câu:

- Tôi đang ở dưới lầu

Cả người Tần Hiếu Uyên lập tức cứng lại

Bỗng nhiên, ông nghe thấy bên ngoài bà Tần gọi một tiếng:

- Lão Tần, lấy giúp tôi cái điện thoại

Tần Hiếu Uyên biến sắc, biết rõ là bà Tần đang nhắc nhở mình, vội vàng buông điện thoại xuống, vội vàng chạy đến trên ghế sa lon, nằm xuống

Bà Tần nhỏ giọng nói:

- Lập tức đi ra

Tần Hiếu Uyên bối rối, vỗ ngực, chuyện này thật sự kích thích, giống như một tên trộm.

Đây là nhà mình mà...

Tại sao phải sợ?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên thở dốc một cái.

Lúc này Tần Duyệt đi ra, ngày thường Tần Duyệt rất ít trang điểm nhưng hôm nay lại trang điểm nhẹ nhàng, trang phục lại không quá cầu kì, vừa nhìn là thấy một cô gái xinh đẹp.

Ngày thường Tần Duyệt cột tóc đuôi ngựa để lắc lư tùy ý, kết hợp với hàng lông mày thanh tú càng làm cho Tần Duyệt thêm xinh đẹp.

Tần Hiếu Uyên nhìn mà trong lòng đau xót

Là một cô gái tốt

Ai...

Cuối cùng cũng phải lấy chồng.

Cha già này nuôi con gái cả đời thật tốt..

Lúc này, Tần Hiếu Uyên nghĩ đến ngoại hình của Trần Thương, trong lòng cực kì phức tạp.

Tiểu Trần là người tốt, dáng dấp cũng cao to, nhìn vào là thấy đây là một người đẹp trai.

Thực ra gả chính cho tiểu Trần cũng không phải chuyện xấu...

Nhưng mà, nghĩ lại, Tần Hiếu Uyên cảm thấy không ai xứng để mình có thể gả con gái

Đây chính là con gái của mình.

Chương 398: Mua Bán Lớn

Tần Duyệt bắt đầu thay quần áo, hôm nay thời tiết tốt, Tần Duyệt hiếm khi chọn cho mình một cái váy kiểu dáng nữ tính, kết hợp với một đôi giày cao gót xinh xinh, mà không phải một bộ áo thun quần jean rộng thùng thình cùng giày thể thao.

Nhìn thấy Tần Duyệt mặc bộ đồ này, mẹ Tần cả người sững sờ

Bây giờ đâu còn tâm trạng lướt xem video

Trong lòng nói thầm một câu: Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lần trước đưa Tần Duyệt đi xem mắt phong cách ăn mặc không phải như vậy, vậy mà hôm nay lại chủ động trang điểm, hơn nữa... Mặc bộ đồ như thế, còn mang giày cao gót? ? ?

Nhìn Tần Duyệt, mẹ Tần được mở rộng tầm mắt rồi, trong lòng thầm nghĩ: Nhất định có chuyện không tốt.

Bà Tần trừng mắt nhìn Tần Hiếu Uyên, nháy mắt ra hiệu: Con gái ông có chuyện

Tần Hiếu Uyên sao lại có thể không biết, mí mắt trái giựt giựt: Tôi đương nhiên biết rõ

Bà Tần tiếp tục: Ông còn không đi quan tâm, nhanh đi hỏi một chút?

Mặt Tần Hiếu Uyên đen lại: Sao bà lại không hỏi

Bà Tần mắt hổ trừng một cái: Tôi nói ông có đi hỏi hay không?

Tần Hiếu Uyên sợ hãi, ông đứng dậy nhìn Tần Duyệt trước tấm gương trên sàn, nhịn không được hỏi:

- Duyệt Duyệt, trưa nay con có ăn cơm ở nhà không?

Tần Duyệt cười hì hì đeo túi xách đi đến trước cửa nhà:

- Cha mẹ con đi, bữa trưa con sẽ không ăn cơm ở nhà.

Tần Hiếu Uyên liền vội vàng hỏi:

- Vậy bữa tối thì sao?

Tần Duyệt do dự một chút:

- Không chắc nữa

Tần Hiếu Uyên lập tức dọa đến run rẩy một cái, buổi tối còn không chắc chắn...

- Hmm... này, Duyệt Duyệt, ngày mai con còn phải đi làm, về sớm nghỉ ngơi một chút.

Tần Duyệt gật đầu:

- Dạ, con biết rồi, cha mẹ, con đi

Nói xong, Tần Duyệt đóng cửa đi ra ngoài.

Tần Hiếu Uyên ở trong lòng cực kì căng thẳng.

Còn may là chủ nhật... Nếu không, ban đêm Tần Duyêt không về ngủ nên thì làm sao đây?

Làm cha thì nên dạy con như thế nào cho phải?

Con gái này cũng đề hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khuyên thế nào cho nó hiểu đây?

Tần Hiếu Uyên trong lòng cảm thấy thật là khó

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Hiếu Uyên cảm thấy mình phải làm chút chuyện gì đó.

Nên làm cái gì đây?

Đúng rồi

Bỗng nhiên, trong đầu Tần Hiếu Uyên nảy ra một thượng sách.

Bản thân mình không thể thuyết phục Tần Duyệt, vậy thì thuyết phục Trần Thương là biện pháp tốt nhất

Đợi đến hơn mười giờ đêm, để khoa cấp cứu gọi điện thoại cho Trần Thương, nói có người bệnh, sau đó để Trần Thương tới xem một chút...

Thượng sách

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên cảm thấy mình là một nhân tài

Dù sao thì nhà của Trần Thương cũng gần bệnh viện, coi như là nhắc nhở cậu ta về nhà sớm.

Nghĩ vậy, Tần Hiếu Uyên cảm thấy biện pháp này tuyệt vời vô cùng.

Nhưng mà, phải nói sớm với bên khoa cấp cứu trước.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên vội vã đi đến ban công, dựa trên bệ cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu.

Sợ khi nãy xem nhầm người.

Cũng may, toà nhà dành cho nhân viên công chức là một toà nhà kiểu cũ, tầng lầu không cao, có thể trông thấy có một người đàn ông đang đứng dưới lầu rõ ràng.

Không phải Trần Thương thì là ai?

Sau khi nhìn xong, tâm trạng Tần Hiếu Uyên cực kì phức tạp.

- Đây là ai vậy?

Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên trông thấy bà Tần cũng nằm ở trên bệ cửa sổ, nhìn chàng trai phía dưới lầu đang đi bộ cùng còn gái mình, giọng điệu hết sức lo lắng hỏi Tần Hiếu Uyên.

Tần Hiếu Uyên cười lạnh một tiếng, tôi không quen với bà?

Hà ha ha ha

Tôi không nói cho bà biết

Nghĩ vậy, Tần Hiếu Uyên lắc đầu:

- Không biết! Tôi cũng không rõ lắm

Mẹ của Tần Duyệt là Ký Như Vân cũng làm việc trong hệ thống y tế.

Khi đó, bà và Tần Hiếu Uyên cùng học một trường đại học, sau khi tốt nghiệp lại được phân đến làm việc tại cùng một bệnh viện.

Thời điểm đó, tổng lương một tháng của hai người không đến 100 nhân dân tệ và điều quan trọng nhất là hai người quá bận rộn để chăm sóc con cái.

Vì để lão Tần có thể phát triển tốt hơn, mẹ của Tần Duyệt đã chuẩn bị từ chức.

Nhưng cũng coi là có cơ duyên xảo hợp, dịp đó, việc thay đổi nhân sự dễ dàng hơn hiện tại rất nhiều, mẹ Tần Duyệt có cơ hội chuyển sang làm việc hành chính

Thế là Ký Như Vân được chuyển giao sang làm việc tại bộ phận hành chính.

Hơn thế nữa, sự nghiệp của Ký Như Vân phát triển rất thuận lợi. Theo sau các nhà lãnh đạo cũ, hiện giờ bà là Chủ nhiệm của Trung tâm An sinh xã hội tỉnh Đông Dương, có thực quyền.

Cái này làm Ký Như Vân thi thoảng lại thở dài, căn bản là vì gia đình hy sinh mà trở thành lãnh đạo.

Mỗi lần hai vợ chồng cãi nhau, Ký Như Vân chỉ nói một câu đã làm lão Tần lập tức nghỉ ăn cơm

- Tôi vì cái nhà này, vì sự nghiệp của ông mà bị điều đến làm hành chính, giờ lại làm chủ nhiệm! Tôi vì cái nhà này bỏ ra nhiều như thế! Tôi dễ dàng à?

Câu nói này làm lão Tần giận mà không dám nói, ông luôn cảm thấy không phải là ủy khuất mà giống như là uy hiếp....

Nói bóng gió chính là ông phải ngoan ngoãn nghe theo tôi, tôi là lãnh đạo của ông, cẩn thận ngày đó tôi không cao hứng, có thể sẽ đến bệnh viện ông kiểm tra bảo hiểm y tế

Không bằng nói, Tần gia hiện giờ thực lợi hại

Tần Hiếu Uyên là viện trưởng Tỉnh Nhị viện, vợ Ký Như Vân là chủ nhiệm Trung tâm Bảo an xã hội tỉnh Đông Dương, đây cũng coi là một nhà hào môn của y tế tỉnh Đông Dương.

.....

.....

Ký Như Vân tò mò nhìn xuống dưới lầu, luôn cảm thấy là lạ, bà quay người nhìn sang Tần Hiếu Uyên.

Có vẻ bối rối lại ngạc nhiên hỏi Tần Hiếu Uyên:

- Ông Tần. Ông... Ông có phải có chuyện gì giấu tôi không?

Tần Hiếu Uyên mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, hừ lanh một tiếng, Tần mỗ tôi chả lẽ uổng bao năm làm viện trưởng

Lập tức nhíu mày, nhàn nhạt nói:

- Làm sao có thể? Hai chúng ta thì có cái bí mật gì?

Sau khi nói xong, ông nhanh chóng quay vào phòng thay quần áo tử tế:

- Đúng rồi bà xã, Duyệt Duyệt ra ngoài hẹn hò, chúng ta cũng không thể bạc đãi chính mình, tôi đi mua đồ ăn, trưa nay tôi xuống bếp

Nói xong, Tần Hiếu Uyên vội đứng dậy, gấp gáp ra cửa.

Vừa xuống lầu, Tần Hiếu Uyên thở dài, bà vợ này thật là đáng sợ

Ông gấp gáp xuống lầu, thứ nhất là để tránh né lão bà truy vấn, thứ hai là để xem có thể đuổi kịp Duyệt Duyệt hay không, xem hai người đi đâu?

Đáng tiếc, ông vừa đến ngã rẽ thì đã thấy Tần Duyệt cùng Trần Thương lên một chiếc taxi.

.....

Mặt Trần Thương kinh ngạc mà nhìn Tần Duyệt:

- Wow, cô mặc váy?

- Tôi biết cô ba năm, đây là lần đầu tiên thấy cô trang điểm nha

- Khoan hãy nói, đúng là rất xinh đẹp

Nhìn vẻ mặt Trần Thương hoa si khen mình, trong lòng Tần Duyệt dạt dào đắc ý, nhưng miệng nhỏ thì chu lên, hai tay khoanh trước ngực, giả trang bộ dạng không thèm ngó tới.

- Đúng rồi, cậu nói có mua bán lớn muốn gọi tôi, là chuyện gì?

Trần Thương cười hắc hắc:

- Tuyệt đối là mua bán lớn, là loại hơn trăm vạn

Tần Duyệt quay người nhìn Trần Thương bộ dáng thần bí, nhịn không được cười nói:

- Là mua nhà à?

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt:

- Làm sao cô biết?

Tần Duyệt còn chưa kịp cười nhạo Trần Thương đã nghe thấy tài xế ca ca trước mặt cười nói:

- Tiểu tử, hiện tại đi tân khu Hải An không phải mua nhà thì làm gì? Nơi đó trừ mấy tòa nhà, phòng ở ra thì cũng không còn gì khác ! Xung quanh còn không có công trình xây dựng, cậu cũng không thể là đi dời gạch được?

Một câu nói thẳng làm Trần Thương sửng sốt.

Tần Duyệt cũng không nhịn được nở nụ cười.

Chương 399: Nữ Chủ Nhân Tần Duyệt

Tân khu Hải An cách Tỉnh Nhị Viện không xa, là thôn Thành Trung bị phá dỡ, về đó sát nhập với thành phố, xây dưng nên khu dân cư mới. Sau đó quy hoạch, là lộ tuyến số một của tàu điện ngầm, giao thông thuận tiện, tiếp giáp công viên Sâm Lâm, hoàn cảnh rất được, các phương diện đều không tệ. Hiện tại, mấy tòa nhà trong thành phố đều chuẩn bị bán.

Trần Thương cũng là dạo qua một vòng, sau đó mới phát hiện ra.

Nhưng mà.... không ngờ mình còn chưa nói ra đã bị Tần Duyệt trực tiếp vạch trần.

Một chút tính khiêu chiến đều không có

Nghĩ đến đây, Trần Thương có chút thất vọng. Còn nghĩ, mình vung tiền như rác mua nhà làm chấn kinh Tần Duyệt, để cho cô biết cái gì gọi là tài đại khí thô

Hiện tại xem ra đã thất bại

Tài xế ca ca là người hay nói, trực tiếp nói:

- Tiểu huynh đệ, hai người các ngươi đây là chuẩn bị kết hôn nên đi mua phòng cưới hả?

Trần Thương vốn định phủ định, thế nhưng nghĩ lại, bỗng nhiên trong lòng quỷ dị cười một tiếng, nhìn thoáng qua Tần Duyệt với vẻ mặt trêu tức, thở dài một hơi thật sâu, một mặt lại bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, mua phòng cưới, dù sao hiện tại tiểu cô nương quá thực tế, không nhà không gả

Tần Duyệt sững sờ, nhìn ánh mắt hài hước của Trần Thương, lập tức kịp phản ứng, cẩu tặc kia.... Tổn hại danh tiếng của bổn cô nương

Lúc này, tài xế bỗng nhiên nói:

- Ai nha, tiểu huynh đệ, như vậy chính là cậu không đúng. Tiểu cô nương người ta xinh đẹp như thế, nam nhân theo đuổi khẳng định là xếp một hàng dài! Nếu tôi mà là cậu, dù làm lụng vất vả một chút cũng cảm thấy mỹ mãn, có một bà xã xinh đẹp như thế đợi sẵn ở nhà khẳng định là rất hạnh phúc! Phòng ở cố gắng một chút mua, lại nói cậu cưới ai mà không phải mua nhà?

Trần Thương lập tức muốn nói một tiếng mẹ nó

Người anh em, câu là nam nhân có được hay không, vấn đề này không phải nên thống nhất cùng một mặt trận với tôi à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài, quyết định đánh ván nữa:

- Mấu chốt là mẹ của cô ấy đã đòi tôi đến 20 vạn sính lễ

Nói xong, Trần Thương cảm thấy còn chưa đủ, lại bồi thêm:

- Còn muốn một chiếc xe 20 vạn

- Gây cho tôi áp lực thật lớn

Quả nhiên, vừa nghe lời này, tài xế đại ca trầm mặc, nhìn Trần Thương một cái thật sâu, không thể trêu vào, không thể trêu vào

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, tức giận đến nghiến răng. Hận không thể móc ra đại đao 40 mét, đâm Trần Thương 30 cái, lại tránh đi những nơi yếu hại làm Trần Thương mình đầy vết cắt.

Tần Duyệt bỗng ung dung nói:

- Mẹ em nói, khi nào em kết hôn sẽ cho một bộ phòng ở, một chiếc xe cùng 50 vạn phí trang trí mà

Nghe đến đó, tài xế suýt thì phanh gấp.

Bất bình nói:

- Người anh em à, cậu nha, mẹ vợ còn cho thêm trợ lực

Thế là, trên đường đi, tài xế ca ca thao thao bất tuyệt bắt đầu đủ kiểu giáo dục đối với Trần Thương, từ tài sản trước hôn nhân đến di sản của mẹ vợ, đặt tên cho con, đến về sau quy hoạch như thế nào..... Lại đến như thế nào lấy lòng mẹ vợ, vân vân.

Không thể không nói, tài xế xe taxi thực sự là một nghề nghiệp toàn năng.

Khuyết điểm duy nhất là khi Trần Thương xuống xe, cả đầu đều ông ông, tất cả đều là tư tưởng cho người ở rể.

Trần Thương vội vàng lắc đầu, sợ mình nhịn không được nghe theo.

Mặc dù Tần Duyệt thực sự rất xinh đẹp.

Mặc dù bố vợ Tần Hiếu Uyên rất đáng tin.

Mặc dù tài xế taxi giảng rất có đạo lý.

Nhưng mà.....

Vì sao chân mình có cảm giác có chút.... run run?

Nhìn vẻ mặt trêu tức của Tần Duyệt, Trần Thương lập tức đứng thẳng, ngày tháng sau này còn dài, một ngày nào đó sẽ khiến nàng bị chinh phục mà quỳ dưới chân

Nghĩ tới đây, Trần Thương nghiến răng nghiến lợi nhìn sang Tần Duyệt.

Hôm nay, Trần Thương chợt phát hiện mang theo Tần Duyệt đến xem phòng ở, quả thực là một lựa chọn cực kỳ sáng suốt.

Bởi vì Tần Duyệt tựa hồ hiểu rất nhiều thứ

Mang theo Trần Thương cùng cô gái bán nhà đi tới đi lui trong phòng, từ nguyên vật liệu đến phí điện nước đều hỏi kỹ càng, kể cả công cán... Cái gì đều nói rõ ràng.

Đứng sau lưng Tần Duyệt, bỗng nhiên Trần Thương có cảm giác Tần Duyệt là nữ chủ nhân ký phòng ở.

Hơn nữa, Tần Duyệt thật cực kỳ có trách nhiệm.

Cô đối với các loại chi tiết ánh sáng gian phòng, thoát nước, bố cục đều có thể lưu tâm đến.

Điều này làm cho Trần Thương thật cực kỳ cảm kích

Trần Thương cảm thấy Tần Duyệt thật sự là dụng tâm đang giúp mình chọn lựa phòng ở, thậm chí Trần Thương có một loại ảo giác.

Chính là Tần Duyệt là đang chọn tuyển gian phòng mình thích.

- Gian phòng này làm phòng ngủ chính là ánh nắng không tốt lắm, tôi không thích

- Nơi này làm phòng vệ sinh tôi cảm thấy không quá phù hợp...

- Tôi cảm thấy nơi này có thể làm một thư phòng, nhưng mà nếu như vậy...

...

Trên đường đi, Tần Duyệt nói nhiều nhất là “Tôi cảm thấy”.

Lời này không những khiến Trần Thương không có một chút không thoải mái, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ.

Loại cảm giác này thật rất kỳ diệu.

Trần Thương muốn nói còn nói không ra.

Tần Duyệt tựa hồ cực kỳ hưởng thụ quá trình này, cô mang theo Trần Thương giới thiệu đến.

- Nơi này để một loạt ghế sô pha, chỗ này để Tatami, dùng cửa ngăn cách kéo đẩy chính là một phòng trà nhỏ...

(DG: Tatami (畳) là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.)

- Anh nhìn xem ban công dạng này kỳ thật có thể làm thành một thư phòng...

...

Tần Duyệt đối với thiết kế bên trong phòng tựa hồ có một loại khứu giác, không biết là dựa theo ý nghĩ của cô tới hay là dạng cô ưa thích.

Theo Trần Thương, Tần Duyệt là một người hiểu được sinh hoạt.

Như thế nào anh cũng không nghĩ ra người đang làm việc bên trong giống người ở trong bệnh viện làm việc cùng anh, trong sinh hoạt là một cô

gái nhỏ tràn đầy các loại ảo tưởng.

Nhìn Tần Duyệt một thân váy liền áo đi tới đi lui trong phòng, đón ánh nắng, Trần Thương đột nhiên cảm thấy mọi thứ thật rất tốt đẹp.

Cơ hồ tất cả nhân viên bán nhà đều coi hai người trở thành hai vợ chồng sắp kết hôn.

Ngay từ đầu Trần Thương còn giải thích một câu, sau đó không thèm nói nói.

Dù sao, giống như nhân viên bán nhà nói:

- Ngoại trừ nhân viên nữ bán nhà, chưa từng có một cô gái nào sẽ cùng đi với đàn ông đi xem phòng ở nghiêm túc như vậy

Điều này làm cho Trần Thương không khỏi có chút đỏ mặt.

Trần Thương lần đầu tiên cảm thấy đi xem phòng ở không phải rất mệt mỏi, ngược lại rất vui vẻ, bởi vì mỗi một gian phòng ở trống rỗng được Tần Duyệt miêu tả giống như cũng có thể gia tăng sắc thái, tăng thêm đủ kiểu đồ dùng trong nhà, tiếp đó biến thành bộ dạng nhà.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, bỗng nhiên trong lòng nghĩ đến, chính mình có phải là thích cô gái này rồi không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được tim đập thình thịch.

Thời gian về sau, giống như mỗi một phút, mỗi một giây đồng hồ đều cực kỳ trân quý.

Tần Duyệt thật coi mình là nữ chủ nhân không để lại dư lực, tranh thủ lớn nhất ưu đãi.

Đi xem không biết bao nhiêu căn phòng ở.

Chương 400: Không Làm Phiền Trương Tiên Sinh

Đã giữa trưa 12: 30.

Nếu như không phải bụng Tần Duyệt ục ục vang lên, hai người đoán chừng còn không cảm thấy mệt mỏi.

Trần Thương có chút xấu hổ:

- Tần Duyệt, chúng ta trước đi ăn chút cơm đi, nghỉ ngơi một chút, lát nữa quay lại xem.

Tần Duyệt nhẹ gật đầu, khuôn mặt tươi cười ngẩn lên trời, không có một chút mệt nhọc cùng mệt mỏi, ngược lại có chút kích thích, cười hì hì nói:

- Hôm nay anh muốn dẫn tôi đi ăn cái gì ngon?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Cô muốn ăn ở đâu cũng được, hôm nay cô giúp tôi rất nhiều, tôi phát hiện mang theo cô thật sự là lựa chọn sáng suốt. Cô quá giỏi, cái gì cũng hiểu, không có cô đoán chừng tôi còn muốn bị dao động.

Tần Duyệt vỗ ngực một cái:

- Đúng thế, trước kia tôi muốn làm chính là nhà thiết kế, chuyên môn làm thiết kế nội thất.

Trần Thương không nhịn cười được:

- Vậy sau này nhà của tôi giao cho cô đến thiết kế được không?

Tần Duyệt nghe xong, cười nói:

- Giao cho tôi thiết kế? Anh không sợ vợ anh không thích à?

Trần Thương mỉm cười, như có điều suy nghĩ nói một câu:

- Cô ấy hẳn sẽ thích.

Tần Duyệt không nói chuyện, thế nhưng trong lòng thầm đắc ý.

...

Hai người vừa đi ra ngoài vừa nói, trò chuyện liên quan tới thiết kế gian phòng, liên quan tới lựa chọn đồ dùng trong nhà.

Nơi này không có chỗ ăn cơm, cần đi một đoạn đường không gần.

Bỗng nhiên đối diện trông thấy một nam một nữ tay cầm tay đi tới.

Trần Thương sững sờ, không nhịn cười được.

Người quen

Chính là người con trai khâu trên mặt kia.

Người con trai cầm tay một người phụ nữ mặc quần áo thời thượng đắt tiền, rất thân mật.

Trần Thương nhịn không được lắc đầu, cuộc sống của người có tiền chính là không giống, hai ngày trước còn nói hối cải để làm người mới muốn theo đuổi Tần Duyệt, hiện tại đã lập tức đổi một mỹ nhân khác

Ái chà, ao ước

Tần Duyệt cũng vừa vặn nhìn thấy, trong lòng cười lạnh một tiếng, Trương Phàm này thật sự là chó không đổi được đớp cứt, vừa mới thổ lộ với mình, ngay sau đó lập tức đã mang theo cô gái khác đến xem phòng ở.

Thật sự là có thể

Bất quá Tần Duyệt cũng không quan trọng, dù sao không có quan hệ gì với mình, người ta lựa chọn cách sống không có quan hệ gì với mình cả?

Tần Duyệt cùng Trần Thương nghĩ như vậy.

Thế nhưng Trương Phàm không nghĩ như vậy

Anh ta ngẩng đầu cũng vừa mới trông thấy Tần Duyệt cùng Trần Thương kết bạn mà đi, lập tức trợn tròn mắt.

Sắc mặt biến đổi, anh ta bất động thanh sắc vội vàng buông tay cô gái ra, vội vàng đi tới, nói ra:

- Tiểu Duyệt, thật là đúng dịp

Tần Duyệt nhẹ gật đầu, cười cười, không có xen vào việc của người khác, mà tiếp lời:

- Thật là đúng dịp

Trương Phàm nhìn thoáng qua Trần Thương, hơi sững sờ, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tần Duyệt:

- Cô đến xem phòng ở đây à?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Tôi đến xem nhà cùng bạn.

Trương Phàm hơi sửng sốt một chút, cười cười, ra vẻ hào phóng nói ra:

- Bác sĩ Trần mua nhà à? Ngôi nhà lớn nào? Tôi có người bạn làm quản lý ở đây, nói không chừng có thể có chút ưu đãi.

Trần Thương thấy thế, lắc đầu:

- Không cần làm phiền, đại khái tôi chỉ nhìn xem, cũng không gấp gáp mua ngay.

Anh đối với Trương Phàm không có một chút ấn tượng tốt.

Bây giờ nói lời đơn giản này là muốn giả vờ ở trước mặt Tần Duyệt, Trần Thương mới sẽ không cho hắn cơ hội này.

Mà Tần Duyệt không nghĩ như vậy

Tần Duyệt lập tức cười nói:

- Ồ? Nói ra tên anh có thể lấy được chiết khấu bao nhiêu?

Trương Phàm sững sờ, cô cho rằng đi mua quần áo à?

Chiết khấu bao nhiêu... ?

Ngay sau đó Trương Phàm mỉm cười, nhìn Trần Thương:

- Cái khác không dám nói, nhưng căn hộ hai phòng nhỏ bên kia, tôi cảm thấy bạn tôi vẫn rất có quyền nói chuyện, dù sao tòa nhà này anh ta cũng tham gia xây dựng.

- Tôi cảm thấy nếu như bác sĩ Trần cần, trước tiên có thể mua một tòa nhà hợp kinh tế, nhưng căn hộ nhỏ này sẽ rất thích hợp, hơn nữa bên này phòng ở giá cả cũng không thấp.

Trương Phàm nói nhìn như cực kỳ khách khí, nhưng nghe vào tai Trần Thương lại không khách khí.

Tự nhiên Trần Thương sẽ không chấp nhặt với hắn.

Nhưng...

Trần Thương nghĩ lại, bỗng nhiên cầm tay Tần Duyệt, nói ra:

- Đi thôi, chúng ta trước đi ăn cơm, lát nữa quay lại xem tiếp.

- Việc này cũng không cần làm phiền Trương tiên sinh.

Trương Phàm thấy Trần Thương bỗng nhiên kéo tay Tần Duyệt, lập tức biến sắc

Lên cơn giận dữ

Anh ta trừng to trơ mắt nhìn xem Trần Thương cầm tay Tần Duyệt đi xa.

Trương Phàm tức giận đến biến sắc, cầm lấy điện thoại đập mạnh trên mặt đất

Ta mẹ nó

Hỗn đản

Trương Phàm tức giận toàn thân phát run, thân thể đều có chút run rẩy.

Nghĩ đến thời điểm Trần Thương cầm tay Tần Duyệt, ý muốn giết người Trương Phàm đều có.

Bởi vì Trương Phàm thật sự rất thích Tần Duyệt à?

Đúng

Nhưng cũng không đúng.

Chủ yếu vẫn là người mình ưa thích bị người khác cướp đi.

Cảm giác không cam lòng.

Cực kỳ khó chịu

Càng nghĩ càng khó chịu

Mà lúc này, người phụ nữ bên cạnh nhìn Trương Phàm, cười một tiếng xem thường, để ngươi giả vờ.

Nhưng...

Cô sẽ không nói với người cho mình tiền như vậy?

Cô thừa lúc vắng nhà mà vào là thời điểm thích hợp nhất.

Cô đã nghe vào trong tai toàn bộ lời nói vừa rồi của Trương Phàm.

Bạn của anh ta là nhà xây dựng căn hộ nhỏ hai phòng, lời nói có trọng lượng?

Cô cần một căn hộ hai phòng đơn giản lại thích hợp.

Đến mức Trương Phàm nghĩ như thế nào... Có bao nhiêu bạn gái... Điều này đều không quan trọng.

Quan trọng là chính mình có thể đi theo húp chút canh hay không, nếu có thể ăn được thịt thì tốt nhất rồi.

Hơn nữa... Tốt nhất tìm thêm mấy bạn gái, đừng cả ngày đến phiền mình.

Mỗi lần làm qua loa, cảm giác thật cực kỳ không thoải mái, còn chưa có bắt đầu, đối phương đã kết thúc rồi, vậy mà hết lần này tới lần khác còn phải giả vờ bộ dạng mình rất thỏa mãn.

Ôi...

Diễn kịch thật rất khó.

Đặc biệt mình phải diễn trọn vẹn để đẩy lòng tin của anh ta.

Nghĩ tới đây, cô đều cảm thấy Trương Phàm hạn chế phát triển sự nghiệp truyền hình điện ảnh của cô.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là...

Mình còn phải trái lương tâm khen anh ta mạnh cỡ nào...

Chuyện này quá mẹ nó mệt mỏi.

Nếu như anh ta tìm thêm mấy bạn gái nữa thì sẽ không tới phiền mình.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ tính kế trong đầu...

Nhưng mà... Ngay lúc này, một bảo vệ bảo an khí thế hung hăng đi tới.

Trên tay áo tay mang theo một phù hiệu màu vàng.

- Này anh kia, không nhìn thấy nơi này viết cái gì à?

Trương Phàm đang tại nổi nóng, nơi nào còn lo lắng chuyện gì khác, thấy bảo vệ đi tới, cũng là một mặt ngây dại khó hiểu.

- Thế nào?

Bảo vệ ngẩng đầu ưỡn ngực chỉ cái biển dựng thẳng một bên:

- Thấy không? Cấm ném rác lung tung

Sau khi nói xong, bảo vệ chỉ vào trên mặt đất một đống linh kiện điện thoại, thở dài:

- Tranh thủ thời gian dọn dẹp đi, bằng không lãnh đạo chúng tôi nhìn thấy sẽ phạt tiền lương của tôi.

- Đến lúc đó tôi sẽ phải phạt tiền anh

Trương Phàm sững sờ, lập tức trợn tròn mắt, kém chút phun ra một búng máu

Con mẹ nó...

Khuôn mặt Trương Phàm nhăn nhó, tức giận đến kém chút chỉ khâu trên mặt đứt ra

Thế nhưng anh vội vàng dừng lại biểu lộ, sợ tức giận lại lần nữa làm cho chỉ khâu trên mặt bị kéo đứt, đến lúc đó thật sự là chuyện xấu...

Lại phải đi tìm Trần Thương khâu lại

Chương 401: Tình Yêu Không Gì Hơn Cái Này

Nghĩ tới đây, trong lòng Trương Phàm tức giận thiếu chút nữa bạo tạc.

Tức giận còn không dám biểu hiện ra ngoài, còn không dám nổi giận, sợ vết khâu trên khuôn mặt rách ra dữ tợn.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác tức giận muốn bùng nổ, muốn phát tiết, cũng không dám hô to.

Ném đi điện thoại của mình, còn bị người nói ném rác rưởi còn phải tùy chỗ thận trọng thanh lý.

Thật sự tức chết người mà

Trong lòng Trương Phàm cực kỳ bực bội, chỉ muốn phát tiết, thế nhưng không có cách nào, ủy khuất nước mắt kém chút chảy ra.

Quay người bỗng nhiên trông thấy người phụ nữ, rốt cục Trương Phàm nghĩ đến một biện pháp có thể phát tiết

...

Mà lúc này, đại não Tần Duyệt cũng có chút đứng máy.

Mặc cho bàn tay nhỏ của mình bị Trần Thương lôi kéo túm đi.

Trong lòng ngẩn ngơ.

Trong đầu tất cả đều biến thành bột nhão.

Tâm tình của cô thật phức tạp...

Tần Duyệt cảm giác tim đập hơi quá nhanh, khoa học nội tim của cô không tốt, không biết đến cùng là nhịp tim nhanh kịch phát trên thất (SVT) quá nhanh hay là Nhịp tim nhanh thất (VT) quá nhanh.

Thật rất căng thẳng.

Cô cảm giác hô hấp của mình càng ngày càng gấp rút, có chút bất an, có chút khẩn trương, có chút khó khăn.

Đây chính là điềm báo nhồi máu cơ tim à?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt rất gấp gáp cùng bất an.

Muốn lấy ra điện thoại quay số điện thoại 120 trước hay không, đến lúc đó cứu viện cũng có thể nhanh một chút.

So sánh với Trần Thương, kỳ thật Tần Duyệt càng thêm đơn thuần, thậm chí cô đã lớn như vậy đều không có bạn trai một lần.

Thích một người bạn trai khác phái cho tới nay đều chưa từng nói ra.

Vì lẽ đó đột nhiên bị Trần Thương cường thế lôi kéo tay rời đi như vậy, trong lòng Tần Duyệt kích động muốn chết.

Cô thích Trần Thương không?

Khẳng định là thích

Nhưng thích bao nhiêu thì chính cô cũng không biết.

Cô chỉ biết là:

Công việc của Trần Thương cô đều nguyện ý đi làm.

Trần Thương bận rộn cô đều muốn giúp.

Trần Thương yêu cầu, cô đều sẽ hết sức làm tốt, cho dù là tăng giờ làm việc thức đêm đều phải làm tốt.

Lúc này bị Trần Thương lôi kéo đi xa, trong lòng thật sự là kích động, vui vẻ, ấm áp, còn cảm giác căng thẳng.

Trần Thương cảm giác cực kỳ thoải mái.

Bàn tay lớn nắm tay nhỏ, mềm nhũn, cảm giác này cực kỳ dễ chịu.

Kỳ thật, Trần Thương ngay từ đầu chính là hờn dỗi, trông thấy Trương Phàm giả vờ khó chịu, thuận thế lôi kéo Tần Duyệt đi ra.

Thế nhưng...

Cầm tay bây giờ không nỡ buông ra.

Thẳng đến hai người đi ra mấy chục mét, lúc gọi xe Trần Thương muốn lấy điện thoại ra đón xe, vẫn không nỡ buông tay ra.

Dù sao cảm giác nắm ở trong tay trong lòng cực kỳ dễ chịu, cũng rất vui vẻ.

Nghĩ đến đón xe thì không thể nắm vuốt bàn tay nhỏ, Trần Thương thật không muốn đón xe.

Trần Thương không đón xe, Tần Duyệt cũng không nói.

Hai người cứ như vậy.

Bàn tay lớn nắm tay nhỏ.

Dạo bước đi.

Bỗng nhiên Trần Thương muốn đường này dài một chút, đi nhiều một lúc.

Trần Thương không nói lời nào.

Tần Duyệt cũng không rên một tiếng.

Kỳ thật, Trần Thương cũng đang cẩn thận phỏng đoán, anh sợ nếu như mình buông ra, lần sau muốn cầm tay lần nữa coi như có chút khó khăn.

Nhìn bộ dạng Tần Duyệt cũng không phản kháng, Trần Thương đột nhiên cảm thấy, Tần Duyệt chắc sẽ không từ chối?

Dù sao... Cô cũng không phản kháng, cứ như vậy đi theo chính mình, hẳn là ngầm cho phép phải không?

Trần Thương không phải người ngu, dù sao từng có kinh nghiệm.

Thông qua mạch đập động mạch ở cổ tay, Trần Thương có thể cảm giác được nhịp tim Tần Duyệt rất nhanh, cô ấy cũng căng thẳng giống như mình vậy?

Trần Thương nghĩ tới đây, bỗng nhiên ngây ngô nở nụ cười.

Mà Tần Duyệt cũng là nhếch miệng nhỏ, con mắt cong cong giống như trăng non, khuôn mặt tươi cười nhìn về phía trước.

Cô cũng muốn như thế đi thẳng xuống dưới.

Hi vọng con đường này một mực dài như vậy, một mực bằng phẳng như thế, một mực ấm áp nắm tay mình như vậy, cuộc sống tương lai, một mực tâm động như thế...

Hai người đi trên đường cái phơi nắng dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Sau khi người đi đường nhìn thấy, nhao nhao ghé mắt: Hai người dáng dấp đẹp mắt này, làm sao đầu óc lại không dùng được à?

Phơi nắng dưới ánh mặt trời nóng bỏng, tay trong tay đi trên đường cái, hai người không thể tìm chỗ nào râm mát à?

Không thể không nói, người mới yêu, trí thông minh thật có thể là số âm.

Nhưng căn bản Trần Thương cùng Tần Duyệt sẽ không để ý ánh mắt của người khác.

Lúc này hai người bọn họ giống như hai người ngu ngốc.

Có lẽ, tình yêu không gì hơn như thế này.

Tình yêu cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Có lẽ, tình yêu...

…

…

Bên trong một khách sạn 5 sao vô cùng xa hoa nào đó.

Trên mặt của Trương Phàm tràn đầy tự tin

Ừm, không sai, có tiến bộ

Nằm ở trên giường chậm rãi rít một điếu thuốc, khói thuốc lá chậm rãi phun ra.

Lần này có thể là kỷ lục từ trước đến nay của mình?

Tạo ra một ghi chép mới

Nghĩ tới đây, Trương Phàm bỗng nhiên hiểu rõ một câu, phẫn nộ thật sẽ khiến con người ta tiến bộ

Nhưng mà, tiểu nha đầu Tần Duyệt kia, tại sao lại thích một tiểu bác sĩ quèn chứ?

Nghĩ tới đây, Trương Phàm có chút không nghĩ ra.

Tiểu tử này có cái gì tốt?

Một tiểu bác sĩ mà thôi, dáng dấp đẹp trai chút?

Nhưng đẹp trai có thể làm cơm ăn à?

Trương Phàm có bố mở bệnh viện tư nhân lập nghiệp.

Nếu như Trương Phàm có thể dựa vào sự nghiệp chữa bệnh của Tần gia, đối với sự phát triển sau này có thể nói là mọi việc đều thuận lợi.

Phải biết rằng mẹ của Tần Duyệt là Ký Như Vân nói thế nào cũng là người đứng đầu trong tỉnh xã, hiện tại xử lý ở bệnh viện, không có bảo hiểm y tế thì ai cho anh vào?

Hàng năm ở bệnh viện công đều hạn ngạch rất gắt gao.

Huống chi là bệnh viện tư nhân?

Hiện tại bệnh viện tư nhân muốn phê chuẩn một hoá đơn thanh toán bảo hiểm y tế, rất khó khăn.

Huống chi hiện tại rất nhiều bệnh viện tư nhân đã không phải là thông qua chữa bệnh để kiếm sống.

Rất nhiều bệnh viện tư nhân đi với mục đích kiếm tiền của bộ bảo hiểm y tế.

Vì lẽ đó, bất luận là bố bay mẹ của Trương Phàm đều hi vọng Trương Phàm có thể đến gần Tần Duyệt hơn một chút.

Cô gái ở bên cạnh thật sâu thở dài, mệt mỏi quá

Tâm mệt mỏi...

Cảm giác giống như từng trải qua một lần cùng Lưu Đức Hoa những gian khó cùng thống khổ.

Nhìn Trương Phàm tinh thần thanh thản, dương dương đắc ý cảm giác bành trướng, cô gái biết rõ, trận này, chính mình lại là ảnh đế.

Mà thôi, mà thôi

Thực sự tôi mà tới Nhật Bản xuất đạo, nói không chừng cũng có thể kiếm miếng cơm ăn.

Nhưng mà phòng ở vẫn phải cần.

Giữa trưa, lúc hai người ăn cơm, bỗng nhiên Tần Duyệt chú ý cẩn thận rất nhiều, ngay cả mao đỗ mà cô thích ăn nhất cũng chỉ dám lấy một phần.

Trong lòng có tính toán nhỏ, nếu như mua nhà như đã nói, có thể ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt hay không?

Nếu như Trần Thương mua nhà như đã nói, cô... Có phải nên phải về nhà thương lượng với cha Tần và mẹ xem có nên chi viện cho Trần Thương

hay không?

Dù sao thì mua nhà ở thành phố cũng rất đắt

Chương 402: Tình Yêu, Cùng Lắm Cũng Chỉ Như Thế Này Thôi

Mặc dù nói giá đều là một vạn năm, nhưng là có một số nơi cũng đã hai vạn, hơn nữa quan trọng nhất chính là hiện tại trên cơ bản là một phòng một giá.

Một căn hộ trong chung cư, trên cơ bản giá cả sao có thể ít hơn một vạn.

Các loại hướng tốt, cách cục tốt đều rất đắt

Mà Trần Thương mới đi làm bao lâu?

Chuyển lên chính thức mới được mấy ngày.

Trong nhà lại là nông dân, làm gì có nhiều tiền như vậy?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt không muốn cho Trần Thương quá nhiều áp lực cùng gánh vác.

Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên Tần Duyệt linh cơ khẽ động:

- Trần Thương, tôi nghe mẹ của tôi nói, năm nay thành phố An Dương có thể sẽ hạ giá một chút! Hơn nữa hiện tại là tháng mười, giá phòng đang cao, hiện tại cũng không phải lúc nên mua nhà.

- Cái gọi là kim chín ngân mười, chính là nói trong hai tháng này giá cả nhà ở vô cùng bạo tạc, hơn nữa sắp qua tết, năm trước năm sau lại là giá khác, đợi đến tháng năm, tháng sáu năm sau, chúng ta lại cân nhắc? Đến lúc đó giá của cũng có thể tiện nghi không ít

Nói thật Tần Duyệt cũng là vì Trần Thương mà suy nghĩ, dù sao đều là giai cấp làm công ăn lương, mua nhà đều là chuyện khó khăn, hơn nữa về sau còn phải phấn đấu thật nhiều năm nữa, nào có dễ dàng như vậy.

Mỗi ngày Trần Thương làm nhiều ca phẫu thuật như vậy, đã cực kỳ khổ cực, Tần Duyệt cũng không đành lòng nhìn anh mệt mỏi như vậy.

Chờ sang năm, chính mình nếu như cùng... Trần Thương... Cái kia.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ của Tần Duyệt bỗng đỏ lên.

Đến lúc đó mua nhà mình sẽ về đòi tiền lão Tần

Lẽ thẳng khí hùng một chút.

Hơn nữa, tự mình cũng có thể tích lũy ít tiền, đến lúc đó mua phòng một lần là xong.

Không cần một mình Trần Thương mệt mỏi như vậy.

Trần Thương sững sờ, nhìn Tần Duyệt, có chút hăng hái cười nói:

- Thật à?

Tần Duyệt gật đầu:

- Đương nhiên

Trần Thương sao lại không biết Tần Duyệt đang nghĩ gì, nhìn cái cô gái đơn thuần, đần độn này, quan hệ còn chưa có xác định nhưng đã hướng cùi chỏ ra ngoài.

Không nhịn được một trận ấm lòng.

Hai người mặc dù chưa xác định quan hệ, nhưng, ở trong lòng Tần Duyệt, tay đều đã nắm, thì chính mình đã là người của Trần Thương.

Không phải Tần Duyệt cổ hủ, mà là đối với một phần tình cảm này cô vô cùng tán đồng.

Cô không phải là chưa từng được ai cầm tay, chỉ là... Đây là lần đầu tiên động tâm như thế.

Hiện tại, Tần Duyệt toàn tâm toàn ý chỉ muốn vì Trần Thương mà suy nghĩ, thậm chí muốn vì ngôi nhà nhỏ trong tương lai của bọn họ mà suy nghĩ.

Suy nghĩ đến việc làm sao để có thể đem lão Tần xử lý cho sạch sẽ...

Cuối cùng có thể cấp cho Trần Thương một bộ phòng ở.

Nhưng hiển nhiên không thực tế

Tần Duyệt nghĩ đến Trần Thương là người sĩ diện, mạnh hơn người như thế, chắc chắn sẽ không muốn tiền của bố mẹ mình.

Cứ như vậy, chỉ có thể dựa vào chính mình cùng Trần Thương, hai người cùng tích lũy tiền mua phòng.

Thế nhưng... Như vậy thì không thể vung tay quá trán ăn lẩu và trà sữa.

Mặc dù cực kỳ ưa thích...

Nhưng, so với những thứ này, có một căn nhà nhỏ thuộc về hai người bọn họ, một ngôi nhà ấm áp ấp không lớn lắm thuộc về hai người họ chính là ước muốn lớn nhất của Tần Duyệt.

Là con gái thì đều ưa thích ảo tưởng, ưa thích mơ ước về tình yêu, về tương lai, về gia đình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Duyệt càng ngày càng không muốn về nhà ở cùng hai người lão Tần lão Ký.

Đó là nhà của bọn họ

Tần Duyệt quyết định, bắt đầu từ ngày mai, ăn xong bữa lẩu này, uống xong bữa trà sữa này sẽ bắt đầu tích lũy tiền.

Vì ngôi nhà của bọn họ mà phấn đấu

Muốn ăn ngon thì về nhà, để lão Tần mời mình ăn.

Không sai

Không thể để cho Trần Thương tốn tiền.

Đây là tiền trong tương lai của bọn họ.

Sớm mua được phòng, đến cuối tuần thì hai người bọn họ có thể cùng một chỗ dính lấy nhau, cùng ăn lẩu rồi hát một chút.

Nghĩ đến một buổi sáng ấm áp, mình buộc tạp dề chuẩn bị cho Trần Thương một bữa sáng ấm áp.

Nghĩ đến một buổi chiều uể oải, pha một bình trà, Trần Thương nằm trên ghế sa lon, cô nằm trên người Trần Thương, lười biếng ôm nhau cùng một chỗ ngủ trưa.

Nghĩ đến sau khi sinh con, hai người đẩy xe cùng con tản bộ trong công viên.

Đúng rồi, mua nhà thì phải mua cái có ban công rộng một chút

Nhưng mà... Có ban công có phải là lại đắt hơn rất nhiều không?

Nhưng không sao cả, không có công viên thì đi dưới lầu cũng được.

Cô còn nghĩ tới sau buổi cơm tối, anh cùng mình mỗi người nắm tay một đứa bé, tạo thành một nhà bốn người, tản bộ trong gió đêm.

Đúng thế

Sau này nếu có hai đứa bé, một đứa gọi là Trần... Một đứa gọi là Trần...

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Duyệt đột nhiên cảm giác được cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu.

Cô không cầu Trần Thương thành đạt ra sao, chỉ mong anh sẽ cả đời yêu mình.

Tần Duyệt càng nghĩ càng thấy thật hạnh phúc.

Càng nghĩ, cô càng đắm chìm trong đó.

Một bữa cơm, hai người ăn không nhiều, lại ăn thật lâu.

Tần Duyệt cũng bắt đầu đem “Rửa dạ dày bò” mà bản thân tu luyện đến cấp hoàn mỹ kẹp bỏ vào trong chén cho Trần Thương.

Trần Thương cắn một cái, thanh thúy ngon miệng! Vừa vặn

Giơ ngón tay cái lên cho Tần Duyệt

Tần Duyệt trông thấy Trần Thương cao hứng cười, cũng vừa lòng thỏa ý, vô cùng vui vẻ, cái này so với mình ăn còn vui vẻ hơn, còn thỏa mãn hơn.

Có lẽ...

Tình yêu, không gì hơn cái này.

Tình yêu, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Sau khi thanh toán xong, Trần Thương nói dối Tần Duyệt là đi WC, chạy một cây số đi mua trà sữa hoa quả Tần Duyệt thích nhất.

Lành lạnh, ê ẩm, ngọt ngào.

Trong mắt Tần Duyệt mang ý cười, trong nụ cười giấu tình yêu.

- Sau này không uống Nhất Phương nữa, quá đắt

Tần Duyệt nhỏ giọng nói.

Trần Thương mỉm cười:

- Về sau em muốn uống gì anh cũng giúp em đi mua.

Một câu nói bình thường, lại để cho Tần Duyệt lập tức cực kỳ cảm động.

Nhìn thấy bộ dáng Trần Thương đầu đổ đầy mồ hôi, Tần Duyệt đột nhiên cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Giờ phút này, Tần Duyệt cảm thấy, cho dù Trần Thương không có nhà cửa, không có xe, chỉ cần nguyện ý mua cho mình một ly trà sữa, cô cũng nguyện ý gả cho anh, cùng lắm mình vất vả một chút, cũng có thể kiếm tiền.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cầm lấy ống hút, ngón trỏ tay phải chống đầu bằng của ống hút, nhẹ nhàng đâm rách nắp trà sữa, không có một chút nước văng ra.

Đây là cô tu luyện tới cấp kỹ thuật hoàn mỹ thứ hai "Uống trà sữa".

Tần Duyệt mân mê miệng nhỏ:

- Anh uống trước một ngụm đi, nhìn xem đem anh mệt mỏi như vậy

Trần Thương cười hắc hắc, cầm ly trà sữa trên tay Tần Duyệt, hút một hơi, ngọt ngào, uống rất ngon.

- Đi thôi? Xem phòng ở đi?

Trần Thương đưa tay phải ra, theo thói quen nắm tay trái Tần Duyệt.

Tần Duyệt dường như cũng đã quen, mặc cho Trần Thương nắm.

Bị bàn tay lớn Trần Thương nắm ở trong lòng bàn tay, Tần Duyệt thật cảm giác cực kỳ hạnh phúc, mà ngay nụ cười hôm nay cũng ngọt ngào hơn mấy phần so với trước kia.

Chương 403: Đây Không Tính Là Giả Vờ

Tình yêu thật sự sẽ làm cho người ta phấn khởi, làm cho người ta quên đi mệt mỏi.

Hai người nghỉ ngơi sơ qua, Tần Duyệt đã lôi kéo Trần Thương nhất định phải đi xem phòng ở.

Trần Thương tất nhiên cũng rất vui vẻ, đi theo Tần Duyệt chạy trước chạy sau.

Buổi chiều lúc nhìn thấy phòng ở, Tần Duyệt càng thêm vui vẻ và hưng phấn, chạy tới chạy lui trong phòng, chỗ này khoa tay múa chân, chỗ kia sờ sờ.

Sau đó khoa tay múa chân miêu tả cho Trần Thương một cái viễn cảnh.

- Nơi này, chúng ta đặt một cái ghế sô pha, em muốn loại sô pha lớn, loại có thể ngủ ở phía trên đó luôn

- Nơi này, em muốn nuôi một con mèo nhỏ, mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì răn dạy mèo.

- Em muốn đem giường để sát ban công, sáng sớm em muốn dùng trí tuệ nhân tạo trong nhà, nói một tiếng:

- Mở cửa sổ! Đến lúc đó ánh nắng chiếu vào, chiếu trên mặt, ấm áp cực kỳ ưa thích.

- Còn có, em muốn ở phòng ngủ đặt một cái máy chiếu, buổi tối có thể xem phim! Có điều không cho phép xem phim kinh dị.

...

Không chỉ có Tần Duyệt, ngay cả Trần Thương cũng bị dẫn dắt vào trong đó.

Hai người bọn họ lộn xộn trong phòng, nhìn nơi này, sờ chỗ kia, suy nghĩ như thế nào bố trí trong nhà.

Đây chính là nhà bọn họ, có thể tự do sắp đặt.

Hoàn toàn không cần gò bó ở cùng một chỗ với cha mẹ, đây là trời đất thuộc về mình, mình có thể tùy theo ý mình sắp xếp.

Thật vất vả, lúc hai người rốt cục xem xong căn hộ, Tần Duyệt thận trọng hỏi:

- Xin chào, một căn hộ này bao nhiêu tiền?

Cô hướng dẫn mỉm cười:

- Quý cô thật có ánh mắt, căn hộ này là phòng có giá đắt nhất tòa nhà này của chúng tôi.

- Dựa theo giá cả cư xá mà nói, mỗi mét vuông hai vạn ba, thế nhưng căn hộ này một mét vuông gần ba vạn, hơn một trăm hai mươi mét vuông, tính toán tất cả phí tổn mà nói, có thể phải trên dưới 400 vạn

Cô hướng dẫn nói lập tức làm Tần Duyệt ngây ngẩn cả người

400 vạn

Má ơi.

Tần Duyệt nhịn không được thè lưỡi.

Tiền đặt cọc tính ba mươi phần trăm, cũng phải gần hơn một trăm hai mươi vạn.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt nhỏ giọng thầm thì nói:

- Rất đắt

Trần Thương nhìn bộ dạng Tần Duyệt, nhịn không được hít vào một hơi, ra quyết định

Mua

Căn hộ này là Trần Thương hài lòng nhất, bất luận giá cả hay bố cục, còn có phương hướng, đều cực kỳ phù hợp ánh mắt của Tần Duyệt.

400 vạn, quả thực không rẻ.

Nhưng...

Muốn gặp được một căn hộ thật sự ưa thích, càng không dễ dàng.

Tần Duyệt cười cười, nhìn Trần Thương:

- Em cảm thấy căn hộ này hơi lớn, chúng mình có muốn đi xem một chút căn hộ nhỏ hơn hay không?

- Dù sao một mình anh lại lớn như thế cũng rất trống trải

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Tần Duyệt đã sớm quyết định, lát nữa về nhà nhất định phải đòi cha mẹ mua lại căn hộ này

Nhất định phải mua lại

Cô nhìn ra được, Trần Thương rất ưa thích căn hộ này.

Vòng vo một ngày, đây là căn hộ Trần Thương cùng Tần Duyệt nhìn thích nhất.

Nhưng mà 400 vạn, thực sự quá đắt.

Trần Thương khẳng định mua không nổi...

Chính mình cũng mua không nổi

Nếu Trần Thương và mình cùng nhau mua cũng mua không nổi...

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có hai đồng chí lão Tần cùng lão Ký tương đối phù hợp.

Tần Duyệt đã nghĩ kỹ.

Đến lúc đó, để lão Tần mua căn hộ, tiếp đến mình cùng Trần Thương vào ở, đương nhiên, chắc chắn sẽ không vào ở không, bọn mình sẽ đưa tiền thuê nhà.

Mỗi tháng đưa... 1000 đồng tiền thuê nhà không sai biệt lắm, chắc là được?

Tần Duyệt cảm thấy một ngàn đồng đã không ít, dù sao mình còn phải trang trí nữa, một ngàn đồng không ít rồi

Bản thân giúp bọn họ sửa phòng không nói, không phải chia cho bọn họ một phần tiền, còn đưa tiền thuê nhà, đã rất cho mặt mũi.

Không đúng

Tần Duyệt cảm thấy, bọn họ còn phải trả một chút phí trang trí, bằng không hai người cô cùng Trần Thương quá thua thiệt

Đây hẳn không phải là cùi chỏ ra bên ngoài

Hạ quyết tâm xong, Tần Duyệt lôi kéo Trần Thương đi ra bên ngoài.

Mà Trần Thương hỏi số điện thoại của tiểu tỷ tỷ hướng dẫn, chọc cho Tần Duyệt có chút khó chịu.

Sư tử con Tần Duyệt trong lòng đã đặt Trần Thương vào phạm vi thế lực của mình, tuyệt đối không cho phép người khác phái xâm lấn lãnh địa của cô.

Hai người đang muốn ra ngoài, bỗng nhiên trông thấy một cô hướng dẫn khác đi đến.

Rất rõ ràng, căn hộ này sẽ không chỉ có một nhà bọn họ nhìn.

Loại chuyện này rất bình thường.

Chẳng qua...

Khi thấy người đi đến xem phòng là Trương Phàm, lập tức hai người hơi sững sờ.

Trương Phàm trông thấy hai người, chỉ là cười nhạt một tiếng.

Hắn nhìn thật sâu Tần Duyệt một cái, lại dùng ánh mắt lướt qua Trần Thương:

- Duyệt Duyệt, xem căn hộ à, căn hộ này thật là không tệ.

Trương Phàm tùy ý nhìn một nửa xong hỏi cô tiếp thị bán chung cư:

- Căn hộ này bao nhiêu tiền?

Cô tiếp thị bán chung cư mỉm cười, dùng giọng nói giống nhau nói ra:

- Tiên sinh ánh mắt thật tốt, căn hộ này là căn hộ tốt nhất tiểu khu chúng tôi, giá cả ở mức khoảng 400 vạn.

Trương Phàm mỉm cười, nhẹ gật đầu, tùy ý nói ra:

- Ừm, 400 vạn, cũng không đắt

Nói xong, Trương Phàm tùy ý tản bộ một vòng, nhìn một chút xong, tán dương:

- Ừm, coi như không tệ, mua đi! 400 vạn thật à?

Một phen, làm Trần Thương cùng Tần Duyệt nhìn trợn tròn mắt.

Trong lòng Tần Duyệt căng thẳng, nhịn không được muốn nói chuyện.

Ánh mắt Trần Thương vội vàng tỏ ý ngăn lại.

Mà Trương Phàm vừa vặn trông thấy một màn này, lập tức cao hứng lên.

Mặc dù ngoài miệng không nói cái gì, nhưng trong lòng tự nhiên rất rõ ràng.

Cô không phải thích tiểu bác sĩ này à?

Ha ha

Phòng này, đáng tiếc cô mua không nổi đi

Nhưng mà, Trương Phàm cũng sẽ không đùa cợt Trần Thương, nhưng sẽ không cho sắc mặt tốt gì.

Trần Thương trông thấy bộ dạng Trương Phàm khí thế hùng hổ vênh vang đắc ý, nhìn Tần Duyệt có chút không vui.

Anh biết rõ Tần Duyệt rất yêu thích căn hộ này.

Lập tức, Trần Thương hạ quyết tâm, muốn mua lại

Chẳng qua, Trần Thương sẽ không cãi với Trương Phàm.

Lôi kéo Tần Duyệt:

- Đi thôi.

Tần Duyệt gật đầu, trong lòng rất mất mát, cô cũng không phải quan tâm căn hộ này, mà là trông thấy Trần Thương bị người khác chế nhạo, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Sư tử con cũng là có đối tượng bảo vệ

Trần Thương nhìn tên tòa nhà, thuận tay bấm điện thoại Trịnh Quốc Đàm.

Trần Thương gọi điện thoại cho Trịnh Quốc Đàm mục đích không ở phải muốn đối phương cho mình ưu đãi gì

Cái này không quan trọng, Trần Thương hi vọng Trịnh Quốc Đàm có thể giúp mình giữ lại căn hộ này.

Tần Duyệt tâm tình rất không tốt

Nhìn thấy căn hộ bị tên quỷ đáng ghét Trương Phàm kia cướp đi, tâm tình cô thật không tốt.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đối với Trần Thương nói:

- Em muốn đi nhà vệ sinh.

Trần Thương gật đầu:

- Anh giúp em cầm túi.

Tần Duyệt cầm điện thoại vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Vừa vặn chạy vào nhà vệ sinh, cầm điện thoại lên liền gọi cho lão Tần.

- Alo? Con gái bảo bối, chơi vui vẻ không? ?

Lão Tần nhìn thấy điện thoại reo lên, lập tức cười ha hả hỏi.

Tần Duyệt tủi thân kể với ba ba:

- Ba ba, con không vui.

Lão Tần nghe xong, lập tức nổi trận lôi đình, kém chút chạy vào phòng bếp đi lấy con dao dài mấy chục mét kia của hắn đi ra.

- Thế nào? Duyệt Duyệt! Con nói cho ba nghe, có phải là Trần Thương khi dễ con! Ba... Ba sẽ xử lý cậu ta cho con

Lão Tần vô cùng tức giận.

Chương 404: Ba, Con Không Vui

Con gái nhà mình mà chính mình cũng không nỡ nói nặng một câu, sao có thể để người khác khi dễ chứ?

Nghĩ tới đây, lão Tần đã một tay mặc quần áo tử tế, chuẩn bị mang giày đi tìm Trần Thương liều mạng.

Bảo bối của mình, bản thân cũng không nỡ khi dễ, nơi nào đến phiên hỗn tiểu tử này.

Ký Như Vân thấy thế, cũng trợn tròn mắt.

- Thế nào lão Tần?

Tần Hiếu Uyên xụ mặt, trừng to mắt:

- Con gái chúng ta bị người khi dễ, lúc gọi điện thoại kể tủi thân với tôi.

Tần Hiếu Uyên cũng không nhớ được lần trước Tần Duyệt nũng nịu hoặc nói tủi thân như lần này là từ lúc nào.

Nhưng khi nghe thấy bộ dạng Tần Duyệt vừa rồi tủi thân sắp khóc, Tần Hiếu Uyên thiếu chút nữa bùng nổ.

Lão Tần ta chỉ có một cô con gái bảo bối như vậy, hơn nữa rất hiểu chuyện, xưa nay không gây chuyện

Hôm nay bị người khi dễ sắp khóc, khẳng định là tiểu tử Trần Thương ngu ngốc kia.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, sẽ không... Sẽ không là thổ lộ bị từ chối chứ?

Nghĩ tới đây, lão Tần lập tức ngây ngẩn cả người.

Mà lúc này, Ký Như Vân nghe tới đoạn con gái tủi thân sắp khóc, lập tức cũng giật nảy mình, vội vàng đứng lên, như bị điện giật nói:

- Ông đừng gây thêm phiền toái nữa, để tôi hỏi xem là chuyện gì, ngộ nhỡ là giận hờn tiểu tử người ta, ông đừng cho tôi thêm phiền nhiễu nữa

Ký Như Vân so với Tần Hiếu Uyên, ngược lại tỉnh táo một chút.

Nhận lấy điện thoại, Ký Như Vân vội vàng hỏi:

- Duyệt Duyệt, thế nào? Như thế nào mất hứng rồi?

Tần Hiếu Uyên đã sớm ở một bên gấp đến độ không xong, ồn ào nói:

- Bà mở loa ngoài, để tôi cũng nghe một chút

Ký Như Vân liếc lão Tần một cái:

- Nhìn ông kìa, bộ dáng không có chút tiền đồ

Nói đến đây, tiện tay mở chế độ rảnh tay trên điện thoại.

Tần Duyệt tủi thân mong đợi kể:

- Mẹ, con xem một căn hộ, đặc biệt ưa thích, thế nhưng Trương Phàm nhất định phải tranh đoạt căn hộ kia với con

Ký Như Vân sững sờ, căn hộ? Cái gì căn hộ?

Hôm nay Tần Duyệt là đi xem phòng ốc à?

Nghĩ tới đây, chuyện thứ nhất Ký Như Vân nghĩ tới không phải Trương Phàm, mà là vì sao Tần Duyệt đi xem phòng.

Lão Tần cũng là như thế

Tại sao Tần Duyệt phải xem phòng?

Là bởi vì muốn dời ra ngoài ở à?

Lão Tần lần thứ nhất mình nghĩ lại, chẳng lẽ bởi vì mình ngày thường làm không tốt hay sao?

Hoặc là mình có thói quen xấu gì để con gái không thích?

Thế nhưng... Đã nhiều năm như vậy, hẳn không phải là bởi vì mình.

Như thế...

Cứ như vậy

Chân tướng chỉ có một.

Trong đầu Lão Tần bỗng nhiên hiện ra một khuôn mặt tươi cười: Trần Thương?

Ta nhổ

Cái tên hỗn tiểu tử này, cậu nghĩ ngược lại tốt vô cùng, dụ dỗ con gái của tôi không nói, còn muốn lấy đi chút tiền nhỏ nhà tôi nữa hả?

Cái này cũng quá đáng lắm rồi

Lão Tần cũng không phải không nguyện ý mua nhà cho con gái mình, chính mình chỉ có một đứa con gái như vậy, tiền không cho con gái cho ai?

Nhưng là.. Ngươi tiểu tử này cũng quá hèn hạ rồi?

Còn chưa kết hôn đã bắt đầu đào góc tường con gái bảo bối của mình, cộng thêm một căn hộ?

Lão Tần càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, lại có loại cảm giác ăn dấm.

Trong lòng cảm giác cực kỳ khó chịu.

Ký Như Vân thì thận trọng hỏi:

- Duyệt Duyệt, căn hộ gì? Con đi xem phòng à?

Tần Duyệt gật đầu:

- Hôm nay con cùng bạn đi xem căn hộ, coi trọng một cái, con đặc biệt ưa thích, ngay ở tân khu Hải An, tòa nhà mới vừa mở bán, con xem xong có

một căn hộ đặc biệt tốt, Con... con vừa ý, muốn mua, thế nhưng con không có tiền...

- Trương Phàm thấy vậy lập tức muốn cướp mua

Ký Như Vân nghe xong, bởi vì chuyện này à

- Ai nha, tốt, chuyện này à, không sao, chúng ta trở về rồi hãy nói, để cho cậu ta mua cũng không sao! Hôm nào con mang theo cha mẹ đi xem một chút căn hộ đó thế nào.

Ký Như Vân rất tỉnh táo, lại nói, nhà bọn họ cũng không tới loại tình trạng tùy tiện mua một căn hộ 400 vạn.

Tần Duyệt gật đầu:

- Phòng ở con ngược lại không quan trọng, thế nhưng Trương Phàm người này quá đáng

Ký Như Vân nghe xong, cười nói ra:

- Được, chuyện này mẹ làm chủ cho con

Tần Duyệt nhẹ gật đầu, dù sao loại chuyện này cũng không có cách, người ta buôn bán thì đương nhiên có tiền.

Nhưng không quan trọng.

Chỉ cần cùng Trần Thương, cho dù là thuê phòng gì đều có thể.

Tần Duyệt nghĩ đến Trần Thương, nháy mắt tâm tình tốt hơn, nhưng mà cô hiện tại lo lắng nhất là Trần Thương không vui.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt vội vàng hàn huyên vài câu với cha mẹ, sau đó chuẩn bị ra ngoài an ủi Trần Thương.

Mà Trần Thương bên này.

Bấm gọi điện thoại cho Trịnh Quốc Đàm xong, lúc này Trịnh Quốc Đàm đang ở hội nghị.

Bên trong toàn bộ phòng làm việc hơn hai mươi người, đều là quản lý cấp cao của tập đoàn.

Lúc này, điện thoại riêng bỗng nhiên vang lên.

Toàn trường nghe thấy tiếng điện thoại, lập tức yên tĩnh lại.

Trịnh Quốc Đàm có mấy cái điện thoại, nhưng mang theo người chỉ có điện thoại cá nhân, nhìn thấy điện thoại, hơi do dự một chút, thấy màn hình điện thoại gọi đến, hơi sững sờ.

Trần Thương?

Trịnh Quốc Đàm nhìn thấy Trần Thương xong, không có quá mức do dự, nói với mọi người:

- Tôi nhận cú điện thoại.

Nói xong đứng dậy cầm điện thoại ra ngoài phòng làm việc.

- Alo? Tiểu Trần à? Như thế nào nhớ tới gọi điện thoại cho tôi vậy?

Trịnh Quốc Đàm vừa cười vừa nói.

Nói thật, Trịnh Quốc Đàm vẫn còn có chút hối hận.

Bởi vì ông cảm giác thẹn với Trần Thương, nghĩ đến chuyện ban đầu, Trịnh Quốc Đàm thậm chí có chút đỏ mặt.

Chân của Từ Nhược Vận đưa cho Trần Thương khâu lại.

Lúc ấy, Trịnh Quốc Đàm không hiểu rõ giá thị trường, khâu lại xong đưa Trần Thương cầm khoảng bảy, tám vạn.

Thế nhưng, về sau có một lần mang theo Từ Nhược Vận tham gia một cuộc gặp gỡ tư nhân nước ngoài, biết được một người nhà giàu bản địa vì trị liệu vết sẹo cho vợ trước sau bỏ ra hơn 300 vạn.

Lần này mói làm Trịnh Quốc Đàm khiếp sợ

Không ngờ đắt như thế?

Nghĩ tới đây, Trịnh Quốc Đàm chỉ chỗ chân Từ Nhược Vận bị thương cho đối phương nhìn một chút.

Đối phương sững sờ, nói:

- Khi đó vợ của tôi cũng là trên cánh tay bị bình rượu quẹt làm bị thương, vì để khâu tiêu sẹo trừ bỏ ngấn, thật sự tốn không ít tiền.

Một câu khiến Trịnh Quốc Đàm hơi đỏ mặt.

Đối phương còn hỏi:

- Trịnh tiên sinh, xin hỏi ông mời bậc thầy ở nơi nào khâu lại vậy? Trình độ khâu này, thật sự rất lợi hại.

Lúc ấy, Trịnh Quốc Đàm nói là một người bạn.

Nhưng trong lòng đã sớm ảo não không thôi

Lenacus có được một cái quốc tịch có thể một chồng nhiều vợ, bạn gái rất nhiều, hơn nữa những người vợ này của ông luôn ưa thích tranh cãi với nhau.

Mà ông ta đối với việc này làm không biết chán

Ở trong mắt ông xem ra, không có cạnh tranh không có tiến bộ.

Bạn gái cũng như thế, không có so sánh, các cô gái sẽ không nâng cao kỹ năng cùng chất lượng phục vụ của mình.

Bạn gái của Lenacus đều biết rõ đối phương tồn tại, thậm chí còn có thể bình thường gặp nhau nói chuyện.

Triết học kinh doanh Lenacus là như vậy, cạnh tranh cùng phát triển mới có thể giảm bớt chi phí cùng chi tiêu, đồng thời đề cao chất lượng phục vụ lẫn nhau.

Làm một ví dụ, Lenacus phát hiện, nuôi một cô bạn gái nhỏ một tháng tốn 20 vạn USD, nhưng nuôi hai người chỉ cần tốn 25 vạn USD, ba người chỉ cần tốn 30 vạn USD.

Cái này theo Lenacus là một môn triết học thú vị.

Chương 405: Này Thì Ra Vẻ

Lenacus nghe thấy Trịnh Quốc Đàm nói có bạn như vậy, vội vàng cười nói:

- Hi vọng sau này có cơ hội quen biết một chút

Trịnh Quốc Đàm thì sắc mặt vui mừng, đồng ý.

Lenacus là chủ tịch một công ty đầu tư nước ngoài, Trịnh Quốc Đàm đã quen biết khá lâu rồi, không ngờ lại có thể dựa vào cơ hội này để bền chắc quan hệ với đối phương.

Trịnh Quốc Đàm tất nhiên sẽ nắm lấy cơ hội.

Thậm chí Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Vết thương trên đùi Tiểu Từ, tôi chỉ tốn một vạn USD.

Lenacus nghe xong, lập tức cười nói:

- Thật sự là bạn tốt, bằng không, một vạn này của anh ngay cả bóng dáng người ta cũng không gặp được.

- Vì vậy, Trịnh tiên sinh, có cơ hội nhất định phải giới thiệu người bạn tốt này của anh cho tôi biết, tôi thích kết giao bạn bè, đặc biệt là bạn bè có năng lực.

Lenacus nói chuyện cực kỳ trực tiếp, người đàn ông đầu trọc hơn năm mươi tuổi, dáng người cực kỳ cường tráng.

Trong lòng Trịnh Quốc Đàm đã sớm xấu hổ không thôi, khi đó ông còn tưởng rằng bảy, tám vạn đã là không ít đâu, hiện tại xem ra, thật là có chút không lấy ra được.

Nghĩ đến bản thân còn đưa Trần Thương đến nhà mình, hơn nữa còn mời người ta khâu vết sẹo trên mặt cho vợ mình, Trịnh Quốc Đàm có chút ngượng ngùng.

Khi đó chính mình còn rất đắc ý.

Hiện tại xem ra, thật sự nói ra đều cảm thấy mất mặt.

Vì lẽ đó, nhìn thấy điện thoại của Trần Thương, Trịnh Quốc Đàm lập tức đứng dậy nhận.

Trần Thương mỉm cười:

- Chào Trịnh tổng, thật ra đúng là tôi có một việc phải phiền phức Trịnh tổng.

Trịnh Quốc Đàm nghe vậy, lập tức bắt đầu vui vẻ.

Đến tình trạng như của ông bây giờ, chỉ sợ nợ nhân tình người khác.

Trần Thương chủ động tìm tới cửa, Trịnh Quốc Đàm rất vui vẻ.

- Ồ? Tiểu Trần, cậu khách khí làm gì, nói đi, có thể giúp đỡ Trịnh Quốc Đàm tôi khẳng định sẽ giúp.

Trần Thương cười nói:

- Là như vậy, Trịnh tổng, tôi đi xem một căn hộ bên trong một cái tòa nhà ở tân khu Hải An của ông, có một căn nhà rất vừa ý nên muốn mua, tiền tôi đã chuẩn bị xong, chẳng qua là có người nhìn trúng trước, vì vậy cần phải làm phiền anh một chút.

Trịnh Quốc Đàm nghe vậy lập tức cười một tiếng, còn tưởng rằng chuyện lớn gì?

Căn hộ của công ty bất động sản nhà mình.

Nghĩ tới đây, Trịnh Quốc Đàm bỗng nhiên linh cơ khẽ động, đúng rồi

Vợ mình còn phải nhờ Trần Thương hỗ trợ nữa, dứt khoát tặng cho cậu ta là được rồi.

Vừa có thể đổi ân tình, mà nói tới không chừng có thể kết giao với Trần Thương một phen, về sau có gì cần trợ giúp, cũng có thể lui tới lẫn nhau.

Nói tới đây, Trịnh Quốc Đàm nói ra:

- Ồ? Tiểu Trần, cậu nói số phòng cho tôi, chuyện này giao cho tôi là được rồi.

Trần Thương gật đầu, đọc số phòng ra.

Trịnh Quốc Đàm ghi nhớ xong, nói với Trần Thương:

- Được rồi, tiểu Trần, chuyện này cậu cứ giao cho tôi, cậu trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, hôm nào tôi sẽ bảo quản lý đưa cậu qua nhận phòng.

- Chuyện cụ thể, đến lúc đó tôi để quản lý chuyên môn liên lạc với cậu, số điện thoại này đúng không, tôi sẽ bảo người liên hệ cậu ngay.

Trần Thương nghe xong, lập tức ngây ngẩn cả người:

- Vậy thì phiền phức Trịnh tổng.

Trịnh Quốc Đàm khoát tay:

- Được rồi, chúng ta là bạn bè, cũng đừng nói lời khách khí, bây giờ bên tôi đang mở hội nghị, hôm nào có thời gian đến nhà tôi làm khách.

Cúp điện thoại xong, Trịnh Quốc Đàm trở về phòng làm việc.

Nhìn mọi người, hỏi:

- Ai là người phụ trách tòa nhà ở tân khu Hải An?

Lúc này, một quản lý hơn bốn mươi tuổi đứng lên:

- Trịnh tổng, là tôi.

Trịnh Quốc Đàm nhẹ gật đầu:

- Tôi có người bạn nhìn trúng một căn hộ nơi đó, phòng 808, tầng 2, tòa nhà số 9, cậu an bài một chút đi, tôi sẽ gửi số điện thoại và danh tính tới cho cậu, cậu trước không cần họp, đi xử lý chuyện này trước đi.

Quản lý nghe xong, sao còn không rõ là chuyện gì?

Chuyện tốt

Trợ giúp lãnh đạo xử lý việc tư, còn có việc gì vinh hạnh hơn nữa không?

Nghĩ tới đây, người đàn ông đứng dậy lập tức ra ngoài sắp xếp.

Bộ phận tiếp thị bán căn hộ Tân khu Hải An, Trương Phàm nghĩ đến dáng vẻ của hai người Tần Duyệt và Trần Thương thì trong lòng lại cảm giác chua chua thoải mái.

Có đôi khi, có tiền thật có thể muốn làm gì thì làm.

Cô không phải ưa thích cùng ngành à?

Nhà tôi mở công ty chữa bệnh, hẳn cũng tính là cũng ngành chứ?

Nghĩ tới đây, Trương Phàm không nhịn được muốn cười.

- Được rồi, đặt trước căn hộ này đi.

Cô tiếp thị bán căn hộ nghe vậy, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Quý ngài thật hào khí, bạn gái ngài nhất định rất hạnh phúc

Trương Phàm cười cười, lắc đầu.

Ba người cùng nhau đi xuống dưới lầu, vừa vặn nhìn thấy Trần Thương đang đợi Tần Duyệt.

Trương Phàm không nhịn được cười:

- Bác sĩ Trần có ánh mắt thật tốt, căn hộ kia tôi mua, nhưng mà... Tôi có thể cho anh thuê, dù sao chúng ta cũng là bạn bè.

Trần Thương sững sờ, không nhịn được cười:

- Ừm, chúc mừng anh.

Trước mặt mọi người, phân cao thấp với loại người này không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Anh không tin Trịnh Quốc Đàm ngay cả phòng ốc của mình cũng không giải quyết được.

Lúc này, điện thoại của cô tiếp thị bán căn hộ bỗng nhiên vang lên.

- Tiểu Hạ, gian phòng 808, lầu 2, tòa nhà số 9 không được bán, sau này cô không được dẫn khách đi xem căn phòng kia nữa.

Nữ nhân viên tiếp thị bán căn hộ lập tức trợn tròn mắt.

- Vì sao vậy? Quản lý! ? Tôi vừa mới đàm phán xong với khách hàng! Giá tiền cũng đã quyết định, chờ ký hợp đồng nữa thôi

Cô gái có chút không vui.

Quản lý lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ, vừa rồi tôi nhận điện thoại của Vương tổng, nói căn hộ ở tân khu Hải An đó tạm dừng bán ra, được rồi, cô đừng hỏi nữa, tôi còn có chuyện.

Cúp điện thoại xong, cô tiếp thị bán căn hộ lập tức có chút xấu hổ.

- Cái này... Trương tiên sinh, thật xin lỗi, căn hộ vừa rồi ngài xem kia của chúng tôi bởi vì một vài vấn đề, tạm thời không tiêu thụ ra bên ngoài... Ngài xem... Nếu không đổi lại một căn hộ khác?

Trương Phàm lập tức trợn tròn mắt

Anh nhìn thấy nụ cười trêu tức trên mặt Trần Thương, lập tức trong lòng sững sờ.

Cái con mẹ nó, đùa tôi à?

Tôi đều đã chuẩn bị ký hợp đồng, các người lại không bán nữa?

Nghĩ tới đây, Trương Phàm có chút tức giận.

Mà lúc này, Tần Duyệt vừa vặn từ nhà vệ sinh đi ra, vui vẻ đi tới chỗ Trần Thương.

Cô phát hiện, hiện tại mỗi lần nhìn thấy Trần Thương thì trong lòng mình đều rất vui vẻ.

Đi ra xong, vừa lúc nghe thấy căn hộ không tiêu thụ ra bên ngoài, Tần Duyệt lập tức bắt đầu vui vẻ.

Trong lòng mừng như điên

Muốn cười nhưng cảm thấy làm vậy không tốt lắm.

Nhìn Trương Phàm, này thì ra vẻ

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Trương Phàm như thể anh đang muốn phun cái gì đó nhưng không thể ra vì sợ lãng phí.

Tần Duyệt xém chút nữa cười lớn

Thế nhưng đang ở trước mặt của Trương Phàm, nếu cười như vậy thì không hay cho lắm

Cho nên cô dứt khoát, kéo Trần Thương đi ra ngoài, sau khi chạy ra ngoài, Trần Duyệt bắt đầu cười như điên

- Ha ha ha …. Buồn cười chết đi thôi, quả nhiên người giả vờ đều không có kết cục tốt

Tần Duyệt nở cười tươi khiến các loài ghen tỵ.

Lúc này đã sáu - bảy giờ tối, hai người bắt xe đi mua quà vặt ở trên phố.

Sau khi ăn không ít đồ ăn nhẹ, Trần Thương đề nghị hai người cùng nhau đi coi phim.

Trần Thương nhớ đến kỹ năng khi xem phim với bạn gái, xem phim rạp với bạn gái chỉ nên lựa chọn hai loại phim, loại một là phim tình yêu, thể loại còn lại là phim kinh dị.

Phim tình yêu nhất định sẽ có vài phân đoạn tình cảm mặn nồng mãnh liệt.

Phim kinh dị thì sẽ có vài chỗ giật gân, đáng sợ.

Trần Thương cảm thấy EQ của mình quá cao, hạ quyết tâm chọn phim tình cảm mãnh liệt.

Anh không chọn phim kinh dị vì anh lo lắng nó sẽ lưu lại bóng ma trong anh, trường hợp lỡ như trực ca ban đêm, bị ám ảnh thì không tốt cho lắm.

Chương 406: Cuộc Gọi Khẩn Cấp

- Bà ơi! Mấy giờ rồi?

Tần Hiếu Uyên bồn chồn bất an hỏi vợ.

Ký Như Vân bị ông làm phiền đến không chịu nổi:

- Ông không có điện thoại à? Ông hỏi tôi vấn đề này bao nhiêu lần rồi ?

Tần Hiếu Uyên nhìn đồng hồ:

- Bây giờ đã chín giờ rưỡi, như thế nào nó còn chưa về nhà nữa? Tôi lo lắng đến chết rồi đây.

Ký Như Vân nhìn Tần Hiếu Uyên:

- Ông nói xem có phải ông mắc bệnh rồi phải không? Con gái của chúng ta đi ra ngoài hẹn hò, ông hối cái gì mà hối?

- Tôi muốn nói, tốt nhất là tối nay đừng có về nhà nữa! Tốt nhất hai đứa nó gạo nấu thành cơm luôn đi, để rồi sau này kết hôn nhanh chút

- Nó đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi lại không có người tìm hiểu, đều sắp thành gái già rồi

Khi nói về Tần Duyệt, Ký Như Vân vừa tức vừa buồn cười:

- Ông nói thử xem chúng ta đã giới thiệu cho nó biết bao nhiêu người, nhiều người điều kiện gia đình cũng tốt.

- Vậy mà Duyệt Duyệt còn không hài lòng, hiện tại quá tốt rồi, bản thân nó thật vất vả mới nhìn trúng một người, vậy mà ông lại bày ra bộ dáng này.

Tần Hiếu Uyên bị một tràng câu nói của vợ hù dọa.

Ông không biết nên nói như thế nào.

Nhưng mà…. rất nhanh đã gần mười giờ rồi, ông lo lắng có phải xảy ra chuyện gì không hay?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên vẫn có chút không thể nào yên lòng được, vậy là ông dựa theo kế hoạch mà ban đầu đã chuẩn bị

....

....

Đến lúc này, bộ phim mới đi đến hồi kết, nam chính và nữ chính trải qua muôn vàn khó khăn thử thách, rốt cục người có tình cuối cùng sẽ thuộc về nhau, toàn rạp phim đều vang lên tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, còn có một loại âm thanh chậc chậc kỳ lạ cứ vang lên liên tục.

Không thể không nói, nếu bỏ qua phân cảnh người có tiền cuối cùng thuộc về nhau, thì bộ phim tình cảm làm rất hay.

Nam chính nữ chính diễn xuất không tệ, đến ngay cả Tần Duyệt xem cũng cảm thấy cảm động.

Hai tay của Trần Thương và Tần Duyệt siết chặt một chỗ, con mắt hai người cùng nhìn qua đối phương.

Phối hợp với khung cảnh mờ ảo trong rạp chiếu phim, kèm thêm âm nhạc mơ mộng trong phim tình cảm.

Cả hai người đều yêu thương đối phương sâu đậm, có một thứ cảm xúc không thể nào diễn tả được đang dần dần dâng trào.

Khoảng cách mắt hai người càng ngày càng gần, Trần Thương hơi căng thẳng một chút, nhìn Tần Duyệt một cách trìu mến, anh muốn hôn cô thế giới to lớn của anh...

Trong lòng Tần Duyệt căng thẳng muốn chết, cô thật sự rất lo lắng

Dù sau đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô.

Cô từng suy nghĩ nhiều lần, đến cùng cô sẽ trao nó trong hoàn cảnh nào, và ai sẽ là người được cô trao nó.

Tuy nhiên, khi đối mặt với Trần Thương, cô cảm giác chắc chắn là người này không thể là ai khác được.

Cô có thể cảm nhận rằng hô hấp của Trần Thương một lúc càng mãnh liệt, thời điểm phả vào mặt cô với cùng nóng

Trong lúc nhất thời, Tần Duyệt có chút lo lắng, có chút khẩn trương, có chút bất an, có chút mong đợi

Cô nhịn không được lập tức nhắm mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc này xuất hiện

Thành thật mà nói, cô đợi khoảnh khắc này rất nhiều năm.

Từ năm mười bảy tuổi không biết tình yêu là gì đã bắt đầu xem phim tình cảm, đến sau này những người xung quanh lần lượt kết hôn, hoặc là ly hôn.

Vào giây phút này, thời gian như dừng lại.

Cô gần như xém tí nữa có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể của Trần Thương.

Thế nhưng vào ngay thời điểm lúc này

Một tiếng chuông điện thoại vang lên phá hỏng thế giới hai người

Tần Duyệt và Trần Thương đột nhiên ngây ngẩn cả người

Bởi vì điện thoại của cả hai người đồng thời vang lên.

Lập tức khuôn mặt hai người thay đổi.

Đây là cuộc gọi khẩn cấp?

Nhưng nó cực kỳ không hợp lý nha?

Vì sao điện thoại của hai người đều đồng thời vang lên?

Bây giờ có nên tiếp tục hôn?

Nhưng sẽ rất khó xử

Đành phải nghe điện thoại vậy

Trần Thương cầm điện thoại lên và nhỏ giọng.

Điện thoại vừa mới kết nối, chỉ nghe thấy cô y tá trực ban ở đầu dây bên kia nói:

- Bác sĩ Trần, có người bệnh ở khoa cấp cứu đang cần anh, bác sĩ Vương khám không ra bệnh của người nọ... Hiện tại anh có thuận tiện đến đây một chuyến không?

Trần Thương sững sờ

Anh có tiện hay không?

Tựa hồ bây giờ anh hơi bất tiện.

Tại sao không yêu cầu tư vấn khi không thể chẩn đoán ra bệnh?

Lúc nào mà Trần Thương anh nhất định không thể thiếu?

Anh tức giận đến nỗi hận không thể bóp nát cái điện thoại này đi.

Nhưng mà dù gì thì bộ phim cũng chiếu xong rồi, mình đi qua xem một chút vậy.

- Tình hình có nghiêm trọng không?

Cô y tá nhíu mày:

- Tôi cũng không rõ nữa..

Trần Thương sững sờ, cái này cũng quá thiếu chuyên nghiệp đi?

Sau khi Tần Duyệt trả lời điện thoại, đồng dạng cũng nhận cái lý do giống như anh.

Hai người nhìn nhau, quyết định qua đó xem một chút.

So với Trần Thương, người tức giận nhất phải kể đến là Tần Duyệt, nghe giọng của y tá Tiểu Lâm, Tần Duyệt có phần bất đắc dĩ.

Chính mình mãi chờ đến cái lúc…

Thật tức giận

Phải làm sao đây

Tần Duyệt đỏ mặt nhìn thoáng qua Trần Thương, và bắt gặp Trần Thương cũng đang lúng túng.

Quên nó đi, quên nó đi

Hai người vội vã đi đón xe đến tỉnh Nhị Viện.

Trên xe, Trần Thương cùng Tần Duyệt cứ cảm thấy kì lạ, bởi vì bọn họ cùng lúc nhận điện thoại từ khoa cấp cứu.

Tại sao trong lòng họ cứ cảm thấy lần này có chỗ nào đó không thích hợp?

Cụ thể chỗ nào kỳ lạ thì họ không thể nói rõ.

Nhưng lúc này hai người không còn tâm trạng thể hiện tình cảm nữa.

Dù sao trong lòng cũng không thể tiếp tục chuyện hồi nãy.

Mà lúc này, trong đầu Tần Duyệt có rất nhiều suy nghĩ, cô phải trở về bàn bạc lại với ba Tần về việc thay đổi vị trí công việc, cho cô công việc thoải mái ở phòng ban.

Ngoại khoa cũng được, nhưng không được quá bận rộn.

Cô có phải nên học hỏi mẹ mình hay không?

Nghĩ đến đây, Tần Duyệt quyết định tối nay về bàn bạc với mẹ một chút, làm cách nào mà có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh nhất.

Chiếc xe chạy rất nhanh, không mất bao lâu đã đến trước cửa bệnh viện.

Trần Thương cùng Tần Duyệt vội vàng chạy vào bên trong sảnh cấp cứu, Tiểu Lâm đang ngồi ở trạm y tá, tựa hồ cô ấy bận rộn chuẩn bị tài liệu để bàn giao cho ngày thứ hai.

Cô y tá nhỏ bên cạnh cũng đang bận rộn phối thuốc.

Ở đâu có bầu không khí khẩn cấp?

Lập tức Trần Thương tức giận đến mức nói không lên lời.

Cơ hội tốt ngàn năm có một như vậy cứ ăn hư thế bị phá hư?

Trần Thương nhìn Tiểu Lâm:

- Không phải có bệnh nhân à? Người đó thế nào rồi?

Tiểu Lâm sững sờ:

- À, bệnh nhân ở trong phòng làm việc của bác sĩ Vương, anh ta đang chuẩn đoán bệnh nhân! Vừa rồi bác sĩ Vương bận khám cho bài người bệnh nên không thể qua đây kịp, thế nhưng cũng không phải việc quan trọng gì, tôi cũng không tiện làm phiền chủ nhiệm, đành phải gọi điện cho anh và bác sĩ Tần, dù sao hai người cũng ở gần đây.

Ừ thì, cái lý do này miễn cưỡng có thể tiếp nhận được

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương và Tần Duyệt cùng đi đến phòng làm việc.

Mới vừa tiến vào phòng làm việc, cả hai người lập tức biến sắc, họ nhìn thấy hai chân của chàng trai kia biến thành màu đen tím

Nó kéo dài từ đầu gối xuống đến mắt cá chân

Không phải đây là một trò đùa sao? ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương ngước về phía trước với khuôn mặt nặng nề.

Chương 407: Dở Khóc Dở Cười

Trần Thương vội vàng đi vào phòng làm việc của bác sĩ cấp cứu.

Dường như Vương Dũng vừa lúc đi vào, lúc trông thấy hai chân người bệnh, anh ta hơi sững sờ, chuyện gì đã xảy ra?

Bắp chân thì màu tím phát xanh rồi chuyển thành đen, giống như tắc động mạch, máu vốn phải được lưu thông này bị ứ lại.

Khi chi dưới bị tắc động mạch, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự tuần hoàn của máu, dẫn đến máu bị tắc nghẽn, không thể quay trở về, chính vì vậy chỉ dưới chuyển sang màu xanh tím, thậm chí còn bị sưng lên.

Chỉ là chi dưới của người bệnh có lông chân nhiều hơn một chút, ngoài ra thì cũng không có gì khác biệt.

Có thể là bị trúng độc nitrit?

Khi trúng độc nỉtit, bởi vì huyết sắc tố mất đi khả năng mang theo oxi, khiến cho các tổ chức mô thiếu oxi, từ đó làm cho thân thể phát tím.

Tuy nhiên nếu trúng độc Nitrit thì triệu chứng chắc chắn sẽ không chỉ một bộ phận cơ thể, mà là triệu chứng toàn thân.

Mà lúc này, người bệnh rõ ràng chỉ có hai chân bị tím bầm, chắc chắn không phải

Đây là chẩn đoán đầu tiên của Trần Thương sau khi nhìn thấy biểu hiện của người bệnh.

Thật ra, là một bác sĩ, kinh nghiệm lâm sàng lâu dài đã luyện ra một đôi mắt sắc bén.

Nhưng mà, chẩn đoán bệnh tình không thể dựa vào một cái nhìn mà đưa ra kết luận.

Cần phải cân nhắc toàn diện và hỏi thăm chị tiết bệnh án của người bệnh, cộng thêm nguyên nhân dẫn đến, quá trình phát sinh của căn bệnh,... nếu cần thiết thì sẽ làm các loại kiểm tra để có thể biết rõ hơn.

Người đàn ông nhìn cũng không lớn lắm, chỉ tầm hơn ba mươi, thế nhưng lúc này, anh ta lộ ra sự suy tư cùng lo lắng.

- Bác sĩ, hôm nay sau khi tôi đá bóng về, rồi đi tắm rửa, đột nhiên phát hiện hai chân bị như thế này, anh mau nhìn giúp tôi

Khuôn mặt người đàn ông toát lên vẻ sợ hãi, nhìn hai chân của mình sợ đến mức ngây người.

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Đau không?

Người đàn ông gật đầu:

- Có! Ban đầu thì không đau, nhưng mà bây giờ... Có đau một chút, có phải là bị thương hay không?

- Lúc vừa đá bóng xong tôi không có cảm giác gì, thế nhưng lúc sau tôi cùng bọn họ tắm rửa, được bọn họ nhắc nhở, tôi mới phát hiện ra, sau đó, tôi mới cảm giác được đau đớn, tôi đoán là do khi ấy vận động nên không có chú ý tới, nhưng thật ra đã bị thương, chỉ là không phát hiện.

- Sau khi nghỉ ngơi một hồi, dây thần kinh mới phản ứng, tôi suy đoán có phải là thần kinh lúc mới vận động xong còn căng thẳng, chính vì vậy nên mới không thấy đau.....

Nghe người đàn ông giải thích, mọi người xung quanh có chút sững sờ

Nam tử hơi nhíu mày:

- Và cả có chút ngứa! Không biết tại sao

Vương Dũng trông thấy Trần Thương cùng Tần Duyệt tiến đến, gật đầu nhẹ tỏ vẻ đồng ý.

Tuy nhiên, Vương Dũng nhìn người người bệnh, ấn lên, cũng không thấy có cái gì bất thường.

Tiếp tục hỏi:

- Bây giờ có đau không?

Người đàn ông sờ lên chân, sau đó trầm tư một lúc:

- Tôi cũng không rõ lắm? Cảm thấy chân có hơi đau một chút, nhưng lại cũng không đau chút nào! Tôi bây giờ cũng không chắn chắc lắm.

Một câu trả lời hết sức mơ hồ.

Nhưng chắc chắn là nó có ngứa một chút

Sau khi nói xong, người đàn ông một mặt lo lắng, sắc mặt căng thẳng cất giọng hỏi:

- Bác sĩ, tôi sẽ không bị tắc nghẽn động mạch gì đó chứ, đúng không? Tôi trên đường đi cùng bạn của tôi có lên Baidu để xem, nó nói tắc nghẽn tĩnh mạch sẽ bị như thế này, nếu như không nhanh chóng thông tĩnh mạch, chân tôi sẽ bị hoại tử

Lúc người đàn ông nói chuyện lộ ra vẻ sợ hãi.

Dù sao anh ta cũng nhìn thấy mấy bức hình trên internet, đúng là có chút tương tự, nó gọi là cái gì nhỉ? Máu bị đóng thành khối gây tắc tĩnh - động mach, hoặc là tắc tĩnh mạch chi dưới, nếu xử lí không tốt... Có thể hai chân sẽ bị cắt đi

Nói đến đây, người đàn ông lo lắng bất an:

- Tôi nghe nói có thể là bởi vì sau khi vận động mạnh, các tĩnh mạch bên trong cơ thể sẽ không ổn định, khi đó các mạch máu ở chi dưới sẽ bị tắc nghẽn, sẽ xảy ra triệu chứng như thế này.

Người đàn ông nói chuyện còn rất chuyên nghiệp, còn Vương Dũng ngược lại giống như một người ngoài ngành, xém chút nữa thì bị người đàn ông này thuyết phục.

Có điều...

Tần Duyệt nhìn hai chân của người đàn ông, phát hiện hai chân của người đàn ông không giống như bị bệnh, bởi vì... Khu vực hai chân bị đen đến tím bầm dường như nó phân bố quá đều?

Bởi vì ranh giới màu sắc của hai chân rất rõ ràng, ranh giới rõ ràng...

Giống như..... giống như mang tất chân cao để bảo vệ hoặc tất dành cho bóng đa thường xuyên.

Tần Duyệt như có điều suy nghĩ hỏi:

- Có phải chiều nay anh mang tất chân đúng không?

- Là cái loại tất thể thao bó sát, cực kì bó sát đúng không?

Người đàn ông sững sờ một lúc, lập tức sững người:

- Làm sao cô biết?

Buổi chiều khi anh ta đá bóng, mang loại tất thể thao cao tới dùi, nhằm bảo vệ mình khỏi bị thương.

Chính vì vậy mà lúc đá bóng anh ta cũng không nhận ra chân mình bị thương, mà phải đợi tới lúc tắm rửa mới phát hiện.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đứng dậy đi đến bồn rửa tay ở bên cạnh, lấy xà phòng đưa đến.

Đưa cho người đàn ông:

- Anh cầm lấy rửa đi, xem có thể rửa sạch không.

Người đàn ông sững sờ, trợn tròn mắt ngay lập tức:

- Ý cô là... Nhạt bớt?

Tần Duyệt mỉm cười:

- Anh thử rửa xem có nhạt bớt hay không rồi nói tiếp.

Người đàn ông nghe xong, cảm thấy điều Tần Duyệt nói rất có khả năng, đứng dậy đến bồn rửa tay bên cạnh, dùng xà phòng chà mạnh lên châm, sau đó dùng nước rửa lại thật sạch.

Chờ một chút

Màu sắc trên chân có vẻ đã nhạt đi không ít.

Điều này đã làm người đàn ông vui vẻ, và có chút kích động.

- Ôi trời, CMN? Nó thật sự nhạt đi?

Nói tới đây, người đàn ông cũng bị chính mình làm phì cười, cầm xà phòng chà xát chân bên kia, phát hiện chân bên kia cũng bị phai màu, lập tức cười ha ha một tiếng.

- Thật ngại quá, ngại quá, bác sĩ, đã làm phiền đến các anh rồi, chân của tôi có thể phai màu.

Sau khi nói xong, người đàn ông lấy từ trong chiếc túi mà anh ta mang theo một đôi tất chân thể thao:

- Buổi chiều tôi mang đôi tất này để đá bóng, tôi vừa mới mua đôi tất này

- Tôi nói thật vất vả mới chờ đến hôm nay là ngày cuối tuần, tôi mang đôi tất mới để đi đá bóng, không nghĩ đến đôi tất này có thể phai màu! Cũng lừa người quá đi?

Sau khi nói xong, người đàn ông có chút xấu hổ.

- Thật sự doạ tôi rồi, Baidu, chính là Baidu, nó nói phải cắt gái chân, lừa người quá đáng

Ba người Trần Thương cùng Tần Duyệt và Vương Dũng, cũng không nhịn không được bật cười.

Người đàn ông cười nói:

- Sau khi trong lúc tắm rửa phát hiện ra chân tôi bị thâm tím, lại bị nhóm bạn kia doạ sợ, nếu biết chỉ đơn giản như vậy thì tôi sẽ chà thêm mấy cái, nói không chừng đã rửa sạch sẽ rồi

Tần Duyệt mỉm cười:

- Không có chuyện gì, nhanh đi về đi.

Người đàn ông có chút xấu hổ, đứng dậy nói chào tạm biệt rồi mới rời đi.

Ở khoa cấp cứu có không ít những chuyện dở khóc dở cười như vậy.

Chuyện xảy ra với người đàn ông khi nãy cũng không quá hiếm gặp.

Chình vì vậy mà sau khi nhìn thấy, Tần Duyệt có thể ngay lạp là tức nghĩ đến chuyện này.

Đương nhiên, Vương Dũng cũng suy nghĩ đến, dù sao người đàn ông cũng không có phản ứng gì, nghĩ không ra khả năng mắc phải bệnh khác.

Chương 408: Em Yêu Anh! Ngủ Ngon...

Loại chuyện này thật rất thường gặp ở lâm sàng, không phải chuyện hi hữu gì.

Trần Thương còn gặp một trường hợp kinh động hơn, chính là lúc còn là thực tập sinh, khi đó anh còn đang thực tập ở khoa đã liễu, cùng vị giáo viên hướng dẫn là một giáo viên nữ.

Lúc ấy, có một người đàn ông vội vã cuống cuồng đi tới khoa da liễu khám bệnh, khi anh ta đến, trên khuôn mặt anh ta bộc lộ rõ sự phức tạp. Trần Thương nhớ rất rõ ràng.

Sau khi hỏi người đàn ông có chuyện gì xảy ra, người đàn ông mới ngượng ngùng nói: Anh ta sợ bị bệnh lây qua đường sinh dục, nói bên dưới bị nhiễm một mảng đỏ

Nữ bác sĩ nghe xong, lập tức yêu cầu người đàn ông đó cởi quần ra, để nhìn kỹ một chút.

Không thể nói

Thật sự là trường hợp này.

Phía dưới người đàn ông có một vệt đỏ, có một vòng ở xung quanh nữa, quan trọng là không thể rửa được, người đàn ông lúc ấy bị doạ cho sợ hãi, tưởng răng mình bị bệnh lây qua đường sinh dục.

Dù sao phía dưới có một vệt lớn màu đỏ, ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi

Hơn nữa, quan trọng nhất là, gần đây anh ta có một khoảng thời gian sống không sạch sẽ, mà còn là loại chuyện không sạch sẽ kia.

Lúc ấy, anh ta bị doạ đến mức sợ hãi kinh hoàng.

Vào lúc đó, nữ bác sĩ nhìn một mảng đỏ có hình dạng khác lạ, trong lòng nghi ngờ.

Nó không giống biểu hiện của một bệnh lí.

Hơn nữa... màu sắc còn có chút kì lạ.

Lúc sau tỉ mỉ nghĩ kĩ, nó có phần giống vết son môi.

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên nói một câu:

- Nó có phần giống với loại sơn chống nước.

Vừa đúng lúc, trong túi xách của nữ bác sĩ có nước tẩy trang, nhẹ nhàng lau vài cái, thật sự có thể lau đi mảng đỏ của người đàn ông.

Sau đó, người đàn ông xấu hổ, khuôn mặt đỏ ửng, mặc quần xong lập tức bỏ chạy.

Tất nhiên, còn có chuyện kỳ lại hơn.

Ví dụ như nội y phai màu, đồ lót bị mất sợi...

Tất chân phai màu

Trường hợp phải màu này có rất nhiều với đủ loại

Khoa cấp cứu như một cái nồi lẩu thập cẩm, kiểu bệnh nhân gì cũng có.

Nhưng mà, có đôi khi không sợ loại bệnh nhân có nghĩ ngờ giống vậy, chỉ sợ những bệnh nhân tự cho mình là đúng.

Luôn cảm thấy không sẽ không có chuyện gì, nhưng đến khi phát hiện có chuyện xảy ra thì đã muộn.

Do đó, đối với thân thể, phải cẩn trọng

Trần Thương thấy bên khoa cấp cứu không có việc gì làm, nhìn Tần Duyệt, cười cười, nói:

- Đi thôi, anh đưa em về nhà.

Tần Duyệt vui vẻ gật đầu, theo Trần Thương đi ra bên ngoài.

Trần Thương quay sang chào hỏi Vương Dũng:

- Chúng tôi đi đây, nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.

Vương Dũng nhẹ gật đầu:

- Trên đường lái xe chậm thôi.

Bình thường Trần Thương cũng hay đưa Tần Duyệt về nhà, vì vậy Vương Dũng cũng không ngạc nhiên, nhưng mà lần này có chút không bình thường.

Sau khi rời khỏi phòng cấp cứu, Trần Thương mới nắm lấy bàn tay nhỏ của Tần Duyệt:

- Anh đưa em về nhà.

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Em cảm thấy cuộc điện thoại khi nãy nhất định có gì đó kỳ lạ

Trần Thương sững người, đột nhiên cảm thấy cuộc điện thoại lúc nãy đúng thật có chút không bình thuờng:

- Ý em là...

Tần Duyệt tinh quái gật đầu nhẹ:

- Ừm

Trong đầu Trần Thương bỗng hiện ra khuôn mặt cáo già của Tần Hiếu Uyên, ngay lập tức trong người cảm thấy áp lực.

Đoán chừng từ này về sau cùng cha vợ không thể thiếu những màn so tài đấu trí được.

Quãng đời còn lại sau này, tình địch là Tần Hiếu Uyên, cha vợ là Tần Hiếu Uyên, viện trưởng là Tần Hiếu Uyên.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương cảm thấy rất mệt mỏi.

Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Nhưng mà, có một câu gọi là con gái dùng lệnh viện trưởng.

Trần Thương lập tức lạnh lùng cười khẩy một cái.

Vừa đi vừa nói, không biết từ lúc nào đã đến dưới căn hộ nhà họ Tần

Tần Duyệt chu miệng nhỏ, nhịn không được thở dài một tiếng:

- Nhà ở quá gần nơi làm việc cũng không tốt

Trần Thương cười một tiếng nói:

- Hay là chúng ta đi thêm một vòng quanh khu này nữa. Mà lúc này, lão Tần đã ngồi trên ban công rình canh đã hơn nửa tiếng, thật sự không ngờ có thể chờ được, nhanh chóng vực lại tinh thần.

- Bà ơi, lại đây nhanh lên! Con gái bà đang về này

Ký Như Vân nghe xong, cũng nhanh chóng vội vàng chạy đến.

So với việc nhìn con gái của mình, thì Ký Như Vân càng muốn nhìn hơn nhìn con rể tương lai của mình trông như thế nào hơn.

Bà Tần đang ở trong phòng, nghe vậy lập tức chạy đến ban công đứng nhìn xuống.

Hai người híp mắt nhìn xuống bên dưới lầu, lập tức nhìn thấy Trần Thương cần bàn tay nhỏ của Tần Duyệt, hai người đứng phía dưới lầu, chậm chạp không chịu đi lên.

Mắt của Ký Như Vân rất tốt, tuy tuổi khá lớn nhưng thị lực không thua kém lúc còn trẻ, chàng trai Trần Thương này mặt mày rất đẹp, thân hình cao ráo, nhìn có lực, rất có cảm giác an toàn.

Không tệ, không tệ

Thật sự rất hài lòng.

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân chạy về phòng, lấy chiếc điện thoại Huawei của mình, điên cuồng chụp hình Trần Thương, chức năng zoom của chiếc điện thoại được thể hiện ra một cách xuất sắc.

Thấy Trần Thương cùng Tần Duyệt đứng đối diện nhau, Trần Thương và Tần Duyệt hai tay nắm chặt không chịu buông.

Tần Duyệt chậm chạp không chịu đi lên

Hai người thì thầm nói chuyện, giống như có cả trăm câu chuyện có thể nói mãi không hết.

Mà Ký Như Vân nhìn cảnh này, tự nhiên cảm thấy nhớ nhung những kỉ niệm ngày trước, cũng vui vẻ hạnh phúc như vậy.

Cuối cùng thì còn gái mình đã tìm được hạnh phúc, mẹ Tần cảm thấy rất vui.

Hơn nữa nhìn chàng trai này, ngoại hình rất tốt, nhất định sẽ vui vẻ hạnh phúc.

Trần Thương cùng Tần Duyệt đứng đối diện nhau ở dưới lầu.

- Lên nhà nhanh đi

Trần Thương vừa cười vừa nói.

Tần Duyệt gật đầu, cười hì hì đáp lại nói:

- Anh không có gì muốn nói với em nữa à?

Trần Thương sững sờ, nghĩ nghĩ:

- Nhớ phải ngủ sớm nữa

Tần Duyệt trợn tròn mắt:

- Còn gì nữa không?

Trần Thương vắt hết óc suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một câu nói trên mạng, vui vẻ ra mặt vội vàng nói:

- Ý em là muốn mời anh lên nhà uống nước sao? Không cần, thật sự không cần

Tần Duyệt tức giận, hận không thể cho Trần Thương một bạt tai nằm dính dưới đất, tức giận nói:

- Cha em đang ở nhà, lên đi, uống chút nước rồi về

Trần Thương lập tức ỉu xìu rời đi.

Được rồi, nghĩ đến việc viện trưởng Tần nhìn mình chằm chằm, Trần Thương cảm thấy, chút nước này không uống cũng được.

Tần Duyệt trông thấy Trần Thương không nói lời nào, trợn tròn mắt tức giận.

Cái đồ không hiểu phong tình này

Sau này phải dạy dỗ thêm mới được

Tần Duyệt nghĩ tới đây, cười hì hì quay người:

- Vậy em lên nhà. Ngày mai gặp.

Trần Thương gật đầu:

- Nhanh đi về đi, cha mẹ em chắc đang lo lắng cho em.

Nhìn thấy Tần Duyệt chuẩn bị lên nhà, ông Tần cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, rất tốt rất tốt, cuối cùng cũng vui vẻ trở về.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt lên lầu, chuẩn bị quay người trở về.

Bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh trong trẻo:

- Trần Thương

Trần Thương giật mình quay người, bị một làn hương thơm ập tới người mình.

Tần Duyệt nhào vào trong ngực Trần Thương, sau đó, nhón chân lên, hai tay ôm cổ Trần Thương kéo xuống, hôn một cái lên trán.

- Em yêu anh! Ngủ ngon...

Câu này vang lên bên tai Trần Thương, đứng ngủ ngốc tại chỗ, đại não bị đình trệ.

Trần Thương hơi trợn tròn mắt.

Có một chút ngủ ngốc.

Càng nhiều hơn chính là hạnh phúc.

Anh có thể cảm nhận được Tần Duyệt hôn nhẹ lên trán mình một cái, trên trán còn lưu lại sự ấm áp và ẩm ướt của đôi môi, cơ thể Trần Thương không kìm được run rẩy một chút.

Chương 409: Tấm Hình Này Thật Đẹp

Nhìn Tần Duyệt vội vàng chạy lên lầu, biến mất khỏi tầm mắt của mình, trong lúc nhất thời Trần Thương không tránh khỏi ngây ngẩn cả người.

Hiện tại hắn cảm thấy mình đang rất hạnh phúc.

Niềm vui bất ngờ

Chờ mong

Tình quái.

Cảm nhận được sự hạnh phúc đột nhiên xuất hiện này, Trần Thương nói thật, trong lòng có chút không kìm nén được.

Có lẽ, tình yêu vốn là như vậy.

Định đưa tay lên sờ trán, nhưng mà có chút không nỡ, sợ làm hương vị của Tần Duyệt biến mất.

Trần Thương đứng ở dưới lầu một lúc lâu, mà Tần Duyệt đứng ở ngã rẽ hành lanh, nhìn Trần Thương gương mặt đần thối đứng ở chỗ đó, trong lòng đắc ý, vô cùng vui vẻ.

Đây chính là tình yêu?

Trong lòng Tần Duyệt cũng giống như đang ở trong hũ mật.

Ký Như Vân nhìn Tần Duyệt bỗng nhiên nhào vào trong lồng ngực Trần Thương ở dưới lầu, sau đó hôn lên trán Trần Thương một cái, cảm thấy hưng phấn cực kỳ

Hai tay nắm chặt áo ngủ của Tần Hiếu Uyên, trong lòng cực kì động

- Hôn đi

- Mau hôn đi

- Hôn... Hôn! Ha ha... Hôn được rồi

Ký Như Vân giống như đang nhìn thất thần tượng, nội tâm kêu gào, nhìn con gái, Ký Như Vân dường như cũng trở về thời thanh xuân đầy tự do ngày trước.

Đây cũng là mối tình đầu của con gái?

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân bỗng nhiên rất vui vẻ, cầm điện thoại muốn lưu lại khoảnh khắc này.

Có lẽ, rất nhiều năm sau, bọn họ nhìn thấy tấm hình này, nhất định sẽ vui vẻ hạnh phúc.

Mà được mấy khi vui vẻ, mấy khi buồn.

Lão Tần nhìn cảnh này của hai người, nhịn không được sóng mũi chua chua.

Không biết chuyện gì xảy ra, cảm thấy cái mũi giống như không chịu nghe lời, ê ẩm, chua chát đến mức muốn rơi khóc.

Nghĩ tới đây, lão Tần nhanh chóng lắc đầu.

Không thể như thế này.

Trông thấy con gái hạnh phúc người làm ha như ông phải vui vẻ mới đúng, sao có thể rơi nước mắt?

Nhưng mà, Tần Hiếu Uyên nhịn không được, cảm giác giống như trái tim bị ai lấy mất.

Cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Nghĩ tới đây, ông Tần không muốn xem nữa, đứng dậy trở lại ngồi trên ghế sa lon đằng kia, tự rót cho mình chén nước trà, trầm mặc không nói gì.

Mà Ký Như Vân cực kỳ hưng phấn, cầm điện thoại, vui vẻ nói với ông Tần:

- Chậc chậc, tấm hình này đi, thật đẹp

- Lão Tần, tôi cho ông xem tấm hình này.

Đang nói chuyện hăng say, Ký Như Vân cầm điện thoại đi đến chỗ ông Tần bên cạnh, nói:

- Ông nhìn này, góc độ này vừa đẹp, chụp hình rất tốt

Chỉ thấy dưới ánh đèn đường, Tần Duyệt nhón chân lên, hôn lên trán Trần Thương để lại một vệt đỏ.

Trên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Buổi sáng thứ hai, Trần Thương cảm nhận được tâm trạng của mình không giống ngày thường, đây là lần đầu tiên mà Trần Thương đến khoa cấp cứu làm việc lại cảm thấy khẩn trương như vậy.

Lấy điện thoại ra nhìn một chút, trong lịch sử ghi chép cuộc trò chuyện toàn là tin nhắn với Tần Duyệt, Trần Thương cảm giác dường như đã xa cách một ngày.

Đặc biệt là khi thấy tin nhắn đầu tiên Tần Duyệt gửi cho Trần Thương, Trần Thương không kìm được trong lòng cảm thấy ấm áp.

- Tên trộm nhỏ, anh là người của bổn cung, sau nay nhớ kĩ phải giữ cho thân mình trong sạch

Khi Trần Thương nhìn thấy cái tin nhắn này, không nhịn được muốn cười.

...

Mới bảy giờ sáng, cả khoa cấp cứu đã bận rộn như ngoài chợ rau.

Sáng sớm mỗi thứ hai hàng tuần, một khởi đầu đầy bận rộn của một thành phố, cho dù đó là những con đường tắc nghẽn, hay là một chuyến xe bus đông người đến hỗn loạn.

Ngay cả khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, ngày lúc này cũng vô cùng bận rộn.

Mỗi buổi sáng khi mọi người gấp gáp đi làm, rất dễ xảy ra những vấn đề nhỏ, ví dụ như va chạm cũng xảy ra tương đối nhiều.

Lúc này, Vương Dũng phân chỉ muốn có cách nào đó cáo thể phân thân ra, mà khoa cấp cứu đã đẩy bảy tám người đến, bên cấp cứu nội khoa cũng bất lực, không thể xoay sở được.

Khi Trần Thương xuất hiện, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngày cả y tá khi nhìn thấy Trần Thương, giống như trông thấy cứu tinh.

- Bác sĩ Trần, anh đến rồi

Tiểu Lâm trực ban ca tối, đến tận bây giờ còn chưa được rời đi, sau khi thấy Trần Thương đến, vội vàng chào hỏi một tiếng:

- Bên này có mấy bệnh nhân cần được chẩn đoán bệnh.

Trần Thương đem điện thoại cất vào túi, đi phòng thay quần áo, thay xong áo blouse trắng, bắt đầu công việc vẫn làm hàng ngày.

【Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ hàng này, chẩn đoán thành công cho 10 bệnh nhân trong danh sách, phần thưởng nhận được là một túi máy mắn.】

Trần Thương tiện tay nhận lấy nhiệm vụ, đi vào bên trong

Mặc dù nó chỉ là một nhiệm vụ hàng ngày bình thường, nhưng Trần Thương luôn cảm thấy nó không giống bình thường lắm, chẩn đoán bệnh cho mười bệnh nhân, độ khó cũng không cao lắm?

Chẳng lẽ là do mình suy nghĩ nhiều?

Vứt bỏ mấy suy nghĩ khỏi đầu, Trần Thương mang theo bệnh nhân đi đến phòng khám, chuẩn bị kiên nhẫn.

Ngô Ngọc Thụ năm nay năm mươi hai tuổi, trên có mẹ già phải phụng dưỡng dưới có một đứa con lớn, ở giữa có người vợ đang trong thời kì mãn kinh.

Người ta thường nói, đàn ông ở tuổi năm mươi sẽ biết rõ số mệnh của mình, nhưng Ngô Ngọc Thụ đối với những lời này cũng không hiểu lắm.

Ông ở tuổi năm mươi, bản thân ông cũng không dám đi khám bệnh, dù sao thì gánh nặng trên vai ông cũng tựa như núi.

Mẹ già đã hơn tám mươi tuổi vừa mới làm xong phẫu thuật, bỏ ra một đống tiền chạy chữa, ngày lúc này đứa con trai của ông lại muốn bàn

chuyện kết hôn.

Phòng cưới vừa mới mua, tổng giá trị cả căn nhà hơn 3 triệu nhân dân tệ, tiền đặt cọc trước cho căn nhà là một trăm vạn, tiền tích cóp nhiều năm của ông Ngô coi như đã bị vét sạch.

Căn hộ vừa mới mua phải trang trí, kết hôn thì cần tiền sính lễ, chuẩn bị đám cưới thì cần phải có tiệc rượu mời khách khứa, và mọi thứ đều giải quyết bằng tiền bạc.

Ngô Ngọc Thụ thật sự rất nhức đầu

Cả ngày trầm ngâm phiền muộn cực kỳ.

Nếu như con người gặp áp lực quá lớn, sẽ dễ bị ngột ngạt, dễ dàng tức giận, dễ gây buồn bã, và trở nên nóng tính.

Chuyện của Ngô Ngọc chính là như vầy, trước đây ông là một cán bộ nhỏ trong đơn vị, thế nhưng khuôn mặt ông cả ngày cau có khó chịu, không có ai nói tốt về ông, khi về đến nhà, vợ cùng con trai trông thấy Ngô Ngọc Thụ mặt mày vẫn luôn thể hiện rõ sự không vui nên cũng không dám nói gì.

Vợ ông chính là như vậy, có khi muốn nói gì đó, lại sợ ông tức giận, những lúc như vậy không tránh được việc cãi vã của hai người.

Dần dần, không biết từ lúc nào, ông cùng vợ cả ngày một câu nói bình thường cũng không nói được với nhau.

Con trai mua nhà, một ông già như ông đành cầm nhà đi thế chấp, không biết từ lúc nào chuyện này đã trở thành con đường chính để giải quyết mà mọi người lựa chọn, mặc dù lão Ngô rất không muốn, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là xuống, đàn ông mà, chịu đựng chút khổ này cũng không sao.

Sáng sớm hôm nay sau khi rời giường, bỗng nhiên cảm giác tim đập mạnh và loạn nhịp

Ngực bị nghẹt, thở không thông, trước ngực còn có chút cảm giác đau đớn.

Sau khi ngồi xuống ghế, cảm thấy hô hấp đã dễ dàng hơn chút, nhưng vừa nằm xuống, thì cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Ban đầu Ngô Ngọc Thụ nghĩ chỉ cần nằm nghỉ một lúc, nhưng lại vội vàng đứng lên.

Chương 410: Nghe Tim Chuẩn Đoán Bệnh

Có thể nguyên nhân là do gần nhất áp lực quá lớn, hút thuốc rút quá nhiều?

Bà Ngô cũng phát hiện Ngô Ngọc Thụ có chút không bình thường, vội vàng hỏi:

- Sao vậy? Ngọc Thụ, ông cảm thấy không thoải mái ở đâu?

Ngô Ngọc Thụ sờ lên ngực, có chút do dự:

- Cảm giác ngực khó chịu và không thoải mái, không biết đã xảy ra chuyện gì. Tôi chỉ cảm thấy mình khó thở, ngồi xuống cảm thấy đã tốt hơn, nhưng khi nằm xuống không thể thở bình thường được

Bà Ngô có chút đau lòng, nhưng do thói quen hàng ngày không nhịn được trách cứ:

- Ai bảo ông hút thuốc, ngày nào cũng hút nhiều thuốc như vậy, không khó chịu mới là lạ

Ngô Ngọc Thụ nghe xong lời này, không dám phản bác lại, rất có thể do gần đây hút thuốc rất nhiều?

Về sau ít hút một chút đi.

Đối với việc bị vợ trách móc, Ngô Ngọc Thụ cũng có thể hiểu được.

Đối với tình trạng cơ thể của mình, Ngô Ngọc Thụ cũng hiểu khá rõ, tình trạng thế này xảy ra không phải là ngày một ngày hai, mỗi qua một khoảng thời gian sẽ phát tác một lần, nhưng mà qua mấy tháng sẽ chậm rãi tốt lên thôi.

Vì lẽ đó, Ngô Ngọc Thụ cũng không coi chuyện đó quan trọng.

Lúc ăn sáng, Ngô Ngọc Thụ không thấy thèm ăn chút nào, chỉ cảm giác dạo gần đây ngày càng mệt mỏi, dạ dày của ông đang trướng lên, không thể tiêu hóa.

Ngô Ngọc Thụ không nhịn được thở dài, con người đến năm mươi, thật sự càng ngày càng xuống dốc.

Càng ngày càng tệ.

Muốn nghỉ ngơi nhưng không thể nghỉ ngơi, gánh nặng đè trên vai không giảm bớt được chút nào.

Đúng lúc đi ngang qua Tỉnh Nhị Viện, ghé vào kiểm tra một chút xem có bị gì không, nếu bị bệnh thì mua chút thuốc?

Nghĩ tới đây, Ngô Ngọc Thụ cũng không thèm ăn cơm, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, vội vàng cầm theo chiếc túi đi ra ngoài, khi đi ngang qua bệnh viện tỉnh thứ hai, cầm số cấp cứu khẩn cấp, kiểm tra xem có phải là dạ dày co bóp không tốt, hay vốn đồ mình đã già.

Khi Ngô Ngọc Thụ đang xếp hàng, ngày phía sau là một ông già chừng bảy tám chục tuổi, tóc bạc nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn khởi, trên người mặc một bộ quần áo thể thao, hai mắt trang nghiêm, bước đi vững vàng.

Nhìn ông cụ này làm mắt Ngô Ngọc Thụ sáng lên, cực kì hâm mộ.

Sờ cái bụng to đùng của mình, Ngô Ngọc Thụ nhịn không được thở dài.

Ai...

Nếu như ông bảy chục tuổi vẫn có cái tinh thần này thì tốt biết bao nhiêu?

Cố gắng cực nhọc thêm hai năm nữa, ròi nhanh chóng về hưu

Suy nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Ngô Ngọc Thụ vội vàng lắc đầu, không thể về hưu, trên người ông còn mang theo mấy trăm vạn tiền vay mua nhà đây

Nghĩ tới đây, Ngô Ngọc Thụ thở gấp một cái.

Nhịn không được ho ra hai tiếng.

Ngay lúc này, ông lão đến bên cạnh Ngô Ngọc Thụ ngồi xuống, nhìn chằm chằm Ngô Ngọc Thụ, ông nhịn không được khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì cả.

Ngô Ngọc Thụ tò mò, nhưng mà cũng không hỏi nhiều, mà là cười mệt mỏi, nói:

- Lão nhân gia, cơ thể thật tốt.

Ông già gật nhẹ đầu, do dự một chút:

- Đã lớn tuổi rồi, thì phải chú ý chăm sóc cơ thể, ông cũng vậy.

Ngô Ngọc Thụ nhẹ gật đầu:

- Ừm, hôm nay cảm giác cơ thể không thoải mái, tranh thủ tới khám một chút, tôi tới tuổi này, bên trên có mẹ già, dưới có con trai, cũng không dám sinh bệnh.

Nói đến đây, Ngô Ngọc Thụ nhịn không được nở nụ cười tự giễu chính mình.

Ông phát hiện, khi ở cùng người quen tại một chỗ, ông cười cũng không nổi, mà khi ở cùng người xa lạ, ông có thể tùy tiện cười nói.

Ông già nhẹ gật đầu:

- Đi kiểm tra xem một chút, xem thử có bị bệnh hay không, kiểm tra kĩ càng vào, bệnh tật này đôi khi cực kỳ phiền phức.

Ngô Ngọc Thụ lắc đầu:

- Chắc cũng không có chuyện gì đâu, tôi hiểu rõ cơ thể của tôi, chắc tại vì khoảng thời gian gần đây hút thuốc nhiều, lại còn thiếu rèn luyện rèn luyện cơ thể, tiêu hóa không tốt, dạ dày của tôi mới bị vậy.

Lão nhân nghe thấy nói như vậy, thở dài, nhịn không được vẫn cất giọng khuyên bảo:

- Đến cũng đã đến rồi, thử nghe lời bác sĩ nói xem, đúng hay không?

Ngô Ngọc Thụ cười cười, không nói cái gì, ông vẫn đang chờ lượt mình mua thuốc rồi đi làm.

Lão nhân cùng Ngô Ngọc Thụ cùng nhau đi vào phòng.

Ngô Ngọc Thụ ngồi xuống đối diện với Trần Thương:

- Bác sĩ, chào anh.

Trần Thương gật đầu, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Ừm, chào anh, không thoải mái ở đâu sao?

Ngô Ngọc Thụ ăn ngay nói thật:

- Sáng sớm hôm nay cảm giác ngực bị đè nén cực kỳ, hô hấp cũng có chút khó khăn, ngồi xuống mới đỡ hơn nhiều, tình huống này trước kia cũng từng gặp, hàng năm đều sẽ bị, nhưng qua một đoạn thời gian thì sẽ không sao nữa.

Nói đến đây, Ngô Ngọc Thụ tiếp tục nói:

- Ngày thường tôi hút thuốc rất nhiều, ít nhất một gói thuốc lá, lâu lâu thì hai gói, cũng đã mười mấy năm.

Trần Thương đang muốn hỏi thăm, Ngô Ngọc Thụ bỗng nhiên lại nói:

- Đúng rồi, tôi cảm giác gần đây bụng hơi căng, cũng không thèm ăn, có phải là sức ép dạ dày cũng không tốt không?

- Lâu lâu cảm thấy hơi tức ngực, còn có chỗ này cũng không thoải mái

Ngô Ngọc Thụ sờ vào sườn non bên phải, tới gần vị trí gan.

Tình huống của bệnh nhân tương đối nhiều, triệu chứng cũng đủ kiểu.

Nhưng chủ yếu triệu chứng vẫn là hô hấp khó khăn là chính.

Sau khi Trần Thương nghe được, cảm giác người này cùng già chậm chi và rất tương tự với bệnh tắc nghẽn phổi mãn tính.

Thế nhưng...

Hô hấp khó khăn và ngồi thẳng hô hấp không chỉ vẻn vẹn là bệnh về hệ hô hấp.

Cũng có thể sẽ có liên quan lớn đối với tim.

Suy tim cũng là có thể gây nên những triệu chứng đã kể trên.

Trần Thương ngừng suy nghĩ một lát, cầm lấy ống nghe bệnh, quyết định vẫn trước bỏ qua hệ thống bệnh về tim, thế là nói với Ngô Ngọc Thụ:

- Ông nằm trên giường, tôi khám cho ông.

Ngô Ngọc Thụ gật đầu.

Trần Thương cầm lấy ống nghe bệnh, đặt ống nghe ở khu vực tim rồi chẩn đoán bệnh.

Cảm giác thứ nhất là tiếng tim đập có chút yếu dần, còn có khu động mạch chủ cánh thứ hai nghe chẩn đoán bệnh có chút tạp âm... Xương ngực trái duyên thứ ba thứ tư cùng lúc co giãn khe hở ban đầu ngoài mức định âm.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Trần Thương cũng có chút không hiểu.

Nghe chẩn đoán bệnh về tim thật sự là cần một trình độ học vấn cao.

Trần Thương chỉ có thể hiểu một chút mấy cái da lông.

Khẳng định là có một vài vấn đề, nghĩ tới đây, Trần Thương có sờ sờ chóp, đỉnh quả tim nơi nhịp đập mạnh hơn chút nhất, cảm giác... Có chút không dễ dàng chạm đến.

Đây là tình huống gì?

Sau đó Trần Thương bắt đầu bắt mạch tim, âm thanh nhịp đập của tim có chênh lệch khá lớn.

Làm sao bây giờ?

Lúc này, bỗng nhiên linh cơ của Trần Thương khẽ động.

Tất nhiên người bệnh là bị bệnh về tim, thế thì dễ nói chuyện rồi.

Chính mình giấu trong người ba cây kỹ năng lớn: chức nghiệp ẩn tàng 【nội khoa tim】, 【ngoại khoa tim】, 【nghiên cứu khoa học】. Ấn mở sách kỹ năng về nội khoa tim, Trần Thương lập tức phát hiện, ở một cấp thao tác, cũng chính là cơ sở bên trong thanh kỹ năng như: 【nghe tim chẩn đoán bệnh】, 【bắt mạch tim】 rất nhiều kỹ năng đều được đánh dấu.

Trần Thương lập tức vui mừng.

Lập tức lựa chọn đổi điểm lấy 【nghe tim chẩn đoán bệnh】

Chương 411: Cao Nhân Chỉ Điểm

Chỉ là trong một nháy mắt như thế, bỗng nhiên Trần Thương bị một loạt thông tin cực lớn xoát qua sóng não, vô số thông tin liên quan tới nghe tim chẩn đoán bệnh cùng chẩn đoán hiện tại đã ở hết trong trí não của Trần Thương.

Trần Thương cảm thấy bản thân như vừa trải qua một lần tẩy lễ và học tập liên quan tới nghe tim chẩn đoán bệnh.

【Đinh! Nghe tim chẩn đoán bệnh: Cấp đại sư; kỹ năng chẩn đoán bệnh bị động.】

Lúc này, thông tin về nghe tim chẩn đoán bệnh bỗng nhiên xuất hiện đủ kiểu tư liệu trong đầu Trần Thương.

Không ngừng cho ra tình huống phù hợp với người bệnh.

Sau khi nghe xong, Trần Thương khẽ nhíu mày:

- Tôi đề nghị chúng ta trước làm điện tâm đồ, tiếp đó phối hợp với chụp X-quang ngực.

- Tình huống bây giờ của anh khá là phức tạp, khả năng không phải chỉ đơn thuần là một căn bệnh về việc khó hô hấp.

Ngô Ngọc Thụ nghe xong, lập tức hơi sững sờ.

- Không thể nào? Bác sĩ? Tôi vô cùng hiểu rõ đối với tình huống của mình, thể chất của tôi thì tôi rất rõ ràng, loại tình huống này qua hai ngày sẽ tốt hơn nhiều.

- Trước kia tôi cũng từng có tình huống này.

Nói đến đây, Ngô Ngọc Thụ tiếp tục nói:

- Hiện tại tôi còn chuẩn bị đi làm, đúng rồi, dạ dày của tôi còn hơi trướng, muốn ăn cũng không được, có phải là bị trướng dạ dày hay không?

- Nếu không, anh kê cho tôi vài đơn thuốc đi! Mấy cái thuốc giúp tăng khả năng tiêu hóa của dạ dày ấy.

Vừa nói chuyện, người đàn ông muốn đứng dậy.

Mà lúc này đây, lão nhân khoác tay lên cổ tay Ngô Ngọc Thụ, nói:

- Người trẻ tuổi đừng nóng vội như thế.

Bỗng nhiên, lão nhân lập tức nhíu mày:

- Nếu không thì cứ để cậu ấy đo huyết áp một chút đi

Ngày đàn ông lập tức sững sờ, huyết áp của mình vẫn rất bình thường mà?

Nhưng mà đo huyết áp cũng không quan trọng.

Mà Trần Thương nhìn lão nhân, hơi sửng sốt một chút, cũng tốt, đo huyết áp xem sao.

Buộc máy đo vào tay cho người đàn ông, một lần đo đạc này, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Huyết áp tương đối thấp

Hơn nữa, mấu chốt chính là...

Không phải vấn đề huyết áp

Mà là một chuyện khác.

Nghĩ tới đây, Trần Thương biến sắc

Anh phát hiện, hai lần đo huyết áp cho kết quả không giống nhau, Trần Thương lập tức cẩn thận một chút, anh vừa nhìn hô hấp của người đàn ông, vừa cẩn thận từng li từng tí đo huyết áp.

Khi anh nghe được âm thanh Korotkoff lần đầu tiên, vội vàng ghi nhớ số liệu huyết áp hiện tại, tiếp đó thận trọng quan sát cách Ngô Ngọc Thụ hô hấp, sau đó lại lần nữa kiểm tra đo lường

Chợt anh phát hiện một cái vấn đề nghiêm trọng

Đó chính là khi Ngô Ngọc Thụ hít vào, tiếng Korotkoff sẽ biến mất, thở ra thì xuất hiện

Trong đầu của Trần Thương liền xuất hiện một cái tên: Kỳ Mạch

Lúc này, Trần Thương vội vàng dời ánh mắt về phía ông lão vừa rồi bảo anh đo huyết áp.

Lập tức trong mắt tràn đầy kính sợ

Đây là người rất lợi hại

Tuyệt đối là lợi hại

Nhưng mà lúc này không phải lúc để tính toán chuyện này, Trần Thương cần tiếp tục hoàn thiện các bước kiểm tra.

Kỳ mạch xuất hiện, khiến Trần Thương không thể không lại lần nữa tiến hành kiểm tra cho Ngô Ngọc Thụ.

Kỳ mạch là cái gì?

Kỳ mạch là một loại mạch tượng đặc biệt

Là hiện tượng chỉ khi hít vào thì mạch đập rõ ràng yếu dần thậm chí sẽ biến mất, hơi thở thì lại xuất hiện hoặc trở về hình dáng ban đầu.

Muốn tìm ra loại mạch này, cũng không phải đơn giản như vậy.

Vì sao Trần Thương lại cảm thấy lão nhân này lợi hại?

Bởi vì lão nhân vừa rồi nói một câu:

- Đi đo huyết áp đi

Câu nói này, có thể nói là ý vị thâm trường

Hơn nữa nội hàm mang rất nhiều hơi hướng của người làm việc về học vấn

Điểm thứ nhất, dùng huyết áp kế quan sát kỳ mạch, so với bắt mạch bằng ngón tay càng rõ ràng hơn.

Phàm là có vài bác sĩ có kinh nghiệm, khi đo huyết áp nghiêm túc kiểm tra đo lường, đều có thể phát hiện dị thường.

Không nên xem thường đo huyết áp, một việc đo huyết áp nho nhỏ, hoàn toàn có thể phát hiện rất nhiều bệnh tật cùng hiện tượng kì lạ.

Kỳ mạch, cũng không phải là kỳ mạch trong câu kỳ kinh bát mạch, mà là một loại mạch tượng kì lạ, cũng có tên khác là "Hấp Đình Mạch".

Cũng chính là lúc hít vào, sẽ đình chỉ.

Đây là một loại bệnh tương đối nguy hiểm, nguyên nhân của mấy loại bệnh cứ như vậy, một loại là phần lớn tích dịch ở buồng tim kèm thêm tràn dịch màng tim, một loại là viêm co buồng tim, và bệnh hệ liệt cơ tim, đương nhiên, dịch ở phế quản cùng phần lớn lồng ngực cũng có thể xuất hiện, cái này cần tiến hành một bước chẩn đoán bệnh.

Nhưng cho dù là loại bệnh nào, kỳ mạch xuất hiện, luôn luôn không phải chuyện tốt

Vừa rồi ông lão bảo Trần Thương đo huyết áp, không ngờ sẽ có phát hiện lớn như vậy, nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi có chút cảm kích.

Đây là một người lợi hại

Tuyệt đối là vậy, không chỉ có lập tức tìm ra kỳ mạch, hơn nữa bất động thanh sắc khiến Trần Thương đo huyết áp.

Một câu đơn giản, trực tiếp giúp cho Trần Thương tìm được yếu tố mấu chốt để chẩn đoán bệnh.

Chuẩn đoán một loại bệnh tật, nhất định phải có một điểm mấu chốt

Chỉ có thể phát hiện điểm mấu chốt này thì mới chuẩn đoán rõ ràng bệnh gì một cách đúng nghĩa.

Đây chính là những gì mà bên trong y học hiện đại nói tới: Tiêu chuẩn vàng trong chuẩn đoán bệnh

Ví dụ như việc chuẩn đoán bệnh lao nhờ vào việc phát hiện vi trùng lao trong đờm, tế bào ung thư thì lại tìm thấy trong các mô.. v.v....

Nhưng

Rất nhiều bệnh tật không có tiêu chuẩn vàng.

Điều này đòi hỏi phải tìm ra manh mối chính mới có thể giúp chuẩn đoán bệnh.

Một khi đã tìm thấy nó, tìm được nguồn gốc, theo đó liền có thể chuẩn đoán được bệnh.

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn vào người đàn ông lớn tuổi này với ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Trần Thương khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Mà người đàn ông lớn tuổi chỉ cười nhạt tiếng, gật nhẹ đầu và không nói gì

Người già này quả là lợi hại, lợi hại ngay đây.

Nhưng sự lợi hại này không chỉ tới đây thôi.

Chỗ lợi hại nhất là triết lý đối xử với mọi người.

Ông biết rõ Ngô Ngọc Thụ có vấn đề, vấn đề này khả năng là không nhỏ, nhưng ông không nói thẳng ra.

Ông biết rõ nơi đây là bệnh viện, tất nhiên là phải nghe các bác sĩ nói.

Dù cho ông là một bác sĩ có tiếng và rất lợi hại thì cũng không vượt quyền càng không quơ tay múa chân dạy cho Trần Thương phải làm như thế nào.

Thế nhưng mà, thân là một bác sĩ đã trông thấy việc chuẩn đoán bệnh cho người bệnh gặp vấn đề nhỏ thì trong lòng ông không cho phép mình được khoanh tay đứng nhìn.

Lúc này đây, việc để Trần Thương "Đo huyết áp" đã lộ ra EQ cực kỳ cao.

Nếu đổi lại ông để Trần Thương chụp X – quang ngực, làm điện tâm đồ, thậm chí siêu âm tim chắc chắn đều được, thế nhưng người bệnh sẽ đồng ý không?

Người bệnh này sẽ nghĩ như thế nào?

Bác sĩ của anh không đưa ra được chuẩn đoán bệnh mà cần người khác hỗ trợ?

Vậy người bệnh sẽ nghĩ người bác sĩ này có khả năng là lang băm hay không?

Thậm chí họ sẽ không nghe theo đề nghị đi làm kiểm tra.

Nhưng đo huyết áp lại từ quan điểm của người bệnh, bạn có nghĩ vậy không? Đo huyết áp, việc này ít nhiều đơn giản hơn, dù sao cũng không mất phí, chỉ cần kiểm tra đơn giản mà thôi.

Thứ nhất trong lòng người bệnh không có bài xích và nghe theo lời đề nghị.

Thứ hai, bác sĩ có thể nhận ra rất nhiều manh mối hữu dụng từ đó.

Chương 412: Kinh Ngộ Đại Lão

Có thể nói quá trình này rất là mây trôi nước chảy, cũng đã giải quyết xong vấn đề, cái này cho thấy rất lợi hại.

Tuyệt đối không nên xem thường huyết áp kế, vật này nhìn như đơn giản.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác việc kiểm tra đo huyết áp này còn có thể phát hiện rất nhiều thứ.

Đây chính là thứ cao thâm.

Kỳ mạch chỉ hấp khí thì mạch đập rõ ràng yếu dần thậm chí biến mất, hơi thở thì lại xuất hiện hoặc trở về hiện tượng hình dáng ban đầu. Dùng huyết áp kế quan sát kỳ mạch, so với dùng ngón tay bắt mạch càng thêm trực quan rõ ràng.

Bác sĩ có kinh nghiệm, nhìn sơ qua có thể cảm nhận được rất nhiều thứ.

Mà nguyên nhân khiến kỳ mạch phát sinh là bởi vì áp lực trong khoang màng tim tăng cao, khiến độ co giãn tâm thất bị hạn chế, hít vào thì thể tĩnh mạch chảy trở về bị hạn chế, lượng máu ở tâm thất phải dựa theo sự tuần hoàn của phổi giảm bớt, mà sự tuần hoàn của phổi ảnh hưởng tới phụ áp hô hấp, mạch máu ở phổi mở rộng, làm cho lượng máu từ tĩnh mạch phổi chảy trở về khiến tâm thất trái giảm bớt, do vận chuyển tâm thất trái giảm bớt, cho nên mạch đập yếu dần thậm chí biến mất.

Kỳ mạch phát sinh, phổ biến khi bên phải tim suy kiệt, màng tim tích dịch cùng Viêm màng ngoài tim co thắt, và nghiêm trọng hơn là thở khò khè chờ bệnh tật.

Có chẩn đoán bệnh này, việc tiếp theo mà Trần Thương cần làm đơn giản đều đã sáng tỏ.

Vừa rồi âm thanh khi nghe tim chẩn đoán bệnh phối hợp với kỳ mạch này, hiện tại trong lòng của Trần Thương đối với tình trạng của Ngô Ngọc Thụ đã có bảy tám phần hiểu rõ.

Tám chín phần là Viêm màng ngoài tim co thắt

Thế nhưng, muốn chẩn đoán chính xác, nhất định phải có căn cứ, nghĩ tới đây, Trần Thương nghiêm túc quan sát, dựa theo hô hấp của Ngô Ngọc Thụ, tĩnh mạch ở cổ dãn phình loáng thoáng có thể nhìn thấy, nhưng là bởi vì mập, nên cũng không hết sức rõ ràng.

Trần Thương liên tưởng đến vừa rồi sau khi Ngô Ngọc Thụ tới có nói mấy loại tình huống như: bụng mình căng, không tiêu hóa được, chán ăn.

Nói:

- Tôi sờ bụng của anh.

Ngô Ngọc Thụ rất phối hợp nhấc chân.

Sau khi Trần Thương bắt mạch phần bụng, có chút trầm mặc, trong ổ bụng có thể là có tích dịch, hơn nữa kèm thêm lá gan lớn.

Lúc này, Trần Thương đã có thể phán đoán bảy tám phần.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lại kỹ càng hỏi thăm một phen tiền sử bệnh lý, và tìm nhân tố gây ra.

Về sau, Trần Thương nhìn Ngô Ngọc Thụ:

- Biểu hiện bây giờ của anh kết hợp với vừa rồi tôi kiểm tra cho anh, tôi cảm giác anh càng giống là một người bị Viêm màng ngoài tim co thắt.

Ngô Ngọc Thụ nghe xong, lập tức nheo mắt, bị mấy từ ngữ chuyên nghiệp này dọa cho nhảy một cái.

Anh ta nghe qua viêm phổi, viêm mũi, thế nhưng đối với cái gì mà viêm màng tim thế nhưng lại là lần đầu tiên nghe nói

Nghĩ tới đây, Ngô Ngọc Thụ biến sắc:

- Cái này là viêm màng tim gì? Là có ý gì?

Trần Thương giải thích nói:

- Viêm màng ngoài tim co thắt, là bởi vì chứng viêm màng tim mãn tính, lâu dài sẽ ảnh hưởng tới thân thể, dẫn đến màng tim tăng dầy, dính liền thậm chí vôi hoá, khiến việc trái tim co giãn, co vào bị hạn chế, công năng của trái tim bị hạ thấp, gây nên một loại bệnh tật gọi là cản trở tuần hoàn máu toàn thân.

- Hô hấp của anh gặp khó khăn, ngực đau, bao gồm bụng căng đều có quan hệ trực tiếp với mấy bệnh này

Ngô Ngọc Thụ nghe xong, nói thật bị dọa không nhẹ.

Anh ta không thể sinh bệnh được...

Đây là mấu chốt.

Gánh vác nặng nề còn ở trên người anh ta, anh nào dám sinh bệnh?

Nghỉ ngơi cũng không dám nghỉ ngơi, chớ nói chi là ngã bệnh?

Nghĩ tới đây, Ngô Ngọc Thụ vội vàng hỏi:

- Bác sĩ, bệnh này của tôi có nghiêm trọng không?

Có nghiêm trọng hay không, cái này thật đúng là khó mà nói, nhưng Trần Thương trông thấy tình trạng này của Ngô Ngọc Thụ, cũng chỉ đành ăn ngay nói thật:

- Nói thật, đây không phải một căn bệnh đơn giản, bởi vì phát triển tiếp trong một thời gian dài, không chỉ có sẽ ảnh hưởng đến hệ thống động mạch tim, hơn nữa còn có khả năng sẽ liên lụy tới gan, phổi, trở thành hệ thống bệnh toàn thân.

Trong lòng Ngô Ngọc Thụ lo lắng:

- Bệnh này... Cần nằm viện không? Hay là tôi uống chút thuốc kháng sinh là có thể?

Ở trong lòng Ngô Ngọc Thụ, chứng viêm, hẳn là chỉ cần uống chút thuốc kháng sinh sẽ tốt?

Nhưng... Chứng viêm tim này, làm cho trong lòng của anh không chắc.

Ngô Ngọc Thụ nghe thấy Trần Thương giải thích, giống như rất nghiêm trọng, lập tức cũng sợ hãi.

Trần Thương nhịn không được lắc đầu:

- Viêm màng ngoài tim co thắt theo lý thuyết chủ yếu vẫn là dùng phẫu thuật trị liệu làm chủ, phụ trợ mới dùng thuốc trị liệu, mà lại phải càng sớm càng tốt, hơn nữa trong ổ bụng của anh tích dịch, còn cần hút ra, đề nghị của tôi là mau chóng làm thủ tục nằm viện.

- Sau khi nằm viện, hoàn thiện kiểm tra tương quan, tiếp đó cụ thể chuẩn trị.

Trần Thương đã nói ra những gì cần nói rồi.

Anh nhìn ra được, Ngô Ngọc Thụ tựa hồ có chút kháng cự đối với kiểm tra, đơn giản có hai loại nguyên nhân, một loại là áp lực kinh tế, một loại là chậm trễ thời gian.

Thế nhưng khi bệnh tật tới, mấy việc trị liệu vẫn phải trị liệu.

Nhưng, kiểm tra có thể để sau khi nằm viện lại làm.

Nếu như vậy, sẽ có thể sử dụng bảo hiểm y tế, thanh toán chi phí kiểm tra sẽ tiết kiệm rất lớn.

Đây đã là cố gắng nhất có thể của Trần Thương.

Vì lẽ đó, Trần Thương mới không có để Ngô Ngọc Thụ mau chóng làm kiểm tra ở khám bệnh, mà là hi vọng anh ta có thể mau chóng nằm viện.

Ngô Ngọc Thụ nghe thấy Trần Thương nói vậy, có chút trầm mặc, ngồi ở chỗ đó, chậm chạp không lên tiếng.

Trong lúc đó, Trần Thương tiếp tục nhìn người ông già bên cạnh.

Trông thấy ông, Trần Thương không biết nói cái gì, nghĩ nghĩ, ngược lại nói:

- Lão nhân gia, có gì có thể trợ giúp ngài không?

Lão nhân đưa phiếu đăng ký cấp cứu tới:

- Làm điện tâm đồ cho tôi, trong lòng tôi hơi lo lắng.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy tên của ông lão, hai mắt lập tức co rụt lại

Cái tên này, có lẽ đại đa số người không hiểu.

Nhưng trong lĩnh vực chữa bệnh ở tỉnh Đông Dương, hoặc là nói là lĩnh vực trung y, điều này rất có ý nghĩa, thực sự là quá không giống nhau.

Trần Thương cũng là ngẫu nhiên biết được cái tên này, tuyệt đối không nghĩ tới, mình lại có thể nhìn thấy vị đại lão này

Bác sĩ Y học Trung Quốc cấp đại sư: Trịnh Tam Thủy

Thật con mẹ nó để mình gặp được

Trần Thương tự mình làm điện tâm đồ cho Trịnh lão gia, sau đó lại cầm kết quả xem xét.

Nhịp tim thiếu, tim đập chậm, thiếu máu cơ tim, nhưng là người lớn tuổi như vậy cũng bình thường.

Trịnh Tam Thủy cười tủm tỉm nhìn Trần Thương nói:

- Không có chuyện gì chứ?

Trần Thương gật đầu, thành thực trả lời:

- Vâng, nhịp tim đập hơi chậm, hơi thiếu nhịp tim và thiếu máu cơ tim.

Vừa nói chuyện, Trần Thương vừa lấy điện tâm đồ đưa tới, Trịnh lão gia cầm lấy nhìn thoáng qua lập tức cười nói:

- Không sai, nhìn rất tốt

Nghe chính Trịnh lão gia đánh giá, Trần Thương nhịn không được đỏ mặt, chính mình có chút múa rìu qua mắt thợ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười xấu hổ.

Chương 413: Rốt Cục Có Thể Thoái Mái Kiếm Độ Hảo Cảm

Sau khi làm điện tâm đồ, vì đo điện tâm đồ thường cho ra một kết quả máy móc. Nhưng kết quả này thường không quá chính xác.

Vì lẽ đó, các bác sĩ có kinh nghiệm thường tự mình xem xét, rất hiếm dùng điện tâm đồ làm tiêu chuẩn.

Trịnh lão gia mỉm cười:

- Ai, lớn tuổi rồi, nhiều bệnh tật. Cảm ơn cậu, bác sĩ Trần đúng không? Thật là không tệ.

Nói xong, nhàn nhạt cười, rất có thâm ý nhìn thoáng qua Trần Thương, sau đó đứng dậy rời đi.

Trịnh Tam Thủy đối với biểu hiện của Trần Thương hôm nay đánh giá rất cao.

Tuổi không lớn lắm, vẻn vẹn chưa đến 30 tuổi, thế nhưng có thể đạt được đến trình độ này, Trịnh Tam Thủy cực kì thưởng thức.

Chưa nói đến, có thể xem kỳ mạch, biết dùng huyết áp kế đo, đây chính là một cái năng lực.

Trần Thương không đi ra ngoài vì bên trong vẫn còn một người bệnh đang đợi.

Nói thật, Trần Thương không ngờ làm cấp cứu buổi sáng có thể gặp được Trịnh lão gia.

Hiện tại, Trịnh lão gia làm hiệu trưởng ở trường đại học Trung Y Đông Dương. Hơn 70 tuổi, một tuần khám bệnh hai lần, sáng sớm hẳn là tập thể dục đi qua nơi này, vì lẽ đó thuận tiện qua bệnh viện làm điện tâm đồ.

Kì thật, đối với năng lực của Trịnh lão gia, chỉ cần một cuộc điện thoại là các đệ tử của ông sẵn sàng vội vã xách máy đo điện tâm đồ chạy đến.

Phải biết, đại sư y học Trung Quốc có năng lực không phải chỉ có một người, là một đám người có năng lực

Nói trắng ra, Trịnh lão gia là bảo bối của tỉnh Đông Dương.

Cái gì mà Trung Y, Tây Y, miễn hết bệnh đều là bác sĩ tốt.

Hơn nữa, chuyên gia y học chân chính từ xưa đến nay sẽ không bài xích lẫn nhau, bởi vì trăm sông đổ về một biển, bất luận loại lý luận nào, cứ chữa được bệnh đều là biện pháp tốt.

Giống như, người ta là Trịnh lão gia mà sáng sớm cũng chạy đến làm điện tâm đồ, là một tấm gương.

Hơn nữa, Trịnh lão gia chỉ dẫn cho Trần Thương làm kiểm tra huyết áp, vừa vặn nói rõ ông cũng có nhận biết đối với kỳ mạch, tuyệt không phải là lý luấn suông.

Trần Thương thấy rất nhiều chuyên gia Tây Y đi học tập nghiên cứu Trung Y chính là để từ các phương pháp chuẩn bệnh đạt được một cái chứng thực.

Trịnh lão gia xuất hiện, để cho Trần Thương ấn tượng rất sâu.

.....

.....

Lúc này, sau khi do dự thật lâu, Ngô Ngọc Thụ đưa ra một quyết định

Nằm viện đi

Thân thể chính là tiền vốn để làm cách mạng, nếu lúc này chính mình xảy ra chút chuyện, cái này..... cái nhà này sẽ xong rồi, vẫn nên trước tiên chữa khỏi bệnh lại nói.

Nghĩ tới đây, Ngô Ngọc Thụ bắt đầu liên hệ với công ty.

Ra ngoài nói điện thoại mấy phút, bàn giao công tác, cả một đống lớn công việc.

Trở về phòng làm việc, nói:

- Bác sĩ Trần, tôi về nhà lấy bản sao thẻ bảo hiểm y tế, sau đó xử lý cho tôi nằm viện đi! Một hồi.... tôi là vẫn phải đến tìm anh.

Trần Thương gật đầu:

- Anh đi chuẩn bị trước đi, tôi giúp anh đi liên hệ ngoại khoa tim, sau này anh phải làm phẫu thuật, đến ngoại khoa tim nằm là hợp lý.

Trần Thương không có bởi vì mình có thể làm phẫu thuật viêm màng tim co thắt mà giữ Ngô Ngọc Thụ ở khoa của mình.

Bởi vì, phẫu thuật trị liệu bệnh cũng không phải là một vấn đề đơn giản, còn bao gồm rất nhiều chương trình, như y tá, hộ lý, bảng theo dõi của bác sĩ chủ trị, vân vân.

Loại phẫu thuật cấp cứu viêm màng tim co thắt cũng không phổ biến. Vì lẽ đó, đối với người bệnh nằm viện cấp cứu có chút không chịu trách nhiệm.

Trần Thương sẽ không bởi vì làm phẫu thuật thăng cấp mà giữ người bệnh cấp cứu ở lại nằm viện.

Ngô Ngọc Thụ gật đầu nói cảm ơn sau đó đứng dậy ra về.

.....

.....

Không bao lâu, đến thời gian giao ban, Trần Thương phát hiện chính mình luôn không nhịn được nhìn chằm chằm Tần duyệt, hơn nữa.... có chút thất thần.

Trần Thương lắc đầu, cố gắng tập trung lực chú ý.

Thế nhưng, nhịn không được lại meo meo nhìn trộm Tần Duyệt.

Tần Duyệt bị Trần Thương nhìn đến đỏ mặt, nhịn không được trừng anh ta một cái, lúc này Trần Thương mới thành thật.

Chủ yếu là... Tần Duyệt bị Trần Thương nhìn, trong lòng cực kì ngứa ngáy.

Hai người giống như là mèo thích trộm đồ tanh, lén lén lút lút.

Trần Thương rốt cục hiểu rõ vì sao phòng làm việc không khuyến khích nhân viên yêu đương, đây là làm giảm rõ rệt hiệu suất làm việc.

Lại thấy đến thời gian một tuần một lần đại quản gia Điền Hương Lan - y tá trưởng khảo sát, Trần Thương dứt khoát nhìn lại, mở ra bảng thuộc tính của mình.

[Trần Thương, cấp bậc: 29: 1200/11600. Đã chuyển chức

Nghề nghiệp 1: Bác sĩ ngoại khoa lồng ngực: 12 điểm

Nghề nghiệp 2: Ngoại khoa tim (chức nghiệp ẩn): 19 điểm]

Trần Thương hơi sững sờ, không nghĩ đến nhanh như vậy mình đã có nghề nghiệp ngoại khoa tim, điểm còn vượt qua ngoại khoa lồng ngực. Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng có chút giật mình.

Xem ra khoảng thời gian này không lãng phí vô ích.

Trần Thương đột nhiên cảm giác được ngoại khoa tim là một đột phá, dù sao mỗi kĩ năng của mình trong hệ thống đều là kĩ năng cấp đại sư màu tím, dựa theo nhắc nhở của hệ thống, kĩ năng màu tím + 4 điểm.

Emmmm.....

Chỉ cần hai mươi lăm kĩ năng ngoại khoa tim nữa có thể đột phá, tiếp đó có thể thuận lợi mở ra nghề nghiệp thứ 3.

Thêm nữa, khoảng cách kĩ năng ngoại khoa tim đạt cấp 4 chỉ thiếu 31 điểm.

Điều này làm Trần Thương có chút vui vẻ.

Với tư cách là bác sĩ ngoại khoa tim, trong mười khoa của hệ thống ngoại khoa, đa số phẫu thuật đều là phẫu thuật cấp 4, cái này làm Trần Thương cực kì xấu hổ, muốn học được kĩ năng cấp bốn, nhất định phải nắm giữ 50 điểm nghề nghiệp.

Xem ra sắp tới chính mình phải đi Đông Đại nhất viện để chấn kinh Mạnh lão sư.

Đối với độ thiện cảm, Trần Thương phát hiện một tiểu xảo, ăn nói là vô dụng, có hạn mức cao nhất, độ thiện cảm lên tới 20 điểm, ăn nói sẽ mất đi hiệu quả.

Mà chấn kinh có hiệu quả rất tốt, một lần chấn kinh là thêm một lần tăng độ hảo cảm. Trần Thương đã nghĩ kĩ, chỉ cần để Mạnh lão sư chấn kinh nhiều thêm mấy lần, độ thiện cảm liền có thể tự động tăng lên.

Hôm nay, đổi một lần [nghe chuẩn đoán tim], tiêu phí 10 điểm độ thiện cảm, độ thiện cảm của Mạnh Hi đối với Trần Thương biến thành [độ thiện cảm: 40 (cận tồn)].

Trần Thương hiểu rõ là có ý gì, chuyện này nghĩa là quan hệ của Trần Thương và Mạnh lão sư vẫn bảo trì ở mức 40 điểm nhưng thực tế chỉ có 30.

Nhưng mà.....

Nhìn thấy số liệu thế này làm Trần Thương rơi vào trầm tư.

Anh cực kì lo lắng, vạn nhất độ thiện cảm của mình và Mạnh lão sư lên đến 100 có thể sẽ xảy ra chuyện gì hay không?

Nghĩ đến đây, Trần Thương nhịn không được ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt.

Tôi thật không muốn vượt quá giới hạn

Là hệ thống bức mình..

Bỗng nhiên, Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, độ hảo cảm của mình và Tần Duyệt đến cùng là bao nhiêu?

Trần Thương bất động thanh sắc ấn mở độ thiện cảm.

[Tần Duyệt: Độ hảo cảm (tình yêu): 30]

Trần Thương sững sờ, độ hảo cảm như thế nào nhiều thêm một mục tình yêu?

[Đinh! Hệ thống độ hảo cảm chia ra rất nhiều loại, bao gồm có: có tình thân, có tình yêu, tình thầy trò, có hữu nghị, có... Các loại tình cảm. Độ hảo cảm thăng lên sẽ làm một trong các loại tình cảm của các người càng sâu đậm càng tốt.]

Trần Thương bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Anh phát hiện mình nghĩ nhiều rồi, tình cảm của Mạnh lão sư cùng với mình chắc hẳn thuộc vào loại tình thầy trò.

Dù sao, trông thấy độ thiện cảm của lão Trần với mình đột phá 70, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Xem ra, sau này mình có thể không chút kiêng kị kiếm độ hảo cảm.

Mà chính mình cùng Tần Duyệt, độ hảo cảm đã chuyển biến thành tình yêu.

Chương 414: Chuẩn Đoán Bệnh Chỉ Dựa Vào Triệu Chứng

Ngô Ngọc Thụ về đến nhà, vợ cùng con đều đi làm cả.

Tìm cả nửa ngày vẫn không tìm được thẻ bảo hiểm y tế, ngày thường đều là vợ giữ, với những vật này vợ luôn sắp xếp gọn gàng.

Nghĩ đến đây, Ngô Ngọc Thụ đột nhiên cảm thấy làm vợ cũng thật vất vả.

Mỗi ngày đi làm, về nhà còn phải dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc gia đình và con cái.

Nhưng mà ngày thường, chính mình lại chẳng quan tâm đến vợ nhiều.

Hơn nữa, với áp lực, lớn Ngô Ngọc Thụ cũng rất ít trò chuyện cùng vợ.

Thật sự là…

Haizz…

Nghĩ đến đây, Ngô Ngọc Thụ bỗng thở dài.

Thật sự là, nếu như người không có thì kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì?

Quả thật, người chính là như vậy, chỉ có lúc bệnh tật, nằm trên giường bệnh, mới có thể ngộ ra nhiều điều.

Đây là ca phẫu thuật đầu tiền trong đời Ngô Ngọc Thụ, nói thật, trong lòng anh cực kì thấp thỏm, cũng rất bất an.

Vốn là muốn lặng lẽ nằm viện, xử lí xong xuôi rồi mới nói, anh không muốn để người nhà lo lắng cho mình.

Ngô Ngọc Thụ là một người theo chủ nghĩ đại nam tử, trong nhà có chuyện gì đều tự mình giải quyết.

Nhưng hiện tại xem ra phải liên hệ vợ rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Ngọc Thụ cầm điện thoại, do dự nhấn gọi điện thoại cho vợ.

Vợ của Ngô Ngọc thụ là Trình Ái Mai, là giáo viên tiểu học, lúc này đang dạy, thấy chồng mình gọi đến, có chút hoảng hốt, giờ này chồng lại gọi cho mình làm gì chứ?

Cầm điện thoại ra khỏi phòng học.

- Alo? Chào anh, em đang trên lớp, có chuyện gì vậy?

Trình Ái Mai tò mò hỏi.

Ngô Ngọc Thu thở dài:

- Cái này… Vợ à, sổ bảo hiểm y tế với thẻ bảo hiểm y tế của anh để ở đâu vậy?

Nghe đến đây, Trình Ái Mai lập tức biến sắc, trong lòng cực kì căng thẳng.

- Anh… anh làm sao? Đừng dọa em

Cho đến nay, những năm qua, mặc dù tính khí của anh không tốt, những là một người vợ, Trình Ái Mai hiểu rằng đều là vì áp lực của chồng quá lớn.

Với tư cách là một người vợ, Trình Ái Mai luôn có gắng chia sẻ cùng chồng.

Thế nhưng, đột nhiên nghe chồng mình muốn nằm viện, quả thật có chút giật mình.

Ngô Ngọc Thụ ăn ngay nói thật:

- Vợ à, hôm nay anh dậy sớm có cảm giác khó thở. Lúc đi làm có đi ngang qua Tỉnh Nhị Viện, nên vào lấy số khám một chút. Kết quả… bác sĩ chuẩn đoán anh viêm màng ngoài tim co thắt, cần phải phẫu thuật.

Ngô Ngọc Thụ còn chưa nói hết, Trình Ái Mai đã ngây ngẩn cả người.

Bình thường, chỉ cần nghe từ phẫu thuật đã biết rằng vấn đề không nhỏ.

Hơn nữa, Ngô Ngọc Thụ đang gặp vấn đề về tim, là phẫu thuật tim

Nghĩ đến đây, Trình Ái Mai nào còn có tâm tình dạy học, vội vàng nói:

- Lão Ngô, anh đợi em, em về nhà ngay, em đi cùng anh

Cúp điện thoại, Trình Ái Mai vội vàng gọi lãnh đạo xin nghỉ, rồi sắp xếp lại cùng đồng nghiệp một chút, đứng dậy gấp gáp về nhà.

Trên đường đi, Trình Ái Mai trong long lo sợ, sợ lão Ngô xảy ra chuyện.

…

…

Vợ chồng hai người xuất hiện ở Tỉnh Nhị Viện, giờ đã là 10 giờ sáng.

Ngô Ngọc Thụ dẫn theo vợ tìm đến Trần Thương, vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, tôi mang đến cả rồi, phiền bác sĩ sắp xếp giúp tôi một chút.

Trần Phương gật đầu, ban đầu dự định sẽ để Ngô Ngọc Thụ trực tiếp phẩu thuật tim, thế nhưng nghĩ lại, cuối cùng quyết định gọi cho Đào Mật, giải thích lại tình hình của anh ta.

Lúc này, Đào Mật đang ở phòng kiểm tra, thấy Trần Phương gọi điện, có thể nói là tâm tình khá phức tạo.

Đối với Trần Phương, Đào Mật chính là vừa yêu vừa hận

Tiểu tử này, học ngoại khoa tim, nhưng báo nghiên cứu sinh đạo sư lại không báo tên mình, Đào Mật ngẫm lại đã cảm thấy tức giận.

Thế những nghĩ đến mấy hôm trước, Trần Phương đã thực hiện một ca phẫu thuật ở phòng cấp cứu, Đào Mật không thể không phục, quả thật là một nhân tài.

Do dự một chút mới bắt máy nghe điện thoại, những không nói gì cả, ông chờ Trần Phương nói trước. Dù sao … mình cũng là một người có thân phận.

Trần Phương nghe thấy điện thoại đã kết nối, nhưng một lúc không ai lên tiếng, hơi sửng sốt một chút:

- Alo, chủ nhiệm Đào, ông có ở đó không?

Đào Mật gật đầu:

- Ừ, đang ở phòng kiểm tra, có việc gì?

Trần Phương nghe xong nghĩ thầm: Thật đúng lúc

- Là thế này, có một người bệnh đến khoa cấp cứu, hô hấp khó khăn, kiểm tra thể trạng có kỳ mạch, hơn nữa lá gan trướng lớn, khoan bụng có dịch… Tôi nghi ngờ là Viêm màng ngoài tim co thắt, có thể cần phẫu thuật, tôi để người bệnh lên nhé?

Đào Mật nghe xong trở về bản chất của mình.

- Chuẩn đoán chính xác hay chưa?

Đào Mật hỏi

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi nghĩ nên để người bệnh nhập viện để kiểm tra thêm, nhưng các triệu chứng cơ bản thì có thể xác định là viêm màng ngoài tim co thắt, cụ thể thì còn phải nằm viện để chuẩn đoán thêm, chủ nhiệm Đào, ông có thể sắp xếp cho tôi không?

Đào mật có chút hiếu kỳ, viêm màng ngoài tim co thắt không khó chuẩn đoán.

Tuy nhiên, chỉ chuẩn đoán bệnh dựa vào triệu chứng thì thực sự không dễ.

Đào Mật đột nhiên để ý đến người bệnh này, đồng thời cũng bất ngờ với sự tiến bộ của Trần Phương.

Dù sao, thời gian Trần Phương tiếp xúc với ngoại khoa tim cũng không dài.

Học một ngành học, không chỉ có phẫu thuật mà còn bao gồm triệu chứng bệnh, kiểm tra phụ trợ, chuẩn đoán bệnh, điều trị sai khi tổng hợp các phán đoán.

Viêm màng ngoài tim co thắt là một căn bệnh không hề đơn giản, Trần Phương đều năm giữ được những thứ này?

Rõ ràng như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Đào Mật nói:

- Được, để người bệnh lên đây đi.

Sau đó cúp điện thoại.

Lúc này, Đào Mật trông thấy giường 19 trống không, dứt khoát hỏi:

- Ai quản lí giường 19?

Trương Văn Phú nói:

- Chủ nhiệm, là tôi.

Đào Mật nhìn Trương Văn Phú rồi nói:

- Sắp có một người bệnh từ khoa cấp cứu, nghi ngờ là viêm màng ngoài tim co thắt, cậu sắp xếp một chút.

Trương Văn Phú gật nhẹ đầu:

- Vâng.

Thật lòng, Đào Mặt đang suy tính một chuyện khác.

Nghĩ đến đây, Đào Mật đúng lúc vào phòng kiểm tra, hỏi một bác sĩ và một nghiên cứu sinh:

- Nếu như chỉ đơn thuần dựa vào các triệu chứng bệnh mà không dùng các loại kiểm tra phụ trợ, các cậu có anh chuẩn đoán được viêm màng ngoài tim co thắt không?

Đào Mật đặt ra câu hỏi này, các bác sĩ xung quanh lập tức sửng sốt.

Có ý gì?

Sao chủ nhiệm lại hỏi như vậy?

Viêm màng ngoài tim co thắt vốn là kiểm tra triệu chứng và làm thêm các kiểm tra phụ trợ mới có thể chuẩn đoán mà?

Chỉ dựa vào triệu chứng bệnh, có vẻ như không thể chuẩn đoán, đúng không?

Đến đấy, Đào Mật bỗng nghĩ đến một chuyện, ông quyết định sau khi người bệnh đến, ông sẽ yêu cầu nhóm nghiên cứu sinh này một khóa học chuẩn đoán viêm màng ngoài tim co thắt.

Đối với lâm sàng, cần phải dựa vào kiểm tra phụ trợ.

Nhưng cũng phải hiểu được tầm quan trọng của triệu chứng bệnh.

Không có gì cho các học sinh tiến bộ nhanh bằng khóa học lâm sàng.

Chương 415: Rời Khỏi Máy Móc, Mấy Người Biết Xem Bệnh Không?

Ngô Ngọc Thụ rất nhanh được đưa đến ngoại khoa tim giường số 19, người quản giường này chính là Trương Văn Phú, một bác sĩ lớn tuổi có kinh nghiệm

Đào Mật cố ý muốn dùng người bệnh này làm một trường hợp ví dụ để dạy mọi người

Rất nhiều học sinh không hiểu rõ về viêm màng ngoài tim co thắt, đại đa số người bệnh của ngoại khoa tim đều là bệnh về động mạch và bệnh về van tim. Loại bệnh này mãn tính kéo dài không khỏi dẫn đến viêm màng tim thì tương đối hiếm thấy.

Vì thế nên, Đào Mật nghĩ lại, coi như dạy một lần cho phòng kiểm tra

Tiền Lâm đi bên cạnh một nghiên cứu sinh, tò mò nhìn người bệnh, lấy giấy cùng bút ra, chuẩn bị ghi chú.

Dạy học lâm sàng chính là muốn bồi dưỡng khả năng tư duy lâm sàng, chuẩn đoán và điều trị bệnh.

Các bác sĩ và học sinh vây quanh ở sau lưng, còn Trương Văn Phú ở phía trước đang hỏi thăm tình hình người bệnh.

Trương Văn Phú có chút lo lắng

Dù sao, trước đây dạy học kiểm tra phòng đều có kịch bản trước, tình huống của người bệnh đều ghi nhớ trong lòng.

Nhưng lần này chính là một cuộc chiến thật sự.

Bất kì ai cũng có chút sợ hãi trong lòng.

Huống chi đây là một người bệnh viêm màng tim co thắt, cực kì hiếm thấy.

Nghĩ đến đây, Trương Văn Phút nói thầm mộ tiếng, tuyệt đối không thể để bị mất mặt…

Thế những, sau lưng toàn bộ bác sĩ trong khoa, còn có một đám học sinh… hơn nữa, đặc biệt là chủ nhiệm Đào Mật còn nhìn chằm chằm sau lưng mình.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu… là một bi kịch.

Nghĩ đến đây, Trương Văn Phú bắt đầu thu thập kĩ càng bệnh án.

Không thể không nói, Trương Văn phú đích thực là một bác sĩ có kinh nghiệm phong phú. Thu thập tin tức toàn diện về người bệnh cực kì nhanh chóng và có được một số thông tin có ích.

Nhưng

Hỏi thăm bệnh tình xong, Trương Văn Phú càng lo lắng hơn..

Bởi vì triệu chứng nhà có phần giống COPD hơn! (phổi tắt nghẽn mãn tính)

Trương Văn Phú có phần lo sợ, chỉ đơn thuần kiểm tra thể chất để xác định viêm màng ngoài tim co thắt, độ có vẫn rất lớn. Đây là một thử nghiệm cho bác sĩ lâm sàng nắm chắc triệu chứng của loại bệnh này.

Bác sĩ cấp cứu… phải chăng đã chuẩn đoán sai à?

Nghĩ đến đây, đôi mắt của Trương Văn Phú sáng lên, dù sao trường hợp thế này xuất hiện ở bệnh viện cũng không nhiều. Cấp cứu dù sao cũng chỉ là một khoa trung chuyển giữa các khoa, chuẩn đoán bệnh không đúng cũng không phải là hiếm gặp.

Tuy vậy, người này đích thân gọi điện cho chủ nhiệm, chuẩn đoán chính xác là Viêm màng ngoài tim co thắt

Được rồi, cứ dựa theo viêm màng ngoài tim co thắt là làm việc.

Trong đầu ông không ngừng hiện ra các triệu chứng của viêm màng ngoài tim co thắt, tập trung tinh thần, từng bước, từng bước tiến hành.

Ông sẽ không đi ngược lại, hoặc sẽ rút lui?

Nghĩ đến đây, Trương Văn Phú cầm lấy ống nghe nhịp tim, nghe xong, quả thật, tiếng tim đập có chút dị thường.

Tiếp đến là bắt mạch tim, dường như cũng không đúng, âm thanh nghe có hơi lớn

Tiếp đến là kiểm tra thể trạng…

Đến cuối cùng, Trương Văn Phú mới ngộ ra, đây đích thực chính là viêm màng ngoài tim co thắt

Lúc này, Trương Văn Phú không thể không bội phục vị bác sĩ cấp cứu kia.

Ông dựa theo viêm màng ngoài tim co thắt mà kiểm tra còn có chút khó khăn, chuẩn đoán được nó còn phải thêm bao nhiêu khó khăn chứ?

Nghĩ đến đây, Trương Văn Phú không nhịn được tò mò, là ai đã chuẩn đoán?

Chẳng lẽ là chủ nhiệm Lý Bảo Sơn?

Trương Văn Phú tò mò hỏi:

- Cậu đã biết mình mắc bệnh gì trước đây rồi à?

Ngô Ngọc Thụ lắc đầu:

- Không biết, tôi chỉ nói với bác sĩ như thế, trước đây tôi chỉ nghĩ đây có thể chỉ là bệnh cũ thôi, không hề chú ý đến. Đến lúc bác sĩ Trần chuẩn đoán cái gì mà viêm màng ngoài tim co thắt thì tôi mới nhận ra.

Đào Mật có chút hiếu kỳ, tiểu Trần làm thế nào để chuẩn đoán bệnh vậy?

Nghĩ liền làm, Đào Mật hỏi:

- Bác sĩ cấp cứu chuẩn đoán bệnh cho cậu thế nào vậy?

Ngô Ngọc Thụ nghĩ một lúc:

- Sáng sớm hôm nay, người bệnh khá nhiều, bác sĩ Trần đo nhịp tim, rồi sau đó kiểm tra huyết áp, rồi lại sờ sờ bụng tôi rồi nói có thể là viêm màng ngoài tim co thắt… từ đầu đến cuối không đến năm, sáu phút.

Mọi người xung quanh đều như người mất hồn.

Đào Mật nuốt ngụm nước bọt, Mạnh Hi rốt cuộc là dùng năng lực gì để một người có thể tiến bộ nhanh như vậy?

Đào Mật:

- Ngay cả điện tâm đồ cũng không dùng?

Ngô Ngọc Thụ gật đầu:

- Vâng, bác sĩ Trần nói để tôi lên phía trên xử lí, nằm viện rồi kiểm tra toàn diện.

Đào Mật ừ một tiếng:

- Tiểu Trương, cậu cho lời khuyên đi, rồi nhanh chóng hoàn thành các kiểm tra có liên quan, sáng ngày mai sẽ tiếp tục thảo luận ca bệnh này.

Trương Văn Phú gật đầu, cho người bệnh tiếp tục làm kiểm tra, X-quang ngực, siêu âm tim, siêu âm bụng, điện tâm đò… và các loại kiểm tra sinh hóa

…

…

Ngày thứ hai vào lúc bàn giao, Đào mặt xem kết quả kiểm tra của Ngô Ngọc Thụ, tất cả dấu hiệu đều cho thấy người bệnh bị viêm màng ngoài tim co thắt.

Đào Mật có chút xúc động nhìn mọi người nói:

- Ngô Ngọc Thụ ở giường 19 đã được chuẩn đoán chính xác là viêm màng ngoài tim co thắt, nhưng… đây cũng chính là bài học cho chúng ta.

- Là một người bác sĩ cấp cứu có thể chuẩn đoán chính xác bệnh mà không cần các kiểm tra phụ trợ, mọi người để tay lên ngực tự hỏi bản thân,

với người bệnh Ngô Ngọc Thụ này, các cậu chỉ dựa là kiểm tra thể trạng cùng hỏi vài câu có thể xác định không?

Một câu hỏi, làm tất các mọi người rơi vào trầm mặc.

Trương Văn Phú cũng không khỏi đỏ mặt, nói thật, nếu như không phải đã biết trước là viêm màng ngoài tim co thắt, chính ông có thể chuẩn đoán bệnh chính xác không?

Không chỉ có Trương Văn Phú, mà tất cả mọi người xung quanh đều ngẫm nghĩ lại.

Chắc là có thể…?

Đào Mặt sắc mặt nghiêm túc nói:

- Thân là một bác sĩ lâm sàng, nếu các cậu đên các cơ sở dưới nông thôn, đừng nói là CT, hạch từ mà cả siêu âm X-quang hay thậm chí là điện tâm đồ cũng không có, chỉ có ống nghe nhịp tim cùng với máy đo huyết áp, các cậu có thể đoán được hay không? Có thể cho người bệnh một chuẩn đoán chính xác không?

Nói đến đây Đào Mặt có chút thất vọng.

Hiện tại, rất nhiều bác sĩ đã mất đi năng lực tư duy độc lập, dựa vào máy móc, đi khám để gặp bác sĩ, xem bệnh như thế này, ai không xem được?

- Tôi không phải nói mọi người không tốt, tôi chỉ cảm thấy rằng mỗi một bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ lâm sàng, nhất định phải hoàn thiện bản thân, kiểm tra bằng máy móc là một chuyện tốt, nó có thể giúp chúng ta chuẩn đoán bệnh chính xác, nhưng các cậu không thể quên bất kì một thao tác lâm sàng nào.

- Bằng không, tất cả người bệnh đều sẽ chê cười chúng ta, không có máy móc, các cậu biết xem bệnh à?

Nói câu cuối cùng, giọng của Đào Mặt rõ là cao lên vài phần

Trong đầu của tất cả mọi người câu nói này không thể xua đi.

- Không có máy móc, các cậu biết xem bệnh à?

Các bác sĩ không nhịn được nắm chặt tay thành nắm đấm, câu nói này như một con dao cứa vào lòng họ.

Toàn bộ phòng im lặng như tờ.

Đào Mặt đảo mắt một vòng, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Cuối tuần bắt đầu, mỗi tuần kiểm tra một lần, nghe nhịp tim chuẩn đoán bệnh, tôi cần các cậu ghi nhớ âm thanh của từng bệnh.

Một các ống nghe nhịp tim, có thể cho chúng ta rất nhiều thông tin hữu ích, đây đều là kinh nghiệm, các cậu bây giờ nhìn chính mình, mỗi ngày các

cậu đeo ống nghe bao nhiên lần? có vài người đi kiểm tra phòng ngay là ống nghe cũng không mang theo, các cậu có còn giống một bác sĩ ngoại khoa tim không?

Sau khi nói xong, Đào Mật đen mặt, nói một tiếng:

- Tốt, tan họp

Cũng không quan tâm mọi người, đứng dậy đi.

Chương 416: Tác Dụng Của Việc Khi Có Bạn Gái Xinh Đẹp?

Kỳ thật, cái Trần Thương đưa cho Ngô Ngọc Thụ chỉ là một sợi dây dẫn nổ.

Trong lòng Đào Mật đối với chuyện này sớm đã không thoải mái.

Ngoại khoa tim đích thị là hệ thống khoa ngoại, mà bác sĩ khoa ngoại nhiều khi năng lực chẩn đoán còn chính xác hơn bác sĩ nội khoa.

Đây là sự thật.

Nhưng mà khi thấy nguyên đám các bác sĩ nội khoa ngay cả ống nghe bác sĩ cũng không mang theo, Đào Mật có chút tức giận.

Lời nói của Đào Mật vẫn rất có ảnh hưởng, ít nhất là nguyên đám đều chạy lấy ống nghe bác sĩ đeo vào, bây giờ họ mới giống dáng vẻ bác sĩ.

Đừng tưởng rằng người lớn tuổi nhất định mạnh sợ với học sinh, kiến thức y khoa rất nhiều và cực kỳ phức tạp, nếu bạn không thực hành thường xuyên, bạn vẫn quên mất nó.

Vì lẽ đó, nhất định phải tăng cường năng lực chẩn đoán bệnh của bác sĩ, các người không phải robot phẫu thuật, càng không phải dựa vào máy móc, thiết bị để xem bệnh, các người là chân chính bác sĩ nha.

……

……

Cuộc sống của Trần Thương bây giờ vốn là hai điểm tạo thành một đường thẳng, nhưng bây giờ lại có nhiều thêm một nhiệm vụ, cứ mỗi đêm nhất định phải cùng cô bạn gái dễ thương Tần Duyệt đi dạo, thuận tiện gia tăng tình cảm của hai người.

Cũng giống như lúc này: [Đinh! Đi tản bộ thành công, độ thiện cảm của Tần Duyệt + 1]

Chà, hẹn hò có thể tăng thêm độ thiện cảm, cái này thật tuyệt vời.

Điều duy nhất không hợp lý chính là, vì sao độ thiện cảm giữa anh và viện trưởng Tần lại giảm đi?

[Đinh! Độ thiện cảm của Tần Hiếu Uyên - 0.5]

Trần Thương nhịn không được mà thở dài.

Bỏ đi, bỏ đi

Anh có Tần Duyệt, còn sợ trị không được ông ta sao?

Trần Thương lắc đầu, không chút nào căng thẳng, cho thấy anh không có áp lực gì.

Bên cạnh Tỉnh Nhị viện có một cái công viên, vào mùa hè mỗi buổi tối, nơi này rất náo nhiệt, nghe đám cô chú nhảy múa Tần Duyệt cũng ngẫu hứng chạy vào nhảy một lúc.

Tầm khoảng mười giờ, Trần Thương đưa Tần Duyệt đến dưới lầu, nhìn cô vui vẻ đi lên lầu tâm trạng của Trần Thương cũng khá đi nhiều.

Về đến nhà, anh mới phát hiện có cuộc gọi nhỡ của chủ nhiệm Đào.

Trần Thương vội vàng cầm điện thoại gọi lại:

- Chủ nhiệm Đào, ông tìm tôi có chuyện gì à? Vừa rồi tôi không nghe thấy điện thoại reo.

Đào Mật nhịn không được chửi thầm một câu, tuy nhiên ông vẫn giả vờ cười ha ha nói:

- Cái này, ngày mai Ngô Ngọc Thụ sẽ phẫu thuật, ông ta dù gì cũng là bệnh nhân mà cậu đưa đến, ngày mai tôi sẽ tự mình làm phẫu thuật, nếu như cậu có thời gian thì hãy đến giúp tôi một tay đi

Trần Thương nghe xong lập tức vui mừng, thành thật mà nói chủ nhiệm Đào đối với anh cũng không tệ, lần trước kỹ thuật cắt màng tim là do chủ nhiệm Đào dạy cho anh, hơn nữa bao gồm năm nhiệm vụ phẫu thuật cũng không thể không kể đến công của chút nhiệm Đào.

Chủ nhiệm Đào thực ra rất tốt Trần Thương, thậm chí…. So với Tiền Lầm còn muốn tốt hơn, ít nhất là trong lòng còn nhớ đến Trần Thương.

Trần Thương sắc mặt vui mừng cười nói:

- Có thời gian, nhất định có thời gian, ha ha! Cảm ơn chủ nhiệm, tốt quá! Thực sự rất cảm ơn chủ nhiệm Đào

Đào Mật cười mà cười, người này và ông thực sự là có duyên với nhau, Đào Mật thật sự rất yêu thích Trần Thương, mặc dù Trần Thương không có chọn ông làm thầy, nhưng Đào Mật vẫn không nhịn được muốn dìu dắt cậu thanh niên này.

Bởi vì ông cực kỳ đánh giá cao Trần Thương, Đào Mật cảm thấy Trần Thương có tài năng, có triển vọng, vì vậy cho dù ngoài miệng đều chửi Trần Thương, nhưng khi có phẫu thuật, ông hi vọng Trần Thương có thể học được chút gì đó.

Nghe câu trả lời của Trần Thương, Đào Mật nhịn không được mà cười, coi như tên tiểu tử này còn biết điều:

- Ừ, tôi sẽ báo cho cậu thời gian cụ thể ngày mai.

Cúp điện thoại, trong đầu Trần Thương hiện lên khuôn mặt của Đào Mật đeo mắt kính với vẻ mặt nghiêm túc, làm anh không thể nhịn được cười.

Trần Thương từng phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt, mở sách kỹ năng ra, Trần Thương chọn kích hoạt rồi tiến vào không gian huấn luyện.

Hình ảnh quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt Trần Thương, vẫn là chế độ dạy học.

Một lần nữa nghiên cứu lại cách phẫu thuật màng tim, tim, mạch máu, giải phẫu lồng ngực.

Quá trình này không thể nào thiếu trong mỗi khoá đào tạo, chuyện này đối với Trần Thương mà nói không phải là chuyện xấu, nhưng mà…. Trần Thương có cái nhược điểm duy nhất là khi nhìn gần người bị giải phẫu, luôn không nhịn được mà nghĩ nếu như tim người này có vấn đề, thì nên giải phẫu chỗ nào mới tốt?

Bài giảng tiếp theo là mở vị trí.

Vị trí phẫu thuật mở màng tim khác biệt rất lớn, cần phải dựa theo mô hình đã học mà chọn một chỗ thích hợp để mở, như vậy mới tốt hơn là trực tiếp phẫu thuật bằng mắt không dựa theo hình ảnh, nhìn nó như là một vấn đề nhỏ nhoi nhưng thật ra có ảnh hưởng rất lớn.

Khi một loạt các phẫu thuật xuất hiện trước mặt Trần Thương, anh lần lượt mô phỏng, lần lượt phẫu thuật theo, biến nó thành từng cái kinh nghiệm khắc sâu vào trong đầu.

Không biết qua bao lâu Trần Thương mới mở mắt ra, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Đinh! Phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt: cấp đại sư; tác dụng đặc biệt: 1, an toàn: Thủ pháp tinh xảo giúp bạn tránh tổn thương các mạch máu không cần thiết, dây thần kinh và màng bảo vệ tim; 2: tỉ mỉ: thao tác tinh vi tuyệt vời, khi bạn lấy ra và phân tích buồng tim, có thể giúp bạn phân tích tuyệt vời, nâng cao xác suất thành công của phẫu thuật.]

Trần Thương nhìn hai kỹ năng này hết sức hài lòng

Tuy nhiên, thật ra Trần Thương thu hoạch được không chỉ có nhiêu đây, anh còn thu hoạch được rất nhiều thứ, ví dụ như lựa chọn vết mổ, mặc dù nó không phải tác dụng đặc biệt gì, nhưng Trần Thương cảm thấy nó so với tác dụng đặc biệt không yếu kém.

……

……

Sau khi rửa mặt, Trần Thương lên giường sớm hơn thường ngày, anh mở điện thoại lên, phát hiện cô bạn gái xinh đẹp Tần Duyệt gửi một dòng tin nhắn.

- Từ khi tách ra, em nhớ anh đến 18 lần.

Trần Thương đọc đến tin nhắn cuối, nhịn không được mà cười to, rất muốn gửi, khoe với bạn bè là:

- Trải nghiệm khi có một cô bạn gái siêu cấp đáng yêu là gì?

Không đúng

Trần Thương bỗng nghĩ đến một vấn đề, hình như vô tình anh lại hoàn thành thêm một nhiệm vụ.

Nghĩ đến đây, Trần Thương không kịp trả lời tin nhắn của Tần Duyệt, vội vàng mở ra giao diện của màn hình ảo.

Quả nhiên

Trần Thương nhìn thấy hai cái phần thưởng chưa nhận.

Một cái nhiệm vụ mỗi ngày đều sẽ có một cái túi quà may mắn nhỏ.

Còn một cái thì:

[Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ: Có một bạn gái xinh đẹp, nhận được phần thưởng, kỹ năng sơ cấp của Tỉnh Nhiên: Kỹ năng cố định xương sườn bên trong!]

[Kỹ năng cố định xương sườn bên trong: cấp Đại sư; tác dụng đặc biệt: 1, kiên cố; 2, chính xác]

Trần Thương choáng váng, kỹ năng cấp Đại sư này quá đã.

Đây là một kỹ năng thường được sử dụng trong ngoại khoa lồng ngực.

Ây, lại vô tình nhận được kỹ năng của bạn cùng khoá Tỉnh Nhiên.

Kỹ thuật cố định xương sườn bên trong còn được gọi là kỹ thuật cố định xương sườn gãy xương bên trong, là một loại kỹ năng phẫu thuật thường được sử dụng bởi ngoại khoa lồng ngực.

Nếu như tình thơ ý họa một chút, xương sườn hẳn là một cửa sổ mở ra tâm hồn

Nhưng Trần Thương có chút không hiểu, bạn gái Tần Duyệt không nghe lời à?

Phải biết nhiệm vụ bạn gái thứ hai là [Tìm bạn gái vừa xinh đẹp lại dễ sai bảo!]

Trần Thương cảm thấy bạn gái nhỏ của mình rất thú vị?

Thế nhưng vì cái gì mà không tính là vừa xinh đẹp vừa có ích?

Điều này làm cho người vô cùng đơn thuần như Trần Thương có chút khó hiểu.

Mà thôi quên đi, vẫn là trêu chọc bạn gái nhỏ một chút rồi đi ngủ sớm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương gửi tin cho bạn gái: icon buồn ngủ vỗ vỗ trên giường.

Chỉ thấy Tần Duyệt gửi lại lời trêu ghẹo: hình Teddy lè lưỡi chảy nước miếng.

Trần Thương nhịn không được cười phun ra.

Cô bạn gái này mà không thú vị, thì tìm ai thú vị hơn?

Đúng vậy, trêu đùa bạn gái là vui nhất

Chương 417: Cẩu Tặc, Không Cho Anh Trang Bức

Trần Thương đi vào bệnh viện thật sớm, đặt bữa sáng đã mua ở trên bàn làm việc của Tần Duyệt. Chỉ đơn giản là một phần sữa đậu nành, một cái bánh bao, một quả trứng luộc nước trà.

Sáng sớm Tần Duyệt rời giường tương đối trễ, bình thường chỉ uống chén sữa bò đã chạy đi làm.

Trần Thương quyết định mua bữa sáng thật sớm cho cô.

Vừa vặn quay người, anh đã nhìn thấy Tần Duyệt vội vã chạy vào, trong tay còn mang theo một phần bữa sáng.

Nhìn thấy Trần Thương, cô cười hì hì như hiến bảo vật, con mắt cong cong, vô cùng khả ái:

- Anh cầm đi, mua cho anh bữa sáng

Trần Thương nhìn khóe miệng Tần Duyệt còn dính sữa bò, nhịn không được cười, giơ tay lên lau cho sạch sẽ:

- Sao không ngủ nhiều một chút?

Tần Duyệt cười nói:

- Em muốn mua bữa sáng cho anh.

Trần Thương nhịn không được nhéo nhéo khuôn mặt Tần Duyệt, sau đó chỉ trên mặt bàn:

- Anh đã sớm ăn rồi! Mua cho em bữa sáng, nhân lúc còn nóng ăn, anh đi xem thử Khiêm nhi ca có cần hỗ trợ gì không?

- Sau này cứ ngủ thêm một lúc, anh sẽ mua bữa sáng cho em

Tần Duyệt bắt đầu cười ngây ngô, đột nhiên cảm thấy mình trở thành người hạnh phúc nhất toàn thế giới.

Lén lút hôn lên khuôn mặt của Trần Thương một cái.

Lúc này, Thạch Na vừa vặn đi đến, Tần Duyệt vội vàng đi tới:

- Lão sư, mua bữa sáng cho ông

Thạch Na lập tức sửng sốt một chút:

- Nói đi, tiểu Tần, hôm nay có chuyện gì?

Tần Duyệt vội vàng cười nói ra:

- Không có chuyện gì, chính là mua nhiều.

Thạch Na nghi ngờ ồ một tiếng, nhìn bữa sáng trên bàn Tần Duyệt, như có điều suy nghĩ...

Chừng mười giờ sáng, Trần Thương nhận được điện thoại của Đào Mật:

- Tiểu Trần, đến phòng phẫu thuật số 4, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Trần Thương vội vàng gật đầu, đứng dậy đi đến phòng phẫu thuật.

Trần Thương không muốn tự thân động thủ, đương nhiên, Đào Mật cũng không có khả năng để Trần Thương động thủ, dù sao không có người nào lại lấy an toàn của người bệnh ra nói đùa.

Lại nói, phẫu thuật co thắt viêm màng ngoài tim bản thân phẫu thuật chính là tính nguy hiểm tương đối cao, nếu như màng tim cùng trái tim lớp màng bên ngoài dính liền bị nghiêm trọng, một khi tách rời xảy ra vấn đề, làm tổn thương trái tim, hoặc là làm tổn thương mạch vành, mạch máu chung quanh, ai sẽ là người chịu trách nhiệm?

Trần Thương rửa tay xong, Tiền Lâm cùng một vị đồng học ngoại khoa tim đi tới, bỗng nhiên cười nói:

- Ồ? Trần lão sư, tại sao anh lại ở chỗ này?

Từ lần trước, Trần Thương giảng cho lớp học bên trong đồng học về sau, anh liền nhiều một cái ngoại hiệu "Trần lão sư".

Ừ, tối thiểu so với Thương lão sư nghe tốt hơn nhiều.

Trần Thương cười nói:

- Đến đây xem phẫu thuật

Tiền Lâm nghe xong, hiếu kỳ hỏi:

- Khoa các anh có phẫu thuật?

Trần Thương:

- Không có! Ngoại khoa tim, phẫu thuật co thắt viêm màng ngoài tim, hai ngày trước tôi không phải đưa đến một người bệnh tới khoa các anh sao? Hôm nay, chủ nhiệm Đào bảo có phẫu thuật, để tôi tới xem một chút.

Lời này vừa nói ra, Tiền Lâm cùng vị bạn học kia lập tức sửng sốt, chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm nuốt ngụm nước miếng

Thận trọng hỏi:

- Anh nói là Ngô Ngọc Thụ à?

Trần Thương gật đầu:

- Ừ! Đúng, chính là Ngô Ngọc Thụ, các anh cũng biết người bệnh kia?

Tiền Lâm hai người liếc nhau, sao có thể không biết?

Bởi vì người bệnh này, chủ nhiệm Đào có thể nói là nổi trận lôi đình, tất cả mọi người đều phải đề cao kiểm tra tố dưỡng thể trạng của mình.

Khoảng thời gian này, toàn bộ bác sĩ ngoại khoa tim trong tay đều dự sẵn một quyển sách nhỏ, phía trên viết: S1 tạp âm là... Nhịp tim nhanh của tim là...

Gần nhất mỗi người đều đang nơm nớp lo sợ, sợ chủ nhiệm hỏi thăm một vấn đề đến.

Nghĩ tới đây, nội tâm hai người nhịn không được lộp bộp một tiếng, bọn họ nghĩ đến một chuyện đáng sợ...

Tiền Lâm nhịn không được hỏi:

- Trần lão sư, Ngô Ngọc Thụ không phải là anh chẩn đoán được đưa đến đây chứ?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, chính là tôi, thế nào?

Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp lập tức trợn tròn mắt

Thật sự chính là thằng nhãi này

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm hận không thể cầm quyển sách nhỏ trong túi đập trên mặt Trần Thương, tiếp đó chỉ vào Trần Thương mắng to một tiếng: cẩu tặc! Đều tại anh, gần đây nói như thế nào mà ánh mắt Đào lão sư xem tôi càng ngày càng ghét bỏ, đều tại anh! Anh đúng là chó chết.

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm nghiến răng nghiến lợi, lòng đầy căm phẫn nhìn Trần Thương:

- Trần cẩu tặc, anh... Anh hủy tiền đồ của tôi

Trần Thương trợn tròn mắt, vừa rồi còn kêu Trần lão sư thân cận như vậy, hiện tại đã gọi mình là cẩu tặc.

A, đàn ông

- Tôi không phải tiểu ân nhân của anh à? Sao lại thành cẩu tặc rồi? Tên mập mạp lật lọng chết bầm này

Tiền Lâm mắt hổ trừng một cái:

- Anh còn không biết xấu hổ nói? Đều tại anh! Anh biết không! Hiện tại ánh mắt chủ nhiệm Đào nhìn tôi càng ngày càng ghét bỏ, đều muốn đem trục xuất tôi khỏi sư môn thật nhanh

Tiền Lâm bộ dạng cực kỳ hung hãn muốn biểu hiện ra anh ta rất tức giận

Chỉ là, bộ dạng này không những không hung hãn mà bản mặt tròn ngây thơ chân thành kia lại càng trông giống gấu trúc. Trần Thương trông thấy bộ

dáng thô lỗ này thở dài, mà thôi người đẹp trai không thèm chấp nhặt với người xấu.

Thấy bộ dạng Trần Thương không hề lay động, Tiền Lâm lập tức ỉu xìu, nghĩ lại, muốn để lão sư coi trọng chính mình, giết Trần Thương cũng vô dụng, chỉ có để Trần Thương phụ trợ mình thôi.

- Trần ân nhân, không, Trần lão sư, Trần đại gia, hai chúng ta thương lượng một chuyện được không?

Trần Thương hiếu kỳ ghé mắt:

- Chuyện gì?

Tiền Lâm ủy khuất vô cùng, đáng thương nói:

- Anh có thể đừng biểu hiện ưu tú như thế hay không?

Đồng Học Giáp gật đầu một cái thật mạnh biểu lộ tán đồng nhìn Trần Thương:

- Anh ưu tú như thế, sẽ lộ ra chúng tôi bị nhược trí vậy.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Ưu tú có lỗi à?

Dưới tình huống hứa hẹn ba ly trà sữa cộng thêm một nồi lẩu của Tiền Lâm, Trần Thương đồng ý hôm nay không nghiêm túc phẫu thuật, không huyễn kỹ, không làm gì hết, tốt nhất có thể không lên tiếng, không nói một lời nào.

Trần Thương cảm thấy cuộc làm ăn này hẳn là vững vàng

Thậm chí đã quyết định, chờ làm phẫu thuật xong, chia sẻ tin tức tốt này cho Tần Duyệt, nói cho cô, người đàn ông của cô đã kiếm một nồi lẩu cho cô, đúng rồi... Không làm gì chỉ chơi cảm giác luôn rất không tệ.

Vừa vặn Đào Mật đi tới, trông thấy ba người đều đang rửa tay.

Nhìn thấy Trần Thương bèn mỉm cười, giống như nắng ấm tháng ba, gió nhẹ tháng tư, thân thiết nói:

- Tiểu Trần, lát nữa cậu làm trợ thủ cho tôi đi

Trần Thương gật đầu cười:

- Được rồi chủ nhiệm.

Đào Mật mỉm cười càng nhìn càng hài lòng, Trần Thương là không kiêu không gấp, dáng dấp cũng đẹp trai, mấu chốt là năng lực mạnh:

- Được, coi như không tệ

Sau khi nói xong, nhìn Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp, biến sắc, lập tức xụ mặt:

- Tiền Lâm, Tiểu Dương, các cậu cùng tiểu Trần là một lớp phải không?

Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp bất đắc dĩ gật đầu.

Đào Mật thở dài:

- Không phải lão sư nói các cậu nhưng mà các cậu phải bỏ công sức học tập nhiều một chút, gần son thì đỏ gần mực thì đen, các cậu cùng tiểu Trần đi vào, học tập thôi.

Sau khi nói xong, Đào Mật thở dài, đi đến phòng phẫu thuật.

Lưu lại ba người đứng ở cửa ra vào.

Trần Thương thở dài:

- Tôi...

Tiền Lâm nắm chặt hai nắm đấm:

- Tôi cái gì mà tôi

Trần Thương sững sờ, lại là thở dài:

- Việc này...

Đồng Học Giáp:

- Anh còn nói

Trần Thương biểu tình cực kỳ ủy khuất, cũng rất bất đắc dĩ, dù sao... Tôi thật chẳng hề làm gì

Lắc đầu, đá một cái, cửa phòng phẫu thuật bay ra ngoài, đi vào bên trong.

Được rồi, khi phẫu thuật không cần giả vờ, làm phụ trợ tốt là được rồi.

Chương 418: Thái Độ Của Chủ Nhiệm Đào Đảo Ngược

Bầu không khí bên trong phòng phẫu thuật tựa hồ cũng không khẩn trương như vậy.

Dù sao có chủ nhiệm Đào Mật tự mình mổ chính, mọi người dù sao đều buông lỏng.

Trương Văn Phú là phụ trợ, Trần Thương hẳn là phụ trợ thứ hai, Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp thì thuộc về ánh mắt phụ trợ, bắt ngoéo thắt nút vân vân.

Nhưng chuyện này đối với hai người đã rất hài lòng.

Đừng tưởng rằng mỗi học sinh đều có thể đến bàn phẫu thuật, mà lại là mầm non nghiên cứu sinh.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, gây tê sư Lưu Kiện ở bên cạnh nói chuyện phiếm cùng chủ nhiệm Đào, y tá Viện Viện dưới ánh mắt hâm mộ của Tiền Lâm và Đồng Học Giáp mặc áo phẫu thuật cho Trần Thương.

Nhưng Trần Thương chợt nhớ tới một chuyện, vấn đề lựa chọn phẫu thuật mở miệng như thế nào.

Nghĩ tới đây, anh quay người:

- Viện Viện, lấy phiếu kiểm tra lại đây, tôi xem X-quang ngực cùng siêu âm một chút.

Khổng Viện Viện nhẹ gật đầu, cầm phim chụp X-quang ra, sau khi Trần Thương nhìn thấy, khẽ nhíu mày.

Dựa theo X-quang ngực này, màng tim của người bệnh lúc này dính liền nhất định là có, nhưng Trần Thương cần phân rõ ràng chính là bộ vị dính liền ở nơi nào, bởi vì bộ vị dính liền khác biệt, rạch mở miệng là không giống.

Kết quả X-quang xuống, hình dáng trái tim rõ ràng không theo quy tắc, có chút cứng ngắc, bên trên trung thất tăng rộng, Trần Thương nhìn có chút trầm mặc.

Đào Mật thấy thế, lập tức trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần thưởng thức, ông biết rõ Trần Thương đang làm gì.

Mà Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp thấy ánh mắt lão sư, cực kỳ thức thời, quay người không do dự đi đến sau lưng Trần Thương, nhìn phim

chụp X-quang liên tiếp gật đầu.

Tiền Lâm như có điều suy nghĩ gật đầu:

- À, đúng, chính là chỗ nào, điểm vôi hoá kia

Đồng Học Giáp cũng là liên tục phụ họa:

- Ừ, đúng vậy, thật là nhiều.

Trần Thương:...

Mấy phút sau, tâm lý Trần Thương nắm chắc.

Đối với một vị bác sĩ ngoại khoa thì tâm lý nắm chắc là mấu chốt nhất, cũng là quan trọng nhất, chuyện này có ý nghĩa là anh ta đối với một ca phẫu thuật này có một cái quy hoạch cụ thể, từ mở đầu đến kết thúc.

Phẫu thuật cũng rất nhanh bắt đầu.

Đào Mật cầm dao phẫu thuật, đắn đo một phen sau đó bắt đầu động thủ.

Một màn này, Trần Thương hiểu ý tứ chủ nhiệm Đào.

Lựa chọn là "Mở dọc xương ức"

Không hổ là lão chủ nhiệm, từ mở miệng, đã để hai mắt Trần Thương tỏa sáng.

Trương Văn Phú thì mí mắt giật một cái, vội vàng cầm băng gạc cầm máu, Trần Thương bất động thanh sắc cầm cái kẹp tới, tất nhiên chủ nhiệm Đào lựa chọn vết cắt này, mục đích rất rõ ràng, chính là muốn gia tăng thuật dã, quan tâm đến cả hai bên trái tim.

Nếu như vậy, nhất định muốn chuẩn bị cái kẹp trước, mới có thể chuẩn bị các bước tiếp theo tốt hơn.

Quả nhiên, Đào Mật đầu cũng không ngẩn lên, một câu:

- Kẹp tách rời

Vừa nghe vậy, Trần Thương đã đưa cái kẹp tới.

Đào Mật nhịn không được ngẩng đầu, thấy kẹp tách rời trong tay Trần Thương, lập tức nhịn không được cười.

Có phụ trợ thế này, làm phẫu thuật rất thư thái.

Sau đó, trên cơ bản khi chủ nhiệm Đào cần bất kỳ vật gì ở bất cứ thời gian nào đều được Trần Thương thích hợp xử lý tốt, thậm chí khi cần tách rời còn chủ động đưa tay trợ giúp, hoàn toàn không cần chủ nhiệm Đào nhắc nhở.

Một ca phẫu thuật, Trương Văn Phú nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, có một loại cảm giác nhìn bốn huynh đệ?

Nhanh! Quá nhanh

Anh em đang cùng hành động phẫu thuật...

Bởi vì chủ nhiệm cùng Trần Thương hợp tác quá mật thiết, mà Trương Văn Phú căn bản không giúp được gì, cảm giác tay chân vụng về một chút

Dứt khoát không một tiếng động Trương Văn Phú đổi vị trí cùng Trần Thương.

Phẫu thuật tiến hành thuận lợi.

Mặc dù chủ nhiệm Đào đã hơn năm mươi tuổi, nhưng thủ pháp vẫn rất điêu luyện tỉ mỉ.

Vừa rạch ra cơ tiến vào lồng ngực, Trần Thương đã đưa kẹp cầm máu tới, nhanh chóng buộc ga-rô động mạch bên trong ngực.

Tiếp đó cần cắt xương sườn thứ năm tới gần xương ngực ra

Có thể giúp chống mở rộng ngực ra, quan sát tổng quát lồng ngực.

Sau đó đến bước tách rời, biểu hiện ra kỹ thuật của bản thân, phải đem thần kinh hoành trái tách rời khỏi màng tim, hơn nữa, cần tận khả năng mang nhiều mỡ hoặc là tổ chức mềm một chút, như vậy mới có thể không gây tổn thương tới dây thần kinh xung quanh.

Toàn bộ quá trình cực kỳ tinh vi, lúc này Trần Thương mới phát hiện tay của chủ nhiệm Đào rất ổn định

Cho dù Trần Thương đã là phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt cấp đại sư, đối với chủ nhiệm Đào cũng không nhịn được cảm khái mấy phần.

Thật rất giỏi

Chỉ có thể nói là mỗi người mỗi vẻ.

Có thể hỗ trợ tiến bộ, cái nhìn đại cục của chủ nhiệm Đào tốt hơn so với Trần Thương nhiều, điểm này từ khi mở miệng đã có thể phát hiện ra.

Cho rằng ưu điểm loại phẫu thuật vết cắt "Mở dọc xương ức" này hết sức rõ ràng, có thể nói đối với tầm mắt có thể nhìn được bên trong vết cắt tốt hơn, hơn nữa có thể đồng thời quan tâm hai bên trái phải của tim, còn có thể triệt để cắt bỏ màng tim, cho dù là trong lúc phẫu thuật có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng thuận tiện xử lý

Điểm này, rất phù hợp với tình huống của Ngô Ngọc Thụ.

Bởi vì thời gian bệnh tình bản thân Ngô Ngọc Thụ đã rất dài, không phẫu thuật thì rất khó tiến hành chuẩn xác tình huống màng tim, cái này mới mở miệng, trực tiếp làm.

Nhưng cũng không phải không có khuyết điểm, Trần Thương cảm giác, nếu như vết cắt song thiết đổi thành "Mở ngực trái trước ngoài + mở dọc xương ức" sẽ tốt hơn một chút.

Cứ như vậy, rõ ràng sẽ giảm bớt ảnh hưởng đối với công năng của phổi.

Không ảnh hưởng toàn cục

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Màng tim bại lộ, trong mắt Trần Thương xuất hiện liên tiếp tin tức:

【Quái viêm màng ngoài tim co thắt, Lv 55, cấp Tinh Anh, dính liền tương đối nghiêm trọng, cần cẩn thận tách rời.】

Trần Thương hơi sững sờ, quả nhiên không phải viêm màng ngoài tim co thắt bình thường.

Quả nhiên

Lúc này, Đào Mật vừa vặn rạch màng tim ra, thế nhưng tình huống trước mắt khiến ông hơi sững sờ.

Còn chưa đạt tới mặt ngoài cơ tim

Bởi vì trái tim cùng lớp màng bên ngoài đã dính liền đến mức không phân biệt được

Điều này nói rõ, trái tim cùng màng tim tầng bẩn cùng tầng vách dính liền nghiêm trọng.

Đào Mật lập tức cảm khái, còn may mình lựa chọn vết cắt này

Bằng không thì phiền toái...

Mà lúc này, Trần Thương đã đưa lưỡi dao tới.

Bởi vì tình huống này, cần tiến hành tách rời ngay

Lập tức khiến Đào Mật sững sờ: tiểu Trần này phát hiện thế nào?

Mặt ngoài Đào Mật không có chút rung động nào nhưng trong lòng đã sớm sóng to gió lớn, phẫu thuật chính là như vậy, chi tiết rất quan trọng.

Mà Trần Thương đối với mỗi một bước đều cực kỳ nắm chắc trôi chảy, thậm chí Đào Mật không làm ra bước kế tiếp, anh đã làm dự định tốt bước kế tiếp

Như vậy làm sao không khiến cho Đào Mật khiếp sợ được?

Điều này có ý gì đã rất rõ ràng: Trần Thương không chỉ biết phẫu thuật viêm màng tim co thắt, hơn nữa có thể nói là am hiểu! Thậm chí không hề kém hơn mình

Nghĩ tới đây, trong lòng Đào Mật rung động, thật sự là ai cũng không nghĩ ra

Tiểu Trần này thật sự là...

Ai...

Phẫu thuật tiến hành chậm chạp, trong lòng Đào Mật bùi ngùi mãi thôi.

Bao lâu?

Đã bao lâu rồi mình không có làm một ca phẫu thuật thoải mái như thế này?

Có một người trợ thủ cao cấp, loại cảm giác này thật sự là không hề tầm thường.

Dù sao... người có bản lãnh thế này, ai đi phụ trợ cho mình?

Nghĩ tới đây, Đào Mật nhịn không được thở dài...

Có lẽ thế giới này thật sự có thiên tài, giờ khắc này Đào Mật bỗng nhiên có chút lý giải cảm xúc của Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp...

Chương 419: Yêu Mến Thiểu Năng

Giờ khắc này, Đào Mật giống như có thể cảm nhận được thống khổ của Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp

Cùng một chỗ với dạng biến thái này, hơn nữa bị chính mình so sánh, thật là cực kỳ bất lực...

Nghĩ tới đây, Đào Mật nhẹ nhàng thở ra, tựa hồ mình đối với bọn họ quá hà khắc, về sau phải chú ý cảm thụ của bọn họ mới được.

Dù sao... Không phải mỗi người đều là thiên tài.

Được rồi

Ánh mắt Đào Mật nhìn Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp nhu hòa mấy phần.

Thế nhưng...

Cái ánh mắt này xem ở trong mắt Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp quả thực giống như một đạo sấm sét bổ xuống

Chấn kinh

Tiền Lâm quá sợ hãi, con mẹ nó, mình lại làm cái gì sai?

Mình đến cùng làm sai cái gì vậy?

Ánh mắt cổ vũ cũng có lỗi à?

Thế nhưng nghĩ đến ánh mắt của chủ nhiệm Đào, Tiền Lâm chính là bất an cùng sợ hãi.

Tiền Lâm mình có tài đức gì?

Lại có thể được đến ánh mắt nhu hòa như thế của chủ nhiệm Đào?

Mình đến cùng làm gì sai chứ?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là ánh mắt mình nhìn buồng tim không đủ nhiệt tình?

Hoặc là... Hoặc là bởi vì tình yêu của mình đối với trái tim không đủ sâu lắng?

Cái ánh mắt này, rất nguy hiểm

Bởi vì Tiền Lâm từ trong ánh mắt chủ nhiệm Đào, thấy được: Thương hại, trấn an, lý giải, đồng ý, bất đắc dĩ... Còn có mấy phần cảm khái

Cái này cực kỳ không bình thường

Không chỉ có là Tiền Lâm, ngay cả Đồng Học Giáp cũng không nhịn được thở dài, nuốt ngụm nước miếng

Trong lòng không có chút rung động nào, trái tim như nước đọng...

Một ngày này rốt cục muốn tới sao?

Chẳng lẽ mình muốn trở thành nghiên cứu sinh thứ nhất bị đạo sư trục xuất sư môn sao?

Nghĩ tới đây, Đồng Học Giáp trong lòng tràn đầy bi ai.

Quay người nhìn thấy Tiền Lâm bỗng nhiên tâm tình tốt mấy phần.

Dù sao, mình cũng không phải người duy nhất.

Ừ, tối thiểu có người làm bạn

Nghĩ tới đây, Đồng Học Giáp tự an ủi mình mấy phần.

Phẫu thuật tiến hành chậm chạp.

Trần Thương mang theo tinh thần học tập, đem phẫu thuật đầu đuôi ngọn nguồn xem hết.

Có Trần Thương trợ giúp, tiến độ phẫu thuật của Đào Mật cũng tăng nhanh mấy phần.

Bỗng nhiên, Trần Thương lập tức nhận đến thanh âm hệ thống nhắc nhở

【Đinh! Học trộm thành công, nhận được kỹ năng: phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt của Đào Mật! Cấp Đại sư.】

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt.

Con mẹ nó...

Kỹ năng học trộm này

Ngày thường, khi cần nó trộm kia nó không ăn trộm, không đúng, khi học tập thì không học tập

Hiện tại học một kỹ năng mình đã có.

Trần Thương oán thầm không thôi, hận không thể hút ra hết tích dịch lồng ngực kia phun đến trên mặt Tiền Lâm.

Mình đã có phẫu thuật viêm màng tim co thắt, hiện tại lại có một cái.

Lập tức, Trần Thương lại nhận đến thanh âm hệ thống nhắc nhở

【Đinh! Kiểm tra cho thấy anh đã có phẫu thuật viêm màng tim co thắt, cho nên được gia tăng đặc hiệu phẫu thuật.】

【Phẫu thuật viêm màng tim co thắt: cấp Đại sư; đặc hiệu: 1, an toàn; 2, tỉ mỉ; 3, tách rời tinh chuẩn; 4, di chứng nhỏ.】

Trần Thương nhìn thấy thêm tới hai đặc hiệu, đây chắc là tuyệt học của chủ nhiệm Đào?

Trong chớp mắt này, nháy mắt Trần Thương cảm giác lượng lớn tin tức dòng lũ cọ rửa đại não, Trần Thương phẫu thuật viêm màng tim co thắt, ừ, tiến bộ rất nhiều

Lại qua mười mấy phút, phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc.

Đào Mật nhìn đồng hồ, so với ngày thường, nhanh hơn mười năm phút

Đây đều là công lao của Trần Thương

Mà một bên Trương Văn Phú là cảm khái hoàn toàn, mặc dù không có tham dự một ca phẫu thuật này, thế nhưng đối với ca phẫu thuật này là lý giải hết sức rõ ràng.

Trương Văn Phú nhìn toàn bộ quá trình cũng không phải là chủ nhiệm Đào, mà là nhìn Trần Thương.

Bởi vì ông phát hiện, kỳ thật rất nhiều chi tiết Trần Thương càng để ông nhận được nhiều ích lợi.

Dù sao...

Ngày thường, loại phẫu thuật này cũng không phải Trương Văn Phú mổ chính, ông chỉ là trợ thủ thứ nhất mà thôi, cấp trên còn có thật nhiều chủ nhiệm mà, ông làm tốt việc ông nên làm là được.

Hôm nay phẫu thuật, Trần Thương đem chức trách phụ trợ phát huy vô cùng tinh tế, đem chủ nhiệm Đào thao tác từ cấp đại sư trực tiếp tăng lên tới cấp tông sư

Đây chính là tác dụng phụ trợ.

Lúc này, Trương Văn Phú nhìn Trần Thương ánh mắt tràn đầy lửa nóng.

Chờ kết thúc phẫu thuật, sau khi trở về nhất định phải cùng Trần Thương này trò chuyện thật tốt, học tập lẫn nhau một chút.

Không bao lâu, phẫu thuật kết thúc.

Ánh mắt Đào Mật nhìn xem Trần Thương có chút quái dị.

Ông luôn cảm giác Trần Thương đối với ca phẫu thuật này tựa hồ có rất nhiều kiến giải cùng ý nghĩ khác biệt.

Điều này làm cho Đào Mật lòng ngứa ngáy một chút.

Làm một vị bác sĩ ngoại khoa, sự tình nguyện ý nhất chính là không ngừng đề cao năng lực phẫu thuật của mình, phát hiện bản thân chưa đủ.

Thế nhưng là đến tình trạng của Đào Mật, có thể có bao nhiêu người phát hiện thiếu sót của ông đây?

Cho dù là những tiểu bác sĩ như Trương Văn Phú phát hiện, cũng không nhất định dám nói

Đương nhiên, cũng không đủ lý giải, cũng căn bản không phát hiện được

Phẫu thuật này, đứng ở độ cao không giống, tầm mắt của anh cùng cự ly lý giải sẽ kém rất nhiều.

Mặc dù Trần Thương từ đầu tới đuôi một câu không nói, thậm chí biểu lộ đều không có quá rõ ràng dị thường.

Nhưng Đào Mật là ai?

Lão chủ nhiệm hơn năm mươi tuổi, gặp qua không biết bao nhiêu người

Nhìn người nhìn công việc thế nhưng rất nắm chắc, hắn trông thấy nhiều lần Trần Thương suy nghĩ có chút nhíu mày, loại ánh mắt kia, cực kỳ giống thời điểm mình đối đãi tiểu bác sĩ

Nghĩ tới đây, Đào Mật trong lòng cực kỳ ngứa ngáy.

Đến cùng mình làm không tốt chỗ nào?

Phải biết, trước đây mấy ngày, Hạ Cao Phong vừa mời mình đi Đông Đại Nhất viện làm phẫu thuật viêm màng tim co thắt, đồng thời căn cứ phẫu thuật làm một chuyên đề tọa đàm.

Hiện tại bằng vào năng lực của mình, muốn trấn trụ đại đa số người là không có vấn đề

Nhưng nếu muốn trấn trụ Hạ Cao Phong còn chưa đủ

Còn kém một chút.

Mà Trần Thương, chính là cơ hội để mình đột phá điểm này.

Nghĩ tới đây, Đào Mật không kịp chờ đợi, quay người nói ra:

- Tiểu Trần, lát nữa đến phòng làm việc của tôi, có chút việc cần nói với cậu

Trần Thương một mặt mờ mịt, nhẹ gật đầu.

Mà Đào Mật sau khi nói xong, nhìn Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp, mỉm cười, cực kỳ giống một lão sư hiền hòa.

Lúc này, Đào Mật cảm thấy, không nên so sánh trình độ hai người với Trần Thương, thật là không cùng một cấp độ.

Hắn nên tùy theo tài năng tới đâu thì dạy tới đó

Dù sao, không phải mỗi người đều giống Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Đào Mật nhìn hai người.

- Tiểu Tiền, Tiểu Dương, biểu hiện hôm nay không tệ, trở về sau xem sách thật kỹ, mang video phẫu thuật về, nhìn cho kỹ, học tập một chút, tranh thủ lần sau, các cậu tới làm trợ thủ cho tôi

Sau khi nói xong, Đào Mật ánh mắt khích lệ vỗ vỗ vai Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp.

Tiếp đó quay người rời đi.

Lưu lại hai người một mặt kinh ngạc.

Tiền Lâm có chút mắt trợn tròn.

- Lão sư như thế nào đổi tính rồi? Bỗng nhiên đối với chúng ta tốt như vậy?

Đồng Học Giáp lắc đầu, một mặt bình tĩnh nói một câu nói:

- Cậu không cảm thấy lão sư nhìn hai chúng ta ánh mắt giống như cái gì à?

Tiền Lâm mờ mịt, lắc đầu hỏi:

- Như cái gì?

Đồng Học Giáp thật sâu thở dài:

- Cực kỳ giống trẻ con thiểu năng...

Tiền Lâm lập tức khẽ run rẩy, mấy trăm cân thịt mỡ run lên, hồi tưởng lại ánh mắt cuối cùng của chủ nhiệm Đào, có chút sụp đổ...

Chủ nhiệm Đào, ông vẫn là ngại vứt bỏ chúng tôi đúng hay không...

Chương 420: Tôi... Đạo Tâm Bất Ổn

Phẫu thuật xong, Tiền Lâm cùng Đồng Học Giáp trăm mối cảm xúc ngổn ngang

Nhìn Trần Thương muốn nói lại thôi.

Trần Thương quay người, cũng là muốn nói lại thôi.

Hai bên cùng nhauu thở dài.

Hết thảy đều không nói nên lời.

Mà Trương Văn Phú chuẩn bị gọi lại Trần Thương, muốn trò chuyện chút tâm đắc sau khi trải nghiệm phụ trợ, thế nhưng thấy Đào Mật cẩn thận từng li từng tí nhìn chằm chằm Trần Thương, cũng há mồm ấp úng nửa ngày, không nói ra.

Trông thấy chủ nhiệm Đào mang theo Trần Thương rời đi, Trương Văn Phú u oán nhìn bóng lưng Đào Mật, không cam lòng lầu bầu một tiếng: Hừ! Ông đã mất đi một người phụ trợ có lòng cầu tiến.

Nếu như tôi học xong kỹ năng phụ trợ của Trần Thương, tiện nghi còn không phải chủ nhiệm các ông sao?

Không có ánh mắt

Đào Mật mang theo Trần Thương trở lại bên trong phòng làm việc ngoại khoa tim, bảo Trần Thương ngồi xuống.

Trần Thương có chút không hiểu, tại sao Đào Mật phải tìm mình?

Nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Đào? Ông có cái gì nói thẳng là được

Đào Mật mỉm cười:

- Không vội vàng, ngồi xuống, uống trà trước.

Tiếp đó lấy ra trong ngăn kéo hai hộp lá trà ngon, tủm tỉm cười nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, uống Long Tỉnh hay là Chính Sơn?

Trần Thương lo lắng bất an, vô sự hiến ân cần không phải lừa đảo tức là đạo chích

Chẳng lẽ Chủ nhiệm Đào là cứu binh viện trưởng Tần mời tới?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Không cần, chủ nhiệm, nếu như ông không có việc gì, tôi trở về phòng cấp cứu.

Đào Mật vội vàng nói:

- Ngồi một chút, cấp cứu thiếu cậu cũng vẫn tiến hành như thường, đừng nóng vội

Tiểu Trần, tôi gọi cậu tới, kỳ thật là muốn trò chuyện với cậu liên quan tới ca phẫu thuật hôm nay một chút.

Trần Thương nghe đến phẫu thuật, lúc này mới ngồi xuống.

Đào Mật nhìn Trần Thương, như có điều suy nghĩ nói:

- Tiểu Trần cậu hẳn là biết làm phẫu thuật viêm màng tim co thắt?

Trần Thương gật đầu, ăn ngay nói thật:

- Vâng, biết.

Đào Mật nghe xong, lại lần nữa gật đầu:

- À! Vậy hôm nay cậu nhìn tôi phẫu thuật, có ý nghĩ gì?

Trần Thương căn bản không cần suy nghĩ, bởi vì hôm nay phẫu thuật, anh nhìn rất chân thành, cũng cực kỳ cẩn thận, tự nhiên có thể phân biệt rõ ràng, hơn nữa... Trọng yếu nhất chính là, hiện tại kỹ năng của Đào Mật cũng ở trong túi sách của mình, hợp hai làm một cùng kỹ năng của mình, không hiểu rõ mới là lạ chứ

Trần Thương trực tiếp nói ra:

- Rất tuyệt

Đào Mật khóe miệng giật một cái

Tôi là muốn cậu vuốt mông ngựa à?

- Cụ thể một chút

Trần Thương mắt trợn trắng, lão gia hỏa này, ngại mình khen không tốt?

Có tin mình gọi cha vợ tới hay không?

Trần Thương:

- Tôi cảm thấy rất có cái nhìn đại cục, người bệnh kết quả hình ảnh rất khó coi ra bộ vị dính liền, hơn nữa khu vực vôi hoá tương đối nhiều, lựa chọn mở dọc xương ức đối với thuật dã cùng thao tác đều cực kỳ thuận tiện, hơn nữa, mấu chốt nhất là, trong lúc phẫu thuật, thủ pháp của ông cực kỳ ổn định, hơn nữa cực kỳ cân nhắc chu đáo, tôi cảm thấy đối với khôi phục hậu kỳ của người bệnh và giảm bớt phương diện di chứng, phải nói là có ảnh hưởng rất lớn

Trần Thương nói một phen, làm cho tinh thần Đào Mật thanh thản

Ông cực kỳ cao hứng.

Đào Mật cam đoan, Trần Thương nhất định là phát ra từ phế phủ, bằng không sẽ không chân thành như thế.

Nhưng...

Tôi đâu có muốn nghe cậu vuốt mông ngựa?

Mặc dù mông ngựa rất thơm...

Nhưng tôi muốn nghe đề nghị, nghĩ đến sau hôm nay muốn đi Đông Đại Nhất viện làm mẫu phẫu thuật, Đào Mật quyết định thật tốt đề cao chính mình, tốt nhất có thể phát hiện chưa đủ.

- Tiểu Trần, cậu không có đề nghị gì để cải tiến à? Ví dụ như khuyết điểm? Ví dụ như có chỗ nào cần cải thiện?

Đào Mật cười hỏi.

Trần Thương sững sờ, hít sâu một hơi: Tôi khen ông hai lần...

Chủ nhiệm Đào, ông cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ đi, nghe vuốt mông ngựa nghiện nha?

Trần Thương:

- Ông đây là... Nghiêm túc?

Đào Mật vỗ đùi

- Đương nhiên, chúng ta đây là giao lưu học thuật

Trần Thương cười cười, sớm nói ra một chút có phải tốt hơn không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương khụ khụ một tiếng, hắng giọng một cái:

- Việc này, chủ nhiệm, tôi phải nói với ông mấy điểm, điểm thứ nhất, lựa chọn vết cắt: Ông hoàn toàn có thể cải tiến một cái Mở ngực trước - bên đổi thành 'Mở ngực ngoài trái trước + mở dọc xương ức', nếu như vậy, không chỉ sẽ không tổn thương đến phổi, hơn nữa...

- Điểm thứ hai, lúc ông phân li thần kinh...

- Điểm thứ ba, tách rời cùng cắt bỏ vôi hoá, khi biết ông một dao xuống dưới nhìn không thấy tình huống cơ tim, hoàn toàn có thể...

...

Trần Thương nói ra khuyết điểm, cái này thu lại không được

Lưu loát thốt ra mấy ngàn chữ, cơ bản không tạm ngừng, há miệng liền nói, hạ bút thành văn

Chúng ta là người có văn hóa, am hiểu cái gì?

Nói chuyện

Trần Thương một hơi nói đến miệng khô, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, bưng lên tách trà Chính Sơn trước mặt, uống một hớp cho thấm giọng

Dễ chịu...

Nguyên lai nói ra thoải mái như thế?

Trần Thương nhìn mặt Đào Mật đen lại, đắc ý thưởng thức nước trà.

Đào Mật trực tiếp trợn tròn mắt, lời nói của Trần Thương mặc dù... Cực kỳ không xuôi tai, không có dễ chịu như vuốt mông ngựa, thế nhưng thực

sự để ông được lợi rất nhiều.

Đến tình trạng này của ông, trên cơ bản một chút có thể hiểu ra.

Nhiều năm tri thức tích lũy đã sớm giúp ông có cơ sở đột phá, mà bây giờ Trần Thương chỉ điểm một phen, tự nhiên sẽ có đột phá

Nhưng...

Đào Mật ngay từ đầu là kích thích, dù sao Trần Thương nói rất có lý, hoàn toàn chính xác có thể để cho ông có chỗ tiến bộ.

Thế nhưng...

Trần Thương càng nói càng nhiều, càng nói càng rộng, càng nói cũng càng rộng lớn hơn lúc trước.

Đào Mật không kiềm chế được

Ông có cảm giác đạo tâm của mình bất ổn, kém chút sập đổ.

Thật vất vả nhìn Trần Thương nghỉ ngơi, Đào Mật rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Còn tốt... Còn tốt...

Cuối cùng đã nói xong.

Nhưng những lời này thật rất có đạo lý, về sau nhất định dụng tâm suy nghĩ một chút, như thế nào đề cao.

Đào Mật đang muốn nói chuyện.

Chỉ thấy Trần Thương uống xong ly nước, cảm giác trạng thái tăng trở lại, trực tiếp cười nói ra:

- Chủ nhiệm Đào, chúng ta nói tiếp đi, kỳ thật, tôi cảm giác còn có rất nhiều chỗ có thể cải thiện cùng đề cao

Đào Mật lập tức sững sờ: ? ? ?

Trần Thương hưng phấn nhẹ gật đầu:

- Lúc ông phẫu thuật, đặc biệt là lúc tách rời màng tim cùng phân li mạch máu ở trái tim, có một động tác theo thói quen, nhìn như không nhiều lắm ảnh hưởng, nhưng rất dễ dàng sẽ làm bị thương thần kinh ở giữa, tôi nghĩ có thể hay không...

Trần Thương càng nói càng hăng hái

Càng nói càng kích thích

Thế nhưng Đào Mật cảm giác chính mình có chút không được đau thận, mà lại là đau ở thận dương, mồ hôi chảy ra

Ông ngồi bất động một chỗ, mồ hôi liên tục không ngừng rơi xuống từng giọt.

Đào Mật cắn răng một cái, không được, không thể nghe tiếp nữa

Lại nghe đạo tâm thật sẽ sập

Nhưng nhìn Trần Thương vẫn nói thao thao bất tuyệt.

Đào Mật cố ý cầm điện thoại lên:

- Alo, alo? À! Có người bệnh à, được, được, được, tôi lập tức ra ngay

Làm bộ cúp điện thoại, Đào Mật xấu hổ cười một tiếng:

- Tiểu Trần, chuyện này, có một bệnh nhân cũ, tôi phải đi nhìn xem... Nếu không cậu nhìn, hôm nào trò chuyện tiếp?

Trần Thương gật đầu, cười nói ra:

- Nói chuyện với Chủ nhiệm Đào thật thoải mái

Đào Mật xấu hổ: Tôi không vui

Trần Thương cười:

- Hi vọng sau này sẽ còn có cơ hội như vậy.

Đào Mật nghe thấy sau này vội vàng lắc đầu, cũng đừng, muốn dạo động đạo tâm vững chắc của tôi, cậu đừng có nằm mơ.

Nhìn thân ảnh Trần Thương rời đi, Đào Mật rốt cục thở nhẹ ra.

Thật mệt mỏi

Chương 421: Hệ Thống, Sao Hôm Nay Lại Nhân Từ Như Thế?

Trần Thương trở lại trong khoa, đã khoảng mười hai giờ, một ca phẫu thuật hơn hai giờ là quá bình thường.

Trần Thương phát hiện trong khoa cũng đã không còn ai, nhưng đã làm xong một ca phẫu thuật, Trần Thương cũng mất đi động lực, dứt khoát mua thức ăn ngoài rồi ngồi trong phòng trực ban bắt đầu ăn, ăn xong vừa vặn ngủ một giấc.

Phòng trực ban cấp cứu, kê hai chiếc giường tầng, ý là có thể ngủ bốn người, hơn nữa có hai phòng trực ban.

Tám chỗ ngủ, thỏa mãn tất cả bác sĩ ở đây nghỉ ngơi

Trần Thương ăn cơm, lập tức buồn ngủ, nằm xuống đã ngủ say.

Khoan hãy nói, giường cấp cứu như có một loại ma lực, làm cho người nằm xuống là muốn đi ngủ.

Đúng, đây chính là cái gọi là tự mang BUFF

Trong sinh hoạt đặc biệt thế này, tự mang vật phẩm của mình còn thật nhiều, ví dụ như góc nhỏ máy tính, như phòng thay quần áo...

Khi Trần Thương cảm giác ngủ say sưa, bỗng nhiên nghe thấy một người đứng tại bên cạnh mình kêu gọi.

- Bác sĩ Tiểu Trần, bác sĩ tiểu Trần

Trần Thương mở to mắt, phát hiện là y tá Nhạc Nhạc, lập tức đứng dậy:

- Thế nào Nhạc Nhạc?

Nhạc Nhạc nói ra:

- Có một người ăn cá, xương cá kẹt trọng cuống họng. Bác sĩ Thạch đang giúp đỡ người ta xử lý, nếu không anh đi xem thử?

Trần Thương nhìn một nửa cơm hộp mình còn chưa kịp ném, thở dài.

Xương cá kẹt trong cuống họng.

Tôi! Canh thừa thịt nguội.

Loại người bị kẹt xương cá này, ở khoa cấp cứu cũng rất phổ biến, Trần Thương duỗi lưng một cái.

Sau đó hỏi:

- Ăn cá gì?

Nhạc Nhạc liếc mắt:

- Tôi không biết rõ?

Trần Thương mặc áo blouse lập tức đi ra bên ngoài.

Dù sao, cá không giống, xương cá cũng không giống, cân nhắc đến hậu quả cùng phương án trị liệu cũng sẽ không giống.

Nếu như chỉ là một gai nhỏ chút xíu, râu ria, nhưng có xương cá vừa mảnh vừa dài, cũng rất dễ dàng làm bộ vị quan trọng bị thương.

Nhạc Nhạc quay đầu nhìn một nửa đồ ăn không ăn trên bàn ăn, hỏi:

- Bác sĩ Tiểu Trần, anh không ăn nữa tôi dọn cho anh nhé? Mùa hè để đó sẽ bốc mùi đấy

Trần Thương gật đầu:

- Ăn chứ

Nhạc Nhạc lại liếc mắt một cái, đi theo Trần Thương ra ngoài:

- Bác sĩ Trần, anh nói một tháng anh kiếm nhiều như vậy, thế nào còn không đổi được thói quen tiết kiệm

Trần Thương cắt một tiếng:

- Đây là cần kiệm không phải tiết kiệm, đúng rồi, người bệnh ở đâu?

Nhạc Nhạc chạy lên phía trước mấy bước:

- Tôi dẫn anh đi.

Vừa nói chuyện, vừa mang theo Trần Thương đi.

Đến đại sảnh cấp cứu, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, đeo cà vạt màu đen, quần tây, giày da ngồi ở chỗ đó, sờ ngực, cầm lý nước liên tục uống

Bên cạnh thì vợ anh ta lo lắngnói:

- Uống chút dấm

Khi nói chuyện, đưa một bình giấm chua trong tay tới.

Người đàn ông trợn trắng mắt:

- Đều uống một bình! Trong bụng chua không chịu được, lại uống sẽ xảy ra vấn đề

Vợ anh ta cũng là lo lắng suông.

Hai người cũng không lớn lắm, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, nhìn bộ dáng người đàn ông giống như là một người bán hàng.

Trông thấy Trần Thương tới, hai người vội vàng đứng lên:

- Bác sĩ.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Ừm, ngồi đi

Hai người ngồi xuống, sau đó Trần Thương hỏi:

- Xương cá kẹt bao lâu rồi?

Người đàn ông do dự một chút:

- Hai ngày, buổi trưa hôm trước ăn cơm bị kẹt.

Vợ anh ta trách cứ:

- Hôm qua là sinh nhật chồng tôi, tôi cảm thấy thật cực khổ cho nên đã nấu món cá nấu ngọt.

- Anh ấy là môi giới nhà cửa, mỗi ngày đi tới đi lui, một chút cũng không chịu ngồi yên, lúc ăn cơm ở nhà, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, có khách hàng muốn xem phòng ở, anh ấy vốn ăn cơm nhanh, lần này ăn cá bị kẹt trong yết hầu.

Người đàn ông khụ khụ một tiếng, cười nói:

- Thói quen nghề nghiệp, ăn cơm quá nhanh, hơn nữa... Khách hàng gọi điện thoại tới, tôi muốn ăn nhiều một chút, không nghĩ liền bị xương cá kẹt lại.

Sau khi nói xong, người đàn ông sờ ngực, cảm giác có chút đau đớn.

- Ngày thường cũng hay bị kẹt lại, nhưng... Cũng không có việc gì, cảm giác không biết lúc nào liền tốt.

- Thế nhưng lần này, đã hai ngày, cảm giác càng ngày càng đau, buổi trưa tôi ăn cơm, cảm giác càng không thoải mái, nên tranh thủ thời gian tới đây kiểm tra.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ cấp cứu đặc biệt, trợ giúp nhổ xương cá bên trong thực quản của người bệnh ra, cứu vớt người bệnh, nhiệm vụ hoàn thành nhận được ban thưởng: Sửa chữa thoát vị hoành (cấp đại sư), có tiếp nhận hay không? 】

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Hệ thống hôm nay đây là có việc gì vui à?

Nhổ một cái xương cá nho nhỏ ra mà cho phần thưởng phong phú như thế

Cái này cũng quá phúc hậu đi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương còn có chút không thích ứng.

Trần Thương tiện tay lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ, một cái nhiệm vụ nho nhỏ này, mình không tiếp nhận mới là đồ đần.

Nhưng sau khi Trần Thương nghe thấy người đàn ông nói, trong lòng lập tức có chút sửng sốt, hai ngày...

Trần Thương nhìn người đàn ông sờ ngực, chẳng lẽ xương cá kẹt ở chỗ sâu trong thực quản?

Để cho an toàn, Trần Thương vẫn quyết định dựa theo quá trình từng bước một làm.

- Anh há mồm ra, tôi xem một chút

Trần Thương cầm điện thoại, mở ra đèn pin.

Quả nhiên, không thu hoạch được gì.

Hẳn là đến thực quản?

Hiện tại tình huống này, liên hệ phòng nội soi, chuẩn bị nội soi đi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với người bệnh:

- Đi phòng nội soi đi, nhìn xem đến cùng là tình huống gì, xương cá kẹt ở chỗ nào, có thể lấy ra thì trực tiếp lấy.

Người đàn ông nhẹ gật đầu:

- Ôi... Xúi quẩy, một con cá phải mất hơn một trăm khối tiền, hơn ngàn khối tiền, thua thiệt chết rồi.

Vợ anh ta cười mắng một câu:

- Lúc này anh còn nghèo

Người đàn ông cười cười, trấn an vợ anh ta một tiếng:

- Em ở đây đợi anh đi, anh đi cùng bác sĩ là được rồi.

Người đàn ông nói trắng ra cũng là không muốn để cho vợ anh ta lo lắng.

Hơn nữa, nhổ lấy xương cá cũng không phải chuyện lớn gì.

Tất cả mọi người không có lo lắng

Kể cả Trần Thương cũng không để ý.

Nhổ ra là tốt.

Cấp cứu gặp kẹt xương cá quá nhiều.

Cùng nhau đi đến phòng nội soi.

Lúc này bởi vì là lúc ở giữa nghỉ trưa, phòng nội soi không có ai làm.

Nói trắng ra, nội soi cùng những phòng ban như khoa tổng kiểm, phòng siêu âm, khoa X-Quang, thời gian tan tầm của người ta chuẩn xác, đến một chút liền tan tầm, dưới tình huống bình thường sẽ không tăng ca.

Đương nhiên, ngoại trừ bác sĩ trực ban.

Nhưng những bác sĩ trực ban phụ trợ này, chỉ tiếp nhận cấp cứu cùng hội chẩn khẩn cấp đặc biệt, đương nhiên là ngoại trừ VIP, khám bệnh bình thường hoặc là khu nội trú tới, cơ bản không tiếp nhận.

Nhưng đến khoa cấp cứu sẽ không như vậy, người bệnh tới khoa cấp cứu, bình thường đều phải tiếp nhận.

Lại thêm, hiện tại Trần Thương có quan hệ rất tốt với chủ nhiệm Tiêu Hà, tăng thêm bình thường cũng hay đến phòng nội soi.

Vì lẽ đó Trần Thương ở đây cũng coi là có chút quan hệ.

Người đàn ông cũng xử lý thủ tục rất nhanh, tiến vào phòng nội soi.

Lư Tiểu Quân cũng là lão bác sĩ phòng nội soi, thời gian cũng không ngắn, sau khi chào hỏi Trần Thương một tiếng thì bảo người đàn ông ngồi xuống.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, nội soi bắt đầu thăm dò vào thực quản.

Thế nhưng...

Nửa ngày không có phát hiện.

Lần này, Lư Tiểu Quân cũng hơi sửng sốt, kẹt xương cá ông thấy rất nhiều, nhưng... Loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên.

Cầm nội soi dần hướng xuống phía dưới, lập tức nhìn thấy

Nhưng... Lư Tiểu Quân nhìn xem vị trí này, cùng với kích thước của xương cá, lập tức ngây ngẩn cả người.

Trần Thương nhịn không được nói ra:

- Nhổ?

Lư Tiểu Quân lập tức lắc đầu

- Không thể nhổ

Trần Thương ngây ngẩn cả người:

- Vì sao?

Thần sắc Lư Tiểu Quân lập tức ngưng trọng lên.

- Cậu nhìn vị trí này

Trần Thương hiểu kỳ, nhìn kỹ, lập tức biến sắc.

- Ông nói là...

Lư Tiểu Quân gật đầu:

- Vị trí này, rất không an toàn ! Làm kiểm tra CT hoàn thiện một chút đi

Nói tới đây, Lư Tiểu Quân cắt mấy tấm ảnh chụp x-quang, sau đó rút dụng cụ nội soi ra.

- Mau chóng làm một cái

Chương 422: Một Cái Xương Cá Gây Ra Án Mạng

Không thể không nói Lưu Tiểu Quân là một bác sĩ có kinh nghiệm phong phú. Kinh nghiệm nội soi phong phú, kinh nghiệm lâm sàng lại càng khó lường. Ngay khi nhìn thấy tình huống này, thật nhanh đã quyết định ngăn cản ý nghĩ rút xương cá ra của Trần Thương.

Mà người bệnh rõ ràng có chút không hiểu nổi, chẳng phải chỉ là một cái xương cá thôi sao? Rút ra là tốt

Thế là anh ta trực tiếp hỏi:

- Bác sĩ, vì sao không trực tiếp lấy ra?

Trần Thương được Lư Tiểu Quân nhắc nhở cũng nháy mắt hiểu được tình huống hiện tại.

Rất đơn giản, ngươi không biết tình trạng bên ngoài thực quản là tình huống gì

Các mạch máu biến dạng phức tạp trong lồng ngực, hơn nữa, cùng với các loại cơ quan khí quan, vị trí, phương hướng,... Nói không dễ nghe, lỡ như xương cá đâm vào mạch máu.... Hậu quả khó mà lường được.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quan sát người bệnh, nghiêm túc giải thích:

- Vị trí này rất đặc biệt, hơn nữa... bây giờ vẫn không thể xác định được kích thước và chiều dài xương cá, tùy tiện nhổ ra rất dễ xảy ra vấn đề

Người bệnh hơi sửng sốt, rõ ràng có chút không tin

- Không đến mức đấy chứ? Trước kia tôi cũng bị hóc rồi.... Ăn mấy miếng cơm nuốt xuống là được...

Hoàn toàn chính xác, biện pháp phổ biến trong dân gian chính là như thế, khi bị xương cá hóc ở cổ họng đều dựa theo biện pháp nuốt mạnh một miếng cơm, cưỡng ép xương cá trôi xuống.

Nhưng mà

Sau khi nghe được câu nói này, mặt Lư Tiểu Quân và Trần Thương càng thêm biến sắc.

Bởi vì xương cũng không phải thứ gì nghiêm trọng, nếu như xương cá bé, hoàn toàn có thể bị nương theo đồ ăn đi xuống thực quản. Nhưng, ngươi đã nghĩ đến khả năng khác chưa?

Nếu như xương cá đâm vào vách thực quản, ngươi dùng đồ ăn đè xương cá xuống, xương cá liền như một chiếc đinh, bị đồ ăn đẩy xuống như một cái đinh đâm vào vách thực quản

Thậm chí nghiêm trọng:

"Cái đinh" này còn có thể đâm vào cả "hàng xóm" bên cạnh ví dụ như khí quản hay động mạch chủ

Đây là một vấn đề lớn

Nghĩ tới đây, Lư Tiểu Quân tranh thủ thời gian kéo người bệnh đi chụp X-quang, chỉ vào phim chụp X-quang nói:

- Anh nhìn đi, đây là phim chụp xương cá, hiện tại xương cá bên trong thực quản chỉ lộ ra chưa đến bốn milimet, anh có biết như thế này có ý nghĩa là gì không?

Sắc mặt Lư Tiểu Quân nghiêm trọng, nghiêm túc nói:

- Chuyện này nghĩa là, khả năng một bộ phận rất dài của xương cá đã đâm xuyên qua vách thực quản, tiến vào lồng ngực! Mà sở dĩ tôi không cho nhổ ra cũng bởi vì nơi xương cá đã đi sâu vào trong, phía sau là động mạch chủ! Một khi nhổ ra, sẽ giống như suối phun, khả năng đến cơ hội cấp cứu cũng không có

Người bệnh nghe xong, mặt lập tức biến sắc.

Hắn nhìn sắc mặt của Trần Thương và Lư Tiểu Quân thận trọng, căn bản không hề giống như đang nói đùa.

Động mạch chủ ngực là cái gì? Người bệnh vẫn có chút không cam tâm.

Anh biết rõ CT là cái gì, một lần kiểm tra CT mất mấy trăm vạn đấy

Lư Tiểu Quân nhịn không được nói:

- Nói như thế này với anh, động mạch chủ ngực là cơ quan lớn nhất, dày nhất của mạch máu. Nơi này có áp lực lớn nhất, giống như súng bắn nước cao áp, một khi hình thành lỗ thủng, máu sẽ phun ra ngoài giống như đập lớn vỡ đê. Lúc đó anh muốn cấp cứu cũng không có cách nào cứu

Mặc dù Lư Tiểu Quân so sánh có khoa trương, nhưng đây đều là lời nói thật.

Trần Thương cũng hiểu rõ loại tình huống này khẳng định không thể trì hoãn! Nói với Lư Tiểu Quân một tiếng cảm ơn rồi đứng dậy rời đi.

.....

.....

Người bệnh bị Lư Tiểu Quân nói đến mức này cũng bị dọa sợ.

Sau khi đến phòng cấp cứu, vội vàng chuẩn bị làm kiểm tra.

Vợ của người bệnh thấy thế cũng vội vàng hỏi:

- Bác sĩ.... Chuyện này, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Chồng tôi.... sẽ không xảy ra vấn gì chứ?

Trần Thương lắc đầu:

- Tình huống bây giờ ai cũng không dám đảm bảo, giờ xuống dưới hoàn thiện kiểm tra lại nói sau, nhìn xem tình huống như thế nào đã.

Sau khi nói xong, mang theo người bệnh tiến về phía khoa X-quang, biết được tình xuống của người bệnh nam lập tức chuẩn bị làm kiểm tra.

Nói thật, trong lòng Trần Thương cũng không chắc chắn. Dù sao, với tư cách là bác sĩ chứ không phải thần, anh lại không có mắt nhìn xuyên tường

Cũng không biết tình huống đến cùng sẽ như thế nào! Chỉ có thể đợi kết quả kiểm tra rồi lại nói.

Quả nhiên, mấy phút sau, bác sĩ khoa X-quang trực tiếp gọi Trần Thương vào.

- Bác sĩ Trần, tình huống.... không lạc quan lắm

Một câu nói làm Trần Thương trợn tròn mắt.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Lúc này phim chụp X-quang còn chưa có ra

Bác sĩ khoa X-quang chỉ vào phim chụp X-quang trên màn hình vi tính, sắc mặt ngưng trọng, thậm chí có chút nghiêm túc nói:

- Cậu thấy chưa? Đây chính là cái xương cá, một đầu đã đâm sâu qua vách thực quản, đâm thẳng vào trong động mạch chủ ngực

Trần Thương nhìn hình ảnh lồng ngực cực kỳ rõ ràng

Tự nhiên nhìn thấy rất rõ ràng

- Đến hình tiếp theo để tôi nhìn một chút

Nhìn liên tiếp mấy phim chụp X-quang, càng về sau Trần Thương càng trợn tròn mắt.

Tình huống so với mình nghĩ còn nghiêm trọng hơn

Thậm chí có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

Trần Thương ấn duyệt năng lực cấp hoàn mỹ, trong đầu trực tiếp thành hình ảnh xương cá đâm vào trong lồng ngực người bệnh.

Lúc này, xương cá nào còn chỗ nào giống với một cái xương cá bình thường, lúc có kết quả hình ảnh, Trần Thương cảm giác giống như một cái hung khí

Liền giống như một thanh Nguyệt Loan Đao, chặn ngang thực quản cùng động mạch chủ ngực

Một khi mù quáng rút ra, tất nhiên sẽ thành công đâm động mạch chủ một lỗ thủng, tuyệt đối sẽ xảy ra băng huyết. Đến lúc đó, dù có cấp cứu

cũng sẽ nhất định không kịp

Trần Thương lập tức cảm thấy hô hấp dồn dập.

Tranh thủ thời gian xử lý thủ tục nằm viện, đến phòng giám sát ICU kiểm tra các triệu chứng bệnh tật, tổ chức chuyên gia hội chẩn, chuẩn bị phẫu thuật

Tình huống hiện tại đã không còn là tình huống đơn giản như Trần Thương tưởng tượng nữa. Bởi vì tình huống còn đang phát triển, xương cá đã đâm vào động mạch chủ ngực, có quỷ mới biết có thể sẽ làm huyết áp tăng cao sinh ra chuyện gì không?

Có quỷ mới biết có thể sẽ nương theo vận động trong thực quản mà lệch đi hay không

Một khi lệch đi. Hậu quả.... không cần nghĩ. Tuyệt đối mười phần nguy hiểm.

Lúc này, người bệnh đã từ phòng chụp CT đi ra.

Trần Thương đi đến, nói rõ tình huống một phen, sau đó nói:

- Để vợ anh làm thủ tục nhập viện, đến phòng quan sát nghỉ ngơi trước

Khuôn mặt người bệnh nam hốt hoảng tái nhợt. Nói thật, lúc này anh đã sợ đến trợn tròn mắt. Căn bản không nghĩ tới hóc xương cá sẽ nguy hiểm đến như thế! Thậm chí còn sẽ nguy hiểm đến tính mạng?

Điều này đến trong tiểu thuyết cũng không có khả năng, vậy mà lại xảy ra ở trong hiện thực

Anh rất muốn hỏi Trần Thương một câu, có phải là nói đùa hay không?

Thế nhưng, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Trần Thương, anh cũng không rõ là nơi nào đã xảy ra chuyện gì

Cho đến khi đến phòng cấp cứu, Trần Thương dặn vợ của người bệnh xử lý thủ tục nhập viện, tiếp đó lại vội vàng đi chuẩn bị bảng theo dõi.

Sau một phen bận rộn, đến hơn ba giờ, các bác sĩ sôi nổi đi vào phòng làm việc.

Lúc này Trần Thương mới hoàn toàn tỉnh ngộ

Hệ thống làm sao lại có thể ban thưởng cho một cái xương cá nho nhỏ

Trần Thương nhịn không được lắc đầu

Chính mình thiếu chút nữa đã nhìn nhầm.

Cấp cứu ơi cấp cứu

Thật là không phải chuyện nhỏ

Một chút lơ là sơ suất đều không thể có! Ai có thể nghĩ tới một cái xương cá nho nhỏ có thể dẫn đến nguy hiểm tính mạng?

.....

Lời tác giả:

PS: Sắp đến mùa đông, các tiểu bằng hữu ăn cá đặc biệt chú ý, sự cố này không phải chỉ là nói đùa mà là việc thật được kể lại. Xương cá thực sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Ghi nhớ một câu: Đói bụng không ăn cá có xương

Kỳ thật, quyển tiểu thuyết này mặc dù là tiểu thuyết nhưng 90% trở lên các vụ án đều có thật, phổ cập tri thức khoa học cũng là thật, bao quát rất nhiều các kiến thức nội y và sinh hoạt. Đó cũng là nguyên nhân vì sao quyển sách này viết rất chậm. Tôi ngày viết 5 chương căn bản là không làm được việc gì khác

Chương 423: Xương Cá Biến Mất?

Ngay trong ngày hôm đó, người bệnh được đưa vào trong phòng giám sát có thiết bị giám sát, tất cả các triệu chứng bệnh tật đều được đặc biệt chú ý

Mà người bệnh và vợ biết sự việc nguy hiểm như vậy thì lòng càng lo lắng sợ hãi

Cả ngày, hai người căn bản nên làm gì đều làm, nên ăn cũng ăn một chút, nên uống cũng uống một chút, nên đi tiểu cũng không làm ít đi. Lúc người bệnh được đưa vào trong phòng giám sát, vợ anh không được tiến vào, chỉ có thể ở bên ngoài cầu nguyện, thậm chí trong lòng có chút hối hận

Nếu như đưa chồng đến bệnh viện sớm một chút có lẽ sẽ không nguy hiểm đến thế này.

Hoàn toàn chính xác, nếu như đến sớm một chút thì xương cá chắc chắn sẽ không đi vào sâu như vậy, đây là điều chắc chắn không thể nghi ngờ.

Nhiều khi, bệnh tật đều là do không để ý mà càng trở nên nghiêm trọng

.....

.....

Tình huống của người bệnh được chú ý đặc biệt.

Bệnh viện lập tức căn cứ vào tình huống của người bệnh, tổ chức khoa cấp cứu, ngoại khoa tim, ngoại khoa phổi, tai mũi họng, phòng nội soi, khoa ngoại, khoa X-Quang, khoa gây tê các loại đều tiến hành đại hội xem bệnh khẩn cấp

Trần Thương là lần đầu tiên làm chủ trì hội chuẩn! Mà lại là một lần tổ chức hội chuẩn khổng lồ.

Trong phòng thảo luận vô cùng an tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, nhìn chằm chằm trên màn hình lớn hiển thị hình ảnh kết quả.

Nhìn thấy hình ảnh nguy hiểm này, tất cả mọi người đều khẽ nhíu mày, thần sắc trầm lặng.

Toàn bộ phòng làm việc vô cùng an tĩnh

Nghiêm túc, tràn ngập ngưng trọng.

Đây không phải lúc nói đùa.

Bởi vì công việc cấp cứu lần này liên quan đến nhiều ngành học, liên lụy đến đông đảo các phòng ban, bởi vậy nhất định phải tổ chức, tiến hành

phù hợp với các khoa.

Hơn nữa, muốn thông qua sự bàn bạc của mọi người, đưa ra quyết định cuối cùng, từ đó có thứ tự tiến hành công tác cứu viện.

Đào Mật, Lý Bảo Sơn, Trương Hữu Phúc, Tiêu Hà, Lưu Kiện... Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương

Đang ngồi, đều là nhân vật có mặt mũi, thậm chí có thể nói là lực lượng trung tâm của Tỉnh Nhị Viện.

Chỉ có Trần Thương là trẻ tuổi nhất.

Thế nhưng lại không ai dám xem thường anh.

Bởi vì Trần Thương một lần lại một lần dùng thành tích chinh phục bọn họ, để bọn họ không có lời nào để nói.

Bảy tám chủ nhiệm phòng ban, phó chủ nhiệm đều nhìn chằm chằm Trần Thương.

Trần Thương hít sâu một hơi, nói không khẩn trương là giả.

Khi đó có Bạch Khâu Ân làm trợ lý nên chính mình mới có thể không chút kiêng kỵ đối đầu với cấp cứu cây thép xuyên ngực. Mà lần này, mặc dù chỉ là một cái xương cá, nhưng tạo thành tổn thương cùng khả năng sinh ra hậu quả nghiêm trọng, cũng không thua kém cây thép xuyên ngực lần trước

Vì lẽ đó, nếu Trần Thương nói mình không khẩn trương, đây là không thể nào

Nhưng mà, khẩn trương thì khẩn trương, công việc vẫn phải tiến hành bình thường.

Thảo luận đã tiến hành mười mấy phút. Mọi người cũng đều phát biểu cái nhìn của mình, và nhằm vào tình huống của người bệnh mà đưa ra phương án phẫu thuật.

Trần Thương nhìn Đào Mật, trực tiếp hỏi:

- Chủ nhiệm Đào, loại tình huống này, muốn lấy xương cá ra nhất định bảo vệ an toàn cho động mạch chủ ngực, ông có suy nghĩ gì?

Đào Mật gật đầu, trịnh trọng nói:

- Kỳ thật, mặc dù bây giờ hình ảnh kết quả không nhìn thấy tình huống bên ngoài mạch máu, nhưng dựa vào kinh nghiệm của tôi thì xương cá đã đâm vào thực quản người bệnh hai ngày, đây là vấn đề rất nghiêm trọng, chính là lỗ hổng ở mạch máu sẽ có thể bị nhiễm trùng và thối rửa. Hơn nữa, hiện tại lỗ hổng ở mạch máu khẳng định là càng ngày càng yếu ớt, vì lẽ đó, việc cấp bách, khẩn yếu nhất cũng là nguy cấp nhất là cam đoan tính an toàn cho mạch máu.

- Loại tình huống này, cần che chắn lỗ hổng ở mạch máu thật kiên cố, có thể dùng động mạch chủ ngăn cản, như thế tương đối thích hợp.

Tiêu Hà nghe xong lời này, vội vàng phát biểu:

- Nếu như có thể cam đoan ngực động mạch chủ an toàn, cái này đơn giản, có thể trực tiếp nội soi để lấy xương cá ra

Lưu Kiện khoa gây tê cũng gật đầu...

.....

Hiệu quả của hội chuẩn rất rõ ràng, mọi người rất nhanh thống nhất một phương án

Thế là, năm giờ chiều hôm đó, tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Lưu Kiện khoa gây tê hộ tống phía dưới, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu

Dựa theo kế hoạch lúc đầu, chủ nhiệm ngoại khoa tim Đào Mật tự thân lên trận, cũng người đầu tiên thực hiện.

Dù sao trong công tác lần này, trọng tâm là cam đoan động mạch chủ ngực an toàn.

Lần này, Đào Mật cũng không thể không nghiêm túc thực hiện

Phẫu thuật bắt đầu, nếu như đơn thuần đem động mạch ngăn cản như lời nói, không có khó khăn gì, lại thêm có Đào Mật mổ chính, phó chủ nhiệm trợ giúp, rất nhanh thuận lợi dùng động mạch ngăn cản

Điều này mang ý nghĩa tính nguy hiểm của phẫu thuật giảm xuống một chút.

Kế hoạch tiếp tục bắt đầu, lúc này, chủ nhiệm phòng nội soi Tiêu Hà lên sân, bắt đầu điều khiển nội soi đường tiêu hóa, thăm dò vào sâu trong thực quản chuẩn bị tiến hành lấy xương cá ra

Nhưng mà, một sự việc làm cho tất cả mọi người đều không ngờ đến phát sinh.

Nội soi thăm dò vào bên trong đó, chợt phát hiện xương cá biến mất

Gặp quỷ à?

Tiêu Hà lập tức trợn tròn mắt.

Ông lặp đi lặp lại dùng thiết bị thăm dò không ngừng tìm kiếm, tại vị trí lúc trước được định vị cũng tìm nhiều lần, nhưng cuối cùng không có tìm được xương cá

Tất cả mọi người ở đây đều như nằm mơ.

Người tự mình làm nội soi cho người bệnh - Lư Tiểu Quân cũng sững sờ, ông đương nhiên kinh ngạc.

- Mới vừa rồi còn ở đây? Làm sao lại biến mất?

Tiêu Hà lập tức nhíu mày.

Không tìm được, kế hoạch nội soi lấy xương cá ra trực tiếp thất bại

Lúc này, người bệnh còn nằm trên bàn phẫu thuật

Mà xương cá lại biến mất.

Làm sao bây giờ?

Tất cả mọi người lập tức bắt đầu thảo luận

- Có phải vì dao động của phẫu thuật thực quản lúc trước làm xương cá vỡ ra mà đâm vào lồng ngực hay không

Trương Hữu Phúc suy nghĩ.

Đào Mật gật đầu:

- Ừm, có khả năng, các người nhìn phương hướng này đo

Khi đang nói chuyện, Đào Mật chỉ vào bức CT trên tường, nói:

- Mọi người nhìn xem, xương cá là đâm nghiêng vào lồng ngực, cũng chính là ở cái góc độ này tiến vào động mạch chủ, mà phương hướng máu chảy của động mạch chủ ngực lại là kiểu này, mà phương hướng dao động của thực quản cũng trùng hợp là phương hướng này, nếu như là như vậy, có thể giải thích được

- Xương cá có thể là theo dòng chảy của mạnh trong động mạch chủ tiến xuống dưới, phối hợp với dao động của thực quản, đã xuyên qua thực quản, tiến vào lồng ngực, thậm chí là tiến vào bên trong động mạch chủ

Sau khi trao đổi, tình huống lúc này lại lần nữa trở nên phức tạp.

Lúc này căn bản không có khả năng nội soi lấy xương cá ra

Nhất định phải mở ngực tra kiểm tra, quyết định phương án phẫu thuật khác.

Cùng với toàn bộ đoàn đội phụ trợ phía dưới, phương án phẫu thuật lập tức được điều chỉnh

Lúc này, Trần Thương trở thành trọng tâm của đoàn đội.

Trần Thương cực kì am hiểu thuật mở ngực.

Điểm này mọi người đều biết.

Lúc này, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Bàn phẫu thuật chính là như vậy.

Qua năm cửa chém sáu tướng, mỗi người đều có chức trách của mình

Cũng như chủ nhiệm Đào ngăn cản động mạch, bảo vệ mạch máu động mạch chủ.

Nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, Trần Thương không có khiếp sợ, ngược lại tự tin gật đầu, tiếp nhận dao phẫu thuật

Giờ khắc này, phẫu thuật mới chính thức bắt đầu

Trần Thương dựa theo hình ảnh kết quả, lựa chọn vị trí kỹ càng, tiến hành mở ngực.

Thuần thục mở ngực, Đào Mật phụ trách trợ thủ ở một bên, Lưu Kiện gây tê, lại lần nữa làm xong các loại chuẩn bị, khoa chẩn đoán bắt đầu phân tích vị trí cụ thể...

Tất cả mọi người đều đang khẩn trương làm tốt công tác của mình.

Trên bàn phẫu thuật, chưa từng có người giỏi nào một mình. Đều là đoàn đội ưu tú hợp tác với nhau

Sau khi Trần Thương mở ngực, mọi người trong phòng phẫu thuật nhịn không được hít vào một đống khí lạnh.

Bởi vì nhiễm trùng nên lúc này lồng ngực đã rối tinh rối mù, lồng ngực dính vật bài tiết vô cùng nghiêm trọng.

Tất cả mọi người thấy cảnh này lập tức nhíu mày.

Mở ngực cũng tốt, bằng không sau này trị liệu cũng là một cái công việc phiền toái

Nhưng mà mọi người đều biết, gánh nặng lập tức đổ lên vai Trần Thương

Trần Thương... Có thể làm không?

Chương 424: Hàng Ngàn, Hàng Vạn Vấn Đề

Đào Mật nhìn sắc mặt ngưng trọng của Trần Thương, nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần... Có thể chứ?

Trần Thương hít sâu một hơi. Lúc này còn có thể nói không được à?

Đương nhiên phải có thể

Đối mặt với lồng ngực phức tạp cần từng bước một tách ra các bộ phận bị dính liền, loại bỏ vật bài tiết.

Mỗi một bước đều cần tiến hành vô cùng cẩn thận.

Tất nhiên mỗi người ở đây đều hiểu lần phẫu thuật này độ khó cao bao nhiêu

Đầu tiên, vách thực quản đã tổn thương, cần vá

Tiếp theo, vách mạch máu vì đã được gắn giá không cần vá, nhưng xung quanh mạch máu thối nát, lớp màng bên ngoài khẳng định là cần làm sạch, phòng ngừa tổn thương lan ra sẽ khiến bệnh nặng thêm.

Thân thể như một quả táo. Nát một lỗ nhỏ, nếu như không đem phần hư thối chung quanh chỗ bị nát bỏ đi toàn bộ, dọn dẹp sạch sẽ, quả táo này không bao lâu sẽ mục nát toàn bộ

Bởi vậy, mặc dù mạch máu không cần khâu lại, nhưng làm sạch vết thương là việc không thể thiếu, làm sạch vết thương ở động mạch chủ ngực cần Đào Mật tự mình động thủ.

Khâu lại?

Không thể nào

Tổn thương như thế, một khi khâu lại sẽ khiến động mạch chủ ngực chật hẹp, đây là động mạch chủ, một khi chật hẹp, vấn đề càng nhiều.

Có vách ngăn cản nên cũng không cần lo lắng

Nhưng mà khó khăn nhất là tìm được đúng dị vật

Như thế nào tìm kiếm được cái xương cá kia

Một cái xương cá dài nhỏ bén nhọn nằm trong lồng ngực tuyệt đối là một nhân tố không ổn định

Tìm kiếm cái xương cá rồi lấy nó từ trong lồng ngực cũng là một việc khó

Phẫu thuật tiến hành cẩn thận.

Tách các bộ phận bị dính liền là một việc có mười điểm kỹ thuật và cũng khảo nghiệm thủ pháp làm việc của bác sĩ.

Giống như ổ bụng dính liền, một đám bộ phận cùng cơ quan nội tạng bị vật bài tiết làm dính liền vào một chỗ, thời gian dài, rất dễ dàng gây tổn thương các cơ quan nội tạng và chức năng vốn có.

Hơn nữa

Tổ chức trong lồng ngực gồm mạch máu, cơ quan nội tạng so với ổ bụng còn yếu ớt hơn.

Nói hình tượng một chút là da bánh mỏng, nhân bánh nhiều, dễ bị rơi ra

Thấy cảnh này, Đào Mật, Lý Bảo Sơn cùng mấy người khác đều giữ yên lặng.

Trần Thương bắt đầu thận trọng thực hiện.

Thực quản cùng khí quan dính liền, thực quản cùng mạch máu dính liền, thần kinh cùng mạch máu dính liền...

Trần Thương ra tay cực kỳ ổn, thật sự là cực kỳ ổn, thận trọng nhẹ nhàng bóc ra từng cái, bởi vì chỉ cần dùng sức hơi mạnh, vạn nhất sẽ làm cho khí quản bị kéo xuống, cái này sẽ phiền phức lớn hơn nữa.

Mọi người cũng đau cả đầu, một cái xương cá nho nhỏ, ai có thể nghĩ tới khiến cho lồng ngực chịu nhiều thương tổn đến thế

Thật sự là có nghĩ cũng nghĩ không ra

Trách không được ngực đau, nếu như ngực không đau, trái tim đều sẽ đau

Lồng ngực dính liền từng bước một được hóa giải.

Mà các bác sĩ đứng xung quanh xem Trần Thương phẫu thuật cũng không khỏi sợ hãi và thán phục.

Thật là tham vọng không có nhỏ

Tuổi còn nhỏ mà có năng lực như vậy, trách không được có thể được những chủ nhiệm này tín nhiệm và tôn trọng.

Đây cũng là nguyên nhân các y tá phòng phẫu thuật đối Trần Thương nhiệt tình như thế.

Bởi vì các nàng là một đám cực kỳ tinh mắt

Y tá phòng phẫu thuật luôn là mắt cao hơn đầu, đối với những tiểu bác sĩ không có chút khách khí, cấp trên an bài cho ngươi phẫu thuật, nếu ngươi tới chậm, tuyệt đối không thể thiếu một trận chửi mắng

Đến mức trợ giúp bọn hắn mặc áo phẫu thuật cũng là thực tập sinh làm

Muốn hưởng thụ y tá phòng phẫu thuật mặc quần áo giúp, cái kia phải là cấp bậc chủ nhiệm

Nếu không thì phải là cấp bậc Trần Thương.

Những y tá này thấy nhiều chủ nhiệm cùng Trần Thương lui tới hợp tác, tự nhiên cũng đem Trần Thương và những chủ nhiệm này đặt cùng cấp bậc mà đối đãi, cho dù bây giờ Trần Thương còn chưa có lợi hại, nhưng là... Đây không phải chuyện sớm hay muộn?

Thể chế lên chức ở bệnh viện là mười phần nghiêm ngặt, không phải nói ngươi có trình độ bác sĩ chủ trị, liền có thể làm bác sĩ chủ trị, số năm công tác kẹp chết ngươi

Nhưng nếu như ngươi có năng lực, chức danh ngươi siêu việt, chức vụ ngươi siêu việt, đây mới thật sự là lợi hại

Vì lẽ đó, bây giờ Trần Thương nhìn giống như chỉ là một bác sĩ nhỏ nhưng đi bất kì phòng ban nào trong khoa ngoại có ai không cho Trần Thương mặt mũi?

Bọn họ vẫn chờ, lỡ như trên bàn phẫu thuật gặp phải chuyện gì, còn gọi điện thoại cho Trần Thương trợ giúp chứ?

Trần Thương đâu vào đấy dọn dẹp sạch sẽ lồng ngực, hiện giờ cần tìm xương cá

Chuyện này đối với tất cả mọi người mà nói, muốn tìm xương cá là một công việc vô cùng khó khăn.

Nhưng mà, duy chỉ có Trần Thương là ngoại lệ

Chuyện này với hắn mà nói, độ khó khăn tương đương với ván đã đóng thuyền, đơn giản.

Trần Thương trên cơ bản quét mắt một vòng đã có thể trông thấy.

Màu xanh 【khí quản】, 【động mạch vô danh】, 【động mạch chủ】...

Ngay lập tức, một cái danh tự màu đỏ xuất hiện trong mắt Trần Thương

【xương cá】

Một cái tên cực kỳ đỏ chói bắt mắt, lúc này xương cá dường như đã đâm tận gốc vào bên trong động mạch chủ ngực! Đầu nhọn lộ ra bên ngoài chưa đến hai - ba milimet

Dù là các chủ nhiệm kiến thức rộng rãi, thấy cảnh này cũng không khỏi hít một hơi sâu

Đúng là mẹ nó khoác lác.

Cả Đào Mật cũng nói một tiếng:

- Xương cá thật là không an phận

Hoàn toàn chính xác, thật sự là một cái xương cá không nghe lời, có theo đuổi, xương cá hư hỏng

Lúc này, phương án trị liệu rất đơn giản, cần một người kẹp xương cá ra.

Thế nhưng mà.... Ai lên?

Mọi người không tự chủ được đảo mắt, nhìn chăm chú về phía Trần Thương.

Bởi vì tất cả mọi người tin tưởng hắn, người trẻ tuổi này thủ pháp vững vàng như lão cẩu, sẽ không xảy ra vấn đề.

Trần Thương trông thấy mọi người mong đợi nhìn chính mình cũng có chút tự hào cùng kiêu ngạo nho nhỏ.

Xem ra, bàn tay ta nhỏ, đạt được tán thành.

Ừm

Không tệ

Nghĩ tới đây, Trần Thương quay người:

- Kẹp mạch máu

Y tá vội vàng đưa dụng cụ tới.

Trần Thương tay phải tiếp nhận kẹp mạch máu, nín hơi ngưng thần, thận trọng đem xương cá rút ra.

Nhưng mà...

Nửa ngày không nhổ xong

Cái xương này phải dài cỡ nào?

Trần Thương nhịn không được kinh hãi.

Hắn không dám tăng tốc tiết tấu.

Chờ lúc xương cá được nhổ ra toàn bộ

Mọi người nhất thời sợ ngây người.

Bởi vì cái xương cá này dài khoảng chừng 4 centimet.

Cái này cũng... Quá mẹ nó dọa người.

Dù cho là đoàn đội phẫu thuật có kiến thức rộng rãi, toàn bộ các chủ nhiệm lớn, đặc biệt là chủ nhiệm Tiêu Hà của phòng nội soi và bác sĩ Lư Tiểu Quân cũng ngạc nhiên hiếm thấy.

- Đây không phải là cây tăm nhựa plastic chứ? Sao lại dài như vậy

Tiêu Hà nhíu mày.

Mọi người vội vàng tiếp nhận “Hung khí”, nhìn kỹ

- Không đúng! Giống dây chà răng! Ông xem...

- Không đúng, chắc là xương cá

- Nhưng mà, xương cá dài như vậy, sao có thể nuốt vào được?

...

Một cái xương cá làm cả phòng phẫu thuật náo nhiệt.

Một đám chủ nhiệm vui vẻ như đứa trẻ, cầm lấy xương cá.

Một mặt là vui vẻ, đã tìm được kẻ cầm đầu.

Một mặt là kinh ngạc, xương cá dài như vậy làm thế nào tiến vào trong bụng.

Sau đó, Trần Thương cùng chủ nhiệm Đào Mật cùng tiến hành giải quyết tốt các bước hậu phẫu.

Sau nửa giờ thực hiện, phẫu thuật kết thúc mỹ mãn

Nhìn xương cá trong tay, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Một cái xương cá, tạo thành hàng nghìn thậm chí hàng vạn tổn thương.

Đây cũng là chuyện cũng không ai nghĩ ra.

Nhưng cũng may người bệnh không có chuyện gì. Bằng không là một mạng người.

Có lẽ nghe thì cực kỳ khoa trương. Nhưng... Đây đều là xảy ra ở bên trong cơ thể. Có chút hung hiểm nhưng không nhìn thấy mà thôi...

Chương 425: Cuộc Sống Không Thể Mất Đi Một Phần Cảm Động Đơn Thuần

Khi người bệnh tỉnh lại, phát hiện chính mình nằm trên giường trong phòng quan sát.

Hiện tại anh đã không còn là trọng điểm cần quan sát trong phòng giám sát nữa, hẳn là bớt đi một phần tiền.

Dù sao phí tổn một ngày hết mấy ngàn, gia đình bình thường chịu không nổi.

Vì một cái xương cá, đoán chừng anh ta đã tiêu hết mười mấy vạn phí rồi?

Cho dù có bảo hiểm y tế, đoán chừng cũng phải hết mấy vạn

Người vợ thấy anh tỉnh lại, vô cùng vui vẻ

- Chồng à, anh đã tỉnh

Đầu óc của anh choáng váng, mở to mắt:

- Phẫu thuật xong rồi à?

Người vợ gật đầu:

- Vâng, đã xong, cũng rất thuận lợi, anh đừng động đậy, bây giờ vết thương còn chưa có lành đâu

Nói thật, làm xong phẫu thuật, người bệnh đối với toàn bộ quá trình không có ấn tượng gì.

Mà vợ anh ta lại ngồi tại bên trên giường suy nghĩ miên man.

Vì một cái xương cá mà khiến cho gia đình bị đả kích thành như thế này

Mấy vạn khối tiền đối với gia đình là một đả kích nặng nề.

Phòng quan sát tương đối lớn, mỗi một giường bệnh đều có rèm che xung quanh. Điều này làm cho người bệnh đang khẩn trương bối rối sau khi cấp cứu có một tia cảm giác an toàn.

Tấm rèm tựa như là một cái tấm màn che, cũng giống một bức tường ẩn, người bệnh ở bên trong cùng người nhà nói tình hình trong nhà.

- Phẫu thuật... Tốn không ít tiền hả?

- Vâng...

- Bao nhiêu?

- Anh không cần để ý! Dưỡng bệnh thật tốt, có em đây

- Chúng ta hoãn mua phòng lại

Người đàn ông thở dài:

- Bán nhà cửa mua không nổi phòng ở...

Người vợ mỉm cười:

- Chúng ta thuê phòng! Em cảm thấy thuê phòng vô cùng tốt, tiện lợi lại thực tế

- Em nói cho anh nghe, em học kinh tế, giá mua phòng lớn hơn tiền thuê nhà một tháng 300 lần, khả năng mua được là bọt biển! Như vậy, khẳng định phòng cho thuê phù hợp hơn...

- Còn có, em nghe nói sang năm giá phòng ở thành phố An Dương giảm, nói không chừng chúng ta trong họa có phúc đấy

...

Nghe vợ an ủi, bỗng nhiên cái mũi của bệnh nhân nam chua chua, có vợ như thế, còn cầu mong gì?

Nhìn vợ nở nụ cười kiên cường, anh nhịn không được xiết chặt tay của cô. Quyết định, cả đời này anh sẽ không bạc đãi cô gái này, vợ yêu

Trước cửa kính bên ngoài phòng quan sát, nghe cuộc trò chuyện của người đàn ông với vợ, bác sĩ Hồ của nội khoa cấp cứu bỗng nhiên thở dài:

- Bán nhà bán cửa cũng mua không nổi phòng ở, chúng ta làm bác sĩ cũng nhìn không nổi bệnh mà

Kịch bản tương tự cũng xảy ra ở ngoại khoa Tim.

Ngô Ngọc Thụ phẫu thuật cực kỳ thành công, nằm ở trên giường, người vợ hơn năm mươi tuổi là Trình Ái Mai đặt bát cháo nấu xong ở bên giường, tỏa ra từng đợt hơi nóng.

Đây là cháo long nhãn hạt sen mà Ngô Ngọc Thụ thích nhất.

Ngày thường uống được, nhưng thi thoảng cũng mua chút nếm thử, Trình Ái Mai cũng bận rộn, không phải mỗi ngày đều nấu được cho lão.

- Vợ à, lần này phẫu thuật, bỏ ra bao nhiêu tiền vậy?

Ngô Ngọc Thụ có chút bận tâm.

Trình Ái Mai cười cười, trấn an nói:

- Tiền không có lại kiếm tiếp, anh an tâm dưỡng bệnh đi

Ngô Ngọc Thụ nằm ở trên giường, nhịn không được nhẹ nhàng thở ra:

- Ai da, đã bao lâu không rồi anh có ngủ một giấc ngon như thế! Thật là thoải mái

Trình Ái Mai nhìn chồng, nhìn người đàn ông của mình ngày đó hăng hái biết bao, lúc này nếp nhăn trên mi tâm đã tạo thành chữ Xuyên, có chút đau lòng:

- Hôm nào, em nói bác sĩ gây tê tiêm cho anh một mũi, anh ngủ tiếp một giấc.

Ngô Ngọc Thụ nghe vậy, lập tức ha ha ha nở nụ cười:

- Vẫn là thôi đi, kim này tốn thật nhiều tiền, đau lòng anh lại không ngủ được.

Trình Ái Mai nhìn lão Ngô, cực kỳ đau lòng, lần này phẫu thuật, thật khiến cho cô sợ hãi.

Không chỉ vì lão Ngô kiếm tiền, mà vì lão Ngô là trụ cột của cái nhà này, anh là người trong lòng Trình Ái Mai, là cha của bọn trẻ, không có ông thì sẽ không có cái nhà này

Không thể dùng tiền để cân nhắc được.

Mạng sống mỏng manh, không chịu được quá nhiều giày vò.

Chuyện lần này cho Trình Ái Mai quá nhiều cảm xúc.

Cô vẫn là giáo viên đấy! Xưa nay giáo dục người khác quá nhiều đạo lý, thế nhưng đến khi đặt trên người mình, tất cả đều không biết làm sao.

Nghĩ tới đây, Trình Ái Mai nhịn không được nói:

- Chồng à, anh đừng quá mệt mỏi! Thật, nếu như anh bệnh, cái nhà này sẽ sụp đổ mất, tiền phòng ở, con cháu tự có phúc của con cháu. Hai chúng ta có thể có bao nhiêu năng lực

Ngô Ngọc Thụ thở dài:

- Không phải cũng vì anh không muốn làm con trai mệt mỏi sao! Áp lực lớn như vậy, nó chỉ vừa mới lên chức, đã phải gánh thêm mấy trăm vạn tiền đi vay để mua phòng, chuyện này rất bất lợi với việc phát triển của con chúng ta.

Ngô Ngọc Thụ là người trí thức, khoa trưởng của một xí nghiệp nhà nước, cũng xem như có chút quyền lực, có chút kiến thức.

- Con trai mới vừa vặn cất bước, nếu như áp lực quá lớn, sẽ dễ thay đổi tính tình, khí sắc đều có chút táo bạo là không được

- Anh nghĩ, anh đã lớn tuổi như thế này rồi, cũng không thèm để ý những thứ này, có thể kiếm nhiều tiền một chút thì kiếm nhiều thêm một chút, con trai có thể bớt đi chút áp lực thì ít đi thêm một chút áp lực

- Lúc này sắp kết hôn rồi, lễ hỏi, trang trí, phòng ở, cái này đều phải cần đến tiền.

Nói đến đây, Ngô Ngọc Thụ nhịn không được lại thở dài.

Trình Ái Mai thấy thế, vội vàng nói:

- Giờ mua không nổi xe chúng ta sẽ mua muộn một chút, phí trang trí chúng ta sẽ góp lại từ từ, gấp gáp cũng không làm được gì

Ngô Ngọc Thụ nhìn vợ, nhịn không được nói:

- Vợ yêu à, lần này phẫu thuật, anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh đã cảm thấy bản thân có lỗi với em, em theo anh cũng không có mấy ngày được hưởng phúc, ngày thường anh đối với em cũng không có chăm sóc thật tốt, ai... Chờ sau này anh về hưu, mỗi ngày anh sẽ nấu cơm cho ngươi, còn em đi quảng trường nhảy múa, anh ở nhà làm việc nhà, nấu nướng cơm nước.

Trình Ái Mai cười cười nhìn lão Ngô, trong lòng ấm áp.

Mà lúc này, ngoài cửa, Ngô Quỳnh đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Nghe cha nói, Ngô Quỳnh cảm giác trong lòng rất không thoải mái, giống như bị kim châm vào vậy.

Nghĩ đến cha ngày thường xụ mặt không thích nói chuyện, thậm chí nhiều lúc sắc mặt cũng không tốt. Kì thực, Ngô Quỳnh không cao hứng.

Ngô Ngọc Thụ không thích biểu đạt tình cảm của chính mình, có chuyện gì buồn bực cũng để ở trong lòng, trách nhiệm cũng tự mình gánh vác trên lưng.

Một mình anh gánh chịu gánh nặng của cả một ngôi nhà, có thể không mệt mỏi à?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngô Quỳnh cực kỳ khó chịu

(Lời tác giả: Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Thấy qua nhiều việc như thế này, ban đầu cho rằng không thể thay đổi tâm ta như sắt. Thế nhưng kết quả lại phát hiện, kỳ thật, trong cuộc sống không thể nào mất đi một phần cảm động).

Tối nay Mạnh Hi nghỉ ngơi, cho nên Trần Thương không cần phải đi Đông Đại Nhất viện.

Thời gian rảnh rỗi thanh nhàn trôi qua, Trần Thương đi đến bên người Tần Duyệt, cười hắc hắc:

- Buổi tối muốn ăn cái gì? Anh mời khách

Tần Duyệt chớp mắt:

- Bên kia mới mở một nhà hàng lẩu cá, nếu không... Đi ăn một chút?

Trần Thương biến sắc:

- Có thể không ăn cá được không?

Tần Duyệt tò mò nhìn Trần Thương:

- Vì sao vậy? Cá ăn rất ngon nha

Trần Thương suy nghĩ thật lâu, nghĩ đến phẫu thuật hôm nay, nghĩ đến vạn nhất hóc xương thì làm sao bây giờ...

Rốt cục, Trần Thương nói một câu:

- Ăn không nổi

Tần Duyệt liếc mắt:

- Thôi đi, nhiều chuyện! Chị đây mời khách, anh mang theo miệng là được.

Nhưng mà Trần Thương lại hỏi thêm câu:

- Lẩu cá có xương hay không?

...

Chương 426: Nam Thần Thứ Hai Của Ngoại Khoa Tim

Mùa hè ăn lẩu! Trần Thương không biết Tần Duyệt đối với nồi lẩu đến
cùng có dạng chấp niệm gì! Chảy mồ hôi ngồi ăn lẩu cũng là có một chút
cảm giác đặc biệt. Tâm huyết Trần Thương dâng trào, đột nhiên cảm
giác hẳn nên chia sẻ ca bệnh hôm nay.
Thế là, Trần Thương nói lại quá trình phẫu thuật cho người bệnh hôm nay
kỹ càng một lần. Tần Duyệt nghe được tỏ ra khí thế ngất trời, tâm
thần thanh thản, hứng thú mười phần. Thỉnh thoảng còn hỏi một vài chi
tiết phẫu thuật. Với tư cách là học sinh ngành Y, sinh hoạt buồn tẻ không
thú vị như thế. Cuối cùng Trần Thương không khỏi thở dài nói một câu:
- Ài, ai có thể nghĩ tới, một cái xương cá, có thể tạo thành hậu quả như vậy, thậm chí khả năng nguy hiểm đến tính mạng
Tần Duyệt không có cảm giác gì, không có nghĩa là người khác không có việc gì! Ngồi một bên là đôi tình nhân, ăn uống khí thế ngất trời, nam là một thanh niên mập mạp.
Nhưng mà... khi nghe Trần Thương nói chuyện trời đất không khỏi hiếu kỳ nghe nhiều thêm vài câu...
Vừa nghe xong, hai người lập tức cảm giác đồ ăn không ngon! Vội vàng gấp rút ăn một chút, rồi đứng dậy rời đi. Tần Duyệt cười cười:
- Nếu như anh lại nói tiếp, em nghĩ ông chủ sẽ đuổi chúng mình đi
Trần Thương cười ha ha một tiếng, Tần Duyệt thanh toán xong, lúc này hai người mới ra khỏi tiệm lẩu. Cảm giác ăn chùa, rất không tệ....
Sau khi cùng Tần Duyệt đi dạo một vòng chợ đêm, hai người trở lại dưới lầu, lại là một phen triền miên. Mà trên lầu, Ký Như Vân ngồi ở trên ghế sa lon, quạt gió, nhìn đồng hồ, chín giờ năm mươi lăm phút, nhìn lão Tần ngồi trên ghế xem tivi, nhịn không được hỏi:
- Y? Lão Tần, tại sao hôm nay không ra bệ cửa sổ ngồi chờ? Con gái bảo bối của ông chắc cũng sắp trở về
Ký Như Vân tò mò nhìn Tần Hiếu Uyên.

Nếu như thường ngày, tầm thời gian này, Tần Hiếu Uyên đã sớm ngồi chờ trên bệ cửa sổ. Nhưng hôm nay thế nào không có ở ban công liếc trộm, ngược lại yên tĩnh nhàn nhã ngồi trên sofa xem tivi. Điều này làm cho Ký Như Vân buồn bực

Lão Tần này đổi tính rồi à?

Chỉ thấy Tần Hiếu Uyên khoát tay áo, uể oải nói một câu:

- Hôm nay nghỉ ngơi một ngày.

Tần Hiếu Uyên nghĩ đến hôm nay Trần Thương phẫu thuật nhịn không được chậc chậc vài tiếng, thằng nhóc này, có chút bản lĩnh

Trị bệnh cứu người là chuyện tốt, cũng là chuyện quan trọng của bệnh viện. Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên cảm thấy hẳn là nên cho Trần Thương chút phúc lợi. Nhưng mà... Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên đột nhiên cảm giác được có điểm là lạ. Có loại cảm giác bán con gái cầu vinh quang?

Tần Hiếu Uyên vội vàng lắc đầu, vứt bỏ cái suy nghĩ đáng sợ này.

Nhưng mà, Tần Hiếu Uyên nghĩ đến mấy người Lý Bảo Sơn đánh giá Trần

Thương, không nhịn được cảm khái mấy phần, có lẽ Duyệt Duyệt đi theo Trần Thương sẽ không phải chịu khổ! Nhưng mà một thanh niên đi ra từ thôn quê, nội tình quá mỏng, khả năng mua nhà sẽ hơi phiền toái, trong một hai năm đoán chừng là hơi quá sức.

Nếu không... Chính mình mua một căn phòng cho hai đứa?...

Trần Thương về đến nhà, nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Nhiệm vụ cấp cứu rút ra xương cá hoàn thành, nhận được: Chữa trị thoát vị hoành! Cấp Đại sư! 】

Chữa trị thoát vị hoành?

Mí mắt Trần Thương nhảy lên một cái, kỹ năng không tệ.

Đây là kỹ năng phẫu thuật cấp cứu của ngoại khoa lồng ngực.

Không sai, xem ra điểm nghề nghiệp của chính mình tăng lên vẫn rất

nhanh. Không bao lâu, liền có thể "Tam chuyển", đến lúc đó lựa chọn dạng nghề nghiệp nào cho tốt đây? Điểm kỹ năng vẫn không thể lãng phí! Công tác cấp cứu bất cứ lúc nào cũng có đủ chuyện không tưởng tượng được xảy ra.

Vì lẽ đó, vẫn là phải tùy thời làm tốt công tác chuẩn bị.

Hơn bốn giờ chiều thứ năm, khi Tỉnh Nhị viện không quá đông người bệnh, Trần Thương từ thật sớm đã đi tới Đông Đại Nhất viện. Hiện tại, đối

với mọi người nơi này Trần Thương đã càng ngày càng quen thuộc, tiểu y tá ngoại khoa Tim của Đông Đại Nhất viện cũng vui vẻ tiếp nhận sự tồn tại của Trần Thương.

Dù sao dáng dấp đẹp trai, nhân phẩm tốt, miệng ngọt, lại chịu khó... Lại nhiều tóc... Vừa cao lớn, lại đẹp trai.

Lại... Dù sao bất kể chỗ nào cũng tốt

Kiểu người này, tiểu y tá nhìn đâu cung đẹp mắt

Dù sao... Đông Đại Nhất viện nhân tài đông đúc, trong ngoại khoa Tim tất cả đều là tiến sĩ.

Dạng người này không nói bối cảnh lớn, không nói đẹp trai, ngay cả tìm được người nhiều tóc cũng quá sức

Trên cơ bản không khác nhau, có thể xưng là nam thần của khoa

Điều này làm cho tiểu y tá bọn họ không khỏi thở dài.

Mà nguyên bản, Cát Hoài với tư cách chuẩn nam thần của khoa, chỉ có thể lui xuống vị trí thứ hai.

Xế chiều hôm nay, phòng làm việc không bừa bộn nhiều chuyện, mọi người rất vất vả mới nắm chặt cơ hội này, tranh thủ thời gian chỉnh lý ca bệnh, bệnh lịch trước tuần thứ hai của tháng này đều đã kết thúc, mà mọi người còn chưa bàn giao.

Phòng bệnh không biết đã nhận bao nhiêu lượt điện thoại.

Bác sĩ chỉnh lý bảng theo dõi, kiểm tra đối chiếu thuốc thang, tìm kiếm các loại đơn xét nghiệm, y tá cũng phải gấp gáp chuẩn bị các loại ghi chép hộ lý, ký tên vào bảng biểu..

Vương Yến đang chuẩn bị trở về trạm y tá, Cát Hoài vội vàng gọi lại.

Lộ ra một nụ cười tự nhận là mê người nói:

- Chị Yến, chị cầm đơn xét nghiệm của người bệnh A, giường bệnh 51 đóng dấu một phần giúp em.

A

Vương Yến cắt lời nói một tiếng:

- Bà chị này còn một đống công việc chưa làm! Tự cậu đi làm đi

Cát Hoài bất đắc dĩ, đành phải tìm Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu giúp tôi đi đóng dấu một phần đơn xét nghiệm của người bệnh A.

Lúc này, Trần Thương đang cầm một bản hướng dẫn phẫu thuật mới nhất của ngoại khoa đọc say sưa ngon lành, nghe thấy lời nói của Cát Hoài, lập tức ồ một tiếng.

Vương Yến thấy thế, lập tức nói:

- Bác sĩ Tiểu Trần, cậu đọc sách đi

Nói xong sau này, trừng mắt liếc Cát Hoài:

- Sao cậu có thể lười như vậy! Bác sĩ Tiểu Trần đọc sách mà cũng quấy rầy.

- Đưa người số của người bệnh nằm viện cho tôi! Tôi đi đóng dấu giúp cậu

Vương Yến nói một câu, chọc cười mọi người trong phòng làm việc.

Cát Hoài lập tức thở dài:

- Ai... Từ khi tiểu Trần tới đây, địa vị nam thần khoa của tôi càng ngày càng không vững chắc

Vương Yến vừa vặn nghe thấy, quay đầu nhịn không được cười mắng:

- Bác sĩ Cát, cậu lấy cái gì để so với tiểu Trần

- Câu khâu không nhanh như bác sĩ Trần, dáng dấp cũng không đẹp trai bằng bác sĩ Trần

- Đã không có nhiều tóc rậm rạp như bác sĩ Trần, cũng không có dáng người cao ráo như bác sĩ Trần.

Nói một phen, lập tức làm cho phòng làm việc náo nhiệt lên.

Cát Hoài cũng không để tâm, dù sao bình thường cũng quen nói đùa với các tiểu y tá rồi.

Mà Trần Thương một mặt ngơ ngác

Mình đã im lặng như vậy rồi

Tại sao vẫn là bị phát hiện?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài, ánh mắt nhìn Cát Hoài tràn đầy mấy phần đồng tình: Bác sĩ Cát, đều tại tôi quá ưu tú.

Mạnh Hi nhìn một màn này, không nhịn được ghé mắt nhìn lại, trong ánh mắt cũng đầy ý cười.

Lúc này, một y tá đi đến, nghe thấy Vương Yến khắp nơi nói chuyện này, cũng cười cười.

- Bác sĩ Cát, không phải nói gì chứ, so sánh cậu với tiểu Trần đúng là một lựa chọn sai lầm! Tiểu Trần hiện tại là nam thần thứ hai của ngoại khoa Tim chúng ta

Những bác sĩ khác cũng nhao nhao nở nụ cười:

- Nam thần thứ nhất là ai?

Y tá:

- Đương nhiên là chủ nhiệm! Chủ nhiệm Hạ của chúng ta là nam thần phòng ban. Nhưng mà... Chủ yếu là tiểu Trần, cậu ấy vừa hay là học sinh

Lần này, Mạnh Hi cũng đều bị chọc cười. \

Trần Thương cười cười xấu hổ, dứt khoát đứng dậy, tranh thủ thời gian chạy đến trạm y tá đóng dấu đơn xét nghiệm.

Cái phòng làm việc này quá hung hiểm.

Nhưng mà vừa vặn đến trạm y tá, một đám tiểu y tá trông thấy Trần Thương tới thì vội vàng hỏi.

- Bác sĩ Tiểu Trần, anh đang bận gì hả?

Trần Thương:

- Đóng dấu đơn xét nghiệm

- Ai nha, công việc này để chúng ta làm là được rồi, anh nghỉ ngơi một chút đi

- Đơn xét nghiệm của ai?

Trần Thương:

- Nằm viện số là 1019 2811, người bệnh của bác sĩ Cát.

Y tá nghe xong, lập tức nói thầm một tiếng:

- Cái này, bác sĩ Cát là hâm mộ và ghen ghét dung mạo của cậu đẹp trai hơn anh ta nên mới để bảo cậu làm việc vặt

Một tiểu y tá khác cũng nhẹ gật đầu:

- Đúng đấy, được rồi, bác sĩ Trần, cậu đi đọc sách đi, chúng tôi đóng dấu cho

Trần Thương:...

Chương 427: Vợ À, Anh Không Muốn Phấn Đấu

Đào Mật được mời tham gia phẫu thuật, lần này là Đông Đại Nhất viện tổ chức hoạt động giao lưu, xúc tiến song phương giao lưu, xúc tiến ảnh hưởng cộng đồng.

Lần phẫu thuật này, chủ nhiệm ngoại, phó chủ nhiệm ngoại khoa Tim của Đông Đại Nhất viện đều tham gia, mười mấy người tụ tập bên trong phòng phẫu thuật, tiến hành phẫu thuật giao lưu.

Đương nhiên, trường hợp như vậy, Trần Thương không có cơ hội thấy được.

Trần Thương tự nhiên không có tư cách đi hiện trường quan sát. Không chỉ có anh mà ngay cả Cát Hoài cũng không đủ tư cách, còn có ba tiểu bác sĩ đều đàng hoàng bên trong phòng ban xem phát sóng video trực tiếp tuy cũng có thể nhìn rõ ràng, nhưng mà không có được bầu không khí như ở hiện trường.

Cát Hoài thở dài:

- Ai, chủ nhiệm Đào Mật cũng là tay lớn trong lĩnh vực động mạch của ngoại khoa tim chúng ta ở tỉnh Đông Dương! Đáng tiếc không thể quan sát ông ấy phẫu thuật ở khoảng cách gần.

Một đồng sự nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, lúc ấy khi tôi mới vừa vào đây công tác đã cùng chủ nhiệm Đào thực hiện qua một lần phẫu thuật, lúc ấy là ông ấy dẫn dắt tôi

Một đồng sự khác thì thở dài:

- Ai! Đến cùng là người phù hợp lên chức, ở bệnh viện chúng ta, không phù hợp, nói ra đều có điểm mất mặt.

Nói xong câu này, cả ba người cùng nhau thở dài

Để lại Trần Thương tức giận liếc mắt.

Tôi hiện tại mới là một bác sĩ nho nhỏ được hay không, có thể thông cảm cho tâm tình của bác sĩ nho nhỏ này hay không

Ngoại khoa Tim của Đông Đại Nhất viện là phòng ban trọng điểm cấp quốc gia, muốn thăng tiến, độ khó cực kỳ cao

Hiện tại nhận người đều là bắt đầu từ các tiến sĩ

Mà quy định thể chế chữa bệnh của quốc gia, muốn đến được độ phù hợp cao

phải là cấp bậc phó chủ nhiệm, tiến sĩ cần thời gian hai năm để có thể kiểm tra lên phó chủ nhiệm, nhưng ba người đang ngồi ở đây dù đều thông qua kiểm tra, nhưng bệnh viện không cho thăng chức

Có ý tứ gì?

Là bây giờ dù anh đã thông qua kiểm tra của quốc gia đạt được danh hiệu phù hợp, nhưng chỉ tiêu phù hợp cao trong nội bộ không đủ, bệnh viện sẽ không thăng chức cho anh trở thành bác sĩ chủ nhiệm, y nguyên vẫn là bác sĩ chủ trị.

Đây chính là chức danh.

Mà bệnh viện ngoại trừ chức danh, còn có chức vụ, kể cả chức vụ hành chính, cũng tỷ như Thạch Kỳ. Khi Thạch Kỳ tiến vào ngoại khoa lồng ngực là chủ

nhiệm ngoại khoa lồng ngực, nhưng anh cũng không phải bác sĩ chủ nhiệm.

Chủ nhiệm phòng ban cùng bác sĩ chủ nhiệm là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nếu so sánh, Tỉnh Nhiên mới kẻ thắng trong cuộc sống, ngoài ba mươi, là phó chủ nhiệm, phó chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực, vừa có chức vụ hành chính, lại có chức danh.

Trần Thương..

. Được rồi được rồi, không đề cập tới cũng được

Dù sao chính mình là dựa vào mặt ăn cơm, không dùng chức danh.

Lại nói, nhạc phụ của mình thế nhưng là viện trưởng, tương lai không phải chỉ rõ sẽ trở thành chủ nhiệm à?

Thậm chí... nói không chừng còn trở thành viện trưởng đấy chứ

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được mấy phần mừng thầm.

Rất muốn đăng một dòng trạng thái lên trang cá nhân: Có một cha vợ trâu bò là cảm giác thế nào?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cầm lấy điện thoại, nhịn không được gửi một tin nhắn cho bạn gái nhỏ, ghi chú là “Tần phú bà”:

- Vợ à, anh không muốn phấn đấu

Không bao lâu sau, tin tức trở về:

- Buổi tối tắm rửa sạch sẽ, ở phòng 802 Kempinski chờ em.

Trần Thương bị một câu của Tần Duyệt làm cho tức cười, nha đầu này, quá mạnh mẽ

Kỳ thật, không phải bọn Lý Bảo Sơn không đề bạt Trần Thương, mà là chức danh như thế này không có cách nào đề bạt, tiêu chuẩn quốc gia rất cứng nhắc, không đến niên hạn, quốc gia không cho cậu kiểm tra, anh không kiểm tra sẽ không có cách nào có chức danh.

Có lẽ có người sẽ nói vẫn có ngoại lệ phải không?

Nói như vậy, từ sau thập kỷ 90, cả nước không có ai có chức danh được đặc cách tăng lên.

! Bởi vì hệ thống y tế không có quy định này.

Đương nhiên, chức danh không có cách nào nâng nhưng chức vị có thể nâng

Nghĩ đến khi mình dùng thân phận bác sĩ trở thành phó chủ nhiệm khoa cấp cứu, nghĩ đến khi lão đại Trần Bỉnh Sinh gọi mình một tiếng "chủ

nhiệm Trần".

Trong lòng Trần Thương thật thoải mái...

Cảm giác này, quá làm cho người ta mong đợi.

Xem ra cần phải tăng tốc tiến hành bộ pháp công lược nhạc phụ.

...

Cát Hoài hiếu kỳ nhìn Trần Thương một cái, nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần, tại sao khi đó cậu không đi theo học tập chủ nhiệm Đào? Chủ nhiệm Đào thuộc cao tầng của bệnh viện, nếu như vậy sẽ thuận tiện biết bao nhiêu

Trần Thương thở dài, tôi có thể nói với cậu trên người Mạnh lão sư là chức nghiệp ẩn à?

Cát Hoài thấy Trần Thương thở dài, lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hẳn là chủ nhiệm Đào chướng mắt tiểu Trần

Nghĩ tới đây, Cát Hoài vội vàng trấn an nói:

- Ai nha, tiểu Trần đừng đau lòng, dù sao ánh mắt của chủ nhiệm Đào cũng không phải cao bình thường, chủ nhiệm Đào là cấp bậc gì, cùng chủ nhiệm Hạ của chúng ta là một cấp độ trâu bò, khẳng định độ khó tuyển chọn càng cao hơn một chút

Một đồng sự cũng nhẹ gật đầu:

- Đúng, tiểu Trần không cần phải nản lòng, lại nói, chủ nhiệm Mạnh cũng tốt vô cùng, đi theo chủ nhiệm Mạnh cũng có thể học được không ít thứ.

Ba người cùng nhau an ủi Trần Thương.

Kỳ thật, tất cả mọi người cảm thấy Trần Thương rất tốt, chăm chỉ cầu tiến, hơn nữa thiên phú cũng tốt.

Trần Thương thấy thế, chỉ có thể yên lặng thở dài.

Anh có thể nói, kỳ thật Đào Mật hận không cướp đem mình từ chỗ Mạnh lão sư

à?

Hơn nữa, anh dám nói Đào chủ nhiệm còn phải tiếp nhận giáo dục cùng hun đúc của chính mình à?

Được rồi, được rồi

Trần Thương đoán nếu mình nói ra, bọn họ khẳng định sẽ đánh mình.

Quá ưu tú luôn dễ làm người khác đố kỵ

Làm người vẫn nên khiêm tốn một chút

Có câu thành ngữ nói thế nào nhỉ?

Giấu tài

Đúng rồi

Là người thì phải giấu tài.

Lúc này, Cát Hoài chỉ vào màn hình nói:

- Tốt, tốt, phẫu thuật sắp bắt đầu

Đào Mật đứng bên trong phòng phẫu thuật, nhìn đông đảo chủ nhiệm cùng phó chủ nhiệm của ngoại khoa Tim đứng xung quanh, nhịn không được cười cười, hôm nay chính là lúc cho các người được mở rộng tầm mắt

Mấy ngày nay, Đào Mật có thể nói là nằm gai nếm mật, vì ngày hôm nay mà chuẩn bị đầy đủ mười phần.

Ngay lúc đó, đề nghị Trần Thương viết chỉnh tề toàn bộ các bước phẫu thuật vào trong vở cho ông.

Nghĩ lại, chính là không ngừng suy nghĩ cũng đang không ngừng đề cao trình

độ của chính mình

cuối cùng đợi đến hôm nay

Hạ Cao Phong nhìn Đào Mật, mỉm cười:

- Chủ nhiệm Đào, hôm nay khổ cực

Đào Mật cười cười, khoát tay áo:

- Những câu khách khí này cũng không cần nói nhiều, chúng ta chuẩn bị phẫu thuật đi, cầm kết quả hình ảnh cho tôi xem một chút.

Lúc này, bệnh án được cầm tới.

Đào Mật mở mấy trang sau, nhìn kết quả hình ảnh, sau đó cầm X-quang ngực và CT ra, xem phim chụp X-quang, không ngừng mà suy nghĩ vấn đề phẫu thuật mở miệng.

Đào Mật dù sao cũng là lão chủ nhiệm có kinh nghiệm, ngay lúc đó Trần Thương nói một câu chỉ điểm, ông đã có thể một suy ra ba, tự nhiên lúc này nhìn bệnh án cũng nghĩ rất nhiều.

Sau mấy phút, Đào Mật đã tính toán xong, quay người ra ngoài rửa tay chuẩn bị phẫu thuật

Chương 428: Cảm Ơn Lần Sau Tới Tiếp

Lúc này, người bệnh cũng được đẩy tiến đến, trông thấy ở đây nhiều như thế ngưu nhân bác sĩ, lập tức bị dọa đến không nhẹ.

Họ muốn làm gì vậy?

Nhiều bác sĩ như thế...

Trước giờ anh đã gặp tình cảnh lớn như vậy lần nào đâu

Dựa theo suy nghĩ của người bệnh, đây chỉ là một ca tiểu phẫu dễ giải quyết, nhưng... Mười người mặc áo phẫu thuật xanh mơn mởn đứng ở chỗ này, trông rất khủng bố.

- Chủ nhiệm Hạ... Đây là... Đây là làm gì vậy? Sao có nhiều bác sĩ như thế?

Người bệnh có chút thấp thỏm, vội vàng hỏi.

Hạ Cao Phong cười nói ra:

- Hôm qua không phải đã nói với anh rồi à? Chúng tôi mời chủ nhiệm Đào từ tỉnh Nhị viện tới làm phẫu thuật cho anh, những người còn lại đến học tập

Người đàn ông nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng an tâm rất nhiều.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, gây tê thành công, phẫu thuật bắt đầu

Hạ Cao Phong nhịn không được căn dặn một câu:

- Chủ nhiệm Đào, người bệnh hiện tại khu vực bị dính liền khá rộng, cho nên chúng ta cần phải cắt một vết cắt đủ rộng để quan sát rõ ràng! Vì vậy... Vết cắt...

Mà Đào Mật mỉm cười

Lần trước Trần Thương đã dạy qua ông, như thế nào cải tiến mở dọc xương ức, không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải dùng tới

Nghĩ tới đây, Đào Mật cầm lấy dao phẫu thuật, bắt đầu ra tay

Một dao kia, làm cho người chung quanh lập tức khẽ nhíu mày.

Đây mở miệng kiểu gì?

Nhìn vết cắt của Đào Mật, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

Ngay cả Hạ Cao Phong cũng không nhịn được xích lại gần nhìn xem.

Đây là cái phương pháp cắt gì?

Sao mình lại chưa từng nghe nói qua?

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong lập tức nhíu mày.

Thế nhưng khi rạch vết cắt, sau khi màng tim hiện rõ, Hạ Cao Phong lập tức trợn tròn mắt

Mẹ nó?

Còn có thể như vậy

Đây là cái thao tác gì?

Bởi vì Hạ Cao Phong kinh ngạc phát hiện, mình đứng ở vị trí phụ trợ, tầm nhìn đối với buồng tim cũng rõ ràng hơn.

Bình thường mà nói, tầm nhìn hữu hiệu khi phẫu thuật là có hạn, đặc biệt là phẫu thuật trong lĩnh vực ngoại khoa tim, bởi vì vị trí ở tim rất đặc biệt, vì vậy tầm nhìn phẫu thuật chỉ có thể tận khả năng thoả mãn bác sĩ chính, đối với phụ trợ một và hai mà nói, có thể có một tầm nhìn tương đối thì cũng không tệ rồi

Thế nhưng lúc này, Hạ Cao Phong kinh ngạc phát hiện, kiểu mở miệng vết thương này, không chỉ đối với bác sĩ mổ chính là Đào Mật rất hoàn mỹ, mà đối với ông cũng là như thế

Đang lúc khi ông chuẩn bị tán thưởng, bỗng nhiên nhìn sang góc bên, quá sợ hãi

Bởi vì ông phát hiện, tầm nhìn ngược lại không phải là ưu điểm lớn nhất

Cái này còn không phải chỗ mấu chốt nhất.

Mấu chốt ở đây chính là

Loại vết cắt này, giống như "Một vết rạch ngang trước ngực" cực kỳ tinh diệu, tránh những tổn thương không cần thiết đối với tế bào ở phổi, cái này thật lợi hại

Hạ Cao Phong càng nghĩ càng cảm thấy loại vết cắt này là thật sự vô cùng tinh diệu.

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong cẩn thận suy nghĩ, trong chỉ nam mới ra của năm nay không có loại thao tác phương pháp này.

Thế là, Hạ Cao Phong nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Đào, vết cắt này của anh là...

Đào Mật mây trôi nước chảy nói:

- Nha! Cải tiến.

Một câu này làm cho Hạ Cao Phong đang định nói thêm bỗng trợn tròn mắt.

Tất cả mọi người xung quanh cũng đều ngây ngẩn cả người.

Đào chủ nhiệm có thể cải tiến vết cắt phẫu thuật, hơn nữa loại vết cắt này... Tựa hồ cực kỳ tinh diệu.

Mọi người nhịn không được muốn bành trướng cảm xúc, ngay cả Mạnh Hi đứng bên cạnh cũng nhịn không được động tâm mấy phần.

Chủ nhiệm Đào thật là lợi hại

Mà lúc này, trong phòng làm việc, so với sự an tĩnh trong phòng phẫu thuật thì náo nhiệt hơn nhiều

Cát Hoài trực tiếp đứng dậy nói một tiếng:

- Mẹ nó! Cái vết cắt lợi hại như vậy, chủ nhiệm Đào này sao có thể nghĩ ra được? Cái vết cắt này quá thần kỳ, vô hình giúp tăng lên tầm nhìn khi phẫu thuật, hơn nữa tầm mắt so với vết rạch đôi còn tốt hơn, mà khả năng tổn thương lại giảm xuống một chút, rất là lợi hại...

Các đồng nghiệp ở một bên cũng kích động vỗ đùi:

- Đúng vậy, anh nhìn xem, hết thảy mọi chuyện, căn bản sẽ không gây tổn thương đến phổi, trực tiếp giảm bớt tổn thương cùng tỉ lệ phản ứng không tốt đối với phổi

- Đào chủ nhiệm rất là lợi hại! Tại sao tôi cảm giác so...

Một đồng nghiệp khác vội vàng khụ khụ một tiếng:

- Nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút

Trần Thương thì sờ cái cằm, tùy ý nhìn thoáng qua, nói thầm một tiếng, chủ nhiệm Đào này học thật mau quá

Nhưng... Thiếu sót vẫn là có một chút, có thể tiếp tục cải thiện và luyện tập

Nhìn thoáng qua xong, kỳ thật Trần Thương đối với toàn bộ ca phẫu thuật đã có một phán đoán

Một ca phẫu thuật Viêm màng ngoài co thắt tim như vậy, nhiều nhất cũng chỉ hơi phức tạp chút, không, có lẽ cũng không tính là phức tạp, chỉ là bệnh vặt bình thường mà thôi, đơn giản chỉ là dính liền tương đối nhiều, co lại nghiêm trọng một chút, cũng không quan trọng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương xem như đã tụt hứng đi đôi chút, cầm lấy điện thoại, tiếp tục đùa Tần Duyệt.

Chẳng qua Trần Thương cũng không phải là hoàn toàn không nhìn đến, mà đột nhiên nhận được một cái liếc mắt, chủ yếu là anh không có cách nào để nghiêm túc được.

Vì nãy giờ Cát Hoài đứng một bên, thỉnh thoảng lại hô lên một tiếng "Mẹ nó", khiến Trần Thương nhịn không được oán thầm trong lòng, rốt cuộc thì cậu cũng đâu phải người mang họ Mẹ, vì cớ gì mà suốt cả ngày miệng chỉ biết la mẹ nó mẹ nó... Chẳng lẽ bố cậu không biết chuyện này à,

sao không đánh cậu một trận đi cho rồi? Nhưng vào lúc nhìn Đào Mật phẫu thuật, Trần Thương lại không thể không nói.

Chủ nhiệm Đào đây chính là chủ nhiệm Đào

Đã tiến bộ không ít so với lần trước.

Xem ra bài giảng lần trước của anh đã không bị lãng phí vô ích rồi.

Ừm

Trẻ nhỏ dễ dạy?

Hình như cũng không đúng lắm.

Nhưng đây cũng là một chuyện tốt.

Xem ra sau này có thể giao lưu với chủ nhiệm Đào nhiều hơn rồi, có thể cùng nhau trợ giúp đỡ lẫn nhau, mà đương nhiên.... Điều chủ yếu nhất chính là, sau khi Trần Thương học trộm, trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhìn dáng vẻ không yên lòng của Trần Thương, Cát Hoài nhịn không được buông ra một lời khuyên nhủ thấm thía:

- Tiểu Trần, đừng đùa với điện thoại di động, điện thoại không có gì đẹp mắt bằng phẫu thuật đâu

Tiến sĩ đứng một bên cũng đồng tình gật đầu:

- Đúng đấy, làm gì có điện thoại nào có thể hoàn thành được phẫu thuật đâu

Trần Thương sững sờ, không biết nên nói như thế nào cho phải phép.

Một tiến sĩ khác cũng tỏ ra vô cùng đồng ý:

- Không sai, mục đích chính của điện thoại là để chúng ta tìm tới cách phẫu thuật tốt hơn để xem

Trần Thương chẳng thèm ngó tới, đó là bởi vì mấy người không có bạn gái chơi tốt như vậy

Dừng

Đúng lúc này, Tần phú bà lại gửi tới một hồng bao, kèm theo một câu nói:

- Tốt lắm, biểu hiện không tồi, bản cung phải đi phẫu thuật, tiền ăn tháng này, tôi bao hết

Trần Thương đắc ý ấn mở hồng bao, nhận được:

- 0.01 nguyên

Cười hì hì rồi bồi thêm câu:

- Cảm ơn bà chủ! Hoan nghênh lần sau tới tiếp

Chương 429: Đào Mật Lão Nhi, Đừng Khinh Người Quá Đáng

Trong phòng phẫu thuật, mọi thứ vô cùng yên tĩnh, chỉ có điều...

Đột nhiên lại nghe thấy những âm thanh quỷ dị đang truyền đến từng đợt, từng đợt một.

- Tê

- Tê...

- Sách

Y tá trưởng phòng phẫu thuật nhìn mọi người trong bộ dáng như vậy, nét mặt lập tức thay đổi, vội vàng gọi người tới điều chỉnh nhiệt độ điều hòa từ 22 độ C hạ thấp xuống 21 độ C

Anh ta sợ luồng lương khí tỏa ra từ người này sẽ khiến nhiệt độ phòng phẫu thuật tăng lên

Cho nên vội vã cuống cuồng quan sát nhiệt độ trong phòng....

Lúc này, Đào Mật đã chậm rãi tiến hành phẫu thuật

Hiện giờ, càng ngày bọn họ càng phát hiện ra, chủ nhiệm Đào phẫu thuật mổ rất tinh diệu.

Chỉ vừa mới rạch ra thôi, đã có thể đem mang tim lộ ra ngoài, không phải chỉ biểu hiện riêng thuật dã, mà có thể thao tác tính phẫu thuật, thật sự điều này mang lại lợi ích rất lớn

Nhìn cả đám người ai nấy đều bày ra vẻ hiếu kỳ, rốt cuộc thì đây là kiểu mổ như thế nào

Chủ nhiệm Đào đúng thật là nhân tài, vậy mà lại có thể thay đổi miệng vết mổ

Nghĩ tới đây, khuôn mặt mo của Hạ Cao Phong đỏ ửng, từ lúc nào mà Đào Mật đã biến ngưu thành da như vậy rồi?

Lại còn có thể cải tiến thuật thức

Chuyện này không có khả năng lắm?

Nghĩ tới đoạn thời gian trước đó hai người đã từng hợp tác, Đào Mật của khi ấy so với mình cũng không có mạnh hơn bao nhiêu?

Nhưng bây giờ xem xét...

Hạ Cao Phong lại có chút mê mang, chẳng lẽ... đây mới là trình độ thực sự của lão Đào à?

Mà ngày thường... lão Đào vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ?

Hay là... lão Đào vì chiếu cố chính mình, không biểu hiện ưu tú như vậy?

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong hít sâu một hơi, trong lòng như xuất hiện một vết nứt.

Thế nhưng mà cuộc phẫu thuật tiếp tục, Hạ Cao Phong đã triệt để bị Đào Mật dùng hành động thực tế chinh phục.

Ông thấy rằng hành động phẫu thuật của Đào Mật cực kỳ xảo diệu tinh vi và tất cả chúng đều đâu vào đấy.

Thời điểm để tách rời dây thần kinh cơ, Đào Mật đặc biệt lắng nghe lời đề nghị của Trần Thương là tách một phần mô mỡ xung quanh để bảo vệ dây thần kinh

Cuộc phẫu thuật có khả năng rất là đơn giản

Nhưng thật khó để nắm bắt một số chi tiết mà người ta thường không chú ý

Khoảng cách hơn thua giữa cao thủ và người thường là ở chỗ biết nắm chắc và kiểm soát những chi tiết.

Mà Đào Mật quả thực đúng là nắm chắc mười phần về phần này.

Hạ Cao Phong nhìn đến sốc cực kỳ.

Nên đối với trình độ của Đào Mật không thể không bội phục.

Hạ Cao Phong, anh chính là loại người không tự cho mình là tự cao tự đại, mà cực kỳ thích học hỏi những ưu điểm của người khác.

Bằng không cũng sẽ không có chuyện Đào Mật đến đây làm phẫu thuật, tất cả những gì anh muốn chính là giao lưu và học tập lẫn nhau.

Hạ Cao Phong càng xem càng thêm hài lòng

Và càng xem lại càng vui vẻ

Bởi vì có thể học được rất nhiều thứ.

Thế nhưng...

Đào Mật nhìn Hạ Cao Phong lại không khỏi có chút thở dài

Hây...

Kể từ khi được Trần Thương phụ trợ cho đến lần này Đào Mật lại được Hạ Cao Phong phụ trợ thì luôn có cảm giác kém hơn trước một chút...

Nghĩ tới đây, Đào Mật nhịn không được lại thở dài.

Trần Thương phụ trợ quả thực rất thoải mái

Đào Mật nhịn không được lắc đầu, ngay cả được chủ nhiệm Hạ phụ trợ cũng không được thoải mái như thế.

Không được không được, về sau không thể kém chọn như vậy

Dù sao, tiểu Trần cũng không thể mỗi ngày đều làm phụ trợ cho mình?

Nghĩ tới đây, Đào Mật nhịn không được lại thở thật dài.

Có chút mất mát nho nhỏ

Hạ Cao Phong nhìn ra được sự ghét bỏ cực nghiêm trọng từ Đào Mật?

Lập tức trong lòng không chịu được mà giận dữ

Cái lão già Đào Mật này

Vậy là dám ghét bỏ việc mình phụ trợ không giỏi

Đừng khinh người quá đáng

Tôi sẽ cho anh thấy thế nào là trợ thủ

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong nghĩ sẽ quyết định hỗ trợ thực tốt để Đào Mật mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của mình...

Ca phẫu thuật cứ chậm chạp được thực hiện.

Hai chủ nhiệm hợp tác ăn ý khiến tất cả mọi người được thưởng một tràng no nê, thỏa mãn.

Sự hợp tác giữa hai vị chủ nhiệm này thật sự là không có chút sơ hở nào

Các chủ nhiệm còn lại ở bên được thỏa mãn thưởng thức một màn này.

Hai chủ nhiệm cấp cao cùng thực hiện trong một ca phẫu thuật, lại còn cạnh tranh nhau thể hiện kỹ năng của họ, một người thì lợi hại, người kia lại có điểm đặc sắc.

Thao tác của chủ nhiệm Đào Mật thật sự tinh vi cùng tinh tế.

Chủ nhiệm Hạ Cao Phong thân mật cùng phối hợp.

Hai người giống như tuyệt đại song kiêu, họ đều vì cuộc phẫu thuật này mà nỗ lực.

Thật ra....

Lúc này đây, trong lòng của hai vị chủ nhiệm là đang ghét bỏ lẫn nhau...

Dần dần, cuộc phẫu thuật cũng đi đến hồi kết, điều này cũng có nghĩa là ca phẫu thuật sắp kết thúc

Nhiều chủ nhiệm trong phòng không khỏi có chút tiếc hận

Nhìn được ca phẫu thuật như thế này quả thực là một bữa tiệc thị giác, tinh thần được hưởng thụ, kỹ thuật sẽ thoát thai oán cốt và trình độ không ngừng tăng lên

Đáng tiếc...

Thời gian lại quá ngắn.

Không thể không nói rằng kỹ năng của hai vị chủ nhiệm này rất thâm hậu, một ca phẫu thuật vậy mà kết thúc vỏn vẹn sớm hơn 30 phút so với ca thông thường của bọn anh.

Nó thực sự là lợi hại

Hạ Cao Phong nhìn thời gian cười lạnh rồi nhìn thoáng qua Đào Mật, làm thế nào?

Có phục hay không

Phẫu thuật lần này trọn vẹn ít hơn 15 phút so với lần trước.

Mà Đào Mật đối với Hạ Cao Phong chỉ đùa cợt vẻ thờ ơ, nhưng không thể không thở dài: Ây.... nhiều hơn trọn vẹn 5 phút so với tiểu Trần phụ trợ, tiếc quá đi...

Thật sự là ngàn quân dễ có một phụ trợ khó cầu

Tuy nhiên, trong thế giới của người trưởng thành cho dù là nội tâm có ghét bỏ lẫn nhau đi nữa thì mặt ngoài vẫn là khoe ra bộ mặt kinh doanh

Ừm

Hạ Cao Phong nói với cảm xúc cảm thán từ sâu trong tim:

- Chủ nhiệm Đào thật sự là để tôi được mở rộng tầm mắt nha, thật lợi hại

Đào Mật vội vàng lắc đầu, cười tủm tỉm nói:

- Khách khí, khách khí. Chủ nhiệm Hạ quá khách khí rồi, làm cho tôi phải thụ sủng nhược kinh, nhiều hành động phẫu thuật của anh còn tốt hơn tôi nhiều.

Mọi người ở đây nghe xong thì cười ha hả.

Được chủ nhiệm Hạ phụ trợ đó tất nhiên là trâu bò

Sau khi phen tự tâng bóc lẫn nhau kết thúc, bệnh nhân cũng đã được y tá mang đi.

Lúc này Hạ Cao Phong mới nhìn lại mọi người, tiếp tục nói:

- Lợi hại! Thật lợi hại, hôm nay được trông thấy chủ nhiệm Đào làm phẫu thuật quả thực để chúng ta được sáng mắt ra nha

- Thành thật mà nói tôi cảm thấy hơi xấu hổ

- Chủ nhiệm Đào thực sự đã tạo ra cái độc đáo trong loại phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt này, các chi tiết của ca phẫu thuật được thực hiện đúng chỗ với tỷ lệ chuẩn xác, từ phẫu thuật vết cắt đến tách rời,... Thật sự đã khiến tôi kinh ngạc

- Hãy để chúng ta tặng anh một tràng vỗ tay nhiệt liệt nào, cảm ơn chủ nhiệm Đào đã cho chúng tôi thấy được một ca phẫu thuật quá là tinh xảo như thế này.

Sự an tĩnh bên trong phòng phẫu thuật đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Mấy người đứng chung quanh đều là phó chủ nhiệm và bác sĩ, họ khoảng bốn mươi tuổi, cũng không phải là người trẻ tuổi, người ít tuổi nhất trong số đó có lẽ chính là Mạnh Hi.

Đám người chủ nhiệm này vốn dĩ là kiểu người kiêu ngạo, nhưng khi nhìn Đào Mật phẫu thuật họ lại không nói nên lời

Cả đám chủ nhiệm nhịn không được lại bắt đầu quay ra tán thưởng

- Chủ nhiệm Đào thật rất lợi hại

- Đúng vậy, thật hi vọng Tỉnh Nhị Viện có thể học tập với chủ nhiệm Đào một chút

- Mong rằng lần tới chủ nhiệm Đào lại tiếp tục đến đây để dạy khóa học này

Chương 430: Tôi Làm... Còn Không Bằng Một Hậu Sinh

Những lời này đều được phát ra từ tận đáy lòng mỗi người, nên nét mặt họ cũng biểu thị thành ý cảm kích vô cùng.

Thật sự thì....

Nói thật, chữa bệnh vòng giống như một vòng tròn bế tắc, những chuyên gia chủ nhiệm này cũng tốt, mấy vị bác sĩ nhỏ cũng vậy, dù sao cũng không đến mức phức tạp như thế.

Dù sao đây cũng thuộc một loại công việc thiên về kỹ thuật, hàng ngày chỉ có tiếp xúc với người bệnh, mà không phải lục đục với nhau.

Đương nhiên, chuyện lục đục với nhau là không thể thiếu dù bất cứ chỗ nào, cho nên nói đúng ra thì phải là cách đối xử với nhau nhẹ nhàng đơn thuần hơn chút.

Mà những vị chủ nhiệm chuyên gia này, đều phải trải qua một thời gian học tập dài ở trường, tiếp đó sẽ tham gia vào những chuyến công tác trong bệnh viện và trở thành thực tập sinh, từ một vòng tròn bế tắc tiến vào một cái vòng tròn bế tắc khác.

Cũng vì lẽ đó cho nên đám người bọn họ vẫn còn rất đơn thuần.

Nhìn người nào cũng tay run rẩy cùng với nét mặt kích động... Đào Mật nhịn không được đỏ mặt

Nói thật thì ông cũng chỉ muốn khoe tài trước mặt Hạ Cao Phong một chút

Tất cả cũng do lòng hư vinh quấy phá mà thôi...

Thật không lường trước được mọi người lại có phản ứng lớn như vậy.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Đào Mật lại cảm thấy xấu hổ.

Lúc này, bên trong phòng làm việc, ba người Cát Hoài hưng phấn đến mức không ngừng run rẩy

Thoải mái

Quá sảng

Ca phẫu thuật này thật sự khiến người ta xem mà nghiện.

Ba người bọn họ nhìn video phẫu thuật, cảm giác nếu tự mình lên trận có lẽ còn có cảm giác sảng khoái hơn

Cát Hoài đã nói nhiều lần

Hai tiến sĩ đồng sự đứng đó cũng liên tục ăn no thỏa mãn

Cái này giống như xem một trận chung kết NBA, Liên Minh Huyền Thoại, vương giả vinh diệu.... Giống như là đang chờ năm trận chung kết (PO5)

Thao tác đỉnh phong

Quá thoải mái

Cát Hoài nắm lấy cánh tay Trần Thương, hưng phấn nhìn Trần Thương, ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Trần! Thoải mái không?

Trần Thương đờ đẫn, ngơ ngác nói câu:

- Ừm, thoải mái...

Tiến sĩ đồng sự đứng một bên nghe thấy, cười ha ha một tiếng, nói:

- Đúng vậy! Tôi nói cho cậu biết, điện thoại nào có đẹp mắt như phẫu thuật

Một tên tiến sĩ khác phụ họa nói theo:

- Đúng đấy, điện thoại nào chơi vui như phẫu thuật

Trần Thương thật sự không hiểu, phẫu thuật và điện thoại, hai cái này sao lại bị đám người tiến sĩ này đem ra đặt ở một góc độ để so sánh

Ai...

Khó hiểu.

Trần Thương nhớ đến tiểu liếm chó thẹn thùng đáng yêu thú vị của mình, quay qua nhìn mấy ông tiến sĩ thì lại một trận đau lòng... Ngộ nhỡ sau khi tốt nghiệp bác sĩ, biến thành dạng người như này thì nên làm gì đây?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không tránh khỏi việc thở dài

Ngồi riêng ở một góc, Trần Thương suy nghĩ mất hồi lâu, cũng có rất nhiều việc anh muốn làm

Sau khi nghĩ đến tiến sĩ Tỉnh Nhiên, lại quay qua nghĩ đến bọn người tiến sĩ Cát Hoài, đột nhiên nghĩ lại, nhớ tới bác sĩ Mạnh lúc nào cũng luôn khoác chiếc áo blouse trắng trên mình

Tinh thần Trần Thương ngay lập tức trở nên tỉnh táo, hai con ngươi sáng bừng lên, có lẽ... Tiến sĩ nam và tiến sĩ nữ không hề giống nhau.

Thứ mà tiến sĩ nam gia tăng là não động....

Còn thứ mà tiến sĩ nữ gia tăng có lẽ là....

Nghĩ tới đây, tâm tình Trần Thương lại càng trở nên phức tạp hơn.

Lúc này, trong phòng phẫu thuật, Đào Mật bị mọi người thổi phồng lên đến mức khiến ông có chút ngượng ngùng.

Nhìn chủ nhiệm Hạ Cao Phong có vẻ không thoải mái lắm, ánh mắt hoảng hốt....

Đào Mật lập tức sững sờ

Loại trạng thái kiểu này quá mức quen thuộc.

Cũng giống mình mấy ngày trước

Con mẹ nó, đây chính là... Đạo tâm bất ổn?

Chẳng lẽ chủ nhiệm Hạ đã bị chính bản thân mình đả kích rồi à?

Cái triệu chứng này cũng giống triệu chứng của ông mấy ngày trước, không khác tí nào, thật sự giống nhau như đúc.

Mấy ngày trước còn chưa đủ thời gian để tìm Trần Thương phân tích cho mình, nên so với Hạ Cao Phong bản thân ông còn thảm hơn nữa, đạo tâm thiếu chút nữa là suy sụp hẳn.

Nhưng bây giờ lại tốt hơn rồi, đạo tâm vững như bàn thạch

Chỉ có điều... Khi nhìn thấy Hạ Cao Phong trong trạng thái này.

Đào Mật nhịn không được nói:

- Ai... Kỳ thật... Chủ nhiệm Hạ không cần uể oải, tôi đây cũng là được chỉ dạy nên mới có thể tiến bộ được như hiện giờ, ông không nhớ mấy tháng trước chúng ta đã cùng thực hiện một ca phẫu thuật à?

Hạ Cao Phong lập tức sửng sốt

Đúng vậy, ông vẫn còn nhớ rõ, một tháng trước trình độ Đào Mật cũng chỉ ở mức ngang bằng mình, vậy mà bây giờ... Chỉ sau một tháng mà ông ta có thể vượt lên trình độ của mình một khoảng cách dài như thế, nên mới khiến Hạ Cao Phong khó tránh khỏi sự xúc động và bất đắc dĩ.

Nhưng mà nghe Đào Mật nói có người chỉ dạy, hai con mắt Hạ Cao Phong lập tức trừng lớn, trợn tròn nhìn Đào Mật.

Mấy chủ nhiệm đứng chung quanh cũng tò mò ghé mắt, tập trung tinh thần nín thở để chờ đợi một câu trả lời chính xác từ Đào Mật

Đào Mật thấy thế, cũng là nhịn không được thở dài.

- Ai... Tôi cũng không sợ bị mấy người chê cười, tôi thực hiện ca phẫu thuật Viêm màng tim co thắt ngoài này còn chưa bằng một tiểu hậu sinh

Nhờ câu nói của Đào Mật khiến cho toàn trường được một phen im lặng.

- Khả năng phẫu thuật của tôi…. có thể còn thua kém một hậu bối

Lời này nói ra, làm mọi người trong nhất thời không kịp phản ứng lại

Có ý là? ?

Ngay Hạ Cao Phong cũng ghé mắt quan sát, trong ánh mắt ông tràn đầy hiếu kỳ và khó hiểu.

Mặc dù Đào Mật không nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt, nhưng ông có một loại dự cảm, thậm chí ông dám cam đoan rằng là: Trần Thương tuyệt đối làm tốt hơn ông

Có nhiều thứ, bạn không có trình độ cao như vậy, chắc chắn sẽ không có địa vị cao

Trần Thương có thể đánh giá bản thân như vậy, hoàn toàn bởi vì anh đối với nắm chắc phẫu thuật trên tay

Cho nên mới phát hiện những thiếu sót

Đào Mật nhẹ nhàng nói:

- Thật ra, sở dĩ tôi có thể tiến bộ như vậy, cũng là vì cậu hậu bối này chỉ dẫn.

Nói tới đây, Đào Mật bỗng nhiên kịp phản ứng, đúng rồi

Nơi này chính là Đông Đại Nhất viện, thầy của Trần Thương ở chỗ này.

Nghĩ đến đây, Đào Mật có chút kích động, vội vàng xoay người lại.

Vì Trần Thương có sự tiến bộ lớn đến như vậy, nhất định là thầy của anh chỉ dạy.

Ban đầu, Đào Mật có chút không hài lòng khi mà anh không nhận ông làm thầy, ông cảm thấy trình độ của mình ở Đông Dương tỉnh cũng cho là có tiếng tăm

Trần Thương không bái ông làm thầy, không phải nói anh coi thường ông à?

Thế nhưng, sau khi Trần Thương hướng dẫn ông, ông mới hiểu ra, Trần Thương thực sự nhận đúng thầy.

Người đời có câu thầy hay ắt có trò giỏi

Người thầy không trình độ, thì làm sao có thể đào tạo ra học trò giỏi giảng như vậy?

Do đó, Trần Thương đạt được tiến bộ lớn như vậy, tuyệt đối không thể kể đến công của thầy của Mạnh Hi.

Trần Thương đã lợi hại như vậy, thì thầy của cậu ta phải giỏi đến mức nào?

Vì vậy, người mà tiểu Trần bái làm thầy khẳng định là người rất trâu bò nha.

Chương 431: Cô Lợi Hại Như Vậy?

Mặc dù, Đào Mật biết rõ Mạnh Hi, nhưng về thế hệ trẻ đời sau cũng không hiểu rõ cho lắm, điểm mấu chốt chính là…. Người ta là con gái, ông Đào có chút ngượng ngùng khi chủ động đi làm quen hoặc là trò chuyện mấy câu…

Lỡ như bị người ta nói xấu, cũng không tốt cho lắm….

Thầm nghĩ đến đây, Đào Mật nhịn không được mà hỏi Hạ Cao Phong, ông nói:

- Đúng rồi, chủ nhiệm Hạ, ông có tiện ra cửa sau nói chuyện không, tôi có chuyện muốn hỏi thăm một chút?

Hạ Cao Phong cùng một đám chủ nhiệm chờ đợi Đào Mật nói ra hậu bối trâu bò này là ai, nhưng không nghĩ tới Đào Mật chuyển sang chuyện khác như vậy

Mọi người trong nhất thời có chút xấu hổ

Trong lòng Hạ Cao Phong vô cùng lo lắng, ông nhịn không được mà hỏi:

- Quan hệ của hai chúng ta cũng coi là thân thiết, có chuyện gì cứ nói thẳng

Lúc này Đào Mật mới chịu nói ra:

- Bệnh viện của chúng ta có cậu bác sĩ trẻ tên là Trần Thương ở khoa cấp cứu, cậu ta cũng giống như một nửa con cháu của tôi, năm nay cậu ta đến chỗ của mấy người làm nghiên cứu sinh ngoại khoa tim, điều tôi muốn nhờ chính là mấy ông có thể chiếu cố cậu ta một chút.

- Cậu nhóc này không tệ, thiên phú rất tốt, các người coi như giúp lão Đào tôi một cái ân tình.

Đào Mật còn tưởng rằng mọi người nhất định không quen biết Trần Thương, nhưng lời này vừa nói ra, đám người Hạ Cao Phong nhất thời không nhịn được cười ha ha

Ở sau lưng, mấy chủ nhiệm phó chủ nhiệm cũng nhịn không được mà cười.

Đào Mật ngỡ ngàng:

- Mấy người cười cái gì?

Hạ Cao Phong lập tức nói:

- Lão Đào ơi, ông đây là đang quan tâm không cần thiết đấy, tiểu Trần bây giờ ở khoa của chúng tôi có địa vị không thấp đâu, hiện tại cậu ta là nam thần ở phòng ban của chúng tôi

Ở phía sau lưng, một chủ nhiệm cũng chen vào cười nói:

- Đúng vậy

Đào Mật lắc đầu nhịn không được mà nói thầm một tiếng: Đúng vậy, người ưu tú giống như Trần Thương như thế, ở nơi nào cũng đều nổi bật

Tuy nhiên, Đào Mật vẫn tiếp tục hỏi:

- Cái đó…. Không biết vị nào là chủ nhiệm Mạnh Hi?

Mạnh Hi đứng ở phía sau đang xấu hổ, khi nghe thấy Đào Mật hỏi cô là vị nào, liền vui vẻ

- Xin chào chủ nhiệm Đào, tôi là Mạnh Hi

Đào Mật thấy thế, lập tức sửng sốt và bần thần.

Cô gái này thật xinh đẹp

Nhưng mà…. tại sao áo phẫu thuật cô mặc có chút không hợp lý?

Nghĩ tới đây, Đào Mật nhịn không được mà nhíu mày, Đông Đại Nhất viện không lẽ lại thiếu vải may đồ đến vậy? ?

Nhưng mà….

Thời khắc Đào Mật nhìn thấy Mạnh Hi, lập tức sáng tỏ vì sao Trần Thương lại không bái ông làm thầy.

Tâm phục khẩu phục

Thật sự phục từ đáy lòng mà.

Đào Mật sờ khuôn mặt già của mình, khỏi cần phải nói, chỉ riêng về phần khí chất cùng tướng mạo, ông cũng thua người ta rất nhiều.

Hơn nữa, người ta không chỉ có diện mạo, mà còn tài giỏi nữa

Có thể dạy Trần Thương trở thành người có khả năng phẫu thuật cao siêu như vậy, tuyệt đối là một người rất giỏi.

Nghĩ tới đây, Đào Mật bỗng nhiên có chút xấu hổ, thậm chí ông còn đỏ mặt.

Dù sao…. Ở ngay trước mặt thầy của Trần Thương mà nói phẫu thuật vết mổ nguyên bản là của ông, rõ ràng là rất xấu hổ.

Thật tốt là Mạnh Hi không bận tâm, bằng không không biết ông sẽ xấu hổ đến cỡ nào đây

Nghĩ đến đây, Đào Mật xấu hổ cười:

- Chủ nhiệm Mạnh, rất vui được gặp ở nơi này, ngưỡng mộ cô đã lâu

Thấy Đào Mật nể nâng như thế, không chỉ có Manh Hi đang trợn tròn mắt, mà các chủ nhiệm xung quanh cũng có biểu hiện giống cô.

Không lẽ Mạnh Hi lợi hại như vậy?

Danh tiếng cũng vang ra tới bên ngoài?

Đào Mật tiếp tục nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu nha

Mạnh Hi đứng ở đằng kia có chút ngây ngẩn cả người.

Liên tục được Đào Mật khen ngợi hai câu ngưỡng mộ đã lâu như vậy, đến cô cũng có chút ngượng ngùng.

Bản thân mình …. từ lúc nào giỏi như vậy?

Đến cả chủ nhiệm Đào Mật ở Tỉnh Nhị Viện cũng biết đến.

Chẳng lẽ…. do Trần Thương nói? ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Hi nhịn không được mà hạnh phúc, cái học trò này, vẫn là thương thầy nó nhất.

Kỳ thật, Mạnh Hi ở trong khoa rất ít nổi danh.

Dù sao, mặc dù bây giờ cô là phó chủ nhiệm của ngoại khoa tim, nhưng mà vẫn còn rất nhiều người có ý kiến về cô.

Nói thẳng ra, là họ không phục

Dù sao, ngoại khoa tim là khoa lâm sàng, khi Mạnh Hi tới, quả thật nộp đơn cho một dự án quỹ khoa học tự nhiên quốc gia, đó thật sự là dự án hàng triệu, cũng nhờ vậy ngoại khoa tim lập tức nổi danh, nhưng mà…. quy cho cùng thì bằng cấp của Mạnh Hi quá bình thường.

Nhưng mà công việc phó chủ nhiệm phòng ban là vị trí béo bở, ấy vậy mà Mạnh Hi ngay lập tức được nâng lên vị trí đó, do đó có rất nhiều người đối với cô không cam lòng.

Phải biết rằng, phó chủ nhiệm thật ra là vị trí hốt bạc, mỗi một bệnh nhân đến chữa trị thì tiền chữa bệnh sẽ được chia cho phó chủ nhiệm, chuyện này có nghĩa là dù bạn làm ít hay làm nhiều thì đều được chia tiền, thực sự mấy ai có thể thấy tiền mà không ham?

Ngoại khoa tim có bốn năm bác sĩ trưởng, năm sáu bác sĩ phó vậy mà không phải là phó chủ nhiệm phòng ban, hơn nữa có không ít bác sĩ già dặn có trình độ, có năng lực, vậy mà Mạnh Hi chỉ vừa mới 30 tuổi đã lên thành phó chút nhiệm, nếu nói trong lòng không khó chịu khẳng định không có khả năng.

Vì lẽ đó mà tin đồn cũng truyền đi xa, cái gì mà chủ nhiệm Mạnh chỉ nghiên cứu là tốt, còn năng lực lâm sàng thì không.

…..

Mạnh Hi biết, mọi người đồn hoàn toàn chính xác, quả thật khả năng lâm sàng của chính bản thân không bằng những chủ nhiệm này, cô chỉ có

thể cố gắng nhiều một chút, nâng cao khả năng của mình.

Lúc này nghe thấy Đào Mật tôn sùng bản thân như vậy, cô tự nhiên có chút ngại ngùng

Người xung quanh cũng có bộ mặt hiếu kỳ, đến cùng chuyện gì đang xảy ra? ?

Lúc này Đào Mật mới nói ra:

- Thật ra, lúc tôi làm phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt, là được học trò của Mạnh Hi, Trần Thương hướng dẫn cho

- Do đó, tôi cảm thấy nên cảm ơn chủ nhiệm Mạnh

Lời này vừa nói ra, lập tức các chủ nhiệm ở đây hoàn toàn im lặng, không có một người nào lên tiếng

Có ý gì?

Bọn họ ai cũng biết Trần Thương là ai.

Thế nhưng …. Cậu nhóc này không phải chỉ được cái đẹp trai thôi à?

Từ khi nào có thể dạy bảo chủ nhiệm Đào phẫu thuật? ?

Trình độ của Trần Thương từ đâu mà có? ?

Khẳng định là học theo Mạnh Hi

Nhưng mà….

Mạnh Hi thật sự giỏi như vậy?

Mọi người có chút không tin!

Không tin

Nhất định là không tin.

Nhưng mà…. Chủ nhiệm Đào là người có danh tiếng lớn, không đến mức phải bày ra trò đùa này?

Dù sao với danh tiếng bên ngoài của chủ nhiệm Đào, ông cũng không cần thiết hạ thấp bản thân để mà nâng người khác lên

Lần này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Chính Mạnh Hi cũng nhịn không được mà vỡ oà cảm xúc, cô cảm thấy y phục của mình chật hơn, cô giỏi đến như vậy à? Còn có…. Trần Thương sao lại lợi hại như vậy? ??

Như thế nào mà cô không hề hay biết một chút gì vậy? ?

Mạnh Hi cảm thấy chính mình hoàn toàn không biết gì cả.

Mơ hồ giống như là đàn gảy tai trâu vậy.

Mạnh Hi quả thực bị Đào Mật làm cho chấn kinh một phen

Trần Thương giỏi như vậy mình như thế nào cũng không biết?

Trần Thương học kỹ thuật của mình à?

Thế nhưng mình có dạy cậu ta phẫu thuật viêm màng tim co thắt à?

Cho dù dạy... Nhưng tài nghệ của mình như thế nào mình còn không biết à? So với Đào chủ nhiệm còn kém rất xa

Khi cô nhìn người chung quanh một mặt kinh ngạc cùng thán phục nhìn mình, Mạnh Hi nhịn không được đắc ý.

Cảm giác được người khác xem trọng thật sự sảng khoái

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi nhịn không được ngẩng đầu ưỡn ngực một chút, nhưng mà... Quần áo có chút chặt.

Chương 432: Giải Vây Cho Mạnh Lão Sư

Mà ở phòng làm việc xa kia Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy:

【đinh! Mạnh Hi độ thiện cảm + 10! 】

Trần Thương sững sờ.

Mẹ nó?

Chuyện gì xảy ra?

Như thế nào độ thiện cảm của Mạnh lão sư lại tăng 10 điểm

Lúc bị chấn kinh cũng làm không được như thế

Lần trước, mình phí thật lớn sức lực mới tăng thêm 10 điểm, hiện tại lập tức nhiều 10 điểm.

Bây giờ độ thiện cảm của Mạnh lão sư đối với mình lại lần nữa về tới 40 điểm.

Phòng làm việc, video tiếp sóng chỉ có video phẫu thuật, khi phẫu thuật kết thúc, màn hình tự đen lại, tự nhiên xung quanh cái gì cũng nhìn không thấy nghe không được.

Bên trong phòng phẫu thuật, Đào Mật cảm khái:

- Chủ nhiệm Mạnh thật sự là tuổi trẻ tài cao, nghiên cứu khoa học và lâm sàng hai hoa cùng nở! Chủ nhiệm Hạ, ngoại khoa tim của Đông Đại bệnh viện thật sự là nhân tài đông đúc

Hạ Cao Phong mặc dù có chút không hiểu, nhưng bị người khác khen cảm giác tự nhiên là rất tuyệt.

- Đâu có! Chủ nhiệm Đào quá khen.

Nhưng mà Hạ Cao Phong có chút hối hận, ngày thường làm sao mình lại không có nhìn Mạnh Hi phẫu thuật nhiều một chút chứ?

Chính mình không biết trông coi một Bảo Sơn như thế, lại bị Đào Mật nhanh chân đến trước.

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong có chút tiếc nuối.

Nhưng lúc này, một chủ nhiệm bỗng nhiên nói.

- Đúng rồi, hôm nay tôi còn có một ca phẫu thuật, cũng là người bệnh bị viêm màng tim co thắt, nếu không... chủ nhiệm Mạnh làm cho mọi người xem?

Vừa nghe lời này, mọi người xung quanh lập tức sáng mắt lên

Đúng vậy

Ý kiến hay.

Chính hai người Hạ Cao Phong cùng Đào Mật cũng là đầy cõi lòng mong đợi nhìn Mạnh Hi.

Mạnh Hi cũng trợn tròn mắt.

Con mẹ nó...

Mình...

So với Đào Mật, trình độ của mình kém một đoạn thật dài.

Thế nhưng Đào Mật đã khuếch đại mình lên rất nhiều, làm sao bây giờ?

Nghĩ như vậy, Mạnh Hi nhịn không được thở dài, không quan trọng, làm thì làm thôi

Cùng lắm thoải mái thừa nhận trình độ chính mình có hạn.

Nhưng lúc này, Đào Mật nói ra:

- Đúng rồi, tiểu Trần đâu? Trần Thương không đến à? Tôi cảm thấy có thể để tiểu Trần thử một chút.

Mạnh Hi đang chuẩn bị đi lên làm, nghe thấy Đào Mật, bỗng nhiên nghĩ lại, đúng vậy

Có thể để Trần Thương làm

Chính mình làm không được, Trần Thương còn làm không được à?

Nói xong, cầm điện thoại lên:

- Tôi gọi tiểu Trần tới.

...

Trần Thương nhận được điện thoại Mạnh lão sư, lập tức nghe thấy thanh âm hệ thống nhắc nhở vang lên.

【Đinh! Giải vây giúp Mạnh lão sư, sau khi giải vây thành công, tự động nhận được: độ thiện cảm của Mạnh Hi + 10; 】

Hai mắt Trần Thương sáng lên, 10 điểm độ thiện cảm, là mình sẽ có 50 điểm, lại thêm 10 điểm nữa là có thể đổi lấy kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim cấp ba rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức có chút kích động, vội vàng gật đầu.

- Lão sư chờ tôi một chút, tôi sẽ lập tức tới ngay

Trần Thương cúp điện thoại, đứng dậy chạy như bay đến phòng phẫu thuật.

Tiến vào phòng phẫu thuật, mọi người một mặt tò mò nhìn Trần Thương.

Tiểu Trần này thật sự có lợi hại như chủ nhiệm Đào Mật nói à?

Mọi người... Vẫn có chút không tin lắm.

Nhưng đã đến thì thử một chút là được rồi

Người khác đều là bán tín bán nghi, ngay cả trong lòng Mạnh Hi cũng không chắc.

Cẩn thận lôi kéo Trần Thương đi ra bên ngoài, mượn lúc rửa tay, mắt to bán tín bán nghi nói:

- Cậu có làm được không?

Trần Thương lập tức thốt ra:

- Đương nhiên là được

Mạnh Hi sững sờ:

- Thật?

Trần Thương:

- Đương nhiên

Hai người rửa tay xong, Trần Thương tiến đến, một bác sĩ chủ nhiệm khác tên Cao Kiến Tân của ngoại khoa tim đi tới:

- Tiểu Trần, tôi giới thiệu cho cậu một chút tình huống của người bệnh.

- Viêm màng tim kết hạch, thời gian dài... Tình huống bây giờ chính là viêm màng tim co thắt, cụ thể tình huống như thế nào cũng không rõ lắm, nhưng khi phẫu thuật, cậu cần chú ý một chút

Trần Thương gật đầu, giao lưu với chủ nhiệm Cao nửa ngày sau, nhìn phim chụp X-quang một chút, trong lòng cũng nắm chắc.

Bác sĩ gây tê đặt nội khí quản dành cho gây tê toàn thân, vị trí người bệnh thường nằm ngửa.

Trần Thương nói với y tá:

- Đem lót phần lưng vai.

Y tá nam tiểu Tần vội vàng nhẹ gật đầu, cầm cái chăn vô khuẩn đệm ở dưới thân người bệnh.

Phòng phẫu thuật có không ít y tá nam, dù sao vận chuyển bệnh nhân đều là việc tốn thể lực, có đôi khi phái nữ bởi vì thể lực không đủ, không bằng phái nam thể lực tốt.

Mọi người trông thấy Trần Thương đệm lưng, lập tức hơi sững sờ.

Đây là muốn dùng vết cắt thường quy?

Không sai! Lần này, Trần Thương không có lựa chọn vết cắt mọi người mong đợi, mà một lần nữa đổi một loại phẫu thuật truyền thống khác.

Trần Thương cầm trong tay dao phẫu thuật, từ chính giữa xương ngực bổ ra

Ừ, một dao kia cực kỳ quả quyết.

Xương ngực rất sạch sẽ, không có bất kỳ cái gì dính liền, điều này làm cho mọi người có chút nhẹ nhàng thở ra.

Có đôi khi, kiểm tra ở bên ngoài căn bản nhìn không thấy dính liền.

Nhiều khi, mở bụng mở ngực ra sau đó thấy bình thường sẽ có kinh hỉ, hoặc là kinh hãi không tưởng tượng được.

Trần Thương mở ngực rất thẳng thắn, rất sắc bén, chảy máu rất ít.

Cao Kiến Tân tự mình giúp Trần Thương trợ thủ, đối mặt gật đầu, xem ra tiểu Trần thật sự có thực lực.

Trần Thương quay người:

- Dụng cụ mở ngực

Cao Kiến Tân vội vàng cầm dụng cụ mở ngực đưa tới, chống ra hai bên xương ngực.

Lúc này, màng tim lộ ra trước mặt mọi người.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, lập tức nhíu mày

Bởi vì bộ dáng buồng tim... Có chút không đúng.

Chính Cao Kiến Tân cũng phát hiện dị thường

- Màng tim này, hình như dính liền có chút nghiêm trọng.

Không sai

Bác sĩ có kinh nghiệm trông thấy màng tim này có thể biết rõ bên trong dính liền hay không, đây chính là kinh nghiệm.

Mọi người vây xung quanh.

Mà Mạnh Hi cũng vội vã cuống cuồng nhìn Trần Thương, sợ Trần Thương xảy ra vấn đề.

Trần Thương cầm lấy lưỡi dao, từ vị trí đỉnh quả tim bóc màng tim ra.

Nhưng một dao kia vừa cắt xuống, Trần Thương phát hiện một vấn đề, màng tim rõ ràng dầy lên

Cái này độ khó sẽ lớn rất nhiều.

【Đinh! Quái viêm màng ngoài tim co thắt, quái thủ lĩnh, cấp 60, dính liền màng tim nghiêm trọng dẫn đến màng tim dầy lên, màng tim cùng trái tim dính liền nghiêm trọng, khi tách rời, nhất định phải cẩn thận không muốn được gây tổn thương tới cơ tim.】

Trần Thương lập tức sững sờ, nhịn không được nuốt ngụm nước miếng

Không phải sợ

Mà là thèm

Rất lâu rồi anh không gặp phải đại Boss thế này, nói thật Trần Thương có chút chờ mong.

Nhưng trong mắt mọi người thì lại là ngây ngẩn cả người.

Cao Kiến Tân đều có chút nhíu mày:

- Ca dính liền này rất nghiêm trọng, bóc màng tim có thể sẽ gặp phiền phức rất lớn? Tiểu Trần... Cậu... Có thể chứ? Nếu không để chủ nhiệm Đào làm?

Trần Thương lắc đầu, cầm lấy lưỡi dao, bắt đầu bóc ra từng tầng.

Trong mắt chẳng những không có sợ, ngược lại tràn ngập hưng phấn

Lúc này, bên trong phòng làm việc, nguyên bản bọn người Cát Hoài cho rằng phẫu thuật đã kết thúc, đang muốn tắt ti vi.

Bỗng nhiên trông thấy hình ảnh lại lần nữa phát sóng tiếp lên

Nhìn thấy hình ảnh phẫu thuật, ba người lập tức sắc mặt vui mừng.

Kinh hỉ

Không có chuyện gì khiến người ta hưng phấn nhìn phẫu thuật.

Nếu có, vậy có thể đến mấy ca phẫu thuật.

Sau khi ba người nhìn thấy trong tấm hình rạch ra màng tim thì lập tức con mắt co rụt lại

Cát Hoài nhịn không được nói ra:

- Phiền toái

Những tiến sĩ đồng sự cũng liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, màng tim bị dính liền như thế này, đúng là hiếm thấy, dính liền chặt chẽ như thế, màng tim rõ ràng tăng dầy, một dao này, thật sự là rất khó biết nên dùng lực thế nào.

Khi màng tim cùng trái tim chặt chẽ tương liên, là lúc có độ khó cao nhất trong phẫu thuật viêm màng tim co thắt.

Lúc này, muốn tách rời, hệ số khó khăn tăng lên theo cấp số nhân.

Chương 433: Quái Thủ Lĩnh

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương.

Hạ Cao Phong đang muốn nói chuyện, nhưng Đào Mật đã tranh thủ thời gian ngăn lại.

Ông trông thấy Trần Thương đang tự hỏi

Không có cách, gặp phải dạng phẫu thuật này, không chỉ có Trần Thương, ngay cả mỗi người bọn họ ở đây cũng không biết nên xuống tay như thế nào.

Mười mấy giây đồng hồ đi qua

Trần Thương tiếp tục hành động.

Chỉ thấy Trần Thương duỗi lưỡi dao vào trong, hơi nhíu mày, vẩy một cái, lập tức cảm giác màng tim buông lỏng.

Trần Thương sắc mặt vui mừng

Quả nhiên có thể

Bởi vì màng tim tăng dầy nên giữa lớp màng bên ngoài có một tầng xốp mô liên kết, tranh thủ bóc ra màng tim dính liền.

Thế nhưng dính liền nghiêm trọng, mô liên kết này cùng lớp màng bên ngoài màng tim sẽ dính liền chặt chẽ cùng một chỗ, rất khó tìm đến.

Nhưng

Vô luận dính liền như thế nào, tầng mô liên kết này cùng màng tim và lớp màng bên ngoài vẫn có thuộc tính không giống, Trần Thương vội vàng xoay người.

- Hạ cái kẹp xuống

Cao Kiến Tân vội vàng gật đầu, ông rất hiểu kì Trần Thương như thế nào tìm được tầng mô liên kết này, nhưng lúc này Trần Thương đã tìm được đỉnh phía ngoài quả tim, ông lại mờ mịt, cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian đưa ra.

Chờ Cao Kiến Tân nhấc lên phiến màng tim, tay trái Trần Thương vội vàng nhẹ nhàng đặt ở mặt ngoài trái tim

Lúc này, mọi người hoàn toàn có thể nhìn thấy một trái tim đang nhảy lên

Phẫu thuật độ khó quá con mẹ nó lớn

Dù sao động độ trái tim cũng không phải chuẩn xác như vậy, muốn cắt bỏ dính liền giữa trái tim và màng tim, nếu không có trình độ cùng công

phu, thật sự sẽ xảy ra vấn đề

Nhẹ thì tổn thương động mạch vành gây nên chảy máu

Nặng thì cơ tim rạn nứt, nguy hiểm tính mạng

Vào giờ phút này, tỉ lệ độ khó của phẫu thuật gia tăng

Lúc này, một mảnh nhỏ màng tim bị nhấc lên, mọi người hoàn toàn có thể nhìn thấy vị trí dính liền chỗ lớp màng bên ngoài trái tim cùng buồng tim.

Quá nghiêm trọng

Hơn nữa rất phiền phức

Bởi vì dính liền độ chặt lỏng không đồng nhất, không thể lựa chọn một loại phương pháp xử lý tất cả.

Trần Thương quay người, nhàn nhạt nói ra:

- Kẹp

- Băng gạc

Y tá vội vàng đưa tới, Trần Thương dùng ngón tay phủ lấy băng gạc, ngừng thở, không dám động loạn.

Đối với Cao Kiến Tân nói:

- Giữ trên cao, lực đều, đừng áp xuống

Cao Kiến Tân hít thở sâu một hơi, cũng không dám động loạn.

Mà xung quanh, tất cả mọi người đều bị cuốn vào bầu không khí này.

Ngón tay Trần Thương hơi dùng sức, cẩn thận nới lỏng vị trí xốp dính liền ra.

Từng bước từng bước

Từng chỗ từng chỗ

Nếu chỉ những xốp này thì còn dễ nói, lúc này, còn xuất hiện một chướng ngại vật

Xuất hiện hình dáng dính liền một cái đầu, mọi người nhịn không được trừng to mắt.

Tất cả mọi người đều thở dài: À... Ca phẫu thuật này quá khó làm.

Loại dính liền một cái đầu này rất nghiêm trọng, hơn nữa kèm thêm biểu hiện vôi hoá, độ khó tách rời rất lớn, cơ bản bóc tách không thể được, chỉ có thể dùng lưỡi dao sắc bén tách rời.

Trần Thương buông băng gạc xuống, cầm lấy lưỡi dao, muốn tách rời bằng dao sắc bén.

Thế nhưng... Dính liền càng ngày càng chặt, làm sao tách rời?

Trần Thương cắn răng một cái, đổi chỗ

Không sai, tách rời màng tim, vốn là trước dễ sau khó.

Hơn nữa muốn tiêu diệt triệt để phải dựa vào tình huống người bệnh mà quyết định bóc ra phạm vi cơ bản.

Trần Thương từng bước một, gian nan bóc ra

Nhưng cho dù theo trình tự nào thì vị trí đỉnh quả tim khẳng định cần phải bóc ra hoàn toàn, mặt bên trái thì cần tiếp cận dây thần kinh cơ bên trái, nhưng lại không thể tổn thương dây thần kinh cơ, lại không dám tổn thương trái tim.

Khó

Lúc này, Cao Kiến Tân thận trọng giám sát nhìn chằm chằm, sợ xảy ra vấn đề gì, bởi vì một khi xuất hiện nhịp tim thất thường hoặc là cơ tim biến sắc không ổn định, đều cần lập tức đưa ra phương án và biện pháp cấp cứu, đồng thời hoàn tất phẫu thuật sáng nay

Trái tim, dù sao cùng khu vực không giống với những vị trí chỗ khác.

Vì lẽ đó, phẫu thuật ngoại khoa tim, đều bắt đầu từ cấp ba, bình quân là cấp bốn...

Bác sĩ ngoại khoa tim, cũng đều bắt đầu là tiến sĩ, bình quân Phó chủ nhiệm.

Phẫu thuật từng bước một tiến hành

Rốt cục, Trần Thương tìm được chỗ cực kỳ mấu chốt.

Một chỗ ổ bệnh vôi hoá khảm vào cơ tim, giờ khắc này mọi người nhìn thấy nhịn không được biến sắc, thần sắc lập tức khó coi

Đây là một ổ bệnh lớn

Hạ Cao Phong nhịn không được nói ra:

- Vôi hóa này... Cái này không cần phải để ý đến?

Đào Mật cũng giữ im lặng, ông cũng không thể xác định, cái này có cần cắt hay không.

Nhưng khẳng định là cắt được

Vôi hóa này khảm vào cơ tim đã tạo thành tổn thương nghiêm trọng, bất lợi cho công năng cùng khôi phục trái tim.

Nhưng...

Muốn bóc ra, cái này cũng rất khó khăn

So sánh với liều lĩnh bóc ra, thì không bóc ra mặc dù là tổn thương mãn tính, nhưng... Nguy hiểm nhỏ hơn rất nhiều, đây cũng là lý do Hạ Cao Phong nói không cần bóc ra

Tất cả mọi người đều có chút lo lắng, bởi vì, lúc trước tách rời là ở màng tim, mà lúc này là ở trái tim.

Hơn nữa bởi vì dính liền nghiêm trọng, nên chỉ có thể lấy dao sắc bén làm.

Cầm dao quơ quơ ở bên trên trái tim, còn không thể làm bị thương cơ tim.

Đây không phải làm khó sao?

Nhưng

Đây chính là phẫu thuật

Trong phẫu thuật vĩnh viễn có nguy hiểm không xác định.

Mọi người nhịn không được nhìn về phía Trần Thương, nhưng... Tất cả mọi người đều không có ở trong mắt Trần Thương hoặc là trên mặt nhìn thấy một tia bối rối.

Bình thản

Tỉnh táo

Bình tĩnh

Giống như cắt ruột thừa đơn giản.

Mây trôi nước chảy, không quan tâm hơn thua, bình tĩnh như vậy...

Bình thường loại tình huống này, có thể làm đảo hình giữ lại, không thể miễn cưỡng bóc ra.

Nhưng giới hạn bóc ra không rõ ràng, hơn nữa dính liền nghiêm trọng, Trần Thương nhất định phải giải trừ trói buộc mặt ngoài cơ tim.

Hiện tại, đúng là thời khắc tiến thối lưỡng nan

Tiến là tốt nhất rồi, thế nhưng vạn nhất xảy ra cơ tim rạn nứt, cái này nguy hiểm.

Lúc này, Trần Thương to gan làm một thao tác.

Đây là một cái thuộc tính mà Trần Thương học được ở chủ nhiệm Đào: Ổn định

Cái này ổn định là ổn định đối lập

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi nhếch miệng lên.

Nói với Cao Kiến Tân:

- Nâng lên

Giờ khắc này, chỉ thấy trong tay Trần Thương đồng thời cầm lấy lưỡi dao cùng cái kẹp, tay trái cầm kẹp, kẹp lấy màng tim, tay phải thì đi theo tần suất tim đập, thận trọng bóc ra

Một màn này trực tiếp làm mọi người choáng váng.

Tất cả mọi người trừng to mắt nhìn Trần Thương.

Còn có thể làm như vậy hả?

Để tay cùng trái tim bảo trì giống với nhịp đập của tim, con mẹ nó cậu xác định không phải nói đùa chứ?

Hạ Cao Phong rốt cuộc nhịn không được:

- Mẹ nó, giỏi

Không chỉ có là ông, chung quanh tất cả mọi người đều bị một màn Trần Thương bóc ra ổ bệnh vôi hoá khảm vào cơ tim sợ ngây người.

Thế nhưng không người nào dám quấy rầy.

Công tác tinh vi như thế, không người nào dám quấy rầy, chính Hạ Cao Phong, cũng vội vàng đưa tay che miệng của mình.

Ông thực sự là không nhịn được

Một khối này đã là một khối dính liền cuối cùng.

Một khi bóc ra, phẫu thuật sẽ thành công.

Giờ khắc này, nơi nào còn có người hoài nghi Trần Thương.

Hôm nay, cách phẫu thuật mới của anh không dùng thuật thức kỳ lạ cổ quái.

Tất cả đều là thao tác phẫu thuật truyền thống.

Thế nhưng càng là truyền thống thì càng có cảm giác lợi hại.

Chương 434: Vì Sao Chỉ Có Thể Cường Hóa Tay

Không bao lâu, phẫu thuật kết thúc mỹ mãn

Người bệnh được kiểm tra bệnh tật triệu chứng bình ổn, nhịp tim bình thường, ngay cả một chút dị thường cũng chưa từng xuất hiện.

Mọi người thấy Trần Thương tuy trẻ tuổi nhưng luôn giữ được thần sắc bình tĩnh, gặp khó không sợ hãi.

Người bệnh bị đưa đi, nhưng trong ánh mắt của mọi người nhìn Trần Thương đã phát sinh quá nhiều biến hóa.

Không có những lời nói giật mình, cũng không có ngôn ngữ dư thừa nào, tất cả cảm xúc ở thời khắc này hóa thành tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hạ Cao Phong cùng Đào Mật dẫn đầu vỗ tay, người chung quanh cũng cùng phối hợp.

Một ca phẫu thuật này

Bọn họ được dẫn dắt rất lớn.

Có đôi khi, cải tiến thuật thức hoàn toàn đúng là khiến mắt mọi người sáng mắt, có chút kinh ngạc.

Nhiều lúc, Trần Thương dùng thuật thức cùng phương pháp truyền thống lại làm cho mọi người học được rất nhiều thứ, nhận được rất nhiều dẫn dắt.

Hoặc cuối cùng, Trần Thương dùng tay phải đi theo tần suất tim đập, tiến hành bóc ổ bệnh vôi hoá khảm vào cơ tim ra, chính là một cấu tứ cùng thao tác không tệ.

Mọi người có lẽ sẽ không làm như thế

Nhưng lại vì mọi người mở ra một cánh cửa sổ.

Một cửa sổ mới tinh xinh đẹp

Hơn nữa, không chỉ có như thế, mỗi một bước Trần Thương xử lý đều khiến hai mắt mọi người tỏa sáng, bao quát cả bảo vệ chụp mạch vành, cẩn thận bảo vệ dây thần kinh cơ như thế nào? Tất cả thao tác này đối với khôi phục sau này đều có ảnh hưởng quan trọng

Tiếng vỗ tay kéo dài không thôi.

Mọi người là chân thành.

Nghe nói những người chuyên nghiệp đều rất chăm chú khi làm việc, trong quá trình phẫu thuật Trần thương biểu hiện ra rất giống một người chuyên nghiệp

Nhìn người trẻ tuổi này thoải mái đứng ở nơi đó, Đào Mật cùng Hạ Cao Phong càng xem càng ưa thích.

Ôi

Mầm mống tốt nha.

Đáng tiếc lại đi theo Mạnh Hi.

Đào Mật bỗng nhiên sững sờ:

- Lão Hạ, ông... Con gái ông bao nhiêu tuổi?

Hạ Cao Phong đầu tiên là liếc Đào Mật một cái, đang muốn chửi mắng, bỗng nhiên nghĩ lại, chuyện này... Hình như vẫn có thể xem là một biện pháp tốt

Nhưng Hạ Cao Phong nghĩ lại

Nghĩ đến một chuyện.

- Lão Đào, tôi nói với ông vấn đề này

Đào Mật sững sờ:

- Chuyện gì? Tôi không có con gái nên đừng nghĩ đến, mà con trai tôi cũng đã kết hôn, đã có đứa bé ba tuổi rồi.

Hạ Cao Phong trợn trắng mắt:

- Tôi nói với ông là chính sự

- Giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật động mạch tim quốc gia

Lời này vừa nói ra, Đào Mật lập tức ngây ngẩn cả người.

- Ông nói là...

Nghĩ tới đây, Đào Mật biến sắc:

- Đúng rồi! Chuyện tốt! Sao ông không nhắc nhở tôi, ông không nói tôi suýt nữa quên mất

Hạ Cao Phong nhịn không được lắc đầu, thần sắc nồng đậm nói đến:

- Thế nhưng chuyện này tôi lại nhớ ròng rã một năm... Mất mặt

Đào Mật thấy thế, nhịn không được thở dài, không nói cái gì nhiều.

Hạ Cao Phong cũng thở dài:

- Được rồi, trước lúc này, chúng ta phải để tiểu Trần mau chóng gia nhập hội ngoại khoa huyết quản tim tỉnh, như thế này mới có tư cách báo danh.

Đào Mật gật đầu, ngượng ngùng cười một tiếng:

- Vẫn là chủ nhiệm Hạ ông cân nhắc chu đáo, ông không nói tôi đều muốn quên

Giải thi đấu quốc gia kỹ năng phẫu thuật hàng năm đều có, nhưng điều kiện báo danh cần có đơn vị đề cử, mà lại là thuộc về hội học thành viên nghành liên quan.

Làm một ví dụ, lần này giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa động mạch tim, Chính là hội liên hợp y học Trung Hoa, Vệ Kiện ủy tổ chức tranh tài.

Trần Thương muốn tham gia, thì ít nhất cần là thành viên của hội động mạch tim, hoặc là do đơn vị khác đề cử.

Hạ Cao Phong trợn trắng mắt:

- Lần này chúng ta phải cố gắng tranh thủ một chút, tiểu Trần... Nói không chừng thật có thể rửa sạch nhục nhã ngày trước, cũng không thể mỗi năm đều đứng cuối được.

Lời này vừa nói ra, Đào Mật cũng nhịn không được thở dài.

- Được rồi, tôi cảm thấy tiểu Trần không có vấn đề

Hạ Cao Phong lắc đầu:

- Đều phải tập huấn! Tôi nhìn tiểu Trần nắm giữ phẫu thuật ngoại khoa tim cũng không nhiều, vẫn cần tập trung học tập một đoạn thời gian.

Đào Mật nói thầm một tiếng:

- Năm nay thi đấu là phẫu thuật mạch máu lớn, vấn đề này thì tiểu Trần có cơ sở khâu lại huyết quản cũng tốt, tôi tin tưởng, không có vấn đề

Hai người nhỏ giọng thương lượng vấn đề...

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, trong lòng cũng có chút rung động.

Coi như không tệ.

Thật rất lợi hại

So với những người kia, tuyệt không yếu.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt Mạnh Hi nhìn Trần Thương tràn đầy kỳ vọng.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ thỉnh cầu của Mạnh Hi lão sư, nhận được được độ thiện cảm + 10. 】

Trần Thương vui mừng, không sai, thu hoạch tương đối khá.

Nhưng quan trọng nhất không phải cái này, mà là đồ vật rơi ra do mình chém giết thủ lĩnh quái.

Nhưng đúng lúc này, Đào Mật cùng Hạ Cao Phong đi tới.

- Tiểu Trần, làm rất tốt! Thật rất lợi hại

Hạ Cao Phong thật lòng cảm khái một tiếng.

Đào Mật mặc dù không nói chuyện, nhưng có mấy lời thật không cần nói quá nhiều.

Trong mắt xung quanh những chủ nhiệm kia, cũng đều là cảm khái.

Một thanh niên bác sĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có thực lực như vậy, đây là phúc phần của bọn họ.

Bởi vì cái gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một đời càng mạnh hơn một đời

Với tư cách bác sĩ, bọn họ càng hi vọng như thế.

Đây là chữa bệnh gậy chuyền tay

Nhiều khi cạnh tranh người đồng lứa, cùng thế hệ ở giữa đã lâu, với tư cách những lão chủ nhiệm này, bọn họ trông thấy Trần Thương lợi hại như thế, sẽ chỉ vui vẻ thôi.

Hạ Cao Phong nhịn không được nói ra:

- Tiểu Trần, sau khi phẫu thuật xong, cậu đi một chuyến đến phòng làm việc của tôi, để tôi nói với cậu một chuyện.

Trần Thương lập tức tò mò, nhìn biểu lộ hai người Hạ Cao Phong cùng Đào Mật như là có chính sự.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Được rồi chủ nhiệm

Hạ Cao Phong cùng Đào Mật đứng dậy rời đi.

Các vị chủ nhiệm, phó chủ nhiệm trong phòng phẫu thuật cũng nhanh chóng tản đi.

Dù sao thời gian đối với mọi người đều rất quý giá.

Trần Thương nhìn Mạnh Hi là người lưu lại cuối cùng, nhịn không được cười nói:

- Mạnh lão sư, không làm cô mất mặt chứ?

Mạnh Hi bất động thanh sắc, đứng yên nhàn nhạt nói:

- Cũng không tệ lắm

Mạnh Hi cảm thấy, chính mình hẳn là cũng có thể chứ?

Nghĩ tới đây, quyết định tìm thời gian thật tốt thử một chút.

Cô cảm giác Trần Thương cho cô dẫn dắt rất lớn, để cô được ích lợi không nhỏ, có khí thế đứng trên cao, rất không tệ

Mạnh Hi nhìn Trần Thương:

- Chủ nhiệm không phải tìm cậu à? Nhanh đi xem là có chuyện gì.

Trần Thương gật đầu, cười rồi chào Mạnh Hi một tiếng, rời đi.

【Đinh! Giết được quái thủ lĩnh viêm màng tim co thắt, nhận được ban thưởng: 1, Lượng lớn kinh nghiệm; 2, Đá cường hóa (khéo léo) x1; 3, Pen kẹp kim (màu lam) 】

Trần Thương lập tức có chút vui mừng

Hai món đồ tốt

【Đinh! Chúc mừng anh, đẳng cấp tăng lên đến cấp 30, điểm kỹ năng + 1.】

Trần Thương vui mừng lấy ra đá cường hóa, nắm ở trong tay, cảm giác được một trận truyền đến tin tức.

【Đinh! Đá cường hóa, thuộc tính: Khéo léo + 1. Nhắc nhở: Dùng để nâng cao tay ghề, sau khi cường hóa, thuộc tính khéo léo của tay anh tăng lên 10% vĩnh viễn, tiếp nhận trang bị tăng thêm.】

Trần Thương ý niệm vừa động, lựa chọn cường hóa tay phải.

Lập tức, Trần Thương cảm thấy một trận mát mẻ truyền đến tay phải, lập tức cảm giác tay phải giống như đang biến đổi

Hình như so với trước kia linh hoạt hơn rất nhiều.

Cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Chương 435: Phó Bản Giải Thi Đấu

Hơi hoạt động, cảm giác càng thêm thuận tiện cùng linh hoạt hơn.

Cái này không sai, là cường hóa vĩnh cửu, mang hay không mang găng tay đều không ảnh hưởng.

【Pen kẹp kim: Màu lam, thuộc tính: Ổn định + 5; chỉ có một thuộc tính ổn định, trong lúc khâu lại dùng Pen kẹp kim giúp đỡ kim càng thêm kiên cố ổn định, giảm đi rất nhiều chỗ kim ngoặt và xác suất trơn tuột! 】

Trần Thương trông thấy trang bị có chút vui mừng, rốt cục dụng cụ phẫu thuật cũng xuất hiện rồi à?

Kim khâu là dụng cụ lâm sàng phổ biến, tần suất sử dụng cực kỳ cao.

Hơn nữa, Pen kẹp kim là dụng cụ lâm sàng duy nhất không thể thay thế

Có ý nghĩa gì?

Trong lâm sàng tuyệt không thể dùng bất luận dụng cụ gì có công năng tương tự để thay thế nó, cho dù dụng cụ này lúc trước kết cấu tương tự cầm kim khâu.

Trừ phi tình huống vạn phần khẩn cấp, cũng có thể dùng thẳng kẹp mạch máu để thay thế, nhưng nhất định phải cẩn thận.

Bởi vì khả năng xuất hiện kẹp không chặt dẫn đến kim chỗ ngoặt trơn tuột hoặc phương hướng bị thay đổi, và xuất hiện tình huống hư hao chỗ kim khâu cùng kim ngoặt, từ đó làm bị thương tới các cơ quan của người bệnh.

Pen kẹp kim xuất hiện, có thể nói là một sự tiến bộ của phẫu thuật lâm sàng.

Trần Thương nhìn thấy trang bị này, trong lòng đắc ý.

Pen kẹp kim cũng đã xuất hiện... Vậy thì kẹp tách rời, kẹp cầm máu, nối lại khí, điện ngưng khí... Còn xa à?

Tốc độ khâu mạch máu của Trần Thương tương đối nhanh, cho nên yêu cầu đối với Pen kẹp kim cũng tương đối cao, mà Pen kẹp kim có ổn định + 5 xuất hiện, đối với Trần Thương mà nói là cực kỳ phù hợp.

Đáng tiếc duy nhất chính là... đá cường hóa kia vì cái sao có thể dùng để cường hóa tay?

Anh không phục

Sau khi gõ cửa, Trần Thương tiến vào phòng làm việc của chủ nhiệm, nhìn thấy Hạ Cao Phong và Đào Mật đều ở bên trong.

Trần Thương gật đầu tỏ ý chào hỏi, sau đó nói:

- Chủ nhiệm Hạ, ngài tìm tôi.

Hạ Cao Phong mỉm cười:

- Tiểu Trần, ngồi trước đi, có chuyện, tôi và chủ nhiệm Đào muốn cùng tâm sự với cậu, nghe thử ý kiến của cậu thế nào.

Trần Thương có chút hiếu kỳ, nhưng mà vẫn ngồi xuống.

Hạ Cao Phong cầm một phần tư liệu trong tay đưa cho Trần Thương:

- Tiểu Trần, câu xem cái này trước đi.

Trần Thương nâng hai tay nhận lấy. Sau khi xem xong, con mắt lập tức trừng lớn.

Giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật động mạch của ngoại khoa Tim toàn quốc

Tim Trần Thương đập nhanh lên, cuộc thi đấu này... Chính mình có thể tham gia à?

Giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật toàn quốc hàng năm đều có, hơn nữa bình thường đều là rất nhiều ngành học, chỉ là thời gian tổ chức không giống nhau.

Tháng năm năm nay, Trần lão đại đã đại diện bệnh viện tham gia giải đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa, còn cầm một giải thưởng ưu tú trở về.

Không thể không nói, kỹ thuật phẫu thuật ngoại khoa đặc biệt là ngoại khoa dạ dày và ruột khoa không tệ, làm cấp cứu đường tiêu hóa, dạ dày, đường ruột, lá lách rất không tệ.

Nhưng... Bình thường tham gia dạng phẫu thuật này đều là bác sĩ chủ trị lớn tuổi, trẻ tuổi giống như Trần Thương chưa có nơi nào tham gia.

Thế nhưng... Trần Thương hết lần này tới lần khác lại rất muốn tham gia

Rất muốn lên đài thi đấu với đám cao thủ kia, rất muốn nhìn xem thế giới bên ngoài lớn đến bao nhiêu.

【Đinh! Phát động phó bản giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật động mạch ngoại khoa Tim toàn quốc! Trong lúc tiến hành phó bản, sau mỗi một lần PK thành công đều sẽ rơi vật phẩm hoặc là kỹ năng! 】

Sau khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, hô hấp càng thêm dồn dập.

Phó bản này nếu không tham gia, đối với mình mà nói, tuyệt đối là một lần tổn thất lớn

Nghĩ tới đây, Trần Thương ngẩng đầu, nhìn hai vị chủ nhiệm, vội vàng hỏi:

- Cái này... Chủ nhiệm Hạ, chủ nhiệm Đào... Tôi có thể tham gia chứ?

Đào Mật mỉm cười:

- Làm sao lại không thể?

Trần Thương chỉ vào điều kiện báo danh:

- Phía trên này viết là phải được bệnh viện đề cử, hơn nữa nhất định phải là thành viên của ngoại khoa tim, hai điều này... Một điều đều rất khó phù hợp.

Bệnh viện đề cử, Trần Thương chắn chắc rằng dựa theo danh sách bác sĩ trong bệnh viện, bác sĩ có kinh nghiệm phong phú có khối người, bác sĩ trẻ một đống lớn, chính mình... Thật sự không tính là cái gì.

Hơn nữa, giải thi đấu kỹ năng hẳn là sẽ không chỉ vẻn vẹn tranh tài một hạng mục phẫu thuật, mà chính mình cũng không chiếm ưu thế, dù sao bây giờ mình nắm giữ kỹ thuật phẫu thuật ngoại khoa tim rất có hạn, chỉ mới có kỹ năng mở buồng tim, đường về sau còn dài mà

Đến mức chính mình cũng không phải hội viên trong hội ngoại khoa Tim.

Hạ Cao Phong trực tiếp nói:

- Cái này đều dễ nói, ta và chủ nhiệm Đào là phó chủ tịch của hội động mạch ngoại khoa Tim tỉnh Đông Dương, cậu muốn vào hội, cái này còn không phải vô cùng đơn giản à?

- Lại nói, bệnh viện đề cử, Tỉnh Nhị viện các cậu nếu như không đề cử thì Đông Đại Nhất viện chúng tôi đề cử cậu, dù sao cậu hai bên đều chiếm phiếu.

Đào Mật nghe Hạ Cao Phong nói, lập tức mặt đen:

- Tỉnh Nhị viện chúng tôi làm sao lại không đề cử, ông đừng hòng cướp người của tôi, tiểu Trần lần này là đại diện Tỉnh Nhị viện chúng tôi dự thi.

Đào Mật đứng dậy, đi đến bên người Trần Thương:

- Tiểu Trần! Lần này cậu phải đại diện Tỉnh Nhị viện tham gia tranh tài, mặc dù... Trận đấu này không phải giải đấu cỡ lớn gì, người quan tâm cũng không nhiều, nhưng đối với người trong vòng chúng ta mà nói cũng là một cái vinh dự, mỗi năm tỉnh Đông Dương của chúng ta đều ở cuối xe, năm nay dù thế nào cũng phải có chút thay đổi mới được

Trần Thương nhìn hai vị chủ nhiệm:

- Vâng Ta muốn tham gia! Nhưng mà... tôi luôn cảm thấy trình độ và kỹ thuật hiện giờ của mình còn chưa đủ.

Đào Mật và Hạ Cao Phong nhìn Trần Thương, mỉm cười:

- Cậu xem ngày tháng, đến cuối năm mới cử hành, chúng tôi chỉ là nhắc nhở cho cậu sớm một chút, tiếp đó trọng điểm sẽ là rèn luyện.

- Sau khi trở về, cậu chuẩn bị một phần thư mời xin gia nhập học hội, chúng tôi sẽ xét duyệt thông qua cho cậu.

Sau khi thương lượng một phen với hai vị chủ nhiệm, Trần Thương rời phòng làm việc, nói thật, cậu hơi có chút mong chờ.

Nhiệm vụ phó bản cỡ lớn như thế này cũng là khó được gặp một lần.

Ngay từ đầu, trong lòng Thương còn không chắc chắn, dù sao các loại phẫu thuật động mạch của ngoại khoa Tim nhiều như vậy, chính mình... Có chút lo âu.

Nhưng thông qua hai vị chủ nhiệm, Trần Thương hiểu rõ, kỳ thật lần tranh tài phẫu thuật này phạm vi không phải cực kỳ rộng, chủ yếu là phẫu thuật mạch máu lớn.

Trần Thương hạ quyết tâm, khoảng thời gian này phải cố gắng nghiên cứu lĩnh vực phẫu thuật một chút.

Sau khi rời khỏi Tỉnh Nhị viện, chuẩn bị trở về bệnh viện, bỗng nhiên có một số điện thoại lạ gọi đến Trần Thương.

Do dự một chút, Trần Thương ấn nghe máy.

Dạng nghề nghiệp giống như bác sĩ này, bình thường trong điện thoại di động sẽ có rất nhiều số điện thoại xa lạ, dù sao anh không có khả năng lưu tất cả số điện thoại của người bệnh trên điện thoại được?

Vì vậy, rất nhiều bác sĩ đều sẽ có hai cái điện thoại.

Một cái điện thoại tư nhân, một cái là điện thoại công việc.

Hơn nữa, với điện thoại công việc, rất nhiều bác sĩ ưa thích dùng loại điện thoại đặc biệt nhỏ, hoặc là điện thoại đen trắng, vẻn vẹn chỉ có thể gọi điện thoại và gửi tin nhắn, cùng loại với điện thoại của người già, bởi vì siêu bền.

Chương 436: Phó Bản Siêu Cấp

- Chào ngài, ngài là Trần Thương, Trần tiên sinh phải không?

Giọng nói của đối phương vào khoảng bốn mươi tuổi, đàn ông trung niên, chất giọng rõ ràng hùng hậu, hẳn là rất khỏe mạnh, đây là hình ảnh Trần Thương cho ra với tư cách một bác sĩ.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Vâng, chào anh, tôi là Trần Thương.

Vương Chí vội vàng nói:

- Trần tiên sinh, chào anh, tôi là giám đốc của địa ốc Trịnh thị tân khu Hải Ngạn - Vương Chí.

- Trịnh tổng để tôi thẩm tra đối chiếu một tin tức với ngài, là vấn đề hoàn thành thủ tục phòng ở.

Trần Thương nghe xong mới nhớ tới chuyện kia.

Lần trước chính anh gọi điện thoại cho Trịnh Quốc Đàm muốn mua bộ phòng ở kia, sang tuần này bởi vì nhiều việc cho nên quên mất chuyện này.

- Nha! Quản lý Vương, ngài tốt.

Vương Chí cười nói:

- Trần tiên sinh, ngài nhìn xem khi nào có thời gian, thuận tiện đến phòng kinh doanh của chúng tôi một chuyến, chúng tôi chứng thực đem phòng...

Trần Thương xem xét thời gian, giờ này đi bệnh viện cũng không có chuyện gì, dứt khoát không đi.

- Bây giờ tôi sẽ qua, ngài chờ một chút.

Trần Thương nói thẳng.

Vương Chí gật đầu:

- Ừm, không cần vội, tới nơi gọi điện thoại cho tôi.

Sắc mặt Trần Thương vui mừng, nghĩ đến việc lập tức sẽ có phòng ở, trong lòng tràn ngập đắc ý.

Thừa dịp Tần Duyệt còn chưa biết, Trần Thương quyết định cho cô một kinh hỉ.

Còn về chuyện tiền bạc... Tiền của Trần Thương bây giờ trước sau có khoảng 300 vạn, nhưng mà... Đến cuối tuần có mấy ca phẫu thuật chỉnh ngực hẹn trước, hẳn là cũng không sai biệt lắm đủ rồi?

Vội vã đi tân khu Hải Ngạn, Vương Chí đã phái người đứng chờ ở cửa ra vào.

Nhân viên công tác trực tiếp đưa Trần Thương vào bên trong phòng làm việc của Vương Chí.

Ngay từ đầu, Trần Thương cho rằng sẽ cực kỳ phiền phức, nhưng không nghĩ tới tất cả đều được giản lược.

Một bên có người chuyên giảng giải các loại hạng mục cần chú ý, việc Trần Thương cần phải làm là ký tên.

Bỏ ra không đến hai mươi phút, Trần Thương đã làm xong tất cả.

Thế nhưng mà...

Trần Thương phát hiện một chuyện, không cần giao tiền à?

Vì sao không có giao tiền, lí lẽ ở đâu?

Trần Thương vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Vương Chí:

- Quản lý Vương, cái này... Tiền giao ở chỗ nào?

Vương Chí lập tức ngây ngẩn cả người, nhưng mà lập tức kịp phản ứng, mỉm cười:

- Trần tiên sinh nói giỡn, đây là phòng ở Trịnh tổng tặng ngài, sao còn cần dùng tiền

Mắt Trần Thương tức trợn tròn:

- Tặng phòng ở cho tôi? Không được không được, quá quý giá

Trần Thương vừa nghĩ tới phòng ở hơn bốn trăm vạn, nói tặng là tặng, lập tức có chút hô hấp không thông.

Đây là 400 vạn, cũng không phải bốn trăm nguyên, nói đưa là đưa.

Vương Chí cười ha ha:

- Trần tiên sinh, về vấn đề tiền, ngài nói với tôi cũng không ích gì! Ngài là bạn của Trịnh tổng, tôi cảm thấy ngài gọi điện thoại nói chuyện với Trịnh tổng có vẻ phù hợp hơn.

Trần Thương nghĩ nghĩ, chính mình nói chuyện với Vương Chí vô dụng, dù sao... Anh tôi cũng là nghe theoTrịnh Quốc Đàm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn thoáng qua Vương Chí, cười nói:

- Vậy thì... Tôi trước tiên gọi điện thoại, quản lý Vương chờ một chút.

Sau khi nói xong, Trần Thương đứng dậy, gọi điện thoại cho Trịnh Quốc Đàm.

Trịnh Quốc Đàm trông thấy điện thoại của Trần Thương gọi đến, nhận:

- Alo? Bác sĩ Trần, chào cậu.

Trần Thương gật đầu:

- Trịnh tổng, chào ông...

Trần Thương lời còn chưa dứt, Trịnh Quốc Đàm lại hỏi:

- Bác sĩ Trần, tôi đã bảo quản lý Vương bàn bạc với cậu, chúng tôi mau chóng trang trí phòng ở, cậu cứ đưa ra yêu cầu trang trí cho quản lý Vương, ở chỗ chúng tôi có đoàn đội chuyên phụ trách việc này.

Trần Thương nghe xong, lập tức đi ra bên ngoài:

- Trịnh tổng, cái này... Quá quý giá, tôi thực sự không thể nhận.

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Bác sĩ Trần, có mấy lời tôi sẽ trực tiếp nói, khi đó cậu khâu cho Nhược Vận, hiện tại khôi phục đặc biệt tốt, Trịnh Quốc Đàm tôi cực kỳ cảm kích

Nói đến đây, Trịnh Quốc Đàm có chút đỏ mặt, mỗi lần nhớ tới mấy vạn nguyên tiền này, hắn có chút không thích ứng:

- Tôi là thật tâm muốn kết bạn với bác sĩ Trần, có thể giúp bác sĩ Trần cũng không nhiều, cậu nói cậu muốn mua nhà, tôi lại bán nhà, đây không phải vừa vặn để tôi trả cái ân tình à? Lại nói, vết sẹo trên mặt vợ tôi còn phải cần cậu đến giúp đỡ nữa

- Vì lẽ đó, chuyện này cậu cũng đừng có khách khí với tôi làm gì, tôi cũng hỏi thăm rồi, bây giờ mỗi lần cậu làm phẫu thuật chỉnh hình giá cả đều lên đến trăm vạn, tôi đây cũng là sớm trèo cao một chút, vạn nhất về sau có công việc gì, tôi cũng tiện mở miệng.

Trần Thương nghe xong:

- Cái này...

Trịnh Quốc Đàm nói tới đây, bỗng nhiên phản ứng:

- Tiểu Trần, cậu bây giờ là biên chế của Tỉnh Nhị viện à?

Trần Thương ừ một tiếng:

- Ừm, vấn đề biên chế vừa vặn giải quyết không bao lâu.

Trịnh Quốc Đàm nói thầm một tiếng:

- Nha... Là thế này à

- Tiểu Trần, như vậy đi, vấn đề phòng ở, tôi tặng cho cậu, cậu chắc cũng lo lắng sợ xảy ra vấn đề, dù sao tuổi trẻ tài cao, không cần thiết bởi vì chút tiền này của tôi mà suy nghĩ thành bộ dạng này, cậu đưa điện thoại cho Vương Chí, tôi nói với anh ta.

Trần Thương đưa điện thoại cho Vương Chí, hai người thông qua điện thoại bàn bạc.

Dường như là đang thương lượng vấn đề hạ giá như thế nào.

Trần Thương nghe thấy cái gì mà phòng trợ cấp đặc biệt, phòng tập thể... Còn có hoạt động hạ giá của thương nghiệp, gói quà mua sắm...

So sánh với Trịnh tổng, Vương Chí nói rất chi tiết rõ ràng.

Rốt cục, không biết qua bao lâu, Vương Chí nhìn Trần Thương, tay ra hiện một cái OK, sau đó trả điện thoại lại cho Trần Thương.

Trịnh Quốc Đàm nói:

- Tiểu Trần, nếu cậu suy nghĩ nhiều như vậy thì cậu mua phòng ở dựa theo ưu đãi đặc biệt đi, hơn nữa là đi theo lộ tuyến mua phòng của đoàn, tôi để công ty mở hoạt động đặc biệt, cậu là hộ khách trúng thưởng...

Trần Thương nghe được lời này như lọt vào trong sương mù, nhưng mà... Không thể không nói... Người ta thủ đoạn thực sự là quá nhiều.

Cuối cùng, Trần Thương vẫn tốn chút tiền.

Bỏ ra một trăm vạn.

Nhưng mà... Cái gì đồ dùng trong nhà, trang trí, các loại phần mềm phần cứng trợ cấp một đống lớn

Trần Thương xem như thấy rõ.

Trịnh tổng đã quyết tâm phải biến 100 vạn này làm ra hiệu quả của mấy trăm vạn, tiếp đó lại còn cho anh.

Sau khi hai người hàn huyên một hồi, Trần Thương coi như thôi.

Cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này, giống như Trịnh Quốc Đàm nói, có qua có lại, huống chi còn là ân tình?

Trịnh Quốc Đàm có ý kết giao, sau này đủ khả năng trợ giúp một phen là được rồi.

Hơn nữa, Trần Thương cũng cảm thấy, có thể nhận biết nhân vật như Trịnh Quốc Đàm cũng không phải chuyện gì xấu.

Từ phòng kinh doanh nhà đất đi ra, Trần Thương và Vương Chí cùng nhau tìm một chỗ ăn cơm tối.

Trần Thương biết rõ, Vương Chí là vì Trịnh Quốc Đàm mới trợ giúp anh, nhưng quan hệ giữa người với người đều cần gắn bó với nhau.

Trước lạ sau quen, một tới hai đi sẽ là bạn bè.

Cho dù Trần Thương biết rõ Vương Chí bởi vì Trịnh tổng mới trợ giúp mình, dù cho chính mình cái gì cũng không làm, anh ta cũng sẽ tận tâm tận lực làm tốt công việc lãnh đạo giao, nhưng mình không có khả năng gặp chuyện gì cũng đều tìm Trịnh Quốc Đàm, có thể kết giao với Vương Chí, sau này sẽ ít đi rất nhiều phiền phức.

Chương 437: Kinh Hỉ

Nhiều thêm một người bạn là nhiều thêm một con đường

Trần Thương không phải một đứa bé, sống trong xã hội này cũng không phải là đơn giản như vậy, người với người kết giao cũng là như thế.

Trần Thương có lòng kết giao, mà trong lòng Vương Chí lại càng vui vẻ, dưới "Tình đầu ý hợp", quan hệ của hai người tự nhiên là nước chảy thành sông.

Sau thời gian một bữa cơm, hai người nâng ly cạn chén, xưng huynh gọi đệ.

Về đến nhà, tâm trạng Trần Thương có chút bành trướng, chỉ một đêm đã giải quyết xong xuôi vấn đề phòng ở, rửa mặt một phen rồi nằm ở trên giường, chuẩn bị cho Tần Duyệt một kinh hỉ, đợi cuối tuần, mang cô đến dạo chơi, thuận tiện thiết kế một hình ảnh tương, chuẩn bị tốt việc thiết kế trang trí cùng đồ dùng nội thất.

Trần Thương cũng biết, trang trí nhà vô cùng tốn kém, vì lẽ đó, lần này, Trịnh Quốc Đàm thật sự đã cho Trần Thương ưu đãi rất lớn.

Nghĩ đến bộ dáng vui vẻ của Tần Duyệt sau khi nhìn thấy phòng ở, Trần Thương cảm thấy trong lòng đắc ý, cảm giác mọi thứ đều đáng giá

Trần Thương cầm lấy điện thoại, gửi một tin nhắn cho Tần Duyệt:

- Buổi chiều hôm nay, anh đã làm một chuyện cực lớn

Tần Duyệt vừa vặn cầm điện thoại, nhìn thấy tin nhắn của Trần Thương gửi tới, lập tức bị dọa đến khẽ run rẩy

Cái tên Trần Thương này... Cũng quá không biết xấu hổ rồi

Đại thẩm... Cô... Thật là đáng sợ?

Nhìn kỹ, phát hiện Trần Thương gửi tin là: một kiện đại thẩm, nhịn không được cười phun ra, cái này, đánh chữ sai cũng quá có hồn.

(DG: "Một kiện đại thẩm" đọc lái sẽ là "một chuyện đại sự")

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt yên lặng trả lời một câu:

- Chia tay đi! Em không muốn làm người thứ ba.

Tiếp đó lại tăng thêm câu:

- Anh bắt em cõng loại công việc táng tận lương tâm này, giờ còn tới nói cho em? Anh muốn để em phát biểu bình luận kiểu gì?

Trần Thương sững sờ, lập tức mộng bức

Chờ đợi khích lệ ở nơi đó?

Hiếu kỳ ở nơi đó?

Tại sao phải chia tay?

Cái gì mà kẻ thứ ba

Trần Thương quay đầu nhìn kỹ câu nói anh ta mới vừa gửi đi, lập tức trợn tròn mắt

Dở khóc dở cười

"Hôm nay, anh đã làm một kiện đại thẩm!"

Con mẹ nó, lỗi chính tả cũng thật đáng sợ.

Nhưng mà, Tần Duyệt khẳng định đã phát hiện.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được gửi một cái sticker chảy mồ hôi:

- Đánh chữ sai. Là chuyện lớn...

Tần Duyệt gửi lại một sticker một đứa bé đầu đội một cái mũ xanh mơn mởn.

(DG: Sticker: nhãn dán)

Trần Thương không nhịn được cười, nha đầu này, quá biết đùa

Tuyệt đối là ba ngày không trêu chọc anh ta là không được

Trần Thương cười hắc hắc:

- Chủ nhật này anh cho em niềm vui bất ngờ.

Tần Duyệt:

- Đại thẩm mang thai? Nhanh như vậy à? Đã có con rồi?

Trên đầu Trần Thương, tất cả đều là hắc tuyến, lập tức hận không thể cầm lấy điện thoại ném thẳng mặt Tần Hiếu Uyên, còn có thể vui sướng tán gẫu hay không.

Dù sao, không dạy con gái là lỗi của cha

Mà lúc này, Tần Hiếu Uyên nhìn con gái bảo bối ngồi trên ghế sa-lon chơi điện thoại, đột nhiên cảm thấy được có chút không thích ứng.

- Hôm nay sao con không đi tản bộ?

Lão Tần nghi ngờ hỏi.

Tần Duyệt sững sờ:

- Nha! Hôm nay con nghỉ ngơi.

Lão Tần có chút chần chờ, hôm nay Trần Thương cũng không trực ban, Tần Duyệt cũng không trực ban, không có chuyện lớn gì, vì sao không tản bộ?

Chẳng lẽ cãi nhau?

Bởi vì cái gì?

Phòng ở à?

Nghĩ tới đây, lão Tần bỗng nhiên biến sắc, đứa con rể này... Mặc dù ngoài miệng nói không tốt lắm, nhưng mà.. Tỉ mỉ nghĩ lại kỳ thật tốt vô cùng, tối thiểu ông vẫn tương đối hài lòng.

Tần Duyệt và Trần Thương cũng có thể xem như trai tài gái sắc, Duyệt Duyệt thật vất vả mới tìm được một người vừa mắt, phải thành đôi.

Không thể để cho bọn nhỏ bởi vì việc phòng ở mà tình cảm ràng buộc không phát triển.

Hơn nữa, Tần Hiếu Uyên cảm thấy tiểu Trần rất tốt, đặc biệt là tiền đồ phát triển.

Nhưng mà dù sao cũng là đứa bé từ trong thôn ra, cũng không dễ dàng, cần phát triển thật tốt, không được bởi vì vấn đề phòng ở mà làm chậm trễ tương lai.

Lão Tần càng nghĩ càng nặng nề, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy không bỏ xuống được.

Nhìn thấy con gái ngồi trên ghế sa lon chơi điện thoại, lão Tần sà vào gần:

- Duyệt Duyệt, lần trước con nói vấn đề muốn mua phòng ở... Ba ba hiện tại cảm thấy rất thích hợp

Tần Hiếu Uyên vẻ mặt thành thật nói.

Ký Như Vân bị lão Tần đột nhiên nói một câu làm cho sửng sốt.

Mà Tần Duyệt cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

- Ba! Ba thật sự cảm thấy phù hợp?

Tần Duyệt một mặt kinh hỉ.

Không nghĩ tới cha cô lại thật sự sẽ đáp ứng

Dù sao đây cũng không phải là số tiền nhỏ.

Nhưng mà... Cô nghĩ sẽ lén lút mua phòng, tuyệt đối mang đến cho Trần Thương một kinh hỉ

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu:

- Ừm, hiện tại ba cảm thấy chúng ta cũng nên mua bộ phòng ở, dù sao tiền đặt ở ngân hàng càng ngày càng tệ, còn không bằng mua phòng ở để bảo quản lâu dài.

- Ngay từ đầu, ba và mẹ con cho là sau khi con tốt nghiệp sẽ muốn đi phát triển ở Bắc Thượng Quảng, nghĩ đến lúc đó, cùng con một bộ phòng ở tại một thành thị gần đó, cho con tiện cơm nước.

- Hiện tại con định cư ở An Dương, ba mẹ cũng cảm thấy hẳn là nên mua phòng ở

Lời này mới nói ra, Tần Duyệt bị lão Tần làm cho cái mũi chua chua.

Nhịn không được ôm lão Tần công, thút thít thì thầm nói:

- Ba, người thật tốt

Lão Tần nhịn không được trong lòng ấm áp, lại càng quyết định muốn mua bộ phòng này.

Hơn nữa, lão Tần cảm thấy, nếu Trần Thương cùng Tần Duyệt thật sự kết hôn, ông mua phòng ở cho hai đứa tuyệt không thua thiệt

Vì sao nói như vậy?

Tần Duyệt gả cho Trần Thương, nhưng hai người đều làm việc tại thành phố An Dương, thời gian ở cùng người nhà khẳng định nhiều hơn so với ở cùng bố mẹ Trần Thương.

Ông cùng với vợ sau này già rồi, cũng không thể ít gây phiền phức cho Trần Thương.

Còn có... Ông chỉ có một cái cô con gái như vậy, về sau tiền ông kiếm được còn để cho ai? Chính mình có thể tiêu? Không phải đều là để cho gia đình Trần Thương à?

Nghĩ thoáng một chút, nhìn lâu dài một chút, ông lưu lại tiền, phòng ở làm gì đâu?

Còn không bằng lấy tiền để cho hai đứa cao hứng một chút, sau này có thể rơi cái tốt cũng không tệ rồi.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên cảm thấy hẳn là nên làm công tác tư tưởng cho vợ một chút.

Như thường lệ, ngày thứ hai đi làm, Trần Thương và Tần Duyệt đều mang tâm sự riêng, luôn muốn cho đối phương một kinh hỉ.

Khi giao ban, hai bên ánh mắt nhìn nhau đều là thần thần bí bí cất giấu nụ cười.

Con người chính là như vậy, khi yêu đương, luôn luôn giấu không được bí mật.

Có tin tức tốt gì hai bên đều muốn cùng nhau chia sẻ.

Tình cảm của Trần Thương và Tần Duyệt còn chưa có công khai trong phòng làm việc.

Hơn nữa, Trần Thương thậm chí còn cảm thấy, loại cảm giác “Trộm tình” này, đặc biệt kích thích

Chỉ là... Lão Trần bên cạnh Trần Thương, ánh mắt nhìn Trần Thương cùng Tần Duyệt là lạ, vô cùng tò mò.

Phải biết, lão Trần đã ở bên Trần Thương gần ba năm, giống như mang theo một đồ đệ, đối với Trần Thương còn không hiểu rõ à?

Chương 438: Tranh Nhau Mổ Chính

Sau khi giao ban, lão Trần thần bí cười cười nhìn Trần Thương, nhìn thấy bộ dáng chột dạ của Trần Thương.

- Lão đại! Ông cũng đã kết hôn... Đừng nhìn tôi như vậy, nhìn làm tôi rất sợ hãi! Cẩn thận tôi nói cho chị dâu...

Trần Bỉnh Sinh một bạt tay vỗ nhẹ đầu Trần Thương:

- Hỗn tiểu tử, tôi đánh chết cậu! Tan tầm đừng vội đi, ăn cơm với tôi, thuận tiện hỏi cậu chút chuyện.

Khoảng thời gian này lão Trần tương đối bận rộn, từ khi chiến tranh lạnh cùng ngoại khoa cấp cứu, lại đến thời kỳ mập mờ hiện tại, lão Trần phẫu thuật càng ngày càng nhiều, hơn nữa đại đa số vẫn là bệnh nhân của ngoại khoa.

Trần Bỉnh Sinh tận mắt nhìn thấy Trần Thương từng bước một đi lên, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Dù sao cậu ta cũng giống như đồ đệ của ông, có thể thành công là vô cùng tốt.

Trần Thương bỗng nhiên cười nói:

- Hắc hắc, lão đại, cùng nhau làm, hôm nay rảnh rỗi, cho tôi làm trợ thủ của ông đi.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy đuổi theo sau Trần Bỉnh Sinh.

Lão Trần thấy thế, hơi sửng sốt một chút, trong lòng lại ấm áp, cười nói:

- Đi thôi.

Kỳ thật, loại tình huống phụ giáo ở bệnh viện này, ba năm đã là tối đa. Bình thường, người mới tới bệnh viện đều được các bác sĩ lão luyện trợ giáo nửa năm một năm sẽ xuống núi, chính mình tự quản lý bệnh nhân.

Lúc này, tất cả mọi người là quan hệ đồng nghiệp, thậm chí đã có chút trở thành quan hệ cạnh tranh, vì lẽ đó quan hệ của rất nhiều bác sĩ và bác sĩ phụ giáo không giống với lão sư chân chính, cũng chính là trong quá trình dạy dỗ, rất ít ai có thể giống như lão Trần, móc tim móc phổi dạy cho Trần Thương.

Đối với người này, trong lòng Trần Thương hiểu rõ, sau khi nhập chức, lão Trần đối với anh coi như không tệ, khi anh kiếm được ít tiền, mỗi ngày đều đi theo lão Trần ăn uống miễn phí, bằng không sao có thể để dành được hai vạn nguyên?

Nếu như nói tiền là chuyện nhỏ, dạy dỗ Trần Thương xử sự làm người, những thứ trong sách vở không có được, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Vì lẽ đó, cho tới nay, tình cảm cùng tình nghĩa của Trần lão đại, anh đều ghi tạc trong lòng.

Trên đường, lão Trần bỗng nhiên cười híp mắt hỏi:

- Gần đây tìm được người yêu rồi à?

Trần Thương cười ha ha một tiếng, cũng không có che giấu:

- Hắc hắc, lão đại, bị ông phát hiện rồi?

Lão Trần cũng ha ha nở nụ cười:

- Chút tiểu tâm tư của cậu, có thể giấu diếm được tôi à?

Trần Thương cười nói:

- Ừm, cũng chỉ vừa mới bắt đầu, không bao lâu đâu.

Lão Trần chậc chậc một tiếng:

- Tiểu cô nương Tần Duyệt không tệ, tính cách hay các mặt khác đều tốt vô cùng, hơn nữa tính cách cậu bình chân như vại, cùng tiểu Tần một chỗ vừa hay bổ sung cho nhau

- Tiểu tử cậu có ánh mắt, nắm chặt thời gian hạ thủ, đây chính là vị trí rể hiền của viện trưởng Tần, sau này tôi còn phải ôm đùi cậu đấy.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Đến lúc đó tôi làm chủ nhiệm, tôi cho ông làm phó chủ nhiệm.

Lão Trần vỗ một cái vào đầu Trần Thương:

- Tiểu tử, tôi nói cậu mập cậu còn đùa à.

- Tôi nghe Chí Tân nói khoảng thời gian này cậu không có đi bệnh viện chỉnh hình?

Trần Thương thở dài:

- Gần đây quá bận rộn, lúc rảnh còn phải cùng lão sư làm phẫu thuật, cuối tuần tôi đi xem phòng ở, bên kia có bệnh nhân tôi sẽ đi qua, trên cơ bản hẹn phải hẹn trước tôi mới đi qua, ngày thường cũng không đi.

Lão Trần nghe thấy Trần Thương mua nhà, lập tức cười nói:

- Mua nhà? Đủ tiền không? Không đủ tôi đi tìm chị dâu cậu lấy cho cậu một chút.

Trần Thương nghe xong vội vàng cười cười, từ chối hảo ý của lão Trần:

- Đủ rồi, đủ rồi, đến lúc sửa xong rồi, cùng nhau đi dạo đi.

Trần Bỉnh Sinh như có điều suy nghĩ nhìn Trần Thương, khuyên:

- Cái kia... Tiểu Trần, cậu đừng vội, cũng đừng quá mệt mỏi, tiền kiếm không xong, kiếm không đủ cũng không sao, cậu còn trẻ. Chờ đến tuổi cậu

thành chủ nhiệm, tiền tiêu không hết.

- Nếu như cậu thiếu tiền, cậu nói với tôi, trong tay tôi cùng tẩu tử cậu có chút tiền dư, tuyệt đối không nên ngượng ngùng.

Trần Thương cười nói:

- Được rồi lão đại, tôi sẽ không khách khí

Lúc này, Trương Chí Tân đi tới, trông thấy Trần Thương cùng với Trần Bỉnh Sinh, lập tức nở nụ cười:

- U! Đều ở đây, tiểu Trần, đã lâu không gặp.

Trần Thương liếc mắt:

- Ngày nào ở phòng phẫu thuật mà không gặp được cậu

Trương Chí Tân lắc đầu, xoa xoa đôi bàn tay, cười nói:

- Cái này sao có thể giống nhau, tôi nói là đã lâu không thấy cậu đến trợ thủ cho tôi.

Nói đến đây, Trương Chí Tân tiến đến bên cạnh Trần Bỉnh Sinh:

- Ai, anh Trần, hiện tại tôi rất thống khổ, đều sắp bị bệnh trầm cảm

Trần Bỉnh Sinh hiếu kỳ hỏi:

- Có chuyện gì?

Trương Chí Tân:

- Tôi nói với anh một việc, bắt đầu từ tháng thứ hai tiểu Trần đi khỏi, tôi cùng cậu ta phẫu thuật, tôi đều không có sờ qua dao phẫu thuật! Anh nói tôi có thể không phiền muộn không?

- Mỗi lần cùng cậu ta phẫu thuật, tôi đều là phụ trợ, ai... thật đau lòng.

Trần Bỉnh Sinh cười lạnh một tiếng:

- Cái nhà tư bản nhà cậu còn không biết xấu hổ nói ra, tiểu Trần còn không phải làm việc cho cậu à

Trương Chí Tân đỏ mặt:

- Tôi đây là truy cầu nghề nghiệp! Tôi cũng có mơ ước có được hay không?

Nói đến đây, Trương Chí Tân cười cười, ánh mắt nhìn sang Trần Thương:

- Hôm nay tôi mổ chính?

Trần Bỉnh Sinh:

- Có thể

Trương Chí Tân nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần à, hôm nay để Trương lão sư tôi phơi bày cho cậu một ít cái gì gọi là kĩ xảo phẫu thuật cao cấp! Thêm một chút kiến thức cái gì là phẫu thuật lớn

Trần Thương cũng hiếu kì, lập tức hỏi:

- Phẫu thuật cái gì?

Trương Chí Tân cười cười, nói:

- Phẫu thuật cắt bỏ tá tràng tuyến tụy, chưa thấy qua đúng không?

Trần Thương gật đầu, thật đúng là anh chưa thấy qua.

Cắt bỏ toàn bộ tá tràng tuyến tụy là loại phẫu thuật cấp bốn, anh thật đúng là chưa tiếp xúc, trong lúc nhất thời cũng có chút chờ mong, nhưng mà... Đối với biểu lộ trang bức của Trương Chí Tân, Trần Thương ngoảnh mặt làm ngơ.

...

Vừa nói chuyện, hai người vừa đi vào phòng phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh bàn giao bệnh án cho Trần Thương.

Cảnh tượng như thế này chính xác là đã sắp hai tháng chưa từng xảy ra, từ sau khi Lý Bảo Sơn làm điều chỉnh, Trần Thương rất ít cùng phẫu thuật với lão Trần.

Trương Chí Tân nghe nói mình mổ chính, lập tức trong lòng vui vẻ, tâm thần thanh thản.

- Tiểu Trần, nhớ kỹ thắt nút bắt ngoéo hút dịch

Trần Thương liếc một cái, tiểu nhân đắc chí.

Lúc này, Trương Hữu Phúc bỗng nhiên đi ngang qua, trông thấy Trần Thương, không biết chuẩn bị đi đâu dừng bước lại, tiến đến.

- Y? Tiểu Trần, hôm nay có phẫu thuật à?

Trương Chí Tân cùng Trần Bỉnh Sinh trông thấy Trương Hữu Phúc, lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm.

Trương Hữu Phúc thấy ba người, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Đều ở đây à, phẫu thuật cái gì vậy?

- Phẫu thuật cắt bỏ tá tràng tuyến tuỵ.

Trương Chí Tân nói, đây là một người bệnh bị ung thư tuyến tụy cần thay thế.

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức tới hào hứng:

- Nha! cậu nói là giường 21 à, tôi cũng rất tò mò đối với tình huống của anh ta, vừa vặn tôi không có chuyện gì... Để tôi đến mổ chính đi.

Sau lưng, đoàn ba người lập tức trợn tròn mắt... Chủ nhiệm, ông sao lại không có chuyện gì?

Chương 439: Thật Xin Lỗi... Là Tôi Đánh Rắm

Nghe thấy chủ nhiệm Trương muốn cướp mổ chính, Trương Chí Tân cảm thấy như muốn hôn mê

Trần Bỉnh Sinh thấy thế, kém chút cười ra tiếng.

Nhìn Trương Chí Tân một mặt như quả mướp đắng, Trương Hữu Phúc cười nói:

- Đừng lo lắng, có tôi đây.

Nói đến đây, Trương Hữu Phúc hạ quyết tâm muốn để Trần Thương biết một chút cái gì gọi là phẫu thuật cao cấp.

Trương Chí Tân nhịn không được trong lòng thở dài một tiếng, sinh không gặp thời, trang bức một chút làm sao lại khó như vậy?

Phẫu thuật cắt bỏ tá tràng tuyến tụy bỏ độ khó vẫn là rất cao, thuộc về giới hạn của tế bào ung thư tại tuyến tụy, không có nhiều người bệnh thay đổi.

Giai đoạn chuẩn bị trước phẫu thuật cực kỳ phiền phức, dạng phẫu thuật này, tối thiểu phải có hai bác sĩ chủ trị lớn tuổi phối hợp lẫn nhau.

Sau khi tiêm vitamin K, chủ nhiệm khoa gây tê tự mình gây tê.

Thời gian phẫu thuật rất dài, cố gắng gây tê để bình ổn, phòng ngừa xảy ra thiếu oxi và huyết áp thấp.

Đồng chí Trương Hữu Phúc hôm nay rõ ràng muốn trước mặt Trần Thương thể hiện kỹ năng, cầm dao phẫu thuật trong tay, ở trên phần bụng rạch một vết cắt hình cung

Tiếp theo từ phía phần sườn bên phải bắt đầu mở miệng, cắt đứt cơ bắp thành bụng, dây chằng...

Đến khi tuyến tụy và tá tràng lộ ra, Trần Thương lập tức trừng to mắt, nhịn không được nói:

- Mẹ nó...

Lập tức ba người ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trần Thương.

Trương Hữu Phúc cho là thao tác của mình chinh phục Trần Thương, bất động thanh sắc mịt mờ cười cười, thế này mới đúng chứ

Trương Chí Tân nhịn không được thở dài: “Mới thế này đã giật mình?”

Mà kỳ thật Trần Thương không phải cảm khái cái này

Mà là anh phát hiện một chuyện kinh khủng.

Đó chính là, anh lại có thể thấy giới hạn xâm nhập của tế bào ung thư

Quá mẹ nó kinh khủng?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy hô hấp của mình đều có chút dồn dập.

Anh thấy rõ ràng phía trên tên của 【tuyến tụy】 cùng 【ống dẫn tuyến tụy】đều có một khu vực màu đỏ.

【Ung thư tuyến tụy; cấp 78, ung thư tuyến tụy chưa khếch tán... 】

Trần Thương thấy phía trên tuyến tụy có một khu vực màu đỏ, có nhiều chỗ là màu lục, chuyện này ý nghĩa là... Khu vực màu đỏ là khu vực đã bị tế bào ung thư khuếch tán.

Mà màu lục thì là tổ chức tuyến tụy khỏe mạnh

Phát hiện này đối với Trần Thương mà nói quả thực là một chuyện cực lớn

Vì sao lại nói như vậy?

Phẫu thuật trị liệu ung thư, bản thân nó độ khó cũng không lớn, mà khó khăn nhất là cái gì? Là đối với phạm vi xâm nhập của tế bào ung thư không xác định được, vì lẽ đó nhiều khi phẫu thuật, trên cơ bản sẽ khuếch trương phạm vi phẫu thuật, ví dụ như ung thư tuyến tụy, khả năng không cần cắt bỏ toàn! Nhưng mà cân nhắc đến tính hữu hiệu của phẫu thuật, trên cơ bản, nguyên tắc phẫu thuật là: Thà giết lầm một ngàn cũng không thể bỏ qua một tế bào ung thư

Bởi vậy, người bệnh ung thư sau khi phẫu thuật, vì giết địch một ngàn tự tổn tám trăm nên thân thể càng ngày càng tệ.

Mà với phát hiện này của Trần Thương, có thể tận khả năng co khu vực phẫu thuật lại, đối với người bện ung thu mà nói, thực sự là có ý nghĩa phi phàm

Nghĩ tới đây, Trần Thương sao có thể không kích động?

Chuyện này đối với bất kỳ người bệnh ung thư nào mà nói đều là một tin mừng

Phẫu thuật tiếp tục được tiến hành, Trương Hữu Phúc không thể không nói là chủ nhiệm, một loạt thao tác thật sự rất có linh tính.

Thuần thục tách rời màng bao ruột và mạch máu, xử lý cửa tĩnh mạch.

Tuyến tụy là cái gì có lẽ rất nhiều người không quá hiểu biết, nhưng mọi người đối với insulin hẳn phải biết?

Tuyến tụy với tư cách là tuyến thể bài tiết insulin, có ảnh hưởng rất quan trọng đối với việc điều tiết lượng đường trong máu của cơ thể.

Nếu như tuyến tụy bị cắt, muốn xử lý bệnh tiểu đường sau phẫu thuật là cực kỳ khó khăn cùng phiền phức.

Dù sao mỗi bộ phận trên thân thể bị cắt đi không phải có thể tùy ý nhẹ nhõm

Đến hiện tại, ruột thừa cũng càng ngày càng có nhiều cảm giác tồn tại.

Thế nhưng mà...

Nếu như phẫu thuật tuyến tụy có thể bảo tồn dù là 20% tổ chức phần đuôi của tuyến tuy, việc khôi phục xử lý sẽ không khó khăn giống cắt bỏ toàn bộ tuyến tụy.

Khác biệt của hai cái thực sự là quá lớn

Thế nhưng Trần Thương nhìn thì nhìn cũng không dám nói chuyện

Anh có thể trông thấy rõ ràng, kỳ thật người bệnh có mười bốn phần trăm tổ chức tuyến tụy không bị tế bào ung thư xâm nhập, nhưng một khi phẫu thuật nhất định phải cắt toàn bộ.

Bởi vì lo lắng tế bào ung thư khuếch tán

Lúc này, trong lòng Trần Thương hỗn loạn không chịu nổi.

Anh tôi muốn nói, nhưng khẳng định không thể nói, có nói cũng khẳng định không ai tin.

Đây là sự thực

Thậm chí dẫn tới họa sát thân cho anh cũng không phải không có khả năng

Làm sao bây giờ?

Có thể làm sao?

Tại thời khắc này, Trần Thương cực kỳ bất lực.

Có lẽ, chỉ có làm cho bản thân trưởng thành, khi làm phẫu thuật ung thư, chính mình mới có thể chân chính phát huy tác dụng của hệ thống được

Nghĩ tới đây, Trần Thương yên lặng nhìn phẫu thuật được tiến hành.

Đủ loại cảm giác xông lên đầu.

Cố lên nha

Trần Thương

Bên trong phòng phẫu thuật, bốn người không lên tiếng, nghiêm túc tiến hành ca phẫu thuật khó khăn, quái vật cấp 70, Trần Thương lần đầu tiên gặp được, cho dù là đối với Trương Hữu Phúc mà nói cũng không thể chủ quan

Ngay lúc này, bỗng nhiên một mùi hôi thối truyền đến

Cách một lớp khẩu trang hướng vọt vào trong lỗ mũi.

Ngay lúc phẫu thuật, mặt Trương Hữu Phúc bỗng nhiên biến sắc

Cái mùi thối này quá quen thuộc.

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc nhịn không được nhíu chặt mi tâm, thân hình lắc một cái

Đường ruột đã nứt ra! ?

Nghĩ tới đây, trên người Trương Hữu Phúc nhịn không được toát ra từng đợt mồ hôi lạnh.

Vạn nhất lúc này đường ruột rạn nứt, đô khó của phẫu thuật sẽ gia tăng rất nhiều.

Thế nhưng bây giờ ông lại thiếu phương pháp, nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc vội vàng nói với Trần Bỉnh Sinh đứng bên cạnh:

- Bỉnh Sinh, nhìn xem chỗ nào bị phá vỡ

Trần Bỉnh Sinh gật đầu, bởi vì ông cũng ngửi được cỗ mùi hôi thối này

Vì sao ruột lại rạn nứt?

Thật quá quỷ dị

Cái này nếu như khiến cho ổ bụng lây nhiễm, tuyệt đối sẽ gia tăng độ khó của phẫu thuật

Thế nhưng mà...

Trần Thương nhìn ổ bụng, lập tức tò mò.

Bởi vì anh căn bản không có phát hiện cái tên màu đỏ nào

Chẳng lẽ là mắt mệt nên nghỉ ngơi rồi?

Đây là lần đầu tiên con mắt nhìn không ra vấn đề, chẳng lẽ là... Cái này mùi thối này làm mờ mắt?

Nghĩ tới đây, Trần Thương tranh thủ thời gian trừng mắt nhìn, vẫn không có trông thấy.

Lần này, Trần Thương luống cuống

Dị năng của mình không thể bị cái mùi thối này làm mờ mắt được?

Ngay khi Trần Bỉnh Sinh chuẩn bị tra xét, bỗng nhiên Trương Chí Tân nhăn nhó lúng túng nói một câu:

- Không có chuyện gì, không phải đường ruột bị phá

Trương Hữu Phúc lập tức ghé mắt:

- Ồ? Chí Tân, ông nói là chuyện gì xảy ra?

Trương Chí Tân khụ khụ một tiếng, nhỏ giọng nói ra:

- Thật ra... Mới vừa rồi là tôi đánh rắm...

Chương 440: Tạp Chí Ngoại Khoa Nước Anh

Trương Chí Tân nói một câu "Đánh rắm" khiến cả phòng phẫu thuật lâm vào một bầu không khí xấu hổ cùng cục diện bất đắc dĩ.

Nhưng mà còn tốt, so với căng thẳng lo nghĩ khủng hoảng vừa nãy đã tốt hơn nhiều.

Ít nhất, người bệnh trên bàn phẫu thuật không có xảy ra vấn đề gì

Mọi người nhịn không được chậm rãi thở dài, tiếp đó lại hít một hơi dài...

Nhưng mà nghĩ đến Trương Chí Tân, một hơi này quả thực là hít tới một nửa đã bị đánh gãy

Thực sự là hít vào không nổi

Ngay cả chủ nhiệm khoa gây tê cũng không nhịn được khụ khụ một tiếng, lén lút ra cửa sau hít thở thông khí

Mẹ nhà nó quá thối

Mùi thối giống bệnh tắc ruột.

Sáng nay ông ăn cái gì vậy? Có thể ăn ra cái mùi này.

Nghĩ tới đây, ngay lập tức một trận tâm tắc.

Mấy tiểu y tá muốn cười mà không dám cười chỉ có thể kìm nén.

Mấy người Trương Hữu Phúc ngược lại là tốt hơn nhiều, đối với mùi thối, bọn họ ngửi nhiều, cũng không thèm để ý chút mùi vị đấy.

Mấu chốt là, cái đánh rắm này... ảnh hưởng quá lớn.

Phải biết, trên bàn phẫu thuật, bất kỳ đồ vật gì đều là thông tin phản hồi.

Thông qua mùi đã có thể biết rõ rất nhiều thứ.

Trương Hữu Phúc hung tợn trừng mắt Trương Chí Tân, Trương Chí Tân ngượng ngùng cười một tiếng.

Nếu ông có hệ thống, lúc này tuyệt đối là có một mảng lớn tin tức 【độ thiện cảm - n】.

Trần Thương rốt cục nhẹ nhàng thở ra, không khí khẩn trương được hóa giải triệt để.

Thì ra không phải mắt anh xảy ra vấn đề

Phẫu thuật tiến hành như thường lệ, công việc của Trần Thương là thắt nút bắt ngoéo, dù sao hai bác sĩ chủ trị lớn tuổi còn đứng bên cạnh, căn bản không tới phiên anh làm.

Ba người đều có kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật thành thạo.

Ca phẫu thuật, có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm, kết thúc mỹ mãn.

Sóng gió nhỏ duy nhất cũng là do Trương Chí Tân gây nên.

Trần Thương cực kỳ lo lắng... Cái đánh rắm này có thể ảnh hưởng đến việc khép lại vết thương cùng với sự hồi phục của người bệnh hay không?

Sẽ không khiến cho ổ bụng nhiễm khuẩn chứ?

Nghĩ tới đây, nhịn không được lắc đầu...

Sau khi phẫu thuật, ba người Trần Thương vô cùng tự giác kéo dãn khoảng cách với Trương Chí Tân, sợ ông lại đánh rắm một cái nữa.

Dù sao tất cả mọi người đều là bác sĩ, biết rõ một vấn đề, đó chính là có thể thả ra một cái đánh rắm thối như thế, tuyệt đối là sẽ thả ra cái thứ hai, cần phải kịp thời kéo dãn khoảng cách.

Trương Hữu Phúc nhìn Trần Thương, chợt nhớ tới một vấn đề, nhịn không được hỏi:

- Đúng rồi, tiểu Trần, cuối tuần sau là niên hội, chuẩn bị thế nào rồi?

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, luận văn đã gửi ra ngoài, nhưng bây giờ còn chưa có thông báo thu nhận, tin tức xác nhận cũng chưa lấy được, thật sự làm anh cực kì nhức đầu.

Sớm biết thế đã không viết văn chương cao cấp như vậy

- Video phẫu thuật đã làm xong, đến lúc đó giảng giải không có vấn đề gì, nhưng mà... Bản phát biểu luận văn thứ nhất đã chuẩn bị xong, nhưng bản thứ hai vẫn còn chưa được xác nhận..., cũng không biết có thể được tuyển hay không?

Sau khi nghe xong, Trương Hữu Phúc lập tức sững sờ:

- Cậu gửi đến chỗ nào? Nếu không tôi giúp cậu thúc giục? Thực sự nếu không được lại để chủ nhiệm Tiền giúp cậu hỏi một chút, xem xem có thể xét duyệt sớm một chút hay không?

- Tôi và chủ biên của ngoại khoa Gan mật Trung Hoa rất quen thuộc, đoạn thời gian trước còn tìm tôi hẹn bản thảo. Mặt khác, ở không ít hợp tác xã trong nước tôi đều có một ít người bạn, tôi giúp cậu hỏi một câu.

Sau khi nói xong, Trương Hữu Phúc cảm giác rất có mặt mũi, dù sao « ngoại khoa Gan mật Trung Hoa » cũng là một tạp chí hết sức lợi hại trong lĩnh vực gan mật.

Nghĩ đến tiểu tử Trần Thương này lòng dạ rất cao, phát biểu của cậu ta chính là trọng tâm tập san. Trong các tạp chí về lĩnh vực ngoại khoa Gan mật trong nước, Trương Hữu Phúc đều có một ít bằng hữu, dù sao bình

thường bên niên hội thường chạm mặt, mọi người một tới hai đi cũng tương đối quen.

Nếu như Trần Thương có hai bản luận văn không tệ, đối với bình chọn này có ý nghĩa to lớn, vì lẽ đó Trương Hữu Phúc mới có thể quan tâm như thế.

Bản thân lý lịch của Trần Thương còn chưa đủ, nếu như nghiên cứu khoa học cũng không được, rất khó được mọi người tiếp nhận và tán thành.

Trần Thương nghe Trương Hữu Phúc nói, tức có chút xấu hổ, nhưng nghĩ đến « cấy ghép lá gan» là do Tần Duyệt tìm thầy của cô Hứa Mặc nhờ quan hệ mới có thể nhanh chóng được xét duyệt, vì lẽ đó, Trần Thương cảm thấy lời Trương Hữu Phúc nói có khả năng thực hiện được

Do đó, ánh mắt sáng lên, cười một tiếng, có chút xấu hổ nói:

- Chủ nhiệm Trương, tôi là gửi cho một tạp chí nước ngoài... Một tạp chí của nước Anh.

Trương Hữu Phúc lập tức sửng sốt, cười cười trêu chọc nói:

- Tiểu tử cậu ánh mắt rất cao, thế nào, chướng mắt tạp chí trong nước của chúng ta à? Kỳ thật hiện tại trong nước chúng ta, rất nhiều ngoại lực không ngừng đề cao ảnh hưởng, rất nhiều cơ cấu thu nhận của nước ngoài càng ngày càng được coi trọng.

- Hơn nữa không ít tạp chí nước ngoài chính là phô trương thanh thế, lực ảnh hưởng chân chính cũng không phải rất lớn, đặc biệt là độ tán thành của các vấn đề ngành nghề, còn cần phải nghiên cứu.

- Tiểu tử cậu vô thanh vô tức, lần sau khi cậu phát biểu luận văn cùng tôi thương lượng một chút, tôi cho cậu một vài đề nghị.

Trương Hữu Phúc nói rất hợp lý.

Hiện tại không ít tập san trong nước phát triển rất không tệ, lực ảnh hưởng đến thế giới cũng càng ngày càng cao, ảnh hưởng cấp lũy thừa mà kéo lên.

Hơn nữa, cũng không phải cứ nghe nước ngoài là đã rất trâu bò, kỳ thật cũng không phải như thế, hơn nữa còn dính đến một cái vấn đề gọi là trình độ tán thành ngành nghề.

Có lẽ có một vài tập san là trọng tâm, hơn nữa ảnh hưởng cũng không thấp, nhưng khả năng về sau phát biểu của cậu đối với trình độ tán thành ngành nghề cũng không phải cực kì cao.

Đây đều là chuyện thường gặp.

Vì lẽ đó, Trương Hữu Phúc mới nói như vậy, hơn nữa, ông cảm thấy tiểu Trần dù sao cũng không có học qua nghiên cứu sinh, trình độ đối với

nghiên cứu khoa học không phải cực kỳ cao, khả năng khi phát biểu, văn chương tồn tại một chút cảm tính, đây đều là điều có thể lý giải.

Trương Hữu Phúc cũng là có hảo tâm muốn trợ giúp Trần Thương

Sau khi nghe xong, Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Vâng, về sau thực sự phải cùng chủ nhiệm Trương liên lạc giao lưu trao đổi.

- Chỗ tôi gửi bản thảo chính là « tạp chí ngoại khoa nước Anh », trước mắt còn không có bất luận tin tức xác nhận gì, khả năng... Phải đợi không biết bao lâu, nghe nói bên đó sơ thẩm phải mất một tháng.

Trần Thương vừa dứt lời, phát hiện bên trong phòng làm việc khi nãy còn vừa nói vừa cười, hiện giờ đã lâm vào một trận yên lặng.

Trương Hữu Phúc bỗng nhiên cảm giác trái tim lập tức giật mạnh, cảm giác giống như nhồi máu cơ tim.

Ngay đến Trương Chí Tân và Trần Bỉnh Sinh cũng liếc nhau, trong ánh mắt tràn đầy ý cười, nhưng chỉ có thể nhịn xuống không cười.

Dù sao... « tạp chí ngoại khoa nước Anh » là tạp chí thuộc top 10 thế giới về lĩnh vực ngoại khoa

Thậm chí so với rất nhiều tạp chí có ảnh hưởng cao còn ra đời sớm hơn, nắm giữ hơn một trăm năm lịch sử, bắt đầu ra đời từ năm 1913, ảnh hưởng cũng tương đối lớn, hiện tại ảnh hưởng đến thế giới trong khoảng bốn phần.

Sau khi Trương Hữu Phúc nghe thấy Trần Thương nói, nhịn không được vỗ trán một cái:

- Tiểu tử cậu làm quá ẩu rồi

- « Tạp chí ngoại khoa nước Anh » đó là tạp chí gì, mặc dù ảnh hưởng không phải cực kỳ cao, nhưng mà.. Có tiếng là khó phát, hơn nữa càng thêm coi trọng thuật thức cải tiến và cách tân, lá gan cậu thật là lớn

Trần Thương lúng túng thở dài:

- Tôi cũng không biết sẽ thành như vậy, sớm biết đã gửi đến «cấy ghép lá gan ».

Câu nói này lại lần nữa làm ba người dở khóc dở cười.

Chương 441: Kinh Ngạc

Trần Bỉnh Sinh cười nói:

- Cậu căn bản không hiểu rõ những tạp chí này, « cấy ghép lá gan » cùng với «tạp chí ngoại khoa nước Anh » là cùng một cấp bậc, nhưng ảnh hưởng lại là rất cao, nhất là trong lĩnh vực ngoại khoa Gan mật, cậu muốn gửi đến chỗ đó, chỉ xét duyệt cũng cần phải mất một năm! Tiếp đó sắp xếp bản thảo mất một năm, đoán chừng năm sau là có thể trông thấy luận văn.

Trương Hữu Phúc cũng cười nói:

- Hai năm trước tôi gửi một bản luận văn, sửa lại bảy lần, cuối cùng vẫn... Bị từ chối nhã nhặn, năm nay tôi thử lại lần nữa.

Trần Bỉnh Sinh thở dài:

- Tôi nếu có một phần văn chương ở « cấy ghép lá gan », khả năng năm nay phù hợp cao không phải là vấn đề lớn.

Đây không phải chuyện gì mất mặt, toàn bộ tỉnh Đông Dương, người có thể gửi luận văn trên « lá gan cấy ghép » chỉ đếm trên đầu ngón tay, người nào không phải là bác sĩ kì cựu. Lúc ấy, tại niên hội, Tiền Lượng được phát một lần đã làm cả niên hội oanh động.

Trần Thương nghe thấy Trần Bỉnh Sinh nói về chức danh, lập tức hiếu kỳ:

- « Cấy ghép lá gan » có thể có nhiều tác giả chứ? Đối với đồng tác giả?

Trương Hữu Phúc gật đầu:

- Có thể, loại tạp chí cỡ lớn thế này, ảnh hưởng tương đối cao, cân nhắc đến mỗi một bản luận văn đều có đông đảo người tham dự, vì lẽ đó mà suy tính hẳn là tác giả có thể là mấy người, tính tác giả thứ hai cũng có thể lấy ra viết bên trong lý lịch của mình, đều rất hữu dụng, nếu như Bỉnh Sinh có một bản trên « lá gan cấy ghép », cho dù là tác giả thứ hai, tăng chức danh có lẽ không phải vấn đề lớn.

Trần Thương nghe xong, lập tức yên tâm, khi đó anh đã ghi Tần Duyệt ở vị trí tác giả thứ nhất, Trần Bỉnh Sinh đặt ở mục đồng tác giả, dù sao... Trần lão đại dù sao cũng thuộc tổ đối chiếu

Lúc ấy, thuật thức phẫu thuật nội soi vết thương tối thiểu, Trần Thương lấy ca bệnh của lão Trần xem như đối chiếu, vì lẽ đó, thuận theo tự nhiên ông trở thành cùng một tác giả.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nói ra:

- Vậy thì không thành vấn đề, lần trước tôi phát biểu một bản « thuật thức phẫu thuật nội soi vết thương tối thiểu » trên luận văn ông chính là đồng tác giả, lão đại ông có phải nên mời tôi ăn cơm hay không?

Trần Bỉnh Sinh nhịn không được cười cười, hỏi:

- Vậy cậu gửi bài luận văn đó trên tạp chí nào?

Luận văn trước sau hai tháng đã được gửi, có thể là tạp chí tốt nào chứ?

Vì lẽ đó Trần Bỉnh Sinh cho rằng Trần Thương chỉ tùy tiện phát biểu một bài luận văn, nhưng dù là như vậy, trong lòng ông cũng rất cảm cảm động.

Trần Thương gật đầu, đương nhiên nói:

- Tôi gửi bài trên « cấy ghép lá gan »

Câu nói này, cực kỳ không đúng lúc

Không sai

Tất cả mọi người sau khi nghe được câu này, lập tức trừng to mắt nhìn Trần Thương, trên mặt viết đầy ngạc nhiên.

Tiếp đó lập tức tối tăm

Trần Bỉnh Sinh ngây ngẩn cả người:

- Cậu nói cái gì? Cậu gửi bài chính là « cấy ghép lá gan »?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ là còn không có thấy tạp chí, nhưng mà cũng sắp rồi, lập tức sẽ được gửi, cũng không biết có thể được đặng lên báo trước niên hội hay không, nhưng mà đã xác nhận là sớm phát rồi

Trần Bỉnh Sinh lập tức hưng phấn:

- Tôi xem một chút được không?

Trương Chí Tân lắc đầu:

- Không có khả năng nhanh như vậy? Trước sau chỉ có hai tháng, làm sao có thể thấy tạp chí? « cấy ghép lá gan » có nhiều bài như vậy mà.

Trần Thương điện thoại ra, mở thông báo xác nhận ra:

- Cái kia, ông xem

Trương Chí Tân xem kết quả các bài « liver-Transplantation », lập tức trừng to mắt, tiếp đó nhìn tên của tác giả phía sau:

- Thông tin tác giả: Trần Thương, tác giả thứ nhất: Tần Duyệt, Trần Bỉnh Sinh, Lý Bảo Sơn; tác giả thứ hai:...

Lập tức Trương Chí Tân vẫn là không dám tin tưởng:

- Cậu... Không phải Photoshop để đùa tôi chứ?

Trần Thương liếc mắt:

- Tôi rảnh lắm hả, đã thấy bài đăng có được hay không, tôi cho ông xem một cái ảnh chụp, chỉ là còn chưa được gửi tới.

Trần Thương mở hình ảnh trang bìa tạp chí cùng trang mục lục và tình hình cụ thể ra.

Lần này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người

Một vẻ mặt xa lạ nhìn Trần Thương.

Trần Bỉnh Sinh thì là ha ha ha cười.

- Mẹ nó, tôi lại có thể phát biểu một bài « cấy ghép lá gan », ngưu bức ngưu bức! Tiểu Trần, giữa trưa chúng ta ăn đồ ăn ngon đi

Trần Bỉnh Sinh là thật cao hứng

Bởi vì một bài viết in trên tập san đỉnh cấp có ý nghĩa thực sự không tầm thường.

Một bài trên « cấy ghép lá gan », trên cơ bản có thể khiến cho Trần Bỉnh Sinh dễ dàng thăng chức lên bác sĩ chủ nhiệm

Tỉnh Đông Dương đều không có mấy bài, đây đối với việc tăng điểm nghiên cứu khoa học của bệnh viện có trợ giúp rất lớn.

Trương Hữu Phúc cùng Trương Chí Tân một mặt kinh ngạc, ao ước, ghen ghét, phức tạp nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động, chậm chạp không nỡ buông ra.

Trương Hữu Phú có chút ao ước được giống Trần Bỉnh Sinh.

Luận văn này là trang đầu

Đến khi thành bác sĩ chủ nhiệm, hơn nhau chỉ ở luận văn, thành quả học thuật gì đó nha.

Khi đó, Tiền Lượng đã có một lần có bài trên « cấy ghép lá gan » đã gây nên một hồi pháo nổ vang trong niên hội.

Trương Hữu Phúc nhìn ảnh chụp của bản xác nhận thông tin, trong lòng trầm xuống, có một loại tâm lý gọi là hâm mộ và ủy khuất bắt đầu sinh ra.

Trương Chí Tân so sánh với chủ nhiệm Trương Hữu Phúc còn ngưu bức hơn nhiều

- Tiểu Trần... Cái này, thương lượng một vấn đề được chứ? Nhìn cậu mới phát biểu luận văn, có thể thêm tên tôi vào tác giả thứ hai hay không? ! cậu gửi bản thảo cho «tạp chí ngoại khoa nước Anh », tôi không muốn tác giả thứ nhất, tác giả thứ hai là được rồi! cậu nghĩ thế nào?

Trương Chí Tân một mặt nịnh nọt nói.

Trần Bỉnh Sinh nhịn không được chế giễu:

- Chậc chậc, làm nũng mà muốn làm tác giả thứ hai à? Quá đơn giản rồi

Trương Chí Tân đỏ mặt một trận:

- Mau cút đi! Ông, cái người no không biết kẻ chết đói

Vào giờ phút này, Trương Hữu Phúc một mặt hưng phấn nói:

- Tiểu Trần! Một bản luận văn này là đủ rồi, một cái quản sự

- « Cấy ghép lá gan » luận văn này tuyệt đối đủ để cậu được bình chọn là quản sự lĩnh vực ngoại khoa Gan mật của tỉnh Đông Dương chúng ta, cậu cũng quá trâu bò

- Cậu mới bao nhiêu lớn đã có thể phát biểu đến « cấy ghép lá gan », tôi đã hơn bốn mươi tuổi... Quá xấu hổ...

Trần Thương cũng có chút ngượng ngùng:

- Cái này, tôi kỳ thật... Là đi cửa sau.

- Thầy của Tần Duyệt là giáo sư Hứa Mặc rất quen thuộc với chủ biên của « cấy ghép lá gan », vì lẽ đó... mới có thể nhanh như vậy đã được phát.

Trương Hữu Phúc nói đến Hứa Mặc, lúc này mới phản ứng được:

- Giáo sư Hứa Mặc... Như vậy cũng dễ giải thích.

- Nhưng mà, « cấy ghép lá gan » cũng không phải đơn giản như cậu nghĩ, cho dù có là người quen, cũng chỉ có thể để luận văn của cậu mau chóng xét duyệt hoặc là thấy bài, nhưng tiêu chuẩn thu nhận một chút không có giảm xuống, ngược lại sẽ càng đề cao, bởi vì tổ biên tập của « cấy ghép lá gan » có một quy định bất thành văn, đối với luận văn duyệt nhanh, yêu cầu phải cực kỳ chất lượng, nếu không sẽ không cho thông qua

Sau khi nói xong, Trương Hữu Phúc nhìn Trần Thương, thật sự là bùi ngùi mãi thôi

- Hiện tại, tôi đều cảm thấy cậu gửi luận văn cho « tạp chí ngoại khoa nước Anh » tám chín phần mười có thể thông qua...

Trần Thương lại càng cười xấu hổ, cái này thật đúng là không dám hứa, dù sao bản luận văn kia là do hai người cậu cùng Tần Duyệt viết, không có thông qua Hứa Mặc sửa chữa.

Đến cùng như thế nào, thật đúng là không biết đâu.

Chương 442: Phẫu Thuật Là Thủ Đoạn, Không Phải Mục Đích

Hôm nay lão Trần rất cao hứng, giữa trưa nhất định phải lôi kéo Trần Thương đi ăn đồ ngon.

Trương Chí Tân cũng muốn đi, thế nhưng, xét thấy hôm nay dạ dày ông tôi không tốt lắm, lão Trần đã cho ông tôi số điện thoại của vị bạn học cũ khoa tỳ vị, hẹn trước lấy số, quyết định xin thuốc cho ông tôi uống.

Bằng không, hôm nay cơm ăn cái gì cũng đừng nghĩ sẽ thơm

Thậm chí sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của toàn bộ tiệm cơm, hoặc là ảnh hưởng đến khẩu vị của tất cả mọi người

Trong ánh mắt u oán của Trương Chí Tân, Trần lớn Trần bé, hai người dắt nhau đi tới một nhà hàng không tệ ăn uống.

Ban đầu còn nghĩ uống vài chén, thế nhưng buổi chiều còn trực ban, buổi tối Trần Thương lại có ca đêm, tự nhiên không thể uống được gì.

Đồ ăn cực kỳ phong phú, hai người vừa ăn vừa cười nói.

Đã qua một đoạn thời gian dài hai người không hề ngồi cùng nhau như bây giờ, vừa ăn cơm vừa tán gẫu.

Trước kia, cả ngày Trần Thương đều theo phía sau lão Trần giống như tùy tùng.

- Tiểu Trần, lần này rất cảm ơn cậu.

Lão Trần cười cười,

- Đến, lấy trà thay rượu, kính cậu một ly.

Trần Thương vội vàng cười nói:

- Lão đại khách khí, ông dạy tôi nhiều thứ như vậy, tôi đều không nói cái gì, đây thì coi là gì chứ?

Nói đến đây, Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Lại nói, ông cũng thật sự tham gia, dù sao đối chiếu ca bệnh, tất cả đều là ông làm.

Lời này nói ra, hai người lại nhìn nhau cười một tiếng.

Trần Bỉnh Sinh cười cười, uống ngụm nước trà, con mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, nhịn không được cười nói:

- Thật sự là đã trưởng thành, ngay từ đầu tôi còn có chút không thích ứng đấy.

- Thói quen có cậu đi theo sau mông, hai tháng này bất thình lình không có, tôi còn không thích ứng nha.

Trần Thương cúi đầu cười cười, không nói chuyện. Ngay từ đầu Trần Thương cũng có chút không quen, nhưng mà đoạn thời gian kia quá bận rộn nên cũng không nghĩ nhiều, vẫn nghĩ tìm thời gian cùng Trần lão đại ngồi xuống ăn một bữa cơm, uống chút rượu, tâm sự nhưng luôn vội vàng không có cơ hội.

Trần Bỉnh Sinh cười nói:

- Bây giờ cậu cũng coi là lực lượng nhân tài của khoa cấp cứu chúng ta.

Trần Thương cười ha ha một tiếng, tiện thể vuốt mông ngựa:

- Đây đều là do lão đại cậu dạy dỗ tốt.

Lão Trần lắc đầu:

- Rèn sắt còn cần tự thân sắt cứng rắn, tiểu tử cậu thiên phú tốt, học cái gì cũng nhanh, nói thế tôi còn có chút hối hận, lại cứ một mực để cậu nán lại ở phòng cấp cứu.

- Cậu trời sinh là bác sĩ ngoại khoa, trước tới nay tôi chưa từng gặp qua ai thiên phú tốt hơn cậu, nếu tôi để cậu tiếp xúc với phẫu thuật sớm hơn một chút, nói không chừng hiện tại cậu đã có thể một mình đảm đương.

- Nhưng mà cho dù là hiện tại, cậu làm phẫu thuật cũng rất lợi hại, bất kỳ phẫu thuật nào vào tay cậu đều thực hiện rất nhanh, hình như luôn có thể nắm chắc đến tinh túy. Nói thật, lúc cậu phẫu thuật ruột thừa cùng phẫu thuật cắt bỏ túi mật cắt bỏ thuật tôi cũng đã thấy, so với ta, cậu làm còn tốt hơn.

Lão Trần đánh giá cực kì cao Trần Thương.

Nhưng mà ngay lập tức, lời nói của Trần Bỉnh Sinh lại xoay chuyển, quay ra nhìn chằm chằm Trần Thương, nói:

- Nhưng mà cậu không thể bỏ gốc lấy ngọn

Một câu nói làm cho Trần Thương ngây ngẩn cả người, có ý tứ gì?

Lão Trần lúc này mới nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Phẫu thuật là thủ đoạn, không phải mục đích, tôi hi vọng cậu hiểu rõ điểm này.

Trần Thương từ trong ánh mắt lão Trần nhìn thấy một loại kiên định thong dong, hơi sững sờ.

Tinh tế thưởng thức mấy chữ “Phẫu thuật là thủ đoạn, không phải mục đích”.

Bỗng nhiên Trần Thương cảm giác được rất nhiều thứ trước kia không xuất hiện giờ lại xuất hiện trong đầu.

Lão Trần tiếp tục nói:

- Mục đích chữa bệnh là cứu người, mà phẫu thuật chỉ là một loại thủ đoạn trị liệu, cậu phẫu thuật rất tốt, tôi thừa nhận đây là thiên phú của cậu, nhưng cậu nhất định phải ghi nhớ, chữa bệnh không chỉ vẻn vẹn có phẫu thuật.

- Tôi muốn nói với cậu những thứ này là để cậu không thể mê mang mà quên đi mục đích chính

- Cậu là một bác sĩ, không phải một thợ thủ công, cậu không phải chỉ cần biết điêu khắc, cậu còn cần phải nhìn xem có cần điêu khắc hay không. Với tư cách là một bác sĩ ngoại khoa, việc cậu cần làm không chỉ là làm tốt một ca phẫu thuật, còn cần phải chuẩn đoán bệnh tật rõ ràng, phân rõ bệnh tật, mạch suy nghĩ về trị liệu phong phú, hoàn thiện phương án trị liệu đồng thời thuật, biết kiến thức trị liệu nội khoa...

- Vì lẽ đó cậu nhất định không thể tự đại, không thể bởi vì làm tốt mấy ca phẫu thuật mà mê mang chính mình, con đường học y dài đằng đẵng, bác đại tinh thâm, thứ cậu cần học tập còn rất nhiều

Lão Trần nói một phen là để Trần Thương cảm thấy mình có chút may mắn, thậm chí là để cho tâm trạng thanh tỉnh.

Chính mình biết làm bao nhiêu loại phẫu thuật rồi?

Nhiều nhất là mười mấy loại, nhưng mà cậu thật sự nắm giữ chắc mười mấy loại bệnh tật sao?

Anh cần phải chú ý đến các hạng mục, phương án trị liệu, vân vân...

Hoàn toàn chính xác, phẫu thuật là công việc anh cần làm tốt. Nhưng mà nếu chỉ làm mỗi phẫu thuật thì anh có thể trở thành một bác sĩ ngoại khoa ưu tú, hay thậm chí trở thành một bác sĩ chủ nhiệm hợp cách không? Chỗ nào để anh chỉ làm mỗi phẫu thuật?

Chẩn đoán bệnh, trị liệu, phẫu thuật, hậu phẫu, thiếu một thứ cũng không được

Làm phẫu thuật tốt sẽ có rất nhiều ưu thế, nhưng ngoại trừ phẫu thuật, thứ anh ta có thể làm càng nhiều

Bất kỳ một bác sĩ lâm sàng nào, không nói đến người khác, nói ngay Cát Hoài, tri thức lâm sàng của anh ta, Trần Thương thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Đương nhiên, cái này cần một quá trình, trong quá trình học tập kỹ năng phẫu thuật, Trần Thương cũng có thể được rất nhiều tri thức chuyên nghiệp, nhưng cũng không thể trở thành một người đơn thuần chỉ phẫu thuật, mà việc phải làm là trở thành một bác sĩ tốt.

Từ chẩn đoán bệnh đến trị liệu, từ phẫu thuật đến hậu phẫu đều cần phải làm tốt.

Dù sao, khi anh trở thành bác sĩ chủ nhiệm, tất cả bệnh nhân, nhân viên phòng ban sẽ ỷ lại vào anh, anh sẽ là bác sĩ chủ chốt của cả phòng ban vậy nên nhất định cần hoàn thiện bản thân.

Vì lẽ đó, y học là con đường không có lối về.

Phải có quyết tâm sống đến già, học đến già

Ăn một bữa cơm mất hai giờ, lão Trần và Trần Thương nói rất nhiều thứ, cũng nói rất nhiều hạng mục cần chú ý.

Mang lại lợi ích không nhỏ cho Trần Thương.

Rất nhiều đều là kiến thức trên sách không có, cũng có rất nhiều điều là cảm ngộ nhân sinh của lão Trần.

Bận rộn từ sáng đến tận trưa, phẫu thuật cấp cứu cho hai người bệnh viêm ruột thừa cấp tính, Trần Thương mổ chính, Vương Dũng trợ thủ.

Làm xong phẫu thuật, đưa tới đưa lui, lại có thêm một cụ già bị nhồi máu cơ tim, trước sau bận rộn đến trưa.

Chuyện như vậy, mỗi ngày đều diễn ra ở khoa cấp cứu.

Chưa nói tới cảm xúc hay cái gì, dù sao khi đưa tới đã rất nguy hiểm.

Bất luận là người nhà hay là bác sĩ, đều đã chuẩn bị trước thật tốt.

Tối nay Trần Thương trực ca đêm.

Trần Thương cảm giác mỗi lần trực ca đêm đều giống như đi thi, mà sáng sớm ngày thứ hai giao ban chính là khi công bố thành tích.

Mà tình huống của người bệnh chính là bài thi của anh.

Chương 443: Uống Thuốc Ngủ Tự Sát

Ca đêm là lúc tốt nhất để khảo nghiệm bác sĩ, độc lập đối mặt với người bệnh, xử lý người bệnh đều cần năng lực cực mạnh.

Giống như lão Trần đã nói, anh là bác sĩ, phẫu thuật chỉ là thủ đoạn. Xét đến cùng, cái anh cần học tập chính là làm như thế nào để cho người bệnh thậm chí là cho người nhà người bệnh một câu trả lời thỏa đáng.

Lúc hơn bảy giờ chiều, Trần Thương dùng lò vi sóng hâm nóng đồ ăn thừa lúc trưa Lão Trần gọi hơi nhiều, không ít món ngon, hai người căn bản không ăn được bao nhiêu.

Trần Thương sợ lãng phí, dứt khoát dùng hộp cơm gói mang về, giữ lại để buổi tối ăn bữa khuya.

Trạm y tá của bệnh viện có hai cái lò vi sóng dùng chung, thứ nhất là để tiện cho người bệnh, thứ hai cũng vừa vặn tiện cho nhân viên y tế.

Bởi vì bình thường lúc cấp cứu sẽ hay gặp phải tình huống là đang ăn cơm được một nửa, bỗng nhiên người bệnh được đưa đến đành phải buông đồ ăn đi làm việc.

Làm xong thì đồ ăn cũng đã nguội.

Vì lẽ đó, lò vi sóng ở bệnh viện trở thành đồ dùng gia dụng được hoan nghênh nhất.

Trông thấy Trần Thương mamg theo đồ ăn đi tới, mấy tiểu y tá của trạm y tá lập tức bu lại.

- Wow, mới ngửi đã thấy ngon rồi, bác sĩ Trần, người gặp đều phải có phần

Y tá Nhạc Nhạc cười hì hì cầm đũa chạy tới.

Hiểu Yến cũng hung hăng hít mũi một cái:

- Có đầu cá kho tiêu

Trần Thương nhịn không được trợn trắng mắt:

- Lỗ mũi của cô nhạy bén quá rồi đấy

Đồ ăn rất nhiều, Trần Thương cũng không muốn ăn một mình, mọi người cũng không để ý, chủ yếu là thích náo nhiệt.

Ước chừng khi hơn chín giờ, chính là thời gian phòng cấp cứu cảnh giác nhất, cũng là thời gian bận rộn nhất.

Phòng cấp cứu bên này vừa vặn hết bận, thì liên tiếp nhận được điện thoại của 120 gọi đến thông báo làm tốt công tác chuẩn bị cấp cứu cho một

người phụ nữ uống thuốc ngủ tự sát.

Trong lòng Trần Thương khẩn trương, lại một lần nữa nâng cao cảnh giác

Trần Thương hỏi:

- Thời gian dài bao lâu

Trung tâm cấp cứu nói:

- Nhiều nhất năm tiếng, khi mẹ của người phụ nữa này đến, cô ta đã hôn mê, hơn nữa, trên người chằng chịt vết thương.

Cúp điện thoại, Trần Thương bắt đầu gấp gáp sắp xếp phòng thẩm tách. Bình thường, đối với những người bệnh trúng độc thuốc ngủ, nếu được phát hiện sau khi dùng thuốc từ sáu đến mười hai giờ hẳn là kịp thời rửa ruột, dù sao cũng chưa hấp thu toàn bộ chất độc.

Nhưng đối với người bệnh đã hôn mê hay người bệnh bị vô niệu cần thiết phải kịp thời chuẩn bị phòng lọc máu.

Sau khi nói xong, Trần Thương vội vàng xoay người nhìn y tá Nhạc Nhạc và Hiểu Yến:

- Có một người bệnh tự sát bằng thuốc ngủ, hiện tại đã hôn mê, tình huống nguy cấp, chuẩn bị rửa ruột.

Nhạc Nhạc thì đi chuẩn bị dụng cụ để rửa ruột, còn Hiểu Yến đi chuẩn thuốc giải độc.

Hai người đều đã ở khoa cấp cứu ngây người hai ba năm, loại chuyện này không thấy mười lần thì cũng tám lần, xử lý cũng coi như là có trật tự, nhanh chóng đã đâu vào đấy.

Ước chừng sau khoảng ba phút, xe cấp cứu lên lao vùn vụt đến, dừng trước cửa ra vào của khoa cấp cứu, bác sĩ và tài xế xe cấp cứu vội vàng đẩy giường đến, đi theo sau là ba người, hẳn là người nhà người bệnh.

Một người phụ nữ tuổi tầm hơn năm mươi khóc lóc đến mức hai mắt phát sưng, bên cạnh là một người đàn ông tuổi cũng tầm năm mươi, vẻ mặt không vui lại có một chút run sợ, trong ánh mắt chứa đầy phẫn nộ, thế nhưng lại trầm mặc không nói không rằng, cực kỳ đáng sợ.

Đi cùng còn có một thiếu niên, tuổi tầm mười bảy mười tám, trên người mặc đồng phục, khuôn mặt hiện đầy lo lắng cùng bất an.

Lúc này, Trần Thương cũng nhìn thấy rõ ràng người bệnh, tuổi không lớn lắm, da rất trắng, nhưng... Cũng có thể nói là trắng bệch, đây là người bệnh đầu tiên khiến anh vô cùng ấn tượng.

Các bác sĩ lôi kéo Trần Thương tới, bắt đầu bàn giao bệnh tình.

- Tình huống hơi phức tạp một chút.

Vị bác sĩ này tuổi cũng không nhỏ, khoảng bốn mươi tuổi, nói một câu làm Trần Thương ngây ngẩn cả người.

Trần Thương hỏi:

- Thế nào?

Bác sĩ đó nói ra:

- Trên người rất nhiều vết thương, bên đùi bị tụ huyết, hơn nữa có nhiều nơi cơ bắp bị đè ép tổn thương, bị vô niệu, cậu chú ý một chút, trước hoàn thiện kiểm tra đi, bằng không... Có khả năng xảy ra vấn đề.

Sau khi nói xong, vị bác sĩ trung niên thấy Trần Thương tuổi cũng không lớn lắm, nói tiếp:

- Chú ý cảm xúc người nhà người bệnh một chút, tình huống... Có vẻ khá phức tạp

Nói xong, cùng hộ lý hoàn tất thủ tục bàn giao rồi gấp gáp rời đi.

Người phụ nữ trung niên đi vào bệnh viện, sau khi trông thấy Trần Thương, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng. Trực tiếp chạy tới, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt

- Van cầu cậu, van cầu cậu, bác sĩ, mau cứu con gái tôi đi, nó mới 26 tuổi

- Van cầu cậu, cậu nhất định phải mau chóng cứu nó, nó còn trẻ

Trần Thương không để ý an ủi người nhà người bệnh vài câu, vội vàng nói với y tá Nhạc Nhạc:

- Đưa đến phòng cấp cứu, nhớ giám sát, lấy máu kiểm tra gấp...

Giao phó xong, Trần Thương nhìn người đàn ông trung niên:

- Anh bình tĩnh một chút, chúng tôi làm cấp cứu trước.

Người đàn ông gật đầu:

- Ừm, làm phiền bác sĩ.

Cùng người đàn ông trung niên nói chuyện Trần Thương mới nhìn rõ, trên hàm răng ông tôi phiếm hồng, hẳn là cắn lợi nên chảy máu, trong mắt tràn đầy tơ máu, hình như cả người ẩn giấu phẫn nộ, chỉ là cỗ phẫn nộ bị anh ta dùng lý trí hung hăng đè xuống.

Trần Thương thấy thế, nheo nheo mắt

Lúc này, thiếu niên kia quay người chạy ra ngoài:

- Đồ chó, con mẹ nó chứ, tao giết mày! Mày đánh chị của tạo thành dạng này, nếu chị của tao làm sao, tao giết cả nhà mày

Người đàn ông trung niên thấy thế, đột nhiên gầm thét một tiếng:

- Mày đứng lại đấy cho tao

Thiếu niên dừng lại, bỗng nhiên thu tay, la lớn:

- Nằm ở trên giường chính là chị của tao

Người đàn ông trung niên nghe thấy, cõi lòng tan nát, vỗ vỗ ngực:

- Đó là con gái tao

Bên trong phòng cấp cứu.

- Giãn đồng tử

- Phản chiếu ánh sáng biến mất.

- Chống phản xạ biến mất

...

- Huyết áp 60/30 mmHg! Còn đang hạ xuống

- Tim đập nhanh hơn! 120 lần/phút

Lúc này, kết quả kiểm tra mẫu máu lúc trước được đưa đến.

Khi nhìn thấy chỉ số creatin kinase, Trần Thương lập tức sửng sốt, 11 vạn

Quá cao

Creatin kinase lên đến mười mấy vạn, nhất định phải mau chóng chuẩn bị chạy thận nhân tạo.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gọi điện thoại cho phòng lọc máu, để bọn họ chuẩn bị máu để chạy thận nhân tạo.

Khi làm kiểm tra, Trần Thương mở miệng người bệnh ra. Nhưng mà, ngay một khắc khi miệng hé ra, lập tức một mùi thuốc nồng đậm truyền đến, trong lòng Trần Thương trầm xuống, đây là đã uống bao nhiêu thuốc chứ?

Ít nhất phải ba mươi đến năm mươi viên.

Hương vị thuốc ngủ đập vào mặt, Trần Thương thấy nhiều trường hợp uống thuốc ngủ tự sát, nhưng mà... Đại đa số đều là giả vờ tự sát, ăn tám, mười viên, chủ yếu hù dọa mọi người.

Còn giống như vậy, ăn đến ba mươi năm mươi viên, thật sự là đã hạ quyết tâm muốn tự sát

Thiếu nữ hai sáu hai bảy tuổi, thế nào lại quyết liệt muốn chết như vậy?

Tình huống người bệnh lập tức trở nên vô cùng nguy hiểm.

Thân thể nhiều chỗ tổn thương, tạo thành Tiêu cơ vân, rất dễ dàng gây nên suy kiệt chức năng thận cấp tính, xuất hiện chứng kali trong máu cao.

Chương 444: Thư Thông Báo Bệnh Tình Nguy Kịch

Lúc này, trạng thái người bệnh cực kỳ không ổn định.

Huyết áp tiếp tục hạ xuống, áp suất cao nhất chỉ có 60, áp suất thấp nhất thì gần 30

Mặt Trần Thương biến sắc, lập tức cho tiêm dopamine tĩnh đẩy, sau khi tiêm 210 gram dopamine, huyết áp lần nữa chậm chạp tăng trở lại, nhịp tim cũng bắt đầu hạ xuống, đến 100 lần mỗi phút.

Toàn bộ phòng cấp cứu tràn ngập không khí khẩn trương

Nhạc Nhạc rửa ruột, Hiểu Yến đang giúp đỡ.

Nhưng mà...

Dù rất cố gắng nhưng Trần Thương căn bản không thể đảm bảo người bệnh có thể cấp cứu thành công.

Bởi vì chỉ đơn thuần uống nhiều thuốc ngủ như vậy đã đủ nguy hiểm, thậm chí còn có thể nguy hiểm tính mạng.

Hiện tại lại thêm Tiêu cơ vân, chứng kali trong máu cao...

Rất nhiều triệu chứng

Tổng hợp cùng một chỗ

Chỉ có một cái kết luận: Người bệnh... Nguy hiểm trùng điệp

Một vấn đề mấu chốt là dục vọng cầu sinh của người bệnh tựa như cũng không mãnh liệt.

Có đôi khi, trong lúc cấp cứu, cái gì cũng có thể gặp qua.

Dục vọng cầu sinh này cũng thực sự tồn tại.

Có lẽ dùng máy móc hiện đại kiểm tra đo lường không ra.

Nhưng mà thực sự là khi cấp cứu Trần Thương cũng đã gặp qua những trường hợp như thế này.

Giống như người đàn ông bị dây thép xuyên qua, nếu như là người bình thường, khả năng tử vong cực lớn.

Nhưng... Cứ vậy mà đại hán kia đã gắng gượng vượt qua.

Có thể trong lòng của anh ta đều chứa gia đình

Có thể ý chí của anh ta so với sắt thép còn cứng rắn hơn.

Nhưng mà.. người tự sát, rất khó nói.

Đều nói y học cứu sống người, Phật độ người hữu duyên.

Kỳ thật, y học cứu sống người còn có một lời giải thích, là y học có thể trị chính là những người không muốn chết, đối với người một lòng muốn chết mà nói, bất kỳ thuốc gì cũng trị không được

Rất nhiều người rõ ràng cảm giác không thể cứu sống nổi, thế nhưng có một loại gọi là dục vọng cầu sinh để họ có thể gắng gượng vượt qua.

Trần Thương cầm thông báo bệnh tình nguy hiểm đi ra ngoài, để người nhà xem xét tình hình và ký tên vào tờ cam kết phẫu thuật.

Người phụ nữ ngồi ở nơi hẻo lánh cuộn mình rơi lệ, thiếu niên ở một góc phẫn nộ phát run, cầm điện thoại bấm bấm không biết đang viết gì, chỉ có người đàn ông trung niên đứng ở đằng xa không nói một lời, phòng cấp cứu không cho hút thuốc, trong miệng ông ta ngậm một điếu thuốc, đầu mút đã bị nhai nát, máu tươi thuận theo đầu thuốc, nhuộm đỏ thân điếu thuốc.

Trần Thương nhìn người đàn ông trung niên:

- Chào anh, đây là... Thư thông báo bệnh tình nguy kịch, để tôi nói cho anh một chút tình huống đi.

Người đàn ông nghe xong, lập tức sững sờ, thiếu chút nữa đứng không vững

Sau khi người đàn ông nghe thấy Trần Thương nói câu này, lập tức ngây người.

Nhưng vẫn ráng chống đỡ tinh thần, nghiêm túc nghe hết lời nói của Trần Thương.

Nhưng mà khi Trần Thương nói ra câu “bất kì lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng”.

Rõ ràng nhìn thấy cơ thể người đàn ông run rẩy, sau đó vội vàng vịn vào bàn trực của y tá, mới không khiến bản thân ngã xuống, thuốc lá đang ngậm bên khóe môi trong lúc lơ đãng bị cắn đứt, cả người giống như mất đi sức chống đỡ.

Sắc mặt Trần Thương thay đổi, lập tức đỡ người đàn ông, quan tâm hỏi:

- Không sao chứ! ?

Người đàn ông vội vàng lắc đầu, gắng gượng nở nụ cười, nhưng vết máu ở khóe môi khiến anh ta trông vô cùng dữ tợn.

- Không có gì, tôi ký tên.

Tuy người đàn ông đã nói vậy, nhưng... tay cầm bút vẫn đang run rẩy, dùng rất nhiều sức lực, mới ký xong tên mình, nhưng khi dùng sức hoặc là quá mạnh, hoặc là quá nhẹ, chỗ mạnh quá khiến giấy bị rách.

Trần Thương vội vàng trở về, liên hệ phòng thẩm tách.

Trước khi xe cứu thương đến phòng thẩm tách đã bắt đầu chuẩn bị.

Bây giờ sau khi nhận điện thoại, nói với Trần Thương:
- Bất kì lúc nào cũng có thể đưa đến đây.
Cấp cứu, phải tranh giành từng phút từng giây.
Trước khi đưa đến phòng thẩm tách, Trần Thương vội vàng nói:
- Tiêm Nikethamide.
Đây là thuốc thức tỉnh, hi vọng... hi vọng có thể đạt được tác dụng nhất định.
Đã dùng đến "Megimide", nhưng người bệnh vẫn không khá hơn.
Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương nói:
- Nối ống tiểu
Nhạc Nhạc vội vàng chuẩn bị.
Trần Thương nói với Hiểu Yến:
- Mannitol lợi tiểu.
Sau khi làm xong hết công tác chuẩn bị, Trần Thương đang định xuất phát, tiến hành một lần kiểm tra cặn kẽ cho cô gái.
Trên cơ thể có nhiều chỗ tổn hại, nhưng vết thương không sâu, máu đã đông lại.
Hai bên đùi đều bị tụ máu, thậm chí... có chút giống thi ban...
Cánh tay, dưới chân, bên trong háng, nách nhiều chỗ bị đè ép tổn thương, đây có lẽ là nguyên nhân chủ yếu của tiêu cơ vân...
Khi đặt ống dẫn vào sâu tĩnh mạch, Trần Thương đã cầm kéo cắt bỏ phần áo.
Nhưng đột nhiên phát hiện
Trước ngực cô gái có khắc mấy chữ không theo quy tắc:
- Tôi là chó của SJ
Chữ không theo quy tắc nào cả
Hoàn toàn không giống tiệm xăm làm ra
Ngược lại giống như khi bị người khác ngược đãi dùng bút máy viết.
Lúc này, Nhạc Nhạc và Hiểu Yến không nhịn được toàn thân run rẩy
Đây là bị ngược đãi?
Bạo lực gia đình?
Hay là gì khác?
Sao lại hung tàn như vậy
Ngay cả Trần Thương cũng không nhịn được run rẩy...
Chẳng trách cô gái này muốn tự sát.
Trần Thương không dám nghĩ, nhưng lại nói với Nhạc Nhạc bên cạnh mình:

- Báo cảnh sát đi.

Nhạc Nhạc ngây người, vội vàng gật đầu:

- Được được

Trần Thương biết, chuyện này đã không đơn giản là vụ án tự sát nữa, có lẽ đã phát triển đến một sự việc nào đó mà bản thân không nên quản.

Vội vàng đưa vào phòng thẩm tách.

Đối phương nhìn thấy Trần Thương đến, bác sĩ trong phòng thẩm tách không nhịn được nói:

- Bác sĩ Trần, hay là anh đặt ống dẫn đi?

Trần Thương gật đầu:

- Được

Từ lần trước sau khi xảy ra chuyện nhà máy hóa công, tin tức Trần Thương lén làm ống dẫn cũng lan rộng, hơn nữa còn được mọi người khen ngợi trên hội nghị.

Mọi người tự nhiên cũng biết đến sự tồn tại của Trần Thương.

Cho nên sau này khi có nhu cầu thẩm tách người bệnh, tình hình khá nghiêm trọng, đều sẽ trực tiếp gọi cho Trần Thương, mời Trần Thương đến thẩm tách.

Trần Thương thành thục bắt đầu thao tác, lúc đang xử lý, đột nhiên một cuốn vở nhỏ từ túi quần rơi ra.

Trần Thương ngơ ngẩn, vội vàng nhặt lên, nói với y tá phòng thẩm tách đứng bên cạnh:

- Lấy găng tay bọc lại.

Cuốn vở không lớn, cỡ lòng bàn tay, vừa khéo có thể dùng găng tay cao su sử dụng một lần bọc lại.

Y tá vội vàng gật đầu chạy đi lấy găng tay.

Mà Trần Thương vội vàng bắt đầu thẩm tách.

Trần Thương bây giờ đã sớm không còn như lúc đầu, trình độ và kỹ thuật, quan trọng nhất là can đảm đã không còn so sánh được với lúc ban đầu nữa.

Dùng lời nói của Tiểu Lâm, bác sĩ Tiểu Trần bây giờ có chút giống chủ nhiệm rồi.

Thẩm tách đặt ống dẫn rất nhanh đã hoàn thành, bắt đầu tiến hành thẩm tách dịch.

Mà lúc này, Trần Thương nhìn thấy mannitol lợi tiểu phát huy tác dụng.

Lúc này cũng bắt đầu công việc thẩm tách cơ.

Tiếp theo...

Có thể phải dựa vào chính người bệnh.

Nhân lúc này, Trần Thương tiện tay cầm cuốn sổ mà người bệnh đánh rơi ban nãy.

Sau khi lật ra, bên trong viết...

- Di chúc.

- Tôi là một cô gái toàn thân dơ bẩn tràn ngập tội ác, có lẽ tôi không xứng ở thế giới này, giãy dụa như loài giòi bọ.

- Không biết bắt đầu từ lúc nào, cuộc sống của tôi trở thành màu đen trắng.

- Có lẽ, rời khỏi là sự giải thoát tốt nhất.

- Bố mẹ, xin lỗi, con không thể tận hiếu.

- Em trai, nghỉ ngơi thật tốt...

- Tôi đi, cả người đầy thương tích, hi vọng kiếp sau, tôi có thể làm một người sạch sẽ.

Nhìn đến chỗ này...

Đầu óc Trần Thương lập tức ngơ ngẩn

Lẽ nào bị cưỡng hiếp? Sau đó tự sát?

Chương 445: Đáng Sợ... Đáng Sợ

Nhưng khi Trần Thương nhìn lại phần cuối lần nữa, nhịn không được da đầu tê dại.

- Em yêu anh, Tôn Ky, nhưng... em không thể thay đổi quá khứ của mình, em mệt quá, gánh vác quá nhiều thứ, em không xứng với anh.

- Anh đánh em, em không oán hận anh, anh mắng em cũng không sao, nhưng... anh không cần sỉ nhục em nữa.

- Em yêu anh yêu đến mức hèn mọn, em cảm thấy bản thân không đáng sống trên đời nữa.

Phía sau còn có rất nhiều rất nhiều.

Nhưng ngày tháng không phải hôm nay...

Trần Thương lập tức ngây người.

Tiếp tục lật về sau mấy trang, Trần Thương không nhịn được nuốt nước miếng.

Cô ấy muốn tự sát không phải lần đầu tiên.

Chỉ là lần này thật sự đã có đủ dũng khí.

Anh cũng biết rốt cuộc sự việc là như thế nào rồi.

Bạo lực gia đình.

Tự sát

Tẩy não

Rốt cuộc là cái gì khiến một cô gái yêu đến mức hèn mọn như vậy?

Có thể so sánh mình với giòi bọ?

Nhìn gương mặt cô gái, không phải quá đẹp, nhưng rất đáng yêu, một cô gái như vậy bạn có thể ra tay được sao?

Nhớ lại cảnh tượng ban nãy ở sảnh cấp cứu.

Trần Thương đột nhiên hiểu ra gì đó

Có lẽ, cái nhà này sớm đã biết là chuyện gì.

Có lẽ họ không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Đến cùng là cái gì đã dung túng người đàn ông?

Trần Thương không hiểu

Nhưng một loại cảm xúc phẫn nộ không ngừng sinh sôi.

Tuy làm một người bác sĩ không nên đưa vào tình cảm như vậy.

Nhưng Trần Thương cũng là người

Nhìn thấy chuyện thê thảm vô nhân đạo như vậy, sao có thể bỏ qua.

Cô gái hôn mê, còn chưa tỉnh lại.

Vào lúc này, Trần Thương vô cùng hi vọng bản thân có thể cứu sống cô gái, thật sự hi vọng như thế

Thẩm tách huyết dịch khá tốn thời gian, sau khi kết thúc, Trần Thương nhìn thời gian, khoảng 2 giờ sáng.

Trần Thương đẩy người bệnh, liên hệ ICU, cần đưa người bệnh qua đó.

Tình huống bây giờ, tuy đã qua khỏi thời kì nguy hiểm, nhưng cần phải cẩn thận giám sát, làm đủ công tác chuẩn bị.

Cảnh sát đang đợi.

Người phụ nữ trung niên đứng đó khóc lóc thê thảm:

- Đều tại tôi, sớm biết đó là tên súc sinh như vậy, có làm thế nào tôi cũng không gả con gái cho cậu ta.

Nhìn thấy Trần Thương đến, cả đám người vội vàng tiến lên.

- Sao rồi?

- Bác sĩ, không sao chứ?

- Bác sĩ! Chị tôi...

Trần Thương thở dài, lắc đầu:

- Còn chưa tỉnh lại, nhưng... các chỉ số đã ổn định, tạm thời không nguy hiểm tính mạng, cần đến ICU giám sát nghiêm ngặt, cụ thể vẫn cần thời gian.

Nghe Trần Thương nói không nguy hiểm đến tình mạng, mọi người không nhịn được thở phào một hơi.

Vào lúc này, Trần Thương xòe tay lấy ra cuốn sổ:

- Tôi tìm thấy cuốn sổ, trên người cô ấy, hi vọng giúp ích cho mọi người.

Trần Thương lấy cuốn sổ ra.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Hai người cảnh sát đứng ở đầu chỉ hơi khựng lại một chút, sau đó cũng giơ tay nhận lấy.

Ngay khi mở ra, nhìn thấy hai chữ “Di chúc”, lập tức trái tim hai người xiết chặt lại

Vật này…. vật này rất quan trọng cho vụ án.

Người nhà của cô gái nhìn cảnh sát, người đàn ông trung niên trước cũng là kinh ngạc một cái, hai mắt nhìn nhìn chằm chằm cảnh sát, mong đợi nói:

- Tôi…. Tôi có thể nhìn cái đó được không?

Hai cảnh sát nhìn nhau, rồi đưa cuốn sổ cho đối phương:

- Ừ…. Nhưng đừng có phá hư, vật này có quan hệ trực tiếp với sự việc của con gái ông.

Người đàn ông gậy đầu, vội vàng nâng hai bàn tay lên, run rẩy mà nhận lấy.

- Được! Được! Được

Một nhà ba người tiếp nhận cuốn sổ, lập tức chụm cúi đầu xem nó.

Chỉ là….

Trần Thương biết rõ, cuốn sổ này chỉ là chứng cứ đối với cảnh sát.

Đối với anh thì nó cũng chỉ là đồ vật không đáng kể.

Nhưng đối với đám người nhà này mà nói, khả năng…. Giống như đang nhận hình phạt…. đang bị lăng trì vậy

Quả nhiên, hai tay người đàn ông lật mở cuốn sổ ra, thận trọng nhìn từng câu từng chữ, mỗi một câu trong đó cứ như có một con dao đang cứa ở trong lòng

Mỗi một câu, giống như có một cây kim đâm vào trong lòng bàn tay

Rất đau

…..

…..

Trần Thương bất lực thở dài, nhiên không có ý định đi an ủi, quan tâm bọn họ, bây giờ còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần phải xử lý.

Mà Nhạc Nhạc và Tiểu Yến có chút sợ hãi nhìn người con gái

Một lúc sau, bác sĩ ICU Trịnh Vĩnh Quân đến, Trần Thương bắt đầu bàn giao lại công việc cho ông, người đàn ông 40 tuổi nhìn thấy như vậy, tức giận đến không thể nào không mắng một tiếng:

- Đồ súc sinh

Con bé vẫn còn nhỏ, vậy mà kẻ nào có thể xuống tay tàn nhẫn đến như vậy

Khắp người chỉ trừ có khuôn mặt và trên cánh tay là không có vết thương, còn ngoài ra đằng sau lớp quần áo đều có vết thương.

Dưới màn hình, các triệu chứng nguy hiểm có thể từng thời từng khắc mà xuất hiện, đêm nay khẳng định phải thức suốt đêm.

Cấp cứu, xưa nay chưa bao giờ dừng lại

Vừa vặn truyền hết nước biển, một lần nữa kiểm tra creatine kinase (CK) gấp.

Mượn chuyện này, Trình Vĩnh Quân đưa người bệnh vào trong phòng chăm sóc đặc biệt, ở đó các thiết bị máy móc đều được chuẩn bị sẵn sàng.

Đêm nay, đối với đám người nhà kia là một đêm ác mộng

Đối với Trần Thương mà nói, những việc này không phải là chưa từng gặp qua.

Ngay cả hội chứng tiêu cơ vân, Trần Thương cũng từng thấy qua rồi.

Uống thuốc ngủ tự sát, Trần Thương cũng đã gặp và xử lý qua.

Nhưng mà….

Việc bạo lực gia đình

Bạo lực gia đình nghiêm trọng như vậy, Trần Thương là lần đầu thấy qua.

Mỗi lần nhớ lại những dòng chữ được ghi chép bên trong cuốn sổ là bản thân liền tức giận, trong đầu tái hiện lại những hình ảnh tội ác tày trời, Trần Thương cảm thấy kẻ phạm tội kia cần phải nhận hình phạt thích đáng.

Nhưng dù sao, anh cũng chỉ là một bác sĩ chứ không phải quan toà.

Dù cho tên tội phạm kia có nằm trên bàn phẫu thuật, anh phải làm bổn phận của người bác sĩ, tận tâm tận lực chữa trị cho anh ta.

Giờ khắc này, Trần Thương cảm giác được, với tư cách một người bác sĩ điều khó khăn nhất, có lẽ không phải là kỹ thuật hay trình độ.

Mà là nhìn thấy thăng trầm của cuộc sống, nhưng lại không thể hành sự theo cảm tính của mình.

Đây là một sự bất đắc dĩ.

Có lẽ…..

Nếu trời có tình trời cũng già

Con đường đúng đắn trên thế gian rất thăng trầm.

Giây phút này, Trần Thương đã hiểu rõ ý nghĩa sâu sắc của câu nói này.

….

….

Trần Thương đợi ở phòng chăm sóc đặc biệt tới 5 giờ.

Trong đó, có vài lần tim cô gái đột ngột ngừng đập, cũng may cấp cứu kịp thời mới sống sót được.

Trần Thương nhìn trên máy đếm nhịp tim nhảy lên đường cong, hình như đây chính là tâm hồn yếu ớt của cô bé này.

Trần Thương cảm giác vào giờ phút này, cô bé so với mình nhỏ hơn một tuổi đang nằm trên giường này đây, tựa như một con thỏ với linh hồn bị nhốt lại, không thể chịu tra tấn thêm một khắc nào nữa, cô đang trốn tránh, vì lý do đó…. hiện tại cô vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc sau nhận được cuộc điện thoại cấp cứu, Trần Thương cùng Trịnh Vĩnh Quân rời đi trở lại phòng cấp cứu.

Lúc này, cấp cứu có thêm một người bệnh mới đến.

Trần Thương lại bắt đầu công việc bận rộn.

Đêm nay, Trần Thương đặc biệt sợ mình sẽ rảnh rỗi.

Bởi vì khi mỗi khi anh rảnh rỗi, anh sẽ nhịn không được mà nghĩ đến chuyện kia.

Người nhà của cô bé kia vẫn còn lo lắng chờ đợi ở trong đại sảnh, người đàn ông trung niên tinh thần sa sút tựa người ở trên tường, hai chân bất lực không thể chống đỡ, trượt xuống ngồi xổm dưới đất, sau đó ngồi thẳng lại đem hai chân dang ra và tựa đầu vào bờ tường lạnh lẽo.

Trong mắt ông thể hiện sự liên nghị, có lẽ ông đã quyết tâm: Con mình không thể chết được

Thiếu niên mười bảy tuổi đang khóc tựa như đứa bé ba tuổi, cậu nhóc vò đầu bức tóc, còn người phụ nữ thì trầm mặc ít nói, không biết phải làm sao.

Một cảnh sát đã rời đi, một người khác thì nhìn cậu thiếu niên, như sợ cậu ta xúc động sẽ làm ra cái loại hành động không đáng có.

Chương 446: Mất Trí Nhớ Chọn Lọc

Vào lúc chín giờ sáng, chủ nhiệm Lý Bảo Sơn của khoa cấp cứu chính thức mở đại hội xem bệnh, nhằm giúp giải quyết vấn đề của cô gái.

Bác sĩ nội khoa thần kinh đề nghị hãy làm MRI và biến động điện não đồ (EEG), để nhìn xem có tồn tại bệnh thần kinh hay không, bởi vì loại tình huống này quả thật không thể bỏ qua.

Sau khi xem creatine kinase buổi sáng, chủ nhiệm nội khoa thận nói rằng trường hợp này không phải là bị suy thận, và tình hình bây giờ không nguy hiểm cho lắm, và tiêu cơ vân…. không quá nguy hiểm, có lẽ nhờ lọc máu kịp thời.

….

Sau khi mọi người đưa ra ý kiến, quyết định sẽ đưa cô gái đi kiểm tra lại.

Nhưng!

Lại có biến động khiến cho mọi người đều ngạc nhiên.

MRI xuất hiện ngắn ngủi làm đầu bị thiếu máu não, có thể sẽ tạo thành tổn thương như não không thể hồi phục, biến động EEG xuất hiện bất thường cùng với hình sóng kỳ lạ.

Việc này rất kỳ quái.

Chủ nhiệm nội khoa thần kinh - giáo sư Đỗ nhìn thấy sự việc diễn biến như vậy, lập tức sửng sốt một chút, sau đó mới ung dung chậm rãi nói một câu:

- Cái này…. Phải tuỳ thuộc vào chính người bệnh-

Lời này vừa nói ra, lập tức những người xung quanh đều nhìn về phía giáo sư Đỗ.

Lúc này, chủ nhiệm Đỗ đã gần 60 tuổi mới chậm rãi nói một câu:

- Tôi đã gặp qua loại sóng này rồi, mọi người nghe tôi nói một chút, nhưng đừng coi là thật, bởi vì những gì tôi nói có khả năng rất vô lý nó không có trong thống kê, càng không thấy y học có chứng cứ chứng minh, việc này vẻn vẹn chỉ có hồ sơ ghi chép lại nó.

Mọi người đồng loạt gật đầu, này gọi là tiếp thu kinh nghiệm y học.

Giáo sư Đỗ nói:

- Hiện tại sọ não bị tổn thương tại Thuỳ trán, tạo thành vết thương chí mạng, sau khi tỉnh lại có thể tính tình sẽ thay đổi, hoặc là có khả năng sẽ

biến thành bệnh tâm thần

- Nhưng mà... cũng còn có khả năng ký ức nhất định sẽ bị rối loạn, hay nói ngắn gọn là mất trí nhớ.

- Thế nhưng, có thể tỉnh dậy hay không, phải phụ thuộc vào cô gái này, hơn nữa, hình sóng của EEG này, có thể thấy được chức năng của EEG không có vấn đề, hình sóng bất thường này có thể cho là đang bảo vệ bản thân.

- Nói thẳng ra, con bé có thể không muốn sống nữa, nhưng mà cơ thể thì trái ngược lại, bây giờ cái hình sóng này cho thấy cơ thể của con bé đang giãy giụa, muốn tỉnh lại.

Sau khi nói xong, tất cả mọi người tại nơi này đều rời vào trong trầm mặc.

Cuối cùng giáo sư Đỗ lại nói:

- Mọi người chờ đi, có thể tỉnh lại hay không thể tỉnh lại, tất cả là dựa vào con bé.

Một câu nói đẩy tất cả hy vọng đều đặt vào chính cô gái.

Có lẽ, cô không muốn tỉnh lại nữa.

Hoặc có lẽ cô sẵn sàng tỉnh lại với một diện mạo mới.

Trần Thương làm việc đến hết đêm.

Cả khuôn mặt tràn đầy vẻ tiều tụy.

Tâm trạng không tốt.

Sau khi giao cả và thảo luận xong, Trần Thương chuẩn bị đứng dậy đi đến phòng ICU, đi xem tình hình người bệnh một chút.

Nhưng lại bị Tần Duyệt kéo lại.

Trần Thương quay người nói:

- Có chuyện gì vậy?

Tần Duyệt nhìn thấy Trần Thương như thế này, thở dài:

- Đi đến phòng trực ban ngủ một lát đi, em mua cho anh bữa sáng, ăn rồi ngủ một lát, có chuyện gì em gọi anh.

Trần Thương nhìn thấy sự lo lắng trên mặt Tần Duyệt, mỉm cười nói:

- Được rồi. Anh không có chuyện gì, anh chỉ là muốn đi xem có chuyện gì hay không thôi.

Tần Duyệt nghe anh nói xong mới yên tâm mỉm cười nói:

- Ừm, anh đi nghỉ một lát đi.

Thật ra, dù sao tuổi cũng còn rất trẻ, rất dễ ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Nhưng mà, có đôi khi, chuyện này với tuổi trẻ không có một chút liên quan nào với nhau.

Nhưng thật sự... Trần Thương cũng không hiểu.

Ngủ một giấc đến giữa trưa, sau khi dọn dẹp một lúc, Tần Duyệt mang đến một hộp cơm giữ ấm, một món mì thanh đạm, rất có cảm giác thèm ăn.

Đột nhiên cảm giác hạnh phúc thực ra rất đơn giản.

Tần Duyệt cũng ấm lòng ngồi cạnh Trần Thương.

- Mau ăn đi.

Trần Thương ừ một tiếng.

Nói thật, so với Trần Thương, lúc Tần Duyệt nhìn thấy cô bé kia, càng cảm thấy rung động hơn.

Dù sao cũng là một cô gái nhỏ, loại cảm giác này lại càng dễ đưa vào trong lòng.

Đây là cái gọi là đồng cảm.

Lúc ăn cơm, bỗng nhiên điện thoại Trần Thương vang lên.

- Bác sĩ Trần, người bệnh kia đã tỉnh

Người gọi điện thoại đến là một y tá ICU, khi người bệnh vừa tỉnh lại thì y tá ngay lập tức thông báo cho Trần Thương.

Trần Thương vội vàng để đũa xuống:

- Được rồi, tôi đến ngay lập tức.

Cúp điện thoại, Trần Thương có chút mừng rỡ, nhìn Tần Duyệt:

- Cô ấy tỉnh rồi

Mắt Tần Duyệt cũng sáng lên:

- Đi thôi, đi nhìn một chút.

Bây giờ đã là giữa trưa, tất cả mọi người tan tâm, cũng chỉ có bác sĩ trực ban ở lại.

Trần Thương cùng Tần Duyệt vội vàng đi tới phòng giám sát, sau khi đi đến, phát hiện cô gái đang nằm ở đó.

Trên máy theo dõi, tất cả số liệu đều bình thường.

Cô gái cũng mặt đầy tò mò nhìn Trần Thương cùng Tần Duyệt.

- Xin chào... Các người là?

Giọng cô gái nhẹ nhàng yếu ớt Trần Thương nhẹ nhàng nói ra:

- Tôi là Trần Thương, bác sĩ khoa cấp cứu bệnh viện tỉnh Nhị viện.

Người phụ nữ xoa xoa đầu:

- Tôi sao lại bị thương thành như thế này? Tôi không có một chút ấn tượng nào về chuyện này cả?

Trần Thương sững sờ, đây là... Mất trí nhớ?

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Cô tên là gì?

Người phụ nữ thở dài:

- Tôi tên là Hà Á Ly.

Trần Thương hơi khựng lại, sắc mặt vui mừng, còn có thể nhớ kỹ

- Vậy cô có nhớ tại sao cô bị thương không?

Người phụ nữ không thể suy nghĩ được gì, nhanh chóng lắc đầu:

- Tôi không biết, tôi cảm giác bản thân mình đã quên rất nhiều thứ.

Trần Thương bỗng nhiên hít sâu một hơi, hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác.

Anh phát hiện, trí nhớ của người phụ nữ, kinh nghiệm học tập, trí ngớ dài hạn không có bất cứ vấn đề gì, chỉ duy nhất, những thứ được ghi chép trong cuốn sổ về - anh ta-là quên mất.

Mất trí nhớ, nhưng lại là mất trí nhớ có chọn lọc

Phát sinh trên người người khác Trần Thương thật không dễ phán đoán

Nhưng mà...

Ở trên người phụ nữ, có lẽ là lựa chọn thích hợp nhất cho người phụ nữ đi?

Mất trí nhớ có chọn lọc là gì?

Mất trí nhớ có chọn lọc là khi một người nào đó bị kích thích mạnh về tình thần hoặc là não bộ bị tổn thương và sau này tổn thương đó không thể phục hồi, quên đi người nào đó hay một việc nào đó không muốn nhớ đến, đây chính là thái độ trốn tránh không muốn nhớ rõ.

Hơn nữa, chứng mất trí nhớ có chọn lọc đang được nghiên cứu một cách có hệ thống cả trong nước và ngoài nước, và dự kiến sẽ được áp dụng cho các phòng khám trong tương lai.

Tuy nhiên, Trần Thương cũng không thể chắc chắn, anh nhanh chóng liên hệ với giáo sư Đỗ ở khoa thần kinh, Lý Bảo Sơn ở khoa cấp cứu.

Lúc này, giáo sư Đỗ ở trong nhà ăn cơm, sau khi nhận được điện thoại, lập tức bỏ bát đũa xuống, nói với chồng mình:

- Chút nữa ăn xong anh dọn dẹp nha, em đến bệnh viện có việc.

Sau khi tất cả mọi người đã tập trung đông đủ ở ICU, nhìn tình trạng của cô gái.

Sau đó làm các xét nghiệm có liên quan.

Sau một hồi, giáo sư Đỗ nói một cách khẳng định:

- Chắc chắn là hội chứng mất trí nhớ có chọn lọc.

Sau khi nói xong, Đỗ giáo sư quay người:

- Nhưng có lẽ không phải chuyện gì xấu, kịp thời liên hệ với gia đình đi.

Hoàn toàn chính xác

Đối với người phụ nữ mà nói, có lẽ quên quá khứ là lựa chọn tốt nhất.

Vết thương trên cơ thể đều có thể chữa trị được, nhưng duy nhất vết thương về tình thần là không thể nào xoá nhoà.

Chương 447: Mọi Chuyện Đều Sẽ Tốt

Hiện tại rất tốt.

Vết sẹo lớn trong tim cô gái đã bị lãng quên, có lẽ đối với một cô gái hai mươi sáu tuổi mà nói, nên là dưỡng tốt thân thể, bắt đầu một cuộc sống, sinh hoạt mới.

Đây cũng là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên, chuyện này cần phải nói chuyện và liên hệ cùng gia đình, thậm chí có khả năng cảnh sát sẽ vào cuộc.

Trần Thương quay người nhìn cô gái, cười nói:

- Nghỉ ngơi thật tốt, trong phòng giám sát đặc biết sẽ không cho gia đình đến thăm, vậy nên chờ sau khi cô ổn định lại, chúng tôi sẽ tiến hành điều chỉnh.

Người phụ nữ cười nói:

- Cảm ơn bác sĩ, nhưng... Có thể tiêm cho tôi một liều thuốc giảm đau hay không, tôi cảm thấy rất đau, trên người tôi sao lại có nhiều vết thương như vậy, có phải là bị tai nạn xe hơi không?

Lý Bảo Sơn trở lại phòng cấp cứu với Trần Thương và những người khác, bắt đầu liên hệ người nhà bệnh nhân.

Các thành viên trong gia đình đã một đêm không ngủ, vừa về đến nhà đã nằm xuống, còn chưa kịp nghỉ ngơi, thì nghe tin con gái tỉnh lại.

Lập tức vội vàng chạy đến.

Sau khi người đàn ông trung niên bước vào, Lý Bảo Sơn mới nói:

- Cô ấy bị mất trí nhớ.

Một câu làm người nhà ngây ngẩn cả người.

Lý Bảo Sơn tiếp tục giải thích:

- Nhưng mà, giá đình yên tâm, cô ấy chỉ là mất trí nhớ có chọn lọc, đối với gia đình đều nhớ rõ ràng, nhưng mà... Đối với chồng của cô ấy, những chuyện đã xảy ra, đều đã quên.

- Thậm chí cô ấy còn không nhớ tại sao mình bị thương... những chuyện như vậy đều không nhớ rõ.

Một câu nói, làm cho ba người vừa mừng vừa sợ.

Đây không phải chuyện xấu

Tất cả mọi người đều biết

Người đàn ông không nhịn được hỏi:

- Cái kia... Thân thể con gái tôi thế nào rồi?

Sau khi Lý Bảo Sơn cân nhắc một lúc, mới nói ra:

- Hiện tại xem ra, đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng mà hội chứng tiêu cơ vân, và thân thể tụ huyết, cần một quá trình trị liệu tương đối dài, nhưng mà, cũng không phải rất nguy hiểm.

Người đàn ông nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên.

Lúc này, cảnh sát cũng tới, sau khi đi đến nhìn Trần Thương rồi nói:

- Cảm ơn anh, đồng chí, hiện tại chúng tôi đã lập hồ sơ vụ án, cuốn sổ của anh, cùng giấy chứng nhận tàn tật đã hỗ trợ chúng tôi rất nhiều, lãnh đạo cấp trên đối vụ án lần này rất coi trọng, nhất định sẽ nghiêm ngặt xử lý

Sau đó, Trần Thương nữ nói lại một lần bệnh tình của cô gái cho cảnh sát.

Người nhà của cô gái cũng đã bắt đầu liên lạc và thương lượng với cảnh sát.

Hi vọng cô gái có thể không ra tòa, phòng ngừa những chuyện này tạo thành sự tổn thương cho cô.

Nhưng đồng chí cảnh sát cũng không quyết định được.

Chỉ có thể trở về cùng cấp trên thương lượng lại.

Buổi chiều lúc ba giờ, giá đình của người phụ nữ tìm đến, nhìn Trần Thương rồi nói:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi muốn chuyển viện.

Trần Thương sững sờ:

- Chuyển viện? Chuyển đi chỗ nào?

Người đàn ông thở dài, thật vất vả mới giữ được khuôn mặt tươi cười:

- Cảm ơn ông trời, đã cho Lỵ Lỵ một kết quả tốt như vậy, chúng tôi không muốn để con bé sống tiếp ở lại thành phố này, muốn mang theo nó đi đến phía nam, đi đến một nơi không có người nhận ra chúng tôi, sau đó bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau khi nói xong, người đàn ông ngồi ở đằng kia, ánh mắt kiên nghị:

- Tôi để con gái đi cùng vợ, còn tôi sẽ không đi, ta muốn ở lại, đòi lại công bằng cho con gái tôi

- Những vết thương của con gái tôi, máu của nó cũng không thể chảy vô ích

- Tôi sẽ thay con gái tận mắt nhìn cái tên cầm thú kia nhận sự trừng phạt của pháp luật

---

Nam tử nói rất nhiều, Trần Thương gật đầu.

Sau khi Lý Bảo Sơn đến, cân nhắc nửa ngày, cũng đồng ý yêu cầu của người đàn ông, Trần Thương ký tên một loạt các giấy tờ cảm kết sau khi phẫu thuật, cho phép xuất viện.

Sau đó.

Một tháng sau, trong thời gian theo dõi giai đoạn sau của căn bệnh, Trần Thương biết gia đình của cô gái đã chuyển đến Trùng Khánh, thông qua ảnh chụp có thể nhìn thấy, cô gái cười rất vui vẻ.

Khi nhìn thấy tin tức, Trần Thương cũng nhìn thấy người bị hiềm nghi phạm tội Tôn Mỗ bị phán án hình, chỉ là... Khi đang ngồi tù, bị bệnh tâm thần, sau đó thì cũng không biết rõ nữa.

Tận đến vài chục năm sau, cô gái lần nữa trở về nơi này, mang theo một bé trai, cực kỳ giống cô.

Chỉ là lúc này, Trần Thương đã không có ở bệnh viện Tỉnh Nhị Viện tiếp đãi cô.

Khi đó Vương Dũng đã trở thành phó chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Cô gái dùng điện thoại của Vương Dũng gọi cho Trần Thương, nói với Trần Thương một tiếng cám ơn, trí nhớ của cô đã khôi phục, nhưng cô cũng đã thoát khỏi.

Cô có một gia đình hạnh phúc, có một người chồng yêu cô, và có một cậu con trai rất đáng yêu...

Sau khi Trần Thương biết chuyện của người phụ nữ, rồi mỉm cười.

…

…

Buổi sáng thứ bảy, hôm nay "bệnh viện chỉnh hình Chí Tân" đã hẹn xong phẫu thuật, có năm tiểu cô nương muốn biến thành đại cô nương, vì thế Trần Thương đi tới bệnh viện rất sớm.

Hai tháng này, cơ sở thiết bị của không có quá nhiều thay đổi, nhưng bên trong cũng đã có một chút ít biến hóa.

Hiện tại, "Chuyên gia Trần giúp người trở nên xinh đẹp" đã xây dựng trở thành đại cương tuyên truyền chủ yếu của bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, Trần Thương ở bên trong phạm vị một triệu chuyên gia chỉnh hình này kia cũng có chút danh tiếng.

Thành phố An Dương, phạm vi chỉnh hình không lớn, lúc này Trần Thương nhanh chóng nổi lên, nháy mắt đã lọt vào tầm mắt rất nhiều người.

- Bác sĩ Trần đến sớm vậy

- Bác sĩ Trần buổi sáng tốt lành

- Bác sĩ Trần bữa sáng của ngài.

Trần Thương vừa đến bệnh viện chỉnh hình, một dàn nữ tiếp tân xinh đẹp hòa mình cùng đứng trước sảnh cúi đầu chào, hormone thanh xuân tự nhiên bốc cháy không kiêng nể gì cả.

Trần Thương cười cười với mọi người, nói một tiếng buổi sáng tốt lành.

Hiện tại Trần Thương, sớm đã xưa đâu bằng nay, là người đứng đầu bảng của toàn bộ bệnh viện chỉnh hình Chí Tân.

Từ Nhu như thế nào cũng không nghĩ tới, mấy tháng trước kia Trần Thương còn bình thường ngây ngô, dễ dàng thẹn thùng đỏ mặt, sẽ trưởng thành đến nước này.

Nhìn thấy Trần Thương đến, Từ Nhu đưa áo blouse trắng tới:

- Bác sĩ Trần, áo blouse trắng của anh, tôi đã giúp anh giặt sạch rồi.

Trần Thương cười cười, một tiếng nói:

- Cảm ơn.

【Đinh! Độ thiện cảm của Từ Nhu + 5! 】

Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, nhịn không được cười.

Đời người, đúng là hiện thực như vậy.

Khi anh chỉ là một nhân vật nhỏ, hệ thống sẽ phán định là: Không ở một cái đẳng cấp nào.

Nhưng khi anh trưởng thành, và trở thành một người hết sức quan trọng, sức nặng mỗi tiếng nói mỗi cử động của anh sẽ gia tăng trên phạm vi lớn.

【Từ Nhu, độ thiện cảm: 40; một người trong lòng cuồng dã, tính cách ổn trọng, nghề nghiệp phái nữ mạnh mẽ, sùng bái người giỏi, nhắc nhở: Hiện tại tương đối sùng bái chủ nhân. 】

Trải qua mấy tháng, đến bây giờ, chỉ cần mình một câu cảm ơn, cũng có thể gia tăng một chút độ thiện cảm.

Nhưng mà, cũng không phải là nói Từ Nhu như thế nào.

Kỳ thật Trần Thương cũng cảm giác được một cái đạo lý:

“Khi anh cùng người đứng ở cùng một cái trình độ, cùng một cấp độ giống nhau thì kết giao mới là ngang bằng.

Thế nhưng nếu như anh muốn kết giao cùng một người cao hơn anh một bậc, quá trình này sẽ rất khó.”

Chương 448: Nhiệm Vụ Đặc Biệt Mỗi Ngày

Nhiệm Vụ Đặc Biệt Mỗi Ngày

Từ Nhu cười nói:

- Bác sĩ Trần, mấy người bệnh hôm qua đã hẹn trước đến rồi, chúng ta đã làm chuẩn bị xong trước phẫu thuật, mọi thứ đều bình thường, hôm nay lúc nào cũng có thể chuẩn bị phẫu thuật.

Trần Thương gật đầu, cười nói:

- Cảm ơn quản lý Từ.

Từ Nhu cười càng vui vẻ hơn:

- Cái này, bác sĩ Trần, mấy cái vị khách lần trước làm xong chỉnh hình hiện tại đặc biệt hài lòng, đã giúp chúng ta tăng lên không ít khách hàng mới tiềm năng, đây đều là công lao của anh.

Nói đến đây, Từ Nhu nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, không khỏi hơi xúc động, lúc trước sao mình lại không phát hiện chứ?

- Bác sĩ Trần, anh thật là lợi hại, thật sự là tuổi trẻ tài cao.

Từ Nhu bồi tiếp Trần Thương đến phòng làm việc, vừa cười vừa nói.

Trần Thương cười nói:

- Quản lý Từ cô nói thế là quá khách khí.

Từ Nhu đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ Trần, anh có bạn gái chưa?

Trần Thương sững sờ, lập tức cười nói:

- Có, là đồng nghiệp cùng anh, hôm nào giới thiệu cho em biết.

Từ Nhu nghe thấy xong, lập tức thở dài, đúng thế, người ưu tú như thế làm sao lại không có bạn gái được chứ?

...

Trong phòng làm việc, vừa mới ngồi xuống âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên.

【Đinh! Nhiệm vụ mỗi ngày, hoàn thành 5 ca phẫu thuật chỉnh hình bộ ngực, nhận được kỹ năng chỉnh hình cấp đại sư: kỹ thuật xóa nếp nhăn AS!】

Sắc mặt Trần Thương lập tức vui mừng

Anh biết rõ, nhiệm vụ đặc biệt mỗi ngày rốt cuộc đã đến.

Tháng này, anh cũng chờ rất lâu rồi.

Mà lại là kỹ thuật xóa nếp nhăn AS.

Nghe đến đó, tất nhiên trong lòng Trần Thương cũng là đắc ý, vui vẻ ghê gớm.

Kỹ thuật xóa nếp nhăn AS chính là một loại phẫu thuật xóa nếp nhăn những năm gần đây được hoan nghênh nhất, hiện tại cũng là một loại phẫu thuật so sánh trình độ tinh tế bác sĩ chỉnh hình trên thế giới.

Loại phẫu thuật xóa nếp nhăn này hiệu quả rất cao, có thể bảo trì 5 đến 10 năm, hơn nữa gần như không có tác dụng phụ, bây giờ được ngày càng nhiều người tiếp nhận.

Cái này có thể nói là khảo nghiệm trình độ kỹ thuật bác sĩ chỉnh hình

Năm ca phẫu thuật chỉnh hình bộ ngực, hôm nay vừa khéo đủ

Đắc ý.

Lúc y tá trưởng trợ giúp qua, phẫu thuật đã được chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy, Trần Thương nhìn thấy thời gian chênh lệch không nhiều lắm, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Nhưng mà, bác sĩ Trương như thế nào còn chưa đến?

Khi Trần Thương cầm điện thoại lên đang muốn gọi điện thoại thúc giục một tiếng, bỗng nhiên một cuộc điện thoại gọi tới.

Trần Thương nhìn xem thì thấy là Trương Chí Tân, thậm chí giọng nói còn có chút vội vã.

- Tiểu Trần, tôi nói với cậu một chuyện

Trần Thương dừng lại một lúc, nghe thấy Trương Chí Tân vội vã như thế, cũng là hiếu kì hỏi:

- Chuyện gì?

Trương Chí Tân trực tiếp nói ra:

- Có người muốn nhìn cậu phẫu thuật

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người, có người muốn nhìn mình phẫu thuật?

Là ai?

Tại sao phải nhìn mình phẫu thuật?

Mấy vấn đề xông lên đầu, Trần Thương còn chưa kịp hỏi, chỉ thấy Trương Chí Tân liền tiếp lấy nói ra:

- Là phó hội trưởng hiệp hội bác sĩ chỉnh hình Trung Quốc, tôi đoán chừng là từ chỗ An Tĩnh nghe được tin tức cậu làm một ca phẫu thuật bề thế một trăm vạn, nhất định phải nhìn xem, tôi đoán chừng... Tám chín phần mười là trêu chọc.

- Vì lẽ đó, tôi gọi điện thoại cho cậu ý là, tận dụng tất cả khả năng đẩy hết những ca phẫu thuật gần đây đi, đừng để hội trưởng Cung này kiếm chuyện quấy phá

- Hiện tại, tôi đang đi cùng với bà ấy, tôi dẫn bà ấy đi qua bệnh viện tham quan, lập tức tới ngay, đi, trước cái tình hình này, tôi trốn đi WC trước thông tri cậu một cái, mẹ nó, tôi cũng là đột nhiên nhận được tin tức, cứ như vậy.

Nói xong, Trương Chí Tân răng rắc một tiếng cúp điện thoại.

Lại để cho Trần Thương lập tức ở nơi đó có chút ngẩn người.

Cái này... Mẹ nó, hệ thống quả nhiên sẽ không đơn giản mà tự nhiên cho mình một cái nhiệm vụ đơn giản như vậy.

Hơn nữa ban thưởng còn phong phú như vậy

Dựa theo thói quen của hệ thống, khẳng định là ban thưởng càng phong phú, thì độ khó nhiệm vụ càng cao.

Thế nhưng

Trần Thương đối với kỹ thuật xóa nếp nhăn AS có thể nói là trông mòn con mắt, tình thế bắt buộc

Vì lẽ đó, độ khó lớn một chút cũng muốn lấy tới tay.

Không phải là nhìn phẫu thuật à?

Nhìn thì nhìn đi

Bản thân mình có tư cách hành nghề bác sĩ, hơn nữa còn có chứng nhận hành nghề bác sĩ, cả hai đều có, còn phải sợ bà à?

Chỉ là... Ngàn vạn lần phải ổn định tinh thân, đừng để tôi làm cho sợ hãi.

Lúc này, y tá trưởng cũng hình như nhận được tin tức Trương Chí Tân, sang đây xem Trần Thương, sắc mặt lo lắng:

- Bác sĩ Trần, viện trưởng Trương bảo hủy bỏ phẫu thuật.

Trần Thương cười nói:

- Không có việc gì, dựa theo kế hoạch ban đầu chuẩn bị phẫu thuật.

Y tá trưởng cũng không muốn hủy bỏ, dù sao đã sắp xếp xong xuôi, chuẩn bị trước phẫu thuật đều đã làm xong, bận rộn lâu như vậy, nhưng... viện trưởng Trương bảo hủy bỏ, vẫn là phải hủy bỏ.

Dù sao dính đến công việc của bác sĩ tiểu Trần.

Y tá trưởng bốn mươi sáu tuổi, làm bệnh viện công lập bị Trương Chí Tân đào tới đây, năng lực nghiệp vụ rất mạnh

Không nên xem thường bệnh viện chỉnh hình, một nhân viên bệnh viện chỉnh hình phối trí đều được yêu cầu cực kỳ cao, so với bệnh viện công lập

còn muốn cao hơn, tỉ lệ chăm sóc bệnh rất cao.

Thời gian hai người nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, Từ Nhu đã đi lên tới.

- Bác sĩ Trần, viện trưởng Trương mang người tới, anh muốn đi xuống xem một chút hay không?

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người.

Nhanh như vậy à?

Kỳ thật, chuyện này không trách Trương Chí Tân, ông cũng là lâm thời nhận được tin tức, trong tình huống gấp gáp còn chưa kịp chuẩn bị cẩn thận, thì biết được chuyện đối phương muốn xem Trần Thương làm phẫu thuật.

Trương Chí Tân muốn chuyện này có thể kéo dài một chút hay không.

Thế nhưng...

Đối phương dường như rất là quyết tâm muốn đến xem.

Trương Chí Tân, Tần Tường, Dương Thao, cả ba người đều là thành viên của hiệp hội thẩm mỹ, Tần Tường là chủ tịch, Dương Thao là phó chủ tịch, trọng lượng lời nói cũng rất cao.

Tuy vậy, lúc này ba người đều đang vây quanh một người phụ nữ hơn 50 tuổi.

Người phụ nữ dáng gầy, mặt trang điểm không nhìn ra tuổi thật, thân mặc sườn xám vừa vặn, thoạt nhìn rất hiền hòa

Cung Đại Trân cười cười, nhìn bọn người Tần Tường và Trương Chí Tân nói:

- Thẩm mỹ An Dương phát triển không tồi, viện trưởng Trương, bệnh viện thẩm mỹ của ông trông rất ấn tượng.

Trương Chí Tân cũng cười cười nói:

- Cũng nhờ có bà chủ đầu tư, tôi mới có thể làm viện trưởng.

Cung Đại Trân ừ một tiếng, đi vào bên trong, tiến vào đánh giá cách trang trí và bày phối, lập tức cười:

- Ừm, thật sự không tồi, mang lại cảm giác sang trọng đáng tin cậy cho mọi người.

Sang trọng và đáng tin, hai từ này đặt chung một chỗ có thể cảm thấy không đúng lắm

Nhưng để diễn tả nơi này thật sự cực kì thích hợp.

Sang trong với đáng tin cậy, đích thực là có quan hệ mật thiết.

Cung Đại Trân dường như đang suy nghĩ điều gì, nhìn Trương Chí Tân, giống như đang đùa nói:

- Viện trưởng Trương, tôi nghe nói rằng, hôm nay Trần Thương có ca phẫu thuật, tôi đã không ngại đường xa đến đấy, muốn xem ca phẫu thuật đó thế nào, ông sẽ không từ chối chứ?

Trương Chí Tân ngượng ngùng, cười một tiếng:

- Từ chối? Làm sao có thể chứ? Nhưng mà… có một sự cố nhỏ nên ca phẫu thuật đã được dời lại, tôi sẽ gọi tiểu Trần xuống đây.

Vừa dứt câu, ông vội lấy điện thoại ra goi.

Chương 449: Chỉ Là Hiểu Lầm

Ngay lúc này, cửa thang máy mở ra, Trần Thương và Từ Nhu thoải mái đi về phía bên này.

Cung Đại Trân thấy Trần Thương đến, không nhịn được dò xét một chút, tiểu tử này vẫn còn rất trẻ, hơn nữa lại trông rất tinh anh, cho người ta cảm giác thật gần gũi, là người này sao?

Lần này, Cung Đại Trân rất tò mò.

Tần Tường thấy thế, vồi vàng đi đến:

- Tiểu Trần, để tôi giới thiệu một chút, đây là phó hội trưởng hiệp hội thẩm mỹ quốc gia, phó hội tưởng Cung.

Trần Thương cười cười, không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti nhàn nhạt nói:

- Xin chào, Phó hội tưởng Cung, ngưỡng mộ bà đã lâu.

Cung Đại Trân mỉm cười:

- Bác sĩ Trần Thương, nghe danh đã lâu, lần nay tôi đặt biệt đến trao đổi học tập một chút.

- May mắn được thấy cậu chỉnh ngực cho một người bệnh, thành thật mà nói tôi rất ngưỡng mộ cậu, nghĩ rằng sẽ sớm tìm cậu giao lưu một chút nhưng lại hoàn toàn không có thời gian, hôm nay tôi đặc biệt từ kinh đô đến.

Chúng ta trong ngành này, vẫn là thế giới của những người trẻ tuổi, bà lão như tôi đến tận đây cũng chỉ là để giao lưu trao đổi, học tập tiến bộ

Cung Đại Trân khoảng hơn năm mươi tuổi, mấy hôm trước vừa có sinh nhật, một đám học sinh đến chúc mừng.

Một đám người trong ngành thẩm mỹ tập hợp một chỗ, trò chuyện một chút về chuyện trong nghề, trong bữa tiệc nghe học sinh nhắc đến một vị bác sĩ trẻ ở An Dương làm phẩu thuật nâng ngực tốn 100 vạn, điều này thật sự khiến cho Cung Đại Trân giật mình.

Ở bệnh viện tư nhân có được giá tiền này quả thật cần bản lĩnh rất lớn.

Đương nhiên, cũng có thể là nhầm lẫn.

Tuy vậy, những tin tức như này, giống như các cuộc nói chuyện trên bàn trà, nghe một chút coi như xong, Cung Đại Trân là một bậc tiền bối lão làng trong nghề, với việc này đãng lẽ nên hoàn toàn không có húng thú.

Càng không cần phải đích thân đến xem

Nhưng hết lần này đến lần khác, mấy ngày sau bà lại lần nữa nghe thấy tên của Trần thương, hơn nữa còn gặp được Trần Thương trong một ca phẫu thuật hoàn chỉnh, sau khi nhìn thấy, Cung Đại Trân lập tức có hứng thú với người tên Trần Thương này

Bởi vì người bệnh này, mấy tháng trước cũng tìm đến Cung Đại Trân, nhưng bởi vì độ khó quá cao nên bà quay về suy tính một chút?

Vì tình huống rất đặc biệt nên Cung Đại Trân có ấn tượng, nhưng không ngờ rằng như vậy, Cung Đại Trân thật sự có chút bất ngờ, thật sự tuyệt vời

Có thể để Cung Đại Trân cảm thấy bất ngờ, ý tứ phía sau có lẽ rất hấp dẫn.

Lúc này, Cung Đại Trân cảm thấy 100 vạn thật đáng giá

Cũng chính là lúc đó, Cung Đại Trân bỗng nhiên nghĩ đến xem thử Trần phương phẫu thuật thế nào.

…

Cung Đại Trân hoàn toàn không phải đến chỉ trích như lời của Trương Chí Tân, nếu như biết được, liệu rằng ông ấy có trông vô tội thế không?

Dù sao, Cung Đại Trân cũng là một bậc tiền bối lão làng, căn bản không cần phải đến kiểm tra hay thử thách Trần Thương, hơn nữa, Trần Thương thu phí bao nhiêu hoàn toàn không liên quan đến bà.

Bên cạnh đó, la mắng hậu bối, cũng có thể làm mất mặt bản thân, hay được nói đùa là: Già mà không kính.

Cung Đại Trân thật sự cảm thấy hứng thí với Trần Thương này

Đương nhiên, sở dĩ Trương Chí Tân la mắng Trần thương cũng chỉ là hiểu lầm, bởi vì học sinh của Cung Đại Trân chính là An Tĩnh.

Một trong những người đứng đầu của thẩm mỹ Annie.

Đồng nghiệp là oan gia, điều này cũng không phải là sai.

Mà Trương Chí Tân thân làm viện trưởng, cũng suy nghĩ rất nhiều, những chuyện quen thuộc với cả những chuyện chưa xảy ra, sợ rằng lần này có âm mưu gì đó.

Đây cũng là bảo vệ Trần Thương, sợ rằng Trần thương sẽ bị bắt lỗi, hoàn toàn không tốt với sự phát triển của Trân Thương

Cho nên mới cảnh giác như thế

Thế nhưng, chính như vậy mới xảy ra hiểu lầm.

Để Trần Thương xem vị bà lão nãy thành kẻ thù.

Nhưng Trần Thương cảm thấy vị Cung Đại Trân này nói chuyện và hành động cực kì khách khí, không hề giống là đang gây khó dễ.

Dù sao "lão bà bà" này nhìn rất hiền lành, nói chuyện cũng không có làm khó dễ người khác

Trần Phương lắc đầu, nghĩ nhiều như thế làm gì? Chẳng phải làm mấy ca phẫu thuật sao?

Nghĩ đến đây, lập tức nở nụ cười:

- Phó hội tưởng Cung thật sự đến rất đúng lúc, hôm nay có 5 ca phẫu thuật, đúng lúc có thể nhìn tận mắt.

Trương Chí Tân liên tục đưa ra một biểu cảm cho Trần Thương, Tần Tường cùng Dương Thao cũng rất tò mò, chẳng lẽ… Phó hội trưởng Cung thật sự là đến giao lưu học tập, cố ý đến xem Trần Thương phẫu thuật?

Chẳng lẽ Trần Thương làm phẫu thuật chỉnh ngực thật sự tốt như vậy?

Hai người bọn họ biết rõ Trần Thương có thiên phú bẩm sinh, nhưng họ còn chưa xem qua Trần Phương làm phẫu thuật chỉnh ngực.

Mọi người bệnh đều không thể tùy tiện để bọn họ xem

Vì vậy, bọn họ cũng thật sự tò mò, hôm nay nhân cơ hội này xem Trần Thương phẫu thuật, cũng là một chuyện tốt.

Trần Thương liếc mắt ra hiệu cho Trương Chí Tân, tỏ ý không vấn đề gì.

Bảo Từ Nhu chào mời mọi người nghỉ ngơi trước, chuẩn bị phẫu thuật.

Sau đó cùng Trương Chí Tân đến phòng làm việc

Ngay lúc đến nơi, Trương Chí Tân lập tức trừng mắt nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu điên rồi à?

Trần Thương cười nói:

- Ngài căn thẳng làm gì? Vẫn không an tâm với tôi à?

Trương Chí Tân nhíu mày:

- Tôi không phải không yên tâm, nhưng mà… tôi cảm giác cái này chính là muốn gây khó dễ

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, vậy chúng ta để bà ấy không thể soi mói được gì, để phó hội trưởng Cung tâm phục khẩu phục không được à?

Nói đến đây, trần Phương ngược lại cảm thấy đây chính là một cơ hội, có thể được phó hội tưởng Cung công nhận, địa vị trong ngành có thể nhanh chóng tăng lên.

Dù sao, hiệu hội thẩm mĩ quốc gia vẫn tôn trọng phẫu thuật da và phẫu thuật thẩm mỹ ở các bệnh viện công. Các bệnh viện tư có thể kiếm tiền, lúc đó địa vị trong ngành đều bị hạn chế.

Đây cũng là lí do Dương Thao là phó chủ tịch còn Trương Chí Tân chỉ là một thành viên.

Muốn chi đến đỉnh cao vẫn nên cần phải đi một cách chính thức

Mà giờ dây, chính là một cơ hội.

Trương Chí tân nghe Trần Thương nói vậy thì sửng sốt, để bà ấy không nhổ được cái gai nào? Để phó hội tưởng Cung tâm phục khẩu khục?

Cần bao nhiêu nghĩa khí mới nói được những điều này

Nhưng, Trương Chí Tân nhìn Trần Thương một mặt bình tĩnh, không một chút nào sợ hãi, bộ dáng không vội vàng, nhịn không được lắc đầu, tên nhóc này, thật sự là...

Ai

Được rồi

Theo hắn đi.

Theo hắn đi

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân nói với y tá trưởng:

- Y tá trưởng, chuẩn bị phẫu thuật đi.

Y tá trưởng gật đầu, đứng dậy bắt đầu chuẩn bị.

Trương Chí Tân nhìn Trần Thương, cũng không biết nói cái gì, nửa ngày chỉ có thể vỗ vai Trần Thương:

- Cố lên

Trần Thương gật đầu

Bên trong phòng phẫu thuật, Trần Thương có thói quen kiểm tra lại để đưa ra phương pháp trị liệu trước khi phẫu thuật.

Mặc dù đã sớm có phương pháp trị liệu một lần, nhưng trước phẫu thuật, Trần Thương còn cần chuẩn bị sẵn sàng.

Phía sau Trần Thương, đứng vị bốn đại lão, không đúng, hẳn là ba vị đại lão cộng thêm một Trương Chí Tân.

Trương Chí Tân tâm tình lo lắng bất an đứng ở đằng kia, có chút khẩn trương.

Ngược lại thi Trần Thương bình tĩnh thong dong, nhất bút nhất hoạ, giống như một chút cũng không khẩn trương.

Chương 450: Cậu Xác Định Là... Trêu Chọc?

Lần này Trương Chí Tân nhịn không được tự giễu một tiếng thật không có tiền đồ

Còn không bằng người ta Trần Thương đây

Trần Thương con mắt không ngừng suy nghĩ như thế nào cấy ghép giả thể vào, cấy vào vị trí nào, kết cấu thế nào, phương thức... Và để "Người bệnh" không ngừng thay đổi tư thế.

Bởi vì muốn cân nhắc đến người bệnh là nghề nghiệp khiêu vũ, cho nên cần chiếu cố rất nhiều vấn đề.

Cung Đại Trân nhìn xem tư liệu người bệnh, cũng là nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, phẫu thuật chỉnh ngực cho người làm vũ đạo, bà làm qua, nhưng là... Sau khi người ta giải nghệ về.

Như loại tuổi còn trẻ này, chính là người đang ở thời kỳ vũ đạo đỉnh phong, lần đầu tiên bà thấy.

Cái này có thể được không?

Cung Đại Trân để tay lên ngực tự hỏi, mình có thể làm sao?

Bà cũng không dám đảm bảo.

Mà Tần Tường cùng Dương Thao thì càng một mặt mờ mịt.

Bơm ngực cho người làm vũ đạo, chuyện này... Quá nói nhảm rồi, lá gan Trần Thương này cũng quá lớn

Bọn họ không biết, hôm nay Trần Thương phẫu thuật, tất cả đều là người làm vũ đạo.

Thiết kế mất hơn ba mươi phút buồn tẻ nhàm chán, phẫu thuật chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu.

Gây tê sư gây tê xong, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu.

Cùng là khai đao từ nách.

Trần Thương thuần thục rạch nếp uốn ở làn da dưới nách, bắt đầu xảo diệu dao rạch.

Chảy máu rất ít, vết rạch lớn nhỏ chỉ khoảng 2-3 centimet.

Vết rạch tất không tệ, đây là đánh giá của Cung Đại Trân.

Mà lúc này, Trần Thương bắt đầu rạch tách rời làn da cùng gân mô.

Nhìn Trần Thương trực tiếp cầm kẹp tách rời, muốn từng chút từng chút hướng đưa sâu vào trong chỗ sâu, Cung Đại Trân và Tần Tường liếc nhau

Hai người đều sững sờ

Chẳng lẽ không cần nội soi? ??

Hiện tại phẫu thuật bơm ngực đa số đều là dùng nội soi, bởi vì dùng phương pháp này càng thuận tiện để cấy ghép giả thể, có thể để cấy ghép giả thể càng thêm đáng tin, dù sao mắt thấy mới là thật

Nhưng Trần Thương lại không làm như vậy

Hình như Trương Chí Tân cũng đã quen, ông trợ giúp Trần Thương, bắt đầu hướng vào dọc theo không ngừng tách rời tầng gân mô dưới da, thẳng đến mép ngoài cơ bắp.

Những này đều rất đơn giản

Phẫu thuật bơm ngực khó khăn nhất chính là cố định giả thể được cấy ghép, và nắm chắc hình dạng.

Bởi vì khi phẫu thuật người bệnh là nằm xuống

Nếu như anh muốn có hiệu quả tốt nhất, nhất định trong lòng phải hiểu rõ cách làm.

Đối với người bình thường, cho dù chênh lệch cao hay thấp một chút cũng không đáng kể, chỉ cần lớn nhỏ phù hợp là được.

Nhưng thật sự là như vậy à?

Dĩ nhiên không phải

Trần Thương cầm dụng cụ thuần thục tách ra cơ bắp gân mô, tìm tới khe hở ở giữa cơ ngực, bắt đầu bóc tách

Gọn gàng mà linh hoạt, không có nội soi cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Cung Đại Trân nhìn mà trong lòng có chút bội phục, cái này cần bao nhiêu ca phẫu thuật mới có thể luyện ra?

Cung Đại Trân để tay lên ngực tự hỏi, hình như cậu ta hiểu rõ về kết cấu bộ ngực còn hơn bất cứ thứ gì.

Quỷ mới biết rõ cậu ta đã làm bao nhiêu ca phẫu thuật?

Thậm chí mỗi một cái sợi cơ thịt Trần Thương sờ lên đều có thể thấy như gặp được thân thích, thậm chí nói không chừng còn có thể chào gửi lời thăm hỏi nữa.

Được sự giúp đỡ của Trương Chí Tân, Trần Thương tiếp nhận giả thể, dùng hai ngón tay, dọc theo vết cắt, từng bước một bóc ra khe hở giữa cơ ngực cho vào bên trong

Trần Thương chợt phát hiện, mình so với khi đó còn thuần thục hơn

Chắc là có quan hệ rất lớn đến độ khéo léo?

Khi đó mình tự làm, còn không có trang bị găng tay, càng không có cường hóa ngón tay khéo léo, có thể sẽ vụng về một chút.

Khi nhét vào phải không ngừng dùng đầu ngón tay điều chỉnh hình dạng khu vực giả thể, đây là một thao tác cực kỳ tinh vi hơn nữa khảo nghiệm kỹ thuật

Trần Thương hoàn toàn dựa vào cảm giác của bản thân, con mắt nhìn chằm chằm bên ngoài, dựa vào cảm giác không ngừng điều chỉnh.

Tìm kiếm một cái cảm giác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Con mắt ba người nhìn chằm chằm Trần Thương phẫu thuật.

Nhưng... Cọng lông cũng không nhìn thấy, bởi vì không có nội soi, Trần Thương chỉ có thể dùng hai ngón cảm giác thay đổi, sau đó dùng kẹp tách rời vừa rồi không có nhổ ra điều chỉnh gân mô cùng cơ bắp.

Tần Tường có chút xấu hổ.

Đây là làm mò à?

Nhưng một màn kế tiếp, bọn họ mới trợn tròn mắt.

Trần Thương không ngừng điều chỉnh, mỗi một lần, mỗi một bước, trước sau đã không dưới vài chục lần.

Mỗi một lần điều chỉnh, cải biến hình như bọn họ cũng có thể cảm giác được càng thêm tự nhiên một chút, không giống bình thường.

Tỉ lệ

Độ cao

Tiêu chuẩn

...

Bất kỳ một chi tiết nào Trần Thương đều nghiên cứu dụng tâm cùng điều chỉnh.

Giờ khắc này, với tư cách bác sĩ chỉnh hình uy tín lâu năm, Cung Đại Trân bỗng nhiên hiểu rõ vì cái gì có thể nhìn thấy "Sản phẩm" kinh diễm như vậy

Bởi vì thái độ

Bởi vì chi tiết

Trần Thương đối đãi với ca phẫu thuật bơm ngực hình như đã trở thành một cái máy tinh vi, không ngừng điều tiết khống chế cùng thay đổi, trở thành một tác phẩm nghệ thuật cần không ngừng tạo hình.

Mà không phải một ca phẫu thuật bơm ngực đơn giản

Trần Thương làm không chỉ là phẫu thuật

Mà là tác phẩm nghệ thuật.

Hơn nữa, Cung Đại Trân phát hiện, Trần Thương đối với không gian, khoảng cách, vị trí các loại có thiên phú đặc biệt tốt, mỗi một lần cậu ta

điều chỉnh, đều có thể làm cho chỉnh thể biến càng thêm đúng mức.

Trách không được có thể đáng 100 vạn

Bởi vì người bình thường làm không được.

Người khác làm không được, tự nhiên mới có thể trân quý.

Sau khi Cung Đại Trân nhìn thấy, đột nhiên cảm giác được, Trần Thương chỉnh hình giống như mở ra một phương hướng khác cùng thời đại.

Đó chính là tỉ lệ cảm giác

hoàn toàn không giống với phương thức chỉnh hình thẩm mỹ kiểu Hàn.

Có lẽ...

Kết thúc phẫu thuật, khi người bệnh ngồi dậy.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngây ngẩn cả người

Thật xinh đẹp

Thật rất xinh đẹp.

Có lẽ phải nói là kinh diễm.

Đặc biệt là so sánh trước và sau phẫu thuật, loại chênh lệch như ngày và đêm này, cho người ta một loại cảm giác thiên địa khác biệt.

Sau khi Cung Đại Trân nhìn thấy, thở dài, lắc đầu.

Thứ đồ này, thật sự là thiên phú

Không học được.

Phẫu thuật chỉnh hình không giống phẫu thuật ngoại khoa khác, đây là đối với thẩm mỹ, đối với cảm giác không gian, đối với chi tiết, đối với cảm giác khoảng cách có yêu cầu cực cao.

Thế nhưng, mấy điểm này, hình như... Trần Thương hết lần này tới lần khác toàn bộ có

Nghĩ tới đây, Cung Đại Trân nhịn không được lắc đầu, khi lại lần nữa nhìn Trần Thương, nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Khả năng đây chính là thiên phú?

Khả năng đây mới là cái gọi là ăn chén cơm trời sinh?

Nghĩ tới đây, Cung Đại Trân hít thở sâu một hơi, thật không có uổng phí đến chuyến này, thêm kiến thức

Mà lại là tăng lớn kiến thức.

Trần Thương phẫu thuật chỉnh ngực, thật sự là mở rộng tầm mắt Cung Đại Trân, cũng làm cho bà nhận được rất nhiều dẫn dắt

Nháy mắt trong đầu Cung Đại Trân suy nghĩ rất nhiều thứ, như thế nào hoàn thiện phẫu thuật chỉnh ngực, thôi động ngành nghề chỉnh hình trong nước ngày càng tiến bộ

Phải biết, ngành nghề chỉnh hình, nội tình trong nước thật yếu kém, muốn phát triển còn cần phải có một đời lại một đời người đổi mới.

Mà Trần Thương phẫu thuật, làm cho Cung Đại Trân như thấy được một đường đi mới, hoặc là nói là mở ra một cửa sổ mới trên mái nhà.

Chương 451: Hoàn Thành Nhiệm Vụ Tiến Giai

Có lẽ, sau khi trở về hợp tác với đại học Bắc Lý nên là đưa vào danh sách quan trọng, chuyên môn thiết kế một cái máy để khống chế tinh diệu cùng đo đạc chi tiết phẫu thuật...

Hình như đây cũng là một con đường đi mới

Nhưng muốn làm nghiên cứu khoa học này, Trần Thương lại là cố vấn thích hợp nhất, đợi sau khi phẫu thuật kết thúc, Cung Đại Trân quyết định tỉ mỉ trò chuyện với Trần Thương về chuyện này.

Chuyến này, thật sự là chuyến đi không tệ

Trương Chí Tân đã thành thói quen, nhìn bộ dạng ba người ngốc tại chỗ, nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Chấn kinh mới tốt, chấn kinh mới tốt

Ca thứ nhất...

Ca thứ hai...

Ca thứ ba...

Sau khi vội vã ăn cơm trưa.

Tiếp tục phẫu thuật

Bốn năm người không biết mệt mỏi, năm ca phẫu thuật toàn bộ hoàn thành

Càng nhìn, mọi người càng cảm khái, Trần Thương cậu là người máy à?

Năm ca phẫu thuật, một ca sai lầm cũng không có

Năm ca phẫu thuật, nắm chắc hết toàn bộ chi tiết

Cậu là người máy à?

Ánh mắt lửa nóng của Tần Tường nhìn Trần Thương, sau đó nhìn Cung Đại Trân:

- Hội trưởng Cung, tiểu Trần có thể gia nhập học hội ngoại khoa chỉnh hình quốc gia không?

Hai mắt Cung Đại Trân sáng lên, đúng rồi

- Đương nhiên là có thể

Không những vậy, Cung Đại Trân sẽ giơ hai tay hoan nghênh Trần Thương.

Hiệp hội bác sĩ chỉnh hình cần lực lượng lớn mới như Trần Thương.

Sau khi nói xong, Cung Đại Trân một mặt hưng phấn nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu nộp một cái thư mời, mau chóng gia nhập tổ chức chúng tôi đi! Chúng tôi chính là thiếu dạng nhân tài giông như cậu.

Trần Thương nhìn mọi người, sau đó nhìn vẻ mặt hưng phấn của mọi người, nhịn không được kinh ngạc một trận

Anh ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn thoáng qua Trương Chí Tân: Không phải ông nói hội trưởng Cung này đến để chê cười à?

Đây rõ ràng là... Đến khen tôi

Trương Chí Tân cũng một mặt mộng bức: Tôi nào biết chuyện gì

Lúc này, Trương Chí Tân mới đột nhiên ý thức được, chính mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử

Nhưng lo trước khỏi họa, Trương Chí Tân cũng không hối hận.

Dù sao, kinh nghiệm xã hội và sinh hoạt nói cho ông biết, lòng phòng người không thể không có.

Cho dù hội trưởng Cung Đại Trân thật sự là đến giao lưu học tập, mình cũng phải làm tốt chuyện mình nên làm.

Tất nhiên nếu hiểu lầm đã được tiêu trừ, thì cũng hẳn nên kết giao thật tốt một phen.

Trần Thương cũng hơi sững sờ, lại là một hiệp hội cấp quốc gia?

Gia nhập cái này, chính mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ?

Mà lại là nhiệm vụ tiến giai: Gia nhập hai tổ chức học hội cấp quốc gia.

Thế nhưng... Nhiệm vụ cơ sở của mình: Một cái là quản sự cấp tỉnh còn chưa hoàn thành, cái này thích hợp không?

Hệ thống này có phải là an bài có chút vấn đề, nhiệm vụ tiến giai đơn giản hơn so với nhiệm vụ sơ cấp, muốn đánh tại đây, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Nếu như ý nghĩ của Trần Thương bị Trương Chí Tân nghe thấy, tuyệt đối sẽ dùng nhựa cây silic ghìm Trần Thương chết, cậu cho rằng mỗi người đều có thể gia nhập hai hiệp hội cấp quốc gia à?

Mà còn là loại vượt lĩnh vực, vượt chuyên nghiệp này

Không có thành tựu nhất định, không có nhân vật đặc biệt dẫn tiến, đây đều là rất khó

Vì lẽ đó, nghe thấy Cung Đại Trân mời, Trần Thương tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Trần Thương tự nhiên cũng sẽ không cậy tài khinh người cái gì, ví dụ khinh thường gia nhập, hoặc là tư thái cao như vậy làm gì, đây là đồ đần

mới làm như vậy.

Người ta hội trưởng Cung đều cho mình một bậc thang chủ động mời mình, còn có chủ tịch Tần Tường chủ động đề cử, nếu như Trần Thương lại cố làm ra vẻ, chính là muốn gây phản cảm cho người ta.

Trần Thương vội vàng cười, mặt lộ vẻ vui mừng:

- Đa tạ hội trưởng Cung đã mời, còn có chủ nhiệm Tần và chủ nhiệm Dương đề cử! Nói thật, tôi đã sớm sinh lòng nghĩ tới, không nghĩ lại có thể nhanh như vậy.

Mọi người thấy thế, khẽ gật đầu, Cung Đại Trân cũng là cười cười, thanh niên này rất tốt, tuổi còn trẻ mà có bản lĩnh thật sự, hơn nữa quan trọng nhất chính là không ngông cuồng, không táo bạo, hơn nữa, không kiêu ngạo không tự ti

Lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thương, thái độ bình tĩnh cùng thong dong của anh làm Cung Đại Trân không nghĩ tới.

Nhưng hiện tại bà đã biết rõ tại sao

Bởi vì Trần Thương có thực lực này.

Thực lực cường đại sẽ để cho trong lòng người cũng tự nhiên biến cường đại.

Mà lúc này, Tần Tường và Dương Thao thì nhịn không được ở nơi đó cảm khái.

Nói thật, cho tới nay, bọn họ đối Trần Thương này làm chỉnh ngực trăm vạn thật sự là tồn tại một chút ý nghĩ đặc biệt, cho rằng đơn thuần là mánh lới của Chí Tân ở bệnh viện chỉnh hình.

Cho dù Trần Thương đã có hợp tác cùng bệnh viện chỉnh hình bọn họ, nhưng cho tới nay không có làm qua phẫu thuật chỉnh ngực, bởi vì theo Dương Thao, đó căn bản không thực tế.

Nhưng là vào giờ phút này

Nói thật Dương Thao rất hối hận

Ông hẳn là đã sớm tới xem một chút.

Nghĩ đến bao nhiêu cơ hội lọt mất khỏi tay mình, loại cảm giác này thật sự là đau lòng...

Nếu như bây giờ hỏi lại Dương Thao, cảm thấy 100 vạn này có đáng giá hay không, Dương Thao tuyệt đối nói đáng giá, quá đáng giá

Theo Dương Thao, một ca chỉnh ngực này đã có khác biệt rất lớn so với chỉnh ngực truyền thống.

Nói câu trang bức chút: ngực này đã có linh hồn! Không đúng, là thành tinh

Thật

Trên ý nghĩa Trần Thương phẫu thuật chỉnh ngực đã có khác biệt rất lớn so với phẫu thuật truyền thống.

Nếu như nói phẫu thuật chỉnh ngực truyền thống chỉ là đơn thuần thay đổi kích thước lớn nhỏ

Như vậy Trần Thương phẫu thuật, thì dựa trên hình thái, tiêu chuẩn, hình thể, tỉ lệ để thực hiện chỉnh ngực, đây càng giống như là chỉnh hình cho bộ ngực

Giống như cho bộ ngực một lần nữa sinh mệnh mới, một lần cơ hội thoát thai hoán cốt.

Giờ khắc này, Dương Thao đột nhiên cảm thấy mình trước kia làm cái gì đồ chơi kia

Không sợ không biết hàng chỉ sợ hàng so hàng

Khi bày ở cùng nhau, khác nhau lập tức đi ra.

Lớn cùng đẹp mắt là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Mà Cung Đại Trân đã sớm phát hiện điểm này, thậm chí bắt đầu tưởng tượng có thể tiến hành một lần tiến hóa phẫu thuật chỉnh ngực truyền thống hay không?

Nghĩ tới đây, bà nhịn không được nói ra:

- Tiểu Trần, lúc nào cậu có thời gian, tôi muốn cùng cậu trò chuyện kỹ càng một chút việc liên quan tới phẫu thuật chỉnh ngực của cậu, tôi hi vọng chúng ta làm nghiên cứu liên quan tới một đầu đề mục chuyên môn này.

- Tôi cảm thấy phương pháp cùng kỹ xảo cậu phẫu thuật, kỳ thật có thể khai quật cùng tính nghiên cứu cực kỳ cao, chúng ta hoàn toàn có thể thông qua kỹ thuật hiện đại để làm phong phú cùng hoàn thiện tỉ lệ, thực hiện theo một ý nghĩa điều khiển tinh vi nào đó.

- Đây là một lĩnh vực cùng đầu đề rất có giá trị nghiên cứu

- Hiện tại, tôi cùng đại học Khoa Học Tự Nhiên ở Kinh Đô có hợp tác nghiên cứu một đề tài, chính là nghiên cứu liên quan tới loại phẫu thuật điều khiển máy móc tinh vi này, tôi hi vọng có thể mời cậu trở thành cố vấn của chúng tôi, cậu xem... có được hay không?

- Đương nhiên, cũng sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cậu, chủ yếu là hi vọng cậu trợ giúp cung cấp mấy loại tham số, tỉ lệ....

Chương 452: Ý Nghĩ Của Trần Thương

Nói đến đây, Cung Đại Trân tiếp tục nói ra:

- Với tư cách cố vấn, cậu nhất định có thể nhận được độc quyền sản phẩm kia.

Trần Thương không nghĩ tới, Cung Đại Trân đã bắt đầu nghiên cứu vấn đề chi tiết khoảng cách cảm giác cùng không gian cảm giác này, hơn nữa đã bắt đầu hợp tác cùng đại học Khoa Học Tự Nhiên ở Kinh Đô.

Không thể không nói, tài nguyên của tầng lớp trên cực kỳ phong phú

Đây chính là cao thủ, chính mình hoàn toàn dựa vào hack, mà người ta hội trưởng Cung thì đã ý thức được phương hướng phát triển, cũng bắt đầu gắng sức nghiên cứu.

Nói thật, đây thật ra rất có giá trị nghiên cứu.

Nhiều khi, cái loại mỹ cảm này kỳ thật căn cứ hình thể của người ta làm ra một kích thước thích hợp, lớn nhỏ, hình dạng...

Cái gì là đẹp?

Một cách tự nhiên là đẹp.

Mà cái gì là tự nhiên, cân đối là tự nhiên

Mà cân đối chính là mỗi khu vực của thân thể, kết cấu, tỉ lệ các loại đều phù hợp tạo ra mỹ cảm về cơ học cùng sinh lý học.

Đương nhiên, muốn làm được vậy rất khó, dù sao tình huống mỗi người không giống, mà máy móc thì chung quy vẫn không có linh hồn.

Nhưng mà, đã có thể làm được tăng lên rất nhiều.

So sánh với phẫu thuật và công nghệ bơm ngực truyền thống, đã có một bước nhảy cực kỳ lớn.

Hơn nữa đối với Cung Đại Trân, Trần Thương không từ chối, đây là một phương hướng không tệ, tại sao phải từ chối chứ?

Trần Thương cười nói:

- Rất chờ mong được hợp tác với hội trưởng Cung, tôi cũng hi vọng loại kỹ thuật chỉnh ngực này có thể phát dương quang đại.

Đây là trong lòng Trần Thương nói.

Vì sao Trần Thương chờ mong như thế?

Đây là có nguyên nhân.

Chính mình dựa vào hack, có thể làm bao nhiêu ca phẫu thuật ưu tú?

Một ngày làm năm ca, một năm hơn một ngàn ca, ba mươi năm ba bốn vạn ca căng hết cỡ

Anh có thể không nghỉ ngơi?

Hơn nữa quốc gia này, thế giới này có bao nhiêu người?

Anh có thể làm cống hiến quá nhỏ.

Mà Cung Đại Trân xuất hiện, cho Trần Thương một cái ý tưởng mới, đó chính là căn cứ vào việc mình hack, nhìn xem thử có thể đào móc ra một chút nội hàm phẫu thuật hay không, tiếp đó thông qua khoa học kỹ thuật hiện đại không ngừng hoàn thiện phẫu thuật, từ đó đề cao phẫu thuật hiệu quả trị bệnh, giảm bớt biến chứng...

Lực lượng của một người vẫn là có giới hạn

Nhưng khi anh đem tinh hoa của anh đề luyện ra, dạy dỗ cho càng nhiều người, đây mới là tác dụng lớn nhất của anh.

Mà hiện tại, ý tưởng của Cung Đại Trân mặc dù chỉ là nhằm vào hoàn thiện phẫu thuật chỉnh ngực, nhưng mình hoàn toàn có thể mượn nhờ cơ hội này, phương pháp học hội, đối với việc mình tổng kết phẫu thuật cùng hoàn thiện các mặc khác sau này đánh xuống một cái cơ sở

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi cảm khái, những hội trưởng, chủ tịch này thật là có ánh mắt nhìn xa trông rộng

Đi theo đám bọn họ, cũng thật có thể học được không ít thứ.

Cung Đại Trân không ở lại quá lâu, sau khi nói ra ý đồ của mình thì cùng hai người Trần Thương và Trương Chí Tân lưu lại phương thức liên lạc, lại hàn huyên vài câu với Trương Chí Tân, mời ông gia nhập hiệp hội bác sĩ chỉnh hình Trung Quốc thì rời đi.

Cung Đại Trân rời đi, làm cho Trương Chí Tân không khỏi thở dài.

Mình đã gia nhập hiệp hội bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình quốc gia rồi?

Ngẫm lại đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Ông nhìn Tần Tường cùng Dương Thao, một mặt bất đắc dĩ nói:

- Viện trưởng Dương, không phải ông nói hội trưởng Cung là cứu binh An Tĩnh mời tới à?

Dương Thao xấu hổ cười một tiếng:

- Tôi đây không phải lo lắng cho ông à, dù sao chúng ta đều mở bệnh viện chỉnh hình, khó tránh khỏi bị người tìm phiền toái, tôi cũng là nói một câu nhắc nhở ông thôi.

Dương Thao cũng là ở mở bệnh viện chỉnh hình bên ngoài, đối với những việc này đều cân nhắc rất nhiều.

Mà Tần Tường thì cười nói:

- Hội trưởng Cung là người rất lợi hại, là một nhóm người đi đầu ngành phẫu thuật chỉnh hình thẩm mỹ ở quốc gia chúng ta, trước kia cũng giống như tôi, làm về làn da, sau đó quốc gia thành lập hiệp hội bác sĩ chỉnh hình mới nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, đổi thành chuyên môn xử lí cái nghề này.

- Nhìn hiện tại ngành nghề chỉnh hình bồng bột phát triển, kỳ thật xét đến cùng hai câu nói: Căn cơ quá nhỏ, không có phương hướng.

- Ngành nghề chỉnh hình một đời già nhất chính là chúng ta, đại đa số đều là khoa da liễu bệnh viện công đi ra mở ở bên ngoài, nội tình không có, mà trong nước hiện tại các loại chỉnh hình quá nhiều, không quy phạm cũng quá thường gặp, hơn nữa, văn hóa Hàn truyền sang, để phía trên ý thức được rất nhiều chuyện, những năm này nói ra phải tăng cường văn hóa dân tộc, cách tân khoa học kỹ thuật, phát triển tinh thần dân tộc, đây cũng là gánh nặng đường xa.

Dương Thao gật đầu, điểm này ông là thấm sâu trong người

- Sớm mấy năm bệnh viện công trong nước chúng ta, bệnh viện tam giáp, đối với làn da và mỹ dung căn bản không được coi trọng, phát triển lạc hậu, thậm chí rất nhiều bệnh viện đều gộp khoa da liễu với khoa chỉnh hình vào với nhau.

- Thẳng đến mười năm trước mới đột nhiên coi trọng, bắt đầu phát triển, thế nhưng lúc này, tài nguyên thị trường đã bị chia cắt.

- Vì lẽ đó giống như chủ nhiệm Tần đã nói, phát triển lạc hậu, nội tình chưa đủ, không có phương hướng.

Tần Tường gật đầu:

- Đúng rồi, tiểu Trần, lúc đầu tôi mời cậu gia nhập vào chính là hi vọng có thể cùng nhau cố gắng, làm một con đường chỉnh hình đặc sắc riêng của chúng ta, đi ra văn hóa tự tin, đi ra cách tân dân tộc

- Tháng mười hai giao lưu tại Hàn Quốc, chúng ta chuẩn bị thật tốt một chút đi

Tần Tường cùng Dương Thao cũng không có ở lại quá lâu, hàn huyên một hồi sau đó rời đi.

Điều này làm cho Trần Thương lơ đãng ở giữa, cũng ý thức được một chuyện

Hiện trạng khoa ngoại chỉnh hình trong nước... Thật là có chút lạc hậu.

【Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, nhận được thuật xóa nếp nhăn SMAS, cấp đại sư, có muốn bắt đầu đặc huấn không? 】

Trần Thương lắc đầu, tạm thời không có thời gian.

Trương Chí Tân cười nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, tôi cũng nhờ đi theo cậu mà được thơm lây.

Trần Thương hiếu kỳ hỏi:

- Có ý gì?

Trương Chí Tân lắc đầu:

- Có thể cậu không rõ lắm, hiệp hội bác sĩ chỉnh hình quốc gia chúng ta, đối với tổ chức ngoài dân gian không được quá hoan nghênh, tôi cũng là được chủ nhiệm Tần trợ giúp mới gia nhập hiệp hội cấp tỉnh, cấp quốc gia căn bản không quá hiện thực, đại đa số đều là khoa chỉnh hình và khoa da liễu của bệnh viện công, tôi không nghĩ tới có thể nhanh gia nhập như vậy.

- Nói thật, nếu không phải là bởi vì cậu, tôi cũng không có cơ hội nhanh nhận được lời mời như vậy

Trần Thương cười ha hả:

- Kiểu nói này, chúng ta đây là nhân họa đắc phúc à?

Trương Chí Tân cũng ngượng ngùng cười một tiếng:

- Tôi cũng không ngờ hội trưởng Cung thật sự là đến học tập cùng giao lưu, tiểu Trần, cậu quả thật là thanh danh truyền xa, kể cả hội trưởng Cung ở Kinh Đô cũng nghe nói tới cậu, tương lai rộng mở không có hạn lượng.

- Nhắc tới, chúng ta cũng là hiểu lầm hội trưởng Cung, ha ha.

Chương 453: Mẹ Em Muốn Gặp Anh

Cung Đại Trân rời khỏi bệnh viện chỉnh hình, qua một hồi lâu mới lấy điện thoại ra bấm cho An Tĩnh.

Lúc này, An Tĩnh lo lắng bất an, chờ đợi điện thoại của lão sư.

Từ khi sinh nhật lão sư lần trước, An Tĩnh vô tình hay cố ý tiết lộ tin tức về Trần Thương, thậm chí ở trước mặt sư huynh đệ, sư tỷ sư muội một đám người nói xấu Trần Thương.

An Tĩnh không có ấn tượng tốt gì đối với Trần Thương, từ lần trước tại trong nhà Trịnh Quốc Đàm từng có giao phong.

Về sau, đối thủ cạnh tranh bệnh viện chỉnh hình Chí Tân càng phát triển hừng hực khí thế, điều này tự nhiên làm cho An Tĩnh có chút không thoải mái.

Cậu ta một người mới, bình thường phí chỉnh hình chỉ mười mấy vạn, chỉnh ngực lại dám lấy một trăm vạn, đây không phải nói đùa à?

Vì lẽ đó, vô tình hay cố ý tiết lộ chuyện này cho lão sư.

Chỉ là không ngờ thời gian một tháng qua đi lão sư thật đúng là đến rồi

Còn tự mình đi nhìn Trần Thương phẫu thuật.

Cái này để trong lòng An Tĩnh mừng thầm còn có chút tiểu chờ mong.

Chờ lão sư vạch trần bộ mặt thật của Trần Thương đi

Đợi một ngày điện thoại rốt cục vang lên

An Tĩnh vội vàng nhận điện thoại:

- Vâng? Lão sư, như thế nào đến bây giờ mới gọi điện thoại, tôi đã đặt trước đồ ăn ở sảnh Tinh Dương...

Cung Đại Trân thở dài, lúc này cô bà đặt trước vé xe lửa trong đêm về Kinh Đô.

Đối với An Tĩnh, sao có thể Cung Đại Trân không rõ cô nghĩ như thế nào?

Đơn giản chính là để cho mình chèn ép khí thế đối phương, tốt nhất có thể vạch trần "bộ mặt thật" dối trá của Trần Thương, vạch trần sự thực lẫn lộn mà thôi.

Đối với học sinh của mình, bà hiểu rất rõ.

Đứa nhỏ An Tĩnh này, có năng lực là có, nhưng có chút quá tự đại, hơn nữa nhiều tiểu tâm tư, so với An Ny chị cô, kém không ít.

Nghe thấy điện thoại vang lên, Cung Đại Trân chậm rãi nói ra:

- An Tĩnh, tôi đã đặt xe lửa chạy trước buổi tối rồi, ngày mai còn có chuyện, nên không làm phiền các cô.

An Tĩnh nghe thấy lão sư nói như vậy, lập tức biến sắc:

- Lão sư... Không phiền phức... Bà nghỉ ngơi một chút...

Cung Đại Trân chậm rãi nói ra:

- Không có chuyện gì, nói chuyện với tôi cũng đừng có khách khí, lão sư nói với cô mấy việc này.

- Thứ nhất, Trần Thương phẫu thuật bơm ngực làm tốt hơn tôi, cô cũng đừng có loạn hành động tiểu tâm tư.

- Thứ hai, hiện tại Trần Thương đề tổ thành viên khóa mới nhất của tôi, xếp hạng thứ ba, cũng là cố vấn, cô về sau làm việc gì cũng phải suy nghĩ thêm làm như thế nào cho được.

- Thứ ba, làm thật tốt công việc của mình, không cần quản người khác, cô cùng chị cô An Ny học tập nhiều một chút.

- Cuối cùng, lão sư cũng hi vọng cô thật tốt...

...

Cúp điện thoại, Cung Đại Trân thở dài, hi vọng đứa bé An Tĩnh này có thể trưởng thành đi, người quá thuận theo cũng không phải chuyện tốt.

Làm lão sư, phê bình là phê bình, nhưng vẫn quan tâm.

Mà An Tĩnh để điện thoại xuống, trong đầu tràn đầy phức tạp cùng không thể tưởng tượng nổi.

Như thế nào cô cũng không nghĩ ra, lão sư của mình, hội trưởng Cung lại chính miệng nói Trần Thương phẫu thuật chỉnh ngực tốt hơn bà ấy

Chuyện này sao có thể?

An Tĩnh rất khó tiếp nhận chuyện này.

Thế nhưng càng khó tiếp nhận hơn chính là điểm thứ hai, lão sư vừa để Trần Thương vào đầu đề tổ thành viên, hơn nữa xếp hạng thứ ba, là cố vấn kỹ thuật

Cái này... Quá khoa trương rồi?

Trần Thương có tài đức gì?

Khi đó chính mình muốn gia nhập đầu đề đều bị lão sư từ chối.

Bởi vì một đầu đề này là trọng điểm quốc gia, là hạng mục lĩnh vực chỉnh hình của tổ đầu đề cùng Bộ Khoa học và Công nghệ quốc gia tạo thành.

Từ lão sư chỗ bệnh viện Tích Thủy Đàm cùng đại học Khoa Học Tự Nhiên ở Kinh Đô cùng nhau hợp tác, kinh phí cao tới hơn ba ngàn vạn.

Dạng đầu đề này, Trần Thương lại có thể làm cố vấn?

Hơn nữa... Xếp hạng thứ ba

Đầu tiên chính là lão sư mình, thứ hai là giáo sư đại học Khoa Học Tự Nhiên ở Kinh Đô, thứ ba chính là Trần Thương

Cái này sao có thể?

Thế này thì quá mức rồi

Nghĩ tới đây, An Tĩnh nhịn không được trầm mặc...

- Mẹ em muốn gặp anh

Sau khi nhận được tin nhắn của Tẩn Duyệt, tâm trạng của Trần Thương từ lo lắng đến bất an rồi chuyển sang căng thẳng, tăm tối, những sự thay đổi đó của Trần Thương chỉ dùng vẻn vẹn có ba giây đồng hồ.

Đối với Trần Thương ba giây đông hồ này là quá dài

Dài đủ để anh nghĩ khi mà gặp mặt thì nên gọi là dì, hay là dứt khoát gọi một tiếng mẹ

Đủ dài để anh nghĩ có phải nên đổi lấy một môn võ lâm tuyệt học "làm thế nào cùng với mẹ vợ nói chuyện vui vẻ", và sau đó học tập để trở nên thành thạo.

Với lại về sau, con của anh nên để cho mẹ vợ giữ hay là đưa cho mẹ anh giữ.

Tâm trạng mệt mỏi….

Ba giây đồng hồ sau, Trần Thương mới cầm điện thoại, vẫn không biết nên trả lời thế nào

Chỉ có thể đợi tâm trạng hết thấp thỏm lo lắng thôi.

Tần Duyệt đã ở trên ghế salon cười suốt mười phút.

Cô thừa biết trong đầu của Trần Thương đang suy nghĩ cái gì.

Nghĩ đến vẻ mặt ngơ ngác của Trần Thương, Tần Duyệt nhịn không được mà cười.

Ký Như Vân nhìn con gái cười trên ghế salon giống như người điên, bà nhịn không được mà thở dài, cái con bé điên rồ này cuối cùng cũng có người rước, bà thật muốn gặp thằng bé kia, phải an ủi người ta thật tốt, đừng nói là mua nhà, ngay cả xe bà mua đều được

Thế nhưng về sau lỡ có kết hôn, Duyệt Duyệt lộ ra bản tính thật của mình, tiểu Trần sẽ không hối hận đi

Lỡ như người ta trả hàng…. thì thật mất mặt lắm

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân nhẹ nhàng quát một tiếng:

- Tần Duyệt, ngồi đàng hoàng đi! Con thật giống mấy người điên…. Con nhìn lại tóc con đi, đến cả tổ chim còn dễ nhìn hơn đó.

Tần Duyệt không cảm thấy gì, nói:

- Không sao, không sao đâu mẹ

Ký Như Vân liếc một cái:

- Bộ con không sợ tiểu Trần người ta nhìn thấy bộ dạng này của con, về sau không còn yêu con nữa

Tần Duyệt lập tức ngây ngẩn cả người, bắt đầu suy nghĩ lại, cô hừ một tiếng:

- Anh ta dám

Nhưng mà âm lượng rõ ràng không tự tin như hồi nãy, thậm chí có điểm nhỏ dần, do dự một lát, vẻ mặt cô bỗng nhiên lo lắng cầm điện thoại lên, nhắn một dòng tin nhắn:

- Trong nhà, người có quyền quyết định mọi việc là ai?

Lúc giờ Trần Thương đang tìm kiếm trên Baidu cách có thể làm cho mẹ vợ vui vẻ hài lòng, đột nhiên lát sau lại nhận được tin nhắn của cô, anh sửng sốt một chút.

Cái tin này là có ý gì?

Không lẽ là…. Mẹ vợ đang cầm điện thoại nhắn cho anh?

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng cố gắng giảm bớt cảm giác căng thẳng vừa rồi, không ngừng suy nghĩ câu nói vừa nãy, ngay lập tức anh cảm thấy mình đã nghĩ ra, nháy mắt đã thông suốt

- Ai xinh đẹp thì nghe người đó

Tần Duyệt nhận được câu trả lời, lập tức nở nụ cười thật tươi:

- Mẹ mẹ, mẹ mau tới đây, con cho mẹ xem tin nhắn này.

Nói xong kéo Ký Như Vân qua ngồi trên salon, đưa điện thoại tới trước mặt bà:

- Mẹ, người nhìn đi

Ký Như Vân hiếu kỳ nhìn vào tin trả lời trong điện thoại, khi nhìn thấy tin nhắn bà lập tức cười, thằng nhóc này khát khao muốn sống thật mạnh à?

Hai mẹ con nở nụ cười.

Chương 454: Giải Thưởng Đặc Biệt Và Niềm Vui Bất Ngờ

Tần Duyệt nằm trên giường, mặc đồ ngủ, không khí cuối tháng mười đã bắt đầu se lạnh, trên người đắp một chiếc chăn lông.

Cầm điện thoại, trong lòng muốn cho Trần Thương niềm vui bất ngờ.

- Ngày mai em và bố mẹ có chút chuyện, em không có ở cạnh anh, anh nhớ phải ngoan đấy

Tần Duyệt nghĩ đến chuyện mình mua nhà, Trần Thương không cần mua nữa, muốn cho Trần Thương niềm vui bất ngờ.

Thực ra, cũng không coi là bất ngờ gì, nhưng có thể giúp Trần Thương bớt chút gánh nặng.

Cô thấy Trần Thương ngày nào cũng vất vả như thế, không muốn tăng thêm áp lực cho anh.

Chuyện này không phải Tần Duyệt không thương bố mẹ, mà nếu so sánh ra, tiền mua nhà không phải vứt đi.

Hơn nữa, Trần Thương và bản thân vừa mới có bước khởi đầu, mua nhà xong thì không còn chất lượng cuộc sống nữa, hơn nữa Trần Thương đâu phải không cố gắng, không cầu tiến.

Tần Duyệt tin Trần Thương, trong mắt Tần Duyệt, Trần Thương là người ưu tú nhất, giỏi nhất

Cô đồng ý cả đời này sẽ là Tần liếm chó của Trần Thương

Thực ra, cô vẫn hi vọng Trần Thương có thể cùng cô đi xem nhà, nhưng rất rõ ràng chuyện này không thích hợp.

Một là cô lo lắng có thể làm tổn thương lòng tự trọng của Trần Thương, hai là…cô cũng lo bố mẹ sẽ có suy nghĩ gì đó, hoặc là xem thường Trần Thương.

Tâm tư của phụ nữ rất tinh tế.

Tần Duyệt cũng đang dùng chút tấm lòng của cô để bảo vệ cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn thấy tin nhắn, lập tức mỉm cười.

Sáng mai anh phải lo xong chuyện nhà cửa với giám đốc Vương.

Buổi chiều hẹn Tần Duyệt ra, cho cô một niềm vui bất ngờ.

Nghe nói Tần Duyệt có việc, lập tức nói:

- Vậy chiều mai em có việc gì không?

Tần Duyệt chau mày, cũng không biết buổi chiều có lo xong chuyện mua nhà không, gửi icon:

- Không biết.

Hai người nói vài câu tình cảm, thân thiết một lúc mới đi ngủ.

Khoảng chín giờ sáng hôm sau, sau khi cả nhà Tần Duyệt ăn xong, một nhóm người cùng nhau đi đến tòa nhà tân khu Hải An, lúc này trong đại sảnh mua bán vô cùng náo nhiệt.

Ký Như Vân ngây người một lúc, hai mắt tỏa sáng:

- Ơ? Có hoạt động gì à, xem ra chúng ta đến thật đúng lúc

Tần Duyệt cũng hưng phấn gật đầu:

- Dạ, lần trước khi con đến, còn chưa có. Oa…nhìn xem, hoạt động lớn quá.

Dường như phụ nữ trời sinh có khuynh hướng thích hoạt động.

Chỉ thấy những tấm áp phích hoạt động lớn được treo lên, các loại hoạt động như mua nhà tặng đồ dùng gia đình được trưng bày ở bàn xoay lớn, vô cùng bắt mắt.

Chỉ cần mua nhà, thì có thể tham gia hoạt động, giải thưởng đặc biệt có thể giảm 30% giá mua nhà, còn được hưởng các loại dịch vụ như trang trí miễn phí, tặng đồ điện.

Giải năm tệ nhất cũng được miễn một năm chi phí quản lý, nhìn qua rất thú vị.

Càng đừng nhắc đến những giải thưởng đứng trước

Những giải thưởng này, ai nhìn cũng động lòng, ai nhìn cũng hâm mộ

Mà giải đặc biệt càng khiến người ta nhìn thấy mà thèm.

Dù sao, trang trí là cái động không đáy, cho dù mua căn nhà đã được sửa sang sạch sẽ, phần lớn vẫn muốn trang trí lại lần nữa, hơn nữa còn tặng thêm đồ dùng trong nhà, cái này cần biết bao nhiêu tiền đây

Mấu chốt chính là giảm 30% giá mua nhà

Cái này có thể tiết kiệm mấy trăm vạn.

Mọi người nhìn thấy hai mắt đều tỏa sáng.

Nhưng xác suất này rõ ràng rất thấp.

Tần Duyệt nhìn mấy tấm áp phích hoạt động, lập tức cười nói:

- Bố, lát nữa để bố rút giải đặc biệt nhé

Tần Hiếu Uyên mỉm cười:

- Nha đầu này, từ nhỏ đến lớn mua vé số chưa từng trúng hơn năm tệ, còn muốn trúng giải lớn à

Quả thật, giải đặc biệt này tương đương với năm triệu

Ai có thể ngờ tập đoàn Trịnh thị lại giàu có như thế, nhất thời thu hút rất nhiều người xem nhà.

Thực ra, đây là chỗ sáng suốt của giám đốc Vương, lúc đó khi anh ta nghĩ đến hoạt động của Trần Thương, liền nghĩ đến hoạt động thế này, cũng giống vậy, Trần Thương rõ ràng là kẻ mánh lới.

Thậm chí có thể thông qua hoạt động ý tưởng đột phá này, gia tăng không ít người mua nhà.

Bây giờ bất động sản đã rơi xuống giai đoạn tồn kho, công ty bất động sản nào cũng phải tổ chức hoạt động.

Cả nhà Tần Duyệt nhìn sa bàn, đang nghe cô gái bán hàng giới thiệu.

Tần Duyệt rõ ràng đã xem qua một lần, có mấy căn nhà khá vừa ý, đang định hỏi, đột nhiên tiếng loa trong đại sảnh vang lên.

- Hôm nay chúng ta thật may mắn, đã có người trúng giải đặc biệt

Câu này vừa nói xong, người xung quanh lập tức đưa mắt quan sát, chỉ thấy Trần Thương mỉm cười bước lên sân khấu bắt tay với giám đốc Vương.

Vương Chí nhìn mọi người, mỉm cười:

- Chúc mừng anh bạn này đã trúng giải đặc biệt của chúng tôi, chúng tôi sẽ tiến hành hoàn trả các chi phí liên quan, đồng thời sẽ trang trí lại ngôi nhà lần nữa theo ý muốn của anh, nếu không muốn trang trí, chúng tôi sẽ trả cho anh 2500 tệ mỗi mét vuông, chi phí trợ cấp trang trí 30 vạn, và 20 vạn tiền đồ điện gia dụng, hãy cùng chúc mừng người đoạt giải đặc biệt của chúng ta

Vừa nói xong câu này, người bên dưới lập tức bàn tán.

Ký Như Vân đột nhiên vỗ Tần Duyệt và Tần Hiếu Uyên, nét mặt buồn bực nói:

- Này này, hai người nhìn xem, thằng nhóc đó, sao tôi cảm thấy quen như vậy chứ

Tần Hiếu Uyên đang xem nhà cùng cô gái bán hàng, không quay đầu nói:

- Bây giờ bà nhìn mấy cậu trai trẻ thấy ai cũng quen

Tần Duyệt không nhịn cười được.

Nhưng rất tò mò liếc nhìn…

Vừa nhìn thấy, Tần Duyệt lập tức ngây ngốc

Đó chẳng phải Trần Thương à?

Tần Duyệt trừng to mắt, sắc mặt không thể tin nhìn về người đàn ông đang đứng trên sân khấu.

Cô quá quen thuộc, đó chính là Trần Thương.

Mà ông Tần trong lúc vô tình cũng nhìn qua, nhưng lập tức ngơ ngác:

- Đây chẳng phải Trần Thương à?

Vừa thốt ra câu này, đôi mắt Ký Như Vân lập tức phát sáng:

- Là tiểu Trần đó hả? Tôi nói mà sao lại quen như vậy! Đứa nhỏ này, đúng là may mắn, lại có phúc khí lớn như thế, chỉ chốc lát được tặng căn nhà

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, lúng túng tự nói:

- Tôi còn tưởng chỉ là thúc đẩy tiêu thụ, giải thưởng đặc biệt là chuyện không thể nào, không ngờ là thật

Ông Tần cho rằng, hoạt động rút thưởng là thật, nhưng giải đặc biệt tuyệt đối là giả

Dù sao cũng là mấy trăm vạn, có giàu hơn nữa cũng đâu thể nói tặng là tặng

Nhưng thằng nhóc Trần Thương này bản thân còn không hiểu sao?

Không ngờ giải đặc biệt lại là thật

Nếu như vậy…

Có phải bản thân không cần mua nhà nữa không?

Hơn nữa…trang trí…đồ điện gia dụng mấy thứ này cũng không cần cân nhắc nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Hiếu Uyên đột nhiên cảm thấy thằng nhóc tiểu Trần này càng nhìn càng thấy tốt, càng nhìn càng thấy có phúc, đúng là rất tuyệt

Ngay cả Ký Như Vân cũng kéo Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, Tiểu Trần mua nhà bao lớn? Giảm 30% phải mua nhà lớn một chút, tốt nhất là 300 mét vuông, đúng là may mắn mà

Nhưng Tần Duyệt ngơ ngác không nói chuyện.

Tần Duyệt không biết tại sao Trần Thương lại đến mua nhà.

Vào lúc này, điện thoại Tần Duyệt đột nhiên vang lên, lấy điện thoại ra xem, là Trần Thương.

Tần Duyệt cười lạnh, em phải xem anh muốn nói gì

- A lô

Trần Thương hưng phấn nói:

- Tần Duyệt, anh đã mua căn nhà lần trước chúng ta xem rồi, em biết mất bao nhiêu tiền không?

Tần Duyệt vừa nghe Trần Thương nói như vậy, cơn giận đã giảm một nửa, thì ra là muốn cho cô bất ngờ.

Có điều, Tần Duyệt mỉm cười:

- Mất 120 vạn, còn được tặng 30 vạn tiền trang trí, 20 vạn phí đồ điện gia dụng, đúng không?

Trần Thương vừa bước xuống sân khấu, lập tức mờ mịt

Cái này không giống với kịch bản?

Chẳng phải em nên ngạc nhiên à?

Cho dù không ngạc nhiên thì cũng nên nghi ngờ một chút chứ?

Nhưng lúc này…thái độ này cũng quá…

Không đúng

Lẽ nào họ cũng ở đây?

Trần Thương vội vàng nhìn ngó khắp nơi.

Đột nhiên, ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang nhìn mình cười lạnh.

Bên cạnh còn có…ông Tần đang nhìn Trần Thương với đôi mắt phát sáng.

Còn có một người phụ nữ mặc đồ thoải mái, có lẽ là…mẹ của Tần Duyệt.

Chương 455: Mẹ Vợ Vui Vẻ

Trần Thương thở dài, vốn dĩ cho rằng Tần Duyệt nói: Mẹ em muốn gặp anh, chỉ là nói giỡn mà thôi

Không ngờ giờ phút này lại tới nhanh như vậy

Xem ra... Sau này không thể tuỳ tiện đùa giỡn, ngộ nhỡ thành hiện thực thì sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cực kỳ xấu hổ, vừa rất khẩn trương, vừa cực kỳ mờ mịt.

Đi qua hay không? Không biết nói cái gì đây?

Không đi qua rất rõ ràng là không thích hợp

Dù sao... Đây là lần thứ nhất Trần Thương dùng thân phận bạn trai Tần Duyệt gặp mặt lão Tần, ngẫm lại còn có chút... chút xíu chờ mong

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Tần Duyệt, trong lòng động viên tinh thần một cái

Hoảng sợ cái gì

Lên

Trần Thương cười cười, đứng dậy đi đến phía trước.

- Chào viện trưởng Tần

- Chào bác gái.

Trần Thương cười chào hỏi từng người một.

Đây là lần thứ nhất Ký Như Vân thấy Trần Thương ở khoảng cách gần như vậy, trước kia đều là cách ngưỡng cửa sổ, mặc dù cũng có thể nhìn cái đại khái, nhưng là không nhìn Trần Thương ở nơi khoảng cách gần như vậy.

Cảm giác đầu tiên thực sự rất không tệ, cao to, rất tinh anh, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ an tâm.

Ký Như Vân cười nói:

- Tiểu Trần phải không, dì bình thường hay nghe Duyệt Duyệt nói về cậu, dì còn nói hôm nào dẫn về trong nhà ngồi chơi một lát nữa

Trần Thương cười nói:

- Tất nhiên, tất nhiên rồi, hôm nào nhất định đến nhà thăm hỏi, con cũng hay nghe Tần Duyệt kể về dì, nói dì là khúc cong cứu quốc, còn nói dì lúc tuổi còn trẻ rất xinh đẹp, hôm nay vừa gặp, đúng là rất có khí chất.

Một câu vuốt mông ngựa, đem Ký Như Vân dỗ đến ung dung khoan khoái:

- Hôm nào tới nhà chơi, dì nấu cho cháu một bữa ăn ngon.

Tiếp theo, Ký Như Vân cười nói:

- Tiểu Trần vận khí này của cậu thật là tốt

- Thoáng cái lập tức phòng ở đã không còn là gánh nặng! Phòng ở này thiết bị lắp đặt trang trí gia đình đều đã có, đúng rồi, cháu mua phòng ở này bao nhiều tiền?

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Duyệt:

- Lần trước con cùng Tần Duyệt sang đây xem qua một căn phòng ở, khoảng 120 mét vuông, nhưng lúc ấy phía bên kia không tính bán đi, hai ngày trước bỗng nhiên gọi điện thoại cho con, nói lại chuẩn bị mở bán, con hôm nay tranh thủ thời gian tới xem một chút.

Trần Thương đem chuyện lúc ấy nói cùng Trịnh Quốc Đàm che giấu đi.

- Tần Duyệt rất thích, con liền nghĩ trước đặt cọc tiền mua, cho cô ấy một cái vui mừng ngạc nhiên, kết quả sau đó, nhìn thấy có hoạt động, rút thăm trúng thưởng này, không ngờ mình lại lấy được phần thưởng hạng nhất, con thật không có nghĩ tới, không chỉ có không có nộp tiền, còn kiếm không ít

- Không phải à, cũng không nghĩ tới tình cờ gặp các con.

Một câu, chọc mọi người cười đùa.

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, có chút ao ước:

- Cậu tiểu tử này, thật sự là vận may quá lớn, lập tức ít đi hai mươi năm phấn đấu

Trần Thương nói ra:

- Quan trọng là, chúng ta qua xem một chút đi! Là phòng ở hiện tại.

Tần Duyệt cũng hưng phấn gật đầu:

- Đúng rồi, cha, mẹ, con mang hai người đi xem một chút, căn phòng này con liếc mắt đã nhìn trúng.

Tần Duyệt cùng Trần Thương số tuổi cũng không nhỏ, vì lẽ đó Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân đều có suy nghĩ sớm lập gia đình một chút.

Hai người mặc dù thời gian yêu đương không dài, nhưng là quen biết cũng có hơn ba năm.

Ba năm này cũng là ngầm nảy sinh tình cảm, khả năng sớm đã lâu ngày sinh tình, chỉ là hai bên không nói mà thôi.

Vì lẽ đó hiện tại xác định quan hệ xong rồi, nghĩ khả năng nhiều nhất liền là kết hôn sinh con.

Mà Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân cũng nghĩ như vậy, sớm một chút đem chung thân đại sự của con cái giải quyết, cũng có thể giải quyết xong

một cọc tâm sự.

Hiện tại mặc dù chỉ là lần đầu tiên, nhưng là Ký Như Vân đối với Trần Thương cảm thấy rất không tệ, nhưng là còn cần một đoạn thời gian tiếp xúc.

Nhưng mà, bất luận nói thế nào, hôn nhân vẫn là của bọn nhỏ, chỉ cần bọn chúng nguyện ý là được.

Làm cha mẹ, gấp gáp thì gấp gáp, nhưng muốn làm nhất cũng là hi vọng bọn nhỏ có được thứ tốt.

Không phải nói Tần Duyệt tìm người có nhiều tiền, có nhiều bản lãnh, ít nhất tìm một người đối với con bé tốt, đáng tin, an tâm vậy là được rồi.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Tần Duyệt cùng với Trần Thương, hai người Ký Như Vân cùng Tần Hiếu Uyên đã thỏa mãn.

Đi tới gian phòng, hai người vừa nhìn, cách bố cục cùng hướng của gian phòng đều rất không tệ.

Hai người hơi quay người, lại nhìn thấy Tần Duyệt cùng Trần Thương ở trong phòng trống trải đi tới đi lui, nhiều lần khoa tay bộ dáng tương lai bên trong gian phòng, thậm chí Tần Duyệt đã có bộ dáng nhân vật chính, muốn ở bên trong nhà nhỏ của cô phóng khoáng tự do.

Hai người bọn họ đột nhiên cảm giác được, như vậy cũng rất tốt.

Buổi trưa, Tần Hiếu Uyên mời khách, bốn người cùng một chỗ ăn xong bữa cơm rau dưa.

Kỳ thật, Tần Hiếu Uyên đối với bản thân Trần Thương đã rất hài lòng, chỉ là... Tại bệnh viện với tư cách viện trưởng, ông nhất định phải đứng đắn, nhưng vào giờ phút này, cũng giống như người bình thường, không có gì khác biệt.

Vừa nói vừa cười gắp thức ăn, ăn uống.

Nhìn ra được, một nhà ba người rất là ấm áp.

Trần Thương cùng Tần Duyệt ngồi ở một bên, Ký Như Vân cùng Tần Hiếu Uyên ngồi ở một bên.

Sau khi ăn xong, Ký Như Vân nhìn Tần Duyệt cùng Trần Thương, nhịn không được cười cười:

- Ai, vẫn là già rồi đây, con cái đều lớn như vậy rồi

Tần Duyệt bĩu môi, cười nói ra:

- Mẹ, mẹ một chút cũng không già

Ký Như Vân cười nói:

- Còn chưa già đâu, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn rồi, còn không phải bị cha con và con chọc tức à?

Tần Duyệt nghe vậy, nhịn không được an ủi:

- Mẹ, ai không có chút nếp nhăn! Hôm nào chúng ta đi làm đẹp.

Nói đến đây, Tần Duyệt bỗng nhiên vỗ Trần Thương một cái:

- Anh không phải hiện tại thường đi bệnh viện chỉnh hình à? Có thể có cái kỹ thuật xóa nếp nhăn gì hay không?

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Con mẹ nó

Sao mình lại quên mất chứ?

Rốt cuộc biết được hệ thống tại sao phải cho mình kỹ thuật xóa nếp nhăn AS

Đây là vì chuẩn bị để chinh phục mẹ vợ

Trần Thương lập tức bừng tỉnh đại ngộ, bản thân trong khoảng thời gian này nghiên cứu làm cách nào làm cho mẹ vợ vui vẻ quả nhiên không có uổng công học, đã xâm nhập kho kỹ năng hệ thống.

Không tệ, không tệ

Trần Thương lợi dụng thời gian suy tư, nháy mắt lựa chọn kích hoạt.

【Kỹ thuật xóa nếp nhăn AS cấp chuyên gia, có muốn tiến vào đặc huấn hay không?】

Có

Trần Thương trong nháy mắt xuất hiện ở trong không gian đặc huấn...

Khi lại lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy mặt của mẹ vợ đã xảy ra thay đổi

Trần Thương lần đầu tiên phát hiện, khi làm 【kỹ thuật xóa nếp nhăn】 bắt đầu kết hợp với 【hướng tới xinh đẹp】, lại xảy ra thay đổi cực lớn như thế

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng cảm thấy kích thích

Nửa phút sau, Trần Thương ước chừng có chút suy nghĩ.

Mà Tần Duyệt thấy Trần Thương nhìn chằm chằm mặt Ký Như Vân hồi lâu, nhịn không được vỗ vỗ Trần Thương:

- Anh nhìn chằm chằm mẹ của em mà thất thần cái gì đấy? Anh nói chuyện đi chứ

Ngay cả Tần Hiếu Uyên cũng nhịn không được trong lòng khẽ run rẩy, hỗn tiểu tử này muốn làm cái gì

Chương 456: Lấy Lòng Mẹ Vợ

Ký Như Vân bị Trần Thương nhìn một lúc lâu, ngược lại là rất bình tĩnh, bà nhìn ra được, trong đôi mắt Trần Thương chính là mang theo nghiên cứu cùng suy tư, hơn nữa cực kỳ chuyên nghiệp, rất bình tĩnh, giống như là bác sĩ đang kiểm tra người bệnh.

Quay đầu nhìn thoáng qua Tần Hiếu Uyên, nhịn không được liếc mắt một cái.

Lúc này, Trần Thương mới chậm rãi nói ra:

- Dì à, nếp nhăn trên mặt dì thật ra hoàn toàn có thể tiêu trừ, hơn nữa phối hợp với axit hyaluronic, thích hợp dùng để căng đầy làn da, còn có thể có thay đổi rất lớn

Lời này vừa nói ra, Ký Như Vân lập tức ánh mắt sáng lên:

- Thật hả? Tiểu Trần? Nếp nhăn này của dì có thể biến mất?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, hoàn toàn có thể, hơn nữa không lưu lại vết tích, cực kỳ tự nhiên

Trần Thương nhìn xem kỹ năng lúc này:

【Kỹ thuật xóa nếp nhăn AS: cấp chuyên gia; hiệu quả đặc biệt: 1, không dấu vết; 2, tự nhiên; 】

Hai hiệu quả đặc biệt này đều rất có năng lực, nhìn như bình thường, nhưng hai cái này lại thực dụng nhất.

Bởi vì kỹ thuật xóa nếp nhăn này tuổi tác nhóm người sử dụng đều là ở khoảng bốn mươi năm mươi tuổi thậm chí cao hơn, người sử dụng tuổi hơi lớn, người ở độ tuổi này không thích trên mặt có thay đổi quá lớn, yêu cầu duy nhất liền là loại bỏ nếp nhăn, tốt nhất để người khác nhìn không ra, hơn nữa phẫu thuật xong rồi, nhìn một cách tự nhiên tốt nhất, không muốn cảm giác vừa nhìn liền biết là động qua dao kéo.

Vì lẽ đó, cái hiệu quả đặc biệt này, Trần Thương có thể nói thỏa đáng

Ký Như Vân nghe xong, động tâm:

- Tiểu Trần, cháu biết làm phẫu thuật này không?

Trần Thương gật đầu:

- Dạ biết, cháu tương đối am hiểu.

Lời này vừa nói ra, Ký Như Vân trong lòng vô cùng vui vẻ

Nhìn trong ánh mắt Trần Thương cũng vừa ý cực kỳ.

Sau khi nghe Trần Thương nói, ngay cả Tần Hiếu Uyên cũng có chút hôn mê rồi.

Ông nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần, cậu học chỉnh hình từ khi nào vậy?

Trần Thương thở dài, aizz, trong nhà có người làm viện trưởng thật sự rất khó khăn.

Có thể nói mình không làm việc đàng hoàng hay không?

Có thể ghét bỏ mình làm hành nghề bên ngoài hay không?

Nhưng đây cũng là bố vợ tương lai của mình, nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài.

Kiên trì nói:

- Được một khoảng thời gian rồi... Đi theo lão sư Trương Chí Tân học, thứ bảy, chủ nhật trong hai tháng vừa rồi chỉ cần có thời gian thì đi qua giúp đỡ chút, cũng học được không ít thứ.

Lời này mới ra, không chỉ có Tần Hiếu Uyên.

Ngay cả trong lòng Tần Duyệt cùng Ký Như Vân cũng lộp bộp một cái

Anh luyện hai tháng đã dám động dao ở trên người tôi / mẹ của tôi à?

Trần Thương, tâm anh có bao lớn

Ngay cả Tần Hiếu Uyên cũng trợn tròn mắt, liếc mắt, hỗn tiểu tử này, thật sự là không biết trời cao đất rộng.

Mặc dù nói luyện kỹ thuật có thể luyện tập trên thân người nhà mình, nhưng mà... Cậu cũng quá không khách khí.

Cái này còn chưa kết hôn, còn chưa đổi cách xưng hô đâu, mẹ đều chưa có gọi một tiếng đây

Ngay cả việc động dao trên thân thể của vợ tôi cũng đã chuẩn bị xong, về sau còn chịu nổi sao?

Nghĩ tới đây, lão Tần tê cả da đầu

Mà Tần Duyệt thì một mặt xấu hổ, cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua mẹ mình, sợ dấu hiệu của thời mãn kinh không ổn định mà bộc phát.

Thế nhưng khi thấy Ký Như Vân rất bình tĩnh, Tần Duyệt mới đem tâm trạng lo lắng thả lỏng một chút.

Mọi người cũng nhịn không được thở dài.

Trần Thương thấy thế, lập tức lúng túng, hiện tại cũng không có cách nào giải thích được

Cũng không thể nói mình có thiên phú dị bẩm khác hẳn với người bình thường?

Nói một Chu Siêu Trương Chí Tân, hai tuần xử lý Dương Thao, ba tuần PK Tần Tường không rơi vào thế hạ phong, bốn phía bắt đầu đã làm bá chủ ở An Dương?

Cái này rất rõ ràng còn không bằng không nói thì hơn

Tần Duyệt cười cười, an ủi:

- Mẹ, ý của Trần Thương là, anh ấy có thể giúp mẹ liên hệ một bác sĩ chỉnh hình, dù sao bình thường đều có hợp tác, tương đối thân quen.

Trần Thương liền vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng đúng, dì, cháu có thể giúp dì liên hệ mấy bác sĩ chỉnh hình.

Tần Hiếu Uyên khụ khụ một tiếng, Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân thế nhưng đều là người có kinh nghiệm lâu năm trong lĩnh vực khám chữa bệnh ở An Dương thị, chuyên môn của Ký Như Vân là lý bảo hiểm y tế, cùng bệnh viện nào mà không có quan liên?

Mà Tần Hiếu Uyên thì là viện trưởng, một đám người càng là như hổ thêm cánh.

Nhưng mà, tiểu Trần cũng chỉ là tốt bụng, Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân cười cười.

Ký Như Vân cười nói:

- Tiểu Trần, dì đối với vấn đề xóa nếp nhăn không quá hiểu rõ, cháu có thể giải thích cho dì được không.

Trần Thương gật đầu:

- Dì à, hiện tại phương pháp xóa nếp nhăn tương đối nhiều, nhưng để có thể duy trì trong một khoảnh thời gian dài, tác dụng phụ nhỏ kỳ thật vẫn là nên dùng một loại gọi là thuật xóa nếp nhăn SMAS, cũng là phương pháp tốt nhất hiện tại.

- Hơn nữa, loại phẫu thuật này cũng giống như duy trì thời gian tương đối dài, có thể đạt tới sáu đến mười năm...

Sau khi Trần Thương giải thích một phen, Ký Như Vân có bảy tám phần ấn tượng, nếu có thời gian, có thể đi tìm hiểu rõ.

Tần Hiếu Uyên chợt nhớ tới:

- Đúng rồi, tôi nhớ là Tần Tường của Đông Đại Nhất viện làm về lĩnh vực chỉnh hình, đã gặp mặt vài lần, nhưng không phải rất thân quen, tại sao có thể có thời gian hỏi một chút.

Ký Như Vân nhẹ gật đầu, bình thường ở bệnh viện công, trên cơ bản đều sẽ có việc nhờ đến Ký Như Vân, dù sao bà cũng là chủ quản bảo hiểm y tế, ai lại không muốn cùng bà tạo mối quan hệ tốt?

Nói câu không dễ nghe, hiện tại chỉ tiêu bảo hiểm y tế bị kẹt cực kỳ nghiêm, hơn nữa bệnh lịch của bảo hiểm y tế đến kiểm tra là có chỉ tiêu, nhất định sẽ tra được mấy phần.

Vì lẽ đó, tại bệnh viện đắc tội ai cũng không dám đắc tội bảo hiểm y tế

Quen biết một nhân viên bảo hiểm y tế, có thể tiết kiệm đi không ít phiền phức

Đây cũng là lý do vì sao giá thẻ bảo hiểm y tế của tỉnh Nhị viện lại lỏng như vậy...

Người được gọi là Ký Như Vân vậy mà lại là trưởng phòng Ký.

Đúng lúc này, một bóng người đang đi tới lại lui trở về.

- Viện trưởng Tần, trưởng phòng Ký! Quả nhiên là hai người.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên và ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông đứng đối diện đang chào hỏi họ.

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân đều mỉm cười:

- Chủ nhiệm Tần, đang nhắc đến cậu đó, quả thực nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay

Bởi vì nó là một phòng riêng không có cửa nên có thể nhìn thấy khi đi ngang qua.

Tần Hiếu Uyên gọi phục vụ viên tới:

- Bỏ đồ vật xuống rồi pha giúp tôi một bình trà đi.

- Tới đây chủ nhiệm Tần, ngồi xuống uống chén trà đã, vừa lúc có chuyện cần trao đổi với ông.

Thực ra Tần Tường không định ngồi lại, rồi nghe Tần Hiếu Uyên muốn nói chuyện cùng mình mới đành ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống đã nhìn thấy Trần Thương cùng Tần Duyệt tới.

- Ý? Tiểu Trần à? Cậu cũng ở đây.... còn đây là...

Tần Tường nhìn đến nổi trợn to mắt hơn một chút.

Tần Hiếu Uyên cười ha ha nói:

- A! Đúng rồi, chủ nhiệm Trần tôi giới thiệu cho cậu một chút, đây là con gái nhà tôi Tần Duyệt, còn người kia là Trần Thương, bạn trai của nó

Chương 457: Viện Trưởng Tần Sẽ Được Hưởng Tiếng Thơm

Tần Hiếu Uyên không cố né tránh mà trực tiếp thoải mái coi Trần Thương là bạn trai Tần Duyệt mà giới thiệu.

Tần Hiếu Uyên nói câu này cũng chính là muốn Trần Thương nghe thấy dụng ý muốn cho cậu ta biết rằng cậu đã được lão Tần đây đồng ý.

Thực tế, câu này nghe qua giống như vô tình, nhưng lại biểu hiện được rất nhiều ý tứ, điều này rất quan trọng khó có thể được như thế, ít nhất còn có lẽ sẽ làm cho Trần Thương cảm thấy tốt về ông.

Có lẽ loại cảm giác tốt này không có ý nghĩa gì nhưng lão Tần hy vọng sau này Trần Thương đối với con gái mình tốt hơn một chút là được rồi.

Làm người quan trọng là xử sự, nó hoàn toàn nằm ở những chi tiết mình đã làm.

Quả nhiên, sau khi nghe được câu này Trần Thương cảm thấy ấm lòng hẳn.

Bởi vì Tần Hiếu Uyên có thể giới thiệu anh là đồng nghiệp, bạn học, bạn bè thế nhưng lại coi Trần Thương trở thành bạn trai con gái ông, điều này là sự khác biệt.

Lão Tần là viện trưởng của Tỉnh Nhị Viện, đường đường chính chính xử cấp, mà Ký Như Vân là chủ nhiệm trung tâm bảo hiểm y tế cũng là chính xử cấp.

Hai người đóng vai trò quan trọng trong lĩnh vực y tế của thành phố An Dương này.

Có thể giới thiệu Trần Thương trước mặt hai người chính là sự đồng ý lớn nhất đối với Trần Thương.

Tần Tường nghe xong lập tức cười nói:

- Viện trưởng Tần, tôi với tiểu Trần có quen biết. Chỉ là không ngờ tới lại trùng hợp như thế vậy.

- Thật sự rất xứng đôi, không nghĩ tới tiểu Trần lại là con rể của viện trưởng Tần, sau này ông được hưởng phúc rồi nha, có một người con rể như thế này đây

Câu nói của Tần Tường khiến Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân không nhìn được cười, cũng không để tâm.

Dù sao... những lời khách sáo không thể cứ xem là thật được, bất kể ai gặp cũng phải thổi phồng một phen.

Nói đi cũng phải nói lại, về tiểu Trần khẳng định có tiền đồ, có cha vợ là viện trưởng mẹ vợ là trưởng phòng, trong y tế của thành phố An Dương muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, phát triển tất nhiên là trên con đường bằng phẳng.

Chào hỏi khách sáo một phen xong lại ngồi xuống, Tần Hiếu Uyên liền đi thẳng vào vấn đề:

- Chủ nhiệm Tần, bà vợ nhà tôi muốn chỉnh lại ít nếp nhăn trên mặt, vừa lúc gặp cậu, cậu có thể cho chút ý kiền gì không?

Tần Tương hoài nghi nhìn thoáng qua Tần Hiếu Uyên, có chút tò mò:

- Viện trưởng Tần, chuyện của ông... không phải đã có sẵn người sao? Còn cần tôi làm gì?

Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân liếc nhìn nhau, có chút mờ mịt, ý của cậu ta là sao?

- Ý của chủ nhiệm Tần là gì?

Tần Tường nhìn bộ dạng hai người như vậy có chút sững sờ:

- Hai người thật sự không biết?

Tần Hiếu Uyên:

- Biết rõ cái gì?

Tần Tường nhịn không được nói:

- Thì là tiểu Trần đó, kỹ thuật phẫu thuật thẩm mĩ của tiểu Trần rất nổi tiếng ở thành phố An Dương này, danh xưng là bậc thầy phẫu thuật thẩm mĩ trăm vạn mà.

Tần Tường một câu nói kia đem người một nhà làm cho có chút tối tăm.

Có ý tứ gì?

Cái gì chỉnh hình trăm vạn?

Ba người càng nghe càng là mơ màng.

Tần Hiếu Uyên nói thầm một tiếng, Tần Tường này có phải là nhận lầm người rồi hay không?

Nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Tần, cậu đang nói là...

Tần Tường vỗ trán một cái, nhìn thoáng qua Trần Thương, lúc này mới chậm rãi nói ra:

- A nha, viện trưởng Tần, xem ra ông là thật không biết

- Trần Thương là thành viên của hiệp hội bác sĩ chỉnh hình Trung Quốc, mà lại là đích thân hội trưởng Cung Đại Trân mời.

- Hơn nữa, hiện tại phí chỉnh hình của tiểu Trần, đoán chừng là cao nhất thành phố An Dương chúng ta, một ca phẫu thuật của cậu ta ít nhất 30 vạn, hôm qua làm năm ca phẫu thuật, một ca 100 vạn

- Hiện tại Trần Thương chính là bác sĩ chỉnh hình cấp trăm vạn của thành phố An Dương chúng ta

- Đúng rồi, hôm qua hội trưởng Cung vì để được xem Trần Thương phẫu thuật, tự mình đi máy bay từ kinh đô đến An Dương, thậm chí còn mời tiểu Trần gia nhập đề tài của bà ấy, làm cố vấn kỹ thuật, xếp hạng thứ ba, mà đề tài đó có giá trị 3000 vạn, là một trong những đề tài chỉnh hình được quốc gia hỗ trợ.

Nói đến đây, Tần Tường nhịn không được lắc đầu:

- Vì vậy nên tôi mới nói, ở đây đã có sẵn sẵn ngưu nhân rồi, không cần nữa, nếu tìm tôi chỉnh hình, thì không phải là... Bỏ gần tìm xa à?

Một phen làm ba người toàn bộ trấn trụ

Lão Tần một mặt ngơ ngác, Ký Như Vân một mặt hiếu kỳ, Tần liếm chó thì một mặt sùng bái.

Tần Hiếu Uyên có chút không dám tin tưởng, hôm qua... Làm năm trăm vạn phẫu thuật, mẹ của tôi ơi, mười năm mình có thể kiếm năm trăm vạn không?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên cảm giác da đầu mình tê dại.

Ông biết rõ bác sĩ chỉnh hình dễ kiếm tiền, thế nhưng... Một ca phẫu thuật một trăm vạn, đây đâu phải là kiếm tiền, rõ ràng là cướp tiền.

Chính mình mới vừa rồi còn nói Trần Thương đỡ phải phấn đấu hai mươi năm, cái này... người ta hôm qua làm mấy ca phẫu thuật đã đủ trả tiền phòng rồi

Nếu làm hai mươi năm phải bao nhiêu tiền?

Lão Tần đếm không hết.

Nhưng Ký Như Vân nghe vào trong tai cũng không phải là có tiền hay không vấn đề, bà không nghĩ tới đứa con rể tương lai này của mình lại ưu tú như thế

Lại còn là bác sĩ chỉnh hình lợi hại nhất thành phố An Dương.

Trách không được vừa rồi còn nói mình am hiểu.

Thì ra là giống như này

Như vậy... Sau này mình bảo dưỡng da mặt, cái gì, cái này đều dễ nói?

Lúc này, Ký Như Vân phát hiện càng nhìn Trần Thương càng thuận mắt.

Nhưng mà... Tần Hiếu Uyên lập tức phản ứng qua một vấn đề

Trần Thương nói cậu ta mới học hơn hai tháng, hai tháng có thể có thành tựu cao như vậy à, điều này có thể không?

Lão Tần vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Tần, không phải ông nói đùa chứ Trần Thương mới học chỉnh hình hơn hai tháng, nào có khoa trương như vậy?

Lúc này, Tần Tường nhịn không được thở dài:

- Viện trưởng Tần, ta nói với ông câu nào cũng là thật, cái nghề chỉnh hình này, nhìn không chỉ là kỹ thuật, mà còn là khảo nghiệm thiên phú, tiểu Trần này trời sinh có ngộ tính về chỉnh hình cực cao, thiên phú là tốt nhất trong những người tôi gặp qua! Còn có...

- Vì lẽ đó, việc trưởng phòng Ký muốn xóa nếp nhăn, tôi cảm thấy nên tìm tiểu Trần là thích hợp nhất

Tần Tường khen Trần Thương có thể nói là tận hết sức lực, bật hết hỏa lực

Tần Duyệt nghe vậy thì cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết sôi trào

Thì ra Trần Thương Oppa ngưu bức như vậy

Vẫn cho là Trần Thương sẽ chỉ ngày thường làm phẫu thuật lợi hại, trong khoa cấp cứu tương đối lợi hại mà thôi, không nghĩ tới... Chỉnh hình cũng lợi hại như vậy.

Bác sĩ chỉnh hình trăm vạn

Ngẫm lại đều cảm thấy có mặt mũi.

Hơn nữa... Sẽ còn kiếm món tiền nhỏ.

Một trăm vạn bằng bao nhiêu nồi lẩu, tương đương với bao nhiêu ly trà sữa?

Tần Duyệt có chút mê mang, cảm xúc bành trướng.

Nghĩ đến tháng ngày sau này, bỗng nhiên nhịn không được cười lên.

Trần Thương ngưu bức

Lúc này, ánh mắt Tần Duyệt nhìn Trần Thương tràn đầy tiểu tinh tinh, anh đến cùng còn cất giấu “Tuyệt chiêu” gì mà em không biết?

Tần Duyệt một lòng hiếu kỳ cào lấy màng tim, ngứa ngáy không chịu được, đều sắp đến “Viêm màng tim do Hiếu kỳ” nguy cấp

Chương 458: Tôi Mẹ Nó... Thật Mệt Mỏi...

Tần Tường ngồi mấy phút rồi mới rời đi, dù sao cũng là tới đây ăn cơm, bàn bên còn có người đang chờ ông.

Mấy người Tần Hiếu Uyên cũng không tốt ở lâu, hàn huyên vài câu sau đó cáo biệt.

Tần Tường cuối cùng chào hỏi Trần Thương một tiếng rồi mới rời đi.

Sau khi rời đi, ba người nhà họ Tần nhìn chằm chằm Trần Thương, mặt mũi tràn đầy không hiểu.

Nói thật, ba người đều bị bộ dạng bình thường Trần Thương lừa

Không sai

Tất cả mọi người cảm thấy Trần Thương chỉ là một bác sĩ giản dị đáng tin, hơi có thiên phú phẫu thuật.

Nhưng không nghĩ tới Trần Thương là thâm tàng bất lộ.

Nói thật, một ngày năm trăm vạn phẫu thuật dọa người một nhà này phát sợ.

ở thành phố An Dương, có ai có thể kiếm tiền như thế

Tần Hiếu Uyên phát hiện, tiểu tử này là đang giả heo ăn thịt hổ.

Ba người đều bị Trần Thương làm kinh hãi.

Thật sự là

Mọi người còn nghĩ mua cho Tần Duyệt một phòng ở, giảm bớt một chút áp lực cho Trần Thương.

Không nghĩ tới người ta một ngày mua được một bộ phòng ở...

Lão Tần rốt cuộc minh bạch lời nói của Tần Tường, về sau có thể hưởng thanh phúc...

Sau đó thời gian trôi qua cực kỳ vui sướng.

Tất cả mọi người cực kỳ vui sướng.

Tần liếm chó rất hiểu chuyện, bưng trà rót nước cho Trần Thương, cực kỳ hiền lành.

Tần Hiếu Uyên thấy vậy trợn trắng mắt, nha đầu này, thật sự là ăn cây táo rào cây sung, cùi chỏ ra bên ngoài ngoặt, ngại nghèo yêu giàu...

Ký Như Vân cùng Trần Thương thì là tại tinh tế thảo luận chi tiết xóa nếp nhăn thế nào.

Trần Thương kiên nhẫn giải thích, ước định một cái thời gian, xử lý nếp nhăn trên mặt cho Ký Như Vân thật tốt, thuận tiện bảo dưỡng.

Ký Như Vân cực kỳ yêu thích, cũng rất vui vẻ.

Tần Duyệt càng là như vậy.

Duy chỉ có Tần Hiếu Uyên một thân một mình uống trà, yên lặng cảm khái: Địa vị gia đình - 1

Một đoàn người từ phòng ăn đi ra, sau đó Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân muốn về nhà, Tần Duyệt thì một mặt tò mò nhìn Trần Thương, lôi kéo bàn tay của anh, không kiêng nể gì cả, Tần Hiếu Uyên thấy vậy chau mày, thế nhưng khi nhìn thoáng qua Ký Như Vân bên cạnh, nghĩ nghĩ được rồi, giận mà không dám nói gì

Dù sao hiện tại Trần Thương là đại hồng nhân trong mắt Ký Như Vân, không thể trêu vào...

Chờ có thời gian đi bệnh viện lại thu thập cậu ta sau.

Cùng lắm thì công báo tư thù, cũng không có gì xấu.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Hiếu Uyên nhịn không được cười cười, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nói thật, hiện tại Tần Duyệt có một bụng câu nói muốn hỏi Trần Thương, đã sớm nhịn gần chết.

Thế nhưng ngay trước mặt cha mẹ cũng không thể nói.

Không phải sao, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân mới vừa lên xe.

- Trần Thương, anh mỗi ngày làm cái gì, làm phẫu thuật nào tốt nhất?

Tần Duyệt tò mò hỏi.

Trần Thương nghĩ nửa ngày, nghĩ đến chính mình duy nhị hai cái hoàn mỹ cấp phẫu thuật, ăn ngay nói thật:

- Emmmm... Cắt ruột thừa là tốt nhất, sau đó là khâu cơ, cũng không tệ.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức liếc mắt:

- Em nói chính là phẫu thuật chỉnh hình! Đúng rồi... Anh làm phẫu thuật gì mà phải tốn tới 100 vạn vậy?

Trần Thương khụ khụ một tiếng, do dự một chút, có nên nói hay không? Có thể không nói được không?

Thế nhưng khi nhìn Tần Duyệt một mặt hưng phấn nhìn chằm chằm mình, nói ra:

- Không thích hợp với trẻ con.

Tần Duyệt nghe xong lập tức thẹn quá hoá giận:

- Anh mới là trẻ con

Đang lúc nói chuyện, ưỡn ngực

Trần Thương liếc một cái, nói thầm một tiếng: Đúng là hơi lớn một chút...

- Mau nói, đến cùng phẫu thuật gì? Chẳng lẽ là phẫu thuật vá màn trinh?

Tần Duyệt nghe nói là không thích hợp với trẻ em, hình như càng thêm hưng phấn, một mặt chờ mong, hô hấp dồn dập hỏi.

Trần Thương nhìn bộ dạng bát quái của Tần Duyệt, hỏi:

- Em khẳng định muốn biết rõ?

Tần Duyệt nháy nháy đôi mắt to, nghiêm túc gật đầu

Trần Thương:

- Phẫu thuật chỉnh ngực

Tần Duyệt nghe xong, lập tức không tự chủ cúi đầu nhìn thoáng qua, tiếp đó nhìn ánh mắt trêu tức của Trần Thương nhìn mình, lập tức đỏ mặt.

- Lưu manh

Nói xong Tần Duyệt đi nhanh lên phía trước.

Trần Thương lập tức sững sờ, mau đuổi theo ra ngoài:

- Ai ai ai, làm sao lại tức giận rồi?

Tần Duyệt không quay đầu lại, cũng không lên tiếng.

Trần Thương lập tức nói ra:

- Anh đây là phẫu thuật mà... Bệnh không kị y, trong mắt bác sĩ chỉ có người bệnh, không có cái khác... A nha, sao anh lại thành lưu manh rồi

Trần Thương đuổi theo phía sau, thế nhưng Tần Duyệt không quay đầu lại.

Rốt cục, không biết đi bao lâu, Trần Thương mua một ly trà sữa về, lúc này Tần Duyệt mới tiêu tan nguôi giận.

- Có trời đất chứng giám, anh thật không có suy nghĩ lung tung, cái này còn không giống như phẫu thuật bình thường à?

Trần Thương thở phì phò, giải thích nói.

Tần Duyệt biến sắc:

- Có thể giống nhau hả?

Trần Thương thề:

- Tuyệt đối giống

Tần Duyệt hạ giọng, thần bí hỏi:

- Anh nhìn thấy nhiều như vậy, không có... Cái kia chứ?

Đang lúc nói chuyện, cô đưa tay phải ra, gảy một cái ngón tay... Ý chào một cái.

Trần Thương lập tức xấu hổ, đến cùng ai mới là lưu manh hả?

Trần Thương vỗ bộ ngực:

- Thiên địa chứng giám, thầy thuốc nhân tâm, tuyệt đối không, chị đại à, em nghĩ gì thế?

Tần Duyệt biến sắc:

- Anh nói ai là chị đại, anh chê em già hả?

Trần Thương muốn khóc:

- Không có, không có! Em còn trẻ như thế, đáng yêu như thế, làm sao già được?

Tần Duyệt khuôn mặt lại biến đổi:

- Anh ghét bỏ của em nhỏ! Em giết anhhhhh

Trần Thương bất đắc dĩ, mẹ nó, thật mệt mỏi...

An Mạnh Quân đang trực ca đêm, ngồi ở bên trong phòng làm việc của khoa cấp cứu, cảm khái mãi không thôi.

Đi vào làm ở Tỉnh Nhị Viện chớp mắt đã qua mười năm, làm bác sĩ cấp cứu mười năm, cũng học đủ loại kỹ năng.

Lúc đầu, anh xuất thân ngoại khoa tay, năm bốn mươi tuổi, dường như càng đi càng lệch.

Kỳ thật đây mới là chuyện bình thường, đối với chức vụ bác sĩ cũng là trong năm nay, thời đại bọn họ mới xuất hiện, đại đa số đều dựa theo chức vụ học vấn kỹ thuật, thiếu cái gì bù cái đó.

An Mạnh Quân vốn dĩ cho rằng sau này nhất định có thể dùng thân phận một bác sĩ cấp cứu về hưu, không nghĩ tới bốn mươi tuổi lại dừng tay bên ngoài vũ đài.

- Bác sĩ An! Cảm ơn ông, tay của con gái tôi đã tốt hơn nhiều, hiện tại khôi phục chức năng tốt vô cùng

- Chủ nhiệm An, thật sự là cảm ơn ông, tay của mẹ tôi hiện tại đã nấu cơm đều không có ảnh hưởng gì

- Chủ nhiệm An...

...

Trong đầu lại nhớ đến "Huân chương" nhận được trong khoảng thời gian này, An Mạnh Quân cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Bảy giờ tối, thật vất vả kết thúc một buổi chiều cao điểm bận rộn, Tiểu Lâm nhìn thấy An Mạnh Quân ngồi ở văn phòng, nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm An, chủ nhiệm có muốn mang cơm giúp không?

An Mạnh Quân quay người, cười nói:

- Không cần.

Tiểu Lâm cười hì hì một tiếng:

- Dạ được rồi

Thường Lệ Na một bên thở dài:

- Tôi nói mà, khoa chúng ta hạnh phúc nhất chính là chủ nhiệm An, ngày tháng trôi qua thư thản, mỗi lần tới trực ban thứ bảy, chủ nhật chị dâu đều đến đưa cơm.

Chương 459: An Mạnh Quân

Lúc này, một phụ nữ đeo khẩu trang mang theo cơm hộp đi đến, áo ca rô kẻ sọc màu trắng, một cái quần jean vô cùng đơn giản, tóc bị gió thổi có chút lộn xộn.

- Ai nha, nhắc tới chị dâu, chị dâu đã đến, hôm nay làm cho chủ nhiệm An món gì ngon hay không?

Thường Lệ Na cười hì hì bu lại.

Người phụ nữ tên là Hạ Lệ, công tác ở một cửa hàng lớn, là người hướng dẫn mua hàng.

Hạ Lệ tốt nghiệp trung học, ở chung một thị trấn nhỏ với An Mạnh Quân, khi sơ trung, hai người học chung một lớp ngồi cùng một bàn, khi đó hai người đã lén lút ở cùng một chỗ, hơn hai mươi năm đi qua, hai người quan hệ rất tốt.

Hạ Lệ tính cách nhiệt tình hiếu khách, thậm chí có chút coi trọng nghĩa khí, so với An Ngạn Quân nhìn qua ôn văn nho nhã, hướng ngoại nhiều hơn.

- Mọi người cùng ăn đi, hôm nay được nghỉ, tôi làm đồ ăn nhiều một chút.

Nói xong mở hộp cơm giữ ấm ra, bưng thức ăn ra bên ngoài.

Mấy người tham gia náo nhiệt, cũng muốn cùng náo nhiệt ăn cơm.

Chỉ là An Mạnh Quân vừa mới cầm lấy đũa, nghe thấy tiểu hộ lý thực tập bên ngoài nói vào:

- Chủ nhiệm An, phòng giữ lại quan sát, ông lão táo bón giường 31 ở nhà vệ sinh một lúc lâu đi ngoài được.

Câu nói này dường như không đúng lúc, dù sao táo bón cùng đồ ăn đặt chung một chỗ, khiến người ta rất mất khẩu vị, nhưng mọi người sớm đã thành thói quen.

Mà An Mạnh Quân càng nhíu mày, giường 31 bị cao huyết áp, bệnh ở động mạch vành, bệnh tiểu đường, còn có lúc trước bị nhồi máu não, táo bón... Có hơi phiền toái.

Người đã già đường ruột chức năng nhu động giảm xuống, táo bón là chuyện thường xảy ra, mà người bình thường táo bón ngược lại cũng không có chuyện gì.

Thế nhưng có những bệnh nền cao huyết áp, bệnh tiểu đường này, còn có bệnh ở động mạch vành cùng với nhồi máu não, táo bón này sợ là xảy ra vấn đề

Khỏi cần phải nói, lần trước bị táo bón dẫn tới người bệnh nhồi máu cơ tim còn rõ mồn một trước mắt.

Thậm chí là hàng năm bởi vì táo bón dẫn tới nhồi máu não cũng không phải số ít.

An Mạnh Quân vội vàng đứng lên:

- Vợ à, em ngồi trước một chút, anh đi xem thử.

Nói xong thì đi ra ngoài, y tá Thường Lệ Na cùng Tiểu Lâm cũng đi theo ra ngoài.

Nói thật, người già táo bón giống như vậy rất nhiều, cấp cứu thông thường cho thông bài tiết bên ngoài hoặc là rửa ruột thông bài tiết, nhưng đối với rất nhiều người già táo bón có tính chất ngoan cố, hai loại phương pháp hiệu quả đều không hiệu quả.

Đến phòng bệnh xong, ông lão ngồi trên bồn cầu ở trong nhà vệ sinh, mặt đỏ tía tai, dường như đang dùng sức, thế nhưng... Không giải quyết được vấn đề.

Một bà lão ở bên cạnh lo lắng nhìn, khuôn mặt tràn đầy lo âu.

An Mạnh Quân nhìn thấy bà lão, nhàn nhạt hỏi:

- Táo bón bao lâu rồi?

Bà lão đỏ mặt một trận:

- Hình như hơn hai mươi phút rồi?

An Mạnh Quân mặt đen lại, nghiêm khắc nói ra:

- Tại sao không gọi bọn con, ông lão có bệnh cũ, nếu như táo bón thời gian dài, rất dễ tăng thêm nhồi máu não cùng nhồi máu cơ tim, về sau gặp phải tình huống này trước gọi bác sĩ.

Nghe thấy An Mạnh Quân quát lớn nói chuyện, bà lão không chỉ có không có tức giận, ngược lại trong lòng ấm áp.

Có chút xấu hổ:

- Chúng tôi nhìn thấy cậu đang ăn cơm, nói cái này... rất khó coi.

An Mạnh Quân lắc đầu, chỉ dẫn bà lão một phen, sau đó trầm tư một lát, thấy ông lão lao lực như vậy, giằng co căn bản cũng không phải một cái biện pháp.

Dứt khoát ra ngoài đến chỗ y tá đứng, qua mười mấy giây, lúc vòng trở lại, trên tay đã mang theo găng tay y tế.

Sau đó đi vào nhà vệ sinh, bà lão thấy thế, vội vàng biến sắc:

- Bác sĩ... Đừng! Quá khó coi rồi, tôi đến là được rồi.

An Mạnh Quân lắc đầu:

- Tôi tới đi.

Tiếp đó không nói lời gì đi vào.

Nói thật, làm mấy việc như vậy không nên cảm thấy hiếm lạ, bình thường không quan trọng, rất nhiều bác sĩ khoa cấp cứu kể cả y tá đều làm qua.

Cũng giống như một cái tin tức trên mạng đoạn thời gian trước.

Một người bác sĩ ở trên máy bay dùng miệng hút nước tiểu cho một người bệnh, chuyện như vậy, người bình thường thật sự làm không được.

Vì lẽ đó, bằng không bác sĩ khác người ta vì sao không nguyện ý đến khoa cấp cứu?

Bẩn

Loạn

Bận rộn

Hơn nữa còn phiền phức

Ước chừng qua hai phút sau, An Mạnh Quân từ nhà vệ sinh đi ra, găng tay đã ném đi.

Mà bà lão vội vàng đi đỡ người ông lão đứng dậy, sau đó hỗ trợ mặc quần vào.

Ông lão từ nhà vệ sinh đi ra, cảm giác thoải mái rất nhiều, sắc mặt cũng không phát xanh giống vừa rồi, toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, ông lão có chút xấu hổ, cảm kích nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm An, thật sự là... cảm ơn cậu

Nói thật, trong lòng ông lão cực kỳ cảm động, loại công việc bẩn thỉu này, có thể con gái cũng không nhất định nguyện ý làm, dù sao... Ai

Thế nhưng chủ nhiệm An là người không quen không biết lại tuyệt không ghét bỏ, thật sự là... Ai... Một lời khó nói hết.

Ông lão trong lòng ấm áp.

Loại cảm kích này là phát ra từ trong lòng.

An Mạnh Quân nhìn bà lão, nói ra:

- Khoảng thời gian này ăn nhiều rau củ cùng hoa quả một chút, không thể ăn sống nên đem hoa quả nấu một lúc cũng được, cảm thấy đại tiện không thông suốt trước hết chính mình dùng một ít thuốc bài tiện, vừa rồi đại tiện móc ra đều cứng rắn, thời gian dài không thể làm như vậy được.

- Ông lão có bệnh nền, mặc dù táo bón nhìn như chỉ là bệnh hệ tiêu hoá, nhưng cũng có thể sẽ tạo thành huyết áp lên cao, xuất huyết rạn nứt não,

nhồi máu cơ tim, thậm chí sẽ dẫn đến đột tử.

An Mạnh Quân chính là như vậy, có lời nói thức đem vấn đề nói rất nghiêm trọng, bởi vì ông ta lo lắng người bệnh không đủ coi trọng, nhất định phải tăng cường chú ý.

Nhưng mà, đây đều là lời nói thật.

Bà lão biến sắc, nói thật, thật là có chút hù dọa, vội vàng nhớ kỹ:

- Được rồi tốt, cảm ơn chủ nhiệm An, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ.

Sau khi nói xong, hai tay nắm tay chủ nhiệm An, cảm kích nhìn An Ngạn Quân:

- Chủ nhiệm An, làm phiền ngài, ngài tranh thủ thời gian đi ăn cơm đi.

An Mạnh Quân rửa tay một cái, trở về như thường lệ ăn cơm.

Có lẽ rất nhiều người cảm thấy bẩn, kỳ thật bẩn hay không ở trong mắt bác sĩ có tiêu chuẩn của chính mình.

Khách sạn sạch sẽ không? Nhìn qua cực kỳ ngăn nắp xinh đẹp.

Phòng bệnh bệnh viện sạch sẽ không? Nhìn qua vừa cũ vừa bẩn

Kỳ thật, trong mắt bác sĩ sạch sẽ là không có vi khuẩn gây bệnh, không có các loại vi khuẩn, chứ không phải nhìn qua ngăn nắp xinh đẹp.

Phòng bệnh bệnh viện, phòng quan sát, phòng giám sát, thậm chí bao gồm ga giường vỏ chăn đều là định kỳ xử lý trừ độc sát trùng.

An Mạnh Quân trở về xong, Hạ Lệ cười nói:

- Anh mau lên, em trở về trước, ngày mai nhớ mang hộp giữ ấm về, con cái còn ở nhà làm bài tập.

An Mạnh Quân vội vàng đứng lên đưa đến cửa ra vào phòng cấp cứu, Hạ Lệ ngồi lên xe điện:

- Uhm, anh đi vào đi, em về đây.

Khoát tay áo rời đi.

Mà An Mạnh Quân nhìn thấy xe điện của Hạ Lệ không còn bóng dáng, lúc này mới quay người.

Thường Lệ Na bên cạnh thở dài:

- Ai, thật tốt! Ao ước...

Lúc này, một người y tá thực tập nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm An, chị dâu làm việc gì?

An Mạnh Quân cười nói:

- Ở một cửa hàng bán quần áo, cũng rất vất vả.

Tiểu y tá thực tập nghe xong, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng suy nghĩ, trách không được đối với chủ nhiệm An tốt như vậy...

Chương 460: Bốn Mùa Ấm Lạnh Đều Là Em

Dù sao ở trong mắt cô, An Mạnh Quân là phó chủ nhiệm bệnh viện cấp tỉnh, nhân vật rất giỏi, thậm chí say này có thể là chủ nhiệm, mà Hạ Lệ chỉ là một người bán hàng ai cũng có thể làm, tại giá trị của cô quản lý, cho là không bình đẳng.

Vì lẽ đó dưới cái nhìn của cô, Hạ Lệ đối tốt với An Mạnh Quân, là bởi vì cô ta sợ An Mạnh Quân không muốn cô ta nữa, dù sao dưới cái nhìn của cô, thân phận địa vị của An Mạnh Quân còn cao hơn cô ta quá nhiều.

Lúc này, An Mạnh Quân nhìn ra tâm tư tiểu y tá thực tập, nhịn không được nói ra:

- So sánh với chị dâu của cô, cống hiến và nỗ lực của tôi đối với cái nhà này, thật sự còn không bằng cô ấy.

Thường Lệ Na nghe xong, lập tức hào hứng, bởi vì chủ nhiệm An trong nóng ngoài lạnh, nhưng là rất ít trò chuyện trong nhà cùng mọi người, ngày thường cũng không nhiều lời.

Tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm An, cho tới bây giờ tôi chưa nghe anh nhắc qua, anh kể cho đám người tuổi trẻ này chúng tôi một chút được không?

Thật ra, ngày thường An Mạnh Quân không thích nói chuyện của mình, đặc biệt là việc nhà, vốn là anh không thích nói chuyện, cũng rất ít tham gia bát quái.

- Anh và cô ấy quen biết hơn hai mươi năm, cũng sống với nhau hơn hai mươi năm, hai người bọn anh ở cùng một cái thị trấn, sơ trung ngồi cùng bàn, cô ấy không thích học tập, nhưng kỳ thật cực kỳ thông minh, nhưng trong nhà cô ấy còn có anh em, cũng muốn đến trường, năm đó, người ở nông thôn căn bản không cung cấp nổi cho ba đứa con đi học.

- Từ khi đó chúng tôi đã ở cùng nhau, nhưng mà, khi đó chúng tôi chỉ lén lút, không dám nói với ai, vừa tốt nghiệp sơ trung, từ đó cô ấy không đến trường nữa mà đi làm việc, anh đi đến trường nào học, cô ấy sẽ đi thành phố ấy làm công.

- Cô ấy kiếm được tiền không nỡ ăn, không nỡ mặc, gửi tiền về nhà đưa cho anh em đến trường, còn trích ra một khoản đưa cho anh đến trường, anh lúc đó, trong lòng anh đã thề, sau này nhất định phải để cô ấy có được sống cuộc sống thật tốt.

- Sau đó mấy năm, anh lên đại học, người trong thôn cũng chỉ biết là anh làm rạng rỡ tổ tông, rất ghê gớm, khi đó cô ấy vừa vui lại vừa sợ, cô ấy vui vẻ vì anh thi lên đại học, lại lo lắng anh có một ngày không cần cô ấy nữa, thế nhưng tính cách cô ấy tùy tiện, xưa nay không nói, nhưng trong lúc anh đến trường không đi trường học thăm anh, cô ấy lo lắng bạn học nhìn thấy cô ấy xem thường anh.

Nói đến đây, Thường Lệ Na cùng mấy tiểu bác sĩ thực tập chua chua cái mũi.

Ngay cả An Mạnh Quân cũng nhịn không được hít một hơi thật sâu.

- Lúc ấy, cô ấy chỉ hơn hai mươi tuổi, thật ra rất xinh đẹp, nhưng... Xưa nay không hề trang điểm, không nỡ dùng tiền mua quần áo mới, tiết kiệm tiền mua quần áo cho anh, mua sách, cô ấy biết chữ không nhiều, sợ có một ngày bị rơi lại phía sau, không biết từ đâu nghe một ít lời nói, nói là sợ cùng anh đã không còn tiếng nói chung, cho nên sau khi tan tầm đi tiệm sách... Xem nhiều sách, những năm gần đây, cô ấy mua sách để trong nhà, còn nhiều hơn so với anh.

- Anh tốt nghiệp đại học xong, thật ra là muốn đi làm, nhưng cô ấy nhất định để anh thi nghiên cứu, anh thấy cô ấy khổ cực như vậy, không muốn thi, lúc đó, chúng tôi còn có thể sắp xếp công việc.

- Thế nhưng không biết cô ấy từ đâu nghe được một số lời bàn tán, nhất định để anh lên nghiên cứu sinh, bởi vì việc này, không biết ầm ĩ mấy lần, thế nhưng mỗi lần đều không giải quyết được gì, đến cuối cùng, cô ấy quẳng xuống lời nói hung ác, anh nếu như không thi đỗ nghiên cứu sinh, cô ấy sẽ chia tay anh.

Nói đến đây, An Mạnh Quân nhịn không được hít mũi một cái, có chút xúc động.

- Sau đó anh tốt nghiệp nghiên cứu sinh, được phân đến ngoại khoa của Đông Đại Nhị Viện, đơn vị giới thiệu cho anh rất nhiều đối tượng, chị dâu biết chuyện này, mỗi ngày lén lút ngồi khóc, nhưng lúc nhìn anh, đều cười tươi như hoa.

- Nói thật, hai người bọn anh lúc đó ở cùng một chỗ đã khoảng mười lăm năm, đã thành thói quen có nhau. Nếu thật sự anh không có cô ấy, anh cũng không biết bản thân có còn là con người hay không. Sau đó, anh mới đi làm năm thứ hai, tích lũy hơn năm ngàn đồng, đã kết hôn.

- Nhưng mà vậy cũng tốt, chúng tôi trải qua nhiều năm như vậy, mưa to gió lớn, hiện tại con cái cũng mười hai tuổi, thật là nhanh.

Một phen, làm cho mấy tiểu y tá có chút cảm động, loại hai bên nỗ lực cùng nhau cố gắng, hai bên vì tình yêu che gió che mưa cho nhau, bất luận khi nào, đều để người khác hâm mộ.

Một người phụ nữ có thể làm được như thế này, đúng là không dễ.

Trong xã hội coi trọng vật chất, còn có bao nhiêu chân tình đang yên lặng nỗ lực.

Lúc này, mấy tiểu y tá nơi nào còn có tâm tư khinh thường Hạ Lệ?

Mọi người hồi tưởng lại người phụ nữ mặc quần áo mộc mạc kia, người phụ nữ hào phóng, thích cười, đột nhiên cảm giác được rất ghê gớm

Chỉ có thể lặng yên chúc phúc: Kiểu người này, nhất định phải hạnh phúc! Hai người nhất định phải bách niên giai lão

---

Mười mấy năm trước, Hạ Lệ đang yên lặng nỗ lực.

Trong lòng An Mạnh Quân đã sớm thề,

Sau này quãng đời còn lại,

Đông tuyết là em,

Xuân hoa là em,

Mưa hạ là em,

Thu vàng là em,

Bốn mùa ấm lạnh đều là em.

An Ngạn Quân trong nóng ngoài lạnh này, trong lòng có một đống lửa, một đống lửa chỉ vì Hạ Lệ cháy hừng hực, vì cô nổi lửa xua tan lạnh lẽo.

...

PS: Nói một chuyện, mùa đông đến, không khí tương đối khô ráo, thuộc về mùa có tỷ lệ mắc táo bón cao, cho dù là người không có táo bón, cũng có thể sẽ xuất hiện táo bón, có táo bón thì sẽ nặng thêm.

Mà táo bón là một trong những nguyên nhân gây ra bệnh tim, xuất huyết não cao, ví dụ như nhồi máu cơ tim, nhồi máu não, não chảy máu vân vân...

Nếu như trong nhà có người già có bệnh tiểu đường cao huyết áp bệnh ở động mạch vành bệnh nền, nhất định phải chú ý coi trọng, căn dặn nhiều vài câu.

Hàng năm bởi vì táo bón gây ra nhồi máu cơ tim nhồi máu não rất nhiều, hi vọng mọi người nên coi trọng tới.

Đương nhiên, có cái đề nghị, có thể ăn chút củ cải trắng trợ giúp bài tiện, trung y từng nói đông ăn củ cải hạ ăn gừng, mùa đông ăn củ cải là có chỗ tốt, nhưng là không thể quá nhiều, ăn nhiều một chút hoa quả rau củ.

Ông lão và vợ ngồi bên trong phòng giám sát, thấp giọng trò chuyện.

Hai người năm nay đã hơn sáu mươi, còn chưa đến bảy mươi tuổi, thế nhưng, bởi vì thời gian dài cực khổ nên đã có cảm giác rất lớn tuổi. Hai năm nay, con cái khá giả hơn, hâi ông bà mới dần dần trải qua những ngày tháng tốt lành an tĩnh.

Ông lão ngồi phía trước nhẹ nhàng thở ra, miệng không ngừng cảm thán:

- Ai, vẫn là có nhiều người tốt a

- Chính con trai, con gái còn chê bẩn đấy, vậy mà chủ nhiệm An một chút cũng không chê, còn dùng tay giúp ta, thật sự là... Ai, là người tốt nha

Cũng đúng, bản thân xảy ra chuyện như vậy, là ai cũng sẽ vô cùng cảm kích...

Chương 461: Lòng Tốt Sẽ Được Đền Đáp

Ông lão tựa lưng trên nệm, lòng cứ bùi ngùi mãi thôi, mà vợ ông lại giống như có tâm sự gì, ngồi một chỗ im lặng không nói, hơn nữa, khuôn mặt còn đỏ lên một chút.

Ông lão thấy bạn già không lên tiếng, lập tức không nhịn được mà hỏi:

- Này bà, bà bị làm sao vậy? Sao không nói lời nào thế?

Bà lão có chút thẹn thùng, cũng không nói gì, nghĩ đến chuyện lúc trước lại cảm thấy có chút băn khoăn.

Ông lão nhận thấy không thích hợp, không nhịn được xoay người nhìn lại, chỉ thấy bà lão với khuôn mặt đỏ bừng.

Lập tức giật nảy mình:

- Bà làm sao thế? Mặt đỏ như vậy, tôi gọi bác sĩ cho bà

Bà lão thấy thế, vội vàng níu tay ông lão lại:

- Ông làm gì vậy, ngồi yên ổn một chút

Ông lão không hiểu:

- Bà thế này là làm sao? Bây giờ bà lại nói chuyện

Bà lão không nhịn được thở dài:

- Cái này, chủ nhiệm An... Tôi đã gặp qua

Ông lão lập tức sửng sốt:

- Lúc nào?

Bà lão cũng nói thật, ngay từ một khắc đầu tiên nhìn thấy An Ngạn Quân, mặt đã đỏ bừng, bà đã gặp qua người này, hơn nữa... Ấn tượng rất sâu.

Lúc này bà lão mới nói:

- Khi mười năm trước, nhưng mà... Không phải tại bệnh viện này, là tại Đông Đại Nhị Viện.

Ông lão nghe nói là mười năm trước cũng không nhớ rõ ràng, lúc đó ông vẫn còn ở bên ngoài làm công, nửa năm mới về nhà một lần. Khi đó, con trai thứ mới vừa lên đại học, con cả cũng chưa kết hôn, gánh nặng quá lớn, ông làm nhân viên tạp vụ đi sửa tàu điện ngầm trong thành phố, căn bản không biết bà lão nói chuyện gì.

Bà lão lại thở một hơi thật dài:

- Chuyện này... Tôi căn bản không nói cho ông nghe, Lúc đấy ông còn ở trong thành phố, tôi sợ ông lo lắng. Khi ấy là tôi rửa chén ở trong nhà,

không chú ý trên nền nhà có nước nên bị trượt chân ngã, cổ tay đập vào nền nhà

- Lúc đấy tay tôi đau không nhấc lên nổi nhưng mà lại không nỡ đi bệnh viện xem bệnh, kết quả lại càng nặng hơn, tôi đành đi Đông Đại Nhất viện xem bệnh, cuối cùng, vừa vặn là bác sĩ An khám bệnh cho tôi.

- Bác sĩ An chụp x-quang xương cổ tay cho tôi, cũng may không gãy xương, cũng không có vấn đề gì lớn nên kê cho tôi một chút thuốc để tôi về nhà nghỉ ngơi.

- Thế nhưng mà... đến ngày thứ hai tôi về nhà, cánh tay vẫn không nhấc lên được, tôi đi khoa cấp cứu. Sau khi kiểm tra thì phát hiện chỗ khớp nối ở khuỷu tay bị một vết rạn xương.

- Khi đó tôi rất là tức giận, luôn cảm thấy cái bác sĩ trẻ này là xem bệnh qua loa đại khái cho tôi, còn bắt tôi trả nhiều tiền xem bệnh như thế. Tức giận quá tôi đi báo cáo khoa y vụ cái bác sĩ trẻ tuổi kia.

- Cũng may không nghiêm trọng, không cần phải phẫu thuật, bệnh viện miễn phí bó bột cho tôi và cũng kê không ít thuốc.

- Kỳ thật... Là do tôi không có nói rõ ràng bệnh tình, ai... Tôi còn kiện bác sĩ An, thật sự là...

Nói tới đây, bà lão cảm thấy mình cũng thật không tốt, dù sao lúc ấy cũng là mình đem báo cáo bác sĩ An với khoa y vụ, chuyện này đối với một bác sĩ trẻ tuổi mà nói, cũng là một ghi chép không tốt.

Lúc này, bà lão lại nói tiếp:

- Về sau, qua một đoạn thời gian, đại khái là khoảng một năm đi, lúc tôi thái thịt cắt phải tay khiến tay bị thương, lại vội võ bệnh viện, vừa khéo cũng lại đụng phải bác sĩ An

- Nhưng mà, khả năng là anh ta không nhớ rõ tôi, nhưng tôi lại nhớ kỹ anh ta. Sau khi nhìn thấy anh ta, cũng cảm thấy không tốt lắm nên tôi chuẩn bị đi thay một bác sĩ khác.

- Thế nhưng sau khi bác sĩ An bác sĩ kiểm tra một phen, nói cho tôi là cơ ngón tay bị đứt, cần làm phẫu thuật.

- Lúc đó chúng ta đang khó khăn, không có nhiều tiền, tôi làm sao cam lòng làm phẫu thuật, căn bản không có tiền! Tôi đã nói anh ta cho tôi ít thuốc sát khuẩn, băng bó một chút là được rồi

Bác sĩ An mất nửa ngày giải thích cho tôi, dành cho tôi nửa ngày nói về tầm quan trọng của cơ ngón tay... Thế nhưng mà trong nhà không có tiền

- Trong lòng tôi bối rối, đành móc khăn tay trong túi ra, bác sĩ An nhìn thấy tôi móc khăn tay trong túi áo ra, bên trong bó một đống tiền lẻ, lập tức

hiểu được, thế nhưng mà... Không khâu cơ lại thì lại không yên lòng, thế nhưng mà thật sự là không đủ tiền...

- Về sau, bác sĩ An vẫn khâu cho tôi, ở phòng xử lý khâu cho tôi, tiền chỉ khâu cơ đều là chính cậu ấy lấy ra, tôi nhớ rất rõ ràng, tiền khâu lúc ấy là hai mươi lăm vạn, tiền phí băng bó với phí đăng ký là 5 vạn.

- Tôi lúc ấy thật sự rất xấu hổ, nhưng cũng không tiện nói cho bác sĩ An là tôi kiện anh ta, về sau cũng không có tiền để cảm tạ, mà sau đó tôi cũng không dám đi khám ở Đông Đại Nhị Viện, chỉ sợ gặp bác sĩ An

Nói tới đây, ông lão cũng sắp hôn mê luôn rồi, không nghĩ tới còn có một sự việc như thế.

Bà lão nói xong cũng làm ông lão trầm mặc cả nửa ngày.

Hai người đều im lặng ngồi đấy

Một lát sau, bà lão mới nói:

- Ai... Cái này, đây là ông trời an bài tôi tới báo ân, tôi đã nghĩ sẽ không gặp lại bác sĩ An được nữa, không nghĩ tới hôm nay gặp lại trong hoàn cảnh này

Hai người lại tiếp tục rơi vào trầm mặc.

Qua một lúc lâu, ông lão đứng dậy, xỏ dép, nhìn vợ mình nói:

- Đi thôi, bà làm thế kia cũng là đáng trách, bác sĩ An là người tốt, chúng ta phải đi nói rõ ràng, cũng phải nói xin lỗi. Lát nữa trở về, bà gọi điện thoại cho thằng cả, để ngày mai nó chuẩn bị lễ vật tặng chủ nhiệm An, còn chúng ta, tối nay sẽ đi gặp chủ nhiệm An nói chuyện rõ ràng.

Ông lão là người thực tế, không dấu được chuyện gì trong lòng, nghe thấy vợ nói như vậy, lập tức đứng dậy muốn đi luôn.

Bà lão nghe xong, có chút bối rối, nhưng mà vẫn là đứng dậy.

Hai người bứt rứt bất an đi tới phòng làm việc, lúc này An Ngạn Quân đang ngồi trong phòng đọc sách.

Ông lão đi tới, ngượng ngùng cười một tiếng:

- Chủ nhiệm An, không quấy rầy ngài chứ?

An Ngạn Quân để sách xuống, nhẹ gật đầu:

- Vâng, có chuyện gì? Không thoải mái hả?

Ông lão lắc đầu, thẹn thùng nói:

- Tôi là tới để cảm ơn chủ nhiệm An, thật sự là có chút ngại ngùng mà.

An Ngạn Quân cười cười, lắc đầu:

- Không có chuyện gì.

Ông lão liếc mắt ra hiệu nhìn vợ mình, lúc này bà lão mới chậm rãi nói:

- Bác sĩ An, tôi nói với anh một chuyện, anh đừng giận tôi nha

An Ngạn Quân sững sờ, hiếu kỳ nhìn bà lão:

- Chuyện gì?

Mặt bà lão đỏ lên, nói chuyện với thanh âm rất nhỏ:

- Tôi.. Khi ở Đông Đại Nhị, đã kiện anh...

- Khoảng tầm mười một năm trước, lúc ấy tôi ngã làm cổ tay bị thương, anh khám bệnh cho tôi, nói không có chuyện gì... Đến ngày thứ hai, cổ tay tôi đau cho nên đã đi khoa cấp cứu, qua kiểm tra thì mới biết là cổ tay bị rạn xương, tôi rất tức giận nên đã báo cáo anh với khoa y vụ, nói anh xem bệnh qua loa, lúc ấy... Là do tôi không nói rõ ràng, anh cũng là vì giúp tôi tiết kiệm tiền, vì lẽ đó... Trách tôi

An Ngạn Quân nghe xong, lập tức nhớ lại.

Lúc ấy ông ta mới vừa đi làm không bao lâu, kinh nghiệm làm việc chưa đủ, cực kỳ khuyết thiếu kinh nghiệm lâm sàng, chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đối với ông

Thậm chí về sau, tính cách bây giờ của ông ta cũng có quan hệ vô cùng chặt chẽ với chuyện này.

Chương 462: Học Trộm Sạch Kỹ Năng Của Trần Lão Đại

Hiện tại An Ngạn Quân cực kỳ nghiêm cẩn, cũng là bởi vì lúc còn trẻ, chuyện này ảnh hưởng quá lớn.

Cũng bởi chuyện này đã tạo thành thói quen có thái độ vô cùng nghiêm cẩn của An Ngạn Quân.

Lúc đó may mắn không xảy ra tình huống quá nghiêm trọng nên An Ngạn Quân cũng không có bị xử phạt, dù sao ai cũng sẽ có lúc phạm sai lầm, các phương diện chữa bệnh còn chưa hoàn thiện.

An Ngạn Quân nghe xong, vội vàng lắc đầu, nói:

- Chuyện này không trách bà, nói thật, tôi còn phải cảm ơn bà.

Điều An Ngạn Quân nói là thật.

Không có biến cố cũng sẽ không có trưởng thành, những năm này, tính cách nghiêm cẩn giúp ông bớt đi không ít thua thiệt

Sau một lúc, bà lão lại tiếp tục nói:

- Sau đó còn có một việc... Tôi một lần thái thịt làm đầu ngón tay bị thương, đi bệnh viện lại gặp cậu, tôi... Tôi không dám nói tôi kiện cậu, khi đó cậu thấy tôi không có tiền, không đành lòng cứ để tôi đi như thế, cho nên đã khâu cơ miễn phí cho tôi, còn tự mình xuất tiền túi mua chỉ khâu cơ... Tôi thật sự là vô cùng cảm kích.

- Sau đó tôi muốn đi cảm ơn cậu, thế nhưng lúc đi Đông Đại Nhị viện tìm cậu thì mọi người nói cậu đã đổi công tác... Ai...

- Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được cậu, còn tự mình giúp đỡ ông già nhà tôi...

- Bác sĩ An, năm đó là do tôi hồ đồ, hi vọng không gây cho cậu nhiều ảnh hưởng không tốt.

Sau khi nghe xong, An Ngạn Quân không nhịn được cười nói:

- Tốt, hai ông bà cứ trở về đi, sớm nghỉ ngơi một chút, không cần để ý, đây là việc tôi phải làm.

Ông lão lắc đầu:

- Không được, chủ nhiệm An, có ân báo ân, mặc dù chúng tôi không học thức, nhưng đạo lý này vẫn hiểu.

Nói xong, ông lão kéo bạn già qua, chân thành cuối đầu đối với An Ngạn Quân một cái.

- Chủ nhiệm An, cậu là người tốt, chúng tôi vĩnh viễn nhớ kỹ ân tình của cậu

...

Có đôi khi, cuộc sống chính là trùng hợp như vậy, bên trong tràn ngập khúc chiết, bất kỳ chuyện gì cũng sẽ đều ảnh hưởng đến sự trưởng thành của chúng ta.

Nhưng lòng tốt thì sẽ luôn được báo đáp.

Hiện tại Trần Thương đã không cần quản người bệnh, không cần ngày nào cũng đi khám cho người bệnh ở mỗi phòng, càng không cần phải viết những bệnh án rườm rà.

Thời gian của anh bây giờ giống như tự do, đại đa số là xử lý sự vụ cấp cứu khẩn cấp, an bài phẫu thuật...

Nhiều khi, vì quan sát tình huống người bệnh sau phẫu thuật, cũng tiến hành ước định hiệu quả sau phẫu thuật, vẫn sẽ kiểm tra thêm phòng, nhưng trên cơ bản là đi theo hướng dẫn bác sĩ chủ trị kiểm tra người bệnh.

Giao ban xong, lão Trần cầm một đống khoảng mười bệnh án đưa cho Trần Thương:

- Đi thôi, kiểm tra người bệnh đi.

Trần Thương theo thói quen ôm một đống lớn bệnh án, bỗng nhiên nghĩ lại, không đúng

- Lão đại à, tôi kháng nghị, tôi có ý kiến, bây giờ tôi không phải là bác sĩ cấp dưới của ông! Ông không thể đối với tôi như vậy...

Trần Bỉnh Sinh ồ một tiếng:

- Tôi biết rồi, sau đó thì sao?

Trần Thương:...

Trong lúc nhất thời nghẹn lời không nói được gì.

Đúng...

Sau đó thì sao?

Hình như mình cũng không tìm thấy lý do gì

Trần Thương nhịn không được thở dài, được rồi...

【Đinh! Đi theo bác sĩ Trần Bỉnh Sinh kiểm tra người bệnh, thu hoạch được kinh nghiệm + 20, nhân dân tệ + 20. 】

Trần Thương nghe xong, tiện tay nhận lấy nhiệm vụ, lập tức cảm thấy, emmmm... Thật là tốt.

Trần Thương đột nhiên cảm giác được hệ thống quá tri kỷ, mang đến nhiệm vụ cảm thấy cực kỳ dễ chịu, cực kỳ hưởng thụ, mặc dù ban thưởng rất ít, nhưng loại cảm giác này thật rất tuyệt.

Thật ra, nếu trong sinh hoạt mỗi người đều có một cái hệ thống như vậy, có lẽ tất cả mọi người mệt mỏi chút, khổ chút cũng sẽ nỗ lực?

Người bệnh trong tay Trần Bỉnh Sinh, có không ít đều qua tay Trần Thương làm phẫu thuật, trông thấy Trần Thương cùng Trần Bỉnh Sinh tiến đến, Mọi người đều vui vẻ, nhao nhao đứng dậy biểu thị cảm tạ.

Dù sao phẫu thuật thành công, đây cũng là một sự tình vui mừng.

Nhưng hiện tại kiểm tra người bệnh cùng trước kia không giống chính là, Trần Thương không phải là vai trò "Người qua đường Giáp", "Thực tập sinh Ất" khi đó.

Cho dù là ôm bản bệnh án bộ dạng một điểm không có thay đổi, nhưng thái độ người bệnh cải biến hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại, Trần Thương là bác sĩ chính có không ít người bệnh trong bọn họ, mọi người nhìn chỗ khâu của mình, đã cảm thấy hài lòng cực kỳ.

- Bác sĩ Trần, nếu như không phải chỗ khâu của tôi còn đau, căn bản tôi không nghĩ ra mình làm phẫu thuật, vết thương kia xử lý thật là tốt

- Đúng vậy, bác sĩ Trần tôi cảm thấy khâu ở chỗ cậu rất nhanh sẽ liền lại

...

Nghe thấy người bệnh nói, lão Trần biết rõ, nhất định đây không phải khen mình, tốt nhất đừng nhận lời, bằng không sẽ rất lúng túng.

Trần Thương mang theo khẩu trang, cũng nhìn không ra biểu tình gì, hỏi mấy vấn đề, nhìn một chút vết thương, tiếp tục kiểm tra người bệnh trong phòng.

Trần Bỉnh Sinh đi ra phòng bệnh, giữ chặt Trần Thương:

- Tiểu Trần, chờ một chút... Buổi sáng cậu có chuyện gì không?

Trần Thương sững sờ, sáng hôm nay mình thật đúng là không có phẫu thuật:

- Không có chuyện gì, thế nào lão đại?

Trần Bỉnh Sinh trầm ngâm một lát, khụ khụ một tiếng:

- Chuyện này, buổi sáng tôi có hai ca phẫu thuật nội soi, cậu dạy tôi một chút nội soi vết thương nhỏ nhất làm sao, tôi thấy nó rất lợi hại.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ học hỏi lẫn nhau, dạy Trần Bỉnh Sinh xử lý phương pháp nội soi vết thương nhỏ, Trần Bỉnh Sinh báo đáp lại dạy cho anh: Thuật mở miệng thăm dò đường mật.】

Trần Thương hơi sững sờ

Còn có thể có kiểu này nữa à?

Nhiệm vụ học hỏi lẫn nhau?

Cảm thấy không tệ

Cho dù là không có ban thưởng, Trần Thương cũng sẽ dụng tâm dạy Trần lão đại phẫu thuật nội soi vết thương nhỏ, thuận tiện mình nhận một ban thưởng, chuyện dệt hoa trên gấm này nhất định không thể từ chối.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Người với người vẫn là có khác biệt rất lớn.

Khi Trần Thương đang nghiên cứu ra phương pháp phẫu thuật nội soi vết thương nhỏ, trong viện vẫn tương đối coi trọng, từng để cho rất nhiều bác sĩ ngoại khoa đến học tập, nhưng đại đa số đều nhìn một lần hai lần đã bỏ đi.

Cơ bản rất nhiều người không coi ra gì

Có thể họ cảm thấy đây là chuyện râu ria.

Dù sao vết thương của nội soi đã rất nhỏ, mọi người cảm thấy đi làm lại cái này không có ý nghĩa, thậm chí rất nhiều người sẽ cảm thấy Trần Thương và Vương Dũng là hai tiểu hậu sinh, cũng có một số người vì mặt mũi tới.

Có thể do chủ nhiệm căn dặn, họ đi nhìn một lần coi như đi ngang qua sân khấu, căn bản sẽ không để ý.

Thậm chí nhiệm vụ của Trần Thương lúc đó đều bị ngâm nước nóng, không nhận được ban thưởng.

Trần Bỉnh Sinh có thể chủ động đưa ra học tập, kỳ thật đã rất đáng quý.

Hai người kết bạn đi đến phòng phẫu thuật, vừa vặn Lưu Kiện đi ra, nhìn thấy hai người cười cười.

- Ồ, tiểu Trần, lại cùng lão Trần phẫu thuật?

Trần Thương cười hắc hắc:

- Không không không, thầy Lưu, lần này là Trần lão đại làm với tôi

Không có gì ngoài ý muốn, trên đầu nhiều một bạt tay nhẹ nhàng.

Lưu Kiện cũng cười ha hả:

- Cái cậu này, nói nhiều, học lão Trần nhiều một ít, lão Trần còn nhiều bản sự lắm.

Trần Thương gật đầu, lời này nói không sai.

Hiện tại mình còn tiếp xúc không đến quái cao cấp, chỉ có thể dựa vào trợ công mới có thể đạt được, không có chuyện gì đi theo Trần lão đại phẫu

thuật cỡ lớn cũng tốt, vạn nhất... Có thể trộm được kỹ năng gì thì sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương yên lặng đặt cho mình một mục tiêu nhỏ, học trộm sạch kỹ năng của Trần lão đại

Chương 463: Anh Còn Không Biết Xấu Hổ Nói Tôi?

Chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy, Lưu Kiện gây tê thành công.

Phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương dẫn đầu cầm dao phẫu thuật, nói với Trần Bỉnh Sinh:

- Lão đại, thật ra hạch tâm của nội soi vết thương nhỏ là ở chỗ xử lý vết cắt, quan trọng nhất là lựa chọn rạch ra, đầu tiên phải lựa chọn phương pháp rạch ra thích hợp, tiếp đó chính là lựa chọn độ sâu của vết cắt, cần cân nhắc cả phương pháp khâu lại...

Trần Bỉnh Sinh nghe rất chân thành, cũng không có ngượng ngùng gì, dù sao là học tập phải khiêm tốn thỉnh giáo.

Bởi vì phẫu thuật nội soi là gây mê toàn thân, vì lẽ đó hai người trò chuyện cũng rất thẳng thắn, vạn nhất người bệnh tỉnh lại thì trong lòng khẳng định sẽ sợ một chút.

Kỹ năng【rạch ra】của Lão Trần là cấp đại sư, lĩnh ngộ tương đối sâu, khi nghe Trần Thương nói, nhưng vẫn chỉ là vấn đề lý thuyết, còn cần một đoạn thời gian để thích ứng.

Hơn nữa nội soi vết thương nhỏ còn cần cân nhắc đến khâu lại hậu kỳ, thậm chí sớm chuẩn bị tiến hành vết cắt để khâu lại.

Ca phẫu thuật thứ nhất là Trần Thương mở miệng và khâu lại, ca thứ hai lão Trần có chút kích động, mặc dù kết quả kém hơn Trần Thương rất nhiều, nhưng mà nếu so với lúc trước mình khâu lại đích thật là có cải thiện một chút.

Hai ca phẫu thuật kết thúc, lão Trần còn có phẫu thuật khác, mà Trần Thương thì có chuyện, cho nên về khoa cấp cứu.

Khi ước chừng hơn mười một giờ, bỗng nhiên người nhà người bệnh giường 11 rùm beng với bác sĩ chủ quản Vương Dũng.

Trần Thương thấy thế, vội vàng đi tới.

Nghe thấy một người đàn ông cao lớn hùng hổ đứng tại ở trong phòng bệnh, chỉ vào mặt Vương Dũng chửi ầm lên.

Trong khi đó khuôn mặt Vương Dũng đỏ lên, muốn giải thích, nhưng rõ ràng người bệnh không cho anh cơ hội nói

Người đàn ông cao gần một mét chín, rất cường tráng, nếu mà so sánh, Vương Dũng cao không đến 1m75, thân hình gầy yếu hơn rất nhiều.

Nhưng

Cũng không phải bởi vì thua kém hình thể mà Vương Dũng không có mắng lại hoặc là phản bác, vì đang trong bệnh viện, phát sinh ầm ĩ đánh nhau với người bệnh thì đều là xử lý bác sĩ.

- Ba tôi không phải bị viêm túi mật à? Vào nhập viện còn không cho phẫu thuật? Anh có phải bác sĩ hay không?

- Trên mạng người ta nói, bị viêm túi mật phẫu thuật càng sớm càng tốt, thời gian để càng lâu càng dễ làm bệnh tình nặng thêm

- Hôm qua anh nói cần kiểm tra hoàn thiện, hiện tại đã có kết quả kiểm tra, còn không cho chuẩn bị phẫu thuật, anh có phải chờ tôi nhét phong bì tiền cho anh hay không?

- Khốn nạn

- Bác sĩ như anh tôi thấy nhiều rồi, đừng để tôi gặp anh ở ngoài

Người đàn ông thấy Vương Dũng không lên tiếng, cho là anh có chút đuối lý, thế là càng thêm đúng lý không tha người

Lời mắng người cũng càng khó nghe

Hơn nữa mắng chửi người giống như video trên mạng chửi bới bác sĩ.

Nói cái gì không thu được phong bì không cho an bài phẫu thuật, cứ thế làm bệnh tình người bệnh tăng lên.

Vương Dũng vừa nói đã bị người đàn ông lớn giọng che lại thanh âm.

Vương Dũng thấy giải thích vô hiệu, dứt khoát quay người chuẩn bị rời đi để liên hệ chủ nhiệm.

Nhưng lúc này, người đàn ông một phát bắt được Vương Dũng:

- Thế nào? Chạy đâu? Tôi nói cho anh biết, hôm nay không nói rõ ràng, anh cũng đừng nghĩ đi chỗ nào

- Còn có, cha tôi có chuyện gì bất trắc, anh chờ ra toà án đi

- Lang băm, sâu mọt

Trần Thương biến sắc, đi vào phòng.

Vương Dũng là đồng nghiệp của mình, cũng là bạn bè, hơn nữa theo một ý nghĩa nào đó cũng là đồ đệ của mình, gặp phải chuyện này, Trần Thương nghĩ cũng không kịp nghĩ, khẳng định phải giữ gìn Vương Dũng.

Nhưng...

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, cần mang một cái găng tay trước, sau đó đi ra.

Dù sao không mang găng tay, lực lượng mình không có tăng thêm... Vạn nhất đánh nhau, chẳng phải mình bị thua thiệt à?

Tăng thêm lực lượng + 5, tương đương với 50%, Trần Thương vốn cao lớn cường tráng, hơn nữa cấp cứu ngày thường cũng đều là việc tốn thể lực, càng thêm rèn luyện người.

Dù cho người đàn ông cáo lớn này, cũng nhất định có thể so sánh được.

Trần Thương đi tới, nhàn nhạt nói ra:

- Anh trước buông tay ra, có chuyện gì, anh nói với tôi, nếu như anh nghi ngờ trị liệu của chúng tôi, anh có thể khiếu nại, thậm chí là báo cảnh sát, đều có thể

Người đàn ông to con trông thấy Trần Thương, mặt không đổi sắc mảy may:

- Đây là cứu binh?

Trần Thương lắc đầu, con mắt nhìn chằm chằm người nam tử:

- Đây không phải binh cũng không phải đánh nhau, ở đây là bệnh viện, anh buông tay ra.

Người đàn ông sững sờ, nhìn sang Trần Thương:

- Đi gọi chủ nhiệm các anh tới, tôi không nói chuyện với anh! Hôm nay không nói rõ ràng cho chúng tôi, tôi khẳng định không buông ra anh ta.

Trần Thương tùy ý đặt tay lên trên tay người đàn ông, dùng sức bắt một cái, lập tức một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, người đàn ông vội vàng buông Vương Dũng ra.

Lập tức người đàn ông có chút giật mình

Lực lượng vừa rồi của Trần Thương làm anh ta chấn kinh.

Căn bản anh ta không ngờ... Vị bác sĩ nhỏ này lại có sực lực lớn như vậy.

Hành động này của Trần Thương lập tức làm quần chúng chung quanh vây xem cũng kinh ngạc.

Dù sao buổi sáng thứ hai, người bệnh cấp cứu vẫn rất nhiều, những xung đột này không có không vây xem đạo lý.

Kỳ thật, người bệnh càng thêm dễ dàng bị người bệnh đưa vào trong đó, dù sao trong ngành nghề chữa bệnh, rất nhiều người cảm thấy người bệnh là quần thể yếu thế, vì cùng là người bệnh, bản năng đối với người đàn ông tin mấy phần.

Dù sao Trần Thương tùy ý một cái, lại đẩy tay người đàn ông cao lớn ra như vậy, loại cảm giác rung động này, hình ảnh cực kỳ đặc sắc

Bác sĩ này nhìn nhỏ con lại sức lực lớn như vậy

Có thể nhẹ nhàng gạt tay của người đàn ông to lớn ra, cái này.. Dùng sức lực lớn bao nhiêu?.

Người dần ông thấy Trần Thương cường thế như vậy, cũng không nhịn được sửng sốt một chút.

Trần Thương đứng không, nói với Vương Dũng:

- Cầm bệnh lịch giường 11 tới đây cho tôi.

Vương Dũng hít một hơi thật sâu, liếc mắt cảm kích nhìn Trần Thương, nhẹ gật đầu, đi qua một bên.

Mà người đàn ông đang muốn nói chuyện, Trần Thương trừng mắt nhìn anh ta, nói ra:

- Tôi xem một chút bệnh lịch trước, anh đợi chút lại nói.

Trần Thương nói có lý có cứ, mấu chốt còn có lực lượng, điều này làm cho người đàn ông không lời nào để nói.

Sau một lát, Vương Dũng cầm cái kẹp bệnh lịch đi tới, sau đó cầm kết quá kiểm tra của người bệnh, phía trên có ghi chép kỹ càng bệnh án.

Sau khi Trần Thương xem xong, lập tức chau mày.

Vương Dũng cười lạnh liếc mắt nhìn người đàn ông, lớn tiếng nói ra:

- Viêm túi mật phát tác ba ngày, đã hơn 72 giờ mới đưa vào bệnh viện, khi nhập viện, người bệnh toàn thân triệu chứng rất kém, tôi cho kiểm tra sơ đồ cấu tạo máu gấp, huyết thanh Bilirubin cực kỳ cao! Xét nghiệm AST, Phosphatase kiềm... Những kết quả này chỉ tiêu cực kỳ dị thường.

- Mặc dù tim, phổi, lá gan, thận khí công năng ước định đều bình thường, nhưng ông lão năm nay đã 80 tuổi, viêm túi mật phát tác hơn 72 giờ, khả năng sẽ lây nhiễm nghiêm trọng đến ổ bụng, hiện tại nhiệt độ cơ thể tương đối cao, có triệu chứng trúng độc toàn thân rõ ràng, tôi khuyên anh ta chuyển tới ICU giám sát, chờ triệu chứng toàn thân bình ổn sau đó mới làm phẫu thuật, anh ta nói tôi không cho phẫu thuật.

Nói đến đây, Vương Dũng cười lạnh, hỏi người đàn ông:

- Anh nói tôi là nhận phong bì? Được, tôi hỏi anh, khi ba anh nằm viện, tiền nằm bệnh viện anh không đủ, ai cấp cho anh thiếu phí? Anh nếu là người có chút lương tâm ba anh cũng sẽ không thành thế này

- Anh nói tôi không có y đức, vậy tôi hỏi anh, ba anh bị viêm túi mật phát tác ba ngày, loại bệnh trạng này hết sức rõ ràng, vì sao hôm nay anh mới đưa đến bệnh viện? Tôi nói cho anh biết, sau khi phát tác dù là ngày thứ hai anh đưa tới, ba anh đã sớm được đưa lên bàn phẫu thuật, hiện tại đã an ổn chờ khôi phục

- Anh còn không biết xấu hổ nói tôi?

Chương 464: Không Thể

Dù sao Vương Dũng cũng là người trẻ tuổi, bị người chỉ vào mặt mắng, trong lòng tự nhiên cũng khó chịu

Mỗi chữ mỗi câu có lý có cứ nói ra, lập tức để người đàn ông không biết nói gì

Mà chung quanh nghe xong, cũng là nhao nhao khịt mũi coi thường.

Còn tưởng rằng là người tốt lành gì, không ngờ là một người như vậy.

Người đàn ông thấy thế, lập tức nghẹn lời, mặt đỏ tía tai, muốn phản bác, dù sao chuyện đã vỡ lở ra, anh ta chỉ là một người đần còn sợ làm lớn chuyện?

Nhưng mà, ngay lúc này, ở ngoài đi vào ba người vào hai nam một nữ, nhìn bộ dáng, số tuổi đều phải lớn hơn người đàn ông một chút.

Vừa rồi ba người này đã sớm nghe được lời nói của Trần Thương và Vương Dũng, thì tức giận đến tay phát run

Một người đàn ông lớn tuổi chỉ vào người đàn ông kia tức giận mắng to:

- Lão tứ, ba bị viêm túi mật ba ngày em mới đưa đến bệnh viện, em muốn cho ba chết hả?

Một câu chất vấn để cho mọi người hiểu rõ, đây là người một nhà

Người phụ nữ lớn tuổi hơn vội vàng chạy vào phòng bệnh chăm sóc ba mình.

Một người đàn ông khác thì thở dài, sao anh không biết tính tình em trai này của mình chứ?

Cả ngày chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng.

Hai anh trai và một chị gái đều làm việc ở xa, nói cho anh ta tiền để chăm sóc ba mẹ, hai vợ chồng anh ta cũng nguyện ý.

Chỉ có một người cha già nên ba người đều nghĩ, thuê người trông nom không bằng để em trai mình trông vừa vặn trợ cấp tiền cho cậu ta.

Người già có thể xài bao nhiêu tiền?

Cuối cùng tiền không phải cho em trai mình à?

Thế nhưng không ngờ, ba bị phát tác viêm túi mật ba ngày, quả thực là hai vợ chồng này không có phát hiện?

Làm sao có thể?

Chỉ cần để tâm một chút thì sao chuyện có thể như vậy?

Viêm túi mật là bệnh gì, tất cả mọi người biết

Hơn nữa bản thân người cha già đã có bệnh án từ trước.

Ngày thường hai người anh trai và một chị gái đều cho không ít tiền, làm sao lại không có tiền xem bệnh phẫu thuật?

Rõ ràng hai ngày trước còn gọi điện thoại nói ba bị phát tác viêm túi mật, ba người bọn họ mỗi người đều gửi trở về năm ngàn khối tiền, kết quả xử lý nằm viện lại thiếu phí?

Ý tứ này sao không biết?

Lão nhị vội vàng nói với Vương Dũng và Trần Thương:

- Bác sĩ, đều là lỗi của chúng tôi, tôi xin lỗi các anh, các anh đại nhân không so đo tiểu nhân, em trai tôi khinh suất, không hiểu chuyện, nhất định các anh phải mau cứu ông ấy

Lúc này, người phụ nữ lớn tuổi cũng chạy ra.

- Bác sĩ, nhất định anh phải mau cứu cha tôi

Người chung quanh nhịn không được lắc đầu, thở dài.

Mỗi nhà đều có chuyện khó nói

Gặp gỡ người đần này, thật sự hung hăng càn quấy, loạn quấy nước đục

Trần Thương thở dài, trước tiên cấp cứu người bệnh rồi nói sau, anh nhớ kỹ... Anh đã làm qua loại phẫu thuật này trong không gian ảo...

Quay người đập vào vai Vương Dũng đang sợ, nhìn thoáng qua:

- Tỉnh táo một chút.

Vương Dũng lắc đầu:

- Tôi không có chuyện gì

Người đàn ông to lớn thấy Vương Dũng nói khó nghe như vậy, lập tức giận dữ nói:

- Anh nói như vậy mà nghe được à?

- Nói giống như tôi muốn hại chết ba tôi vậy?

- Anh cho rằng mỗi người đều giống bác sĩ các anh à? Chúng tôi ở đây đều hiểu những thứ này à?

Anh trai người đàn ông thấy thế, nhịn không được gầm thét một tiếng:

- Đủ rồi! Còn ngại không đủ mất mặt hả?

Người đàn ông cho dù đang tức giận thấy thế cũng là nhịn không được hừ một tiếng, tức giận đi ra khỏi phòng cấp cứu, miệng không quên nói to:

- Tôi có việc gấp phải đi, các anh ở lại, tôi mặc kệ

Người anh cả thấy thế, lập tức vô cùng tức giận.

Thế nhưng đây là ở bệnh viện, nói ra chỉ có thể làm người ta chê cười.

Nghĩ tới đây, anh đành ngậm miệng, đi đến bên cạnh Trần Thương và Vương Dũng:

- Ôi... Bác sĩ, thật xin lỗi! Gây phiền toái cho các anh.

Người đàn ông này ăn mặc quần áo rất tinh xảo, rất có khí chất.

Vương Dũng thấy thái độ đối phương tốt như vậy, cũng tiêu tan nguôi giận, nói:

- Không có chuyện gì.

Người anh cả nói với Trần Thương:

- Đúng rồi, ba tôi bệnh thật nghiêm trọng như vậy à?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, dựa theo kiểm tra cùng kết quả kiểm nghiệm, trước hết cần khống chế triệu chứng toàn thân, chọn ngày phẫu thuật.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn thoáng qua Vương Dũng:

- Anh nghỉ một lát trước, tôi đi xem người bệnh một chút.

Người anh cả thấy thế vội vàng đi theo Trần Thương vào phòng bệnh.

Hiện tại, cảm xúc Vương Dũng có chút không ổn định, Trần Thương cũng hi vọng anh ta nghỉ ngơi một chút, bình phục lại tâm tình.

Vương Dũng gật đầu, trở về phòng làm việc.

Trần Thương đi đến nhìn ông lão cực kỳ cao lớn nằm ở trên giường khiến cho giường bệnh nhìn rất nhỏ

Trần Thương đoán chừng tối thiểu nhất ông lão có hơn hai trăm cân, thân cao một mét tám mấy, cho dù là hơn tám mươi tuổi vẫn có thể bảo trì minh mẫn này hơn nữa ông lão rất mập.

Cho dù là nằm ở nơi đó cũng có thể trông thấy cái bụng to nổi bật.

Vương Dũng cũng dụng tâm, dùng điện tâm đồ cho ông lão, nhưng mà... Tình huống vẫn còn có chút hỏng bét.

Ngay từ đầu người đàn ông kia căn bản không chăm sóc được ông lão, thuê nhân viên chăm sóc người bệnh ở bệnh viện, Trần Thương cũng nhận biết, là một người phụ nữ trên năm mươi tuổi, bình thường làm nhân viên chăm sóc người bệnh phòng cấp cứu, có họ chăm sóc kỳ thật yên tâm hơn so với người nhà người bệnh chăm sóc.

Dù đã phẫu thuật sỏi thận nhưng vẫn tái phát? Làm cách nào?

Trần Thương nói ra:

- Cô ơi, đưa phim chụp X-quang cho tôi.

Nhân viên chăm sóc người bệnh gật đầu, từ bên trong đầu giường lấy toàn bộ kết quả kiểm tra đem ra.

Trần Thương nhìn lại.

Mà Vương Dũng trở lại phòng làm việc, tỉnh táo lại cũng hết giận, ngồi trên ghế, có chút không nỡ đi qua đi lại, dù sao cũng là người bệnh của anh,

ông lão lớn tuổi như vậy, bình thường bệnh viện khẳng định không nhất định nhận.

Người nhà... Người nhà là người nhà, ông lão là vô tội.

Cứ suy nghĩ như vậy đi tới đi lui mấy phút sau, cơn tức giận của Vương Dũng cũng tiêu tan.

Hết giận, thế nhưng Vương Dũng ngồi không yên, nghĩ dù sao ông lão là anh đích thân nhận vào, bệnh tình không ổn định,.

Tự an ủi bản thân một phen, Vương Dũng vội vàng đứng lên đi đến phòng bệnh.

Thực sự làm bác sĩ luôn phải điều tiết tâm lý, bằng không khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.

Vương Dũng tiến đến phòng bệnh thì Trần Thương đã xem hết phim chụp X-quang, đang kiểm tra kỹ càng thể trạng ông lão.

Chỉ là...

Càng hiểu tình huống ông lão, Trần Thương càng lo lắng bất an

Tình huống, hình như so với tưởng tượng của anh còn nghiêm trọng hơn.

Con trai cả của ông lão nhìn thấy biểu tình này của Trần Thương, lập tức biến sắc.

Đổng Cường Sinh nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ, thế nào?

Trần Thương nhìn ông lão, nhịn không được nói ra:

- Tình huống có chút đặc biệt, giống như bác sĩ Vương đã nói, ông lão bị phát tác viêm túi mật hơn 72 giờ, hiện tại triệu chứng trúng độc toàn thân nghiêm trọng, trạng thái rất kém, khẳng định là không có sức để chịu đựng cắt bỏ túi mật, hiện tại tôi lo lắng nhất chính là khả năng người bệnh bị sốc.

- Thế nhưng dựa theo tình huống trước mắt thì trị liệu nội khoa có thể sẽ hiệu quả bình thường, nếu cứ tiếp tục như thế, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.

Anh cả Đổng Cường Sinh lập tức khẽ nhíu mày, con trai thứ hai và con gái thứ ba nhìn ông lão tràn đầy lo lắng.

Đổng Cường Sinh nhịn không được nói:

- Bác sĩ, hiện tại anh nói phải làm gì?

Kỳ thật Trần Thương cảm giác có thể mạo hiểm tiến hành một ca phẫu thuật, hiện tại cứ để như thế khẳng định sẽ xảy ra vấn đề, đây là điều không hề nghi ngờ.

Trần Thương dám đảm bảo phẫu thuật nhất định có thể thành công không?

Không thể

Chương 465: Mau Quyết Định Đi

Nghĩ tới đây, Trần Thương không có xúc động, nhìn Đổng Cường Sinh, nói:

- Như vậy đi, mọi người nghỉ ngơi trước, tôi sẽ mau chóng nói một câu với chủ nhiệm chúng tôi, nhanh chóng tổ chức thảo luận ca bệnh, để mỗi chuyên gia phòng ban chúng ta cùng nhau thảo luận tình huống người bệnh, mau chóng đưa ra quyết định, thế nào?

Đổng Cường Sinh trầm ngâm một lát, nhẹ gật đầu:

- Được! Vậy bác sĩ khổ cực rồi

Trần Thương gật đầu, cùng Vương Dũng rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi đi ra, Trần Thương gọi điện thoại cho Lý Bảo Sơn, nói lại một lần tình huống của người bệnh.

Lý Bảo Sơn vừa vặn kết thúc phẫu thuật, biết được tin tức lập tức trở lại khoa cấp cứu, liên hệ Trương Hữu Phúc, và chủ nhiệm khoa truyền máu.

Lúc này đã gần mười hai giờ, Lý Bảo Sơn hùng hổ trở về khoa cấp cứu, căn bản không kịp thay quần áo, đã đi đến phòng bệnh.

Xem người bệnh xong, sắc mặt tối sầm lại.

Tình huống có chút đặc biệt

Thế là lại lần nữa gọi điện thoại thúc giục mỗi vị chủ nhiệm, mau chóng thảo luận đưa ra một cái quyết định.

Mười hai giờ rưỡi trưa, bọn người khoa ngoại Trương Hữu Phúc, Lý Bảo Sơn tụ tập trong phòng làm việc, bắt đầu thảo luận.

Bây giờ suy nghĩ tiếp tục nội khoa trị liệu như trước?

Hay là mau chóng an bài phẫu thuật?

Làm phẫu thuật thì ai làm

Làm phẫu thuật loại gì

Đây đều là vấn đề.

Tình huống người bệnh tương đối đặc biệt, độ khó làm phẫu thuật rất lớn, bởi vì ổ bụng bản thân đã bị dính liền cực kỳ nghiêm trọng, cắt bỏ túi mật căn bản không có khả năng, nói câu không dễ nghe, hiện tại xung quanh tam giác Calot khả năng đã nát hết, chỉ cần tách rời, khẳng định sẽ tổn thương đến gan, thậm chí động mạch, bên trong ổ bụng bị nhiễm trùng một khu vực rất lớn, tình huống cực kỳ kém, một chút xử lý không tốt thậm chí có thể xảy ra mạng người.

Mọi người không để ý tới ăn cơm, Trương Hữu Phúc gọi điện thoại lại kêu Tiền Lượng tới.

Đông Đại Nhất viện và tỉnh Nhị gần nhau ngay lập tức phát huy ra ưu thế, Tiền Lượng vừa ăn cơm, tranh thủ thời gian gọi xe chạy tới.

Cho đến khi biết được tình huống người bệnh, trầm tư một lát, cũng có kết luận không tốt chút nòa

- Người bệnh quá béo, tầng mỡ dày như vậy, bên dưới dính liền nghiêm trọng như vậy, phẫu thuật khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.

Tiền Lượng không có khoe khoang, chỉ là ăn ngay nói thật,

- Hiện tại nói như vậy, có thể nếm thử tạo miệng phẫu thuật túi mật, nhưng... Có một vấn đề, đó chính là khả năng tìm không thấy túi mật

Nói đến đây, Tiền Lượng nhìn người nhà, cũng chính là con trai lớn của ông lão - Đổng Cường Sinh nói:

- Hiện tại cần mọi người đưa ra quyết định, có làm phẫu thuật hay không, nếu làm phẫu thuật, khả năng nguy hiểm rất lớn, nhưng có thể làm dịu bệnh tình. Nếu không làm phẫu thuật, tình huống ông lão sẽ chỉ càng già càng xấu đi, tình huống cũng chỉ sẽ càng ngày càng kém

- Nói câu không dễ nghe, mọi người đã đến trễ thời gian trị liệu tốt nhất, thậm chí còn tăng thêm tình huống của người bệnh không tốt, vì vậy... Mau chóng đưa ra quyết định đi

Đổng Cường Sinh là anh cả trong nhà, sau khi biết được bố sinh bệnh, bảo tài xế lái xe từ tỉnh Bắc Hà đưa mình về.

Đổng Cường Sinh có chút năng lực, là người đứng thứ hai ở thành phố tỉnh Bắc Hà, cũng coi như lãnh đạo có thực quyền, lần này trở về vội vàng, không suy nghĩ nhiều.

Nghe mấy chuyên gia nói khó quá rồi, trong lòng cũng biết rõ, nhưng nhìn dáng vẻ bố nằm hôn mê trên giường, làm anh cả nên trong lòng vô cùng lo lắng.

Cũng không thể bỏ mặc như vậy

Nghĩ tới nghĩ lui, anh quyết định tự mình nghĩ cách, tìm chuyên gia đến xem thử.

- Cái này, chủ nhiệm, tình hình của bố tôi, có thể kéo dài thêm một ngày không?

Đổng Cường Sinh hỏi Tiền Lượng.

Tiền Lượng nói:

- Một ngày thì có thể, nhưng không thể kéo thêm nữa, tuy bây giờ tình hình người bệnh đã ổn định, nhưng chúng tôi lắng sẽ chuyển biến xấu, nếu

bây giờ tiến hành chữa trị nội khoa duy trì thì không thành vấn đề, chủ yếu là lo lắng nếu không phẫu thuật, bệnh tình sẽ nặng hơn, bởi vì tình trạng này chúng tôi đã từng gặp, chữa trị nội khoa vô hiệu lại không phẫu thuật, sẽ phát triển rất nhanh.

Đổng Cường Sinh gật đầu, quyết định, nhân lúc này ra ngoài gọi điện thoại.

Không lâu sau, Đổng Cường Sinh liên lạc với chủ nhiệm ngoại khoa gan mật bệnh viện 301, chủ nhiệm Chu Hoành Quang.

Chủ nhiệm Chu là nhân vật đứng đầu lĩnh vực ngoại khoa gan mật toàn quốc, bây giờ trong nội bộ ngành đều biết, chủ nhiệm Chu sắp được bình chọn là viện sĩ của viện khoa học.

Chu Hoành Quang rất nể mặt Đổng Cường Sinh, quyết định sẽ đến tỉnh Đông Dương trong đêm nay.

Đổng Cường Sinh đương nhiên là vô cùng hưng phấn.

Vội vàng vào phòng bệnh nói:

- Chủ nhiệm Tiền, chủ nhiệm Lý, tôi đã liên lạc với chủ nhiệm Chu của bệnh viện 301, anh ta nói đêm nay sẽ đến, chúng ta có thể quyết định vào ngày mai không? Hôm nay tạm thời giữ cho ổn định thôi.

Vừa nghe như vậy, mọi người lập tức ngây ngốc.

Tiền Lượng tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Chu, người anh nói là Chu Hoành Quang à?

Đổng Cường Sinh gật đầu:

- Đúng, chính là chủ nhiệm Chu.

Nếu đã như vậy rồi, mọi người tự nhiên không nói gì nữa.

Dù sao…chủ nhiệm Chu là nhân vật đứng đầu trẻ tuổi ngoại khoa gan mật Trung Quốc, sắp được chọn làm viện sĩ, phó chủ tịch ngoại khoa gan mật Trung Quốc, chức vụ này, quá lớn rồi

Lúc này mọi người mới nhìn về phía Đổng Cường Sinh, có năng lực lớn như vậy, giỏi lắm

Nhưng chuyện này với họ mà nói không phải chuyện xấu, thậm chí là chuyện tốt.

Chủ nhiệm Chu đến, bất kể chữa được hay không, đều không liên quan nhiều đến họ, trách nhiệm và can đảm cũng giảm nhẹ hơn chút, hơn nữa nói không chừng có thể tạo mối quan hệ với chủ nhiệm Chu, sau này mời đến tỉnh Đông Dương họp hoặc phẫu thuật cũng tiện lợi.

Chín giờ sáng hôm sau, Đổng Cường Sinh đích thân đưa Chu Hoành Quang đến bệnh viện Tỉnh Nhị Viện.

Mà hôm nay Tiền Lượng chẳng làm gì cả, giao ca từ sớm đã đến khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, khoa ngoại gan mật tỉnh Đông Dương, Tiền Lượng và Chu Hoành Quang có quen biết, cũng coi như bạn bè cũ, quan hệ giữa hai người rất tốt, thường cùng đi họp.

Nhìn Chu Hoành Quang bước vào, Tiền Lượng vội vàng lên đón:

- Chủ nhiệm Chu, đã lâu không gặp

Chu Hoành Quang nhìn thấy Tiền Lượng, mỉm cười:

- Đã lâu không gặp, chủ nhiệm Tiền.

Bởi vì đến để hội chẩn, cho nên không có nhiều thời gian trò chuyện, sau khi chuẩn bị xong, mọi người đến trước giường bệnh của ông lão họ Đổng.

Sau khi Chu Hoành Quang kiểm tra xong, cùng thảo luận với mấy người Tiền Lượng, Trương Hữu Phúc.

Nói xong nhìn về phía Đổng Cường Sinh, sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Khu trưởng Đổng, tình hình hiện tại của bố anh tôi đã nắm rõ, đề nghị của tôi thật ra cũng giống như mấy người chủ nhiệm Tiền, trị liệu nội khoa đã không còn hiệu quả, tiếp tục kéo dài, nhất định không ngừng nặng thêm.

- Nhưng nếu phẫu thuật, tôi cũng phải nói rõ với anh, độ khó rất cao, bởi vì có mấy chỗ, thứ nhất, bố của anh khá mập, tầng mỡ bụng rất dày, sau khi bắt đầu phẫu thuật, rất khó tìm kiếm túi mật, kế tiếp, viêm túi mật phát tác bốn ngày, diện tích lây nhiễm lớn trong ổ bụng và kết dính là điều không tránh khỏi, độ khó lại càng tăng cao, cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, ông lão tuổi tác quá lớn, bệnh nền khá nhiều, điều này không nghi ngờ gì sẽ tăng thêm độ nguy hiểm cho ca phẫu thuật.

- Cắt bỏ túi mật khẳng định không thể chịu nổi nữa, cho dù có chịu được, tôi cũng không dám làm, bởi vì nói thật, khi đó một khi cắt túi mật, nhất định sẽ tổn thương gan, đây là điều khó tránh khỏi, do đó đề nghị của tôi là, tiến hành phẫu thuật tạo lỗ túi mật.

Chu Hoành Quang là hi vọng cuối cùng của Đổng Cường Sinh, nghe Chu Hoành Quang nói vậy, còn có thể nói được gì, chỉ đành tích cực phối hợp.

Chương 466: Một Đám Yêu Quái Màu Đỏ

Phẫu thuật rất nhanh được chuẩn bị, Chu Hoành Quang là người mổ chính, Tiền Lượng và Chu Hữu Phúc cùng Lý Bảo Sơn phối hợp, ca phẫu thuật này, người có thể tham gia ít nhất cũng là cấp chủ nhiệm.

Nhưng…ngoại lệ duy nhất chính là Trần Thương.

Lý Bảo Sơn lớn tuổi như vậy rồi, thực ra không cần đến đây thêm náo nhiệt, ông ta đến để cho Trần Thương thêm can đảm

- Tiểu Trần, cậu cũng qua đây học hỏi đi, cơ hội học tập này rất hiếm có

Lý Bảo Sơn cười nói.

Tiền Lượng cũng gật đầu:

- Đúng, Tiểu Trần, cậu qua đây, chủ nhiệm Chu, không đúng, sắp phải sửa lại gọi là viện sĩ Chu rồi, đây là nhân vật đứng đầu trước mắt của ngoại khoa gan mật trong nước, cậu phải nhìn cho kỹ đấy.

Trần Thương gật đầu:

- Thầy Chu, xin chào.

Chu Hoành Quang mỉm cười nhìn Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm Lý, đây là học trò của ông à?

Lý Bảo Sơn mỉm cười:

- Bác sĩ trong khoa chúng tôi, rất có thiên phú ngoại khoa, học gì cũng nhanh, làm phẫu thuật cũng giỏi.

Chu Hoành Quang không phủ nhận cười cười, nhẹ gật đầu.

Anh ta nhìn ra được, Lý Bảo Sơn muốn cho Trần Thương một cơ hội, thế là dứt khoác thuận nước đẩy thuyền:

- Tiểu Trần, cậu làm trợ thủ số một cho tôi, có được không?

Trần Thương nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên, trợ thủ số mộ tốt đấy

Điều này có nghĩa là mức độ được tham dự phẫu thuật cao hơn, càng có cơ hội lén học thầy

Nghĩ đến đây, Trần Thương gật đầu:

- Cám ơn chủ nhiệm Chu.

Mấy người Trương Hữu Phúc cũng cười, nói thật, họ đã nhìn thấy nhiều người tài giỏi phẫu thuật, cũng không để ý một hai ca thế này, nhưng Tiểu Trần chỉ mới bắt đầu, thiếu luyện tập và học hỏi.

Tình huống bệnh nhân đặc biệt, nếu gây tê cục bộ, sẽ khá nhiều phiền phức, phần cơ bụng và màng bụng đều cần tiến hành gây tê, nghĩ tới nghĩ

lui, trực tiếp dùng gây tê toàn bộ.

Chu Hoành Quang nhận dao phẫu thuật, bắt đầu từ phía dưới xương sườn bên phải, nhẹ nhàng rạch một dao, kéo xuống một cái một vết rách xuất hiện, vết cắt khá dài.

Trần Thương hiểu, có lẽ là vì để túi mật lộ ra hoàn toàn, thuận lợi cho việc phẫu thuật.

Vết khách không ngừng mở lớn, tầng mỡ dày trong lúc phẫu thuật xuất hiện trong tầm mắt, Trần Thương vội vàng giúp đỡ.

Sau một phen bận rộn, phần bụng lộ ra, sau khi toàn bộ ổ bụng mở ra, một mùi hôi truyền đến

Tình huống dường như còn tệ hơn so với mình nghĩ, mà Trần Thương nhìn vào ổ bụng, kết dính vô cùng nghiêm trọng, mùi hôi này có lẽ do dịch mủ viêm trong túi mật, lây nhiễm ổ bụng đã rất nghiêm trọng.

Mà Trần Thương nhìn vào ổ bụng, là một đám yêu quái màu đỏ, gương mặt đầy vẻ quái lạ

Sau khi Chu Hoành Quang nhíu mày thì vẫn tiếp tục bắt đầu phẫu thuật mà không hề có ý dừng lại.

Tại khoảnh khắc này, Trần Thương nhận thấy đôi tay của Chu Hoành Quang rất khéo léo và ổn định, khi tách rời ra, dường như luôn rất chính xác, trình độ và năng lực này còn cao hơn mình.

Trần Thương nhìn không thể nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, đây cũng là ngưu nhân à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi vô tình liếc mắt thoáng qua người Chu Hoành Quang.

【Chu Hoành Quang, đẳng cấp: ? ??... 】

Nhưng Trần Thương bó tay rồi, vì anh chỉ nhìn thấy cái tên với hàng loạt dấu chấm hỏi liên tiếp, còn lại đều không thấy gì cả, khi nào hệ thống có thể gửi cho mình kỹ năng giám định thuộc tính đây?

Anh bất lực, nhưng cuộc phẫu thuật vẫn tiếp tục tiến hành.

Trần Thương làm phụ trợ rất tốt, tự xưng là AD với trình phẫu thuật cắt bỏ túi mật đứng thứ nhất ở Tỉnh Nhị Viện đương nhiên là việc làm phụ trợ được đảm bảo mười điểm lành nghề rồi.

Đặc biệt ở những lúc Chu Hoành Quang tách rời thì Trần Thương luôn làm hỗ trợ một cách đúng tiến độ.

Tất cả điều đó làm độ khó trong ca phẫu thuật của Chu Hoành Quang giảm xuống mức thấp nhất.

Bởi vì việc tách rời kiểu này hay dính liền với các cơ quan tổ chức khác rất cao, cũng như việc người bệnh bị nhiễm trùng bụng này có thể vô tình làm tổn thương tới các cơ quan nội tạng khác, đấy chính là điều thách thức rất lớn đối với các trợ thủ.

Mà Trần Thương thì tay nghề vững vàng cùng tay mắt lanh lẹ hỗ trợ, đối với Chu Hoành Quang mà nói giống như hổ thêm cánh

Chu Hoành Quang cũng có chút hiếu kỳ về người trẻ tuổi này, xem bộ quả thật không tệ.

Cuộc phẫu thuật vẫn tiếp tục tiến hành.

Các khoang phức tạp bên trong đã được làm sạch đến bảy tám phần.

Lúc này, túi mật dưới đáy cũng bắt đầu lộ ra.

Nhưng...

Đáy túi mật rõ ràng là có lớn hơn và dày hơn, xung quanh giống như có chất lỏng giống như mật dạng mủ.

Giờ nhìn vào mắt Trần Thương sẽ thấy những tin tức xuất hiện liên tiếp.

【Quái vật viêm ruột thừa sinh mủ, cấp 50, quái vật thủ lĩnh biến dị, sự co dãn túi mật quá cao, nhất định phải cẩn thận, mật có thể nhiễm trùng, cẩn thận nhiễm trùng đến các tổ chức xung quanh...

Trần Thương sững sờ

Quái vật thủ lĩnh biến dị

Đây là vô cùng gần tới giới hạn sự tồn tại của Boss.

Nghĩ đến thôi, Trần Thương cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng, mình muốn đoạt con quái vật này, giờ làm sao bây giờ?

Nhưng bên cạnh người này là? NPC truyền kỳ nha, thật sự là khó mà...

Trần Thương nhìn xem quái vật viêm ruột thừa kết mủ này, thực ra thì anh đã có một ý tưởng trước khi phẫu thuật, và thậm chí ý tưởng này còn giống hệt của chủ nhiệm, rõ ràng là chính mình cũng có thể phẫu thuật...

Đáng tiếc, anh bị tên ngoại lai NPC truyền kỳ này cướp quái rồi.

Nghĩ tới thôi Trần Thương đã không khỏi có chút đau lòng và tiếc hận. Được rồi, đánh trợ thủ cũng được...

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi, làm tốt công việc mà mình nên làm, tận lực không thèm suy nghĩ quá nhiều.

Chu Hoành Quang cầm qua kim châm cứu, chuẩn bị châm cứu, Trần Thương tranh thủ thời gian đem sa đệm nước muối đặt ở xung quanh túi mật, bảo hộ nghiêm mật.

Chu Hoành Quang nhịn không được cười cười, tiểu tử này, cũng không tệ

Tác phong của Trần Thương nhìn có vẻ như vô ý, kỳ thật việc này rất cần thiết, chi tiết này, có thể đem lại hiệu quả hữu hiệu trong việc phòng ngừa sự nhiễm bẩn ở mật lan ra những vị trí xung quanh.

【Đinh! Độ thiện cảm của Chu Hoành Quang + 5.】

Trần Thương bất động thanh sắc, so với độ thiện cảm, thứ mà Trần Thương càng muốn có chính là Boss biến dị...

Đây là điểm mấu chốt quyết định nhất khi phẫu thuật, trước khi bắt đầu làm phẫu thuật cần dùng kim châm cứu đem túi mật tiến hành châm cứu để giảm sức ép, sau đó dùng đao nhọn khâu lại một cái hầu bao lớn nhỏ thích hợp.

Chu Hoành Quang có kinh nghiệm phong phú, chút động tác ấy căn bản không đáng kể.

Phẫu thuật được tiến hành đâu vào đấy.

Chu Hoành Quang dùng đao nhọn rạch ở ví ương, dùng máy hút dịch hút sạch sẽ vật bên trong túi mật, cho đến bây giờ, phẫu thuật đã tới hồi kết thúc.

Phẫu thuật mổ túi mật, chính là sử dụng trong trường hợp túi mật không có cách nào cắt bỏ dưới tiến hành của trị liệu làm dịu, sau khi dẫn lưu khí ổn định, phẫu thuật có thể kết thúc.

Nhưng...

Trần Thương không hiểu...

Đây chính là cái gọi là quái thủ lĩnh biến dị à?

Có phải là quá đơn giản rồi không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nhíu mày nhăn trán, khẳng định là đã xảy ra vấn đề ở đâu đó

Đến cùng là chỗ nào?

Trần Thương muốn kiểm tra ổ bụng, kiểm tra xung quanh túi mật một chút, thế nhưng... Lúc này Chu Hoành Quang rõ ràng đã chuẩn bị khâu.

Nếu như chỉ đơn thuần là làm Ostomy dẫn lưu miệng ở đáy túi mật, mặc dù như thế sẽ gây ra nhiễm trùng phiền phức cho ổ bụng, nhưng tuyệt đối không tính là quái thủ lĩnh, chớ nói chi là quái thủ lĩnh biến dị.

Chu Hoành Quang nhìn Trần Thương đang hơi có chút ngẩn người, nhịn không được hỏi:

- Sao vậy? Tiểu Trần, có điều gì nghi hoặc à?

Chương 467: Quái Thủ Lĩnh Biến Dị

Trải qua một ca phẫu thuật, Chu Hoành Quang đối với chàng trai trẻ này cũng có một chút hảo cảm, bởi vì vừa rồi cậu ta làm trợ thủ cho mình, rõ ràng là ông có thể cảm giác được kỹ thuật của Trần Thương cũng không tệ, đối với các chi tiết trong ca phẫu thuật đều nắm chắc rất đúng chỗ.

Là một tài năng đáng được trọng dụng.

Bởi vậy, khi nhìn thấy mi tâm Trần Thương khóa chặt nhìn chằm chằm đáy túi mật mà có chút ngẩn người, rõ ràng có chút hiếu kỳ, cậu ta đang suy nghĩ gì?

Trần Thương nghe thấy Chu Hoành Quang hỏi mình, nhịn không được nói:

- Chu lão sư... Tôi muốn nhìn khu tam giác Calot một chút, còn có phía trên ống mật cùng xung quanh ống gan.

Một câu này đã khiến Chu Hoành Quang lập tức ngây ngẩn cả người.

Ngay cả Tiền Lượng cùng Trương Hữu Phúc cũng lập tức kinh ngạc.

Hiện tại tình huống của lão giả rất đặc biệt, khu tam giác Calot khẳng định là không thể tách rời, phẫu thuật chỉ là để hở đáy túi mật, như vậy có thể giảm tỉ lệ nguy hiểm của ca phẫu thuật xuống mức thấp nhất, mà người bệnh cũng mới có thể chịu nổi

Thế nhưng lúc này, hành vi của Trần Thương rõ ràng đã khiến mọi người có chút không hiểu.

Phẫu thuật đã kết thúc, sau khi đám người bệnh khôi phục, có thể lấy ống dẫn lưu ra thế là được.

Tiếp đó, ba tháng sau có thể làm cắt bỏ túi mật lần thứ hai, để phòng ngừa ngày sau triệu chứng sỏi mật lại tái phát.

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Tôi cảm giác giống như... Bỏ sót thứ gì?

Vừa nghe đến đây, không thể nghi ngờ là đánh vào mặt Chu Hoành Quang.

Nhưng, Trần Thương lại nhất định phải nói ra như vậy, bởi vì việc này liên quan đến tính mạng và sức khỏe con người.

Một khi khâu lại ổ bụng vạn nhất có cái tình huống gì đặc biệt, đều vô cùng phiền phức, thậm chí sẽ khiến nguy hiểm đến tính mạng.

Vốn là một người già đã hơn tám mươi tuổi... Sức chịu đựng làm sao mà mạnh như vậy được

Vốn Trần Thương còn cho rằng Chu Hoành Quang sẽ tức giận, nhưng hoàn toàn ngược lại, Chu Hoành Quang ngừng tay, có chút hăng hái nhìn Trần Thương:

- Ồ? Cậu cảm thấy bỏ sót ở đâu?

Hai người Tiền Lượng cùng Trương Hữu Phúc nhịn không được xấu hổ một hồi, trong lòng khẩn trương muốn chết, tiểu Trần cậu, đây không phải đang làm loạn à?

Tự tìm phiền phức

Tiểu tử cậu không vuốt mông ngựa là được rồi, nói vài lời dễ nghe sẽ chết à?

Lúc này nói bỏ sót cái gì, có thể bỏ sót cái gì chứ?

Đang lúc Trần Thương định nói chuyện, y tá bỗng nhiên nói:

- Trong ống dẫn lưu chảy máu

Lập tức

Tất cả mọi người biến sắc

Tập trung nhìn vào, quả nhiên, từ trong ống dẫn lưu chảy ra máu

Vì sao lại có máu?

Máu từ đâu ra?

Lúc này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đột nhiên bị chảy máu, khiến Chu Hoành Quang biến sắc, lông mày nhíu chặt, thần sắc lo lắng

Bỗng nhiên ông nghĩ đến Trần Thương vừa nói, ở đâu có vấn đề! ?

Chẳng lẽ tiểu Trần phát hiện?

Lập tức mắt nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu cảm giác chỗ nào có vấn đề?

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, trong lòng tràn đầy chấn kinh, chẳng lẽ Trần Thương thật sự đã phát hiện ra vấn đề?

Bằng không làm sao lại nói những lời kia chứ?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng phẫu thuật trở nên vô cùng bức bách.

Trần Thương có phát hiện ra hay không?

Chuẩn xác mà nói, đương nhiên là không

Bằng không anh cũng sẽ không ngờ ngàng mà hỏi một câu bỏ sót cái gì

Anh cũng không rõ ràng đã bỏ sót cái gì, anh chỉ muốn đi kiểm tra một phen, nhìn xem có thể phát hiện chút manh mối nào hay không?

Nhưng cuối cùng đến hiện tại đã rõ, khi anh thấy máu chảy xuống từ ống dẫn dịch, bỗng nghĩ đến khi mình huấn luyện ở không gian ảo đã gặp một loại người bệnh đặc biệt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nhìn mọi người. Lớn tiếng nói:

- Trước tiên đừng cầm máu

Một câu làm tất cả mọi người ngây ngẩn

Mọi người nhất thời sững sờ

Không cầm máu?

Mặc dù máu chảy không phải rất nhanh, nhưng mà... Không cầm máu là tình huống như thế nào?

Trần Thương nói với y tá:

- Lấy kẹp tách rời cho tôi

- Dao phẫu thuật

Trần Thương không giải thích quá nhiều, nói quá nhiều đều là nói nhảm, còn không bằng động thủ, thực tế hơn nhiều.

Hơn nữa, sợ nhất là lúc này mù quáng cầm máu.

Bởi vì bản thân người bệnh có hội chứng tăng áp cửa tĩnh mạch, tăng áp cửa tĩnh mạch khiến dây chằng gan - tá tràng bị thô to, giãn tĩnh mạch dễ gây ra băng huyết trong. Nếu lúc này cầm máu sẽ dễ gây ngộ thương động mạch gan, cửa tĩnh mạch cũng giống như ống mật, thậm chí còn tình huống nửa bước khó đi, lâm vào tình trạng khó xử, đâm lao phải đi theo lao.

Vì lẽ đó, lúc này Trần Thương nhất định phải ổn định thế trận

Trần Thương thận trọng xem xét khu vực tam giác Calot, điều anh muốn làm không phải là tách rời túi mật, mà muốn tìm kiếm ống gan trong khu vực gan.

Anh ta muốn nghiệm chứng ý nghĩ của mình

Bị chảy ra chút máu cũng không phải sợ vì đã lưu tại ống dẫn, mọi việc đều thuận tiện, mấu chốt vấn đề là, nhất định phải tìm vấn đề xảy ra ở chỗ nào.

Rất nhanh, sau khi Trần Thương tách rời, liên tiếp những cái tên màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt Trần Thương

【Ống mật biến dị】

Không chỉ có Trần Thương, khi mọi người thấy một màn nãy tất cả đều biến sắc

Sắc mặt Chu Hoành Quang vô cùng cả kinh

Rốt cuộc ông ta cũng biết chuyện gì đang xảy ra

Khi nhìn đến vị trí kết nối ống gan và ống mật, Chu Hoành Quang lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Viêm túi mật và ống mật bị biến dị

Trách không được lại chảy máu...

Lúc này, ba người Tiền Lượng, Trương Hữu Phúc, Lý Bảo Sơn đều phát hiện ra vấn đề.

Viêm túi mật cấp tính có ống mật biến dị

Túi mật bởi phát tác chứng viêm cấp tính bốn ngày nên các tổ chức đã bị phá hỏng, mà lúc này, ống mật ở bên gan phải đã bị mở miệng, chi phối các phần phân nhánh của ống gan bên phải của ống gan phụ, khiến cho ống gan và ống mật biến dị giao nhau nên rất dễ bị xem nhẹ

Một khi xuất hiện loại biến dị giao nhau này, chỉ cần trong lúc phẫu thuật hơi không chú ý, dù cho chỉ là cắm ống dẫn lưu vào, cũng có thể tạo thành tổn thương.

Mà một nguyên nhân nữa là tình huống của người bệnh rất đặc biệt

Ngay từ đầu đã không có kế hoạch tiến hành cắt hành túi mật, hơn nữa nếu tách rời túi mật khẳng định sẽ tổn thương đến ống gan.

Chúng viêm cấp tính của túi mật cấp tính giao với ống mật biến dị, rất dễ gây ra chảy máu trong giống với ống mật tổn thương. Mà nếu như lúc này người bệnh lại có thêm chứng tăng áp tĩnh mạch cửa và giãn tĩnh mạch lại càng dễ gây ra băng huyết trong.

Băng huyết đối vói một ca phẫu thuật gần như là tình huống trí mạng, nhưng nếu bối rối cầm máu, vạn nhất dẫn đến ngộ thương động mạch gan, tĩnh mạch cửa như ống mật. Lúc đó người bệnh coi như chơi xong rồi

Điều này cũng không phải khoa trương

Khi thấy cảnh này, trong lòng tất cả các chủ nhiệm đều sợ hãi

Bọn họ không có phát hiện à?

Bọn họ muốn đi chỗ nào để phát hiện?

Ai có lại có năng lực biết trước như vậy?

Hơn nữa, chứng ống gan biến dị cũng quá hiếm thấy, cho dù là có, thì phần lớn cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Nếu không phải Trần Thương thấy 【Quái thủ lĩnh biến dị】, nói thật, chính anh cũng không nghĩ đến trường hợp này.

Chương 468: Đứa Trẻ Tốt

Thế nhưng lúc này, phẫu thuật đã tiến vào một cục diện giằng co.

Ngay lúc này, việc cần làm là loại bỏ nguyên nhân, tìm được chỗ bị chảy máu, tiếp đó cầm máu.

Thế nhưng quá trình này cần phải cực kỳ tinh tế, một chút ngoài ý muốn cũng không thể xuất hiện.

Chu Hoành Quang muốn ra tay, thế nhưng... khi thấy bộ dáng của Trần Thương, bỗng nhiên dừng động tác trên tay lại.

Nói thật, quá trình loại bỏ việc chảy máu này, nhất định cần phải cẩn thận cẩn thận lại càng cẩn thận, hơn nữa mấu chốt là ngươi phải tìm ra chỗ bị chảy máu.

Mặc dù không cần cắt bỏ túi, nhưng mà... Chính bởi vì không thể làm to chuyện, độ khó của phẫu thuật bởi vậy mới tăng lên.

Con mắt Trần Thương nhìn chăm chú ống gan, ống mật, túi mật, ống gan phụ...

Bỗng nhiên, Trần Thương nhìn thấy tại vị trí dịch túi mật chảy ra, giao nhau với ông gan phụ và ống mật giữa giống như bị dính liền

Ánh mặt Trần Thương sáng lên

Rõ ràng chân tướng

Vốn là bị sưng tấy gây ra mủ, rất dễ dàng tổn thương ống gan, mà lúc này lại xuất hiện dính, càng khiến tổn thương gia tăng. Nhất là trong lúc phẫu thuật, dù có là phẫu thuật nhỏ cũng sẽ gây tổn hại cho tổ chức của cơ thể, dù sao cũng là trên cơ thể khai một đao

Giờ khắc này

Trần Thương lập công

Chu Hoành Quang hưng phấn nhìn chằm chằm vào chỗ gan mật giao nhau, sắc mặt hưng phấn kích động, một loại cảm giác sống sót sau tai nạn bỗng nhiên xuất hiện.

May mắn đã phát hiện ra

Bằng không lại một lần nữa mở bụng, khẳng định sẽ tạo thêm một lần tổn thương nghiêm trọng a, khi đó, khả năng sẽ khiến giãn tĩnh mạch ổ bụng xuất huyết.

Lúc đó, người bệnh cứu là không cứu nổi nữa.

Chu Hoành Quang bỗng nhiên có cảm giác may mắn đến cực điểm

Không chỉ có ông ta, Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc cùng mấy người khác cũng là hô hấp dồn dập, có chút cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hưng phấn, sợ hãi, bất an, phức tạp, may mắn...

Đủ kiểu tâm tình trong lòng mọi người thật lâu sâu vẫn không thể tản đi.

Làm phẫu thuật chính là như vậy, ngươi là bác sĩ ngoại khoa, ngươi nhất định phải có mắt ưng, nhạy bén mà khống toàn cục, phát hiện được điểm mấu chốt

Trong một ca phẫu thuật, cũng tuyệt đối không thể chỗ nào có vấn đề Dẽ chỉ kiểm tra chỗ đó, bởi vì thân thể là một chỉnh thể thống nhất, nhất định phải xem xét toàn bộ.

Viêm túi mật cấp tính phát tác rất nghiêm trọng, nhưng mà cùng với loại này, ống mật biến dị giao nhau lại càng là cực kỳ nghiêm trọng.

Ngay lúc này, Trần Thương đứng dậy, cầm dao phẫu thuật và kẹp tách rời đưa cho y tá, sau đó nhìn Chu Hoành Quang:

- Chủ nhiệm Chu, ngài tới đi.

Một câu, lại lần nữa làm mọi người trợn tròn mắt

Chu Hoành Quang mặt mũi ngập tràn biểu cảm không hiểu: ?? ?

... Lúc này, không phải anh nên tự mình hả? Lại giao thành quả thắng lợi cho tôi?

Hoàn toàn chính xác

Nếu một ca phẫu thuật này của Trần Thương truyền đi, tuyệt đối là một tồn tại kinh người.

Dù sao, phát hiện lỗi mà Chu Hoành Quang - một viện sĩ tiêu chuẩn bỏ sót, tiếp đó còn tìm ra nguyên nhân bệnh, ngăn cơn sóng dữ. Thế nhưng ngay tại khi công thành danh toại, lại đem thành quả thắng lợi chắp tay nhường cho người khác?

Loại này thao tác... Đúng là 666

Đến ngay cả mấy chủ nhiệm xung quanh cũng là mí mắt trực nhảy.

Lúc này, Trần Thương cũng không đoái hoài tới mặt khác, chỉ có thể ăn ngay nói thật:

- Chủ nhiệm Chu, tôi... Không quá am hiểu chữa trị ống gan, ngài tới đi

Một câu, làm Chu Hoành Quang kém chút nữa lệ rơi đầy mặt

Thật là đứa trẻ tốt

Là một người thành thật

Lúc này, Chu Hoành Quang vô cùng yêu quý danh tiếng của mình, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, đối với việc bình chọn viện sĩ của ông ta mà nói, đều là một chướng ngại vật.

Ngươi tuyệt đối không nên cảm thấy chuyện này rất nhỏ. Phải biết, bình chọn viện sĩ cũng không phải đơn giản như vậy.

Nói đơn giản một chút, là cương vị có hạn, rất nhiều người có khả năng lên.

Cái này là khảo nghiệm thực lực tổng hợp.

Điểm mấu chốt nữa chính là, cha của trưởng khu bị chính mình hại chết, điều này rất dễ dàng bị mọi người lấy ra làm đầu đề câu chuyện, mặc kệ ngươi nói thiên ngôn vạn ngữ cũng nói không lại chuyện có một người đã chết.

Thế nhưng Trần Thương trợ giúp ông ta tìm được vấn đề. Chỉ với điểm này, Chu Hoành Quang đã vô cùng cảm kích.

Nhưng bây giờ, vào thời khắc mấu chốt này, Trần Thương giao quyền chủ đạo phẫu thuật cho Chu Hoành Quang, lại nói một câu "Tôi không am hiểu phẫu thuật ống mật"...

Một câu nói kia, đủ để Chu Hoành Quang cảm kích vạn phần.

Thật là một đứa trẻ tốt, phẫu thuật phứ tạp như vậy cũng có thể làm, vấn đề khó khăn như thế đều có thể tìm được, một cái ống mật nho nhỏ, sao lại không được?

Ai...

Chu Hoành Quang đã hiểu rõ, đây là Trần Thương muốn giúp mình

Hơn nữa giúp vô cùng thấu đáo

Một câu nói "Tôi không am hiểu phụ trách phẫu thuật một mình" thực sự khiến cho trong lòng lão Chu ấm áp.

Để cho chính mình đủ thể diện

Mà Tiền Lượng nhìn thấy Trần Thương, tâm tư chính là hối hận không kịp...

Sớm biết tiểu tử này tốt như vậy, khi đó Tiền Lượng ta dù là không cần mặt mũi cũng phải cướp Trần Thương đến tay

Nghĩ đến một cái hạt giống tốt như vậy trơ mắt chạy đi, trong lòng Tiền Lượng chua xót.

Lúc trước ngươi không nên cố chấp khoe khoang làm gì?

Trần Thương nhất định phải viết luận văn cái gì

Ngươi còn đem chức chủ tịch ngoại khoa Gan Mật của ngươi ra kiêu ngạo...

Hiện tại ngươi tiếp tục đem ra a! ?

Trong lòng Tiền Lượng uất ức một bụng.

Nghĩ tới đây, hắn cũng hận không thể đảo ngược thời gian, trở lại ngay lúc Trần Thương kiểm tra biên chế, một tay túm lấy Trần Thương, nói cho hắn biết:

- Trần Thương, tôi muốn làm thầy của cậu! Cái gì cũng không cần, cậu chính là ngớ ngẩn tôi cũng sẵn lòng

Đáng tiếc... Không có thuốc hối hận, chỉ có thể trơ mắt ếch ra nhìn Trần Thương chuyển tâm tư ra bên ngoài ôm ấp hoài bão.

Ai...

Đây là một cái chuyện cũ so với bi thương càng bi thương hơn.

Mà Trương Hữu Phúc so sánh ra hơn nhiều, nhìn thấy Trần Thương, nhìn chằm chằm

Khắp khoa ngoại chúng ta chính là thiếu nhân tài như ngươi vậy.

Nói đến đây, vụng trộm liếc Lý Bảo Sơn một cái.

Thế nhưng mà, chỉ thấy mắt Lý Bảo Sơn chính trực ngoắc ngoắc nhìn mình chăm chú.

Trong ánh mắt tràn ngập trêu tức cùng cảnh cáo: Trần Thương là người của ta, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ

Trương Hữu Phúc khóe miệng giật giật một cái, cái tên Lý than đen này, chờ xem

---

Chu Hoành Quang tiếp nhận dao phẫu thuật, vào giờ phút này, hắn cảm giác độ ấm trên dao phẫu thuật này dường như truyền lại tin tưởng cùng phó thác của Trần Thương.

Mình không thể phụ lòng anh ta

Đúng

Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Hoành Quang ý chí chiến đấu sục sôi, lần này, phẫu thuật đặc biệt thuận lợi.

【Đinh! Chu Hoành Quang độ thiện cảm + 20! 】

Trần Thương thở dài.

Ta muốn độ thiện cảm của hắn có làm được cái gì?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Nếu không phải lão phu ta thật sự sẽ không giải phẫu ống mật, ta sẽ cho ngươi cái thủ lĩnh quái biến dị cấp 50 này?

Nghĩ tới đây, Trần Thương chính là một trận đau lòng.

Khẳng định sẽ rơi ra đồ tốt đấy...

Trần Thương càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng tiếc hận.

Giờ phút này, anh hiểu được một cái đạo lý:

Lạc hậu thì phải ăn đòn,
Ai bảo kỹ thuật của anh không tới nơi tới chốn?

Chương 469: Đúng Là Tài Năng Tuyệt Vời

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mặc dù trong lòng Trần Thương phàn nàn, thế nhưng nhiệm vụ trong tay một phân một hào không có trì hoãn.

Bỗng nhiên, đinh một tiếng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống âm vang lên.

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người

【Đinh! Chúc mừng anh đã học trộm thành công, nhận được kỹ năng phẫu thuật cao cấp: thuật chữa trị lá gan bị tổn thương (cấp chuyên gia) bản không hoàn chỉnh! 】

Lúc đầu Trần Thương thật vui vẻ, nhưng vừa nhìn thấy bản không hoàn chỉnh thì lập tức trong lòng có ý kiến.

Mình là một người hoàn chỉnh, giờ lại nhận được bản không hoàn chỉnh...

Nhưng mà, lúc này, Trần Thương không có thời gian để ý vấn đề này, trước phẫu thuật cái đã.

Một hồi lại tán dóc và hệ thống.

Bởi vì chuyện lúc trước, lần này Chu Hoành Quang nghiêm túc rất nhiều, mỗi một chi tiết nhỏ đều xử lý cực kỳ tỉ mỉ.

Điều này làm cho Trần Thương cũng không khỏi hơi xúc động, cao thủ chính là cao thủ

Trách không được là truyền kỳ NPC đây này.

Ngay cả đồng chí Hữu Phúc so với người ta, cũng kém rất nhiều a.

Ước chừng qua mười mấy phút, phẫu thuật hoàn toàn kết thúc.

Chu Hoành Quang phẫu thuật kết thúc xong, không có đóng ổ bụng, mà là theo thói quen đem dao nhỏ đưa cho y tá.

Sau đó lui ra phía sau một bước.

Ngày thường anh ta trên cơ bản đến lúc này, liền sẽ rời đi phòng phẫu thuật, nhiệm vụ đóng bụng phía sau thuộc về việc của trợ thủ hoặc là thực tập sinh.

Đây là bao nhiêu năm qua đã thành thói quen.

Trần Thương thấy thế, cũng thuần thục và y tá cầm qua kìm khâu, chuẩn bị bắt đầu đóng ổ bụng khâu lại.

Thế nhưng là lúc này, Chu Hoành Quang bỗng nhiên xấu hổ một hồi

Trong lòng thầm mắng một tiếng: Giỏi cho Chu Hoành Quang ngươi, phô trương càng lúc càng lớn a, tiểu bác sĩ Trần người ta giúp ngươi đại ân như thế, còn cho ngươi thể diện lớn như vậy, ngươi để người ta làm việc vặt đóng bụng làm công việc không có hàm lượng kỹ thuật như thế, hơn nữa một câu cảm ơn cũng không nói, đem đại gia làm thói quen thật sao?

Vừa mới lui ra phía sau một bước, Chu Hoành Quang lại tranh thủ thời gian hướng phía trước.

Thế nhưng khi trông thấy Trần Thương cầm kìm khâu lên chuẩn bị khâu lại.

Ngay lập tức, Chu Hoành Quang nhịn không được lúng túng, tiến không được lùi không xong.

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang nhịn không được nói một tiếng:

- Cảm ơn.

Câu cảm ơn này, tất cả mọi người xung quanh đều ngây ngẩn cả người

Ngay cả Trần Thương cũng vẻ mặt kinh ngạc và nghi vấn.

Tại sao phải cảm ơn?

Trần Thương cười xấu hổ:

- Đây là việc tôi phải làm mà

Lý Bảo Sơn cũng mỉm cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Chu quá khách khí rồi, đây là việc tiểu Trần phải làm, có thể làm trợ thủ cho ông là vinh hạnh của cậu ta.

Phẫu thuật cực kỳ thành công, tâm trạng mọi người cũng rốt cuộc buông ra.

Nhưng... Lời này nghe vào trong lỗ tai Chu Hoành Quang không giống vậy, chẳng lẽ không phải nên xem tiểu Trần giống như bảo bối để bồi dưỡng à?

Nhưng lại làm phụ trợ giống với người bình thường?

Đây không phải là nhân tài không được trọng dụng à?

301 chúng ta cũng không dám tùy ý đưa nhân tài dạng này đi làm việc vặt như thế.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Chu Hoành Quang nảy ra một cái ý nghĩ to gan

Thế nhưng mà, mới tới, cảm giác như vậy cũng không được hay lắm.

Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến, dù sao Trần Thương còn trẻ, ngày tháng sau này còn dài lắm...

Trần Thương khâu lại rất nhanh, cũng cực kỳ ổn, từng tầng từng tầng đóng ổ bụng.

Nói thật, đây là lần Trần Thương khâu cái bụng khó khăn nhất.

Tầng mỡ quá dày...

Mấy chủ nhiệm rảnh rỗi đến nhàm chán, đều mang tâm tư, cũng không có giao lưu, đều nhìn Trần Thương khâu lại.

Dù sao trong lòng một đám lão cáo già này đều đánh chủ ý lên người Trần Thương

Thế nhưng mà...

Lúc đầu vốn là vô tâm nhìn Trần Thương khâu lại, nhưng vừa nhìn cái này, lại trợn tròn mắt.

Bởi vì Trần Thương khâu lại tinh tế tỉ mỉ, kim khâu che giấu rất tốt, hơn nữa đường chỉ và khoảng cách lựa chọn vừa đúng, giống như dùng thước cặp kẹp chặt khoảng cách chính xác

Điều này làm cho mấy người hô hấp càng dồn dập hơn.

Một đôi tay này

So với tay phụ nữ còn nữ tính hơn

Đây là một đôi tay ngoại khoa trời sinh

Hơn nữa, Trần Thương cảm giác khoảng cách và không gian thực sự là quá tốt rồi.

Chu Hoành Quang càng xem càng thấy vui

Tiền Lượng thì càng xem càng hối hận

Trương Hữu Phúc lại là càng xem càng trông mà thèm

Lý Bảo Sơn thì càng nhìn mấy người... Càng sợ.

Cái này mẹ nó... Sẽ không phải là một đám sói à?

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Lý Bảo Sơn hơi hối hận, khi mỗi lần kéo Trần Thương đi ra ngoài khoe khoang thanh thế, luôn luôn có một đám người nhìn chằm chằm ngấp nghé.

Không được, trở về phải nghĩ một chút biện pháp

Sau khi Trần Thương khâu lại đường chỉ cuối cùng, tất cả mọi người lại lần nữa nhìn vết khâu, nhịn không được hít một hơi thật sâu.

Chu Hoành Quang nhịn không được cảm khái một tiếng, cao thủ là cái gì?

Vế trên là: Trên có thể bên trong phẫu thuật nghi nan vẽ mắt cho rồng.

Vế dưới là: Dưới có thể trong lúc khâu lại vùng bụng biểu hiện tinh diệu.

Hoành phi là: Đúng là tài năng tuyệt vời

Khâu lại này, nếu ở 301, cũng là cực kỳ xinh đẹp.

Trương Hữu Phúc như không có học thức, trong lòng nói thầm một câu: Mẹ nó, 66666 6666...

Tiền Lượng cũng thở dài, ông phát hiện, tiểu Trần này chỗ nào cũng tốt, chỉ có mỗi một cái không tốt là thích giấu dốt.

Rõ ràng có bản lãnh lớn như vậy, thế nhưng vì sao đều giấu đi.

Mỗi lần gặp đều là một lần phát hiện mới.

Tiền Lượng nhịn không được lắc đầu.

Mà thôi, mà thôi

Nhưng lời nói trong thế giới của người trưởng thành được chôn giấu ở trong lòng

Tuổi ngày càng lớn,

Thì những lời nói đó chôn càng sâu

Cũng giống như bên trong phòng phẫu thuật lúc này, rõ ràng bốn người đều thèm muốn có được Trần Thương, thế nhưng vẫn chuyện trò vui vẻ với nhau như cũ, một chút cũng không có cái gọi là tư thế chuẩn bị đánh nhau giữa "tình địch".

Ca phẫu thuật thành công khiến tâm trạng của tất cả mọi người đều buông lỏng ra rất nhiều.

Chu Hoành Quang nhìn Lý Bảo Sơn nở nụ cười:

- Chủ nhiệm Lý, bệnh viện Tỉnh Nhị Viện của các ông thật sự là địa linh nhân kiệt, tiểu Trần ở đây chắc chắn có thể tiến xa hơn! Đây thực sự là cái một nền tảng vững chắc.

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Chủ nhiệm Chu đang chê cười chúng tôi à, bệnh viện 301 ai mà không biết? Sau này nếu có cơ hội đi thực tập ở bệnh viện của chủ nhiệm Chu, chắc chắn phải tạo điều kiện cho chúng tôi.

Chu Hoành Quang gật đầu mỉm cười:

- Chắc chắn, chắc chắn

...

Y tá Viện Viện thở dài nhìn hai người giả vờ, anh một câu tôi một câu.

Tôi cũng không dám hỏi, cũng không tiện nói, nhưng mà... Các người sao mặt lại dày như vậy?

Rõ ràng là ca phẫu thuật của bác sĩ Trần đã ngăn cơn sóng dữ, nhưng bây giờ các người lại ở chỗ này giả vờ, ai...

Các người nhìn thử bác sĩ Trần một chút đi, người đã đến hội phòng, xuống được phòng bếp, tốc độ tay khéo léo kinh người, sức mạnh cũng

tuyệt vô cùng.

Nhưng mà, sau khi phẫu thuật kết thúc, y tá trưởng vội vàng thúc giục thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bắt đầu ca phẫu thuật tiếp theo, Viện Viện lắc đầu, bắt đầu chuẩn bị làm tiếp công việc.

Còn Trần Thương và mấy người thì từ trong phòng phẫu thuật đi ra.

Chương 470: Ông Có Bị Mù Không?

Chu Hoành Quang mặt hài lòng đánh giá Trần Thương:

- Tiểu Trần, sau này nếu có cơ hội, đến 301 đi thăm quan một chút, người trẻ tuổi cần học hỏi và giao tiếp nhiều hơn.

Mặc dù Lý Bảo Sơn đã cảnh giác, nhưng cũng không thể làm gì được.

Mặc dù ông biết rõ Trần Thương đi 301 có thể như một cái bánh bao thịt, giống như đánh chó cũng có đi không có về, nhưng mà.... Dù sao cũng chắc chắn phải đi, bởi vì bệnh viện 301 là một trong số ít bệnh viện có tiếng trong nước, khoa ngoại gan mật của bệnh viện cũng nằm trong hệ thống đứng đầu của khu vực.

Mặc dù thật sự không nỡ, nhưng Lý Bảo Sơn vẫn sẽ đưa Trần Thương đi, dù sao chuyện này đối với tương lai Trần Thương mà nói, là một chuyện tốt

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn làm theo lời của Chu Hoành Quang, nói:

- Đúng vậy, tiểu Trần, nếu như cậu muốn đi bệnh viện 301 bồi dưỡng, thì bây giờ hãy đi theo chủ nhiệm Chu, đây chính là một trong những ngoại khoa gan mật tốt nhất ở trong nước chúng ta, nếu như cậu đi theo chủ nhiệm Chu, chắc chắn có thể học thêm rất nhiều thứ

Chu Hoành Quang nghe xong, lập tức gật đầu cười một tiếng, nói:

- Đúng, sau này cậu sẽ đi theo tôi.

Tiền Lượng nhịn không được oán thầm trong lòng vài câu, dù sao đây chính là học trò mình chọn từ trước, bây giờ lại bị người ta cướp đi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu

Trần Thương tự nhiên mỉm cười:

- Vậy thì tôi cảm ơn chủ nhiệm Chu trước.

Chu Hoành Quang gật nhẹ đầu:

- Không có gì, không có gì

Nói thật, Trần Thương cho Chu Hoành Quang quá nhiều bất ngờ ngoài ý muốn, ông thật sự không nghĩ tới lần này đến tỉnh Đông Dương sẽ có những chuyện này xảy ra.

Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Hoành Quang bỗng nhiên tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Lý, khoa cấp cứu của bệnh viện các ông phát triển thế nào rồi? Khoa cấp cứu ở bên Kinh đô chúng tôi, giải quyết mọi chuyện đều không tốt

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Ừm, ông cũng biết tình trạng ở khoa cấp cứu, cả nước đều chung tình hình như nhau, các bác sĩ có tay nghề không muốn đến đây, mà số lượng biên chế hằng năm của khoa cấp cứu chúng tôi không nhiều, chính vì thế chúng tôi chỉ có thể thêm số lượng máu mới nhiều một chút, có điều, bệnh viện cũng không thể giữ được, dù sao cũng vì đại ngộ của khoa cấp cứu, cho nên, việc thay thế những người trẻ tuổi nhanh hơn, nhưng mà ở lại cũng tốt, khi đó cũng vì nguyên nhân đó mà tiểu Trần ở lại.

- Tiểu Trần tốt nghiệp đại học chính quy, sau này, đến khoa cấp cứu làm việc, phải mất đến ba năm rèn luyện, mới có được thành quả như ngày hôm nay, suy cho cùng, người ở bên ngoại khoa đều do rèn luyện mà có được, người trẻ tuổi ở khoa cấp cứu, đều được thử nghiệm làm phẫu thuật, cho nên tiến bộ cũng nhanh.

Chu Hoành Quang nghe xong, lập tức sững sờ, không ngờ rằng Trần Thương lại tốt nghiệp đại học chính quy?

Điều này có nghĩa là gì?

Sức dẻo dai cực kì lớn

Khi bệnh viện muốn tuyển người, những tố chất cần có là gì? Và biểu hiện tờ chất cần có nhu thế nào mới đúng?

Trình độ

Mà khi ở cấp độ của một chủ nhiệm, mọi người nhìn vào chính là sự dẻo dai và tài năng được phát triển theo thời gian, nói một cách dễ hiểu, chính là:

Thiên phú

Không thể nghĩ ngờ Trần Thương chính là một tuyển thủ tại năng.

Có điều...

Chu Hoành Quang bỗng nhiên tò mò hỏi:

- Ồ? Còn có một ca phẫu thuật khác nữa à? Tôi có thể đi quan sát một chút không?

Lý Bảo Sơn lập tức sững sờ, ông cũng không rõ lắm:

- Tôi đi kiếm tra một chút.

Quan sát phẫu thuật có vẻ khá lạ những người khác, nhưng trong mắt những người ở đây thì nó lại rất phổ biến.

Dù sao đi chăng nữa, phẫu thuật là “sản phẩm” độc đáo của một bác sĩ phẫu thuật

Lý Bảo Sơn đã hỏi y tá trưởng trong phòng phẫu thuật, rất trung hợp, có đến tận ba ca phẫu thuật vào sáng nay.

Lý Bảo Sơn lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm Chu, vừa hay có mấy ca phẫu thuật, tất cả đều là cấp cứu, chúng ta hãy đi xem một chút đi.

Ban đầu Vương Dũng có hai ca phẫu thuật vào buổi sáng, có điều... Rất rõ ràng, những người phẫu thuật của ông Đổng mới đến toàn là những người có quyền có tiếng ở bệnh viện 301, thật sự không tới lượt mình thể hiện.

Thế là, Vương Dũng dứt khoát làm một ca phẫu thuật khác trước thời hạn, đây là một ca phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật.

Khi phẫu thuật, bỗng nhiên cửa phòng giải phẫu mở, có mấy người đi vào.

Vương Dũng không thể để ý đến chuyện gì khác vào lúc này, tiếp tục hoàn thành những bước cuối và của ca phẫu thuật, nghiêm túc xử lí, cẩn thận khâu vết mổ.

Hiện tại, Vương Dũng có không ít bệnh nhân ở khoa cấp cứu, danh tiếng cũng rất tốt, từ khi phẫu thuật nội soi tối thiểu vết thương được hoàn thành, càng ngày càng nhiều người tìm đến anh làm phẫu thuật.

Hơn nữa, so sánh với Trần Thương, thì có thể nói Lý Bảo Sơn càng cực kì hài lòng với Vương Dũng.

Dù sao thì Vương Dũng cũng theo Lý Bảo Sơn hơn hai năm, luôn là một trợ thủ đắc lực, năm những kiến thức cơ bản một cách vững chắc.

Nhưng mà... Quần trọng tên tiểu tử này là một người thật thà, không giống như Trần Thương, "Hái hoa ngắt cỏ", "Trêu hoa ghẹo nguyệt", làm nhiều người đối với anh có hứng thú.

So sánh với Trần Thương, Vương Dũng càng khiến ông bớt lo hơn

...

Sau khi tay Vương Dũng hoàn thành nút thắt cuối và việc khâu, anh mới ngẩng đầu nhìn mọi người, rồi mỉm cười:

- Chủ nhiệm! Chủ nhiệm Trương, Chủ nhiệm Tiền... Chủ nhiệm Chu

Vương Dũng chào hỏi từng người một.

Chu Hoành Quang nhìn vào phần bụng của người bệnh một chút, cười nói:

- Còn chưa bắt đầu à?

Vương Dũng sững sờ, ông có bị mù không?

Những mà anh không dám nói như vậy:

- Vừa hay mới làm xong.

Chu Hoành Quang sững sờ, nhìn bông cầm máu ở xung quanh, lập tức sửng sốt một chút:

- Còn vết thương thì sao?

Vương Dũng:

- Chủ nhiệm Chu, vết thương đã khâu tốt, vì là phẫu thuật nội soi, cho nên vết thương không rõ ràng.

Chu Hoành Quang lập tức cảm thấy kinh ngạc, tôi còn không biết nó là phẫu thuật nội soi à, phẫu thuật nội soi cũng phải có vết thương chứ, vậy vết thương ở đâu rồi?

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Chủ nhiệm Chu, ông đến gần đây để nhìn rõ một chút.

Chu Hoành Quang hoang mang, đến gần nhìn một chút, lập tức nhìn thấy vết tích của mũi khâu được ẩn đi một cách hoàn hảo, sau khi vừa nhìn thấy điều này, lập tức chết lặng

Cái này... Cái này làm sao mà làm được?

Chu Hoành Quang ngẩng đầu nhìn Vương Dũng một chút, nhìn thì cũng tầm hai mươi tuổi so với Trần Thương không lớn hơn bao nhiêu cả

Cái này cũng... Quá... Quá kỳ diệu mà

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Đây là phương pháp phẫu thuật nội soi hạn chế vết thương của chúng tôi, mục đích chính là giảm thời gian khôi phục vết thương, tăng thêm hiệu quả thẩm mĩ.

- Chúng tôi đã thực hiện nghiên cứu về các chủ đề có liên quan, trên cơ bản có thể giảm thời gian khép lại của miệng vết thương xuống còn năm ngày, mà hiệu quả thẩm mĩ cũng tốt hơn, chúng tôi có ảnh chụp sau phẫu thuật, một chút nữa có thể mang cho ông nhìn.

Suy nghĩ của Chu Hoành Quang như bị đình chỉ, ông không nghĩ tới, chỉ là một chuyến tham quan tình cơ, cũng chỉ là một chuyến đi qua trợ giúp mà thôi, không ngờ lại có thể có thu hoạch lớn như vậy

Cái vết thương nhỏ nhìn không có gì đáng kể, nhưng... Đối với những người hiện tại ở đây mà nói, nó khẳng định rằng sẽ rất được chào đón

Đặc biệt là đối với người dân ở thành phố, rút ngắn thời gian hồi phục chỉ con hai ngày, hơn nữa có thể che giấu vết thương, cái này... Quá lợi hại

Chu Hoành Quang càng nghĩ, càng không thể tin được

Đây... Đây chính là bệnh viện Tỉnh Nhị Viện à?

Chương 471: Tỉnh Nhị Viện, Ngọa Hổ Tàng Long

Từ phòng phẫu thuật đi ra, thật lâu Chu Hoành Quang vẫn không thể tiêu tán hết ngỡ ngàng

Tuổi của Vương Dũng và Trần Thương không xê xích bao nhiêu, thế mà cũng lợi hại như vậy.

Mặc dù không biết kỹ năng phẫu thuật của cậu ta như thế nào, nhưng chỉ riêng kỹ năng xử lý vết thương này cũng đã đủ để nhìn ra thực lực của cậu ta.

Người trẻ tuổi, rất không tệ

Chỉ đáng tiếc là ông lại bỏ qua ca phẫu thuật của cậu ta, aiz...

Việc này khiến Chu Hoành Quang rất kinh hãi, dù sao chỉ là trong khoa cấp cứu của một cái Tỉnh Nhị Viện nho nhỏ vậy mà ngọa hổ tàng long, xuất hiện đến tận hai bác sĩ tuổi trẻ tài cao

Điều này cực kì có ý vị.

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang lại cảm thấy có khả năng là trùng hợp?

Khẳng định là trùng hợp

Nghĩ tới đây, ông ta quyết định đi xuống phòng phẫu thuật, hy vọng có thể nhìn thấy một ca phẫu thuật tương đối hoàn chỉnh.

Trông thấy dáng vẻ khiếp sợ của Chu Hoành Quang, trong lòng Lý Bảo Sơn vô và đắc ý cũng rất vui vẻ.

Trong lòng của Lý Bảo Sơn đắc ý vô và, chỉ kém lấy bài kinh kịch "Lấy trí dọa Hổ" ra, chọn một đoạn ngâm nga...

Ở phòng phẫu thuật bên cạnh đã có mấy người đi vào. Chu Hoành Quang rất hiếu kì trong phòng phẫu thuật chuẩn bị thực hiện loại phẫu thuật gì.

Sau khi mở cửa đi vào, Chu Hoành Quang phát hiện trong phòng là một cô gái trẻ, tuổi không lớn, tương đương với bọn Trần Thương. Dường như còn chưa bắt đầu phẫu thuật, cuối và cũng có thể quan sát một ca phẫu thuật hoàn chỉnh

Lý Bảo Sơn cười cười, hỏi:

- Tiểu Tần, phẫu thuật cái gì?

Tần Duyệt nói:

- Chủ nhiệm, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa.

Chu Hoành Quang bất động thanh sắc đứng vừa, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, tuy không có quá nhiều kỹ thuật nhưng lại có thể khảo nghiệm kiến thức phẫu thuật cơ bản, thông qua việc phẫu thuật có thể nhìn ra rất nhiều chi tiết.kỹ

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang cũng rửa mắt mà đợi.

Phẫu thuật bắt đầu, Tần Duyệt cầm lấy dao phẫu thuật, sau khi tiêu độc nhẹ nhàng rạch một dao, một chỗ khâu không đến 2 cm xuất hiện.

Ngay lúc này, Chu Hoành Quang lập tức sững sờ, chỗ khâu nhỏ như vậy, đây là phẫu thuật nội soi? Hay là...

Nhưng cách thao tác của Tần Duyệt thao tác thì đây cũng không phải nội soi, hơn nữa lại chỉ có một cái lỗ, ông ta lại lập tức sửng sốt thêm chút nữa.

Tần Duyệt thao tác đâu vào đấy, Chu Hoành Quang đứng phía sau quan sát, ánh mắt quan sát phẫu thuật rất tốt.

Cuối cùng Chu Hoành Quang cũng rõ ràng, đây là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bằng vết mổ nhỏ.

Nhưng Chu Hoành Quang rất nhanh đã phát hiện, người bệnh ruột thừa này không đơn giản, dường như không đơn giản là viêm ruột thừa, mà là viêm ruột thừa sịnh mủ. Ca phẫu thuật này dùng vết mổ nhỏ có vẻ không hợp?

Phải tranh thủ thời gian mở rộng vết cắt đi

Chu Hoành Quang không nhịn được lo lắng.

Thế nhưng chỉ thấy Tần Duyệt không chút hoang mang. Lúc này, cô nói với y tá:

- Chếch về phía bên trái 15 cm, xuống dưới 10 độ...

Y tá dường như cũng sớm quen với loại phương pháp này, vội vàng điều chỉnh giường phẫu thuật.

Sau khi y tá điều chỉnh giường phẫu thuật, Chu Hoành Quang kinh ngạc phát hiện tầm mắt phẫu thuật còn tốt hơn trước

Lần này, Chu Hoành Quang trợn tròn mắt?

Ca phẫu thuật này... Phương pháp vết mổ nhỏ lại còn có thể dùng như thế này?

Mẹ nó, trước kia làm sao ông lại không biết?

Chẳng lẽ là do những năm gần đây ông không chú ý những hội nghị phẫu thuật này?

Tuyệt đối không phải

Đối với những thông tin biến động của hệ thống ngoại khoa, Chu Hoành Quang vô và coi trọng, bình thường luôn theo dõi các tạp chí mới nhất.

Vậy mà dường như chưa từng thấy được những kỹ năng này nha?

Nhìn Tần Duyệt phẫu thuật, Chu Hoành Quang bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Ba ca phẫu thuật kém chút nữa làm viện sĩ Chu bối rối.

Mặc dù những ca phẫu thuật này đều không khó, thậm chí rất đơn giản, thế nhưng lại áp dụng các loại thuật thức cách tân hơn nhiều so với truyền thống. Trước mắt, lĩnh vực ngoại khoa đang khuyết thiếu một loại lực lượng linh hồn: Cách tân

Thứ Chu Hoành Quang xem xét không phải chỉ là phẫu thuật, thứ ông ta nhìn càng xa, càng thâm ảo hơn nữa.

Thế nhưng càng là như thế, ông ta càng có thể cảm giác được khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện vô cùng bất phàm.

Hai ca phẫu thuật này đối phẫu thuật truyền thống đã tiến một bước xa.

Nếu như nói vết mổ nhỏ là cải tiến để thích hợp với điều kiện cơ sở bệnh viện thì phẫu thuật nội soi vết thương nhỏ chính là phương pháp phẫu thuật cải tiến của bệnh viện thành phố lớn. Rất có giá trị

Cũng rất có ý nghĩa.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc của Chu Hoành Quang bành trướng, khi nhìn bác sĩ trẻ tuổi Tần Duyệt ông bỗng nhiên thấy bùi ngùi mãi thôi...

Ông lại không biết nói cái gì cho phải.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt phẫu thuật, không nhịn được tán thưởng, không tệ, không tệ, có tiến bộ

Lúc ấy là Tần Duyệt và Trần Thương cùng nhau viết luận văn về vết mổ nhỏ. Bình thường Trần Thương cũng dạy cho cô làm sao để phẫu thuật, điều chỉnh ánh mắt như thế nào, hiện tại cô tiến bộ rất nhanh nha.

Một lát nữa tan tầm phải ban thưởng cho cô thật tốt

Tặng cái gì thì tốt đây?

Một ly trà sữa?

Hơi nhiều

Nếu không tặng một cái thơm yêu thương.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười dâm một tiếng...

Chu Hoành Quang quan sát hết ca phẫu thuật, trong lòng rất phức tạp.

Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, Chu Hoành Quang nhìn Lý Bảo Sơn, lại nhìn Tân Duyệt nói:

- Aiz! Chủ nhiệm Lý thật sự là lợi hại nha, tôi không nghĩ tới trong một khoa cấp cứu lại có nhiều người trẻ tuổi ưu tú như vậy, toàn một đám người mang tuyệt kỹ

- Thật là ngọa hổ tàng long nha

Sau khi nghe xong lời này, trong lòng Lý Bảo Sơn vô và thoải mái.

Cảm giác được chủ nhiệm của một bệnh viện đứng đầu cả nước khích lệ sao lại tốt đến vậy?

Trách không được người người đều thích được vuốt mông ngựa

Hóa ra lại có cảm giác sảng khoái như thế này

Lý Bảo Sơn vội vàng cười lắc đầu:

- Khách khí, khách khí

Trương Hữu Phúc đứng vừa nhìn Lý Bảo Sơn cười tươi như hoa, trong lòng không nhịn được oán thầm vài câu: Để ông ra vẻ! Nhìn sắc mặt ông, cũng cười đến hở cả răng hàm rồi, còn khách khí

Nghĩ tới đây, Trương Hữu Phúc thở dài, đây đều là công lao của tiểu Trần nha

Hai loại phẫu thuật đều do tiểu Trần tự mình nghiên cứu ra, chỉ cần bắt được tiểu Trần, về sau cái gì cũng không cần lo

Tiền Lượng thế nào lại không biết?

Trong lòng ông ta đã ghen tị đến chết với lão Trần. Đối với cách phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bằng vết mổ nhỏ này có thể tuyệt đối khẳng định là tài năng của Trần Thương.

Chu Hoành Quang lắc đầu, nghiêm túc nhìn chằm chằm Lý Bảo Sơn nói:

- Chủ nhiệm Lý, tôi cũng không phải là khách sáo đâu, hai loại phẫu thuật này đại biểu ý nghĩa không giống nhau, quan trọng nhất chính là các ông đã bồi dưỡng được một thế hệ có tư duy cách tân, là loại người mà ngoại khoa của chúng ta không thể thiếu

- Đặc biệt là loại đầu tiên kia, cách thức tối thiểu vết thương khi nội soi xâm lấn tối thiểu, thật sự là rất có ý nghĩa! Nếu như có thể khiến nó phát dương quang đại, tuyệt đối có thể tạo phúc cho càng nhiều người bệnh

- Chủ nhiệm Lý, đây là thuật thức nghiên cứu mới của ngài sao? Tôi cảm thấy chúng ta có thể hợp tác

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy, mặt mo đỏ ửng:

- Cái này... Không phải do tôi nghiên cứu ra

Chu Hoành Quang nghe xong, lập tức lại vô và kinh ngạc:

- Chẳng lẽ là... Người trẻ tuổi vừa rồi?

Lý Bảo Sơn lắc đầu:

- Những thứ này... Đều là do tiểu Trần nghiên cứu ra

- Phương thức phẫu thuật nội soi hạn chế tối đa vết thương, còn có thuật thức cải tiến phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa bằng vết mổ nhỏ, đây đều là thành quả nghiên cứu của tiểu Trần, nghe nói hiện tại đã phát biểu luận văn rồi? Đầu đề cũng đã xin.

Chu Hoành Quang nghe xong, lập tức trợn tròn mắt

Hai thuật thức phẫu thuật cải tiến này, tất cả đều là công lao của Trần Thương?

Cái này cũng... Quá... Quá không thể tưởng tượng nổi

Chu Hoành Quang không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, nhìn thoáng qua Lý Bảo Sơn, thế mà lại sinh ra lòng ao ước...

Cảm ơn đạo hữu Azatho đã ủng hộ tử linh thạch cho truyện.

Chương 472: Chỉnh Lý Thu Hoạch

Đổng Cường Sinh nhìn thấy bố được đưa ra, sau khi biết phẫu thuật vô và thuận lợi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm

Nhưng tại sao vẫn không thấy chủ nhiệm Chu và các chủ nhiệm khác trở ra?

Anh hỏi y tá:

- Xin chào, cho hỏi…nhóm người chủ nhiệm Chu đâu rồi?

Y tá cười nói:

- Chủ nhiệm họ còn có phẫu thuật khác, sẽ trở lại ngay.

Khoảng mười một giờ rưỡi trưa, mọi người trở về.

Chu Hoành Quang dặn dò Đổng Cường Sinh, nói:

- Khu trưởng Đổng, tình huống cha của anh đặc biệt, thuộc về ống mật dị dạng dính với viêm túi mật, cái này khiến bệnh tình nặng thêm, tôi đề nghị anh vẫn nên chăm sóc và dàn xếp cho tốt, bởi vì bây giờ ông lão tuy ổn định nhưng sau đó còn cần trị liệu…

Đổng Cường Sinh gật đầu, sau khi thể hiện sự quyết đoán liền đi thăm ông lão.

Chu Hoành Quang không giấu giếm chân tướng, kể tất cả hành động của Trần Thương cho Đổng Cường Sinh nghe:

- Anh muốn cám ơn, hãy cám ơn bác sĩ Trần đây, may mà có cậu ấy, nếu không ông lão sẽ rất nguy hiểm.

Đổng Cường Sinh nghe xong, mặc dù không biết chi tiết cụ thể bên trong, nhưng nghe thấy trong lời nói Chu Hoành Quang lộ ra thông tin, cũng biết trong đó rất nguy hiểm.

Sau đó nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, cám ơn, sau này nếu có chỗ nào cần tôi giúp, nhớ phải nói đấy.

Đổng Cường Sinh trao đổi phương thức liên lạc với Trần Thương, nói rất chân thành.

Trần Thương cười cười, nhẹ gật đầu.

Bác sĩ có một chỗ tốt, vấn đề nhân mạch rộng rãi hơn một chút, có thể tiếp xúc nhiều người.

Điểm này, Trịnh Quốc Đàm là ví dụ rất tốt.

Đối với loại giao thiệp này, Trần Thương không bài xích, dù sao nhân tình xã hội, trước giờ chưa từng thay đổi, thuận theo quy tắc, không vi phạm ranh giới cuối và, vậy là đủ rồi.

Sống ở nơi trần thế phàm tục này, Trần Thương cũng không phải thánh nhân, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Buổi trưa, Đổng Cường Sinh làm chủ mời mọi người ăn cơm, cố ý gọi cả Vương Dũng đến, Đổng Cường Sinh thân là khu trưởng đích thân dâng trà xin lỗi, khiến Vương Dũng cũng hơi xấu hổ.

Bởi vì buổi chiều đều có việc, cho nên không ai uống rượu, một bữa cơm kéo gần lại chút khoảng cách.

Tất cả mọi người đang trò chuyện, Trần Thương ngồi ở đằng kia không có chuyện gì, thấy một đống nhắc nhở của hệ thống, lập tức mở màn hình ảo.

Trần Thương kinh ngạc phát hiện một vấn đề, dường như bản thân trừ thuật khôi phục lá gan bị tổn thương phiên bản chưa hoàn thiện ra, còn có một nhắc nhở.

- Ting! Trong lúc anh đánh giết yêu quái thủ lĩnh biến dị, mức độ tham dự cao, coi như cùng đánh giết, nhận được phần thưởng: 1. Viên nhộng ký ức; 2. Một cuốn sách kỹ năng hiếm

Khuôn mặt Trần Thương lập tức vui mừng

Vốn còn lo lắng mình chỉ được công lao trợ giúp, không ngờ coi là cùng đánh giết, còn được nhiều vật phẩm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi hưng phấn lên.

- Viên nhộng ký ức: Trí nhớ vĩnh cửu + 3.

Ánh mắt Trần Thương lập tức sáng lên, đây chính là đồ tốt

Trí nhớ vĩnh cửu + 3, chuyện này đối với người học y mà nói, là một sự trợ giúp to lớn.

Dù sao nhiều sách dày như vậy, chẳng biết lúc nào kết thúc, trước không nói đến mạch máu thần kinh toàn thân, chỉ nhắc đến cuốn "Bệnh Tâm Thần Học" Trần Thương đã nhức đầu.

Sách kỹ năng hiếm, Trần Thương tiện tay cất giữ, mở ra kỹ năng học trộm được.

- Thuật khôi phục lá gan tổn thương phiên bản chưa hoàn thiện: cấp đại sư; Nhắc nhở: Thuật khôi phục lá gan bị tổn thương là phẫu thuật cấp bốn, bao gồm khâu gan, thuật bóc tách gan, thắt động mạch gan, phẫu thuật cắt bỏ lá gan, cách cầm máu. Phẫu thuật khôi phục lá gan tổn thương phiên bản chưa hoàn thiện không bao gồm phẫu thuật cắt bỏ gan, hạ xuống phẫu thuật

cấp ba, có thể học tập! (Đẳng cấp tăng lên cấp 40 trở lên, có thể dùng điểm kỹ năng để hoàn thiện.)

Sau khi Trần Thương xem hết hệ thống nhắc nhở, lập tức chợt hiểu ra, cái này…Có lẽ thật sự không phải là chuyện xấu.

Ít nhất chính mình có thể học

Cho dù kỹ năng có giỏi cỡ nào, đối với mình vô dụng, vậy một chút tác dụng cũng không có.

Hiện tại mặc dù là phiên bản chưa hoàn thiện, nhưng vừa khéo bản thân có thể sử dụng

Nhìn thấy phần thưởng này, Trần Thương bỗng nhiên cảm giác đồ ăn thật là thơm, tiện tay ném viên nhộng ký vào trong miệng, mùi vị không tệ

Nhưng...

Dường như không có gì thay đổi?

Trần Thương oán thầm một tiếng: Sao không hơi công hiệu đặc biệt gì, không có điện quang hỏa thạch, dù sao cũng phải cảm giác đầu óc tỉnh táo chứ, chẳng lẽ lại là sản phẩm giả mạo thấp kém à?

Lúc Trần Thương ngẩn người, Tiền Lượng bỗng nhiên linh cơ khẽ động, nhớ tới một việc

Cuối tuần này là hội nghị thường niên khoa ngoại gân mật tỉnh Đông Dương, dù sao cũng phải mời mấy nhân vật lợi hại đến làm tọa đàm chứ?

Mà trước mắt Chu Hoành Quang không phải là một ví dụ sẵn có sao?

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng nói:

- Chủ nhiệm Chu, thứ bảy tuần này có thời gian không?

Chu Hoành Quang hơi sững sờ:

- Chủ nhiệm Tiền có sắp xếp gì?

Tiền Lượng cười nói:

- Hội nghị thường niên khoa ngoại tỉnh Đông Dương, cuối tuần này cử hành, tôi muốn mời chủ nhiệm Chu đến tham gia, thuận tiện phát biểu một chút.

Chu Hoành Quang rất bận, đặc biệt là cuối năm phải bận rộn cho việc bình chọn viện sĩ.

Chu Hoành Quang suy nghĩ một lát:

- Chủ nhiệm Tiền, tôi cũng không dám hứa với anh, như vậy đi, tôi về sẽ xem hành trình, coi có việc gì không, trễ nhất trước tối mai sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn

Hôm nay thứ ba, ngày mai chính là thứ tư, Tiền Lượng suy nghĩ một phen, cũng được.

Tiền Lượng vội vàng cười nói:

- Được, vậy vất vả cho chủ nhiệm Chu rồi.

Tiền Lượng dù sao vẫn hơi chênh lệch so với Chu Hoành Quang, mặc dù là thanh đao gan mật tỉnh Đông Dương, nhưng chỗ đứng khác nhau, ngọai khoa gan mật 301 và ngoai khoa gan mật bệnh viện Đông Đại, có cách biệt rất lớn.

Tiền Lượng nói thật, thấy Chu Hoành Quang cạnh tranh chức viện sĩ, trong lòng cũng rất ghen tỵ, thế nhưng anh ta cách viện sĩ, còn kém một chút, một cái là luận văn, một cái là đầu đề, quan trọng nhất còn có một cái là giải thưởng, đây đều là hạn chế của khu vực và chỗ đứng, thật không có cách nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiền Lượng thở dài thật sâu, khó tránh khỏi hơi cô đơn.

Lúc này, Trương Hữu Phúc bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Tiền, tôi quên nói với anh một chuyện, tiểu Trần lần này muốn gia nhập hội học thuật ngoại khoa gan mật.

Tiền Lượng nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Tin tức tốt! Hoan nghênh gia nhập.

Trần Thương cười nói:

- Cám ơn chủ nhiệm Tiền.

Trương Hữu Phúc tiếp tục nói:

- Chủ nhiệm Tiền, cái này…Tiểu Trần muốn làm thành viên hội đồng, cậu ấy chuẩn bị hai bài luận văn đã gửi đến "Cấy ghép gan" và "Tạp chí ngoại khoa nước Anh", đúng không tiểu Trần? Cuốn thứ hai có tin tức chưa?

Trần Thương lắc đầu:

- Còn chưa có

Nhưng "Cấy ghép gan" rất nổi tiếng, Chu Hoành Quang cũng lập tức ghé mắt:

- Ồ? Tiểu Trần câu phát biểu "Cấy ghép gan" à?

Tiền Lượng cũng hơi chấn động, "Cấy ghép gan" đấy

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, đã xuất bản, ngày mai sẽ gửi đến.

Tiền Lượng đắn đo một phen:

- Một cuốn "Cấy ghép gan" có lẽ cũng ổn rồi, đến lúc đó tôi nói mấy câu giúp cậu, đúng rồi, có cuộc thi phẫu thuật, cậu tham gia thi đấu, tốt nhất có thể thắng giải, như thế tôi cũng có cái để nói rồi.

Trần Thương lập tức mừng rỡ:

- Được, cám ơn chủ nhiệm Tiền.

Mà Chu Hoành Quang bên cạnh như có điều suy nghĩ hỏi:

- Tiểu Trần, phẫu thuật của cậu nói cái gì?

Trần Thương:

- Tôi chuẩn bị hai ca phẫu thuật, chủ yếu là căn cứ hai cuốn luận văn, giảng giải hai loại phẫu thuật, một cái là phương thức phẫu thuật cải tiến cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ, một cái là nghiên cứu phương thức phẫu thuật xâm lấn tối thiểu vết thương nhỏ.

Sau khi Chu Hoành Quang suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn Tiền Lượng nói:

- Chủ nhiệm Tiền, anh cho tôi một chỗ đi, thứ bảy tôi chắc chắn sẽ đến, lúc đó tôi dẫn theo những học sinh kia, và đi xem thử, tôi cảm thấy suy nghĩ của tiểu Trần rất tốt, nên để họ học tập một chút! Tốt nhất có thể phát triển tư duy lâm sàng và năng lực sáng tạo cái mới của họ.

Tiền Lượng nghe xong, lập tức vui vẻ, không nghĩ tới Trần Thương còn có công hiệu này.

Chương 473: Thiếu Cái Gì Bù Cái Đó

Cơm trưa rất ngon, phòng ăn cũng rất xa hoa, Trần Thương lấy điện thoại ra quay đồ ăn gửi video cho Tần Duyệt.

Hôm nay, vừa khéo Tần Duyệt đang trực ban, giữa trưa tùy tiện ăn một chút, sau khi xem tin nhắn của Trần Thương thì lập tức thẹn quá hoá giận, chụp một túi nước muối sinh lí cùng một túi dịch glucose cho Trần Thương:

- Đây là khẩu phần lương thực tuần này của anh! Mặt hung ác. jpg

Trần Thương lập tức bị chọc cười, nhưng dục vọng muốn sống của Trần Thương rất mạnh, sau khi cơm nước xong xuôi, mua ly trà sữa hoa quả mà Tần Duyệt thích uống nhất mang qua đó.

Hiện tại đã hơn hai giờ trưa, nhưng bận rộn cả buổi trưa, Tần Duyệt căn bản không kịp nghỉ ngơi, trở lại phòng trực ban, vừa bước vào, còn chưa kịp thở, đã bị một người trực tiếp ôm lấy

Tần Duyệt lập tức giật mình thất sắc

Một loạt thao tác mạnh như hổ, nháy mắt sử dụng các kỹ thuật phòng sói, Trần Thương bị chế phục trong chớp mắt.

Được rồi, Trần Thương thừa nhận bản thân không dám động, sợ tổn thương bạn học Tần liếm chó.

Mà lúc này, Tần Duyệt đã giơ tay muốn chặt bên dưới eo của Trần Thương.

Trần Thương bị dọa đến biến sắc:

- Nghĩ lại đi! Vợ à...

Lúc này, Tần Duyệt mới phản ứng lại, thì ra là Trần Thương

Trong nhất thời cũng vừa mừng vừa sợ

Nhưng tay đã sắp đến chỗ quan trọng, nghĩ nghĩ, đây là đồ của mình, lỡ bị hỏng…Đối với mình không có chỗ tốt, nghĩ lại vẫn là thôi đi, sau đó thu tay

Trần Thương lòng còn sợ hãi, cảm giác từng cơn ớn lạnh truyền từ dưới lên đầu.

Trong lòng nói thầm một tiếng, con gái bây giờ sao ai cũng bạo lực như vậy?

Con gái không chịu học âm nhạc, thể dục, mỹ thuật, suốt ngày học mấy chiêu phòng thân gì chứ…

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được lo lắng cho tương lai của mình.

Nhưng mà… Ôm thật là dễ chịu…Vẫn chưa thỏa mãn

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định giả chết, lại ôm thêm một lúc

- Còn không buông ra?

Tần Duyệt bị Trần Thương ôm, hừ lạnh một tiếng.

Trần Thương biến sắc, nhanh chóng buông tay, vội vàng ngồi dậy.

Tần Duyệt sững sờ, nhịn không được thầm mắng một câu: Đồ ngốc, bảo anh buông thì anh buông à? Đồ đần

Nhưng nhìn Trần Thương lòng vẫn còn sợ hãi ngồi ở trên giường, bỗng nhiên Tần Duyệt thấy lo lắng kì lạ…

Dù sao, Tần Duyệt nhớ lúc ở khoa sinh sản tiết niệu, có một người bệnh bị doa hỏng…

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Duyệt lộp bộp một tiếng, tên này sẽ không bị mình dọa đến không gượng dậy nổi…chứ?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt khụ khụ một tiếng, nhìn phía dưới Trần Thương, ám chỉ nói:

- Này! Không có chuyện gì chứ?

Trần Thương thở dài, nhìn Tần Duyệt, vô cùng đáng thương nói:

- Để anh ôm một cái sẽ không có chuyện gì.

Tần Duyệt thấy Trần Thương vẫn là dáng vẻ vô lại, lập tức liếc mắt:

- Thôi đi, muốn mông không?

Ánh mắt Trần Thương lập tức sáng lên, có thể được một tấc lại muốn tiến một thước? cho nên vội vàng gật đầu:

- Có thể chứ?

Tần Duyệt nhìn dáng vẻ đê tiện của Trần Thương, hận không thể một cước đá chết anh ta, quá dâm…

Tần Duyệt xem như nhìn thấu, Trần Thương quả thực là một loại mặt người dạ thú, lúc không mặc áo blouse trắng, vô cùng dê xồm

Tần Duyệt cởi áo blouse trắng, ngồi trên ghế, thở dài một hơi, gương mặt ghét bỏ nhìn Trần Thương:

- Anh ra ngoài ăn đồ ngon, cũng không mang chút gì về cho em

Trần Thương cười nói:

- Buổi trưa ăn ít một chút, tối dẫn em đi ăn lẩu! Phía bên Đông Đại mới mở một quán lẩu dê, anh thấy trang trí rất được, tối chúng ta đi thử xem

Vừa nghe ăn lẩu, Tần Duyệt lập tức cảm thấy mình đã được hồi đầy máu, nếu như lúc này lại có thêm ly trà sữa, tuyệt đối thể lực cũng đầy, lập

tức vui rạo rực nói:

- Được

Ngay lúc này, Trần Thương vội vàng từ phía sau lưng lấy ra ly trà sữa:

- Tèn tén ten! Đây là cái gì?

Lúc Tần Duyệt nhìn thấy trà sữa, mắt cũng sắp bắn ra ngôi sao

Chớp chớp mắt, trong đôi mắt to tràn đầy mừng rỡ

- Cám ơn

Tần Duyệt nháy mắt dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhẹ nhàng hôn lên mặt Trần Thương một cái

Sau đó cướp trà sữa đi

Trần Thương nhất thời sửng sốt một chút, chỉ cảm thấy một làn gió thơm ập đến, sau đó trà sữa đã không còn.

Trong lòng Trần Thương vui mừng, thế nhưng…biến sắc:

- Hay cho kẻ háo sắc xấu xa, lại dám cợt nhả anh! Còn cướp trà sữa của anh nữa.

Sau khi nói xong, Trần Thương còn uất ức xoa mặt, tràn đầy đáng thương, mắt rưng rưng nhìn Tần Duyệt.

Tần Duyệt lập tức trợn tròn mắt, cô làm sao cũng không ngờ…Trần Thương lại vô sỉ như vậy.

- Mặt mũi đâu?

Trần Thương lập tức khôi phục bình thường, cười hì hì, xoay mặt bên phải qua! Nói:

- Ở đây này! Lại thêm một cái! ?

Tần Duyệt tươi cười, thân mật nói câu:

- Cút

Trần Thương nhịn không được hừ một tiếng, sau đó vỗ vỗ đệm giường, cười hì hì nói:

- Nào, ngồi chỗ này, gần một chút.

Tần Duyệt nghe xong, lần này không từ chối, ngoan ngoãn đứng dậy, ngồi bên cạnh Trần Thương, nghiêng đầu một cái, vừa vặn có thể dựa trên bả vai Trần Thương.

Trong lòng Tần Duyệt vui mừng, trên mạng nói, chiều cao này mới là chiều cao tình nhân hoàn hảo nhất và thích hợp nhất, chính là cô gái vừa vặn có thể tựa lên bả vai của chàng trai.

Ừm…Quả nhiên cực kỳ dễ chịu

Tần Duyệt hai mươi bảy hai mươi tám tuổi vẫn có trái tim thiếu nữ, từng ấy năm chưa từng yêu đương, vẫn luôn ở trong tháp ngà đợi tốt

nghiệp, sau đó đến bệnh viện tỉnh số hai.

Bệnh viện tỉnh số hai vẫn nằm trong "phạm vi thế lực" của cha cô, bởi vậy cuộc sống cũng khá an nhàn.

Nhưng mà, bất kể thế nào, Trần Thương cũng là bạn trai chân chính đầu tiên của cô trong hơn hai mươi năm nay.

Lúc đi học, cô cũng thầm mến chàng trai khác, nhưng dần trưởng thành, cô dần phát hiện, chính mình chỉ là thích họ ở khi nào đó mà thôi, thời gian trôi qua, những cái tên này đều sẽ bị quên lãng.

Tình yêu, đối với Tần Duyệt mà nói, thuần khiết vĩ đại, cô đối với tình yêu tràn đầy ảo tưởng mà thiếu nữ nào cũng có.

Dựa vào bả vai Trần Thương, Tần Duyệt miệng ngậm ống hút, ngẫu nhiên hút một hớp trà sữa, bỗng nhiên cảm thấy, đây có lẽ là hạnh phúc

Nếu thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy, họ cứ như thế dần già đi, cũng là một chuyện hạnh phúc.

Đương nhiên, tất cả phải được xây dựng dưới tình huống không có ai mở cửa.

Lúc Tần Duyệt đại khái nghĩ đến con mình nên đi nhà nào…

Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vang lên, một bóng người liền chạy vào trong.

Tần Duyệt giống như chú thỏ bị giật mình, vội vàng đứng lên, cầm trà sữa rón rén ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, đàng hoàng, giả vờ điềm nhiên như không có việc gì.

Chỉ thấy Vương Khiêm đi đến, sửng sốt một chút:

- Ơ? Hai ngươi đều ở đây à? Sao lại không lên tiếng?

Tần Duyệt trợn mắt:

- Tôi trực ban! Tôi không ở chỗ này thì đi đâu?

Trần Thương thở dài:

- Ăn bữa cơm đến hai tiếng đồng hồ, không có chỗ đi, đến phòng trực ban nằm một chút.

Vương Khiêm ồ một tiếng:

- Sao anh không ngủ một chút?

Trần Thương yếu ớt thở dài:

- Chỗ này có con gái, tôi sợ, lỡ như xảy ra chuyện gì đó, người ta cũng không cấu thành phạm tội

Vương Khiêm suýt nữa bị nghẹn, mà Tần Duyệt suýt sặc trà sữa, hung tợn trừng mắt liếc Trần Thương: Anh muốn chết hả?

Trần Thương vội vàng dùng ánh mắt đáp lại: Bớt giận, bớt giận, kế hoãn binh, kế hoãn binh

Vương Khiêm liếc Trần Thương:

- Thương nhi à, tôi nói anh thật không biết xấu hổ! Nếu tôi là Tần Duyệt người ta, nhiều nhất là cắt thận của anh thôi

Tần Duyệt nghe xong, lập tức phụ họa nói:

- Đúng đấy, anh phải cẩn thận một chút

Vương Khiêm dạo một vòng rồi rời đi, nhưng Tần Duyệt cũng không dám qua đó ngồi, dù sao…Cô còn chưa muốn bị người ta phát hiện…

Trần Thương bỗng nhiên tò mò hỏi:

- Tại sao em lại thích uống trà sữa?

Tần Duyệt lập tức sững sờ, dường như cũng không có lý do gì:

- Anh đoán xem?

Trần Thương nghĩ nghĩ, bỗng nhiên linh cơ khẽ động:

- Thiếu cái gì bù cái đó?

Chương 474: Thủ Pháp Phục Hồi Vị Trí Cũ

Tỉnh Đông Dương là một tỉnh có bốn mùa rõ ràng.

Nhưng mà uy lực còn lại của nắng gắt cuối thu vẫn khiến cho người ta sợ hãi.

Vốn dĩ mặc quần mùa thu vào mọi người đã dần cảm thấy hơi nóng.

Mà đến lúc buổi tối, thời tiết lập tức chuyển lạnh, mức độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm trong ngày càng ngày càng rõ ràng.

Khi sắp tan tầm ước chừng hơn sáu giờ, một bóng người tới tới lui lui trước cửa phòng làm việc khoa cấp cứu quay quanh tầm vài vòng rồi, thế nhưng do dự một hồi lâu cũng không dám tiến đến.

Y tá Tiểu Lâm nhìn ra bên ngoài, nói với Thường Lệ Na:

- Chị Na, bên ngoài phòng cấp cứu có bóng người, thế nhưng... Một hồi lâu cũng không dám tiến vào.

Lá gan Thường Lệ Na lớn hơn Tiểu Lâm, hơn nữa dám yêu dám hận, mặc dù hơi không giữ mồm giữ miệng, nhưng cũng là đầu "Đàn ông"

Theo cách Tiểu Lâm mà nói, người này nếu như ở cổ đại, cũng là một tên vào nhà cướp của, không đúng! Hiệp nữ cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Thường Lệ Na nghe xong, lập tức lòng tò mò thúc giục, nói:

- Chị đi xem một chút?

Đang lúc nói chuyện thì đứng dậy đi ra bên ngoài đại sảnh phòng cấp cứu, ra tới nơi, trông thấy một kẻ lang thang ở cửa ra vào đi tới đi lui, do do dự dự, thế nhưng mà một hồi lâu cũng không tiến vào.

Quần áo trên người kẻ lang thang này rách rưới, cách xa 3~5m cũng có thể ngửi được một loại mùi hôi khó chịu, quần áo cũng là rách nát từng mảnh từng mảnh mặc vào mấy lớp, đầu tóc rối bời.

Sau lưng kéo theo một đống lớn phế phẩm, có lon nước, giấy các-tông, chai nước khoáng các loại, cái này dường như là toàn bộ gia sản của hắn ta.

Người đi đường trông thấy kẻ lang thang đều né tránh.

Trông thấy Thường Lệ Na đi ra, kẻ lang thang này lập tức quay người, giống như kinh ngạc, kéo lấy đồ vật muốn bỏ đi.

Thường Lệ Na dừng lại, vội vàng gọi lại:

- Này, anh chờ một chút

Kẻ lang thang nghe kêu to xong, do dự đi về phía trước hai bước, ngừng lại.

Thường Lệ Na hô:

- Có thể giúp gì cho anh không?

Kỳ thật, loại tình huống này ở phòng cấp cứu thực sự còn rất hay gặp, bình thường sẽ có một ít tên ăn mày, kẻ lang thang hoặc là bệnh tâm thần gì đó xuất hiện ở cửa ra vào.

Tần Thái Sơn bảo vệ phòng cấp cứu thấy thế, vội vàng đi ra, nói với kẻ lang thang:

- Có chuyện gì à? Không có chuyện gì thì đến chỗ cũ đi, ở đây là phòng cấp cứu, đừng cản trở an toàn lối đi.

Kẻ lang thang nghe xong, liền vội vàng gật đầu, lôi kéo đồ vật liền hướng đi qua vừa, chỉ là lúc đi bộ, cánh tay trái dường như không nhấc lên nổi.

Tần Thái Sơn lắc đầu, loại chuyện này, hắn không xen vào, mở một con mắt nhắm một con mắt là được rồi.

Mà lúc này vừa khoảng sáu giờ, tan tầm người cũng nhiều, một đám người trông thấy kẻ lang thang đều lách ra xa.

Thường Lệ Na thấy anh ta không trả lời, thở dài, cũng không xen vào việc của người khác, trở về đại sảnh phòng cấp cứu.

Tần Duyệt giao ban cho Vương Khiêm xong, thuận lợi tan tầm, nhìn thấy Trần Thương nói:

- Đi thôi

Đến đại sảnh phòng cấp cứu xong, bỗng nhiên trông thấy cái kẻ lang thang ngoài cửa kia lại lượn quanh trở về, chỉ là lần này dường như đi tay không, một đống đồ vật đặt ở một cái góc, tiếp đó vòng trở lại.

Thế nhưng vẫn đứng ở cửa ra vào, không dám vào trong.

Thường Lệ Na lập tức nói:

- Bác sĩ tiểu Trần, người này ở cửa ra vào một hồi lâu, em nhìn thấy cánh tay anh ta dường như xảy ra chút vấn đề.

Trần Thương nghe đến đó, chần chờ một chút, nói với Tần Duyệt:

- Em chờ anh một lát.

Nói xong, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Kẻ lang thang thấy Trần Thương đi ra, vội vàng né tránh, không dám ngăn ở phía trước.

Thế nhưng Trần Thương đặc biêt tìm anh ta đấy.

Sau khi tới gần, Trần Thương hỏi:

- Tôi là bác sĩ Tỉnh Nhị Viện, anh có gì cần hỗ trợ không?

Kẻ lang thang từ trong túi trong quần áo móc ra một cái túi mì ăn liền, tiếp đó mở túi mì ăn liền ra, lại là một cái túi nhựa màu trắng, bên trong chứa một khối năm đồng tiền lẻ, còn có một đống lớn tiền xu, Trần Thương đánh giá một phen, hẳn là có khoảng một hai trăm.

Kẻ lang thang đưa tiền cho Trần Thương, trong miệng:

- A a a ân... Ân a...

Trần Thương sững sờ, là người câm?

Kẻ lang thang hơi nóng nảy, chỉ chỉ cánh tay của mình, thử một chút sức lực, tỏ ý không thể cử động.

Trần Thương hỏi:

- Cánh tay anh không thể cử động?

Kẻ lang thang gật đầu:

- Ừm ừ

Trần Thương do dự một trận, tư duy theo thói quen nhớ tới, đi chụp X-quang đi

Trần Thương nói ra:

- Phải chụp X-Quang, nhìn xem có phải là gãy xương hay không.

Kẻ lang thang vội vàng lắc đầu, căn bản không muốn đi vào, sau đó lùi về sau hai bước, dùng ngón tay chỉ trên người, dường như lại nói: Không đi không đi, tôi rất bẩn, làm bẩn sàn nhà cùng máy móc.

Lúc này, Tần Duyệt đi ra, kẻ lang thang lập tức lại lùi xa mấy bước, tựa như sợ làm cô gái này bị sặc mùi.

Tần Duyệt thấy thế, đi ra phía trước:

- Chúng ta phải xem thử cánh tay của anh có phải là gãy xương hay không.

Kẻ lang thang lắc đầu:

- A a... Ừ

Anh ta khoa tay múa chân thoáng một cái, cánh tay hạ xuống kéo một phát.

Trần Thương sững sờ, là trật khớp?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhớ mình có thủ pháp phục hồi vị trí, thế là nói với người đàn ông:

- Đến đây, tôi kiểm tra cho anh, nhìn thử xem chuyện gì xảy ra, anh đau thì kêu ra tiếng.

Kẻ lang thang do dự một chút, chỉ chỉ tay Trần Thương, vừa chỉ chỉ cánh tay của mình, lắc đầu, tiếp đó làm cái động tác găng tay.

Dường như muốn nói: Trên người tôi rất bẩn, đừng làm bẩn tay của anh, mang cái găng tay vào đi.

Trần Thương nhất thời cũng mềm lòng một trận, cười lắc đầu:

- Không sợ, một lát tôi đi rửa tay.

Người đàn ông do dự một chút, muốn cởi quần áo bên ngoài, thế nhưng là một lúc lâu không thoát ra được, dù sao cánh tay trái đã rũ cụp xuống, không thể cử động, cánh tay phải phí sức lực nửa ngày cũng không có cách nào.

Tần Duyệt đi hướng đến phía trước, cũng không chê bẩn, trực tiếp mở nút thắt khuy áo ra, hỗ trợ cởi áo ra.

Kẻ lang thang thấy thế, lập tức ô ô ô rơi lệ, cũng không nói chuyện.

Sau khi cánh tay lộ ra, Tần Duyệt nói với Trần Thương:

- Em đi gọi điện thoại cho Tuyết Lượng khoa chỉnh hình nha?

Trần Thương lắc đầu:

- Anh xem trước một chút.

Đang lúc nói chuyện, đưa tay nâng cánh tay của người đàn ông lên, lấy tay nhéo nhéo, tiếp đó không ngừng hỏi, đau không?

Sau khi lộ ra bả vai, Trần Thương thấy bên trái vai của người lang thang này cơ ba góc rõ ràng lõm xuống, đây là... Điển hình phương vai dị dạng, Trần Thương dùng tay hơi đè lên nách, xương mõm quạ, có thể cảm giác được vị trí lệch xương cánh tay, hơn nữa... khớp xương trống rỗng

Đây là... khớp nối vai, trật khớp?

Trong lòng Trần Thương có một tia phán đoán.

Sau đó Trần Thương nhấc tay bên trái rồi lại nâng bả vai bên phải lên, phát hiện không thể nâng lên phía trên, thí nghiệm nâng lên dương tính

Hiện tại đã khẳng định là trật khớp vai, còn gãy xương thì... Khó mà nói, nhưng với những triệu chứng này thì hẳn không có, nhưng mà cụ thể muốn biết thông tin chính xác thì phải xem phim chụp X-quang.

Thế nhưng mà nhìn người lang thang này đánh chết cũng không tiến vào bệnh viện, nhắc đến tiến vào bệnh viện liền muốn chạy, Trần Thương cũng không có cách nào.

Phục hồi vị trí cũ đi

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất động thanh sắc một tay cố định ở trên vai, một cánh tay cầm khuỷu tay trái người bệnh, từ từ tiếp tục dọc theo từ trên xuống dưới kéo xoáy ra bên ngoài, bỗng nhiên vừa dùng lực, lập tức một âm thanh răng rắc truyền ra

Trở lại vị trí cũ

Mà kẻ lang thang này dường như là bị trật khớp đã quen, cũng không quá nhiều khó chịu.

Đang lúc nói chuyện muốn hoạt động, Trần Thương vội vàng ngăn lại, dùng quần áo của mình, làm cho một cái khăn tam giác, cố định cánh tay lại.

- Khoảng thời gian này trước cố định một tháng, đừng hoạt động mạnh.

Kẻ lang thang thấy thế, vội vàng gật đầu, tay trái cầm một hai trăm đồng tiền lẻ muốn kín đáo đưa cho Trần Thương.

Trần Thương vội vàng từ chối.

Tần Duyệt muốn giúp kẻ lang thang mặc quần áo, kẻ lang thang vội vàng chạy xa.

Đành phải thôi

Nhưng mà, chỉ thấy kẻ lang thang kia chạy ra khoảng cách chừng bảy tám mét, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, hướng hai người Trần Thương và Tần Duyệt dập đầu.

Trong lúc nhất thời, trên đường người vây xem càng ngày càng nhiều, lấy ra điện thoại bắt đầu chụp ảnh.

Mà Trần Thương và Tần Duyệt thấy thế, vội vàng chạy vào đại sảnh khoa cấp cứu.

Chương 475: Thầy Mạnh Sẽ Không Đánh Tôi Đâu, Đúng Không?

Xung quanh kẻ lang thang như vỡ tổ, một đám người vây quanh chụp ảnh.

Thậm chí hơi bát quái hỏi:

- Ai? Anh ta chữa cho anh xong chưa?

- Đúng đúng đúng, anh được chữa chưa?

...

Đối mặt một đống câu hỏi, kẻ lang thang lập tức chân tay luống cuống, trước giờ anh đã bao giờ gặp tình huống thế này đâu, đã bao giờ gặp nhiều người như vậy... Người nào khi gặp anh mà không đi vòng qua.

Chỉ thấy anh ta giương nanh múa vuốt khoa tay múa chân một phen, tiếp đó vội vàng đứng dậy rời đi.

Kéo theo một thân gia sản, âm thanh lạch cạch đi về chỗ trú của mình.

Lưu lại mọi người một mặt kinh ngạc

- Thực sự tốt rồi?

- Khẳng định! Anh có nhìn rõ là người nào đã làm cho tay anh ta có thể động không?

- Thần kỳ như vậy à?

- Vừa rồi có chụp rõ mặt người kia không?

...

Một đám người nghị luận ầm ĩ, tràn đầy giật mình, bởi vì theo bọn họ nghĩ, cái này rất không thể tưởng tượng, mọi người gãy xương đi bệnh viện người nào không phải chụp ảnh, tiếp đó làm kiểm tra, cuối cùng phẫu thuật...

Trên cơ bản các bước cần thực hiện là:

Chụp ảnh

Phẫu thuật

Nắn xương

Nẹp

Đinh cái đinh

Đâu có giống người ta vừa rồi người trẻ tuổi đồng dạng, tạch tạch tạch một trận thao tác, liền tốt?

Đây là cao thủ võ lâm à?

Mọi người hơi không hiểu

Trở lại đại sảnh cấp cứu, Tần Duyệt không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương:

- Anh... Vừa rồi... Kia là?

Thường Lệ Na thì là một mặt hưng phấn, cô chỉ thấy Trần Thương chỉ dùng tay cầm cầm nắn nắn đã xong rồi, cũng thực là chấn kinh

- Tiểu Trần... Không đúng! Trần đại hiệp? Ngươi vừa rồi đó là bí tịch võ lâm à?

Không sai

Theo Thường Lệ Na, thao tác của Trần Thương vừa rồi đã vượt qua hiểu biết của cô, cô cũng chỉ nhìn thấy trên TV, mà lại là loại võ hiệp trên phim truyền hình, vai phụ bị thương, gãy cánh tay, tiếp đó nhân vật chính dùng một bộ thao tác mãnh như hổ đã chỉnh tốt

Trần Thương liếc mắt, cái gì là cái gì?

- Phương pháp hồi hồi phục vị trí trí kia. Là kỹ xảo khoa chỉnh hình thường dùng.

- Lúc đầu, tôi nghĩ là để anh ta vào chụp phim X-quang xem trước một chút có hay không gãy xương, thế nhưng người kia làm sao cũng không chịu đi vào, rơi vào đường cùng nên tôi cũng không thể làm gì khác hơn là hồi hồi phục vị trí trí cho anh ta, cũng may chỉ là trật khớp, không cần bó thạch cao cố định.

- Làm gì mà huyền huyễn như cô nói

Trần Thương nhìn bộ dáng đó của Thường Lệ Na, nhịn không được cười nói.

Thường Lệ Na sững sờ:

- Thủ pháp hồi hồi phục vị trí trí? Đó chỉ là kỹ xảo trên TV, chứ ngoài đời làm gì có thủ pháp đó, ngay cả tôi cũng chưa thấy qua.

Tần Duyệt trực tiếp cầm một cuộn băng gõ trên đầu Thường Lệ Na một cái, một bộ dáng người từng trải nói:

- Không học thức thì đọc nhiều sách, đừng cứ cả ngày như vậy, rất mất mặt

Thường Lệ Na tủi thân sờ sờ đầu:

- Ai, giấc mộng võ hiệp của tôi lại tan vỡ rồi

Trần Thương và Tần Duyệt thu thập một phen, sau đó từ cửa chính rời đi.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Tần Duyệt trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi:

- Trần Thương, anh biết thủ pháp hồi hồi phục vị trí trí từ khi nào vậy?

Thường Lệ Na không hiểu thủ pháp hồi phục vị trí, thế nhưng là Tần Duyệt hiểu

Phải biết rằng Tần Duyệt đi theo Thạch Na là khoa chỉnh hình, cũng hiểu không ít về chỉnh hình, mà kỹ thuật hồi phục vị trí này vốn đã khó học, hơn nữa quan trọng nhất chính là hiện tại trên cơ bản người dùng không nhiều lắm.

Phẫu thuật, lại có thể kiếm tiền bảo hiểm, tại sao không làm?

Mà riêng thủ pháp hồi phục vị trí đã nguy hiểm, nếu như hồi phục vị trí thất bại, sẽ tạo thành tổn thương thần kinh ngoại biên, mạch máu, tổ chức lần hai, từ đó tăng thêm bệnh tình.

Với tư cách là một thủ đoạn chữa bệnh, nhưng không phải ai cũng nguyện ý nhìn thấy.

Thế nhưng chỉ riêng thủ pháp hồi phục vị trí đã cần không ngừng luyện tập cùng đề cao, như vậy mới có thể luyện được kỹ thuật, Vương Hướng Quân có thể luyện ra thủ pháp hồi phục vị trí, cái này không thể không nhờ đến hàng ngàn hàng vạn người bệnh..

Vì lẽ đó, thời gian dần qua, số người biết loại kỹ xảo hồi phục vị trí này càng ngày càng ít

Trần Thương nhìn dáng vẻ tò mò và ngưỡm mộ của Tần Duyệt, lòng hư vinh tăng lên, cảm giác đắc ý.

Bên người có một cô gái ngưỡm mộ, cảm giác này thật tốt.

Trần Thương cười nói:

- Khi anh thực tập, trong khoa có một bác sĩ, cũng am hiểu về lĩnh vực này, cho nên anh đã học được từ anh ta, sau đó anh cũng đọc sách, tìm tòi...

- Hôm nay vừa khéo đụng phải, chỉ muốn dùng thử mà thôi, không ngờ hiệu quả thật không tồi.

Trong lòng Tần Duyệt cực kỳ thỏa mãn, Trần Thương càng lợi hại, cô càng vui vẻ.

- Lợi hại

- Quá giỏi

- Anh thật giỏi

Trần Thương nhịn không được khụ khụ một tiếng, quá phận, liếm hơi nhiều rồi đó.

Hai người vừa nói vừa cười, cùng nhau đi đến quán lẩu dê mới mở.

【Đinh! Nhiệm vụ trái tim của thầy thuốc hoàn thành, nhận được ban thưởng: Cấu trúc chi tiết các cơ quan trong giải phẫu thân thể con người, nhắc nhở, có thể tùy chọn một trong những hệ thống của thân thể: Ví dụ như hệ tiêu hoá, mạch máu, hệ thống tuần hoàn, hệ thống hô hấp, …, sau khi giảng bài kết thúc, anh sẽ nắm giữ thuần thục hệ thống đó.】

Trần Thương nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, lập tức vui mừng

Đây là đồ tốt

Phản ứng đầu tiên Trần Thương nghĩ tới là hệ thần kinh

Với tư cách là lĩnh vực cực kỳ tra tấn người, cực kỳ học bá, hệ thần kinh hoàn toàn xứng đáng

Trần Thương đã vô số lần bị môn tâm thần học tra tấn, nằm giường là ngủ.

Chẳng lẽ, bây giờ mình sẽ học luôn à?

Thế nhưng... học xong môn này, trong đoạn thời gian này Trần Thương cũng không cần đến, đây là mấu chốt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tỉnh táo lại, cẩn thận phân tích một phen, bỗng nhiên nghĩ đến một hệ thống khác gần với hệ thần kinh:

- Hệ thống tuần hoàn máu.

Cái này là trước mắt mình cần nhất.

Nghĩ đến mấy tháng sau phẫu thuật mạch máu lớn, Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, quyết định lựa chọn hệ thống tuần hoàn máu.

Kỳ thật, đều dùng rất tốt...

Trần Thương nhìn mỗi một hệ thống đều trông mà thèm.

Không sai, chỉ có thể lựa chọn một cái thích hợp nhất đối với mình.

【Lựa chọn hệ thống tuần hoàn máu!】

...

Tần Duyệt nhìn Trần Thương ngồi ngẩn người, tò mò hỏi:

- Thế nào? Anh không đói bụng hả?

Trần Thương lắc đầu cười nói:

- Không phải

Tần Duyệt ồ một tiếng:

- Em cho là anh không đói bụng đâu, không đói bụng thì đưa đồ ăn cho em, chớ lãng phí

Trần Thương lập tức im lặng:

-...

Có một bạn gái ham ăn là thể nghiệm gì?

Trần Thương bất đắc dĩ

Nhìn Tần Duyệt, thở dài, cô không phải tiểu liếm chó, cô là chó săn nhỏ

Lúc ăn cơm, bỗng nhiên Tần Duyệt tâm huyết dâng trào:

- Trần Thương, đây là đốt xương thứ mấy?

Trần Thương im lặng, liếc mắt:

- Em coi là người à? Anh làm gì có thời gian đi nghiên cứu xương dê?

Hai mắt Tần Duyệt tỏa ra ánh sao, khôi phục lại dáng vẻ Tần liếm cho, sùng bái nói:

- Không phải anh biết tất cả mọi chuyện à?

Trần Thương nghe xong, lập tức lòng hư vinh tăng lên cao, kém chút nhịn không được trực tiếp hỏi hệ thống, có thể chọn lại hay không, tôi không chọn hệ thống tuần hoàn máu nữa, tôi chọn hệ thống xương dê

Không vì cái gì khác, chỉ là để sau này đi ăn lẩu dễ, tôi có thể khoác lác một phen

Ai

Trần Thương thở dài, khó trách người xưa nói hồng nhan họa thủy

Ai... Tội nghiệt

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến, tối nay hình như... Thầy Mạnh không có nghỉ ngơi, hỏng rồi...

Chương 476: Bệnh Án Sớm Đã Khẩn Cấp Đến Không Thể Chờ Nữa

Vào tháng 10, kỳ thi đào tạo theo quy định của tỉnh Đông Dương đã kết thúc.

Tỉnh Nhị Viện với tư cách là cơ sở đào tạo có tiếng tất nhiên là sẽ có một nhóm sinh viên đến đây báo danh.

Đối với các bác sĩ của Tỉnh Nhị Viện này thì điều đó chắc chắn là một điều tốt.

Dù sao, lần này cũng sẽ giảm bớt áp lực công việc của các bác sĩ.

Nhóm người này đến muộn hơn so với nhóm nghiên cứu sinh, số lượng nghiên cứu sinh tương đối ít, hơn nữa... điểm quan trọng nhất là những đám người này đều dựa vào núi, tới lúc chuyển khoa thì không chuyển khoa tốt liền bị giáo sư của mình đuổi về.

Nguyên một đám giáo sư đều là chủ nhiệm cấp cao, nếu như bị từ chối tại một bệnh viện như thế này có lẽ không còn mặt mũi dễ coi.

Nhưng nơi đây đào tạo sinh viên cũng xem như an tâm hơn một chút.

Vào một buổi sáng giao ban, Lý Bảo Sơn đem tin tức này nói cho mọi người bảo là về sau văn phòng sẽ rất náo nhiệt.

Trương Xu là người thứ nhất cười mà nói:

- Có đào tạo sinh rồi à? Tranh thủ thời gian tới! đi Chủ nhiệm, cậu ít nhiều nhận một người đi

- Đúng đó! Các hồ sơ bệnh án của tôi sớm đã khẩn cấp đến không thể chờ được nữa

Bác sĩ Hồ nội khoa cấp cứu cười đùa nói.

- Hơn nữa tôi cũng không muốn giữ mấy cái hồ sơ bệnh đó, tôi thấy mình nên có một cấp dưới...

Vương Khiêm nhịn không được cảm khái nói.

Nghe thấy những lời này, Lý Bảo Sơn cũng nhịn không được nói:

- Người ta là tới đây học tập, không phải tới cho các cậu sai vặt, thái độ nghiêm túc một chút đi.

- Cấp cứu là cái gì thì đương nhiên tất cả mọi người đều rõ ràng, chúng ta khẳng định rất bận rộn, cái này không thể phủ nhận rằng mọi người cực kỳ khổ cực.

- Nhưng mà, họ tới đây là để đào tạo về kỹ thuật, mục đích chính là học tập, và lao động là phương thức, hết hai tháng sau, lúc khóa học kết thúc, tôi sẽ tổ chức kiểm tra, sinh viên nào không qua, giáo sư của họ sẽ chịu trách nhiệm.

Lý Bảo Nói một câu làm tất cả mọi người lập tức sửng sốt.

Mọi cũng không thể không nhẹ gật đầu.

Lý Bảo Sơn đang chuẩn bị quay người rời đi, chợt nhớ tới một việc liền vòng trở lại nói:

- Chuyện... đào tạo sinh viên là một công tác, trong lúc đào tạo thì trợ cấp chưa đầy 2000, có chỗ thì tốt hơn, đó là tiền lương cơ bản một tháng 3 hay 4 ngàn, không có đơn vị đều chi 2000, mọi người đều là người trẻ tuổi lúc mà chi tiền bao cơm được thì bao cơm, cố gắng không xem họ là lao động miễn phí.

Đúng là ăn một bữa cơm tại thành phố An Dương không đắt cũng phải tầm mười khối, mặc dù không nhiều nhưng nó mang tâm ý bên trong.

Không thể không nói rằng Lý Bảo Sơn là một người thận trọng, lúc mà Trần Thương còn làm cộng tác viên, có việc gì kiếm được tiền thì Lý Bảo Sơn luôn để bọn anh đi làm, giúp kiếm nhiều tiền thêm một chút.

- Đúng rồi, khoa chúng ta nhận đào tạo thì để Bỉnh Sinh làm đi, Bỉnh Sinh, chờ đào tạo viên tới, giúp mỗi bác sĩ phải có một phụ trợ, người nào bận hơn thì 2 người.

Trần Bỉnh Sinh gật đầu:

- Được, chủ nhiệm.

Lý Bảo Sơn đối với Trần Bỉnh Sinh vẫn tương đối yên tâm, đứng dậy rời đi.

Vương Khiêm thở dài:

- Aizz, tranh thủ thời gian tới đi, tôi cũng có quy bồi sinh

An Ngạn Quân liếc nhìn Vương Khiêm, thản nhiên nói:

- Không phải có một nghiên cứu sinh đi theo cậu à? Người đâu rồi?

Vương Khiêm thở dài:

- An lão sư, ông coi như không biết, tiểu hỏa nhi khi nghiên cứu sinh của chủ nhiệm Dương khoa bệnh phổi, bị gọi về làm việc trong khoa, tôi đây... Không dám hỏi, cũng không dám nói, dù sao đây chính là học trò của chủ nhiệm Dương, ai... Phiền phức

An Ngạn Quân nhẹ gật đầu, tỏ ra hiểu rõ, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không cần thiết vì một học sinh mà đắc tội một chủ nhiệm.

Vương Khiêm cười cười, nhìn An Ngạn Quân:

- Tôi đây còn tốt, tiểu tử kia ngẫu nhiên ngượng ngùng, còn tới bù cho tôi cái bệnh lịch, Trần Thương cũng có một học sinh, nhưng mà... Hình như sau khi được thông báo thì chưa từng tới

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Tôi có học sinh? Tôi làm sao không biết?

Vương Khiêm lập tức vui vẻ:

- Ha ha, anh nhìn xem, chính mình có học sinh mà cũng không biết

Hoàn toàn chính xác, Trần Bỉnh Sinh sắp xếp cho Trần Thương một nghiên cứu sinh, nhưng mà... Bản thân Trần Thương cũng không biết

Nghĩ tới đây, bản thân Trần Thương cũng vui như điên:

- Tôi làm sao mà bản thân mình cũng không biết.

Vương Khiêm trực tiếp nói:

- Người ta là nghiên cứu sinh của viện trưởng Lý, anh biết rồi thì có thể làm cái g?

Trần Thương thở dài... Không quan trọng, dù sao có trở thủ hay không, chỉ là một công việc.

Hơn mười giờ sáng.

Quy bồi sinh tới, tính sơ sơ cũng hơn hai mươi người, trong nháy mắt phòng làm việc ở khoa cấp cứu trở nên chật chội.

Sau khi dựa theo thứ tự ghi danh, Trần Bỉnh Sinh sắp xếp nhân thủ.

Trước thỏa mãn những bác sĩ đã tương đối bận rộn trong những năm kia, tiếp đó mới đến lượt các bác sĩ nhỏ như Trần Thương.

Không thể không nói, ngành y vẫn là có nhiều nữ giới, nam cũng có, tỉ lệ phải nói là 1: 2.

Mắt thấy đến lượt Trần Thương, vừa vặn Trần Bỉnh Sinh chuẩn bị nói chuyện với một cô gái nhỏ.

Chỉ thấy mắt Tần Duyệt đang trừng trừng nhìn chằm chằm ông.

Trần Bỉnh Sinh chỉ có thể khụ khụ một tiếng, đối với chàng trai đã phân phối cho Vương Khiêm nói:

- Cái này, Vương Khiêm, cô gái nhỏ này cho cậu, còn tiểu Từ cậu đi theo bác sĩ Trần Thương đi

Lúc này, Tần Duyệt mới hơi híp mắt, cười hì hì nhìn Trần Bỉnh Sinh.

Trần Thương cùng Vương Khiêm đầu tiên là liếc nhau.

Vương Khiêm trông thấy cô gái nhỏ này rất xinh đẹp, hai mắt lập tức tỏa sáng, cười

Trần Thương một mặt bất đắc dĩ, chỉ là Tần Duyệt ở bên cạnh bất động thanh sắc nói:

- Làm sao vậy, thất vọng à?

Trần Thương lập tức lắc đầu:

- Đương nhiên không, anh đây là nhẹ nhàng thở ra

Lúc này Tần Duyệt mới hài lòng...

Nhìn thấy đang có một chàng trai trắng mập một trăm khối chín mươi cân đang đi về phía mình, Trần Thương nhịn không được thở dài, trong lòng cảm khái một tiếng:

- Mặc dù không thể cảnh đẹp ý vui, nhưng mà... Ngược lại cũng vui mừng, rất tốt.

Cậu ta cười nói:

- Trần lão sư, chào anh, em là Từ Đông Đông.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Ừm, cậu... Đã từng tham gia công tác chưa?

Từ Đông Đông nhẹ gật đầu:

- Em ở bệnh viện Nhân dân phía dưới Lam huyện, làm ở khoa phổ ngoại, vừa đi vào tháng chín này.

Trần Thương nghe thấy là bệnh viện Nhân dân ở Lam huyện, hơi sửng sốt một chút.

Từ Đông Đông có chút giống Tiền Lâm, chỉ là Tiền Lâm hơi đen một chút, cũng không có tiểu hoả nhi nào vui mừng như vậy.

- Cậu bao nhiêu tuổi rồi?

- 27 tuổi! Em vừa tốt nghiệp khoa đại y ở Trùng Khánh, trong lúc đó học nghiên cứu sinh ở khoa phổ ngoại.

Từ Đông Đông nhìn thấy tuổi của Trần Thương cũng không lớn lắm, lập tức cười nói:

- Trần lão sư, anh mới có 30 thôi phải không?

Trần Thương cười nói:

- Hai ta cùng tuổi, nhưng mà... Cậu là nghiên cứu sinh vì sao không đến trong tỉnh làm việc?

Tính cách Từ Đông Đông rất tốt:

- Tôi là học thạc sĩ, không có chứng chỉ quy bồi, bệnh viện cấp tỉnh người ta đều không cần chúng tôi, vừa vặn năm nay quê tôi ở Lam huyện tuyển chọn nhân tài, phát 20 vạn phí an gia, lại nói, bây giờ ở Lam huyện phát triển cũng không tệ, chủ nhiệm Đoàn đối với tôi rất tốt, trực tiếp đưa tôi đi quy bồi.

- Lại nói, ở nơi nào mà không phải khám bệnh, Lam huyện cũng không tệ, nhiều cơ hội, áp lực không lớn, khoảng cách thành phố An Dương cũng không xa, tôi rất hài lòng.

Trần Thương gật đầu, tiểu tử này không tệ, ít nhất thì cũng rất lạc quan sáng sủa.

Chương 477: Sứ Mệnh Và Thiên Chức

Phòng Cấp cứu thực sự là một nơi rèn luyện con người

Hơn mười giờ sáng, vừa vặn qua thời gian giao ban, hai người bệnh được đưa đến.

Một người trung niên là quản lý của một công ty bị hôn mê trong lúc làm việc. Người còn lại là một ông lão bị nhồi máu cơ tim.

Toàn bộ phòng cấp cứu lại một lần nữa lâm vào bận rộn.

Bởi vì có khá nhiều bác sĩ đều đang ở phòng cấp cứu nên công tác tổ chức cứu viện diễn ra khá nhanh.

Trương Xu phụ trách cấp cứu cho người bệnh bị hôn mê.

Còn Trần Bỉnh Sinh phụ trách cấp cứu cho người bệnh bị nhồi máu cơ tim.

Trần Thương theo phía sau lưng, chuẩn bị sẵn sàng cho bất kì trường hợp nào.

Người bệnh là một ông lão 78 tuổi, bản thân có tiền sử bệnh liên quan đến động mạch vành, buổi sáng đi công viên đánh cờ thua mấy ván. Khi trở về vốn rầu rĩ không vui, lúc ngồi trên xe buýt lại ầm ĩ vài câu với người khác, lập tức phát tác nhồi máu cơ tim.

Người cãi nhau với ông lão cũng giật mình. Dù sao... nói mấy câu thế nào lại bị nhồi máu cơ tim? Nếu như xảy ra chuyện thì có khả năng bản thân còn phải cõng theo trách nhiệm trước pháp luật

Còn may là ông lão này không bị bệnh tim, bằng không... sẽ thực sự lớn chuyện.

Tài xế xe buýt phản ứng rất nhanh, trực tiếp lái xe thẳng đến Tỉnh Nhị Viện để cấp cứu.

Bởi vì số tuổi của ông lão quá lớn, các loại bệnh trong cơ thể cũng rất nhiều nên quá trình cấp cứu vô cùng khó khăn, thậm chí mấy lần kém chút nữa ảnh hưởng đến tính mạng

Mọi người trong phòng cấp cứu vô cùng thấp thỏm lo sự, không dám thở mạnh một cái.

Dù sao cũng là một sinh mệnh vốn dĩ đang tồn tại thật tốt

Sau 40 phút cấp cứu, cuối cùng các y bác sĩ đã kéo được ông lão từ ranh giới sinh tử trở lại

Kỳ thật, với loại tình huống như thế này, bọn Trần Bỉnh Sinh cũng đã chuẩn bị trước tinh thần cấp cứu thất bại.

Người bệnh có tiền sử nhiều loại bệnh, số tuổi lớn, công năng của trái tim rất kém, từ lúc phát tác bệnh đến khi đến được bệnh viện cũng đã qua một lúc, vì lẽ đó mà việc có thể cấp cứu được đúng là kỳ tích.

Từ sớm người nhà người bệnh đã chờ ở cửa phòng cấp cứu nôn nóng bất an.

Khi Trần Bỉnh Sinh thông báo tin tức cấp cứu thành công cho người nhà người bệnh, họ nhất thời rưng rưng nước mắt

Ông lão 78 tuổi bị nhồi máu cơ tim mặc dù đã được cấp cứu thành công, nhưng sau đó vẫn còn cần nhập viện để tiếp tục điều trị. Nhưng ít nhất là đã bảo vệ được tính mạng.

Còn người bệnh hôn mê được chẩn đoán là phát tác thiếu máu não, được đưa đến nội khoa thần kinh.

Hai người bệnh đột nhiên xuất hiện nhắc nhở tất cả mọi người ý thức rằng chính mình đang chân chính đối kháng với tử thần chứ không phải đang diễn kịch.

Chỉ cần một sơ ý nhỏ cũng sẽ dẫn đến người bệnh tử vong

Trong lúc nhất thời, mọi người đều chìm trong im lặng bùi ngùi mãi thôi.

Thời gian một tiếng, tận mắt thấy được sự yếu ớt của sinh mệnh cũng tận mắt thấy được tầm quan trọng của công việc cấp cứu

Khi nhìn thấy người nhà người bệnh cười mà lệ rơi đầy mặt, họ bỗng nhiên ý thức được trên người mình gánh vác hy vọng của người nhà người bệnh, là một phần tín nhiệm và chờ mong, quá mức nặng nề

Giờ khắc này, họ mới nhận thức rõ ràng được, hy vọng cuối cùng để sinh mệnh tiếp tục nằm trong tay họ

Dù hiện tại còn chưa đủ hùng vĩ, nhưng lại chính là người cuối cùng có thể bảo vệ mọi người khỏe manh

Bởi vì họ khoác trên mình chiếc áo blouse, cũng bởi vì họ được gọi là bác sĩ.

Đây là thiên chức, cũng là sứ mệnh

Khoa cấp cứu không có thời gian rảnh rỗi, đến khi tan tầm vẫn còn một người bệnh ngoại thương được đưa đến, người bệnh là chủ nhà hàng kiêm đầu bếp của một nhà hàng món ăn Tân Cương.

Đến bệnh viện, người bệnh vô cùng lo lắng.

- Bác sĩ, bác sĩ! Nhanh lên, nhanh lên, đầu ngón tay của tôi đứt mất

Người bệnh là một người đàn ông đầu trọc, tai to mặt lớn, tuổi khoảng 40.

Trần Thương vội vàng đứng lên, nói với người bệnh:

- Để tôi xem

Người đầu bếp vừa nhìn thấy Trần Thương, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Được rồi, tốt

Từ Đông Đông cũng đi theo Trần Thương tiến vào phòng xử lý, vừa nhìn thấy vết thương, không nhịn được một trận buồn nôn...

- Làm sao lại bị thương?

So với người bệnh, Trần Thương ngược lại rất bình tĩnh, hỏi.

Đầu bếp toét miệng:

- Cắt thịt lỡ trúng ngón tay

Từ Đông Đông nghe thấy, lập tức rùng mình, không nghĩ có thể hạ tay hung ác như thế...

Mặc dù nhìn thì máu thịt be bét, nhưng sau khi rửa, Trần Thương cẩn thận kiểm tra một chút, ngược lại cũng không phải rất nghiêm trọng, chỉ là gân bắp thịt của ngón trỏ và thần kinh bị tổn thương một chút.

Với tình hình này, bưởi trưa hôm nay sẽ không được nghỉ ngơi

Cơm trưa... Đoán chừng cũng không thể ăn.

Nhìn thoáng Từ Đông Đông đang đi theo phía sau, Trần Thương không nhịn được cười nói:

- Vừa tới đã phải cùng tôi đói bụng.

Từ Đông Đông vỗ vỗ cái bụng:

- Không có chuyện gì, nguồn năng lượng đã dự trữ đủ.

Mặc dù nói đùa, nhưng cậu ta nghe ra được, dường như Trần lão sư thường xuyên bỏ cơm trưa nha?

Y tá trợ giúp người bệnh tranh thủ thời gian chụp x quang, lấy mẫu máu, gấp rút kiểm tra. Chờ đến lúc có kết quả sẽ chính thức tiến vào phòng phẫu thuật.

Tính cách của người bệnh cũng không tệ, lúc này lại không quan tâm bệnh tình của mình mà ngược lại quan tâm hỏi han Trần Thương:

- Bác sĩ, cái này, giữa trưa, lại làm chuyện này, aiz... Chậm trễ ngài ăn cơm, lát nữa làm xong phẫu thuật chúng ta đến chỗ kia ăn cơm đi? Chính là nhà hàng của tôi, tôi mời khách

- Giữa trưa, lại làm phiền mọi người mất một buổi trưa tôi cũng thật áy náy.

Người bệnh này đối với việc chính mình khiến cho Trần Thương và mọi người bỏ lỡ bữa trưa tỏ ra vô cùng băn khoăn.

Trần Thương lập tức hơi dở khóc dở cười, mà Từ Đông Đông thì ngược lại, dường như có mấy phần chờ mong...

Hôm nay Lưu Kiện trực ban gây tê, nhìn thấy Trần Thương, lại nhìn thanh niên đứng bên cạnh, cười nói:

- Tiểu Trần, đây là thực tập sinh hả?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm.

Lưu Kiện cười cười, hảo ý khuyên một câu:

- Đi theo bác sĩ Trần nhớ cố gắng học tập nhiều một chút.

Từ Đông Đông nhẹ gật đầu.

Mặc dù tuổi của cậu ta cùng Trần Thương không sai biệt lắm, nhưng là cái này một phần lý lịch và kinh nghiệm lâm sàng vẫn kém rất nhiều.

Lưu Kiện thực sự nhìn Trần Thương với con mắt khác, trên cơ bản, mỗi lúc có thông tin thấy Trần Thương có phẫu thuật, bất luận lớn nhỏ, Lưu Kiện đều chủ động tới đảm nhiệm gây tê.

Đến mức mà các chủ nhiệm khác gọi cũng đều không đi qua.

Đối với việc này, Trần Thương vô cùng cảm kích.

Đối với bác sĩ ngoại khoa mà nói, có một bác sĩ gây tê tốt cũng chính là khiến cho phẫu thuật được bảo hộ, có thể thuận lợi mà tiến hành.

Nối lại gân ngón tay thì vấn đề gây tê khá đơn giản cản trở gây tê rất đơn giản.sau khi nối xong Trần Thương bắt đầu khâu lại.

Lưu Kiện nhìn Từ Đông Đông, lại không nhịn được chỉ điểm một chút:

- Bác sĩ Trần là bác sĩ khâu cơ số một đấy.

Đây là lời nói thật.

Người bệnh thở dài:

- Bác sĩ à, ngài phải cho ngón tay tôi hoạt động thật tốt nha, nếu như khâu tốt, sau này khi đến chỗ tôi ăn cơm tôi sẽ tự mình xuống bếp làm cho anh, cái kia, tay nghề của tôi thật sự không phải là khoác lác đâu, đáng tiếc... aiz

Trần Thương lại dở khóc dở cười, đến cùng, người bệnh này là lo lắng cho ngón tay mình, hay là cho làm quảng cáo cho nhà hàng của mình.

Phẫu thuật rất nhanh, ước chừng không đến hai mươi phút đã hoàn thành, lúc này người bệnh đã có cảm giác. Muốn co co hoạt động một chút, Trần Thương vội vàng ngăn lại.

Chương 478: Nhân Vật Giáo Sư Mạnh

Sau khi bàn giao cho phòng bệnh, Trần Thương mới nói:

- Hai ngày này anh ở lại bệnh viện, cần phải quan sát, sau hai ngày xuất viện lại đến bệnh viện kiểm tra lại.

Người bệnh vẫn còn không yên tâm, mắt thấy cũng đã hai giờ rưỡi nhưng mời gọi thế nào Trần Thương cũng không đi tiệm cơm.

Dứt khoát cầm điện thoại lên gọi tiệm cơm mang đồ ăn đến:

- Cậu làm vài món ăn đưa tới, đúng! Phòng cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, đặc sắc nha, món ngon! Đúng đúng đúng, làm nhiều một chút... Đúng, mang nhiều bánh tới

Qua không đến hai mươi phút, một người đàn ông xách một đống lớn hộp lớn hộp nhỏ, vội vã chạy đến phòng bệnh khoa cấp cứu, nhìn thấy ông chủ ngồi bên trong, vội vàng hỏi:

- Anh à, anh không sao chứ?

Người bệnh lắc đầu:

- Vào đây đi.

Đang lúc nói chuyện lại có hai bác sĩ đến phòng làm việc. Người bệnh cười ha hả nói:

- Bác sĩ, là tâm ý của tôi, ăn chút cơm, đây là tiệm cơm chúng tôi tự làm, không tốn bao nhiêu tiền.

- Mọi người đều khổ cực một buổi trưa, không ăn chút cơm, thật sự quá cảm ơn mọi người.

Hành động của người đàn ông làm Trần Thương cũng hơi cảm động, cười cười, đứng dậy nói cảm ơn.

Người đàn ông khoát tay áo:

- Ai nha, không nên khách khí

Sau khi ra ngoài, người đàn ông lại cầm hai túi bánh nang, một túi đặt ở phòng làm việc của bác sĩ, một túi đặt ở trạm y tá.

Đồ ăn không quý giá, nhưng lại tràn đầy tâm ý, làm Trần Thương hơi cảm động.

Chủ yếu là nỗ lực của mình được người khác tán thành, dâng hiến của mình được người đồng ý, vậy là được rồi.

Có đôi khi, không mong có ơn tất báo, chỉ hi vọng có thể nhận được một câu cảm ơn, như vậy cũng đủ rồi.

Bên trong ký túc xá học viên hoạch định bồi dưỡng, mọi người thảo luận trao đổi qua lại với nhau.

- Ai, tôi là sinh viên chưa tốt nghiệp đi theo chân giáo sư, vừa tới khoa cấp cứu ba năm, tôi đánh giá trình độ hắn còn chưa có cao bằng tôi đây

Một người đàn ông thở dài,

- Đoán chừng chính là để cho tôi viết lịch sử bệnh án

- Quốc gia cho phép hoạch định bồi dưỡng là đề cao tố chất chúng ta, nhưng bây giờ xem ra, tôi cảm thấy có một ít bác sĩ trình độ còn không bằng chúng ta nữa.

Một người đàn ông khác vừa cười vừa nói.

Đối bọn hắn mà nói, đi đến hoạch định bồi dưỡng đơn giản là vì đục nước béo cò lấy cái chứng nhận hoạch định bồi dưỡng, có thể thuận lợi được bình bầu chức danh.

Rất nhiều người tuổi cũng không nhỏ, hơn ba mươi, hơn bốn mươi tuổi cũng có rất nhiều.

- Tiểu Từ, cậu cùng với cái bác sĩ kia, tôi nghe nói chính là sinh viên chưa tốt nghiệp, cũng là nghiên cứu sinh, nói không chừng còn có thể dạy hắn một chút.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi vừa cười vừa nói.

Từ Đông Đông nghe vào trong tai, chẳng qua cười cười chứ cũng không nói gì, anh ta nhìn ra được, tri thức tích lũy của Trần Thương hơn xa mình.

- Kinh nghiệm lâm sàng của người ta phong phú hơn tôi hơn nhiều, kiến thức có thể học được rất nhiều.

Từ Đông Đông cười cười, cũng không có giảo biện cái gì, nhưng để anh ta tổn hại Trần Thương, anh ta vẫn cảm thấy không cần thiết.

Toàn bộ bốn người trong phòng, đều ở khoa cấp cứu, tuổi cũng đều ở chừng ba mươi tuổi, trình độ của Từ Đông Đông cao nhất, nhưng nhỏ tuổi nhất.

- Ha ha, tiểu Từ à, tuổi cậu còn rất trẻ, tôi cho cậu biết, bệnh viện cấp tỉnh cũng không phải tất cả mọi người đều có năng lực, rất nhiều người đều dựa vào quan hệ cửa sau tiến vào

Người đàn ông nói ngay từ lúc đầu ra vẻ thành thục.

Từ Đông Đông cảm thấy cùng họ tranh luận những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, chỉ nhẹ gật đầu, cười cười.

Đến bệnh viện nhân dân Lam Huyền hai tháng, Từ Đông Đông phát hiện bệnh viện lớn cùng bệnh viện nhỏ có một cái so sánh khác nhau rõ ràng, sau khi ở bệnh viện nhỏ thời gian dài, con người trở nên không thích

học tập, hoặc là nói không có một loại bầu không khí cạnh tranh tốt, có lẽ là an nhàn, có lẽ là...

Trên cơ bản xem chữa bệnh như công việc để làm, mà không phải là một phần sự nghiệp để làm, cạnh tranh không phải ở kỹ thuật chữa bệnh và phương diện trên mặt học thuật, mà là ở trên mạng lưới quan hệ.

Rất nhiều người nhìn họ thành thục và lõi đời, nhưng thực ra chỉ là lơ là lý do tiến bộ của mình mà thôi, theo Từ Đông Đông, chân chính đạo lí đối nhân xử thế cùng thành thục thực ra là ở chỗ bản thân làm như thế nào đề cao năng lực các phương diện của mình, năng lực làm việc, năng lực nghiệp vụ, và năng lực thích ứng hoàn cảnh.

Đương nhiên, đây cũng không phải là nói tất cả mọi người đều như vậy, Từ Đông Đông chỉ là cảm giác rất nhiều người đều có tâm lý này.

Bỗng nhiên Từ Đông Đông hồi tưởng lại khi bản thân đề tên vào bệnh viện nhân dân Lam Huyền, giáo sư nghiên cứu sinh nói một câu thấm thía:

- Tiểu Từ, sau này xuống dưới, đừng quá mức an nhàn, không nên quên học tập, cũng không cần quá mức bảo sao nghe vậy.

Hiện tại, anh ta đối với câu nói này càng lý giải thêm khắc sâu mấy phần.

Tỉnh Nhị viện thế nào, tạm thời không đánh giá, nhưng là tới ở đây một ngày, Từ Đông Đông lại nhìn thấy bác sĩ ở đây, bất luận trẻ tuổi hay lớn tuổi, trình độ cao thấp, trên cơ bản có thời gian thậm chí ngồi nghĩ ở đằng kia cũng sẽ thảo luận và suy nghĩ một vài vấn đề, bất luận là lâm sàng hay là học thuật, không làm gì thì mọi người đi xem sách.

Đây không phải giả vờ làm bộ làm tịch, đây là một thói quen

Cái sự chênh lệch này vẫn rất rõ ràng.

Trong phòng ba người đàn ông trung niên, sau khi trở về hàn huyên nói chuyện phiếm, gọi điện thoại cho người nhà, ở nơi đó lướt coi video, Từ Đông Đông mở video phẫu thuật trong điện thoại di động xem lại.

Dù sao đây là chuyên môn của anh ta, vẫn phải đề cao một chút.

Trong phòng làm việc ngoại khoa tim Đông Đại Nhất Viện.

Mạnh Hi ngồi ở trên ghế đẩu, vểnh chân lên bắt chéo, mở ra một cái cúc áo của áo blouse trắng, hai tay khoanh trước ngực.

Trong lòng suy nghĩ một ít chuyện: Sao khoảng thời gian này Trần Thương lại không đến à?

Có phải là bởi vì mình làm không tốt?

Chẳng lẽ ngày thường mình quá nghiêm khắc?

Hoặc chính mình không đủ quan tâm đối với Trần Thương?

Mạnh Hi cũng là đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa, cho tới bây giờ cô ấy chưa làm qua giảng viên, bỗng nhiên Trần Thương không đến, cho là bản thân chỗ nào đó làm không tốt

Nói thật, Mạnh Hi đối với Trần Thương vẫn rất hài lòng.

Kiên định, chăm chỉ, cố gắng, có chí cầu tiến

Mấu chốt nhất là có thiên phú

So với những người kia tự cho mình là siêu phàm gọi là bạn học "Thiên tài" còn muốn lợi hại hơn

Thế nhưng vì sao Trần Thương không đến đây?

Mạnh Hi gặp phải chuyện gì thường thích kiểm điểm bản thân, cô cảm giác có phải chính mình ở cùng Trần Thương phương thức xử lý có phải là xảy ra chút vấn đề.

Hoặc là... Trần Thương sẽ không phải là cảm thấy mình dạy không được cậu ta chứ?

Nghĩ đến mấy lần phẫu thuật kia, Mạnh Hi liền đỏ mặt một trận, lúc này chỗ nào mới chỗ nào hòa nhã, chính mình nếu như không thực sự lấy ra chút bản lĩnh, nói không chừng Trần Thương thật sự muốn đem mình xem "Bẹp" rồi

Nghĩ tới đây, một luồng chân khí bốc lên ở trong lồng ngực Mạnh Hi, nhìn thấy ba tiến sĩ chưa lập gia đình bên cạnh nguyên một đám nhiệt huyết sôi trào, kinh hồn táng đảm, nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng

Mạnh Hi cũng không thèm để ý, bởi vì trong đầu của cô đang tự hỏi làm sao làm tốt nhân vật giáo sư Mạnh.

Đầu tiên, cô cảm thấy mình nên trấn trụ Trần Thương, cho cậu ta biết sự lợi hại của mình

Nhưng mà, trước đó, chính mình có phải là nên giao lưu trao đổi với Trần Thương trước không, xem hắn muốn học tập cái gì, tiếp đó chính mình lại...

Chương 479: Giáo Sư Mạnh Tinh Thần Thấp Thỏm

Sau khi Trần Thương tan tầm, không thể ở cùng Tần Tiểu Liếm lãng mạn rồi, vội vã tới Đông Đại Nhất Viện ngoại khoa tim.

Tần liếm cho lên Wechat gửi qua một câu:

- Không cho phép dụ dỗ bác sĩ nữ

Trần Thương xấu hổ, trực giác của phụ nữ đều chuẩn như vậy à?

Lại nói, anh chỉ muốn dọa giáo sư nữ mà thôi

Trần Thương cảm giác ý nghĩ của mình rất đơn thuần, tư tưởng cực kỳ thuần túy, linh hồn cũng cực kỳ thuần khiết

Nói "Dụ dỗ" khẳng định là không thích hợp.

Bỏ ra mười phút, Trần Thương đi tới ngoại khoa tim Đông Đại Nhất Viện.

Vốn dĩ cho rằng giao sư Mạnh sẽ không vui, thế nhưng khi tới nơi rồi, Mạnh Hi chỉ thản nhiên cười nói:

- Đến rồi à

Trần Thương sững sờ, lập tức gật đầu, còn hơi không thích ứng... Chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng:

- Cái này... giáo sư Mạnh, gần đây hơi nhiều việc, hôm qua...

Mạnh Hi lắc đầu, cười nói ra:

- Không có chuyện gì.

Mạnh Hi mặc dù ở học viện Karolinska cũng đã làm trợ giảng, thế nhưng mà đối với việc đơn độc dẫn dắt một nghiên cứu sinh, vẫn cảm giác hơi áp lực, mà lại là mang một người có thiên phú còn nguyện ý cố gắng nghiên cứu sinh

Nhưng mà... Bất luận nói thế nào, khí thế lên không thể sợ, phải có cái loại tư thái làm gương sáng cho người khác kia.

Cô cảm thấy đối với đãi Trần Thương hẳn là thêm mấy phần bao dung, tốt nhất có thể thể hiện ra sự uy nghiêm của giảng viên, hơn nữa lại có thể không mất sự quan tâm.

Thật là khó...

Ai có thể không có lần thứ nhất, mò đá qua sông thì tốt, nghĩ tới đây, Mạnh Hi cũng là thở dài.

Lại nói, làm gương sáng cho người khác, thuyết giáo giảng dạy giải thích nghi ngờ.

Chính mình nên tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, nhằm vào chỗ Trần Thương không biết cô trợ giúp giải thích nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi quyết định cùng Trần Thương trao đổi thật tốt, nhìn xem Trần Thương đến tột cùng là muốn học tập cái gì:

- Tiểu Trần, ngươi đối với bản thân nghiên cứu sinh ba năm có quy hoạch gì?

Trần Thương hơi sững sờ, nghĩ tới nghĩ lui, nếu quả như thật có quy hoạch gì, chắc chắn là... Đem độ thiện cảm tăng lên tới 100, tiếp đó mỗi ngày tăng độ thiện cảm

Nếu như cụ thể một chút, có thể mỗi ngày đều sẽ kinh hoàng giáo sư Mạnh.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương không lên tiếng, trong lòng lập tức reo lên chuông cảnh báo

Chẳng lẽ Trần Thương thật sự tin là mình cái gì cũng không dạy được à?

Đúng là khinh người quá đáng

Quá coi thường người khác

Nghĩ đến điều này, máu trong cơ thể Mạnh Hi lập tức sôi trào, cảm giác quần áo mình dường như đang siết chặt hơn

Cô cảm thấy mình nên đưa hai tay ra trước mặt Trần Thương, để Trấn Thương thấy rõ được đẳng cấp thực sự của mình.

Ngay lúc thấy bóng dáng chủ nhiệm Mạnh xuất hiện, khuôn mặt Cát Hoài thay đổi, là một người độc thân ba mươi ba năm, anh cảm giác mình có chút không chịu nổi, phải biết rằng chủ nhiệm Mạnh vẫn luôn là nữ thần trong lòng Cát Hoài...

Mà khi hai tiến sĩ khác trông thấy thế, trong một giây thoáng qua họ bỗng nhiên cảm giác được tăng ca thật ra cũng rất tốt

Vào giờ phút này, bỗng nhiên bọn họ hiểu vì sao Cát Hoài luôn làm thêm giờ mỗi ngày

Tăng ca ngoài giờ thật là tốt

Thì ra tăng ca thật sự có lợi

Sau này phải tăng ca nhiều hơn, tăng ca thật tốt

Không thể để Cát Hoài được lợi một mình.

...

Thật ra, lúc này Trần Thượng đang nghiêm túc suy nghĩ, ngay từ đầu, khi anh nộp đơn thi vào lớp của Mạnh Hi, phải chăng chính là bởi vì nghề nghiệp ẩn giấu, tiếp theo là bởi vì Mạnh Hi có rất năng lực trong nghiên cứu khoa học, là một trong những tồn tại hiếm hoi ở tỉnh Đông Dương.

Nhưng mà... Bản thân mình làm nghiên cứu sinh có cái gì để thu hoạch?

Nên nói như thế nào đây?

Trần Thương nghĩ tới điều này, và nói:

- Mạnh lão sư, đối với thu hoạch của nghiên cứu sinh, tôi cảm thấy có hai điểm chính để có thể tốt nghiệp, cái thứ nhất là khả năng lâm sàng, cái thứ hai là năng lực nghiên cứu khoa học, năng lực nghiên cứu khoa học của giáo sư Mạnh là rõ như ban ngày, dù sao thì cô cũng là người đầu tiên và duy nhất cho đến hiện tại của tỉnh Đông Dương chúng ta phát hành « Liễu Diệp Đao », tôi nghĩ là tôi mới vừa vặn nhập môn nên cảm thấy đi theo cô có thể học tập rất nhiều thứ, hơn nữa, nhất là năng lực lâm sàng, tôi là người vừa mới bắt đầu, nếu đi theo cô Mạnh tôi sẽ học được rất nhiều thứ...

- Nhưng mà tôi cảm thấy, cô là người dẫn tôi vào đường này, nhưng học tập do cá nhân tôi, chỉ cần nhiều đi theo Mạnh lão sư, để ý quan sát thêm, có thể học tập thêm nhiều chuyện khác nữa

...

Mạnh Hi nghe những lời của Trần Thương, nhìn sâu vào đôi mắt chân thành Trần Thương, cô cảm thấy lời nói của Trần Thương chắc chắn là phát ra từ trái tim của anh.

Đây chắc chắn là lời nói thật

Không sai, xem ra Trần Thương còn rất có mắt nhìn

【Đinh! Độ thiện cảm + 5! 】

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lập tức sững sờ.

Trần Thương phát hiện gần đây những thời gian mình tiêu hao vào Baidu không bị lãng phí, anh phát hiện ra một ý nghĩa tối thượng, là phụ nữ thì đều thích được khen, không phân biệt tuổi tác, chỉ cần là lời khen tốt đẹp, thì tất cả đều dễ nói chuyện

Mà ngay lúc này, Cát Hoài nhìn thấy ánh mắt của hai người càng ngày càng không thích hợp, hai người đều âm thầm liếc mắt đưa tình với nhau, và càng ngày càng có xu thế phát triển hơn, trong lòng lập tức cảnh giác

Trong lúc nhất thời, cảm giác ghen tuông trào dâng trong lòng, Cát Hoài vội vàng cắt đứt câu chuyện của hai người, nhanh chóng nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, phòng phẫu thuật đã sắp xếp xong xuôi, chúng ta... Chuẩn bị phẫu thuật đi.

Mạnh Hi khẽ gật đầu:

- Ồ? Được chứ? Nhanh như vậy à?

Cát Hoài cười giễu, nhanh? Nhanh chỗ nào? Chắc là tại vì cũng Trần Thương nói chuyện phiếm vui vẻ đến mức quên cả thời gian

Cát Hoài vội vàng gật đầu:

- Vâng, tốt, phòng giải phẫu vừa mới gửi tin nhắn cho tôi.

Mạnh Hi lập tức đứng dậy, nhìn Trần Thương rồi nói:

- Đi thôi, tiểu Trần, vừa hay hôm nay có một ca phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt.

Cát Hoài ôm bệnh án đang định đứng dậy, Mạnh Hi bỗng nhiên cười nói:

- Cái kia, bác sĩ Cát, hôm nay anh tan ca nghĩ ngơi sớm một chút đi, khoảng thời gian này cũng thật cực khổ cho anh rồi, họ nay để tiểu Trần làm phẫu thuật cũng tôi là được rồi

Cát Hoài nghe xong, lập tức sửng sốt một chút

Chủ nhiệm Mạnh là đang quan tâm mình hả?

Cô ấy biết mình đã cực khổ như thế nào không?

Nghĩ đến đây, Cát Hoài vội vàng cảm động nhìn Mạnh Hi, ánh mắt dịu dàng, giọng nói thân mật:

- Chủ nhiệm Mạnh, không có việc gì không có việc gì, tôi không mệt

Mạnh Hi nghe xong, lập tức nhíu mày

Tiểu tử này tại sao hôm nay lại không hiểu ý của mình?

Dù sao... Hôm nay là muốn để Trần Thương dạy mình phẫu thuật, không phải là mình dạy Trần Thương, chính vì vậy Mạnh Hi không muốn để cho người không có phận sự nhìn thấy.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi lập tức thở dài:

- Ồ! Vậy thì cậu mang mấy hồ sơ bệnh án hôm nay xuất viện chỉnh lại một chút đi, đúng, còn có cả ngày mai nữa là 2 ngày xuất viện, kiểm tra đối chiếu chi phí và thuốc men, những thứ phẫu thuật không sử dùng đến, sau khi tôi phẫu thuật xong sẽ xuống ký tên cho cậu

Sau đó, Mạnh Hi quay qua nhìn Trần Thương, mỉm cười rồi nói:

- Đi thôi, tiểu Trần

Trần Thương không hiểu vì sao lại không mang theo Cát Hoài, nhưng mà... Nhìn Mạnh lão sư tâm trạng lại đang rất tốt, chỉ có thể cho Cát Hoài một ánh mắt quan tâm, sau đó vội vàng đi theo.

Mà Cát Hoài đã rất tức giận khi trông thấy ánh mắt quan tâm của Trần Thương

Nhưng nhìn bước chân hôm nay của Mạnh Hi... Có vẻ nhẹ nhàng hơn mọi ngày rất nhiều, tâm trạng lại tốt hơn một chút.

Cát Hoài nhịn không được thở dài

Chương 480: Mạnh Lão Sư, Tại Sao Cô Lại Ngốc Như Vậy

Bên trong phòng phẫu giải phẫu, Mạnh Hi đưa mắt nhìn Trần Thương, hơi xấu hổ.

Dù sao vừa định chuẩn bị hôm nay bộc lộ tài năng, kết quả hôm nay là phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt.

Có một điều chắc chắn rằng hôm nay sẽ không có cái gọi là bộc lộ tài năng tồn tại

Dù sao tay nghề phẫu thuật của Trần Thương tốt hơn mình rất nhiều.

Ai bộc lộ còn chưa chắc chắn đâu

Cô có thể nói ra điều này thì việc xấu hổ không thể tránh khỏi, dù sao làm gì có giáo viên nào xin lời khuyên từ học sinh, nói ra càng thêm mất mặt

Nhưng mà, Mạnh Hi cảm thấy, bạn thân mình cũng không xấu hổ khi hỏi hay trao đổi kiến thức với nhau.

Không thể mất đi một trái tim ham học hỏi kiến thức và học tập

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi hít sâu một hơi, làm dịu đi tâm trạng đang phức tạp của mình, nhìn Trần Thương rồi nói:

- Tiểu Trần, thật ra cách phẫu thuật viêm màng ngoài tim co thắt của cô rất bình thường, lần trước nhìn thấy em phẫu thuật, cảm thấy mình dường như đã giác ngộ ra, em có thể dạy cho cô được không?

Sau khi câu này được nói ra, không chỉ Trần Thương ngẩn người

Mà ngay cả bác sĩ gây mê ở bên cạnh chân tay cũng luống cuống.

Đây có phải là chủ nhiệm Mạnh thường ngày luôn cao ngạo không?

Lại có thể chủ động nói mình không làm được, hơn nữa nhờ học sinh dạy cho cô ấy...

Nếu nói ra chuyện này, có phải mọi người sẽ không tin không?

Chẳng lẽ... Mình không cạn thận tự gây mê cho mình luôn rồi?

Bác sĩ gây mê nhìn thoáng qua kim tiêm trong tay, hơi do dự...

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời của Mạnh Hi, cũng hơi sửng sốt một chút, sau đó vội vàng nói:

- Cái này, Mạnh lão sư có đừng quá khách khí, cái gì mà dạy với không dạy, thật ra, nhân viên y tế chúng ta khi làm việc nên trao đổi với nhau, hai

bên hợp tác, cũng nhau cải thiện

- Có Mạnh lão sư là đang nói với em, ở mọi điểm nếu muốn tìm hiểu thì sẽ không ngại học hỏi dù là người kém hơn, thật sự là học sinh được lợi rất nhiều từ câu nói này của cô

Mạnh Hi nghe xong, có mắt trợn tròn

Nhìn Trần Thương, chợt phát hiện tiểu tử này thật sự rất được, biết nói chuyện, biết làm việc

【Đinh! Cải thiện hạn chế của Mạnh Hi trong việc phẫu thuật màng ngoài tim co thắt, tăng cấp bậc lên thạc sĩ, nhiệm vụ hoàn thành ban thưởng: 1. Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 20; 2. Có thể thu hoạch được bất luận một loại nào kỹ năng nào của Mạnh Hi! 】

Trần Thương nhận được nhắc nhở của hệ thống, hai mắt lập tức sáng lên.

Không tệ không tệ.

Cuộc phẫu thuật rất nhanh bắt đầu, Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Mạnh lão sư, cô mau phẫu thuật đi, em tin tưởng cô sẽ làm được.

Mạnh Hi gật đầu, nhận lấy dao giải phẫu, bắt đầu ca phẫu thuật của mình.

Kĩ năng cơ bản của Mạnh Hi cực kì vững chắc, tuy nhiên có một số chỗ, bởi vì không đủ kinh nghiệm nên rất khó nắm chắc.

Cũng vì đã trải qua mấy nghìn cuộc huấn luyện phẫu thuật từ không gian nên Trần Thương mới tích lũy được một số kinh nghiệm.

- Mạnh lão sư, ở đây...

- Mạnh lão sư, cô nhìn chỗ này đi...

- Mạnh lão sư, cô... Ai da...

...

- Mạnh lão sư, sao cô lại ngốc như vậy...

Trần Thương nhìn cả người Mạnh Hi đang chảy mồ hôi ròng ròng, bà cô này, tại sao ngực to mà lại không thấy não ở đâu?

Nói đến cả mấy chục lần

Ngược lại là Mạnh Hi lại cực kỳ khiêm tốn, thế nhưng... Bác sĩ gây mê ở đằng ở sau lưng cả người chảy mồ hôi lạnh

Đối với những người khác nhau, thì cũng có những yêu cầu khác nhau

Yêu cầu của Trần Thương đối với giáo sư Mạnh, người muốn trở thành một người tài giỏi, một bậc thầy, đương nhiên yêu cầu phải cao hơn một chút

Thế nhưng mà...

Ngay ở khi này, Trần Thương cực kỳ nhớ nhung bạn học Tần tiểu liếm, học các kiến thức đều rất nhanh, chuyện nhỏ như việc cắt bỏ ruột thừa chỉ cần học mấy lần là có thể thành thạo.

Nhưng Mạnh lão sư bây giờ...

Ai

Trần Thương nhịn không được thở dài.

Khi những thấy Mạnh lão sư cầm khu vực cuối cùng dính liền vào nhau, cẩn thận gỡ ra.

Trần Thương nhịn không được nói một câu:

- Mạnh lão sư, tôi mới vừa nói mấy lần trước, cái cô cần chú ý ở khu vực này là dây thần kinh cột sống, cô có biết chú ý dây thần kinh cột sống không? Ở chỗ này rất dễ bị tổn thương! Ai, não của cô có để ở đây không vậy...

Trần Thương phát hiện, cái được gọi là kiên nhẫn, sau khi đã nói đi nói lại cả mười lần, nếu như vẫn như cũ không chịu nhớ kĩ, sự kiên nhân này sẽ biến mất không để lại một chút dấu vết, thay vào đó là sự cáu kỉnh bực mình

Chính xác

Những người cha người mẹ đã từng dạy con mình tập viết sẽ hiểu được một cách sâu sắc điều này.

Nhưng những lúc ngày thường nhìn Mạnh lão sư là một người rất tài giỏi, làm sao hôm nay lại... Không nhớ được chút gì?

Để lưu giữ một chút kiến thức này vào dung lượng của bộ não cũng không được ư?

Khi nghe thấy những lời trách móc của Trần Thương, Mạnh Hi cũng không cảm thấy tức giận chút nào, chỉ là mặt có hơi đỏ lên, đáng thương nói:

- Thật sự rất xin lỗi

Trần Thương thở dài, không nói gì, lắc đầu.

Mà bác sĩ gây mê đứng bên cạnh thì nuốt một ngụm nước miếng, mồ hôi đã ướt đẫm chiếc áo xanh của anh ta...

Rốt cuộc là Trần Thương đã cho chủ nhiệm Mạnh uống loại thuốc gì?

Tại sao hôm nay chủ nhiệm Mạnh lại hơi không bình thường như vậy

Cô ấy có nên nói một câu “Xin lỗi” không?

Nghĩ đến đây, bác sĩ gây mê trẻ tuổi bỗng nhiên cảm giác tam quan của mình hơi đổ vỡ, đây chính là chủ nhiệm Mạnh, nữ thần Mạnh Hi cũng sẽ có khi trông như thế này sao?

Nữ thần khí thế oai phong lẫm liệt, tràn đầy tự tin này còn đâu?

...

...

Cuộc phẫu thuật tiếp tục tiến hành, sau khi kết thúc khoảng hơn một tiếng, Trần Thương cảm thấy cổ họng của bản thân có chút không thoải mái

Lần đầu tiên anh phát hiện hướng dẫn một ca phẫu thuật còn khó khăn hơn so với làm hai ca phẫu thuật

Sau khi Mạnh Hi hoàn thành việc khẩu vết thương, quay lại nhìn Trần Thương với đầy lo lắng bất an, trong ánh mắt tràn đầy sự xấu hổ.

Lúc này Trần Thương chỉ đành thở dài:

- Thật ra, biểu hiện của cô rất tốt, là do tôi quá lo lắng, Mạnh lão sư, sau khi cô trở về hãy đem những lời nói của tôi suy nghĩ thật kỹ.

Mạnh Hi gật đầu:

- Ừm, cám ơn cậu, tiểu Trần

Mạnh Hi cảm thấy, có phải cô nên gọi Trần Thuong một câu thầy Trần không?

Nghĩ tới chuyện này, Mạnh Hi vội vàng lắc đầu, có còn không ngại bản thân mình không đủ mất mặt à? Bị chính học viên của mình nói như vậy

Ai...

Ra khỏi phòng phẫu thuật, hai người cùng nhau rửa tay.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nói:

- Mạnh lão sư, cô nên phá vỡ những tư duy vốn có của mình trong quá trình phẫu thuật, quá trình này có thể sẽ tương đối khó, nhưng mà chỉ có cách này, mới có thể nâng cao thực lực bản thân

Thực ra, Mạnh Hi cũng không phải người cực kỳ ngốc, nhưng mà làm phẫu thuật cũng giống như nấu ăn, chỉ cần phá vỡ những thứ bản thân mình đã quen thuộc, khiến bạn thân mình thoải mái, sau đó sẽ phát hiện ra khuyết điểm của chính mình, rồi nó lực khắc phục và ngày càng phát triển bản thân hơn.

Trần Thương chỉ ra những điều này, Mạnh Hi sao có thể không phát hiện ra được.

Nhưng mà, cho dù Trần Thương đã chỉ ra hoàn toàn, Mạnh Hi có thể sẽ theo bản năng mà thay đổi, quá trình này, chắc chắn là sẽ tương đối khó khăn

Tiến bộ, vốn chính là quá trình không ngừng phủ định chính khẳng định sẵn có.

Chương 481: Người Học Dốt, Không Xứng Đáng Đạt Được Tỉ Lệ Này

Mạnh Hi không giống với chủ nhiệm Đào Mật, chủ nhiệm Đào Mật kinh có nghiệm phẫu thuật cực kỳ phong phú, khi Trần Thương hướng dẫn, ông ta có thể gia tăng cùng mở rộng tầm nhìn của mình, chính vì vậy chủ nhiệm Đào tiến bộ ổn định và nhanh chóng hơn so với chủ nhiệm Mạnh.

Sau khi nghe Trần Thương an ủi mình, Mạnh Hi cười cười, nói:

- Ừm, tôi biết rồi, cám ơn cậu, tiểu Trần

Có thể thoải mái tiếp thu những thiếu sót của chính mình, cũng khiêm tốn sửa chữa sai lầm, đây chính là một loại năng lực.

Trần Thương mỉm cười, đúng lúc quay người lại, vừa hay nhìn thấy cổ áo màu xanh của Mạnh Hi hình như hơi lỏng, kết quả là, những thứ không nên nhìn Trần Thương đều nhìn thấy hết, một chút cũng không sót, mắt vừa hay lại chạm mắt với Mạnh Hi, vội vàng lúng túng xoay đầu lại.

Mạnh Hi thấy thế, lập tức cười khúc khích.

Trần Thương ho một tiếng, phối hợp cười với Mạnh Hi.

Mạnh Hi bỗng nhiên hỏi với sự thích thú:

- Tiểu Trần, cậu có bạn gái chưa?

Trần Thương lập tức sững người, cô đang khinh thường ai vậy? Tôi tuy nhìn vậy, nhưng mà... Bạn gái thì vẫn có, có điều, lúc nãy cũng không phải tôi cố ý muốn nhìn.

- Tất nhiên là có rồi

Mạnh Hi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Trần Thương, bỗng nhiên muốn cười, cô không có ý gì khác, có chỉ là nhìn biểu cảm hơi ngây ngô lộ ra trên mặt Trần Thương, nó thật sự hơi buồn cười.

Mạnh Hi mới mười hai tuổi đã đi qua Mỹ, sau đó sang Thụy Điển, nơi cô học đại học, tiếp thu nền văn hoá cùng giáo dục phương Tây, so với truyền thống văn hóa Trung Quốc mà nói, thì tư tưởng phương tây có phần cởi mở hơn một chút, đương nhiên… Nó chỉ tồn tại trong tư tưởng, và dừng lại ở mức cơ thể

Dù sao mẹ của Mạnh Hi cũng một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống.

Mạnh Hi bỗng nhiên mỉm cười:

- Ồ! Có phải là cô gái tôi vừa nói chuyện không?

Trần Thương sững sờ, rõ ràng như vậy sao?

Trần Thương tò mò hỏi:

- Mạnh lão sư, sao cô đoán được?

Mạnh Hi cười khúc khích, đi lên phía trước, nhưng... Ánh mắt liếc nhìn xuống bên dưới Trần Thương...

Trần Thương cúi đầu, cả khuôn mặt lập tức đỏ lên...

Ban đầu cứ nghĩ mình là bác sĩ phẫu thuật chỉnh ngực có tài một phương, nhìn thấy được vô số điều rực rỡ, nhưng đến cuối cùng cũng khó thoát số mệnh

Nhớ đến nụ cười của Mạnh Hi một lần nữa, Trần Thương cảm giác vô cùng lúng túng xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương phát hiện ra rằng Mạnh Hi... Thật sự không giống như bề ngoài cô biểu hiện ra

Dưới vẻ bề ngoài trưởng thành, ẩn sau trong đó là một trái tim... (để dành cho các bạn điền)

Thở dài một tiếng, Trần Thương đi đến phòng thay đồ thay quần áo, phát hiện ra Mạnh Hi đã đứng trước cửa phòng phẫu thuật đợi mình.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng.

Mạnh Hi cũng cười theo.

Sau vài giây... Hai người nhìn nhau, không nhịn được cùng nhau bật cười.

Cảm giác này, giống như hai người bạn với nhau

Cũng may bây giờ là tám giờ, không có ai ở đây.

Nếu không chắc chắn sẽ bị mắng là bị tâm thần

Không thể không nói, cũng vì ca phẫu thuật hôm nay, làm cho mối quan hệ giữa Trần Thương và Mạnh Hi, trở thành mối quan hệ vừa là thầy vừa là bạn, khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại không ít.

Vốn dĩ hai người tuổi tác cách biệt cũng không nhiều, nếu họ thật sự giao tiếp giống như những học sinh và giáo viên kiểu truyền thống, vậy thì sẽ không có một chút khả năng nào để hai người giống như hai người bạn như bây giờ.

Hai người đi cùng nhau như bạn bè, cười cười nói nói, chuyện vừa xảy ra chỉ giống như trò đùa giữa bạn bè với nhau, ngược lại cũng không quan trọng lắm.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Cát Hoài và hao người khác vẫn còn đang tăng ca

Bây giờ chắc cũng đã hơn tám giờ?

Trần Thương tò mò, hôm nay là ngày thế giới tăng ca ư?

Cát Hoài nhìn thấy Mạnh Hi đi đến, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, hồ sơ bệnh án đã sắp xếp xong, bây giờ cô có kí tên luôn không?

Hiện tại tâm trạng của Mạnh Hi rất tốt, mỉm cười khi thấy Cát Hoài:

- Anh vất vả rồi, bác sĩ Cát, để ngày mai đi, bay giờ không còn sớm, tôi về trước.

Lập tức Cát Hoài cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Hôm nay Mạnh Hi mặc một bộ quần áo thể thao, cực kỳ có cảm giác trẻ trung năng động.

Mạnh Hi đi trước, Trần Thương ở lại thêm mấy phút.

Vô tình nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Cát Hoài.

Trần Thương nhịn không được thở dài:

- Cát lão sư, thầy thích Mạnh lão sư đúng không?

Chỉ nói một câu, hai bác sĩ khác đang ở trong phòng làm việc cũng lập tức vểnh tai hóng chuyện, Cát Hoài bị Trần Thương nói ra tâm tư trong lòng, lập tức nhịn không được mà đỏ mặt.

- Đừng có nói bậy! Làm gì có chuyện đó

Cát Hoài vội vàng phủ nhận.

Trần Thương không thể không nói ra:

- Cát lão sư, như vậy là không đúng

Cát Hoài nghe xong, lập tức tò mò nhìn Trần Thương, chẳng lẽ... Lúc phẫu thật Chủ nhiệm Mạnh cùng tiểu Trần đã bí mật nói với nhau cái gì rồi?

Nghĩ tới đây, Cát Hoài vội vàng hỏi:

- Ồ? Tiểu Trần, cậu có lời khuyên cho tôi à?

Trần Thương lập tức búng tay tách một cái, cười nói:

- Lời khuyên thì không dám, nhưng mà... ngược lại tôi có một đề nghị nhỏ

Hai mắt Cát Hoài lập tức sáng lên:

- Đề nghị gì?

Khi Cát Hoài vừa nói xong, cảm giác được bên cạnh mình có thêm hai tên nhiều chuyện, lập tức thẹn quá hoá giận:

- Các cậu đang làm gì ở đây?

Bác sĩ 1 nói:

- Câu nói mình không thích chủ nhiệm Mạnh, chúng tôi làm sao có thể không nghe

Bác sĩ 2 khen:

- Đúng vậy! Cạnh tranh công bằng, ví dụ như đây là môn xác suất thống kê, nếu như u1= chủ nhiệm Mạnh thích cậu, u2= chủ nhiệm Mạnh không thích cậu, trong tình huống này, hãy thành lập phân tích thống kê, dựa theo Chi bình phương (chi-square test), câu cần tính giá trị p

Sau khi Cát Hoài nghe xong, lập tức cảm thấy không hài lòng:

- Cái này cậu sai rồi, không thể đặt giả thiết như vậy, Chi bình phương (chi-square test) không thích hợp cho loại này! Ba người chúng ta cạnh tranh, nếu trong trường hợp này, trước tiên cũng ta sẽ tiến hành phân tích nhóm, dùng giá trị F, và gia trị P không có liên quan gì với nhau

Bác sĩ 1 lập tức gia nhập cuộc chiến:

- Không đúng, giá trị F cũng không đúng, chúng ta cần cân nhắc đến lỗi loại 1 và lỗi loại 2, nếu như ở chỗ này chúng ta dùng meta phân tích, tôi cảm thấy càng thêm... Cậu nhìn, chúng ta cần sớm thành lập một bằng biểu đồ, sau đó...

Trần Thương trơ mắt nhìn một cuộc tranh đấu tìm người yêu biến thành một cuộc đọ sức môn thống kê, thấy đầu mình có hơi choáng váng...

Chẳng lẽ... Thế giới của người học giỏi đều muôn màu muôn vẻ như vậy à?

Tìm bạn gái cũng cần tiến hành một lần phân tích toàn diện hả?

Đột nhiên Trần Thương cảm thấy mình kỳ may mắn, trước khi Tần tiểu liếm lên tiến sĩ mình đã thử được người về tay, nếu không... Sau này hạ thủ sẽ rât khó khăn, nếu như mình bị hỏi p bằng bao nhiêu thì làm sao bây giờ?

Tôi không xứng gia nhập cuộc chiến cao cấp như thế này sao?

Mà thôi, mà thôi

Nhìn ba vị bác sĩ tranh luận, Trần Thương đột nhiên cảm giác được mình thật sự hâm mộ.

Người có học thức tìm người yêu, quả nhiên là dựa theo số liệu đã phân tích...

Trần Thương nhìn cái tư thế trước mắt mình, dường như ba người đã thảo luận đđe tính cách, sở thích, chiều cao và các loại dữ liệu khác, bảng biểu đồ đã hoàn thành...

Ai

Đúng, đề nghị của tôi thì sao?

Tại sao không có người nào nghe đề nghị của tôi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói ra:

- Cát lão sư, tôi có một đề nghị...

Cát Hoài không kiên nhẫn:

- Đi chỗ khác chơi! Đừng làm phiền tôi tính toán

Bác sĩ 2 gật đầu

Bác sĩ 3 khen ngợi

Họ phát hiện, không có cái gì khoa học hơn khi tiến hành so sánh dữ liệu khoa học

Không sai, tình yêu cũng là có tỉ lệ.

Một học sinh dốt, không xứng đáng đạt được tỷ lệ này

Chương 482: Không Đơn Giản Như Vậy

Khoảng chín giờ sáng, có hai mẹ con đi vào phòng cấp cứu

Người con gái hơn bốn mươi tuổi, thân hình nhỏ gầy, lúc này đang đỡ lấy bà lão, trong miệng còn một mực ghét bỏ, thao thao bất tuyệt mà nói bà lão:

- Không cho mẹ ăn mẹ còn nhất định phải ăn, hiện tại tốt quá rồi? Thượng thổ hạ tả! Tuổi cũng đã lớn như thế rồi, mẹ nói một chút xem mẹ thế nào?

Người phụ nữ mồm miệng rất nhanh cũng cực kì sắc bén, một mực hướng bà lão mà lải nhải không dứt.

- Đồ ăn nguội không thể ăn, ăn hỏng cái bụng còn phải đến bệnh viện! Mẹ lại nói mẹ không phải gây phiền toái cho con đi, con đang đi làm còn phải chạy về đưa mẹ đi bệnh viện! Mẹ thật không thể cho con bớt lo một chút à?

Bà lão khúm núm, không lên tiếng, nửa ngày mới nói một câu:

- Mẹ đây cũng là nghĩ... Không thể lãng phí, bánh đúc lạc rất ngon, lại không có hỏng

Mẹ già đã tám mươi tuổi, mặt mũi nhăn nheo, tóc trắng xoá, mặc dù hơi gầy, nhưng khung xương so vói người con gái còn muốn lớn, người con đỡ lấy bà cụ lại có vẻ hơi phí sức

Sau khi tiến vào phòng cấp cứu, người phụ nữ thở hồng hộc, thế nhưng vẫn y nguyên thận trọng đỡ lấy bà lão, sợ bà đụng phải gì đó.

Trần Thương và Từ Đông Đông vừa vặn từ phòng kiểm tra đi ra, nhìn thấy hai người, vội vàng gọi:

- Tiểu Lâm, đẩy một cái giường đi ra đây.

Tiểu Lâm thấy thế, vội vàng gật đầu, động tác rất lưu loát, không bao lâu đã chạy ra.

Trần Thương và Từ Đông Đông hỗ trợ, đưa bà lão nằm trên giường. Lúc này, người phụ nữ nhỏ gầy rốt cuộc thở phào, chỉ không kịp nghỉ ngơi lại gấp gáp đi lấy số cấp cứu.

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Bà thấy thế nào rồi?

Bà lão nhắm mắt lại, cũng không lên tiếng, nằm ở trên giường, dường như toàn thân đều vô cùng mệt mỏi.

Người phụ nữ nói:

- Đoán chừng là cũng phải mệt lả rồi. Sáng sớm hôm nay, sau khi tôi đến cơ quan, cha tôi gọi điện thoại cho tôi, nói mẹ của tôi buổi sáng bị tiêu chảy, hơn nữa thượng thổ hạ tả mấy lần.

- Tôi hỏi mới biết buổi tối ngày hôm qua bà ăn bánh đúc lạc! Khẳng định là ăn hỏng luôn cái bụng rồi.

Sau khi nghe xong, Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Ừm! Trước kia có bệnh gì không?

Người phụ nữ nghĩ nghĩ:

- Có bệnh tiểu đường với cao huyết áp, nhưng thuốc hạ huyết áp cũng uống rồi, bệnh tiểu đường thì đã lấy insulin. Cao huyết áp dùng Nifedipin, một ngày uống một viên, insulin là dùng... Buổi sáng, 8 viên...

Người phụ nữ nói cực kỳ kỹ càng, điều này làm cho Trần Thương hơi ngạc nhiên:

- Cô học y?

Người phụ nữ lắc đầu, thở dài:

- Không phải, mẹ của tôi bệnh đã nhiều năm như vậy, đều là do tôi chăm sóc, bà không uống thuốc, luôn ngại thuốc đắt, tôi mỗi ngày định thời gian cho bà uống thuốc.

Nói đến đây, Trần Thương nhịn không được nhìn người phụ nữ nhiều thêm vài lần, dù sao... Phận làm con cái, người có thể làm được những việc như trên cũng không nhiều.

Vừa rồi không ngừng nói liên miên lải nhải hẳn là giống như mẹ đối với con khi còn nhỏ.

Người phụ nữ nói rất rõ ràng, nhưng dù là vậy Trần Thương cũng không hoàn toàn tin. Theo thói quen cầm lấy ống nghe, đặt trên bụng bà lão lắng nghe. Âm thanh của ruột chính xác là tăng cường một chút.

Lúc này, bà lão mở mắt ra.

Trần Thương hỏi:

- Bà à, chỗ nào của bà không thoải mái, nói cho cháu.

Bà lão phát ra giọng nói rất trầm thấp, hình như mệt mỏi bất lực:

- Tôi cảm thấy cái bụng không thoải mái, còn có, toàn thân không sức lực, trên người chỗ nào chỗ nào cũng đau, nha... Còn có, tim đập mạnh và loạn nhịp.

Trần Thương nghe đến đó, lập tức chần chờ một chút.

Nhịp tim hỗn loạn?

Kali (Ka) thấp có thể gây nên một loạt biểu hiện, ví dụ như toàn thân không sức lực, nhịp tim thất thường, hoặc là một chút bệnh về hệ thần kinh, giống như cơ bất lực.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với y tá:

- Tiểu Lâm, cho kiểm tra máu, còn có, máu thường quy, chất điện giải cũng kiểm tra một chút đi.

Sau khi bà lão bổ sung chất điện giải chắc chắn cần phải chú ý.

Bà so với những người trẻ tuổi mẫn cảm hơn rất nhiều.

Đang lúc nói chuyện, bà lão bị đẩy vào phòng quan sát.

Theo lý thuyết, dạng triệu chứng này cực kỳ phổ biến, bà lão ăn phải đồ ăn hỏng, có thể sẽ gây nên hỗn loạn chất điện giải, loại bệnh trạng này ngược lại cũng rất bình thường.

Từ Đông Đông đứng vừa nhìn Trần Thương kiểm tra, hỏi Trần Thương:

- Trần lão sư, đây sẽ không là hỗn loạn chất điện giải, đưa tới Natri (Na), Kali (Ka) thấp, truyền dịch hẳn là sẽ tốt

Trần Thương nhìn Từ Đông Đông, nhịn không được lắc đầu:

- Bù dịch cũng không thể tùy tiện bù, đặc biệt là người cao tuổi, không có báo cáo kết quả chất điện giải, dù là bù Natri (na) hay bù Kali (Ka) cũng đều có thể phạm tội

Giống Từ Đông Đông, mấy thực tập sinh trẻ tuổi trông thấy người bệnh cũng bu lại.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, trong lòng mỗi người đều có tâm tư riêng.

Trần Thương tiến vào phòng quan sát, một người đàn ông cười nhìn Từ Đông Đông:

- Ra vẻ huyền bí, làm gì có phức tạp như vậy, khi tôi ở bệnh viện, loại người bệnh này đã thấy nhiều! Uống chút nước đường nước muối là được rồi

Mặc dù Từ Đông Đông cảm thấy người đàn ông nói không có đạo lý, nhưng cũng không giảo biện, đứng dậy tiến vào phòng quan sát.

Người đàn ông nhịn không được cười cười, nhìn Từ Đông Đông và Trần Thương, lắc đầu:

- Ai... Người trẻ tuổi, cho là quá thần bí, làm gì có chuyện thần bí như vậy nha

Kiểm tra đường máu rất nhanh, không bao lâu đã có kết quả, đường máu là:

- 16.4

Sau khi Trần Thương trông thấy kết quả đường máu, lập tức nhíu mày

Dựa theo người bệnh và người nhà nói, người bệnh hẳn là đã ăn cơm được một giờ, nhưng đường máu như thế này hơi cao.

Trần Thương nhìn người phụ nữ, nói:

- Bà lão khống chế đường máu không tốt lắm, 16.4 Moore.

Người phụ nữ nghe xong, lập tức đỏ mặt:

- Bác sĩ, ngại quá, dụng cụ đo đường máu trong nhà của tôi không cho phép, cũng có đoạn thời gian không đo, thế nhưng mỗi ngày đều tiêm insulin.

Lúc này, bỗng nhiên bà lão hô hấp khó khăn, há mồm ha ha ha ha muốn hút khí.

Lần này đưa tới sự chú ý của Trần Thương.

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Trước kia bà lão có bệnh tim, bệnh phổi hoặc là bệnh thận hay không?

Người phụ nữ thấy tình huống của bà lão, cũng lập tức giật mình, hơi bối rối, vội vàng lắc đầu:

- Không, tuyệt đối không có

Trần Thương thấy thế, vội vàng tiếp cho dưỡng khí người bệnh.

Tiếp đó Trần Thương cầm lấy ống nghe, đặt ống nghe lắng nghe khu vực phổi và trái tim.

Anh ta nghe thấy âm thanh hô hấp cực kỳ yếu ớt, hơn nữa, trái tim nhảy cực kỳ chậm chạp

Lần này, Trần Thương lại băn khoăn không hiểu.

- Máy theo dõi điện tim

Lúc này, bà lão vẫn hô hấp rất khó khăn, Có vẻ hít vào oxi không được, y nguyên như trước há mồm hít khí.

Trần Thương bắt đầu khẩn trương

Tiểu Lâm thuần thục giám sát điện tim, Trần Thương lại nói với Từ Đông Đông:

- Bảo người nhà đi ra bên ngoài chờ đi.

Từ Đông Đông thấy thế, gọi người phụ nữa ra phòng quan sát.

Trần Thương rất nhanh đã nhìn thấy trị số bên trên máy theo dõi

Huyết áp càng ngày càng thấp

70/40 mmHg

Nhịp tim cũng càng ngày càng chậm

43 lần/phút

Hô hấp dồn dập

Thở hổn hà hổn hển, làm cho cả bầu không khí nghiêm túc lên.

Trần Thương thấy thế, vội vàng nói:

- Điện tâm đồ

Sau đó anh vội vàng cởi quần áo của bà lão ra

Hiện tại Trần Thương đã ý thức được, sự việc cũng không đơn giản như mình thấy

Chương 483: Tâm Phục Khẩu Phục

Nương theo khí chuyển tới từ máy điện tâm đồ, Trần Thương vội vàng bắt đầu tiếp nhận từng đạo trình

Trên người không còn chút sức lực nào

Đường tiêu hóa phản ứng dị thường

Hô hấp khó khăn, hơn nữa nghi ngờ là cơ hô hấp có vấn đề

Tim đập mạnh và loạn nhịp

Bệnh tiểu đường

Đủ loại nhân tố kết hợp với nhau, khiến Trần Thương nghĩ đến một loại bệnh đáng sợ, thậm chí còn là bệnh có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng

Mà lại là lúc nào cũng có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng

Thế nhưng còn chưa kịp làm điện tâm đồ.

Tiểu Lâm liền hô:

- Bác sĩ Trần, nhịp tim chỉ có 20 lần/phút

Mặt Trần Thương lập tức căng thẳng:

- Atropin

Y tá Nhạc Nhạc vội vàng bắt đầu tiêm vào

Thế nhưng sau khi tiêm dopamine vào, vẫn không thấy chuyển biến gì

Tình hình của người bệnh cũng không có bất luận chuyển biến tốt đẹp nào.

Mà lúc này đây, máy điện tâm đồ khí chậm chạp cho kết quả điện tâm đồ.

Trần Thương nhanh chóng kéo điện tâm đồ xuống, cầm lên nhìn kỹ, lập tức biến sắc.

Quả nhiên là thế

Điện tâm đồ hình sóng, kết hợp với tất cả biểu hiện của người bệnh, mọi thứ có thể giải thích rõ

Trần Thương không khỏi cảm thấy hơi may mắn, vẫn may là chưa gấp gáp truyền dịch.

Nếu không bà cụ thật sự sẽ không xong rồi.

Đến lúc đó sẽ hết cách xoay chuyển.

Nhìn điện tâm đồ, Trần Thương cảm giác tay của mình đều đang run.

Tiểu Lâm tiếp tục nói:

- Bác sĩ Trần, nhịp tim còn đang giảm xuống

Lúc này sắc mặt bà lão khó chịu, vốn là có bệnh tiểu đường thâm niên và hơi gầy, lại thêm là một người già tám mươi tuổi, vì lẽ đó bản thân gương mặt chính là da bọc xương

Mà lúc này, khuôn mặt biểu lộ rất dữ tợn, há mồm gấp rút hô hấp, còn có trong miệng a a a nói linh tinh, lập tức khiến những người đang học quy bồi sang đây xem "Náo nhiệt" cũng nhịn không được lui về sau một bước

Quá kinh khủng

Lúc này

Từa hồ Atropin căn bản cũng không có ích lợi gì, nhịp tim vẫn như cũ chỉ có 20 lần.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, lập tức thay đổi phương pháp:

- Adrenalin

Trong hộp cấp cứu, có đầy đủ vật tư cấp cứu, một hàng thuốc cấp cứu thuốc vô cùng đầy đủ, Nhạc Nhạc vội vàng bắt đầu tìm kiếm... Chuẩn bị.

Lúc này, Trần Thương nói với Tiểu Lâm đang đứng ở bên cạnh:

- Chuẩn bị 10ml Canxi clorua! Tiêm tĩnh mạch

- Còn có, 10 ml Insulin, cũng tiêm tĩnh mạch

Lời này vừa nói ra, một đám quy bồi sinh ở sau lưng lập tức trợn tròn mắt

Lúc này, lại muốn dùng thuốc canxi

Họ một mặt mờ mịt, căn bản không biết vì sao sau khi Trần Thương làm xong điện tâm đồ lại bỗng nhiên liền bắt đầu tiêm canxi vào tĩnh mạch.

Người bệnh... Thiếu canxi hả?

Một đám người hơi ngây ngốc

Mà nói thật, Từ Đông Đông cũng hơi mê mẩn, nhưng vẫn như cũ đứng ở phía sau, cầm bản bút ký ghi chép từng câu mà Trần Thương nói xuống.

Bởi vì Canxi Clorua cùng Insulin không có trong hộp thuốc cấp cứu, vì lẽ đó hiện tại cần tới trạm y tá lấy.

Sau khi tới, Trần Thương vội vàng nhìn Tiểu Lâm, dặn dò từng câu từng chữ một:

- Ghi nhớ! Lát nữa tiêm 10 ml Canxi Clorua, trong vòng năm phút phải tiêm cho xong

- Insulin cũng tiêm tĩnh mạch

Sau khi giao phó xong, Trần Thương nhìn về phía máy theo dõi, lúc này nhịp tim đã đến 45 lần mỗi phút

Xem ra hẳn là do tác động của Adrenalin! Nhưng lúc này còn không phải lúc để vui vẻ.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến người bệnh mắc bệnh còn chưa có khẳng định rõ.

Đây có thể nguy cấp đến tính mạng, trong nháy mắt sẽ có thể khiến tim ngừng đập

Lúc này, Lý Bảo Sơn vừa vặn đi ngang qua phòng cấp cứu, sau khi biết được có người bệnh đang được cấp cứu, vội vàng đi đến

Lý Bảo Sơn nhìn thấy Tiểu Lâm đang tiêm thuốc.

Hỏi Trần Thương:

- Tình hình người bệnh như thế nào rồi?

Lúc này, tất cả quy bồi sinh phía sao đều là một mặt ngu ngốc

Họ cũng căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù nghe rõ tên bệnh, thế nhưng mà... Tuyệt không hiểu

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Tại sao chúng tôi lại cùng biểu hiện như gà què?

Mà vì sao Trần Thương sau khi mới chỉ nhìn một cái điện tâm đồ lại bắt đầu thực hiện những thao tác rườm rà như thế.

Ngay cả Từ Đông Đông đối với cái này cũng là hoàn toàn không biết gì cả.

Người đàn ông ở phía sau vừa rồi nói chuyện với Từ Đông Đông cũng hơi bất lực, chẳng lẽ không phải hỗn loạn chất điện giải à?

Trần Thương thấy nhịp tim cùng huyết áp dần dần có khôi phục, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Nghe thấy Lý Bảo Sơn tra hỏi, lập tức xoay người lại:

- Chủ nhiệm

- Người bệnh hẳn là bị chứng tăng Kali (Ka) máu, cùng với có tiền sử mắc bệnh tiểu đường, hơn nữa, tăng Kali (Ka) máu có khả năng kéo dài hơn tám giờ

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy tăng Kali (Ka) máu, lập tức khuôn mặt trầm xuống.

Tăng Kali (Ka) máu hơn tám giờ, đây là muốn mạng người nha

Bình thường lượng Kali (Ka) trong máu khoảng từ 3.5 đến 5.5 mmol/L.

Mà khi vượt qua 5.5, chính là chứng tăng Kali (Ka) máu.

Lý Bảo Sơn nghe thấy Kali (Ka) cao như vậy, lập tức hỏi:

- Chất điện giải trong huyết thanh đã được thoát chưa?

Trần Thương lắc đầu:

- Mới vừa rút đưa đi chưa tới mười phút, không có nhanh như vậy

Trần Thương vừa nói xong, người xung quanh lập tức yên tĩnh lại

Không có chỉ tiêu chất điện giải trong huyết thanh, sao Trần Thương lại nói ra lượng Kali trong máu tăng cao hơn tám giờ?

Làm thế nào đoán được người bệnh là mắc bệnh tăng Kali (Ka) máu

Trần Thương từ đầu tới đuôi cũng chỉ mới làm kiểm tra điện tâm đồ.

Giờ khắc này, quy bồi sinh ở xung quanh lập tức tò mò

Cũng không thể nói là do Trần Thương tự mình đoán được

Mà Lý Bảo Sơn nghe thấy Trần Thương nói như vậy, vội vàng cầm lấy điện tâm đồ ở bên cạnh, nhìn kỹ, lập tức nhíu mày

- Cậu đã dùng cái gì rồi?

Trần Thương:

- Thuốc Canxi, Canxi Clorua, đường trong máu của bệnh nhân hơi nhiều, tôi tăng thêm 10 ml Insulin.

Lúc này, Lý Bảo Sơn đi đến vừa, quan sát người bệnh.

Lúc này, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Việc mà Trần Thương nên làm đều đã làm.

Hiện tại, Lý Bảo Sơn đối với Trần Thương thật sự là càng ngày càng hài lòng.

Có thể nhạy cảm chỉ dựa vào chi tiết để chẩn đoán chính xác cho người bệnh, thật không phải là người bình thường có thể làm được.

Khỏi cần phải nói, chính là Trần Thương chỉ cần vẻn vẹn có thể thông qua điện tâm đồ mà xác định trị số Kali (Ka) trong máu, đây chính là một chuyện đáng lưu ý.

Chưa có mấy năm đạo hạnh thì có thể sẽ làm không được

Cấp cứu chính là giành giật từng giây, nếu thật là đợi đến khi chất điện giải trong huyết thanh đi ra, người thật là sẽ lạnh cóng

Mà Trần Thương cho xử lý rất đúng chỗ.

Điều này làm cho Lý Bảo Sơn hơi xúc động, thật sự là một người trẻ tuổi không tệ.

Trần Thương cũng đã làm mấy việc cần thiết, thật sự nếu không đi, phải thẩm tách dịch.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trên máy giám sát điện tim, các con số không ngừng nhảy vọt, giống như tiết tấu của tính mạng.

Nhịp tim dần ổn định khoảng chừng năm mươi, hô hấp của người bệnh cũng vững vàng, huyết áp ổn định.

Lúc này, Trần Thương và Lý Bảo Sơn đều nhẹ nhàng thở ra.

Tình hình của người bệnh hẳn là có thể ổn định lại.

Bà lão cũng mở mắt ra, tự mình nhẹ nhàng thở ra, bà cảm giác, chính mình vừa đi dạo một vòng qua Quỷ Môn quan.

Chương 484: Đều Nghe Theo Bác Sĩ

Lúc này, người phụ nữ vừa rồi đưa mẹ mình đến bệnh viện đang nôn nóng bất an đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu

Trong lòng căng thẳng muốn chết

Sợ mẹ mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Ông chú bảo vệ của khoa cấp cứu là Tần Thái Sơn thấy thế, nhịn không được an ủi:

- Cô gái à, đừng có gấp, yên tâm đi, chủ nhiệm Lý đã vào, không có vấn đề gì đâu

Lời tuy như thế, thế nhưng người phụ nữ sao có thể yên tâm được.

Nghe thấy Tần Thái Sơn nói như vậy, giọng nói lập tức nghẹn ngào

- Tôi không nên nói với bà ấy, tôi đáng lẽ phải nên sửa dụng cụ kiểm tra máu sớm hơn, đều tại tôi

- Tôi cho là ngày thường bà ấy càm ràm quá nhiều, về sau tôi cũng không nói bà ấy nữa...

- Ông trời ơi, ngài phù hộ phù hộ cho mẹ của con, cầu xin ngài, để bà ấy gắng gượng qua khỏi đi

...

Người phụ nữ nghẹn ngào, cảm xúc cực kỳ không ổn định, khiến Tần Thái Sơn ở vừa cũng không biết nên nói cái gì.

Y tá đứng ở bên cạnh nhìn thấy người phụ nữ khóc thành dạng này, cũng nhịn không được thở dài, đây chính là con gái

Mẹ mình phạm sai lầm, trách mắng thì trách mắng, dù sao cũng là người già, đều nói già trở lại nhỏ, già trở lại nhỏ, người đã già cũng sẽ không hiểu chuyện, khiến con gái phải huyên thuyên ở bên tai cả ngày, người khác mới không có người quản.

Thế nhưng lải nhải thì lải nhải, trách mắng thì trách mắng, nếu thật là khi người già mắc bệnh, người con thật sự là lo lắng như bản thân bị bệnh vậy.

Chứng tăng Kali (Ka) trong máu có rất nhiều nguyên nhân, có triệu chứng như bệnh tiểu đường, nhưng không thể loại trừ nguyên nhân khác, vì vậy còn cần tiến hành một bước chờ kết quả kiểm tra sinh lý, sinh hóa nữa, sau đó lại chuyển khoa.

Lý Bảo Sơn gọi điện thoại cho phòng xét nghiệm, sau khi thúc giục một phen, kết quả xét nghiệm rất nhanh đã có

Y tá nhanh chóng in giấy xét nghiệm ra, đưa tới

Lý Bảo Sơn cầm đầu tiên.

- Lượng Kali trong máu 8.1

Còn may là được cấp cứu kịp thời, nếu thật là chờ kết quả xét nghiệm máu, người này... Coi như nguy hiểm.

Quy bồi sinh ở bên cạnh tò mò nhìn thoáng qua, lập tức trợn tròn mắt

Thật sự là hơn tám giờ

Vào giờ phút này, họ hết sức tò mò, đến cùng là vì sao Trần Thương đoán được nồng độ Kali (Ka) trong máu của người bệnh tăng cao

Từ Đông Đông càng là mặt mũi tràn đầy hưng phấn

Chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, đã nhìn thấy một lần cấp cứu khẩn cấp

Mặc dù chưa hiểu chuyện gì, có loại không hiểu gì nhưng chỉ biết là có cảm giác rất lợi hại.

Nhưng...

Nhìn thấy Trần lão sư trong điều kiện cấp cứu khẩn cấp như vậy, theo các loại bệnh phức tạp cùng triệu chứng, tìm kiếm cùng phát hiện ra yếu tố mấu chốt, khai thác kịp thời cách cứu chữa, cái này rất khó khăn

Cũng quá thoải mái

Nói thật, vào giờ phút này, Từ Đông Đông thật sự bái phục Trần Thương

Tâm phục khẩu phục

Lại trôi qua không đến 20 phút, tất cả kết quả kiểm tra sinh lý sinh hóa của người bệnh đều đã có

Nồng độ Ketone trong máu lên cao

Kết hợp với biểu hiện của người bệnh, hiện tại đã có thể chẩn đoán chính xác:

Chẩn đoán chính: lượng kali trong máu tăng cao.

Chẩn đoán phụ: Bệnh tiểu đường trúng độc Ketoacidosis.

Trần Thương bắt đầu liên hệ khoa nội tiết.

Người bệnh tăng lượng kali trong máu, cũng do bệnh tiểu đường trúng độc Ketoacidosis gây nên.

Trần Thương xoay người, nhìn thấy Từ Đông Đông đang cầm bút ghi chép gì đó lên cuốn sổ, nói:

- Đông Đông, cho người nhà vào.

Từ Đông Đông nghe thấy Trần Thương gọi mình, vội vàng cất cuốn vở, vội vã gật đầu:

- Được

Lúc này, người phụ nữ ở trước cửa đã khẩn cầu rất lâu

Nhưng theo thời gian trôi qua

Mặc dù cô ta không hiểu y học, nhưng cũng biết rõ, thời gian càng lâu, cho thấy vấn đề càng lớn

Càng như thế, cô ta càng lo lắng bất an

Từ Đông Đông đẩy cửa nhìn thấy người phụ nữ căng thẳng đứng đằng kia, trong mắt mang theo mong đợi cùng hi vọng, nhìn chằm chằm cửa ra vào.

Thấy Từ Đông Đông đi ra, người phụ nữ vội vàng chạy tới

- Bác sĩ! Bác sĩ! Mẹ tôi thế nào?

Từ Đông Đông cười:

- Không cần căng thẳng, bác sĩ Trần bảo cô vào trong.

Từ Đông Đông chưa hề nói người bệnh đến cùng có ổn định hay không, chỉ nói một câu bác sĩ Trần bảo cô vào trong.

Người phụ nữ nghe thấy thế, vội vàng bước vào.

- Bác sĩ Trần, mẹ của tôi…Bà ấy thế nào rồi?

Trần Thương nói:

- Bà lão hiện tại cơ bản đã ổn định, nhưng tôi đề nghị đến khoa nội tiết nhập viện trị liệu, hiện tại bà có bệnh tiểu đường rối loạn trúng độc Ketoacidosis, loại trúng độc axit này khiến cho lượng kali trong máu lên cao, xem ra, tình hình này hẳn không phải chỉ mới một hai ngày

- Do đó, tôi đề nghị mọi người đến khoa nội tiết, để chữa trị đúng bệnh tiểu đường cho bà lão, lượng kali trong máu tăng cao chỉ cần kiểm tra trị liệu là được rồi. Cô cũng không cần quá lo lắng.

Sau khi người phụ nữ nghe xong, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Trần Thương xoay người, nói với bà lão:

- Bà à, sau này bà phải chú ý nhiều đến lượng đường trong máu của mình đấy! Không thể ăn đồ bậy bạ, bà có biết không, vừa rồi suýt nữa đã nguy hiểm! Về sau nghe lời con gái của bà, cô ấy còn có thể hại bà à.

Lúc này bà lão cũng đã ổn định, thở dài một hơi:

- Haiz… Bác sĩ, cám ơn ngài

Bị bà lão xưng hô "Ngài", Trần Thương hơi không quen.

Người phụ nữ thấy mẹ mình ổn định lại, vội vàng đi tới, ngồi ở bên giường, hai tay nắm cánh tay gầy như que củi của mẹ, hơi lạnh buốt, do

bệnh tiểu đường lâu năm dẫn đến tuần hoàn hơi không tốt.

Nhưng người phụ nữ không ghét bỏ chút nào, ngồi ở chỗ kia, đặt tay của mẹ vuốt ve trên mặt mình, nước mắt tí tách rơi xuống.

- Mẹ, mẹ làm con sợ muốn chết

Bà lão đỏ mặt, cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể dùng tay vuốt ve mặt con gái.

Khi còn bé bà cũng vuốt ve cô như thế, bây giờ…đã lớn như vậy.

Là bản thân mình đã già

Con gái thật sự bị dọa cho sợ hãi:

- Mẹ, có phải bình thường con nói mẹ nhiều quá, mẹ không vui, sau này con không nói nữa được không? Nhưng…mẹ phải uống thuốc đúng giờ, đừng tiết kiệm cho con, có thể tiết kiệm gì chứ, mẹ khỏe mạnh, là con thấy vui rồi…

Bà lão cảm động hai mắt rưng rưng.

Lúc này, Trần Thương cầm điện thoại lên bắt đầu liên hệ khoa nội tiết.

Không lâu sau, bác sĩ trực ban khoa nội tiết Diêm Đông Tuyết gấp gáp xuống, sau khi nhìn thấy Trần Thương, cười chào hỏi:

- Tiểu Trần

Trần Thương cười cười, Diêm Đông Tuyết con rể khoa cấp cứu, chồng của Trương Thù, trước mắt là phó chủ nhiệm khoa nội tiết, bốn mươi tuổi, đang vào độ tuổi tráng niên

- Thầy Diêm, người bệnh ở bên trong.

Trần Thương dẫn Diêm Đông Tuyết đi vào.

Sau khi Diêm Đông Tuyết nhìn bảng xét nghiệm và điện tâm đồ, lập tức kinh ngạc:

- Cái này muốn lấy mạng người đấy à?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm.

Diêm Đông Tuyết nhìn người phụ nữ:

- Bệnh tiểu đường của bà lão cần phải giám sát một khoảng thời gian, ngoài ra còn phải tiêm Insulin vào…

Người phụ nữ rất phối hợp:

- Được! Tôi đều nghe theo bác sĩ.

Sau khi Diêm Đông Tuyết nhìn người bệnh thì đi lên.

Chương 485: Kỹ Năng Lâm Sàn

Lúc này, bà lão cũng ngồi dậy, con gái dìu bà đi đến khoa nội tiết, làm thủ tục nhập viện.

Trần Thương thấy người phụ nữ mệt mỏi như vậy, bỗng nhiên nói:

- Dùng xe lăn đẩy đi nhé?

Người phụ nữ cười nói:

- Không cần, tôi quen rồi.

Sau khi nói xong, hai người đỡ nhau bước đi.

Ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng người phụ nữ "Sắc bén cay nghiệt" lải nhải, và bà lão "khúm núm".

Nghe thấy từ xa, Trần Thương lắc đầu, cái này có lẽ là yêu

Dường như hai người ầm ĩ quen rồi, khi còn bé người mẹ lải nhải với người phụ nữ, sau này già rồi, người phụ nữ nói liên miên với bà lão, luôn lo lắng không hết, nói không hết…

Con người chính là luân hồi như vậy.

Là sư luân hồi liên quan đến tình yêu và trách nhiệm.

Chỉ là…hình ảnh tưởng như bình thường này, không biết vì sao trở nên hơi cảm động, khiến đôi mắt hơi mông lung.

Tiểu Lâm vẫn giống như trước kia, ưa khóc nhè.

Cái mũi chua xót, nước mắt liền chảy ra.

Thường Lệ Na trước giờ biết ăn nói cũng hít một hơi thật sâu, lúng ta lúng túng tự nói:

- Giống mẹ của tôi, khi còn bé bà cứ nói thao thao bất tuyệt với tôi, tôi thấy vô cùng phiền phức, bây giờ bà già rồi, tôi lại thao thao bất tuyệt với bà, chắc chắn bà cũng thấy rất phiền…

Có lẽ, chỉ có con gái ruột, mới có thể như thế?

Trần Thương mặc dù không hiểu con gái, nhưng…Phần này tình cảm, không phân giới tính, vẫn bị cảm động lây.

Rất nhiều sinh viên ở đây tận mắt nhìn thấy một lần cấp cứu tưởng như đơn giản nhưng lại chất chứa huyền cơ.

Nếu quả thật chỉ là tiêu chảy bình thường, chữa trị theo tình huống này, có thể bà lão đã mất mạng.

Mà Trần Thương lại có thể từ những nhân tố phức tạp bên trong tìm được nguyên nhân gây bệnh, đồng thời trực tiếp bắt đầu trị liệu, điều này

khiến cho đám sinh viên bồi dưỡng như họ sau khi cảm xúc tăng cao, còn hơi sùng bái

Có người gan dạ, trực tiếp hỏi:

- Thầy Trần! Sao thầy biết lượng kali trong máu người bệnh tăng cao? Ngay từ đầu em còn tưởng rằng là tiêu chảy khiến lượng kali hạ xuống, nếu thật là bù dịch, người bệnh sẽ không còn nữa

Trần Thương nhìn đám sinh viên này, trong ánh mắt đầy vẻ ham học, nhịn không được nói:

- Nguyên tắc cấp cứu là: Trước cứu mạng, sau cứu bệnh.

- Nếu bà lão chỉ là tiêu chảy bình thường, có thể sẽ dẫn tới chất điện giải hỗn loạn, các em suy nghĩ cực kỳ chính xác, nên cân nhắc lượng kali.

- Nhưng

- Khi chúng ta tại chẩn đoán bệnh, không chỉ căn cứ triệu chứng trước mắt của người bệnh để phán đoán, còn phải kết hợp bệnh án trước kia, để tổng hợp cân nhắc

- Người bệnh phát bệnh là bởi vì ăn bánh bột lọc dẫn đến tiêu chảy, có bệnh án tiểu đường nhiều năm, lúc này, em phải cân nhắc đến bệnh tiểu đường phải chăng có thể dẫn đến tiêu chảy, sau đó lại kết hợp kiểm tra triệu chứng, biểu hiện bệnh tật để phán đoán

- Người bệnh có hệ tiêu hoá phản ứng dị thường, vừa rồi mọi người cũng nhìn thấy, còn kèm theo nhịp tim bất thường, sau đó lập tức xuất hiện hô hấp hỗn loạn, cùng với toàn thân mệt mỏi! Nhịp tim hạ xuống, lúc này, em chắc chắn phải nghĩ đến một loại bệnh nguy cấp đến tính mạng: Tăng kali trong máu

Lúc này, Từ Đông Đông nhịn không được hỏi:

- Nhưng mà… Làm sao Trần lão sư biết lượng kali trong máu có hơn tám phần vậy?

Điều lệ của Trần Thương rất rõ ràng

Đầu tiên là căn cứ triệu chứng, kiểm tra các loại manh mối suy luận nguyên nhân người bệnh.

Tiếp đó căn cứ bệnh án hiện tại và lịch sử bệnh tật lúc trước, cùng đưa ra khả năng

Sau đó bắt đầu thông qua xét nghiệm sinh lý sinh hóa để nghiệm chứng phán đoán.

Một việc cấp cứu đơn giản của Trần Thương, dùng quá trình để tạo thành khung sườn tư duy logic cho những sinh viên bồi dưỡng.

Trần Thương cười nói:

- Đây chính là tư duy lâm sàng

Mọi người sững sờ.

Thực ra, với tư cách là một bác sĩ mà nói, quan trọng nhất là hình thành tư duy lâm sàng.

Mà lúc này, Từ Đông Đông càng khiến mọi người tò mò.

- Đúng vậy! Thầy Trần, chất điện giải huyết thanh còn chưa có kết quả, sao thầy phán đoán được giá trị kali trong máu! Là dựa vào kinh nghiệm để phán đoán à?

- Đúng! Vừa rồi Trần lão sư quá đẹp, làm sao phán đoán được, có bí quyết gì không?

Nhìn một đám sinh viên, Trần Thương cười nói:

- Đương nhiên là có bí quyết

Mọi người nghe xong, mắt lập tức sáng rực lên, cả đám tranh thủ thời gian lấy giấy bút ra, đây chính là "làm việc"

Làm việc thật sự

Trần Thương thấy thế, cũng rất vui vẻ chia sẻ.

Câu nói kia như thế nào nhỉ?

Đúng! Tri thức không phải là của mình, mình chỉ là người sử dụng và truyền bá của tri thức mà thôi.

Càng nhiều người biết những kiến thức này, càng cứu được nhiều người hơn.

- Thực ra, mọi người có chú ý không, vừa rồi tôi đo điện tâm đồ.

Mọi người gật đầu:

- Ừm, nhìn thấy, nhưng…Điện tâm đồ chỉ là hình sóng, có quan hệ gì với kali trong máu?

Trần Thương lúc này nói với Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, vừa rồi tôi lấy nhiều hơn một bản điện tâm đồ, cầm giúp tôi một cái.

Trần Thương vừa rồi để cho an toàn, làm nhiều hơn một bản điện tâm đồ, hiện tại vừa khéo phát huy được tác dụng.

Tiểu Lâm vội vàng cầm lấy, đưa cho Trần Thương.

Trần Thương nhận điện tâm đồ, nói với mọi người:

- Mọi người không nên xem thường bất kỳ kiểm tra nào, cho dù chỉ là đo nhiệt kế, huyết áp, nhịp tim hoặc là điện tâm đồ, phim X-quang, vân vân…

- Những mục kiểm tra này, đều có thể cho chúng ta rất nhiều manh mối

- Mà tăng kali trong máu và biểu hiện dị thường của điện tâm đồ, thậm chí là một ví dụ điển hình, tôi hi vọng mọi người nhớ kỹ, những gì tôi nói tiếp theo đây

Mọi người nghe xong, vội vàng chuẩn bị kỹ bút vở, nghiêm túc lắng nghe.

- Lúc Kali trong máu tăng cao, tính thông thấu của màng tế bào với lượng ion kali, khiến độ dốc điện vị thay đổi đột ngột, thời gian rút ngắn, biểu hiện đầu tiên của Kali cao xuất hiện ở điện tâm đồ chính là sóng T cao vút, QT rút ngắn, do đó khi tôi nhìn thấy điện tâm đồ, cơ bản đã xác định người bệnh là tăng kali trong máu.

- Mọi người đều biết, tăng kali máu của người bệnh tới lui vội vàng.

Trần Thương một câu "Tới lui vội vàng" chọc cười mọi người, nhưng mọi người đều biết, đúng là như thế, tăng kali máu tùy thời có thể khiến tim ngừng đột ngột, nguy hiểm tính mạng

Trần Thương tiếp tục nói:

- Hoàn toàn chính xác, kiểm tra chất điện giải huyết thanh là tiêu chuẩn vàng của tăng kali máu, nhưng đợi đến khi có kết quả sinh hóa của người bệnh cũng mất một hai tiếng, người đã sớm không còn, tôi còn cần tiêu chuẩn vàng này làm gì?

- Cho nên, lúc này, hoài nghi kali trong máu cao chắc chắn phải đo điện tâm đồ, đây là một kỹ xảo lâm sàng

- Hơn nữa, kali trong máu lên cao, nồng độ khác biệt, sẽ có biểu hiện khác biệt, bắt đầu ghi

Trần Thương nhắc nhở.

Điện tim thay đổi của tăng kali máu có 4 giai đoạn:

Giai đoạn 1 (Kali 5.5-6 mmol/L): Nhịp tim chậm, sóng T cao (T cao > 2/3 sóng R từ V3-V6), nhọn, đáy hẹp và đối xứng.

Giai đoạn 2 (Kali 6-7 mmol/L): Khoảng PR dài, QRS giãn rộng, rối loạn dẫn truyền nhĩ thất.

Giai đoạn 3 (Kali 7-7.5 mmol/l): Giảm biên độ sóng P và sóng R, tăng biên độ sóng S.

Giai đoạn 4 (Kali > 8 mmol/l): Điện tim có hình sin do QRS tiếp tục giãn rộng và hòa với sóng T, sau đó xuất hiện rung thất và vô tâm thu.

Đây đều là báo cáo thông qua chính phủ, hơn nữa lâm sàng có thể dùng, do đó khi Trần Thương, không hề do dự.

Chương 486: Càng Lúc Càng Nhát Gan

Nếu như chỉ là kinh nghiệm của một mình Trần Thường, anh sẽ nói cực kỳ bảo thủ

Sau khi cả đám nghe thấy, con mắt tỏa ra ánh sáng xanh lục, không ngừng ghi chép.

Rất nhiều tri thức, chỉ có khi kết hợp cùng lâm sàng, mới có thể phát ra tia sáng chói mắt.

Vào giờ phút này, Trần Thương trong mắt họ, tự mang hào quang đặc biệt

Nguyên một đám như đói khát.

Sao họ có thể nghĩ đến, sự khác biệt của điện tâm đồ lại có thể là tín hiệu dị thường của kali trong máu do cơ thể phản ứng ra.

Đây là chuyện họ căn bản không nghĩ tới.

Giống như Trần Thương nói, nếu chờ kết quả chất điện giải huyết thanh, người bệnh đã không còn, không ai biết vì sao

Với tư cách là một bác sĩ, cần phải không ngừng đề cao kỹ thuật của bản thân.

Kỹ thuật này, bao gồm kỹ thuật chẩn đoán bệnh, kỹ thuật chữa trị, kỹ thuật phẫu thuật, và kỹ thuật giao lưu cùng người bệnh.

Cuộc đời khắp nơi đều là học vấn.

Lúc này, một sinh viên nhịn không được hỏi:

- Trần lão sư, kali trong máu đến 10 sẽ trực tiếp chết hả?

Trần Thương:

- Nồng độ Kali trong máu tăng cao thêm một bước, khi đến 10 mmol/L, QRS phát triển tăng rộng, thậm chí giống như sóng T dung hợp hiện lên sóng sin, cuối cùng chết do tâm thất ngừng đập hoặc rung tâm thất.

Nói đến đây, Trần Thương nhìn mọi người.

- Cho nên nói, lâm sàng kiêng kỵ nhất chính là kinh nghiệm, đặc biệt là cấp cứu, tuyệt đối không thể dùng kinh nghiệm quen thuộc của mình để khám bệnh cho người khác, càng không thể tùy ý thuyết phục hoặc là cổ vũ người khác làm thế nào trong cuộc sống.

- Dưới tình huống các em không hoàn toàn hiểu rõ người bệnh, có thể bất kì một câu nào mà các em nói, đều là sai, có thể bất kì một đề nghị nào của các em, cũng là trí mạng

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Nếu vừa rồi các em dựa theo chất điện giải hỗn loạn theo lệ thường, nôn mửa tiêu chảy! Chẳng phải bù dịch để điều chỉnh chất điện giải à? Bù Natri Kali canxi sắt kẽm vitamin…Nếu như vậy, người bệnh sẽ thế nào! Chính các em tự suy nghĩ đi.

- Y học, không thể có chút qua loa nào, hai tháng này tại phòng cấp cứu, tôi cũng không hi vọng các em học được bao nhiêu thứ, nhưng các em chắc chắn phải học được một thứ

- Đó chính là nguy hiểm và thận trọng.

Một câu, khiến tất cả sinh viên bồi dưỡng đều yên tĩnh lại.

Trong cuộc sống không thiếu ví dụ như vậy, một cách có thể áp dụng với mình, có thể trở thành hung thủ thật sự cho cái chết của người khác.

Cho nên

Khuyên nhủ và đề nghị thích hợp nhất, có lẽ là: Đi khám bác sĩ đi

Trần Thương cười nói:

- Cho nên, các em có biết: Bác sĩ và đồ tể khác nhau ở chỗ nào không?

Mọi người sững sờ, ngẩng đầu nhìn Trần Thương.

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Bác sĩ càng làm càng nhát gan, đồ tể là càng làm càng gan dạ

Lời nói cực kỳ hài hước, sau khi mọi người nghe thấy, cũng không khỏi mỉm cười.

Thế nhưng…Trong lòng lại cười không nổi

Càng cười càng cảm thấy nặng nề.

Trần Thương nhìn mọi người, đứng dậy rời đi, về phòng làm việc, anh không kỳ vọng nhóm người này cái gì cũng nhớ, nhưng chắc chắn phải nhớ kỹ một điểm: Khi đối xử với người bệnh, chắc chắn phải:

Thận trọng

Thận trọng

Thận trọng

Lúc này, trong đám người, một người đàn ông đầu đầy mồ hôi

Trong lòng anh ta sợ hãi, đầu cũng không dám nhấc lên.

Nghĩ đến chính mình khoe khoang, anh ta đã cảm thấy vô cùng ngây thơ...

Nếu bà lão này thật do anh ta chữa trị…

Kết quả, sẽ như thế nào?

Đây là một mạng sống, bản thân cũng mới 30 tuổi đã xuất đầu, nếu thật sự xảy ra vấn đề, ai có thể chịu trách nhiệm?

Ai sẽ chịu trách nhiệm cho bà lão

Sinh mệnh chỉ có một?

Ai có thể cho bạn thử?

Mắt thấy đã sắp đến thứ bảy, chủ nhật mà « tạp chí ngoại khoa nước Anh » vẫn chậm chạp chưa trả lời, Trần Thương hơi thất vọng.

Còn đang nghĩ tại hiện trường niên hội lấy một tin hót làm mọi người kinh ngạc, xem ra Naruto không có cơ hội ra sân.

- Nghĩ gì thế?

Trong lúc Trần Thương đang xoắn xuýt, một trận giọng nói trong trẻo cất lên đánh gãy mạch suy nghĩ, Trần Thương cười cười, quay người lại nhìn Tần Duyệt, tâm trạng lập tức tốt lên.

- Niên hội ngoại khoa, em đi không?

Trần Thương tò mò hỏi,

- Nếu như em muốn đi... Anh giúp em lấy thư mời

Trần Thương cảm giác bây giờ mình ở lĩnh vực ngoại khoa Gan cũng hơi quyền nói chuyện, đặc biệt là quan hệ cùng với những lão đại đỉnh cấp cũng không tệ, ví dụ như đồng chí Hữu Phúc, ví dụ như chủ nhiệm Tiền Lượng, cấp độ cao chút, còn có chủ nhiệm Chu Hoành Quang

Chỉ thấy Tần Duyệt xem thường cười nói:

- Nhà anh, Duyệt tỷ đã sớm là thành viên học hội! Còn cần anh dẫn vào! ? Tiểu Thương nhi?

Trần Thương sững sờ, cũng là sửng sốt, dù sao Tần Duyệt tốt nghiệp trường danh giá, vào bệnh viện có biên chế, tự nhiên vào tốt.

Quan trọng nhất cha cô là Tần Hiếu Uyên, Đại viện trưởng Tần, có cái danh hiệu này, muốn tham gia vào học hội còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Lúc này, Tần Duyệt bỗng nhiên quay người, cười hì hì nhìn Trần Thương, híp mắt lại, ngón trỏ tay phải duỗi tới, nâng cằm Trần Thương lên, trêu tức lại mang theo ánh mắt tự tin nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Thương nhi, anh chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa, em cầm súng mặc giáp, đánh cả thiên hạ cho anh, được chứ?

Sau khi nói xong, đại khái cách khoảng ba giây đồng hồ cô lại nói tiếp:

- Suy nghĩ cho thật tốt

Trần Thương hoang mang không rõ

Nhìn Tần Duyệt khiêu khích cộng thêm ánh mắt đùa giỡn, Trần Thương không nhịn được cười.

Nếu như là lão sư Mạnh Hi lão sư làm như thế, có lẽ còn có một chút lực chấn động, để người tin phục

Thế nhưng mà đồng học tiểu Tần trời sinh tự mang thuộc tính bán manh, trong đôi mắt to dường như vĩnh viễn lóe ra hào quang đáng yêu nghịch ngợm, một phen động tác này, ngược lại làm cho Trần Thương không nhịn được kéo cái tay đang nâng cằm mình, hơi dùng sức, thuận thế kéo Tần Duyệt kéo tới.

Trần Thương kéo cổ tay Tần Duyệt, một cái tay khác trực tiếp ôm Tần Duyệt vào trong ngực

Tiểu bì nương này

Thật là nghịch ngợm

Mà Tần Duyệt vốn chưa hoàn thành làm màu, bị Trần Thương kéo vào trong ngực, lập tức trợn tròn mắt.

Não mạch còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Trần Thương khiêng lên đặt trên bả vai

Lập tức giật nảy mình

- Trần Thương anh thả em ra

Trần Thương đứng dậy, ngoảnh mặt làm ngơ

Tay trái anh ôm hai chân cô, Tần Duyệt nằm ở trên vai trái của anh, cứ như vậy bị Trần Thương vác trên vai, hướng đến chỗ cũ mà đi.

Chín giờ tối trong công viên rất dễ chịu, mùa thu gió ôn hoà, so với mùa xuân nhiều hơn mấy phần se lạnh, nhưng cũng nhiều hơn mấy phần khí tức đặc trưng của mùa thu.

Hoa trong công viên nở rộ không ít, hoa hồng, hoa quế, phảng phất từng cơn mùi thơm đánh tới, cảm giác rất thoải mái.

Còn có những bông hoa cúc dưới ánh đèn đường, lộ vẻ tươi mát xán lạn.

Nhìn đến đây, bỗng nhiên tâm huyết Trần Thương dâng trào

Hướng về cái mông của Tần Duyệt cái mông nhẹ nhàng đánh hai cái, trên miệng còn hiện ý cười, nói:

- Để em đắc ý! Ba ngày không đánh là nhảy lên đầu lật ngồi, cũng dám đùa bỡn anh nữa

Tần Duyệt nhận thấy một trận cảm giác quái dị truyền đến, lập tức đỏ mặt

Thế nhưng cô bị Trần Thương nâng như thế, đầu dốc ở sau lưng anh lại có cảm giác giống như bị đại vương sơn tặc cướp dâu

- Trần Thương anh mau buông em ra

Trần Thương không để ý tới
Ngược lại đánh thêm một cái, không nhẹ không nặng, lực đạo vừa phải
Tần Duyệt lại lần nữa hô:
- Trần tặc, anh mau buông bản tiểu thư ra
Trần Thương sững sờ, nha đầu này, còn diễn tiếp?

Chương 487: Tôi Còn Muốn Sống Thêm Năm Trăm Năm!

Thế là, lại một cái tét

Chỉ là lần này tăng thêm một câu lời kịch:

- Tiểu nương tử, cùng bản vương về núi làm áp trại phu nhân đi! Đi theo bản vương ăn ngon uống sướng.

Mặt Tần Duyệt càng đỏ hơn:

- Cẩu tặc, ta đây làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi

Trần Thương không để ý cười cười, chỉ là lúc hạ thủ dùng lực mạnh hơn một chút.

- Tiểu gia ta trời sinh gan lớn, một nữ quỷ xinh đẹp như thế, chẳng phải là đưa hàng tới cửa

Tần Duyệt dường như nghiện rồi, diễn kịch diễn càng thêm nhập tâm, giọng nói thê lương nói:

- Trần cẩu tặc! Cho dù ngươi chiếm được thân thể ta thì cũng không chiếm được lòng ta

Trần Thương nghe xong, cười dâm một tiếng:

- Như thế vẫn chưa đủ sao?

Chỉ là... Cái tét này vừa vặn vỗ xuống, Trần Thương bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh hãi

Anh nhìn thấy nhạc phụ Tần Hiếu Uyên và nhạc mẫu Ký Như Vân đang cùng nhau đi tới

Cũng vừa vặn trông thấy Tần Duyệt bị Trần Thương vác trên vai, mà... tay Trần Thương tay lúc này còn đang đặt trên... Tần Duyệt

Lúc này, ba đôi mắt sáng ngời có thần, dưới ánh đèn đường phá lệ lộ ra sự đột ngột

Lão Tần cảm giác các cơ trên mặt co rút, chỉ là... Không biết co rút là do dây nào trong số mười hai dây thần kinh trên mặt

Còn Ký Như Vân cảm giác hô hấp không thoải mái, không biết có phải có quan hệ đến dị ứng hương hoa hay không

Một bàn tay của Trần Thương đặt bên trên cái kia của Tần Duyệt, thần kinh tê liệt, ừm, dù sao chính là không động được

Ngay lúc này.

Tần Duyệt dường như vẫn còn nhập tâm trong vai diễn, bỗng nhiên nói:

- Tướng công, đối với nô gia nhẹ nhàng chút...

Giọng nói êm dịu, mang theo mị hoặc, mang theo một tia tà âm, mang theo... Một loại hương vị ngứa ngáy.

Giờ khắc này

Ba người đều trợn mắt há mồm

Không biết làm sao

Có một chút mờ mịt

Có một chút luống cuống.

Cơn gió hôm nay, rất là ồn ào náo động

...

Lúc này, Trần Thương ừng ực nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác mồ hôi hơi nhiều, tim hơi sợ.

Mà lão Tần bỗng nhiên lôi kéo Ký Như Vân quay người, đi ra phía sau, khàn khàn cuống họng nói:

- Ai nha, vợ à, tại sao anh cảm giác con mắt hơi mơ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy

Ký Như Vân cũng nhỏ giọng thì thầm:

- Ai nha, chồng à, em cũng vậy, hơn nữa... Lỗ tai em còn hơi ù ù, cái gì cũng không nghe thấy, đến cùng là thế nào?

Tần Hiếu Uyên cũng nhập tâm diễn xuất, khàn khàn cuống họng tiếp tục nói:

- Mau về nhà, sớm nghỉ ngơi một chút đi

Ký Như Vân gật đầu

Hai người ba bước gộp hai bước, mau chóng rời đi.

Làm cho Trần Thương nhìn đến mắt trợn tròn

Cái này mẹ nó...

Thật thần kỳ

Đang không biết làm sao, không nghĩ tới viện trưởng Tần kịp thời kịp phản ứng.

Viện trưởng đúng là viện trưởng, Trần Thương càng nghĩ đáy lòng càng bội phục.

Nhưng mà...

Cái nhà này, một nhà đều mẹ nó là diễn viên...

Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của viện trưởng Tần, Trần Thương hơi xấu hổ.

Nghĩ tới đây, tay Trần Thương bỗng nhiên khôi phục cảm giác, tiếp đó nhéo nhéo, không sai, các phương diện rất tốt

Vậy nên...

Lại tét một cái?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bèn thử một chút

Trần Thương còn đang nghĩ thử lại, bỗng nhiên Tần Duyệt nói ở bên tai:

- Mạng nhỏ quan trọng hơn

Mặt Trần Thương biến sắc

Mau chóng đặt Tần Duyệt xuống.

Khụ khụ một tiếng:

- Cái này... Cái kia... Tay anh vừa rồi bị chuột rút, không động được

Tần Duyệt híp mắt, nhìn Trần Thương, cười hì hì nói:

- Thật à?

Trần Thương nghiêm túc gật đầu, trong ánh mắt viết đầy đơn thuần.

Thế nhưng nghĩ đến kỹ thuật đánh đấm cấp bậc đai đen của Tần Duyệt, tim Trần Thương tim đập mạnh và loạn nhịp.

Bỗng nhiên anh rất tưởng niệm viện trưởng Tần, các người chớ đi... Tôi thật ra còn muốn sống thêm năm trăm năm...

Tần Duyệt cười tủm tỉm nhìn Trần Thương:

- Dễ chịu không?

Trần Thương thành thật nhẹ gật đầu:

- Ừm

Nhìn trong ánh mắt Tần Duyệt giấu đầy sát khí, Trần Thương quyết định, chạy trước mười mét lại nói, nói không chừng chân của mình dài, còn có đường sống

Nghĩ tới đây, Trần Thương vắt chân lên cổ mà chạy

Tần Duyệt nhặt lên hai mảnh lá cây ném về phía Trần Thương, đáng tiếc cô không có học qua Niêm Hoa Chỉ, sau đó diễu võ giương oai đuổi theo:

- Cẩu tặc, dừng lại! Gọi cô nãi nãi đi, em sẽ tha chết cho anh

Lúc này Trần Thương tuyệt đối sẽ không dừng lại

Anh thề

Chiếm tiện nghi cứ chiếm đi, dù sao anh chân dài

Lúc này, trong bụi cỏ, người nào đó họ Tần cùng người nào đó họ Ký không nói một lời

Sau đó liếc nhau, hai người nhìn trong mắt đối phương, thấy được vô số thông tin.

Thật lâu

Hai người thở dài.

Ai...

Tần Hiếu Uyên cảm xúc thật sâu, người ta là con gái lớn lên mười tám tuổi thay đổi,

Quá phận chút thì chính là con gái lớn không dùng được

Thế nhưng là con gái nhà mình, con gái lớn này...

Con gái lớn... Thành thứ đồ gì

Mà Ký Như Vân thì nhìn thấy bóng dáng hai người chạy xa, ngược lại cười cười, đây chính là tuổi trẻ?

Thật tốt

Khi bà nhìn thấy Tần Duyệt không chút kiêng kỵ cười, vui vẻ làm chuyện con bé muốn làm, thích người con bé yêu thích, thực tình mừng thay cho con bé.

Mặc dù những lời kia hơi không có đầu đuôi.

Nhưng đây mới là có cái dáng vẻ tuổi trẻ?

Lại nói, họ đều đã già, cùng người trẻ tuổi cũng có khoảng cách thế hệ, những điều này đều rất bình thường.

Hơn nữa, cũng may có Trần Thương, có thể bồi tiếp cô ấy náo nhiệt, nếu thật đổi thành người khác, đoán chừng Tần Duyệt cũng không chắc chắn ưa thích?

Ký Như Vân rất hiểu Tần Duyệt, biết rõ trong lòng con bé này nghĩ cái gì.

Tâm hồn thú vị ngàn dặm mới tìm được một, ngoại hình đẹp mắt mười vạn dặm chọn một.

Gặp phải Trần Thương người này vừa thú vị, còn có nhan sắc, hơn nữa thằng bé này có năng lực, đây là phúc khí của Tần Duyệt

Ký Như Vân không thiên vị ai, bà là ăn ngay nói thật.

Bà rất thưởng thức Trần Thương.

Mà bà cũng hiểu rõ Trần Thương, là từ trong miệng Tần Duyệt biết được.

Tần Duyệt thường xuyên nói chuyện phiếm với bà, nói lời trong lòng, tâm sự.

Bà biết rõ con bé này có tình cảm đối với Trần Thương.

Thanh xuân, không chỉ cần phải phấn đấu, còn cần học được yêu.

Tần Duyệt trong hơn hai mươi năm sinh hoạt, đều là đang cố gắng, học tập, làm việc, mà bây giờ, cô ấy rốt cuộc học được cách yêu một người.

Đây là một chuyện tốt

Mà Tần Hiếu Uyên thì cực kỳ lo lắng

Ông luôn cảm thấy, tiểu tặc này cùng nội tặc nhà mình ở bên trong này, muốn làm ra chuyện gì

Ngộ nhỡ làm ra một cái tiểu tặc nho nhỏ, đây có phải quá hoang đường hay không.

Hai người tốt thì tốt

Thế nhưng... Bây giờ chỗ nào cùng chỗ nào chứ?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nhìn Ký Như Vân:

- Vợ à, bà có thời gian phải nói Duyệt Duyệt một chút, lúc này cái gì là cái gì? Quá... Hoang đường

Ký Như Vân cười giễu một tiếng:

- Hoang đường? Ông cảm thấy hoang đường à? Vậy chuyện Ông làm thời đại học hoang hay không hoang đường?

Tần Hiếu Uyên sững sờ, nghĩ đến chính mình cùng vợ thời đại học... Lập tức á khẩu không trả lời được

Chương 488: Em Chính Là Thèm

Nhưng

Cái này có thể giống nhau à?

Tần Hiếu Uyên đỏ mặt nói:

- Cái này có thể giống nhau à?

Ký Như Vân cười nói:

- Chỗ nào không giống? Trần Thương người ta không thể đẹp trai hơn ông? Không thể có nhiều tiền bằng ông? Hay là năng lực không bằng ông? Người ta không có tuổi trẻ? Con gái quý giá của ông bao nhiêu tuổi rồi?

Liên tiếp đưa ra sáu câu hỏi, lập tức để Tần Hiếu Uyên nghẹn họng nhìn trân trối

Hai cái mẹ con nhà này là thứ gì?

Đây là tới ngột ngạt

Tần Hiếu Uyên còn muốn lên tiếng:

- Thế nhưng mà

Ký Như Vân trực tiếp đứng dậy, đi về hướng nhà của mình:

- Được rồi, chuyện ông không nên quan tâm thì đừng quan tâm, người trẻ tuổi phải có dáng vẻ của người trẻ tuổi, lão Tần không phải tôi nói ông, thương con gái, cũng phải phân ra thương như thế nào.

- Duyệt Duyệt lớn tuổi như thế, cũng đã sắp 30 rồi, ông muốn cả ngày trông coi? Không phải là ông muốn để Duyệt Duyệt tìm không thấy đối tượng mới được chứ?

- Ông quản thì quản, Duyệt Duyệt đã 28 tuổi, giáo dục gia đình hay giáo dục trên trường đều cực kỳ hoàn thiện, còn cần ông quan tâm hả?

- Sau này, chuyện Tần Duyệt yêu đương ông chớ để ý! Đương nhiên... Ông cũng đừng quản Trần Thương quá sâu, tiểu tử người ta tôi nhìn cũng không tệ.

Tần Hiếu Uyên bị Ký Như Vân nói một phen đành im lặng.

Có phải thật sự là mình quản quá nhiều rồi không?

Bỗng nhiên Ký Như Vân tăng thêm câu cuối cùng:

- Ai... Lúc còn trẻ, ông đều không có cưỡng lại tôi như thế, không có hiểu lãng mạn chút nào! Cắt...

- Mau về nhà, trở về ngâm cái chân, ngủ sớm một chút.

Ký Như Vân lời còn chưa dứt

Chỉ cảm thấy mình bị khiêng ra bên ngoài
Ký Như Vân lập tức bị giật mình
- Ai nha, lão Tần, ông thả tôi xuống
Tần Hiếu Uyên một bàn tay...
Ký Như Vân mặt đỏ lên:
- Lão Tần, nhiều người như vậy! Ai nha... Mắc cỡ chết được

Buổi tối sau khi Tần Duyệt về đến nhà, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân dáng vẻ giả vờ điềm nhiên như không có việc gì, cười nói:
- Về rồi à.
Tần Duyệt hì hì cười một tiếng:
- Dạ! Con về rồi.
Ký Như Vân nhìn đồng hồ, mới chín giờ rưỡi:
- Sao không tản bộ nhiều một chút, hiện tại công viên đang náo nhiệt đấy
Tần Duyệt cười nói:
- Con nhớ ma mi nha.
Ký Như Vân liếc Tần Duyệt nói:
- Miệng lưỡi ngon ngọt
Tần Duyệt cười hắc hắc, nhìn thấy sắc mặt mẹ tái nhợt bên trong thấu hồng, bỗng nhiên cười nói ra:
- Mẹ... sao mặt mẹ hồng như vậy? ! Có phải là vụng trộm mua cái đồ trang điểm gì không? Con cũng sử dụng?
Ký Như Vân sững sờ, tranh thủ thời gian cầm lấy tấm gương trên bàn, nhìn thoáng qua, lập tức sững sờ, quả nhiên phát hiện có chút đỏ mặt:
- Thật à? Mẹ không có mua đồ trang điểm! Chắc là do mới chạy bộ dưới lầu.
Tần Duyệt gật đầu:
- Nha... Đúng rồi! Cái mùi gì mà kỳ vậy... Xú xú
Tần Duyệt giống như có mũi chó, dùng lực hít hà.
Ký Như Vân biến sắc:
- Nhanh đi rửa mặt đi ngủ đi, ngày mai còn đi làm nữa, chắc là mùi hôi chân của cha con
Sau khi nói xong, Ký Như Vân hô:
- Lão Tần, ba nó lấy cái nước hoa kia trong phòng ra, phun ở trên ghế sa lon một chút đi, cặp chân anh thật thối! Nhân tiện rửa chân luôn, không rửa chân không được lên giường

Tần Hiếu Uyên ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng cầm nước hoa đi ra, phun phun.

Ký Như Vân thì hung dữ trừng mắt Tần Hiếu Uyên.

...

Trần Thương về đến nhà, không có ngủ, mà lấy video phẫu thuật sửa sang lại một chút, luận văn hiện tại chỉ có một cái ghi chép thông báo, tạp chí còn chưa có gửi đến, vẫn là trước tiên làm xong video phẫu thuật, đến lúc đó có thể thu hoạch được phần thưởng là tốt nhất rồi.

Kỳ thật, có thể trở thành quản lí ngoại khoa Gan Mật không chỉ là một cái nhiệm vụ.

Còn có một nguyên nhân, là Tần Duyệt cũng làm việc ở ngoại khoa Gan Mật.

Trần Thương hơi tâm tư, anh hi vọng có thể ở lĩnh vực này trợ giúp Tần Duyệt, bảo vệ che chở cho Tần Duyệt.

Trong nước vẫn tương đối coi trọng lí lịch.

Trần Thương vẫn hơi có chút tiểu tâm tư hư vinh.

Hơn nữa, cấp cứu rất nhiều bệnh tật đều thuộc hệ thống gan mật.

Viêm tụy cấp tính, viêm gan, ống mật bị tổn thương... vân vân, đây đều là bệnh tật khẩn cấp.

Có một cái dàn giáo thế này có thể giao lưu cùng học tập, Trần Thương vẫn cảm thấy rất không tệ.

Nằm ở trên giường, Tần Duyệt lăn qua lăn lại không ngủ được.

Gửi cho Trần Thương một tin nhắn:

- Tiểu Thương nhi, còn chưa tới hầu hạ bản cung đi ngủ

Trần Thương nhìn thấy Tần Duyệt tự mình biểu lộ bao bọc, lập tức nhịn không được cười cười, hồi âm lại:

- Em cô bé này, có phải là cái mông ngứa hay không, cẩn thận anh đánh cái mông của em

Tần Duyệt nghĩ đến tình cảnh hôm nay ở công viên, lập tức đỏ mặt.

- Anh hỗn đản này, muốn sờ cái kia của em thì nói thẳng! Lão lưu manh

Trần Thương trực tiếp nhịn không được cười phun ra.

Nhưng mà hồi tưởng lại hôm nay bản thân vỗ mông Tần Duyệt bị viện trưởng Tần và Ký Như Vân bắt quả tang tại chỗ, vẫn còn hơi lo lắng bất an.

Nghĩ tới đây, Trần Thương thận trọng hỏi:

- Hôm nay, sau khi em về nhà, cha mẹ em có cái gì biểu hiện lạ không?

Tần Duyệt gãi đầu một cái, như có điều suy nghĩ nói đến:

- Biểu hiện lạ? Mẹ em thật giống như có chút đỏ mặt, bên trong gian phòng có cỗ mùi chân hôi cha em, mặt khác... Cũng không có gì nữa

- Đúng rồi! Còn nói sao em không chơi lâu một chút, nói làm sao trở về sớm như vậy.

Lúc này, Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì thì tốt

Tần Duyệt thở dài:

- Ai, mới vừa tách ra em đã nhớ anh.

Thấy Tần Duyệt gửi tin nhắn, bỗng nhiên Trần Thương cười cười:

- Ồ? Thích anh như thế à?

Tần Duyệt gửi cái icon âm hiểm:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, em chính là thèm thân thể của anh

Vượt qua sự kiện "Tăng lượng kali trong máu" ngày hôm qua, học viên trong khoa cấp cứu bỗng nhiên tiến bộ hơn, sau khi đến phòng ban, chủ động đi theo phía sau lão sư làm việc.

Hình như bọn họ đã ý thức được, bất kỳ tri thức và điểm chi tiết nào ở khoa cấp cứu, g đối với công tác sau này của bọn họ mà nói, đều là một loại tài sản vô hình.

Cũng như ở nhà ga, trên xe lửa, trên máy bay, một khi gặp phải tình huống đột phát, lúc chờ đợi bác sĩ, anh sẽ phải bước ra hỗ trợ, nhưng vì kỹ thuật chưa đủ mà sinh ra cảm giác chột dạ, lo lắng?

Học nhiều hơn một vài kỹ thuật

Sẽ có thêm một phần cơ hội cứu người

Câu nói này, ba năm nay Trần Thương đã thấm sâu trong người

Buổi chiều thứ sáu, toàn bộ khoa cấp cứu công việc lu bù liên tục.

Lúc Trần Thương băng bó vết thương ngoài da cho một người bệnh, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Hai ngày này, Trần Thương đặc biệt mẫn cảm với điện thoại, cả ngày chờ đợi điện thoại của chuyển phát nhanh.

Vội vàng nói Từ Đông Đông nhìn một chút là ai.

Từ Đông Đông nói ra:

- Chuyển phát nhanh.

Trần Thương lập tức vui mừng... Rốt cuộc cũng đợi được?

Chắc là tạp chí của mình, gần đây cũng không có mua đồ.

Nếu hôm nay còn không đến, mà hội nghị thì ngày mai sẽ bắt đầu

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi hơi chờ mong, vội vàng nói:

- Đông Đông, giúp tôi đi ra cổng phía tây bệnh viện lấy cái chuyển phát nhanh đi

Từ Đông Đông gật đầu, đi ra.

Chương 489: Tôi Hi Sinh Vì Sự Nghiệp Quá Nhiều

Sau khi Trần Thương xử lý cho người bệnh xong thì tranh thủ thời gian trở về phòng làm việc, kiển chân chờ đợi.

Dù sao, đây cũng là lần thứ nhất Trần Thương viết một bài trong quyển tạp chí lớn như vậy.

« Cấy Ghép Lá Gan »

Ngẫm lại đúng là hơi kích động.

Nhưng những gì mà anh muốn làm, thì cuộc sống càng không cho phép anh làm điều đó, còn chưa ngồi nóng mông, lại có thêm một người bệnh, hình như không cho Trần Thương yên tĩnh được phút nào.

Trần Thương bất đắc dĩ, đứng dậy tiếp tục đi vào phòng xử lý.

Lần này, người bị thương là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trang điểm đậm mang giày cao gót, khi đi bộ, vì giày cao gót kẹt vào khe cống thoát nước, ngã sấp xuống, trên đùi bị quẹt một vệt dài.

Tất chân và vết thương trên đùi dính chặt vào nhau, không nghiêm trọng lắm

Trần Thương nhìn nói:

- Tôi giúp cô cắt tất chân ra? Lúc cô trở về tự cởi, cẩn thận không được đụng đến vết thương.

Người phụ nữ nghe xong, lập tức biến sắc:

- Không cần không cần, bác sĩ anh giúp tôi cởi ra đi.

Trần Thương nghe thấy người phụ nữ hào phóng như vậy, cũng dừng lại một chút, chuyện này không thích hợp

Trần Thương nói:

- Trước tiên cô cởi bít tất ra, tôi giúp cô xử lý một chút.

Người phụ nữ nhíu mày, điềm đạm đáng yêu nói:

- Tôi sợ tự làm sẽ bị đau.

Vừa Nhạc Nhạc nhìn không được:

- Để tôi giúp cô

Người phụ nữ nhìn thoáng qua Nhạc Nhạc với ánh mắt hung dữ, lập tức thở dài, mặc dù hơi không tình nguyện, nhưng không có cách nào, chỉ có thể khuất phục.

Hoàn toàn chính xác

Nhạc Nhạc với tư cách là nữ y tá hiếm hoi trong khoa cấp cứu có thân hình cao lớn khỏe mạnh, chiều cao khoảng 170, cân nặng lên đến 70 kg, sau khi sinh con cuối cùng vượt qua mốc 150 cân

(DG: 150 cân = 75 kg)

Như lời cô nói, cân nặng này của cô, hoàn toàn là hi sinh vì tình yêu và sự nghiệp.

Dù sao làm việc ở khoa cấp cứu rất tốn thể lực, Nhạc Nhạc cũng đích thật là một tuyển thủ hạng nặng không thể thiếu bên trong đoàn đội y tá.

Sau khi Nhạc Nhạc thuần thục cho cởi bỏ tất chân gây trở ngại, việc tiếp theo chỉ là làm sạch, khử trùng, sau đó đơn giản chỉ là vết băng bó thương

Duy nhất hơi lúng túng chính là, bà chị trang điểm đậm này hình như hơi sợ đau.

Âm thanh... ưm, ưm, liên tiếp phát ra từ trong miệng, nghe tương đối kỳ lạ

- Ai ui... Ta đau quá
- A a a... Bác sĩ ngài nhẹ một chút
- Ôi ôi... Đau đau đau

...

Âm thanh này với Trần Thương và Nhạc Nhạc quả thực là một loại tra tấn

Vì phòng ngừa nhiều người không biết chuyện sẽ hiểu lầm, dọa đến Trần Thương xử lý rất nhanh để cho Nhạc Nhạc mở cửa phòng cấp cứu ra, sợ người khác hiểu lầm

Quả nhiên

Nhạc Nhạc mới vừa mở cửa đã phát hiện một đám thực tập sinh vây quanh ở cửa ra vào, khuôn mặt hóng hớt nhìn vào bên trong

Cả Tần Duyệt và vài y tá cũng đứng ở cửa ra vào...

Thấy cửa mở, mọi người tranh thủ thời gian tản ra

Cuối cùng Tần Duyệt cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn để lại cho Trần Thương một cái liếc mắt, điều này khiến cho Trần Thương biểu cảm rất vô tội

Kỳ thật, kiểm tra cá nhân hoặc lúc chữa trị trong bệnh viện, bình thường sẽ có thêm một người khác phái, chính là vì phòng ngừa một số chuyện xấu hổ sẽ xảy ra.

Từ Đông Đông đứng ở cửa ra vào, lúng túng không thôi, vào cũng không được, đi ra cũng không được.

Trần Thương nhìn thoáng qua Từ Đông Đông:

- Đông Đông, giúp tôi mở ra một cái, xem giùm ta đồ vật bên trong một chút.

Từ Đông Đông gật đầu nói:

- Chắc là một quyển tạp chí

Trần Thương thường xuyên đặt sách, nhưng không ít đều là xí nghiệp đại lý dược hoặc những công ty khác gửi đến tuyên truyền.

Sau khi Từ Đông Đông mở ra, chợt phát hiện là một quyển tạp chí tiếng Anh.

Cho tới bây giờ cậu chưa từng thấy qua.

- Trần lão sư xem thử, là cái này, hình như là một quyển tạp chí.

Trần Thương thấy làm bìa lập tức vui mừng, quả nhiên là « Cấy Ghép Lá Gan ».

Lập tức nói:

- Ừm, tốt, cầm tới phòng làm việc giúp tôi đi.

Sau đó, sau khi thuần thục băng bó lại cho người phụ nữ kia, căn dặn một chút, đang chuẩn bị đứng dậy đi đến phòng làm việc bác sĩ.

Người phụ nữ vội vàng níu Trần Thương lại:

- Chuyện này... Bác sĩ, có thể cho tôi xin Wechat không? Nếu như... Tôi có di chứng gì... Cũng có thể hỏi cậu một chút.

Một đôi lông mi giả nháy nháy, trong mắt tràn đầy dụ hoặc

Trần Thương nhịn không được liếc mắt, một cái rách da có thể để lại di chứng, tại sao cô không nói nghiêm trọng thêm chút nữa?

Di chứng duy nhất có khả năng là vài ngày nữa ra da non, nhớ kỹ phải tháo băng gạt ném đi.

Trần Thương cười cười, đang chuẩn bị nói, bỗng nhiên Nhạc Nhạc khí thế hung dữ đứng ở cửa nói với người phụ nữ:

- Tôi là bạn gái anh ta

Người phụ nữ lập tức biến sắc, ghét bỏ nhìn thoáng qua Trần Thương, lẩm bẩm trong miệng: Không có ánh mắt

Tức giận ken két đi ra bên ngoài.

Hình như quên mất cái chân đau

Nhạc Nhạc hừ lạnh một tiếng:

- Thật điên rồ! Còn muốn dụ dỗ khoa trưởng của chúng ta

Nhạc Nhạc đã kết hôn rồi, có hai đứa con, cho nên nói lời này hoàn toàn là vì giải vây cho Trần Thương.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn cô

Nhạc Nhạc khoát tay áo, thở dài:

- Ai... Hi vọng chồng tôi sẽ không hiểu lầm, tôi vì sự nghiệp và tình yêu, thực tế là hi sinh quá nhiều

Sau khi nói xong, gật gù đắc ý đi ra ngoài.

Sau khi Từ Đông Đông cầm quyển sách trở lại khoa, tò mò nhìn tờ bìa, tất cả đều là tiếng Anh.

Sau khi cố gắng dịch một một chút, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người

Không ngờ lại là « Cấy Ghép Lá Gan »?

Đây chính là tạp chí khoa ngoại hàng đầu trong bảng xếp hạng tạp chí phẫu thuật.

Khó trách Trần lão sư lại lợi hại như vậy, thì ra là thường xuyên đọc tạp chí nước ngoài mới nhất.

Nghĩ tới đây, Từ Đông Đông nhịn không được trong lòng khâm phục.

Dù sao... Quyển tạp chí này toàn bộ là tiếng Anh, người bình thường cũng không có hứng thú nhìn.

Không bao lâu, Trần Thương đi đến, cười nói:

- Cực khổ rồi, Đông Đông.

Từ Đông Đông cười nói:

- Không có việc gì, Trần lão sư, ngài thật lợi hại, còn đọc tạp chí giỏi như vậy! Mỗi một kỳ đều đặt trước ạ?

Trần Thương sững sờ, biết rõ Từ Đông Đông hiểu lầm, giải thích nói:

- Không, trong đây tôi có viết một bài, nên người ta gửi về một bản cho tôi, ngày thường tôi cũng không có đặt trước, chỉ là cậu nói rất có đạo lý, sau này tôi phải đặt trước một chút tạp chí này cũng không tệ

Sau khi Từ Đông Đông nghe được, lập tức ngây ngẩn cả người

Không đúng

Chờ một chút, không phải đặt trước tạp chí

Là viết một bài trong quyển « Cấy Ghép Lá Gan » này, lập tức Từ Đông Đông trừng to mắt, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không còn gì để nói

Trần Thương trôi chảy nói một câu, trong đầu Từ Đông Đông nổi lên vòi rồng cấp 12

Thật tài giỏi

Từ Đông Đông cảm giác bản thân và Trần Thương kém nhau một chiều không gian

Không sai

Là như vậy.

Vẫn cho là chỗ hơn thua giữa người với người có lẽ cũng không lớn như vậy, tối thiểu nhất phải nói là thuật nghiệp hữu chuyên công, điểm mạnh của Trần Thương là lâm sàng, đây là dựa vào thành tích lâm sàng lâu năm của anh ta đề cập đến, chí ít bởi vậy mà anh ta tích lũy quá nhiều kinh nghiệm lâm sàng

Thế nhưng

Một người ba năm học thạc sĩ nghiên cứu sinh như Từ Đông Đông cảm thấy, chính mình mặc dù chưa có nhiều kinh nghiệm lâm sàng, nhưng vẫn có năng lực nghiên cứu khoa học

Đây cũng là lý do vì sao Lam huyện cho anh ta 20 vạn phí an gia.

Có trình độ Nghiên cứu khoa học, hiện tại cũng là một yếu tố quan trọng để mỗi đơn vị chữa bệnh bình chọn và thăng cấp, có một người sẽ xin đầu đề, bác sĩ sẽ phát biểu văn chương, đây là một chuyện rất thú vị.

Thế nhưng... Chính là bởi vì hiểu rõ nghiên cứu khoa học, Từ Đông Đông càng thêm có thể cảm nhận được bài viết trên tạp chí « Cấy ghép Lá Gan » này của Trần Thương là đại biểu cho ý nghĩa gì

Một lần thấp phân SCI cũng khó cầu ở Đông Dương, mà đây lại là « Cấy ghép Lá Gan », đây tuyệt đối là thiên tài

Chương 490: Nằm Thắng Và "Nằm" Thắng Khác Nhau

Trần lão sư lợi hại như vậy

Anh ta... Đây chính là Trần lão sư còn chưa học xong nghiên cứu sinh mà người ta nói à?

Đừng nói là đã trải qua nghiên cứu sinh, cho dù lên tiến sĩ thì phải làm thế nào?

Anh phát biểu thử một bài trong « Cấy ghép Lá Gan » đi

Nói bây giờ, chỉ một câu « Cấy ghép Lá Gan » đầy đủ khiến anh ta thuận lợi nhận học bổng tốt nghiệp tiến sĩ tại viện y học Harvard.

Chính là có phân lượng như vậy.

Sau khi Từ Đông Đông kinh ngạc, cảm khái một câu:

- Trần lão sư, ngài thật lợi hại! Lại có thể phát biểu trên « Cấy Ghép Lá Gan »

- Đạo sư của tôi có nằm mơ cũng muốn phát biểu một bài luận văn cấp bậc như vậy, ngài cũng quá lợi hại rồi

Từ Đông Đông là ăn ngay nói thật, lúc anh ta còn đi học ở khoa y đại học Trùng Khánh, lão sư của anh ta vẫn muốn phát biểu một bài luận văn lên « Cấy Ghép Lá Gan », nhưng độ khó thật rất lớn.

Vì lẽ đó đối với cảm thụ này của anh ta mới càng thêm chân thực

Nghĩ tới đây, Từ Đông Đông một mặt hưng phấn:

- Trần lão sư, tôi sờ một chút được chứ? Cảm thụ cảm giác khí tức của học bá?

Trần Thương bị Từ Đông Đông chọc cười:

- Cứ sờ thoải mái, tranh thủ nhanh nhanh làm một bài giống vậy.

Từ Đông Đông cũng cười ha hả.

Chụp mấy tấm ảnh, dù sao... Anh ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tạp chí thực thể « Cấy Ghép Lá Gan », sau này có thể thuận tiện lấy ra khoe khoang.

Sau giờ tan tầm, người cũng khá ít, nhưng mà bác sĩ còn chưa có tan tầm, quy bồi sinh đã sớm tản đi.

Lúc này cũng không vội vàng, hiện tại Trần Thương đang đánh chữ trên máy in làm bìa, trang mục lục, trang chính văn về « Cấy ghép Lá Gan » sao

chép ra bốn năm bản.

Cái này chính là bằng chứng, sau này đó là bằng chứng tuổi nghề, Trần Thương đưa cho Tần Duyệt, Trần Bỉnh Sinh, Lý Bảo Sớn mỗi người một bản.

Ba người đều là đồng tác giả, trọng lượng rất lớn, là hoàn toàn có thể dùng nó để bình xét chức danh.

Lúc này, Trần Bình Sinh đang ở chỗ nào đó ngồi đan đầu ngón tay, nhìn thấy tạp chí, lập tức hai mắt toả sáng, nhịn không được bật cười.

Cười tủm tỉm nói:

- Có bản luận văn này, lần này nói không chừng tôi có thể lẫn vào làm người quản sự, đến lúc đó tôi bảo kê cho cậu.

Trần Thương cười nói:

- Nói không chừng tôi cũng có thể nha! Đến lúc đó hai ta đều ngồi ngang hàng, haha...

Trần Bỉnh Sinh nghe xong, lập tức cười giễu một tiếng:

- Địa vị ngang nhau?

Trần Thương nhất thời né tránh, cách xa thêm hai bước:

- Thôi đi, ông đây là ỷ thế hiếp người

Chọc cho mọi người bên cạnh đều cười.

Đây là đại Trần và tiểu Trần luôn là thằng hề trong khoa.

Nhưng tất cả mọi người hâm mộ nhìn lão Trần, Trương Xu của nội khoa cấp cứu chua chát nói câu:

- Trần Bỉnh Sinh à...., ông coi nằm cũng thắng được! Uổng cho vui vẻ, lý tưởng, trả thù?

Trần Bỉnh Sinh không thèm để ý, vui vẻ nói:

- Nằm mà thắng thì cũng được! Hơn nữa, tôi đây được coi là “nằm” thắng à, chị Trương mới thực sự là “nằm” thắng, lão Diêm sắp làm chủ nhiệm phải không? Sau này đi theo lão Diêm ăn ngon uống sướng, hưởng thụ vinh hoa phú quý là được rồi, thật là hâm mộ

Người trưởng thành như Trần Bỉnh Sinh cũng hiểu ngay là đang chê cười làm cho cả phòng làm việc ồn ào lên

Nguyên một đám trêu tức nhìn Trương Xu.

Trương Xu đỏ mặt, nhưng mà cũng phóng khoáng, đều là vợ chồng, cũng không thèm quan tâm đến cái đó.

- Lão Trần, da mặt ông ngày càng dày

Mọi người đều cười lên.

Vợ chồng làm trong bệnh viện luôn rất dễ bị mọi người trêu chọc, đặc biệt là đôi của Trương Xu, cả hai đều ở độ tuổi 40, nhưng cả hai đều là phó chủ nhiệm, chủ nhiệm khoa nội tiết về hưu, tất nhiên là phó chủ Diêm Đông Tuyết lại lên thay, đây chính là chuyện ván đã đóng thuyền.

Ngoài ra, Diêm Đông Tuyết thường đến khoa cấp cứu, hội chẩn cực kì kịp thời nên có mối quan hệ rất tốt, còn gọi là con rể khoa cấp cứu, cùng là anh rể khoa cấp cứu.

Lúc này Lý Bảo Sơn đi tới, nhìn thấy mọi người cười đến ồn ào cả lên, nhịn không được trầm giọng nói:

- Có chuyện gì vui vẻ vậy? Đây là bệnh viện, chú ý hình tượng chút, người bệnh mà nghe thấy thì làm sao?

Mọi người cười xấu hổ, tính cách chủ nhiệm Lý luôn vậy, mọi người cũng không thèm quan tâm, bằng không dái danh hiệu Lý than đen cũng không vang dội thế này đâu

Lúc này, Trần Thường vừa cười vừa cầm văn kiện đã sao chép đưa cho Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm, tạp chí « Lá Gan Cấy Ghép » đây, người có thể cầm dùng.

Lý Bảo Sơn đầu tiên là sững sở, sau đó lập tức vui mừng ra mặt, vội vàng tiếp nhận bản sao chép nhìn kỹ:

- Ha ha, không tệ nha, mọi người vui lên, sớm tan tầm nha, tôi đi trước.

Mọi người nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười.

Nhìn xem chủ nhà bước đi vui vẻ như thế mọi người lập tức cười vang lên.

Trong lòng Lý Bảo Sơn mừng thầm, dù sao đây cũng là một bài luận văn có sức ảnh hưởng lớn nha

Nghỉ đến Vương Hướng Quân và những người bạn của ông, chắc chắn nhìn thấy văn kiện này rất chua chát đây, tưởng tượng bộ mặt như quả đắng thì cảm thấy cực kì hài lòng

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn quyết định gửi cho bạn bè của mình, cho họ vui vẻ một chút nha

Sau khi ý tưởng này xuất hiện, trong lòng không thể nào ngăn lại nữa, Lý Bảo Sơn vội vàng vào phòng làm việc của chủ nhiệm, đóng cửa lại.

Sau đó, ông cầm lấy di động, chụp mấy bức ảnh, rồi gửi đi kèm câu nói:

- Thời đại này, sau cùng thì cũng là thế giới của người trẻ, chúng ta đã già rồi

Tuy nhiên, trên tấm ảnh thứ nhất tên tác giả là “Lý Bảo Sơn” rất dễ thấy

Quả nhiên, nháy mắt vừa gửi xong thì bài đăng đã bốc lửa, ấn like vô số

Nhưng mà, đây không phải những điều Lý Bảo Sơn mong đợi nhất.

Lúc này, Trương Hữu Phúc vừa vặn thấy Lý Bảo Sơn cập nhật trạng thái, chua chát nói:

- Ai, chua chết tôi rồi

Vợ của Trương Hữu Phúc nghe thấy, lập tức tò mò hỏi:

- Hữu Phúc, sao thế?

Trương Hữu Phúc thở dài:

- Ai… Cái kia của tiểu Trần, Trần Thương xuất bản một cuốn « Lá Gan Cấy Ghép », tác giả đầu tiên lại có tên Lý Bảo Sơn, bây giờ ông ta gửi cho vô số bạn bè đây này

Vợ ông nghe xong nhịn không được bật cười:

- Ồ? Đây là chuyện tốt mà, một chuyện tốt cho bệnh viện của chúng ta, em đã gọi điện cho tiểu Trần bảo cậu ấy thứ hai đến nhận tiền thưởng, bệnh viện chúng ta phát cho những 200 000 nhân dân tệ

Trường Hữu Phúc nghe xong, càng ngày càng chua

Nhiêu đó chắc đủ làm mấy chầu rượu thịt ngon...

Mà lúc này, sau khi thấy tin này, mí mắt ba bác sĩ lão làng của phòng cấp cứu của thành phố An Dương đều giật giật, cái người Lý Bảo Sơn này lúc nào học cách ra vẻ thế này

Vương Hướng Quân nhìn thấy tên của Lý Bảo Sơn nổi bậc trên đó hơi không cam tâm

Tuy nhiên, bạn bè cũ báo tin tốt cũng phải tâng bốc một chút, nhưng khen tên Lý than đen này trong lòng cũng khó chịu lắm, thế nên để ở dưới một câu đáp:

- Chúc mừng

Những người còn lại cũng thế, từng câu chút mừng được viết ra.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy đám ngươi Vương Hướng Quân ghi chúc mừng, khuôn mặt ông có thể nói là cười tươi như hoa nở

Không tệ, không tệ, khen kiểu này cũng thoải mái lắm.

Ha ha ha ha ha...

Chương 491: Đây Là... Sính Lễ À?

Bị một đám bạn già nghiến răng nghiến lợi, hình như Lý Bảo Sơn cách màn hình cũng có thể cảm giác được bầu không khí tràn ngập yêu thương

Không tệ không tệ

Ông đã nhận được lời chúc phúc của mọi người

Nghĩ tới đây, ông trả lời một lượt ở khung bình luận của mình:

- Trả lời tất cả mọi người: Cảm ơn mọi người

Sau đó, nở nụ cười rồi đi ra bên ngoài.

Cơn gió hôm nay, rất là ồn ào náo động nha

Sau khi Vương Hướng Quân xem được tin tức, mí mắt lập tức dựng lên, tên Lý than đen này, thật sự là... Càng ngày càng tài giỏi, ai dạy ông vậy?

Chỉ là... Nhìn thấy tên bạn già trong quyển Lá Gan Cấy Ghép, trong lòng cũng cực kỳ vui vẻ, chỉ là vui vẻ thì ít mà không cam lòng thì nhiều

Nhưng... Vương Hướng Quân đọc kỹ, lập tức ui một tiếng.

Tác giả hướng dẫn là: Chencang?

Lập tức

Vương Hướng Quân nghĩ đến một cái tên: Trần Thương

Là... Tiểu Trần kia à?

Lập tức, Vương Hướng Quân hiểu ra mọi chuyện, cái lão Lý này, không biết xấu hổ, cầm bài báo của người khác đăng lên, đúng là mẹ nó mất mặt

Thối

Tôi chính là khinh thường lão

Đúng, tôi chính là chua

Chính là vị chanh nguyên chất, thì sao? Không cho phép tôi chua một chút à?

Nhưng mà, Lý Bảo Sơn cũng là tác giả đầu tiên

Người ta đăng cũng không sai.

Sau đó lại tổng hợp cuối bài

- Thời đại này chung quy cũng là thiên hạ của người trẻ tuổi, chúng ta già rồi

Nhìn không hơi sơ hở nào

Vương Hướng Quân vỗ đùi

Quả nhiên là Trần Thương, là bài báo của tiểu Trần, thêm vào cái tên Lý Bảo Sơn, hơn nữa còn là tác giả đầu tiên.

Chắc là dáng vẻ này.

Vương Hướng Quân lập tức đoán ra rõ ràng.

Lập tức trong đầu Vương Hướng Quân hiện ra dáng vẻ thằng nhóc trẻ tuổi cao lớn tinh anh kia.

Mỗi lần nhìn thấy đều mang đến cho ông rất nhiều ngạc nhiên.

Lần đầu tiên là phối trí thẩm tách dịch, khiến cho Vương Hướng Quân có cảm giác rất dễ nhìn.

Lần thứ hai là Trần Thương phẫu thuật gấp tại phòng cấp cứu, khiến cho Vương Hướng Quân hơi khiếp sợ.

Mà lần này, không ngờ bài luận văn của Trần Thương thực sự được xuất bản trên « Cấy Ghép Lá Gan »

Vương Hướng Quân im lặng.

Rút kinh nghiệm xương máu

Nghĩ lại

Nghĩ tới nghĩ lui, nuốt không trôi khẩu khí này, ông quyết định chờ tới thứ hai, tạo ra một chút áp lực cho bác sĩ trong khoa, dù sao áp lực càng lớn, động lực càng lớn, ông cảm thấy năng lực của người tuổi trẻ là vô hạn.

Không gây áp lực cho họ, họ cũng sẽ không thể tiến bộ

Không chỉ là Vương Hướng Quân, lúc này thật nhiều vị chủ nhiệm đều nhìn rõ ràng Lý Bảo Sơn tài giỏi như thế nào.

Yếu tố quan trọng của chuyện lần này: Tôi già không sao, tôi có một đám cấp dưới giỏi giang họ có phục hay không?

Những chủ nhiệm này nhốn nháo đưa ra một cái quyết định, trở về phải tạo thêm áp lực cho các bác sĩ trong khoa mình, phải thúc giục, phải thúc giục

Trong lúc nhất thời, bác sĩ của các phòng ban ở rất nhiều bệnh viện đang thư thả với ngày cuối tuần cuối cùng của năm nay, họ không biết, qua cuối tuần này, sẽ đối mặt với một khởi đầu mới như thế nào

---

Sau khi Từ Đông Đông trở lại ký túc xá, quyết định đọc lại thật kỹ luận văn này của Trần Thương, học tập một chút, tích lũy kinh nghiệm cho sau này.

Ba người khác đều đang tán gẫu, trông thấy Từ Đông Đông trở về, chào hỏi một tiếng:

- Đông Đông, sao giờ này mới trở về? Chúng ta có hẹn ăn cơm với nhau mà.

Từ Đông Đông cười nói:

- Vừa rồi tôi xem một chút bài luận văn kia của Trần lão sư.

Thanh niên nhịn không được hỏi:

- Trần lão sư? Ai nha, cậu gọi Trần Thương là được, chúng ta đang ở ký túc xá, cũng không phải bên ngoài, cần gì gọi Trần lão sư, lại nói, đoán chừng tuổi tác còn không lớn hơn chúng ta bao nhiêu

Một người khác cũng nhẹ nhàng gật đầu:

- Đúng, cậu đừng quá xem trọng anh ta, chỉ là kinh nghiệm lâm sàng phong phú một chút thôi, cậu có ba năm kinh nghiệm lâm sàng, khẳng định không thể kém so với anh ta! Khởi điểm cũng không giống nhau, anh ta là khoa chính quy, cậu là nghiên cứu sinh.

Từ Đông Đông nghe được câu này, nhịn không được cười nói:

- Khả năng cả đời này của tôi cũng không đuổi kịp thành tựu bây giờ của Trần lão sư

Một câu, khiến cho mọi người ngây ngẩn cả người

Đây là có ý gì?

Thanh niên kia nói:

- Đông Đông, tôn kính thì tôn kính, cũng không thể hạ thấp chính mình! Trong khi cậu còn là nghiên cứu sinh đã xuất bản hai tập san quan trọng của Bắc Đại, người bình thường chưa chắc đã làm được.

Từ Đông Đông lắc đầu:

- Các cậu biết, khi nãy tôi nhận giúp chuyển phát nhanh cho Trần lão sư là cái gì không?

Mọi người lắc đầu, khuôn mặt mờ mịt:

- Là thứ gì?

Từ Đông Đông cười nói:

- Là một quyển tạp chí, tên là « Cấy Ghép Lá Gan »

Mọi người nhất thời thu hồi nụ cười của mình.

Từ Đông Đông tiếp tục nói:

- Tôi cho rằng Trần lão sư là đặt tập san, kết quả không phải, mà là viết một bài phát biểu trong « Cấy Ghép Lá Gan », người ta gửi tặng lại quyển tạp chí.

Câu nói này lập tức khiến cho ba người kia trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi

Hô hấp đều hơi gấp rút

Trần Thương thật lợi hại như vậy?

Phát biểu trong Lá Gan Cấy Ghép

Từ Đông Đông cười nói:

- Tôi không có hạ thấp bản thân, tôi cảm thấy đi theo anh ấy học tập rất tốt, khoa cấp cứu chúng ta bao gồm anh ấy và Tần Duyệt, còn có Trần Bỉnh Sinh lão sư, họ đều là người tham dự, tôi cảm thấy chúng ta có thể học rất nhiều thứ tốt

Từ Đông Đông nói một lượt, làm cho mọi người nhao nhao im lặng.

Buổi tối thứ sáu, Tần Duyệt cực kỳ vui vẻ về đến nhà, hai tay phía sau, cầm bản sao bài văn của Trần Thương, cười hì hì chạy đến bên mẹ mình, vui vẻ nói:

- Mẹ, cho mẹ xem nè, Trần Thương tặng quà cho con

Lão Tần cũng hiếu kì nhìn thoáng qua Tần Duyệt:

- Thứ gì? Mà lại thần thần bí bí

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Đồ tốt

Ký Như Vân cười cười, người yêu trong mắt nhau đều biến thành Tây Thi, đưa thứ gì cũng rất vui vẻ.

Chỉ là nhìn vài tờ giấy Tần Duyệt cầm trong tay, nhịn không được cười cười:

- Thư tình à?

Sau khi Tần Duyệt nghe được thư tình, lập tức sửng sốt một chút, con người sáng lên

Trước tiên buông tờ giấy xuống, cầm lấy điện thoại, ghi chú lại trong bản ghi nhớ:

- Bảo Trần Thương viết cho mình một bức thư tình

Bản ghi nhớ này của Tần Duyệt chính là một quyển sổ nhật ký nhỏ, trong đó viết rất nhiều mơ ước của bản thân, ví dụ như “Trần Thương tỏ tình với mình”, “Trần Thương dẫn mình đi cáp treo”... đủ loại đủ kiểu mục tiêu nhỏ.

Hiện tại lại tăng thêm một ý

Tần Hiếu Uyên lén lút cầm trang giấy lên, cười hì hì nói:

- Đến đây, ba xem một chút đã buồn nôn...

Chỉ là vừa mới cầm lên, lão Tần biến sắc

Tiếp theo hắn tranh thủ thời gian lật hai trang, lập tức ngây ngẩn cả người.

Thằng nhóc này... Món quà này cũng không nhẹ

So với nhẫn kim cương còn trân quý hơn

Một bản thảo này, chí ít trị giá một chiếc nhẫn kim cương 2 ca-ra

Mà lại có tiền chưa chắc mua được.

Như thế cũng không khoa trương, định giá cả một bản luận văn trong « Cấy Ghép Lá Gan », là rất cao

Đặc biệt là còn phù hợp với chuyên ngành tiểu Tần, đây không phải là có tiền là có thể làm được.

Bằng không, Trương Hữu Phúc còn thiếu chút tiền này sao? Vì sao không đi mua một bản

Đây không phải chuyện tiền bạc

Nghĩ tới đây, lão Tần trừng to mắt, nhìn con gái mình.

Tên Trần Thương này, thật không đơn giản mà

Ký Như Vân trông thấy lão Tần biến sắc, cũng vô cùng hiếu kì, đến cùng tặng thứ gì?

Nghĩ tới đây, vội vàng cầm mấy tờ giấy trong tay lão Tần, nhìn kỹ, cũng ngây ngẩn cả người

Thứ này... không chỉ quý giá

Món quà này, đối với người khác mà nói khả năng không đáng một đồng.

Thế nhưng làm trong ngành y mà nói, là ý nghĩa ở phía sau, sẽ không thể tầm thường.

Một bản luận này, chắc là đủ cho Tần Duyệt "Xin xét duyệt" trực tiếp lên tiến sĩ?

Căn bản không cần tham gia đề thi chung.

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân nhìn Tần Duyệt, nhịn không được cười nói:

- Duyệt Duyệt, đây là sính lễ tiểu Trần đưa cho con à?

Tần Duyệt nghe xong, lập tức khuôn mặt đỏ bừng

- Mẹ, người nói cái gì đó

Nhưng mà, trong lòng Tần Duyệt cũng rất đắc ý, so với ăn món gì đều vui vẻ hơn.

Ký Như Vân cười nói:

- Thế nào? Con có muốn mẹ đồng ý hay không?

Chương 492: Đột Phát Ngoài Ý Muốn

Buổi sáng thứ bảy, Trần Thương thu thập chính mình rất đẹp trai, thay đổi duy nhất so với lúc phỏng vấn thì chỉ thiếu mặc đồ vét và giày da.

Sau khi ngắm nghía mình trong tấm gương ba phút, tương đối hài lòng, mới xuất phát.

Quần áo từ ba năm trước, giờ đã không còn mặc vừa nữa, hình như cơ thể so với ba năm trước đây cường tráng hơn một chút, hoặc là mình đã cao hơn rồi?

« Tạp chí khoa ngoại nước Anh » vẫn không có phản hồi gì, nhưng mà có « Cấy Ghép Lá Gan » chắc là cũng không kém bao nhiêu, phối hợp với hai video phẫu thuật của mình truyền đạt một loại lý niệm, Trần Thương cảm thấy muốn làm quản sự cũng không quá khó

Ngay từ đâu, định cùng đi với Tần Duyệt, thế nhưng Tần Duyệt thần bí hề hề nói với Trần Thương là anh cứ đi trước đi, còn cô thì có thể sẽ đi muộn một chút.

Trần Thương bất đắc dĩ, chỉ có thể một mình đi trước.

Buổi sáng thứ bảy, xe trên đường cũng không phải quá nhiều.

Lộ ra toàn bộ mặt đường rất là rộng lớn, để con người có xúc động muốn giẫm chân ga.

Kêu cái Didi không có hai phút đến, là một chiếc Toyota Carola, tài xế cũng không nhỏ tuổi, hơn năm mươi mấy tuổi, trông thấy Trần Thương đi lên, cười tủm tỉm nói:

- Tiểu tử, ăn mặc bảnh bao như vậy, đi ra mắt hả?

Trần Thương ngồi ở ghế tay lái phụ, nhìn ông chú này, nhịn không được cười nói:

- Cháu mặc như vậy đi ra mắt, xác suất thành công lớn bao nhiêu?

Tài xế cười nói:

- Gương mặt đầy tinh thần này của cậu, mặc gì cũng có thể thành công

Một câu làm cho hai người đều cười.

Đúng, một ngày tốt lành, bắt đầu thương nghiệp khoe khoang.

Đồ vật bên trong chiếc Carola này cực kỳ lệch nữ tính hóa, phía trước còn bày biện mấy cái Anime figure, dây chuyền cùng đệm dựa màu hồng, làm cho khi Trần Thương nhìn chú hơi lôi thôi lếch thếch trong lòng hơi thấp thỏm

Chẳng lẽ ông chú râu ria xồm xoàm này này, bên trong lại là một Luo Tianyi?

Tài xế nhìn ra Trần Thương tò mò, cười nói:

- Xe của con gái, hôm nay con bé nghỉ ngơi, không đi làm, cho nên tôi mượn chạy Didi kiếm thêm chút thu nhập.

Trần Thương nhẹ gật đầu, ví dụ như vậy thật đúng là không ít.

Nhưng mà, điều này cũng làm cho Trần Thương suy nghĩ, có phải là cần phải mua chiếc xe.

Thế là hàn huyên với bác tài xế.

Đường ngày hôm nay so với ngày thường xe ít hơn rất nhiều, vì vậy bác tài chạy cũng tương đối nhanh.

Chỉ là, ngay khi xe rẽ trái thì bỗng nhiên một chiếc xe lao vùn vụt lướt qua, tài xế lập tức một cước đảo vô- lăng, cũng may tốc độ của xe lúc này không nhanh lắm, nhưng dù là như thế thì lốp xe cũng trượt ra một vết xe màu đen kéo dài trên đường, bốc lên một mùi khét, Trần Thương và tài xế cũng nhịn không được chảy mồ hôi lạnh

Ông chú tài xế hùng hùng hổ hổ:

- Mẹ nó, sáng sớm mà phóng xe nhanh như vậy, phóng viên đầu thai đi đâu à

Trong lòng hai người vẫn còn sợ hãi, sau khi chỉnh sửa lại đồ vật trong xe ngay ngắn, mới tiếp tục chạy tới phía trước.

Nhưng mà đi chưa được 50 m, một người đi bộ trên vỉa hè, có vết thương màu đỏ, thị lực Trần Thương được cường hóa, sau khi nhìn theo vết tích thì lập tức biến sắc.

xem tài xế nói:

- Chú ơi, dừng xe! Bên kia có người bị thương

Tài xế đầu tiên là sửng sốt một chút, nhìn theo phương hướng ngón tay Trần Thương chỉ, lập tức thấy hai người nằm trong vũng máu, đứng bên cạnh là cậu bé.

Cậu bé nằm rạp trên mặt đất, hai tay sờ mặt người mẹ nằm trên mặt đất, oa oa khóc lớn

Trần Thương lập tức biến sắc

Bác tài xế do dự một chút, nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Gọi 120 đi... Bây giờ cậu đi qua... Đây không phải...

Lúc này, tràng diện rất huyết tinh

Một người nằm trên mặt đất, một người còn nằm trên dải cây xanh ven đường, hình như bị đụng bay ra, cậu bé thì nằm ở ven đường chỗ người phụ

nữ, gào khóc, mà người còn lại thì sống chết không rõ.

Trần Thương thấy cảnh này, khuôn mặt cũng thay đổi, liên tưởng tới chiếc xe vừa rồi, Trần Thương như kịp phản ứng cái gì

Gây chuyện bỏ trốn

Trần Thương vội vàng muốn mở cửa, thế nhưng vừa kéo xuống thì bị khóa cứng, Trần Thương gấp gáp, nhìn tài xế nói:

- Chú ơi, chú mở cửa đi, không cần thúc quan tâm, thúc thả cháu xuống dưới, tính tiền luôn đi

Tài xế hơi mờ mịt, gặp phải chuyện như vậy, ai có thể nghĩ đến?

Lập tức hơi mờ mịt

Trần Thương lập tức gấp gáp:

- Nhanh lên mở cửa! Cháu là bác sĩ

Tài xế sửng sốt một chút, nhưng lập tức kịp phản ứng, nhìn Trần Thương:

- Tốt! Xuống xe xem trước một chút

Sau khi nói xong, đậu xe ở bên lề đường, nhanh chóng mở cửa xe ra, lao xuống

Trần Thương chạy trước đến bên cạnh người phụ nữ ven đường, lúc này phần bụng của người phụ nữ này có một cái lỗ to lớn, máu bên trong vẫn đang không ngừng tràn ra, Trần Thương biến sắc, băng huyết ổ bụng, tại đây... Khả năng bị tổn thương tới lá lách

Bị rách lá lách?

Tuyệt đối không chỉ vậy

Nghĩ tới đây, Trần Thương biến sắc

Vội vàng trực tiếp cởi áo khoác của bộ đồ vét ra, đè chặt lên vết thương trên bụng người phụ nữ, trước cầm máu sau đó lại nói

Quay người nói với tài xế:

- Chú mau gọi 110 báo cảnh sát! Tôi gọi 120 xe cấp cứu

Tài xế nuốt ngụm nước miếng, trong ánh mắt cũng là viết đầy kiên nghị, nghĩ đến tài xế vừa rồi gây chuyện bỏ trốn, trong mắt tràn đầy tức giận

Vội vàng gọi cảnh sát

Mà Trần Thương thì trực tiếp gọi điện thoại đến số điện thoại lão Dương, tài xế khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện

Lúc này liên hệ 120 quá phiền phức, hơn nữa khoảng cách từ Tỉnh Nhị Viện đến đây cũng không đến hai ngàn mét, rất nhanh, cũng cực kỳ thuận tiện, còn không bằng trực tiếp gọi điện thoại cho lão Dương

Điện thoại rất nhanh kết nối.

Trần Thương vội vàng hô:

- Sư phụ Dương, mau lái xe ra đường Đông Điều, đoạn đườn giao với quảng trường Từ Dương quảng, phía trước lối đi bộ... Đúng, có một cái rạp chiếu phim, ngài nhanh lên, hai người bị xe đụng, hiện tại sống chết không rõ, tài xế bỏ trốn, ừ, tôi chờ ông! Đúng, ông dẫn theo cả y tá và bác sĩ trực ban tới luôn

Lão Dương rất kiệm lời nói:

- 3 phút sau đến

Một câu ngắn gàng xúc tích, là tính cách của lão Dương, cũng là phong cách lão Dương, nghe thấy câu nói này, trong lòng Trần Thương nắm chắc

Chính mình cần làm là giúp người bệnh vượt qua ba phút này

Sau khi tắt điện thoại, tay trái Trần Thương tại mạch máu, ngăn không cho vết thương chảy máu, tay còn lại thì đặt ở động mạch cổ, quan sát hô hấp...

Hô hấp cực kỳ yếu ớt, động mạch cổ cũng giống như thế

Sự khẩn trương trong lòng Trần Thương buông lỏng một chút, bởi vì... Ít nhất vẫn còn sống

Cầm máu khẩn cấp ở thời điểm này là biện pháp duy nhất có hiệu quả, phần bụng của người bệnh bị băng huyết, với tốc độ này không bao lâu nữa sẽ dẫn đến bị sốc do mất màu quá nhiều, thậm chí là... Tử vong

Lúc này, tay Trần Thương bịt vết thương, la lớn với tài xế đối diện:

- Chú ơi, thế nào rồi?

Tài xế hưng phấn lắc đầu:

- Vẫn còn sống! Còn có thể nói chuyện

Trần Thương khuôn mặt vui mừng, lập tức hô:

- Chú tới đây, để cháu đi qua nhìn một chút

Lúc này, cậu bé nằm rạp trên mặt đất, không thèm để ý cả người mình dính đầy máu tươi, hai tay run rẩy sờ gượng mặt mẹ, khóc đầy nước mắt nước mũi.

- Chú ơi! Mau cứu mẹ cháu, cầu xin chú, mau cứu mẹ cháu đi

Trần Thương nhìn cậu bé, nhẹ gật đầu:

- Được rồi, chú đồng ý! Cháu trước đứng dậy, không nên chạm vào mẹ

Trần Thương hiện tại lo lắng người phụ nữ có khi nào bị tổn thương xương cổ hay không, mọi thứ đều phải cân nhắc đến.

Cậu bé nghe thấy Trần Thương nói vậy, lập tức đứng dậy, lui ra đằng sau một bước

Chương 493: Cấp Tốc

Người đàn ông chạy tới, Trần Thương vội vàng nói:

- Trước mắt chú giúp cháu chặn miệng vết thương lại

Người đàn ông nọ vội vàng gật đầu

Trần Thương cảm kích nhìn thoáng qua bác tài xế.

Lúc này, người nguyện ý đứng ra giúp không nhiều lắm, nhưng người chú này mặc dù lôi thôi lếch thếch, nhưng lại rất nhiệt tình

Giao cho người khác, khả năng đã sớm tránh xa Trần Thương.

Một mình Trần Thương có thể giải quyết được không?

Khẳng định là không thể

Nhưng nhìn người đàn ông râu ria xồm xoàm, lại chủ động dừng lại hỗ trợ

Nghe thấy Trần Thương, người tài xế nghiêm túc nhẹ gật đầu, dùng sức đè ép vết thương, lúc này tây trang màu đen của Trần Thương đã hơi ướt đẫm, máu ồ ạt, đè ở trên quần áo, tay chú tài xế rất nhanh nhuộm thành một màu máu

Đây là chảy không biết bao nhiêu máu

Nghĩ tới đây, tài xế kia cũng nhịn không được sợ hãi trong lòng.

Lúc này Trần Thương lại lo lắng một chuyện khác, người bệnh có xuất huyết bên trong hay không, nếu như chảy ngược vào trong, tiếp đó làm tắc nghẽn ống dẫn khí, có thể dẫn tới ngạt thở

Anh cần xử lý vật thể lạ trong khoang miệng của người phụ nữ kia, tiếp đó dùng mọi cách để thông ống dẫn khí

Nhưng vào lúc này

Hiện trường chỉ có hai người trưởng thành, cộng thêm một đứa bé trai bảy tám tuổi, con mắt trừng trừng nhìn chằm chằm vào trong vũng máu mẹ mình, trong mắt rưng rưng nước mắt, hai tay cầu nguyện để ở trước ngực, gật đầu, miệng lẩm nhẩm gì đó xin phù hộ cho mẹ mình.

Sau khi Trần Thương xử lý xong vật thể lạ trong khoang miệng, nâng đầu người phụ nữ nghiêng về vừa, sờ sờ trên cơ tể người bị nạn, muốn tìm điện thoại liên hệ cho người nhà.

Đứa bé trai này khẳng định không làm chủ được

Rất nhanh, sau khi tìm được điện thoại, Trần Thương nhìn hỏi:

- Biết mật mã điện thoại của mẹ cháu không?

Đứa bé nghe Trần Thương hỏi, vội vàng gật đầu, âm thanh nghẹn ngào nói:

- Dạ! Biết.

Cầm điện thoại, sau đó thuần thục mở khóa, trực tiếp bấm số gọi cho ba ba.

Rất thuần thục

Không bao lâu điện thoại được kết nối, từ bên kia truyền đến âm thanh lười biếng của đối phương:

- Vợ yêu, sao vậy?

Đứa bé trai oa một tiếng liền khóc to lên

- Ba ba, mẹ sắp chết rồi! Mẹ sắp chết rồi! Ba mau tới cứu mẹ đi

Một câu, khiến cho người đàn ông bên kia giật mình

Cái gì gọi là sắp?

- Con, làm sao? Không phải con và mẹ đi dạo à?

Giọng nói của người chồng gấp rút căng thẳng.

Đứa trẻ còn muốn lên tiếng, Trần Thương nhận lấy điện thoại:

- Xin chào! Bây giờ vợ anh gặp tai nạn giao thông, tại... Sau khi xảy ra tai nạn giao thông, tài xế bỏ trốn, bây giờ tình huống mạng sống của vợ anh cực kỳ không ổn định, bây giờ băng huyết, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, lập tức sẽ được đưa đến Tỉnh Nhị Viện cấp cứu, chúng tôi cần người nhà hoàn thành thủ tục, anh tranh thủ thời gian đến bệnh viện một chuyến đi, đúng rồi, chúng tôi giúp anh đưa đứa bé đến bệnh viện

Người đàn ông nghe xong, lập tức sợ ngây người

Tai nạn giao thông

Gây chuyện bỏ trốn

Băng huyết

Nguy hiểm tính mạng

Mấy cái thông tin tại nam tử trong đầu tạo thành một cái đáng sợ hình ảnh.

- Được rồi tốt! Bác sĩ ngài đã mau cứu vợ tôi! Tôi lập tức đến ngay.

- Bác sĩ, ngài đưa theo con của tôi đi theo mọi người đến bệnh viện, tôi đến đó tìm nó

Giọng nói lười biến của người đàn ông lập tức tỉnh táo lại, mặc dù rất đau xót, nhưng là rất lý tính an bài mọi việc, lập tức đứng dậy muốn hướng chạy ra bên ngoài.

Lúc này, Trần Thương mới có thời gian đi xem người đàn ông còn lại

Tiến hành công việc cấp cứu ở hiện trường tại tai nạn giao thông, không thể nghi ngờ là chạy đua với thời gian

Thời gian là tính mạng, câu nói này là biểu đạt thích hợp nhất trong lúc này

Bởi vậy, "Nhanh đoạt", "Nhanh cứu", "Nhanh đưa" là mấu chốt quyết định người bị thương có thể giảm bớt tàn tật cùng di chứng hay không, cũng là có thể hay không bảo vệ hi vọng duy nhất hay không

Lúc này, Trần Thương đối với mỗi một giây đồng hồ, đều rất để ý

Hoả tốc cứu viện

Rất khẩn cấp

Mà lúc này, tài xế Dương đã chuẩn bị tốt hai chiếc xe cứu thương, bắt đầu tổ chức cứu người, chạy đến chỗ mục tiêu

Bên trong khoa cấp cứu của bệnh viện, Thạch Na đã bắt đầu làm tốt các loại công tác chuẩn bị

Sau khi khoa cấp cứu bệnh viện biết được chuyện xảy ra như vậy, tất cả công tác đều chuẩn bị hoàn tất theo thứ tự

Phòng phẫu thuật bắt đầu bật đèn xanh để ứng phó tình huống khẩn cấp

Trong khoa X-Quang, đã chuẩn bị tùy thời đều có thể chuẩn bị làm kiểm tra.

Mà khoa y tế cũng đã chuẩn bị tốt trước việc cấp cứu chỉ chờ tiến hành công tác.

Tai nạn giao thông ngoài ý muốn dẫn đến băng huyết là chuyện thường thấy nhất, Thạch Na vội vàng bắt đầu liên hệ kho máu chuẩn bị trước, hoàn tất tốt việc chuẩn bị máu.

Một đợt cấp cứu, không phải là việc của một người

Mà là một đám người bôn ba.

Vì cứu sống một mạng sống, bao nhiêu người phải chạy trước chạy sau

Thạch Na muốn an toàn, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại với chủ nhiệm khoa chỉnh hình, phó viện trưởng Lý Kiến Vĩ.

Sau khi Lý Kiến Vĩ biết được tin tức, vội vàng tập hợp nhân viên trong phòng ban đang nghỉ ngơi, lập tức trở về bệnh viện.

Sáng sớm thứ bảy, một chuyện xảy đến bất ngờ, khiến cho rất nhiều người từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, tiếp theo, chờ đợi họ sẽ là một lần cấp cứu đầy khó khăn

Tai nạn giao thông không giống với chuyện ngoài ý muốn, đặc điểm điển hình là phức tạp hơn

- Vết thương rất phức tạp, hơn nữa còn bị tổn thương nhiều, quả thật rất nghiêm trọng

Vì lẽ đó, lúc này, nguyên tắc cấp cứu rất rõ ràng

Trước giữ mạng sống, rồi lại tính đến chuyện khác

Vì máu đang chảy, trước tiên phải thực hiện cầm máu, tiếp theo sẽ duy trì thông suốt đường hô hấp.

Trần Thương không có bất kỳ thuốc gì, máy móc, chỉ có thể làm được như thế.

Khi vội vàng chạy đến hàng cây xanh, Trần Thương nhìn thấy đó là một thiếu niên hơn hai mươi tuổi, lúc này nằm ở nơi đó còn rên rỉ.

- Đáng đời

- Thật mẹ nó đau quá

- Ngô! Đau chết mất

Khoa học nghiên cứu cho thấy, lên cơn, công việc bẩn thỉu hoàn toàn có thể giảm bớt đau đớn là chính xác ở một mức độ chắc chắn

Trần Thương cúi đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy xương đùi thiếu niên kia trực tiếp gãy xương đảo ngược lên, cậu ta nằm ở nơi đó muốn xoay người, là tốn sức vô cùng

Làm sao có thể không đau?

Trần Thương vội vàng xoay người, cẩn thận hỏi:

- Cảm thấy sao? Trừ trên đùi còn có nơi nào đau nữa không?

Anh không dám đụng vào chân của thiếu niên kia.

Thiếu niên thở dốc một hơi:

- Tôi cũng không biết, giống như chỗ nào cũng đau, lại giống như cũng không có chỗ nào đau, tê... Chân rất đau

Gãy xương cần xử lý kịp thời.

Trần Thương nói:

- Trước tiên, cậu đừng động đậy

Tiếp đó vội vàng đứng lên, vội tìm kiếm thứ cố định, nhưng mà lúc này trên mặt đất cái gì cũng không có.

Trần Thương bất đắc dĩ, hỏi tài xế:

- Chú ơi, trong xe của chú có thứ gì như tấm ván gỗ không?

Tài xế sững sờ:

- Tấm ván gỗ... Không có... Đúng, phía sau cốp xe của tôi có cái tủ nhỏ... Cậu mở ra nhìn xem! Cậu nhìn xem dùng nó có được hay không?

Trần Thương không để ý tới chuyện khác, vội vàng mở cốp xe sau, phát hiện bên trong quả nhiên có cái tủ gỗ

Trần Thương không chút do dự, trực tiếp đập vỡ cái tủ

Nhất quyết phải lấy được cái cửa của cái tủ nhỏ, vội vàng chạy đến bên người thiếu niên.

Nhìn thiếu niên bảo:

- Cậu ráng chịu một chút

Nói xong cũng bắt đầu cởi thắt lưng ra

Thiếu niên ngẩn người, chưa kịp phản ứng...

Trần Thương giải thích nói:

- Tôi sẽ cố định chân cho cậu, bằng không một hồi lúc di chuyển, tôi lo lắng sẽ bị tổn thương lần hai, sẽ rất phiền toái

Nói xong, anh bắt đầu giải quyết

Lúc này, âm thanh xe cấp cứu 120 vang lên.

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Rốt cuộc đã đến

Mà lúc này đây, Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên

【Đinh! Cấp cứu người bị thương lâm vào hôn mê trong tai nạn giao thông, sau khi cấp cứu thành công, anh sẽ nhận được ban thưởng nhiệm vụ phong phú! 】

Chương 494: Bảo Vệ Đơn Thuần

Lúc đầu, Tần Duyệt khiến cho Trần Thương rất bất ngờ

Chuẩn bị thật lâu, cả người ăn mặc quần áo hết sức xinh đẹp, tại phòng hội nghị, xuất hiện với thân phận làm người chủ trì.

Tần Duyệt cảm giác, sau khi Trần Thương trông thấy chính mình, chắc chắn sẽ cực kỳ kinh ngạc

Nghĩ tới đây, đột nhiên Tần Duyệt cảm giác rất hạnh phúc.

Mà lúc này đây, Trương Hữu Phúc đi tới, hướng phía dưới dạo qua một vòng, cũng không nhìn thấy Trần Thương, lập tức ngây ngẩn cả người, ra ngoài bàn chờ xem danh sách ký tên, lật nhìn một lần, cũng không tìm được tên Trần Thương

Thằng nhóc này... lại ngủ quên mất rồi à?

Nghĩ tới đây, ông vội vàng gọi điện thoại cho Trần Thương

Thế nhưng lại không có người nhận, lần này, Trương Hữu Phúc ngây ngẩn cả người.

Thằng nhóc trời đánh này, sẽ thật không ngủ quên đó chứ?

Trương Hữu Phúc tới tìm Trương Chí Tân cùng Trần Bỉnh Sinh, lần lượt gọi điện thoại cho Trần Thương, đều không có người nhận.

Lần này Trương Hữu Phúc tức điên lên.

Lúc này lại sắp bắt đầu, thằng nhóc này làm gì vậy?

Tần Duyệt thấy thế, hỏi:

- Trương chủ nhiệm, có chuyện gì à?

Trương Hữu Phúc tức giận nói:

- Thằng nhóc Trần Thương này, có phải chưa ngủ dậy hay không, gọi mấy cuộc điện thoại, đều không có người nhận

Tần Duyệt sững sờ, móc điện thoại ra:

- Để cháu gọi thử một chút?

Tần Duyệt gọi qua một lần, cũng không có người nhận.

Lần này, họ đều ngẩn ngơ cả người.

Tần Duyệt nói:

- Không đúng, buổi sáng anh ấy còn liên hệ với cháu, đoán chừng là trên đường đi, không nghe thấy điện thoại di động kêu nhỉ?

Trương Hữu Phúc gấp đến đổ mồ hôi trên đầu.

Dù sao hội nghị hôm nay, 301 chủ nhiệm, ngay cả phó chủ tịch Chu Hoành Quang của hội ngoại khoa Gan mật cả nước cũng tới tham gia chính vì Trần Thương.

Nếu như Trần Thương không đến, đây rõ ràng không phải là nói người thả bồ câu nhà sao

Lúc này Tiền Lượng cũng đi tới:

- Làm sao vậy, chủ nhiệm Trương, vội vàng như vậy?

Trương Hữu Phúc nói:

- Tiểu Trần còn chưa tới.

Tiền Lượng sững sờ, nhìn đồng hồ trên tay một chút:

- Thời gian vẫn chưa tới mà, để sau hãy nói vậy.

Trần Thương nhìn nhiệm vụ của hệ thống, lập tức sửng sốt một chút

Không do dự, lựa chọn tiếp nhận.

Lập tức tham dự hội quản sự khoa ngoại Gan mật...

Mà thôi mà thôi

Trần Thương cúi đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ, thở dài, sau đó nói, cứu người quan trọng hơn

Lúc này, trên xe cấp cứu 120, bốn năm người nhấc cáng cứu thương lên xe đẩy, ôm hộp cấp cứu chạy như bay đến

Mà lúc này đây, cảnh sát còn chưa đến

Tiểu Lâm ôm cái hộp, Nhạc Nhạc ôm giường, sau khi đến, Trần Thương vội vàng gọi một y tá nữ đến trên cáng cứu thương, thận trọng căn dặn, bảo vệ tốt xương cổ.

Trần Thương vội vàng nói:

- Lên xe trước

Nói xong cùng một chỗ với Nhạc Nhạc hướng phía trên nhấc lên.

Mà lúc này đây, có vài vị bác sĩ xe khác, là Trương Tuyết Lượng khoa chỉnh hình, khiêng thiếu nhiên kia lên một chiếc xe cấp cứu khác.

Nếu mà so sánh, thiếu niên kia nhiều nhất là gãy xương, mà người phụ nữ này... Có thể là nguy hiểm đến tính mạng

Bây giờ phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện.

Trần Thương quay người, nhìn Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, để mắt đến đứa bé này, là người nhà, đưa đến bệnh viện trước.

Nói xong, ở chung một chỗ với Nhạc Nhạc giúp đỡ tài xế Dương, đưa lên xe cấp cứu, tranh thủ thời gian kết nối máy theo dõi điện tâm đồ.

Sau khi máy theo dõi kết nối, Trần Thương lập tức biến sắc

Huyết áp lúc này chỉ còn chưa đến 70

Mà hô hấp càng lúc càng nhanh.

Đây không phải dấu hiệu tốt.

Có phải không có máu chảy về tim hay không?

Đây đã là vấn đề chắc chắn phải cân nhắc đến.

Bởi vì tai nạn xe cộ va chạm kịch liệt như vậy dẫn đến tổn thương hôn mê, là có thể dẫn tới dập cơ hoành, mà lúc cơ hoành bị tổn thương, lượng máu chảy về bên trong ổ bụng có thể tràn vào trong lồng ngực, dẫn tới thiếu máu trở về ngực, tạo áp lực lên phổi, dẫn đến nguy hiểm tính mạng.

Lúc này, Trần Thương đối với tình huống tính mạng người bệnh, càng ngày càng lo lắng

Mà lúc này, đứa bé trai căng thẳng run rẩy, không biết là sợ, hay là...

Hai tay của cậu bé cầm tay phải mẹ cậu, cẩn thận vừa nắm vừa vuốt ve, không dám dùng sức, sợ sẽ làm mẹ đau.

Lúc này mẹ cậu nhắm mắt lại, khiến cho cậu cảm giác được cái gì là sợ hãi

Muốn khóc, nhưng lại không dám khóc

Ba ba nói qua, lúc ba ba không ở bên cạnh, cậu là một người đàn ông, cậu phải bảo vệ tốt mẹ cậu.

Đứa bé bảy tuổi, chính là lúc va chạm với thế giới, nhưng đối với chuyện của thế giới này, cũng có nhận biết ngây thơ.

Cậu biết rõ, muốn dùng cơ thể nho nhỏ của bản thân bảo vệ mẹ cậu, giống như phim hoạt hình vậy

Nhưng mà... cậu bé lại không biết nên làm cái gì.

Bên trong cơ thể nhỏ, mơ hồ không biết làm sao.

Đứa bé từng xem qua phim truyền hình, biết rõ... Tai nạn giao thông có thể chết người.

Ánh mắt đứa bé trừng trừng nhìn chằm chằm lên từng đường cong phức tạp của máy theo dõi điện tâm.

Nhìn con số không ngừng tăng lên.

Nghe từ trong miệng chú trước mắt không ngừng giao nhiệm vụ cho mọi người.

Nhìn các cô y tá tiêm thuốc gì đó vào trong cơ thể mẹ cậu...

Lần thứ nhất, cậu đối mặt với những cô chú mặc áo trắng, đã nhận thức được...

Các triệu chứng bệnh kiểm tra tính mạng của người bệnh cực kỳ không ổn định, chảy máu quá nhiều, truyền dịch không kịp, sắp xảy ra vấn đề.

Hơn nữa, lượng lớn máu tích tụ trong lồng ngực chắc chắn phải châm cứu rút ra, bằng không hệ thống hô hấp không cách nào khôi phục.

Trên xe, tất cả bốn người đều đang bận rộn

Trần Thương cắn răng một cái, đưa ra quyết định, trước châm cứu lại nói

Bằng không sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Quay người nói với Tiểu Lâm:

- Đưa túi châm cứu cho tôi

Tiểu Lâm lập tức gật đầu.

Kim châm cứu gắn liền túi dẫn lưu, tài xế Dương lái xe cực kỳ ổn định, tay Trần Thương càng ổn.

Rất nhanh, châm cứu thành công

Mà máu cũng thuận theo ống dẫn lưu chảy vào trong túi dẫn lưu.

Tần suất hô hấp người bệnh cuối cùng cũng giảm xuống.

Nhưng... Đây cũng không có nghĩa là cơ thể người bệnh khôi phục bình thường.

Lúc này, còn có càng nhiều càng lớn nguy hiểm, họ chờ Trần Thương.

Lúc này đứa bé trai, nhìn máu chảy vào trong túi, lập tức giật nảy mình, thân thể đang đứng thẳng lập tức té ngã.

Sau lại vội vàng bò người lên.

Hơi sợ, cũng hơi lo lắng.

Cậu vội vàng ngẩng đầu, nhìn phía trên "TV" không ngừng nhảy lên con số cùng từng đỉnh đường cong phức tạp.

Rất nhanh, xe đã đến bệnh viện

Trần Thương và Nhạc Nhạc lập tức chuẩn bị đưa người bệnh đi, làm kiểm tra phần bụng, sau khi hoàn thiện kiểm tra, trực tiếp bắt đầu phẫu thuật cấp cứu.

Máu đã rút ra ổn thỏa, khoa xét nghiệm lập tức bắt đầu tiến hành xét nghiệm.

Mà truyền máu đã chờ đợi ở vừa, chờ đợi tùy lúc bổ sung máu mới.

Đứa bé trai bị Tiểu Lâm mang theo.

Tiểu Lâm an ủi:

- Đừng sợ

Đứa trẻ nhẹ gật đầu, không có lên tiếng.

Tiểu Lâm nhớ tới đứa bé vừa rồi trên đường đi cái gì cũng dám nhìn, con mắt trừng trừng nhìn chằm chằm màn hình máy theo dõi tâm điện.

Bỗng nhiên nhịn không được hỏi:

- Khi nãy cháu nhìn cái TV trên xe, xem có thể hiểu không?

Đứa trẻ nghẹn ngào nói:

- Xem không hiểu...

- Nhưng mà cháu xem trên TV có nói, đường nét kia thẳng tắp, những con số kia biến thành số 0, mẹ cháu sẽ không còn ở đây... Cháu muốn nhìn nó... Không cho nó biến mất...

Sau khi nói xong câu này, cũng nhịn không được nữa trực tiếp khóc lên

Trong lòng Tiểu Lâm cũng mềm nhũn ra.

Đây là một đứa trẻ ngây thơ, là sự bảo vệ đơn thuần nhất dành cho mẹ mình

Chương 495: Đây Là Một Trận Chiến Khó Khăn

Trong lòng Tôn Hướng Thần gấp muốn chết, anh ta không kịp thu thập quá nhiều, cầm thẻ ngân hàng, chứng minh nhân dân, điện thoại và thẻ bảo hiểm y tế sau đó gấp gáp ra ngoài

Vốn dĩ là một buổi sáng cuối tuần tốt đẹp, nhưng đột nhiên xuất hiện tin dữ khiến anh ta hơi không tiếp thụ nổi

Người vẫn đang tốt đẹp, sao lại có thể xảy tai nạn giao thông chứ?

Sau khi Tôn Hướng Thần xuống lầu chuẩn bị lái xe, nhưng dáng vẻ mình bây giờ…Có thể lái được à?

Anh ta nhanh chóng chạy ra ngoài tiểu khu, gấp gáp gọi xe đến khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện

Lúc này, cậu bé đứng ở quầy y tá, không đi đâu cả, cứ nhìn như vậy, bây giờ cậu không khóc cũng không nháo, học theo dáng vẻ trong phim truyền hình, chắp hai tay đặt trước ngực.

Trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh vụ tai nạn giao thông vừa rồi, thật lâu không thể tan biến.

Hình ảnh khủng khiếp này đối với đứa nhỏ chỉ mới bảy tuổi mà nói, không thể nghi ngờ chính là nỗi đau lớn nhất trong đời.

Nếu như mẹ không sao, tất cả đều dễ dàng…

Nếu không qua khỏi? Có thể đây sẽ là ác mộng kinh khủng nhất đời này của cậu bé, không có cái thứ hai

Tôn Hướng Thần chạy vào phòng cấp cứu đã nhìn thấy cậu bé đứng ở đằng kia, chắp hai tay trước ngực, yên lặng lẩm bẩm khẩn cầu như trong Tây Du Ký "A di đà Phật" và "Bồ Tát phù hộ".

Theo cậu bé thấy, chuyện lớn nhất cậu có thể làm, chính là chúc phúc và cầu nguyện.

Tôn Hướng Thần nhìn thấy trên người, trên tay, khuôn mặt con trai đều là vết máu, giật nảy mình

Chạy nhanh tới, ôm con trai vào lòng

- Ba Ba, con không có chuyện gì chứ

Cậu bé trông thấy bố tới, lập tức bật khóc, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Bố! Cuối cùng bố đã đến…Nhanh đi cứu mẹ! Mẹ sắp không còn…

Mũi Tôn Hướng Thần chua xót, nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống.

- Đừng sợ, đừng sợ! Ba Ba, mẹ được bác sĩ cấp cứu, không cần phải sợ, mẹ chỉ là ngủ thiếp đi, lát nữa sẽ tốt thôi

Tôn Hướng Thần ôm con trai vào trong lòng, ra sức an ủi.

Cậu bé khóc nói:

- Con khẩn cầu Quan Âm Bồ Tát… Còn có Tề Thiên Đại Thánh, tại sao họ vẫn chưa ra…Mẹ là người tốt, mẹ là cô giáo, sao họ không mau ra cứu mẹ…

Tiếng khóc của cậu bé, khiến người đang cấp cứu lúc này cũng nhịn không được trong lòng run lên.

Tôn Hướng Thần dùng sức vỗ con trai:

- Con à, những vị bác sĩ này, đều là Quan Âm Bồ Tát cùng Tề Thiên Đại Thánh biến thành, con nghe lời, để bố đi giúp đỡ bác sĩ mau cứu mẹ nhé

Anh ta lau sạch nước mắt trên mặt con trait, lại không xóa đi được vết máu đã khô cạn.

Lúc này, Tiểu Lâm thấy thế:

- Đứa nhỏ trước để ở quầy y tá đi, anh đi xử lý thủ tục, hiện tại người bị thương đang được kiểm tra, lập tức chuẩn bị cấp cứu, anh không nên chạy lung tung.

Nói xong, Tiểu Lâm để y tá thực tập mang theo cậu bé đến phòng kế bên rửa mặt.

Tôn Hướng Thần dụi mắt một cái, vuốt mũi:

- Cám ơn

Loại cấp cứu tai nạn giao thông này rất nguy cấp, Lý Bảo Sơn, Đào Mật đã đi tới bệnh viện.

Lý Kiến Vĩ đã tổ chức đội ngũ cấp cứu khoa chỉnh hình tiến hành kiểm tra cấp cứu cho người đàn ông

Sau khi kiểm tra, tình huống người đàn ông là may mắn trong bất hạnh, vẻn vẹn chỉ có gãy xương chân, mặc dù va chạm gây ra gãy xương rất nghiêm trọng, nhưng…Trước mắt không có nguy hiểm tính mạng, bây giờ điều quan trọng cần làm là cố hết sức giữ chân lại

Mà lúc này người phụ nữ, vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm.

Khoa kiểm tra vừa vặn cho ra kết quả sơ đồ cấu tạo máu, lập tức truyền máu cho người bệnh

Phải biết, lá lách là cơ quan thân vận chuyển máu cực kỳ phong phú trong cơ thể, hơn nữa lại là tổ chức bạch huyết lớn nhất của cơ thể, liên hệ trực tiếp cùng tuần hoàn huyết dịch

Về mặt kết cấu có cùng tổ chức như bọt biển, bình thường có thể trữ máu, lúc cơ thể có nhu cầu cấp bách, lá lách co vào sẽ nhả máu ra, từ đó có tác dụng điều tiết lượng máu tuần hoàn.

Cho nên vỡ lá lách, dẫn đến chảy máu sẽ là lượng máu lớn chí mạng

Trong khoảng thời gian ngắn rất dễ vì mất lượng máu lớn dẫn tới sốc xuất huyết

Trong lòng Trần Thương rất lo lắng.

Tốc độ truyền máu kém hơn tốc độ chảy máu, đây quả thực muốn mạng người mà.

Bộ phận thương tích này…bên trong là động mạch chủ vùng bụng và tĩnh mạch chủ dưới

Hai thứ này nếu thật phải loại trừ…mạng người đều không còn.

Trần Thương lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện.

Bây giờ, không phải Trần Thương không lập tức phẫu thuật cầm máu, bởi vì tai nạn giao thông rất nhiều vết thương, chắc chắn làm tốt công tác chuẩn bị toàn diện trước phẫu thuật.

Tính tổn thương khí mở phần bụng ra, bình thường sẽ không làm kiểm tra hình ảnh học, nhưng lúc này tình huống thực tế của người bệnh đặc biệt, hơn nữa vì tạm thời các chỉ số sinh mệnh coi như bình ổn.

Để đảm bảo phẫu thuật thuận lợi tiến hành, vẫn phải làm

Sau khi có kết quả.

Trần Thương và bác sĩ khoa X-Quang đều sầm mặt

Quá nghiêm trọng.

Cuộc phẫu thuật này cần mấy người đồng thời tiến hành.

Trong lồng ngực cơ hoành vỡ tan, thông qua phim chụp X-quang có thể thấy rõ huyết dịch trong lồng ngực, quan trọng nhất chính là, có thể do nguyên nhân va chạm, phần ruột của người bệnh, xuất hiện trong lồng ngực

Thoát vị cơ hoành trong lồng ngực

Ngoài ra cơ hoành tổn thương, cần khâu lại.

Vỡ lá lách là chuyện không còn nghi ngờ

Mặt khác… vì bên trong ổ bụng chảy lượng máu lớn, gây thương tích cho ngoại thương, chắc chắn phải mở bụng kỹ càng dò xét, phẫu thuật chỉnh thể vô cùng nguy cấp.

Chắc chắn phải lập tức tiến hành

Trần Thương vội vàng mang theo y tá cùng đến phòng phẫu thuật.

Lúc này, Lý Bảo Sơn Đào Mật đã ở bên trong phòng phẫu thuật, mặc xong quần áo phẫu thuật, chuẩn bị lên bàn mổ.

Sau khi đẩy vào phòng phẫu thuật, nhóm người Lý Bảo Sơn đều ở đó.

Trong lòng Trần Thương đã có chủ ý

Chỉ dựa vào chính mình, Trần Thương hiện tại cũng không chắc

Cuộc phẫu thuật này, khối lượng và độ khó, có thể là lớn nhất, khó khăn nhất mà từ trước đến nay Trần Thương gặp phải.

Nếu chỉ dựa vào một mình anh, căn bản không thể hoàn thành.

Cơ hoành tổn thương, thoát vị ruột, vỡ lá lách, đường ruột tổn thương, nhiễm trùng trong ổ bụng, mạch máu lớn tổn thương, vân vân, đây là một cuộc phẫu thuật cấp cứu lớn

Lý Bảo Sơn kiến thức rộng rãi, thấy ánh mắt lo lắng của Trần Thương, tỏ ý thư giãn một tí.

Đây là một trận đánh lâu dài

Lý Bảo Sơn nói với Trần Thương:

- Mở tĩnh mạch ra, trong lúc phẫu thuật phải truyền máu khẳng định không cách nào tránh khỏi.

Trần Thương gật đầu.

Dưới sự điều hành của Lý Bảo Sơn, Trần Thương, Đào Mật, ba người bắt đầu cuộc phẫu thuật cấp cứu này.

Thành bụng từng tầng được rạch ra.

Trước khi mở ổ bụng kiểm tra phải cẩn thận làm sạch vết thương, hơn nữa không thể tổn thương cơ quan nội tạng, giống như tính tổn thương thế này, đã tạo thành tổn hại chắc chắn, cũng may không có dị vật, bằng không, độ khó sẽ lớn hơn.

Làm sạch vết thương không ngừng được tiến hành, không biết đã dùng bao nhiêu túi nước muối sinh lí.

Băng gạc đã sớm chồng chất thành núi ở bên cạnh.

Rốt cuộc, một ổ bụng tương đối sạch sẽ hiện ra trước mặt mọi người

Lúc này, trong mắt Trần Thương tràn đầy yêu quái có tên màu đỏ

“Vỡ lá lách”, “Tổn hại mạch máu”, “Tổn thương đường ruột”, …

Lúc một đống tên màu đỏ xuất hiện ở trước mặt mọi người, Trần Thương nhịn không được thở dài, đây…là một trận chiến khó khăn

Không chỉ Trần Thương, ngay cả Đào Mật và Lý Bảo Sơn cũng cau chặt mày

Chương 496: Chứng Kiến Kỳ Tích

- Trước tiên cầm máu

Lý Bảo Sơn quả quyết ra lệnh.

Đào Mật quay người qua cầm cái kẹp cầm máu, đang trực tiếp buộc ga-rô với mạch máu đang chảy ra.

Tiếp đó Trần Thương cũng không có chút do dự nào

Khâu lại

Kỹ thuật khâu mạch máu của Trần Thương mọi người rõ như ban ngày, vô cùng tín nhiệm, Lý Bảo Sơn và Đào Mật cũng sẽ không nói nhiều.

Tới công tác cầm máu, trở thành người tiên phong tác chiến trong một phòng phẫu thuật.

Lý Bảo Sơn cẩn thận dò xét phần bụng, Đào Mật chuẩn bị định vị cho buộc ga-rô, Trần Thương nhanh chóng nghiêm túc khâu lại

Rất nhanh, công tác cầm máu tiến hành đâu vào đấy.

Nhưng mà, ngay lúc Lý Bảo Sơn xê dịch lá lách, một dòng máu từ động mạch lá lách trực tiếp phun ra.

Đào Mật phản ứng rất nhanh, một tay nắm chặt

Lúc này, lại một vấn đề xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nên xử lý lá lách như thế nào?

Lý Bảo Sơn hơi do dự:

- Cắt bỏ toàn bộ?

Đào Mật hơi thấp thỏm:

- Có thể hay giữ lại một chút được không... Cô ấy còn trẻ...

Lý Bảo Sơn cũng im lặng

Nhưng mà lúc này, chắc chắn phải đưa ra lựa chọn.

Lúc này, Trần Thương nói:

- Trước tiên khâu động mạch lá lách lại đi

Hai người liếc mắt nhìn Trần Thương, mang theo ẩn ý, tiếp theo nhẹ gật đầu.

Lá lách là cơ quan miễn dịch cuối cùng hợp với khí quan tạo máu, vào giai đoạn mang thai, chức năng tạo máu của lá lách vô cùng quan trọng, cho dù là sau khi trưởng thành, lá lách thuận lợi nghỉ ngơi, công tác tạo máu chuyển giao cho cốt tủy.

Nhưng lá lách vẫn như cũ chịu trách nhiệm chế tạo chức năng của tế bào bạch huyết và tế bào đơn hạch

Hơn nữa, quan trọng nhất, bây giờ nghiên cứu cho thấy, vào khi mất máu quá nhiều hoặc xảy ra chuyện gì cản trở chức năng của cốt tủy, lá lách, vẫn luôn có thể sinh ra hồng cầu

Điều này có thể nói, là một trong những cơ quan quan trọng nhất của khí quan.

Tế bào bạch cầu và tế bào đơn hạch tế có lẽ mọi người không rõ là cái gì.

Nói cho dễ hiểu, tế bào bạch cầu và tế bào đơn hạch tựa như cảnh sát với quân nhân, chống cự ngoại địch, giết chết nội bộ người xấu, tham gia tất cả chức năng bảo vệ trong cơ thể.

Vì lẽ đó, một khi cắt bỏ lá lách, thân thể... Sẽ lâm vào trạng thái gì, mọi người đều có thể nghĩ ra

Bởi vậy khi lá lách bị vỡ tan, chủ trương dùng hết khả năng bảo vệ lá lách.

Nhưng, cho dù bảo vệ như thế nào, cơ quan bị hoại tử khẳng định là phải cắt bỏ.

Hiện tại động mạch lá lách cũng bị tổn thương, chắc chắn phải nhanh chóng khâu lại.

Nhưng vị trí động mạch lá lách rất đặc thù, Pen kẹp kim muốn khâu lại, góc độ xáo trộn không nói, khâu lại dễ gây ra tổn thương với các cơ quan xung quanh và khí quan.

Trần Thương hít sâu một hơi, nín hơi ngưng thần, nhìn thoáng qua Đào Mật, không nói hai lời, hai người bắt đầu công tác buộc ga-rô và khâu lại.

Tiết kiệm mỗi một giây khả năng liền có thể giảm bớt một phần hoại tử của lá lách?

Trần Thương lại khâu lại một lần nữa khiến cho hai lão chủ nhiệm nhìn mà than thở

Trần Thương cầm kim khâu trong tay, giống như dùng chính ngón tay của mình.

Động mạch lá lách không có cứng, nhưng độ khó khâu rất lớn, duy trì khoảng cách khâu, phải ổn định, còn không được tổn thương mạch máu nội mô, tạo thành tổn thương hậu kỳ vách mạch máu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Một phút sau, khâu lại hoàn tất

Sau đó, phải đối mặt với việc phẫu thuật lá lách.

Làm sao đây? Lấy hay bỏ?

Vá lá lách, hay là cắt bỏ lá lách, đây trở thành vấn đề quan trọng nhất.

Độ khó khâu lại lá lách không lớn

Nhưng cắt bỏ lá lách, lại là ý nghĩa vô cùng khác.

Sau khi cắt ngang lá lách bị vỡ nát rất dễ gây ra sự tổn thương, mạch máu đã bị vỡ, khâu lại là không thể nào, khả năng cung cấp máu từ xa của lá lách đã xảy ra trở ngại.

Lý Bảo Sơn do dự một chút:

- Cắt đi

Đào Mật gật đầu

Mà lúc này đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Có thể nối mạch máu lại hay không, dù sao... Thời gian cô ta bị thương cũng mới đây, bộ phận này, vì vẫn còn chức năng tuần hoàn bàng hệ và chức năng của mạch máu, chúng ta... Có lẽ có thể tranh thủ một chút giữ lại lá lách.

Hoàn toàn chính xác

Như Đào Mật nói, cô ấy còn trẻ.

Cắt lá lách, cũng chỉ là nửa người.

Trong lúc nhất thời, không cách nào quyết định lấy hay bỏ.

Trần Thương nhìn hai người:

- Tôi có thể khâu lại mạch máu nhỏ! Giao cho tôi

Lý Bảo Sơn sững sờ:

- Đây còn chưa tính là hoại tử à?

Trần Thương gật đầu:

- Chưa

Trong ánh mắt của anh nhìn rất rõ, nếu như lá lách hoại tử, anh có thể nhìn thấy.

Nhưng vào lúc này, lá lách vẫn có màu vàng, chưa biến thành màu đỏ.

Điều này mang ý nghĩa, có thể cứu vớt

Nhưng, mạch máu hơi lằn nhằn, muốn khâu lại, độ khó quá lớn.

Nếu như mạnh tay chạm vào vết thương, có thể biến lá lách vốn hơi yếu ớt phá vỡ thành mảnh nhỏ.

Tiến hành công tác chữa trị cao cấp như này, ý nghĩa lớn bao nhiêu

Mấu chốt nhất là, Trần Thương có thể thành công sao?

Điều này cần phải hiểu rõ mạch máu lá lách rất cao thâm mới có thể làm tốt

Điều này còn cần rất nhiều kỹ thuật tinh vi để khâu lại mạch máu nhỏ

Thiếu một thứ cũng không được

Lý Bảo Sơn cẩn thận quan sát một phen, nghiêm túc cân nhắc thời gian người bị thương một chút, sau khi tổng hợp phán đoán, nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu Trần... Cậu có thể chứ?

Trần Thương gật đầu

- Có thể

Anh chưa hề nói anh thử một chút, mà nói thẳng anh có thể.

Đào Mật nhìn thoáng qua Trần Thương, nói với Lý Bảo Sơn:

- Thử một chút đi

Lý Bảo Sơn cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy hi vọng:

- Được! Cố gắng lên

Ông làm sao không hi vọng cho người bệnh một cơ thể khỏe mạnh?

Nhưng... Lúc này, ngoại trừ cổ vũ, ông cũng không biết nói cái gì.

Bởi vì muốn làm tốt cái công tác này, phải có rất nhiều kỹ thuật chuyên nghiệp, lượng công việc càng lớn, độ càng tinh vi to lớn.

Đầu tiên, người đó chắc chắn phải hiểu rõ đầy đủ nơi phân bố mạch máu của lá lách.

Nhưng tình cờ, Trần Thương lại có thể hiểu rất rõ

Lập tức ấn mở đặc huấn 【mạch máu tuần hoàn trong thân thể】, Trần Thương cẩn thận nghiêm túc học tập nơi phân bố của mạch máu lá lách... Không biết qua bao lâu.

Lúc bước đến lần nữa nhìn về phía lá lách, trong đầu Trần Thương đã hiện ra vị trí của mạch máu và hình dạng dưới da.

Mạch máu giống như nhánh cây và cành cây, được phân ra ở trong mắt Trần Thương, rất ngay ngắn.

Có lẽ

Bản thân thật sự có khả năng làm được.

Mà lúc này đây, chủ nhiệm khoa gây tê cũng bắt đầu nghiêm chỉnh quan sát và kiểm tra các diễn biến sinh mạng của người bệnh.

Tất cả mọi người, đều dùng hết khả năng giúp đỡ Trần Thương để tạo ra một kỳ tích

Họ đều đang đợi Trần Thương, tiến hành một nhiệm vụ nhìn như "Không thể nào hoàn thành".

Họ chưa từng nghĩ tới tiến hành kiểu phẫu thuật như vậy.

Dù sao, cắt lá lách, đối với nhân viên y tế họ mà nói, cũng là cấp cứu thành công.

Cho dù là ảnh hưởng rất lớn đến khả năng khôi phục của người bệnh sau này, sinh hoạt sẽ có rất nhiều không tiện, nhưng... sẽ hạn chế điều trị chữa bệnh.

Thế nhưng lần này, Trần Thương quyết định bản thân phải cố gắng hết sức để cho người phụ nữ có một thân thể khỏe mạnh, một lá lách tương đối khỏe mạnh

Nghĩ đến ánh mắt chờ đợi của cậu bé, Trần Thương cảm thấy bản thân cần phải cố gắng hết sức, cứu vớt gia đình này.

Trần Thương đeo kính hiển vi xong, không ngừng điều chỉnh bội số, chỉ khâu trong tay, kim khâu không ngừng đổi vị trí cho nhau.

Thời gian từng giây từng phút đều đang trôi qua.

Thứ đang trôi qua này là sinh mạng của người bệnh

Điện thoại Trần Thương được ném ở phòng chứa đồ, vang lên một lần lại một lần nữa

Trần Thương đang nghiêm túc cố gắng khâu lại mạch máu của người bệnh, một kim một kim rồi lại một kim

Mạch máu hơi nhiều, Trần Thương không thèm để ý, chỉ có thể tận lực vá, cố gắng hết khả năng vì lá lách, cung cấp dinh dưỡng tốt, để tốt cho việc khôi phục này, chuẩn bị sẵn sàng

Nhìn thao tác tinh vi của Trần Thương, Lý Bảo Sơn và Đào Mật liếc nhau

Nhịn không được thở dài.

Qua không biết bao lâu, khi Trần Thương cảm giác cái eo cứng ngắc không còn cảm giác, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra

Khâu lại hoàn tất

Anh đã quên đi bản thân đã khâu lại bao nhiêu mạch máu.

Nhưng, chính mình thành công.

Tất cả mọi người quan sát Trần Thương, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trần Thương thật làm được...

Lý Bảo Sơn cắt lá lách cả một đời, làm bao nhiêu lần phẫu thuật kiểu này, hôm nay, tận mắt thấy một kỳ tích cấp cứu lá lách.

Trong lòng phức tạp, không lời nào có thể diễn tả được

Chương 497: Đến Cùng Là Kiểu Quái Vật Gì?

Nói thật chủ nhiệm khoa gây tê cũng hơi kinh ngạc, có thể khâu mạch máu lá lách lại thành dạng này, thật không chỉ là một loại năng lực

Mà lại là một loại trách nhiệm và tín niệm

Ông làm bác sĩ gây tê nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy bác sĩ có kiểu khâu mạch máu lá lách như vậy.

Bỏ qua mặt kỹ thuật, có bao nhiêu người có thể khâu lại, trước tiên nói một chút có bao nhiêu người nguyện ý đi khâu lại

Lá lách bị vỡ muốn khôi phục lại, chắc chắn phải truyền được máu thích hợp.

Kỹ thuật cắt bỏ lá lách cắt và kỹ thuật vá lá lách thật ra đều là do phẫu thuật lá lách bị vỡ

Có thể khâu thì khâu.

Đối với kiểu không cách nào vá và bị hoại tử, thì mới tiến hành cắt bỏ.

Những cơ quan kia không cách nào vá cũng vì ứ máu đến hoại tử.

Vì lẽ đó, vào giờ phút này Trần Thương làm chính là vì lá lách của người bệnh, có thể phần giữ lại nhiều thêm mấy, cho dù là một phần, đối với sức khỏe sau này của người bệnh sau này khỏe mạnh, cũng có chỗ tốt hơn rất nhiều.

Mạch máu biến dạng phức tạp, cấu tạo lá lách vặn vẹo, toàn bộ điều này đều đang gia tăng độ khó cho phẫu thuật

May mà có Trần Thương

Nếu như đổi là người khác, đều sẽ vội bỏ chạy với những nội tạng bị vỡ tan kia.

Bởi vì, khâu lại mạch máu sẽ tăng thêm độ nguy hiểm cho phẫu thuật

Chỉ đơn giản một câu như vậy, phải chần chờ một tiếng rất nhiều.

Có khó không? Thật rất khó

Có mệt hay không? Sao có thể không mệt?

Mang kính hiển vi tinh vi công tác, có thể tiếp tục bao lâu?

Thế nhưng là nghĩ đến cái kia cậu bé đang khóc ngoài kia, Trần Thương đã cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Chính là bởi vì như thế, bọn họ mới biểu lộ khâm phục.

Dùng hết khả năng đảm bảo giúp cơ chế của lá lách hoạt động lại.

Trần Thương tiến hành trị liệu trên nhiều điều kiện.

Mạch máu lá lách được nối lại, xem ra khả năng người bị thương cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng nếu đem có thể chữa trị cho lá lách nhiều thêm một phần, đối với người bệnh kia mà nói, liền là một sự an toàn cho chất lượng cuộc sống sau này.

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương vá xong mạch máu, trong mắt lộ rõ vẻ kính nể

Đào Mật cũng hơi có vẻ kích động.

Bọn họ kích động và vui mừng không phải vì Trần Thương có bao nhiêu lợi hại, mà là có thể đảm bảo người bệnh có thể khôi phục nhiều thêm mấy phần.

Trần Thương buông kim khâu xuống, nói với Lý Bảo Sơn:

- Để tôi đến cắt bỏ đi.

- Tôi hiểu rõ lá lách của người bệnh, biết rõ chỗ nào nên cắt, chỗ nào không nên cắt.

Lý Bảo Sơn nhìn trong ánh mắt của Trần Thương đầy vẻ kiên định, nên không từ chối, nhẹ gật đầu, nhưng vẫn dặn dò:

- Cẩn thận một chút

Trần Thương gật đầu.

Quay người lại cầm dao phẫu thuật lên.

Sau khi lá lách bị vỡ, cũng không phải khâu mạch máu là có thể chữa trị tất cả mọi cơ quan, bởi vì cấu tạo của lá lách quyết định cách phẫu thuật, rốn lách cùng trung ương mặc dù được máu cung cấp dồi dào, nhưng vì nguyên nhân xung quanh phía ngoài lá lách cần không ngừng mà cắt bỏ

Trần Thương cẩn thận cắt phía ngoài lá lách sau khi đã cầm nâng lên

Trong mắt giống như một cái máy quét, không ngừng h tiến hành quét hình đối với lá lách, tìm kiếm cơ quan bị hoạt tử của lá lách.

Trần Thương có kỹ thuật cắt bỏ lá lách

Nhưng đẳng cấp chỉ có sơ cấp.

Không có chút do dự, trực tiếp xài điểm kỹ năng nâng lên cấp đến đại sư

Điểm kỹ năng Trần Thương có gần ba mươi điểm, sử dụng sáu điểm trực tiếp tăng lên tới cấp bậc đại sư.

Trần Thương không thể không cẩn thận từng li từng tí, bởi vì chỉ cần một chút tổn thương, đều sẽ tạo thành tổn thương với cơ quan xung quanh lá lách.

Nguy hiểm chủ yếu trong quá trình cắt bỏ lá lách là sợ bị tụ máu bên trong, mà lúc này bởi vì lá lách bị ứ máu đã sưng to lên, không chỉ là cơ

quan dễ bị vỡ, hơn nữa vị trí rất dễ bị thương, vì lẽ đó nên Trần Thương không thể không đem lá lách cầm nâng lên hướng ra ngoài để cắt bỏ.

Cũng may nối tương đối dài với cuống lá lách, nếu không, có thể sẽ bị giày vò một phen.

Lý Bảo Sơn và Đào Mật cẩn thận trọng nhìn Trần Thương, sợ vấn đề xảy ra, nhưng vì băng huyết, cho nên đã dính liền với cuống, vì lẽ đó lá lách gặp phải một chút trở ngại.

Nhưng cuống lá lách cũng không thể xé rách

Nếu không lại là băng huyết

Có thể nói, toàn bộ lá lách, tựa như một cái bánh bao có lớp da mỏng nhân bánh nhiều nước, nhưng lúc này thật lớp da mỏng kia đã hơi hoại tử, cần cắt bỏ phần cơ quan bị hoại tử, thế nhưng lại phải rất cẩn thận, không thể dẫn tới băng huyết

Điều này rất cần thao tác tinh tế vi diệu cùng dùng lực nhẹ nhàng.

Cẩn thận

Cẩn thận

Đây cũng là lý do vì sao Lý Bảo Sơn yên tâm để Trần Thương làm, vì ông biết rõ, đôi tay này của Trần Thương, vô cùng xuất sắc.

Trần Thương cầm dao phẫu thuật trong tay, biểu hiện màu đỏ trong mắt biến thành màu đen từng chút từng chút loại bỏ khu vực xung quanh.

Quá trình này, toàn bộ đám người trong phòng đều gấp gáp căng thẳng

Có hai chủ nhiệm đứng bên người Trần Thương, cũng không dám thở mạnh.

Thời gian, tóm lại phải cẩn thận.

Cách lúc bắt đầu phẫu thuật, đã qua gần hai giờ.

Trần Thương đã thao tác tỉ mỉ hai giờ, cho dù là bất cứ thứ gì, đều phải cảm khái.

Cắt bỏ xong, cần buộc ga-rô mạch máu, bước này cần Đào Mật đến phối hợp.

Trần Thương cắt bỏ, Đào Mật buộc ga-rô, hai người hợp tác với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, quá trình phẫu thuật cũng trôi chảy

Cuối cùng, cắt bỏ lá lách hoàn tất, cần khâu lại.

Mà Trần Thương thật sự hơi mệt mỏi, khom người vặn cái lưng, sau khi buông dao phẫu thuật xuống, uốn éo người, anh không lập tức phẫu thuật dùng chức năng Bạch Khâu n khôi phục kỹ năng, dù sao trận cấp cứu này, còn phải tiếp tục rất lâu.

Lý Bảo Sơn thấy thế, nói:

- Tôi tới ngay đây.

Trần Thương không dám từ chối.

Lý Bảo Sơn khâu lại lá lách làm mấy trăm lần, cũng không có gì ngoài ý muốn.

Sau khi xử lý lá lách xong, còn đối với ổ bụng trong những cơ quan nội tạng khác cũng cần tiến hành chữa trị.

Tiếp theo cần thao tác nối lại đường ruột.

Lúc này, bỗng nhiên Lý Bảo Sơn buông chỉ khâu trong tay xuống, nhìn Trần Thương, hơi do dự...

Dù sao, anh đã thấy qua Trần Thương khâu lại đường ruột, làm rất tốt.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn nhịn không được lắc đầu, trong lòng tự giễu.

Chính mình thân là chủ nhiệm, lúc nào lại học cách nhường việc khó đến trên người lớp trẻ

Lý Bảo Sơn ông đường đường là một trong bốn người tài giỏi nhất khoa cấp cứu tỉnh Đông Dương, cũng không phải kiểu này.

Đều do thằng nhóc này, thực tế quá ưu tú.

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn nhịn không được cười lên một tiếng, trên người toả ra một loại khí thế tự tin.

Vào giờ phút này chỉ là một cái ổ bụng cũng không thể khiến người ta bớt lo, đường ruột hỗn loạn, còn một đoạn trong lồng ngực

Cơ hoành đã bị vỡ

Lúc này, Lý Bảo Sơn lộp bộp một tiếng, chuyện xấu, cơ hoành cùng đường ruột cần phải vá cùng lúc, mà bản thân đồng thời lại không am hiểu vá cơ hoành.

Nên làm sao đây?

Mà lúc này đây, Trần Thương ngồi nghỉ nửa giờ, khôi phục lại thể lực, chủ động nói:

- Chủ nhiệm, để tôi đến vá cơ hoành, ông đến phụ vá đường ruột, được không?

Câu nói này, lập tức khiến cho trong lòng Lý Bảo Sơn sững sờ:

- Cậu còn biết vá cơ hoành?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm! Biết.

Đào Mật và chủ nhiệm khoa gây tê bên cạnh đã sớm thấy choáng.

Thằng nhóc này... Thật sự là đến từ đại học y bình thường à?

Trần Thương nói với chủ nhiệm, họ cũng không thể không tin, trừ bỏ tóc nhiều một chút thì có khí chất giống với chủ nhiệm hơn, ngoài ra không

chút nào yếu kém.

Hơn nữa, còn là một tên cà chớn của đại học y

Cái gì cũng biết, biết vá lá lách, biết phẫu thuật màng tim, biết khâu lại mạch máu, không nghĩ tới cũng biết vá cơ hoành

Đây rốt cuộc là kiểu quái vật gì! ?

Chương 498: Không Có Điều Gì Vui Hơn Khi Được Càng Nhiều Ngời Khen Ngợi

Cho đến bây giờ

Thật ra cuộc phẫu thuật mới hoàn thành chưa đến một phần ba

Phía sau còn có rất nhiều công việc đang chờ đợi họ xử lý.

Thật sự, cơ hoành tổn thương cấp tính cộng thêm bên trong ổ bụng cũng bị tổn thương, chắc phải tiến hành phẫu thuật khâu lại cơ hoành cùng xử lý tổn thương của cơ quan nội tạng.

Nhưng vì cơ hoành bị vỡ nát và trong lúc nhất thời cơ hoành sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng, cho nên vẫn cần phải ưu tiên xử lý khẩn cấp băng huyết trong ổ bụng.

Sau khi xử lý hoàn tất tất cả những nhân tố nguy hiểm đến tính mạng, lúc này tiến hành nối lại đường ruột, cũng không phải rất khẩn cấp, nên tiến hành biện pháp phẫu thuật cùng lúc ổ bụng và lồng ngực.

Vốn dĩ là thế nhưng khi tiến hành phẫu thuật đồng thời trong ổ bụng, Trần Thương hoài nghi nội tạng và mạch máu trong lồng ngực cũng bị tổn thương, nên vẫn mở ngực quan sát một chút.

Bởi vậy, một lần nữa cắt dọc ngực, xử lý trong lồng ngực

Lúc này, đồng thời tiến hành hai cuộc phẫu thuật

Vì lý do hợp lý, y tá trưởng Lý Anh trực tiếp tăng thêm nhân viên y tá và dụng cụ, cung cấp phục vụ chuyên môn cho Trần Thương.

Lúc này Lý Bảo Sơn đã xử lý cơ quan nội tạng bị tổn thương ở phần bụng, đặt vào cùng một chỗ với phần ngực.

Mà lúc này đây, Trần Thương cầm dao phẫu thuật, tại vị trí xương sườn thứ sáu tiến vào lồng ngực.

Quả nhiên, vì có máu và bị tổn thương, lúc này cơ quan nội tạng trong lồng ngực và phổi, thành ngực, cơ hoành dính liền với nhau.

Trách không được ảnh hưởng đến hô hấp

Sau khi cẩn thận tách những phần dính liền ra, Trần Thương bắt đầu rửa sạch trong lồng ngực một phen, tiêm vào chất kháng sinh, phòng ngừa lây nhiễm.

Sau đó đem cơ hoành vá kín lại đầu tiên

Cũng may thời gian cơ hoành của người bệnh bị vỡ tan nát ngắn, nên khâu lại với nhau là được rồi.

Mà bác sĩ gây tê lại nhìn chằm chằm vào người bệnh để kiểm tra triệu chứng bất thường của cơ thể, sợ bỏ qua một điểm ngoài ý muốn.

Cũng may bây giờ các triệu chứng của cơ thể người bệnh đều bình thường.

Phần lớn mất máu quá nhiều dẫn đến bị sốc, bây giờ đã khôi phục từng bước, huyết áp bình thường, nhịp tim bình thường, nhịp tim... Kiểm tra các triệu chứng của cơ thể người bệnh cực kỳ bình thường

Hiện tại hô hấp cũng dần ổn định

Điều này khiến cho mọi người trong phòng phẫu thuật không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Trần Thương ngẩng đầu nhìn y tá, phát hiện tất cả ánh mắt mười mấy người trong phòng phẫu thuật đều đặt trên người mình

Lập tức sửng sốt một chút

Mình đẹp trai như vậy sao?

Trần Thương thở dài, nói với y tá một câu:

- Sợi chỉ số sáu.

Y tá lập tức đưa tới.

Trần Thương hơi sở trường đối với việc vá và khâu lại cơ hoành, dù sao kỹ năng cấp đại sư, không phải để đùa.

Vá cơ hoành, dùng kiên định làm chủ, điều này cần trình độ khâu lại nghiêm chỉnh.

Mọi người xung quanh quan sát Trần Thương khâu lại, cảm nhận được sự hoàn mỹ

...

Mà lúc này, trạng thái của Lý Bảo Sơn cũng rất tốt

Ông cảm giác được mình đã bao lâu rồi không có được kiểu trạng thái này, công tác vá đường ruột cũng vô cùng thuận lợi.

Kim khâu trong tay vô cùng trôi chảy, điều này làm cho Lý Bảo Sơn cực kỳ say mê

Không nghĩ tới thằng nhóc họ Trần có thể kích thích được thế giới nhỏ trong lòng mình

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn quyết định xem xét các cuộc phẫu thuật sau này đều gọi Trần Thương đến.

...

Rất nhanh, sau khi Lý Bảo Sơn hoàn thành bước cuối cùng của ngoại khoa, ngẩng đầu nhìn y tá chuẩn bị muốn cất dao.

Nhưng vào lúc này, ông phát hiện... Trung tâm trong phòng không phải là mình, nguyên một đám tất cả đều nhìn chằm chằm Trần Thương

Ngay cả Đào Mật mới vừa rồi còn bên cạnh hỗ trợ cho mình đều chạy qua bên người Trần Thương.

Điều này khiến cho Lý Bảo Sơn lập tức mê mang...

Ông không có nhớ nhầm... Mình mới là chủ nhiệm mà?

Nhưng mà, từ vị thế trong phòng phẫu thuật mà xem... Chẳng lẽ là mình nhớ lầm rồi?

Thật là không còn gì để nói

Ai...

Lý Bảo Sơn chỉ có thể tự lực cánh sinh, cắt ngắn chỉ khâu lại, bắt đầu thực hiện bước loại bỏ kế tiếp.

Trong lồng ngực vẫn có một ít tán tại chảy máu điểm.

Chỉ là từ đôi mắt Trần Thương nhìn trực tiếp thẳng xuống dưới

Khán giả đứng vừa nhìn cũng không nhịn được tràn ngập hào hứng.

...

Từ khi phẫu thuật bắt đầu, cho đến bây giờ đã tiến hành khoảng năm giờ.

Từ tám giờ sáng, đến lúc này đã hơn một giờ chiều.

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Lý Kiến Vĩ đi vào.

Nhìn Lý Bảo Sơn hỏi:

- Bảo Sơn, người bệnh thế nào rồi?

Trong lòng Lý Bảo Sơn vui mừng, cuối cùng cũng có người nói chuyện với mình.

Có mệt hay không ngược lại không quan trọng, chủ yếu là có người để ý...

Lý Bảo Sơn nói:

- Cũng may cấp cứu kịp thời, kiểm tra các triệu chứng của cơ thể xem như bình thường, chắc không có nguy hiểm quá lớn, nhưng một lát phẫu thuật xương hông, vẫn còn cần anh tới.

Hoàn toàn chính xác, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, người bệnh có tận mấy chiếc xương sườn bị đứt gãy, cộng thêm gãy xương hông.

- Bên kia xong chưa? Người bệnh thế nào?

Lý Kiến Vĩ thản nhiên nói:

- Chân được bảo vệ, phải xem kết quả khôi phục thế nào đã! Tôi đi thay quần áo trước.

Lý Kiến Vĩ cũng phẫu thuật năm tiếng liền, chỉ là căn bản không kịp nghỉ ngơi, sau khi rửa tay xong, thay xong áo phẫu thuật áo, ở vừa chuẩn bị kỹ càng.

Bằng không có thể gọi là một cuộc chiến lâu dài?

Sau khi thấy cuộc phẫu thuật hoàn thành, khả năng có thể khoảng bốn năm giờ của buổi chiều.

Sau khi Trần Thương xử lý toàn bộ máu chảy trong lồng ngực hoàn tất, trực tiếp đem lồng ngực khâu lại hoàn tất.

Lý Kiến Vĩ nhìn thoáng qua Trần Thương, hài lòng nhẹ gật đầu, không có nói nhiều, mà người bệnh bên cạnh vừa vặn làm xong phẫu thuật, cũng tới đến nơi này, tiếp tục bắt đầu cuộc phẫu thuật thứ hai.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngược lại khoa chỉnh hình phẫu thuật cũng thuận lợi, do Lý Kiến Vĩ dẫn đầu, cuối cùng mọi người xử lý hoàn tất tổn thương

Lúc ngẩng đầu lần nữa nhìn thời gian, đã bốn giờ chiều.

Lúc này, tất cả mọi người nhịn không được nhẹ nhàng thở ra

Hoàn thành

Lúc này tất cả mọi người trong phòng đều đứng một ngày

Từ tám giờ sáng đến bốn giờ chiều.

Chưa có một hạt cơm nào vào bụng, cũng chưa được uống một ly nước nào.

Nhưng mà mọi người đều rất vui vẻ.

Bởi vì họ cố gắng, không có lãng phí vô ích.

Trên mặt mọi người, đều mang nụ cười.

Không có cảm giác thành tựu nào có thể so với việc cứu người.

Ngay lúc này, bỗng nhiên người phụ nữ tỉnh lại, đôi mắt cô ta mở to mông lung, chợt phát hiện mười mấy ánh mắt xung quanh đều nhìn mình chằm chằm.

Lập tức, nước mắt chảy ra

Trông thấy nguyên một đám người mặc áo trắng mang theo khẩu trang xung quanh, nước mắt của người phụ nữ tử lập tức rơi đầy mặt.

Lúc này, cuối cùng cô ta cũng biết, bản thân còn chưa có chết

Mình được cứu.

Ngay từ đầu khi bị thương, vừa vặn lúc hôn mê, thật ra cô ta cảm giác được, thậm chí còn cảm nhận được con mình thút thít ở bên tai, cảm giác được có một người đè lên vị trí chảy máu của bản thân...

Chỉ là cô ta không còn sức, không thể cử động được

Vốn dĩ cứ nghĩa là mình phải chết.

Chuyện duy nhất không yên tâm chính là đứa con, còn có người chồng thân yêu.

Lúc đó, vì không còn sức lực để cử động nên người phụ nữ rất tuyệt vọng.

Cô ta chỉ có thể yên lặng cầu nguyện: Hy vọng kiếp sau, tôi làm trâu làm ngựa, đến đền bù lại sự yêu thương của mọi người...

Không nghĩ tới, bản thân lại có thể sống lại.

Loại cảm giác này, giống như nhận lại được sinh mạng lần thứ hai.

May mắn

Không có điều gì so với mất mà có lại được càng khiến người ta hạnh phúc

Cũng không có thứ gì trân quý hơn so với tính mạng

Người phụ nữ nhìn mọi người, muốn nói một tiếng cám ơn, lại hé miệng, cất không ra nửa câu.

Chỉ có thể cố gắng nở nụ cười.

Sau khi mọi người nhìn thấy, cũng không nhịn được cười.

Chương 499: Anh Đã Vui Vẻ Quá Sớm

Tôn Hướng Thần ngồi ở đằng kia, đứa trẻ cùng hắn ngồi ở trên ghế.

Cả hai người, cứ ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật như vậy, chờ đợi kỳ tích xảy ra

Họ trông thấy người đàn ông vừa rồi cũng xảy ra tai nạn xe hơi đi ra, bác sĩ nói phẫu thuật cực kỳ thành công, bảo vệ thành công

Người nhà vui đến phát khóc, đẩy cửa phòng bệnh đi vào bên trong.

Mà lúc này, câu bé cũng đang mong chờ điều kì diệu, mẹ cậu cũng sẽ may mắn như vậy

Thời gian càng kéo dài, thì hai người càng lo lắng

Bánh mì mua vào lúc giữa trưa, hai người một miếng cũng không ăn, chỉ uống hai ba bình nước.

Tôn Hướng Thần suy nghĩ rất nhiều, hai tay nắm chặt, hơi lo lắng.

Hắn lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ tồi tệ khủng khiếp trong đầu mình, thế nhưng mà... Những nỗi sợ hãi kia vẫn không biến mất.

Hắn thừa nhận, hắn sợ hãi.

Hai tay hơi run rẩy.

Ngay lúc này, hắn cảm giác một đôi tay ấm áp nắm lấy bàn tay của hắn.

Xoay đầu lại, chỉ thấy con trai mở to đôi mắt nhìn mình chằm chằm, nói một cách cực kỳ kiên định:

- Ba ba, mẹ sẽ không có chuyện gì đâu! Thật đấy

Câu bé nói với khuôn mặt trận đầy vẻ ngây thơ, làm mũi Tôn Hướng Thần hơi cay cay, trong hốc mắt toàn là nước mắt, nhưng mà hắn tranh thủ thời gian một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn, ngăn không cho nước mắt chảy ra, không cho con trai nhìn thấy sự yếu ớt của bản thân...

Lúc này, hắn lại nghe thấy con trai của mình nói:

- Ba ba, nếu mẹ thật sự mất đi, con cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho ba...

Cái đưa trẻ ngày thơ này, hắn suy nghĩ rất kĩ, cố gắng giả làm một người trưởng thành, học cách nói chuyện của mẹ, mỗi chữ mỗi câu, đều nghiêm túc nói.

Mặc dù nước mắt đã chảy vào bên trong miệng hạn, nhưng mà ánh mắt hắn lại vô cùng kiên định.

Để Tôn Hướng Thần, một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi, cũng ôm con trai khóc hu hu.

Ai có thể nghĩ rằng một câu bé thường ngày hay nghịch ngợm lại có thể nói ra một câu nói ấm lòng như vậy.

Thế nhưng là, Tôn Hướng Thần thà nhìn con trai vô tư hay nghịch ngợm gây sự, cũng không muốn nhìn con trai hắn như một ở cụ non luôn lo nghĩ.

Từ trước đến nay Tôn Hướng Thần luôn là người mạnh mẽ, này lại khóc đến mức mắt nước mũi chảy ra, khóc hu hu.

Khi đồng hồ treo tường vang chuông báo đã 17 giờ, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Hai cha con liền nhanh chóng đứng lên, vội vàng nghênh đón tiếp lấy.

- Bác sĩ, bác sĩ! Vợ tôi thế nào rồi

- Chú, chứ ơi, mẹ cháu... sao rồi...

Nhìn ánh mắt tràn đầy sự lo lắng của hai người, mọi người đều mỉm cười.

Lý Bảo Sơn nói:

- Ca phẫu thuật rất thành công, hai cha con có thể không lo lắng trong lòng rồi.

Chỉ một câu nói, làm lòng Tôn Hướng Thần run lên

Ôm chầm Lý Bảo Sơn một cái:

- Cảm ơn anh, bác sĩ

Ông cụ non, Ba Ba đứng ở bên cạnh cũng cúi đầu:

- Cảm ơn chú

Lý Bảo Sơn vỗ vỗ Tôn Hướng Thần:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mau đi đến giường bệnh đi, bệnh nhân đã được đưa đến phòng bệnh.

Sau khi trở lại phòng bệnh, bệnh nhân cần đưa đến ICU để hành quan sát sau khi phẫu thuật, dù sao máu toàn bộ cơ thể nhìn chung đã đổi hai phần ba, không biết có hay không phản ứng sau phẫu thuật? Có rất nhiều cơ quan nội tạng bên trong cần xử lý, tiếp đến có rất nhiều vấn đề khác

Những mà vì để cho mẹ Ba Ba gã chồng cùng con trai một lần, tạm thời sắp xếp cô trong phòng quan sát.

Sau khi Tôn Hướng Thần dắt theo con trai chạy vào phòng bệnh, cả nhà ba người cuối cùng đã gặp mặt.

Tôn Hướng Thần không dám đụng vào vợ mình, dù sao hiện tại cả người cô toàn là vết thương, nghĩ tới đây, Tôn Hướng Thần lập tức cảm thấy đau lòng vô cùng.

Mà lúc này còn trai, đứng ở vừa, nhìn mẹ mình.

Bỗng nhiên nói:

- Mẹ, con đã thề với trời, sau khi mẹ tỉnh lại, sau này con sẽ không tiếp tục nghịch ngợm, không gây sự, ngoan ngoãn nghe lời của mẹ, nghiêm túc ăn cơm...

Nhìn đứa trẻ bỗng nhiên hiểu chuyện hơn, người phụ nữ bỗng nhiên mỉm cười.

Tôn Hướng Thần vội vàng lau nước mắt sạch sẽ, phức tạp nói:

- Vợ ơi, Ba Ba đã trưởng thành

Người phụ nữ trừng mắt nhìn.

Mà Trần Thương đứng ở chỗ cũ, nhìn khung cảnh ấm áp, đột nhiên cảm giác được tất cả đều rất đáng giá.

Phần thưởng PK của Cuộc thi Video của Hiệp hội phẫu thuật gần mật tình Đông Dương là gì

Ai là giám đốc của Hiệp hội phẫu thuật tỉnh Đông Dương...

Những thủ này, ở nơi có những cuộc sống tươi mới năng động ngày trước mặt, có thể rất được coi trọng?

Trách nhiệm của bác sĩ, có phải là chăm sóc người bị bệnh đúng không?

Trần Thương tự an ủi mình...

Nhìn hơn một trăm cuộc gọi nhỡ trong điện thoại di động.

Trên cơ bản đều là Tần Duyệt, Trương Hữu Phúc, Tiền Lượng, Trương Chí Tân, Trần Bỉnh Sinh.

Thậm chí ngay cả Chu Hoành Quang cũng gọi cho mình hai cuộc điện thoại.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài

Lúc này, đứa con trai nói với người phụ nữ cùng ba ba của mình:

- Chính là chú kia đã cứu sống mẹ

Nói xong, chỉ tay vào Trần Thương.

Sau khi nói xong, cậu bé đi tới:

- Chú, cảm ơn chú đã cứu mẹ! Chú là một đại anh hùng.

Trần Thương sững sờ, cười nói:

- Chú là bác sĩ.

Nam hài nhi nghe xong, câu bé lập tức lộ ra một thứ gọi là sự khao khát tự trọng đáy mắt, nghiêm túc nhìn Trần Thương nói:

- Say này cháu cũng muốn làm bác sĩ, cháu sẽ là một bác sĩ tài giỏi giống như chú

Trần Thương sững sờ mất một lúc, nhìn ý chí chiến đấu sục sôi của cậu bé, nhịn không được xoay người ngồi xổm xuống:

- Vậy thì hãy cố lên

Nam hài vâng một tiếng, lại lặp lại một lần nữa:

- Cháu chắc chắn sẽ trở thành một bác sĩ vĩ đại giống chú

Trần Thương mỉm cười:

- Cháu tên là gì?

Câu bé trả lời:

- Châu tên là Tôn Tĩnh Ba

Ấn tượng của Trần Thương đối với cậu bé rất tốt, nói thật, anh thậm chí có chút yêu thích tính cách ông cụ non dũng cảm của cậu bé.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tiện tay lấy xuống một cái ống nghe mình mới mua sáng nay, đưa cho cậu bé và nói:

- Tặng cho cháu.

Khuôn mặt của Tôn Tĩnh Ba lập tức kích động, đỏ bừng lên:

- Cháu chắc chắn sẽ trở thành một bác sĩ vì đại

Trần Thương gật đầu:

- Chú tin tưởng cháu

Rồi khỏi phòng quan sát, Trần Thương ngồi trên ghế, do dự một lúc lâu, liệu có nên gọi điện lại hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, thở dài, quen chuyện đó đi...

Dù sao cuộc họp cũng đã gần kết thúc, đi qua làm gì, đi ăn cơm còn hơn?

Mặc dù nhà hàng buffet kia thật sự khá...

Trần Thương trở lại phòng làm việc, ngồi trên ghế.

Mở ra màn hình ảo, nhìn xem hệ thống nhiệm vụ:

- Tham gia Cuộc thi Video phẫu thuật của Hiệp Hội gan mật tỉnh Đông Dương, chiến thắng có thể đạt được: Giấy chứng nhận chuyển gan mật ngoại khoa, nhắc nhở nhiệm vụ thất bại

Trần Thương thở dài.

Được rồi, nó không thành vấn đề...

Dù sao chính mình cũng không kích hoạt được.

Trần Thương tự an ủi mình.

Đến mức giám đóc...

Cũng thôi đi

【Đinh! Nhiệm vụ kiểm tra y đức đã hoàn thành, xin chúc mừng, bỏ qua ích lợi của riêng mình, cứu bệnh nhân, bạn sẽ nhận được một phần thưởng đặc biệt: Một thẻ đào tạo đặc biệt.】

Lập tức Trần Thương bất ngờ một chút

Vội vàng nhìn vào thẻ đào tạo đặc biệt, hơi không thể tưởng tượng nổi

Thẻ đào tạo đặc biệt có ý nghĩa như thế nào?

Kỹ năng hoàn hảo

Trần Thương từng có may mắn nhận được nó một lần, chỉ là... Lúc ấy không biết sự quý giá của nó, lấy nó dùng để đào tạo đặc biệt cho việc cắt bỏ ruột thừa.

Sau này nghĩ lại cực kì hối hận, thậm chí bây giờ nhận được thẻ huấn luyện đặc biệt.

Chỉ là, Trần Thương phát hiện mình đã vui vẻ quá sớm...

【Đinh! Chúc mừng bạn, cấp cứu cho bệnh nhân thành công, nhận được phần thưởng phong phú: 1. Một chiếc áo khoác trắng tinh xảo (vật phẩm màu tím); 2. Chọn bất kì một trong những kỉ năng phẫu thuật trong phẫu thuật này; 3. Nhận được một viên đá quý nâng cao (vĩnh viễn);】

Trần Thương lập tức cười.

Chương 500: Bỏ Phiếu!

【đinh! Áo blouse trắng tinh xảo, vật phẩm màu tím, làm từ chất liệu đặc thù, có thể chống cự tổn thương xảy ra bất ngờ (hiệu quả ba lần), thuộc tính khác: Tốc độ chạy trốn + 5 (miễn truy sát), lực lượng + 5; nhắc nhở: Trang bị tự động có hiệu lực. 】

Trần Thương nhìn áo blouse trắng tinh xảo, bỗng nhiên có một loại cảm giác tràn đầy thê lương chạy lên não

Không phải vì áo blouse trắng không tốt. Mà bởi vì áo blouse trắng không thể che được cổ...

Vạn nhất bị người ta thọc vào cổ, cái này, không phải là phải xong đời?

Trần Thương thở dài, nhưng mà có vẫn còn hơn không, chí ít không sợ bị người đâm lén.

Với tư cách là một bác sĩ phẫu thuật thành thục vững vàng, cần phải có loại tâm lý đề phòng này.

【Bảo thạch cường hóa: Thuộc tính lực lượng bản thân tăng vĩnh viễn + 2. 】

Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lựa chọn ứng dụng, quả nhiên 20% lực lượng tăng thêm mang tới cảm giác hết sức rõ ràng, so với cái gì mà tay khéo léo tốt hơn nhiều, xem ra cái bảo thạch cường hóa này hẳn là mặt hàng cao cấp.

Mục cuối cùng, lựa chọn kỹ năng phẫu thuật trong số các kỹ năng chưa được nắm giữ:

【mời chọn lựa: phẫu thuật vá lá lách, phẫu thuật gãy xương hông... 】

Trần Thương trực tiếp lựa chọn 【phẫu thuật vá lá lách】, có cái này, tối thiểu nhất đối với trường hợp tổn thương lá lách tự mình một người cũng có thể xử lý.

Nhìn thấy những phần thưởng này, Trần Thương đột nhiên cảm giác được bằng chứng chuyển chức của ngoại khoa Gan mật không quan trọng, bởi vì... Anh chỉ cần đem luận văn cho Tiền Lượng, ngay lập tức có thể phát động nhiệm vụ bái sư, từ đó có thể kích hoạt hệ thống ngoại khoa Gan mật.

Nhưng mà.. Khuyết điểm duy nhất đó là có khả năng ngoại khoa Tim và ngoại khoa Lồng ngực cần có một hạng mục lên đến 100- điểm.

Người bệnh rất nhanh được ICU tiếp nhận đưa đến phòng quan sát và trị liệu.

Mà lúc này, trong hội trường niên hội ngoại khoa Gan mật, giải thi đấu phẫu thuật ngày hôm nay phẫu thuật đã sớm kết thúc. Lúc xế chiều, người giành được giải thưởng người cũng đã lên bục phát biểu cảm nghĩ.

Người giành được giải thưởng lần này thập phần hưng phấn, bởi vì niên hội lần này có rất nhiều đại lão tham dự, có thể đứng trên sân khấu, xuất hiện trước mặt những đại lão này, đây là một chuyện cỡ nào vinh hạnh.

Nếu như có thể lưu cho những đại lão này ấn tượng tốt, đây là một sự kiện rất đáng kiêu ngạo.

Chỉ là... Mấy đại lão đều có cảm giác rầu rĩ không vui

Chu Hoành Quang buồn bực ngán ngẩm, muốn xem điện thoại, thế nhưng lại cảm thấy trường hợp này không thích hợp, chỉ có thể thở dài.

Không phải nói niên hội không thú vị, ngược lại, niên hội năm nay xuất hiện một nhóm người trẻ tuổi ưu tú.

Video phẫu thuật phát ra khiến cho mọi người hai mắt tỏa sáng.

Thế nhưng mà Chu Hoành Quang vẫn luôn cảm thấy kém cái gì, không sai, chính là Trần Thương

Mục đích ông tới vì Trần Thương, ông cũng đặc biệt gọi các học sinh của mình đến, để bọn họ nhìn nhân tài Đông Dương, người hôm nay cấp cứu cách tân, làm rất tốt. Thế nhưng.. Khoảng cách so với Trần Thương, chỗ thua kém hết sức rõ ràng.

Chu Hoành Quang không nhịn được thở dài, được rồi, đã kết thúc, về sớm một chút đi.

Mặt hai người Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc đều đen lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc đầu đã nói thật tốt là để tiểu tử Trần Thương này đến dự thi, thế nhưng tranh tài kết thúc cũng không tới, đây không phải là cho họ leo cây sao?

Nghĩ đến vừa rồi trên sân khấu, Tiền Lượng liền xấu hổ.

Người chủ trì kêu mấy lần Trần Thương, không có người trình diện, lúc này mới đổi sang vị kế tiếp.

Điều này làm cho mấy người đều cảm thấy trên mặt không có ánh sáng.

Tiền Lượng buồn bực không nói, Trần Thương vì sao không đến?

Thế nhưng dù sao cũng phải có cái lý do đi

Mười mấy cuộc điện thoại gọi tới, một cái không tiếp, một cái cũng không trở về

Làm cái gì vậy

Trương Hữu Phúc trông thấy Tiền Lượng có cái dạng này, tựa hồ có chút tức giận, vội vàng giải thích: "Chủ nhiệm Tiền, tiểu Trần... Có thể là có chút việc."

Trương Hữu Phúc đối với Trần Thương có thể tha thứ, dù sao cùng một đơn vị, bình thường tiểu Trần cũng không phải người tự cao tự đại cậy tài khinh người.

Thế nhưng, ông lo lắng chuyện này sẽ lưu lại ấn tượng xấu cho Tiền Lượng.

Dù sao Tiền Lượng cũng là người đứng đầu của ngoại khoa Gan mật tỉnh Đông Dương, vòng tròn giao thiệp xã hội của ông ta rất lớn, nếu như có phát biểu ngôn luận gì bất lợi cho Trần Thương, điều này không tốt.

Kỳ thật, tại hiện trường, người lo lắng nhất đang đứng trên sân khấu, chính là người chủ trì: Tần Duyệt

Một thân sườn xám tinh xảo, nụ cười tươi tắn, kỳ thật nội tâm lo lắng bất an, cô lo lắng, Trần Thương không phải đã xảy ra chuyện rồi chứ?

Phải biết rằng Trần Thương không phải là người trễ hẹn, đi làm ba năm, chưa từng có một lần đến trễ.

Không đến hội trường khẳng định là có nguyên nhân.

Trần Thương sẽ không xảy ra chuyện đi?

Lúc này trong lòng Tần Duyệt nơi nào còn có cái gì tranh tài, cái gì niên hội, hiện tại cô cũng chỉ suy nghĩ về Trần Thương.

Sau đó, đến tổng kết đại hội, mỗi đại lão đều phát biểu tổng kết giải thi đấu phẫu thuật hôm nay.

Tiền Lượng lên đài, mời mấy vị đại lão lĩnh vực ngoại khoa Gan mật trong nước lên nói chuyện.

Dựa theo quá trình mà tiến hành.

Mặc dù không cao hứng, nhưng cũng không thể bởi sự việc của TrầnThương mà chậm trễ niên hội của ngoại khoa Gan mật năm nay.

Niên hội tiếp tục tiến hành, tiếp sau đó là bình chọn quản sự.

Trương Hữu Phúc nhìn mọi người, nói: "Tiếp theo là thời điểm bình chọn quản sự, hi vọng mọi người nghiêm túc công chính bỏ phiếu, tuyển ra người quản sự thích hợp nhất trong suy nghĩ của mọi người."

"Bây giờ xin mời các vị ứng cử viên cho vị trí quản sự, lên đài diễn thuyết phát biểu."

Vị trí quant sự không nhiều, chỉ có năm cương vị, thế nhưng lại có hơn ba mươi người cạnh tranh.

Nhao nhao lên đài tiến hành nói chuyện tầm hơn 2 phút, mọi người thoả thuê mãn nguyện, đại đa số là các bác sĩ chủ trị lớn tuổi, chừng bốn mươi tuổi, Trần Bỉnh Sinh cũng phát biểu cảm nghĩ, ông giới thiệu vắn tắt một phần bài luận « Cấy ghép Lá Gan » và tác giả thứ nhất, nháy mắt khiến mọi người ở đây bùng nổ.

Năm cái danh ngạch, dường như lão Trần đã dự định sẵn một cái

Nhưng mà, thời điểm đên lượt Trần Thương, vẫn không có người đi lên.

Trương Hữu Phúc thở dài, tiểu Trần ở đâu, anh ta không phải có vấn đề gì đi! ?

Nhưng mà cuối cùng ông chỉ thở dài.

Không quan trọng...

Về sau, đến khâu bỏ phiếu.

Hiện tại, cách thức bỏ phiếu cũng không giống trước kia, áp dụng chính là bỏ phiếu Wechat.

Số phiếu của các vị chủ tịch nhiều nhất, mà uỷ viên thứ hai, cuối cùng thì là hội viên.

Thời điểm mọi người ở đây chuẩn bị bỏ phiếu, bỗng nhiên một tin tức nhảy lên, mọi người theo thói quen chuẩn bị gạt đi, thế nhưng lại trông thấy là tin tức hôm nay:

“Sáng sớm hôm nay, bên cạnh rạp chiếu phim ơt đường Bình Điều Trung Nam phát sinh tai nạn giao thông, hai người qua đường bị một cỗ xe con đụng vào, nguy cơ sớm tối, một bác sĩ trẻ tuổi cố gắng... Sau mười mấy tiếng ra sức cấp cứu, cuối cùng thành công cứu chữa người bệnh. Trải qua phỏng vấn của kí giả, sáng hôm nay, bác sĩ Trần Thương đi tham gia niên hội của ngoại khoa Gan mật năm nay..."

"Thế nhưng, thời điểm gặp phải loại tình huống này, anh dứt khoát kiên quyết buông xuống việc riêng, dấn thân vào công tác cấp cứu người bệnh, một lần cấp cứu này là mười mấy tiếng, cuối cùng, người bệnh thành công được cứu chữa! Chính bởi vì có những người bác sĩ như bác sĩ Trần Thương, sinh hoạt của chúng ta có thể yên ổn an lành

Hiện tại, người bỏ trốn đã bị cảnh sát bắt lấy, người bị tình nghi là một tên..."

Chương 501: Trên Màn Hình! Ngay Trước Mặt Ông, Quá Càn Rỡ Rồi

Bỏ phiếu là tất cả mọi người cùng bỏ, bao gồm cả ban giám khảo

Thời khắc nhìn thấy thành phố An Dương đưa ra tin tức này, mọi người tất cả đều ngây ngẩn cả người

Bởi vì họ phát hiện, cái tên này cực kỳ quen tai

Đúng, là Trần Thương.

Họ nhớ rõ, có một bác sĩ tên là Trần Thương không có tới hiện trường.

Lúc này, một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả mọi người nhao nhao ấn mở xem lại cái tin tức này.

Phía trên rõ ràng viết:

- Theo được biết, hôm nay ban đầu bác sĩ Trần Thương đi tham gia hội thảo ngoại khoa Gan mật...

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ cùng tên sao?

Chắc là sẽ không nhỉ

Bởi vì phần mềm bỏ phiếu là app nghiêng về chữa bệnh, luôn cập nhật tin tức và sự kiện mới nhất về điều trị bệnh, khi lúc mọi người đang bỏ phiếu, tự nhiên nhìn thấy tin tức được cập nhật.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng

Sau khi xem mấy tấm ảnh chụp trong tin tức.

Trong hình chụp lại quần áo màu trắng của Trần Thương dính toàn là máu, hình ảnh đè lên vết thương người bệnh, thời gian phía trên là: Buổi sáng 7: 25 phút.

Một tấm khác là dáng vẻ Trần Thương hơi mệt mỏi thân bên ngoài phòng phẫu thuật. Thời gian: Buổi chiều 4: 40 phút.

Một tấm khác là hình ảnh một đứa bé trai cầm cái ống nghe bệnh, Trần Thương cúi đầu cho. Thời gian dừng lại tại: Buổi chiều 5: 15 phút.

Ba tấm ảnh, để tất cả nhân viên y tế ở đây đều hiểu rõ toàn bộ quy trình.

Từ buổi sáng 7 giờ đến xế chiều 5 giờ, thời gian hơn mười tiếng.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được lần cấp cứu này, là một trận ác chiến như thế nào.

Tất cả mọi người cũng có thể nghĩ ra được phòng phẫu thuật bên trong, diễn ra dạng gì căng thẳng hình ảnh.

Cuối cùng, có phóng viên phỏng vấn đơn giản:

Phóng viên:

- Bác sĩ Trần, khi trông thấy người bệnh nằm trong vũng máu, lúc đó anh nghĩ như thế nào?

Trần Thương:

- Tôi là bác sĩ, tôi nên cứu cô ấy

- Tôi là bác sĩ, tôi nên cứu cô ấy

Tám chữ vô cùng đơn giản, vậy mà khiến cho tất cả bác sĩ đọc được tin tức này, cái mũi hơi đỏ đỏ.

Đây chính là bác sĩ

Trong lúc nhất thời, mọi người lan truyền lời trong tin tức truyền bá ra ngoài, trong lòng nguyên một đám rất lâu mới bình tĩnh lại

Đúng

Hội thảo gì đó

Bình chọn gì đó

Những này quan trọng sao?

Dù có quan trọng, cung không quan trọng bằng sinh mạng của người bệnh được?

Cấp cứu mười tiếng, điều này ẩn chứa ý nghĩa như thế nào, tất cả mọi người đều rất rõ ràng.

Trần Thương đối mặt với người bệnh, dứt khoát kiên quyết cấp cứu, để mọi người nhốn nháo bùi ngùi mãi thôi.

Đây là một loại chữa bệnh tinh thần

Có một kiểu người bất cứ lúc nào, dù là ở chỗ nào, đều tại mọi thời khắc nhắc nhở chính mình: Tôi là bác sĩ

Hai chữ bác sĩ này, không chỉ là nghề nghiệp.

Hơn nữa, nó còn là trách nhiệm.

Trần Bỉnh Sinh đọc được tin tức này, Trương Chí Tân bên cạnh cũng nhìn thấy tin tức này, trong lòng hai người kích động, đây mới là dáng vẻ thằng nhóc họ Trần nên có

Hội thảo

Không đến hội thảo chó má cũng được

Trần Bỉnh Sinh rất vui vẻ, nhìn thấy dáng vẻ thao tác của Trần Thương, ông có một loại cảm giác tự hào

Ông chỉ vào Trần Thương trong tấm hình, nói với người bạn bên cạnh:

- Nhìn này, đây là đồ đệ của tôi

Người khác nhịn không được dựng thẳng ngón cái lên, nói một tiếng:

- Rất giỏi, tôi phục

Nhân viên bình thường của ngoại khoa bệnh viện Lam huyện cũng tới tham gia hội thảo, chủ nhiệm Đoàn Ba, phó chủ nhiệm Dương Bằng, hai người họ xem bóng dáng quen thuộc trong tấm hình, họ chợt nhớ tới người bệnh bị bỏng trước kia, khi Trần Thương đặt ống thông tĩnh mạch tại phòng cấp cứu

Hai người hưng phấn, kích động, đây mới là dáng vẻ một cái bác sĩ nên có

Trần Thương rất giỏi

Trên sân khấu, Trương Hữu Phúc cũng nhìn thấy đoạn tin tức này, Tiền Lượng cũng nhìn thấy cái tin tức này, trong lúc nhất thời hai người họ ngây ngẩn cả người

Họ đột nhiên hiểu rõ, vì sao Trần Thương không bắt máy mười mấy cuộc điện thoại nào

Sống chết trước mắt, chưa kịp hồi sức

Làm sao có thời gian rảnh?

Họ cũng biết vì sao Trần Thương không đến tham gia hội thảo

Bởi vì có chuyện quan trong gấp trăm lần so với hội thảo kia chờ anh làm.

Có chuyện còn quan trọng hơn so với trở thành quản sự ngoại khoa Gan mật, đang chờ anh đi hoàn thành.

Nếu như Trần Thương vì tham gia bình chọn trở thành quản sự, mà không để mắt đến việc cứu người, kiểu khoa trưởng này, không cần cũng được

Nếu ông là anh

Phải làm người chân thật, giữ khuôn phép, giúp đỡ người bị thương

Không là người cầu danh vọng, tiền tài, đuổi danh trục lợi

Giờ khắc này, trong lòng Trương Hữu Phúc sinh ra một loại cảm giác tự hào và kiêu ngạo

Ông cảm thấy kiêu ngạo vì thằng nhóc trẻ tuổi này

Thằng nhóc này, là một người tài giỏi

Đối diện trước danh lợi và người bệnh, anh không hề bị lay động.

Tiền Lượng lưng tựa vào ghế, xem điện thoại, thật lâu không thể nguôi ngoai.

Ông hiểu lầm Trần Thương.

Ông rất hối hận.

Vào giờ phút này, ông hiểu được, Trần Thương đi làm chuyện kia còn có ý nghĩa hơn

So với Trần Thương, những người bao gồm cả bản thân ngồi trong hội trường hội thảo, ngược lại để lộ ra...

Trần Thương à, Trần Thương

Cậu đến cùng là người như thế nào?

Tiền Lượng thở dài.

Nhớ lại dáng vẻ người trẻ tuổi rất ổn trọng, tinh anh, vô cùng thiên phú.

Kỹ thuật lại tinh xảo, diệu thủ nhân tâm

Rất lợi hại

Nghĩ tới đây, Tiền Lượng bỏ một phiếu cho Trần Thương.

Mà Chu Hoành Quang nhìn mọi người, hơi sững sờ.

Bởi vì người tham gia bỏ phiếu là người dân tỉnh Đông Dương, vì lẽ đó Chu Hoành Quang không biết xảy ra chuyện gì.

Ông không rõ vì sao hiện trường bỏ phiếu bị rối loạn, hơn nữa không có người quản.

Bỏ phiếu đang tiến hành

Tất cả mọi người không quản nguyên nhân khác, nhao nhao tích một cái dấu tích tại vị trí Trần Thương, còn bốn người khác, sẽ phải lựa.

Tất cả mọi người rất rõ ràng chính mình đang làm gì.

Bởi vì có dáng vẻ người trẻ tuổi này, không để ý đến danh lợi bản thân, không quên mình là bác sĩ cứu sống người bị thương, chẳng lẽ họ không thể bỏ phiếu cho hắn?

Bác sĩ là gì?

Không phải người như vậy à?

Nếu như anh không làm quản sự, còn có ai thích hợp hơn so với anh sao?

Giờ khắc này, tất cả mọi người rất kiến quyết đánh dấu tích đối diện cái tên Trần Thương.

Mà lúc này, Tần Duyệt cầm điện thoại tại phía sau sân khấu, cũng trông thấy đoạn tin tức này.

Cuối cùng cô cũng biết vì sao Trần Thương không tới

Bởi vì trách nhiệm

Giờ khắc này, Tần Duyệt vô cùng hưng phấn, kích động đến nỗi nước mắt muốn trào ra.

Bởi vì người này là chồng của mình.

Là người bảo vệ mình cả đời trong tương lai.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Duyệt tràn đầy hưng phấn và thỏa mãn.
Lúc này, điện thoại Tần Duyệt vang lên một âm thanh ting ting.
Là Wechat.
Là tin nhắn của Trần Thương.
Chỉ có ba chữ.
- Thật xin lỗi
Sau khi Tần Duyệt đọc được, nở ra một nụ cười.
Cái đồ đần này, còn chưa biết bản thân lên báo nhỉ?
Nghĩ tới đây, Tần Duyệt nhắn lại:
- Chồng yêu, em yêu anh, anh là niềm kiêu hãnh của em
Sau khi nói xong, trong lòng đắc ý, đem điện thoại bỏ vào túi.
Mà Trần Thương bên kia, sững sờ như nằm mơ.
Cái quỷ gì vậy?
Qua mấy phút, Trương Hữu Phúc nói:
- Tốt tất cả mọi người đều đã hoàn thành bỏ phiếu?
- Bây giờ mời xem màn hình lớn, tên năm quản sự mới là...
Lúc này, Chu Hoành Quang giống như xoay người cổ động, phối hợp với vỗ tay.
Bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn
Bởi vì ông phát hiện, xếp hạng thứ nhất là Trần Thương
Nhận được toàn bộ phiếu bầu
Lần này, ông rất ngạc nhiên
Cái này mẹ nó?
Rất giả nha?
Có chuyện
Ông muốn tố cáo
Không đúng, ông chính là phó chủ tịch ngoại khoa Gan mật Trung Hoa.
Đám người Đông Dương quá càn rỡ rồi?
Trần Thương không thể nào mà nhận được toàn phiếu bầu được, ông... A

Chương 502: Hoàn Thành Nhiệm Vụ?

Trong lòng Chu Hoành Quang rất không hài lòng

Mặc dù ông có ấn tượng rất tốt đối với Trần Thương, nhưng cách làm kiểu này, khiến cho ông cực kỳ không thoải mái.

Đây là không nói câu gì, không hiểu được toàn bộ phiếu bầu của Trần Thương làm sao có?

Ưu ái cũng không nên ưu ái như thế?

Đây rõ ràng là ngầm thao túng.

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang nhịn không được nhìn Tiền Lượng.

Sắc mặt âm trầm, âm thanh nghiêm túc:

- Tình huống này là sao?

Tiền Lượng sững sờ, hình như Chu Hoành Quang không biết chuyện, mới có phản ứng này được

Vội vàng đem điện thoại đưa tới:

- Chủ nhiệm Chu, ông xem, đây là chuyện mới vừa xảy ra hôm nay.

Chu Hoành Quang xem thoáng qua điện thoại, hơi chần chờ một chút, chỉ là sau khi trông thấy nội dung, vẫn cầm lấy đọc tiếp.

Vừa đọc tin này

Chu Hoành Quang ngây ngẩn cả người.

Chưa đến hai phút đã xem hết, Chu Hoành Quang im lặng hai phút.

Trách không được thằng nhóc họ Trần không đến, cũng không nhận điện thoại.

Này là cấp cứu người bệnh trên bàn phẫu thuật, như chiến sĩ ra trận giết địch, ông hiểu tại sao cậu ấy không có thời gian nghe?

Ông là muốn mạng người bệnh sao?

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang hít sâu một hơi.

Xã hội bây giờ, rất cần kiểu bác sĩ tốt như vậy.

Đem danh lợi đặt ngoài thân, đặt tính mạng của người bệnh ở trước mặt.

Đây mới là thái độ và trách nhiệm một bác sĩ nên có.

Thì ra là như vậy nên trách không được

Toàn bộ phiếu bầu

Nhìn mỗi một người bỏ phiếu ở đây, Chu Hoành Quang nhịn không được hít sâu một hơi.

Xem ra, đây là mọi người đều tán thành với tiểu Trần

Quản sự đã không ít, không quan tâm có thêm một người

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang đem điện thoại đưa cho Tiền Lượng, nói:

- Chủ nhiệm Tiền, tôi có đề nghị

Tiền Lượng sững sờ:

- Chủ nhiệm Chu cứ nói.

Chu Hoành Quang nhẹ giọng, nhỏ giọng nói với Tiền Lượng:

- Cho thêm một vị trí quản sự đi, biểu quyết tại đây, để uỷ ban tới đếm phiếu.

- Quản sự, nhưng mà là một cái hư danh mà thôi, không muốn bởi vì chuyện này này, ảnh hưởng tới tính tích cực của mọi người.

Con người của Tiền Lượng sáng lên, nhìn thoáng qua Chu Hoành Quang:

- Suy nghĩa của chủ nhiệm Chu với tôi rất hợp với nhau

Chu Hoành Quang nhịn không được cười.

Tiền Lượng cũng nhẹ gật đầu.

Khi Tần Duyệt nhìn thấy Trần Thương nhận được toàn bộ phiếu bầu, trong lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn và tự hào.

Rất kiêu ngạo

Cô cực kỳ sùng bái với Trần Thương.

Trương Hữu Phúc nhìn kết quả bỏ phiếu, đang chuẩn bị để Tần Duyệt tuyên bố kết quả.

Lúc này, bỗng nhiên Tiền Lượng vỗ vỗ cánh tay Trương Hữu Phúc, tỏ ý chính mình có lời muốn nói.

Trương Hữu Phúc hơi sững sờ, nhẹ gật đầu.

Lúc này Tiền Lượng đứng dậy, đi đến trước sân khấu, cầm micro nói:

- Tôi tin tưởng Trần Thương có thể thu được toàn bộ phiếu bầu, toàn bộ mọi người cũng đã thấy được cái tin tức kia

- Đây là hành động kiêu ngạo của người làm ngành y chúng ta! Cũng là tấm gương cho chúng ta học tập. Đồng chí này, rất đáng được khen ngợi

- Nhưng mà, mỗi người chúng ta ở đây, đều là cực kỳ ưu tú, công tác của mọi ngươi, thành tích của mọi ngươi, đều khẳng định đáng giá.

- Vì lẽ đó, tôi và chủ nhiệm Chu phó chủ tịch hội ngoại khoa Gan mật quốc gia chúng ta đã thảo luận một chuyện, quyết định tăng thêm một vị trí quản sự.

- Trần Thương là thành viên hội ngoại khoa Gan mật Đông Dương chúng ta, chúng tôi đề bạt thêm chức vị quản sự, biểu thị khen ngợi! Ngoại trừ Trần Thương, còn có năm vị trí quản sự, dựa theo xếp hạng tuyển ra.

- Tiếp theo, cho mời uỷ ban giơ tay biểu quyết, thống nhất tăng thêm một vị trí quản sự xin giơ tay biểu quyết

Sau khi nói xong, Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc chờ mấy phó chủ tịch nhao nhao nhấc tay, phía dưới thành viên của hội chủ ủy hàng trước cũng nhao nhao nhấc tay, biểu thị đồng ý.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Xếp hạng thứ sáu là một bác sĩ chủ trị ba mươi lăm tuổi thuộc đại học Đông Dương Y Khoa cơ sở hai của bệnh viện, vốn dĩ cảm thấy mình không có hi vọng.

Sau khi tiếc hận, vẫn còn hơi lạc lõng.

Đương nhiên, anh ta cũng không có lời oán giận, anh ta nghĩ tới hành động của Trần Thương, đúng là nên được khen ngợi, anh ta cũng cực kỳ đồng ý với cách làm này của Trần Thương, hơn nữa

Đổi thành anh ta, cũng sẽ làm như vậy

Nhưng, dù vậy, vẫn còn hơi thất vọng nhỏ.

Dù sao, thân phận quản sự, mang ý nghĩa được nhận thức trong ngành.

Nhưng mà nghe được những lời này của chủ nhiệm Tiền và Trương Hữu Phúc, người đàn ông lập tức bắt đầu vui vẻ.

Không nghĩ tới chính mình thật còn có cơ hội

Lập tức, người đàn ông hơi kinh ngạc

Sau khi nghe người chủ trì nêu to tên từng quản sự, anh ta vội vàng đứng lên bước lên đài, bắt tay với các vị chủ tịch.

Tất cả đều vui vẻ

Chỉ là lúc này, Tiền Lượng nói:

- Chúc mừng các vị, trở thành quản sự của, hãy cố gắng vì sự nghiệp của hội ngoại khoa Gan mật tỉnh Đông Dương chúng ta

- Ở đây, có lẽ mọi người đều không phải ai cũng hiểu rõ Trần Thương.

- Thật ra, đề bạt Trần Thương làm quản sự, là chủ ý của tôi và chủ nhiệm Trương Hữu Phúc, đây là một bác sĩ ưu tú của ngoại khoa Gan mật, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng đã lập không ít thành tích xuất sắc trong ngành của chúng ta.

- Đương nhiên, tôi đề bạt Trần Thương, không chỉ vì tôi xem trọng cậu ấy, mà là vì sự nghiệp cậu ấy làm cho ngoại khoa Gan mật ngoại, có cống hiến một chút đặc thù, cụ thể cái gì... Trước đó tôi thừa nước đục thả câu,

vào ngày mai, tôi sẽ mời Trần Thương đến hội trường vào buổi sáng, đến lúc đó mọi người sẽ biết

Cuối cùng, sau khi Trương Hữu Phúc kết thúc công tác của mình, hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, ngày mai là thời gian giao lưu, sẽ mời một chút chuyên gia đến đây giảng giải một chút kỹ thuật phẫu thuật đặc thù.

Nói đơn giản một chút, là thời gian của người có kinh nghiệm.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc đi tới, nhìn Chu Hoành Quang:

- Chủ nhiệm Chu, hôm nay bao giờ đi? Hay để tôi phái người đưa mọi ngươi ra trạm xe đi.

Chu Hoành Quang chần chờ một chút:

- Xế chiều ngày mai về.

- Dù sao cũng là cố ý mang theo các học sinh đến xem tiểu Trần mạch suy nghĩ, nhưng mà... Hôm nay mặc dù không thành công, nhưng là cũng coi như cho đám hài tử này họ học một khóa, đối với bác sĩ mà nói, phẩm đức so y thuật quan trọng hơn, ngày mai lại về đi

Tiền Lượng nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Được được được

Sau khi Chu Hoành Quang nói xong, rồi nói với hai người:

- Đúng rồi, buổi tối đi một chuyến đến tỉnh Nhị viện đi, tôi thật tò mò, cuộc phẫu thuật kia.

Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc nghe xong, nhẹ gật đầu, bắt đầu bên liên hệ tỉnh Nhị viện.

Tần Duyệt không để ý tới ăn cơm, trực tiếp thay quần áo rồi chạy thẳng đến Tỉnh Nhị Viện, cô phải đem cái tin tức tốt anh trở thành quản sự nói cho Trần Thương biết mới được

Hi vọng đừng có người nói cho Trần Thương

Đáng tiếc, mệt mỏi một ngày, ở văn phòng thành ăn một ít bánh mì uống chút nước, nên tin tức chưa kịp lan tỏa.

Vừa vặn mới hoàn thành phẫu thuật, đã tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên.

Dù sao cũng là lần thứ nhất bản thân lên ti vi, cũng không thể vừa ăn bánh mì vừa uống chút nước bên cạnh được?

Trần Thương cũng có khí chất thần tượng.

Chương 503: Thu Hoạch Lớn

Lần đầu tiên lên ti vi, không nói lời tốt đẹp, cũng phải chỉnh tề dễ nhìn.

Cũng không biết máy quay của đài truyền hình có mở hiệu ứng chỉnh sửa gương mặt hay không?

Phỏng vấn xong, vẫn là đứa bé trai mua bánh mì và nước đến.

Này mới khiến Trần Thương khôi phục lại.

Ngay cả ba chủ nhiệm Lý Bảo Sơn, Lý Kiến Vĩ, Đào Mật và cha vợ cùng đi ăn cơm với phóng viên.

Nghĩ đến ngày mai, Tỉnh Nhị Viện đoán chừng lại có thể được trực tiếp lên TV, ánh mắt cha vợ nhìn Trần Thương rất nhu hòa.

Thằng nhóc này, thật sự là làm cha vợ nở mày nở mặt

Xem ra hôm nào phải dẫn tiểu Trần đi một chuyến đến Giác sơn, nhìn xem Trương đại sư kia nói thế nào.

Với tư cách nhân vật chính của hôm nay, lúc đầu gọi Trần Thương đi chung, nhưng... Tần Duyệt để anh ở bệnh viện không cho phép chạy loạn, đành phải vậy thôi.

Nghĩ đến sau này bản thân không muốn phấn đấu, cũng có thể dưỡng lão cùng với vợ yêu giàu có, bản thân chỉ cần xinh đẹp như hoa là được rồi

Hơn nữa... dù cho Trần Thương muốn chạy loạn, cũng không có quần á, áo sơmi màu trắng sớm đã dính đầy máu, ra ngoài người khác nhìn thấy có thể báo cảnh sát hay không cũng khó nói.

Cũng không thể ăn mặc áo khoác trắng đi

Lúc đầu bệnh viện là có một bộ quần áo dự bị, nhưng... lúc phẫu thuật thời cho Chu Vĩnh Vượng.

Mà anh ta lại mặc quần áo của mình đi...

Trần Thương không khỏi thở dài.

Xem ra bệnh viện cần phải chuẩn bị thêm quần áo

Còn có, bộ vest hôm nay cũng không thể mặc vào, lại phải mua mới.

Dù sao cũng là số nhỏ, coi như thay quần áo cho bản thân.

...

Ngay lúc này, âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở

【Đinh! Chúc mừng chủ nhân trở thành quản sự của hội ngoại khoa Gan mật tỉnh Đông Dương! 】

Trần Thương sửng sốt trọn vẹn một phút chưa kịp phản ứng

Đây là kịch vui trong cuộc đời, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao bản thân lại đột nhiên trở thành quản sự của hội ngoại khoa Gan mật?

Trần Thương sửng sốt trọn vẹn vài phút

Chẳng lẽ... Trong hội đồng có người tốt làm chức lớn?

Bản thân có quan hệ không tệ với vài vị chủ tịch quyền cao chức trọng như chủ nhiệm Tiền và chủ nhiệm Trương, nên chức quan sự này có "nội tình" ?

Điều này làm cho Trần Thương thấp thỏm lo âu, băn khoăn mãi thôi.

Chuyện này... không thích hợp

Trần Thương cầm điện thoại lên muốn hỏi một câu, gọi điện thoại Trương Hữu Phúc, chỉ nghe thấy Trương Hữu Phúc cười hắc hắc.

Điện thoại Tiền Lượng, đối phương cũng cười ha ha! Rồi im lặng.

Trần Thương tò mò

Cuối cùng có chuyện gì xảy ra.

Thật sự không biết bạn học Tần tiểu liếm đã sớm an bài chu toàn.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên chờ vợ yêu của mình trở lại cố gắng hỏi một chút đi, quả nhiên người khác đều là người ngoài

Không đáng tin cậy

【Đinh! Nhiệm vụ khiêu chiến hoàn thành, nhận được kỹ năng của Tỉnh Nhiên: Thuật vá lỗ của động mạch chủ thực quản! (trung cấp) 】

Khi Trần Thương trông thấy hệ thống nhắc nhở, nhịn không được sửng sốt một chút.

Không tệ

Đồ tốt

Mặc dù đẳng cấp kỹ năng phẫu thuật thấp một chút, nhưng... phẫu thuật đẳng cấp cao, đây chính là kỹ năng phẫu thuật tâm ngực kết hợp chặt chẽ với bên ngoài.

Hai ngày trước tại ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất viện, Trần Thương tận mắt thấy chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực Triệu Kiếm Phong và chủ nhiệm ngoại khoa tim hợp lực tiến hành cuộc phẫu thuật này

Nhìn Trần Thương nhẹ nhàng vui vẻ, không nghĩ tới Tỉnh Nhiên cũng biết.

Trung cấp, tuy có hơi thấp.

Nhưng, Trần Thương cũng không dám chê.

Hôm nay, vốn dĩ Tỉnh Nhiên vô cùng vui vẻ bố trí thật lâu, trang trí trong nhà thật đẹp, bữa tối dưới ánh nến, lãng mạn như ngôn tình, chỉ còn thiếu chiếc nhẫn cầu hôn, nhưng bầu không khí hoàn mỹ đã sớm chuẩn bị xong.

Hôm nay Tỉnh Nhiên muốn lấy lòng Cảnh Nghiên, để cho cô biết mình cũng rất lãng mạn.

Sau khi Cảnh Nghiên về đến nhà, hoàn toàn bị làm cho bất ngờ.

Khi hai người mê say đang chuẩn bị đắm chìm trong tình yêu.

Bỗng nhiên trong lòng Tỉnh Nhiên cảm giác tim đột nhiên truyền đến sự trống rỗng.

Giống như... Đột nhiên cơ thể bị cởi sạch, lại có một loại cảm giác cô đơn không nói ra được.

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Bỗng nhiên Cảnh Nghiên phát hiện Tỉnh Nhiên giống như thần tiên, lập tức sửng sốt một chút, quan tâm hỏi:

- Anh yêu... anh khỏe không?

Tỉnh Nhiên lắc đầu, trông thấy vợ mình tràn ngập hào hứng, tranh thủ thời gian lắc lắc đầu:

- Chắc do mệt mỏi, không có chuyện gì

Hai người lại tiếp tục bắt đầu

...

Mà lúc này, bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu Trần Thương

【Đinh! Chúc mừng chủ nhân đã trở thành thành viên tổ chức cấp quốc gia, hoàn thành nhiệm vụ khiêu chiến! 】

【Đinh! Chúc mừng chủ nhân đa nhận được kỹ năng của Tỉnh Nhiên: Thuật vá phổi (cấp đại sư!)】

Bỗng nhiên Trần Thương lập tức đứng người lên, mặt lộ vẻ vui mừng

Lão Tỉnh, có người anh em này không tệ

Hôm nào mình phải mời cậu ấy ăn thận dê

Trần Thương đắc ý nhìn thu hoạch của bản thân, thiện cảm với Tỉnh Nhiên lập tức tăng lên không ít.

Lão Tỉnh cậu thật không tệ

Kỹ năng tốt, nhưng... sau này mình phải đốc xúc cậu ấy phát triển thật tốt... Dù sao cậu ấy cũng chính là kho kỹ năng của mình.

Chỉ là...

Vài nhà vui vẻ vài nhà phiền muộn.

Trần Thương vui vẻ, Tỉnh Nhiên lo lắng

Chợt như một đêm gió đông đến,

Đêm dài đằng đẵng thật khó chịu

Cảnh Nghiên nhìn Tỉnh Nhiên, hai tay nắm tay anh ấy, lúc này, thân là người vợ nên cho anh ấy lòng tin

Nhưng... cả hai vốn là người trong ngành y tế, Cảnh Nghiên nhìn Tỉnh Nhiên, kiên định nói:

- Chồng yêu, bệnh này, chúng ta chắc chắn trị được

Tỉnh Nhiên lập tức sững sờ:

- Bệnh gì! Anh không có bệnh

Cảnh Nghiên đau lòng thở dài, cô biết rõ, đàn ông đều sẽ không thừa nhận:

- Không sao, sẽ tốt

Tỉnh Nhiên nghe đến đó, lập tức nhìn thân thể một lần, dở khóc dở cười, sửng sốt một hồi, vội vàng lắc đầu:

- Không biết sao, hôm qua vẫn còn rất tốt mà

Cảnh Nghiên cũng kịp phản ứng, đúng, ngày thường vô cùng tốt, hôm nay sao lại thế?

Nghĩ tới đây, liên tưởng tới sự lãng mạn hôm nay, sẽ không lại làm cho thận thiếu nhiệt tình nhỉ?

Cảnh Nghiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Tỉnh Nhiên:

- Anh có phải làm việc trái với lương tâm hay không?

Tỉnh Nhiên sững sờ:

- Nghĩ cái gì vậy? Anh làm sao có thời gian rảnh mà đi cái kia?

Cảnh Nghiên nghe xong lời này, không vui:

- Thế nào, có thời gian anh sẽ đi? Tốt Tỉnh Nhiên anh, ngày thường nhìn anh ra vẻ rất đàng hoàng...

Tỉnh Nhiên trợn tròn mắt, mẹ nó mình lại trêu ai ghẹo ai?

Hôm nay Trần Thương vui vẻ

Thu hoạch vô cùng lớn

Thu hoạch lớn

Như được ăn tết.

Ngày thường có chỗ nào ban thưởng tốt như vậy.

Nhìn kỹ năng, vật phẩm, ào ào hướng vào trong túi.

Xem ra, bình thường mình phải làm nhiều việc tốt, làm nhiều việc thiện.

Sau đó Tần Duyệt vui vẻ chạy vào, phòng làm việc không có người, trực tiếp ào tới, tiến vào trong ngực Trần Thương

- Anh thật tuyệt, chồng yêu

Trần Thương sững sờ, thật tuyệt? Mình vẫn luôn là thật, chẳng lẽ còn có... thể giả?

Trần Thương lắc đầu, tò mò nhìn Tần Duyệt:

- Anh tuyệt chỗ nào?

Tần Duyệt mở mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương, lúc này cô giống như em gái của Trần Thương, nháy mắt to, cười hì hì nói đến:

- Anh chỗ nào cũng đều tuyệt nhất

Trần Thương nghe xong, nhớ đến chuyện kia, lời này nghe rất thoải mái

Còn chưa kịp nói chuyện, đã bị Tần Duyệt kéo lên, hôn một cái rất mãnh liệt.

Chương 504: Thật... Tốt?

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, cảm giác có điểm kỳ lạ.

Nha đầu này, hành động hôm nay không đúng lắm, quá nhiệt tình?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nuốt ngụm nước miếng...

Chẳng lẽ, hôm nay là lúc anh từ một tấc lại có thể tiến thêm một thước sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi rất... vui...

Tần Duyệt cảm giác không đúng, vội vàng kéo ra hai bước, mặt đỏ lên liếc Trần Thương.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, nói sang chuyện khác:

- Đúng rồi, sao tự nhiên anh bỗng nhiên thành quản sự rồi?

Tần Duyệt nghe xong, cười nói ra:

- Em kể cho anh nghe, hôm nay anh rất uy phong, đầu buổi hôm nay các vị chủ tịch đều rất không vui vẻ, khi chuẩn bị bỏ phiếu chọn quản sự, bỗng nhiên điện thoại nhảy lên một tin tức, mọi người tò mò ấn mở xem, vậy mà là tin tức của anh

Nói tới chỗ này, Tần Duyệt móc ra điện thoại, cho Trần Thương nhìn:

- Anh xem, đây chính là tin tức về anh

Trần Thương tò mò, nhanh như vậy đã được đưa lên báo?

Chính mình còn chưa có nhìn thấy

Trần Thương vội vàng ấn mở, nhìn kỹ, khoan hãy nói, hình chụp thực không tồi.

Góc độ đều rất đúng chỗ, hành động cử chỉ, ừ, có thể

Có thể là người chuyên nghiệp nhỉ.

Tần Duyệt nói:

- Hôm nay được chủ nhiệm Tiền dẫn dắt, mọi người tăng thêm một vị trí quản sự.

Trần Thương nghe đến đó, lập tức hơi cảm động.

Lúc này, bỗng nhiên Tần Duyệt nói:

- Anh có phải còn chưa gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tiền họ hay không?

Trần Thương vỗ trán một cái, suýt nữa quên mất.

Vội vàng lấy điện thoại ra gọi qua.

Sau khi Trần Thương nói một phen, Tiền Lượng chỉ cười cười, ngược lại nói câu:

- Tiểu Trần, cậu làm tốt lắm

Chỉ là, Tiền Lượng bổ sung thêm một câu:

- Ngày mai nhớ kỹ đến đó, tôi đã sắp xếp thời gian cho cậu, mở màn đầu tiên, cậu tới chia sẻ về phẫu thuật, thời gian cũng nhiều, cậu nên giới thiệu sơ cho mọi người quen một chút.

- Dù sao, cháu cũng là do mọi người tự mình chọn lựa ra, đừng khiến cho mọi người cảm thấy cháu không có trình độ

Trần Thương nghe đến đó, lập tức gật đầu:

- Được ạ, cảm ơn ông, chủ nhiệm Tiền

Cúp điện thoại, Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Hôm nay đã cực khổ, em mời anh ăn món ngon

Trần Thương cầm áo khoác trắng lên, nhìn thấy trên người Tần Duyệt trống không

Trần Thương thở dài:

- Quần áo tất cả đều dính máu rất bẩn, không thể mặc.

Tần Duyệt nghe xong, bỗng nhiên đôi mắt khẽ động, cười nói:

- Anh đợi em, em đi lấy cho anh một bộ quần áo

Nói xong Tần Duyệt chạy vào nhà mình.

Cô nhớ kỹ cuối tuần rồi, vừa vặn có đi mua một cái áo nhung bằng da dê với lão Tần, không mỏng không dày, rất vừa người.

Trùng hợp cơ thể Trần Thương và cha mình không khác nhau lắm.

Vì lẽ đó Tần Duyệt quyết định trước tiên “mượn” quần áo của ba mình mặc một chút, dù sao cũng không bị gì.

Hơn nữa, đều là người một nhà, cũng không quan tâm bộ quần áo này đâu?

Ừm

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt lon ton chạy vào nhà, phát hiện mẹ cô đang đắp mặt nạ, lập tức đôi mắt to của Tần Duyệt nhíu lại: Vận khí không tệ

- Mẹ, mẹ không ăn cơm à?

Ký Như Vân nghe thấy con gái trở về, đem hai miếng dưa chuột mỏng đặt lên con mắt:

- Ừm, giảm béo.

Tần Duyệt sững sờ:

- Cha con đâu?

Ký Như Vân thở dài:

- Cha con hình như ra ngoài ăn cơm với phóng viên, đến cùng có chuyện gì xảy ra mẹ cũng không rõ lắm, một mình mẹ cũng lười làm, coi như giảm cân.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức vui mừng.

Trời cũng giúp mình.

Rón rén âm thầm đi vào phòng cha mẹ, mở tủ quần áo ra, cẩn thận tìm kiếm một chút, cuối cùng trong một góc, tìm được bộ đồ vừa mua cho cha, nhãn hiệu của cái áo nhung bằng da dê cũng chưa kịp cắt bỏ.

Nhét vào trong túi xách, tiếp đó rón rén đi ra, cười nói:

- Con quên cầm ví tiền, mẹ, con đi đây, đi ăn cơm với Trần Thương.

Ký Như Vân nằm trên ghế sa lon, khinh miệt một câu:

- Con gái lớn rồi, có bạn trai, đều quên cả mẹ mình

Tần Duyệt hì hì cười một tiếng, mẹ có thể quá coi thường con gái nhà mình, đâu chỉ là quên mẹ, ngay cả quần áo của cha đều bị con lấy đi.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt vội vàng hướng bệnh viện chạy đi.

Sau khi đến nơi, nói với Trần Thương:

- Em vừa đến, vừa lúc có mua quà cho anh nè

Trần Thương hơi tò mò, nhìn chiếc xe vừa chạy đến, Tần Duyệt thở hồng hộc, hỏi:

- Quà gì! ?

Tần Duyệt lôi kéo Trần Thương vào hướng phòng trực ban, nói:

- Vô phòng anh sẽ biết

Trần Thương bị Tần Duyệt thần bí kéo vào phòng trực ban, sau đó Tần Duyệt răng rắc một tiếng, khóa trái cửa, nhìn Trần Thương, cười nói:

- Cởi quần áo ra

Trong lòng Trần Thương lộp bộp một cái, tại phòng trực ban... hình như không thích hợp?

Chỉ là tay đã cởi ra hai nút áo.

...

Chỉ thấy Tần Duyệt từ trong túi xách lấy ra một bộ áo nhung màu be bằng vải ka-ki:

- Ừm, anh mặc vào thử một chút! Xem có vừa người không?

Trần Thương lập tức kinh ngạc nhìn quần áo:

- Mua cho anh?

Tần Duyệt gật đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ lên

Cô nhớ hình như bản thân còn chưa từng tặng quà gì cho Trần Thương, bộ quần áo này không sai, mặc vào vừa người coi như quà vậy, không thích

hợp liền trả lại cho ba cô

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt nói:

- Anh mặc vào thử trước một chút

Trần Thương gật đầu, mặc lên đi.

Khoan hãy nói, thật thoải mái

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, càng ngắm càng hài lòng, không sai, rất đẹp mắt

Ít ra đẹp mắt hơn so với cho ba cô mặc.

Hơn nữa không thấy già.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Tần Duyệt không biến sắc tim không đập mạnh nói:

- Thế nào, ánh mắt của em không tệ phải không?

Trần Thương nhìn vào gương, cũng rất hài lòng, so với quần áo trước kia, càng thêm thành thục ổn trọng, phối hợp với quần tây và giày da, cả người toát lên kiểu dáng phong cách Châu Âu, soái khí ấm áp còn có mấy phần nho nhã.

Rất không tệ

- Cám ơn em

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, trong lòng rất cảm động, dù sao có thể nhớ được số đo chính mình, còn mua cho mình mua một áo nhung dê vừa người, trong lòng vẫn cực kỳ cảm kích.

Chính mình... Có phải còn chưa từng tặng quà cho Tần Duyệt hay không?

Nghĩ tới đây, trong đầu Trần Thương bắt đầu nghĩ, chắc chắn phải chọn lựa thật tốt, cho Tần Duyệt một niềm bất ngờ

Trần Thương ôm lấy Tần Duyệt, nhẹ nhàng nói:

- Cám ơn em! Cục cưng

Tần Duyệt nghe xong, trong lòng lập tức đều tan rã.

Bị Trần Thương ôm vào trong ngực, ấm áp, không biết là do nhung dê tốt, hay là Trần Thương ấm áp.

Nhưng, cô biết rõ, “Bán cha cầu vinh” đã nhận được kết quả tốt đẹp

Nhưng mà nàng vẫn cảm thấy, chờ hôm nào lén lút lại đi cho phụ thân mua một kiện.

Được rồi, cái này cũng không tính - Bán cha cầu vinh- đã nhận lại được kết quả tốt

Mặc kệ

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt lôi kéo Trần Thương, nói:

- Đi thôi, đi ăn món ngon! Em mời

Trần Thương gật đầu, cười cười, đi theo Tần Duyệt rời phòng trực ban.

Hôm nay, tâm trạng lão Tần không tệ.

Dù sao hôm nay sự việc của Trần Thương đối với anh và bệnh viện mà nói, lại là một chuyện tốt, ngày mai khẳng định sẽ được tuyên truyền trực tiếp.

Tại hoàn cảnh xã hội đang phát triển không ngừng trước mắt, sự việc khủng bố như này tuyệt đối sẽ được tuyên truyền.

Nghĩ tới đây, lão Tần càng ngày càng hài lòng đối với Trần Thương.

Chương 505: Tốc Độ Chuẩn

Mới vừa cùng phóng viên ăn cơm xong, Tần Hiếu Uyên dẫn theo mấy người đi ra tiệm cơm.

Tần Hiếu Uyên nhìn Lý Bảo Sơn nói:

- Bảo Sơn, hôm nay cực khổ cho ông rồi

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Viện trưởng Tần, hôm nay đều là công lao của tiểu Trần, tôi cũng không dám tham công cực khổ, tôi đề nghị bệnh viện nên khen ngợi tiểu Trần một cái, dù sao kiểu chuyện này, là chuyện tốt, là mở lối công khai.

Tần Hiếu Uyên gật đầu, cảm thấy rất đúng

- Đúng vậy, ông nói đúng, ngày mai tôi nói một chút với khoa y tế bên kia, khen ngợi cho tiểu Trần một cái

Lúc này, điện thoại Lý Bảo Sơn vang lên, vừa nhìn là Trương Hữu Phúc, lập tức hỏi:

- Nhô, chủ nhiệm Trương, thế nào?

Trương Hữu Phúc nói:

- Chủ nhiệm Lý, ta và chủ nhiệm Tiền Lượng Tiền, còn có chủ nhiệm Chu Hoành Quang muốn đi xem video phẫu thuật hôm nay, ông xem có thuận tiện hay không?

Lý Bảo Sơn nghe xong, lập tức nói:

- Ngược lại là rất thuận tiện, chỉ là... có hơi quá muộn không?

Lúc này, Chu Hoành Quang cầm điện thoại, nói:

- Chủ nhiệm Lý, tôi là Chu Hoành Quang, là tôi muốn nhìn một chút video cấp cứu hôm nay, muộn như vậy, thực tế là làm phiền ông

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Không có chuyện gì không có chuyện gì, mọi người với chủ nhiệm Chu trực tiếp tới đi, tôi ở khoa cấp cứu chờ mọi ngươi

Cúp điện thoại, Lý Bảo Sơn cười nói:

- Viện trưởng Tần, chủ nhiệm Chu Hoành Quang muốn xem video một chút, ông đi không?

Tần Hiếu Uyên nghe được tên Chu Hoành Quang này, có thể làm quen một chút, nhẹ gật đầu:

- Đi xem một chút đi, dù sao về nhà cũng không có chuyện gì làm.

Nói xong một đoàn người đi đến hướng bệnh viện.

Trên đường đi, Tần Hiếu Uyên và Lý Bảo Sơn không ngừng nghe ngóng tin tức của Trần Thương, nói lời khách sáo.

Thế nhưng, không nghĩ tới Lý Bảo Sơn nhắc tới Trần Thương, quả thực là thao thao không ngừng, muốn ngừng đều không dừng được, căn bản không cần nói lời khách sáo.

Chỉ là, Tần Hiếu Uyên không nghĩ tới chính là Lý Bảo Sơn đánh giá rất cao đối với Trần Thương

Lập tức cũng là hơi mừng rỡ

Không hổ là người đàn ông con gái nhà ông nhìn trúng.

Có thể...

Có thể

Trần Thương mặc cái áo nhung bằng da dê do "tiểu áo bông" "cho mượn".

Rất thản nhiên

Lúc này đã sáu, bảy giờ, chính là lúc bắt đầu chợ đêm.

Hai người đi chung, tay nắm tay, cười nói vui vẻ.

Giờ phút này, đột nhiên Trần Thương cảm giác được, hạnh phúc rất đơn giản.

Hôm nay Trần Thương từ chối ăn lẩu, dù sao áo nhung dê mới, ăn xong nồi lẩu mùi trên cơ thể vẫn cực kỳ khó ngửi.

Nghĩ tới nghĩ lui, hai người tới con phố ăn vặt.

Không thể không nói, thành phố An Dương được biết đến là trung tâm thành phố có rất nhiều chỗ tốt, ít ra các nơi có ăn ngon đều ở nơi này, lúc này Tần Duyệt thèm ăn, Trần Thương đi theo cô từ đông chạy sang tây, không bao lâu, trong bụng chứa không ít đồ ăn.

Trần Thương nhìn đủ loại món vặt đa dạng như thế, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất lớn, dạ dày của người thật khỏe mạnh, thứ gì cũng đều có thể tiêu hóa.

Chỉ là, hình như Tần Duyệt đối với vấn đề này không hơi hứng thú nào.

Cô chỉ hứng thú với món nào Trần Thương chưa ăn qua.

Trần Thương chưa ăn qua, cô sẽ muốn mua cho anh nếm thử, đương nhiên là lấy danh nghĩa mình muốn ăn.

Đêm khuya con phố ăn vặt của thành phố này là một cảnh đẹp đặc biệt.

Ở đây đại đa số đều là những cặp tình nhân, nguyên một đám tay nắm.

Bán mứt quả chính là một cặp vợ chồng già, làm kẹo đường hồ lô cả một đời, hoa văn rất nhiều, mỗi lần tới đây Tần Duyệt đều muốn mua hai xiên, một xiên cho bản thân, một xiên cho mẹ cô.

Trông thấy Tần Duyệt đi tới, hai người già cũng mỉm cười nhìn Tần Duyệt một chút, lại một phen đánh giá Trần Thương.

- Người yêu?

Ông chủ rất nhiệt tình, đưa kẹo đường hồ lô cho Tần Duyệt, cười chào hỏi một tiếng.

Khuôn mặt nhỏ của Tần Duyệt cười tươi như nở hoa, nhẹ gật đầu:

- Vâng

Đây hình như là người ngoài đầu tiên cô thừa nhận

Trong lòng còn hơi cảm giác khác.

Lúc này trong phòng làm việc của phòng phẫu thuật, con mắt một đám người nhìn chằm chằm vào video phẫu thuật, không ngừng thảo luận.

- Chuyện này, nếu như tiểu Trần đi trễ một chút, người bệnh này đoán chừng khỏi cần phải nói, chưa kể mất máu, hai động mạch chủ tổn thương, lá lách vỡ tan, còn có bên trong ổ bụng có nhiều chỗ cơ quan nội tạng bị tổn thương...

Chu Hoành Quang nhìn hiện trường trong video, lập tức đưa ra phán xét.

Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc nhớ lại tình hình lúc đó, đều cảm thấy hơi may mắn, nếu như không phải Trần Thương, khả năng người bệnh không giữ được tính mạng.

Mặc dù nói thời gian hoàng kim để cấp cứu tai nạn xe cộ là một giờ đến hai giờ.

Nhưng, kiểu băng huyết này, đã qua hai giờ, đoán chừng người bệnh đều không thể sống?

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Đúng, lúc ấy tại hiện trường người bệnh đã lên cơn sốc rồi, dù sao động mạch lá lách cùng động mạch chủ bụng đều bị tổn thương, nơi đó máu như phun nước.

Có thể không hề nghi ngờ mà nói, Trần Thương, là ân nhân cứu mạng của người phụ nữ đó

Hình ảnh phẫu thuật tự chuyển qua, đều là rửa sạch một chút, đều là tiến hành quan sát nhanh, nhưng nhìn tình huống tổn hại trong ổ bụng, mọi người vẫn còn hơi cảm khái.

Rất nhanh, hình ảnh xuất hiện vị trí lá lách, lập tức mọi người thấy lá lách vỡ tan, lập tức khẽ thở dài một cái.

Mọi người đều biết, lá lách người bệnh, không được bảo vệ nhiều lắm

Nhưng, nơi nào có nhiều yêu cầu xa vời như vậy, trước bảo vệ mạng, mặt khác đều dễ nói.

Nhưng một màn kế tiếp, nhất thời mọi người sợ ngây người

Bởi vì họ phát hiện, phẫu thuật tiếp theo lại không phải là phẫu thuật cắt bỏ lá lách

Mà... kia là đang làm gì?

Cầm lấy pen kẹp kim làm gì?

Khâu lại mạch máu

Lập tức, mọi người trợn tròn mắt.

Chu Hoành Quang vội vàng kêu tạm dừng, một mặt tò mò nhìn Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm Lý... Đây là tại khâu mạch máu trong lá lách?

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Đúng

Chu Hoành Quang lập tức kinh ngạc một hồi.

Mạch máu trong lá lách thay đổi phức tạp, sau khi lá lách bị tổn thương nặng, mạch máu vỡ ra, dẫn tới lá lách ứ máu, rồi sưng to lên rất dễ vỡ, rất dễ dàng vỡ nát

Lúc này đi khâu lại mạch máu không thể nghi ngờ tăng thêm khả năng gây tổn thương lá lách

Nhưng...

Lập tức Chu Hoành Quang cũng kịp phản ứng, tại sao phải làm như vậy?

Vì Lý Bảo Sơn họ không muốn cắt bỏ lá lách diện tích lớn.

Vì người bệnh chỉ mới ngoài ba mươi.

Quãng đời còn lại rất dài.

Lúc này, lá lách người bệnh vì bị thương sự tương đối ngắn, thông qua khâu lại mạch máu, hoàn toàn chính xác có thể đạt tới hiệu quả chắc chắn... Giảm bớt phạm vi cắt bỏ cơ quan bị hoại tử.

Nhưng không thể nghi ngờ phẫu thuật này độ khó và mức độ nguy hiểm vô cùng lớn

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang hít sâu một hơi

- Chỉnh video phẫu thuật này về tốc độ chuẩn.

Viện Viện nhẹ gật đầu, thao tác, rất nhanh điều chỉnh thành tốc độ chuẩn.

Chu Hoành Quang nhìn hình ảnh, nhìn một đôi tay xảo diệu nhanh chóng khâu lại... lập tức nhíu mày

- Tốc độ chuẩn, không cần tăng tốc.

Viện Viện sững sờ, cậu ta đã chỉnh về tốc độ chuẩn, đây chính là phát ra với tốc độ 1.0?

- Chủ nhiệm, đây đã là tốc độ chuẩn.

Khổng Viện Viện nhịn không được nói.

Chu Hoành Quang lập tức sững sờ:

- Chuyện này sao có thể, khâu lại làm sao có thể nhanh như vậy, đây là lá lách mà...

Ông còn chưa nói xong, chợt phát hiện thời gian góc trên bên phải video phẫu thuật thật sự là tốc độ 1.0.

Chương 506: TV Hỏng Ai Bồi Thường?

Lần này, Chu Hoành Quang sợ ngây người

Lý Bảo Sơn và Đào Mật nhìn Chu Hoành Quang, trông thấy ông như dáng vẻ gặp quỷ, nhịn không được lại hơi mừng thầm

- Chủ nhiệm Chu, đây chính là tốc độ chuẩn.

Chu Hoành Quang trừng to mắt, hơi khó có thể tin

Đây sao có thể là tốc độ chuẩn?

Đây chính là mạch máu trong lá lách, chưa kể đến vấn đề biến đổi, trước tiên cậu ấy cần phải cân nhắc đến những cơ quan xung quanh, một khi tốc độ quá nhanh, nguy hiểm sẽ gia tăng...

Nhưng, trong hình lại là tốc độ chuẩn chính xác như vậy

Điều này khiến cho Chu Hoành Quang nhịn không được thu lại sự nghi ngờ, thay vào đó là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc

Thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Không nghĩ tới đến Đông Dương một chuyến, mà ông có thể biết được kiến thức mới, nghĩ tới đây.

Chu Hoành Quang liếc Lý Bảo Sơn, hít sâu một hơi, mặt mũi tràn đầy tôn trọng, nghiêm túc nói:

- Đây là... chủ nhiệm Lý khâu lại à? Kỹ xảo và tốc độ thuật khâu lại này, thật sự là làm cho tôi hơi giật mình

Lý Bảo Sơn nghe xong, trong lòng đắc ý, nếu thật là do ông khâu lại liền tốt, chỉ là, đáng tiếc

Lý Bảo Sơn cười lắc đầu, còn chưa kịp trả lời.

Trương Hữu Phúc liền xen vào tới:

- Chủ nhiệm Lý, đây là tiểu Trần khâu lại đúng không?

Lý Bảo Sơn chẳng biết tại sao, vừa nhìn khuôn mặt mập mạp trắng trắng của Trương Hữu Phúc trong lòng liền chán ghét, tên béo chết bầm này, không thể để cho ông vui vẻ nhiều thêm ba giây sao?

Thấy Lý Bảo Sơn im lặng, Đào Mật cười nói:

- A! Đúng như vậy, tiểu Trần khâu mạch máu, thật là lợi hại.

Yết hầu Chu Hoành Quang ừng ực một tiếng, một miếng nước bọt hơi nuốt xuống

- Mọi ngươi nói tiểu Trần... là Trần Thương à?

Tiền Lượng gật đầu:

- Đúng! Tôi đã từng chứng kiến tiểu Trần khâu mạch máu, là lợi hại như vậy.

Chu Hoành Quang nghe xong, lập tức giật mình, Trần Thương này, làm sao lại có thể lợi hại như vậy?

Tiền Lượng tiếp tục nói:

- Thật ra... mọi ngươi xem, chỗ lợi hại nhất của tiểu Trần, không chỉ có khâu mạch máu, nhìn khúc này, cậu ấy lại hiểu rõ cách biến dạng mạch máu của lá lách rõ như lòng bàn tay, điều này không có kiến thức cơ bản vững chắc, căn bản không làm được đến mức này

Nói đến đây, Tiền Lượng:

- Giảm tốc độ còn 0.5

Viện Viện gật đầu, trong lòng "xem thường" liếc mắt vị chủ nhiệm lớn đến từ thủ đô: Chuyên gia thủ đô mà chỉ có chút kiến thức này...

Đều nói trong nghề xem chuyên môn ngoài nghề xem náo nhiệt

Câu nói này ở đây đã được thuyết minh một cách hoàn mỹ.

Tần Hiếu Uyên là chủ nhiệm khoa u bướu, bác sĩ nội khoa, đối với kiến thức phẫu thuật chỉ nửa vời, đối với quần chúng là người trong nghề, nhưng nếu so sánh với những chủ nhiệm khác, ông triệt để được coi là ngoài nghề. Nhưng mà... không hiểu là không hiểu, cũng không ảnh hưởng đến cảm giác vui vẻ của ông ta.

Hơn nữa, giờ phút này lão Tần có cảm giác vô cùng sung sướng. Mặc dù họ khen Trần Thương, thế nhưng trong lòng lão Tần thoải mái nha

Chu Hoành Quang gật đầu:

- Đúng vậy, ông nhìn ở đây, mạch máu quanh co xảo diệu, cũng có thể sử dụng loại phương thức xử lí mạch máu đặc...

Tiền Lượng tán thành vô cùng, đứng dậy đi đến trước màn hình, chỉ vào gan ngoại vi:

- Ông nhìn ở đây, kỳ thật... Tại đây cũng có thể khâu, nhưng mà, tiểu Trần không để ý, ta cho rằng là sai sót, kết quả anh ta cân nhắc đến việc cắt bỏ...

Nghe thế, Lý Bảo Sơn cũng vỗ đùi, lúc ấy làm sao ông ta lại không nghĩ đến chứ?

Kết quả là năm người chủ nhiệm thành một sân khấu.

Hơn nữa sân khấu này kẻ sướng người họa càng hát càng hay

Ở hiện trường thừa ra hai người xem kịch.

Một người là Tần Hiếu Uyên, một người là Khổng Viện Viện.

Hai người nhìn năm chủ nhiệm ngoại khoa ngồi trước máy truyền hình chỉ chỉ vẽ một hồi, trong lòng phức tạp.

Lão Tần là thoải mái, dù sao cái này vừa là khen nhân viên bệnh viện của ông, cũng vừa là khen con rể tương lai của ông

Đây là hai lần thoải mái

Hai lần khoái cảm

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Hiếu Uyên đắc ý, đối với tiểu tử Trần Thương này càng ngày càng hài lòng.

Con gái nhà ông ánh mắt thật tốt, đúng rồi... Tối nay trở về phải thương lượng với con gái, kết hôn sớm một chút, dù sao... một đám chủ nhiệm nhìn chằm chằm, vạn nhất xuất hiện một người có con gái, cái này không phải là thêm một đối thủ cạnh tranh trong tương lai sao?

Mặc dù lão Tần cực kỳ tự tin với gen của mình, nhưng mà... Có tốt hơn nữa cũng không kiên nhẫn để bị đào góc tường nha

Mà trong lòng Khổng Viện Viện lúc này vô cùng hoang mang, nhìn nguyên một đám chủ nhiệm chỉ vào TV phóng khoáng tự do, nước bọt tràn ngập trong không khí, vẩy lên màn hình TV, giọng nói không dứt bên tai, ngón tay chỉ vào TV phát ra tiếng “Phanh phanh bang bang”.

Cô rất lo lắng nha

Ca đêm hôm nay là cô trực.... vạn nhất TV hỏng, y tá trưởng Lý Anh có thể chém luôn cô hay không?

Nếu thật sự là do chính mình bồi thường, lại là mấy ngàn khối tiền, cái này... Đều là tiền mồ hôi nước mắt.

Nghĩ tới đây, Khổng Viện Viện lâm vào một trận sợ hãi.

Lo lắng bất an xoay người nhìn thoáng qua viện trưởng Tần Hiếu Uyên, thận trọng nói:

- Viện trưởng...

Lúc này Tần Hiếu Uyên đang say mê hưởng thụ niềm vui nhân đôi.

Đột nhiên nghe thấy Khổng Viện Viện nói chuyện, lập tức sững sờ:

- Ồ? Thế nào?

Khổng Viện Viện cảm thấy nói ra cực kỳ mất mặt, thế nhưng không nói lại cực kỳ lo lắng, thế là, nhỏ giọng nói:

- Viện trưởng... TV hỏng ai bồi thường?

Tần Hiếu Uyên:...

Sau hai giờ, mọi người vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi phòng phẫu thuật.

Tối nay thật sự sảng khoái

Từng người đều là loại cảm giác này.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít,

Tuy xem phim cùng nhau rất tốt nhưng gặp lại nhau cũng như chưa từng quen biết.

Nhưng một ca phẫu thuật làm nên chân thành tha thiết

Mọi người cùng chung chí hướng, hẹn tối ngày mai uống rượu với nhau, hôm nào đó sẽ cùng nhau phẫu thuật

Đồng thời định ra ước định, về sau ai có video tốt, chắc chắn phải chia sẻ thảo luận, còn xây dựng một cái nhóm nhỏ, trên đó viết - Nhóm giao lưu Video-.

Ân, sinh hoạt của chủ nhiệm ngoại khoa chính là buồn tẻ không thú vị như thế.

Trước khi đi, Chu Hoành Quang nhìn Tần Hiếu Uyên, cảm khái nói:

- Viện trưởng Tần, đi Nhị viện một chuyến thật sự làm ta mở rộng tầm mắt, ta tin tưởng Tỉnh Nhị Viện có ngài dẫn dắt chắc chắn đi lên, tương lai huy hoàng rực rỡ

Tần Hiếu Uyên cười cười, ta dẫn dât không chắc chắn được, nhưng... Con rể ta chắc chắn được

- Ha ha, chủ nhiệm Chu quá khách khí, như vậy đi, về sau có thời gian thường xuyên đến, chúng tôi với 301 hẳn là phải tăng cường hợp tác, cộng đồng phát triển

Chu Hoành Quang gật đầu cáo từ.

Chu Hoành Quang không chỉ là chủ nhiệm ngoại khoa Gan mật mà còn là phó viện trưởng của 301, dù sao chính là người lập tức sẽ trở thành viện sĩ.

Chỉ là Chu Hoành Quang có cái dở hơi, ưa thích được người ta gọi là chủ nhiệm, không quen được gọi là viện trưởng, theo cách nói của ông ta là: Bác sĩ chủ nhiệm càng làm cho người ta có cảm giác vinh dự vì được tán đồng, tại mọi thời khắc nhắc đều nhắc nhở ông, nói cho ông biết ông là một người bác sĩ.

Sau khi mọi người tách ra, Tần Hiếu Uyên tâm thần thanh thản, vừa hướng trong nhà đi vừa khẽ hát.

Trong miệng lẩm nhẩm hát:

- Trên cây chim chóc thành đôi...

Đáng tiếc, Tần Hiếu Uyên chỉ hát hai câu.

Nhưng cái này cũng không trở ngại ông vui vẻ, đến khi không biết đã hát bao nhiêu lần, cuối cùng cũng đến cửa ra vào.

Chương 507: Tại Sao Các Cậu Không Tò Mò

Mở cửa đi vào, lập tức ngửi thấy một cỗ mùi thơm xông vào mũi
Tập trung nhìn vào, lại phát hiện hai mẹ con ngồi ăn quà vặt.
Tần Duyệt thấy ba ba trở về, lập tức cười đứng dậy:
- Ba ba, nhanh ngồi, con mua đồ ăn ngon cho người
Tần Hiếu Uyên nghe xong, nhìn Tần Duyệt, lập tức cười nói:
- Ta còn tưởng rằng có Trần Thương rồi quên luôn người cha này chứ?
Tần Duyệt lập tức làm nũng, trái lương tâm nói:
- Làm sao có thể chứ, ba ba là tốt nhất, đúng không?
Nói đến đây, Tần Duyệt kẹp lấy một cái takoyaki:
- Đến, ba, con đút cho người
Tần Hiếu Uyên nhìn con gái hiểu chuyện như thế, lập tức vừa lòng thỏa ý.
Ai...
Ông trời đối đãi với Tần mỗ ta không tệ nha
Thê hiền nữ hiếu con rể tốt.
Thỏa mãn, thỏa mãn

Mà lúc này, Chu Hoành Quang vừa suy nghĩ vừa đi về khách sạn.
Các học sinh của ông lần lượt đến hỏi thăm.
Chu Hoành Quang đối xử với sinh không tệ, thường xuyên mang theo họ đi đến các hội nghị, tăng cường mở mang tầm mắt.
- Đều ở đây nha?
Ông vừa về đã phát hiện có năm sáu học sinh tụ tập trong phòng nói chuyện phiếm, không nhịn được hỏi.
Mọi người nhao nhao gật đầu, cười nói:
- Lão sư trở về.
Chu Hoành Quang gật đầu:
- Nghỉ ngơi sớm một chút, xế chiều ngày mai chúng ta trở về.
Lúc này, 2 người học sinh bỗng nhiên nói:
- Lão sư, ngài nói muốn cho chúng ta thấy rõ ngọn ngành là cái gì nha?
Những học sinh khác cũng hiếu kì gật đầu.
- Đúng đấy, lão sư

Kỳ thật hôm nay họ đã muốn trở về, cảm thấy nán lại ở chỗ này cũng không có ý tứ gì.

Nguyên bản quyết định hôm nay sẽ trở về thủ đô.

Thế nhưng đột nhiên lão sư để họ chờ thêm một ngày, cái này khiến mọi người hơi khó hiểu, thứ gì mà cứ chắc chắn phải nhìn?

Hơn nữa, hiện tại họ cũng đã biết Trần Thương, chỉ là một bác sĩ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi còn không có lớn tuổi hơn họ.

Đến cùng có đồ vật gì hấp dẫn lão sư?

Chu Hoành Quang nhìn đám học sinh này, nhịn không được cười cười:

- Xem ra các ngươi đối với Trần Thương còn chưa hiểu rõ?

Mọi người gật đầu, hoàn toàn chính xác, hôm nay họ xác thực đã đi hỏi thăm một chút, nhìn một chút, lục soát lục soát, đúng là tại khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện tìm được Trần Thương.

Họ phát hiện Trần Thương này cũng chỉ là một sinh viên Khoa Y chưa tốt nghiệp của đại học Y Đông Dương...

Điều này càng làm họ thêm tò mò, đến cùng là tại sao lão sư phải để họ lưu lại.

Chu Hoành Quang rất rõ ràng họ nghĩ như thế nào, thản nhiên cười nói:

- Các cậu không biết, sinh viên chưa tốt nghiệp này, làm được việc tất cả các ngươi không làm được

Một câu, không lưu tình chút nào

Làm cho họ ngây ngẩn cả người

Một đám tiến sĩ hai mặt nhìn nhau

Lại có chuyện mà sinh viên chưa tốt nghiệp làm được còn tiến sĩ họ lại không làm được?

Đây không phải rất bình thường sao

Vì sao chúng ta lại phải kinh ngạc?

Họ cùng tuổi đều là bạn học khoa chính quy hiện tại kết hôn sinh con thì bé con đều sẽ gọi lão Vương bên cạnh một tiếng thúc thúc, đừng nói vợ của họ, ngay cả bạn bè khác giới cũng không có đấy chứ

Vì sao chúng ta lại phải kinh ngạc

Họ cùng tuổi cùng tốt nghiệp khoa chính quy rồi bây giờ đi làm ở đại lý dược lương một năm trăm vạn cũng có thể bao nuôi nữ thần, đừng nói họ bao nuôi nữ thần, tay đánh bóng

Vì sao chúng ta lại phải kinh ngạc?

Chúng ta đã sớm rèn luyện được một tâm thế dù cho có đứng trước một ngọn núi lở thì cũng không hơi rung động nào, thản nhiên bày ra một tia ý

cười khinh thường, để linh hồn che dấu trong lòng ao ước đến chết trông mà thèm đến khóc

Chu Hoành Quang nhìn thấy một đám học sinh không hơi rung động nào ngồi ở trước mặt, hình như... Tuyệt không kinh ngạc

Cái này... Hình như so với kịch bản của mình một chút cũng không khớp

Lúc đầu, Chu Hoành Quang đã đặt lời thề son sắt, vừa vặn mượn cơ hội này, thật tốt dạy bảo bọn ranh con bất thành khí này một chút.

Thế nhưng là...

Nhìn thấy tất cả đều ngoan ngoãn nghe mình, hình như... Một chút kinh ngạc cùng tò mò cũng không có.

Chuyện này khiến Chu Hoành Quang hơi không thích ứng.

Chu Hoành Quang nhìn nhân tài học sinh xuất sắc nhất của mình là Đổng Thần, cảm thấy hẳn là giết gà dọa khỉ mà răn đe, lập tức hỏi:

- Tiểu Đổng, cậu vậy mà cũng không tò mò Trần Thương đã làm được chuyện gì? Tại sao tôi phải bảo các cậu lưu lại?

Đổng Thần cười giễu một tiếng, lại tới đây một bộ, mặt lập tức ngoan ngoãn lộ tin tức, lắc đầu:

- Không tò mò

Chu Hoành Quang nhìn tên to con đần độn này đã có kinh nghiệm? Thở dài, nhìn bác sĩ linh hoạt hơn là Vương Tân Long hỏi:

- Tiểu Vương, còn cậu?

Vương Tân Long cơ linh hơn:

- Lão sư bảo chúng tôi lưu lại thì tự nhiên sẽ có đạo lý của lão sư

Chu Hoành Quang lập tức sững sờ.

Không được.

Đó căn bản không được.

Ban đầu sau khi Chu Hoành Quang xem hết quá trình phẫu thuật của Trần Thương làm, càng thêm ưu ái với người trẻ tuổi này, hai mươi bảy tuổi mà đã ưu tú như vậy, chưa nói làm phẫu thuật tốt như vậy, ngay cả thao tác phẫu thuật đều cải tiến hai cái, mấy tiến sĩ sinh các cậu thì sao?

Ngay cả một chút tự giác cũng không có?

Cũng không đỏ mặt?

Vì lẽ đó, Chu Hoành Quang cực kỳ khó chịu, ông muốn dạy bảo bọn ranh con này một chút, thế nhưng là... Dạy bảo không có bất cứ vấn đề gì, nhưng, dù sao cũng phải có cái lý do thích hợp chứ

Kết quả vừa vặn tiến đến, đám người này liền cho Chu Hoành Quang một lý do: Ngạo mạn. Họ khẳng định cảm thấy mình gọi họ ở lại một đêm, đối với Trần Thương khẳng định là có ngạo mạn cùng thành kiến.

Khinh thường Trần Thương, vì lẽ đó, họ mới như vậy

Thế là, ông cố ý muốn kích thích sự tò mò của họ, nói cho họ biết Trần Thương ghê gớm cỡ nào, tiếp đó vừa vặn dạy bảo họ một chút.

Đáng tiếc...

Kịch bản hình như không đi đúng hướng, đám người này lại tuyệt nhiên không chút tò mò

Nhưng mà... Gừng càng già càng cay

Chu Hoành Quang ông có thể trở thành viện sĩ, có thể trở thành phó viện trưởng, tự nhiên sẽ không tầm thường.

Thế là cười giễu một tiếng nói:

- Nha! Đúng vậy, các cậu còn không biết tiểu Trần vẻn vẹn chỉ là một người tốt nghiệp khoa chính quy?

Lão đại Đổng Thần sững sờ, thản nhiên nói:

- Chúng em biết rõ, đều đã tra xét! Ngài màu nhìn, đây là trang web của Tỉnh Nhị Viện.

Thấy mọi người yên lặng gật đầu, Chu Hoành Quang tức suýt nữa ném tóc giả đi

- Các cậu ngay cả một chút cũng không tò mò... !?

Bác sĩ thực tập 2 lắc đầu...

Chu Hoành Quang biến sắc, vỗ bàn một cái, tiếc hận thở dài:

- Tôi dạy các cậu bao nhiêu lần rồi, một người làm nghiên cứu khoa học, mà lại là người làm công việc chữa bệnh vệ sinh, chúng ta hẳn là phải ở mọi thời khắc bảo trì một lòng tò mò đối với ngoại giới, phải thời thời khắc khắc hỏi một tiếng vì sao

- Cậu xem một chút các cậu, còn có một chút tò mò mà nhìn hay không! Aizz... Quá làm cho lão sư thất vọng

- Các cậu nghĩ đám các cậu nghe lão sư, lão sư sẽ vui vẻ sao? Điều mà lão sư hi vọng chính là các cậu có thể học được suy nghĩ độc lập

- Là suy nghĩ độc lập đó hiểu chưa?

Chu Hoành Quang nói tình cảm dạt dào, trong lòng cười một tiếng, lần này các người nên xấu hổ rồi chứ?

Đáng tiếc...

Chương 508: Người Này Rất Lợi Hại

Thời gian tí tách đi qua...

Một đám người hình như không hề bị lay động.

Đổng Thần nói:

- Lão sư... Người nói không cho phép chúng em nhiều chuyện mà...

Chu Hoành Quang nghe xong:

- Tôi không quản! Dù sao hôm nay tôi chắc chắn phải dạy bảo các cậu một chút, bằng không các cậu cũng không biết bản thân thua kém người khác chỗ nào

Mọi người nhất thời nghẹn lời, trông thấy dáng vẻ Chu lão sư như vậy, nhịn không được thở dài, aizz... Muốn mắng chúng tôi thì cứ nói thẳng, vòng vèo như vậy, mỗi lần đều như vậy...

Mọi người thở dài:

- Lão sư chúng em biết sai rồi

Chu Hoành Quang lập tức vui mừng gật đầu:

- Sai ở đâu?

Mọi người:...

Chu Hoành Quang tiếp tục nói:

- Tới tới tới, ngồi lại đây, tôi nói cho các người một chút tiểu Trần có bao nhiêu lợi hại, cũng nói cho các người một chút tại sao phải dẫn các người đến Đông Dương tỉnh

Kỳ thật, Chu Hoành Quang có tiếng là đối tốt với học sinh.

Trên cơ bản, chỉ cần có cơ hội, mỗi lần mở hội nghị ông đều sẽ dẫn theo học sinh tới.

Bình thường những giáo sư khác, làm được thân phận và địa vị như Chu Hoành Quang, học sinh đều là phân phối cho bác sĩ cấp dưới hướng dẫn mang theo, nếu không trực tiếp ném tới phòng thí nghiệm tự sinh tự diệt, cả ngày cùng mấy con chuột bạch to nhỏ làm bạn

Lúc tốt nghiệp, lão sư sẽ an bài cho một tiền đồ không tệ.

Đây chính là phương thức tương tự đạo sư lợi hại đối với học sinh

Đương nhiên, loại phương thức này rất nhiều người đều tha thiết ước mơ, dù sao mục đích của việc đến trường không phải là vì muốn có một tương lai tốt đẹp à?

Thế nhưng Chu Hoành Quang ông đối với học sinh là thật tâm vì họ mà cân nhắc, dạy họ biết cách suy nghĩ, học được nghiên cứu khoa học cùng lâm sàng.

Đương nhiên, dạy bảo thì dạy bảo, đó là bởi vì hi vọng họ có thể phát triển hơn

Lúc này Chu Hoành Quang mới nói:

- Các cậu khẳng định không biết là vừa rồi tôi đi làm gì

- Tôi vừa vặn đi xem tiểu Trần làm phẫu thuật, thật sự là khiến trước mắt tôi sáng lên, thậm chí còn vô cùng muốn nhận tiểu Trần làm học sinh.

- Người bệnh là nạn nhân tai nạn xe cộ được đưa tới... Lá lách bị vỡ nghiêm trọng, thế nhưng cô gái chỉ mới 33 tuổi... Tiểu Trần vì...

- Đây chính là khâu mạch máu trong lá lách, hơn nữa khi đó lá lách rất yếu ớt...

Chu Hoành Quang thêm mắm dặm muối giảng giải một phen, mọi người nghe thấy nhất thời nhao nhao im lặng.

Họ đều là bác sĩ chủ trị có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, đối với những thứ này rất rõ ràng, bởi vậy sau khi nghe thấy Chu Hoành Quang nói như vậy, cũng kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, bỗng nhiên họ rất mong đợi ngày mai được xem Trần Thương tọa đàm

Lúc này, Chu Hoành Quang nhìn tình hình không sai biệt lắm, thế là thản nhiên nói:

- Đúng rồi, tôi nghe nói năm nay tiểu Trần phát biểu hai bài luận văn, một bài đã được đăng trên tờ « Cấy Ghép Lá Gan », bài khác tôi đoán chừng hẳn là cũng không có vấn đề, ở trong tờ « Tạp chí ngoại khoa Anh », cải tiến hai loại hình thức phẫu thuật, đây cũng là nguyên nhân tôi dẫn theo các cậu tới

Câu nói này mới ra, lập tức khiến mấy người kia ngây ngẩn cả người

Nói tới lĩnh vực khác có thể họ không chắc chắn sẽ thành thạo, nhưng... Luận văn này, họ mỗi ngày đều liên hệ, sao có thể không hiểu rõ.

Nghe thấy lão sư nói như vậy, Trần Thương gửi hai bài luận văn lên « Cấy Ghép Lá Gan », lập tức khiến nguyên một đám trợn mắt há mồm

Hơn nữa còn cải tiến thêm hai thuật thức mới

Người này thật sự rất lợi hại.

…

…

Bên kia bờ đại dương nước Anh, lúc này chính là thời gian để uống trà chiều, phong tục uống trà chiều của Anh đã có từ rất lâu, sau thế kỷ 21, văn hóa trà chiều của Anh lại được phục hồi một lần nữa.

Vào một buổi chiều tràn đầy ánh nắng tươi sáng và cảm giác thoải mái dễ chịu như vậy, George Sivir vô cùng hưởng thụ thời gian quý giá của chính mình

- Biến tập, tôi hi vọng ngài có thể xem bài viết này, nó thật rất tuyệt! Tôi lấy danh dự của mình bảo đảm với ngài

Sivir trông thấy điện thoại di động kêu lên, trông thấy email đến từ "Đường Sâm", không khỏi cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Sivir thở dài, bản thân mình đối với chàng trai trẻ này thực sự bất lực

Nhưng mà, cô không muốn ảnh hưởng đến buổi trà chiều của mình, có tắt điện thoại của mình, tiếp tục uống trà.

Người Anh uống trà yêu ưa thưởng thức trà... Một ly...

Có quỷ mới biết rõ khi nào mới uống xong.

Đường Sâm vuốt đầu, nhìn bài viết trong tay mình, hơi khó chịu

Đường Sâm là người Trung Quốc, học bác sĩ ở Anh, sau khi anh tốt nghiệp được gia sư của mình giới thiệu đến làm việc ở « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh », nhưng sau này anh càng ngày càng không chịu quan tâm đến công việc.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, những bài báo của anh viết, rất khó để được thông qua

Điều này khiến Đường Sâm cực kỳ bối rối.

Đến mức cho đến bây giờ, công việc của anh vẫn vậy, rất khó khăn, như một biên tập viên thực tập cực khổ vậy.

Nếu như không có thành tích nổi bật, đoán chừng ngay offer chính thức cũng lấy không được.

Để sớm ngày lấy được offer chính thức, Đường Sâm tự nhiên là muốn hy sinh hết thời gian nghỉ ngơi của mình để làm việc cùng xem lại bản thảo.

Với tư cách là hệ thống tạp chí phẫu thuật ngoại khoa hàng đầu thế giới, mỗi ngày « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh » sẽ nhận rất nhiều email đến từ khắp nơi trên thế giới.

Có điều, cũng chính vì như thế, cũng làm cho Đường Sâm thấy được đóng góp của tổ quốc từ bên kia bờ đại dương đã gửi một email bản thảo.

Vào thời gian trà chiều, Đường Sâm xem hết nội dung email bản thảo.

Nhưng nội dung bản thảo đã làm cho hai mắt Đường Sâm tỏa sáng

Bởi vì nội dung bản thảo này thật sự cực kỳ xuất sắc

Hơn nữa, chủ đề này rất có tính bàn luận.

Hơn nửa năm trước « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh» vừa đăng một bài viết của giáo sư Oersted của khoa phẫu thuật tổng quát bệnh viện Hoàng gia Brompton Vương quốc Anh, nghiên cứu liên quan tới những bất lợi và thiếu sót của việc phẫu thuật cắt ruột thừa nội soi.

Bài báo của « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh » làm có ảnh hưởng cực kì mạnh mẽ, tác động tới tiếng nói hiện tại của tạp chí, mà giáo sư Oersted đề xuất cắt bỏ đi vết mổ nhỏ đó phẫu thuật ruột thừa ngày càng được chào đón ở nước ngoài.

Dù sao một phương pháp phẫu thuật truyền thống như thế này, có thể làm giảm đến mức thấp nhất các tác dụng phụ sau phẫu thuật, hay làm giảm khả năng bụng dính do các dịch ảnh hưởng đến sự hồi phục của bệnh nhân sau khi phẫu thuật

Những lợi thế của việc phẫu thuật nội soi rất rõ ràng, nhưng mà... Oersted cho rằng, chỉ cần liên quan đến phẫu thuật nội soi, thì ca phẫu thuật này không cách nào được gọi là một ca phẫu thuật hoàn mỹ.

Mà đối với vết thương nhỏ do phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, có những tồn tại hạn chế rất lớn, và hơn nữa yêu cầu đối với bác sĩ cũng tương đối cao.

Vì lẽ đó mặc dù có tiếng nói khá cao, nhưng hơn một năm nỗ lực phát triển, phát triển lại không nhiều

Chính vì vậy, sau khi Đường Sâm nhìn thấy nội dung của email bản thảo này, anh đã ngay lập tức nhạy bén nắm bắt được một thông tin

Chương 509: Thông qua

Hắn kinh ngạc phát hiện ra rằng, bác sĩ được gọi là Trần Thương đã cải tiến được vết thương nhỏ trong phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa.

Chuyện này đối với người khác mà nói, có lẽ chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng đối với giáo sư Oersted của bệnh viện KY học New England 9 cùng bệnh viện Hoàng gia Brompton Vương quốc Anh thì nó có ý nghĩa vô cùng lớn

Thậm chí có thể đem sự ảnh hưởng của vết thương trong phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa lực ảnh hưởng lại lần nữa phát huy ra.

Nghĩ tới đây, Đường Sâm tự nhiên cảm thấy cực kỳ hưng phấn, bản thân mình có thể lấy được offer quan trọng

Chỉ là, hắn chờ đợi nửa ngày, hạn phát hiện chủ biên George Sivir vẫn không có để ý tới mình, lập tức hơi đỏ mặt.

Dù sao ngay từ khi mới đến, tổng biên đối với mình rất tốt, thế nhưng... Đường như chính bản thân mình thật sự không nắm bắt được Cơ

hội.

Nhưng mà, lần này là cơ hội khó được của hắn

Nghĩ tới đây, Đường Sâm cắn răng một cái, đi đến nơi tổng biên George Sivir ưa thích uống buổi trà chiều.

- Tổng biên, tôi hi vọng ngài có thể nhìn qua một lần nó dung của bản thảo này, tôi tin rằng bạn thảo này sẽ làm ngài hài lòng, đây là cơ hội của « tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh » chúng ta

Sivir thở dài, nếu như không phải là vì cô cùng thầy của Đường Sâm là bạn học, chắc chắn sẽ không chút khách khí đem hắn đuổi đi

Trong tuyệt vọng, cô tiện tay cầm bản thảo nhìn qua một chút.

Vừa nhìn bản thảo này

Khuôn mặt Sivir lập tức thay đổi, thu hết lại dáng vẻ tùy ý lúc nãy, nghiêm túc đọc bài.

Sau nửa giờ, Sivir mới xem xong bản thảo này

Sau khi xem xong, sắc mặt của Sivir hơi đổi một chút, nhìn Đường Sâm, vui vẻ nhẹ nhàng gật đầu:

- Không tệ! Lần sau phát hiện những bài viết xuất sắc như vậy, chắc chắn phải mang đến tìm tôi

- Đúng rồi, trước tiên gửi thông báo cho tác giả đi

Sivir đứng dậy, bây giờ cô làm gì có tâm trạng uống trà chiều, cô muốn liên hệ ngay với Oersted, nhanh chóng đem bản thảo này cho ông ấy rồi cùng ông ấy trao đổi càng sớm càng tốt.

Cái bản thảo này thật sự giống như lời nói của Đường Sâm, đối với phẫu thuật ruột thừa mà nói, đây là một chuyện rất quan trọng

Dù sao trong mấy năm đầu, ở phương Tây đối với việc phẫu thuật ruột thừa không coi trọng lắm, thậm chí rất nhiều rất nhiều trường hợp dạ cắt ruột thừa khi còn bé, để ngăn chặn những rắc rối trong tương lai.

Chính là bởi vì như thế, họ đối với loại phẫu thuật này càng thêm coi trọng.

Cho dù là bây giờ Có rất nhiều nghiên cứu phát hiện ruột thừa thật ra rất hữu dụng, nhưng do viêm ruột thừa thường xuyên xảy ra, cũng làm cho ruột thừa việc cắt bỏ ruột thừa càng được coi trọng hơn, nhưng việc này không gây trở ngại cho nghiên cứu phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa

Sivir tự nhiên cực kỳ kích động

Trông thấy Đường Sâm đang muốn nhanh chóng rời đi, Sivir tiếp tục nói ra:

- Đúng rồi, tốt nhất là cậu lưu lại cách liên lạc với người tác giả kia, tôi tin tưởng, đây không phải chuyện nhỏ.

- Ngoài ra, lệ phí gửi bản thảo sẽ được miễn

Đường Sâm nghe xong, sắc mặt kích động

Hôm nay, sau một ngày đã vất kiệt sức, Trần Thương quả thực hơi mệt mỏi, công việc cấp cứu thật không phải là việc người bình thường

có thể làm được.

Nếu không hiện tại trung tâm cấp cứu cho tiền cũng không có người chịu đi.

Hai ngày trước, Trần Thương nhìn thấy trung tâm cấp cứu của thủ đô tuyển người, nghiên cứu sinh đi giải quyết hộ khẩu ở thủ đô, lương một năm 20 vạn trở lên, chuyện này đối với một nghiên cứu sinh mới vừa tốt nghiệp mà nói vẫn tương đối cao so với sự mong đợi.

Thế nhưng là những bạn học đã từng đến đó làm việc đều thì nhau biểu thị rằng một ngày làm việc 12 giờ là chuyện bình thường

Bọn hắn bỗng nhiên cực kỳ ao ước với 1996...

Khi chỉ mới ngủ đến nửa đêm, một tin tức bỗng nhiên vang lên trong đầu.

Trần Thương theo bản năng mở mắt.

Nhìn ánh sáng phát ra từ điện thoại, có hơi ngập ngừng một chút.

Những năm gần đây, Trần Thương phát hiện ra bản thân mình bất tri bất giác dưỡng thành một thói quen không tốt lắm, đó là ngủ rất

cạn.

Có chút động tĩnh thì rất dễ tỉnh lại.

Đó với chuông điện thoại di động thì càng đa biệt nhạy cảm hơn.

Nhìn anh sáng phát ra từ điện thoại, Trần Thương do dự một hồi, dù sao khoa cấp cứu chắc chắn sẽ không gửi tin nhắn cho mình vào nửa đêm, bình thường đều là điện thoại.

Trong mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại, mở khoá màn hình, thì ra là một mail, chỉ là... Sau khi thấy nội dung bên trong, Trần Thương không còn cảm thấy buồn ngủ

Là thông báo chấp nhận

Thông báo chấp nhận của «Tạp chí phẫu thật ngoại khoa Anh»

Sau khi nhìn thấy thông báo, Trần Thương hưng phấn vô cùng.

Ban đầu cho rằng dù sao thì có khả năng phải mất mấy tháng khả năng mới có thông báo, không nghĩ đến có thể biết được thông báo nhanh như vậy, Trần Thương rất là hưng phấn

Bình thường đến nói, loại này cao cấp tập san, nhất thẩm nhị thẩm hết sức phức tạp.

Cái bản thảo này gửi đi mới hơn nửa tháng, mà đã thông qua.

Hơn nữa, Trần Thương vậy mà thật sự nhìn thấy một địa chỉ email, nhưng mà nó lại là riêng tư

Trần Thương có chút sửng sốt một chút, chẳng lẽ... Có thể là loại bài viết cao cấp này cần cũng tổng biên tập liên hệ:

Nghĩ tới đây, Trần Thương còn chưa kịp đáp lời, thì một email lạ đột nhiên xuất hiện, là một bản tin nhắn bằng tiếng Trung được gửi đến

- Xin chào, Trần Thương tiên sinh, tôi là biên tập của « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh », Đường Sâm, rất hân hạnh được biết ngài, chúng tôi sẽ tiếp tục liên lạc với ngài trong tương lai...

Trần Thương trầm mặc, các tập chí cấp cao còn được phục vụ riêng, lại chỉ định cho anh một biên tập biết tiếng Trung. Cái này cũng quá cao cấp rồi?

Nghĩ đến « Cấy Ghép Lá Gan » Trần Thương lắc đầu, tiếp tục ngủ

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thương dậy thật sớm, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, duy nhất có một điểm không được hoàn mỹ chính là, bộ đồ vest duy nhất mà anh có mất rồi

Đoán chúng hôm nay phải ăn mặc quần áo đơn giản thoải mái rồi.

Thế nhưng là ngay vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Trần Thương hơi sững sờ, sớm như vậy ai lại gõ cửa.

Sau khi mở cửa, lập tức trông thấy Tần Duyệt ôm một bộ quần áo chạy vào

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người.

- Không phải em nói còn đang ngủ đó sao?

Tần Duyệt nhe răng cười tinh nghịch, không nói gì, chỉ là đem chiếc túi xách lớn trong tay mở ra, nói:

- Nhanh lên, thử nhìn một chút! Có thể mặc hay không...

Đang lúc nói chuyện, Tần Duyệt lấy ra từ trong túi xách một bộ đồ vet, chỉnh tề, còn có cả áo sơ mi trắng

Nhìn giống như là đồ mới.

Trần Thương lập tức ngây ngẩn cả người:

- Em lấy quần áo ở đâu ra?

Tần Duyệt mặt nói:

- Anh đừng có để ý đến chuyện này, dù sao cũng chỉ mặc một ngày! Thử trước một chút xem Có vừa người không.

Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó:

- Em chắc sẽ không lấy... Quần áo của cha em chứ?

Tần Duyệt thấy mình đã bị lộ, lập tức cười xấu hổ:

- Dù sao hôm nay ông ấy cũng không mặc nó, sau khi anh mặc, em mang đồ giặt lại cho ông ấy được rồi, chờ có thời gian em cũng anh đi mua một bộ khác

Tần Duyệt với Trần Thương không giống nhau, cô chu đáo và nữa cân nhắc các thứ nhiều hơn.

Nghĩ đến hôm nay khẳng định phải mặc đồ vét, nhưng mà hôm qua thật sự đã quá muộn.

Hơn nữa cô trông thấy Trần Thương đã rất mệt mỏi, không đành lòng bắt hắn đi dạo phố lựa quần áo, lại không muốn tùy tiện mua một bộ.

Bỗng nhiên nghĩ ra Trần Thương có thể mặc áo dê nhung cashmere của cha mình, ngoài hình của hai người hình cũng không khác nhau lắm, đồ vét chắc là cũng có thể mặc vừa.

Nghĩ tới đây, Cô tối hôm phải ân cần đủ thứ, chỉ vì lấy bộ quần áo này.

Chương 510: Không Đủ Thời Gian! (

Tần Hiếu Uyên nằm ở trên giường, khó có một ngày được nghỉ ngơi, cần phải ngủ bù để lấy lại sức.

Nhưng mà... Nghĩ đến những hành vi kì lạ của Tần Duyệt khi nãy, lão Tần bỗng nhiên có chút tò mò, vội vàng hỏi:

- Bà này, tôi mặc bộ đồ vét kia lúc nào ấy nhỉ? Làm sao tôi lại không nhớ ra là nó bị bẩn?

Ký Như Vân cũng là nhíu mày:

- Tôi cũng không rõ lắm, tôi nhớ là ông đã mặc bỏ đồ vét kia một lần thì phải, hình như là lúc đi đến cuộc họp ở thủ đô năm nay đã mặc qua, Còn những lần khác... Tôi cũng không nhớ rõ nữa.

Tần Hiếu Uyên cười nói:

- Ai... Thật sự là con gái đã lớn, hiểu chuyện rồi, biết giặt quần áo cho cha rồi

Ký Như Vân cười nói ra:

- Suy nghĩ của ông thật đẹp! Con gái ông là đưa quần áo đến tiệm giặt quần áo! Tôi giặt quần áo cho ông cả một đời ở không nói.

Tần Hiếu Uyên mỉm cười, quay người ôm Ký Như Vân vào trong ngực, cười nói:

- Ông trời đối xử với tôi rất tốt, cho tôi một người vợ xinh đẹp như này, còn có một cô con gái hiểu chuyện như thế, đúng rồi... Còn có một con rể tương lai tuổi trẻ đầy hứa hẹn tiền đồ vô lượng

- Ba nói xem tôi lấy phúc khí tự chỗ nào?

Ký Như Vân nhìn Tần Hiểu Uyên đắc ý như vậy, nhịn không được nói ra:

- Mọi người đều nói tôi vượng phu! Ông hẳn là nên cảm ơn tôi

- Đúng rồi, chuyện của tiểu Trần là như thế nào? Nói cho tôi nghe một chút đi.

Ký Như Vân nghe thấy chuyện của Trần Thương, cũng là hết sức tò mò vội vàng hỏi.

Tần Hiếu Uyên mới đem chuyện xảy ra ngày hôm qua khẽ nói đến, từ cuộc cấp cứu, lại đến bình luận của một đám người phê bình vào

ban đêm

Nghe thấy vậy, trái tim Ký Như Vân tràn đầy cảm xúc

Tần Hiếu Uyên sau khi nói xong, thở dài:

- Ai, bây giờ tôi đối với tiểu tử này là càng ngày càng cảm thấy hài lòng.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt:

- Em quay qua chỗ khác

Tần Duyệt lập tức cười:

- Em cũng không có chê anh, anh còn ngại ngùng cái gì?

Trần Thương lập tức lúng túng, hai người cô nam cô nữ ở chung trong một căn phòng, rất dễ dàng xảy ra vấn đề:

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ tinh nghịch của Tần Duyệt, Trần Thương bất giác mỉm cười.

Trực tiếp cởi quần áo ra...

Tần Duyệt định quay người, thế nhưng vừa quay người lại giật mình hoảng sợ.

Cô đường đường là người nhà họ Tần, ngay cả việc dọa cha mình cô cũng dám làm, vậy thì còn sợ nhìn thấy việc người khác thay quần

áo không?

Thế nhưng, khi trông thấy Trần Thương... Tần Duyệt mặt đỏ bừng tới mang tai, hô hấp dồn dập

Trần Thương thật sự là không biết xấu hổ

Thật đúng là đổi...

Trần Thương bị Tần Duyệt nhìn làm cho cảm xúc trong lòng đang lên, không thể điều khiển được bán thân mình, lúc đầu còn có thể điều khiển, lúc sau chỉ có thể phản ứng theo bản năng...

Sau khi Tần Duyệt nhìn thấy nó, hai mắt cô trực tiếp trừng to

Cảm giác hô hấp đều có chút khó khăn

Trần Thương đột nhiên đứng dậy, một tay kéo Tần Duyệt vào trong vòng tay.

Tần Duyệt bị Trần Thương một cái kéo vào lồng ngực, lập tức cảm giác trái tim đập rất nhanh, khuôn mặt đỏ bừng nóng lên.

Trần Thương nói thật, anh có chút xúc động.

Hướng Tần Duyệt...

Tần Duyệt cảm giác chính mình có chút mất khống chế.

Tay của hai người... Bắt đầu không thành thật.

Ngay tại tình huống chuẩn bị chuyển biến xấu hơn, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hai người lập tức sững sờ một chút.

Tần Duyệt vội vàng cầm điện thoại lên, phát hiện là Tần Hiếu Uyên.

Tần Duyệt nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhận điện thoại, trả lời:

- Dạ, ba ba? Có chuyện gì vậy ạ?

Tần Hiếu Uyên cười nói:

- Con gái, lúc con mang quần áo cha đi giặt, nhớ kỹ... Còn nữa, cha đã gửi cho con một báo tiền lì xì trên Wechat, tiền con làm cũng không có bao nhiêu tiền, không thể đủ cho con trả tiền giặt quần áo được, buổi tối hôm nay nếu về muộn, đi cùng với tiểu Trần đi ăn chút đồ ăn ngon đi

- Ngoài ra, đừng luôn tiêu tiền của tiểu Trần, nghe lời, con gái nhà chúng ta, cũng phải độc lập về kinh tế, không có tiền thì đến hỏi cha.

Nói xong, cúp điện thoại.

Hai người bị cú điện thoại này cắt ngang, không khí có chút xấu hổ...

Tần Duyệt nhìn đồng hồ, đã 7h, sau đó nhìn chằm chằm Trần Thương, nhịn không được đỏ mặt nói một câu:

- Cái này... Thời gian không còn kịp rồi, anh nhanh mặc quần áo vào đi, dọn dẹp một chút, đi nhanh lên đi.

Trần Thương gật đầu, nhưng mà lập tức sửng sốt một chút

Không đúng?

Hội nghị bắt đầu lúc 8: 30, hiện tại bảy giờ, đi trên đường mất hơn hai mươi phút, bỏ qua thời gian dành cho mấy việc linh tinh, còn có

hơn năm mươi phút...

Tần tiểu tặc, em... Yêu cầu quá cao rồi

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, thầm nghĩ một chuyện, xem ra sau này phải cố gắng chăm chỉ rèn luyện hơn.

Không đúng...

Tập thể dục có lợi ích không?

Đó là một viên đá quý, phải cố gắng tập luyện và được cổ vũ để có thể gia tăng sức chịu đựng...

Bằng không...

Tần liếm chó không thể hầu hạ thêm được nữa.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được thở dài.

Nhìn ánh mắt Tần Duyệt đã thay đổi, phảng phất như đã biến thành một nữ ma đầu trong tay cầm chiếc roi da...

Một cơn gió lạnh có độc chạy qua người Trần Thương...

Bởi vì một câu của Tân tiểu liếm, trên đường đi Trần Thương bị áp lực tâm lý cùng gánh vác đều rất lớn.

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, cho là anh đang căng thẳng, liên mở miệng an ủi:

- Đừng có căng thẳng! Anh là giỏi nhất

Trong một cuộc họp lớn, cả người Trần Thương mặc quần áo do Tần Hiếu Uyên tài trợ cho, tâm lí tuyệt không có một chút hoảng loạn

nào

Dù sao cũng là mình được cha vợ chúc may mắn.

Trên vai của mình anh gánh vác kỳ vọng của gia đình nhà vợ, hôm nay, anh nhất định phải biểu hiện bản thân mình thật tốt.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Duyệt mặc trên người một bộ sườn xám dáng vẻ thướt tha mềm mại, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ hối hận

Nhưng... Nghĩ đến năm mươi phút của Tần tiểu tặc, Trần Thương cảm giác thấy áp lực quá lớn.

Đã rất lâu rồi anh không có lên bục phát biết, vì vậy bây giờ phải luyện tập lại một lần thật tốt, nếu không nhớ sẽ không phát huy tốt được

Dù sao lâm trận mới mài gươm, không sắc được thì cũng sáng

Trần Thương cầm điện thoại, không ngừng nhầm lại bài thuyết trình, rèn luyện kĩ năng biểu đạt của chính mình, tạm thời ôm một cái

chân phật.

Sau khi ký Như Vân làm bữa trưa cho Tần Hiếu Uyên xong, ở trong nhà rảnh rỗi không có chuyện gì làm, nằm trên ghế sa lon cực kì buồn bực ngán ngẩm.

Cầm chiếc gương nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt mình, bỗng nhiên nói:

- Lão Tần, ông nói xem nếu tôi nhờ tiểu Trần phẫu thuật thẩm mĩ cho mình, thì đưa bao nhiêu tiền là phù hợp?

Tần Hiếu Uyên mỉm cười:

- Hẳn là phải đưa tiền, càng nhiều tiền càng tốt, chúng nó còn chưa có kết hôn mà, phải biết tận dụng hết tất cả cơ hội chứ? Lại nói... Tiền của Trần Thương đi đến chỗ nào, cũng không khác gì đến chỗ của con gái chúng ta đúng không?

Một câu của ông Tần đủ để Ký Như Vân trợn trắng mắt, lão già này, thật là giống một kẻ cướp mà

Ký Như Vân lắc đầu:

- Ai nha, ý tôi không phải như thế này, được rồi, nói với ông ông cũng không hiểu

Sau khi hai người thu dọn xong, Ký Như Vân bỗng nhiên thở dài:

- Ai, ông nói sau này con gái đã gả đi, hai chúng ta ở nhà Có phải rất nhàm chán không? Tôi cũng sắp phải về hưu sớm, phải tìm một chút chuyện gì đó thú vị?

Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên dừng động tác trong tay lại, quay người nhìn Ký Như Vân nói:

- Này? Bà ơi, hay là hôm nay chúng ta đi đến hội trường cuộc họp thường niên về phẫu thuật ngoại khoa gan mật đi?

Ký Như Vân liếc mắt:

- Ông bị bệnh tâm thần à, cuối tuần không nghỉ ngơi cho tốt đi, lại còn đòi tham gia hội thường niên.

Tần Hiếu Uyên vội vàng đi đến cạnh ghế sa lon ngồi xuống:

- Không phải, chúng ta đến đó đi nhìn Tần Duyệt và tiểu tử Trần Thương một chút, bà lại không muốn nhìn con gái của bà làm người chủ trì chương trình như thế nào sao? Bà lại không chờ mong nhìn thấy tiểu tử Trần Thương lên sân khấu phát biểu sẽ trông như thế nào à?

Chương 511: Cáo Già?

Được Tần Hiếu Uyên nói cái này, hai mắt Ký Như Vân lập tức sáng rực lên

Đúng vậy

Ý kiến hay

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân bỗng nhiên quay người nhìn khuôn mặt của Tần Hiếu Uyên rồi đâm chọc một câu:

- Lão Tân à, ông thật là cáo già

Sau khi nói xong, vội vàng đứng dậy bắt đầu thu dọn rồi trang điểm.

Mà Tần Hiếu Uyên ngồi ở trên ghế sa lon, mặc dù được vợ mình khen, hơn nữa còn được tặng một món quà... Nhưng ông luôn cảm thấy không giống như đang khen mình.

Cáo già?

Hình dụng cái này như là... Lão Tần nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy càng giống như một tính từ có nghĩa xấu xa

Hai người vội vàng, sau khi thu dọn một chút, liền đứng dậy xuất phát.

So với Tần Hiếu Uyên, Ký Như Vân vô cùng chờ mong, vì vậy để lão Tần cầm máy ảnh, chắc chắn phải chụp mấy tấm hình đẹp.

Lúc 8: 30, Trương Hữu Phúc với tư cách là một trong những người phụ trách hội nghị, đã lên sân khấu bắt đầu phát biểu.

Hội nghĩ lần này, nhiều chủ nhiệm và chuyên gia trong lĩnh vực phẫu thuật gan mật nội khoa tỉnh Đông Dương đều được mời rất nhiều, còn có một số chuyên gia từ thủ đô đến tham dự.

Mỗi lần diễn ra cuộc họp thường niên đều được một công ty dược phẩm tài trợ tiến hành, dù sao đây cũng là một hoạt động đốt tiền.

Ngoài ra, những lần mới chuyên gia đến thuyết trình, giá cả của một lần thuyết trình sẽ dao động từ 3000 đến 5000 không cố định, giá tiền này phụ thuộc chủ yếu vào địa vị học thuật, bình thường giá để mời một vị bác sĩ nổi tiếng trong nước là khoảng 5000, mà khi mời các học giả, có khả năng giá cả sẽ cao hơn một chút.

Hơn nữa, ngoại trừ chi phí thuyết trình ra, còn có tiền khách sạn được hưởng đãi ngộ phòng tổng thống để nghỉ ngơi, một ngày tiêu tốn tận một đến hai vạn, dù sao những người này đa số là những người tuổi đã cao, cần mang theo trợ lý cùng đi.

Cứ như vậy, một lần diễn ra hội nghị
thường
niên thì chi phí sẽ ngày càng tăng lên.

Nhưng mà mày công ty dược phẩm cũng không quan tâm chút tiền này lắm, hơn nữa việc tài trợ cho hội nghị thường niên này, đều là tranh cướp để tài trợ, bạn không có địa vị, thì cũng không cho bạn tư cách tài trợ

Có thể tài trợ cho hội nghị thường niên mang tính cực kì chuyển nghiệp này, đối với y dược Công ty mà nói, thì đây cũng là một lần quảng cáo marketing vô cùng quan trọng.

Dù sao khi nói về thuốc của mình, công ty dược phẩm nói mình đã tài trợ cho hội nghị thường niên về phẫu thuật gan mật nội khoa tỉnh Đông Dương, điều đó sẽ khiến cho mọi người nhận ra công ty dược phẩm đó đã tài trợ, chuyện này đối với việc quảng bá thuốc, rất có lợi trong tương lại.

Sau khi Trương Hữu Phúc kết thúc bài phát biểu khai mạc hội nghị, bắt đầu giới thiệu khách quý được mời đến hội nghị nhảy hôm nay.

Đó tình đặc thù mà Trần Thương được sắp xếp an bài vào đầu danh sách.

Trương Hữu Phúc cười nói:

- Hãy vỗ tay chào mừng Trần Thương lên sân khấu.

Trần Thương nở một nụ cười rồi bước lên sân khấu, sau đó cúi đầu chào mọi người, không có quá nhiều hoạt động rườm rà nào, trực tiếp bắt đầu chủ đề của ngày hôm nay.

- Ngày hôm nay, tôi sẽ chia sẻ cho mọi người hai quy trình phẫu thuật đã được tôi cải tiến, hi vọng nó có thể mang đến cho mọi người một chút cảm hứng.

- Đầu tiên là phương pháp phẫu thuật ruột thừa nội soi vết thương nhỏ, những năm này, ruột thừa...

Trần Thương bắt đầu thuyết trình bằng giọng nói êm tai, những người đang ngồi phía dưới, có những biểu hiện không giống nhau.

Có những người coi trọng, cũng có cả những người không để ý nhiều.

Dù sao trong mắt của rất nhiều người, phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, là loại phẫu thuật ngoại khoa cơ bản nhất, dường như không có quá nhiều giá trị cải tiến, hơn nữa bây giờ ở các bệnh viện lớn đều dùng nội soi, không có chuyện gì ai lại đi mổ vết thương nhỏ đâu?

Thế nhưng người khác nhau thì ý nghĩa trong mắt họ cũng khác nhau

Những kiến thức về phẫu thuật nội soi của bệnh viện cấp huyện còn chưa đề cập đến, sau khi nhìn thấy cả phẫu thuật này, họ ngày lập tức tập

trung vào suy nghĩ của riêng họ, họ có cùng ý nghĩ với bệnh viện nhân dân Đoàn Ba của Lam huyện, họ hoàn toàn có thể bù đắp những sai sót thông qua ca phẫu thuật nội soi không hoàn chỉnh này. Nhưng nhược điểm:

Hơn nữa, chi phí của một vết mổ nhỏ chỉ bằng một phần hai so với chi phí của nội soi

Chuyện này đối với người dân bình thường mà nói, có thể nói là rất được hoan nghênh.

Vì lẽ đó, sau khi bài thuyết trình về cả phẫu thuật thứ nhất của Trần Thương đã kể xong, thái độ của những người phía dưới đã thay đổi.

Hơn nữa, thành thật mà nói, rất nhiều người nhìn Trần Thương, cảm thấy cải tiến phẫu thuật của chàng trai trẻ này, hiệu quả cuối cùng như thế nào, còn không chắc chắn lắm.

Mọi người có thể tham khảo ý tưởng của Trần Thương, nhưng là không chắc chắn sẽ đồng ý hết tất cả.

Sau khi Trần Thương nói xong, chiếu một tấm ảnh chụp lén máy chiếu, nói ra:

- Đây là một bản thảo phẫu thuật, vừa hay được « Tập chí phẫu thuật ngoại khoa Anh » thu nhận để sử dụng, đây là thông báo thông qua, có lẽ sẽ không quá nhiều thời gian, mọi người có thể tìm được nó trên internet, trên thực tế, việc cải thiện liên tục các vết mổ nhỏ, đối với nội soi phẫu thuật mà nói là một loại bổ sung.

- Những lợi ích của việc phẫu thuật nội soi là không thể nghi ngờ, nhưng những thiếu sót của nó cũng rất rõ ràng, đối với việc phẫu thuật ruột thừa mà nói, vết cắt phẫu thuật nhỏ, hoàn toàn có thể thỏa mãn ưu điểm của phẫu thuật nội soi, còn có thể bù đắp những khuyết điểm của phẫu thuật nội soi, là có một chút giá trị, hiện tại tôi và chủ nhiệm Đoàn của bệnh viện nhân dân Lam huyện đã có một khoảng thời gian quan sát lâm sàng của việc cải tiến phẫu thuật cắt bỏ vết thương nhỏ trong phẫu thuật ruột thừa, và hiệu quả rất

ràng.

Sau khi Đoàn Ba ở phía dưới nghe thấy, cực kỳ hưng phấn

Dù sao tham gia dạng thảo luận về vấn đề như thế này, có cảm giác rất bổ ích,

Hơn nữa, khi hắn nghe thấy Trần Thương nói nội dung của bài thuyết trình này đã được thông qua « tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh », lập tức sự ngây người

Mà khi anh ta nhìn thấy giấy thông báo tuyển dụng của Trần Thương đã có tên anh ta, có thể nói anh ta đã cực kì phấn khích

Đoàn Ba anh, rốt cuộc có tài đức gì?

Có thể làm được những việc mà chủ nhiệm của bệnh viện tỉnh không thể làm, xuất bản nó trên tạp chí hàng đầu thế giới.

Đoàn Ba nhìn Trần Thương một lần nữa, trong ánh mắt đã tràn đầy sự biết ơn.

Trần Thương vừa dứt lời, đám người vừa rồi sửa đổi kì thuật của Trần Thương đã lập tức trợn tròn mắt

Cái này... Cái này có phải là giả hay không?

Lại được « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh » thông qua sử dụng

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn sang vừa

Đột nhiên cảm thấy hối hận, vừa rồi tại sao lại không nghiêm túc lắng nghe một chút.

Trần Thương tuổi mới có bao nhiêu, lại có thể cải tiến phẫu thuật ruột thừa, còn có thể được xuất bản trên « Tạp chí ngoại khoa Anh ».

Đây không chỉ là một loại vinh dự.

Mà các bác sĩ ở những cơ sở bệnh viện phía dưới, về cơ bản họ đều có thể tới tham gia hội nghị thường niên về việc phẫu thuật ngoại khoa gan mật, tham gia hội nghị này hầu hết cấp bậc là những chủ nhiệm khoa, phó chủ nhiệm.

Chương 512: Hơi Quen Mắt

--&

&

Sau khi bọn hắn xem đến tin tức này, lập tức trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt

Cái phẫu thuật này, đối cơ sở bệnh viện của họ vô cùng cơ lợi:

Dù sao việc thực hiện liên tục của hệ thống chẩn đoán và điều trị ba cấp độ không ngừng được phổ biến, giống như những ca tiểu phẫu viêm ruột thừa, các bệnh viện có sở đã làm tối đa, nếu như có thể thúc đẩy loại “Hàng đẹp giá rẻ" này rộng rãi, đối với người dân mà nói, đây tuyệt đối là chuyện tốt

Hơn nữa, lúc này họ nhìn Đoàn Ba, trong ánh mắt tràn đầy ao ước

Có thể nói rằng Đoàn Ba là đầu tiên được hưởng lợi ích nhiều nhất, hơn nữa có thể lấy tư cách là đồng tác giả đầu tiên tham dự vào việc xuất bản của bản thảo này trên « Tạp chí ngoại khoa nước Anh ».

Mọi người nhao nhao không ngừng hâm mộ, sau lần sóng sự kiện lần này, Con đường sự nghiệp của Đoàn Ba sau này, tuyệt đối là một bước lên mây, tiến đến chức vị phó viện trưởng là không có bất cứ vấn đề gì.

Cơ Sở bệnh viện có thể có những thành tích học thuật như thế này, đối với chức danh của họ, đều là không có gì bất lợi.

Nguyên một đám họ nhao nhao chờ quyết định, chờ một lát khi hội nghị kết thúc, chắc chắn phải cùng bác sĩ Trần trao đổi phương thức liên lạc, giữ liên lạc, sau đó mời anh đến bệnh viện của mình giảng một chút, chúng minh cắt bỏ vết thương nhỏ do phẫu thuật ruột

thừa.

Mà lúc này đây, đúng lúc Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân vừa mới đến, họ ngồi ở hàng sau, vừa hay nghe thấy mấy chủ nhiệm của các Cơ sở bệnh viện đằng sau nói.

- Rất là lợi hại

- Đúng vậy, bác sĩ Trần Thương này mới có bao nhiêu tuổi, lại có bản lĩnh lớn như vậy, đúng là tiền đồ vô lượng.

- Không sai, toàn bộ tinh Đông Dương có thể có bao nhiêu nhân tài giống như thế này.

Nghe những lời tán dương về Trần Thương, lòng hư vinh của Tần Hiếu Uyên cùng Ký Như Vân bỗng nhiên bành trướng.

So với khen họ thì cảm giác này còn dễ chịu hơn

Trong lòng thầm đắc ý.

Mà Tần Hiếu Uyên vội vàng cầm lấy điện thoại, chụp một bức ảnh cho Trần Thương, vừa vặn xếp nhìn thấy cái thông báo tuyển dụng

bên trên.

Tần Hiếu Uyên trong lòng khiếp sợ nhìn Ký Như Vân nói:

- Ba này, bà mau nhìn một chút, con gái bà lại là một thiên tài luận văn hàng đầu

Ký Như Vân sững sờ một lúc, cầm máy ảnh nhìn thật kỹ, lập tức hít sâu một hơi.

- Thông tin tác giả: Trần Thương, tác giả thứ nhất: Tần Duyệt, Đoàn Ba, Lý Bảo Sơn.

Ký Như Vân lập tức sửng sốt một chút, chợt nhớ tới có một khoảng thời gian Tần Duyệt dường như cũng vội vàng chỉnh lý tư liệu gì đó.

Bên trong phòng ngủ của cô xếp đầy những giấy tờ.

Bây giờ đã biết rõ

Chắc là giúp Trần Thương sắp xếp lại các loại số liệu...

Nhưng mà, chỉ làm những cái này, vậy mà Tần Duyệt có thể làm tác giả thứ nhất?

Ký Như Vân hiểu rõ, tiểu Trần chắc chắn đã sớm có ý đối với Tần Duyệt từ lâu.

Hai khoa học cấp cao nhất, trong nước cái chức vị tiến sĩ này, sẽ trụ vững vững vàng vàng.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, hai tờ luận văn này, đều là đối tác chuyên nghiệp của Tần Duyệt.

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân hít sâu một hơi.

Cái này tiểu Trần đối Tần Duyệt thật sự là... Ai...

Ban đầu cho là tiểu Trần đã chiếm được món hời lớn...

Vậy mà bây giờ nhìn lại, thì ra Tần Duyệt mới là người chiếm được món hời cực kì lớn.

Tiểu tử Trần Thượng này, nhìn vậy nhưng lại thực sự là một cổ phiếu tiềm năng.

Không được, sau khi trở về, phải nói chuyện với Duyệt Duyệt một chút, chắc chắn phải nghĩ hết biện pháp, phải thật hạnh phúc bên cạnh Trần Thương

Tần Hiếu Uyên cũng là hít một hơi thật sâu, tiểu Trần này, đối Tần Duyệt thật sự là không lời nào để chê.

Hai luận văn xuất sắc này, coi như đã đặt sính lễ đầy đủ.

Điều này bỗng nhiên làm cho lão Tần cảm thấy có chút áp lực, lúc con gái kết hôn, của hồi môn của mình cho không biết có thứ gì tốt?

Ký Như Vân đưa máy ảnh cho Tần Hiếu Uyên, một mặt ngưng trọng nhìn xem lão Tần:

- Tiểu Trần thật sự không tệ

Tần Hiếu Uyên gật đầu.

Ký Như Vân bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Tần Hiếu Uyên, nói:

- Ông nhìn lại mình một chút xem! Ông lại nhìn xem người ta một chút đi?

- Tiểu Trần người ta lúc yêu nhau, đã cho Duyệt Duyệt phát biểu hai luận văn khoa học hàng đầu, lúc hai chúng ta yêu nhau, luận văn của ông cũng là do tôi viết cho ông, Tần Hiếu Uyên, Tần Hiếu Uyên, bây giờ tôi càng ngày càng thấy ông chướng mắt

Lão Tân cả người lúng túng, tôi đã làm cái gì?

Tôi trêu ai ghẹo ai?

Trần Thương tiếp tục bắt đầu nói đến nội dung học thuật tiếp theo:

- Tiếp đến, là nghiên cứu về sự xâm lấn tối thiểu của phẫu thuật nội soi các vết thương nhỏ, đây cũng phương pháp mới mà tôi nghiên

cứu ra, hoặc nói nó là một mẹo nhỏ thì thích hợp hơn.

- Đúng rồi, trước hết tôi sẽ nói với mọi người một chút, bài luận văn phẫu thuật về phương pháp mới này, đã được xuất bản ở « Cấy Ghép Lá Gan », nếu ai có hứng thú thì có thể lên mạng nhìn xem, có lẽ có thể tìm ra.

Khi mọi người nghe được câu này, lập tức làm vào im lặng.

Một bài cho « Tạp chí phẫu thuật ngoại khoa Anh », một bài cho « Cấy Ghép Lá Gan », hai bài phương pháp cải tiến phẫu thuật.

Thành tích như vậy, đừng nói là giám đốc ngoại khoa của họ nghị thường niên tỉnh Đông Dương, vậy liệu phó chủ tịch có đủ tư cách

không?

Nếu như không phải lí lịch tư liệu của Trần Thương không đủ, thay một người đã hơn bốn mươi người, đều có tư cách bình chọn phó chủ tịch.

Vì lẽ đó, bài thuyết trình tiếp theo của Trần Thương, mọi người đều nghe rất cẩn thận.

Không còn có một ai dám xem thường Trần Thương.

Hơn nữa, khi Trần Thương đem ảnh chụp chiếu ra, mọi người mới chân chính cảm nhận được đầy là một loại khác biệt.

Vết thương thật rất khó tìm, nếu như không phải Trần Thương chỉ ra đến, tất cả mọi người khó có thể tìm thấy nó.

Loại phương pháp này, thật sự là hiệu quả nhanh chóng, hiệu quả rõ rệt.

Mà lúc này đây, mấy người ở bên dưới sàn khấu mặt đã đỏ tới mang tai

Một đám bác sĩ ở bệnh viện tỉnh thứ hai của Trần Thương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

Còn có phó chủ nhiệm Từ Văn Bân của bệnh viện Nhân Dân, khi trông thấy Trần Thương thuyết trình cái phương pháp này, chợt nhớ tới khảo hạch đánh giá của bệnh viện Tỉnh Nhị Viện.

Lúc ấy, anh tiến hành khảo hạch với Vương Dũng.

Kết quả, khi Vương Dũng dẫn Trần Thương đi đến, Từ Văn Bân không có để ý

Không nghĩ tới... Trần Thương lại lợi hại như vậy.

Trong lúc nhất thời, Từ Văn Bân mặt đỏ vô cùng, chính mình lại phạm phải loại sai lầm cấp thấp như trông mặt mà bắt hình dong này

Nghĩ tới đây, Từ Văn Bân nhịn không được xấu hổ vạn phần.

Mà Lưu Tự Tế, phó chủ nhiệm ngoại khoa gan mật, kiêm phó viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, chủ nhiệm ngoại khoa Gan mật Lưu Tư Tề thì lại là một mặt cảm khái

Khi đó hắn và Đàm Trung tâm được Trương Khắc Cần mời, đi đến dự hội nghị ở bệnh viện tỉnh thứ hai, nhìn thấy Trần Thương lúc ấy đang khâu lại vết thương cho Ngô Cương ở đội cảnh sát hình sự.

Lúc ấy sự ưu ái đối tên tiểu tử này có thừa.

Thế nhưng...

Lúc ấy thật sự nên cố gắng hết sức, nếu như mời được Trần Thương về bệnh viện Nhân Dân tỉnh, cái vinh dự này sẽ là của bệnh viện Nhân Dân tỉnh.

Nói trắng ra, lúc ấy còn chưa đủ kiên quyết

Khi ấy Trần Thương vẫn chỉ là một cộng tác viên tạm thời, Cơ hội rất lớn.

Về sau ở khi khảo hạch biên chế, Lưu Tư Tề cũng ở tại đây.

Lúc kia, hắn nhận ra rằng đã qua muộn rồi, bệnh viện tỉnh thứ hai bay giờ đã coi trọng Trần Thương vô cùng.

Mà bây giờ, Lưu Tư Tề tiếc hận thở dài, khi đó nếu như mình cùng Đàm Trung Lâm cắn chặt răng, hạ quyết tâm đem Trần Thương đào đến

bệnh viện Nhân Dân tỉnh, nói sẽ cho biên chế, không thể hiểu cô gái... Đó cũng là một cơ hội mà

Nhưng hiện tại, chắc chắn không có cơ hội.

Lúc này Trần Thương, đã dần dần trưởng thành.

Chương 513: Mượn Áo Mặc

Mà ngay lúc này, Ký Như Vân nhìn Trần Thương bỗng nhiên cảm thấy có chút quen thuộc...

Sau một lát, Ký Như Vân bỗng nhiên kịp phản ứng, nhìn lão Tần nói: "Lão Tần, ông nhìn tiểu Trần mặc bộ quần áo kia kìa!"

Tần Hiếu Uyên sững sờ: "Chà, thật đẹp trai! Tiểu tử này mắt nhìn không tệ!"

Ký Như Vân liếc mắt: "Tôi nói ông nhìn quần áo, ông có cảm thấy... Nó có chút quen mắt không?"

Tần Hiếu Uyên được Ký Như Vân nói, lập tức khẽ nhíu mày: "Nó? Nó hình như thật sự có chút quen mắt, tôi đã thấy ở đâu đó..."

Bỗng nhiên, lão Tần vỗ đùi, mặt biến sắc

Chẳng lẽ...

Sau khi lão Tần thấy bộ quần áo, lập tức tức giận tê cả da đầu

Tên tiểu tử hỗn trường này, bộ đồ vét cậu ta mặc trên người không phải là bộ đô vét của ông à?

Bộ quần áo này thế chính là bộ quần áo thương hiệu xa xỉ duy nhất của lão Tần, lúc ấy phải cắn răng lòng đau như cắt đồng dạng mới cam long bỏ tiền mua, nó được mua cho mục đích đặc biệt là vì khi đó được nhận phần thưởng từ chuyên gia của Hội đồng nhà nước

Lúc ấy, lão Tần thật sự là đã đau lòng một thời gian dài

Sau khi trở về, lão Tần cũng không nỡ mặc thêm một lần nữa.

Bộ quần áo đó được giặt giũ sạch sẽ, chỉnh lại cẩn thận, treo trong tủ treo quần áo cất kỹ

Tuyệt đối không nghĩ tới, bộ quần áo ngay cả mình cũng không nỡ mặc, lại bị tiểu tử ngu ngốc này mặc lên người, nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên ngoài tức giận chính là tức giận không thể giảm bớt.

Đang muốn xoay người quở trách Ký Như Vân, nhìn xem bà ấy đã nuông chiều con gái thành ra gì rồi.

Thế nhưng là khi quay đầu lại, chợt phát hiện Ký Như Vân mang trên mặt mang đầy ý cười, trong ánh mắt tràn đầy thưởng thức.

Trông thấy Tần Hiếu Uyên xoay người lại, Ký Như Vân bỗng nhiên cười nói ra:

- Lão Tần, ông nhìn xem, đó chính là bộ kia đô vet của ông

Tần Hiếu Uyên lặng lẽ gật đầu:

- Tôi nhìn thấy rồi

Ký Như Vận cười nói ra:

- Chậc chậc, thật sự là người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên, ngày thường nhìn tiểu Trần mặc toàn những trang phục bình thường,

hôm nay nhìn thấy tiểu Trấn mặc cả người là đồ vet nhìn rất có tinh thần, đại khí

- Tôi muốn nói với ông, bộ quần áo này ông mặc So với tiểu Trần, thì tiểu Trần mặc vào nhìn đẹp trai hơn nhiều

Ký Như Vân vừa nói vừa cười, thật tình không biết lúc này mười hai dây thần kinh đối nghịch của Tần Hiếu Uyên không kìm được run rẩy, lúc nào cũng có thể có giật

Tức chết ông mà

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục

Tên trộm Trần Thương, lão...

Ngay tại lúc, Tần Hiếu Uyên đang nghĩ nên xử trí Trần Thương như thế nào, thì trông thấy Ký Như Vân bỗng nhiên quay người, cười tủm tỉm cười nhìn chằm chằm ông nói:

- Có chuyện gì? Ông tức giận à?

Tần Hiếu Uyên hừ lạnh một tiếng, chỉ cần nhìn vào thần sắc khuôn mặt không cần nói cũng biết

Ký Như Vân cười nói:

- Được rồi, cái này cũng không phải là tiểu Trần người ta cố ý muốn mặc quần áo ông, nếu ông muốn trách thì trách con gái tốt của ông.

Tần Hiếu Uyên khi nghe đến cô gái, lập tức ỉu xìu

Ngụy biện nói:

- Con gái của tôi sao tôi lại không biết, chắc chắn là bị tiểu tử kia làm hư! Duyệt Duyệt rất hiểu chuyện.

Ký Như Vân bị dáng vẻ tự lừa mình dối người của Tần Hiếu Uyên chọc cười:

- Được rồi được rồi, sao lại có thể tức giận vì một chuyện nhỏ chứ?

- Không phải chỉ là một bộ quần áo à? Hôm nào chúng ta đi mua một bộ khác tốt hơn, lại nói, tiểu Trần người ta cũng chỉ là mượn ông bộ quần áo mặc một ngày để cứu nguy, ông xem một chút dáng vẻ keo kiệt này của ông, ông còn làm viện trưởng đấy.

Tần Hiếu Uyên nhịn không được thở dài.

Ai, ngàn phòng vạn phòng, khó phòng trộm ở trong nhà

Trông thấy con gái trên sân khấu mặc một bộ sườn xám nữ tính, Tần Hiếu Uyên một chút tức giận cũng không phát ra được.

Chỉ có thể thở dài, ai... Thật sự là Con gái lớn không giữ được, cùi chỏ nhớ đã sớm ra bên ngoài tự lập.

Mà Trần Thương ngồi trên sân khấu, trong lòng cũng cực kỳ hoảng loạn.

Dù sao... Sau khi thị lực được cường hóa thêm 50%, anh đã nhìn thấy xa xa đã nhìn thấy cha vợ tương lai và mẹ vợ tương lai

Điều này làm cho Trần Thương cảm giác toàn thân không được tự nhiên

Phải biết rằng một bộ quần áo mà mình đang mặc thế nhưng là Tần Duyệt vụng trộm đem đến cho mình mặc.

Hi vọng viện trưởng Tần không phát hiện bộ quần áo này nhìn quen mắt.

Sau khi Trần Thương kết thúc bài phát biểu của mình, nhanh chóng đi xuống sân khấu, đi đến phía trước cầm hai chai nước mang đến đằng sau, đưa cho Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân uống.

Thấy Trần Thương tới, Ký Như Vân cười tươi như hoa, dù sao, mẹ vợ với con rể, đối xử vui vẻ với nhau mới tốt.

Mà Tần Hiếu Uyên mặc dù trong lòng không vui, nhưng vẫn giống như Ký Như Vân nói vậy, ông cũng không trách Trần Thương, ngược lại cười lớn một tiếng, nhẹ gật đầu.

Trần Thương đưa nước, mau chóng rời đi, trong lòng suy nghĩ, viện trưởng Tần chắc là không phát hiện mình mặc y phục của ông ấy đúng không?

Thời gian buổi sáng trôi qua nhanh chóng, sau khi kết thúc, hội nghị thường niên liền kết thúc triệt để.

Sự xuất hiện của Tần Hiếu Uyên, rất

ràng khiến cho hai mắt Tiền Lượng và Trương Hữu Phúc cùng tỏa sáng.

Cuộc họp kết thúc, họ nhao nhao tới chào hỏi.

Tiền Lượng cười nói:

- Viện trưởng Tần, tôi hiện tại càng ngày càng bội phục ông, bệnh viện Tỉnh Nhị Viện hiện tại phát triển thật sự là hừng hực khí thế, đặc biệt là đã đào tạo ra một thế hệ tại năng mới, thật sự không tệ

- Ông nhìn tiểu Trần một chút, một tiểu tử tuyệt vời, sau này nên mặc nhiều trang phục như thế này, mặc như vậy mới có tinh thần, trông

đẹp trai hơn nữa

Tiền Lượng đối Trần Thương có thể nói là khen không dứt miệng,

- Nếu không phải là con gái tôi đã kết hôn, bằng không, tôi chắc chắn sẽ tác hợp với tiểu Trần

Mọi người nghe xong cười ha hả, Lưu Tư Tề cũng là khẽ mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, tôi hiện tại rất là hối hận, khi đó không đào tiểu Trần cho đi, bằng không những vinh dự này đều là bệnh viện Nhân Dân tỉnh chúng tôi.

- Viện trưởng Tần, năm nay điểm số nghiên cứu khoa học của bệnh viện các ông chắc chắn đã đạt tiêu chuẩn, xếp hạng cuối năm có khả năng sẽ dẫn ở phía trước.

Tần Hiếu Uyên nghe được những lời này trong lòng đắc ý, tuy khen Trần Thương, những là Tần Hiếu Uyên vui ở trong lòng, giờ khắc này, đột nhiên cảm giác được... Ăn mặc quần áo của mình cũng không có gì không được.

Thậm chí cảm thấy phải càng tự hào

Dù sao, bộ đồ này cũng là mình mua

Con gái là do mình sinh ra.

Con gái cho Trần Thương mặc.

Cái này giống như chính mình mua quần áo cho Trần Thương.

Vì lẽ đó phần vinh dự này chính là của mình

Nghĩ như vậy, lão Tần lập tức bình thường trở lại, ăn mà của Trần Thương là do mình "Mua" quần áo cho, lên sân khấu chinh chiến, và giành được vinh dự, ở trong đó có một phần là vinh dự của mình.

Lão Tần bỗng nhiên cảm giác mặt mũi mình ngày càng sáng sủa.

Ngay lập tức mỉm cười phụ họa.

Chu Hoành Quang cười nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, khi nào rảnh đến bệnh viện 301 để rèn luyện, dù sao vẫn là người trẻ tuổi, vẫn phải nỗ lực, con gái của tôi đang học pháp luật, hôm nào tôi sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm Chu.

Chương 514: Em Sợ Mẹ Anh Không Thích Em (

Mà Tần Hiếu Uyên đứng ở gần bên nghe thấy câu nói này hai mắt lập tức CO rụt lại

Tên họ Chu, không có ý tốt...

Không được không được, phải tranh thủ thời gian đính hôn, càng sớm càng tốt.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên như đang gặp đại địch, nhiệt tình đưa Chu Hoành Quang đi.

Sau khi đám người rời đi, Tần Duyệt đối quần áo chạy tới, một mặt vui vẻ hỏi:

- Ba ba, ma ma, sao hai người lại tới đây.

Trong lòng Tần Hiếu Uyên nói thầm một câu: Nếu như tôi không đến, tôi có thể biết cái "tên trộm" nhỏ này mang quần áo đi giặt cho người khác mặc à? Chẳng lẽ còn nói với cha, đây là đang phơi quần áo?

Tần Hiếu Uyên liếc một cái, Ký Như Vân cười nói:

- Hôm nay mẹ và cha ở nhà nhàm chán, đi đến đây thăm các con một chút.

Sau khi nói xong, Ký Như Vân đánh giá Trần Thương:

- Tiểu Trần, cháu thật là tốt, quá ưu tú.

Trần Thương nghe đến đó, cười xấu hổ, anh vẫn giữ ý định thẳng thắn với viện trưởng Tần, ăn ngay nói thật.

- Cảm ơn dì đã khích lệ.

- Viện trưởng Tần, tôi có chuyện muốn xin lỗi ngài.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lập tức sững sờ, tiểu tử này đến cùng đã làm chuyện gì có lỗi với ta?

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, cười rất thân thiết:

- Ồ? Cậu nói thử xem.

Trần Thương thấy Tần viện trưởng không có tức giận, nói ra:

- Tôi cũng chỉ có một bộ đồ vét, hôm qua tại lúc cấp cứu cho người bệnh, trên người tất cả đều là máu, không thể mặc, tối hôm qua cũng không kịp mua, vì lẽ đó... Mượn y phục của ngài mặc, cái kia... Ngài yên tâm, tôi chút nữa khi trở về sẽ đưa đến ngay tiệm giặt quần áo giặt sạch sẽ.

Tần Hiếu Uyên nghe thấy Trần Thương nói như vậy, nhịn không được nở nụ cười.

Tần Hiếu Uyên tức giận không tính, nhiều nhất là hơi không thể nói nên lời

Hơn nữa ông không thể lớn tiếng chính là con gái của mình, không hơi quan hệ nào với Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên biết - Trần Thương không làm được chuyện này, cũng tuyệt đối sẽ không có ý đồ với mình.

Sở dĩ Trần Thương nói như vậy, khẳng định là muốn c ng nồi cho Tần Duyệt

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên chẳng những không có tức giận, ngược lại nhịn không được bắt đầu vui vẻ.

Dù sao điều này cũng nói lên Trần Thương rất có trách nhiệm, dám đảm nhận, dám che chở cho Tần Duyệt.

Đàn ông như này

Làm cha mẹ còn không hiểu rõ con gái của mình?

Ký Như Vân nhìn Trần Thương cũng là nhịn không được cười cười.

Thằng nhóc này, thật sự càng nhìn càng không hợp mắt, không chỉ có thể lực, nhân phẩm cung tốt.

Nhưng, chồng bà cuồng bao che Tần Duyệt nghe xong không vui, vội vàng nói:

- Ba, mẹ, đây không phải là chủ ý của Trần Thương, hai người không nên trách Trần Thương

- Đây đều là do con, con thấy của quần áo hôm qua Trần Thương cũng không thể mặc vào, hơn nữa hôm qua anh ấy bận bịu cả ngày, mệt mỏi rất nhiều, Con liền để anh ấy sớm nghỉ ngơi một chút, nên không có đi mua quần áo với anh ấy, suy nghĩ trước tiên đem áo ba mượn đem tới cho anh ấy mặc một chút, sau đó lại đi mua...

Tần Hiếu Uyên nhịn không được cười nói:

- Được, cha không có tức giận, còn có thể mặc hỏng quần áo à, lại nói, tiểu Trần mặc một bộ quần áo này vào thật hợp

- Con bé chết tiệt này, Con cứ nói thẳng ra, cha con còn có thể không cho con sao, nhìn dáng vẻ lén lút của Con kìa

Tần Duyệt nghe xong, lập tức cười hì hì.

Sở dĩ Lão Tân không nói không cho Trần Thương, không phải không nỡ, mà là không thích hợp.

Bản thân chưa mặc qua còn dễ nói, nhưng cái áo này chính mình cũng đã mặc qua, đưa cho Trần Thương, ông sợ Trần Thương sẽ suy nghĩ lung tung.

Dù sao Tần Hiếu Uyên cũng làm lãnh đạo cả một đời, nghĩ tương đối nhiều.

Thấy cha mẹ không tức giận, lúc này Tần Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Ba, thật ra Trần Thương mặc bộ y phục này, cũng xem như là làm rạng rỡ thêm vinh dự cho quần áo của ba! Ba nói có đúng hay không? Hiện tại bộ y phục này cũng xem như là có ý nghĩa đặc biệt.

Nghe thấy Tần Duyệt nói như vậy, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân nhịn không được bật cười.

Giữa trưa, bốn người không có ăn cơm tại khách sạn, mà là cùng nhau rời khỏi tìm một tiệm Cơm không tệ, lão Tần làm chủ, mời khách

ăn cơm.

Có thêm Trần Thương, hình như cũng làm cho cả nhà ba người này náo nhiệt nhiều hơn mấy phần.

Chỉ là, Trần Thương chợt nhớ tới, qua một thời gian ngắn là sinh nhật mẹ mình.

Chờ thêm đoạn thời gian được điều chỉnh ca trực, Trần Thương quyết định đến lúc đó dẫn theo Tần Duyệt về nhà ra mắt, chúc mừng sinh nhật mẹ mình.

Hai năm trước hàng năm đều bận bịu, thực tế là không thể thoát thân, hơn nữa Trần Thương là người mới, cũng không tiện để người khác thay ca, ngược lại thay người khác không ít ca.

Tỉnh Nhị Viện không phải bệnh viện lợi hại gì, mà Tần Hiếu Uyên vì tăng chất lượng phục vụ và gia tăng người bệnh ở Tỉnh Nhị Viện, nên ngày nghỉ bệnh viện càng han khiếm, ngày nghỉ lễ trên cơ bản thay phiên nghỉ ngơi, cam đoan tùy thời tùy chỗ nhân viên luôn tại túc

trực.

Nhưng, đám người cấp cứu đợt hai kia được nhận vào sắp làm việc chính thức, đến lúc đó có lẽ cũng không phải bề bộn nhiều việc như

vậy.

Trần Đại Hải ưa thích phô trương, Trần Thương suy nghĩ qua hai ngày đi mua một chiếc xe không tệ, dẫn theo con dâu xinh đẹp của ông, cũng cho lão Trần thêm ít thể diện.

Mặc dù bây giờ Trần Thương không thiếu tiền, nhưng mấy trăm vạn vẫn có thể lấy ra, anh suy nghĩ, chờ cha mẹ lên, dẫn lên An Dương dưỡng lão.

Không phải trong thôn không tốt, chủ yếu là điều kiện chữa bệnh còn lạc hậu.

Hiện tại để hai người già đi ra, khẳng định không vui lòng, dù sao quen thuộc sinh sống tại quê nhà.

Một bữa cơm ăn đến hai giờ đồng hồ, buổi chiều Trần Thương và Tần Duyệt đi dạo phố.

Mà Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân thì về nhà.

Gương mặt Tần Hiếu Uyên trêu tức nói:

- Về nhà muộn chút, đi dạo chơi nhiều thêm tí.

Buổi chiều, Tần Duyệt cùng đi đến trung tâm mua vài bộ quần áo theo mùa cho Trần Thương.

Đầu tiên Trần Thương So sách độ co giãn của quần áo, Tần Duyệt ưa đi mua quần áo nên đã tạo thành thói quen mua kiểu trưởng thành

cho Trần Thương.

Sau đó lại mua một bộ đồ vest, quần áo trong, dây lưng, giày da, cà vạt.

Một người đàn ông, sau khi có bạn gái, sinh hoạt liền thay đổi thú vị hơn.

Ngay cả việc mua quần áo cũng tràn ngập hào hứng.

Bao lớn bao nhỏ từ trong trung tâm đi ra, Trần Thương đem quyết định nói về thời gian muốn dẫn Tần Duyệt về nhà.

- Tháng sau là sinh nhật mẹ anh, anh suy nghĩ đến lúc đó hai ta cùng một chỗ về dự sinh nhật bà, nhiều năm như vậy, đều rất ít về dự sinh nhật của mẹ.

Trần Thương nói.

Tần Duyệt nghe xong, vừa mừng vừa sợ

Dù sao con dâu gặp mẹ chồng, nói không khẩn trương là giả.

Nhưng ngoài căng thẳng, trong lòng Tần Duyệt Còn hơi chút chờ mong.

Vì gặp mặt mẹ chồng mới xem như được tán thành, bỗng nhiên lòng Tần Duyệt hơi bắt đầu thấp thom không yên.

Trông thấy Tần Duyệt im lặng, Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Sao vậy? Em không muốn đi à?

Tần Duyệt nghe xong, vội vàng nói:

- Muốn đi chở! Chính là... là hơi căng thẳng.

Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Mẹ của anh vẫn luôn ngóng trông anh có thể có người yêu, có thể ổn định, em về chắc chắn bà sẽ rất vui mừng, căng thẳng cái gì?

Tần Duyệt lôi kéo tay Trần Thương, hít sâu một hơi, cúi đầu, một mặt uể oải:

- Em sợ mẹ anh không thích em, em vừa ngốc, làm cơm cũng không ngon, cũng không biết vá quần áo, làm việc nhà cũng không tốt...

- Nhưng em sẽ học

- Khoảng thời gian này bù lại để em nấu cơm, khi qua nhà em sẽ làm một bữa thật ngon cho chú với di

Trần Thương thấy dáng vẻ ngây ngốc của Tần Duyệt, không nhịn được cười.

- Ba với mẹ của anh đều là đầu bếp, còn cần em nấu Cơm à?

Trần Thương vừa cười vừa nói,

- Chỉ cần em đến là họ có thể vui vẻ.

Tần Duyệt lắc đầu:

- Không giống, dì và chú biết làm là biết làm, nhưng... em cũng phải học, cũng không thể để họ nấu Cơm mãi được

Chương 515: Bị Cái Gì Kích Thích Vậy?

Nói đến đây, Tần Duyệt thầm hạ quyết tâm, sau khi trở về, dốc lòng nghiên cứu làm bếp.

Dù sao bản thân cắt thịt rất tốt, ruột thừa túi mật gì đó cũng thường xuyên cắt, chắc là thiên phú thái thịt vô cùng tốt

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt tuyệt đối trở về sẽ học hỏi kinh nghiệm từ mẹ mình.

Trong lòng đã quyết định xong, cũng không còn muốn đi dạo tiếp.

Tần Duyệt lập tức như CÓ gánh nặng, buổi tối cũng không ăn cơm, lúc này quyết định về nhà bắt đầu làm bữa cơm thứ nhất.

Đồng thời không cho Trần Thương ăn cơm, một hồi mang qua cho anh

Trần Thương lập tức ngẩn người, hơi dở khóc dở cười.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ Tần Duyệt như thề non hẹn biển, đành phải thôi

Trần Thương suy nghĩ, dù khó ăn cũng không có vấn đề, dù sao bản thân cũng không kén ăn.

Về đến nhà, Trần Thương thay quần áo ra, đưa đến tiệm giặt ủi, căn dặn một chút.

Mà Tần Duyệt lại vội vàng về đến nhà, sợ ba mẹ bắt đầu nấu Cơm.

Tần Hiếu Uyên trông thấy Tần Duyệt trở về sớm như vậy, cũng lập tức ngây ngẩn cả người:

- Làm sao lại trở về sớm như vậy, ba và mẹ của con còn chưa làm cơm nữa.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, cười hì hì nhìn lão Tần:

- Ba mẹ, hôm nay hai người đã khổ cực, để Con làm cơm cho

Lời này vừa nói ra, Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên lập tức liếc nhau.

Vô cùng không thể tưởng tượng nổi

Đây là lần đầu tiên... lần đầu tiên nha?

Tần Duyệt từng ở nhà làm cơm à?

Hai người lo lắng bất an nhìn Tần Duyệt, Con bé này đến cùng bị cái gì kích thích vậy

Thấy Tần Duyệt bận trước bận sau, Ký Như Vân nhìn hơi lo lắng suông.

Muốn qua hỗ trợ, liền bị Tần Duyệt đẩy ra khỏi phòng bếp

Trong lúc nhất thời, Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên ngồi ở trên ghế sa lon, khuôn mặt hai người một vẻ mờ mịt...

Con bé này, đến cùng bị cái gì kích thích?

Chưa kể đầu tiên cơm có ăn ngon hay không...

Trước tiên họ nghĩ chính là, Con bé này có cần uống thuốc hay không...

Lão Tần nhìn Ký Như Vân:

- Đây là thế nào?

Ký Như Vân trừng mắt liếc:

- Tôi làm sao biết được? Ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây?

Bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên nói:

- Ông đi hỏi Trần Thương một chút! Có phải chuyện này có quan hệ với thằng nhóc đó hay không, bằng không thì sao Duyệt Duyệt lại lên cơn, vừa về đã chui vào trong bếp.

Đôi mắt của Ký Như Vân lập tức cũng sáng lên, khẳng định là có quan hệ với Trần Thương

- Tôi lại không có Wechat tiểu Trần

Tần Hiếu Uyên cũng mới kịp phản ứng, hình như bản thân cũng không có?

Không được, ngày mai đi bệnh viện, phải thêm Wechat của Trần Thương mới được.

Nhưng, Ký Như Vân nghĩ lại, bỗng nhiên nói:

- Thật ra... Đây không phải chuyện xấu gì, học nấu Cơm vô cùng tốt! Dù sao cũng không thể mỗi ngày hai người đều đi ăn thức ăn ngoài, không sạch sẽ.

Với thiên phú Tần Duyệt còn có thể chủ yếu là trên mạng có rất nhiều giáo trình.

Xào mấy món ăn thường ngày, ít ra cũng phải ra trò.

Không khủng bố giống trên TV như vậy, xào thành than đen tất cả nguyên liệu, căn bản không đến mức đó.

Chỉ cần trí thông minh phát triển bình thường sẽ không gặp tình trạng kia.

Tần Duyệt tự mình nêm nếm, hương vị xem như có thể ăn.

Quyết định thật nhanh lấy hộp Cơm ra, chuẩn bị tốt cho Trần Thương, rồi đi ra cửa:

- Cha mẹ, hai người tự ăn, Con qua ăn cơm với Trần Thương.

Hai người liếc nhau, cùng thở dài

Sức mạnh của tình yêu, thật sự quá mạnh mẽ.

Tần Duyệt rời đi không lâu, hai người nếm thử món ăn Tần Duyệt làm, ăn được, rất ổn.

Chỉ là, lúc này điện thoại vang lên.

Ký Như Vân vừa nhìn vào điện thoại của mình, cầm điện thoại lên, phát hiện là lão lãnh đạo

Ký Như Vân vội vàng nhận điện thoại:

- Alo? Lão lãnh đạo, sao vậy?

Đầu bên kia điện thoại là âm thanh một người đàn ông trung niên.

- Chị Kỷ, em là Hoàng Vĩ Nghiêm.

Ký Như Vân:

- À! Vĩ Nghiêm, có chuyện gì?

Giọng của Hoàng Vĩ Nghiêm hơi lo lắng:

- Chị, là như vậy, hôm nay lúc ăn cơm cha em cảm giác ngực khó chịu, nôn một cái, kèm theo cả máu

- Tiếp đó em nhìn đại tiện cũng hơi đen! Em hơi lo lắng... Có phải có vấn đề gì hay không?

Mặc dù Hoàng Vĩ Nghiêm không phải học ngành y, nhưng vào thời đại này thông tin nhanh nhạy như vậy, cha ông ta đều hơn bảy mươi tuổi, bỗng nhiên đường tiêu hóa bị chảy máu, không lo lắng là giả

Ông sợ bỗng nhiên cha ông mắc bệnh gì nguy hiểm

Nghĩ tới đây, Hoàng Vĩ Nghiêm lập tức ăn không ngon, trực tiếp gọi điện thoại cho Ký Như Vân.

Sau khi ký Như Vân nghe thấy, lập tức cũng nhíu mày lên, vội vàng nói:

- Vĩ Nghiêm em chờ một chút, chồng chị đang bên cạnh, em nói một tiếng với chồng chị đi

Ký Như Vân đưa điện thoại cho Tần Hiếu Uyên, nói:

- Điện thoại của Vĩ Nghiêm.

Tần Hiếu Uyên đem điện thoại mở loa ngoài, đặt ở bên miệng nói:

- Vĩ Nghiêm, tôi là chồng cô ấy, có chuyện gì không?

Hoàng Vĩ Nghiêm vội vàng nói:

- Anh, cha em đi ra đại tiện màu đen, hôm nay Còn buồn nôn, em phát hiện có máu, em hỏi cha em, ông cũng không nhớ rõ thời gian dài bao lâu, em lo lắng có phải có vấn đề gì hay không

Tần Hiếu Uyên nghe đến đó, lập tức cũng nhíu mày lên.

Đường tiêu hóa bị chảy máu?

Bản thân Tần Hiếu Uyên là làm về mảng u bướu, vì lẽ đó tự nhiên cân nhắc một cách tương đối nhiều, ông liền nói:

- Chuyện này, Vĩ Nghiêm em đừng nghĩ lung tung, cũng đừng tạo thêm gánh nặng cho ông ấy, dáng vẻ này, một hồi em lái xe chở ông ấy đến bệnh viện, chúng ta làm nội soi dạ dày, xem tình huống rồi lại nói.

Hoàng Vĩ Nghiêm nghe xong, lập tức đồng ý:

- Được anh rể, em sẽ đưa cha em đi qua ngay.

Cúp điện thoại, Tần Hiếu Uyên cầm lấy điện thoại bấm số điện thoại Tiêu Hà của phòng nội soi:

- Chủ nhiệm Tiêu, là tôi, Tân Hiếu Uyên.

Tiêu Hà vừa nhìn điện thoại, vội vàng nói:

- Tần viện trưởng, ông nói đi?

Tần Hiếu Uyên nói:

- Tôi có một vị trưởng bối đường tiêu hóa bị chảy máu, bây giờ chuẩn bị tới làm nội soi dạ dày, bây giờ cậu có thời gian không?

Tiêu Hà nghe xong, cho dù không có thời gian cũng phải có thời gian

Lập tức nói:

- Chủ nhiệm, 20 phút nữa tôi sẽ tới.

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân cũng không có tâm trạng ăn cơm, vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Cha của Hoàng Vĩ Nghiêm, là lão lãnh đạo của Ký Như Vân, gọi Hoàng Vĩnh Nghĩa, là Sở trưởng phòng vệ sinh cuối cùng tại tỉnh Đông Dương đã về hưu.

Hoàng Vĩnh Nghĩa cực kỳ chiếu CỐ với Ký Như Vân, bằng không cung sẽ không thuận lợi làm chủ nhiệm bảo hiểm trung tâm y tế.

Liền Tần Hiếu Uyên làm viện trường, cũng không thể rời đi lão nhân trợ giúp.

Cho nên nói, hai nhà ở đều rất không tệ, nghe thấy Hoàng Vĩnh Nghĩa ngã bệnh, hai người cũng hơi gấp gáp.

Sau khi dọn dẹp một phen, vội vàng đứng dậy hướng bệnh viện đi đến.

Tiêu Hà không bao lâu liền đến, sau khi trông thấy Tần Hiếu Uyên về sau, lập tức chào hỏi: Viện trưởng Tần.

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Làm phiền cậu, chủ nhiệm Tiêu, muộn như vậy phải đi một chuyến.

Tiêu Hà vội vàng khoát tay.

Lúc này, Hoàng Vĩ Nghiêm dẫn cha mình Hoàng Vĩnh Nghĩa đến khoa cấp cứu.

Trông thấy hai người Tần Hiếu Uyên, vội vàng hỏi thăm một chút.

Hoàng Vĩ Nghiêm cảm xúc không cao, dù sao hơi lo lắng.

Mà Hoàng Vĩnh Nghĩa thì cười ha hả nói đến:

- Tiểu Ký, tiểu Tần, muộn như vậy còn làm phiền mọi người, thật sự là ngại quá.

Tần Hiếu Uyên vội vàng nói:

- Chú Hoàng, chứ đừng lo lắng, cháu đi làm thủ tục cho chú, cứ vậy, Vĩ Nghiêm, hai người các ngươi dẫn theo chú Hoàng, theo chủ nhiệm Tiêu đi đến phòng nội soi.

Hoàng Vĩnh Nghĩa cười nói:

- Tôi không có chuyện gì, thân thể của tôi tôi biết.

Nói xong, rồi theo mọi người đi đến phòng nội soi.

Có Tần Hiếu Uyên ở lại hỗ trợ xử lý thủ tục.

Thật ra, đến cấp bậc như Hoàng Vĩnh Nghĩa, trên cơ bản nằm viện là được thanh toán toàn bộ.

Phí tổn trên cơ bản sẽ không đáng nhắc.

Họ chủ yếu cũng lo lắng cho ông ấy có bị bệnh gì không tốt hay không.

Dù sao cũng đã lớn tuổi như thế, không thể tránh được.

Chương 516: Gọi Điện Thoại Cho Trần Thương

Trong phòng nội soi, Hoàng Vĩnh Nghĩa tiến hành nội soi dạ dày không đau.

Sau khi Tần Hiếu Uyên hết bận vội đến phòng nội soi, Hoàng Vĩnh Nghĩa đã được gây tê, chuẩn bị bắt đầu.

Sau khi đưa kim thăm dò vào, vừa vặn đến thực quản, đã xuất hiện một cái bề mặt vết loét rất to.

Những người trong phòng lập tức ngây ngẩn cả người.

Hoặc, đã không thể nói là vết loét nữa, cục bộ tổ chức đã thiếu máu dẫn đến hoại tử, xung quanh đều có máu động.

Sau khi Tiêu Hà dò xét xung quanh một chút, cũng không có phát hiện tình huống bất thường gì, đến trong dạ dày cũng không có phát hiện gì.

Xem ra

Nguyên nhân bị chảy máu chắc là do đây.

Tần Hiếu Uyên nói với Hoàng Vĩ Nghiêm:

- Không phải cái kia.

Nhưng, Tiêu Hà lại nhíu mày nói:

- Viện trưởng Tần, tranh thủ thời gian đi làm X-quang ngực, tiếp đó gọi điện thoại cho chủ nhiệm Đào, còn có Trần Thương, bảo họ mau chóng tới bệnh viện

Lập tức, Tần Hiếu Uyên ngây ngẩn cả người:

- Vì sao? Gọi... Họ làm gì?

Tiêu Hà nói:

- Cháu hoài nghi vết máu này không phải tới từ thực quản, mà là đến từ động mạch chủ

Một câu, khiến cho Tần Hiếu Uyên biến sắc.

Mặc dù Tần Hiếu Uyên không phải bác sĩ khoa nội soi, nhưng kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm không phải nói đùa đâu.

Sau khi nghe Tiêu Hà nói, lập tức nhíu mày.

Tiêu Hà tiếp tục nói:

- Viện trưởng Tần, tôi lo lắng tổn thương rò thực quản, nhưng... rất khó cam đoan có phải bị tổn thương tới động mạch chủ hay không, cho nên vẫn còn một chút bảo đảm

Bản thân làm về u bướu, thuộc về một mảng so sánh các chủng loại bệnh tật.

Đặc biệt Tần Hiếu Uyên là bác sĩ u bướu thế hệ trước, nên càng hiểu rõ.

Trước kia, khoa u bướu Tỉnh Nhị Viện gọi là "Nội tổng khoa", cũng vì u bướu có liên quan đến khá nhiều cơ quan khác, cho nên mới gọi là tổng hợp nội khoa, chỉ là sau này chính thức đổi tên thành khoa u bướu, dần dần mới từ trong khoa u sinh ra được nhánh một nhánh hai... những phòng ban nhỏ này.

Chỉ là, hiện tại khi giải thích với bệnh nhân, vốn dĩ gọi đúng là - nội tổng khoa-, mà không phải "Khoa U bướu".

Bởi vì rất nhiều người nhà không quá hi vọng người bệnh biết mình bị u bướu.

Vì lẽ đó, trên cơ bản người làm trong bệnh viện gọi khoa u bướu, còn với người bệnh thì gọi là nội tổng khoa.

Khi Tần Hiếu Uyên nghe Tiêu Hà nói tổn thương rò thực quản, đã kịp phản ứng.

Tổn thương rò thực quản dễ dàng lan đến động mạch chủ, thậm chí có thể dẫn tới rò động mạch chủ

Một khi làm cho động mạch chủ vỡ nát, tình huống liền trở nên nguy cấp.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên vội vàng căn dặn Hoàng Vĩ Nghiêm:

- Vĩ Nghiêm, trước tiên cho nhập viện, đến ngoại khoa tim, chúng tôi sẽ kiểm tra chi tiết một lần.

Hoàng Vĩ Nghiêm nghe Tần Hiếu Uyên nói nghiêm trọng như thế, cũng không thể xem thường.

Đây là không nghĩ tới, vừa vặn còn chưa kịp thở phào, lại giống như sắp kiểm tra ra bệnh gì đó rất nghiêm trọng

Nghĩ tới đây, Hoàng Vĩ Nghiêm không dám buông lỏng, vội vàng gật đầu, đi theo Tần Hiếu Uyên làm thủ tục.

Ký Như Vân ở lại đi cùng ông ấy.

Mà Tần Hiếu Uyên vừa đi, thuận tay cầm điện thoại lên, gọi cho Đào Mật, Trần Thương tranh thủ thời gian đến bệnh viện.

Đào Mật đang ở ngay Gia Chúc Lâu, nên không đến mười phút đã đến đại sảnh cấp cứu.

Còn lúc này, Trần Thương và Tần Duyệt cùng một chỗ cầm điện thoại xem ti vi, sau khi nhận được cuộc gọi của Tần Hiếu Uyên, vội vàng thay đổi quần áo rời đi.

Tần Duyệt cũng đi chung theo tới.

Khi Trần Thương chạy đến, Hoàng Vĩnh Nghĩa đã làm xong thủ tục nằm viện, đưa vào khoa X-Quang làm kiểm tra.

Tần Duyệt thấy mẹ mình chờ đợi bên ngoài khoa X-Quang, đi tới.

Còn Trần Thương thấy Tiêu Hà, vội vàng đi tới hỏi:

- Chủ nhiệm Tiêu, tình huống như thế nào?

Tiêu Hà trông thấy Trần Thương, sau một lúc suy nghĩ rồi nói:

- Có thể là bị tổn thương rò động mạch chủ thực quản.

Lời này vừa nói ra, Trần Thương cũng trợn tròn mắt

Căn bệnh cũng không phải nhỏ, có thể gây ra băng huyết trên đường tiêu hóa, rất nguy hiểm đến tính mạng

Trên cơ bản, chỉ cần chẩn đoán chính xác, phải mau chóng tổ chức phẫu thuật.

Vì lẽ đó sau khi Trần Thương nghe thấy, cũng không thể không coi trọng:

- Chẩn đoán chính xác rồi?

Tiêu Hà lắc đầu:

- Đưa đi làm X-quang ngực.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, hướng thẳng đi đến phòng kỹ thuật khoa X-Quang.

Những ngày này, Trần Thương rất quen thuộc đến khoa X-Quang, vì tất cả mọi người tại lầu một, ngày thường cũng hay gặp mặt.

Vì lẽ đó khi thấy Trần Thương đi vào, bác sĩ Dương Lâm khoa X-Quang cũng không quan tâm.

Sau đó, Trần Thương đi qua:

- Lão Dương, kiểm tra kỹ một chút xem động mạch chủ có tổn thương hay không?

Dương Lâm gật đầu.

Phát hiện ban đầu và chẩn đoán bệnh ban đầu đối với tổn thương rò động mạch chủ thực quản khi chụp X-quang ngực có ý nghĩa rất quan trọng.

Phim chụp X-quang chụp xong, Dương Lâm nhíu mày:

- Theo tôi, như tiểu Trần nói, khả năng bị đoán đúng rồi

- Cậu nhìn xem, trung thất có khí thũng, nhìn xuống gần bên trái tâm thất phải động mạch chủ nơi này mật độ tăng cao, hình dáng động mạch chủ đang từ từ thay đổi...

Trong lòng Trần Thương lập tức hơi hồi hộp một chút

Chắc là tám chín phần mười.

Mau chóng tìm ra cách giải quyết, nhanh chóng phẫu thuật

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng đứng lên, ra ngoài đúng lúc gặp ba người Ký Như Vân.

Trần Thương vội vàng nói:

- Dì, là tổn thương rò động mạch chủ thực quản, phải mau chóng chuẩn bị phẫu thuật.

Hoàng Vĩ Nghiêm trông thấy Trần Thương ngưng trọng như thế, cũng hơi giật mình, nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ, tình huống của cha tôi như thế nào?

Trần Thương không kịp nói, quay người nhìn thoáng qua Tần Duyệt:

- Em giải thích giùm anh đi, giờ anh đi ngoại khoa tim, tìm chủ nhiệm vào nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật.

Nói xong, không kịp giải thích, đứng dậy rời đi.

Để lại Hoàng Vĩ Nghiêm kinh ngạc một hồi, quay người sang nhìn Ký Như Vân:

- Chị Ký, nghiêm trọng như vậy hả?

Ký Như Vân đã nhiều năm không động vào, tự nhiên cũng hơi không hiểu.

Nhưng Tần Duyệt làm ở khoa cấp cứu, biết rõ đây là trường hợp nguy hiểm, vội vàng nói:

- Chú Hoàng, rất nguy hiểm, trì hoãn thêm một phút, cũng có thể sẽ dẫn phát bằng huyết không xác định, một khi chảy máu, tình huống... rất nguy hiểm.

Ký Như Vân quay người nhìn Tần Duyệt:

- Làm sao có thể bị như thế?

Tần Duyệt giải thích cặn kẽ một phen:

- Rò động mạch chủ thực quản là một quá trình phát triển tính chất từ từ, thực quản rất gần động mạch chủ, khi thực quản bị vật lạ tổn thương, đầu tiên là cục bộ màng nhầy thực quản thiếu máu, dẫn đến hoại tử, từng bước xuyên thấu qua vách thực quản, tiếp đó sẽ tiến thêm một bước tổn thương tới động mạch chủ, dẫn tới tầng màng nhầy bên trên động mạch chủ bị phá hư, lúc này, động mạch chủ sẽ có thể bị chảy máu.

- Khi ban đầu, chảy máu tương đối ít, hơi có dấu hiệu chảy máu, ngực không thoải mái, thậm chí cũng có thể không có triệu chứng, nhưng một khi động mạch chủ bị loét, băng huyết dẫn đến mất mạng

- Vì lẽ đó, lúc này, chắc chắn phải tăng cường đề phòng, tuy lượng chảy máu rất nhỏ, cũng phải vô cùng chú ý.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt hai người lập tức sợ hãi

Vào giờ phút này, họ hiểu rõ vì sao Trần Thương lại gấp gáp và hốt hoảng như thế.

Chương 517: Có tiểu Trần Ở Đây, Vấn Đề Cũng Sẽ Không Lớn

Vào lúc này, Tần Hiếu Uyên và Đào Mật ở trong phòng làm việc của bác sĩ, hơi lo lắng chờ đợi.

Trần Thương vội vàng cầm phim chụp X-quang chạy vào.

Sau khi thấy hai người, vội vàng hỏi thăm một chút, lập tức lấy phim chụp X-quang ra đi đến bên cạnh Đào Mật:

- Chủ nhiệm Đào, đây là X-quang ngực, có thể chẩn đoán chính xác là tổn thương rò động mạch chủ thực quản! Nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật đi.

Đào Mật nghe Trần Thương nói xong, lập tức biến sắc, Tần Hiếu Uyên cũng lập tức khẩn trương lên

Vội vàng cầm lấy phim chụp X-quang, sau khi xem, lập tức nhíu mày.

Quả nhiên tình huống không lạc quan

Loại tình huống này, thật sự như xiếc đi dây ở trên vách núi, lấy tính mạng làm tiền đặt cược

Bởi vì ai cũng không biết thứ gì sẽ khiến băng huyết.

Tình huống tổn thương tại động mạch chủ căn bản nhìn không thấy, ai có thể cam đoan bây giờ tình huống chú Hoàng rốt cuộc như thế

nào?

Nghĩ tới đây, Đào Mật vội vàng đứng lên, y tá và mấy người Ký Như Vân đã đẩy chú Hoàng lên.

Sau khi Đào Mật vội vàng đi ra ngoài gọi bác sĩ trực ban Trương Văn Phú nhanh chuẩn bị tốt phẫu thuật, mau chóng sắp xếp phẫu thuật.

Tần Hiếu Uyên nhìn Đào Mật

- Chủ nhiệm Đào, Có cần mời chuyên gia khác hay không?

Đào Mật hơi sững sờ, hiểu ý Tần Hiếu Uyên:

- Không cần, theo tôi có tiểu Trần, co le vấn đề cũng sẽ không lớn.

Nghe thấy Đào Mật nói như vậy, Tần Hiếu Uyên cũng hiểu kì nhìn thoáng qua Trần Thương, thằng nhóc này, lợi hại như vậy à?

Hoàng Vĩnh Nghĩa đã từng giúp đỡ rất nhiều cho Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân

Do đó sau khi biết tình huống của ông ấy, hai người tận tâm tận lực tiến hành làm phẫu thuật tốt nhất.

Hoàng Vĩ Nghiêm bên cạnh cũng hơi bận tâm.

Dù sao anh ta tìm Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân, cũng vì họ nằm trong nhành y, quan hệ rộng, nên thuận tiện về nhiều mặt.

Tần Hiếu Uyên nhìn thoáng qua Trần Thương, tiếp đó nhìn Đào Mật một chút, nhẹ gật đầu.

Tiêu Hà thấy thế, nói:

- Viện trưởng Tần, để tiểu Trần phẫu thuật thực quản chú hoàn toàn có thể yên tâm, tôi còn nhớ rất kỹ lần ấy.

Đào Mật gật đầu:

- Đúng, tiểu Trần làm phẫu thuật không tệ, viện trưởng Tần mọi người hoàn toàn không cần lo lắng, có hai người chúng tôi, có lẽ vấn đề phẫu thuật sẽ không lớn.

Quan trọng nhất của một cuộc phẫu thuật trong chính là chẩn đoán bệnh

Nhanh chóng xác minh bệnh tình người bệnh.

Điều này rất quan trọng dù so với thứ gì.

[Đinh! Nhiệm vụ mới, tham gia cuộc phẫu thuật của Hoàng Vĩnh Nghĩa, tham gia hơn 50% trở lên, có thể đạt được kỹ thuật chữa trị động mạch chủ trong lồng ngực (tùy khả năng sẽ nhận được một loại trong đó), tham gia càng nhiều, nhận được cấp độ kỹ năng càng

cao

Trần Thương không chút biến sắc, vội vàng nhận nhiệm vụ.

Sau khi chuẩn bị một hồi, Hoàng Vĩnh Nghĩa bị đẩy vào trong phòng phẫu thuật.

Trần Thương và Đào Mật Trương Văn Phú cùng nhau đi vào trong phòng phẫu thuật, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Rửa tay xong, Đào Mật nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, hôm nay phẫu thuật chủ yếu là phải nhờ vài cậu, cuộc phẫu thuật này, nói là động mạch máu bị tổn thương, thật ra chủ yếu vẫn là lấy phẫu thuật trong lồng ngực làm chủ, tôi cho cậu toàn quyền xử lý, căng thẳng không?

Trần Thương cười cười, lắc đầu:

- Không thể nói không căng thẳng, nhưng mà... Mỗi lần phẫu thuật đều có một kiểu thấp thỏm lo âu, dù sao không mở ngực, căn bản không biết tình huống người bệnh là cái dạng gì.

Đào Mật nghe Trần Thương nói như vậy, hơi sững sờ một chút, sau đó nhịn không được cười cười, nói:

- Đúng, từ "thấp thỏm" này dùng rất hợp

Hoàn toàn chính xác, mỗi một cuộc phẫu thuật như một lần mạo hiểm, xưa nay không khả năng không có sơ xuất nào.

Mà muốn làm, phải có kế hoạch vẹn toàn, nghĩ kỹ các loại khả năng, làm tốt tất cả chuẩn bị, đối mặt trực tiếp các loại tình huống.

Lúc này Tần Hiếu Uyên đi tới, ông đến xem phẫu thuật.

Ký Như Vân và Tần Duyệt chờ đợi bên ngoài cùng Hoàng Vĩ Nghiêm.

Tần Duyệt nói:

- Chú Hoàng chứ đừng lo lắng, chủ nhiệm Đào là chủ nhiệm tốt nhất trong ngoại khoa tim của tỉnh chúng ta, mà Trần bác sĩ là bác sĩ ngoại khoa chúng có thiên phú nhất tỉnh Đông Dương ta, cũng là người làm phẫu thuật tốt nhất trong khoa ngoại lồng ngực của bệnh viện chúng ta, có họ, chứ không cần lo lắng

Ký Như Vân nghe Tần Duyệt khoác lác, khóe miệng nhịn không được kéo ra, con bé này, làm sao khen người không cần làm bản nháp

Còn cái gì bác sĩ ngoại khoa có thiên phú nhất tỉnh Đông Dương làm phẫu thuật tốt nhất ngoại khoa lồng ngực Tỉnh Nhị Viện..

Sao Con không thổi phồng đến mức vô cùng lợi hại hơn nữa đi

Giỏi nhất trên đời thì sao?

Vậy mà bà không biết, bây giờ Tần Duyệt sớm đã bị Trần Thương tẩy não, là Tần tiểu liếm trung thành nhất của Trần Thương, tuyệt đối xem Trần Thương là tài giỏi nhất trên đời

Trong phòng phẫu thuật, Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, an ủi:

- Tiểu Trần, đừng có áp lực

Trần Thương cười cười, nhẹ gật đầu:

- Cảm ơn viện trưởng Tần.

Đào Mật nhìn ánh mắt của hai người, luôn cảm thấy hơi là lạ...

Đó căn bản không phải là ánh mắt một viện trưởng quan sát bác sĩ?

Hơi... hơi hơi hương vị đặc biệt

Chẳng lẽ là mình ảo giác?

Nghĩ tới đây, Đào Mật lắc đầu, có thể là viện trưởng Tần yêu mến bác sĩ mới vào nghề...

Cuộc phẫu thuật này không nhỏ, Lưu Kiện tới làm gây tê, thấy viện trưởng Tần cũng tới, nhịn không được gật đầu cười.

Phẫu thuật lồng ngực trên cơ bản đều là gây mê toàn thân.

Trần Thương tiếp nhận dao phẫu thuật, cắt một vết ở bên trái sau rìa ngoài, như này có thể để lộ động mạch chủ và lỗ rò thực quản.

Nhưng cứ như vậy, So sánh với thuật giả cần nghiêm túc hơn.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, xài 6 điểm kỹ năng, trực tiếp tăng (phẫu thuật chữa trị rò thực quản và động mạch chủ 1 lên đến cấp đại sư.

Vẫn muốn cam đoan không có sơ hở nào

Sau khi mở lồng ngực ra, dịch tích tụ tại lồng ngực tràn ra, Đào Mật vội vàng bắt đầu hút dịch, mà Trần Thương phụ trách rửa, lúc này vì lồng ngực lây nhiễm, đã sinh ra rất nhiều mủ dịch dính liền với lồng ngực.

Lúc này cần tách rời động mạch chủ.

Trong lồng ngực phẫu thuật lớn nhất độ khó ngay tại ở tinh vi.

Bởi vì nơi này giống như động cơ ô tô, có quá nhiều mạch máu, khí quản, tổ chức, thần kinh, vân vân...

Mà vì dịch tích tụ tại lồng ngực, và lây nhiễm, dẫn đến những khu vực này đã sinh ra rất nhiều dịch dính liền.

Vào giờ phút này, đầu tiên cần xử lý vẫn là tách động mạch chủ ở ngực

Quan sát tình huống lồng ngực lúc này, cả da đầu của Tần Hiếu Uyên đều hơi tế.

Bởi vì thực quản, trung thất, và động mạch chủ đều bị lây nhiễm nghiêm trọng, dẫn đến cơ quan bị phù thũng hết sức I ràng, bây giờ động mạch chủ màu xanh rất giòn

Dịch tụ màu xanh rất nhiều, hơn nữa dễ dàng vỡ nát, vì lẽ đó, khi tách rời động mạch chủ ngực chắc chắn phải đặc biệt cẩn thận.

Nhưng, Tần Hiếu Uyên nhìn Đào Mật hình như chẳng hơi căng thẳng nào

Tiêu Hà bên cạnh xem phẫu thuật cũng vô cùng nhẹ nh m.

Điều này làm cho trong lòng Tần Hiếu Uyên tò mò, chẳng lẽ... khoa ngoại của tỉnh Nhị viện chúng ta tài giỏi đến tình trạng như thế này

sao?

Loại tình huống này cũng không cần căng thẳng?

Chẳng lẽ... lời đồn bên ngoài khoa ngoại tỉnh Nhị viện chúng ta yếu thế là kế hoạch của bí thư Đàm Lập Quốc?

Nghĩ tới đây, Tần Hiểu Uyên không khỏi hơi tò mò, có lẽ ông cần phải tiến hành kiểm tra một bước đối với trình độ ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện

Lúc này, Trần Thương đã bắt đầu thao tác.

Anh mở miệng ở bên trái xương quai xanh xuống động mạch, cẩn thận tách động mạch chủ ngực, từng bước một, vững như hải cẩu,

thấy Tần Hiếu Uyên nhiệt huyết sôi trào, hình như đứa Con rể này có chút giỏi

Không bao lâu, Trần Thương thành công tách động mạch chủ ở ngực, rất dứt khoát

Chương 518: Lão Tặc Này Dám Lừa Gạt Ông

Tay Trần Thương thao tác liên tục, cầm dao phẫu thuật, thận trọng tránh dây thần kinh cơ, lại mở màng tim.

Quay người nói với Đào Mật:

- Heparin

Trương Văn Phú vội vàng gật đầu.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Xác nhận nửa tim bên trái ổn

Từng bước một thao tác cẩn thận, hình như Trần Thương vẫn luôn có thể ổn định lại cục diện.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ,

Trần Thương mới rạch dọc một đường tại thực quản và động mạch chủ ngực tới màng phổi, tách ra khe hở giữa thực quản và động mạch chủ

Quá trình này, chắc chắn phải cực kỳ cẩn thận

Bởi vì lúc này động mạch chủ, như pha lê, đụng một cái liền nát

Cũng may nửa tim bên trái đã xác nhận ổn định, áp lực không lớn.

Lúc này, mọi người nhìn thấy hai cái lỗ rò

Một cái trên vách thực quản, một cái trên vách chủ động mạch

Khu vực hoại tử của động mạch chủ không nhỏ, Trần Thương còn chưa kịp xử lý, đã vỡ vụn, dọa đến mọi người không khỏi thở dài.

May mắn không thôi

Phát hiện ra sớm còn tốt.

Bằng không, vấn đề sẽ rất lớn.

Trần Thương bắt đầu loại bỏ Cơ quan hoại tử và vật thể lạ, mặc dù lỗ rò tổn thương nghiêm trọng, nhưng diện tích lỗ rò còn tốt, dùng cách vá lỗ là được rồi.

Thật ra như vá bánh xe, phá săm xe, dính không ngừng, cần phải vá lỗ.

Phẫu thuật cực kỳ thuận lợi.

Tần Hiếu Uyên quan sát hơi giật mình.

Ông cảm giác, lão tặc Đàm Lập Quốc này tuyệt đối lừa gạt mình, mỗi ngày đều nói khoa ngoại bệnh viện chúng ta lạc hậu... Đây tuyệt đối là một cái âm mưu

Nghĩ tới đây, mặt Tần Hiếu Uyên đen lại, giống như bị lừa gạt

Bởi vì đã xác nhận nửa tim bên trái ổn định, khiến cho việc và động mạch chủ lập tức dễ dàng rất nhiều

Mà đã như thế, khi Trần Thương và động mạch chủ cung không che giấu được kỹ thuật:

Đây liên quan đến kỹ thuật "Vá bánh xe".

Khác nhau chính là khả năng, đây là cốt i, là một tính mạng

Tỉ mỉ kết hợp vá bản vá mạch máu nhân tạo với bản vá động mạch chủ lại với nhau, đây là một kỹ xảo.

Đào Mật nhìn Trần Thương lựa chọn chính là chỉ số 4 acrylic, nhịn không được thở dài.

Thật sự là kẻ tài gan cũng lớn, khi dùng chỉ nhỏ khâu lại hoàn toàn có thể tăng thêm tính chặt chẽ đối với mạch máu được khâu lại, khiến cho động mạch chủ thành mạch máu càng thêm kiên cố, nhưng lại yêu cầu tốc độ cao hơn với khi khâu lại.

Nhưng, ngay khi Trần Thương chuẩn bị khâu lại, bỗng nhiên suy nghĩ khẽ động, tiếp theo... hơi nhíu mày

Anh phát hiện, khâu lại thành mạch máu, tốc độ và sự chặt chẽ cũng không phải là lựa chọn duy nhất.

Trong lúc khâu lại, làm sao cho mạch máu nội mô và lớp màng bên ngoài càng thêm thích hợp, tiếp đó tăng thêm hiệu quả cho chức năng của thành mạch máu vân vân đều rất quan trọng

Còn có sức dãn với thành mạch máu, mạch máu nội mô bị tổn thương, khôi phục lại chức năng của toàn bộ thành mạch máu vân vân đều có rất nhiều yêu cầu

Trần Thương không khỏi rơi vào trạng thái suy nghĩ sâu xa

Khâu động mạch chủ, cuối cùng nên lựa chọn như thế nào, mới có thể thực hiện tốt nhất đây

Lúc chữa trị động mạch chủ tại trái tim chữa trị khi, đến cùng phải chú ý đến vấn đề nào...

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi thở dài.

Quá khó khăn.

Nhưng, đây chắc chắn không phải là một chuyện dễ dàng, công tác vá và khâu lại mạch máu, vẫn luôn đang nghiên cứu nhiều năm như vậy, như khâu lại gân bắp thịt.

Đây tự nhiên không phải là chuyện một sớm một chiều.

Từ từ sẽ nghiên cứu đến

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục bắt đầu công việc trong tay.

Mà Đào Mật và Trương Văn Phú bên cạnh trông thấy dáng vẻ này của Trần Thương, nhịn không được sững sờ, âm thanh thở dài này...

hơi để người ta cảm khái nha

Cái thở dài này mang theo một chút hương vị ưu thương, kết hợp với kỹ thuật của mình liền cảm khái và không biết nói gì...

Đây rõ ràng là không hài lòng với kỹ thuật của mình

Ánh mắt thất vọng mang theo từng tia từng tiếc hận và không cam lòng, thở dài hơi nhíu mày viết đầy lên trên trán.

Điều này làm cho hai người "Chủ tớ" ngoại khoa Tim mí mắt nhấp nháy.

Còn không hài lòng?

Đây là yêu cầu rất cao đối với bản thân

Trương Văn Phú nhìn cậu thanh niên này, không khỏi hơi xúc động, còn hơi xấu hổ, bỗng nhiên ở giữa nghĩ lại, những năm này bản thân có phải quá lười biếng rồi hay không?

Vì sao người ta ưu tú như thế?

Không phải là không hài lòng đối với mình không?

Học nữa học mãi

Mà không hài lòng với kiến thức của mình, trình độ nửa bình lắc lư... hình như hơi vừa đủ kiếm sống.

Trương Văn Phú càng nghĩ, ông càng hơi xấu hổ.

Sau buổi tối hôm nay trở về, vợ mình lại gọi mình, cũng phải nhịn lại, tự giam mình trong phòng sách, đọc sách qua một canh giờ tính tiếp

Còn Đào Mật lại hơi vui mừng.

Nói trắng ra, đến tuổi này của ông, bởi vì nguyên nhân thể lực, rất nhiều kỹ thuật dù có lòng cũng không đủ lực, cho dù Trần Thương có phần kiến thức này, cũng không thực hiện được thao tác như Trần Thương vậy.

Bởi vì ngoại khoa, cuối cùng tóm lại, nói trắng ra vẫn là dựa vào thiên phú và thể lực.

Thiên phú này có thể bao quát kỹ năng trong đó có kỹ năng và thiên phú

Những thứ này cố gắng cũng không bù được.

Cũng như động tác khâu chặt lại nhanh chóng, tuyệt không chỉ là cố gắng có thể thực hiện, còn bao gồm rất nhiều thứ khác.

Một cuộc phẫu thuật, ba người đều thở dài

Trong lòng Tần Hiếu Uyên sợ hãi.

Khâu tốt vậy, còn than thở cái gì?

Sau khi Trần Thương và động mạch chủ xong, tiếp đó bắt đầu xử lý thực quản.

Nhưng, rốt cuộc Có cần bản vá Baader hay không?

Lỗ rò thực quản không lớn cũng không nhỏ, vừa có thể dùng, cũng có thể không cần dùng.

Điều này khiến cho bác sĩ chủ trị cân nhắc

Tiêu Hà ở cạnh phát hiện Trần Thương do dự.

Nếu như vị trí khâu quá lớn, tấm đêm thức khâu lại có thể thành công, nhưng kết cấu của sẹo và quá trình khôi phục bên trong, không thể nghi ngờ sẽ ảnh hưởng đến chức năng của thực quản, dẫn tới thực quản chật hẹp.

Nhưng dùng bản vá, tác dụng phụ cũng sẽ có

Cứ như vậy, Trần Thương rất rõ ràng rơi vào một cái trong hai lựa chọn khó khăn.

Lúc này, cân nhắc làm sao có thể tốt nhất vô cùng quan trọng.

Trần Thương suy nghĩ và phán đoán, không biết nên thao tác tiếp theo như thế nào.

Ánh mắt của anh bắt đầu tăng thêm mức độ quan sát cơ quan hoại tử xung quanh cho I ràng.

Trần Thương bắt đầu loại bỏ phần thực quản hoại tử hư thối

Nhưng, lúc anh cẩn thận bóc ra cắt bỏ, vì... anh vẫn lựa chọn không dùng bản vá, chỉ là đơn thuần tiến hành khâu thực quản lại.

Tiêu Hà và Đào Mật liếc nhau, đều hơi hoài nghi.

Thế này cũng có thể?

Vì ngay trong lúc này, nếu như gượng ép khâu lại, còn không bằng dùng bản vá sẽ yên tâm một chút.

Trong mắt Trần Thương có thể rõ ràng trông thấy và phân loại ra Cơ quan hoại tử, Trần Thương dùng hết khả năng để không cắt bỏ nhiều, mà có thể trực tiếp giữ lại sẽ giữ.

Rất nhanh, những phần đó toàn bộ bị cắt bỏ

Lúc này, Trần Thương kéo dãn ra màng nhầy trong tận cùng thực quản rồi khâu lại.

Khi này, ngay vị trí lỗ rò kéo dãn chỗ chật hẹp thứ nhất và chỗ chật hẹp thứ hai của thực quản, Trần Thương xảo diệu kéo duỗi màng nhầy để còn có thể nối thực quản lại được

Chương 519: Phẫu Thuật Thành Công

Một thao tác này lập tức khiến cho mắt mọi người sáng lên

Tiêu Hà nhịn không được vỗ tay bảo hay

Góc độ rất khớp, vừa vặn có thể kéo thẳng nơi chật hẹp, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sinh lý, như vậy không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất

Lựa chọn như vậy, thật sự là thiên tài

Bởi vì góc độ kéo duỗi như thế, sao có thể nghĩ ra được?

Bây giờ Tiêu Hà rất muốn hỏi Trần Thương, có phải cậu cầm thước đo độ và ê- ke trong lúc phẫu thuật hay không?

Bằng không trong ánh mắt của ngươi có cây thước sao?

Sao Có thể tiến hành được kiểu phẫu thuật như này?

Mà hai mắt của Đào Mật cũng đồng thời tỏa sáng, thằng nhóc giỏi, thật lợi hại

Trần Thương không có buông lỏng, bởi vì bước khâu lại màng nhầy chỉ là một bộ phận, kế tiếp còn phải khâu lại lớp cơ nội bộ và lớp màng bên ngoài, đều chắc chắn phải khống chế tốt góc độ này

Toàn bộ một cuộc phẫu thuật, không thể xem là cuộc phẫu thuận vá lỗ rò đơn thuần, đã trở thành một cuộc phẫu thuật khâu lại thực quản tinh vi nhất.

Điều này khiến cho Tiêu Hà có rất nhiều kinh nghiệm về mảng phẫu thuật thực quản nhịn không được vỗ tay tán thưởng

Mặc dù Tần Hiếu Uyên không rõ phẫu thuật lắm, nhưng nhìn thấy Trần Thương khâu vá tại vị trí đó tốt như vậy, cũng hơi kinh ngạc.

Tiếp theo Trần Thương công tác sẽ đơn giản hơn, không ngừng hoàn tất việc phẫu thuật.

Trần Thương không để cho người khác giúp mình quá nhiều nên khá bận rộn, vì... hệ thống nói, tham gia càng nhiều, ban thưởng càng phong phú

Cuộc phẫu thuật này, khi tự mình và thực quản cả bản vá đều không dùng, toàn dựa vào tay...

Đây sẽ tính là mức độ tham gia cực kỳ cao

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Trần Thương mong đợi, có thể cho cái gì hoàn mỹ hay không?

Kiểm tra bằng gạc... chỉnh lý dụng cụ...

Phẫu thuật sắp làm xong

Y tá trưởng Lý Anh nhìn Trần Thương, trong đôi mắt mang theo ý cười.

Nói thật, bà cực kỳ ưa thích Trần Thương, dù sao thằng nhóc này... rất tiết kiệm băng gạc

Không sai.

Trần Thương phẫu thuật tiết kiệm nhất là vật liệu.

Ít chảy máu, thao tác không dư thừa, điều này làm tăng thêm độ chính xác phẫu thuật rất nhiều.

Vì phí phẫu thuật bao gồm bông cầm máu còn những thứ đắc tiền kế đều phải tính thêm phí, còn lại mấy cái băng gạc bình thường kia và phí tổn thất trên cơ bản không tính rõ được, cũng không có chính xác như vậy.

Mà mỗi một y tá trưởng với việc tiết kiệm liền có thể tiết kiệm

Tuân theo nguyên tắc không lãng phí một kim một tuyến một khối băng gạc, tuyệt không bỏ sót một phân một li.

Vì lẽ đó, khi thấy bác sĩ phẫu thuật, băng gạc một miếng rồi một miếng, Lý Anh tức giận đến ngực đau

Không quản lý việc nhà nên không biết củi gạo dầu muối đắt như thế nào, đây đều là tiền, cho dù nói là tiết kiệm tiền cho người bệnh cũng là tiết kiệm tiền cho bệnh viện, đều là tiết kiệm tài nguyên cho quốc gia không phải à?

Đặc biệt là một ít người, ví dụ như Trương Hữu Phúc

Lúc tên này phẫu thuật, phí nhất là bằng gạc, điều này làm cho Lý Anh tức giận đến nghiến răng.

Đáng tiếc... Ai bảo tên Trương Hữu Phúc này miệng lưỡi, hơn nữa có nhan sắc biết làm việc, mỗi lần đều dỗ Lý Anh đến vui vẻ, ngẫu nhiên sẽ đem đồ ăn vặt hoa quả gì đó người khác tặng chia sẻ cho những tiểu hộ sĩ phòng phẫu thuật, điều này mới khiến Lý Anh mắt

nhắm mắt mở bỏ qua.

Nếu như Lý Bảo Sơn cũng phí băng gạc tuyệt đối sẽ trợn trắng mắt, dựa theo tính cách Lý than đen...

Mà bây giờ trong mắt Lý Anh lại ngọt ngào nhìn Trần Thương, vì mỗi lần là Trần Thương đều tiết kiệm băng gạc nhất

Vì khi tiểu Trần phẫu thuật, vô cùng chuẩn xác, nắm chắc chảy máu chút gì đó rất tốt, đây chính là chuyện tốt.

Hơn nữa, sau khi phẫu thuật kết thúc, trên cơ bản lúc anh kiểm tra bằng gạc, mỗi lần đều rất rõ ràng, căn bản sẽ không quên hoặc làm

roi.

Dù sao... bằng gạc nhiều, đếm cũng không đếm xuể.

Phải biết rằng đếm bằng gạc rất mệt mỏi

Đặc biệt những cuộc phẫu thuật lớn, mấy chục đến cả trăm băng gạc đếm xong mấy lần mới có thể đếm chính xác...

Đếm bằng gạc là kiến thức cơ bản của y tá... Trong mỗi phòng dụng cụ phẫu thuật y tá am hiểu nhất không phải chỉnh lý dụng cụ, mà là đếm bằng gạc.

Không biết rõ thứ này, sẽ không để cho người khác khâu lại.

Hơn nữa bình thường khoảng hai ba người cùng một chỗ đếm, sau đó thẩm tra đối chiếu nhiều lần, mới có thể kết thúc Công việc.

Vì lẽ đó bây giờ có thể đem đồ vật rơi vào trong bụng, sẽ không phụ trách, kể cả dùng điểm tâm cũng sẽ không thể như này.

Hoàng Vĩnh Nghĩa bị y tá đẩy đến ngoại khoa tim, khôi phục bước cuối ở nơi đó tương đối dễ dàng.

Trương Văn Phú cũng đi theo tới.

Trần Thương và vài chủ nhiệm bên cạnh nói chuyện phiếm, thảo luận cuộc phẫu thuật hôm nay, mà Tần Hiếu Uyên thì nghe Tiêu Hà và Đào Mật khen ngợi Trần Thương, trong lòng có một cảm giác rất khác.

Không biết bắt đầu khi nào, Tần Hiếu Uyên không thích người khác nịnh nọt mình, ngược lại khi nghe thấy mọi người khen Trần Thương trong lòng cực kỳ thoải mái

Mà lúc này, hai người Ký Như Vân và Hoàng Vĩ Nghiêm ở bên ngoài lo lắng thấp thỏm cùng đợi phẫu thuật.

Nhưng Tần Duyệt, không có lo lắng, ngược lại còn an ủi hai người.

Đều khen Trần Thương như thế nào, trong lúc nguy nan cấp cứu trẻ nhỏ như thế nào, lấy lại mạng sống cho một ông lão tám mươi tuổi như thế nào...

Có thể khen đều khen, đoán chừng cho cô thời gian có thể viết ra một bộ tiểu thuyết hơn ba trăm ngàn chữ

Ký Như Vân nhìn Hoàng Vĩ Nghiêm hơi khẩn trương, an ủi:

- Vĩ Nghiêm, đừng lo lắng, chú Hoàng sẽ không có chuyện gì.

Hoàng Vĩ Nghiêm thở dài:

- A... Đều do em ngày thường quá bận rộn công việc, không quan tâm chăm sóc ông ấy, chờ vụ án này kết thúc, em sẽ ở bên ông ấy thật tốt, cùng ông ấy ra ngoài đi dạo.

- Sau khi mẹ của em mất, thân thể cho em ngày càng sa sút, em cũng bận bịu, luôn luôn không để ý chiếu CỐ ông ấy, nhắc tới vẫn do em không

tốt

Hoàng Vĩnh Nghĩa chỉ có một đứa con, vợ ông mất sớm, vì vậy vẫn luôn xem Ký Như Vân là một con gái, nhưng thật ra trước đây từng nghĩ tác hợp cho Ký Như Vân và Hoàng Vĩnh Nghĩa.

Nhưng khi đó Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên đã đính hôn, mà Hoàng Vĩnh Nghiêm cũng có đối tượng.

Nên Hoàng Vĩnh Nghĩa cũng không thể làm người ác.

Về sau hai nhà đều qua lại rất tốt, ngày lễ ngày tết Ký Như Vân vẫn luôn đến thăm.

Đang lúc hai người nói chuyện trời dưới đất.

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở, đám người Kỷ Như Vân vội vàng đứng dậy.

- Bác sĩ! Thế nào rồi?

Hoàng Vĩ Nghiêm dẫn đầu hỏi.

Đào Mật nhìn Hoàng Vĩ Nghiêm, an ủi nhẹ gật đầu, nói:

- Đã không có chuyện gì, phẫu thuật cực kỳ thành công, mọi người yên tâm đi.

Nghe thấy Đào Mật nói như vậy, sự thấp thỏm lo lắng trong lòng của mọi người cuối cùng cũng thả lỏng.

Hoàng Vĩ Nghiêm cảm kích cầm tay Đào Mật:

- Cảm ơn ông, bác sĩ, thật sự là vô cùng biết ơn

Đào Mật cười nói:

- Thật ra phải cảm ơn bác sĩ Trần thật tốt, từ đầu tới đuôi đều là Trần bác sĩ mổ chính, cũng nhờ có cậu ấy, phẫu thuật mới có thể thành

công như vậy

Thần sắc Hoàng Vĩ Nghiêm có hơi kích động, nhìn Trần Thương, nắm chặt hai tay:

- Bác sĩ Trần, lời thừa thãi thì không cần nói, sau này cần tôi giúp gì, cậu cứ mở miệng

Chương 520: Cháu Nên Làm Việc Cháu Nên Làm

Đang lúc nói chuyện, từ túi áo móc ra một tấm danh thiếp đưa cho Trần Thương.

Trần Thương cười cười, nhận lấy danh thiếp, bỏ vào trong túi, nói:

- Đừng khách sáo, đây là chuyện cháu phải làm.

Tần Duyệt bĩu môi nhìn Ký Như Vân, nhỏ giọng nói ở bên tai:

- Mẹ nhìn kìa, Con đã nói Trần Thương rất lợi hại, hai người không tin...

Ký Như Vân nhịn không được quay người liếc Tần Duyệt một cái.

Hoàng Vĩ Nghiêm nói hết lời chắc chắn phải lưu lại phương thức liên lạc của Trần Thương.

Hoàng Vĩ Nghiêm nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi là luật sư Vĩ Nghiêm của Sở luật sư sự vụ, sau này có việc gì liên quan đến pháp luật cần xin ý kiến, hoặc có gì cần tôi hỗ trợ, cứ việc tìm tôi, tôi chắc chắn sẽ làm hết sức

Trần Thương gật đầu cười, đồng ý.

Anh không biết luật sư Vĩ Nghiêm của Sở sự vụ, nhưng quen biết một luật sư, hình như không phải một chuyện xấu

Cha ngã bệnh, Hoàng Vĩ Nghiêm cũng không quan tâm tới công việc, sau khi trực tiếp cầm điện thoại lên sắp xếp công việc ổn thỏa, đêm đó ở lại bệnh viện.

Có tiền mở đường, chuyện gì cũng dễ nói, lại nói, việc thanh toán (*) cho cán bộ cấp sở nằm viện, Tần Hiếu Uyên lại là anh rể, việc chuẩn bị một căn phòng nhỏ cũng không thể tùy tiện.

(DG: Thanh toán: báo cáo với cấp trên để thanh toán các khoản tiền tạm ứng hoặc các khoản tiền thu chi kê trong hoá đơn).

Rất nhanh ngoại khoa tim đã tìm được một cái phòng đôi, hai cha con Hoàng Vĩ Nghiêm ở đó.

Mọi chuyện xong xuôi, cuối cùng mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng Đào Mật vẫn còn cần phải xử lý vài thứ.

Đoàn người Tần Hiểu Uyên lần lượt rời khỏi bệnh viện.

Ký Như Vân và Tần Duyệt đi ở phía trước, cười cười nói nói.

Còn hai người Tần Hiếu Uyên và Trần Thương đi ở phía sau.

Tần Hiếu Uyên nhịn không được nói:

- Tiểu Trần, Hoàng Vĩ Nghiêm người này cũng không tệ lắm, CÓ quan hệ tốt với dì và chú, sau này có chuyện gì liên quan đến pháp luật có thể tìm cậu ấy, đều là người một nhà.

- Đúng rồi, khả năng con không biết, Cố vấn pháp luật bệnh viện chúng ta cũng chính là luật sư của sở sự vụ Vĩ Nghiêm, luật sư ở SỞ sự vụ họ rất giỏi, rất có tiếng nói tại tỉnh Đông Dương chúng ta.

Sau khi Trần Thương nghe được, gật đầu cười nói:

- Vâng, cảm ơn viện trưởng Tần, cháu đã biết.

Tần Hiếu Uyên ừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Thật ra, cháu cũng không phải đứa trẻ lên ba, xã hội này, không có đơn thuần như vậy.

- Chúng ta làm bác sĩ CÓ ưu thế của mình, ví dụ như dễ dàng tiếp xúc người của các ngành các nghề, đây đều là nhân duyên và tài nguyên của người.

- Trong cái ngành này của chúng ta, cũng không cần phải sạch sẽ như vậy, chỉ là đồ không sạch sẽ cháu nhìn không quen mà thôi, chủ biết cháu nghĩ như thế nào, đơn thuần làm một bác sĩ tốt.

Sau khi Trần Thương nghe được, cười xấu hổ, hoàn toàn chính xác có đôi khi anh chỉ muốn đơn thuần làm một bác sĩ tốt.

Tần Hiếu Uyên nhịn không được cười ha ha:

- Lúc còn trẻ chú cũng nghĩ như vậy, nhưng, cháu sẽ không ngẫm lại? Khi chỉ có cháu có năng lực, người mới có thể làm chuyện cháu làm được, bằng không, cháu chỉ có thể đi làm chuyện mình nên làm

- Thể chế chính là như vậy, cho dù ở bệnh viện nào cũng đều là kiểu này.

- Cháu cũng thấy chủ nhiệm Chu Hoành Quang, chú nói câu không dễ nghe, bệnh viện 301 có nhiều chủ nhiệm như vậy, vì sao ông ấy có thể tuyển viện sĩ? Bởi vì ông ấy là chủ nhiệm khoa, cũng là phó viện trưởng, đây chính là tài nguyên.

- Chú nói những lời này với cháu, vẫn là hi vọng cháu cân nhắc vài thứ một chút, làm quen một số người, không phải chuyện xấu gì.

- Dù sao, cháu căn bản không biết, ai là quý nhân có thể trợ giúp cháu.

Tần Hiếu Uyên đi ở phía sau Trần Thương đi tại phía sau, là Cố ý muốn nói những lời này với Trần Thương.

Ông lo lắng thiên phú phẫu thuật của Trần Thương không tồi, tuổi trẻ nóng tính, khinh thường những chuyện bình thường phù phiếm kia.

Người như vậy rất nhiều

Cây tài khinh người.

Có năng lực hay không?

Rất có năng lực

Nhưng, lại đều không có kết quả gì tốt đẹp.

Tần Hiếu Uyên không hi vọng Trần Thương thành người như vậy.

Vì có lúc nhìn ngươi không nhìn hoàn cảnh, tốt nhất có thể thích ứng hoàn cảnh sẽ tốt hơn

Lúc giao ban buổi sáng thứ hai, Lý Bảo Sơn dẫn một đám người đi vào phòng làm việc, khoảng bảy tám người.

Trần Thương lập tức nhìn thấy La Châu trong đó, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Đây là... kết thúc phỏng vấn?

Chuyện lúc nào, bản thân khoảng thời gian này bận bịu cũng không biết

Xem ra La Châu đã thuận lợi thông qua kiểm tra.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không nhịn được cười cười với La Châu.

Sau khi La Châu trông thấy Trần Thương, cũng vô cùng vui vẻ, dù sao cũng bạn học cũ, sau này còn là đồng nghiệp.

Hôm nay tâm trạng Lý Bảo Sơn không tệ, rất khó mới cười được một tiếng.

Ông dẫn theo mọi người, cười đi đến, nói với mọi người:

- Mọi người chú ý một chút, tôi giới thiệu vài đồng nghiệp mới cho mọi người, từ hôm nay trở đi, chính là thành viên mới của khoa cấp cứu chúng ta

- Vị này là chủ nhiệm Vương Khải An, vốn là pho chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực Đông Đại Nhị Viện, chuyên về Ngoại lồng ngực, mọi người vỗ tay hoan nghênh Vương chủ nhiệm chúng ta nào

Mọi người nhao nhao Vỗ tay, biểu thị hoan nghênh, Trần Thương cũng nhìn Vương Khải An, cũng hơi vui vẻ, dù sao tỉnh Nhị viện cuối cùng cũng tìm ra được một đã bác sĩ có dáng vẻ của khoa ngoại lồng ngực.

Vương Khải An cao to, tuổi tác cũng không lớn, không quá ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, tốt nghiệp bác sĩ sớm, cười nói:

- Chào mọi người, tôi là Vương Khải An, xin chỉ bảo nhiều hơn

Ngoại hình Vương Khải An cao to, nhưng âm thanh lại hết sức nhỏ nhẹ, khiến mọi người nhịn không được cười cười.

Hơn nữa người này dường như không có kiêu ngạo.

- Vị này là Giang Đào, tiến sĩ ngoại khoa tay, sau này cậu đi theo làm việc chung với chủ nhiệm An.

Tuổi Giang Đào không lớn lắm, chừng ba mươi tuổi, vẫn còn nét ngây ngô, vừa nhìn là biết vừa mới tốt nghiệp ra trường.

Sau khi Lý Bảo Sơn giới thiệu một lượt, mọi thứ liên quan đến cấp cứu, lập tức hào hoa lên.

Khoa cấp cứu thêm năm người, Vương Khải An, Giang Đào, còn có vài người như La Châu.

So với thời gian buổi sáng căng thẳng, giao ban xong rồi kiểm tra phòng, đã hơn mười giờ.

Lúc này, bỗng nhiên trong nhóm Wechat nhóm của bệnh viện cập nhật tin mới.

- Chúc mừng Trần Thương khoa cấp cứu, Tần Duyệt, Lý Bảo Sơn những người sáng tác « Cấy Ghép Lá Gan », « tạp chí ngoại khoa nước Anh » hai bản trên được thừa nhận là luận văn có chỉ số ảnh hưởng lên đến SC, làm vẻ vang sự nghiệp viện nghiên cứu khoa học... Nhận được giải thưởng 10 vạn nguyên tiền mặt, dựa vào đó khen ngợi

Tin tức này vừa được công bố, đám người trong bệnh viện lập tức vỡ tổ.

Mọi người đọc tin tức này mà cực kỳ khao khát

Một bản « Cấy Ghép Lá Gan » đã đủ nóng bỏng, mà bây giờ lại thêm một bản « tạp chí ngoại khoa nước Anh », hai bản này đều ảnh hưởng đến thừa số luận văn, ở tỉnh Nhị viện tỉnh Đông Dương, trên cơ bản làm đến chức chủ nhiệm bác sĩ không có điều gì có thể cản trở, đủ số năm sẽ được lên chức

Mà ở khoa cấp cứu lại có đến ba người, điều này làm cho lòng người sinh ra ao ước.

Chương 521: * Vượng Phu, Chuyện Tốt Luôn Đi Đôi Với Nhau

(DG: Vượng phu: ông cha xưa thường dùng để chỉ những người phụ nữ mang tới phúc khí tốt cho chồng con, giúp chồng con dễ dàng thăng quan tiến chức, gặp nhiều may mắn.)

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bệnh viện đều sôi nổi lên.

Hơn nữa, còn được thưởng 10 vạn khối tiền.

Trần Thương rất đắc ý, hai bài văn đều không tốn tiền, không nghĩ tới còn có thể nhận được mười vạn khối tiền.

Thật sự là một chuyện vui.

Phải biết rằng một bài viết bài của tập san Thiên Hạch Tâm trong nước, đều phải tốn mấy ngàn khối phí trang trí bìa.

Lúc này, toàn bộ khoa cấp cứu cực kỳ vui mừng, dù sao đây cũng là vinh dự của khoa cấp cứu.

Mà Vương Khải An và Giang Đào vừa mới đến khoa cấp cứu còn chưa kịp ngồi vững thì sắc mặt hai người đã biến đổi.

Đặc biệt là Giang Đào, mới vừa tốt nghiệp đại y khoa từ thủ đô, trở lại quê hương, không có lựa chọn tỉnh Nhân Dân và Đông Đại Nhất viện, mà chọn tỉnh Nhị viện, cũng vì tỉnh Nhị viện mong muốn trong vòng ba năm sẽ xây dựng thêm khoa ngoại tay, đến lúc đó Giang Đào thuận theo tự nhiên sẽ trở thành Phó chủ nhiệm?

Vì lẽ đó anh ta mới tới nơi này...

Mà vốn dĩ cảm thấy tốt nghiệp trường danh giá có cảm giác rất ưu việt, nhưng không nghĩ tới, vừa tới liền thấy tin tức này...

Khoa cấp cứu này, hình hồ thật sự hơi không giống bình thường?

Vậy mà có thể viết hai bài cho tập san rất nổi tiếng trên thế giới.

Phải biết rằng Giang Đào tốt nghiệp bác sĩ phát biểu một bản luận văn chỉ số ảnh hưởng chỉ mới 1.3 phân.

Điều này là căn bản không thể so được với bài viết « Cấy Ghép Lá Gan » kiểu này.

Ngược lại với Giang Đào, hai mắt Vương Khải An tỏa sáng, hơi chờ mong.

Anh ấy không giống với Giang Đào, So điều kiện mà nói.

Vương Khải An làm việc tại khoa ngoại lồng ngực của Đông Đại Nhị viện, bị người khác ép buộc rời khỏi, cũng không muốn cùng đám người kia lục đục với nhau, nên anh ấy mới chủ động từ chức rời đi, vừa vặn tỉnh Nhị viện nhận vào, đã từng tiếp xúc một chút với tỉnh Nhị viện, vốn dĩ cho rằng khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện, không nghĩ tới bây giờ khiến cho mắt anh còn sáng hơn trước đây

Xem ra, có lẽ ở bên ngoài hơi hiểu sai về tỉnh Nhị viện

Dù sao tâm lý của người trong nghề, tỉnh Nhị viện là một nơi coi trọng nội khoa, mà phòng ban ngoại khoa phát triển hơi lạc hậu.

Nhưng bây giờ xem ra, khoa cấp cứu này hình như không tầm thường

Bỗng nhiên Vương Khải An rất mong đợi công tác sau này.

Mặc dù Ngoại lồng ngực chỉ có một mình anh, sẽ hơi mệt mỏi chút, tối thiểu cũng không cần cùng nhiều người cạnh tranh ngươi lừa ta gạt như trước đây.

Lúc này Trần Thương còn không chưa kịp vui mừng, đã bị gọi vào khoa giáo khoa. Sau khi Trần Thương đến, đúng lúc Dương Đồng ở phòng làm việc, trông thấy Trần Thương đi vào, cười nói:

- Chúc mừng cháu, tiểu Trần

Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Cảm ơn Dương lão sư.

Dương Đồng nhịn không được phốc một tiếng:

- Cám ơn thầy làm gì? Nói cho cùng, là thầy phải cám ơn em, hai bản thiên luận văn này của em, có thể nói là lập tức giảm bớt áp lực nghiên cứu khoa học cho chúng ta.

- Đúng rồi, em gửi tài khoản cho thầy, thầy bảo khoa tài vụ chuyển khoản cho em.

Trần Thương cười nói:

- Cho một mình em?

Dương Đồng nhẹ gật đầu:

- Đương nhiên, đây là thành tích của em, vì sao không thể đưa cho em.

Trần Thương vốn dĩ cho rằng mười vạn chia cho ba người, không nghĩ tới là một mình anh.

Mới vừa từ khoa y tế đi ra, Trần Thương phát hiện hình như hôm nay bản thân được cát tinh chiếu rọi, mọi chuyện đều rất hài lòng.

Chẳng lẽ là do bộ quần áo này mang đến may mắn?

Trần Thương sờ sờ áo dễ nhung trên người mình, xem ra bạn học Tân tiểu liếm rất có số vượng phu, một bộ quần áo đã có mười vạn khối, không

tệ.

Xem ra thời gian bản thân thăng quan phát tài không còn xa.

Trần Thương cười đang muốn xuống lầu, bỗng nhiên điện thoại vang lên lần nữa, là Lý Bảo Sơn:

- Tiểu Trần, ngươi đến phòng họp 21một chuyến, chuyện này, bên báo An Dương bảo chiều phóng viên đến phỏng vấn chúng ta, muốn phỏng vấn cháu, về chuyện cứu người ngày đó của cháu.

Trần Thương nghe xong, lập tức vui vẻ, thật sự là chuyện tốt luôn đi đôi với nhau

May mắn bản thân chưa xuống lầu, hướng thẳng đến phòng họp số 21 đi đến.

Lúc này đám người Lý Bảo Sơn, Tần Hiếu Uyên, Đàm Lập Quốc đang cùng cười cười nói nói với phóng viên.

Sau khi Trần Thương đi vào, lập tức thành tiêu điểm.

Tần Hiếu Uyên vốn dĩ cực kỳ vui vẻ, nhưng sau khi thấy Trần Thương, lập tức nhịn không được cười.

Ông phát hiện tiểu Trần thật rất hợp với phẩm vị của mình

Tần Hiếu Uyên chợt phát hiện, bộ quần áo này của Trần Thương hình như rất giống với bộ của ông của ông

Lúc ấy, khi đi shopping cùng vợ và con gái, lão Tần liếc mắt một cái đã nhìn trúng bộ quần áo này, giờ nhìn Trần Thương mặc lên người, lão Tần đột nhiên cảm giác được: Suy nghĩ của anh hùng luôn giống nhau

Aiz.. Phẩm vị của những người có năng lực đều hơi tương tự nha

Ông cười tủm tỉm nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, vị này là phóng viên báo chiều An Dương, còn có đây là nhân viên công tác của đài truyền hình...

Bài phỏng vấn không dài, chủ yếu muốn Trần Thương nói một một chút về cảm thụ và ý nghĩ, cụ thể các tình tiết nguy hiểm đều đã được đưa tin mấy ngày trước. Vì lẽ đó, hôm nay mục đích phỏng vấn chủ yếu của mọi người Trần Thương và các lãnh đạo của Tỉnh Nhị viện.

Xem ra, mấy ngày Cơm không có lãng phí vô ích.

Nguyên bản là muốn phỏng vấn về các hoạt động của Trần Thương, kết quả... Trần Thương mông còn chưa ấm chỗ, thư kí Đàm thư ký ngồi ở đằng kia đã bắt đầu tuyên truyền giảng giải về đạo đức nghề nghiệp và vấn đề tu dưỡng bản thân.

Điều này không khỏi làm cho Trần Thương hơi lạc lõng...

Trước khi Trần Thương đi, Tần Hiếu Uyên cố ý đưa cậu ra ngoài, nhìn nhìn Trần Thương, trêu ghẹo một phen:

- Bộ quần áo này không tệ! Rất có phẩm vị

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, nói:

- Cảm ơn viện trưởng Tần... Đây là Duyệt Duyệt tặng.

Lão Tần nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Nha! Duyệt Duyệt đưa nha, trách không được

Lão Tần lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên trong lòng lộp bộp một tiếng, khuôn mặt hơi táo bón, bỗng nhiên nói:

- Ân, vậy mặc thật tốt! Nhanh nhanh đi về mau lên...

Trần Thương nhìn khuôn mặt lão Tần khuôn thay đổi, lập tức sửng sốt, hơi không hiểu

Lắc đầu đứng dậy rời đi.

Những nhân vật tại to mặt lớn này nha, thật sự là hỉ nộ vô thường

Mà Tần Hiếu Uyên nhìn chằm chằm bóng lưng Trần Thương, bỗng nhiên lại liên tưởng đến lời Trần Thương mới nói, trong lòng lộp bộp, dù sao cũng là Tần Duyệt đưa... Làm cho lão Tần không thể không đề cao cảnh giác

Đã ngã một lần, Tần Hiếu Uyên hiện tại thế mà khôn hơn một chút, dù sao áo bông nhỏ của mình cũng đã bị Trần Thương lôi kéo sạch

sê

Hiện tại chỉ đi không về

Chuyện này như gió lớn thổi đến, không chỉ có lạnh, còn như dao cắt vào thịt ông

Lại liên tưởng tới đoạn thời gian trước, nhìn vào sự việc phòng ở, lão Tần cảm thấy nha đầu này sắp không giữ lại được nữa.

Tranh thủ thời gian dọn dẹp đem Con bé đuổi đi được rồi

Hiện tại việc cấp bách là trở về nhìn xem trên giá áo bên trong tủ quần áo, còn thừa lại mấy bộ...

Chương 522: Tiền Bạc Ái Quản?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên thở dài, đi đến phòng họp.

Toàn bộ các phóng viên phỏng vấn đều không hăng hái lắm, ông thoáng qua các phóng viên đang nói chuyện cùng bọn Đàm Lập Quốc, cười nói:

- Cái này... Tôi có chút việc đi trước, thư kí Đàm, ông chủ trì đi.

Đàm Lập Quốc kinh ngạc, loại cơ hội lộ diện tốt như vậy... Cứ như vậy tùy ý nhường cho ông ta rồi?

Cái này không hợp logic nha

Điều này làm cho Đàm Lập Quốc hiếu kỳ.

Viện trưởng Tần hôm nay thế nào? Ngày thường không phải cùng ông giằng co à?

Hôm nay lại nhường Cơ hội lên ti vi cho ông ta.

Chẳng lẽ... Trong này có bẫy?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đàm Lập Quốc có chut sợ, không được, sau khi trở về phải suy nghĩ thật kĩ, không thể trúng gian kế của lão hồ ly này

Đàm Lập Quốc không thể không thận trọng, bởi vì... Ông ta ăn không ít thua thiệt với Tần Hiếu Uyên, trong lúc đang phỏng vấn về việc rèn luyện chống lại bệnh tật, ông ta vẫn phải có một đôi mắt nhìn rõ sự đời

Vẫn là... Phải chú ý

Thật tình ông ta không biết, sau khi lão Tần đi ra, vẻ mặt xúc động, xuyên thấu qua cửa kính nhìn vài cao ốc hùng vĩ của Tỉnh Nhị Viện, không nhịn được bùi ngùi mãi thôi...

Giang sơn mình cực khổ xây đắp nên, giờ muốn chắp tay nhường cho người khác sao?

Lão Tần nghĩ đến áo khoác trên người Trần Thương, không nhịn được thở dài...

Aizz...

Sau khi trở lại phòng làm việc, một đám người nhìn chằm chằm Trần Thương, nhao nhao kêu gào muốn ăn sạch cướp sạch, không giữ lại cho Trần Thương một cọng lông.

Mà Tần Duyệt thì hai mắt trừng trừng, liếc Trần Thương, ý vị thâm trường: Anh cẩn thận một chút nha, vấn đề ai quản lí tiền còn chưa thảo luận rõ ràng đâu

Trần Thương bị cái nhìn này quét qua, nháy mắt thanh tỉnh

Chỉ là Trần Thương nghĩ lại, anh ta mà là loại người sợ vợ kia à?

Dĩ nhiên không phải

Loại trường hợp náo nhiệt thế này, không bàn tán thì cũng là hoan nghênh đồng nghiệp mới tới, tốt nhất vẫn là chúc mừng, hẳn là nên chúc mừng một phen, Trang Thương lập tức vỗ đùi, hẹn ăn một bữa cơm.

Quyết định như vậy xong, bầu không khí trong phòng làm việc lập tức đi lên.

Phòng làm việc lúc này đều là người trẻ tuổi, Trần Bỉnh Sinh cùng mấy người khác đều đi phẫu thuật, người trẻ tuổi đều thích náo nhiệt. Vương Khải An nhìn nơi này, bỗng nhiên hâm mộ cười cười, anh ta là loại người này không giỏi giao tiếp, bằng không cũng không đến mức ra khỏi Đông Đại Nhị viện là không lăn lộn nổi.

Mà khoa cấp cứu này, bầu không khí rất không tệ.

Tần Duyệt cũng là nói đùa thôi, mời một bữa cơm cũng xài không hết bao nhiêu tiền

Nhưng nhìn Trần Thương mặt mày hớn hở liền khó chịu

Không được, không được

Tìm một cơ hội và lý do, không có lý do cũng phải bịa ra một cái lý do, làm sao cũng phải dạy dỗ anh ta một chút.

Sau khi hạ quyết tâm, tâm tư Tần Duyệt bắt đầu chuyển động.

Lúc này, La Châu đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trần Thương:

- Thương nhi trâu bò quá nha, hai bài luận văn này đều là cậu phát biểu, quá lợi hại.

Trần Thương lúng túng cười một tiếng:

- Vận khí tốt, vận khí tốt, đây là bằng hữu giúp tôi liên hệ, bằng không, chỗ nào dễ dàng như vậy.

Trần Thương sau khi nói xong, lập tức cười nói:

- Gần đây tôi bận nhiều việc, không quan tâm được việc thi đấu vòng hai, nhưng mà vượt qua là tốt.

La Châu gật đầu cười:

- Ân, cũng rất khá, hơn nữa bệnh viện cho nhóm người chúng tôi đãi ngộ rất tốt. Tuy nói là làm cùng một việc hưởng lương ngang nhau ba năm sau lại gia tăng công quỹ nhưng mà kì thật cũng không khác nhau lắm.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Ừm, tôi cũng nghe nói, hiện tại giống như là hủy bỏ biên chế, lại nói, chúng ta làm nghề này, biên chế nhất định là chuyện tốt, người có năng lực, đi chỗ nào không được nha? Xét đến cùng vẫn là tăng kỹ thuật mới tốt.

Nói đến đây, Trần Thương bỗng nhiên nhìn La Châu nói:

- Ngươi có thể đi theo Trần lão sư - Trần Bỉnh Sinh, lúc đó tôi cũng theo thầy ấy, người rất tốt, hơn nữa cũng theo phương hướng phổ ngoại, sẽ hợp với cậu.

La Châu nhẹ gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, y tá vội vã chạy vào, nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, một người bệnh hôn mê vừa được đưa tới

Trần Thương sững sờ, vội vàng đứng lên đi ra bên ngoài.

Từ Đông Đông đang ngồi một bên đọc sách cũng đứng dậy theo, ra khỏi phòng làm việc.

Hôm nay không phải Trần Thường trực ban, nhưng tiểu bác sĩ cấp cứu đối với Trần Thương rất tín nhiệm, trong tình huống các bác sĩ lớn tuổi không ở đây, bọn họ sẽ ưu tiên tìm người đáng tin cậy.

Mà hiện tại, Trần Thương chính là cầu nối giữa các bác sĩ trẻ tuổi và các bác sĩ trung niên.

Trình độ so với các bác sĩ trẻ tuổi cao hơn, nhưng cũng không bằng các bác sĩ lớn tuổi kinh nghiệm phong phú.

Nếu như nói mỗi lần cấp cứu và trị liệu ở phòng cấp cứu là một bài kiểm tra thì bài thi của Trần Thương điểm số tương đối cao.

Đây cũng là nguyên nhân mọi người khá là tín nhiệm anh ta.

Vương Khải An và Giang Đào thấy thế, cũng tò mò dò xét Trần Thương, bọn họ ngây người ở bệnh viện một đoạn thời gian, tự nhiên hiểu rõ nguyên nhân trong đó. Sau khi Trần Thương đi ra, trông thấy 120 đẩy tới một người đàn ông

Lúc này trực tiếp đẩy giường vào phòng cấp cứu.

Trần Thương cũng có chút nóng nảy, đi thẳng đến phòng cấp cứu.

Đi theo người đàn ông nam là một người đàn ông trung niên mập mạp, đầu đầy mồ hôi, rõ ràng là bị dọa cho phát sợ

Sau khi ông ấy trông thấy Trần Thương, gấp gáp nói:

- Bác sĩ! Mau cứu anh em của tôi, ngày mai cậu ấy kết hôn! Không thể xảy ra chuyện

Lời này vừa thốt ra, người xung quanh lập tức đều trợn tròn mắt.

Trần Thương cũng có chút ngây dại.

- Người bệnh làm sao ngất?

Người đàn ông nuốt ngụm nước bọt, thần sắc rõ ràng rất khẩn trương, dù sao người ta là chú rể ngày mai kết hôn, bỗng nhiên bị chỉnh đến gọi 120

tới, chuyện này nếu như không xảy ra vấn đề mới kỳ lạ đấy

Người đàn ông nhìn Trần Thương, Cố gắng nhớ lại một chút, lo lắng bất an nói:

- Không phải ngày mai cậu ấy kết hôn à? Mấy ngày nay đều tương đối bận rộn, thật vất vả sắp xếp xong, tối hôm qua là đêm độc thân, một đám người tụ họp.

- Người bạn này của tôi thích uống rượu, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện, chúng tôi cũng không có đi bên ngoài, ngay tại nhà tôi, chúng tôi mua một đống đồ ăn, chủ yếu là rượu, rồi uống rượu rồi ca hát, cũng không có chuyện gì:

- Hơn nữa... Tối hôm qua uống rượu xong cũng không có chuyện gì, sáng sớm hôm nay lúc tỉnh dậy, bỗng nhiên nói với tôi say sẩm mặt mày, tim đập mạnh và loạn nhịp! Tôi nhìn toàn thân cậu ấy đổ mồ hôi, cho nên tranh thủ thời gian gọi 120 tới! Không bao lâu thì té xỉu.

Trần Thương không để ý tới thứ khác, vừa nghe người đàn ông kể, vừa nói với Tiểu Lâm:

- Trước lắp máy theo dõi! Đo điện tâm đồ

Quay người nói với người đàn ông:

- Có ăn hải sản gì hay không? Hoặc món ăn dễ bị dị ứng? Hoặc uống rượu gì? Trước kia người bệnh có bệnh gì không?

Liên tiếp mấy vấn đề làm cho người đàn ông có chút chưa hiểu.

- Chưa từng có dị ứng, chỉ là ăn một vài món bình thường, tôi đặt trước xiên que bên ngoài, đều thường ăn, mấy ngày nay chúng tôi cũng thường xuyên ăn, còn nữa, cậu ấy nói mấy ngày nay khẩu vị cũng không tốt, buổi tối cũng không ăn được gì?

- Uống rượu có pha loãng, năm phần mười, bốn người uống bốn lít, ngày thường tên này có thể uống rượu với chúng tôi, hẳn không phải là rượu có vấn đề

- Còn... trước kia có bệnh gì, tôi thực sự không biết, chắc không có bệnh gì đâu?

Chương 523: Đêm Độc Thân Trước Khi Cưới

Nói xong lời cuối cùng, bản thân người đàn ông cũng có chút thấp thỏm.

Nếu có bệnh cũng không nhất định nói với mình mà.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Liên hệ người nhà, hỏi xem trước kia người bệnh bị bệnh gì không?

Người đàn ông nghe xong lời này, lập tức có chút nóng nảy, liên hệ người nhà chuyện này có chút phiền phức.

Nếu như bị chú dì biết do uống rượu với mình, nhất định sẽ đánh chết chính mình

Nhưng không liên hệ... nếu như thật xảy ra vấn đề chính là chuyện xấu.

Ngày mai kết hôn, bản thân sẽ là tội nhân, nghĩ tới đây, người đàn ông trực tiếp cầm điện thoại lên gọi cho cha mẹ người bệnh:

- Alo? Chú, tôi là mập mạp, đúng đúng đúng

- Chú, tôi có chuyện gấp muốn hỏi chú một chút, được không? Trước kia Tiểu Cương có mắc bệnh gì hay không?

Bên kia nghe xong vấn đề này, lập tức ý thức được không đúng, vội vàng hỏi:

- Mập mạp, Tiểu Cương làm sao vậy, cháu nói một chút cho chú biết.

Người đàn ông nghe xong, lập tức thở dài, trực tiếp mở chế độ rảnh tay:

- Chú, sáng sớm hôm nay Tiểu Cương té xỉu, cháu đã gọi 120 đưa đến Tỉnh Nhị viện cấp cứu, hiện tại đang ở Tỉnh Nhị Viện, bác sĩ bảo cháu hỏi chú trước kia Tiểu Cương mắc bệnh gì hay không?

Quả nhiên, câu nói này vừa thốt ra, đối phương rõ ràng ngây ngẩn cả người

Trần Thương nhận lấy điện thoại:

- Chào chú, cháu là bác sĩ Trần Thương của Tỉnh Nhị viện, trước kia người bệnh có mắc bệnh gì hay không? Hoặc trong nhà có bệnh di truyền gì không?

Mượn máy theo dõi còn chưa chuẩn bị xong, Trần Thương nhất định muốn hỏi rõ ràng vấn đề một chút, chuyện này có thể cung cấp manh mối rất nhiều mang tính then chốt trong lúc cấp cứu

Sau khi người đàn ông nghe được âm thanh Trần Thương, hít sâu một hơi, âm thanh đều có chút run rẩy, dù sao lập tức kết hôn bị chỉnh đến nỗi

cấp cứu, lại hôn mê, chuyện này nếu như... Con mẹ nó

Người đàn ông có chút tức giận, Cố gắng bình tĩnh trong lòng, lo lắng cùng tức giận đã xoắn xuýt cùng một chỗ, khiến cho giọng của người đàn ông chút tức giận

- Chào bác sĩ, Tiểu Cương nó không có bị bệnh, năm ngoái vừa vặn kiểm tra sức khoẻ để tìm việc, mọi thứ đều là bình thường, bệnh di truyền trong nhà... Tôi bị cao huyết áp, cái khác cũng không có

Sau khi nói xong, âm thanh người đàn ông hơi run rẩy:

- Bác sĩ, cậu nhất định phải cứu nó, tôi lập tức đến ngay, tiền không thành vấn đề, chẳng phải vấn đề gì, cậu nhất định phải hỗ trợ! Ngày mai nó kết hôn đấy

Lúc này, Tiểu Lâm nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, máy theo dõi kết nối xong

Trần Thương đưa điện thoại cho người thanh niên, quyết định thật nhanh quay người tiến vào trong phòng cấp cứu.

Người thanh niên đứng ở ngoài đi tới đi lui, khắp khuôn mặt là oán hận và tự trách

Đều do chính mình

Uống rượu nhiều như vậy làm gì?

Không biết sẽ xảy ra chuyện à?

Hai người là bạn bè từ nhỏ chơi đến lớn, anh em kết hôn, cậu ta xin được nghỉ hai ngày để giúp đỡ.

Sợ xảy ra chuyện, thì càng dễ dàng xảy ra chuyện

Con mẹ nó trong lúc mấu chốt, lại phải gọi 120:

Nghĩ tới đây, người thanh niên trực tiếp đưa tay tát cho mình một cái, thanh thúy vang dội, trong lòng vô cùng tự trách.

Trong phòng cấp cứu, phản ứng đầu tiên của Trần Thương bây giờ là trúng độc Cồn

Dù sao thông qua thông tin thu nhập được xem ra, người bệnh có lịch sử uống rượu rất lâu, hơn nữa tửu lượng rất cao, gần đây khá là mệt nhọc, nên uống ít.

Lúc này Tiểu Lâm nói:

- Huyết áp 110/70 mmHg
- Hô hấp 20 lần mỗi phút
- Nhịp tim 70 lần mỗi phút

Trần Thương lập tức nhíu mày, huyết áp nhịp tim hô hấp bình thường, đến cùng vấn đề ở đâu?

Biểu hiện này so với trúng độc Cồn không giống nhau lắm?

Trần Thương vội vàng kiểm tra con người, con ngươi cũng bình thường, không có giống đồng tử giãn rộng như trúng độc cồn

Sau khi trúng độc Cồn, bình thường huyết áp vừa lên cao vừa giảm xuống, tim đập nhanh hơn, hô hấp nhịp cùng tần suất đều sẽ không giống bình thường, nhiệt độ cơ thể sẽ giảm, phản xạ thần kinh yếu bớt

Cái này không giống trúng độc Cồn

Lúc này, điện tâm đồ ra, Trần Thương cầm lấy điện tâm đồ, nghiêm túc nhìn một lần, điện tâm đồ cũng không có bất thường

Điều này rất kỳ quái.

Đến cùng là nguyên nhân gì dẫn tới hôn mê?

Nhưng... vẫn nên kiểm tra độ cồn trước một cái cồn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Kiểm tra một chút hơi thở ra bao nhiêu độ.

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến điều gì, vội vàng xoay người nói với Tiểu Lâm:

- Trước kiểm tra gấp đường máu

Tiểu Lâm đang chuẩn bị ra ngoài, vòng trở lại, cầm lấy dụng cụ đường máu, bắt đầu kiểm tra đường máu.

Kiểm tra đo lường Đường máu rất nhanh.

Sau khi giấy thử kiểm tra đo lường hoàn tất, Tiểu Lâm lập tức trừng to mắt.

Cô ta làm sao cũng không nghĩ ra, đường máu vậy mà như thế này.

- Bác sĩ Trần, chỉ có 2.5 mmol/L

Sắc mặt Trần Thương vui mừng, vừa rồi anh đã có chút hoài nghi.

Vội vàng nói:

- Tiêm 50% glucose 40ml vào tĩnh mạch! Một hồi lại thêm liệu pháp 250 ml, 5% glucose truyền cho tĩnh mạch

Tiểu Lâm nghe xong, vội vàng xoay người ra ngoài bắt đầu pha chất lỏng.

Nói thật, cô căn bản không nghĩ tới, uống rượu vậy mà lại dẫn tới hạ đường huyết...

Rượu không phải đồ uống dục vọng sao?

Uống rượu làm sao lại dẫn tới hạ đường huyết?

Tiểu Lâm có chút mờ mịt

Sau khi tiêm tĩnh mạch 50% glucose 40 ml ước chừng được mấy phút, người bệnh chậm rãi mở mắt.

Anh ta mê mẩn trừng trừng nhìn xung quanh, một mặt mờ mịt.

Lúc này, Trần Thương nhìn người đàn ông, cười nói:

- Tỉnh rồi à?

Người đàn ông gật đầu, nhìn xung quanh một chút, nhìn chằm chằm Trần Thương mặc áo trắng từ trên xuống, hiếu kỳ hỏi:

- Tôi đang ở bệnh viện?

Trần Thương gật đầu cười cnóiười:

- Đúng, phòng cấp cứu.

Anh ta vịn lên:

- Bác sĩ, tôi bị làm sao?

Trần Thương nói:

- Hạ đường huyết, dẫn đến hôn mê.

Anh ta lập tức giật nảy mình:

- Không đúng? Làm sao tôi có thể hạ đường huyết được? Tôi bị bệnh tiểu đường! Tôi khẳng định là do bệnh tiểu đường dẫn đến hôn

mê

Người đàn ông nói một câu, đùa giỡn với Trần Thương.

Liền Từ Đông Đông cũng có chút mờ mịt, nếu như, người bệnh mắc bệnh tiểu đường, sẽ bị tăng lượng đường, hơn nữa uống rượu, làm sao lại dẫn tới hạ đường huyết được?

Dù sao phần lớn mọi người, xem rượu, là tinh hoa của gạo, uống rượu chắc là có dinh dưỡng mới đúng, làm sao lại dẫn tới hạ đường huyết?

Trần Thương cười cười, quan sát người đàn ông đã khỏe lên, cũng không có chuyện gì, nói với Từ Đông Đông:

- Tới đây, đi theo tôi dẫn phòng quan sát.

Người đàn ông nghe xong, lập tức biến sắc:

- Không không không, bác sĩ, tôi cảm thấy tôi có bệnh, anh nhất định chưa kiểm tra xong đúng không? Một loạt như CT gì đó, hạch từ, rút máu xét nghiệm, tôi cảm thấy chúng ta phải kiểm tra một chút

- Thật, tôi khẳng định có bệnh, bằng không tôi cao như vậy làm sao đường máu đột nhiên liền hạ là hạ được? Mỗi ngày cơm tôi ăn cơm cũng uống chút ít đã mười năm, chuyện này... Khẳng định có chỗ nào chưa kiểm tra rõ ràng! Bác sĩ, tôi sắp kết hôn rồi, nếu tôi thật sự có bệnh nặng gì... Không thể trì hoãn người ta được

Mặt mũi người đàn ông tràn đầy thận trọng, sợ Trần Thương lôi anh ta ra khỏi phòng cấp cứu:

- Bác sĩ, tôi vẫn cảm thấy phòng cấp cứu có chút an toàn, lỡ như tôi có chuyện không may, cấp cứu cũng kịp lúc

- Thật ra khoảng thời gian này tôi cảm thấy bản thân thường xuyên không còn chút sức lực nào, khẳng định là chỗ đó xảy ra vấn đề, đúng... Bây giờ không phải là có thể kiểm tra gen à? Tôi muốn kiểm tra một cái có được hay không?

Chương 524: Bác Sĩ, Tôi Chắc Chắn Có Bệnh

Người đàn ông nói một tràng, lập tức khiến cho đám người Trần Thương kinh ngạc

Có chút dở khóc dở cười

Làm sao có người lại nói khoa trương vẫn luôn bảo bản thân nhất định có bệnh như thế

Khuôn mặt của Tiểu Lâm và Nhạc Nhạc trở nên dở khóc dở cười.

Thấy Nhạc Nhạc kìm nén đến mặt đều tím bầm, thân thể mấy trăm cân không ngừng run rẩy, Trần Thương nghĩ sợ ảnh hưởng đến cái thai nên nhịn gần chết, vội vàng hướng Nhạc Nhạc nói:

- Nhạc Nhạc, đi thông báo người nhà, bây giờ tình huống người bệnh khá là ổn định.

Nhạc Nhạc thấy thế, vội vàng chạy ra ngoài, nếu như nhìn chính diện, tuyệt đối sẽ thấy một người mấy trăm cân cười làm cho thịt rung động không thôi, cười đến cả gương mặt cũng vặn vẹo, cười cực kỳ tàn ác

Lúc này, mập mạp đứng ở cửa ra vào phòng cấp cứu, ảo não không thôi, sớm biết hôm qua không uống rượu rồi.

Càng nghĩ càng cảm thấy có chút băn khoăn

Ngay vào lúc này, bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên, Mập Mạp ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chính là cha mẹ và Vợ chưa cưới của bạn mình.

Mập Mạp Lập tức hít sâu một hơi:

- Chú dì, còn có Linh Linh, mọi người đã tới

Sắc mặt người đàn ông trung niên nghiêm túc nhìn cậu thanh niên:

- Mập Mạp, hiện tại thế nào?

Mập Mạp lắc đầu:

- Không biết, vẫn còn trong phòng cấp cứu đầu, chú, đều tại cháu! Cháu không coi chừng cậu ta...

Người đàn ông lắc đầu, vỗ vỗ cánh tay của Mập Mạp:

- Không cần áy náy, Con chú chó biết mà, không phải thứ gì tốt, khẳng định là không có quan tâm bản thân lại đi uống rượu

Phụ nữ trung niên trừng mắt liếc người đàn ông kia:

- Được rồi, lúc này, không nên tức giận

Mà cô gái trẻ tuổi bên cạnh thì một mặt lo lắng

Con người chính là như vậy, lo được lo mất, càng đến khi tốt đẹp, càng dễ dàng lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì xấu.

Ngay vào lúc này, cuối cùng Nhạc Nhạc cũng cười xong tại cửa ra vào, đẩy cửa đi ra, vừa vặn trông thấy một đám người nhìn mình chằm chằm.

Nhạc Nhạc hỏi:

- Ai là người nhà Trương Hiểu Cương

Lúc này, đám người này vội vàng nói:

- Là tôi

Nhạc Nhạc thấy thế, làm sao nhiều người như vậy, dặn dò:

- Theo tôi đi vào, vào trong không được ồn ào, bây giờ người bệnh đã không có chuyện gì.

Một câu, lập tức khiến cho mọi người nhẹ nhàng thở ra

Không có chuyện gì thì tốt, không có chuyện gì thì tốt

Bốn người vội vàng đi theo Nhạc Nhạc vào trong.

Lúc này, người bệnh còn tại chỗ đó lải nhải với Trần Thương anh ta sự thực có bệnh

- Bác sĩ! Anh nên kiểm tra thật tốt một chút, tôi thật sự có bệnh

- Đừng chậm trễ...

Một đám người thấy Trương Hiểu Cương nhảy nhót tưng bừng, quơ tay múa chân ngồi ở trên giường, tinh thần khí sắc mọi mặt đều rất tốt, chỗ nào giống như dáng vẻ một người bị bệnh nên có... Nhưng! Nếu như nhất định phải nói chỗ đó không tốt lắm, đầu óc hoàn toàn chính xác không dùng được...

Chẳng lẽ là di chứng của hôn mê?

Bởi vì từ trong miệng Trương Hiểu Cương vẫn luôn cường điệu chính mình có bệnh

Bảo Trần Thương kiểm tra một chút thật tốt

Điều này khiến cho bốn người vừa đi vào lập tức có chút khó hiểu.

Khuôn mặt tất cả mọi người mờ mịt xem một màn này, không biết nên làm sao.

Chỉ là... Người vợ chưa cưới của cậu ta, Linh Linh nhìn thấy dáng vẻ thanh niên, gương mặt lập tức thương tâm

Không phải anh ta muốn đổi ý chứ?

Anh ta vì không muốn kết hôn với mình nên đang cố ý giả bệnh?

Anh ta có phải hay không...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Linh Linh lập tức thương tâm, có chút ủy khuất, quay người muốn rời khỏi.

Tâm tư của phụ nữ khá nhạy cảm, mẹ của thanh niên kế bên, người phụ nữ trung niên hình như phát hiện điều gì kỳ lạ, vội vàng xoay người kéo tay Linh Linh:

- Linh Linh, con đừng vội, nhìn xem bác sĩ nói như thế nào.

Lúc này, cha của Trương Hiểu Cương đi lên phía trước, cúi đầu liếc mắt đứa con không nên thân của bản thân, lại nhìn Trần Thương một chút:

- Bác sĩ, tình huống con tôi như thế nào?

Trần Thương ngẩng đầu, trông thấy người đàn ông trung niên, nói:

- Là hạ đường huyết dẫn đến hôn mê, không có việc gì, trở về nghỉ ngơi thật tốt là được, gần đây cậu ta khả năng quá bận rộn quá mệt mỏi, nghỉ ngơi không đủ, vì lẽ đó nên gây ra tình trạng này, còn nữa, về sau vẫn không nên uống rượu vẫn tốt hơn

Nghe lời nói của Trần Thương, Trương Hiểu Cương nói:

- Tôi bị tiểu đường, tăng đường huyết, hơn nữa uống nhiều rượu như vậy, làm sao lại hạ đường huyết được?

Trần Thương không biết nói gì, đành phải hỏi:

- Tăng đường huyết, vậy sáng sớm hôm nay cậu có phải còn chưa uống thuốc hay không?

Người thanh niên gật đầu:

- Đúng, tôi khống chế rất tốt, mỗi ngày đều uống metformin.

Trần Thương cười nói:

- Uống metformin còn ổn, nếu như cậu tiêm insulin vào, đoán chừng hôm nay sẽ có chuyện

Người đàn ông trung niên nghe xong: - Con bị tiểu đường khi nào? Làm sao cha không biết?

Linh Linh thở dài:

- Chú dì, năm ngoái khi anh ấy đi kiểm tra tổng quát đã phát hiện, bác sĩ nói không nghiêm trọng, cho uống metformin theo dõi.

Sau khi cặp vợ chồng trung niên nghe thấy, không khỏi thở dài, họ lại không biết điều này

Người thanh niên cười xấu hổ:

- Cha mẹ, đây là do con không muốn để cho hai người lo lắng thôi?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Metformin là thuốc thường dùng để giảm lượng đường, không giống với các loại giảm lượng đường thuốc khác, metformin sẽ không thể gây ra hạ đường huyết. Nhưng metformin giảm bớt lượng đường hấp thu, ức chế

đường di sinh, mà anh dùng metformin cùng với cồn gây ra tác dụng đồng thời, dẫn đến bị hạ đường huyết.

Nói tới chỗ này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Đúng rồi, uống rượu sẽ không gia tăng lượng đường trong máu, Cồn cũng không phải tinh hoa của gạo.

- Đường dùng cho cơ thể, một phương diện đến từ trong lượng đường có trong món ăn, một phương diện khác đến từ protein, mỡ biến thành đường, quá trình này gọi đường di sinh.

Mấy ngày nay anh vốn chưa ăn cơm, đường máu hấp thu vào chưa đủ, lúc này vì duy trì năng lượng thường ngày anh tiêu hao, trong cơ thể glycogen của gan anh sẽ phân giải được đường

Rượu chẳng những ức chế đường di sinh, cũng ức chế glycogen của gan phân giải, vì lẽ đó dẫn đến hạ đường huyết.

Một phen, lập tức đủ cho thanh niên hiểu ra

Mà Linh Linh nhìn Trương Hiểu Cương, nhịn không được nói:

- Trương Hiểu Cương, có phải anh không muốn kết hôn với em nên mới không muốn ra viện đúng không?

Nói xong, xoay người rời đi

Trương Hiểu Cương thấy thế, nhảy tót xuống giường muốn đuổi theo...

Trần Thương nhịn không được cười cười, bây giờ không cần lo lắng anh ta không chịu rời khỏi phòng cấp cứu.

Trần Thương nhìn Trương Hiểu Cương vừa rồi khuyên như thế nào cũng khuyên không đi, trông thấy vợ mình chạy thì lập tức đuổi theo

Bỗng nhiên nhận ra một chân lý, không có kiểu đàn ông nào là phụ nữ không giải quyết được, nếu như người phụ nữ này không làm được, đổi một người khác thử một chút

Cũng giống như lúc này

Trần Thương bị lôi đến phòng trực ban, nếu như không phải chưa bổ quả sầu riêng ra, Trần Thương nhất định cho rằng là Tần Duyệt mua gì đó cho mình ăn

Nhưng mà, là đàn ông cũng sẽ hiểu, sầu riêng chỉ có tiếp xúc thân mật với đầu gối, mới có thể tỏa ra mùi thơm mê người.

Bởi vì cái gọi là sầu riêng so với đầu gối thì càng xứng

(Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, độ tham dự phẫu thuật 76%, chúc mừng anh đã nhận được thuật chữa trị mạch máu trong lồng ngực bị thương nghiêm trọng: Thuật chữa trị giảm nguy cơ vỡ động mạch chủ (Cấp đại sư))

Chương 525: Tôi Có Một Loại Dự Cảm

Trần Thương mở thanh nhiệm vụ ra, lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Đắc ý

Thuật và Giảm nguy cơ động mạch chủ bị vỡ, kỹ năng và mạch máu này thuộc về ngoại khoa tim, cũng hẳn là kỹ năng dùng để thi đấu phẫu thuật của ngoại khoa tim trên cả nước.

Dù sao Trần Thương cũng nhàn rỗi, trực tiếp mở không gian huấn luyện ra rồi xuyên vào

Giảm động mạch chủ chia thành động mạch chủ ngực và động mạch chủ bụng.

Thuật chữa trị giảm động mạch chủ trong lồng ngực kỳ thật cũng chính là thuật chữa trị động mạch chủ ngực.

Lần này, khi Trần Thương học tập phẫu thuật, anh cũng không có đơn thuần chỉ học tập phương pháp phẫu thuật, mà là càng thêm lưu tâm việc làm sao để nâng cao kỹ năng khâu lại mạch máu.

Kỳ thật, nói về phẫu thuật, biến hóa bao nhiêu cũng không thay đổi bản chất

Sau khi hiểu L trình tự phẫu thuật thường quy, sau đó đơn giản chính là theo mấy phương diện.

Cái thứ nhất chính là bắt đầu dựa theo cái nhìn đại cục, tổng hợp phân tích và cân nhắc, đưa ra phương án và lựa chọn phẫu thuật tốt nhất.

Cái thứ hai là theo chi tiết xuất phát, chi tiết quyết định thành bại, cũng quyết định độ khó, chỉ cần xử lý tốt mỗi một chi tiết nhỏ, ngăn chặn tình huống xấu có thể xuất hiện, cái này mới có thể chân chính nâng cao tỉ lệ phẫu thuật thành công và giảm bớt nguy cơ biến chứng bệnh

Mà cái thứ ba, có thể nâng cao toàn bộ hiệu quả phẫu thuật chính là kiến thức cơ bản của phẫu thuật

Thân thể đơn giản chính là gồm những thứ như làn da, cơ bắp, gân mô, cơ quan nội tạng, mạch máu, thần kinh... anh xử lý tốt mỗi một chi tiết nhỏ thì năng lực làm phẫu thuật cũng sẽ tăng lên một cách tự nhiên.

Hiện tại kiến thức cơ bản duy nhất mà Trần Thương nắm chắc là: thuật khâu Cơ bắp.

Đây là tâm hạch nhất của ngoại khoa tay, cũng là cơ sở làm việc cơ bản nhất, sau khi coi điểm này của anh làm xong, mọi việc sẽ thuận lợi biến chuyển.

Mà Trần Thương sau đó, nhắm chuẩn chính là khâu mạch máu

Thân thể có quá nhiều ca phẫu thuật liên quan đến xử lý mạch máu, cái này cũng vẫn luôn là biện pháp tốt mà Trần Thương đem ra được.

Những ngày này, Trần Thương cũng vẫn luôn đang nghiên cứu cách để khâu mạch máu, càng thêm thành công

Thời gian trong không gian đặc huấn hình như thật khiến người ta cảm thấy không đến nỗi quá mệt mỏi cùng buồn tẻ.

Khi lại lần nữa mở mắt ra, Trần Thương khẽ lắc đầu.

Vẫn là không phải cương lĩnh

Thẻ Đặc Huấn) đi học huấn

Trần Thương đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút, có chút do dự, liệu có nên trực tiếp lựa chọn dùng luyện khâu mạch máu hay không?

Trần Thương nghĩ nghĩ, sau khi do dự một phen, vẫn lắc đầu một cái.

Mình đã có kha khá kiến thức nền về khâu mạch máu, không cần thiết phải lãng phí một tấm Thẻ Đặc Huấn.

Còn có một việc đó là, Trần Thương hi vọng bản thân có thể tìm tòi ra biện pháp nâng cao tài nghệ của mình.

Chưa tan tầm những không biết Tần Duyệt đã chạy đi đâu.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở cho qua.

Coi như không nhìn thấy gì cả.

Dù sao hiện tại Tần Duyệt khá là tự do, cho dù có muốn tới khoa phổ ngoại, Lý Bảo Sơn cũng không quản quá nhiều.

Mà sáng hôm nay, Tần Hiếu Uyên có chút không quan tâm, mười hai giờ trưa vẫn không thấy mặt, ngay khi chuẩn bị rời đi, thế nhưng là hết lần này tới lần khác sáng hôm nay người đến ký tên đặc biệt nhiều.

Tần Hiểu Uyên không thể không ngồi đến mười hai giờ

Vừa vặn đến thời gian, Tần Hiếu Uyên đứng dậy chuẩn bị về nhà, không nghĩ tới Đàm Lập Quốc lại đẩy cửa đi vào.

Đàm Lập Quốc nhìn Tần Hiếu Uyên, nhịn không được cười cười, hỏi:

- Viện trưởng Tần, chuẩn bị tan tầm à?

Tần Hiếu Uyên thấy Đàm Lập Quốc, lập tức sửng sốt một chút, dù sao... Ngày bình thường gia hỏa này xưa nay không hay tìm mình, lần này là... Thế nào?

- Thư ký Đàm? Có chuyện gì không?

Đàm Lập Quốc mỉm cười, cố gắng để cho mình biểu hiện khá là hiền lành, ừm

- Là như vậy, rất lâu không cùng Tần viện trưởng trò chuyện một chút, tôi thấy hay là buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, ngồi xuống tâm sự?

Đàm Lập Quốc quyết định sẽ cùng Tần Hiếu Uyên hòa hoãn quan hệ thật tốt.

Dù sao chuyện ngày hôm nay, Tần Hiếu Uyên cũng coi là cho mình mặt mũi, để cho mình tiếp nhận nhiều cuộc phỏng vấn hơn.

Nguyên bản anh ta còn cho rằng đây là âm mưu gì của ông ấy, nhưng suy nghĩ cho tới trưa cũng không nghĩ ra được, về sau vỗ đầu một cái! Có thể là chính mình quá lo lắng

Đây cũng là tín hiệu mà Tần Hiếu Uyên truyền lại cho mình

Có lẽ đây coi là không có chuyện lớn gì.

Nhưng... Đây là một loại thái độ:

Đàm Lập Quốc cảm thấy, Tần Hiếu Uyên đây là đang bật tín hiệu muốn giao hảo với mình...

Nghĩ tới đây, Đàm Lập Quốc mới quyết định cho đối phương một cơ hội, giữa trưa mời lão Tần ăn một bữa cơm, sau khi quay về, kết thúc thời kỳ chiến tranh lạnh.

Thế nhưng Tần Hiếu Uyên lại lập tức trợn tròn mắt.

Ông một mặt hồ nghi nhìn Đàm Lập Quốc, luôn cảm thấy... Có gì đó không đúng

Vô sự hiến ân cần không phải lừa đảo thì cũng là đạo chích...

Đàm Lập Quốc tìm mình rốt cuộc lại đang toan tính chuyện gì

Tuyệt đối có gian trá, ít nhất là 2 lừa dối, thậm chí là vương nổ.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên quyết định trì hoãn một chút, vội vàng cười tủm tỉm nói:

- U! Thư ký Đàm, hôm nay vừa đúng dịp, vừa vặn vợ tôi ở nhà nấu cơm, nếu không thì tới nhà cùng dùng cơm?

Đàm Lập Quốc nghe xong, lập tức cười nói:

- Không có việc gì không có chuyện gì! Vậy để hôm khác chúng ta lại tụ họp

Tần Hiếu Uyên cũng cười ha hả gật đầu:

- Được được, hôm nào đó chúng ta lại tìm thời gian ngồi tán gẫu một chút.

Nói xong, đứng dậy gấp gáp về nhà.

Trên đường, tâm lý lão Tần rối bời, một chuyện là chuyện hắc tâm bông vải Duyệt Duyệt, một chuyện là âm hiểm vương nổ thư ký Đàm.

Aizz, trước khi đến nơi này, Tần Hiếu Uyên nhịn không được thở dài

Loạn trong giặc ngoài

Làm sao mà mình lại mệt mỏi như vậy chứ?

Nhưng thứ ông quan tâm nhất vẫn là vấn đề hắc tâm bông vải, càng gần đến cửa nhà, thì ông càng có một loại linh cảm không lành.

Sau khi đẩy cửa đi vào, bỗng nhiên sửng sốt một chút:

- Thơm quá

Bỗng nhiên Tần Duyệt cười hì hì từ trong phòng chạy đến:

- Ba ba trở về rồi? Nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, con đã pha xong trà, còn có một lát thôi đồ ăn sẽ làm xong, ba cứ nghỉ một lát, mẹ lập tức sẽ trở lại.

Tần Hiếu Uyên lập tức sửng sốt một chút, nhìn mấy món ăn được bày biện trên bàn, trên bàn trà còn có một bình trà còn đang bốc hơi nóng.

Đây rõ ràng chính là hình ảnh một nhà ba người ấm áp hạnh phúc

Này làm gì giống hắc tâm bông vải?

Cái này rõ ràng là áo vest lông bông vải nhỏ.

Nhưng mà... Lão Tần vẫn là có chút không yên lòng, ông thận trọng đem túi xách buông xuống, cười nói:

- Duyệt Duyệt, hôm nay tan tầm sớm như vậy? Đồ ăn này nhìn cũng không tệ, cô nương của ba có thiên phú thật không tệ nha! Vừa nói, vừa bất động thanh sắc đi vào phòng ngủ:

- Ba thay quần áo, rồi tới hỗ trợ con

Tần Duyệt vội vàng nói:

- Ba ba, người không cần vội, nghỉ ngơi một chút, hôm nay con hiếu kính hai người

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lập tức cảm giác có gì đó không đúng, càng phát ra sự kiên định, nhất quyết phải tìm cho ra hư thực

Chương 526: Tôi Tìm Một Bộ Quần Áo

Tần Hiếu Uyên thừa dịp Tần Duyệt đang xào rau, lén lút đi vào phòng ngủ.

Khi đang chuẩn bị mở ngăn tủ ra

Bỗng nhiên

Ngay lúc này, cửa được mở ra, dọa cho lão Tần lập tức biến sắc.

Sau đó ông nhanh chóng đứng thẳng người lên, ngồi ở trên giường, giả vờ làm như không có gì. Quay người lại thì nhìn thấy là Ký Như Vân, bỗng nhiên cười nói:

- Bà xã, về rồi à?

Ký Như Vận thấy lão Tần hành động lén lút, lập tức tò mò hỏi:

- Lão Tần ông làm gì vậy? Lén lén lút lút

Tần Hiếu Uyên cười ha ha:

- Tôi... Tôi... Thời tiết lạnh, tôi tìm bộ quần áo nha

Ký Như Vân trừng mắt nhìn Tần Hiếu Uyên, khẽ nhíu mày, trong mắt tràn đầy Holmes hiếu kỳ cùng cơ trí, bỗng nhiên bà nghĩ đến một chuyện, vội vàng giơ ngón tay lên về phía Tần Hiếu Uyên.

Một mặt cười quái dị nói:

- Nha! Tôi biết rồi, lão Tần, mau giao ra đi

Ký Như Vân mỉm cười nhìn lão Tần, sau đó thong thả ung dung chìa tay ra.

Tần Hiếu Uyên lập tức thấy choáng:

- Giao ra cái gì?

Ký Như Vân cười đi đến gần hơn:

- Ông nói xem là cái gì?

Tần Hiếu Uyên lập tức bị bức ép vào trong góc, nhìn thấy vợ mình cười đáng sợ như vậy, nhịn không được nói:

- Khoan khoan khoan khoan, bà xã, thật sự là tôi không biết bà nói tới cái gì

Ký Như Vân lập tức sững sờ, cười nói:

- Nhất định phải để tôi soát người đúng không?

Tần Hiếu Uyên lập tức ngây ngẩn cả người:

- Tôi thật sự không biết bà đang nói cái gì

Ký Như Vân thấy Tần Hiếu Uyên vẫn chối đây đẩy, lập tức cười nói:

- Tốt thôi, lão Tần, qua nhiều năm như vậy, tôi còn không biết ông còn có thói quen giấu tiền làm của riêng, tranh thủ thời gian giao ra di

Tần Hiếu Uyên lập tức ngây ngẩn cả người, trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ký Như Vân:

- Cái gì mà tiền riêng! Bà xã, bà hiểu lầm rồi, tôi nào có cái gì gọi là tiền riêng, thẻ lương của tôi không phải đều đã đưa cho bà rồi à? Wechat và Alipay của tôi bà đều nắm ghi chép, một phần tiền chi tiêu bà đều có thể nhìn thấy

Ký Như Vân cứ như vậy cười không nói lời nào:

- Hôm nay giao ra, tất cả đều dễ nói chuyện! Không giao ra, cẩn thận tôi động thủ nha

Tần Hiếu Uyên sững sờ:

- Tôi... Tôi thật sự không có

Ký Như Vân nghe xong:

- Ở tủ quần áo đúng không? Đứng ngay ngắn, đi ra, chính tôi tới kiểm tra

Nói đến đây, Ký Như Vân liền muốn đi vào bên trong.

Tần Hiếu Uyên lập tức biến sắc, hôm nay xuất sự bất lợi

Mất cả chì lẫn chài

Nhưng mà ngay lúc này, Tần Duyệt bỗng nhiên nói:

- Ba mẹ, ăn cơm thôi.

Tần Hiếu Uyên lập tức nói:

- Bà xã, nhanh ăn cơm trước đã, một hồi lại lục soát

Ký Như Vân nhìn Tần Hiếu Uyên, một mặt hoài nghi:

- Có phải là ông chột dạ hay không?

Tần Hiếu Uyên lập tức sửng sốt:

- Được rồi, tôi thì có cái gì mà chột dạ, lại nói, bà cũng không có hạn chế qua việc chi tiêu của tôi, tôi giấu tiền riêng để làm cái gì?

Ký Như Vân lập tức hoài nghi nói:

- Vậy vừa rồi ông đang làm gì?

Tần Hiếu Uyên nhỏ giọng nói bên tai Ký Như Vân:

- Tôi nói cho bà biết, hôm nay ở bệnh viện tôi trông thấy tiểu Trần, kết quả thấy cái áo dê nhưng mà cậu ta mặc trên người giống y cái của tôi! Tôi hoài nghi... Có phải là Duyệt Duyệt vụng trộm đưa cho tiểu tử Trần Thương kia hay không?

Ký Như Vân nghe xong, lập tức ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nói:

- Không thể nào? Tiểu Tần có thể làm ra chuyện đó?

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu, trước kia thì có thể nghi ngờ, nhưng là hiện tại nhất định là có thể:

- Bà không nhớ tôi có bộ đồ vet à?

Ký Như Vân nghe xong, vội vàng mở ngăn tủ ra, lập tức trông thấy áo lông vải ka-ki vẫn được treo ở nơi đó. Lập tức nhẹ nhàng thở ra: - Đây không phải nha, thật tốt

Tần Hiếu Uyên lập tức ngây ngẩn cả người: Chẳng lẽ là mình nghĩ oan cho Duyệt Duyệt rồi?

Kỳ thật không phải do Duyệt Duyệt hắc tâm bông vải?

Lúc này, Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Ba mẹ mau ra ăn cơm thôi, đồ ăn nấu xong rồi

Ký Như Vân trừng mắt liếc Tần Hiếu Uyên:

- Suy nghĩ lung tung, ông xem một chút khuê nữ của ông còn làm cho ông một bữa ăn ngon đây này, ông còn hoài nghi con gái mình, lão Tần a lão Tần, có phải ông làm quan quá lâu rồi hay không a?

Tần Hiếu Uyên nhịn không được đỏ mặt một trận:

- Ăn cơm, ăn cơm

Trong lúc ăn cơm, Tần Hiếu Uyên có chút xấu hổ

Thật chẳng lẽ là do mình quá đa nghi?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nghĩ đến chuyện hôm nay tan tầm gặp được Đàm Lập Quốc.

Cũng nhịn không được thở dài.

Xem ra chính mình thật cần xem lại bản thân một chút, khả năng là thư ký Đàm thật sự muốn xuống nước với mình, đây là lấy lòng mình đây

Trần Thương cùng Tần Duyệt đương nhiên không biết, một kiện áo dễ nhung, đã khiến Tần Hiếu Uyên cùng Đàm Lập Quốc, mối quan hệ giữa hai người cầm lái của Tỉnh Nhị Viện được làm dịu hơn.

Buổi chiều lúc tan tầm, Trần Thương giống như trước, hấp tấp đi tới khoa tâm ngoại Đông Đại Nhất Viện.

Không nghĩ tới vừa vặn ở phòng làm việc của khoa tâm ngoại đã nhìn thấy “ba bác sĩ ngoại khoa tim” vẫn chưa giao ban

Nguyên một đám khí thế ngất trời đang làm việc hăng say.

Cát Hoài trông thấy Trần Thương tới chỉ nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục lao đầu vào công việc.

Điều này làm cho Trần Thương không khỏi có chút hiếu kỳ, đây là... Thật lòng muốn tăng ca?

Mà Mạnh Hi lúc này, vừa vặn từ phía đối diện đi đến, sau khi trông thấy Trần Thương, hai mắt lập tức sáng lên:

- Tiểu Trần tới rồi?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chào Mạnh lão sư, gần đây... Có nhiều người bệnh lắm không?

Mạnh Hi lắc đầu:

- Cũng tạm? Giống như ngày thường, đúng rồi, một hồi có hai ca phẫu thuật, cậu đi với tôi đi.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Được rồi! Lúc này, Cát Hoài vội vàng đứng lên:

- Mạnh lão sư, cho tôi đi cùng hai người nhé

Mạnh Hi cười nhìn Cát Hoài, cười nói:

- Bác sĩ Cát, sớm nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay anh đã làm hai ba ca phẫu thuật rồi, không nên quá mệt mỏi, có tôi và tiểu Trần là được rồi

Cát Hoài nghe xong, vội vàng cười nói:

- Không có chuyện gì, tôi có tập thể dục

- Chúng ta làm bác sĩ ngoại khoa, Cơ thể vẫn phải khoẻ mạnh

Bác sĩ thứ 2 sững sờ, hâm mộ ngẩng đầu liếc nhìn cơ bụng săn chắc của Cát Hoài, thở dài, ngồi trên ghế sờ sờ bụng mình còn đang bị ghìm ra hai tầng mỡ, quyết định quyết tâm, ngày mai bắt đầu tập thể dục, tranh thủ hợp hai khối thịt này thành một khối, sau đó lại chia ra thành bôn khối

Mà bác sĩ thứ 3 yên lặng lấy quyển nhật ký ra, ghi thêm một cái nhật trình: Mua một bộ tóc giả:

Mạnh Hi cười nói:

- Mọi người sớm tan tầm nghỉ ngơi đi.

Mọi người nhao nhao cười một tiếng, bác sĩ thứ 2 cướp lời:

- Không có việc gì, về nhà cũng chỉ biết đọc sách! Ở chỗ này cũng thế, không ảnh hưởng

Bác sĩ thứ 3 gật đầu, cười nói:

- Đúng đó, cái này còn bớt đi không ít tiền điện

Lời này lập tức khiến mấy cô y tá phì cười.

Bác sĩ thứ 3 nhịn không được vui mừng trong lòng, gần đây khổ tu hài hước huấn luyện quả nhiên không có lãng phí vô ích

Mà Cát Hoài cùng bác sĩ thứ 2 lập tức đề cao cảnh giác, nói là cùng nhau cạnh tranh công bằng, thằng nhãi này, lại vụng trộm bù đắp học thêm

Cái này là vi phạm nguyên tắc công bằng...

Cát Hoài nghĩ tới đây, lập tức lắc đầu, không được, tối nay sau khi trở về cũng phải tăng ca học tập, tu luyện làm sao để trở thành một bác sĩ khoa ngoại hài hước khôi hài khỏe mạnh cường tráng

Chương 527: Để Em Đến Tách Rời

- &

&

Trong phòng thay quần áo của phòng phẫu thuật, Mạnh Hi đang thay đồ, có chút mong chờ ca phẫu thuật tiếp theo

Nhưng bù lại hai ngày nay Cô phẫu thuật màng tim, ngày nghỉ cũng không được nghỉ ngơi, cuối cùng không chịu nổi, để dành hôm nay làm cho Trần Thương giật mình.

Cho anh biết sự phụ lợi hại

Thật ra, ban đầu làm thầy Mạnh Hi cũng không biết làm lão sư là thế nào.

Cô từ nhỏ đã tiếp nhận quan niệm phương tây cũng không có thói quen tiếp nhận suy nghĩ kiểu một ngày làm thầy cả đời là thầy.

Cô ta thích kiểu quan hệ vừa làm thầy vừa làm bạn với Trần Thương hơn

Nhưng... Nói như thế nào mình cũng là lão sư, cũng không thể kém hơn học sinh?

Nghĩ tới đây, tốc độ mặc quần áo của Mạnh Hi tăng lên rất nhiều

Đáng tiếc là quần áo vẫn quá nhỏ, rất chật.

Đổi thành kích thước to, CỔ áo lại tương đối rộng, nhớ đến lần trước khi rửa tay, Trần Thương bối rối, Mạnh Hi không nhịn được cười.

Mạnh Hi nghĩ tới đây, bỗng nhiên cười cười, trực tiếp đổi quần áo, đổi thành một bộ rộng hơn

Quoa, quả nhiên dễ chịu hơn nhiều

Khi rửa tay, Trần Thương không nhúc nhích, con mắt trừng trừng nhìn chằm chằm hai tay mình, nhìn không chớp mắt, làm cho Mạnh Hi nhịn không được bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của Mạnh Hi, tự nhiên Trần Thương ghi hận trong lòng, chờ đấy một hồi lúc phẫu thuật, nhất định phải nhận xét thật tốt

Đây là một người không nghe lời lão sư

Nghĩ tới đây, Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, đặt quyết tâm, nhất định phải làm như vậy

Bắt đầu phẫu thuật, từ góc độ Mạnh Hi rạch ra buồng tim lập tức khiến cho Trần Thương có chút kinh ngạc

Một góc độ rất không tệ, rất lợi hại

Nhìn qua vị trí phẫu thuật này, vừa vặn có thể tìm đến nơi cần phẫu thuật, rất không tệ.

Trần Thương nhịn không được khen ngợi một tiếng:

- Đường rạch này rất ổn

Mạnh Hi im lặng nở nụ cười, giả vờ dáng vẻ như một người đầy kinh nghiệm.

Nhưng, Trần Thương cười lạnh một tiếng, còn chưa là gì đâu?

Suy nghĩ của cô ta đã bán cô ta

(Đinh! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 1)

Đây là cao hứng?

Còn rất bình tĩnh như không có việc gì...

Ngây thơ

Trần Thương nhịn không được trái tim nhảy lên.

Anh hình như lại tìm được một con đường phát tài khác, với Mạnh lão sư, hẳn là trước kiềm chế rồi lại nịnh nọt sau

Trước chèn ép, tiếp đó khích lệ, kiểu người này mang tới ban thưởng dường như càng thêm phong phú một chút.

Nhưng, Mạnh Hi tiếp tục cuộc phẫu thuật khiến cho Trần Thương có chút kinh ngạc.

Hôm nay Mạnh Hi cùng trước kia hình như hoàn toàn không giống nhau, tiến bộ rất nhiều, quan trọng nhất vẫn luôn nắm rõ các chi tiết.

Giống như Cô ta đã bước ra khỏi sự sợ hãi trước kia của bản thân

Hoàn toàn lột xác như biến thành một người khác

Hơn nữa, có nhiều thứ khiến cho Trần Thương cũng có chút kinh ngạc.

Không thể không nói, mỗi người phẫu thuật đều có cảm ngộ tâm đắc của riêng mình.

Cứ như thế này, hai người vừa thảo luận vừa tiến hành bên cạnh nhau xuyên suốt cuộc phẫu thuật.

Hai bên thu hoạch đều rất lớn.

Chỉ là Trần Thương không ít lời khen ngợi Mạnh lão sư, ngẫu nhiên còn giả vờ bị - Chấn kinh-một cái.

Một chiêu này khiến cho Mạnh lão sự rất vui

Dù sao một cuộc phẫu thuật có thể thêm 5 điểm thiện cảm, nếu như So với lợi ích nhận được càng nhiều hơn?

Cuộc phẫu thuật thứ hai, là cắt bỏ khối u nang tại màng tim, độ khó không lớn, mặc dù Trần Thương chỉ hỗ trợ, nhưng cảm giác hoàn toàn có

thể làm cuộc phẫu thuật này.

Phẫu thuật tim đơn giản chính là vài kiểu như vậy, một kiểu là loại phẫu thuật nhập môn màng tim, loại thứ hai thuộc về kiểu phẫu thuật động đi vào trong mạch chủ hoặc mạch máu, loại thứ ba liền là phẫu thuật nơi mạch máu giao với van trái tim giao, và chính văn trái tim có vấn đề, cao cấp một chút là phẫu thuật những kiểu mang tính chất phức tạp của chính trái tim, thậm chí bao gồm ghép tim.

Trần Thương cũng coi là chầm chậm tiến dần trong quá trình học tập.

Khi hoàn thành cuộc phẫu thuật thứ hai xong đã khoảng mười giờ đêm.

Khi hai người cười nói thảo luận vài điều rồi chuẩn bị rời đi phòng phẫu thuật điện thoại Mạnh Hi vang lên.

Sau khi nhận xong, là y tá ngoại khoa tim:

- Chủ nhiệm Mạnh, khi phẫu thuật ở khoa ngoại lồng ngực, người bệnh gặp phải tình huống bất ngờ, cần kịp thời trợ giúp, chị còn trong phòng phẫu thuật không?

Lúc này, cũng may Mạnh Hi còn không có ra ngoài, sau khi nghe được tin tức, lập tức nhíu mày, vội vàng hỏi:

- Tôi ở đây, bọn họ trong phòng phẫu thuật nào?

Y tá nói: - Phòng phẫu thuật số 12, chị đi hỏi bác sĩ trực ban một chút phòng phẫu thuật.

Mạnh Hi biến sắc, vội vàng hướng đến phòng phẫu thuật số 12.

Lúc này, có thể nhìn ra khoa ngoại của Tỉnh Nhị Viện thua kém như thế nào So với Đông Đại Nhất viện.

Không nhắc đến có bao nhiêu phòng phẫu thuật, lúc này đã là mười giờ tối, nhưng vẫn còn nhiều cuộc phẫu thuật đang tiến hành trong các phòng phẫu thuật của Đông Đại Nhất Viện

Ngược lại vào lúc này, Tỉnh Nhị viện có thể có bao nhiêu?

Vì lẽ đó, nhìn một đốm mà biết đó là con báo, chỗ thua kém cũng có thể nghĩ:

Lúc này, y ta trực ban phòng phẫu thuật giống như nhận được tin tức, vội vàng chạy tới:

- Chủ nhiệm Mạnh, phòng phẫu thuật số 12, cần sự trợ giúp từ ngoại khoa tim.

Mạnh Hi vội vàng gật đầu, gấp gáp rửa tay, đi vào trong phòng phẫu thuật

Kiểu tình huống bất ngờ trong phòng phẫu thuật quá thường gặp, trên cơ bản mỗi ngày đều sẽ có.

Như này, gọi là hỗ trợ chuyên ngành cho lẫn nhau, cũng vừa vặn có thể thể hiện ra một chút thực lực của bệnh viện.

Sau khi Mạnh Hi dẫn theo Trần Thương vội vàng đi vào, y tá trực ban đợi đã lâu, tranh thủ thời gian thay Xong quần áo

Mạnh Hi thay quần áo bên cạnh, vừa ngẩng đầu hỏi:

- Xảy ra tình huống gì?

Tỉnh Nhiên nhíu mày nói:

- Tình huống hơi phức tạp, chủ nhiệm Mạnh, chị qua đây nhìn tình huống này, nên xử lý như thế nào?

Trần Thương cũng hơi sững sờ, thì ra là Tỉnh Nhiên.

Nhưng hiển nhiên Tỉnh Nhiên không có để ý đến Trần Thương, dù sao lúc này phẫu thuật, không dám khiến cho anh ta buông lỏng.

Trần Thương đi theo Mạnh Hi tiến lên, tiến đến trước bàn phẫu thuật, đúng lúc nhìn thấy tình huống trong lồng ngực.

Tỉnh Nhiên nói:

- Đây là một vật lạ lớn bị bỏ sót lúc phẫu thuật, mười năm trước người bệnh từng đã phẫu thuật bộ ngực một lần, lúc ấy bởi vì các loại nguyên nhân, một khối băng gạc đã bị bỏ quên trong lồng ngực người bệnh, đã nhiều năm như vậy, người bệnh càng ngày càng cảm thấy ngực khó chịu

- Lúc đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện trong lồng ngực có vật lạ, em lập tức sắp xếp mở ngực kiểm tra! Bây giờ tình huống chị cũng nhìn thấy, em không dám tùy tiện đem băng gạc lấy ra, dù sao đã quấn quanh động mạch chủ của ngực, tình huống có chút phiền phức

Hoàn toàn chính xác, lúc này miếng băng gạc trong lồng ngực đã sớm hư thối chỉ còn lại xác, nhưng, những xác bằng gạc này đã kết hợp với dịch nhờn mạch máu trong lồng ngực, khí quản, thực quản đều dính liền cùng một chỗ

Tình huống toàn bộ lồng ngực cực kỳ kém, lây nhiễm, vấn đề chính là dính liền hoàn toàn.

Vì lẽ đó, bây giờ Tỉnh Nhiên căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ lúc tách rời, tổn thương động mạch chủ ngực, dẫn tới băng huyết.

Nhưng, lúc này động mạch chủ ngực vì bị vật lạ tổn thương biến thành mạch máu, đã sớm tạo thành tổ chức sẹo, dẫn tới mạch máu chật hẹp

Mà Trần Thương phát hiện, vì động mạch chủ ngực của người bệnh chật hẹp một thời gian dài, đã tạo thành hệ lụy tuần hoàn, cứ như vậy, phẫu thuật càng trở nên thêm phiền toái.

Chương 528: Phó Bản Cực Kỳ Khó

TT Dịch: Tiểu Băng
--&
&
Mạnh Hi nhíu mày, không ngừng tự hỏi xử lý như thế nào
Trong đầu không ngừng hiện ra đủ kiểu khả năng có thể phẫu thuật.
Rất lâu, Mạnh Hi hít sâu một hơi:
- Trước tiên cần tách rời, bằng không, chảy máu đều không có cách nào cầm máu
- Chỉ là lúc tách rời, nhất định phải cẩn thận tổn thương mạch máu, khí quản và thực quản, độ khó khá lớn.
Mạnh Hi rất rõ, đầu tiên cần tách rời, nhưng tách rời, cần một người vừa có kỹ thuật ngoại tim và ngoại lồng ngực để ý cùng lúc. Lúc này, Tỉnh Nhiên cũng cảm thấy vô cùng áp lực.
Anh ta hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu: - Vâng, như vậy đi, chủ nhiệm Mạnh, trước chị nhìn mạch máu một chút, để em đến tách rời
Tỉnh Nhiên biết rõ, lúc này, không thể trốn tránh, đây là việc anh ta cần làm không thể lùi bước dù chỉ một chút
Điều này làm cho Trần Thương hơi bội phục
Nói thật, Tỉnh Nhiên thật sự là một nhân tài không tầm thường.
Không chỉ có năng lực một chủ nhiệm, hơn nữa còn có một chủ nhiệm có trách nhiệm và rất chịu trách nhiệm
Kiểu người này, cho dù như thế nào, tương lai đều luôn luôn tươi sáng
Tỉnh Nhiên xem tình trạng lúc này lồng ngực dính liền như thùng rác
Nhịn không được thở dài.
Với tư cách là bác sĩ thật cực kỳ có kiên nhẫn, bằng không tình huống kiểu này một đoàn đay rối, thật lập tức rất muốn và thành một cục toàn bộ đều ném đi.
Anh ta ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại, không ngừng thay đổi suy nghĩ, nếu giáo sư gặp phải tình huống này ông ấy sẽ xử lý như thế
nào?
Tỉnh Nhiên ưa thích kiểu hình thức tư duy này, bởi vì mỗi khi vào lúc này, anh ta luôn có thể phát hiện được vị trí đặc thù.

Có lẽ trước tiên giáo sư sẽ ổn định lại động mạch chủ ngực, trước tiên là thực quản và khí quản, và tổ chức xung quanh lồng ngực dính liền cần phải tiến hành tách rời?

Ngay lúc này, bỗng nhiên Tỉnh Nhiên nhớ đến Trần Thương

Nếu để bác sĩ Trần tới làm, anh ấy sẽ làm thế nào?

Mỗi người đều có đặc tính không giống nhau, Trần Thương trẻ tuổi thủ pháp vững vàng, có lẽ anh ấy tách rời sẽ càng thêm đáng tin

cây?

Tỉnh Nhiên nhịn không được thở dài, nếu như... Trần Thương ở đây thì tốt

Nhìn thấy dáng vẻ bác sĩ trẻ tuổi bên cạnh tay chân luống cuống, Tỉnh Nhiên nhịn không được thở dài, kiểu phẫu thuật này, yêu cầu cực kỳ cao đối với đồng bạn.

Trong mắt Trần Thương nhìn một mảnh hỗn loạn đều có chút lo lắng bất an

(Đinh! Phát hiện phó bản cấp 50, độ khó cao! Nếu tham gia, thuận lợi hoàn thành phẫu thuật, sẽ nhận được ban thưởng phó bản phong phú: 1

Trần Thương hơi sửng sốt một chút, không nghĩ tới đây là một cuộc phẫu thuật phức tạp, không ngờ trở thành phó bản phẫu thuật, mà còn là cấp độ cực kỳ khó.

Nhưng, cũng được gọi phó bản độ khó cao, bên trong tất cả "Quái" đều là cấp quái tinh anh, xử lý xong, cũng hoàn toàn chính xác như một phó bản cực kỳ lớn vô cùng mệt mỏi

Trần Thương quan sát toàn bộ lồng ngực, cũng nhịn không được ngưng trọng lên, vừa rồi lúc Tỉnh Nhiên suy nghĩ, anh cũng không có ở không.

Anh cũng tại tự hỏi nên hành động như thế nào

Trong mắt không ngừng quan sát tình huống dính liền, anh có thể trông thấy mức độ băng gạc lún vào cơ quan, có một ít vật liệu đã lún vào trong thực quản, muốn tách rời đã rất không có khả năng, tốt nhất nên lựa chọn cắt đứt một đoạn có thể đem hỏng, tiếp đó nối lại từ từ.

Thực quản phải xử lý, khí quản cũng giống như thế, mà phiền toái nhất vẫn là động mạch chủ ngực

Bởi vì băng gạc dính liền rất lâu, xung quanh tổ chức sẹo đã sớm tăng độ dày, Trần Thương có thể trông thấy nhô lên rõ ràng giống như bướu thịt trên vách động mạch chủ ngực.

Mặc dù không phải rất lớn, nhưng khẳng định cần cắt bỏ, tiến hành cắt bỏ thu hẹp đoạn, sau đó lại đi nối lại từ đầu.

Đây quả thật là một phó bản có độ khó cao

Trần Thương mới vừa nói, vẫn chỉ những khí quan và tổ chức CỠ lớn này, có thể thấy được nguy hiểm, nhưng trừ cái đó ra, còn có rất nhiều thứ nhìn không thấy nguy hiểm.

Hơn nữa, phiền toái nhất là những thứ này

Còn có những thứ kia đã hình thành hệ lụy với tuần hoàn mạch máu, bao gồm tuỷ sống cung cấp máu cùng lúc với động mạch, những động mạch này rất nhỏ, khi tách rời, khẳng định cần cẩn thận buộc ga-rô.

Đừng nói Tỉnh Nhiên một mình làm được, ngay cả có thêm Trần Thương hack, cũng có chút quá sức

Cái này căn bản không phải cuộc phẫu thuật một người có thể hoàn thành

Anh đã nhận ra Tỉnh Nhiên không biết nên làm gì.

Lúc này, Trần Thương biết rõ, chính mình không thể rút lui, chủ động nói:

- Tôi giúp cậu

Một câu khiến cho mọi người chung quanh lập tức kinh ngạc. Sau khi Tỉnh Nhiên nghe thấy tiếng nói quen thuộc này, lại đột nhiên ngẩng đầu

Đúng lúc chạm tới hai mắt kiên định của Trần Thương, trong lòng lập tức vui mừng, cảm giác kiên định lập tức rất nhiều.

Tinh Nhiên gật đầu:

- Ừ

Anh ta không hỏi sao Trần Thương lại tới đây, càng không quản tại sao Trần Thương lại muốn tham gia.

Vào giờ phút này, Tỉnh Nhiên cảm giác mình đang lâm vào cảnh ngộ chó cùng rất giậu, bỗng nhiên công tác từ trên trời giáng xuống.

Trần Thương quay người nói với y tá:

- Cho tôi hai khối băng gạc, dùng nước muối rửa một chút.

Y tá vội vàng gật đầu

Sau đó Trần Thường dùng băng gạc ngăn cách ở giữa thực quản và khí quản, sau đó lại mang tới một cái kéo, liếc mắt nhìn Tỉnh Nhiên:

- Tôi đã chuẩn bị xong

Lúc này, Mạnh Hi thấy thế, bảo vệ động mạch chủ ngực, lúc này trách nhiệm của cô rất nặng, nhưng cũng nghiêm túc gật đầu nhẹ:

- Chị đã ổn

Giờ khắc này Tỉnh Nhiên tìm được cảm giác ban đầu khi ở khoa ngoại

Đồng đội đáng tin

Anh ta cầm lấy kẹp tách rời và cái kéo, trước tiên cần cắt gãy nơi dính liền

Sau đó lại từng bước từng bước xử lý

Lúc này, bác sĩ gây tê nói:

- Tốt, khí đạo thành lập, có thể phẫu thuật

Tỉnh Nhiên gật đầu, bắt đầu động tác trong tay của mình

Anh mỗi một bước, trên cơ bản không cần phải nói, Trần Thương đều có thể phối hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Hai người đi đến bên cạnh tôi đi, hai bên trao đổi dụng cụ trong tay, ánh mắt tương thông bên trong viết đầy: Tôi đã hiểu

Mỗi một bước, đều phối hợp kết quả

Mỗi một dao, đúng mức.

Dần dần, Tỉnh Nhiên rơi vào giai cảnh.

Trần Thương đối với những tổng thể phẫu thuật này nắm chắc nhưng không bằng Tỉnh Nhiên, nối lại khí quản từ đầu càng có chút kém xa so với Tỉnh Nhiên.

Quá trình phối hợp, cũng là quá trình học tập

Trong lúc lơ đãng, ngẩng đầu nhìn xem thời gian một chút, lúc này đã mười một giờ, khả năng này sẽ là một đêm không ngủ?

Trần Thương thở dài.

Lúc này, Tỉnh Nhiên xây dựng công tác nối lại khí quản đã hoàn thành, tiếp xuống là tách rời thực quản và tổ chức xung quanh.

Mỗi một điểm tách rời, đều cần xử lý nghiêm túc, những tuyến tổn hại do băng gạc kia tại trong các cơ quan cơ thể trực tiếp tiến vào lớp màng ngoài vách thực quản, dẫn tới dính liền rồi hoại tử.

Cũng may có Trần Thương và Mạnh Hi phối hợp, phẫu thuật mới có thể tiến hành càng thêm thuận lợi.

Mà Trần Thương nhờ mượn con mắt hack, luôn có thể chỉ ra những thứ dễ dàng bỏ sót hoặc nhân tố nguy hiểm, khiến cho Tỉnh Nhiên chú ý.

Thời gian bắt đầu từ lúc mười hai giờ đến hiện tại, mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Phẫu thuật cho đến bây giờ, khả năng đã hoàn thành phần lớn.

Nhờ có Trần Thương với Mạnh Hi và đồng nghiệp trợ giúp, băng gạc vờn quanh xung quanh thực quản đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ, đã xử lý cắt bỏ xong những tổ chức liên quan kia.

Toàn bộ tình huống xảy ra trong lồng ngực đã được thay đổi, tối thiểu nhìn thấy trật tự ngay ngắn, bây giờ nhìn lại, tối thiểu không còn luống

cuống chân tay như vừa rồi.

Chương 529: Gậy Chuyền Tay

Lúc này, trong mắt Tỉnh Nhiên ánh lên tia vui mừng

Bao lâu rồi không có loại cảm giác này.

Nhẹ nhàng vui vẻ hoàn thành phẫu thuật, cuối cùng sẽ khiến cho người khác trong lúc vô tình đề cao chính mình.

Mà Tinh Nhiên chính là loại cảm giác này.

Anh ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Thương với Mạnh Hi và đồng nghiệp của mình, cảm kích gật đầu nhẹ.

Không có bọn họ, thì sẽ không có cuộc phẫu thuật thành công như này

Trên bàn phẫu thuật có anh hùng, nhưng không có anh hùng chiến đấu một mình.

Mọi người gật đầu đáp lại, không thể không nói, trình độ phẫu thuật trong lồng ngực của Tỉnh Nhiên, thật rất không tệ.

Bên trong có thứ tự rất ổn, không hoảng không loạn.

Nhưng, bây giờ không phải là lúc khen ngợi và nịnh bợ lẫn nhau, vì bọn họ đều biết cuộc chiến tranh này còn chưa kết thúc, chờ đợi bọn họ tiếp theo, càng thêm gian nan chính là cắt bỏ đoạn chật hẹp của động mạch chủ ngực.

Phẫu thuật chính là như thế, là truyền lại trách nhiệm

Gậy chuyền tay từ trong tay của anh ta, cần đưa qua

Mạnh Hi không có chút gì do dự, tiếp nhận gậy chuyền tay.

Sau đó, là thời gian của bà.

Mạnh Hi tiếp nhận dao phẫu thuật, như là gậy chuyền tay

Sau đó cũng chính là hai kiểu phẫu thuật hoàn toàn khác nhau

Hơn nữa độ khó cũng gia tăng lên không ít.

Mạnh Hi nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Nhích cầu mạch máu trước.

Trần Thương vội vàng gật đầu.

Khi phẫu thuật thu hẹp động mạch chủ, cân giảm cản trở đoạn thu hẹp động mạch chủ từ trên xuống, đây là vì bảo vệ giảm ngăn chặn động mạch chủ trong lúc đó tuỷ sống và Cơ quan nội tạng phía ngoài miển nhận thiếu máu mà dẫn tới tổn hại.

Bình thường có thể lựa chọn nhiệt độ thấp, nhưng cũng có thể chọn nhích cầu mạch máu trước và tạo thành lưu chuyển nửa tim bên trái.

Mạnh Hi lựa chọn nhích cầu mạch máu trước mặc dù sẽ gia tăng độ khó của phẫu thuật, nhưng hệ số an toàn của kiểu phương pháp này So với nhiệt độ thấp càng thêm đáng tin

Bởi vì ai cũng không xác định được tiếp theo phẫu thuật sẽ kéo dài bao lâu.

Nhiệt độ thấp thời gian có hạn, thời gian quá dài sẽ khiến thiếu máu dẫn đến tổn thương.

Sau khi đã cải biến được sẹo mạch máu, phải chăng dẫn đến hoại tử nội mô?

Bởi vậy, đồ vật cần sử dụng còn có rất nhiều.

Đang lúc mọi thứ tiến hành ổn định, dáng vẻ Mạnh Hi bắt đầu như bị nhọt, sẹo chồng chất hình thành độ phình của động mạch chủ.

Trần Thương lập tức biến sắc, anh cảm giác thứ này cũng không chỉ đơn thuần là một cái sẹo mạch máu

Có lẽ còn có những vật khác.

Lúc này, kẹp cố định mạch máu giữ cho hai đầu động mạch chủ cao thấp.

Mạnh Hi ngẩng đầu hỏi Tỉnh Nhiên:

- Có hình chụp mạch máu hay không?

Tỉnh Nhiên sững sờ, lập tức lắc đầu:

- Không có.

Mạnh Hi nghe đến đó, lập tức có chút chần chờ.

Trần Thương nghĩ tới đây, nhịn không được nhắc nhở:

- Mạnh lão sư, cẩn thận phía sau, có thể là khối u động mạch

Mạnh Hi nhẹ gật đầu, bà đã dự đoán được.

Nếu như chỉ đơn thuần là sẹo tổ chức, không đến mức nghiêm trọng như vậy.

Mạnh Hi cầm dao phẫu thuật trong tay, không trực tiếp cắt thành mạch máu, mà là rạch ra dò xét.

Sau khi mở mạch máu ra, Trần Thương lập tức nhìn thấy u máu tồn tại, mặc dù không lớn, nhưng rất chân thực

U máu động mạch: Nang tính! Cấp 571

Được rồi

Đây cũng là một tin tức tốt.

Không phải nhọt ác tỉnh.

Nhưng, Trần Thương quan sát tổ chức khối u động mạch, đã có chút kéo dài...

Ý nghĩa chuyện này là, nếu như cắt bỏ toàn bộ tổ chức khối u, khoảng cách nối lại đầu kia không đủ

Vốn dĩ cắt bỏ đoạn thu hẹp, còn có thể dùng đầu kia nối lại rồi khâu lại thành mạch máu, nhưng bây giờ xuất hiện vị khách không mời mà đến "Khối u động mạch", làm tăng thêm độ khó của phẫu thuật.

Sau khi cắt bỏ toàn bộ tổ chức khối u, giảm độ dài khoảng cách của động mạch chủ, vết khâu đầu mạch máu như không tồn tại.

Này xử lý làm sao?

Cấy ghép mạch máu?

Bản vá?

Nên làm sao bây giờ?

Bây giờ Có rất nhiều vấn đề bày ra trước mặt mọi người.

Mạnh Hi hít thở sâu một hơi, nhíu mày

Chẳng lẽ cấy ghép đường vòng?

Thật ra chọn đường vòng nhất định sẽ không thể tạo thành thương tổn đối với hai tay người bệnh, có thể mượn mạch máu của cánh tay qua dùng cho động mạch chủ, như vậy hiệu quả cũng rất tốt với động mạch chủ, nhưng cánh tay có thể bị tổn thương

Đang lúc mọi người không biết cuối cùng nên làm sao.

Trần Thương do dự một chút, nói:

- Tôi có đề nghị này.

Mạnh Hi ngẩng đầu nhìn Trần Thương, hai mắt tỏa sáng:

- Đề nghị gì?

Trần Thương nói:

- Xem giảm động chủ như một vết thương

Ý nghĩ này của Trần Thương trực tiếp khiến cho Mạnh Hi lập tức xuất hiện suy nghĩ, nhưng cụ thể như thế nào cũng chưa hình dung ra được:

- Nói rõ một chút.

Trần Thương nghĩ lại, nãy giờ nói chưa rõ à

Hơn nữa, nói kỹ càng không bằng làm kỹ càng

Nghĩ tới đây, Trần Thường trực tiếp nói với Mạnh Hi:

- Lão sư Mạnh, đưa dao cho em

Mạnh Hi sững sờ, hơi sửng sốt một chút, đưa dao phẫu thuật cho Trần Thương.

Mà Tỉnh Nhiên cũng nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

Tên Trần Thương này... Cuối cùng là bên lĩnh vực nào?

Anh ấy rất giỏi phẫu thuật bên mảng ngoại lồng ngực, Tỉnh Nhiên biết rõ.

Nhưng... chẳng lẽ phẫu thuật ngoại tim cũng giỏi như vậy?

Lúc này, Trần Thương nhìn thoáng qua Mạnh Hi, thở dài, muốn 30 điểm độ thiện cảm không khó.

Cuộc phẫu thuật khi nãy vừa vặn thu hoạch được 5 điểm độ thiện cảm, khiến cho độ thiện cảm Mạnh Hi đối với Trần Thương đột phá đến 60 điểm.

Kể từ đó, có thể chọn đổi lên phẫu thuật cấp ba.

Trần Thương không do dự, trực tiếp chọn đổi lên [Phẫu thuật thu hẹp động mạch chủ)

Sau khi chuyển đổi, Trần Thương không do dự, trực tiếp bắt đầu sử dụng.

Ca phẫu thuật này đã không phải là một ca phẫu thuật đơn giản (Phẫu thuật thu hẹp động mạch chủ), bên cạnh đó còn có thêm Khối u động mạch chủ), mà bây giờ Trần Thương còn muốn người bệnh nặng thêm một chút, đó chính là Tổn thương động mạch chủ).

Trần Thương cần phải cắt bỏ chính xác khối u động mạch chủ bằng mắt, cho dù là cắt bỏ cực kỳ chính xác, nhưng nếu như khâu lại, khẳng định vốn dĩ sẽ khiến động mạch chủ chật hẹp.

Mà Trần Thương muốn làm chính là đem sẹo cắt bỏ + cắt bỏ toàn bộ cơ bản khối u động mạch chủ + rạch một đao trên thành động mạch chủ.

Vì cắt bỏ đơn thuần hai cái, không cách nào tiến hành nối lại toàn bộ đầu mạch máu.

Nhưng nếu như lại thêm một đao, vừa vặn kết hợp đầu ở một góc độ tốt hơn

Có ý gì?

Cũng không cần đem hai đầu cắt đứt hoàn toàn, mà chỉ cần những tổ chức khối u kia, tổ chức sẹo cắt bỏ, tiếp đó nhất định không cách nào khâu lại, nhưng Trần Thương có thể dùng dao phẫu thuật cắt đứt vị trí không thích hợp, dạng như vậy, khả năng khâu lại liền có thể.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói làm là làm, không do dự.

Cầm lấy dao phẫu thuật, bắt đầu tiến hành cắt bỏ chính xác tổ chức khối u trên thành mạch máu.

Nhưng khi cắt bỏ, Trần Thương CỐ ý cắt nhiều vài chỗ, sau đó, là xử lý tổ chức sẹo, rồi cắt đứt hoàn toàn đám thành mạch máu

Phẫu thuật tiến hành từng bước một

Sau khi Trần Thương cắt bỏ tất cả tổ chức, hai bên đầu thành mạch không theo quy tắc.

Khuôn mặt Mạnh Hi như nằm mơ quan sát một màn này

Còn Tỉnh Nhiên, đồng nghiệp bên cạnh, y tá và bác sĩ gây tê cũng dở khóc dở cười.

Đây là chó gặm à?

Này làm sao khâu lại

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thương gập ghềnh cổ quái hai cái đầu mạch, khuôn mặt như nằm mộng.

Cái này còn không bằng cắt bỏ tất cả đi

Chương 530: Cảm Ơn Ơn Cứu Mạng

Mà lúc này đây, Trần Thương nhẹ nhàng rạch một vệt trên đầu mút động mạch chủ, sau đó ghép hai cái đầu đối diện lại...

Lập tức! Bầu không khí trong phòng lập tức thay đổi

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Cái này mẹ nó cũng được à?

Mạnh Hi càng không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Trần Thương đâu phải là bác sĩ phẫu thuật ngoại khoa, đây rõ ràng là pháp sư

Khi nãy hai đầu như chó gặm, lại có thể kết hợp chặt chẽ với nhau

Cái này mẹ nó không phải ma thuật sự thì là cái gì?

Bác sĩ khoa ngoại làm sao có thể làm được như vậy? Xảo diệu lợi dụng đầu mạch không có quy tắc, Trần Thương vi diệu làm cho mạch máu không bị thương

Mạch máu bên cạnh không cần cấy ghép, cũng nhịn không được nhẹ nhàng thở ra: Hù chết người già yếu, kém chút là cắt... Cảm ơn ơn cứu mạng.

Sau khi hai đầu kết nối, đầu mạch vốn bị chó gặm lập tức được nối lại

Mạnh Hi nhìn cảnh này, lập tức có chút trợn tròn mắt

Trần Thương cậu lại đang làm ảo thuật à?

Một màn này phảng phất giống như hai cái dấu răng, kết nối với nhau vừa vặn để hai đầu kết hợp.

Đây thực sự là một màn không thể tưởng tượng nổi, tuyệt đối sẽ khiến những người ở đây lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Khả năng là ra khỏi cánh cửa phòng phẫu thuật này rốt cuộc cũng không được chứng kiến, CÓ nói cho người khác nghe, người ta cũng căn bản sẽ không tin

Tuyệt luân đặc sắc này có thể gọi là ma thuật sư trong nháy mắt, khủng bố làm cho tất cả mọi người có chút ngạt thở

Hoá ra vừa rồi Trần Thương sửa khối u nền của động mạch chủ cũng không phải là tùy ý cắt sửa, mà hoá ra là đã trù hoạch ổn thỏa! Là cố ý làm vậy

Thế nhưng, chính là bởi vì như thế, mọi người mới sẽ bị chấn kinh như vậy

Phải có năng lực như thế nào mới có thể làm ra chuyện này?

Đừng nói bạn là bác sĩ ngoại khoa, cho dù bạn chính là nhà thiết kế cũng không thể làm cho chính xác được

Cái này nếu không phải tận mắt thấy thì cho dù là chủ nhiệm nói thì khẳng định là bọn họ vẫn nhất quyết không tin

Thế nhưng, sự thực bày ra trước mắt, mọi người lại không thể không tin đây là thật. Chẳng lẽ... Chỗ thua kém của chúng ta cứ lớn như vậy sao?

Chúng tôi xem ngoại khoa như sự nghiệp.

Còn anh coi phẫu thuật trở thành nghệ thuật

Không ngờ kỹ thuật khâu cũng có thể làm như vậy

Aizz... Trong đầu Tỉnh Nhiên hiện ra một ca khúc:

"Không thể nói vì sao, tôi biến rất bình thường

Nếu bội phục một người, khâu lại đều sẽ trở thành thần thông

Tôi muốn lớn tiếng hỏi thăm, làm sao anh lại thành công như thế?

Ngay cả đồng nghiệp ở bên cạnh đều có thể đoán được hiện tại tôi đang xúc động

Lưu luyến với anh ta không...”

Tỉnh Nhiên tranh thủ thời gian ngắn lại suy nghĩ hiện tại của mình, dù sao kiều thê đang ở nhà chờ mình, cũng không thể suy nghĩ lung tung.

Nhưng Tỉnh Nhiên thật sự có một loại xúc động, có người như vậy cùng thực hiện một ca phẫu thuật, tuyệt đối là một công việc hạnh phúc.

Mạnh Hi hồ nghi nhìn thoáng qua Trần Thương, rốt cuộc tiểu tử này đến cùng là lớn lên như thế nào?

Bên trong là có thước cặp hay là có máy quét lazer?

Nếu không thì chính là trong mắt Có một cái khí hiệu chỉnh?

Bằng không sao có thể làm ra thao tác phản nhân loại này chứ?

Trần Thương đang chuẩn bị khâu lại, thế nhưng chợt phát hiện Mạnh lão sư đang ngây ngốc nghĩ gì đó.

Hai mắt mở to nhìn mình chằm chằm, có một loại cảm giác muốn mổ sọ của mình ra

Trần Thương nhịn không được nói:

- Mạnh lão sư, Cô đến khâu lại nhé?

Bị Trần Thương như thế vừa gọi, Mạnh Hi lập tức kịp phản ứng.

Thế nhưng giọng của Trần Thương rõ ràng chính là: Còn không tranh thủ thời gian tới trợ giúp mà còn phát ngốc ở đó làm cái gì?

Rõ ràng chính là xem mình như chân sai vặt

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi liền tức giận không thể lý giải, không phải chỉ là khâu lại à?

Có gì ghê gớm đâu

Cắt

Vừa nói chuyện vừa quay người nói với y tá:

- Chỉ số 4.

Y ta cầm kim và kẹp giữ tới.

Mạnh Hi nhận lấy, nhìn sang Trần Thương: Chờ xem

Thế nhưng, khi cầm kẹp kim Pen, bỗng nhiên cô không biết nên xuống tay từ chỗ nào

Nhìn cái đầu mạch này, cũng giống như việc vẽ rồi ghép lại, hai mắt Mạnh Hi lập tức đen thui, có chút choáng váng, dục vọng khâu lại lập tức bay mất.

Tiểu tử này... Tập trung hết toàn bộ độ khó trong việc khâu lại ở động mạch chủ lồng ngực.

Độ khó khâu lại này trực tiếp so với cấy ghép mạch máu còn phiền phức hơn rất nhiều... Hơn nữa độ chính xác cũng cao hơn, không cẩn thận sau khi khâu xong cũng không thể đảm bảo có thể sẽ không lọt ra một lỗ thủng, thế nào đi nữa đều là chuyện không tốt.

Hơn nữa, vết khâu này rất phức tạp, có thể sẽ lưu lại sẹo, lại lần nữa dẫn tới giảm diện tích động mạch chủ a

Nghĩ tới đây, tay Mạnh Hi có chút run

Nàng cảm thấy không phải là mình sợ hãi, chủ yếu là sức ép ở ngực quá lớn, ép lên mạch máu, dẫn đến máu ở tay không được lưu thông mà gây nên

Thế nhưng... Nhìn thấy ánh mắt hài hước của Trần Thương Mạnh Hi lập tức tức giận đến nỗi khí huyết cuồn cuộn, ngay cả đồng phục phẫu thuật vốn còn đang rộng rãi cũng lập tức căng lên chật ních.

Không thể không nói, bác sĩ ở Đông Đại Nhất viện đều là người chuyên nghiệp, mặc cho anh có lợi hại ra sao, tôi tự lù lù bất động, tất cả đều tập trung tinh thần ở trên bàn phẫu thuật

Cái này nếu như cho Vương Khiêm, đã sớm không biết con mắt dài tới đâu rồi

Tỉnh Nhiên cùng đồng nghiệp nhìn vị trí nối gập ghềnh trên thành mạch máu, một trận tể cả da đầu, cái này nếu có thể khâu lại, thật sự là rất lợi hại

Thế nhưng, chẳng biết tại sao, bọn họ thấy trong mắt Mạnh chủ nhiệm thế nhưng lại mang theo một tia thương hại.

Mà bác sĩ gây tê nhìn thấy bộ dạng trợn tròn mắt của Mạnh Hi cũng nhịn không được mà muốn cười.

Bởi vì loại vá kín này vô cùng phiền phức, vốn dĩ khâu lại một đường thẳng giờ lại thành một đầu bất quy tắc.

Mạnh Hi do dự một phen, sống không thể yêu nhìn Trần Thương:

- Đây, tôi đỡ cho cậu, cậu cầm kim đi

Trần Thương gật đầu, tiếp nhận kim kẹp Pen, nhìn Mạnh Hi, thật ngoan

- Giao tốt

Mạnh Hi nghe thấy giọng của Trần Thương, phảng phất như đang nói: Không làm được thì chuyển qua làm phụ trợ, không muốn đoạt binh, ngoan ngoãn nhìn cho kỹ, đứng ở bên cạnh buông xuống con chuột chờ thắng lợi là được rồi, còn giả vờ cái gì...

Mạnh lão sư lập tức vô cùng tức giận

Thằng nhãi này

Khinh thường người

Tuyệt đối là cậu đã quên trong hai chúng ta ai mới là lão sư.

Nhưng mà đang trên bàn phẫu thuật, vẫn là nên lấy đại cục làm trọng.

Trần Thương cầm kim kẹp Pen, mắt nhìn chằm chằm đầu mạch rồi bắt đầu tập trung.

Xung quanh người không cần khâu lại, vết thương này nhìn liền có chút phiền phức.

Cũng không biết làm sao mà Trần Thương xuống tay cho được.

Hoàn toàn chính xác, nếu như Trần Thương làm ra một vết cắt như vậy rồi sau đó nối lại, xử lý không tốt thì không thể nghi ngờ là vẽ rắn thêm chân, sẽ càng thêm phiền phức

Ý tưởng này thật hay, có thể làm được như vậy cũng cực kỳ kinh diễm, thế nhưng cuối cùng phải trả chính là việc chữa trị.

Làm sao để hoàn thành chữa trị động mạch chủ bị cắt giảm, đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Chương 531: Thương Nhi, Nhanh Nghỉ Một Lát Đi

Trần Thương bất động thanh sắc cầm lấy kim kẹp Pen, lựa chọn chỗ cao nhất để bắt đầu, tiếp đó bắt đầu thận trọng và kín lại.

Mỗi một đường chỉ đều được xử lý cực kỳ tinh diệu, đối với loại khâu mạch máu lớn này, Trần Thương đã phải chú ý rất nhiều thứ, đồng thời cũng phải xử lý rất nhiều chi tiết.

Mạnh Hi mắt trợn tròn nhìn Trần Thương.

Đây là... Phương pháp khâu kia à? Có phải là... hả?

Thế nhưng sao có chút không quá giống nhỉ?

Mạnh Hi nhìn thấy vậy thì hơi kinh ngạc, nàng có nghiên cứu khá kỹ đối với khâu mạch máu, lập tức nhìn ra kỹ thuật khâu của Trần Thương quả thực là bất phàm.

Trần Thương cử thay đổi như thế, vừa tránh gây tổn thương đối với các mạch máu, vừa có thể giúp bảo vệ mạch máu được trơn nhẵn, chuyện này đối với việc khâu mạch máu lớn mà nói là một loại ưu thế cực lớn

Hơn nữa, thủ pháp xảo diệu như vậy tuyệt đối có thể che dấu vết chỉ khâu lưu lại của phương pháp khâu này.

Hình như có chút lợi hại

Bởi vì độ tổn thương của mạch máu, có nhẵn bóng hay không, đều sẽ cực kỳ quan trọng đối với động mạch chủ

Mà phương pháp khâu này của Trần Thương, vừa vặn tiêu trừ những khả năng có thể xảy ra sau phẫu thuật.

Đơn thuần xử lý sẹo rất khó

Đơn thuần muốn khâu lại hai đầu mạch máu cũng rất khó

Mà khi hai cái này đặt chung một chỗ, độ khó càng tăng lên theo cấp số nhân.

Thế nhưng hiện tại phương pháp khâu mạch máu của Trần Thương rất thuận lợi, làm cho cả quá trình suôn sẻ, lại càng tăng thêm sức mạnh.

Lợi hại

Cái này nếu như để người khác làm, thật không biết nên xử lý như thế nào.

Lúc này, Mạnh Hi vội vàng thu hồi dáng vẻ tùy ý vừa rồi mà nghiêm túc quan sát.

Bởi vì thân thỉnh Quốc Tự Nhiên trước mắt của cô chính là liên quan tới lĩnh vực chữa trị mạch máu, cho nên đối với điểm này, Mạnh Hi vẫn còn có chút quyền nói chuyện.

Cô chăm chú nhìn Trần Thương đặt chân cùng hành châm...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương một kim nối tiếp một kim không ngừng đổi kim.

Rốt cục cũng khâu xong

Đối với chuyện này, Mạnh Hi nói:

- Hướng thoát khí một chút.

Mạnh Hi sững sờ, vội vàng kéo động mạch chủ lồng ngực đã được khâu lại hoàn chỉnh.

Lúc này, lập tức một quỹ tích khâu lại như ẩn như hiện xuất hiện, tỉ mỉ mà vừa đúng.

Sau khi mạch máu được khâu lại xong xuôi thì cần phải được thoát khí.

Bằng không thì trong mạch máu có khí thể là chuyện cực kỳ trí mạng

Sinh viên khoa y thời đại học từng giết một con thỏ để thí nghiệm, chính là dùng kim tiêm bơm khí vào tĩnh mạch ở gần tai thỏ, không bao lâu thì con thỏ đó chết.

Người... Kỳ thật cũng không khác là mấy.

Cho tới bây giờ, cơ bản ca phẫu thuật đã thành công, mà người chân chính thực hiện ca phẫu thuật này chính là Trần Thương

Lúc này, Trần Thương đã lui ra phía sau một bước, chủ nhiệm Mạnh nheo mắt, tiểu tử này, là muốn mình kết thúc công việc à?

Dù sao vừa rồi dựng mạch máu tạm thời còn chưa có triệt tiêu...

Quả nhiên, Trần Thương than thở:

- Mệt mỏi quá

Mạnh Hi nghiến răng nghiến lợi, tức giận đến quần áo cũng phát run

Mà... Mọi người thấy bộ dạng long tinh hổ mãnh của Trần Thương long thì toàn bộ im lặng:

Nhưng mà Tỉnh Nhiên lại đau lòng nói:

- Nhanh nghỉ một lát đi, bác sĩ Trần, vất vả cho anh rồi

Trần Thương vui mừng nhìn Tỉnh Nhiên một cái, gật đầu, vẫn là bác sĩ Tỉnh tốt

Người tốt đến không thể nói, trình độ kỹ thuật có thể qua môn, quan trọng nhất là con thông cảm cho người khác.

Trần Thương đột nhiên ngưỡng mộ Cảnh Nghiên quá

Haizz, cậu nói Cảnh Nghiên đâu ra phúc khí tốt vậy?

Trước là kiếm được bản thân mình, sau đó lại kiếm được bác sĩ Tỉnh.

Đây mới là thắng lợi trong cuộc đời

Cái gì là nằm cũng thắng?

Đây mới là thoải mái mà buông chuột xuống đợi thắng lợi nhỉ?

Cuối cùng, trong mắt của Mạnh Hi, vẫn là Tỉnh Nhiên chủ động kết thúc.

Mạnh Hi thở dài một hơi, bất động thanh sắc nhẹ gật đầu, ừm, còn có một nhược điểm: Khiêm tốn

Quay người nhìn cô Mạnh một cái, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Mạnh Hi thấy thế, lập tức nổi giận

Trần tiểu tặc này, tuyệt đối là thích ăn đòn.

Đợi đó mà xem

Mắt của Mạnh Hi nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt viết rõ: Tôi có ưu tư, mau tới dỗ tôi thì may ra cậu còn có cơ hội, nếu không là cậu chết chắc rồi

Trần Thương quay người

Tôi có thể giả vờ không thấy cũng có thể lén lén nhìn một cái.

Cho tới khi tôi sẽ được sự ấm áp của CÔ... tôi

Trần Thương đối với cô Mạnh mọi thứ như không thấy, quay người lại đôi mắt nhìn chằm chằm tiểu y tá đang đếm vải gạt ở một bên.

Tiểu y tá lập tức hoảng loạn, âm thầm nói một tiếng, mẹ ơi, vải gạt là quên vài mảnh rồi, còn phải đếm lại! Nhưng mà... Mình bị bác sĩ Trần nhìn, sao mình lại hết biết đếm rồi nhỉ?

Cứ như vậy, một ca phẫu thuật khó khăn cuối cùng cũng xong! Điểm duy nhất chính là, ba tiểu y tá đếm rất lâu mới làm rõ, làm tới y tá vừa bước vào cả mặt kinh ngạc, phòng phẫu thuật này có tà khí?

Bọn họ bình thường lanh lợi lắm mà?

Lúc rời khỏi phòng phẫu thuật đã một giờ gần hai giờ sáng rồi.

Đây là lúc con người dễ dàng mệt mỏi và muốn ngủ, nhưng mà cả hàng người vẫn có tí hưng phấn, ban đầu tuy rằng cô Mạnh Hi có tí giận dỗi, nhưng mà năng lực tự điều chỉnh của Cô rất lớn, điều chỉnh rất nhanh, trạng thái phục hồi rất tốt.

Bởi vì Cô Mạnh biết, tức giận rất dễ bị kết tiết tuyến sữa, cắt tới cắt lui rất phiền phức, lỡ như hai cái không cân bằng, ảnh hưởng độ Cong của sinh

lý cột sống thì không tốt.

Nghĩ tới đây, lúc cô Mạnh rửa tay, cố ý làm hành động vươn người.

Áo thun tuy rằng rộng, nhưng mà cũng đâu chịu được sự giày vò của cô, không gian còn thừa lại lập tức bị bốc lột! Mạnh Hi hài hước nhìn mấy người Tỉnh Nhiên và Trần Thương có mặt ở đó, mấy đứa con trai, đón nhận cuộc xét xử khêu gợi đi

Nghĩ tới đây, CÔ Mạnh kéo dài một tí, dáng người có lồi có lõm bộc lộ rõ hơn

Nhưng mà...

Tại sao lại không có hiệu quả nhỉ?

Chỉ thấy Tỉnh Nhiên và đồng nghiệp anh bây giờ đang hưng phấn nhìn Trần Thương, nghiêm túc mà thảo luận vấn đề liên quan đến việc phục hồi đường máu ở lồng ngực.

Hết sức chuyên tâm

Cẩn thận chăm chú

Không quan tâm chuyện khác

Làm cho Cô lập tức đợ mắt.

Trong mắt đám người này trừ phẫu thuật ra không có gì khác à?

Có phải đàn ông không? Không biết hàng đến vậy? Nhìn thấy ba người rửa tay mà cũng có thể khí thế ngất trời, Mạnh Hi nhịn không được mà khinh một câu: Một đán người phàm không biết hàng

Đột nhiên, lúc này, Cô Mạnh đột nhiên có tí hoài niệm Tam Bác ngoại khoa tim rồi, haiz... Nhiều nhất có khán giả

Cảnh Nhiên một mặt hưng phấn nhìn Trần Thương, anh ngày càng khâm phục Trần Thương

Mỗi lần, Trần Thương đều tạo bất ngờ cho Tỉnh Nhiên.

Lợi hại thật.

Với lại, người ta không chỉ lợi hại, còn khiêm tốn không phô trương.

Rõ ràng ngoại khoa ngực đã lợi hại vậy rồi, nhưng vẫn chưa thoả mãn, không ngờ lại báo nghiên cứu sinh bên ngoại khoa tim.

Ánh mắt độc đáo, chắc là hiểu được ngoại khoa ngực đơn giản là không hoàn chỉnh, nhất định phải kết hợp với ngoại khoa tim, mới có thể phát huy được ưu thế tốt hơn.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của bác sĩ Trần đúng là độc cụ tuệ quang, phẫu thuật hôm nay chính là chứng minh tốt nhất.

Chương 532: Hoan Nghênh Gia Nhập, Hợp Tác Vui Vẻ

Bởi vì từ cổ tim ngực không phân gia.

Tới trong phòng thay đồ, tủ của Tỉnh Nhiên và Trần Thương đúng lúc kề nhau, Tỉnh Nhiên cả mặt ngưỡng mộ nhìn Trần Thương:

- Thân hình của Bác sĩ Trần tốt quá

Câu nói bất thình lình làm Trần Thương hơi đột ngột, xấu hổ cười:

- Cũng được, cũng được, bình thường làm việc mệt, cấp cứu không như ngoại khoa ngực các anh, tốn thể lực nhiều một chút

Tuy Trần Thương nói chuyện, nhưng mà tay vẫn rất nhanh, hai ba cái là mặc xong quần.

Tỉnh Nhiên gật đầu:

- Đúng đó, cấp cứu đúng là một chỗ huấn luyện người, tôi lúc đó phụ ở cấp cứu ngoại khoa nửa năm, nửa năm đó có thể là nâng cao nửa năm của tôi nhanh nhất.

Tỉnh Nhiên nói đến đây, đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó cả mặt ngại ngùng nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi có một yêu cầu hơi quá.

Trần Thương cười:

- Bác sĩ Tỉnh nói thẳng là được rồi.

Tỉnh Nhiên có ấn tượng rất tốt đối với Trần Thương, trẻ trung có tài, không kiêu không giận, với lại rất khiêm tốn.

Nên Trần Thương và Tỉnh Nhiên kết giao một hồi, cho dù là một một ca phẫu thuật, cũng muốn có đối tượng hợp tác.

Tỉnh Nhiên chăm chú nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi hi vọng lúc anh có ý định lập đội, có thể... tính cả tôi

Trần Thương nghe được lời của Tỉnh Nhiên, lập tức đơ ra.

Bởi vì anh không hề nghĩ quá xa, tự tổ chức một nhóm phẫu thuật của mình, đây có thể là một điều mong ước nhỉ

Tỉnh Nhiên cười:

- Năng lực của một người là có hạn, rất nhiều phẫu thuật lớn một người làm không xong đâu, tôi biết chí hướng của bác sĩ Trần chắc chắn không chỉ

tới đây, nhưng mà tôi hi vọng có thể cùng anh ra trận trong những ca phẫu thuật tiếp theo

Những lời của Tỉnh Nhiên rất chân thành, khiến Trần Thương có tỉ trầm lặng.

Trần Thương vốn dĩ định đưa đầy một tí, nhưng sau đó lập tức vui vẻ, cười nói:

- Cảm ơn Bác sĩ Tỉnh

Tỉnh Nhiên hơi đơ ra.

Lúc này, anh dường như bị lời nói của Trần Thương làm cho Có tí cảm xúc động,

Trần Thương nhìn không được, chủ động đưa tay:

- Hoan nghênh gia nhập

Đột nhiên Tỉnh Nhiên có tí chấn động, lập tức sắc mặt hứng hở nhìn sang Trần Thương:

- Hợp tác vui vẻ

Thế là tổ hợp Trần Thương - Tỉnh Nhiên được thành lập, nhưng mà, một nhóm phẫu thuật tuyệt đối không phải hai người là được.

Nhưng mà Tỉnh Nhiên tự tin, có anh với Trần Thương ở đó, những phẫu thuật ngực tim lớn ở tỉnh Đông Dương, đều không là gì?

Tỉnh Nhiên có tự tin của Tỉnh Nhiên

Nhưng mà anh lại tự tin với Trần Thương hơn.

Tiểu đại phu đi theo Tỉnh Nhiên ở vừa là học sinh năm nay vừa mới lưu viện, độ tuổi trẻ như cậu ta thấy cảnh này, đột nhiên cũng có tí cảm xúc dâng trào, nhiệt huyết xôn xao.

Có lẽ, đây có thể là thần giao cách cảm giữa những bác sĩ

- Hoan nghênh gia nhập

- Hợp tác vui vẻ

Hai câu này trong lòng anh ta, lâu lắm không thể bình phục.

Có lẽ Có một ngày, anh ta cũng có thể như vậy

Có đồng đội của chính anh ta, có bạn đồng hành của mình, có sân khấu của mình, cũng có câu chuyện của mình.

Cuộc sống khó khăn.

Chúng ta tự sống thành sử thi của mình.

Sau khi già đi.

Ở trên ghế dựa mà hồi ức từng chương.

Từ trong phòng phẫu thuật ra, đột nhiên Trần Thương giật mình một cái.

Khí hậu mùa này khá mát mẻ.

Nhìn những chiếc lá rơi dưới đất, Trần Thương ý thức được, mùa thu thì ra đã tới lâu rồi

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nghĩ tới Tần Tiểu Thiểm rồi.

Nhưng mà, giờ này, chắc cô ấy đang ngủ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được mà cười.

Cảm giác trong tim có chứa một người, vẫn cực kì thoả mãn.

Vừa mới lấy điện thoại ra, lập tức thấy được mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn.

Toàn là Tần Nguyệt ở đó tự biên tự diễn.

11 giờ 10 phút:

- Gả khốn đi đâu rồi, anh mà không về, không cho anh vào nhà đó

11 giờ 20 phút:

- Được thôi, em bỏ qua cho anh rồi, nhưng sau này anh phải về sớm đó.

11 giờ 30 phút:

- Thương Nhi, em nhớ anh quá

11 giờ 40 phút:

- Anh không chúc ngủ ngon em ngủ không được phải làm sao...

12 giờ 15 phút: - Chồng ơi anh lại làm phẫu thuật rồi ư? Haiz.. Lần 111 nhớ anh

- Lần thứ 171 nhớ anh...

Một chuỗi tin nhắn khiến mũi Trần Thương chua lại một cái, đây là một mùi vị của hạnh phúc, cay cay, chua chát.

Cảm giác được người nhớ tới, thật tốt

Trần Thương nhìn một chuỗi tin nhắn này, trong lòng ấm áp, con hàng này, đã gần hai giờ rồi còn không ngủ.

Tin nhắn gần nhất là 10 phút trước:

- Sau này anh đừng mệt vậy nữa được không, em đau lòng cho anh quá

Trần Thương nhịn không được mà cười một cái, gửi một mặt cười:

- Nha đầu ngốc, sau này ngủ sớm tí, không cần đợi anh.

Tin nhắn vừa mới gửi qua, lập tức trả lời lại:

- Nhưng mà... em muốn thức cùng với anh mà.

Nói xong, Tần Nguyệt đột nhiên nói rằng:

- Chồng ơi, sau này em làm trợ lý của anh nha, anh đi phẫu thuật cứ dắt theo em, em sẽ giúp anh, được không? Như vậy thì em có thể theo anh rồi

Trần Thương thấy dòng tin nhắn này, nhịn không được mà đơ một cái.

Đây là cuộc sống mà anh mong muốn ư?

Phòng phẫu thuật đâu ra những thứ lãng mạn?

Màu máu lãng mạn không?

Nghĩ đến đây, Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

Cô gái này cố gắng lên còn ác hơn mình

Nghĩ đến cảnh tượng lúc trước cùng cô dựa vào tường ngủ ở phòng phẫu thuật, Trần Thương liền chua xót.

Vĩ đại không?

Vĩ đại

Nhưng mà vĩ đại có ích gì?

Anh cũng là một người bình thường và muốn có một ngôi nhà ổn định. Nếu hai người đột nhiên tìm một cái giường, ngôi nhà có thể được gọi là nhà không?

Không thiếu những ví dụ như vậy trong bệnh viện. Trẻ em không có thời gian để bố mẹ trông coi, đều để ông bà chăm sóc chúng. Điều này sao mà được?

Trần Thương cũng ích kỷ. Hai vợ chồng họ không thể chỉ phục vụ cho nhân dân.

Anh cũng phải suy nghĩ cho gia đình này.

Mặc dù những lời của Tần Nguyệt khiến Trần Thương cảm động rất nhiều, nhưng hai trong số họ phải chăm sóc gia đình.

Trần Thương vẫn cảm thấy Tần Nguyệt nên đi học bằng tiến sĩ. Sau khi tốt nghiệp, cô còn có thể làm nghiên cứu khoa học hoặc chuyển sang quản trị, hoặc không thì là giáo viên đại học, cô có thể thư giãn một chút.

Công việc thuận lợi, môi trường cũng tốt.

Trong môi trường y tế ngày càng căng thẳng, làm bác sĩ là một rủi ro.

Trần Thương đột nhiên nghĩ về một đoạn video ngắn mà anh đã xem cách đây một thời gian. Một người vợ đi theo chồng để di chuyển xi măng, người vợ mỉm cười dịu dàng với chồng, người đàn ông nghiêng mặt qua, nhịn không được mà lau nước mắt.

Người đàn ông nào không muốn vợ được thoải mái

Trần Thương mỉm cười và nói:

- Ngoan ngoãn mà học bằng tiến sĩ, sau này nói sau.

Hai người nói vài câu, Trần Thương gỗ được Tần Nguyệt đi ngủ.

Sau khi ra ngoài, Trần Thương phát hiện Mạnh Hi đã ở phía trước rồi.

- Đơ ở đó cười cái gì? Nửa đêm vậy rợn người ghê

Mạnh Hi cười. Trần Thương sặc một tiếng:

- Này là tình yêu, Cô hiểu không?

Khi Mạnh Hi nghe thấy điều này, Cô không thể nhịn được cười, nhưng may không ai vào giữa đêm, nếu không chắc chắn sẽ coi cô như một con điên say rượu

- Phải không, lúc chị đang yêu, chắc em vẫn đang chơi với bùn.

Trần Thương nhìn vào phần thân trên là một chiếc áo len đen mỏng, dưới là chiếc quần jeans bó, toàn bộ người thực sự như kiểu Âu Mỹ.

Nhưng mà, đây không phải là điều quan trọng nhất

Trần Thương ngước đầu nhìn Mạnh Hữu Liệu một cái, gật đầu:

- Nhìn ra rồi

Mạnh Hi thấy vậy, lập tức từ ngại hoá giận:

- Trần Thương, cậu được lắm, dám đùa với người hướng dẫn của cậu hả, có muốn tốt nghiệp không?

Chương 533: Một Giờ Của Tôi Là Một Tháng Lương Của Cô Biết Không?

Mạnh Hi đi sang bãi đậu xe.

Còn Trần Thương thì đi bộ về nhà.

Dù gì cũng không xa, đoạn đường 10 phút, cũng thích hợp.

Bây giờ trên đường một người cũng không có.

Đi bộ trên con đường quen thuộc, nhìn vào những tòa nhà cao tầng quen thuộc, tâm trạng của Trần Thương bây giờ rất khác.

Trong lòng có thêm thứ gì đó.

Cũng ít đi thứ gì đó.

Sau khi về, Trần Thương đánh răng rửa mặt một lượt rồi lên giường.

Bật màn hình ảo, xem thu hoạch tối nay.

[Đinh! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ phụ bản, anh sẽ nhận được phần thưởng hào phóng: 1. Nhận được một lọ thuốc x5; 2. Một cuốn sách kỹ năng màu tím; 3. Cấp độ + 1;]

Sự tò mò duy nhất của Trần Thương là lọ thuốc quyền lực.

[Hiệu lực lọ thuốc: Sau khi chọn sử dụng nó, sức mạnh + 10 sẽ bùng phát trong một khoảng thời gian ngắn. Tác dụng phụ sau khi dùng thuốc là anh sẽ cảm thấy thoát lực sau một giờ sử dụng.]

Trần Thương lập tức đơ ra.

Vẫn là không dùng tốt hơn.

Mình cần sức lớn vậy làm gì?

Lỡ như đánh thương người ta, có được tính là phòng vệ quá đáng.

Trong thập niên đánh một bạt tay phạt 5000 NDT, ai dám dễ dàng ra tay chứ?

Chỉ có trong nhà Có khoáng, hoặc trong đồn có người...

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ Trần Thương đến Tỉnh Nhị Viện.

Vẫn còn rất nhiều người trong giờ cao điểm buổi sáng. Việc đến sớm của Trần Thương rõ ràng là hữu ích.

Đêm qua là ca đêm của Thạch Na. Lúc này trong phòng quan sát, một người bệnh buổi sáng thức dậy là ngất đi.

Trần Thương đi vào giúp, Thạch Na thấy vậy nhanh chóng nói:

- Tiểu Trần, người bệnh không sao, cậu ra ngoài coi người bệnh khác đi.

Trần Thương gật đầu:

- Được thôi, cô Thạch.

Buổi sáng, mọi người càng sốt ruột hơn. Dù gì cũng phải lập tức đi làm, nên đều là gấp gáp.

Thời gian của ai cũng rất quý giá, vì vậy, rất dễ xảy ra tranh chấp vì phải chờ đợi lâu.

Trần Thương vừa mới ra khỏi phòng quan sát, anh thấy chỗ bàn chẩn đoánhơi lộn xộn

Một người đàn ông hét lên với y tá ở bàn chẩn đoán

Trần Thương thấy vậy, sắc mặt thay đổi, anh vội vã tiến về phía trước.

Chỉ thấy tiểu Lâm đứng ở bàn chẩn đoán treo số, trong khi một người đàn ông mặc Com lê và giày da với mang một cái túi chỉ vào tiểu Lâm hét lên

- Cô biết thời gian của tôi quý giá thế nào không?

- Một giờ của tôi là một tháng lương của Cô đó biết không?

- Mau chóng sắp xếp cho tôi, nếu không tôi sẽ gọi trưởng khoa của cô

Tiểu Lâm có tí đỏ mặt. Cô khác với Lạc Lạc. Những cô gái đến từ nông thôn sống nội tâm hơn, thực tế hơn và không tranh với người khác.

Sáng sớm thấy người bệnh nhiều, chủ động đi đến bàn phân chẩn để giúp đỡ. Không ngờ gặp phải những người vô lý thế này.

Tiểu Lâm bị người đàn ông đó mắng tới hơi không vui:

- Đây là bệnh viện, tôi hy vọng anh làm theo luật của bệnh viện, mọi người đều đang xếp hàng chờ đợi.

Châu Xuyên Văn không ngờ Cô y tá bé nhỏ này dám cãi lại mình, có vẻ như anh ta đã bị uất ức to như trời, khuôn mặt anh ta đột nhiên thay đổi, và anh ta giơ ngón trỏ lên và chỉ vào tiểu Lâm:

- Luật lệ? Cô nói luật lệ với tôi à?

Châu Xuyên Văn đột nhiên nói:

- Cô có biết thời gian của tôi quý giá như thế nào không?

- Cô nghĩ tôi cũng giống như CÔ, đứng đây làm những việc vô nghĩa mà ai cũng có thể làm?

- Hàng trăm người cấp dưới tôi đang đợi tôi ăn cơm đó. Trưởng khoa của cô còn phải lịch sự với tôi, cô còn nói quy tắc với tôi?

Sắc mặt của tiểu Lâm thay đổi

Tại sao công việc của tôi không có ý nghĩa? Cái gì gọi là bất cứ ai cũng có thể làm gì?

Anh coi thường người khác còn tấn công bằng lời nói à?

Có tiền giỏi lắm à?

Hàng trăm người đang đợi anh ăn Cơn, anh đi tìm nhân viên của mình đi

Tiểu Lâm bị lời của người đàn ông làm tức giận

Vốn dĩ tiểu Lâm đi ra từ nông thôn, thực sự có tí tức giận, những lời nói của người đàn ông làm tổn thương lòng tự trọng quá.

Bản thân tiểu Lâm có một chút tự ti, những lời này trực tiếp làm cho mũi của tiểu tâm cay cay.

Cô y tá bên cạnh tiểu Lâm, kéo áo của tiểu Lâm dưới bàn, ra ý là đừng cãi nhau nữa.

Tiểu Lâm cũng gật đầu và ngừng nói.

Thật vô nghĩa khi cãi nhau với một người đàn ông như vậy

Nhưng không ngờ người đàn ông này lại tức giận hơn.

Thấy vậy, Trần Thương vội vàng tiến lên:

- Có chuyện gì vậy?

Cô y tá bên cạnh Tiểu Lầm nhìn thấy Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh ta chen hàng.

Khi người đàn ông nghe y tá nói điều này, đôi mắt anh ta đột nhiên mở to:

- Làm gì mà gọi là chen hàng, không phải là khoa cấp cứu có dịch vụ khẩn cấp à? Tôi cảm thấy bây giờ tôi là người khẩn cấp nhất, sao lại gọi là chen hàng.

Tiểu Lâm cười khẩy một tiếng, không tán thành mà nói:

- Nhiều người nghiêm trọng hơn nhiều so với của anh, chúng tôi được xếp theo mức độ nghiêm trọng hay không.

Đúng vậy, có ba loại phiếu số trong khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, một là màu đen, một là màu đỏ và một là màu xanh lá cây.

Bình thường màu đen là nguy hiểm đến tính mạng, ưu tiên hàng đầu.

Những cái màu đỏ nặng hơn và cần điều trị khẩn cấp.

Là màu xanh là không quá nguy hiểm, có thể đợi một chút?

Và người đàn ông đang giữ số 3 màu xanh lá cây.

Anh ta chỉ nghe nói rằng số 4 màu đỏ được gọi đến, và anh ta đột nhiên lên cơn, phải lý luận một lượt với tiểu Lâm.

Châu Xuyên Văn nghe tiểu Lâm nói vậy:

- Người khác còn không khiếu nại. Cô quản nhiều vậy làm gì? Tôi bận xong rồi là tôi đi. Tôi phải gặp một khách hàng quan trọng ngay lập tức

- Nếu điều này bị trì hoãn, CÔ Có đền nổi không?

- Tiền lương cả đời của cô cũng không đến nỗi cô biết không?

Người đàn ông càng nói càng quá đáng.

Trần Thương vốn dĩ không hề tức giận, nhưng anh cũng khó chịu khi nghe người đàn ông mắng tiểu Lâm như vậy.

Anh đến bệnh viện để khoe những thứ vượt trội hơn người ta?

Tại sao anh không đến trước đồn cảnh sát và gây rối đi?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Tiểu Lâm, gọi người tiếp theo.

Tiểu Lâm gật đầu:

- Số năm màu đỏ.

Châu Xuyên Văn thấy vậy, đột nhiên cảm thấy mất mặt, anh ta đột nhiên tức giận, nhìn chằm chằm vào Trần Thương:

- Được, được, được

- Ù Ù

- Các người thực sự quá ngây thơ, tôi đến ngân hàng còn nhận được sự tiếp đón của người quản lý, không cần phải xếp hàng chờ đợi, không ngờ được các người lại lãng phí thời gian của tôi nhiều như vậy. Xem tôi xử lý các người thế nào

- Hôm nay tôi không gặp khách hàng để xử lý các người, tôi đi gặp các lãnh đạo của các người

Câu nói của người đàn ông khiến Trần Thương hơi sững sờ

ĐM anh ta bị ngu à?

Anh so sánh bệnh viện với ngân hàng?

Sao anh không so sánh với nhà tang lễ?

Anh thử đi đó để xem anh có cần xếp hàng không, hoặc nếu anh thực sự có đối đãi VIP, người quản lý sẽ tự đốt xác giúp anh?

Trần Thương liếc nhìn người đàn ông một cách nhẹ nhàng:

- Phiền anh đừng la hét ở phòng cấp cứu. Anh làm vậy một lần nữa. Tôi kêu bảo vệ mời anh ra ngoài

Người đàn ông nhìn Trần Thương, trừng mắt dữ dội

- Ồ? Mời tôi ra ngoài. Có phải bệnh viện là nhà của cậu à? Cậu nói là được?

Trần Thương quay sang phòng bảo vệ và nói:

- Anh ta mà gây rắc rối nữa thì đuổi anh ta ra ngoài.

Bảo vệ nhìn người này sớm đã khó chịu, tất cả đều đứng dậy và bước tới.

Sắc mặt của người đàn ông thay đổi, sau đó ngồi xuống, không nói lời nào nữa.

Chương 534: Đừng Có Xả Rác Bừa Bãi

Lúc này, trong phòng cấp cứu, nhiều người đứng xếp hàng nhìn người đàn ông như đang xem một vở kịch.

Đúng thật là loại người gì cũng có

Nếu anh là một ông chủ thì anh phải coi bệnh trước?

Đây là khoa cấp cứu

Không phải nhà của anh

Trần Thương cười khẩy và dắt người bệnh đi chữa trị.

Người bệnh cũng mỉm cười và nói:

- Tôi đến bệnh viện thật là nhìn được thế giới bên ngoài, người gì cũng có

Trần Thương gật đầu, đúng thật là vậy.

Không ít người đến bệnh viện ỷ thế hiếp người, gặp được người linh hoạt tí thì bất động thanh sắc mà xử lý xong, và những người vợ tay Vợ chân thì thích ỷ tiếng làm to.

Có tiền không thì không biết.

Nhưng xạo thì hay đó

Tiền lương một giờ bằng tiền lương một tháng của chúng tôi...

Người càng giàu, thì người ta càng biết điều.

Loại ỷ tiếng làm to này, không biết có tiền hay không, nhưng chắc chắn không có nhân phẩm.

Sau khi giải quyết người bệnh xong, Trần Thương đi ra ngoài nhìn một cái, anh không ngờ rằng người đàn ông vẫn chỉ vào tiểu Lâm mà mắng. Lần này, Trần Thương tức lên rồi

- Cô đợi đó, Có giỏi thì đừng rời khỏi bệnh viện

- Với năng lực của cô, quy tắc? Quy tắc được đặt ra bởi con người

Rõ ràng, người đàn ông từ quê trở thành giận.

Trần Thương thấy tiểu Lâm uất ức tới sắp khóc,

Đột nhiên ngắt lời người đàn ông:

- Nếu anh nghi ngờ về các quy tắc và quy định của bệnh viện chúng tôi, anh có thể khiếu nại, anh có cần cho anh biết Số điện thoại khiếu nại không?

Khi người đàn ông nhìn thấy Trần Thương, anh ta mỉa mai nói:

- Ho

Trần Thương sững sờ, ĐM mình là QNM

Đó thực sự có tí mất mặt.

- Cậu Có xứng để nói chuyện với tôi không?

Người đàn ông cười khẩy:

- Các người đợi đấy, tôi ngay lập tức đi tìm trưởng khoa của các người.

Quay lại và chỉ vào tiểu Lâm:

- Một y tá nhỏ, một bác sĩ nhỏ và một nhân viên bảo vệ... Ha ha! Thực sự... nực cười

Trần Thương cầm điện thoại của mình:

- Nếu anh còn gây ra tiếng động lớn ở đây một lần nữa, tôi sẽ gọi cảnh sát

Người đàn ông sững sờ:

- Gọi cảnh sát? Báo Công an! Tôi xem thử có ai dám bắt tôi, tôi là một đại hộ đóng thuế của thành phố An Dương

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên:

- Ai muốn tìm tôi.

Đám đông nhìn xung quanh, và thấy Tần Hiếu Uyên bước vào, biểu cảm nghiêm túc, lúc nãy anh ta nghe thấy ở cửa rồi.

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

Tần Hiếu Uyên đen cả mặt, một tí cũng không nể mà nhìn người đàn ông.

Châu Xuyên Văn đơ một lúc:

- Anh là ai? Tần Hiếu Uyên:

- Tôi là trưởng khoa ở đây.

Châu Xuyên Văn nghe xong, sắc mặt anh ta trầm xuống, đôi mắt trợn tròn, nhanh chóng nói:

- Khoa trưởng, lui một bước nói chuyện.

Tần Hiếu Uyên rất lịch sự:

- Nói thẳng, chúng tôi chỉ là một nhóm người không quan trọng, làm việc vô nghĩa? Không lãng phí thời gian của anh, nói mau, nói xong thì đi

Lời của Tần Hữu Uyên ngay lập tức khiến những người trong phòng cấp cứu nhịn không được mà kêu tốt

Châu Xuyên Văn nghe những lời của Tần Hữu Uyên, và khuôn mặt anh ta thay đổi:

- Tôi... tôi đùa, tôi sốt ruột quá

Tần Hữu Uyên nói:

- Anh cần phải xin lỗi nhân viên y tế của chúng tôi, nếu không, bệnh viện của chúng tôi sẽ không chào đón anh

Sắc mặt của Châu Xuyên Văn thay đổi, không khách sáo mà nhìn Tần Hữu Uyên một cái, giơ ngón tay lên chỉ:

- Được rồi! Ha ha, các người đợi đó

Sau khi nói xong, quay lại và rời đi

Tần Hữu Uyên nói nhẹ nhàng:

- Anh quên lấy đồ kìa?

Người đàn ông đột nhiên dừng lại và quay đầu:

- ? ??

Tần Hữu Uyên cười khúc khích:

- Anh không cần mặt mũi, xin đừng ném nó xuống đất như rác vậy, nó khiến mọi người chê bai đó, mau nhặt lên, đừng làm ô nhiễm môi trường của bệnh viện chúng tôi

Một câu nói, tiếng vỗ tay của tất cả các người bệnh đột nhiên vang lên

- Được

- Chính xác

- Không cần mặt mũi thì nhặt lên

- Tôi

- Rác rưởi

- Giả Vờ gì chứ

- Khoa trưởng lợi hại

- Khoa trưởng oai phong

Nhìn vào đám đông xung quanh, Tần Hữu Uyên hít một hơi thật sâu, đi đến trạm y tá, nhìn tiểu Lâm, và không thể không nói,

- Khổ cho Cô rồi

Tiểu Lâm thấy trưởng khoa bảo vệ anh ta như thế này, và đột nhiên mũi có tí chua xót, nước mắt chảy xuống.

Là một nhân viên, có một trưởng khoa như vậy, mọi thứ đều đáng giá

Người dân xung quanh vỗ tay cho Tần Hữu Uyên.

Tần Hữu Uyên quay sang nhìn y tá và nói:

- Các Cô đang làm công việc có ý nghĩa nhất, và không ai có thể thay thế được! Miễn là các cô ở bệnh viện và tuân theo các quy tắc và quy định của bệnh viện, bệnh viện là người chỗ dựa của các cô

Nói tới lúc này, Tần Hữu Uyên nhìn mọi người:

- Tôi đảm bảo với mọi người rằng bệnh viện sẽ bảo vệ mọi người bất cứ lúc nào

- Bởi vì những gì bạn làm là có giá trị nhất, có ý nghĩa nhất và công việc tuyệt vời nhất.

Một vài lời, làm cho một vài y tá cảm thấy ấm áp bên trong, mũi họ đều chua xót, nước mắt cảm kích mà tuôn ra

Các người bệnh xung quanh cũng vỗ tay: - Vâng! Các bạn thật có ý nghĩa

- Đúng

Trong lòng Tần Hiếu Uyên tức giận.

Có lẽ đứng tại vị trí này, dựa vào thân phận của ông không nên nói như vậy.

Dù sao ai cũng muốn có mặt mũi?

Nhưng vào giờ phút này, Tần Hiểu Uyên nghe người đàn ông nói như vậy hơi tức giận. Cái gì gọi là công việc của chúng tôi có cũng được mà không có cũng không sao, cái gì gọi là không có ý nghĩa?

Ngươi kiếm tiền có ý nghĩa, ông như này không có ý nghĩa?

Là đang nói nhảm gì vậy

Vì lẽ đó hôm nay cho dù như thế nào Tần Hiếu Uyên cung muốn đứng ra nói vài lời, đừng cho ông ta là tai to mặt lớn, hôm nay chẳng cần biết ông là ai, Tần Hiếu Uyên ông nhìn thấy, ông liền phải nói mới được

Ông ta không thể phủ nhận giá trị của chúng tôi

Những cô gái trẻ tăng ca thêm từ tối hôm qua đến bây giờ, họ muốn ông ta nói một tiếng cám ơn chưa?

Vì lẽ đó lúc nói chuyện Tân Hiếu Uyên cực kỳ không khách khí, một chút mặt mũi ông cũng không cho.

Không sai, Tần Hiếu Uyên là viện trưởng, vẫn phải suy nghĩ toàn diện.

Nhưng, Tân Hiếu Uyên cũng là người làm trong ngành y, ông cũng có lòng kiên trì của chính mình.

Sau khi nói xong, Tần Hiếu Uyên nhìn mọi người một chút, thản nhiên nói câu:

- Làm việc cho tốt đi, có chuyện tìm bệnh viện.

Một đám tiểu y tá vội vàng gật đầu, vô cùng cảm kích

Có thể có bao nhiêu viện trưởng có thể làm được như thế này như Tần Hiếu Uyên?

Người nào cũng phải duy trì cân bằng trong vòng, làm trong doanh trại quân đội tình người bạc bẽo, không người nào nguyện ý vì những này tiểu hộ sĩ đắc tội người giàu có hoặc người gọi là “Tầng lớp thượng lưu”.

Hành động nói chuyện vừa rồi kia của Tần Hiếu Uyên cũng lưu lại ấn tượng sâu sắc trong tâm lý những người bệnh ở xung quanh.

Mọi người nhịn không được tán thưởng

Mà một đám thanh niên còn cầm điện thoại quay phim.

Nhưng, một chuyện như vậy, cũng tạm thời kết thúc.

Khoa cấp cứu lại lần nữa bắt đầu bận rộn.

Sau khi giao ban buổi sáng xong, Lý Bảo Sơn bắt đầu điều chỉnh và sắp xếp lại công việc với nhân viên mới.

Tiến sĩ Giang Đào vừa tới đã thuận theo suy nghĩ đi theo chủ nhiệm An Ngạn Quân chủ yếu phụ trách chữa trị khoa ngoại tay.

Mà nghiên cứu sinh Vương Hâm mới tới về mảng ngoại lồng ngực thì phối hợp với Vương Khải An, cùng một chỗ phụ trách khai triển lĩnh vực phẫu thuật ngoại lồng ngực.

Trần Bỉnh Sinh theo ngoại phổ thông được giao cho La Châu phụ trách.

Một người khác phân cho Thạch Na.

Chương 535: Chủ Nhiệm Trần Thật Trẻ Tuổi

- &
&

Cứ như vậy, toàn bộ khoa cấp cứu cũng coi là quy mô đơn giản, ngoại khoa tay, Ngoại khoa lồng ngực, ngoại khoa gan mật, Ngoại khoa cũng coi như sắp xếp ổn thỏa.

Lý Bảo Sơn không có tiến hành chia ra chuyên môn cho Trần Thương, vì hiện tại Trần Thương còn đang trong giai đoạn học tập, sau khi phân công tác xong không thể nghi ngờ sẽ thay đổi nhiều việc sẽ bận rộn hơn, tiếp theo chính là tính đặc thù của Trần Thương.

Trần Thương trên cơ bản học lướt qua rất nhiều lĩnh vực, dù là Ngoại khoa lồng ngực, ngoại khoa Gan mật hay ngoại khoa tay, Trần Thương đều là không thể thiếu.

Đi qua khoảng thời gian này, Lý Bảo Sơn đã ý thức được Trần Thương không phải người thường, cùng đặt trên một vị trí, chẳng cần phải đi nơi nào, trở thành trung tâm của phòng ban.

Thật ra, đây vốn là một vị trí nhìn như không được coi trọng, kỳ thật lại là vị trí quan trọng nhất.

Cũng giống như Lý Bảo Sơn.

Với tư cách là chủ nhiệm cấp cứu, Lý Bảo Sơn cần phải phối hợp với bệnh viện và phòng ban khai triển công tác phẫu thuật khẩn cấp.

Mặc dù Trần Thương chỉ là một người đi ra từ y viện, cũng đã bị Lý Bảo Sơn đặt ở một vị trí vô cùng quan trọng.

Quan trọng nhất chính là, Lý Bảo Sơn phát hiện, gần đây nhất, gánh nặng bản thân hình như nhẹ hơn rất nhiều, như... Mọi người có chuyện đều không gọi mình, đã bắt đầu gọi Trần Thương

Điều này khiến cho Lý Bảo Sơn có áp lực công việc lâu năm cũng nhẹ nhõm không ít.

Hơn nữa, mỗi ngày Trần Thương đều làm công tác chủ nhiệm khoa, ví dụ như kiểm tra phòng

Hơn chín giờ, Trần Bỉnh Sinh cầm lấy ca bệnh, thuần thục ném cho Trần Thương, nói:

- Tiểu Trần, kiểm tra phòng đi

Chỉ thấy Thạch Na tùy ý xoa tóc một chút, vội vàng nói:

- Chờ một chút lão Trần, tôi kiểm tra trước, tra xong tôi xuống ca tối, hôm nay phải họp phụ huynh cho con tôi

An Ngạn Quân cười cười, nói với Giang Đào:

- Xem ra hôm nay chúng ta lại phải kiểm tra phòng cuối cùng

Giang Đào có chút sững sờ:

- Chủ nhiệm An... Vì sao kiểm tra phòng đều kêu bác sĩ Trần?

An Ngạn Quân sững sờ, nhịn không được nói:

- Vì rất nhiều người bệnh đều là tiểu Trần làm phẫu thuật, cậu ấy quen thuộc với tình hình người bệnh nhất, không gọi cậu ấy thì gọi ai?

Những lời này, trong lỗ tại những bác sĩ lâu năm tại khoa cấp cứu rất là một chuyện bình thường, nhưng trong lỗ tai mọi người mới tới như là một viên pháo nổ.

Dù sao tuổi Trần Thương không lớn lắm, không lớn hơn bọn họ nhiều lắm, hơn nữa xem lượng "tóc" chắc chức danh cũng không cao hơn bao nhiêu người.

Nhưng... lại công tác giống như chủ nhiệm

Đi theo kiểm tra từng phòng thế nhưng là đặc quyền của chủ nhiệm.

Chẳng lẽ bác sĩ Trần là chủ nhiệm Trần?

Mọi người nghĩ tới đây, nhịn không được kinh ngạc cảm thán không thôi, đây chẳng lẽ lại là nhân tài đặc thù được tuyển vào?

Mà trong lòng La Châu lại cực kỳ khiếp sợ, vì anh ta biết Trần Thương, cũng coi như hiểu rõ Trần Thương, ngay từ khi bắt đầu, anh ta cảm giác Trần Thương chắc chỉ là một bác sĩ cấp cứu nhỏ nhoi tầm thường.

Nhưng bây giờ khi kiểm tra phòng lại làm cho tam quan của anh ta có chút đả kích

Dù sao lôi kéo một y viện đi kiểm tra phòng, đây là âm mưu gì?

Mà khuôn mặt vài người mới tới tràn đầy kinh ngạc, người này... bác sĩ Trần, không đúng, chẳng lẽ phải gọi là chủ nhiệm Trần?

Nghĩ tới đây, bác sĩ Hà Lộ cấp dưới của Thạch Na trừng to mắt hỏi:

- Lão sư, người này... chủ nhiệm Trần thật trẻ tuổi

Thạch Na bị mê mang vì câu nói này của Hà Lộ

- Chủ nhiệm Trần? Trẻ tuổi? Được đấy chứ

Thạch Na nhịn không được ngẩng đầu cười nói:

- Lão Trần, học trò tôi nói cậu trẻ tuổi, còn gọi cậu là chủ nhiệm Trần

Trần Bỉnh sinh nghe thấy cô gái nhỏ khen mình, lập tức thẳng tắp sống lưng, cười ha ha:

- Thật sao? Có thể là ngoại hình của tôi vẫn còn trẻ. Hơn nữa còn có khí chất của chủ nhiệm

Mọi người nhịn không được cười ha ha.

Lúc này, Hà Lộ nhỏ giọng nói:

- Là chủ nhiệm Trần, không phải Trần lão sư.

Thạch Na sửng sốt một chút:

- Chủ nhiệm Trần? Lão Trần còn chưa lên chức chủ nhiệm mà?

Bỗng nhiên Thạch Na nhận ra được gì đó:

- Tiểu Hà, em nói... Chắc là Trần Thương nhỉ

Hà Lộ gật đầu đương nhiên:

- Đúng, là Trần Thương, anh ấy trẻ tuổi như thế đã làm chủ nhiệm, anh ấy là tốt nghiệp trường danh giá sao?

Sau khi Thạch Na nghe xong, lập tức cười ha ha ha ha ha hả.

An Ngạn Quân bên cạnh, mấy người Trần Bỉnh Sinh cũng nghe thấy được Hà Lộ nói, lập tức không nghĩ ra.

- Tiểu Trần làm chủ nhiệm khi nào?

Thạch Na vừa cười vừa nói.

Hà Lộ trợn tròn mắt:

- Nhưng... Các vị lão sư đều gọi bác sĩ Trần đi kiểm tra phòng... Đây không phải là chuyện chủ nhiệm phải làm hả?

Mọi người nghe xong, lập tức hiểu ra ngọn nguồn, nhịn không được bật cười.

Vương Khiêm một bên cười ra nước mắt.

Thạch Na cũng bị chính học sinh của mình chọc không nhịn được, giải thích nói:

- Khoa chúng ta ai làm phẫu thuật, ai muốn đi xem người bệnh một chút, tiểu Trần làm phẫu thuật tương đối nhiều, dưới mỗi ban của chúng ta đều có người bệnh của cậu ấy, vì lẽ đó nên gọi tiểu Trần đi kiểm tra phòng

Sau khi nghe xong, Hà Lộ mới chợt hiểu ra. Mà Trần Thương nghe đến đó, nhịn không được bật cười:

- Chủ nhiệm Trần? Không tệ không tệ, ha ha, tôi cũng muốn làm chủ nhiệm, đại ca, tôi so với anh hơi bị sớm đấy

Thế là, từ hôm nay trở đi, Trần Thương lại nhiều thêm một cái biệt danh tại khoa cấp cứu:

- Viện Trần

Mọi người cảm thấy cái danh chủ nhiệm khoa này không đủ vang dội, "chủ nhiệm Trần” kém xa tít tắp “viện Trần” bá khí.

Khuôn mặt Trần Thương thấp thỏm lo âu, có chút khẩn trương, nhìn thoáng qua Tần Duyệt, hít sâu một hơi, nhỏ giọng thầm thì một tiếng: Vợ yêu, anh thật không muốn giành đâu.

Nhưng, chơi thì chơi.

Buổi sáng kiểm tra phòng khiến cho mọi người nhận ra, “Viện Trần" này không chỉ là nói đùa, mà viện Trần rất có năng lực thực hành.

Đặc biệt là nắm chắc phẫu thuật với người bệnh, cực kỳ chuẩn xác.

Khí thế Trần Thương kiểm tra phòng So với chủ nhiệm không chênh lệch bao nhiêu.

Thạch Na dẫn theo Hà Lộ, Hà Lộ ôm ca bệnh, mà Trần Thương đứng ở một bên.

Sau khi chờ Thạch Na báo cáo Xong tình huống người bệnh, rồi Trần Thương mới kiểm tra sơ lược cho người bệnh, tiếp đó dựa vào tình huống người bệnh điều chỉnh bảng theo dõi một chút.

Hà Lộ ở một bên nhìn xem hơi khó hiểu: Đây rõ ràng là công việc của chủ nhiệm khoa.

Hà Lộ còn phát hiện, sau khi đến phòng bệnh, mọi người vô cùng tôn kính Trần Thương, đều thân thiết kêu:

- Bác sĩ Trần.

Vừa tới khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện hai ngày ngủi, bỗng nhiên tất cả mọi người ý thức được, Viện Trần này cũng không phải chỉ là hư danh, mà còn có trình độ.

Mặc dù chưa từng thấy qua Trần Thương phẫu thuật, nhưng từ trong miệng người bệnh biết được, viện Trần này có chút bản lãnh.

Điều này để mọi người hết sức tò mò và mong đợi, lúc nào có thể tận mắt nhìn thấy phẫu thuật Trần Thương

Thế là, say mê Viện Trần cũng thành chuyện đáng mong chờ trong lòng rất nhiều bác sĩ mới tới.

Chương 536: Cậu Còn Trẻ, Đi Theo Thầy Trần Học Thật Tốt

Nhưng, sau khi biết là Trần Thương, lão Trần lại trở nên vô dụng

Đúng lúc kiểm tra phòng cho Thạch Na xong, lão Trần cầm mấy cái lịch kẹp bệnh đưa tới, mỉm cười nói:

- Viện Trần, cầm cho tốt, nếu rơi trên mặt đất cậu phải đóng dấu đơn xét nghiệm một lần nữa.

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, giận mà không dám nói gì?

Nhưng La Châu tự nhiên nhìn ra được quan hệ Trần Thương với lão Trần, có chút ao ước.

Cười nói:

- Đây, cho em đi.

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì, cầm quen rồi, em nhìn hai bắp chuột của tôi nè, nhờ ôm ca bệnh mà có được

Chọc cho phòng làm việc một trận cười vang.

Chỉ cần có đại Trần tiểu Trần ở đây, phòng làm việc này như xưa nay sẽ không thiếu hụt tiếng cười nói.

Người bệnh của lão Trần tương đối nhiều, trong đó còn bao gồm Vương Dũng, vì lẽ đó kiểm tra phòng cũng không phải một khoảng thời gian ngắn.

Đúng lúc buổi sáng vừa vặn có một người bệnh bị ngoại thương tay, An Ngạn Quân dẫn Giang Đào mới tới quyết định trước khi phẫu thuật, trở lại kiểm tra phòng.

Thế là, hai người kết bạn rồi đi phòng phẫu thuật.

Giang Đào trên đường đi không ngừng nghe ngóng về Trần Thương, An Ngạn Quân không thích nói chuyện, nhưng ngẫu nhiên vẫn trả lời đôi lời. Người trẻ tuổi không giữ được bình tĩnh, trông thấy người khác lợi hại, luôn nhịn không được sinh lòng ghen tị, trong lòng nhiều hơn mấy phần So sánh, chuyện này cũng bình thường, ai không có cái lòng tranh cường háo thắng nha?

Huống chi còn là tiến sĩ vừa mới tốt nghiệp, Giang Đạo tràn ngập nhiệt huyết muốn khoe khoang kỹ năng để tiến lên vị trí bên trên! Đồng thời An

Ngạn Quân không cảm thấy đây là chuyện xấu, người trẻ tuổi phải có tinh thần phấn chấn của người tuổi trẻ.

Lại nói, có đôi khi, so sánh hợp lý và cạnh tranh là trợ giúp phát triển.

Nhưng...

An Ngạn Quân liếc tiến sĩ trẻ tuổi Giang Đào, không nhịn được muốn thuyết phục một câu, cậu có thể so với người khác, thậm chí có thể cùng SO, nhưng.. tuyệt đối không nên so với Trần Thương, nên lựa chọn mục tiêu thích hợp.

Dù sao... cậu ta mà so với Trần Thương sẽ không được gọi là so sánh, mà gọi là bị ngược đãi! Tìm đối thủ cạnh tranh không phải chuyện xấu.

Nhưng cậu ta tìm người làm đối thủ mãi mãi không thể thắng được, đây xem như không phải chuyện gì tốt.

Nhưng, nhìn thấy Giang Đào bừng bừng ý chí, An Ngạn Quân nhịn không được thở dài, không nói thêm điều gì.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, mình nói cũng không nhất định tin. Nghĩ tới đây, An Ngạn Quân muốn nói lại thôi, người trẻ tuổi, không gặp gian khó, sao có thể biết rõ khiêm tốn?

Có lẽ đây không phải chuyện gì xấu?

Cậu nhìn tuổi tôi đã lớn như vậy, dù chăm chỉ, còn phải gọi viện Trần một tiếng lão sư đây

Nếu như cậu cảm thấy không tin... Cậu đi Nhân Dân Tỉnh nhìn xem, đàn em tôi còn lớn hơn tôi mười mấy tuổi đấy, đó là phó chủ tịch ngoại khoa tay tỉnh Đông Dương chúng ta đấy

Vì lẽ đó

Khiêm tốn là chuyện tốt.

Khiêm tốn có thịt ăn

Vốn dĩ trong lòng chủ nhiệm An thật ra cũng là lạ, nhưng vừa nghĩ tới đàn em Đàm Trung tâm của mình là chủ nhiệm khoa ngoại tay tại Nhân Dân tỉnh, lập tức đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều

Rồi khóe miệng nở nụ cười quái dị.

Mà lúc này Đàm Trung Lâm tại khoa ngoại tay ở tỉnh Nhân Dân xa xôi chuẩn bị làm phẫu thuật bỗng cảm giác sống lưng lạnh lẽo, luôn cảm thấy có người nhớ thương chính mình...

Sẽ là ai chứ?

Giang Đào nhìn thấy chủ nhiệm An như có điều muốn nói lại thôi, lập tức có chút kinh ngạc, chẳng lẽ... Có việc gì khó nói?

Hoặc muốn nói... Trần Thương này có hậu trường hùng hậu phía à?

Nghĩ tới đây, Giang Đào quyết định, mượn cơ hội này hôm nay, bản thân phải biểu hiện tốt một chút.

Hai người đi chung với nhau, đến vào trong phòng phẫu thuật.

Thời gian này chính là giờ cao điểm phẫu thuật, bác sĩ gây tê là đàn em của Lưu Kiện, sau khi tới đây đã đi theo Lưu Kiện học tập, bây giờ cũng bắt đầu xử lí công tác gây tê độc lập.

Không phải chỉ đơn giản là một chút gây tê, ví dụ như trước mắt cuộc phẫu thuật khoa ngoại tay có đám rối cánh tay gây khó khăn cho việc gây tê.

Sau khi thấy An Ngạn Quân, bác sĩ gây tê Ngô Ba cười nói:

- Chủ nhiệm An, bác sĩ Trần không đến à?

An Ngạn Quân cười nói:

- Đúng, tiểu Trần gần đây tương đối bận rộn.

Sau khi xử lý một phen, chuẩn bị bắt đầu làm phẫu thuật, An Ngạn Quân kiểm tra xong, người bệnh không nghiêm trọng lắm, anh ta nhìn thoáng qua Giang Đào:

- Cậu đã từng làm qua phẫu thuật chưa?

Giang Đào nghe xong An chủ nhiệm hỏi như vậy, Con người lập tức sáng lên:

- Thường xuyên làm, khâu lại gân bắp thịt có thể được xem là sở trường.

Sau khi An Ngạn Quân nghe được, nhẹ gật đầu:

- Cậu tới trước, tôi nhìn cậu làm.

Bây giờ thực lực của An Ngạn Quân đã tốt, cho dù Giang Đào gặp vấn đề, kỹ thuật bây giờ của mình cũng có thể xử lý được rồi.

Giang Đào thấy mình có cơ hội bộc lộ tài năng, có hơi hưng phấn, tay bắt đầu thao tác.

An Ngạn Quân ở một bên quan sát, cũng không lên tiếng.

Giang Đào vẫn cực kỳ vững chắc cơ bản, trong lúc đó toàn bộ đều là bác sĩ Tay ngoại chuyên nghiệp, sáu năm Tay ngoại kinh nghiệm lâm sàng vẫn tương đối vững vàng, toàn bộ cuộc phẫu thuật làm rất không tệ.

Căng chặt vừa phải, không mất nhiều sức

An Ngạn Quân cho 80 điểm

Ánh mắt nhìn Giang Đào cũng như hòa lại hơn nhiều.

Là một người trẻ tuổi rất không tệ.

Phẫu thuật không tốn bao nhiêu thời gian, rất nhanh đã kết thúc.

Giang Đào xem như hài lòng với biểu hiện của mình.

Mà bác sĩ gây tê Ngô Ba bên cạnh cũng cười cười, khen ngợi:

- Làm coi như không tệ.

Giang Đào cười một tiếng, có thể được bác sĩ gây tê sư khen ngợi, là một chuyện rất đáng để kiêu ngạo.

Mà người bệnh nghe thấy làm không tệ, cũng cực kỳ hưng phấn, người bệnh nào không hi vọng bác sĩ mổ cho mình lợi hại chứ?

Bỗng nhiên Giang Đào nhịn không được cười nói:

- Khách khí, còn có rất nhiều thứ để học tập.

Ngô Ba nghe xong, nhẹ gật đầu:

- Đúng đi theo chủ nhiệm An học thật tốt, nếu có cơ hội có thể được bác sĩ Trần chỉ đạo, sẽ tiến bộ rất lớn! Cậu còn trẻ.

Giang Đào lập tức ngây ngẩn cả người...

Lời này, làm sao nghe rất lạ?

Rốt cuộc... Quái lạ chỗ nào?

Luôn cảm thấy có chút không đúng

Hoang mang

Anh ta lại hoang mang...

Từ trên đường rời khỏi phòng phẫu thuật Giang Đào càng ngày càng cảm thấy không thích hợp

Anh ta cẩn thận suy nghĩ gây tê câu nói kia của bác sĩ Ngô Ba.

Câu nói "Theo chủ nhiệm An học tập thật tốt" không sai, dù sao chủ nhiệm An cũng là cấp trên của mình, hơn nữa còn là chủ nhiệm, kinh nghiệm lâm sàng phong phú, khẳng định đáng giá học tập

Nhưng... Cái gì gọi là "Lúc nào có thể được bác sĩ Trần hướng dẫn vậy sẽ rất khảo

Đây rõ ràng là đang nói có thể được Trần Thương hướng dẫn có ý nghĩa rất lớn lao, so với chủ nhiệm An còn muốn lợi hại hơn

Đây là đạo lý gì! ?

Nhưng vì sao chủ nhiệm An một chút cũng không có tức giận chứ?

Nghĩ tới đây, Giang Đào càng ngày càng cảm thấy trên người Trần Thương ẩn giấu một bí mật to lớn

Càng nghĩ, anh ta càng hưng phấn

Nhưng, Giang thần thám quyết định, nhất định phải làm rõ ràng chuyện này lại nói tiếp.

Chương 537: Nhìn Qua Chắc Rất Nhỏ

Trở lại phòng làm việc, Giang Đào phát hiện phòng làm việc bác sĩ chỉ có một mình Tần Duyệt ở nơi đó chỉnh lý tư liệu.

Giang Đào cười cười đi tới:

- Chào, bác sĩ Tần.

Tần Duyệt ngẩng đầu, mỉm cười:

- Chào, bác sĩ Giang.

Đúng, cực kỳ khách khí hỏi thăm một chút.

Giang Đào trực tiếp cầm cái ghế ngồi xuống bên cạnh, có chút hăng hái hỏi:

- Bác sĩ Tần, tôi nghe nói cô muốn thi tiến sĩ, đúng không? Kế hoạch đi chỗ nào chưa?

Tần Duyệt muốn thi lên tiến sĩ không phải tin tức lớn gì, mọi người ở văn phòng cũng thường xuyên nói, tăng thêm công việc bây giờ của Tần Duyệt trên cơ bản đã dần chuyển sang hướng nghiên cứu khoa học, mọi người đều biết Tần Duyệt đã bắt đầu chuẩn bị.

Tần Duyệt nhẹ gật đầu:

- Đúng, đang suy nghĩ, khả năng đi thủ đô, nhưng có thể là tại chức, sẽ không đi học trong tuần.

Giang Đào nghe xong, vội vàng nói:

- Thủ đô? Thủ đô tốt! Nhưng tôi cảm thấy tất nhiên học, lựa chọn ngày trong tuần tương đối tốt, dù sao bây giờ tiến sĩ tại chức không được coi trọng, rất nhiều đơn vị đều không đồng ý.

Giang Đào nói cũng rất hợp lý.

Tần Duyệt gật đầu, cười nói:

- Tôi đã lớn, lại học tiến sĩ chính quy, nghiên cứu khoa học áp lực lại khó nuốt.

Giang Đào vội vàng cười nói:

- Cô hẳn là thật nhỏ đi

Giang Đào tự nhận là hài hước một phen chắc có thể thêm một chút điểm ấn tượng cho chính mình?

Nhưng, anh ta căn bản không nhìn thấy gương mặt Tần Duyệt lập tức tối sầm lại, khí huyết cuồn cuộn.

Cái gì nhỏ?

Của cậu mới nhỏ á

Chỗ này chỗ kia của cậu đều nhỏ

Chữ "nhỏ" đã được Tần Duyệt bôi đen trong từ điển, cả "Viện Trần" cũng không dám nói, cậu ta lại dám

Lúc này, Vương Khiêm vừa vặn tiến vào, thấy một màn này lập tức biến sắc, thằng nhóc này, vừa tới đã dụ dỗ hoa khôi của khoa chúng ta? Cậu coi Thương nhi chúng ta ở đâu?

Không được

Nghĩ tới đây, Vương Khiêm cảm giác bản thân nên giúp anh em một cái.

Đột nhiên Vương Khiêm hỏi:

- Bác sĩ Giang, cậu còn trẻ tương lai sáng lạn, trình độ lại cao, có người yêu chưa?

Giang Bác ngượng ngùng cười nói:

- Đây không phải do vẫn luôn chăm chỉ học tập sao? Vẫn chưa có thời gian tìm người yêu, hơn nữa muốn về An Dương, yêu đương cũng nhất định không ổn định, vì lẽ đó muốn ổn định lại tính

Vương Khiêm nghe xong, càng thêm cảnh giác, thằng nhóc này... Dụng ý khó dò, anh ấy phải tranh thủ thời gian khuyên nhủ Thương nhi, bằng không đến cuối cùng hoa khôi của khoa bị người khác cướp mất không nói, tên này là người trong lòng Tần viện trưởng muốn giữ lại, đây chính là mất đi vợ rồi cả chức viện trưởng, tổn thất bao lớn

Lúc này, An Ngạn Quân cũng trở về phòng làm việc, vừa vặn trông thấy một màn này, nhịn không được nói:

- Tiểu Giang, đi kiểm tra phòng với tôi đi thôi, tiểu Trần đã làm xong rồi.

Giang Đào gật đầu, SO với Tần Duyệt, bây giờ anh ta càng tò mò Trần Thương hơn, nghĩ tới đây, vội vàng đứng lên, đi theo ra ngoài.

Trí nhớ Trần Thương không sai, ấn tượng rất sâu sắc đối với rất nhiều người bệnh, sau khi đến phòng bệnh.

Trần Thương cười nói với người bệnh, khách khí, hơn nữa đều nhớ hết tên của mỗi người bệnh, điều này khiến cho người bệnh lập tức cảm giác có chút thân thiết.

Dù sao có cách quan hệ tốt với người bệnh, sẽ trợ giúp khai triển công tác tốt hơn nhiều, đây là lão Trần dạy cho Trần Thương.

- Ui nha, bác sĩ Trần, tôi cảm giác khôi phục đặc biệt tốt, khi hoạt động, kiểu cảm giác này đặc biệt rõ ràng... Thật sự cảm ơn bác sĩ Trần

Người bệnh vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Bây giờ chú đã làm phẫu thuật xong qua 16 giờ rồi, một hồi sẽ được cho xuất viện, buổi tối hôm nay bắt đầu hoạt động lại, một hồi lúc xuất viện, y ta trạm sẽ đưa hai bản hướng dẫn thao tác, về nhà tự mình luyện tập tốt.

Người bệnh nghe xong:

- Không cần đi trung tâm phục hồi?

Trần Thương lắc đầu:

- Không có chuyện gì, tình huống chú cháu hiểu rõ, trở về tự mình luyện một chút là có thể khôi phục

Người bệnh lập tức cười.

Liên tục kiểm tra cho mấy bệnh nhân, khôi phục đều rất tốt, Trần Thương có dặn dò đi trung tâm phục hồi, Có dứt khoát để trở về tự mình luyện tập.

Điều này làm cho Giang Đào có chút hiếu kỳ.

Tùy ý như thế sao?

Về nhà tự mình luyện được à?

Còn có... cái gì hướng dẫn thao tác?

Lúc này, trong đầu Giang Đào đầy hiếu kỳ.

Còn có, 24 giờ bắt đầu phục hồi à?

Cái này, vì sao Trần Thương khâu cơ lại không cần dùng phương pháp khấu Tang?

Phải biết rằng phương pháp khâu Tang có ưu thế lớn trong khâu Cơ như vậy, trình độ cực tốt có thể giảm bớt dính liền, hơn nữa 12 giờ có thể bắt đầu phục hồi

Trong lòng Giang Đào bắt đầu hoài nghi phần cơ được Trần Thương khâu lại.

Loại cảm giác này tựa như là từ thủ đô trở lại thị trấn bình thường của một tỉnh, Có một loại cảm giác ưu việt vô hình.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Giang Đào đi theo y tá trạm cầm vài bảng hướng dẫn thao tác phục hồi gân bắp thịt nhét vào túi, sau đó trở lại phòng làm việc hỏi:

- Chủ nhiệm, phục hồi cơ này là từ đâu tới?

An Ngạn Quân ồ một tiếng:

- Đây chính là công lao của bác sĩ Trần, cậu ấy tự mình nghiên cứu ra thủ pháp tập luyện tự phục hồi, hiệu quả rất không tệ, đối với tổn thương cơ bình thường, hoàn toàn có thể tự mình luyện tập, giảm bớt được tiền trị liệu.

Giang Đào nghe xong, đột nhiên cảm giác được quá qua loa

Bây giờ anh phát hiện toàn bộ cấp cứu đều rất lạ

Để một người trẻ tuổi kiểm tra phòng không nói, cả bản thao tác hướng dẫn đều để một người trẻ tuổi làm.

Điều này thật không thể tưởng tượng nổi?

Trở lại phòng làm việc, Giang Đào đột nhiên hỏi An Ngạn Quân:

- Chủ nhiệm An, không phải chúng ta đều cần 24h để phục hồi à? Vì sao không dùng phương pháp khâu Tang để khâu cơ? 12 giờ đã bắt đầu phục hồi...

An Ngạn Quân vuốt lông mày:

- Phương pháp khấu Tang... Tiểu Trần nói bây giờ phương pháp khấu Tang vẫn còn tồn tại khuyết điểm, cần cải tiến không ngừng, hơn nữa cách chúng ta dùng dễ dàng hơn so với Tang pháp, từ từ cậu sẽ biết.

Giang Đào trực tiếp mê mang rồi

Điên rồi

Tuyệt đối điên rồi

Toàn bộ khoa cấp cứu đều là kẻ điên

Trần Thương cũng dám nói phương pháp khâu Tang tồn tại khuyết điểm, cần sửa đổi không ngừng, đây là lời nên nói khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, một bệnh viện cấp ba bình thường à?

Cậu xem cậu là ai?

Giang Đào cười xấu hổ.

Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã hoảng loạn rồi.

Bỗng nhiên anh ta bắt đầu hoài nghi, cuối cùng tới đây là đúng hay sai.

Đây đều là một đám người gì?

Ngoại trừ... bác sĩ Tần Duyệt vẫn còn tốt...

Nhưng, bây giờ bác sĩ Tần Duyệt người ta muốn đi đọc tiến sĩ, khẳng định phát hiện nơi này tất cả đều là kỳ hoa, về sau muốn đổi phòng ban.

Nghĩ tới đây, Giang Đào nhịn không được thở dài.

Mình đã chọn sai nghề rồi.

Lúc này, bỗng nhiên Thạch Na nói hỏi:

- Tiểu Tần, khi nào em đi qua Phổ ngoại khoa?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Qua năm đi, thời gian ăn tết khoa cấp cứu tương đối bận rộn, em sợ nhân lực không đủ, chờ qua tháng giêng lại đi Phổ ngoại khoa.

Giang Đào nghe thấy lời này, lập tức cảm thán một tiếng, là một cô gái tốt

Nếu như đổi lại là người khác đã sớm chạy, còn tăng ca cấp cứu trong lúc ăn tết, cô gái tốt như này, bác sĩ tốt như vậy đi chỗ nào tìm

Đẹp người lại đẹp nết

Giang Đào lập tức nhịn không được lắc đầu, biết khoa cấp cứu sẽ không giữ được kiểu bác sĩ tốt như này

Chương 538: Có Phải Gần Đây Ông Đắc Tội Người Nào Hay Không?

Sau khi tan tầm, Giang Đào không biết vô tình hay cố ý chụp bảng hướng dẫn phục hồi cơ kia trong khoa cấp cứu gửi vào nhóm chat bạn bè của mình, nói:

- Bệnh viện của tôi có bác sĩ tự mình làm bảng hướng dẫn.

Nhưng mọi người hình như cũng đang bận, cũng không có người trả lời, Giang Đào cũng chỉ đành xem như không có gì.

Thời gian cứ như vậy từng ngày trôi qua, mọi người cũng từ từ hòa nhập vào tập thể nhỏ của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện.

Đi qua khoảng thời gian ở chung này, mọi người nhận được một chút tin tức ngầm, cha của Tần Duyệt chính là Tần Hiếu Uyên viện trường Tinh Nhị Viện

Đây là một tin tức chấn động

Tần Duyệt lập tức trở thành bánh trái thơm ngon trong lòng một số người.

Mà Giang Đào càng ngày càng ân cần với Tần Duyệt.

Nam nữ vui vẻ, đây cũng không có gì, nhưng mỗi lần như vậy Tần Duyệt luôn ôn hoà với anh ta, điều này làm cho Giang Đào rất hiếu kì vì sao.

Đặc biệt khi bản thân khen vòng một của cô "hơi nhỏ", mỗi lần vậy Tần Duyệt cũng không quá vui vẻ.

Điều này làm cho Giang Đào có chút nghĩ không ra

Nhưng, không quan trọng, anh ta tin tưởng, chân thành đến cả sắt đá cũng có thể lay chuyển, Tần Duyệt sớm muộn sẽ cảm động chính mình.

Chỉ là dần dần, anh ta phát hiện Trần Thương và Tần Duyệt như đi rất gần nhau

Mỗi lần Tần Duyệt gặp Trần Thương, đều rất vui vẻ

Điều này làm cho Giang Đào bỗng nhiên bắt lấy một chút manh mối

Chẳng lẽ... Trần Thương và Tần Duyệt thật ra là người yêu của nhau?

Nhưng, Giang Đào tiếp tục hóa thân là thám tử, bắt đầu đi từng bước

Khoan hãy nói, trên đời không sợ việc khó chỉ sợ người không có ý chí, thám tử Giang điều tra và nghiên cứu, làm anh ta phát hiện rất nhiều manh

mối, anh ta thường xuyên phát hiện sau khi Trần Thương và Tần Duyệt tan làm sẽ ở cùng nhau, ngẫu nhiên thậm chí kề vai sát cánh có một chút hành động thân mật

Lần này, trong khoảnh khắc Giang Đào nhận ra mọi chuyện.

Trách không được

Tất cả chuyện đã xảy ra có thể giải thích rõ ràng.

Ví dụ như vì sao Tần Duyệt không thích mình, vì người ta có người yêu.

Nhưng, điều này không làm cho Giang Đào buồn bã

Vì sao cô gái tốt như Tần Duyệt, xinh đẹp như thế, đáng yêu như vậy sẽ thích Trần Thương?

Chẳng lẽ vì dáng vẻ cậu ấy có chút đẹp trai? Hơi cao lớn? Tóc nhiều một chút?

Cô ấy không thể chú ý nội hàm một chút à?

Với tư cách một tên bác sĩ ngoại khoa, phòng phẫu thuật chính là sân khấu phân cao thấp của chúng ta

Nghĩ tới đây, Giang Đào thở dài.

Không khỏi không cảm thán, Trần Thương thật sự là người chiến thắng cuộc đời, hơn nữa vốn dĩ dáng dấp đẹp trai thật sự là ưu thế.

Tốt nghiệp khoa chính quy, tìm được con gái viện trưởng, trách không được thái độ bác sĩ trong khoa đối xử với cậu ấy như vậy, đây đều là có nguyên nhân...

Sau khi Giang Đào bị thương, hướng anh em học Trung y kể rõ phiền não.

Sau khi anh ta kể rõ tình huống của Trần Thương, để bạn anh ta phân tích nguyên nhân.

Kết quả bạn anh ta trầm mặc nửa ngày, chậm rãi nói:

- Anh Giang, thật ra ngoại hình cao to, nói rõ xương cốt cường tráng, mà tóc nhiều, nói rõ thận khí dồi dào, Nội Kinh có nói: Thận làm chủ, thận chứa tinh, hạnh phúc viên mãn

Nói đến đây, người anh em kia gửi đến:

- Bác sĩ Trần người ta có thân hình cao lớn uy mãnh, xương cốt cường tráng, tóc nhiều, tinh khí tràn đầy, thận khí sung túc, hơn nữa, ngoại hình người ta ưa nhìn, Con gái ai mà không thích? Dù sao đẹp mắt, cũng là lợi thế

Ai... Anh nghe anh em khuyên một lời, bồi bổ thận nhiều một cút, như vậy đi, gần đây em đang nghiên cứu ra một loại cốt thuốc mới bổ thận tráng

dương, anh nếm thử xem sao, em bảo đảm anh long tinh hổ mãnh

(DG: Long tinh hổ mãnh: sức lực dồi dào mạnh mẽ như rồng như hổ (trên phương diện sinh lý))

Giang Đào do dự mãi, cuối cùng không cho bạn anh ta vào danh sách đen, mặc dù người bạn này ưa thích nghĩ ra phương thuốc mới cho chính mình uống rồi hố mình, nhưng làm người... chưa đến mức quá xấu... nhỉ?

Khi còn đi học bản thân không ít lần trở thành người thí nghiệm thuốc, nhưng cho anh ta ăn ba năm loại thuốc, trừ cái bụng bình thường bên ngoài, tóc không có bất kỳ thay đổi gì

Nhưng... người bạn này nói cũng rất có đạo lý

Giang Đào không biết nói gì, nhan sắc không đủ dùng, vậy dùng kỹ thuật đi.

Ngược lại khoảng thời gian này Trần Thương cũng thanh nhàn rất nhiều, quả nhiên biệt danh người này rất quan trọng.

Từ sau khi đổi "thầy Trần" thành "viện Trần", khí chất cả người đều không giống, đi bộ đều có chut tung bay.

Trong khoa cấp cứu tại tỉnh Nhị viện, "Viện Trần" kêu càng ngày càng thuận miệng, Trần Thương nghe cũng càng ngày càng dễ nghe, đặc biệt là Tần tiểu liếm kêu, là thoải mái nhất

Mỗi lần Trần Thương nghe thấy Tần Duyệt gọi mình là "viện Trần, Trần Thương đều có một loại cảm giác tràn đầy tự hào.

Hơn nữa, Tần tiểu liếm cũng rất thích gọi, Trần Thương cũng rất được lợi, ngược lại tổ hợp lừa mình dối người hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Chỉ là Tần Hiếu Uyên mỗi lần vụng trộm nghe con gái mình gọi điện thoại, vì sao đều mở miệng một tiếng "viện Trần", "viện Trần" là ai?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên kéo Ký Như Vân tới:

- Vợ ơi, tiểu Tần của chúng ta chia tay với Trần Thương phải không? Khi nào đổi thành người gọi là viện Trần

Ký Như Vân nghe xong, lập tức cảnh giác.

Làm sao nhanh như vậy đã chia tay

Bản thân còn chưa làm phẫu thuật xóa nếp nhăn mà?

Khoảng thời gian này vội vàng kết toán cho bảo hiểm y tế, Ký Như Vân nói chờ hết bận xong khoảng thời gian cuối năm này xét duyệt lại nói, cũng đừng chia tay nhanh như vậy chớ

Thế là, mấy buổi tối này, hai vợ chồng có thêm thói quen, đó chính là trên bệ cửa sổ chờ Tần Duyệt về nhà

Nhưng, sau vài lần quan sát, phát hiện vẫn là Trần Thương đưa Tần Duyệt trở về?

Lần này, hai người mới hiểu được: Có lẽ đây là biệt danh thân mật giữa hai người

Nhưng người trẻ tuổi bây giờ thật là, gọi "Viện Trần" gì đó, đây là ý gì:

Mặc kệ, mặc kệ.

Lão Tần cảm thấy cái này cũng không quan trọng.

Nhưng, luôn cảm thấy cái viện Trần này là lạ, cụ thể là chỗ nào, cũng không nói lên được.

Sáng thứ hai, Tần Hiếu Uyên đi làm như bình thường, bỗng nhiên Đàm Lập Quốc đi đến.

Khoảng thời gian này, quan hệ qua lại hai người không tệ.

Sau khi Đàm Lập Quốc đi vào, nhìn Tần Hiếu Uyên, nói:

- Viện Tần, gần đây ông có phải đắc tội người nào hay không?

Tần Hiếu Uyên sững sờ, hỏi Đàm Lập Quốc:

- Thư ký Đàm, ông vừa rồi kêu tôi là gì?

Đàm Lập Quốc cũng ngẩn người, nói:

- Viện Tần, viện trưởng Tần á

Tần Hiếu Uyên nghe xong, vì sao quen thuộc như vậy?

Giống như nghe qua ở đâu rồi?

Nhưng vì sao cũng nhớ không ra.

Người đã già chính là như vậy, rất mau quên...

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nói:

- Chuyện này... thư ký Đàm, ông có thể gọi tôi thêm mấy lần được không?

Đàm Lập Quốc trợn tròn mắt, tên Tần Hiếu Uyên... Đây là thế nào?

Chỉ là, ngược lại cũng phối hợp kêu vài tiếng:

- Viện Tần, viện Tần, viện Tần

Tần Hiếu Uyên lập tức vỗ đùi

Giận tím mặt

Cuối cùng ông biết vì sao quen thuộc như vậy.

Thằng nhóc này, càng ngày càng hỗn xược.

Biệt hiệu viện Trần thì ra là như vậy

Còn có con nhóc chết tiệt kia, vậy cũng dám kêu.

Chương 539: Nhiệm Vụ Tái Tạo Lại Tay Gãy

Trách không được khoảng thời gian này nghe là lạ, luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, bây giờ rốt cuộc biết, căn bản vấn đề là nằm ở chỗ này

Nghĩ tới đây, Tân Hiếu Uyên đã cảm thấy nhất định phải tìm thằng nhóc Trần Thương này nói chuyện thật tốt.

Đây còn chưa có kết hôn mà, liền muốn giành chức rồi hả?

Còn có đáo bông nhỏ trong lòng của mình, nhanh như vậy cùi chỏ đã chĩa ra bên ngoài?

(DG: Áo bông nhỏ: ý chỉ con gái cưng, ở Việt Nam thường được gọi là con gái rượu, ám chỉ người cha vô cùng yêu thương chiều chuộng Con gái xem như là thái thịt trong lòng mình.)

Đàm Lập Quốc thấy thế, do dự một chút, chẳng lẽ Tần Hiếu Uyên không thích mình gọi ông ấy là viện trưởng, chắc quá xa lạ?

Nghĩ được như vậy, Đàm Lập Quốc cũng cảm thấy thế, viện trưởng Tần hơi xa lạ, thế là dứt khoát thở dài nói:

- Lão Tần, có phải gần đây ông chọc người nào hay không?

Tần Hiếu Uyên nghe xong lời này, lập tức sững sờ

Nhíu mày nhìn Đàm Lập Quốc:

- Thư ký Đàm, ông đây là... Có ý gì?

Đàm Lập Quốc cảm thấy mình nên hợp tác với Tần Hiếu Uyên, không cần thiết chiến tranh lạnh, vẫn nên giữ gìn mối quan hệ, thế là khoát tay áo:

- Gọi tôi lão Đàm là được rồi.

- Là như vậy, buổi sáng tôi đi tham gia một hội nghị, vừa vặn gặp phải phó chủ nhiệm Vệ Kiện, ông ta bảo tôi nói với ông gần đây khiêm tốn một chút, tôi lập tức tranh thủ thời gian này trở về hỏi ông một chút, đã xảy ra chuyện gì.

Tần Hiếu Uyên nghe thấy câu nói này, lập tức nhíu mày, gần đây có chọc ai à?

Cách ông đối nhân xử thế cũng rất công bằng, ngược lại cũng chưa làm qua chuyện gì chọc người khác

Bỗng nhiên, Tần Hiếu Uyên lập tức nhớ lại cách đây hai ngày... Chuyện buổi sáng bản thân răn dạy người kia.

Chẳng lẽ là người đó?

Người đó tìm người báo cáo?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nhịn không được nhíu mày.

Thật sự là không sợ quân tử, chỉ sợ tiểu nhân.

Gặp phải kiểu người đâm một dao phía sau, thật sự có chút không biết nên nói gì.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên kể toàn bộ chuyện ngày đó cho Đàm Lập Quốc.

Sau khi Đàm Lập Quốc nghe xong, thở dài, không nói gì, vỗ bả vai Tần Hiếu Uyên.

Tất nhiên lời muốn nói đã nói xong, Đàm Lập Quốc tin tưởng trong lòng Tần Hiếu Uyên cũng có chủ ý.

Khuyên? Đó căn bản không cần thiết.

Đều là người hơn năm mươi tuổi, ở quan trường cũng coi như sờ soạng lần mò nhiều năm như vậy, ai không có chủ ý riêng mình.

Hơn nữa, có nhiều thứ, căn bản không có cách nào khuyên.

Tần Hiếu Uyên như Có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ, lắc đầu, hối hận không?

Khẳng định không! Nếu như quay lại ngày đó, Tần Hiếu Uyên cũng sẽ làm như vậy.

Hơn nữa, với tuổi tác của mình, còn có thể làm thêm mấy năm, sẽ lập tức về hưu, còn có thể thế nào?

Điệu thấp?

Ha ha

Chỉ là ông cầm điện thoại lên, gọi cho phòng cấp cứu xem đăng ký, tra danh sách người bệnh ngày đó một chút là ra.

Chu Tuyên Văn

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe ngóng một phen, mới biết, thì ra người này hơi nổi tiếng

Tên Chu Tuyên Văn này ở rể, đặt trong tiểu thuyết bây giờ chính là nhân vật nam chính.

Cha vợ chính là lãnh đạo tỉnh Đông Dương, cũng coi là có chút quan hệ, mà Chu Tuyên Văn làm về kiến trúc, cấp dưới của một Công ty xây dựng tầm cỡ, thường xuyên nhận thầu Công trình chính phủ, mượn tên tuổi cha vợ, cung có chút quan hệ với những nhà đầu tư bất động sản An Dương.

Trách không được ngày đó lại kiêu ngạo như vậy.

Nghĩ tới đây, Tân Hiếu Uyên nhịn không được lắc đầu.

Gặp phải chuyện như này, ngược lại cũng không biết nên làm sao.

Mặc dù là viện trưởng, nhưng Tần Hiếu Uyên là từng bước một dốc sức đi lên, quan hệ qua lại, khẳng định rất kém so với những người còn lại.

Nói cho cùng, ông chung quy cũng chỉ là một viện trưởng, gặp phải tên đần, nói lý lẽ cũng vô dụng.

Nhưng Tần Hiếu Uyên cũng không lo lắng, ông không cho rằng chút chuyện này có thể làm khó bản thân.

Hơn nữa ngày đó nhiều người chứng kiến như vậy, về tình về lý, bản thân cũng không sai.

Nhưng, Tần Hiếu Uyên không có quá để ý.

Nhưng, ông không thèm để ý, đồng thời không có nghĩa là người khác không thèm để ý, chẳng biết tại sao, tin tức này rất nhanh lan truyền trong nội bộ bệnh viện.

Sau khi những nhân viên y tế kia trong khoa cấp cứu, lập tức có chút tức giận

Sau khi Tiểu Lâm biết tin tức này, vô cùng áy náy.

Dù sao, vì mình, viện trưởng bị lãnh đạo phía trên điểm danh, nếu như trách cứ xuống...

Tiểu Lâm không dám nghĩ nhiều như vậy,

Cô ta cảm giác mình bị đuổi không quan trọng, nhưng vì mình, khiến cho viện trưởng Tần xảy ra chuyện, chuyện này không đáng

Sau khi toàn bộ khoa cấp cứu biết được tin tức này vô cùng tức giận, nhất định phải đoạn phim giám sát ngày đó xuất ra, đi nộp lên ủy Vệ Kiện đi. Ngay lúc này, xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Chín giờ sáng, bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên nhận một cú điện thoại, là Đàm Trung tâm, chỉ là âm thanh đối phương rõ ràng có chút ngưng trọng:

- Viện trưởng Tần, tôi là Đàm Trung tâm, có chuyện muốn làm phiền ông.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Đàm, có chuyện gì vậy?

Lúc này, đầu bên kia điện thoại bị đổi thành một giọng nam:

- Viện trưởng Tần, tôi là Khổng Tường Dân.

Tần Hiếu Uyên lập tức ngây ngẩn cả người, không cao quan Khổng Tường Dân

Cái tên này, người ở thành phố An Dương ai không biết?

Tần Hiếu Uyên vội vàng hỏi:

- Khổng cao quan, chào anh.

Giọng của Khổng Tường Dân có chút bối rối với gấp gáp, nhưng vẫn còn giữ chút bình tĩnh:

- Viện trưởng Tần, tay con trai của tôi bị lưỡi dao máy tiện cắt đứt, hiện tại cần lập tức phẫu thuật, phiền phức anh hỗ trợ

Tần Hiếu Uyên còn chưa kịp nói, đối phương tiếp tục nói:

- Tôi đã liên hệ viện trưởng Vương của Lục viện thành phố Hải Đô và Tích Thủy Đàm bên kia, vốn muốn chuyển viện, nhưng đối phương nói bây giờ di chuyển, nhất nhanh cũng không kịp, hơn nữa hoàn toàn có thể tìm bác sĩ Trần của Tỉnh Nhị Viện...

- Vì lẽ đó, viện trưởng Tần, phiền phức anh giúp một chút! Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe được, vội vàng nói:

- Chúng tôi lập tức chuẩn bị phòng phẫu thuật, bây giờ tùy thời có thể tới

Cúp điện thoại, bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên hai mắt tỏa sáng, nhạy cảm ý thức được, đây là một cơ hội

Ông đang muốn cầm điện thoại lên thông báo cho phòng cấp cứu, nhưng nghĩ lại, quyết định tự mình đi một chuyến.

Khi trong thang máy, cầm điện thoại báo một tiếng cho Lý Bảo Sơn, sau đó gấp gáp đi vào cấp cứu, tìm Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên thấy Trần Thương, gọi vào một bên:

- Tiểu Trần, người bệnh là con trai Khổng cao quan, tay bị máy tiện cắt đứt, bây giờ cần kịp thời làm phẫu thuật, Khổng cao quan gọi điện thoại tới hi vọng cháu tự mình làm phẫu thuật.

Trần Thương sững sờ, sau khi nghe thấy tin tức, lập tức sửng sốt một chút.

(Đinh! Nhiệm vụ mới, giúp đỡ Tần Hiếu Uyên, yêu cầu nhiệm vụ: Cứu chữa thuận lợi Khổng Gia Huy, giúp đỡ toàn bộ quá trình phẫu thuật tái tạo tay gãy:

Trần Thương lập tức sững sờ

Tái tạo lại tay gãy?

Sau khi nghe được điều này, Trần Thương hơi sửng sốt một chút.

Kỹ thuật gắn lại các chi bị gãy

40

Còn khó hơn rất nhiều so với phẫu thuật tái tạo ngón tay bị gãy.

K

Vì yêu cầu cũng nhiều hơn.

Chương 540: Cơ Hội

Đây là lần đầu tiên Trần Thương làm, trong lòng cũng không nắm chắc, dù sao cũng không biết tình huống người bệnh, bây giờ nói điều gì cũng uổng công.

Mặc dù nhắc tới, gắn lại các chi bị gãy và kỹ thuật tái tạo ngón tay gãy Cơ bản nhìn chung không khác nhau nhiều, đều là làm sạch vết thương, cố định xương cốt, tiếp đó bắt đầu nối lại mạch máu, chữa trị cơ bắp gân bắp thịt, chữa trị thần kinh, chữa trị làn da.

Nhưng vì sau khi tứ chi tái tạo không chỉ cần cân nhắc đến vấn đề sống sót, còn phải cân nhắc đến khôi phục chức năng, một ngón tay, cho dù là tổn thương nghiêm trọng, sau khi chữa trị mà tình huống kém, cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn, nhưng đó chỉ là một ngón tay?

Điều đó So với thực tế khác nhau quá lớn

Trần Thương nghĩ tới đây, cũng hít sâu một hơi.

Anh cũng nhạy cảm ý thức được, đây là một cơ hội.

Đoạn thời gian trước vì chuyện của Chu Tuyên Văn, Tần Hiếu Uyên cũng bị liên luỵ, Trần Thương có chút băn khoăn.

Hơn nữa đối với Chu Tuyên Văn, Trần Thương cực kỳ khinh thường.

Nếu như lần này có thể giúp Khổng cao quan, chuyện này có lẽ đối với Tần Hiếu Uyên mà nói là một chuyện tốt

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn Tần Hiếu Uyên, nhẹ gật đầu:

- Yên tâm đi, viện trưởng Tần, cháu nhất định sẽ dùng toàn lực

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, do dự một chút:

- Tiểu Trần... Cũng không cần quá khẩn trương, không cần quan tâm chú, cháu cứ yên tâm trị liệu đi, đừng nên tạo áp lực cho mình.

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu, vỗ bả vai Trần Thương, cười cười.

Mà lúc này đây, tiếng còi xe 120 đã vang lên, mọi người vội vàng dấn thân vào, khẩn cấp Công việc cứu viện bên trong.

Trong phòng phẫu thuật, tụ tập tất cả nhân lực cấp cao của ngoại khoa tay đến từ các bệnh viện lớn của tỉnh, chủ nhiệm khoa chỉnh hình.

Tất cả mọi người đều phải đối mặt chính là cánh tay phải đã triệt để gãy rời, làm sao thực hiện tái tạo gãy chi được

Đi thủ đô, thời gian ít nhất cũng phải bốn, năm tiếng, đi Thượng Hải thời gian càng lâu, nhưng mà này còn chưa tính thời gian thủ tục.

Tâm lý Khổng Tường Dân vô cùng lo sợ! Dù ông ta có làm chức lớn gì, hoặc có bao nhiêu tiền, khi con mình xảy ra chuyện như vậy, thì ông vẫn là một người cha, là một người chồng.

Vợ ông ta đứng bên cạnh, bà ta trang điểm đậm nên không nhìn ra được cảm xúc, dù vậy, thân thể vẫn run rẩy ôm Khổng Tường Dân thật lâu không thể bình tĩnh.

- Không sao, vợ yêu, không có chuyện gì:

- Thật, viện trưởng Vương ở Lục viện của thành phố Thượng Hải cũng nói, có bác sĩ Trần ở đây, đều đáng tin hơn so với ông ấy, bà đừng lo lắng

Vợ ông ta tên Thích Văn, là giáo sư đại học, giáo sư đại học Khoa Học Tự Nhiên Đông Dương.

Thích Văn hít một hơi thật sâu, để cho mình bình tĩnh lại.

- Lão Khổng, quan trọng là nó mới ba mươi tuổi, hơn nữa đây chính là tay phải! Nếu như nối không tốt, thật sự bị tàn phế

Âm thanh Thích Văn có chút run rẩy.

Làm sao Khổng Tường Dân có thể không biết được? Lúc này, Đàm Trung Lâm, Tần Hiểu Uyên dẫn theo Trần Thương đi tới.

- Khổng cao quan, đây chính là bác sĩ Trần

Trần Thương còn chưa kịp chào hỏi, Khổng Tường Dân quay người chủ động nắm tay nói:

- Bác sĩ Trần, làm ơn, tôi là cha người bệnh.

Một câu, khiến cho thiện cảm của Trần Thương tăng gấp đôi.

Nói bóng gió là cậu không cần khẩn trương, cậu là bác sĩ, tôi là người nhà, người bệnh trong phòng phẫu thuật, cậu không cần có bất kỳ gánh nặng gì trong lòng

Trần Thương không có nói nhảm nhiều lời, nắm tay ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn đối phương:

- Cháu sẽ cố hết sức.

Khổng Tường Dân gật đầu, ông đã tuổi gần sáu mươi vì Công tác bận rộn nên tóc đã sớm bạc, ánh mắt cực kỳ đục ngầu, chưa nói tới hỉ nộ, nhưng lại tràn đầy chờ mong và mang ơn:

- Trông cậy vào cháu! Bác sĩ Trần.

Sau khi nói xong, Trần Thương đi theo Đàm Trung tâm tiến vào phòng phẫu thuật.

Tần Hiếu Uyên không đi vào chung, mà ở bên ngoài phòng phẫu thuật cùng với hai vợ chồng Khổng Tường Dân.

Trần Thương vừa đi vừa hỏi Đàm Trung Lâm:

- Bao lâu?

Sau khi Đàm Trung tâm suy nghĩ một lát:

- Từ lúc bị gãy rời đã được hơn hai tiếng rưỡi, khi đến bệnh viện, chúng tôi đã mau chóng xét nghiệm máu, chụp phim X-quang luôn rồi.

Sau khi Trần Thương nghe được, im lặng, dựa theo tính toán hai tiếng, lúc này cơ quan sẽ thiếu máu thiếu dưỡng khí nuôi dưỡng là dễ biết

Dù là gãy ngón tay hay là gãy tay, một khi xảy ra gãy rời, dưới điều kiện thiếu dưỡng khí, tổ chức tế bào sẽ bắt đầu một teo lại từ nhẹ đến nặng, bệnh lý từ lượng biến đến chất biến có thể phát sinh.

Dẫn đến càng ngày càng nghiêm trọng

Mà đoạn tay, Cơ thịt là bộ phận tái tạo mạnh nhất, nó nhận dưỡng khí cực kém, tốc độ biến tính của tế bào cơ rất nhanh, mức độ cũng sẽ càng ngày càng nặng.

Trạng thái lý tưởng là từ nhiệt độ bình thường xuống, mặc dù nói là 4 - 6 giờ có thể dẫn tới tình trạng nhận thiếu máu.

Nhưng anh còn phải cân nhắc rất nhiều thứ, ví dụ như nhiễm khuẩn, ví dụ như quá trình phẫu thuật, ví dụ như tình huống khôi phục, ví dụ như cá thể khác biệt

Cho nên nói, thời gian an toàn, chỉ là trên lý thuyết mà thôi.

Trần Thương chỉ có thể nói là càng nhanh càng tốt

Sau khi Trần Thương đi vào, không có rửa tay trước, mà đi thẳng đến người bệnh.

Người chung quanh sau khi trông thấy Trần Thương đi vào, vội vàng tránh ra một con đường.

Mặc dù Trần Thương rất xa lạ trong mắt rất nhiều chủ nhiệm, nhưng mọi người đều biết, lần này mổ chính chính là vị bác sĩ Trần trẻ tuổi này! Sắc mặt cả đám đều tò mò, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, bác sĩ Trần này đến cùng có bản lĩnh gì, có thể làm cho không cao quan tự mình chuyển bệnh nhân tới đây?

Nhưng ở đây đều là chủ nhiệm của mỗi cái bệnh viện, nguyên một đám như vượn người, sẽ không nói lung tung.

Y ta Viện Viện ở phía sau lưng Trần Thương, đúng lúc thấy Trần Thương đi vào, tất cả mọi người đều nhường đường, cảnh này đập vào trong mắt, thực tế có chút rung động

Giống như vương giả trở về

Trong lúc nhất thời, Viện Viện cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Người bệnh cực kỳ tỉnh táo, đây là cảm giác đầu tiên của Trần Thương, cùng nhau theo tới chính là Hoắc Quốc Khánh chủ nhiệm khoa ngoại tay của Đông Đại Nhất viện, lúc này anh ta đang giữ cánh tay gãy.

Sau khi Khổng Gia Huy thấy Trần Thương, lập tức nhếch miệng cười một tiếng:

- Bác sĩ Trần, khổ cực

Trần Thương nhẹ gật đầu, không có nói chuyện phiếm khách sáo, mà trực tiếp làm:

- Trước tiên tôi xem tình huống một chút.

Trần Thương mở bằng gạc quấn quanh xung quanh ở xa vị trí xưởng Cổ tay ra, lập tức, một vết cắt đứt đã được sắp xếp gọn gàng xuất hiện trong mắt Trần Thương, sau đó Trần Thương cầm cái kẹp bằng gạc lên kiểm tra sơ, lập tức nhẹ nhàng thở ra

Vẫn còn cứu được

Khả năng đây là may mắn trong xui xẻo.

Không phải kiểu kia nghiền ép hoặc đè ép chia lìa, nếu nói như vậy, sẽ rất phiền phức, mà kiểu này dù sao cũng bị bắt khí cắt chém lìa, có lẽ điều kiện tái tạo sẽ rất đắc

Bởi vì tái tạo thành công quan trọng nhất, cũng mấu chốt nhất là nối lại mạch máu, xây dựng lại được tuần hoàn máu thì xác suất thành công càng cao, mạch máu chữa trị càng hoàn thiện, tái tạo gãy chi xác suất thành công sẽ càng cao, đến bước cuối khôi phục chức năng cũng sẽ tốt hơn

Cho nên vào giây phút này, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, tiếp đó nói với Đàm Trung Lâm:

- Đưa phim chụp X-quang cho cháu.

Chương 541: Ông! Ông! Còn Ông Nữa

Đàm Trung Lâm vội vàng gật đầu, cầm phim chụp X-quang đã chuẩn bị xong lập tức đưa cho Trần Thương, toàn bộ quá trình cực kỳ trôi chảy, như hỗ trợ với nhau thành thói quen

Điều này làm cho các chủ nhiệm xung quanh lập tức kinh ngạc.

Bác sĩ Trần này đến cùng là thần thánh phương nào?

Vì sao trước kia chưa từng nghe qua, hơn nữa... Vì sao chủ nhiệm Đàm lại tôn kính với cậu ấy như thế.

Sau ba phút, trong đầu Trần Thương nắm rõ toàn bộ tình huống người bệnh so sánh một chút, sau đó nhìn mọi người nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật

Sau khi mọi người nghe được câu này, nguyên một đám lập tức tinh thần phấn chấn, sẵn sàng tham gia

Dù sao đây chính là một cơ hội tốt kết giao với Khổng cao quan

Kiểu cơ hội này có thể gặp nhưng không thể cầu, nhưng vẫn còn phải xem chính bác sĩ lựa chọn như thế nào.

Chỉ thấy Trần Thương quay người, sau đó nhìn mọi người chung quanh, hơi dừng một chút, mặc dù đều là chủ nhiệm, nhưng Trần Thương không quen ai, còn không bằng không cần.

Thế là gọn gàng mà nhanh lẹ điểm danh nói:

- Chủ nhiệm Đàm, chủ nhiệm An, còn có... ông.

Trần Thương chỉ vào Hoắc Quốc Khánh đang giữ tay gãy nói:

- Chúng ta cùng nhau phẫu thuật đi.

Lập tức chân mày Hoắc Quốc Khánh cau lại, ông sớm đã có chút không thể chờ đợi, cho nên vội vàng cười ra ngoài rửa tay chuẩn bị phẫu thuật.

Mà An Ngạn Quân mỉm cười, xem ra "viện Trần" không có quên mình là học trò giỏi nhất của cậu ấy.

Mà xung quanh sáu bảy chủ nhiệm còn lại có chút mờ mịt...

Tâm lý đủ loại cảm giác, quá phức tạp

Trong lòng bọn họ lại có chút ê ẩm, chát chát chát chát, hình như vì không được lật bài với Trần Thương nên có một loại cảm giác mất mát trước nay chưa từng có

Dù sao Cơ hội này khó có được

Trong lòng nguyên một đám chủ nhiệm vô cùng chua xót, ao ước ghen ghét nhìn ba chủ nhiệm được Trần Thương điểm danh.

Mà lúc Hoắc Quốc Khánh rửa tay, kém chút nhếch môi cười, chỉ là tranh thủ thời gian kìm lại, không nên để bọn họ phát hiện, tố cáo chính mình cười trên nỗi đau của người khác sẽ không tốt.

Sau khi được giao nhiệm vụ, toàn bộ đoàn đội cấp tốc thực thi nhiệm vụ theo trình tự công việc đã được sắp xếp

Các thao tác phẫu thuật tái tạo các chi rườm rà hơn, cần các dụng cụ thiết bị, nhân viên cần thiết, và các quá trình phẫu thuật đều có phần phiền phức hơn.

Y tá trưởng Lý Anh là người đầu tiên xung phong, nhanh chóng bố trí phòng phẫu thuật, chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ phẫu thuật.

Ba bàn đã được vô trùng đặt bên cạnh bàn phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn sàng, phân biệt rõ ràng bàn để tay phải đã bị gãy rời, các dụng cụ làm sạch vết thương, và dụng cụ phẫu thuật.

Bác sĩ gây mê vẫn là Lưu Kiện, ban đầu dự tính là lão chủ nhiệm đảm nhận việc gây mê, thế nhưng là lão chủ nhiệm cười cười, rồi để Lưu Kiện đi làm.

Một cơ hội như vậy, lão chủ nhiệm lại không quan tâm lắm, mà lại để cơ hội đó cho Lưu Kiện.

Phải biết rằng, địa vị của bác sĩ gây mê trong phẫu thuật cũng là rất cao, đây là một nhân tình của con người với con người, sau khi phẫu thuật kết thúc, người nhà họ Bác Sĩ Khổng rất có thành ý muốn chiêu đãi mọi người, chuyện này đối với Lưu Kiện mà nói, chính là một cơ hội gặp gỡ tạo mối quan hệ với nhiều người hơn.

Đối với vấn đề này, trong lòng của Lưu Kiện cảm thấy rất biết ơn với lão chủ nhiệm

Trong cuộc đời của mỗi con người, sẽ luôn gặp được những quý nhân trợ giúp mình, quý nhân của Tần Hiếu Uyên là thầy Phòng Dung Lâm, mà quý nhân của Lưu Kiện là lão chủ nhiệm.

Những này quý nhân sẽ ở một giai đoạn quan trọng nào đó sẽ cho chúng ta một chút cơ hội, thúc đẩy chúng ta phát triển, chuyện này đối với cuộc sống của chúng ta mà nói, chính là một bước tiến lớn

Bởi vì chỉ là đơn giản là tay phải bị gãy, cũng không cần đến biện pháp gây mê toàn thân, mà cách gây mê này chỉ có ảnh hưởng cực kì nhỏ đến hô hấp tuần hoàn trên cơ thể, chúng ta có thể dựa vào từng loại phẫu thuật để

tùy chỉnh thời gian gây mê bên ngoài màng cũng đưa vào đó mà xác định liều lượng gây mê kéo dài bao lâu.

Kiến thức cơ bản của Lưu Kiện cực kỳ vững chắc, sau khi nhắc nhở một số thứ cần ghi nhớ bàn giao công việc, rồi gây mê, không bao lâu sau, ca phẫu thuật chính thức bắt đầu

Đầu tiên vẫn là làm sạch vết thương, phải làm sạch tất cả các vết thương để phòng tránh việc bị nhiễm trùng, và là cơ sở để hồi phục thành công.

Mà điểm mấu chốt là chất lượng mạch máu cao có thể nối lại các chi đã gãy.

Việc chữa trị cơ bắp, gân bắp thịt, xương cốt cùng thần kinh là sự đảm bảo phục hồi của các chức năng.

Chính vì vậy, mỗi một bước, đều cần phải xử lý một cách cẩn thận.

Làm sạch vết thương không chỉ đơn giản là xử lý miệng vết thương, mà còn là một quá trình không thể thiếu để hiểu sâu và toàn diện hơn về các mô bị tổn thương.

Đây là quyết định về kế hoạch phẫu thuật tái tạo cực kì quan trọng đối với Trần Thương.

Vì lẽ đó, lúc mà Trần Thượng tái tạo đã rất nghiêm túc, và cũng đã hao tốn rất nhiều thời gian để đi tìm hiểu những chi tiết như mạch máu, thần kinh, gân bắp thịt, xương cốt

Trần Thương lại một lần lại một lần dùng nước rửa kháng khuẩn cùng chổi lông tiêu độc được rửa sạch chia làm hai đầu, sau đó dùng lượng lớn các loại nước muối để rửa.

Quá trình quan trọng nhất tiếp theo là mang những nhóm mô bị thương cùng các dị vật bên ngoài, đêm tất cả chúng loại bỏ hoàn toàn rồi làm sạch và xử lý vết thương

Làm sạch vết thương là như thế nào?

Tuyệt đối không chỉ đơn giản là việc rửa sạch mặt ngoài của vết thương

Nó còn bao gồm xử lý bên ngoài vết thương.

Căn cứ vào mặt cắt của phần mô, liệu chỗ đó có chảy máu hay không, dựa vào màu sắc hình thái và vô số điều nhỏ nhặt khác để phán đoán xem mô có còn sống sót, hay phải cắt bỏ phần mô đó đi.

Trần Thương rất cẩn thận và cực kì nghiêm túc.

Bởi vì đây là cuộc phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công, và cũng là yếu tố chính cho sự phục hồi sau này.

Tất cả mọi người ở đây đều biết rõ độ khó của nó, tự nhiên cũng là nín thở tập trung, nghiêm túc quan sát.

Nhưng là dù có như thế nào, làm sạch vết thương với anh mà nói là một trong những lợi thế lớn nhất

Bởi vì mắt của Trần Thương có thể nhìn thấy rõ ràng các mô hoại tử, và tiếp đó anh làm từng chút từng chút loại bỏ sạch sẽ các mô hoại tử, chỗ nào nên cắt thì cắt, nên sửa thì sửa, lại hoặc là giữ lại.

Lúc này, Hoắc Quốc Khánh nhịn không được nói nói một câu:

- Bác sĩ Trần... Anh không cần đánh dấu nó à?

Trần Thương hơi sững sờ, còn chưa kịp đáp lại, Đàm Trung tâm đã nhanh chóng lắc đầu tỏ ý với Hoắc Quốc Khánh: Đừng làm phiền đến bác sĩ Trần.

Bình thường mà nói, trước khi loại bỏ các mô không còn hoạt động nữa, các dây thần kinh quan trọng và các mạch máu cần được thắt lại bằng sợi tơ đen, sau đó việc tìm kiếm sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Thế nhưng Trần Thương hoàn toàn không cần làm điều này, bởi vì sau khi buộc bằng sợi tơ đen, đằng sau sẽ tiếp tục tổn thương, mà Trần Thương cũng không cần xác định qua thật sợi tơ đen để nhận biết, anh có thể rõ ràng phân rõ ràng từng sợi thần kinh, mạch máu, co...

Chương 542: Cái Này Có Phải Là... Quá Tùy Tiện Rồi Không?

Với anh mà nói, mỗi một phút thời gian trôi qua đều rất quan trọng.

Đàm Trung tâm và An Ngạn Quân, những người thường xuyên đi theo Trần Thường cũng hiểu những điều này

Đây là điều mà người khác có muốn bắt chước cũng không được, điều này đòi hỏi sự hiểu biết đầy đủ về tổ chức và cấu trúc, cũng như cần có năng lực ghi nhớ cực kì tốt của một siêu não

Việc loại bỏ cơ, loại bỏ da, hay loại bỏ thần kinh, đây là khâu quan trọng nhất của việc xử lí vết thương. Trần Thương có tiêu chuẩn riêng của mình, chỉ cần hệ thống nhắc nhở rằng toàn bộ màu đen đã bị cắt đứt, những điều này mang ý nghĩa không còn hy vọng nữa.

Thế nhưng ở trong mắt người khác, Trần Thương là một người mang trong mình sự quyết đoán, sắc bén, bình tĩnh

Mỗi sự lựa chọn từng dây thần kinh và cơ đều cực kỳ chắc chắn.

Làm cho người xem không khỏi xúc động

Một ca phẫu thuật, khi vừa mới bắt đầu làm sạch vết thương, Trần Thương đã chính phục tất cả mọi người ở đây bằng chính thực lực của mình.

Đối với miệng vết thương to như vậy, cần xử lí với sự tập trung cao độ, thần kinh dày đặc Cổ tay, Trần Thương xử lý chúng, nhìn anh giống như là một cỗ máy tinh vi.

Ước chừng thời gian khoảng một tiếng sau, Trần Thương mới hoàn thành việc xử lí

Tỉ mỉ nghĩ lại, thời gian khoảng thời gian xử lí cánh tay gãy, đã đi qua ba giờ.

Trần Thương không khỏi trở nên nghiêm túc

Mỗi một phút trôi qua, đều có nghĩa rằng các bộ phận cơ thịt tiến thêm một bước đi đến tổn thương, cái này liên quan đến khả năng phục hồi của cảnh tay sau này, cũng liên quan đến chất lượng sinh hoạt của người bệnh sau này.

Quá trình này, rất mệt mỏi

Trần Thương có chút mệt mỏi, dù sao những thao tác này phải có độ tập trung cao, nếu cắt nhiều hơn một chút cũng có thể sinh ra ảnh hưởng, cắt ít đi một chút chúng sẽ bị dính lại, phương pháp làm sạch vết thương phục tạp tinh vi như vậy, cần lựa chọn chính xác là giữ hay bỏ, quyết đoán cắt đi hay sửa lại... Những người ở đây bao gồm các chủ nhiệm cũng không thể đảm bảo chắc chắn

Thế nhưng, bác sĩ Trần mới được bao nhiêu tuổi?

Không biết đã qua bao lâu, khi mà mọi người cảm giác thật sự rất mệt mỏi khi đã quan sát ca phẫu thuật quá lâu, Trần Thương rốt cục cũng xử lý xong

Trần Thương buông dao phẫu thuật xuống, quay sang nói với Đàm Trung Lâm:

- Mạch máu đã xử lí xong, tôi chuẩn bị cố định lại xương

Đàm Trung tâm không dám bất cẩn, cùng An Ngạn Quân vội vàng bắt đầu tiến hành xử lí sạch mạch máu.

Phẫu thuật tái tạo, dù cho là tái tạo ngón tay bị gãy hay là tái tạo các chi bị gãy, đều cần tiến hành thanh lí mạch máu, nếu không thì, nếu như gấp gáp nối các mạch máu lại, vô cùng có khả năng xảy ra tình trạng rối loạn lưu thông máu sau khi phẫu thuật, dẫn tới hoại tử thêm một lần nữa, thậm chí dẫn đến xảy ra triệu chứng ở toàn thân, vì một cánh tay dẫn tới cắt cụt thậm chí là gây ra từ vong cũng không phải trường hợp hiếm gặp

Tuy nhiên, Đàm Trung tâm và An Ngạn Quân đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, đối với thao tác của những chi tiết này họ cũng là cực kỳ chú ý

Đi theo phẫu thuật bên cạnh Trần Thương, chỗ nào cũng đều là các chi tiết, Trần Thương đối với các chi tiết cực kỳ nắm chắc, điều này khiến cho hai vị đệ tử cũng có một số hiệu biết nhất định.

Sau khi xử lý hoàn tất, Trần Thương cầm lấy tay gãy, cẩn thận so sánh

Đóng đinh xương lại là một bước quan trọng trong phẫu thuật tái tạo, cũng như tổ chức chữa trị và hỗ trợ.

Mà các yêu cầu để cố định xương là: Đơn giản, nhanh chóng, ổn định, tiết kiệm thời gian

Đây chính là lúc thích hợp để kiểm tra kĩ thuật phẫu thuật của bác sĩ, xem bác sĩ sẽ làm như thế nào để nhanh chóng ổn định lại xương Cốt và bắt đầu nối nó lại, điều này sẽ không này không thể xảy ra nếu không từng trải qua hơn mấy trăm ca phẫu thuật.

Bởi vì sau khi xương bị chấn thương sẽ có tổn thương nhất định, lựa chọn như thế nào, làm như thế nào để nối tất cả chúng lại, chuyện này cực

kì quan trọng.

Ngay lúc này, tất cả chủ nhiệm đều tập trung tinh thần quan sát Trần Thương, chờ xem Trần Thương nối chúng lại

Thế nhưng mà, mọi người ở đây đang cầm thấy cực kì bối rối khó hiểu, Trần Thương tùy ý cầm lấy hai phần tay nối chúng lại với nhau, nói:

- Lấy ốc xuyên qua cố định chúng lại

Đàm Trung tâm gật đầu, An Ngạn Quân ở bên cạnh hỗ trợ, Hoắc Quốc Khánh thấy mình hình như đang nằm mơ

Cái này mẹ nó?

Có thể tùy tiện như vậy à?

Khổng cao quan đoán rằng mình sẽ điên trong tương lai

Nối xương bị gãy không cần mười lần tám lần cầu kì chi tiết gì đó, nhưng mà cũng cần làm một cách nghiêm túc, Trần Thương làm như vậy thì nhìn không ra đang nối lại xương chỗ nào, nhìn như vậy rõ ràng là tùy ý đặt chúng vào với nhau

Thế nhưng mà ngay lúc này, anh ta vừa cúi đầu nhìn xuống, hình ảnh ngay trước mặt anh ta lập tức làm anh ta cả đời không thể nào quên

Cái gì gọi là kỹ thuật?

Cái này mẹ nó mới được gọi là kỹ thuật:

Mà mọi người xung quanh tập trung lại để nhìn, cả một đám người trên mặt lộ ra vẻ khó thể tin được.

Trần Thương dùng thủ pháp sắc bén và nhanh chóng để khôi phục lại làm hai mắt tất cả mọi người lập tức phát sáng

Tất cả mọi người ở đây đều đã làm qua phẫu thuật nối lại cảnh tay bị gãy, cũng đã làm phẫu thuật hồi phục lại phần tay gãy xương, biết rõ chỗ đặc thù của từng khớp tay và xương.

Thế nhưng là, chính là bởi vì biết rõ, nên mới kinh ngạc nhiều như vậy, Trần Thương đến cùng là đã làm như thế nào?

Mọi người tuyệt đối sẽ không cho rằng đó chỉ là sự trùng hợp

Bọn họ cũng sống đến từng tuổi này rồi, nếu nói với bọn họ tin rằng đây là trùng hợp, thì thà rằng bọn họ tin đây chính là thực lực thật sự của Trần Thương.

Vừa rồi nhìn Trần Thương tùy ý nối xương lại, nhìn thủ pháp thực sự là rất tinh tế.

Hoắc Quốc Khánh đầu tiên là giật mình, sau đó nghiêm túc quan sát.

Anh ta tự nhiên không cho rằng Trần Thương là đang làm bừa, dù sao đi nữa thì đây cũng là con trai của một quan chức cấp cao, nhưng nếu là người

bệnh bình thường, Trần Thương cũng sẽ không làm ẩu

Cái này nhất định là có điểm mấu chốt nào đó.

Nghĩ tới đây, Hoắc Quốc Khánh nhận ra được rằng, hai bàn tay Trần Thương đang không ngừng cẩn thận điều chỉnh những lại những chi tiết, nhìn có vẻ như vô ý, lại ẩn chứa huyền cơ trong đó, thật ra đây cũng là điểm quan trọng nhất.

Hai mặt của Trần Thương nhìn chằm chằm vị trí đầu xương, thông qua cảm giác mà không ngừng mà điều chỉnh lại, tiếp đó hai tay ngón tay anh hơi dùng sức, và không ngừng thực hiện những thao tác tinh vi.

Sau đó, sau khi Trần Thương cảm giác mọi thứ đã tốt, nhanh chóng nói với Đàm Trung Lâm chuẩn bị định xương

Mà Hoắc Quốc Khánh luôn cảm thấy thủ pháp của Trần Thương có chút quen thuộc, kiểu thấy đổi hướng xương này thông qua sự dao động của các ngón tay và sự tác dụng lực của hai bên...

Hoắc Quốc Khánh nhíu mày

Anh ta chắc chắn rằng, mình nhất định đã gặp qua loại thủ pháp này, nhưng đến cùng là đã gặp ở nơi nào anh ta cũng không thể nhớ ra được.

Rất nhanh, Đàm Trung tâm đã dùng định chuyên dụng đâm xuyên qua xương, kim inox cũng được cố định tốt

Chương 543: Chàng Trai Trẻ, Thật Nhanh

Lúc này, Trần Thương liếc nhìn đồng hồ trên tường một cái: Đã trôi qua 40 phút

Khoảng thời gian từ lúc phẫu thuật cánh tay bị gãy, đã qua 3 giờ 40 phút.

Chuyện này ý nghĩa là các tế bào mô cơ bởi vì thiếu máu và thiếu oxi đã bắt đầu bị tổn thương, nếu như không thể kịp thời tiến hành nối mạch máu lại, chắc chắn sẽ tạo ra một số tổn thương không thể cứu vãn.

Đương nhiên, cũng có một số ca bệnh cho phản hồi kết quả là tiến hành hơn 20 giờ vẫn thành công, và có hiệu quả rất tốt.

Nhưng cái này cùng những quảng cáo tràn đầy ngoài kia khác nhau ở chỗ nào.

Ví dụ như một cá nhân không thể đại diện cho số liệu lớn.

Về mặt chữa trị, bạn thật sự không thể không thể mang những ca phẫu thuật này ra nói chuyện.

Nói thẳng ra, chính là: Đừng ôm hy vọng may mắn ở trong lòng

Trong cuộc sống, không ai có thể tùy ý sống theo ý muốn của mình.

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, cũng may những chuyện này không làm mất quá nhiều thời gian, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc nối lại mạch máu sau này.

Trần Thương làm mỗi một bước, đều là bởi vì tiết kiệm thời gian, và nhằm để đảm bảo hiệu quả phẫu thuật

Trong lúc Trần Thương đang làm “Nội soi tám lần", đột nhiên trong đám đông bỗng truyền đến một tiếng hộ.

- Bác sĩ Trần... Anh hình như không có tiến hành rút ngắn xương

Sau khi nghe thấy câu này, lập tức các chủ nhiệm xung quanh trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Đây cũng không phải là tin tức tốt gì:

Hoắc Quốc Khánh ở giữa đột nhiên ý thức được, Trần Thương hình như đúng thật đúng là không có tiến hành rút ngắn xương

Rút ngắn xương là gì? Bởi vì tại ngay từ đầu khi làm sạch vết thương, khi xử lý các mô mềm, sẽ tiến hành loại bỏ những mô mềm hoại tử, ví dụ như chỉnh sửa, cắt bỏ...

Trong đó, chúng bao gồm các mô thần kinh và mạch máu.

Như vậy, sau khi đã làm sạch vết thương, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến chiều dài mạch máu, thần kinh, Cơ..., mà bởi vì xương cốt dài, nên sau khi nối lại, những tổ chức như thần kinh mạch máu này sẽ bởi vì chiều dài không đủ nên khó mà tiến hành khâu chúng lại.

Do đó, theo cách này, cần tiến hành cắt bỏ xương đầu trước khi chúng bắt đầu nối lại, từ đó khiến cho chiều dài của các mạch máu, thần kinh, cơ thịt, phù hợp hơn để khâu lại dễ dàng đạt đến hiệu quả tốt nhất

Thế nhưng, Trần Thương rõ rằng không có tiến hành rút ngắn xương! ?

Lần này, tất cả mọi người cũng không khỏi vì Trần Thương lo lắng.

Nhưng... Trong trường hợp này, dường như không thích hợp để nói ra trước mặt mọi người... Dù sao người bệnh ở đây vẫn còn ý thức để nhận biết.

Ngay cả vị chủ nhiệm người đã lên tiếng kia cũng là cảm thấy có chút có lỗi, nhưng là... Nhưng đây là kiến thức chuyên môn cơ bản của một bác sĩ, tại khi cần thiết, chỉ ra vấn đề, anh không cho rằng mình đã làm sai cái gì.

Trần Thương không nói gì, những "Nhị đệ tử Đàm Trung Lâm lại cười nói:

- Bác sĩ Trần thích trong quá trình làm sạch vết thương, đã tính toán mài mòn đầu xương, việc rút ngắn xương sớm làm xong ngày từ đầu rồi. Sau khi nói xong, Đàm Trung tâm chỉ vào miệng vết thương nói:

- Các vị nhìn xem, hiện tại chiều dài của mạch máu khi nối lại vừa vặn phù hợp

Mọi người nhất thời không thể tin tưởng, tới gần nhìn kỹ vết thương, vừa nhìn một cái, lập tức ngây ngẩn cả người

Bởi vì nó thật sự phù hợp

Lần này, mọi người nhịn không được đối mặt nhìn nhau, trong đôi mắt ngập tràn vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trong quá trình bóc tách các mô mềm, sẽ đồng thời tiến hành làm sạch bề mặt xương, từ đó hoàn thành rút ngắn xương?

Cái này... Dường như là một ý nghĩ không tệ, sau này có thể thử sử dụng phương pháp này một chút

Các mạch máu ở cánh tay dày hơn rất nhiều so với mạch máu ở cổ tay, cho dù là không mang kính hiển vi chuyên dụng trong phẫu thuật cũng có thể khâu lại.

Nhưng, cho dù thị lực có tốt đến đâu đi nữa cũng không thể đánh giá mức độ tổn thương của mô như kính hiển vi chuyên dụng, đặc biệt là tổn

thương bên trong mô của mạch máu dựa vào kính hiển vi để tiến hành phán đoán, từ đó đạt được mục đích là nối lại mạch máu một cách tinh vi nhất.

Lúc này, Đàm Trung Lâm cùng An Ngạn Quân đứng bên cạnh lập tức bỏ công việc trong tay, nghiêm túc nhìn Trần Thương khâu lại mạch máu.

Thành thật mà nói, cho đến bây giờ, cả hai người đều không có nghiên cứu rõ về cách khâu lại mạch máu của Trần Thương, nhìn thì thấy bình thường, nhưng nó lại luôn giấu những bí ẩn.

Đàm Trung Lâm cùng An Ngạn Quân mỗi tuần đều muốn xem Trần Thương phẫu thuật một lần, đặc biệt là gần đây, bọn họ phát hiện ra rằng cảm ngộ của Trần Thương đối việc khâu mạch máu càng ngày càng sâu, giống như đạo lý không thể nói được.

Hoắc Quốc Khánh đứng một bên nhìn Trần Thương khâu vết thương, chà, phương pháp khâu vết thương thường dùng nhất, loại phương pháp khâu lại này gây ra tổn thương đối với thành mạch máu tương đối nhỏ, không dễ dàng dẫn tới chật hẹp, nhưng khi so sánh thời gian tiêu tốn sẽ nhiều hơn, bởi vì yêu cầu thao tác cũng cao hơn

Thế nhưng mũi khâu tiếp theo của Trần Thương khâu xuống, lập tức làm mới hiểu biết của Hoắc Quốc Khánh đối với phương pháp khâu truyền thống này

Cái này... Thật sự là phương pháp khâu gián đoạn?

Anh có chắc chắn đây không phải là phương pháp khâu liên tục không?

Bác sĩ Trần! Anh. Anh có nhanh quá rồi không?

Chủ nhiệm xử cũng là nghẹn họng trân trối nhìn, hô hấp Có chút dồn dập, bác sĩ Trần cái này... Đúng là thật sự quá nhanh

Nhanh như vậy sẽ không gây ra tác dụng phụ sao?

Nó có thể ảnh hưởng tới lưu lượng máu không?

Mọi người bắt đầu ghé đầu thì thầm, trao đổi ý kiến với nhau.

Trong lòng Trần Thương không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, đầu tiên là khâu một tĩnh mạch và một động mạch, sau đó lại bắt đầu khâu tĩnh mạch, cuối cùng khâu động mạch.

Chi tiết này khiến cái này chủ nhiệm khẽ gật đầu, một suy nghĩ rất hay, khâu từng động mạch, nó thực sự có thể giúp các mô bị thiếu máu cục bộ.

Không mất nhiều thời gian, Trần Thương đã hoàn tất việc khâu lại

Lúc này, vì để xem hiệu quả của việc khẩu lại, mọi người trực tiếp lại gần nhìn thẳng.

Chỉ thấy các động mạch cùng tĩnh mạch sau khi được nối lại mọi thứ đều tốt đẹp, làn da dần dần bắt đầu khôi phục màu sắc, thời gian để các mao

mạch máu được lấp đầy... không quá hai giây

Tất cả dấu hiệu cho thấy, các mạch máu mà Trần Thương khâu lại, đã thành công rực rỡ

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu, nhìn chàng trai tuổi còn trẻ tuổi này, hơi xúc động, thực sự rất lợi hại

Từ khi vừa mới bắt đầu cho đến bây giờ, thời gian không đến 2 tiếng, đã bảo vệ đôi bàn tay một cách cơ bản nhất, mạch máu đã được nối lại rất tốt, cơ bản có thể nói là phẫu thuật thành công.

Cho tới bây giờ, có thể nói chắc chắn rằng bàn tay này đã được bảo vệ thành công

Hơn nữa, thời gian tiêu tốn từ đầu tới cuối, đã vượt ra khỏi sự hiểu biết của bọn họ đối với việc phẫu thuật nối tay gãy.

Nguyên một đám bác sĩ để tay lên ngực tự hỏi, bản thân mình có thể nhanh như vậy không?

Mọi người cảm khái lắc đầu

Chương 544: Chưa Thấy Bao Giờ

Không Gia Huy bị người khác vậy xem có một loại cảm giác như mình nhìn giống như tinh tinh trong sở thú

Anh ta cảm giác đây chính là ảo giác của mình.

Dù sao có nhiều bác sĩ như thế, người ta đều là ôm thái độ quan tâm như thế, sao có thể có một loại cảm giác như vậy?

Khổng Gia Huy đúng gia giáo tốt đẹp của mình không ngừng tự tẩy não: Bọn họ không phải đang xem chuyện vui, tuyệt đối không phải xem kịch, đây là vì chữa bệnh...

Phải biết, vào giờ phút này đại não của anh ta rất rõ ràng, thế nhưng nhìn vào tay anh ta, có chút không đành lòng, nhưng nhìn từng ánh mắt đang nhìn mình một cách trần trụi nóng bỏng, anh ta hít thật sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Loại cảm giác bị mọi người vây quanh nhìn chằm chằm này thực sự là quá tệ.

Nhưng... Anh ta rất hi vọng tay của mình không có việc gì...

Sự Cố lần này, hoàn toàn là một tai nạn ngoài ý muốn, anh ta với chức vị là Phó kĩ sư trưởng của Công ty máy móc Đông Nam, lấy tư cách là một hướng dẫn kỹ thuật, đi cùng chủ tịch thành phố Tấn Dương đến xưởng tham quan và thị sát công việc trong xưởng.

Công ty TNHH máy móc Đông Nam cũng là một trong những công ty lớn của tỉnh Đông Dương, chủ tịch thành phố Tấn Dương Trần Quốc Hoa là muốn mở một công ty ở thành phố Tấn Dương, Trần Quốc Hoa này cũng đã hơn bốn mươi tuổi tự nhiên cũng là muốn làm ra sự nghiệp, đồng thời cũng muốn Khổng Gia Huy làm ra

một

chút chiến tích.

Thế nhưng ngay tại lúc Trần Quốc Hoa chỉ tượng trưng kiểm tra một lô dụng cụ này, anh ta tuyệt đối không nghĩ tới máy tiện có thể xảy ra vấn đề, khi then chốt lại là Khổng Gia Huy cứu được Trần Quốc Hoa, thế nhưng là... Nhưng lúc ấy đã quá trễ để Không Gia Huy thoát ra khỏi chỗ đó, tay bị dao tiện cắt đứt

Lúc ấy, một cảnh này trực tiếp toàn bộ những người ở đây hoảng sợ

Vào lúc quan trọng, công nhân tranh nhanh chóng rút nguồn điện ra, thế nhưng đã không kịp, dao tiện sắc bén nhanh chóng, trực tiếp làm đứt tay phải của Khổng Gia Huy.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy ở đây nhìn thấy cảnh này, lập tức sợ đến ngây người.

Mà năm nay Không Gia Huy mới chỉ gần ba mươi tuổi đã gặp phải loại chuyện như thế này, ý nghĩ đầu tiên là sợ hãi, dù sao gặp phải loại chuyện này, còn chính mắt mình nhìn thấy tay mình bị cắt đi, loại chuyện này cho dù là ai gặp phải cũng kinh hồn táng đảm

Thế nhưng càng đáng lo ngại hơn là chủ tịch thành phố Tấn Dương Trần Quốc Hoa, vào khi quan trọng Không Gia Huy là người đã đứng ra cứu nguy, lúc đó tròng vẫn còn sợ hãi, trông thấy tay phải của Khổng Gia Huy bị cắt đứt, lập tức Trần Quốc Hoa hoảng sợ rồi ngất đi

Dù sao... Đây chính là con trai của quan chức cấp cao nhà họ Khổng, tuổi còn trẻ đã trở thành phó tổng giám đốc, phó kĩ sư trưởng, cấp phó phòng, cái này có thể nói là tiền đồ vô lượng

Nếu như xảy ra vấn đề, Trần Thương sẽ gặp vô số rắc rối

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, Khổng Gia Huy tự chính mình chạy ra cứu Trần Quốc Hoa.

Tất cả mọi người ở đó đều nhìn thấy chuyện này, bao gồm cả các tổng giám đốc của Công ty đều ở đây, tại giờ khắc này, tất cả mọi người đều bị doạ sợ đến choáng váng

Chẳng ai có thể ngờ rằng Không Gia Huy vào thời khắc nguy hiểm như vậy lại đứng ra đỡ cho Trần Quốc Hoa

Dù sao... Chàng trai trẻ này thật sự là có một tương lai rộng mở, có kỹ thuật, có năng lực, có nền tảng để đưa vào, cái này... Đây chắc chắn là một ngôi sao sẽ toả sáng trong tương lại.

Nhưng bây giờ! Trước hành động của Khổng Gia Huy, tất cả mọi người đều thán phục không thôi.

Lúc này, bên ngoài phòng giải phẫu, Trần Quốc Hoa và lãnh đạo công ty máy móc Đông Nam đứng ở một bên, nhìn Khổng Tường Dân muốn nói lại thôi, thế nhưng bây giờ quả là không biết nói cái gì.

Trần Quốc Hoa nhịn không được nói:

- Ngại Khổng, ngài thực sự đã sinh ra được một người con trai tốt! Hôm nay đều là lỗi do tôi gây ra

Khổng Tường Dân khoát tay, ông đã sớm biết được mọi chuyện từ đầu đến cuối, đối với vết thương của con trai, ông cũng không có phàn nàn gì,

ngược lại có chút kiêu ngạo

Nhưng... Người làm cha làm mẹ, ông càng mong muốn lúc ấy còn trai không chạy ra đỡ, càng hi vọng con trai có thể khoẻ mạnh.

Mà bây giờ tay cũng đã đứt mất

Nói cái gì cũng vô dụng, mà đối với Trần Quốc Hoa, Khổng Tường Dân thở dài:

- Chủ tịch Trần, chuyện này không liên quan tới ông, đây chính là lựa chọn của Gia Huy, ông không cần áy náy.

Tuy Khổng Tường Dân đã nói như vậy, thế nhưng Trần Quốc Hoa có thể không cảm thấy áy náy à?

Không áy náy là giả

Ông không phải sợ Khổng Tường Dân, mà là cảm giác thấy tội lỗi ở trong lòng

Tần Hiếu Uyên nói:

- Không cần lo lắng, tiểu Trần đã từng làm qua phẫu thuật tái tạo chi gãy, hơn nữa còn làm rất thành công, khôi phục chức năng cung rất tốt, nếu như có thể theo kịp huấn luyện khôi phục, trên cơ bản không có quá nhiều ảnh hưởng.

Lời này vừa mới nói, mọi người lập tức nhìn về phía Tần Hiếu Uyên.

Khổng Tường Dân nhẹ gật đầu:

- Vậy thì rất cảm ơn bác sĩ Trần

Vào giờ phút này, một số lãnh đạo trong lòng đều căng thẳng lo lắng nhìn vào bên trong phòng phẫu thuật.

Mà bên trong một đám chủ nhiệm, như bà Lưu tiến đại quan viên

Một lúc nói “Đánh!", một hồi một câu “Mẹ nó!"

Nghe được mấy câu này trong lòng Không Gia Huy có một chút khó chịu, trong lòng chắc chắn rằng, cái này tuyệt đối là đến xem chuyện vui! Nhưng nghĩ lại, đây có phải chứng minh rằng bác sĩ Trần có kĩ năng phẫu thuật cao siêu?

Nghĩ tới đây, trong lòng Khổng Gia Huy cũng là có chút mong đợi, hi vọng tay của mình sẽ tốt hơn

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sự xuất hiện "thủ pháp khâu Trần-" của Trần Thượng để khâu lại cơ thịt, lại thêm lần nữa mang đến một sự bùng nổ.

Phương pháp khâu này là gì? Nguyên một đám anh nhìn tôi, tôi nhìn anh

Nhưng, điểm đặc biệt ở đây chính là, lần này không có bất kì một người nào lên tiếng.

Bởi vì tất cả mọi người sợ nói ra sẽ bị khinh thường...

Chấn kinh thì chấn kinh, nhưng loại phương pháp khâu này ai cũng đều chưa bao giờ thấy qua, thực sự là không thể nói được.

Đang ngồi ở đây cũng không phải là tiểu bác sĩ, mỗi một người đều là chủ nhiệm, chuyên gia trong lĩnh vực ngoại khoa của tỉnh Đông Dương, thế nhưng chỉ một loại phương pháp khâu cũng đều chưa thấy qua

Họ thổn thức không thôi.

Mà Hoắc Quốc Khánh người này có cái gì nói cái đấy, cũng không sợ mất mặt, bằng không khi đó cũng sẽ không xung phong nhận việc tự mình ôm Không Gia Huy chạy tới.

Sau khi anh ta trông thấy loại phương pháp khâu lại này, lập tức có chút hiếu kỳ, thế nhưng... Nhìn những chủ nhiệm ở đây đã phần đều giữ im lặng, lập tức có chút đỏ mặt

Cái này... Chỉ có một mình anh ta không biết à?

Nghĩ tới đây, lão Hoắc cũng là xấu hổ vạn phần.

Nhưng mà anh ta vẫn đỏ mặt hỏi:

- Bác sĩ Trần Loại phương pháp khâu cơ thịt này hình như tôi chưa từng thấy nó bao giờ...

Sau khi Đàm Trung Lâm nghe được, lập tức trong làm cảm thấy tự hào

Phương pháp kia nhất định là phương pháp bí mật độc nhất vô nhị, người bình thường không thể nào hiểu được.

Chương 545: Không Có Chuyện Gì Thì Tốt

Với tư cách người thừa kế của "thủ pháp khâu nhà họ Trần", Đàm Trung Lâm cực kỳ vinh dự, cũng cực kỳ tự hào, mặc dù bây giờ "thủ pháp khâu nhà họ Trần" còn không có phổ biến rộng rãi đến mọi người, nhưng anh tin tưởng, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Dù sao lúc ấy "thủ pháp khâu nhà họ Trần" của Trần Thương còn không có hoàn thành, phương pháp khâu này đã được viện trưởng Vương Ngọc Sơn thuộc Lục Viện thành phố Hải Đô và chủ nhiệm Tích Thủy Đàm bệnh viện Thường Hồng Lôi đều kinh thán không thôi.

Mà bây giờ, Đàm Trung tâm dám chắc rằng, nếu như bọn họ biết rõ, nhất định sẽ tự mình đi đến thành phố An Dương để học tập

Cho đến lúc đó... Mình chính là đệ tử đời thứ nhất

Nghĩ tới đây, trong lòng Đàm Trung tâm có chút tự hào

Duy nhất chỉ có An Ngạn Quân đứng bên cạnh hơi khó chịu, dù sao nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng

Phẫu thuật rất nhanh đã kết thúc, khi đường chỉ đã di chuyển, làn da đã được khâu kín lại, bởi vì da trên cổ tay có khá nhiều vấn, nên trong khi khâu lại, các đường chỉ được CỐ ý khâu giấu chúng đi, vì lẽ đó toàn bộ quá trình khâu lại cực kỳ tinh xảo đến mức ảo diệu, ngay cả An Ngạn Quân cũng không thể không cảm thán một tiếng, tiểu Trần so với khi đó lại lợi hại hơn rồi

Mà sau lưng một đám "Tam Lưu" đều cảm giác tam quan của mình bị hủy hết

Tại sao một tồn tại kinh khủng như thế này lại bị giấu đi trong bệnh viện Tỉnh Nhị Viện?

Vì sao bọn họ đều chưa bao giờ nghe nói qua Có một người như vậy trong phẫu thuật ngoại khoa tay của tỉnh Đông Dương

Ca phẫu thuật rốt cục cũng vẽ lên một dấu chấm tròn viên mãn

Thời gian gây mê cung sắp kết thúc, lúc này, Trần Thương nói với Không Gia Huy:

- Hãy cảm giác một chút, nhưng tuyệt đối đừng dùng sức.

Các dây thần kinh, CƠ và mạch máu trên cánh tay gãy sau khi được tái tạo lại có phần thô hơn, và cũng tương đối chắc chắn, cho dù là hơi động một cái, cũng sẽ không có cảm giác đau đớn quá nhiều.

Nghe thấy những lời nói của Trần Thương, Khổng Gia Huy hơi sững sờ, lập tức thử cử động ngón tay một chút

Có cảm giác

Đã chuyển động

Thật sự chuyển động

Giờ khắc này, Khổng Gia Huy vì kích động mà nước mắt chảy ra.

Ban đầu cứ cho rằng sẽ không có hi vọng, dù sao tay bị chặt đứt còn có thể nối lại sao?

Thế nhưng thật có thể nối lại được

Khi thời gian hiệu lực của thuốc tê dần biến mất, anh ta có thể cảm nhận được tại tồn tại của bàn tay

Cái loại cảm giác này cùng loại cảm giác vừa nãy hoàn toàn khác nhau

Hơn nữa, tay mình còn có thể cử động...

Nghĩ tới đây, Khổng Gia Huy vội vàng đứng lên cúi đầu nói lời cảm ơn:

- Bác sĩ Trần, cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh, sau này có dùng việc gì khó khăn, anh cứ việc nói với tôi

Trần Thương cười nói:

- Đây là chuyện tôi phải làm, nhưng mà anh cũng đừng quá kích động, nó cân ổn định. Tôi chỉ là để anh cảm nhận một chút thôi.

Loại gãy tay này này sau khi tải tạo, cần phải cố định bằng thạch cao một khoảng thời gian, phòng ngừa bởi vì hoạt động quá mạnh gây nên những tổn thương không cần thiết.

Bảng bộ thạch cao là Đàm Trung Lâm làm, anh ta làm rất thuần thục, đồng thời vẫn lấy làm kiêu ngạo, chí ít ở điểm này, chủ nhiệm Ăn cũng làm không có tốt bằng ánh ta

Sau lưng là một đám chủ nhiệm hâm mộ nhìn Trần Thương.

Đây chính là một cơ hội tốt

Bác sĩ Trần nhìn rất trẻ, chắc cũng khoảng chừng ba mươi?

Mà Không Gia Huy cũng giống vậy cũng là chừng ba mươi, hai người trẻ tuổi này, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai, bất luận sau này Không Gia Huy có là nhân vật tầm cỡ đến đâu, thì Trần Thương sẽ luôn được ghi nhớ ở trong lòng.

Dù sao đây cũng là người cho anh ta sinh mệnh lần thứ hai ngón tay phải của mình

Nói khó nghe hơn một chút, đây chính là cứu được tính mạng “bạn gái” của Không Gia Huy

Chà, lời này nói tuy thô thật, nhưng nói như vậy lại có thể dễ dàng hiểu được.

Sự nghiệp tương lai của Không Gia Huy trên cơ bản khóa chặt với sự tươi sáng, mà Trần Thương dù cho có kém hơn, phát triển sau này cũng tuyệt đối sẽ giống như nước lên thì thuyền lên

Hơn nữa, bây giờ sau lưng Không Gia Huy còn có một người cha là Khổng Tường Dân chống lưng. Đây chính là quan chức cấp cao của tỉnh Đông Dương bọn họ, Trần Thương đây chính là kết được một quan hệ tốt đẹp.

Nhưng một mối quan hệ tốt đẹp như thế này cũng không phải tất cả mọi người có thể kết, nếu không có năng lực giống như bác sĩ Trần, mọi việc đều là nói suông

Với tư cách một bác sĩ ngoại khoa, điều quan trọng nhất cuối cùng vẫn là thực lực của chính mình

Trách không được nhà họ Khổng tự mình đưa Khổng Gia Huy đến nơi này

Mọi người thấy Trần Thương không kiêu ngạo không nóng nảy, tâm trạng bình tính, không có bất kỳ cái gì gọi là sóng cảm xúc nào, cái này giống như cứu một tên ăn mày vậy, không có sự khác biệt nào.

Cũng là hơi xúc động

Phẩm đức cao thượng, kỹ thuật cao siêu, thể lực lại tốt, dáng dấp còn đẹp trai, yêu công tác

Đây quả thực là "đức - trí - thể - mỹ" được phát triển một cách toàn diện.

Bác sĩ Trần thật tuyệt vời

Một chàng trai trẻ thật tốt.

Trong lúc rửa tay, một đám chủ nhiệm tranh nhau đưa giấy cho Trần Thương, tiếp đó để lại một cái phương thức liên lạc, để thuận tiện liên lạc trong đổi trong tương lai.

Điều này làm cho Hoắc Quốc Khánh đều không có cơ hội để nói chuyện.

Một đoàn người cùng đi ra khỏi phòng giải phẫu, bao gồm Không Gia Huy cũng ra cùng trong đám người.

Sau khi đi ra, lập tức trông thấy một đám người đang chờ ở bên ngoài.

Hai vợ chồng Khổng Tường Dân và Tần Hiếu Uyên vội vàng đứng lên, đi tới.

Tần Hiếu Uyên dẫn đầu hỏi:

- Tiểu Trần, phẫu thuật có thuận lợi không?

Trần Thương đưa mắt nhìn mọi người, nhẹ gật đầu:

- Dạ, ca phẫu thuật cực kỳ thành công

Lúc này, trong lòng Không Gia Huy cũng không còn sợ hãi như vừa rồi nữa, mà ngược lại nhìn cha mẹ mình, nhịn không được an ủi:

- Cha, mẹ, con không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì, còn vừa làm xong phẫu thuật đã có thể cử động! Bác sĩ Trần thật sự rất lợi hại, thật cảm ơn bác sĩ Trần.

- Còn có, chủ tịch Trần, tôi không có chuyện gì! Ngài đừng lo lắng. Trông thấy trạng thái của Không Gia Huy thực sự tốt, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nh m.

Không có chuyện gì thì tốt

Không có chuyện gì thì tốt

Bên ngoài, tất cả mọi người đều nhao nhao cảm khái câu nói này.

Nếu ca phẫu thuật của Không Gia Huy thực sự thất bại... Bọn hắn... Ngẫm lại mọi chuyện sẽ cực kỳ phiền phức.

Đây là một đống chuyện phiền toái lớn.

Dù sao, tái tạo lại tay gãy trong mắt bọn họ và tất cả mọi người là một ca phẫu thuật cực kỳ khó khăn,

sao phẫu thuật đối với loại phẫu thuật có độ chính xác cực kỳ cao như thế này, cũng cần yêu

cầu cực kỳ cao với bác sĩ, có thể làm tốt dạng phẫu thuật này, thực lực cần thực sự mạnh

Thành thật mà nói, đây cũng là loại phẫu thuật tiên tiến duy nhất mà Trần Thương có thể xử lí tốt nhất.

Chỉ là bởi vì một ca phẫu thuật này, có thể chia tách thành một loạt ca tiểu phẫu khác, cứ như vậy, độ khó mới giảm xuống một chút.

Trần Thương cũng được coi là thăng cấp trơn tru, làm chủ được

Khổng Tường Dân nhìn Trần Thương, hai tay chủ động cầm lấy tay anh, cảm kích cúi đầu tỏ ý! - Bác sĩ Trần, thực sự là rất cảm ơn cậu

Vợ của Khổng Tường Dân cũng gật đầu với Trần Thương.

Chương 546: Sau Này Đây Chính Là Em Trai Của Con

Mọi người ở xung quanh xem nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối là một cảnh cực kỳ rung động

Quan chức cấp cao và phu nhân tự mình cúi đầu với anh nói lời cảm ơn

Phần ân tình này, thực sự là quá lớn.

Nhưng mọi người không có ai ghen tị.

Bởi vì đây là điều mà Trần Thương đáng nhận được.

Dùng một câu để miêu tả chính là: Anh xứng đáng được người khác tôn trọng.

Trần Thương thấy thế, cũng có chút xấu hổ, dù sao... Nói thật, Trần Thương vẫn cảm thấy người ta là quan chức cấp cao, quyền cao chức trọng, ở vị trí cao, cho mình sự đối đãi như vậy, thực sự là có chút khó nói thành lời.

- Khách sáo, khách sáo, ngài Khổng ngài đã quá khách sáo rồi, hơn nữa, chuyện của anh Gia Huy tôi cũng đã nghe nói, quên mình vì người khác, đây phẩm chất tôi thật rất khâm phục.

Nghe thấy Trần Thương kêu một tiếng anh Gia Huy, Khổng Tường Dân lập tức hơi sững sờ, có hơi đắn đo một lát, như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, nhàn nhạt nói câu:

- Đúng vậy, Gia Huy, về sau tiểu Trần bác sĩ sẽ là em trai của con, có chuyện gì thì giúp đỡ cho nhau, lần này tiểu Trần đã giúp Con đây chính là một ân huệ lớn

Một câu, lập tức làm mọi người chung quanh ngây ngẩn cả người.

Tần Hiếu Uyên đứng ở sau lưng cũng có chút mắt trợn tròn.

Cái này...

Không đợi hắn kịp phản ứng, chỉ thấy Khổng Tường Dân nói tiếp câu:

- Còn có, tiểu Trần, câu gọi tôi là ngài Khổng cũng khách sáo quá rồi, về sau cứ gọi là chú Khổng, có thời gian thì tới nhà tôi chơi.

Vợ của Khổng Tường Dân cũng là gật đầu theo:

- Phải! Đúng đó, có thời gian thì tiểu Trần hãy tới nhà chơi.

Lập tức, người xung quanh cũng nhịn không được nuốt ngụm nước miếng

Cái này... Đây Con mẹ nó đã kiếm được lợi lớn

Dù sao, đây cũng là kết giao quan hệ với nhà họ Khổng.

Tiền đồ vô lượng.

Tần Hiếu Uyên vỗ đầu mình, mấy ngày trước chính mình còn nói để Trần Thương kết giao thêm nhiều người...

Nói không chừng có thể gặp phải quý nhân

Cái này hiện tại liền gặp một vị quan chức cấp cao.

Có phải đứa trẻ này... Là nhân vật chính đúng không?

Vận khí này cũng quá tốt rồi

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên suy nghĩ một chút, chuyện này đối với mình mà nói không phải chuyện xấu?

Ngay lúc này, bỗng nhiên điện thoại của Tân Hiếu Uyên vang lên.

Sau khi nhận cuộc gọi, là Đàm Lập Quốc.

- Lão Tần, lãnh đạo của ủy ban y tế và sức khỏe Vệ Kiện mà tôi nói với ông hôm đó đã tới, nói muốn tìm ông để nói chuyện.

Tần Hiếu Uyên sửng sốt một chút, không nghĩ tới người kia thật đúng là đang trên đường đi tới

Thật sự cho rằng Tần Hiếu Uyên tôi là giấy à?

Hơn nữa, Tần Hiếu Uyên chỉ lo lắng sự tình đến mức độ này, video giảm sát ngày hôm đó còn giữ.

Nếu ông ta thật sự làm lớn chuyện, mọi người ai cũng không nên nghĩ được tốt.

Nghĩ tới đây, Tần Hiểu Uyên cũng là cảm thấy tức giận.

Mà lúc này, Khổng Tường Dân nói:

- Viện trưởng Tần, còn có tất cả mọi người, chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm? Chuyện của Gia Huy, đã làm tất cả mọi người chưa ăn gì, thực sự là xin lỗi

Hoàn toàn chính xác, cuộc phẫu thuật đã làm chậm trễ mấy tiếng đồng hồ, hiện tại đã ba giờ chiều, Cơm trưa cũng chưa kịp ăn.

Mà Tần Hiếu Uyên hít sâu một hơi:

- Cái này... ngài Khổng, lãnh đạo Ủy ban Vệ Kiện tới tìm tôi nói chuyện... Tôi bên này khả năng có chút việc, khó có thể đi với mọi người được, nếu không mọi người đi trước đi?

Vốn Khổng Tường Dân mong muốn cảm ơn Tần Hiếu Uyên, thế nhưng nghe thấy Tần Hiếu Uyên nói như vậy, lập tức khẽ gật đầu:

- Ồ? Chuyện công việc à? Rất quan trọng hả?

Nghe thấy Khổng Tường Dân lời nói này, Tần Hiếu Uyên cũng nghe một trong hai người đó.

Nhưng mà, Tần Hiếu Uyên hơi trầm mặc một lúc, không muốn lãng phí một cái ân tình như thế, vì thế ông vội nói:

- Lãnh đạo, không phải chuyện gì lớn, tôi đi một chút sẽ về, chuyện này, tiểu Trần, cậu đưa theo Gia Huy đi đến khoa chỉnh hình, cấp cứu làm xong hết thủ tục chuyển khoa, sẽ lập tức ngay thôi.

- Nếu không ngại thì các vị đi trước, tôi và tiểu Trần sẽ đến sau?

Khổng Tường Dân nghe thấy lời này, lập tức khẽ gật đầu:

- Như vậy đi, chúng tôi ở ngồi đợi ở đây, trò chuyện một chút, hai người có việc thì cứ đi đi, có gì chúng ta gọi điện thoại liên lạc.

Kỳ thật, Khổng Gia Huy nhập viện, ông với tư cách là cha là mẹ hẳn là người phải đi làm, thế nhưng... Bởi vì thân phận cơ chút đặc biệt, Khổng Tường Dân cũng không quá tiện quá xuất đầu lộ diện, người khác cũng không phù hợp lắm, nhưng nếu là Trần Thương đi, lại là thích hợp nhất, dù sao Trần Thương còn gọi một tiếng anh Gia Huy mà

Không thể không nói Tần Hiếu Uyên rất biết giải quyết, để Trần Thương đi làm, so với ai khác đều phù hợp hơn, đối với bạn thân Trần Thương là chuyện tốt, mà còn có thể gia tăng quan hệ giữa mọi người với nhau.

Mà Khổng Tường Dân cũng sẽ không có ý khác.

Trần Thương và y tá đẩy Không Gia Huy đi làm thủ tục chuyển viện, mà Tần Hiếu Uyên thì là vừa đi vừa nghĩ tới việc trở về khu nhà hành chính.

Thành thật mà nói, ông ngược lại cũng muốn nhìn xem đến cùng là ai muốn gây chuyện, muốn gây chuyện gì.

Mới vừa xuống thang máy, vừa hay trông thấy Đàm Lập Quốc đứng ở trong hành lang, lập tức nháy mắt ra hiệu cho Tần Hiếu Uyên.

Tần Hiếu Uyên vội vàng đi tới.

Sau khi đẩy cửa đi vào, Tần Hiếu Uyên trông thấy người, lập tức cười ha hả nói đến:

- Chủ nhiệm Đoàn? Chào ngài chào ngài

Đoàn Học Chân vừa trông thấy Tần Hiếu Uyên đến, cũng liền vội vàng đứng dậy, cười gật đầu nói:

- Viện trưởng Tần, đã lâu không gặp.

Mặc dù nói các bệnh viện đều lệ thuộc vào ủy ban quản lí của Vệ Kiện, nhưng, cái này so ra phức tạp hơn nhiều.

Trong thành phố An Dương, có rất nhiều bệnh viện cấp tỉnh hàng đầu, có điều về cơ bản chúng đều giống nhau là một đơn vị khoa.

Nhưng Có điều, ví dụ như bệnh viện thứ nhất của đại học Đông Đại Nhất, bệnh viện Nhân Dân Tỉnh, bệnh viện Y học Nhân Dân Tỉnh, những bệnh viện này, đều là phó khoa, bởi vì các viện trưởng đều là kiêm nhiệm những chức vị phó phòng khác, cũng giống như viện trưởng bệnh viện Đông Đại Nhất, kiêm nhiệm chính là hiệu trưởng Đại học y khoa tỉnh Đông Dương, mà viên trường bệnh viện Nhân Dân, hiện tại chức vị đang kiêm chính là phó trưởng phòng chăm sóc sức khỏe của tỉnh.

Mà bệnh viện Tỉnh Nhị Viện thì lại tương đối bình thường, mà Tần Hiếu Uyên thì cũng là như thế, hơn nữa, nói bằng cách khác, đó là một Cơ hội và nhiều thứ khác đến từ khắp mọi nơi, đây là một quá trình chuyển đổi vô cùng khó khăn.

Trong những năm này, Tần Hiếu Uyên cũng đã coi nhẹ những điều này, cũng không quá chấp nhất việc này, có thể có cái địa vị như bây giờ thật ra cũng không tệ.

Vốn xuất thân là bác sĩ, sự ham mê quyền chức của ông cũng không có lớn như vậy, hơn nữa, nếu nói câu nào đó không dễ nghe, còn có thể làm thêm mấy năm sao?

Căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì?

Nhưng sau khi ông thấy Đoàn Học Chân, lập tức sửng sốt một chút, bởi vì quan hệ giữa hai người mặc dù không gọi được rất tốt, nhưng cũng tuyệt đối không có gì xấu

Tại sao nói như vậy chứ? Bởi vì hai người đều đã gặp qua nhau ở nhà của Hoàng Vĩnh Nghĩa, cũng đã cùng ăn cơm, cũng được coi là có quen biết, thậm chí có thể nói rằng Hoàng Vĩnh Nghĩa chính là cấp trên của bọn họ, cũng coi là một nhóm

Vì lẽ đó, Tần Hiếu Uyên cũng là có chút hiếu kỳ.

Chương 547: Tôi Đã Từng Nghe Qua Cái Tên Này

Sau khi hai người đã ngồi xuống, lúc này, Đoàn Học Chân mới nói:

- Viện trưởng Tần, hôm nay tôi tới đây chính là để nói một câu cho ông biết, hai ngày qua, có người đã gây rắc rối cho ông.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, mới chợt hiểu ra

Ban đầu cho rằng ủy ban lãnh đạo Vệ Kiện đến là để phê bình mình, không nghĩ tới là đến để nhắc nhở mình.

Ông cũng có chút tức hiếu kì hoi: - Chủ nhiệm Đoàn, ý của ông là gì?

Đoàn Học Chân nói:

- Tôi cũng là ngẫu nhiên biết được, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết, khoảng thời gian này có người mua chuộc mấy người khác, hình như là đi đến ủy ban lãnh đạo Vệ Kiện để tố cáo ông, nhất định sẽ gây rắc rối cho ông, hơn nữa người kia hình như còn có chút quan hệ, trong điện thoại tôi cũng không tiện nói cho ông, hôm nay vừa vặn đi ngang qua, đến nói cho ông nói một tiến, chuẩn bị sẵn tâm lý phòng bì bất trắc.

- Đừng để đến lúc bị người ta làm hại

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu, và hiểu chuyện gì xảy ra, thì ra đây chính là vấn đề:

Thật sự là mèo đi đường mèo, chó đi đường chó, chuyện này khoan hãy nói, đây thật giống như là tác phong làm việc của Chu Tuyên

Văn.

Đơn giản là dùng cách bôi đen buồn nôn của mình, tốt nhất là thực sự có thể tìm ra một chút vết bẩn nào đó của ông.

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nhàn nhạt cười cười.

Nhưng mà, đối với sự nhắc nhở của Đoàn Học Chân, ông cũng cực kỳ cảm kích, Có đôi khi, những người này có thể cung cấp cho mình một lời nhắc nhở, điều này thực sự rất hữu ích

Sớm biết rõ một chút thông tin, cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng một chút để đối phó.

Đoàn Học Chân này cũng thật sự là có tâm, nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Đoàn, rất cảm ơn lời nhắc nhở của ông, chuyện này tôi thật sự cảm ơn ông

Đoàn Học Chân cười cười, nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi:

- Khách sao, khách sáo, giúp đỡ cho nhau thôi mà! Tôi không ở lại nữa, đi trước, bên này còn có chút việc.

Tần Hiếu Uyên vội vàng đứng lên đưa tiễn, Đoàn Học Chân có thể có phần tâm ý này, thật sự là người tình nghĩa. Nghĩ tới đây, ngay khi Đoàn Học Chân vừa bước ra ngoài, Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên nói:

- Cái này... Chủ nhiệm Đoàn, nếu không ông đi với tôi gặp một người đi, thuận tiện coi như chào hỏi.

Đoàn Học Chân sững sờ:

- Có ý tứ gì?

Nói đến đây, Tần Hiếu Uyên mới cười thần bí, nói một câu:

- Ngài Khổng.

Đoàn Học Chân nghe xong, lập tức trợn tròn mắt.

Bên này, Trần Thương cũng đã thu xếp tốt cho Khổng Gia Huy, sau khi gọi một cuộc điện thoại thì đi xuống lầu.

Tần Hiếu Uyên dẫn theo Đoàn Học Chân có chút khẩn trương cùng lo lắng bất an đi tới phòng giải phẫu, Đoàn Học Chân cũng nhìn thấy Khổng Tường Dân, vội vàng cười tươi chào hỏi.

- Ngài! Gia Huy không có chuyện gì chứ?

Đoàn Học Chân vội vàng chào hỏi.

Khổng Tường Dân nhẹ gật đầu, nắm tay:

- Cảm ơn chủ nhiệm Đoàn quan tâm, may mà Có viện trưởng Tân và bác sĩ Trần trợ giúp, Còn tốt nên không có việc gì, chủ nhiệm Đoàn đi công tác ở đây hả?

Đoàn Học Chân nghe xong mới nói:

- Tới đây có vài câu nói với viện trưởng Tần.

Khổng Tường Dân như có điều suy nghĩ, không có hỏi.

Đoàn Học Chân không lưu lại, hỏi thăm một chút thì rời đi.

Mà Khổng Tường Dân cùng một đoàn người đi đến nhà hàng để ăn cơm.

Chỉ là chưa đến hai mươi phút sau, Đoàn Học Chân cũng chưa rời đi, chỉ là mang theo một chút thuốc bổ, vật phẩm chăm sóc sức khỏe và hoa quả, bao lớn bao nhỏ đi đến khoa chỉnh hình.

Trong lòng thầm nghĩ, chuyến đi này thật sự không uổng phí công sức

Người với người chính là như vậy, tặng người hoa hồng tay có dư hương, trợ giúp lẫn nhau, mới có thể hợp tác dài lâu.

Đoàn Học Chân vốn chỉ là cảm thấy Tần Hiếu Uyên và mình cũng coi như là có chung một lãnh đạo, hai bên trao đổi một chút, cũng coi là giúp

một chút.

Không nghĩ tới còn bởi vậy lại có thể tạo dựng quân hệ với quan chức cấp cao Khổng Tường Dân.

Lập tức hơi xúc động

Nhà hàng này cũng không phải đặc biệt cao cấp gì, nhưng cũng không tệ, mười mấy người bày một bàn lớn, sau khi đã ngồi xuống, Khổng Tường Dân cũng không tự cao tự đại, bưng lên nước trà nói:

- Hôm nay vì chuyện của Gia Huy, nhờ có các vị ở tại đây, hai vợ chồng chúng tôi, xin kính mọi người một ly.

Mọi người vội vàng cạn ly, cũng tranh danh nhau nói lời khiêm tốn.

- Hôm nay đều là công lao của bác sĩ Trần

- Đúng, Trần bác sĩ hôm nay đã khổ cực rồi.

Nghe mọi người thổi phồng, Trần Thương chỉ biết cười xấu hổ.

Mà ở trong mắt Khổng Tường Dân nhìn, bỗng nhiên như có điều suy nghĩ nói đến:

- Tiểu Trần tôi biết, mấy ngày trước vừa vặn thấy ở trên báo, chuyện cấp cứu tai nạn giao thông, thật sự là rất không tệ.

Lúc này, bỗng nhiên vợ của Khổng Tường Dân nói:

- Tôi nhớ được hai tháng trước, tên của tiểu Trần cũng xuất hiện trên bản tin buổi tối của báo An Dương đúng không? Hình như là... Là cái gì không cho chen ngang.

Lần này, Khổng Tường Dân cũng kịp phản ứng, không ngờ vị bác sĩ Trần Thương này lại xuất sắc như thế

Liếc mắt nhìn Trần Thương mỉm cười, rất là tán thưởng:

- Tiểu Trần thật sự không tệ, thật sự là tại đức song hành, là một bác sĩ tốt

Một bữa cơm ăn cũng xem như hòa hợp, mọi người cực kỳ vui vẻ.

Mọi người cười nói, chỉ có thân phận Khổng Tường Dân gây trở ngại, nên không thể nói lung tung, cũng không tiện bàn về những chuyện khác, kết quả là... Mọi người dứt khoát trò chuyện về Trần Thương.

Điều này... Nói Trần Thương là nhân tài độc nhất trên trời dưới đất.

Bầu không khí xung quanh mọi người cũng thoải mái, trò chuyện vui vẻ.

Mà lúc này Khổng Tường Dân nhìn Tần Hiếu Uyên, nói:

- Viện trưởng Tần, vừa rồi tôi nghe chủ nhiệm Đoàn nói ông gặp phải chút chuyện phiền toái?

Tần Hiếu Uyên sững sờ, lập tức cười nói:

- Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, không phiền phức lãnh đạo.

Khổng Tường Dân cười nói:

- Không sao, nói một chút, chuyện gì?

Tần Hiếu Uyên không ngờ Khổng Tường Dân quyết tâm muốn giúp chính mình như thế, nên mới kể lại:

- Buổi sáng mấy ngày trước, lúc tôi đi ngang qua khoa cấp cứu, nghe thấy bên trong cãi nhau, nhìn thấy một người đàn ông, ông ta...

Tần Hiếu Uyên một năm một mười nói một lần, sau đó kể lại hết lời mình răn dạy Chu Tuyên Văn.

- Hôm nay chủ nhiệm Đoàn tới nói với tôi, tên Chu Tuyên Văn này hình như lại đi trước một bước nhờ người tố cáo tôi, vốn cũng không phải chuyện lớn gì.

Sau khi Khổng Tường Dân nghe thấy, lập tức gật đầu nhẹ.

Mà Hoắc Quốc Khánh ngồi bên cạnh bỗng nhiên hiểu ra mọi chuyện, nhìn Tần Hiếu Uyên:

- Viện trưởng Tần, người kia là chú! Hai ngày trước cháu lướt trên TikTok có nhìn thấy cái video này.

Lập tức mọi người nhốn nháo, Hoắc Quốc Khánh vỗ đùi, nói với mọi người:

- Ngày đó, lời của viện trưởng Tần nói rất hay, tôi xem mà nhiệt huyết sôi trào, đúng rồi, để tôi mở cho mọi người xem đoạn phim đó.

Thế là, móc điện thoại ra gửi đến tất cả mọi người bao gồm cả Khổng Tường Dân, video rõ ràng đã qua chỉnh sửa, nhưng rất hợp lý.

Chương 548: Như Bây Giờ Rất Tốt

Có thể rõ ràng nghe thấy Chu Tuyên Văn nhục mạ đối với nhân viên y tế:

- Tôi giống như các ngươi? Công việc các cô làm không có ý nghĩa, vài trăm người nhờ vào tôi có cơm ăn đấy! - Cô có tin tiền lương một giờ của tôi còn nhiều hơn so với một tháng lương các cô hay không?

- Cô chờ đó, có bản lĩnh cô cũng đừng có ra khỏi bệnh viện

- Cho rằng mình có năng lực, quy củ? Quy củ là do người đặt ra

Những lời này, truyền đến trong tai Khổng Tường Dân, ông và vợ ông vốn là xuất thân từ cương vị kỹ thuật, bao gồm Không Gia Huy cũng như thế, vì vậy những nhân viên làm về kỹ thuật vô cùng ngưỡng mộ, nên khi thấy hành động của tên Chu Tuyên Văn như nhà giàu mới nổi, lập tức có chút tức giận

Đến khúc sau, trông thấy Tần Hiếu Uyên răn dạy:

- Cậu bỏ quên một thứ rồi

- Cậu không muốn mặt mình, xin cậu đừng ném rác rưởi xuống đất, sẽ khiến cho người khác ghét bỏ, tranh thủ nhặt lên đi, vấy bẩn bầu không khí của bệnh viện chúng tôi

- Công việc các cô làm chính là có ý nghĩa nhất, bất kỳ người nào cũng không thể thay thế. Chỉ cần các ngươi còn ở bệnh viện, thì phải dựa theo chế độ làm việc và quy định của bệnh viện, bệnh viện chính là chỗ dựa của các cô

Những lời này lập tức khiến cho sắc mặt mọi người suy tư, đây quả thật là một viện trưởng tốt

Nghe đến đó, Khổng Tường Dân nhịn không được giơ ngón tay cái lên với Tần Hiếu Uyên:

- Viện trưởng Tần làm rất đúng! Nói rất hay

- Chúng ta cần một viện trưởng như này, chân chính giữ gìn lợi ích của nhân viên

Sau khi nói xong, Khổng Tường Dân khinh bỉ nhìn thoáng qua Chu Tuyên Văn trong video, hỏi:

- Người kia là ai?

Tần Hiếu Uyên nói:

- Tên cậu ta là Chu Tuyên Văn, là tổng giám đốc Công ty xây dựng Chí Đạt.

Sau khi Khổng Tường Dân nghe xong, gật đầu nhẹ:

- Được, tôi đã biết.

Sau đó mọi người lần lượt xem video thêm lần nữa, lập tức vỗ tay:

- Viện trưởng Tần thật tốt, là tấm gương của chúng ta

Một bữa cơm, ăn một giờ đồng hồ, rồi mới chậm rãi giải tán.

Khổng Tường Dân và vợ đi gặp Không Gia Huy, cầm hộp Cơm gói một chút món ăn bổ dưỡng, đem qua.

Không ở lại bao lâu thì rời đi.

Mà chuyện con trai Không Gia Huy của lãnh đạo Khổng, cũng tạm thời được giữ bí mật, không cho quá nhiều người biết.

Khổng Tường Dân nói với vợ:

- Bà về nhà trước, tôi đi đến phòng làm việc một chút.

Vợ ông ấy gật đầu:

- Được, đã biết, mấy ngày nay em sẽ chăm sóc con nên xin phép nghỉ.

Khổng Tường Dân gật đầu, không phản bác.

Con trai xảy ra chuyện lớn như vậy, làm cha mẹ, đều vô cùng lo lắng.

Khổng Tường Dân đi đến cửa bệnh viện, tài xế vội vàng chạy xe tới. Sau khi lên xe, Khổng Tường Dân nói:

- Chở tôi đến ủy ban tỉnh.

Tài xế gật đầu, lái xe chạy tới hướng ủy ban tỉnh.

Trên xe, Khổng Tường Dân cầm điện thoại lên bấm một dãy số:

- Giúp tôi điều tra một người, tên là Chu Tuyên Văn, Công ty xây dựng Chí Đạt, đung, cũng cho điều tra một chút công ty đó cho tôi.

Vốn dĩ đối với chuyện riêng của Tần Hiếu Uyên, ông nguyện ý giúp một tay, mà sau khi Khổng Tường Dân xem được video, đã không chỉ có chút nổi giận.

Hành vi của kiểu người ỷ thế hiếp người này, ông không quen nhìn.

Quả thực vô pháp vô thiên.

Ông ấy cũng có hiểu đôi chút về Công ty xây dựng Chí Đạt, dù sao thành phố An Dương hợp tác rất nhiều hạng mục với chính phủ, nếu như tên Chu Tuyên Văn này là kiểu người như này, bây giờ ông ấy lo lắng những công việc đó phải chăng cũng tồn tại vấn đề

Nghĩ tới đây, Khổng Tường Dân quyết định tra một chút về công ty này, nếu như có tồn tại tham ô nhận hối lộ và đậu hủ nát hoặc vấn đề khác, nhất định nghiêm trị không tha

Sau khi Khổng Tường Dân rời đi, người đầu tiên nhẹ nhàng thở ra là Trần Quốc Hoa, nếu như Khổng Gia Huy không có tay, anh ta phải áy náy cả một đời

Có nhiều thứ, đền bù đều không được.

Thân phận của Không Gia Huy cũng đặc thù, hai nhà cũng thường xuyên qua lại, nếu như vì vậy mà xảy ra vấn đề... Nghĩ tới đây, Trần Quốc Hoa thở dài.

Nhưng, cũng may là đã ổn

Anh ta cảm kích nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, hôm nay nhờ có cậu, bằng không tôi phải áy náy đến lúc nhắm mắt

Trần Thương cười nói:

- Thị trưởng Trần, chứ đừng nói quá như vậy, đây là công việc của cháu.

Trần Quốc Hoa cũng cười theo, viên đá thấp thỏm trong lòng cũng đặt xuống được, hô hấp cũng cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Trần Quốc Hoa gật đầu, lưu lại phương thức liên lạc với Trần Thương, nói:

- Tiểu Trần, hôm nay chú trở về Tấn Dương, có thời gian qua đó, chú sẽ chiêu đãi cháu.

Trần Thương sững sờ, lập tức cười nói:

- Thị trưởng Trần, đây xem như đúng dịp, cháu chính là người thành phố Tấn Dương, quê quán là huyện Đông ngoài rìa của thành phố Trương Tấn Dương.

Trần Quốc Hoa nghe Trần Thương nói, lập tức nở nụ cười, cảm thán một tiếng:

- Đây thật đúng là có duyên

Trần Thương gật đầu, cháu cũng không nghĩ tới.

Trần Quốc Hoa gật đầu:

- Được, về nhà nhớ gọi điện thoại cho chú, đến lúc đó chúng ta lại họp gặp.

Trần Thương gật đầu, sau đó chào tạm biệt.

Vào ban đêm, Khổng Tường Dân cầm một phần tư liệu trong tay, phía trên viết là mọi chuyện liên quan tới Chu Tuyên Văn và Công ty xây dựng Chí Đạt của anh ta, và những người có quan hệ với Chu Tuyên Văn, cực kỳ chi tiết, cái gì cần có đều có.

Sau khi xem xong, Khổng Tường Dân hít sâu một hơi

Kiểu người này, trách không được phách lối như thế, nên bị trừng phạt, nhưng cũng phải cho thể diện với những cán bộ lâu năm... Nghĩ tới đây, Khổng Tường Dân trầm ngâm một lát, bấm số điện thoại của bí thư xử trưởng:

- Ngày mai họp một chút, tổ chức hội nghị một lần liên quan tới xây dựng thành phố.

Buổi sáng ngày thứ hai, hội nghị được tổ chức.

Khổng Tường Dân nhìn mọi người ở đây, nhàn nhạt nói:

- Từ hôm nay trở đi, về sau toàn bộ hạng mục xây dựng thành phố đều Công khai đấu thầu, thành lập tổ nhỏ quản lý chuyên môn giám sát, tôi là tổ trưởng, Còn có, sau này công ty xây dựng Chí Đạt không thể tham dự đấu thầu, bất kỳ xí nghiệp nào có liên quan đến Chu Tuyên Văn, đều ưu tiên ngoại trừ

Tin tức này mới ra, lập tức khiến mọi người ngồi dưới ngây ngẩn cả người

Tên Chu Tuyên Văn này... Rõ ràng đã chọc phải nhân vật lớn.

Nhưng, cũng xứng đáng, kiểu người này, ở đây đều có chút biết đây là thể loại gì.

Bây giờ tốt rồi

Bốn mùa ở tỉnh Đông Dương rất rõ rệt, nhiệt độ mùa đông vẫn rất thấp.

Mắt thấy cuối thu vừa chuyển lạnh, từ giữa tháng mười một ngành nghề kiến trúc cũng lục tục ngo ngoe bắt đầu đến lúc dừng thi công.

Mà Chu Tuyên Văn gần đây rất bận, dù sao cũng cuối năm, đến lúc thanh toán toàn bộ tiền lương, bằng không cuối năm thiếu nguyên liệu như vậy Phí tổng không thể tự mình đứng ra trả hết được?

Khoảng thời gian này, Chu Tuyên Văn đi lại rất nhiều, chính vì muốn công trình xét duyệt nhanh, sau đó cầm tiền tới tay, thuận lợi dẫn vợ và Con đi Tam Á đón năm mới.

Đây vốn là lịch trình như những năm qua, nên năm nay đi một lần là được rồi

Nhưng, ngay lúc xét duyệt, năm nay gặp quá nhiều vấn đề

- Chu tổng, hạng mục tại Hà Tây của chúng ta không đạt tiêu chuẩn, phía trên xét duyệt không cho qua

Bỗng nhiên quản lý Hà Tây gọi điện thoại thông báo.

Chu Tuyên Văn nhíu mày:

- Được rồi, tôi đã biết.

Chương 549: Ngươi Là Đồ Súc Sinh

Cúp điện thoại, Chu Tuyên Văn đang nghĩ, khâu nào của mình xảy ra vấn đề à?

Nghĩ tới đây, lại một cuộc điện thoại vang lên

- Chu tổng, hạng mục chúng ta hợp tác với Trung Thiết, người ta không đồng ý hợp tác, còn muốn chúng ta mau chóng dựa theo tiêu chuẩn hoàn thành, bây giờ... đều không đạt tiêu chuẩn, để chúng ta sang năm làm lại một lần nữa

- Chu tổng, chúng ta...

Một cuộc điện thoại nữa, Chu Tuyên Văn cảm thấy bản thân đã sơ xuất chỗ nào, không tìm được tí sơ hở nào

Nhưng khi một loạt điện thoại liên tiếp gọi tới, trên người Chu Tuyên Văn một trận mồ hôi lạnh

Anh ta sao có thể không

chính chuyện mình làm?

Nhưng... Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Tuyên Văn vẫn còn có chút mê mang.

Cuối cùng bản thân chọc phải thần thánh phương nào?

Càng nghĩ anh ta càng sợ

Có thể làm cho toàn bộ xét duyệt của mình... điều này cần ai?

Ai có năng lực lớn như thế?

Nghĩ tới đây, mồ hôi Chu Tuyên Văn tuôn ngăn không được

Anh ta không phải người ngu, đương nhiên biết rõ sẽ không vô duyên vô cớ xảy ra chuyện như vậy.

Chu Tuyên Văn ép buộc bản thân tỉnh táo lại, nhưng này làm sao có thể tỉnh táo được?

Nhiều khoản ứng ra như vậy, còn tiền lương cho một đám, phía trên không cho qua, không trả tiền, bản thân như cá nằm trên thớt

Ngay lúc này, anh ta cầm điện thoại lên, gọi cho cha vợ.

- Ba... Con gặp phải chuyện

Chu Tuyên Văn mới vừa được nhận điện thoại, trực tiếp nói

Đối phương hơi ngẩn người:

- Tới đây nói. Sau khi cúp điện thoại, Chu Tuyên Văn tranh thủ đứng dậy, vội vàng lái xe chạy tới cư xá đã cũ.

Chạy vào cổng, Chu Tuyên Văn thiếu chút nữa quỳ xuống.

- Ba! Ba phải mau cứu Con

- Con gặp phải chuyện lớn

Thấy dáng vẻ không có tiền đồ này của Chu Tuyên Văn, ông lão thở dài, không biết nói gì đành lắc đầu:

- Ngồi xuống đi, có gì từ từ nói.

Lúc này, Chu Tuyên Văn mới kể một lần chuyện vừa rồi.

Nhìn thấy già đầu như vậy mà còn nói chuyện nghẹn ngào, rất muốn khóc, ông lão quả thực có chút khinh thường

Nhưng, dù nói thế nào cũng là con rể của mình.

Sau khi nghe xong, ông lão cầm điện thoại lên, do dự một phen, bấm một số điện thoại cấp dưới cũ:

Đối phương cực kỳ tôn kính ông ta, sau khi điện thoại kết nối liền lễ phép một tiếng:

- Lão lãnh đạo khỏe.

Lão nhân ừ một tiếng:

- Tiểu Ngô, chú muốn hỏi cháu vài vấn đề ngoài lề, hôm nay trong tỉnh có chuyện gì đặc biệt không?

Lời nói này cực kỳ uyển chuyển, nhưng sau khi đối phương nghe được, trầm mặc trong chốc lát.

Tiếp theo, nói: - Lão lãnh đạo, nói thật với chú, sau này bảo con rể chủ không nên hơn thua, khiêm tốn một chút, đừng cả ngày gây chuyện, còn có, dự án của Công ty xây dựng Chí Đạt tranh thủ thời gian hoàn thành thật tốt, bằng không phía trên một phần tiền cũng sẽ không cho, đừng để anh ta lại đi dùng tiểu tâm tư, sau này Chí Đạt nên giải tán đi, nếu không đi bên ngoài nhìn xem, nói tóm lại, đừng nên tồn tại ở Đông Dương.

Câu nói này nói rất rõ ràng

Ông ta nghe được rất bình tĩnh, sóng to gió lớn tới, chuyện gì không rõ ràng?

Cấp dưới này với ông ta hiện tại khá là tri kỷ, nghe được anh ta nói như vậy, nhẹ gật đầu, không có hỏi.

- Được, được, cám ơn cháu, tiểu Ngô.

Cúp điện thoại, ông lão nhìn Chu Tuyên Văn đang thất hồn lạc phách, chậm rãi nói:

- Nghe rồi chứ?

Sao Chu Tuyên Văn có thể không nghe?

Từ đầu đến cuối đều nghe được

Nhưng chính vì vậy, mới có thể thất hồn lạc phách như thế.

Vào giờ phút này, cha vợ đã là cây cỏ cứu mạng cuối cùng của anh ta
Nghĩ tới đây, Chu Tuyên Văn vội vàng nói:
- Ba, ba nhất định phải cứu con, Con... bây giờ Con...
Ông ta ngăn lại anh, nói: - Gần đây con chọc phải người nào?
Chu Tuyên Văn sững sờ
Người bị anh ta trêu còn ít à?
Điều này sao có thể đếm được rõ ràng
Gần đây...
Gần đây đều có mười bảy mười tám người...
- Con không xác định là ai?
Ông ta bất đắc dĩ nhìn người con rể này, thở dài:
- Con kể lại một chút, ba phân tích cho con nghe.
Chu Tuyên Văn gật đầu:
- Có một khoa trưởng bộ môn xây dựng cơ bản Thành Tây, hơn 50 tuổi, ông ấy...
- Một người quản lý tập đoàn Thành Thái...
- Một cán bộ cục công
- Một nghiệp vụ quản lý ngân hàng Công Thương...
Nghe Chu Tuyên Văn nói xong, ông ta cảm giác trái tim như sắp ngừng đập, nhịn không được ôm ngực, hít sâu một cái, sợ mình xảy ra chuyện
Đây là chó điên à, làm sao lại chọc nhiều người như vậy?
Lúc đầu vì sao mắt ông ta lại bị mù chứ?
Mắt thấy Chu Tuyên Văn muốn liệt kê luôn cả dì quét đường, ông ta ngăn lại
- Nói điểm chính:
Chu Tuyên Văn nghĩ tới nghĩ lui, nặng... Nặng 200 cân à? Chỉ là anh ta bỗng nhiên nghĩ đến một người
Vội vàng nói:
- Nha! Có một viện trưởng Tỉnh Nhị Viện, gọi là Tần Hiếu Uyên, ngày đó con đi tháo băng bó tay tại đó, kết quả... Bị ông ấy mắng.
- Sau này còn gọi mấy người, đi Vệ Kiện ủy báo cáo ông ấy.
Nói lúc này, sắc mặt ông biến đổi
- Con không có chuyện gì đi bệnh viện làm loạn chi?
- Con còn đi giày vò một viện trưởng? Con biết r một viện trưởng có bao nhiêu quan hệ trong vòng này không? Nơi người ta kinh doanh cả đời, con lấy cái gì đi giương oai! Tại sao con không đi phòng công an giương oai đi?

Ông ta càng nói càng kích động

Đây là làm không thành, thật sự là cực kỳ to gan, anh ta đi chỗ nào giương oai không được, sao lại nhất định phải đi bệnh viện

Hơn nữa còn là một viện trưởng

Con mẹ nó, tức chết ông.

Nghĩ tới đây, thực sự ông ta không muốn nói thêm một câu nào với anh ta nữa.

- Nhanh đi xin lỗi đi

Chu Tuyên Văn sững sờ:

- Ba, không đến mức ấy chứ?

Ông ta cười ha ha:

- Không đến mức ấy? Ba cho con biết, chuyện này rất có thể là viện trưởng đó làm, Con đừng không tin.

Chu Tuyên Văn nghe xong, vội vàng đứng lên, đang muốn rời đi.

Lúc này, điện thoại di động ông ta vang lên.

Mở ra Wechat vừa nhìn, là cấp dưới vừa rồi mình gọi điện thoại, gửi tới một đoạn video.

Ông ta tò mò sững sờ, lập tức mở video ra xem lại, xem lại.

Cái video này chính là video Chu Tuyên Văn diễu y giương oai

Sau khi xem xong, ông ta tức thiếu chút nữa ném điện thoại đi

Tốt

Tót

Rất giỏi

Lúc này, đối phương gửi tới một câu:

- Lão lãnh đạo, cái video này đã bị các lãnh đạo nhìn thấy.

Sau khi ông ta nghe được, tức giận đến tay phát run, nói với Chu Tuyên Văn:

- Cút! Mày cút ngay cho tao! Vĩnh viễn không được vào cửa nhà tao

Chu Tuyên Văn sững sờ, lúc này hắn có thể đi đâu? Đương nhiên không thể, ngoại trừ cha vợ còn có ai có thể cứu anh ta? Không cứu anh ta cũng nên nghĩ cho con gái ông chứ

Chu Tuyên Văn vội vàng nói:

- Ba, ba nghỉ ngơi một chút, đừng xúc động, đây không phải là lúc tức giận, chúng ta phải nghĩ biện pháp

Ông ta nhìn tên súc sinh mặt dày mày dạn, tức giận sắp lên cơn bệnh: - Đi ra ngoài cho tao

Chu Tuyên Văn thở dài, cũng không thèm để ý, ngồi ở trên ghế sa lon, cuối cùng nên làm sao bây giờ?

Ông ta thở dài thật sâu, trong lòng vô cùng bất lực, đều do mình! Những năm này quá dung túng anh ta.

Chương 550: Người Đàn Ông Của Tôi Xuất Sắc Như Thế

- Dịch: Tiểu Băng

Hai ngày nay, tinh thần của Tần Hiếu Uyên cực kỳ thoải mái dễ chịu, ngay cả việc áo bông nhỏ gọi Trần Thương là "Viện Trần" cũng không so đo

Dù sao, với tư cách một viện trưởng thành công

Làm một cha vợ thành công! Điểm ấy vẫn phải có khí thế.

Lúc dậy sớm ăn cơm, gương mặt Ký Như Vân quỷ dị quan sát Tần Hiếu Uyên:

- Lão Tần, tối hôm qua ông mơ thấy gì?

Tần Duyệt nghe thấy có chuyện, lập tức dựng thẳng lên lỗ tai nhỏ bát quái nghiêm túc lắng nghe, chén cháo trong tay đều chưa húp một ngụm.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, cười ha ha một tiếng:

- Tôi nói chuyện hoang đường gì hả?

Ký Như Vân liếc mắt:

- Tối hôm qua ông cười rất nhiều, khiến cho tôi giật mình mấy lần! Nếu không phải nhiều năm như vậy, tôi còn cho rằng ông có bệnh gì giấu tôi

Tần Hiếu Uyên nhịn không được nở nụ cười:

- Thật à? Ai nha, hai ngày này tâm tình cực kỳ tốt

Không sai, từ sau khi Trần Thương phẫu thuật thành công cho Khổng Gia Huy, Con trai của Khổng Tường Dân, giống như chuyện tốt liên tục kéo đến.

Thậm chí có khả năng đến cuối năm nay, sang năm đầu năm bản thân sẽ được thăng nửa cấp, kiêm nhiệm một chức vụ gì đó.

Đây là tin tức mà một chủ nhiệm phía trên Viện ủy để lộ ra

Nghĩ tới đây, tự nhiên Tần Hiếu Uyên càng ngày càng cảm thấy tiểu Trần thật là CÓ số cho cha vợ nhờ.

Kỳ thật, tư lịch của lão Tần cũng đủ rồi, nhưng chỉ có bối cảnh và nội tình là chưa đủ.

Dù sao ông đi được tới đoạn đường này, toàn dựa vào quý nhân tương trợ, vốn ông xuất thân bình thường, những năm này, có thành tựu như thế này, đã là rất giỏi rồi.

Không ngờ, năm nay lại còn làm được quan lãnh đạo Khổng

Khoảng thời gian này, Tần Hiếu Uyên thường đi xuống khoa chỉnh hình xem xét, thấy Khổng Gia Huy càng ngày càng tốt, Tần Hiếu Uyên còn muốn vui mừng hơn cả cha của anh ta.

Còn có chuyện của Chu Tuyên Văn.

Khoảng thời gian này Chu Tuyên Văn tới tìm ông xin lỗi, Tần Hiếu Uyên căn bản không gặp anh ta.

Kiểu người này, có gặp hay không cũng không có gì khác nhau

Thậm chí Chu Tuyên Văn còn đi vào khoa cấp cứu dập đầu xin lỗi Tiểu Lâm.

Chuyện này ở khoa cấp cứu cũng thổi lên một trận bão táp nhỏ.

Dọa đến Tiểu Lâm xoay người chạy.

Kiểu người này, là điển hình sợ mạnh kẻ yếu, hơn nữa không có nguyên tắc, không có điểm mấu chốt.

Sau khi cha vợ anh ta biết được, bị chọc tức đến nỗi phải nhập viện.

Còn Chu Tuyên Văn giống như hoàn toàn biến mất khỏi tỉnh Đông Dương.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Tần Hiếu Uyên khẽ hát đi đến tòa hành chính, vừa vặn lúc từ thang máy ra, phát hiện một người chờ ở cửa.

Tần Hiếu Uyên lập tức hiếu kỳ sững sờ:

- Thư ký Đàm, vì sao hôm nay tới sớm như vậy?

Khuôn mặt Đàm Lập Quốc ủy khuất:

- Lão Tần, ông suy nghĩ sao rồi?

Tần Hiếu Uyên sững sờ, nhìn hai mắt Đàm Lập Quốc chứa đầy hàm oan, lập tức mở cửa nói:

- Vào trong rồi nói.

Sau khi đi vào, Đàm Lập Quốc vội vàng nói:

- Lão Tần, tôi đối với ông như thế nào?

Tần Hiếu Uyên nghe xong lời này, lập tức ngây ngẩn cả người, ông ta làm gì mình trong lòng ông không có chút ấn tượng sao?

Những năm này ngáng chân ông không ít?

Nhưng... Gần đây tựa như cũng không tệ lắm.

Tần Hiếu Uyên cảm thấy đưa tay không đánh mặt người khóc, nhìn dáng vẻ đáng thương của thư ký Đàm này, lập tức nói:

- Ổn, cực kỳ tốt

Đàm Lập Quốc vừa nhìn Tần Hiếu Uyên đã biết là trái lương tâm

Dù sao cũng là đối thủ cũ, là bạn nối khố, hợp tác với nhau gần mười năm nhỉ?

Nói câu không dễ nghe, Đàm Lập Quốc Còn hiểu rõ Tần Hiếu Uyên hơn Ký Như Vân

Lập tức nói:

- Lão Tần, ông cũng đừng có trái lương tâm, hôm nay tôi tới là CỐ ý muốn cùng ông ngồi xuống trò chuyện

- Trước kia là do tôi không tốt, chuyện này, tôi đã nghĩ thật lâu...

Nghe Đàm Lập Quốc thẳng thắn thừa nhận, lão Tần lập tức có chút không hiểu.

Gần đây làm sao vậy nhỉ...

Mọi việc lớn đều thuận lợi, đây là chuyện tốt, nhưng lại khiến cho lão Tần có cảm giác như đang sống trong mơ

Nhìn đối thủ cũ gần đây lại xoay mặt 180 độ, Tần Hiếu Uyên còn có chút không kịp thích ứng.

Thật lâu... Tần Hiếu Uyên thở dài, ai... Nhiều năm như vậy đều chưa từng thoải mái như thế?

Khoảng thời gian này, khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện càng ngày càng có rất nhiều công việc, không có bất kỳ nguyên nhân gì

Người bệnh bị vấn đề về cơ thịt càng ngày tăng càng nhiều, điều này làm cho Giang Đào tự nhiên cũng cao hứng hơn rất nhiều.

Dù sao, phẫu thuật nhiều, thì tiền nhận được cũng càng nhiều.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, đến Tỉnh Nhị Viện khâu cơ đều là người có bản lĩnh có năng lực được giới thiệu tới, như họ hàng cục trưởng trong cục, bạn bè viện trưởng, quan hệ với khoa chủ nhiệm, vân vân...

Điều này làm cho Giang Đào cực kỳ kinh ngạc, chẳng lẽ... khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện đang che giấu một bí mật không muốn người biết? Nhưng, những người đến đây đều tìm Trần Thương, chuyện này khiến cho Giang Đào hết sức tò mò.

Rốt cuộc vì sao?

Chẳng lẽ Trần Thương thật sự có chỗ gì hơn người?

Đến cùng chỗ hơn người là chỗ nào?

Chỉ là, Trần Thương phẫu thuật anh ta không tham gia, trên cơ bản đều là An Ngạn Quân giúp đỡ, mà Giang Đào, trở thành một cu li ghi lại lịch bệnh. Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Đào tự nhiên khó chịu, nhưng không ngăn cản được sự tò mò trong lòng, anh ta vẫn rất muốn biết rõ hư thực.

Bên trong phòng làm việc người không nhiều, tất cả mọi người đều tương đối bận rộn, mà Tần Duyệt đang giúp Trần Thương chỉnh lý tư

liệu.

Năm 2020, Quốc Tự Nhiên tự mình thông báo.

Trước ngày 20 tháng 3, sẽ hoàn thành tương quan đưa ra.

Nhưng trước đó, Trần Thương cần hoàn thành đem đầu đề và giai đoạn trước nghiên cứu hoàn thành, rất rõ ràng, Trần Thương là chưởng quỹ vung tay. Tần Duyệt là nha hoàn chân chạy, chỉ là, chỉ cần làm việc vì Trần Thương, Tần Duyệt làm gì đều cũng vui lòng, hơn nữa còn rất đắc ý.

Bằng không đến lúc đó chuyên gia tổ chức xét duyệt và vòng cuối ở lại sẽ không bị gây khó dễ.

Tên đầy đủ của Quốc Tự Nhiên là quỹ ngân sách khoa học tự nhiên quốc gia của hạng mục dự án, đây là được xét duyệt từ Bộ Khoa học và Công nghệ.

Đối với đầu đề có lẽ rất nhiều người không hiểu rõ, bình thường nhất cũng là viện cấp dự án, trong nội viên phải có người gánh chịu tài chính, tạo điều kiện cho người nghiên cứu, nhưng tiền cũng sẽ không quá nhiều, trên cơ bản khoảng hai ba vạn.

Tiếp đó liền là dự án cấp thành phố đầu đề, dự án cấp tỉnh thính, dự án cấp quốc gia, các loại hạng mục Quốc Tự Nhiên...

Có thể xin một hạng mục của Quốc Tự Nhiên, đây đại biểu cho năng lực nghiên cứu khoa học của một bệnh viện.

Giang Đào viết bệnh lịch viết đến nỗi cực kỳ nhàm chán, thế là quyết định tìm Tần Duyệt nói chuyện, khoảng thời gian này thái độ Tần Duyệt hình như cũng không dễ chịu với mình, điều này làm cho Giang Đào buồn bực, đến cùng lúc đầu nói sai lời gì?

Giang Đào nhịn không được hỏi: - Bác sĩ Tần, bác sĩ Trần am hiểu nhất là phẫu thuật gì?

Vừa nhắc tới Trần Thương, tinh thần Tần Duyệt lập tức tỉnh táo:

- A? Anh hỏi Trần Thương à?

Giang Đào gật đầu:

- Đúng, tôi thấy cậu ta phẫu thuật gì cũng tham gia, rốt cuộc bác sĩ Trần tinh thông cái gì?

Tần Duyệt nghe xong, cái này còn cần nghĩ lại?

Trần Thương là thiên hạ đệ nhất nha

Không gì làm không được, cái gì cũng biết

- Trần Thương cái gì cũng đều làm rất tốt

Một câu, khiến cho Giang Đào ngây ngẩn cả người:

- Tôi nói chính là Trần Thương có năng khiếu gì? Em biết không?

Tần Duyệt nghe Giang Đào nói, trong miệng không ngừng nói thầm: Trần Thương có năng khiếu gì... Năng khiếu Nghĩ đến... Con người Tần Duyệt lập tức sáng lên.

Cô đương nhiên biết rõ

Nhưng... Chuyện này có thể nói à?

Đương nhiên không thể nói

Nói bị người khác phát hiện làm sao bây giờ

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Duyệt cũng không nói gì nữa, chuyện này không thể nói lung tung. Nghĩ tới đây, dứt khoát không thèm để ý Giang Đào.

Người đàn ông của cô xuất sắc như thế, không thể bị người khác mơ ước, cả đàn ông cũng không được

Chương 551: Cô Chắc Chắn Đây Là Bí Mật Của Khoa?

Sau khi bị Tần Nguyệt lơ qua một lần nữa, Giang Đạo đột nhiên không thể giải thích được

Cái này... rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi lại nói sai cái gì à?

Giang Đạo thở dài bất lực

Ây da, So với phẫu thuật, anh ta thực sự không giỏi giao tiếp với phụ nữ.

Nhưng mà, lúc này, điện thoại đột ngột reo lên.

Giang Đạo nhanh chóng lấy điện thoại, nhìn một cái thì đó là cô giáo, anh ta lập tức thở phào nhẹ nhõm

Cô giáo vẫn nhớ tôi

Sau khi nhấc điện thoại, tôi lập tức nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Alo? Tiểu Giang, Cô hỏi con tí chuyện

Thấy cô giáo vội vàng như vậy, Giang Đạo nhanh chóng nói:

- Dạ CÔ, CÔ nói đi? Cố Hồng Mai nói,

- Hướng dẫn cơ bắp mà con đăng vài ngày trước đến từ đâu?

Giang Đào sững người:

- Hướng dẫn cơ bắp gì? Cố Hồng Mai:

- Con đã đăng nó lên WeChat đó, còn nói rằng đó là hướng dẫn cơ bắp đó của chính bác sĩ khoa con làm ra. Nó có thực sự do khoa Con tự tạo ra không?

Giang Đạo mới nhớ lại chuyện này, vấn đề này anh ta cũng quên rồi

Không ngờ giáo viên hỏi điều này.- Vâng, Cô ơi, đó là một bác sĩ trong khoa con tự làm đó.

Khi Cố Hồng Mai nghe thấy, CÔ Có chút phấn khích:

- Tiểu Giang, CÔ nói cho con nghe, sau khi Con đăng lên cách đây một thời gian, thì Cô đã để hàng loạt bệnh nhân vừa trải qua ca phẫu thuật chia ra mà thử, và con biết điều gì đã xảy ra không? Hiệu quả thật rõ rệt

- Anh ấy có kết quả tốt hơn so với hướng dẫn cơ bắp được sử dụng trong bệnh viện của chúng ta, giúp rút ngắn thời gian phục hồi một cách

đáng kể. Nó cải thiện hiệu quả chữa bệnh, và dường như giảm một phần đáng kể các di chứng dính liền

- Nhưng... Cô cảm thấy hướng dẫn này chưa hoàn chỉnh

- Con có thể giới thiệu bác sĩ đó cho cô không?

Nhận xét của Cố Hồng Mai khiến Giang Đạo chết lặng

Có thật không?

Tại sao tôi cảm thấy như là Cô ở đây để trêu chọc tôi

Cố Hồng Mai nói,

- Tiểu Giang, mắt nhìn người của con thực sự tốt, và thái độ chia sẻ này là tốt, nhưng... Con đăng tư liệu bí mật đó ra, đơn vị của con không để bụng à?

Để bụng, tại sao lại để bụng?

Chia sẻ, tôi đã chia sẻ những gì?

Tôi muốn chia sẻ à?

Giang Đạo nuốt nước bọt

Đây là ý định của bản thân?

Và... Một y tá ở trạm khẩn cấp để một tập dày dày cái hướng dẫn cơ bắp, có thật là tư liệu bí mật của khoa không?

Bệnh viện Tỉnh Nhị Viện thực sự để hướng dẫn cơ bắp quý giá mà giáo viên coi là một kho báu trong trạm y tá của phòng cấp cứu?

Giống như... giống như một cuốn sách nhỏ

Nghĩ về điều này, Giang Đạo cảm thấy không thực tế. Cô à... Có sự hiểu lầm

nào về hướng dẫn phục hồi cơ bắp này không?

- Cô ơi, không sao đâu. Hướng dẫn phục hồi của bệnh viện chúng con không có giữ bí mật.

Giang Đạo nói xong, nhưng không dám nói rằng bệnh viện của anh ta thực sự đã để những hướng dẫn phục hồi cơ bắp đó như một cuốn sách nhỏ trên bàn của các y tá. Bất cứ ai muốn lấy nó đều được.

Anh ta lo rằng sau khi anh nói vậy, Cô sẽ không chấp nhận điều đó ngay lập tức...

Nhưng mà, không ngờ rằng... Cố Hồng Mai nghe những lời của Giang Đạo một lúc, rồi thở dài một hơi, xúc động mà nói: - Người làm ra cái này thực sự quá tuyệt vời, và không yêu cầu hồi đáp. Hướng dẫn phục hồi cơ bắp này, chắc chắn có thể trở thành một bộ phận của tư liệu bí mật, không ngờ được lại tiết lộ ra ngoài

- Đây là những gì một nhà nghiên cứu lâm sàng thực sự nên có

Cố Hồng Mai nói với sự ngưỡng mộ

Sự ngưỡng mộ được trộn lẫn với một cảm giác là bái phục

Điều này làm Giang Đạo tự hỏi thế nào là tự làm tự hối hận.

Trần Thương này... có thực sự lợi hại như mọi người nói?

Lúc này, Giang Đạo có tí hoang mang.

Cố Hồng Mai đột nhiên nói:

- Tiểu Giang, nếu thuận tiện, xin cho cô số điện thoại của bác sĩ Trần. Cô có thời gian sẽ liên lạc với anh ta để nói việc này một cách chi tiết. Giang Đạo hơi lúng túng một lúc:

- Thưa CÔ, đợi một lát, con không có số điện thoại của anh ấy. Con sẽ nói với anh ấy khi anh ấy quay lại, để anh ấy gọi lại cho CÔ.

Cố Hồng Mai nghe xong, gật đầu cái. Điều đó tốt.

Tuy nhiên, vẫn không quên dặn dò vài lời:

- Tiểu Giang, con có một tài năng tốt, nhưng con hơi tự cao, nhưng con phải nhớ, nhất định phải khiêm tốn, phải thành kính! Trước kiến thức và học tập, con phải có một trái tim khiêm tốn.

- Với lại, thành thật mà nói, con thật may mắn, bạn có thể đến bệnh viện và các khoa như vậy. Ban đầu cô không nghĩ rằng phòng cấp cứu ngoại khoa Tỉnh Nhị Viện giỏi cỡ nào. Bây giờ Có vẻ như cô đã hiểu lầm

Giang Đạo thở dài, cô không có hiểu lầm. Khoa ngoại của khoa chúng con rất kém. Trong đó chỉ có hai bác sĩ rưỡi phẫu thuật ngoại khoa. Chủ nhiệm An được tính là một, bản thân cũng tính một, Bác sĩ Trần... Cũng đa năng, nên được tính là một nửa ngoại khoa, dù gì người ta không gì không biết.

- Con phải theo bác sĩ Trần để học tập chăm chỉ! Anh ấy có thể làm một hướng dẫn phục hồi cơ bắp như vậy, điều đó cho thấy anh ấy hiểu rõ cơ bắp, vượt xa cả cô và Con, con nên học tập chăm chỉ

Sau lời khuyên của Cố Hồng Mai, anh cúp điện thoại.

Giang Đạo cả mặt mơ hồ.

Có thể là... Thứ hạng của mình quá thấp, nên không nhận ra rằng bác sĩ Trần giỏi cỡ nào?

Nghĩ đến đây, Giang Đạo trầm lặng một tí.

Anh không tin vào lời nói của bất cứ ai, cũng không thể không tin vào lời nói của giáo viên mình.

Theo người hướng dẫn từ thạc sĩ đi đến tiến sĩ, trong sáu năm, sự hiểu biết của anh về phẫu thuật ngoại khoa đều đến từ giáo viên.

Giang Đạo không thể không thở dài.

Có lẽ... mình thực sự quá kiêu ngạo.

Đánh giá thấp mọi người trên thế giới.

Lúc này, An Ngạn Quân vội vã bước vào văn phòng và nói với Giang Đạo:

- Tiểu Giang, giao cho cậu một nhiệm vụ.

Giang Đạo nhanh chóng đứng dậy: - Chủ nhiệm An, có chuyện gì vậy?

An Ngạn Quân vội vàng nói:

- Vừa nhận được tin từ Nam Xương, Giáo sư Thang sẽ đến Bệnh viện Tỉnh Nhị Viện, vào 12 giờ tối mai, cậu đi đón Giáo sư Thang đi

Sau khi Giang Đạo nghe xong, anh sững sờ một lúc:

- Chủ nhiệm An... Tôi không biết Giáo sư Thang

An Ngạn Quân cũng tự đánh vào trán mình

Đúng rồi, làm thế nào tôi có thể quên điều này?

Kích động quá, kích động quá rồi

Nhưng mà, bác sĩ ngoài lĩnh vực, ai lại lạ ba chữ giáo sư Thang này

Người sáng lập phương pháp khâu Tang, người tạo ra “Bộ phận Tang" trên thế giới... Một người khổng lồ trong lĩnh vực phẫu thuật tay của Trung Quốc, đánh giá của Tạp chí Phẫu thuật Bàn tay Châu Âu...

Nói chung, anh ta có quá nhiều hào quang và danh dự trên mình.

Nói về phẫu thuật bàn tay, bạn phải nhắc đến giáo sư Tang.

An Ngạn Quân nhanh chóng mỉm cười, nói:

- Giáo sư Tang còn có thể là ai? Vào khi đó, khi phương pháp khâu Tang của giáo sư Tang hợp pháp! Phẫu thuật tay của chúng ta còn giáo sư Tang nào

Nghe những gì An Ngạn Quân nói, Giang Đạo đứng dậy đột ngột, tròn mắt và nhìn An Ngạn Quân không thể tin được:

- Chủ nhiệm An... Có phải là giáo sư Tang không?

An Ngạn Quân gật đầu và mỉm cười:

- Tất nhiên rồi

Sau khi được An Ngạn Quân xác nhận, Giang Đào bất ngờ phấn khích.

Giáo sư Tang, đây là thần tượng của tôi! Nghĩ đến việc đón thần tượng, Giang Đạo bỗng cảm thấy kích động và hưng phấn. An Ngạn Quân nhìn Giang Đạo và mỉm cười hỏi:

- Tối mai anh có thời gian không?

Giang Đạo gật đầu: - Có! Tôi có thời gian

- Nhưng... chủ nhiệm An, tại sao anh không đón anh ta?

An Ngạn Quân lắc đầu:

- Ngày mai lịch phẫu thuật đã kín. Tôi muốn Tiểu Trần tự làm. Tôi phải đi giúp đỡ

Giang Đạo gật đầu hào hứng:

- Chủ nhiệm, anh có thể yên tâm, để đó cho tôi

An Ngạn Quân ừm một tiếng,

- Được, tôi sẽ gửi các sắp xếp cụ thể cho cậu, cậu chủ ý xem một tí

Chương 552: Thầy Ơi, Con Cảm Thấy Con Bị Tẩy Não Rồi

Là tổng biên tập của Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu", "Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu" của Thang Kim Ba cũng là lần đầu tiên được thuê người về châu Âu làm tổng biên tập

"Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu" là một trong hai tạp chí có thẩm quyền có ảnh hưởng nhất trong ngoại khoa tay được đưa vào tạp chí SCI, là tạp chí sớm nhất trong lịch sử phẫu thuật tay trên thế giới.

Tạp chí này phê duyệt các bài báo vô cùng nghiêm ngặt

Nó có thể được thông qua sau một số đánh giá của nhóm biên tập, có một số tranh cãi là tương đối lớn, và tổng biên tập được yêu cầu phải đích thân đọc bài báo, hoặc một cuộc thảo luận đặc biệt của các chuyên gia trong các lĩnh vực liên quan.

Mục đích của tạp chí cũng là để nỗ lực phát triển ngoại khoa tay trên thế giới

Và bản đánh giá được Trần Thương Công bố vào khi đó:

- Chọn hướng phát triển và xu hướng của phương pháp khâu Thang bằng cách phân tích những ưu điểm và nhược điểm của phương pháp khâu Thang.

Bài viết này rất đơn giản, nhưng rất đặc biệt

Nói thẳng ra, bài viết này là để thu hút sự chú ý của giáo sư Thang

Tại sao Trần Thương không nói phương pháp Chen và tóm tắt nhiều phương pháp khâu cùng một lúc, là có lý do.

Thứ nhất, ước tính rằng ngay cả bài đánh giá đầu tiên của "Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu" cũng sẽ không thông qua, bởi vì những người khác có thể không thừa nhận ra bạn

Thứ hai, nó thiếu một hỗ trợ dữ liệu hiệu quả.

Một bước lên trời là cực kỳ hiếm trong thế giới học thuật, hầu hết đều từng bước mà lên.

Bài viết này của Trần Thương đã thu hút sự chú ý của giáo sư Tang.

Sau bài đánh giá thứ ba của "Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu", nhóm đánh giá có phần không chắc chắn.

Rốt cuộc nên thông qua hay không

Thành thật mà nói, bây giờ họ cũng đang sử dụng phương pháp khâu Thang, và đang nghiên cứu.

Tuy nhiên, họ thấy rằng kiến thức về phương pháp Tang trong bài viết vượt xa họ quá nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao thử nghiệm thứ ba có thể được thông qua thành công trong hơn một tháng.

Ngay khi một nhóm biên tập viên lo lắng, đột nhiên Phó tổng biên tập Sylber nói:

- Thực ra, bài viết này cũng có thể được trao cho chính Giáo sư Thang quyết định, với lại... Tôi thấy email có nguồn gốc từ Trung Quốc. Tôi tin rằng Giáo sư Thang sẽ rất hứng thú

Mọi người nghe xong, họ ngay lập tức cảm thấy được, họ đã gửi thư đến hộp thư của Giáo sư Thang ngay ngày hôm đó.

Ngày hôm sau, Thang Kim Ba người vừa kiểm tra phòng xông trở lại văn phòng, bất ngờ nhận được một cuộc gọi từ nước ngoài.

Nhìn kỹ hơn, đó là phó tổng biên tập của nhóm biên tập Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu" Sylber.

- Xin chào, Sylber, sao ông dậy sớm vậy?

Thang Kim Ba nhìn vào thời gian và hỏi với một nụ cười.

Sylber cười đáp: - Giáo sư Thang, hãy đọc email tôi đã gửi cho ông. Đó là một đánh giá thú vị. Tôi nghĩ ông nhất định có hứng thú. Nhân tiện, bài báo đó đến từ Trung Quốc.

Sau khi nghe xong, Thang Kim Ba cũng có chút tò mò, và ngay lập tức nói: - Được rồi, Sylber, cảm ơn ông, nhưng tôi nghĩ ông nên ngủ thêm tí.

Sylber mỉm cười và cáp điện thoại.

Thang Kim Ba mở hộp thư, và tên của bản tóm tắt ngay lập tức thu hút ông ta.

Có thể có nhiều tên như vậy, nhưng nếu nó có thể được gửi đến đây sau khi xem xét lần thứ ba của Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu". đây chắc là cái đầu tiên nhỉ?

Nghĩ tới đây, Thang Kim Ba nói với các học sinh của mình:

- Tiểu Lý, giúp tôi in bài viết này.

Lý Vũ gật đầu, đôi mắt của thầy hơi mệt mỏi, ông không quen nhìn điện thoại quá lâu.

Vì vậy, tạp chí được in ra.

Khi Lý Vũ in nó, anh bất ngờ nhìn thấy tên của bài báo.

"Chọn hướng phát triển và xu hướng của phương pháp khâu Thang bằng cách phân tích những ưu điểm và nhược điểm của phương pháp khâu Thang”

Cái này... quá kiêu ngạo

Đúng vậy, cái tên này rất kiêu ngạo, trực tiếp phân tích những ưu điểm và nhược điểm của phương pháp khâu Thang, và chọn hướng phát triển và xu hướng của phương pháp Thang

Người này thực sự...

Là một người hâm mộ trung thành của giáo sư Thang, Lý Vũ cũng là người thừa kế của phương pháp khâu Thang, rất nghiêm túc trong việc nghiên cứu phương pháp khâu Thang. Anh không nghĩ rằng sẽ có ai đó biết phương pháp này tốt hơn thầy của mình

Dù gì, giáo sư Thang là người sáng lập và đặt theo tên ông

Trong khi in, Lý Vũ liếc nhìn bài báo một cách tò mò.

Chỉ là... nhìn một cái thôi.

Lý Vũ không thể không bị thu hút.

Bên kia viết... Có vẻ như... thực sự nói vào trong lòng của Lý Vũ.

Đúng thật

Các tác giả dường như hiểu rõ phương pháp khâu Thang

Với lại,

Vượt xa hơn cả mình.

Vì vậy, mượn công việc in ấn, Lý Vũ đã vô tình đọc xong.

Thang Kim Ba, người đang đợi anh, nhìn thấy Lý Vũ, ông đột nhiên sững người trong giây lát và không thể không mỉm cười, mà không làm phiền, nhưng... ông cũng có tí tò mò.

Thang Kim Ba là một người phương nam điển hình, lịch sự, với cặp kính với khung vàng, toát ra một bầu không khí tương đối gần gũi.

Mười phút trôi qua một cách vô tri vô giác, Lý Vũ vẫn chưa đọc xong, đột nhiên tỉnh dậy, mỉm cười ngượng ngùng nhìn giáo sư Thang, có chút ngượng ngùng:

- Hừm hừm, thầy, con xin lỗi...

Thang Kim Ba mỉm cười:

- Con coi trước, coi xong rồi nói.

Lý Vũ gật đầu và tiếp tục đọc.

Bài viết hoàn toàn bằng tiếng Anh, vì vậy sẽ mệt mỏi hơn để xem.

Cho dù là một tiến sĩ, đọc một tạp chí chuyên nghiệp SCI tiếng Anh đầy đủ như vậy đòi hỏi một trình độ rất cao.

May mắn thay, vì Lý Vũ đã ở với giáo sư Thang trong một thời gian dài, anh đã tiếp xúc với văn học trong một thời gian dài, vì vậy anh có kỹ năng đọc tốt.

Sau 20 phút nữa, Lý Vũ cuối cùng cũng đọc xong

Sau khi đọc nó, anh cảm thấy... anh bị tẩy não...

Không sai! Sau khi đọc xong, anh ta đồng ý với quan điểm của bên kia một cách đáng ngạc nhiên, và thậm chí nhiều quan điểm của bên kia bản thân mình thậm chí còn không biết rõ.

Điều này làm Lý Vũ hơi sốc

Bây giờ suy nghĩ của anh ấy hoàn toàn khác với lúc trước khi anh ấy đọc

Có lẽ...

Có lẽ mọi người ta thực sự có nghiên cứu về phương pháp khâu Thang

Thang Kim Ba nhìn các học trò như thế này, nên cũng có một chút tò mò, ông ta lấy bài báo in ra, không có đọc, mà là chỉ Lý Vũ:

- Con nghĩ gì sau khi đọc?

Lý Vũ hít một hơi thật sâu và nhìn vào thầy, nói sự thật:

- Sư phụ... Con cảm thấy rằng sự hiểu biết của bên kia về phương pháp khâu Thang vượt xa cả con, và nói thật, con cảm thấy bị thuyết phục bởi anh ta.

Sau khi nghe xong, Thang Kim Ba không thể nhịn được cười:

- Điều này đã được thông qua đánh giá thứ ba bởi nhóm đánh giá chuyên gia của "Tạp chí ngoại khoa tay châu Âu”, và cuối cùng không chắc chắn nên mới đến tay thầy, và mức độ chắc chắn là có mà

Nói xong, ông nhặt lên và nhìn lướt qua

Một phút sau, sau khi đọc tóm tắt, ông ta đột nhiên trang nghiêm.

Năm phút sau, sau khi đọc đoạn đầu tiên, ông hít một hơi thật sâu.

Sau nửa giờ, ông đọc nó hai lần, đặt tạp chí xuống, hít một hơi thật sâu và nói với Lý Vũ.

- Đặt vé và đi đến thành phố An Dương, tỉnh Đông Dương vào thứ bảy

Lý Vũ chết lặng

Chương 553: Lão Đại Trong Kỳ Độ Kiếp

Lý Vũ nhìn thấy một cách khó tin, đây là lần đầu tiên anh thấy thầy rất “bất thường"

Không sai! Bởi vì trong lòng anh, thầy luôn thuộc về loại người có tính cách gặp biến cố mà không hoàng, trong đôi mắt lịch sự, tràn đầy sự tự tin đang nằm trong kiểm soát.

Nhưng vào lúc này, thầy của anh rõ ràng không thể kiếm được nữa.

Thời gian kế tiếp là liên hệ với Trần Thương và Bệnh viện Tỉnh Nhị Viện để đặt vé, v.v.

Trên máy bay, đây không biết là số lần bao nhiêu thầy đọc bài viết này, có một số dấu vết mồ hôi trên giấy in.

Thang Kim Ba Có những ý tưởng khác nhau mỗi lần ông đọc

Càng nhìn vào nó, càng thấy tác giả này mạnh mẽ.

Giáo sư Thang Kim Ba đã tự mình tạo ra một hình ảnh của một chuyên gia, đó chắc là một chủ nhiệm lâm sàng tuyệt vời. Có khả năng... Tóc không nhiều bằng mình nhỉ?

Phải nói rằng bài viết này không chỉ gây chú ý cho Thang Kim Ba, mà thậm chí còn bắt được trái tim của Thang Kim Ba.

Là người sáng lập và nghiên cứu phương pháp Thang, Thang Kim Ba chưa bao giờ từ bỏ cách hoàn thiện phương pháp khâu Thang trong những năm gần đây, và quan điểm và ý tưởng đưa ra trong bài viết này của Trần Thương, cũng như định hướng phát triển trong tương lai, đã khiến Thang Kim Ba đánh giá rất cao, thậm chí còn có những ý tưởng trùng hợp.

Ngay cả khi có một số khác biệt, cần phải suy nghĩ và đối xử với chúng một cách nghiêm túc.

Đột nhiên, Thang Kim Ba dựa lưng vào ghế và nhìn ra cửa sổ, đó có thể là một cơ hội tốt cho chính mình.

Bây giờ ông đang mong chờ được gặp giáo sư Trần Thương này

Tỉnh Nhị Viện biết rằng Thang Kim Ba đang đến, ngay lập tức tổ chức một buổi lễ chào đón, đặc biệt là khoa cấp cứu.

Đây có thể là thời gian vui mừng nhất đối với Lý Bảo Sơn, khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện.

Có khả năng thu hút người khác có nghĩa là khả năng của bạn đã được bên kia công nhận và bên kia đang mong muốn được làm việc với bạn và

v.v.

Với lại còn là một chuyên gia có cấp độ như Thang Kim Ba

Do đó, lần này Lý Bảo Sơn rất hào phóng, các quỹ đặc biệt đã được rút ra. Điều này phải được thực hiện tốt, khiến y tá trưởng Điền Hương Lan cảm thấy đau lòng trong một thời gian dài, nhưng bệnh viện ngay lập tức bày tỏ sự hỗ trợ đầy đủ, mới khiến mọi việc nhẹ nhõm lại, miễn là nó không phải là tiền của khoa mình, tiêu thoải mái, làm thoải mái...

Giang Đạo đã đưa hai người giáo sư Thang đến khách sạn. Giang Đạo tiếp tục bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với giáo sư Thang trên đường đi.

Giáo sư Thang rất nhiệt tình, không hề làm giá, thay vào đó, ông nói chuyện với Giang Đạo về kiến thức học thuật của mình, sau khi đến

khách sạn.

Thang Kim Ba đột nhiên hỏi:

- Cái này, bác sĩ Giang, giáo sư Trần Thương không đến à?

Giang Đạo mỉm cười:

- Giáo sư Thang, nói đúng ra là bác sĩ Trần phải đích thân đến, nhưng trong thời gian này có quá nhiều người bệnh, giờ anh ấy vẫn đang phải phẫu thuật. Thực sự không có cách nào

Thang Kim Ba gật đầu và mỉm cười. Thay vì tức giận, ông lại hơi vui mừng.

Điều này cho thấy giáo sư Trần Thương là một bác sĩ tốt

Sau khi nghỉ ngơi ngắn tại khách sạn, Lý Bảo Sơn, Tần Hiếu Uyên, Lý Kiên Vĩ và những người khác đều đến.

Dù gì, sự bắt buộc của giáo sư Thang vẫn rất cao. Là viện trưởng của Bệnh viện liên kết với Đại học Nam Thông, Tần Hiếu Uyên vẫn bình thường. Tần Hiếu Uyên nói:

- Viện trưởng Thang, ông đi đường xa chắc mệt rồi, tôi đặt nhà hàng rồi, chúng ta qua đó ăn đi?

Khi nghe điều này, Thang Kim Ba vội vàng từ chối:

- Viện trưởng Tần, không cần khách sáo, chúng tôi đã ăn trên máy bay, phải rồi... Giáo sư Trần Thương đang làm phẫu thuật à? Có tiện cho tôi qua xem không?

Thang Kim Ba chỉ đơn giản là đến để gặp Trần Thương, chứ không phải họp mặt hoặc đi du lịch, bây giờ anh đến đây rồi, ý nghĩ đầu tiên chắc chắn là đi gặp Trần Thương.

Nghe xong, mọi người đột nhiên sững người và ngay lập tức mỉm cười ân cần.

Giáo sư Thang thực sự là một trưởng khoa thống trị học thuật.

Tần Hữu Uyên không tiếp tục ép ăn, mà nói với một nụ cười:

- Vậy thì... tôi sẽ đưa quý vị đến bệnh viện của chúng tôi

Thang Kim Ba nghe xong, vẻ mặt ông ta lập tức vui mừng:

- Vậy thì không thể nào tốt hơn, phiền viện trưởng Tần rồi

Trong buổi nói chuyện, một nhóm người đã đến khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện.

Sau khi bước vào, Thang Kim Ba hơi sững sờ:

- Đây... đây là ngoại khoa tay của chúng ta à?

Nghe câu này, ai cũng chợt đỏ mặt

Tần Hữu Uyên cười ngượng nghịu, nhưng Đàm Lập Quốc lại xấu hổ. Này... làm cho mọi người coi như trò đùa à

Lý Bảo Sơn đã nói sự thật:

- Bệnh viện của chúng tôi luôn tương đối mạnh về nội khoa, và sự phát triển của phẫu thuật còn yếu và phẫu thuật tay còn thiếu những tài năng tương ứng, nhưng có nhiều người bệnh phẫu thuật tay thực hành lâm sàng, cho nên viện trưởng Tần mới ở trạm cấp cứu lập một nhóm nhỏ cho phẫu thuật tay.

- Tôi không sợ giáo sư Thang chê cười, hiện tại chúng tôi chỉ có ba bác sĩ phẫu thuật tay, một người là chủ nhiệm An Ngạn Quân, một người là bác sĩ Trần Thương, và một thạc sĩ mới đến, là thạc sĩ Giang Đạo.

Nói một cách dễ hiểu, Thang Kim Ba đã choáng váng

Anh hít một hơi thật sâu:

- Haiz... không nên hối hận, giáo sư Trần Thương vẫn có thể tóm tắt kinh nghiệm lâm sàng trong một môi trường như vậy, và thật hiếm khi có sự hiểu biết về chỉ khâu cơ kiện như vậy

Mọi người đều sững sờ. Những người có văn hóa và kiến thức khác nhau. Điều không tốt, khi nói đến miệng người khác, dường như... nó đã trở thành việc ý nghĩa cao cả.

Không ở lại lâu, đám đông đã cùng nhau đến phòng mổ.

Lúc này, Trần Thương và An Ngạn Quân vừa hoàn thành ca phẫu thuật, nghe nói giáo sư Thang đã đến phòng phẫu thuật, nhanh chóng đứng dậy để gặp nhau.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, cho dù Thang Kim Ba và Lý Vũ đã thực hiện một số chuẩn bị về tư tưởng, điều này hơi khó chấp nhận

Đây có phải là giáo sư Trần Thương không?

Trẻ đến khủng khiếp

Lý Vũ đoán chắc cũng không lớn hơn mình.

Thang Kim Ba bị sốc và nhanh chóng bước tới để nắm tay anh:

- Giáo sư Trần, xin chào

Trần Thương sững người một lúc:

- Giáo sư Thang, khách sáo rồi, cứ gọi tôi là Tiểu Trần.

Thang Kim Ba lắc đầu. Đối với Trần Thương, ông không thể gọi "Tiểu Trần". Sau tất cả, thành tích của mọi người được bày ra đó. Thang Kim Ba tôn trọng anh

Hai người không quan tâm đến cuộc trò chuyện, và bắt đầu nói về các vấn đề học thuật.

Những lời Thang Kim Ba để trong bụng cuối cùng cũng đã được xả ra hết

Trần Thương câu cá một tháng, và cuối cùng cũng câu được Thang Kim Ba.

Hai người nói chuyện rất hợp gu

Nhưng một số chủ nhiệm và trưởng khoa ở xa chỉ có thể nheo mắt, mắt họ nhìn chung đều rất to.

Nhưng Giang Đạo và Lý Vũ nghe rất thích thú.

Điều này giống như tranh luận.

Hai lão đại đang bàn luận trong kỳ độ kiếp, và một số tu sĩ nhỏ ở yên một chỗ mà nghe.

Đâu đâu cũng là nơi cao.

Lúc này, cuối cùng Giang Đạo cũng nghe được lời của hai người và cuối cùng cũng hiểu được câu mà Trần Thương tự nói với mình:

- Phương pháp nhà Thang có một số khuyết điểm và không phù hợp với kiểu khâu này.

Bây giờ cuối cùng anh cũng biết Trần Thương không phải nói bừa

Người ta đã ở trước mặt Thang Kim Ba, nói với ông ta rằng ông không tốt ở đây, ở đây là sai, ở đây cần phải thay đổi...

Và Thang Kim Ba suy nghĩ sâu sắc, nhưng... bầu không khí thay đổi rất nhanh.

Chương 554: Nối Tiếp Hả?

Không biết Trần Thương nói hăng quá, hay Thang Kim Ba chấp nhận nó.

Hoặc có thể hai người cho rằng bầu không khí quá oi bức, Trần Thương liên tục nói phương pháp khâu Thang xấu và không đầy đủ, khiến giáo sư Thang hơi tức giận.

Dù sao, bầu không khí đã sớm thay đổi từ nói chuyện vui vẻ đến gặp gỡ rồi ghét nhau... Bây giờ nó đã phát triển thành một trận chiến dữ

dội

Nhóm người bên cạnh anh đang quan sát, mọi người sợ hãi, sợ rằng họ sẽ lao vào đánh nhau

Lỡ có đánh nhau, điều này... nó thực sự sẽ trở thành một trận cười lớn

Giang Đào, Lý Vũ ở gần đó nhìn nhau và gật đầu với nhau.

Nếu như có đánh nhau, rốt cuộc nên giúp ai?

Hay tách họ ra?

Đây là vấn đề mà hai người lo lắng hơn

Giáo sư Thang cũng hung dữ, lúc nãy còn lịch sự, bây giờ ông ta đã xắn tay áo lên và tranh luận.

Thang Kim Ba trông nhợt nhạt, khi thấy phương pháp khâu Thang chứa đầy những sơ hở mà Trần Thương nói, khiến cho ông ta có chút không vui.

Và Trần Thương cũng liếc nhìn, gần như nghĩ rằng giáo sư Thang mở hack

Vì ông ta thực sự hiểu biết sâu sắc về chỉ khâu gân và phẫu thuật của ngoại khoa tay.

Cuộc thảo luận học thuật này thực sự có thể tranh luận đến nảy nửa

Chỉ là không biết đang thảo luận cái gì?

Đây là lý do tại sao trong văn học Cổ đại Trung Quốc thích nhấm vài ngụm rượu khi làm thơ, cầm cây kiếm, điều này chắc chắn do sự can đảm, hoặc để thấu hiểu nhau, trấn tĩnh nhau.

Thấy cuộc thảo luận ngày càng căng thẳng, y tá bước vào và nói:

- Bác sĩ Trần, bệnh nhân đến rồi. Bao lâu nữa mới có thể tiến hành phẫu thuật?

Trần Thương nghe được:

- Đi, ngay bây giờ

Thang Kim Ba ngay lập tức dừng lại:

- Giáo sư Trần, cậu chắc chắn không hiểu rõ về phương pháp khâu vết thương, tôi sẽ khâu nó và cậu sẽ đưa ra gợi ý

Bây giờ cả hai đều biết rằng cuộc thảo luận không còn hiệu quả.

Trần Thương gật đầu:

- Mời giáo sư Thang.

Thang Kim Ba gật đầu, nói:

- Được.

Không có vấn đề gì cho họ thảo luận, bất kể họ tranh luận, họ cũng chỉ nói về học thuật và không liên quan gì đến mọi người.

Cả hai đều rất rõ ràng. Lý Vũ và Giang Đào ở phía sau, nhìn nhau và vội vã tiến về phía trước. Vào lúc này, Giang Đào, ngay cả khi anh ta tôn sùng giáo sư Thang, anh ta biết mình là ai, lỡ đánh nhau thật, anh ta nhất định đánh Lý Vũ trước. Đúng, không sai

Nhưng không được để Lý Vũ phát hiện suy nghĩ của mình.

Lý Vũ bình tĩnh bước một bước nhỏ cách xa Giang Đào.

Cậu ta biết rằng, phẫu thuật này là cuộc thi giữa hai người.

Trong phòng phẫu thuật, Trần Thương giới thiệu với bệnh nhân:

- Đây là giáo sư Thang, Thang Kim Ba đến từ Bệnh viện liên kết của Đại học Nam Thông, ông ấy là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực khâu bắp cơ ở Trung Quốc...

Sau khi giới thiệu cho bệnh nhân đôi điều, đôi mắt của bệnh nhân cũng sáng lên. Khi anh ta bị bệnh, cũng đã lên Baidu tìm kiếm và biết được thông tin của giáo sư Thang này.

Thật bất ngờ, giáo sư Thang Kim Ba cũng được mời trực tiếp. Nghĩ đến đây, bệnh nhân thể hiện lòng biết ơn:

- Cảm ơn bác sĩ Trần, cảm ơn giáo sư Thang.

Đúng, phẫu thuật đã sẵn sàng để bắt đầu.

Vào lúc này, Giang Đào, bàn về phương pháp khâu vết thương đột nhiên nghiêng về một bên.

Bỗng nhiên anh ta hy vọng rằng Trần Thương sẽ chiến thắng.

Anh ta không biết tại sao lại có suy nghĩ vậy?

Dù sao, mọi người đều như vậy. Dù mình có tệ đến đâu, cũng chỉ có thể chán ghét bản thân.

Thang Kim Ba liếc Lý Vũ, ngay lập tức Lý Vũ nhận ra, anh ta đã sẵn sàng hỗ trợ. Trần Thương nói với y tá Viên Viên:

- Bật đèn.

Phẫu thuật bắt đầu

Thật trùng hợp, bệnh nhân tình cờ bị chấn thương ở gân gấp, cũng phải dùng vết khâu Thang, nằm trong bộ phận Thang. Đây là khu vực dùng chỉ khâu Tang tốt nhất.

Khi bắt đầu ca phẫu thuật, Trần Thương không nói gì, đây không phải lúc để thảo luận, nhưng anh ghi nhớ rõ ràng trong lòng.

Một lát kết thúc rồi mới thảo luận với Giáo sư Thang.

Ca phẫu thuật diễn ra suôn sẻ.

Điều này đúng như mong đợi của mọi người.

Nếu giáo sư Thang không thể sử dụng phương pháp Thang tốt, thì ai có thể sử dụng nó tốt?

Giang Đào không thể không lo lắng, liếc nhìn Trần Thương và nói một cách thần bí:

- Cơ hội chiến thắng của chúng ta là bao nhiêu? Chỉ cần yêu cầu đừng để thua quá tệ là được! Còn An Ngạn Quân lại rất bình tĩnh, thành thật mà nói, đi theo Trần Thương đã được một khoảng thời gian, tầm nhìn của anh ta cũng cao hơn.

Ca phẫu thuật kết thúc rất nhanh, rồi sau đó dặn dò.

Thang Kim Ba mỉm cười và nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, đây là phương pháp Thang cải tiến của tôi, bây giờ so với bản lúc trước thế nào?

Trần Thương gật đầu chân thành:

- Ừm, nó thực sự đã được cải tiến rất nhiều

Những lời chưa nói, đã bị chen ngang:

- Tuy nhiên, những thiếu sót tôi đã chỉ ra lúc đó vẫn còn tồn tại. Nếu phương pháp Thang muốn được cải tiến, nó phải được kết hợp với ý tưởng về khâu Bunnell và khâu Kessler...

Thang Kim Ba cau mày, ông chưa kịp đặt dao mổ xuống để bác bỏ, y tá đã nói: - Bác sĩ Trần, có thêm một ca phẫu thuật khác.

Thang Kim Ba nhìn Trần Thương rồi im lặng.

Ngụ ý rất rõ ràng: Cậu làm được thì làm

Thực hành là tiêu chuẩn duy nhất để chứng minh sự thật

Sau khi chuẩn bị xong, Trần Thương đến gặp bệnh nhân và sẵn sàng bắt đầu ca phẫu thuật. An Ngạn Quân sẵn sàng giúp đỡ.

Giang Đào có chút lo lắng. Đây là lần đầu tiên anh ta thấy Trần Thương phẫu thuật, nên anh ta không chắn chắc lắm

Bác sĩ Trần có thực sự giỏi như giáo sư đã nói?

Nhưng... anh ta nghĩ rằng cuộc tranh luận vừa rồi của cậu ta và giáo sư Thang là không phân trên dưới, điều đó là tất nhiên

Bây giờ Giang Đào đang rất phân vân.

Đối với Trần Thương, rốt cuộc nên hâm mộ? Hay nên chán ghét?

Nhưng có lẽ hâm mộ lớn hơn.

Dù gì... chán ghét cũng không có lý do gì?

Giang Đạo kiêu ngạo nên vẫn còn đang khinh thường Trần Thương?

Không biết nói gì nữa?

Bác sĩ Trần to gan dám tranh luận với giáo sư Thang, chỉ vào mũi ông ta và nói về kỹ thuật khâu, đây là chuyện cười gì vậy?

Giáo viên của anh ta cũng không dám làm điều đó?

Nghĩ đến đây, anh ta nghiêm túc quan sát cuộc phẫu thuật.

Ngay sau đó, Trần Thương đã sẵn sàng khâu vết thương và bắt đầu tiến hành.

Chỉ là... đôi mắt của Thang Kim Ba sáng lên khi Trần Thương bắt đầu.

Nhưng Lý Vũ đang suy nghĩ, anh ta vẫn dùng chỉ khâu Thang?

Đã nói nhiều như vậy, nhưng cuối cùng vẫn dùng...

Lời này không dám nói, bỗng nhiên kỹ thuật của Trần Thương thay đổi, đó là chỉ khâu bốn tia hoàn toàn khác với phương pháp khâu Thang của chỉ khâu sáu tia được sử dụng thông thường, nhưng khi may, góc khâu và đường chỉ kim của anh ta... lại rất khác xa.

Phương pháp này là gì? Đôi mắt của Thang Kim Ba mở to. Ông ta biết rất rõ đây không phải là phương pháp khâu Thang. Đây thậm chí không phải là phương pháp khâu mà ông ta biết.

Nhưng... lại có kỹ thuật của mọi phương pháp.

Hơn nữa, nhìn vào đường khâu, ông ta ngạc nhiên khi thấy rằng phương pháp khấu của Trần Thương là ý tưởng táo bạo.

Chọn lọc khéo léo các kỹ thuật cho phép chỉ khâu không làm tổn thương các mô xung quanh và để giảm độ bám dính đến mức tối thiểu, lợi thế đáng kể của chỉ khâu bốn tia so với chỉ khâu sáu tia được thể hiện nhanh chóng...

Càng nhìn, Thang Kim Ba càng sốc

Càng nhìn, ông ta càng rùng mình

Đây... phương pháp khâu này là gì, tại sao chưa bao giờ nghe về nó, nhưng... đây có thể là hướng phát triển trong tương lai của phương pháp khâu Thang?

Càng nhìn, hơi thở của ông càng nhanh.

Và Lý Vũ chết lặng.

Người ngoài nhìn vào rất sống động, còn người trong ngành lại thấy được sự hưng phấn. Mặc dù anh ta không phải là chuyên gia, anh ta cũng đi theo giáo sư Thang từ Nam tới Bắc. Chuyện lớn nhỏ gì mà chưa thấy qua?

Anh ta mơ hồ cảm thấy rằng phương pháp khâu của Trần Thương thực sự tốt hơn phương pháp khâu Thang, rất đúng?

Phương pháp khâu vết thương đều rất quen thuộc, còn phương pháp khâu này, anh ta không cảm thấy quen thuộc tí nào?

Giang Đào ở bên cạnh mở to miệng và chết lặng

Anh ta nhìn vào phương pháp khâu này một cách khó hiểu, anh ta không thể để hiểu rõ được nó.

Giáo viên của anh là Cố Hồng Mai, phó giám đốc ngoại khoa tay ở Bệnh viện Tích Thuỷ Đàm, Còn giám đốc ngoại khoa tay là Thường Hồng Lệ. Thường Hồng Lệ cũng là một bác sĩ lâu năm trong lĩnh vực này. Ý tưởng của cô ta là tìm kiếm một trăm trường học tốt nhất và nghiên cứu tỉ mỉ mọi phương pháp khâu. Do đó, Giang Đào cũng bị ảnh hưởng sâu sắc bởi ý tưởng này.

Lúc thấy Trần Thương phẫu thuật, anh ta chợt hiểu

Trần Thương này giỏi hơn anh ta nghĩ nhiều

Đây có thể là một người tập hợp những điểm mạnh của hàng trăm kiểu khâu và Cô đọng lại.

Lúc này, Giang Đào cảm thấy tim mình đang có giật. Đây không phải là rung tâm thất, mà là động lòng. Đó là một cảm giác nhịp tim đập nhanh.

Giỏi quá

Nếu giáo sư Thang là bác sĩ có tiếng trong lĩnh vực khâu cơ điện, giáo sư Trần sẽ là người nối tiếp hả?

Chương 555: Vạn Kiếm Quy Tông Phiên Dịch Thế Nào?

Không có so sánh thì không có tổn thương.

Sau khi hoàn thành ca phẫu thuật, cả hai nhìn nhau với rất nhiều nỗi sợ hãi

Loại độ kiếp và thăng thiên này có thể dễ dàng làm tổn thương những người vô tội.

Một cuộc tranh luận như vậy cũng làm tổn thương kẻ thù từ 800 đến 1000.

Vì thế...

Hai vị thần vĩ đại vừa mới chiến đấu qua lại và hai "người hầu”.

Bây giờ ngồi lặng lẽ trong văn phòng, nhìn nhau. Điềm tĩnh. Cuối cùng, Trần Thương bắt đầu:

- Giáo sư Thang, thành thật mà nói, tôi có một số kiến thức về phương pháp khâu Thang của ông không đúng chỗ. Phương pháp Thang cải tiến của ông thực sự đã đạt được tiến bộ lớn.

Thang Kim Ba thở dài:

- Giáo sư Trần, cậu không cần phải lịch sự, những người tham gia vào công việc này, biết tất cả mọi thứ, như cậu nói, chúng ta đang ngồi với nhau để thảo luận tiến độ và tốt cho gan phẫu thuật của bàn tay

Tần Hiếu Uyên theo d i hai người đàn ông “trở lại tốt đẹp”, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Các trưởng khoa và thư ký khác vậy.

Dù gì thì, nếu lỡ đánh nhau... thì mình nên giúp ai đây?

Lý Vũ nhìn Giang Đạo, mỉm cười khiêm tốn và đặt bút vào túi.

Giang Đạo cũng gật đầu thiện chí, để cây bút kiểm thể vào túi áo, tay mà cầm đồ chẩn đoán cũng buông ra.

Trần Thương nói với Viên Viên:

- Viên Viên, mở video phẫu thuật đi. Tôi sẽ thảo luận với giáo sư Thang.

Thang Kim Ba gật đầu, anh cũng có ý định này.

Đây cũng là mục đích của hai người, để thúc đẩy và giao tiếp với nhau.

Mức độ hoàn hảo chỉ là một đề xuất giả, đó là một tình huống tương đối hoàn hảo trong hoàn cảnh bây giờ.

Nhưng không có nghĩa là nó luôn tốt nhất.

Bất kỳ sự hoàn hảo nào cũng liên tục được hoàn thiện, và lý do tại sao khâu Cơ kiện của Trần Thương được gọi là sự hoàn hảo là chính thức bởi vì nó dựa trên thế mạnh của hàng trăm gia đình và biến lợi thế của bên kia thành phương pháp của riêng họ.

Tuy nhiên, phương pháp khâu Thang đã được cải thiện rất nhiều theo nghiên cứu của Giáo sư Thang, vì vậy điều này có nghĩa là có nhiều ưu điểm mới, đòi hỏi phải cải tiến liên tục.

Xem video phẫu thuật trên TV, Trần Thương bắt đầu bình luận.

Giáo sư Thang nhìn nó và giải thích vấn đề của Trần Thương.

Lúc đầu, không khí rất hài hòa.

Chỉ...

Phương thức giao tiếp “cậu hỏi tôi đáp" đã sớm được thay thế bằng "hỏi ngược giành đáp”

Trần Thương đã tranh luận với giáo sư Thang về các chi tiết của trên TV.

Giáo sư Thang ban đầu rất mạnh mẽ, sau đó ông chỉ đơn giản đứng dậy và đi đến TV, và bắt đầu vẽ những cử chỉ chống lại bức tranh.

Đồng ý

Cả hai đều muốn thuyết phục nhau.

Nhưng cả hai đều không dễ bị thuyết phục.

Ngay cả thông qua đào tạo phụ trợ, không thể phủ nhận rằng sau hàng chục ngàn khóa đào tạo, Trần Thương có đủ kiến thức và sự tự tin cho chỉ khâu Cơ kiện.

Và giáo sư Thang thậm chí còn hơn thế

TV lúc nào cũng bị chấn thương. Viện Viện rất lo lắng nhưng cũng bất lực, tại sao mình lại phải trực mỗi khi có chuyện gì xảy ra với TV?

Cô uất ức mà nhìn viện trưởng Tần Hữu Uyên.

Tần Hữu Uyên sững sờ và gật đầu chắc nịch: Bé ơi, không sao đâu! Nếu Có chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm

Thật khó để hai người phân thắng thua trong một lúc.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng “cuộc chiến thiêng liêng” này là cơ hội hiếm có cho Lý Vũ, Giang Đạo và An Ngạn Quân. Nó tương đương với một phân tích sâu về phương pháp khâu vết thương.

Mọi người phải tranh chấp từng chi tiết, và sau đó chọn một phương pháp phù hợp hơn. Mọi thao tác đều được phân tách lại...

Theo cách này, phẫu thuật đầu tiên của cá nhân giáo sư Thang đã được thảo luận.

Mỗi công nhân tham gia phẫu thuật bàn tay ở đây không bao giờ mong đợi nó sẽ là một cải tiến không thể tưởng tượng được.

Khi bức ảnh thay đổi, có một video về phẫu thuật của Trần Thương. Lúc này, mọi người bắt đầu tập trung.

Bởi vì họ thậm chí không biết phương pháp khâu của Trần Thương đến từ đâu

Do ai dạy?

Ngay cả giáo sư Thang cũng cảm thấy hơi cảm xúc. Ông nhìn vào màn hình phẫu thuật và bắt đầu hỏi từng người một.

Trần Thương tự nhiên biết tất cả mọi thứ, nói không ngừng và tha thiết nói những suy nghĩ và ý tưởng của mình.

Bởi vì Trần Thương cũng không biết nếu anh ta nhược điểm nào không,

Giáo sư Thang là một người có thể giúp mình.

Nhưng... Trần Thương càng nói, Giang Đạo và Lý Vũ càng chết lặng và không thể tưởng tượng được

Ngay cả giáo sư Thang cũng trở nên im lặng.

Anh không ngờ rằng bác sĩ Trần trẻ tuổi này lại có hiểu biết sâu sắc về khâu gân

- Đây là sự kết hợp giữa ý tưởng của Bunnell và ý tưởng của Kessler... đây là

Tôi cảm thấy rằng không có phương pháp khâu tuyệt đối, chỉ có sự lựa chọn tốt nhất. Đây giống như một màu, được liên tục kết hợp ngẫu nhiên để có mục đích khâu phù hợp hơn...

Sau khi Trần Thương nói xong, Giáo sư Thang đã dẫn đầu trong tiếng vỗ tay

Ông nhìn Trần Thương với vẻ phấn khích trên khuôn mặt, đôi mắt đầy phấn khích: - Giáo sư Trần, anh đang làm gì đó... chúng tôi muốn làm điều gì đó mà chúng tôi không dám làm

Nói về điều đó, đôi mắt của Thang Kim Ba mờ đi một chút:

- Có lẽ, điều này chỉ có thể được thực hiện bởi thế hệ của cậu, tất cả chúng ta đều già, đây là một con đường dài, tôi hy vọng, cậu có thể đi theo nhóm này Các bạn trẻ hãy tiến xa hơn

- Những gì cậu nói là rất chu đáo. Tôi đã hợp tác và nghiên cứu với Giáo sư Vương Ngọc Sơn và Giáo sư Thường Hồng Lệ vào khi đó. Tất cả chúng tôi đã ngồi xuống và nghiên cứu những điều này rất tốt. Giáo sư Thường đã dành cả cuộc đời của mình để tinh chỉnh phương pháp khấu

truyền thống, viện trưởng Vương cũng tương tự. Chúng tôi đã nghĩ về điều đó, nhưng nó lại quá khó khăn. Ý tưởng của cậu rất hay và đầy hứa hẹn.

Nói về điều đó, Thang Kim Bác nhìn Trần Thương với đôi mắt phát sáng.

- Bây giờ, tôi đột nhiên cảm thấy rằng kế hoạch chúng tôi đặt ra, bị bỏ rơi và tạm gác dường như có thể bắt đầu lại

- Tôi nghĩ rằng chúng ta thực sự có thể ngồi xuống và nói chuyện về vấn đề này, điều này có một ý nghĩa quan trọng đối với sự phát triển của phẫu thuật bàn tay ở nước ta

Sau vài lời, Lý Vũ ngước nhìn giáo sư. Anh không ngờ mình lại nói những lời như vậy.

Tôi luôn nghĩ rằng sự thuận buồm xuôi gió của giáo sư Thang giống như mở ra, nhưng tôi chưa bao giờ nghe thầy nói về điều này.

Trong khi Giang Đạo nhìn Trần Thương, anh thở dài, nhớ lại sự vượt trội trong việc đưa thủ đô trở lại trong vài ngày qua.

Suy nghĩ kỹ lại? Trần Thương người ta... Không! Có lẽ là giáo sư Trần chẳng qua là không thèm chấp nhặt với mình.

Chênh lệch quá lớn

Thang Kim Ba Trần Thương:

- Phương pháp khâu này được gọi là gì?

Trần Thương khẽ mỉm cười:

- Phương pháp Trần.

Sau khi nghe nó, Thang Kim Ba không thể không cười, nói đùa:

- Tôi nghĩ nên gọi là Vạn Kiếm Quy Tông.

Một câu này, đã chọc cười tất cả những người ở đó.

Nhưng... Trần Thương nghĩ đến một vấn đề khác

Nếu câu này xuất hiện trong SCI, nó nên được dịch như thế nào?

Trần Thương rơi vào trầm tư

Chương 556: Hồi Ức Cao Chót vót Theo Năm Tháng

Lúc này đã là 12 giờ tối

An Dương vào cuối mùa thu đã từ từ đi xuống.

Nhưng một nhóm người đã ra khỏi Bệnh viện Tỉnh Nhị Viện và tràn đầy năng lượng.

Thang Kim Ba và Trần Thương đi lại với nhau, có nói có cười. Tay họ liên tục lên kế hoạch chi tiết về tương lai, mô tả quá khứ này về cuộc đấu tranh.

Các nhà lãnh đạo của các viện này đã lần lượt trở lại, chỉ có Tần Hữu Uyên, Lý Kiên Vĩ và Lý Bảo Sơn vẫn còn ở đó.

Không ai sẽ đi làm vào ngày mai thứ bảy.

Tần Hữu Uyên đột nhiên nói:

- Giáo sư Thang từ xa đến, hay đi chợ đêm để uống nước hay ăn gì đó? Chợ đêm ở An Dương cũng là một đặc điểm chính, tập hợp hương vị Đông Nam và Tây Bắc và Cơm trộn của chúng tôi ở An Giang, có hương vị khác biệt

Thang Kim Ba mỉm cười:

- Vậy thì làm phiền viện trưởng Tần rồi.

Một nhóm người đến chợ đêm, mặc com lê và giày da, nhưng ngồi từng người một trên băng ghế nhỏ.

Chẳng mấy chốc, cái bàn đã đầy thức ăn

Lý Kiên Vĩ nhìn Lý Bảo Sơn và nheo mắt,

- Bảo Sơn...

Lý Bảo Sơn rất tỉnh táo và đứng dậy và nói:

- Đợi đã, tôi sẽ đến đó để lấy một ít rượu.

Nói xong, anh đi về phía nhà.

Mọi người đều cười.

Tần Hữu Uyên chỉ cần Lý Bảo Sơn mấy người họ ra ngoài ăn cùng, họ không bao giờ cần mang rượu hay mua rượu, dù gì... gia đình Giám đốc Lý có rượu.

Nói gì nói, viện trưởng như họ có thể có ít rượu?

Tất nhiên là nó không thể thiếu, nhưng tôi thích uống từng cái một

Giám đốc Lý không dính tới miếng rượu, nhưng mà họ biết.

Chẳng mấy chốc, Lý Bảo Sơn đã cầm một chiếc hộp, rượu được tặng đặc biệt cho trong 30 năm, và được đóng gói trong chai thủy tinh, thời gian nhìn cái là biết lâu rồi.

Có thể thấy rằng để chiêu đãi giáo sư Thang, ông cũng đã đầu tư máu của mình.

Tần Hữu Uyên nói với một nụ cười:

- Giáo sư Thang, đây là bảo bối của lão Lý. Tôi đã không có cơ hội trong nhiều năm. Nó dường như là một phước lành ngày hôm nay

Thang Kim Ba hôm nay rất vui, hay đúng hơn là phấn khích

Nó dường như trở lại trong những năm đầy biến động. Dần dần, người đến người đi, uống nhiều rượu rồi, và sau đó nói nhiều hơn.

Thang Kim Ba nhìn Trần Thương và chậm rãi nói:

- Lúc đó, tôi, Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lệ, Cố Hồng Mai mấy người. Vào khi đó, chúng tôi đang làm việc để tạo ra một hướng dẫn mới. Chúng tôi làm việc ngoài giờ mỗi đêm và thức khuya. Là để tạo ra một phương pháp khâu Cơ kiện thống nhất và hiệu quả.

- Chúng tôi gặp nhau mỗi tháng một lần. Vào khi đó, chúng tôi ở trên một chiếc xe lửa bằng da màu xanh. Đó là một ngày. Tôi với lão Vương là một người đàn ông, và Thường Hồng Lệ và Cố Hồng Mai là phụ nữ. Không có cách nào để chăm sóc những đồng chí nữ như họ, chúng tôi đã đi mỗi ngày, chúng tôi ngày nào cũng đi thủ đô, sau khi đi thì bắt đầu thảo luận. Vì cuộc thảo luận này, tôi còn đánh nhau với lão Vương, haha... nhưng bây giờ tôi già rồi

Nói một hồi, đôi mắt của Thang Kim Ba đầy kỷ niệm, đó là tuổi huy hoàng và những năm tháng chết chóc của họ.

- Bốn người chúng tôi, bốn ý tưởng, nhưng chỉ có một mục đích! Chúng tôi muốn thực hiện một hướng dẫn phẫu thuật bàn tay hàng đầu thế giới.

Nói về điều đó, Thang Kim Ba hít một hơi thật sâu và nhìn chằm chằm vào Trần Thương:

- Cậu tưởng chúng tôi không hề nghĩ về ý tưởng của cậu?

- Chúng tôi đã làm việc chăm chỉ cho ý tưởng này trong năm năm! Trong năm năm, chúng tôi muốn vò nát tất cả các loại phương pháp khâu Cơ kiện và làm lại để tạo ra một phương pháp khâu mới, nhưng dự án này quá lớn

- Vào khi đó, chúng tôi không có bất kỳ máy tính nào, và các bản nháp viết tay đã lấp đầy căn phòng, chỉ hy vọng tìm ra một phương pháp khấu tốt

hơn.

- Sau này... Chúng tôi đã không tuân theo nó, bởi vì càng về sau, suy nghĩ của chúng tôi càng nghiêm trọng hơn. Tôi có một ý tưởng sơ bộ về phương pháp khâu vết thương thời đó, nhưng lão Vương vẫn khăng khăng đi đường của ông ta. Chỉ có Thường Hồng Lệ và Cố Hồng Mai tham gia vào nghiên cứu như vậy.

- Vì vậy, đội không vui, và kế hoạch đã bị hoãn lại.

- Sau đó, phương pháp Thang ra đời. Lúc đó, tôi ba mươi lăm tuổi.

- Vương Ngọc Sơn lớn hơn tôi một tuổi và trở thành giám đốc phẫu thuật bàn tay tại Bệnh viện thứ sáu của thành phố. Ông đã dẫn dắt đội phẫu thuật bàn tay, dẫn dắt đồng đội đi đến vinh quang và đỉnh cao, và trở thành bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình và phẫu thuật tay hàng đầu ở Trung Quốc

- Thường Hồng Lệ bằng tuổi tôi, Cố Hồng Mai nhỏ hơn chúng tôi hai tuổi. Cô ấy đã theo Thường Hồng Mai từ Hiệp Hoà đến Tích Thuỷ Đàm, khiến phẫu thuật bàn tay của Tích Thuỷ Đàm thành một chuẩn mực ở phía Bắc.

Nói về điều đó, nước mắt của Thang Kim Ba đã bị xóa nhòa.

Lý Vũ chưa bao giờ nghe giáo viên nói về những điều này, và không bao giờ biết rằng có những điều đáng quên này.

Thang Kim Ba nhìn Trần Thương,

Cười cười nói:

- Nhìn thấy công việc của cậu, nói sự thật, khiến tôi nhớ đến chúng tôi của lúc trước, những người làm việc cùng nhau vì, nhưng... cậu cao hơn so với sự khởi đầu của chúng tôi, tiểu Trần, tôi thực sự hy vọng cậu có thể nhận được điều này làm tốt mọi thứ và khâu Cơ kiên thật tốt.

- Đây... là con đường chúng tôi chưa bao giờ đi qua

Nói một cách dễ hiểu, vì một số lý do, Trần Thương Giang Đạo và Lý Vũ đều xót một cái.

Trần Thương cầm ly lên và nói với Thang Kim Ba:

- Giáo sư Thang, chúng tôi kính ông

Giang Đạo và Lý Vũ nhanh chóng nâng ly: - Giáo sư Thang, chúng tôi kính ông

Thang Kim Ba khẽ mỉm cười:

- Tôi nên kính các cậu

Sau khi uống quá nhiều, Thang Kim Ba đã say.

Trên đường trở về khách sạn, anh ta đã khóc:

- Vương Ngọc Sơn, anh là thằng khốn, bao nhiêu năm rồi anh đã không trả lời điện thoại của tôi à? Chết tiệt... Anh tưởng anh không gọi cho em thì em sẽ gọi cho anh ư?

- Thường Hồng Lệ! Cô lúc trước nói rồi mà...

- Hồng Mai... Công việc mà chúng ta kiên trì, bây giờ Có những người trẻ tuổi mới tiếp quản

Dìu giáo sư Thang trở về khách sạn, Trần Thương không nỡ buông tay.

Giang Đạo thậm chí còn không biết rằng giáo viên đã có một thời gian hỗn loạn như vậy.

Trần Thương nhìn giáo sư Thang đang ngủ và khóc trên giường, và đột nhiên một thứ gì đó trong trái tim anh gọi là trách nhiệm và sứ mệnh.

Thế hệ của Giáo sư Thang đã đặt nền tảng vững chắc cho chúng ta.

Có lẽ, cây cờ tiếp theo, là do chúng ta vác lên?

Nghĩ đến đây, Trần Thương liếc nhìn Giang Đạo. Lúc này, đôi mắt của Jiang Tao đỏ hoe, anh ta cũng uống nhiều rồi.

Khi rời khách sạn, Lý Vũ kêu Trần Thương và nói nghiêm túc:

- Giáo sư Trần, tôi sẽ tốt nghiệp vào năm tới, tôi... tôi muốn theo anh

Trần Thương bị sốc:

- Anh đợi em

Lý Vũ gật đầu và quay trở lại phòng khách sạn, nhìn giáo sư say rượu và khóc, lần đầu tiên cảm thấy đau khổ.

Anh thầm thì:

- Thưa thầy, phần còn lại của con đường, Con sẽ hoàn thành giúp thầy

Trên đường về, Giang Đạo bất ngờ nói:

- Trần... Giáo sư

Trần Thương bị sốc:

- Cậu gọi tôi à?

Giang Đạo gật đầu:

- Um

Trần Thương cười ngượng nghịu:

- Lạ thật.

Nhưng mà không quan trọng, gọi là gì cũng không quan trọng.

Giang Đạo nói:

- Tôi sai rồi

Trần Thương mỉm cười, có lẽ... anh biết Giang Đạo nói cái gì.

Chương 557: Tôi Muốn Gả Con Gái Mình Cho Cậu Ta

Giang Đào chạy chậm hai bước, chạy đến trước mặt Trần Thương, nhìn kỹ anh lần nữa, con mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Tôi sai rồi

Trần Thương cười nói:

- Anh uống nhiều rồi.

Giang Đào la lớn:

- Không có, tôi không uống nhiều! Giáo sư Trần tôi sai rồi, là tôi vô tri, tôi cuồng vọng, tôi tự cao tự đại, tôi... Tôi xin lỗi ngài.

Trần Thương sửng sốt, nhìn thấy Giang Đào la hét tan nát cõi lòng như vậy, có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ anh không có để ý Giang Đào, anh cảm thấy những chuyện này cũng không quan trọng lắm, anh cũng không có để ý những chuyện kia.

Giang Đào nhìn chằm chằm Trần Thương, nói:

- Giáo sư Trần, lão sư của tôi là Cố Hồng Mai

- Tôi muốn cùng anh, tôi muốn đem một thế hệ các Cô ấy chưa tìm được hướng đi đều theo ngài đi hết

- Chỉ có ngài mới có thể dẫn đầu chúng tôi đi đến tương lai tốt đẹp

- Giáo sư Trần, tôi muốn cùng anh

Giang Đào nghe giáo sư Thang kể về chuyện xưa của ông, nghe thế hệ trước phấn đấu, nghe những chiến tích huy hoàng thuộc về người ta, trong lúc nhất thời cũng bị thế hệ đi trước bọn họ đả động tinh thần

Đây là tiền bối một đời vì sự nghiệp chữa bệnh của Trung Quốc chưa đi xong đường

Điều kiện của bọn họ có hạn, đi cực kỳ lâu, có lẽ đến hôm nay đã đi không nổi rồi

Mà chúng ta, với tư cách là bác sĩ ở thế hệ mới, chúng ta hẳn là phải đem con đường này đi hết.

Cho dù là đi không xong, cũng phải là đi thật xa

Cho hậu thế mai sau, học sinh của chúng ta cũng có một khởi điểm vững chắc.

Giang Đào biết rõ, bọn anh là dựa vào lão sư mà tiến lên, hồi tưởng lại kiên trì những năm này của lão sư, nghĩ đến người lớn tuổi như vậy vẫn y nguyên năm qua năm ngày qua ngày thực hiện phẫu thuật, nghiên cứu khoa học.

Nghĩ đến lão sư và chủ nhiệm Thường Hồng Lôi vẫn mỗi ngày đều đang nếm thử cùng nghiên cứu

Hiện tại bỗng nhiên anh hiểu rõ, vì sao bọn anh phải làm như vậy?

Bởi vì trách nhiệm

Cũng bởi vì kế truyền thống.

Dựa theo quan niệm của người bình thường, chủ nhiệm Tích Thủy Đàm, đã là nhân vật đứng ở đỉnh ngọn gió, hiện tại cần phải làm là ra ngoài mở hội nghị, giảng bài, nhận học sinh làm đầu đề... Trên cơ bản là có thể sống bằng tiền dành dụm nhiều năm.

Nào có cần phải khổ cực như này, hơn năm mươi tuổi mà vẫn đang lâm sàng tuyến đầu?

Món tiền nhỏ không thơm sao?

Maldives không thoải mái sao?

Ôm cháu trai không vui sao?

Thế nhưng, sau khi nghe Thang giáo sư nói xong, bỗng nhiên anh hiểu rõ.

Đây là người kiên trì của một đời thuộc về bọn họ, thuộc về món quà của các cô ấy mang đến cho thời đại này.

Chính là những người này, mới có khởi điểm hiện tại của bọn họ

Giang Đào la lớn, tan nát cõi lòng, anh muốn đem lòng nhiệt huyết nóng bỏng trong tim mình lấy ra, nói cho Trần Thương, Giang Đào tôi cũng là người có lý tưởng, tôi nguyện ý vì sự nghiệp của mình mà cống hiến cả đời

Nhìn thấy bộ dạng như vậy của Giang Đào, Trần Thương trầm mặc.

Làm sao anh ta không phải như thế?

Nghe chuyện ngày xưa của thế hệ trước, nghe chuyện cũ bọn họ phấn đấu, nghe tranh vanh tuế nguyệt của họ...

Trần Thương chưa từng không cảm động? Trần Thương nhìn Giang Đào:

- Anh thật sự nguyện ý à?

Giang Đào sững sờ, nhìn Trần Thương:

- Tôi... Tôi có thể chứ?

Trần Thương nhìn chằm chằm mắt anh ta, lẳng lặng nói:

- Vì sao không thể:

Lòng tin của Giang Đào lập tức tăng gấp bội, anh ta lôi kéo tay Trần Thương:

- Tôi nhất định sẽ làm rất tốt

Trần Thương đưa Giang Đào trở về nhà.

Giang Đào rõ ràng đã uống nhiều rồi, nói cũng nhiều, bên miệng lại la hét mình không có say.

Sau đó Trần Thương mới đi về nhà của mình.

Trên đường gió thổi có chút lạnh, lại dập tắt không được mồi lửa kia trong lòng của Trần Thương.

Nghe Thang giáo sư, Trần Thương cực kỳ ao ước đó sẽ là chuyện xưa thuộc về bọn họ.

Có lẽ...

Mình cũng có thể có một đoạn chuyện xưa thuộc về mình

Có lẽ, mấy chục năm sau, chờ khi mình già, uống nhiều rồi, cũng có thể mượn cảm giác say, nói một chút chiến tích ban đầu của chúng ta...

Cuộc sống đang tiếp tục, mà sục vọng truyền thừa chưa từng bị dập tắt:

Về đến nhà, Trần Thương nằm ở trên giường, lật qua lật lại những không ngủ yên được.

Gửi cho Tần Duyệt một tin nhắn, cũng chưa thấy trả lời.

Trần Thương cho là cô đã ngủ.

Anh suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến Thang Kim Ba, nghĩ đến Vương Ngọc Sơn, cũng nghĩ đến Thường Hồng Lôi, còn nghĩ tới An Ngạn Quân, Đàm Trung Lâm, Giang Đào, thậm chí là Lý Vũ.

Nghĩ đến cuối cùng, Trần Thương bỗng nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ.

Sao anh không tự mình đi thử xem nhỉ?

Tất nhiên mình hơn là có cơ hội này, vì sao không thể dẫn dắt đám người tuổi trẻ này đi xa một chút chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nghĩ đến một chuyện

Một người có thể tiêu trừ vách ngăn với thế hệ trước, gia tăng cơ hội lực ngưng tụ cho thế hệ mới.

Đem đám người này mời đến, thật tốt ngồi xuống, một lần nữa trò chuyện chút, liên quan tới tư tưởng tương lai

Sau đó, anh cầm lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Vương Ngọc Sơn.

Sau đó là Thường Hồng Lôi.

Cuối cùng là Giang Đào, anh không có số điện thoại của Cố Hồng Mai, dứt khoát bảo Giang Đào trực tiếp liên hệ với người ta.

Sau đó, anh để điện thoại xuống chuẩn bị đi ngủ.

Bỗng nhiên Wechat vang lên thanh âm nhắc nhở.

Trần Thương lấy điện thoại, vừa nhìn là tin nhắn của Tần Duyệt:

- Vừa rồi ba em uống nhiều rồi một mực ở trong nhà vệ sinh vừa khóc vừa nôn...

- Trong miệng không ngừng lải nhải mà nói, lão sư, tôi không có làm tốt! Tôi...

Trần Thương sững sờ, nghĩ đến tối nay lúc nói chuyện phiếm, cũng là bình thường trở lại.

Cười nói:

- Chăm sóc tốt cho ông ấy.

Một lát sau...

Tần Duyệt bỗng nhiên gửi tới một icon biểu lộ dở khóc dở cười. Trần Thương sững sờ:

- Lại làm sao thế?

Tần Duyệt:

- Ba em ngừng khóc, bây giờ đang ngồi cười. Tiếp đó, Tần Duyệt lại gửi tới một tin nhắn thoại.

- Bà xã! Tôi cho bà biết, tôi không có đem tỉnh Nhị viện trở thành bệnh viện cao cấp! Nhưng... Tôi tin tưởng Con rể tôi có thể:

- Cậu ta không có vấn đề! Tôi muốn gả con gái tôi cho Trần Thương

- Tiểu tử này, tôi cho bà biết, không có vấn đề

- Tôi đã từng uống rượu với cậu ta, biết rõ cậu ta là người như thế nào, tôi muốn đem Con gái tôi gả cho cậu ta, bà đừng cản tôi

- Cậu ta không có nhà thì tôi sẽ mua cho, không xe tôi cũng mua cho, chỉ cần đối tốt với con gái tôi, cái gì tôi cũng thấy đều được

- Tiểu tử này, tuyệt đối là nhân tài, tôi tin tưởng, nếu như tỉnh Nhị viện dưới sự dẫn dắt của cậu ta, tuyệt đối có thể trở thành đệ nhất ở Đông Dương tỉnh

- Nếu như tôi ở lúc còn trẻ tầm ba mươi tuổi, tôi sẽ cùng Trần Thương kết bái huynh đệ...

- We... Tiểu tử này, tăng thể diện cho tôi... Xe

Trần Thương nghe Tần Hiếu Uyên nói mà dở khóc dở cười

Tần Duyệt cười nói:

- Nghe không, ba em muốn gả em cho anh! Vui vẻ?

Trần Thương đắc ý:

- Vui vẻ

Ký Như Vân nhìn thấy Tần Hiếu Uyên một hồi khóc, một hồi cười, cũng không ngăn, mà chỉ ngồi xổm ở bên cạnh ông, thận trọng vỗ lưng cho ông, để ông dễ chịu một chút.

Yên tĩnh nghe Tần Hiếu Uyên nói mê sảng xong, đem cho ông một ly nước nóng, để ông súc miệng.

Cũng không chê mùi nôn tanh hôi.

Bà biết rõ, hôm nay lão Tần cao hứng.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy ông ấy uống nhiều tới như vậy.

Tần Duyệt len lén nhìn bên ngoài, nhìn cái dạng kia của ba mẹ, bỗng nhiên trong lòng không ngừng hâm mộ.

Hi vọng tương lai của chúng ta, cũng sẽ tốt đẹp như thế.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt gửi một tin nhắn: - Ông xã, em yêu anh, ngủ ngon

Trần Thương cười nói:

- Yêu em, ngủ ngon

Chương 558: Gặp Ở An Dương

- Viện trưởng Vương, chuyện bên kia đã sắp xếp ổn thỏa, hiện tại chúng ta sẽ qua đó luôn à?

Giám đốc Công ty Thụy Chi, Vương Ngọc Sơn và mấy vị viện lãnh đạo hôm nay muốn đi khu viện mới khởi công, tham gia cắt băng khởi công.

Thành phố Lục viện ở Thượng Hải phát triển biến chuyển từng ngày, khu viện khoa chỉnh hình mới khởi công xây dựng đối với thành phố Lục viện mà nói, chính là vẽ hổ thêm cánh.

Thành phố Lục viện hưng thịnh, không thể không kể tới có gắng của thế hệ này, mà có thể không nhắc tới công lao của Vương Ngọc Sơn, không ai có thể thay thế.

Đứng tại cửa ra vào của thành phố Lục viện, hồi tưởng lại hoàn cảnh nơi này vào hai mươi năm trước, nhìn lại nơi phồn hoa trước mắt, Vương Ngọc Sơn hít sâu một hơi, đây là giang sơn mà bọn họ đã dốc sức gầy dựng, cũng là vinh dự một đời này của thế hệ bọn họ.

Mà bây giờ, ở một nơi khác, một viện nhỏ của thành phố Lục viện lại chuẩn bị được khởi công.

Vậy sẽ lại là một công trình mới.

Không biết bao nhiêu người trẻ tuổi, sẽ ở nơi này, cống hiến thanh xuân của mình.

Mỗi một lần khu viện mới được xây dựng, Vương Ngọc Sơn đều sẽ bùi ngùi mãi thôi, khi khu viện mới được vận doanh, ông sẽ đi diễn thuyết, đi động viên, đi nói cho những người trẻ tuổi này, tương lai đang nằm trong tay bọn họ.

Lần này, có lẽ cũng không ngoại lệ.

Lúc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Nhìn số điện thoại gọi đến, toàn thân Vương Ngọc Sơn khẽ chấn động, thật lâu mới hoàn hồn lại.

Bao lâu rồi?

Cú điện thoại này... Đã bao lâu rồi không có gọi cho mình rồi hả? Qua nhiều năm như vậy, ông đổi mười cái điện thoại, nhưng xưa nay vẫn chưa từng quên lưu dãy số này vào máy. Bởi vì dãy số này, có ý nghĩa đặc thù.

- Alô? Sư muội

Vốn còn cho rằng nói sẽ rất lạ lẫm, thế nhưng là khi ông kêu lên một tiếng "Sư muội", đột nhiên cảm thấy, mọi việc đều thuận theo tự nhiên, hình như... Mới như ngày hôm qua.

Một câu sư muội, khiến người phụ nữ ở đầu dây bên kia nói mà hai mắt đẫm lệ.

Che mũi lại, không để cho nước mắt mình rơi xuống.

Thế nhưng... Một tiếng sư muội này, đã bao lâu chưa có ai gọi cho bà nghe? Cũng bao lâu rồi không có người gọi.

Cố Hồng Mai cầm tay áo, dụi mắt một cái, cũng nói lời đã rất lâu rồi chưa hề nói, nhưng xưa nay chưa từng quên:

- Tiền bối.

Giọng nói có chút nghẹn ngào, cho dù Cố Hồng Mai đã hơn năm mươi tuổi, lúc này, cũng không thể nghĩ đến, sau khi có điện thoại này được kết nối lại quen thuộc như thế, vốn cho rằng sẽ xấu hổ vậy mà lại không như vậy.

Một tiếng tiền bối, cả đời tiền bối.

Một tiếng tiền bối này, nhưng cũng đã khiến hai mắt Vương Ngọc Sơn rưng rưng, bờ môi run rẩy.

- Tiền bối, anh có đi không?

Cố Hồng Mai lấy lại bình tĩnh, dò hỏi.

Vương Ngọc Sơn sững sờ:

- Đi đâu cơ?

Cố Hồng Mai lập tức sửng sốt một chút:

- Bọn họ... Không có mời anh hả?

Vương Ngọc Sơn càng thêm kinh ngạc

- Sư muội, có ý gì?

Cố Hồng Mai hỏi:

- Trần Thương không gửi tin nhắn Wechat cho anh à?

Vương Ngọc Sơn mở Wechat ra, một nhóm lớn tin nhắn làm trôi mất một tin, mỗi ngày có lượng lớn tin nhắn được gửi tới, ông cũng không kịp xem, lướt xuống, lúc này mới nhìn thấy tin nhắn mà Trần Thương gửi tới:

Khi trông thấy tin nhắn Trần Thương gửi, Vương Ngọc Sơn không có chú ý mình đã thất thần một lát

Thang Kim Ba đi

Sau đó, bỏ ra mấy phút, ông mới xem xong, ngắn ngủi chỉ có mười mấy câu, ông lại xem đi xem lại mười mấy lần...

Ông hồi tưởng lại lúc đầu những người kia cả ngày lẫn đêm ở trong phần chiến, nhớ lại bốn người trẻ tuổi chấp nhất, nhớ lại trước kia tranh vanh tuế nguyệt, cũng nhớ lại những khuôn mặt tươi cười kia của thuở ban đầu.

Trong bất tri bất giác, bỗng nhiên Vương Ngọc Sơn lệ rơi đầy mặt, buông điện thoại xuống, hai tay che mặt, thế nhưng nước mắt lại như cũ trượt qua đầu ngón tay.

Tài xế nhìn Vương Ngọc Sơn, không nói gì, anh ta không biết viện trưởng bị gì nữa?

Bỗng nhiên, Vương Ngọc Sơn ngẩng đầu, Con mắt đỏ lên, nói với tài xế:

- Lão Dương, đưa tôi về nhà! Tôi đi lấy ít đồ, chúng ta đến sân bay.

Tài xế sững sờ, nhưng cũng không có hỏi nhiều, quay đầu xe. Vương Ngọc Sơn cầm điện thoại lên, nói cho lãnh đạo khác của bệnh viện rằng hôm nay mình không tới được.

Mà mọi người nhịn không được khuyên nhủ:

- Viện trưởng Vương, hôm nay... Không thể không có ông

Vương Ngọc Sơn hít sâu một hơi, nói:

- Hôm nay tôi có chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành

Đối phương sửng sốt một chút:

- Được rồi

Hôm nay, Thường Hồng Lôi tham gia báo cáo học thuật, thứ bảy, chủ nhật đối với bà mà nói, luôn bận rộn, mà khi bà nhận được tin nhắn, bà lập tức đứng dậy gấp gáp chạy ra ngoài.

- Viện trưởng Vương, sao thế?

Vương Ngọc Sơn cùng Thường Hồng Lôi xem như là có liên hệ tương đối nhiều.

Theo thời gian trôi qua, Ngọc Sơn cũng thay đổi thành Vương viện trưởng.

Hồng Lôi cũng được gọi là Thường chủ nhiệm. Thấy đối phương phản ứng như vậy, Vương Ngọc Sơn mới kịp phản ứng, hẳn là bà ấy cũng chưa biết.

Vương Ngọc Sơn thở dài:

- Hồng Lôi, cô xem Wechat đi, nhìn thử tiểu Trần có gửi tin nhắn cho cô hay không.

Thường Hồng Lôi đầu tiên là sững sờ, hình như lâu rồi tên Hồng Lôi chưa được gọi?

Bà bán tín bán nghi nhìn thoáng qua Wechat, sau khi nhìn thấy, lập tức sửng sốt một chút, hỏi Vương Ngọc Sơn ở đối diện:

- Ngọc Sơn... Đây là thật à?

Vương Ngọc Sơn:

- Tôi đã đặt vé máy bay, xế chiều hôm nay ba giờ đến An Dương. May mà... Sư muội báo cho tôi biết.

Thường Hồng Lôi còn chưa kịp nói gì thì đã nhìn thấy Cố Hồng Mai gọi điện thoại tới.

Bà quyết định thật nhanh đáp:

- Tôi lập tức đặt vé trước

Sau khi cúp điện thoại, lập tức tiếp cuộc gọi của Cố Hồng Mai:

- Hồng Mai, tôi nhìn thấy... Tiền bối của cô cũng gọi điện thoại cho tôi.

Cố Hồng Mai đầu tiên là sững sờ:

- Sư tỷ, em đặt vé cho chị, một giờ sau, gặp nhau ở sân bay.

Thường Hồng Lôi cười cười, hai mắt mông lung, tràn đầy mong đợi nhẹ gật đầu:

- Được rồi

Ba người, hai lần chuyến bay, hướng về An Dương.

Sau khi Trần Thương dậy sớm, đi tới khách sạn, đêm qua Thang giáo sư ngủ tương đối trễ lại uống rượu quá nhiều, buổi sáng cũng chưa ngủ dậy.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, bảo nhà bếp làm chút điểm tâm sáng đưa tới.

Sau khi gõ cửa, Lý Vũ mở cửa, Trần Thương cầm một chút điểm tâm vào, hỏi:

- Thang giáo sư ngủ dậy chưa?

Lý Vũ cười nói:

- Tối hôm qua ngủ quá muộn, ngủ dậy lại nôn hai lần, lôi kéo tôi giảng hơn một giờ chuyện xưa, phải tới khi cực kỳ buồn ngủ thì mới đi ngủ.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Trước ăn chút điểm tâm sáng đi, chờ giáo sư Thang tỉnh lại, tôi nói với ông ấy một chuyện.

Lý Vũ nhẹ gật đầu, hai người trẻ tuổi nói chuyện ăn cơm.

Thang giáo sư đứng dậy, mặc quần áo tử tế mới đi ra.

Sau khi thấy Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, tối hôm qua thất thố rồi.

Trần Thương vội vàng nói:

- Đâu Có đâu có, giáo sư Thang gọi tôi là tiểu Trần là được rồi, mau ngồi đi, ăn chút gì đó, tôi có chuyện muốn nói với ngài.

Thang Kim Ba hơi sửng sốt một chút, nhẹ gật đầu.

Rượu đó, mặc dù uống khá nhiều, nhưng là hiện tại ngủ dậy, cũng không có cảm giác đau đầu, điều này làm cho Thang Kim Ba cảm thấy có chút may mắn.

Nhìn điểm tâm mà Trần Thương mang tới, Thang Kim Ba cũng cười nói:

- Tiểu Trần, có lòng rồi, lần này thật cảm ơn cậu, sau này có thời gian đến Nam Thông, tôi chiêu đãi cậu.

- Chiều hôm nay tôi chuẩn bị trở về, lần này, cho tôi được rất nhiều thứ bổ ích, thật không có uổng phí một chuyến đi này

Thang Kim Ba cười cười, tối hôm qua thảo luận với Trần Thương, đối với Thang Kim Ba mà nói, được ích lợi không nhỏ

Chương 559: Buổi Tối Có Cuộc Hẹn Đặc Biệt

Thang Kim Ba húp một ngụm cháo, nhìn Lý Vũ đang đứng bên cạnh, nói:

- Tiểu Lý, cậu cảm thấy giáo sư Trần thế nào?

Lý Vũ không ngốc, biết rõ lão sự muốn nói gì:

- Rất lợi hại! Giáo sư Trần là người khâu cơ giỏi nhất mà tôi từng biết.

Thang Kim Ba không có bởi vì Lý Vũ không tâng bốc mình mà tức giận, ngược lại chỉ cười cười, nhẹ gật đầu.

Phẫu thuật ở khoa ngoại, chung quy đỉnh cao nhất vẫn là ở lúc tuổi còn trẻ, đến hơn năm mươi tuổi, liền bắt đầu đi xuống dốc, thân thể phản ứng, linh mẫn và tổng hợp tố chất đương nhiên là sẽ không theo kịp.

Thang Kim Ba nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, kỳ thật tôi muốn đề nghị, cậu có thể độc lập phát triển lĩnh vực ngoại khoa tay, tôi sẽ nói chuyện này với viện trưởng của các cậu, có thể đem phát triển ngoại khoa tay thành một phòng ban trọng điểm.

- Cậu có năng lực như vậy

Sau khi nói xong:

- Nếu như không chê, tôi đề cử Lý Vũ - học trò của tôi, năng lực của tiểu tử cũng không tệ, bất luận là năng lực lâm sàng, hay là nghiên cứu khoa học, tôi đều muốn trọng điểm giới thiệu một phen.

- Cái này... Tôi cung cậy già lên mặt tiến cử, đương nhiên, tôi sẽ liên hệ ổn thỏa với viện trưởng các cậu, nhưng tôi cũng tin tưởng, cuối cùng vẫn là quyết định ở cậu.

Trần Thương gật đầu, giáo sư Thang Kim Ba là bộ mặt của ngoại khoa tay trong nước

Học sinh của ông ấy, có thể"kém à?

Nói khó nghe một chút, đó là thực tế

Tay ngoại cả nước có nhiều nhân tài như vậy, có thể làm học sinh của Thang Kim Ba, không có “Thực lực tổng hợp" thì có thể đi lên chắc?

Vì lẽ đó, đây là điều không thể nghi ngờ.

Trần Thương cười nói:

- Nếu như Lý Vũ nguyện ý tới, tự nhiên là tôi cũng sẽ vỗ tay hoan nghênh.

Lý Vũ cực kỳ thông minh, vội vàng tỏ thái độ:

- Giáo sư Trần, tôi nguyện ý đi theo ngài làm việc

Lý Vũ là người thông minh, rất hiểu tình huống, đường tương lại rất dài, lão sư có thể hỗ trợ được bao lâu? Cái này không xác định, nhưng mà Trần Thương mới bao nhiêu tuổi?

Tương lai của anh ta, tiền đồ của anh ta, tuyệt đối là bất khả hạn lượng.

Nhân sinh chính là phải đầu tư một lần, mà thể đánh bạc của bạn chính là bạn.

Thang Kim Ba cầm khăn tay lau tay, một ngày thật suôn sẻ, thỏa mãn bắt đầu ăn bữa sáng.

Sau khi nói xong, Thang Kim Ba cười nói:

- Hôm nay đi xem mấy ca phẫu thuật, hành trình tới An Dương của tôi sẽ thắng lợi trở về, đúng rồi, ngày hôm qua xem video phẫu thuật đó, giáo sư Trần thuận tiện giúp tôi copy một phần đi, trở về tôi sẽ nghiên cứu một chút.

Nói xong, quay ra nói với Lý Vũ:

- Tiểu Lý, cậu xem một chút tối nay, hoặc là ngày mai có chuyến bay nào hay không.

Trần Thương nghe xong, hôm nay đã muốn đi?

Cái này không thể được

Tối hôm nay tôi thế nhưng còn có sắp xếp

Nghĩ đến cái này, Trần Thương vội vàng nói:

- Cái này... Giáo sư Thang, ở thêm một ngày đi, buổi tối còn có kế hoạch đặc biệt

Một câu của Trần Thương khiến Lý Vũ cùng Thang Kim Ba đều ngây ngẩn cả người

Mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Lý Vũ nuốt ngụm nước miếng, cái này... Dân phong ở An Dương bưu hãn vậy sao?

Đây chính là giáo sư tụ hội trong quá trình học thuật, anh như này có phải không quá phù hợp hay không, nếu như... Thực sự không được, tôi thay giáo sư cũng được.

Lý Vũ xem chừng thân thể nhỏ bé của mình, hẳn là... Vẫn là có thể?

Mà mặt Thang Kim Ba lại đỏ lên, nghe được câu kế hoạch đặc biệt này của Trần Thương, cũng là có chút dở khóc dở cười, tuổi cũng đã lớn?

Lại nói

Đây chính là hành vi trái luật.

Nghĩ tới đây, Thang Kim Ba CỐ ý xụ mặt, nhìn Trần Thương, Trần giáo sư cũng lập tức biến thành tiểu Trần:

- Tiểu Trần, cậu còn trẻ, chú ý thân thể:

- Còn có, những cái loạn thất bát tạo kia, tôi cũng không nguyện ý, về sau loại chuyện này đừng nhắc lại nữa

Trần Thương sửng sốt một chút.

Cái gì mà lộn xộn?

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Lý Vũ vậy mà đều có chút chờ mong...

Điều này khiến Trần Thương có chút mờ mịt, tôi nói sai cái gì à?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Không phải, giáo sư Thang

Bỗng nhiên anh kịp phản ứng, lập tức dở khóc dở cười nói:

- Giáo sư Thang, ngài hiểu lầm tôi rồi, tôi sao có thể làm ra loại chuyện này?

- Buổi tối hôm nay, tôi đã đặt trước phòng ăn, tôi mang ngài đi gặp mấy người, tôi tin tưởng, nhất định ngài sẽ vui vẻ. Nhìn thấy dáng vẻ thần bí của Trần Thương, Thang Kim Ba cũng có chút hiếu kỳ, tiểu quỷ này đến cùng là muốn làm cái gì?

Buổi sáng hôm nay, không có việc gì, mà buổi chiều có mấy ca phẫu thuật, Trần Thương để An Ngạn Quân tới làm.

Mà Đàm Trung Lâm biết được Thang giáo sư tới cũng vội vàng chạy tới

Đàm Trung Lâm nghe Trần Thương ủy thác cho An Ngạn Quân làm, lập tức có chút tranh giành tình nhân, dù sao thì đây chính là làm trước mặt Thang giáo sư, sao có thể để danh tiếng tốt đều thuộc về một mình An Ngạn Quân chứ?

Chủ nhiệm An rơi vào đường cùng, nhường cho Đàm Trung tâm mấy ca.

Giang Đào được sắp xếp tới sân bay đón người.

Phẫu thuật chiều nay vẫn là mấy người, duy nhất nhiều hơn Đàm Trung Lâm.

Cố Hồng Mai và Thường Hồng Lôi tới sân bay An Dương. Giang Đào cũng đã lâu rồi chưa gặp lão sư và chủ nhiệm Thường, liền vội vàng cười đem hành lý lên xe, là một chiếc xe thương vụ hiệu Mercedes-Benz, không gian cũng rộng.

Bay từ Thượng Hải tới đây cũng nhanh đến, chỉ chưa đến 20 phút.

Dứt khoát một đoàn người ở bên ngoài phi trường chờ ngủ dậy.

Cố Hồng Mai cùng thường Hồng Mai rất chờ mong lần gặp mặt này. Cố Hồng Mai một bụng nói không hết, giống như cô gái nhỏ vậy, một mực hỏi Thường Hồng Lôi: - Chị xem, khi gặp nhau thì đàn anh Vương và đàn anh Thang sẽ có bộ dạng gì? Hai người bọn họ đã lâu lắm không gặp nhỉ

Thường Hồng Lôi gật đầu, mặc dù tính cách của Thang Kim Ba và Vương Ngọc Sơn hoàn toàn khác biệt, nhưng thực chất bên trong đều cực kỳ kiêu ngạo! Cũng cực kỳ cố chấp

Tuyệt đối sẽ không chịu thua nhau.

Nghĩ đến tối nay sẽ gặp mặt, bà cũng rất chờ mong.

Cố Hồng Mai nhìn Giang Đào: - Đàn chị, Tiểu Giang gửi cho em một phục kiện chỉ nam khâu gân, là do bác sĩ Trần Thương của khoa bọn họ tự mình làm! Đây rốt cuộc là kiểu người gì?

Thường Hồng Lôi hồi tưởng lại ca phẫu thuật khâu lần trước, nhịn không được cười cười:

- Khả năng là... Là một người có thể hoàn thành nhiệm vụ mà trước kia chúng ta chưa làm xong

Đang lúc nói chuyện, một bóng người xuất hiện, không cao không thấp, thế nhưng lại vô cùng có tinh thần, một thân tây trang phẳng phiu, còn sót lại tóc, cũng từng chút một được xử lý tốt.

Lần gặp mặt này, Vương Ngọc Sơn Cố ý mặc bộ đồ khiến mình đẹp trai nhất có thể.

Đây là lần gặp đầu tiên trong suốt hai mươi năm qua của bốn người bọn họ.

Trông thấy Cố Hồng Mai cùng Thường Hồng Lôi đứng yên tại chỗ, Vương Ngọc Sơn đi tới, tuy sắc mặt biểu lộ bình thản nhưng trong lòng lại cực kỳ kích động.

Thường Hồng Lôi ngẩng đầu:

- Đàn anh, anh vẫn đẹp trai như ngày nào

Vương Ngọc Sơn nhịn không được nói:

- So với Thang Kim Ba có đẹp trai hơn không?

Một câu này chọc cười Thường Hồng Lôi.

Nhìn thấy ba người trong chuyện xưa đã tới, Giang Đào cũng cực kỳ hưng phấn, anh ta rất chờ mong, tối nay sau khi chư vị lão sư gặp mặt sẽ là cảnh tượng như thế nào nha

Có lẽ...

Anh ta ngẫm lại, đều có chút kích động.

Kéo hành lý, lên xe, một đoàn người, đi tới Tỉnh Nhị Viện.

Lúc này, Giang Đào nhắn tin cho Trần Thương:

- Tôi đã đón được người, đang tới

Trần Thương thấy thế, trên mặt lập tức nở nụ cười, nhìn thoáng qua Thang Kim Ba.

Anh cũng rất chờ mong, lần này bọn họ có thể gặp mặt.

Đương nhiên, Trần Thương sẽ không nhàm chán chỉ đơn giản là tổ chức một lần gặp mặt, anh là vì để cho một đám người ngồi xuống thương thảo một chuyện tốt hơn, đề cập lại chuyện ngọn đuốc truyền thừa

Chương 560: Cần Phải Phẫu Thuật

Từ xưa đến nay cuộc đời sẽ không diễn ra như kịch bản

Giang Đào chuẩn bị xong toàn bộ, đã đặt xong phòng ăn.

Chỉ có Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi, Cố Hồng Mai hơi chờ mong, cảm giác chia ly

gặp

lại, sẽ có dáng vẻ gì?

Vì giáo sư Thang đến, thứ bảy phải làm phẫu thuật hơi nhiều, nên cùng nhau giao lưu và nghiên cứu thảo luận.

Đến khi hơn sáu giờ, tất cả mọi người rất hài lòng đến lúc ra về.

Thang Kim Ba nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, lần này thật sự được ích lợi không nhỏ, nhận đến rất nhiều gợi ý, sau khi chờ thầy trở về, tổng kết thật tốt, chúng ta cùng nhau ngồi xuống trao đổi thêm.

Trần Thương cười nói:

- Giáo sư Thang thực sự khách khí, hôm nay cũng học được rất nhiều thứ từ giáo sư Thang

Hai người trò chuyện đi rời khỏi phòng phẫu thuật, Wechat của Trần Thương trong điện thoại vang lên, vừa cầm lên nhìn, là Giang Đào.

- Bên này tôi đã sắp xếp xong xuôi, Đông Nhạc lâu, phòng riêng Nan Lão.

Trong đầu Trần Thương lẩm nhẩm một tiếng, không tệ

Nói với giáo sư Thang:

- Xế chiều hôm nay, làm phẫu thuật từ trưa, giáo sư Thang cũng khổ cực, tối nay chúng ta đã đặt xong phòng riêng tại một nhà hàng bản địa Đông Dương, giáo sư Thang đi chung nếm thử với chúng ta những đặc sản Đông Dương nha

Đang lúc nói chuyện một đoàn người từ phía khách sạn đi đến.

Khiến cho lúc Thang Kim Ba đẩy cửa tiến vào, một màn trước mắt, khiến ông ta trực tiếp sợ ngây người

Không chỉ có là ông ta, cả Vương Bảo Sơn cũng đứng lên, Cố Hồng Mai và Thường Hồng Lôi đều đứng dậy nhìn Thang Kim Ba. Vì sao bốn người này nhìn chăm chú lẫn nhau, rồi bỗng nhiên cười lên ha hả.

Ngay trong khoảnh khắc đó,

Có lẽ chuyện xưa như sương khói.
Trở về đã không còn thiếu niên.
Thanh xuân phí hoài năm tháng
Người xưa lại xuất hiện.
Đã từng bao nhiêu phàn nàn,
Mẫn diệt tại đàm tiếu ở giữa.

Trần Thương cười nhìn một đám người, bỗng nhiên điện thoại vang lên, Trần Thương nhận điện thoại.

Thạch Na nói:

- Tiểu Trần, khoa cấp cứu vừa tiếp nhận một bệnh nhi chưa được ba tuổi, tay phải... Tay và chân co quắp duỗi không ra, tôi cảm giác có thể là bệnh cẳng tay thiếu máu cơ bắp co quắp.

- Cậu và giáo sư Thang còn ở chung một chỗ không? Nếu không... Cùng nhau tới xem một chút đi, tình huống người bệnh rất... đặc thù

Trần Thương lập tức sững sờ, nhẹ gật đầu:

- Được rồi, thầy Thạch, thầy chờ tí, chúng tôi lập tức sẽ tới.

Trần Thương ngẩng đầu nhìn bốn vị giáo sư, nhịn không được nói:

- Mấy vị giáo sư, khoa cấp cứu vừa nhận một người bệnh, khoa chỉnh hình chẩn đoán bị là bệnh cẳng tay thiếu máu cơ bắp CO quắp, chuyện này... thực sự ngượng ngùng...

Đám người Vương Ngọc Sơn nghe xong lời nói của Trần Thương, cũng lập tức nhíu mày.

Bệnh thiếu máu Co quắp?

Căn bệnh này, cũng không phải bệnh nhẹ

Bệnh thiếu máu Cá quắp không thấy nhiều, nhưng một khi phát bệnh, có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng

Đừng nói ở tỉnh Nhị viện, ngay cả ở Bắc Thượng Quảng, cũng phải đi bệnh viện lớn mới được.

Nghĩ tới đây, bốn người liếc nhau, vội vàng đứng lên.

Trần Thương đang muốn nói chuyện, Vương Ngọc Sơn dẫn đầu nói:

- Đi thôi

Bốn người khí thế kiệt xuất, đứng dậy hướng bên ngoài đi đếnvới tư cách là bác sĩ, họ đã chuẩn bị tâm lý tùy thời tùy chỗ chiến đấu.

Nếu như nói nơi nào có tội phạm nơi đó liền có cảnh sát.

Như vậy, nơi nào có bệnh tật nơi đó liền có bác sĩ

Trần Thương liếc nhìn bốn người như chiếu NPC cao cấp lấp lánh đoạt cửa mà đi, bỗng nhiên trong lòng có một loại cảm xúc, đây chính là tiền bối

Không chỉ có là năng lực, mà còn tận tâm với người bệnh

Trông thấy họ, lập tức tâm lý Trần Thương nắm chắc.

Có họ, đây chính là lực lượng tinh anh đỉnh cấp khoa ngoại tay trong nước

Còn

có vấn đề gì không giải quyết được?

Nếu quả thật có, căn bệnh kia trong nước sẽ không có người giải quyết được.

Sau khi một đoàn người đi ra, vội vàng đón xe.

Khoảng cách không xa, khoảng bảy tám phút đi đường.

Trần Thương còn chưa kịp xuống xe, bốn người Vương Ngọc Sơn đã vội vàng mở cửa mà xuống, dẫn đầu chạy vào trong. Trần Thương vội vàng đi vào theo.

Bốn người này đều là người có kinh nghiệm phong phú vượt mọi chông gai xông xáo trên chiến trường của khoa ngoại tay.

Bất kỳ người nào cũng đều là đại lão đỉnh cấp chuyên về lĩnh vực này trong nước.

Thạch Na trông thấy mọi người, lập tức sửng sốt một chút, nhỏ giọng hỏi Trần Thương:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trần Thương cười cười, giới thiệu sơ lược bốn người, lúc này Thạch Na mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó khuôn mặt vui mừng.

Trần Thương hỏi:

- Thầy Thạch, người bệnh đặc thù như thế nào?

Thạch Na chỉ vào góc.

Trần Thương rốt cuộc hiểu vì sao tương đối đặc thù.

Đây là kẻ lang thang Trần Thương đã gặp qua

Lúc đầu Trần Thương tìm ra pháp phục vị kia cho người đàn ông không biết nói chuyện này.

Nhưng hôm nay, ông ta chắc đã được sửa soạn lại, bộ quần áo Coi như vừa vặn, mặc dù hơi cũ kỹ, không biết là kiểu dáng âu phục màu xám của bao nhiêu năm trước, nhưng là vết bẩn trên mặt trên tay như tại chỗ sâu nếp nhăn, khó mà lau sạch sẽ được, đứng ở nơi đó rõ ràng hơi bứt rứt lo lắng

Trần Thương sững sờ:

- Chẳng lẽ là ông ta?

Thạch Na lắc đầu:

- Không phải, là một đứa bé trai, không phải con của ông ta, nhưng... Là ông ta nhặt được, không có chứng minh thân phận.

- Ông ta tại cửa ra vào ôm đứa trẻ dập đầu cả nửa ngày, đứa trẻ khóc oa oa không được, tôi nhất thời mềm lòng, liền để đi vào.

Trần Thương nhẹ gật đầu, đi đến cửa ra vào phòng cấp cứu, người đàn ông kia hướng Trần Thương cười thân thiết, ông ta không biết nói chuyện, vội vàng từ túi áo móc ra một trang giấy cho Trần Thương.

Trần Thương tò mò, nhận lấy:

- Mau cứu đứa bé, tôi có tiền.

Trần Thương không biết vì sao, nhìn bảy chữ này, cảm xúc rất sâu.

Vương Ngọc Sơn nhìn thoáng qua kẻ lang thang, nhẹ gật đầu đi vào phòng cấp cứu, mà Trần Thương nói với kẻ lang thang - Ông vào chung đi. Kẻ lang thang lắc đầu, lui ra phía sau mấy bước, chỉ trên người mình: Ý là bẩn.

Trần Thương sửng sốt một chút, nói:

- Không có việc gì, tôi muốn hỏi chú mấy vấn đề, chú có thể viết chữ không?

Kẻ lang thang nhẹ gật đầu, do dự một chút, cùng theo vào, nhưng... Lại đem giày đang mang cởi ra, chân trần đi vào.

Cuối thu đã bắt đầu lạnh, sàn nhà là gạch men sứ, càng lạnh, chân trần giẫm trên mặt đất, người đàn ông cười cười, nhếch miệng.

Trần Thương hỏi:

- Chú có thẻ căn cước không?

Người đàn ông từ túi áo móc ra, đưa cho Trần Thương.

Trần Thương trông thấy tên, lập tức sửng sốt một chút, cái tên rất hoa mỹ:

- Đào Hàn Thải.

Ảnh chụp trên CMND, không được xem là anh tuấn, nhưng cũng cực kỳ dễ nhìn, không

giống với người trước mặt.

Chỉ là, bây giờ không phải là lúc xoắn xuýt điều này.

Trần Thương đi vào, nhìn người bệnh, là một đứa trẻ cái chưa đến hai ba tuổi, cánh tay phía trước tái nhợt và đỏ tím đan xen, xanh một miếng, tím một khối, trong lòng bàn tay thì màu xanh đen, mà trong lòng bàn tay và bàn chân như nhau.

Trần Thương còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Vương Ngọc Sơn đem tay áo khoác đứa trẻ vén lên.

Vài giây sau biến sắc, ngẩng đầu nói:

- Bệnh Volkmanns thiếu máu cơ bắp CÓ quắp dị dạng tay

Lời này vừa nói, ba người khác lập tức nhíu mày

Thang Kim Ba tiến lên, muốn nâng tay phải lên, bỗng nhiên đứa trẻ tỉnh lại bắt đầu lên tiếng khóc to.

Thường Hồng Lôi vội vàng tới vỗ về.

Sau khi Thang Kim Ba kiểm tra hoàn tất, liếc mắt nhìn mọi người:

- Thời gian đã quá lâu, cần phải phẫu thuật

Chương 561: Hổ Dữ Không Ăn Thịt Con

- Cố Hồng Mai nghe thấy Vương Ngọc Sơn và Thang Kim Ba nói chuyện thì lập tức biến sắc

Ánh mắt trách cứ nhìn thoáng qua ông ta:

- Tình huống của cậu ta đã không phải là một ngày hai ngày, chí ít cũng nữa năm rồi? Lúc đầu làm gì đi, bây giờ cơ bắp cánh tay của hài tử đã biến tính hoại tử, tạo thành sẹo, có thể không đau à?

Cũng khó trách Cố Hồng Mai tức giận

Đứa bé mới không đến hai tuổi, thế nhưng lúc này cánh tay đã vặn vẹo, ai thấy đều sẽ đau lòng.

Cẳng tay thiếu máu dẫn đến có cơ là thương tích tứ chi sau đó sẽ xảy ra các bệnh biến chứng nghiêm trọng, nguyên nhân chủ yếu rất đơn giản, đó là bởi vì cơ bắp không được cung cấp đủ máu.

Mà loại bệnh này thường do trước kia bị ngoại thương hoặc khuỷu tay cẳng tay chịu áp lực quá lớn.

Hơn nữa nếu xảy ra ở bất luận tuổi tác hoặc giới tính nào mà có thể kịp thời trị liệu ngay khi vừa vào giai đoạn đầu thì hiệu quả Còn hài lòng.

Thế nhưng nếu như không trị liệu hoặc không được trị liệu sớm thì hoặc không chính quy trị liệu, hoặc trị liệu trễ sẽ dẫn đến hậu quả là trị bệnh không được tốt hoặc tàn tật tứ chi, thậm chí dẫn tới tử vong

Bởi vậy, sớm chẩn đoán bệnh, sớm trị liệu là cực kỳ quan trọng.

Rất rõ ràng, hiện tại tình huống của hài tử đã không phải là thời kỳ đầu, có thể hình thành Volkmanns (*), đã nói rõ là giai đoạn cuối.

(DG: Hội chứng Volkmann, còn được gọi là co cứng Volkmann hay Co cứng do thiếu máu cục bộ, là tình trạng biến dạng của bàn tay, ngón tay, cổ tay xảy ra do chấn thương như: gãy xương, chấn thương đè nát, bỏng và các chấn thương động mạch.)

Vì lẽ đó, Cố Hồng Mai mới có chút tức giận hoặc nói là oán trách.

Đứa bé này cùng lắm chỉ khoảng một đến hai tuổi, nếu ở nhà người khác thì vẫn còn đang trong tã lót hưởng thụ thời khắc tốt đẹp nhất của nhân sinh. Thế nhưng đứa bé này lại gần như tàn tật, hoặc là tử vong

Người đàn ông nghe thấy Cố Hồng Mai răn dạy, nhịn không được đỏ mặt, lắc đầu, nóng nảy muốn giải thích, thế nhưng lại gấp đến độ không nói được gì.

Mà lúc này đây, Vương Ngọc Sơn trầm giọng nói:

- Cẳng tay Có xương cổ tay bị gãy xương, nhưng mà... Đã khép lại, thuộc về dị dạng khép lại, ít nhất đã trên nửa năm.

Mọi người nghe được một câu bình thản này, lập tức trong lòng lạnh một nửa. Thời gian càng dài, tình huống càng nguy hiểm, cung càng dễ dẫn tới tử vong

Là cha mẹ như thế nào, mới có thể làm ra chuyện như vậy, cánh tay của đứa bé đã bị gãy xương ít nhất là hơn nữa năm nhưng lại không quan tâm, mặc kệ như vậy, sau khi dị dạng sinh trưởng khả năng dẫn tới hoại tử do cơ bắp bị thiếu máu, dẫn đến hôm nay dị dạng CO cứng do thiếu máu cục bộ Volkmanns.

Trần Thương nhìn Đào Hàn Thải, hỏi:

- Ông tìm được đứa bé này ở đâu?

Mặc dù Đào Hàn Thải nghe không hiểu các bác sĩ, nhưng loáng thoáng có thể hiểu, tới chậm, rất nghiêm trọng, có thể sẽ nguy hiểm tính mạng

Trong lúc nhất thời con mắt đỏ bừng không ngừng lắc đầu, không ngừng khẩn cầu, tiếp đó bỗng nhiên kịp phản ứng, viết trên giấy:

- Đứa bé này là hôm trước tôi nhặt được ngõ hẻm, nhưng tôi nguyện ý chữa bệnh cho nó, tôi có tiền, tôi có 52 941.5 nguyên, tôi nguyện ý dùng hết để chữa bệnh cho nó.

Sau khi nói xong, ông ta từ trong túi móc ra một cái túi ny lon, giống như lần trước, nhưng lần này, bên trong phình lên, đều là tiền, có lẽ có chẵn

Mọi người thấy những dòng chữ của người đàn ông này, lập tức hít sâu một hơi.

Cha mẹ thế nào mới có thể làm ra chuyện như vậy

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng họ lại hài tử vào trong một cái ngõ hẻm, mặc kệ tự sinh tự diệt?

Bọn họ còn không bằng một cái kẻ lang thang?

Một kẻ lang thang nguyện ý lấy ra toàn bộ thân gia của mình cứu vớt một đứa bé, mà các người lại không biết quý trọng ném vào một góc như thế.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía kẻ lang thang nhiều hơn mấy phần cảm động và bội phục.

Hiện tại, hài tử nguồn gốc không rõ, người nhà cũng không biết ở nơi nào, Trần Thương vẫn cần phải chuẩn bị báo cáo cho bệnh viện, bệnh viện và chính phủ đối với việc trẻ em bị vứt bỏ có một chế độ cũng như là chính sách hỗ trợ tài chính riêng.

Chắc chắn sẽ không để cho một cái kẻ lang thang phụ trách một đứa bé bị bỏ rơi, xã hội này cũng sẽ không lạnh nhạt vô tình như thế mặc cho một đứa bé tự sinh tự diệt.

Trần Thương từng nhặt được đứa trẻ bị vứt bỏ ở cửa ra vào khoa cấp cứu, nhưng vẫn số ít, bọn họ có người đi làm ở bệnh viện nhi đồng, thường gặp loại tình huống này.

Gia trưởng xem thường bệnh, lén lút đặt con ở cửa ra vào khoa cấp cứu bệnh viện nhi đồng, đứng tại góc chờ bác sĩ bao đi vào, sau đó rưng rưng rời đi.

Thế nhưng làm sao có người có thể tuyệt tình như thế, ném con mình ở bên đống rác, bị một kẻ lang thang nhặt đi

Sau khi Tần Hiếu Uyên biết được tin này, vội vàng chạy đến bệnh viện, điện thoại gọi cho khoa y tế và các phòng ban tương quan, làm tốt báo cáo chuẩn bị thông tin vân vân.

Mượn công phu này, đã tiến hành kiểm tra và lấy máu xét nghiệm cho đứa bé này.

Sau khi có kết qua chụp X-quang, khi mọi người thấy cánh tay dị dạng kia thì nhịn không được sinh lòng bi thương, nhìn đứa bé đang bị chích thuốc an thần trên giường, hơi xúc động.

Lúc này, kẻ lang thang cũng không dám tiến lên, chẳng qua là dùng con mắt yên lặng bảo vệ cho đứa bé.

Bốn người Vương Ngọc Sơn, Thang Kim Ba bắt đầu thương thảo bệnh tật và phương thức xử lý.

Trần Thương đang nghe thì bỗng nhiên bị người kéo góc áo.

Trần Thương quay người, nhìn kẻ lang thang, hỏi:

- Có chuyện gì?

Kẻ lang thang nhìn thoáng qua xung quanh, tỏ ý Trần Thương đi ra ngoài nói chuyện.

Trần Thương gật đầu, đi theo ra ngoài.

Kẻ lang thang lấy ra một tờ giấy, viết một câu:

- Tôi có thể bỏ tiền chữa bệnh, sau đó tôi nuôi dưỡng đứa bé này thành người hay không?

Một câu làm cho Trần Thương ngẩn người.

Đứa bé này chắc chắn sẽ thông qua công an cơ quan điều tra cha mẹ là ai, nếu như không tìm thấy có thể xếp xếp ở cô nhi viện.

Nhưng mà... Nếu như vậy, kẻ lang thang có thể sẽ mất đi tư cách nuôi dưỡng?

Hơn nữa, loại việc nhặt con nuôi này, bình thường pháp luật sẽ không thừa nhận.

Đến lúc đó thượng hộ cũng là một cái vấn đề.

Nhưng nhìn ánh mắt tràn ngập hi vọng của kẻ lang thang, Trần Thương có thể minh bạch ý nghĩ của ông ta.

Có thể là một loại ký thác sinh hoạt cho tương lai của mình.

Trần Thương nghĩ nghĩ, nói với ông ta:

- Sau khi đứa bé được chữa khỏi bệnh sẽ đưa đến viện mồ côi, đến lúc đó tôi có thể giúp ông đến nhận lại, nhưng mà... Đứa bé cần giáo

dục...

Kẻ lang thang gật đầu:

- Ta nhặt đồ bỏ đi giúp nó đến trường.

Trần Thương thở dài, những chuyện này, cậu không quản được, nhưng... Phần chân tình này lại làm cho người cảm động.

Lúc này, trong phòng làm việc, bốn người đều đang thương lượng kế hoạch và an bài phẫu thuật:

Đứa bé còn quá nhỏ tuổi, hơn nữa tình huống nghiêm trọng.

Trần Thương sẽ không làm loại phẫu thuật này, đừng nói hắn sẽ không, toàn bộ Đông Dương có thể làm, biết làm cũng không có bao nhiêu.

Liên quan đến rất nhiều vấn đề.

Trong khi mọi người thảo luận, Trần Thương cung tra một chút tư liệu, một ca phẫu thuật này, bao gồm quá nhiều loại phẫu thuật: phẫu thuật loại bỏ cơ bắp, phẫu thuật kéo dài cơ, phẫu thuật cấy ghép cơ, thuật cố định cơ, thuật rút ngắn xương, cắt bỏ xương, thuật cắt bỏ sẹo, cấy ghép mang cuống thần kinh, cấy ghép mô da... vân vân, hơn ba mươi loại phẫu thuật to nhỏ ở trong đó:

Cái này sao mà bây giờ Trần Thương có thể làm được?

Không chỉ có là Trần Thương, ngay cả bốn người Thang Kim Ba và Vương Ngọc Sơn cũng đang không ngừng tranh chấp đến cùng phải khai triển phẫu thuật như thế nào

Bốn người kịch liệt thảo luận

Chẳng ai ngờ rằng, hơn hai mươi năm sau tụ hội, sẽ là một cái cục diện như vậy.

Không có tiếng cười nói, cũng không kịp ăn uống linh đình, thay vào đó là một lần thảo luận nghi nan ca bệnh, cùng một ca phẫu thuật phải nhiều người ra trận

Vương Ngọc Sơn vẫn rống to với Thang Kim Ba, tranh chấp lửa nóng, thật lâu, mọi người mới cho ra một kết luận:

- Thủ thuật Parkes

Chương 562: Cùng Chung Chí Hướng

Thủ thuật Parkes thích hợp với ca bệnh Volkmanns CÓ quắp do thiếu máu nghiêm trọng, độ khó phẫu thuật cực kỳ cao, yêu cầu đối với người phẫu thuật cũng cực kỳ cao.

Nếu như co quắp được thực hiện trong vòng sáu tháng đến trong một năm, thì hiệu quả khôi phục các loại cơ bắp và thần kinh sẽ tốt nhất.

Nhưng là nếu như là trẻ em thì cần phải trên một năm mới có thể tiến hành.

Dựa theo ý của Vương Ngọc Sơn, hiện tại không rõ tình huống của đứa trẻ, dựa theo hiệu quả khép lại hẳn là tổn thương đã vượt qua một năm.

Nghĩ tới đây, trái tim mọi người nhịn không được càng thêm băng giá, cánh tay gãy xương một năm, chẳng lẽ người nhà không biết chút gì hả?

Mà Trần Thương nghĩ trong đoạn thời gian này, người bên ngoài phòng phẫu thuật, quan tâm đứa bé này nhất chỉ có thể là kẻ lang thang kia?

Nghĩ tới đây, anh nhịn không được thở dài.

Nếu như không phải hôm nay vừa lúc có nhóm đại lão này ở đây, phẫu thuật có thể thực hiện được không?

Anh không làm được, cả An Dương cũng không ai làm được.

Nhưng mà, hiện tại rất I ràng không phải lúc suy nghĩ vấn đề này.

Sau một phen thảo luận, phương pháp phẫu thuật Parkes được tất cả mọi người cực kỳ tán thành

Cố Hồng Mai hít sâu một hơi:

- Đứa bé còn nhỏ, có lẽ khôi phục sẽ nhanh hơn người trưởng thành

Sau một phen trù bị, chờ đợi kết quả xét nghiệm, Vương Ngọc Sơn nhìn về phía Trần Thương:

- Chuẩn bị giá đỡ động lực, kéo, tốt nhất là chuyên dụng cho ngoại khoa tay.

Trần Thương nghe thấy vậy không khỏi đỏ mặt, phòng phẫu thuật của bọn hắn vừa thành lập không lâu, cho nên còn chưa kịp chuẩn bị.

Nghĩ tới nghĩ lui, cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho "đồ nhị" chủ nhiệm Đàm Trung tâm Đàm.

Khó được cuối tuần Con trai về nhà, lúc này Đàm Trung Lâm đang làm sủi cảo với vợ mình ở nhà, sau khi nhìn thấy điện thoại của Trần Thương, vội vàng nhận điện thoại, sau khi biết được nhu cầu của Trần Thương,

buông sủi cảo đang làm trong tay xuống, phủi phủi bột mì trên người, lập tức quay người xuất phát.

Làm cho vợ một trận ghét bỏ, sớm biết tìm bác sĩ khổ cực như vậy, thà lúc ấy lựa chọn ông Hạ làm công chức cho rồi, bây giờ người ta đãlà trưởng phòng! Nhưng mà, người vợ cũng là đùa giỡn một chút, với tư cách là người nhà của một bác sĩ, thật cũng không phải là một việc hạnh phúc.

Đừng tưởng rằng lấy bác sĩ làm chồng thì sau này ngã bệnh cũng không cần lo lắng.

Thật ra, sự thực là: Cưới một bác sĩ, Cô càng phải lo lắng, bởi vì... Có thể khi cô bị bệnh, chồng cô cũng không có thời gian chiếu CỐ CÔ.

Nhưng mà, giữa vợ chồng với nhau, hiểu nhau, cùng nhau đi tới, đều là như thế, bà quay người nói với Đàm Trung Lâm:

- Về sớm một chút, tôi sẽ để dành sủi cảo cho ông.

Đàm Trung Lâm cười cười, quay người rời đi, bước chân càng thêm kiên định.

Trong phòng phẫu thuật, hai bên người bệnh bốn hoàng kim đứng bốn góc: Vương Ngọc Sơn, Thang Kim Ba, Thường Hồng Lôi, Cố Hồng Mai. Bọn họ liếc nhau, rồi cùng nhau gật đầu

Trong ánh mắt tràn đầy kích tình.

Hơn hai mươi năm qua đi, lần thứ nhất gặp nhau là xuất hiện trên bàn phẫu thuật, tiến hành một ca phẫu thuật quan trọng như thế.

Tất cả mọi người biết rõ, đây là một trận ác chiến, cũng là một lần khảo nghiệm.

Vương Ngọc Sơn nhìn thoáng qua Thang Kim Ba, trong ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, phải cho ông xem thử, sau hai mươi năm qua tôi tiến bộ như thế nào

Thang Kim Ba cũng cười nhạt, mấy năm nay tôi cũng chưa từng rơi xuống.

Thường Hồng Lôi và Cố Hồng Mai nhìn hai người, nhịn không được thở dài.

Giang Sơn dễ đổi bản tính khó dời, gặp lại lần nữa, hai người lại thành như vậy.

Không ai phục ai

Thế nhưng chính nhờ cái này mới giúp Vương Ngọc Sơn trở thành viện trưởng Lục viện thành phố Thượng Hải, cũng có thể là chuẩn viện sĩ khóa mới.

Mới làm cho Thang Kim Ba đạt thành tựu về phương pháp khâu Thang và phân khu Thang thị, trở thành đại sự hưởng dự trong và ngoài nước. Một ca phẫu thuật, là khảo nghiệm đối với bốn người

Gây tê xong, Vương Ngọc Sơn cầm dao phẫu thuật cắt một vết trên đường trung tuyến trên cánh tay người bệnh...

Cố Hồng Mai đứng một bên, thuần thục cầm máu, Thường Hồng Lôi bắt đầu phân li mô da, bởi vì thiếu máu, co dãn kém, mà độ sâu gân mô và cơ bắp chặt chẽ phổ biến dính liền, khi tách rời thì cực kỳ khó khăn, thủ pháp của Thường Hồng Lôi nhìn như nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng bên trong giấu huyền Cơ.

Mọi người chung quanh nhịn không được vỗ tay khen hay

Đây cũng không phải là một ca phẫu thuật mà một người có thể làm, cần mấy người cùng nhau thao tác, hơn nữa mỗi một chi tiết nhỏ đều cần nghiêm khắc không chế và xử lý.

- Kích thích điện
- Tách rời tổ chức
- Kẹp tách rời...

Phẫu thuật chặt chẽ và có thứ tự, phân công nghiêm cẩn, mỗi người ở trong đó đều phát huy vài trò không thể thay thế.

Mỗi một bước thao tác, đều để mọi người chung quanh khen không dứt miệng! Cùng là bác sĩ chủ nhiệm, Đàm Trung tâm không khỏi lắc đầu, có đôi khi, không thể không nói, chỗ thua kém thật sự quá rõ ràng.

Quan sát cơ bắp CO vào

Dò xét khu vực hoại tử.

Dò xét dây thần kinh giữa... Dây thần kinh Ulnar...

Vương Ngọc Sơn nghiễm nhiên chính là một mãnh tướng, công thành đoạt đất, qua năm quan chém sáu tướng không gì không làm được, chỗ đến, đều rõ ràng, r ràng

Mà lúc này đây, Vương Ngọc Sơn nhìn thoáng qua Thang Kim Ba.

Thang Kim Ba mỉm cười, tay nhận dao phẫu thuật

Sau đó, là thời gian của ông.

- Xây dựng lại công năng khu vực

Xây dựng lại công năng cơ bắp

Cắt bỏ và cấy ghép Cơ duỗi.

Khâu cơ gấp hallucis longus lại...

Mỗi một cơ đều được xử lý đúng mức.

Mỗi một chỗ bện khâu lại đều cực kỳ xảo diệu.

Cắt bỏ CƠ, cấy ghép Cơ, khâu cơ

Kim trong tay ông như là lấy đồ trong túi.

Nếu như nói Vương Ngọc Sơn là tướng lĩnh mở mang bờ c, Thang Kim Ba sẽ là văn thần trị quốc làm dân giàu để bách tính an khang

Hai người hợp tác, làm cho cả phẫu thuật đặc sắc vô cùng.

Đồng dạng, thao tác của Cố Hồng Mai và Thường Hồng Lôi cũng cực kỳ tỉ mỉ

Toàn bộ một ca phẫu thuật, giống như là một minh tinh đỉnh phong, tất cả mọi người đều bởi vì một cái mục đích mà Cố gắng.

Hai mươi năm không gặp, lên đài chính là huynh đệ.

Hai mươi năm ăn ý, chưa từng quên.

Bốn người thao tác làm cho tất cả mọi người xem xung quanh say mê.

Cái gì là cao thủ?

Cái gì là đại ngưu

Chính là cái này

Cơ thể Giang Đào và Lý Vũ đang run rẩy, lúc nào, mình cũng có thể đứng trên bàn phẫu thuật, phóng khoáng tự do như thế

Mà Trần Thương lại có thể nào không sinh lòng ao ước?

Thật lâu...

Thật lâu... Phẫu thuật kết thúc.

Sau khi người bệnh an toàn, bốn người nhìn nhau cười một tiếng.

Thành quả này, chính là bài thi tốt nhất hai mươi năm qua của bọn hắn

Vương Ngọc Sơn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thang Kim Ba, nhịn không được nói:

- Kim Ba, thật rất lợi hại.

- Ông là người chữa trị ngoại khoa tay tốt nhất mà tôi từng gặp

Thang Kim Ba cũng nhìn thẳng Vương Ngọc Sơn:

- hệ thống khung xương ngoại khoa tay, tôi chỉ bội phục mỗi ông

Trong mắt hai người, không phải cạnh tranh, mà là một loại gọi là cùng chung chí hướng.

Hai người đều không phải cam chịu thua kém người khác.

Cũng không nguyện ý đến cùng một đơn vị công tác.

Nhưng trong lòng bọn họ vẫn luôn biết rõ, đối phương rất mạnh, rất mạnh

Ngay lúc này, Trần Thương nghe thấy một âm thanh nhắc nhở vang lên:

[Đinh! Giải trừ khúc mắc thế hệ trước, nhận được một lần đặc huấn kỹ năng hoàn mỹ: Thuật cắt bỏ sẹo!)

Trần Thương lập tức sững sờ! Trừng to mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn sách kỹ năng màu vàng.

Trong lòng vô cùng hưng phấn

Chương 563: Ép Cung (Phần 1)

&! ---

Sáng sớm hôm sau, trong phòng họp của Tỉnh Nhị Viện.

Lúc này tuy là Chủ nhật, nhưng mà tất cả các nhà lãnh đạo của Tỉnh Nhị Viện đều đến rồi.

Trần Thương và "Bốn vị vua ngoại khoa tay ngồi trong văn phòng, đối diện là nhiều trưởng khoa của Tỉnh Nhị Viện.

Vương Ngọc Sơn nói đầu:

- Viện trưởng Tần, ngày hôm qua chúng tôi đã thảo luận rất lâu, Tỉnh Nhị viện có tiềm năng phát triển ngoại khoa tay. Tôi hy vọng rằng chúng ta có thể làm việc cùng nhau để giành được dự án đặc biệt được phê duyệt vào năm tới.

Thang Kim Ba gật đầu, nói:

- Năm tới, quỹ khoa học tự nhiên quốc gia sẽ có kế hoạch tài trợ hai dự án, với số tiền là hơn 100 triệu nhân dân tệ. Chúng tôi nghĩ là đến lúc đó, chúng tôi sẽ đưa dự án này kế tiếp, và sau đó nghiên cứu nó trong bốn bệnh viện của chúng tôi.

Sau khi nghe điều này, Tần Hữu Uyên và các nhà lãnh đạo khác của viện đột nhiên nhìn quanh và ngạc nhiên.

Dự án cụ thể của Quỹ khoa học tự nhiên quốc gia?

Cơ sở nghiên cứu khoa học “100 triệu” không có sẵn trong các bệnh viện đa khoa. Đông Đại Nhất Viện và Nhân Dân Tỉnh đã nộp đơn cho hai triệu cấp hai ngày trước và không xin được.

Nếu Tỉnh Nhị Viện có được dự án nghiên cứu này, nó sẽ giống như một sự nhảy vọt cho sự phát triển của Tỉnh Nhị Viện

Hơn nữa, mặc dù Thang Kim Ba nói về cố gắng một tí, nhưng sao bạn không tưởng tượng?

Đây là bốn con rồng nhỏ của ngoại khoa tay ở ngoài nước, họ cùng nhau cố gắng, quả thật khó có thể tưởng tượng được

Đây không phải là vấn đề của những cái đinh trên bảng à?

Tần Hữu Uyên đột nhiên gật đầu, trầm giọng nói:

- Các vị yên tâm, chúng tôi sẽ hết sức hợp tác để phối hợp suôn sẻ với sự phát triển của công trình nghiên cứu khoa học này, nhưng không biết chúng tôi cần phải làm gì?

Vương Ngọc Sơn nói:

- Trên thực tế, dự án vẫn đang trong quá trình chuẩn bị. Điều chúng tôi hy vọng là Tỉnh Nhị viện có thể lập một phòng ban ngoại khoa tay, mặc dù nó không cần quá lớn, nhưng ít nhất cũng phải có 60 giường, và sau đó là hai phòng phẫu thuật, chuẩn bị đủ nhân tài là được, đương nhiên, cũng không phải xây dựng ngay lập tức, trước tháng ba năm sau, chỉ cần hoàn thành việc xây dựng trước khi nộp tài liệu cho Viện khoa học tự nhiên quốc gia là được.

- Lý do chính là nhà nước kiểm sát chặt chẽ các quỹ nghiên cứu khoa học đặc biệt và không thể cẩu thả. Nếu Tỉnh Nhị Viện không thể nào nghiên cứu khoa học này, tôi lo rằng nó sẽ không được chấp thuận.

Tần Hữu Uyên gật đầu, đây là trường hợp của các dự án trọng điểm. Thường có trường hợp phân chuột phá vỡ một nồi súp. Nghĩ về cơ hội hiếm có ở Tỉnh Nhị Viện, Tần Hữu Uyên tự nhiên không muốn từ bỏ.

- Các vị yên tâm, chúng tôi nhất định dốc hết sức, hợp tác với việc này thật tốt và cố gắng không kéo chân tất cả mọi người

Tần Hữu Uyên thề thốt nói.

Thang Kim Ba mỉm cười:

- Thật ra, viện trưởng Tần không cần áp lực quá, xây dựng một bộ phận là một quá trình không phải chuyện ngày một ngày hai. Nó vẫn cần chú ý đến việc trau dồi tài năng.

Thường Hồng Lệ thấy mọi người đã nói nửa ngày mà cũng không nói về những điểm chính, không kiềm được nữa, trực tiếp nói:

- Hướng nghiên cứu hiện tại của chúng tôi chủ yếu là nghiên cứu về sửa chữa và phục hồi cơ kiện phẫu thuật tay, hy vọng sẽ phát triển một chương trình khuyến mãi Hướng dẫn viên chuyên nghiệp.

- Các nhà lãnh đạo chính của dự án là: Thang Kim Ba, Vương Ngọc Sơn, tôi, Cố Hồng Mai và Trần Thương.

- Năm người chúng tôi là lãnh đạo chính và là người phụ trách dự án này và mỗi người chúng tôi đều có một bệnh viện được chỉ định làm hỗ trợ nghiên cứu khoa học. Người duy nhất là Trần Thương. Hiện tại cậu ta không có nền tảng phần cứng cho nghiên cứu lâm sàng. Bệnh viện có thể xây dựng một khoa cho Trần Thương để tiến hành nghiên cứu khoa học và lâm sàng

Nói câu nói, nói tới có tí không có mặt mũi.

Nhưng đó là sự thật

Thang Kim Ba là Trưởng khoa của Bệnh viện trực thuộc Đại học Nam Thông và trưởng khoa Ngoại khoa tay. Vương Ngọc Sơn là Phó Trưởng khoa của Lục Viện Thành phố Ma Độ và trưởng khoa Ngoại khoa tay. Thường Hồng Lệ và Cố Hồng Mai là trưởng khoa Ngoại khoa tay ở Tích Thuỷ Đàm.

Chỉ CÓ Trần Thương là bác sĩ ở khoa cấp cứu

Gửi thông tin này lên, rõ ràng là nó sẽ làm chuyện cười cho mọi người.

Các lãnh đạo của Tỉnh Nhị viện có mặt ở đây đều đỏ mặt.

Tuy Thường Hồng Lệ nói điều đó thật khó nghe và họ phải lắng nghe, bởi vì đây là phương tiện chính để Tỉnh Nhị Viện có được bước nhảy vọt.

Vương Ngọc Sơn nhìn Thường Hồng Lệ và không thể không lắc đầu. Tính khí này không thay đổi chút nào. Nhìn thấy người của Tỉnh Nhị Viện im lặng, Vương Ngọc Sơn nói:

- Trên thực tế, những tài năng đặc biệt nên có những công dụng đặc biệt. Tiểu Trần rất có tài năng trong lĩnh vực khâu Cơ kiện, đây là thứ tốt nhất tôi từng thấy, thậm chí tốt hơn chúng tôi, thậm chí còn tốt hơn Thang Kim Ba

Thang Kim Ba liếc nhìn Vương Ngọc Sơn, Có cần phải lấy ông ra làm ví dụ không?

Vương Ngọc Sơn nhắm mắt làm ngơ và tiếp tục nói:

- Vì vậy, tôi có một gợi ý rằng đối với ngoại khoa tay mới được thêm vào, hai giám đốc được chọn, một người là giám đốc bộ phận bình thường và người kia là Trần Thương, để các vấn đề liên quan có thể được tiến hành hiệu quả hơn.

Ngay khi nói ra những lời này xung quanh đều im lặng

Các trưởng khoa khác nhìn nhau, xây dựng một bộ phận cho Trần Thương?

Đàm Lập Quốc cũng có chút lo lắng, dù gì... Số vốn cần thiết để xây dựng dự án không phải là một khoản nhỏ, ít nhất cũng phải vài nghìn, và Trần Thương là giám đốc, nếu kế hoạch không được áp dụng...

Tần Hữu Uyên liếc nhìn xung quanh, đột nhiên giả vờ đen mặt lại

Tại sao anh không vui? Trần Thương muốn lên chức, từ lâu Tần Hữu Uyên đã muốn nâng rồi, nhưng... không có cơ hội hay lý do.

Việc thúc đẩy các tổ chức như vậy là rắc rối hơn, và nó chắc chắn khác với các doanh nghiệp tư nhân.

Thường Hồng Lệ nhìn vào sự im lặng của mọi người và ngay lập tức nói,

- Không lẽ... Các vị không muốn à? Tần Hữu Uyên mém tí không nhịn được

Muốn chứ! Tại sao không?

Chỉ cần nhìn vào Đàm Lập Quốc và một vài phó trưởng khoa khác, Tần Hữu Uyên cảm thấy rằng ông nên kiên nhẫn một chút nữa. Ông ta biết rằng khi ông ta chịu đựng được, bên kia bắt đầu gây áp lực cho ông ta. Đến lúc đó không phải không còn gì à.

Quả nhiên

Thường Hồng Lệ tiếp tục:

- Thật ra, nếu Trần Thương không thể chịu trách nhiệm, chúng tôi sẽ không thêm Tỉnh Nhị Viện vào, bởi vì chúng tôi có thể tự làm điều đó và chúng tôi cũng có thể tham gia với Trần Thương với tư cách cá nhân.

Lúc này, mọi người nhìn nhau, quả thực là như vậy

Tần Hữu Uyên thấy vụ việc cũng gần được rồi, liếc nhìn các đồng nghiệp xung quanh, ông ta gật đầu nhanh chóng:

- Thật ra, chúng tôi chắc chắn sẽ thành lập các bộ phận liên quan sớm nhất có thể, kêu gọi nhân tài và tiểu Trần chắc chắn sẽ trở thành người phụ trách bộ phận và dự án. Tôi dám đảm bảo điều này

- Các vị, chúng ta chắc chắn dốc hết sức, đảm bảo sự phát triển suôn sẻ của kế hoạch này! Phải không?

Tần Hữu Uyên liếc nhìn các trưởng khoa xung quanh.

Mọi người gật đầu

Chỉ là... Sau một lúc, các phó chủ nhiệm khác nhìn nhau, Đàm Lập Quốc gãi đầu, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 564: Ép Cung (Phần 2)

Bằng cách này, dưới sự lãnh đạo của bốn vị vua trong lĩnh vực ngoại khoa tay, Trần Thương có thể được đổi tên thành "Chủ nhiệm Trần" một cách suôn sẻ trong một vài tháng.

Mặc dù có vẻ hơi giống ép cung Tình Nhị Viện.

Nếu họ không xây dựng một phòng ban ngoại khoa tay và để Trần Thương làm chủ nhiệm thì các người khỏi tham gia nhóm nghiên cứu này đi.

Đúng, chúng tôi đang đe dọa các người đấy.

Điều này khiến Trần Thương thực sự cảm thấy ấm áp trong lòng. Dù gì, Trần Thương cũng rất biết ơn "bốn vị vua ngoại khoa tay" này vì đã giúp đỡ mình như vậy.

Trên thực tế. Trần Thương muốn nói rằng tất cả đều là người nhà, không cần đe dọa, dù gì... chẳng lẽ ông già vợ lại không để mình thăng chức?

Điều này là không thể:

Tất nhiên, lời nói của Thường Hồng Lệ chủ yếu dành cho người khác, nói với họ rằng Trần Thương là nhân vật cốt lõi, người lãnh đạo các nhiệm vụ và chủ đề và phải có vị trí quan trọng.

Điều này cho phép họ xua tan ý nghĩ về Trần Thương và tránh sự can thiệp vào sự phát triển ngoại khoa tay của họ.

Như vậy nó là một cách tốt.

Trần Thương nghe và cảm thấy hài lòng

Về phần trưởng khoa ngoại khoa tay, anh không sẵn sàng làm điều đó. Phải biết... anh ta không thể nào làm điều đó và cây kỹ năng ngoại khoa tay vẫn chưa được mở. Chỉ có một người bệnh ngày hôm qua, và bản thân anh ta cũng bất lực.

Chủ nhiệm của khoa thực sự phù hợp cho các bác sĩ có kinh nghiệm

Hơn nữa, Trần Thương không muốn trên con đường ngoại khoa tay đi một đường đến màu đen.

Có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất bây giờ?

Danh tiếng và tài lộc?

Thật tuyệt! Nhìn về phía đối diện, anh đã cười thành một bông hoa, nhưng trên mặt ông già vợ không chút thay đổi, Trần Thương bái phục,

gừng càng già càng cay

Nếu không phải là sự nổi tiếng tiếp tục tăng cao, chắc bản thân cũng tin rồi...

Vương Ngọc Sơn và những người khác không ở lại quá lâu, sau khi bốn người họ ăn trưa cùng với những người khác trong Tinh Nhị Viện đã sớm rời đi.

Dù sao thì những người này cũng bận rộn rất nhiều việc, không thể muốn đến là đến, muốn đi là đi được.

Trách nhiệm và công việc của họ vẫn rất nhiều, giống như Thang Kim Ba có thể đi hai ngày đã là quá nhiều.

Nó đủ để thấy rằng họ coi trọng chuyện này thế nào.

Buổi trưa, Lão Tần uống tới say nhé

Vừa hát vừa trở về nhà, ngay sau khi vào cửa, Ký Như Vân ngửi thấy mùi rượu và nhìn chằm chằm vào Tần Hữu Uyên.

- Sao ông lại uống rượu nữa rồi! Ngày nào cũng uống, anh có muốn chết không?

Ký Như Vân không vui.

Tần Nguyệt cũng chạy ra:

- Bố ơi, sao bố lại uống rượu nữa vậy?

Tần Hữu Uyên khoát tay, cười nói:

- Hôm nay vui vẻ, uống một ít, không nhiều.

Ký Như Vân rót một tách trà, hỏi:

- Có chuyện gì làm ông vui như vậy?

Tần Hữu Uyên cười thần bí:

- Đương nhiên là chuyện tốt

Tần Duyệt tiểu bát quái cũng ngồi xổm bên cạnh, chờ đợi Tần Hữu Uyên nói chuyện.

Ký Như Vân trợn mắt trực tiếp nói:

- Nói nhanh lên

Tần Hữu Uyên không bận tâm, mỉm cười:

- Tiểu Trần sắp trở thành chủ nhiệm rồi

Ngay khi nói ra những lời này, Ký Như Vân và Tần Nguyệt đều sững sờ.

Chủ nhiệm?

Làm thế nào các bệnh viện công có thể tuỳ tiện như vậy?

Làm chủ nhiệm ngành?

Mọi người đều làm việc trong hệ thống bệnh viện, nên tự nhiên biết những gì đang xảy ra

Ký Như Vân đột nhiên trở nên thích thú:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy, ông nói rõ ràng đi chứ

Tần Nguyệt cũng trực tiếp đứng dậy, chạy theo sau ông Tần, ông tay ông, nũng nịu nói:

- Bố ơi, nhanh lên

Ông Tần không vui chút nào. Tại sao mình vừa nói về Trần Thương là mọi người vui vậy?

Điều này... thế lực quá nhỉ?

Trong lòng tôi cũng có cảm xúc mà?

Tuy nhiên, rõ ràng là hai người đối với cảm xúc của Lão Tần về cơ bản đã qua đi mà không có hứng thú.

Tần Hữu Uyên lắc đầu bất lực và nói:

- Vương Ngọc Sơn và Thang Kim Ba, họ muốn kéo tiểu Trần thành lập một nhóm nghiên cứu để giành được Dự án Tài trợ của Viện Khoa học Tự nhiên Quốc gia vào năm tới. Họ muốn Tỉnh Nhị Viện tham gia! Nếu đó là sự thật. Nếu có thể tham gia, đây là nhóm nghiên cứu cấp “100 triệu". Đương nhiên, Tỉnh Nhị Viện sẽ được đi xe ké.

Khi nghe điều này, đôi mắt của Ký Như Vân sáng lên, đó là một điều tốt cho sự phát triển của Tỉnh Nhị Viện

Tỉnh Nhị viện có thể nâng một cấp độ, đó là một điều tốt cho Tần Hữu Uyên. Có lẽ ông có thể đi xa hơn trước khi nghỉ hưu

Ký Như Vân trực tiếp nói:

- Không ai từ chối điều tốt đẹp này nhỉ! ?

Tần Hữu Uyên cười khúc khích:

- Họ yêu cầu chúng ta thiết lập một phòng ban ngoại khoa tay và để tiểu Trần làm chủ nhiệm khoa. Đây chắc chắn là điều mà một số người sẽ không hài lòng.

- Nhưng mà người ta cắn chặt không buông, nếu không để Trần Thương phụ trách thì họ sẽ không thêm Tỉnh Nhị Viện vào. Đây là đi nhờ xe, ai không muốn đi? Cho nên, mọi người đều không có cách nào

- Sau đó, mọi người quyết định chọn hai chủ nhiệm khoa, một là chủ nhiệm khoa bình thường và một là tiểu Trần.

- Hai người nói, đây có phải là một chuyện tốt không?

Đôi mắt của Ký Như Vân sáng lên, đột nhiên mỉm cười:

- Đây là chuyện tốt cho anh và cả tiểu Trần, nhưng... anh không bị lộ tẩy chứ?

Lão Tần vỗ đùi một cái, cười nói:

- Tôi là ai? Nhưng, thành thật mà nói, tôi gần như đã cười vào lúc đó. Hai người không biết bầu không khí lúc đó đâu. Tôi ước tiểu Trần không có cơ hội. Bây giờ thì tốt rồi, cứ thuận theo tự nhiên nhóm người kia cũng không nói gì.

Tần Nguyệt chớp đôi mắt to, hạnh phúc,

- Dĩ nhiên rồi, bố con là ai chứ? Đó là viện trưởng Tần xảo nguyệt! Khi Tần Hữu Uyên nghe thấy, anh không thể không vỗ nhẹ đầu Tần Nguyệt:

- Nhóc này, ai lại khen bố mình như vậy?

Tần Nguyệt cười toe toét.

Mọi thứ lên men nhanh chóng, khi anh đi làm vào thứ hai, Trần Thương vừa vào phòng ban, cả đám bắt đầu gọi Trần Thương là "chủ nhiệm tiểu Trần"

Trần Thương đột nhiên đơ ra và gãi đầu:

- Không phải hai ngày trước còn là Tần viện à? Chỉ trong vài ngày đã trở thành chủ nhiệm tiểu Trần rồi, hạ hai cấp một lần

Mọi người không nhịn được cười. Xây dựng một khoa không phải là chuyện một sớm một chiều, nó không liên quan gì đến Trần Thương. Đây là vấn đề của bệnh viện.

Đối với Trần Thương, cuộc sống phải tiếp tục

Buổi sáng kiểm tra không xót một phòng.

Buổi chiều phẫu thuật cũng vậy.

Tuy nhiên, tên của Trần Thương trở nên phổ biến trong bệnh viện. Mọi người gặp anh đều gọi Trần Thương là “chủ nhiệm Trần", điều này khiến Trần Thương hơi không thích ứng kịp.

Trong hệ thống, không có bức tường kín gió, dù thế nào, nó sẽ luôn lan rộng trong một thời gian rất ngắn

Tuy không quan trọng tiêu đề là gì.

Lúc hơn bốn giờ chiều, cô Mạnh gọi điện thoại tới, nhưng người nói chuyện điện thoại lại là Hạ Cao Phong.- Tiểu Trần, có hai ca phẫu thuật mạch máu lớn vào buổi tối, cậu đến đây đi, cuộc thi sẽ diễn ra vào cuối tháng 12, khoảng thời gian này nắm bắt thời gian tí. Hạ Cao Phong nói.

Khi Trần Thương nghe thấy, đôi mắt anh sáng lên, chủ nhiệm Hạ tự thân dạy mình, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng gật đầu:

- Được rồi chủ nhiệm, tôi ăn sáng xong sẽ qua ngày.

Cúp điện thoại, Tần Nguyệt lặng lẽ chui ra từ phía sau:

- Không phải là phụ nữ?

Trần Thương bỗng trợn tròn mắt:

- You see see you, one day day, nghĩ gì đó?

Tần Nguyệt chu mỏ:

- Nhưng em nghe nói, tên người hướng dẫn của anh Mạnh Hi! Trần Thương đột nhiên xấu hổ...

Chương 565: Nghĩ Xong Rồi Hẳn Nói

Tần Tiểu Liếm mở to đôi mắt của mình nhìn chằm chằm vào Trần Thương, cười nói:

- Anh có lo lắng không? Anh có chột dạ không? Nói đi

Trần Thương nói trái với lòng:

- Lo lắng cái gì? Tại sao anh phải chột dạ?

Tần Tiểu Liếm cười lạnh một tiếng:

- Anh lại quên tắt WeChat trên máy tính của mình đúng không?

Trần Thương khẽ mỉm cười,

Trong lòng thầm mắng "ĐM".

- Anh không quan tâm, dù sao anh cũng không có lỗi...

Khi Tần Nguyệt nghe thấy, ây da, anh coi anh kia? Trong thời gian này, Ký Như Vân giáo dục Tần Nguyệt mỗi ngày, phụ nữ đối với đàn ông, trong dày p

hải có mỏng, có lòng có chặt, và thoải mái với đàn ông

Tần Tiểu Liếm cảm thấy rằng mình nên tăng cường sự tự tu bạn gái của mình.

Tần Nguyệt cũng không phải thắc mắc Mạnh Hữu Liệu là ai, mà là... tò mò tại sao tên là Mạnh Hữu Liệu.

Mặc dù Tần Nguyệt tò mò về lịch sử trò chuyện, nhưng cô không phải là người thích xen vào chuyện riêng tư của người khác.

Đôi mắt của Tần Nguyệt mở to và cô không thể không hỏi,

- Sao cô ấy tên vậy?

Vào lúc này, đầu của Trần Thương giống như quay với tốc độ 7200 vòng/phút

- Cô Mạnh tốt nghiệp Học viện Karolinska ở Thụy Điển. Đây là người duy nhất ở Đông Dương đã xuất bản Lưu Diệp Dao, học thức sâu xa, vì vậy anh đặt tên là Mạnh Hữu Liệu

Anh cảm thấy rằng bản thân anh không nói dối. Dù gì những gì cần nói cũng đã nói rồi, với lại đã kể lại câu chuyện.

Tần Nguyệt khẽ gật đầu, b... điều này dường như giải thích rõ ràng.

Tuy nhiên, cô lập tức nheo mắt:

- Vậy tại sao gọi em là Tần Tiểu Liếm?

Trần Thương thấy ánh mắt sắt bén của Tần Tiểu Liếm, như là che giấu một con dao có thể ngự kiếm phi hành và có thể lấy thủ cấp của mình cách ngàn dặm. Hai chân run một cái, gần như quỳ xuống

Bà Cô ơi, tôi sai rồi.

Tần Nguyệt cười lạnh một tiếng:

- Tìm? Tìm lý do hợp lý đi

Trần Thương suy nghĩ nữa ngày, nhưng thực sự không thể nghĩ ra được, cuối cùng nói ra một câu:

- Tiểu, chính là dễ thương, nhìn kìa, Tiểu Minh, mèo con, cún Con...

- Ồ, tôi sai rồi bà cô ơi, ôi... chết rồi chết rồi chết rồi...

Nếu cửa trong phòng trực không được mở, Trần Thương không biết ngày mai trời sẽ có nắng hay Có mây... Chỉ là... Sau khi Lý Bảo Sơn bước vào, anh ta quay một vòng, nhắm mắt làm ngơ và quay đi.

Tần Nguyệt đỏ mặt rồi nhanh chóng đứng dậy, nói với Trần Thương:

- Em không hài lòng với biệt danh này

Trần Thương đau buồn:

- Vậy đổi thành gì?

Đôi mắt của Tần Nguyệt tức giận:

- Tự nghĩ đi! Em sẽ kiểm tra vào ngày mai

Nói xong đứng dậy rời đi.

Trần Thương thở dài, phụ nữ... phụ nữ...

Thời gian này vẫn còn sớm, thay vì đến thẳng Đông Đại Nhất Viện, Trần Thương đã đi ra ngoài và mua rất nhiều sữa cùng với đồ chơi và đi về phía khoa chỉnh hình tầng 6.

Đào Tâm đã thuê một người chăm sóc cho đứa trẻ vô danh để chăm sóc cuộc sống hàng ngày.

Dì hộ công đã 50 tuổi, dì đã làm việc ở đây bốn hoặc năm năm để giảm bớt áp lực của trẻ em, kinh nghiệm rất phong phú.

Kế bên còn có chiếc ghế, có thể kéo ra, là cái giường của Đào Hàn Thái.

Nói tới cùng kỳ, đứa trẻ này nhìn thấy Đào Hàn không khóc và không làm ầm lên, còn rất vui vẻ.

Sau khi Trần Thương đến, các y tá mỉm cười chào hỏi:

- Chào chủ nhiệm Trần

Trần Thương mỉm cười, chào lại họ và đi về phòng.

Lúc này, đứa trẻ đã tỉnh và nằm trên giường với Đào Hàn Thái.

Trần Thương chào dì:

- Không có khóc hay làm ồn à?

Dì gật đầu:

- Haizz... thật là một cậu bé ngoan, sau khi tới không khóc không ồn, đau thế này cũng không khóc, đứa trẻ bình thường đã không nhịn được rồi.

Xương của trẻ em tương đối mềm và xương của người già tương đối giòn, vì vậy các bác sĩ chỉnh hình thường có những đứa trẻ vô tình bị gãy, và

người dì thường chăm sóc nó. Trần Thương nhìn vào chiếc váy sọc xanh trắng trên cơ thể trẻ em, và đôi mắt tò mò nhìn Trần Thương, tay phải không thể di chuyển, tay trái nhét ngón tay vào miệng, thật dễ thương

Ai thấy mà không mềm lòng?

Cục Công an hiện chưa tìm thấy bố mẹ đứa bé. Trần Thương nhìn Đào Hàn Thái đang vui mừng. Đột nhiên anh cảm thấy, đứa trẻ có thể không khó nếu đi theo mình nhỉ?

Trần Thương đặt một đống thức ăn trong góc và nói với Đào Hàn Thái:

- Con mua cho đứa trẻ.

Đào Hàn Thái nhanh chóng đứng dậy và cúi đầu, hướng qua đứa trẻ mà chỉ Trần Thương,

Đứa trẻ nhìn Trần Thương với ánh mắt tò mò và bất giác cười toe toét, trông rất dễ thương.

Ngay cả Trần Thương cũng không nhịn được muốn dắt nó đi.

Ngồi đó chơi với đứa trẻ một lúc, và đặt đồ chơi lên giường, đứa trẻ rất vui và muốn sờ vào nhưng nhanh chóng bị Đào Hàn Thái giữ lại, vì sợ sẽ làm tay bị tổn thương.

Sau khi ngồi được một lúc, khi Trần Thương đứng dậy rời đi, đứa trẻ đứng dậy để Trần Thương ôm.

Trần Thương chết lặng. Quay lại và âu yếm cẩn thận, đứa bé cười khúc khích.

Vào lúc hơn năm giờ, Trần Thương thấy rằng trong khoa không có gì để làm, cho nên đã đi đến Đông Đại Nhất Viện.

Có hai ca phẫu thuật phình động mạch chủ vào buổi tối. Ý của chủ nhiệm Hạ Cao Phong là muốn thông qua phẫu thuật phình động mạch chủ, giúp cho Trần Thương có thể hiểu được việc sửa chữa các mạch máu trên động mạch chủ.

Phòng ban không có nhiều người, Bác sĩ Nhị đang xem xét hồ sơ bệnh án. Khi thấy Trần Thương đến, anh ta gật đầu cười:

- Tiểu Trần tới rồi à

- Chủ nhiệm Hạ đang ở trong phòng phẫu thuật, cậu trực tiếp tới đó đi.

Trần Thương gật đầu cảm ơn và đi thẳng về phía phòng phẫu thuật.

Ngoại khoa chính là vậy, khi bận rộn, cả ngày đều ở trong phòng phẫu thuật. Trần Thương vừa mới vào phòng phẫu thuật. Chủ nhiệm Hạ bước ra và thấy Trần Thương. Đột nhiên mỉm cười:

- Tiểu Trần tới rồi, ăn trước đi, ăn xong, buổi tối còn hai - ba ca phẫu thuật đó.

Trần Thương mỉm cười biết ơn:

- Cảm ơn chủ nhiệm Hạ

Hạ Cao Phong mỉm cười và lắc đầu:

- Khách khí cái gì, cậu cũng giống như học sinh của tôi. Tôi ước tôi có thể dạy cậu nữa ấy chứ.

Đằng sau Cát Hoài nghe thấy điều này, bỗng trái tim chua chát.

Chủ nhiệm Mạnh không cần tôi nữa, và bây giờ thấy cũng sắp bỏ rơi tôi. Tại sao tôi lại khổ như vậy chứ?

Cơm của phòng phẫu thuật là một đặc điểm của mỗi bệnh viện, Trần Thương cảm thấy rằng Tỉnh Nhị Viện kém hơn Đông Đại Nhất Viện một cái đùi gà

Trần Thương ăn nhanh hơn, sau khi ăn xong, anh cảm thấy không đủ hài lòng, và lấy thêm một phần nữa.

Không sai

Không biết tại sao gần đây có thể là do sự cải thiện sức mạnh thể chất ở nhiều khía cạnh khác nhau, cho nên số lượng bữa ăn cũng tăng lên rất nhiều, điều này hợp lý hơn.

May mắn thay, thường có nhiều đơn đặt hàng hơn cho các bữa ăn phẫu thuật. Về cơ bản, sẽ có một vài bổ sung. Khi phẫu thuật không thể ăn, bạn vẫn có thể sử dụng lò vi sóng để ăn tối.

Hạ Cao Phong thấy Trần Thương ăn nhiều như vậy, ông ta không thể không mỉm cười:

- Còn trẻ đúng là tốt. Lúc đó, tôi phải ăn hai phần trong căn tin

Cát Hoài đã bị sốc khi nghe câu này

Nhìn thoáng qua Hạ Cao Phong một cái, do dự một lúc. Thầy ơi. Khi con ăn hai phần ăn, thầy nói rằng con là một thùng cơm... Còn nói con ăn nhiều như vậy, khi phẫu thuật không mệt à à?

Sao đến lượt Trần Thương thì nó thay đổi rồi?

Chương 566: Để Cậu Ta Làm

Trong phòng phẫu thuật, Hạ Cao Phong là bác sĩ chính, Mạnh Xi và Cát Hoài hỗ trợ, Trần Thương đứng bên cạnh quan sát.

Hạ Cao Phong nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, làm phẫu thuật ngoại khoa tim, trước hết phải có một sự hiểu biết tốt về tim và các mạch máu lớn.

- Bởi vì ngoại khoá nói thẳng ra là phẫu thuật kết cấu, phân chia hợp lý cấu trúc và chức năng của các mô trên cơ thể người

- Mục tiêu cuối cùng chỉ có hai, thứ nhất là loại bỏ các mô bị bệnh; thứ hai là chữa trị các mô bị hỏng

- Trên thực tế, đây là những gì trái tim hướng đến. Nếu cậu nói nó nguy hiểm, thì nó thực sự nguy hiểm. Nếu cậu làm nhiều rồi, cậu có thể cảm thấy rằng nó không khác lắm với thịt lợn. Nó chỉ là một vài lớp mô và sẽ được chữa trị từ từ.

Những lời của Hạ Cao Phong khiến Trần Thương không nhịn được gật đầu và mỉm cười, rất có đạo lý, nhưng chỉ cần một ít thứ gì đó đã đủ cho một số người học cả đời.

Sau khi phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương thấy sự thua kém của bản thân.

Khi cô Mạnh thực hiện ca phẫu thuật, CÔ mải mê với nó và không nói gì nhiều.

Mà Hạ Cao Phong thì khoan thai tự đắc, cực kỳ hài lòng, một ca phẫu thuật rất khó trong tay anh lại đơn giản như một ca phẫu thuật nho! Trên miệng không ngừng giải thích:

- Nếu cậu làm phẫu thuật mạch máu, cậu phải hiểu động mạch chủ! Đây là động mạch chính của hệ thống tuần hoàn.

Nhìn thấy chưa? Từ tâm thất trái đi ra gọi là động mạch chủ lên, đi ra đi một đoạn nữa, ở đây... chính là vòm động mạch chủ, cậu nhìn vị trí ông ta phẫu thuật đi, vừa vặn tại vị trí đốt sống thứ tư chính là động mạch chủ xuống.

Lại đi xuống dưới, chính là động mạch chủ bụng, động mạch chậu chung trai và phải. Cho dù là Trần Thương rất hiểu về hệ thống tuần hoàn tuần hoàn máu, nhưng vẫn nghe rất nghiêm túc.

Lúc này, Hạ Cao Phong dùng dao phẫu thuật cẩn thận từng li từng tí thanh lý khối u, nhìn Trần Thương:

- Nhìn thấy chưa? Khác biệt lớn nhất giữa động mạch chủ lên và động mạch chủ xuống, chính là... Động mạch chủ lên là ừ tâm thất trái đi ra, nếu bị tổn thương sẽ rất dễ dẫn tới bị ứ máu trong màng tim, gây ra chèn ép tim, vì vậy... So với động mạch chủ xuống thì động mạch chủ lên bị hao tổn sẽ càng thêm trí mạng.

Hạ Cao Phong giang cực kỳ kỹ càng! Trong đầu Trần Thương cũng căn cứ Hạ Cao Phong giảng giải, không ngừng học hỏi.

Phẫu thuật cũng không phải là từng bước từng bước học tập, phẫu thuật chữa trị động mạch chủ xuống của Trần Thương là cấp đại sư, tuy anh không có kỹ năng phẫu thuật chữa trị động mạch chủ lên, nhưng cũng không có nghĩa là anh không biết phẫu thuật làm động mạch chủ lên.

Nhất pháp thông trăm pháp thông

Sau khi hiểu rõ những hạng mục công việc động mạch chủ lên cần phải chú ý, Trần Thương thông qua cảm ngộ của mình đã có thể hoàn thành một ca phẫu thuật, mặc dù có thể có rất nhiều chi tiết không chú ý đến.

Hạ Cao Phong giảng cũng rất chi tiết.

Trần Thương tập trung tinh thần, nghiêm túc lắng nghe.

Một ca phẫu thuật kết thúc, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

(Định! Chúc mừng anh đã tự mình cảm ngộ được kỹ năng ngoại khoa tim: phẫu thuật chữa trị động mạch chủ lên: Sơ cấp, nhận được + 1 điểm kỹ năng. 1

Trần Thương lập tức vui mừng

Mặc dù chỉ là sơ cấp, nhưng có thể được hệ thống tán thành, cũng là nói thông qua khảo nghiệm của hệ thống.

Lại còn phần thưởng 1 điểm kỹ năng

Quả thực, rất không tệ.

Phẫu thuật kết thúc, đã hơn tám giờ, mọi người nghỉ ngơi một chút sau đó chuẩn bị bắt đầu ca phẫu thuật thứ hai, một đêm phẫu thuật, đối với Trần Thương mà nói là một lần lại một lần cảm ngộ.

Kết thúc ba ca phẫu thuật, khoảng mười một giờ, Hạ Cao Phong nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Tiểu Trần, kỳ thật hôm nay cậu quan sát phẫu thuật, không có nghĩa là cậu đã nắm bắt được hết

- Phẫu thuật mạch máu lớn ngoại khoa tim, trên cơ bản là một bệnh về lồng ngực mà khoa cấp cứu thường gặp nhất, nhưng loại phẫu thuật đó cậu căn bản cũng không có cơ hội và thời gian để quan sát, thời gian đó phải dùng để phẫu thuật chạy đua với tử thần.

- Loại bệnh này hiếm thấy, nhưng nếu gặp sẽ nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy, sau này nhất định cậu phải chú ý.

Trần Thương gật đầu.

Tối nay Trần Thương thu hoạch tương đối khá, nghe được rất nhiều chi tiết về phẫu thuật, đây đều là tinh hoa kinh nghiệm nhiều năm phẫu thuật Hạ Cao Phong tổng kết ra.

Không chỉ thích hợp với Trần Thương, đối với Mạnh Hi và Cát Hoài cũng là được lợi vô cùng.

Một đoàn người đi ra khỏi phòng phẫu thuật, Hạ Cao Phong dẫn đầu về nhà.

Áo blouse trắng bị Cát Hoài đưa vào phòng bệnh.

Hai người Trần Thương và Mạnh Hi thì kết bạn mà đi, sau khi xuống lầu bỗng nhiên nghe thấy tiếng còi của xe cấp cứu 120 vang lên.

Trọn vẹn ba chiếc xe lái tới

Trần Thương và Mạnh Hi liếc nhau, vội vàng đi vào cấp cứu.

Vừa vặn gặp Vương Hướng Quân và bốn năm bác sĩ trận địa sẵn sàng.

Mạnh Hi chủ động hỏi:

- Chủ nhiệm Vương, có nhiệm vụ?

Vương Hướng Quân nhắn mày nói:

- Tai nạn giao thông, hai chiếc xe Con tông vào nhau, ba người được đưa đến chỗ chúng ta, hai người khác đưa đi Nhân Dân Tỉnh.

Vương Hướng Quân quay người nhìn thấy Trần Thương, lập tức nhẹ gật đầu: - Tiểu Trần cũng ở đây?

Trần Thương gật đầu, nhìn thấy trên đầu Vương Hướng Quân xuất hiện một dấu chấm hỏi to, tâm niệm vừa động, gật đầu nói:

- Chào chủ nhiệm Vương, chúng tôi ở lại hỗ trợ được không?

Vương Hướng Quân nghe Trần Thương nói vậy, lập tức hảo cảm tăng gấp bội! (Đinh! Độ thiện cảm của Vương Hướng Quân + 5!)

Vương Hướng Quân thưởng thức nhìn thoáng qua Trần Thương, gật đầu nói:

- Vậy làm phiền hai người.

(Đinh! Phát động nhiệm vụ, trợ giúp Vương Hướng Quân giải quyết nhiệm vụ cấp cứu người bệnh bị tai nạn giao thông lần này, hoàn thành

nhiệm vụ được ban thưởng: kỹ năng bị động của Vương Hướng Quân: Tinh thông thuốc cấp cứu (cấp đại sư).

Sau khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, còn chưa kịp cao hứng, bác sĩ cấp cứu đã chạy về hướng xe 120.

Trần Thương cũng vội vàng chạy theo

Cấp cứu tai nạn giao thông là giành giật từng giây.

Trần Thương và Mạnh Hi theo sát phía sau.

Rất nhanh, ba người được đưa vào trong phòng cấp cứu. Y ta đã chuẩn bị xong máy theo dõi điện tim, ba cái rương cấp cứu bày ở một bên, làm xong mọi việc chuẩn bị cấp cứu! Đông Đại Nhất viện với tư cách là bệnh viện trung tâm của thành phố An Dương, cho nên nhiệm vụ cấp cứu nặng hơn so với Tỉnh Nhị Viện nhiều

Ba bệnh nhân đồng thời làm xong chuẩn bị cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu, bầu không khí vô cùng khẩn trương

Máy móc tích còi báo động không ngừng vang lên.

Bác sĩ không ngừng mà tại quan sát đánh giá chỉ tiêu, chuẩn bị bảng theo dõi.

Trần Thương và Mạnh Hi đứng ở một bên, không nhúng tay.

Không phải là không muốn nhúng tay, mà là vẫn chưa tới lúc, hiện tại tùy tiện gia nhập trong đó không chỉ sẽ không hỗ trợ mà ngược lại sẽ quấy rầy trật tự cấp cứu bình thường của bọn họ

Mà một mình Vương Hướng Quân xuyên qua trong đó, sau khi xem xong một người bệnh thì tiếp tục nhìn xuống bảng theo dõi, căn dặn mỗi một vấn đề.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, đi sau lưng Vương Hướng Quân, lúc này, người bệnh giường số 1 bỗng nhiên vang lên cảnh báo

Vương Hướng Quân và Trần Thương biến sắc, vội vàng chạy qua

- Huyết áp: 50/20 mmHg

- Trái tim đột nhiên ngừng

- Chuẩn bị hồi sức tim phổi

Vương Hướng Quân đến gần xem thử, lập tức biến sắc:

- Tim bị ép chặt! Chuẩn bị châm cứu màng tim! Không thể hồi sức tim phổi

Y tá vội vàng gật đầu, lui về phía sau một bước

Lúc này Trần Thương vội vàng nói:

- Để tôi

Bác sĩ cấp cứu nhìn về phía Trần Thương, nhìn thoáng qua Vương Hướng Quân, hơi nghi hoặc một chút.

Vương Hướng Quân kiên định gật đầu:

- Để cậu ta làm đi

Chương 567: Cứu Tinh

Vương Hướng Quân không hổ danh là một bác sĩ tinh anh già dặn, liếc mắt một cái đã nhìn ra tình huống này là do màng tim bị tràn dịch, đồng thời nó còn ngăn cản dùng hồi sức tim phổi.

Trong tình huống màng tim bị tràn dịch, thì dù cho trái tim có đột ngột ngừng đập, cũng không thể dùng các phương pháp hỗ trợ tim từ bên ngoài, vì những phương pháp đó không những không giúp gì cho người bệnh, ngược lại còn khiến bệnh tình càng thêm nặng hơn.

Vương Hướng Quân nhanh chóng làm các hành động cấp cứu cho người bệnh.

- Siêu âm định vị

- Chuẩn bị phòng phẫu thuật

Vương Hướng Quân ra lệnh đâu vào đây

Lúc này, có thể thấy năng lực hợp tác của khoa cấp cứu có hiệu suất cực cao, kiểm tra cho người bệnh thật kỹ càng.

Kỹ thuật châm kim tiêm của Trần Thương so với Mạnh Hi Còn tinh thông chuẩn xác hơn, Mạnh Hi đứng bên cạnh chủ động bước lên, trợ giúp rút dịch cho người bệnh.

Nhìn qua siêu âm định vị, Trần Thương trực tiếp châm kim xuống, Mạnh Hi bắt đầu rút dịch tràn.

Từ lúc bắt đầu đến khi rút gần 150ml máu, toàn bộ quá trình cũng không đến một phút, lúc này Trần Thương mới nói với Vương Hướng Quân: - Vương chủ nhiệm, tình hình không ổn, xem chừng lượng máu tràn ra vẫn rất lớn, khả năng do động mạch chủ bị tổn thương, phải mở ngực

Vương Hướng Quan nghe thấy câu này, lập tức biến sắc:

- Chuẩn bị phòng phẫu thuật ngay

Câu nói vừa dứt, ba y tá trực phòng nhanh chóng đi chuẩn bị dụng cụ.

Mà ngay lúc này, người ở trên giường cấp cứu bỗng nhiên kêu rên kịch liệt.- Ai nha, đau chết mất! Đau quá đi

Vương Hương Quân vội vàng đi tới, trong lúc này, đau mới là chuyện tốt, biểu thị người bệnh còn chưa bị sốc, chưa mất đi cảm giác.

Trong lòng Trần Thương bây giờ đã không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, tập trung chuẩn bị mo ngực

Cho dù xung quanh vô cùng ồn ào, nhưng công tác cấp cứu không thể trì hoãn một giây phút nào.

Trần Thương thuần thục mở ngực, Manh Hi ở bên cạnh hỗ trợ

Ngay khi lồng ngực được mở ra, sắc mặt hai người lập tức biến đổi

Thật là nhiều máu.

Cai nay cần thêm bao nhieu máu

Không chỉ như vậy, máu từ một động mạch đột nhiên phun ra, trực tiếp phun đầy mặt y tá đứng bên cạnh.

Nhưng người y tá đó vẫn thong dong bình tĩnh, cầm lấy tay áo đưa lên lau vài cái, lập tức khuôn mặt nhem nhuốc toàn máu. Thế nhưng y không hề căng thẳng và bất an chút nào, ung dung chậm rãi đưa dụng cụ cho Trần Thương.

Lúc này, gương mặt Trần Thương đột nhiên biến sắc, con mắt bỗng nhiên đỏ lên, không nghĩ ngợi nhiều nữa mà trực tiếp dùng tay nắm chặt.

Ngay lập tức máu ngừng tràn ra.

Mọi người thấy vậy hít một hơi sâu, sao có thể trâu bò như vậy, tay không cầm máu, anh làm cách nào biết được chỗ chảy máu hay vậy

Nắm bắt tình hình, Mạnh Hi bắt đầu rạch màng tim ra, bác sĩ đứng cạnh cầm ống tiêm lên từ từ rửa dịch.

Không còn cách nào

Ở đây là phòng cấp cứu, không phải phòng phẩu thuật, không có dụng cụ rưả dịch chuyên dụng.

Càng không có máy móc hỗ trợ hệ tuần hoàn cơ thể từ bên ngoài.

Lúc này, trái tim người bệnh đột nhiên ngừng đập

Thời gian đối với bọn họ mà nói, mỗi một giây một phút đều đáng quý, trễ một chút là không đảm bảo tính mạng cho người bệnh.

Nhất định phải trong mấy phút, giảm sức ép cho màng tim, sau đó tiến hành hỗ trợ tim đập.

Bằng không, nếu trong lúc này làm động tác ép tim, chỉ làm tăng thêm tổn thương cho vết thương ban đầu.

Bây giờ căn bản không kịp thời gian để chuyển tới phòng phẫu thuật, mấy phút chuẩn bị đó cũng đủ để người bệnh mất mạng rồi.

Đối với bọn họ, lúc này phải giành dật từng giây một.

Thời gian của người bệnh này, không còn nhiều lắm...

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy sự lo lắng và bất an.

Tiểu hộ lý đứng bên cạnh đưa dụng cụ, căn bản không để ý tới vệt màu và mồ hôi trộm lẫn trên mặt y vì bận rộn mà lưu lại.

Mạnh Hi thuần thục rạch màng tim, dịch tràn lập tức chảy ra ngoài

Khuôn mặt Trần Thương vui mừng

Nói với một bác sĩ bên khoa cấp cứu:

- Tiến hành hồi sức cho tim

Sau khi mở ngực rồi hồi sức cho tim, một loạt hành động này khiến cho người xem không khỏi thán phục.

Hai tay Trần Thương nắm mạch máu, chu y cẩn thận

Bác sĩ không chút do dự, bắt đầu làm hành động hồi sức tim.

So hãi?

Hai chữ này hoàn toàn không tồn tại

Cũng không có thời gian để sợ hãi

Nếu muốn sợ hãi cũng là chờ sau khi người bệnh chân chính chết đi mới đáng sợ hãi, còn không thì họ vẫn sẽ cố gắng từng chút cứu sống người bệnh. Hiện tại không có thời gian.

Chỉ làm hai lần hành động hồi sức cho tim, trái tim người bệnh đã khôi phục trở lại, đập từng nhịp.

Ngay từ đầu, nguyên nhân chủ yếu khiến tim đột ngột ngừng đập, hẳn là do màng tim bị tràn dịch tạo ra áp lực quá lớn cho tim.

Nên sau khi rạch màng tim ra, áp lực lên trái tim biến mất, vì thế động tác hỗ trợ hồi sức cho tim chỉ làm hai lần, trái tim đã bắt đầu đập trở lại. Nhưng do bị thiếu máu quá nhiều, huyết áp vẫn cực kỳ thấp.

Sau khi khoa truyền máu hoàn thành phân tích nhóm máu, lúc này họ cũng đưa máu phối tới.

Mà bây giờ, họ mới có thể đưa người bệnh đến bên trong phòng phẫu thuật và tiến hành

Bác sĩ trực ban ngoại khoa tim mạch vội vàng chạy tới, phối hợp với Trần Thương, đưa người bệnh chuẩn bị đi tới phòng phẫu thuật.

Ngay lúc này, bỗng nhiên trong phòng cấp cứu truyền tới một đợt âm thanh nôn mửa, Trần Thương lập tức biến sắc, nói với Mạnh Hi:

- Cô Mạnh, các người tới phòng phẩu thuật trước, tôi đi xem thử có chuyện gì

Mạnh Hi gật đầu, không chối từ

Ba người bệnh bị đưa tới đây, bất kỳ ai cũng đều trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm, cấp bách.

Mà bây giờ lại là rạng sáng, nhiều bác sĩ cũng không thể tới kịp.

Ma việc cấp cứu, vẫn là có mức độ và giới hạn.

Khâu mạch máu ngoài tim, CÓ Mạnh Hi và Cát Hoài cũng đã đủ rồi.

Mà nguy hiểm nhất lúc này là không biết rõ tình trạng cơ thể người bệnh, đây là một khảo nghiệm lớn nhất của các bác sĩ trong khoa cấp cứu.

Bây giờ lựa chọn tối ưu nhất quan trọng nhất là phối hợp và bố trí các bác sĩ.

Tran Thương không nghĩ ngợi, trực tiếp quay người đi tới.

- Bị Sốc

Đến giờ Vương Hướng Quân thật sự có chút gấp gáp.

Nhìn phim chụp X-quang trên màn hình siêu âm, bác sĩ lập tức hoảng sợ:

- Chủ nhiệm! Lá gan bị vỡ, còn kèm theo bị băng huyết ở ô°bụng, phải nhanh chóng chuẩn bị phẫu thuật

Vương Hương Quân vội vàng gật đầu:

- Chuẩn bị phòng phẫu thuật:

Vương Hướng Quân cảm thấy không còn chút sức lực nào, phẫu thuật chữa trị vỡ lá gan là một ca phẫu thuật lớn. Nhìn sang bác sĩ ngoại khoa gan mật đứng bên cạnh đang bất an không thôi, nhịn không được mà hỏi:

- Lúc nào viện trường Tien đến

Bác sĩ ngoại khoa gan mật đáp lại:

- Nếu nhanh cũng phải bảy tám phút nữa

Vương Hướng Quân nghe vậy, nhịn không được có chút nóng nảy:

- Chuẩn bị phẫu thuật, khoa truyền máu, chuẩn bị phối máu

Trân Thương vội vàng noi:

- Chủ nhiệm, tôi có thể làm phẫu thuật vỡ lá gan

Nghe thay câu nói này, người xung quang lập tức đưa mắt nhìn qua. Bởi vì vừa rồi chính người này đã chuẩn bị tốt, dẫn đầu mọi người hoàn thành công việc cấp cứu cho người bệnh giường số một.

Mà bây gio, cậu ta lại con biết làm phẫu thuật chữa trị vỡ lá gan.

Phẫu thuật vá gan vỡ, là một cuộc phẫu thật cực khó, là phẫu thuật cấp bốn đó

Trần Thương học cái gì cũng không phải là trọn vẹn, và tài giỏi

Nhưng lúc này đừng nói là không trọn vẹn, kể cả chỉ học SƠ qua cũng phải cố gắng mà làm

Vương Hướng Quan nghe thấy lời của Trần Thương, giống như nghe thấy tin vui từ Thượng Đế, lập tức giương mắt.

Người trẻ tuổi này, hình như không phải chỉ trợ giúp mình một hai lần đâu.

Vương Hướng Quân vui mừng, không khỏi có cảm khai, khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện sao lại có bác sĩ lợi hại như vậy?

Nhưng mà bây giờ không phải lúc suy nghĩ tới việc này

Vương Hướng Quân nhin Trần Thương, sắc mặt vui mừng, nói liền một lúc ba tieng:

- Tốt! Tốt! Tốt

Sau khi nói xong, nhìn nhóm bác sĩ khoa cấp cứu và bác sĩ ngoại khoa gan mật nói:

- Mấy người cùng phối hợp với bác sĩ Trần, làm tốt công việc cấp cứu

Hai người lập tức gật đầu

Bây giờ không phải lúc để lề mề. Lá gan bị vỡ tỉ lệ dẫn đến tử vong rất cao

Bởi vì gan tiếp nhận máu và điều chỉnh đường huyết, cùng với đó là bài trừ độc tố, vận hành của máu trong gan cũng phức tạp, hơn nữa gan còn có chức năng bài tiết dịch mật, một khi gan bị tổn thương, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Chảy máu trực tiếp sẽ khiến người bệnh thiếu máu và bị sốc.

Hơn nữa dịch mật nếu tràn ra ngoài sẽ tạo thành viêm mạc.

Chảy mau + viêm nhiễm + không biết sát nhập tổn thương = cai gì?

Rõ ràng

Bất luận loại tình trạng nào đều có thể°khiến người bệnh nguy hiểm tới tính mạng.

Vì vậy, lúc này ánh mắt hai người nhìn về phía Trần Thương, giống như đang nhìn vị cứu tinh của mình. Hi vọng tiểu Tran có thể cầm cự tới khi Tiền Lương đến

Chương 568: Tâm Nguyện Của Tiền Lượng

- Vì lẽ đó, Tiền Lượng tự mình ra tay chính là muốn phối hợp với Trần Thương, làm tốt công việc trong mười lăm phút này

Trần Thương nhìn thoáng qua Tiền Lượng, bắt đầu kiểm tra công việc

Kỳ thật vừa rồi, khi Trần Thương nắm chặt lá gan đã cảm thấy vài chỗ bị tổn hại

Có nhiều chỗ cảm thấy bị lom và mềm nhũn, đây là biểu hiện lá gan bị tổn hại.

Quay người cầm kim châm cứu, tiến hành châm cứu cục bộ vị trí bị lõm và mềm nhũn, nháy mắt, máu tràn ra...

Chuyện này có nghĩa là mặc dù mặt ngoài lá gan tổn thương không rõ ràng, nhưng là điển hình của bên trong bị tổn thương.

Điều này làm cho Tiền Lượng đứng bên cạnh tán thưởng một phen

Thao tác rất có ý đồ.

Cái này giống như ứng dụng lý thuyết trong cuộc sống, mặc dù chỉ là tiểu xảo, nhưng trong lúc này, lại có ý nghĩa quan trọng! Nhạc Văn Thanh cũng trừng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi.

Phương pháp này tốt

Học được, học được

Tiếp theo, Trần Thương dùng tay phải kiểm tra lá gan trái, lá gan phải,...

Không ngừng có âm thanh nhắc nhở và những cái tên màu đỏ xuất hiện trong mắt Trần Thương.

(Gan bị tổn thương)

Tĩnh mạch chủ dưới bị tổn thương)

Rất nghiêm trọng

Tiền Lượng nhìn hai hàng lông mày Trần Thương nhăn lại, cũng bắt đầu lo lắng.

Công việc kiểm tra cực kỳ quan trọng, không chỉ phải thông qua kiểm tra để minh xác mất lượng máu và xác định lượng máu cần truyền, hơn nữa còn phải căn cứ vào vị trí bị thương của lá gan để phán đoán mức độ tổn thương, các khí quan khác có bị tổn thương hay không.

Từ đó, xác định phương pháp phẫu thuật:

Quá trình này nhìn như đơn giản, thế nhưng đối với một tiểu bác sĩ thì căn bản rất khó làm được

Cái này cực kỳ khảo nghiệm trình độ của bác sĩ ngoại khoa gan mật.

Thế nhưng, trong mắt Trần Thương rất nhiều phán đoán trên cơ bản rất đơn giản, chảy máu ở trong mắt Trần Thương có thể nhận được một phán đoán tương đối chuẩn xác.

Mà tổn thương, thì xuất hiện dưới dạng màu đỏ ở trong mắt Trần Thương

Trần Thương trầm ngâm sau một lát, bắt đầu nói:

- Có thể chảy máu khoảng 1500 ml:

Bác sĩ khoa truyền máu nghe thấy vậy, bắt đầu tính toán truyền máu vaf dự đoán.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Gan bị tổn thương, tĩnh mạch chủ dưới bị tổn thương...

Tiền Lượng gật đầu

- Kẹp tĩnh mạch gan

- Đối thành kẹp đầu tĩnh mạch

Trần Thương nói chuyện, Tiền Lượng thao tác, hai người phối hợp hết sức ăn ý.

Rất nhanh mười năm phút trôi qua, Trần Thương quay người nhìn Nhạc Văn Thanh.

- Buông kẹp cầm máu ra

Nhạc Văn Thanh vội vàng gật đầu, buông kẹp cầm máu ra. Sau khi buông kẹp cầm máu ra, ban đầu mọi người cho rằng còn sẽ có rất nhiều máu trào ra.

Thế nhưng...

Sau đó một màn trước mắt, làm cho mọi người không thể không chịu phục.

Mặc dù còn rướm máu, nhưng hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của mọi người. Sắc mặt mọi người vui mừng, trong lòng càng nhiều hơn là chấn kinh! Thật quá lợi hại! Tiền Lượng càng mừng rỡ nhìn Trần Thương, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Vừa rồi, một loạt thao tác kia, mặc dù là Tiền Lượng làm, nhưng mà hạch tâm CPU chân chính là Trần Thương.

Tìm kiếm chuẩn xác vị trí chảy máu, miệng vết thương là quan trọng nhất. Tìm được, tiếp đó kẹp.

Hiếm thấy nhất là tìm được. Tiền Lượng nhìn thoáng qua Trần Thương, từ đáy lòng nói:

- Tiểu Trần! Lợi hại

Sau khi máu chảy thông suốt, qua năm phút.

Tiếp tục bắt đầu phẫu thuật

Công việc phải làm bây giờ chỉ là vá.

Trần Thương quay người:

- Chỉ SỐ 10

Y tá vội vàng đưa tới, Trần Thương tiếp nhận kim kẹp Pen, bắt đầu vá

Anh không để cho Tiền Lượng làm, bởi vì so với Tiền Lượng thì anh quen thuộc tổn thương của người bệnh hơn.

Độ khó của vá lá gan cao hơn rất nhiều so với các cơ quan nội tạng khác

Bởi vì tổ chức gan rất yếu, bất luận là buộc ga-rô hay là khâu lại, đều phải từ từ kéo căng, để phòng ngừa lúc khâu lại, sợi chỉ cắt tổn thương thậm chí cắt đứt lá gan.

Loại tổn thương gan Iatrogenic này, trước kia thường xuyên tồn tại.

Trần Thương nhu hòa buộc ga-rô khâu.

Từng bước một, cực kỳ cẩn thận.

Động tác nhẹ nhàng nhu hòa, giống như là một chủ nhiệm già có hơn năm mươi năm kinh nghiệm,

Làm gì giống mấy người trẻ chỉ mới hai ba mươi tuổi.

Vá lá gan rườm rà hơn vá lá lách nhiều.

Thể tích khá lớn, hơn nữa còn có vết rách vết thương sâu hơn, cho nên vá lại, độ khó cao hơn

Nếu như nói một ca phẫu thuật này ai hiểu rõ nhất thì đó nhất định là Tiền Lượng

Ông và Trần Thương cùng nhau phẫu thuật, vì vậy ông hiểu rất rõ về ca phẫu thuật này.

Có bao nhiêu vết thương

Đếm không hết.

Và điều này đòi hỏi nhiều kinh nghiệm phẫu thuật và kiến thức lý thuyết đầy đủ làm CƠ SỞ, mới có thể liên tục tìm ra những vết thương và điểm chảy máu ẩn giấu đó.

Độ chính xác của Trần Thương nằm ngoài dự kiến của Tiền Lượng.

Quá lợi hại.

Ông không ngờ tiểu Trần có tài năng như vậy.

Không đúng

Cũng không phải là vấn đề tài năng, nó có lẽ đã thắng lên thực lực.

Tài năng cho thấy bạn có khả năng trở thành một bác sĩ phẫu thuật lợi hại.

Nhưng bây giờ Trần Thương đã có năng lực phẫu thuật này.

Mọi người xung quanh nhìn về phía Trần Thương với ánh mắt tràn đầy kính ý à cảm khái.

Nhạc Văn Thanh và Phạm Thái liếc nhau.

Người đó là ai?

Sao lại lợi hại như vậy?

Nghĩ đến trong phòng cấp cứu Trần Thương nói "Tôi có thể", hai người khẳng định sẽ chất vấn.

Nhưng ngắn ngủi thời gian một ca phẫu thuật, Trần Thương nói cho bọn họ cái gì gọi là: Không thể nghi ngờ

Tiền Lượng cực kỳ hối hận

Mình đã có cơ hội trở thành thầy của quái vật này.

Đáng tiếc, cơ hội chỉ có một lần.

Tiền Lương thật sự là:

Đau lòng không thể thở nổi.

Trong đầu toàn là hối hận.

Trơ mắt nhìn người...

Lại không phải đồ đệ của mình.

Mặc người trang bức, tôi lại bất lực.

Không sai, ông muốn khống chế cậu ta.

Không thể để cho ai trông thấy cậu ta nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương kiểm tra ổ bụng, cũng không có quá nhiều tổn thương, hơi vá lại, phẫu thuật triệt để kết thúc.

Tiền Lượng nhìn Trần Thương, nhịn không được nói: - Tiểu Trần, làm thật tuyệt

Vương Hướng Quân thì nhìn về phía Trần Thương:

- Tiểu Trần, hôm nay nhờ có cậu, nếu không có cậu... Ai

Trần Thương cười nói:

- Đây là việc tôi nên làm.

Vương Hướng Quân hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Phạm Thái, lại liếc mắt nhìn Trần Thương, lắc đầu.

Lý than đen có tài đức gì?

Co thể nắm giữ một bảo bối như vậy

Vương Hướng Quân ông không phục.

Nghĩ đến mấy ngày trước, thằng nhãi này còn là tác giả của bài đăng ở trang đầu « Lá Gan Cấy Ghép » và « Tạp chí ngoại khoa nước Anh

Ông không biết xấu hổ à?

Đã lớn như vậy, mà còn dựa vào một tên tiểu bối viết luận văn cho mình

Mất mặt hay không?

Càng nghĩ, Vương Hướng Quân càng tức giận.

Nhìn Trần Thương, ông thừa nhận, chính mình là ao ước ghen ghét...

Mà hôm nay, Trần Thương thu hoạch càng tương đối khá

Ca phẫu thuật vượt rất nhiều cấp này mang cho anh rất nhiều kinh nghiệm

Đây chính là quái vật cấp 75, trực tiếp để Trần Thương tăng đẳng cấp đến cấp 35

Trần Thương nhịn không được trong lòng vui mừng

Đến cấp 40, mình có thể học tập phẫu thuật cấp bốn, dù không trọn vẹn, nhưng bản phẫu thuật và lá gan cũng có thể hoàn thiện.

Đến mức ngoại khoa tim và Ngoại khoa lồng ngực cấp bốn phẫu thuật hẳn là cũng có thể học tập?

Chương 569: Thân Thể Cực Kỳ Thành Thật Cụ

Thích 0. (Đinh! Chúc mừng anh, phẫu thuật vá lá gan thành công, phẫu thuật vượt cấp, nhận được phần thưởng phong phú: phẫu thuật JHVI (cấp đại sư): 1 Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

Lập tức sửng sốt, có chút không hiểu

Thuật thức này chính là bạn thưởng phong phú hả?

Phong phú chỗ nào, chỉ bằng chữ cái tiếng Anh ghép lại thì là phong phú à?

Trần Thương thực sự quá hiểu rõ bốn chữ tiếng Anh này là phẫu thuật gì, nếu như nhất định phải cưỡng ép giải thích một đợt... dù sao nghe cái tên này cũng cảm thấy rất bá đạo.

(Đinh! Chúc mừng anh, nhận được JHM phẫu thuật!)

Được rồi, trở về kiểm tra tư liệu đi, dù sao nghe cũng không hiểu...

Lúc này, Trần Thương cảm thấy mình giống như học sinh tiểu học, bỗng nhiên hệ thống ban thưởng cho mình thuyết tương đối, một mặt mộng bức ngẩn người nhìn bìa sách, « thuyết tương đối » là cái gì?

Nhiệm vụ buổi tối hôm nay khá là gian khổ, ba người bệnh, hai người bị trọng thương, một người bị thương nhẹ cũng không nghiêm trọng lắm. Hiện tại một người đã được cứu chữa thành công, Vương Hướng Quân đang muốn đi về hướng phòng phẫu thuật của Mạnh Hi.

Vừa vặn Mạnh Hi và Cát Hoài cùng với khác người từ phòng phẫu thuật bên cạnh đi ra.

Vương Hướng Quân liền vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Mạnh, phẫu thuật thế nào?

Mạnh Hi gật đầu:

- Chủ nhiệm Vương, cực kỳ thuận lợi! Nhưng mà... Tôi đề nghị nên chuyển đến ICO, tình huống bây giờ rất khó nói, động mạch chủ lên bị rạn nứt, còn có lồng ngực...

Vương Hướng Quân nhẹ nhàng thở ra, nhẹ gật đầu, ít nhất không nguy hiểm tính mạng

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc có thể buông lỏng, đưa hai người bệnh đến ICU giám sát.

Bận rộn một phen, sau đó Vương Hướng Quân nhẹ nhàng thở ra, thấy Trần Thương muốn đi, vội vàng đuổi theo

Cảm khái nhìn Trần Thương cảm ơn.

Sau đó, bỗng nhiên ngượng ngùng cười một tiếng:

- Tiểu Trần, cậu có cảm thấy hai ta rất có duyên hay không?

Mạnh Hi và Tiền Lượng mờ mịt duyên phận ở đâu ra?

Trần Thương nghĩ đến thủ pháp phục vị cấp đại sư và tinh thông thuốc cấp cứu cấp đại sư sắp lấy được, anh cảm thất đúng là rất có duyên phận, nếu như... chủ nhiệm Vương cho mình thêm vài kỹ năng, duyên phận này nhất định càng sâu đậm hơn

Nghĩ tới đây, Trần Thương gật đầu cười:

- Vâng, đúng vậy! Có thể nhận biết chủ nhiệm Vương thật sự là vinh hạnh của cháu.

Vương Hướng Quân nghe vậy, nhìn Tiền Lượng nói:

- Đúng không? Ha ha, tôi đã cảm thấy tôi và tiểu Trần rất hợp lý.

Nói đến đây, Vương Hướng Quân cười ha ha một tiếng:

- Tiểu Trần, cậu cảm thấy khoa cấp cứu Đông Đại Nhất Viện chúng ta thế nào? Có hứng thú đến bên này phát triển hay không?

Tiền Lượng liếc mắt: Ông không nhìn ra à? Cậu ta chỉ là khách sáo thôi

Ông còn được nước làm tới

Thấy Vương Hướng Quân đạo người trắng trợn như thế, Tiền Lượng cảm thấy da mặt mình vẫn quá mỏng.

Trần Thương cười nói:

- Cháu tin tưởng sau này nhất định sẽ có cơ hội hợp tác với chủ nhiệm Vương và Đông Đại Nhất viện

Vương Hướng Quân nghe thấy Trần Thương nói vậy, bất đắc dĩ thở dài, trong lòng cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng... Ông rất hiếu kì, rốt cuộc Tỉnh Nhị Viện có mị lực gì mà có thể hấp dẫn Trần Thương như thế?

Bởi vì bất kể nói thế nào, Đông Đại Nhất Viện bất luận là tư lịch hay là đãi ngộ, hay là hoàn cảnh phát triển đều còn cao hơn Tỉnh Nhị Viện một bậc

Thiên tài như thế mà đưa cho Lý than đen, nghĩ như thế nào cũng lãng phí

Vương Hướng Quân cảm thấy hôm nào nên đi Tỉnh Nhị Viện tìm kiếm đường, xem thử có phát hiện gì đặt biệt không?

Mạnh Hi thì một mặt tò mò nhìn Trần Thương, mặc dù không biết cậu ta lại làm chuyện gì, khẳng định là có liên quan đến cấp cứu người bệnh

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi lập tức sinh lòng hiếu kỳ, rốt cuộc vừa rồi là phẫu thuật gì?

Lúc này, trong lòng Cát Hoài càng thêm hiếu kỳ?

Rốt cuộc Trần Thương có năng lực gì, dẫn đến vô số chủ nhiệm thay nhau mời chào như vậy...

Vừa vặn Phạm Thái đi tới, Cát Hoài vội vàng đưa tới:

- Lão Phạm, vừa rồi là phẫu thuật gì vậy?

Lúc này, Phạm Thái cũng hết sức tò mò đối với Thương, anh không trả lời Cát Hoài, ngược lại trực tiếp hỏi:

- Cát Hoài, bác sĩ trẻ tuổi kia là người của khoa anh à?

Cát Hoài nhẹ gật đầu:

- Đúng, cậu ta là nghiên cứu sinh của chủ nhiệm Mạnh, năm nay là năm nhất nhất

Phạm Thái trực tiếp cắt lời:

- Cái ĐM, anh đùa tôi à? Anh nhìn tôi giống thằng ngu không? Bác sĩ Trần là nghiên cứu sinh năm nhất? Anh nói anh là nghiên cứu sinh năm nhất thì tôi tin

Cát Hoài sững sờ, cái này có liên quan gì đến thằng ngu à?

Phạm Thái nói:

- Đừng nói giỡn

Cát Hoài lập tức im lặng:

- Tôi nói giỡn hồi nào, thật, rốt cuộc thế nào, anh mau nói

Phạm Thái thấy Cát Hoài không giống như là nói đùa, lập tức trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy chấn kinh và bất khả tư nghị nói:

- Mẹ nó! Bác sĩ Trần thật sự là một nghiên cứu sinh?

- Anh có biết vừa rồi anh ấy làm phẫu thuật gì không?

Cát Hoài lắc đầu, mà lúc này Mạnh Hi cũng tới gần, cô cũng rất hiếu kỳ về Trần Thương

Phạm Thái một mặt ước mơ nói:

- Bác sĩ Trần thực hiện phẫu thuật chữa trị lá gan rạn nứt! Từ đầu tới đuôi, tay không cầm máu, thật ngưu bức

Một câu làm cho hai người không biết nói gì?

Cát Hoài mờ mịt nhìn Phạm Thái:

- Anh nhìn tôi giống thằng ngu không?

Phạm Thái...

- Tôi nói con mẹ nó là sự thật, anh không tin thì hỏi Văn Thanh đi

Nhạc Văn Thanh mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhìn Cát Hoài:

- Tiểu Cát, cậu có số điện thoại bác sĩ Trần không? Tay không cầm máu, thật ngưu bức, cậu ta làm phẫu thuật không kém hơn chủ nhiệm Tiền

Lần này, Cát Hoài trừng to mắt:

- Anh nói... Trần Thương biết làm phẫu thuật chữa trị lá gan rạn nứt?

Nhạc Văn Thanh cực kỳ hưng phấn:

- Nào chỉ là biết làm, đó chính là cấp đại sư.

Cát Hoài cảm thấy, buổi tối hôm nay mình sẽ không ngủ được, chắc phải tự kỷ cả đêm mất...

Sáng sớm mai có nên xin phép thầy Hạ nghỉ hay không...

Thế nhưng nghĩ đến ánh mắt của chủ nhiệm Hạ nhìn Trần Thương, Cát Hoài vội vàng lắc đầu, vẫn là đừng xin nghỉ, lỡ như... Thầy mình đang thấy mình khó chịu, thừa cơ hội này đá mình ra khỏi sư môn thì sao, vậy thì quá mất mặt

Có lẽ. Giờ này, chỉ có hai người có thể thông cảm Cát Hoài, một người là Tiền Lâm, một người là Giáp đồng học.

Mạnh Hi như suy nghĩ điều gì nhìn bóng lưng Trần Thương, trong mắt bỗng nhiên tràn đầy kinh ngạc và tò mò, học sinh này của mình, hình như... Có chut ngưu

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Mạnh Hi cảm thấy quần áo lại bắt đầu chật lại, đáng ghét...

Mà Trần Thương à Tiền Lượng kết bạn cùng đi, rời khỏi phòng cấp cứu.

Bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

(Định! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 10: 1

Trần Thương lập tức sững sờ, mình... Có làm chuyện gì à?

Cái này cũng có thể gia tăng độ thiện cảm?

Chuyện này làm cho Mạnh khố trống rỗng Trần Thương vui mừng, không tệ không tệ, độ thiện cảm lại tăng trở lại 10 điểm, lần trước đổi lấy [phẫu thuật chữa trị động mạch chủ xuống) trực tiếp hao phí 30 điểm độ thiện cảm, hiện tại đã về tới 40 điểm.

Tiền Lượng nhìn Trần Thương, muốn nói lại thôi.

Đột nhiên ông cảm thấy tạo hóa trêu ngươi, lúc đầu Trần Thương kém chút không được mình coi trọng, bây giờ... Đã đến tình trạng này, nếu bây giờ Trần Thương tìm lão sự đoán chừng đều chướng mắt mình.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên lão Tiền thở dài. Người đời này, thật không thể thận trọng.

Chương 570: Mọc Ra Lon Nước Trong bụng

- Sau khi về nhà, Trần Thương sửa sang lại "Chiến lợi phẩm".

Một cái là [phẫu thuật JHV cấp đại sư).

Một cái là

sở trường thuốc khoa cấp cứu cấp đại sư).

Một kỹ năng chủ động, một kỹ năng bị động.

Một đêm phẫu thuật tuy nói khổ cực, nhưng cũng là thắng lợi trở về.

Nhưng mà, khi Trần Thương mở ra giao diện nhiệm vụ, lúc này anh mới phát hiện còn có một nhiệm vụ đã hoàn thành.

Mình bỏ qua cái gì à?

Trần Thương hưng phấn giống như là phát hiện trong túi quần áo cũ chứa 2000 khối tiền, mở ra nhiệm vụ đã hoàn thành.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

(Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ tham gia phó bản cấp 50, nhận được ban thưởng: Phẫu thuật đặt nội khí quản (cấp đại sư).

Lúc này Trần Thương mới hoàn toàn tỉnh ngộ, chính là người bệnh bị bỏ quên băng gạc trong lồng ngực mười năm, nếu như để lâu thêm chút nữa, có khi sẽ mất mạng.

Nhưng mà, người bệnh cũng không có quan hệ, là nhân viên y tế thất trách, điều này làm cho Trần Thương lấy đó mà làm gương, bởi vì mình lơ là sơ suất, rất có thể gia tăng thêm cho người bệnh một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ uy hiếp sức khỏe của bọn họ.

Sau đó, Trần Thương cũng không có hỏi tới Tỉnh Nhiên cụ thể chuyện gì đã xảy ra.

Có lẽ, làm bác sĩ thời gian dài, sẽ dần thu đủ bát quái tâm lý.

Mở thanh vật phẩm ra, còn có một cách kỹ năng màu tím, bốn viên Đá Mô Phỏng, một sách kỹ năng trống.

Trần Thương tiện tay kích hoạt sách kỹ năng màu tím, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên:

(Đinh! Chúc mừng anh nhận được, kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim: thuật chữa trị động mạch vô danh tổn thương, cấp đại sư!)

Vào tay hai kỹ năng, trong lòngTrần Thương bắt đầu vui vẻ.

Khoảng cách trở thành cái bác sĩ ưu tú cấp cứu, lại đi về trước mấy bước

Nhưng mà cái gì JHV rốt cuộc là cái gì phẫu thuật?

Trần Thương không làm rõ ràng được khẳng định là không ngủ được, tranh thủ thời gian bật máy tính lên tìm tòi.

Cái này tra một cái, Trần Thương mới ý thức tới, có lẽ mình thật nhặt được bảo

phẫu thuật JHVI, lại gọi là cận tĩnh mạch gan tổn thương phẫu thuật, là lá gan ngoại thương phẫu thuật bên trong khó khăn nhất, nguy hiểm nhất phẫu thuật, cũng là lá gan khoa ngoại lĩnh vực khó giải quyết nhất một vấn đề.

Cận tĩnh mạch gan bao quát chu tĩnh mạch gan cùng gan sau tĩnh mạch, bởi vì phẫu thuật bộ vị đặc thù, xử lý khó khăn, vì lẽ đó cũng là cho đến nay cực kỳ khó làm phẫu thuật

Kiểm tra như thế, Trần Thương lập tức bắt đầu vui vẻ.

Sáng ngày thứ hai buổi sáng, Trần Thương vừa tới bệnh viện đã bị Tần Duyệt chặn ở cửa ra vào

- Nghĩ kỹ chưa?

Trần Thương sững sờ, nghĩ kỹ cái gì?

Hôm nay em tới sớm như thế... Chính là vì chặn cửa anh hả?

Nhưng mà nhìn bộ dáng khí thế hung hăng của Tần Duyệt, Trần Thương bỗng nhiên kịp phản ứng: - Ừm! Nghĩ kỹ

Tần Duyệt nghe xong, vội vàng vung ra tay:

- Đưa điện thoại cho em, em kiểm tra một chút

Đột nhiên Trần Thương cảm thấy sáng sớm hôm nay có phải quá rảnh rỗi hay không, người bệnh đâu hết rồi?

Các người nhanh ra đây đi

Không phải ngày thường các người đều gia tắc à?

Hôm nay không cần gia tắc, tôi chủ động cho các ngươi xem được hay không?

Mau kéo người phụ nữ này ra chỗ khác đi mà...

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, xấu hổ cười một tiếng:

- Anh còn chưa có xác định, vì vậy nên mới đến sớm như vậy, để trưng cầu ý kiến của em, xem em ưa thích cái nào?

Tần Duyệt nghe xong, lập tức trong mắt hơi híp:

- Nói đi, em nghe thử có cái nào

Trần Thương nhíu mày, Cố gắng ẩu đả tế bào não của mình, tổng kết kinh nghiệm, nghĩ lại chưa đủ, rút kinh nghiệm xương máu, anh cảm thấy nhỏ khẳng định là không được

Dù sao chữ nhỏ phạm vào kỵ húy của Tần Duyệt

- Đại Duyệt Duyệt

- Cút

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng:

- Đại bảo bối

- Ha ha

- Đại...

Trần Thương không ngừng cố chấp tế bào não suy nghĩ, hai vợ chồng trẻ ôm theo đứa con chạy vào

Sau khi thấy Tần Duyệt, nữ tử lôi kéo Tần Duyệt, thở không ra hơi nói:

- Bác sĩ... Mau! Mau! Mau cứu Con tôi.

Nghe tới đây, Tần Duyệt và Trần Thương làm gì còn tâm tình đấu võ mồm, vội vàng xoay người xem đứa bé.

Người đàn ông thì nhanh chóng đi xử lý thủ tục, còn cô gái thì bối rối, ôm theo đứa bé trong ngực, bất an và lo lắng nhìn Tần Duyệt, đang muốn nói chuyện.

Cậu bé trong ngực trực tiếp nói:

- Mẹ thả con xuống đi, mẹ làm con đau

Cô gái sững sờ, vội vàng để đứa bé xuống.

Trần Thương nhìn cậu bé nhảy nhót tưng bừng, lập tức sửng sốt.

Đứa nhỏ này làm sao vậy?

Tần Duyệt cũng có chút hiếu kỳ:

- Cậu bé này? Làm sao vậy?

Lúc này, Cô gái mới nói:

- Chính là nó, Bôn Bôn qua đây! Không nên chạy loạn.

Cậu bé cực kỳ tinh nghịch, sau khi vào chỗ cấp cứu, hết sờ chỗ này, đến nhìn chỗ kia, làm gì giống một người cần cấp cứu?

Tần Duyệt hỏi:

- Cậu bé bị làm sao vậy?

Cô gái nói:

- Nó nuốt cái nắp vào trong bụng

Nghe thấy cô gái nói vậy, Tần Duyệt và Trần Thương hơi sửng sốt.

Cô gái giải thích nói:

- Sáng sớm, tôi có hâm nóng một bình Lộ Lộ cho con, không cẩn thận khi mở nắp, làm rơi cái nắp vào trong bình, tôi cũng không để ý rót Lộ Lộ vào chén cho nó uống, thế nhưng sau khi uống xong, nó lại cầm bình Lộ Lộ uống một ngụm, cho nên cũng nuốt luôn cái nắp vào trong bụng

Sau khi nói xong, nữ tử mặt hốt hoảng:

- Bác sĩ, cái nắp đó rất bén, sẽ không làm rách bụng của cháu chứ?

Tần Duyệt nghe đến đây cũng khẽ nhíu mày, Cô gái này nói cũng không phải không có lý.

Thực quản của đứa bé chưa quá rộng, nếu như thực quản CO vào, tăng thêm cái nắp lon nước khá sắc bén, rất dễ làm thực quản tổn thương! Trần Thương dứt khoát nói:

- Chúng ta, đi làm nội soi dạ dày xem thử có chuyện gì không, xem có thể lấy ra hay không

Cha mẹ đứa bé nghe xong, vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng đúng, làm nội soi dạ dày đi

Trần Thương vừa đi vừa hỏi:

- Sau khi nuốt vào có ăn gì không?

Cô gái vội vàng lắc đầu:

- Không, khi nó nói với tôi là nuốt thứ gì đó vào bụng, tôi giật mình, vội vàng đưa đến đây.

Sau khi Trần Thương nghe vậy, nhẹ gật đầu, đây là một tin tức tốt.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã dẫn theo cậu bé để phòng nội soi, lúc này là bảy giờ rưỡi, Trần Thương dứt khoát đi theo Tần Duyệt đến phòng nội soi.

Bác sĩ trực ban nhìn thấy Trần Thương đến, hỏi thăm.

- Bác sĩ Trần, có chuyện gì vậy?

Trần Thương nói:

- Đứa bé này uống Lộ Lộ, không cẩn thận nuốt cái nắp lon nước vào bụng.

Nghe thấy Trần Thương nói thế, người đàn ông lập tức nghi ngờ nhìn thoáng qua đứa bé.

Cậu bé thấy bác sĩ nội soi có chút đáng sợ, nhịn không được lui ra phía sau mấy bước:

- Cháu... Cháu cũng không muốn ăn nó.

Một câu, chẳng biết tại sao nghe vào trong lỗ tai, mọi người lại muốn cười.

Cha mẹ thì chỉ biết cười khổ, không biết nên nói cái gì cho phải

Bác sĩ nội soi gật đầu với cậu bé:

- Ừm, chú biết rồi, chúng ta sẽ lấy nó ra, nếu không nó sẽ mọc rễ trong bụng cháu, sau này sẽ mọc ra lon nước

Sau khi cậu bé nghe thấy vậy, lập tức bị dọa sợ.

Bác sĩ nội soi nhẹ gật đầu:

- Được rồi, vậy thì cháu phải nghe lời, đến bên này, đừng lộn xộn, để chú xem thử nó đã mọc rễ chưa?

Chương 571: Nói Đi, Anh Đã Dùng Qua Bao Nhiêu?

- Ban đầu quyết định làm nội soi dạ dày bình thường, nhưng mà suy xét trẻ Con chắc chắn sẽ không chịu nằm yên một chỗ

Hơn nữa, lỡ như phải lấy cái nắp ra, càng không thể để cho đứa bé lộn xộn, cho nên vẫn quyết định sau khi gây mê rồi nói.

Sau khi đưa ống nội soi dạ dày vào thực quản, cẩn thận quan sát xung quanh, cẩn thận tìm kiếm xem bên trên thực quản có bị tổn thương không.

Hạ Chí Cường tuổi không lớn lắm, chỉ khoảng chừng ba mươi tuổi, là một người khá cẩn thận, thực quản của trẻ con vốn dĩ cũng không phải là rất dài, anh ta nhìn đi nhìn lại hai ba lượt, rồi mới lên tiếng:

- Không có chuyện gì, thực quản không bị tổn thương.

Nghe thấy những lời này, lúc này người nhà của đứa trẻ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Chí Cường tiếp tục duỗi ra thăm dò xuống dưới, cuối cùng nhìn thấy một cái nắp kim loại ở vị trí dưới đáy dạ dày, cái nắp bởi vì bị đẩy ra, hình dạng tương đối đặc biệt, nhưng mà góc cạnh xung quanh rõ ràng, thậm chí còn có một cạnh cong khá là sắc nhọn nhếch lên trên. Điều này khiến cho Hạ Chí Cường lập tức nhíu mày lại

Lúc này người nhà ở bên cạnh, xem ảnh chụp bên trên tivi, cũng không dám lên tiếng, sợ quấy rầy suy nghĩ của bác sĩ.

Nhưng mà, nhìn thấy Hạ Chí Cường chậm chạp không nói lời nào, người phụ nữ nhịn không được nhỏ giọng nói:

- Bác sĩ... Anh không lấy nó ra được sao?

Hạ Chí Cường lập tức ngẩn người, lắc đầu:

- Nếu như đơn giản như vậy thì tốt rồi

- Hiện tại xung quanh cái khuy cực kỳ sắc bén, nếu như bây giờ tôi kéo nó ra ngoài, rất có thể sẽ làm tổn thương đến thành thực quản, cái này không giống với nuốt vào, kèm theo trơn trượt của sữa bò nhúc nhích trong thực quản, có khả năng khi nó đi vào không làm tổn thương vách trong, nhưng mà nếu như giờ cứng rắn túm lấy lôi ra ngoài, thật khó mà nói...

- Một khi làm tổn thương thực quản, còn phải và thực quản, sẽ còn phiền phức hơn nhiều.

Nghe Hạ Chí Cường nói, cha mẹ của bé trai lập tức biến sắc.

Tần Duyệt và Trần Thương cũng nhìn chằm chằm vào TV, Trần Thương bắt đầu suy nghĩ, có thể tìm một góc độ kéo cái khuy kim loại ra hay không.

Nhưng mà... Bởi vì thăm dò nội soi vốn dĩ là không nắm chắc ổn định bằng cái kẹp, lúc kéo ra ngoài, phương hướng sai một chút vẫn dễ dàng xảy ra vấn đề.

Việc này nên làm như thế nào?

Dù sao cũng không đến mức bởi vì một cái khuy như thế, phải quanh co chuyển động tìm một cái lỗ hổng ở trên bụng lấy ra sao?

Vậy thì quá... Không cần thiết rồi

Vì vậy, bây giờ mọi người gặp một tình huống khó cả hai đường.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới phải?

Trần Thương cũng không ngừng suy nghĩ, phải làm thế nào cho tốt, chẳng lẽ phải tiêu hao một viên đá Mô phỏng, tự mình đến thử nghiệm lấy nó ra ngoài?

Nhưng mà... Điều này có chút không cần thiết

Nghĩ tới đây, Trần Thương cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy găng tay của Hạ Chí Cường... Con mắt của Trần Thương lập tức sáng lên, dường như đã nắm được manh mối gì.

Đúng vậy! Có thể dùng một vật bao trùm cái khuy sắc bén bằng cái lọ kia lại, sau đó lấy ra không?

Thứ gì đó có thể bao trùm...

Còn có tác dụng bôi trơn, có thể bôi trơn để giảm bớt ma sát với thành thực quản?

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến một thứ tốt

Ngay lập tức đôi mắt sáng lên, nói với Hạ Chí Cường:

- Anh Hạ, anh đợi tôi một chút, hai phút.

Trần Thương đứng dậy lập tức chạy ra bên ngoài.

Dưới lầu phòng nội soi là khoa tổng kiểm, bên trong có phòng siêu âm.

Thật ra mặc dù còn chưa làm việc, cửa ra vào phòng siêu âm đã xếp đầy người.

Sau khi Trần Thương nói y tá mở cửa, trực tiếp đi vào.

Bác sĩ trực ban là một nữ bác sĩ trẻ tuổi, tên là Trương Đan Ny, nhìn thấy Trần Thương chạy vào, lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm Trần, sao anh lại có thời gian đến khoa chúng tôi vậy?

Trần Thương lập tức cười nói:

- Bác sĩ Trương, có thể cho tôi hai viên tránh thai không?

Trương Đan Ny lập tức sửng sốt:

- Anh muốn cái này làm gì?

Tiện tay kéo ngăn kéo xuống lấy từ bảy tám viên đưa tới, nói:

- Đều mang đi hết đi.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng: - Nhiều như vậy sao! Phòng nội soi cần đến, hai viên là đủ rồi

Trương Đan Ny nghe vậy, lập tức tò mò:

- Phòng nội soi? Bọn họ cần cái này làm gì?

Bình thường phòng siêu âm muốn làm siêu âm rất nhiều, trong đó thì kể cả siêu âm cũng cần dùng đến vòng tránh thai.

Ban đầu Trần Thương cũng không hiểu rõ, vì sao phòng siêu âm phải có cái trò này, cho đến khi được thấy tận mắt một lần, giờ mới hiểu được.

Trần Thương nói qua tình hình một lần, mắt Trương Đan Ny lập tức sáng lên, trừng to nhìn Trần Thương:

- Anh thật đúng là một thiên tài

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Thử một chút thôi

Bỗng nhiên Trương Đan Ny tâm huyết dâng trào:

- Đi thôi, cùng đến đó xem một chút.

Bởi vì vẫn chưa tới giờ làm việc, Trương Đan Ny ra ngoài cũng không có chuyện gì.

Hai người cùng nhau đi đến phòng nội soi, Hạ Chí Cường nhìn thấy Trương Đan Ny đến, lập tức sửng sốt:

- Bác sĩ Trương, sao cô lại tới đây?

Trương Đan Ny cười nói:

- Tôi đến xem chủ nhiệm Trần tạo ra kỳ tích

Lúc này, Trần Thương đã xé mở một túi viên tránh thai, nói với Hạ Chí Cường:

- Lão Hạ, tôi nghĩ như thế này, chúng ta mở cái đồ này ra, sau đó dùng thăm dò nhét vào bên trong bụng, sau đó nhét nắp kim loại của lon nước vào, sau đó lại lấy cái này ra thì tốt rồi, đúng lúc bên ngoài nó có một tầng dầu bôi trơn, đúng lúc tạo thành tác dụng bôi trơn với thành thực quản

Sau khi Hạ Chí Cường nghe thấy, cũng bị ý nghĩ của thiên tài Trần Thương làm cho khuất phục

Con mắt sáng lên:

- Có thể thực hiện được

Trong lúc nói chuyện, anh lấy ống nội soi ra ngoài, sau đó mở tránh thai ra, thuận theo thực quản của cậu bé mà nhét vào trong, cũng may là không gian trong dạ dày tương đối lớn, có không gian để thao tác

Hạ Chí Cường bắt tay vào điều khiển, cẩn thận nhét khuy kim loại vào bên trong vòng tránh thai.

Quá trình này vẫn tương đối thử thách kỹ thuật, Hạ Chí Cường thao tác nhiều lần, thật vất vả mới nhét được vào trong

Lập tức người xung quanh đều vui mừng

Thành công một nửa

Sau đó, Hạ Chí Cường cẩn thận kéo vòng tránh thai chứa cái khuy lon nước từ bên trong ra ngoài.

Không thể không nói, tác dụng bôi trơn của thứ này thật đúng là có thể, một chút trở ngại cũng không có. Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, rất nhanh đã được đưa ra từ trong miệng cậu bé

Lập tức, mọi người xung quanh đều vui mừng

Nhìn vòng tránh thai chứa vòng kim loại, mọi người nhịn không được bắt đầu vui vẻ.

Không ai nghĩ rằng một cái vòng tránh thai lại khéo léo hóa giải một nghi vấn khó xử dị vật nuốt vào.

Nghĩ tới đây, Hạ Chí Cường nhịn không được nói:

- Trần Thương, anh thật quá lợi hại

Trương Đan Ny đã được tận mắt chứng kiến, cũng nhịn không được nói:

- Đúng vậy, có thể nghĩ đến biện pháp này, Trần Thương anh đúng thật là một thiên tài

Hai mắt Tân tiểu liếm sáng lên nhìn Trần Thương, tâm lý sớm đã bắt đầu lớn tiếng reo hò: Trần Thương là đệ nhất thiên hạ

Không thể không nói, cái ý nghĩ này của Trần Thương, thật sự là một ý nghĩ của thiên tài, ai có thể nghĩ tới, vòng tránh thai còn có thể có tác dụng thần kì như này.

Phụ huynh ôm con trai, đi theo Trần Thương và Tần Duyệt trở lại phòng cấp cứu để quan sát, chờ con trai tỉnh lại.

Trên đường đi không ngừng cảm ơn Trần Thương

Dù sao, nếu như không phải Trần Thương nghĩ đến biện pháp này, thật đúng là không biết nên xử lý như thế nào mới phải.

Mặc dù là đang khen Trần Thương, nhưng mà tâm lý đắc ý của Tần Duyệt, cứ giống như là khen ngợi chính mình vậy

Sau khi hai người xử lý tốt người bệnh, đi ra khỏi phòng quan sát.

Tần Duyệt quay người, mắt to nhìn Trần Thương:

- Anh thật tuyệt vời

Trần Thương lập tức cười đắc ý:

- Em mới phát hiện ? Ha ha...

Nhưng mà sau một lúc lâu, Tần Duyệt lập tức nhìn chằm chằm Trần Thương, ý vị thâm trường nói:

- Thành thật khai báo đi, linh cảm của anh từ đầu tới?

Trần Thương lập tức sững sờ

Tần Duyệt híp mắt:

- Nói đi, anh đã dùng qua bao nhiêu cái

Trần Thương...

Cái này thì nên nói như thế nào hả?

Ai...

Phụ nữ

Chương 572: Lý Bảo Sơn Gian Xảo

- Trong lòng Vương Hướng Quân không giấu được, từ sau khi trông thấy Trần Thương, cả ngày trà không muốn uống cơm không thèm ăn, tóc trên đầu rụng nhiều hơn

Điều này làm cho chủ nhiệm Vương tiếc tóc như tiếc mạng lập tức có chút kinh sợ

Càng nghĩ, Vương Hướng Quân quyết định phải trò chuyện thật tốt một chút với Lý than đen, không phải ông ta muốn bướng bỉnh sao? Hôm nay ông đây sẽ dùng đến khổ nhục kết

Dùng lý lẽ giải quyết, dù sao muốn bắt đi Trần Thương thì toàn bộ biện pháp đều phải thử một chút

Đúng lúc giao ban buổi sáng xong, thấy không có phẫu thuật gì, Vương Hướng Quân liền gọi xe đến tỉnh Nhị viện.

Quan sát khoa cấp cứu "đơn sơ", Vương Hướng Quân nhịn không được hơi ghét bỏ, cái ao nước nhỏ này sao có thể giữ lại Trần Thương?

Rốt cuộc thì Lý than đen có làm cái gì lừa gạt không đây?

Qua đây mấy lần Vương Hướng Quân ngược lại cũng xem như là quen đường, lúc này chín giờ, ngược lại cũng không bề bộn nhiều việc.

Chẳng qua...

Khi đi ngang qua phòng làm việc bác sĩ, bỗng nhiên ông ta trông thấy Trần Thương đứng bên cạnh một người con gái, cúi đầu, người con gái kia như hung thần ác sát đang phê bình cậu ấy

Lần này Vương Hướng Quân sững sờ.

Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?

Tiểu Trần ưu tú như thế ai dám phê bình?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác khuôn mặt tiểu Trần tràn đầy nịnh nọt...

Thật xấu hổ

Vô liêm sỉ

Vương Hướng Quân nhịn không được khinh thường một cái, đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, tại sao có thể như vậy chứ?

Nhưng, ngay lúc này, bỗng nhiên Vương Hướng Quân nhận ra, chẳng lẽ...

Ông ta liên tưởng tới sự đắc ý của Hạ Cao Phong, liên tưởng tới dục vọng của Mạnh Hi... Liên tưởng tới Tiền Lượng đáng thương, nghĩ đến Đào Mật ủy khuất, ông ta lập tức nhận ra mọi chuyện

Bỗng nhiên ông ta hiểu rõ ra

Đúng rồi

Thì ra là thế, nghĩ tới đây Vương Hướng Quân cầm lấy điện thoại hướng về hai người Trần Thương Tần Duyệt chụp tấm ảnh, tiếp đó Xoay người rời đi

Cũng may khoảng cách từ tỉnh Nhị viện đến Đông Đại Nhất viện không xa, Vương Hướng Quân chỉ cần mất mười phút qua lại là tới.

Trở lại bệnh viện Đông Đại Nhất viện, ông ta nhìn cao ốc khoa cấp cứu cao bốn tầng của mình, nhịn không được thở dài.

Chưa được hoàn mỹ

Tốt như vậy, thấy thế nào cũng thiếu một người như Trần Thương.

Nghĩ tới đây, ông ta lặt đặt chạy đến phòng làm việc của Tiền Lượng tại lầu hành chính.

Tiền Lượng đang xem video phẫu thuật bỗng nhiên cảm giác cửa bị đẩy ra rất mạnh, lập tức bị dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng cất điện thoại đi

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là Vương Hướng Quân

Tiền Lượng thở dài:

- Lão Vương, sau này ông đi vào có thể gõ cửa hay không?

Vương Hướng Quân trừng mắt liếc:

- Thế nào, làm viện trưởng là giỏi lắm à? Vẫn là dưới quyền của tôi

Tiền Lượng không biết nói gì đành thở dài:

- Xem như tôi chưa nói gì, có chuyện à?

Vương Hướng Quân vừa nhìn dáng vẻ Tiền Lượng chột dạ, nhịn không được tò mò, hỏi:

- Ông đang xem cái gì?

Tiền Lượng lắc đầu:

- Không có gì

Khuôn mặt Vương Hướng Quân hơi nghi ngờ:

- Tôi không tin, tranh thủ thời gian khai mau, cẩn thận tôi đi Tỉnh ủy tố cáo ông, ngày mai tôi còn phải đi kiểm tra sức khoẻ cho lãnh đạo.

Nghe thấy Vương Hướng Quân, Tiền Lượng lập tức không biết nên làm gì, thằng nhóc này, thật không nói lý lẽ.

Quản lý phân phối thiết bị với dược phẩm và viện trưởng không biết bị ông ta cảnh cáo qua bao nhiêu lần báo cáo nhỏ, bây giờ sợ hãi mất hết tinh

thần, cái gì cũng không dám làm, đã không chỉ một lần tìm đến cậu ta khóc than, la hét muốn từ chức.

Ông ấy biết rõ Vương Hướng Quân đang nói đùa, nhưng... Quỷ biết rõ trong đầu của ông ta rốt cuộc chứa cái gì, lỡ như thật sự nói cho lãnh đạo, giờ làm việc Tiền Lượng ở văn phòng cầm điện thoại xem video không rõ ràng, ông ta còn biết xấu hổ hay không hả?

Tiền Lượng liếc mắt, mở video trên điện thoại ra, đưa tới:

- Video ngày hôm qua tiểu Trần phẫu thuật, tôi chưa xem xong, trở về xem một chút

Vương Hướng Quân híp mắt, nở nụ cười quỷ quyệt:

- Ông đang lén học trộm?

Mặt mo của Tiền Lượng lập tức đỏ ửng, tức giận đến nỗi phải cái mũi:

- Ông chớ có nói hươu nói vượn, tôi cần gì học trộm? Tôi... tôi muốn học chỉ cần gọi cho Trần Thương đến ông có tin hay không! Lúc đầu cậu ấy làm kiểm tra đều là tôi tự mình canh

Vương Hướng Quân chặc lưỡi một cái, trực tiếp đem điện thoại đưa tới, nhìn chằm chằm Tiền Lượng nói:

- Tới đây, điện thoại cho ông, gọi kêu tiểu Trần đến.

Tiền Lượng hoang mang

Thằng nhóc này, có thể dựa theo lẽ thường ra bài hay không?

Chơi đánh úp như thế vui không?

Tiền Lượng tức giận hận không thể cầm lấy điện thoại đem Vương Hướng Quân đuổi ra ngoài.

Không phải ông ấy gọi không đến, mà là ngượng ngùng, hôm qua sau khi xem xong video của Thương, Tiền Lượng nghĩ lại thật lâu, phát hiện lúc Trần Thương phẫu thuật thật sự có rất nhiều rất nhiều chỗ hợp lý.

Không nói trước cái khác, chỉ mỗi chuyện tay không cầm máu, Tiền Lượng đã xem vài chục lần, mỗi một lần nhìn, đều là một lần cảm thản. Quá lợi hại

Lý than đen có tài đức gì?

Có thể có cấp dưới kiểu này.

Vương Hướng Quân cũng không quản Tiền Lượng nghĩ như thế nào, trực tiếp nói:

- Lão Tiền, ông có muốn biết vì sao hay không?

Tiền Lượng ra vẻ bình tĩnh:

- Vì sao cái gì?

Vương Hướng Quân nghe xong, không vui: - Ông đừng có suốt ngày ăn hiếp tôi! Có thể nói chuyện vui vẻ hay không?

Tiền Lượng khụ khụ một tiếng, mà thôi, mà thôi, cùng người tính toán, không đáng.- Ông nói tiểu Trần?

Vương Hướng Quân nhẹ gật đầu, nửa người nằm trên mặt bàn, Con mắt nhìn chằm chằm Tiền Lượng:

- Nếu ông không muốn biết vì sao tiểu Trần lại chọn khoa cấp cứu? Vì sao lại chọn Tỉnh Nhị Viện? Vì sao không chọn theo thầy, mà chọn theo Mạnh Hi?

Liên tiếp mấy vấn đề, để Tiền Lượng lập tức nhíu mày:

- Đây có thể vì sao? Trùng hợp thôi? Tiểu Trần người ta muốn học ngoại khoa tim.

Vương Hướng Quân cười thần bí:

- Sai

Tiền Lượng tò mò nhìn về phía Vương Hướng Quân:

- Chớ là cái gì?

Vương Hướng Quân trầm ngâm gật đầu, híp mắt nở nụ cười:

- Ba mươi sáu kế... chính là mỹ nhân kết

Tiền Lượng lập tức sững sờ, liếc tên miệng lưỡi Vương Hướng Quân này hóa thân thành thám tử, có chút không thích ứng kịp

- Lão Vương, nói tỉ mỉ

Vương Hướng Quân gật đầu:

- Lão Tiền, tôi cho ông xem tấm ảnh này

Nói xong, Vương Hướng Quân lấy ra Huawei mate 20 mới vừa tịch thu của con trai mình, chọn trong bộ sưu tập ảnh, cho Tiền Lượng xem.

Sau khi Tiền Lượng nhìn thấy trong tấm ảnh một nam một nữ, lập tức sửng sốt một chút

Hình như... trong đầu dựng thẳng như một cây cung

Lão Tiền cũng hiểu ra

Khuôn mặt Vương Hướng Quân thần bí nói:

- Theo như tôi suy đoán, tên Lý than đen này, nhất định là dùng mỹ nhân kế! Còn có...

- Lão Tiền, vì sao tiểu Trần không chọn ông? Không phải là muốn học ngoại Tim à? Khẳng định không phải

Chú suy nghĩ đi, ngoại khoa tim, có Hạ Cao Phong, Tỉnh Nhị Viện còn có Đào Mật, vì sao cậu ấy không nói, nhất định phải nói chọn một người ít kinh nghiệm như Mạnh Hi

Vương Hướng Quân liên tiếp đưa ra mấy vấn đề, nói đến nỗi Tiền Lượng câm miệng không trả lời được

Vương Hướng Quân hừ lạnh một tiếng:

- Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng đã hiểu, tên Lý than đen này lại gian xảo như vậy, dao thật kiếm thật chơi không lại, cũng bắt đầu dùng mỹ nhân kế.

Vương Hướng Quân tức thì tức, nhưng không có cách nào, khoa cấp cứu bọn họ tất cả đều là một mét mấy, hơn một trăm mười đàn ông mạnh khỏe nặng trăm cân, đi chỗ nào tìm một cô gái nhỏ như hoa như ngọc kia

Thật phiền muộn

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Vương Hướng Quân ý thức được:

- Lão Tiền, sang năm lúc nhận người, chúng ta nên xem xét một chút nhận vài y tá dễ nhìn... Đây cũng xem như là hấp dẫn nhân tài với giữ lại nhân tài, khẳng định có thể dùng

Dường như Tiền Lượng đang điều suy nghĩ, như... Đây có thể xem là một biện pháp tốt

Chương 573: Tần Hiếu Uyên Bán Nữ Cầu Vinh

Bỗng nhiên Tiền Lượng vỗ bàn một cái

- Cuối cùng tôi cũng suy nghĩ xong, vì sao Trần Thương không rời đi Tỉnh Nhị Viện

Vương Hướng Quân bị Tiền Lượng làm giật mình, nhìn dáng vẻ Tiền Lượng lòng đầy căm phẫn, Vương Hướng Quân sửng sốt một chút.

- Vì sao?

Tiền Lượng híp mắt:

- Cậu nghĩ đi, Tỉnh Nhị Viện cũng không có phúc lợi đặc thù với chiếu cố Trần Thương, So với Cống hiến tiểu Trần làm được, Tỉnh Nhị Viện dường như không hề bị lay động, thậm chí... Khen thưởng cũng theo quy củ, bên đó không sợ tiểu Trần chạy à?

- Bây giờ tôi đã biết rõ Tần Hiếu Uyên chính là một lão hồ ly! Lão hồ ly mặt người dạ thú

Vương Hướng Quân sững sờ:

- Lão Tiền, nói rõ một chút, tôi nghe vẫn chưa hiểu

Tiền Lượng cười ha ha, chỉ vào cô gái trẻ tuổi trên tấm ảnh nói:

- Ông nhìn người này

Vương Hướng Quân nhìn kỹ:

- Ừ, rất đẹp

Tiền Lượng...

- Ông không biết cô ấy là ai?

Vương Hướng Quân lắc đầu, chẳng lẽ... Phía sau còn bí mật gì?

Quả nhiên, Tiền Lượng chậm rãi nói ra mấy chữ:

- Tần Duyệt, là con gái duy nhất của Tần Hiếu Uyên

Lời này vừa nói, lập tức khiến cho Vương Hướng Quân hít sâu một hơi.

Đây là chuyện gì

Viện trưởng Tần bỏ hết cả tiền vốn ra?

Tin tưởng giao con gái của mình cho tiểu Trần, ông còn muốn cái gì?

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân và Tiền Lượng liếc nhau, từ trong mắt nhìn ra một ánh nhìn gọi là chuyện khó nói.

Quá độc ác

Thực sự là quá độc ác.

Lúc này trong suy nghĩ của hai người Tần Hiếu Uyên đã trở thành "Bán nữ cầu vinh" "Mặt người dạ thủ"

Im lặng thật lâu...

Bỗng nhiên hai người cùng nhau lên tiếng:

- Lão Tần ông có con gái không? - Lão Vương ông có con gái không?

Lập tức hai người sững sờ

Tiền Lượng liếc mắt:

- Ông cũng không phải không biết, con gái tôi đều kết hôn hết rồi! Vương Hướng Quân càng trừng mắt liếc:

- Lúc Con trai tôi chào đời, ông đặt tên cho ông quên rồi sao

Hai người nhìn thẳng vào nhau, lại thở dài.

Không biết nói gì... Không biết nên làm gì?

Sau một lát, bỗng nhiên Vương Hướng Quân nói:

- Nếu không... Đưa tiểu Mạnh cho tôi? Điều đến nơi đó đi?

Tiền Lượng liếc mắt:

- Được rồi được rồi, chớ làm bậy

Vương Hướng Quân nghe xong trừng mắt:

- Khi nào tôi làm bậy, tôi đây là suy nghĩ vì phòng ban chúng ta, suy nghĩ vì bệnh viện chúng ta

Tiền Lượng lắc đầu:

- Suy nghĩ tìm những biện pháp khác. Bỗng nhiên, Vương Hướng Quân nói:

- Tôi có một biện pháp

Tiền Lượng: - Biện pháp gì?

Vương Hướng Quân híp mắt cười nói:

- Buổi sáng hôm nay tôi cố ý đi một mình đến khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, không được, ở đó quá rảnh rỗi, tiểu Trần như người dưỡng lão ở quê, không bằng đưa đến nơi này của chúng ta, chúng ta cho bọn họ rèn luyện

- Tôi sẽ cho trung tâm cấp cứu 120 gọi điện thoại đến chủ nhiệm Hà, nói ông ta đến chung, nói bệnh viện chúng ta gần đây quá bận rộn, có thể cho mượn dùng tiểu Trần một đoạn thời gian hay không

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân vội vàng đứng lên, đi ra bên ngoài

Hơn mười giờ sáng, Lý Bảo Sơn nhận được điện thoại, chủ nhiệm trung tâm cấp cứu Hà Thông Hà và chủ nhiệm khoa cấp cứu Vương Hướng Quân Đông Đại Nhất viện muốn tới bệnh viện, có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.

Sau khi nhận được tin tức, bỗng nhiên Lý Bảo Sơn có một cảm giác không lành

Đúng lúc, Đào Mật và Lý Bảo Sơn vừa hoàn thành một cuộc phẫu thuật, nhìn thấy khuôn mặt Lý Bảo Sơn ủ rũ, lập tức hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Lão Lý?

Lý Bảo Sơn khẽ nhíu mày:

- Vương Hướng Quân và chủ nhiệm Hà của trung tâm cấp cứu muốn tới, không biết chuyện gì?

Đào Mật nghe xong, lập tức nói:

- Ồ? Quan hệ giữa tôi và lão Hà không tệ, nếu không cùng đi xem một chút?

Lý Bảo Sơn gật đầu

Hơn nửa giờ sau, mấy người ở bên trong phòng làm việc của chủ nhiệm khoa cấp cứu cùng nhau ngồi xuống.

Vương Hướng Quân đã nghĩ kỹ, Lý than đen, ông có mỹ nhân kế, tôi có khổ nhục kết

Không được lại dùng thêm một kế điệu hổ ly sơn

Vương Hướng Quân thấp thỏm nửa ngày, nhưng... khóc cũng không được.

Hà Thông nhìn Vương Hướng Quân cố gắng phát huy biểu cảm, khóe miệng giật một cái, thật xấu

Thật lâu, sau khi mọi người đã ngồi xuống ổn định. Vương Hướng Quân đi thẳng trực tiếp vào vấn đề thở dài một tiếng:

- Ai... Lão Lý

Câu này, ngược lại rất tình thâm chứa chan, khiến cho Lý Bảo Sơn lập tức sững sờ:

- Chủ nhiệm Vương... ông làm sao?

Vương Hướng Quân hít sâu một hơi:

- Gần đây quá mệt mỏi, gần đây một tuần tôi chưa ngủ được đến 40 giờ, tối hôm qua hơn hai giờ mới ngủ, quá bận rộn

Lý Bảo Sơn cho là, nghĩ đến khoa cấp cứu Đông Đại Nhất Viện của Vương Hướng Quân, có chút ngượng ngùng nhẹ gật đầu: - Đúng, trách nhiệm khoa cấp cứu của Đông Đại Nhất Viện rất lớn, chủ nhiệm Vương đã khổ cực rồi.

Vương Hướng Quân vừa nhìn thấy có hiệu quả, con mắt đỏ bừng:

- Tôi không phải sợ khổ cực, cũng không phải quá mệt mỏi, mà người trong khoa cấp cứu chúng tôi tối thiểu cũng cần phải được nghỉ ngơi, ông

nói có đúng hay không? Lão Lý! Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Không sai.

Vương Hướng Quân tiếp tục nói:

- Nhưng nói thật, bác sĩ cấp cứu, cần rèn luyện phải như thế, nhớ lại chúng ta khi xưa, một ngày trải qua bao nhiêu cuộc phẫu thuật, đúng không? Không có người bệnh, không có cấp cứu, không có ca bệnh, làm sao ông có thể phát triển được? Ông nói đúng hay không, lão Lý?

Lý Bảo Sơn tin tưởng cho là:

- Đúng vậy, ngày xưa chúng ta, làm gì có nhiều phòng nhiều khoa cấp cứu như thế, nhiều người bệnh như vậy, mỗi ngày... Chỉ là tăng lên cũng thật nhanh

Vương Hướng Quân tiếp tục thêm dầu vào lửa:

- Vì lẽ đó, hôm nay tôi đến, muốn cùng chủ nhiệm Lý hợp tác, tôi cảm thấy bệnh viện chúng ta là chỗ quen biết cần phải tăng cường hợp tác, đề cao lẫn nhau, tôi nghĩ, muốn cho cấp dưới của chủ nhiệm Lý rèn luyện một chút, dẫn đi qua đó thao luyện, đề cao kỹ thuật, thứ nhất có thể tăng thêm trình độ khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện, thứ hai có thể hóa giải áp lực trước mắt của chúng ta.

- Chủ nhiệm Lý, ông cảm thấy biện pháp này thế nào?

Lý Bảo Sơn nghe xong, khuôn mặt lập tức tối đen, nói rất lâu, quanh đi quẩn lại, không phải là muốn người à?

Coi trọng người nào?

Lý Bảo Sơn rất phối hợp:

- Đúng! Nói rất đúng, nếu không, tôi để tiểu Trần đi qua đó rèn luyện được không? Vương Hướng Quân nhịn không được, trực tiếp vỗ đùi:

- Tốt! Tôi cảm thấy vô cùng tốt, tôi nhất định...

Lý Bảo Sơn cười lạnh một tiếng:

- Tốt? Tốt cái rắm

Tâm lý của Vương Hướng Quân lập tức hơi lộp bộp, mẹ nó ông... Lộ tẩy rồi hả?

Hà Thông bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ của hai người này, nhịn không được bật cười:

- Được rồi được rồi, hai người cũng đừng ầm ĩ, quả thật gần đây áp lực của Đông Đại Nhất Viện hoàn toàn chính xác rất lớn, hôm nay tôi đến...

Lý Bảo Sơn nhìn Hà Thông:

- Lão Hà, tôi nhìn lầm ông, không ngờ ông là người như vậy! Lại nghe theo Vương Hướng Quân...

Hà Thông lập tức xấu hổ cười một tiếng, nói:

- Bảo Sơn, ông đừng nóng giận, hãy nghe tôi nói hết

- Mục đích tôi tới, là hỏi ông, muốn nghe ý kiến của ông một chút, xem Tỉnh Nhị Viện Có thể xây dựng lên một đội ngũ cấp cứu hoàn thiện hay không, chủ yếu là kiểu tai nạn xe Cộ cần phẫu thuật khẩn cấp, dù sao bây giờ ngân sách cấp cứu chúng ta có hạn, nếu như Tỉnh Nhị Viện có thể đứng ra, tôi tin tưởng hiệu suất cấp cứu sẽ tăng cao không ít! Tôi cũng có thể yên tâm để 120 đưa người bệnh tới.

- Cái đội ngũ này cần ngoại khoa tim, khoa chỉnh hình, Phổ ngoại khoa cộng đồng hỗ trợ cùng nhau tham gia cấp cứu.

Lý Bảo Sơn nghe đến đó:

- Chủ nhiệm Hà, như vậy đi, ngày mai tôi sẽ cho ông câu trả lời chắc chắn

Chương 574: Anh Buông Tay Ra

Trước đây, vào lúc giao ban buổi sáng, Trần Thương có thói quen đi vào khoa cấp cứu sớm.

Tối hôm qua gió êm sóng lặng, quốc thái dân an, ban đêm bác sĩ Vương Khiêm thoải mái nhàn nhã ăn MacDonald còn buổi sáng thì lướt

TikTok.

Trong miệng thốt lên lời thứ năm thật thoải mái, rất thoải mái

Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Khiêm Nhi, ca đêm này cậu giống như nghỉ dưỡng nhỉ?

Vương Khiêm cười đắc ý:

- Tất nhiên, đây là do em nhân phẩm tốt, xấu hổ quá

Trần Thương im lặng, hình như... đúng là như thế thật, có đôi khi khoa cấp cứu bản thân thật đúng không thể không tin điều mê tín như vậy, còn được gọi là chiến sĩ mặt đen, ví dụ như chính anh.

Bỗng nhiên, bỗng nhiên anh hiểu rõ, vì sao chủ nhiệm Lý được gọi là mặt đen

Ngồi xuống không có việc gì, Trần Thương quyết định mở ra thanh thuộc tính của mình, cũng đã lâu không có xem qua, chẳng qua đột nhiên cảm giác được từ cấp ba mươi về sau, tốc độ lên cấp lập tức chậm lại.

Hôm qua vượt cấp giết chết một quái cấp 75 mới được tăng một cấp, điều này làm cho Trần Thương có chút không hiểu.

Lúc đầu là cắt đoạn ruột thừa cũng có thể thăng cấp

Trần Thương: Đẳng cấp: 35 (230/70000;)

Nghề nghiệp:

Bác sĩ ngoại khoa Tim: Điểm nghề nghiệp: 24 điểm.

Bác sĩ khoa ngoại lồng ngực: Điểm nghề nghiệp: 40 điểm.

Điểm kỹ năng: 16 điểm.

Độ thiện cảm của Mạnh Hi: Hiện có 40 điểm (độ thiện cảm tối đa 60 điểm)

Khi Trần Thương thấy thăng một cấp cần 70000 kinh nghiệm, nhịn không được sửng sốt một chút, nhiều như vậy à?

Một ca phẫu thuật ruột thừa cũng chỉ có 200 kinh nghiệm, tăng thêm gấp đôi cũng mới có 400, làm 200 ca phẫu thuật ruột thừa mới có thể thắng

một cấp? Ai, xem ra bây giờ, hệ thống đang nói với mình, đừng làm chó ở thôn Tân Thủ nữa, tranh thủ thời gian đi ra bên ngoài phát triển đi

Vốn dĩ còn tưởng rằng đạt cấp 40 tương đối dễ dàng, bây giờ nhìn lại, hình như không dễ dàng như vậy

Làm gì có nhiều quái cao cấp như vậy để cho mình phát tiết...

Chỉ là, khi Trần Thương nhìn thấy điểm nghề nghiệp, trong lòng lập tức vui mừng, điểm kỹ năng nghề nghiệp cho khoa ngoại lồng ngực đều đã được 40 điểm?

Thật sự là im hơi lặng tiếng

Trần Thương mở thanh kỹ năng ra, trông thấy một nhóm lớn kỹ năng, bỗng nhiên có chút đỏ mặt.

Không khỏi không cảm khái một tiếng: bác sĩ Tỉnh làm người thật tốt nha

Dù sao bên trong có không ít đều quà đều do bác sĩ Tỉnh tặng cho anh, nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy chắc hôm nào phải mời bác sĩ Tỉnh ăn bữa cơm hay không?

- Bằng không trong lòng rất áy náy nha

Bỗng nhiên giây phút này Trần Thương nhận ra ý nghĩa chân chính của một câu nói:

Uống nước không quên người đào “Tỉnh"

Nhưng nhìn thấy còn có một đống lớn nhiệm vụ chưa hoàn thành, đột nhiên Trần Thương cảm giác, muốn uống nước, còn phải siêng năng đào giếng

Nhưng, thăng cấp, Trần Thương như tìm ra biện pháp, tranh thủ tìm thêm một vài phẫu thuật không sai biệt lắm với trình độ của chính mình làm mới được, bằng không kinh nghiệm tăng lên quá chậm

Không đến cấp 40, cơ bản sẽ không được học phẫu thuật cấp bốn, điều này hạn chế nghiêm trọng sự phát triển của Trần Thương, cũng không thể cả một đời làm người làm công được?

Thật vất vả mới có một cuộc phẫu thuật cấp bốn, vẫn không đủ kỹ năng để làm điều này làm cho Trần Thương rất không hài lòng

Lúc giao ca, Lý Bảo Sơn đi vào phòng làm việc, nhìn mọi người, nói:

- Hôm nay có một chuyện cần thông báo.

Y tá trưởng Điền Hương Lan liếc mắt, từ khi vào tháng tám, mỗi ngày đều có chuyện cần thông báo, làm y tá trưởng mỗi ngày tính toán chi phí, trong lòng thật mệt mỏi.

Phải biết, mỗi một chuyện chủ nhiệm khoa thông báo, người làm thủ quỹ như y tá trưởng phải cân nhắc rất nhiều chuyện linh tinh.

Lý Bảo Sơn tiếp tục nói:

- Hôm qua, chủ nhiệm Hà của trung tâm cấp cứu 120 tới, bây giờ trung tâm cấp cứu điều hành công tác khá phiền toái, áp lực của mỗi một bệnh viện tương đối lớn, so với người bệnh cần cấp cứu mà nói, ngân sách chữa bệnh của chúng ta vẫn là không đủ, hôm qua tôi và lãnh đạo bệnh viện đã thảo luận với nhau, phía trên quyết định, thành lập một tiểu đội hành động đặc biệt, cống hiến ra một phần sức lực của mình.

- Tiểu đội hành động đặc biệt này chủ yếu để ứng phó nhu cầu cần thiết khi phẫu thuật, ví dụ như tổn thương do tai nạn giao thông, sự Cố tổn thương này cần phải phẫu thuật khẩn cấp, bởi vậy, trong nội viện sẽ dựa vào khả năng của từng phòng ban lựa chọn ra một người, gia nhập tổ nhỏ hành động đặc biệt của chúng ta, mà khoa cấp cứu chúng ta với tư cách dẫn đầu các khoa còn lại, cần chọn ra ba người, một người là người chịu trách nhiệm, còn có hai bác sĩ ngoại khoa.

- Đương nhiên, bệnh viện sẽ không để cho mọi người phải vất vả đâu, mỗi một người tham gia tổ thành viên hành động đặc biệt, đều sẽ nhận được trợ cấp đặc biệt và phúc lợi của bệnh viện, tôi vừa mới gửi vào trong nhóm cho mọi người, mọi người xem trước một chút.

Sau khi nghe Lý Bảo Sơn nói xong, phía dưới bàn tán sôi nổi.

Cấp cứu vốn rất bận rất mệt mỏi, bây giờ nếu như thành lập tiểu đội hành động đặc biệt, áp lực và trách nhiệm công việc của tổ nhỏ này khẳng định sẽ càng lớn

Cho dù có trợ cấp đặc biệt, cũng là lực bất tòng tâm

Mà tim Trần Thương thì đập thình thịch, đây không phải cơ hội à?

Đang không biết đi nơi nào tìm được quái cao cấp, bây giờ Có cơ hội, tự nhiên không thể từ chối.

Lý Bảo Sơn nhìn mọi người, nói:

- Người phụ trách là do tôi làm, hai bác sĩ ngoại khoa, ai nguyện ý tham gia?

Vừa dứt lời, mọi người nhìn thẳng vào nhau.

La Châu muốn tham gia, nhưng kinh nghiệm không đủ, khó gánh trách nhiệm.

Trong lòng lão Trần cũng hơi bị lay động, nhưng... Rất nhiều nguyên nhân để ông ta không được chọn.

Trần Thương giơ tay lên

Ngay sau đó, Vương Khiêm, Vương Khải An, Giang vào cung giơ tay lên.

Lý Bảo Sơn đảo mắt một vòng, nhẹ gật đầu:

- Vương Khiêm, Vương Khải An, hai người các cậu đi, Giang Đào cậu phối hợp thật tốt với chủ nhiệm An triển khai công tác ngoại khoa tay.

Trần Thương lập tức sững sờ...

Xem thường mình? Nhưng ngay sau đó, Lý Bảo Sơn tiếp tục nói:

- Cứ quyết định như thế, tiểu Trần, cậu tới làm người phụ trách, Vương Khiêm, Vương Khải An, mọi người phối hợp với Trần Thương.

Mọi người vội vàng sững sờ, nhìn về phía Trần Thương.

Ngay cả bản thân Trần Thương cũng có chút mắt trợn tròn, tại sao anh lại là người chịu trách nhiệm?

Chủ nhiệm Lý quá nể mặt mình đi?

Sau khi nói xong, Lý Bảo Sơn nhìn ba người Trần Thương, Vương Khiêm và Vương Khải An:

- Còn vấn đề gì không?

Mọi người lắc đầu.

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Vậy bây giờ tôi đi báo cáo lên trên.

Sau khi Lý Bảo Sơn rời đi, đến phòng làm việc của viện trưởng, lúc này Trương Hữu Phúc, Đào Mật cũng ở nơi này.

Tần Hiểu Uyên nói:

- Sao rồi, đã chọn được chưa?

Lý Bảo Sơn lấy ra một tờ giấy:

- Trần Thương là người chịu trách nhiệm, Vương Khải An, Vương Khiêm là bác sĩ.

Trương Hữu Phúc nói:

- Khoa chúng tôi có Chu Hiểu Đông.

Đào Mật:

- Khoa chúng tôi có Trương Văn Phú.

Tần Hiểu Uyên sững sờ, những người này tuổi tác và kinh nghiệm đều không cao, cao nhất chính là Vương Khải An, bác sĩ cho chu nhiệm, nhưng bởi vì trình độ cao, năm nay cũng mới 35 tuổi.

Trương Văn Phú chủ trị y, 35 tuổi, những người khác vẫn còn là những thanh niên trẻ tuổi.

Điều này làm cho Đào Mật có chút bất an, ông nhìn Lý Bảo Sơn.

- Chủ nhiệm Lý, tiểu Trần làm người phụ trách có phải tuổi còn rất trẻ hay không, dù sao... Công việc cấp cứu khá là phức tạp?

Vấn đề này, Lý Bảo Sơn đã suy nghĩ một đêm:

- Tôi xem trọng cậu ấy, cậu ta như cái lò xo, áp lực càng lớn, thì sẽ bộc phát ra năng lực tiềm ẩn càng lớn

- Với lại? Chúng ta không phải đứng phía sau bọn họ à?

Tần Hiếu Uyên do dự một chút, nhẹ gật đầu:

- Đúng, thử một chút đi, không được thì, Bảo Sơn ông tự mình ra trận.

Mọi người thấy Tần Hiếu Uyên cũng đánh nhịp, cũng nhẹ gật đầu.

Cứ như vậy, danh sách đội ngũ cấp cứu khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện chính thức được xác định.

Chương 575: Cấp Cứu Bác Tài Xế

Sau khi Tần Hiếu Uyên và Lý Bảo Sơn đưa ra danh sách đã được quyết định, lập tức thông báo.

Đội ngũ này xem như được chính thức thành lập.

Từ khi Trần Thương làm người phụ trách, cùng với bốn thành viên Vương Khải An, Trương Văn Phú, Vương Khiêm, Chu Hiểu Đông.

Sau khi danh sách được công bố, trong bệnh viện bị khơi dậy một trận sóng không lớn không nhỏ.

Đây quả thật là một đội ngũ trẻ tuổi, từ người phụ trách đến thành viên, đều còn rất trẻ.

Trần Thương còn chưa đến 30 tuổi

Sau khi cảm khái xong, khẳng định không thể thiếu mấy phần hoài nghi và lo lắng.

Vì khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện không lớn mạnh, nếu không người mắc bệnh hơi nguy cấp cũng sẽ không chuyển tới rất ít.

Ngoại trừ tình huống xác định các vị chủ nhiệm đều có thể tham gia phẫu thuật, mới có thể đưa tới.

Cũng chính phòng phẫu thuật số 3 trước đây.

Nhưng, bây giờ Tỉnh Nhị Viện thành lập tiểu đội cứu viện khẩn cấp, chuyện này không giống nhau

Đây đồng nghĩa với việc tiếp nhận công tác cấp cứu của trung tâm điều phối, mọi lúc đều phải cứu viện khẩn cấp và quản lý.

Đây không chỉ là khảo nghiệm với khoa cấp cứu, chuyện này đối với toàn bộ Tỉnh Nhị viện chính là một lần khảo nghiệm cực kỳ quan trọng.

Kiểu khảo nghiệm này, sao cứ phải phát ra một đội ngũ trẻ tuổi như vậy? Mà người phụ trách, bây giờ đang rất nổi danh Trần Thương

Điều này làm cho mọi người có chút lo lắng, anh ấy... Được không?

Đây không phải xem thường, mà thật sự lo lắng

Dù sao, kiểu Công việc cấp cứu này so với cấp cứu bình thường không giống nhau, kiểu cấp cứu này, tất cả đều là người mắc bệnh nguy cấp nguy hiểm đến tính mạng.

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương:

- Có lòng tin không?

Trần Thương hít sâu một hơi, ai có thể nói mình có lòng tin? Trước mặt là tính mạng, không người nào dám nói mạnh miệng

Nhưng, Trần Thương kiên định nói:

- Cháu tin mình làm được

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe xong, vỗ bả vai Trần Thương, cười nói:

- Cố lên, Có chúng ta đây

Sau khi nói xong, Lý Bảo Sơn đứng dậy rời đi, nhưng, quay người lại thêm một câu:

- Không cần phải sợ, có chuyện gì, chú gánh cho cháu, xảy ra vấn đề, chú thay cháu phụ trách

Sau khi Trần Thương nghe xong, nhịn không được cơ thể chấn động, trong lòng nhiều hơn mấy phần cảm động.

Nhìn bóng lưng của chủ nhiệm Lý hơi có vẻ cô đơn, Trần Thương nắm chặt nắm đấm.

Là người mới ra trận, thường xuyên sẽ có một chậu nước lạnh giới đến, để bọn họ nhận thức I ràng, chính mình chẳng qua chỉ là tên lính mới.

Ngành nào cũng có chuyện "Ma cũ bắt nạt ma mới"

Cấp cứu cũng không ngoại lệ, sau khi tiểu đội cứu viện khẩn cấp được thành lập, cùng ngày lúc giữa trưa, cấp cứu trung tâm 120 gọi điện thoại tới.

Nam Triều Dương thông báo chuyện vừa xảy ra, lão Dương tài xế lập tức chuẩn bị xuất phát, mà Trần Thương đứng mũi chịu sào, mang theo Vương Khiêm bước lên xe cấp cứu.

Mà mấy người khác, lập tức buông bát đũa xuống trong tay bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng công tác.

Lúc này đúng lúc giữa trưa, Lý Bảo Sơn đang dùng cơm, sau khi nhận được tin tức, lập tức chạy tới.

Dù sao cũng là lần đầu, khó tránh khỏi tâm lý có chút bận tâm.

Mà Đào Mật và với Hạ Cao Phong đang thảo luận chuyện giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật năm nay, vừa vặn nói chuyện phiếm hàn huyên tới Trần Thương, bỗng nhiên Lý Bảo Sơn nhận được điện thoại.

- Lão Đào, đến bệnh viện, bọn họ vừa nhận một cuộc phẫu thuật

Sai khi Đào Mật nghe được, lập tức để đũa xuống, nói với Hạ Cao Phong:

- Chủ nhiệm Hạ, tôi về bệnh viện trước, cần phải phẫu thuật.

Hạ Cao Phong gật đầu, lắm mồm hỏi một câu:

- Phẫu thuật gì?

Đào Mật vừa mặc quần áo, vừa đứng dậy nói:

- Bệnh viện vừa mới thành lập một tiểu đội cấp cứu, thành viên của nhóm còn rất trẻ, tiểu Trần là người chịu trách nhiệm, tôi không quá yên tâm, đi qua xem một chút

Hạ Cao Phong nghe xong, có chút hiếu kỳ, lập tức nói:

- Đi, tôi cũng đi.

Đang lúc nói chuyện, đồ dùng để phẫu thuật của hai người, còn lại cả bàn toàn là đồ ăn, sau khi trả tiền, nói với nhân viên phục vụ nói câu:

- Đóng gói, đưa đến ngoại khoa tim của Tỉnh Nhị Viện.

Lãng phí?

Không tồn tại.

Khoảng cách từ đường Triều Dương chưa đến 5 phút chạy xe, Trần Thương nhìn Vương Khiêm, có chút hiếu kỳ.

Anh thấy, Vương Khiêm là người khó gia nhập nhất với nhóm người cấp cứ, dù vừa mới cưới vợ không bao lâu, điều kiện gia đình cũng tốt, theo lý thuyết liền là đến bệnh viện tìm công việc ổn định rồi quang vinh, giày vò như này làm gì?

Nhưng Vương Khiêm lại la tự nguyện tham gia.

Khiến cho Trần Thương có chút hiếu kỳ, nhưng lúc này, tất cả mọi người không có tâm tình nói chuyện phiếm.

Ngồi đã quen xe tài xế lão Dương, sẽ cảm thấy đón xe đặc biệt gấp gáp, lão Dương lái xe rất nhanh, cũng cực kỳ ổn, hơn nữa không cần chờ đèn xanh đèn đỏ, đây là một lão tài xế tốt bụng.

Nếu như chính xác mà nói, đây cũng là thành viên mới của tiểu đội mới lập tỉnh Nhị viện.

Xe lái vào công trường, những nơi đi qua, bụi đất tung bay.

Nhìn qua cửa kính, vừa vặn trông thấy một đám người vây quanh một người đàn ông ở giữa, mọi người giơ chân luống cuống.

Đúng lúc xe dừng hẳn, Trần Thương tay cầm hộp cấp cứu và chạy xuống với Vương Khiêm.

Trần Thương nói với nhóm mình:

- Mọi người mau tránh ra

Xung quanh toàn là dân Công, vội vàng tản ra một con đường.

Lúc này người bệnh chưa có hôn mê, nằm trên mặt đất thở há mồm đều cực kỳ khó khăn, anh ta nhắm mắt lại, hai tay nâng ở trước ngực, khuôn mặt có chút dữ tợn, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán tuôn ra... vật vã trên mặt đất

Trần Thương vội vàng chạy lên phía trước, lấy ra ống nghe bệnh, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Vì sao anh ấy bị thương

Lúc này, anh ta vô cùng đau đớn nên rất khó nói, há mồm thở hào hển, nơi nào có khí lực nói chuyện.

Lúc này, một bên một nhân viên tạp vụ mặc đồ rằn ri màu xanh quân đội nói:

- Lúc anh ta đẩy xe xi măng đi lên phía trước, bỗng nhiên xe đụng vào Sỏi, tự bản thân đâm vào trên.- Chính là chỗ này

Nhân viên tạp vụ chỉ vào trước ngực người đàn ông, chỉ xe đẩy xi măng trước mặt,

- Ngay từ đầu chúng tôi cũng cảm thấy có chuyện, nhưng anh ta đi được vài bước, bỗng nhiên ngã trên mặt đất nên chúng tôi tranh thủ thời gian gọi 120.

Nghe xong, trong đầu Trần Thương cấp tốc loại bỏ suy nghĩ, cuối cùng là tình huống gì đây?

Dựa theo người đứng xem kể lại, chắc là va chạm tổn thương ngay ngực...

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng mở hộp cấp cứu ra, lấy ra cái kéo, trực tiếp cắt bỏ áo của người đàn ông

Lập tức, toàn bộ bộ ngực lộ ra

Đây là một người đàn ông có thân hình gầy như que củi, ấn tượng đầu tiên với Trần Thương là từng cái xương sườn rõ ràng ở trước mắt

Nhưng... Điều này cũng làm cho Trần Thương quan sát càng r ràng hơn.

Xương sườn thứ hai, thứ ba, thứ tư bên trái, mức độ gãy xương đều khác nhau. Có một cái sắp vỡ vụn tạo dấu vết lõm vào.

Sau đó... Chóp, nhịp của vị trí duy nhất ở đỉnh quả tim đập mạnh.

Trần Thương lập tức sửng sốt

Nếu so với cơ thể người bệnh, chóp, nhịp đập mạnh của đỉnh quả tim hoàn toàn có thể quan sát được, thế nhưng người bệnh cũng không có bất kỳ triệu chứng gì?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói với Vương Khiêm:

- Kiểm tra huyết áp trước

Vương Khiêm gật đầu, còn Trần Thương cầm ống nghe bệnh, đặt lên ngực trái bắt đầu chẩn đoán bệnh! Chóp, lúc nhịp của đỉnh quả tim đập nhanh, tiếng tim đập rõ ràng rất yếu, rất yếu nếu kèm thêm tạp âm... Nghe động mạch phổi chẩn đoán bệnh... Nghe động mạch chủ chẩn đoán bệnh...

Bỗng nhiên, Trần Thương biến sắc

Anh đang nghe động mạch chủ để chẩn đoán bệnh, rõ ràng nghe được một loại tạp âm.

Bỗng nhiên, vài manh mối có liên quan với nhau, Trần Thương biến sắc.

Mà ngay lúc này, Vương Khiêm cũng đo huyết áp xong

- Huyết áp chỉ có 70/30 mmHg

Chương 576: Cửu Tử Nhất Sinh

Trong lòng Vương Khiêm hơi khẩn trương, hôm nay anh ta đưa ra lựa chọn này, đối với anh, đây thật sự là bước ngoặt lớn nhất của chính mình! Khi rời khỏi khu vực ấy bản thân thấy thoải mái dễ chịu, trở thành một bác sĩ khoa cấp cứu chân chính

Nhưng khi anh nhìn thấy tính mạng ở trước mặt mình yếu ớt như thế, trong lòng vô cùng tự trách và bất lực.

VÌ... Lúc này, anh ta không biết làm sao?

Khi anh ta nói chỉ số huyết áp

Mà con người Trần Thương lại co rụt lại, quay người la lớn:

- Lão Dương, đẩy giường

Tài xế Dương nghe Trần Thương gọi, đã không chút do dự đẩy giường tới, mà Trần Thương hít sâu một hơi, có chút khẩn trương nói với Vương Khiêm: - Đưa lên xe cứu thương

- Ai là quản lý, cùng đi đến bệnh viện. Lúc này, trong đám người một người đàn ông đầu trọc bước ra, một nhân viên tạp vụ mặc đồ rằn ri.

- Là tôi

Hai người vội vàng đi theo lên xe cấp cứu.

Nhìn ra được, người đàn ông trọc đầu này chính là quản lý, còn nhân viên tạp vụ mặc đồ rằn ri chính là đồng hương.

Nhưng lúc này, Trần Thương không dám có bất cứ ý nghĩ gì, vừa mới lên xe, nói với tài xế Dương:

- Thầy Dương, lái xe nhanh lên chút

Nhìn như một câu cực kỳ mâu thuẫn, nhưng lọt vào trong tai lão Dương, sớm đã thành thói quen.

Trần Thương nhìn thoáng qua Vương Khiêm:

- Giám sát tâm điện, chuẩn bị châm cứu màng tim

Vương Khiêm vội vàng gật đầu, lúc này Trần Thương là người quyết định của anh.

Động tác trong tay của anh ta rất nhanh, cực kỳ trôi chảy.

Lúc Vương Khiêm chuẩn bị giám sát tâm điện, thì Trần Thương mở kim châm cứu màng tim ra, chuẩn bị châm cứu

Nguyên nhân bệnh: Trước vị trí lồng ngực bị va chạm tổn thương, thân thể bị hạ huyết áp đột ngột

Biểu hiện: Gãy xương ngực, huyết áp thấp, hô hấp dồn dập, động mạch chủ rối loạn, tiếng tim đập số dị thường, xem động mạch chủ thứ hai chẩn đoán vị trí bệnh...

Trong đầu Trần Thương không ngừng đưa ra các loại khả năng.

Tất cả biểu hiện, triệu chứng, kiểm tra triệu chứng bệnh tật tất cả đều là điều kiện, rồi suy luận ra một khả năng

Khi tất cả điều kiện tập trung lại, Trần Thương đã cân nhắc được vài loại khả năng

Nhưng, khả năng lớn nhất chính là trong mạch máu lớn của lồng ngực

Hơn nữa, rất có thể là tổn thương động mạch chủ ngực, dựa vào nhịp tim đập phán đoán, rất có thể không phải tại eo bộ phận của động mạch chủ

Nếu như không phải ở chỗ này. Đó chính là ở... Trần Thương càng suy nghĩ, càng kinh hồn táng đảm.

Ai có thể nghĩ tới, lần thứ nhất ra xe, có thể gặp bệnh án khó giải quyết như vậy.

Nếu như dựa theo tỉ lệ, đây là một người bệnh trong tình trạng cửu tử nhất sinh

Trần Thương ngẩng đầu liếc mắt hai người trong xe:

- Liên hệ người nhà, cho biết tính mạng người bệnh nguy hiểm, lúc nào cũng có thể tử vong

Nghe Trần Thương nói xong, sắc mặt hai người kia bị dọa đến tái nhợt

Dù sao, quan sát cho đến bây giờ, hô hấp của người bệnh còn, vẫn đang gắng gượng, vẫn còn tiếp tục... Nhân viên tạp vụ cầm điện thoại lên tay, rõ ràng có chút run rẩy. Mà quản lý kia nuốt ngụm nước miếng, Con mắt đưa qua đưa lại nhanh chóng, không biết đang suy nghĩ gì.

- Bác sĩ, cậu không có nói đùa chớ?

Trần Thương hỏi ngược một câu:

- Đùa?

Sau đó không nói nữa

Nếu như anh không có đoán sai, mạch máu lớn trong lồng ngực người bệnh bị vỡ, hơn nữa kiểu vết thương này có 80% khả năng sẽ xảy ra ở eo động mạch chủ, nhưng... Người bệnh này, khả năng chính là nằm trong số 20% còn lại.

Số người trong 20% còn lại, cũng là người xui xẻo nhất, khả năng tổn thương tại vị trí đầu của động mạch chủ, cũng chính là bộ phận đầu tiên của động mạch chủ.

Điều này có ý nghĩa gì?

Nếu như dựa theo kiến thức mới nhất của y học mà nói

Kiểu tổn thương này, mang ý nghĩa chỉ có 10% đến 20% cơ hội, người bị thương sẽ được đưa đến bệnh viện

Mà còn lại 80% người bệnh, chết bởi băng huyết ở hiện trường hoặc trên đường chở đến bệnh viện

Mà bộ phận đầu tiên của động mạch chủ bị tổn thương đến rạn nứt, sẽ khiến màng tim chèn ép cấp tính, điều này khác rất lớn so với cùng tổn thương trái tim.

Hiện tại, tất cả triệu chứng, toàn bộ Trần Thương đều dựa theo phán đoán trên căn cứ của mình

Đang lúc Trần Thương chuẩn bị châm cứu màng tim.

Máy theo dõi tâm điện được kết nối.

Mà các loại Còi báo động tích tích tích vang lên.

Trần Thương ngẩng đầu lên xem, huyết áp tâm thu của trái tim lại chỉ chưa đến 50! Chẳng lẽ là bị tổn thương đến trái tim?

Nghĩ tới đây, làm sao Trần Thương còn dám chuẩn bị làm châm cứu màng tim gì đó?

Vì châm cứu cũng chết

Mặc kệ cũng chết

Làm sao bây giờ?

Thực sự Trần Thương không chấp nhận ngày đầu tiên bản thân cưỡi ngựa nhậm chức thì đã cấp cứu thất bại

Nghĩ tới đây, tâm lý Trần Thương rối bời

Nói với Vương Khiêm:

- Gọi điện thoại cho chủ nhiệm Lý, nói bây giờ tôi muốn phẫu thuật ngay lập tức

Vương Khiêm nghe Trần Thương nói, lập tức biến sắc

Vội vàng bắt đầu chuẩn bị báo cáo

Lý Bảo Sơn và mọi người đã sớm nóng nảy chờ đợi.

Lúc điện thoại Vương Khiêm vang lên, Lý Bảo Sơn vội vàng hỏi:

- Vương Khiêm, thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?

Liên tiếp mấy vấn đề, khiến cho Vương Khiêm không biết trả lời thế nào, vì... Ngoại trừ huyết áp, anh ta cái gì cũng không biết

Nên nói như thế nào?

Trần Thương nhận lấy điện thoại, trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Lý, cháu nghi ngờ triệu chứng mạch máu lớn trong lồng ngực bị tổn thương, ngực trái người bệnh bị va chạm rất mạnh, hai ba

xương sườn bị gãy mức độ không giống nhau! Bây giờ cháu vô cùng nghi ngờ nơi tổn thương là vị trí đầu của động mạch chủ bị xé rách, bây giờ huyết áp tâm thu của người bệnh chỉ có chưa đến 50, vẫn còn đang giảm xuống

- Nếu như bây giờ cháu chậm trễ việc mở ngực cầm máu, khả năng người bệnh sẽ không thể gắng gượng quá năm phút, đưa đến bệnh viện trước hay không cũng như nhau

Vừa nghe lời này, Lý Bảo Sơn còn chưa kịp phản ứng, Đào Mật và Hạ Cao Phong đều trừng to mắt, biến sắc, mi tâm cùng nhau híp chặt lại.

Đào Mật thấy Lý Bảo Sơn sững sờ, đoạt lấy điện thoại, vội vàng nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần! Cấp cứu, toàn lực cấp cứu, đừng bỏ cuộc làm đi, cô sẽ gọi điện thoại cho viện trưởng, Cô đi trình bày cho cháu! Một phút cũng không được trì hoãn

Nói xong trực tiếp rắc một tiếng, cúp điện thoại:

Lý Bảo Sơn lập tức sững sờ:

- Chủ nhiệm Đào, Có chuyện gì vậy?

Thần sắc Đào Mật nghiêm trọng

- Dựa theo như tiểu Trần nói, tình huống người bệnh vô cùng nguy kịch, người bệnh có khả năng 80% sẽ chết trên đường

- Nếu như không làm phẫu thuật ngay lập tức, khả năng lúc đưa người bệnh đến bệnh viện đã chết

Một câu, khiến cho Lý Bảo Sơn lập tức sững sờ.

Hạ Cao Phong nhẹ gật đầu:

- Nếu như tiểu Trần phán đoán không sai, người bệnh chỉ có không đến 20% tỉ lệ sống sót, hơn nữa... Đây là tỉ lệ cao nhất

- Nếu như tổn thương chính là trái tim, người bệnh chỉ có chưa đến 5% tỉ lệ sống sót

Lý Bảo Sơn nháy mắt trợn tròn mắt, ông ta căn bản không nghĩ tới, lần đầu tiên Trần Thương ra trận, lại gặp người bệnh như vậy. Cả Đào Mật và Hạ Cao Phong liếc nhau, tràn đầy thận trọng! - Lần đầu tiên đã gặp phải ca bệnh như này, thật sự là có chút ma cũ bắt nạt ma mới nha

Sau khi Đào Mật nói xong, trực tiếp bấm số điện thoại khoa y tế, bắt đầu chuẩn bị báo cáo.

Còn Lý Bảo Sơn lập tức tổ chức Công việc cứu viện cho khoa cấp cứu.

Bây giờ việc cần phải làm còn rất nhiều

Mà Trần Thương đưa điện thoại cho Vương Khiêm, từ trong hộp cấp cứu, lấy ra dao chích.

Có lẽ..

Lúc này, tin tưởng Thượng Đế, không bằng tin tưởng dao chích trong tay mình

Vương Khiêm thấy thế, vội vàng bắt đầu sát khuẩn

Hai người bên cạnh, trong mắt tràn đầy thấp thỏm...

Đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ có mặt tại nơi phẫu thuật, trông thấy trái tim của người ta...

Chương 577: Thật Là Một Người Tài Giỏi

- Người bệnh này là trường hợp nguy cấp nhất mà Trần Thương từng gặp phải.

Chưa từng có trường hợp thứ hai.

Nguy cấp nhất chứ không phải nghiêm trọng nhất, có những người bệnh tình trạng nghiêm trọng đến mức mà Trần Thương gặp phải căn bản không thể nào cấp cứu.

Ma lúc này, Trần Thương cảm thay có cơ hội

Kỳ thật, lúc này nếu có thể chụp X-quang để phán đoán là thích hợp nhất, the nhưng... giờ nào có thời gian để chụp?

Huyết áp người bệnh cứ luôn giảm không tăng, động mạch chủ bị nứt, hơn nữa lồng ngực bị đè ép, không xác định được trái tim có bị tổn thương hay không. Nếu dựa theo tình huống bình thường có tổn thương thì không thể nào đưa người bệnh vẫn còn sống đến bệnh viện.

Khoảng thời gian này, Trần Thương luôn bổ sung thêm kiến thức về các bệnh trạng ngoại khoa tim mạch, đặc biệt là kỹ năng xử lý các tình huống cấp cứu.

Hắn nhớ rõ theo ghi chép mới nhất trong báo cáo, năm ngoái trong những vụ tai nạn giao thông của nước Mỹ, tỉ lệ xảy ra va chạm động mạch chủ trong ngực khoảng 15%, mà khiến động mạch chủ bị rạn nứt chỉ có 5% trong số đó, mà chỉ khoảng 10% trong số 5% đó đưa được tới bệnh viện, nhưng cũng chỉ 20% trong số ít người có thể đưa tới bệnh viện ấy có khả năng cấp cứu thành công

Những thống kê này không cần nói cũng hiểu được

Chẳng lẽ Trần Thương không hiểu rõ khả năng vết thương bị nhiễm khuẩn trên xe cấp cứu lớn bao nhiêu?

Chẳng lẽ Trần Thương không biết chụp X-quang lồng ngực, hoặc là kiểm tra SCT hay EBCT thì chuẩn đoán càng chính xác hay sao? Tốt nhất là có thể tạo được ảnh của bộ phận bị tổn thương và vết nứt động mạch chủ?

Thế nhưng điều đó chỉ có thể tồn tại khi tình huống thương tích cho phép mà thôi.

Còn hiện tại đừng nói CT và tạo ảnh, ngay cả chụp X-quang ngực còn không có cơ hội nữa là:

Trần Thương nhớ rõ

Bên trong chỉ nam, nếu như nghi ngờ động mạch chủ bị rạn nứt, tuần hoàn không ổn định cùng với triệu chứng rạn nứt rõ ràng, hoặc như xuất huyết, chèn ép tim thì phảy lập tức phẫu thuật dò xét.

Vì thế, ngay lập tức Trần Thương lựa chọn trực tiếp mở ngực kiểm tra cầm máu.

Khi không có lựa chọn nào khác, chỉ nam chính là nơi để dựa vào, đồng thời cũng là căn cứ pháp luật của bản thân. Hắn chẳng nhẽ không biết việc bản thân đang làm bây giờ đều ẩn chứa những nguy hiểm sao?

Hắn biết rõ ràng

Thế nhưng, bây giờ mỗi giây mỗi phút trôi qua đều đe dọa tới sinh mệnh, làm sao có thể trì hoãn.

Trần Thương quả quyết nói:

- Thầy Dương, dừng xe ở phía trước đi.

Tài xế Dương không khỏi ngẩn người:

? ??

Thông qua kính chiếu hậu, ông thấy Trần Thương muốn làm phẫu thuật, mặt lập tức biến sắc

Nhưng ông không hề nói thêm một câu nào, lập tức tìm nơi thích hợp dừng xe xuống.

Trên đường trong xe cấp cứu đang chở người bệnh, lời của bác sĩ cũng giống như quân lệnh, mà Trần Thương chính là tổ trưởng tổ cấp cứu. Trần Thương ngẩng đầu nói với hai người đang ngồi trên xe:

- Xuống xe, các ngươi nhanh đi Tỉnh Nhị Viện.

Hai người họ nghe vậy lập tức biến sắc, nam tử đầu trọc Còn định nói chuyện, nhưng Vương Khiêm không cho bọn họ một chút cơ hội nào mà trực tiếp đưa hai người xuống xe.

Trần Thương hit một hơi thật sâu, có chút khẩn trương.

Đây là lần thứ nhất anh tự một mình xử lý người bệnh nguy cấp như này, cũng là lần đầu tiên làm phẫu thuật ngay trong xe cấp cứu.

Loại tình huống này phải gây tê, yêu cầu ổn định người bệnh, tránh dùng các thuốc gây ức chế tới hệ thống tuần hoàn hay làm mất cân đối. Nếu với những thương tổn nghiêm trọng truy hiểm, tốt nhất là gây tê điểm rạch sau đó tiến hành phẫu thật tương quan, trong khi gây tê có thể đặt nội khí quản cho người bệnh.

Bây giờ điều kiện có hạn, Trần Thương cũng chỉ có thể tiến hành tuần tự gây tê mà thôi

Bộ phận bị gây tê rất nhanh đã có hiệu lực.

Trần Thương cầm dao phẫu thuật trực tiếp rạch một đường chính giữ bộ ngực

Vương Khiêm căng thẳng nói:

- Băng gạc không nhiều...

Trần Thương gật đau, tiếp đó thận trong mở ra xương ức... nhìn vào bên trong, da đầu lập tức tê dại.

Đây là một biển máu.

Trần Thương quay người nói với Vương Khiem:

- Rút máu

Vương Khiêm cũng biến sắc, nhưng anh cũng nhanh chóng cầm ống chích bắt đầu rút mau

Mà con mắt Trần Thương mở trung trừng nhìn chằm chằm khu vực màng tim, lúc này màng tim phồng lên giống như một cái bánh bao lớn bị đổ đầy máu bên trong, Trần Thương hại rạch ra, lập tức một luồng máu tươi từ đó trào ra.

- Kẹp cầm máu

Hiện tại, vị trí chảy máu đã lộ ra, là đầu động mạch của tâm thất trái, bộ vị này khá là Cố định, vì thế nên đột nhiên bị va chạm sau lại chịu những xung kích bên ngoài, rất dễ bị rạn nứt.

Cung may... Xương sườn không có làm thương tổn đến trái tim.

Đây có lẽ là việc duy nhất đáng để ăn mừng.

Huyết áp rất thấp, Trần Thương cũng cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, nhưng đây là một trận chiến không còn cách lựa chọn nào khác, nếu anh không cố gắng vậy người bệnh hẳn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Trần Thương quả quyết rạch màng tim ra, bộ vị chảy máu hoàn toàn lo ra ngoài.

- Có kẹp cầm máu hay không?

Vương Khiem sững sờ, lập tức lắc đầu:

- Không có

Ai chuyên chuẩn bị những vật dụng cấp cứu trên xe?

Trần Thương do dự một chút, bỗng nhiên đưa hai tay lên trên, nắm lấy miệng vết rạn nứt, máu cũng ngừng chảy.

Huyết áp người bệnh tạm thời ổn định lại.

Nhưng sinh mệnh của người bệnh lúc này cũng giống anh, như lá cây mùa thu trong gio chập chờn.

Cũng may sau khi nắm vết rạn nứt ở màng tim đã có thể khống chế được máu chảy ra ở người bệnh, huyết áp cũng tăng trở lại.

Trần Thương nhìn tài xế Dương nói:

- Về bệnh viện

Tài xế Dương nhìn thoáng qua tình huống của Trần Thương phía sau, sắc mặt nghiêm túc nhe gật đầu, vững vàng khởi động xe lăn banh, chạy về hướng bệnh viện.

Thông qua hai tay đang nắm miệng vết thương, Trấn Thường có thể cảm nhận từng luồng máu đang chảy qua, từ đó cảm nhận rõ ràng sinh mạng trước mắt vẫn còn

Máy phút sau, xe cấp cứu trực tiếp dừng ở cửa ra vào đặc biệt của Tỉnh Nhị Viện. Trần Thương không dám động đậy, Còn tài xế Dương trực xuống xe, đi đến phía sau hông xe, cung với Vương Khiêm thận trong khiêng giường cấp cứu xuống.

Phia dưới, đám người Lý Bảo Sơn, Đào Mật, Hạ Cao Phong đã đừng chờ đến nóng nảy

Trần Thương vội vàng nói:

- Lập tức tới phòng phẫu thuật

Mọi người không nghi ngờ chút nào, trong phòng phẫu thuật lúc này, ba người Vương Khải An, Chu Hiểu Đông, Tâm ngoại Trương Văn Phú đã mặc quần áo tu tế, đang chờ đợi người bệnh này đến

Khoa truyền máu, khoa kiểm nghiệm, khoa y tế, bác sĩ gây tê... Toàn bộ đều đã bày ra tư thế sẵn sàng, cho đợi Trần Thương trở về lập tức tiến hành phẫu thuật cho người bệnh.

Ngay khi Trần Thương đến, cấp cứu chuẩn bị chính thức kéo ra màn che

Tất cả mọi người đã làm công tác chuẩn bị đâu vào đấy

Rut máu, xét nghiệm khẩn cấp, phôi máu...

Khoa y tế liên hệ người nhà, ky ten, rồi trao quyền...

Bác sĩ gây tê là Lưu Kiện, khi nhìn thấy Trần Thương đã mở ngực người bệnh, hai tay còn đang nắm chặc miệng vết thương thì không khỏi trợn to mắt.

Đến lúc này, Vương Khải An cầm kìm cầm máu, rồi nhìn qua Trần Thương:

- Để tôi

Trần Thương gật đầu, cẩn thận từng li từng tí hoàn thanh công tác chuyển giao.

Khi Trần Thương đi ra, Vương Khải An mang theo ba bác sĩ và bác sĩ gây te bắt đầu phẫu thuật.

Tĩnh mạch thực quản

Thành lập tuần hoàn ngoài cơ thể

Lưu Kiện bắt đầu đặt nội khí quản, chuẩn bị gây tê.

Loại phẫu thuật này, phải tiến hành trong tình huống trai tim ngừng đập. Chuẩn bị sẵn sàng hết tất cả mọi việc, Trương Van Phu ngăn trở động mạch chủ, làm cho máu không thể đi qua.

Vào lúc Đào Mật và Hạ Cao Phong nhìn thấy vị trí vết nứt của động mạch chủ ở đoạn đầu tâm thất trái, bên ngoài cùng chỗ màng tim có một cái lỗ hổng do bị xé rách, không khỏi sợ mất mật.

Ca bệnh này. That giống như Trần Thương nói vậy, rất khó có thể trở lại bệnh viện.

Nhớ tới bộ dạng Trần Thương và Vương Khiêm cả người tràn đầy máu trở về, nhớ tới Trần Thương dùng ngón tay cầm máu cho người bệnh trên đoạn đường về bệnh viện...

Hai người sinh lòng thán phục

Tiểu Trần, thật sự là một người tài giỏi.

Chương 578: Sư Phụ Là Dùng Để Làm Gì?

- Một ca người bệnh cửu tử nhất sinh như vậy, mà có thể cầm cự để đi tới được phòng phẫu thuật.

Đây đã là thành công

Không sai

Trần Thương có thể ổn định và đưa một người bệnh bị rạn nứt động mạch chủ lên về bệnh viện kiểm tra triệu chứng bệnh, đã là năng lực rất lớn.

Ai có thể làm được?

Không nói trước bọn hắn có dám hay không, thực hiện phẫu thuật trên xe cấp cứu.

Ai có thể cách cái bụng mà đánh giá chính xác vị trí chảy máu? Ai có thể đồng thời nhanh chóng đưa ra phản ứng tương quan?

Hai người Đào Mật và Hạ Cao Phong để tay lên ngực tự hỏi một chút

Bọn họ có thể không?

Thế nhưng Trần Thương làm được.

Mang theo Vương Khiêm, một bác sĩ gần như không có kinh nghiệm ngoại khoa tim và một tài xế xe cấp cứu lão luyện, thuận lợi cứu chữa một người bệnh nguy cấp sắp gặp tử vong.

Đây là năng lực

Năng lực không thể nghi ngờ. Đào Mật nhìn Trần Thương, chẳng biết tại sao, trong mắt lại tràn đầy kính ý

Hạ Cao Phong nuốt ngụm nước miếng, hé miệng, lại muốn nói lại thôi.

Mà lúc này, Lý Bảo Sơn đi tới, vội vã, nhìn thoáng qua Trần Thương đang rửa tay chuẩn bị phẫu thuật, lại liếc mắt nhìn hai người Đào Mật và Hạ Cao Phong.

Ngẩng đầu hỏi:

- Thế nào?

Đào Mật chỉ Trần Thương, cảm khái một tiếng:

- Anh Lý, tôi thật ao ước được như anh, gặp được một người người trẻ tuổi ưu tú như thế

- Tôi cho anh biết, lần này tiểu Trần làm được chuyện mà người của thế hệ trước như chúng ta chưa chắc có thể làm được, chẩn đoán bệnh chính xác, quả cảm phẫu thuật, phong cách sắc bén, ta cũng có chut bội phục

- Hơn nữa, tôi cho anh biết, đội ngũ cấp cứu này của bệnh viện chúng ta, không bao lâu nữa sẽ trở thành một đội cấp cứu tiên phong sắc bén nhất thành phố An Dương

Một câu này làm cho Lý Bảo Sơn kinh ngạc, nhưng khi ngẩng đầu nhìn Trần Thương đang rửa tay, không khỏi trầm mặc.

Trần Thương rửa tay xong, nhẹ gật đầu với Lý Bảo Sơn và Đào Mật, đi về phòng phẫu thuật

Y tá Viện Viện vội vàng chuẩn bị kỹ quần áo, mặc lên cho Trần Thương.

Bên cạnh bàn phẫu thuật, mọi người nhao nhao tránh khỏi vị trí mổ chính.

Xung quanh, bác sĩ gây tê Lưu Kiện cũng dùng tay ra một cái thủ thế OK cho Trần Thương, tỏ ý có thể bắt đầu phẫu thuật

Khoa truyền máu bắt đầu báo cáo truyền máu tình huống.

Trần Thương gật đầu nói tiếng cám ơn.

Lúc này, trong lồng ngực sạch sẽ, Trương Văn Phú và Vương Khải An đã dọn dẹp sạch sẽ máu bên trong.

Vương Khải An nói:

- Tôi dùng chất kháng sinh.

Trần Thương gật đầu, nhìn hai người, không khỏi có chút vui mừng.

Đây chính là đoàn đội

Trong lúc mình đang chuẩn bị, thì bọn họ đã thay mình làm xong giai đoạn chuẩn bị.

Ngẩng đầu nhìn máy giám sát điện tim, màn hình hiển thị cho thấy bệnh tật ổn định, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra

Chuyện này, không uổng phí

Đoạn đường nguy hiểm nhất đã đi qua, nếu mà so sánh, không có nguy hiểm như vậy.

Phẫu thuật và động mạch chủ lên, là tự Trần Thương cảm ngộ, chỉ có sơ cấp. Nhưng Trần Thương không chút do dự, trực tiếp tốn hao điểm kỹ năng tăng lên cấp đại sư. Lập tức tiêu hao 7 điểm, hầu bao Trần Thương cạn kiệt rất nhiều, điểm kỹ năng còn thừa không nhiều, chỉ có 9 điểm thôi.

Sau đó, việc Trần Thương cần làm, chủ yếu là khâu động mạch chủ lên, theo lý thuyết động mạch chủ lên và động mạch chủ xuống đều là động mạch chủ ngực, nhưng khác biệt duy nhất là.

Sau khi động mạch chủ lên bị thương, thường xuyên kèm thêm áp chế buồng tim nứt ra tổn thương, trái tim tổn thương, bởi vậy trong khi khâu, độ

khó tăng lên, hệ số nguy hiểm cũng sẽ tăng.

Dù sao khi đó đã không đơn thuần là khâu mạch máu, mà còn dính đến trái tim và buồng tim.

Trong chốc lát, Trần Thương mở to mắt, sau khi trải qua đặc huấn, lại lần nữa xem động mạch chủ lên, trong lòng Trần Thương cũng nắm chắc.

Quái rạn nứt động mạch chủ lên, cấp 61, quái hi hữu, nhắc nhở: Rạn nứt động mạch chủ lên, cẩn thận khâu lại. 1

Có lẽ cũng là bởi vì sau khâu vết rách, mới tăng lên độ khó phẫu thuật, để rạn nứt động mạch chủ lên này biến thành một quái hi hữu.

Cằng tay rất dễ giải quyết.

Trần Thương:

- Chỉ polyester SỐ 4.

Y tá gật đầu, đưa tới.

Trương Văn Phú nhìn Trần Thương, nhìn người tổ trưởng còn nhỏ hơn mình bảy tám tuổi, lòng mang kính ý, hơn nữa có chút bùi ngùi.

Bản thân anh là người của ngoại khoa tim, đối với phẫu thuật ngoại khoa tim, trọng chứng ngoại khoa tim nguy cấp rất rõ ràng, nhưng khi anh thấy Trần Thương mang về một người bệnh như vậy, đã sợ ngây người

Khi anh nhìn trái tim chậm rãi nhảy lên, khi nhìn hai tay Trần Thương giữ chặt mạch máu, Trương Văn Phú đã bội phục từ đáy lòng

Ngày đầu tiên anh đến khoa cấp cứu, đã bị Trần Thương chinh phục

Thực lực, là ngôn ngữ tốt nhất.

Sao Vương Khải An không phải như thế?

Mà lúc này, bên ngoài phòng phẫu thuật, Hạ Cao Phong vỗ đầu một cái:

- Không đúng! Tôi đột nhiên nhớ ra, phẫu thuật khâu động mạch chủ lên này, hôm trước tôi chỉ mới biểu diễn cho Trần Thương xem một lần! Tôi phải đến đó phẫu thuật.

Trong lúc nói chuyện, đã nhanh chân đi đến phòng phẫu thuật, trong lòng Đào Mật cũng trầm xuống, vội vàng đi theo.

Tính nguy hiểm của động mạch chủ lên cao hơn động mạch chủ xuống không ít.

Nghĩ đến Trần Thương vừa mới học được tâm lý Đào Mật cũng thấp thỏm không yên.

Chẳng qua là

Khi Đao Mật thấy Trần Thương khâu, lập tức sửng sốt, hung tợn trừng mắt Hạ Cao Phong:

- Đùa tôi vui không?

Hạ Cao Phong mờ mịt, cũng không biết giải thích thế nào...

Thật sự là hôm trước mình mới vừa vặn dạy cậu ta mà?

Chuyện này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Đào Mật nhìn Trần Thương khâu, nhịn không được cười cười, dùng ánh mắt trêu tức nhìn Hạ Cao Phong, chậc chậc một tiếng, trong mắt tràn đầy thú vị: Không biết xấu hổ à? tiểu Trần người ta còn làm tốt hơn anh, anh nói anh dạy? Anh đùa tôi hả?

Đào Mật cũng trừng to mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi! Bởi vì phong cách khâu của Trần Thương, căn bản không giống của mình, cũng không giống của Đào Mật, đây là tự thành một phái khâu riêng. Đúng là như thế, Hạ Cao Phong không muống cãi nhau với Đào Mật, nghiêm túc nhìn lại.

Chuyện này với anh không thể nghi ngờ là một lần học tập.

Phẫu thuật từng giây từng phút trôi qua.

Đến khi khâu, Đào Mật và Hạ Cao Phong liếc nhau, chỗ này tương đối khó... Thế nhưng, Trần Thương biến hóa thủ pháp, hơi thay đổi tư thế người bệnh, nói với Trương Văn Phú:

- Bỏ kẹp cầm máu không xâm lấn đi, tiếp tăng đó kẹp cầm máu số 2 lên ba mươi độ.

Trương Văn Phú sững sờ, có chút không hiểu.

Nhưng vẫn làm theo, sau khi thay đổi, anh kinh ngạc phát hiện, sau khi thay đổi một góc này, việc khâu lại hình như... Hình như dễ dàng hơn rất nhiều

Lần này, xung quanh ba người của ngoại khoa tim đều trợn tròn mắt.

Quá trâu bò

Quả thực là ý nghĩ của thiên tài

Phẫu thuật từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương cũng rất nhanh tới hồi cuối.

Đao Mật không ở lại quá lâu, châm chọc nhìn Hạ Cao Phong:

- Dạy thật tốt! Sư phụ hai ngày đã bị đồ đệ vượt qua

Hạ Cao Phong cắt một tiếng:

- Điều này nói rõ sư phụ có bản lĩnh, đồ đệ quá có thiên phú

Đào Mật sững sờ nhìn Hạ Cao Phong, da mặt thằng nhãi này không dày như vậy chứ?

Mà lúc này, bên ngoài phòng cấp cứu rất nhiều người đều đang nóng lòng chờ đợi kết quả phẫu thuật, ngay cả trung tâm cấp cứu Hà Thông cũng đích thân tới, dù sao ông cũng biết một ca phẫu thuật này rất đặc biệt.

Đây là trận đầu của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện

Chương 579: Ban Thưởng Túi Phúc

Quan sát Trần Thương thao tác từng bước một, trong lòng những đội viên xung quanh, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng.

Vương Khiêm cảm thán nhiều nhất, anh biết mình còn thua kém Trần Thương, nhưng không ngờ sự chênh lệch này càng lúc càng lớn.

Lâm sàng là lớp học tốt nhất, người bệnh là thầy giáo tốt nhất.

Trần Thương đến đây hơn ba năm, đi sớm về tối, hình như chưa từng lơ là học tập, một ngày hai ngày sẽ không nhìn thấy chênh lệch, nhưng tích lũy qua năm tháng, sự thua kém vô hình này đã chồng chất thành nui, nhìn lại, có lẽ chỉ có thể ngưỡng mộ

Cuộc sống chính là như vậy, có vài người yên lặng tiến lên, có vài người xem thường, thật tình không biết, nửa bước đã tới ngàn dặm, suối nhỏ đã thành biển lớn, đất đã đắp thành lâu đài

Lúc anh ta xem thường cậu ấy chẳng thèm ngó tới, thật tình không biết, cậy ấy đã dẫn trước anh ta quá nhiều.

Vương Khiêm nuốt ngụm nước bọt, chậm rãi thở hắt ra, ngày hôm nay cho anh ta rất nhiều cảm xúc, hôm nay anh đã dũng cảm thừa nhận chuyện này, trong lòng cảm giác thoải mái, chân chính được trải nghiệm và học tập không ít.

Anh ta cũng nhìn thấy tính mạng đang dần yếu đi, cũng cảm nhận được sống chết trước mặt, chính bản thân lại có cảm giác bất lực, anh nhìn thoáng qua Trần Thương, thầm hạ quyết tâm, mình phải trở thành một thành viên trong tổ cấp cứu

Sau khi Trần Thương làm xong phẫu thuật, bước cuối cố định lại xương ức.

Vương Khiêm mới nói:

- Để tôi làm, cậu nghỉ một lát đi.

Trần Thương cười một tiếng, nhẹ gật đầu, không có từ chối.

Kiểm tra triệu chứng, bệnh tật tính mạng của người bệnh dần ổn định, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Qua không bao lâu, cuối cùng cuộc phẫu thuật cũng kết thúc.

Cuộc phẫu thuật này có tính nguy hiểm cực lớn, tỉ lệ tử vong cực cao nên cần phẫu thuật khẩn cấp, rốt cục cũng hoàn thành

Bác sĩ gây tê Lưu Kiện dụng ngón tay cái lên hướng về phía Trần Thương

Hành nghề mười ba năm nay, đây là lần thứ nhất ông thấy bác sĩ dám cấp cứu ở trên xe, mở ngực.

Phẫu thuật kết thúc, y tá đẩy người bệnh đến phòng cấp cứu, chờ đợi giai đoạn vận chuyển đến ICU.

Giây phút này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

[Đinh! Khâu động mạch chủ rạn nứt thành công, nhận được ban thưởng: 1, kinh nghiệm + 5000; 2, túi phúc + 1; 3, thuốc tăng thể lực + 1;)

Ban thưởng rất phong phú, nhưng vì sao kinh nghiệm lại chỉ có 5000 điểm. Lúc này, người làm việc phụ trợ trong phòng ban xung quanh nhìn biểu hiện của Trần Thương, tràn đầy kính nể

Đối với nhân tài, tất cả mọi người sẽ cực kỳ tôn trọng.

Huống chi... Dáng dấp lại còn đẹp trai.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, một đoàn người đi ra với Trần Thương, rửa tay theo quy chuẩn, mọi người nhao nhao đi lên cười nói:

- Bác sĩ Trần, thật lợi hại

- Đúng, nói thật, tôi làm nhiều năm ở Tỉnh Nhị Viện như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy người bệnh có thể còn sống đưa đến bệnh viện còn đồng thời được cấp cứu động mạch chủ bị rạn nứt

- Đừng nói Tỉnh Nhị Viện, tôi đến Đông Dương lâu như vậy, là lần thứ nhất thấy

- Đúng vậy, Tỉnh Nhị viện chúng ta có bọn họ, tiểu đội cấp cứu cũng mới xây dựng nên, ai còn dám nói Tỉnh Nhị viện chúng ta không có tiểu đội cấp cứu.

Mọi người khen không dứt lời, y tá trưởng Lý Anh bên cạnh nói đùa:

- Bác sĩ Trần, thật lợi hại, dám phẫu thuật trên xe cấp cứu, tôi cảm thấy, sau này lúc ra ngoài cậu ấy cũng sẽ mang theo dao phẫu thuật

Bác sĩ gây tê Lưu Kiện nghe xong, lập tức cười:

- Mang theo dao phẫu thuật chưa đủ, còn phải mang theo tôi nữa

Mọi người nghe xong, lập tức cười ha hả.

Cấp cứu thành công, tâm tình mọi người cũng không tệ.

Trần Thương cười nói:

- May mắn mà Có mọi người trợ giúp, không có mọi người, người bệnh này tôi cũng không cứu nổi! Sau khi mọi người nghe được, rất vui vẻ. Dù sao, nghề y làm gì có chuyện ngựa ngày đi ngàn dặm? Phía sau một ca phẫu

thuật thành công thì đều có hợp tác đoàn đội, nghe thấy Trần Thương nói như vậy, trong lòng mọi người tự nhiên cũng được an ủi.

Con người chính là như vậy, nghe vài lời dễ nghe, tâm lý sẽ vui vẻ hơn nhiều, cung không cầu người cho điểm cái gì.

Mọi người còn chưa có đi ra, tin tức phẫu thuật thành công truyền đến tai đám người Lý Bảo Sơn.

ca lúc phẫu thuật vừa rồi, Lý Bảo Sơn biết được Hà Thông tới, ở lại phòng phẫu thuật cũng không có việc gì, dứt khoát đi ra.

Sau khi biết được phẫu thuật thành công, Hà Thông hơi kinh ngạc, sau đó là may mắn và cảm khái.

- Chủ nhiệm Lý, xem ra tôi đã thực sự đánh giá thấp trình độ của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện các ông rồi

Lý Bảo Sơn không hề phủ nhận, cười thần bí, ông ta đánh giá thấp? Ngay cả ông cũng đánh giá thấp mà

Hà Thông thở dài:

- Sau khi tôi biết người bệnh bị rạn nứt động mạch chủ, thật sự khiến tôi giật cả mình

- Các người vừa vặn thành lập, thật sự có chút lo lắng, ngày đầu tiên sẽ xảy ra chuyện, bây giờ xem ra, chủ nhiệm Lý, Tỉnh Nhị Viện các ông thật sự là ngọa hổ tàng long, cả tình trạng này cũng có thể cấp cứu được

- Tôi còn nghe nói, bác sĩ... bác sĩ Trần ở trên xe cấp cứu đoán đúng tình trạng của người bệnh, quả quyết triển khai cấp cứu, thật sự rất lợi hại! Lý Bảo Sơn nhàn nhạt nói:

- Ừ, tiểu Trần quả thực rất giỏi.

Đào Mật và Hạ Cao Phong đi tới, nhìn Lý Bảo Sơn, hâm mộ nói:

- Chủ nhiệm Lý, có Trần Thương ở đây, chức chủ nhiệm cấp cứu như ông thật thoải mái nha

Lý Bảo Sơn cười cười, không được sờ mông ngựa, tiểu Trần là của ông, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Lúc này, Trần Thương cùng với mọi người rời khỏi phòng phẫu thuật, sau khi nhìn thấy đám người Lý Bảo Sơn, nhẹ gật đầu.

Lý Bảo Sơn giới thiệu với Hà Thông:

- Chủ nhiệm Hà, đây chính là bác sĩ Trần Thương gì đó trong miệng ông

- Tiểu Trần, vị này là chủ nhiệm trung tâm cấp cứu chúng ta, chủ nhiệm Hà

Hà Thông nhìn thấy Trần Thương trong đám người, lập tức bị kinh ngạc, trong ấn tượng của ông ta, Trần Thương là một bác sĩ phó chủ nhiệm

khoảng chừng ba mươi gần bốn mươi tuổi.

Bằng không thì sao có thể đánh giá ra động mạch chủ bị rạn nứt chính xác như thế, đồng thời quả quyết quyết định phẫu thuật trên xe cấp cứu chứ?

Không có kinh nghiệm vài chục năm, người bình thường chưa chắc đã có thể làm được

Nhưng, nhìn người trẻ tuổi này tối đa cũng chỉ ba mươi tuổi, ông ta nhịn không được sửng sốt:

- Cậu chính là Trần Thương

Trần Thương sững sờ, chẳng lẽ có người giả mạo mình?

- Xin chào chủ nhiệm Hà, tôi chính là Trần Thương, chẳng lẽ... Còn có người tên Trần Thương khác?

Hà Thông bị Trần Thương trêu, lắc đầu:

- Không có! Là cậu, rất giỏi! Tuổi của cậu còn trẻ, đã có thể giúp khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện phát triển tốt hơn

- Nhìn thấy cậu, tôi cũng yên lòng, nhưng... Nhưng tôi nhắc nhở cậu một câu! Sau này có thể sẽ hơi mệt mỏi một chút

Trần Thương nghe hai từ "mệt mỏi", trong mắt tràn đầy điểm kinh nghiệm, đang lo không có quái cao cấp, một lần chỉ được 5000 kinh nghiệm, cần bao lâu mới có thể thăng cấp.

Mắt thấy giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim cả nước còn chưa đến một tháng sẽ bắt đầu, trong lòng Trần Thương cũng lo

so.

Dù sao, một Tỉnh Nhiên đã như vậy, cả nước còn không biết có bao nhiêu người có cùng cấp bậc với Tỉnh Nhiên chứ?

Mà bây giờ mình không luyện tập tốt một chút, đến lúc đó... Thật không biết có thể đi đến đâu?

Giải thi đấu Kỹ năng phẫu thuật cho bác sĩ trẻ trên cả nước yêu cầu tuổi của người dự thi là dưới 35 tuổi, đây đã rất bao dung phóng khoáng, rất nhiều bác sĩ tốt nghiệp cũng chưa đến ba mươi, 35 tuổi đã có thể là bác sĩ cấp phó chủ nhiệm, đến lúc đó tuổi vào nghề sẽ không phải là ưu thế của bạn, nếu kinh nghiệm lâm sàng chưa đủ, cũng giống như thế.

Chương 580: Kẻ Nịnh Hót

- Cho nên, trong thời gian chuẩn bị một tháng này, Trần Thương quyết định tập trung đánh quái thăng cấp thật tốt, kiếm chút trang bị, tăng cấp kỹ năng.

Mặc dù không biết phần thưởng hạng nhất là gì, nhưng phần thưởng rơi xuống mỗi lần PK thắng cũng đã khiến cho anh sảng khoái, nhất định phải thắng nhiều một chút, tốt nhất là đánh bại hết đám người kia.

Lần này tranh giải chủ yếu là về mạch máu lồng ngực, ít nhất trước khi cuộc thi diễn ra Trần Thương phải bảo đảm quen thuộc với tất cả các ca phẫu thuật mạch máu, sau đó tăng cấp lên đại sư.

Nếu như có thể khâu mạch máu đạt tới cấp hoàn mỹ, cho dù mất một tấm thẻ Đặc Huấn cũng không phí

Bây giờ, các phẫu thuật mạch máu mà anh biết chỉ có động mạch chủ lên, động mạch chủ xuống, tu bổ động mạch ba loại phẫu thuật.

Mà vết thương mạch máu ngoại khoa lồng ngực, trừ ba loại này ra, còn có “phẫu thật cắt bỏ khối u động mạch chủ", "chữa vết thương động mạch”, “chữa vết thương tĩnh mạch chủ dưới”, “khâu động mạch chủ - tĩnh mạch chủ dưới

Cứ như thế, một tháng này áp lực của Trần Thương rất lớn

Trong khi Trần Thương đang suy nghĩ.

Hà Thông chủ động nói:

- Như vậy đi, tiểu Trần, cậu có am hiểu gì về phẫu thuật, hoặc là muốn học tập phẫu thuật gì, khi chúng ta điều động sẽ cố gắng tiến hành sàng lọc sớm bật đèn xanh cho cậu.

Trần Thương nghe những lời này, sắc mặt vui mừng, đây chính là chuyện tốt nha.

Có thể luyện tập phẫu thuật, đối với mình mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt.

Nghe Hà Thông những lời này, ngay cả Lý Bảo Sơn cũng ngẩn người

Từ khi nào Hà trưởng khoa dễ nói chuyện như vậy?

Trước đây, muốn ông ta nói thêm chút về viêm ruột thừa cấp tính, viêm túi mật cấp tính phải kéo qua kéo lại mấy ngày mới nói nhiều thêm một chút.

Nhưng bây giờ lại chủ động mở đèn xanh cho Trần Thương.

Đây... Người này làm sao lại có thể nịnh bợ như vậy chứ?

Nhìn thấy tiền đồ của tiểu Trần là đến nịnh hót?

Phi

Tiền đồ

Hà Thông nhìn Trần Thương và đám người trẻ tuổi sau lưng anh.

Trong lòng quyết định, đây mới là tương lai

Cho bọn họ một chút cơ hội rèn luyện, để bọn họ có không gian phát triển, như vậy mới có thể tiến bộ lớn hơn, tương lai mới có thể đi xa hơn. Người trẻ tuổi, có khi thiếu chính là cơ hội.

Trần Thương vừa nghe vậy, cười nói:

- Hà trưởng khoa, cháu hy vọng chú giao cho một vài ca về dạng như hôm nay, hoặc ca về phẫu thuật mạch máu lồng ngực, ngoại thương, gan, lá lách đều được.

Thật ra thì lời của Hà Thông cũng mang ý dò xét, ông cũng muốn biết tiểu Trần giỏi về phẫu thuật gì, nghe xong lời của Trần Thương vừa nói nhất thời có chút ngây ngẩn.

Đây đều là phẫu thuật độ khó cao

Hơn nữa còn dính tới ngoại khoa, ngoại khoa lồng ngực, ngoại khoa gan và nhiều bạn ngoại khoa khác.

Trần Thương lợi hại như vậy?

Hà Thông gật đầu một cái:

- Được, cậu lưu số điện thoại của tôi để tiện liên lạc, người trẻ tuổi tôi coi trọng cậu

Trần Thương cười một tiếng: - Cám ơn chủ nhiệm Hà. Hà thông phất tay một cái, đi khỏi Tỉnh Nhị Viện.

Hôm nay, chuyện lúc Trần Thương phẫu thuật, nhanh chóng truyền toàn bộ Tỉnh Nhị Viện.

Trận đấu giành thắng lợi, đoàn đội người trẻ tuổi khoa cấp cứu này nhanh chóng nhận được rất nhiều khen ngợi.

Cấp cứu là nơi anh hùng được sinh ra dễ dàng nhất, dù sao kỹ một chút thì công việc cấp cứu sẽ cảm thấy đặc biệt kích thích lại còn kích động lòng người, giống như một người chiến sĩ vậy.

Mà trong nháy mắt danh tiếng của Trần Thương đã bốc lửa ở Tỉnh Nhị Viện, hình tượng khí chất đều tốt, thực lực mạnh mẽ, còn mang theo truyền kỳ, thỏa mãn vô số ảo tưởng của các Cô y tá nào đó.

Mặc dù không phải là bạch mã hoàng tử, nhưng cũng có thể coi là một hoàng tử mặc áo khoác dài màu trắng chứ?

Trải qua trận chiến hôm nay, Trần Thương cũng khiến cho các lão bác sĩ của khoa cấp cứu và các khoa khác thở phào nhẹ nhõm.

Tần Hiếu Uyên nhìn Đàm Lập Quốc đối diện, cười một tiếng:

- Nhìn thấy không? Tỉnh Nhị Viện chúng ta cũng có tiểu đội cấp cứu

Đàm Lập Quốc rất biết điều:

- Ông Tần, ý ông là, có phải nên cho những bác sĩ này một chút phúc lợi? Dù sao làm công việc này, vừa khổ vừa mệt, còn phải làm công việc thường ngày, đặc biệt tiểu Trần còn là tổ trưởng.

Tần Hiếu Uyên kinh ngạc, đây... Gần đây ông phát hiện thư ký Đàm càng ngày càng tốt nha

Biết giao tiếp, người tốt, dáng dấp... Lại còn rất hiểu ông

Ông mới nói nửa câu, đã đoán được ông muốn nói cái gì. Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên hơi chần chờ:

- Ông Đàm, như vậy có phải không quá phù hợp không? Dù sao chúng ta cũng có phát hỗ trợ.

Đàm Lập Quốc vỗ bàn một cái:

- Ông Tần, đây chính là ông không đúng rồi, ông không thể làm rét lạnh trái tim bọn họ, để bọn họ biết, phía sau bọn họ là bệnh viện, đặc biệt là tiểu Trần, tôi đề nghị tăng lên đãi ngộ của phó khoa

Một câu nói này, dọa Tần Hiếu Uyên sợ không nhẹ.

Đãi ngộ của phó khoa...

Đây chính là tiền thật nha, lấy một ví dụ, bệnh viện là theo hệ số, hệ số của phó khoa so với chủ trị cao hơn rất nhiều, mà bây giờ Trần Thương ở cấp cứu hưởng đãi ngộ của bác sĩ, một câu đãi ngộ của phó khoa, trực tiếp nhảy qua chủ trị.

Mặt Tần Hiếu Uyên kéo căng:

- Tiểu Trần... Còn trẻ, người phía dưới có thể có ý kiến hay không?

Đàm Lập Quốc mất hứng: - Ý kiến? Tiểu Trần là đội trưởng đội cứu viện khẩn cấp, làm công việc của phó khoa, chúng ta không nên cho cậu ấy đai ngộ của phó khoa sao?

- Hơn nữa, ông Tần à, ông suy nghĩ lại một chút, tiểu Trần mang lại cho bệnh viện chúng ta danh tiếng tốt như thế, cậu ấy làm công việc cấp cứu vừa đúng bù vào chỗ trống của Tỉnh Nhị Viện chúng ta, không phải sao?

Tần Hiếu Uyên vỗ bàn một cái:

- Vẫn là Đàm thư ký có ánh mắt nhìn xa trông rộng

Vào buổi tối, người nhà người bệnh tới, còn có tổng giám đốc Công ty lao động đích thân tới bệnh viện.

Người bị thương là nhân viên hợp đồng của Công ty xây dựng Thiệu Huy, Đường Thiệu Huy cũng là nhân vật có mặt mũi ở tỉnh Đông Dương, hắn rất tinh mắt, để những người dân công ký hợp đồng với công ty xong, sau đó mới xác định địa điểm lao động.

Sau khi biết tình huống của người bị thương, lập tức đi tới Tỉnh Nhị Viện, rất quan tâm

Hơn nữa tự mình phải xe đưa người nhà bệnh nhân từ quê lên bệnh viện, hơn nữa còn trả tất cả chi phí.

Sau khi biết được bệnh nhân cấp cứu thành công, Đường Thiệu Huy nhìn Trần Thương, hít một hơi:

- Bác sĩ Trần, cảm ơn anh, anh đã cứu cả một gia đình.

Khi vợ Con của người bệnh tới, cảm ơn Trần Thương sau đó cảm kích nhất là Đường Thiệu Huy.

Dù sao trong mắt bọn họ, tổng giám đốc công ty tự mình tới, còn để bọn họ ở được bệnh viện được bao ăn bao ở, đưa họ một số tiền lớn, để bọn họ yên tâm còn thanh toán toàn bộ tiền chữa bệnh.

Điều này khiến cho cả gia đình chất phác nhất thời cảm kích rơi nước mắt

Trần Thương cũng không nhịn được bội phục.

Đường Thiệu Huy xin số điện thoại của Trần Thương: - Bác sĩ Trần, công ty chúng tôi cũng lớn, người nhiều, khó tránh khỏi sẽ gặp một chút tình huống không may, đến lúc đó, tôi để bọn họ đến nơi này của cậu.

Trần Thương gật đầu:

- Đây là việc chúng tôi phải làm.

Đường Thiệu Huy phất tay một cái, thở dài:

- Chúng tôi là công nhân xây dựng nên chuyện bị thương thường xuyên xảy ra, nên những thương tích giống thế này đã gặp qua, tất cả đều chết ở trên đường, cho nên, bác sĩ Trần vẫn là cậu lợi hại

- Tôi thay mặt những người công nhân sau này, cảm ơn cậu

Chương 581: Trong Lòng Cục Cưng Đau Khổ

- Người với người thật sự là có điểm khác biệt.

Công ty của Đường Thiệu Huy không nhỏ, nhưng mà nhìn người ta một chút xem, cúi đầu khiêm tốn, ít nhất là nhìn qua thật sự giống suy nghĩ cho những người công nhân dưới quyền.

Mà từ thái độ này đối với người bị thương và người trong gia đình họ, ít nhất đây là một ông chủ khá là có lương tâm.

Nghĩ lại về Chu Tuyên Văn lúc trước, không coi ai ra gì, không có một chút giới hạn nào. Trần Thương không hiểu rõ về Đường Thiệu Huy, nhưng thật ra, ở khắp tỉnh Đông Dương hay thậm chí là ở mấy tỉnh xung quanh anh ta đều vẫn rất nổi danh, cá nhân phẩm tốt, danh tiếng tốt.

Trần Thương đã thấy những người làm ông chủ nhưng có lòng dạ hiểm độc nhiều rồi, nhìn Đường Thiệu Huy cười nói:

- Anh Đường là một doanh nhân có lương tâm.

Đường Thiệu Huy lắc đầu:

- Đều dốc sức làm việc, cũng không dễ dàng gì, có thể đi đến ngày hôm nay, tất cả là nhờ những người anh em công nhân này cho một phần cơm ăn, hễ là người đến nơi này của tôi, người nào mà không phải đi đến bước đường cùng, đi làm công để kiếm tiền? Ai không phải do cha sinh mẹ dưỡng, tôi cũng không thể che giấu lương tâm mà kiếm tiền.

Nói xong, bàn giao người nhà một lát, để lại một người chuyên biệt thu xếp cho người bị thương và người nhà rồi rời đi.

Sau khi lên xe, em trai là trợ lý nhịn không được hỏi:

- Anh, có phải anh quá nhiệt tình với bác sĩ Trần này rồi không?

Đường Thiệu Huy sững sờ, lắc đầu:

- Thiệu Dương, em biết Chu Tuyên Văn không?

Đường Thiệu Dương gật đầu, đều làm trong ngành kiến trúc, biết tất rõ, nghe nói là đã chọc phải nhân vật lớn gì đó:

- Biết chứ không phải đã giải tán công ty rồi sao? Nghe nói là đã đi phương nam.

Đường Thiệu Huy cười nói:

- Đúng vậy, anh ta quá kiêu căng, quá lộ liễu, anh cho em xem đoạn video này.

Sau khi nói xong, Đường Thiệu Huy đưa video từ Douyin một thời gian trước cho em trai, hình ảnh bên trong, vừa vặn có Trần Thương.

Trần Thương trở lại phòng trực ban, lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, mở thu hoạch hôm nay ra, một cái túi may mắn.

Sau khi mở ra, bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên

[Đinh! Chúc mừng anh đã mở túi may mắn, nhận được độ thiện cảm của Mạnh Hi + 20: 1

Trần Thương lập tức sửng sốt, má ơi?

Còn có thể có chuyện như vậy sao?

Có điều nghĩ lại cũng thế, đơn giản là xoát độ hảo cảm Mạnh thầy giáo, thừa nhận là đã phiền phức lại còn khó khăn, hệ thống chắc chắn sẽ cho mình đào ngũ.

Bây giờ độ hảo cảm của Mạnh Hi đối với Trần Thương lập tức trở lại: 60 điểm.

Trần Thương không nhịn được vui vẻ.

Mà lúc này, bên trong phòng phẫu thuật của Đông Đại Nhất Viện, Mạnh Hi và Cát Hoài đang tiến hành một ca phẫu thuật.

Cát Hoài vừa mới được Mạnh Hi khen ngợi, trong lòng đắc ý lúc đang và động mạch chủ ở ngực.

Mà bỗng nhiên Mạnh Hi cảm thấy một trận khác thường truyền đến, bỗng nhiên... Bỗng nhiên có chút nhớ tiểu Trần rồi?

Lần này khiến cho Mạnh Hi sững sờ

Không đúng nha?

Mình nhớ thằng nhóc kia làm gì?

Nghĩ đến mỗi khi được Trần Thương dạy phẫu thuật, luôn bị phê bình, Mạnh Hi lại thấy một trận khó chịu.

Mình lại nhở hắn sao?

Chẳng lẽ. Mình có khuynh hướng M?

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi vội vàng lắc đầu.

Chẳng qua, chẳng biết tại sao, sau khi nghĩ đến tiểu Trần, Mạnh Hi nhìn Cát Hoài phẫu thuật bỗng nhiên không vừa mắt.

- Bác sĩ Cát, anh thật sự phải chăm chỉ luyện tập một chút nha, anh nhìn cái này của anh, chi tiết à chi tiết... Nói với anh mấy lần rồi, việc này anh làm so với tiểu Trần có một chút thua kém đó

Mạnh Hi thở dài, nói với Cát Hoài.

Mà vừa nãy Cát Hoài còn không thể tự kiềm chế mà đắm chìm trong sự khích lệ của Mạnh Hi, bỗng nhiên bị dội một chậu nước lạnh.

Người phụ nữ này... Làm sao mà hỉ nộ vô thường như thế?

Dáng dấp dễ nhìn cũng không tầm thường đâu

Rơi vào đường cùng, Cát Hoài tiếp tục phẫu thuật.

Hạ Cao Phong trở lại bệnh viện, sau khi nhớ tới ca phẫu thuật của Trần Thương, cũng cực kỳ ngứa tay, hơn nữa Trần Thương tiết lộ cho anh ta rất nhiều gợi ý, thế là dứt khoát đi tới phòng phẫu thuật.

Đúng lúc đi ngang qua phòng phẫu thuật của bọn Cát Hoài, trực tiếp đi vào.

Lúc này, Cát Hoài vẫn còn đang khâu lại, nhìn thấy thầy của chính đi đến, nhịn không được trở nên to gan.

Người phụ nữ này, Cô phê bình tôi hả?

Thầy của tôi đến rồi

Đây chính là chỗ dựa của tôi

Hạ Cao Phong nhìn Cát Hoài phẫu thuật, không nói một lời nào, sắc mặt u ám, thật lâu... Thật lâu sau... Nhịn không được thở dài.

- Ai...

Tính tình kiên nhẫn, sau khi xem hết phẫu thuật, Hạ Cao Phong nhìn Cát Hoài:

- Tiểu Cát, tiến bộ của cậu quả thực là hơi quá chậm

- Anh nhìn tiểu Trần người ta một chút xem, mấy ngày trước tôi vừa mới dạy cách và động mạch chủ, hôm nay người ta đã học được rồi, hơn nữa... Bước khâu lại kia còn tốt hơn anh! Anh nhìn anh một chút xem

- Anh phải học tập tiểu Trần người ta nhiều hơn một chút.

Mấy câu, lại khiến cho Cát Hoài lập tức sửng sốt.

Tôi... hôm nay tôi đã trêu ai ghẹo ai đâu hả?

Tại sao tất cả đều phê bình tôi?

Bác sĩ 2, bác sĩ 3 đều đang ở bên cạnh phẫu thuật đó, tại sao không ai đi phê bình họ đi.

Hơn nữa... Tại sao còn phải bắt tôi so sánh với Trần Thương chứ

Từ chỗ nào các người đã như vậy hả?

Tôi với biến thái thì có gì có thể so sánh không?

Trong lòng Cát Hoài đau khổ, nhưng mà lại nói không nên lời.

Anh ta rất muốn ưỡn ngực làm đàn ông một lần, lớn tiếng chất vấn Mạnh Hi:

- Lúc cô bị Trần Thương phê bình thì tại sao lại không nói gì?

Chất vấn thầy của mình một chút, Hạ Cao Phong:

- Tại sao thầy không tự lấy mình ra mà so sánh với Trần Thương đi?

Hai người các người, quá... quá... A... Trong lòng Cát Hoài đau khổ

Lúc này, điện thoại của Hạ Cao Phong vang lên.

- Này? Á! Lý Xử, anh đến phòng ban của chúng ta rồi hả?

- Được rồi được rồi, chờ một chút, tôi lập tức trở về ngay.

Cúp điện thoại, Hạ Cao Phong nhìn thoáng qua Cát Hoài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép xoay người rời đi.

Mạnh Hi cũng nhìn thoáng qua Cát Hoài, lắc đầu rời đi...

Cát Hoài sững sờ, oan ức đến sắp khóc.

Sau khi Hạ Cao Phong trở lại phòng ban, nhìn thấy một người đàn ông mang theo một người phụ nữ trung niên ở đó lo lắng chờ đợi.

Nhìn thấy Hạ Cao Phong đến, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Hạ, tôi đến đây là có chuyện quan trọng muốn nhờ

Hạ Cao Phong sững sờ, vội vàng nói:

- Lý Hoán, anh nói đi.

Sắc mặt Lý Hoán khẩn trương gấp gáp, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Hạ, hai ngày nay mẹ của tôi cứ cảm giác ngực vô cùng khó chịu, bản thân đã có bệnh tim, tôi lập tức chụp X quang, kết quả là vừa nhìn, người ta nói rằng bên trên động mạch chủ có một cái khối u làm phình động mạch chủ, cần phải mau chóng phẫu thuật

- Tôi vội vàng tìm tơi ngài, đây là phim chụp X-quang, CT, X-quang ngực đều ở chỗ này.

Trong lúc nói chuyện Lý Hoán đưa cho Hạ Cao Phong.

Sau khi Hạ Cao Phong nghe được khối u làm phình động mạch chủ, cũng biến sắc, vội vàng nhận lấy phim chụp X-quang.

Sau khi xem xong, lập tức sững sờ, vị trí này... Giải quyết cũng không dễ

Bỗng nhiên, ông nghĩ tới Trần Thương, hôm nay cậu ta xử lý vị trí này làm đặc biệt tốt, có lẽ... Có thể tìm cậu ta.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hạ Cao Phong nặng nề, nói:

- Lý Hoán, không phải là tôi không làm cho anh, mà là tôi sợ tôi xử lý không tốt

- Như vậy đi, tôi đề cử cho anh một người, anh đi tìm cậu ta đi! Nhớ kỹ, chắc chắn phải khiến cậu ta tự mình làm cho anh.

Lý Hoán nghe thấy Hạ Cao Phong nói, lập tức trợn tròn mắt, dù sao. Hạ Cao Phong chính là người có địa vị nhất ở An Dương chúng ta

đấy

Nếu như không phải là quá sốt ruột, Lý Hoán đã đưa mẹ đi thủ đô, nhưng mà lại lo lắng có chuyện gì xảy ra trên đường.

Thấy Lý Hoán như thế này, Hạ Cao Phong nhịn không được nói:

- Lý Hoán, tình bạn giữa hai người chúng ta nhiều năm như vậy, tất nhiên tôi sẽ không hại anh

- Để tôi gọi điện thoại liên hệ cho anh, anh nhớ kỹ đó, chắc chắn phải khiến cho bác sĩ Trần Thương tự làm cho anh, anh ta làm rất tốt

Lý Hoán vội vàng đứng lên, gật đầu đưa mẹ rời đi, mà Hạ Cao Phong cầm điện thoại lên, gọi cho Trần Thương.

Đúng lúc Cát Hoài đi ngang qua, nghe thấy thầy của mình chủ động đưa bệnh nhân cho Trần Thương, lập tức sửng sốt, nhếch miệng: Thầy còn nói em, chính thầy làm cũng không bằng Trần Thương người ta đó, chỉ biết bắt nạt người khác

Hạ Cao Phong quay người nhìn chằm chằm Cát Hoài:

- Cát Hoài, anh qua đây

Cát Hoài lập tức sửng sốt

Chương 582: Sao Lại Tới Đây?

Cát Hoài cứ như chết chân, đứng nguyên tại chỗ, không biết phải làm sao

Dù sao, chính anh là người phát hiện ra bí mật của thầy mình, chủ động đưa người bệnh đến chỗ Trần Thương, nếu như nói điều này, chủ nhiệm khẳng định sẽ mất mặt lắm.

Nghe thấy tiếng gọi của thầy Hạ, Cat Hoài lập tức quay người, đảm bảo nói:

- Thầy cứ yên tâm, chuyện xảy ra hom nay chỉ có thầy biết, em biết, trơi biết, đất biết, em tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết

Cát Hoài đưa ra lời thề son sat.

Mà sau khi Hạ Cao Phong nghe cậu ta nói vậy thì hơi dở khóc dở cười:

- Tên tiểu tử cậu, trong đầu suốt ngày toàn nghĩ chuyện gi vậy? Có thể làm việc đường đường chính chính một chút được không?

Cát Hoài sững sờ, chẳng lẽ suy nghĩ của anh không đúng hả?

Ha Cao Phong đang day, cởi áo blouse trắng ra, nói với Cat Hoài:

- Cậu chuẩn bị đi, rồi chúng ta tới Tỉnh Nhị Viện, tới đó làm trợ thủ cho tiểu Trần, lúc ấy cậu hãy quan sát học hỏi cho kỹ, hãy nhớ rõ lời này của tôi đấy, cơ hội hiếm có như vậy không phải là dễ tìm đâu.

Nói xong, Ha Cao Phong cầm lấy ao blouse trắng đi đến hướng phòng làm việc của chủ nhiệm, ma lúc này, Cat Hoài vẫn còn ngẩn người.

Thật lâu sau, anh mới thở dài một cái, chính anh nghĩ sai cho thấy mình rồi, thì ra trước giờ thầy vẫn luôn rất lo lắng cho anh

Nghĩ tới đây, Cat Hoài lắc đầu, anh vẫn luôn lấy bụng ta suy bụng người, nghĩ xấu cho người khác

Thật là không phải ai cũng sợ xấu mặt.

Anh ngay lập tức vội vàng đứng dậy thu dọn đồ đạc, đổi quần áo, sau đó đi theo sau Cát Hoài đến Tỉnh Nhị Viện.

Trong đầu không ngừng nhắc nhở bản thân, "thầy à, em chắc chắn sẽ cố gắng thật tốt, không cô phụ kỳ vọng của thầy!”

Sau khi Trần Thương nghe điện thoại của Hạ Cao Phong, lập tức nhíu đôi mày lại.

Phẫu thuật một động mạch chủ bị phì ra?

Nghĩ tới điều này, Trần Thương thở dài một cái, nhìn thoáng qua độ thiện cảm của Mạnh Hi, trực tiếp bỏ ra 30 điểm để đổi, không do dự chút nào.

Dù sao "thuật cắt bỏ động mạch chủ bị phình lên" là một trong những nội dung tranh tài, kiểu gì anh cũng cần học tập, vì lẽ đó dù đổi sớm chút hay muộn cũng không quan trọng.

Sau khi đổi xong, Trần Thường trực tiếp tiến vào không gian hệ thống, bắt đầu học tập.

Một lát sau, Lý Hoán đưa mẹ mình đến cấp cứu ở Tỉnh Nhị Viện, vừa bước vào phòng làm việc của bác sĩ, Lý Hoán nóng nảy nói:

- Ai là bác sĩ Trần Thương?

Trần Thương nghe vậy vội vàng đứng lên, đi ra ngoài:

- Xin chào, tôi chính là Trần Thương, anh đây chắc là Lý tiên sinh phải không?

Sau khi Lý Hoán nhìn thấy Trần Thương, không kiềm được sửng sốt một chút, trong lòng hơi không vui.

Hạ Cao Phong hơi quá đáng rồi, tình hình của mẹ anh đang gấp gáp như vậy, vậy mà ông ta thoái thác không phẫu thuật lại để một bác sĩ trẻ đến, có tí thích hợp nào hay không?

Dù sao đó là mẹ của anh, Lý Hoán cũng sốt ruột vì tình hình của mẹ mình, muốn tìm một bác sĩ tài giỏi đến làm phẫu thuật cho bà ấy.

Không ngờ người mà Hạ Cao Phong đề cử cho hắn lại là một bác sĩ trẻ tuổi như này

Điều này cũng không thể trách Lý Hoán được, nếu là người bình thường khác gặp phải chuyện này, trong lòng kiểu gì cũng không thoải mái.

Trong mắt người bệnh, số tuổi của bác sĩ càng lớn tương ứng chức vụ càng cao, khẳng định năng lực cũng tài giỏi hơn.

Mà người đó lại thoái thác cho một bác sĩ trẻ tuổi, tâm lý ai cũng sẽ hơi nổi giận.

Nhưng mà Lý Hoán vẫn gất đầu:

- Vâng, chào bác sĩ Trần, tôi chính là Ly Hoán.

Trần Thương gật đầu, nói voi Lý Hoan:

- Chủ nhiệm Hạ đã nói với tôi, như vậy đi, tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp để tiến hành phẫu thuật, đúng rồi, tôi muốn xem qua phim chụp X-quang một chút. Mặc dù Lý Hoán khong tình nguyện, nhưng vẫn lấy phim chụp X-quang ra, đưa cho Trần Thương.

Lúc này, Trương Văn Phú và Vương Khải An nghe nói có phau thuat, vội vàng đi tới.

Đầu tiên, Trần Thương cầm lấy X-quang ngực, nhìn vào trong tâm thất có một chỗ điểm tối đang lan rộng, lập tức hiểu chỗ đó hẳn do động mạch chủ phình ra gây nên. Sau đó, anh đưa phim chụp X-quang cho Trương Văn Phu đứng phía sau lưng, rồi câm CT và tạo ảnh phim chụp X-quang.

Mặc dù có thể phán đoán là động mạch chủ bị phình, nhưng khi trong các mô động mạch chủ hình thành lên khối u kẹp giữa hai thành động mạch, có thể lan rộng từ gần ra xa. Vì thế, tình huống đó sẽ làm gia tăng chiều dài của động mạch dẫn đến tình huống bị nứt rách, càng làm tăng độ khó của ca phẫu thuật

Hơn nữa, dù tình huống người bệnh không tới mức cực kỳ nguy cấp, nhưng... Loại tình huống đó, vẫn không nên có, không nên kéo dài thì tốt hơn

Tran Thương xem phim chụp X-quang xong, nói với Trương Văn Phú:

- Đi tới bảng theo dõi, lam chuẩn bị cho phẫu thuật.

Trương Văn Phú gạt đâu sau đó nhanh chóng đi làm.

Trần Thương quay sang nói với Lý Hoán:

- Lý tiên sinh, trước tiên anh hãy đi xử lý thu tục, còn tôi sẽ đi xem tình hình người bệnh thế nào.

Sau khi nói xong, lại nói tiếp với Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, đưa người bệnh đến phòng cấp cứu trước.

Trần Thương liên tục ra lệnh, căn bản không cho Lý Hoán có cơ hội nói chuyện

Kỳ thật, cũng không thể trách Trần Thương vội vàng như vậy, bởi vì động mạch chu phình ra theo một ý nghĩa nào đấy mà nói, vấn rất nguy hiểm.

Bình thường tình huống ấy đều do ngoại thương gây ra, nhưng đôi khi cũng có thể do bên trong thành mạch máu bị tổn thương dẫn tới thành động mạch chủ bị tổn hại. Bởi vì xung quanh còn có các mô mềm bao quẩn thành tổ chức, từ đó gây nên sưng tấy lại thêm nhịp đập của mạch, tạo thành việc động mạch chủ bị phình lên.

Mà lớp màng bên ngoài động mạch chủ khá là cứng cáp, CÓ the tiep nhan áp lực của các mạch máu lên động mạch, vì thế sau khi hình thành sưng tấy cục bộ, đoàn thời gian đó có thể sẽ không có phản ứng lớn, nhưng nếu không chú ý và coi trọng, khi mắc bệnh mà không phẫu thuật thì trong khoảng ba tuần sẽ có 80% tro°lên chết bởi vì băng huyết.

Trần Thương không thể không coi trọng điều này

Kỳ thật, bên trong động mạch chủ, mạch máu tạo áp lực rất lớn, nên sau khổ màng bên ngoài bị tổn thương, tương đương với thành mạch máu bị hư hại một chút, hơn nữa nhịp đập của tim và mạch máu, các áp lực tác động vào, rất dễ dẫn tới nứt đong mạch chủ, từ đó hình thành bằng huyết, thậm chí còn không có bất kỳ dấu hiệu nào

Tình huống này cũng giống như ống nước vậy, một khi thành ống bị hư hại, chỉ cần một ít áp lực, nước sẽ dễ dàng rỉ ra.

Lý Hoán đang muốn nói chuyện với Trần Thương, Hạ Cao Phong đã đi tới phòng cấp cứu.

Hai mắt Lý Hoán sáng lên, giống như nhìn thấy cứu tinh của mình, vội vàng đi tới, lôi keo Ha Cao Phong đến một góc, hạ giọng, mang tức giận mà chất vấn:

- Chu nhiệm Hạ, ông làm vậy là có ý gì?

Hạ Cao Phong sững sơ:

- Ly Hoán... Ý gì là có ý gì?

Ly Hoán nóng nay, có chút phàn nàn, giọng nói bối rối:

- Bệnh của mẹ tôi nghiêm trọng như vậy, ông không làm coi như cũng xong đi, thế nào lại đề cư cho tôi một bác sĩ trẻ tuổi như vậy, điều nay... Tôi sao có thể yên tâm được

Sau khi Hạ Cao Phong nghe xong, không khỏi mỉm cười:

- Ly Hoán, tôi còn có thể hai anh hay sao? Tôi khẳng định là đã tìm cho anh một bác sĩ tốt nhất

- Đúng rồi, như vậy đi, tôi và Trần bác sĩ cùng phẫu thuật, như vậy anh đã yên tâm chưa?

Lý Hoan nghe Ha Cao Phong nói vậy, mới thở phào nhẹ nhõm:

- Chủ nhiệm Hạ, thật sư phải nhờ ông, đây chính là mẹ của tôi đó

Hạ Cao Phong gật đầu, không nói gì thêm, đi theo Tran Thương vào trong phòng cấp cứu, tiến hành từng bước kiểm tra cho người bệnh..

Sau đó là Công tác lấy mau, xét nghiệm, các việc chuẩn bị trước khi phẫu thuật.

Sau khi hoàn thành một loạt công tác chuẩn bị, bên phòng phẫu thuật cũng báo đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể tiến hành phẫu thuật.

Trần Thương tranh thủ thời gian cùng với Hạ Cao Phong, Trương Văn Phú, y tá Tiêu Lâm đẩy người bệnh, đi về hướng phòng phẫu thuật.

Còn Lý Hoán bất an ngồi tại ghế chờ của phòng cấp cứu, lo lắng chờ đợi.

Ngay lúc này, đột nhiên Lý Hoán thấy một bóng người quen thuộc đi vào, Lý Hoán biến sắc, đây không phải... Vương Sảnh, người cùng đơn vị với anh à?

Sao anh ta lại tới đây?

Nghĩ tới đây, anh vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi đến

Chương 583: Thật Hâm Mộ Anh Có Người Thầy Tốt Như Vậy

Lý Hoán vội vàng đi lên phía trước, nói với Vương Khánh Hổ:

- Lãnh đạo, tại sao anh lại tới bệnh viện vậy?

Vương Khánh Hổ quay người, nhìn thấy Lý Hoán, lập tức sửng sốt một chút:

- Lý Hoán? Tại sao anh cũng ở bệnh viện thế

Lý Hoán thở dài:

- Mẹ của tôi bị giả phình động mạch chủ, cần phải phẫu thuật, đang ở đây rồi.

Vương Khánh Hổ sững sờ, bỗng nhiên nói:

- Anh đang tìm bác sĩ Trần?

Lý Hoán cũng sững sờ:

- Tôi đang tìm Trần Trần Thương.

Vương Khánh Hổ lập tức vỗ đùi một cái:

- Tôi cũng đang tìm cậu ấy đó! Đúng rồi, bác sĩ Trần đang ở đâu vậy?

Lý Hoán hơi khó hiểu:

- Bác sĩ Trần đi phẫu thuật rồi... Cho mẹ tôi. Đúng lúc này, Đào Mật vội vàng đi tới:

- Khánh Hổ, tiểu Trần đi phẫu thuật rồi, đến phòng làm việc của tôi ngồi chờ cậu ta một lúc nhé

Vương Khánh Hổ nghe xong, cười khổ một tiếng:

- Anh Đào, bây giờ tôi làm gì có tâm trạng, chúng ta ở lại trước phòng cấp cứu chờ xem, đừng có chờ một lúc lại tới, lại bị người khác gọi đi mất

Đào Mật và Vương Khánh Hổ là đồng học, nhịn không được cười nói:

- Đúng thế, bây giờ bác sĩ Trần bề bộn nhiều việc, mỗi ngày người đến tìm cậu ta phẫu thuật cũng rất nhiều.

Vương Khánh Hổ gật nhẹ đầu, thở dài:

- Ai, thì thế, tôi đợi ở chỗ này một lúc, anh Đào anh có việc thì đi trước đi, đừng để ý đến tôi

Đào Mật gật đầu:

- Được rồi, vậy tôi sẽ không tiếp đãi anh nữa, tôi hết bận rồi sẽ xuống tìm anh.

Nói xong, hai người đứng dậy tạm biệt nhau.

Lý Hoán không ngốc, qua cuộc trò chuyện của lãnh đạo với vị chủ nhiệm này... Dường như đã phát hiện ra điều gì đó không giống bình thương

Chuyện này... Bác sĩ Tiểu Trần rất khó gặp hả?

Vương Khánh Hổ nhìn Lý Hoán:

- Lý Hoán, vận khí của anh thật là tốt, tìm được bác sĩ Trần.

Lý Hoán xấu hổ cười một tiếng:

- Lãnh đạo, việc này... Bác sĩ Trần, không phải còn rất trẻ à?

Vương Khánh Hổ nghe xong, lập tức cười nói:

- Thời đại nào rồi, còn có thể dựa vào tuổi tác mà nói một người có lợi hại hay không?

- Chủ nhiệm Đào vừa nãy là bạn học thân của tôi, người ta chính là chủ nhiệm ngoại khoa tim ở Tỉnh Nhị Viện, tự mình đề cử tôi đi tìm bác sĩ Trần

Lý Hoán nghe vào trong tai, lập tức hơi đỏ mặt

Chủ nhiệm Hạ Cao Phong giới thiệu cho mình mà mình còn ghét bỏ, thật sự là hơi xấu hổ...

Phẫu thuật bắt đầu, sau khi nửa tim bên trái hình thành lưu chuyển, con mắt Trần Thương nhìn chằm chằm vào khu vực sưng tấy, nhẹ nhàng thở ra.

Diện tích không lớn, độ dày trung bình, chưa có biểu hiện rạn nứt, như vậy, độ khó phẫu thuật giảm xuống không ít

Nhưng mà, thao tác duy nhất hơi không dễ dàng chính là vị trí tổn thương.

(Giả phình động mạch chủ lạ, cấp bậc, cực kì hiếm có.)

Phẫu thuật giả phình mạch trên cơ bản là một ca phẫu thuật có độ khó có thể cực kỳ cao, cũng có thể cực kỳ thấp là bởi vì vị trí khác nhau, độ khó phẫu thuật cách một trời một vực.

Rất rõ ràng, ca phẫu thuật này, độ khó không lớn

Trương Văn Phú không quen nói nhiều, nhưng mà động tác trong tay không nhanh không chậm, dùng băng chặn làm tốt các chuẩn bị liên quan.

Mà Trần Thương thì bất động thanh sắc bắt đầu tách rời mạch máu, quá trình này cần hết sức cẩn thận, không thể làm tổn thương động mạch phổi, dây thần kinh phế vị và dây thần kinh thanh quản...

Tách rời là điều kiện tiên quyết, bởi vì vị trí đặc biệt, cho nên sau đó cần Trần Thương tách rời, tiến hành thao tác.

Mà toàn bộ quá trình đều vô cùng tinh vi, Cát Hoài ở bên cạnh cẩn thận quan sát.

Hạ Cao Phong nhìn động tác của Trần Thương, cũng nhịn không được cảm khái, không thể không nói, cái thiên phú trời cho này, khác nhau rất lớn.

Trần Thương rạch sưng tấy ra theo chiều dọc, cẩn thận quan sát phạm vi tổn thương.

Mạch máu nội mô cắt ngang: 1

(Hệ thống trung tâm cắt ngang!)

Trần Thương cẩn thận cắt sửa thành mạch máu hỏng, cố hết sức giữ lại mạch máu xung quanh.

Bởi vì khối máu tụ rất nhỏ, cho nên sau khi phẫu thuật hoàn tất, không mang đến tổn thương và chỗ hở quá lớn.

Chỗ thủng ở thành động mạch chủ rất nhỏ, Trần Thương hơi dùng sức là có thể điều chỉnh, bằng cách đó, hoàn toàn không cần phải cấy ghép mạch máu nhân tạo, có thể trực tiếp tiến hành nối lại đơn giản, kiểu này có thể đảm bảo nội mô với nội màng, lớp giữa với lớp giữa...

Hạ Cao Phong trừng to mắt, anh ta muốn nhìn Trần Thương làm thế nào để xử lý và khâu lại góc độ vết thương như này.

Cát Hoài nhìn vẻ mặt thầy của mình khiêm tốn học tập, không khỏi vì đó mà thay đổi, thật đúng là sống đến già, học đến già, cũng không nhịn được nghiêm túc quan sát học tập.

Cái này vừa nhìn, khoan hãy nói, thật sự khiến cho Cát Hoài học được rất nhiều thứ

Lúc này, kính ngưỡng của Trương Văn Phú với Trần Thương càng không cần phải nói, không ngờ tham gia loại cấp cứu ở một nhóm nhỏ này, biết rõ hơn về trưởng nhóm nhỏ Trần Thương này, không khỏi hơi vui vẻ và hưng phấn

Phẫu thuật vẫn tiếp tục tiến hành.

Mọi người đều mang suy nghĩ riêng.

Công việc khâu của Trần Thương tiến hành đâu vào đấy.

Chẳng qua... Đôi mắt Trần Thương nhìn thành mạch máu bị tổn thương, bỗng nhiên con mắt sáng ngời, nhanh trí khẽ động

Quay người nói với Vương Khải An ở bên cạnh:

- Đưa kính hiển vi cho tôi

Vương Khải An lập tức sửng sốt, muốn kính hiển vi làm gì?

Phẫu thuật ngoài tim dùng kính hiển vi à?

Có điều, anh ta không hỏi vì sao, nhận lấy kính hiển vi từ y tá rồi đưa cho Trần Thương.

Trần Thương nói:

- Điều chỉnh khẩu độ 4 lần.

Vương Khải An gật đầu.

Bởi vì mạch máu bị tổn hại, Trần Thương có thể thấy rõ ràng tình huống và tổn hại ở thành mạch máu giữa vị trí mình đã khâu lại, điều này khiến cho Trần Thương không khỏi kích động

Công việc khâu động mạch chủ, chắc chắn phải chú ý đến rất nhiều, liên tục khâu lại, hoàn toàn chính xác không bằng khâu lại gián đoạn mà gây tổn thương nhỏ cho mạch máu...

Không bao lâu sau, khâu lại hoàn tất

Trần Thương cảm giác lần khâu này, So với trước đây có tiến bộ hơn một chút, dường như anh đã tìm được manh

mõi

để tăng khả năng nối lại mạch máu lên một chút.

Anh có một loại linh cảm, chỉ khi có sự hiểu biết đầy đủ với mạch máu, khi tác dụng nhận biết càng rõ ràng hơn với anh, mới là lúc kỹ thuật nối lại mạch máu phát triển.

Ca phẫu thuật này độ khó không lớn, nhưng mà đối với Trần Thương thu hoạch lại rất là lớn

Mà Hạ Cao Phong ở bên cạnh nhíu mày lại, cũng không biết đang tự hỏi cái gì.

Phẫu thuật kết thúc

Thời gian rửa tay.

Trần Thương nói với Hạ Cao Phong:

- Chủ nhiệm Hạ, anh còn tự thân đi một chuyến nữa, gọi điện thoại cho tôi là được rồi.

Hạ Cao Phong mặt không đổi sắc cười cười, tôi chỉ gọi điện thoại thì có thể nhìn thấy thao tác hôm nay à?

Đương nhiên không thể:

Tôi đến là để học trộm, không đúng, để giao lưu

Nhưng mà, tất nhiên Hạ Cao Phong không thể nói như vậy, ông nhìn thoáng qua Cát Hoài bên cạnh, hít sâu một hơi, lắc đầu, cười nói:

- Cát Hoài nghe nói anh làm nối lại mạch máu rất tốt, luôn muốn học tập thêm nên tôi nói đúng lúc Có một ca phẫu thuật, đưa cậu ta tới xem một chút! Giao lưu học tập một chút, làm thầy giáo, chỉ hi vọng học sinh học nhiều thêm một chút.

Cát Hoài sững sờ, lập tức trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi

Tôi nói lục nào?

Tôi không hề nói một câu có được hay không?

Rõ ràng là các người phê bình tôi có được hay không?

Thầy, thầy quá gian trá rồi mà?

Bây giờ anh ta đã chợt hiểu ra, trách không được thầy muốn lôi kéo anh tới, hóa ra là đến nằm thương đệm lưng thêm cõng nồi

Rõ ràng là chính thầy muốn xem để học tập Trần Thương phẫu thuật, thầy lại ngại ngượng ngùng, thầy chính là ngại nói ra mất mặt nên mới mang theo tôi tới.

Tôi chỉ là một cái cớ...

Nghĩ tới đây, Cát Hoài lập tức đều hiểu tất cả trước sau rồi

Trong lòng cũng giống như gương sáng, nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mà... Nhưng mà lại không thể nói.

Oan ức vô cùng...

Mà Vương Khải An và Trương Văn Phú ở bên cạnh hâm mộ nhìn thoáng qua Cát Hoài:

- Bác sĩ Cát, thật hâm mộ anh có người thầy tốt vậy

- Đúng vậy! Có phẫu thuật tốt đều đến cho anh nhìn một chút

Cát Hoài sắp khóc, cười tủi thân, so với khóc còn khó coi hơn! - Đúng vậy, thầy của tôi đối xử với tôi rất tốt...

Hạ Cao Phong cười ha ha một tiếng:

- Đâu Có, đâu Có, việc nên làm, việc nên làm

Chương 584: Cảm Nghĩ Không Giống Cảm Tưởng

- Sau khi kết thúc ca phẫu thuật, Cát Hoài đứng dậy muốn rời đi, vì dù sao nếu Có nán lại thêm chút nữa cũng chẳng để làm gì, nên thà đi sớm chút còn hơn

Chỉ có điều, lúc nhìn lướt qua thầy giáo, anh ta lại hơi gì đó không đành lòng.

Dù sao... Chuyện mình cũng nồi cho thầy giáo giống như lẽ đương nhiên, không có gì đáng nói.

Vì dù sao chủ nhiệm cần có thân phận và địa vị mà một người chủ nhiệm nên có.

Nhưng lúc này, Hạ Cao Phong nhìn Cát Hoài:

- Tiểu Cát, sau khi quan sát bác sĩ Trần Thương phẫu thuật xong, cậu có cảm tưởng gì không?

Cát Hoài thở dài, cảm nghĩ là cảm nghĩ, cảm tưởng là cảm tưởng

Cảm nghĩ lại có chỉ số chính xác cao hơn cảm tưởng rất nhiều

Nhưng căn bản là anh ta không dám nghĩ đến

Một vài động tác của Trần Thương, anh ta chỉ dám nhìn chứ không dám nghĩ về nó, bởi vì tốc độ tay lẫn tốc độ khâu... Con mẹ nó, anh còn chưa kịp nhìn rõ.

Không cần phải đề cập đến bất kỳ điều gì khác, bình thường dùng đến cách khâu lại không liên tục kia đã có thể sẽ đem lại độ chính xác hoàn toàn lẫn hiệu quả cực kỳ tốt, nhưng hơn ai hết, anh ta có thể tự mình

nắm rõ tốc độ khâu của bản thân, và với tốc độ khâu hiện giờ của anh ta, để có thể hoàn thành trong vòng thời gian quy định thì, thực sự rất khó

Hiện tại anh không thể không thừa nhận, Trần Thương đúng là một người rất tốt bụng và tâm lý, khi anh cùng tranh tài khâu lại với Trần Thương, mặc dù có thừa thực lực, nhưng Trần Thương không thẳng tay dìm anh xuống, mà lại từ tốn để anh tự mình nhìn thấy chỗ thua kém, làm như vậy... dù có biết bản thân sẽ thua, nhưng anh cũng không có cảm giác thất bại mà nản lòng...

Và theo lẽ đương nhiên, sau khi quan sát Trần Thương phẫu thuật, anh đã tiếp thu được rất nhiều, Trần Thương luôn xử lý cẩn thận đối với từng

chi tiết, đặc biệt là cẩn thận ly giải để bảo vệ các chi tiết của sự phân tách thần kinh, đây là một thao tác vô cùng hữu ích, đáng để tham khảo học tập.

Cát Hoài:

- Được mở rộng tầm mắt, tiếp thu được rất nhiều

Trần Thương cười nói:

- Thầy Các quá khách khí rồi, tôi cũng đã học được rất nhiều điều ở anh.

Sau khi nghe Trần Thương nói câu này, Cát Hoài cũng chẳng hiểu tại sao, câu nói đó đột nhiên lại khiến anh ta vui vẻ trở lại.

Một tiếng thầy Cát này, thật sự khiến đối phương ấm lòng hơn rất nhiều

Nghĩ tới đây, Cát Hoài cười nói:

- Vậy thì chúng ta hãy cùng trợ giúp lẫn nhau, học hỏi lẫn nhau đi nha

Vừa dứt lời, Cát Hoài lại quay qua nhìn về phía Hạ Cao Phong, nói:

- Chủ nhiệm, tôi phải về đây! Tôi vẫn còn chút việc chưa xử lý được nữa.

Hạ Cao Phong sững sờ, đừng, anh đi rồi thì tôi biết lấy lý do gì để ở lại đây?

Cát Hoài giả vờ nhận điện thoại, rồi vội vàng rời đi, nếu phải để so sánh, thì anh vẫn thích được chủ nhiệm Mạnh xinh đẹp mỹ lệ phê bình hơn, vì dù sao, vóc người đẹp mắt ấy khi tức giận cũng rất hấp dẫn ánh mắt người khác

Ai, mà nói thế nào đi nữa thì anh cũng là một vai phụ tai to mặt lớn, so với bác sĩ 2, bác sĩ 3 không biết trình độ ở mức bao nhiêu

Cũng không thể cứ cõng nồi suốt được

Hạ Cao Phong nhìn Cát Hoài vội vàng rời đi, thở dài, thằng nhãi này...

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Vương Khánh Hổ sợ đợi không được Trần Thương, nên dứt khoát lôi kéo Lý Hoán đến cửa phòng phẫu thuật đợi

Lý Hoán nhịn không được hỏi:

- Lãnh đạo, ngài tìm bác sĩ Trần làm gì vậy?

Vương Khánh Hổ lắc đầu:

- Không phải vợ tôi là giáo viên dạy dương cầm à? Bây giờ bà ấy cũng đã lớn tuổi rồi, nên tay bà ấy thường xuyên bị đau nhức, biết đâu lại là do ảnh hưởng của Cơ, không cẩn thận có khi sẽ để lại di chứng sau này, hôm trước tôi có đưa bà ấy đến bệnh viện Tích Thủy Đàm để khám thử, nhưng sau đó, người ta biết tôi là Đông Dương, nên đã trực tiếp để tôi quay về

Lý Hoán nghe xong, lập tức trừng to mắt:

- Vì sao?

Vương Khánh Hổ cười nói:

- Đây chính là do sức mạnh của bác sĩ Trần, có lẽ cậu thật sự không biết, nhưng lý do chính là bởi vì bác sĩ Trần Thương! Hiện tại Tích Thủy Đàm, Lục Viện của thành phố Thượng Hải, bệnh viện liên kết của đại học Nam Thông và Tỉnh Nhị Viện này đang hợp tác để xây dựng một cơ sở phục hồi cơ.

Nghe Vương Khánh Hổ nói vậy, Lý Hoán càng đỏ mặt hơn

Rõ ràng mới vừa đây anh ta còn tự mình đánh giá thấp bác sĩ Trần?

Thật không ngờ, bây giờ anh ta ngược lại còn cảm thấy ngưỡng mộ người ta

Bản thân Lý Hoán thuộc khoa hiệp, còn Vương Khánh Hổ thuộc sinh hiệp, mối quan hệ giữa hai người rõ ràng là có sự chênh lệch cao thấp rõ rệt.

Mà Lý Hoán nói chuyện với Vương Khánh Hổ càng lâu, anh ta lại càng cảm thấy may mắn

Thật sự không ngờ Trần Thương lại có bản lĩnh lớn như vậy

Bản thân Lý Hoán là người thuộc khoa hiệp, nên anh ta cũng tự nhận thức rõ về tầm quan trọng và sức nặng của điều này.

Đúng lúc này, phòng phẫu thuật mở ra.

Trần Thương và Hạ Cao Phong bước ra nơi có đám người đang chen chúc. Lý Hoán vội vàng đứng dậy: - Bác sĩ Trần, chủ nhiệm Hạ, mẹ tôi sao rồi?

Hạ Cao Phong cười nói:

- Yên tâm đi, Lý Hoán, ca phẫu thuật cực kỳ thành công, may mà có bác sĩ Trần giúp sức nha, anh không biết chứ, nếu như ca phẫu thuật này để tôi thực hiện, chắc tôi chỉ có khả năng dùng mạch máu nhân tạo để cấy ghép, vậy mà bác sĩ Trần, cậu ta lại có thể sửa thành công mạch máu đó.

- Khả năng phục hồi cũng rất tốt, căn bản sẽ không để lại bất kỳ di chứng nào

Chỉ với câu nói vừa rồi của Hạ Cao Phong, ánh mắt Lý Hoán đã sáng bừng lên như sao, anh ta vội vàng nhìn về phía Trần Thương, nói:

- Bác sĩ Trần, thực sự cảm ơn anh rất nhiều! Tôi thuộc khoa hiệp, sau này chắc chắn sẽ còn liên quan nhiều, lần sau nếu anh có đến khoa hiệp, cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi

Sau khi đối phương nói xong những lời khách sáo, Trần Thương cũng không từ chối, ngược lại còn đưa cho anh ta thông tin liên lạc.

Gọi Trương Văn Phú trực tiếp làm thủ tục chuyển khoa, chuyển tới ngoại khoa tim để bắt đầu quá trình trị liệu.

Trần Thương đưa người nhà Lý Hoán đi xử lý xong xuôi các loại thủ tục, sau khi kí xong chữ kí, thì vội vàng đi xem tình hình của một cậu bé đang bị chấn thương.

Mãi đến khi hơn năm rưỡi gần sáu giờ chiều, Trần Thương đi ngang qua hành lang, anh nhìn thấy Vương Khánh Hổ đang ngồi một chỗ ngó nghiêng xung quanh.

Trần Thương vô trán một cái, hai tay vội vàng nắm tay Vương Khánh Hổ:

- Vương tiên sinh đúng không, thật ngại quá, tôi bận việc đến giờ mới xong, chủ nhiệm Đào đã nói về cuộc hẹn này với tôi, chỉ có điều... Trần Thương nắm chặt tay Vương Khánh Hổ xin lỗi, chính anh cũng cảm thấy vô cùng tiếc.

Dù sao vấn đề này chủ nhiệm Đào đã trực tiếp mở lời ra với anh, chủ ý là muốn anh tận tâm giúp đỡ lãnh đạo.

Vương Khánh Hổ thấy thế, nhịn không được nói:

- Không sao đâu! Bác sĩ Trần, Coi như trưa nay tôi đã được mở mang tầm mắt, thấy được sự bận rộn của các cậu, thật đúng là vô cùng mệt mỏi! Tôi nhìn cậu cứ liên tục chạy ra chạy vào phòng phẫu thuật, không ngừng chân được một lúc nào.

Vương Khánh Hổ năm nay hơn năm mươi tuổi, xuất thân là một phần tử trí thức, hiện tại đang nhậm chức ở sảnh khoa học kỹ thuật tỉnh.

Vì cùng là tri thức với nhau, nên ông ta luôn có hảo cảm với người làm bác sĩ.

Trần Thương dẫn Vương Khánh Hổ đến phòng trực ban:

- Vương tiên sinh, chủ nhiệm Đào vẫn chưa nói rõ với tôi, rốt cuộc là ngài gặp vấn đề gì vậy?

Vương Khánh Hổ nói:

- Vợ tôi là một giáo viên dương cầm, có tiền sử chấn thương Cơ, bây giờ tình trạng dính tay còn nghiêm trọng hơn, các hoạt động thường ngày phải hạn chế, hơn nữa lại thường xuyên đau nhức, tôi đã đưa bà ấy đến Tích Thủy Đàm kiểm tra thử, làm hạch từ, chủ nhiệm Thường Hồng Lôi nói với tôi nên quay về đây tìm bác sĩ Trần Thương

- Cho nên, hôm nay tôi đến đây là muốn hỏi thăm chút.

Nghe Vương Khánh Hổ nói xong, Trần Thương khẽ nhíu mày.

Di chứng của chấn thương cơ, ví dụ như cơ bị dính liền, thậm chí còn bị viêm gân.

Nhưng nếu chữa trị cơ ngay từ đầu thì rất đơn giản, còn nếu để sau này, để dẫn đến hiện tượng dính liền cơ, thì vấn đề này tươi đối phiền phức.

Trần Thương trầm tư một lát, nói:

- Như vậy đi, Vương tiên sinh, hôm nào ông đưa người bệnh tới đây, để tôi có thể kiểm tra được tình trạng cụ thể là thế nào, sau đó chúng ta mới đưa ra quyết định được, còn bây giờ cứ ngồi đây nói đi nói lại cũng không thể giải quyết được gì, ông xem có đúng không?

Đối với cơ Trần Thương vô cùng hiểu rõ cả mười, nhưng nếu không trực tiếp nhìn qua người bệnh mà chỉ dựa vào lời nói, chắc chắn sẽ không thể rõ ràng được.

Đợi khi có thời gian cụ thể, để anh có thể kiểm tra người bệnh một chút, sau đó đưa ra phương án trị liệu không phải muộn.

Vương Khánh Hổ cười gật đầu nói:

- Vậy cũng đúng, hợp lý! Quá hợp lý! Vậy làm phiền bác sĩ Trần rồi! Vậy xin phiền phức Trần bác sĩ! Chúng ta hẹn hôm khác gặp lại, cái này, sẽ thông báo qua điện thoại nha?

Hàn huyên hai câu, Vương Khánh Hổ đứng dậy rời đi.

Ngồi một buổi chiều, chờ một buổi chiều, trong khi bản thân lại là một lãnh đạo, vậy mà đến nửa câu oán hận trách móc cũng không có, cái này có lẽ mới là tố chất của một lãnh đạo nên có?

Chương 585: Mỗi Ngày Đều Có Ngạc Nhiên

- Bận rộn cả một buổi chiều, Trần Thương không dễ gì được nghỉ ngơi một lát, tối nay lại là ca làm đêm của anh.

Trần Thương lắc đầu bất đắc dĩ, lưng nằm lên trên chiếc ghế tựa nghỉ ngơi một lúc.

Tiện tay mở thu hoạch hôm nay ra.

(Đinh! Cắt bỏ phình động mạch chủ giả, nhận được phần thưởng: 1, kinh nghiệm + 5000; 2, túi may mắn + 1; 3, thuốc thể lực + 2; 1

Trần Thương nhìn thấy nhắc nhở của hệ thống, lại là túi may mắn?

Tiện tay mở túi may mắn ra,

Nhận được điểm kỹ năng + 3.1

Trần Thương vui mừng, cũng không tệ, vốn dĩ còn tưởng rằng có rất nhiều điểm kỹ năng, kết quả hoàn toàn không đủ dùng.

Trần Thương hơi mệt mỏi nhìn thuốc thể lực, bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì, hay là... Dùng thử một chút nhỉ?

Sau khi lựa chọn dùng, Trần Thương cảm thấy đầu bỗng nhiên nhẹ hẳn, dường như cả người đều trở nên tỉnh táo

Trần Thương hơi ngạc nhiên, ban đầu còn tưởng rằng đây là đồ uống, có khi còn có thể nếm được một chút hương vị, không ngờ rằng ấn vào sử dụng đã trực tiếp bắt đầu có hiệu lực.

Cảm giác tự thể nghiệm cực kém

Không có một chút cảm giác nào cả.

Nhưng mà, trạng thái cả người cứ giống như mới vừa tỉnh ngủ, thật sự không tệ, vẫn có hiệu quả, chỉ là đã mất đi quá trình hưởng thụ.

Đối với một số thứ, thật ra quá trình còn quan trọng hơn cả kết quả... Cũng giống như... Ăn đồ ăn ngon! (đừng nghĩ lung tung)

Lúc này, cửa phòng trực đột nhiên mở ra, Trần Thương giương mắt nhìn lên, phát hiện là Tần Duyệt, trong tay cầm một hộp cơm giữ nhiệt. Sau khi Tần Duyệt đi vào và nhìn thấy Trần Thương, trong mắt mang theo ý cười, đi tới.

- Có mệt không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không mệt

- Nhìn anh xem, chỗ nào cũng tốt, cả người tràn đầy năng lượng

Tần Duyệt liếc mắt:

- Này? Em nói Trần Thương, tại sao bây giờ em nghe thấy anh luôn có một tầng ý tứ khác nhỉ

Trần Thương nghe xong, lập tức ngượng ngùng cười một tiếng.

Tần Duyệt mở hộp giữ nhiệt ra, nói:

- Em làm cho anh một chút thức ăn, nhanh ăn đi, em thấy buổi tối anh làm ca đêm, lại bận phẫu thuật cả ngày, có được không vậy?

- Nếu không, tối nay em trực ban thay anh nhé?

Trần Thương nghe thấy vậy, trong lòng lập tức ấm áp, nhìn cô gái ngốc nghếch hiểu chuyện này, nhịn không được cười nói:

- Không sao đâu

Mở hộp cơm ra, hai món ăn, một chén canh một ít cơm.

Hai món ăn, một món hải sản tươi, một món trứng gà thái hành.

Nhìn Trần Thương ăn vô cùng ngon như hổ đói, Tần Duyệt ngồi ở bên cạnh nhìn, mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương, trong lòng tràn đầy mong chờ

Một lát sau mới cẩn thận hỏi:

- Có ngon không?

Trần Thương sững sờ

Nhìn Tần Duyệt cẩn thận hoàn toàn khác so với ngày thường, cứ giống như là đang chờ kết quả kiểm tra, nhịn không được cười nói:

- Sao vậy? Em hạ dược vào trong thức ăn hả?

Tần Duyệt nghe xong, lập tức bưng canh lên, diệu dàng nói nhẹ nhàng:

- Đại lãng, uống thuốc -

Trần Thương lập tức phốc một cái, suýt nữa phun cơm ra ngoài

Cô gái này, quá nghịch ngợm.

Tần Duyệt mong đợi nhìn Trần Thương:

- Em không biết nấu ăn, chỉ mới học được hai món ăn này, hương vị như thế nào?

Trần Thương cười nói:

- Rất ngon

- Anh phát hiện thiên phú nấu cơm của em so với phẫu thuật còn lợi hại hơn nhiều.

Tần Duyệt đắc ý nói:

- Đương nhiên

Sau khi nói xong, lập tức ỉu xìu:

- Nhưng em nghe nói, chú với dì là đầu bếp, em sợ mình làm không tốt...

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Duyệt, nhịn không được cười.

- Cha mẹ anh là đầu bếp, lại không chọn làm đồ ăn.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức nói:

- Vậy thứ bảy anh đi dạo phố với em, mua cho anh một bộ quần áo, anh đã không mua một bộ quần áo đàng hoàng, trở về đừng bị người ta chê cười, một chút sĩ diện chứ

- Còn nữa, trở về thì mua chút quà cho chú dì...

Nhìn Tần Duyệt nói liên miên lải nhải, lẩm bẩm giống như là sắp xếp và lập kế hoạch, cứ như là chuẩn bị kiểm tra, vô cùng để tâm.

Thấy vậy, trong lòng Trần Thương cũng vui mừng, Có một chút cảm giác hạnh phúc.

Cơm nước xong xuôi, Tần Duyệt thu thập xong đồ vật rời đi, Trần Thương đứng dậy trở lại phòng làm việc bác sĩ.

Người bệnh không nhiều, Trần Thương cầm bút và giấy, ngồi viết cái gì đó, tổng kết người phẫu thuật và trị liệu hôm nay.

Cái thói quen này được anh liên tục duy trì trong một thời gian dài.

Đặc biệt là hôm nay khâu mạch máu, cho anh rất nhiều gợi ý.

Lúc khoảng chừng hơn chín giờ, Trần Thương đang xem video phẫu thuật, y ta Nhạc Nhạc đi đến:

- Bác sĩ Tiểu Trần, bác sĩ Diêu gọi anh đó, có một người bệnh cần đặt nội khí quản.

Trần Thương gật đầu, nhét điện thoại vào túi rồi đi ra ngoài.

Vừa mới đến cửa phòng bệnh, còn chưa đi vào, Trần Thương đã nghe thấy tiếng ho khan dồn dập liên tiếp như muốn mạng

- Khụ khụ... Khụ khụ...

Loại ho khan tê tâm liệt phế này, dường như là đã ho thì hoàn toàn không thể dừng lại được, giống như muốn khắc vào phổi cái loại cảm giác này

Nghe âm thanh cũng khiến người ta lo lắng! Vừa mới bước vào đã nhìn thấy phía trên máy theo dõi không ngừng nhảy lên các con số, cùng với tiếng cảnh báo tích tích tích tích truyền đến.

Trần Thương lập tức nghiêm túc, mà vẻ mặt của Diêu Chí Văn không biết làm thế nào, khiến cho Trần Thương vô cùng tò mò.

Nằm trên giường là một cụ già hơn tám mươi tuổi, hai người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ngồi bên cạnh, còn có một bà cụ ở bên cạnh.

Chắc là Con và vợ của người bệnh.

Diêu Chí Văn kiên nhẫn giải thích nói:

- Tình hình hiện tại của người bệnh cực kỳ kém, cần phải đặt nội khí quản, nếu không chất lỏng từ ho khan bị hút vào phổi, sẽ khiến phổ bị lây nhiễm, bệnh tình trở nên nặng hơn

Nhưng mà... Ba người kia không hề bị lay động.

Đây là lần thứ ba Diêu Chí Văn nói với người nhà bệnh nhân, nhưng nhìn ba người kia không hề bị lay động, Diêu Chí Văn tức giận tê cả da đầu, quay người lại nói với Nhạc Nhạc:

- Đi lấy tờ cam kết từ chối phẫu thuật trị liệu, để người nhà ký tên.

Lúc này, bà cụ nhìn qua Có vẻ tri thức hiểu lễ nghĩa có văn hóa nhịn không được nói:

- Không sao đâu, chúng ta có hút đờm, hơn nữa có thể ho ra được, không cần đặt nội khí quản.

Người phụ nữ bên cạnh tuổi tác còn lớn hơn so với Trần Thương mười mấy tuổi cũng kiên định nói:

- Đặt nội khí quản, chứng minh bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng, đợi lát nữa cắm đi, câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Đúng, gọi là giữ vững phương án gốc

Một câu khiến cho Diêu Chí Văn tức giận đến bật cười.

Nhìn ba người gần như là khoanh tay đứng nhìn, Diêu Chí Văn nói với Trần Thương:

- Trần Thương, giúp tôi một việc.

Trần Thương gật đầu, dìu cụ già, cho Diêu Chí Văn vỗ lưng, sau đó tăng lưu lượng của mặt nạ oxi lớn hơn một chút.

Nhưng mà... Trị ngọn không trị gốc.

Nhìn thấy ông cụ ho khan tốt hơn một chút, người phụ nữ kia không nhịn được nói:

- Anh thấy chưa, tôi nói rồi, chỉ cần vỗ một lát, thêm chút dưỡng khí là được rồi, hoàn toàn không cần đặt nội khí quản.

Nghe thấy người nhà không biết cái gì mà lại còn nói một câu không hơi đạo lý nào, Trần Thương vỗ bả vai Diêu Chí Văn, tỏ ý là đừng có gấp.

Trần Thương hỏi: - Tình huống của người bệnh như thế nào?

Diêu Chí Văn nói:

- Nhồi máu não cấp tính, buổi sáng hôm qua mình và tứ chi bên trái của người bệnh đột nhiên bất lợi, một người ở nhà, không chủ trọng, sáng hôm nay triệu chứng đột nhiên nặng thêm, nói không rõ ràng, xuất hiện liệt nửa người bên trái, 3 giờ chiều đưa đến bệnh viện, có biểu hiện hạch từ, não bên phải bị tắc nghẽn.

- Trước kia có bị cao huyết áp, bệnh tiểu đường... Bởi vì bỏ lỡ thời gian chữa trị mà tồn tại di chứng, chưa tiến hành trị liệu tan máu, mà người nhà người bệnh từ chối ký vào giấy đồng ý trị liệu.

Chương 586: Sự Vô Trị Mới Đáng Sợ

- Sau khi nghe Diêu Chí Văn trần thuật về bệnh án, đột nhiên hai cô gái đối diện mặt đỏ tía tai đứng lên.

- Chúng tôi không phải là xót tiền, tiền không là vấn đề gì, chúng tôi chỉ là không muốn để cha mình phải chịu tội.

- Ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi, còn muốn làm cái gì, thật là khiến cha tôi chịu tội thêm.

Nghe câu ấy xong, Trần Thương không nhịn được cười giễu, mẹ nó, ông lão kia cũng đã liệt nửa người, thần trí không tỉnh táo, việc tiểu tiện bài tiết không thể kiềm chế, vậy mà hai người nói không muốn chịu tội là xong sao?

Chẳng qua việc nổi giận với người nhà bệnh nhân đơn giản chính là hành vi không sáng suốt, Trần Thương hít một hơi thật sâu, anh không muốn nói thêm một câu nào với những người này, nhịn không được quay người lại hỏi Diêu Chí Văn:

- Tại sao không chuyển tới nội khoa thần kinh?

Diêu Chí Văn rõ ràng rất bất đắc dĩ, thở dài một tiếng nói:

- Hiện tại bên đó không có giường, vậy nên trước tiên trị liệu ở chỗ này, ngày mai sẽ chuyển sang chỗ khác.

Trần Thương nhìn đơn truyền dịch, cười cười, quả thật là kẻ có tiền, trong dịch tiêm thêm Butylphthalide, 300 một bình, tiền dược phẩm tự trả, rồi tiền điều trị, một ngày hai bình.

Điều này không thể nghi ngờ là đã giúp họ bớt đi không ít việc, còn may không phải đau đầu vì vấn đề kinh tế:

Ngày thường, bởi vì gặp không ít các ca bệnh cấp tỉnh, cần rất nhiều các loại thuốc tốt để trị liệu, nhưng các loại ấy đều rất đắt, nhiều gia đình bình thường không đủ sức mua.

Người bệnh không phải gặp vấn đề phiền toái này, nhưng gặp phải điều phiền toái càng lớn hơn: Người nhà vô tâm

Diêu Chí Văn nói tiếp:

- Bởi vì trúng gió thêm nữa bán cầu não bị tê liệt, nên bây giờ mỗi khi người bệnh uống nước hay ăn cơm đều ho khan, không chỉ vậy người bệnh còn không nói được thành lời, ý thức mơ hồ, việc đi nặng nhẹ không kiềm chế.

Nghe được lời Diêu Chí Văn, Trần Thương lập tức nói:

- Người bệnh cần đặt ống thông dạ dày qua đường hô hấp.

Lúc này, người con gái lại nói:

- Tình hình của ông ấy đã đến mức này, làm ống thông dạ dày thì càng khó chịu! Hơn nữa... ông ấy cũng có thể tự uống nước.

Trần Thương nghe vậy hỏi: - Việc đại tiểu tiện không kiềm chế được, Có cần đặt ống thông đường tiết niệu hay không?

Diêu Chí Văn lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Không được! Người nhà người bệnh không đồng ý, sợ người bệnh không thoải mái

Trần Thương suýt nữa bị câu nói này chọc tức chết, trừng mắt muốn mắng người

Nhìn qua giàu có như vậy, làm sao có thể vậy

Trần Thương nén hơi thở, ngang đầu nhìn người nha người bệnh noi: - Người bệnh đi đại tiểu tiện không kiềm chế được, nếu như không đặt ống thông đường tiết niệu, có thể sẽ lưu trữ lại nước tiểu bên trong. Lão thái thái lắc đầu:

- Ta mặc bỉm cho ông ấy, không có gì, cắm ống tiểu vào sẽ khó chịu, ta nhìn còn thấy khó chịu... Không thể đâu, nếu ông ấy tỉnh lại cũng không đồng ý đâu.

Cái này không được, cái kia cũng không được, Trần Thương đành phải mang theo Dieu Chi Văn đi ra ngoài.

Lúc này, Nhạc Nhạc cầm tờ cam kết từ chối phẫu thuật trị liệu tới.

Người nhà bệnh nhân đặc biệt phối hợp, chữ ký của bà lão cực kỳ xinh đẹp, vừa nhìn là biết "rất có văn hoá"

Nhưng mà Diêu Chí Văn vẫn không yên lòng, chạy tới chạy lui qua lại trao đổi với người nhà bệnh nhân ba bốn lần liền, mỗi lần hai mươi phút, liên tục như vậy đã trôi qua hai tiếng đồng hồ.

Diêu Chí Văn trở lại phòng làm việc, tức giận tới mức suýt nữa quăng bệnh lịch đi.

- Đây là đám người kiểu gì vậy? Sợ chịu tội, không muốn để cho ông lão chịu khổ sở, này giống như có chủ tâm hại người thì đúng hơn đó?

Trong hành lang không ngừng truyền tới âm thanh ho suyễn, Trần Thương nghe thấy cũng chỉ có thể thở dài một hơi.

Có đôi khi, người giết chết người bệnh thật sự không phải là bác sĩ mà chính là người nhà của người bệnh.

Trần Thương còn phát hiện thêm, càng là những cái người hiểu biết" kia, càng thuộc dạng khó chơi hơn, cứ cầm Baidu chơi tìm những kiến thức nửa vời đi khiêu chiến bác sĩ chuyên nghiệp.

Khoảng hai tiếng trôi qua, tiếng "phanh phanh phanh" gõ cửa liên tục vang lên.

Trần Thương với Diêu Chí Vân vội vàng đứng lên, đi ra ngoài.

- Làm sao vậy?

Nhạc Nhạc nói: - Người bệnh cứ lật qua lật lại, không thể ngủ được, túm chặt cây truyền dịch, còn ho khan nhiều hơn

Nghe nói thế, Trần Thương và Diêu Chí Văn biến sắc, vội vàng chạy tới phòng bệnh.

Sau khi tới nơi, nhìn thấy hai đứa con gái đang đè tay của ông lão xuống, không cho sờ loạn.

Bà lão cũng ngồi bên cạnh nhẹ nhàng an ủi ông lão:

- Không có việc gì, không có việc gì

Sau đó sờ sờ đôi tay của ông lão, giúp ông đấm bóp. Trần Thương sững sờ, thực rõ ràng, người một nhà này hẳn xem tình huống của ông lão nghĩ thành tình trạng căng thẳng và cấp bách.

Trần Thương nhấc cái chăn lên nhìn vào, bỉm sạch sẽ, bụng thì trướng lên.

Trần Thương nhìn qua thì tức điên lên, truyền nhiều dịch như thế vậy mà không tiểu ra, không bực bội mới là lạ ấy

Trần Thương tranh thủ thời gian nói:

- Người bệnh cần đặt ống thông đường tiết niệu, hiện tại đã xuất hiện tình trạng sỏi thận nghiêm trọng, khu vực bàng quang hẳn là đã bành trướng, vì vậy nên ông ấy mới cảm thấy bực bội khó chịu.

- Còn nữa! Tâm trạng đau lòng cho người thân của mấy người chúng tôi hoàn toàn có thể lý giải! Nhưng có một sự thật rất cần các người hiểu cho: hết cách rồi trị liệu nào mà không phải chịu thống khổ. Chúng ta không thể bởi vì ngần ấy thống khổ mà để người bệnh phải khó chịu càng nhiều hơn. Huống chi việc khó chịu hơn này chúng ta còn có thể đoán trước được.

Trải qua một phen giải thích, người nhà bệnh nhân rốt cuộc đồng ý cắm ống tiểu.

Thế nhưng... đến khi Nhạc Nhạc chuẩn bị cắm ống tiểu, bà lão lại không đồng ý

- Có y ta nam hay không?

Trần Thương và Diêu Chí Văn nghe vậy sửng sốt một chút, ngay cả Nhạc Nhạc cũng trợn tròn mắt.

Trần Thương thơ dài:

- Nhạc Nhạc, để tôi làm đi.

Thuần thục cắm ống tiểu cho ông lão, nước tiểu rốt cuộc cũng chảy ra ngoài.

Mà ông lão đang bực bội bất an cuối cùng đã yên tĩnh trở lại.

Thế nhưng...

Một tiếng nữa trôi qua, tiếng đập cửa lại vang lên.

Nhạc Nhạc nóng nay đi đến:

- Bác sĩ Trần, bây giờ người bệnh xuất hiện tình trạng phát sốt

Trần Thương và Diêu Chí Văn liếc nhìn nhau, voi vang chay vao phòng bệnh.

Nhiệt độ cơ thể người bệnh lên tới 38.3 độ C, hơn nữa còn đang không ngừng ho khan

Bình thường đối với những người bệnh bị nhồi máu não này, điều đáng sợ nhất không phải bại liệt, mà là vì bán cầu não tê liệt dẫn đến khi ăn cơm bị ho khan xuất hiện tình trạng phổi bị nhiễm trùng.

Tình trạng phổi bị nhiễm trùng đối với dạng người bệnh trúng gió nhồi máu não cấp tính mà nói, thường thường đều là tình huống trí mạng.

Trần Thương ngẩng đầu hỏi:

- Co phải đã cho ông ấy uống nước không hả?

Người nhà sưng so, đỏ mặt:

- Chúng tôi thấy ông ấy...

Trần Thương thở dài:

- Chuẩn bị đạt ống thông mui - dạ dày.

Kiểu người nha thế này, sớm muộn gì cũng gây hại tới tính mạng người bệnh.

Trần Thương tiếp tục giải thích một phen nữa, người nhà bệnh nhân này quả thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nhìn sắc mặc tức giận của Trần Thương và Diêu Chú Văn, bà lão lắp bắp nói:

- Bác sĩ... Chúng tôi không hiểu được, ngài không thể trách chúng tôi được... Chúng tôi vốn không hiểu điều này

Trần Thương tức giận tới mức suýt cười ra tiếng không phải vừa nãy, mấy người nói rất hiểu sao?

Suốt một đêm, liên tục qua lại khám xét, sử dụng cả chất kháng sinh.

Nhiệt độ cơ thể mới bắt đầu khống chế lại, nhưng tất cả chỉ mới là bắt đầu.

Người bệnh đã bị thêm suy hô hấp, tới giờ có thể có cơ sở khẳng định phổi nhiễm trùng, ngày mai hẳn phải tới bên ICU.

Đưa đến nội khoa thần kinh?

Chỉ có thể nằm mơ thôi, họ chắc chắn sẽ không tiếp nhận ca bệnh nặng như này.

Quả nhiên, tới chín giờ sáng hôm sau, sau khi giao ban xong, người nhà bệnh nhân mới tiếc hận đưa bệnh nhân tới ICU, bác sĩ nội khoa thần kinh căn bản không thể nào tiếp nhận người bệnh tình trạng nghiêm trọng như vậy.

Quan trọng nhất là người bệnh đến tận giờ vẫn chưa đặt nội khí quản

Mấy người nhà kia cũng giải thích y như vậy với bác sĩ Trịnh....

Trần Thương lắc đầu.

Có đôi khi, ngươi nhà vô tri, thật sự sẽ chôn vùi sinh mệnh của người thân.

Giao quyền ký tên cho họ mới thật sự là không yên lòng đấy...

Chương 587: Song Tiêu

- Sau khi chợp mắt một chút, Trần Thương thức dậy đã là giữa trưa, anh thu dọn rồi đi tắm để buổi chiều đi mua quần áo với Tần Duyệt.

Buổi chiều, Tần Duyệt lên khỏi phòng ban, khiến Trần Thương chỉ biết trợn trắng mắt.

Tần Duyệt càng ngày càng không còn biết kiêng nể gì nữa:

- Em lại trốn bạn

Tần Duyệt nghiêm túc nhìn lướt qua Trần Thương:

- Nghĩ kỹ rồi nói: Trần Thương thở dài:

- Năng suất làm việc của em thật cao.

Sau khi nghe được lời này của Trần Thương, nét mặt Tần Duyệt mới dần giãn ra, khuôn mặt bắt đầu hiện lên nét vui vẻ, bây giờ Cô đã rơi vào nửa trạng thái từ chức, khoa cấp cứu cũng không còn quá quản thúc, vào ngoại khoa cũng không cần phải gấp, trình báo xin sát hạch tiến sĩ ngay trong hoàn cảnh này.

Chuyên môn phụ trách công việc của phòng nghiên cứu khoa học, không ngờ chủ nhiệm Lý Bảo Sơn cũng nghĩ ra được, sắp xếp cho làm chức vị này.

Nhìn Tần tiểu liếm vui vẻ bởi câu nói dỗ dành thể hiện rõ ràng sự qua loa của mình, Trần Thương thở dài:

Người phụ nữ này thật là nông cạn.

Thế nhưng... Đàn ông lại hết lần này tới lần khác yêu thích người phụ nữ nông cạn

Ai... Đàn ông ơi là đàn ông

Khí trời cuối thu mát mẻ dễ chịu vô cùng, lâu lắm rồi Trần Thương chưa đi dạo phố, cảnh tượng buôn bán dưới phố vẫn luôn phồn hoa như cũ.

Tần Duyệt lấy ra một tờ giấy từ trong túi:

- Đi, đi mua quần áo

Vừa nói chuyện vừa kéo Trần Thương đi vào một cửa hàng.

Trần Thương có hơi sửng sốt một chút, sau đó tò mò hỏi:

- Em viết cái gì trên tờ giấy đó vậy?

Tần Duyệt thản nhiên trả lời:

- Là kế hoạch.

- Đầu tiên chúng ta sẽ đi mua quần áo, sau đó đi làm tóc, rồi đi mua lễ vật....

Trần Thương liếc nhìn hơn nửa tờ giấy chi chít đầy chữ là chữ, da đầu anh bắt đầu cảm thấy tê tái, trong lòng tự hiểu nếu hôm nay không có một lọ thuốc tăng thể lực, thì chắc sẽ không thể nào mà báo cáo kết quả công việc được...

Hơn nữa, cứ nghĩ đến chuyện sau này, mỗi ngày Tần Thiểu Thiểm sẽ dành ra 50 phút để tác nghiệp là lại khiến Trần Thương phát sầu, dạo gần đây anh đã tiêu diệt rất nhiều quái mới rơi ra một vài bình thuộc thể lực, thuốc sức chịu đựng và những thứ tương tự.

Tốt nhất là có thể rơi ra một viên đá cường hóa vĩnh cửu

Về vấn đề ăn mặc Trần Thương cũng không quá coi trọng, nên có mặc trên người nhãn hiệu gì anh cũng không quan trọng, chỉ cần mặc vào thấy thoải mái, nhìn thoải mái, như vậy là anh thấy hài lòng rồi.

Thế nhưng với gu thẩm mỹ về thời trang của Tần Duyệt, cô lại lôi Trần Thương đi thử hết bộ này đến bộ khác.

Sau mỗi lần Trần Thương thử đồ xong, hai mắt cô lại sáng bừng lên! Khiến Trần Thương không rét mà run, tự dưng anh lại có một loại cảm giác rợn tóc gáy.

Tình huống hiện giờ của Trần Thương và Tần Duyệt không khác gì tình huống sói xám vui vẻ nhìn chằm chằm cừu non.

Hai người cùng đi ra từ một cửa hàng quần áo, Trần Thương chăm chú nhìn Tần Duyệt, nói:

- Thành thật khai báo ngay, Có phải là em đã ham muốn anh lâu rồi đúng không?

Tần Duyệt khẽ lườm Trần Thương:

- Anh xem lại anh đi

Trần Thương khinh bỉ nói:

- Lau nước miếng đang chảy đi, nên thành thật một chút đi chứ

Tần Duyệt sững sờ, vội vàng sờ miệng, sau khi phát hiện miệng mình không có bất thường gì, biết bản thân vừa bị Trần Thương cố tình trêu chọc, cô tức giận dậm chân một cái.

Hai người vong Vo suốt một buổi chiều, đến hơn tám giờ mới xong việc, trên người Trần Thương treo đầy những túi lớn túi nhỏ, nói chung trên người anh có chỗ nào treo được đồ, là y rằng chỗ ấy chật kín túi.

Lúc về đến nhà trời đã tối, Tần Hiểu Uyên đang ngồi đọc sách trong thư phòng, còn Ký Như Vân đang ngồi trên ghế sa lon đắp mặt, Tân Duyệt đi

thay quần áo xong, quay ra nằm dài trên ghế sa lon, nhìn mẹ mình đang tỉ mỉ chăm sóc da, nhịn không được hỏi:

- Mẹ, ngày mai con muốn cùng Trần Thương về nhà anh ấy một chuyến, sắp tới sinh nhật mẹ anh ấy rồi, hơn nữa cũng nhiều năm rồi chưa trở về đó nữa, nên Con muốn theo anh ấy về một chuyến.

Ký Như Vân vừa nghe rõ lời con gái nói xong, bà thoáng chốc rơi vào trạng thái sững sờ, sau đó như nhận ra vấn đề gì đó, kích động nói:

- Thảo nào hai ngày nay mẹ thấy có gì đó không đúng, ngày nào con cũng vào bếp xào rau nấu cơm, mẹ còn thủ thỉ với ba con rằng có lẽ cô nương nhà này đã trưởng thành rồi

- Hóa ra là vì muốn lấy lòng mẹ chồng tương lai! Tần Hiếu Uyên, anh ra đây mà xem con gái nhà anh đi này

Nghe thấy tiếng gào của vợ, Tần Hiếu Uyên lập tức đi tới trước mặt hai người, nhìn Ký Như Vân vội vàng hỏi:

- Bà xã à, có chuyện gì vậy? Ký Như Vân cười giễu một tiếng:

- Con gái nhà anh chuẩn bị về ra mắt nhà Trần Thương rồi kia kìa.

Vừa nghe câu nói dứt ra từ miệng vợ, Tần Hiếu Uyên không chút do dự, vội vàng nói:

- Không được, không được

Tần Duyệt sững sờ:

- Vì sao lại không được, chỉ là về thăm bác và dì một chút, có sao đâu ba?

Tần Hiếu Uyên lập tức nói:

- Không phải, người nhà tiểu Trần liệu Có rõ con là ai, thân phận gì đâu mà nói đi là đòi đi, hơn nữa... Hai đứa con cũng chưa đâu vào đâu cả, cứ thế tùy tiện đi gặp người lớn trong nhà....

Tần Duyệt nhíu lại cái mũi:

- Không phải Trần Thương đã ra mắt hai người trước rồi sao, rõ là anh ấy là người viết phủi, con chẳng phải chỉ là đi viết nại thôi đó còn gì?

Tần Hiếu Uyên nghe con gái nói xong, thái độ hơi nóng nảy, dù sao cô là con gái rượu của ông, nên đương nhiên ông cũng có rất nhiều điều lao tâm khổ trí với đứa con gái này, hơn nữa trong cuộc sống này cũng đã có chuyện tương tự xảy ra rõ mồn một, Tần Hiếu Uyên Cố gắng áp sự nóng nảy trong người xuống:

- Duyệt Duyệt, con nghe lời ba con đi, con thử nghĩ kỹ xem, nếu giờ Con cứ vậy ra mắt nhà người ta, thì người ta sẽ nghĩ con thế nào... Ký Như

Vân nghe mấy lời cổ hủ của Tần Hiếu Uyên xong, bà nhịn không được, lên tiếng:

- Thôi đi, ông Tần à, giờ đã là thời đại nào rồi.

Tần Hiếu Uyên vừa nghe được câu này của vợ, đành đưa mắt về phía vợ nói: - Cái này... Nhưng con gái lại tự mình chạy tới cửa như vậy, chẳng phải sẽ bị nhà trai coi thường sao? Đây rõ ràng là mấy lời lúc trước em đã nói với anh còn gì?

Ký Như Vân liếc mắt:

- Được rồi, mấy cái suy nghĩ Cổ hủ lạc hậu này anh nên bỏ càng sớm càng tốt, ai nói con gái tự mình tới cửa là sẽ bị người ta coi thường, hơn nữa ai lại có gan xem thường con gái chúng ta chứ

Tần Duyệt thừa Cơ, ưỡn ngực ngẩng đầu:

- Đúng đấy, con đây tôn trọng người lớn, đâu có làm gì sai mà lại bị coi thường.

Tần Hiếu Uyên nhìn Ký Như Vân:

- Lúc trước anh dẫn em tới ra mắt bố mẹ anh, không phải chính em đã nói như vậy với anh sao?

Ký Như Vân xấu hổ cười một tiếng:

- Nhưng thời đại lúc đó với thời đại bây giờ không hề giống nhau, hơn nữa, anh cũng không giống tiểu Trần, bây giờ cái gì cũng đều thay đổi dần theo thời gian, sao mình có thể dùng cái lý lẽ đó để nói chuyện nữa

Ông Tần nghe xong, trong lòng lại có cảm giác tủi thân.

Tại sao cứ chuyện gì liên quan đến Trần Thương là lại không giống?

Cái này cũng quá song tiêu rồi

Tần Hiếu Uyên thấy mình đã hết hy vọng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, lại quay sang nhìn Ký Như Vân ra ám hiệu:

- Em qua đây, anh có chuyện muốn nói.

Nói xong, hai người đi về phía phòng ngủ.

Ký Như Vân khẽ lướt qua Tần Duyệt, nhỏ giọng:

- Yên tâm, mẹ sẽ thuyết phục ba giúp con.

Tần Duyệt khua tay ra hiệu cổ vũ mẹ Cố lên

Ký Như Vân tiến vào phòng ngủ, bà tinh tế đóng cửa lại:

- Có chuyện gì à? Ông Tần?

Tần Hiểu Uyên suy nghĩ một hồi, thở dài:

- Bà xã à, em hãy một lần nói với Duyệt Duyệt những điều cần biết và nên lưu ý khi qua đó, nếu muốn đi... Thì có thể đi, nhưng ít nhất cũng phải biết để ý chút.

- Em thử nghĩ xem, nếu như thực sự tới đó, buổi tối cũng không thể để hai đứa nó ngủ chung được, vì dù sao... Hai đứa cũng chưa có kết hôn mà, em nói đúng không?

- Lần này Duyệt Duyệt đi xa, hơn nữa cũng không phải sáng đi tối về, đi tới đó ít nhất cũng phải nghỉ lại hai ngày, nên em hãy chủ động dặn dò Duyệt Duyệt cẩn thận vào đấy.

Ký Như Vân nhìn vẻ mặt ảm đạm của Tần Hiếu Uyên, bà đương nhiên hiểu ông đang lo lắng cái gì.

Đây chẳng phải là nỗi lo của người cha đối với con gái?

Tiểu Trần là người tốt, cậu nhóc đó ở cạnh Tần Duyệt cũng không phải chuyện xấu, nhưng ai lường trước được tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì. Tuy nói ông Tần có suy nghĩ cổ hủ, nhưng mà... Ai...

Được rồi, không nói cũng được.

Ký Như Vân cười nói:

- Được rồi, anh à, con gái cũng đã lớn như vậy rồi, anh không nên quan nhiều như vậy chứ, kết hôn sinh con sớm một chút chẳng phải là chuyện tốt sao?

- Em đang nghĩ, lần này là để Tần Duyệt gặp mặt làm quen trước, sau đó đợi khi có cơ hội, hai nhà chúng ta sẽ hẹn nhau, tranh thủ bàn bạc định ngày càng sớm càng tốt.

- Con gái không còn nhỏ nữa, hơn nữa nó còn hơn tiểu Trần một tuổi, đã là hai mươi tám tuổi rồi, anh thử nghĩ xem, hồi chúng ta hai mươi tám tuổi là Duyệt Duyệt đã mấy tuổi rồi.

Tần Hiếu Uyên thở dài, không phải ông không hiểu những chuyện này, căn bản ông ở bệnh viện lâu như vậy rồi, đạo lý đối nhân xử thế cũng đã thấy nhiều, nên có đôi khi muốn làm chuyện gì, cũng phải cân nhắc kỹ một chút.

Đối với người khác thì có thể dễ dàng hơn, một câu thời đại xưa và bây giờ không giống nhau là xong, nhưng đối với ông, nói như vậy cũng khó mà yên tâm được.

Chương 588: Sinh Con Sớm Một Chút Cũng Rất Tốt

- Ký Như Vân an ủi ông Tần cả nửa ngày, rồi mới nói cho Tần Hiếu Uyên biết.

Người cha này đối với con gái của mình, thật sự là cho đến chết cũng muốn bảo vệ thật tốt cho con gái, mặc dù có đôi khi nó thật sự là đã bảo vệ quá cẩn thận, đến mức nghiêm khắc, đây cũng không phải là chuyện tốt, thế nhưng là ông thật sự là lo lắng không muốn con gái phải chịu một chút tổn thương nào, lo lắng con gái mình gặp phải một tên đàn ông không ra gì, lo lắng con gái bị lừa mất tình cảm rồi bị bỏ rơi, lo lắng...

Lo lắng nhiều thứ như thế, ông càng trở nên quan lí nghiêm khắc hơn, nếu không bây giờ làm gì có nhiều cô gái bị cha mình quan tâm thái quá rồi trở nên không vui như vậy?

Thật ra, nhiều người làm cha, có không ít người đều trở thành “Kẻ cuồng Con gái", khi kết hôn, nguyên một đám đàn ông khóc lóc thảm thiết nước mắt nước mũi chảy hết ra, nhưng ngược lại tâm lí tiếp nhận của các bà mẹ lại tốt hơn một chút.

Sau khi hai người từ trong phòng đi ra, Tần Duyệt nhìn cha mình khuôn mặt cô đen lại, dường như hơi không vui lắm.

Cô lập tức đứng dậy nói:

- Cha, Con chỉ đi đến ở chỗ khác, cũng không phải đi luôn không quay lại, cha nhìn cha xem...

Tần Hiếu Uyên sững sờ, cười nói:

- Chả bây giờ còn đang ước gì Con nhanh chóng đi luôn không quay lại một chút, gia đình người khác Con gái đều là áo bông nhỏ của cha mẹ, con cái nha đầu này, Con lại là một chiếc áo bông không có lương tâm, còn có lỗ thủng, quần áo của cha cũng đều đưa cho tiểu Trần mặc.

Tần Duyệt thấy cha mình không tức giận, lập tức cười hì hì nói:

- Làm sao có thể như vậy? Con vẫn luôn là áo bông nhỏ của cha mà.

Tần Hiếu Uyên vội vàng nói:

- Con gái lớn đúng là không giữ được, giữ ở lại đây thì không vui, đi thì đi, nhưng phải chú ý an toàn, nhớ rõ chưa.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức cười gật đầu, vui vẻ bóp vai cho ông Tần:

- Cảm ơn cha yêu! Cha thật tốt.

Bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên nói:

- Đúng rồi, lúc Con đi nhớ mua chút quà gặp mặt, nếu con mà đến tay không, không tốt chút nào, người ta sẽ nói con là cô gái là một cô gái không biết cách cư xử.

Tần Duyệt gật đầu:

- Da...

- Cha à, cha nói xem con nên mua gì thì được?

Tần Hiếu Uyên hỏi:

- Sao Con không hỏi Trần Thương xem cha mẹ cậu ấy thích cái gì?

Tần Duyệt xì một cái:

- Trần Thương không cho con mua quà, nói là chỉ cần mua một thùng sữa là tốt rồi. Đúng rồi... Con biết cha của anh ấy thích uống rượu.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không hợp lí, nhưng vẫn mãi không nghĩ ra được:

- Vậy con mau đi mua ngay hai chai rượu ngon, không cần biết lớn hay nhỏ, dễ uống là được, cho dù không thích nó cũng có thể uống.

Tần Duyệt thở dài:

- Con cũng không hiểu chút gì về rượu, với lại, Con cũng không thể mua quá nhiều rượu, còn phải hẹn trước nữa... Ai, bằng không, đừng mua nó

Tần Hiếu Uyên vội vàng nói: - Cái này không thể được, tại sao lại không mua được? Con muốn mua loại rượu nào?

Tần Duyệt bĩu môi:

- Rượu Mao Đài, Ngũ Lương Dịch, còn có kia rượu gì gọi là Lão Diếu thì phải?

Tần Hiếu Uyên càng nghe càng không thích hợp, càng nghe càng cảm thấy cái tên này rất quen thuộc

Qua vài giây đồng hồ, ông chợt hiểu ra, mỉm cười rồi nhìn qua Ký Như Vân:

- Bà này, bà nhìn đứa con gái mà bà dạy dỗ một chút, không móc cạn cha của nó thì không bỏ qua

Tần Duyệt và Ký Như Vân liếc nhau, lập tức nở nụ cười.

Tần Hiếu Uyên là nhịn không được thở dài: - Này... Con gái, con mau đi nhanh lên đi, mới vừa rồi cha còn muốn con ở lại, nhưng bây giờ con ở lại thêm nữa, cha và mẹ chắc bị con bán luôn

- Con cái tiểu nha đầu này, thật giống một tên trộm! Nhà người ta đều muốn mang mọi thứ về nhà của mình, còn con đây là mỗi ngày đều mang đồ của nhà ra bên ngoài.

- Còn nói không phải là một chiếc áo bông không có lương tâm...

Tần Duyệt hì hì cười một tiếng:

- Nhanh lên, cha, mau mở hầm vàng nhỏ của cha, cho con mượn hai chai rượu ngon đi, cha nói cha cho con một cái chức vị, tiền lương cơ bản cộng thêm tiền thưởng, cha nói xem con sao có thể có tiền mua rượu ngon chứ

Lão Tần nghe xong, thở dài! Lại trách ông.

Lão Tần đứng dậy, đến thư phòng lấy trong ngăn tủ ra hai chai Mao Đài:

- Ai da... Ngay cả ông già này cũng không nỡ uống nó...

Tần Duyệt đứng ở bên cạnh, hưng phấn nhìn chai rượu, mặc dù không hiểu về rượu lắm, nhưng mà cái tên Mao Đài này vẫn biết được.

Nghĩ đến tâm trạng vui vẻ của cha Trần Thương sau khi nhận chai rượu này, Tần Duyệt nhịn không được nở nụ cười.

Lão Tần kỳ thật không hơi đau lòng nào, con gái cũng đều sẽ phải đi theo người khác, mấy chai rượu này có đáng là gì?

Chỉ cần tiểu Trần đối tốt với Duyệt Duyệt một chút, đừng nói là mấy chai rượu, ngay cả mua nhà mua xe ông Tần đây cũng sẽ không nói một câu nào.

Hơn nữa, nhìn tướng mạo của tiểu Trần cũng không giống người xấu.

Qua một thời gian làm việc ở bệnh viện lâu như vậy, có thể nhìn thấy rất nhiều tình cảm chân thành tha thiết, cũng có thể nhìn thấy rất nhiều bản tính thực sự của con người, làm một người cha, ông chỉ đơn giản hi vọng là con gái của mình có thể hạnh phúc.

Hôm nay Tần Hiếu Uyên đi ngủ tương đối sớm, thế nhưng người đã nằm ở trên giường nhưng cứ lăn qua lăn lại không ngủ được, trong đầu không ngừng suy đi nghĩ lại các loại hình ảnh.

Mà Ký Như Vân ở trong phòng ngủ của Tần Duyệt nói chuyện phiếm với cô, nói với cô một vài chuyện cần phải chú ý.

- Con khi đến nhà người khác thì không được ngủ nướng

- Còn có, dậy sớm sắp xếp chăn mền gọn gàng...

- Đừng quá lười biếng... Huyên thuyên nói một đống chuyện.

Tần Duyệt thở dài:

- Con biết mà, mẹ! Con cũng không phải là người ngốc gì, con đã lớn rồi.

Cuối cùng, Ký Như Vân bỗng nhiên nhìn Tần Duyệt với khuôn mặt đầy vẻ thần bí:

- Duyệt Duyệt, có một việc, sau khi con đến đó, Con Có ngủ chung phòng với Trần Thương không?

Mặt Tần Duyệt lập tức đỏ lên:

- Ai ngủ cùng anh ấy chứ

Ký Như Vân nhẹ gật đầu:

- Ai, kỳ thật mẹ cũng không phải có ý này, xã hội bây giờ cởi mở như thế, chúng ta làm bác sĩ có cái gì mà chưa thấy

Ý của mẹ là, trước khi con làm chuyện gì đó, phải suy nghĩ thật kỹ càng, nghiêm túc nghĩ đến hậu quả sau này...

Lại nói, mẹ cũng không thể tiếp thu nổi, Con... Nếu thật là mang thai cũng tốt, nhanh chóng lấy giấy chứng nhận một chút, kết hôn, rồi sinh con, cũng khá nhanh... Nói không chừng sang năm có thể ôm cháu ngoại

Nghe thấy lời của Ký Như Vân, Tần Duyệt bỗng nhiên không kịp phản ứng, sau khi tiêu hoá lời nói của Ký Như Vân xong, mặt Tần Duyệt đỏ bừng:

- Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?

Ký Như Vận cười nhìn Tần Duyệt:

- Con cũng học ngành y, cũng không còn nhỏ, tâm lý cũng chắc chắn rồi.

- Kỳ thật... Phụ nữ sinh con ở trước ba mươi tuổi là tốt nhất, các chức năng của cơ thể cũng đều là tốt nhất, ngay cả trong y cũng nói như vậy, phụ nữ 28 tuổi cơ xương chắc khoẻ, tóc dài vô cùng, thân thể khoẻ mạnh, con năm nay vừa hay hai mươi tám tuổi, mẹ cảm thấy con nên suy nghĩ kĩ chuyện này một chút, nhanh chóng kết hôn, cho mẹ nhìn thấy cháu ngoại.

- Tuổi thanh xuân của phụ nữ trôi qua mấy năm nay, thoáng qua một cái ba mươi lăm, đã bắt đầu xuống dốc, sinh con cái cũng không phải là chuyện tốt.

Tần Duyệt cẩn thận hỏi mẹ mình một ít chuyện...

Vào tối hôm đó, Tần Duyệt tâm sự rất nhiều chuyện với mẹ CÔ.

Cho tới bây giờ, tình thương của cha như núi, vững chắc không thể nghĩ ngờ.

Mà tình thương của mẹ như nước, từ nhỏ Tần Duyệt đã thường xuyên tâm sự nhiều chuyện to nhỏ với mẹ mình, một chút bí mật nhỏ giữa hai

người phụ nữ.

Sau khi Ký Như Vân trở về phòng mình, Tần Duyệt nằm ở trên giường, gửi cho Trần Thương một tin nhắn:

- Trần Thương, anh thích con trai hơn hay là con gái hơn?

Sau khi Trần Thương nhìn thấy tin nhắn mà Tần Duyệt gửi đến sửng sốt một chút:

- Một trai một gái, thế nào?

Tần Duyệt thở dài:

- Nếu như chúng mình sinh con gái, không cho phép không thích em... Mua đồ ăn ngon phải mua hai phần... Mẹ của em nói sau khi phụ nữ sinh con sẽ trở nên xấu xí...

Trần Thương nhìn ảnh chân dung của Tân tiểu liếm, nghĩ đến dáng vẻ ngu ngốc của cô, nhịn không được phì cười.

Thật ra, phụ nữ đều là những đứa trẻ chưa trưởng thành, chỉ là bởi vì cuộc sống, nên họ không thể không trưởng thành.

Chương 589: Dẫn Bạn Gái Về Ra Mắt

- Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ biết tin con trai muốn dẫn con dâu về nhà, lập tức vui mừng không thôi.

Thế nhưng, sau khi vui vẻ xong, họ lại vội vàng bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Dù sao là lần đầu con gái nhà người ta tới nhà, không thể để lại ấn tượng xấu được? Hơn nữa còn là người ở thành phố, Dương Giai Tuệ nghĩ phải tận tâm tận lực chiêu đãi người ta thật tốt.

Thôn Nam Tuyền là thôn nhỏ của tỉnh Tấn Dương, bởi vì ở gần núi Nam Tuyền nên có tên như vậy, phong cảnh không khí cũng đều ổn, duy nhất không ổn chính là phát triển khá lạc hậu.

Thôn Nam Tuyền có khoảng 200 nhân khẩu, hiện tại ở trong thôn cũng không nhiều người, trên cơ bản mấy thanh niên nếu không phải đi học, thì là đi xa làm công, trong thôn chỉ còn lại những người già.

Sau khi Trần Thương đến thành phố Tấn Dương, trực tiếp đón xe về nhà.

Từ nhỏ Tần Duyệt đã lớn lên ở thành thị, quê quán là ở thành phố, cho nên đối với cuộc sống ở nông thôn cũng cực kỳ lạ lẫm. Khi về đến trong thôn thì có một đường cái ở đầu vòng quanh núi, đường ở trên sườn núi, vừa vặn có thể quan sát núi đồi xung quanh, mặc dù đã vào giữa tháng mười một, nhưng lá phong trên núi vẫn đẹp đến rung động lòng người.

Tài xế thấy Tần Duyệt thích thú ngắm nghía, nhịn không được nói:

- Cô gái à, nhìn đẹp chứ hả?

Tần Duyệt hưng phấn gật đầu:

- Đẹp lắm, khung cảnh nơi này cũng quá tốt rồi

Tài xế cười nói:

- Nơi này không được khai phá tốt, hơn nữa tôi nghe nói đây là long mạch của Đông Dương tỉnh chúng ta, không thể thay đổi hay cải tạo, phải bảo tồn, mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng núi Nam Tuyền đây là bảo tồn lại, nói thật, bây giờ tôi đã muốn lúc về già sẽ về thôn Nam Dương sửa sang lại ngôi nhà nhỏ để ở an dưỡng tuổi già.

Trần Thương gật đầu, sau này già rồi, ở trong thôn dưỡng lão thật sự là một lựa chọn tốt, lúc rảnh rỗi sẽ trồng rau, trồng hoa, nuôi vài con gà mái, mỗi ngày ăn trứng gà, tâm trạng tốt thì giết gà ăn.

Người Đông Dương khá là bảo thủ, đều thích lá rụng về cội.

Sau khi xe đến đầu thôn thì ngừng lại, Trần Thương và Tần Duyệt kéo hành lý đi vào trong thôn.

Những năm này, trong thôn mỗi năm một khác, mỗi lần trở về, đều khác rất nhiều. Đường cũng đã được đổ bê tông, nhà ở hai bên đường tiếp chính là đường ống khí thiên nhiên, nóc nhà thì gắn pin năng lượng mặt trời, duy nhất không đổi chính là những người trong thôn.

Trần Thương là sinh viên trong thôn, cộng thêm Trần Đại Hải giao lưu với nhiều gia đình, vì lẽ đó mọi người cũng đều biết con trai lớn của Trần gia làm bác sĩ ở thành phố, nghe nói đoạn thời gian trước, hai vợ chồng Trần Đại Hải lên thành phố mua nhà cho con trai.

Tin tức này truyền đi rất nhanh, giá nhà ở thành phố An Dương động một hai trăm vạn, sau khi mọi người nghe được, tự nhiên cũng phải lau mắt nhìn, có không ít người nghèo đáng giận nói Trần Đại Hải khoác lác, dù sao đây cũng không phải tiền trinh.

Mọi người ở cửa thôn nhìn thấy Trần Thương đi cùng một cô gái xinh đẹp, nhìn sang chính là cô gái nhỏ ở thành phố mang theo túi lớn túi nhỏ về, lập tức tò mò.

- Tiểu Trần, trở về rồi hả?

- Đây là... Mang theo vợ trở về

- Đây là nghỉ ngơi?

Trần Thương cười nói:

- Mấy ngày nay được nghỉ, về nhà thăm ba mẹ cháu, đây là bạn gái của cháu ạ.

Tần Duyệt bị Trần Thương giới thiệu như vậy, trong lòng cũng rất đắc ý, cười chào hỏi cùng các hương thân.

Trần Thương kéo lấy va li hành lý, xách theo túi lớn túi nhỏ đi về hướng nhà mình.

Một dòng sông nhỏ thuận trong thôn chảy đi xa, Tần Duyệt nhìn thấy thì rất vui vẻ.

- Trần Thương, em rất thích nơi này

- Sau này già rồi, hai chúng ta về nhà dưỡng lão đi

- Nếu như em mang thai hay là về đây sinh con đi, hoàn cảnh ở đây cũng quá tốt rồi, không khí... Quá mát mẻ, em còn không muốn về An Dương nữa.

Trần Thương cười cười, nông thôn có chỗ tốt của nông thôn, thành thị cũng có cái thuận tiện của thành thị. Khi mình già còn có ích, ở gia tộc rất

tốt, nhưng số tuổi quá lớn không thể tự gánh vác, vẫn là ở trong thành phố vẫn an toàn hơn, dù sao các công việc chữa bệnh vệ sinh khá là thuận tiện.

Dương Giai Tuệ đã sớm đứng ở cửa ra vào chờ đợi đến lo lắng, mà Trần Đại Hải thì đang ở phòng bếp chuẩn bị thi triển tài năng.

Con dâu tới nhà, người làm cha làm mẹ làm gì mà không khẩn trương cho được

Dương Giai Tuệ so với Tần Duyệt còn căng thẳng hơn.

Nghe Trần Thương nói, người ta là con gái của viện trưởng, điều kiện gia đình tốt, được nuông chiều, sợ Tần Duyệt người ta tới nông thôn ghét bỏ.

Mặc dù biết người ta coi trọng con trai mình, thế nhưng làm cha mẹ, vẫn còn nghĩ tương đối nhiều.

Dương Giai Tuệ cũng thật lo sợ bất an.

Không bao lâu, Trần Thương và Tần Duyệt đi qua bên đường, thấy mẹ mình đứng ở ngoài sân, lập tức cười vẫy tay, nói với Tần Duyệt:

- Kia là mẹ của anh.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức đỏ mặt lên, cả đường đi đều suy nghĩ một lát gặp mặt thì nên xưng hô như thế nào, rốt cuộc khi gặp mặt lại hơi xấu hổ.

Trái tim nhỏ bịch bịch nhảy loạn, đến trước mặt bà, Tần Duyệt nhỏ giọng nói:

- Cháu chào bác gái.

Dương Giai Tuệ không nói tiếng phổ thông, nghe Tần Duyệt nói kiểu này, lập tức ha ha cười không ngừng, dùng tiếng địa phương cười nói:

- Ừm được rồi, nhanh đi trong nhà đi, tới thì tới sao còn mang theo nhiều đồ làm gì.

Dương Giai Tuệ tranh thủ thời gian chạy vào phòng bếp, trừng mắt nói với Trần Đại Hải:

- Trần Đại Hải, mau ra đây đi! Ông cứ trốn trong phòng bếp làm gì?

Trần Đại Hải ngượng ngùng cười nói:

- Ai nha, bà xã, bà nói xem tôi cũng không nói tiếng phổ thông, nếu tôi vào đó, không nói lời nào thì còn xấu hổ hơn, nói chuyện cũng nghe không hiểu, ngượng ngùng lắm

Dương Giai Tuệ liếc mắt: - Thương nhi đều mang vợ về nhà ra mắt ông, người làm cha như ông có thấy thế này là thích hợp không? Nhưng mà... Cô gái kia có thể nghe hiểu giọng của chúng ta.

Hoàn toàn chính xác, làm bác sĩ sẽ có loại năng khiếu này, bởi vì trên cơ bản người bệnh ở nơi nào cũng có, nghe nhiều cũng nghe đến quen, đối với những tiếng địa phương này ở tỉnh Đông Dương trên cơ bản cũng có thể nghe hiểu bảy tám phần, bằng không... giao lưu thật sự là một vấn đề.

Nhưng mà, dù vậy, Trần Đại Hải hít thở sâu mấy lần, đốt một điếu thuốc:

- Bà cứ đi vào trước đi, tôi cần lấy tinh thần tỉnh táo một chút.

Dương Giai Tuệ trừng mắt liếc, cười mắng một câu:

- Thật không có tiền đồ

Trần Đại Hải cầm điếu thuốc hút một hơi thật dài, nhìn vào gương loay hoay chỉnh lại tóc một chút, lúc này mới vào phòng. Nhìn thấy Trần Đại Hải đi vào, Tần Duyệt vội vàng đứng lên:

- Cháu chào bác trai, cháu tên là Tần Duyệt.

Trần Đại Hải nhìn thấy cô gái xinh xắn này, lập tức nhịn không được nở nụ cười:

- Thật tốt! Tên rất hay, nhanh ngồi đi, ăn ít táo, táo nhà trồng đó.

Trần Đại Hải nhìn thấy Tần Duyệt thì cứ cảm giác như Con gái mình, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, trong nhà chỉ có hai đứa con trai, nên khi nhìn thấy con gái thì muốn thân thiết

Thế nhưng, ngồi ở chỗ này cũng không biết nói cái gì cho phải, thấy xấu hổ căng thẳng nên Trần Đại Hải đứng dậy nói:

- Bác đi cho làm chút Cơm cho mọi người, cháu cứ nghỉ ngơi trước đi, một hồi nữa chúng ta cùng ăn cơm.

Nói xong cũng nhanh chóng chạy đi.

Tần Duyệt nhịn không được cười nói:

- Cám ơn bác trai ạ.

Lão Trần nghe xong, lập tức vui vẻ.

Vẫn là con gái ngoan nhất, nói chuyện còn rất ngọt ngào

Trần Đại Hải, Dương Giai Tuệ cùng nhau vào bếp, làm một bàn đầy đồ ăn, gà mái nhà nuôi hầm cách thủy, còn tìm người lên núi đánh Con thỏ, gà rừng, bồ câu, một cái bàn đồ ăn tất cả đều là thịt rừng, may mà núi Nam Tuyền không có khai phát, bằng không để tìm được toàn bộ cũng không dễ dàng.

Sau khi ăn xong, Tần Duyệt một mực đòi giúp rửa chén, nhưng lại bị Dương Giai Tuệ cản lại, bà đánh mắt ra hiệu cho Trần Đại Hải, lão Trần gấp gáp đi thu dọn bát đũa.

Bản thân chính là đầu bếp, suốt ngày nói chuyện với chậu nồi bát, ngược lại Trần Đại Hải cũng không ngại, lại thêm hơi xấu hổ nên trực tiếp đi ra.

Dương Giai Tuệ khá là tỉ mỉ, chuẩn bị cho Tần Duyệt ga giường mới, vỏ chăn mới.

Tần Duyệt nhìn thấy Dương Giai Tuệ và Trần Đại Hải bận bịu từ phía như vậy, trong lòng cũng ấm cực kỳ.

Nhìn Trần Thương:

- Cha mẹ anh thật tốt

Trần Thương cười nói:

- Đúng không? Tần Duyệt vui vẻ gật đầu, vốn còn cho rằng khi tới sẽ có rất nhiều chưa quen và cảm giác xa lạ, thế nhưng lại được người Trần gia nhiệt tình chiêu đãi như vậy, chỉ còn lại cảm giác ấm áp và hạnh phúc.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Trần Thương và Tần Duyệt không ở chung một phòng, điều này làm cho Trần Thương buồn bã thật lâu.

Chương 590: Ngoài Cửa Có Sói

- Buổi tối nằm trên giường, Trần Thương gửi tin nhắn cho Tần Duyệt:
- Ngủ một mình có sợ không?
Tần Duyệt sững sờ:
- Sợ cái gì chứ?
Trần Thương sững sờ:
- Em nghĩ xem, sau lưng em là núi Nam Tuyền, phía trên có sói, cẩn thận có nửa đêm nó lại bò lên gường của em.
Tần Duyệt cười giễu, làm sao mà không biết âm mưu của Trần Thương được:
- Thật hay giả vậy? Anh dừng dọa em?
Trần Thương thấy có kịch, lập tức gật đầu:
- Đương nhiên, anh nói dối em làm gì, em không nhớ buổi tối em ăn gì à? Toàn là thịt rừng.
Tần Duyệt:
- Vậy phải làm sao? Hay là... anh đến phòng cùng với em?
Trần Thương suýt nữa cười ra tiếng:
- Cái này, được thôi, em mở cửa, anh đi vào.
Tần Duyệt gật đầu:
- Ừm, em mở rồi, anh vào đi
Qua vài phút, Trần Thương đứng bên cửa, tay vặn nắm cửa, lập tức sững sờ, mở cái rắm
Nha đầu này chơi đùa anh
Nhưng mà.... Trần Thương cũng không dám gõ cửa, vì sợ đánh thức cha mẹ.
Tức giận cầm lấy điện thoại: - Em tốt thật! Anh có lòng tốt qua đây với em, em lại chọc anh.
Tần Duyệt ở trong chăn cười thầm:
- A, anh chính là thèm thân thể của em
Trần Thương tức không nói nên lời, không thể phản bác lại.
- Không phải, Duyệt Duyệt, em không sợ nhưng mà anh sợ, anh sợ, hay là... em bảo vệ anh nha?
Tần Duyệt:
- Cút

Trần Thương sững sờ, cô gái này, thật sự không để anh vào trong mắt, đây là địa bàng của ai chứ?

Trần Thương cầm lấy điện thoại, ngồi xổm ở góc cửa:

- Em không biết đây là địa bàn của ai hả?

Trần Duyệt cười giễu:

- Anh đoán xem em có dám kêu bác và dì, bên ngoài có sói?

Trần Thương trợn tròn mắt:

- Chỗ nào Có sói?

Trần Duyệt cười hì hì nói:

- Bên ngoài cửa có một đại sắc lang.

Trần Thương thở dài, kế hoạch A thất bại, ngày mai lại suy nghĩ kế hoạch B

Đàng hoàng trở về phòng ngủ, không cần nói, tối nay ngủ sẽ đặc biệt ngon, sau khi xin nghỉ phép, về đến nhà, sự lo sợ bất an của Trần Thương cuối cùng cũng buông xuống rồi.

Dù gì bản thân là người bình thường, còn không thể nào giúp đỡ thế giới, dù sao cũng phải có cuộc sống bình thường.

Cuối cùng, cũng có thể không bị làm phiền.

Ngày hôm sau, Tần Duyệt thật sự trải nghiệm được thế nào gọi là bị gà gáy tỉnh, khi mặt trời chiếu vào, tiếng gà gáy, chó sủa dần vang lên, Tần Duyệt duỗi thẳng lưng.

Tối hôm qua ngủ rất say, khi thức dậy tinh thần sảng khoái.

Sau khi xếp xong chăn mền, ra ngoài ngẩng đầu là có thể nhìn thấy núi Nam Tuyền cách đó không xa, hít một hơi thật sâu, thật sự rất trong lành, dường như không khí đều là ngọt ngào.

Xa xa, Con chó ngốc nhìn chằm chằm vào vị khách không mời mà đến, muốn sủa, nhưng lại không dám sủa, vì cô gái này mà mình bị nhốt trong chuồng không được ra ngoài.

Muốn của một tiếng, nhưng vì cây gậy của Trần Đại Hải, thở dài, xoay người, lắc lắc cái mông và cái đuôi, im ắng bày tỏ sự bất mãn của mình.

Cái sân rộng lớn, bên ngoài có cái chuồng gà, bên trong chuồng có mười mấy con gà đang kêu, thậm chí Tần Duyệt có thể nhìn thấy một cái góc bên trong chuồng, có một vài quả trứng, dường như là vừa mới đẻ?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cúi người ngồi xuống, duỗi thẳng cánh tay, vừa vặn có thể sờ đến, trứng gà bên trong vẫn còn ấm, làm Tần Duyệt vui vẻ.

Tuy nhiên, những con gà mái này dường như không quan tâm đến trứng của chúng, bị những người phụ nữ khác cướp đi cũng không để ý, thay vào

đó chúng lắc cánh tay, thẳng thắn rời đi, nghênh ngang cực kì giống như một người mẹ vô trách nhiệm

Chạm vào quả trứng trong tay, Tần Duyệt đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp.

- Tốt, mới sáng sớm đã lén trộm gà, ai ya, trong tay là thứ gì, thậm chí còn lén trộm trứng gà nhà anh! Cái tên trộm này, mọi thứ đều lấy được.

Trần Thương cười ha hả với Tần Duyệt.

Tần Duyệt còn chưa kịp trả lời, Dương Giai Tuệ đã cười nói:

- Nói gì thế? Không phải Tần Duyệt cũng là người nhà à! Muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, Tần Duyệt, dì đã lấy nước nóng cho Con, rửa mặt rồi ăn sáng.

Tần Duyệt nghe xong, đắc ý đứng dậy mỉm cười nói:

- Cảm ơn dì.

Lúc nói chuyện, liếc sang Trần Thương.

Trần Thương đóng băng, đây là mẹ của anh hả?

Sau khi Tần Duyệt rửa mặt xong, đối với quả trứng gà kia lưu luyến không rời, sau khi rửa một chút, quyết định tự mình rửa

Sau khi đánh chén xong, Trần Thương bỗng nhiên vừa cười vừa nói, anh làm cho em một màn ảo thuật

Nói xong, lấy đũa gắp lòng đỏ trứng gà, làm trứng gà đỏ kẹp lại

Khiến Tần Duyệt kinh ngạc: - Đây... trứng gà còn có thể dùng đũa gắp lên? Đây... đây là trứng sống

- Lợi hại không?

Tần Duyệt tò mò lại lấy một quả trứng khác, phát hiện mình cũng có thể gắp lên.

Rửa trứng gà buổi sáng, hương thơm ùa về, Tần Duyệt phát hiện, mình đã hơn hai mươi năm ăn trứng gà, đây có thể là lần ăn ngon nhất.

Khi buổi sáng, Trần Đại Hải nói:

- Thương Nhi, con dẫn Duyệt Duyệt đi xem con suối trên núi Nam Tuyền đi.

Tần Duyệt nghe xong, đột nhiên trở nên tò mò.

Trần Thương thả con chó ngốc ra, kia là một chú chó chăn cừu của hoa viên Trung Hoa, tóm lại là một chú chó lai, còn là chú chó lại có tôn nghiêm

Sau khi thả ra, trơn tru chạy đến bên người Tần Duyệt, ngửi mùi trên người Tần Duyệt, nhưng mà... lại hắt hơi một cái.

Chọc đến Trần Thương cười ha ha:

- Nhìn thấy không, dị ứng với nước hoa của em.

Tần Duyệt cười ngoài miệng, tự nhiên nhớ ra quyển sách nhỏ, đợi trở về An Dương, xem cô làm sao thu phục anh.

Chú chó ngốc rất to, cao nửa mét, khoảng 7-8 tuổi rồi, nhưng trông rất ngu ngốc, nên Trần Thương luôn một mực gọi là chó ngốc, gọi nhiều năm như thế, kêu đến quen luôn rồi.

Hầu như đã quên tên lúc đầu của chó ngốc, đến Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ cũng gọi là chó ngốc. Trong thôn nuôi rất nhiều chó nhưng đều không trói, Trần Đại Hải lo lắng chú chó ngốc này sẽ dọa Tần Duyệt, nên đã trói lại.

Ban đầu Tần Duyệt hơi sợ hãi, nhưng chú chó ngốc hình như biết thân phận và địa vị của người phụ nữ này, nhớ đến người hàng xóm hôm qua của mình, cũng hơi sợ hãi, chiêu giết gà dọa chó này của Trần Đại Hải rất tốt, chú chó ngốc nhìn thấy màn giết gà này, đương nhiên là hiểu chuyện hơn rồi.

Nghĩ nghĩ sau này, an tâm làm một chú chó làm một chú chó liếm cũng tốt, liếm liếm giày của Tần Duyệt.

Lúc này, Tần Duyệt vui vẻ, cúi xuống chạm vào đầu chú chó ngốc.

Trong lòng chó ngầm thầm cười, phụ nữ, chính là dễ lừa, nếu không phải cây gậy của Trần Đại Hải không thoải mái, ta sẽ mặc xác CÔ.

Cảnh tượng này khiến Trần Thương trợn tròn mắt, chú chó ngốc này.... sao lại thành tinh rồi! Bản chất của chó liếm, liếm đến cuối cùng, cái gì cũng liếm

Con đường lên núi có rất nhiều người, sớm đã được nhóm đàn ông trong thôn lát đá, trên đường đi, có thể ngửi thấy không khí ẩm ướt, bên cạnh là chú chó ngốc đắc ý, trên đường Tần Duyệt nhất được một cành cây, ném lên phía trước:

- Trần Thương, lượm về

Quả nhiên, chú chó ngốc rất hiểu tính người, chạy vội ra, nhảy lên đón lấy cành cây, và ngoan ngoãn chạy về.

Chỉ là... nó hơi không hiểu, tại sao mình lại bị đổi tên? Có vẻ

là tên của người nào đó?

Thôi đi, mặc kệ, liếm là đúng rồi

Dứt khoát ngồi xổm trên mặt đất và há miệng ra, thè lưỡi ra, kêu gâu gâu gâu với Tần Duyệt.

Trần Thương nhìn thấy hơi đau đầu.

- Con chó ngốc này, kẻ phản đồ, ngày mai tao sẽ làm thịt mày

Chó ngốc nghe xong, bị dọa lập tức đứng dậy, dụi dụi vào chân của Trần Thương.

Tần Duyệt nhìn thấy cảnh này, lập tức cười ha ha ha.

Chó ngốc nhìn thấy hai người trước mặt nắm tay nhau, yên lặng thở dài: Tình cảm của con người thật phức tạp

Lúc này, Tần Duyệt kêu lên một tiếng:

- Chó ngốc, mau đi theo

Chó ngốc nghe thấy, lập tức chạy như bay, chạy đến trước mặt, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn một cái, nhìn thấy hai chủ nhân vẫn ở đó, cho nên tiếp tục chạy, rồi lại quay đầu nhìn một chút....

Chương 591: Cha Mẹ Trẻ Phải Chú Ý (Chắc chắn Phải Xem)

Hôm nay, Trần Đại Hải rất đắc ý

Tần Duyệt tặng Trần Đại Hải hai chai Mao Đài khiến ông vui vẻ cả buổi tối, cũng không có nói là quý giá bao nhiêu.

Nhưng chủ yếu là hợp lý, Trần Đại Hải tuyệt đối không nỡ mua

Dù cho Tần Duyệt không cầm cái gì mà cũng vui vẻ thì không được, nhưng mà... cầm hai chai Mao Đài, Trần Đại Hải vốn thích sĩ diện nên khuôn mặt vô cùng kiêu ngạo.

Đến buổi chiều, ông gọi mây người bạn rượu vào trong nhà nhậu, lấy

chai rượu Mao Đài ra và bắt đầu khoe khoang.

- Này, nhìn thấy chưa? Cái này do Con dâu tôi mang đến, đời này của tôi còn chưa từng uống Mao Đài

Trần Đại Hải cười nói.

Ông bạn ở cạnh cầm lấy chai Mao Đài nhìn qua:

- Ai u, ông Trần, ông xem, đây là rượu năm 1999 đó

Trần Đại Hải sững sờ, vừa rồi không chú ý đến việc này, vội vàng giơ tay cầm lấy chai Mao Đài nhìn kĩ

Lập tức phát hiện ra logo năm 1999.

Sau khi nhìn thấy, mặt Lão Trần biến sắc, rượu này đã ủ được 20 năm rồi, bảo bối nha

Nghĩ đến đây, Lão Trần nhanh chóng lấy lại chai rượu từ trong tay ông bạn rượu.

- Ha ha, hôm nay chúng ta không uống rượu nữa

Sau khi nói xong thì vội vàng đứng dậy, thận trọng bọc chai Mao Đài lại, chạy vào trong phòng, bỏ vào hầm và còn khóa kĩ cửa, sau khi đi lên, thấy không có ai nhìn thấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Loại rượu ngon thế này, cho các ông uống thì quá lãng phí rồi, chờ lúc Trần Thương kết hôn rồi uống một chai, lúc bé con đủ 1 tháng tuổi lại uống thêm một chai.

Đúng! Đến lúc đó cùng uống với ông bà thông gia. Nghĩ đến đây, Trần Đại Hải không nhịn được bật cười.

Trở lại phòng, mấy bạn cáo nhìn chằm chằm vào lão Trần: - Ông kêu bọn tôi đến... là cho bọn tôi xem rượu thôi hả? Trần Đại Hải mặt đỏ lên:

- Đương nhiên là không phải

Lúc nói chuyện, đứng lên lấy một đống đậu phộng hạt dưa:

- Ăn hạt dưa, tám chuyện

Vài người lập tức thẹn quá hóa giận

- Được lắm Trần Đại Hải, Con rể tôi mang Ngũ Lương Dịch đến cho tôi, ông là người uống nhiều nhất.

- Đúng thế, năm ngoái cô gái nhà tôi mang đến Lão Điếu, ông cũng uống không ít?

- Còn có phần rượu 30 năm kia của tôi...

Trần Đại Hải cười ha ha một tiếng, không quan tâm, dù sao đây là Mao Đài 20 năm, nghĩ đến đã vui vẻ.

- Không phải là không uống rượu, mà 2 ngày này không thích hợp, ông nói xem, con dâu nhà tôi mới lần đầu đến, đã nhìn thấy chúng ta uống rượu rồi, thế thì không ổn? Đợi tìm được ngày tốt, chúng ta cùng ngồi xuống, uống hai ly

Hôm nay là sinh nhật của mẹ Dương Giai Tuệ, buổi tối cả nhà cùng nhau tập hợp ở một chỗ, mặc dù không có bánh sinh nhật, nhưng lại Có mì trường thọ.

Còn có một bàn thức ăn Trần Đại Hải làm.

Lúc tối, Trần Lạc gọi điện thoại đến, kết nối video, hàn huyên rất lâu. Việc này làm cho Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ cảm thấy con cái đã trưởng thành rồi.

Dương Giai Tuệ lôi kéo Tần Duyệt nói chuyện phiếm, còn hai người Trần Đại Hải và Trần Thương thì uống một chút rượu đế.

Ngay lúc này, bỗng nhiên một tiếng đập cửa vang lên.

Với tiếng khóc của trẻ con, ở trong phòng cách một khoảng sân nhỏ cũng còn có thể nghe thấy rõ ràng.

Trần Đại Hải vội vàng đứng lên đi ra mở cửa lớn, lập tức thấy một người phụ nữ ôm theo con chạy vào trong.

- Chú Trần, Trần Thương có ở nhà không?

Trần Đại Hải cũng nhìn thấy, là Trần Yến Ny trong thôn.

- Có, mau vào trong nhà, đứa bé làm sao vậy?

Trần Yến Ny cũng cực kì nóng lòng:

- Cánh tay của đứa bé bị chật khớp, nhưng hình như nó ở vị trí đặc biệt, cháu vừa đụng vào đã đau không chịu được.

Bác sĩ trong thôn bây giờ đều là các cô gái trẻ, sau khi các thầy thuốc thế hệ trước về hưu, những người trẻ tuổi này làm gì biết xem bệnh, công việc hằng ngày là đăng ký một vài bệnh mãn tính, theo dõi tìm hiểu, tuyên truyền kiến thức gì đó, nếu người trong thôn cảm thấy không thoải mái thì đi bệnh viện.

Đây là nguyên nhân vì sao những người già sau này đều bị các con cháu đưa vào trong thành phố.

Thôn Nam Tuyền cũng như thế, là vì có một bác sĩ già, có trình độ y học cổ truyền cao, nhưng sau khi về già, chính mình cũng không còn dùng được, được con cái đưa vào trong thành phố, trong thôn bây giờ chỉ có một trạm y tế, vài người phụ nữ được đào tạo trong mấy ngày đều đi kê đơn thuốc, vậy chỗ nào biết khám bệnh?

Sau khi vào nhà, Trần Yến Ny vội vàng nói:

- Tiểu Trần, cậu mau xem.

Đứa bé đang khóc không ngừng, sau khi Trần Thương nhìn thấy, lập tức sững người.

Loại bệnh cực kì thường gặp

“Trật khuỷu tay” hay còn gọi “Khuỷu tay thoát vòng".

Nói chuyên nghiệp một chút thì là “Đầu xương quay lệch khớp"

Loại tình trạng này rất thường xuyên gặp phải, đặc biệt rất nhiều phụ huynh không chú ý, khi kéo trẻ em không chú ý, lúc dẫn trẻ con đi bộ, khi đi lên các bậc thang, trẻ con không cẩn thận dẫn đến té ngã, liền dựt mạnh tay đứa bé, sẽ rất dễ dẫn tới tình trạng thế này

Bây giờ rất nhiều các cha mẹ trẻ tuổi căn bản đều không trông nom trẻ con, bất luận là nam hay nữ, Trần Thương ở phòng cấp cứu đã gặp qua rất nhiều tình huống như thế này.

Hơn nữa, xương của trẻ con chưa hoàn toàn phát triển, xương cổ tay đầu hướng ở xa, khi trở về vị trí ban đầu, nửa trên của dây chằng không bị rút lại, và nó sẽ bị kẹt trong khớp, dẫn đến đầu xương quay lệch khớp.

Thời gian dài, rất dễ dàng xảy ra vấn đề

Nhưng, khi đứa bé dần lớn lên, xương cổ tay đầu phát triển tốt, dây chằng tròn cũng dày và mạnh lên, sau này cũng sẽ không xảy ra nửa trật khớp.

Trần Thương nhìn người phụ nữ, nói:

- Cô đặt đứa bé xuống.

Trần Yến Ny vội gật đầu, đứa bé khóc lớn, không để cho Trần Thương đụng vào cánh tay của nó.

Tần Duyệt cầm đến một vài cục Socola:

- Đừng khóc đừng khóc, cô cho Con đồ ngon.

Trần Yến Ny cũng nói:

- Chú ấy là bác sĩ, một chút là hết đau, nghe lời nào.

Không biết là sức hấp dẫn của socola, hay là sự sợ hãi đối với bác sĩ, đứa bé không khóc nữa.

Nhân lúc đứa bé không chú ý, Trần Thương nhanh chóng cầm cánh tay đứa bé xoay nhẹ, rồi dùng thêm sức kéo thẳng cánh tay ra

Sau đó thuần thục dùng ngón cái đè ở khuỷu tay trước xương cổ tay, để thu lại khớp khuỷu tay

Lập tức nghe thấy một tiếng rắc" truyền đến

Đứa bé cũng không khóc nữa.

Trần Thương cầm lấy một chiếc gối trong nhà, cố định cánh tay lại.

Mà lúc này, cha mẹ của Trần Yến Ny cũng gấp rút chạy vào, nhìn thấy đứa bé không khóc nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn Trần Yến Ny nói:

- Xương của đứa bé chưa hoàn toàn phát triển, sau này lúc kéo nó đừng dùng sức, nếu không rất dễ dàng hình thành trật khớp theo thói quen, hơn nữa thời gian dài bị trật khớp sẽ rất dễ dàng dẫn đến nhiều bệnh chứng, có hại cho xương cốt của nó lúc phát triển, sau này cần quan tâm nó hơn.

Trần Yến Ny căng thẳng gật đầu:

- Cảm ơn bác sĩ Trần

Cha mẹ sau lưng cũng vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng đúng, Tiểu Trần con thật là lợi hại, mới một chút đã chữa khỏi rồi.

Trần Thương lắc đầu:

- Trở về Cố định lại trong một tuần, đừng cử động mạnh, dù sao có dây chằng bị tổn thương, nếu lúc hồi phục không tốt, sẽ có ảnh hưởng rất lớn! Trần Yến Ny vội vàng gật đầu.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, người trẻ tuổi bây giờ không thực sự quan tâm đến trẻ con nhiều như người già, đứa bé bị trật khuỷu tay" như thế này lúc những người thế hệ trước chăm con rất ít khi xảy ra, nhưng khi ở khoa cấp cứu, thường xuyên nhìn thấy những người trẻ tuổi ôm Con chạy vào. Chính là bởi vì người trẻ tuổi thích chơi trẻ Con", hoặc khi chơi đùa với trẻ con, không chú ý, hơi dùng sức, rất dễ gây ra tổn thương, khi dắt trẻ con, chúng rất tùy ý, ngã sấp xuống, trực tiếp kéo dậy, những việc này rất dễ gây nên đầu xương quay bị lệch khớp.

Bây giờ Có rất nhiều cha mẹ trẻ, đối với con cái thật sự là hơi sơ ý.

Chương 592: Đấu Trí Đấu Dũng

- Người ta luôn nói rằng, tất cả mọi chuyện xảy ra ở trong thôn xóm đều không dấu được. Tối hôm qua, việc Trần Thương bằng bó chân chỉnh lại xương cho con trai của Trần Yến Ny lập tức được lan truyền ra khắp toàn bộ thôn.

Mọi người đều dành lời khen ngợi cho con trai ông Trần, không hổ là bác sĩ của bệnh viện tỉnh, cũng thật là lợi hại

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thương còn chưa tỉnh ngủ, đã bị Trần Đại Hải đánh thức.

Điều này làm cho Tần tiểu liếm tối hôm qua đấu trí đấu dũng với Trần Thương một đêm cảm thấy sững sờ một chút.

- Có chuyện gì vậy, ba?

- Ngay cả Tần Duyệt cũng đã ngủ dậy rồi, con anh thì vẫn chưa chịu dậy, sau khi người trong thôn biết các con đang ở đây, họ đều đến nhà để các con xem bệnh cho họ một chút.

Trần Đại Hải nói với Trần Thương.

- Nhanh lên, mau dậy đi, mọi người đều là người quen trong thôn, con về nhà một chuyến cũng không dễ dàng, mau đến xem bệnh cho mọi người một chút, kể cho họ đơn thuốc chữa bệnh

Trần Thương sững sờ, đột nhiên cảm thấy xấu hổ, anh chỉ là một bác sĩ cấp cứu, đối với trung y thật sự là không biết cái gì, còn phải kể cho họ đơn thuốc

Nhưng mà vẫn phải nhanh chóng rời giường.

Chẳng qua là, Trần Thương hơi tiếc hận, dù sao thời gian ở trong nhà hai ngày, lại trôi qua như vậy, tên trộm nhỏ này quả thực là không cho mình cơ hội ra tay, nghĩ tới đây, Trần Thương đều hơi than thở.

Ai...

Sau khi rời giường rồi bắt đầu dọn dẹp linh tinh một lúc, Trần Thương đi ra ngoài, phát hiện trong sân có rất nhiều người, mọi người nhìn thấy Trần Thương đi ra đều nhao nhao đến nở nụ cười chào hỏi.

Mà ở trong phòng, Tần Duyệt nói chuyện phiếm với một bà lão, nói muốn khống chế huyết áp cái gì.

Kỳ thật, ở trong nhà chẳng thể nào có thể xem bệnh, chỉ có thể đơn giản là mọi người ở trong thôn không biết khi nào chụp phim X-quang, tới hỏi

một chút có sao không.

Nhiều khi, thứ mọi người cần là một cái an ủi về mặt tâm lý.

Nếu không là hỏi một chút những bệnh có cần phẫu thuật hay không.

Tần Duyệt rất nhiệt tình, cực kỳ làm người khác yêu thích, điều đó được thể hiện rõ thông qua Dương Giai Tuệ, chỉ cần nhìn khuôn mặt là có thể nhìn ra sự vui vẻ hạnh phúc đó.

Từ trong nhà đi ra, mọi người trong thôn đều không ngừng khen Trần Đại Hải thật có phúc, sau này sẽ được hưởng phúc, Con dâu đã xinh đẹp tính cách lại còn tốt, hai bác sĩ, sau này ông chắc chắn sẽ đi thành phố lớn để hưởng phúc cùng con cháu.

Trần Đại Hải miệng cười toe toét, nếu những ngày bình thường ông cũng không nỡ rút bao thuốc Trung Hoa quý giá ra cho mọi người trong thôn hút.

Sau khi mấy người đàn ông nhìn thấy thuốc lá, lập tức cười:

- Rất được nha Đại Hải, rồi bắt đầu rút Trung Hoa hút

Trần Đại Hải cười ha ha một tiếng:

- Cái này là con gái người ta mang đến tặng tôi, biết rõ tôi thích hút thuốc uống rượu, khi đến đây lại có lòng mua cho tôi chút rượu ngon và thuốc mắc tiền.

Những người uống rượu và người hay ăn uống chung ở bên cạnh nói:

- Con gái người ta mua cho lão Trần chai rượu Mao Đài! Rượu Phi Thiên Mao Đài có biết không? 20 năm! Tôi buổi tối hôm qua rảnh rỗi lên mạng tra một chút, nghe nói giá tận bốn năm ngàn.

Trần Đại Hải kiêu ngạo, trên khuôn mặt đều hơi đỏ lên

Sau khi cha mẹ đã già đi thì sống như một đứa trẻ.

Người ta đều nói rằng trước khi ba mươi tuổi thì cha kính, sau khi ba mươi tuổi lại kính cha.

Lời nói này không hơi nào gọi là quá đáng. Bản lĩnh y học của Tần Duyệt cực kỳ vững chắc, cho đến mọi người trong thôn trưng cầu ý kiến cô cũng giảng là rõ ràng, để mọi người yên tâm trở về, thu hoạch rất lớn.

Đến mức những người kia muốn làm phẫu thuật, thì Tần Duyệt cũng chỉ là cười rồi nói:

- Chú ơi, chú muốn làm phẫu thuật túi mật, cũng không cần tìm ai khác, phẫu thuật túi mật chủ cử trực tiếp tới thẳng bệnh viện Tỉnh Nhị Viện tìm Trần Thương là được rồi! Trần Thương chính là bác sĩ nổi tiếng của bệnh viện chúng cháu, làm phẫu thuật cực kỳ nổi tiếng:

Nghe xong lời này, lập tức nguyên một đám đứng dậy cười, rồi từng người từng người bắt tay với Trần Thương, rồi nói với Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ đứng ở bên cạnh:

- Tốt, là một thanh niên có tiền đồ.

Điều này làm cho Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ lập tức cảm giác được từ đáy lòng mình sinh ra một loại kiêu ngạo và tự hào.

Nhưng mà, con người chính là như vậy, có người kính trọng bạn, cũng có coi thường bạn, đạo lý này ở đâu cũng có.

Người trong thôn giờ nhàn rỗi liền ưa thích trò chuyện về chuyện con cái nhà ai giỏi giang, nhà ai có thể kiếm được nhiều tiền, ở chỗ nào và làm công việc gì.

Nghe thấy Trần Thương giỏi giang thuận lợi như vậy, có người không thoải mái liền nói:

- Còn nói rượu Phi Thiên Mao Đài 20 năm, có bằng đó tiền, tại sao lại không để mua một chiếc xe? Cố làm ra vẻ.

- Ai nha, Trần Đại Hải chỉ thích tỏ vẻ khoe khoang, Trần Thương cái tiểu này chắc cũng giống như vậy.

- Đúng đấy, bao nhiêu túi lớn túi nhỏ, còn là thuê xe trở về, thành phố An Dương cách đây Co bao xa, có bản lĩnh thì hãy mua một cái xe tốt để lại trở về.

Khó chịu là điều đương nhiên khi không muốn nhìn người khác sống tốt, nói với giọng điệu đầy ghen tỵ, đây cũng bình thường.

Xe của Trần Thương và Tần Duyệt xế chiều hôm nay, phải mất hơn ba tiếng đồng hồ lái xe mới tới được thành phố An Dương.

Trước đây Trần Thương cũng định mua một chiếc xe hơi, nhưng bởi khoảng thời gian này cũng quá mức bận rộn, căn bản không có thời gian đi xem xe, chờ sau lần này trở về rồi nói đi, khi đó năm sau trở về nhà ăn tết cũng dễ dàng một chút.

Khi buổi trưa lúc đang ăn cơm, bỗng nhiên một người đàn ông vội vàng chạy vào:

- Đại Hải! Đại Hải! Nhanh, nhanh, lão Hạ trượt chân xuống vách núi, bị nhánh cây đâm vào bụng

Chỉ một câu nói, đủ để tất cả mọi người đang ăn cơm nhất thời sửng sốt

Lão Hạ là bạn rượu của Trần Đại Hải, ngày bình thường không có chuyện gì thì ngồi uống rượu với Trần Đại Hải, vừa uống vừa nói chuyện phiếm, Con trai con gái đầu làm việc ở Bắc Kinh.

Mà Trần Thương và Tần Duyệt nghe được tin tức này thì vội vàng đứng lên, đây chính là thói quen nghề nghiệp của họ, vội vàng hỏi: - Bây giờ Chú Hạ đang ở chỗ nào?

Biểu cảm trên khuôn mặt người đàn ông dần trở nên bối rối:

- Còn đang kẹt trên sườn núi đó, mọi người ở đó cũng không tự ý đi chuyển, đã gọi cho 120, tiểu Trần, cháu và Tần Duyệt đi xem một chút đi, chúng tôi sợ làm gì thì sẽ xảy ra chuyện lớn hơn.

Trần Thương gật đầu, cùng Tần Duyệt bỏ bát đũa xuống, đi theo người đàn ông ra khỏi cửa.

Trong lòng Trần Đại Hải vô cùng lo lắng.

Sau khi một đoàn người đến chân núi, lập tức nhìn thấy một đám người vây quanh ở sườn núi cách đó không xa.

Sau khi Trần Thương tới, người đàn ông lập tức hét lên:

- Nhanh nhường một chút, nhanh nhường một chút, tiểu Trần đến rồi

Nghe thấy vậy, mọi người vội vàng tản ra thành một con đường.

Trần Thương chăm chú nhìn ông Hạ, lập tức nhìn thấy một người đàn ông trên bụng một cái có một vết thủng, còn đang không ngừng rướm máu, hơn nữa trên vết thương còn có một cái đầu gỗ nhìn xuyên qua.

Trần Thương lập tức sững sờ

Đầu gỗ nhọn nằm ở vị trí bụng trên bên phải, tương đối gần vị trí lá gan, bây giờ điều mà Trần Thương lo lắng nhất chính là không biết là lá gan và các mạch máu lớn của phần bụng có bị thương hay không, mặc dù nhánh cây không phải quá to dày, nhưng... Dựa vào góc độ này đâm vào, vẫn rất nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức nói:

- Trước tiên mọi người đừng đụng vào chú ấy.

Lời này của Trần Thương căn bản không cần nói, mọi người lúc này nhìn thấy một cảnh đẫm máu như thế này, nào dám động vào?

Trần Thương vội vàng đi tới kiểm tra một phen, nhìn lão Hạ, hỏi:

- Chú Hạ, bây giờ chú cảm thấy thế nào?

Lão Hạ lấy một cái tay che mắt, cái tay còn lại muốn sờ cái bụng, nhưng cũng không dám:

- Đau! Thực sự đau! Chỉ có đau...

Nghe thấy lời của lão Hạ, Trần Thương ngược lại không phải là cực kỳ lo lắng, loại đau đớn cứ tiếp tục dài dẳng ở bên ngoài như thế này, tổn thương bên trong bình thường đều không nghiêm trọng lắm.

Dấu hiệu kích

phúc mạc không điển hình, âm thanh ruột yếu bớt đi

Trần Thương vội vàng nói:

- Mau đi lấy ống nghe và máy đo huyết áp.

Một người đàn ông vội vàng đứng lên, nhanh chóng chạy về hướng phòng khám bệnh trong thôn.

Trần Thương hít một hơi thật sâu, lấy tay mình giữ chặt động mạch ở cổ tay, tốc độ tuy hơi nhanh, nhưng hô hấp lại như bình thường.

Bây giờ việc có thể làm thực sự không nhiều, một không dám rút ra gậy gỗ, hai không dám tùy tiện di chuyển.

Cũng may máu chảy ra dường như cũng không phải rất nhiều, không cần lập tức cầm máu, như vậy, hệ số an toàn sẽ tăng lên không ít. Những ai xem TV đều biết, ở Cổ đại sau khi đã bị trúng tên, không nhổ ra còn ăn toàn, nhưng nếu nhổ ra sẽ càng nguy hiểm

Chương 593: Phá Công Việc?

- Lúc này, nữ y tá trẻ tuổi của thôn cầm máy đo huyết áp và ống nghe bệnh chạy tới, Tần Duyệt vội đo huyết áp, nhẹ nhàng thở ra, nói:

- 120/70 mmHg! Huyết áp ổn định.

Trần Thương di chuyển ống nghe bệnh xuống bụng nghe một chút, không nghe thấy âm thanh ruột, đường ruột khẳng định là đã bị tổn thương, có điều là chỉ có duy nhất lá gan không xác định được, nhưng bây giờ nhìn không thấy càng sờ không được, tất cả mọi chuyện chỉ có thể chờ đợi cứu viện

May mắn thay sau khi kiểm tra thì triệu chứng liên quan đến bệnh tật, mạng sống coi như đã tạm ổn định.

Chờ đợi 120 đi

Quá trình này, dài dằng dặc trôi qua trong lo lắng.

Vợ của lão Hạ đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn ông, cầm điện thoại gọi cho con trai ở xa tận Bắc Kinh, giọng nói của bà ấy hơi nghẹn ngào.

Trần Thương nhìn người bệnh xem xét tình trạng và cảm thấy đã khá ổn định, dứt khoát nói:

- Bây giờ lái xe đưa chú Hạ đến bệnh viện trong thành phố đi, không cần chờ 120 nữa, tới tới lui lui, căng trì hoãn thời gian thêm nữa.

Trần Thương là đã thận trọng cân nhắc qua việc di chuyển, khi nãy kiểm tra các triệu chứng bệnh và mạng sống của ông Hạ thấy mọi thứ đều khá ổn định, trước mắt không có tổn thương gì quá lớn, xe cấp cứu từ trong thành phố đến đây, sau đó lại trở về, thật sự rất là lãng phí thời gian.

Hiện tại, Trần Thương cũng có thể đảm bảo rằng tình trạng sức khỏe của người bệnh, không đến mức có nguy hiểm đến tính mạng.

Vì có thể đảm bảo rằng người bệnh chắc chắn không có nguy hiểm, nên có thể nhanh chóng đưa đến bệnh viện là lựa chọn tốt nhất, không nên có ảo tưởng là xe cấp cứu có thể thần kỳ như thế, đặc biệt là đối với loại người bệnh ngoại thương này.

Khi Trần Đại Hải nghe vậy, ông vội vàng chạy về nhà lấy chiếc xe tải trong nhà mình chạy đến.

Đây là chiếc xe mà Trần Đại Hải ngày thường hay dùng để nhập hàng chủ yếu là mua sắm nguyên liệu nấu ăn.

Trần Thương đã kêu gọi mọi người lại, chuyển đến một cái cánh cửa, bốn năm người thận trọng nâng người đàn ông lên, sau đó đặt người đàn ông ở chỗ ngồi phía sau xe tải, một đoàn người đưa ông Hà đi đến bệnh viện.

Trần Thương và Tần Duyệt cùng với vợ của ông Hà cùng nhau đi đến bệnh viện.

Trên đường đi, vợ của ông Hạ không ngừng ngồi một chỗ nói chuyện với ông Hạ, sợ ông ngủ đi. Còn ông Hạ thi nhe răng trợn mắt vì đau sau đó lại thét lên ai ui.

Ông Trần lái xe cực kỳ ổn định, mỗi khi qua năm Tần Duyệt phút lại đo huyết áp một lần cho ông Hạ, sợ sẽ xảy ra vấn đề gì.

Trước mắt thì huyết áp còn ổn định ở mức trên 100, Trần Thương cũng không quá lo lắng...

Nhưng nếu còn chờ xe cấp cứu 120 đến, cũng không biết đợi đến chừng nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời gian trôi qua khoảng tầm 40 phút, xe dừng trước cửa ra vào khoa cấp cứu bệnh viện nhân dân thị trấn Tấn Dương.

Trần Thương và ông Trần còn có cả ông Dương ở trên xe thận trọng cùng nhau đưa người bệnh tới khoa cấp cứu.

- Phần bụng ngoại thương, máy cắt.

Sau khi Trần Thương đưa lão Hạ vào khoa cấp cứu theo thói quen mà nói với y ta ở đó.

Tiểu y ta đứng bên cạnh mắt trừng to, cả khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng mà cũng may bác sĩ đứng ở đó phản ứng nhanh, vội vàng nói:

- Ngẩn ngơ làm gì, nhanh đi đẩy giường

Thẩm Tu Viễn vội vàng tiến lên kiểm tra người bệnh:

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Thương đáp lời:

- Chúc Vĩnh Cương, nam, 62 tuổi, đã kết hôn, nông dân, một tiếng trước trượt từ trên núi xuống, phần bụng bị đâm dẫn đến tổn thương, hiện tại bên trong bụng có vật thể lạ, triệu chứng đã có là: Ở bên phải bụng trên đau đớn liên tục trong một giờ... Ý thức người bệnh rõ ràng, nói rõ ràng, kiểm tra cơ thể rất hợp tác, bên phải bụng trên có thể thấy được đường kính vết thương không đều khoảng chừng 4cm, sâu tận vào khoang bụng, các mô thịt lộ ra ngoài, toàn bộ bụng đều đau, huyết áp 100/60 mmHg, âm thanh ruột biến

mất, nghi ngờ lá gan bị tổn thương, chưa phát hiện dấu hiệu của việc chảy máu... Lịch sử bệnh tình trước kia: Cao huyết áp 13 năm, uống.

Trần Thương sớm đã hỏi rõ tình huống của người bệnh, biểu hiện hiểu biết rõ triệu chứng của Trần Thương đã trực tiếp làm cho Thẩm Tu Viện trợn tròn mắt.

Cái này mẹ nó. Thật sự là rất chuyên nghiệp

Giống như... Còn chuyên nghiệp hơn mình nữa...

Ngay cả y tá cấp cứu đứng ở đó cũng nghe đến ngây người.

Đây là một người đàn ông dũng mãnh nào, đến đây để phá Công việc của chúng tôi à?

Nhưng rất rõ ràng, đều không phải

Sau khi chiếc xe được đẩy đi ra, mọi người nâng lão Hạ lên, Trần Thương nhìn sang chỗ Thẩm Tu Viễn:

- Bác sĩ, đã cực khổ cho anh rồi

Thẩm Tu Viễn hơi ngẩn người: - Không cực không cực khổ

Thẩm Tu Viễn nói với y tá đứng ở bên cạnh:

- Nhanh chóng cho người bệnh thở bằng ống oxi! Theo dõi tình trạng người bệnh.

- Chuẩn bị cho việc lấy máu ở tĩnh mạch để thiết lập các kênh, lấy máu đi giám định nhóm máu, sau đó ghép máu chéo.

Trần Thương coi như đã nhẹ nhàng thở ra khi thấy một loạt thao tác của Thẩm Tu Viễn rất bài bản chính xác.

Anh sẽ không ngu ngốc mà can thiệp vào lúc người khác đang trị liệu, càng sẽ không tùy tiện nói với người ta phải làm sao làm như thế

nào.

Dù sao hiện tại bây giờ thân phận của anh cũng chỉ là người nhà của người bệnh.

Vừa rồi là anh đang nói rõ tình trạng người bệnh, để bác sĩ cấp cứu có thể hiểu rõ sơ bộ tình trạng của người bệnh.

Lúc này, bên trong phòng cấp cứu, Thẩm Tu Viễn nhìn vào bản báo cáo kiểm tra triệu chứng bệnh tật của người bệnh, và một loạt tình huống, rồi hồi tưởng lại những lời người trẻ tuổi kia vừa nói, trợn tròn mắt

Bởi vì từ đầu tới cuối, những số liệu kia hoàn toàn chính xác và giống với số liệu của mình, hơn nữa biểu hiện của đối phương so với bản thân mình thậm chí còn chuyên nghiệp và đáng tin cậy hơn.

Tiểu y tá đứng ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Bác sĩ Thẩm, chắc là... Cái anh đẹp trai vừa rồi là một bác sĩ đi! ?

Thẩm Tu Viễn cắt bỏ quần áo của người bệnh, kiểm tra vết thương, vừa nhẹ gật đầu:

- Chắc vậy

Tiểu hộ sĩ nhẹ nhàng thở ra:

- Thế nhưng... Những lời nhận xét vừa nãy thật sự rất ấn tượng, làm tôi giật cả mình, ai không biết còn tưởng rằng là chủ nhiệm tới đây

Thẩm Tu Viễn hơi sững sờ một chút, khoan hãy nói thật là hơi giống

Trần Thương đã ở khoa cấp cứu một thời gian dài, thường xuyên đối mặt các loại tình huống xảy ra đặc biệt, có đôi khi nói chuyện về tình trạng của người bệnh mà không cần bảng theo dõi vẫn vô cùng quả quyết lưu loát, có loại cảm giác như không thể nghi ngờ hơi gì sai sót, vì vậy đã làm tiểu y tá hơi sững sờ.

Bên ngoài, Trần Thương mang theo vợ của ông Hạ làm tất cả thủ tục xong xuôi, tiếp đó là kiên nhẫn và lo lắng chờ đợi.

Nhìn bà Hạ hơi căng thẳng thậm chí là suy sụp, Trần Thương bắt đầu an ủi.

Lần đầu tiên lấy thân phận người nhà ngồi ở chỗ này, Trần Thương phải nói rằng, thật sự đúng là rất không có cảm giác an toàn

Nếu không người nhà người bệnh cũng không cảm thấy lo lắng?

Nhưng mà, người nhà căng thẳng chính là lo lắng tình huống người bệnh rốt cuộc thế nào.

Mà Trần Thương hiện tại nghĩ là: Hiện tại hắn là đã nhanh chóng hoàn tất các kiểm tra liên quan, sau đó đặt ống thông dạ dày, tiếp đến là kết nối thiết bị hút để giải nén đường tiêu hoá giúp giảm sức ép... Sử dụng thuốc kháng khuẩn hiệu quả, mở phần bụng ngoại thương của người bệnh ra rồi tiêm vào thuốc kháng sinh để kháng độc tố...

Tiếp đó mau chóng tiến hành phẫu thuật nội soi có liên quan ở bụng càng sớm càng tốt

Dù sao, còn có một cây gậy gỗ không ổn định cắm ở bên trong bụng

Tất cả mọi thứ đều là những nhân tố không ổn định

Cảm giác này giống như một tài xế già đã có kinh nghiệm lâu năm ngồi trên xe của một tay lái phụ, quan sát anh ta lái xe.

Luôn cảm thấy rằng không có cảm giác an toàn, hận không thể lập tức đôi vị trí, cầm lấy vô- lăng, đoạt quyền khống chế tuyệt đối...

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhanh chóng lắc đầu, với tư cách là một người bệnh, anh phải tín nhiệm bác sĩ của mình.

Sau khi Thẩm Tu Viễn làm xong tất cả công tác chuẩn bị, lập tức đưa người bệnh đến phòng phẫu thuật, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật nội soi để lấy dị vật ra.

Chẳng qua là, sau khi anh ta tiến hành phẫu thuật mở khoảng bụng ra, phát hiện xiên gỗ đâm vào khoang bụng cũng không phải một thanh gỗ đơn giản, trên thân thanh gỗ đó còn phân ra thành nhiều nhánh nhỏ, đã đâm vào bên trong lá gan

Đầu mũi nhọn của thanh gỗ đã thật sâu đâm vào bên trong đường ruột, làm xuất hiện một cái lỗ rò lớn.

Lá gan ở bên kia, lại chính là bộ phận nguy hiểm nhất, một cái đầu gỗ nhọn phân nhánh thành một nửa, ngay gần tĩnh mạch gan, CÓ máu liên tục không ngừng chảy ra.

Biểu cảm trên khuôn mặt Thẩm Tu Viễn thay đổi, quay người nói với y ta:

- Gọi điện thoại cho chủ nhiệm, yêu cầu ông ta đến phòng cấp cứu ngay lập tức

- Còn nữa, hãy chuẩn bị giấy thông báo tình trạng nguy kịch của người bệnh, cho người nhà ký tên.

Tình hình hiện tại, đã không phải là chuyện mà Thẩm Tu Viễn có thể ứng phó được rồi

May mắn thay bên kia đã đưa tới kịp thời, bằng không, vấn đề sẽ càng lớn hơn, nhìn phía gần tĩnh mạch gan không ngừng rướm máu, sau lưng Thẩm Tu Viễn đều là mồ hôi lạnh

Chương 594: Phí Chuyên Gia

- Lúc này, không khí bên trong phòng phẫu thuật rất ngột ngạt

Chủ nhiệm khoa cấp cứu Kế Khúc, chủ nhiệm ngoại khoa gan mật Dương Tự Minh và chủ nhiệm phẫu thuật tổng quát Tề Tiêu, ba người tập trung ttrongại phòng phẫu thuật, nhìn cẩn thận vào tình trạng trong khoang bụng, không dám chủ quan

Lúc này, Thẩm Tu Viễn mới ý thức được hành vi vừa rồi của mình qua loa đến mức nào...

Nghĩ kĩ lại về việc mổ vừa rồi của mình, hoảng sợ một trận, mồ hôi lạnh chảy ra, quần áo bên trong đã ướt đẫm.

Nếu như biên độ động tác vừa rồi của mình lớn hơn một chút, có thể cục diện bây giờ không còn cách nào khống chế được nữa...

Có điều, bụng đã mở ra, mặc dù có thể nhìn thấy cái nĩa bằng gỗ bén nhọn đâm vào khoang bụng, nhưng mọi người đều không dám tùy tiện di chuyển.

Ngay cả tiếng hít thở bên trong phòng phẫu thuật, cũng bắt đầu huyên náo lên.

Chủ nhiệm khoa cấp cứu Kế Khúc cau mày, dưới ánh đèn phẫu thuật, ông có thể nhìn thấy rõ ràng đầu gỗ sắc bén đâm vào đường ruột, phân, mặc dù nước tiểu và vật bài tiết không tràn ra, nhưng đó hoàn toàn là bởi vì đầu gỗ sắc bén đâm vào đường ruột, miệng vết thương bị chặn

Kiểm tra bên trong khoang bụng vẫn phải tiếp tục, không thể vì điều này mà dừng việc phẫu thuật.

Kế Khúc trầm giọng nói:

- Chưa phát hiện chất lỏng giống như một trong bụng

- Chưa phát hiện mạch máu lớn bị tổn thương.

- Lá gan có vết thương xuyên thấu rõ ràng, chảy máu không quá rõ ràng.

Cuộc dò xét được tiến hành thận trọng từng bước một, mà lúc này, chủ nhiệm ngoại khoa gan mật Dương Tự Minh đột nhiên nói:

- Ông Kế, ông đừng nhúc nhích

Câu nói làm Kế Khúc sững sờ, chủ nhiệm phẫu thuật tổng quát Tề Tiêu ở vừa cũng nhìn về phía Dương Tự Minh.

Dương Tự Minh nuốt nước miếng:

- Có những nhánh gãy trong động mạch gan thông thường, và có những vết thương xuyên thấu rõ ràng trong gan cận tĩnh mạch, bây giờ nếu ông động lung tung rất dễ dẫn đến xuất huyết nặng

Một câu nói khiến Kế Khúc không thể không dừng lại thao tác của mình.

Qua một lúc, Kế Khúc không nhịn được hỏi:

- Chảy máu thì cầm máu là được rồi? Bây giờ không xử lí, chờ đến lúc đường ruột vỡ ra hoàn toàn, phân và nước tiểu lan tràn ra, toàn bộ bụng bên trong bị lây nhiễm thì căn bản không có cách nào để kiểm soát.

Đúng vậy, đây là một đạo lí, dù sao phân và nước tiểu rất dễ lây nhiễm. Lúc này, bởi vì vật lạ xâm nhập vào bên trong khoang bụng, nếu nhưng nội dung còn bị rò rỉ ra ngoài, khoang bụng nhiễm trùng thì cực kì rắc rối

Bình thường mà nói, nội tạng tổn thương không phải là không thể cứu, chỉ cần dựa theo nguyên tắc “trước cầm máu, sau vá" từ từ tiến hành là được rồi.

Dương Tự Minh nghiêm nghị nói:

- Lây nhiễm, có thể kháng lây nhiễm, nhưng gân cận tĩnh mạch bị phá vỡ, chỗ này không có người có thể cứu anh ta

Giọng nói không lớn, nhưng vào tai mọi người như trở thành tiếng sấm

Tổn thương gan cận tĩnh mạnh cũng không phải một tĩnh mạch bình thường, mà là tổn thương đến tĩnh mạch gan chính và tĩnh mạch chủ dưới.

Bởi vì giải phẫu các vị trí đặc thù của vùng gan sau, xử lí rất khó khăn, cho đến nay, tổn thương ở vùng cận tĩnh mạch gan vẫn là một trong những vấn đề khó khăn nhất trong lĩnh vực phẫu thuật gan.

Dương Tự Minh cũng không phải rợn cả người, mà hít một hơi sâu, thần sắc trang nghiêm nói:

- Nói như vậy, tỉ lệ tử vong của tổn thương cận tĩnh mạch gan bình quân cao tới 83%, mà đó là tỉ lệ tử vong trong phòng phẫu thuật, ông hiểu không?

Kế Khúc sững sờ, tỉ lệ tử vong 80% là cực kì cao, ông có thể hiểu được, nhưng.... đây là tỉ lệ tử vong trong phòng phẫu thuật khiến ông hơi sửng sốt! Dù sao đó là một ca bệnh có tính chuyên nghiệp cao, cho dù Kế Khúc là chủ nhiệm khoa cấp cứu, cũng không phải là vô cùng hiểu rõ.

- Ông... không thể làm à?

Dương Tự Minh đỏ mặt, tự giễu cười: - Đừng nói là tôi, toàn bộ Đông Dương này người có thể làm cũng không quá 3 người, hơn nữa... đây chỉ là có thể làm, không chắc chắn là biết làm.

- Tôi không phải là đang nói đùa, tổn thương cận tĩnh mạch gan có thể dẫn tới xuất huyết nặng gây tử vong, những tĩnh mạch lớn này có thành mỏng và một số bộ phận được bao quanh bởi mô gan, vì vậy... phẫu thuật giống như vậy đều cực kì khó khăn

Hơn nữa, quan trọng nhất là vị trí phẫu thuật nằm sau gan, không dễ để lộ, nếu như phẫu thuật được thực hiện dưới tầm nhìn trực tiếp, ngược lại nó sẽ gây chảy máu nghiêm trọng và có nguy cơ gây đông máu

Và nếu như cầm máu một cách mù quáng, thì sẽ làm cho vết thương nặng thêm

Dương Tự Minh nói trong một hơi dài, thở dài, và chậm rãi nói:

- Ông nói xem có nguy hiểm không?

Một câu nói khiến mọi người im lặng

Cũng không dám nhìn xuống thăm dò nữa.

Dương Tự Minh nhìn thoáng qua Thẩm Tu Viễn, hỏi:

- Giấy thông báo bệnh tình nguy hiểm đã ký chưa?

Thẩm Tu Viễn gật đầu:

- Ký rồi

Dương Tự Minh ừ một tiếng:

- Bệnh tình xảy ra biến hóa, hãy mang đi ký lại một lần nữa, Còn có, Sổ thông báo bệnh tình, hãy nói cho người nhà người bệnh biết nguy co...

- Đúng rồi, cậu đích thân đi.

Giấy thông báo bệnh tình nguy hiểm không phải chỉ cần ký một lần, nếu như phát hiện ra các bệnh khác và nguy hiểm khác, phải ký tên lại, báo cho biết

Thẩm Tu Viễn vội vàng tháo găng tay xuống, cầm lấy hồ sơ bệnh án, xé 2 tờ đã ký tên ra, viết lại vài câu, rồi vội vàng đi ra phía cửa

Lúc này, Trần Thương và một nhóm người ngồi ngoài cửa phòng phẫu thuật, không ngừng an ủi vợ của lão Hạ, giấy thông báo bệnh tình nguy kịch vừa rồi thực sự đã làm cho người phụ nữ này sợ hãi.

Trần Thương an ủi nói:

- Dì à, bất kì ca phẫu thuật nào trong bệnh viện cũng đều sẽ có rủi ro, nên sẽ để dì ký tên trên tờ cam kết phẫu thuật, phải biết bản thân phẫu thuật là sẽ có rủi ro, đây là quá trình, không cần lo lắng, sẽ không sao đâu

Nhưng bất luận là Trần Thương có an ủi thế nào, bà vẫn bị dọa đến run rẩy.

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật lại lần nữa mở ra, Thẩm Tu Viễn vội vàng đi ra, nói với vợ của ông Hạ:

- Xin chào, tình trạng của người bệnh xảy ra chuyển biến, phát hiện cận tĩnh mạch gan Có đầu gỗ phân nhánh đâm vào, hiện tại tình huống người bệnh vô cùng nguy hiểm, cần đến chữ ký của người nhà.

Một câu nói, dọa bà đến run rẩy hồn bay phách lạc, một câu vô cùng nguy hiểm đã đánh tan tâm lý phòng thủ của người phụ nữ.

Ngày tốt lành vừa qua mấy hôm, Con trai con gái vừa mới thành hôn, thật không dễ mới bắt đầu những ngày tháng tốt đẹp, đã xảy ra chuyện như thế này.

Người phụ nữ nháy mắt không biết nên làm thế nào.

Mà Thẩm Tu Viện bất đắc dĩ, nhìn người phụ nữ, lại một lần nữa thuyết phục.

Trần Thương sững sờ, hỏi:

- Bệnh viện có thể làm phẫu thuật này không?

Thẩm Tu Viễn nhớ tới bác sĩ Trần Thương hư hư thực thực:

- Chúng tôi không chắc chắn có thể bảo đảm, nhưng nếu như mọi người không yên tâm...

Ngay lúc này, Dương Tự Minh tự mình đi ra, nói với vợ của ông Hạ:

- Là như thế này, tình trạng hiện tại của người bệnh rất nguy hiểm, mặc dù bây giờ còn có thể bảo đảm an toàn, nhưng lúc nào cũng có thể xảy ra việc ngoài ý muốn, đồng thời bệnh viện chúng tôi không có loại năng lực phẫu thuật này.

- Việc chuyển viện, tôi lo lắng tình trạng hiện tại của người bệnh không thể chịu đựng được, cho nên tốt nhất là có thể mời chuyên gia bên ngoài đến.

Vợ lão Hạ hít một hơi thật sâu, để cho bản thân bình tĩnh trở lại:

- Bác sĩ, ông chắc chắn phải cứu lấy ông Hạ nhà chúng tôi, tôi... tôi là chỉ một người nông dân lấy đâu ra mà quen biết chuyên gia nào.

Dương Tự Minh thở dài:

- Bệnh viện chúng tôi có liên hệ với khoa phẫu thuật gan mật của Đông Đại Nhị Viện An Dương, chúng tôi có thể mời đối phương đến phẫu thuật, nhưng... có thể sẽ cần các vị bỏ ra tiền phí chuyên gia, bởi vì tình huống này...

Chương 595: Tự Nhiên Chui Tới Cửa

- Xã hội này thực chất chính là như thế

Nếu bạn không có tiền, có lẽ không mời được chuyên gia.

Cho dù hiện tại bạn nguy Cơ sớm tối, bác sĩ trong bệnh viện cũng không cách nào làm phẫu thuật, chỉ có thể mời chuyên gia. Nhưng nếu mời, phí chuyên gia phải

do

bạn tự gánh lấy.

Dương Tự Minh thở dài nhìn vợ của ông Hạ. Dựa vào cách ăn mặc của người này cũng có thể nhìn ra đây là người phụ nữ nông thôn chất phác giản dị.

Thế nhưng Dương Tự Minh thật sự không nắm chắc có thể hoàn thành cuộc phẫu thuật này một chút nào.

Tự trách không có cách, phàn nàn những chuyên gia kia thu phí cao cũng không có cách.

Dương Tự Minh thở dài nhìn dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của vợ ông Hà, vừa gọi điện thoại vừa nói:

- Chị cũng đừng quá lo lắng, trước tiên để tôi gọi điện thoại giúp chị liên lạc với chuyên gia trong tỉnh. Đối phương là chủ nhiệm Khoa Ngoại Gan Mật của Đông Đại Nhị Viện, chắc là có thể làm những ca phẫu thuật như thế này. Chị chờ một chút.

Sau khi nói xong, Dương Tự Minh cầm điện thoại đi sang chỗ khác, bắt đầu nói chuyện với người ở đầu dây bên kia.

- Chào giáo sư Vương. Đúng đúng, tôi là Dương Minh Tự. Giáo sư Vương, chuyện là như vậy, ở chỗ chúng tôi có một người bệnh... Đúng, hiện tại chúng tôi có thể tạm thời ổn định tình huống của ông ấy, nhưng thời gian dài thì khó mà nói được. Phải! Đúng đúng đúng.

- Ông có thể xem xét một chút liệu ông có thời gian không? Nếu được thì mau chóng tới một chuyến...

- Được được, vậy để tôi nói một tiếng với người nhà người bệnh ở bên này.

Dương Tự Minh cúp điện thoại, trong lòng thầm mắng một tiếng. Con người giáo sư Vương này mỗi lần mời tới đều phải chi ra một khoản đắt đỏ, hơn nữa còn là người kiêu căng, trong lời nói căn bản xem thường những

chủ nhiệm địa phương như họ, luôn có thái độ tự cao tự đại khiến Dương Tự Minh không quá ưa thích.

Thế nhưng có việc cầu người nên cũng đành chịu. Trong ấn tượng của Dương Tự Minh, khả năng làm những cuộc phẫu thuật như thế này của ông ta và giáo sư Tiền Lượng tương đối tốt.

Mà địa vị của Tiền Lượng quá cao, kể cả Dương Tự Minh cũng chưa chắc có thể mời được.

Cúp điện thoại, Dương Tự Minh hít sâu một hơi, quay lại bên cạnh người nhà ông Hà.

- Chị, chuyện là tôi đã liên hệ được chủ nhiệm của Đông Đại Nhị Viện là giáo sư Vương Thọ. Trong tỉnh chúng ta, loại phẫu thuật này ông ấy làm tương đối tốt.

- Nói thật xấu hổ, nếu để tôi làm, xác suất thành công không đến 5%, còn giáo sư Vương có khả năng nâng lên 20%. Nhưng mà... Ý tứ của giáo sư là lần phẫu thuật này nguy hiểm quá lớn, hơn nữa độ khó tương đối cao, cần hai vạn tệ phí chuyên gia.

- Chuyện này... Chị yên tâm, bệnh viện chúng tôi sẽ không nhúng tay, nhưng mà cần chính chị giao cho giáo sư Vương. Nói xong, chính Dương Tự Minh cũng hơi ngượng ngùng.

Dù sao hai vạn tệ cũng hơi nhiều. Hơn nữa, có hai vạn tệ cũng không thêm mấy phần chắc chắn...

“Cả người cả của đều không còn”, câu nói này ở bệnh viện chính là chuyện bình thường nhất.

Là chuyện bi kịch nhất.

Số tiền này đối với một người phụ nữ nông thôn mà nói là cực kỳ khó.

Dương Tự Minh thở dài:

- Đương nhiên, chị cũng có thể tự mình liên hệ chuyên gia... Nhưng mà cần tranh thủ thời gian.

Khi Dương Tự Minh nói câu này xong thì trực tiếp lắc đầu.

Một người nông dân già làm sao biết nhiều chuyên gia như vậy được.

Vợ ông Hà nghe xong quả nhiên hồn bay phách lạc.

Hiện tại, con trai và con dâu còn chưa trả xong khoản vay để mua nhà. Nhưng mà... Dù vậy, người vẫn phải cứu, kể cả vay thêm tiền, chắc chắn phải cứu được. Nếu thật sự không thể có đủ tiền, vậy đành hết cách. Về phần liên hệ chuyên gia, bà chỉ là một người dân bình thường, làm gì biết chuyên gia nào chứ

Nghĩ đến đây, vợ ông Hạ tính nói chuyện.

Trần Đại Hải và ông Dương bên cạnh đã mở miệng nói trước:

- Chị dâu, tiền không phải là vấn đề. Hiện tại em sẽ về nhà lấy, chị chờ một chút.

Nhưng mà Trần Đại Hải lại nhớ đến cái gì, hỏi Trần Thương:

- Tiểu Thương, Con biết chuyên gia này không? Có biết thêm chuyên gia nào khác không?

Vừa rồi Trần Thương đã nghe xong tình hình bệnh tật. Anh đương nhiên biết chuyên gia trong lĩnh vực gan mật, bất kể là Tiền Lượng hay là Chu Hoành Quang ở thủ đô, nhưng mà đối với người tên Vương Thọ này thật đúng là không hiểu rõ.

Họ không có liên hệ nhiều với Đông Đại Nhị Viện, vì lẽ đó Trần Thương cũng không quá quen thuộc.

Nhưng mà tình huống bây giờ rõ ràng không thể trì hoãn. Mời chuyên gia... Không cần thiết.

Bởi vì bản thân Trần Thương biết làm dạng phẫu thuật này.

Tần Duyệt đứng dậy nói:

- Nếu không để con gọi điện thoại cho cha, nhờ cha liên hệ giúp chúng ta?

Trần Thương khoát tay áo:

- Không cần, để con tới đi. Ca phẫu thuật này con có thể làm.

Một câu nói khiến Thẩm Tu Viễn và Dương Tự Minh đều muốn hôn mê.

Mà lúc này, chủ nhiệm Kế Thúc của khoa cấp cứu từ trong phòng phẫu thuật đi ra nói với người nhà:

- Tôi đã liên hệ chủ nhiệm Hà của trung tâm cấp cứu thành phố An Dương giúp mọi người rồi. Ông ấy đã biết tình huống bên này, cũng cực kỳ quan tâm, nhưng mà... Vận chuyển người bệnh nguy hiểm rất lớn. Do đó, ông ấy sẽ nhanh chóng liên hệ chuyên gia giúp mọi người, như vậy so với mời chuyên gia thuận tiện hơn rất nhiều.

Ý tứ này rất rõ ràng là bệnh viện giúp bạn liên hệ, thuộc về mảng viện trợ chữa bệnh, phí phải trả tự nhiên cũng không còn nhiều như vậy.

Vợ ông Hạ nghe được vô cùng cảm kích, suýt nữa quỳ xuống dưới chân Kế Khúc.

Kế Khúc vội vàng đỡ lấy bà, thở dài nói:

- Chị, bệnh viện cơ sở như chúng tôi chính là như vậy, không có cách nào khác. Chúng tôi đã làm hết sức có thể chuyện khác thật hết cách rồi.

Đúng thật. Như Kế Khúc nói, CƠ SỞ Có rất nhiều bất đắc dĩ của CƠ SỞ, đối với những bệnh khó chữa, muốn chẩn trị rất khó.

Có lẽ so với Bệnh viện Nhân dân thành phố ở Tấn Dương, các cơ sở khác thật hơi gượng ép. Nhưng mà... Đứng trước những căn bệnh khó khăn, bệnh viện so với cơ sở cũng có khác nhau bao nhiêu đâu?

Đặc biệt là cấp cứu. Bệnh viện đôi khi không có năng lực cấp cứu, chuyển viện khả năng không kịp... Mời chuyên gia cũng không chắc chắn người ta nguyện ý đến. Dù sao không có lợi không dậy sớm, hơn nữa lại là triệu chứng nguy cấp, tới không chắc chắn có thể khiến người ta vui lòng.

Nói câu không dễ nghe, rất nhiều bác sĩ ở khi này đã bắt đầu muốn nói cho người nhà chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, Trần Thương lên tiếng:

- Các vị chủ nhiệm, xin tự giới thiệu một chút, tôi là Trần Thương của Tỉnh Nhị Viện. Đối với bệnh tình của người bệnh này, tôi có thể tiến hành phẫu thuật.

Ban đầu Trần Thương không nói bởi vì bệnh viện không thể nào để anh làm. Đây là mạng người, không phải trò đùa, anh cho rằng bác sĩ cả nước đều có thể làm phẫu thuật?

Đương nhiên không được! Bệnh viện có quy trình và quy tắc của bệnh viện, anh nói để anh làm, khi xảy ra vấn đề ai chịu trách nhiệm?

Trách nhiệm chữa bệnh và tranh chấp giữa bác sĩ – bệnh nhân chính là hai vấn đề phiền toái nhất.

Kế Thúc và Dương Tự Minh nhìn thoáng qua Trần Thương, lắc đầu, không nói chuyện.

Trần Thương thấy thế, bỗng nhiên nghĩ đến lời chủ nhiệm cấp cứu Kế Thúc vừa nói, bây giờ Hà Thông đang tìm chuyên gia tới cứu viện. Nghĩ tới đây, Trần Thương cầm điện thoại lên bấm số chủ nhiệm

trung tâm cấp cứu Hà Thông.

Sau khi kết nối, Trần Thương đi thẳng vào vấn đề:

- Chủ nhiệm Hà, chào ông, cháu là Trần Thương. Bây giờ cháu đang ở cửa phòng phẫu thuật bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương, người bị thương là bác của cháu. Cháu có thể làm cuộc phẫu thuật này, phiền chú giúp cháu nói với bệnh viện bên này một câu... Vâng... Được được... Không vấn đề ạ

Trần Thương cúp điện thoại. Kế Thúc, Dương Tự Minh và Thẩm Tu Viễn đều nhìn anh, hơi kinh ngạc. Người trẻ tuổi này...

Đúng lúc này, điện thoại Kế Thúc vang lên.

Chương 596: Thầy Trần, Đèn Đã Vào Chỗ Cụ

- Hà Thông cầm điện thoại lên, liên tiếp gọi mấy cuộc, đều không có chuyên gia nào muốn xuống, đều nói bản thân làm không được phẫu thuật này

Chữa trị cận tĩnh mạch gan tổn thương.

Cho dù Hà Thông hơi tê da đầu, thế nhưng cũng không còn cách nào, không thể thấy chết mà không cứu?

Loại tình huống này bệnh viện CƠ SỞ rất khó cứu chữa.

Ngay lúc Hà Thông không còn cách nào, đột nhiên điện thoại của Trần Thương vang lên.

Sau khi Hà Thông nghe thấy lời nói của Trần Thương, đôi mắt hiện lên ý cười, đối với người trẻ tuổi này, Hà Thông không thể dùng ánh mắt người bình thường mà nhìn cậu ta được, đây là một thiên tài

Bệnh nhân vị vỡ động mạch chủ cậu ta có thể kịp thời cứu được...

Có lẽ, phẫu thuật chữa trị cận tĩnh mạch gan, Trần Thương thật sự có thể?

Kế Khúc nhìn thấy điện thoại của mình vang lên, lập tức sững sờ, người gọi không phải ai khác, mà chính là Hà Thông - Hà chủ nhiệm

Sau khi Kế Khúc nghe điện thoại:

- Chủ nhiệm Hà, xin chào

Hà Thông cười nói:

- Chủ nhiệm Kế, ông cần gì tìm người lung tung, Trần Thương - bác sĩ Trần chính là tiểu tổ trưởng của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện! - Ông cần gì tìm người khác! Ông để bác sĩ Trần Thương làm là được rồi, cậu ta rất lợi hại

Kế Khúc ngẩng đầu nhìn Trần Thương, nhìn qua thấy Trần Thương này cũng không quá 30 tuổi, hơi nghi ngờ: - Chủ nhiệm Hà, ông nói xem bác sĩ Trần này... bao nhiêu tuổi rồi?

Hà Thông sững sờ:

- Cậu ta ở ngay trước cửa phòng phẫu thuật của các người, là người nhà của người bệnh, chắc cũng không quá 30 tuổi

Kế Khúc cúp điện thoại, nhìn qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, thật ngại quá, tính mạng người bệnh quan trọng, tôi không thể không quan tâm.

Trần Thương gật đầu, tỏ ra đã hiểu:

- Không có gì, chủ nhiệm Kế, chúng ta nhanh chóng bắt đầu phẫu thuật đi

Dương Tự Minh bỗng nhiên nhớ tới, trừng to mắt nói:

- Anh chính là bác sĩ Trần! Đúng, tôi nhớ ra anh, tháng trước trên niên hội ngoại khoa Gan mật.

Trần Thương sững sờ, xấu hổ cười:

- Xin chào, tôi là Trần Thương.

Dương Tự Minh hưng phấn gật đầu, nắm tay:

- Xin chào, xin chào, tôi là Dương Tự Minh, chủ nhiệm ngoại khoa Gan mật.

Sau một hồi khách sáo, Trần Thương quay ra nhìn Trần Đại Hải và Tần Duyệt, an ủi vợ của lão Hạ:

- Dì à, sẽ không có chuyện gì, hãy tin tưởng con

Người phụ nữ hai mắt đẫm lệ gật đầu trả lời.

Tần Duyệt cũng an ủi:

- Di, dì đừng lo lắng nữa, Trần Thương rất lợi hại, anh ấy là người rất có danh tiếng ở An Dương, ai cũng có thể cứu chữa được hết

Được rồi, Tần Duyệt là một người hoàn toàn không thể nói khoác.

Nhưng, vào giờ phút này, những lời nói này của cô cũng có tác dụng, khiến người phụ nữ hình như cũng yên tâm hơn.

Bên trong phòng phẫu thuật, Trần Thương mặc đồ phẫu thuật, dường như hào quang cả người của anh đã thay đổi.

Dương Tự Minh phía sau nhìn chằm chằm vào Trần Thương, hơi khó tin, hóa ra

đây thật sự là một ông chủ lớn?

Nhưng lại còn rất trẻ tuổi

Dương Tự Minh hơi hoài nghi, nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, đây là tổn thương cận tĩnh mạch gan.....

Trần Thương gật đầu, không có lên tiếng, bình tĩnh chọn [phẫu thuật JHV] để huấn luyện.

Từ sau khi có được kỹ năng này, Trần Thương thật sự không nghĩ đến lại phát huy tác dụng nhanh như vậy.

Sau khi đến bên cạnh bàn phẫu thuật, bất luận là Kế Khúc hay Dương Tự Minh, đều nhường "Chủ vị" cho Trần Thương.

Các y tá thấy chủ nhiệm họ mời đến ngoại viện, lập tức sửng sốt, sao lại trẻ tuổi thế này, lại còn đẹp trai như thế?

Loại hình ảnh này không được... khoa cấp cứu này không đủ để trừ tà à, nhưng.... thật sự đẹp trai

Trần Thương nhìn cảnh tượng trong khoang bụng, chữ quái đỏ đủ kiểu xuất hiện trong mắt anh.

[Gan bị tổn thương!]

[Xuyên thấu đoạn ruột cong!]

Cuối cùng, phát hiện ra boss ở đằng sau gan: [Quái gây tổn thương cận tĩnh mạch gan: cấp 80, tĩnh mạch gan bị tổn thương, kèm thêm vật lạ cắm vào, xin cẩn thận khi xử lí vật lạ khi chữa trị tổn thương cận tĩnh mạch gan.]

Trần Thương phát hiện, ca phẫu thuật khó khăn nhất chính là cái này, cấp độ lại cao tới 80, cao hơn tất cả các cấp độ kỳ lạ mà Trần Thương đã từng thấy qua trước đây, hơn nữa, toàn bộ khoang bụng, đối với Trần Thương mà nói đó là một hoang ổ của bọn quái vật hoang dã.

Rốt cuộc là đánh quái nhỏ trước, hay là đánh boss trước?

Đây là cả một vấn đề:

Trần Thương phán đoán, nếu như lúc này không xử lí vật lạ ở cận tĩnh mạch gan, tí nữa lúc lấy xiên gỗ, nguy hiểm sẽ tăng lên cao, đến khi đó, một khi bị rạn nứt, máu chảy ra sẽ rất khó khống chế.

Nghĩ đến đây, Trần Thương quay người nói với y tá:

- Dao phẫu thuật:

Dương Tự Minh nhìn thấy Trần Thương lấy dao phẫu thuật, vội vàng chuẩn bị băng gạc.

Chỉ thấy Trần Thương mổ một vết ở ngực và bụng, Kế Khúc vội vàng hỗ trợ.

Dương Tự Minh sửng sốt trong giây lát, đây là một vết mổ ngực - bụng kết hợp? Tại sao là mở ở đây?

Trần Thương không chần chờ di chuyển bàn tay của mình, sau khi mở miệng, cầm kéo cắt bỏ cơ hoành và phúc mạc.... để đến chỗ sâu của tĩnh mạch chủ.

- Hút dịch

Dương Tự Minh vội vàng gật đầu, lúc này, đã có rất nhiều máu và dịch tiết ra trong tĩnh mạch chủ dưới.

Hai phút sau, Trần Thương sử dụng kẹp để làm tách rời nhẹ, lập tức ống gan thứ hai và vùng gan xuất hiện dưới tầm nhìn của mọi người

Dương Tự Minh sững sờ một chút, mở miệng này thật lợi hại, có thể trực tiếp lộ ra vùng bị tổn thương, mặc dù không rõ lắm, nhưng thật đơn giản khi nhìn thấy khu vực bị rách của mạch máu lớn.

Trong lúc nhất thời, Trương Tự Minh vẫn còn nửa nghi nửa ngờ đối với Trần Thương, mà Kế Khúc bên cạnh cũng trừng to mắt, rõ ràng không thể tưởng tượng nổi chi tiết Trần Thương mở miệng vừa rồi, nhưng trong lòng lại ghi nhớ lại

Tiếp theo phải làm sao?

Mọi người nhìn Trần Thương, với tầm nhìn và ánh sáng như vậy không có cách nào tiến hành phẫu thuật?

Lúc này, Trần Thường trực tiếp đưa tất cả kẹp tách, dao mỗ cho Thẩm Tu Viễn ở đối diện.

Thẩm Tu Viễn đầu tiên là sững sờ, sau đó nhanh chóng cầm lấy.

Trần Thương trực tiếp đưa tay cầm lấy điều khiển ở giữa thân đèn của bóng đèn phẫu thuật, hơi điều chỉnh một tí, thấy nguồn sáng ngay lập tức di chuyển một chút, mà lúc này, ánh sáng của bóng đèn halogen với nhiệt độ 6000K đánh tới, lập tức...

Mọi người phát hiện phẫu thuật trong tầm nhìn, có thể nhìn thấy vết rách của mạch máu lớn

Đột nhiên, Dương Tự Minh không nhịn được thốt lên:

- Mẹ nó... lợi hại

Không chỉ có ông ta, tất cả người trong phòng phẫu thuật đều nhìn về phía Trần Thương

Trên mặt viết đầy chữ: tỉ mỉ, hoàn hảo

Bởi vì ngay thời khắc này, ngoại trừ 4 từ này, não họ đều trống rỗng

Tuy nhiên, Dương Tự Minh tự ý thức được sự sơ suất của mình, vội vàng nói:

- Thầy Trần thật lợi hại, nắm chắc chắn chỗ của ánh đèn như thế

Kế Khúc cũng gập đầu phù họa

Mà tay Trần Thương chợt sửng sốt một chút, câu nói này nghe sao cứ là lạ?

Cụ thể là chỗ nào thì không nghĩ ra được.

Trần Thương quay người nói với y tá:

- Bật camera và ghi lại quá trình phẫu thuật, một lát tôi sẽ copy một phần video phẫu thuật.

Ba phút sau:

- Thầy Trần, camera đã được mở

Trần Thương gật đầu, tốt, camera đã chuẩn bị xong, ánh đèn cũng vào vị trí, đã đến lúc biểu diễn kỹ năng thật sự rồi

Chương 597: Ông Chủ Lớn Phía Sau Màn

- Sau khi thầy Trần chuẩn bị đèn đóm kĩ càng, camera đã được đặt vào vị trí và chỉ trực chờ quay, tất cả mọi người đều đã nhìn chằm chằm vào khu vực phẫu thuật, chờ đợi một màn hay sắp được bắt đầu

Dương Tự Minh đang tự mình quan sát thuật chữa trị tổn thương gan cận tĩnh mạch.

Mà ngay từ khi mới bắt đầu, Trần Thương đã khéo léo sử dụng các kỹ xảo mở miệng phẫu thuật và điều chỉnh ánh sáng, khiến cho khu vực phẫu thuật có được màn biểu diễn kỹ nghệ cực hạn.

Trần Thương nhìn thẳng vào vết rách mạch máu lớn, quay người nói với y tác

- Kẹp vành tai (Harken)

Vào thời khắc này, trên người Trần Thương như tỏa ra một loại khí thế

Khiến y tá vô thức cảm giác như đang bị chấn nhiếp, giống như người đang thực hiện ca phẫu thuật này là một người ở cấp bậc chủ nhiệm vậy.

Trần Thương dùng kẹp vành tai (Harken) kẹp vào vết rách dưới tĩnh mạch chủ, vừa vặn bao quát được các nhánh nhỏ bị tổn hại, tuy nhiên máu vẫn chảy bên ngoài mạch máu.

Trần Thương vội vàng nhìn về phía Dương Tự Minh nói:

- Nhổ ra

Dương Tự Minh sững sờ, hơi lo lắng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Thương, anh ta lập tức cúi đầu dùng cái kẹp nhỏ kẹp thành mạch máu, sau đó dùng tay rút dị vật ra

Ngay lập tức, một lỗ thủng trong tĩnh mạch chủ phía sau gan xuất hiện

Trần Thương nhanh chóng hoàn tất quá trình khâu lại

Điều này khiến Dương Tự Minh đứng bên cạnh hơi sững sờ, chẳng lẽ lại đơn giản như vậy?

Trần Thương buông chỉ xuống, bắt đầu tiến hành khâu lá gan.

Kế Khúc hơi hoài nghi, anh ta liếc mắt nhìn Dương Tự Minh: Đơn giản như vậy thôi sao? Chẳng phải anh nói với tôi độ khó là rất lớn, Con mẹ nó, anh đùa tôi à?

Dương Tự Minh cũng rất ngạc nhiên, rõ ràng trong sách nói rất rõ mà, độ khó của loại phẫu thuật này là rất lớn, anh ta cũng đã gặp một ca tương tự vậy, thật sự rất phiền phức, vậy mà bây giờ...

Biểu hiện của Trần Thương có phải là quá mây trôi nước chảy không vậy?

Một dao mở miệng

Một tay đỡ đèn

Một lần kẹp lại

Một lần khâu cúc áo

Chỉ với bốn thao tác này mà đã có thể hoàn thành xong việc chữa trị tổn thương gan cận tĩnh mạch?

Đơn giản như vậy, có khi bản thân anh ta cũng tự là được ấy chứ?

Nghĩ tới đây, Dương Tự Minh bất đắc dĩ trở nên phấn khích.

Nét mặt Thẩm Tu Viễn cũng trở nên kích động theo, anh ta cảm giác anh ta cũng có thể thực hiện tốt ca phẫu thuật chữa trị tổn thương gan cận tĩnh mạch, vì nó thật sự quá đơn giản

Chắc chắn là đám người kia đã khoa trương quá đà.

Nói ngoa, làm người nghe hoảng sợ

Không sai

Lúc này, Trần Thương mới ngẩng đầu quan sát mọi người xung quanh một chút, anh hình như đã nhìn ra ý tứ trong mắt mọi người.

Anh nói:

- Có phải là mọi người cảm thấy ca phẫu thuật này rất đơn giản?

Mọi người vội vàng gật đầu

Trần Thương lắc đầu, con mắt co rụt lại, nhìn chằm chằm mọi người, nghiêm túc nói:

- Kỳ thật, nó không hề đơn giản dù chỉ là một chút, độ khó của ca phẫu thuật không phải chỉ nhìn là có thể thấy, mà độ khó của nó dựa trên tất cả những suy nghĩ chu toàn

- Căn cứ vào vị trí của vết thương, chọn một chỗ thích hợp để rạch mổ là một trong những biện pháp khó khăn nhất, gan cận tĩnh mạch gần như bị quấn quanh bởi mô gan, vì lẽ đó nên cần phải rạch rất nhiều lá gan để tiến hành chữa trị, không thể nghi ngờ, mỗi một lần như vậy độ khó của ca phẫu thuật sẽ lại tăng lên

- Hơn nữa, mọi người thật sự nghĩ là mổ rạch như vật là lựa chọn tốt sao?

Sau khi nghe được những lời này, họ vô thực gật đầu...

Như vậy thật sự sẽ rất đơn giản...

Chỉ có điều, Dương Tự Minh nhíu mày tự hỏi, sau khi Trần Thương vào đây, việc đầu tiên mà Trần Thương làm đó là quan sát thật lâu, ngay sau đó

anh lập tức mở miệng, kỳ thật, anh đã lựa chọn phương án mổ rạch rất nhanh.

Để có được thực lực như vậy.... Nếu không phải là người được đào tạo qua nhiều ca phẫu thuật, chắc chắn sẽ không thể nào làm được

Điều này quá khó

Vết thương của người bệnh không phải muốn cắt là có thể tùy tiện cắt, anh cho rằng một ca phẫu thuật có thể mở dao bao nhiêu lần là có thể mở sao?

Dĩ nhiên là không phải vậy

Mấy thao tác kiểu này nhìn thì thấy rất đơn giản, nhưng thực chất lại được hình thành bởi vô số lần phẫu thuật và cả trên cơ sở đào tạo

Nhìn thì đơn giản, nhưng thực ra trong đó có vô cùng kỹ thuật khảo nghiệm.

Dương Tự Minh thở dài nói:

- Loại tổn thương gan cận tĩnh mạch kiểu này là vô cùng hiếm thấy, đại đa số miệng vết thường đều đã bắt đầu chảy máu, kỳ thực, vào lúc này, mỗi phút mỗi giây đều rất khó để có thể tranh thủ thời gian, bởi vậy độ khó của những ca phẫu thuật kiểu này là nằm ở cách phẫu thuật nhanh và chuẩn xác

- Kể từ lúc bắt đầu ca phẫu thuật, đến lúc kẹp vành tai (Harken), và cuối cùng là hoàn thành quá trình khâu lại, thầy Trần mất chưa đến năm phút để thực hiện, đây mới thực sự là chân chính lợi hại của ca phẫu thuật này, nếu như vết thương lớn không ngừng chảy máu, có lẽ năm phút có thể cứu, chỉ có điều... Sao thời gian lại không quá mức đã quy định dù chỉ một chút?

Lúc này, khi mọi người đều đã nghe rõ những lời này, ai nấy cũng im lặng.

Đúng vậy, có thể thực hiện các loại phản ứng khác nhau một cách nhanh chóng trong khoảng thời gian hạn chế như vậy.

Chỉ có thể là kỹ

thpyut

Y học không giống những thứ khác, mọi thứ trong y học đều có thời gian hạn chế.

Trái tim đột nhiên ngừng đập bốn phút

Khi đại não bị thiếu oxi trong bốn phút, các tế bào não bắt đầu bị tổn thương

Thời gian phẫu thuật tắc mạch máu không thể vượt quá 15 phút

Cơ bắp bắt đầu hoại tử sau vài giờ thiếu máu và thiếu oxi

Vân vân... Vân vân

Toàn bộ thời gian trong ca cấp cứu, mỗi một phút, mỗi một giây trở nên vô cùng quý giá.

Làm thế nào để có thể đưa ra lựa chọn một cách nhanh chóng nhất là điều vô cùng quan trọng, và cũng vô cùng khó khăn

Ngay lúc này, Trần Thương lên tiếng:

- Việc khó khăn nhất khi chữa trị tổn thương gan cận tĩnh mạch không phải ở đây, mà là sau khi khâu thất bại, làm sao để bổ cứu, vì dù sao, không phải tất cả các vết thương đều có thể tìm ra một cách thức phẫu thuật tốt nhất để tiến hành, hơn nữa nếu cứ mù quáng cầm máu sẽ chỉ khiến bệnh tình nặng thêm.

Giờ phút này, bỗng nhiên Dương Tự Minh kịp phản ứng, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy ca phẫu thuật kiểu này, đó là lúc thầy Hiệp Hòa đang cố gắng hoàn thành công tác bổ cứu....

Điều đó thực sự rất khó

Tuy ngoài miệng Trần Thương vẫn đang trò chuyện với mọi người, nhưng tay lại làm những động tác không nhanh không chậm, chẳng mấy chốc, những dị vật kia liên tục được thanh lý và đưa ra bên ngoài cơ thể, mà lá gan bị tổn hại, Trần Thương cũng hoàn thành quá trình khâu đâu ra đấy. Độ khó trên phạm vi lớn được giảm xuống...

Ca phẫu thuật vẫn được tiếp tục, đến bốn giờ sau thì hoàn thành

Lúc này, Dương Tự Minh đã bị Trần Thương khuất phục hoàn toàn, anh ta mở miệng gọi một tiếng thầy Trần, nghe cực kỳ thân thiết.

Kế Khúc đứng bên cạnh, bùi ngùi nhìn Trần Thương, thật đúng là tuổi trẻ tài cao, ai mà ngờ được, đây hóa ra lại chỉ là một bác sĩ ngoại khoa còn chưa đến ba mươi tuổi

Kinh nghiệm như này có khi phải đến ba trăm... Khụ khụ....

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, người bệnh được đưa đến ICU để giám sát, khi thấy Trần Thương và mọi người ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Đại Hải và những người khác vội vàng đứng dậy:

- Sao rồi?

Vợ Lão Hạ toàn thân run lẩy bẩy, giống như đang chờ đợi lời chốt hạ cuối cùng của thẩm phán

Trần Thương cười nói:

- Dì à, người yên tâm đi, ca phẫu thuật cực kỳ thành công, trước tiên mọi người cứ về nghỉ ngơi chút đi, cháu đi bàn giao bảng theo dõi.

Tần Duyệt nghe vậy thì lập tức cười nói:

- Dì, cháu đã nói rồi mà? Trần Thương rất lợi hại đó nha

Trong khi mọi người vẫn đang mải nói chuyện, Trần Thương đã dẫn theo một đám chủ nhiệm quay lại phòng giám sát, lúc này chủ nhiệm ICU cũng đã tới.

Trần Thương bắt đầu nói:

- Tình trạng người bệnh khá là phức tạp, vì vậy cần làm tốt những điểm sau, có thể nên ghi lại.

Mấy chủ nhiệm vội vàng lôi giấy bút ra, háo hức chờ đợi.

Trần Thương:

- Sau phẫu thuật lá gan sẽ rất dễ xảy ra hỗn loạn chất điện giải, cần phải xác định kịp thời khả năng liên kết của kali, Natri, Clo và CO2 trong máu, cũng như bổ sung đầy đủ lượng nước và chất điện giải.

- Ngoài ra... Phải bổ sung thêm dịch máu, vitamin K

Trần Thương liên tục bàn giao lại các hạng mục cần chú ý sau phẫu thuật, còn mấy chủ nhiệm thì lại giống như đang quay lại thời học sinh, chăm chú nghe Trần Thương giảng giải, sau đó liên tục viết vào sổ tay, không ngừng ghi chép...

Kế Khúc thở dài, đã bao nhiêu năm rồi ông chưa có được cái cảm giác này

Thẩm Tu Viễn đứng bên cạnh còn không có cách nào để có thể ghi chép, bởi vì... Giấy bút đã bị chủ nhiệm Kế cướp mất từ lâu...

Anh ta nhịn không được thở dài, cảm thấy người đứng trước mặt đây chẳng khác nào nhân vật tai to mặt lớn

Cảnh đang diễn ra trước mắt khiến máy y tá đứng đó chỉ biết trừng to mắt...

- Ô? Nhìn này. Đây không phải người nhà người bệnh vừa được đưa tới đây sao?

Y tá A kinh ngạc nói.

Y tá B sững sờ:

- Đúng rồi! Sao tôi lại có cảm giác anh ta mới đúng là chủ nhiệm nhỉ, còn chủ nhiệm của chúng ta, chủ nhiệm khoa gan, chủ nhiệm khoa ngoại... Nhìn chẳng khác gì học sinh đang nghe thầy giảng bài

Y tá B trừng to mắt:

- Chẳng lẽ... Anh ta thật sự chính là ông chủ lớn mà thiên hạ đồn hả? Trông anh ta đẹp trai qua nha

- Ừm, rất có thể, thật sự rất giống nhân vật chính...

Cả đám người, ai có thể ngờ được rằng người vừa đưa người bệnh tới, đảo mắt một cái lại biến thành chủ nhiệm của chủ nhiệm?

Chương 598: Phụ Nữ, Vẫn Nên Nông Cạn Một Chút Sẽ Tốt Hơn

Vương Thọ rất hiếu kì, không biết vì sao lâu như vậy mà Dương Tự Minh không gọn điện cho hắn?

Chẳng lẽ đối phương không làm?

Vương Thọ muốn hỏi một chút, nhưng hắn lại cảm thấy hơi ngượng, vì dù sao... Ai lại đi tới cửa đòi làm phẫu thuật

Điều này không hợp với phong cách lạnh lùng của anh.

Thà rằng trực tiếp gọi điện thoại cho anh luôn đi có phải hơn không?

Nhưng giờ vẫn chưa có ai thông báo tới anh bất cứ điều gì, điều này đương nhiên làm cho Vương Thọ cảm thấy khó chịu.

Đợi đến lần phẫu thuật tiếp theo, có gọi anh cũng không đi

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Vương Thọ liếc mắt qua thì thấy tên Dương Tự Minh thành phố Tấn Dương hiện trên màn hình, anh hơi sửng sốt, nhưng vẫn quyết định để điện thoại bên cạnh, không bắt máy.

Nửa phút sau, anh mới nhấc điện thoại lên bấm nút nghe, không mặn không nhạt đáp lại một câu:

- Alo.

Vừa rồi Dương Tự Minh chỉ chăm chú quan sát phẫu thuật nên cũng không có thời gian gọi điện cho Vương Thọ, mà đúng ra là ông không nhớ đến việc phải gọi điện.

Mãi đến khi Trần Thương giao phó các hạng mục công việc cần chú ý của người bệnh sau khi phẫu thuật, ông mới nhớ ra và nhấc máy bấm số gọi điện thoại.

Nhận thấy Vương Thọ vẫn luôn cố tình bày ra cái vẻ vênh vang đắc ý, Dương Tự Minh thở dài, nhưng vẫn nhiệt tình nói:

- Chủ nhiệm Vương, ngài vẫn khỏe chứ ạ, thật sự xin lỗi ngài, thật ngại quá, vừa rồi tình trạng người bệnh bỗng nhiên chuyển biến xấu, cần phải phẫu thuật gấp, nhưng giờ chúng tôi đã hoàn tất ca phẫu thuật.

Vương Thọ sững sờ, phẫu thuật? Hoàn tất?

- Là phẫu thuật ca bệnh tổn thương gan cận tĩnh mạch đó hả?

Dương Tự Minh hưng phấn gật đầu: - Vâng, đúng là vậy.

Vương Thọ vừa nghe xong, trong lòng lập tức hơi hồi hộp, sao mà... Có thể hoàn thành xong nhanh như vậy?

Chẳng lẽ người bệnh không có?

Dương Tự Minh nghĩ đến nét mặt Vương Thọ, khiến ông cảm thấy cực kỳ hưng phấn, Vương Thọ làm việc thì kiêu ngạo đủ điều, lại còn đòi lương 2 vạn, xem thường bác sĩ Cơ Sở, để xem ông giỏi đến đâu?

So với bác sĩ Trần, ông vẫn còn kém xa

Dương Tự Minh quyết định thêm mắm thêm muối, lên tiếng:

- Ca phẫu thuật cực kỳ thành công, kỳ thật, tổn thương gan cận tĩnh mạch chỉ mất chưa đến năm phút là có thể chữa trị xong, nhưng những vấn đề sau đó hơi rườm rà chút, quá trình và hao phí quá nhiều thời gian, chứ không thì... Tôi đã có thể trả lời điện thoại của chủ nhiệm Vương sớm hơn rồi.

Vừa dứt lời, Dương Tự Minh không cho Vương Thọ Cơ hội đáp trả, đã vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Vương, giờ tôi phải đi chuyển người bệnh xuống bảng theo dõi, sau phẫu thuật có rất nhiều chuyện phiền toái cần xử lý, không còn thời gian nói chuyện với ngài nữa...

Cúp điện thoại, Dương Tự Minh cảm thấy tinh thần sảng khoái

Nghĩ lại, mỗi lần mới Vương Thọ tới làm phẫu thuật, ông ta luôn ra vẻ cao cao tại thượng, làm như mình là người giỏi nhất, điều này khiến Dương Tự Minh cực kỳ ghét con người này.

Cuối cùng cũng có thể trả thù được

Dương Tự Minh đắc ý, chắc chắn giờ này trên mặt Vương Thọ chỉ hiện lên toàn những nỗi kinh ngạc và ngơ ngác?

Phẫu thuật tổn thương cận tĩnh mạch gan chỉ mất năm phút, ông ta có nằm mơ cũng không làm nổi! Dương Tự Minh nhịn không được lại thở dài một hơi nữa

Cảm thấy thật thoải mái...

Chỉ có điều, Dương Tự Minh cũng không dám mở miệng nói những lời quá khó nghe, vì biết đâu sau này có việc cần đến ông ta? Ai... Chưa đủ nghiền nha

Cùng là người mà lại thua kém nhau quá nhiều, thử nhìn "thầy Trần" xem, một người kỹ thuật cao siêu nhưng không hiển sơn không lộ thủy, tuân thủ chế độ điều lệ của bệnh viện một cách nghiêm chỉnh, phối hợp với bệnh viện khai triển công việc, người như vậy mới đúng là chuyên gia! Nếu

như... Thầy Trần có thể tới bệnh viện này làm chuyên gia khách tọa có phải sẽ tốt hơn rất nhiều không?

Dương Tự Minh bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ ngây người

Con mẹ nó?

Thật không ngờ ông lại có thể tự nghĩ ra một ý tưởng và đề nghị tuyệt vời như vậy?

Quả nhiên gần son thì đỏ gần mực thì đen

Mới chỉ đi theo thầy Trần thực hiện một ca phẫu thuật, mà ông đã cảm thấy đầu óc sáng sủa lên không ít...

Nghĩ tới đây, Dương Tự Minh không để ý tới bất cứ cái gì khác nữa, chạy thẳng một mạch tới văn phòng của viện trưởng

Dương Tự Minh nghĩ không sai, nhưng ông lại không ngờ tới một điều...

Lúc này, Vương Thọ không chỉ cảm thấy kinh ngạc và ngơ ngác, mà ông ta đã bắt đầu nghi ngờ về cuộc sống này.

Chữa trị tổn thương cận tĩnh mạch gan chỉ trong năm phút?

Con mẹ nó, ông đùa tôi à?

Điều này là không thể nào

Ông ta khẳng định chắc nịch rằng họ đã nhầm, người có khả năng giải quyết ca phẫu thuật này trong vòng năm phút, cả nước này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một nhân vật như vậy mà lại đến cái thành phố nhỏ như Tấn Dương này sao?

Điều này không thể nào

Chắc chắn là họ đang muốn làm loạn, chắc chắn là đã chuẩn đoán sai lầm, tổn thương cái gì đó nhưng lại nói thành tổn thương gan cận tĩnh mạch. Nghĩ tới đây, Vương Thọ lắc đầu, cái đám bác sĩ này, suốt ngày chỉ biết phô trương thanh thế, kỹ thuật không vững chắc chút nào.

Nhưng mà... Ông ta vẫn cảm thấy hơi ngứa ngáy trong lòng, muốn nhìn thử xem ca phẫu thuật đó diễn ra như thế nào. Nghĩ tới đây, ông ta lại chủ động gọi điện cho Dương Tự Minh, giọng nói hơi khách khí: - Chủ nhiệm Dương, ông có video quay lại quá trình phẫu thuật vừa rồi không, gửi cho tôi xem thử.

Ừm, ông ta cảm thấy bản thân gọi một tiếng chủ nhiệm Dương, là đã quá tôn trọng Dương Tự Minh rồi. Dương Tự Minh sững sờ, nói:

- Cái này... Không phải tôi không cho, nhưng chủ nhiệm Vương, ca phẫu thuật này không phải do chúng tôi thực hiện, tôi phải trưng cầu ý kiến

của giáo sư Trần

Cúp điện thoại, Vương Thọ lập tức sững sờ

Chỉ một video mà Dương Tự Minh lại không cho

Quá không nể mặt...

Không phải đó chỉ là video quay lại một ca phẫu thuật thôi à?

Nhưng mà... Giáo sư Trần là ai?

Sao ông ta chưa từng nghe qua danh hiệu này....

Mà thôi kệ, nếu lần sau có gọi ông đi làm phẫu thuật, thì còn lâu ông mới đi

Dương Tự Minh cười giễu một tiếng, ông cứ giỏi mình ông đi! Video phẫu thuật? Nằm mơ

Lần nào làm phẫu thuật cũng không cho chúng tôi mở camera, keo kiệt đi lục soát bên trong còn sợ chúng tôi học trộm kỹ thuật của ông. Ông hãy mở to mắt ra mà nhìn Trần Thương, chủ động chuẩn bị đèn đóm kỹ lưỡng, để chúng tôi có thể quay phim... Đây là điểm thua kém của ông đấy

Không phải là ông đang nghĩ, chúng tôi vẫn còn muốn mời ông tới làm phẫu thuật à?

Ông cứ chờ đi, chờ đến khi chúng tôi mới được giáo sư Trần, dù ông có muốn làm cũng không có cơ hội cho ông làm đâu

Nghĩ tới đây, Dương Tự Minh đi vào trong văn phòng viện trưởng, nói:
- Viện trưởng Lưu, tôi có chuyện lớn muốn thương lượng với ông

Vào lúc này, Trần Thương đưa ông Hạ vào trong phòng ICU, quay sang nghiêm túc căn dặn Kế Khúc:

- Chủ nhiệm Kế, ông phải cẩn thận chú ý, vì sau khi phẫu thuật xong có rất nhiều điều phải chú ý...

Kế Khúc cầm trong tay quyển sổ tay nhỏ vừa giành được của Thẩm Từ Viễn, cực kỳ nghiêm túc ghi chép lại

- Vậy là được rồi...

Nữ y tá nãy giờ vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn Thẩm Tu Viễn rốt cuộc không nhịn được hỏi:

- Bác sĩ Thẩm, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao chủ nhiệm lại giống như một học sinh ghi chép lời giảng dạy của anh ta chứ! Thẩm Tu Viễn thở dài:

- Đây chính là đại lão của An Dương đấy, do đích thân chủ nhiệm trung tâm cấp cứu đề cử đến đây đó.

Y tá đứng bên cạnh nghe vậy vô cùng hưng phấn nói tiếp:

- Vừa rồi tôi đã cảm thấy người này giống như đại thần tài giỏi! Giờ nhìn kỹ lại mới thấy, quả nhiên không tầm thường chút nào.

- Phải rồi! Bác sĩ Thẩm, anh nhìn người kia giảng giải tình huống của bệnh nhân, quả thực là theo quy phạm nghiêm cẩn nhất, kiểm tra toàn diện thân thể tình trạng của người bệnh.

- Mấu chốt chính là trông anh ta thật sự rất đẹp trai.

Nhìn đám nữ y tá đang nhao nhao, Thẩm Tu Viễn nhịn không được thở dài một hơi:

- Được rồi, được rồi. Đừng có ở đó ngây người si mê nữa, người ta cũng không phải người của bệnh viện chúng ta, chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua một lần thôi

- Các CÔ si mê anh ta còn không bằng là si mê tôi đi. Dù sao với tôi thì các người còn hơi cơ hội để thượng vị đấy.

Một y tá nghe xong, lập tức tỏ vẻ ghét bỏ nói:

- Aizzz... bác sĩ Thẩm, kỳ thật anh cũng rất đẹp trai, nhưng mà... So với anh chàng kia thì, đột nhiên tôi lại thấy anh không còn đẹp trai nữa...- Đúng vậy, aizz... thật đáng tiếc quá đi, vị chuyên gia kia ngày hôm nay Xong việc sẽ đi ngay.

- Thôi đành chấp nhận vậy, chịu đựng một chút, bác sĩ Thẩm cũng không đến nỗi nào...

Tham Tu Viễn đen mặt, những người phụ nữ này quả thật nông cạn, chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong

Thế nhưng mà... Nghĩ tới việc, nếu so nội hàm còn càng mất mặt hơn so nhan sắc, như thế càng khiến anh ta cảm thấy khổ hơn, thôi được rồi, mấy người phụ nữ này vẫn nên nông cạn một chút thì tốt hơn.

Cung may sau này Trần Thương sẽ không tơi đây nữa, nghĩ tới điều này, Thẩm Tu Viễn nhẹ nhàng thở ra, vị trí khoa thảo của anh ta vẫn sẽ vững vàng.

Chương 599: Con Trai Tôi Tài Giỏi Đến Vậy À?

- Lưu Quảng Chấn - viện trưởng thành phố Tấn Dương và Dương Tự Minh vội vã chạy tới khoa cấp cứu.

Vừa đúng lúc Trần Thương và Kế Khúc bước ra khỏi phòng giám sát đặc biệt.

Dương Tự Minh vội vàng nói:

- Viện trưởng Lưu, đây chính là Trần Thương - người mà tôi đã từng nói với ông, bác sĩ Trần

- Bác sĩ Trần, đây là viện trưởng bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương của chúng tôi: Viện trưởng Lưu.

Trần Thương gật đầu, anh chủ động bắt tay:

- Viện trưởng Lưu, xin chào.

Lưu Quảng Chấn cười nói:

- Chào bác sĩ Trần, tôi tên Lưu Quảng Chấn, rất vui được gặp cậu

Lưu Quảng Chấn cũng rất biết cách giữ thể diện, mặc dù năm nay ông ta đã bốn mươi bảy tuổi, nhưng sự nghiệp vẫn đang trong giai đoạn phát triển, nên cũng hy vọng có thể hoàn thành xong bệnh viện nhân dân cho thành phố Tấn Dương này.

Thân hình Lưu Quảng Chấn hơi mập mạp, trên mặt ông luôn nở nụ cười như ẩn như hiện, trông cực kỳ thân thiện dễ gần.

- Những chuyện xảy ra hôm nay tôi đã nghe kể lại, thật sự rất cảm ơn bác sĩ Trần đã ra tay cứu giúp, nếu không có cậu, có lẽ người bệnh đã xảy ra chuyện rồi.

Trần Thương vội vàng khua tay:

- Đâu Có, tôi còn phải cảm ơn bệnh viện của ngài đã cho tôi cơ hội.

Lưu Quảng Chẩn

cười, thở dài:

- Bác sĩ Trần, không gạt cậu, nhưng bệnh viện địa phương ở chỗ chúng tôi thật sự có rất nhiều hạn chế, nhiều bệnh khó chữa, đặc biệt là mấy căn bệnh nan y hiểm nghèo, nếu không có cách cứu chữa hiệu quả nhất thì thực rất nguy hiểm.

- Với tư cách là một viện trưởng, nên tôi phải gánh trên vai áp lực rất lớn, những người có bản lĩnh đều không muốn tới làm ở một nơi như thế

này, hơn nữa tài chính của bệnh viện địa phương cũng không đủ để cấp cho họ. Ai...

Hoàn toàn chính xác, hiện giờ nhiều bác sĩ có trình độ học vấn và tố chất cao đều không muốn quay lại làm việc ở bệnh viện địa phương, đặc biệt là những người có bản lĩnh, có năng lực, họ đều có chung một mục tiêu đó là vào làm việc cho các bệnh viện ở những thành phố lớn.

Điều này đã tạo nên tình trạng phân hóa lưỡng cực, một bệnh viện địa phương không có nhân tài tố chất cao thì dù có tu sửa tốt lên bao nhiêu đi nữa cũng vô dụng.

Lưu Quảng Chấn tiếp tục nói:

- Bác sĩ Trần, tôi có suy nghĩ này, không biết có thể mời cậu về làm chuyên gia khách tọa cho bệnh viện chúng tôi không?

- Sau này nếu có người bệnh nào nguy cấp hay mắc những căn bệnh hiểm nghèo khó chữa, chúng tôi có thể mời ngài tới hỗ trợ, không biết ngài nghĩ sao?

Lưu Quảng Chấn gần như đánh mất sự tự chủ, vô thức gọi là ngài

Như vậy cũng đủ hiểu, ông tôn trọng Trần Thương tới cỡ nào.- Đương nhiên, các điều khoản cụ thể, chúng ta sẽ từ từ thương lượng.

Lưu Quảng Chấn nói.

Kế Khúc nháy mắt:

- Đúng vậy, bác sĩ Trần, trước tiên hãy tới phòng làm việc của tôi ngồi chút đã.

Trần Thương hơi chần chờ một lát, anh cũng không từ chối theo cách quá rõ ràng.

Bởi vì bây giờ anh đã sở hữu loại năng lực này.

Hơn nữa, hiện tại ở Tỉnh Nhị Viện những ca phẫu thuật về các căn bệnh nan y hiểm nghèo không nhiều như vậy, tuy vừa rồi Trần Thương chưa kịp xem xét mức độ ban thường vừa rồi, nhưng... Không thể phủ nhận rằng, phần thưởng lần này sẽ cực kỳ phong phú

Thành phố Tấn Dương là một thành phố cấp địa, nên phẫu thuật các ca bệnh sẽ thường xuyên xuất hiện khó khăn hơn chút, hiện giờ đối với Trần Thương mà nói, nơi đây quả thực là một lựa chọn không tồi.

Nói thật, ở đâu mà có nhiều các căn bệnh lạ khó chữa và ca bệnh cao cấp như vậy?

Cho dù là có, cũng là ca bệnh thuộc tỉnh Tam Giáp, chẳng lẽ... Tiền Lượng lại mời anh đến hội chuẩn ở ngoại khoa Gan mật của Đông Đại Nhất Viện?

Hay Lưu Tư Tề sẽ để Trần Thương đến ngoại khoa Gan mật của Nhân Dân Tỉnh làm phi đao?

Nói trắng ra thì là, hiện giờ Trần Thương chưa có khả năng này, mà có thể đến tỉnh Tam Giáp làm phi đao, căn bản đều là các bệnh viện hàng đầu như Hiệp Hòa, 301, Tương Nhã, Hoa Tây.

Trần Thương... Còn chưa đủ tư cách

Về mặt hệ thống mà nói, những vị boss hi hữu đó đều là đối tượng quan tâm của tất cả các NPC đỉnh cấp, anh bây giờ vẫn còn chưa đủ tư cách để cướp chức boss từ những người này...

Bởi vậy, nếu mà so sánh, thành phố Tam Giáp chính là lựa chọn tốt nhất cho anh, chức Boss nơi này sẽ vào tay anh một ngày nào đó không chừng! Mà bệnh viện nhân dân huyện Đoàn Ba này lại không thể nào phẫu thuật đó, khỏi cần phải nói, phòng phẫu thuật ở đây không hề đạt chuẩn, phòng nội soi còn không có.... Điều này có thể hiểu được.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ hiện giờ bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương chính là nơi thích hợp nhất để anh đánh quái phát triển

Mà lúc này, Lưu Quảng Chấn bắt đầu chơi bài tình cảm với Trần Thương, nhằm xây dựng hình ảnh quê hương trong lòng anh

Trần Thương suy nghĩ một lát, sau đó nói:

- Viện trưởng Lưu, Có thể là được, chúng ta sẽ cùng nhau trao đổi về những chủng loại bệnh tật này theo thời gian.

Lưu Quảng Chấn nghe xong lời này, lập tức sững sờ, sau đó nét mặt càng lúc càng hiện rõ nét vui mừng

Cả Dương Tự Minh, Kế Khúc đứng bên cạnh cũng mừng rỡ theo

Dương Tự Minh thực sự không muốn hầu hạ cái tên đại gia Vương Thọ kia, lúc tới thì cứ như là tổ tông nhà người ta, ăn ngon uống sướng, hao người tốn của, lúc đi cũng cầm theo cả đống đồ về, loại người này đã tham lam quá mức rồi

Trần Thương, Dương Tự Minh và những người khác bàn luận sơ bộ trong phòng, mặc cho Thẩm Tu Viễn và những y tá khác đang sững sờ

Một cô y tá hưng phấn nói:

- Chết tiệt! Có phải vận khí hôm nay của tôi quá tốt rồi không? Mới vừa rồi còn nói nếu giáo sư Trần trẻ tuổi này đến làm việc ở đây thì quả thực quá tốt, thật không ngờ viện trưởng lại đích thân đi mời

Một y tá khác liếc mắt lườm đối phương, tuy nhiên trên mặt vẫn biểu lộ nét hưng phấn rõ mồn một:

- Cái gì mà vận khí CÔ tốt, nói không chừng đây chính là con rể kim quy của tôi nha...

- Bác sĩ Thẩm, tắm rửa rồi ngủ sớm chút đi... Từ hôm nay trở đi, vị trí của anh đã trở thành thứ yếu

Thẩm Tu Viễn sững sờ, không thèm để ý đến đám y tá kia nữa, nếu Trần Thương tới đây làm... Chắc chắn anh sẽ học được rất nhiều thứ

So với tên Vương Thọ kia, sẽ không nói nhiều hơn dù chỉ một câu, căn bản là không thể nào giảng cái gì

Nghĩ tới đây, Thẩm Tu Viễn cười giễu một tiếng:

- Cắt... Nông cạn.

Nói xong quay lại văn phòng, háo hức chờ đợi.

Tần Duyệt và Trần Đại Hải dẫn vợ ông Hạ đi mua đồ phục vụ cuộc sống hàng ngày, dĩ nhiên, ông Hạ không thể ngày nào cũng ở ICU được, hai ngày tới ông Hạ sẽ được chuyển đến ngoại khoa Gan mật, vậy nên mấy thứ này nên chuẩn bị càng sớm càng tốt.

Có Tần Duyệt, toàn bộ ca phẫu thuật đều được sắp xếp đâu ra đấy, dụng cụ cũng vô cùng đầy đủ.

Lúc này, Trần Thương và những người khác cùng bước ra ngoài, nét mặt Lưu Quảng Chấn lộ vẻ mừng rỡ, cả Kế Khúc lẫn Dương Tự Minh cũng rất vui vẻ.

Hợp tác sơ bộ đến đây coi như đã hoàn thành, giờ chỉ cần ký tên lên hợp đồng nữa là được.

Kiểu chuyên gia khách tọa này cần Trần Thương ghi tên địa điểm hành nghề bác sĩ, vấn đề này không đơn thuần giống như phi đao. Sau khi ra về, Lưu Quảng Chấn nhìn vợ ông Hạ, nói:

- Chị cứ yên tâm, toàn bộ chi phí nằm viện của ông Hạ, bệnh viện chúng tôi sẽ thanh toán toàn bộ

Chỉ với một câu nói đã khiến vợ ông Hạ trợn tròn hai mắt.

Vừa rồi bà cũng thử đi hỏi viện phí coi sao, một ca phẫu thuật cũng phải mất khoảng ba đến năm vạn nhân dân tệ, hơn nữa nằm ICU một ngày mất đến mấy ngàn... Từng này tiền thì một người bình thường sao gồng gánh nổi.

Tuy nhiên, con gái và con trai bà đang tìm cách thanh toán.

Thật không ngờ giờ lại nghe được câu nói này của Lưu Quảng Chấn, khiến bà nhịn không được mà khóc:

- Cảm ơn bác sĩ! Thật sự rất cảm ơn, mọi người thật tốt với nhà tôi quá...

Lưu Quảng Chấn mỉm cười:

- Không cần khách khí, nếu muốn cảm ơn, thì chị hãy cảm ơn bác sĩ Trần Thương đi kia, sau này, cậu ấy sẽ là chuyên gia khách tọa của bệnh viện chúng tôi.

Trần Đại Hải sững sờ, lẽ nào Con trai ông thật sự tài giỏi đến vậy?

Chỉ mới vừa tới đây có một ngày mà đã thành chuyên gia rồi?

Hai mắt Tần Duyệt cũng sáng lên như sao, trong mắt chỉ có duy nhất hình ảnh Trần Thương với dáng vẻ đệ nhất thiên hạ....

Bạn nhậu của Trần Đại Hải đứng bên cạnh cũng nhịn không được liếc nhìn ông Trần đầy ao ước...

Chương 600: Vì Sao Không Phải Là Năm Nay?

Hai ngày nay, ông Hạ ở ICU, vợ ông ấy cũng không có cách nào chăm sóc, dứt khoát ngồi xe tải của ông Trần về nhà thu dọn đồ đạc, đợi sau khi ông Hạ chuyển về khoa gan mật rồi đến chăm sóc.

Trên đường đi, trong lòng Trần Đại Hải thăng trầm bất định

Ông biết rằng con trai mình lợi hại, nhưng... không có lợi hại như thế

Về nhà một chuyến, đến bệnh viện một chuyến, lại trở thành giáo sư chuyên khoa của bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương, nhắc tới việc này thật sự là làm rạng danh tổ tông

Nhớ lại viện trưởng Lưu xem trọng Thương Nhi như thế, ông Trần cũng thoải mái, vui vẻ.

Sau khi quyết định hôm nay trở về, sáng sớm ngày mai đi thăm mộ tổ tiên, xem có phải là đã có khói xanh bốc lên rồi không...

Đối với tiền đồ của con trai, người làm cha là đắc ý nhất.

Nghĩ đến viện trưởng cao cao tại thượng đối với ông còn có chút kính trọng, nên trong lòng Trần Đại Hải cũng thoải mái hơn nhiều.

Ở trong thôn nói khoác cả một đời người, bây giờ Trần Đại Hải lại cảm thấy, nếu con người thật sự lợi hại, thì ai còn cần nói khoác nữa?

Giống như hôm nay, bản thân không nói khoác, nhưng người khác cũng nói rất cao, vậy làm gì cần nói khoác nữa...

Nghĩ đến đây, lão Trần thật sự cảm thấy tràn đầy xúc động

Mà cảm kích nhất là vợ của ông Hạ và người nhà, bà ấy trên đường đi luôn nói chuyện với Trần Thương và Tần Duyệt, vô cùng cảm kích.

Lần này nếu không nhờ có Trần Thương, không nói đến việc phải tốn hết bao nhiêu tiền, đến mạng của ông Hạ còn không biết có thể giữ được không

Mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi này là khoảng thời gian khó khăn nhất của bà.

Hơn nữa, nghĩ đến câu nói của Tiểu Trần, làm cho mình miễn cưỡng đi đóng tiền thuốc men, đây có thể là hơn mấy vạn tệ lận đó....

Việc này đối với một gia đình bình thường mà nói... thực sự là ân trọng như núi

Nghĩ đi nghĩ lại, đợi sau này lúc ông Hạ mở tiệc, bà ấy ra phía sau bếp giúp đỡ, một người phụ nữ tuyệt vời cỡ nào?

Đợi con trai trở về, nhất định phải bảo bó ghi nhớ ân tình của nhà ông Trần.

Hôm nay, Trần Thương và Tần Duyệt phải trở về An Dương, vé tàu đã đặt xong, cho nên đã từ chối bữa cơm của viện trưởng Lưu.

Mà lúc này, Dương Giai Tuệ ở nhà biết mọi người muốn quay về, vội vàng chuẩn bị đồ ăn, thuận tiện lấy mười mấy cân trứng gà trữ trong kho đóng gói lại, lại mang 20-30 cân gạo kê nhà trồng, để lúc đi đưa cho Tần Duyệt mang theo.

Trong nhà không có thứ gì đáng giá, Tần Duyệt thích trứng gà trong nhà, còn nói gạo kê nấu cháo thật thơm.

Dương Giai Tuệ đóng gói tràn đầy, còn có rất nhiều hạch đào, muốn để Tần Duyệt mang theo, nhưng cơ bản không mang theo được nhiều như vậy.

Lúc ăn cơm, lão Trần nói với Trần Thương:

- Thương Nhi, sau khi trở về, mua xe đi, ngồi xe không tiện, con cũng biết lái xe, chở theo Duyệt Duyệt đi dạo.

Chính xác, Trần Thương là tài xế, sau khi thi đại học đã thi bằng lái xe, vào những kì nghỉ trước đây đã trở về nhà đã lấy xe tải của Trần Đại Hải chạy đi nhập hàng ở Tấn Dương.

Sau khi Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu.

Dương Giai Tuệ nghe thấy Trần Đại Hải khen Trần Thương, tự nhiên cũng cản thấy hạnh phúc, sau khi nghe được Trần Thương làm chức vụ chuyên khoa ở bệnh viện nhân dân Tấn Dương, trên mặt cũng cực kì vui vẻ.

Chẳng qua, điều làm bà vui vẻ là, sau này con trai có thể thường xuyên về nhà.

Người làm mẹ, đôi khi không cần con cái làm nhiều việc Có Cống hiến lớn, chỉ mong một đời đều được bình an, có thể thường xuyên về nhà thì tốt hơn.

Bà lập tức cười nói:

- Mua xe, tranh thủ thời gian mua lấy chiếc xe, mẹ góp cho con ít tiền, mua chiếc tốt! Sau này Duyệt Duyệt đi theo Tần Thương về nhà cũng dễ dàng hơn.

Tần Duyệt gật đầu, cô bây giờ cực kì yêu thích tính chất đơn thuần này của cô chú.

Ăn cơm xong, sau khi Dương Giai Tuệ do dự một hồi, kéo Tần Duyệt đến bên cạnh phòng ngủ.

- Duyệt Duyệt, con ngồi xuống một chút. Nói xong, Dương Giai Tuệ đi vào bên trong, từ trên đầu tủ lấy xuống một chiếc hộp nhỏ, lấy ra một chiếc

vòng từ trong hộp nhỏ.

Phỉ thúy, chất lượng như thế nào, Dương Giai Tuệ cũng không hiểu lắm, đây là của mẹ Trần Đại Hải đưa cho bà, cũng xem như là bảo vật gia truyền của nhà họ trần Trần.

Dương Giai Tuệ cả đời làm việc nặng nhọc, chiếc vòng ngọc thì rất dễ hỏng, bình thường căn bản không nỡ đeo ra ngoài, sợ sẽ làm hư mát.

Tần Duyệt chờ đợi trong sự hiếu kì, không lâu sau, Dương Giai Tuệ từ trong phòng bước ra.

Cầm chiếc vòng trong tay, nói với Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, đây là của bà nội Trần Thương tặng cho dì, trong nhà không có đồ gì quý giá, cái này con hãy mang theo.

Tần Duyệt sững sờ, lập tức trợn tròn mắt, có chút giật mình, còn có chút kinh mừng

Dù sao, việc này có nghĩa là gì cô cũng hiểu rất rõ.

Đây là nói, cô nhận được sự tán thành đến từ cha mẹ Trần Thương, nhưng... thứ quý giá thế này, Cô không dám nhận

Nhưng... trong lòng cô cũng muốn nhận, bởi vì... nếu như nhận rồi, sẽ trở thành con dâu tương lai.

- Dì à... món đồ này quá quý giá.

Dương Giai Tuệ cười nói:

- Cái gì quý giá với không quý giá, dì nhìn ra được, Con là một cô gái tốt, sau này ở chung với Trần Thương, nếu như chịu ủy khuất thì gọi điện cho dì, dì giúp Con dạy dỗ nó

Tần Duyệt nhất thời có chút cảm động, hai mắt đẫm lệ.

Lúc rời khỏi nhà, Trần Thương bao lớn bao nhỏ mang theo một đống đồ vật, Trần Đại Hải lái xe chở bọn họ đến nhà ga, thấy xe chạy đi mới cười toe toét rồi rời khỏi.

Con trai trưởng thành rồi, cũng nên thân rồi

Trên xe, người không nhiều, chỗ ngồi thưa thớt.

Tần Duyệt rúc vào người Trần Thương, cầm tay anh, bỗng nói:

- Trần Thương, chúng ta kết hôm sớm chút đi

Trần Thương sững sờ, lập tức quay lại nhìn Tần Duyệt:

- Làm sao vậy?

Tần Duyệt nhỏ giọng nhắc:

- Em sợ anh quá ưu tú... Có một ngày sẽ không cần em nữa....

Trần Thương lập tức cười, nắm tay Tần Duyệt thật chặt tay kia thì nhéo mũi của cô, cười nói:

- Sẽ không đâu, em là Tần tiểu liếm của anh, sao có thể không có em được chứ

Tần Duyệt nghe vậy, thẹn quá hóa giận:

- Đưa điện thoại cho em, có phải là chưa đổi không?

Trần Thương xấu hổ cười:

- Rất phù hợp đó nha, sửa lại nhiều sẽ không tốt.

Tần Duyệt quay ra nhìn chằm chằm vào Tần Thương nói:

- Anh có phải không cần em nữa không, hay là muốn đi tìm tiểu tam, tiểu tử, tiểu ngũ, tiểu lục cái gì đó, vậy thì em sẽ tìm ba mẹ anh, để họ làm chủ cho em.

Lúc nói chuyện, Tần Duyệt để lộ ra chiếc vòng của mình:

- Nhìn thấy chưa? Đây chính là thượng phương bảo kiếm đó! Dì nói, lúc anh nhìn thấy chiếc vòng này, thì cũng như là anh nhìn thấy dì vậy

- Vì thế, anh nên ngoan ngoãn đi

Tần Duyệt lấy tay xoa đầu Trần Thương.

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt:

- Mẹ anh đều đã đưa cái này cho em rồi?

Tần Duyệt nháy mắt, cười hì hì nói:

- Đúng thế, chú và dì rất là thích em

Trần Thương lập tức liếc mắt:

- Ai... sau khi bà tặng cho mẹ anh, cả đời của mẹ anh đều không nỡ đeo.

Tần Duyệt nghe đến đó, suy nghĩ cẩn thận, tự mình sẽ mua cho dì một chiếc vòng tay, vòng tay bằng vàng

Đúng vậy

Vòng tay vàng rất bền

Dì khẳng định sẽ thích

Tần Duyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật lâu.

Tần Duyệt nhìn Trần Thương:

- Em sẽ đối xử thật tốt với ba mẹ của anh

Trần Thương cười một tiếng, nhìn Tần Duyệt:

- Ừm. Một lúc sau, Trần Thương nói:

- Năm sau chúng ta kết hôn đi?

Tần Duyệt bàng hoàng:

- Tại sao không phải là năm nay?

Trần Thương trợn tròn mắt:

Chương 601: Kỹ Thuật Giảm Bớt Đau Đớn

- Sau khi Trần Thương rời đi, Kế Khúc lại trở nên bận rộn, mới bỗng nhiên nhớ mình chưa gọi điện thoại cho chủ nhiệm Hà - Hà Thông.

Sau khi điện thoại được kết nối, Kế Khúc cười nói:

- Chủ nhiệm Hà, ca phẫu thuật cực kỳ thành công, bác sĩ Trần này thật là lợi hại

Sau khi Hà Thông nghe được, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra: - Không có chuyện gì thì tốt rồi

Kế Khúc nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm Hà, bác sĩ Trần này lợi hại như vậy à? Mặc dù tôi không hiểu về tổn thương cận tĩnh mạch gan gì đó, nhưng mấy việc phẫu thuật, khâu lá gan, khâu mạch máu, nối đường ruột trong khoa ngoại gan mật... Một ca phẫu thuật này gồm rất nhiều lĩnh vực, bác sĩ Trần trẻ tuổi như vậy, lại tinh thông về ngoại khoa Gan mật và khoa phổ ngoại như vậy

Hà Thông thở dài, đến cả anh cũng kinh ngạc rồi chứ hả?

- Chủ nhiệm Kế, Có thể là... Anh còn chưa hiểu rõ hết về Trần Thương.

Kế Khúc gật đầu:

- Ồ? Chẳng lẽ bác sĩ Trần còn có bản sự khác?

Hà Thông ừ một tiếng:

- Chuyên ngành chính của Trần Thương là ngoại khoa tim, có chút sở trường phẫu thuật Ngoại khoa lồng ngực, là hội viên của hiệp hội khoa ngoại tay quốc gia.

Sau khi Kế Khúc nghe được vậy, bỗng nhiên sững sờ.

Tôi... Nghe được cái gì?

Đây là cùng một người à?

Kế Khúc cảm giác rất khó tiếp nhận, dù sao... Phẫu thuật lợi hại như vậy, lại còn không phải lĩnh vực mà Trần Thương am hiểu nhất

Cái mà người ta am hiểu nhất lại là ngoại khoa tim và ngoại khoa lồng ngực...

Hà Thông thấy đầu dây bên kia im lặng không nói, rất hài lòng... Ừm, loại chuyện đả kích người này nên được chia sẻ nhiều hơn, dù sao cũng có thể chia sẻ đau đớn...

Câu nói kia nên nói như thế nào?

Anh chia sẻ niềm vui, thì sẽ thật nhiều người vui vẻ

Anh chia sẻ đau khổ, đau khổ của anh sẽ giảm bớt...

Thật ra Hà Thông cũng là bị Tiền Lượng hại, bằng không ông cũng không biết Trần Thương còn biết phẫu thuật ngoại khoa gan mật và nhiều phẫu thuật như vậy

Chẳng qua là... Không biết còn tốt, sau khi biết rồi, gần đây Hà Thông sầu não uất ức, dù sao chỗ hơn thua giữa người với người thế nào lại lớn như vậy chứ?

Nhưng mà... Hiện tại tốt rồi, ông chia sẻ nỗi đau cho người khác, quả nhiên tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Hà Thông cười nói:

- Như vậy... chủ nhiệm Kế, anh gửi cho tôi một phần video phẫu thuật đi.

Kế Khúc tâm trạng hậm hực nhẹ gật đầu:

- Được rồi

Cúp điện thoại, Kế Khúc ngồi xuống ghế trăng trở luôn cảm thấy trong lòng đang bị mây mù bao phủ, nghĩ tới nghĩ lui, ông gọi điện thoại cho chủ nhiệm ngoại khoa gan mật là Dương Tự Minh, sau khi kết nối, tâm trạng quả nhiên đã thoải mái một chút

Ngay sau đó ông lại lần lượt gọi điện cho Tề Tiêu của khoa phổ ngoại, chủ nhiệm ngoại khoa tim, chủ nhiệm ngoại khoa tay, viện trưởng Lưu, sau khi gọi xong, lập tức tâm trạng thật tốt

Aizz... Bạn bè nhiều quả nhiên rất tốt, cùng chia sẻ u sầu, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều

Nghĩ tới đây, ông quyết định tối nay trở về cùng vợ mở một chai rượu đỏ chúc mừng một lần

Mà tối nay, mấy chủ nhiệm khoa của bệnh viện nhân dân tại thành phố Tấn Dương nằm ở trên giường mãi nửa ngày mà vẫn ngủ không yên, sầu não uất ức, không có chút hào hứng nào, aizz... Cảm giác như bị cuộc sống lừa gạt mình làm sao bây giờ?

Sau khi Hà Thông nhận được video phẫu thuật, hơi hưng phấn

Dù sao cho dù thế nào thì một phần video phẫu thuật ưu tú đều là ghi chép phẫu thuật khó có được, cũng là tài liệu tốt để học tập.

Những vật này đều là ghi chép quý giá

Có chuyên gia ngoại khoa còn có thói quen cất giữ ghi chép video phẫu thuật, đối với những video phẫu thuật khó có được kia, đều nghiêm túc Copy và cất giấu.

Hà Thông rót cho mình một chén trà rồi nhâm nhi, đóng kỹ cửa thư phòng, giấu trong lòng thái độ học tập và thưởng thức thật nghiêm túc, bắt đầu quan sát video phẫu thuật.

Hình ảnh chuyển một cái, rất nhanh xuất hiện tình trạng người bệnh.

Hà Thông lập tức nhíu mày, quả nhiên cực kỳ nguy cấp... Ngay sau đó, phẫu thuật căng thẳng được tiến hành có trình tự... Thời gian một phút lại một phút trôi qua...

Mà Hà Thông không bao lâu đã xem hết.

Sau khi xem xong, Hà Thông chẳng những không hưng phấn... Ngược lại hơi cảm giác thất lạc

Cái này giống như trong đầu chờ mong đã lâu rốt cuộc cũng được chiếu lên, giống như sau khi đầy lòng mong đợi mở ra, kịch bản bắt đầu, trực tiếp nói cho anh kết quả

Không có một chút tính khiêu chiến

Cái này cũng... Quá đơn giản?

Mổ vết thương, dùng kẹp kẹp lấy, khâu lại là được?

Tổn thương cận tĩnh mạch gan cũng chỉ có như thế...

Thế nhưng vì sao tin đồn thần bí như vậy chứ?

Hà Thông cảm giác mình hơn là cũng biết làm

Chẳng lẽ phía sau ẩn giấu huyền Cơ gì?

Nghĩ tới đây... Hà Thông trực tiếp liên hệ đại lão của lĩnh vực ngoại khoa gan mật, Tiến Lượng và Vương Thọ, đồng thời gửi video phẫu thuật qua.

Tiền Lượng cũng chuẩn bị đi ngủ, biết được là phẫu thuật chữa trị tổn thương cận tĩnh mạch gan, đứng dậy bật máy tính lên xem.

Nhưng vừa xem xong, Tiền Lượng lại mất ngủ...

Video phẫu thuật chỉ ngắn ngủi trong 5 phút, ông lại xem hơn hai mươi lượt

Cái này không có chút khoa trương nào

Tại sao phải lựa chọn vị trí đó để mổ, vừa rồi kia là... Điều ánh đèn à? Còn có thể có loại thao tác này à

Phẫu thuật nhìn như chỉ có bốn bước, thế nhưng ngay từ bước đầu tiên thì Tiền Lượng đã chưa hiểu rõ

Ông nhíu hai hàng lông mày lại, không ngừng quan sát trước sau, muốn biết tại sao phải mổ ở đây

Thế nhưng suy nghĩ thật lâu mà ông vẫn không nghĩ ra được

Thẳng đến khi điện thoại vang lên:

- Alo? Chủ nhiệm Tiền, ông xem hết chưa?

Tiền Lượng nghe thấy Hà Thông, thật sâu thở dài:

- Aizz... Xem hết rồi

Hà Thông như có điều suy nghĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Tiền, làm sao tôi cứ... Cảm thấy phẫu thuật rất đơn giản, đây chính là ca phẫu thuật khâu lại rất bình thường...

Tiền Lượng sững sờ, lắc đầu, không trả lời ông ta, mà chỉ hỏi:

- Lão Hà, phẫu thuật này do ai làm? Ca phẫu thuật này. Trình độ quá cao, tôi xem còn không hiểu! Một câu, làm cho Hà Thông trở nên mơ hồ

Tiền Lượng nói ông ấy xem không hiểu

Sao Có thể?

Tiền Lượng là người có tiếng trong lĩnh vực ngoại khoa gan mật ở tỉnh Đông Dương

Ông nói xem không hiểu, thì còn ai có thể xem hiểu đây? Hà Thông trực tiếp nói:

- Đây là ca phẫu thuật do Trần Thương làm, hôm nay tại bệnh viện nhân dân ở thành phố Tấn Dương... Trần Thương trùng hợp có mặt...

Sau khi Tiền Lượng nghe vậy, trong lòng sửng sốt.

Ai?

Trần Thương

Tại sao lại là Trần Thương

Lại là Trần Thương làm phẫu thuật

Trần Thương cũng biết làm... Phẫu thuật chữa trị tổn thương cận tĩnh mạch gan?

Hơn nữa... Thủ pháp còn lợi hại hơn mình, mà chính mình còn xem không hiểu, điều này làm cho Tiền Lượng nhịn không được đỏ mặt một trận

Không được, cho dù mình không làm được thì ít nhất cũng phải xem hiểu?

- Ông Hà, tôi không nói chuyện với ông nữa, tôi lại nghiên cứu một chút.

Tiền Lượng nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Hà Thông sững sờ... Ông Tiền này... Sẽ không bị cái gì kích thích chứ? Nghĩ tới đây, Hà Thông thở dài, tôi thật không phải là cố ý...

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Hà Thông nghĩ đến Vương Thọ.

Hà Thông lại gọi điện cho Vương Thọ.

Sau khi Vương Thọ xem hết video phẫu thuật, đầu tiên là sững sờ, sau đó cẩn thận xem đi xem lại nhiều lần, đây là... Ghép lại?

Ông cũng xem không hiểu, nhưng... Ông cảm giác này không phù hợp logic, thấy thế nào cũng nghĩ không thông.

Vừa vặn Hà Thông gọi điện thoại tới, Vương Thọ trực tiếp hỏi:

- Ông Hà, video này của ông là giả à, ca phẫu thuật này tôi luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, có phải ghép lại hay không...

Hà Thông thở dài, ông biết, gia hỏa này cũng không hiểu được

Chương 602: Tối Nay Không Ngủ

- Hà Thông thấy Vương Thọ đã bắt đầu phủ định video trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Vương, video phẫu thuật này không có vấn đề, là tôi và chủ nhiệm của bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương trực tiếp quan sát

Vừa mới bàn giao xong, đây là phẫu thuật hôm nay của thành phố Tấn Dương.

Nhưng nói chưa dứt lời, Vương Thọ đã tức giận

Đám người kia mời mình đi làm phẫu thuật đã mấy lần?

Nhưng muốn một cái video cũng không cho, cũng quá keo kiệt

Nhưng mà, Vương Thọ vẫn bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm video trên máy tính, như Có điều suy nghĩ... Chẳng lẽ video phẫu thuật này không phải ghép?

Thế nhưng... Vì sao mình xem lại không hiểu chứ?

Thế không phải?

- Tôi cảm thấy... Cái này không quá giống như phẫu thuật thông thường, làm sao lại chọn vị trí đó để mổ... Sau đó điều chỉnh nguồn sáng, ý tưởng này... Giống như thiết kế, ngược lại không quá chân thực.

- Bình thường phẫu thuật chữa trị tổn thương cận tĩnh mạch gan, làm gì mà đơn giản như vậy! ?

- Dù sao thì tôi vẫn cảm thấy video phẫu thuật này hơi vấn đề

Vương Thọ nhíu mày lại, ca phẫu thuật này ông không nghĩ ra, ông khác với Hà Thông, Dương Tự Minh, ông am hiểu sâu về lĩnh vực này, vô cùng hiểu rõ về phẫu thuật tổn thương cận tĩnh mạch gan.

Chính vì vậy, ông mới cảm thấy ca phẫu thuật này không đơn giản

Ngược lại có can đảm chất vấn, đồng thời suy đoán cảm thấy ca phẫu thuật này ở việc lựa chọn vị trí mổ còn tồn tại vấn đề.

Hà Thông thấy thế, nhịn không được thở dài, xem ra Vương Thọ còn không bằng Tiền Lượng! Nghĩ tới đây, Hà Thông cảm thấy ba người cùng thảo luận video sẽ tốt hơn

Thế là trực tiếp mời họ vào nhóm Wechat, mở video chat.

Vương Thọ thấy Tiền Lượng cũng ở đó, khách sáo một phen, Tiền Lượng cũng nhẹ gật đầu, cho dù là hai người có quan hệ tốt, thì bề ngoài vẫn hơi Cổ kỵ.

Quan hệ của hai người rất bình thường, lúc ấy Vương Thọ ở Đông Đại Nhất viện, thua trong việc cạnh tranh vị trí chủ nhiệm với Tiền Lượng, lúc này mới tới Đông Đại Nhị Viện, lại qua năm năm, chờ lão chủ nhiệm về hưu, khi đó Vương Thọ cũng năm mươi tuổi, mới làm chủ nhiệm Nhị Viện.

Hà Thông trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Tiền, ý của chủ nhiệm Vương là hoài nghi ca phẫu thuật này có thể là hậu kỳ biên tập, vết mổ có vấn đề

Vương Thọ gật đầu:

- Đúng vậy, vết mổ của ca phẫu thuật này quá kỳ lạ, tôi căn bản xem không hiểu, thậm chí có cảm giác hơi không rõ ràng cho lắm, ngay từ khi bắt đầu phẫu thuật, phán đoán thuật giả còn chưa tới một phút, trong nháy mắt đã lựa chọn vết mổ, tiếp đó điều chỉnh ánh sáng, tiến hành phẫu thuật, cái này quá... Quá giả

Tiền Lượng sững sờ, ông vô cùng bội phục đối với ca phẫu thuật này, mà thằng nhãi này lại nói là giả, nhịn không được hừ lạnh một tiếng:

- Ông thì hiểu cái gì! Ca phẫu thuật này có kỹ thuật cao hơn ông nhiều, ông xem không hiểu cũng là chuyện bình thường

Nghe thấy Tiền Lượng nói vậy, Vương Thọ tức giận:

- Tiền Lượng, ông đừng khinh người quá đáng, ông nói tôi xem không hiểu, vậy ông nói đi, vì sao lại mổ ở vị trí đó

Tiền Lượng cười giễu một tiếng, tôi mẹ nó sao mà biết được, tôi mà biết thì sẽ vào đây thảo luận với ông chắc?

Tiền Lượng: - Tôi không nói cho ông đó

Vương Thọ lập tức tức giận nói: - Ông chính là không biết

Tiền Lượng:

- Thế ông hiểu thì ông nói thử xem?

Vương Thọ trợn tròn mắt...

Lúc này, Hà Thông mới vỗ trán một cái, làm sao lại quên mất hai người này là oan gia, vội vàng nói:

- Được rồi được rồi, chúng ta là thảo luận ca bệnh, không phải cãi nhau.

Tiền Lượng thở dài:

- Chủ nhiệm Hà, điểm mấu chốt nhất của ca phẫu thuật này có khả năng là lúc lựa chọn vị trí mổ:

Vương Thọ lắc đầu:

- Chủ nhiệm Hà, ca phẫu thuật này là do ai làm?

Hà Thông nói:

- Bác sĩ Trần Thương khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện.

Vương Thọ lập tức sửng sốt, sao ông chưa từng nghe cái tên này nhỉ? Vội vàng mở trang web ra, tìm kiếm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, lập tức xuất hiện chân dung ảnh của Trần Thương

Cái này mẹ nó, mới 27 tuổi, còn trẻ như thế, đùa tôi à?

Vương Thọ nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm Hà, ông không có nói đùa chứ? Trần Thương này mới 27 tuổi mà.

Hà Thông nhịn không được nói:

- Tiểu Trần này anh không thể nhìn vào tuổi tác của cậu ta, tiểu Trần có năng lực rất lớn trong lĩnh vực phẫu thuật cấp cứu! Bằng không cũng sẽ không cho phép tiểu Trần phẫu thuật.

Tiền Lượng nhịn không được nói:

- Vương Thọ ơi là Vương Thọ, ông có thể nhìn kỹ một chút hay không hả, ông nhìn ca phẫu thuật này đi, có chỗ nào không mạnh bằng ông? Ông nhìn thời gian, người ta chỉ cần 5 phút đã có thể hoàn thành chữa trị tổn thương cận tĩnh mạch gan, ông mau xem toàn bộ quá trình phẫu thuật chữa trị lá gan, Có chỗ nào kém hơn ông chứ

- Ông nhìn thao tác lựa chọn vết mổ đi, độ khó của thao tác lựa chọn vết mổ cận tĩnh mạch gan rất cao, cũng là chỗ tinh túy của phẫu thuật, mặc dù tôi không biết vì sao lại lựa chọn rạch mổ ở đó, nhưng ông không cảm thấy đối với phẫu thuật mà nói là một hướng dẫn dắt sao?

- Mổ liên hợp ngực bụng, cắt phá cơ hoành theo ngực, sau đó vá lá gan, bản thân cái này chính là một phương hướng phẫu thuật vô cùng cách tân, ông nói video này được chỉnh sửa, tôi thấy ông làm chủ nhiệm mấy năm nên ngạo mạn rồi đấy

Vương Thọ nghe thấy Tiền Lượng nói mình như vậy, nhịn không được đỏ mặt một trận, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, hình như có cảm giác đã hiểu ra vấn đề.

Đúng

Hà Thông nghe xong, lập tức cũng hơi suy nghĩ như vậy

Tiền Lượng nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm Hà, ông mau thêm Trần Thương vào nhóm, để cậu ta giải thích một chút là được, không phải sao? Phổ cập một chút kiến thức cho chủ nhiệm Vương đây

Hà Thông lập tức sững sờ, đúng

Trực tiếp mời tiểu Trần đến, để cậu ta giải thích một chút là được rồi, cần gì phải phiền toái như vậy?

Nhưng mà, nói thật, một đám bác sĩ ngoại khoa thảo luận về video phẫu thuật cũng là một chuyện sung sướng, hơn nữa họ thường xuyên làm như thế.

Trần Thương mới vừa về đến nhà thì đã nhận được điện thoại của Hà Thông, nghe thấy bảo muốn thêm anh vào nhóm Wechat để giải thích về video phẫu thuật.

Trần Thương hơi sững sờ, ngay lập tức đồng ý.

Mở Wechat ra, mở camera, lập tức nhìn thấy Tiền Lượng và một người đàn ông lạ mặt.

Sau khi Hà Thông giới thiệu một phen, Trần Thương hỏi thăm một chút, đồng thời cũng có chút ấn tượng đối với Vương Thọ.

Vương Thọ thấy Trần Thương quả nhiên là trẻ tuổi, cũng nhịn không được lắc đầu, nhưng lần này không nói gì nhiều.

Tiền Lượng nói:

- Tiểu Trần, cậu mổ liên hợp ngực bụng như vậy, lựa chọn tiến vào lá gan, chữa trị cận tĩnh mạch gan thật sự là rất tốt! Thế nhưng... Tôi xem không hiểu chính là, vì sao...

Trần Thương thấy thế, bắt đầu nói:

- Là như vậy, kỳ thật chẳng qua đơn giản là lựa chọn góc nhìn, ông nhìn nơi này... Lựa chọn tầm nhìn phẫu thuật

Sau khi Trần Thương giải thích một phen, Tiền Lượng lập tức hiểu ra vấn đề

Tiền Lượng thấy Vương Thọ vẫn nhíu chặt mày như cũ, nhịn không được cười nói:

- Chủ nhiệm Vương, không phải ông nói video này là ghép lại à? Ha ha! Bây giờ người thực hiện phẫu thuật đang ở đây, muốn cẩn thận hỏi một chút hay không? Ohh... Ông không? Không sao cả, để thầy Trần từ từ giải thích lại cho ông nghe một chút! Nghe thêm mấy lần là biết

Vương Thọ hừ lạnh một tiếng:

- Không gì hơn cái này

Sau đó trực tiếp rời nhóm

Sau khi thoát, Vương Thọ nhìn chằm chằm video trên máy tính, cố gắng nhớ lại lời mà Trần Thương nói, thế nhưng... Hình như thật sự nghe không hiểu

Thế nhưng nghĩ đến tên Tiền Lượng kia châm chọc khiêu khích, Vương Thọ thật sự vô cùng tức giận

Aizz...

Xem không hiểu làm sao bây giờ?

Thật nhức đầu

Hay là quay lại nhóm?

Thế nhưng cũng đã rời nhóm...

Thật mệt mỏi

Được rồi, ngày mai tìm Hà Thông hỏi thử...

Nhưng mà người trẻ tuổi này lợi hại như vậy à?

Mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng Vương Thọ cũng không thể không cảm khái, thật sự là lợi hại

Sau khi Vương Thọ rời nhóm, Hà Thông cười xấu hổ:

- Tiểu Trần, tôi nghe không hiểu, cậu giảng chậm một chút, tôi cầm giấy bút chép lại một lần, ý tưởng này của cậu thật là hay

Tiền Lượng thật sâu gật đầu, nếu như không phải ông cẩn thận suy nghĩ lâu như vậy, cộng thêm trước đó bản thân đã CÓ CƠ SỞ vững chắc về ngoại khoa gan mật, cũng sẽ không lý giải và lĩnh ngộ nhanh đến thế.

Tiền Lượng thở dài:

- Xác thực, mạch suy nghĩ và ý tưởng này thật rất hay

Nói đến đây, mặt Tiền Lượng mo đỏ ửng:

- Cậu lại nói cẩn thận một chút, mặc dù tôi đã hiểu, nhưng vẫn chưa rõ ràng lắm.

Ừm, cũng may ánh đèn tương đối kém, hiệu ứng video trên Wechat cũng không tệ, xem không đến nỗi đỏ mặt

Trần Thương cười cười, bắt đầu giảng giải.

Nguyên một giờ, Tiền Lượng thắng lợi trở về

Hà Thông thì càng có thu hoạch nhiều hơn, đầu có chút bạo tạc, cảm giác lượng tin tức quá lớn nên không kịp phản ứng, vẫn nên đợi ngày mai xem lại một chút.

Mà Vương Thọ thì nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm video hơn một trăm lần, nhưng vẫn có chút không hiểu

Nhưng bây giờ, ông càng xem càng cảm thấy thủ pháp này của Trần Thương thật lợi hại.

Aiz...

Tối nay không ngủ

Chương 603: Hai Gia Đình Gặp Mặt Đi

- Tần Duyệt đứng ở cửa ra vào, nhìn một đống đồ lớn, mười mấy cân trứng gà, hai ba mươi cân gạo kê, còn có một đống lớn những thứ vụn vặt linh tinh tạp nham mà mẹ Trần Thương đưa cho mang về.

Khuôn mặt cảm giác đầy thành tựu

Ông Tần ơi là ông Tần, ba nhìn ba đi theo con được hưởng bao nhiêu vinh dự

Lúc đi, cầm hai cân rượu của ba, lại còn cầm về nhiều đồ đạc đầy ắp như vậy, rất đáng nha

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đã cảm thấy vô cùng đáng giá.

Suy nghĩ... Đợi qua mấy ngày lại trở về một lần nữa

Mẹ Trần Thương nói, phải nuôi thêm mấy con gà mái nữa, lần sau tới sẽ nấu cho Tần Duyệt bồi bổ thân thể, lần sau khi Tần Duyệt tới, mang cho cha mang một con! Dù sao luôn uống rượu của lão cha cũng không tiện.

Tần Duyệt gõ cửa một cái:

- Cha mẹ, mở cửa.

Ký Như Vân và ông Tần đang ngồi ở trong nhà nói chuyện phiếm.

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Vợ à, bây giờ Duyệt Duyệt không có ở nhà, chỉ có mỗi hai người chúng ta, thật là không có ý nghĩa

Ký Như Vân cầm điện thoại, vừa mới xem hết một bài báo « Mẹ chồng đối xử với con rể như thế nàow, nghe thấy ông Tân nói như vậy, lập tức liếc mắt:

- Không phải hai ngày trước ông còn nói, áo bông nhỏ lòng dạ hiểm độc này không thể mặc sao?

Tần Hiếu Uyên cười ha ha một tiếng:

- Đây không phải là nói đùa thôi sao? Đưa cho con gái, đừng nói là hai chai rượu, ngay cả cầm hết cũng không có chuyện gì, nói không chừng đúng lúc cai rượu được nữa nha

Ký Như Vân cười giễu một tiếng:

- Thật hả?

Tần Hiếu Uyên nghiêm túc gật đầu:

- Việc này còn có thể giả à?

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, nghe thấy giọng của Tần Duyệt, ông Tần bỗng nhiên mừng tít mắt:

- Cô gái của tôi trở về rồi, tôi đi mở cửa

Nói xong, ông vội vàng đứng dậy, dép lê cũng đeo ngược, chạy đến chỗ cửa ra vào.

Sau khi mở cửa, nhìn thấy Tần Duyệt, ông Tần cảm thấy cả người tâm trạng tốt:

- Trở về rồi, Duyệt Duyệt! Ôi! Tại sao lại có nhiều đồ như vậy?

Tần Duyệt gật đầu:

- Giúp Con cầm vào với, cái này để con tự cầm, ba cầm phía sau nha.

Ký Như Vân thấy thế, cũng vội vàng để điện thoại xuống, đi ra.

Bà tò mò nhìn Tần Duyệt bao lớn bao nhỏ cầm một đống đồ vật lớn:

- Duyệt Duyệt, mấy cái này là cái gì vậy? Tại sao lại nhiều như vậy? Sau khi ông Tần giúp khiên vào phòng, Tần Duyệt cười nói:

- Đây là đồ mẹ Trần Thương cho con, đây là trứng gà mà gà nuôi trong nhà đẻ ra, đặc biệt thơm, đây là món trứng gà ngon nhất Con từng nếm qua... Đây là gạo kê, gạo kế húp cháo của người ta căn bản không giống với mùi vị của nhà chúng ta... Đây là...

Lúc hai người ông Tần và Ký Như Vân nhìn Tần Duyệt miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt giống như đã thuộc như lòng bàn tay nói về những đồ vừa mang về, có một loại cảm giác khó hiểu...

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Mẹ, cái này chính là mật ong đó, là người trong thôn họ tự ủ gây mật đấy, Con đặc biệt mang về cho mẹ.

- Sáng sớm ngày mai mẹ nếm thử trứng gà này xem, ăn cực kỳ ngon.

Ông Tần khụ khụ một tiếng:

- Duyệt Duyệt, tại sao con lại cầm nhiều đồ về như vậy? Quả thật là không tốt...

Tần Duyệt thở dài:

- Mẹ Trần Thương nhất định để con cầm, thịnh tình không thể chối từ, con cũng muốn để cho hai người nếm thử, cho nên cầm về, sau này Con tốt với bác ấy một chút là được rồi

Ký Như Vận cười cười, người nhà Trần Thương này thật là nhiệt tình.

Tần Duyệt cười hì hì nhìn cha:

- Cha, có một loại cảm giác thắng lợi trở về không? - Cha xem con cầm về nhiều đồ như vậy.

Tần Hiếu Uyên cười nói:

- Cái này bị thu mua à? Con cái nha đầu này.

Tần Duyệt cười đắc ý:

- Vốn chính là vậy nha, cha nhìn hai chai rượu của cha đổi được nhiều đồ như vậy, ba người chúng ta đều có thể ăn, đều có thể dùng, nhiều lợi ích thực tế nha, rượu thì có cái gì mà dùng, mẹ con cũng không cho cha uống, để ở nhà cũng không có việc gì dùng, đúng không?

Ký Như Vân cũng là cười ha ha:

- Ừ, có đạo lý

Ông Tần nghe xong, nói chưa dứt lời, bây giờ vẫn còn đau lòng đây...

Chỉ là... Vì sao nghe thấy Tần Duyệt nói như vậy, đột nhiên cảm thấy hình như không đúng lắm

Tần Duyệt vỗ tay một cái, cười nói:

- Sau khi về con đã nghĩ kỹ, chờ Trần Thương mua xe, sau này mỗi khi đi, con lấy thêm chút rượu cho cha Trần Thương, đúng rồi, lần sau mang cho hai người món ăn dân dã, món thỏ rừng kia, thật là thơm, lúc sau tết, cha Trần Thương nói làm nhiều món ăn ngon một chút để đưa tới cho chúng ta.

Quả nhiên

Ông Tần bị dọa đến suýt nữa bị Parkinson.

Nha đầu này, thực sự là quá đáng nha

Mắt thấy bông vải lòng dạ đen tối này sắp rơi vào tay người khác, ông Tần biến sắc, vội vàng ngăn lại:

- Con cái nha đầu này, rượu kia chính là bảo bối của cha, sao có thể giống nhau hả? Hơi ít đồ này đã muốn lấy rượu của cha! Còn mua xe một rương một tương cầm? Không có cửa đâu...

Tần Duyệt nghe xong lời này, lập tức cắt một tiếng, nhìn mẹ:

- Mẹ, mẹ nhìn cha xem, vì rượu mà không cho hai chúng ta ăn đồ ăn ngon.

Ký Như Vân cũng sắp bị chọc tức bật cười

Nhìn hai người này, tách ra là nhớ không chịu được, đến lúc ở cùng một chỗ thì bắt đầu ồn ào...

- Ông Tần, không phải mới vừa rồi ông nói còn nghĩ cho cô gái của ông hả? Sao bây giờ không muốn nữa à? Tần Hiếu Uyên hỉ mũi trừng mắt:

- Nha đầu này nhanh như vậy đã quên mình họ gì, đã không phải là cùi chỏ ra bên ngoài ngoặt, chỗ nào cũng ngoặt ra bên ngoài.

Một câu, làm cho Tần Duyệt và Ký Như Vân cười to.

Tần Duyệt cười hì hì làm cho vòng tay bên trên cổ tay lộ ra ngoài:

- Cha mẹ, hai người xem, đây là mẹ Trần Thương cho con.

Ký Như Vân và lão Tần hơi sững sờ, sau khi nhìn thấy vòng tay, lập tức trừng to mắt.

Cái vòng tay này... Nhìn có vẻ không tệ

Khuôn mặt ông Tần lập tức thay đổi.

Cái vòng tay phỉ thúy này cực kỳ trong suốt, hơn nữa vừa nhìn đã biết đã trải qua mấy đời, nên mới có màu sắc như thế

Cái này... Cũng không phải đồ vật mua ngoài chợ, đây là đồ gia truyền đó

Nghĩ tới đây, khuôn mặt ông Tần lập tức đen lại:

- Duyệt Duyệt, tháo nó ra! Cất đi, chờ lần sau trở về, trả lại cho mẹ của Trần Thương

Lần này, Ký Như Vân không thiên vị Tần Duyệt, cũng gật đầu nhẹ:

- Đúng vậy, cái này quá quý giá, đây là bảo vật gia truyền của nhà người ta mà?

Sau khi Tần Duyệt nghe thấy, vội vàng nói:

- Đây là bảo vật gia truyền mà mẹ Trần Thương cho con, nói là bà nội của Trần Thương cho dì ấy, bây giờ giao lại cho con.

Ông Tần vội vàng nói:

- Cái này cũng không được, cái này quá quý giá, muốn cho cũng là lúc kết hôn cho

Tần Duyệt nghe đến đó, nhịn không được lắc đầu, trong lòng cô không phải để ý vật này có bao nhiêu quý giá, mà là cảm thấy đây là một loại ý nghĩa, cho dù là một chiếc vòng tay nhựa plastic rẻ tiền cũng không quan trọng, nghĩ tới đây, Tần Duyệt trực tiếp nói:

- Không được, đây là mẹ của Trần Thương người ta tán thành con, Trần Thương cũng nhìn thấy, anh ấy cũng để con nhận.

- Lại nói, con và Trần Thương cũng không phải nói đùa đâu, bọn Con chính là muốn kết hôn, con sẽ không trả lại, con nghĩ kỹ rồi, con cũng muốn tặng cho dì một cái vòng tay.

Sau khi nói xong, Tần Duyệt đứng dậy đi về phòng, tháo vòng tay xuống, cẩn thận đặt vào trong hộp, cất kỹ.

Vật này đối với cô giống như là ý nghĩa phi phàm, chờ Con của mình trưởng thành, cũng muốn giao lại cho con.

Nói trắng ra, đây là một ước định của Cô và mẹ Trần Thương.

Ông Tần và Ký Như Vân nhìn thoáng qua nhau, nhịn không được thở dài. Thật lâu sau, ông Tần nói:

- Tìm thời gian, hai gia đình gặp mặt đi.
Ký Như Vân nhẹ gật đầu, cũng nên gặp mặt rồi.

Chương 604: Đỡ Đệ Ma

- Một đêm này, Vương Thọ thật sự ngủ không yên

Lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, dù sao thì chữa trị vết thương tĩnh mạch cận gan này thực sự quá hấp dẫn với ông.

Thế nhưng mà con người chính là như vậy, lúc chúng ta càng phiền thì sẽ càng có nhiều chuyện xảy ra.

Hơn mười giờ, bỗng nhiên một người phụ nữ trung niên chạy tới nói với Vương Thọ:

- Ông Vương, hai ngày này tiền ở Công trình của em trai em còn chưa chuyển xuống, còn thiếu hai mươi vạn.

Nghe người phụ nữ nói cái này, trong lòng Vương Thọ cực kỳ phiền não

Cậu em vợ này làm việc không hăng hái, ngày nào cũng đi tìm anh rể đòi tiền, hôm nay là tiền ở công trình, ngày mai lại là muốn quen biết lãnh đạo gì đó, ngày kia lại là cái nọ...

- Ngày mai lại nói đi, giờ anh đang có việc bận.

Vương Thọ nói thẳng.

Mà vợ anh nghe xong, lập tức biến sắc:

- Anh nói vậy là có ý gì? Không cho thật à?

Vương Thọ thấy vợ mình như vậy, lập tức bất đắc dĩ:

- Bây giờ anh đang có việc khác, có chuyện gì không thể ngày mai nói à?

Vợ chẳng những không hòa hoãn, ngược lại nói:

- Vương Thọ, anh suy nghĩ lại cho kỹ đi. Trước đây lúc anh mới đi làm là ai giúp đỡ cho chúng ta! Làm người làm sao có thể vong ân như vậy? Tâm trạng Vương Thọ vốn đã không vui vẻ gì, nghe vợ nói như vậy, lập tức vỗ bàn một cái:

- Lúc chúng ta mới kết hôn, không sai, là cậu ấy giúp chúng ta vượt qua. Thế nhưng anh đối với cậu ta như thế nào trong lòng em còn không hiểu hả?

- Những năm qua, cậu ta mượn của anh bao nhiêu tiền? Không có một trăm vạn cũng có bảy tám chục vạn? Vay tiền, đã lần nào trả tiền đâu?

- Vì giúp cậu ta giải quyết rắc rối mà một chủ nhiệm như anh lại y như một đứa cháu trai, nhờ người tìm cho cậu ta bao nhiêu mối quan hệ, bao nhiêu người? Đưa bao nhiêu quà, cậu ta nói gì?

- Anh cho em biết, anh không nợ cậu ta

Bây giờ vợ của anh ta chính là điển hình của “Đỡ đệ ma". Trước đây lúc mới vừa kết hôn, đãi ngộ của bác sĩ không cao lắm, vợ lại mang thai không đi làm được nên em trai của cô ấy mới giúp đỡ một khoảng thời gian.

(DG: Đỡ đệ ma: Vợ muốn chồng giúp em ruột của mình)

Nhưng mà sau này ngày một tệ hơn, khỏi cần phải nói. Trong nhà anh có bao nhiêu thuốc, rượu xịn đều cho em trai, mà khi họ tới thì người em trai đó có nhưng không nỡ cho

Cái này không quan trọng, những năm qua cậu em vợ này đã mượn họ bao nhiêu tiền rồi hả?

Ba vạn hai vạn đã không coi là tiền, hôm nay là phí trang trí, ngày mai là phí tài liệu, ngày kia là tiền lương công nhân, ba ngày sau là tiền công trình...

Nói tới nói lui đã tự mình quay hơn mười vạn, còn chưa nói tới vợ đã lén lút đưa thêm bao nhiêu

Thật sự cho rằng cái cậu em vợ này làm công trình à? Ỷ vào tên tuổi của mình làm vỏ bọc cho công ty, mỗi ngày đều CỐ ra vẻ nói đi làm công trình nhưng sự thật ngày nào cũng đi đánh bạc.

Dương Uyển Tú nghe thấy Vương Thọ thật sự tức giận thì cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng mà ba mẹ CÔ gọi điện thoại cầu xin nói đám đòi nợ đã tới trước cửa nhà, không lấy được tiền thì đánh người, cô cũng không còn cách nào.

- Ông xã à... Coi như giúp nó lần này đi. Giang hồ đã đến cửa nhà, cha mẹ em cũng khóc, anh giúp nó một chút đi

Vương Thọ cười mỉa một tiếng, vở kịch này đã diễn mấy lần rồi?

- Bà xã, không phải anh không giúp đỡ, chỉ là không giúp được. Tiền công trình của nó ở chỗ nào? Chính là không rõ ràng? Đây chính là đánh bạc thua! Cho dù bản lĩnh của Vương Thọ này lớn hơn nữa cũng không thể giúp được một con ma bạc?

- Còn nữa, đừng nói về chuyện này nữa. Sau này, người em trai này của em cũng đừng bước vào nhà chúng ta, nếu như em còn cho tiền nó hoặc là lại cho nó đồ trong nhà thì chúng ta ly hôn đi

- Còn nữa, đừng gọi điện thoại cho con. Em đi hỏi một chút xem có ai làm mẹ như em không? Em trai em đã lớn bao nhiêu rồi. Đã hơn bốn mươi tuổi, chúng ta có những gì! Em không nhìn thử xem mấy năm nay anh tích lũy được mấy đồng tiền? Đều đã đi đâu trong lòng em không hiểu sao?

Một câu nói trực tiếp khiến Dương Uyển Tú trợn tròn mắt.

Vương Thọ nói xong cũng không còn tâm trạng xem phẫu thuận, một mình đi vào phòng con bên cạnh nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Vương Thọ đứng dậy đi làm, cũng không thèm ăn điểm tâm.

Một đêm này, Dương Uyển Tú nhận được mười mấy cuộc điện thoại, tất cả đều là cha và mẹ, còn có em trai cô gọi tới. Cô nói như Vương Thọ, mấy năm nay, cha mẹ mình và em trai y vào năm đó giúp cô mà ngày một thậm tệ hơn. Lần này, mặc cho cha mẹ khóc như thế nào cô cũng không có cách giải quyết.

Hiện tại, họ cũng không dám gọi cho Vương Thọ nên chỉ có thể gọi cho Dương Uyển Tú nhờ giúp đỡ. Chừng mười giờ sáng, bỗng nhiên Vương Thọ trông thấy điện thoại của VỢ, cũng nhịn không được thở dài một hơi. Dù sao cũng là vợ chồng, tức giận thì tức giận cũng không định ly hôn thật chứ?

Cô ấy cũng là bị người trong nhà làm phiền, bằng không thì cũng sẽ không cần nói mấy lời như vậy, mọi người đều là bị cuộc sống bức ép cả thôi. Vừa mới nhận điện thoại, Vương Thọ chỉ nghe thấy tiếng khóc tan nát cõi lòng của vợ:

- Ông xã, xảy ra chuyện rồi, Viễn Trung bị bọn đòi nợ đâm một dao! Bây giờ trong bụng đang chảy máu không ngừng

Sau khi Vương Thọ nghe được thì biến sắc:

- Bị đâm một dao thì em gọi 120 với 110 đi, gọi cho anh làm gì?

Dương Uyển Tủ khóc không thành tiếng:

- Em... Em đã gọi rồi, bây giờ 120 đang trên đường đến Nhị viện...

Vương Thọ nghe đến đó, trực tiếp cúp điện thoại, vội vàng chạy đến khoa cấp cứu.

Chủ nhiệm khoa cấp cứu đã nhận được điện thoại từ trung tâm cấp cứu 120, vội vàng bắt đầu chuẩn bị:

Ước chừng năm phút sau, xe cấp cứu ngừng lại.

Vội vàng tổ chức cứu viện, lúc này phần bụng người bệnh chảy lượng máu khá lớn, khuôn mặt trắng bệch, cho dù là ép phần bụng để cầm máu, dường như cũng không ổn định được

Sắc mặt bác sĩ trên xe nghiêm túc nói:

- Phần bụng chảy máu nhiều, huyết áp chỉ có 70/40 mmHg! Một phút trước, người bệnh xuất hiện triệu chứng bị sốc

Vương Thọ vội vàng nói:

- Chuẩn bị máu

- Truyền nước

- Còn nữa, lập tức chuẩn bị lấy máu xét nghiệm, chuẩn bị phẫu thuật

Người bệnh chấn thương vùng bụng khẩn cấp với chảy máu nghiêm trọng này, thành thật mà nói vô cùng nguy hiểm và có thể đe dọa tính mạng bất cứ lúc nào.

Sau khi chuẩn bị một phen, Vương Thọ và chủ nhiệm khoa cấp cứu đích thân chuẩn bị phẫu thuật.

Vừa đưa vào phòng phẫu thuật, mở bụng kiểm tra thì chỉ thấy lá gan của Dương Viễn Trung trực tiếp bị một dao đâm vào, mạch máu xung quanh bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Chỗ chết người nhất chính là, lúc này dao còn cắm ở trong bụng, đâm vào tĩnh mạch chính phía sau gan

Con mẹ nó lại là tĩnh mạch gần gan

Sau khi thấy vậy, Vương Thọ kém chút nữa là phát điên

Chuyện này... Anh cũng không dám đảm bảo phẫu thuật thành công.

Lúc này, sắc mặt của chủ nhiệm khoa cấp cứu Hứa Tằng của Nhị Viện cũng vô cùng nghiêm trọng:

- Chủ nhiệm Vương... Phẫu thuật nguy hiểm nên để người nhà ký tên lên giấy bệnh tình nguy kịch và thư thông báo đi. Chuyện này... chúng ta cũng không dám đảm bảo

Có đôi khi Vương Thọ nghĩ, thằng nhãi này chết cũng được

Thế nhưng mà nghĩ đến tình huống của vợ thì cắn răng một cái, cầm điện thoại lên bấm hai chữ Hà Thông vào điện thoại.

- Chủ nhiệm Hà, tôi tìm anh có vài vấn đề, sẵn tiện anh cho tôi số điện thoại của Trần Thương với.

Trần Thương nghỉ ngơi mấy ngày, sau khi vào sở thì đám người Vương Khải An rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Tổ trưởng Trần, nếu như anh còn tiếp tục không đến thì chúng tôi thật sự sẽ bàn giao ở chỗ này đó.

- Đúng vậy, anh không biết là mấy ngày nay chúng tôi mệt mỏi bao nhiêu đâu

Vương Khải An cười nói:

- Cũng may không có xảy ra chuyện gì.

- Đúng vậy đó, cả ngày chúng tôi nơm nớp lo sợ, sợ xuất hiện một người bệnh nguy cấp.

Trần Thương cười nói:

- Mọi người cực khổ rồi.

Chương 605: Đáng Sợ Là Lòng Người, Không Phải Bệnh Tật! (Phần Một)

Vương Thọ nhìn vào vết thương ngoài phần bụng lúc này của Dương Viễn Trung, hít sâu một hơi

Nếu như tối qua mình cho anh ta tiền, vậy bây giờ sẽ không bị đâm vì đòi nợ vậy rồi?

Nghĩ tới đây, Vương Thọ cười giễu một tiếng:

Anh lắc đầu, nếu được trở lại tối hôm qua, anh vẫn sẽ không cho cậu em vợ không đàng hoàng này tiền.

Ngôi sao điện ảnh còn chẳng cứu nổi anh trai cờ bạc rượu chè nhà mình, huống chi giờ anh chỉ là một chủ nhiệm nho nhỏ.

Đây chính xác là một cái động không đáy

Hi vọng chuyện này, có thể cho cậu ta một bài học...

Nhưng mà, điều kiện trước tiên bây giờ phải cứu cậu ta sống đã.

Nói thật, bây giờ Vương Thọ đã chẳng còn chút tình cảm nào với cậu em vợ này, cũng không muốn có liên quan gì với cậu ta nữa.

Đối với người bệnh, anh vẫn phải hết sức cứu giúp. Số điện thoại của Trần Thương, Hà Thông đã đưa cho anh rồi, nhưng bây giờ chẳng phải lúc gọi điện nữa, phải ổn định tình hình người bệnh trước đã.

- Đưa cái kẹp mạch máu chống tràn cho tôi

Vương Thọ nói với y tá.

Sau đó, anh nhìn thoáng qua Hứa Tằng:

- Chủ nhiệm Hứa, anh đến rút dao ra, tôi sẽ cầm máu.

Hứa Tằng nhanh chóng gật đầu, rồi cẩn thận cầm con dao sắc bén dài 3cm từ từ dọc xuống theo lá gan.

Thế nhưng vào ngay lúc này, máu tươi đột nhiên trào hết ra ngoài.

Máu trong tĩnh mạch gần gan liên tục tràn ra, hai tay Vương Thọ lập tức nhuộm đỏ, nhưng ánh mắt lại không chút gợn sóng, lúc này, anh đã ý thức được, độ khó của ca phẫu thuật này, đã vượt khỏi phạm vi năng lực của mình rồi

Khu vực tĩnh mạch bị tổn thương là nằm phía sau vách lá gan, mà lá gan to lớn lại có một khe hở, đang liên tục chảy máu ra, quan trọng hơn chỗ tĩnh mạch gan bị thương đó, là nằm ngay trong lá gan

Trán Vương Thọ liên tục có mồ hôi chảy ra, nếu như không ngăn máu ngừng tràn, vậy ngay cả Trần Thương có tới cũng sẽ phí công

Mà huyết áp còn đang dần hạ xuống...

70... 65... 63...

Không chỉ có anh, Hứa Tằng cũng sắc mặt nghiêm trọng, trán dần chảy ra từng hạt từng hạt mồ hôi lạnh, một dao kia, thật sự muốn mạng người à

Bình thường là nói, “Bậc thầy" đầy kinh nghiệm ra dao, mà vết thương nhẹ, ngay cả là nghiệm thương cũng là một vết thương nhẹ, ngày xưa có nữ sinh viên y nào đó từng mở tiền lệ, đâm bạn trai mười mấy nhát dao, nhưng vẫn tránh chỗ yếu hại.

Mà người cầm dao đi đâm loạn, đa phần toàn là người mới, người trẻ tuổi, nếu không thì là người đần, muốn đòi mạng người

Đương nhiên, không có bọ cánh cam thì đừng ôm việc đồ sứ, không có chuyện gì đừng nghịch dao, phần bụng lại càng có rất nhiều chỗ hiểm trí mạng.

Vương Thọ dùng sức lực của chín trâu hai hổ, cuối cùng lấy kẹp để mạch máu không xâm lấn, kẹp hết chủ tĩnh mạch của gan đang mở miệng lại

Mà vô số động mạch chủ, tĩnh mạch, lá gan mạch máu... bên trong bụng, cả mấy chỗ chảy máu ít cũng toàn bộ bị cầm máu hết.

Đường đường là chủ nhiệm khoa cấp cứu của Đông Đại Nhị Viện, chủ nhiệm ngoại khoa gan mật, chút trình độ ấy vẫn phải có

Nhưng lúc này, cũng không phải phẫu thuật đã an toàn hơn rồi.

Kẹp đóng ở tĩnh mạch gần gan bởi vì cần phải kẹp cho máu bên ngoài khỏi tràn vào, nên đóng chặt vô cùng, dù vẫn có thể duy trì cho máu lưu thông, nhưng nếu kẹp đóng thời gian dài như vậy sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn

Người bệnh cũng không phải hồi phục hoàn toàn, chỉ mới đang duy trì trong trạng thái tương đối ổn định, thậm chí còn chưa có thoát khỏi thời gian nguy hiểm

Nhưng mà, về vấn đề bên trong gan, hay tĩnh mạch gần gan, Vương Thọ tự nhận phần trăm nắm chắc của bản thân, không được lớn cho

lám.

Bây giờ phải đi mời Trần Thương thật rồi.

Nghĩ tới đây, Vương Thọ nhìn thoáng qua Hứa Tằng:

- Chủ nhiệm Hứa, tôi đi mời người tới giúp làm tổn thương tĩnh mạch gần gan này.

Hứa Tằng sững sờ, hơi kinh ngạc:

- Chủ nhiệm Vương... Anh không làm được à?

Vương Thọ dừng một chút, thở dài, lắc đầu nói:

- Độ khó ca này quá lớn, tôi có thể sử dụng kẹp để giữ mấy mạch máu không liên quan bị tách rời đã là cố gắng hết sức rồi.

Hứa Tằng nghe đến đó, lập tức ngẩn người, trình độ của Vương Thọ ngoại khoa gan mật là gì?

Đây là đại diện cho cấp bậc của cả tỉnh Đông Dương đấy...

Anh ta không làm được... Vậy ai có thể?

- Anh tìm viện trưởng Tiền à?

Hứa Tằng hỏi.

Vương Thọ nhẹ nhàng cười nói:

- Anh ấy cũng không làm được

Nếu như nói, muốn hiểu thật rõ trình độ khả năng của một người, vậy phải xem thử đối thủ người đó thế nào.

Vương Thọ và Tiền Lượng tranh giành nhau cả một đời, mặc dù là càng tranh càng thua, thế nhưng Vương Thọ cũng chưa bao giờ buông tha.

Hứa Tằng lập tức ngây người... Tiền Lượng không làm được, Vương Thọ cũng không làm được, toàn bộ tỉnh Đông Dương còn... Ai có thể làm chứ?

Ngay lúc này, mấy người bác sĩ khác ở đây cũng là một mặt ngơ ngác.

Còn có ai...

Vương Thọ Cải găng tay xuống, nhìn Hứa Tằng và bác sĩ gây tê nói: - Cố gắng duy trì dấu hiệu sống cho người bệnh, tôi ra ngoài gọi điện thoại, Tiểu Lưu giúp tôi chuẩn bị thư thông báo bệnh tình nguy kịch cho người bệnh.

Sau đó, Vương Thọ cầm điện thoại đi ra ngoài.

Ngay ban nãy, Hà Thông đã đưa số điện thoại tới cho anh lâu rồi, nhưng vì tình huống lúc ấy đang cần ổn định dấu hiệu sống lại cho người bệnh, nên mới trì hoãn mãi đến bây giờ.

Sau khi cầm điện thoại lên, Vương Thọ thật sự có hơi ngượng ngùng

Dù sao, tối hôm qua còn vừa ngay trước mặt Trần Thương nói: Không gì hơn cái này.

Không nghĩ tới vẻ mặt lại quật nhanh như vậy

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Vương Thọ lúc đó lúc trắng, hơn nữa, đường đường là một chủ nhiệm, lại đi mời một bác sĩ nho nhỏ tới làm phẫu thuật, khẳng định có rất nhiều người chê cười.

Nhưng mà... Không quan trọng.

Cứu người trước đi.

Cầm điện thoại lên, bấm số của Trần Thương.

Trần Thương thấy số điện thoại lạ gọi đến, hơi kinh ngạc một chút, nhưng vẫn bắt máy.

- Alo, ai đó?

Vương Thọ nghe thấy giọng của Trần Thương, vội vàng nói:

- Chào bác sĩ Trần, tôi là Vương Thọ ở ngoại khoa gan mật của Đông Đại Nhị Viện Gan, tối hôm qua... Chúng ta đã gặp nhau qua video rồi.

Sau khi Trần Thương nghe vậy, ngây người một chút, lập tức nhớ đến người tên là Vương Thọ, gật đầu nói:

- À, chào chủ nhiệm Vương.

Vương Thọ thở dài:

- Bác sĩ Trần, giờ tôi cần ngài hỗ trợ chút, sáng sớm hôm nay em vợ tôi bị người đâm... Tĩnh mạch gần gan tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa vị trí đặc biệt, nằm ở ngay sau vách lá gan, việc tôi có thể làm là dùng kẹp mạch máu kẹp lại chỗ bị tách ra thôi, còn phải nhờ cậu đi đây hỗ trợ.

- Đương nhiên, tiền phí chuyên gia của cậu là bao nhiêu, không cần phải ngại...

Vương Thọ thái độ cực kỳ chân thành, cho dù đó là khi nói với Trần Thương.

Sau khi Trần Thương nghe vậy, nhẹ gật đầu:

- Anh chờ một chút, đến rồi tôi sẽ nói chi tiết sau.

Đây không phải vấn đề phí chuyên gia, Có mấy loại phẫu thuật, dù cho tiền vô cùng nhiều, rất nhiều người cũng không quá muốn đi làm.

Vương Thọ nghe thấy Trần Thương không từ chối, mặt lập tức lộ ra vui mừng, dù không biết trình độ thật sự của Trần Thương như thế nào, nhưng Vương Thọ lại rõ, Trần Thương đối với việc chữa trị tổn thương tĩnh mạch gần gan vô cùng hiểu biết, tốt hơn bản thân và Tiền Lượng nhiều.

- Vậy xin cảm ơn cậu, tôi đến cửa ra vào phòng cấp cứu đợi, khi nào cậu tới thì gọi điện cho tôi nhé.

Sau khi cúp máy, Vương Thọ vội vàng đứng lên, cầm giấy thông báo bệnh tình nguy kịch và giấy thông báo đi thẳng ra bên ngoài.

Lúc này ngoài cửa phòng phẫu thuật, vợ của Vương Thọ, cả ba vợ, mẹ vợ đều có mặt, còn cả vợ của Dương Viễn Trung.

Thấy Vương Thọ đi ra, Dương Uyển Tú vội vàng đi tới:

- Ông xã... Viễn Trung, cậu ấy thế nào?

Cả cha vợ và mẹ vợ cũng đứng thẳng lên, căng thẳng đi đến trước mặt Vương Thọ, tràn đầy lo lắng

Chương 606: Đáng Sợ Là Lòng Người, Không Phải Bệnh Tật! (Phần Hai)

- Vương Thọ thấy thế lập tức đưa giấy báo bệnh tình nguy kịch trong tay ra, bình tĩnh nói với vợ Dương Viễn Trung và cha mẹ:

- Tình huống bây giờ của Viễn Trung vô cùng nguy hiểm. Xác suất phẫu thuật thành công không đến 20%, tỉ lệ tử vong trong lúc phẫu thuật cao tới 70%, sau phẫu thuật... Nói tóm lại, tình huống bây giờ rất nguy hiểm. Đây là giấy thông báo bệnh tình nguy kịch, vì lẽ đó... mọi người ký tên đi.

Vẻ mặt ông bình tĩnh, giống như đang bàn giao người bệnh bình thường.

Dương Uyển Tú cũng nhìn ra sự khác thường của Vương Thọ, không nhịn được thở dài.

Những năm này, hình như bản thân mình thật sự hơi quá phận.

Nhưng mà... nghĩ đến gia đình, nghĩ đến ba mẹ, nghĩ đến em trai, bà cũng không có cách nào...

Sau khi vợ Dương Viễn Trung nghe thấy, lập tức thay đổi sắc mặt:

- Anh rể, anh phải mau cứu Viễn Trung! Xin nhờ anh

Mặt cha vợ càng đen hơn. Sắc mặt ông ta nặng nề, lạnh lẽo, trên trán tràn ngập lo lắng và căng thẳng:

- Vương Thọ, nói như thế nào thì nó cũng là em vợ của con, con phải mau cứu nó

Vương Thọ lắc đầu:

- Không phải con không cứu em ấy, mà là tình huống hiện tại của em quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào tình huống nguy kịch. Con dao đã đâm vào chính giữa lá gan, mạch máu vỡ quá nghiêm trọng, tĩnh mạch gần gan tổn thương rõ ràng. Con căn bản không thể đảm bảo xác suất thành công.

- Đây là giấy thông báo bệnh tình nguy kịch, ai trong mọi người ký tên?

Vương Thọ lại hỏi một lần nữa.

Thế nhưng... đợi nửa ngày cũng không có người đáp lại.

Trong lòng Vương Thọ nở ra nụ cười mỉa. Toàn bộ người trong nhà này, ai...

- Con có thể liên hệ bác sĩ phẫu thuật tốt nhất tỉnh về mảng này cho mọi người, nhưng mà cần phải đóng phí chuyên gia. Mọi người tự chọn đi, tranh thủ thời gian ký tên vào giấy thông báo nữa, nếu không thì không ai dám làm phẫu thuật.

Nghe thấy Vương Thọ bình thản nói, ba Dương Viễn Trung bỗng nhiên lên tiếng:

- Con không phải bác sĩ Ngoại Khoa Gan Mật giỏi nhất Đông Dương à? Con không làm được, còn ai có thể làm...

- Vương Thọ, Con không thể thấy chết không cứu được. Nói thế nào Viễn Trung cũng là em trai ruột của Uyển Tú, người nhà này còn phải nhờ nó nuôi dưỡng đây

Vương Thọ hít sâu một hơi:

- Cha, người tỉnh táo một chút. Lời con nói đều là sự thật, con không làm được. Đừng nói con, toàn bộ tỉnh Đông Dương này đoán chừng cũng chỉ có một người có thể làm. Hiện tại con mời người đó tới, nhưng khẳng định cần phí chuyên gia, ít nhất mười ngàn tệ.

Sau khi ba Dương nghe thấy, do dự một lát: - Vương Thọ, các con đều là đồng nghiệp, nếu không trước mắt cứ mới người ta tới làm đã rồi nói sau... Lỡ như phẫu thuật không thành công...

Ba Dương cho rằng là đồng nghiệp không phải sẽ trợ giúp lẫn nhau à? Anh mời tôi, tôi mời anh, còn cần phải nộp phí chuyên gia?

Thêm nữa, nếu như phẫu thuật thất bại, không phải mất trắng phí chuyên gia đấy à? Vương Thọ sững sờ, suýt nữa bật cười. Nhà các người lừa tôi đến phát nghiện rồi đúng không?

- Điều này là không thể. Mọi người không ký tên, lại không chịu nộp phí chuyên gia, người kia sẽ không làm. Vương Thọ suy nghĩ rất rõ ràng. Ông thực sự rất mệt mỏi

Lần này bất kể như thế nào ông cũng không lùi bước, không tiếp tục nhường nhịn.

Cha Dương do dự một chút:

- Vương Thọ, Con có thể ứng trước tiền nộp phí chuyên gia không? Chờ...

Vương Thọ không đợi cha Dương nói xong đã trực tiếp lắc đầu. Ông chịu đủ rồi

Ông còn không biết cha Dương có tiền hay không ạ?

Dương Viễn Trung này mỗi lần không có tiền đều tới tìm mình, trên danh nghĩa có mấy phòng ở anh không biết?

Con trai ông không có tiền, ông không cho, ông còn đến tìm tôi? Đơn giản là thấy moi tiền ở chỗ mình dễ à? Tiền của ai chẳng là tiền đánh đổi bằng mồ hôi nước mắt.

Con trai tôi còn chưa mua nhà kết hôn nữa.

Ba Dương thấy thế lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm khắc nhìn chằm chằm Vương Thọ, trầm giọng nói:

- Dương Thọ, Con đây là không ép chết Viễn Trung thì không chịu được hả?

Vương Thọ đứng dậy, đưa tờ cam kết phẫu thuật cho bác sĩ đứng sau lưng:

- Đợi họ ký tên thì làm phẫu thuật. Tôi đi ra ngoài một chuyến.

Ba Dương ở sau lưng lớn tiếng quát:

- Vương Thọ, cái đồ sói mắt trắng! Tôi bị mù mới gả con gái cho cậu

Ba Dương thấy Vương Thọ không quay đầu lại, hộ càng lớn tiếng: - Nếu anh không giúp Viễn Trung thì ly hôn đi

Dương Uyển Tú ngồi ở đằng kia, mặt đầy nước mắt, nghẹn ngào khóc rống lên.

Vương Thọ dừng chân lại, xoay người:

- Được, vậy hôm nay ly hôn luôn.

Vương Thọ nói xong, xoay người đi ra ngoài, trên mặt có loại cảm giác nhẹ nhõm không hiểu được.

Nói thật, những năm này ông thật sự mệt mỏi.

Không nói đến việc ông bị người nhà này bóc lột, đến cả con trai của ông hiện đang sống ở thủ đô thỉnh thoảng gọi điện thoại cũng nói cái gì mà nhà kia muốn vay tiền nó.

Con trai Vương Thọ hai mươi tám tuổi còn chưa kết hôn, không đủ tiền mua nhà ở thủ đô.

Vương Thọ biết rõ cha Dương ỷ vào việc mình sợ bại hoại thanh danh ở bệnh viện nên mới Cố ý hét to như thế.

Còn nhớ lúc ấy cậu em vợ mua nhà, Vương Thọ đang đi theo chủ nhiệm kiểm tra phòng bệnh, ba Dương này trực tiếp tới cửa vừa khóc vừa gào, trực tiếp vứt sạch mặt mũi của Vương Thọ. Lúc đó ông còn ở Đông Đại Nhất Viện.

Quỷ mới biết việc này có quan hệ với việc ông tranh cử chủ nhiệm thất bại hay không.

Mất mặt?

Ha ha! Ông tiếp tục ồn ào đi

Vương Thọ đã suy nghĩ rõ ràng. Đợi Trần Thương tới, nếu đối phương không chịu nộp phí chuyên gia, không ký tên, ông sẽ không phẫu thuật. Lúc này, Dương Uyển Tú bỗng nhiên đứng dậy lớn tiếng quát ba Dương:

- Cha, đủ rồi

- Nếu không phải tại cha, nhà chúng con sẽ thành như bây giờ à? Cuối cùng cha có phải là cha của con không vậy? Cha chắc chắn phải phá nát cái nhà này mới chịu được à?

- Dương Viễn Trung là con trai của cha, con không phải cũng là con gái của ba à? Ngoại trừ lúc đòi tiền mới nhớ đến con, lúc khác ba có từng nhớ Con không?

Nói xong, Dương Uyển Tủ cũng chạy ra ngoài.

Hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật lặng ngắt như tờ.

Bác sĩ và y tá ở đó cũng không biết phải làm sao, thở dài.

Mỗi nhà đều có một hoàn cảnh riêng, kể cả chủ nhiệm cũng không thể khác được...

Bác sĩ nhìn cha của Dương Viễn Trung:

- Xin hỏi ai ký tên? Không ký tên không có cách nào phẫu thuật. Tình huống hiện tại của người bệnh bất cứ lúc nào cũng có thể tử vong, người nhà mau chóng ký tên đi.

Y tá cấp cứu thấy thế cũng đi tới. Bởi vì có Vương Thọ, tất cả thủ tục của người bệnh này đều bị lược hết, trực tiếp tiến vào phòng phẫu thuật, nhưng mà hiện tại...

- Chào ông, người nhà đến nộp một lần tiền thế chấp, là xử lý thiếu phí hay là trực tiếp nộp tiền?

Cha Dương trừng lớn mắt:

- Tôi là cha của Vương Thọ.

Y tá cười nói:

- Thật xin lỗi, cho dù ông là chủ nhiệm Vương cũng phải xử lý thủ tục trước

Bác sĩ cũng mở miệng nói:

- Nếu như không ký tên, chúng tôi chuẩn bị đóng bụng của người bệnh.

Một câu khiến ba Dương trực tiếp trợn tròn mắt.

Ông ta tức giận giậm chân

Lúc này, mẹ Dương đứng bên cạnh, từ đầu tới đuôi không nói lời nào, lên tiếng:

- Để tôi ký tên đi.

Ba Dương nghe xong: - Bà ký cái gì mà ký! Tôi còn chưa tin Vương Thọ có thể không chịu chữa trị! Vợ Dương Viễn Trung nghe đến đó vội vàng nói:

- Tôi ký tên, tôi ký tên. Tôi là vợ của Dương Viễn Trung, tôi có quyền ký tên không?

Ba Dương lập tức tức giận:

- Cô ký tên đi, cô có quyền ký tên! Để tôi xem ai phẫu thuật cho cô?

Bác sĩ nhỏ nhìn người vợ nói:

- Cô có quyền ký tên.

Vợ Dương Viễn Trung nhìn chằm chằm ba Dương:

- Ba muốn hại chết Viễn Trung hả? Giờ anh ấy đang hấp hối cần ký tên, cha muốn hại chết anh ấy phải không?

Chương 607: Đáng Sợ Là Lòng Người Không Phải Bệnh Tật (Phần Ba)

- Vương Thọ ở cửa ra vào chờ Trần Thương đến

Thậm chí không nghĩ tới cả Tiền Lượng, Hà Thông đều tới

Vương Thọ thấy thế, nhịn không được cười khổ một tiếng.

Đều nói chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, lần này, việc xấu trong nhà coi như mọi người đều biết.

Vòng tròn không lớn, Vương Thọ cảm giác, lần này thật là trở thành trò cười của người khác.

Trước đây anh ta thận trọng duy trì, thế nhưng không nghĩ tới cuối cùng không ngăn được, lần này, vẫn để xảy ra chuyện như vậy.

- Bác sĩ Trần, chào cậu, tôi là Vương Thọ.

Vương Thọ vội vàng đi tới chào hỏi.

Trần Thương cười nói:

- Chào chủ nhiệm Vương.

Hà Thông cũng nhẹ gật đầu:

- Chủ nhiệm Vương, tôi lo lắng xảy ra vấn đề, cho nên gọi thêm chủ nhiệm Tiền đến.

Tiền Lượng nhẹ gật đầu không nói chuyện.

Mặc dù ngoài miệng Vương Thọ không nói, nhưng trong lòng cũng là cảm động không thôi:

- Cám ơn.

Trần Thương nói:

- Nhanh đi thôi, người bệnh không được trì hoãn thời gian quá lâu.

Vương Thọ:

- Bác sĩ Trần Phí chuyên gia

Trần Thương:

- Giá thị trường đi, phẫu thuật trước, nói cái khác sau.

Vương Thọ gật đầu, sắc mặt vui mừng, mang theo mọi người liền đi đến hướng phòng phẫu thuật.

Tiểu bác sĩ trông thấy bọn người Vương Thọ tới, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Vương, người nhà người bệnh không ký tên.

Vương Thọ nghe xong, lập tức biến sắc.

- Tình huống Dương Viễn Trung trì hoãn không được thời gian quá lâu, Tiểu Nhã, ký tên đi.

Tiểu Nhã là vợ Dương Viễn Trung, cũng là người ký tên thứ nhất.

Tiểu Nhã đang muốn ký tên, cha Dương trừng mắt liếc Vương Thọ:

- Chúng tôi không có tiền

Mí mắt Vương Thọ giật một cái, đang muốn nói chuyện, Tiền Lượng nhịn không được nói:

- Có thể làm thiếu phí.

Cha Dương trực tiếp hừ lạnh một tiếng:

- Thiếu phí cũng không có tiền trả lại.

Tiền Lượng làm việc vài chục năm cùng với Vương Thọ, đối với việc nhà anh ta đã sớm hiểu rõ, nếu như không phải là bởi vì việc bên trong nhà vợ, khả năng cũng không phải là cục diện hôm nay.

- Gặp loại con rể không có lương tâm này, tôi cũng không có cách, lúc đầu em vợ anh ta giúp anh ta bao nhiêu? Hôm nay sinh mệnh hấp hối, kết quả thấy chết không cứu.

Vương Thọ tức giận đối tóc mai bên huyệt thái dương nhảy loạn, chỉ là hít sâu một hơi:

- Vị này là chuyên gia tôi mời, bác sĩ Trần, anh ta tại lĩnh vực này làm được vô cùng quyền uy, trì hoãn phẫu thuật không được nữa, tranh thủ thời gian ký tên đi.

Cha Dương nhìn thoáng qua Trần Thương, nhịn không được hừ lạnh một tiếng:

- Cậu là cảm thấy tôi già nên hồ đồ à, tùy tiện gọi một tiểu tử tới, tính toán sớm giết chết con trai tôi? Thật là lòng dạ độc ác! Vương Tho...

Trần Thương cũng trợn tròn mắt

Tiền Lượng ngược lại không cảm thấy kinh ngạc.

Mà Vương Thọ tức giận hai tay phát run.

Không ký tên là không có cách nào phẫu thuật.

Trần Thương càng sẽ không tự đặt mình vào nguy hiểm đi phẫu thuật.

Lúc này, đừng nói Trần Thương phẫu thuật, cả Vương Thọ cũng không có cách nào phẫu thuật, pháp luật quy định, nếu như người bệnh mất ý thức, mà người nhà không ở đó, có thể lên báo lãnh đạo bệnh viện, phê duyệt xong tiến hành phẫu thuật cấp cứu.

Mà nếu người nhà ở cạnh, là chắc chắn phải tìm người nhà ký tên, không ký tên là không có cách nào phẫu thuật.

Lúc này, vợ Dương Viễn Trung không ký tên, mẹ chẳng nói năng gì, cha mù quáng tự tin đùa nghịch hoành, khẳng định là không có cách nào.

Lúc này, một cái tiểu bác sĩ vội vàng chạy ra:

- Chủ nhiệm Vương, huyết áp người bệnh khống chế không nổi, sau khi truyền máu huyết áp cũng không thể tăng trở lại, tình huống bây giờ vô cùng nguy cấp, chắc chắn phải tiến hành phẫu thuật

Vương Thọ thực sự nhịn không được, anh ta không muốn có bất kỳ can thiệp nào với cậu em vợ, thế nhưng.

Thế nhưng...

Anh ta thực sự sống SỜ SỜ nhìn người bệnh chết trước mặt, hơn nữa còn là em vợ...

Anh ta nói với bác sĩ cầm thư:

- Tiểu Lưu, cho tôi, tôi ký tên

Tiểu Lưu sững sờ:

- Chủ nhiệm... Anh ta...

Vương Thọ hít sâu một hơi:

- Cho tôi đi

Cha Dương không mặn không nhạt, hình như còn mang theo đắc ý nói:

- Ai ký tên người đó chịu trách nhiệm.

Lúc đầu Vương Thọ đã làm tốt tất cả chuẩn bị, thế nhưng nghe thấy câu nói này về sau, trực tiếp giận không nhịn nổi:

- Đậu phộng mẹ ông! Tôi ký con mẹ ông đấy

Cầm lấy giấy và bút ném đi

Cục diện lập tức hỗn loạn.

Mà Trần Thương không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Đây là lần đầu anh gặp phải loại người nhà không ký tên này.

Nguy Cơ sớm tối, hình như còn lấy mạng con trai làm tiền đặt cược?

Tiền quan trọng như vậy à?

Hơn nữa nhìn quần áo người già, làm sao thế này rồi?

Hoặc là... Hờn dỗi có quan trọng như vậy?

Lại qua hai phút y tá trưởng vội vàng chạy ra, thần sắc sợ hãi, khuôn mặt bất an: - Chủ nhiệm Vương, tim ngừng đập! Người bệnh...

Lần này, Vương Thọ tỉnh táo, thản nhiên nói:

- Người nhà người bệnh không ký tên, camera có quay lại chứ?

Y tá trưởng trợn tròn mắt

Cô biết rõ những lời này là có ý gì

Chuyện này nghĩa là có thể xuất hiện ồn ào.

Thế nhưng... Đây không phải họ hàng của chủ nhiệm Vương à?

Cha Dương nghe thấy y tá trưởng nói vậy, khuôn mặt lập tức thay đổi, chạy vội tới: - Tôi ký tên, tôi ký tên... Nhanh cứu con trai tôi

Từ đầu đến cuối, ông đều cảm thấy con trai không gặp nguy hiểm như vậy, cảm thấy là Vương Thọ muốn thoát khỏi liên quan với họ, CỐ ý hù dọa ông đây.

Nhưng hiện tại... ông lập tức luống cuống.

Tiểu bác sĩ tranh thủ thời gian nhặt từ cam kết phẫu thuật, Dương phụ run rẩy tranh thủ thời gian ký xong chữ:

- Tôi có tiền, phí chuyên gia, tranh thủ thời gian cấp cứu

Vương Thọ và Trần Thương vội đi đến hướng phòng phẫu thuật.

Mà lúc này, một tiểu y tá đi ra:

- Chủ nhiệm Vương, người bệnh... mất rồi...

Một câu, lập tức hiện trường im lặng.

Vợ Dương Viễn Trung trực tiếp trợn tròn mắt, ngồi xổm trên mặt đất nghẹn ngào khóc rống lên.

Hai tay níu lại Dương:

- Ông trả con cho tôi, ông nhanh lên trả con cho tôi... Vì sao ông không ký tên...

Vương Thọ thấy thế, ngược lại đi vào phòng phẫu thuật, lúc này chủ nhiệm khoa cấp cứu còn đang cấp cứu, thế nhưng bên trên máy theo dõi tim điện âm thanh chói tai, nói cho mọi người.

Người bệnh mất rồi

Vương Thọ ngược lại bình thường trở lại, thế nhưng vẫn còn hơi hoảng hốt, anh ta không ngừng an ủi mình: Cái này không có bất cứ quan hệ nào với mình.

Tiền Lượng thấy thế, không đành lòng nhưng vẫn vỗ vai Vương Thọ:

- Không liên quan tới ông, không cần tự trách.

Vương Thọ dựa lưng vào tường, thở thật dài, quay người đi ra ngoài.

Bàn giao người nhà, chuẩn bị hậu sự.

Trần Thương không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp phải chuyện như vậy, lúc này, Tiền Lượng mới nói chuyện của Vương Thọ cho Trần Thương.

Mà tiểu bác sĩ đi theo bên cạnh thì là từ đầu tới đuôi không nói một lời.

Sau khi Trần Thương nghe xong, nhịn không được lắc đầu. Thế giới này loại người gì cũng có

Có lẽ Vương Thọ Có vài chỗ làm không tốt, nhưng... nào Có người tốt người xấu vô duyên vô cớ? Ai không phải vì cuộc sống mình tốt hơn...

Không thể lấy một tiêu chuẩn để đánh giá nhiều người.

Chuyện này, Trần Thương cũng nhìn càng thêm rõ hơn về thế giới này. Có đôi khi, hại chết người bệnh, không chắc chắn là bác sĩ.

Mà có thể là người nhà.

Anh nhớ lúc đầu người phụ nữ tràn đầy tự tin dạy dỗ mình, tự tin của cô, khiến bố không còn.

Nhìn ông lão như mất lý trí, lăn lộn than khóc trên mặt đất, Trần Thương lắc đầu.

Ông vô tri, làm cho con trai đã mất đi cơ hội cấp cứu.

(TG: Án lệ này tôi đã nghe được từ những bác sĩ trong khoa kể chuyện xưa, ấn tượng rất sâu, chỉ là bệnh không phải bệnh này, lúc ấy là đòi nợ bị đâm một dao, người nhà cảm thấy không có chuyện gì, mà muốn để Con rể là phó chủ nhiệm dùng tiền, kết quả bởi vì quá lâu không phẫu thuật, người bệnh tuy không tử vong tại chỗ, nhưng sau khi phẫu thuật bị nhiễm trùng mà chết.

Có đôi khi cảm thấy, đáng sợ không phải là bệnh tật, mà là lòng người, tiếp theo mới là bệnh tật...)

Chương 608: Bách Khoa Toàn Thư Thành Ngữ Khoa Ngoại (Phần Một)

Trở lại bệnh viện đã là mười hai giờ trưa, Vương Thọ muốn giữ Trần Thương lại ăn cơm, nhưng bị Trần Thương nhã nhặn từ chối.

Vương Thọ hiện đang sứt đầu mẻ trán, Trần Thương không muốn làm phiền đối phương.

Mà chỉ thản nhiên nói câu:

- Chủ nhiệm Vương, hôm nào đến Tỉnh Nhị Viện làm khách.

Nói xong đứng dậy rời đi.

Vương Thọ cũng vui mừng nhẹ gật đầu, bác sĩ Trần này coi như không tệ:

- Làm phiền cậu bác sĩ Trần, để cậu một chuyến tay không rồi.

Trần Thương khoát tay áo, nhẹ gật đầu rời đi.

Chuyện lần này chung quy là làm lớn chuyện.

Chỉ là người làm chứng ở đây nhiều như vậy, bên trong bên ngoài phòng phẫu thuật đều có camera giám sát ghi chép lại, vì vậy muốn thu thập chứng cớ gì đó ngược lại rất đơn giản.

Thứ phiền phức chính là vấn đề tranh chấp gia đình Vương Thọ.

Lần này, Bệnh viện an bài rất thỏa đáng, cũng rất ổn, nói với Vương Thọ, việc lần này bất luận xử lý như thế nào, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho ông, bệnh viện ủng hộ hành động này của Vương Thọ, bất luận là lập trường chính trị, hay là lập trường đạo đức

Tiền Lượng không đi, mà cũng ở lại trấn giữ cho Vương Thọ.

Đồng hành mấy chục năm, ở một phòng ban vài chục năm, quan hệ của hai người là đối thủ cạnh tranh không sai, thế nhưng là cũng là đồng nghiệp.

Vương Thọ không nghĩ tới người ở lại giúp mình lại là Tiền Lượng, hơi vượt ngoài ý muốn.

Sau khi Trần Thương ăn cơm ở tiệm cơm mẹ Lưu ở cửa ra vào tỉnh Nhị Viện, trực tiếp về phòng trực ban cấp cứu, lười nhác nằm trên giường, như có điều suy nghĩ.

Thật lâu sau, Trần Thương thở dài.

Làm bác sĩ thật sự cần điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, không thể để người bệnh và đủ kiểu chuyện chi phối.

Trần Thương lắc đầu, không nghĩ những chuyện này nữa.

Tiện tay mở phần thưởng làm xong phẫu thuật hôm qua ở bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương ra.

[Đinh! Hoàn thành cứu chữa, thành công chữa trị tổn thương tĩnh mạch gần gan, khâu lá gan bị tổn thương..., tổng hợp thống kê, nhận được ban thưởng: 1, đẳng cấp + 1; 2, sách kỹ năng Phẫu thuật hẹp van động mạch chủ; 3, nước thể lực + 2; 4, một túi phúc.

Sau khi thấy nhắc nhở của hệ thống, Trần Thương mới vui vẻ hơn một chút.

Phần thưởng không ngờ lại phong phú như thế

Chỉ là... Phẫu thuật hẹp van động mạch chủ không phải phẫu thuật cấp bốn à?

[Phẫu thuật hẹp van động mạch chủ, cấp đại sự, yêu cầu học tập: Đẳng cấp vượt qua cấp 40 hoặc nghề nghiệp ngoại khoa tim cao hơn 50 điểm, chưa thỏa mãn yêu cầu.)

Trần Thương nhún vai, anh cũng biết sẽ như vậy.

Chẳng qua, đã rất gần, trực tiếp ban thưởng tăng một cấp, không hổ là quái hi hữu cấp 80, vẫn là cảm giác vượt cấp đánh quái thật thoải mái, trực tiếp đạt đến cấp 36.

Mở túi phúc ra, Trần Thương lại lần nữa nhận được 2 điểm kỹ năng.

Nói tóm lại, một ca phẫu thuật ngày hôm qua anh thu hoạch tương đối khá

Ròng rã một buổi chiều, trung tâm cấp cứu đưa tới hai người bệnh cần phẫu thuật khẩn cấp, đều là bị tai nạn giao thông, Trần Thương mang theo tiểu đội nháy mắt bắt đầu công việc cứu viện.

Đáng tiếc là, người thứ nhất trên đường đã xảy ra băng huyết, bị sốc, đến bệnh viện người đã không còn, căn bản không kịp cứu chữa.

Cấp cứu chính là như vậy, anh còn chưa kịp phản ứng gì, cấp tốc đã có người bệnh khác khẩn cấp lao vụt đến.

Ròng rã một buổi chiều, năm người rất vội vã căn bản không kịp nghỉ ngơi.

Có thể là Hà Thông ý thức được tầm quan trọng của Trần Thương, trước mỗi lần chuyển giao người, đều hỏi trạm y tá trước Trần Thương có ở đó hay không, nếu có thì sẽ đưa tới vài người bệnh.

Nếu không có ở đây, thì được đưa một cách tự nhiên đến bệnh viện khác.

Như vậy có tính nhắm vào huấn luyện, đối với Trần Thương mà nói, phát triển rất lớn

Hiểu biết đối với mạch máu lớn của trái tim và phẫu thuật cung càng ngày càng thuần thục hơn.

Thời gian một tuần, hơn ba mươi ca phẫu thuật Cỡ lớn, mỗi một ngày đều đang đề cao lên, loại công việc cấp cứu cường độ cao này, đối với mỗi người mà nói, đều là một lần huấn luyện ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh.

Trong đêm, mười một giờ, bên trong phòng phẫu thuật năm người ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào tường.

Mỗi người một túi glucoze.

Vương Khiêm cảm thấy khoảng thời gian này là đoạn thời gian từ khi anh làm bác sĩ đến nay phát triển nhanh nhất, trưởng thành nhiều nhất.

Anh vốn xuất thân ngoại khoa, nào Có gặp qua phẫu thuật thế này?

Vương Khiêm cười nói:

- Ai... Hôm nay xem như biết rõ cái gì gọi là đứt từng khúc ruột, thầy Trần, cậu quá mạnh mẽ rồi, cái này cũng có thể chữa trị khỏi được

Trần Thương lắc đầu cười cười, không nói chuyện.

Chu Hiểu Đông tiếp lời:

- Đừng nói đứt từng khúc ruột, thầy Trần chính là (đầu rơi máu chảy) đoán chừng cũng không thành vấn đề

Trương Văn Phú cười ha ha:

- Vậy nếu lại thêm một cái... (tan nát cõi lòng) thì như thế nào?

Trần Thương bó tay rồi, đám người này quá trâu bò, thành ngữ còn có thể dùng như thế

Chu Hiểu Đông cũng tới góp vui:

- Còn có cái gì... Đúng rồi, gọi là

sợ vỡ mật... (đâm tim rách gan)

Vương Khiêm lắc đầu:

tróc da bong thịt), hiện tại trình độ

- Các cậu không biết, thầy Trần am hiểu nhất là mở ruột phá bụng), thích nhất xử lý chính là là moi tim mổ gan 1, phương hướng cố gắng là ngực có lòng tin).

Một đám người cùng nhau nở nụ cười. Niềm vui của đàn ông chính là đơn giản như vậy

Y tá bên cạnh đang thu thập đồ phẫu thuật, nghe thấy mấy người nói chuyện phiếm, nhịn không được cười phun ra.

Viện Viện cười nói:

- Mấy người sao lại tàn nhẫn như vậy chứ? Nguyên một đống thành ngữ bị các ngươi nói đẫm máu như vậy, sau này nói tới những thành ngữ này, chắc tôi cũng không dám dùng.

Vương Khiêm cười ha ha một tiếng:

- Viện Viện, cô không hiểu rồi, đây mới gọi là học để sử dụng, trước đây tôi đối với mấy thành ngữ này, hiểu rõ không đủ khắc sâu, sau mấy ngày nay phẫu thuật xong, phải nói... Thật càng ngày càng có cảm xúc.

- Giống một ca phẫu thuật ngày hôm qua vậy, chính là cái (nóng ruột nóng gan 1 CÔ nghĩ xem? Ruột vặn thành viên luôn rồi, có thể không khó chịu? Vô cùng cấp bách

Chu Hiểu Đông lấy tay che mặt:

- Anh Khiêm nhi, đó là bệnh tắc ruột.

Vương Khiêm gật đầu:

- Đúng, câu nói xem, bệnh tắc ruột, không lo lắng mới là lạ, cậu nói trong lòng phải có bao nhiêu lo lắng! Tôi phát hiện lão tổ tông của chúng ta quá lợi hại, qua hình tượng, tố từ đặt câu quả thực quá giỏi

Trần Thương nghe mọi người nói đùa, cũng rất vui vẻ, khoảng thời gian này, qua rèn luyện của họ, trình độ năng lực chất lượng bay vọt.

Một đoàn đội trang nghiêm đã thành hình, năng lực bước đầu đầy đủ ứng phó cho nhu cầu bức thiết

Chỉ là anh còn phát hiện một chuyện...

Mặt đen của mình là khẳng định! Mà... thằng nhãi Vương Khiêm này thật sự là linh vật đoàn đội.

Lúc đầu nhận điện thoại cấp cứu là người bệnh bên ngực trái bị đồ sắc bén đâm vào, Vương Khiêm và Trương Văn Phú đi đón, kết quả trở về phát hiện đồ vật sắc bén này cách trái tim không đến 1 centimet.

Hơn nữa đến cả mạch máu lớn cũng không bị tổn thương, vẻn vẹn chỉ là đâm rách màng phổi thương tổn tới xương sườn

Mà sở dĩ nguyên nhân tạo thành chệch hướng là do xương sườn bị bẻ gãy, để khi dao đâm vào bị lệch qua một góc...

Điều này làm cho mọi người dở khóc dở cười.

Cảm giác của Trần Thương, nếu như mình đi đón người bệnh này, rất có thể là đạo vừa vặn vừa đúng thông qua khe hở sườn, vừa vặn có thể làm bị thương thần kinh ở giữa sườn, đồng thời đâm vào tâm thất trái

Nói không chừng sẽ còn tặng một cái động mạch chủ rạn nứt cũng khó nói...

Cái chỗ thua kém mặt trắng và mặt đen này, vẫn là hết sức r ràng

Chương 609: Bách Khoa Toàn Thư Thành Ngữ Khoa Ngoại (Phần Hai)

Vương Khải An nhìn mọi người nói đùa trêu ghẹo, chỉ cười, rất ít nói chuyện, anh vào tỉnh Nhị viện không đến một tháng, mà khoảng thời gian này, lại là đoạn thời gian Vương Khải An cảm giác thoải mái nhất.

Cho dù lúc trước đãi ngộ Đông Đại Nhị viện cho anh tốt hơn, thế nhưng loại hoàn cảnh công tác và bầu không khí công tác này trước nay chưa từng có.

Kỳ thật, hoàn cảnh công tác và bầu không khí quan trọng hơn đơn vị, Tỉnh Nhị Viện kém Đông Đại Nhị Viện rất nhiều, tự nhiên phúc lợi cũng kém một cấp bậc.

Thế nhưng lúc đầu mình làm việc ở ngoại khoa lồng ngực, chủ nhiệm căn bản không coi mình như một phó chủ nhiệm, thậm chí khắp nơi nhằm vào...

Đúng là bệnh viện cho điều kiện không sai, nhưng vấn đề phòng ban có hòa hợp hay không, cũng là một vấn đề khó.

Đây không phải việc bệnh viện có thể điều tiết.

Vì vậy, sau khi hợp đồng Vương Khải An đến kỳ, dứt khoát kiên quyết rời Đông Đại Nhị Viện, đi tới Tỉnh Nhị Điện mà ngay cả khoa ngoại lồng ngực cũng không có.

Bên phía bệnh viện hứa hẹn với Vương Khải An, trong vòng ba năm sẽ thành lập ngoại khoa lồng ngực, để anh tạm thời cấp cứu trong tiểu tổ thành lập ngoại khoa lồng ngực, trước mang tổ, sau đó dùng thời gian ba năm thành lập đoàn đội của anh.

Tần Hiếu Uyên cho Vương Khải An đầy đủ quyền tự do, thậm chí bao gồm quyền lợi thành lập đoàn đội, cũng là rất có lòng rồi.

Chỉ là mới đến, Vương Khải An vừa khéo gia nhập tiểu tổ cấp cứu.

Vốn dĩ Vương Khải An còn không hiểu, vì sao chủ nhiệm Lý Bảo Sơn lại cho Trần Thương làm người phụ trách tiểu tổ cấp cứu, nhưng giờ anh đã biết rõ.

Là bởi vì thực lực Trần Thương, đây quả thật là một kẻ đáng sợ, từ thiên tài này đều có chút không thỏa đáng, một người đồng thời biết làm nhiều chủng loại phẫu thuật như vậy, hơn nữa mỗi một loại đều cỡ trình độ đại sự,

phẫu thuật ngoại khoa lồng ngực mà mình luôn tự hào, so với Trần Thương cũng thua kém rất lớn.

Hơn nữa... Cũng bởi vì người này có một loại mị lực, có thể tập hợp mọi người trong đội lại với nhau.

Vì lẽ đó, cho dù là tiến sĩ Vương Khải An, hài hước gọi Trần Thương một tiếng "thầy Trần", cũng là cam tâm trạng nguyện.

Sau khi Viện Viện thu thập xong đồ, nói với Vương Khiêm:

- Anh Khiêm nhi, sáu túi glucose hôm nay ai mời?

Vương Khiêm thuận miệng nói:

- Tôi mời

Chỉ là, Vương Khiêm bỗng nhiên sững sờ:

- Viện Viện, vì sao mỗi lần các người đều hỏi tôi là ai mời?

Viện Viện ngừng một lát, xấu hổ cười một tiếng:

- Y tá trưởng nói, bảo tôi hỏi anh.

Vương Khiêm nghe xong, lập tức nở nụ cười:

- Này! Có phải y tá trưởng cảm thấy con người tôi rất tốt hay không?

Viện Viện hơi xấu hổ:

- Y tá trưởng nói anh người này tao bao, thích mời, còn nói, không nên hỏi bác sĩ Trần, bác sĩ Trần khổ cực như vậy, không cần cân nhắc những chuyện này, Còn nói nếu như bác sĩ Trần hỏi tới, thì nói phòng phẫu thuật thanh toán.

Một y ta bên cạnh cũng chen vô nói:

- Đúng! Y tá trường còn nói, glucose cũng là tiền, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, bác sĩ Vương rộng lượng, không thèm để ý chút tiền này.

- Đúng rồi, anh hai Khiêm, tôi giúp anh ký sổ nhé! Hì hì...

Vương Khiêm sững sờ, lập tức mắt trợn tròn:

- Tôi mẹ nó, oan uổng... Nhà giàu còn ngồi ở đây, lại bóc lột tôi, mấy người không đau lòng à?

Mọi người nghe thấy vậy, lập tức cười ha hả. Chỉ là Vương Khiêm cũng thật không thèm để ý, mấy túi glucose... Ô ô...

Sáng sớm hôm sau, Trần Thương theo thói quen đi vào khoa cấp cứu, chẳng qua là sáng sớm hôm nay ăn hơi nhiều, cho nên hơi no...

Buổi sáng người bệnh tương đối nhiều, cửa ra vào lại xếp thành hàng dài.

Tối hôm qua ca đêm của chủ nhiệm An, ông nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần tới rồi, mau đi xem người bệnh ở phòng khám bệnh một chút, phòng giám sát có người bệnh đặc biệt, tôi đi xử lý một chút.

Trần Thương gật đầu, nói với y ta hướng dẫn gọi người đến. Vừa mới ngồi xuống, hai người số bảy số tám là một nam một nữ đi đến, tuổi tác đều là hơn năm mươi tuổi.

Chỉ là, hai người đều cầm một cái hộp plastic.

Người đàn ông ngồi xuống, khuôn mặt hơi bối rối, gấp gáp nói:

- Bác sĩ, có thể tôi bị bệnh

Trần Thương sững sờ, vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì?

Người đàn ông thở dài, lấy một cái hộp giống hộp Cơm từ túi nhựa màu đen ra:

- Có chút xấu xí, bác sĩ cậu... Không ngại?

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Vâng, không có việc gì, bác nói thử mình có chỗ nào không thoải mái trước?

Người đàn ông lắc đầu:

- Tôi không có chỗ không thoải mái... Tôi chỉ nói sáng sớm hôm nay lên đi WC, tôi phát hiện... nước tiểu của tôi là màu xanh! Sau khi nói xong, người đàn ông mở cái hộp trong suốt ra, lúc này xuyên thấu qua hộp, Có thể nhìn thấy chất lỏng bên trong màu xanh lá cây đậm.

Trần Thương khẽ nhíu mày:

- Bác mở ra cháu xem một chút.

Người đàn ông nhẹ gật đầu, mở nắp lên.

Trần Thương nhìn thấy nước tiểu màu xanh thẫm này xong, khẽ nhíu mày ngẩng đầu hỏi:

- Bác gần đây có uống phải cái gì lạ không? Ví dụ như thuốc nhuộm màu.

Người đàn ông vội vàng lắc đầu:

- Không có! Không khác bình thường lắm.

Trần Thương nhẹ gật đầu, bình thường nói màu sắc nước tiểu bình thường là màu vàng nhạt, trong suốt, không có hiện tượng lắng đọng vẩn đục.

Nhưng nước tiểu này, màu sắc thật là kỳ quái màu gì cũng có, đỏ trắng lam vàng...

Loại màu xanh lá cây đậm này... Loại này màu sắc nước tiểu dường như liên quan tới uống thuốc, không phải bệnh tật gây nên.

Đương nhiên nếu có bệnh dịch tả, phát ban tổn thương cũng sẽ xuất hiện, nhưng khả năng loại này dường như rất nhỏ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hỏi:

- Bác có bệnh gì, uống thuốc gì? Thường xuyên ăn món gì?

Người đàn ông nói:

- Tôi bị cao huyết áp, suy tim mãn tính, uống thuốc chống tăng huyết áp số 0 của Bắc Kinh và Amlodipine, những thứ khác chưa từng uống.

Trần Thương nghe vậy, hơi chợt hiểu ra nói:

- Thuốc chống tăng huyết áp số 0 của Bắc Kinh? Bác uống bao lâu rồi?

Người đàn ông nghĩ nghĩ:

- Uống nhiều năm rồi, nhưng đứt quãng, thời gian trước phù chân, bác sĩ nói tôi gần đây uống nhiều thêm chút.

- Bác sĩ... Tôi sẽ không bị bệnh lạ gì chứ?

Trần Thương không khỏi mỉm cười, nói:

- Cháu đoán bác không bị bệnh gì, nhưng bây giờ cháu cũng không thể cho bác kết luận, như vậy đi, bác đi kiểm tra nước tiểu thường quy và kiểm tra nội soi, chúng ta xem thử.

- Có thể có liên quan với việc bác gần đây uống Reserpin, cũng chính là thuốc chống tăng huyết áp số 0 của Bắc Kinh.

Người đàn ông sững sờ:

- Thuốc chống tăng huyết áp số 0 của Bắc Kinh còn có thể khiến nước tiểu biến thành màu xanh?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, nếu như bây giờ bác không có bệnh đặc biệt gì khác, loại nước tiểu màu xanh lá cây đậm, rất có thể là viên nén hợp chất reserpin và amphetamine gây nên, bác đi xét nghiệm nước tiểu đi.

Người đàn ông nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đứng dậy đi ra bên ngoài.

Không phải bệnh nặng gì là được rồi...

Mà lúc này, phụ nữ sau lưng đi tới, hơi xấu hổ.

- Bác sĩ, tôi đi đại tiện tại sao lại là màu xám trắng...

Trần Thương sững sờ, sáng sớm hôm nay làm sao vậy?

Là... do bữa sáng mình ăn nhiều hả?

Chương 610: Đại Gia Trần, Anh Bỏ Qua Cho Mẹ Tôi Đi...

- Trần Thương nghe xong, bỗng nhiên sửng sốt, nhìn chiếc hộp màu đen, không ngừng nuốt ngụm nước miếng...

Mặt đen thật sự là sai à?

Nếu có, cũng không đến mức đen đến thế này chứ? Mới sáng sớm đã khai vị cho tôi... Cái này thích hợp không...

Trần Thương dở khóc dở cười.

Đang lúc ngẩn người, người phụ nữ thở dài:

- Bác sĩ cậu mau xem

Trần Thương nhìn người phụ nữ:

- Ừm, tình trạng này bao lâu rồi?

Người phụ nữ thấy Trần Thương nhìn mình chằm chằm, lắc đầu:

- Bác sĩ, không phải nhìn tôi, là xem đại tiện của tôi...

Trần Thương thở dài, được rồi được rồi, ai bảo đây là nghề của mình chứ...

Giờ khắc này, Trần Thương vô cùng ngưỡng mộ Vương Khiêm.

Có lẽ cấp cứu cần chính là anh hùng như cậu ấy, bỗng nhiên giờ khắc này, anh hơi phàn nàn Lý Bảo Sơn, đường đường là chủ nhiệm, chẳng lẽ không biết ngày thường đắp nhiều mặt nạ chút sao?

Mà thôi, mà thôi

Trần Thương cúi đầu nhìn thoáng qua, nhìn kỹ, ừm, rất thô... Màu xám trắng... dài, mảnh...

Trần Thương nhịn không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn người phụ nữ dáng dấp yếu ớt.

Người phụ nữ hình như cũng phát hiện cái đồ chơi này hơi quái dị, mặt đỏ lên:

- Mấy ngày nay táo bón, ngày thường không chú ý, hôm nay đi bồn cầu đều không có đi được...

- Bác sĩ... Cậu đừng nhìn tôi, cậu nhìn nó.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, cháu lại đi, tôi đã biết.

Trần Thương ngẩng đầu hỏi:

- Trước đây có mắc bệnh gì hay không? Uống loại thuốc nào? Có thể ăn qua đồ ăn gì?

Người phụ nữ như có điều suy nghĩ:

- Ừm... Trước đây bị bệnh trĩ, năm ngoái làm phẫu thuật, các thứ khác cũng không có gì...

- A, đúng, bữa tiệc gần đây tương đối nhiều, ăn cơm khá nhiều dầu mỡ, thuốc... Không uống.

Sau khi Trần Thương nghe xong:

- Như vậy đi, cháu sẽ hỗ trợ kiểm tra máu và nước tiểu cho bác, còn có chức năng gan xem có vấn đề hay không.

Người phụ nữ gật đầu, không từ chối, nhưng vẫn tò mò hỏi:

- Bác sĩ, tôi không hiểu, tôi hỏi một câu, đại tiện của tôi màu xám, tại sao phải kiểm tra máu và nước tiểu, không phải nên kiểm tra đường tiêu hóa hả?

Trần Thương sững sờ...

Bác cho rằng đại tiện là do đường tiêu hóa rửa sạch sẽ cho bác rửa thành màu trắng à?

Chỉ là bác sĩ không chỉ trị bệnh cứu người, vẫn phải phổ cập một chút khoa học kiến thức chữa bệnh, chẳng qua bác sĩ trong nước khuyết thiếu, tài nguyên chữa bệnh thiếu thốn, vì vậy nhiều khi bác sĩ không có thời gian kiên nhẫn đối với người bệnh.

Đương nhiên... Kỳ thật có thể có vài bác sĩ cũng không hiểu...

Chớ nói chi là một buổi sáng sớm tốt đẹp thế này, một bác sĩ khoa cấp cứu, ăn no không có việc làm, nghiêm túc thảo luận một vấn đề liên quan tới đại tiện với người bệnh

Trần Thương giải thích nói:

- Bình thường sở dĩ đại tiện có màu vàng nâu, đây là bởi vì tế bào gan bai tiết mật tiến vào gan tuần hoàn ruột, đi qua một loạt sự thay đổi hoá học, mật bên trong lá gan màu vàng xanh biến thành màu vàng nâu, đồng thời theo đại tiện bài xuất ra bên ngoài cơ thể.

Nếu đường mật bị tắc nghẽn, lối đi mật tiến vào đường ruột tắc nghẽn dẫn đến bên trong đường tiêu hóa không có dịch mật, dẫn đến đại tiện sẽ có màu đất sét xám trắng.

Nói đơn giản một chút, chính là thuốc màu không tiến vào đường tiêu hóa được, vì lẽ đó dẫn đến bạc màu

Trần Thương giải thích cũng coi như rõ ràng dễ hiểu, người phụ nữ ôm lấy cái hộp, vội vàng rời đi...

Liên tiếp nhìn mấy người bệnh, Trần Thương về tới văn phòng.

Lúc này, Vương Khiêm đang ăn điểm tâm.

Trần Thương sững sờ:

- Hôm nay sao đi làm sớm vậy?

Vương Khiêm thở dài:

- Đừng nói nữa, gần đây Vợ mang thai, có thai khó chịu, tôi sáu giờ đã dậy rồi, ở lâu mỗi một phút trong nhà thì sẽ bị mắng

Trần Thương nhìn bữa sáng của Vương Khiêm, bánh quẩy tào phở hiếm thấy.

Lập tức tò mò hỏi:

- A? Cái này không phù hợp phong cách của anh? Bữa sáng KFC xa hoa của anh đâu?

Vương Khiêm lắc đầu:

- Vợ Có thai khó chịu, chỉ có một dạng đồ vật có thể trị, vì thế nên không có tiền?

Trần Thương lập tức tò mò:

- Thứ gì, thậm chí ngay cả Có thai khó chịu cũng có thể trị? Tôi phải học! Có tác dụng phụ không? Có gì không tốt cho con hay không?

Vương Khiêm cười thần bí:

- Sẽ không, dùng tốt là dùng tốt, mà hơi đắt tiền một chút, cậu nhìn tôi chi tiêu buổi sáng trực tiếp giảm bớt đến 5 khối.

Trần Thương càng thêm tò mò:

- Thứ gì dùng tốt như thế?

Vương Khiêm ném bánh quẩy vào trong tô phở, khuấy khuấy, chậm rãi ung dung nói:

- Chữa khỏi bách bệnh

Trần Thương sững sờ:

- Chữa khỏi bách bệnh?

Vương Khiêm gật đầu:

- Mua cái túi xách, chữa khỏi bách bệnh nha, cậu chưa từng nghe chưa? Dế nhũi...

Trần Thương lập tức kịp phản ứng

Trong đầu Vương Khiêm này chứa là cái gì vậy? Ngày hôm qua (tan nát cõi lòng 1 vừa vặn có thể tiếp nhận, hiện tại lại có

chữa khỏi bách bệnh)...

- Trách không được độc thân, Thương nhi, cậu cần đi theo tôi học nhiều một ít...

Vương Khiêm cắn một miếng bánh quẩy, đắc ý nói...

Mà Trần Thương trông thấy trên bánh quẩy dính đầy đậu hủ, bỗng nhiên chăm chú nhìn Vương Khiêm:

- Anh Khiêm nhi, tôi nói cho anh một việc

Vương Khiêm gật đầu:

- A! Anh nói đi.

Trần Thương nghiêm túc nói về người bệnh sáng sớm hôm nay:

- Vừa rồi tôi khám hai người bệnh, một phụ nữ, đại tiện... ừm... màu sắc, chiều dài không sai biệt lắm...

Sau khi Trần Thương kể xong, quay người rời đi.

Vương Khiêm ngơ ngác nhìn thoáng qua bữa sáng chính mình, nghĩ tới nghĩ lui, ăn cũng không được, không ăn cũng không được...

Nhưng ăn đi, quá cách ứng với, không ăn thì, buổi sáng khẳng định phải ra ngoài chạy, khẳng định phải đó...

Đây quả thật là một vấn đề đau đầu! Nghĩ tới đây, Vương Khiêm lắc đầu, ai...

Ròng rã thời gian một buổi sáng, Trần Thương phát hiện ánh mắt Vương Khiêm nhìn mình rất ngoan ngoãn, nghĩ tới đây, anh không khỏi thở dài, oan oan tương báo khi nào mới dứt.

Y ta Nhạc Nhạc đi vào văn phòng bác sĩ, Lý Bảo Sơn thấy Nhạc Nhạc, vội vàng nói:

- Nhạc Nhạc, phẫu thuật của mẹ CÔ...

Nhạc Nhạc trừng to mắt, vội vàng cười nói:

- Chủ nhiệm, không cần làm phiền ông.

Lý Bảo Sơn sững sờ:

- Không làm nữa?

Nhạc Nhạc cười nói:

- Không phải, không phải, chủ nhiệm ông bận rộn như vậy, một ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa đơn giản, không cần đại tài tiểu dụng.

Lý Bảo Sơn mỉm cười:

- Không sao, tôi tìm bác sĩ Vương Khiêm làm là được.

Lý Bảo Sơn sững sờ:

- Nếu không cô tìm tiểu Trần? Tôi cảm thấy Tiểu Trần phẫu thuật ruột thừa rất ưu tú.

Nhạc Nhạc nghe thấy vậy, lập tức lắc đầu:

- Không cần, không cần, tôi cảm thấy bác sĩ Vương Khiêm làm tốt vô cùng, không cần làm phiền bác sĩ Trần.

Lý Bảo Sơn thấy Nhạc Nhạc kiên quyết như thế, nhẹ gật đầu, đi ra ngoài.

Trần Thương cũng hơi tò mò:

- Nhạc Nhạc, CÔ... Có phải có thành kiến gì đối với tôi hay không?

Nhạc Nhạc sững sờ, lập tức cười nói:

- Không có, không có, làm sao có thể có thành kiến chứ?

Trần Thương ồ một tiếng, anh luôn cảm thấy là lạ, lập tức nói:

- Vậy tôi... Đi làm trợ thủ cho anh Khiêm nhi thôi.

Nhạc Nhạc nghe xong, biến sắc, kém chút quỳ xuống

- Bác sĩ Trần, anh Trần, đại gia Trần... Anh bỏ qua cho mẹ tôi đi

Mọi người trong văn phòng sững sờ, lập tức tò mò nhìn sang, chẳng lẽ có bí mật gì không thể cho người khác biết?

Chương 611: Đùa Ác (Phần Một)

- Vương Khiêm nghe thấy Nhạc Nhạc tin tưởng mình như thế, khuôn mặt lập tức vui mừng, vui vẻ nói:

- Nhạc Nhạc, tôi như vậy cô cũng thấy yên tâm à? Xem ra kỹ thuật của tôi vẫn là vô cùng đáng tin nha

Nhạc Nhạc nhẹ gật đầu, lại lắc đầu.

Vương Khiêm thấy được trợn tròn mắt, đây là ý gì chứ?

Nhạc Nhạc thở dài một hơi:

- Tôi nghe y tá phòng phẫu thuật nói, khi bác sĩ Trần phẫu thuật ruột thừa luôn phát hiện ruột thừa kỳ quái, xác suất gặp ca bệnh khó cao tới hơn 30%! Mà xác suất của bác sĩ Vương Khiêm Vương lại cực thấp

Mọi người sững sờ, lập tức cười lên ha hả.

Trần Thương lập tức đen mặt...

Tôi TM*... Làm như tôi muốn à?

(DG: TM= ta ma, một câu chửi tục ở Trung Quốc.)

Mặt đen lại trách tôi à?

Giờ khắc này, tâm trạng Vương Khiêm bỗng nhiên vui vẻ.

Trần Bỉnh Sinh cười ha ha một tiếng:

- Tiểu Trần à, cái mặt đen này của cậu trông như chủ nhiệm ấy.

Lúc này, lại đến Lý Bảo Sơn đen mặt, mọi người sững sờ một lát, tiếp một trận cười ha ha ha hả nữa.

Chỉ có mình Trần Bình Sinh là thở dài.

Anh mẹ nó mặt mới thật sự đen đấy

Lý Bảo Sơn nhìn thoáng qua Trần Bỉnh Sinh:

- Bỉnh Sinh, buổi sáng anh đến tìm viện trưởng Thẩm một chút đi, để anh ấy ký tên vào dụng cụ năm nay của chúng ta.

Nói xong, Lý Bảo Sơn đi ra ngoài.

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu khẽ thở dài, mẹ nó anh đã trêu ghẹo ai chứ...

Tìm viện trưởng Thẩm ký tên, đây so với việc cắt bỏ đi bộ phận chính của dạ dày còn mệt hơn nữa

Vào lúc mười một giờ trưa, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Y tá Tiểu Lâm vội vàng chạy vào văn phòng, lớn tiếng nói:

- Tiểu học Hướng Nam có một thầy giáo năm mươi bảy tuổi ngực trái bỗng nhiên bị đau đớn kịch liệt, hoài nghi là nhồi máu cơ tim cấp tính

Vừa nghe đến đây, tất cả mọi người lập tức đổi sắc mặt, Trần Thương vội vàng chạy thẳng ra bên ngoài.

Anh nhìn tài xế Dương nói:

- Ông Dương, tiểu học Hướng Nam, có người bệnh nhồi máu cơ tim cấp tính.

Ông Dương không ưa thích gấp gáp vội vàng, đang hút thuốc ở phòng trực ban, sau khi nghe thấy Trần Thương, nhanh chóng đứng lên đi chuẩn bị xe.

Mà Trần Thương mang theo Tiểu Lâm đi chuẩn bị đồ vật kỹ càng chuẩn bị xuất phát, đến bên cạnh xe, bỗng chợt dừng chân lại, nhìn qua Tiểu Lâm nói câu:

- Đi gọi Vương Khiêm cùng đi.

Tiểu Lâm sững sờ:

- Vì sao...

Trần Thương thở dài:

- Cứ coi như mình mang theo linh vật, mang theo... Lỡ đâu lại có việc dùng đến! Tiểu Lâm thấy cũng đúng, vội vàng trở về, sau khi đến cửa phòng làm việc, gấp gáp vội vàng nói:

- Anh Khiêm, bác sĩ Trần gọi anh đi chung cùng với anh ấy.

Vương Khiêm vội vàng gật đầu, đi theo ra ngoài, lúc này xe vừa vặn dừng ở cửa ra vào khoa cấp cứu, ba người bước lên xe, ông Dương khởi động xe, nhanh chóng xuất phát.

Lúc này bên trong phòng làm việc của giáo sư, một đám giáo viên nhìn thấy Mã ở đó đứng xoa xoa tim, khuyên ngăn mãi nhưng vô dụng.

- Thầy Mã à... Trên người ngài không có thuốc à?

Mã Huệ Dân che ngực, khuôn mặt trắng bệch, trên đầu không ngừng thẩm thấu ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, một loại cảm giác sợ hãi như sắp chết đang quanh quẩn trong lòng ông

Toàn thân bất lực, tay cũng đang run rẩy

Đồng sự bên cạnh không biết làm sao, chỉ có thể an ủi:

- Thầy Mã, Cố kiên trì một chút, 120 lập tức tới ngay

Lúc này, chủ nhiệm năm thứ tư vội vàng đi mời hiệu trưởng tới.

Hiệu trưởng thấy thầy giáo Mã nằm rạp trên mặt đất, hai tay che ngực, khuôn mặt trắng bệch

Giật nảy mình:

- Chuyện gì xảy ra? Vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Một thầy giáo trẻ tuổi nói:

- Vừa rồi trong điện thoại di động của thầy Mã bỗng nhiên truyền tới một trận âm thanh khủng bố, tiếp đó thầy Mã lui về sau một bước, ngã rầm trên mặt đất.

Hiệu trưởng vội vàng hỏi:

- Thời gian dài bao lâu? Liên hệ người thân chưa?

Mọi người lắc đầu:

- Còn chưa có liên hệ người nhà nào, chuyện này mới qua 2 phút, chúng tôi chỉ kịp gọi được 120, còn chưa liên hệ đâu.

Mọi người vô cùng tôn trọng đối với Mã Huệ Dân, với tư cách là thầy giáo lâu năm nhất trong tiểu học Hướng Nam, lại vô cùng kính.nghiệp, đối đãi học sinh cũng tốt, thầy Mã Có thể nói là tấm gương tuyệt vời

Người thầy năm mươi bảy tuổi vẫn luôn kiên trì dạy học, không đến muộn không về sớm, nghiêm túc chấm bài tập, thực tình nhắc nhở vì học sinh.

Hiệu trưởng cầm lấy điện thoại trong tay thầy Mã, chuẩn bị liên hệ cho người nhà.

Chỉ thấy điện thoại lưu lại một cuộc giao diện nói chuyện phiếm trong Wechat, ghi chú là:

- Năm thứ tư, ban 3, Vương Nhất Triết.

Bên trong khung chít chất là một đoạn video.

Hiệu trưởng tò mò, ấn mở video, phát hiện là một bài viết văn tự sáng tác.

Một bài viết văn cũng có thể làm thầy ấy bị như vậy?

Là viết thứ đồ gì nha?

Tên của bài viết văn đó là K Anh Hùng Trong Lòng Tôi).

Hiệu trưởng nhìn kỹ lên, khoan hãy nói, viết cũng thực không tồi, cái này vừa nhìn đã nhập thần.

Lúc này, chỉ thấy hình ảnh đột nhiên thay đổi, một âm thanh bén nhọn khủng bố chợt xuất hiện, hình ảnh nháy mắt biến thành một con lệ quỷ khủng bố

Hiệu trưởng biến sắc, bị dọa làm điện thoại lắc một cái, suýt chút ném xuống mặt đất.

Lần này, ông hiểu được, trách không được thầy giáo Mã lại đột nhiên biến thành như vậy.

Đây quả thực là hồ đồ

Hắn lớn tiếng nói:

- Ai là chủ nhiệm lớp năm tư ban ba

Lúc này, một cô gái đi tới:

- Hiệu trưởng, là tôi.

Hiệu trưởng sắc mặt nghiêm trọng, lớn tiếng nói:

- Đi bắt cô gái đó lại cho tôi, sau đó thông báo người nhà đến trường học! Nói với họ, Con của họ giết người rồi, chắc chắn phải đến

Cô gái sững sờ, vội vàng chạy ra bên ngoài

Mà lúc này, hiệu trưởng hít sâu một hơi, tranh thủ thời gian mở ra danh bạ của thầy giáo Mã liên hệ người nhà.

- Chào chị, tôi là hiệu trưởng Lý, đung, tôi và cô cần nói chút chuyện, ài, cô đừng có gấp... Hôm nay thầy Mã ở trường học đột nhiên phát bệnh tim, chúng tôi đã gọi 120... Ừ, đúng

Ngay lúc này, xe cấp cứu 120 đã chạy tới bên trong sân trường. Trần Thương bắt đầu liên hệ địa chỉ cụ thể, Tiểu Lâm và Vương Khiêm cũng vừa đi chuẩn bị phòng

Lúc này, bên trong sân trường đang giờ giải lao giữa giờ, trông thấy một chiếc xe cấp cứu chạy tới, lập tức tò mò quan sát.

Ngay lúc Trần Thương đang chuẩn bị gọi điện thoại, bỗng nhiên có một nam thanh niên trẻ tuổi chạy xuống:

- Bác sĩ, mời theo tôi, trên lầu ba của tòa hành chính.

Trong lúc vừa nói chuyện vừa mang theo ba người chạy về phía trướcC

Vội vàng đi vào văn phòng, Trần Thương nhìn thấy cả phòng toàn người là người, vội vàng nói:

- Tất cả mọi người nhường một chút

Tất cả vội vàng gật đầu, giải tán ra.

Đi vào văn phòng, Vương Khiêm để giường dưới đất, ba người hợp lực nâng người bệnh lên trên.

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, hiệu trưởng đã gấp gáp vội vàng nói:

- Tôi là hiệu trưởng, để tôi đi đến bệnh viện cùng các cậu

Trần Thương nghe thấy gật đầu, thận trọng nhấc người bệnh lên giường rồi đưa đi tới trên xe cấp cứu.

Trong khi vận chuyển người bệnh nhồi máu cơ tim, chắc chắn phải chú ý cẩn thận, chuyển giường càng phải thật nhẹ, nhanh, chuẩn

Đồng thời bảo đảm tuyệt đối người nằm trên giường được nghỉ ngơi, tâm trạng bình tĩnh, giảm bớt cơ tim tránh hao tổn lượng oxi

Dưới sự hỗ trợ của mọi người, cả đám cẩn thận đặt người bệnh lên xe, vừa mới lên xe, Trần Thương đã không bận tâm gì định cởi quần áo, trực tiếp nhìn Tiếu Lâm nói:

- Cắt quần áo đi! Trước kéo ECG qua

Tiểu Lâm gật đầu, vội vàng nhanh chóng chuẩn bị.

Trần Thương cũng vội làm chuẩn bị bình thở oxi nồng độ cao, cho người bệnh hít thở.

Trong miệng tiếp tục trấn an nói: - Thả lỏng, không cần lo lắng, không có chuyện gì...

Chương 612: Đùa Ác (Phần Hai)

Mặc dù Trần Thương đã ra sức an ủi, nhưng cơn đau do nhồi máu cơ tim mang lại vô cùng kinh khủng

Loại đau đớn này có tính nghiền ép cao, nó khiến người bệnh khó thở, có cảm giác như sắp chết.

Mặc dù biểu hiện của người bệnh rất giống các triệu chứng của người bị nhồi máu cơ tim, nhưng Trần Thương không thể cho người bệnh dùng thuốc ngay được, chỉ sau khi hoàn thiện chuẩn đoán, anh mới có thể tiến hành trị liệu cho người bệnh.

Máy điện tâm đồ từ từ đưa ra kết quả điện tâm đồ

Trần Thương vội vàng nhận điện tâm đồ, xem xét kỹ

Đây hoàn toàn là điện tâm đồ của người nhồi máu cơ tim cấp tính, hơn nữa nó có vẻ là một đồ hình nhồi máu cơ tim trước vách ngăn.

Còn thêm cả việc... Độ chênh lệch (STEMI) nằm trong đạo trình V2 và tần suất của các đạo trình khác đang giảm dần...

Sau khi Trần Thương phân tích cẩn thận mọi thứ, anh khẽ nhíu mày, đây rất có thể là do sự tắc nghẽn của nhánh giảm lúc trước.

Lúc này, mồ hôi trên mặt Mã Huệ Dân chảy càng lúc càng nhiều, khiến anh ta nhịn không được rên lên một tiếng:

- Đau quá

Trần Thương hít một hơi thật sâu, anh nói:

- Tiểu Lâm, giám sát tâm điện, kiểm tra các dấu hiệu đo lường mạng sống.

Vừa nói, Trần Thương vừa lấy ra 0,3 mg Nitroglycerin, sau đó anh nhìn về phía người bệnh:

- Hãy ngậm cái này dưới đầu lưỡi.

Thầy Mã gật đầu, thận trọng đưa Nitroglycerin vào miệng ngậm.

Giờ thứ anh lo sợ nhất đó chính là xảy ra hiện tượng rối loạn nhịp tim do nhồi máu cơ tim

Chuyện này có thể sẽ dẫn đến tử vong

- Đau quá...

Lúc này, người bệnh trở nên cáu kỉnh, bất an do Cơn đau dữ dội, bắt đầu động đậy.

Hiệu trưởng nhìn cảnh này bắt đầu trở nên lo lắng

Từng giây từng phút trôi qua, vào giờ khắc này, CÓ về việc ngậm Nitroglycerin cũng không giúp người bệnh đỡ hơn chút nào.

Trần Thương hít một hơi thật sâu, muốn làm dịu bớt cơn đau đi một chút hay không?

Đầu tiên phải xem nhịp thở của người bệnh ra sao đã...

Lúc này, máy theo dõi nhanh chóng được Tiểu Lâm kết nối, những trị số lập tức xuất hiện trong tầm mắt Trần Thương.

Hô hấp đã bình thường

Huyết áp hơi thấp, chỉ có 90/60 mmHg.

Sau khi Trần Thương thấy hô hấp căn bản là đã trở lại bình thường, anh vội vàng ngẩng đầu:

- Vương Khiêm, chuẩn bị Morphine

Vương Khiêm nhanh chóng gật đầu.

Vốn dĩ mọi người đều thường xuyên xử lý những người bệnh bị nhồi máu cơ tim cấp tính, nên ca lần này cũng có thể coi như thuận buồm xuôi gió.

Sau khi tiêm Morphine xong, hiệu quả tăng lên rất nhanh, tình trạng người bệnh cũng dần chuyển biến theo hướng tốt.

Cơn đau ở ngực đã được hóa giải.

Chỉ có điều, thoát khỏi cơn đau không có nghĩa là người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên cũng không có vấn đề nghiêm trọng gì?

Nhịp tim người bệnh đã trở lại bình thường, Trần Thương cảm kích liếc nhìn Vương Khiêm, ừm... Không xảy ra hiện tượng rối loạn nhịp tim là may rồi.

Chuẩn bị kháng ngưng đi

Trần Thương nhìn Tiểu Lâm, nói:

- Bốn mảnh Clopidogrel 75mg + 300mg aspirin, chuẩn bị Heparin phân tử thấp, 12500u Natri.

Công việc cấp cứu được tiến hành đâu vào đấy.

Tâm điện hiện lên trên máy theo dõi, các dấu hiệu sinh mệnh đã duy trì bình thường trở lại.

Việc cấp cứu cho người bị nhồi máu cơ tim chẳng khác nào là đang chạy đua với sinh mệnh, đến bệnh viện sớm hơn chút có nghĩa là CƠ hội cấp cứu sẽ có nhiều hy vọng hơn chút, cũng có nghĩa là có khả năng cấp cứu thêm một tế bào cơ tim sắp chết.

Nhồi máu cơ tim là cái gì, đó là hầu hết mọi người đều biết nó rất nguy hiểm, nhưng lại không ai hiểu vì sao nó nguy hiểm

Trên thực tế, nó là sự tắc nghẽn cấp tính của các động mạch vành và sự gián đoạn lưu lượng máu, khiến khu vực các Cơ tế bào tim được nuôi dưỡng bởi mạch máu này bị hoại tử do thiếu máu và thiếu oxi.

Trái tim là cái gì?

Trái tim là tế bào cơ tim, là cơ bắp

Những cơ bắp này bị chết đói vì không được cung ứng máu và oxi để nuôi dưỡng, như vậy trái tim làm sao có sức lực để tiếp tục hoạt động?

Vì lẽ đó, trong quá trình cấp cứu cho người bệnh bị nhồi máu cơ tim cấp tính.

Kéo dài thêm một giây, sẽ có thêm một tia hy vọng để tiếp tục cứu một sinh mạng.

Hai mắt tài xế Dương sáng lên như đuốc, và tiếp theo là nhiệm vụ của ông.

Ông Dương đã làm tài xế xe cấp cứu hơn hai mươi năm, nên ông cũng đủ hiểu, dù ông chỉ là một người tài xế, nhưng trọng trách của ông lại cao hơn so với những tài xế bình thường khác

Bởi vì trên chiếc xe ông lái, chỉ chở những sinh mạng đang liên tục bị rút ngắn.

Trên đường đi, hiệu trưởng liên tục cầm điện thoại liên hệ với nhân viên trường học, báo người nhà học sinh đến bệnh viện, đồng thời gọi điện cho vợ thầy Mã.

Lúc này, Trần Thương mới có thời gian rảnh, anh hỏi:

- Vì sao người bệnh lại đột nhiên phát bệnh như vậy?

Hiệu trưởng thở dài, tức giận nói:

- Học sinh đùa ác

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời này, anh tò mò ngẩng đầu:

- Là sao?

Hiệu trưởng giải thích:

- Khi tôi vừa đến văn phòng đã thấy thầy Mã ngã lăn trên đất, tôi nhìn chiếc điện thoại đặt cạnh ông ấy, là một giao diện chat của học sinh, tin nhắn được gửi vào buổi sáng, khi thầy Mã vừa mở video ra xem, bệnh nhồi máu cơ tim của thầy ấy đột nhiên phát tác.

Trần Thương tò mò:

- Là video gì?

Hiệu trưởng mở nhật ký trò chuyện ra, sau đó nhìn Trần Thương nói:

- Đầu tiên cái video này hiện lên một người đang viết văn, sau đó bỗng xuất hiện một cái đầu ma và tiếng thét, lúc nãy tôi cũng giật mình khi xem cái video này

Trần Thương nghe xong, sững sờ

Mấy kiểu gửi video đùa ác như này anh biết rất rõ, giờ trên mạng, hay trong nhóm QQ, nhóm Wechat cũng thường xuyên có mấy trò gửi video đùa ác như này.

Chỉ có điều, ai mà ngờ được, chỉ là một trò đùa ác bằng cách gửi video như vậy cũng có thể biến thành một tai nạn lớn?

Chẳng lẽ lại đúng như số ít những người từng nói, độ náo nhiệt càng lớn sẽ dẫn đến những chuyện càng lớn?

Thậm chí có một số người còn đăng Công khai trong nhóm

Có lẽ đối với rất nhiều người, đây chỉ là một kích thích nhỏ.

Tuy nhiên, đối với những người mắc các căn bệnh tiềm ẩn, thì có thể nói đây là một đòn kích thích chí mạng, dao động cảm xúc mãnh liệt giữa căng thẳng, phẫn nộ, hoảng sợ, vân vân..., dù cho có biến hóa cảm xúc kịch liệt như thế nào, cũng có thể gây ra nhồi máu cơ tim cấp tính

Cuộc sống có thể có trò đùa, và cũng có thể sẽ có những trò đùa ác.

Nhưng hãy ghi nhớ

Sinh mạng, không bao giờ là trò đùa, khi bạn giở trò đùa ác với người khác, có thể sẽ dẫn đến bị kịch

Sau khi nghe hiệu trưởng nói rõ chân tướng mọi chuyện, Trần Thương và mấy người khác ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi.

Bạn có thể pha trò

Nhưng những trò đùa kiểu này, không phải ai cũng có thể tiếp nhận được.

Cũng may là thầy Mã xem điện thoại khi đang ở văn phòng, nếu lỡ thầy ấy xem cái video này lúc đang ở nhà một mình thì sao đây, chuyện gì sẽ xảy ra?

Nghĩ tới đây, ai cũng cảm thấy cực kỳ hoảng sợ

Xe rất nhanh đã đến bệnh viện, nội khoa tim cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ.

Bắt đầu chuẩn bị trước khi DSA trở nên căng thẳng.

Chuẩn bị máu

Lấy máu xét nghiệm! Hiện giờ người nhà người bệnh vẫn chưa đến đây, lãnh đạo bệnh viện đã bắt đầu thông qua phê duyệt, nhanh chóng chẩn đoán và bắt đầu điều trị.

Cũng may thời gian đưa người bệnh tới đây không quá lâu, máu đã kịp tan...

Ngay sau khi thầy Mã được đưa đến phòng phẫu thuật.

Bố mẹ Vương Nhất Triết, toàn bộ ông bà đều chạy tới

Mà vợ Mã Huệ Dân cũng vội vàng chạy tới

- Làm sao vậy? Hiệu trưởng? Sao Con trai tôi lại giết người được?

Mẹ Vương Nhất Bác sốt sắng hỏi.

Toàn bộ người nhà cậu học sinh kia đều chạy đến, tuy hiệu trưởng lại chẳng hề bận tâm, ông nhìn thoáng qua vợ Mã Huệ Dân.

- Chị nhà không cần lo lắng quá, thầy Mã đã được đưa vào phòng cấp cứu, chị hãy bình tĩnh lại đi.

Dứt lời, nét mặt hiệu trưởng trở nên nghiêm túc, ông nhìn chằm chằm bố mẹ Vương Nhất Triết, nói:

- Đợi chút đi, để tôi gọi cảnh sát đến, cảnh sát đến rồi chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện.

Nghe được lời này, toàn bộ người nhà cậu học sinh đều sửng sốt.

- Không cần, Con trai tôi mới chỉ mấy tuổi thôi, nó thì hiểu gì đâu?

- Được rồi, chúng tôi sẽ bồi thường

Hiệu trưởng thản nhiên hỏi ngược lại:

- Con trai mấy người không hiểu chuyện, vậy phần làm cha mẹ như mấy người cũng không hiểu chuyện luôn hả?

Chương 613: Đùa Ác (Phần Ba).

Hiệu trưởng nói một câu lập tức làm cho người một nhà đỏ mặt im lặng

Hoàn toàn chính xác, trẻ con không hiểu chuyện, người lớn các người không hiểu chuyện hả? Lúc này, trong lòng Vương Nhất Triết cực sợ

Cậu không ngờ, chỉ đơn thuần một hành vi đùa ác của mình lại dẫn đến hậu quả như vậy.

Cậu thấp thỏm lo âu nắm chặt nắm đấm, nhìn một đám bác sĩ y tá mặc áo blouse trắng đi tới đi lui xung quanh, thấp thỏm lo âu.

Quay người liếc mắt nhìn vợ của thầy Mã, tranh thủ cúi đầu, Sợ bị phát hiện.

Vợ của thầy Mã cũng lo sợ bất an cùng đợi kết quả, năm nay thầy Mã đã năm mươi bảy tuổi, lập tức hưởng thanh phúc niên kỷ, Con cháu cả sảnh đường, hiệu trưởng nhiều lần khuyên ông lui về hàng hai được rồi, nhưng ông còn là không bỏ xuống những đưa bé được, đời này thời gian đều dạy học trồng người, nơi nào có nói buông xuống liền có thể buông xuống?

Vương Nhất Triết con mắt thỉnh thoảng nhìn sang, tranh thủ thời gian rụt đầu lại.

Nghe thấy hiệu trưởng lớn tiếng quát muốn báo cảnh, giờ khắc này Vương Nhất Triết lập tức sợ choáng váng.

Nước mắt ào ào chảy xuống.

Thế nhưng là nghĩ đến thầy Mã còn đang cấp cứu, vội vàng dùng tay áo dụi mắt một cái.

Nhưng mà... mình phải ngồi tù hả?

Nghĩ đến đây, Vương Nhất Triết tủi thân nhìn thoáng qua "Hậu viện đoàn" ở sau lưng.

Sau lưng cậu là cha, mẹ, còn có cả ông bà, tất cả đều ngồi ở chỗ đó, cậu mới nhẹ nhàng thở ra...

Lúc này, bà của cậu đang ôm một đứa bé, đây là em trai của Vương Nhất Triết.

Mẹ kéo Vương Nhất Triết qua, ôm vào trong ngực, an ủi:

- Bảo bối không có chuyện gì! Không khóc không khóc, họ chỉ hù dọa Con thôi, không khóc.

Vương Nhất Triết cảm nhận được mùi vị quen thuộc.

Mỗi lần mình làm chuyện sai, mẹ đều sẽ bảo vệ mình.

- Mẹ ơi, con không muốn ngồi tù, con không muốn bị cảnh sát bắt đ...

Người phụ nữ nghe xong, vội vàng an ủi:

- Còn đừng sợ, hiệu trưởng chỉ dọa con thôi, con mới 10 tuổi, không tính là phạm tội, cảnh sát sẽ không bắt con...

Trần Thương và Vương Khiêm đứng bên cạnh nghe thấy câu nói này, trong lòng lập tức cảm thấy lạnh lẽo

Con trai của cô kém chút hù chết thầy giáo, cô còn nói không sợ?

Chẳng lẽ chỉ vì câu ta mới mười tuổi nên cảnh sát sẽ không bắt?

Cô có văn hóa đúng không?

Có hiểu pháp luật thật không? Có văn hóa thì có thể giáo dục hài tử như thế à?

Đứa bé đang trong độ tuổi phá phách, cô lại có thể dùng kiến thức luật pháp như vậy để "Giáo dục" và "Bảo vệ" Con trai của cô?

Người đàn ông bên cạnh hơi tức giận, kéo tay cậu bé muốn lôi ra ngoài:

- Lúc nào em còn che chở cho nó! Cũng tại do em quá nuông chiều nó, điện thoại đâu? Đưa cho anh

Người phụ nữ nghe vậy, lập tức tức giận:

- Bây giờ con mình đã thành như vậy, anh muốn hù chế nó mới chịu hả? Nó mới mười tuổi! Hiểu biết cái gì? Anh còn quát em?

Người đàn ông hít sâu một hơi, bệnh viện nhiều người như vậy, anh thực sự không muốn mất mặt xấu hổ, cúi đầu nhìn chằm chằm Vương Nhất Triết:

- Điện thoại đâu? Đưa cho cha

Vương Nhất Triết vừa lấy điện thoại ra đã bị người phụ nữ cướp đi.

Lúc này, hai cảnh sát nhân dân đi tới.

Chân tướng đã rất rõ ràng, nhưng nhìn Vương Nhất Triết mới mười tuổi, hai người thở dài.

Chuyện do một đứa bé gây ra

Loại chuyện này đơn giản nhất, cung phiền toái nhất.

Đăng ký xử lý, phê bình giáo dục... chỉ có chút chuyện đơn giản như vậy.

Thế nhưng, xét đến cùng vẫn do người lớn trong nhà giáo dục.

Cảnh sát lớn tuổi hơn nói:

- Cha mẹ đứa bé đi với chúng tôi một lát.

Mẹ của Vương Nhất Triết nghe thấy vậy, vội vàng nói:

- Đồng chí cảnh sát, đứa bé không hiểu chuyện, anh cho nó một cơ hội đi, có thể không ghi lại ở trong hồ sơ hay không? Đây là chỗ bẩn cả đời của

nó.

Lúc này, cảnh sát trẻ tuổi nhịn không được nói:

- Chẳng lẽ trong ấn tượng của Cô, phạm sai lầm thì không có khái niệm bị trừng phạt hả?

Sau khi người phụ nữ nghe thấy vậy thì lập tức đỏ mặt.

- Chúng tôi sẽ giáo dục, hơn nữa bây giờ nó còn đang đi học, chúng tôi cũng không có thời gian, chờ sau lần này trở về, chúng ta chắc chắn sẽ quản giáo nó thật tốt, cho nó một cơ hội được không?

Lúc này, Vương Khiêm nghe không nổi nữa, đi tới.

- Cho Con trai cô một cơ hội để sửa chữa sai lần thì rất đơn giản, thế nhưng... Ai cho thầy Mã cơ hội?

Giọng nói Vương Khiêm rất to, trực tiếp làm cho tất cả mọi người ở đây chấn động.

Đúng

Ai cho thầy Mã một cơ hội?

Người phụ nữ còn muốn giản biện:

- Đứa bé cũng không phải muốn như vậy, có thể nó chỉ muốn chỉ đùa với thầy giáo một chút, đúng không?

Lúc này, Vương Nhất Triết đã không biết làm sao, chỉ cảm giác đầu bị mẹ mình ấn xuống một cái, nhẹ gật đầu.

Ừm, cái này mới giống ngày thường, những việc làm của trẻ nhỏ, tuyệt đại đa số không phải là do cha mẹ làm chủ đạo à?

Người lớn làm, trẻ nhỏ học, cái này không phải là phương thức giáo dục giống như giật dây con rối à?

- Lại nói, thầy Mã không phải có bác sĩ các anh à, đây là trách nhiệm của các anh, các anh chắc chắn phải cứu sống thầy Mã, bao nhiêu tiền chúng tôi cũng nguyện ý bồi

Người phụ nữ hình như đã giống cố kỵ gì nữa.

Chẳng qua là lời này để mọi người khịt mũi coi thường.

Người đàn ông nghe không nổi nữa:

- Em có thể ngậm miệng lại không? Có người nào giáo dục con cái như em không? Sau này sớm muộn cũng xong đời

Người phụ nữ nghe vậy thì nổi giận:

- Em giáo dục không tốt, vậy anh giáo dục đi? Anh suốt ngày chỉ có công việc, có khi đến tối cũng không về nhà, sao anh không quản con trai của mình đi? Bây giờ xảy ra vấn đề thì lại trách em? Anh chỉ biết mắng chửi người khác

Người đàn ông quát lớn:

- Anh còn không phải là vì cái nhà này à? Anh phải đi làm nuôi gia đình, còn em thì sao? Mỗi ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, em làm được cái gì rồi? Giúp chồng dạy con, con dạy con trai thành cái gì?

Mắt thấy người nhà này muốn rùm beng.

Cảnh sát vội vàng ngăn lại:

- Được rồi, bây giờ không phải là lúc tranh cãi, tới đi, trước ghi tên đã.

Người đàn ông đứng dậy:

- Để tôi viết, chắc chắn phải xử lý nghiêm khắc

Cảnh sát sững sờ, thở dài:

- Đứa bé không lớn, mấu chốt phải xem người lớn thế nào, chúng tôi có thể làm gì? Lần này là đùa ác, lần sau thì sao? Lỡ như đứa bé cầm cái bật lửa đốt phòng ở người ta thì cũng là đùa ác à?

Người phụ nữ ôm Vương Nhất Triết, người đàn ông đi qua, một cước đạp lên, đứa bé nháy mắt bị đá ra ngoài, té lăn trên đất, oa oa khóc lớn.- Vương Nhất Triết, Con đứng lên cho cha

Người đàn ông la lớn.

Người phụ nữ biến sắc, đứng dậy đuổi theo đứa bé, muốn ôm.

Người đàn ông bỗng nhiên quát lớn:

- Nếu như hôm nay em còn dám bảo vệ nó thì chúng ta ly hôn, nó sắp gây ra án mạng, em còn che chở nó, em là muốn hại nó có biết không? Người phụ nữ do dự một chút, kín đáo đưa điện thoại cho bà nội, chuẩn bị đứng dậy.

Nháo kịch lại lần nữa trình diễn.

Người xung quanh đều nhìn một màn này.

Khi mọi người đang tranh chấp, đứa bé đang được bà nội ôm bỗng nhiên và một tiếng khóc lớn lên, ngay sau đó đứa bé bắt đầu run rảy! Bà cụ lập tức biến sắc, lớn tiếng nói:

- Bác sĩ! Đứa bé bỗng nhiên Co giật, nhanh mau cứu nó

Cha mẹ Vương Nhất Triết đang chuẩn bị vật lộn vội vàng chạy như bay đến.

Khuôn mặt sợ hãi, đặc biệt là người phụ nữ, dọa đến không biết làm sao.

- Bác sĩ, mau cứu đứa bé

Trần Thương nhíu mày, vội vàng nói với y tá:

- Liên hệ khoa Nhi.

Sau đó hỏi bà cụ:

- Sao đứa bé đang bình thường lại tự nhiên Co giật?
Trong lòng bà cụ vẫn còn sợ hãi nói:
- Vừa rồi... Nó đang cầm điện thoại chơi, ấn mở một cái video...

Chương 614: Linh Vật

Không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì, một đứa trẻ chỉ mới không đến ba tuổi đã sớm biết nghịch điện thoại.

Tùy ý ấn mở cái video, tò mò cầm chơi.

Không nghĩ tới, còn là một cái video chơi khăm đó.

Đứa trẻ được bác sĩ khoa Nhi vội vàng đón đi.

Chẩn đoán bệnh là "Bị động kinh ở trẻ em"

Cũng chính là vì em bé sau khi bị hoảng sợ, đột nhiên phát tác bệnh động kinh, lúc phát tác bất tỉnh ngã bổ về phía trước, hai tay hai chân run rẩy, miệng sủi bọt mép, kêu sợ hãi, gấp gáy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hoảng sợ bất an,... vân vân.

Cũng là triệu chứng phổ biến bên trong hội chứng bệnh động kinh ở trẻ em.

Nhưng, trị liệu vẫn tương đối phiền phức, cần nằm viện xử lý.

Lúc này, Vương Nhất Triết rốt cuộc không có người che chở, quyền đấm cước đá, đều không tiếc

Nếu không phải cảnh sát ngăn lại, người phụ nữ này điên lên còn đáng sợ hơn đàn ông

Ca phẫu thuật của thầy Mã rất thành công, ngực rõ ràng giảm bớt đau đớn, nhưng vẫn cần tiếp tục trị liệu, được nội khoa tim mạch dẫn vào nằm viện.

Nhìn thấy cha mẹ Vương Nhất Triết quyền đấm chân đá đánh cậu bé trước khoa cấp cứu, hiệu trưởng lập tức nói:

- Không cần đánh nữa, giáo dục trẻ con thật tốt là được rồi

Đáng tiếc, không có người nào nghe anh.

Thiên đạo có luân hồi, trời xanh bỏ qua cho ai?

Đứa trẻ đầu gấu gây nguy hiểm cho thầy Mã, người phụ nữ bảo vệ con của mình.

Thế nhưng, nếu khi có một đứa trẻ khác tạo nên thương tổn cho con của mình, cái này lại là một chuyện khác.

Nhưng nếu tỉ mỉ nghĩ lại, thật sự là bởi vì Vương Nhất Triết sai à?

Là Vương Nhất Triết cho em trai xem video hả?

Xảy ra chuyện như vậy, đến tột cùng nguyên nhân ở đâu?

Suy nghĩ thật kỹ lại thì vô cùng đáng sợ

Có đôi khi, phương thức giáo dục và quan niệm sai lầm, có thể thật sẽ trong lúc vô ý vô tình, cuối cùng làm ảnh hưởng đến chính người nhà của họ.

...

...

Chuyện thầy Mã xong xuôi, Trần Thương và Vương Khiêm cũng về lại khoa cấp cứu.

Trần Thương thở dài:

- Anh Khiêm à, anh cũng sắp chuẩn bị được làm cha, có chuẩn bị gì chưa?

Sau khi Vương Khiêm nghe vậy, sửng sốt một chút, nghĩ đến chuyện vừa rồi, thật sự là hơi tức giận.

Đánh đập trẻ em thật sự là phương thức giáo dục chính xác nhất hả?

Vương Nhất Triết có lỗi, thế nhưng nó mới mười tuổi, biết cái gì chứ

Sai lầm tất cả là do cha mẹ thôi.

Thế nhưng lại không có cách, cha mẹ không thừa nhận, mà chỉ biết áp đặt cái sai của mình lên người con nhỏ, rồi đánh đập?

Vương Khiêm cười nói:

- Đến lúc đó tôi sẽ đưa nó đến bệnh viện đimỗi ngày mang theo nó đi làm, anh cảm thấy thế nào?

Trần Thương liếc mắt:

- Tôi cảm thấy anh còn không sống lâu được vậy

Vương Khiêm cười lên ha hả:

- Nói đùa.

- Có điều việc anh nói tôi thật sự cần coi là chuyện quan trọng, giáo dục trẻ con khi còn bé cần thiết như vậy, thật đừng nên cho đi đường quanh co.

- Tôi đang nghĩ có nên để bà xã từ chức, ở nhà trông con nhỏ thật tốt hay không.

- Bằng không tôi bận rộn như vậy, khẳng định là không được.

Trần Thương nhẹ gật đầu, hoàn toàn chính xác, làm bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ cấp cứu, mỗi ngày đi sớm về tối, tăng ca là chuyện bình thường, giường bệnh viện còn quen thuộc hơn so với giường trong nhà.

Đoạn thời gian trước, khi trở bác sĩ Hồ ở bệnh viện một tuần rồi mới về nhà, bất thình lình phát hiện, bản thân không ngủ được.

Lạ giường

Quen thuộc cái giường đơn ở phòng trực ban, về đến nhà liên tục mất ngủ vài ngày, ông Hồ ngủ không được lăn qua lăn lại tìm vợ mình nói

chuyện phiếm, nói luôn cảm thấy là lạ chỗ nào.

Làm cho bà xã thấp thỏm lo âu một trận, cho rằng chồng mình phát hiện cái gì

Mà cũng đúng thật là tri kỷ, bà lấy ga giường vỏ chăn từ trong ra ngoài, tất cả đều ném đi đổi mới rồi.

Ông Hồ bởi vậy vui vẻ vài ngày, mỗi ngày khen bà xã mình hiền lương thục đức, dọn dẹp đồ trong nhà ngay ngắn rõ ràng, để hoan nghênh ông, trong ngoài đều đổi mới hết.

...

...

Trần Thương và Vương Khiêm trở lại văn phòng, cũng lười đi ra, dứt khoát đặt thức ăn ngoài.

Nhìn Vương Khiêm lấy ra đơn thu phí sáu túi đường Glu-cô, Trần Thương không còn cách nào đành phải mời khách.

Có điều Trần Thương tò mò hỏi:

- Không phải năm người à? Làm sao lại sáu túi thế?

Vương Khiêm cười ha ha một tiếng:

- Tôi uống hai túi nha

Trần Thương liếc mắt, anh là cái thùng cơm...

Lúc này, không ít y tá trẻ đều ăn cơm trong văn phòng bác sĩ, cười nhìn Vương Khiêm nói:

- Bây giờ anh Khiêm không giống ngày xưa nha, cơm trưa MacDonald xa hoa của anh đâu?

- Đúng đấy, bây giờ đến cả glucose cũng cần uống thêm một bịch.

Vương Khiêm không thèm để ý, yên tâm thoải mái nói:

- Giờ tôi đang muốn tích lũy tiền mua sữa bột cho con, không giống ông chủ Trần nha, đến giờ còn là một cẩu độc thân, không có bạn gái, không cần tặng quà, không có ngày kỷ niệm, càng không có một bà xã mang thai cả ngày hậm hực đâu

- Quan trọng nhất chính là, giờ tôi chỉ làm lính bên dưới của ông chủ Trần thôi đấy

Nói đến đây, Vương Khiêm bỗng nhiên thốt lên:

- Bây giờ, mục đích của tôi chính là phục vụ thật tốt cho ông chủ Trần, đi đâu cũng đi theo.

Trần Thương không muốn phản ứng Vương Khiêm, một thân thường phục đứng dậy đi vào phòng trực ban.

Lúc này, Vương Khiêm cũng bỗng nhiên kịp phản ứng:

- Đúng rồi, tôi phát hiện một chuyện vô cùng kinh khủng

Một đám y tá trẻ vội vàng nói:

- Chuyện gì?

- Các người không cảm thấy kỳ quái à? Dáng dấp Trần Thương đẹp trai như vậy, người lại tốt, bây giờ thu nhập cũng khủng như thế, còn là đối tượng quan trọng được bệnh viện muốn bồi dưỡng, sắp tới có thể là chủ nhiệm Trần, tại sao lại không tìm được đối tượng chứ?

Đám y tá lập tức sửng sốt:

- Đúng nha

Thường Lệ Na một mặt bát quái nói:

- Bác sĩ Trần có phải có cái gì giấu chúng ta hay không?

Một câu trực tiếp làm nóng bầu không khí bàn ăn

Từng miệng nhỏ bát quái càng nói càng xa.

Sau khi Trần Thương tới cửa nghe thấy vậy, trực tiếp trợn tròn mắt

Còn không quay lại, đám người này đều muốn đem chính mình nói thành "Giáo sư Trần đến từ hành tinh khác" mất.

Mắt Nhạc Nhạc ánh lên ngôi sao nói:

- Bác sĩ Tiểu Trần à, tôi có nên giới thiệu một vài đối tượng cho anh hay không?

Trần Thương liếc mắt:

- Ăn của cô đi

...

Bỗng nhiên Vương Khiêm cười nói:

- Thương nhi, vì sao bây giờ anh ra ngoài cấp cứu đều ưa thích lôi kéo tôi vào nha?

Vừa Thường Lệ Na lập tức:

- Y y y... Anh Khiêm thật vô cùng buồn nôn.

Trần Thương cũng sững sờ:

- Anh muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối.

Vương Khiêm nghĩ nghĩ:

- Lời nói dối có êm tai không?

Trần Thương gật đầu:

- Cầu vồng đánh rắm

Vương Khiêm nghe xong, lập tức hài lòng, lúc này nói:

- Vậy thì nghe lời nói thật đi.

Trần Thương còn chưa lên tiếng, bỗng nhiên Tiểu Lâm nở nụ cười:

- Anh Khiêm, anh biết vì sao sáng hôm nay, bác sĩ Trần bảo tôi trở về gọi anh không?

Vương Khiêm sững sờ:

- Đương nhiên là bởi vì kỹ thuật tôi quá cứng đó, ra ngoài cấp cứu hình như... chưa từng chết người nào

Nói đến đây, đến chính Vương Khiêm cũng trợn tròn mắt

- Mẹ nó, mình có trâu bò như vậy à? Sao mình lại không có phát hiện chứ

Trần Thương che mặt thở dài, thằng nhãi mặt trắng này có thể xưng u thần.

Tiểu Lâm lập tức cười ha hả:

- Dĩ nhiên không phải, lời nói nguyên vẹn của bác sĩ Trần là: Mang theo anh Khiêm mặt trắng ra ngoài... Coi như mang theo một linh vật, hôm nay thầy Mã không có vấn đề, đều là công lao của anh đấy

Vừa nghe lời này, tất cả người trong phòng lập tức nở nụ cười.

Vương Khiêm một mặt ngốc nghếch, đứng hình tại chỗ.

Mà Trần Thương gãi đầu một cái, cười xấu hổ:

- Buổi tối mời anh uống glucose, đến khi nào no mới thôi.

Chương 615: Nghe Tấu Hài Ở Phòng Tập Thể Hình?

Trần Thương đã rút ra kinh nghiệm từ lần này

Khi đi theo xe cấp cứu ra ngoài, chỉ cần đưa người bệnh về thành công có thể thu được một ngàn điểm kinh nghiệm hằng ngày. Nếu như được đưa về là một cái xác không hồn, kinh nghiệm hàng ngày thu được tụt xuống chỉ còn hai trăm.

Thế là kể từ đó, mỗi lần Trần Thương lên xe đều sẽ mang theo Vương Khiêm.

Anh phát hiện chỉ cần mang theo Vương Khiêm ra ngoài, xác suất mang về cả cơ thể và linh hồn sẽ lớn hơn một chút. Nhằm tuân theo châm ngôn vì dân phục vụ, nâng cao xác suất cấp cứu thành công cho người bệnh, cộng thêm mục đích tăng kinh nghiệm của Trần Thương, hiện tại Vương Khiêm biến thành bảo bối giữ xe.

Ban đầu thầy Dương còn khịt mũi coi thường.

Thế nhưng thời gian dần trôi, ông phát hiện chuyện này thật đúng là kỳ quái. Vì thế ông cố ý chụp một bức ảnh có Vương Khiêm, đổi hình nền điện thoại của mình thành chân dung anh ta.

Đối với chuyện này, Vương Khiêm chỉ có thể bất lực cười khổ.

Tháng mười hai, thời tiết lạnh hơn một chút, quần áo người đi trên đường mặc rõ ràng cũng tăng thêm rất nhiều.

Khoảng thời gian này bận rộn khiến Trần Thương rất ít khi đến Đông Đại Nhất Viện. Hôm nay Vương Khiêm trực ban, Trần Thương đi ra thật sớm, đi đến Đông Đại Nhất Viện.

Vừa lúc đi ngang cổng viện, mấy người trong gian hàng cạnh cổng cười nói:

- Tiểu tử kia, lâu lắm mới thấy cậu đến đây đấy.

Trần Thương sững sờ, lập tức cười nói:

- Vâng, gần đây cháu bận việc.

Ngay lúc Trần Thương đi qua khoa cấp cứu thì thấy xe cấp cứu 120 dừng ở cửa ra vào, bác sĩ Ngô Bằng của khoa cấp cứu nhanh nhẹn tổ chức công tác cứu viện.

Trần Thương tò mò muốn đi lên phía trước, nhưng chân vừa bước ra lại rụt trở về…

Mình xuất hiện sẽ không làm tăng thêm bệnh tình cho người bệnh chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương không nhịn được lắc đầu, sao có thể

Bản thân mình thuộc thế hệ nối nghiệp chế độ chủ nghĩa xã hội mới, sao có thể tin tưởng những thứ vô lý như thế này.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định vào xem có cần ra tay giúp một chút hay không.

Vừa đi qua, Ngô Bằng đã lên tiếng hỏi thăm:

- Trần Thương à?

Trần Thương gật nhẹ đầu:

- Bận à?

Ngô Bằng gật đầu, đứng dậy gấp gáp đẩy cáng cứu thương vào phòng cấp cứu.

Trần Thương cũng không muốn quấy rầy, chuẩn bị quay người rời đi.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Anh chính là… Trần Thương, bác sĩ Trần của Tỉnh Nhị Viện đúng không?

Trần Thương quay người nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi, cấp bậc không lớn, mặc quần áo trung tâm cấp cứu đang đứng ở cửa ra vào.

Trần Thương gật đầu nhẹ:

- Đúng vậy, anh là…

Người thanh niên kia nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

- Em làm ở trung tâm cấp cứu ở thành phố, em tên là Lưu Bân.

- Bác sĩ Trần, em có nghe về anh. Hiện tại, toàn bộ trung tâm cấp cứu đều biết nếu gặp phải trường hợp khẩn cấp là về tim thì chỉ cần tìm anh thì sẽ không thành vấn đề.

Sau khi Trần Thương nghe xong lập tức cười lúng túng. Cái này hơi quá khoa trương rồi.

Nhưng mà… nghe thật khiến người ta thoải mái, tinh thần thanh thản…

- Cậu khách khí rồi, không đến mức khoa trương như vậy đâu.

Trần Thương vừa cười vừa nói.

Lư Bân lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Thật. Đây không phải do em nói, là chủ nhiệm Hà tự mình nói với tụi em trong lúc họp để làm tốt công tác vận chuyển khẩn cấp trong lúc cấp cứu. Gặp phải trường hợp vô cùng nguy hiểm như thế này, hoặc là đưa đến

bệnh viện Tâm Huyết Quản tìm viện trưởng Tần, hoặc là đưa đến Tỉnh Nhị Viện tìm Trần Thương.

Trần Thương nghe thấy lời này, thật sự là vô cùng sợ hãi.

Viện trưởng Tần chính là Tần Nhạc Minh, là viện trưởng bệnh viện Tâm Huyết Quản, xuất thân làm cấp cứu, am hiểu nhất là điều trị bệnh về ngoại khoa tim, cùng với Vương Hướng Quân của Đông Đại Nhất Viện, Trương Bồi Nghĩa của bệnh viên nhân dân tỉnh, Lý Bảo Sơn của Tỉnh Nhị Viện hợp thành bốn nhân vật quyền uy nhất trong lĩnh vực cấp cứu ở An Dương.

Nhưng mà xét về đẳng cấp hay cấp bậc, Tần Nhạc Minh đều cao hơn một chút. Dù sao người ta cũng là viện trưởng bệnh viện Tâm Huyết Quản.

Trần Thương nghe thấy tên tuổi của mình lại có vẻ ngang hàng với Tần Minh, điều này có phải mang ý nghĩa rằng mình có thể chạy về nói với chủ nhiệm Lý Bảo Sơn: Cháu hiện tại đã là kim cương, còn chú vẫn chỉ dừng lại ở bạch kim thôi hay không

Được rồi, vẫn phải suy nghĩ đến cảm nhận của người già một chút.

- Đúng rồi, bác sĩ Lư, người vừa rồi được đưa đến bệnh viện đã xảy ra chuyện gì?

Lư Bân mỉm cười:

- Gọi em là tiểu Lư là được rồi. Nhắc tới người bệnh này thật giống như một trò đùa.

Trần Thương sững sờ:

- Ồ? Chuyện gì xảy ra?

Lư Bân mở miệng giải thích:

- Người này là chúng em đưa từ phòng tập thể hình về, bị tạ tay đè lên ngực, vì tổn thương nên ngất đi. Nhân viên công tác của phòng tập thể hình đó thấy anh ta nửa ngày không có phản ứng gì nên gọi 120.

Sau khi Trần Thương nghe xong thì lập tức sửng sốt.

Phòng tập thể thao và khoa cấp cứu hợp tác rất nhiều là hoàn toàn chính xác. Dù sao luôn có một số người không chỉ làm thẻ ở phòng tập thể thao, mà thỉnh thoảng còn phải đến bệnh viện làm thẻ, anh thường xuyên nghe nói có người bị chấn thương do tập thể dục.

Trần Thương hỏi:

- Cụ thể là chuyện gì xảy ra?

Lư Bân cười nói:

- Nhắc tới cũng rất khôi hài. Người khác lúc tập thể dục đều mang tai nghe nghe nhạc dance, còn người này, anh biết người ta nghe cái gì không?

Trần Thương sững sờ:

- Trữ tình? Bi thương?

Lư Bân thở dài:

- Nếu anh ta nghe nhạc thì cũng không đến mức biến thành như thế này. Đang phát trong tai nghe chính là Quách Đức Cương tấu hài

- Anh ta đang nghe bỗng nhiên cười đau sốc hông, lập tức bị mất lực, tạ trong tay không được cầm chắc nên trực tiếp rơi xuống đè trước ngực, ngay tức khắc dọa sợ người xung quanh.

Trần Thương nghe xong suýt nữa bật cười.

Lúc tập thể dục nghe cái gì không nghe, lại đi nghe Quách Đức Cương tấu hài. Nếu anh nghe quyển tiểu thuyết « Khi Bác Sĩ Mở Hack » một chút thì cũng không đến mức biến thành như vậy.

Anh đây cũng không phải là tìm việc vui cho mình, mà là tìm thú vui cho người.

Nhưng mà, chuyện tạ rơi xuống người này cũng rất là nguy hiểm, rất dễ dàng tạo ra một vài ngoại thương nghiêm trọng, đặc biệt là ở bộ ngực, nơi chứa trái tim và hệ thống mạch máu dày đặc.

- Nhưng người này nhìn qua cũng không nghiêm trọng, đã đưa tới chỗ gần nhất.

Lư Bân cười cười,

- Bác sĩ Trần, em có thể kết bạn Wechat với anh không?

Trần Thương gật đầu:

- Có thể, thường xuyên giao lưu nhé.

Lư Bân gật đầu:

- Ha ha, bác sĩ Trần, anh là thần tượng của em đấy! Em nghĩ làm mấy năm ở trung tâm cấp cứu xong sẽ đi bệnh viện làm việc.

Trần Thương hiếu kì hỏi:

- Cậu vừa mới tốt nghiệp hả?

Lư Bân gật đầu:

- Em vừa tốt nghiệp năm ngoái, là khoa Y học Lâm sàng đại học Đông Dương. Đúng lúc đó trung tâm cấp cứu tuyển người nên em đi luôn, nhưng em vẫn muốn làm bác sĩ ngoại khoa.

Nói xong, đồng nghiệp của Lư Bân cũng ký tên bàn giao ở chỗ y tá xong, họ gấp gáp rời đi.

Trần Thương ở bên ngoài nói chuyện trên trời dưới đất, người bệnh đã nhanh chóng làm xong thủ tục X-quang ngực.

Bác sĩ Ngoại khoa Tim mạch là phó chủ nhiệm Bách Kiến Minh cũng được mời tới.

Vài năm trước, Bách Kiến Minh cũng chỉ là một bác sĩ chủ trị lớn tuổi. Sau này vị trí phó chủ nhiệm thừa ra chỗ trống ông mới thuận lợi thăng cấp.

Ngô Bằng đưa phim chụp X-quang cho Bách Kiến Minh:

- Chủ nhiệm Bách, chú xem một chút xem có vấn đề gì không, cần làm kiểm tra gì nữa không?

Bách Kiến Minh nhận lấy phim X-quang, cẩn thận cân nhắc một chút:

- X-quang ngực cho thấy vấn đề không lớn, không nhìn ra điều gì khác thường, hẳn là không bị thương mạch máu lớn và trái tim.

- Nhưng mà… Vẫn phải tiếp tục kiểm tra, cũng không thể qua loa. Nếu không thì làm như vậy đi, chuyển tới Ngoại khoa Tim mạch, tôi để bác sĩ Trương tiếp nhận, mau chóng hoàn thiện kiểm tra tổng quát.

Chương 616: Quá Tà Môn

Bách Kiến Minh cũng không sai, đối với những thứ này tạm thời chẩn đoán bệnh không rõ ràng, thế nhưng vấn đề của người bệnh không lớn, chuyển khoa vẫn tương đối thích hợp.

Dù sao tình huống người bệnh ổn định, mau chóng chuyển đến khoa khác, nhường vị trí cho những người cần cấp cứu.

Hơn nữa sau khi đến chuyên khoa, có thể tiếp nhận chẩn đoán bệnh và trị liệu tốt hơn, bác sĩ đều cũng là bác sĩ chuyên khoa, hơn nữa tốn hao tài chính cũng tương đối ít, các loại tỉ lệ thanh toán, đều không giống.

Chi tiêu cấp cứu vẫn tương đối lớn.

Chỉ là, lúc này, Trần Thương nhìn phim X-quang bỗng nhiên nhíu mày.

- Tôi... Tôi có thể nhìn phim X-quang một chút không?

Bách Kiến Minh nhìn thoáng qua Trần Thương, lập tức sửng sốt một nhỏ:

- Tiểu Trần?

Trần Thương cười nói:

- Chào chủ nhiệm Bách.

Bách Kiến Minh nhẹ gật đầu, đưa phim X-quang cho Trần Thương:

- Ừm, cho cậu.

Trần Thương nhận phim X-quang, nhìn kỹ lên, anh mới vừa ở sau lưng nhìn không phải rất rõ, nhưng là bây giờ cách gần, cũng nhìn càng rõ ràng hơn rồi.

Hoàn toàn chính xác, những thứ bóng tối bên trên trung thất X-quang ngực này đều bình thường, cũng không trông thấy rõ rệt chảy máu.

Nhưng... Anh phát hiện khác biệt một nơi nhỏ xíu

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm Bách, tôi cảm thấy... Nếu không vẫn là làm một cái CT trước và nghịch hành động mạch chủ tạo ảnh xem một chút đi, tôi lo lắng người bệnh có động mạch vô danh bị xé rách.

Nghe Trần Thương, Bách Kiến Minh cầm phim X-quang lên nhìn kỹ.

Thế nhưng... Cũng không phát hiện quá nhiều tính đặc thù rõ rệt.

Sau đó ông nhìn tiểu Trần, cũng không có xem thường, mà là thản nhiên nói:

- Nếu như là động mạch vô danh bị tổn thương, bên trên phim X-quang có thể trông thấy bóng tối màng liên kết phủ tạng và sườn tăng rộng,

Hơn nữa, sườn động mạch cổ tay và nhịp đập động mạch cổ biến mất hoặc yếu bớt, đồng thời bên trong lập tức xuất hiện xuất huyết nghiêm trọng, các loại triệu chứng chèn ép tim hoặc khí quản chịu áp lực.

Đang lúc nói chuyện, mang theo Trần Thương đến phòng cấp cứu, sau khi kiểm tra một phen, phát hiện mạch đập tất cả đều bình thường, chớ nói chi là biểu hiện chèn ép tim và khí quản chịu áp.

Trần Thương do dự một chút, chẳng lẽ là mình suy nghĩ sai rồi?

Thế nhưng kiểm tra hình ảnh bộ ngực của anh là cấp hoàn mỹ

Anh loáng thoáng nhớ kỹ, phim X-quang này có thể tồn tại áp chế vết rách của động mạch vô danh.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định vẫn nên nhắc nhở một chút.

- Chủ nhiệm Bách, kỳ thật cũng không phải là tất cả động mạch vô danh tổn thương đều sẽ có biểu hiện phim X-quang, ví dụ như tổn thương xa sườn, kỳ thật mạch đập cũng có thể bình thường, hơn nữa phim X-quang kiểm tra không rõ ràng, chẩn đoán bệnh cũng rất phiền phức, vì lẽ đó tôi vẫn là cảm thấy chúng ta trước tiên nên chụp CT rồi nói sau...

Bách Kiến Minh khẽ nhíu mày, hình như đối với chất vấn này của Trần Thương hơi không hài lòng lắm.

Chỉ là ông cũng không nói gì, chỉ thản nhiên cười nói:

- Ừm, tôi đã biết.

Trần Thương thấy bên trên máy theo dõi người bệnh, các phương diện như huyết áp,... cũng bình thường, ý thức rõ ràng, ngược lại cũng không nói gì.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nói thêm gì, nên nhắc nhở cũng nhắc nhở rồi, chẳng qua là nếu như sớm làm kiểm tra cấp cứu, sớm phát hiện sớm chuẩn bị.

Nếu như bởi vì thủ tục chuyển viện làm chậm trễ, khó tránh khỏi trễ bệnh tình.

Chẳng qua... Cũng sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng.

Vì lẽ đó Trần Thương quay người rời đi, đi thẳng đến ngoại khoa tim.

Ngô Bằng thấy thế, lúng túng nhìn thoáng qua Bách Kiến Minh, nói:

- Chủ nhiệm Bách, nếu không... Chúng ta làm kiểm tra CT trước rồi nói?

- Nghịch hành động mạch chủ tạo ảnh đi rồi làm?

Bách Kiến Minh thấy Ngô Bằng như vậy, nhìn người bệnh một chút, cân nhắc một chút, sau đó lắc đầu:

- Không có chuyện gì...

Ngay tại lúc Bách Kiến Minh chuẩn bị nói chuyện, Vương Hướng Quân đi đến.

- Chủ nhiệm

- Chủ nhiệm Vương

Hai người cùng nhau gật đầu.

Vương Hướng Quân ừ một tiếng:

- Tình huống người bệnh như thế nào?

Ngô Bằng cho bàn giao một phen, sau đó đưa phim X-quang ra.

Vương Hướng Quân nhìn phim X-quang xong, cũng không có phát hiện cái gì, chỉ là nhìn Trần Thương vừa rồi rời đi, hỏi:

- Vừa rồi tôi nhìn thấy tiểu Trần tới, anh ta kiến nghị gì?

Ngô Bằng nói:

- Bác sĩ Trần có ý là mau chóng làm kiểm tra lại chuyển khoa đi, anh ta lo lắng có động mạch vô danh xa sườn bị tổn thương, nói phim X-quang nhìn không thấy.

Bách Kiến Minh cười nói:

- Không có chuyện gì, chủ nhiệm, trong lòng tôi nắm chắc.

Vương Hướng Quân nghe xong, lập tức sửng sốt.

Mặc dù biết rất rõ ràng, tư lịch, kiến thức, trình độ tổng hợp của Trần Thương và Bách Kiến Minh vẫn là có chênh lệch không nhỏ, nhưng chẳng biết tại sao, Vương Hướng Quân vẫn là có khuynh hướng tin tưởng lựa chọn của Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Vương Hướng Quân nói:

- Tiểu Ngô, cậu mang người bệnh nhanh đi làm CT, vì lý do an toàn, thật đã xảy ra chuyện gì, khi phim X-quang ra tranh thủ mang cho bác sĩ Bách nhìn một chút.

Ngô Bằng nghe xong vội vàng gật đầu, vội vàng xoay người xuống bảng theo dõi, mang theo người bệnh đi làm kiểm tra.

Kiểm tra cấp cứu khá là nhanh, tương đương với lối đi màu xanh, trên cơ bản không cần xếp hàng.

Mà nếu như đưa đến khu nội trú, cho dù là cậu viết “Kiểm tra gấp”

Nhưng so với cấp cứu cũng kém rất nhiều.

Bách Kiến Minh thấy Vương Hướng Quân tự mình lên tiếng, cũng không tiện nói thêm gì, chỉ chờ đợi kết quả.

Qua mười mấy phút, Ngô Bằng thở hồng hộc chạy tới, cầm trong tay phim X-quang.

Trông thấy Vương Hướng Quân và Bách Kiến Minh, nhất thời gấp nói:

- Thật sự có vấn đề

Hai người nghe vậy, lập tức biến sắc

Vội vàng lấy phim X-quang ra xem, quả nhiên thấy được khác biệt

Bách Kiến Minh nhìn thấy xong, lập tức hơi mắt trợn tròn, cái này... Toàn bộ đều bị Trần Thương đoán được

Không đúng

Đây không phải đoán được, Trần Thương khẳng định là nhìn ra dị dạng bên trên phim X-quang.

Nhưng... Cái phim X-quang này cơ bản bình thường

Chẳng lẽ có chi tiết gì chính mình không phát hiện?

Nghĩ tới đây, Bách Kiến Minh nhịn không được hơi nghĩ mà sợ, vẫn may kịp thời làm kiểm tra, nếu thật đợi đến sau khi chuyển khoa, có thể người bệnh không nguy hiểm tính mạng, nhưng... có thể chịu không ít đau khổ.

Hiện tại tốt rồi, có thể ung dung không vội ứng đối

Kịp thời tổ chức phẫu thuật

Nghĩ tới đây, mặc dù ngoài miệng Bách Kiến Minh không nguyện ý thừa nhận, nhưng trong lòng cũng tràn ngập tò mò và bội phục Trần Thương

Tiểu Trần này, thật sự là... có chút bản lĩnh.

Kỳ thật, sở dĩ Trần Thương không điểm danh, là bởi vì cái kia không có đủ môn ý nghĩa thống kê, phim X-quang là bình thường, nhưng có một chút nhỏ xíu khác biệt, có thể tham khảo, dù sao Trần Thương đã nhìn vô số, nhìn quá nhiều phim X-quang, CT, vô cùng hiểu rõ đối với những chi tiết này

Mà Vương Hướng Quân càng hít sâu một hơi

Tiểu Trần này quá không bỉnh thường đi?

Cái này cũng có thể phát hiện?

Ngô Bằng thấy dáng vẻ của hai người, trong lòng gợn sóng càng lớn, tuổi của Trần Thương không lớn, so với chủ nhiệm Bách hơn bốn mươi tuổi kém không biết bao nhiêu.

Thế nhưng bằng chứng như núi bày ở trước mặt, làm cho người ta không khỏi cảm khái.

Bác sĩ Trần quá lợi hại

Ba người liếc nhau, từ bên trong ánh mắt của nhau thấy được cảm khái và may mắn.

Vương Hướng Quân lập tức nói:

- Kiểm tra máu, kịp thời chuẩn bị phẫu thuật.

Chương 617: Trần Thương? Không Phải Hạ Cao Phong?

Sau khi Trần Thương trở lại trong khoa, trông thấy hai bác hỏi thăm một chút, Cát Hoài thì hơi rầu rĩ không vui, không biết đang nghĩ gì?

Trần Thương cũng rất hiểu, dù sao tiến sĩ Cát đảo mắt đã ba mươi lăm ba mươi sáu người, mắt thấy tiến độ 2020 càng ngày càng gần, tóc càng ngày càng ít, tâm trạng tự nhiên sốt ruột hơn nhiều

Hơn nữa sinh vật đàn ông này, cũng có "chu kỳ sinh lý", qua mỗi một khoảng thời gian, sẽ xuất hiện một loại chu kỳ tính biến hóa hoóc-môn nội tiết, theo đó còn có chu kỳ tâm trạng không ổn định, mặc dù hoàn toàn khác với phụ nữ, nhưng kỳ thật tính chất khác biệt không lớn.

Mạnh Hi thấy Trần Thương tới, mắt sáng lên, cười nói:

- Ơ! Hôm nay Chủ nhiệm Trần có thời gian rảnh hả?

Trần Thương lập tức xấu hổ:

- Chào cô Mạnh, cô khỏe chứ.

Mạnh Hi cười nói:

- Khỏe, đương nhiên là khỏe rồi, đi thôi, vừa vặn đi cùng tôi kiểm tra phòng.

- Bác sĩ Cát, đi, kiểm tra phòng, nhìn người bệnh giường số 15, chuẩn bị phẫu thuật.

Cát Hoài nghe thấy Mạnh Hi, vội vàng đứng lên, khuôn mặt cũng trong một nháy mắt thay đổi.

Anh vội vàng cầm điện thoại, viết vào trong nhật ký của mình:

- Ngày mùng 1 tháng 12, hôm nay rốt cuộc chủ nhiệm Mạnh cũng cười rồi, mây mù một tuần nay rốt cuộc tan rồi, ánh nắng lại lần nữa...

Phía trên là:

- Chủ nhiệm Mạnh không vui ngày thứ 8, hôm nay, tâm trạng của tôi cũng rất tồi tệ...

Thấy cô Mạnh vui vẻ, Cát Hoài tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ, mặc dù giữa hai người xen lẫn một người không có phận sự là Trần Thương.

Nhưng cái này không quan trọng.

Kiểm tra phòng khô khan bởi vì chủ nhiệm Mạnh mỉm cười trở nên sinh động lên, hôm nay Cát Hoài phát huy vượt qua trình độ của mình, nói với

người bệnh ba cái loại hình hài hước khác nhau, khiến người bệnh vui vẻ không ít, nếu như bác sĩ cần chấm điểm đánh giá, chính mình vừa rồi có thể cố gắng một lần năm sao.

Trần Thương đi theo phía sau, yên lặng chẳng nói năng gì, nhìn Mạnh Hi và Cát Hoài kiểm tra phòng, đây đối với Trần Thương mà nói cũng là một dạng học tập và rèn luyện.

Công tác lâm sàng không chỉ có phẫu thuật, còn bao gồm chẩn đoán bệnh, giao lưu, câu thông, vân vân...

...

...

Sau khi đi qua kiểm tra CT, Bách Kiến Minh quyết định không làm tạo ảnh, trực tiếp mở ngực phẫu thuật kiểm tra.

Đây là biện pháp xử lí trực tiếp nhất, cũng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Vương Hướng Quân không tham dự phẫu thuật, Bách Kiến Minh trực tiếp gọi điện thoại cho bác sĩ cấp dưới của bác sĩ Trương, cũng chính cái gọi là bác sĩ 2.

Hiện tại, trên cơ bản ngoại khoa tim là bác sĩ cấp trên mang tổ, phía dưới mỗi bác sĩ phó chủ nhiệm có mấy bác sĩ khác, tất cả mọi người là tổ quản lý người bệnh và phẫu thuật.

Nếu như là động mạch vô danh bị tổn thương, Bách Kiến Minh đương nhiên cũng sẽ không thập phần lo lắng.

Mặc dù hơi khó, nhưng cũng không lớn

Có anh và bác sĩ 2, trên cơ bản là có thể giải quyết, Ngô Bằng khoa cấp cứu cũng tham gia phẫu thuật.

Trước khi rửa tay bắt đầu phẫu thuật, trong đầu Bách Kiến Minh hiện lên y nguyên khuôn mặt Trần Thương, sau khi kinh ngạc thì hơi tiếc hận.

Kỳ thật, nói chuẩn xác một chút, Bách Kiến Minh và Mạnh Hi thậm chí có thể nói là đối thủ cạnh tranh, là đối thủ cạnh tranh một năm trước.

Dù sao lúc ấy phó chủ nhiệm phòng ban bị bệnh viện tư nhân dùng lương cao mang đi, bình thường mà nói, người đổi bệnh viện công tác nhiều nhất chính là “Phó chủ nhiệm”.

Bởi vì về cơ bản rất nhiều vật hi sinh của đấu tranh phó chủ nhiệm phòng ban, phần thưởng an ủi cho một phó chủ nhiệm, lúc này, phó chủ nhiệm sẽ đảm đương một hiệp khách, chiến sĩ thi đua... vân vân.

Suy nghĩ một chút, đối thủ cạnh tranh của anh thành chủ nhiệm rồi, những ngày an nhàn của anh sẽ yên ổn à?

Hơn nữa, năng lực phó chủ nhiệm khẳng định là không có gì để nói, bằng không cũng không đến mức có cơ hội cạnh tranh chủ nhiệm.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại tình huống.

Đối với thế hệ người tuổi trẻ mà nói, nếu như có thể làm phó chủ nhiệm phòng ban là mang ý nghĩa được coi trọng và bồi dưỡng của lãnh đạo.

Nhân tài phòng ban của bệnh viện chú trọng trình độ và chỗ dựa, tình huống sợ nhất xuất hiện chính là đứt đoạn.

Vì lẽ đó, về phương diện tuyển chọn lực lượng, bệnh viện sẽ chọn lựa ra một vài lực lượng trung kiên ưu tú, đào tạo để trở thành phó chủ nhiệm phòng ban.

Lúc ấy, Bách Kiến Minh chính là một lực lượng trung kiên và ngôi sao ban mai như vậy.

Chỉ là, ngôi sao ban mai làm sao cũng không sánh bằng lưu tinh từ trên trời giáng xuống.

Đối với cường thế của Mạnh Hi, trong vòng một năm cầm xuống đầu đề trên tờ « The Lancet » và quỹ ngân sách khoa học tự nhiên quốc gia, Bách Kiến Minh thua tâm phục khẩu phục.

Bách Kiến Minh nghĩ tới đây, đã cảm thấy ông trời thật không công bằng

Năng lực tốt là được rồi, trình độ tốt cũng không thành vấn đề, vì sao dáng dấp còn phải đẹp mắt như vậy chứ?

Làm cho đối thủ cạnh tranh là tôi sao chịu nổi?

Vừa nhìn thấy cô đã như vậy, nào có sức lực cạnh tranh...

Cái này coi như bỏ đi, vì sao cô còn tìm một học sinh ưu tú như vậy?

Nghĩ tới đây, Bách Kiến Minh cảm thấy, người phụ nữ này tuyệt đối nạp tiền hối lộ lúc Thượng Đế tạo ra con người

Phẫu thuật bắt đầu

Bách Kiến Minh lắc đầu, cầm dao phẫu thuật.

Bác sĩ 2 rất hiểu chuyện, chuẩn bị kỹ càng phụ trợ.

Thông qua phim X-quang CT đã nhìn ra đại khái vị trí tổn thương bị xé rách, Bách Kiến Minh cầm lấy đao, bắt đầu rạch mổ ở chính giữa bộ ngực, tiếp đó chậm rãi kéo dài về hướng cổ.

Phẫu thuật khu vực này rất dễ gây tổn hại tới những tổ chức và thần kinh khác, Bách Kiến Minh làm rất nghiêm túc.

Trước mắt phẫu thuật này đã không giống với rạch mổ ngày thường, cần kết hợp mổ ngực và cổ, để hiển lộ vòm động mạch chủ cùng với chi nhánh.

Việc này khảo nghiệm trình độ kỹ thuật của một bác sĩ ngoại khoa tim.

Mở miệng không lớn không nhỏ, lại rất chuẩn xác.

Bản lĩnh phẫu thuật của Bách Kiến Minh vẫn là vô cùng vững chắc

Tĩnh mạch vô danh được bao phủ bên trong màng tim, bởi vậy sau khi tổn thương, rất dễ dàng chèn ép tới màng tim.

Màng tim vừa vặn rạch ra, Bách Kiến Minh vội vàng nói với bác sĩ 2:

- Chuẩn bị rửa dịch

Quả nhiên, khi mổ ra, đã bắt đầu có máu không ngừng chảy ra từ vừa chỗ rách sâu của tĩnh mạch vô danh.

Thế nhưng ngay lúc này

Bách Kiến Minh kinh ngạc phát hiện một chuyện, anh phát hiện màng tim căn bản cắt không lưu loát...

Đây là... Viêm màng ngoài tim co thắt?

Mà lại là viêm màng ngoài tim co thắt phức tạp.

Lần này, Bách Kiến Minh chợt hiểu ra

Chẳng trách

Chẳng trách sẽ xuất hiện loại tình huống này, loại viêm màng ngoài tim co thắt này xuất hiện, bọc lại động mạch vô danh đã bị hao tổn, để động mạch vô danh vốn bị tổn thương lại không nhanh chóng chảy máu...

Cái này cũng được à?

Cơ thể thật sự là phức tạp.

Người bệnh luôn miệng nói trước kia mình kiểm tra sức khoẻ, không có bệnh tật khác.

Đây không phải gạt người à?

Viêm màng ngoài tim co thắt đã đến tình trạng này.

Muốn tiến hành vá tĩnh mạch vô danh bị tổn thương, cửa ải khó khăn thứ nhất dẫn đầu bày ở trước mặt bọn họ là làm thế nào thu hẹp màng tim tiến hành loại bỏ.

Bình thường viêm màng ngoài tim co thắt không khó, thế nhưng loại dính liền mức độ vô cùng nghiêm trọng kèm theo có tĩnh mạch vô danh tổn thương, áp lực rất lớn

Nghĩ tới đây, trong đầu Bách Kiến Minh xuất hiện một bóng người...

Trần Thương

Không sai

Lúc đầu, anh thấy tận mắt Trần Thương dẫn theo một đám chủ nhiệm, trước mắt bao người làm phẫu thuật loại bỏ màng tim, lúc ấy làm còn tốt hơn so với chủ nhiệm

Nghĩ tới đây, anh nhìn thoáng qua bác sĩ 2:

- Gọi điện thoại cho Trần Thương
Bác sĩ 2 lập tức sững sờ:
- Trần Thương? Không phải chủ nhiệm Hạ Cao Phong?

Chương 618: Tôi Không Tức Giận

Khi ba người cô Mạnh kiểm tra phòng, đột nhiên một y tá vội vàng chạy vào.

- Bác sĩ Trần, ca phẫu thuật gặp vấn đề, chủ nhiệm Bách bảo mọi người nhanh chóng đến phòng phẫu thuật.

Một câu nói khiến cả ba người kinh ngạc.

Trần Thương cũng hơi kinh ngạc, chỉ chỉ mình:

- Gọi tôi? Cô chắc chắn?

Y tá gật đầu:

- Vâng, không sai, là bác sĩ Trương nói với tôi, ông ấy nhấn mạnh ba lần là bác sĩ Trần Thương không phải chủ nhiệm Mạnh Hi, càng không phải là Cát Hoài.

Vừa nói xong lời này, bầu không khí nhất thời hơi lúng túng.

Mặc dù không biết, biết cách nói chuyện có thể kiếm cơm ăn hay không nhưng không biết nói chuyện chắc chắn sẽ không cơm có ăn

Mí mắt Mạnh Hi không ngừng nháy, tháng sau mình tua tổ, sắp đến tổ của họ xem ra thằng nhóc này vẫn thiếu dạy dỗ

Đây rõ ràng là nói chủ nhiệm Mạnh không bằng bác sĩ Trần?

Mặc dù cùng một ý với nhau, nhưng để cô nói không cảm thấy rất dễ khiến máu người ta giận sôi máu à?

Nếu như chủ nhiệm Mạnh chỉ mang lòng thắc mắc thì chắc Cát Hoài đã tức đến mức tim run rẩy.

Cái gì gọi là “Càng không phải là Cát Hoài”

Nhấn mạnh ba lần

Cô khuếch đại như thế, bại tướng dưới tay, khâu lại cô thắng nổi tôi à? Không có tôi ở đấy cả ngày đều nói xấu tôi

Trần Thương kinh ngạc một chút, nhìn hai người một cái:

- Vậy... Cô Mạnh em xin phép đi trước.

Mạnh Hi mỉm cười gật đầu:

- Mau đi đi, lát nữa chúng ta cũng có ca giải phẫu, cậu ở đó chờ tôi luôn, không cần lên.

Trần Thương gật đầu.

Sau khi Trần Thương đi, Mạnh Hi và Cát Hoài trở lại phòng làm việc.

Cát Hoài lo lắng nhìn Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Mạnh, chú đừng tức giận.

Mạnh Hi kinh ngạc:

- Tôi không tức giận, tôi tức giận làm gì?

Ba

Nghe ba một tiếng, Mạnh Hi cảm thấy cúc áo khoác trắng rơi xuống đất.

Cát Hoài thấy vậy,

Đột nhiên kinh ngạc một chút, rồi chạy xa...

...

...

Trần Thương vội vàng xuống rửa tay rồi vào trong phòng phẫu thuật.

Y tá thấy Trần Thương đi vào, vội vàng giúp anh mặc quần áo phẫu thuật, đãi ngộ này, khiến cho Bác sĩ 2 Tâm sinh lòng hâm mộ

Ở trong mắt Viện Y, có thể được y tá giúp mặc quần áo phẫu thuật là một chuyện vô cùng kiêu ngạo, đáng tiếc đến bây giờ mình vẫn không có đãi ngộ như vậy.

Sau khi Trần Thương tới, Bách Kiến Minh vội vàng nói:

- Tiểu Trần, cậu mau tới.

Trần Thương gật đầu:

- Chủ nhiệm Bách, có chuyện gì xảy ra?

Bách Kiến Minh đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng, dù sao... Chuyện này nói cũng rất mất mặt.

Rõ ràng Trần Thương đã khuyên mình, mà mình lại không nghe theo, nhưng khi kiểm tra quả nhiên xảy ra vấn đề.

Đây rõ ràng là kỹ thuật của Trần Thương hơn xa mình

Với việc xem phim X-quang đã tăng lên một tầm cao mới, nhìn đâu biết đấy, nhìn một chút thay đổi nhỏ xíu, là có thể suy đoán đến rất nhiều vấn đề khác.

Ngô Bằng đối với Trần Thương bội phục từ đáy lòng

Trần Thương đã tới cấp cứu mấy lần, nhưng mỗi lần đều tràn đầy bức bách, mỗi lần đều là cứu cấp người đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng.

Mặc dù Trần Thương rất ít tới cấp cứu

Nhưng, khắp nơi ở khoa cấp cứu lưu truyền truyền thuyết về Trần Thương.

Quá mạnh mẽ

Không trách được chủ nhiệm vương Hướng Quân lại tín nhiệm Trần Thương như vậy.

Tất cả tín nhiệm cơ bản đều thành lập trên thực lực.

Bách Kiến Minh ngượng ngùng cười, nói:

- Sau khi cậu đi, chủ nhiệm Vương tới, vì lý do an toàn, nên vẫn quyết định đi chụp CT xem thử, nhưng mà không ngờ, cái phim X-quang này lại phát hiện ra vấn đề.

- Tiểu Trần cậu thật lợi hại, sao cậu lại phát hiện nơi này hơi khác thường?

Trần Thương cười thản nhiên:

- Tôi cũng chỉ đoán, cảm giác hơi khác thường, đặc biệt là nơi giao nhau giữa màng tim và động mạch, tôi luôn cảm thấy không giống bình thường, mặc dù không có biểu hiện màng tim bị chèn ép, túng cách (*) cũng không rõ ràng... Lúc ấy tôi nghi ngờ có thể là động mạch bị tổn thương mà còn có khả năng liên quan đến buồng tim, Nhưng mà... Ngược lại cũng khá tốt.

Một câu nói của Trần Thương, khiến cho ba người trợn tròn mắt tại chỗ

Đây... Đây con mẹ nó cũng được à?

Phải biết họ gọi Trần Thương tới phòng phẫu thuật, một câu liên quan tới vấn đề và tình huống phẫu thuật cũng không nói

Trần Thương giải thích một chút, nhưng lại nói rõ ràng về bệnh tình.

Động mạch bị thương và còn liên quan tới buồng tim

Chỉ bằng một tấm x-quang ư?

Bách Kiến Minh không nhịn được nuốt ngụm nước bọt

Ừng ực...

Bác sĩ 2 nuốt hai ngụm nước bọt... Ừng ực… ừng ực...

Không trách cô y tá giúp người ta mặc quần áo

Mình không xứng

Ngô Bằng muốn nuốt một ngụm nước bọt xuống họng an ủi, nhưng lại phát hiện miệng lưỡi đều khô, thì ra là khiếp sợ hơn thời gian há miệng quá dài, khô hết nước bọt...

Mẹ nó cũng quá mạnh mẽ đi?

Chẳng lẽ chúng ta có hiểu lầm gì với x-quang à?

Lý giải của chúng ta về X-quang chênh lệch lớn thế hả?

Bất đắc dĩ

Ba người cùng thở dài.

Không thể không phục, chỉ dựa vào một tấm phim, có thể đoán đại khái tình huống bệnh tình của người bệnh, đối với chuẩn đoán bệnh tình của người bệnh sẽ càng thuận lợi chính xác hơn, có thể giảm thiểu đi rất nhiều con đường quanh co khác.

Bách Kiến Minh trực tiếp nói:

- Tiểu Trần, cậu thật lợi hại

- Người mắc bệnh động mạch đã có vết rách, nhưng vì không xảy ra vấn đề gì, hơn nữa kết quả hình ảnh không có gì khác thường, thật ra thì chủ yếu là bởi vì buồng tim có vấn đề

- Buồng tim dính liền, vừa vặn là vị trí động mạch bị thương quấn qua, khiến... vì thế nên dẫn đến việc bây giờ đưa đến một cái kết quả, động mạch chưa chảy máu nhiều, nhưng người bệnh lại bị viêm màng ngoài co thắt buồng tim

Sau khi Trần Thương nghe, trước mắt sáng lên

Viêm màng ngoài co thắt buồng tim + tổn thương động mạch

Đây đều là sở trường của mình mà

Trần Thương lững thững đi tới, Bác sĩ 2 vội vàng đến giúp đỡ, nhường vị trí cho Trần Thương.

Trần Thương cười một tiếng:

- Cám ơn bác sĩ Tương.

Bác sĩ 2 không nhịn được cười một tiếng:

- Đừng khách sáo.

Lúc này, buồng tim đã có vết cắt, máu chảy ra đã bị rút đi.

Trần Thương cầm cái nhíp cẩn thận kiểm tra.

Không lâu sau, trong lòng cũng đã có biện pháp.

Buồng tim dính rất nghiêm trọng, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc phẫu thuật viêm màng ngoài co thắt buồng tim, bây giờ phải chữa trị động mạch rách sau đó mới làm phẫu thuật buồng tim.

Nhưng mà làm như thế, vá lại động mạch sẽ khó hơn rất nhiều.

Bởi vì tầm nhìn giải phẫu, có thể làm việc trong phạm vi có hạn, cái này thì cần một người hiểu rõ về động mạnh, đối với phẫu thuật có đầy đủ kinh nghiệm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói ý tưởng cho ba người còn lại.

Bách Kiến Minh nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, ý tưởng tốt thì tốt, nhưng mà... Thuật này yêu cầu độ khó tay rất lớn, buồng tim dính chặt vào không có cách nào tách ra, cứ như vậy, thao tác có thể làm thì thời gian không đủ... Tôi lo lắng sẽ xảy ra vấn đề.

Trần Thương cười một tiếng:

- Vậy... Nếu không, để cho tôi thử một chút?

Đúng là, trong không gian hệ thống của Trần Thương, dạng ngưu quỷ xà thần nào mà chưa thấy qua, đối với tổn thương động mạch, Trần Thương

vẫn rất thành thạo.

Sau khi mọi người nghe Trần Thương nói “để cho tôi thử một chút”.

Lập tức rõ, đại thần lại muốn bắt đầu, trợn to hai mắt chờ khiếp sợ đi

Trần Thương thở dài, đáng tiếc thầy Mạnh không có ở đây, nếu không...

Chương 619: Không Đồ Đề Tốt Thì Không Phải Là Thầy Giáo Tốt

Trần Thương quay người nhìn thoáng qua y tá

Đối phương nét mặt cười vui như hoa, cầm dao phẫu thuật đưa cho anh.

Trần Thương nhận lấy, y tá thừa cơ sờ tay, trong lòng kích động không thôi.

Trần Thương thấy thế, thở dài, sờ tay của tôi thì làm được gì, thật đen đủi mà...

Đúng...

Trần Thương nghĩ đến một biện pháp tuyệt hảo, sau này trở về phải sờ tay Khiêm ca nhiều hơn, mới dính chút vận may

Lúc này, bỗng nhiên Ngô Bằng nói:

- Vận khí người bệnh này quá tốt rồi, có thể gặp được bác sĩ Trần, bằng không... Phiền phức thật là lớn.

Bách Kiến Minh gật đầu, tỉ mỉ nghĩ lại đúng là như thế, nếu không có người chú ý, hiện tại phẫu thuật đều là một chuyện phiền toái.

Mà câu nói này nghe vào Trần Thương trong tai, bỗng nhiên rộng mở trong sáng

Đúng

Mình làm gì phải là mặt đen chứ, rõ ràng là những người bị bệnh này vận khí tốt, gặp được mihf

Trần Thương lập tức bắt đầu vui vẻ.

Lúc này, bỗng nhiên cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Trần Thương ngẩng đầu nhìn lên, là cô Mạnh?

Ngay cả Bách Kiến Minh cũng hơi kinh ngạc.

Dù sao hai người mặc dù đã sớm không phải trong mối quan hệ cạnh tranh, nhưng những ngày bình thường, nhiều khi mỗi quan hệ cũng là không mặn không nhạt, mà là ôn hòa.

Gặp mặt nhiều khi cười chào hỏi một cái.

Ngày bình thường, sẽ rất ít khi hợp tác cùng nhau phẫu thuật, chớ nói chi là mặt.

Không ngờ Mạnh Hi lại chủ động tới tìm mình...

Chẳng lẽ... Là muốn cùng mình biến chiến tranh thành tơ lụa à?

Nghĩ tới đây, Bách Kiến Minh, "người đã hơn bốn mươi tuổi" không hăng hái cười cười. Anh suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy là vẫn không thể vứt bỏ vợ mình, ừm, làm người phải có nguyên tắc và ranh giới cuối cùng.

Mạnh Hi tiến đến sau đó mặc quần áo tử tế, đi tới:

- Chào chủ nhiệm Bách, tôi đến xem ca phẫu thuật này, anh không ngại chứ?

Bách Kiến Minh lắc đầu cười một tiếng:

- Khách khí, chủ nhiệm Mạnh đến, tôi tự nhiên lại càng thêm yên tâm.

Trần Thương tay trái cầm dao phẫu thuật, tay phải cầm kẹp tách rời, nói với Bách Kiến Minh:

- Chủ nhiệm Bách, giúp tôi nâng một chút.

Bách Kiến Minh vội vàng gật đầu

Đầu tiên Trần Thương cần rạch ra một lỗ hổng giữa màng tim và động mạch vô danh, làm cho tất cả động mạch vô danh lộ ra.

Một bước này bình thường rất đơn giản, chỉ cần nhẹ nhàng một dao là có thể làm được.

Nhưng hiện tại không giống, nguyên nhân bởi vì viêm màng ngoài tim co thắt, màng tim dính liền nghiêm trọng, muốn rạch ra rất khó, còn đồng thời cần đảm bảo động mạch vô danh sẽ không bị hao tổn

Chỉ riêng cái này thì độ khó đã lớn hơn rất nhiều so với viêm màng ngoài tim co thắt

Anh đã dạy Mạnh Hi, nhưng cũng không biết là học xong hay chưa?

Trần Thương thận trọng rạch ra một điểm, lúc này, cần bảo vệ tốt tĩnh mạch vô danh bên trái, vừa phân li, vừa tách rời

Phân li tĩnh mạch vô danh

Tách rời màng tim dính liền

Trần Thương một người khẳng định không làm nổi.

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Bách Kiến Minh, tiếp đó nhìn thoáng qua Mạnh Hi, nói:

- Cô đến tách rời màng tim dính liền, cẩn thận một chút, tôi muốn phân li tĩnh mạch

Mạnh Hi gật đầu, hơi khẩn trương, giống như một học sinh sắp bị thầy giáo kiểm tra miệng.

Bất đắc dĩ

Trần Thương nói đối với Bách Kiến Minh:

- Đưa chỉ bện cho tôi.

Bách Kiến Minh nhíu mày:

- Chỉ bện?

Lúc này muốn chỉ bện làm gì?

Trần Thương không nói nữa, bởi vì thao tác tiếp theo vẫn tương đối tinh vi.

Mạnh Hi nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tôi đã chuẩn bị xong.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn chằm chằm Trần Thương, muốn biết Trần Thương rốt cuộc muốn làm gì

Chỉ thấy lúc này, Trần Thương thận trọng quấn ba vòng chỉ bện lên ngón tay, sau đó đưa ngón tay đến chỗ sâu tĩnh mạch vô danh bên trái, thận trọng vững vàng nhấc lên

Lập tức, toàn bộ tĩnh mạch vô danh cứ như vậy bị Trần Thương phân li ra

Mà lúc này, Mạnh Hi tách rời màng tim trở nên dễ dàng rất nhiều

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

Mạnh Hi với tư cách là người trong cuộc, có quyền lên tiếng nhất, cô cảm giác trọng trách lập tức nhẹ đi.

Dù sao trước sợ hổ sau sợ lang, tách rời không tốt sẽ gặp nạn.

Mà giờ Trần Thương phân li xảo diệu, làm cho độ khó của ca phẫu thuật thấp xuống rất nhiều

Mạnh Hi chỉ cần mở một cái lỗ hổng không lớn, là đã có thể yên tâm chữa trị động mạch vô danh tổn thương.

Bách Kiến Minh lập tức kích động không thôi

Lại học lén một chiêu

Lại học trộm đến từng bước từng bước bản lĩnh

Thực sự là quá đã nghiện.

Những tiểu xảo này, thực sự là hoa quả khô, đây là tiểu xảo phẫu thuật, trong sách giáo khoa không có, trong video phẫu thuật không có, đều là kinh nghiệm mà những người phẫu thuật tổng kết ra từ thực tiễn.

Bác sĩ 2 càng vui vẻ

Giờ anh đa hiểu, tại sao Cát Hoài giống như liếm chó ngày nào cũng đi theo chủ nhiệm Mạnh và Trần Thương, thì ra mình hiểu lầm anh ấy, thằng nhãi Cát Hoài này thật sự là gian tà xảo trá, giả trang ra một bộ tư thái liếm chó tới gần chủ nhiệm Mạnh, chính là vì muốn nhận chân truyền của bác sĩ Trần Thương

Nghĩ đến cũng là như thế, dù sao một người phụ nữ mà thôi? Có thơm như vậy à! ?

Trong mắt học bá, chỉ có tri thức làm cho người say mê nhất

Bỗng nhiên, bác sĩ 2 mong đợi, tháng sau chủ nhiệm Mạnh sẽ đến tổ của mình, đến lúc đó, chính mình phải cố gắng học của Cát Hoài.

Lỗ hổng màng tim không lớn, lúc này, phần gốc của động mạch vô danh vẫn có hoạt động chảy máu.

Trần Thương nói với bác sĩ 2:

- Thầy Trương, kẹp động mạch vô danh phần gốc trở xuống ngăn trở đóng thành động mạch chủ, tạm thời khống chế chảy máu.

Bác sĩ 2 vội vàng gật đầu

Vết thương không lớn, ngăn trở đóng động mạch phần gốc vô danh cũng không có ngốc nghếch triệu chứng thiếu máu.

Nhưng là, nếu như vậy thì yêu cầu đối với người thực hiện phẫu thuật sẽ tương đối cao.

Nhưng hiện tại, trình độ và tạo nghệ khâu mạch máu của Trần Thương càng ngày càng cao

Tay nhận chỉ khâu lại, nhanh chóng bắt đầu công tác khâu lại.

Bác sĩ 2 lại một lần nữa nhìn than thở

Bách Kiến Minh cũng cảm khái lắc đầu:

- Quá nhanh! Tiểu Trần ngươi khâu lại cái này mạch máu thực sự quá lợi hại.

Trần Thương cười cười, không nói chuyện.

Vá thời gian, Trần Thương dùng không đến 2 phút, toàn bộ đã vá hoàn tất.

Buông kẹp cầm máu ra, lập tức khôi phục máu chảy.

Tất cả mọi người rốt cuộc cảm khái một tiếng, phẫu thuật kết thúc.

Mà lúc này, cần phải tách rời màng tim, phẫu thuật trị liệu viêm màng ngoài tim co thắt.

Trần Thương nhìn cô Mạnh:

- Cô Mạnh, cô tới đây ha?

Mạnh Hi gật đầu, đi qua khoảng thời gian học tập này, phát triển vẫn là rất lớn.

Trần Thương chợt phát hiện, Mạnh lão sư tại phẫu thuật khi...

Lại có một loại cảm giác xuẩn manh xuẩn manh... Cực kỳ giống gấu túi?

Không đúng... Như cái gì đâu?

Mà ở trong mắt Bách Kiến Minh, Mạnh Hi phát triển là vô cùng to lớn.

Nguyên nhân của mọi thứ đều là nhân gia có một đồ đệ tốt

Ừm...

Một cái có thể trợ giúp lão sư phát triển hảo đồ đệ?

Mặc dù nghe có chút lạ, nhưng... Đây là sự thực

Phẫu thuật rất nhanh tới hồi cuối.

Đối với tất cả mọi người đến nói ở đây, chiêu này của Trần Thương được gọi là phương pháp chỉ bện tách rời, dùng thực sự là quá tốt rồi

Mọi người thấy Trần Thương, nhịn không được khen không dứt miệng

Trần Thương nhìn Mạnh Hi phẫu thuật, nhịn không được nâng trán lắc đầu.

Mạnh Hi thấy thế, lập tức hung tợn trợn mắt nhìn sang, trong đó ý vị không cần nói cũng biết: bây giờ nếu là dám nói, tôi sẽ ngay lập tức phế bỏ anh

Trần Thương lắc đầu, mà thôi, mà thôi, đừng quản nữ nhân cái kia bao lớn, đều là y tá...

Câu nói kia nói thế nào?

Chỉ tiểu mà cô gái khó dưỡng thành đấy

Chương 620: Cô Muốn Đứng Ở Vị Trí Thứ Hai Không?

Ca phẫu thuật đã kết thúc, mọi thứ diễn ra rất thuận lợi

Thậm chí có thể nói không ngờ ca phẫu thuật lại thuận lợi như vậy.

Bách Kiến Minh liếc nhìn Trần Thương như đang suy nghĩ điều gì đó, khi anh đang tính nói một câu lại đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hi, anh hơi do dự, sau đó lại chọn cách im lặng.

Anh ta có một vấn đề rất muốn hỏi Trần Thương, rốt cuộc thì vì lý do gì mà anh lại muốn nhận Mạnh Hi hướng dẫn của mình?

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì Mạnh Hi rất lợi hại trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học?

Tuy nhiên Bách Kiến Minh không nghĩ như vậy, anh cho rằng thứ hấp dẫn nhất của Mạnh Hi đối với Trần Thương tuyệt đối không phải chỉ số IQ 140, mà là cái khác...

Nhưng mà, Bách Kiến Minh dĩ nhiên sẽ không hỏi về những vấn đề riêng tư như vậy

Khi nghĩ tới những vấn đề riêng tư của người ta, Bách Kiến Minh thầm cảm khái, tuổi trẻ thật sự thú vị nha

Nhưng mà, không phải chỉ trẻ tuổi là được, mà còn phải có sức khỏe

Nghĩ tới đây, Bách Kiến Minh hài hước nhìn lướt qua Trần Thương, nói một câu:

- Tiểu Trần, đi theo cô Mạnh đây thì chú ý học tập cho giỏi, những thứ của cô Mạnh, cậu có học cả đời cũng không hết đâu

Dứt lời, ông dùng một ánh mắt mà bất kể người đàn ông nào cũng hiểu, sau đó cười cười, quay người rời đi.

Bác sĩ 2 thấy thế, vội vàng chạy theo

Trương Đại thì cho rằng, một thiên tài như Trần Thương tuyệt đối sẽ không trầm mê nữ sắc, cho dù anh có thật sự thích cô Mạnh đi chăng nữa, thì chắc chắn anh cũng sẽ tránh xa cái thỏa mãn hèn hạ ấy.

Bách Kiến Minh đưa blouse trắng cho Trương Đại cầm về văn phòng, còn mình thì tan ca.

Ngô Bằng cảm kích nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, hôm nay rất cảm ơn cậu

Trần Thương cười nói:

- Không cần khách sáo, giúp đỡ lẫn nhau thôi mà

Dứt lời, Trần Thương bắt đầu kết toán những gì vừa thu nhận được

【Đinh! Hoàn thành ca phẫu thuật thu hẹp động mạch, phẫu thuật chữa trị tổn thương động mạch vô danh, kết toán tổng hợp, nhận phần thưởng: 1, kinh nghiệm + 150 ngàn; 2, nhận được thuật cấy ghép mạch máu nhân tạo (cấp đại sư); 3, nhận được thuốc tăng bền bỉ + 1;】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy những gì hệ thống ban thưởng, lòng anh run rẩy

Này là đồ tốt nha

Thuộc tính bền bỉ?

Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên Trần Thương được hệ thống ban thưởng thuộc tính bền bỉ nha?

Nghĩ tới đây, Trần Thương càng thêm kích động.

Sách kỹ năng màu tím là gì chứ

Kinh nghiệm là gì chứ

Đâu có khiến sức bền bỉ trở nên tốt hơn?

Tuy không biết điều này rốt cuộc mang lại hiệu quả gì, nhưng Trần Thương có cảm giác, sức bền bỉ và thể lực có sự khác biệt rất lớn

Những điều này chắc chắn ai cũng có thể hiểu

【Thuốc tăng sức bền bỉ: sau khi dùng thuộc tính bền bỉ được tăng vĩnh cửu + 1!】

Còn là vĩnh cửu

Trong mắt Trần Thương hiện lên tia lửa, miệng nở một nụ cười dâm...

Khiến Mạnh Hi đứng bên cạnh hơi sửng sốt.

- Có phải là đang nằm mơ giữa ban ngày không đấy?

Trần Thương lập tức tỉnh lại, xấu hổ cười một tiếng:

- Nằm mơ giữa ban ngày à? Không được không được! Không đúng không đúng! Không có không có! Cô Mạnh nghĩ cái gì vậy? Hơn nữa, bây giờ cũng đâu còn là ban ngày nữa, đã hơn tám giờ rồi, trời cũng đã tối....

Mạnh Hi nghe vậy, không hiểu sao Trần Thương tự dưng lại nói năng lộn xộn như vậy?

Nhưng điều đó cũng không quá quan trọng:

- Đi thôi, tối nay có một ca phẫu thuật nữa, một ca phẫu thuật hẹp động mạch chủ.

Trần Thương khẽ gật đầu.

...

...

Trương Đại trở lại văn phòng, chợt phát hiện bác sĩ 3 và Cát Hoài vẫn đang ở văn phòng, chưa tan tầm.

Cát Hoài ngồi một chỗ với vẻ mặt rầu rĩ không vui, khi vừa thấy Trương Đại quay về, ông ta bỗng nói:

- Anh Trương, rốt cuộc anh nghĩ vì sao thằng nhóc Trần Thương đó lại nhận chủ nhiệm Mạnh là người hướng dẫn? Trước giờ tôi luôn cảm thấy chuyện này rất lạ

Bác sĩ 3 lặng lẽ vểnh tai lên nghe, nhưng chỉ im lặng.

Sau khi Trương Đại nghe thấy lời này, ông nhíu mày:

- Anh có ý gì?

Cát Hoài gật đầu:

- Hầy! Tôi cảm thấy thằng nhóc Trần Thương đó, chắc chắn nó có rắp tâm, giữ lại không báo cho chủ nhiệm Đào, mà chắc chắn phải chạy đến bệnh viện chúng ta báo với chủ nhiệm Mạnh! Rõ ràng là cậu ta đang thèm khát thân thể của chủ nhiệm Mạnh

Nói đến đây, Cát Hoài nghiến răng nghiến lợi, trước đây khi Trần Thương còn chưa tới nơi này, mỗi lần chủ nhiệm Mạnh đi làm phẫu thuật đều dẫn theo anh ta, thế nhưng từ khi tên nhóc đó tới, chủ nhiệm Mạnh càng ngày càng tránh xa anh....

Ai...

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng Cát Hoài lại tăng thêm bi thương

Kỳ thật, anh ta thật sự đã hiểu lầm chủ nhiệm Mạnh, sở dĩ Mạnh Hi không muốn dẫn anh ta đi là vì sợ mình bị Trần Thương phê bình, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng và địa vị của cô trong phòng ban...

Bây giờ, Trương Đại là trong những người ủng hộ Trần Thương, từ khi quan sát cách Trần Thương phẫu thuật, thì địa vị của Trần Thương trong mắt anh đã được dâng cao lên tận mây xanh, một người như bác sĩ Trần sao có thể là tục nhân được?

Chắc chắn bác sĩ Trần cũng giống anh, là một người đề cao nghiên cứu phẫu thuật, dù chúng ta có thật sự thèm khát thân thể chủ nhiệm Mạnh, thì cũng chỉ dừng lại ở mức cải tiến gen cho trẻ nhỏ, vì sức khỏe của nhân loại mà dùng cả đời để phấn đấu

Cát Hoài sao có thể hiểu được lý tưởng của chúng ta?

...

...

Bên trong phòng phẫu thuật, người bệnh vẫn chưa được đưa tới, Mạnh Hi lấy phim X-quang của người bệnh ra xem, nhìn Trần Thương nói:

- Cậu thấy chưa? Khoảng cách này tương đối dài, chắc chắn là phải cắt bỏ, tôi nghĩ giờ chúng ta sẽ cắt bỏ chỗ này đi, sau đó dùng mạch máu nhân tạo để thay thế, cậu nghĩ sao?

Giờ Mạnh Hi vẫn rất tôn trọng Trần Thương, trước mỗi ca phẫu thuật đều sẽ bàn bạc thật kỹ lượng với Trần Thương.

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi không có ý kiến gì.

Mạnh Hi đột nhiên quay lại nhìn Trần Thương:

- Mà cho tới giờ tôi vẫn chưa từng thấy cậu làm mạch máu nhân tạo bao giờ, hay để hôm nay tôi dạy cậu

Trần Thương sững sờ:

- Thật ra... Có thể tôi biết

Trần Thương nhìn sách kỹ năng hiện ra đầy đủ cả, chuẩn bị chọn kích hoạt.

Không sai

Bây giờ anh thật sự đã biết.

Nhưng khi vừa nhìn thấy sự tự tin hiện lên trong mắt cô Mạnh, anh chỉ biết thở dài, được rồi, được rồi, coi như anh chưa biết đi.

Mạnh Hi nhìn lướt qua Trần Thương:

- Cố gắng nhìn cho kỹ, thật ra việc thay mạch máu nhân tạo cũng chưa được coi là một ca phẫu thuật chuyên môn, nhưng hiện giờ lâm sàng dùng rất nhiều, tôi có cảm giác trong lần tranh tài này có lẽ cũng sẽ gặp phải nó, dù sao cũng là một khâu không thể thiếu trong phẫu thuật mạch máu lớn trái tim.

Trần Thương gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Cô Mạnh, cô cũng định dự thi hả?

Mạnh Hi khẽ gật đầu:

- Đương nhiên, tôi đại diện cho Đông Đại Nhất Viện.

Bỗng nhiên Trần Thương quay qua nhìn Mạnh Hi:

- Cô Mạnh... Cô định giành vị trí thứ hai hả?

Mạnh Hi sững sờ:

- Thứ hai? Tại sao tôi phải đứng ở vị trí thứ hai?

Trần Thương nói:

- Bởi vì tôi là thứ nhất

Mạnh Hi nhìn rõ sự kiêu ngạo tự tin của Trần Thương, cô nhịn không được bật cười:

- Tiểu Trần, cậu tự tin quá rồi đấy, chưa nói đến Đông Dương mỗi năm đều nằm trong top mười, chỉ tính nguyên trong tỉnh thôi đã có rất nhiều bác sĩ ưu tú rồi

- Ba mươi lăm tuổi, với khoảng cách tuổi tác như vậy, chưa chắc cậu đã có khả năng chiếm được ưu thế.

- Giải thi đấu năm ngoái tôi không tham gia, nhưng ở tỉnh Đông Dương chúng ta, người tỏa sáng nhất chính là Quách Vân Phi viện Tâm Huyết Quản, đáng tiếc ở vòng thứ hai lại gặp phải Tích Thủy Đàm - một chủ trị có tên tuổi lớn, nếu không thì đã có thể mang về thành tích không tệ rồi.

- Năm nay cơ hội rất lớn, đừng nói giải thi đấu cả nước, nếu cậu muốn tiến vào khu vòng thi đấu cả nước, chắc chắn phải thắng được ba tỉnh, sau đó mới có thể trở thành đại diện tỉnh Đông Dương.

Nói đến đây, Mạnh Hi tưởng rằng Trần Thương sẽ kinh ngạc lắm, nhưng không ngờ Trần Thương lại cực kỳ bình tĩnh.

Chàng trai này, rốt cuộc là lấy đâu ra nhiều tự tin như vậy?

Mạnh Hi bỗng nói:

- Anh để tôi về vị trí thứ hai?

Trần Thương cười nói:

- Còn phải xem cô có đồng ý hay không

Chương 621: Cơ Thể Lại Thành Thực Rồi

Bây giờ Trần Thương hơi hối hận

Anh đột nhiên cảm thấy nói khoác thật sự không phải là thói quen tốt.

Nhìn thấy động tác gấu túi của cô Mạnh, Trần Thương chỉ biết thở dài

- Cô Mạnh, tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, chỗ này, khi muốn thay đổi mạch máu nhân tạo cần cân nhắc chính là độ trơn nhẵn ở vị trí nối lại, cô nên chọn phương pháp khâu lại liên túc, nếu nói như vậy...

- Tốc độ! Quá chậm... Ai

- Còn có, khoảng cách giữa các mũi khâu, đúng, đều, sao cô lại khâu xéo? Mẹ tôi ơi.... cô căng thẳng gì chứ?

...

...

Mạnh Hi không lên tiếng, cô phát hiện, Trần Thương thật sự biết phẫu thuật thay thế mạch máu nhân tạo.

Hơn nữa, không chỉ là biết, mà còn làm tốt hơn bản thân mình.

Thật không dễ gì, dưới sự hướng dẫn của Trần Thương, Mạnh Hi cuối cùng cũng khâu hoàn thành một mặt.

Khi kiểm tra thành quả, cô phát hiện phương pháp của Trần Thương thật sự rất tốt.

Trần Thương luôn có thể tìm thấy chi tiết sai lầm của mình, sau đó nhắc nhở.

Có điều, duy nhất có một điểm, lúc chàng trai này mắng người thật sự rất tàn nhẫn

- Anh không thể nói ưu điểm của tôi à? Lúc tôi dạy anh là cổ vũ, giáo dục, anh gào cái gì mà gào

Mạnh Hi không nhịn được trừng Trần Thương một cái.

Y tá và bác sĩ gây mê đứng bên cạnh nhin không được cười.

Rõ ràng trên bàn phẫu thuật phải tương đối nghiêm túc, mà vào lúc này lại trở nên thoải mái hơn nhiều.

Nhưng, đây cũng không phải là chuyện xấu.

Bác sĩ gây mê biết rõ, kỹ thuật khâu của Mạnh Hi dưới sự hướng dẫn của Trần Thương, thật sự đã tiến bộ tốt hơn so với trước đây.

Có thể nhìn ra được các chi tiết, nhịp độ và tiết tấu của chỉ khâu.

Trần Thương nghe thấy lời nói của Mạnh Hi, sau khi suy nghĩ nửa ngày, nói:

- Ừm... cũng không phải là không có ưu điểm.

Mạnh Hi nghe xong, lập tức trừng to mắt:

- Là gì?

Trần Thương trầm tư một lát:

- Tôi vẫn chưa nhớ ra, để phẫu thuật xong rồi nói cho cô....

Mạnh Hi nghe đến đây, tức đến sôi máu, thế nhưng vẫn hít sâu một hơi, nghĩ đến hôm nay mặc áo blouse trắng, Mạnh Hi liền lo lắng, tối về phải nói mẹ khâu lại cúc cho mình

- Nào nào nào, kim đưa cho tôi, tôi tự đến làm

Mạnh Hi đương nhiên không phục, kỳ thực cô cảm thấy trình độ khâu của mình đã là khá tốt, thế nhưng vẫn chưa làm cho Trần Thương hài lòng.

Trần Thương lắc đầu, cầm lấy kim.

- Nhìn kĩ đây.

Nói xong, Trần Thương bắt đầu cẩn thận khâu lại.

Anh lựa chọn phương pháp khâu 3 vị trí giống như Mạnh Hi, cũng là khâu liên tục.

- Cô xem, đầu tiên là cô phải học áp kim, như vậy khi tiến vào, có thể bảo vệ mạch máu trong tốt hơn, sẽ không tạo thành tổn thương! Sau đó....

Không thể không nói, kĩ năng khâu của Trần Thương tốt hơn Mạnh Hi nhiều.

Nhưng, nhóm y tá và bác sĩ gây mê đã quá quen thuộc với cặp đôi thầy trò kỳ quái này.

Mặc dù đa số đều là Trần Thương dạy cho Mạnh Hi, hướng dẫn Mạnh Hi, nhưng cứ hở ra là lại gọi cô Mạnh.

Sau khi hoàn tất việc khâu lại, Trần Thương nói:

- Mở kẹp cầm máu, nhìn xem hiệu quả.

Mạnh Hi gật đầu, sau khi mở ra, lập tức mở to mắt

- Không có máu chảy

- Cũng không có hẹp....

- Có thể đấy

Nhìn thấy dáng vẻ của Mạnh Hi, bác sĩ gây mê khụ khụ một tiếng, nhớ tới lần đầu nhìn thấy hai nhân vật đảo ngược, bản thân còn cảm thấy hơi khó tin, cho rằng bản thân đã tiêm nhầm chỗ, tiêm nhầm vào người mình, nhưng mà bây giờ... sớm đã quá quen thuộc rồi

- Trần Thương, cậu quá lợi hại

Trần Thương gật đầu:
- Ừm, tôi biết.
Mạnh Hi:...
Bác sĩ gây mê:..
Y tá: 666
[Đinh! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 20. Độ thiện cảm trước mắt 100; nhắc nhở: độ thiện cảm đạt đến 100, xin nhanh chóng tiêu thụ, nếu không sẽ không thể tiếp tục gia tăng độ thiện cảm.]
Trần Thương sững sờ, như vậy mà cũng có thể tăng thêm độ thiện cảm, đã là 100 rồi?
Xem ra phụ nữ đều là khẩu thị tâm phi
Ngoài miệng thì luôn mắng mình
Thật ra thân thể rất thành thực, lại còn tăng thêm 20 độ thiện cảm
Trần Thương thở dài, tiện tay mở sách kỹ năng ra, chọn trao đổi 3 kỹ năng mà anh cần thành thạo trong cuộc thi.
[Chữa trị động mạch dưới da]
[Chữa trị tổn thương tĩnh mạch chủ]
[Chữa trị lỗ rò động mạch chủ - tĩnh mạch chủ]
Sau khi Trần Thương đổi xong ba kỹ năng đấy, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.
Bởi vì như vậy, cuộc thi phẫu thuật mạch máu lớn ở ngực cơ bản là một bộ hoàn chỉnh.
Đều là phẫu thuật cấp độ 3, Trần Thương tiêu hao 60 điểm thiện cảm, còn lại 40 điểm dự bị.
Thắng lợi trở về
Phẫu thuật kết thúc, đến lúc rửa tay.
Kỳ thật Mạnh Hi vẫn rất cảm kích Trần Thương, bởi vì vừa rồi Trần Thương hướng dẫn, đã giúp cô cảm thấy mình như được giác ngộ.
Lập tức phá vỡ suy nghĩ trước đây của mình, xây dựng một khái niệm mới về khâu mạch máu.
Thu hoạch rất lớn
Mạnh Hi nhìn Trần Thương:
- Cậu vẫn còn chưa nói? Ưu điểm của tôi là gì?
Trần Thương suy nghĩ thật lâu, nhíu mày nói:
- Cô rất rộng lượng! Tính cách tốt! Có thể chấp nhận những thiếu sót của bản thân.... Nói tóm lại, rất nhiều

Mạnh Hi sững sờ, nhìn bóng lưng đang đi bước của Trần Thương, trong lòng suy nghĩ: Rộng lượng? Ừm.... rất có mắt nhìn....

...

...

Sau khi về đến nhà, Trần Thương không thể chờ đợi, trực tiếp lựa chọn học tập.

Cho đến bây giờ, Trần Thương đã thành thạo tất cả các kỹ năng phẫu thuật ở tim và các mạch máu lớn ở ngực

Trần Thương cũng không đoái hoài đến rửa mặt, trực tiếp bắt đầu vào không gian mô phỏng học kỹ năng đầu tiên.

Không thể không nói, từ lúc bắt đầu phẫu thuật chữa trị động mạch chủ đến giờ, sau mỗi lần đặc huấn Trần Thương đều có thu hoạch rất lớn, anh cảm thấy mình đã quen thuộc hơn với các mạch máu lớn trong ngực so với trước đây.

m thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, rời khỏi không gian đặc huấn.

Trần Thương nhanh chóng bắt đầu học kỹ năng tiếp theo

Anh đột nhiên cảm thấy, các mạch máu khác nhau khi lựa chọn chữa trị, cần phải xem xét rất nhiều, bao gồm cả hình dạng và chức năng của mạch máu, điều này rất quan trọng, khâu lại không chỉ cần đuổi theo sự toàn vẹn của hình thái, mà còn phải cân nhắc đến sự tăng trưởng các mạch máu và nhiều yếu tố khác....

Thời gian rất nhanh, sau khi đã học được tất cả các kỹ năng, Trần Thương hít thật sâu một hơi

Anh lờ mờ bắt được một vài manh mối

Anh cảm thấy vẫn còn nhiều rối ren phức tạp trong các mạch máu, vẫn còn rất nhiều liên kết, chỉ là không nhìn thấu.

Cho đến hiện tại, tất cả trái tim và các phẫu thuật chữa trị mạch máu lớn ở ngực của anh đều là cấp bậc đại sư

Nhưng Trần Thương cảm thấy như thế vẫn chưa đủ

Nếu muốn giành chiến thắng trong cuộc thi quốc gia, bản thân cần chính là một cơ hội.

Đột phá cấp bậc đại sư, thành tựu hoàn mỹ

Nằm trên giường, Trần Thương hít một hơi thật sâu, nếu như trước cuộc thi toàn quốc, có thể đột phá một cái đến hoàn mỹ, để cho bản thân nắm bắt được cảm giác hoàn mỹ, thì những đột phá khác có thể dễ dàng hơn.

Dù sao những điều này nhìn có vẻ là rất nhiều phẫu thuật, nhưng mà cũng chỉ là kỹ năng khâu tim và mạch máu lớn.

Khi nằm xuống chuẩn bị đi ngủ, Trần Thương bỗng nhiên nhìn lại ngày tháng.

Lập tức sững sờ một chút

Ngày 1 tháng 12?

Sắp đến sinh nhật của Tần Duyệt rồi....

Trần Thương nhớ rõ, sinh nhật Tần Duyệt là ngày 5 tháng 12, chớp mắt là đến sinh nhật rồi, Trần Thương đột nhiên cảm thấy bản thân nên chuẩn bị thật tốt.

Dù sao, đó cũng là sinh nhật đầu tiên sau khi hai người ở bên nhau

Chương 622: Phải Nói Như Thế Nào

Buổi sáng, Trần Thương ngồi trong phòng làm việc, vắt hết óc suy nghĩ làm thế nào để cho Tần Duyệt một sinh nhất đặc sắc mà không kém phần lãng mạn, khắc sâu trong ký ức, dư vị vô tận.

Bỗng nhiên Đào Mật gọi điện thoại tới làm Trần Thương giật nảy mình.

- Tiểu Trần, cậu đến phòng làm việc của tôi một chút, đã có thông báo về cuộc tranh tài rồi.

Trần Thương nghe đến đó lập tức đứng lên, hấp tấp chạy tới văn phòng ngoại khoa tim

Mới vừa xuống thang máy thì anh đã thấy Tiền Lâm và Đồng Học Giáp đang bận rộn gì đó ở phía đối diện.

Hai người cũng nhìn thấy Trần Thương, vị khách không mời, đang tiến lại gần họ.

Tiền Lâm nâng cao cảnh giác, nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Thầy Trần... Anh định đi ngang qua tầng tám để lên tầng chín phải không?

Trần Thương sững sờ, lắc đầu:

- Không phải, tôi định đến khoa ngoại tim

Đồng Học Giáp và Tiền Lâm liếc nhau:

- Thầy Trần, anh… chắc là anh không phải tới tìm chủ nhiệm đâu ha?

Trần Thương lại sững sờ lần nữa, khẽ gật đầu:

- Đúng rồi, tôi đang định đi tìm chủ nhiệm Đào

Hai người nghe Trần Thương nói như vậy, đưa mắt nhìn nhau, vội vàng kéo anh đến cửa cầu thang.

Họ chỉ mới hưởng được mấy ngày an nhàn, chủ nhiệm Đào vừa có một chút đổi mới với họ, tình cảm thầy trò đang tăng lên một cách vững vàng

Mà lúc này, Trần Thương lại đến, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì đối với họ

Bởi vì dựa theo kinh nghiệm những lần trước, mỗi lần Trần Thương đến thì thế nào cũng sẽ tạo ra sự tổn thương không hề nhỏ cho họ, mà lại còn là tổn thương không thể tránh thoát.

Tiền Lâm nghiêm túc nói:

- Người anh em, tụi này có thù oán gì với anh hả

Đồng Học Giáp thở dài:

- Anh bỏ qua cho tụi này đi

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Tôi... Tôi không có làm gì hết

Tiền Lâm nói như sắp khóc:

- Anh làm bao nhiêu việc rồi mà còn chê ít à? Thầy tôi gọi anh tới để làm gì?

Trần Thương đáp:

- Chắc là việc liên quan tới giải thi đấu phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc.

Lúc này, bỗng nhiên Đào Mật đi ngang qua, ông thấy ba người, lập tức cười nói:

- Ồ, tiểu Trần tới rồi à? Mau vào văn phòng với tôi, hai cậu cũng vào đây đi

Trần Thương gật đầu, dẫn đầu đi vào văn phòng.

Mà Tiền Lâm và Đồng Học Giáp đưa mắt nhìn nhau, hai người đều thấy được vận mệnh thê thảm của mình trong ánh mắt của đối phương....

Đào Mật ngồi xuống, sau đó đưa một phần tài liệu cho Trần Thương:

- Tiểu Trần, đây là lịch thi đấu của cuộc thi kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc.

- Mỗi bệnh viện sẽ chọn ra một người dự thi, đầu tiên là sẽ tham gia cuộc thi tỉnh, ba người đứng đầu của tỉnh sẽ đại biểu cho tỉnh của mình tham gia giải thi đấu toàn quốc. Cuộc thi tỉnh sẽ bắt đầu vào ngày 14 và 15 tháng mười hai.

- Cuộc thi tỉnh được chia thành ba tổ, A, B, C, sau đó chọn ra người đứng đầu của ba tổ, ba người này sẽ đại diện tỉnh Đông Dương tham gia thi đấu toàn quốc.

- Cuộc thi toàn quốc sẽ diễn ra trong hai ngày 21 và 22.

- Lúc trước đăng ký ghi danh thì tôi đã ghi tên cậu vào, bây giờ cậu sẽ đại diện cho Tỉnh Nhị Viện tham gia thi đấu.

Trần Thương nghe vậy lập tức sửng sốt, chỉ còn hai tuần nữa là bắt đầu tranh tài, mình vẫn còn chút thời gian để chuẩn bị.

Trong hai tuần này, tốt nhất là mình có thể làm phẫu thuật nhiều một chút, nhanh chóng đề cao và thông hiểu.

Đào Mật nói:

- Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ ưu tiên giao cho cậu làm tất cả các ca phẫu thuật về tim, mạch máu lớn trong phòng ban, làm nhiều một chút, mau chóng quen thuộc.

Trần Thương gật đầu:

- Cám ơn chủ nhiệm Đào.

Đào Mật khoát tay áo, cười nói:

- Cậu cũng đừng có áp lực quá lớn, thật ra thì lần trước tôi và chủ nhiệm Hạ cũng hơi nóng vội.

- Cậu chỉ mới tiếp xúc ngoại khoa tim năm nay thôi, mặc dù cậu có thiên phú rất tốt nhưng mà cũng cần một quá trình để trưởng thành. Vì lẽ đó nên lần này cậu chỉ cần coi đây là một cơ hội để rèn luyện, tốt nhất là có thể tiến vào giải thi đấu toàn quốc, đi ra ngoài nhìn một chút

- Nước chúng ta có rất nhiều người trẻ tuổi ưu tú, sau khi đi ra ngoài cậu nên giao lưu nhiều một chút, câu thông và học hỏi nhiều hơn, có như vậy mới có thể phát triển nhanh hơn được.

Trần Thương nhẹ nhàng gật đầu, như có điều suy nghĩ, cười nói:

- Chủ nhiệm, tôi sẽ cố hết sức.

Đào Mật cười nói:

- Ừ, vận may cũng rất là quan trọng, dù sao là phải rút thăm chia tổ, nếu như cậu gặp phải Quách Vân Phi của Bệnh viện Tâm Huyết Quản thì chỉ có thể coi như gặp xui xẻo….

Trần Thương sửng sốt, đây là lần thứ hai anh nghe thấy cái tên Quách Vân Phi này, Quách Vân Phi của Bệnh viện Tâm Huyết Quản?

Mạnh Hi cũng nhắc tới cái tên này.

Người này thật sự lợi hại tới như vậy à?

Sau khi nói xong, Đào Mật nhìn sang Tiền Lâm và Đồng Học Giáp, rồi lại liếc mắt nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, không phải bên cấp cứu trong khoảng thời gian này luôn có những ca phẫu thuật cấp cứu ngoại khoa tim à? Khi cậu phẫu thuật thì nhớ gọi hai người này, cho họ nhìn thấy máu một chút.

Trần Thương gật đầu một cái, đáp:

- Vâng, được rồi

Ý của Đào Mật rất rõ ràng, ngoại khoa tim nói trắng ra là một ngành học tùy thời tùy chỗ liên quan tới sinh mệnh.

Nếu như có thể trải qua huấn luyện bên cấp cứu, như vậy thì thực lực sẽ được đề cao rất nhanh.

...

...

Khi trở lại trong khoa thì đã giữa trưa, Trần Thương cảm thấy rằng so với tranh tài thì sinh nhật của Tần Duyệt mới là thứ khiến anh đau đầu và

bận tâm nhất.

Giữa trưa, Trần Thương vội vàng ăn chút cơm, sau đó đi dạo một vòng trong trung tâm mua sắm, buổi tối anh có ca đêm, không ra được.

Vừa phải có bất ngờ, còn phải có ý nghĩa và kỷ niệm, còn phải….

Quá phiền toái

Chuyện này đối với Trần Thương mà nói thì còn khó hơn một ca phẫu thuật lớn.

Sau đó Trần Thương mờ mịt dành thời gian còn lại để tìm kiếm trên Baidu.

Dân mạng đề nghị: Nên tặng cho cô ấy một đứa bé

Mặc dù Trần Thương cảm thấy cái này rất có ý nghĩa, nhưng mà... Thôi bỏ đi

Còn có người nói nên đưa tặng hai ống tinh chất Axit Hyaluronic, cái đề nghị này cũng không tệ lắm….

Ngay vào lúc này, y tá Tiểu Lâm đi đến:

- Bác sĩ Trần, 120 đưa tới một người bệnh hôn mê.

Trần Thương nghe thấy thế thì lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Sau khi xe cấp cứu đưa người bệnh tới, Trần Thương vội vàng gọi Tiểu Lâm đưa người bệnh vào phòng cấp cứu.

Người nhà là hai người phụ nữ, một người hơn ba mươi và một người khoảng sáu mươi.

Người phụ nữ lớn tuổi hơn lo lắng nói:

- Bác sĩ, đó là con dâu của tôi, sau khi ăn cơm chiều xong thì con bé nói đau bụng, đau dữ dội, sau đó phía dưới bắt đầu chảy máu, chảy rất nhiều

Trần Thương nghe thấy vậy, lập tức sửng sốt một chút.

Bây giờ trong đầu của anh có thể lập tức tưởng tượng ra mấy loại bệnh.

Dù sao thì chảy máu phía dưới cũng chỉ có vài loại bệnh kia

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Người bệnh mang thai à?

Bà mẹ chồng lập tức lắc đầu:

- Không thể nào! Con trai tôi đi công tác đã ba tháng rồi, mấy tháng trước tôi vẫn còn thấy con bé có kinh nguyệt bình thường.

Trần Thương hỏi bệnh án một chút sau đó vội vàng tiến vào phòng cấp cứu.

Mặc dù người nhà đã nói như vậy nhưng Trần Thương vẫn không thể loại trừ khả năng người bệnh mang thai, vì thế anh gọi điện cho bên phụ

khoa, nhờ bên đó hội chẩn gấp, tiếp theo anh gọi khoa truyền máu chuẩn bị loại máu của người bệnh.

Sau đó, Trần Thương trực tiếp gọi bác sĩ trực ban bên phòng siêu âm tới, làm siêu âm ngay trên giường bệnh

Mọi thứ đều được nhanh chóng tiến hành

Bác sĩ trực ban phụ khoa là Trương Yên, cô biết Trần Thương cần hội chẩn gấp cho nên vội buông việc đang làm để chạy tới.

Sau khi hiểu rõ tình huống, Trương Yên nhìn kết quả siêu âm, lập tức nhíu mày

Cô nhìn thoáng qua Trần Thương, nói một câu có thâm ý:

- Có vấn đề rồi

Trần Thương nhíu mày:

- Cô nói vậy là có ý gì?

- Thai ngoài tử cung được hai tháng, hiện tại hoàng thể rạn nứt làm người bệnh sốc mất máu, cần phải tranh thủ thời gian phẫu thuật

Trương Yên nói.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Chồng đi công tác ba tháng, hiện giờ thì vợ lại có thai ngoài tử cung hai tháng, người nhà đi theo là mẹ và em chồng….

Cái này phải nói như thế nào bây giờ?

Một nan đề bày ra trước mặt Trần Thương

Chương 623: Đội Mũ Xanh (Phần Một)

Trần Thương thở dài, cái này là muốn tạo bất ngờ cho chồng đang công tác à

Trần Thương còn nói cho Tần tiểu liếm một đứa bé, cũng đừng để Tần tiểu liếm cho mình một bất ngờ...

Ông xã đi công tác ba tháng, vợ mình mang thai ngoài tử cung hai tháng.

Con cái nhà ai tinh nghịch như thế, có thể chạy lăng xăng trong vòng một tháng chứ?

Vì lẽ đó kết quả là không thể nghi ngờ.

Bên trong hôn nhân vượt quá giới hạn, chồng đi công tác, vợ tặng mũ, hẳn là kết quả như vậy

Trương Yên nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Mau chóng thông báo cùng người nhà đi, tính mạng người bệnh bị đe dọa, cần nhanh chóng phẫu thuật kịp thời.

Trần Thương nhẹ gật đầu, ừ một tiếng.

Đang chuẩn bị ra ngoài bàn bạc bệnh tình.

Thế nhưng... Nên nói chuyện thế nào đây?

Người đưa cô gái tới không phải ai khác, chính là bà và cô em chồng, đối với người bệnh mà nói, hai người này rõ ràng là "Trận doanh của kẻ thù".

Nếu đối phương biết được người con gái kia vượt quá giới hạn trong hôn nhân, trong bụng không phải là con nhà mình, sẽ nghĩ như thế nào? Có thể sẽ không ký tên nữa không

Đây đều là chuyện có thể.

Thế nhưng lại không thể vi phạm quyền được biết rõ tình hình người bệnh, mà giấu giếm tình huống người bệnh.

Đây đối với một người bác sĩ mà nói, chính là rất khó

Bằng không trong lúc đi đến trường, cho dù là đại học hay là nghiên cứu sinh, đều có một môn khóa trình « y học luân lý học »

Trương Yên ngẩng đầu liếc mắt nhìn các dấu hiệu sống của người bệnh, bắt đầu liên hệ phòng phẫu thuật, sau đó nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, nhanh nào.

Trần Thương cắn răng một cái, đi ra bên ngoài.

Vừa vặn khi đến cửa ra vào, bỗng nhiên nghĩ được một cái biện pháp.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng lấy ra sự đồng ý và hiểu rõ tình hình, thông báo về tình trạng y tế, nhìn qua người đối diện nói:

- Xin chào, cho hỏi tôi có thể liên hệ chồng của người bệnh không? Hoặc là họ hàng ruột thịt nào của cô ấy.

Bà bà thở dài:

- Không liên lạc được, con trai tôi đã ra nước ngoài, nếu như liên hệ thì trong thời gian ngắn cũng về không được, bác sĩ... Chúng tôi không thể ký tên à?

- Chắc chắn phải mau cứu cô ấy, bây giờ nó còn chưa lớn tuổi bao nhiêu, mới tới ba mươi, người đáng thương, sau khi ba mẹ ly hôn cũng không liên lạc nữa, sau này gả cho nhà chúng tôi, tôi cũng không thể để người nhà tủi thân được.

Trần Thương nhìn người dì mặt mũi hiền lành này, nhịn không được thở dài.

Ôi dì à, cô đối với người ta có tình, người ta đối với bọn cô cũng không chắc chắn phải có ý nha

Nghĩ tới đây, Trần Thương lấy ra thư thông báo nói:

- Tình huống bây giờ của người bệnh vô cùng nguy hiểm, hiện tại hoài nghi là nội tạng cơ quan vùng chậu tự phát gây rạn nứt, nguyên nhân đang chờ điều tra! Hơn nữa kèm thêm bị sốc do mất máu, cần phải nhanh chóng cấp cứu phẫu thuật, còn mời ký tên tờ cam kết phẫu thuật hiểu rõ tình hình, tranh thủ thời gian phẫu thuật

Người dì vội vàng gật đầu:

- Được rồi, tốt, tôi ký tên.

Mà lúc này đây, bỗng nhiên cô em chồng nói:

- Bác sĩ... Không phải là mang thai à?

Một câu làm cho người dì lớn tuổi chuẩn bị ký tên bỗng nhiên dừng lại.

Trần Thương lắc đầu:

- Hiện tại kết quả bệnh lý chưa thể bày ra được.

Người dì lắc đầu, thở dài:

- Bác sĩ, tranh thủ thời gian trị liệu đi, dù như thế nào, trước tiên cứu sống con bé lại nói cái khác.

Trần Thương cầm lấy tờ cam kết phẫu thuật hiểu rõ tình hình đi vào.

Một phen giải thích vừa rồi, vẫn là vô cùng đáng tin cậy.

Trần Thương cho ra hai chẩn đoán bệnh cũng là như thế:

1, Bị sốc do mất máu.

2, Nội tạng cơ quan vùng chậu tự phát gây rạn nứt, nguyên nhân chờ điều tra.

Không có vi phạm quyền hiểu rõ tình hình.

Nhưng kết quả cụ thể, sau khi xong các loại cấp cứu khác, tự nhiên sẽ có kết quả chẩn đoán bệnh kỹ càng.

Nhập viện chẩn đoán bệnh và chẩn đoán chính xác là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Đến mức... Thai ngoài tử cung xử lý như thế nào, đây chính là chuyện của hai gia đình, đợi sau khi cô ấy khôi phục, tự mình kết thúc đi.

Với tư cách là bác sĩ, đây không phải chuyện họ nên quan tâm.

Trương Yên nhìn thấy Trần Thương nhanh như vậy đã về đến, hơi tò mò.

- Ký xong rồi hả?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng rồi, tốt.

Trương Yên lập tức sửng sốt một chút:

- Nhanh như vậy? Đối phương đồng ý rồi?

Trần Thương cầm tờ cam kết phẫu thuật về tình hình người bệnh, kết quả chẩn đoán bệnh bên trên đưa cho Trương Yên:

- Cô xem cái này trước đi.

Trương Yên nhận lấy vừa xem, lập tức sửng sốt

Nhịn không được giương mắt nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Có thể nha, bác sĩ Trần, cái chẩn đoán bệnh này, cay độc, vô cùng đáng tin cậy

- Lợi hại, kỳ thật loại phẫu thuật này phiền phức nhất chính là thông báo bệnh tình, bằng không phụ khoa cũng sẽ không có nhiều bảo vệ lớn bảo vệ nhỏ như vậy, nói chuyện cho người nhà còn hó hơn nói chuyện với Tử thần

Trần Thương đối với cái độ sâu này cho là, đoạn thời gian trước Dương Viễn Trung không phải là một cái ví dụ rõ ràng à?

Người nhà không ký tên, bác sĩ không có tư cách phẫu thuật.

Trực ban chính của phòng siêu âm là Trương Đan Ny, nhìn Trần Thương cũng giơ ngón tay cái lên:

- Bác sĩ Trần, thật lợi hại, thứ năng lực liên hệ tốt được với người bệnh này, cũng không phải người bình thường có thể có, học ở nơi nào đấy?

Trần Thương nhớ tới ba Trần, ông ấy rành nhất về xử lý mấy loại vấn đề quan hệ đạo đức phức tạp này, chính là ba Trần dạy cho mình nha?

Trương Yên vội vàng di chuyển người bệnh, đưa đến phòng phẫu thuật phụ khoa.

Công việc cấp cứu chính thức kéo ra màn che.

Trần Thương không hiểu phẫu thuật phụ khoa, tăng thêm trực ban, cũng không cùng đi qua tham gia náo nhiệt.

Người bà và cô em chồng ngồi ở đằng kia, lo sợ bất an đợi chờ, Trần Thương không nói thêm gì.

Ước chừng khoảng ba giờ, Trương Yên vội vàng đi tới.

- Tình huống người bệnh tạm thời ổn định, trước xử lý thủ tục chuyển khoa, đến phụ khoa đi, bên kia nói chuyện tốt một chút.

Trương Yên nói với Trần Thương.

Trần Thương gật đầu, cùng với Trương Yên đi ra ngoài.

- Phẫu thuật rất thuận lợi, người bệnh tạm thời an toàn, cần đến phụ khoa tiếp nhận đến trị liệu tiếp theo.

Người bà nhẹ nhàng thở ra.

Mà cô em chồng chợt hỏi:

- Bác sĩ, rốt cuộc là tình huống gì thế?

Trương Yên lắc đầu:

- Hiện tại là buổi tối, bệnh lý đưa đi, nhưng khoa bệnh lý đã tan việc, phải cần một khoảng thời gian ra kết quả, vì lẽ đó nguyên nhân còn không quá xác định.

Người một nhà cứ mơ màng như vậy đi theo Trương Yên tới khoa phụ.

Kỳ thật, cụ thể chẩn đoán các loại bệnh, đến tiếp sau đó đều sẽ nói cho người nhà, chẳng qua là không phải bây giờ.

...

...

Một người bệnh đặc biệt này, làm cấp cứu đêm nay trở nên bát quái.

Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh, một mặt hoài nghi nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh nói nếu như người mẹ và cô em chồng biết rõ sẽ như thế nào?

Trần Thương sững sờ, nhịn không được lắc đầu:

- Đoán chừng... Sẽ rất nguy hiểm

Tiểu Lâm thở dài:

- Ai... Phức tạp thật đấy.

- Bà mẹ chồng kia nhìn tốt như vậy, lại muốn vượt quá giới hạn... Cái này cũng rất xin lỗi người ta nha?

Lúc này Trương Đan Ny đi tới, sau khi nhìn thấy vậy nói:

- Anh ở khoa cấp cứu còn gặp ít, tôi đến Tỉnh Nhị Viện trước đây, là đi làm ở trung tâm sinh sản, sau đó tranh thủ thời gian đi ăn máng khác.

Tiểu Lâm tò mò hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương Đan Ny cười nói:

- Mỗi ngày đều là vượt quá giới hạn, ngoại tình, giám định con cái, không mang thai không dục... Nếu như gặp chuyện này nhiều lần, anh chắc chắn sẽ hoài nghi nhân sinh.

Tiểu Lâm nghĩ tới đây, nhịn không được run lập cập, nhẹ gật đầu:

- Ngẫm lại cũng đúng

Làm ở khoa lá lách và dạ dày thời gian dài, luôn cảm giác mình cũng viêm dạ dày, muốn làm cái nội soi dạ dày.

Ở lâu ở khoa hậu môn, tâm lý hoài nghi muốn đi cắm cái nội soi ruột.

Làm ở khoa u bướu lâu, chỗ này chỗ kia đều là người bệnh u bướu.

Giống như...

Làm ở trung tâm sinh sản thời gian dài, đâu đâu cũng có hôn nhân ngoại tình...

Kỳ thật, đây đều là ảo giác, bởi vì anh thấy đều là loại người bệnh này, chỉ chiếm tổng thể rất nhỏ, chẳng qua là đều tập trung đi vào chỗ anh làm, mới có thể sinh ra loại ảo giác này.

Chương 624: Đội Mũ Xanh (Phần Hai)

Lúc này đã là hơn mười một giờ, Trương Đan Ny cũng không vội về phòng siêu âm.

Dù sao cả một tầng lầu lớn như vậy lại chỉ có hai ý tá, cộng thêm cô là ba, hơn nữa buổi tối ở đó còn vô cùng nhàn hạ, trở về cũng chỉ có thể ngủ.

Làm sao náo nhiệt như ở khoa cấp cứu được?

Tiểu Lâm và mấy người y tá đang ngồi trò chuyện ở đằng kia, đúng lúc này, một đôi nam nữ nổi giận đùng đùng đi vào.

Hai người lôi lôi kéo kéo, ngoài miệng chửi thề lung tung bừa bãi.

Cứ lôi kéo như vậy đến khoa cấp cứu, Trần Thương lập tức sửng sốt.

Anh vội vàng hỏi:

- Làm sao vậy?

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng:

- Bác sĩ, cậu lại đây giúp tôi phân xử đi

Người phụ nữ cũng khinh thường liếc người đàn ông:

- Phân xử thì phân xử

Trần Thương trợn tròn mắt. Hai người này nhìn cũng không lớn tuổi cho lắm, chỉ tầm hơn hai mươi dưới ba mươi. Anh lập tức tò mò hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Chỗ nào không thoải mái à?

Người phụ nữ vô cùng tức giận ngẩng đầu nói:

- Bác sĩ, tôi muốn làm phẫu thuật sinh non

Người đàn ông lạnh lùng hừ ra tiếng:

- Làm thì làm đi. Đâu có liên quan đến tôi đâu.

Trần Thương sững sờ. Tối nay xảy ra chuyện gì vậy?

Là buổi đêm đi khoa phụ sản?

Tại sao người tới đều là loại bệnh này chứ.

Trần Thương lắc đầu:

- Cô gái, nơi này là khoa cấp cứu, không làm phẫu thuật sinh non. Ngày mai cô đi khoa phụ sản lấy số đi.

Cô gái tức giận chỉ vào người đàn ông đi cùng:

- Dương Vũ Hàng, tôi cho anh biết, kể cả tôi sảy mất đứa con cũng không sinh cho anh. Anh là cái đồ không có lương tâm, bụng tôi mang con của anh mà anh lại hoài nghi tôi? Anh có một chút lương tâm nào hay không?

Người kia cười tự giễu một tiếng:

- Con của tôi? Ai u, má ơi. Nếu thật là con của tôi, tôi sẽ đập đầu cho cô xem. Tôi mới trở về có hơn bốn mươi ngày, trên giấy khám thai của cô lại ghi là mang thai hai tháng

- Thảo nào cô gấp gáp vội vàng tìm tôi kết hôn như vậy. Cô nghĩ muốn kéo tôi làm lốp xe dự phòng hả?

- Tôi còn đang buồn bực đây. Một tháng nay, ngày nào cô cũng giục tôi kết hôn, hóa ra là mang thai.

- Thế nào? Tình cảm của tôi là để cô dùng đổ vỏ hả?

Người đàn ông trông rất mất mát, mặc dù đang cười nhưng lại như sắp khóc.

Dù sao bạn gái mang thai là chuyện khiến anh rất vui vẻ. Thế nhưng, đứa con kia không phải của anh

Chuyện này nên nói như thế nào bây giờ?

Không chỉ có chàng trai, vẻ mặt cô gái cũng giống như vậy.

Toàn bộ khuôn mặt là sự tức giận, trong mắt lại ẩn chứa nước mắt, tựa như một bụng tủi nhục không có cách nào phát tiết. Cô cố nén không khóc, nhưng trong lòng lại có cảm giác trái tim muốn đóng băng.

Tình yêu kéo dài hơn ba năm nhưng chỉ trong nháy mắt đã muốn kết thúc.

Thật vật vả mới có thể đủ sức sống ở thành phố, đương nhiên tiếp theo phải tập bồi đắp tình yêu, chuẩn bị kết hôn sinh con, bắt đầu một cuộc sống mới.

Do đó, sau khi thấy tháng này không có chu kỳ kinh nghiệt, cô gái kia rất vui. Quả nhiên là mang thai. Cô sung sướng chờ tới sinh nhật của bạn trai, tính cho anh một bất ngờ vui vẻ.

Nhưng mà, cô tuyệt đối không nghĩ tới bất ngờ này lại biến thành như vậy.

Người con trai lớn tiếng nói:

- Cô có biết tôi vì trở về đã phải chịu bao nhiêu khó khăn không? Tôi như một đứa cháu trai cầu ông nội, xin bà nội, phải bỏ ra biết bao nhiêu tiền mới có thể về đến

- Tôi chính là muốn cùng cô kết hôn sinh con, cố gắng mang lại hạnh phúc cho cô sớm hơn

- Cô ngược lại hay rồi, cho tôi bất ngờ…. Cái bất ngờ này cũng quá vui vẻ rồi! Mang thai hai tháng, tôi mới trở về mới hơn bốn ngày! Hơn bốn mươi ngày có hiểu hay không? Chẳng lẽ còn không phải cô ăn vụng à?

Anh ta nói xong thì ngồi xổm trên mặt đất gào khóc.

Cô bạn gái nhìn chằm chằm anh, cũng bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nói:

- Cái đồ lưu manh nhà anh, anh lại dám hoài nghi tôi… Kể cả tôi có phá thai cũng chắc chắn không sinh cho anh

Trần Thương và mọi người đều sững sờ. Sao tối hôm nay lại có cảm giác khắp nơi đều xanh mơn mởn nhỉ…

Ai…

Nhìn hai người khóc đến đáng thương như thể tình thâm bị chia cắt, Trần Thương cũng không tiện xen vào.

Nhưng mà… Nơi này là khoa cấp cứu, không phải đồn công an, cũng không phải nơi điều tiết tình cảm của hai người này.

Trần Thương nhịn không được đứng dậy:

- Được rồi. Tôi cảm thấy giữa hai người có khả năng tồn tại hiểu lầm gì đó. Trước tiên bình tĩnh một chút đã, lúc này không nên vội vàng đưa ra quyết định.

Người đàn ông đứng dậy nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Bác sĩ, anh cũng là đàn ông, anh chẳng lẽ không cảm nhận được sự thống khổ của tôi lúc này à? Tôi vì cô ấy nỗ lực nhiều như vậy, cô ấy làm đối với tôi như thế, tôi… Tim tôi rất mệt mỏi

Anh ta nói đến đây lại ôm đầu khóc.

- Bác sĩ, anh suy nghĩ một chút, nếu như bạn gái của anh…

Trần Thương sững sờ, tôi nôn… Anh đừng có lôi tôi ra để so sánh. Trần Thương tranh thủ thời gian đánh gãy lời người kia.

- Lúc nãy anh vừa nói mang thai hai tháng, chuyện cụ thể là như thế nào?

Người đó trực tiếp lấy tay áo lau nước mắt trên mặt, cầm một bản báo cáo trong cặp xách ra, hít sâu một hơi nói:

- Bác sĩ nhìn, cái này… Trên cái này viết là có thai hai tháng.

Trần Thương cầm lấy bản báo cáo xem xét.

Ừm, không sai. Trên này chính xác viết là có thai hai tháng.

Mặt người thanh niên đỏ lên:

- Tôi… Tôi mới trở về được bốn ngày thôi bác sĩ. Hai tháng trước tôi cũng không có làm cái kia… Anh nói xem có phải tôi bị đội một cái mũ xanh hay không?

Trần Thương đang tính nói chuyện, bỗng nhiên Trương Đan Ny liếc mắt, đi qua hai người nóng ruột nóng gan giống như một phen tỏ tình. Cô rốt cuộc đã biết rõ chuyện là như thế nào.

- Được rồi được rồi, hai người đúng là có hiểu lầm.

Hai người ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trương Đan Ny:

- Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?

Người con trai mang khuôn mặt tủi thân:

- Cô có ý gì?

Trương Đan Ny nói với Trần Thương:

- Đưa bản báo cáo cho tôi.

Trần Thương gật đầu đưa tới:

- Được, cho cô.

Trương Đan Ny cầm bản báo cáo ở trong tay, không nhịn được bật cười:

- Thực ra, anh trở về được bốn ngày không sai, chữ ghi trên bản báo cáo này cũng không sai.

Nam thanh niên thoáng sửng sốt:

- Vậy đúng là tôi bị đội mũ xanh rồi?

Trương Đan Ny sững sờ. Anh muốn được xanh biếc như vậy à?

- Không phải. Bình thường thời gian trên bản báo cáo đều là chúng tôi dựa theo lần kinh nguyệt cuối cùng để tính toán, lần cuối của bạn gái anh là hai tháng trước. Vì lẽ đó trong bốn mươi ngày anh trở về, bạn gái anh thụ thai, thấy qua một tháng không có kinh nguyệt nên mới đi khám và phát hiện mang thai, căn bản không để ý đến lần trễ kinh đầu tiên vào hai tháng trước.

- Dựa vào lần cuối cùng có kinh để tính toán, cô ấy chính là mang thai hai tháng.

Một loạt lời nói này lập tức khiến hai người sững sờ.

Cô gái thở dài:

- Vâng, hoàn toàn chính xác. Tôi thường xuyên tăng ca, chu kỳ kinh nguyệt không đều, do đó bị chậm một tháng cũng không để ý. Sau đó thấy tháng này còn không có đến, tôi liền đi làm kiểm tra, bác sĩ nói đã mang thai hai tháng.

Anh kia nghe xong lập tức trợn tròn mắt.

- Ý bác sĩ là… đứa con trong bụng cô ấy là của tôi?

Trương Đan Ny gật đầu nhẹ:

- Tôi chỉ có thể nói là thời gian suy tính không có vấn đề, nhưng mà… Cụ thể tôi cũng không rõ lắm.

Sau khi anh ta nghe nói vội vàng thay đổi sắc mặt:

- Vợ, thật xin lỗi… Là anh…

Cô gái lạnh lùng nói:

- Cút! Anh hoài nghi tôi

Nam thanh niên:

- Anh thật sự không phải cố ý, là suy bụng ta ra bụng người thôi, phải không? Anh cũng rất lo lắng, chúng ta…

Con gái:

- Tôi muốn bỏ đứa con này…

Nam thanh niên bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, móc ra một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi áo:

- Vợ, em gả cho anh đi

- Vì ngày hôm nay, anh đã chuẩn bị rất lâu. Anh vốn đã định lần này trở về sẽ cầu hôn em, muốn mượn sinh nhật của anh để cầu hôn. Đến cả nhẫn kim cương anh cũng chuẩn bị rất tốt rồi này… Chỉ là bởi vì anh không hiểu y học, không hiểu những thứ như mang thai này nên mới hiểu lầm em. Vợ, anh thề, cả đời này sẽ không tiếp tục hoài nghi em nữa. Gả cho anh đi

Thức ăn cho chó đột nhiên xuất hiện làm mọi người nghẹn họng nhìn hai người trước mặt.

Mà Trần Thương lại nhìn chằm chằm một màn này, như có điều suy nghĩ…

Đúng rồi

Cầu hôn?

Ý kiến hay…

…

…

Chú thích:

Nói đến vấn đề liên quan tới mang thai. Bình thường rất nhiều người phụ nữ lần đầu mang thai đều không nói chính xác ngày tháng, khi kinh nguyệt chậm nửa tháng mới đi bệnh viện kiểm tra ra có thai. Như vậy, có thể dựa theo ngày kinh nguyệt gần nhất để tính toán thời gian mang thai.

Sau này nếu gặp phải tình huống này, mọi người không nên hiểu lầm đối phương. Tinh cảm không chịu được sự hiểu lầm…

Chương 625: Trịnh Quốc Đàm Mời

Một bữa cẩu lương điêu luyện sắc sảo, lập tức tràng diện hơi không khống chế được.

Người bệnh bên trong phòng bệnh hơi ồn ào hoặc thậm chí là người nhà đều đi ra bắt đầu vỗ tay, ồn ào còn đang hô hào:

- Gả cho anh ấy, gả cho anh ấy

Điều này làm cho Trần Thương biến sắc, không thể không làm gậy đánh uyên ương, mau đuổi hai người đi

Show ân ái cũng không thể tại cấp cứu?

Thời khắc hai người thiên ân vạn tạ chuẩn bị rời đi, Trần Thương bỗng nhiên gọi người đàn ông lại, nói với người đàn ông:

- Anh gì ơi, anh chờ một chút

Người con trai bỗng nhiên sững sờ:

- Có chuyện gì à? Bác sĩ?

Trần Thương vẫy vẫy tay:

- Tôi có một chuyện muốn hỏi anh.

Người đàn ông nhìn Trần Thương thần thần bí bí, đi tới:

- Làm sao vậy?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Anh mua cái nhẫn kim cương này ở nơi nào vậy?

Người đàn ông nghe vậy, lập tức nhịn không được cười, lấy điện thoại đề cử cho Trần Thương mấy cửa hàng, mới rời khỏi.

Người đàn ông hiện tại đang rất vui vẻ, dù sao bạn gái mang thai, tiếp xuống tranh thủ thời gian kết hôn mới là quan trọng nhất.

Sau đó một đêm, trở nên vô cùng bình thản.

Trần Thương khó được gặp phải ca đêm thế này, còn hơi vừa mừng vừa lo, trở lại phòng trực ban ngủ một giấc thật ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, tinh thần sảng khoái.

Tần Duyệt biết Trần Thương trực ca đêm nên tới rất sớm, mang theo bữa sáng, tự mình làm, có trứng tráng, còn mua sữa đậu nành.

Mới hơn bảy giờ đã vội vã chạy ra khỏi nhà, đến đưa cơm cho Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên nghe thấy Tần Duyệt nấu cơm, trong lòng cực kỳ vui vẻ, gọi thẳng cô gái trưởng thành.

Thế nhưng sau đó đi ra nhìn trên bàn rỗng tuếch, cả một cái bánh mì tối hôm qua mua cũng không thấy, lập tức sửng sốt.

- Vợ... Bà cũng ăn rồi?

Ký Như Vân sững sờ:

- Ăn cái gì?

Tần Hiếu Uyên trừng to mắt:

- Không phải tôi vừa rồi nghe thấy Duyệt Duyệt nấu cơm đó à? Cơm đâu?

Ký Như Vân liếc mắt:

- Ông cho rằng nó nấu cho ông hả?

- Tiểu Trần người ta tối hôm qua trực ca đêm, con gái ông đau lòng một đêm ngủ không ngon, sáng sớm lên liền bắt đầu nấu cơm, chuẩn bị bữa sáng ái tâm, ông cho rằng có ông? Nghĩ gì thế...

Tần Hiếu Uyên sững sờ, lập tức trợn tròn mắt.

Thật lâu, lắc đầu:

- Vợ, để anh đun nóng sữa bò cho em. Ai...

...

...

Buổi sáng người bệnh không nhiều, Tần Duyệt sợ Trần Thương bận rộn nên một đường chạy đến khoa cấp cứu, thời tiết khá lạnh, trong tay nắm chặt trứng gà rán, Tần Duyệt sợ lạnh hai tay trực tiếp cầm lấy.

Sau khi đi vào, Trần Thương vừa vặn cùng đối diện đụng vào cô:

- Làm sao vậy? Gấp gáp như vậy?

Khuôn mặt Tần Duyệt đỏ bừng:

- Em nấu bữa sáng cho anh, sợ nguội...

Trần Thương cúi đầu nhìn tay nhỏ Tần Duyệt cóng đến đỏ rực, đau lòng nắm ở trong tay:

- Cám ơn em

Tần Duyệt lập tức cười hì hì nói:

- Nhanh đi ăn cơm đi, một chút nữa nguội, em không có chuyện gì đâu.

Nhìn bữa sáng trong tay còn nóng hầm hập, Trần Thương đột nhiên cảm thấy hạnh phúc chỉ đơn giản như thế.

Buổi sáng giao ban xong, vừa vặn có thể nghỉ ngơi, Trần Thương chuẩn bị đi ra xem thử cái kia mấy nhà thương trường, mua quà sinh nhật cho Tần Duyệt.

Vừa ra khỏi bệnh viện, đã nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

Trần Thương cầm điện thoại lên, vừa nhìn là Trịnh Quốc Đàm, bắt máy.

- Tổng giám đốc Trịnh, chào ông.

Trịnh Quốc Đàm cười ha hả nói:

- Tiểu Trần, hôm nay cậu có thời gian không?

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Ừm, hôm nay vừa hay nghỉ ngơi.

Trịnh Quốc Đàm nghe xong, lập tức nở nụ cười:

- Như vậy tốt quá, đoàn đội bác sĩ thẩm mỹ nước Mỹ sớm tới trong nước, cậu xem nếu không hôm nay chúng ta làm phẫu thuật luôn?

Trần Thương nghe đến đó, lập tức đồng ý, một ca phẫu thuật cũng không tốn quá nhiều thời gian, lại nói, bây giờ Trần Thương đã có thể một mình hoàn thành phẫu thuật cho vợ Trịnh Quốc Đàm.

cắt bỏ vết sẹo cũ, thêm cấy ghép mô da.

Lúc đầu Trần Thương vẫn chỉ là một người biết sơ về khâu lại, nhưng anh đã xưa đâu bằng nay, súng bắn chim đã sớm thành đại pháo

- Trịnh Quốc Đàm nghe xong, lập tức cười nói, vậy tôi phái người tới đón cậu

Trần Thương lắc đầu nói:

- Tôi trực tiếp đón xe tới đi, đến sẽ gọi ông.

Trịnh Quốc Đàm xấu hổ cười một tiếng:

- Không cần, tôi ở một biệt thự khác, cậu chưa từng tới, tôi phái người đi qua rước cậu, đến đó đón cậu đi?

Trần Thương nghe xong, không nhịn được xấu hổ, cuộc sống của người có tiền thật là buồn tẻ, biệt thự cũng thật nhiều

...

Khi Trần Thương nhìn thấy một ngôi biệt thự này, nhịn không được rung động một chút, nói đây là biệt thự hơi hiểu lầm, đây là một cái trang viên?

Quá lớn

Lúc này, trong phòng khách đã có bảy tám người.

Chẳng qua là, trong đó một người đàn ông đầu trọc to con vô cùng dễ thấy, đang vừa cười vừa nói chuyện phiếm với Trịnh Quốc Đàm.

Khi thấy Trần Thương tới, Trịnh Quốc Đàm cười giới thiệu đến:

- Vị này chính là Trần Thương lúc đầu tôi nói, bác sĩ Trần

Tiếng Anh của Trịnh Quốc Đàm rất không tệ, dù sao một năm bốn lần trong ngoài nước Trịnh Quốc Đàm thường xuyên tham gia các loại hội nghị và tham dự đầu tư, mặc dù rất thuận tiện tìm phiên dịch, nhưng vì lẽ đó nắm giữ một môn ngoại ngữ với anh mà nói, vẫn là rất hữu dụng.

- Tiểu Trần, đây chính là lúc đầu tôi nói với cậu, Lenacus Seaton tiên sinh, chính là tổng giám đốc công ty đầu tư nước ngoài đại danh đỉnh đỉnh.

Trịnh Quốc Đàm cố ý dùng tiếng Hán giới thiệu.

Lenacus cao hơn một mét chín, thân thể to con nào có chỗ nào giống như một ông trùm đầu tư, anh ta cười nhìn Trần Thương:

- Thật hân hạnh gặp cậu.

Trần Thương nắm tay đáp lại:

- Rất vui được gặp ông.

Lenacus nghe thấy Trần Thương, lập tức mắt sáng lên:

- Tôi rất thích khẩu âm của cậu, gọi tôi là Seaton là được rồi, tôi rất thích làm bạn với người có năng lực.

Trần Thương cười cười, nhìn ông trùm đầu tư này hình như không có kiêu ngạo quá lớn.

Lúc này, Trịnh Quốc Đàm dẫn Trần Thương tới trước mặt hai người khác, giới thiệu:

- Những người này là đoàn đội bác sĩ thẩm mỹ của tập đoàn bác sĩ thẩm mỹ chuyên nghiệp CIS của nước Mỹ, một lúc nữa, cậu trao đổi với họ một chút.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Sau một phen giới thiệu, Trần Thương biết rõ người cầm đầu tên Petra Toby, hình như là một người rất ghê gớm.

Chỉ là rất rõ ràng, ngay từ đầu mọi người còn tưởng Trần Thương là bạn của ông chủ người Trung Quốc này.

Nhưng ngay sau đó, khi Trịnh Quốc Đàm nói Trần Thương phụ trách khâu lại làn da, tất cả mọi người sửng sốt một chút.

Về sau, làm sơ sau khi nghỉ ngơi, mọi người tới lầu hai.

Trương Ái Hương trông thấy Trần Thương, chủ động hỏi thăm một chút.

Cô hôm nay cố ý lấy ghim mái tóc lên, nhưng như vậy, một vết thương ước chừng 4 centimet x 5 centimet bất quy tắc bạo lộ ra trên cái trán, hơi dữ tợn.

Thời gian vết sẹo rất rõ ràng đã rất lâu rồi, Trần Thương luôn không rõ tại sao phải kéo tới hiện tại, mãi không xử lý.

Nhưng... Đây không phải vấn đề anh cần quan tâm.

Petra một đoàn đội năm người, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu vết thương của Trương Ái Hương.

Họ cầm đủ kiểu máy móc, chụp ảnh Trương Ái Hương...

Không thể không nói, chỉ nhìn tư thế, đã nhìn ra được, đây là một đoàn đội rất chuyên nghiệp, tối thiểu... Máy móc rất đầy đủ.

Chương 626: Tôi Có Một Biện Pháp

Trần Thương cũng không nhàn rỗi, ở bên cạnh nhìn kỹ.

Ước chừng qua hơn hai mươi phút, bên trong màn ảnh máy vi tính xuất hiện một mô phỏng 3D kết cấu khuôn mặt, thậm chí đến cả vết sẹo cũng tính toán ở bên trong, tỉ lệ kết cấu hoàn toàn mô phỏng chân thật...

Vừa thấy vậy, Trần Thương trừng to mắt, bỗng nhiên hơi dáng vẻ không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại

Sau đó, mọi người đi vào trong một căn phòng hội nghị lầu hai, máy chiếu hình lên trên tường, bắt đầu công tác thảo luận.

Chỉ là nói thật, hình dạng vết sẹo trên khuôn mặt Trương Ái Hương rất bất quy tắc, mà cũng tương đối lớn nên nếu như lựa chọn cắt bỏ sẹo, còn phải cân nhắc đến cấy ghép mô da, mà như vậy, độ khó sẽ rất lớn

Dựa theo kết quả biểu hiện đặc biệt trên máy móc, chiều sâu của sẹo cũng có thể biểu hiện rõ ràng bên trong hình ảnh.

Chính là bởi vì như thế, mọi người đều nhíu mày

Bởi vì, chuyện này hình như khó hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

Trịnh Quốc Đàm rất để ý vết sẹo của Trương Ái Hương, đây cũng là anh ta mắc nợ Trương Ái Hương.

Giá trị bản thân Trịnh Quốc Đàm mấy chục ức trên trăm ức, mời đến đoàn đội đỉnh cấp như thế này, yêu cầu của anh ta tự nhiên không giống người bình thường yêu cầu.

...

...

Trần Thương nhìn bác sĩ thẩm mỹ này mô phỏng đồ thật rất mới lạ, có thể thông qua chương trình của họ để thay đổi bộ phận cơ thịt trên khuôn mặt, tận sức khả năng mô phỏng hiệu quả cấy ghép mô da

Thậm chí trực tiếp cắt bỏ vết sẹo trên khuôn mặt, thông qua số liệu mô phỏng phẫu thuật, thật sự là một thiết bị rất có ý nghĩ và sáng ý

Đây quả thật đã làm cho Trần Thương cảm thấy kinh ngạc

Lenacus đúng bên cạnh nhìn dáng vẻ của Trần Thương, cười nói:

- Bác sĩ Trần, bởi vì sản phẩm này, tôi đầu tư một ngàn vạn Mĩ Kim, cậu cảm thấy thế nào?

Trần Thương nghe Lenacus nói vậy, lập tức sửng sốt.

Chỉ là vẫn nhịn không được giơ ngón tay cái lên, thực tình tán dương:

- Một phát minh rất có ý nghĩa.

Quả thực, thông qua số liệu mô phỏng kết cấu khuôn mặt, tiếp đó còn có thể thông qua ẩn hình làn da, lộ ra cơ bắp, mạch máu, thần kinh biến dạng, đây có lẽ là một thứ rất có ý nghĩ và sáng ý trong lĩnh vực phẫu thuật chỉnh hình, công cụ phụ trợ rất thực dụng

Chỉ là... Một ngàn vạn Mĩ kim

Cuộc sống của người có tiền cũng quá buồn tẻ.

Nhưng nếu có thể phổ cập, Lenacus có thể thu đến hồi báo không chỉ 1000 vạn Mĩ kim.

Điều này làm cho Trần Thương cảm thấy rất hứng thú đối với ông trùm đầu tư to con này

Bây giờ, anh rốt cuộc biết vừa rồi tại sao phải thu thập nhiều số liệu như vậy, trên tấm hình, hoàn toàn là tỉ lệ khuôn mặt của Trương Ái Hương.

...

...

Lúc này, bọn người Petra sắc mặt nghiêm cẩn thảo luận phương án phẫu thuật, năm người đều đang không ngừng thông qua số liệu phối hợp với mô phỏng, hi vọng tìm ra một phương án tốt nhất

Kỳ thật, nếu như dùng mô da cấy ghép khuôn mặt, thì bình thường đây có lẽ là phương pháp tốt nhất, nhưng rất rõ ràng, cũng là khó khăn nhất.

Nói thật, cấy ghép làn da những bộ phận khác trên thân thể là đơn giản nhất, phần bụng, phía sau lưng những khu vực lông tóc thưa thớt này đều có thể cung cấp mô da để cấy ghép.

Nhưng nếu như vậy, khẳng định sẽ hình thành một màu sai khác biệt rõ rang với làn da khuôn mặt.

Hơn nữa, sẽ ảnh hưởng đến công năng thần kinh trên khuôn mặt.

Đây là lựa chọn cuối cùng.

Kịch liệt thảo luận không ngừng tiến hành, cả căn phòng đều là âm thanh mấy người không ngừng.

Ước chừng qua trọn vẹn hơn hai giờ, kịch liệt thảo luận mới rốt cuộc tạm thời dừng, họ cũng thiết kế ra được bảy tám phương án chỉnh hình.

Petra đi tới, nói với Trịnh Quốc Đàm:

- Trịnh tiên sinh, bây giờ chúng tôi có mấy phương án, tôi giới thiệu cho ngài một chút.

Sau khi nói xong, rất nhanh, hình ảnh thứ nhất xuất hiện.

Petra giải thích nói:

- Phương án thứ nhất, chúng tôi lựa chọn bốn mô da tiến hành cấy ghép, đầu tiên cắt bỏ sẹo, sau đó chia vị trí vết sẹo thành bốn phần, tiếp đó dựa theo tỉ lệ đồng thời tiến hành

Nếu như vậy... Ưu điểm là: Khôi phục tương đối tốt, sai biệt màu sắc cũng rất nhỏ, nhưng dễ lưu lại sẹo vá, dù sao đối làn da trán tổn thương tương đối nhiều.

Nhưng chúng tôi có thể nghe qua dụng cụ kỹ thuật laser và quang tử mới nhất tiến hành xử lý da non của vết sẹo, hiệu quả tốt nhất có thể làm được là che giấu sẹo

Trịnh Quốc Đàm nghe vậy, hơi nhíu mày, nếu như vậy, vẫn sẽ có vết sẹo, cái này rất rõ ràng không phù hợp với yêu cầu của Trịnh Quốc Đàm.

- Tôi xem cái khác một chút.

Petra nghe thấy câu nói này của Trịnh Quốc Đàm, lập tức thở dài, anh ta đặt phương án này lên thứ nhất, rất rõ ràng đã cảm thấy cái này tương đối tốt.

Không nghĩ tới Trịnh Quốc Đàm cũng không phải là rất hài lòng với phương án thứ nhất

Nghĩ tới đây, Petra theo thứ tự bắt đầu giới thiệu:

- Biện pháp thứ hai là làm trực tiếp, nhưng đối với sẹo nắm chắc tương đối tốt, thông qua phẫu thuật cắt bỏ sẹo, sau khi cắt bỏ sẹo, lựa chọn mô da cấy ghép từ cơ thể và mảnh da cấy ghép, tốt hơn là dùng mô da phần bụng để cấy ghép.

Ưu điểm là an toàn, sẹo rất ít...

Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, có thể sẽ bị sai màu, nhưng chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp thông qua các loại kỹ thuật giảm tối đa sai mày, đạt tới một hiệu quả tốt hơn, sau trang điểm có thể nhìn không ra...

Trần Thương ở bên cạnh nhìn, có tiền thật rất không tệ

Tối thiểu nhất là một đoàn đội đỉnh cấp thế này đang cung cấp mạch suy nghĩ và biện pháp giải quyết giúp mình.

Hơn nữa, Petra cũng rất lợi hại, anh ta giảng thuật xong mỗi một loại mạch suy nghĩ và ý nghĩ, trong đó đều sẽ đưa ra ưu điểm và khuyết điểm, đồng thời mỗi khuyết điểm sẽ đưa ra một biện pháp giải quyết.

Thật sự là một đoàn đội rất lợi hại

Trần Thương cũng không nhịn được giơ ngón tay cái

Cái này có lẽ chính là đoàn đội chuyên nghiệp?

Trách không được người ta có thể kiếm tiền

Thật trâu bò

Rất nhanh, bảy tám loại phẫu thuật được giới thiệu xong, Trịnh Quốc Đàm vẫn hơi nhíu mày.

Mỗi một cái đều có tì vết rất rõ ràng, điều này làm cho Trịnh Quốc Đàm vẫn còn hơi khó tiếp nhận.

Lenacus an ủi:

- Bạn tôi, trên thế giới không có gì là tuyệt đối hoàn mỹ, bản thân phẫu thuật chính là có khuyết điểm không phải sao? Chúng ta chẳng qua là đang tìm kiếm biện pháp để khuyết điểm cũng biến thành càng đẹp mà thôi.

Trịnh Quốc Đàm nhẹ gật đầu, nhíu mày suy nghĩ một hồi, nhịn không được hỏi:

- Không có cách nào tốt hơn à?

Petra nhún vai, cười nói:

- Rất xin lỗi ông Trịnh, đây đã là biện pháp tốt nhất chúng tôi có thể nghĩ tới.

Trịnh Quốc Đàm thở dài.

Hơi uể oải, ông ta cũng không phải không hiểu, nhưng chẳng qua là ông ta hi vọng có thể có một biện pháp thích hợp hơn để giải quyết, tận khả năng tiêu trừ cái sẹo này

Tốt nhất có thể không lưu lại vết tích

Thật lâu

Ông ta thở dài.

Lúc này, anh ta quay người nhìn thoáng qua Trần Thương.

Đúng rồi?

Tiểu Trần có biện pháp hay không?

Nghĩ tới đây, Trịnh Quốc Đàm nhìn Trần Thương, nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần, cậu cảm thấy thế nào?

Trần Thương nghiêm túc gật đầu:

- Rất không tệ.

Trịnh Quốc Đàm thấy Trần Thương cũng nói rất không tệ, nhịn không được gật đầu nhẹ.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Trần Thương cười nói:

- Nhưng… Có lẽ tôi còn có một biện pháp.

Chương 627: Kim Cương

Một câu nói của Trần Thương khiến Trịnh Quốc Đàm kinh ngạc

Có ý gì?

Chẳng lẽ Trần Thương có biện pháp tốt hơn à?

Nghĩ tới đây, Trịnh Quốc Đàm vội vàng nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Tiểu Trần... Cậu có biện pháp tốt hơn hả?

Trần Thương không gật đầu, cũng không lắc đầu, mà dùng tiếng Anh nói:

- Có lẽ phải nói là một ý tưởng mới về biện pháp trị liệu.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, mặc dù không biết hai người đang nói gì, nhưng rất rõ ràng là đang thảo luận chuyện liên quan tới việc chỉnh hình của Trương Ái Hương

Trịnh Quốc Đàm cau mày:

- Có ý gì?

Trần Thương như có điều suy nghĩ nói:

- Chính là tôi có thể nói một ý tưởng mới với mọi người

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người xung quanh đều tập chung tinh thần, nhìn chằm chằm Trần Thương.

Trịnh Quốc Đàm vội vàng nói:

- Có ý tưởng gì?

Ngay cả Petra cũng tò mò nhìn chằm chằm Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Đối với Petra mà nói, có thể tới nơi này, chi phí đã được chi trả trước, cho dù có thể chữa được hay không thì họ cũng đã thu lệ phí.

Bởi vì đoàn đội của anh đã cung cấp rất nhiều phương án lựa chọn cho cô ta, nếu như đồng ý chúng tôi sẽ giúp cô làm bất cứ lúc nào.

Nhưng mà nếu như không đồng ý, vậy cũng không có chuyện gì.

Đây chính là giá trị của đoàn đội cao cấp.

Đây là một loại ý nghĩ của người Mỹ khi đi chữa bệnh, cũng là một loại kiểu buôn bán.

Ví dụ như có một người bị bệnh ung thư, muốn đi sang Mỹ chữa bệnh thì có thể tìm một chuyên gia về u bướu, hẹn lịch khám, sau khi trả phí trị liệu là mươi nghìn Đôla Mỹ, đối phương sẽ làm kiểm tra cho bạn, sau đó sẽ

dựa vào tình huống của bạn mà lập ra một phương án và kế hoạch trị liệu, cùng lúc cũng sẽ nói ưu khuyết điểm của nó rồi để cho bạn tự lựa chọn.

Cái này cũng tương đương với, bạn bỏ ra năm vạn để mua một phương án trị liệu

Nếu như bạn không hài lòng với phương án này, hoàn toàn có thể không dùng.

Nhưng mà tiền bạn trả, đã để mua lần phục vụ chữa bệnh này.

Cho nên, sau khi nghe lời Trần Thương nói, tuy Petra không quá hiểu về Trần Thương, nhưng vẫn rất hi vọmg Trần Thương có phương án tốt hơn.

Phẫu thuật cho Trương Ái Hương là một một việc khó khăn, họ chỉ có thể vô hạn đến gần câu trả lời chính xác, bây giờ có một loại ý tưởng mới, tại sao lại không làm chứ?

Trần Thương nhìn mọi người, cười một tiếng:

- Cái máy này rất tốt, rất lợi hại, nhưng mà... Rất đáng tiếc tôi không biết sử dụng, cho nên, Trịnh tổng nhân tiện ông đưa vợ ông đến đây đi.

Trịnh Quốc Đàm gật đầu, sau khi đứng dậy bàn bạc với Trương Ái Hương, đi gọi bà vào.

Trần Thương nhìn Trương Ái Hương, hơn năm mươi tuổi cho dù dã mặt được chăm sóc rất tốt nhưng da cũng đã lão hóa, cũng bắt đầu xuất hiện vết nhăn, vì có vết sẹo trên trán, trên dưới đã có một vết sẹo rất rõ ràng.

Bỗng nhiên Trần Thương nói:

- Mọi người có thể thấy, trên mặt người bệnh có vết nhăn nên ý tưởng của tôi là, tại sao không sử dụng những vết nhăn vô dụng này chứ?

Lời này vừa nói, khiến mấy người ở đây đều ngẩn ra

Trong phòng cũng rơi vào im lặng.

Petra trực tiếp sững sờ, nhìn về phía Trần Thương nói:

- Cậu quả là một thiên tài

Sau khi nói xong, Petra tắt máy, đi đến trước mặt Trương Ái Hương cẩn thận quan sát.

Nhắc tới cũng rất kỳ quái, bởi vì vết sẹo nên xung quanh da có một ít dấu vết, cùng với số tuổi tăng lên, nơi đó lại không có nết nhăn?

Cho nên, ý tưởng của Trần Thương chính là sau khi cắt bỏ vết sẹo vẫn sử dụng phương pháp phẫu thuật cấy ghép mô da, nhưng mà thông qua xử lý nết nhăn có thể đạt một kết quả tốt hơn.

Petra không ngừng suy nghĩ linh cảm trong đời nổ tung ông ta dường như mở ra cánh cửa của thế giới mới, ông cầm giấy bút viết viết vẽ vẽ, ông dám chắc phương án này chắc chắn sẽ khiến Trịnh Quốc Đàm hài lòng

Cũng sẽ khiến chính mình hài lòng

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hơn nửa giờ sau, cuối cùng Petra đã viết xong phương án.

Nhìn bản thiết kế trong tay,

Ông cảm giác đây tuyệt đối ca phẫu thuật thành công nhất trong năm nay của ông, cũng là một việc làm khiến ông kiêu ngạo nhất.

Nghĩ tới đây, Petra vui mừng, kinh ngạc nhìn Trần Thương:

- Cậu nhìn phương án này của tôi như thế nào?

Trần Thương cầm lấy, nhìn một cái, đã hiểu ý của đối phương.

Nhưng mà...

Trần Thương không hài lòng.

Trần Thương thẳng thắn lắc đầu:

- Bình thường thôi.

Sau khi Petra nghe, trợn to hai mắt:

- Đây là sáng ý của một thiên tài cậu lại cho là bình thường thôi?

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, đúng vậy.

Petra tò mò nhìn Trần Thương:

- Cậu có biện pháp tốt hơn à?

Trần Thương đứng dậy, cầm bút lên chỉ về phía Trương Ái Hương nói:

- Chị dâu, tôi có thể ở vẽ vài thứ trên mặt chị chứ, xin chị bỏ qua cho.

Trương Ái Hương gật đầu cười:

- Không sao.

Trần Thương cầm một cái bút chuyên dụng để phác hoạ không ngường vẽ trên mặt Trương Ái Hương...

Petra đứng ở phía sau nhìn Trần Thương phác hoạ không chỉ ở trán mà còn ở khóe mắt, ở trên gương mặt cũng có một ít nét vẽ

Cái này khiến Petra hơi giật mình

Cuối cùng là cậu ta muốn làm gì?

Bỗng nhiên, Trần Thương vẽ ở trên trán mấy bút.

Mấy bút này, khiến Petra sợ ngây người

- Cậu thật sự là một thiên tài

Bốn thành viên khác vội vàng bu lại, nhìn cẩn thận, sau khi nhìn xong, đều không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương.

Petra nói:

- Ý tưởng của cậu rất tốt, sử dụng SMAS để xoá nết nhăn tốt hơn việc phẫu thuật xoá sẹo, hơn nữa dùng da cấy ghép và mô da cấy ghép sẽ tốt hơn

xoá sẹo.

- Nhưng mà... Phương pháp này sẽ yêu cầu rất cao với bác sĩ, cho dù là giai đoạn trước khi cắt bỏ vết sẹo hay là thời kỳ giữa của phẫu thuật SMAS xoá nết nhăn và cấy ghép mô da, đều yêu cầu kỹ thuật rất cao, bởi vì phương án của cậu quá chính xác

Quả thực, ý nghĩ của Trần Thương rất chính xác, anh khôn khéo lợi dụng mỗi một khối da, thậm chí ngay cả nếp nhăn cũng tính vào trong đó

Trần Thương cười một tiếng:

- Chẳng lẽ còn có biện pháp nào tốt hơn hả?

Một câu nói, khiến cho Petra á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, còn có biện pháp nào tốt hơn hả?

Ánh mắt Petra nhìn Trần Thương hơi kinh ngạc, ông nổi danh trong lĩnh vực y học ở Mỹ đã lâu nhưng mà không ngờ ở Trung Quốc lại gặp một trẻ tuổi thiên tài như vậy.

Trịnh Quốc Đàm dĩ nhiên là nghe không hiểu hai người đang nói thuật ngữ chuyên nghiệp gì, nhưng mà... Điều ông quan tâm là, Trần Thương có biện pháp tốt hơn.

- Thế nào, tiến sĩ Petra ông cảm thấy biện pháp của Trần Thương thế nào?

Petra gật đầu khen:

- Khả năng đây là biện pháp tốt nhất, nếu như phẫu thuật thành công, đây chắc chắn sẽ là một thiên tài giải phẫu, không chỉ có thể loại bỏ vết sẹo của Trương phu nhân, còn có tiến hành vi chỉnh các bộ phận một lần, hơn nữa lần vi chỉnh này, sẽ khiến cho bà ấy trở nên càng xinh đẹp động lòng người

- Đây thật là một ý tưởng thiên tài

Sau khi Trịnh Quốc Đàm nghe, lập tức vui vẻ:

- Vậy thì sẽ bắt đầu phẫu thuật sớm chứ?

Trương Ái Hương không nhịn được cười một tiếng:

- Đến trưa rồi, đợi ăn cơm xong rồi hãy nói.

Tâm trạng Trịnh Quốc Đàm rất tốt, nói:

- Đúng đúng đúng, ăn cơm trước, buổi chiều rồi phẫu thuật

Sau khi nói xong, Trịnh Quốc Hàm nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cảm ơn! Đúng rồi... Buổi chiều có thời gian...

Trần Thương lúng túng thở dài, nói thật:

- Tôi nghĩ ngày hôm nay được nghỉ vốn là muốn đi chọn một chiếc nhẫn kim cương để cầu hôn... Xem ra hôm nay không thời gian rồi...

Trịnh Quốc Đàm vừa nghe đến nhẫn kim cương, lập tức xoay người nhìn chằm chằm Lenacus:

- Này, Seton viên kim cương ông chụp ở Luôn Đôn đâu? Có thể bán cho tôi không?

Bỗng nhiên Lenacus móc từ trong túi ra một cái hộp, cười nói:

- Ông nói viên này à?

Lenacus mở hộp ra, tất cả mọi người đều sững sờ

- Thật là đẹp

Trần Thương cảm giác hô hấp hơi gấp rút...

Chương 628: Tôi Là Bạn Của Thượng Đế (Phần Một)

Đây không phải một viên kim cương không màu, mà là viên kim cương tỏa ra một ánh sáng hồng

Kim cương hồng

Mặc dù Trần Thương không có hiểu mấy về giá trị của kim cương, cho đến giờ thì anh cũng không có dành nhiều sự chú ý tới những đồ vật không có quá nhiều giá trị sử dụng

Thậm chí trong cảm giác của anh, kim cương còn không bằng vàng, ít nhất thì vàng có thể bảo đảm giá trị khi giao dịch….

Nhưng mà khi Trần Thương nhìn thấy viên kim cương trong suốt, óng ánh tỏa ra ánh sáng mê người này, anh đã kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó

Mọi người ở đây đều si mê, chớ nói chi là cánh phụ nữ

Đến giờ thì Trần Thương thật sự hơi động tâm.

Nếu như anh có thể dùng viên kim cương này làm thành nhẫn, đeo lên tay của Tần tiểu liếm... Chắc chắn sẽ rất xinh đẹp

Lenacus nhìn viên kim cương rồi lại liếc nhìn Trần Thương, cười hỏi:

- Cậu định cầu hôn à?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Vâng, tôi chuẩn bị cầu hôn bạn gái.

Lenacus nghe vậy thì đi tới, cười nói:

- Xem ra viên kim cương này đã tìm được chủ của mình, lúc tôi mua thì Trịnh tiên sinh còn nói tôi không cần thiết, hiện tại xem ra, nó chính là vật bảo vô giá.

Nói đến đây, Lenacus đặt hộp kim cương trong tay Trần Thương, cười nói:

- Hiện tại thì nó thuộc về cậu

Đôi mắt Trần Thương trừng to, anh không tin được mà nói:

- Cái này... Cái này quá quý giá

Đúng vậy, lúc này thì giá trị của kim cương hồng cũng không nhỏ, ít nhất cũng là vài triệu nhân dân tệ….

Lenacus nhìn thoáng qua Trịnh Quốc Đàm, nói:

- Viên kim cương này có lẽ nên tặng cho người Trung Quốc các anh.

Trịnh Quốc Đàm gật đầu:

- Kim cương hồng 5.20 ca-ra, bởi vì nó được bán đấu giá ở nước Pháp nên giá cả không có bay cao, nếu như là đặt ở Trung Quốc thì có lẽ sẽ bán được một con số kinh người.

"520"

Đây chính là con số tình yêu của người Trung Quốc….

Nhưng mà nước ngoài lại không có ý nghĩa đặc biệt gì về con số này.

Lenacus nhìn Trần Thương:

- Phải rồi! Trần tiên sinh, khi nào thì cậu cần nhẫn kim cương? Tôi biết một nhà thiết kế của Tiffany. Có lẽ người đó có thể thiết kế viên kim cương này thành một cái nhẫn xinh đẹp.

Trần Thương nghe thấy câu này, lập tức hơi kinh ngạc và vui mừng, đúng vậy, anh cũng không thể cứ thế mà tặng một viên kim cương cho cô ấy?

Mặc dù là công nghệ khảm nạm ở đâu cũng có, nhưng mà…. Tiffany chính là chuyên gia đỉnh cấp thế giới về nhẫn kim cương.

Trần Thương vui vẻ nói:

- Ngày năm tháng mười hai, ba ngày sau.

Lenacus cười nói:

- Được rồi, có lẽ là sẽ kịp, chuyện này cứ giao cho tôi.

Trần Thương hơi ngượng ngùng, dù sao thì đây chính là một ân tình rất lớn, anh vẫn hơi thấp thỏm mà nói:

- Cái này... Ngài Lenacus, nó quá quý giá.

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Tiểu Trần, cậu yên tâm đi, cái này tính cho tôi

- Nếu cậu có thể chưa lành mặt cho vợ tôi thì phần ân tình này không phải chỉ có một viên kim cương là xong.

Lenacus nghe vậy, chỉ cười rồi lắc đầu:

- Không không không... Anh hiểu lầm rồi Trịnh, tôi không bán cho anh! Bởi vì đây là lễ vật tôi tặng cho Trần, không liên quan gì đến anh.

Trần Thương hơi kinh ngạc, Lenacus nhìn Trần Thương nói:

- Tôi hi vọng có thể kết bạn với cậu, chỉ cần một ngày nào đó tôi cần thì cậu có thể trợ giúp tôi là được.

- Đây không phải là trao đổi vì lợi ích, đây là... Đúng rồi! Đây là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, đương nhiên tiền đề là sẽ không vi phạm nguyên tắc của cậu! Cậu nên biết rằng, xưa nay Lenacus tôi sẽ không bạc đãi bạn bè của mình

Trần Thương nhìn Lenacus, cuối cùng vẫn không từ chối.

Nói thật, ấn tượng đầu tiên của Trần Thương đối với Lenacus cũng không tệ.

Trần Thương cười nói:

- Tôi rất vinh hạnh được làm bạn với ngài Seaton.

Lenacus nghe xong, anh ta lập tức nhướng mày lên, nở nụ cười:

- Một sự lựa chọn sáng suốt đấy Trần

Sau đó Lenacus đưa kim cương cho người trợ lý bên cạnh, phân phó cho trợ lý lập tức đi tới New York, sau đó đích thân gọi điện thoại cho bên kia.

Bữa trưa rất phong phú, ai nấy đều ăn uống rất vui vẻ.

Nhưng mà nếu so sánh thì mọi người càng mong chờ ca phẫu thuật buổi chiều hơn.

Phẫu thuật cấy ghép mô da cộng với cấy ghép da, còn có phẫu thuật xóa nếp nhăn SMAS và cắt bỏ sẹo, nói chung, đây là một ca phẫu thuật khảo nghiệm kỹ thuật, vô cùng khó khăn.

Các điều kiện tại hiện trường đã không đồng ý được yêu cầu cho cuộc phẫu thuật.

Trần Thương đề nghị đến bệnh viện chỉnh hình Chí Tân.

Về vấn đề này thì mọi người đều không từ chối.

Trần Thương đứng dậy liên lạc với Trương Chí Tân, sau khi nói rõ mọi chuyện, Trương Chí Tân lập tức trợn tròn mắt.

Trịnh Quốc Đàm

Đây chính là người nổi tiếng ở An Dương, nhân vật ở trong bảng danh sách phú hào, vợ của người này đến "Phòng khám nhỏ" của mình để làm phẫu thuật, tự nhiên là ông vui vẻ cực kỳ.

Trương Chí Tân hưng phấn gọi điện thoại cho Hồ Truyền Kim.

Hồ Truyền Kim cũng là nhà giàu, nhưng nếu so sánh với Trịnh Quốc Đàm thì chỉ là tép riu. Sau khi Hồ Truyền Kim biết rõ đầu đuôi mọi việc, anh ta đầu tiên là vui mừng trăm ngàn lần, dù sao thì với anh, có thể dính quan hệ với Trịnh Quốc Đàm thì đó chính là cơ hội ngàn năm một thuở.

Đồng thời... Cũng hơi nghĩ mà sợ

Rốt cuộc nhờ vậy thì anh mới có thể thấy được, Trần Thương có quan hệ cực kỳ mật thiết với Trịnh Quốc Đàm, cũng may lúc đầu anh không có làm gì hay là cắt xén gì Trần Thương, bằng không...

...

...

Vào buổi chiều, một vài chiếc ô tô đậu ở cổng bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, chỗ đậu xe trước giờ chật kín hiện tại trống rỗng, vừa nhìn đã biết là chuẩn bị cho nhóm người của Trịnh Quốc Đàm.

Hồ Truyền Kim suy xét vẫn rất đúng chỗ, khi Trịnh Quốc Đàm và Lenacus đồng thời bước xuống xe, Hồ Truyền Kim vội vàng đi tới hoan nghênh.

Trịnh Quốc Đàm chỉ gật đầu cười cười, nói vài câu khách sáo, sau đó bảo thư ký đưa một tấm danh thiếp cho anh ta.

Đối với Hồ Truyền Kim thì như vậy đã quá đủ rồi.

Giá trị bản thân của anh cũng chỉ có mấy trăm triệu, vẫn là dựa vào tài nguyên để làm giàu, nếu so sánh với sếp lớn giá trị con người tới mấy chục tỷ như Trịnh Quốc Đàm thì chỉ đáng xách dép

Hồ Truyền Kim nhìn Trịnh Quốc Đàm, Lenacus và Trần Thương trò chuyện với nhau như là bạn bè, anh nhịn không được hít một hơi, không ngờ mình đã đánh giá thấp người trẻ tuổi này.

Mặc dù Hồ Truyền Kim không biết Lenacus là ai, nhưng người có thể cười đùa với Trịnh Quốc Đàm thì anh tự nhiên không thể xem thường. Khi mà Hồ Truyền Kim nhìn thấy đồng hồ của Lenacus, anh ta sửng sốt một chút, Patek Philippe Henry Graves, một cái đồng hồ đã bằng một nửa giá trị bản thân của mình rồi….

Nghĩ tới đây, Hồ Truyền Kim lắc đầu, thật là đáng sợ

Sau khi làm tốt công tác chuẩn bị, ca phẫu thuật sắp bắt đầu.

Trần Thương nhìn thoáng qua Petra và đồng đội của anh ta, lần này anh không có khách sáo, mà là trực tiếp nói:

- Lần này hãy để tôi làm phẫu thuật, được chứ?

Mấy người nhìn Trần Thương, hơi chần chờ...

Petra nhìn thoáng qua Trần Thương, hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu nhẹ một cái.

Anh cho rằng, một người có thể thực hiện thiết kế đó trên cơ sở người bệnh, tự nhiên là người có đủ hiểu biết về phẫu thuật

Mặc dù chưa nhìn thấy Trần Thương phẫu thuật lần nào, nhưng mà... Ít nhất thì Trịnh Quốc Đàm rất tín nhiệm cậu ta, có lẽ người này cũng rất giỏi?

Nhưng mà... Petra vẫn hơi không yên lòng.

- Để tôi giúp cậu.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Hợp tác vui vẻ.

Chương 629: Tôi Là Bạn Của Thượng Đế (Phần Hai)

Chuẩn bị hoàn tất, sẵn sàng bắt đầu phẫu thuật.

Trần Thương muốn cắt bỏ sẹo trước tiên, vết sẹo này hình như không phải là do ngoại thương, mà là do hóa chất. Nó gây tổn thương rõ ràng cho lớp hạ bì, vặn vẹo và thu hẹp dẫn đến dị dạng. Điều Trần Thương cần phải làm là tách rời và cắt bỏ nó trước.

Bước này là bước quan trọng nhất của toàn bộ ca phẫu thuật. Mặc dù vết sẹo có tổn thương rõ ràng, nhưng mà các mạch máu và dây thần kinh dưới da vẫn còn nguyên vẹn. Như vậy, nếu mô sẹo được loại bỏ, các dây thần kinh và mạch máu sẽ không bị tổn thương, như thế thì cấy ghép mô da và lớp da khác sẽ được nối lại một cách tốt đẹp, đây là điều rất hiếm thấy

Nghĩ tới đây, Trần Thương đeo kính hiển vi vào, cố gắng hết sức để thực hiện các thao tác cực nhỏ.

Toàn bộ quá trình tinh tế vô cùng

Trần Thương thận trọng hạ dao xuống, sau đó mổ dọc theo vết sẹo, dùng mắt để phán đoán vùng bị thương, lưỡi dao lên xuống từng milimet.

Petra đứng bên cạnh vô cùng khẩn trương, anh nhìn thao tác của Trần Thương, nhịn không được nuốt ngụm nước miếng...

Quá kích thích...

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy loại thao tác cắt bỏ vết sẹo cực nhỏ này

Ngay cả lớp mỡ cũng muốn giữ lại, nếu làm như vậy thì hiệu quả của việc cấy ghép da sẽ tốt hơn nhiều….

Đúng vậy

Cắt bỏ sẹo của Trần Thương có hai đặc hiệu, một là tinh vi, một là vi thao.

Hai cái đều có thao tác tinh tế, có liên quan rất lớn tới mức độ khéo léo của Trần Thương, nếu không đủ khéo léo thì sẽ rất khó thực hiện thao tác tinh vi.

Không chỉ riêng Petra

Các thành viên trong đội của anh ta cũng là nơm nớp lo sợ, tầm mắt dõi theo ca phẫu thuật, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Petra ngẩng đầu nhìn Trần Thương, đến tột cùng thì đây là một người trẻ tuổi như thế nào.

Đoàn đội thẩm mỹ CIS của anh cũng là đoàn đội đứng đầu ở Mỹ, nhưng anh chưa bao giờ nghe nói về một người như vậy. Hiệp hội Phẫu thuật Thẩm mỹ Y khoa Thế giới cũng có nhiều thành viên, hội nghị lớn nhỏ gì Petra cũng đã đi rất nhiều lần, nhưng mà đây chính là lần đầu tiên anh nhìn thấy người lợi hại như chàng trai trẻ tuổi này

Trong lúc Petra còn đang ngạc nhiên thì Trần Thương đã lên tiếng:

- Buộc ga-rô mạch máu.

Petra sững sờ, anh nhìn các mạch máu nhỏ bé dưới vết sẹo, nuốt nước bọt một cái. Anh hơi khó xử, cái này mẹ nó làm sao buộc ga-rô... Quá nhiều, quá nhỏ...

Thấy Petra chần chờ, Trần Thương thở dài:

- Anh cầm đi, để tôi làm cho

Petra nghe vậy, trên mặt hơi đỏ lên….

Tôi là bác sĩ thẩm mỹ tài giỏi nhất quốc gia... đấy?

Thế mà…. Lại bị người ta chê….

Mấy thành viên sau lưng cố ý ho một tiếng, cả đám đều quay đầu sang chỗ khác, giả vờ như không nghe thấy gì.

Petra thầm mắng một tiếng.

Ca phẫu thuật được tiếp tục tiến hành. Sau khi cắt bỏ vết sẹo, Trần Thương cẩn thận bắt đầu chỉnh sửa khuôn mặt, nhìn anh tựa như là người thợ đang chạm khắc một cách tinh xảo, mấy người sau lưng kinh ngạc kêu lên không ngừng.

Mà thông qua camera phòng phẫu thuật, Lenacus hơi xấu hổ

Tại sao anh lại dẫn theo mấy người không có tiền đồ như vậy chứ….

Anh bỏ nhiều tiền như vậy, thế mà chỉ bồi dưỡng ra được một đám quần chúng chỉ biết hô to gọi nhỏ

Mà Trịnh Quốc Đàm lại rất hài lòng

Lenacus thấy vậy cười nói:

- Trịnh, thì ra chỉ cần một mình Trần là đã có thể tiến hành ca phẫu thuật này rồi, có cảm thấy như mình mất trắng tiền không?

Trịnh Quốc Đàm nghe vậy thì sửng sốt, anh cười nói:

- Không có, chí ít thì tôi đã được nhìn thấy một màn kịch hay, anh không thấy biểu lộ của nhóm Petra à, có thấy họ rất buồn cười không? Ha ha... Tôi cảm thấy mình có thể nhìn thấy đoàn đội của Lenacus đứng bên cạnh làm khán giả là một việc rất vui vẻ.

Lenacus ngơ ngác một chút sau đó lập tức cười ha ha theo.

Có điều một lát sau, Lenacus nhịn không được nói:

- Nhưng mà Trần thật sự rất lợi hại

Trịnh Quốc Đàm gật đầu nhẹ một cái:

- Ừ, kỳ thật thì thứ đáng sợ nhất không phải cái này, mà chính là tốc độ tiến bộ của cậu ta, hiện tại cậu ta đã lợi hại hơn rất nhiều so với mấy tháng trước.

Trịnh Quốc Đàm nói một câu làm Lenacus hơi im lặng.

Lúc này, trong phòng phẫu thuật, thao tác của Trần Thương càng ngày càng tinh vi và cực kỳ chính xác, mọi chi tiết đều được chế tạo tinh xảo, từng bước một...

Nếu như ngay từ đầu Petra khiếp sợ với thao tác tinh vi của Trần Thương, sau đó thì anh chỉ còn sự sợ hãi cùng thán phục trước yêu cầu đã tốt còn muốn tốt hơn của Trần Thương về tỉ lệ, chi tiết và mỗi một khối da

Con người này còn chặt chẽ hơn cả máy tính của họ, hơn cả dụng cụ mà Lenacus đầu tư mười triệu đô la

Cái này mẹ nó còn có thể gọi là con người sao?

Petra đứng ở bên cạnh, hoàn toàn không giúp được cái gì.

Đứng ăn dưa vậy...

Bốn người sau lưng Petra cũng khoanh tay đứng nhìn, đầy khiếp sợ...

Trần Thương ngẩng đầu nhìn thoáng qua mọi người, anh phát hiện năm người kia cùng lúc lùi lại một bước, lập tức thở dài.

Khuôn mặt Petra và bốn người kia hơi đỏ lên.

Không phải là tụi này không muốn hỗ trợ…. Mà là tụi này không biết nên hỗ trợ như thế nào

Bất đắc dĩ...

Ca phẫu thuật này lại bị kéo dài thêm một lần nữa.

Người kính anh một thước, anh sẽ kính người một trượng

Trần Thương cố gắng thiết kế một khuôn mặt thích hợp nhất cho Trương Ái Hương, nếu muốn chỉnh hình thì tất nhiên là phải thiết kế tốt nhất.

Chỉnh hình cho khóe mắt trong và ngoài, xóa nếp nhăn SMAS, sửa mí mắt…

Một ca phẫu thuật kéo dài gần bốn, năm tiếng

Trong lúc đó, Trần Thương đã sử dụng hai bình thuốc khôi phục thể lực.

Bởi vì loại thao tác tinh vi này thật sự rất hao phí tinh lực, ngay cả mấy người Petra chỉ đứng ở bên cạnh cũng cảm khái không thôi, đừng nói là làm

phẫu thuật trong thời gian dài như vậy, chỉ cần đứng ở kia mấy tiếng thôi là họ đã cảm thấy sắp không chịu nổi rồi

Trịnh Quốc Đàm nhìn camera phẫu thuật, anh thở dài, nói với Lenacus:

- Anh có thể kết bạn với Trần Thương coi như là kiếm lời rồi.

Lenacus không phản bác.

Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng thì ca phẫu thuật cũng đã kết thúc

Khi Trần Thương tránh ra vài bước để mọi người nhìn thấy gương mặt mới của Trương Ái Hương, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

Khiếp sợ

Thật sự khiếp sợ

Mà Trịnh Quốc Đàm đang đứng ở phòng quan sát giải phẫu bỗng nhiên đứng bật dậy, sắc mặt anh hơi khiếp sợ.

Khuôn mặt này...

Hai tay của Trịnh Quốc Đàm hơi run rẩy.

Đã bao nhiêu năm rồi

Đây chính là Trương Ái Hương đẹp nhất trong ấn tượng của Trịnh Quốc Đàm.

Không ngờ anh còn có thể nhìn thấy lần nữa sau bao nhiêu năm

Điều này làm cho Trịnh Quốc Đàm hô hấp dồn dập, cả người hưng phấn lên, lôi kéo Lenacus huyên thuyên mãi.

Mà Lenacus cũng hơi nói năng lộn xộn:

- Oh! Lạy Chúa... Cậu ta rốt cuộc đã làm cái gì vậy...

Mặc dù lúc này chỉ vừa mới kết thúc phẫu thuật, còn cần hậu kỳ khôi phục, nhưng mà khuôn mặt này đã được định hình.

Petra và những người khác đưa mắt nhìn nhau, đôi mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Nếu như họ không tận mắt chứng kiến thì sẽ không thể nào tin được cảnh này.

Anh chàng Trần Thương này thật sự là một thiên tài

Không...

Cậu ta là Thượng Đế...

Trịnh Quốc Đàm không phải chưa từng nhìn thấy mỹ nữ, với thân phận và địa vị hiện tại thì loại mỹ nữ nào mà anh chưa từng gặp qua.

Nhưng mà đây có thể là Trương Ái Hương đẹp nhất anh từng thấy

Không sai

Trần Thương đã sử dụng khuôn mặt của Trương Ái Hương làm cơ sở để thiết kế tỷ lệ và góc độ phù hợp nhất với cô ấy nhất...

Cho nên mới có kết quả như hôm nay

Lenacus hít sâu một hơi:

- Chẳng lẽ tôi đã kết bạn với Thượng Đế? Hơn nữa chỉ cần dùng một viên kim cương hồng năm ca-ra... Có phải tôi đã kiếm lời quá lớn rồi không?

Trịnh Quốc Đàm nhìn camera ấp úng nói một câu:

- Lúc đầu tôi quen biết Thượng Đế mà anh nói chỉ tốn có mười ngàn đô la thôi

Chương 630: Phẫu Thuật Thành Công

Trần Thương đã kết thúc ca phẫu thuật, chính anh cũng rất hài lòng về khuôn mặt mình tạo ra

Nói thật, cái này đã không còn là một ca phẫu thuật đơn giản về cắt bỏ vết sẹo trên khuôn mặt và cấy ghép mô da nữa.

Trần Thương đã tăng độ khó của toàn bộ ca phẫu thuật lên gấp mấy lần

Petra nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Trương Ái Hương, hồi lâu không thể bình tĩnh lại được.

Cho tới nay, anh đều cảm thấy mặc dù mình thu phí rất cao, nhưng mà anh đã dốc hết toàn lực phục vụ vì người bệnh, mỗi đồng tiền đều là hợp lý...

Nhưng mà bây giờ thấy được ca phẫu thuật của Trần Thương, bỗng nhiên anh có loại cảm giác "Vung tiền như rác"...

Nghĩ tới đây, Petra bỗng dưng hơi xấu hổ.

Petra rất chuyên nghiệp, anh nhìn ra ca phẫu thuật dài đến bốn, năm tiếng này có bao nhiêu ca tiểu phẫu trong đó, lấy ra mỗi một cái đều có thể xưng là kinh điển.

Thế mà Trần Thương lại kết hợp toàn bộ ca phẫu thuật lại với nhau, tiến hành thay đổi triệt để khuôn mặt của Trương Ái Hương

Lúc này, trên mặt Trương Ái Hương còn có rất nhiều vết khâu, nhưng kỹ thuật khâu của Trần Thương lại làm Petra hơi bất ngờ

Vết khâu này cũng quá ư là tinh vi

Đường chỉ được che giấu cùng với đường kim xảo diệu làm cho vết khâu rất mờ nhạt.

Chính là vì nó mờ nhạt như thế nên có thể thấy rõ ràng cấu trúc tổng thể và đường nét của khuôn mặt của Trương Ái Hương lúc này.

Petra nhìn chằm chằm vào Trương Ái Hương, mặc dù anh thấy khuôn mặt này rất quen thuộc, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì vẫn thấy chỗ này chỗ kia hơi xa lạ.

Có lẽ đây mới là phẫu thuật thẩm mỹ chân chính?

Có lẽ ý nghĩa cốt lõi thực sự của phẫu thuật thẩm mỹ chính là căn cứ tình huống của người bệnh để thiết kế ra một diện mạo phù hợp nhất với người đó.

Nghĩ tới đây, Petra rơi vào trong trầm tư.

Phẫu thuật đã hoàn toàn kết thúc

Khi Trần Thương bắt đầu băng bó che đậy khuôn mặt của Trương Ái Hương lại, mọi người trong phòng đều biết rằng lần tiếp theo khi lớp băng này được mở ra, đó chắc chắn sẽ là khi biến đổi và kỳ tích được sinh ra.

Ý thức của Trương Ái Hương vẫn còn rất tỉnh táo

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà cô có thể cảm giác được biểu lộ của những người xung quanh.

- Tiểu Trần... Ca phẫu thuật thế nào rồi?

Trần Thương cười nói:

- Chị dâu cứ nghỉ ngơi một thời gian đi, em tin chắc chị sẽ có một sự bất ngờ lớn.

Trương Ái Hương nhẹ nhàng gật đầu:

- Cám ơn tiểu Trần

Trần Thương cười cười, gật đầu bảo y tá đưa chị ấy vào phòng bệnh VIP.

Lúc này, Hồ Truyền Kim hơi hối hận, anh cảm thấy nơi này nên có một cái phòng bệnh VVIP, như vậy thì mới phù hợp với thân phận và địa vị của những người như Trịnh Quốc Đàm.

Lúc này, trong văn phòng ngoài phòng phẫu thuật, Trịnh Quốc Đàm nhìn màn ảnh hồi lâu không nói lời nào, mãi đến khi Trương Ái Hương được đưa đến phòng bệnh, lúc này anh mới lùi ra sau một bước, chậm rãi ngồi xuống, lấy một điếu thuốc ra.

Nói thật, anh cũng đã từng nghĩ tới việc xóa sẹo cho vợ, nhưng mà xét đến cùng thì mục đích cũng không chỉ là vết sẹo bên ngoài, mà còn là vết sẹo trong lòng cô ấy.

Lenacus nhìn Trịnh Quốc Đàm, nói:

- Đi đi Trịnh, đi thăm vợ của anh đi, tôi tin chắc hiện tại cô ấy cần anh hơn bao giờ hết.

Trịnh Quốc Đàm nghe xong, lập tức bóp tắt thuốc lá, ném nó vào trong gạt tàn thuốc:

- Anh nói đúng

Lúc này, Từ Nhu đích thân dẫn hai người lên lầu.

Trần Thương cởi quần áo phẫu thuật ra, sau khi rửa tay thì anh đi tới phòng bệnh, đúng lúc chạm phải Trịnh Quốc Đàm.

Lúc này, Trịnh Quốc Đàm rất kích động, anh đi như bay tới trước mặt Trần Thương, nắm chặt tay cậu ta:

- Tiểu Trần! Vô cùng cám ơn cậu

- Thật sự đấy! Cậu không biết việc mình làm có ý nghĩa lớn như thế nào đâu! Nó không chỉ thay đổi ngoại hình của chị dâu cậu, tôi tin rằng cô ấy sẽ khôi phục lại sự tự tin như trước kia

Trần Thương gật đầu, anh rất lý giải những gì Trịnh Quốc Đàm nói.

Bình thường thì những người có sẹo trên mặt, về lâu về dài thì trong lòng sẽ sinh ra một loại hậm hục, thậm chí là tính cách sẽ thay đổi.

Trần Thương cười nói:

- Tổng giám đốc Trịnh quá khách sáo rồi.

Trịnh Quốc Đàm vẫy vẫy tay, nghiêm túc nói:

- Hoàn toàn không khách sáo một chút nào, nếu như chị dâu cậu thật sự có thể khôi phục lại như lúc đầu, không đúng... Tạo hình của cậu còn xinh đẹp hơn lúc trước, tôi tin rằng cô ấy sẽ trở nên càng ngày càng cởi mở và vui vẻ hơn.

Trần Thương cười cười, diện mạo một người thật sự sẽ ảnh hưởng tới tính cách của người đó.

Anh nhớ tới Đậu Hinh

Một cô bé hơi tự ti và nhát gan, nhưng lại có được giọng nói như chim sơn ca.

Không biết hiện tại cô bé ấy như thế nào rồi?

Có lẽ con bé đã thoát khỏi tình cảnh khó khăn lúc đầu?

Sau khi mở cửa phòng bệnh, Trần Thương và Lenacus do dự một hồi rồi quyết định không có đi vào, có lẽ lúc này họ nên để lại không gian cho hai vợ chồng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đi tới văn phòng bên cạnh, nói với Từ Nhu:

- Cô mua giúp tôi một ly cà phê được chứ? Cà phê sữa, bỏ nhiều đường.

Thuốc tăng thể lực đúng là rất tốt, nhưng mà sau khi trải qua một thời gian dài công tác cường độ cao, hiện tại Trần Thương càng ngày càng thích đồ ngọt.

Cà phê sữa bỏ nhiều đường anh cũng rất thích

Từ Nhu cũng biết thói quen của Trần Thương, cách đó không xa có một quán cà phê, không cần phải pha, có thể tới đó nhanh chóng mua về.

Lenacus thấy thế, cũng lập tức cười nói:

- Cô gái xinh đẹp, có thể làm ơn cũng mua giúp tôi một ly không? Một ly Americano đơn giản nhất, không cần thêm gì cả.

Lenacus quay sang Trần Thương, hơi hứng thú hỏi:

- Trần, cậu có ảnh chụp của vị hôn thê không? Tôi muốn biết rốt cuộc là cô gái như thế nào mới làm cậu thích tới như vậy?

Trần Thương cười cười, đúng là trong điện thoại có ảnh chụp của Tần Duyệt, nhưng đó là ảnh mà anh chụp lén cô ấy, khi Tần Duyệt mệt đến mức nằm ngủ ngay trên mặt đất trong phòng phẫu thuật.

Trần Thương chụp tấm hình này vào một năm trước.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lấy ảnh chụp ra cho Lenacus nhìn một chút.

Sau khi nhìn thấy, đôi mắt Lenacus sáng lên, cười nói:

- Đây là một cô gái rất đẹp, nhưng mà... hết sức cố gắng, cũng hết sức may mắn! Có thể gặp cậu có lẽ chính là sự may mắn lớn nhất của cô ấy

Trần Thương cười nói:

- Đúng vậy, hết sức cố gắng. Nhưng mà... Tôi thấy mình may mắn hơn cô ấy nhiều.

Lenacus cười cười, anh cảm thấy người Trung Quốc thật sự rất khiêm tốn, nếu như anh có năng lực như vậy thì chắc chắn sẽ kiêu ngạo nói cho người khác biết.

Nhưng mà nghĩ tới ca phẫu thuật vừa rồi, Lenacus vẫn cảm khái một tiếng:

- Trần, cậu chính là người phẫu thuật chỉnh hình tốt nhất mà tôi từng gặp, cậu thay đổi không chỉ là diện mạo của một người, mà còn là giao phó cho khuôn mặt đó một linh hồn.

- Tôi tin rằng vợ của Trịnh sẽ thoát khỏi bóng ma tâm lý đó. Mà mọi thứ đều là công lao của cậu

Trần Thương cười cười không nói gì, Trịnh Quốc Đàm đối xử với anh tốt, hơn nữa anh lại có nắm chắc thành công, vì lẽ đó anh sẽ cố gắng hết sức để giúp anh ta.

Chương 631: Tôi Là Giám Khảo

Lúc này Petra đi đến, nghe thấy những lời Lenacus nói cũng khẽ gật đầu đồng ý, nói một câu:

- Hoàn toàn chính xác, ca phẫu thuật chỉnh hình của Trần là ca lợi hại nhất mà tôi từng nhìn thấy, không có cái thứ hai

Lenacus tấm tắc một phen, kỳ lạ nói:

- Cậu có nghe thấy không, Trần? Cậu đã có được sự tán thành của Petra, như vậy là đã tương đương với sự tán thành của toàn bộ giới bác sĩ thẩm mỹ rồi đấy.

Nghe thấy Lenacus nói như vậy, Trần Thương lập tức sững sờ, nhất thời anh hơi tò mò về Petra.

Mặc dù Trần Thương biết người mà Trịnh Quốc Đàm mời không thể nào là người không có tiếng tăm gì, nhưng mà... Nói thật, anh thật sự không hiểu rõ về lĩnh vực này.

Lenacus thấy thế, cười nói:

- Petra là người sáng lập Tổ chức Phẫu thuật Thẩm mỹ CIS ở Hoa Kỳ, anh ta còn là một người có tiếng nói lớn trong lĩnh vực thẩm mỹ y tế ở Châu u và Châu Mỹ. À đúng rồi, có lẽ có cái số liệu có thể đại biểu cái này, đó chính là người mà những siêu sao nổi tiếng nhất Hollywood muốn gặp, không phải là đạo diễn, mà chính là Petra

Petra nghe vậy thì bật cười.

Anh ta bỗng nhiên hỏi:

- Trần, cậu muốn tham gia hội nghị về bác sĩ thẩm mỹ tổ chức ở Hàn Quốc cuối tháng mười hai không?

Trần Thương sững sờ, anh chợt nhớ tới Tần Tường đã nói chuyện với mình:

- Tham gia? Chẳng lẽ ngài Petra…. cũng sẽ tham gia à?

Petra lập tức nở nụ cười:

- Tôi không tham gia, nhưng mà... Tôi là giám khảo.

Trần Thương lập tức sững sờ

Giám khảo?

Giám khảo là sao, hội nghị còn cần giám khảo à?

Petra thấy thế, lập tức hỏi:

- Trần, đây có phải là lần đầu tiên cậu tham gia hội nghị trong ngành thẩm mỹ y tế không?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Tôi chỉ mới vừa gia nhập hội ngoại khoa chỉnh hình tỉnh Đông Dương mà thôi, hơn nữa còn là do sự trợ giúp của hội trưởng mới có cơ hội tham gia.

Trần Thương vừa nói xong, Petra và Lenacus đều sững sờ

- Cậu đang nói giỡn hả Trần? Kỹ thuật của cậu như vậy... Thế mà lại chỉ mới gia nhập ngoại khoa chỉnh hình thôi à?

Petra nhịn không được hỏi một câu.

Trần Thương nghiêm túc gật đầu:

- Tôi không nói giỡn, tôi thật sự chỉ vừa mới tiến vào.

Lúc này, Trương Chí Tân cũng đi tới, gật đầu xác nhận:

- Đúng là như vậy, tôi có thể làm chứng.

Trần Thương nhìn thoáng qua Trương Chí Tân, cười nói:

- Thầy Trương còn là người dẫn đường cho tôi, lúc ấy là thầy dẫn tôi vào nghề.

Nhất thời, ánh mắt của Petra và Lenacus nhìn về Trương Chí Tân lập tức hơi tôn kính và sùng bái...

Rốt cuộc thì người này tương đương với sư phụ của Trần Thương

Lợi hại

Trần Thương đã lợi hại như thế rồi, vậy thì thầy của cậu ta...

Thấy ánh mắt của hai người càng ngày càng hừng hực, Trương Chí Tân lập tức hơi xấu hổ:

- Cái này... Kỹ thuật và thiên phú của Trần Thương vượt xa tôi, tôi chẳng qua chỉ là người dẫn đường cho cậu ấy thôi. Kỳ thật thì những kỹ thuật giải phẫu đó đều là do cậu ấy đúc kết kinh nghiệm từ việc xem video.

Nghe Trương Chí Tân nói xong, Petra suýt nữa chết đuối vì sặc nước miếng

Cái gì gọi là học kỹ thuật bằng cách xem video?

Bác sĩ thẩm mỹ là công việc chỉ cần xem video là có thể học được hả?

Anh coi tôi là tên đần phải không?

Kỳ thật... Ngay từ đầu thì Trương Chí Tân cũng có không tin mấy cái chuyện vớ vẩn này của Trần Thương

Chẳng lẽ ông xem video không nhiều à?

Nhưng mà... Ông thực sự không có thấy Trần Thương lén lút học tập

Đừng nói với ông là tự dưng mà biết?

Ông cảm thấy xem video học tập còn đáng tin hơn việc giảng bài trong mộng nhiều.

Dù sao thì cái thế giới này luôn có một chút biến thái.

Petra xấu hổ, nhưng mà khi thấy Trương Chí Tân và Trần Thương giống như không phải nói đùa, anh cũng không biết nên nói cái gì.

Tin tưởng?

Hay vẫn là không tin?

Petra vẫn không nhịn được mà hỏi một câu:

- Trần, cậu tiếp xúc với ngành bác sĩ thẩm mỹ bao lâu rồi?

Trần Thương ho một tiếng, anh chắc chắn muốn hỏi sao?

Tôi thật sự rất ngại nói...

Trương Chí Tân thấy Trần Thương không nói chuyện, ông cho là cậu không biết "Tháng tám" tiếng Anh nói như thế nào. Thấy Trần Thương quẫn bách, Trương Chí Tân nói thay:

- Chuẩn xác mà nói thì Trần Thương bắt đầu tiếp xúc bác sĩ thẩm mỹ từ tháng tám năm nay, ừm... Tính tới hôm nay thì hẳn là vừa vặn bốn tháng, chừng một trăm hai mươi ngày

Khi Trương Chí Tân nói chuyện, ông còn cố ý cường điệu từ "Tháng tám" này, sau đó nhìn thoáng qua Trần Thương khoa tay múa chân một chút, tỏ ý ghi nhớ đi

Một câu, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều im lặng.

Petra tuyệt đối không tin

Nếu xem video dạy học là khiêu chiến trí thông minh của Petra, như vậy thì hiện giờ bốn tháng đã vò nát trí thông minh của anh rồi ném xuống đất, lăn qua lộn lại rồi nghiền ép

- Cái trò đùa này... Thật sự là không buồn cười một chút nào

Trương Chí Tân sững sờ, ông lập tức lắc đầu, sau đó lại nhìn thoáng qua ánh mắt của Petra, Trương Chí Tân nhịn không được thở dài.

Ngài Petra

Cuộc đời của anh xuôi gió xuôi nước như thế là bởi vì anh lớn hơn Trần Thương tận mười mấy tuổi, bằng không... Nghề bác sĩ thẩm mỹ làm gì có phần của anh

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tân lắc đầu, đừng nhìn mấy người đứng hàng đầu gì đó, nhưng mà... Kiến thức quá ít, mới thế mà đã khiến mấy người sợ đến như vậy rồi à?

Nếu như tôi nói cho mấy người biết, Trần Thương học phẫu thuật bơm ngực chỉ trong vòng một ngày thì mấy người dám tin không?

Hơn nữa, ca phẫu thuật đầu tiên ra giá một trăm vạn nhân dân tệ

- Đương nhiên là tôi không có nói đùa, tất cả mọi người ở bệnh viện này đều có thể làm chứng, tiểu Trần tiếp xúc bác sĩ thẩm mỹ cũng chỉ mới bốn tháng thôi.

Nghe xong câu này, Petra trợn tròn mắt, anh ta nhìn chằm chằm vào Trần Thương, cực kỳ muốn biết đáp án

Trần Thương thở dài, có đôi khi lời nói thật sẽ làm cho người ta rất đau đớn, nhưng mà... Có một số người lại rất thích nghe nói thật.

Nghĩ tới đây, Trần Thương khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, mới bốn tháng, bắt đầu từ tháng tám.

Trương Chí Tân nghe thấy Trần Thương nói từ "Tháng tám", ông lập tức nhẹ nhàng thở ra, ừ, học không tệ

Còn về việc Trần Thương trâu bò như thế nào?

Tốc độ trưởng thành chính là một tháng hoàng kim, hai tháng bạch kim, ba tháng kim cương, bốn tháng vương giả?

Trương mỗ đã sớm thích ứng

Nhưng mà

Petra vẫn chưa thích ứng được

Mấy thành viên phía sau anh ta cũng không thích ứng

Sau khi nghe thấy Trương Chí Tân nói, một đám người lập tức nhao nhao đứng lên nhìn chằm chằm Trần Thương, hơi khó có thể tiếp thu sự thật này.

Hồi lâu sau...

Petra rốt cuộc thở dài:

- Bác sĩ thẩm mỹ thật sự là một cái ngành nghề cần thiên phú. Không thể phủ nhận là dựa vào máy móc thì có thể thực hiện được một mô hình phẫu thuật thẩm mỹ chất lượng và tiêu chuẩn, nhưng mà... Nếu muốn đạt được phẫu thuật thẩm mỹ hoàn hảo theo đúng nghĩa thì vẫn là không đủ.

Bỗng nhiên Petra nói:

- Trần, cậu chắc chắn phải tham gia hội nghị năm nay của Hiệp hội Phẫu thuật thẩm mỹ.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, tôi sẽ đi, nhưng mà... Ngài Petra, rốt cuộc thì hội nghị này là như thế nào?

Petra giải thích:

- Hội nghị được tổ chức hàng năm, mỗi lần sẽ đề cử ra một người bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ tốt nhất. Đây chính là một vinh dự, đồng thời cũng là

sự tán thành của các bác sĩ trong ngành thẩm mỹ với người đó.

- Mỗi năm thì nhà tổ chức sẽ khác nhau, vì lẽ đó mà phương pháp lựa chọn cũng không giống nhau, nhưng nói chung thì tiêu chuẩn vẫn là hiệu quả của chỉnh hình.

- Tôi được mời tham gia hội nghị lần này với tư cách là giám khảo, nội dung cụ thể thì đến giờ tôi vẫn chưa biết.

- Nhưng mà hãy tin tôi đi Trần, chỉ cần cậu tham gia thì cậu sẽ giành được giải thưởng lớn của năm nay. Điều này chắc chắn sẽ mang lại lợi ích to lớn cho triển vọng và tương lai của cậu trong ngành thẩm mỹ y tế.

Trần Thương như có suy nghĩ gì đó mà nhẹ gật đầu.

Chương 632: Chờ Mong Không?

Không lâu sau, Trịnh Quốc Đàm đi ra khỏi phòng bệnh, có thể thấy được tâm trạng của ông rất tốt

Petra cũng không dừng lại lâu lắm, anh ta và đoàn đội của mình đứng dậy muốn tạm biệt.

Dù sao thì thời gian của họ cũng rất quý giá, còn có rất nhiều công việc cần họ trở về để hoàn thành.

Lenacus và Trịnh Quốc Đàm có một số việc cần bàn nên cũng rời đi.

Trần Thương tò mò quay sang hỏi Trương Chí Tân:

- Ông biết Petra không? Petra Toby

Trương Chí Tân lập tức gật đầu, hơi đỏ mặt:

- Đương nhiên là biết chứ

Trần Thương tò mò hỏi thêm:

- Người này rất nổi tiếng à?

Trương Chí Tân lấy một tờ tạp chí về bác sĩ thẩm mỹ ở sau lưng mình, lật ra một tờ giới thiệu tóm tắt cho Trần Thương xem, nói:

- Cậu nhìn đi, đây chính là Petra Toby, người đàn ông được các nữ diễn viên Hollywood yêu thích nhất! Anh ta còn là người đàn ông mà các nữ tinh muốn được quy tắc ngầm nhất...

Trần Thương cầm lên đọc:

- Petra Toby, người sáng lập Viện Phẫu thuật Thẩm mỹ Thế giới CIS, đã từng đến AIS, Hàn Quốc... để đào tạo sâu. Anh còn giành được nhiều giải thưởng lớn, giành được danh hiệu bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi nhất của Hiệp hội Phẫu thuật thẩm mỹ thế giới năm 2002 và 2003...

Trần Thương đọc một chút, bỗng nhiên sững sờ:

- Tại sao tôi lại thấy có gì đó rất quen?

Trương Chí Tân nghe Trần Thương hỏi, tức khắc mắt trợn trắng. Ông móc một cuốn sổ tuyên truyền của Bệnh viện chỉnh hình Chí Tân từ phía sau ra, lật tới trang của Trần Thương.

- Trần Thương, bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ một trăm vạn: Người khởi xướng tư duy chỉnh hình tinh vi ở Nước Mỹ... Từng đi đến nước Mỹ CIS, Hàn Quốc...

Trương Chí Tân nói:

- Bản giới thiệu tóm tắt của cậu là do tôi bắt chước Petra Toby viết đấy, có điều cậu là phiên bản kém hơn một chút, khụ khụ

Trần Thương lập tức chợt hiểu ra, thảo nào anh lại thấy nó quen tai đến như thế

Thì ra là sao chép của Petra Toby người ta

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng hơi đỏ mặt.

Trương Chí Tân nghiêm mặt nói:

- Tiểu Trần, lần này cậu phải chuẩn bị cho tốt để tham gia Hiệp hội Phẫu thuật thẩm mỹ thế giới tổ chức tại Hàn Quốc. Nếu như lấy được phần thưởng, không đề cập đến giải thưởng dành cho bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi nhất, cho dù là nhận được khen thưởng ưu tú thì điều đó cũng có thể giúp cậu tăng giá trị của bản thân lên, đây là một sự biến đổi về chất lượng

- Cậu có biết có bao nhiêu người trên khắp thế giới đang nhìn chằm chằm vào cuộc thi đấu này không? Đây chính là sự tán thành được công nhận

- Đến lúc đó, đừng nói là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ một trăm vạn nhân dân tệ, dù cậu muốn một trăm vạn đô la thì chắc chắn cũng sẽ xuất hiện trước mặt cậu. Cả nước, thậm chí là toàn thế giới không biết có bao nhiêu người đang xếp hàng tìm cậu đấy! Thậm chí cậu có thể sẽ trở thành nam bác sĩ được ngành giải trí muốn quy tắc ngầm nhất

- Thế nào? Có phải rất chờ mong không?

Trương Chí Tân vẻ mặt hừng hực nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Cẩu Phú Quý chớ quên! Tiểu Trần, vừa rồi tôi mới còn dạy cậu từ "Tháng tám" nói như thế nào đấy, ai... Cậu phải cố gắng đề cao trình độ Anh ngữ của mình lên đi, cứ vậy thì sẽ rất mất mặt...

Trần Thương: …

…

…

Mắt thấy ngày mai sẽ là ngày mùng 5 tháng 12.

Mấy ngày nay, Trần Phương càng ngày càng hơi kích động.

Lenacus nói cho Trần Thương biết, chiếc nhẫn sẽ được đưa đến vào ngày mùng 5 tháng 12.

Vì để phòng ngừa chiếc nhẫn không thể đến được, Trần Thương đã sớm kêu bên trên dùng một trăm hai mươi nhân dân tệ để mua một chiếc nhẫn kim cương giả, và vâng, nó cũng quá lớn đi, tuy nhiên nó cũng rất xinh đẹp.

Điều này làm cho Trần Thương có cảm giác chiếc nhẫn kim cương kia có phải làm cho anh có chút thua thiệt hay không?

Nhưng mà, nghĩ đến nó có thể do tự tay nhà thiết kế đỉnh cao Tiffany thiết kế, thì đây cũng là một sự kiện cực kỳ tốt.

Trần Thương đã tìm một nhà hàng Tây tốt nhất, còn cố ý tìm một vị trí gần cửa sổ, thậm chí còn mời cả dàn nhạc đàn violon chuyên nghiệp tới biểu diễn âm nhạc

Mọi thứ đều đã được thiết kế rất tỉ mỉ

Cõi lòng Trần Thương vô cùng mong chờ đến ngày mai.

Khoảng thời gian vừa qua Trần Thương vô cùng dốc lòng học tập, anh phát hiện phụ nữ lại là một sinh vật rất nông cạn, cho dù biết rất rõ ràng là nhẫn kim cương tuy trông thì rất ngon nhưng đâu thể dùng được, thế nhưng họ lại ưa thích đến vô cùng.

Hai ngày nay, Trần Thương không ngừng để cho Tần Duyệt bàn về chuyện phác thảo chiếc nhẫn kim cương vô dụng kia

Ví dụ như, để xem nhẫn kim cương loại gì kỳ thật rất dễ lẫn lộn, là có hoa không quả, cái gì mà kim cương thiên nhiên đều là giả, kim cương nhân tạo kỳ thật cũng rất tốt...

Thế nhưng vì để cho Tần Duyệt nhìn thấy được một tổng giám đốc bá đạo đầy soái khí quỳ một chân trên mặt đất như trong phim truyền hình, khi móc ra trứng bồ câu, lực sát thương rất cao

Vì lẽ đó mà lúc này, trong lòng Trần Thương có đưa ra một loại quan hệ logic như thế này:

Phụ nữ là nông cạn

Đẹp mắt bằng nông cạn

Dùng được tốt hơn đẹp mắt

Vì vậy phụ nữ ưa thích đẹp mắt.

Lại thêm, rất không nói đạo lý logic

Nhưng phải nói... phụ nữ sẽ có thể nói logic à?

Kết luận, bất kể nói như thế nào, thì phụ nữ cũng sẽ thích những thứ đẹp mắt

Logic?

Thối

Tỉnh dậy đi cẩu độc thân à.

...

...

Bên trong văn phòng, khó khi nào xuất hiện được một khoảng thời gian hoàn toàn yên tĩnh như giờ, có thể hôm nay tất cả mọi người đều đi làm,

không có thời gian bị bệnh, cũng có thể là do cuối năm, để đuổi theo công trạng, họ lại không dám bị bệnh.

Dù sao hôm nay văn phòng cũng đặc biệt có rất nhiều người.

Một lát sau, Trương Xu đứng dậy tiếp một cú điện thoại, lập tức cười cả nửa ngày làm sao cũng không dừng lại được

Toàn bộ văn phòng ai nấy cũng nhìn chằm chằm Trương Xu, chả hiểu chuyện gì

Vương Khiêm thấy vậy hỏi:

- Cô Trương, có chuyện gì vui vẻ đến như vậy, nói cho mọi người cùng nhau nghe với! Để mọi người cùng nhau vui vẻ

Trương Xu cười nửa ngày, khó khăn lắm mới ngừng lại được, vuốt cái bụng nói:

- Ha ha... Từ từ, chờ tôi một chút

Trương Xu lại cười thêm mấy phút nữa mới thôi

Mãi cho đến khi cười đau mặt, lúc này mới vuốt mặt, thở dài ngồi trên ghế, cười cười nói:

- Ai nha, không được, tôi buồn cười chết mất

Vương Khiêm vò đầu bứt tai đã sớm nóng nảy chịu không được, lập tức nói:

- Cô Trương, cô mà còn tiếp tục không nói tôi sẽ khóc đấy

Lúc này, Trương Xu mới vừa cười, vừa kể lại:

- Mấy ngày trước, bên khoa cấp cứu có nhận một người bệnh, bị viêm phổi rất hiếm gặp, kiểm tra nửa ngày không phát hiện ra nguyên nhân gì, vì thế tôi dứt khoát đưa đến khoa bệnh phổi, hôm nay Dương Hiểu Minh nói với tôi người bệnh này, ha ha... Mọi người không biết nguyên nhân gây ra đâu

Mọi người nhịn không được liếc mắt nhìn nhau:

- Chỉ có cái này? Cô Trương, cô làm cho chúng tôi quá thất vọng

Trương Xu cười ra nước mắt, nhịn không được mở miệng nói:

- Phổi của người bệnh bị mọc nấm, mà nguồn gốc của nấm là cái gì thì các người biết không?

- Chủ nhiệm Dương nói với tôi, người bệnh có một thói quen là mỗi ngày đều thích ngửi tất thối của chính mình, thường xuyên ngửi, đã thành một loại đam mê rồi, khi rửa chân hay trước khi đi ngủ, mỗi ngày anh ta đều cầm tất chân lên ngửi một chút, rõ ràng rất là hôi thối, lại còn ưa thích ngửi, có đôi khi còn ngửi cả giày của mình

- Khoảng thời gian này, cuối năm mỗi công ty đều đuổi theo công trạng, anh ta mỗi ngày đều tăng ca quá bận rộn, thường xuyên thức đêm tăng ca, cho nên cơ thể hơi không chịu nổi, thế là bị bệnh phù chân, dẫn tới viêm phổi

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói tới loại tình huống này

- Có phải bên trên chẩn đoán bệnh viết một câu: Bệnh viêm phổi do phù chân hay không?

Chương 633: Kỳ Hoa

Sau khi nói xong, cả văn phòng lập tức sửng sốt, sau đó mọi người đều cười ha ha

Thật sự là mỗi ngày đều có kỳ hoa, hạng người gì cũng đều có cả.

Bệnh phù chân còn có thể dẫn tới bệnh viêm phổi?

Lúc này, Trần Bỉnh Sinh cười lắc đầu:

- Hai ngày trước, tôi có nhận một người bệnh, một bé gái mới có tám tuổi, cô bé đau bụng đã rất lâu rồi, nhưng người trong nhà cứ tưởng là bình thường nên không ai đưa tới bệnh viện, thẳng đến một đêm khi bệnh tình đột nhiên phát tác nghiêm trọng, mới vội vàng đưa tới phòng khám bệnh.

Ngay từ đầu tôi cũng không cảm thấy có mao bệnh gì, dù sao cũng là một đứa nhỏ, có thể xảy ra cái gì

Thế nhưng kiểm tra nửa ngày cũng không kiểm tra ra vấn đề, cho nên tôi đã cho bé gái đó uống sunfat bari sau đó tạo ảnh, kết quả lập tức dọa tôi sợ, các người đoán xem đó là gì?

Thạch Na trực tiếp nói:

- Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói thẳng đi

Lão Trần thở dài:

- Uống sunfát bari sau đó tạo ảnh kết quả phát hiện, trong dạ dày có một dị vật lớn, ta vội đưa bé gái đó đến phòng nội soi nội soi kiểm tra dạ dày, các người đoán đó là cái gì?

- Đó là một búi tóc dài lớn

Lời này mới nói, lập tức những người xung quanh đều sững sờ

- Có ý gì vậy lão Trần?

Thạch Na trừng to mắt nói.

Y tá Thường Lệ Na trực tiếp trừng to mắt:

- Thầy Trần, một khâu rất hài hước lại bị ngươi chỉnh đến âm trầm, làm sao trong bụng lại có tóc dài được?

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu:

- Cái gì mà tóc! Tóc rời khỏi chân lông căn bản không thể nào sinh trưởng được, ở trong dạ dày càng không thể sinh trưởng được

- Tiểu cô nương này là đam mê ăn dị vật điển hình! Bé gái đó rất thích ăn tóc, lén lút ăn cả một hai năm trời, người trong nhà căn bản không hề

biết, có thể bởi vì trong một thời gian dài thiếu nguyên tố vi lượng, hoặc là nguyên nhân gì đó khiến cho vị giác hợp thành cản trở

Thường Lệ Na nghe hơi tê cả da đầu:

- Sau đó thì sao?

Trần Bỉnh Sinh nói:

- Loại tóc này ở trong dạ dày căn bản không thể nào tiêu hóa, hơn nữa, không những như thế, sẽ còn ngăn cản tiêu hoá đồ ăn, nếu như phát triển tiếp một thời gian dài, thậm chí dạ dày sẽ trở thành sắt thép

- Loại tóc này quá lộn xộn, nội soi dạ dày căn bản không có cách nào lấy ra, kẹp

dị vật nhỏ yếu căn bản là không lấy ra được tóc còn cứng hơn sỏi thận.

- Vì vậy, biện pháp duy nhất là sớm ngày mổ bụng lấy ra, lúc ấy tôi đã mổ bụng lấy ra, nhưng sau đó, thật sự hơi giật mình, một đống tóc lớn

Càng về sau mọi người càng nghe thấy càng nhịn không được thở dài.

Thật sự là loại người gì cũng có

Ăn tóc, ngửi phù chân...

Thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ, ở một thời gian dài trong khoa cấp cứu, thật sự là loại bệnh tật gì, loại người kỳ quái gì cũng đều có thể nhìn thấy được

…

…

Hôm nay, Tần Duyệt rất không vui

Cô đoán hôm nay đúng vào lúc 0 giờ 00 Trần Thương chắc chắn sẽ nói với cô câu sinh nhật vui vẻ

Đáng tiếc, lại không hề có

Nhưng không ngờ, đúng vào lúc mười hai giờ anh ta còn gửi cho mình một luận văn, nhờ mình tính toán số liệu.

Lúc đầu nằm ở trong chăn cô đã hơi tức giận, cô phát tiết đối với ảnh của Trần Thương ở trong điện thoại di động:

- Trần Thương, anh là một con người vô cùng ngu ngốc

- Anh là một tên khốn khiếp

- Người nhà của bạn gái đều rất ngọt ngào, đẹp đẽ đến mức sinh nhật không tặng lễ vật cũng chắc chắn phải có 520 cái bao lì xì? Không có 520 cũng phải có được 5.20 cái! Anh ngược lại cũng thật tốt, đưa cho tôi một đống số liệu lớn

- Anh là cái đồ ngu ngốc

...

Tần Duyệt mặc áo ngủ nhỏ hình khủng long hùng hổ rời khỏi giường, bật máy tính lên bắt đầu tính toán lốp bốp.

Mặc dù biết Trần Thương là một người chăm chỉ cố gắng đến chói lọi, mặc dù cũng biết anh ta bề bộn nhiều việc, rất mệt mỏi, cả ngày cần phải làm rất nhiều chuyện.

Nhưng Tần Duyệt thật sự hi vọng Trần Thương có thể giống như bạch mã hoàng tử ở trên TV, tặng cho cô một món quà sinh nhật thật lãng mạn

Không nghĩ tới sinh nhật ở đâu không thấy, chỉ thấy anh ta đưa cho mình một đống số liệu để cho mình phân tích...

Hắn chắc chắn là một con người vô cùng ngu ngốc

Nếu như sau này mình sinh ra một cô gái nhỏ, mình sẽ tuyệt đối nói chuyện này nói cho nó nghe, để con bé chế giễu anh ta cả một đời

Hừ

Bảo bảo không vui

...

...

Trần Thương dùng tin nhắn liên hệ với biên tập Đường Sâm của «khoa ngoại tạp chí của nước Anh», trả lời đối phương, mình đã thuê được người thông tri.

Vào ba ngày trước, anh đã gửi luận văn tổn thương gan gần tĩnh mạch qua cho biên tập Đường Sâm.

Sau khi Đường Sâm nhìn thấy, anh ta cũng đã trực tiếp giao cho tổng biên Sivir để xét duyệt

Sau đó luận văn của Trần Thương cũng nhanh chóng được xét duyệt, lại một lần nữa được Sivir coi trọng, đây quả thật là một thiên tài phẫu thuật, tư tưởng về tổn thương gan gần tĩnh mạch này quá thần kỳ rồi

Qua ba ngày thảo luận, lúc này, bài luận văn này không thể nghi ngờ được tuyển, nhưng sẽ được phát hành vào tháng một năm sau, phát hành với tư cách chủ san năm mới.

Tự Sivir muốn nói chuyện với Trần Thương, Trần Thương tự nhiên sẽ không từ chối

Có một bài luận văn này, Trần Thương đoán chừng, lúc Tần Duyệt xin xét duyệt chế cơ bản sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề gì

Ba bài viết được đăng lên ba tờ báo nổi tiếng nhất thế giới

Ảnh hưởng của thừa số cộng lại đã lên đến gần hai mươi điểm.

Rất nhanh anh nhận được mail trả lời

Trần Thương nhìn nội dung trong mail vô cùng hài lòng

Bây giờ, nhẫn kim cương loè loẹt đã có, bản luận văn thực dụng cũng đã có.

Đến nổi những số liệu kia?

Trần Thương trực tiếp hao tốn đến hai mươi điểm độ thiện cảm để đi đổi lấy kỹ năng thống kê của Mạnh lão sư kia, bên trong nhưng mà chỉ là giấu giếm một vật nhỏ huyền cơ thôi.

...

...

Sáng hôm sau, Tần Duyệt vẫn đi làm như thường lệ, chỉ là hơi bất đắc dĩ

Tối hôm qua tâm trạng của cô cũng không được tốt lắm, số liệu cũng tính toán đến loạn thất bát tao, cô vì thế ngủ rất trễ, nên giờ tinh thần cũng không được tốt.

Nhìn Trần Thương nịnh nọt mỉm cười, Tần Duyệt trực tiếp trừng mắt liếc anh

Cái tên ngu ngốc này, bữa sáng tình yêu cũng không có

Tức chết bà đây mà.

Nhìn Trần Thương lại tiếp tục bận rộn cả một ngày, Tần Duyệt vừa không nỡ, lại vừa đau lòng

Mà thôi

Dù sao sinh nhật như thế cũng đã đến nhiều năm, cô cũng đã quen rồi...

Chẳng qua chính mình hình như có một chút không giống với chờ mong.

Đối với Trần Thương, Tần Duyệt tuyệt đối có rất nhiều ký ức tốt đẹp về tình yêu.

Thở dài.

Lúc xế chiều, Trần Thương tiếp tục làm việc phẫu thuật.

Một trăm hai mươi xe ngựa không dừng vó, thẳng đến lúc năm giờ mới kết thúc.

Trần Thương vội vàng đứng dậy, nói với Vương Khiêm:

- Tôi phải đi ra ngoài một chuyến, các anh phải bận rộn rồi.

Tần Duyệt thấy Trần Thương lại giống như trước đây, vội vàng rời đi, đoán chừng là lại đi Đông Đại Nhất Viện gặp thầy Mạnh Hữu Liêu rồi.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt tức giận xé nát trang giấy đang tính toán trong tay thẳng tay.

Chương 634: Thổ Lộ (Phần Một)

Tính tính tính... Tính toán cái con mẹ nó, tôi tủi thân muốn khóc luôn rồi đây.

Tôi tính toán cho anh lâu như vậy, chuyện của anh tôi coi trọng đến như vậy, để ý như vậy... Thế nhưng sinh nhật của tôi anh cũng đều không thèm để ý, còn đi học

Thế nhưng vừa vặn xé nát, cô lại nhặt lên.

Dụi mắt một cái, chạy vào phòng trực ban.

Sau đó tủi thân bắt đầu tính toán.

Ước chừng lúc sáu giờ, bỗng nhiên Trần Thương gọi điện thoại đến.

Tần Duyệt không hề nghĩ ngợi, trực tiếp tắt máy

Trần Thương sững sờ, con nhóc này khẳng định là tức giận đây.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lại gọi lần nữa.

Tần Duyệt thấy cuộc gọi đến của Trần Thương, thì tức giận nói:

- Làm cái gì? Vội vàng thế

Trần Thương nghe thấy giọng nói của Tần Duyệt, nhịn không được cười nói:

- Cái này... Hôm nay là sinh nhật của em, anh đã đặt phòng ăn trước rồi, anh muốn mời em ăn cơm.

Tần Duyệt nghe thấy lời nói của Trần Thương thì nước mắt cũng đều muốn rớt xuống

Thì ra anh vẫn còn nhớ rõ...

Anh ấy thế nhưng đã đi đặt trước phòng ăn cho mình.

Nghĩ tới đây, cái mũi của Tần Duyệt cảm thấy chua chua.

Cô là người chịu không được khi người khác đối xử tốt với mình, khi nghe thấy Trần Thương rộn suốt một ngày lại đi đặt trước phòng ăn cho mình, cô đã cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Giọng nói cũng hơi nghẹn ngào:

- Đang ở đâu? Em đi xe qua...

Sau đó Trần Thương nghe thấy, bỗng nhiên cảm giác có phải mình hơi bắt nạt người ta hay không?

Trần Thương cười nói:

- Em muốn đi nhà hàng Tây nhất, vậy đến nhà hàng Tây Chris đi.

Tần Duyệt nghe xong, nhất thời vui vẻ, cười hì hì nói:

- Anh đợi một lát, em lập tức đến ngay

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cũng không đoái hoài tới việc thay quần áo, cô mặc luôn bộ đồ đó vội vã đón xe đi đến nhà hàng Tây Chris.

Trên đường đi, trong đầu của cô không ngừng hiện ra những cảnh diễn ra trên TV.

Mặc dù biết rất rõ rằng Trần Thương không thể nào sẽ lãng phí như vậy, không có tư thế tổng giám đốc bá đạo như thế, cũng sẽ không có đa tài đa nghệ như vậy...

Nhưng là con gái thì lòng ai lại không luôn mang ảo tưởng

Nhà hàng Chris là nhà hàng Tây trang trí xa hoa nhất thành phố An Dương, nghe nói lập tức sẽ được Michelin bình phẩm sát sao, giá cả một bữa cơm rất cao, tầng cao nhất của cao ốc Đông Lâm ở thành phố An Dương, nếu hỏi nơi nào có thể trông thấy cảnh đêm đẹp nhất của thành phố An Dương, cũng có thể trông thấy sông Phần chậm rãi chảy xuôi, có thêm một vị trí gần cửa sổ nữa, thì đây tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Đáng tiếc... Vị trí gần cửa sổ rất khó để đặt trước

Đột nhiên Tần Duyệt cảm thấy mình mặc một thân như thế này đến đây ăn cơm Tây quả thật có chút quá qua loa rồi...

Nữ chính trong phim một thân xinh đẹp đều mặc váy liền áo.

Vừa tới dưới lầu, đã có phục vụ viên đang chờ đợi ở trong phòng ăn, vừa nhìn thấy Tần Duyệt đã mở miệng hỏi:

- Chào ngài, ngài có phải là tiểu thư Tần Duyệt hay không ạ?

Tần Duyệt sững sờ, nhất thời sửng sốt:

- Phải

Phục vụ lại mỉm cười, tiếp tục nói với cô:

- Trần Thương tiên sinh để nói tôi đợi ngài ở phía dưới này, để tôi đưa ngài tới phòng ăn.

Nhìn quy cách đãi ngộ cao như thế này, trong lòng của Tần Duyệt cảm thấy ngòn ngọt, tên này cũng không tệ nha.

Thang máy trong suốt, có thể nhìn thấy phong cảnh phía bên ngoài, rất nhanh đã đến tầng cao nhất.

Tần Duyệt bước ra, đã nhìn thấy cửa ra vào theo phong cách quý tộc Châu u thời Trung cổ, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Phục vụ viên cùng nhau nói:

- Hoan nghênh đã ghé thăm

Mang theo Tần Duyệt vừa vặn tiến vào chỗ ngồi trong phòng ăn, một lát sau Tần Duyệt bỗng nhiên sững sờ:

- Trần Thương đâu?

Phục vụ viên cười thần bí.

Lúc này, bỗng nhiên tiếng đàn dương cầm chậm rãi vang lên.

Một bài trữ tình bằng dương cầm lãng mạn đến cực điểm vang lên bên tai của tất cả mọi người, chính giữa phòng ăn, một vệt ánh sáng chiếu thẳng lên người người đàn ông mặc âu phục trắng đang đánh đàn dương cầm.

Tần Duyệt nhìn thấy bóng người này, trong lòng lập tức như muốn vỡ ra

Cùng với tiếng đàn dương cầm đang vang lên

Tất cả mọi người trong phòng ăn cũng không khỏi dừng lại động tác ở trong tay.

Đây là bài hát mà Trần Thương đã lựa chọn, cũng là khúc dương cầm trữ tình mà anh am hiểu nhất, « A Comme Amour » của Richard Clayderman, đây là một nhạc khúc đầy đủ tình cảm.

Tiết tấu âm thanh hơi chậm lại

Bản thân Trần Thương cũng rất đắm chìm trong bản nhạc đó.

Mà lúc này, Tần Duyệt đang nhìn Trần Thương tấu đàn dương cầm ở giữa đài, hai mắt nhất thời hiện lên ngôi sao

Cho tới bây giờ cô cũng không hề nghĩ tới, hình ảnh bên trong phim truyền hình sẽ xuất hiện ở bên cạnh cô vào giờ khắc này.

Cô cảm thấy mình chẳng qua là một người vô cùng bình thường, Trần Thương cũng giống như thế, cô sẽ ảo tưởng về tình yêu, ảo tưởng những đồ vật tốt đẹp nhất trên TV nhưng cô biết rõ ràng chúng chỉ là ảo tưởng, mà mình thì đang sống ở một thế giới hiện thực.

Thế nhưng khi cô nhìn thấy Trần Thương giống như bạch mã hoàng tử chậm rãi tấu đàn dương cầm, âm thanh nhẹ nhàng vang lên, hình như cô đã trở thành nhân vật nữ chính ở bên trong những câu chuyện xưa kia

Trong lúc nhất thời, cô nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện một bức tranh:

Một đầu đường nhỏ phủ kín đầy lá rụng

Quanh co khúc khuỷu không biết đi về phương nào

Hai bên là đại thụ che trời

Lá cây đã trở nên vàng óng

Một cơn gió thổi tới làm chúng chầm chậm bay xuống

Nếu như có thể cùng người yêu sóng vai đồng hành

Chính là chuyện hài lòng hạnh phúc đến cỡ nào

Nắm lấy tay người cùng nhau đến bạc đầu

Bức tranh này cực kỳ giống thời gian cô và Trần Thương yêu nhau, hai người bọn họ cũng ở cùng một chỗ vào khi mùa thu, một bài « A Comme

Amour » này, tựa như Trần Thương đang ghé vào lỗ tai cô nói những lời thì thầm, hứa hẹn một đời một kiếp anh yêu em.

Không biết qua bao lâu, tiếng đàn dương cầm cũng dừng lại, lúc này, Trần Thương đứng dậy, tay nâng một đoá hoa tươi, chậm rãi đi tới chỗ Tần Duyệt

Trong lúc nhất thời, Tần Duyệt liền cảm thấy mình đã đỏ mặt.

Nhìn Trần Thương cao lớn đầy soái khí, một thân mặc âu phục đầy soái khí, cùng một đoá hoa hồng đỏ tươi như lửa, cộng thêm gương mặt đẹp trai anh tuấn ấy, so với nhân vật nam chính trên TV còn soái khí hơn! Thật là có khí chất lắm mà

Cho tới bây giờ, cô cũng không hề nghĩ Trần Thương lại có thể đẹp trai được đến như vậy

Trong lúc nhất thời, Tần Duyệt hơi kích động tay cũng đều có chút run rẩy, có chút không biết phải làm thế nào, có chút khẩn trương, cũng có chút thấp thỏm

Ngay lúc này, Trần Thương đi tới trước mặt Tần Duyệt, một đoàn dàn nhạc chậm rãi đi ra.

Bọn họ kéo đàn violon, thanh âm không lớn không nhỏ, vây quanh bên cạnh chỗ của hai người, âm nhạc thư giãn, cực kỳ giống với bộ dạng vốn có của tình yêu.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, anh nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, chậm rãi cất tiếng nói:

- Anh đã quen biết em được một ngàn không trăm hai mươi mốt ngày, cùng em yêu nhau một trăm lẻ hai ngày, có lẽ thời gian này không quá dài, thế nhưng em ở trong lòng của anh cũng đã trú ngụ cũng rất lâu rồi

- Em nói với anh rằng, anh là mối tình đầu của em, từ rất lâu rồi, anh vẫn luôn muốn làm một người tốt nhất, anh muốn dành tất cả tình yêu tốt đẹp nhất trên đời mà anh biết có biểu diễn cho em xem.

- Anh sợ mình làm không tốt, để cho em cảm thấy tình yêu nhưng mà cũng chỉ có như vậy mà thôi

- Anh hi vọng cũng như đã dốc hết tất cả sức lực của mình, cho em một tình yêu đơn giản nhất, hạnh phúc nhất, lãng mạn nhất...

- Sau này quãng đời còn lại của anh, tất cả đều là em

- Tần Duyệt, gả cho anh đi

Chương 635: Thổ Lộ (Phần Hai)

Nói đến đây, Trần Thương quỳ một chân xuống đất, mở nhẫn kim cương ra, ánh đèn nhất thời chiếu xuống, chiếc nhẫn kim cương màu hồng kia được tỉ mỉ điêu khắc, chiếu sáng rạng rỡ, nhất thời tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy chấn động

Thật đẹp

Tần Duyệt cảm thấy hô hấp bất ngờ trở nên dồn dập, cho tới bây giờ cô chưa thấy qua chiếc nhẫn kim cương nào xinh đẹp đến như vậy

Chiếc nhẫn kim cương bên trong phim truyền hình cũng không đẹp mắt đến như vậy

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng đàn violon, xung quanh là tiếng vỗ tay của tất cả mọi người.

Ngay lúc này, thực khách xung quanh nhao nhao lấy hoa tươi ra chậm rãi đi tới

Vây hai người lại một chỗ, tất cả mọi người đều chậm rãi nói một câu.

- Gả cho anh ấy đi

- Marry him

- ?

- Sposalo

...

Không biết bao nhiêu loại ngôn ngữ tụ lại, giữa vô số bông hoa tươi rực rỡ.

Tần Duyệt òa khóc như một đứa bé.

- Em đồng ý

Nước mắt chảy xuống gò má của cô, cuối cùng cô cũng có được một màn thổ lộ như trong mơ rồi.

Một cô gái ngốc nghếch, cũng có thể có được loại tình yêu trong mộng như thế này.

Chuyện này đối với Tần Duyệt mà nói, có lẽ thật sự là một giấc mơ.

Một giấc mơ mà cô vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

Trần Thương chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương màu hồng lên ngón tay của cô, hai người xúc động ôm chặt lấy nhau

Xung quanh là nhạc khúc lãng mạn của dàn nhạc.

Còn có cả đám người đang nâng hoa tươi trong tay kia, cùng tiếng vỗ tay rả rích không dứt.

Kỳ thật, Trần Thương cũng không biết sẽ có chuyện như vậy.

Chẳng qua anh chỉ đặt trước một vị trí trong phòng ăn, đặt trước hai người trong dàn nhạc mà thôi...

Những cái khác không có bất kỳ quan hệ gì với anh.

Lúc này, anh nhìn ra phía ngoài, bỗng nhiên nhìn thấy Trịnh Quốc Đàm và Lenacus đang cười cười đứng vỗ tay cho anh, nhất thời trong lòng ấm áp.

...

Phòng ăn của nhà hàng này là sản nghiệp của bản thân Trịnh Quốc Đàm, ông chẳng qua chỉ làm một chuyện rất bình thường, miễn phí cho tất cả mọi người ở đây, chỉ cần họ đưa ra một lời chúc phúc đẹp nhất mà thôi.

Bởi vậy mới có chuyện giống như ngày hôm nay

Trịnh Quốc Đàm cũng hi vọng, có thể giúp người hoàn thành ước vọng, giúp Trần Thương một màn thổ lộ đầy dư vị đáng giá với Tần Duyệt

Trịnh Quốc Đàm nhìn Trần Thương, rồi nhìn qua Lenacus cười nói:

- Khi tôi và Ái Hương kết hôn, tôi không có tiền mua nổi một chiếc nhẫn, tôi đã bỏ ra hai nhân dân tệ để mua một chai Coca Cola, lấy cái móc kéo kia để làm chiếc nhẫn, thế nhưng không ngờ Ái Hương lại đồng ý lời cầu hôn của tôi.

Lenacus cười nói:

- Ông bạn già à, câu chuyện xưa này ông đã nói với tôi mấy trăm lần rồi, rốt cuộc ông muốn biểu đạt cái gì đây hả?

Trịnh Quốc Đàm liếc mắt nhìn ông, mở miệng nói:

- Tôi muốn nói là, ông có thể bán cho tôi một chút cổ phần Coca Cola, để tôi đưa cho vợ của tôi xem như lễ vật hay không

Lenacus nhịn không được bật cười:

- Đồ Trịnh giảo hoạt

...

...

Trần Thương nhìn thoáng qua Trịnh Quốc Đàm và Lenacus, cười cảm kích.

Lenacus ồn ào đi đến:

- Hôn cô ấy đi

Người xung quanh nghe thấy vậy cũng nhao nhao ồn ào theo:

- Hôn cô ấy

- Hôn cô ấy đi

...

Không khí vô cùng náo nhiệt, một lúc sau, mặt Tần Duyệt đã đỏ bừng, là kích động, cũng là cảm động, càng nhiều hơn nữa chính là hạnh phúc.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn mắt Trần Thương, dù sao làm cái này trước mắt bao người, vẫn có một chút thẹn thùng

Mà Trần Thương lại nâng gương mặt của Tần Duyệt lên, nhìn chằm chằm Tần Duyệt.

Mỗi chữ mỗi câu nói:

- Anh yêu em

Đôi mắt Tần Duyệt trong lúc nhất thời cũng vô cùng nóng rực, cô nhìn chằm chằm Trần Thương, trong đầu có hai tên tiểu nhân đang không ngừng đánh nhau.

Cô trực tiếp lấy hết dũng khí, lôi đầu Trần Thương tới

Nhất thời

Một nụ hôn định tình

Màn này, trong đầu Tần Duyệt đã tập luyện không biết bao nhiêu lần, chân phải hơi nhếch lên trước...

Giờ khắc này, Tần Duyệt cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn nhiều so với những minh tinh kia, mà Trần Thương thì soái khí hơn những bạch mã hoàng tử ở bên trong phim truyền hình kia

Cô thật sự rất vui sướng

Sinh nhật năm 2019

Đây là một mốc thời gian mà đời này Tần Duyệt tuyệt đối cũng không bao giờ quên được.

Mà Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện

Nếu như cùng đặt chung ngày kết hôn và ngày sinh nhật vào một ngày... thế có phải là có thể bớt một ngày kỷ niệm hay không?

Cái này... là một ý kiến rất có tính thiết thực à nha.

…

…

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, thận trọng hỏi:

- Trần Thương, anh mua nhẫn kim cương này ở nơi nào thế?

Trần Thương cười nói:

- Trên Taobao, một trăm hai mươi nhân dân tệ, còn được miễn phí vận chuyển! Hơn nữa lại được giảm năm nhân dân tệ nếu đánh giá năm sao đấy nha.

Tần Duyệt liếc mắt, vừa tức vừa cười nói:

- Ôi chao... Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng anh thật sự mua nhẫn kim cương lớn như thế, thế thì cái này quý cỡ nào

- Nhưng mà cũng thật là xinh đẹp à nha

Trần Thương khụ khụ một tiếng, em cũng có thể bán lại mà, một trăm hai mươi nhân dân tệ lại bán thành một trăm năm mươi...

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Em đại khái... sẽ không bán đâu?

Tần Duyệt nhất thời nở nụ cười:

- Đây chính nhẫn kim cương dùng để cầu hôn phải không, anh nghĩ em khờ chắc?

Trần Thương liếc Tần Duyệt, sợ đầu óc cô không dùng được nên vội vàng nghiêm mặt nói:

- Anh đùa với em, đây là do một người bạn cho anh, mới đấu giá ở nước Pháp, giá trị liên thành, anh liếc mắt nhìn trúng, cảm thấy nó đặc biệt thích hợp với em đấy

- Tiếp đó người ta còn mời nhà thiết kế chuyên môn nổi tiếng Tiffany thiết kế một chiếc nhẫn kim cương này cho em, em nhìn chiếc nhẫn đi, có tên của em đúng không?

Tần Duyệt nghe xong lời này, nhất thời trợn tròn cả mắt.

Sau đó vội vàng cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên có đánh dấu qy...

- Bạn bè nào của anh mà có thể dễ dàng tặng anh phần quá đắt đến như vậy cơ chứ?

Lúc Tần Duyệt nói chuyện, Lenacus cũng đã vừa vặn đi qua, tay đưa tới một bình rượu đỏ, cười lên tiếng:

- Tôi cảm thấy cái nhẫn kim cương này rất thích hợp với cô! Có lẽ đây chính là duyên phận hay chăng?

Trịnh Quốc Đàm cũng cười nói:

- Đã quấy rầy các người rồi, chúng tôi là đến chúc phúc cho hai người, tiểu Trần, chúc mừng cậu, người có tình cuối cùng cũng thành thân thuộc nha.

Trần Thương vội vàng đứng lên giới thiệu:

- Trịnh tổng, Seaton tiên sinh, đây là Tần Duyệt.

- Tần Duyệt, người này là Trịnh Quốc Đàm - Trịnh tổng, người này là Lenacus Seaton tiên sinh, kim cương cũng chính là Seaton tiên sinh tặng cho anh, ngài ấy còn mời nhà thiết kế Tiffany thiết kế nên nhẫn kim cương nữa đó.

Tần Duyệt nghe vậy, vội vàng gật đầu cười:

- Chào các anh, cảm ơn Seaton tiên sinh, cảm ơn Trịnh tổng, lễ vật này quá quý giá.

Lenacus cười nói:

- Tôi cảm thấy được làm bạn với Trần, so với kim cương không có linh hồn này phải có giá trị hơn nhiều, chúc mừng hai người, hôn lễ chắc chắn nhớ phải gọi tôi, tôi có chuẩn bị lễ vật sẵn đó

Trần Thương cười cười, nhân viên phục vụ đứng phía sau đã bưng tới hai ly rượu đỏ.

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Tôi không quấy rầy hai người nữa, người thanh niên trẻ tuổi, chúc cậu và vợ hạnh phúc.

Lenacus lại đưa tới rượu đỏ:

- Tặng cho các cậu, dùng cơm vui vẻ nhé.

Khi hai người kia rời đi, Tần Duyệt một mặt hồ nghi nhìn Trần Thương:

- Tại sao anh biết họ? Trịnh Quốc Đàm chính là thủ phủ ở An Dương

Trần Thương thở dài:

- Cơ duyên xảo hợp.

Thế là anh bắt đầu kể lại quá trình mình quen biết Trịnh Quốc Đàm, cũng nói khái quát về vết sẹo trên khuôn mặt vợ ông ta.

Tần Duyệt nghe tự nhiên nhiệt huyết sôi trào, cô không ngờ Trần Thương lại lợi hại như vậy

Với tư cách là fan hâm mộ trung thành của Trần Thương, Tần Duyệt đối với chuyện này là nhiệt tình tới cực hạn, hai mắt chăm chú nhìn Trần Thương.

Chương 636: Hôm Nay, Trần Thương Cầu Hôn Con

Trần Thương ngay từ đầu đã mở một bình rượu đỏ, bởi vì uống mấy chén, Tần Duyệt hơi đỏ mặt.

Nhìn cảnh đem bên ngoài cửa sổ thành phố An Dương, Tần Duyệt bỗng cảm thấy không quá chân thật.

Dù sao... Dù cho Tần Hiếu Uyên là viện trưởng, cô cũng không ngờ dạng đãi ngộ cao quy này, mang theo kim cương hồng năm ca-ra, ở phòng ăn xa hoa lại còn được uống rượu đỏ thượng hạng.

Thời khắc chỉ có trong mơ nay đã thành hiện thực.

Thế nhưng lúc này, Tần Duyệt lại rất muốn thoát khỏi, bèn nghĩ cách lôi kéo Trần Thương đi ăn lẩu tỉnh rượu.

Dù sao nơi này hơi hư ảo, điều Tần Duyệt hối hận nhất là không chụp được vài bức ảnh, không thể bảo tồn hồi ức tốt đẹp như thế.

Cơ hội như vậy khả năng chỉ có một lần, Tần Duyệt chỉ hi vọng có thể giữ lại chút dư vị tinh tế.

Một bữa cơm, ăn hơn một giờ.

Theo yêu cầu của Trịnh Quốc Đàm, tất cả thức ăn được mang lên đều vô cùng đặc sắc.

Khi Trần Thương gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, thì biết hôm nay nhà hàng miễn phí bữa ăn.

Trần Thương chỉ biết cười, lắc đầu, đang muốn đứng dậy rời đi.

Mà lúc này, một nhân viên phục vụ đi tới, cầm trong tay hai cái USB.

- Trần tiên sinh, chào ngày, vừa rồi ngài thổ lộ tâm trạng, chúng tôi đã giúp ngài lưu lại! Hơn nữa, là Trịnh tổng mời đạo diễn chuyên nghiệp nhất, dùng tới một số camera chuyên môn, bây giờ đã hoàn thành biên tập, và đây là thành phẩm.

Chỉ một câu nói đã làm hai người thật sự hơi sửng sốt.

Cái này cũng có thể làm?

Cũng quá tri kỷ rồi?

Trách không được người ta có thể thành công như vậy?

Anh có thể nghĩ tới người ta cũng có thể nghĩ ra được, anh không thể nghĩ tới người ta cũng có thể giúp anh suy nghĩ, dạng người này anh có lý

do gì từ chối chứ?

Sau đó, lúc đi xuống từ phía trên, cái bĩu môi của Tần Duyệt đã cho thấy cô hơi không vui.

Trần Thương nhất thời trợn tròn mắt:

- Làm sao vậy? Sao lại không vui?

Tần Duyệt đi trên đường, chân mang giày thể thao đá lên hòn đá, thở dài:

- Anh nhìn mình đi, ăn mặc thật đẹp, một thân âu phục trắng, giống như bạch mã hoàng tử, chắc chắn lên hình sẽ đẹp, lại nhìn em đi, mặc không ra làm sao, áo thun, quần thể thao, giày thể thao... Cái này nào giống trang điểm trước khi được cầu hôn cơ chứ

- Thậm chí càng làm cho em giống như cô bé lọ lem

Tần Duyệt nghĩ đến hình ảnh bên trong USB, tâm lý đã thấy rất khó chịu.

Phải biết rằng đây chính là lúc hạnh phúc nhất, nhưng bản thân lại không phải mỹ nữ, mà Trần Thương thì chỉ mặc đồ ở trên TaoBao

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng.

- Đây là muốn cho em niềm vui bất ngờ thôi! Thế nào, có vui vẻ chứ?

Tần Duyệt gật đầu:

- Vui vẻ, rất vui vẻ

Trần Thương vẫn như trước đây đưa cô đến dưới lầu, Tần Duyệt lại chủ động gọi tên anh, sau đó kéo lại, trực tiếp hôn anh một cái.

- Cám ơn anh, Trần Thương! Cảm ơn vì đã làm cho em cảm thấy tình yêu tốt đẹp đến như thế nào.

Nói xong, cầm theo đồ vật đi lên lầu.

...

...

Trên lầu.

Ký Như Vân đứng bên cửa sổ bỗng nhiên thốt lên:

- Ông Tần, ông mau đến đây xem này, Trần Thương người ta thật đẹp trai nha! Bộ trang phục này, quả thật giống hệt như nam chính ở trên phim truyền hình mà

Vừa nói chuyện, bà lại cầm lấy điện thoại nhanh chóng chụp mấy bức ảnh.

Ông Tần nhịn không được ghét bỏ nói:

- Bà có thể chú trọng hình tượng chút hay không, đừng có cả ngày xem mấy đứa tiểu thịt tươi thế này nữa...

Trong lúc nói, ông cũng không quên đi tới bên cửa sổ, nhìn kỹ Trần Thương, dưới đèn đường là một thân đồ vest màu trắng, dáng người thẳng tắp, quả thật là người rất không tệ...

Lão Tần nhẹ gật đầu:

- Ừ, không sai biệt lắm so với tôi lúc còn trẻ mà.

Ký Như Vân nghe xong, nhất thời cười giễu:

- Nếu ông đẹp trai bằng một nửa tiểu Trần, tôi đã cám ơn trời đất rồi.

Tần Hiếu Uyên nhất thời không vui:

- Do khi đó gia đình tôi không có điều kiện, mua không nổi quần áo tốt như vậy mà thôi

Ký Như Vân chế giễu:

- Mau xem tiểu Trần người ta đi kìa, dáng dấp thật là đẹp mắt, hơn thế năng lực còn xuất chúng nữa

Ông Tần nói không lại vợ mình, chỉ biết ôm cục tức ngồi im ở trên ghế.

Ký Như Vân thấy ông Tần không ầm ĩ với mình, đột nhiên cảm thấy hơi không thú vị, chủ động đi lại:

- Ông mau nhìn đi kìa, cậu nhóc này hôm nay còn làm tóc, khoan hãy nói, thật sự rất đẹp

Tần Hiếu Uyên quay đầu không nhìn, thế nhưng bởi vì Ký Như Vân lôi kéo, bất đắc dĩ đành phải thoáng nhìn qua.

Ông dường như phát hiện ra, mẹ vợ xem con rể, hình như càng xem lại càng vừa lòng, haizz, còn chưa kết hôn đã thành như vậy, ngày tháng sau đó không biết còn thế nào nữa đây...

…

…

- Đúng rồi, anh nói Trần Thương mặc đẹp như thế, mang theo Tần Duyệt làm gì chứ?

Lão Tần như có điều suy nghĩ hỏi,

- Có thể... sẽ có một màn biểu diễn lãng mạn gì, ví dụ như bày ngọn nến thổ lộ hay không?

Lời nói vừa dứt, nhất thời Ký Như Vân cũng lên tinh thần, vội vàng nói:

- Đúng ha! Chờ một lát Duyệt Duyệt về hỏi thì không phải sẽ biết à, nhìn thử xem hôm nay hai người đi làm gì.

Đang lúc nói chuyện, cửa mở.

Tần Duyệt cười hì hì ôm một chai rượu bước vào:

- Mẹ ơi, có quà cho mẹ này

Vừa nói chuyện vừa đưa rượu đỏ tới.

Ông Tần nhất thời dùng hít mạnh một cái:

- Con uống rượu?

Tần Duyệt nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, ăn cơm Tây, đương nhiên phải uống một chút rượu vang! Chúng con tối nay đi ăn cơm ở Chris

- Con nói mang bọn ba đi, lâu như vậy cũng chẳng đi được.

Tần Duyệt nhìn thoáng qua ông Tần, liếc một cái.

- Mẹ à, cơm Tây chỗ đó thật sự không tệ! Hôm nào con dẫn mẹ đi ăn, nếu con dẫn đi còn được giảm giá đấy

Hôm nay Tần Duyệt đã hưởng thụ cuộc sống lãng phí xa hoa của chủ nghĩa tư bản nha, trước khi đi, còn đưa một tấm thẻ hội viên tư nhân, có thể giảm 50%, quan trọng nhất chính là có thể được ưu tiên đặt chỗ trước.

Tần Hiếu Uyên nghe vậu, nhất thời nở nụ cười:

- Sao cha không biết Chris có giảm giá vậy?

Tần Duyệt lập tức mặt mày hớn hở nói:

- Bởi vì Trần Thương là bạn với ông chủ chỗ đó, không phải sao, còn tặng con một chai rượu vang đỏ nè.

Tần Hiếu Uyên nhất thời sững sờ.

Trần Thương là bạn với ông chủ Chris?

Chẳng lẽ tiểu tử này... Là giả heo ăn thịt hổ? Vì theo đuổi Tần Duyệt nhà mình mai danh ẩn tích ẩn núp trong khoa cấp cứu ba năm?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Tần Hiếu Uyên tự động hiện lên một bộ đầy đủ Đường Bá Hổ điểm Thu Hương.

Ký Như Vân lấy chai rượu vang đỏ nhìn kỹ, lập tức nở nụ cười:

- Ai ô, còn là sản xuất từ nhà máy rượu Romanee - Conti? Tiểu Trần có lòng... Bây giờ, càng ngày tôi càng ưa thích đứa bé này đó.

Ông Tần ghét bỏ nhìn thoáng qua Ký Như Vân, một chai rượu đã đòi mua chuộc ông à?

Ông Tần hỏi:

- Duyệt Duyệt, hôm nay hai người các con làm gì rồi?

Tần Duyệt đỏ mặt:

- Hôm nay, Trần Thương cầu hôn con.

Một câu, lập tức làm cho Ký Như Vân và lão Tần hưng phấn:

- Nhanh, nhanh nói cho mẹ nghe, thằng bé cầu hôn làm sao, hèn chi nói hôm nay nó mặc trang trọng như thế, một thân đồ vét.

Tần Duyệt cũng rất muốn nhìn xem nội dung bên trong USB, trực tiếp đứng dậy, cắm USB vào trong TV, ấn mở video.

Ký Như Vân sững sờ:

- Con cho mẹ xem cái này làm gì?

Tần Duyệt cười thần bí:

- Mẹ cứ xem đi rồi biết, chính con cũng không biết trong video này có gì.

Chương 637: Tôi... Kiêu Ngạo

Sau khi nói xong, màn hình TV chuyển một cái, lại tự động phối thêm cả nhạc, không thể không nói rất chuyên nghiệp.

Là lúc Tần Duyệt vừa vặn xuống xe taxi, một mặt căng thẳng bắt đầu tiến vào thang máy, chi tiết phối hợp rất đúng chỗ.

Ngay sau đó, hình ảnh chuyển một cái, Tần Duyệt xuất hiện tại trong bên Chris xa hoa, lúc này, tiếng đàn dương cầm (piano) vang lên... Một thanh niên áo trắng đồ vét nam ngồi đàn tấu dương cầm, góc quay thay đổi, vừa vặn có thể trông thấy góc cạnh rõ ràng bên cạnh, chính là Trần Thương

Ký Như Vân nhất thời sửng sốt:

- Wow, đây là tiểu Trần à? Thật rất đẹp trai nha, so với minh tinh còn đẹp trai hơn... Hơn nữa còn đàn dương cầm hay như thế

Ông Tần cũng trợn tròn mắt

Càng ngày càng khẳng định ý nghĩ của mình.

Tiểu tử này khẳng định có mưu đồ với con gái nhà mình đã lâu, cái này vừa nhìn chính là uy thế của một tổng giám đốc bá đạo trong gia tộc lớn...

Ngay sau đó, piano đàn tấu kết thúc, dàn nhạc đàn violon xuất hiện, Trần Thương tay nâng hoa tươi một gối quỳ xuống, bắt đầu cầu hôn.

Thổ lộ lãng mạn quả thực làm cho nước mắt Tần Duyệt sắp rơi xuống, ngay cả Ký Như Vân xem cũng là cảm xúc dâng trào

Khi viên kim cương hồng xuất hiện, bởi vì tia sáng đặc biệt, lại có một loại cảm giác xa hoa bức người, cực kỳ mỹ lệ

Hô hấp Ký Như Vân cũng dừng lại

Nhẫn kim cương thật xinh đẹp nha

Trần Thương cầm đeo lên cho Tần Duyệt, xung quanh khán giả đưa lên hoa tươi...

Hình ảnh cực kỳ đẹp

Trong lúc nhất thời, trong miệng Ký Như Vân không ngừng khen ngợi Trần Thương, tự nhiên không thể thiếu oán trách ông Tần.

- Ông xem nhà người ta đi, nhìn cách người ta cầu hôn... Lãng mạn bao nhiêu! Còn có biên tập video này... Cả đời cũng không thể quên được

- Ông xem lại mình đi, lúc ấy cưới cũng không cầu hôn... Tức chết tôi rồi rồi...

...

Ký Như Vân nhanh chóng lấy làm kỳ lạ, cảm khái nói:

- Giống như trên TV, đúng, Duyệt Duyệt, sao con lại mặc một thân áo quần áo thể thao vậy, cái này quá... Quá xuất diễn

Tần Duyệt cũng là vô cùng tức giận:

- Gia hỏa này không nói cho con, hại con xấu mặt

Ký Như Vân bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi... Chiếc nhẫn kim cương kia?

Tần Duyệt từ túi áo móc ra cái hộp, lấy nhẫn kim cương ra:

- Mẹ nhìn, đây là một người bạn nước ngoài của Trần Thương cố ý đưa cho anh, tiếp đó tìm nhà thiết kế Tiffany thiết kế cho

Một phen, lập tức để Ký Như Vân sửng sốt một chút, cầm lấy điện thoại, lật ra lịch sử ghi chép, mở ra một trang web.

- Kim cương hồng 5.20 ca-ra bị nhà đầu tư đại ngạc Lenacus - Seaton dùng 520 vạn đô la đấu giá vào được tay

Bổ sung có cái ảnh chụp một viên kim cương hồng này

Cẩn thận vừa so sánh, giống nhau như đúc

Lần này, người một nhà trợn tròn mắt...

Tần Duyệt cũng không ngờ, Trần Thương lại tặng mình nhẫn kim cương đắt như vậy...

Trong lúc nhất thời, lại không biết làm thế nào.

Tần Duyệt sửng sốt một chút nói:

- Người bạn của Trần Thương kia... Hình như chính là Lenacus Seaton...

- Một người bạn khác, tên Trịnh Quốc Đàm, chính là người giàu nhất ở tỉnh An Dương chúng ta...

Ông Tần lập tức kinh ngạc

Lúc trước còn lo lắng, tiểu Trần không thể cho tiểu Tần nhà mình cuộc sống hạnh phúc, bây giờ suy nghĩ một chút, người ta chỉ cần bán cái nhẫn kim cương này có khi còn nhiều tiền hơn mình

Tiểu tử này cũng quá dọa người rồi

Chẳng lẽ mình đoán không lầm?

Trần Thương thật sự là giả heo ăn thịt hổ! ?

Một đêm này, ông Tần gia chắc chắn sẽ mất ngủ.

Dù sao, cái này cũng quá quý giá.

Thế nhưng, đây là tín vật đính ước đó

Coi như làm bảo vật gia truyền cũng có thể luôn nha...

Vị thổ hào này thật không thiếu tiền hả?

Một viên kim cương hồng lớn quý giá như thế tiện tay đi tặng người?

Mặc dù Tần Duyệt hơi thấp thỏm, nhưng càng nhiều hơn chính là vui vẻ, dù sao, cô cảm thầy mình trở thành công chúa bên trong truyện cổ tích, mà Trần Thương chính là bạch mã hoàng tử anh tuấn

Tần Duyệt đem sự tích quang vinh của Trần Thương thêm mắm thêm muối nói một phen, cái gì còn lợi hại hơn so với người sáng lập tổ chức chỉnh hình CIS đỉnh cấp trâu bò thế giới nhất, nói Trần Thương trên trời dưới đất là giỏi nhất

Dù sao từ bên trong miệng Tần tiểu liếm, quanh người Trần Thương tỏa ra một vầng hào quang.

Ký Như Vân ngồi nghe cảm giác như nghe được câu chuyện cổ xưa.

- Tiểu Trần cũng thật là lợi hại nha

- Ai... Ông Tần à ông Tần, ông xem Trần người ta đi, rồi nhìn lại mình đi, ông còn nói làm người không thể xem bề ngoài mà phải nhìn bên trong, vậy ông xem con người tiểu Trần kỹ đi, bề ngoài có khi ông còn không bằng một chút đâu...

- Ông nhìn người ta còn chơi được đàn dương cầm, bản đàn tấu thật tốt, đa tài đa nghệ, tài mạo song toàn, làm phẫu thuật còn giỏi, so về cái gì... Cũng lợi hại hết

- Ai... Người và người thật thua kém không biết bao nhiêu...

...

Tâm trạng Lão Tần thật vô cùng đắng

Tôi trêu ai ghẹo ai chứ?

Tại sao tôi phải gánh cái tội này?

Càng nghĩ, ông Tần càng cảm thấy tủi thân.

Có điều...

Tần Hiếu Uyên nghĩ lại, tiểu tử Trần Thương này cũng là con rể mình nha...

Nó có tiền đồ, không phải là mình có tiền đồ à?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên cũng vui vẻ lên.

Là con gái nhà ông lợi hại

Ông thật kiêu ngạo

Đúng... Không sai.

…

…

Mắt thấy khoảng cách thời gian tranh tài càng ngày càng gần, Trần Thương đối với yêu cầu của mình cũng càng ngày càng cao

Tần suất phẫu thuật ngoại khoa tim càng ngày càng nhiều

Bây giờ, Đào Mật chỉ cần là dính đến phẫu thuật mạch máu lớn, cơ bản sẽ gọi Trần Thương.

Ngay từ đầu là Đào Mật không ngừng dạy bảo Trần Thương, thế nhưng dần dần, "Ngộ tính" của Trần Thương khiến Đào Mật cảm thấy lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy Trần Thương giảng gì biết đấy, Đào Mật không nhịn được thất vọng nhìn thoáng qua hai học sinh.

Hơi bất đắc dĩ

Tiền Lâm và Giáp đồng học càng bất đắc dĩ

Cái này... Ngày tháng tốt đẹp mới qua vài ngày?

Thế nhưng...

Không ngờ mấy ngày trôi qua sau đó, Đào Mật bỗng nhiên càng ngày càng tốt với họ

Ngay từ đầu hai người nơm nớp lo sợ cho là cơm tiễn biệt

Ăn khá là bi tráng

Uống cũng tương đối nhiều

Rót cho Đào Mật cũng không ít.

Uống nhiều rồi, lời nói cũng nhiều...

Hai người đang muốn nhổ nước bọt, không ngờ chủ nhiệm Đào lại dẫn đầu bắt đầu nhổ nước bọt

- Tiểu Tiền, tiểu Vương, trước đây tôi... Hiểu lầm các cậu

- Tiểu tử Trần Thương này, căn bản cũng không phải là người, tốc độ học này còn nhanh hơn tốc độ in, bây giờ tôi nhìn thấy thằng nhãi này đều muốn tránh xa thật xa, tổn thương tự tôn

- giờ tôi mới hiểu cảm giác của các cậu

- Tiểu tử này, khiến tôi kém chút hoài nghi nhân sinh

Một phen, nhất thời nói ra lời trong lòng của Tiền Lâm và Giáp đồng học, ba người ăn uống linh đình, thành thật với nhau, nước mũi nước mắt hàn huyên rất lâu.

Quan hệ thầy trò của ba người bởi vì một bữa cơm, mà bước thêm một bước dài.

Không sai, ngay từ đầu là Đào Mật dạy bảo Trần Thương làm phẫu thuật, sau đó, vị trí hai bên thay đổi.

Trần Thương bắt đầu chỉ lại Đào Mật

Điều này làm cho Đào Mật đau nhức đồng thời vui vẻ...

Tinh thần nhục thể đồng thời song tra tấn, trình độ cũng từng bước tăng lên, Đào Mật không ngờ, kỹ năng phẫu thuật trong đời mình lại có bước

tiến ki đến tuổi năm mươi.

Từ nay về sau, cuộc sống Tiền Lâm và Đồng Học Giáp an ổn hơn rất nhiều, đã không còn tôi lừa ông gạt giữa tình cảm thầy trò nữa, chỉ có một loại đồng bệnh tương liên, tình nghĩa thầy trò suy bụng ta ra bụng người

Chương 638: Trần Chỉ Đạo

Người đau khổ tự nhiên không chỉ có có một mình anh.

Còn có cô Mạnh ở ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất Viện.

Ngày đó, sau khi Trần Thương thổi xong ngưu bỗng nhiên nhận được một nhiệm vụ.

【 Đinh! Trợ giúp Mạnh Hi tiến vào giải thi đấu cả nước, đồng thời thuận lợi cầm thành tích hạng hai. Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: 1. Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 100 (tự động bổ sung); 2. Một tấm thẻ đặc huấn; 】

Trần Thương nhất thời trợn tròn mắt

100 độ thiện cảm

Cái này tương đương với 2 kỹ năng phẫu thuật cấp 4cấp đại sư, cộng thêm một thẻ đặc huấn thẳng tới hoàn mỹ.

Ban thưởng không thể nói là không phong phú.

Nhưng...

Trần Thương nhìn biểu hiện của cô Mạnh, nhịn không được đau lòng, đương nhiên phải bắt đầu một phen huấn luyện ma quỷ

Thế là, bên trong phòng phẫu thuật Đông Đại Nhất Viện thỉnh thoảng truyền tới từng tiếng kêu rên thống khổ

Bác sĩ gây mê và y tá dụng cụ ngay từ đầu còn có chút không thể nào tiếp thu được.

Thế nhưng thời gian dần qua... Hình như đã thành thói quen.

Trần Thương chỉ đạo Mạnh Hi càng ngày càng có hiệu quá.

Ví dụ như hiện tại Trần Thương chỉ cần liếc mắt cô, cô Mạnh sẽ phản xạ có điều kiện cẩn thận kiểm tra một chút, rốt cuộc mình làm sai chỗ nào...

Trần Thương chỉ cần ho khan một tiếng, cô Mạnh sẽ theo bản năng trừng to mắt nhìn xem có phải chính mình bỏ sót chi tiết gì hay không...

Mắt thấy thời gian từng ngày tới gần, khoảng cách tranh tài chỉ có thời gian hai ngày

Trước ngày đó một ngày, Trần Thương giống như ngày thường, chuẩn bị trước khi tan việc thì đến ngoại khoa tim của Đông Đại Nhất Viện, dù sao anh phát hiện... nghiện chỉ đạo rồi

Thế nhưng, y tá trạm Tiểu Lâm vội vã chạy đến nói:

- Cầu Đông Đại bị sập, có hai chiếc ô tô đã rơi xuống, những việc chạm đuôi khác xảy ra tương đối nghiêm trọng, trung tâm cấp cứu nói chúng ta lập tức đi trước

Một câu làm Trần Thương nhất thời biến sắc

Cầu bị sập

Hai xe rơi xuống

Đụng đuôi liên hoàn

Bất luận cái nào đều là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi nhận điện thoại, toàn bộ tiểu tổ cấp cứu xuất phát, toàn bộ ba chiếc xe cấp cứu tỉnh Nhị viện cũng làm xong chuẩn bị cấp cứu

Kỳ thật, không chỉ có tỉnh Nhị viện, bên trong trung tâm cấp cứu, rất nhiều bệnh viện toàn bộ xuất phát đi trước

Dạng công việc cấp cứu này, không phải một bệnh viện là có thể làm xong.

Trong lúc nhất thời, mấy chiếc xe cấp cứu toàn thành gào thét đi đến, âm thanh còi báo động liên tiếp, giống như một chi đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh

Ngoại trừ xe trung tâm cấp cứu120, còn có đội ngũ cứu viện 119 cũng đang đuổi đến.

Bởi vì loại công việc cấp cứu này, rất nhiều xe đã biến hình nghiêm trọng, cửa xe vặn vẹo biến hình, căn bản không mở được cửa

Thậm chí còn có nhân viên bị kim loại bên trên xe đâm, cần 119 cùng đến cứu viện

Với tư cách chủ nhiệm trung tâm cấp cứu, Hà Thông đã sớm tới hiện trường, làm tốt công tác ổn định.

- Trần Thương của Tỉnh Nhị viện đến dưới cầu, lập tức tổ chức công việc cứu viện

- Hà Kế Nhân của Nhân Dân Tỉnh đến trên cầu, trợ giúp đưa thương binh đi bệnh viện...

- Quách Vân Phi của bệnh viện Tâm Huyết Quản, đến dưới cầu, nhanh chóng tiến hành cấp cứu người bị thương...

...

Hà Thông vô cùng hiểu rõ đội ngũ cấp cứu toàn thành phố, mặc dù không thể nào làm được chu đáo, hiểu rõ tất cả mỗi người, nhưng anh ta đều là trong lòng hiểu rõ một chút nhân vật đại biểu.

Mặc dù cầu vượt cách mặt đất chỉ có khoảng cách khoảng ba mét, nhưng rơi xuống thế này, hệ số nguy hiểm vẫn rất cao

Lúc này, xung quanh đã bị cảnh sát giới nghiêm toàn bộ, toàn bộ công việc cấp cứu tiến hành đâu vào đấy.

Xe ngừng, Trần Thương cùng với Vương Khải An trực tiếp chạy xuống, mỗi người cầm một cái hộp cấp cứu lao đến.

Cùng lúc đó, còn có một người đàn ông đeo kính mang theo hai người hướng dưới cầu chạy đi.

Người đàn ông tướng mạo nhìn vô cùng hiền hoà, thế nhưng cách kính mắt y nguyên có thể cảm giác được ánh mắt ác liệt.

Hai chiếc xe con rơi xuống, một là Passat mới nhất, lúc này xe hỏng vô cùng nghiêm trọng, động cơ phía trước trực tiếp lõm, cửa xe vặn vẹo, thông qua cửa kính có thể trông thấy vết máu bên trong

Bên trong chí ít có ba người

Còn lại là một chiếc Haval H9, khi rơi xuống, vọt vào bên trong bồn hoa, túi khí an toàn đã nổ tung, người ở bên trong không biết sống chết

Trần Thương nhìn thoáng qua Quách Vân Phi, trong mắt đồng thời đưa ra quyết đoán, chạy đến xe cách mình gần nhất

Trần Thương nhìn thoáng qua Passat, trong lòng thầm mắng một tiếng...

Đồng thời cũng lo lắng.

Cái Passat kiểu mới nhất này là xe Trần Thương gần đây gặp phải xảy ra chuyện nhiều nhất, chẳng biết tại sao

Mỗi lần gặp phải, tình huống tài xế đều khá là nghiêm trọng, vì dậy dẫn đến hiện tại Trần Thương có một chút bài xích đối với xe này, đặc biệt là kiểu mới nhất.

Đương nhiên... Cũng có thể là có quan hệ với xe cùng loại này bán khá chạy.

Trần Thương cũng không phải vô cùng hiểu rõ xe, tự nhiên không thể từ góc độ này bình phán xe.

Đồng chí 119 chạy tới, nói với Trần Thương:

- Bác sĩ, cậu nhường trước một chút, tôi mở cửa ra

Lúc này, cửa xe đã vặn vẹo vào, khóa bị phá hư căn bản không có cách mở ra, chắc chắn phải dùng cưa điện mở ra

Phía trên kính chắn gió trước ô tô đã tràn đầy vết rạn, hai đội viên phòng cháy chữa cháy, dùng cầm phương tiện cẩn thận cạy mở

Nháy mắt, tiếng khóc oa oa truyền đến

Có trẻ con

Giờ khắc này trong lòng mọi người xung quanh nhất thời trầm xuống

Vị trí tay lái là một người đàn ông, đầu đầy máu tươi, bất tỉnh nhân sự, sống chết không biết

Mà tay lái phụ là một nguồi phụ nữ hơn ba mươi tuổi, trên mặt mặc dù không có vết máu rõ ràng, nhưng cũng đã ngất đi

Phía trước xe đã lõm vào, rất khó từ kính chắn gió phía trước mang người ra

Mà ghế sau xe... Là hai đứa bé

Lúc này, kỹ năng chuyên nghiệp của nhân viên công tác phòng cháy và tố dưỡng phát huy vô cùng tinh tế.

Không đến thời gian năm phút, bốn cửa xe toàn bộ mở ra.

Trần Thương vội vàng tiến lên, buông cáng cứu thương xuống, phối hợp với đội viên phòng cháy chữa cháy cẩn thận chuyển người bị thương ra.

Xương đùi người phụ nữ đã gãy nghiêm trọng

Góc độ vặn vẹo, máu tươi toát ra làm cho lòng người phát lạnh ý.

Hai đứa bé đằng sau, một đứa đang khóc lớn, một đứa khác bất tỉnh nhân sự, Trần Thương tiến vào trong xe vừa nhìn, phía trên là một đứa bé trai chừng mười tuổi, mà trên chỗ ngồi trẻ em lắp đặt ở giữa chính là một đứa bé chưa đến 3 tuổi

Lúc này, đứa lớn đè trên người đứa bé, ghế dựa sau xung kích phía dưới, hình như đứa bé không có nhận đến quá nhiều tổn thương.

Trần Thương nhìn thấy màn này, nhất thời sửng sốt một chút

Vội vàng hô người đến, thận trọng mang đứa lớn ra ngoài, hiện trường căn bản không nhìn thấy quá nhiều vết tích tổn thương, nhưng đã hôn mê

Sau khi cô bé xuống xe, nhìn mặt mũi bố mẹ tràn đầy tất cả đều là máu, mẹ và em trai té xỉu, nhất thời gào khóc.

Miệng không ngừng hô hào:

- Mẹ... Bố... Anh... Mọi người tỉnh lại đi...

Đây là một nhà bốn người

Thế nhưng ai có thể nghĩ tới gặp phải chuyện như vậy.

Trần Thương không còn dám dừng lại ở đây quá lâu

Tại đây cũng không phải nơi an toàn

Dù sao xe đã bị hư hao nghiêm trọng, thậm chí sẽ có khả năng nổ, loại hiện trường cấp cứu này, đầu tiên là phải chuyển người bị thương đến một nơi tương đối an toàn.

Chương 639: Cấp Cứu

Lúc này, người đàn ông đã hôn mê, nhịp tim hô hấp cũng còn có, nhưng hô hấp rất yếu ớt, thậm chí lúc nào cũng có thể sẽ ngừng lại

Vương Khải An nhìn thấy, nhíu mày, có thể là có máu ngực

Một câu, Trần Thương hai tay dùng sức, trực tiếp xé mở quần áo trên người người đàn ông.

Mở ra khí đạo

Cầm máu

Khả năng đây là việc làm cần nhất bây giờ.

Nhìn máu không ngừng tuôn ra, hai người nhẹ nhàng thở ra, màu máu đỏ sậm, loại tình huống này hẳn là tĩnh mạch chảy máu, so sánh tốc độ máu chảy, không phải tĩnh mạch chủ.

Đây là một tin tốt

Bình thường mà nói, động mạch chảy máu bình thường là hình dáng vòi phun nhanh chóng tuôn ra, máu là màu đỏ tươi, mà mao mạch chảy máu là rỉ ra giọt, rất nhanh sẽ khô lại, cơ bản không cần lo lắng.

Thương tích tai nạn giao thông nghiêm trọng nhất là đầu, ngực bụng bị tổn thương thế này.

Người bệnh có rõ ràng ngoại thương sọ não, hơn nữa bộ ngực hơi lõm.

Ngón tay áp cầm máu

Đo lường kiểm tra huyết áp.

Hiện tại, sọ não bị tổn thương, thế nhưng máu ngực ảnh hưởng nghiêm trọng hô hấp người bệnh, chắc chắn phải lập tức có biện pháp chữa trị.

Vương Khải An nhìn Trần Thương nói:

- Châm cứu ngực, bằng không hô hấp cũng thành vấn đề, đến lúc đó...

Trần Thương vội vàng gật đầu

Có thể đây là nguyên nhân quan trọng nhất gây nguy hiểm đến an toàn tính mạng người bệnh

Máu tích ở ngực rất hung hiểm, lúc nào cũng có thể sẽ bởi vì bị sốc dẫn đến nguy hiểm tính mạng.

Trần Thương và Vương Khải An vội vàng bắt đầu châm cứu ngực

Hiện tại, không có cách nào tiến hành chuẩn xác ước định chảy máu, nhưng sau khi lấy máu ra, Trần Thương và Vương Khải An càng ngày càng bất an

Bởi vì chảy máu hình như đã vượt qua 500 ml, lương máu này là lượng máu ngực trung bình.

Vương Khải An nhìn máu:

- Có tiến hành tính chảy máu

Trần Thương tranh thủ thời gian nói:

- Trước tiên, anh hay đưa người bệnh đi bệnh viện, tranh thủ thời gian liên hệ khoa thần kinh, tiến hành cấp cứu, tôi xem người bệnh khác.

Vương Khải An gật đầu, sau khi máu ngực hơi làm dịu, hai người đặt người bệnh trên giường, không cho đầu và thân thể xảy ra lắc lư, vội vàng lao vụt về hướng Tỉnh Nhị Viện.

Toàn bộ quá trình không dám có nửa phút trì hoãn

Đứa bé nam hình như là bị dọa đến té xỉu, các dấu hiệu tính mạng cơ bản bình thường, điều này làm cho Trần Thương không khỏi nhẹ nhàng thở ra

Ngay sau đó chiếc xe thứ hai của Tỉnh Nhị Viện đã tới, Tần Duyệt và Vương Khiêm cùng nhau xuống, Trần Thương vội vàng bắt đầu vận chuyển người phụ nữ.

Lúc này, bỗng nhiên người phụ nữ tỉnh lại

Mở to mắt muốn đứng dậy, thế nhưng đầu gối đau đớn kịch liệt trực tiếp khiến cô ta bất lực, nhìn Trần Thương la lớn:

- Bác sĩ, mau cứu con của tôi

- Anh chắc chắn phải mau cứu chúng no.

- Chồng tôi đâu... Chồng tôi ở đâu...

Người phụ nữ sắp khóc không thành tiếng

Trần Thương vội vàng trấn an:

- Đứa bé đều vô sự, cô yên tâm đi, chồng cô đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, không cần lo lắng

Người phụ nữ nghe xong, cảm xúc hơi ổn định lại.

Lúc này, cô bé thất tha thất thểu đi về phía mẹ, miệng hô hào:

- Mẹ... Bố chảy rất nhiều máu... Anh cũng té xỉu.

Người phụ nữ vội vàng bảo vệ con, tranh thủ thời gian trấn an, cho dù là chân trái gãy xương nghiêm trọng, người phụ nữ vẫn không khóc, hình như đã quên đau nhức

Cô biết rõ lúc này, cô là chủ tâm cốt của con, không thể khóc

Trần Thương vội vàng nói:

- Đi bệnh viện trước, không thể chậm trễ, cố định chân dưới.

Vương Khiêm Tần Duyệt vội vàng gật đầu, bắt đầu chuẩn bị.

Cô bé đi theo cùng nhau lên xe muốn rời đi.

Lúc này, một tên nhân viên chữa cháy lớn tuổi đi tới nói:

- Rất rõ ràng, đối phương đã làm tốt chuẩn bị xuống phía trước, vì lẽ đó độ tổn thương không nghiêm trọng, hơn nữa phía trước thân xe làm ra một giảm xóc ảnh hưởng, người phụ nữ hẳn là bảo vệ mình mới nhận đến gãy xương, rất không dễ dàng

Trần Thương liên tưởng nhân viên chữa cháy, nhẹ gật đầu

Khả năng này là vạn hạnh trong bất hạnh.

Đứa bé trai cũng bị đưa đến tỉnh Nhị viện, khi Trần Thương đang muốn cùng xe trở về, bỗng nhiên nghe thấy một tiểu tổ khác phân phối nhiệm vụ:

- Mấy người vận chuyển người bệnh, tôi và tiểu Vũ chuẩn bị phẫu thuật, hành động nhanh lên

Trần Thương biến sắc

Vội vàng nói với Trương Văn Phú:

- Mấy người về trước, tổ chức phẫu thuật, tôi xem bên kia thử thế nào.

Trương Văn Phú nhẹ gật đầu, kêu tài xế trở về Tỉnh Nhị Viện.

Mà Trần Thương thì vội vàng đi đến xe phía trước, chỉ thấy trước ngực người đàn ông có một cái côn sắt cắm vào ngực, mấu chốt nhất là lúc này ý thức người đàn ông rất rõ ràng.

Côn sắt trực tiếp đâm vào ngực trên ghế lái, người đàn ông như bị đính tại chỗ, không thể động đậy.

Chỉ là sắc mặt anh cũng không phải rất bối rối, nhìn Quách Vân Phi:

- Bác sĩ... Vợ con tôi không có chuyện gì chứ?

Quách Vân Phi nghe xong, nhất thời gật đầu:

- Không có chuyện gì, anh thả lỏng đi, tuyệt đối không nên căng thẳng.

Người đàn ông nghe thấy vợ con không có chuyện gì, nhẹ nhàng thở ra, cả người đều buông lỏng rất nhiều.

Nhưng... tình huống anh ta rất không ổn định, nếu như không thể kịp thời cấp cứu, rất có thể sẽ chết tại chỗ

Hai mắt Quách Vân Phi kiên định nhìn người đàn ông:

- Chúng tôi sẽ hết sức cấp cứu anh

Người đàn ông cười ha ha, máu tươi theo gương mặt trượt xuống:

- Cảm ơn...

Trần Thương biết rõ, sau khi xe cấp cứu trở lại Tỉnh Nhị Viện thì sẽ có rất nhiều chủ nhiệm ở đó, hoàn toàn có thể tổ chức công tác cấp cứu hữu hiệu.

Nhưng mà hiện trường thì khác

Ở đây bất kỳ lúc nào cũng sẽ xảy ra biến hóa.

Ví dụ như lúc này, trong xe Haval là một người đàn ông bị đóng vào ghế lái.

Nếu như không kịp thời di chuyển và tiến hành giải phẫu thì anh ta cửu tử nhất sinh

Các mạch máu lớn phần ngực bị đâm thủng, phán đoán từ vị trí thì có thể xác định rằng ca phẫu thuật này có hệ số nguyên hiểm cực cao, có khả năng sẽ phá hủy các mạch máu lớn trong ngực, hơn nữa không chỉ là một chỗ

Bởi vì có túi khí an toàn nên phần đầu của người đàn ông này đã được bảo vệ nguyên vẹn.

Lúc này, sắc mặt của anh ta tái nhợt, hô hấp yếu ớt, ngay cả cử động con mắt cũng rất tốn sức

Quách Vân Phi nhìn thấy một màn này, lòng chìm xuống đáy cốc

Chắc chắn phải kéo anh ta ra khỏi đây trước rồi mới bàn tiếp được.

Ở lại trên xe thì sẽ không thể làm gì cả.

Lính cứu hỏa dùng cưa điện cắt bỏ toàn bộ cửa xe, việc cần làm bây giờ là phải cắt ngắn thanh sắt ở phía trước và phía sau ngực người đàn ông này.

Lúc này tất cả mọi người đều lo lắng

Thanh sắt đâm xuyên ngực này cách trái tim rất gần

So với vụ cây thép cắm xuyên ngực lúc trước mà Trần Thương gặp phải còn khó hơn nhiều.

Nhưng mà hiện tại kéo dài mỗi một phút thì thứ trôi đi lại là sinh mệnh.

Có một cách nói, sau tai nạn xe cộ thì thời gian cấp cứu bạch kim là mười phút, hoàng kim là một giờ.

Cái này có nghĩa là, nếu như có thể hoàn thành cấp cứu trong vòng mười phút thì xác suất thành công sẽ rất cao, mà một giờ thì là có bảo đảm, nhưng mà nếu qua đoạn thời gian này thì... Sẽ rất khó, rất rất khó...

Chương 640: Anh Đang... Ép Tôi Lên Lương Sơn Đấy

(DG: Ép lên Lương Sơn (逼上梁山): Thành ngữ, nghĩa là bị ép lên núi Lương Sơn để làm thổ phỉ. Chỉ việc bị bắt phản kháng hoặc không thể không làm việc gì đó. Từ đồng nghĩa: Tức nước vỡ bờ.)

Các đồng chí cứu hỏa rất chuyên nghiệp, hai người đàn ông cao to nói thẳng:

- Ông Dương, tụi này ghì lại, ông tới cưa đi, đầu tiên là cưa chỗ ngồi, sau đó thì mới cưa cây sắt ra

Ông Dương gật đầu một cái:

- Vậy các cậu nhớ giữ cho chặt

Cái nắm chặt này cũng không có đơn giản như vậy

Khi lưỡi cưa chuyển động thì sẽ sinh ra chấn động và nhiệt lượng, ai mà biết nó sẽ tạo thành thương tổn như thế nào với người bị thương.

Trần Thương cắn răng một cái, sau đó vươn tay ghì chặt phía sau.

Quách Vân Phi ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Trần Thương đang mặc áo blouse trắng, anh nhạy bén thấy được bên ngực trái của người này có viết "Bệnh viện nhân dân tỉnh Đông Dương 2", trên bảng tên còn viết Trần Thương khoa cấp cứu.

Quách Vân Phi không có nói nhiều, anh cũng vươn tay ghì chặt như Trần Thương

Khi cưa điện chuyển động, hai tay của mọi người đều run lên, nhưng mà ai nấy đều cố gắng duy trì cân bằng, mà người đàn ông lúc đầu hôn mê thì đang đau đớn kêu rên

Quá trình này kéo dài không đến một phút

Nhưng mà đôi tay mọi người vẫn còn cảm nhận được sự run rẩy và mệt mỏi.

Cũng may cây sắt này là rỗng ruột, bằng không thì sẽ càng thêm nguy hiểm

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người thì người đàn ông kia đã được dời đến một chỗ đất trống.

Sau một hồi giày vò thì người này đã sốc mất máu.

Cố gắng một phen, cuối cùng thì mọi người cũng đã đưa được người bệnh lên xe cấp cứu.

- Giám sát điện tâm đồ

- Truyền dịch

Y tá gật đầu, vội vàng bắt đầu chuẩn bị, Trần Thương không dừng lại, anh cầm kéo cắt mở quần áo của người đàn ông bị thương.

Tại đây vẫn có thể thấy máu tươi trào ra.

Máy theo dõi vừa vặn được kết nối, tức khắc vang lên những tiếng tích tích tích báo nguy.

Huyết áp chỉ có 70/40 mmHg

Hô hấp người này đã yếu ớt đến mức khiến người ta cảm thấy ngạt thở, nhịp tim vẫn đang không ngừng hạ xuống...

Các dấu hiệu sinh mệnh của người này hình như đều đang trôi qua.

Trần Thương nhìn phần nhô lên trước ngực, sau đó nhìn thoáng qua Quách Vân Phi, khi anh đang chuẩn bị nói chuyện thì thấy Quách Vân Phi đã chuẩn bị xong kim châm cứu, anh ta nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần vất vả rồi.

Trần Thương gật đầu, thưởng thức mà nhìn thoáng qua Quách Vân Phi

Quách Vân Phi nhìn về máy theo dõi điện tim rồi dùng ống nghe cảm nhận và phán đoán vị trí, sau đó trực tiếp đâm xuyên vào

Trần Thương vội vàng bắt đầu rút máu ra

Ước chừng rút ra khoảng 150 ml thì nhịp tim người bệnh bắt đầu khôi phục, nhưng mà huyết áp vẫn không được cải thiện.

Mạch máu lớn trong lồng ngực rạn nứt làm xuất huyết nhiều hơn.

Quách Vân Phi nhíu mày, sau đó nhìn y tá nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật trên xe

Y tá không chút hoang mang lấy một cái rương từ phía dưới ra, chuẩn bị dụng cụ, sau đó bắt đầu trải khăn ra chuẩn bị phẫu thuật

Trần Thương nhìn thấy vậy thì sửng sốt

Xem hai ngươi thuần thục như vậy, hẳn là đối phương thường xuyên làm loại phẫu thuật này ở trên xe cấp cứu?

Chuẩn bị đầy đủ như thế, ngay cả y tá cũng không có một chút bối rối.

Hoàn toàn chính xác, với tư cách là nhân vật minh tinh về lĩnh vực cấp cứu của tỉnh Đông Dương, y tá của Quách Vân Phi đều là cố định, chỉ cần Quách Vân Phi không đi thì y tá sẽ đi theo anh ta chuẩn bị cứu viện, còn khi Quách Vân Phi đứng dậy rời đi, y tá cũng sẽ theo sát phía sau.

Quách Vân Phi nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, hiện tại tôi cần phải phẫu thuật ngay lập tức, nếu không thì khi đưa tới bệnh viện thì người bệnh cũng không còn

Trần Thương gật đầu:

- Để tôi giúp anh

Quách Vân Phi cảm kích gật đầu, bắt đầu sát khuẩn, trải khăn, chuẩn bị phẫu thuật

Nhưng mà Quách Vân Phi vẫn còn hơi tò mò, bởi vì anh phát hiện, Trần Thương trông thấy loại phẫu thuật ngay trên xe cấp cứu này mà lại…. không có một chút kinh ngạc hoặc là tò mò?

Trên xe cấp cứu có đầy đủ dụng cụ, Quách Vân Phi trực tiếp lựa chọn rạch mở tiến vào xương sườn thứ năm, cái góc độ này an toàn, hơn nữa còn sẽ không tổn thương tới mạch máu lớn, còn có thể nhìn thấy tình huống trong lồng ngực

Có Trần Thương trợ giúp, ca phẫu thuật được tiến hành vô cùng thuận lợi

Sau khi mở ra lồng ngực, Trần Thương vội vàng bắt đầu hút dịch, mà Quách Vân Phi cũng không dừng lại, anh nhìn mạch máu lớn ở ngực, không ngừng tìm kiếm điểm chảy máu

Cây sắt rỗng ruột này xuyên thẳng qua vòm động mạch chủ, máu tươi trào ra không ngừng, mà ở giữa phía sau động mạch chủ và màng tim cũng bị tổn thương

Lúc này thì lại không có máy tuần hoàn ngoài cơ thể, khả năng để tiến hành phẫu thuật động mạch chủ gần như là số không

Nhưng mà hiện tại xuất huyết nghiêm trọng tới như vậy, rốt cuộc nên làm cái gì đây?

Mặc dù là lúc này hoàn toàn không cần suy xét tới vòm động mạch chủ, nhưng mà động mạch chủ bị tổn thương đã không thể dùng kẹp cầm máu để cầm máu nữa.

Làm sao bây giờ?

Quách Vân Phi nhíu mày nhăn trán

Trần Thương cũng giống như thế, hai mắt anh chăm chú nhìn khu vực bị tổn hại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua máy theo dõi điện tim.

Không thể kéo dài được nữa

Trần Thương nói thẳng:

- Anh đưa dao phẫu thuật cho tôi đi, để tôi tới khâu lại

Một câu khiến Quách Vân Phi sửng sốt

Cậu ta có ý gì?

Cứ thế mà khâu lại?

Điên rồi à?

Dưới tình huống trái tim vẫn còn hoạt động mà lại muốn tiến hành phẫu thuật động mạch chủ cho người bệnh

Cho dù là Quách Vân Phi đã làm rất nhiều lần phẫu thuật trên xe cấp cứu, nhưng mà đây vẫn là lần đầu tiên anh gặp phải loại tình huống xuống tay phẫu thuật cho trái tim và động mạch chủ khi mà tim vẫn còn đập như vậy...

Nhưng mà Quách Vân Phi tuyệt đối không nghĩ tới, Trần Thương căn bản không cho anh thời gian để suy nghĩ

Trần Thương quả quyết rạch một dao làm máu phun ra, vết thương ở động mạch chủ đã bị xé rách, hẳn là tổn thương do va chạm, sau khi mất đi sự che lấp của buồng tim, máu xuất hiện trong nháy mắt

Quách Vân Phi chớp mắt nhìn Trần Thương

Cái này nên làm như thế nào đây?

Ngay trong chớp mắt này, Trần Thương ra tay

Trần Thương trực tiếp dùng tay nắm chặt hai đầu động mạch chủ, đồng thời nhanh chóng quay người cầm hai cái kẹp trắc bích cầm máu

Dưới tác dụng của hai cái kẹp cầm máu, khu vực bị xé rách của động mạch chủ người bệnh nháy mắt được cầm máu

Một màn này khiến Quách Vân Phi trợn tròn mắt

Đây là cái thao tác thần tiên gì vậy?

Cái này mẹ nó

Quá hung tàn?

Không sai, từ lúc mở màng tim cho đến dùng kẹp cầm máu trắc bích kẹp đóng mạch máu, bộ thao tác này của Trần Thương còn chưa đến ba mươi giây

Điều này làm cho Quách Vân Phi đang cầm chỉ khâu nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng...

Anh đang ép tôi lên Lương Sơn

Quách Vân Phi ngẩng đầu nhìn thoáng qua con người tàn nhẫn này! (*)

(DG: Gốc là lang diệt (狼灭): từ ngữ mạng, chỉ người tàn nhẫn hơn cả tàn nhẫn. Có các cấp độ là kẻ tàn nhẫn - người sói - lang hỏa - lang diệt.)

Chương 641: Đẹp Trai... Đến Ngây Người?

Hoàn toàn chính xác

Lúc này thì Quách Vân Phi đã bị thao tác hung ác của Trần Thương dọa gần chết

Anh không thể cho tôi một giây để phản ứng à?

Cứ thế mà mẹ nó không nói một lời, nháy mắt phẫu thuật... Thật là quá tàn nhẫn

Dù cho Quách Vân Phi kiến thức rộng rãi, vào nam ra bắc thì cũng bị Trần Thương dọa nhảy dựng.

Dù sao thì cái cảnh tượng rạch màng tim một cách nhanh chóng, máu phun trào ra làm anh cảm giác suy nghĩ của mình không theo kịp tay của Trần Thương

Nếu như màn khai đao ngay từ đầu khiến Quách Vân Phi bị hù sợ hãi, vậy thì phần cầm máu nhanh chóng tiếp theo lại để anh kinh hãi

Cái này quá trâu bò

Dưới tình huống tim đập như thế mà người này lại nháy mắt dùng kẹp cầm máu trắc bích để cầm máu nhanh chóng, cái này đã không còn chỉ là sự can đảm không thôi, đây còn là sự tự tin vô cùng vào kỹ thuật của mình

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi ngẩng đầu nhìn một cái.

Anh hơi kinh ngạc

Trần Thương khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện?

Tại sao trước đây anh chưa nghe nói qua lĩnh vực cấp cứu có một người lợi hại như vậy?

Người y tá đứng bên cạnh cũng hơi kinh ngạc mà nhìn Quách Vân Phi.

Đã bao lâu rồi mình không thấy anh ta thất thần tới như vậy?

Hình như là lâu lắm rồi

Quách Vân Phi là chủ nhiệm khoa cấp cứu trẻ tuổi nhất của tỉnh Đông Dương, đây là vị trí mà anh được phá cách đề bạt lên. Cho dù thầy của anh ta là viện trưởng bệnh viện Tâm Huyết Quản, nhưng mà toàn bộ người trong bệnh viện không có ai nói xấu sau lưng Quách Vân Phi cả, bởi vì thực lực của anh khiến mọi người không có gì để nói

Nhưng mà vừa rồi chủ nhiệm Quách rõ ràng hơi thất thần và bất an, thậm chí hơi dại ra.

Điều này làm y tá hơi kinh ngạc.

Cô nhìn thoáng qua Trần Thương, chẳng lẽ... Đây chính là cái gọi là đẹp trai tới ngây người... ?

Bởi vì vị bác sĩ trẻ tuổi này đúng là đẹp trai hơn Quách chủ nhiệm một chút.

Trình độ?

Vừa rồi cô căn bản không có chú ý tới thao tác của Trần Thương, lại nói... Cô cảm thấy Quách chủ nhiệm chính là thiên hạ đệ nhất, ừm! Không sai

Trần Thương thấy Quách Vân Phi sững sờ, nhắc nhở một câu:

- Bác sĩ Quách, anh không khâu lại à?

Quách Vân Phi sững sờ, tức khắc xoay người hỏi:

- Cậu biết tôi à?

Trần Thương đương nhiên là không quen biết... Nhưng mà bảng tên trên ngực anh có ghi

Mà sau khi nhìn thấy bảng tên thì Trần Thương mới bừng tỉnh, thì ra người này chính là Quách Vân Phi?

Anh đã nghe cái tên này rất nhiều lần, Mạnh Hi đã từng nhắc tới, Đào Mật cũng từng nhắc tới, rốt cuộc thì tới hôm nay Trần Thương cũng gặp được người thật việc thật...

Mà hình như... Có gì đó sai sai

Chàng trai đeo mắt kính, hào hoa phong nhã này hình như phản ứng hơi bị chậm...

Như vậy mà có thể làm cấp cứu?

Trần Thương âm thầm lắc đầu.

Vừa thở dài xong thì chợt nghe thấy Quách Vân Phi hỏi chuyện, cho nên anh nói một câu rất xã giao:

- Cửu ngưỡng đại danh

Quách Vân Phi nghe xong, mặc dù trên mặt vẫn bình thường nhưng trong lòng lại rất đắc ý.

Tuy bình thường có rất nhiều nói như vậy như với anh, nhưng mà không biết tại sao khi nghe thấy Trần Thương nói kính ngưỡng mình đã lâu thì anh lại đặc biệt vui vẻ tới như vậy?

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi quyết định bộc lộ tài năng

Không sai

Bộc lộ tài năng

Hiện tại trái tim của người bệnh vẫn còn đang đập, khu vực bị tổn thương của động mạch chủ đã được Trần Thương xảo diệu dùng kẹp cầm

máu trắc bích kẹp lấy. Nhưng mà dưới tình huống không có máy tuần hoàn ngoài cơ thể mà lại muốn khâu lại động mạch chủ thì áp lực sẽ rất lớn

Nhưng mà không khâu lại thì không được

Bởi vì tuy là kẹp cầm máu trắc bích đã kẹp mạch máu lại, nhưng mà máu còn lại để tuần hoàn rất ít, cộng thêm việc người bệnh vẫn còn sốc mất máu, nếu không cung cấp đủ máu trong thời gian dài thì rất có thể sẽ làm cho não bộ thiếu máu, thiếu oxi

Quách Vân Phi hít sâu một hơi, anh vội vàng lấy Pen kẹp kim, bắt đầu khâu lại có trật tự

Mặc dù kẹp cầm máu trắc bích giúp vết thương lộ ra, nhưng mà muốn khâu lại cho tốt thì vẫn còn tốn chút sức

Phần máu từng chút một tuôn ra từ tâm thất, loại cường độ này nhìn như yếu ớt nhưng kỳ thật cực kỳ ảnh hưởng tới việc khâu lại động mạch chủ, có thể nói là sai một li đi một dặm

Đây là động mạch chủ, độ khó khăn để khâu lại rất lớn

Nhưng mà hiện tại sắc mặt của Quách Vân Phi lại rất bình tĩnh, tay cầm Pen kẹp kim vô cùng vững vàng, tay trái thận trọng duy trì khu vực vết thương cần khâu, sau đó cấp tốc bắt đầu khâu lại

Cây kim chập trùng, sử dụng phương pháp ngắn gọn, đây là một loại khâu khá là phiền toái, nhưng mà ưu điểm của loại phương thức này cũng hết sức rõ ràng

Do đó, về mặt yêu cầu tốc độ khâu thì cao hơn đối với bác sĩ phẫu thuật, hơn nữa cần phải thành thạo các kỹ năng khâu và tốc độ khâu phải nhanh chóng

Về phương diện này thì Quách Vân Phi làm rất tốt

Anh ta rất nhanh

Hơn nữa, Trần Thương tập trung tinh thần, anh chợt phát hiện khi Quách Vân Phi khâu lại vết thương thì có một cái động tác điều chỉnh cực nhỏ về sức dãn của mạch máu. Điểm này khiến Trần Thương tập trung tinh thần nhìn kỹ

Động tác này nhìn như vô tình, có thể ở trong mắt người khác thì đó chẳng qua là một cái động tác kết thúc công việc theo thói quen. Sau mỗi phương pháp may gián đoạn, anh ta đều dùng Pen kẹp kim hơi cảm thụ đường cong sức dãn một chút, cái này... Nhìn như tùy ý, kỳ thật lại không phải vậy

Khi Trần Thương nghiêm túc quan sát, Quách Vân Phi nhìn thoáng qua Trần Thương, khóe mắt giật một cái

Chẳng lẽ cậu ta phát hiện?

Người này quả nhiên không tầm thường

Xem ra là có mấy phần nhãn lực.

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi chủ động giải thích:

- Động mạch chủ lên và động mạch chủ xuống, vòm động mạch chủ và động mạch vô danh, mặc dù tất cả nhìn như đều là mạch máu lớn trong lồng ngực, nhưng mà tốc độ máu chảy trường kỳ làm sức dãn nội màng mạch máu không giống nhau, khi khâu lại thì cậu cần phải dùng dùng tim đi cảm thụ loại sức dãn này

- Như vậy, hiệu quả khi khâu các loại mạch máu khác nhau sẽ có khác biệt rất lớn

- Máu từ động mạch chủ là do tâm thất trái tuôn ra, sức lực rất lớn, sức dãn của mạch máu tương đối lớn, cứ như vậy...

Quách Vân Phi không có giấu giếm gì, cứ thế mà giảng giải tất cả cho Trần Thương.

Kỳ thật thì từ trước tới nay Quách Vân Phi chưa từng giấu giếm gì với các thành viên trong tổ của mình, chỉ là anh không chủ động nói mà thôi. Nhưng mà chỉ cần có bất kỳ một ai cảm nhận được sự tồn tại của sức dãn này thì anh sẽ giải thích một phen.

Không phải là bởi vì anh không muốn nói.

Mà là nếu trình độ không tới tình trạng kia thì sẽ chỉ phản tác dụng, dục tốc bất đạt

Việc khâu lại mạch máu kỳ thật là phải trưởng thành từng bước một, có dấu vết mà lần theo, tự nhiên không thể một lần là xong.

Nhưng mà anh không ngờ tới Trần Thương trẻ tuổi như thế lại có thể phát hiện sự tồn tại của sức dãn mạch máu, rất tốt

Tiểu tử có tiền đồ

Trần Thương nghe giải thích của Quách Vân Phi, cảm kích cười một tiếng. Tuy rằng nhìn như chỉ là vài câu nhắc nhở tùy ý, nhưng mà đối với người đang ở vào bình cảnh như Trần Thương mà nói thì những câu này lại giúp anh rất nhiều

Cái người tên Quách Vân Phi này quả nhiên là có mấy phần trình độ

Trách không được có thể được cô Mạnh mắt cao hơn đầu ưu ái như thế, cũng có thể được chủ nhiệm Đào, lão nhân ngành nghề Đào Mật, thưởng thức có thừa.

Xem ra người này không phải chỉ có hư danh

Không bao lâu, phẫu thuật khâu kết thúc, Trần Thương lấy kẹp cầm máu trắc bích ra, máu lưu thông thuận lợi, không có bất kỳ vấn đề gì, khâu lại vô cùng chính xác

Kỹ xảo khâu rất lợi hại

Hiện tại nơi chảy máu nhiều nhất của người bệnh đã ngừng lại, những phẫu thuật khác thì có thể đưa đến bệnh viện rồi làm sau.

Quách Vân Phi nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Cám ơn bác sĩ Trần

Trần Thương lắc đầu:

- Khách sáo rồi, hẳn là tôi nên cám ơn anh mới đúng, bác sĩ Quách, phần khâu lại của anh rất xuất sắc

Quách Vân Phi cười cười, hoàn toàn chính xác, anh đúng là rất tự tin vào kỹ thuật khâu của mình

Khi Trần Thương vừa xuống xe, bỗng dưng nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Không khỏi sững sờ...

Chương 642: Không! Cậu Ấy Không Muốn Đâu

【Đinh! Tham gia phẫu thuật khâu động mạch chủ, thuận lợi cầm máu, kích hoạt các kỹ năng bị động, thành công học tập được từ Quách Vân Phi: Khâu động mạch chủ (tâm đắc thể hội) !】

Trần Thương đột nhiên sững sờ

Nhìn sự tự tin tràn đầy trên mặt của Quách Vân Phi, anh hít một hơi thật sâu

Ai nha...

Bác sĩ Quách là một người tốt nha

Đi thì đi đi, còn tặng cho tôi một món quà làm gì, nghĩ lại tôi cũng cảm thấy có một chút ngượng ngùng.

Trách không được, cô Mạnh và chủ nhiệm Đào đây đều luôn khen ngợi anh ta như thế, tôi... Tôi cũng muốn khen anh ta

...

Sau khi thu thập một phen, Trần Thương mới đi đến trên cầu, lúc này chủ nhiệm trung tâm cấp cứu Hà Thông Hà vẫn còn ở đây như cũ, hiện trường công việc cứu viện đang khẩn trương làm theo thứ tự đã tổ chức, anh trông thấy Trần Thương đang đi tới, liền vội vàng hỏi:

- Thế nào rồi tiểu Trần? Người bệnh đều dời đi rồi sao?

Xuất thân ban đầu của Hà Thông, khi đó sự nghiệp của bộ phận lưu hành và bộ phận hành chính đang có sự chuyển đổi, anh liền trực tiếp được điều thẳng đến trung tâm cấp cứu, một lần làm liền làm đến vài chục năm, cương vị vẫn có thay đổi, nhưng cho tới bây giờ đơn vị vẫn không hề thay đổi.

Thực sự là dành cả một đời để công tác ở trung tâm cấp cứu mà

Mỗi lần gặp phải những sự kiện cấp cứu cỡ lớn kia, trên cơ bản đều là do anh tự mình ra mặt để chỉ huy, tình hữu nghị của anh, Lý Bảo Sơn, Vương Hướng Quân và những người kia đều là do ở cùng một chỗ để cứu trợ vào khi có động đất xảy ra

Lực ảnh hưởng của Hà Thông ở trung tâm cấp cứu là rất lớn, không chỉ bởi vì anh là chủ nhiệm, mà quan trọng nhất một phần là bởi vì thái độ nghề nghiệp này của anh

Trần Thương gật đầu nhẹ rồi mới nói:

- Toàn bộ đều đã được đưa đến bệnh viện rồi, Đào chủ nhiệm bên kia cũng đã bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật, tình huống cụ thể tôi cũng không biết được. Còn tình huống bên này có nghiêm trọng hay không? Hà chủ nhiệm có cần tôi hỗ trợ không?

Hà Thông hơi đắn đo một phen một lúc sau mới cất tiếng nói:

- Không cần đâu, cậu trực tiếp đi đến bệnh viện đi, nhìn một chút xem phòng phẫu thuật có cần hỗ trợ gì hay không, vấn đề ở bên này không có lớn.

Ở trong tâm lý của Hà Thông, Trần Thương phải làm công tác nào khẩn cấp hơn, chuyện bên này, họ có thể xử lý được.

Trần Thương gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài gọi xe, trực tiếp về Tỉnh Nhị Viện.

Áo blouse trắng đã dính rất nhiều máu tươi, Trần Thương dứt khoát cởi áo ra quấn thành hình tròn, nhưng mà cũng không ném đi, bởi vì giặt xong còn có thể mặc lại mà...

Dù sao một tháng này cũng đã tốn mấy cái áo blouse trắng rồi?

Khoa cấp cứu của tỉnh Nhị viện lúc này vẫn rất có tính người, chi phí áo blouse trắng là của phòng khoa, anh không cần phải dùng tiền mua.

Nhưng mình mà cứ lãng phí áo blouse trắng như thế, y tá trưởng "Điền ma ma" lại bắt đầu ồn ào, cô vẫn kiên trì nói đi nói lại, nói không chừng áo blouse trắng vẫn còn có thể giặt sạch sẽ rồi mặc lại...

Tuyệt đối không nên cho rằng áo blouse trắng của bác sĩ phải trắng tinh xinh đẹp giống như áo cưới...

Kỳ thật, phía trên nó đều có dấu vết, của mỡ đông, và đủ các loại bài tiết, đương nhiên, nhiều nhất chính là vết máu.

Có thể là thứ sạch sẽ nhất cũng có thể là thứ không sạch sẽ nhất.

Mỗi ngày, Trần Thương đều phải đổi một áo blouse trắng khác, bởi vì mỗi ngày trên áo blouse trắng mà anh mặc lúc nào cũng có một vết máu tươi mới, thực sự là cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng mà bệnh viện cũng đã thống nhất áo blouse trắng một tuần sẽ giặt một lần, Trần Thương vừa vặn mặc một lần, ngược lại cũng còn có thể thay cái khác

So sánh với áo của cô Mạnh, Trần Thương cảm thấy mình cũng còn tạm được, dơ bẩn còn có thể giặt, vấn đề rơi cúc áo như thế này thì phải giải quyết như thế nào?

Đây đã là một chuyện vô cùng khó khăn...

Nghĩ tới đây, Trần Thương đành thở dài, khi còn làm học sinh, thật sự là có con mẹ nó không xong

Tài xế xe taxi nhìn thấy Trần Thương, tò mò hỏi anh:

- Chàng trai à, cậu là... Bác sĩ?

Trần Thương sững sờ, gật đầu nhẹ trả lời lại:

- Vâng.

- Vừa rồi xảy ra sự cố có phải có người tử vong hay không?

Tài xế lo lắng hỏi.

Trần Thương lắc đầu:

- Tạm thời vẫn chưa có, cháu đoán là đều có thể kịp thời cấp cứu, chú cứ yên tâm đi.

Tài xế xe taxi nhẹ nhàng thở ra, gật đầu trả lời:

- Ai... Người như chúng tôi chạy trên đường rất sợ phải gặp những thứ như thế này, nhất là gặp phải tai nạn giao thông, mỗi lần gặp phải loại chuyện này, đều cảm thấy rất bất đắc dĩ, cũng may còn có các cậu, nhưng mà các cậu thật sự rất khổ cực.

Trần Thương cười nói:

- Hiểu biết rất rộng.

Một lát sau đến cửa ra vào, tài xế xe taxi làm thế nào cũng không chịu lấy tiền, vừa vặn trên người của Trần Thương lại có tiền mặt, anh trực tiếp đưa 10 nhân dân tệ cho tài xế lái xe taxi rồi rời đi, không phải là anh không muốn cho thêm... Mà là bởi vì anh chỉ có mười đồng tiền, còn là tiền thừa vào lúc ăn cơm.

Đến bệnh viện, Trần Thương đi thẳng vào bên trong phòng phẫu thuật, lúc này công việc cấp cứu đã triển khai có trật tự, chủ nhiệm Đào Mật tự mình dẫn đội, mà Vương Khải An - phó chủ nhiệm của Ngoại khoa lồng ngực với tư cách là bác sĩ phẫu thuật, kỹ thuật vô cùng vững chắc, hai người hỗ trợ lẫn nhau, công việc cấp cứu vô cùng thuận lợi

Nhưng mà những gì Trần Thương thấy trong cuộc phẫu thuật sọ não tiếp theo đều cho anh nhiệt huyết sôi trào

Nói thật, bất kỳ một bác sĩ ngoại khoa nào cũng đều có ý định mở đầu.

Dù sao thì đây cũng là thánh địa để khảo nghiệm trình độ của bác sĩ ngoại khoa

Trần Thương cũng giống như thế

Giấu việc học trộm kỹ năng ở trong lòng vạn nhất có thể may mắn mà khởi động, Trần Thương xem ròng rã hết một ca phẫu thuật...

Anh rất muốn nhúng tay vào, thế nhưng anh phát hiện ngoại trừ ánh mắt trợ công thì mình thật sự không biết phải làm gì

Phẫu thuật sọ não là trình độ cao vô cùng tinh vi, rất nhiều dụng cụ đều là dụng cụ chuyên môn, cũng may người nam đó chẳng qua chỉ là bị nứt xương sọ, kèm thêm việc khoang nhện dưới bị chảy máu, độ khó của ca phẫu thuật cũng không quá cao, việc cấp cứu cũng diễn ra rất thuận lợi

Đáng tiếc...

Hy vọng ban thưởng cho ánh mắt của trợ công quá thấp, cộng thêm việc chính mình hôm nay còn "Học tập" một loại kỹ năng của Quách Vân Phi, vì lẽ đó hôm nay chậm chạp không xuất hiện.

Sau khi hoàn tất việc phẫu thuật, chủ nhiệm khoa phẫu thuật thần kinh - Lỗ Tín nhìn Trần Thương mở miệng nói:

- Thế nào rồi, tiểu Trần? Có hứng thú học phẫu thuật thần kinh hả?

Trần Thương gật đầu nhẹ, đang muốn nói chuyện.

Đào Mật ở bên cạnh yếu ớt nói một câu:

- Không, cậu ấy không muốn đâu

Trần Thương sửng sốt.

Nói bậy! Tại sao tôi lại không muốn chứ?

Lỗ Tín sững sờ, trừng mắt liếc Đào Mật rồi mới nói:

- Tôi nhìn thấy cậu ấy đang rất muốn đó

Chương 643: Phu Quân Của Em Quá Lợi Hại

Trong lúc nhất thời, hai lão chủ nhiệm bắt đầu chiến đấu bằng lời nói.

Nhưng hai người cũng lấy thế làm vui, các bác sĩ ở xung quanh sớm đã tập thành thói quen rồi.

Trần Thương chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, kỳ thật... Anh thật sự rất muốn mà...

Nhưng mà, cơm phải ăn từng miếng một, phẫu thuật cũng giống như vậy, khoa cấp cứu cũng cần bác sĩ phẫu thuật thần kinh, tỉ lệ tử vong do chấn thương sọ não vẫn còn rất cao không hề hạ xuống.

Phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, Trần Thương trở lại phòng cấp cứu, tiến hành quan sát.

Bỗng nhiên anh nhìn thấy một cô bé khoảng ba tuổi đang nhìn chằm chằm vào mẹ mình, không nói một lời.

Bên cạnh là một cậu bé khoảng mười tuổi đang nắm lấy tay của cô, cúi đầu xuống nhìn cô bé nhỏ:

- Xuỵt... Mẹ chỉ mới vừa phẫu thuật xong, đang ngủ mà thôi, Ny Ny không được ầm ĩ làm mẹ tỉnh dậy.

Cô bé nhẹ nhàng gật đầu, cứ đứng ở đó như vậy một lúc, con mắt cứ nhìn chằm chằm mẹ của mình, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Chẳng qua là tay của cô siết thật chặt ngón trỏ của anh trai, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy kiên định hơn rất nhiều.

Trần Thương nhìn thoáng qua họ, sau đó đi ra ngoài, nhìn Thường Lệ Na rồi cất tiếng hỏi:

- Đã liên hệ được với thân nhân hay chưa?

Thường Lệ Na thở dài nói:

- Đã liên hệ với ông bà của đứa trẻ rồi, nhưng họ đều đang ở nơi khác, chuyến xe lửa tối nay không có sẵn, ngày mai họ mới có thể tới được.

Trần Thương gật đầu nhẹ, hỏi:

- Hôm nay ai trực ca đêm vậy? Nói họ chiếu cố đứa trẻ đó một chút.

Lúc này, Nhạc Nhạc đang ôm một đống đồ ăn vặt đi đến.

Trần Thương sững sờ hỏi:

- Nhạc Nhạc, cô cũng đã... đầy đặn như thế rồi, còn mua nhiều đồ ăn vặt như thế để làm gì? Không sợ tăng mỡ trong máu à

Nhạc Nhạc lườm một cái, cũng không thèm để ý tới anh, ngược lại cười nói:

- Tôi mua cho đứa trẻ đó, tôi thấy bọn nó thật quá đáng thương đi, tối nay tôi trực ca đêm, dù sao cũng phải ăn đồ ăn, cho nên thuận tiện mua một chút cho bọn nhỏ.

Trần Thương không thể nín cười được khi thấy những đứa trẻ thích ăn uống.

Những y tá cấp cứu này tuổi tác cũng không lớn, chỉ cỡ hai lăm hai sáu tuổi, so với Trần Thương còn nhỏ hơn.

Ở khoa cấp cứu thường xuyên sẽ có một vài đứa trẻ, bình thường đều là do họ ở đây chăm sóc, rất nhiệt tình, cũng rất cẩn thận.

Anh còn thật sự muốn giao những đứa trẻ này cho Trần Thương và những người già như họ, không chừng vừa mới bắt đầu bận rộn sẽ quên đi ngay lập tức mà thôi...

…

…

Hai ngày nay, Tần Duyệt vô cùng lo lắng...

Cô phát hiện những số liệu mà Trần Thương giao cho cô so với ngày thường hình như khó khăn hơn rất nhiều.

Bỏ ra thời gian vài ngày cũng không hiểu ra được, điều này làm cho Tần Duyệt cảm thấy rất khó chịu.

Thật vất vả mới nhập hết một đống số liệu vào bên trong phần mềm thống kê SPSS, rốt cuộc cô cũng nhận được kết quả.

Nhìn mấy con số đó, Tần Duyệt một mặt đầy sững sờ

Cô hao tốn tận mấy ngày, rốt cuộc lại tính sai đến mấy chỗ?

Mẹ nó

Tần Duyệt nhất thời thẹn quá hoá giận

Tự nhiên trong lòng cô sinh ra một cảm xúc muốn giết Trần Thương để cho hả giận.

Thế nhưng khi cô đang muốn đóng phần mềm SPSS lại, thì bỗng nhiên cô nhìn thấy số liệu ở bên trong bảng biểu, nhất thời sửng sốt.

Nhìn kỹ số liệu lại một lần nữa, cô mới chợt phát hiện ra sau khi đưa số liệu vào phần mềm SPSS, qua phân tích phương sai, kiểm nghiệm F, kiểm nghiệm T... Thì liên tiếp toàn bộ kết quả đều cho ra một dãy số:

5,2, 0

Lần này, Tần Duyệt trợn tròn mắt.

Cái này... Cái này sao có thể xảy ra được?

Nhiều phương pháp dùng để phân tích số liệu khác biệt như thế, tại sao toàn bộ số liệu nhận lại được đều hàm chứa con số 520

Cái này... Cái này phải khó đến cỡ nào?

Nghĩ đến môn thống kê khập khiễng của Trần Thương, Tần Duyệt không khỏi cảm thấy hơi cảm động.

Thằng nhãi này khẳng định phải ở nơi nào khác đi

Cô cầm lấy điện thoại trực tiếp gọi cho Trần Thương, nhắn tin với anh:

- Em khóc rồi, dỗ dành như vậy không có tốt đâu

Trần Thương nằm ở trong chăn, đọc tin nhắn trên Wechat, nhất thời sững sờ...

Anh đã làm sai cái gì nữa rồi à?

Anh nhìn cúc áo blouse trắng của cô Mạnh nên đã bị người ta tố cáo à?

Thế nhưng... rõ ràng là không có ai nhìn thấy mà

Trần Thương lập tức trả lời theo một cách vô cùng bình thường:

- Anh... sai gì hả?

Tần Duyệt nhìn thấy tin nhắn của Trần Thương, sờ sờ nước mắt, không phải là bởi vì cảm động, mà thật sự là bởi vì nhìn chằm chằm vào màn ảnh máy vi tính trong một thời gian rất dài, con mắt buồn ngủ đến rơi lệ

Thổ lộ ở ngoài không được à?

Chắc chắn phải cho cô một đống số liệu để tính toán?

Làm bạn gái của học bá khổ cực lại như vậy hả?

Muốn đánh thì vào đây, Tần Duyệt trực tiếp trả lời một câu:

- Anh đã làm cái gì trong lòng mình còn không biết?

Trần Thương sững sờ, tôi rốt cuộc đã làm cái gì sai?

Vật nhỏ này... Anh cũng không chê cô đần, cô lại còn nói anh như vậy?

Anh giao cho cô số liệu đơn giản như vậy, muốn để cô cảm thấy cảm động, kết quả mấy ngày nay cũng không tính ra, nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài một hơi.

Chỉ mới nói chuyện yêu đương mà đã có thể ngốc đến như vậy rồi, tiếp theo muốn kết hôn sinh một đứa trẻ thì phải làm sao bây giờ đây?

Trần Thương cảm thấy hơi lo lắng trí thông minh của tiểu Trần.

Trần Thương vô tội cất tiếng nói:

- Cầu xin em hãy để cho anh được chết rõ ràng.

Tần Duyệt liền trực tiếp lấy điện thoại chụp màn ảnh trên máy vi tính một cái rồi mới nói:

- Anh giao cho em một đống số liệu nhàm chán này chỉ để em tìm ra một dãy số 520 à?

Trần Thương sững sờ:

- Dĩ nhiên không phải

Tần Duyệt tò mò:

- Ồ? Anh còn ẩn giấu bí mật gì nữa đấy à?

Trần Thương lắc đầu, nghĩ đến trí thông minh của cô gái này, đoán chừng phải đến ngày mai mới giải ra được:

- Rõ ràng là có đến năm cái 520...

Tần Duyệt hận không thể cầm lấy máy tính đánh tới chỗ của Trần Thương:

- Lãng phí thời gian của em.

Trần Thương cười hắc hắc rồi mới mở miệng nói:

- Yêu đương không phải là lãng phí thời gian lãng mạn hay sao?

Tần Duyệt nghe xong, bỗng nhiên sửng sốt, hình như... Anh nói có chút đạo lý.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Trần Thương cười cười, gửi một tấm hình qua cho cô

- Anh còn định chờ đến khi em giải ra sẽ gửi cho em, không ngờ sẽ muộn như vậy, nhưng mà vẫn phải thưởng cho em.

Tần Duyệt mở ảnh chụp ra, sau khi nhìn thấy, nhất thời sững sờ

- Thật hả! Chồng à... phu quân của em quá lợi hại

- Quá trâu, em rất thích

Một câu Tần Duyệt vừa mới thốt ra, giọng nói trực tiếp truyền đến tai của anh

Mảy may không có cân nhắc đến việc lúc này Tần Hiếu Uyên vẫn còn chưa ngủ, ông đứng ở trong phòng khách đang bưng chén trà chuẩn bị uống thì nhất thời bị dọa đến tay cũng phát run một chút

Cái gì mà chồng?

Còn cái gì mà phu nhân quá lợi hại?

Nếu không phải Tần Hiếu Uyên cam đoan trong nhà không hề có người khác, anh cũng rất muốn xông vào để kiểm tra phòng ngủ của Tần Duyệt một chút

Tần Duyệt ý thức được động tĩnh bên ngoài, vội vàng gửi tin nhắn qua cho anh:

- Anh đã gửi luận văn rồi? Lại còn là « Tạp chí ngoại khoa của nước Anh »

Trần Thương nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Đúng, đoán chừng có thêm một bài này, lúc em xin xét duyệt tiến sĩ có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn?

Nhất thời Tần Duyệt cảm thấy cực kỳ cảm động.

Hai người dính như keo dán chuột đến tận 12 giờ rưỡi, lúc này mới không nỡ chúc nhau ngủ ngon, xấu hổ hẹn gặp nhau ở trong mơ.

Chương 644: Chuẩn Hoàn Mỹ

Ngày hôm sau, Trần Thương đến bệnh viện, buổi sáng cũng không xảy ra chuyện gì, mở ra tâm đắc khâu động mạch chủ của Quách Vân Phi, xem một cách thật cẩn thận.

Sau khi ấn mở, một lượng ký ức lớn truyền vào trong đầu anh, vô số những ký ức liên quan tới việc khâu động mạch chủ, cảm xúc, kỹ xảo khâu không ngừng truyền vào trong đầu Trần Thương.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy những ký ức này, nhất thời có một loại cảm giác loại vô cùng tập trung.

Cái này gọi là ba cái đầu đã vượt qua được Gia Cát Lượng

Ký ức liên quan tới động mạch chủ của Trần Thương và Quách Vân Phi không ngừng dung hợp với nhau, hợp nhất với nhau, đồng thời cũng giống như sinh ra những phản ứng hoá học.

Những phản ứng lốp bốp không ngừng liên tục cung cấp mạch suy nghĩ và ý tưởng cho Trần Thương

Không bao lâu sau, Trần Thương mở to mắt, bỗng nhiên anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【Đinh! Việc chữa trị động mạch chủ tăng của anh đã được nâng cấp lên cấp chuẩn hoàn mỹ! Vui lòng màu chóng hoàn thành mười thao tác phẫu thuật động mạch chủ càng sớm càng tốt, với số điểm từ chín mươi điểm trở lên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tự động được nâng cấp lên cấp hoàn mỹ!】

Sau khi Trần Thương nghe thấy thế, thì nhất thời trợn tròn mắt.

Chuẩn hoàn mỹ là cái quỷ gì?

Còn có thuyết pháp chuẩn hoàn mỹ này nữa hay sao?

Nhưng sau khi nhìn nhắc nhở của hệ thống, hai mắt của Trần Thương sáng lên, anh trực tiếp đứng dậy đi đến tầng tám của khoa ngoại tim mạch.

Với 10 ca phẫu thuật động mạch chủ tăng dần, thì đã có thể tăng đến cấp hoàn mỹ.

Cơ hội như vậy đúng là rất khó kiếm được

Vừa vặn khi xuống thang máy, Trần Thương gặp phải Đào Mật ở phía đối diện, Trần Thương sững sờ, hai mắt lập tức sáng lên:

- Chủ nhiệm Đào? Phẫu thuật hả?

Đào Mật gật đầu:

- Ừm, vừa vặn có một ca phẫu thuật khối u động mạch chủ lên, cậu có muốn đi cùng không?

Trần Thương nghe xong hỏi:

- Có thể không?

Đào Mật cười nói:

- Cái này thì có cái gì! Đi thôi...

Trần Thương ngượng ngùng nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Vậy thì cám ơn chủ nhiệm Đào nhiều

Hai người sóng đôi bước đi, đi vào trong thang máy.

Mà ở sau lưng họ, Tiền Lâm và Đồng Học Giáp hai mặt nhìn nhau.

Thầy vừa nói là muốn cho chúng ta thăm dò sâu cạn, đã nói là để chúng ta ra tay... Tại sao khi gặp được Trần Thương thì lại không có nguyên tắc như vậy?

Tiền Lâm nhìn thoáng qua Giáp đồng học: Có còn muốn đi hay không?

Giáp đồng học: Đi cái rắm, đi sẽ bị mắng đó

Tiền Lâm nhíu mày: Không chắc chắn, nói không chừng là... Chủ nhiệm bị kích thích...

Giáp đồng học cười giễu một tiếng: Chủ nhiệm bị kích thích thì sẽ mắng ai đây cơ chứ?

Tiền Lâm nhất thời sững sờ, đúng...

Dù sao cũng đều sẽ bị mắng

Lúc này, Đào Mật nhìn hai người bên ngoài thang máy, nói:

- Hai ngươi làm gì vậy? Còn không tranh thủ vào đi

Hai người liếc nhau, thở dài

Cùng là ngày tận thế, vậy phải làm gì đây

Trần Thương thân thiết hỏi thăm hai người một chút, hai người Tiền Lâm bên ngoài cười nhưng bên trong không cười đáp lại lời anh.

Đào Mật cười nói:

- Hôm nay, lúc đầu tôi muốn dẫn hai người họ theo để học hỏi kinh nghiệm, đúng rồi, tiểu Trần tại sao cậu lại đột nhiên đi lên đây vậy?

Trần Thương nói:

- Tôi có một cảm giác nhỏ, vừa vặn phải đi thử một chút mới được nha.

Đào Mật nghe xong, vô cùng hâm mộ nói:

- Ồ? Cảm giác, cái này rất khó có được, chắc chắn phải cố gắng đó nha

…

…

Đang nói chuyện thì mấy người họ cũng đã đến phòng phẫu thuật.

Sau khi chuẩn bị một phen, ca phẫu thuật cũng được bắt đầu, Trần Thương nhìn thoáng qua Tiền Lâm và Giáp đồng học, đột nhiên anh cảm thấy có một chút không đành lòng, dù sao cũng đều là bạn học, không thể làm quá mức...

Đến cũng đã đến rồi, vậy để bọn nhỏ động tay đi thôi

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Tiền Lâm:

- Nếu không... Hay là cậu đến mở ngực đi?

Nhất thời sắc mặt của Tiền Lâm lộ rõ vẻ vui mừng:

- Tôi có thể làm à?

Đào Mật nghe Trần Thương nói, nhịn không được cười cười, nhìn Tiền Lâm rồi mới mở miệng nói:

- Đúng! Thử làm một chút xem! Ở đây còn có bác sĩ Trần và tôi mà, không có xảy ra vấn đề gì đâu, cứ việc phạm sai lầm đi

Nhất thời Tần Lâm bắt đầu cảm thấy vui vẻ.

- Cảm ơn thầy, cảm ơn... Trần... Vâng, cảm ơn

Chẳng qua là...

Năm phút sau đó.

- Cậu nhìn cậu đi, phương pháp cắt này rất không chuyên nghiệp, nếu làm tổn thương thần kinh phần sườn thì phải làm sao bây giờ?

- Đường cắt chuẩn vào

- Dùng sức

- Sai sai! Nói cậu đó...

- Ai... Tiểu Tiền, trong đầu cậu đề chứa bã đậu à? Xử lý một việc đơn giản như vậy cũng không làm được?

- Hướng xuống dưới! Ai nha... Cậu sao lại đần như vậy?

...

Giáp đồng học đau lòng nhìn vẻ mặt khóc không ra nước mắt của Tiền Lâm, nhịn không được cũng phải lắc đầu.

Huynh đệ, khổ cực cho cậu rồi

Nhưng mà, sau đó chỉ mới mười phút, mặt Tiền Lâm lộ ra vẻ vui vẻ.

Dù sao thể trọng của một người như cậu Tiền đây cũng gần ba trăm cân, phía dưới da mặt của hắn hẳn phải có một tầng mỡ thật dày, rất hoàn hảo để chống cự lại với sự trào phúng và những lời công kích như vậy từ thế giới bên ngoài, nhưng đối với cậu những giáo dục kia chỉ làm cho cậu phát triển nhanh hơn mà thôi.

Từ từ chậm rãi, xe nhẹ đường quen, việc phẫu thuật càng ngày càng thuận tay.

Điều này làm cho Đồng Học Giáp hơi nghẹn họng trân trối nhìn cậu

Dù sao đây cũng chính là lần công kích ma pháp lẫn vật lý của chủ nhiệm Đào và bác sĩ Trần, cái này cũng có thể đứng vững được à?

Nhìn Tiền Lâm càng ngày càng thuần thục, tiếp tục hướng xuống phía dưới để mở ngực trên cơ bản đã không còn vấn đề gì.

Trần Thương tán dương:

- Không tệ

Đào Mật nghe xong, cũng nở nụ cười:

- Đúng vậy, đều là do ngày thường tôi dạy học trò thật tốt

Tiền Lâm:...

Đồng Học Giáp:...

Hoàn cảnh hiện tại rơi vào một trận lúng túng.

Sau đó Trần Thương tiếp nhận việc phẫu thuật, mặc dù Trần Thương không học qua chuyên môn đối với kỹ thuật cắt bỏ khối u động mạch chủ, nhưng anh vẫn có thể nhìn một phương pháp mà hiểu đến tận một trăm phương pháp về việc phẫu thuật này.

Đơn giản chỉ là cắt bỏ khối u ở bên trên động mạch chủ lên, sau đó khâu hạch tâm còn lại ở bên trên động mạch chủ lên.

Trần Thương cắt bỏ được hỗ trợ bởi các kỹ năng thụ động của con mắt, đối với anh, giới tuyến của khối u có thể được nhìn thấy rất rõ ràng. Trong khi làm phẫu thuật, trên cơ bản phải bảo vệ tất cả các mô bình thường của động mạch chủ lên, như vậy, quá trình khôi phục hiệu quả cũng sẽ tốt hơn rất nhiều

Nhưng mà...

Thời gian dần qua Trần Thương mới phát hiện được, hình như những phần mô của khối u này thật sự có thể thông qua một chút chỉ chứng để phán đoán

Tức là thế nào?

Chỉ cần thông qua một con mắt, Trần Thương đã có thể nhìn thấy được giới hạn của nó.

Nhưng người khác lại không thể nhìn thấy được

Trần Thương hoàn toàn có thể thông qua những biến hoá rất nhỏ của các mô xung quanh, để vẽ ra một cái giới hạn chính xác hơn, để mọi người có thể học tập và bắt chước lại.

Nhưng mà, công tác này rất rõ ràng không phải một sớm một chiều là có thể làm được, nó cần phải có thời gian từ từ rèn luyện

Mô của khối u không lớn, vì thế sau khi Trần Thương đã cắt bỏ xong, anh quan sát chiều dài, và cảm nhận nó thêm một lúc nữa.

Anh cảm thấy có thể cắt những mô tổn hại đi, sau đó trực tiếp vá kín nó lại, không cần phải dùng mảnh vá, cũng không cần phải đổi thành dùng mạch máu nhân tạo.

Lúc này, Trần Thương mới bắt đầu khâu lại.

Lần này, anh khâu lợi hại hơn lúc ban đầu rất nhiều, Trần Thương cảm thấy chính mình cũng cảm nhận được rất rõ ràng sự phát triển của bản thân.

Cùng một phương pháp khâu lại

Cùng một góc độ và tốc độ khâu

Nhưng bây giờ, khi anh khâu thì suy nghĩ về càng nhiều thứ hơn

Ví dụ như sức dãn của các mạch máu, ví dụ như sự kéo duỗi của các mạch máu, ví dụ như...

Chương 645: Thương Nghiệp Thổi Lẫn Nhau

Điều này lại càng khiến Trần Thương lưu tâm đến chi tiết nhỏ nhất ở trong khi khâu, mặc dù so với bình thường thì cũng không có khác biệt gì, nhưng cao thủ chân chính chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn ra sự khác nhau.

Tỷ như lúc này, Đào Mật đang nhìn chằm chằm Trần Thương khâu, nhất thời hơi nhíu mày

Ông cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, thế nhưng... Lại nói không nên lời.

Trần Thương không có những động tác dư thừa giống như Quách Vân Phi, những động tác kia đều bị anh tận dụng khả năng của mình đơn giản hoá hết...

Sau đó kết hợp với thói quen của mình, anh sáng tạo ra phương thức và tiết tấu khâu thuộc về riêng mình.

Điều này làm cho Đào Mật càng xem càng kinh ngạc

Mãi cho đến lúc cuối cùng, Đào Mật mới chợt hiểu ra

- Tiểu Trần... Cậu...

Trần Thương cười nói:

- Vâng

Đào Mật hít sâu một hơi:

- Ai! Lợi hại... Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một đời càng giỏi hơn một đời

Trần Thương nhất thời hơi xấu hổ, cất tiếng nói:

- Tôi cũng chỉ nhìn Quách Vân Phi khâu, sau đó tâm lý sinh ra một chút cảm xúc, sau đó cẩn thận suy nghĩ đắn đo một phen, mới nhận ra được rất nhiều điều, vì vậy mới đi được đến ngày hôm nay.

Đào Mật vô cùng tò mò, sững sờ hỏi:

- Cậu đã gặp Quách Vân Phi rồi? Chàng trai kia... Cũng rất là biến thái phải không?

Trần Thương kể lại chuyện ngày hôm qua một lần, Đào Mật nhất thời vô cùng kinh ngạc:

- Cậu chỉ mới nhìn một lần, đã... Nắm được rồi hả?

Trần Thương nhẹ nhàng gật đầu, trả lời:

- Chủ yếu là do tôi đã nhận ra được rất nhiều điều từ cậu ta, Quách Vân Phi cũng đã cho tôi một cơ hội rồi đi.

Đào Mật nhìn Trần Thương, rồi nói:

- Cậu... Càng biến thái hơn so với chàng trai kia nữa

…

…

Tiền Lâm và Đồng Học Giáp nhìn chằm chằm hai người một già một trẻ này, nhất thời hơi sững sờ.

Cái này thật là lợi hại?

Hai người cùng nghề chững chạc đàng hoàng tâng bốc lẫn nhau, còn tâng bốc đến nỗi chúng ta nghe không hiểu cái gì cả, hai người họ vẫn cứ một dáng vẻ không hiểu gì hết chỉ cảm thấy rất lợi hại mà thôi.

Thảo nào người ta làm phẫu thuật tốt như vậy?

Ngươi ta nói phẫu thuật, chỉ cần da mặt này thì làm cái gì cũng có thể làm tốt

Hai người hai mặt nhìn nhau, thở dài.

Rõ ràng Trần Thương khâu nhìn căn bản không hề có khác biệt quá lớn gì so với trước đây, thế nhưng mà... lại được chủ nhiệm Đào thổi phồng đến mức thật sự rất giống như có sự đột phá?

Anh còn nghĩ bản thân đang thực sự tưởng tượng nữa chứ?

Cảnh giới thật có thể đột phá hay sao?

Quá nhiều đi...

Ai...

Ca phẫu thuật rất nhanh đã kết thúc, Đào Mật bùi ngùi mãi không thôi, cùng Trần Thương nói chuyện đến khí thế ngất trời, cho đến thời gian cuối cùng kết thúc công việc..

Đào Mật dứt khoát nói:

- Tiểu Trần, để hai người bọn họ kết thúc công việc đi.

Tiền Lâm vội vàng nói:

- Tôi đến tôi đến

Đồng Học Giáp sững sờ, cái con lợn béo đáng chết này, ngày hôm nay bị ngược đãi đến nghiện rồi hay sao?

Phải, không có bất kỳ việc ngoài ý muốn gì, Tiền Lâm bị phun máu chó đầy đầu.

Nhưng thằng nhãi này lại còn cười rất vui vẻ, kết thúc công việc công tác cũng càng ngày càng thuận lợi.

Ca phẫu thuật kết thúc.

Một hồi còn có một ca phẫu thuật khác, mọi người rửa mặt, sau đó nghỉ ngơi sơ một chút.

Trần Thương đi rửa tay với Đào Mật.

Mà Tiền Lâm và Đồng Học Giáp thì lại ở đó.

Đồng Học Giáp không thể tưởng tượng nhìn chằm chằm Tiền Lâm:

- Mập, hôm nay bị sao vậy? Bị ngược đãi đến nghiện rồi hả?

Tiền Lâm cười hắc hắc:

- Vương à, cậu phải học được cách che chắn cho bản thân, xem chủ nhiệm Đào và Trần tiện tiện của chúng ta như những con ruồi, mà che chắn những âm thanh ông ông đó

- Cậu phải sàng lọc những gì có ích, khoan hãy nói, những gì hai người họ nói thật sự đúng là rất có ích, như vậy, học tập sẽ rất nhanh, dù sao... Họ cũng có thể chỉ ra khuyết điểm cho cậu, xem cậu tùy tiện phạm sai lầm ở đâu, chỗ nào mới có cơ hội tốt đến như vậy

Đồng Học Giáp nghe xong, chợt hiểu ra:

- Anh Tiền thật thông minh

Tiền Lâm khoan thai tự đắc, chẳng qua là lúc xoay người, chợt phát hiện có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình.

- Khụ khụ... Chủ nhiệm? Thật là trùng hợp

Đào Mật cảm thấy mạch máu trên huyệt thái dương của chính mình có chút muốn nổ tung ra, không biết vì sao, lại rất muốn đánh người...

…

…

Thời gian tranh tài theo từng ngày trôi qua lại càng tới gần

Trong tỉnh, các đại lão quyết định chạm mặt, thương lượng một chút về chuyện tranh tài cũng như bàn về công việc cụ thể.

Tần Nhạc Minh với tư cách Hội trưởng Hội khoa học ngoại khoa tim của tỉnh Đông Dương, đã mời hai chủ nhiệm bệnh viện Đào Mật, Hạ Cao Phong cùng nhau gặp mặt.

Bệnh viện Tâm Huyết Quản tỉnh Đông Dương kỳ thật rất được cả nước coi trọng, trên cơ bản có thể xếp trong top 20.

Ừm

Trong top hai mươi... là rất lợi hại.

Ở bảng xếp hạng năm ngoái, viện trung khoa thuộc ngoạ ikhoa bệnh viện, cũng chính là trường học Tỉnh Nhiên đã trở thành ngoại khoa tim lợi hại nhất, tiếp đó bệnh viện An Trinh, bệnh viện Nhân Dân tỉnh Quảng Đông, Phục Đán trực thuộc bệnh viện Trung Sơn, vân vân, …

Mà ngoại khoa tim của bệnh viện Tâm Huyết Quản tỉnh Đông Dương có thể xếp hạng trong top hai mươi cả nước đã rất lợi hại.

Tần Nhạc Minh với tư cách viện trưởng tâm ngoại khoa, địa vị xã hội dĩ nhiên không cần bàn tới.

Đối với cuộc tranh tài năm ngoái, cả nước đã có sẵn mười ứng ứng viên sáng giá, tỉnh Đông Dương thì một cái cũng không có, đối với chuyện này Tần Nhạc Minh tự nhiên thấy rất bất mãn.

Hội nghị kéo dài hơn một giờ, trên cơ bản nên quyết định thảo luận cho xong chi tiết cuộc tranh tài.

Tranh tài sẽ được tiến hành phân tổ rút thăm

Trong thống kê báo danh của tỉnh là một trăm hai mươi người đem chia làm ba tổ, mỗi tổ bốn mươi người.

Mà khi rút thăm, hai tổ sẽ so sánh nhau, người thắng được tấn cấp

Đến vòng thứ ba, thông qua thăm luân không, thẳng đến trận chung kết trong mỗi một tiểu tổ, cuối cùng sẽ phân định ra tiểu tổ thứ nhất.

Mỗi tiểu tổ thứ nhất có thể đại biểu tỉnh Đông Dương dự thi.

Vì vậy, vận khí cũng là thành phần rất lớn.

Dù sao một tiểu tổ chỉ có thể chọn ra một ứng cử viên.

Nếu như cao thủ đều tập trung ở cùng một chỗ thì thật là không ổn.

Thường xuyên sẽ có những người rớt từ hai vòng luân không tiến nổi vào trận chung kết, vừa vặn tưởng gặp phải hạng mục tranh tài mà bản thân am hiểu, nắm lấy số một, đại biểu tỉnh Đông Dương tham gia thi đấu giải toàn quốc, kết quả... Vòng thứ nhất chưa qua đã bị đuổi xuống

Như vậy thì sẽ có chút lãng phí danh ngạch...

Lần này, cuộc hội ý rất rõ ràng, cảm thấy phân ba người tương đối có thực lực đến ba tổ, tốt nhất đừng ở ngay trong tiểu tổ thi đấu đã bị đào thải.

Đương nhiên Tần Nhạc Minh không hề lo lắng vấn đề này, bởi vì ông nhận thấy học sinh của mình, Quách Vân Phi xưa nay không cần cân nhắc vấn đề đối thủ.

Năm ngoái, nếu không phải đang thi đấu ở tiểu tổ cả nước lại sớm gặp Tư Không hạng hai, cũng sẽ không đến nổi tiến không được trong top mười.

Tư Không tốt nghiệp bác sĩ tại học viện Karolinska ở Thụy Điển, sau đó vào bệnh viện An Trinh, trực tiếp làm phó chủ nhiệm ngoại khoa tim, năm ngoái chính là năm thứ nhất dự thi đã trực tiếp mang về thành tích thứ hai ưu dị

Mà người xếp thứ nhất là chủ nhiệm đương nhiệm ngoại khoa tim đã ba mươi lăm tuổi.

Vì vậy, năm nay niềm tin của mọi người rằng Tư Không sẽ đoạt giải quán quân là rất lớn.

Chương 646: Người Tôi Lo Lắng Không Phải Tiểu Trần Mà Là Họ

Không nên xem thường giải thi đấu toàn quốc về kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim này, bởi lĩnh vực đó ở ngoại khoa tim vô cùng có phân lượng, có thể trở thành quán quân thì con đường phát triển trên cơ bản khó ai sánh bằng.

Mà khoan nói tới nói quán quân, trong top mười thôi đều sẽ bị tất cả bệnh viện lớn trên cả nước tranh đoạt, thực quyền đãi ngộ ào ào chạy tới, một mảnh quang minh sáng lạn, tiền đồ phải nói là bất khả hạn lượng.

Đây cũng là sân khấu thi đấu của người trẻ tuổi

Tần Nhạc Minh nhìn mọi người, cười nói:

- Năm nay mọi người có đề xuất tài năng mới nào không?

Bởi vì người dự thi chắc chắn phải từ ba mươi lăm tuổi tròn trở xuống, vì thế thường xuyên xuất hiện một khuôn mặt mới, mỗi bệnh viện luôn đề cao lĩnh vực nổi tiếng của chính mình, cũng thường xuyên sẽ đưa vào một chút nhân tài xuất chúng.

Dù sao thì suy nghĩ một chút, nếu bệnh viện nhận được giải quán quân, phía sau vinh dự bệnh viện cũng được hưởng lây thôi.

Giống như Quách Vân Phi giành được quán quân, giới thiệu vắn tắt là như vậy

- Chúc mừng Quách Vân Phi, đến từ bệnh viện Tâm Huyết Quản tỉnh Đông Dương giành được quán quân

Trong tỉnh bây giờ lả sự có mặt của mỗi chủ nhiệm ngoại khoa tim của bệnh viện.

Hạ Cao Phong bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Mạnh của chúng ta quả không tệ, tôi cảm thấy là rất có sức cạnh tranh, có phải đã điều tổ một hay không?

Người ở xung quanh nghe thấy nhao nhao gật đầu.

Đối với Mạnh Hi, tất cả mọi người đã nghe thấy, năm ngoái kỳ thật có thể tham gia, nhưng mà sự tình vội vàng của Mạnh Hi cùng với Quốc Tự Nhiên nên không có mặt, đối với nàng, mọi người một phẩy một kiện cũng không có.

Tần Nhạc Minh cũng gật đầu:

- Ừ, tiểu Mạnh không tệ, tôi gặp qua mấy lần, cảm thấy ấn tượng ở sự trẻ tuổi, nếu như có thể đến giải thi đấu toàn quốc một chút thì thật là một chuyện tốt.

- Mọi người còn có đề xuất nào hay không?

Các chủ nhiệm đều có một chút tư tâm, đều muốn để cho thành viên ưu tú trong phòng ban của mình tiến vào giải thi đấu cả nước.

Nhưng trên hết họ cũng biết, cho dù là tiến cử vào giải thi đấu này, vạn nhất vòng một bị đùa nghịch thì sẽ mất mặt cỡ nào?

Vì lẽ đó mọi người đều khá thận trọng.

Lúc này, Đào Mật bỗng nhiên phát biểu:

- Bệnh viện chúng tôi có hậu bối không tệ, ví như Trần Thương, tuy không phải ngoại khoa tim, là khoa cấp cứu, nhưng cậu ta làm phẫu thuật mạch máu lớn cho ngoại khoa tim rất tốt, do đó tôi cảm thấy là nên trao cơ hội

Hạ Cao Phong gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy, tiểu Trần nhìn là đã thấy bác sĩ có thiên phú tốt nhất, hiện tại chỉ mới hai mươi bảy tuổi, không gian phát triển rất lớn.

Tần Nhạc Minh nghe xong, nhất thời tò mò hỏi:

- Trần Thương? Có giới thiệu vắn tắt hay không?

Hoàn toàn chính xác, mọi người đang ngồi ở đây đối với cái tên Trần Thương thật sự hơi lạ lẫm cùng tò mò.

Dù sao tỉnh Đông Dương lớn như thế, những người ở ngoại khoa tim kia, phàm là có chút năng lực thì tất cả mọi người đều hiểu rõ, dù cho không hiểu, nhưng mà ai cũng biết qua người này.

Nhưng với Trần Thương, mọi người thật đúng là chưa nghe nói qua.

Đào Mật lắc đầu:

- Giới thiệu vắn tắt, tôi thì thấy tham khảo một chút là được, tiểu Trần tốt nghiệp khoa chính quy ở đại học Đông Dương Y Khoa, sau đó một mực công tác ở khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện, nhưng mà... cũng rất có năng lực

Mọi người nghe thấy vậy, không thể nín được cười.

Không phải xem thường, chẳng qua là cảm thấy, Đào Mật quá mức thần bí, một người trẻ tuổi, có thể có bao nhiêu lợi hại cơ chứ?

Hai mươi bảy tuổi...

Nhiều năm như vậy đến xem tranh tài, đã thấy ai dưới ba mươi tuổi vào trong top ba?

Căn bản không có thể xảy ra.

Bởi vì kinh nghiệm lâm sàng căn bản là không đủ nga.

Lúc này, chủ nhiệm bệnh viện Nhân Dân cười nêu ý kiến:

- Tôi thấy Ninh Hạo Sâm ở khoa chúng tôi vẫn còn có cơ hội, năm ngoái ở tiểu tổ thi đấu do sớm đụng phải Quách Vân Phi nên mới thất bại trong trận chung kết, năm nay cậu ta đã ba mươi lăm tuổi, còn một năm cuối cùng, nếu cho cậu ta một cơ hội thì chắc hẳn năm nay sẽ phát triển thật lớn.

Chủ nhiệm ngoại khoa tim của Đông Đại Nhị Viện cũng bắt đầu phát biểu ý kiến của mình:

- Chúng tôi...

...

Cuối cùng bèn xác định, nhân tuyển cần bỏ phiếu.

Đào Mật và Hạ Cao Phong thở dài, cũng không còn cách nào.

Đề nghị thì đề nghị, nhưng... Cuối cùng vẫn phải là cho mọi người quyết định.

Cuối cùng xác định là Quách Vân Phi, Mạnh Hi, Ninh Hạo Sâm thuộc ba tổ riêng biệt.

Những người khác vẫn tiến hành rút thăm.

Đi ra từ văn phòng, Hạ Cao Phong thấy Đào Mật cảm xúc không tốt, nhịn không được khuyên bảo:

- Lão Đào, đừng lo lắng, tranh tài chung quy phải công bằng, nếu tiểu Trần có kỹ thuật, thì dù không đề cử cũng có thể tiến vào giải thi đấu toàn quốc

Lại nói, tiểu Trần còn trẻ, nhiều cơ hội như vậy, năm thứ nhất dự thi, người lợi hại vẫn là rất nhiều, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy

Hơn nữa, tiểu Trần năm nay nói không chừng tại cuộc thi đấu ở tỉnh một tiếng hót lên làm kinh người, sang năm chẳng phải sẽ có cơ hội sao? Dù sao mọi người đối với cậu ta là không hiểu rõ

Đào Mật thở dài:

- Ai... Tôi không phải ý tứ này! Tôi là hơi lo lắng...

Hạ Cao Phong sững sờ:

- Lo lắng? Ý của anh là...

Đào Mật nói:

- Ai nha... Tôi lo lắng không phải tiểu Trần mà là lo lắng tiểu Trần, Mạnh Hi và Quách Vân Phi đã được phân đến tổ một sẽ trực tiếp đào thải hai người họ mất

- Dù sao... Người ta cũng không dễ dàng

Một câu thôi cũng đã có thể làm cho cả người Hạ Cao Phong ngây ngẩn...

Hoàn toàn chính xác, Đào Mật nhớ tới hình ảnh Trần Thương khâu mạch máu, thật sự là rất bội phục mà.

Sau khi nghe Đào Mật nói như vậy, đầu óc Hạ Cao Phong có hơi choáng váng...

Nhìn Đào Mật lại chuẩn bị đi về hướng vừa nãy, Hạ Cao Phong lập tức theo.

- Anh Đào, rốt cuộc anh có ý gì?

Đào Mật thở dài, ông thì có ý gì được chứ?

Chẳng qua ông chỉ đang hi vọng tỉnh Đông Dương sẽ có nhiều người lọt vào danh sách cuộc thi quốc gia....

Nhưng Trần Thương lại là nột nhân tố không ổn định.

Nếu là một tháng trước thì có lẽ Đào Mật sẽ không có cảm giác Trần Thương sai trái, cậu ta hoàn toàn có thể xem ra thi, đồng thời cũng coi cuộc thi đó là có hội để rèn luyện và học hỏi.

Nhưng hiện giờ... Ông lại có cảm giác Trần Thương giống một BOSS di động

Trong suốt hai ngày này, lúc nào ông cũng dẫn theo Trần Thương lúc đi làm phẫu thuật, cậu ta đã thực hiện đến bảy tám ca phẫu thuật động mạch chủ, cứ mỗi ca phẫu thuật qua đi là ông lại cảm thấy Trần Thương càng thêm tiến bộ....

Hơn nữa, càng quan sát tỉ mỉ, ông lại càng cảm thấy trình độ phẫu thuật của Trần Thương hết sức lợi hại.

Điều này đã khiến Đào Mật sinh ra một loại ảo giác với Trần Thương, ông ta luôn có cảm giác thằng nhãi này nằm trong một vị diện của cuốn tiểu thuyết nào đó...

Lỡ như Trần Thương gặp phải Quách Vân Phi trong giải đấu cấp tỉnh, anh sẽ trực tiếp đào thải người ta, như vậy sẽ khiến viện trưởng Tần Nhạc Minh khóc hết nước mắt.

Ai...

Thật đáng ghét mà...

Chương 647: Đề Mất Mạng

Còn Mạnh Hi nữa, nếu lỡ Tiểu Trần không cẩn thận đào thải nốt cô Mạnh, như vậy sẽ rất khó coi, bởi chuyện học sinh đào thải chính người hướng dẫn của mình ra khỏi cuộc thi, nếu để lộ ra ngoài sẽ thấy xấu hổ cỡ nào đây?

Như vậy sẽ khiến tiểu Mạnh không còn mặt mũi trước mặt người khác nữa...

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một suy nghĩ đọng lại trong đầu, đó là để Trần Thương ở tổ một Ninh Hạo Sâm, như vậy muốn loại ai thì loại...

Ai

Thật mệt mỏi quá.

Nghĩ tới đây, Đào Mật hít một hơi thật sâu, giờ ông cảm thấy vô cùng bế tắc.

Mấy người nói tôi để mấy người tự cân nhắc, nhưng tôi nói lại không ai tiếp thu, đến lúc hối hận thì đừng kêu...

Hạ Cao Phong thấy Đào Mật chỉ lắc đầu chứ không nói câu nào, ông lại vội vàng đi theo:

- Ông Đào, ông nói gì đi chứ

Đào Mật thẳng thắn hỏi ngược lại:

- Ông biết rõ trình độ hiện giờ của tiểu Trần không?

Hạ Cao Phong sững sờ, khẽ gật đầu, nói:

- Một tuần trước tôi đã nhìn thấy cậu ta phẫu thuật rồi, thật sự không tồi nha, rất lợi hại.

Đào Mật sững sờ, một tuần trước?

Hừ...

Hôm trước tôi nhìn tên nhóc đó phẫu thuật,

Hôm qua tôi cũng nhìn tên nhóc đó phẫu thuật, chỉ cách nhau có vài giờ, mà trình độ phẫu thuật hôm trước của nó kém xa hôm qua, vậy mà ông nói là đã nhìn thấy cách đây một tuần, giờ ông thử cạo mắt mình rồi đi nhìn lại xem sao

Đào Mật nói một câu thâm ý:

- Tôi cảm thấy, thật không may cho tổ một khi ở cùng với tiểu Trần, có thể tiểu Trần sẽ khiến tất cả họ hoài nghi về cuộc sống này đấy...

Hạ Cao Phong sững sờ, cười ha hả:

- Ông phóng đại quá rồi

Đào Mật thấy Hạ Cao Phong lơ đễnh, nhất thời cười nói:

- Ha ha ha, tôi chỉ đùa chút thôi, về trước đây

Hạ Cao Phong khẽ gật đầu, nhìn hình bóng ông Đào mỗi lúc một xa, nói thầm: Cái lão Đào này, thần thần bí bí... Mệt

...

...

Trần Thương biết sắp đến thời gian tranh tài, nhưng vẫn còn hai ca phẫu thuật động mạch chủ nữa, làm sao để bù lại đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định cuối cùng của anh là đi tìm cô Mạnh.

Đồng thời phải chỉ đạo cho cô Mạnh, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ, dẫn cô Mạnh cùng vào top ba

Tuy nhiên, không thể không nói, năng lực học tập của cô Mạnh cũng không phải tầm thường, sự xuất hiện của cô khiến Trần Thương phải khẳng định lại về định nghĩa to gan và ngốc nghếch có quan hệ hay không.

Hiện giờ cô Mạnh đã có kinh nghiệm, khi Trần Thương tự rèn luyện bản thân, cô cũng không còn phản kháng nữa, có lẽ vì cô biết... Thay vì làm mấy việc không cần thiết như chống lại, thà thư thư phục phục tận hưởng thành quả của sự tiến bộ còn hơn

Hôm nay gió có vẻ ồn ào náo động, Trần Thương đi chiếc xe đạp Meituan, đến Đông Đại Nhất Viện từ rất sớm.

Ngày kia là đã đến lúc cuộc tranh tài diễn ra, giờ anh không còn một ca phẫu thuật hoàn mỹ nào để thực hiện nữa.

Lúc mới bắt đầu, Trần Thương luôn cảm thất cấp đại sư không có gì khác biệt lắm, nhưng... Khi nhìn thấy người tên Quách Vân Phi đó, Trần Thương lại hơi dao động

Nghĩ kĩ thì họ đều là những tài năng trẻ, ai mà không có cái gọi là sở trường...

Quách Vân Phi đã khiến bản thân không thể hiểu rõ chiều sâu, nếu lỡ anh ta xui xẻo đụng phải người am hiểu lĩnh vực, sơ suất mất đi Mạnh Hi thật không tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy áp lực cao như núi, anh vội vã chạy vào ngoại khoa tim, phát hiện Các Hoài và Bách Kiến Minh đều đang ở đây, nhưng anh không nhìn thấy cô Mạnh đâu hết.

Thấy Trần Thương đến, Bách Kiến Minh hỏi thăm một tiếng:

- Tiểu Trần, tôi đã thấy danh sách những người tranh tài cuộc thi kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim quốc gia, trong đó cũng có tên cậu

Trần Thương khẽ gật đầu, cười nói:

- Vâng, đơn vị chúng tôi đề cử tôi ra ngoài để va chạm với xã hội, coi như là mở rộng tầm mắt.

Bách Kiến Minh khẽ gật đầu:

- Ừ, không có so tài thì sẽ không thể phát triển được, kỳ thật mỗi lần PK với đối thủ, cậu sẽ tự nhìn ra những điểm thiếu sót của mình, sau đó dần dần cải thiện

Trần Thương gật đầu, hoàn toàn chính xác, mỗi lần PK sau khi thắng lợi, đều có rơi xuống, chuyện này đối với anh mà nói, rất có lợi

Nhưng... Thua là không nói được rồi.

Phi phi phi

Tôi sao có thể thua?

- Đúng rồi, vào năm ngoái, bác sĩ Cát Hoài có tham gia, cậu có thể qua xin anh ta chút kinh nghiệm.

Bách Kiến Minh nói.

Khi diễn ra cuộc tranh tài năm ngoái, Mạnh Hi không có thời gian nên đành để Cát Hoài đi thi, bác sĩ Cát cũng không có gì là nổi bật, lúc đấu giải tỉnh đã vào đến vòng ba, nhưng đến vòng thứ tu lại bị Quách Vân Phi xử lý.

Ba bác nghe Trần Thương muốn dự thi, cũng rất nhiệt tình, nhao nhao đề nghị đủ loại chiêu thức.

Cát Hoài xoay người lại, cũng nghiêm túc chia sẻ kinh nghiệm.

Anh ta cũng rất nhiệt tình, dù Trần Thương chính là chướng ngại vật cản trở anh ta và Mạnh nữ thần, nhưng anh ta cũng không quá để trong lòng:

- Tiểu Trần, cuộc tranh tài được chia làm ba vòng, vòng thứ nhất vòng thứ hai thực sự không khó, bởi vì có rất nhiều bác sĩ cấp độ của bệnh viện thành phố hoặc bệnh viện cấp quận, trình độ cao thấp không đồng đều, nếu gặp phải họ, với trình độ của cậu chắc chắn không phải vấn đề, nhưng đến vòng ba, các đối thủ vòng này tương đối lợi hại, đều là các bác sĩ ưu tú của bệnh viện cấp tỉnh. Họ ai cũng mang theo tuyệt kỹ, kinh nghiệm lâm sàng vô cùng phong phú, tính cách cũng rất tốt, vì vậy cho nên độ khó được nâng cao hơn.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng rồi, thầy Cát, giải đấu kỹ năng phẫu thuật này sử dụng người mô phỏng? Hay là người thật...

Cát Hoài nhất thời cười:

- Đương nhiên là khuôn đúc, là khuôn đúc công tư chuyên môn làm huấn luyện thực hành chữa bệnh, mạch máu lớn được mô phỏng rất thật, giải đấu cuối cùng sẽ là cấp cứu người thật, tranh tài là thành tích tổng hợp.

Trần Thương sững sờ:

- Cấp cứu người thật? Là sao?

Cát Hoài nói:

- Đến lúc đó, sẽ đưa các cậu bỏ vào trung tâm thủ đô cấp cứu, cùng xe xuất phát cấp cứu thương hoạn, tiến hành cứu viện khẩn cấp với người bệnh, dĩ nhiên, sẽ có chuyên gia đi cùng, nhưng mà... Tôi nghe nói chỉ cần cậu làm sai một bước là sẽ bị đá văng ra khỏi cục, ví dụ cậu gặp phải người bệnh cần làm cấp cứu, chuẩn đoán bệnh sai, sẽ bị loại ngay lập tức, dù sao chuyện quan trọng nhất đó là người bệnh phải được an toàn

Trần Thương khẽ gật đầu, lúc này, Mạnh Hi đi tới, sau khi nhìn thấy Trần Thương, tròng mắt bỗng sáng bừng lên:

- Đi thôi, đi làm phẫu thuật với tôi.

Dứt lời, cô kéo thẳng anh đến phòng phẫu thuật.

Lúc đi, Mạnh Hi đột nhiên thả chậm bước chân, quay người nhìn Trần Thương, hỏi:

- Tiểu Trần, tôi hỏi cậu một vấn đề, nếu trong cuộc thi vô tình chúng ta gặp phải nhau, cậu sẽ chọn làm gì?

Trần Thương đang định trả lời:

- Tôi sẽ...

Tuy nhiên lời nói chưa ra khỏi miệng, đã lập tức bị nuốt vào trong

Trong lòng đột nhiên có mấy tiếng lộp bộp, cái này... Giống như là một đề mất mạng vậy?

Mạnh Hi dùng đôi mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Cậu sẽ thế nào?

Trần Thương suy tư thật lâu:

- Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ một chút…

Mạnh Hi nghe xong, bỗng nhiên nở nụ cười giễu:

- Rất khó để cân nhắc à?

Trần Thương liếc mắt, cô nói thử xem?

Mạnh Hi bỗng nhiên cười nói:

- Tôi có đề nghị này, cậu nghe một chút xem thế nào.

Trần Thương nghiêm túc vểnh tai lên, nhìn chằm chằm cô giáo Mạnh.

Mạnh Hi cười một tiếng tùy ý, tiếp tục nói:

- Đến lúc đó, chỉ cần chúng ta rút thăm được hai người một tổ, hơn nữa lại lấy hình thức đấu đối kháng để đấu với đối thủ, nếu được vậy thật, tôi sẽ lựa chọn từ bỏ.

- Đúng, không sai, tôi sẽ chủ động từ bỏ để cậu được tiến vào thi đấu tại giải toàn quốc.

Trần Thương sững sờ, trong lòng nhất thời dâng lên cảm động:

- Cô Mạnh… Cô thật tốt! Em chắc chắn sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của cô.

Chương 648: Hoán Đổi Thân Phận?

Mạnh Hi híp mắt, trong lòng suy nghĩ: Dù sao nếu cạnh tranh công bằng tôi cũng không chắc chắn có thể thắng được cậu, thua rất mất mặt. Đây là mất mặt trước tất cả mọi người đó.

So với thua cậu, còn không bằng chủ động từ bỏ. Đến lúc đó, toàn bộ tỉnh Nhân Dân đều sẽ cảm thấy Mạnh Hi tôi là một người khoan dung độ lượng, một giáo viên tốt chủ động từ bỏ để học sinh được tiến vào giải toàn quốc thi đấu.

Hơn nữa…

Học trò đều lợi hại như vậy, giáo viên như tôi còn lợi hại đến mức nào nữa?

Ừm

Không sai, đến lúc đó cứ làm như vậy.

Chỉ là, Mạnh Hi còn hít sâu một hơi, ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Nhưng mà… Tôi còn có một nguyện vọng.tốt nhất cậu nên giúp tôi thực hiện.

Trần Thương vỗ bộ ngực.

Nhưng mà không phải bộ ngực của cô giáo Mạnh, mà là ngực của mình.

Anh mở miệng nói lời thề son sắt:

- Cô Mạnh, cô cứ nói đi.

Mạnh Hi híp mắt, dùng lực nắm chặt nắm tay thành một đấm, trong ánh mắt bắn ra vẻ khuất nhục và không cam lòng khó có thể tưởng tượng, nhìn chằm chằm Trần Thương nói:

- Cậu giúp tôi chà đạp lão già Tư Không xảo quyệt kia thật tốt

Trần Thương sững sờ:

- Tư Không là ai?

Mạnh Hi tùy ý khoát tay áo:

- A… Một nhân vật nhỏ thôi, chẳng có gì đặc biệt.

- Anh ta là một bại tướng của tôi khi còn ở học viện Karolinska tại Thụy Điển, tôi trùng hợp biết được năm nay anh ta cũng báo danh. Cậu phải nhớ kỹ, sau khi gặp được chắc chắn phải chà đạp thật tốt. Lúc đánh bại anh ta hãy khinh bỉ nói cho anh ta biết…

- Giáo viên của tôi… Là Mạnh Hi.

Trần Thương sững sờ…

Anh luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng, hơi là lạ…

Tư Không?

Cái tên này so với Tỉnh Nhiên còn có điểm hiếm lạ hơn…

Trần Thương gật đầu:

- Cô Mạnh, anh ta… từng bắt nạt cô à?

Mạnh Hi nhất thời đen mặt:

- Hừ! Đương nhiên không có. Chỉ dựa vào ông ta? Bại tướng dưới tay, không đáng để lo.

…

…

Sau khi Hạ Cao Phong bàn giao cho Mạnh Hi xong chuẩn bị tan tầm. Bỗng nhiên đi ngang qua văn phòng, ông nghe thấy có người trong lúc trò chuyện nhắc đến Trần Thương.

Hạ Cao Phong nhất thời hơi sửng sốt:

- Tiểu Trần tới đây à?

Bách Kiến Minh gật đầu:

- Đúng vậy, cậu ta mới vừa theo chủ nhiệm Mạnh đi phẫu thuật.

Hạ Cao Phong gật đầu nhẹ, dưới tác dụng của lòng tò mò chuyển hướng đi đến phòng phẫu thuật.

Lúc đi ngang qua phòng phẫu thuật, ông quả nhiên thấy Trần Thương và Mạnh Hi đang làm phẫu thuật qua cửa kính thủy tinh.

Thế là ông trực tiếp đi vào.

Lúc Trần Thương phẫu thuật, Mạnh Hi đứng ở bên cạnh, chỉ cần một ánh mắt đã trực tiếp hiểu ý, rất ngoan ngoãn.

Hiện tại, Trần Thương càng ngày càng hài lòng vị giáo viên này. Người gì đâu mà nghe lời, trí thông minh cao, còn hiểu sự tình. Đặc biệt là rất có ánh mắt, chỉ cần nhìn vào mắt của mình liền có thể lý giải hoàn toàn, căn bản không cần nói nhiều thêm câu nào.

Chuyện này… Chẳng lẽ có liên quan đến độ thiện cảm?

Đây là một cuộc phẫu thuật cuối cùng. Sau khi hoàn thành, anh có thể đột phá lên hoàn mỹ

Tính cả chín ca phẫu thuật trước, Trần Thương đã tích lũy đến mức cao nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

Mười ca phẫu thuật này đối với Trần Thương cũng không phải là nhiệm vụ gì, chỉ là để cho mình thấu hiểu sâu sắc hơn, không ngừng cảm thụ một cơ hội rèn luyện.

Sau đó, tại khi khâu lại động mạch chủ, Trần Thương chính là làm nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly.

Thậm chí…

Lần đầu tiên Trần Thương có loại cảm giác gọi là khống chế.

Không sai

Chính là loại:

Mỗi một động tác, đều do tôi làm chủ

Cầm kẹp, kim và chỉ, đẩy tôi tăng tốc

Phấn đấu trên con đường máu

Dùng mồ hôi ghi lại mọi thứ

Đến lúc đường khâu cuối cùng kết thúc, Trần Thương hít sâu một hơi.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Chúc mừng anh, kỹ thuật khâu động mạch chủ của anh đã tăng đến cấp hoàn mỹ! 】

Trần Thương hài lòng lộ ra nụ cười mỉm.

Mà mọi thứ đều bị Hạ Cao Phong đứng sau lưng thu vào mắt.

Sau khi xem xong, toàn bộ sau lưng Hạ Cao Phong đều là mồ hôi lạnh.

Chuyển này… đứa nhỏ này… Mới có mấy ngày không gặp thôi mà?

Làm sao tay nghề lại tăng nhanh như thế được

Vừa rồi cậu ta làm phẫu thuật vô cùng chắc tay, thậm chí… Đã hoàn toàn vượt qua bản thân mình.

Không sai

Một bác sĩ ngoại khoa ưu tú đối với người bệnh có đầy đủ hiểu rõ, đối với phẫu thuật có đầy đủ tay nghề, như vậy mới có thể không chút hoang mang khi gặp phải bất cứ tình huống gì.

Thế nhưng vào lúc này, Hạ Cao Phong từ ca phẫu thuật của Trần Thương đã nhìn ra được một cảnh giới mới.

Đó là loại cảm giác khống chế hoàn toàn đối với phẫu thuật.

Trần Thương… Giỏi như vậy à?

Ông cẩn thận nhớ lại biểu cảm của Đào Mật sau khi hội nghị hôm nay kết thúc.

Lúc ấy còn thấy là lạ…

Hiện tại xem ra...

Tuyệt đối không lạ

Trần Thương bị đánh giá thấp

Bị tất cả mọi người đánh giá thấp.

Lần so tài này, cậu ta chắc chắn là một con ngựa đen.

Nghĩ tới đây, Hạ Cao Phong bỗng nhiên cực kỳ hối hận…

Sớm biết vậy nên tranh thủ một chút, giờ thì tốt rồi.

Sự xuất hiện của Trần Thương có thể nói là làm tốt loạn toàn bộ bố cục tỉnh Đông Dương.

Đúng lúc này, Trần Thương quay qua nói với Mạnh Hi:

- Cô nhìn gì vậy? Sao lại thất thần nữa? Còn không tranh thủ kết thúc công việc à?

Mạnh Hi nghe xong vội vàng gật đầu:

- A… Được… Thật ngại quá.

Trần Thương thở dài, hơi thất vọng.

Hạ Cao Phong đứng vừa hơi sửng sốt. Tên tiểu Trần này… Cũng quá hoang đường rồi? Sao lại nói chuyện như vậy với chủ nhiệm Mạnh?

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Ai da, em đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, lại không để mắt đến nơi này. Chỗ này chỉ là một điểm nhỏ nhưng ảnh hưởng đến khả năng khôi phục của người bệnh, đầu óc cô bị ngực ăn à?

- Sai! Sao cô lại đần như vậy chứ

…

- Em quá thất vọng về cô

- Ai…

Trần Thương thở dài một tiếng làm Mạnh Hi vội vàng nói xin lỗi:

- Tôi… Tôi không phải cố ý… Tôi sai rồi

Trần Thương không nhịn được lắc đầu.

Mà Hạ Cao Phong ở sau lưng thấy thế, nhất thời trợn tròn mắt.

Chuyện này… Tiểu Trần và chủ nhiệm Mạnh, rốt cuộc… Ai là giáo viên, ai là học sinh?

Đúng lúc này, Trần Thương thở dài thật sâu:

- Trình độ này của cô nếu ra ngoài tranh tài, em làm sao có thể yên tâm đây?

- Tại sao em lại có người giáo viên không hăng hái như cô chứ

- Được rồi, em phải về. Cô nghĩ lại thật kỹ đi, tối nay về nhà dựa vào quá trình khâu động mạch chủ của em hôm nay để tổng kết kinh nghiệm. Ngày mai em kiểm tra.

Mạnh Hi không hăng hái ồ một tiếng:

- Ngày mai tôi không có thời gian…

Trần Thương:

- Ngủ ít lại

Mạnh Hi tủi thân ồ một tiếng nữa.

Làm giáo viên mà làm đến tình trạng này của bà, hẳn là không người nào làm đến…

Thế nhưng Hạ Cao Phong lại trừng lớn mắt, dùng lực đấm một cái vào bắp đùi của mình, hơi không dám tin tưởng nhìn mọi thứ mọi chuyện, ừm…

Hoài nghi nhân sinh

Hai người này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Trần Thương và Mạnh Hi hoàn tất phẫu thuật, vừa lúc quay người thì nhìn thấy Hạ Cao Phong. Hai người nhất thời liếc nhau.

Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Hạ… ông…

Hạ Cao Phong vội vàng nói:

- A! Tôi vừa tới! Phẫu thuật xong rồi à?

Mạnh Hi và Trần Thương nghe đến đó nhất thời nhẹ nhàng thở ra…

Mạnh Hi gật đầu:

- Ừm, vừa lúc hoàn tất phẫu thuật. Đúng rồi, tiểu Trần, vừa rồi xem có hiểu không? Trở về viết một bản tổng kết kinh nghiệm thật tốt…

Trần Thương:

- Vâng thưa cô Mạnh. Vậy em đi trước…

Hạ Cao Phong:

- …

Bác sĩ gây tê nhịn không dám cười.

Y tá kìm nén đến đau lồng ngực.

Chương 649: Tổ Tử Thần

Bên trong hội trường thi đấu, Trần Thương không khẩn trương

Ngoại trừ chân hơi run, nói chuyện không lanh lẹ, cầm thẻ id trong tay hơi không vững ra cơ bản những thứ khác đều bình thường

Ừ

Không phải anh khẩn trương, mà là... Phấn khởi

Một bác sĩ lớn tuổi bên cạnh nhìn thấy Trần Thương như thế, không nhịn được cười một tiếng:

- Lần đầu tiên tham gia à?

Trần Thương gật đầu, cười một tiếng:

- Vâng, hơi kích động.

Đúng là bây giờ trong mắt Trần Thương mọi người xung quanh đều như boss nhỏ, là một đám kinh nghiệm giá trị nha.

PK có sẽ có đồ rơi ra! Thần khí nhặt chùn tay, có thể thu làm màu...

Bác sĩ lớn tuổi nhìn thẻ id của Trần Thương một cái, bỗng nhiên kinh ngạc nói:

- Ý? Cậu là... Trần Thương? Tôi đã nghe nói qua về cậu...

Trần Thương kinh ngạc, mình nổi tiếng như vậy à?

Mình còn muốn giả heo ăn con cọp mà, bây giờ ông ấy đột nhiên làm quen với mình, mình cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, nhiều nhất là nhường 10 giây thôi.

- Đàn anh, anh là...

Trần Thương tò mò hỏi?

Đối phương cười một tiếng:

- Tôi là Thôi Nguyên Vũ của Đông Đại Nhị Viện, tôi và Trương Văn Phú là bạn học, thời gian trước khi chúng tôi uống rượu trò chuyện anh ấy có nói về cậu, nói cậu rất có thiên phú.

Trần Thương vội vàng cười nói:

- Chào anh, bác sĩ Thôi mong anh giúp đỡ em nhiều hơn, giúp đỡ nhiều hơn

Trong lòng Trần Thương suy nghĩ một chút, chắc chắn là từ lần trước Trương Văn Phú chớ mãi mình, nếu đối phương cho là mình rất lợi hại rồi nghiêm túc thi thì làm thế nào đây?

Một khi phát huy vượt qua tài nghệ, đây không phải là ợ ra rắm à?

Dù sao bây giờ anh trừ phẫu thuật động mạch chủ là hoàn mỹ ra, những thứ khác đều là mới chỉ là cấp đại sư, không nói đến người khác, trên người Quách Vân Phi ít nhất có mấy cái cấp hoàn mỹ, đây là Trần Thương cảm giác được

Mà Thôi Nguyên Vũ... Dù sao cũng người đại diện của Đông Đại Nhị Viện, không thể coi thường

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy nên có chuẩn bị trước

Vì vậy, một bảng giám định hiện ra.

[Đinh! Thôi Nguyên Vũ, bác sĩ ngoại khoa giỏi chưa động mạch vô danh, tính cách hào sảng (Hào phóng + sảng khoái), thích kết bạn, là thần khí cần thiết khi ra cửa trả tiền! Độ thiện cảm: 5.]

Trần Thương nghe xong, lập tức suy tính

Đột nhiên trợn to hai mắt,

Có cảm giác đột nhiên thông suốt

- A! !! Bác sĩ Thôi, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Hôm nay gặp anh một lần quả nhiên danh bất hư truyền

Thôi Nguyên Vũ bị cầu vồng rắm Trần Thương nói đến mức hơi dại ra

- Cậu... Cậu biết tôi à?

Trần Thương vỗ đùi:

- Dĩ nhiên biết, thuật chữa động mạch vô danh của bác sĩ Thôi là đỉnh nhất, em không chỉ nghe chủ nhiệm Đào khen anh một lần thôi đâu, còn nữa, em nghe nói bác sĩ Thôi nhiệt tình hiếu khách, là người chính trực, đã sớm muốn kết bạn

Thôi Nguyên Vũ vừa nghe, lập tức cười lên, thì ra mình lại... Nổi tiếng như vậy?

Chủ nhiệm Đào cũng biết đến mình?

Nghĩ tới đây, còn lại hơi kích động.

Thôi Nguyên Vũ cười híp mắt nói:

- Đâu có đâu, tối mai tôi sẽ bố trí

Trần Thương vỗ tay một cái:

- Được! Một lời đã định

Loại tranh giải này là so đấu kỹ năng nội bộ với nhau, căn bản là không có mấy người xem, cũng chỉ có một số người trong nghề tới tham gia, cho nên cách náo nhiệt còn kém một trăm lẻ tám ngàn dặm, nhưng mà chính vì như vậy, cũng tiện cho việc quản lý.

Rất nhanh đã tới lúc rút thăm, 120 người theo thứ tự lên đài rút thăm

Trần Thương ở phía trước, Thôi Nguyên Vũ ở phía sau, sau khi hai người rút xong lúc ghi danh trợn tròn mắt

Trần Thương: Tổ C số 8! Nội dung thi đấu: số 5 (chữa trị động mạch chủ dưới!)

Thôi nguyên vũ: Tổ C số 8! Nội dung thi đấu: số 5 (chữa trị động mạch chủ dưới!)

Trần Thương kinh ngạc một chút?

Vương Đức Phát?

Trò quỷ gì đây?

Anh có độc à?

Tôi chỉ nói chuyện với anh vài câu với anh đã trở thành đối thủ của tôi?

Còn có một chút lương tâm hay không?

Trần Thương nghĩ lại hơi khóc không ra nước mắt.

Dù sao Đông Đại Nhị Viện và Đông Đại Nhất Viện của Nhân Dân Tỉnh là một bệnh viện giỏi, trên cơ bản đều nằm trong top ba của tỉnh, tên này mẹ nó lại là người đứng đầu của ngoại khoa, chỉ nghĩ thôi mà gan cũng đau.

Thôi Nguyên Vũ cũng kinh ngạc

Không nhịn được nhìn Trần Thương một cái, quan tâm hỏi:

- Người anh em, nếu không... Tôi nhường cậu một chút? Không để cho cậu thua quá khó coi?

Trần Thương có chút dở khóc dở cười:

- Đừng đừng đừng, bác sĩ Thôi anh cố gắng lên, tôi rất lợi hại.

Thôi Nguyên Vũ nhìn dáng vẻ ngốc ngốc của Trần Thương, thở dài thật sâu:

- Gì cũng đừng nói, tối mai tôi sẽ bố trí

Trần Thương nghe Thôi Nguyên Vũ nhấn mạnh hai lần, chẳng lẽ... Có hoạt động đặc biệt gì?

Khá tốt không có tranh giải chữa trị động mạch vô danh, nếu không Trần Thương cũng cảm thấy quá sức với bản thân, dù sao người ta am hiểu nhất chính là chữa trị động mạch vô danh.

Sau khi danh sách được công bố ra, mọi người vội vàng nhìn điện thoại di động.

Đào Mật và Hạ Cao Phong ngồi trong phòng làm việc, nhìn danh sách, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ hai người lo lắng nhất chính là Trần Thương, thằng nhóc này chắc chắn đừng cùng một tổ với Mạnh Hi và Quách Vân Phi, nếu không, thì quá thua thiệt rồi.

Quách Vân Phi ở tổ A, Mạnh Hi ở tổ B, Ninh Hạo Sâm ở tổ C, Trần Thương cũng ở tổ C

Với lại, cẩn thận nhìn danh sách một chút, Đào Mật bỗng nhiên nói:

- Đây... Tổ C là tổ tử thần đó, Ninh Hạo Sâm này muốn vào vòng kế tiếp cũng rất khó khăn.

Hạ Cao Phong gật đầu một cái, ừ một tiếng:

- Không sai, bác sĩ trong ba bệnh viện lớn hầu như đều ở tổ C, nếu mà so sánh thì tổ A và tổ B áp lực thi đấu không lớn, Quách Vân Phi và Mạnh Hi xem ra sẽ không gặp khó khăn quá lớn, bây giờ thì phải nhìn tổ C so tài, cuối cùng ai có thể vào vòng trong.

Lúc này, đột nhiên chủ nhiệm Đông Đại Nhị Viện Dương Kiến Thụ nói:

- A? Thôi Nguyên Vũ của khoa chúng tôi lại ở tổ C, không tệ không tệ, vẫn có thể vào vòng kế tiếp, thực lực của cậu ấy và mấy người Ninh Hạo Sâm không kém nhiều, trên cơ bản còn phải dựa vào vận khí, ai bốc phải sở trường của mình thì có thể lên cấp

Sau khi Đào Mật nghe xong cùng gật đầu với Hạ Cao Phong:

- Ừ, trên lý thuyết mà nói, là như vậy.

Thôi Nguyên Vũ kinh ngạc một chút:

- Lý thuyết?

Đào Mật và Hạ Cao Phong hai mắt nhìn nhau một cái, thở dài, chưa nói gì.

Bởi vì nói khẳng định cũng ai không tin

Dương Kiến Thụ có một chút tật xấu thì không nói, nếu như không có Trần Thương, kịch bản vốn sẽ diễn như vậy.

Nhưng mà... Ngàn không nên vạn không nên, có một con hắc mã gọi là Trần Thương

Nghĩ tới đây, hai người lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Dương Kiến Thụ vui mừng nói:

- Ai, không tệ, vòng thứ nhất lại là Trần Thương? 27 tuổi? A a... Nhìn qua tiểu Thôi vận khí thật là tốt, nói không chừng có thể vào trận chung kết đó.

Đào Mật nhìn ánh mắt tự tin của Dương Kiến Thụ, không nhịn được nói:

- Chủ nhiệm Dương, thả lỏng một chút, đây... Là tranh giải đó, luôn rất khó đoán

Hạ Cao Phong gật đầu một cái:

- Đúng đúng đúng! Phần của may mắn cũng rất lớn.

Dương Kiến Thụ cười một tiếng:

- Ừm, đúng phần của vận khí quá lớn, ông nhìn tiểu Thôi đi lại gặp một bác sĩ trẻ tuổi như vậy, sau khi cuộc thi phẫu thuật kết thúc, tôi sẽ bố trí

- Tối nay chúng ta uống chút đi, tôi về nhà lấy chút rượu ngon, ha ha...

Chương 650: MMP

Tranh tài rất nhanh đã bắt đầu, mỗi tiểu tổ sẽ có bốn nơi thi đấu.

Kỳ thật mỗi một chỗ thi chính là một cái văn phòng, đơn giản trưng bày giống như phòng phẫu thuật vậy.

Thôi Nguyên Vũ nhìn Trần Thương một chút:

- Tiểu Trần, không cần lo lắng

Nói tới đây, Trần Thương liếc mắt, sao có thể không lo lắng được?

Thôi Nguyên Vũ cười nói:

- Thua cho quen là tốt thôi...

Nói đến đây, Thôi Nguyên Vũ luôn cảm thấy hơi áy náy:

- Cái này, ngày mai, để tôi đưa cậu đi ăn ngon một chút, thật tốt đền bù cho cậu...

Trần Thương ngẩng đầu, nghiêm túc nói:

- Tôi sẽ toàn lực ứng phó, nếu như bác sĩ Thôi nhường, vậy tôi chắc chắn không đi ăn cơm.

Thôi Nguyên Vũ nghe Trần Thương nói xong, lập tức vỗ tay một cái:

- Tốt, đây mới là đàn ông, tiểu Trần, tôi càng ngày càng coi trọng anh

Sau khi hai người chuẩn bị xong, tiến vào chỗ thi, cùng một giám khảo, cùng một y tá dụng cụ phẫu thuật, cùng một bác sĩ phụ trợ, theo thứ tự bắt đầu.

Trần Thương đi vào trước, Thôi Nguyên Vũ ở phía sau cố vũ

- Tiểu Trần, Bình tĩnh! Cố gắng lên

Trần Thương:

-...

Cái người bác sĩ Thôi này vô cùng tốt, chỉ là hơi ngốc... Tranh tài xong có thể thêm vài bạn tốt, kêu đi ra cùng nhau ăn cơm.

Đúng, tôi khẳng định không phải là bởi vì anh ưa thích bỏ tiền.

Sau khi Trần Thương tiến vào phòng phẫu thuật, tự giới thiệu xong, trực tiếp bắt đầu làm việc, giảm bớt khâu mở ngực, trực tiếp là chữa trị động mạch chủ xuống.

- Chuẩn bị xong chưa?

Giám khảo hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Chuẩn bị xong

Giám khảo mở chốt mở ra, máu động mạch chủ xuống lập tức chảy trào ra bên ngoài, bên trên máy điện tim theo dõi trị số:

- Huyết áp 80/50 mmHg
- Hô hấp 32 lần/phút

Độ bão hòa oxy trong máu...

...

Lúc này, tuần hoàn ngoại bào đã thành lập, cần làm là trực tiếp bắt đầu phẫu thuật.

Con mắt Trần Thương nhìn chằm chằm phía dưới, nhanh chóng đối nói với y tá dụng cụ:

- Kẹp cầm máu
- Thêm kẹp cầm máu
- Lại đến một cái nữa

Đây là phương pháp ba cái kẹp cầm máu phân ly theo kinh nghiệm Trần Thương tự mình tổng kết ra.

Như vậy có thể chính xác khống chế vị trí đang chảy máu, còn có thể trong khi này, thao tác thuận tiện hơn.

Toàn bộ quá trình rất trôi chảy

Sau khi cầm máu hoàn tất, Trần Thương quan sát vết thương, đem kẹp cầm máu trắc bích không xâm lấn lựa chọn một vị trí thích hợp, tiếp đó lấy ra hai cái kẹp còn lai

Cứ như vậy, giảm bớt quá trình phải làm đường vòng.

Nhưng, kẹp cầm máu trắc bích để cho động mạch chủ xuống không gian rất nhỏ, cần một đoạn thời gian mới hoàn thành phẫu thuật được, bằng không, tất nhiên sẽ tạo thành thật nhiều ảnh hưởng.

Trần Thương hít sâu một hơi, nói với y tá:

- Pen kẹp kim

Y tá gật đầu, cầm Pen kẹp kim đưa tới.

Sau khi Trần Thương nhận lấy, lập tức bắt đầu thao tác.

Lúc này, giám khảo vây quanh, cẩn thận quan sát.

Công tác khâu lại là chỗ quan trọng nhất trong ca phẫu thuật, đây cũng là cái chính trong cuộc tranh tài.

Mặc dù trong suốt quá trình Trần Thương chữa trị phẫu thuật cho động mạch chủ xuống, thời gian so với động mạch chủ lên chênh lệch rất nhiều, nhưng thông qua ảnh hưởng mạch chủ lên cấp hoàn mỹ động mang tới, khi anh khâu lại, cũng dần dần có một tia linh cảm với nó

Bởi vậy nắm chắc chi tiết, khống chế phẫu thuật tốt, kim khâu biến dạng... mỗi một phương diện, hết khả năng làm đến trình độ chắc chắn mang lại hiệu quả tốt nhất

Hai giám khảo ở đây đều là người ngoài tỉnh, nhìn Trần Thương phẫu thuật trong lòng hơi cảm khái

Thật quá lợi hại

Chi tiết: 80 điểm

Độ dày mũi khâu: 90 điểm

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên buông kẹp cầm máu xuống

Hút không khí

Lấy máu

Một mạch mà thành.

Rất thuận lợi hoành thành ca phẫu thuật.

Hai vị giám khảo vừa nhìn thời gian, lập tức cực kỳ hoảng sợ...

Chỉ dùng không đến 2 phút?

Toàn bộ quá trình khâu lại, Trần Thương thật chỉ dùng 2 phút, đã khâu lại hoàn tất hơn 40 kim.

Tốc độ như vậy, có thể xem là thật sự tuyệt vời

Tốc độ khâu lại: 95 điểm

...

Hơn nữa, khi kiểm tra máu có chảy ra không, độ hoàn hảo vô cùng tốt.

Sau khi thống kê xong tất cả, toàn bộ một ca phẫu thuật, tổng cho điểm: 90 điểm

Biểu hiện ưu tú

Lúc này, giám khảo nói:

- Tốt, ra ngoài đi.

Trần Thương gật đầu, cúi đầu cảm ơn, đứng dậy rời đi.

trong tay hai giám khảo không có thông tin thí sinh, liếc mắt nhau nói:

- Rất không tệ

Sau khi thấy Trần Thương đi ra, Thôi Nguyên Vũ sững sờ:

- Nhanh như vậy?

Trần Thương gật đầu, thở dài:

- Đúng, giám khảo bảo tôi đi ra.

Thôi Nguyên Vũ vừa nghe thấy vậy, an ủi:

- Tốt, không có chuyện gì.

Lúc này, hướng dẫn viên cũng ẫn theo Thôi Nguyên Vũ đi vào.

Phẫu thuật bắt đầu, động tác của Thôi Nguyên Vũ rất lão luyện, vừa nhìn đã biết là lão giang hồ, hoàn toàn chính xác như lời Thôi Nguyên Vũ nói,... Thành thói quen rồi...

Động mạch chủ xuống không phải ưu thế của anh.

Thế nhưng... cũng chẳng phải là thế yếu, tổng thể mà nói, vẫn khá là ưu tú.

Dù sao cũng là đầu bài của Đông Đại Nhị Viện, tự nhiên sẽ có trình độ nha.

Vững bước tiến hành phẫu thuật, Thôi Nguyên Vũ và Trần Thương cơ bản là phương thức phẫu thuật giống nhau, vẫn không hề lựa chọn đường vòng, mà là trực tiếp dùng kẹp cầm máu khâu lại.

Chuyện này đối với phẫu thuật khâu lại yêu cầu cũng rất cao

Tốc độ Thôi Nguyên Vũ khâu lại cũng không hề chậm, toàn bộ quá trình nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly.

Cho giám khảo một cái cảm giác đang xem long tranh hổ đấu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Phẫu thuật kết thúc

Sau khi hai vị giám khảo cộng lại, cuối cùng được tổng: 88 điểm! Ưu tú

Thôi Nguyên Vũ cúi đầu cảm ơn rồi rời đi.

Anh tốn hao thời gian nhiều hơn Trần Thương một ít, nhưng... Cái để so sánh phẫu thuật cuối cùng không phải việc nhanh chậm

Thôi Nguyên Vũ rất hài lòng đối với biểu hiện của mình, trong lòng anh cũng cảm thấy rất tốt, phát huy trình độ thật siêu.

Sau khi đi ra, nhìn Trần Thương:

- Thế nào tiểu Trần?

Trần Thương sững sờ:

- Ai... Cảm giác như bị treo ấy

Thôi Nguyên Vũ cười nói:

- Nghĩ thoáng một chút

Trần Thương gật đầu.

Qua mấy phút, công bố thành tích vòng thứ nhất.

Thôi Nguyên Vũ vừa nhìn thành tích, 88 điểm

Lập tức vui mừng, nhiều hơn trước không ít.

Anh quay người nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu bao nhiêu điểm?

Trần Thương nhìn điện thoại một chút, thở dài:

- Ai... 90 điểm

Khi nghe thấy Trần Thương thở dài, Thôi Nguyên Vũ thề, anh đã chuẩn bị an ủi cậu thật tốt, thế nhưng... lúc này anh lại nghe được 90 điểm, Thôi Nguyên Vũ cũng sững sờ?

- Bao nhiêu?

Trần Thương:

- 90! Bác sĩ Thôi ngài bao nhiêu? 95?

Thôi Nguyên Vũ đỏ mặt

Trong lòng sinh cảm giác như có một đám thảo nê mã*

(DG: thảo nê mã (草泥马 cǎo ní mǎ): nghĩa là ngựa cỏ bùn, đồng âm với một câu chửi tục ở Trung Quốc là cào nǐ mā, như đt m ở Việt Nam.)

Tựa như khi về tới đến trường học, một đám nhóc con thi xong đi ra hỏi thành tích:

Thi 90 điểm nói:

- Ai, tớ tối hôm qua chưa kịp đọc sách đó

Thi 95 nói:

- Ai, tớ thật lo lắng nha.

Thi 99 điểm nói:

- Ai... Tớ cũng vô cùng lo sợ

Thi 60 điểm dương dương đắc ý:

- Haha, điểm tớ thì chắc chắn vô cùng ổn

Lúc này, Thôi Nguyên Vũ cảm giác chính mình là cái người thi 60 điểm kia.

Điểm vô cùng ổn

Nghĩ tới đây, Thôi Nguyên Vũ nhịn không được thở dài, nhìn qua Trần Thương, cắn răng nghiến lợi mà nói:

- Tiểu tử cậu... Trời tối ngày mai mời tôi ăn cơm

Sau khi nói xong, đưa điện thoại cho Trần Thương.

Trần Thương vừa nhìn thành tích, 88 điểm

【 Đinh! Pk thành công, đào thải Thôi Nguyên Vũ, thu hoạch được: Tâm đắc thuật chữa trị động mạch vô danh. 】

Chương 651: Vận Khí Của Tôi Không Tốt

Dương Kiến Thụ cầm điện thoại, nói với Đào Mật và Hạ Cao Phong:

- Nè nè nè, đi ra rồi, đi ra rồi

Đào Mật sững sờ:

- Cái gì đi ra rồi?

Dương Kiến Thụ chỉ vào cửa sổ:

- Vòng thi đấu thứ nhất đã kết thúc, họ ra tới! Thành tích sắp được công bố, buổi sáng sẽ có đợt thi đấu thứ hai phải không?

Hạ Cao Phong khẽ gật đầu:

- Ừ, buổi sáng có hai vòng, buổi chiều có một vòng, sáng ngày mai là trận bán kết, buổi chiều là trận chung kết.

Toàn bộ cuộc thi được bố trí chặt chẽ vô cùng, vào ngày đầu tiên thì mọi người đã có thể nhìn ra được điều này.

Vì để phòng ngừa kết quả thi đấu không công bằng, sau khi kết thúc mỗi một vòng đấu thì thí sinh sẽ có một giờ để nghỉ ngơi, tiến hành rút thăm và cùng xem video phẫu thuật.

Nếu ai có dị nghị về thành tích thì có thể báo lên cho tổ chuyên gia, tiếp đó bỏ phiếu để quyết định thành tích cuối cùng.

Vì lẽ đó, tính chất công bằng của toàn bộ cuộc thi đấu rất cao.

Dương Kiến Thụ nhìn thấy Thôi Nguyên Vũ đi cùng với Trần Thương từ phía xa, nhất thời cười nói:

- Xem ra tiểu tử này thi đấu không tệ! Đúng rồi, người cùng đi với cậu ta là... Trần Thương à?

Đào Mật gật đầu, đưa mắt nhìn theo, thấy Thôi Nguyên Vũ và Trần Thương kề vai sát cánh từ hậu đài đi ra, trở lại chỗ ngồi của mình.

Có điều Thôi Nguyên Vũ rõ ràng hào hứng tương đối cao, mà Trần Thương chỉ biết cười khổ

Đào Mật sững sờ, chẳng lẽ... Tiểu Trần bị đào thải rồi?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đào Mật và Hạ Cao Phong nhất thời lộp bộp một tiếng, vận khí của tiểu tử này cũng quá thảm rồi?

Mới bắt đầu mà đã bị xử lý

Dương Kiến Thụ thấy thế, nở nụ cười:

- Không có chuyện gì, Trần Thương còn trẻ, sau này sẽ còn có rất nhiều cơ hội khác, thực lực của Thôi bác sĩ rất mạnh

Dương Kiến Thụ vốn dĩ có chín phần tự tin về Thôi Nguyên Vũ, hiện giờ vừa nhìn nét mặt của cậu ta, ông rốt cuộc đã nắm chắc một phần cuối cùng

Nghĩ tới đây, Dương Kiến Thụ lấy điện thoại ra, bắt đầu suy nghĩ bản thảo để diễn thuyết, lỡ như tiểu Thôi tiến vào giải thi đấu cả nước, đến lúc đó cần chủ nhiệm khoa phát biểu thì ông cần phải nói như thế nào đây?

Baidu một chút vậy

...

...

Lúc này, Thôi Nguyên Vũ tràn đầy phấn khởi nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, chính cậu đã nói rồi, ba chầu hải sản tươi sống! Anh này muốn ăn cái gì cũng được

Trần Thương bất đắc dĩ liếc Thôi Nguyên Vũ một cái, thằng nhãi này đã hỏi bảy tám chục lần, chẳng lẽ mình nhìn qua là người keo kiệt tới vậy à?

Đích xác là như vậy

Nhưng mà... đó là chuyện của ba tháng trước rồi

Tôi, Trần mỗ, hiện tại cũng là người có thu nhập một tháng mấy chục ngàn

Chẳng lẽ sẽ keo kiệt tới mức lật lọng mấy chầu hải sản à

- Tôi nói thật mà Thôi lão ca, như vậy đi, tối mai anh dẫn vợ và con tới, tôi dẫn người yêu theo, chúng ta cùng ăn lẩu hải sản được chứ?

Trần Thương vừa cười vừa nói.

Thôi Nguyên Vũ gật đầu cười:

- Tốt tốt tốt! Ý kiến của Tiểu Trần rất tuyệt

- Ai da... Anh thật hoài niệm cảm giác được người khác mời khách

- Từ lúc trong nhà anh phá bỏ và đền bù ba tòa nhà, mẹ nó mỗi lần ra ngoài ăn cơm đều là anh mời khách, ai...

Trần Thương nhất thời nghẹn lời

MMP, tôi có thể đổi ý không?

- Tiểu Trần à, anh nói cho cậu biết, số của anh không tốt, mua ba căn nhà mà cả ba căn đều bị phá bỏ. Năm trước anh có mua ba tòa nhà và phòng ở cũ tại Hùng Ngạn, nơi đó là quê của anh, thế mà tất cả đều bị phá bỏ

- Anh nói cho cậu biết, điều này làm anh hơi hoài nghi nhân sinh, như vậy chẳng lẽ là anh đây là nhặt ve chai đem bán à?

- Mua chỗ nào thì chỗ đó bị phá bỏ

Trần Thương cảm giác huyết áp của mình dâng cao, ừm, tác dụng phụ của huyết áp cao cũng xuất hiện, con mắt có chút hồng

Anh cảm thấy đây tuyệt đối không phải là do mình hâm mộ đến đỏ mắt
Mà đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường khi cao huyết áp thôi.
Thôi Nguyên Vũ thở dài:
- Ai... Kỳ thật ước mơ của anh là trở thành một bác sĩ ngoại khoa tài giỏi, chuyên về lĩnh vực ngoại khoa tim, nhưng mà... Sau lại trong nhà nhiều tiền quá mà không có ai quản lý, ba mẹ thì đi ra ngoài du lịch, thằng em trai cũng chạy đến nước Mỹ, vợ cũng có một đống nhà sắp phá bỏ, làm anh mỗi ngày không biết dùng tiền ở đâu cho hết, vì vậy mà cũng không có thời gian học tập
- Anh nghe nói là lạm phát càng ngày càng nghiêm trọng, giá trị tiền tệ bị giảm từ năm phần trăm trở lên mỗi năm. Chừng nào số tiền này còn ở trong tài khoản của anh thì ngày đó anh còn nơm nớp lo sợ cực kỳ, sợ tiền thâm hụt mỗi ngày, vì lẽ đó nên ngày nào anh cũng phải bỏ thời gian nghiên cứu đầu tư...
- Nhưng mà tinh lực của một người là có hạn, hiện giờ anh chỉ muốn làm một người bác sĩ bình thường, mỗi ngày sống cùng với phẫu thuật... Ai... Thật là đáng tiếc
Trần Thương nhanh chóng dùng tay trái đè lại tay phải của mình, giật lấy cây bút kiếm phát sáng đang cầm trên tay phải
Đồng thời không ngừng khuyên giải tay phải:
- Tỉnh táo một chút! Xúc động là ma quỷ! Một ca phẫu thuật của chúng ta cũng là một bộ phòng, không hâm mộ, không hâm mộ… Chỉ thua kém có mấy chục năm thôi, không có nhiều lắm
Trần Thương vất vả trấn an nửa ngày, rốt cuộc mới hòa hoãn xuống.
Lúc này, người chủ trì nói với mọi người:
- Được rồi, đã có kết quả cuộc thi thứ nhất, một hồi các tuyển thủ được lên cấp thì hãy làm theo trình tự trên màn hình lớn, tiến hành rút thăm, quyết định hạng mục của vòng đấu tiếp theo
- Video phẫu thuật cũng đã được tuyên bố, những ai có ý kiến với kết quả cuộc thi thì xin hãy nhanh chóng phản hồi
- Mọi người được nghỉ ngơi một giờ, một giờ sau sẽ bắt đầu rút thăm, tiến hành cuộc tranh tài thứ hai, thành viên nào bị đào thải thì mời đến ngồi ở khán đài hoặc là rời sân có trật tự
...
Thôi Nguyên Vũ vui vẻ bừng bừng vỗ vai Trần Thương:
- Tiểu Trần à, anh nhớ kỹ số điện thoại của cậu rồi, lẩu hải sản không trốn được đâu

Trần Thương sững sờ:

- Anh không xem video à?

Thôi Nguyên Vũ cười chỉ về thầy của mình, nói:

- Chủ nhiệm của anh ở phía sau, anh qua thảo luận với ông ấy một chút, không trao đổi với cậu được, cậu nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị cuộc thi thứ hai! Anh sẽ không quấy rầy cậu.

Nói xong, Thôi Nguyên Vũ lập tức đứng dậy rời đi.

Trần Thương thở dài, nhìn bóng lưng Thôi Nguyên Vũ, trách không được tâm trạng anh ta vẫn còn rất tốt

Nếu mà anh cũng có ba tòa Hùng Ngạn lâu, tâm trạng của anh cũng mẹ nó tốt như vậy

Lúc này, màn hình lớn còn chưa có công bố danh sách, Dương Kiến Thụ thấy Thôi Nguyên Vũ đi về phía mình. Ông cười nói:

- Cuộc thi còn chưa có kết thúc mà, tại sao em lại ra đây rồi?

Thôi Nguyên Vũ sững sờ:

- Thầy à, em kết thúc rồi

Dương Kiến Thụ cười nói:

- Thế nào? Bao nhiêu điểm?

Thôi Nguyên Vũ cười hì hì:

- 88 điểm! Cao hơn năm ngoái

Dương Kiến Thụ nghe xong, bật cười:

- Không tệ không tệ, ngày mai thầy mở tiệc

Thôi Nguyên Vũ cười ha ha một tiếng:

- Không cần, tối nay để em.

Dương Kiến Thụ nghe Thôi Nguyên Vũ nói như vậy, xua xua tay:

- Như vậy sao được! Tối nay em còn phải xem nhiều video, sau khi xem xong thì còn phải phân tích ưu khuyết điểm của đối thủ, cố gắng ngày mai cầm lấy quán quân, xử lý Ninh Hạo Sâm

Mặc dù Dương Kiến Thụ và Thôi Nguyên Vũ là thầy trò, cũng là chủ nhiệm và bác sĩ, nhưng mà quan hệ của hai người rất hòa hợp.

Hoặc là nói, Thôi Nguyên Vũ rất hòa hợp với người trong khoa

Dù sao có một anh chàng nhà giàu ngây ngốc thường xuyên mời ăn thì tâm trạng của ai cũng rất tốt.

Mọi người từ trước đến nay không cần phải lo lắng về việc trả tiền, muốn trả cũng trả không được

Lúc đầu có mấy người mới tới mời người trong khoa ăn cơm, đến khi tính tiền thì lại bị Thôi Nguyên Vũ cướp trả, không cho người khác trả

Vì thế hai bên còn so sánh một phen

Nhưng mà khi thấy Thôi Nguyên Vũ ôm mấy ký giấy tờ bất động sản chạy tới, đối phương rốt cuộc giả say chịu thua.

Nghe thấy Dương Kiến Thụ nói như vậy, Thôi Nguyên Vũ khoát tay, nói:

- Không ảnh hưởng đâu, lão Dương à, em bị đào thải rồi

Một câu làm ba người đồng thời sửng sốt

Chương 652: Nên Anh Có Tiền

Dù sao

Đào Mật và Hạ Cao Phong còn là lần đầu tiên nhìn thấy một người có thể nói chuyện mình thất bại nhẹ nhàng như thế

Ừm

Không sai

Thôi Nguyên Vũ đang nói khi mình bị đào thải, giọng nói so với lời "Tôi được thăng cấp" là giống nhau như đúc.

Dương Kiến Thụ ngược lại thường thấy rồi

Lập tức tức giận nói:

- Cậu tên tiểu tử khốn kiếp này, bị đào thải còn vui vẻ như thế

Thôi Nguyên Vũ lập tức liếc mắt, nhìn qua Dương Kiến Thụ nói:

- Tôi bị đào thải... Đây không phải chuyện sớm hay muộn sao? Trình độ tôi thế nào thầy Dương còn không biết à?

- Lại nói, cái này cũng mấy năm, xem như khi tôi tiến vào trận chung kết...

- Muốn tôi nói nha, anh Dương chính là quá yêu mặt mũi, không đủ kiên định, tôi có trình độ gì anh không rõ ràng à? Lòng không cần mang may mắn đâu

- Anh cũng không phải không biết, người như tôi vận khí luôn không tốt, mua nhà thì bị phá đi, mua thịt cho con trai ăn cũng có thể để bị làm gãy răng, tranh tài gặp phải một con hắc mã cái này không bình thường à?

Nói đến đây, Đào Mật và Hạ Cao Phong sửng sốt, cảm giác đầu óc mình hơi chết máy

Chẳng biết tại sao, trong màn hình đại não vẫn luôn có ba chữ mẫu đang nổi lên:

- MMP... MMP...

Hai người liếc nhau, vội vàng vỗ đầu, khởi động lại một chút

Mà Dương Kiến Thụ thở dài, thật sự là, chính mình thuộc dạng học sinh gì, trong lòng ngay cả số cũng không biết đếm à?

Trong lúc Dương Kiến Thụ đang thở dài, bỗng nhiên Thôi Nguyên Vũ nói:

- Anh Dương, anh cũng đừng không vui vẻ, ba năm trước anh và tôi ở cư xá Đông Dụ cùng mua căn phòng ở kia, sắp trở thành khu phòng học rồi,

nghe nói tiểu học thực nghiệm Đệ Ngũ muốn đi chuyển tới bên kia đó

Một câu, ánh mắt Dương Kiến Thụ lập tức sáng lên

- Thật hay giả?

Thật sự phục sát đất vận khí của tiểu Thôi rồi, ba năm trước Dương Kiến Thụ cùng anh ấy mua một căn phòng nhỏ.

Không ngờ... Thật lên giá

Trở thành khu phòng học

Lúc ấy mua hơn 8000, hiện tại ít nhất là ba vạn

Lúc ấy Dương Kiến Thụ cắn răng một cái, nơi anh mua chính là căn phòng lớn 258 mét vuông, nghĩ nếu không được sau này dùng ở dưỡng lão, năm phòng ba sảnh, đến lúc đó hai đứa bé có kết hôn muốn trở về thăm nhà, tập hợp một chỗ cũng không cần sợ phải chen lấn.

Hiện tại... Nghĩ đến nhiều tiền như vậy, Dương Kiến Thụ lập tức kích động lên.

Thôi Nguyên Vũ thở dài:

- Đương nhiên là thật, tôi nghĩ là cho cha mẹ tôi mua chỗ nào thanh tĩnh dưỡng lão, kết quả chính trị thành phố An Dương dời về phía đông, lập tức đi qua nhiều người như vậy, hiện tại tốt rồi, mua trắng, lại mẹ nó đổi chỗ lần nữa

Nghĩ tới đây, Thôi Nguyên Vũ thật sâu nhìn vào Dương Kiến Thụ:

- Anh Dương, anh nói tôi làm sao lại xui xẻo như thế chứ?

- Đúng rồi, tôi giới thiệu cho anh một người vô cùng lợi hại, chính là Trần Thương vừa thi đấu so tài với tôi, tiểu tử kia tận 90 điểm! Tôi đều cho là mình phát huy siêu trình độ rồi, được 88 điểm đã rất hài lòng, không ngờ... Người ta lần thứ nhất dự thi, trực tiếp được 90 điểm

- Anh Dương, hai ta ở đây phân tích cách người ta thực hiện khâu lại, học tập một chút

Dương Kiến Thụ đau lòng nhìn thoáng qua vị học sinh không hăng hái tranh giành chỉ biết kiếm tiền này của mình:

- Tới tới tới, anh chính là quá bận rộn, bằng không anh tuyệt đối không thể kém hơn so với Quách Vân Phi kia

Thôi Nguyên Vũ thở dài:

- Vẫn là anh hiểu rõ tôi nha, đúng, anh Dương, tôi nghĩ bán căn nhà bên kia đi, chúng ta chuyển sang nơi khác, lại mua hai căn mới, anh thấy thế nào?

Dương Kiến Thụ nghe xong, lập tức vỗ đùi:

- Đương nhiên không có vấn đề

Thôi Nguyên Vũ nhẹ gật đầu:

- Được, trước xem video đã, buổi tối mời anh ăn nồi lẩu, mang lên sư mẫu theo nữa.

Nói xong, hai người cầm điện thoại, bắt đầu nhìn kỹ lên màn hình phẫu thuật

Mà Đào Mật và Hạ Cao Phong ở bên cạnh giả ho một tiếng, muốn nói lại thôi...

Lượng tin tức quá lớn, hai người còn không có kịp phản ứng.

Nhưng trước mắt có thể biết đến là, tiểu Trần thăng cấp, phòng ở cư xá Đông Dụ lên giá, tối nay Dương Kiến Thụ ăn lẩu.

Thôi Nguyên Vũ trông thấy Đào Mật và Hạ Cao Phong vội vàng nói:

- Đúng rồi, hai vị giáo sư, cùng một chỗ xem video đi, buổi tối... Cùng nhau ăn cơm? Trò chuyện chút về chuyện mua nhà?

Đào Mật và Hạ Cao Phong nghe xong, lập tức vui vẻ tiếp nhận:

- Tốt! Không có vấn đề.

Thế là, bốn người tràn đầy phấn khởi bắt đầu xem video.

Thật lâu, mọi người trước xem hết Thôi Nguyên Vũ phẫu thuật, thay nhau gật đầu:

- Không tệ! Tôi cảm thấy đã rất ưu tú, chỗ khâu lại này tìm không ra bất kỳ chỗ sai nào

- Không sai, cái này đã rất lợi hại, năm ngoái 88 điểm đã có thể tiến vào vòng bán kết đó?

- Tiểu Thôi, đừng nhụt chí, sang năm lại tới! Đúng, lần sau định mua cái chỗ cư xá nào?

Thôi Nguyên Vũ lắc đầu:

- Thầy, chuyện mua nhà buổi tối nói sau, chúng ta trước tâm sự tôi rốt cuộc thiếu hụt chỗ nào nha.

Bỗng nhiên Đào Mật nói:

- Xem tiểu Trần phẫu thuật trước đi, vậy anh có thể biết mình cần phát triển thêm điểm nào rồi

Sau khi nói xong, mở video Trần Thương phẫu thuật ra.

Kỳ thật, Thôi Nguyên Vũ cũng rất tò mò, rốt cuộc Trần Thương là thế nào lấy được 90 điểm

Năm ngoái 90 điểm là có thể tham gia giải thi đấu cả nước.

Quách Vân Phi tranh tài cao nhất là 95 điểm.

Phẫu thuật vừa bắt đầu, mọi người lập tức vì đó mà sững sờ

Cái tốc độ cầm máu này quá nhanh, cũng quá chuẩn xác và tinh tế.

Trần Thương không ngừng lại một chút thời gian nào, trực tiếp làm

Đối với điểm này, ánh mắt mọi người sáng lên, người trẻ tuổi thật rất có tự tin.

Khi sau đó, Trần Thương khâu lại, trực tiếp làm Thôi Nguyên Vũ cau mày lại, bởi vì anh vẫn lấy làm kiêu ngạo tốc độ khâu lại của mình, mà ở trước mặt Trần Thương, lại không đáng giá nhắc tới

Quá nhanh

Mới bao nhiêu tuổi rồi?

Lại nhanh như vậy

Dương Kiến Thụ cũng trừng to mắt, nhìn qua Đào Mật:

- Cái này, bản lĩnh khâu lại của cậu Trần tốt như thế?

Hạ Cao Phong cười thần bí, lắc đầu:

- Cậu ấy đã giữ lại rồi đó

Dương Kiến Thụ và Thôi Nguyên Vũ liếc nhau:

- ?? ?

Hạ Cao Phong nói:

- Tiểu Thôi, tốc độ khâu lại của tiểu Trần, còn nhanh hơn thế này nhiều, thật, khả năng người ta đối với anh hạ thủ lưu tình rồi, bằng không... Điểm số của cậu ta còn có thể cải thiện một chút, anh không tin nhìn trận tranh tài tiếp theo đi

Hai người lập tức sửng sốt.

Thôi Nguyên Vũ nghĩ đến một vẻ mặt bình tĩnh của Trần Thương kia, lập tức sinh lòng hảo cảm

Ai... nhường cho mình?

Nghĩ tới đây, mặt Thôi Nguyên Vũ đỏ lên

Anh với tư cách một đàn anh, lại không chiếu cố em mình thật tốt, còn để em nó nhường... Cái này cũng quá xấu hổ rồi?

Càng nghĩ, càng cảm thấy ngượng ngùng

...

...

Trần Thương ngồi ở đằng kia, cũng nghiêm túc xem hết video phẫu thuật của Thôi Nguyên Vũ, kiến thức cơ bản rất vững chắc, thiên phú cũng rất tốt, chỉ hơi kém... là thời gian hơi lâu một chút.

Dù sao trên người mang trọng trách quá lớn, nhiều tiền như vậy, là anh... Anh cũng không có thời gian suy nghĩ.

Người có tiền, quá táo bạo nha

Nghĩ tới đây, Trần Thương lắc đầu, rốt cuộc biết vì sao bản thân mình nghèo.

Lúc anh đang chuẩn bị xem video phẫu thuật của Quách Vân Phi một chút, bỗng nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Độ thiện cảm của Thôi Nguyên Vũ + 10!】

Trần Thương sững sờ, nên người ta có tiền, thua còn tăng thêm độ thiện cảm với mình, lòng dạ này, quả nhiên không tầm thường

Đột nhiên cảm thấy, tính toán mấy nồi lẩu hải sản làm cái gì chứ?

Chương 653: Làm Học Trò Rất Mệt Mỏi

Còn hơn nửa tiếng nữa mới bắt đầu vòng tranh tài tiếp theo, Trần Thương cũng không muốn quá tốn thời gian vào việc xem video phẫu thuật của người khác.

Dứt khoát mở ra khen thưởng vừa rồi

【 Tâm đắc chữa trị tổn thương động mạch vô danh của Thôi Nguyên Vũ! 】

Đúng là thứ không tồi

Nhưng mà... Lúc này... Trần Thương lại không vui vẻ nhiều lắm.

Dù sao thì đến bây giờ anh mới chính thức biết rõ chỗ lợi hại nhất của bác sĩ Thôi ở đâu

Tuyệt đối không phải là phẫu thuật chữa trị tổn thương động mạch vô danh, mà là ở thuộc tính 【 may mắn 】.

Tại sao anh lại không được cộng thêm một điểm thuộc tính may mắn chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi hơi tiếc hận.

So với tâm đắc phẫu thuật này thì thuộc tính may mắn lại quý giá hơn nhiều.

Tại sao lại không rơi ra nó chứ?

Mà nếu không rơi 【 may mắn 】thì cũng có thể rơi ra một tờ bất động sản?

Ví dụ như... 【 Đinh! Chúc mừng anh đã đánh bại Thôi Nguyên Vũ, rơi ra một tờ bất động sản ở khu nhà mới Hùng Ngạn! 】...

Nghĩ tới thôi đã thấy rất kích thích rồi?

Đáng tiếc, hiện thực vẫn là rất tàn khốc, Trần Thương nhìn tâm đắc phẫu thuật của Thôi Nguyên Vũ, anh lắc đầu rồi thở dài, trực tiếp lựa chọn kích hoạt.

Nhất thời, một lượng ký ức lớn ùa vào trong óc Trần Thương.

Vô số ký ức phẫu thuật và cảm ngộ xáo trộn nhau, đây là tất cả ký ức liên quan tới chữa trị tổn thương động mạch vô danh của Thôi Nguyên Vũ, bao gồm lựa chọn phẫu thuật, việc nhận biết vết thương, lựa chọn khâu lại, thành mạch máu...

Vân vân và vân vân

Một lượng ký ức lớn ùa vào đầu Trần Thương, anh bỗng nhiên cảm thấy những thứ liên quan tới chữa trị tổn thương động mạch vô danh lập tức sáng tỏ

Trần Thương nhắm mắt lại, không ngừng để ký ức này dung hợp với kinh nghiệm phẫu thuật của mình.

Một ca phẫu thuật từ cấp đại sư đến cấp hoàn mỹ cũng hết cách rồi tốt đặc biệt.

Vừa bắt đầu Trần Thương cho rằng có thể tăng lên thông qua điểm kỹ năng.

Nhưng mà sau đó anh mới phát hiện, điểm kỹ năng chỉ có thể tăng lên từ sơ cấp đến cấp đại sư.

Mà muốn đột phá đến cấp hoàn mỹ, biện pháp duy nhất là phải học tập và thực tiễn không ngừng để nhận được nhiều kinh nghiệm phẫu thuật và kỹ xảo, hoàn thiện bản thân.

Thu hoạch được kinh nghiệm và tâm đắc phẫu thuật của người khác là một phương pháp.

Mà thông qua Thẻ đặc huấn là phương pháp thứ hai.

Nhưng mà... Rất khó thu được Thẻ đặc huấn, hiện tại thạc quả chỉ có một tấm, Trần Thương vẫn còn không nỡ dùng.

Hi vọng cô Mạnh có thể nằm thắng đến hạng nhì, đến lúc đó thì anh sẽ có thể thu hoạch được một tấm Thẻ đặc huấn.

Cũng không lâu lắm, sau khi Trần Thương mở to mắt, anh bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Trước mắt thì thuật chữa trị tổn thương động mạch vô danh đã đạt cấp chuẩn hoàn mỹ, mời tìm kiếm thời cơ đột phá.】

Trần Thương sững sờ, lần này không có nhiệm vụ mà là phải tự đi tìm thời cơ đột phá?

Mình cũng quá đáng thương mà?

Nếu như là bác sĩ Thôi thì hẳn là sẽ trực tiếp đột phá?

Dù sao thì u hoàng (*) không thể trêu chọc được

(DG: u hoàng (欧皇): người có vận khí rất tốt, làm gì cũng sẽ gặp may mắn. Trái ngược là Phi tù (非酋): nghĩa là tù trưởng Châu Phi, mặt đen nên rất xui xẻo, hay dùng để trêu chọc.)

Cấp chuẩn hoàn mỹ so với cấp đại sư quả thực là mạnh hơn rất nhiều, nó chỉ ở sau phẫu thuật hoàn mỹ, chỗ thua kém hẳn là ở việc khống chế sức lực.

Nhưng mà cái này cũng đã đủ rồi

Trần Thương nhắm mắt lại cẩn thận dư vị một phen, sau đó đã đến lúc rút thăm quyết định vòng tranh tài tiếp theo.

Mọi người trên khán đài cũng chờ đợi ngóng trông.

Trần Thương nhìn bảng danh sách thí sinh tranh tài, biết Mạnh Hi cũng tiến vào vòng tiếp theo, anh nhẹ nhàng thở ra.

Cô giáo không chịu cố gắng thật sự làm người học trò này rất lo lắng.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu rút thăm.

Tổ C6, hạng mục tranh tài: Số 5 (chữa trị tổn thương động mạch chủ lên)

Sau khi Trần Thương nhìn thấy đề mục, vẻ mặt anh nhất thời lộ ra vui mừng, không tồi

Xem ai là người xui xẻo nào?

Đột nhiên Trần Thương cảm thấy nếu so với Vương Khiêm béo bạch kiểm thì loại u thần như Thôi Nguyên Vũ mới thật sự là bảo bối.

Khẳng định là vừa rồi mình ở cùng với anh ta nên hút được vài hơi u khí, cho nên quyết đoán để mình tiến vào vòng tiếp theo

Quá sảng khoái

Thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên cấp hoàn mỹ.

Để anh xem bảo bối nào xui xẻo tới như vậy

Dù sao thì anh hoàn toàn không quen biết người nào trên danh sách lớn, Mạnh bảo bảo không có chung tổ với anh, người duy nhất mà anh có một chút ấn tượng là Quách đáng yêu ở cùng tổ.

Rất nhanh, kết quả rút thăm đã được công bố trên màn hình lớn

Trần Thương nhìn kỹ:

- Ninh Hạo Sâm? Khoa ngoại tim mạch bệnh viện nhân dân tỉnh? Được rồi, được rồi…... Không quen biết, mình có thể thắng mà không có gánh nặng trong lòng

Nghĩ tới đây, Trần Thương ngồi ở đằng kia nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi bắt đầu vòng tranh tài tiếp theo.

Lúc này, nhóm bốn người Đào Mật, Hạ Cao Phong đã đạt được thỏa thuận về việc mua phòng một cách thuận lợi

Đồng thời họ còn đã quyết định tối nay ăn lẩu gì, tối nay ăn hải sản.

Bỗng nhiên Dương Kiến Thụ ngẩng đầu:

- A? Có danh sách của vòng tiếp theo rồi kìa

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên:

- Trần Thương đối đầu với Ninh Hạo Sâm?

Thôi Nguyên Vũ sững sờ:

- Đậu xanh, mặt của tiểu Trần cũng quá đen

- Vòng thứ nhất gặp phải đối thủ mạnh mẽ như tôi, may mắn được thăng cấp thì lại đụng phải Ninh Hạo Sâm, vận số này... Thật sự là độc nhất vô nhị

Ba chủ nhiệm Dương Kiến Thụ cũng thở dài thườn thượt.

Có thể được đề cử thành một tổ độc lập thì thực lực khẳng định đã được tán thành.

Nếu như nói Quách Vân Phi là hạc giữa bầy gà, Mạnh Hi là người dẫn đầu về nghiên cứu khoa học, như vậy Ninh Hạo Sâm hẳn là trụ cột vững vàng trong những người nổi bật.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, vận khí của Ninh Hạo Sâm rất đáng lo

Nếu như nói Thôi Nguyên Vũ là u hoàng, như vậy thì Ninh Hạo Sâm tuyệt đối là Phi tù

Bỗng nhiên Dương Kiến Thụ cười nói:

- Cuối cùng thì vận khí của tiểu Ninh cũng biến chuyển tốt một ít, cậu ta gặp Quách Vân Phi ở vòng thứ hai đã liên tục ba năm rồi, sau đó thì trực tiếp bị đào thải! Loại xác suất này cũng không phải ai cũng có được

- Xem ra năm nay vận khí của cậu ta đã thay đổi, vòng thứ nhất là một người phó chủ nhiệm huyện cấp thành phố, vòng thứ hai thì gặp phải tiểu Trần, lại còn là thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên mà cậu ta am hiểu nhất, vận khí năm nay thật là không tệ

Nhưng mà lúc này, bỗng nhiên Đào Mật nghe thấy Dương Kiến Thụ nhắc tới hạng mục tranh tài, nhất thời sửng sốt một chút:

- Động mạch chủ lên? Xem ra... Năm nay Ninh Hạo Sâm lại phải xui xẻo nữa rồi

Hạ Cao Phong cũng gật đầu đồng ý:

- Ai... Tôi đề nghị đứa nhỏ này sau Tết nên đi khai quang đi, chí ít thì cũng nên mua chút kem Daconin (*), dù sao thì... Vận khí của cậu ta còn thối hơn bệnh nấm chân

(DG: Daconin (达克宁): tên một loại kem trị nấm chân.)

Dương Kiến Thụ sững sờ:

- Chủ nhiệm Hạ, ông nói vậy là có ý gì?

Hạ Cao Phong lắc đầu:

- Cuộc tranh tài tiếp theo đối với bác sĩ Ninh mà nói có thể sẽ rất tàn khốc, thậm chí còn có thể để lại bóng ma tâm lý.

Dương Kiến Thụ nghe vậy cười ha ha:

- Làm gì mà khoa trương như vậy? Tiểu Trần đúng là lợi hại, nhưng mà dù sao cũng phải có cái hạn mức cao nhất chứ? Lại nói, bác sĩ Ninh cũng không kém

Đào Mật lắc đầu:

- Lão Dương à, tôi nói một câu không dễ nghe, còn may là không phải ông so tài với tiểu Trần, bằng không ông còn sẽ hoài nghi nhân sinh hơn cả bác sĩ Ninh.

- Tôi đã tận mắt thấy cậu ta làm thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên, trình độ ca phẫu thuật đó còn lợi hại hơn mấy người chúng ta nhiều lần

- Ai, được rồi, ông cứ chờ đi, đợi lát nữa thì ông sẽ biết ý của tôi.

Một câu làm cho hai thầy trò u hoàng sững sờ.

Nhưng mà ca phẫu thuật gần sắp bắt đầu rồi.

Mọi người cũng coi như là ngóng trông chờ đợi.

Trước khi lên đài thì Mạnh Hi quay đầu nhìn Trần Thương cười quyến rũ một cái, làm cho rất nhiều bác sĩ dưới đài rạo rực trong lòng.

Nhưng mà Trần Thương biết rõ nụ cười này là có ý gì

- Cám ơn chỉ đạo Trần, thứ anh dạy cho tôi vừa rồi quả nhiên rất lợi hại

Trần Thương lắc đầu, nhìn Quách Vân Phi nhà người ta, rồi lại nhìn cô...

Làm học trò rất mệt mỏi

Chương 654: Không Sờn Lòng

Trong lòng Ninh Hạo Sâm có chút kích động

Đã bao nhiêu năm rồi

Năm nay mình cũng đã ba mươi bốn

Mặc dù chưa một lần tiến vào giải thi đấu cả nước, nhưng mà anh hoàn toàn không có chút lo lắng nào

Cái gọi là bảo kiếm từ gió ma luyện ra, hương hoa mai từ lạnh lẽo đến

Mặc dù người khác đều nói mình là Phi tù, nhưng mà Ninh Hạo Sâm cảm thấy mình mới thật sự là u hoàng.

Không trải qua ngăn trở thì làm sao có thể thấy cầu vồng?

Anh cảm thấy những người như Quách Vân Phi đều là để rèn luyện bản thân

Mà ngày hôm nay, chính là ngày mà anh:

"Kiếm ra khỏi vỏ, Băng Long rít gào, chìm nổi theo gợn sóng cuồn cuộn

Giang sơn cười, mưa bụi xa, cuộc đời thăng trầm không người hiểu!"

Ninh Hạo Sâm tôi rất trâu bò

Ừm

Tố chất tâm lý của Ninh Hạo Sâm rất mạnh, từ trước đến nay anh không e ngại thất bại, mỗi lần bị Quách Vân Phi đào thải thì anh đều sẽ cố gắng nghiên cứu, mỗi lần đều sẽ có chỗ đột phá

Anh thấy mình tuyệt đối là người may mắn, bằng không ông trời cho anh nhiều trắc trở như vậy để làm gì?

Khẳng định là thành quả thắng lợi quá mức thơm ngọt

Nghĩ tới đây, kết quả rút thăm của vòng thứ hai đã được tuyên bố.

Ninh Hạo Sâm vừa nhìn danh sách thấy tên đối thủ là Trần Thương, nhất thời sửng sốt.

Anh chưa từng nghe nói về người này, nhưng mà... Vừa nhìn giới thiệu vắn tắt, là Tỉnh Nhị Viện, hai mươi bảy tuổi.

Woa...

Sau khi đọc giới thiệu xong, Ninh Hạo Sâm sửng sốt một chút.

Ninh Hạo Sâm tâm chí kiên định, sớm sẽ không động tâm vì những thứ bên ngoài, gặp mạnh thì sẽ trở nên mạnh hơn, anh không hề e ngại cường giả.

Anh cho rằng giao phong với cường giả thì mới có thể khiêu chiến cực hạn của bản thân, đề cao chính mình

Mà so sánh với vinh dự tranh tài, những tiến bộ mà anh nhận được càng quan trọng hơn nhiều

Nhưng mà, bác sĩ tiểu Trần này mới chỉ hai mươi bảy tuổi...

Nghĩ tới đây, Ninh Hạo Sâm còn hơi tiếc nuối...

Khi đi tới chỗ ngoặt để tiến vào khu vực chờ đợi lên sân khấu, Ninh Hạo Sâm nhìn thoáng qua Trần Thương, chủ động chào hỏi một chút:

- Xin chào bác sĩ Trần

Trần Thương sững sờ, vội vàng đáp lại bằng hai tay:

- Chào bác sĩ Ninh.

Rốt cuộc thì đối phương đã rất xui xẻo rồi, dù sao cũng nên làm trong lòng người ta thoải mái một ít chứ?

Mà hiện tại, Trần Thương có hơi hối hận khi không đả kích Thôi Nguyên Vũ nhiều một chút...

Ai...

Ninh Hạo Sâm khẽ gật đầu, bắt đầu tán gẫu với Trần Thương, hỏi han ân cần.

Mà Trần Thương cũng rất là nhiệt tình, trò chuyện về công tác, trò chuyện về tình yêu.

Hai người đều muốn cho đối phương vui vẻ một chút, ít nhất thì cũng nên kết bạn đúng không?

Bằng không khi thắng đối phương sẽ có điểm băn khoăn.

Không bao lâu thì hai người đã có một loại cảm giác tri kỷ khó gặp.

Nhân viên hướng dẫn đứng vừa thấy hai người đã bắt đầu bàn tới tiền thưởng, tức khắc dựng lỗ tai lên, muốn nghe ngóng một phen.

Bỗng nhiên cửa được mở ra, hai người cần tiến vào trường thi.

Ninh Hạo Sâm đi vào trước.

Anh nhìn sang Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi thấy hai người chúng ta trò chuyện rất hợp ý, như vậy đi, tối mai tôi làm chủ, chúng ta cùng ăn một bữa cơm, cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết.

Ninh Hạo Sâm không phải là người hay cười, nhưng mà vẻ mặt anh ta lại rất chân thành, tha thiết làm Trần Thương hơi băn khoăn...

Trần Thương vội vàng nói:

- Không, không, không, ngày mai để tôi làm chủ cho, chúng ta ăn lẩu hải sản, anh nhớ dẫn chị nhà tới

Ninh Hạo Sâm gật đầu:

- Được rồi, không đánh nhau thì không quen biết, trong hai chúng ta, ai thăng cấp thì người đó sẽ mời khách

Ninh Hạo Sâm cảm thấy mình không thành vấn đề, nói như vậy không có gánh nặng trong lòng.

Trần Thương nghe xong, cũng cảm thấy là ý kiến hay:

- Không thành vấn đề

Ninh Hạo Sâm mỉm cười:

- Tôi sẽ không nương tay đâu.

Trần Thương cũng nhe răng cười:

- Anh cẩn thận đừng thua quá thảm nha.

Ninh Hạo Sâm hiếm thấy cười một tiếng, sau đó đứng dậy tiến vào sân thi đấu.

Nói thật, ấn tượng của anh với Trần Thương không tệ, tính cách của tiểu tử này rất hay, đáng giá quen biết, chờ sau khi kết thúc tranh tài thì hai người có thể tìm thời gian tán gẫu một phen.

Phẫu thuật bắt đầu.

Động mạch chủ lên tức khắc phun máu

Eo động mạch chủ lên bị rạn nứt, đây là tổn thương thường thấy nhất, Ninh Hạo Sâm bình tĩnh nhanh chóng bắt đầu thao tác trong tay.

Tất cả động tác trôi chảy vô cùng, liền mạch lưu loát, cho người ta một loại cảm giác tự nhiên mà thành.

Ngay cả giám khảo cũng bị khuất phục

Họ là chuyên gia chủ nhiệm từ các tỉnh khác, tự nhiên tầm mắt cũng tương đối cao, nhưng mà dù là như thế thì khi nhìn Ninh Hạo Sâm phẫu thuật đều hơi kinh ngạc.

Đây là một người trẻ tuổi ưu tú đến mức nào?

Đợi một thời gian nữa thì người này cũng sẽ là đại lão một phương

Nghĩ tới đây, mấy giám khảo liên tục gật đầu, nghĩ là sau khi kết thúc tranh tài thì có thể lưu phương thức liên lạc, xem thử có thể đào được tiểu tử này về nhà mình hay không...

Ca phẫu thuật đã nhanh chóng tiến vào hồi cuối, Ninh Hạo Sâm khâu lại làm hai vị giám khảo thưởng thức vô cùng.

Quan chủ khảo cũng nhịn không được tán dương:

- Không tồi! Tiểu tử rất ưu tú.

Ninh Hạo Sâm gật đầu cảm ơn, sau đó quay người rời đi.

Tiêu sái, nghiêm cẩn, có lễ phép, không kiêu ngạo không tự ti.

Một chàng trai rất tuyệt.

Chấm điểm: 95 điểm

Rất nhanh, Ninh Hạo Sâm đã đi ra, anh cảm thấy mình biểu hiện quá ưu tú cho nên hơi bận tâm khi nhìn về Trần Thương, anh an ủi một câu:

- Bác sĩ Trần, cố lên

Trần Thương gật đầu mỉm cười:

- Cám ơn bác sĩ Ninh

Trần Thương nói xong thì tiến vào phòng phẫu thuật.

Khi đi vào thì anh thấy mấy vị giám khảo kia vẫn còn đang thảo luận về Ninh Hạo Sâm, Trần Thương cúi đầu chào hỏi, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Sau khi Trần Thương bắt đầu phẫu thuật, tức khắc khiến hai vị giám khảo sững sờ.

Người này thực không tồi

Khi nào thì tỉnh Đông Dương lại lợi hại như vậy?

Nhân tài đông đúc, một bác sĩ trẻ tuổi như vậy mà cũng có được thao tác thế kia.

Nhưng mà... Đáng tiếc, có châu ngọc ở phía trước, tiểu Trần rất khó vượt qua.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mấy giám khảo càng xem càng kinh hãi, càng xem càng trợn tròn mắt.

Cái này... Cái này... Quá trâu bò

Hoàn toàn chính xác, hai giám khảo lại phát hiện, rất nhiều xử lý chi tiết, phẫu thuật bộ vị mấu chốt, cân nhắc đối với việc tổng hợp hệ thống... Đối với việc nắm chắc toàn bộ ca phẫu thuật, Trần Thương còn trên cơ họ

Nhất thời, hai người nghẹn họng nhìn trân trối, trong mắt toát lên vẻ hơi không tin được….

Một ca phẫu thuật của tiểu tử này còn lợi hại hơn cả họ?

Không đúng

Dùng sai dấu chấm hỏi rồi

Phải là dấu chấm than mới đúng

Trần Thương tuyệt đối còn lợi hại hơn họ nhiều.

Nghĩ tới đây, hai người không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Mỗi một chi tiết, mỗi một cái thao tác, Trần Thương đều làm đúng chỗ vô cùng, có thể nói là hoàn mỹ

Ngay cả một tí tì vết cũng không thể tìm ra được.

Nếu như chắc chắn phải nhặt xương trong trứng gà, vậy thì chỉ có thể hỏi tại sao tiểu tử cậu lại đẹp trai đến như vậy?

Không biết quá hoàn mỹ cũng là sai à?

Phẫu thuật nhanh chóng kết thúc.

Hai giám khảo còn không có quay đầu lại.

Trần Thương ho nhẹ hai cái, nhắc nhở hai vị giám khảo:

- Thầy à, tôi đã hoàn tất phẫu thuật rồi.

Xong... Phẫu thuật học tập đẹp mắt như vậy mới đó mà đã kết thúc rồi?

Quan chủ khảo ho một tiếng:

- Kết thúc? À... Tốt! Tốt! Tốt

Phó giám khảo cũng vội vàng lấy lại tinh thần:

- A! Không sai, rất ưu tú

Trần Thương cười nói:

- Cám ơn.

Sau đó đứng dậy rời đi.

Quan chủ khảo nhìn phó giám khảo, do dự một phen:

- Cho cậu ta bao nhiêu điểm đây?

Phó giám khảo thở dài:

- Ai... Cái này rất khó khăn, tôi muốn cho điểm tuyệt đối, bởi vì…. Tôi không phát hiện được khuyết điểm nào.

Quan chủ khảo nhíu mày:

- Nhưng mà cho đến bây giờ còn chưa từng xuất hiện người được điểm tuyệt đối… Hay là cho 98 thôi?

Phó giám khảo sững sờ:

- Tại sao lại phải trừ hai điểm chứ?

Quan chủ khảo hít sâu một hơi:

- Dù sao thì 96 và 100 cũng không có gì khác nhau, chỉ là để thăng cấp mà thôi. Ông cho 100, tôi cho 96, tính trung bình sẽ được 98, hơn nữa…. 98 tốt

Dù sao thiếu một điểm là để biểu thị khiêm tốn, trừ một điểm là bởi vì muốn tiếp tục cố gắng.

Chương 655: Thái Độ Quyết Định Độ Cao

Hai vị giám khảo đưa mắt nhìn Trần Thương rời đi, trong miệng còn cười nói:

- Hẹn gặp lại

Điều này làm cho y tá chuẩn bị dụng cụ và phụ tá vẻ mặt mờ mịt...

Còn có chuyện này nữa à?

Giám khảo chủ động chào hỏi thí sinh?

Cái này cũng... Quá khác thường?

Sau khi Trần Thương rời đi, hai giám khảo đều thở dài thườn thượt.

- Tôi cảm thấy nếu tiểu tử này cứ tiếp tục giữ vững trình độ như hôm nay, chắc chắn sẽ lấy được thành tích rất ưu tú tại giải thi đấu cả nước, nói không chừng còn có thể đi vào top mười.

Quan chủ khảo nói một cách tràn đầy chắc chắn.

Phó giám khảo dường như suy nghĩ sâu xa gì đó mà khẽ gật đầu:

- Ừ, ông là quan chủ khảo, ông nói cái gì cũng đúng

Quan chủ khảo:...

Mọi người:...

...

Trần Thương đi ra phòng thi trở lại khu vực chờ đợi, Ninh Hạo Sâm thấy Trần Thương thì chủ động đứng dậy:

- Cậu kiểm tra xong rồi à, nhanh vậy à?

Trần Thương cười nói:

- Ừ, từ trước đến nay tôi tương đối nhanh.

Ninh Hạo Sâm nghe thấy Trần Thương nói như vậy thì sửng sốt một chút, sau đó hơi hâm mộ nói:

- Nhanh là thiên phú, vừa rồi tôi xem video ca phẫu thuật đầu tiên của cậu, cậu thật sự rất lợi hại, đặc biệt là tốc độ khâu lại, chính là một trong những người giỏi nhất tôi từng gặp, đứng hạng… hạng top.

Ninh Hạo Sâm muốn chụp mông ngựa, nhưng mà nghĩ nửa ngày cũng không thể trái lương tâm, dứt khoát nói một con số tương đối.

Ai...

Tại sao vuốt mông ngựa lại khó như vậy chứ?

Ninh Hạo Sâm xấu hổ cười một tiếng.

Trần Thương nghe thấy cũng mồ hôi đầy đầu, xấu hổ cười cười.

Ninh Hạo Sâm cười nói:

- Nghỉ ngơi một chút đi, một hồi nữa sẽ có thành tích, tôi có rất nhiều ý nghĩ về ca phẫu thuật đầu tiên của cậu. Tôi cảm thấy cần thiết trao đổi với cậu một chút về nó.

Trần Thương phát hiện, Ninh Hạo Sâm là một học bá chân chính, mặc kệ thiên phú của anh ta như thế nào, phần kiên định khắc khổ theo đuổi nghề nghiệp của người này đáng giá được khẳng định.

Thế là hai người bắt đầu thảo luận về phần video thi đấu thứ nhất của Trần Thương.

Không thể không nói, Ninh Hạo Sâm đã đưa ra rất nhiều ý kiến có tính kiến thiết, thậm chí còn trực tiếp chỉ ra những phần chưa đủ của Trần Thương.

Trần Thương khiêm tốn tiếp thu, nói thật, Trần Thương có cảm giác nếu như nội dung tranh tài của hai người không phải là thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên, mà là một đề khác bất kỳ, như vậy thì người này sẽ không cần tốn nhiều sức lực để đào thải mình.

Thế nhưng... Vận khí của bác sĩ Ninh thật là quá khiến người ta lo lắng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bỗng nhiên đau lòng thay cho Ninh Hạo Sâm.

Tức khắc, Trần Thương lo lắng bất an hỏi:

- Bác sĩ Ninh này, nếu như anh bị đào thải... thì anh có buồn không?

Ninh Hạo Sâm nghe thấy vậy, ánh mắt anh tức khắc sáng lên:

- Buồn? Đương nhiên là không rồi, người có thể đào thải tôi tuyệt đối là người làm tốt hơn tôi ở một lĩnh vực nào đó. Vì thế tôi rất quý trọng mỗi một cái cơ hội học tập, chuyện này đối với tôi mà nói là chuyện tốt nha.

- Tôi không những không buồn mà ngược lại sẽ rất vui vẻ. Sở dĩ hàng năm tôi đều tham gia cuộc thi đấu này cũng là vì muốn phát hiện những điểm yếu của mình

- Kỳ thật thì mục đích của cuộc thi kỹ năng khoa ngoại tim mạch này cũng không phải ở chỗ cậu thu hoạch được vinh dự cao, ước nguyện ban đầu của nó chính là vì cung cấp cho các đồng nghiệp một nơi để cọ xát. Chỉ có so sánh mới có thể phát hiện mình chưa đủ, mới có thể phát triển một cách chân chính được

- Vì thế với tư cách là người dự thi, chúng ta không thể coi vinh dự là lựa chọn hàng đầu, mà phải hiểu được ý nghĩa thật sự của nó, sau đó không ngừng đề cao thực lực của mình, rèn luyện kỹ xảo phẫu thuật của bản thân,

đây mới là mấu chốt! Cậu cũng vậy đấy bác sĩ Trần, ngàn lần không thể lẫn lộn đầu đuôi

- Chúng ta là bác sĩ, không phải vận động viên, sân khấu của chúng ta là phòng phẫu thuật mà không phải sân thi đấu. Đồng dạng, mục tiêu của chúng ta không phải là huy chương mà chính là trị bệnh cứu người.

- Nếu tôi bị đào thải ở bất kỳ vòng nào, kỳ thật với tôi mà nói thì đều là một cái đạo lý, cường giả chân chính là vô địch

- Cho nên với tôi thì cuộc thi đấu này chẳng qua là một cái cơ hội để phát hiện mình chưa đủ chỗ nào mà thôi.

Ninh Hạo Sâm nói vô cùng bình thản, nhưng đi vào tai Trần Thương lại là âm vang hữu lực

Đúng vậy

Sân khấu của chúng ta là phòng phẫu thuật, mục đích của chúng ta cũng không phải là quán quân mà chính là vì trị bệnh cứu người.

Mục đích tranh tài ở chỗ phát hiện bản thân chưa đủ, mà không phải ở chỗ may mắn được thăng cấp.

Giờ phút này, chẳng biết tại sao, ánh mắt Trần Thương nhìn Ninh Hạo Sâm đã có vài phần kính trọng.

- Làm tốt lắm, bác sĩ Ninh! Anh chắc chắn sẽ trở thành vị bác sĩ vĩ đại nhất

Trần Thương thật tình thật lòng nói.

Mặc kệ như thế nào, Ninh Hạo Sâm thật sự là người có một trái tim kiên trì bền bỉ, khó lại càng khó, cẩn thận độc hành.

Nghĩ tới đây, Trần Thương càng muốn kết giao với Ninh Hạo Sâm hơn.

Người sống một đời, kết bạn đương nhiên phải thận trọng.

Nếu như bạn có nhiều người để nhắc nhở bạn ở mọi giây phút, như vậy đối với bạn mà nói đó là một chuyện tốt.

Rất nhanh, thành tích đã được công bố, Ninh Hạo Sâm mở phiếu điểm ra, cười nói:

- Điểm trung bình năm nay của tôi cao hơn năm ngoái ba điểm, năm nay là 95 điểm. Ca phẫu thuật thứ nhất của tôi cũng là 95, ca thứ hai vẫn là 95.

Trần Thương cũng không có giấu giếm, anh mở phiếu thành tích của mình ra, nói:

- 98 điểm, trận đầu tôi được 90 điểm, trận thứ hai được 98 điểm, thuộc về loại phát triển lệch khoa. Lại nói tiếp, lần này tôi đã chiếm tiện nghi, vừa vặn gặp phải bác sĩ Ninh ngay lĩnh vực mình am hiểu, giống như có chút thắng mà không võ.

Ninh Hạo Sâm hình như không có một chút dao động nào, ngược lại còn... Có chút vui vẻ! ?

Ninh Hạo Sâm cười một tiếng:

- 98 điểm? Xem ra vận khí năm nay của tôi vẫn tốt như trước

- Nói thật, ngay cả Quách Vân Phi cũng chưa từng gặp đối thủ 98 điểm, mà nói tới cái này, tôi tương đương đã từng tham gia giải thi đấu cả nước một lần, người vô địch năm rồi đạt được 99 điểm. Có thể nghĩ, về phương diện thuật chữa trị động mạch chủ lên thì trình độ của bác sĩ Trần đã đạt vị trí dẫn đầu trong một thế hệ thanh niên

- Tôi rất chờ mong được xem video phẫu thuật của bác sĩ Trần, có khả năng đây sẽ là thu hoạch lớn nhất lần này của tôi.

Ninh Hạo Sâm cười rất chân thành, đối với anh mà nói, đây là chuyện tốt, gặp đối thủ mạnh thì mình sẽ mạnh hơn, không ngừng tăng lên hạn mức cao nhất của bản thân, đây mới là trong lòng mà một cường giả nên có.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Tối mai chúng ta đi ăn lẩu, anh nhớ dẫn chị nhà và con theo nhé, tôi còn hẹn cả bác sĩ Thôi Nguyên Vũ nữa.

Ninh Hạo Sâm nghe thấy cái tên Thôi Nguyên Vũ, cười nói:

- Xem ra ngày mai có người mời khách rồi.

Trần Thương tức khắc cười ha ha.

Xem ra tính hào sảng của bác sĩ Thôi rất nổi danh ở trong giới

Ninh Hạo Sâm nói:

- Tính tình bác sĩ Thôi rất tốt, có tiền nhưng không kiêu ngạo, mỗi lần khoa ngoại tim mạch tụi này tụ hội họp thường niên thì cậu ta luôn dẫn mọi người ra ngoài ăn một bữa tốt, sau đó cướp trả tiền.

Trần Thương cười cười, con người không ai giống ai, trăm người trăm tính

Thôi Nguyên Vũ có lý lẽ sống của bản thân, anh ta không thiếu tiền nên dùng tiền để kết giao nhân mạch.

Mà Ninh Hạo Sâm không e ngại thất bại, mỗi một lần thất bại đối với anh ta mà nói đều là bậc thang để bản thân tiến bộ hơn.

Trần Thương cười nói:

- Bác sĩ Ninh cũng là người rất tốt

Ninh Hạo Sâm cười nói:

- Hiện giờ tôi đang suy nghĩ một chuyện, ngày mai hay là không cần gọi vợ của tôi tới.

Trần Thương sửng sốt hỏi:

- Vì sao?

Ninh Hạo Sâm cười nói:

- Bởi vì tiếp theo cậu sẽ còn đào thải thêm ba đối thủ nữa, tôi đoán lần này sẽ lại là một buổi tiệc nhỏ cho những người trong ngành rồi

Trần Thương nghe xong, cũng cười ha ha theo.

Chương 656: Thần Tiên Đánh Nhau?

Sau khi thi xong vòng thứ hai, chỉ cần nhìn qua gương mặt của các thành viên bước ra từ bên trong phòng thi là đã có thể biết được kết quả của cuộc tranh tài

Thôi Nguyên Vũ nhìn về phía trước, cậu cảm thấy vô cùng sững sờ:

- Không phải chứ, Đại Ninh thật sự đã bị tiểu Trần đào thải rồi

- Chủ nhiệm Đào, ngài đoán cũng quá chuẩn xác rồi

Dương Kiến Thụ nhìn học trò vận khí cứt chó, không đứng đắn này của mình mở miệng nói:

- Chớ có nói hươu nói vượn, cậu không thấy bác sĩ Ninh rất vui vẻ hay sao? Hiện tại... Còn chưa có kết quả cơ mà? Làm sao cậu biết Ninh Hạo Sâm sẽ thua cuộc được

Thôi Nguyên Vũ liếc mắt nói:

- Anh Dương à, anh không hiểu rõ tên Ninh Hạo Sâm kia rồi, nếu như cậu ta thắng cậu ta tuyệt đối sẽ không cười như vậy, trên gương mặt của cậu ta vốn không hề có cảm xúc nào cả, không phải rất giống với dáng vẻ thua cuộc của tôi hay sao, nếu như cậu ta thua thật sự, không phải còn vui vẻ hơn cả việc thắng cuộc tranh tài này nữa sao

Mọi người nghe Thôi Nguyên Vũ nói, nhất thời đều cảm thấy có hơi sửng sốt một chút.

Còn có chuyện như vậy nữa hay sao?

Còn có chuyện người thua cảm thấy vui vẻ nữa à?

Tên Thôi Nguyên Vũ này là người "Thích làm việc thiện", cậu ta có quan hệ với rất nhiều người, từ chủ nhiệm, xuống đến tới thực tập sinh, quan hệ thật sự không hề tệ một chút nào.

Lúc này, Thôi Nguyên Vũ mới kể lại chuyện của Ninh Hạo Sâm cho tất cả mọi người nghe một lần.

Sau khi mọi người nghe xong, chẳng những không có ai cười, mà ngược mọi người còn hít một hơi thật sâu, rồi sau đó lắc đầu

Đây mới là tố chất mà một người bác sĩ cần phải có.

Đào Mật cảm khái một tiếng, mở miệng nói:

- Thật sự là một vị bác sĩ tốt, tiền đồ sau này của chàng trai kia chắc chắn là bất khả lượng

Thôi Nguyên Vũ cười nói:

- Nếu như tôi mở bệnh viện, tôi chắc chắn sẽ mời cậu Ninh về làm chủ nhiệm ngoại khoa tim mạch cho bệnh viện của tôi, để cậu ta kiêm luôn cả chức viện trưởng nữa, người này thật sự là rất chu đáo.

Hạ Cao Phong cũng lên tiếng nói:

- Không biết tiểu Trần và Ninh Hạo Sâm thi được bao nhiêu điểm?

Dương Kiến Thụ trầm ngâm một lát rồi mới trả lời:

- Tôi đoán, chắc cũng không có chênh lệch quá lớn đâu.

Đúng lúc này, hình ảnh thay đổi, trên màn hình lớn đã xuất hiện kết quả của cuộc tranh tài và danh sách tăng cấp.

Người chủ trì đi ra ngoài rồi nói với mọi người:

- Bây giờ, mọi người có thể nghỉ ngơi và rời sân được rồi, chúng tôi có cung cấp tiệc ăn uống miễn phí ở trên sảnh lầu ba, một lát sau chúng tôi sẽ yêu cầu phục vụ viên phát phiếu cho mọi người.

- Đúng hai giờ rưỡi chiều nay, mời các tuyển thủ đã được tăng cấp, có mặt để tiến hành rút thăm cho trận tranh tài vào buổi chiều

Sau khi người chủ trì vừa nói xong, trên màn hình lớn đã xuất hiện danh sách thăng cấp, mọi người cùng nhau nhìn kỹ lại một lần nữa, trong lúc nhất thời ai nấy cũng đều đi tìm vị trí của chính bản thân mình.

Chỉ mới có một buổi sáng, mà cuộc thi đã đào thải hơn phân nửa số lượng người tham gia. Tổng cộng có 120 người dự thi, mà bây giờ chỉ còn lại có 30 người, mỗi tổ vừa vặn cũng chỉ có được 10 người.

Vì thế mà, trận tranh tài vào chiều nay là vô cùng quan trọng, vốn dĩ đã có thể nhìn thấy được thí sinh tổ nào nào sẽ dành chức quán quân rồi

Nhìn danh sách các tuyển thủ bị đào thải, mọi người đều cùng nhau thở dài, bởi vì giải thi đấu chỉ tổ chức mỗi năm có một lần, cho nên rất nhiều người đều đã dừng bước ở vòng thi này.

Người hiểu chuyện thì chỉ nhìn danh sách, rồi tìm tên của bạn bè mà mình quen biết, để nhìn một chút xem họ có tăng cấp được hay không mà thôi.

Nhìn bạn bè mình được tăng cấp, có người hâm mộ, có người ghen ghét, cũng có người tiếc nuối.

Cho đến khi họ nhìn thấy danh sách tăng cấp của tổ C, thì tất cả mọi người đều sững sờ

- Ninh Hạo Sâm bị đào thải

- Cái gì? Ninh Hạo Sâm? Bị cái gì vậy?

- Không thể nào? Ninh Hạo Sâm rất giỏi cơ mà

...

Sau khi mọi người nhìn thấy Ninh Hạo Sâm bị đào thải, nhất thời đều trợn tròn hai mắt.

Dù sao, mọi người cũng đã biết rõ được ít nhiều về một số tin tức, ví dụ như để phòng ngừa các vị thần tiên đánh nhau, cho nên, họ đã sớm tách Quách Vân Phi, Mạnh Hi và Ninh Hạo Sâm riêng ra thành ba tổ nhỏ riêng biệt.

Mặc dù là chuyện bảo mật, nhưng qua bao qua năm dự thi và tranh tài cùng nhau, đối với một chút tình huống nhỏ như thế này thì mọi người đã hiểu rất rõ ràng rồi.

Hơn nữa, đây cũng là vấn đề mà mỗi tỉnh tự ngầm hiểu lẫn nhau.

Chính bởi vì như thế, cho nên mọi người càng thêm giật mình, ai cũng phải biết rằng Ninh Hạo Sâm là một tuyển thủ hạt giống, lại... Bị đào thải ở vòng thi thứ hai

Điều này thật sự là vô cùng lạ nha?

Mọi người nhao nhao nhìn về phía danh sách tranh tài, lúc này mọi người mới phát hiện đối thủ PK của Ninh Hạo Sâm chính là Trần Thương

Người này là ai?

Cái tên này quá mức xa lạ đối với mọi người rồi đi. Hàng năm, mọi người đều tham gia trận thi đấu, phần lớn mọi người đều là người quen với nhau, thậm chí phải nói là vô cùng hiểu rõ đối phương. Thật ra cũng có người mới tham gia, nhưng không có nhiều.

Quá mức tò mò, mọi người ấn mở ghi chép tranh tài của hai người để xem.

Vừa nhìn thấy

Mọi người phải trợn tròn hai mắt ngay lập tức...

Mẹ nó, đây có phải là thần tiên đang đánh nhau hay không?

Ninh Hạo Sâm đạt được 95 điểm

Trần Thương đạt được 98 điểm

Loại điểm số như thế này tuyệt đối không nên xuất hiện ở vòng thi đấu thứ hai của tỉnh mới phải chứ?

Chẳng phải nên xuất hiện ở giải thi đấu của cả nước hay sao?

Nghĩ tới đây, mọi người hơi không thể tưởng tượng nổi.

Tên Trần Thương này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy

Có thể đạt được đến 98 điểm

Trong lúc nhất thời, mọi người đều bàn tán ầm ĩ. Lúc này, không chỉ có thành viên của tổ C, mà ngay cả thành viên của tổ, tổ B, cũng tò mò mà hỏi xem, rốt cuộc ai mới là Trần Thương?

Bởi vì hôm nay, tổ A và tổ B của họ không có ai đạt 98 điểm cả

Ngay cả Quách Vân Phi cũng chỉ mới có được 96 điểm, còn Mạnh Hi chỉ đạt được 94 điểm.

Nếu như so sánh với số điểm 98 của Trần Thương, nhất thời tạo nên sự chú ý của tất cả mọi người.

Ngay cả Quách Vân Phi cũng phải hiếu kì mà nhìn lên màn hình lớn. Anh ấn mở điểm số của Trần Thương để xem kỹ lại, quả thật con số 98 điểm bắt mắt đến như thế, làm cho Quách Vân Phi không thể coi thường được rồi.

Anh và Ninh Hạo Sâm đã làm đối thủ được ba năm rồi, anh biết rõ khả năng của Ninh Hạo Sâm như thế nào.

Đây là một người toàn tâm toàn ý cống hiến hết mình cho sự nghiệp, nếu so sánh anh ta với anh thì anh ta trẻ hơn hẳn một tuổi.

Chính bởi vì như thế, mà anh lại càng tò mò về nhân vật Trần Thương này.

Trí nhớ của Quách Vân Phi vô cùng tốt, cậu hồi tưởng lại hiện trường sự cố ban đầu ở cầu vượt, Trần Thương đã từng trợ giúp anh hoàn thành một ca phẫu thuật.

Chương 657: Hắc Mã Trần Thương

Cái... Người trẻ tuổi kia... Thật sự lợi hại như vậy à?

Cậu cẩn thận hồi tưởng lại lúc mà Trần Thương phẫu thuật, anh ta phẫu thuật vô cùng quả cảm, cách cầm máu cũng rất sắc bén, mỗi một hành động đều vô cùng tinh tế, chuẩn mực.

Thế nhưng, anh thật sự không hề nghĩ rằng Trần Thương có thể vượt qua được mình

Quách Vân Phi có sự tự tin của riêng mình.

Cậu ấn mở hạng mục tranh tài của Trần Thương xem, trong lúc nhất thời Quách Vân Phi sững sờ ngay lập tức.

- Thuật chữa trị tổn thương của động mạch chủ lên

So với lúc đầu anh xử lý cho hiện trường tai nạn xe cộ, phải nói là giống nhau như đúc.

Vô cùng tò mò về chuyện này, Quách Vân Phi đã không còn ý muốn ăn cơm nữa, anh dứt khoát ngồi xuống, mở video ra để xem lại.

Bạn học thấy Quách Vân Phi ấn mở video, nhịn không được mở miệng nói:

- Cậu Quách, ăn cơm trước đi?

Quách Vân Phi gật đầu cười một tiếng, khoát tay nói:

- Các cậu đi trước đi, tôi xem xong sẽ đi ngay.

Bạn học gật đầu, sau một lát thì đứng dậy rời đi.

Ca phẫu thuật chỉ vừa mới bắt đầu mà Quách Vân Phi đã bị kỹ thuật phẫu thuật của Trần Thương làm cho choáng váng đầu óc

Vừa mới bắt đầu, anh ta đã khiến cho anh cảm thấy thua kém

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì bố cục từ đầu tới đuôi, đây là một loại lực khống chế, nếu chưa đạt tới một trình độ chắc chắn vốn dĩ không thể tạo ra sự thua kém kia được.

Dần dần, Quách Vân Phi càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, càng xem càng cảm thấy tò mò.

Đến khi khâu, Quách Vân Phi phải trợn tròn cả hai mắt.

Cái này... Cách khâu này sao mà lại quen thuộc đến như thế?

Giống như có hương vị của mình?

Thế nhưng...

Chắc chắn không phải là hương vị của anh, bởi vì nó còn lợi hại hơn cả bản thân anh nữa.

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi lập tức nghiêm túc lại.

Bởi vì việc này cũng giống như phương hướng cố gắng của anh vậy.

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi nghiêm túc xem.

Càng xem càng nhập tâm, càng xem càng cảm khái.

Nghĩ đến lúc ban đầu, bản thân anh phẫu thuật ở trên xe cấp cứu, còn có một chút tâm lý vui mừng...

Bây giờ nhớ lại lúc đó, Quách Vân Phi không thể nhịn cười được.

Kỹ thuật của Trần Thương hơn xa anh, mà bản thân anh... anh lại muốn múa rìu qua mắt thợ

Ngẫm lại, anh cảm thấy mặt mình có hơi ửng đỏ một chút rồi...

…

…

Không thể không nói, bây giờ, Trần Thương đã trở thành một con hắc mã rồi

Anh đã trở thành một con hắc mã bước ra từ tổ tử vong C, ở trong đấu trường tranh tài lần này.

Một bước thành danh, sau đó trở nên nổi tiếng

Giữa trưa, lúc mọi người đang đi xuống dưới để ăn cơm, ai nấy cũng đều đang bàn tàn về một người, người đó không phải là ai khác mà chính là Trần Thương.

- Này? Anh nhìn kìa, bác sĩ Trần mới chỉ có 27 tuổi mà thôi

- Đúng vậy! Quá trâu bò rồi, mới chỉ có 27 tuổi mà đã có khả năng tuyệt vời đến như vậy rồi?

- Đúng vậy, 98 điểm, thành tích cao nhất của giải thi đấu cả nước năm ngoái cũng giống như thế à? Tỉnh Đông Dương của chúng ta năm nay là giỏi nhất rồi

...

...

Trong tiệc đứng ở sảnh lầu ba, lúc ăn cơm, mọi người không ngừng bàn tán toàn bộ những vấn đề liên quan đến chuyện tranh tài vào buổi sáng ngày hôm nay, mà nhân vật chính ở trong đó chính là Trần Thương.

Mọi người đều đang xem video tranh tài của Trần Thương, phát chậm lại để xem hết tất cả các chi tiết ở trong video, rồi nhao nhao bàn luận cùng với nhau

Video phẫu thuật đạt 98 điểm đâu phải nói xem là xem được chứ

Đối với mọi người ở đây mà nói, video này chính là một kinh nghiệm học tập khó mà có được.

Vạn nhất, trong trận đấu tiếp theo vừa vặn ra đề là thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên thì sao, nếu như có thể tiếp thu một chút kinh nghiệm ở bên trong ca phẫu thuật của bác sĩ Trần, chẳng phải là rất tốt hay sao?

Sau khi xem hết video, mọi người đều nhao nhao bàn luận về việc phẫu thuật.

Mà Mạnh Hi, Trần Thương, Thôi Nguyên Vũ, Ninh Hạo Sâm và ba chủ nhiệm là Hạ Cao Phong, Đào Mật và Dương Kiến Thụ đều đang ngồi chung một chỗ.

Sau khi Mạnh Hi nghe mọi người xung quanh bàn tán về Trần Thương, cô cảm thấy trong lòng của mình có một chút hơi khó chịu.

Biểu hiện hôm nay của cô cũng rất ưu tú có được hay không hả?

Thế nhưng, không có một ai thèm khen cô cả.

Tên Trần Thương đáng chết này, từ đâu đến mà lại đoạt hết danh tiếng của cô kia chứ.

Hơn nữa, quan trọng nhất là mọi người không hề hay biết rằng Trần Thương chính là học trò của cô...

Tổn thất này thật sự là quá lớn rồi.

Không được, chờ đến khi giải thi đấu cả nước diễn ra, cô chắc chắn sẽ đem tư liệu của Trần Thương ra để sửa chữa, cô sẽ thêm vào tư liệu một người cố vấn: Mạnh Hi.

Như vậy, khi mà Trần Thương đã lấy được giải quán quân của cuộc thi, trên mặt cô cũng có thêm hào quang nga.

Thôi Nguyên Vũ không nói gì, anh chỉ lấy cho bản thân một ly nước dừa, sau đó nhìn Trần Thương một lát rồi nói:

- Này... Bác sĩ Trần à, tôi cảm thấy bản thân có một chút ngượng ngùng rồi đó

Mọi người đều sững sờ mà nhìn chằm chằm Thôi Nguyên Vũ, không ai biết được vì sao mà anh ta lại nói như vậy, ngay cả Trần Thương cũng hơi sửng sốt một chút.

- Bác sĩ Thôi, anh làm sao vậy?

Thôi Nguyên Vũ thở dài một tiếng rồi mới mở miệng nói:

- Tôi cảm thấy rất hổ thẹn nga, vào lúc chúng tôi tranh tài, tôi thậm chí không hề nghĩ tới chuyện phải nhường nhịn cậu, kết quả... cậu lại đi nhường nhịn tôi, vậy mà cái gì cũng không chịu nói. Trước mắt tôi cạn

nước dừa thay cho rượu vậy, sau này tôi với cậu sẽ là bạn bè, trời tối ngày mai, tôi sẽ sắp xếp

- Tiểu Ninh, anh cũng phải tới nhé

Ninh Hạo Sâm nhẹ nhàng gật đầu rồi nói:

- Được rồi

Thôi Nguyên Vũ hài lòng gật đầu, anh rất thưởng thức Ninh Hạo Sâm, nhưng mà... Tên bác sĩ Ninh này làm sao vậy, không phải anh ta rất ít khi ra ngoài tham gia tiệc với người khác à?.

Hôm nay lại muốn đi ra ngoài, anh vừa nhìn qua cũng biết là bởi vì sự có mặt của Trần Thương.

Nhìn lướt qua Thôi Nguyên Vũ, ai cũng nghĩ anh sống rất tùy ý, thế nhưng anh lại là một người rất tinh tế, phải nói là vô cùng hiểu rõ lòng người.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao mà anh lại có nhiều bạn bè đến như thế.

Giữa trưa, sau khi cơm nước đã xong xuôi, Trần Thương nhanh chóng chào tạm biệt mọi người. Anh đi tới đấu trường rồi ngồi xuống vị trí của mình.

【 Đinh! PK với Ninh Hạo Sâm thành công, nhận được: Kinh nghiệm thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ xuống của Ninh Hạo Sâm. 】

Trần Thương không chút do dự, trực tiếp lựa chọn kích hoạt kỹ năng này.

Học tập nhiều một chút, sẽ bảo đảm được nhiều một phần.

Nếu như đã đạt đến trình độ này, khẳng định là anh đã không còn đường lui nữa rồi.

Anh chắc chắn phải dùng toàn lực để ứng phó, nắm chắc chiến thắng lần tranh tài này trong tay.

Vận khí không thể cứ tốt hoài như vậy được.

Mặc dù tổ C không có kẻ trâu bò giống như Quách Vân Phi, thế nhưng cũng có rất nhiều tiểu BOSS. Vì vậy mà Trần Thương không thể lơ là bất cẩn được, anh chắc chắn sẽ dùng toàn lực để ứng phó với họ.

Chương 658: Tay Tôi Thật Là Thối

Trần Thương nhìn những vật phẩm rơi ra sau khi PK, toàn bộ đều là những kinh nghiệm và hiểu biết của đối thủ, đối với bản thân anh mà nói, đây là một chuyện vô cùng tốt.

Có bốn trận tranh tài, nếu như anh có thể một đường dành toàn bộ thắng lợi, đồng nghĩa với việc anh cũng sẽ có được rơi ra bốn kinh nghiệm.

Bất kỳ một kinh nghiệm nào, Trần Thương cũng không muốn lãng phí.

Thật lòng mà nói, bỏ qua thôn này, xem như không có cửa hàng nào giống như thế nữa.

Kỳ thật, có thể đi được đến đây, năng lực của mỗi người đều đã vô cùng ưu tú rồi.

Vốn dĩ, anh đều đã có thao tác cấp đại sư rồi, thậm chí loáng thoáng còn có một số cấp chuẩn hoàn mỹ.

Ví dụ như thuật chữa trị động mạch vô danh của Thôi Nguyên Vũ đã đạt chuẩn hoàn mỹ rồi.

Thậm chí cả thuật chữa trị động mạch chủ xuống của Ninh Hạo Sâm cũng đạt cấp chuẩn hoàn mỹ.

Thật lòng mà nói, cách so sánh như vậy quả thật cũng không được rõ ràng cho lắm, điểm số vẫn là tiêu chuẩn tốt nhất.

Trình độ cấp đại sư tương đương với 80-90 điểm, mà cấp chuẩn hoàn mỹ có thể tương đương 91-97 điểm.

Dựa theo quy định của hệ thống, việc phẫu thuật cao cấp có một tác dụng vô cùng đặc biệt, đó cũng chính là thao tác và cảm ngộ tương đối mà mỗi đại sư cần phải có ít nhất hai thứ.

Mỗi người sẽ có những thao tác cảm ngộ khác nhau, ngay cả số lượng cảm ngộ cũng khác nhau, vì lẽ đó mà mỗi đại sư đều có những chỗ thua kém riêng. Chuẩn hoàn mỹ là cấp bậc ở giữa đại sư và hoàn mỹ, chuẩn hoàn mỹ có thể hiểu là nắm giữ khá nhiều những thao tác.

Rất nhiều ca phẫu thuật của Đào Mật đều đạt đến chuẩn hoàn mỹ, thế nhưng không có nghĩa là tất cả phương diện của Đào Mật đều giỏi hơn so với Trần Thương lúc trước, bởi vì vấn đề mà Trần Thương cảm ngộ, cũng không chắc chắn phải là sở trường của Đào Mật.

Hơn nữa, ánh mắt mà Đào Mật nhìn Trần Thương, chẳng qua là ánh mắt đối đãi với hậu bối. Một chàng trai trẻ, tuổi còn nhỏ như thế mà đã có được

những thao tác cấp đại sư, thử hỏi ai mà không khiếp sợ được chứ?

Muốn từ cấp đại sư lên đến chuẩn hoàn mỹ, cần phải được trải qua rất nhiều lần ma luyện và không ngừng cải thiện chính bản thân mình.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà Trần Thương có thể hướng dẫn cho Mạnh Hi được, bởi vì những thứ mà anh hướng dẫn cho cô, kỳ thật là những cảm ngộ và kinh nghiệm mà Trần Thương có được. Trần Thương không ngừng để cho Mạnh Hi lĩnh hội nó, sau đó để cho cô biến thành bản thân mình và tự cải thiện kỹ năng của chính cô.

...

...

Phải nói là rất khó để có được một cơ hội tranh tài như thế này, mỗi lần đánh bại được đối thủ đều sẽ có một kinh nghiệm cảm ngộ của đối phương rơi ra. Trần Thương cũng không muốn trơ mắt nhìn nó tuột khỏi tay mình.

Anh chắc chắn phải dùng toàn lực để ứng phó với nó

Sau khi kích hoạt kinh nghiệm phẫu thuật của Ninh Hạo Sâm, nhất thời có một lượng ký ức lớn tiến vào trong đầu của Trần Thương.

So với Thôi Nguyên Vũ, kinh nghiệm của Ninh Hạo Sâm đều được luyện ra từ trong đề phẫu thuật vào mỗi năm.

Đây là một yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với bản thân của mỗi người bác sĩ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một lượng ký ức lớn và cảm ngộ về phẫu thuật không ngừng hợp nhất với hệ thống tri thức của bản thân anh, sau đó không ngừng chuyển hóa thành ký ức của anh.

Rất lâu sau đó, Trần Thương mới mở mắt ra. Lần này, bỗng nhiên anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Thuật chữa trị động mạch chủ xuống và lên đạt đến cấp chuẩn hoàn mỹ! 】

Trần Thương im lặng, vẫn là cấp chuẩn hoàn mỹ.

Chuẩn hoàn mỹ đến hoàn mỹ kém một chữ, thế nhưng lại hơn kém rất nhiều thứ, đó là thứ mà Trần Thương cần từ cảm ngộ cho bản thân.

...

...

Hai giờ rưỡi xế chiều, người chủ trì đến nơi thi đấu, chuẩn bị bắt đầu rút thăm.

Từng người của mỗi tổ đều đang ngồi ở trong khu vực của mình, chuẩn bị bắt đầu ca phẫu thuật.

Thế nhưng, đồng đội của tổ C chỉ lo nhìn về phía của Trần Thương. Không cần nói cũng biết, bây giờ, trong mắt của mọi người đều là sự tò mò và kiêng kị, ai cũng không muốn gặp con hắc mã này sớm đến như vậy

Còn phải hỏi, đây chính là nhân tài cầm được 98 điểm trong tay nha, thật sự quá mạnh rồi.

Rất nhanh sau đó, mọi người đều bắt đầu rút thăm, Trần Thương rút được C5-5 (thuật chữa trị động mạch chủ vô danh).

Sau khi công bố danh sách, một người trẻ tuổi khác bất đắc dĩ thở dài, khi nhìn thấy đối thủ của mình.

Số con chó, quá xui xẻo, lại gặp phải Trần Thương

Buổi trưa sau khi đi WC, anh đã chùi đ* t bằng tay phải, bây giờ rút thăm cũng dùng tay phải...

Thật sự là rất thối.

- Bác sĩ Trần à, ha ha... Tôi không ngờ việc lại gặp được anh sẽ nhanh đến như vậy

Buổi chiều có đến tận năm đội ngũ có thể bắt đầu trận đấu cùng một lúc, cho nên họ không cần phải xếp hàng để chờ đợi. Những bác sĩ ở bệnh viện nhân dân tỉnh đang đi, trên mặt họ chứa đầy sự phiền muộn, bất đắc dĩ nhìn Trần Thương.

Trần Thương cũng vô cùng xấu hổ, anh chỉ cười nhẹ một tiếng. Sau khi nhìn thấy dáng vẻ ba ba đầy tủi thân của đối phương, anh cũng không biết phải nói như thế nào:

- Cố lên

Đối phương sắp khóc tới nơi rồi

Cố gắng có làm được gì hay không?

Nếu như cố gắng có ích lợi, vậy giám khảo còn đến đây để làm gì nữa?

- Được rồi, cứ xem như học tập một chút vậy. Hi vọng tôi có thể phát hiện được những khuyết điểm của mình, khi so sánh với bác sĩ Trần

Phải nói là chàng trai này cũng rất bình thản đi, cậu ta còn có thể vừa cười vừa nói nữa mà.

Thật lòng mà nói, loại tranh tài như thế này vẫn rất có ích đi. Đối với loại hình tranh tài dễ gây tổn thương này, kỳ thật cũng rất dễ dàng thông qua việc so sánh để phát hiện ra khuyết điểm của bản thân, sau đó tự mình cải thiện nó.

Nói đến đây, chàng trai bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên.

- Kỳ thật... Cứ xem như tôi may mắn có thể thắng được anh, tôi cũng không thể nào vào được đến trận chung kết. Sớm muộn gì cũng phải gặp

bác sĩ Trần, cho nên việc sớm một chút hay muộn một chút cũng không có gì quá quan trọng cả.

- Đợi sau khi tôi tranh tài xong, tôi sẽ trở về tỉ mỉ nghiên cứu kỹ xảo phẫu thuật của bác sĩ Trần một chút, nói không chừng còn có thể cải thiện được trình độ của bản thân.

Sau khi nói xong, trực tiếp tiến vào phòng phẫu thuật.

Bất luận là động mạch chủ lên, động mạch chủ xuống, hay là động mạch chủ vô danh... Xét cho cùng, tất cả những loại phẫu thuật này đều nằm trong hệ thống phẫu thuật của khoa tim mạch cả thôi, nó được gọi chung là: Phẫu thuật thương tích mạch máu lớn trong lồng ngực.

Đây cũng là một hệ thống có tỷ lệ xảy ra bệnh tật cao nhất và cấp bách nhất trong ngoại khoa tim.

Nếu như có thể nắm giữ toàn bộ những kỹ năng này, trên cơ bản đã có thể báo cáo kết quả công tác phẫu thuật tim và phẫu thuật mạch máu lớn rồi.

Kỳ thật, ngoại khoa tim có thể chia ra làm mấy loại phẫu thuật chính, đầu tiên là phẫu thuật màng tim, ở bên ngoài trái tim. Hệ số nguy hiểm của nó không cao bằng phẫu thuật trái tim và mạch máu, phẫu thuật màng tim chỉ thuộc về cấp bậc mới bắt đầu phẫu thuật.

Chương 659: Tối Nay... Cậu Hướng Dẫn Tôi Đi

Tiếp theo là phẫu thuật mạch máu lớn, có thể nói là phẫu thuật những mạch máu chính ở trong trái tim. Hệ số nguy hiểm đã được cải thiện rất nhiều, tuy nhiên độ khó của nó vẫn không cao bằng việc phẫu thuật tim.

Cuối cùng chính là phẫu thuật trên chính trái tim, ví dụ như phẫu thuật van động mạch chủ, van động mạch phổi, van tim 2 lá, thậm chí là phẫu thuật cả những thứ như tâm thất của trái tim nữa.

Không có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra ở trong trận đấu. Biểu hiện của vị đồng nghiệp đến từ bệnh viện nhân dân tỉnh này nói chung cũng khá tốt, thế nhưng, đến cuối cùng điểm của cậu ta cũng không bằng Thôi Nguyên Vũ, lại càng không bằng Ninh Hạo Sâm, cậu ta chỉ có 85 điểm mà thôi.

Kỳ thật, thành tích như thế này cũng đã rất tốt rồi.

Tuổi 35 chính là tuổi trưởng thành, thuộc về độ tuổi lớn như độ tuổi của các bác sĩ chủ nhiệm, cũng thuộc về độ tuổi tiêu chuẩn của bác sĩ phó chủ nhiệm.

Vì lẽ đó, ở tuổi này thường xuyên xuất hiện những biểu hiện của một bác sĩ ưu tú.

Trần Thương chỉ mới có 27 tuổi, quả thật là một ngoại lệ. Mặc dù, Mạnh Hi cũng chỉ mới có 30 tuổi, thế nhưng anh vẫn trẻ hơn cô một chút.

Sau khi có kết quả của trận tranh tài, mọi người lập tức xem xét kết quả tranh tài đó.

Ba người Trần Thương, Quách Vân Phi và Mạnh Hi vẫn là tâm điểm quan tâm của tất cả mọi người ở đây

- Quách Vân Phi đạt 96 điểm! Ổn định rất tốt

- Mạnh Hi đạt 93 điểm, cũng tốt rồi, bảo đảm sự ổn định nha.

- Trần Thương... ? Trần Thương lại chỉ có 91 điểm

Mọi người nhìn điểm số trên màn hình lớn, ai nấy cũng bàn tán nhiệt tình.

- Trần Thương phát huy thật sự không có ổn định, lần thứ nhất đạt 90 điểm, lần thứ hai đạt 98 điểm, lần này lại đạt 91 điểm...

- Cậu đang nghĩ cái gì vậy? Bác sĩ Trần mới có bao nhiêu tuổi? Người ta chỉ mới có 27 tuổi thôi có được hay không hả? Hai mươi bảy tuổi mà có

thể tinh thông một loại phẫu thuật đã là tốt lắm rồi, tất cả mọi thứ không thể lúc nào cũng đạt được trình độ 98 điểm cao siêu như vậy hết

- Đúng vậy, phân tích rất có đạo lý đó. Tôi cảm thấy trình độ của bác sĩ Trần chỉ nên duy trì ở mức độ 91 điểm là được rồi, hơn nữa, thuật chữa trị tổn thương động mạch lên mới là loại phẫu thuật mà cậu ta am hiểu nhất

- Không đúng, nguyên nhân cũng có thể là do độ khó của ca phẫu thuật tương đối cao nha, cho nên mới dẫn đến việc điểm bị hạ xuống, một lát nhìn kỹ lại chút đi.

...

Một đám người cẩn thận phân tích điểm số. Dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh tiếp theo, đương nhiên họ phải tỉ mỉ tìm hiểu về đối thủ cạnh tranh một chút mới đúng chứ.

Trần Thương nghe lời mà mọi người vừa nói, cũng nhịn không được mà sửng sốt một chút, họ đều là những vị thần...

Chuyện này cũng có thể phân tích ra được à?

Lúc này, bác sĩ của bệnh viện nhân dân tỉnh đang đi tới, anh chủ động nắm tay của Trần Thương để chúc mừng:

- Chúc mừng bác sĩ Trần, việc này... Cảm ơn bác sĩ Trần đã để tôi thua không quá khó nhìn, ca phẫu thuật này tôi chỉ đạt có 85 điểm, tôi thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Trần Thương cười cười, anh cũng nắm lấy tay của anh ta khách sáo vài câu.

【Đinh! PK thành công, chúc mừng anh nhận được kinh nghiệm thuật chữa trị động mạch chủ xuống! 】

Trần Thương nhìn mọi người lít nha lít nhít, anh hơi do dự một phen. Cuối cùng, anh quyết định chờ một lát đến khi mọi người đã rời đi hết.

Anh tiện tay lựa chọn kích hoạt thuật chữa trị động mạch chủ xuống.

Ban đầu, Trần Thương đã nhận được kinh nghiệm chữa trị động mạch chủ giảm dần của Ninh Hạo Sâm rồi, bây giờ lại có thêm một kinh nghiệm khác nữa.

Sau khi kết hợp với những hiểu biết của anh về loại phẫu thuật này, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên:

【Đinh! Chúc mừng anh, thuật chữa trị động mạch chủ xuống đã tăng lên đến cấp hoàn mỹ! 】

Sau khi Trần Thương nhận được tin tức này, nhất thời sắc mặt của anh hiện rõ sự vui mừng

Loại phẫu thuật này cũng có thể đột phá được à?

Anh cảm giác được cách giải thích của bản thân về động mạch chủ xuống càng ngày càng thêm sâu sắc hơn, gương mặt của Trần Thương cũng không giấu nổi vẻ vui mừng.

Không tệ

Kỹ năng hoàn mỹ thứ hai cũng đã xuất hiện rồi.

Thế nhưng

Ngay sau khi, kỹ năng chữa trị mạch máu thứ hai đạt đến cấp hoàn mỹ, trong mơ hồ, Trần Thương lại có một loại dự cảm, nếu như anh tăng bảy loại kỹ năng này lên đến cấp hoàn mỹ thì sẽ như thế nào.

【Thuật khâu mạch máu】 của anh cũng có thể tăng lên đến cấp hoàn mỹ

Cái này thật sự là vô cùng lợi hại rồi đi

【Thuật khâu mạch máu】và【Thuật khâu cơ】rất giống nhau, đó đều là một trong những kỹ năng cốt lõi cơ bản nhất của việc phẫu thuật. Nếu như có thể thông qua những giải thích này làm sâu sắc thêm việc khâu mạch máu, thông qua các mạch máu lớn trong lồng ngực, sớm muộn gì anh cũng sẽ đột phá đến cấp hoàn mỹ

Thế nhưng【Thuật khâu mạch máu】lại rất thích hợp với việc phẫu thuật nối lại mạch máu toàn thân, bất luận là lá gan, lá lách hay thậm chí là các mạch máu lớn trong ổ bụng, cũng đều không thể tránh khỏi【Thuật khâu mạch máu】.

Trần Thương cảm thấy giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim lần này chính là một cơ hội mà bản thân anh rất khó để có được

Lúc này, không chỉ có những người dự thi ở xung quanh thì một mặt đầy nghi ngờ, mà ngay cả các chủ nhiệm cũng không thể hiểu được Trần Thương.

Dương Kiến Thụ thì mờ mịt xem hết toàn bộ video phẫu thuật của Trần Thương, ông hoàn toàn không hiểu được tại sao lại như vậy, ông nhìn qua chỗ của Đào Mật rồi hỏi:

- Chủ nhiệm Đào... Trình độ của tên tiểu Trần này rốt cuộc là như thế nào?

Đào Mật cũng nuốt một ngụm nước miếng, ông thấy trình độ vừa rồi của Trần Thương rất là ưu tú, thế nhưng... Khoảng cách chữa trị tổn thương

ở động mạch chủ lên còn có một sự chênh lệch rất lớn, nghĩ tới nghĩ lui...

Đào Mật giải thích cho mọi người biết bằng một khuôn mặt vô cùng thần bí, ông nói:

- Ừm... Tôi cảm thấy là do tiểu Trần cố ý làm như thế

Mọi người đều sững sờ, Thôi Nguyên Vũ và Ninh Hạo Sâm cũng vô cùng thắc mắc mà nhìn nhau:

- Vì sao?

Đào Mật thần bí mở miệng nói tiếp:

- Các người nghĩ thử đi, hiện tại mỗi người ở tổ C đều coi tiểu Trần như đối thủ cạnh tranh chính thức rồi, ai cũng muốn phân tích khuyết điểm của Trần Thương để cải thiện chính bản thân mình hết. Lúc này, cậu ta khẳng định phải giấu cái khôn vào! Lại nói, đến lúc giải thi đấu cả nước diễn ra, ai ai cũng coi Trần Thương như đối thủ thì cậu ta có còn là một con hắc mã nữa hay không?

Sau khi mọi người nghe xong, nhất thời đều bừng tỉnh nhận thức một cách rất rõ ràng...

Thì ra là như thế

Hạ Cao Phong nhìn Đào Mật một cách nghi ngờ: Thật sự là như vậy à?

Trong lúc nhất thời, mặt mo của Đào Mật ửng đỏ, ông liếc mắt nói: Tôi biết rõ chỗ nào chứ, tôi chỉ đang nói bừa mà thôi, lại nói... Tôi cũng không biết thực lực thực sự của tiểu Trần rốt cuộc là như thế nào nữa

...

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều không hiểu rõ về Trần Thương.

Chỉ có duy nhất một người, cõi lòng mang đầy mong đợi đi đến bên người Trần Thương, mở miệng nói:

- Tối nay, cậu hướng dẫn cho tôi đi

Trần Thương ngay lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn Mạnh Hi...

Chương 660: Online Chờ, Rất Cấp Bách

Mạnh Hi cảm thấy thật cảm động

Cách Trần Thương chỉ cho cô thực sự là quá hữu dụng

Cô phát hiện Trần Thương đối với việc chữa trị hạch tâm mạch máu nắm rất đúng chỗ, thông qua sự chỉ điểm của Trần Thương, Mạnh Hi trên cơ bản đã có thể thu hoạch rất lớn

Vốn thực lực bản thân Mạnh Hi đã tương đối mạnh, nay lại có thêm Trần Thương tận tâm dạy bảo, tự nhiên phát triển cũng rất nhanh.

Hôm nay tranh tài, cô thành công có được điểm số cao như vậy, tuyệt đối không thể không nhắc tới sự chỉ đạo hết lòng từ Trần Thương.

Tuy nhiên, cuộc tranh tài ngày mai mới là mấu chốt trong mấu chốt, độ khó so với hôm nay càng lớn hơn rất nhiều.

Chắc chắn, ngày mai sẽ là cuộc ngạnh chiến.

Có thể đi lọt vào nhóm trước năm, những người đó đương nhiên không phải đèn đã cạn dầu.

Nếu người tham gia không có thực lực và bản lĩnh chân chính, thì sẽ rất khó có được thắng lợi.

Quách Vân Phi tuyệt không lo lắng, nhưng trong lòng Mạnh Hi vẫn rất lo sợ.

Cô biết rất rõ trình độ của mình

Kết quả hôm nay thực tế mà nói toàn bộ đều nhờ vào sự chỉ dẫn của Trần Thương, nghĩ đến ngày mai tranh tài, cô không nhịn được quyết định thỉnh giáo thầy Trần, cũng chải vuốt bản thân một chút trước khi quay video.

Trần Thương nhìn Mạnh Hi ngồi bên cạnh, tay trái chống cằm, miệng nhỏ cong lên, hai con mắt nháy nháy, mấu chốt là còn đang mặc một bộ quần áo giống như đồng phục…

Cực kỳ khiến người ta phải liên tưởng tới hình ảnh: Chủ nhân, tối nay thỉnh chỉ dẫn tôi

Trần Thương vội vàng lắc lắc đầu

Đứng dậy, chỉnh đốn ngôn từ rồi lần nữa nhìn Mạnh Hi, lắc đầu, kiên định đáp:

- Được rồi

Một bộ thao tác này đã trực tiếp khiến chính Mạnh Hi trợn tròn mắt, đôi mắt cô cong cong:

- Thân thể cậu rất không thành thật nha…

Trần Thương liếc mắt:

- Cô Mạnh, cô hãy chú ý lời nói! Ở đây không phải phòng phẫu thuật...

Mạnh Hi bèn cắt ngang:

- Chị đây mới không thích dáng vẻ con trai mới lớn này của cậu.

Trần Thương rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra:

- Vậy là tốt rồi...

- Nhưng mà... Cô Mạnh, tôi với tư cách học sinh của cô, rất hiếu kì chuyện đại sự cả đời của cô nha! Cô có người yêu không?

Trần Thương tò mò hỏi, dù sao người như cô Mạnh Hi này, từ dáng người, tướng mạo đến trình độ, năng lực rồi gia thế đều có thể xem là người phụ nữ hoàn mỹ, đáng ra là sẽ không thiếu người yêu mới đúng chứ?

Thế nhưng, từ trước đến nay Trần Thương chưa từng thấy Mạnh Hi nói chuyện với đàn ông, cũng rất ít nghe Mạnh Hi nhắc tới người đàn ông khác khi đang trò chuyện với anh

Thân mật nhất hình như cũng chỉ có với anh.

Cô như vậy, làm học sinh như anh cũng rất lo lắng

Mạnh Hi nghe lời Trần Thương nói, cười híp mắt, lông mi cũng theo đó rung động:

- Cậu rất muốn biết hả?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, cô không kết hôn, tôi làm học sinh rất không có cảm giác an toàn.

Mạnh Hi nhất thời mắc nghẹn họng... Ho khan rung cả người, đặc biệt là chỗ nào đó cũng vì thế mà lắc lư kịch liệt.

Xung quanh, đám bác sĩ ngoại khoa tim kia đã hận không thể lập tức đổi nghề đến khoa ngoại vú

Họ lo lắng nhìn Mạnh Hi, mắt mở to chăm chú nhìn, hình như là dáng vẻ rất lo lắng.

Song con mắt rất thành thật... Không ngừng cổ động yết hầu bán đứng họ.

Trần Thương thấy thế một đầu mồ hôi

Có cô giáo như vậy, làm học sinh vô cùng lo lắng

Anh lập tức trừng mắt liếc Mạnh Hi:

- Cô Mạnh, đây là nơi công cộng, chú ý mọi người

Mạnh Hi khụ khụ một tiếng, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra:

- Kỳ thật... Tôi có đối tượng rồi

Trần Thương sững sờ:

- Ồ? Không có bằng chứng xác thực coi là không có chân tướng

Mạnh Hi nghe xong, đưa tay móc điện thoại từ trong túi ra, mở một tấm hình nói:

- Nhìn đi, người yêu tôi

Trần Thương thấy ảnh chụp, lập tức trừng to mắt.

Mặt mũi biểu hiện tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn thoáng qua Mạnh Hi:

- Người này... Người này... Người này thích hợp à?

Mạnh Hi chỉ nhún vai:

- Có gì không thích hợp?

Trần Thương:

- Cô nghiêm túc?

Mạnh Hi vỗ ngực:

- Đương nhiên

Một cái vỗ ngực, đủ để làm những kẻ xung quanh vốn đang chuẩn bị rời đi quyết định ở lại ngồi thêm mấy phút, dù sao... Trở về cũng không có việc gì.

Trần Thương thở dài:

- Ai, không ngờ Cô Mạnh cùng tôi thì ra là chiến hữu, thất kính thất kính

Mạnh Hi cũng thở dài, dựa lưng lên ghế dựa, phiền muộn nói một câu:

- Đáng tiếc, người yêu của tôi đã bị lão tặc Tư Không kia đoạt đi

Trần Thương liếc mắt, rốt cuộc hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà... Vẫn rất khó tiếp nhận

Anh quay người khẽ liếc nhìn Mạnh Hi, rất ung dung:

- Cô Mạnh, cô...

Mạnh Hi sững sờ, thấy Trần Thương chỉ nói phân nửa, nhất thời trợn tròn mắt:

- Tôi làm sao, cậu còn nói muốn nói gì?

Trần Thương tiếc hận thở dài:

- Dung mạo cô đẹp như vậy, thật là lãng phí

Nửa câu còn lại anh nguyện không nói, giá như cô chịu đem "Ưu thế" của mình giao cho tôi – Tiểu Trần đáng yêu này liếm thì chẳng phải quá tốt à?

Mạnh Hi nghe xong cười rộ lên:

- Làm sao anh biết phụ nữ không thích phụ nữ đẹp?

Trần Thương sững sờ, nhất thời không phản bác được

Rất nhanh, mọi người nhao nhao thảo luận một phen, thì ra giờ mới biết, thì ra... Mạnh Hi lại là cô giáo của Trần Thương

Lần này, mọi người xung quanh trợn tròn mắt.

Thầy trò hai người cũng quá trâu bò rồi?

Mắt họ trừng to nhìn chằm chằm Mạnh Hi, vẫn có cảm giác bản thân đã đánh giá thấp cô gái này, học sinh của cô đãlợi hại như vậy, cô phải giỏi cỡ nào?

Nghĩ tới đây, mọi người cùng nhau cảm khái.

Một người đàn ông bỗng nhiên lên tiếng:

- Nếu tôi có cô giáo như vậy, chắc chắn cũng rất lợi hại

Vừa nghe lời này, mọi người xung quanh đều nhất trí tán thành

- Đúng đấy, nếu thầy cô giáo của tôi đạt trình độ cỡ này, năng lực tôi khẳng định sẽ không như bây giờ, tuyệt đối lợi hại hơn

- Đúng vậy, có giáo viên như vậy, tôi phải cầu thế nào đây? Chắc chắn sẽ hận không thể mỗi ngày làm phẫu thuật với cô

- Ai... Thành công quả thật không có ngẫu nhiên! Đặc biệt là người đàn ông mà đạt được thành công...

...

Nghe xung quanh nói chuyện, Thôi Nguyên Vũ cũng thở dài:

- Tôi nếu có giáo viên như vậy, tuyệt đối có thể đi tham gia giải thi đấu toàn quốc

Sau khi Dương Kiến Thụ nghe xong, trên huyệt thái dương đã xuất hiện thêm mấy sợi gân xanh, anh thề, anh không có tức giận đâu, chẳng qua là máu hơi dồn đầu, muốn đánh người mà thôi.

Ninh Hạo Sâm không nói chuyện, chỉ đơn thuần ung dung thở dài.

Có một loại thầy giáo, thích bái nhà khác làm thầy giáo

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn Trần Thương, ai...

Người ta đúng là ưu tú quá mà

Cơ mà có cô giáo cỡ này dạy kèm, phi! Cô giáo như vậy, có thể không ưu tú?

Lúc này, tất cả mọi người đều nghĩ muốn đến hỏi một chút, không biết chủ nhiệm Mạnh có thói quen làm gia sư hay không... Hoặc là có khả năng đi?

Ai...

Trần Thương nhìn dáng vẻ đám người xung quanh này, bất đắc dĩ thở dài.

Ai...

Mấy người cũng không phải không có cơ hội, chẳng qua là khoảng cách để cầu được cô giáo Mạnh, còn kém một chuyến bay sang Thái Lan

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, cười tủm tỉm hỏi:

- Cậu sẽ không nói lung tung chứ?

Trần Thương bất đắc dĩ đưa tay lên:

- Đương nhiên sẽ không.

Cách nói này là dựa theo kịch bản quen dùng của mấy bộ tiểu thuyết võ hiệp

Trần Thương giống một cái giống đực có chí khí đi trợ giúp cô giáo của mình hoàn thành tâm nguyện, đánh bại lão tặc Tư Không, tiếp đó ghé vào lỗ tai anh ta nói một câu: Cô giáo của tôi là Mạnh Hi

Nhưng hiện tại, anh có chút hối hận rồi

Dù sao... Rốt cuộc ai là tiểu tam còn chưa nói chắc đâu.

Ai cướp người yêu ai còn không thể nói chính xác nữa

Lúc này, trong lòng Trần Thương xuất hiện áp lực rất lớn.

Ai...

Cô Mạnh thích người yêu của bác sĩ Tư Không, tôi nên giúp ai đây?

Online chờ, rất cấp bách...

Chương 661: Có Nội Gián, Huỷ Bỏ Giao Dịch

- Có nội gián, huỷ bỏ giao dịch.

Lúc Trần Thương nhìn thấy tin nhắn đó, anh có đôi chút ngạc nhiên nhưng vẫn không hiểu ngụ ý của nó. Mãi cho đến buổi tối, sau khi bước vào trong phòng hội nghị của Ngoại khoa tim Đông Đại Nhất Viện, anh mới thật sự sững sờ

Một căn phòng hội nghị bé xíu bình thường chỉ chứa bảy đến tám người, vậy mà hôm nay lại chật kín.

Nhìn sơ qua cũng không quá đông, tầm mười một, mười hai người

Để cho thuận tiện, mọi người đã chuyển toàn bộ ghế ra ngoài, ai ai cũng đều đứng ở đó, cảm giác dường như … cũng khá là trống trải.

- Bác sĩ Trần đến rồi

- Xin chào bác sĩ Trần

- Chào buổi sáng bác sĩ Trần…

…

…

Trần Thương đứng ngây ra một lúc

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Còn video phẫu thuật đã nói trước là sẽ thảo luận riêng đâu?

Trần Thương nhìn đám người này, không nhịn được mà sởn hết cả đầu óc

Hạ Cao Phong nhìn Trần Thương rồi kéo anh ra ngoài, nở một nụ cười ngại ngùng:

- Tiểu Trần à, tôi cũng là bất đắc dĩ đó thôi

Trần Thương ngây người:

- Rốt cuộc… chuyện này là như thế nào?

Hạ Cao Phong than thở, lúc nãy khi vừa ăn cơm xong, ông ta lỡ miệng nói video phẫu thuật mà Trần Thương sẽ thảo luận với Tiểu Mạnh, cho nên mọi người đều đến đây hết cả rồi…

Trần Thương nghe xong, nhất thời im lặng.

Hạ Cao Phong hơi ngại ngùng:

- y…. Tôi cũng là bất đắc dĩ mà, những chủ nhiệm của khoa khác cũng đến nhờ tôi, nói rằng khi nào chủ nhiệm Mạnh chỉ dạy cho Trần Thương thì

hãy để những người tham gia cuộc thi ngày mai cùng đến để giao lưu một chút….

- Cho nên, tất cả đều đến hết rồi

Trần Thương gật đầu cười khẽ, thảo luận với một mình Mạnh Hi cũng là thảo luận, thảo luận với mọi người cũng vậy.

Hơn nữa, kiểu hội nghị qua video này chắc chắn sẽ không chỉ có một người phát biểu, cùng nhau góp củi ngọn lửa thêm cao, mọi người cùng nhau bàn luận, vấn đề được đưa ra cũng sẽ nhiều hơn.

Đây cũng không hẳn là một chuyện xấu.

Trần Thương đưa mắt nhìn vào trong phòng làm việc, trông thấy một đám người nịnh bợ đang niềm nở vây quanh lấy cô Mạnh mà cảm thấy xót xa.

y….

Đám người các người muốn được đứng cùng chủ nhiệm Mạnh, trừ phi giả làm phụ nữ thì mới có cơ hội đó.

Chỉ có điều, nhìn dáng điệu vui vẻ ấy của Mạnh Hi, Trần Thương đột nhiên nghi ngờ rằng liệu có phải do cô cố tình tiết lộ ra hay không?

Trần Thương thở dài một tiếng.

Thời gian sau đây là của mọi người.

Ai ai cũng bắt đầu thảo luận sôi nổi về video phẫu thuật.

Mọi người chủ yếu thảo luận về bảy, tám video tiêu biểu nhất.

Mỗi cuộc phẫu thuật đều bắt đầu thảo luận từ điểm cao nhất, từ chi tiết đến tổng thể, từ bố cục cho đến các thao tác phẫu thuật, không có gì là không nói.

Chủ nhiệm Mạnh với tâm thái không hề dấu diếm, để cho mọi người tự do bày tỏ quan điểm.

Cô còn chia sẻ những điều tâm đắc về ca phẫu thuật của mình cho mọi người.

Mọi người ai cũng đều là những bác sĩ có kinh nghiệm phong phú trong ngành, ai mà chẳng có những điểm lưu ý cho mình.

Tiếp sau đó phải xem thử thiên phú của ai cao hơn thì người đó học được nhiều hơn.

Cuộc thảo luận bắt đầu từ 7 rưỡi và kéo dài đến 12 giờ hơn.

…….

…….

Tần tiểu liếm thu mình trong chăn, tâm trạng không yên, hôm nay cuối cùng cô cũng được biết chủ nhiệm Mạnh là ai rồi

Nhưng cũng chính bởi lẽ ấy mà Tần tiểu liếm lại càng trở nên lo lắng hơn.

Một nam một nữ trong cùng một phòng

Rồi cùng xem video….

Hơn nữa chủ nhiệm Mạnh lại xinh đẹp đến vậy, mấu chốt là quá hung dữ. Nghĩ đến đây, Tần Duyệt hé chăn rồi tự nhìn chính mình.

Mặc dù không đến mức hung dữ như vậy, nhưng cũng rất đáng yêu đó chứ

Nghĩ vậy, con tim của Tần Duyệt lại thao thức không thể nào ngủ được.

Đột nhiên, Tần Duyệt bật mở chức năng video call của Wechat

Cô muốn xem thử Trần Thương có biểu hiện gì khác thường hay không.

Trần Thương nhìn thấy lời mời tham gia cuộc gọi của Tần Duyệt, anh ngạc nhiên trong phút chốc

Tần tiêu liếm cũng biết cách gọi điện kiểm tra người khác rồi đó ư?

Tiến bộ cũng nhanh đó nha?

Trần Thương không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Thế nhưng anh lại chẳng hơi lo lắng nào mà trực tiếp bắt máy.

Phải biết rằng, trong 13,14 người trong phòng hội nghị, ngoại trừ một mình chủ nhiệm Mạnh là nữ thì toàn bộ đều là nam. Trần Thương có gì phải chột dạ đâu chứ?

Sau khi được kết nối video, Tần Duyệt ngạc nhiên:

- Chủ nhiệm Mạnh ở đâu vậy? Tại sao lại toàn là nam thế này?

Trần Thương bước ra ngoài, tự tin nói:

- Tất nhiên rồi, sẽ có một đám người cùng nhau bàn luận về video, em tưởng nó là gì vậy hả?

- Được lắm Tần Duyệt à, em lại nghi ngờ anh….

Tần Duyệt đỏ mặt nói:

- Nói bậy, em đang lo lắng cho anh đó, em thấy muộn như vậy rồi anh vẫn còn chưa về, em lo cho anh, thôi anh đi làm việc tiếp đi, bái bai

Nói xong, Tần Duyệt tắt máy, chui vào trong chăn.

Trần Thương nở một nụ cười mãn nguyện.

Cuộc thảo luận tối nay, mọi người đều có cho mình những thu hoạch lớn, về mặt căn bản ai ai cũng có tiến bộ.

Đúng lúc mọi người rời đi, Trần Thương đột nhiên nhận được thông báo của hệ thống

- Đinh! Chúc mừng anh, phẫu thuật phục hồi động mạch vô danh của anh đã đạt đến cấp hoàn mỹ.

Trần Thương ngây ra một chút

Thì ra, đây là cái được gọi là cơ duyên sao?

Không ngờ rằng, một cuộc thảo luận như vậy lại khiến cho chiếc máy phục hồi động mạch vô danh của Trần Thương đạt mức hoàn mĩ

Thật là tuyệt vời quá đi

Trần Thương tỉ mỉ xem xét, anh phát hiện ra kinh nghiệm phẫu thuật của anh cũng có bước nhảy vọt nhanh chóng, mặc dù vẫn so với mức hoàn mĩ vẫn còn khoảng cách khá xa, nhưng suy cho cùng nó vẫn có tác dụng tốt.

Trần Thương nhìn dòng người lần lượt khuất bóng, chỉ có mình Mạnh Hi vẫn chưa rời khỏi phòng hội nghị, anh sững lại một chút

Bước vào phía bên trong, anh nhìn thấy Mạnh Hi đang nhắm thật chặt đôi mắt, hai tay bịt lấy tai.

Trần Thương thở dài nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, có phải là ồn quá không nhỉ?

- Tôi cũng cảm thấy tai mình cứ ong ong.

Đúng vậy, vừa nãy mọi người đều khá là hào hứng, bỗng dưng lại trở nên yên tĩnh, nên cứ có cảm giác ong ong ở bên tai.

Chỉ nhìn thấy chủ nhiệm Mạnh lắc lắc đầu, có vẻ không để ý đến Trần Thương.

Phải 30 giây sau đó cô mới chậm rãi nói:

- Không phải vậy, là do tôi cảm thấy trong đầu tôi có quá nhiều thứ, tôi phải bịt tai lại để nó không bị trôi tuột ra ngoài.

câu nói ấy khiến cho Trần Thương sững sờ.

Trần Thương hoài nghi:

- Vậy vừa nãy cô lắc lắc đầu là để cho kiến thức hỗn tạp lại với nhau, gấp đôi sức hấp thụ?

Mạnh Hi nghe vậy cười nói:

- Cậu thông mình đó

Trần Thương lườm Mạnh Hi một cái, mặc dù chỉ là hệ đại học nhưng cô cũng không thể bắt nạt tôi như vậy…. vẫn chưa học qua kiến thức nội khoa thần kinh à?

- Cô Mạnh, cô quá bí lời rồi hả? May cho cô là tiến sĩ của học viện Karolinska Thuỵ Sĩ đó

Mạnh Hi cười nhạt một tiếng:

- Tôi hiểu biết nhiều, cậu có hiểu biết nhiều không?

Trần Thương nhất thời im lặng, không biết nói gì …

Học lực của cô cao, cô xuất sắc

Lúc này, Mạnh Hi đứng dậy, bước ra ngoài với dáng vẻ run run.

Trần Thương nhìn dáng đi đó của Mạnh Hi, không nhịn được hỏi:

- Cô giáo Mạnh, đây là…. sự hấp thu kiến thức đến tận từng tế bào hả?

Mạnh Hi lắc đầu.

Trần Thương tiếp tục đoán:

- Vậy là do…. Kiến thức quá nhiều nên say? Hay là… say phẫu thuật? đúng không?

Mạnh Hi quay người lại nhìn Trần Thương, thở dài một tiếng:

- Tiểu Trần à, cậu là sinh viên ngành y đó, có thể đừng hỏi những câu hỏi ấu trĩ như vậy được không?

- Đó là do tôi đứng quá lâu, chân bị tê….. emmmmmm, còn hơi đau lưng nữa

Sau khi nói xong, Mạnh Hi thất vọng nhìn Trần Thương một cái rồi rời đi

Lúc đó, Trần Thương muốn khóc mà không khóc được, tại sao đạo lý lại bị cô nói hết rồi?

Cô lớn hơn thì có lí ư?

Ngay lúc đó, Hạ Cao Phong bước đến từ đằng sau, nói:

- Haizz.. Tiểu Trần, cậu nói đạo lý với phụ nữ làm gì vậy?

Trần Thương nhìn khuôn mặt đầy tang thương của chủ nhiệm Hạ rồi chợt nghĩ rằng, ông ta chắc chắn có chuyện gì đó….

Chương 662: Ước Ao Ngồi Một Tấm Da Thật

Ngày thi đấu thứ đúng như dự kiến, một ngày này, mọi người đều thỏa thuê mãn nguyện

Trần Thương và Mạnh Hi đi cùng nhau, Cô Mạnh hôm nay lái tới một chiếc Đại G, mà Cát Hoài chắc chắn muốn đến tham gia náo nhiệt, nhưng mà Trần Thương ngồi kế bên vị trí tay lái, bác sĩ Cát ngồi phía sau.

Trần Thương nhìn thấy Đại G thì vô cùng ngưỡng mộ

Mà bác sĩ Cát nhìn vị trí lái của Mạnh Hi là ngồi trên da thật, cũng không ngừng ngưỡng mộ.

Trần Thương không nhin được, trong lòng chế giễu Cát Hoài, thật không có tiền đồ này, một chiếc Đại G có đến bốn năm tấm đệm da thật lận.

Trong lòng Cát Hoài xem thường Trần Thương, tôi mà hâm mộ cái tấm đệm da thật kia sao? Tôi hâm mộ là cái kia Cô Mạnh.... ai.... anh là xử nam thì hiểu cái gì?

Đại G rõ ràng đã được cải tiến, đồ vật bên trong xe rất xa hoa, Trần Thương cảm thấy đợi cuộc thi kết thúc, bản thân mau chóng lấy một chiếc xe, cuộc sống vợ chồng phong phú một chút, mang theo Tiểu Liếm ra ngoài đung đưa, dạo chơi ngoại thành.

Lúc Trần Thương và Mạnh Hi đi vào, vừa vặn nhìn thấy Quách Vân Phi.

Trần Thương chủ động hỏi thăm, Quách Vân Phi nhã nhặn gật đầu.

Mọi người cùng nhau bước vào.

Cả một đêm hôm qua Quách Vân Phi nghiên cứu kỹ năng chữa trị động mạch chủ của Trần Thương.

Anh ta thề, các mũi khâu của Trần Thương, chắc chắn có dấu vết các mũi khâu của mình, vì thế anh ta còn cố tình tìm chủ nhiệm Tần Nhạc Minh chăm chú nghiên cứu.

Mà kết luận của Viện trưởng Tần càng làm cho anh ta kinh ngạc

- Tiểu Trần này, đã học được các kỹ năng của mình từ những kẻ man rợ để kiểm soát những kẻ man rợ, sau khi học được kỹ năng của anh, cậu ta sẽ cải thiện chúng, và biến chúng trở thành của mình.

- Anh xem kĩ ca phẫu thuật này, học tập một chút ưu điểm của đối phương

Một câu nói khiến Quách Vân Phi hơi xúc động.

Tiếp xúc không quá 20 phút, phẫu thuật không đến 5 phút, mặc dù bản thân đã cố tình đề cập đến hai câu, nhưng... chỉ bằng cái này? Trần Thương lại cũng có thể học được?

Nghĩ đến việc này, khiến Quách Vân Phi hơi sốc

Bác sĩ tiểu Trần này cũng quá lợi hại rồi.

Còn về Mạnh Hi?

Quách Vân Phi thật sự không coi trọng.

Ngoại trừ dung mạo xinh đẹp, ngực lớn một chút, vóc dáng đẹp một chút, bây giờ lại có thêm nhiều tiền một chút, tính cách tốt một chút, đôi mắt đẹp một chút, đôi môi gợi cảm một chút.... Ừm, trừ mấy thứ đó ra thì cũng chẳng có gì

Chỗ nào có thể so được với vợ của mình

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi sợ thân thể quá thành thực, vội vã đi thẳng vào bên trong.

Nói thật, Quách Vân Phi không giỏi giao tiếp với phụ nữ, đặc biệt là những phụ nữ xinh đẹp, thầy hướng dẫn nói với anh, phụ nữ càng xinh đẹp, thì càng nguy hiểm.

Câu nói này, rất đúng

Sau khi mọi người vào trong sân, Trần Thương và Mạnh Hi rõ ràng rất được hoan nghênh.

Cả đám đều chào hỏi.

Tối hôm qua sau một hồi giao lưu, để mọi người quen thuộc lẫn nhau hơn, mà quan trọng nhất là thu hoạch khá bổ ích.

Không bao lâu, người chủ trì lên đài nói:

- Đầu tiên, xin được chúc mừng các tuyển thủ đã đi đến hiện tại, điều này đã nói rõ thực lực của mỗi người, đã được công nhận.

- Bây giờ, mỗi một tiểu đội chỉ có 5 tuyển thủ, cứ như vậy, khi chúng ta rút thăm, sẽ có một lá luân không, sau khi luân không, có thể trực tiếp tăng cấp.

Lời vừa nói, Trần Thương lập tức sững sờ

Mà lúc này, Mạnh Hi hơi hưng phấn, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào hộp rương rút thăm.

Cô quay đầu nhìn vẻ mặt của Trần Thương:

- Thế nào, cậu không muốn luân không à?

Trần Thương sững sờ, đầy chính khí nói:

- Thi đấu dựa vào thực lực, cô Mạnh, sao cô lại có ý nghĩ như thế chứ?

Mạnh Hi lườm Trần Thương một cái, trong miệng không biết mắng Trần Thương câu gì, nhưng Trần Thương thề, anh nhìn khẩu miệng rất lợi hại, chắc chắn là nói mình: Ngu ngốc

Trần Thương bất đắc dĩ, cầm lấy điện thoại lên Baidu:

- Có một người hướng dẫn não tàn là trải nghiệm gì

Nhìn thấy những bình luận đẫm máu phía dưới, Trần Thương đột nhiên cảm thấy được bản thân đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, cô Mạnh, cô gặp được học sinh như tôi, thật sự là phúc của cô.

Nhưng khi Trần Thương nhìn thấy những người hướng dẫn trình độ não tàn khác, lại phát hiện hóa ra bản thân cũng rất may mắn

Tối thiểu Cô Mạnh không bắt mình ở trong nhà cổ giặt quần áo nấu cơm, cũng không sai mình tắm rửa chà lưng, càng không cần chăm sóc cuộc sống thường ngày! Cho dù Trần Thương muốn làm, khẳng định cũng không cho mình làm

Nghĩ như vậy, tuy cô Mạnh ngốc thật, nhưng tối thiểu đạo đức của cô vẫn được.

Nhưng nói thật, Trần Thương thật sự không muốn luân không, dù sao mỗi một lần luân không đối với anh mà nói, đều là một lần tổn thất trọng đại.

PK có thể rơi đồ hoặc không, nhưng luân không khẳng định không có.

Lúc này, bắt đầu rút thăm

C3-1 (Thuật chữa trị động mạch chủ xuống)

Trần Thương vui mừng, không bị luân không, mà còn là phẫu thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ.

Sau khi lên sân khấu, Trần Thương ngẩng đầu nhìn lên, lại là người quen, là phó chủ nhiệm khoa tim của bệnh viện Đông Dương, tiến sĩ 35 tuổi, tiến sĩ Hứa.

Sau khi Tiến sĩ Hứa nhìn thấy Trần Thương, khẽ cười:

- Bác sĩ Trần, rất mong đợi được quyết đấu với cậu

Trần Thương gật đầu, cười:

- Tôi cũng vậy

Trong lòng Tiến sĩ Hứa rất là rất vui vẻ, bởi vì cả hai cạnh tranh trong phẫu thuật chữa trị giảm tổn thương, mà không phải là chữa trị tổn thương động mạch chủ.

Hứa tiến sĩ cảm thấy bản thân rất có hy vọng, dù sao thuật chữa trị giảm tổn thương cũng là ưu thế của mình, năm ngoái có 92 điểm, năm chỉ có thể

cao hơn chứ không thể thấp hơn, mà số liệu hôm qua Trần Thương thi đấu chỉ là 91 điểm.

Mặc dù cuộc thảo luận tối qua, có thể được một chút cảm hứng

Nhưng không có tập luyện phẫu thuật, vẫn có chút hạn chế, không có rèn luyện thực tiễn, muốn nâng cao, vẫn còn chút khó khăn.

.....

.....

Nhóm người cổ vũ cho Trần Thương ngày càng lớn mạnh, những người bị loại bởi anh đều đến xem trận đấu.

Nhưng mọi người cũng không phải là bàn luận về Trần Thương, mà nghĩ đến bữa lẩu tối nay có bao nhiêu đĩa thịt, rượu Trần Thương thanh toán hay không thanh toán

Còn về kết quả cuộc thi?

Chủ nhiệm Đào nói rồi, Trần Thương che giấu thực lực, lo lắng cái gì?

Ninh Hạo Sâm ngẩng đầu, nhìn kết quả rút thăm trên màn hình lớn, nhất thời sửng sốt.

- Bác sĩ Trần gặp nguy hiểm

Mọi người sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy đối thủ của Trần Thương là Tiến sĩ Hứa, nhất thời ngạc nhiên

Hạng mục mấu chốt của cuộc tranh tài là phẫu thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ xuống.

Kết quả cuộc thi ngày hôm qua của Trần Thương chỉ có 91 điểm.

Mà đối thủ lại là người am hiểu hạng mục.

Thôi Nguyên Vũ không để ý, nói:

- Ai za, mọi người lo lắng cái gì, chủ nhiệm Đào nói rồi, Trần Thương hôm qua là nhường! Che giấu thực lực

Sau khi nghe xong, bác sĩ của bệnh viện Nhân Dân Thành Phố cảm khái một tiếng:

- Bác sĩ Trần là người tốt nha

Đào Mật nghe xong, trong lòng hơi sợ

Lỡ may.... thật sự bị loại thì phải làm sao đây?

Có bị đánh mặt không?

Ông nói Trần Thương có giữ lại, còn có che giấy thực lực... thật sự chỉ là nói khoác thôi

Ông làm gì biết Trần Thương có thật sự là che giấu thực lực hay không

Đột nhiên, Đào Mật cảm thấy hơi thất vọng.

Thế nhưng mọi người đều bình chân như vại, cứ như Trần Thương thật sự sẽ thắng, dù gì họ cũng tin tưởng, chắc chắn hôm qua Trần Thương là che giấu thực lực.

Đến khi Mạnh Hi đi tới.

Hạ Cao Phong vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Mạnh? Sao cô lại đến đây.

Mạnh Hi cười nói:

- Tôi luân không rồi.

Nhưng khi Mạnh Hi ngẩng đầu nhìn về phía hạng mục so tài của Trần Thương và đối thủ, không nhịn được, trong lòng sửng sốt.

- Tiểu Trần có khả năng là gặp nguy hiểm rồi, tối qua lúc chúng tôi thảo luận, tôi rõ ràng cảm thấy thuật chữa trị động mạch xuống của tiến sĩ Hứa tốt hơn so với Trần Thương

- Tiểu Trần.... sẽ không bị loại chứ?

Một câu nói khiến mọi người bối rối

Dù sao thì Mạnh Hi cũng là người hiểu rõ Trần Thương nhất.

Cô ấy cũng nói như thế rồi, nhất thời mọi người đều trợn tròn mắt, cùng nhau nhìn chằm chằm vào Đào Mật.

Đào Mật thấy vậy, giả vờ bình tĩnh nhắm mắt, tôi không nhìn thấy gì hết....

Chương 663: Rất Đúng Chỗ

Cô Mạnh vừa nói xong thì lập tức khiến "hội những người hâm mộ Trần Thương" trợn tròn mắt

Chủ nhiệm Đào nhắm mắt dưỡng thần không nói một lời, Hạ Cao Phong thì lộ ra vẻ mặt tôi không biết gì hết, mấy người hỏi người khác đi.

Mà Thôi Nguyên Vũ lại nhìn Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Mạnh, cô đừng lừa chúng tôi, chủ nhiệm Đào đã nói hết với tụi này rồi, tiểu Trần vẫn còn đang giữ lại thực lực, đợi tới khi then chốt mới bộc phát đúng không?

Nói đến đây, Thôi Nguyên Vũ hạ giọng, cười nói:

- Không sao đâu, miệng của tụi này rất kín

Mạnh Hi thấy thế, mắt trợn trắng

Tại sao đám người này lại có thể tự tin một cách mù quáng với Trần Thương đến thế chứ

Mạnh Hi vừa xoay người thì nhìn thấy Thôi Nguyên Vũ và thầy của cậu ấy, Dương Kiến Thụ, đã khai bàn.

Mạnh Hi bất đắc dĩ thở dài.

...

...

Trần Thương vừa mới tiến vào, hai giám khảo tức khắc sửng sốt, bởi vì ngày hôm qua họ đã gặp Trần Thương

Hôm qua, Trần Thương dùng thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên làm hai giám khảo thảo luận cả đêm không ngủ được, không ngờ hôm nay lại gặp phải Trần Thương

Hai giám khảo vừa mừng vừa sợ

Thậm chí... Trong lòng còn hơi mong chờ nho nhỏ.

Nhưng mà có camera giám sát nên hai người cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Quan chủ khảo Tôn Cao Hưng nhìn Trần Thương, trong lòng hơi vui vẻ, nhưng mà ông vẫn thản nhiên nói:

- Xin thí sinh chú ý, lúc này trong trung tâm phòng phẫu thuật cấp cứu đang tiến hành một ca phẫu thuật khác, không có đủ bơm ly tâm để dùng, thí sinh hãy sử dụng thiết bị có sẵn để bắt đầu thao tác của mình

Trần Thương nghe xong nội dung thi, gật đầu một cái.

- Thí sinh đã chuẩn bị xong chưa?

Trần Thương:

- Chuẩn bị xong

- Hiện tại bắt đầu

Vừa dứt lời, âm thanh của máy theo dõi điện tim tức khắc vang lên, động mạch chủ xuống không ngừng trào máu ra

Sau khi nhìn thấy vết thương, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Cái này... Vết thương này hoàn toàn không giống vết thương anh gặp hôm qua….

Mức độ khó khăn của ca phẫu thuật đã nâng cao rất nhiều.

Mặc dù đều là thuật chữa trị động mạch chủ xuống, nhưng mà bộ vị tổn thương khác nhau, độ lớn của vết thương cũng khác, cho nên phương pháp chữa trị sẽ không giống nhau.

Ca phẫu thuật hôm nay rõ ràng đã không còn đơn giản là khâu mạch máu và khâu lại nữa, độ khó đã tăng lên

Trần Thương nhìn chằm chằm vị trí chảy máu của vết thương, anh không tùy tiện cầm máu, càng không dùng kẹp cầm máu

Hiện giờ trong đầu Trần Thương không ngừng suy nghĩ về tất cả phương pháp phẫu thuật cho vết thương này

Miệng vết thương rất lớn, nhiều chỗ tổn thương, mà phương pháp khâu trực tiếp ngăn chặn máu chảy chỉ phù hợp với các vết thương nhỏ trong các tình huống khẩn cấp. Hiện giờ cũng có thể dùng nó để chữa trị, nhưng mà phải khống chế thời gian cực kì nghiêm khắc

Tương tự, kẹp đóng động mạch chủ để khâu vết thương cũng có yêu cầu như vậy, chặn động mạch chủ lại có thời gian rất hạn chế

Tốc độ khâu của Trần Thương rất nhanh, nhưng mà hiện giờ đây không phải là lựa chọn tối ưu nhất.

Có đôi khi biện pháp mà phải lựa chọn một tỉ lệ sai số chắc chắn, đây mới là lựa chọn phẫu thuật tốt nhất

Cũng không phải là nói loại khâu nhanh chóng có tính mạo hiểm này không tốt, chỉ có thể nói khi không thể dùng biện pháp phẫu thuật khác thì đây là lựa chọn duy nhất.

Phải biết rằng bác sĩ cũng là con người, mà con người thì sẽ có tỷ lệ phạm sai lầm, không phải máy móc, tính tùy cơ của người sẽ rất lớn.

Sau khi cân nhắc trong vài giây, Trần Thương đã đưa ra lựa chọn

Ngay lúc này, trong trạng thái này, sử dụng bơm ly tâm làm bộ phận chuyển lưu là lựa chọn tốt nhất

Cũng không cần heparin, chỉ cần căn cứ tình trạng của người bệnh, từ tâm nhĩ trái hoặc tĩnh mạch phổi trên bên trái hướng xé rách xa sườn động mạch chủ xuống chuyển lưu là đủ.

Đáng tiếc, hiện trường không có bơm ly tâm để Trần Thương dùng

Phần thi này khảo nghiệm năng lực tùy cơ ứng biến của một bác sĩ

Trần Thương suy nghĩ vài giây, sau đó không chút do dự xoay người, nói với y tá:

- Kẹp cầm máu

Y tá lập tức đưa tới.

Tôn Cao Hưng nhìn thao tác của Trần Thương, khẽ nhíu mày, rốt cuộc thì Trần Thương muốn làm thế nào?

Phó giám khảo Hầu Lượng cũng rơi vào trầm tư, chẳng lẽ cậu ta muốn khiêu chiến cực hạn của bản thân, phát huy ưu thế khâu tốc độ nhanh của mình, cho nên cậu ta mới trực tiếp lựa chọn dùng kẹp cầm máu để kẹp đóng mạch máu rồi nhanh chóng khâu lại?

Nhưng mà nếu vậy thì cho dù Trần Thương có thành công thì hai người cũng sẽ không cho cậu ta điểm tối đa được, bởi vì tại phương diện lựa chọn phẫu thuật, Trần Thương cũng chưa có lợi dụng nguyên tắc tối ưu hóa để xử lý.

Sau khi cầm máu, Trần Thương nói với y tá:

- Ống heparin xử lý phân luồng

Nghe được câu này, hai vị giám khảo mới thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nhẹ gật đầu.

Cậu ta không mạo hiểm

Mà lựa chọn phương pháp Gott phân luồng

Bắt đầu phẫu thuật, Trần Thương trực tiếp rạch màng tim ra ở bên trái dây thần kinh cơ trước, từ trong màng tim hiển lộ động mạch chủ lên

Anh thận trọng tách rời động mạch chủ lên và cung giảm bộ phận, phân li đồng thời ngăn trở chỗ thủng xa, động mạch chủ gần ngực và động mạch dưới xương đòn trái.

Mặc dù người mô phỏng không tương tự người thật cho lắm, nhưng mà….. Trần Thương vẫn giả vờ như là có thần kinh, cẩn thận tránh ra...

Ừm, mặc dù là người mô phỏng nhưng mà mình cũng phải làm bộ như đang phẫu thuật người thật.

Trần Thương cảm thấy hiện tại mình chính là Trần vua màn ảnh

Trần Thương cắm ống nhựa gần ống khoang vào động mạch chủ lên, ống xa thì cắm vào động mạch chủ xuống, sau đó dùng chỉ khâu không tan

3-0 khâu hai tầng vào hầu bao đường cong, cẩn thận nắm chặt

Sau khi bài trừ ống dẫn khí, anh mở ống cắm và lưu chuyển

Như vậy thì có thể ngăn cách phần vết thương, và cũng sẽ có đủ thời gian để tiến hành khâu động mạch chủ xuống

Nhưng mà

Phương pháp Gott phân luồng có một khuyết điểm tương đối trí mạng

Đó chính là không cách nào khống chế chuyển lưu lượng.

Như vậy có nghĩa là gì?

Sau khi mở ra chuyển lưu thì trong ống dẫn có đủ máu chảy qua, không chỉ bất lợi cho việc tiến hành phẫu thuật, thậm chí sẽ làm ngừng máu

Thậm chí là lượng máu chảy lưu chuyển quá nhanh, cũng sẽ có một chút ảnh hưởng.

Thao tác trước đó của Trần Thương rất tinh chuẩn, giống hệt như là phương pháp phẫu thuật Gott phân luồng trong sách giáo khoa.

Nhưng mà quan chủ khảo Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng lại hơi hứng thú nhìn Trần Thương, bởi vì thứ tiếp theo đang chờ Trần Thương không chỉ riêng là một cái nghi nan phẫu thuật

Thậm chí là sẽ có tình huống ngoài ý muốn

Không sai

Anh cho rằng người mô phỏng sẽ không xảy ra ngoài ý muốn hả?

Rốt cuộc thì đó đều là chương trình lập trình sẵn rồi…

Nhưng mà phẫu thuật cho người là sẽ có ngoài ý muốn, mà loại người mô phỏng giá cao này lại có thể bắt chước xảy ra tình huống ngoài ý muốn đó.

Quả nhiên

Ngay lúc Trần Thương chuẩn bị khâu lại thì lập tức gặp tình huống ngoài ý muốn, bởi vì huyết áp của người bệnh đã rất thấp cho nên chuyển lưu lượng xuất hiện vấn đề

Thậm chí... còn xảy ra chảy ngược

Tôn Cao Hưng rất có hứng thú nhìn Trần Thương, muốn xem cậu ta sẽ xử lý như thế nào.

Chính là….

Trần Thương không hề bị dao động, anh nhẹ nhàng điều chỉnh ống phân luồng sang một góc khác, bỗng nhiên một cái van đơn hướng xuất hiện

Lần này thì hai vị giám khảo trợn tròn mắt

Khi nào thì tiểu tử này đặt van đơn hướng ở trong ống dẫn phân luồng

Chẳng lẽ là cậu ta đã đoán được?

Tôn Cao Hưng nhạy bén ý thức được, Trần Thương không phải là đoán, mà là căn cứ tình huống huyết áp của người bệnh để thiết kế.

Đây mới là tố dưỡng nghề nghiệp cơ bản mà một bác sĩ ngoại khoa lợi hại nên có.

Đây là trình độ cao trong việc nắm bắt và kiểm soát phẫu thuật

Cần phải chuẩn bị sẵn sàng cho bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào.

Nhưng mà ngay lúc này thì Trần Thương lại nói với y tá:

- Đưa cho tôi chỉ số 2

Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng nhìn nhau, cậu ta lấy sợi chỉ để làm gì?

Chương 664: Vậy Cho 100 Điểm

Thật ra

Khi Trần Thương vừa bắt đầu đã có thể dựa vào các dấu hiệu và tình huống người bệnh, chuẩn bị van một chiều bên trong ống phân luồng, đã giúp cho anh được ban giám khảo chấm cho điểm tối đa

Mà động tác khâu lại kế tiếp của Trần Thương chỉ cần không có vấn đề, trên cơ bản thì ca phẫu thuật này, Trần Thương sẽ đạt được một điểm số rất không tệ.

Nhưng mà...

Ngay lúc này, Trần Thương lại cần hai sợi chỉ, anh muốn làm gì?

Lúc này, chỉ thấy Trần Thương xuyên sợi chỉ qua động mạch chủ lên, một đoạn chụp vào bên trên ống phân luồng, tiếp đó cẩn thận nắm chặt

Một sợi chỉ còn lại thì buộc ở phía xa động mạch chủ xuống, tiếp đó một đoạn mặt khác cũng buộc tốt ở ống phân luồng, lại lần nữa gần hơn

Lúc này, chỉ thấy toàn bộ ống phân luồng Gott xuất hiện một góc độ nhìn quái dị.

Đây cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là mạch máu vận hành, bỗng nhiên trở nên vô cùng trơn tru

Tôn Cao Hưng lập tức mở to hai mắt nhìn

Ôi đệt...

Đây là... Đây là thay đổi chuyển lưu?

Đây quả thực là ý nghĩ của một thiên tài, làm sao có thể làm được

Không đúng

Sao có thể nghĩ ra được?

Hai người Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng đều hơi kích động, trên mặt vui mừng khó mà khống chế, cảm giác hưng phấn lộ rõ trên mặt

Thật vui vẻ

Không ngờ đến giám thị ở Đông Dương lại có thể nhìn thấy ca phẫu thuật như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tôn Cao Hưng hơi hưng phấn.

Với tư cách là chủ nhiệm khoa Tim Mạch của bệnh viện thủ đô An Trinh, Tôn Cao Hưng vào nam ra bắc thấy quá nhiều thiên tài.

Dù là như thế, ông cảm thấy mình gặp phải thiên tài gì thì có lẽ cũng sẽ chẳng có cảm giác gì lạ

Thế nhưng lần này

Trần Thương lại một lần phá vỡ nhận biết của Tôn Cao Hưng đối với thiên tài.

Đối với thiếu hụt của thuật phân luồng Gott này, là không cách nào khống chế chuyển lưu lượng, rất nhiều người đều thử thay đổi.

Ví dụ như van một chiều chính là một ý nghĩ rất có sáng tạo và mang tính lịch sử, thay đổi thiếu hụt to lớn của thuật phân luồng Gott.

Nhưng... Đối với điểm chuyển lưu không cách nào khống chế này, tính hạn chế của van một chiều lại rất lớn.

Mỗi một giáo sư và chuyên gia của các bệnh viện đều từng thử qua, tất cả tạp chí và diễn đàn lớn cũng có giới thiệu.

Mánh lới quảng cáo cũng vô cùng nhiều.

Tôn Cao Hưng cũng từng học thử qua, nhưng... Cái loại biện pháp đơn giản dùng hai sợi chỉ này, nói thật, anh còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hơn nữa, loại biện pháp này, anh vừa nhìn đã cảm thấy rất có hiệu quả

Mặc dù không tự mình nếm thử, nhưng Tôn Cao Hưng vẫn biết rõ, cái này chắc chắn là một cái biện pháp dùng rất tốt.

Anh rất thích

Bởi vì phải biết, phẫu thuật khâu mạch máu lớn trong lồng ngực, cũng không thể cam đoan chắc chắn sẽ tiến hành trong phòng phẫu thuật, cũng không chắc chắn có thể đảm bảo có đủ toàn bộ dụng cụ để làm

Mà nếu như vậy, hai chỉ bện cộng thêm một cái ống chuyển lưu là có thể hoàn thành một ca thuật phân luồng Gott hiệu suất cao, giúp việc khâu mạch động mạch chủ xuống trở nên hoàn hảo.

Đây không phải sáng tạo thì là cái gì?

Nghĩ tới đây, Tôn Cao Hưng thật vui vẻ

Thế nhưng, một màn kế tiếp nói cho Tôn Cao Hưng, anh vui vẻ có hơi sớm.

Lúc này, người bệnh đang truyền máu, vì vậy huyết áp không ngừng tăng trở lại.

Như vậy, lưu lượng chuyển của người bệnh cũng cần được kiểm soát.

Mà Trần Thương chẳng qua là lại lần nữa điều chỉnh sợi chỉ, mục đích chính là lần nữa khống chế chuyển lưu.

Cái này cũng quá xảo diệu rồi...

Khi nãy Tôn Cao Hưng chỉ cho rằng, vừa rồi dùng chỉ khống chế chẳng qua là làm cố định hơn thôi, không ngờ... Sợi chỉ kết này còn có thể khống chế?

Hơn nữa thông qua chiều dài sợi chỉ để khống chế, thay đổi hình dạng ống lưu, từ đó thực hiện biện pháp khống chế chuyển lưu

Thiên tài

Tuyệt đối là thiên tài

Tôn Cao Hưng dám vỗ bàn nói với Trần Thương, anh nếu không phải thiên tài tôi hôm nay ăn Hầu Lượng

Hầu Lượng hiện tại hơi hơi loạn.

Không sai

Sau khi anh thấy Trần Thương thực hiện một loạt động tát này thì hơi nghẹn họng trân trối, trợn mắt hốc mồm nhìn

Bởi vì giờ không còn gì có mị lực hơn phẫu thuật của Trần Thương nữa

Cái gì không nóng, cái gì một bản cao đẳng ba bản với anh mà nói một chút lực hấp dẫn cũng không có.

Hầu Lượng thề, một ca phẫu thuật này, anh có thể xem một trăm lần

Phẫu thuật chậm rãi đến hồi kết.

Sau khi Trần Thương thanh lý tất cả, gồm cả sợi chỉ cũng cắt đi.

Nhìn qua hai người nói:

- Cảm ơn hai vị giám khảo

Nói xong, Trần Thương chuẩn bị rời đi

Chỉ thấy Tôn Cao Hưng vội vàng gọi lại Trần Thương:

- Chờ một chút

Trần Thương tò mò quay đầu:

- Giáo sư, làm sao vậy?

Tôn Cao Hưng ngượng ngùng nói:

- Vừa rồi cậu là dùng sợi chỉ để khống chế chuyển lưu hả?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai.

Tôn Cao Hưng nghe thấy Trần Thương xác nhận, bất đắc dĩ nói:

- Cậu học cái này từ đâu vậy?

Trần Thương xấu hổ cười nói:

- Là chính tôi suy nghĩ ra được.

Hoàn toàn chính xác, sau khi phẫu thuật đạt đến hoàn mỹ, rất nhiều thứ sẽ chỉ tùy cơ ứng biến, dựa vào biểu hiện khác biệt đưa ra lựa chọn khác nhau.

Đây mới thực sự là ý nghĩa hoàn mỹ

Đương nhiên, hoàn mỹ cũng không đúng lắm, bởi vì... Hoàn mỹ là không ngừng phát triển.

Sau khi Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng nghe thấy, hai mặt nhìn nhau, cảm khái một tiếng, trong mắt xuất hiện một câu: Many years, in dog?

Người ta 27 tuổi đã cải tiến kỹ thuật của thuật thức phân luồng Gott, mình làm được cái gì?

Tôn Cao Hưng trực tiếp đánh giá:

- Rất tốt, rất lợi hại! Phương pháp này rất có giá trị nghiên cứu

Trần Thương nghe thấy khẳng định từ Tôn Cao Hưng, tự nhiên cũng cười vui vẻ nói:

- Cảm ơn giáo sư khích lệ.

Tôn Cao Hưng tiếp tục hỏi:

- Vậy... thuật thức này có tên không?

Trần Thương sững sờ, nó mới tạo ra được mười phút, còn chưa có tên nữa, nhưng người ta đã hỏi đến, vậy tự đặt một cái đi

- Cứ gọi là... Là phương pháp hai dây thừng vậy?

Vừa nghe lời này, lập tức Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng một mặt xấu hổ

Tên phương pháp phẫu thuật này quá tùy tiện rồi?

Sao có thể xứng được với thuật thức tốt như thế?

Trần Thương thấy thế, đặt tên bất lực, làm sao bây giờ...

- Nếu không... Phương pháp hai dây thừng một ống?

Tôn Cao Hưng càng thêm im lặng:

- Được rồi, sau khi cậu đi ra ngoài thì suy nghĩ thêm đi

Anh thực sự không muốn Trần Thương lạm dụng cái thuật thức tốt này

Sau khi chờ Trần Thương rời đi.

Tôn Cao Hưng mặt lộ vẻ vui mừng, trong đầu nhớ tới ca khúc bản mệnh của mình: Tất cả bách tính nước nhà à, hôm nay tôi vô cùng vui vẻ nha

Không sai

Nhìn thấy thuật thức này, đừng nói thời gian hai ngày, cho dù là hai tháng anh đều cảm thấy đáng giá

Vô cùng vui vẻ

Hầu Lượng nhìn Tôn Cao Hưng:

- Chủ nhiệm Tôn, ngài xem... Đánh bao nhiêu điểm thì mới phù hợp?

Tôn Cao Hưng vỗ bàn một cái, chắc nịt nói:

- 100 điểm! Cái này còn phải cân nhắc à? Một ca phẫu thuật hoàn mỹ, cộng thêm cách thuật thức quy trình sáng tạo, không cho 100 điểm tôi mới băn khoăn

Hầu Lượng gật đầu:

- Ý của anh là... Anh đánh 100 điểm? Tôi cho 96 điểu? Tiếp đó bình quân 98 điểm? Thiếu một điểm kiêu ngạo, thiếu một điểm...

Tôn Cao Hưng sững sờ, liếc mắt:

- Không! Đối với một ca phẫu thuật này, tôi cảm thấy chắc chắn phải cho ra 100 điểm! Cuối cùng một trăm điểm

Hầu Lượng thở dài:

- Tôi cũng muốn cho 100 điểm, nhưng mà... Hai ta đều cho 100 điểm, cuối cùng phải báo cáo cho hội uỷ ban khoa học tim mạch quốc gia thế nào đây.

Tôn Cao Hưng xoa hai hàng lông mày:

- Tôi chính là phó chủ tịch, không sợ! Nếu nói, anh nói 100 điểm có đáng giá hay không đi

Hầu Lượng gật đầu:

- Đáng giá

- Vậy thì cho 100 điểm

Chương 665: Tối Nay Ăn Lẩu

Hầu Lượng nghe Tôn Cao Hưng nói xong, lúc này kịp phản ứng lại. Đúng vậy… Người này là giám khảo chính mà, mình sợ cái gì?

Có vấn đề xảy ra thì để giám khảo chính gánh là được.

Hơn nữa, thằng này còn là phó chủ tịch

Nghĩ tới đây, Hầu Lượng thật muốn cho 101 điểm để xem thử phó chủ tịch Tôn có thể rống được hay không.

Tôn Cao Hưng thật là vui vẻ

Anh nhìn thoáng qua nhân viên công tác. Cái video phẫu thuật này phải bảo vệ thật tốt, đợi sau khi trở về chắc chắn phải nghiên cứu thật kĩ một lần.

Một trăm điểm đó nha

Rất nhanh, hai người cộng lại rồi chia trung bình, kết quả 100 điểm.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Sau khi Trần Thương đi ra, trong đầu không ngừng suy nghĩ rốt cuộc tên gọi là gì.

- Phương pháp hai sợi chỉ nghe hơi lừa người, nhưng mà… Hai chỉ một ống không phải tốt vô cùng à?

Trần Thương thở dài, anh cảm thấy bất lực với chuyện đặt tên, trở về tìm bạn học Tần tiểu liếm nghiên cứu thật tốt một chút vậy.

Tiến sĩ Hứa thấy Trần Thương đi ra với vẻ mặt ủ rủ, nhất thời hơi sửng sốt. Chẳng lẽ… cậu ta thi không tốt?

Nghĩ tới đây, tiến sĩ Hứa giả vờ bản thân rất lo lắng, đứng dậy hỏi:

- Tiểu Trần? Làm sao vậy? Khảo hạch khó lắm à?

Trần Thương lắc đầu, còn chưa kịp nói chuyện đã bị nhân viên công tác ở bên kia vội vàng lên tiếng chặn lại:

- Thí sinh vui lòng không tiết lộ đề thi, duy trì trật tự trường thi.

Đúng vậy, các người là đồng nghiệp, nói chuyện với nhau mà kéo việc nhà ra nói sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng tuyệt đối không nên dính đến chuyện tranh tài.

Mặt tiến sĩ Hứa nhất thời đỏ bừng lên, nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, không cần lo lắng. Ngày thứ hai tranh tài, độ khó chắc chắn phải cao hơn so với hôm qua. Hơn nữa, phải giữ tâm trạng tốt…

Ừm

Mặc dù dáng vẻ rất lo lắng của tiến sĩ Hứa chỉ là giả vờ, nhưng tâm hồn anh cũng không xấu, an ủi Trần Thương rất lâu.

Lúc này, nhân viên công tác đi ra thông báo để anh chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thương nghe thấy tiến sĩ Hứa quan tâm bản thân mình như thế, nhiều lần muốn nói cho anh ta rằng thật ra anh làm rất tốt, không muốn để cho anh ta phải lo lắng…

Nhưng mà, lần nào cũng bị đối phương đánh gãy

Nhìn theo bóng dáng tiến sĩ Hứa đi vào, Trần Thương thở dài. Ai… Người này thật tốt.

- Bác sĩ Hứa

Tiến sĩ Hữa đang đi phía trước bỗng nhiên sửng sốt một chút:

- Làm sao vậy? Tiểu Trần?

Trần Thương thở dài:

- Buổi tối tôi mời anh ăn nồi lẩu.

Tiến sĩ Hứa sững sờ, mỉm cười:

- Được! Tôi sẽ cố gắng

Sau khi tiến sĩ Hứa tiến vào, Tôn Cao Hưng hơi sửng sốt, bởi vì hôm qua anh cũng làm giám khảo cho chàng thanh niên này. Đây cũng là một bác sĩ trẻ rất ưu tú.

Rất có khí thế

Nhưng mà Tôn Cao Hưng lại thở dài tiếc hận. Bởi vì bất kể như thế nào, cậu cũng không có cơ hội thăng cấp

Trần Thương là viên ngọc sáng chắn ở phía trước rồi, 100 điểm, cậu lấy cái gì để vượt qua cậu ta?

Nghĩ tới đây, Tôn Cao Hưng đau lòng nhìn tiến sĩ Hứa nhiều thêm vài lần.

Trong mắt tiến sĩ Hứa, chuyện này lại bị xuyên tạc sang nghĩa khác: Giám khảo vẫn chưa thoát khỏi thất vọng với Trần Thương, cho nên khi trông thấy mình thì mới có vẻ mong chờ.

Sau khi cúi người gửi lời cảm ơn, phẫu thuật bắt đầu

Biểu hiện của Tôn Cao Hưng hoàn toàn vững vàng như trước đây.

Lựa chọn của tiến sĩ Hứa và Trần Thương giống nhau như đúc, hơn nữa, vào khi chọn phương pháp phân luồng Gott cũng chủ động đặt van một chiều để phòng ngừa dòng chảy chuyển hướng.

Ngoài ra, anh còn sử dụng thêm một vài kỹ xảo nhỏ nhằm cải thiện những thiếu sót của phương phát phân luồng Gott. Cách này dùng để thay đổi chuyển dòng, hiệu quả cũng khá ổn.

Nếu như vào khi khác, toàn bộ quá trình phẫu thuật thật sự rất không tệ.

Cũng chính vì như thế, Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng mới có thể tiếc hận. Dù sao đây cũng là một người trẻ tuổi ưu tú.

Đáng tiếc, đã sinh Thương, tại sao còn sinh Hứa

Tiến sĩ Hứa gật đầu gửi lời cảm ơn.

Tôn Cao Hưng cảm thấy mình hẳn nên cổ vũ người trẻ tuổi này một chút, do đó chủ động nói:

- Ừ, biểu hiện không tệ. Trở về tiếp tục cố gắng nhé

Hầu Lượng cũng gật đầu:

- Đúng vậy, sau khi trở về không được từ bỏ tiếp tục phát triển.

Tiến sĩ Hứa nghe xong, nhất thời vô cùng vui vẻ.

Anh vôi vàng cười nói:

- Cảm ơn các vị giảm khảo.

Chẳng qua là lúc ra tới cửa, tiến sĩ Hứa khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Vì sao lại nói mình sau khi trở về không được từ bỏ phát triển? Tiếp tục cố gắng?

Là lạ…

Không nghĩ ra…

Lúc đi ra, tiến sĩ Hứa vẫn rất vui vẻ, cười cười nhìn Trần Thương.

- Tối nay ăn lẩu, tôi mời.

Trần Thương sững sờ, vội vàng lắc đầu:

- Không cần không cần, để tôi mời. Tôi còn mang theo mấy người bạn nữa, chúng ta cùng ăn với họ đi.

Tiến sĩ Hứa nghe xong, nhất thời nở nụ cười:

- Ồ? Nhiều người thêm náo nhiệt. Có những ai vậy?

Trần Thương cười ngượng ngùng:

- Bác sĩ Thôi Nguyên Vũ của Đông Đại Nhị Viện, bác sĩ Hạo Sâm Ninh của bệnh viện nhân dân tỉnh, bác sĩ Trương của bệnh viện nhân dân thành phố, còn có anh. Khả năng còn có hai người nữa, nhưng cụ thể là ai thì chưa rõ.

Tiến sĩ Hứa nghe xong, cười nói:

- Ồ? Đều là người tổ C chúng ta. Nhân duyên của tiểu Trần không tệ nha.

Trần Thương lúng túng gãi đầu một cái, không biết nên nói thế nào.

Cũng không thể nói những người này đều bị chính mình đào thải nhỉ?

Nói nhiều không tốt…

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất, kết quả tranh tài đã có.

Tiến sĩ Hứa vừa nhìn, nhất thời không nhịn được cười, thậm chí còn hơi kinh ngạc trong vui mừng.

- 95 điểm

Có thể anh ta chính là người có điểm cao nhất từ trước tới nay.

Thật ra, điểm số này mang theo vài phần an ủi.

Tôn Cao Hưng cảm thấy đứa nhỏ này đã bị đào thải, cho thêm một hai điểm tăng vui vẻ cũng được. Dù sao Trần Thương cũng làm tốt như vậy, không thể đả kích lòng tự tin và tinh thần tích cực của đứa nhỏ được.

Vì lẽ đó, hai người cộng lại chia trung bình được 95 điểm.

Tiến sĩ Hứa cười cười nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, anh bao nhiêu điểm?

Trần Thương nhìn thành tích, đôi mắt trừng lớn tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, thật lâu sau vẫn không thể tan đi.

Tiến sĩ Hứa thấy thế, nhất thời thở dài. Anh ta hiểu rõ, Trần Thương hẳn là bị ngoài ý muốn. Anh ta đã chuẩn bị tốt cảm xúc, chuẩn bị công tác an ủi Trần Thương, nói cho anh biết thành tích có chênh lệch là rất bình thường.

Hơn nữa, thắng thua là chuyện thường nhà binh, không nên quá để ý thành tích, không thể quá để ý điểm số.

Sau này anh còn rất nhiều cơ hội

Sau khi tiến sĩ Hứa hệ thống lại ngôn ngữ thật tốt mới chuẩn bị nói.

Bỗng nhiên lúc này, Trần Thương đưa điện thoại tới:

- Tiến sĩ Hứa, thành tích của tôi… Có phải có vấn đề gì hay không?

Tiến sĩ Hứa cười một tiếng, an ủi:

- Tiểu Trần, có lẽ cậu không biết, giám khảo chính của chúng ta là chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch bệnh viện An Trinh. Điểm ông ấy cho, căn bản không thể…

Đang lúc nói chuyện, đôi mắt tiến sĩ Hứa thoáng liếc qua, bỗng nhiên thấy thành tích của Trần Thương.

Tiến sĩ Hứa nhất thời trợn tròn mắt, lời an ủi đang muốn nói cũng lập tức… bị nuốt trở vào trong nháy mắt.

Mẹ nó

100 điểm?

Anh đùa tôi à?

Trường hợp này từng xuất hiện chưa?

Chưa từng

Tiến sĩ Hứa đã tham gia rất nhiều lần so tài, đến cả giải thi đấu toàn quốc cũng từng tham gia, nhưng mà… Chuyện này… là lần đầu tiên nhìn thấy.

Có phải tôi nhìn lầm rồi hay không?

Anh ta dụi dụi hai mắt, nhưng mà vẫn như vậy.

Lần này, tiến sĩ Hứa sững sờ.

Chuyện này sao có thể?

Điều đó chứng minh người này phải ưu tú cỡ nào đây?

Có thể khiến cho giám khảo cho điểm cao như vậy?

Có phải các vị giám khảo cho điểm nhầm hay không?

Chắc chắn là người già nên lẫn rồi

Đúng, là bệnh Alzheimer

Chương 666: Chủ Nhiệm Đào Khẩu Thị Tâm Phi

Đúng

Có phải là quan chủ khảo thần kinh rối loạn, nhập sai điểm số hay không?

Nghĩ tới đây, tiến sĩ Hứa cảm thấy rất có khả năng

Thế nhưng... Quan chủ khảo lại là chủ nhiệm Tôn Cao Hưng Tôn, nhân vật cấp đại lão của bệnh viện thủ đô An Trinh, phó chủ tịch học hội ngoại khoa tim cả nước.

Điểm số người này cho ra tới rất có tính quyền uy.

Tiến sĩ Hứa nhìn mặt Trần Thương kinh ngạc, bỗng nhiên hiểu vì sao.

Không phải là bởi vì điểm số quá thấp.

Mà là bởi vì điểm số quá cao...

Điều này làm cho tiến sĩ Hứa đã chuẩn bị một bụng lời an ủi, tất cả đều không còn một mống nuốt vào trong bụng, dù sao... Lúc này, chính mình cần an ủi nhất.

Người cần an ủi nhất là ông Hứa mỗ yếu ớt tiếp cận sụp đổ linh hồn...

Rơi vào đường cùng, tiến sĩ Hứa nhìn Trần Thương, cảm khái một tiếng:

- Tiểu Trần, cậu thật sự là thâm tàng bất lộ

Trần Thương hơi không biết làm sao:

- Cái này... bác sĩ Hứa, kỳ thật 95 điểm cũng đã rất cao rồi, hôm nay ca phẫu thuật này tôi đã làm qua cùng loại, vì lẽ đó... cũng hơi thuận tay, cũng có thể gọi là sở trường, ông đừng để ở trong lòng.

- Chính như cậu nói, thắng bại là chuyện thường, thi đấu cũng phải dựa vào may mắn...

Nhìn tiến sĩ Hứa dần dần tự bế, Trần Thương bất đắc dĩ, thế nhưng anh cũng không biết an ủi người khác.

Trời sinh anh trực nam, chỉ có thể dùng một câu vừa rồi của tiến sĩ Hứa khuyên giải mình an ủi trở lại, ai bảo chính mình trí nhớ tốt đây?

Thế nhưng, những lời này trong lỗ tai tiến sĩ Hứa vô cùng chói.

Tiến sĩ Hứa khóc không ra nước mắt, vốn cho rằng năm nay lại có thể tiến một lần giải thi đấu cả nước, xem ra không có cơ hội.

Nghĩ tới đây, tiến sĩ Hứa thở dài thật sâu, nói:

- Được rồi được rồi, buổi tối ăn lẩu.

Trần Thương sững sờ, vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng đúng! Buổi tối ăn lẩu! Tôi mời.

Ngay một khắc này, tiến sĩ Hứa nghĩ đến buổi tối người cùng ăn lẩu còn có Thôi Nguyên Vũ, Ninh Hạo Sâm, bác sĩ Trương, và mình

Bỗng nhiên, ông phát hiện những người này đều có một điểm giống nhau.

Hóa ra, nồi lẩu tiệc rượu tối nay là chuẩn bị cho người bị Trần Thương đào thải.

Chẳng trách tiểu tử này nói buổi tối còn có hai người, chẳng qua là còn chưa xác định là ai...

Cái này còn cần cân nhắc à?

Khẳng định liền là người tiếp theo tranh tài với Trần Thương bị PK đào thải

Lúc này, tiến sĩ Hứa đã hiểu rõ, hóa ra... Trần Thương có tín niệm quyết định tất thắng.

Người trẻ tuổi này, quá kinh khủng.

Mấu chốt là... Cẩu thả

Quá cẩu thả

Thuật chữa trị động mạch chủ của cậu hôm qua rõ ràng chỉ có 91 điểm, hôm nay cậu trực tiếp cầm 100 điểm

Cậu cũng quá vững vàng rồi?

Tôi đáng để cậu xuống vốn gốc lớn như thế à?

Nghĩ tới đây, tiến sĩ Hứa bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt.

Đúng...

Cái này vừa khéo đã nói lên, Trần Thương rất xem trọng mình, chắc chắn phải toàn lực ứng phó.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên tiến sĩ Hứa không còn đau lòng nữa

Ý là... Tôi là đối thủ Trần Thương chắc chắn phải toàn lực ứng phó mới có thể chiến thắng?

Tôi và Trần Thương ngang tài ngang sức?

Lúc đó Trần Thương vì thắng tôi, có thể nói là dốc hết toàn lực, dùng hết lực khí toàn thân mới thắng tôi...

Tiến sĩ Hứa suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mấy chục năm sau, khi Trần Thương nhỡ may trở thành bác sĩ đỉnh cấp thế giới ngoại khoa tim, chính mình cũng có thể nói cho các bác sĩ trong khoa.

Lúc đó, tôi cùng Trần Thương ngang tài ngang sức

Hơn nữa, anh ta có thể có thành tích hôm nay, đều là áp lực tôi cho anh ta...

Nghĩ tới đây, tiến sĩ Hứa đột nhiên cảm giác được thời tiết rất tốt, đối nồi lẩu buổi tối càng thêm mong đợi, ông cảm thấy mình hẳn là gọi nhiều hơn mấy đĩa mao đỗ

...

...

Mọi người từ địa điểm đợi thi đi ra, sau đó trở lại chỗ ngồi.

Đoàn hậu viện Trần Thương đào thải trông thấy Trần Thương đi ra, nhất thời căng thẳng lên.

Đặc biệt là nhà cái Thôi Nguyên Vũ, vội vàng nói:

- Mua định rời tay, mua định rời tay

Dương Kiến Thụ và mọi người vội vã cuống cuồng nhìn chằm chằm màn hình lớn phía trước.

Mà vừa rồi, vốn Mạnh Hi chẳng thèm ngó tới cũng là người đứng đầu đặt bên Trần Thương thất bại này, cô thế nhưng là bỏ hết cả tiền vốn, áp ba bữa hải sản tươi sống, chẳng qua là... Cô đánh cược là Trần Thương thua

Mà Thôi Nguyên Vũ và Dương Kiến Thụ một mặt mờ mịt nhìn mấy người Đào Mật, Hạ Cao Phong

Dương Kiến Thụ nuốt ngụm nước miếng:

- Ông Đào, ông không phải là gạt hai thầy trò chúng tôi chứ? Vì sao chỉ có hai người chúng tôi tại đặt Trần Thương thắng? Mấy người tất cả đều là đặt Trần Thương thua

Thôi Nguyên Vũ cũng nhẹ gật đầu:

- Đúng... chủ nhiệm Đào, không phải ông nói tiểu Trần ẩn giấu thực lực à? Ông... Sao ông không tín nhiệm như thế?

Đào Mật cùng Hạ Cao Phong liếc nhau, mặt đỏ lên:

- Ai... Chúng tôi... Chúng tôi đây là muốn tạo chút áp lực cho tiểu Trần

Thôi Nguyên Vũ cũng bó tay rồi, nguyên một đám ngoài miệng hô hào Trần Thương thiên hạ đệ nhất, thế nhưng... Mỗi một người đều là mua Trần Thương thua

Đồ khẩu thị tâm phi...

Ngay lúc này

Khi thành tích còn chưa đi ra, tiến sĩ Hứa đã hướng đằng sau đi đến.

Ông tự nhiên là nhìn thấy toàn bộ đoàn hậu viện Trần Thương đào thải ngồi ở đằng kia

Ông lắc đầu, biết rõ đó mới là nơi chính mình nên đi.

Mọi người Thôi Nguyên Vũ trông thấy tiến sĩ Hứa tới, nhất thời sửng sốt:

- Tiến sĩ Hứa, sao ông cũng tới?

Tến sĩ Hứa hơi sững sờ:

-...

- Tại đây... Không phải đoàn hậu viện bị thua Trần Thương à? Tôi đây không phải đến gia nhập với mọi người hả?

Một câu làm cho bọn người Thôi Nguyên Vũ đỏ mặt một trận

Thôi Nguyên Vũ ngụy biện nói:

- Chúng tôi là tiểu tụ nồi lẩu buổi tối...

Mà Ninh Hạo Sâm nhất thời hỏi:

- Tiến sĩ Hứa. Ông nói là ông bị đào thải rồi?

Tiến sĩ Hứa thở thật dài, thất lạc vô cùng nhẹ gật đầu:

- Ai... Ai nói không phải đâu?

Vừa nghe lời này, nhất thời mọi người trợn tròn mắt

Mà hai thầy trò Thôi Nguyên Vũ và Dương Kiến Thụ nhìn Hứa tiến sĩ, nhất thời ha ha ha cười.

Dương Kiến Thụ hưng phấn nói:

- Mấy người... mấy người không tín nhiệm tiểu Trần, thắng chứ! Ông Đào, ông hai chai Ngũ Lương Dịch, chủ nhiệm Hạ, ông copy một phần video ổ cứng phẫu thuật cho tôi

Thôi Nguyên Vũ cười ha ha một tiếng:

- Thầy Tiểu Mạnh, ba nồi lẩu nha! Đại Ninh, lấy dao phẫu thuật của cậu cho tôi?...

Đào Mật biến sắc, trong lòng đau muốn chết, thế nhưng... Giả vờ như dáng vẻ rộng lượng, cười ha ha một tiếng:

- Ha ha, tôi biết ngay là tiểu Trần có thể thắng mà

Mọi người cùng nhau khinh bỉ

Mà lúc này, công bố tranh tài kết quả.

Giờ khắc này, mọi người không chú ý người khác, trực tiếp điểm mở nhân vật hiện tại độ tranh luận tối cao sốt dẻo nhất, Trần Thương VS tiến sĩ Hứa

Vừa ấn mở thành tích, tất cả mọi người hít sâu một hơi

- Tê

- Híz-khà zz Hí- zzz

- Tê tê tê

...

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

Bất luận là khán giả hay là giám khảo, hoặc là nhân viên dự thi, tất cả mọi người nhìn vào 100 điểm này, nửa ngày chưa kịp phản ứng

Cuộc thi loại này có thể có điểm tối đa nữa hả?

Đây là lần thứ nhất từ trước tới nay tỉnh Đông Dương xuất hiện điểm tối đa

Khắp khuôn mặt Quách Vân Phi là vẻ kiêng kị.

Mà phía dưới, tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ.

- 95 điểm cũng có thể bị đào thải! Cái này cũng quá thảm rồi

- Trần Thương được đến 100 điểm! Quá hung

- Thằng nhãi này quá cẩu thả, hôm qua cùng bác sĩ Trương rõ ràng chỉ có 91 điểm...

Chương 667: Nhắm Mắt Lại

Thôi Nguyên Vũ thở dài:

- Ai! Chủ nhiệm Đào là người tốt, biết rõ Trần Thương có thể thăng cấp, còn cố ý lấy Ngũ Lương Dịch trong nhà cất giấu 10 năm ra, ông Hứa, tối nay ăn lẩu có rượu uống

Đào Mật lòng như đao cắt

Nhưng ông cảm thấy mình nên giữ vững khí độ và phong phạm mà một chủ nhiệm nên có

Nghĩ tới đây, ông cười nói:

- Tôi biết tiểu Trần có thể thăng cấp, thật ra là tôi muốn mời mọi người uống chút rượu, ăn mừng tiểu Trần thăng cấp, biết rõ?

Đào Mật thề, tối nay ông cũng phải đi

Ông muốn uống lại, không phải chỉ là hai chai rượu à? Đào mỗ tôi uống

Hạ Cao Phong nhìn thoáng qua Đào Mật, tức giận đến run rẩy, ổ cứng lão tử trân tàng, cái này bị khảo đi

Bên trong có rất nhiều video đều là không xuất bản nữa

Ông muốn mời mọi người uống rượu, tôi không muốn lấy trân tàng của mình cho người khác xem

Chỉ là, ông vẫn cười nói:

- Đúng đúng đúng! Kỳ thật chúng ta chỉ muốn chia sẻ đồ tốt cho nhau, cái ổ cứng này của tôi, tất cả mọi người copy một phần, sau đó xem thật kỹ! Rất nhiều phẫu thuật không xuất bản nữa

Mọi người nghe xong, nhất thời cười như nở hoa

Thay nhau vỗ tay nói hay

Dương Kiến Thụ cười còn đẹp hơn hoa, ông ta xem như phát hiện, đi theo Thôi Nguyên Vũ có thịt ăn, lời này một điểm không sai.

Mà bác sĩ Trương của bệnh viện Nhân Dân tỉnh thì thở ra một hơi thật dài:

- Bác sĩ Trần là người tốt! Hôm qua vì chiếu cố cảm xúc của tôi, mới cố ý thi 91 điểm, tôi ngẫm lại còn cảm thấy ngượng ngùng đây.

- Tôi đã biết Trần bác sĩ có che giấu thực lực, bây giờ vừa nhìn, quả là thế, nhưng... Tôi thật không ngờ, thuật chữa trị động mạch chủ của bác sĩ Trần lại ưu tú như thế, có thể lấy 100 điểm! Quá thần kỳ

Xung quanh mấy người nghe xong, nhất thời thở dài.

Ngay cả mấy người Đào Mật cũng bất đắc dĩ liếc nhau, rốt cuộc Trần Thương có trình độ gì, chính họ cũng không biết...

Lúc này, Trần Thương đi tới.

Thôi Nguyên Vũ kích động nói:

- Trần Thương! Tôi cho cậu biết, tối nay cậu không cần mời, rượu cũng có, trả tiền cũng có

Trần Thương sững sờ:

- Chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Thôi Nguyên Vũ mới kể lại chuyện vừa rồi một lần.

Sau khi nói xong, Trần Thương trợn tròn mắt.

Nhìn thoáng qua Đào Mật, thở dài thất vọng, quay người nhìn thoáng qua nhìn cô Mạnh, lại càng thất vọng hơn

Cô Mạnh ơi là cô Mạnh, cô không tín nhiệm tôi như vậy à?

Thiệt thòi tôi còn muốn quyết định giúp cô lấy vị trí thứ hai nữa

Mạnh Hi thấy Trần Thương không có hảo ý nhìn chằm chằm chính mình, tự nhiên trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi, cười xấu hổ:

- Tiểu Trần, cô khẳng định là hi vọng cậu tăng cấp, nhưng... Cuộc thi đấu này khẳng định là có sự không chắc chắn, đúng không? Tôi nghĩ thế này:

Nếu cậu bị thua, cô sẽ thắng, vừa vặn mời cậu ăn nhiều mấy bữa cơm, để cậu vui vẻ

- Không phải sao, nếu cậu thắng, cô cũng vui vẻ, làm người hướng dẫn, không phải chỉ là chuyện mời sao? Chuyện nhỏ! Tối nay cô trả tiền

Một phen, hiên ngang lẫm liệt, làm cho Trần Thương tìm không ra nửa phần mao bệnh

Những người khác nghe xong, nhất thời vỗ tay tán thưởng, gật đầu nói:

- Không sai, chúng tôi cũng nghĩ như vậy

Trần Thương liếc mắt

Đám người này...

Rõ ràng là không tín nhiệm tôi

...

...

Lúc này, tuyển thủ dự thi xung quanh và đoàn hậu viện khác mọi người cũng nhao nhao nhìn Trần Thương, đều hoặc nhiều hoặc ít hơi kinh ngạc

Người này thật chẳng lẽ chính là đang che giấu thực lực?

Đều là thuật chữa trị động mạch chủ, hôm qua còn là 91 điểm, hôm nay biến thành 100 điểm

Chênh lệch như vậy, nếu anh nói là một đêm học tập, có quỷ mới tin

Nghĩ tới đây, mọi người bất đắc dĩ lắc đầu

Rõ ràng là trình độ rất cao, chẳng qua là che dấu thực lực mà thôi.

A...

Bác sĩ Trần là người tốt.

Gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu

Trận đấu thứ nhất kết thúc, cách trận tranh tài thứ hai có thời gian nghỉ ngơi một giờ, mọi người lúc này không nói chuyện phiếm lẫn nhau, đều không hẹn mà cùng mở ra video phẫu thuật Trần Thương bắt đầu học tập

Cả Quách Vân Phi lần này cũng không ngoại lệ.

Nếu như hôm qua Trần Thương 98 điểm để anh cảm giác được chính là thật sâu kiêng kị, như vậy hôm nay 100 điểm đã triệt để đánh thức anh ta, làm anh ta có chút sợ hãi và bất an

Đừng cho rằng mình là "Đông Dương Bất Bại", chỉ là bởi vì "Lệnh Hồ Thương" bây giờ ở tổ C, bằng không người đầu tiên bị đào thải chính là cậu

Hồi tưởng lại thầy của mình, Quách Vân Phi đột nhiên cảm giác được những năm này chính mình hơi tự mãn

Tối hôm qua biết rất rõ ràng Trần Thương họ cùng thảo luận, thế nhưng không đi tham gia, chắc chắn phải tự mình một người ở trong chăn vụng trộm xem video.

Khi tranh tài hôm nay, anh ta nhìn thấy thành tích mọi người xung quanh, hoặc nhiều hoặc ít đều hơi đề cao.

Nguyên nhân rất rõ ràng, tất cả mọi người đều học tập lẫn nhau, đốc xúc phát triển lẫn nhau

Duy chỉ có chính mình, lại dương dương đắc ý.

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi cảm giác hơi tiếc nuối và hối hận, trên vai chính mình là hi vọng của Đông Dương, sao mình có thể lười biếng như vậy?

Thế là, anh ta ấn mở video phẫu thuật, nghiêm túc học tập.

Trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác...

Lần này, tất cả mọi người xung quanh đều mang tai nghe chăm chú nhìn video phẫu thuật, không nói một lời, hiện trường vô cùng an tĩnh.

Điều này làm cho Trần Thương muốn tìm người nói chuyện phiếm cũng tốn sức.

Anh còn nói tìm người trò chuyện chút cái này hai cái dây thừng kêu cái gì tân thuật thức tương đối tốt đâu.

Kết quả cả đám đều đang xem video phẫu thuật.

Rơi vào đường cùng, Trần Thương đành phải trở lại chỗ ngồi chính mình, mở ra thu hoạch sáng hôm nay, nghiêm túc phẩm vị.

【Đinh! Đánh bại tiến sĩ Hứa, nhận được: Tâm đắc cắt bỏ phình mạch giả của tiến sĩ Hứa.】

Trần Thương bắt đầu nghiêm túc học tập.

Chẳng qua là, sau khi Trần Thương nhắm mắt lại, lại rất khó nhập định

Bởi vì xung quanh tạp âm liên tiếp vang lên

- Tê...

- Khủng bố như vậy...

Loại tạp âm này quá đáng ghét.

Thật ra, ở đây lo lắng nhất không phải Trần Thương, mà là nữ chủ trì trên đài người ăn mặc một thân sườn xám.

Cô nhìn mọi người phía dưới thay nhau hít một hơi dài... Toàn thân không được tự nhiên.

Thậm chí bỗng nhiên cảm giác hơi lạnh lẽo.

Đi đến một bên, cô lập tức liên hệ nhân viên công tác ở đây, tăng nhiệt độ trong phòng

...

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Xung quanh âm thanh dần qua theo Trần Thương lắp đặt van đơn hướng bắt đầu sinh động

Mà khi họ thấy được kỹ xảo khi Trần Thương điều tiết chuyển lưu trái tim, nhất thời sững sờ.

- Không phải chứ, cái này cũng được?

- Đúng, quá thần kỳ?

- Trần Thương quá trâu bò, cái này cũng có thể làm?

- Tốt

- Lợi hại

...

Nếu như vừa bắt đầu mọi người có dị nghị với điểm số của Trần Thương, thì bây giờ một điểm dị nghị đã không còn

Loại cách tân thuật thức này, nên được điểm tối đa

Quách Vân Phi cũng xem hết video phẫu thuật, bắt đầu từ Trần Thương chuẩn bị đơn hướng van, phẫu thuật rơi vào giai cảnh, càng làm càng tốt, mà biện pháp dùng hai sợi chỉ để thay đổi chuyển lưu lại hết sức xảo diệu, mở rộng tầm mắt người.

Kỹ xảo này rất có giá trị nghiên cứu

Đang lúc Quách Vân Phi tắt video, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, anh ta vội vàng nhìn lại

Quả nhiên

Quả nhiên Trần Thương đã sớm dự liệu được mọi thứ.

Từ lúc phẫu thuật vừa bắt đầu, khi Trần Thương làm ống Gott phân luồng làm ống chuyển hướng, khi lựa chọn mở miệng động mạch chủ xuống và động mạch chủ lên, anh ta chuẩn bị sẵn sàng cho giai đoạn sau của ca phẫu thuật

Rất giỏi

Lợi hại

Giờ khắc này, Quách Vân Phi đã không thể không chịu phục Trần Thương...

Thế nhưng, vì sao ngày hôm qua anh ấy phẫu thuật chỉ có 91 điểm?

Cái điểm số này Quách Vân Phi căn bản đều không có xem hào hứng, bây giờ anh ta tò mò, mở ra video...

Sau khi nhìn một lần, Quách Vân Phi cảm thấy làm rất quy củ, không có điểm sáng gì

Nhưng, chênh lệch giữa hai lần phẫu thuật, lập tức liền hiển lộ ra.

Chẳng lẽ... hôm qua Trần Thương thật sự che giấu thực lực?

Không

Khẳng định không phải

Nếu không là... Đây mọi thứ đều là tối hôm qua Trần Thương học được

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi bị suy đoán này của mình dọa sợ.

Anh ta tình nguyện tin tưởng Trần Thương là che giấu thực lực, cũng không nguyện ý tin tưởng Trần Thương có năng lực học tập mạnh mẽ như vậy.

Cái này cũng quá biến thái rồi?

Lúc này, mọi người xung quanh nhìn về phía Trần Thương, mặt lộ kính ý.

Nhưng nhìn Trần Thương nhắm mắt lại hình như ngủ gật, nhất thời lắc đầu, cao thủ chính là cao thủ, lúc này cũng có tâm tư đi ngủ.

Kỳ thật, Trần Thương chẳng qua là hơi dị ứng đối với ánh mắt nguyên một đám nam tính hừng hực bên người.

Không biết làm thế nào nên anh dứt khoát nhắm mắt lại.

Chương 668: Tôi Không Có Áp Lực

Tiếp theo vẫn là rút thăm để thi đấu

Trần Thương vốn còn lo lắng mình sẽ rút phải thăm đi thẳng vào vòng trong.

Nhưng mà hình như anh phát hiện ra mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Anh có vẻ không có duyên với thăm tua trống.

Ngược lại, lần này, Quách Vân Phi lại bốc phải thăm tua trống.

Dẫn tới một trận ồn ào ở tổ.

Mọi người vui vẻ, dù sao sau khi Quách Vân Phi bốc phải tua trống... Dường như cũng không có ảnh hưởng gì, dù sao bị loại cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi...

Mà Mạnh Hi lại rút được thi đấu.

May mắn của Trần Thương thật không tệ, đề của vòng này là phẫu thuật động mạch chủ bị phình, vẫn còn tốt

Người dự thi là bác sĩ của bệnh viện u bướu, sau khi anh ta nhìn thấy Trần Thương, đột nhiên cười hỏi:

- Buổi tối ăn lẩu có thể mời tôi không?

Trần Thương kinh ngạc một chút...

Bữa tiệc lẩu của mình chẳng lẽ lại nổi tiếng như vậy à?

- Ách... Được! Chào mừng chào mừng.

- Thật ra thì, tôi làm phẫu thuật nào cũng đều như nhau, tôi cảm thấy chúng ta cũng nên cố gắng một chút.

Trần Thương giải thích.

Đối phương vừa nghe, vội vàng cười gật đầu:

- Tôi biết tôi biết, bác sĩ Trần cậu cũng quá khiêm tốn, rất nhiều bác sĩ đã nói với tôi, vừa rồi cậu cũng nói như vậy, ngay cả bác sĩ Hứa hơi ngượng ngùng còn an ủi nửa ngày, là như vậy hả?

Trần Thương xấu hổ, không biết phải làm sao.

Tôi nói thật mà sao các người lại không tin chứ?

Trần Thương muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ thở dài.

...

...

Mà lúc này, các bác sĩ đợi lên sân khấu không nóng nảy, nhưng mà ban giám khảo lại từng người từng người sốt ruột.

Dù sao vừa rồi lúc nghỉ ngơi Tôn Cao Hưng chia sẻ video phẫu thuật của Trần Thương.

Sau khi các ông xem video, từng người một trợn to hai mắt, trong mắt hiện lên vẻ không tưởng tượng nổi.

Dẫn đến thảo luận sôi nổi

Dù sao các chủ nhiệm đều thấy cách suy nghĩ của Trần Thương rất mới mẻ độc đáo, mỗi người đều hơi ngạc nhiên mừng rỡ,

Sau đó lại bắt đầu thảo luận.

- Cái phương pháp này được đó, các ông nhìn đi đầu tiên là làm việc nhanh gọn, không cần nhiều động tác rườm rà mất thời gian thích hợp dùng với nhiều loại trường hợp, rất tốt

- Không chỉ là tốt, ông có nghĩ tới không, điểm bắt đầu là dùng đường thẳng và góc đọ vật lý để cắt, thay đổi góc độ... Từ đó dẫn đến điều tiết di chuyển thành thạo đây không phải là rất thích hợp để dùng với phương pháp Gott phân nhánh à?

Rất nhiều phương pháp phẫu thuật của ngoại khoa chúng ta thật ra đều sử có thể dụng ý nghĩ như vậy đi nghiên cứu thử một chút, thử sửa đổi và ưu hoá

Vừa nghe vậy, lập tức đưa tới sóng to gió lớn

Ngay cả Tôn Cao Hưng cũng sáng tỏ thông suốt

- Đúng vậy! Giáo sư Trần nói rất có lý, hoàn cảnh áp dụng vào thực tế chuyển lưu phiệt quá ít, mà loại phương pháp vật lý chuyển lưu đặc biệt và mới lạ này rất có giá trị nghiên cứu

- Ngoài có thể kết hợp với phương pháp Goff phân nhánh ra, còn phù hợp với phẫu thuật phòng giao giới, còn có...

Tôn Cao Hưng lập tức mở chức năng máy hát, giải thích thuyết phục, luận điểm sắc bén

Mà lúc này, một giáo sư khác nói:

- Hơn nữa, điều này giúp tôi mở ra một ý nghĩ

- Vượt ngành học, tầm quan trọng của nhiều ngành học giao nhau cùng phát triển

- Nếu như trong phạm trù về sinh hoá thuộc khoa thuốc trị liệu, mà trong khoa phẫu thuật ngoại khoa chúng ta có thêm môn nghiên cứu sinh lý và vật lý học

- Như vậy, chúng ta có thể hợp tác với những trường đại học để tìm kiếm đột phá mới! Dù sao... Dù sao suy nghĩ của chúng ta cũng không thể nào bằng các chuyên gia được, các ông thấy thế nào?

Một vị khác giáo sư vỗ tay khen:

- Ý kiến hay

- Cái này thậm chí có thể giúp chúng ta nghiên cứu nhiều công cụ mới, phương pháp mới...

...

Cấp độ không giống nhau, tầm mắt cũng không giống, sau khi các chuyên gia này thấy Trần Thương phẫu thuật từng người đều bị dẫn dắt sôi nổi về nghiên cứu kỹ.

Mà lúc này, một giáo sư không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Tôn, Đây là... Phẫu thuật nổi danh hả?

Mọi người đều nhìn về phía Tôn Cao Hưng.

Tôn Cao Hưng kinh ngạc một chút:

- Khụ khụ, cậu ta rõ ràng còn chưa suy nghĩ kỹ, tôi còn tưởng cậu ấy đã sớm nghiên cứu ra, nhưng mà.... Tôi cẩn thận suy nghĩ lại một chút, bây giờ nhìn lại, cậu ấy có thể là nghĩ ra khi đang phẫu thuật

Lời này vừa nói, lập tức khiến các giáo sư xung quanh rối rít cau mày

Nghĩ ra khi phẫu thuật?

Lợi hại như vậy à?

Ông có thể không chỉ nói một câu đơn giản như vậy không.

Hầu Lượng không nhịn được nói:

- Lúc ấy cậu ấy lấy hai cái tên, một cái là: hai sợi chỉ thẳng! Một cái là: Hai sợi chỉ một ống

Mọi người vừa nghe xong, lập tức không nhịn được cười ha hả.

Trong nháy mắt hai cái tên đã tạo cảm tình của mọi người với Trần Thương.

Lúc này, giáo sư vừa mới nói chuyện nhìn về phía Tôn Cao Hưng nói:

- Tiểu Tôn, cậu về bảo thằng nhóc đó nhanh chóng viết một bài luận văn, nếu đợi sau khi video này bị phát tán ra, không biết có bao nhiêu người sẽ nhanh chân giành trước.

Lời này lập tức nhắc nhở Tôn Cao Hưng, ông gật đầu một cái:

- Đúng! Nếu không, đầu tiên chúng ta cất video này trước? Chờ cuộc thi kết thúc mới công bố?

Sau khi mọi người nghe, lập tức lắc đầu:

- Cũng không được, dù sao cũng rất dễ khiến mọi người hiểu lầm.

- Nhắc nhở một chút rồi nói sau, bây giờ cứ công khai ra ngoài, người có thể học được cũng cần số liệu nghiên cứu mới được.

Tôn Cao Hưng gật đầu một cái, quyết định lúc ăn cơm trưa sẽ nhắc nhở cậu ấy một chút.

Nhưng mà, khi đến cuộc thi tiếp theo, tất cả ban giáo khảo đều rối rít muốn đi đến chỗ thi của Trần Thương.

Bởi vì tuyển thủ bị loại càng ngày càng nhiều, nên rất nhiều giáo khảo đã nhàn rỗi không chuyện gì làm, lập tức rối rít muốn đến chỗ Trần Thương quyết định đi xem anh giải phẫu.

...

...

Bác sĩ Vương của bệnh viện u bướu vào trường thi, anh ta cười nhìn Trần Thương:

- Thật ra thì tôi không có một chút áp lực nào

Trần Thương lúng túng cười một tiếng:

- Chuyện tốt mà, thật ra thì không có áp lực mới có thể phát huy tốt hơn

Vương bác sĩ lắc đầu một cái:

- Không không không... Chẳng qua là tôi cảm thấy kết quả chắc chắn là sẽ bị loại, còn không bằng biểu hiện tốt một chút.

Trần Thương gật đầu nói:

- Cố gắng lên! Không cần căng thẳng quá

Bác sĩ Vương ừ một tiếng:

- Yên tâm đi, tôi không có một chút áp lực nào đâu

Đang khi nói chuyện, bác sĩ Vương ngẩng đầu ưỡn ngực, rồi đi về phía trường thi.

Nói thật, bây giờ áp lực của anh ta thật sự không lớn, dù sao cũng bị loại, có áp lực gì?

Nhưng mà...

Sau khi anh ta vào trường thi đột nhiên trợn tròn mắt.

Mười mấy giám khảo bịt khẩu trang nhìn chằm chằm anh ta, anh ta lập tức bị doạ sợ đến đầu gối mềm nhũn

Tôi... Tôi đi nhầm vào studio à?

Anh ta phát hiện, thì ra áp lực không chỉ là từ mình tạo ra mà còn có từ ngoại lực nữa

Tôn Cao Hưng cười nhìn bác sĩ Vương:

- Bạn học, đừng căng thẳng đã chuẩn bị xong chưa?

Trong lòng bác sĩ Vương thầm mắng một tiếng, có thể không căng thăng à?

Có ai gặp qua một phòng thi mười mấy giám khảo và một thí sinh chưa?

Tôi có thể không căng thẳng à?

Tôn Cao Hưng ho khan một cái:

- Chuẩn bị xong vậy thì bắt đầu đi

Bác sĩ Vương khóc...

Tôi phải làm sao bây giờ cảm giác nơi đó cũng không thoải mái?

Trong mắt của các người có kim hay không mà châm sau lưng tôi đến lạnh cả người...

Còn nữa, tại sao tôi lại cảm giác sau lưng có con kiến đang bò...

Cánh tay hơi nhột...

Phẫu thuật xong, anh ta có một loại dự cảm, anh ta có thể đã sáng tạo một kỉ lục.

Lần thi đấu điểm thấp nhất...

Tôi con mẹ nó không có áp lực... Là giả

Chương 669: Không Cần Run Vai

Trần Thương nhìn bác sĩ Vương từ trong trường thi đi ra, sắc mặt xám xịt, một dáng vẻ thất hồn lạc phách, lập tức trợn tròn mắt.

- Bác sĩ Vương... Anh sao vậy? Chỗ nào không thoải mái hả?

Bác sĩ Vương đang muốn nói chuyện, nhìn thoáng qua nhân viên công tác bên cạnh bất đắc dĩ thở dài.

- Bác sĩ Trần, tôi không có chuyện gì, do tôi bị áp lực, cũng chẳng có gì khác

Hoàn toàn chính xác

Trong toàn bộ thời gian phẫu thuật, anh cảm giác toàn thân khó chịu, quanh thân giống như có con kiến đốt, chỗ này chỗ kia đều ngứa vô cùng

Bởi vậy, toàn bộ ca phẫu thuật mặc dù vẫn hoàn thành xong rất quy củ, nhưng cảm giác lại rất kém cỏi

Có quỷ mới biết đám giám khảo này có phải điên rồi hay không?

Sao tất cả giám khảo đều tập trung hết vào trong này vậy?

Anh rất muốn hỏi thử, giám khảo vi phạm ghi chép trường thi thì phải làm sao?

Có tính làm trái quy tắc không...

Nghĩ nghĩ, vẫn là quên đi... Dù sao cuối cùng thì mình cũng không cách nào thăng cấp.

Đúng vào lúc này, bỗng có nhân viên công tác từ trường thi đi ra, cầm mấy tờ giấy tìm anh ta, cười nói:

- Đây là tất cả đánh giá đề nghị của giám khảo đưa cho anh.

Bác sĩ Vương mở ra xem, lập tức hai tay run rẩy

Đáng giá

Mọi thứ đều đáng giá

Đề nghị của mười giám khảo này cho mình, sao có thể có điều kiện đãi ngộ cao như này?

Nghĩ tới đây, anh đột nhiên cảm thấy, cho dù điểm của mình hơi thấp một chút cũng không sao hết.

Sớm biết, thì đã để lộ ra nhiều khuyết điểm hơn rồi

Ai...

Chẳng qua là, sau khi bác sĩ Vương mở ra, thấy trên chỗ ký tên của Tôn Cao Hưng, trong cột viết lời khuyên ban giám khảo, có ghi câu:

- Khi làm phẫu thuật, không cần run bả vai

Anh sau khi nhìn thấy, lập tức khóc không ra nước mắt

Anh cũng không muốn run nha...

Trần Thương đứng dậy muốn đi lên phía trước, bỗng nhiên bác sĩ Vương gọi Trần Thương lại:

- Bác sĩ Trần

Trần Thương quay người:

- Làm sao vậy?

Bác sĩ Vương nhìn thoáng qua nhân viên công tác bên cạnh, bất đắc dĩ nói:

- Không cần lo lắng... Còn nữa, không cần run bả vai

Trần Thương sững sờ, không hiểu lắm nhìn thoáng qua bác sĩ Vương, đi vào phía trường thi.

Sau khi đi vào, lập tức sửng sốt

Mười mấy ánh mắt nhìn chằm chằm mình, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt.

Lúng túng nói một câu:

- Các vị giám khảo..., chào mọi người

Tôn Cao Hưng cười nói:

- Tốt, Bác sĩ Trần, trong phần thi lần trước tôi muốn hỏi anh một chuyện, như vậy, tên của cái thuật thức phân luồng Gott anh sáng tạo vào buổi sáng đó nghĩ ra chưa?

Trần Thương im lặng, sao ông cứ phải xoắn quýt một cái tên chứ?

Lúc này, Tôn Cao Hưng giống như nhìn ra nghi ngờ của Trần Thương, thế là nói:

- Là như vậy, video phẫu thuật hôm nay sẽ được bắt đầu công bố trên trang web chính thức, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người trông thấy video phẫu thuật đạt điểm tối đa của cậu, vì vậy, đến khi đó ca phẫu thuật sẽ được rất nhiều người nhìn thấy, mà thứ thuật thức mới này cũng giống như thế.

- Các giáo sư và chuyên gia cảm thấy, thuật thức này hoàn toàn có thể làm thành bài luận văn không tệ đấy, cũng đề nghị cậu sớm phát triển thành luận văn, không phải trở thành một công cụ cho những người khác trục lợi

Một câu làm cho Trần Thương trợn tròn mắt, ngơ ngác một lát, trong lòng cũng nhiều thêm mấy phần cảm động, mọi người nói những này muốn tốt cho mình thôi.

Nói thật, cho tới nay, anh luôn thiếu một sự hiểu biết chính xác về cái độc quyền tri thức này, nhưng hiện tại các giáo sư đã gõ cảnh báo cho Trần

Thương.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng cúi đầu cảm ơn.

Tôn Cao Hưng cười nói:

- Tốt, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật đi

Trần Thương gật đầu, bắt đầu làm phẫu thuật tiếp theo.

Trần Thương nhìn nhiều giáo sư chuyên gia như thế, một điểm luống cuống sợ hãi cũng không có.

Dù sao... Trần mỗ nhân cũng coi là kiến thức rộng rãi

Làm phẫu thuật khoa ngoại Gan mật, ngay cả chủ tịch ngoại khoa gan mật, chủ nhiệm Chu Hoành Quang cũng từng làm trợ thủ cho mình.

Làm phẫu thuật ngoại khoa tay, thì có tới bốn tiểu Thiên Vương tụ lại xem.

Một chút lòng thành, nhiều nước

Giả phình mạch thật ra chính là sau khi mô trong mạch máu bị phá, máu bị đưa vào trong đó, tạo thành một vật giống như nhọt vậy.

Phát triển hơi nghiêm trọng một chút, sẽ trở thành bóc tách động mạch chủ, bởi vậy loại phẫu thuật này cũng chắc chắn phải xử lý khẩn cấp.

Ca phẫu thuật này vừa lúc là ở động mạch chủ lên, vì lẽ đó Trần Thương xử lý cũng coi thuận buồm xuôi gió

Những năm này, thuật giá đỡ cấy ghép bên trong động mạch chủ phát triển, phẫu thuật chấn thương giả phình mạch đã dần thay thế bằng loại trị liệu can thiệp xâm lấn tối thiểu này.

Mà giống vậy, bên trong khoa phẫu thuật tim mạch cũng vẫn có thiếu sót, đó là dễ gây tổn thương tuỷ sống, vì vậy mọi người càng thích phẫu thuật giá đỡ hơn.

Phẫu thuật rất thuận lợi.

Sau khi kết thúc, bỗng nhiên một chuyên gia hỏi:

- Tiểu Trần, anh có ý kiến gì về phẫu thuật và trị liệu ngoại khoa giả phình mạch?

Một câu, lập tức cả gian phòng an tĩnh lại.

Vấn đề này, trả lời thật không tốt lắm

Ở đây đều là bác sĩ khoa tim mạch, mà can dự phát triển đã trở thành xu hướng.

Loại thuật thức này cũng đang trong quá trình bị thay thế.

Thế nhưng, đối với một bác sĩ khoa tim mạch mà nói, phẫu thuật ngoại khoa là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, mà giá đỡ can dự nói chung vẫn có tính ngoại sinh.

Vì vậy, bác sĩ ngoại khoa thế hệ trước vẫn chủ trương phẫu thuật ngoại khoa trị liệu hơn

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, anh cảm thấy, nếu như mình can thiệp phóng đại lên, khẳng định sẽ không được chào đón, nhưng ưu thế can dự rất rõ ràng

Đây là không thể nghi ngờ.

Bằng không giờ cũng chẳng thể phát triển mạnh vậy, các biện pháp can thiệp sẽ làm giảm nguy hiểm khi phẫu thuật, hơn nữa đa số bác sĩ cũng có thể làm phẫu thuật chính

Không cần làm to chuyện, người bệnh khôi phục cũng nhanh hơn.

Trần Thương như thế nói:

- Kỳ thật, tư cách là một bác sĩ khoa tim mạch, tôi đối với việc này cũng không hiểu quá nhiều, nhưng phẫu thuật tôi vẫn hiểu khá rõ, vậy thì một chút cách nhìn của tôi đi.

- Loại phẫu thuật giả phình mạch này đang dần bị can dự thay thế, nguyên nhân là bởi vì tính nguy hiểm khi phẫu thuật ngoại khoa rất cao

Chủ yếu chỗ nguy hiểm khi phẫu thuật là màng liên kết phủ tạng bị sưng tấy, động mạch chủ gần đoan cũng đều bị sưng tấy che đậy, trong lúc tách rời lúc nào cũng có thể dễ dàng rạn nứt và xảy ra băng huyết.

Sau khi nói những lời này, các chuyên gia thay nhau gật đầu.

Lời nói này không sai, nhưng... Không thấy vui

Không sai, Trần Thương câu nói này rất rõ ràng là nói khoa tim mạch phẫu thuật không tốt.

Nhưng mà, ngay lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Như vậy! Nếu như chúng ta có thể giảm nguy hiểm loại phẫu thuật ngoại khoa này, tăng tính an toàn của phẫu thuật mạch giả phình, không phải có thể bù sắp thiếu sót của chúng ta à?

Nói đến đây, hai mắt tất cả mọi người tỏa sáng

Hoàn toàn chính xác

Chúng ta không cách nào giảm ưu thế của đối phương, nhưng chúng ta có thể bù đắp những thiếu sót của mình

Chỉ thấy lúc này, Trần Thương đi đến bên cạnh bàn phẫu thuật, nhìn vào người mô phỏng bắt đầu thao tác:

- Mọi người xem, nếu như khi chúng ta đi phẫu thuật mạch máu gần đoan, có thể là như vậy không

Đầu tiên tách rời động mạch cảnh trái và động mạch dưới đòn trái ở giữa quai động mạch chủ, quấn khống chế chảy máu ngăn trở khép lại...

Lại đi phẫu thuật tách ổ tụ máu sưng tấy bên dưới, tiếp tục quấn quanh vùng tắc nghẽn để kiểm soát máu chảy ở xa động mạch chủ xuống

Cuối cùng mới là xử lý sưng tấy, lần nữa an toàn.

Như vậy, phẫu thuật của chúng ta, độ khó có thể hạ thấp xuống một chút! Yếu tố rủi ro cũng sẽ ít hơn

Trần Thương vừa nói dứt lời, mọi người xung quanh lập tức thay nhau nhíu mày, bởi vì Trần Thương, rõ ràng cùng hướng dẫn có một chút khác biệt

Chương 670: Trần Thương Đánh Nhau Với Giám Khảo

Nhất thời, tất cả mọi người đều lâm vào suy tư

Lá gan của Trần Thương rất lớn

Cậu ta thế mà lại dám "Khoa tay múa chân" đối với chỉ nam.

Cái này nói khẳng định là sẽ xảy ra vấn đề.

Rốt cuộc, bất kể phẫu thuật thay đổi như thế nào thì chỉ nam vẫn là tiêu chuẩn.

Bạn có thể đối đãi đặc thù trong các tình huống đặc biệt, nhưng mà Trần Thương đã coi như là đưa ra một cái bổ sung cho chỉ nam.

Tôn Cao Hưng nhìn chằm chằm mạch máu, cẩn thận suy nghĩ những gì Trần Thương nói, mà càng suy nghĩ thì ông lại càng thấy rất có đạo lý

Nghĩ tới đây, Tôn Cao Hưng đứng dậy đi tới bàn phẫu thuật, bắt đầu tự biểu thị.

Những người xung quanh cũng lập tức tụ tập tới vây xem.

Lần này mọi người bắt đầu thảo luận một cách điên cuồng.

Mà hiện tại, Trần Thương cũng không coi mấy người chủ nhiệm này là chủ nhiệm nữa. Cái gì mà giáo sư, chuyên gia, tránh qua một bên hết đi

Muốn phun thì lập tức phun

Muốn ồn ào thì lập tức ồn ào

Lại nói...

Tranh luận không có học thức thì gọi là cãi nhau

Cãi cọ có văn hóa thì gọi là nghiên cứu thảo luận học thuật

Khi nói chuyện, mọi người đã bắt đầu biểu thị một cách điên cuồng, họ không ngừng nghiên cứu thảo luận, không ngừng tranh luận

Loại bổ sung đối với chỉ nam của Trần Thương cũng kích phát loại tâm lý kia trong họ.

Nói thật, mọi người đã làm phẫu thuật nhiều năm như vậy, ai mà không có một chút tâm đắc chứ

Ai mà không có một chút thể hội?

Trần Thương có ý nghĩ, nhưng tuyệt đối không phải là kiến nghị và ý nghĩ duy nhất.

Người có học hung dữ lên rất đáng sợ

Đặc biệt là bác sĩ ngoại khoa hằng ngày múa dao dùng kiếm, trong tay đều là máu

Nói thật, những người đang ngồi ở đây, ai mà chưa từng có mấy chục mạng người trong tay

Nếu họ thật sự trở nên hung ác lên... Đừng nhìn Trần Thương trẻ tuổi nhất, ngược lại chính là người kém cỏi nhất.

Không sai, những chủ nhiệm ngoại khoa này vốn dĩ đi ra từ cấp cứu khoa ngoại tim mạch, thật sự là đã thấy nhiều người cần cấp cứu.

Hơn nữa, tỉ lệ tử vong ở khoa ngoại tim mạch thật sự rất cao

Thường xuyên chưa đưa tới bệnh viện thì đã không còn.

Vì lẽ đó, nguyên một đám người tràn đầy "Sát khí", khiến cho nhân viên công tác không rét mà run...

Y tá đưa dụng cụ càng là dọa đến mức nhanh chóng giấu dao phẫu thuật, kẹp cầm máu... Những thứ được cho là hung khí có thể gây án.

Từng giây từng phút trôi qua, còn đừng nói, hiệu quả thảo luận cũng rất rõ ràng, giọng nói của mọi người càng ngày càng thấp, manh mối càng ngày càng sáng tỏ.

Dần dần, một phương hướng rất lớn sắp ra đời

Mọi người đều cảm thấy, chỉ nam cần phải phát triển, họ hẳn là nên tiến hành cải tiến và hoàn thiện phương thức phẫu thuật này

Mỗi một chi tiết nhỏ đều cần thảo luận và cân nhắc nghiêm túc.

...

...

Lúc này, bên ngoài đã mười hai giờ

Những phòng khác đều kết thúc, tất cả mọi người đều đang nóng nảy, bất an chờ đợi kết quả

Nhưng mà có một phòng còn chưa có ai đi ra, cho nên mọi người không được ra ngoài.

Không có cách nào khác, tất cả mọi người tụ tập ở khu vực chờ đợi, nhàn rỗi và nhàm chán hàn huyên với nhau.

- Ai còn chưa đi ra vậy?

- Không biết

- Là tổ C, thí sinh hai tổ A, B của tụi này đã đi ra hết rồi, tổ C thiếu ai vậy?

- Đúng rồi, mấy người tổ C còn ai chưa đi ra?

Mọi người nhanh chóng đưa mắt nhìn về bác sĩ Vương, người đang ngồi ở đằng kia xem giấy tờ. Một người vội vàng hỏi:

- Bác sĩ Vương, ai PK với anh thế?

Bác sĩ Vương ngẩng đầu nhìn mọi người:

- Trần Thương, bác sĩ Trần, sao vậy?

Mọi người sững sờ:

- Đã qua mấy tiếng rồi, tại sao người này vẫn chưa kết thúc?

Lúc này bác sĩ Vương mới nhìn đồng hồ, nhất thời sững sờ:

- Đã hơn một tiếng rồi? Tại sao anh ta còn chưa ra nữa?

- Đúng vậy, phẫu thuật cái gì mà cần thời gian dài như vậy chứ?

- Mấy người nói xem, có khi nào bác sĩ Trần gặp phải cái gì ngoài ý muốn không?

Trong lúc mọi người không ngừng suy đoán thì bỗng nhiên nghe thấy bên trong trường thi đối diện ồn ào lên.

Cả đám tức khắc trợn tròn mắt

Ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng đứng gần cửa ra vào nghe ngóng.

Nhân viên công tác cũng không muốn quản, dù sao cũng thi xong hết rồi….

Mọi người đứng bên ngoài nghe lén

- Tôn Cao Hưng, ông là đồ đần, ông xem chỗ này một chút...

- Hầu Lượng! Tại đây, ngay nơi này làm như thế nào hả?

...

Lúc này, người quen thuộc giọng nói của Trần Thương cũng đã nghe thấy tiếng gào thét của anh….

Mọi người sững sờ

Tức khắc trợn tròn mắt?

Bác sĩ Trần đánh nhau với người khác ở trong phòng thi?

Lần này mọi người đều ngơ ngác.

Tại sao thi một hồi lại thành ra như vậy?

Người ở trong khu vực chờ đợi ngơ ngác, người chờ ở bên ngoài cũng ngơ ngác

Đã mười hai giờ mấy rồi mà tại sao cuộc thi còn chưa kết thúc nữa….

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, một người từ bên trong đi ra, nói với nhân viên công tác mấy câu rồi lập tức trở về.

Không bao lâu

Tất cả mọi người đều biết được Trần Thương đánh nhau với giám khảo

Không sai

Lời đồn cứ thế đã được lan truyền ra.

Hội những người thích "Lẩu hải sản" nghe được tin này, nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm nhìn Đào Mật.

- Chủ nhiệm Đào à... Bác sĩ Trần... Còn có sở thích như vậy à?

Đào Mật cũng sửng sốt một chút, lần này ông thật sự không biết

...

...

Mạnh Hi do dự đứng ở cửa ra vào thật lâu, cô đang suy nghĩ mình có nên đi vào trợ giúp học sinh của mình hay không?

Dù sao thì đánh cũng đánh rồi, mình nên giúp ai đây?

Giúp lý? Hay là giúp thân?

Tôn Cao Hưng bỗng nhiên nói:

- Được rồi, thảo luận khẳng định không thể kết thúc trong hôm nay được, như vậy đi, chờ sau khi trở về thì chúng ta lại thương lượng một lần nữa

- Chúng ta tìm thời gian, sau đó ngồi xuống thảo luận cho tốt chuyện này, bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước, không cần chậm trễ cuộc thi buổi chiều

Mọi người gật đầu, nhao nhao đòi thêm Wechat của Trần Thương.

- Đúng rồi! Đi ăn cơm trước, một lát chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện, tiểu Trần, lát nữa cậu đừng có chạy lung tung, cậu ngồi cạnh tôi này

- Ông tránh sang một bên đi, tôi thấy ý kiến của tiểu Trần tương đối hợp với tôi, hai ta ngồi cạnh nhau đi

...

Mọi người vừa trò chuyện với nhau vừa đi ra ngoài.

Tôn Cao Hưng càng là người dẫn đầu cởi áo blouse trắng ra

Trần Thương sững sờ

Từ từ...

Tôi còn chưa có thành tích mà, mấy người… Cứ vậy mà rời đi hả?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gọi mọi người lại:

- Chờ một chút

Mọi người quay lại nhìn Trần Thương:

- Sao vậy tiểu Trần?

Trần Thương thở dài:

- Trong mấy người ai là giám khảo... Tôi còn chưa có điểm đấy

Mọi người nghe xong, nhất thời cười phá lên.

Tôn Cao Hưng xấu hổ quay trở về, ông cầm giấy bút lên, nhìn mọi người rồi hỏi:

- Cho bao nhiêu điểm đây?

Mọi người đều lắc đầu không biết, nhìn về phía Trần Thương, hỏi:

- Tiểu Trần, cậu muốn bao nhiêu điểm?

Trần Thương:...

Tôi có thể tố cáo mấy ngươi chứ?

Có thể có trách nhiệm một chút được không?

Đây là hiện trường cuộc thi đó

Kỳ thật, Trần Thương thật sự hiểu lầm họ.

Vốn dĩ bản chất loại thi đấu kỹ năng phẫu thuật này tương đối tùy ý, chỉ cần bảo đảm tranh tài công bằng là được, những mặt khác không cần chú ý nhiều như vậy

Trận chung kết mỗi năm đều sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ly kỳ cổ quái.

Loại thảo luận như vừa nãy... Đúng là ít thấy việc lạ

Nhưng mà chấm điểm... Thì vẫn phải chấm điểm.

Cuối cùng thì Tôn Cao Hưng và Hầu Lượng cho 96 điểm.

Trần Thương thăng cấp

Khi ăn cơm giữa trưa, Trần Thương như hạc giữa bầy gà, anh bị một đám giám khảo vây quanh ở chính giữa, trò chuyện khí thế ngất trời.

Các thí sinh xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức trợn tròn mắt.

Một đám trợn mắt há hốc mồm.

Làm gì lại có thí sinh như vậy chứ?

Ăn cơm cùng với giám khảo….

Kỳ thật thì trong lòng Trần Thương cũng rất sợ.

Mấy người này có khi nào sẽ tố cáo mình đi cửa sau không?

Dù sao thì cái này cũng quá rõ ràng?

Còn nữa, chủ nhiệm Tôn, ông có thể đừng gắp đùi gà đã ăn cho tôi được không?

Trần Thương thực bất đắc dĩ...

Chương 671: Con Gái Lớn Rồi Không Gả Chồng, Giữ Lại Để Dành Ăn Tết À?

Trần Thương cảm thấy gu ăn uống của mình không hợp với nhóm người lớn tuổi xung quanh.

Người ta ăn canh trong, không thịt, nhiều rau, gọi tắt hoa mỹ là dưỡng sinh.

Mà trong mâm của mình toàn là thịt bò, thịt cá, tôm...

Lúc này, Trần Thương bỗng dưng hoài niệm Vương Khiêm, bởi vì chỉ khi nào ở cùng với Khiêm nhi ca thì mình mới không giống như một cái thùng cơm

Tại sao không gọi là đồ tham ăn?

Bởi vì Trần Thương cảm thấy mình không xứng với cái từ ngữ tao nhã như vậy.

Chủ nhiệm xung quanh rất nhiệt tình, giống như là muốn làm anh em kề vai sát cánh với Trần Thương.

Trần Thương tương đối cảnh giác, anh thận trọng nhìn ánh mắt những người ở các bàn xung quanh. Anh thật sự muốn nói rõ cho mọi người nghe, kỳ thật tôi và mấy người này không hợp nhau, chúng ta mới là người một nhà...

Tôi thật sự không có đi cửa sau

Nhưng mà rõ ràng là không có ai tin Trần Thương.

Từ trong ánh mắt của mọi người, Trần Thương phảng phất như trở về lúc mình học tiểu học, anh là gián điệp của thầy giáo, loại người mà mỗi ngày lén lút mách lẻo sau lưng rồi bị bạn học trong lớp phỉ nhổ

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Được rồi, có thể đây là số mệnh của người ưu tú….

Luôn không hợp với người khác….

Mệt tim quá

Sau khi cơm nước xong xuôi, các giám khảo đã lớn tuổi cho nên ai nấy đều trở về phòng nghỉ ngơi một hồi.

Trần Thương về tới hội những người thích lẩu, Thôi Nguyên Vũ mang trà theo, cả đám ngồi xuống thưởng thức trà, chờ đợi phần thi buổi chiều.

Không có gì bất ngờ, hội những người thích lẩu lại chào đón thêm một thành viên mới, bác sĩ Vương của Bệnh viện u bướu.

Bác sĩ Vương cười tủm tỉm nói:

- Tôi cảm thấy hội này rất ấm áp

Mọi người cười ha ha:

- Đó là chuyện đương nhiên

Ngay lúc này, một khuôn mặt quen thuộc vội vã đi tới, người nọ hưng phấn hỏi:

- Bác sĩ Trần, tối nay tôi có thể dẫn bà xã tới không?

Trần Thương: ? ??

Người đàn ông kia cười ha ha một tiếng:

- Bà xã nhà tôi không tin tôi thất bại mà còn liên hoan, cho nên tôi dẫn cô ấy tới xem một chút. Nhưng mà cậu yên tâm đi, vợ tôi là cũng là bác sĩ ngoại khoa tim, không tính là người ngoài

...

...

Cuộc tranh tài buổi chiều trên cơ bản đã không còn quá nhiều lo lắng.

Đến khoảng năm giờ chiều.

Mọi người đi đến hội trường, đã sắp đến giờ tuyên bố danh sách thăng cấp

Với tư cách là giám khảo chính của khu vực Đông Dương hôm nay, Tôn Cao Hưng đi lên đài và nói:

- Đầu tiên, xin chúc mừng ba bác sĩ sau đây sẽ đại biểu tỉnh Đông Dương chúng ta tham gia cuộc thi toàn quốc

- Chúc mừng Quách Vân Phi đến từ bệnh viện Tâm Huyết Quản, Mạnh Hi của Đông Đại Nhất Viện, Trần Thương của Tỉnh Nhị Viện! Chúng ta hãy dành cho họ một tràng pháo tay, chúc cho ba người họ tiến xa hơn trong cuộc thi toàn quốc và đạt được thành tích ưu dị

Mọi người nhìn lên ba người đứng trên đài, Quách Vân Phi nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh Mạnh Hi, anh cảm giác toàn thân không thoải mái, người phụ nữ này có độc... Mùi hương này làm Quách Vân Phi hơi sợ hãi.

Tôn Cao Hưng nói:

- Thật ra tôi nên cảm ơn mọi bác sĩ có mặt ở đây, bởi vì các bạn đã cho chúng tôi thấy được sức mạnh mới của khoa ngoại tim mạch Đông Dương.

- Trong hai ngày qua, chúng tôi đã chứng kiến rất nhiều người ưu tú cũng như thấy được rất nhiều ca phẫu thuật xuất sắc. Tôi muốn nói với mọi người một điều, các bạn không phải là người thất bại

- Mỗi một người ở đây đều là niềm tự hào của Đông Dương

Tôn Cao Hưng nói thật lòng, trước khi rút đến Đông Dương, ông thậm chí hơi không vui, dù sao thì sự phát triển của khoa ngoại tim mạch ở Đông Dương thật sự rất bình thường.

Nhưng ông không ngờ rằng sau khi đến đây, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác làm ông mở rộng tầm mắt.

Ngoại trừ bất ngờ ngoài ý muốn là Trần Thương thì còn có rất nhiều người ưu tú khác.

- Tôi hi vọng các bạn không quên sơ tâm, dũng cảm tiến tới, bởi vì các bạn mới là hi vọng tương lai ngoại khoa tim của tổ quốc

Những lời ông nói làm mọi người sôi trào nhiệt huyết

Cuộc thi kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc, khu thi đấu tỉnh Đông Dương cũng đã hoàn toàn hạ màn.

Mọi người cũng không có quá nhiều bi thương, bởi vì đây là một trải nghiệm hiếm đối với tất cả những người tham dự cuộc tranh tài lần này, và cũng là một cơ hội tốt để cải thiện bản thân.

Lúc này vẫn còn sớm, sau khi mọi người ra cửa thì đã trở lại.

Trần Thương gọi điện thoại cho tiệm lẩu hải sản, biết được buổi tối có phòng trống thì đã đặt chỗ trước.

Khi anh đang chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên Mạnh Hi gọi lại:

- Tiểu Trần

Trần Thương sững sờ, hỏi:

- Cô Mạnh, sao vậy?

Mạnh Hi híp mắt cười một tiếng:

- Tối nay liên hoan nhớ gọi người yêu của cậu tới, được chứ?

Trần Thương còn tưởng rằng chuyện gì quan trọng, đang muốn đồng ý.

Nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Hi, Trần Thương tức khắc rùng mình

Con người này... đừng nói là cô ấy có ý nghĩ xấu xa gì với Tần tiểu liếm nhà anh nha?

Nghĩ tới đây, Trần Thương biến sắc, anh cảm thấy mình không thể loại trừ khả năng này.

Dù sao... không thể đối đãi với cô Mạnh như những người phụ nữ bình thường được.

Trần Thương nói một cách nghiêm túc:

- Cô đừng có quá phận nha cô Mạnh…

Mạnh Hi tức khắc trợn trắng mắt:

- Cậu nghĩ cái gì vậy hả?

Trần Thương nhìn chằm chằm Mạnh Hi:

- Cô biết tôi nghĩ cái gì mà…

Nói xong, Trần Thương đứng dậy chạy trốn như bay.

Người này còn đáng sợ hơn những người phụ nữ bình thường, những người kia nhiều lắm thì chỉ dụ dỗ mình, nhưng mà… Người này lại muốn dụ dỗ người yêu của mình

Hệ số nguy hiểm tăng vọt như hỏa tiễn

...

...

Hai ngày này, Tần tiểu liếm lo lắng sẽ ảnh hưởng tới Trần Thương tranh tài cho nên không dám quấy rầy anh. Cô ở nhà cả ngày đến mức nhàm chán, bắt đầu mê tín, thậm chí còn tải một cái phần mềm xem bói toán, muốn bói cho Trần Thương một quẻ

Coi xong cho Trần Thương, cô vẫn chưa đã ghiền, quyết định phải xem cho ông Tần

Tần Hiếu Uyên dở khóc dở cười nghe con gái muốn xem bói cho mình, lần đầu nảy sinh ra ý nghĩ muốn nhanh chóng để con bé gả chồng

Thậm chí ông còn bắt đầu ngóng trông, tại sao Trần Thương vẫn chưa trở lại nữa?

Nếu cậu ta trở về thì có thể lập tức dắt vị tổ tông này đi, bằng không ở trong nhà gây họa cho ông mất...

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Hiếu Uyên hiểu rõ sâu sắc cái gì gọi là con gái lớn rồi không lưu lại được

Không gả chồng thì để dành ở nhà ăn tết à?

Tần Hiếu Uyên thở dài, nghe Tần Duyệt nghiêm túc nói với Ký Như Vân:

- Mẹ, mệnh của ba con có ba người phụ nữ, trong quẻ nói, lúc ba con ba mươi hai tuổi sẽ có kiếp đào hoa, khi đó... Mẹ thật sự không có phát hiện điều gì bất thường à?

Ký Như Vân nghe xong, bà buông điện thoại đang dùng để xem video xuống, hồ nghi nhớ lại một mùa hè nào đó hơn hai mươi năm trước

Sau đó bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

- Ông Tần! Mau nhìn em

Tần Hiếu Uyên sững sờ:

- Em sao vậy?

Ký Như Vân:

- Lúc trước, anh và Hải Huyện Hạ đi xuống nông thôn, tại sao nữ bác sĩ kia cứ nhất quyết phải đưa anh tới sân ga hả

Tần Hiếu Uyên trợn trắng mắt:

- Em à, Duyệt Duyệt càn quấy, em cũng đừng có hồ đồ theo con nó chứ? Cái này rõ ràng là gạt người

Ký Như Vân lắc đầu:

- Sao em lại cảm thấy có cái gì không đúng nha….

Lão Tần nghe thấy vợ mình nói như vậy, ông ra vẻ trấn định giải thích:

- Thật mà... Nếu cái này có thể đoán đúng thì còn cần người ta để làm gì chứ?

Khi nói chuyện, Tần Hiếu Uyên vội vàng cướp điện thoại của Tần Duyệt, nhanh như chớp xóa phần mềm xem bói kia ….

Trong lòng ông vẫn còn sợ hãi thở dài, không ngờ cái đồ quỷ này lại chuẩn tới như vậy

Thật là đáng sợ

Chậm một chút nữa thì ông sợ sẽ bị nha đầu này tính ra thêm một điểm nghiệt duyên không nên tính….

Con gái lớn rồi không gả chồng, giữ lại để dành ăn Tết à! ?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên càng ngày càng tưởng niệm Trần Thương, mau mau dẫn vợ của cậu đi đi, đừng phá hư tình cảm của vợ chồng già này nữa….

Chương 672: Đây Là Chuyện Riêng Mà

Sau khi Tần Hiếu Uyên gỡ bỏ phần mềm bói toán, sắc mặt Ký Như Vân hơi biến đổi một chút, đôi mắt bà cong lên:

- Ông Tần, chẳng lẽ là anh đang chột dạ hả?

Tần Hiếu Uyên sững sờ, cái này mà em cũng đoán được?

Sau ba giây rưỡi ngắn ngủi nhìn nhau, cuộc đấu trí giữa một viện trưởng và một trưởng phòng đã kết thúc

Ông Tần hơn một chút

Dù sao... Ông đã làm viện trưởng nhiều năm rồi, tự nhiên là có thể khống chế biểu cảm của mình, không lộ ra vui buồn. Ông cười ha ha nói:

- Anh có chột dạ gì đâu? Anh chỉ không muốn con gái mình nuôi tư tưởng phong kiến mê tín như vậy thôi

- Đúng vậy! Tuyệt đối không được

Tần Hiếu Uyên lầm bầm lầu bầu...

Hai mẹ con nhìn chằm chằm ông, không ai nói chuyện, trong lòng lão Tần bỗng dưng hoảng hốt vô cùng.

Lúc này nói sang chuyện khác là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ tới đây, lão Tần vội vàng nói:

- Duyệt Duyệt à, con mau gọi cho Trần Thương hỏi xem kết quả cậu ấy thế nào đi?

Tần Duyệt trợn trắng mắt:

- Trần Thương là thiên hạ đệ nhất, tự nhiên là sẽ không có vấn đề gì rồi

Ông Tần bất đắc dĩ, con cũng chưa từng tự tin đến như vậy với người ba này?

Ngay lúc này, bỗng nhiên một cuộc điện thoại gọi đến.

- A lô? Anh hai, anh có biết gì về anh chàng bác sĩ tên là Trần Thương không?

Tần Hiếu Uyên vừa nhìn tên người gọi đến, tức khắc sửng sốt một chút.

- Nhạc Minh hả? Sao vậy?

Tần Duyệt nghe chú của mình hỏi thăm về Trần Thương, nhất thời cũng trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ chú ấy cũng biết việc mình yêu Trần Thương?

Nghĩ tới đây, bỗng dưng Tần Duyệt hơi chút khẩn trương.

Hiện giờ Tần Nhạc Minh còn đang làm giám khảo chính ở tỉnh Hán Đông, nhưng ông đột nhiên biết được rằng năm nay tỉnh Đông Dương đã xuất hiện một thiên tài.

Ông vốn dĩ cho rằng đó là học sinh của mình, Quách Vân Phi, nhưng mà sau khi nghe xong thì ông mới biết người đó là Trần Thương của Tỉnh Nhị Viện.

Sau khi nói chuyện với Quách Vân Phi trên điện thoại, Tần Nhạc Minh hơi kinh ngạc.

Anh chàng Trần Thương này mới chỉ có hai mươi bảy tuổi

Tò mò, Tần Nhạc Minh mở video phẫu thuật hai ngày này của Trần Thương ra xem. Sau khi xem xong, Tần Nhạc Minh im lặng.

Người này tuyệt đối là một thiên tài

Một thiên tài hiếm có.

Đáng giá để dốc sức bồi dưỡng.

Nghĩ tới đây, Tần Nhạc Minh thậm chí còn nảy ra ý nghĩ đi cạy góc tường. (*)

(DG: Cạy góc tường (撬墙角): chỉ một người cướp người yêu của người khác, hoặc một công ty/tổ chức cướp được nhân viên của công ty khác.)

Nhưng sau khi nhìn sơ qua tư liệu báo danh của Trần Thương, Tần Nhạc Minh sửng sốt, bác sĩ khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện?

Điều này làm cho Tần Nhạc Minh nhớ tới người anh trai ruột của mình, Tần Hiếu Uyên.

Tần Nhạc Minh hơi nóng nảy nói:

- Anh à, em có việc muốn nói với anh.

Tần Hiếu Uyên nghe thấy Tần Nhạc Minh hình như hơi vội vàng, ông cho là có chuyện gì quan trọng:

- Tiểu Trần... Cậu ấy đã phạm phải chuyện gì à?

Tần Nhạc Minh lắc đầu:

- Dĩ nhiên là không phải

- Trần Thương đã đạt được vị trí dự thi của tỉnh Đông Dương, một tuần sau cậu ta sẽ đại biểu Đông Dương đi tham gia cuộc thi toàn quốc

Tần Hiếu Uyên nghe thấy câu này, tức khắc nở nụ cười:

- Đây là một tin tức tốt

Tần Nhạc Minh nghe thấy ông anh nhà mình còn vui vẻ như vậy, tức khắc nói:

- Quả thật đây là một tin tức tốt, nhưng mà... Anh có bao giờ nghĩ tới, nếu Trần Thương giành được chức quán quân toàn quốc, vậy thì đây có còn là một tin tức tốt không?

Tần Hiếu Uyên nghe xong, tức khắc sững sờ

- Nhạc Minh... Có phải chú đang nói hơi cường điệu quá không? Cái này... Đúng là Tiểu Trần rất ưu tú, nhưng mà để đạt được quán quân toàn quốc hẳn là vẫn còn chênh lệch một khoảng cách

Tần Nhạc Minh lắc đầu, xem ra anh trai mình không hiểu biết chút nào về anh chàng Trần Thương này rồi

Nghĩ tới đây, Tần Nhạc Minh vội vàng nói:

- Anh à, em không có nói đùa đâu, năng lực của cái cậu Trần Thương này rất giỏi, thiên phú phẫu thuật khoa ngoại tim mạch còn cao hơn cả em. Lần này giám khảo chính tỉnh Đông Dương là viện trưởng Tôn của bệnh viện An Trinh ở thủ đô, ông ta cho điểm Trần Thương một lần là 98 điểm, một lần là 100 điểm! Thành tích như vậy mà anh vẫn còn nghĩ sẽ không có người coi trọng cậu ta à?

- Nói theo cách khác, cho dù là một tuần này tiểu Trần không tiến bộ thêm nữa, nhưng chỉ cần cậu ta dựa vào trình độ hiện tại để tham gia cuộc thi toàn quốc, vậy thì việc giành được một trong ba thứ hạng đầu tiên cũng không có vấn đề gì

- Lỡ như tiểu Trần ẵm giải quán quân toàn quốc, như vậy thì trọng lượng của cậu ta sẽ nặng hơn rất nhiều

- Đến lúc đó, không biết có bao nhiêu bệnh viện sẽ ném cành ô liu cho cậu ta đâu

Sự lo lắng của Tần Nhạc Minh không phải là không có lý, dù sao thì ông cũng đã nhìn sơ qua tư liệu của Trần Thương, anh chàng này chẳng qua chỉ là một vị bác sĩ bình thường mà thôi.

Mà xem ra ông anh nhà mình lại cảm thấy chuyện của Trần Thương là không quan trọng

Vì lẽ đó Tần Nhạc Minh muốn cảnh tỉnh anh mình một câu.

Tần Hiếu Uyên nghe thấy em trai nói như vậy, nhất thời trầm tư một lát, tiếp đó ông chậm rãi nói:

- Thật ra... Nhạc Minh à, Tỉnh Nhị Viện thật đúng là chưa chắc lưu cậu ta lại được.

Tần Nhạc Minh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Anh à, anh phải cho người ta chỗ tốt chứ! Phúc lợi! Quyền lợi gì đó...

- Nói thật, bây giờ anh chỉ kém một chút là có thể lên phó chính rồi, nói không chừng anh chàng Trần Thương này chính là một cái cơ hội.

- Lại nói, người này cũng là một hạt giống tốt, không nói tới những mặt khác, cậu ta tuyệt đối là một bác sĩ ngoại khoa có tiền đồ vô hạn. Đừng nói là Phó chủ nhiệm, nếu là em có vị trí thích hợp thì cũng nguyện ý đề bạt cậu ta thành chủ nhiệm

- Nếu như em là anh thì ước gì có thể gả con gái mình cho cậu ta rồi

Một câu khiến cho đầu dây bên kia im lặng

Tần Nhạc Minh nói xong, nhất thời sửng sốt một chút, rồi như nghĩ đến cái gì, ông vội vàng nói:

- Anh hai, đừng nói với em là... Duyệt Duyệt ở bên cạnh anh nha?

- Chào chú nhỏ

Một giọng nói thanh thúy vang lên khiến Tần Nhạc Minh dọa đến khẽ run rẩy, điện thoại trong tay ông suýt chút rơi xuống đất.

- Duyệt Duyệt à! Đã lâu không gặp con, chờ khi nào chú về rồi sẽ mang quà cho con nhé! Vậy thôi, chú có công chuyện, cúp máy đây.

Tần Nhạc Minh nói xong chuẩn bị tắt điện thoại.

Nhưng mà Tần Duyệt vội vàng nói:

- Nếu chú cúp điện thoại thì con sẽ gọi cho thím! Nói cho thím biết là...

Tần Nhạc Minh khóc:

- Duyệt Duyệt à, chú chỉ đùa một chút thôi, con đưa điện thoại cho ba con đi, chú bàn công việc với ông ấy.

Tần Hiếu Uyên nhận lấy điện thoại, thở dài, cười nói:

- Nhạc Minh à, cái này không chỉ là công việc, còn là chuyện riêng nữa đấy

Tần Nhạc Minh sửng sốt một chút:

- Chuyện riêng? Anh nói vậy là có ý gì?

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Hiện giờ thì Duyệt Duyệt là người yêu của Trần Thương ….

Một câu khiến cho Tần Nhạc Minh trợn tròn mắt

Cho tới nay, ông đều cảm thấy anh trai mình quá thiện lương, quá nhân từ, không ngờ lần này... lại tàn nhẫn tới như vậy?

Nghĩ tới đây, Tần Nhạc Minh bất đắc dĩ thở dài, quả là gừng càng già càng cay mà

- Anh hai, đừng nói gì nữa, anh chính là số một

- Đã được bao lâu rồi?

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Được một thời gian rồi, hiện giờ anh chỉ mong con bé này sớm gả chồng, ai muốn thì lấy đi đi….

Hai anh em hàn huyên một hồi.

Tần Nhạc Minh cười cười, nói với Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, hôm nào con dẫn tiểu Trần tới nhà chú đi, để chú gặp mặt tên tiểu tử này.

Tần Duyệt cười nói:

- Trần Thương nhà con vẫn là một bác sĩ nhỏ, chú à, bên chú có vị trí thích hợp nào cho anh ấy không?

Tần Nhạc Minh tức khắc trợn tròn mắt:

- Con bé này thật là, chưa gả chồng mà khuỷu tay đã quẹo ra ngoài rồi

Một câu nói làm mọi người bật cười.

Chẳng biết tại sao, Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên đau lòng thay cho Nhạc Minh, có quỷ mới biết đứa nhỏ nhà ông có trộm quần áo hay không….

Tần Nhạc Minh cũng cảm thấy hài lòng mà cúp điện thoại

Nếu như Trần Thương chỉ là bác sĩ của Tỉnh Nhị Viện, vậy khẳng định là nên nâng đỡ

Nhưng mà...

Trần Thương là con rể của Tỉnh Nhị Viện, cái này... Khẳng định là chỗ nào phát triển thì nên đi chỗ đó rồi.

Lúc này, Tần Nhạc Minh nhìn thoáng qua tin tức mà Quách Vân Phi gửi cho mình.

Tức khắc thở dài, ai... Cháu gái nhà mình gả chồng quá sớm

Chương 673: Trần Thương! Tôi Muốn Phẫu Thuật Thẩm Mỹ

Vừa về đến nhà, Trần Thương đã vội vàng thu dọn đồ đạc một phen. Sau đó, anh trực tiếp đứng dậy, đón xe đi đến bệnh viện chỉnh hình Chí Tân.

Vào lúc này, ngoài trời vẫn còn rất sớm, chỉ vừa mới qua khỏi năm giờ chiều. Trần Thương dự định sẽ ăn lẩu hải sản vào bảy giờ tối ngày hôm nay.

Thời gian hai tiếng, cũng đủ để anh giải quyết công việc rồi.

Hôm nay, mọi người chỉ mới vừa tranh tài xong, mà ai nấy cũng đều nhanh chóng về nhà dọn dẹp đồ đạc, sau đó đổi sang một bộ quần áo tương đối thoải mái giản dị, cuối cùng là dành một chút thời gian cho vợ và con của họ.

Hôm nay là ngày Trương Ái Hương đi cắt chỉ, Trần Thương cũng rất chờ mong xem hiệu quả khôi phục của cô ấy như thế nào

Mặc dù, cảm giác đầu tiên sau khi làm phẫu thuật xong quả thật không hề tệ một chút nào cả. Thế nhưng, việc điều khiển quá trình tự lành của cơ thể, phải nói là vô cùng khó khăn.

Sự tái tạo của các mô vết sẹo và sự khép lại của các mô cũng giống như thiên nhiên, là một chuyện vô cùng kỳ tích có thể xảy ra.

Hai người Trương Chí Tân và Hồ Truyền Kim cùng nhau đứng đợi Trần Thương tới, trong tâm trạng vô cùng lo lắng và bất an.

Trịnh Quốc Đàm và Lenacus cũng đã tới đây cùng với Trương Ái Hương. Bây giờ, hai người họ đều đang ngồi ở bên trong phòng bệnh.

Tất cả mọi người đều hơi lo lắng, bất an.

Thật ra, cuộc sống chính là như vậy, nếu như bạn có đầy sự mong đợi ở trong lòng, muốn nhìn những điều ngạc nhiên, thế nhưng, bước chân của bạn vẫn luôn có một chút e sợ, bởi vì lý tưởng và hiện thực luôn rất chênh lệch với nhau.

Hi vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn hơn

Lenacus đứng dậy, đi ra bên ngoài chờ đợi. Ông quyết định để lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng họ.

Trịnh Quốc Đàm ngồi ở bên giường, hai tay của anh đều đang nắm lấy tay của Trương Ái Hương:

- Bà xã rất chờ mong có phải hay không? Bà xã rất căng thẳng có phải không?

Trương Ái Hương cởi mở, cười với anh một chút. Cô cảm nhận được bàn tay của Trịnh Quốc Đàm đang nắm lấy tay của cô thật chặt, đột nhiên, cô nhận ra rằng dáng vẻ như thế này thật sự rất hạnh phúc:

- Căng thẳng hả? Ngược lại, em tuyệt đối không hề căng thẳng một chút nào hết. Dù sao, em cũng đã như thế này nhiều năm như vậy rồi, nếu như tiếp tục thất bại thêm một lần nữa thì có làm sao đâu?

- Chúng ta hy vọng đi, thế nhưng... Em hy vọng, khi anh nhìn thấy em, anh sẽ rất vui vẻ. Thật lòng mà nói, em lo rằng anh sẽ cảm thấy thất vọng.

Sau khi Trương Ái Hương nói những lời cuối cùng, giọng nói của cô càng ngày càng thấp đi, cũng càng ngày càng không có tự tin.

Bất đắc dĩ, cô thở dài một tiếng...

Trịnh Quốc Đàm có hơi sững sờ một chút, anh mở miệng nói:

- Không có việc gì cả. Dù sao, chúng ta cũng đã kết hôn với nhau rồi, việc này không có gì quan trọng hết.

- Lại nói, em phải tin tưởng vào khả năng của tiểu Trần chứ, vì để phẫu thuật được cho em mà bác sĩ Trần đã phải cực khổ rất nhiều rồi đó. Nói không chừng, so với trong tưởng tượng của em còn bất ngờ hơn nữa đấy

Trịnh Quốc Đàm cảm nhận được sự mất mát của Trương Ái Hương, ông bất đắc dĩ an ủi cô.

- Chờ sau khi sức khoẻ của em tốt lên, anh sẽ dẫn em đi tham gia tiệc rượu, cùng em đi đến trang trại ở nước Anh của anh. Lúc đó, những bông hoa mà em trồng ở trang trại đều đã phát triển rất cao. Năm ngoái, chúng ta đã thu hoạch tốt trang trại nho, hôm qua, anh vừa mới nếm mùi vị rượu đó thử. Quả thật, nó không hề tệ chút nào cả, đó là hương vị mà em ưa thích.

Trương Ái Hương không chỉ là một người phụ nữ của gia đình, mà còn là một người phụ nữ mạnh mẽ

Sau sự thành công của một người đàn ông, chắc chắn phải có một người phụ nữ mạnh mẽ

Vào lúc Trịnh Quốc Đàm nói về sự phát triển nhanh nhất trong cuộc sống, ông ta có nói Trương Ái Hương đã từng nắm giữ quyền lực lớn nhất của một công ty

Vợ chồng hai người họ chính là kỳ tích trong thương nghiệp của toàn bộ tỉnh Đông Dương.

Thật ra, Trần Thương không cần phải trực tiếp làm những công việc như cắt chỉ và tháo bỏ băng vải thế này. Thế nhưng, Trịnh Quốc Đàm lại hi

vọng Trần Thương có thể tự mình làm công việc này.

Vừa mới đến cửa bệnh viện, Trần Thương đã nhìn thấy hai người Trương Chí Tân và Hồ Truyền Kim ngồi ở trước cửa ra vào, háo hức trông đợi anh giống như hòn vọng phu.

- Tiểu Trần đến rồi kìa

Hồ Truyền Kim vội vàng đứng dậy, chào đón anh.

- Tiểu Trần, trận tranh tài thế nào rồi?

Trương Chí Tân lại vội vàng hỏi.

Hai người họ đều vô cùng trông mong anh. Thế nhưng, lời nói phát ra ngoài lại không hề giống nhau.

Hồ Truyền Kim hi vọng Trần Thương đến sớm hơn một chút, còn Trương Chí Tân lại chờ mong tin tức tốt của Trần Thương.

Trần Thương khẽ gật đầu, đối với anh. Anh muốn đùa giỡn với Trương Chí Tân một chút:

- Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, nhưng mà cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Sau khi Trương Chí Tân nghe xong, nhất thời bất đắc dĩ tán dương anh:

- Ngạc nhiên nha! Quá tuyệt vời rồi còn gì?

- Để tôi cho cậu biết nha! Nếu cậu đạt được một vị trí tốt ở trong giải thi đấu cả nước, không biết có bao nhiêu bệnh viện trên cả muốn dành lấy cậu đâu! Hàm lượng của cuộc thi đấu này vẫn rất cao đấy

Trương Chí Tân hưng phấn nói.

Hồ Truyền Kim chỉ cười với anh rồi bảo:

- Tiểu Trần, mau đi lên đây. Tổng giám đốc Trịnh và Lenacus tiên sinh đang chờ ở trên lầu đấy

Trần Thương cười rồi gật đầu.

Anh và Trương Chí Tân đã từng là bạn bè tốt của nhau. Dĩ nhiên, anh cũng có quan hệ đôi bên cùng có lợi với Hồ Truyền Kim. Anh cảm thấy điều này xem ra rất rõ ràng.

Sau khi đi lên lầu, Lenacus mỉm cười nhìn Trần Thương rồi mới mở miệng nói:

- Tiểu Trần, tôi nghe nói cậu mới vừa tham gia trận tranh tài à, kết quả như thế nào rồi?

Trần Thương mỉm cười, đáp lại:

- Cảm ơn Seaton tiên sinh đã quan tâm, kết quả tranh tài của tôi rất thuận lợi.

Lenacus bùi ngùi mãi không thôi. Ông không thể tưởng tượng nổi, nói:

- Hoá ra thế giới này thật sự có thiên tài nha. Tôi vẫn cho rằng cậu là một bác sĩ chỉnh hình chuyên nghiệp, bây giờ xem ra, cậu còn là một bác sĩ ngoại khoa tim nữa cơ đấy. Phải nói rằng chỉnh hình chẳng qua chỉ là một chức vụ khác của cậu mà thôi? Sau khi Petra biết rõ điều này, cậu ta chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng ghen ghét cậu

- Ngoài ra còn có một chuyện nữa, Trần Thương à, tôi cảm thấy trái tim nhỏ bé của tôi cần phải được bảo vệ! Cậu có cần suy nghĩ một chút xem có nên học cái khác nữa hay không? Như vậy, đến khi tôi bị bệnh, tôi cũng không cần phải lo lắng nữa.

Lenacus trực tiếp làm cho Trần Thương nhịn không nổi bật cười.

Mọi người cùng nhau kết bạn, rồi đi đến phòng bệnh.

Trịnh Quốc Đàm đứng dậy, gật đầu tỏ ý với Trần Thương, cũng không nói thêm cái gì.

Khoảng thời gian này, hai người thường xuyên liên hệ với nhau, mối quan hệ thật sự rất không tệ.

Lời khách sáo cũng không cần phải nói nhiều hơn nữa.

Vốn dĩ Trương Ái Hương không hề khẩn trương. Thế nhưng, khi biết Trần Thương đến, nhất thời, cô lại cảm thấy có một chút lo lắng thấp thỏm.

Đến khi y tá đem kéo ra, Trần Thương buộc phải an ủi cô một phen:

- Chị dâu à, chị không cần phải lo lắng gì cả. Nói không chừng, chị còn cảm thấy ngạc nhiên nữa đó.

Trương Ái Hương mỉm cười, cất tiếng nói:

- Ừ, tôi tin tưởng cậu.

Chương 674: Cậu Lái Thử Đi

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí, anh cắt bỏ lớp băng gạc ở bên ngoài, sau đó mở nó ra từng chút một.

Anh nương theo đó tiếp tục cởi từng lớp băng gạc ra, tất cả mọi người ở đây cũng vì thế mà khẩn trương hết lên

Trên thương trường, mặt của Trịnh Quốc Đàm không hề đổi sắc, ông đã quát tháo không biết bao nhiêu là người. Vậy mà bây giờ, hai tay của ông ta lại hơi run nhè nhẹ.

Lenacus vỗ tay lên vai người bạn của mình, trấn an anh ta một phen.

Hồ Truyền Kim thì vô cùng lo lắng, cậu ta sợ Trần Thương sẽ gây rắc rối, nhưng cũng chờ mong một kết quả tốt từ Trần Thương. Nói không chừng, anh còn có thể nhận được tình bạn đắt giá của Trịnh Quốc Đàm. Nếu không có được tình bạn, vậy cho anh một chút tình bạn nhỏ cũng được.

Ở trong mắt của Hồ Truyền Kim, một câu của Trịnh Quốc Đàm cũng có thể giúp cho anh bớt đi rất nhiều đường không cần thiết.

Trần Thương cứ nương theo đó mà lấy tất cả các băng gạc ra, sau đó, anh dùng kỹ thuật chuyên môn của mình lấy bông vải ra, rồi lau sạch sẽ gương mặt của cô.

Anh cười với y tá rồi mở miệng nói:

- Mang một tấm gương đến đây.

Nói xong, anh lập tức bước ra khỏi chỗ đó

Nhất thời, gương mặt của Trương Ái Hương đã xuất hiện ở trong tầm mắt của tất cả mọi người. Cô sít sao nhắm mắt lại, không dám mở ra một chút nào cả. Cô cảm thấy trong lòng có một chút lo lắng thấp thỏm.

Sau khi tất cả mọi người ở xung quanh nhìn thấy gương mặt của cô, nhất thời đều trợn tròn hai mắt

- Tốt! Tốt! Tốt! Quá tuyệt vời

Trịnh Quốc Đàm không tưởng tượng nổi nhìn Trương Ái Hương. Thật sự là khó có thể tin được, ông ta đi lên phía trước mấy bước, run rẩy nâng hai tay của mình lên, để chạm vào gương mặt của cô, thế nhưng... Không dám.

Gương mặt này làm cho anh không thể tin được, tất cả mọi thứ đều là sự thật

Lenacus cũng kinh ngạc, so với bán thành phẩm vừa mới phẫu thuật xong, ngay lúc này, làn da trên gương mặt của Trương Ái Hương giống như vừa mới trải qua một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất nào đó

Dáng vẻ có một chút thay đổi, nhưng... Hình như vậy không giống với sự xinh đẹp bình thường

Không giống với loại dây chuyền sản xuất sắc đẹp đó, đây là sự xinh đẹp thuộc về riêng Trương Ái Hương

Điều này làm cho Lenacus phải hít một hơi thật sâu, ông mở miệng nói:

- Bây giờ, tôi cũng muốn phẫu thuật thẩm mỹ nha... Bác sĩ Trần

Thật lòng mà nói, đây cũng không phải là suy nghĩ của riêng Lenacus, mà là của tất cả mọi người ở xung quanh. Sau khi, nhìn thấy Trương Ái Hương, ai nấy cũng đều hơi cảm động, đây có phải là một người phụ nữ trưởng thành đã hơn năm mươi tuổi hay không?

Thật sự là quá thần kỳ mà

…

…

Thật ra trên thực tế, không có quá nhiều tính từ để miêu tả vẻ đẹp như vậy.

Đây chỉ là một loại cảm nhận mà thôi

Để cho tâm trạng người nhìn cảm thấy thanh thản, cảm thấy thoải mái, cảm thấy tâm lý vô cùng hạnh phúc.

Trương Ái Hương có lẽ không đẹp cỡ như vậy, cũng không vẻ đẹp giống như tiên nữ, làn da cũng không trắng sáng... Một đống tính từ lớn để miêu tả, nhưng vào giờ phút này sự xinh đẹp của cô lại vô cùng chân thực.

Nhìn qua tấm gương, bên trong ánh mắt của cô là tràn đầy sự không thể tưởng tượng nổi, kết quả thật sự là quá rõ ràng rồi

Trên gương mặt của một người phụ nữ đã hơn năm mươi tuổi, mặc dù đã có nếp nhăn, nhưng lại không có vô cùng rõ ràng, bởi vì đã làm qua phẫu thuật, nên làn da của cô hơi đỏ ửng lên, nhưng cơ bản cũng không có ảnh hưởng quá nhiều đến gương mặt của cô.

Sau khi một người có tuổi tác lớn, các yếu tốt khác nhau như bộ co dãn của làn da sẽ tạo thành một loại dấu hiệu già yếu trên gương mặt.

Trần Thương không có phép thuật, không thể thay đổi được vóc dáng của một người, chỉ có thể chỉnh sửa làn da trên khuôn mặt và cơ bắp để họ nhìn trẻ tuổi một chút mà thôi.

Lúc này, có lẽ Trương Ái Hương nhìn càng giống như ba mươi hoặc bốn mươi tuổi hơn.

Nhưng điều này cũng đã rất đủ rồi

Bản thân cuộc sống ăn uống như ngọc của cô đã là cơ sở rất tốt rồi, hiện tại toàn bộ con người càng có tinh thần hơn.

Nhìn chính bản thân trong gương, cô hơi khó mà tin được, thật sự là trẻ hơn rất nhiều

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là những chỉnh sửa nhỏ của Trần Thương, đã giúp cho gương mặt của cô nhìn vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, thế nhưng khẳng định là dễ nhìn hơn rất nhiều

Trịnh Quốc Đàm nhìn nụ cười trên mặt của bà xã mình, mà bất đắc dĩ nhẹ nhàng thở ra.

Đã bao nhiêu năm rồi

Nụ cười này đã rất lâu hắn không được gặp rồi...

Mà tất cả những điều này, đều thuộc về công lao của Trần Thương

Nghĩ tới đây, Trịnh Quốc Đàm nhìn qua phía Trần Thương, không nhịn được sự biết ơn, mở miệng nói một câu:

- Tiểu Trần, thật sự là vô cùng cảm ơn cậu.

Trần Thương cười cười, lắc đầu nói:

- Là việc tôi phải làm mà.

Trương Ái Hương nhìn vào tấm gương, bất tri bất giác, nước mắt trào lên khóe mắt.

- Tiểu Trần, rất cảm ơn cậu

Trần Thương vội vàng nói:

- Chị dâu, chị khách khí quá rồi, mặc dù đã bỏ băng gạc đi, nhưng chị vẫn phải ở đây thêm một thời gian ngắn nữa, để xem sau đó có cần cải thiện gì hay không, không cần phải gấp gáp xuất viện đâu, có chuyện gì chị cứ trực tiếp tìm bác sĩ Trương là được.

Trần Thương giới thiệu Trương Chí Tân với họ.

Trương Ái Hương cười cười, gật đầu nói:

- Phiền phức cho bác sĩ Trương rồi, tiểu Trần, tôi nghe ông Trịnh nói hôm nay cậu còn có việc phải làm, nếu không thì cậu cứ đi giải quyết công việc trước đi.

Trịnh Quốc Đàm mở miệng nói:

- Tiểu Trần đúng là có một công việc vô cùng lớn, cậu ấy vừa vặn phải tham gia giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật của ngoại khao tim, bây giờ đã thắng giải thi đấu của tỉnh, cuối tuần này phải đi đến thủ đô để tham gia giải thi đấu cả nước đó

- Đúng rồi, tiểu Trần à, cậu liên hoan ở chỗ nào vậy? Có kịp hay không? Cũng vì chuyện của chị dâu cậu mà không nói tôi cũng quên mất! Nếu không thì tôi đưa cậu đến chỗ đó? Tôi cho quản lý qua chào hỏi cậu, sau đó cậu cứ trực tiếp dẫn người đi là được rồi.

Trần Thương nghe xong, nhất thời cười nói:

- Không cần đâu, đều là một đám bác sĩ, buổi tối chúng tôi ăn lẩu, ở lẩu hải sản, tổng giám đốc Trịnh, anh không cần phải phiền toái đến như vậy.

Trương Ái Hương cười cười, nhìn Trần Thương nói:

- Một chút cũng không có phiền phức, tiểu Trần, sau này đừng xem chúng tôi như người xa lạ vậy.

- Đúng rồi đó, tiểu Trần, cậu có xe không? Tôi để tài xế đưa cậu đi nhé?

Trần Thương vội vàng cười nói:

- Không có việc gì đâu mà, bây giờ đón xe cũng rất thuận tiện, tôi đón xe đi qua đó là được rồi, không sao cả.

Trương Ái Hương nghe xong, vội vàng nói:

- Tiểu Trần, cậu biết lái xe à?

Trần Thương gật đầu, mở miệng nói:

- Cũng có biết một chút, ở dưới quê cũng thường xuyên lái thử.

Hoàn toàn chính xác, có biết lái xe hay không, tâm lý mọi người đều vô cùng biết rõ ràng...

Đúng vậy... Dù sao, Trần Thương lái xe tải của Trần Đại Hải cũng rất mượt.

Trương Ái Hương nghe xong, mở túi xách trong hộc tủ ra, lấy ra một cái chìa khóa xe, đưa cho Trần Thương rồi nói:

- Tiểu Trần, nếu như cậu không chê, thì cậu hãy lái chiếc xe này trước đi.

- Chiếc xe này mới mua được có mấy ngày mà chị cũng chưa lái thử, chị cho rằng hôm nay được xuất viện, nên nói quản gia mang chiếc xe này tới cho chị và đậu nó ở dưới, cậu cứ lái nó thử đi.

Chương 675: Mua Xe

Trần Thương nhìn thấy chìa khóa xe nhất thời có sửng sốt.

Porsche...

Trần Thương vội vàng lắc đầu, cười nói:

- Không cần đâu, không cần đâu, chị dâu à chị quá khách khí với em rồi, chiếc xe này cũng quá quý giá đi.

Trịnh Quốc Đàm nghe xong, nhất thời hai mắt sáng lên:

- Tiểu Trần à, chiếc xe này đã đậu ở trong nhà của anh rất lâu rồi, cậu lấy nó mà lái đi, dù sao mang nó trở về cũng chỉ để hít bụi.

Trương Ái Hương vội vàng gật đầu, mở miệng nói:

- Đúng vậy, cậu cũng không cần quá khách khí với chúng tôi, cậu đã giúp tôi một ân tình lớn như vậy rồi, thế nhưng tôi vẫn còn chưa kịp nói một tiếng cám ơn với cậu nữa là.

- Chỉ có một chiếc xe thì tính là cái gì, hôm nay cậu cứ lái nó trước đi, chờ thêm mấy ngày nữa, cậu đến cứ nhà tôi ngồi một chút, tôi mang cậu đến nhà xe nhìn thử, cậu cứ nhìn mấy chiếc xe ở bên trong mà nói với chị dâu, chị dâu lập tức đưa cho cậu

Ừm

Đại phu nhân chính là đại phu nhân, chỉ cần một câu nói là có ngay một chiếc xe.

Trần Thương cảm thấy gan to của Từ Nhược Vận cũng chỉ có thể dùng để làm nũng, thế nhưng đại phu nhân này lại khác rồi, chỉ cần một câu nói là có thể tùy tiện mà sắp xếp

Kỳ thật

Tập đoàn Trịnh thị là sản nghiệp của gia tộc, vì thế nên cổ đông chủ yếu cũng chỉ có vài người, Trương Ái Hương là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Trịnh thị, kỳ thật vốn là cổ đông lớn thứ nhất, nhưng mà khi mà cổ phần bị pha loãng, Trương Ái Hương lo lắng cho vấn đề cổ phần mà Trịnh Quốc Đàm đang nắm giữ, nên cô chủ động pha loãng cổ phần của mình, vì thế mới trở thành cổ đông lớn thứ hai.

Trước đây, Trương Ái Hương cũng là một nhân vật quát tháo khắp nơi ở tỉnh Đông Dương, giá trị của bản thân lên đến trên trăm tỷ

Chỉ mới có một chiếc xe thì tính là gì?

Sau khi trải qua một hồi từ chối, Trần Thương cảm thấy từ chối mãi cũng không tốt, vì thế không thể làm gì khác ngoài nói cảm ơn.

Trương Ái Hương cười cười, mở miệng nói:

- Đây là kiểu Panamera mới nhất, là xe nhập khẩu, khi ban đầu mới mua về chị cũng chỉ mới thử xe có một lần, sau đó cất nó đi, cậu ưa thích thì cứ trực tiếp lái đi, chị cho người làm tốt tất cả các thủ tục cho cậu.

Kỳ thật giá cả của Panamera "trên thực tế cũng không phải là cao lắm, nhưng... Nếu như anh thảo luận giá cả cùng với đại gia" thì thật sự là vô cùng không thích hợp.

Hơn nữa, nếu nói sự thật thì nó cũng là một chiếc xe rất không tệ chút nào.

Dựa theo khả năng của Trương Ái Hương, thì dù sao cũng phải từ giá hai trăm vạn trở lên.

Sau khi Trần Thương bàn giao một phen xong, thì anh đứng dậy rời đi.

Xuống tới chỗ đậu xe ở dưới lầu, Trần Thương ấn xuống một cái trên chìa khóa xe, nhất thời có một chiếc xe Porsche Panamera màu trắng xuất hiện ở trong tầm mắt của Trần Thương

Một chiếc xe rất đẹp

Quan trọng nhất chính là biển số xe

Sau khi Trần Thương nhìn thấy bảng số xe thì liền có một chút sững sờ: Đông A 66666

Không nói tới chiếc xe này, thậm chí ngay cả bảng số xe cũng rất khí phách.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi chờ mong nho nhỏ, sau khi mở cửa xe, quả nhiên bên trong sạch sẽ vô cùng, ngay cả một thứ đồ dùng cá nhân cũng đều không có, hơn nữa lại còn có một loại mùi thơm thản nhiên, khiến người ngửi thấy cảm giác rất thoải mái.

Bao da bằng nhựa ở trên xe cũng chưa có tháo ra, lúc lái xe quản gia hẳn là phải cẩn thận từng li từng tí đi.

Toàn bộ phong cách của xe nghiêng về hướng thời trang thể thao, đột nhiên Trần Thương cảm thấy ngược lại nó lại vô cùng thích hợp với Tần Duyệt.

Nhìn đồng hồ, bây giờ mới vừa vặn có sáu giờ, Trần Thương nhất thời cười cười, bấm điện thoại gọi cho Tần Duyệt:

- Mỹ nữ, có rảnh hay không vậy?

Tần Duyệt nghe thấy điện thoại, cô chần chờ một lát rồi mới bắt máy:

- Xin lỗi, tôi đã có người yêu rồi.

Trần Thương bất đắc dĩ cười một tiếng, cô ngốc này quá nghịch ngợm rồi:

- Vậy cô có phiền khi đi ra ngoài cùng với tôi hay không?

- Nếu chồng của tôi mà biết thì phải làm sao bây giờ?

Trần Thương im lặng một lát, diễn kịch đến nghiện rồi?

- An tâm giao cho tôi, sau 10 phút nữa xuống lầu, tôi đợi cô.

Dáng vẻ của Tần Duyệt giả vờ vô cùng đắn đo, cô liền thở dài nói:

- Vậy thì... Được rồi.

Sau khi tắt điện thoại, Trần Thương khởi động xe, anh ngồi ở vị trí điều khiển, chiếc xe xử lý những âm thanh hỗn tạp rất đúng chỗ.

Hàng hiệu chính là hàng hiệu

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp khởi động xe, sau đó lái tới Tỉnh Nhị Viện.

Chiếc xe như thế này, không tính tới việc chìa khoá thấp, nhưng chìa khoá cũng không phải cao giống như Đại G mà Cô Mạnh đã lái.

Trần Thương thật sự là vô cùng yêu thích.

…

…

Trần Thương càng nghĩ càng hưng phấn, muốn chạy ngay đến trước mặt Tần Duyệt.

Anh đánh tay lái rồi cho xe chạy thẳng đến chung cư, sau khi xuống xe lập tức gọi điện cho Tần Duyệt:

- Anh đang ở dưới lầu.

Tần Duyệt cười hì hì gật đầu:

- Em đi giày xong rồi xuống

Cúp điện thoại, Tần Duyệt vừa xỏ giày vừa nói với ông Tần:

- Cha, con không ăn cơm tối đâu, cha với mẹ cứ ăn với nhau đi nhé.

Ông Tần hừ lạnh một tiếng:

- Cha sẽ không cho con đi ra khỏi cửa

Tần Duyệt sững sờ:

- Mẹ... Mẹ xem cha kìa.

Kỳ Như Vân lúc này mới nhìn ông Tần:

- Được rồi được rồi, con nhanh đi hẹn hò đi, con bé vô tâm này! Sáng hôm nào làm cơm tình yêu cho ai đó thì có nhớ đến người mẹ này không?

Tần Duyệt nghẹn lời ngay lập tức, mặt đỏ lên, tức giận đi nhanh xuống lầu.

Kỳ Như Vân từ trên ghế salon đứng dậy, khoát tay:

- Aizza.. Ông nó à, hai ta cũng nên xuống lầu đi tìm món gì ngon ăn thôi nhỉ?

Ông Tần nghe xong, mắt sáng ngay tức thì:

- Ý kiến hay, đúng rồi, hình như tôi còn giữ cái thẻ Chirs phòng Vip, để tôi tìm xem, chúng ta buổi tối đi ăn cơm Tây nhé?

Ký Như Vân nghe xong, đúng như mong đợi:

- Ý kiến hay! Mình đợi tôi đi thay bộ quần áo đẹp đã, còn nữa, mình cũng lấy bộ đồ tây tôi mua cho mặc đi.

Ông Tần gật đầu:

- Bà đợi tôi một lát, tôi gọi điện thoại trước đã, xem có thể đặt trước một bàn được hay không.

vừa nói, ông Tần cũng vừa cầm được tấm thẻ phòng VIP của Tần Duyệt, nhìn số điện thoại phục vụ ghi trên đó.

Không bao lâu, có tiếng đầu bên kia nhấc máy:

- Xin chào quý khách, chúc quý khách một ngày tốt lành, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì ạ?

Tần Hiếu Uyên nghe xong, sửng sốt một chút, cảm thấy có gì đó không giống nhà hàng:

- Tôi định tối nay đến dùng bữa.

Đối phương hỏi:

- Xin hỏi số thẻ của ngài là gì.

Tần Hiếu Uyên cầm lấy thẻ hội viên, sau đó đọc một dãy số, đối phương nói tiếp:

- Quý khách, ngài là khách hàng VIP của chúng tôi, có thể hẹn trước bất cứ lúc nào, xin lưu ý khi đến hãy mang theo thẻ thành viên...

Tắt điện thoại xong, Tần Hiếu Uyên trợn tròn mắt:

- Này bà nó, tấm thẻ hội viên con gái chúng ta giữ thật ra là của ai! Ai mà lúc nào cũng có thể hẹn trước, những lần trước đặt trước một tuần cũng chỉ được ngồi cạnh cửa sổ, cái này thật khác biệt quá

Chỉ thấy Ký Như Vân trang điểm xong đi ra, trong ngực cầm một chai rượu vang đỏ mà Tần Duyệt mang đến:

- Tối nay chúng ta xa xỉ một chút đi

Ông Tần gật đầu:

- Nói đúng! Giữ tiền để làm gì, tất cả cuối cùng đều phải tiêu. Nghĩ nhiều mà làm gì

Ký Như Vân:...

Chương 676: Người Yêu?

Tần Duyệt đi xuống, nhìn thấy Trần Thương đã đứng sẵn ở dưới lầu, vội vàng tới đánh

Trần Thương hơi sững người, vội vàng ôm lấy cô:

- Được rồi, được rồi, đừng hành động giống như trẻ con nữa.

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Em chính là công chúa nhỏ của anh mà.

Trần Thương bất đắc dĩ nhéo mũi cô.

Lại nói, mặc dù Tần Duyệt lớn hơn Trần Thương một tuổi, nhưng tâm hồn vẫn rất đơn thuần, nói chính xác là đáng yêu, hoàn toàn không giống các bà hoàng hay chị đại.

Tần Duyệt cười nói:

- Đi thôi, buổi tối đi ăn cái gì đó đi?

Bây giờ Trần Thương mới gợi ý:

- Ăn lẩu thế nào? Lẩu hải sản

Tần Duyệt nghe đến lẩu, so với khi gặp Trần Thương, hai mắt cô sáng lạn hẳn lên:

- Em uống trà sữa được không?

Trần Thương bất đắc dĩ cười:

- Cứ uống tự nhiên.

Chưng cư Tỉnh Nhị không có hầm để đậu xe, xe đều được đỗ ở bãi đậu xe phía trên, vì vậy Trần Thương dừng chiếc xe Porsche Panamera ở trong khu cư xá như vậy hơi nổi bật.

Trần Thương cười nói:

- Thế nào? Xe này đẹp lắm phải không?

Tần Duyệt liếc mắt:

- Nói nhảm, đắt thì đương nhiên...

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Em có muốn ngồi lên bên trên chiếc Porsche này cười một kiểu không?

Tần Duyệt cười ha ha:

- Anh làm tài xế, em tình nguyện ngồi bên ghế phụ kể chuyện cười cho anh.

Đang lúc nói chuyện cười đùa, Tần Duyệt vội kéo Trần Thương mau chóng đi ra ngoài:

- Ai da, nhanh lên, đi trễ là lẩu hải sản không còn chỗ nữa đâu, lại phải xếp hàng...

Trần Thương bấm chìa khoá trong túi, xe lập tức sáng đèn, còn vang lên một tiếng.

Dọa Tần Duyệt nhảy một cái về sau:

- Đồ tâm thần... Làm em sợ muốn chết.

Trần Thương đột nhiên đi đến vừa xe, mở cửa nơi ghế phụ, làm động tác mời với Tần Duyệt:

- Mời ngồi

Lần này, đến lượt Tần Duyệt trợn tròn mắt

- Em.... Em không vào, Trần Thương anh mua xe mới rồi sao? Anh còn không chịu dắt em theo cùng, cái này đắt cỡ nào.

- Đây là Porsche? Anh điên rồi à, mua xe đắt như vậy làm gì?

...

Trần Thương trợn tròn mắt, cho rằng Tần Duyệt sẽ vui mừng vô cùng, không ngờ cô lại tức giận quở trách nửa ngày.

Tần Duyệt xòe hai bàn tay cho Trần Thương xem, tính toán nào tiền sinh con, sữa bột, tiền bỉm, học khu nào, chi phí giáo dục, còn đem cả tiền phụ dưỡng cha mẹ Trần Thương tính vào, tiền mua nhà nữa...

- Anh không thể sống lãng phí như thế này

Trần Thương dở khóc dở cười, vừa tức vừa buồn cười.

Nhìn dáng vẻ keo kiệt tính toán của Tần Duyệt, kỳ thật trong lòng Trần Thương rất ấm áp.

Đây mới là người vợ chân chính à?

Nếu như yêu nhau, người ta sẽ không quản bản thân đối phương mua xe như thế nào, có khi còn hận không thể tiêu hết tiền của người đó

Tần Duyệt thấy Trần Thương không nói lời nào, hình như cảm thấy mình nói có phần quá mức, nên im lặng xuống.

Sau một lát, cô quyệt miệng, hơi tủi thân nói:

- Trần Thương, anh có phải cảm thấy em keo kiệt đúng không?

- Kỳ thật em chỉ là lo lắng anh xài tiền bậy bạ, anh kiếm tiền cũng không dễ dàng, em mỗi ngày trông thấy anh bận bịu thành như vậy, em cũng rất đau lòng! Hơn nữa, chúng ta kết hôn có rất nhiều việc cần tiêu đến tiền, em không thích anh xa xỉ. Em cũng không cần mua túi xách, không

cần mua xe thể thao... Anh dẫn em đi ăn một bữa lẩu là em cảm thấy vui rồi. Ừm, lại thêm một ly trà sữa...

Nhìn Tần Duyệt mặc một thân quần áo thoải mái, áo khoác rộng thùng thình, quần thể thao, Trần Thương đột nhiên cảm giác mình rất hạnh phúc.

Làm sao lại có thể tìm được một cô gái tốt như thế này?

Anh nhìn Tần Duyệt, cười nói:

- Anh cảm thấy bản thân thật may mắn vì có thể gặp em.

Bỗng nhiên, Trần Thương như có điều gì đó suy nghĩ nên hỏi:

- Anh hỏi em một câu, em thích anh bao lâu rồi?

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, mặt đỏ lên:

- Chẳng bao lâu

- Cũng gần. Hai năm lẻ 310 ngày

Trần Thương liếc mắt:

- Khi đó chúng ta vừa mới vào bệnh viện

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Anh vừa tới, em đã thích anh, bằng không tại sao em không tìm bạn trai? Em là một cô gái ưu tú, cả đống người theo đuổi đấy

Trần Thương hỏi:

- Nếu như anh không thổ lộ thì sao?

Tần Duyệt cười giễu:

- Vậy em đành phải dùng biện pháp mạnh

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tiếng cười ha ha ha.

Một lát sau, Trần Thương nói:

- Xe này không phải của anh, là người khác cho, anh làm phẫu thuật chỉnh hình cho vợ của Trịnh Quốc Đảm thành công, người ta gửi tặng chiếc xe này.

Tần Duyệt nghe không phải tiền nhà mình xong, nhất thời vui vẻ ngồi vào ghế phụ, miệng huyên thuyên:

- Tài xế Trần, lái xe! Mục tiêu: Lẩu hải sản

Trần Thương cười một tiếng, nha đầu này, thật keo kiệt

Nhưng mà, anh cười nói:

- Đúng vậy! Phải... Điều khiển

Xe khởi động, phóng khoáng rời đi.

Mà lúc này, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân vừa vặn xuống lầu thì thấy cảnh này, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Ông nó, vừa rồi bên trên chiếc Porsche... là con gái nhà chúng ta?

Ông Tần nhẹ gật đầu.

Hai vợ chồng liếc nhau, lông mày nhíu lại.

Người yêu?

…

…

Hai nhà hàng lẩu hải sản ở thành phố An Dương hình như mãi mãi cũng không sợ thiếu khách

Mỗi lần tới đều là người đông nghìn nghịt.

Trần Thương đến sau đã sớm tìm nhân viên phục vụ chọn sẵn vị trí tốt.

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Còn có ai nữa?

Bây giờ Trần Thương mới kể về nồi lẩu của đoàn hậu viện, Tần Duyệt nghe xong lập tức cảm thấy đắc ý.

Hình như bất luận thành tích gì của Trần Thương đều là thành tích của mình, nên rất có cảm giác thành tựu.

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Chờ tới khi giải thi đấu toàn quốc diễn ra, chúng ta cùng đi chứ?

Tần Duyệt nghe xong, nhất thời khuôn mặt tràn ngập ý cười:

- Có thể chứ?

Trần Thương cũng cười:

- Đương nhiên có thể, anh chỉ lo lắng… Em đi rồi sẽ thấy nhàm chán, anh cũng không thể ở bên cạnh em.

Sau khi Tần Duyệt nghe xong, bất đắc dĩ cười cười, mắt liếc sang Trần Thương:

- Vẫn là thôi đi, em sợ em đi cùng thì buổi tối anh nghỉ ngơi không được tốt… Ảnh hưởng tới sự phát huy của anh, em ở nhà sẽ tốt hơn.

Trần Thương thấy quỷ kế bị vạch trần, xấu hổ cười một tiếng.

Đang lúc nói chuyện, bọn người Thôi Nguyên Vũ bỗng lục tục ngo ngoe xuất hiện, trong ngực ôm rượu:

- Ai nha, mệt chết tôi rồi.

Ninh Hạo Sâm nhìn thoáng qua Thôi Nguyên Vũ dáng vẻ đầy mồ hôi, thản nhiên phán:

- Thật anh có vấn đề à

Thôi Nguyên Vũ nghe xong chẳng những không tức giận, ngược lại còn hào hứng:

- Ai? Lão Ninh! Anh còn hiểu được cái này, khoan nói, tôi cũng có cảm giác thận của bản thân hơi có vấn đề, có biện pháp tốt nào xử lý được không?

Sau khi nói qua nói lại một hồi, hai người nhìn thấy Trần Thương, thì đâm đầu đi tới.

Thôi Nguyên Vũ trông thấy Trần Thương cùng Tần Duyệt, nhất thời nở nụ cười:

- Đây là em dâu?

Trần Thương cười cười, lần lượt giới thiệu cho mọi người một phen.

Lục tục mãi, người cần đến cũng đều đã đến, song những chủ nhiệm kia lại chẳng thấy đâu.

Có thể là cảm thấy họ ở đây, người trẻ tuổi nên nói chuyện sẽ không hợp, vì lẽ đó mới dứt khoát không tới, mấy lão chủ nhiệm có vẻ đã tự dặn nhau trong âm thầm rồi.

Mạnh Hi cũng đến đây, không hề nghi ngờ vừa bước chân vào đã khiến mọi người phải ghé mắt nhìn, hôm nay cô mặc một bộ quần áo tràn đầy sức sống thanh xuân.

Trần Thương vội vàng đứng lên giới thiệu:

- Tần Duyệt, đây chính là cô Mạnh.

- Cô Mạnh, đây là vợ sắp cưới của tôi, Tần Duyệt.

Chương 677: Lần Này, Lỗ Lớn Rồi

Khi Trần Thương nhắc tới vợ sắp cưới của mình đã không quên nói bằng giọng cường điệu một chút, tỏ ý rằng, Cô Mạnh cô phải thận trọng chút

Thế nhưng, ai có thể ngờ, động tác kế tiếp của Cô Mạnh cực kỳ giống dáng vẻ một người giáo viên nên có, đoan trang hào phóng, giả trang ra một dáng vẻ thành thục đại khí ổn trọng, nhìn Tần Duyệt:

- Tôi thường xuyên nghe tiểu Trần nói về cô, hôm nay rốt cuộc có cơ hội gặp được, dáng dấp rất xinh đẹp, khi nào thì hai người tính tới chuyện kết hôn thế?

Tần Duyệt bị Mạnh Hi khen ngợi, ngược lại hơi ngượng ngùng:

- Chào chủ nhiệm Mạnh, cám ơn cô đã trợ giúp Trần Thương.

Mạnh Hi cười một tiếng:

- Đều là người trẻ tuổi, cũng không cần gọi chủ nhiệm Mạnh, gọi tôi là chị Mạnh được rồi, hai chúng ta ngồi cùng một chỗ đi? Tiểu Trần, cậu đến bên kia ngồi đi.

Trần Thương nhìn dáng vẻ thân cận của hai người họ, nhất thời biến sắc:

- Không không không…

Tần Duyệt bèn liếc Trần Thương:

- Đúng, Trần Thương anh sang bên kia ngồi đi.

Trần Thương thấy thế, bất đắc dĩ thở dài.

Thôi Nguyên Vũ cố tình nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tối nay có thể uống chút không? Tôi đã cố ý đón xe đi tới đây rồi

Xung quanh mấy nam bác sĩ cũng nhao nhao ồn ào:

- Đúng đấy, tối nay phải uống một chút

Trần Thương xấu hổ cười:

- Hôm nay tôi còn lái xe.

Tần Duyệt rất diệu dàng mỉm cười với anh:

- Không sao đâu, anh uống đi, em lái xe.

Thôi Nguyên Vũ nghe xong, nhất thời cười càng tươi:

- Ha ha, xem em dâu thật tốt! Lại đẹp như vậy, còn hiểu chuyện nữa, đi chỗ nào tìm được người vợ tốt thế này.

Tần Duyệt được mọi người khen ngợi, trong lòng cũng hơi vui vẻ.

Buổi liên hoan của người trẻ tuổi bao giờ cũng thoải mái, bất cứ thứ gì đều dám nói, đều có thể nói hết.

Mà đêm nay, Trần Thương một bụng nơm nớp lo sợ, sợ bé thỏ trắng Tần Duyệt của mình bị con sói xám yêu bà Mạnh Hi này gieo tai họa.

Nhưng cuối cùng, nhìn hai người cùng nhau trò chuyện rất vui, anh đã có thể nhẹ nhàng thở ra.

Uống đến phút cuối, mấy người Ninh Hạo Sâm ngó Trần Thương:

- Trần Thương à, chúng tôi chỉ có thể ngồi chờ tin tức tốt của anh, anh đi thủ đô cũng không thể ném đi mặt mũi của Đông Dương chúng ta đấy nhé, chúng tôi bây giờ đều dựa vào anh cả đấy

- Chính là… Anh đã khiến chúng tôi bị đào thải hết rồi, nên anh phải phụ trách cho chúng tôi …

- Nếu như không tiến vào trong top mười, tôi sẽ cảm thấy cái điểm 100 tuyệt đối kia của anh là điểm nhờ cửa sau mà có, anh đã biết rõ chưa?

…

Lần này Trần Thương uống nhiều, cùng người đồng lứa ở một chỗ, ai nấy đều thoải mái.

Thôi Nguyên Vũ cũng tốt, Ninh Hạo Sâm cũng được, những người này đều thật không tệ.

Trần Thương trực tiếp khoác lác phát biểu:

- Trong top mười tính là gì…Tôi sẽ cầm giải nhất trở về cho các anh

- Không chỉ muốn trở thành người đứng nhất, tôi… Còn muốn cho Cô Mạnh của tôi giành thứ hai…

Nồi lẩu rất ngon, rượu cũng là đồ tốt, hai thứ hòa vào nhau, thật sự sẽ sinh ra phản ứng hoá học.

Một trận rượu nhâm nhi này đã kéo khoảng cách giữa mọi người lại gần nhau hơn.

Khi tiệc tàn, đã là khoảng mười giờ đêm.

Trần Thương nói thật uống rất nhiều, đi WC dáng người hơi lắc lư.

Nhưng mà... Anh bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện

Thuốc thể lực có công dụng giải rượu thế nào?

Nhìn vào hệ thống, bên trong chỉnh tề đã để sẵn hơn hai mươi bình thuốc thể lực, Trần Thương do dự mãi, trực tiếp dùng thử một bình.

Một lúc sau, anh bỗng cảm giác đầu thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Trần Thương nhất thời sửng sốt một chút, cái này cũng có thể hả?

Thật quá thần kỳ?

Thuốc thể lực còn có công hiệu giải rượu

Vừa vặn vui vẻ xong, Trần Thương hơi hối hận.

Bởi vì anh đã lãng phí một bình rồi

Tối nay uống đến thế là bởi vì Thôi Nguyên Vũ đem theo rượu ngon trong nhà ba vợ ôm tới, mà thuốc thể lực cũng là trân tàng bảo bối của chính mình…

Dùng qua một chút như vậy, không phải uổng công mình à?

Rượu cũng mất, thuốc thể lực cũng mất

Uổng phí hết hai món đồ tốt

Quá đáng tiếc

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ muốn vả miệng chính mình một cái.

Trần Thương đỡ lấy mọi người đưa lên xe taxi, Mạnh Hi không uống rượu, tối nay vẫn là Đại G của cô, một chân đạp ga nghênh ngang rời đi.

Sau cùng, Trần Thương và Tần Duyệt mới lên xe.

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Tần Duyệt… Buổi tối Cô Mạnh nói gì với em thế?

Tần Duyệt cười nói:

- Thế nào? Chột dạ hả?

Trần Thương sững sờ, chột dạ cái gì chứ? Nói mình lo lắng thì có được hay không...

- Nói đùa hoài, anh chột dạ cái gì chứ?

Tần Duyệt cười nói:

- Tùy tiện nói chuyện phiếm thôi, cái gì cũng nói hết, nói về anh nữa, tranh tài làm cái gì…

- Chị Mạnh tốt vô cùng

Tần Duyệt đưa Trần Thương tới phòng của anh, thế nhưng xung quanh đã đậu đầy xe, bên ngoài cũng không có khoảng trống nào, dứt khoát bèn đi tới mở cửa nhà mình.

Dừng xe xong, cô nhanh chóng xuống xe.

Tần Duyệt khóa kỹ xe lại, đang muốn quay người thì bỗng nhiên thấy ông Tần và bà Tần vừa dừng xe xong, đang xoay người lại.

Vừa vặn sáu con mắt nhìn nhau.

Đúng thật là một trận xấu hổ

Tần Duyệt cười nói:

- Cha mẹ cũng vừa trở về ạ?

Ký Như Vân khụ khụ một tiếng, cười nói:

- Duyệt Duyệt à, cái xe này không tệ đâu… Xe của ai thế con?

Lão Tần nhìn Tần Duyệt rồi lại nhìn sang chiếc Porsche đang xuống tới bên trên, mặt lập tức chuyển đen

Tên Trần Thương này thật không tệ, nha đầu con sao có thể chê nghèo yêu giàu được chứ?

Nghĩ tới đây, ông Tần mặt đen lại, lên tiếng:

- Lên lầu đi rồi nói.

Tần Duyệt trợn tròn mắt, cái này… Hôm nay, cha mình ăn phải thuốc nổ hả?

Lấy máu chúng sinh uống thay nước, dùng thịt chúng sinh ăn thay cơm chính là ta Dương Thiên

…

…

Tần Hiếu Uyên tự bổ não cho mình một vài tình tiết cẩu huyết trong phim

Tần Duyệt ngơ ngác bước theo sau tiến vào dãy hàng lang

Trong thang máy, không khí nhất thời trở nên căng thẳng, chẳng ai nói với ai câu nào

Ký Như Vân không nhịn được thở dài một tiếng.

Bà ấy không ngốc, chắc chắn Trần Thương không thể nào mua nổi chiếc xe như vậy, đó là còn không nói đến nhãn hiệu Porsche của chiếc xe này, mà là biển số xe "Đông A 66666" đằng đuôi xe kia, liệu có tiền có mua nổi không?

Nghĩ đến đây, Ký Như Vân dù nói như thế nào thì cũng không thể không thở dài.

Cả gia đình, ai cũng mang trong mình những suy nghĩ riêng.

Thực lòng mà nói, bữa cơm tối nay, hai người vẫn chưa được thưởng thức một cách trọn vẹn.

Chris quả thật không tồi.

So với Tiểu Trần, bữa cơm này có đáng là gì cơ chứ?

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân cũng được coi là bậc trung lưu trong thành phố An Dương này, cho dù là thu nhập hay cuộc sống công việc đều rất vẻ vang.

Chính vì lẽ đó, hai người hy vọng Tần Duyệt có thể tìm được một người đàn ông đáng tin cậy, chứ không phải là một gia đình có quyền có thế.

Từ trước tới nay, hai người họ luôn có thiện cảm đối với Trần Thương

Bước vào trong phòng, lần này Tần Hiếu Uyên có vẻ rất nghiêm túc, ông ấy ngồi ngay lên ghế sofa, cũng không màng thay quần áo.

- Lại đây, ngồi xuống

Tần Hiếu Uyên nói với Ký Như Vân và Tần Duyệt

Tần Duyệt không hiểu chuyện gì xảy ra, đã từ rất lâu rồi cô không thấy dáng vẻ này của cha, ngoan ngoan ngồi xuống

Ký Như Vân thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Chương 678: Không Thể Chê Nghèo Yêu Giàu

Một lúc lâu sau đó, Tần Hiếu Uyên nói:

- Cha cũng biết đây là chuyện riêng của con, nhưng mà… cha vẫn cảm thấy Tiểu Trần là một chàng trai không tồi…

Tần Duyệt bất ngờ nói:

- Cha … cha muốn nói gì vậy?

Tần Hiếu Uyên nhìn Tần Duyệt:

- Hôm nay con đã đi đâu?

- Con đi ăn lẩu ở Haidilao

Tần Hiếu Uyên:

- Cùng với ai?

Tần Duyệt cảm thấy hôm nay ông Tần hơi khác thường:

- Còn đi cùng ai được nữa ạ… cùng Trần Thương đó.

Tần Hiếu Uyên ngây người:

- Vậy chiếc xe đậu dưới lầu là của ai? Sao con lại lái nó? Đừng nói với cha là của Trần Thương nhé.

Tần Duyệt rút chìa khoá ra:

- Tất nhiên không phải là của anh ấy rồi, Trần Thương làm sao mua nổi chiếc xe ấy chứ, cha không nhìn biển số xe sao, là "Đông A66666 đó"

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Con lừa cha…

Tần Duyệt ngơ ngác nói:

- Con lừa cha cái gì chứ, có gì cha cứ nói thẳng ra đi…. Con không hiểu cha đang nói gì hết.

Mặt Tần Hiếu Uyên xám lại:

- Tiểu Trần không mua nổi chiếc xe ấy thì con bỏ nó à? Duyệt Duyệt à, cha thật lòng khuyên con, không nên chạy theo người giàu đâu con… Tiểu Trần là một đứa có ý chí đó

Được rồi

Tần Duyệt xem như đã hiểu ý của cha rồi.

Cô dở khóc dở cười nói:

- Cha mẹ à, cha mẹ đang nghĩ gì vậy? Con là kiểu người như vậy hả?

- Chiếc xe này đúng là không phải của Trần Thương, mà là sau khi Trần Thương làm xong cuộc phẫu thuật cho vợ của Trịnh Quốc Đàm, người ta

tặng nó cho anh ấy đó, vài ngày nữa sẽ sang tên đổi chủ xong, hôm nay anh ấy… uống hơi nhiều, con đưa anh ấy về phòng xong thì phát hiện ra bãi đỗ xe dưới nhà không còn chỗ trống nữa, cho nên con lái nó về đây.

Tần Duyệt cũng bó tay với mạch tư duy của hai phụ huynh đây.

Sau khi nghe Tần Duyệt giải thích, ông Tần và Ký Như Vân hai mắt nhìn nhau, đến lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Ký Như Vân nói:

- Tôi đã nói con gái tôi không phải loại người như vây mà, ông không tin…

Tần Hiếu Uyên ngượng ngùng ho khan một tiếng:

- Tôi không phải là do lo lắng hay sao?

Tần Duyệt lườm cha một cái:

- Cha mẹ, con... còn chưa kết hôn cơ mà, cha mẹ đều thiên vị Trần Thương rồi?

Trong đầu Tần Duyệt tự động hiện lên một viễn cảnh, sau này mỗi khi Trần Thương cãi nhau với cô, anh ấy ở lì nhà cha mẹ cô ấy mà không chịu về nhà…..

…..

…..

Sau khi về phòng, Trần Thương tắm một hồi rồi chuẩn bị nghỉ ngơi

Đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại phòng cấp cứu Tiểu Lâm

- Bác sĩ Trần, anh mau đến phòng cấp cứu đi, có một người bệnh không đặt được khí quản vào trong, hiện tại độ bão hoà oxy trong máu ngày càng thấp rồi

Giọng nói của Tiểu Lâm rất gấp gáp.

Tiểu Lâm nói:

- Hôm nay bác sĩ Thạch trực đêm, cô ấy hồn vía lên mây mất rồi, đã cố gắng mấy lần nhưng đều không thành công. Những người khác cũng đã thử, những đều thất bại, hiện tại người bệnh rơi vào trạng thái hôn mê rồi….

May thay nơi ở của Trần Thương cách bệnh viện không xa, chạy bộ cũng chỉ mất mấy phút.

Anh vội vàng xuống lầu rồi chạy tới bệnh viện.

Bây giờ Trần Thương đột nhiên cảm thấy rất may mắn khi vừa nãy uống thuốc thể lực, nếu không thì hiện tại đã say khướt mất rồi, đừng nói đến đặt khí quản, việc gì cũng chẳng làm nổi.

Hiện tại anh cũng đã hiểu được tại sao chủ nhiệm Lý Bảo Sơn không bao giờ uống say.

Đây là một loại trách nhiệm.

Thời gian Trần Thương chạy đến bệnh viện với thời gian hội chẩn cũng không có gì khác biệt quá nhiều

Thông thường, sau khi hội chẩn xong thì trong vòng 10 phút phải có mặt ngay.

Vậy mà Trần Thương chạy đên bệnh viện trước sau chỉ mất khoảng năm đến sáu phút.

Trần Thương thở hồng hộc chạy lại, Tiểu Lâm đã đứng đợi sẵn ở cửa, đưa áo blouse cho anh, Trần Thương mặc xong trực tiếp đi vào phòng cấp cứu.

Vừa bước vào trong, anh đã nghe thấy tiếng chuông báo của máy giám sát điện tim liên tục vang lên.

Trần Thương nghe thấy âm thanh quen thuộc ấy, phút chốc sững sờ

Chết rồi ư?

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên nằm đó, dáng người rất béo

Vốn dĩ không thể nhìn thấy được cằm của người đó, phần thịt bụng cứ từng lớp từng lớp một, chắc chắn phải đến hơn 150kg

Hơn nữa dáng người đàn ông ấy không cao, nằm trên giường cấp cứu, sống chết đã rõ.

Lạc Lạc đứng ở bên cạnh không ngừng ép tim cho ông ấy.

Thạch Na quỳ trên đầu giường, chuẩn bị đặt khí quản, mồ hôi ướt đẫm, hai bên tóc mai đều thấm đẫm nước.

Ngay lúc này đây, ở phía đầu giường là một cảnh tượng hỗn độn

Xung quanh còn có hai ba bác sĩ khác đang sốt sắng nhìn Thạch Na.

Rất dễ thấy, việc đặt khí quản có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Trần Thương chột dạ nhìn Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm lập tức đứng dậy với lấy chiếc găng tay, Trần Thương cũng đã đeo xong găng tay, ánh mắt liên tục nhìn vào máy điện tim.

Mặc dù trên máy có sóng điện tim, nhưng… tín hiệu ấy rõ ràng là do việc ép tim tạo ra, chứ không phải là sóng điện tim thật.

Độ bão hoà oxy trong máu 88

Tim đột ngột ngừng đập

Người bệnh nguy cơ trong một sớm một chiều …

Trần Thương đưa mắt nhìn phần cổ của người bệnh, bỗng chốc hiểu ra tại sao lại như vậy

Đây chính là tắc khí đạo điển hình.

Cổ ông ấy ngắn như vậy, hơn nữa lại mắc bệnh béo phì khá nghiêm trọng, là bệnh mà không bác sĩ nào muốn gặp phải.

Tắc khí đạo.

Nhưng mà, không đặt khí quản thì sẽ không có cách nào nối với máy thở được, độ oxy máu của người bệnh cũng khó có thể bảo toàn, nói không chừng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, người bệnh sẽ chết….

Không đúng

Hoặc là lúc này người bệnh đã thực sự chết rồi, mà những gì y bác sĩ làm ở hiện tại, chính là dốc toàn lực đưa người bệnh trở lại.

Suy cho cùng… tim đã ngừng đập rồi.

Bên trong phòng cấp cứu, một trận hỗn loạn

Trần Thương nói với Thạch Na:

- Cô Thạch, tôi đến đây

Thạch Na đang cố gắng làm việc, cả người dừng lại một chút, từ phía trên đi xuống.

Trực tiếp nâng tay áo lên, lau mồ hôi trên mặt, còn có nước mắt?

Trần Thương nhìn thấy nước mắt của Thạch Na:

- Cô Thạch... cô?

Thạch Na lắc đầu:

- Tôi không sao, chỉ là nhìn chằm chằm vào dụng cụ soi thanh quản mắt hơi buồn ngủ thôi.

Nói xong, Thạch Na đi ra chỗ khác.

Trần Thương không nghi ngờ gì, đứng dậy tiến lên.

Thật khó để đặt nội khí quản cho những người bệnh có cổ ngắn, cửa ải khó khăn khiến Thạch Na cả người đổ mồ hôi.

Mọi người nhìn thấy Trần Thương đến, sắc mặt vui mừng, không biết lúc nào mới bắt đầu, Trần Thương đột nhiên trở thành trụ cột của khoa cấp cứu, lúc nguy nan có thể dựa vào

Trần Thương một tay cầm dụng cụ soi thanh quản, không dám khinh suất.

Lấy lại bình tĩnh, đang lúc muốn bắt đầu thao tác, Thạch Na đột nhiên nhíu mày:

- Cậu uống rượu hả?

Trần Thương lắc đầu:

- Không sao, không ảnh hưởng, chỉ là ăn đậu phộng có cồn.

Thạch Na:...

Mọi người xung quanh cũng cạn lời.

Nếu như uống rượu, mà vẫn tiếp tục làm, mọi người vẫn là rất lo lắng.

Đặt nội khí quản không thể nói là không có nguy hiểm, mà nếu thao tác không không đúng thì có nguy cơ rất cao.

Trần Thương thật sự cũng không nói lên lời, sau khi sử dụng thuốc, mặc dù đã giải rượu, nhưng bên trong miệng không biết vì sao vẫn còn lưu lại mùi rượu, cái mùi này rất đáng ghét nha....

Chắc là do sản phẩm này chưa thành thục

Chương 679: Đây Là Cha Chồng Tôi

Trần Thương lấy lại bình tĩnh, tay trực tiếp cầm dụng cụ soi thanh quản từ khoang miệng soi vào yết hầu, cẩn thận tìm kiếm.

Bác sĩ khoa hô hấp bên cạnh nói:

- Bác sĩ Trần, có thể tìm thấy sinh môn không?

Đây cũng là một lời nói suông cho mọi người.

Bởi vì trong lúc đặt nội khí quản, nếu có thể nhìn thấy thanh môn, nó cũng giống như là nhìn thấy "sinh môn"

Đúng vậy, đối với người đặt nội khí quản mà nói, thanh môn cũng chính là sinh môn

Trần Thương nhíu mày, lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Không nhìn thấy

Độ khó quả nhiên rất lớn

Trần Thương nín hơi, và tiếp tục bắt đầu tiến sâu hơn, chỉ thấy tay trái của anh hơi nhấc lên, bàn tay phải hơi dùng sức, cũng cùng, thanh môn đã lộ ra

Quá trình này nhìn nhẹ nhàng, nói thì là đơn giản, thật ra tay trái của Trần Thương đã phát huy đủ khí lực lớn, mới nhấc được thanh môn ra.

Trần Thương thở phào nhẹ nhõm

May mắn là còn có dụng cụ soi thanh quản, nếu không thì độ khó càng cao hơn.

Mọi người xung quanh Thạch Na cẩn thận từng li từng tí vây xem, nhìn thấy Trần Thương phơi bày thanh môn, không thể không đấm mạnh vì phấn khích

Nhạc Nhạc ồn ào nói:

- Không được không được không được rồi, đổi người khác, tay của tôi không còn sức lực nữa.

Đúng thế, từ lúc Trần Thương bước vào, việc ép ngực đac không dừng lại dù chỉ một phút.

May mà thân thể Nhạc Nhạc khỏe mạnh, nếu đổi lại là người khác thì không chắc chắn có thể làm được.

Tiểu Lâm nghe thấy, vội vàng tiến lên, bắt đầu nén

Nói thật, thân hình Tiểu Lâm khá linh hoạt, so với người đàn ông nằm trên giường lúc này, quả thực gầy giống như một cây gậy.

Nhưng, khí lực cũng không phải là nhỏ.

Nén lồng ngực cũng là vô cùng tiêu chuẩn.

Ngực không ngừng nhấp nhô

Thịt mỡ trên cơ thể người bệnh cũng liên tục run rẩy, nhìn rất nhịp nhàng, nhưng... như vậy thì độ khó của đặt khí quản lại cao lên.

Việc nén ngoài tim chắc chắn không thể ngừng

Thế nhưng đặt khí quản cũng phải cũng phải lập tức tiến hành.

Bác sĩ hô hấp ở bên cạnh nhìn thấy khó khăn, bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần, tôi giúp cậu đỡ nó?

Trần Thương nói:

- Cậu lấy ống dẫn cho tôi.

Đối phương gật đầu, đưa tay mang đến

Trần Thương tai mắt lanh lẹ, một tay đặt trên cổ người bệnh, tay phải cầm lấy ống dẫn, và nhanh chóng đặt ống dẫn vào

Toàn bộ quá trình không quá 5 giây

Trần Thương quay lại:

- Máy thở

Mắt Nhạc Nhạc sáng lên, nhìn Trần Thương, không nhịn được nói:

- Vẫn là bác sĩ Trần giỏi nhất

Trong lúc nói, đưa máy thở qua.

Bác sĩ khoa hô hấp sau lưng không nhịn được cũng tán thưởng một tiếng.

Mà Thạch Na thì là nhẹ nhàng thở ra:

- Cám ơn cậu, Tiểu Trần.

Lúc này, Thạch Na phát hiện lưng phía sau ướt đẫm, là do bị dọa.

Một số y tá nhanh chóng bắt đầu ca phẫu thuật tiếp theo, kết nối máy thở, điều chỉnh các thông số của máy thở, mấy người Nhạc Nhạc, Tiểu Lâm, thay phiên nhau thực hiện ép ngực.

Lúc này, Thạch Na cũng hồi phục mấy phần, bắt đầu hướng dẫn.

- Adrenalin

Một chi...

Hai chi....

.....

Trước sau dùng hết năm chi adrenalin, tiếp tục ấn ngực trong vòng 10 phút không ngừng lại.

Bỗng nhiên Nhạc Nhạc hét:

- Có rồi có rồi

Mọi người quay lại nhìn theo hướng tiếng phát ra, chỉ nhìn thấy nhịp tim xuất hiện trên máy theo dõi.

Ánh mắt Thạch Na nhất thời sáng lên.

Cuối cùng cũng cứu được rồi?

Trần Thương nhanh chóng cầm đèn pin ra, bắt đầu kiểm tra đồng tử của người bệnh, chỉ thấy đồng tử hai bên đã giãn ra, đối với phản xạ ánh sáng biến mất

Trần Thương thầm mắng một tiếng, nói với mọi người:

- Hai đồng tử đối với phản xạ đã biến mất, đồng tử cũng giãn ra, quá nghẹt thở! Người bệnh có chuyện gì?

Thạch Na sau khi nghe xong, đột nhiên thân thể hơi bất an, Nhạc Nhạc tranh thủ nói:

- Chị Na, chị làm sao vậy?

Thạch Na đỡ lấy ván giường, ngồi sang vừa:

- Không sao, chỉ là hơi mệt, hiện tại người bệnh tôi nghi ngờ là bị xuất huyết não

Một câu nói, khiến mọi người rơi vào im lặng.

Xuất huyết máu, tim vừa ngừng đập, độ bão hòa oxi kém như thế, bệnh tình có thể tốt lên mới là chuyện lạ

Mọi người mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng...

Tình huống thế này, khẳng định là bệnh tình cực kì kém, mà có khả năng là làm tốt các loại chuẩn bị.

Bác sĩ khoa hô hấp nhìn thấy cũng như không có chuyện gì, nói vài tiếng tạm biệt rồi rời đi, dù sao cũng có phải là thời gian trực ban của người ta đâu.

Trần Thương nhìn thấy trạng thái này của Thạch Na, không nhịn được nói:

- Cô Thạch, tôi và cô đi đến gặp người nhà người bệnh, cô tối nay nghỉ ngơi sớm một chút, tôi trực ban thay cô.

Đúng vậy

Mặc dù không biết tại sao Thạch Na lại mệt mỏi như thế, nhưng, trạng thái thế này thì không thể trực ca đêm.

Nói xong, Trần Thương đang muốn đứng dậy đi ra ngoài, mà lúc này Thạch Na lại lắc đầu nói:

- Tiểu Trần... đây là cha chồng tôi, để tôi đi giải thích với gia đình.

Một câu, khiến mọi người trợn tròn mắt

Tất cả mọi người không thể tưởng tượng nhìn Thạch Na.

Thảo nào Thạch Na hơi bối rối, không thể nghĩ đến sẽ gặp chuyện như thế này, gặp ai thì cũng đều sẽ bối rối như thế.

Có câu nói rất hay, y không từ y.

Khi tiếp xúc với người nhà, rất nhiều người vẫn là hơi bối rối.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Nhưng, Thạch Na vẫn là nói:

- Đây... tối nay cậu cũng ở lại đây trực ban đi, tôi nói tình trạng người bệnh với cậu một chút.

- Người bệnh là nam, 62 tuổi, được đưa đến bệnh viện khoảng nửa tiếng trước bằng 120, buổi trưa xuất hiện đau đầu dữ dội, sau đó ngày càng nghiêm trọng, không nôn mửa, những việc này vào buổi sáng khi tôi đi làm, họ không để ý, cũng không có nói với tôi, đến khi buổi tối, sau khi ăn cơm xong, đột nhiên nôn hết đồ ăn, 120 đưa đến khoa cấp cứu.

- Sau khi tôi biết, nghi ngờ là bị xuất huyết não, muốn được chụp CT đầu, nhưng tiền xử bị cao huyết áp, bệnh tiểu đường, hiện tại còn uống Amlodipine, còn có Metformin.... Mà còn trực tiếp hôn mê, sau đó tim đột nhiên ngừng đập, căn bản không trở tay kịp

Thạch Na rất quen thuộc và rất trôi chảy giải thích chi tiết về các loại thuốc và các dấu hiệu của người bệnh.

Mà cuối cùng nói câu:

- Mà nguyên nhân phát bệnh là bởi vì.... bị kích thích về mặt cảm xúc.

Mặc dù lúc này trái tim người bệnh đã nhảy lên, nhưng mà cũng không có nghĩa là đã an toàn.

Huyết áp hiện tại của người bệnh rất thấp, Tiểu Lâm đã bắt đầu chuẩn bị Norepinephrine và loại thuốc tăng huyết áp khác, cố gắng tiếp thêm sức lực cho trái tim.

Vốn dĩ người bệnh đã có xuất huyết não, trải qua lần hồi sức tim phổi sau khi tim ngừng đập, thiếu oxy trong máu… Bệnh não thiếu oxy thiếu máu cục bộ là khẳng định.

Hơn nữa, nói thật, người bệnh vẫn còn có nguy cơ tim ngừng đập bất kỳ lúc nào

Thạch Na chưa nói hết câu thì nước mắt đã chảy xuống.

Trần Thương và các y tá xung quanh sững sờ

Bởi vì trong lòng của họ, Thạch Na giống như là một thiết nương tử (người phụ nữ thép)

Nếu chỉ bị thương nhẹ thì sẽ không rời mặt trận.

Từ trước đến nay Trần Thương cũng chưa từng thấy cô Thạch khóc.

Hơn nữa lại còn khóc thương tâm như vậy

Chuyện này là thế nào?

Nhạc Nhạc thấy thế, nhanh chóng chạy tới trấn an:

- Chị Na làm sao vậy, không phải đã cấp cứu được rồi à?

Thạch Na bị hỏi như vậy, cô càng không ngừng nước mắt lại được, nước mắt góp nhặt nhiều năm lúc này dâng trào ra.

Tiếng khóc từ trong phòng cấp cứu truyền đến khiến cho nhiều người gần đó chú ý.

Đây vẫn là lần đầu tiên mọi người thấy bác sĩ khóc thương tâm như vậy

Mà đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, một bà lão đi đến, bà ta nghe thấy tiếng khóc của Thạch Na, tức khắc giật nảy mình

Nói thật, phản ứng đầu tiên của bà chính là chẳng lẽ ông ấy không qua khỏi?

Trần Thương thấy thế, anh nhanh chóng đi ra ngoài, để Tiểu Lâm và Nhạc Nhạc trấn an Thạch Na.

Chương 680: Ly Hôn (Phần Một)

Sau khi Trần Thương đi ra ngoài, anh phát hiện có bốn năm người đứng ngoài cửa.

Trong đó có hai đứa bé khoảng bảy tám tuổi, một nam và một nữ. Trần Thương từng gặp qua, trước đây cuối tuần, có đôi khi Thạch Na trực ban thì chị ấy sẽ dẫn con tới bệnh viện, sắp xếp cho hai đứa nhỏ ở trong phòng trực. Hai đứa bé này rất nghe lời, rất hiểu chuyện

Nhưng mà lúc này hai đứa nhỏ đứng ở nơi đó, rõ ràng hơi sợ sệt và bất an.

Khi cả hai nhìn thấy Trần Thương, hai đứa thận trọng hỏi:

- Chú Trần... Tại sao mẹ của con lại khóc? Là do... Ông nội không còn nữa phải không?

Nói đến đây, cặp mắt hai đứa bé đều ngập nước.

Hai người đã từng tới bệnh viện, biết Trần Thương là ai.

Trần Thương lắc đầu, cười trấn an:

- Không có chuyện gì đâu, mẹ hai đứa chỉ là bị dọa sợ thôi, ông nội đã được cấp cứu rồi.

Ngoại trừ hai đứa nhỏ thì còn có một bà lão, hẳn là mẹ chồng của Thạch Na. Bên cạnh còn có hai người trung niên, một nam và một nữ, chắc là em chồng và anh chồng.

Trần Thương có nghe nói về gia đình của Thạch Na.

Trước đây mẹ chồng của Thạch Na là một người lãnh đạo nhỏ, sau khi về hưu ở nhà cũng rất thích chỉ chỉ trỏ trỏ, mà cha chồng của chị ấy từng là đầu bếp, mọi chuyện trong nhà đều là do một tay ông ấy làm, bao gồm cả việc chăm cháu.

Mẹ chồng coi thường cha chồng, khi giáo dục các con cũng thường xuyên nói cho bọn nhỏ:

- Sau này đừng có giống như cha của mấy đứa, làm đầu bếp không có tiền đồ, phải cố gắng nhiều để vươn lên.

Cha chồng cũng không thích tranh chấp, ngày thường luôn cười tủm tỉm, thấy người nào cũng là rất hòa thuận.

Nhà chồng có ba người con, anh chồng là trưởng khoa xí nghiệp quốc doanh, em chồng thì kết hôn ở bên nhà chồng, thường xuyên trở về nhà mẹ đẻ để đòi trợ cấp một chút.

Mà chồng của Thạch Na tương đối cầu tiến, dưới sự duy trì và cổ vũ của mẹ, cùng với sự cung cấp nuôi dưỡng của Thạch Na, người này đã học xong tiến sĩ, vừa mới xuất ngoại làm tiến sĩ Lưu Động Trạm.

Tiến sĩ là có tiền lương, hậu tiến sĩ Lưu Động Trạm cũng là công việc đàng hoàng, tiền lương một năm cũng không ít.

Nhưng mà

Trong nhà chưa bao giờ nhận được bất cứ một đồng nào từ số tiền lương này.

Lúc trước khi con trai lớn kết hôn, cha mẹ chồng bỏ tiền ra mua nhà.

Nhà gái có điều kiện, mẹ chồng của Thạch Na đi thăm cũng không dám lên mặt gì, vì vậy cũng rất ít khi tới cửa.

Ngược lại là khi người con trai thứ hai kết hôn, gia đình nhà Thạch Na còn phải móc ra hai trăm ngàn để mua nhà.

Kết quả mới vừa kết hôn được ba năm, bởi vì công việc của người chồng không được suôn sẻ, quan hệ nhân tế ở đơn vị xử lý không tốt, cho nên anh ta muốn học lên tiến sĩ.

Mẹ chồng vừa nghe thấy con trai có chí cầu tiến như vậy, cực kỳ ủng hộ quyết định của con mình

Thật ra thì những chuyện này cũng không có gì, lúc ấy Thạch Na cũng rất ủng hộ chồng mình tiến tới.

Vốn dĩ chồng của Thạch Na cũng rất lo lắng, bởi vì họ còn phải lo trả nợ tiền vay mua nhà, một tháng hơn năm ngàn. Mặc dù không phải là rất nhiều, khi hai vợ chồng còn có công việc thì cũng không có áp lực quá lớn, nhưng nếu người chồng đi học thì khoản vay đó sẽ chỉ có một mình Thạch Na gánh vác.

Nhưng mà lúc ấy mẹ chồng nói bà sẽ dùng tiền lương hưu của mình để trả khoản vay, duy trì con trai đào tạo sâu.

Ừm, sốt ruột bảo vệ con, điều này có thể lý giải.

Nhưng con trai vừa mới bước chân trước, chân sau mẹ chồng đã lật lọng.

Mẹ chồng nói thẳng là con trai rất cần tiền, cho nên bà đã gửi tiền qua.

Thạch Na cũng đành chịu, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, đơn giản là lúc đó mấy đứa nhỏ mới ba bốn tuổi, chi tiêu không lớn.

Nhưng mà sau khi người chồng xuất ngoại đi học, cha mẹ chồng ở cùng với Thạch Na, mẹ chồng thì tiêu phí rất cao. Mỗi ngày Thạch Na nấu cơm, bà luôn chê bai không chịu làm một bữa ăn ngon, ngược đãi cha mẹ chồng già. Có đôi khi bà còn gọi điện thoại kể lể với con trai, nói là bà đưa hết tiền

lương cho Thạch Na, thế mà Thạch Na lại nấu cơm không có dinh dưỡng, mấy đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn, tại sao có thể trì hoãn được chứ?

Khi mà hai đứa nhỏ tới tuổi vào nhà trẻ, Thạch Na cảm giác kinh tế đã bắt đầu căng thẳng, cho nên cô muốn để hai đứa bé học trường công lập.

Nhưng mà khi mẹ chồng nghe xong, bà cảm thấy rất mất mặt, một hai phải nhất quyết cho hai đứa nhỏ tới nhà trẻ tư nhân tốt nhất

Cứ như vậy thì chi tiêu lại lớn thêm.

Tranh chấp một phen, Thạch Na từ bỏ, mẹ chồng quá cường thế, chồng cô căn bản không giúp được gì, mỗi lần có tranh chấp thì anh ta cũng sẽ luôn ủng hộ mẹ mình.

Mặc dù cũng không đến mức gọi là "Con trai cưng của mẹ", nhưng mà... Cũng không khá hơn chút nào.

Chồng cô kiếm tiền căn bản không đưa về nhà một đồng nào, Thạch Na làm lụng một mình mệt mỏi cũng không dám sinh bệnh

Nếu như nói cấp cứu ai mệt nhất, ai chuyên nghiệp nhất, Trần Thương có thể không chút do dự nói người đó chính là Thạch Na

Dù sao thì người ta đi sớm về tối, tận tâm tẫn trách, người bệnh cũng là nhiều nhất. Hơn nữa Thạch Na cũng rất phụ trách, hồ sơ bệnh án của cô rất ít khi bị bộ phận bảo hiểm y tế kiểm tra, dù sao thì... Họ cũng đâu có tra được cái gì đâu.

...

...

Bà lão nghe thấy Trần Thương nói không có chuyện gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra:

- Không có chuyện gì là được rồi! Không có chuyện gì là được rồi

Nói xong, bà quay sang nói với con gái:

- Con gọi điện thoại cho anh ba đi, nói là không cần trở về nữa, trong nhà không có chuyện gì.

Người phụ nữ trung niên nghe xong, không có do dự gì lấy di động ra chuẩn bị gọi điện.

Nhưng mà người con trai lớn vội vàng ngăn lại:

- Chờ một chút, kêu Văn Bác trở về đi, trong nhà đã loạn thành như vậy rồi, hiện giờ không về thì khi nào mới về?

Bà lão trừng mắt con trai trưởng một cái, nói:

- Con cũng đừng có quản chuyện này, không phải trong nhà còn có Thạch Na à? Em con trở về cũng có giúp được cái gì đâu, cứ để nó ở bên ngoài đào tạo sâu cho tốt là được.

Người đàn ông nghe xong, hơi tức giận:

- Mẹ à, em dâu người ta đã mệt mỏi đến thế rồi, mẹ đừng có quá đáng như vậy chứ?

- Tại sao ba con lại trở thành như thế này? Nói thật, nếu không phải em dâu chăm sóc chu đáo như vậy thì cha của con còn sống đến bây giờ sao?

- Mẹ mỗi ngày không làm gì cả, cháu mình cũng không chịu chăm sóc, con thật sự không biết mỗi ngày mẹ bận làm cái gì? Chẳng lẽ mẹ không biết thân thể cha con như thế nào sao? Việc trong nhà đều ném cho ba, một mình cha sao có thể gánh vác hết được?

Người này nói với tư cách là con trai trưởng, anh đã sớm không quen nhìn hành vi của mẹ và em trai mình.

Nhưng mà dù sao cũng là người trong gia đình, anh cũng không cách nào nói được.

- Đúng rồi, mẹ nói hôm nay cha là bị kích thích? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bị con trai răn dạy như thế, bà lão cũng rất là bực bội, bà quyết định không nói

Mà ngay lúc này, con trai của Thạch Na khóc nức nở, mặt cậu bé tràn đầy nước mắt:

- Hôm nay ba gọi điện thoại cho ông nội, ba nói muốn ly hôn với mẹ... Ba không cần tụi con... Oa...

Chương 681: Ly Hôn (Phần Hai)

Một câu
Trực tiếp làm tất cả mọi người ở đây sững sờ.
Ly hôn?
Văn Bác muốn ly hôn với Thạch Na?
Sau khi người anh cả nghe thấy, lập tức bất đắc dĩ mắng:
- Đúng là mẹ nó lương tâm cho chó ăn
- Mẹ xem thử đi, đây chính là con cái mẹ dạy ra đó
- Mẹ, con hôm nay ở đây nói rõ ràng, nếu con của mẹ có thể tìm một cô gái tốt hơn Thạch Na, con... con
Nam tử giọng nói phẫn uất bất bình.
Mà lúc này, cô con gái nói:
- Anh cả, bây giờ anh đứng về phe ai vậy?
Người đàn ông biến sắc, vỗ ngực, lớn tiếng nói:
- Anh đứng về lương tâm
- Anh nói cha mình đang thật tốt, hôm nay làm sao lại trở thành như vậy, thì ra là bị tên vương bát đản kia chọc tức.
Đang lúc nói chuyện thì cầm lên điện thoại trực tiếp gọi nói:
- Trương Văn Bác, tao nói cho mày biết, từ nay về sau tao không có loại em trai như mày
- Mày chọc cha tức chết, bây giờ vẫn chưa trở lại? Mày có phải là người hay không?
- Vợ của mày ngậm đắng nuốt cay, mấy năm không nỡ mua một bộ quần áo mới, vất vả cho cái nhà này nhiều năm như vậy, mà bây giờ mày có bản lãnh muốn ly hôn hả?
- Con mẹ nó mày chính là súc sinh sao?
- Tốt! Mày gỏi rồi, sau này mày đừng gọi tao là anh cả, tao không có loại em trai cầm thú như mày
Lúc này, Trần Thương trực tiếp gọi điện thoại cho Tần Duyệt, nói cô tranh thủ thời gian ra trước phòng cấp cứu.
Sau khi đi tới, nhìn đại sảnh cấp cứu đã loạn thành một đống, hai đứa nhỏ đang khóc nước mắt nước mũi chảy ra.
Trần Thương mang theo Đoàn Đoàn và Viên Viên đi vào phòng trực ban.

Bà cụ nghe xong, lập tức không cho:

- Đây là cháu ruột của tôi, các anh làm gì đấy?

Ngay lúc này, Thạch Na đi ra:

- Mẹ, mẹ yên tâm đi, chuyện ly hôn con tự xử lý.

- Con sẽ không để ảnh hưởng đến hai đứa nhỏ đâu, hai ngày nữa con sẽ mời luật sư thanh toán tài sản

Khuôn mặt Thạch Na tràn đầy nước mắt, con mắt đều khóc đỏ lên.

Cô từng có quá nhiều ảo tưởng đối với hạnh phúc gia đình, đợi rất lâu thật lâu...

Thế nhưng kết quả vẫn là, đó tất cả là do mình ảo tưởng.

Trước kia, bố chồng là người không tệ, rất quan tâm đối với Thạch Na, con mình cũng nghe lời, Thạch Na từng nghĩ rằng mình phải cố gắng một chút, thật cố gắng, nhà ai không có khó khăn.

Vượt qua được

Sẽ tốt thôi

Thế nhưng, không phải mình bị phải rào cản của thế giới bên ngoài, mà là người trong nhà lấp kín tường

Nghĩ tới đây, Thạch Na đã chết tâm rồi.

Mà giờ, cha chồng khẳng định sẽ không tỉnh lại nữa, tỉnh lại cũng quá sức.

Cái nhà này?

Không còn gì để cô lưu luyến nữa.

Anh cả thấy thế, vội vàng nói:

- Em dâu... Em tỉnh táo một chút, anh sẽ nói chuyện thật tốt với Văn Bác một chút...

Làm anh cả, tâm lý nắm chắc.

Thạch Na cười nói:

- Anh ca, ý tốt của anh em xin nhận, nhưng Thạch Na em cũng không phải người con gái không ai muốn, lại nói, em đã trải qua thời gian năm sáu năm không có đàn ông rồi, chính em không phải là không có năng lực

Hoàn toàn chính xác

Thạch Na rất có năng lực

Sau khi nói xong, cô nói với Tần Duyệt:

- Tiểu Tần, giúp tôi trông nom bọn nhỏ một chút, tôi đi qua thông báo bệnh tình người bệnh.

Tần Duyệt vội vàng gật đầu, trước đây cô cũng thường xuyên chơi với Đoàn Đoàn và Viên Viên.

Sau khi đám người rời đi, Thạch Na nhìn những người tụ tập xung quanh, cười nói:

- Tiểu Trần, giúp tôi gọi mấy người bệnh khác đi, tôi đi qua nói chuyện với người nhà.

Trần Thương gật đầu

Nói thật, lúc này Thạch Na bỗng nhiên cảm giác được cả người nhẹ nhõm.

Buồn không?

Đương nhiên là buồn?

Lương tâm cho chó ăn, không nỡ, không đáng tiếc

Thế nhưng nếu như bỏ đi khỏi nhà kia, Thạch Na lại cảm thấy tất cả đều trở nên không quan trọng.

Cái gì mẹ chồng xảo trá?

Cái gì em chồng khó chơi?

Mọi thứ cút ngay

Thạch Na cô có thể sống được đến ngày hôm nay, chưa từng dựa vào ai

Thạch Na hình như một nháy mắt biến thành một nữ bác sĩ độc lập, cô nói với mấy người:

- Cùng tôi đến văn phòng, tôi muốn thông báo một chút bệnh tình người bệnh.

Bà cụ và cô gái kia liếc nhau, lại liếc mắt nhìn con trai lớn, theo tiến vào văn phòng.

Thạch Na nhìn tới ba người bà cụ nói:

- Bây giờ, hoài nghi người bệnh bị chảy máu não, nhưng không thể làm to chuyện đi làm kiểm tra, vừa rồi nhịp tim lại đột nhiên ngừng, vừa vặn cấp cứu được, nhưng trạng thái vẫn chưa ổn định...

- Nói tóm lại, bệnh tình của người bệnh vô cùng hung hiểm, không có ICU hẳn đã chết không thể nghi ngờ, tiến vào ICU, cũng chỉ có một hi vọng còn sống mà thôi, nhưng khả năng sống sót rốt cuộc lớn bao nhiêu, ai cũng không xác định, còn cần phải vừa trị liệu và quan sát.

- Nhưng mà, khoa phẫu thuật thần kinh đề nghị là mau chóng làm kiểm tra, hoàn thiện một chút.

- Thế nhưng... khả năng xấu nhất chính là chết trên đường vận chuyển.

- Phí ICU rất cao, điểm này các người hẳn là đều biết, bây giờ mọi người đưa ra quyết định đi.

Con trai cả gật đầu nói:

- Em chồng, đưa ICU đi, đều là người một nhà, chúng tôi đều rõ ràng, tiền không có lại kiếm, người không có thì thật không còn nữa. Vấn đề viện phí anh sẽ nghĩ biện pháp, em không cần lo lắng.

- Còn có, tiền lần này, một chút cũng không cần em góp đâu.

Thạch Na lắc đầu:

- Ba chồng đối với em không tệ, em nên ra vẫn là phải góp, anh cả anh đã nuôi sống gia đình, cũng không hề dễ dàng, em bây giờ chưa ly hôn mà, đây cũng là nghĩ vụ của em.

Người đàn ông nghe thấy Thạch Na nói, thở dài một hơi:

- Em chồng à... Nhà anh có lỗi với em.

Thạch Na lắc đầu, cười nói:

- Không có chuyện gì, đều là định mệnh.

Đúng vậy

Có nhiều thứ, chung quy là mệnh, là của anh, thì luôn là của anh, không phải của anh, cũng không cưỡng cầu được.

Bà cụ bên cạnh không lên tiếng, cũng không nói một lời.

Người bệnh cùng ngày được đưa đến ICU.

...

...

Ngày hôm sau, vào buổi tối, chồng Trương Văn Bác của Thạch Na tới, đây là một người đàn ông trung niên nhìn qua trông rất kiêu ngạo.

Sau khi tới, trực tiếp vòng qua bác sĩ trực ban, muốn tìm chủ nhiệm nói chuyện, muốn hiểu bệnh tình của cha mình.

Lý Bảo Sơn không cho sắc mặt tốt, nói thẳng không có thời gian.

Hai ngày nay, chuyện của Thạch Na đã truyền đến, toàn bộ trên dưới của bệnh viện nhất trí đối với bên ngoài, không có người nào cho anh sắc mặt tốt.

Điều này khiến Trương Văn Bác tức giận

Mình chính là một tiến sĩ, chứng nhận của USA

Thế nhưng, trong một khoa cấp cứu nho nhỏ của Tỉnh Nhị Viện, bị đóng cửa không mời chào.

Gọi điện thoại cho Thạch Na cũng không nghe máy, mà Thạch Na trực tiếp mang theo con nhỏ rời khỏi nhà, vào khách sạn ở, Tần Duyệt hỗ trợ chăm sóc đám nhóc.

Mà Trần Thương thì là mang theo Thạch Na tìm được Hoàng Vĩ Nghiêm.

Đây là luật sư tốt nhất tỉnh An Dương

Sau khi Hoàng Vĩ Nghiêm biết được chuyện của Thạch Na, cũng vô cùng tức giận, quyết định thật nhanh hỗ trợ đánh thắng vụ kiện lần này, còn nhờ bạn bè điều tra chứng cứ Trương Văn Bác vượt quá giới hạn trong hôn nhân.

Thạch Na nhìn Hoàng Vĩ Nghiêm, thở dài:

- Luật sư Hoàng, cái khác tôi không có quá nhiều yêu cầu xa vời, chỉ hi vọng quyền nuôi con thuộc về mình thôi.

Hoàng Vĩ Nghiêm gật đầu:

- Em yên tâm, chuyện này tôi sẽ lo liệu, bác sĩ Thạch, thuộc về em, một đứa cũng không thể thiếu! Hơn nữa... phương diện tài sản chung của cả hai vợ chồng, tôi chắc chắn hết sức giúp em.

- Cái này, Trương Văn Bác cũng không phải người gì tốt, ai... Một mình em nuôi con chẳng dễ dàng.

Thạch Na thở dài:

- Cám ơn

- Thật ra... Tôi đã quen rồi.

Chương 682: Kết Thúc (Phần Một)

Bên này, sau khi Trương Văn Bác trở về thì đi đến Đông Đại Nhị Viện.

Anh ta giờ cũng là đi mạ vàng () trở về, còn có nửa năm sau tiến sĩ () lưu động trung tâm đã kết thúc mỹ mãn.

(DG:

- đi mạ vàng: ví với đeo đuổi thói hư danh;

- sau tiến sĩ chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi)

Một năm trước, bệnh viện đã bắt đầu liên hệ anh, còn hứa hẹn cho chức vị phó chủ nhiệm sau khi trở về.

Hôm nay, anh vừa vặn mượn cơ hội trở về, đi bệnh viện đến báo cáo.

Thế nhưng vừa tới khoa y tế, đã bị viện trưởng gọi đi nói chuyện.

Trương Văn Bác cười cười, anh nghĩ rằng chắc là việc liên quan tới điều động công việc cho mình.

Cho nên tràn đầy phấn khởi đi đến văn phòng viện trưởng.

- Viện trưởng, ông tìm tôi?

Trương Văn Bác vừa cười vừa nói.

Viện trưởng nhẹ gật đầu:

- Đúng, mời ngồi, tôi có một việc muốn nói với cậu.

Trương Văn Bác nghe xong, lập tức nở nụ cười:

- Viện trưởng, ông nói đi.

- Tốt, là như vậy, đơn vị chúng tôi đang tiến hành giảm bớt biên chế, quân số nhân viên cần giảm, sau khi thảo luận với lãnh đạo và tổ chức bệnh viện, trực tiếp quyết định, bắt đầu khai trừ anh đi, thủ tục nhân sự và quá trình, mong anh trong hai ngày này mau chóng làm xong.

- Đây là kết quả thảo luận, trong ngày hôm nay sẽ được công bố, anh mau chóng làm thủ tục đi.

Trương Văn Bác nghe xong, lập tức trợn tròn mắt

- Viện trưởng... Ông đang nói đùa hả? Tôi... Tôi chính là là nước Mỹ... Sau tiến sĩ lưu động trung tâm lập tức quay lại...

Viện trưởng trầm ngâm một lát:

- Tốt, vậy chúc anh có thể tìm được công việc hài lòng.

- Không có việc gì, mau chóng đi làm thủ tục đi.

Trương Văn Bác trừng to mắt:

- Viện trưởng, tôi là sau tiến sĩ, tôi có thể trợ giúp xây dựng khoa chỉnh hình chúng ta tốt hơn, tôi vô cùng có năng lực, đoạn thời gian trước Đông Đại Nhất Viện còn...

Sau khi Viện trưởng nghe xong, cười giễu một tiếng, sau tiến sĩ?

Rất nổi tiếng hả?

Không phải chỉ là tiến sĩ ra ngoài lăn lộn mấy năm nghiên cứu khoa học thôi à?

Rất khó à?

Khỏi cần phải nói, Đông Đại Nhị Viện có đến vài trăm tiến sĩ, những người này tùy tiện ra ngoài trở về một chuyến đều là sau tiến sĩ

Anh tính là cái gì?

Nghĩ tới đây, ông thản nhiên nói:

- Ngại quá, chúng tôi là đơn vị sự nghiệp, đối với đạo đức nghề nghiệp của nhân viên, phẩm đức... các loại đều cần cân nhắc hết

- Tôi cảm thấy bệnh viện khác khi thuê người làm việc y tế, cũng sẽ như vậy! Đương nhiên... Có lẽ nước Mỹ không phải, vậy anh có thể đi xem thử

- Không có việc gì thì nhanh đi đi.

Câu nói này phân lượng nặng bao nhiêu?

Trương Văn Bác nghe thấy lời viện trưởng nói, trực tiếp hôn mê

Chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Đoạn thời gian trước còn nói muốn bồi dưỡng mình, sao bây giờ lại đột nhiên muốn sa thải rồi?

Đơn vị sự nghiệp cơ bản hay được gọi là “Bát cơm manh áo”, lúc bình thường, nếu bạn không phạm sai lầm lớn gì, đương nhiên sẽ không bị sa thải.

Thế nhưng...

Bây giờ, hết lần này tới lần khác sự thực bày ở trước mặt, viện trưởng tự mình nói cho anh biết, cái này có thể là giả à?

Trương Văn Bác cảm thấy chính mình cũng hơi mù mịt, vội vàng nhìn viện trưởng:

- Viện trưởng, rốt cuộc tôi có chỗ nào làm không tốt, hoặc là phạm vào sai lầm gì, mong ông có thể nhắc nhở một chút

Viện trưởng khẽ nhíu mày, thở dài.

Tên Trương Văn Bác này chưa từng tỉnh ngộ.

Sau này, tới phòng ban chắc chắn có chút đau đầu, thầy của Trương Văn Bác chính là chủ nhiệm khoa chỉnh hình đó, Trương Văn Bác cũng là đệ tử

quan môn, vì vậy nên đối tốt với anh ta chút.

Theo lý thuyết, đây là một tay bài rất được

Thế nhưng hết lần này tới lần khác tên Trương Văn Bác này, đem một tay bài tốt đánh nát nhừ.

Lúc đó, dựa vào giáo sư của mình đứng ở vị trí kia, kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì, mọi người cũng không muốn nói cái gì, dù sao đều là người cùng một phòng ban, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, có chút va chạm cũng bình thường.

Nhưng ngoài miệng không nói, trong lòng lại có rất nhiều lời oán giận, vì ngại mặt mũi chủ nhiệm, mọi người cũng đều không so đo với anh ta.

Sau khi chủ nhiệm cũ về hưu, tên Trương Văn Bác này không chỉ có không có co đuôi làm người, ngược lại càng kích thích loại mâu thuẫn này.

Chủ nhiệm mới thấy anh ta ảnh hưởng đoàn kết của cả phòng ban, cho nên cử anh đi phòng khám bệnh, tên Trương Văn Bác này mỗi ngày để giáo sư anh đến ồn ào, nói phòng ban làm khó dễ.

Những chuyện này cũng rất nổi danh lúc ấy.

Thế nhưng chủ nhiệm khoa chỉnh hình kiên cường, không cho về khoa, nói anh làm ảnh hưởng tới công việc bình thường của phòng ban.

Đây là việc nội bộ phòng ban, viện phương cũng không tốt nhúng tay vào, mà chủ nhiệm cũ thấy mọi chuyện trở thành như vậy, cũng rất khó xử, cho nên đề cử anh khảo bác, còn giới thiệu sư đệ của mình làm bác đạo cho anh.

Sau khi Trương Văn Bác đi khảo bác, ngừng lương giữ chức, tốt nghiệp bác sĩ thì đi tiến sĩ lưu động trạm ở nước Mỹ.

Bệnh viện cần phát triển, mỗi người cũng không đủ, mà giờ vé biên chế bệnh viện có hạn, có ít người chiếm vé cũng không muốn đi, cho nên gọi điện thoại cho anh ta nói mau chóng trở về làm việc.

Lúc đó, bản thân đi lưu động trạm sau tiến sĩ là một chuyện không tốt lắm, dù sao sau tiến sĩ lưu động trạm không phải đơn vị học tập, mà là đơn vị làm việc.

Thế nhưng là không ngờ Trương Văn Bác còn bắt đầu “Cậy tài khinh người”.

Nói điều kiện với bệnh viện, có điều khi đó bệnh viện cũng cần phát triển cho nên đã đồng ý.

Thế nhưng không ngờ, hai ngày này, danh dự của bệnh viện bởi vì Trương Văn Bác mà bị chửi lây, nên cũng là chuyện mà viện trưởng không thích nhìn thấy nhất.

Quyết định thật nhanh trực tiếp sa thải một con sâu làm rầu nồi canh này, tại khi tổ chức thảo luận, chuyện kinh ngạc là, không ai bỏ phiếu phản đối, hơn nữa tất cả bác sĩ khoa chỉnh hình toàn bộ đồng ý

Lần này, Trương Văn Bác dường như đã chọc tất cả mọi người.

Lúc này, Trương Văn Bác đã là một cái củ khoai nóng bỏng tay, nếu như viện trưởng tiếp tục thu nạp anh, đối nội đối ngoại đều không tốt.

Sa thải là lựa chọn chính xác nhất.

Viện trưởng nói:

- Bệnh viện chúng tôi yêu cầu đối với phẩm đức người nhân viên y tế tương đối cao, mà chúng tôi cũng không tiếp thu nổi các loại chuyện như ngoại tình trong hôn nhân này, vì vậy... Trương Văn Bác, anh vẫn chưa rõ hả?

Lần này, Trương Văn Bác sửng sốt

Ngoại tình trong hôn nhân?

Ai nói vậy?

Chuyện này sao lại có người biết được?

Trương Văn Bác vội vàng nói:

- Viện trưởng, đây là phỉ báng, cái này hoàn toàn là phỉ báng, anh phải nghe tôi giải thích, hơn nữa chúng ta là đơn vị sự nghiệp, không nên tùy ý khai trừ như vậy chứ?

Sau khi viện trưởng nghe thấy, lắc đầu:

- Có phải phỉ báng hay không, mình tôi nói không tính được, đây là chuyện nhà của anh, nhưng mà đã làm cho đơn vị chúng tôi bị ảnh hưởng danh dự nghiêm trọng. Tiếp theo... Lần này tổ chức thảo luận, là bởi vì nguyên nhân giảm bớt biên chế, muốn huỷ bỏ mấy chỗ cương vị, vì thế anh hẳn nên nghe theo sắp xếp của tổ chức đi.

- Anh đã thỏa mãn hai điều kiện để sa thải, đầu tiên là liên tục hai năm cương vị khảo hạch không thể hoàn thành nhiệm vụ công tác, vừa không nghe theo an bài của tổ chức, một lần an bài sau đó trong vòng một năm vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ công tác, thứ hai, là đơn vị bắt đầu thực hiện rút giảm bớt nhân viên biên chế, bản thân anh đã không nghe sắp xếp của tổ chức.

Chương 683: Kết Thúc (Phần Hai)

Trương Văn Bác ngây người.

Xem ra bệnh viện đã quyết tâm.

Thế nhưng...

Chuyện mình ngoại tình trong hôn nhân rốt cuộc là như thế nào?

Trương Văn Bác tức giận trực tiếp quay người rời đi.

Anh thấy rõ, viện trưởng là quyết tâm, cho dù mình nán lại ở chỗ này cũng sẽ vô dụng

Rời khỏi bệnh viện, Trương Văn Bác bộc phát lửa giận ra

Anh nghĩ tới nghĩ lui, mình bị sa thải đến tột cùng là ai cản trở

Hơn nữa chuyện hôn nhân trong ngoại tình cũng là ai?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người, đó chính là Thạch Na

Nghĩ đến đây, Trương Văn Bác giận đùng đùng gọi xe chạy tới Tỉnh Nhị Viện.

...

...

Hoạn nạn thấy chân tình.

Sau khi Thạch Na xảy ra chuyện, toàn bộ khoa cấp cứu bác sĩ y tá cũng đang giúp cô phân ưu giải nạn, phụ mấy việc trong khả năng.

Hiện tại khoa cấp cứu người cũng nhiều, Thạch Na là tổ trưởng, người bệnh dưới tay không ít, không thể trì hoãn quá lâu, cho nên phải tiếp tục đầu nhập vào công việc.

Mà chuyện ngoại tình, lúc này Hoàng Vĩ Nghiêm không cần tốn nhiều sức đã điều tra ra được kết quả.

- Cô Thạch à, xem ra cô thực sự là quá ngốc, tên Trương Văn Bác này đọc bác trong lúc đó từng có hai hành vi ngoại tình, hơn nữa tuyên bố ra bên ngoài là mình đang độc thân, đây là tư liệu.

- Chân chính kiên định anh ly hôn chính là một cô gái anh ta quen ở nước Mỹ, thế nhưng... Rất không may, trong phương diện này Trương tiên sinh thiếu mất năng lực nhận thức.

- Cô gái này là một kẻ lừa gạt, chuyên môn ra tay với du học sinh, làm giả nào là con nhà quan lớn, cuộc sống lãng phí xa hoa phú đại gia đại phú, Trươnng tiên sinh trước sau đã chi cho cô ta 20 vạn đô la rồi đi.

Thạch Na nhìn con số này, tay cũng đang run rẩy

Sau tiến sĩ lưu động trạm ở Mỹ lương một năm tương đối cao, bình thường đều nhận được 8-15 vạn đô la, thế nhưng mấy năm này, Trương Văn Bác chưa từng có thói quen gửi tiền về nhà

Thạch Na nhìn từng tấm hình, nản lòng thoái chí.

Nhưng cũng không thể làm gì.

Đến trình độ nào, cũng không quan trọng.

Từ đầu Thạch Na không muốn làm lớn chuyện, dù sao đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay thôi.

Nhưng nhìn thấy hành vi buồn nôn của Trương Văn Bác, thực sự rất tức giận.

Còn vì sao sau này tất cả viện trưởng đơn vị lớn trong tỉnh biết rõ tin tức này, là vì Lý Bảo Sơn cảm thấy quá tức giận, tìm bạn bè, tìm lãnh đạo, tìm những đồng sự này truyền tin cho nội bộ.

Thạch Na thế nào, người ở khoa cấp cứu đều biết rõ.

Một cô gái cần cù chăm chỉ như vậy, lại bị một tên cặn bã lừa gạt.

Trương Văn Bác làm sao biết hành vi xấu xí của mình bị tra được rõ ràng, cho nên mướn phòng ghi chép liệt ra mấy trang giấy.

Sau khi Trương Văn Bác đi vào cấp cứu, khí thế hung dữ nhìn chằm chằm Thạch Na nói:

- Thạch Na! Cô hại tôi! Cô phỉ báng tôi

Tần Duyệt vừa vặn đi theo Thạch Na kiểm tra phòng, Thạch Na muốn lách qua không muốn giải thích cho anh, chẳng qua là thản nhiên nói:

- Đây là bệnh viện, không nên náo loạn ở chỗ này, sau khi tan tầm, tôi và luật sư sẽ đi tìm anh.

…

…

Nghe thấy Thạch Na từ trước đến nay không tranh luận với người ta vậy mà nói đến muốn dẫn luật sư tìm mình, Trương Văn Bác sửng sốt

- Cô điên rồi à? Cô nào chuyện này cho tất cả mọi người đều biết, đối với cô có chỗ tốt gì? Đối với con có chỗ tốt gì?

Tần Duyệt sững sờ

Muốn đánh tình cảm bài à?

Muốn làm cho cô Thạch của chúng ta cảm động hả?

Tần Duyệt trực tiếp nói:

- Đây là bệnh viện, không cần hô to gọi nhỏ, chú bảo vệ, tới đây một chút.

Bản thân Tần Duyệt rất kiên cường, mà khi thấy đàn ông cặn bã thì càng tức giận.

Cô làm việc với Thạch Na ba năm, cho nên cô vô cùng hiểu rõ tâm trạng của Thạch Na bây giờ, cái này tương đương với bạn mơ ba năm bỗng nhiên bị người khác đánh thức.

Trương Văn Bác thấy thế, nhất thời thẹn quá hoá giận

Mắt thấy muốn xông lên, Nhạc Nhạc, Tiểu Lâm và một đám y tá toàn bộ chạy ra:

- Anh muốn làm gì?

Ba bảo an cũng cùng chạy tới, cầm côn sắt trực tiếp hướng về phía Trương Văn Bác

Trương Văn Bác không ngờ mình vừa tới đã gặp phải loại tình huống này

- Thạch Na, cô thật là ác độc, cô muốn giết tôi hả? Cô có nghĩ tới con cái của chúng ta hay không?

- Tôi không có việc làm đối với cô, đối với bọn nó có chỗ tốt gì? Đây không phải con của cô à? Cái đồ vô lương tâm...

Mấy ngày nay, Thạch Na đã sớm nghĩ thông suốt rồi, nhìn Trương Văn Bác, thản nhiên nói:

- Anh yên tâm, con tuyệt đối sẽ không thuộc về anh, còn có, tất cả chứng cứ anh vượt quá giới hạn, ngoại tình trong hôn nhân, đợi chúng ta ra án sẽ thấy.

- Trương Văn Bác, nếu anh đã nghĩ tới vượt quá giới hạn, thì cũng nghĩ tới ly hôn, cho nên chắc là đã chuẩn bị kỹ càng rồi chứ?

Nói xong, Thạch Na không thèm để ý, trực tiếp đứng dậy đi kiểm tra phòng.

Qua chuyện này, cô đã sớm nghĩ thoáng.

Một người phụ nữ nếu như đối một cái nam nhân thật tuyệt vọng rồi, so cái gì đều sẽ quyết tuyệt.

Trương Văn Bác nghe thấy Thạch Na, trợn tròn mắt

- Cô... Thạch Na! Cô...

Trương Văn Bác đang muốn chửi ầm lên.

Trực tiếp bị Tần Thái Sơn một cái trợn mắt nhìn sang:

- Cô cái gì mà cô! Ra ngoài

Nói xong, gọi mấy bảo an đuổi anh ta đi.

Sau khi Trương Văn Bác rời đi, thất hồn lạc phách về đến nhà.

Mẹ già trong nhà, cha thì nằm viện, Thạch Na cũng mang theo con cái đi, trong nhà vô cùng trống trải.

Tỉnh táo cực kỳ.

Trương Văn Bác thất lạc ngồi ở trên ghế sa lon.

Từ khi anh trở về đến bây giờ, vẫn chưa đi bệnh viện gặp cha.

Bởi vì từ nhỏ anh đã bị mẹ quán thâu tư tưởng cha mình vô cùng vô năng, thậm chí cảm thấy ông già hơn 300 cân là gánh nặng trong nhà.

Có đôi khi, phẩm đức và trình độ thật sự không có quan hệ gì với nhau cả.

Ai...

Trương Văn Bác thất hồn lạc phách không rên một tiếng, mẹ anh bưng một chén nước tới.

- Bên phía bệnh viện... Thế nào?

Bà cụ hỏi.

Trương Văn Bác mặt không thay đổi nói:

- Con bị sa thải...

Bà cụ sững sờ:

- Cái này... Cái này sao có thể?

Trương Văn Bác thở dài:

- Thật, đây là thông báo.

Sau khi bà cụ nhìn thấy, nhất thời sững sờ:

- Cái này... Viện trưởng quá không có ánh mắt! Còn có lãnh đạo của Đông Đại Nhị Viện này làm sao vậy?

- Con trai của ta là sau tiến sĩ từ nước Mỹ về? Mắt của bọn họ mù hết rồi hả?

Bà cụ mắng nửa ngày, nói:

- Không sợ, chúng ta có trình độ như thế tốt, một đống người muốn đoạt lấy mà, không phải con cũng không muốn làm ở nơi đó à? Cái này vừa vặn thôi

Trương Văn Bác lắc đầu:

- Con đoán ở An Dương con sẽ không tìm được công việc tốt... Chuyện của con và A Liên bị Thạch Na tra được...

- Thạch Na tìm luật sư, muốn ly hôn với con.

Sau khi bà cụ nghe xong, tất cả đều cân nhắc cho con trai:

- Cái này không vừa vặn à? A Liên kia không phải con gái của lãnh đạo à? Phú nhị đại, con... Vừa vặn lần này con ly hôn xong sẽ kết hôn luôn?

- Dù sao, bây giờ sau tiến sĩ Lưu Động Trạm ở nước Mỹ còn chưa tới kỳ, sau khi đến kỳ con hay kết hôn với cô ta, đến lúc đó, cha cô ta còn có thể không giúp con?

- Đây là cơ hội của con

Trương Văn Bác nhẹ gật đầu, chuyện cho tới bây giờ, cũng không có chỗ quay đầu.

Chương 684: Kết Thúc (Phần Ba)

Cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho A Liên:

- Em yêu? Đúng vậy... Bệnh của cha anh đã ổn định rồi, đúng... Chờ anh quay lại tìm em, chúng mình sẽ kết hôn.

- Được rồi! Anh yêu, em rất nhớ anh, chúng ta nhanh lên kết hôn đi

Trương Văn Bác cười nói:

- Đúng, tốt, sẽ nhanh thôi, trong vòng một tuần anh sẽ hoàn tất mọi việc.

- À, đúng rồi... Có thể cuối tuần này cha mẹ em sẽ đến nước Mỹ, Văn Bác, em đã nói anh có phòng ở nước Mỹ... Em sợ bọn họ tới sẽ phát hiện là anh thuê phòng ở, không tốt lắm, giờ em đã có 20 vạn đô la, còn thiếu 30 vạn, em nghĩ là, tốt nhất trước khi anh trở về, em sẽ mua sẵn phòng ở, cha mẹ em tới vừa vặn có thể nhìn thấy...

Trương Văn Bác nghe xong đối phương chủ động lấy ra 20 vạn mua nhà, nhất thời cực kỳ cảm động, chợt nhớ tới trước đây Thạch Na cũng đã chủ động lấy ra 20 vạn mua phòng ở cho mình...

Anh lắc đầu:

- Được rồi, cảm ơn bé cưng, để anh sắp xếp xong công việc bên này, em cứ đi xem phòng ở... Để anh chuẩn bị tiền.

...

...

Trương Văn Bác và Thạch Na âm thầm gặp mặt, hai bên quyết định giải quyết riêng.

Loại chuyện này không nguyện ý đặt ở trên tòa án.

Hơn nữa, Trương Văn Bác còn chuẩn bị sau khi kết thúc chuyện bên này, mau chóng về nước Mỹ, hoàn thành hôn lễ với A Liên.

Đến lúc đó, mình đi chỗ nào mà không thể?

Nghĩ đến cái này, Trương Văn Bác tận khả năng nhượng bộ.

Con cái?

Đối với anh mà nói, đó là một cái vướng víu.

Mà hai đứa bé ở ngay hiện trường, nói thật, đối với người được gọi là “cha” này không có ấn tượng gì, tất cả ấn tượng cũng đều là được nghe mẹ nhắc đến

Hai đứa còn nhỏ, ấn tượng đều không khắc sâu, dù sao... Thật đúng là chưa gặp mặt mấy lần

Quá trình đàm phán đặc biệt thuận lợi, Thạch Na cho Trương Văn Bác 50 vạn, tất cả phòng ở thuộc về Thạch Na.

Đến mức tổng cộng tài sản của vợ chồng?

Trương Văn Bác thật đúng là không có bao nhiêu.

Có lẽ tình cảm của hai người, là tài sản chung duy nhất của vợ chồng hai người.

Đáng tiếc, Trương Văn Bác vứt bỏ phần tình cảm này như giày rách.

Sau đó, bà cụ dọn khỏi phòng ở rồi về tới cư xá của mình, Trương Văn Bác vui vẻ bừng bừng bán tất cả những thứ gì trong nhà có thể bán, xuất ngoại chuẩn bị thắng được bạch phú mỹ.

Mà Thạch Na mang theo hài tử trở về nhà, đưa cho cha mẹ của mình giữ hộ.

Cuộc sống so với trước đây không có gì khác nhau.

Cha chồng cô nằm viện không đến hai ngày đã nhắm mắt.

Bà cụ và cô con gái không có quá nhiều bi thương.

Đại ca lại nghẹn ngào khóc rống.

Thạch Na và bọn nhỏ cũng khóc vô cùng bi thương.

Cha chồng chết, đối với rất nhiều người mà nói tựa như là dấu chấm tròn hoàn mỹ đối với cái nhà này.

Đối với bà cụ kiêu ngạo cả đời thì có lẽ có ít thất vọng mất mát, nguyên bản cảm thấy sẽ không bi thương, nhưng lại sầu não uất ức.

Mà đối với Thạch Na, đây chính là dấu chấm tròn hoàn mỹ cho cuộc sống hôn nhân không đến mười năm của mình.

Mà Trương Văn Bác, lại đi tham gia hôn lễ, căn bản không rảnh tang lễ bên này...

Hai đứa bé bởi vì có ông bà ngoại chăm sóc nên khuôn mặt tươi cười rất nhanh cũng xuất hiện.

Mà lúc Thạch Na làm việc, hình như cũng trút được gánh nặng, nụ cười đã nở trên khuôn mặt, đã không còn nhiều gánh nặng như trước đây.

Tần Duyệt cố ý rủ cô đi siêu thị mua một bộ quần áo đẹp, nghênh đón cuộc sống mới.

Lúc này, bỗng nhiên Trần Bỉnh Sinh nói đùa:

- Nha, Thạch Na, sao trước đây tôi không có phát hiện cô đẹp như vậy chứ? Ta cũng có chút động tâm phải làm sao bây giờ?

Trần Thương thở dài:

- Lão đại, em đã ghi âm rồi, em cũng đã biết Wechat của chị dâu, anh cứ xem đó mà làm nha...

Trong văn phòng, tiếng cười cười nói nói rộn lên.

…

…

Trong lỗ mũi Trương Văn Bác, không khí New York vẫn luôn mê người như vậy.

Tràn ngập tự do chủ nghĩa tư bản và xa hoa lãng phí.

Giấu trong lòng lý tưởng tương lai, anh ta lập tức muốn nhìn thấy phòng của anh ta ở nước Mỹ.

30 vạn đô la, đây đã là toàn bộ của Trương Văn Bác, chỉ là... Cái này không quan trọng, nghĩ đến tương lai tốt đẹp sau này, anh ta đã cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Vừa xuống máy bay, anh ta đã không kịp chờ đợi bấm gọi A Liên.

Thế nhưng... Đợi mãi vẫn không kết nối được.

Trương Văn Bác cười mắng một tiếng, tiểu khả ái này, còn muốn cho mình một bất ngờ hả?

Đứa nhỏ tinh nghịch

Trương Văn Bác quen cô đã hai năm, cô gái xuất thân cao quý, lái xe sang trọng, tự nhiên không thể nào lừa gạt mình vì 30 vạn đô la.

Đến cả cha mẹ của cô, Trương Văn Bác cũng tự mình tìm tòi, không nghi ngờ gì, bởi vì, chỉ xem ảnh chụp thật đúng là rất giống lãnh đạo không lớn không nhỏ nào đó.

Trở về chung cư đã thuê trước đó, chuẩn bị cất hành lý xong, tranh thủ thời gian xuất phát.

Chỉ là sau khi mở cửa, Trương Văn Bác trực tiếp trợn tròn mắt

Toàn bộ chung cư ngổn ngang, giống như có trộm vào vậy

Trương Văn Bác vô cùng phẫn nộ, an ninh nơi này thật quá kém, tìm nửa ngày, phát hiện tất cả thứ đáng giá của anh ta mất rồi

Fuck

Trương Văn Bác thầm mắng một tiếng, cầm điện thoại lên chuẩn bị báo cảnh sát.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, sau khi Trương Văn Bác mở cửa, phát hiện là chủ thuê nhà.

- Bác sĩ Trương, tiền thuê nhà của cậu nên đóng rồi?

Chủ thuê nhà đã hơn sáu mươi tuổi, thế nhưng ưa thích tập thể dục, vì vậy thân thể coi như cường tráng.

Trương Văn Bác vội vàng nói:

- Pitt tiên sinh, phòng tôi có trộm! Tôi phải báo cảnh sát trước, ông chờ một chút.

Lão Pitt nhìn gian phòng bên trong ngổn ngang, nhất thời nhíu mày.

Ông ta ở đối diện, biết được gian phòng có trộm, cũng hơi tức giận, ông nhìn Trương Văn Bác:

- Có trộm? Tôi có camera trong hành lang, cậu có muốn xem một chút hay không?

Trương Văn Bác vội vàng gật đầu, đi theo Pitt vào phòng, sau khi mở ra, nhất thời sửng sốt

Bởi vì anh ta rời đi mấy ngày, ngoại trừ bạn gái A Liên của anh ta, những người khác căn bản không vào phòng.

Mà khi nhìn kỹ, anh ta phát hiện, toàn bộ thứ đáng giá, đều bị A Liên mang đi.

Lần này, Trương Văn Bác sững sờ

Anh ta cầm điện thoại lên không ngừng bấm gọi A Liên, thế nhưng căn bản gọi không được.

Mượn dùng điện thoại Pitt cũng vậy

Lần này, Trương Văn Bác luống cuống

Anh tranh thủ thời gian đón xe đi đến chỗ ở của A Liên, bỗng nhiên biết được đối phương đã sớm rời đi.

Anh ta thử đi tìm manh mối của cô ta, thế nhưng... A Liên hình như biến mất, bốc hơi khỏi thế gian.

Giờ khắc này, Trương Văn Bác tê cả da đầu, một loại cảm giác tuyệt vọng bỗng nhiên dâng lên.

Chẳng lẽ... Mình bị lừa?

Nghĩ tới đây, anh ta cảm giác toàn thân chính mình như nhũn ra.

Anh ta không ngờ chính mình sẽ có một ngày bị người lừa gạt.

Anh ta tranh thủ thời gian chạy đến cục cảnh sát, sau khi báo cảnh sát, bỗng nhiên biết được... đến cả danh tính, CMND cũng là giả

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là.

Cảnh sát nói cho anh ta biết:

- Cô gái này, tên thật là Amy, mấy ngày trước đã liên tiếp nhận đến ba người báo cảnh sát, đều liên quan tới cô ta, chúng tôi tìm ra manh mối sẽ liên hệ với cậu.

- Có thể không hề nghi ngờ nói cho cậu biết, đây chính là một kẻ lừa đảo, mà lại là một đội gây án lừa đảo, đặc biệt nhằm vào du học sinh từ Trung Quốc tới, phú nhị đại ra tay.

Lần này, Trương Văn Bác sững sờ

Anh ta trợn tròn mắt.

Anh ta không ngờ, từ trước đến nay đều là anh ta lừa gạt người khác, bỗng nhiên có một ngày mình cũng bị người khác lừa gạt

Chương 685: Quý Trọng

Lúc đi ra từ cục cảnh sát, Trương Văn Bác cảm giác linh hồn của mình bỗng nhiên bị móc rỗng.

Tất cả hi vọng, hình như tại thời khắc này tan thành mây khói.

Quan lớn gì

Phú nhị đại gì

Bạch phú mỹ gì

Đều mẹ nó chết xa xa ra.

Trương Văn Bác hét to, thế nhưng xung quanh không có ai để ý anh ta, toàn thân xụi lơ anh ta ngồi liệt trên mặt đất.

Giờ khắc này, anh ta hối hận...

Tiếc hận

Ảo tưởng chỉ là dục vọng chính mình phát tiết mà thôi...

Ảo tưởng của mình bị người tự tay bóp tắt.

Thật lâu.

Anh ta không nói một lời, an vị trên mặt đất, trong đầu vô số hình ảnh không ngừng lưu chuyển.

Trong cuộc sống từng li từng tí như là thoảng qua như mây khói vậy, trong đầu lần lượt trình diễn.

Giờ khắc này, anh ta chợt phát hiện, năm năm này, với anh ta mà nói, như là thực phẩm rác vậy, tìm không thấy chút gì đáng giá.

Giấc mộng ban đầu là gì?

Anh ta phát hiện mình đã quên...

Trước đây, tư tưởng ban đầu của mình là cái gì?

Anh ta lại không dám nhìn thẳng...

Khi người ta sợ nhất?

Sợ nhất là không cách nào nhìn thẳng chính mình phạm sai lầm, không cách nào quay đầu lại, sau khi đi đường hối hận...

Nhìn chính mình hâm mộ chủ nghĩa tư bản, nhìn New York phồn hoa, anh ta giống như một tên ăn mày vậy, thất tha thất thểu, va va chạm chạm nhưng lại không biết đi hướng nào.

Bởi vì con đường quay đầu, đã bị chính mình tự tay phong kín.

- Ha ha...

- Ha ha ha ha...

- Buồn cười

...

Giờ khắc này, anh ta bắt đầu điên cuồng nhớ đến Thạch Na, muốn nói với cô, anh ta đã sai

Anh ta vừa bắt đầu đã sai rồi

Thế nhưng, khi lấy hết dũng khí bấm điện thoại, anh ta phát hiện tư cách mình nói xin lỗi cũng không có.

Mình đã bị kéo đen.

Anh ta tưởng niệm con của mình, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại lại nghĩ không ra dáng vẻ hiện tại của chúng.

Bỗng nhiên, trong đầu hiện ra mấy chữ, anh không xứng

Trương Văn Bác nở nụ cười.

Đúng

Anh ta không xứng.

Ngay lúc này, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Trương Văn Bác vừa nhìn, là anh của mình, nhận điện thoại muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy đối phương nói:

- Trương Văn Bác, sau này không cần liên hệ tới tao nữa. Tao không có đứa em trai như mày, tang lễ bố mày cũng không đến, mày còn là người hả?

Giọng nói rất bình thản, lại rất quyết tuyệt

Cúp điện thoại.

Trương Văn Bác muốn khóc.

Đúng

Anh ta không xứng

Không xứng là người

Không xứng là người cha

Càng không xứng làm chồng

Ngôi nhà đã từng thật tốt chờ anh ta trở về, người vợ tốt biết bao thay anh ta giải quyết việc nhà, con trai tốt biết bao, gọi bố, người cha tốt biết bao, cho mình đồ ăn...

Những thứ này

Những thứ tốt đẹp này...

Anh ta phát hiện chính mình một ngày một ngày thành thói quen, tập mãi thành thói quen, từ coi thường... đến không thèm chú ý.

Anh ta bắt đầu lòng tham muốn tìm kiếm cái gọi là kích thích, cái gọi là “Ảo tưởng”...

Giờ khắc này, anh mới phát hiện, hạnh phúc, kỳ thật chính là đơn giản như vậy, thế nhưng chính mình không biết quý trọng.

Cho tới bây giờ, khi anh ta vốn cho là mình đã đủ giàu có, đủ có năng lực, lại phát hiện, mình đã không xứng nắm giữ hạnh phúc

Bởi vì anh ta đã phụ lòng với những hạnh phúc kia

Anh ta không xứng nắm giữ hạnh phúc

Có vài người, tự nguyện vô duyên vô cớ đối tốt với anh, đã đi.

Mà có vài người, cam nguyện đần độn chờ đợi anh, tâm cũng đã chết.

Giờ khắc này, Trương Văn Bác biết rõ.

Mình đã không có gì cả...

Nhìn bầu trời New York này, anh ta đột nhiên cảm giác được ao ước phồn hoa xa hoa trụy lạc trước đây như vậy, cũng chẳng qua chỉ là tưởng tượng.

Khi kịp phản ứng, tâm anh ta đã chết nơi đất khách quê người

Đến hối hận cũng không dám nghĩ

…

…

Bên trong khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị viện.

Vương Khiêm u oán đi tới văn phòng, thở dài nói:

- Ai... Từ khi nhà tôi thành lập nhóm Wechat người một nhà vui vẻ, tôi tuyệt không vui vẻ

Tần Duyệt cười nói:

- Nhà tôi là người một nhà tương thân tương ái, chỉ là bắt đầu từ năm ngoái, thành ra mắt đoàn hỗ trợ, tôi thất đại cô bát đại di mỗi ngày ở trong đó cho tôi phát thiết lập sơ yếu lý lịch người khác, chỉnh tôi như một cái HR vậy.

Trần Thương nghe xong, nhất thời nhìn chằm chằm, con mắt trừng lớn nhìn Tần Duyệt.

Tôi còn chưa chuẩn bị cẩn thận, em đã muốn xanh tôi?

Tần Duyệt nhìn sang Trần Thương, trong mắt tràn đầy đắc ý

Trần Thương nhất thời giận dữ, tiểu nương bì này, ngứa da đúng không?

Đợi chút nữa, hôm nay chỉnh đốn cô ta thật tốt một chút.

La Châu cười nói:

- Dù sao cũng tốt hơn đoàn đội hỗ trở nhà tôi? Bây giờ, mỗi lúc trời tối nằm trên giường, chuyện thứ nhất là lần lượt trả giá.

Vương Khiêm lắc đầu:

- Các cậu không biết, dì cả tôi cũng không bình thường

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Vương Khiêm cảm khái một tiếng:

- Dì cả của tôi là Marie Cuirie của An Dương thị chúng ta

Lần này, hấp dẫn mọi người văn phòng chú ý, Vương Khiêm thở dài:

- Các cậu kia là không biết, dì cả tôi ngưu cỡ nào đâu? Bà ta mỗi ngày đều có thể phát hiện một loại vật chất mới gây ung thư

- Làm bây giờ, mẹ tôi cũng không biết làm cơm gì! Mỗi ngày canh đều uống nước canh, tôi cảm giác còn không bằng ăn thức ăn ngoài bệnh viện.

- Hơn nữa, tôi thích cái gì, dì cả tôi liền để cái đó gây ung thư, mấy ngày nay tôi ăn tê cay trộn lẫn, dì cả tôi sáng sớm hôm qua ngay trong nhóm gửi một tin tức tê cay trộn lẫn gây nên ung thư

- Nói tóm lại, tôi thích ăn cái gì, thì bà ta đều để cái đó gây nên ung thư, làm tốc độ hiện tại ăn đồ ăn của tôi, theo không kịp tốc độ dì cả tôi phát hiện vật chất gây nên ung thư

- Hơn nữa, tôi phát hiện, tất cả nguồn suối vui vẻ của tôi, đều có thể gây nên ung thư

Sau khi mọi người nghe xong, bỗng nhiên cười ha hả

- Dì ruột

- Tôi cũng có một dì cả như thế

-+ 1

Không thể không nói, từ khi những người lớn tuổi kia có đội ngũ Wechat này, số Wechat công chúng bắt đầu điên cuồng phát triển, một vài tin tức dùng mánh khóe hấp dẫn trung niên điên cuồng truyền bá.

Thậm chí cũng bao gồm một chút lời đồn.

Chỉ là có lợi có hại, không thể quơ đũa cả nắm.

Sau khi tan tầm, Trần Thương không để ý tới đi Đông Đại Nhất viện, trực tiếp kéo Tần tiểu liếm kéo đếnvào văn phòng.

Trần Thương đại mã kim đao ngồi trên giường, nói với Tần tiểu liếm:

- Biết sai chưa?

Tần Duyệt vểnh lên miệng nhỏ, ngồi xổm bên người Trần Thương, đấm chân:

- Sai... Người ta sai...

Trần Thương sững sờ, không tệ, còn thật thức thời?

- Sai chỗ nào?

Tần Duyệt một mặt dáng vẻ mặc người chém giết:

- Anh nói chỗ nào sai, vậy em sai chỗ đó

Trần Thương nghe xong:

- A nha, hôm nay ngoan như vậy?

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Ngày nào không nghe lời? Anh sửa lại ghi chú đi, em tên Tần bé ngoan

Trần Thương nào có cái đãi ngộ này, nhất thời nằm lỳ ở trên giường, híp mắt, tâm thần thanh thản nói:

- Chân anh mỏi, xoa bóp cho anh đi

Tần Duyệt vũ mị nói bên tai Trần Thương:

- Ồ? Là chân nào?

Trần Thương bất đắc dĩ, tiểu nương bì này:

- Đều mỏi, đều xoa bóp

Tần Duyệt nói:

- Nô gia biết rõ

Chương 686: Cha Vợ Ra Tay Thật Độc Ác

Ngay lúc này, Tần Hiếu Uyên và Lý Bảo Sơn đẩy cửa đi vào.

Tần Duyệt thì đang ngồi xổm ở một bên đấm bóp cho Trần Thương, Trần Thương nằm lỳ ở trên giường, đầu uốn trong chăn, hăng hái nói:

- Ừm, có thể, mạnh lên chút, đúng... được đó... Thật ngoan! Chút nữa mua kẹo cho em ăn

Tần Duyệt cười hì hì nói đến:

- Đúng vậy, chủ nhân

Ông Tần thấy một màn đẹp mắt này, nhất thời sững sờ, trên mặt nổi gân xanh.

Con gái của tôi tôi cũng không dám chơi như vậy, cậu tên hỗn tiểu tử này.

Còn có... nha đầu chết tiệt kia

Còn chủ nhân

Quá xấu hổ

Ông Tần nghĩ đến đã cảm thấy đầu run lên.

Nghe thấy có người đến, Tần Duyệt quay người, phát hiện chủ nhiệm Lý và cha mình đứng ở phía sau, trợn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm mình.

Nhất thời hơi đỏ mặt, vội vàng đứng lên thè lưỡi, đứng dậy chạy mất.

Mà Trần Thương cảm giác không có động tĩnh, nhất thời sững sờ:

- Làm sao không ấn, nhanh, ấn mạnh lên chút, cơ mông cũng xoa bóp cho tôi.

Ông Tần nghe xong, tức bể phổi

Còn cơ mông lớn

Con mẹ nó, tôi phải cắt đứt tất cả 639 khối cơ bắp, 60 ức sợi cơ nhục toàn thân của cậu

Tức chết lão tử.

Lý Bảo Sơn thấy thế, vội vàng nói:

- Tiểu Trần, mau dậy

Trần Thương nghe thấy giọng nói Lý Bảo Sơn, nhất thời sững sờ, vội vàng đứng lên, xoay người lại chợt phát hiện cha vợ là viện trưởng Tần đứng ở nơi đó, chẳng qua là... Con mắt có chút hồng.

Trần Thương nhất thời sững sờ

Tâm lý nói thầm một tiếng: Mẹ nó, chuyện xấu.

Tần tiểu liếm đâu?

Làm sao nhanh chạy như vậy...

Trần Thương khóc không ra nước mắt.

Lý Bảo Sơn khụ khụ một tiếng, cái này... Hẳn là thuộc về việc nhà?

Mình không nên tham gia đúng không?

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn lúng túng nói:

- Tôi đi vệ sinh, các người... Ngồi trước

Nói xong, quay người đi ra ngoài, thuận tay đóng kỹ cửa lại.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Viện trưởng Tần... Tôi... Tôi chính là trạm khi lớn, cơ mông lớn có chút trướng

Lão Tần nghiến răng nghiến lợi, mặt lộ hung quang, thế nhưng tràn đầy quan tâm nói:

- Nha... Phẫu thuật một ngày, cũng khổ cực, tôi học xoa bóp đấm bóp, cậu nằm xuống, tôi xoa bóp cho cậu

Trần Thương nhất thời biến sắc:

- Cái này... Cái này nào dám, ngượng ngùng bao nhiêu, viện trưởng Tần quá khách khí.

Tần Hiếu Uyên quặm mặt lại:

- Nằm xuống

Trần Thương thở dài:

- Có thể không nằm sấp không?

Tần Hiếu Uyên im lặng.

Trần Thương bất đắc dĩ, đành phải nằm xuống, u oán nói câu:

- Nhẹ chút

Tần Hiếu Uyên gật đầu, híp mắt cười nói:

- Nhẹ không có hiệu quả...

- Ai ui...

- Đau đau đau

- Ai nha, chỗ kia không phải cơ mông lớn, kia là...

Bên ngoài, Lý Bảo Sơn thật sâu thở dài.

Người một nhà này, tương thân tương ái

Viện trưởng Tần đối tiểu Trần thật không có kiêu ngạo, tự thân đấm bóp...

Mà Tần Duyệt vểnh tai, nghe bên trong, một trận kinh hồn táng đảm: Trần Thương, anh cố chịu đựng nha

...

...

Khi rời Tỉnh Nhị Viện, Trần Thương đi bộ tới Đông Đại Nhất Viện.

Vì sao không ngồi xe?

Cơ mông đau

Chỉ là, Trần Thương hoài nghi viện trưởng Tần công báo tư thù, lúc mát xa, rõ ràng có một cỗ tà sức lực, dẫn đến hiện tại Trần Thương làm sao ngồi cũng không thoải mái

Lần này, Trần Thương kinh ngạc phát hiện, đường này đi hướng Đông Đại Nhất Viện đặc biệt dài.

Mà Tần Duyệt gửi tin nhắn:

- Đau không?

Trần Thương cầm điện thoại, gửi cái biểu lộ nhe răng:

- Không đau

Tần Duyệt:

- Cha em không làm gì anh chứ?

Trần Thương lắc đầu:

- Ừm, viện trưởng Tần tốt vô cùng, đè lên cơ mông lớn cho tôi, chỉ là, Tần Duyệt, viện trưởng Tần còn học qua xoa bóp?

Tần Duyệt sững sờ:

- Không có? Chỉ là tôi nghe mẹ tôi nói, cha tôi học Tiệt Quyền đạo, không biết là thật hay giả?

Trần Thương nhất thời sững sờ, con mẹ nó chứ thế nào cảm giác cái kia cỗ sức lực không giống như là đấm bóp đâu?

Mẹ nó...

Vừa dứt lời, Trần Thương một cước chân trượt vỏ chuối trên mặt đất, nhất thời một nỗi đau xé rách tim gan từ trên mông truyền đến.

Fuck

Cha vợ ra tay quá độc ác

Quả thực không phân thân sơ...

…

…

Trần Thương bước tập tễnh đến khoa ngoại tim của Đông Đại Nhất Viện

Bây giờ anh muốn nằm viện.

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui không biết làm nằm ở khoa nào

Trần Thương rất muốn hỏi khoa đau đớn một chút là có trị đau mông không, nhưng mà nếu bị hỏi bệnh, Trần Thương cũng không biết trả lời như

thế nào thì tốt hơn.

Chẳng lẽ nói... Bị Tiệt quyền đạo đánh vào mông?

Haizz...

Lòng mệt mỏi

Tần Tiểu liếm ơi Tần Tiểu liếm, sao em lại có thể chạy nhanh như thế

Đây chính là cha ruột của em, em cũng không cản một chút.

Trần Thương rất lo lắng.

Đến phòng ban đã 6 rưỡi, mới vừa đi vào đã thấy Tam Bác lập tức đứng dậy

- Trần Thương đến

Cát Hoài lập tức đè Trần Thương trên ghế:

- Tiểu Trần, trâu bò nha, lại đánh bại được tổ đứng đầu, đại diện Đông Dương thi đấu, có cảm nghĩ gì?

Trần Thương đứng vụt dậy

Cảm nghĩ?

Tôi con mẹ nó mông đau

Bác Nhị đè Trần Thương vào ghế lần thứ hai:

- Tiểu Trần, cậu cũng thật là lợi hại, đến chúng ta cũng không phát hiện ra cậu lại trâu bò như vậy, mau ngồi xuống đi tí nữa phẫu thuật cậu dạy chúng tôi một chút, tối hôm nay chúng tôi cố ý chuẩn bị ba ca phẫu thuật

Trần Thương lập tức đứng dậy, lần này anh nhìn Tam Bác một cái, lấy cái ghế ra, thản nhiên nói:

- Được rồi được rồi, tôi không ngồi nữa... Đã ngồi một ngày rồi.

Đúng lúc Mạnh Hi đi vào, cười nói:

- Đến.

Trần Thương cười một tiếng:

- Em chào cô Mạnh

Mạnh Hi gật đầu:

- Ngồi xuống trước đi, Bác sĩ Cát đi thông báo trước cho giường số 12 là sắp xuất viện, còn giấy chứng nhận xuất viện thì bảo sáng sớm ngày mai người nhà tới làm thủ tục.

Trần Thương cười một tiếng:

- Em cũng không ngồi, bác sĩ Cát bảo tôi đưa cho anh giấy chứng nhận xuất viện viện.

Cát Hoài gật đầu:

- Cám ơn tiểu Trần.

Sau khi giấy chứng nhận xuất viện viết xong, Mạnh Hi ký chữ, ngày tháng viết là ngày mai.

Thứ ba, chủ nhiệm Hạ tới kiểm tra phòng, mà lúc này thứ ba thứ sáu phải căn cứ vào tình huống của người bệnh để kê thuốc.

Đây là muốn nói đến mỗi phòng ban kê thuốc của bệnh viện, bình thường mọi người có thói quen một tuần mở rộng thuốc hai lần.

Ý của mở rộng thuốc chính là, thứ ba muốn kê đơn thuốc sẽ kê luôn đến thứ sáu, lấy dịch cho ba ngày rồi theo dõi lâu dài.

Mà tạm thời như thế, nếu sửa chữa bàn theo dõi cũng tiện hơn, thay đổi kịp lúc là được.

Như vậy, y tá lấy thuốc cũng tiện hơn, bác sĩ xuống theo dõi cũng thuận lợi.

Nếu như hôm nay bạn cho thuốc ngày mai người khác cho thuốc, như vậy ảnh hưởng đến trật tự của phòng ban.

Hơn nữa... Ngàn vạn lần không nên nghĩ y tá là cấp dưới của bác sĩ.

Nếu y tá không hợp tác trong công việc, đối với bác sĩ mà nói, là một chuyện rất phiền phức.

Cho nên, trong chưa bệnh và chăm sóc sự hợp tác là rất cần thiết.

Thậm chí liên quan trực tiếp đến công việc chữa bệnh.

Buổi sáng thứ ba bận rộn nhiều việc, cho nên rất nhiều chuyện trên cơ bản là nếu buổi tối trước có thể làm thì đã làm, chắc chắn không nên cho là khi chủ nhiệm không kiểm tra là mình có thể tự ý làm việc riêng...

Sau khi hết bận, mọi người đang chuẩn bị đi phòng giải phẫu.

Bỗng nhiên y tá vội vã chạy vào:

- Chủ nhiệm Mạnh! bác sĩ Cát, không xong người bệnh giường số 12 đột nhiên té xỉu.

Một câu nói, Mạnh Hi chạy như bay đến giường số 12

Trần Thương cũng theo sát phía sau, mà Cát Hoài thì đứng dậy chạy về cầm bệnh án tới.

Chương 687: Cấp Cứu (Phần Một)

Giường bệnh số 12 chính là người bệnh của Cát Hoài và Mạnh Hi, có bất kỳ vấn đề gì đều là trách nhiệm của hai người.

Mới vừa vào tới phòng bệnh, chợt phát hiện người bệnh nằm trên đất,

Là một người đàn ông trẻ chỉ có ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, vợ và đứa trẻ ở vừa bị doạ sợ tới tay chân luống cuống.

- Bác sĩ! Anh ấy vẫn đang tốt tại sao lại té xỉu?

Sắc mặt Mạnh Hi nghiêm túc, nói với người phụ nữ:

- Đừng khẩn trương, cô yên lặng một chút.

- Máy theo dõi điện tim, kiểm tra lượng oxi trong máu, làm kiểm tra gấp đường trong máu

- Tiểu Trần, đỡ người bệnh lên giường

- Tiểu Dương, máy đo điện tim

- Y tá trưởng gọi cho khoa cấp cứu xuống gấp cùng hội chẩn

...

Trong nháy mắt Mạnh Hi lấy xuống mấy cái bảng theo dõi.

Người bệnh ngoại khoa tim té xỉu, điều suy nghĩ đến đầu tiên hay là hậu di chứng ở tim có vấn đề.

Dù sao sau khi phẫu thuật, hoặc nhiều hoặc ít sẽ xuất hiện một chút di chứng, một số sẽ dẫn đến nhịp tim thất thường, vân vân…

Dĩ nhiên nguyên nhân té xỉu thì rất nhiều, tự nhiên không thể vơ đũa cả nắm, nhưng khi cấp cứu ngoại khoa tim cần phải bỏ qua sai sót này.

Lúc này, Cát Hoài ôm quyển bệnh án chạy vào.

Tất cả y tá đều đến đây cấp cứu.

Mạnh Hi vừa quan sát người bệnh, vừa giúp Trần Thương ôm người bệnh lên giường, cởi quần áo ra.

Miệng hỏi Cát Hoài bệnh tình của người bệnh.

- Người mắc bệnh có bệnh sử là gì? Có cao huyết áp không, bệnh tiểu đường, mỡ trong máu...

Cát Hoài lắc đầu:

- Không có! Người bệnh nhập viện kiểm tra cũng bình thường, trước đây khi người bệnh đi kiểm tra sức khỏe, đây là biên pháp cắt bỏ khối u ở động mạch chủ, không phát hiện viêm gan hay tắc mạch...

Sau khi Mạnh Hi nghe xong, nhìn về phía y tá đang thử máu nói:

- Kiểm tra đường trong máu là bao nhiêu?

Y tá nhìn kết quả, lập tức nói:

- Đường trong máu là 9.8

Bình thường

Mạnh Hi xoay người hỏi Cát Hoài:

- Lúc đến có làm xuất huyết não hạch từ chưa?

Cát Hoài kinh ngạc một chút

Ai làm cái này chứ?

Chúng ta là ngoại khoa tim, cũng không phải là nội khoa thần kinh hay là ngoại khoa thần kinh.

Nhưng mà, suy nghĩ của Mạnh Hi cũng đúng, loại té xỉu đột ngột này cần phải suy nghĩ đến vấn đề về máu não, cho dù không có cao huyết áp, nếu như người bệnh mạch máu não dị dạng, hoặc là mạch máu trong đầu người bệnh có khối u, khối u động mạch nứt ra, cũng có thể dẫn đến ngất xỉu

Đây là nguyên nhân không thể loại trừ

Dù sao, khối u động mạch của một số người không chỉ lớn lên ở một chỗ.

Cát Hoài hít sâu một hơi, lắc đầu:

- Không có làm, người bệnh chụp CT ở đầu, không có khác thường gì.

Anh ta cũng biết, chụp CT đầu chỉ có thể nhìn đại khái mà thôi, rất nhiều thứ đều không nhìn ra được.

Nếu như đi chụp CT thì có thể nhìn ra có xuất huyết não hay không, nhưng mà vào giờ phút này, sống chết của người bệnh đang bị đe doạ, cơ bản là không thể đưa đi chụp CT.

Hơn nữa, xác xuất khối u trong động mạch vỡ trong đầu quá thấp

Đúng lúc đó.

Trần Thương nói:

- Con ngươi hai bên trợn tròn, không có dấu hiệu tan rã, phản xạ ánh sánh bình thường... Em cảm thấy không quá giống xuất huyết não

Lời của Trần Thương, khiến cho ánh mắt Mạnh Hi sáng lên, đúng vậy... Kiểm tra thể trạng và hệ thống thần kinh nhưng lại không để ý đến mắt.

Mặc dù bây giờ không thể hoàn toàn loại bỏ xuất huyết não, nhưng mà cũng đã loại tám chín phần mười.

Có lúc, chẩn đoán bệnh thật sự là một phương pháp loại trừ, đặc biệt là trong tình huống không rõ nguyên nhân, muốn chẩn đoán nhanh chóng rõ ràng phương pháp loại bỏ cũng là một biện pháp tốt.

Quá trình thì nhìn như dài đằng đẵng, thật ra thì cũng chỉ không đến một phút

Mà ngay lúc này, máy đo điện tim đã kết nối

Nhưng mà, khi máy tâm điện đồ vừa hiện, y tá bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Mạnh! Tim ngừng đập

Một câu nói khiến sắc mặt mọi người đều biến sắc

Mạnh Hi kinh ngạc, rồi vội vàng nói:

- Liên hệ cấp cứu, chuẩn bị kích tim, nhanh

Lần này nguy hiểm

Bản thân người bệnh mới vừa làm cắt bỏ khối u động mạch chủ, bây giờ đột nhiên tim lại ngừng đập, hệ số nguy hiểm tăng vọt.

…

…

Nhìn hình sóng không ngừng dâng trào ở bên trên điện tâm đồ, nó cũng giống như một chiếc búa đòi mạng người.

Chuyện chỉ mới đột ngột xảy ra, vì thế mà tất cả mọi người không kịp nghĩ tới, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Vốn dĩ, tất cả những người bệnh đều đã sẵn sàng để chuẩn bị xuất viện, giấy chứng nhận xuất viện cũng đã đưa cho họ từ rất sớm, vì vậy mà việc khôi phục cũng trở nên rất nhanh chóng.

Ai lại có thể ngờ, một lúc bình thường như thế này, hết lần này tới lần khác lại xảy ra một chuyện gấp gáp đến như thế.

Rung tâm thất

Đến khi này, nguyên nhân của việc hôn mê cũng đã được xác định rõ ràng là do rung tâm thất.

Rung nhĩ, có tên gọi khác là rung tâm thất. Đây là một trong những yếu tố phổ biến nhất dẫn đến đột tử đột ngột do tim ngừng đập.

Kỳ thật, trái tim chính là một loại cơ bắp, nó không ngừng thực hiện quy luật co bóp và bơm máu một cách đều đặn...

Thế nhưng, năng lượng là có giới hạn. Nếu như tần suất chạy quá nhanh, năng lượng cũng sẽ không đủ. Vì thế mà việc bơm máu cũng không thể bơm ra được bao nhiêu.

Nếu như tâm thất hoạt động nhanh liên tục và cung cấp cho hưng phấn mỗi phút khoảng 240 lần trở lên, sẽ được gọi là rung thất. Nếu tâm thất phát ra hưng phấn vô cùng nhanh chóng mà không có quy luật chắc chắn, tình trạng này sẽ gọi là rung nhĩ.

Tần suất rung tâm thất có thể ở giữa 250-600 nhịp trên mỗi phút.

Đây là một số liệu khủng bố đến cỡ nào?

Cấp cứu

Lúc này, khử rung tim tâm thất chính là sự lựa chọn duy nhất, mà bây giờ lại không có dụng cụ khử rung tim

Trần Thương vội vàng nói:

- Chuẩn bị Amiodarone

Y tá vội vàng gật đầu.

Lúc này, Mạnh Hi mới chợt nhớ tới một chuyện. Người đang đứng ở đây là một bác sĩ khoa cấp cứu thành thục cơ mà.

Kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật lại thành thạo

Không bao lâu sau, dụng cụ khử rung tim cũng đã được đem ra.

Trần Thương nhanh chóng cầm nó lên tay, chuẩn bị khử rung tim cho người bệnh.

Sau khi Ngô Bằng nhìn thấy Trần Thương, cuối cùng cậu cũng có thể nhẹ nhàng mà thở ra.

Dù sao... Đây cũng là Trần Thương nha

Lần khử rung tim đầu tiên

Không thành công

Trần Thương nhìn thoáng qua chỗ Ngô Bằng rồi cất tiếng nói:

- Không ngừng nén bên ngoài lồng ngực

Sau đó, anh quay người sang nhìn y tá, mở miệng nói:

- Đưa một viên Adrenalin vào

Người nhà người bệnh đã khóc đến không thể ngăn nổi nữa rồi.

Một người mẹ trẻ tuổi và đứa bé chưa từng thấy qua một tình huống nào như vậy, ngay cả người bệnh ở giường bên cạnh cũng phải trợn mắt há hốc mồm mà nhìn họ.

Ai lại có thể ngờ, cậu thiếu niên mới vừa rồi còn sống sờ sờ ra đó, cậu ta vừa chạy vừa nhảy loạn, cũng hay cười đùa nói toàn chuyện trời đất. Vậy mà bây giờ bỗng nhiên lại trở nên như thế này.

Chẳng phải đã chuẩn bị xuất viện rồi hay sao...

Trần Thương lập tức bắt đầu lần khử rung tim thứ hai

Lần này lại thành công

Không đến hai phút sau, hình sóng trên máy theo dõi điện tâm đồ đã trở lại bình thường.

Cuối cùng, người bệnh cũng khôi phục được nhịp tim.

Ca cấp cứu như thế, rốt cuộc cũng có thể kết thúc tốt đẹp rồi

Chương 688: Cấp Cứu (Phần Hai)

Nhưng mà, mọi người cũng không dám có bất kỳ sự thư giãn nào. Cả một đống con mắt trừng trừng nhìn máy theo dõi điện tim, mọi người đều sợ hình sóng tốt đẹp và nhịp tim tốt đẹp như thế này sẽ đột nhiên biến mất...

Đối với một người bác sĩ mà nói, bức tranh hoàn hảo nhất có le chính là: Nhịp xoang

Mấy phút nữa lại trôi qua

Rốt cuộc, người bệnh cũng đã bình tĩnh trở lại. Lúc này, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bây giờ, mọi người mới phát hiện, sau lưng của tất cả họ đều là mồ hôi lạnh.

Cũng không biết là do điều hoà ở trong phòng quá nóng, hay là bởi vì vừa rồi họ quá căng thẳng mà thành.

Huyết áp cũng đã ổn định, nhịp tim duy trì đến 120 lần trên mỗi phút, độ bảo hòa oxi trong máu là 98%.

Trần Thương quay người lại, hướng về phía y tá nói:

- Làm phân tích khí máu.

Lúc này, chính là lúc để phân tích nguyên nhân.

Rốt cuộc tại sao mà người bệnh lại xuất hiện nhịp tim thất thường như thế.

Cấp cứu cũng chính là như vậy.

Đầu tiên là cứu mạng, sau đó là chữa bệnh.

Bây giờ, tính mạng của người bệnh đã ổn định trở lại. Việc cấp bách là phải tìm được nguyên nhân tại sao mà dẫn đến nhịp tim thất thường như vậy.

Không bao lâu sau, phân tích khí máu đã cho ra kết quả, giá trị của PH cơ bản là bình thường 7.31, giá trị bình thường là ở giữa 7.35-7.45, nhưng mà... cũng không gây ra ảnh hưởng gì hết.

Ca cấp cứu lần này, trên cơ bản là vô cùng ổn định.

Vì thế cần phải loại bỏ nguyên nhân này.

Bởi vì không tìm được nguyên nhân, nên không thể nói rằng người bệnh tuyệt đối an toàn được.

Bỗng nhiên Trần Thương hướng về phía y tá, mở miệng nói:

- Lấy máu đi làm xét nghiệm đi, xem định kỳ máu, điện giải... Chức năng của gan và thận, để khoa kiểm nghiệm gấp một chút.

Đột nhiên, anh xoay người lại, lấy ống nghe bệnh của Cô Mạnh xuống rồi trực tiếp đưa lên lỗ tai của mình.

Ừm

Có một mùi thơm...

Trần Thương không ngừng dự đoán tiếng tim đập, anh muốn tìm kiếm một sự bất thường nhỏ nhất.

Thế nhưng khi mới vừa nghe qua, toàn bộ mọi thứ đều vô cùng bình thường.

Vậy tại sao nhịp tim của người bệnh lại thất thường như thế?

Vì sao lại rung tâm thất?

Trần Thương quay người nhìn Cát Hoài, cất tiếng nói:

- Gần đây nhất, người bệnh đã uống thuốc gì vậy, đưa cho tôi nhìn thử một chút.

Cát Hoài nhanh chóng gật đầu, lập tức lấy một phần bảng theo dõi ra đưa cho anh.

Trần Thương vừa nhìn qua, tất cả đều là những loại thuốc thường dùng cho khoa ngoại tim mạch, những loại thuốc này... Đừng nói là dẫn đến nhịp tim thất thường, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả việc trị liệu nhịp tim nữa chứ

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Trong hai ngày nay, người bệnh có phản ứng gì khác thường hay không?

- Ví dụ như khó chịu ở ngực, hay là tim đập mạnh và loạn nhịp... Những biểu hiện bất thường giống như vậy đó?

Trần Thương hỏi vợ của người bệnh.

Người phụ nữa lắc đầu nói:

- Không có. Gần đây nhất, anh ấy luôn nói rằng ca phẫu thuật diễn ra rất thành công, anh ấy cảm thấy vô cùng tốt...

Ngay lúc này, người phụ nữa chợt nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói:

- Đúng rồi! Ngày hôm qua, anh ấy bị bệnh cảm, tôi cũng không có để ý nhiều. Tôi đã nói chuyện này với bác sĩ Cát một tiếng rồi.

Cát Hoài gật đầu:

- Đúng vậy, tôi thấy tình hình của anh ta cũng không có nghiêm trọng lắm, cho nên không chăm sóc anh ta. Dù sao anh ta cũng đang truyền dịch, một đống thuốc không có phản ứng gì không tốt là được rồi.

Lúc này, Trần Thương nghiễm nhiên trở thành chủ nhiệm.

Một người đứng ở đằng kia, bị vây ở giữa các hộ sĩ nhỏ và bác sĩ nhỏ. Người bệnh cũng phải giật mình, vì sao mọi người chưa từng nhìn thấy qua vị bác sĩ này thế nhỉ.

Thế nhưng...

Hết lần này tới lần khác đều là vị bác sĩ này cứu sống chồng của cô, bất kể anh là ai, chỉ cần anh có bản lĩnh thì anh chính là một bác sĩ tốt

Hoàn toàn chính xác, lúc này, bác sĩ hai và bác sĩ ba cũng đang ở đây. Tất cả mọi người đều đang lắng nghe bệnh tình của người bệnh.

Không ngừng suy nghĩ giúp anh

Thế nhưng, có đôi khi, đầu óc của các bác sĩ cấp cứu và đầu óc của các bác sĩ khác thật sự là không hề giống nhau.

Người bệnh cần cấp cứu, loại tình huống gì cũng đều có, nếu đem đi so sánh, dĩ nhiên là các bác sĩ chuyên khoa sẽ có tính chuyên nghiệp cao hơn rồi.

Mặt Trần Thương bỗng nhiên biến sắc:

- Chẳng lẽ là do viêm cơ tim?

Chỉ với một câu hỏi, anh đã làm cho tất cả mọi người sững sờ.

Tuyệt đối không nên xem thường bệnh cảm cúm nga

Nếu là triệu chứng viêm cơ tim nặng, thì quả thật là vô cùng nguy hiểm.

Thế nhưng, tiếng tim đập lại vô cùng bình thường. Hơn nữa, chỉ mới vừa bị cảm cúm có một ngày, không đến mức bị viêm cơ tim chứ?

Mạnh Hi mở miệng nói:

- Có phải hay không thì cứ đem vào phòng siêu âm là biết thôi.

Trần Thương trầm ngâm một lát, rồi nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Đúng vậy, làm một sự loại trừ đi.

Bởi vì tình huống của người bệnh này vô cùng đặc biệt, cho nên ca phẫu thuật tối nay phải trì hoãn đến ngày mai rồi.

Nếu không, chắc chắn phải đem người bệnh chuyển tới ICU để quan sát.

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương cúi đầu, nhìn thuốc trên bàn.

Mặt nhất thời phải biến sắc

- Anh ta uống thuốc cảm rồi à?

Vợ của anh ta gật đầu đáp lại:

- Đúng vậy, anh ấy nói bác sĩ không cho anh ta uống, vì thế, tôi phải đi ra bên ngoài để mua thuốc cảm.

- Tôi cảm thấy thuốc cảm cũng không có xảy ra vấn đề gì, cho nên đi mua một chút.

Trần Thương nhất thời biến sắc, anh mở ngăn kéo, lấy thuốc từ bên trong ra.

Generic

Aminophenol Pseudo

Paracetamol

Trần Thương vừa nhìn thấy, nhất thời sững sờ.

Có lẽ đã tìm được nguyên nhân rồi.

Trần Thương thở dài, cất tiếng nói:

- Anh ta uống rất nhiều thuốc cảm có phải không?

Vợ của anh ta gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc anh ấy còn ở dưới quê, khi bị cảm cúm, anh ta cũng uống những loại thuốc như thế này, uống thiếu một viên cũng không được.

Trần Thương quay người sang chỗ y tá nói:

- Kiểm tra gấp nồng độ của Paracetamol ở trong máu cho tôi.

Y tá gật đầu. Sau khi lấy máu xong thì vội vã đi làm kiểm tra.

Trong lúc chờ đợi, người bệnh bỗng nhiên tỉnh lại.

Anh ta nhìn chằm chằm một vòng người lớn ở xung quanh mình, bỗng nhiên sửng sốt một chút:

- Tôi vừa ngủ thiếp đi hả?

- Bác sĩ à, thực sự là ngại quá. Tôi vừa uống thuốc cảm xong nên ngủ quên mất... Này? Không đúng, tôi bị như thế nào vậy?

Chàng trai nhìn một đống kim chỉ lớn trên người mình, nhất thời sững sờ.

Trần Thương nhìn chằm chằm vào chàng trai rồi hỏi:

- Anh đã uống bao nhiêu viên thuốc cảm rồi?

Chàng trai ho khụ khụ một tiếng rồi mới mở miệng nói:

- Tôi uống hai viên Aminophenol Pseudo, còn có hai viên paracetamol, và một viên generic nữa...

Trần Thương im lặng một lát rồi hỏi:

- Anh ăn cơm như thế nào?

Chàng trai lắc đầu đáp lại:

- Tôi ăn cũng rất là thường xuyên, ăn để kháng thuốc.

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Vừa rồi, anh mới bị rung tâm thất mà té xỉu, xém một chút nữa là mạng cũng mất rồi

Chàng trai nhất thời trợn tròn hai mắt:

- Tôi... Bây giờ tôi thấy rất tốt mà? Chỉ là có một chút choáng đầu, tim đập hơi mạnh và loạn nhịp mà thôi...

Người xung quanh cũng nhìn Trần Thương, hơi không thể hiểu được.

Cát Hoài cất tiếng nói:

- Bác sĩ Trần, vậy có làm siêu âm nữa hay không, bác sĩ nội khoa tim cũng đã tới đây rồi.

Trần Thương lắc đầu nói:

- Không làm, chúng ta chờ nồng độ thuốc trong máu một chút đã.

Chương 689: Cấp Cứu (Phần Ba)

Kiểm tra nồng độ thuốc trong máu rất nhanh. Không bao lâu sau, điện thoại được gọi tới, chuẩn đoán bệnh là do bị ngộ độc thuốc Paracetamol

Lần này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn chằm chằm Trần Thương.

Mẹ nó, cái này cũng được nữa à?

Bệnh này cũng có thể chẩn đoán ra được?

Người bệnh được đưa vào phòng lọc máu để lọc máu, tình trạng cũng không có gì quá nghiêm trọng.

Thế nhưng, bất luận là bác sĩ nội khoa tim mới vừa lên, hay thậm chí là Ngô Bằng ở khoa cấp cứu, đến tất cả mọi người ở xung quanh cũng đều đang trừng to hai mắt.

Ngay cả bác sĩ ở trong phòng lọc máu cũng không nhịn được mà kinh ngạc nói:

- Bệnh này cũng có thể kiểm tra đo lường ra được à, việc này cũng quá thần kỳ rồi

Không sai, tất cả mọi người ở đây đều đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn Trần Thương, làm cho anh cảm thấy có một chút ngượng ngùng...

Sau khi trở về, cả ba vị sĩ đều đang nhìn chằm chằm vào Trần Thương:

- Bác sĩ Trần à, đầu óc của cậu rốt cuộc là phát triển như thế nào vậy?

- Đúng vậy! Ngay cả tác dụng phụ của thuốc Paracetamol mà cậu cũng biết rõ ràng đến như vậy

- Cậu đã học thuộc tất cả các sách hướng dẫn sử dụng thuốc hả?

Trần Thương chỉ mỉm cười.

Mạnh Hi cũng vô cùng vui vẻ, cô nhìn Trần Thương mà khen ngợi:

- Rất giỏi đó nha! Tất cả mọi thứ đều đã học được hết rồi

Trần Thương bất đắc dĩ mà ngại ngùng nói:

- Do cô dạy tốt mà thôi

Lần này, Mạnh Hi cũng không phủ nhận lại. Ba bác sĩ đều đang cùng nhau giơ ngón tay giữa lên trước mặt hai người họ.

- Bác sĩ Trần à, lời nịnh nọt này thật sự rất quá phận nha

- Đúng rồi, không có đúng sự thật gì cả...

Mạnh Hi trừng mắt liếc mọi người một cái rồi mới nói:

- Làm sao hả, cậu ta lợi hại như thế thì không còn là học trò của tôi nữa à?

Mọi người đều bất đắc dĩ xấu hổ cười một tiếng:

- Đúng đúng đúng... Đều là do chủ nhiệm Mạnh lợi hại

【Đinh! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 10! 】

Trần Thương mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn họ.

…

…

Trong phòng thẩm tách.

Người bệnh mờ mịt cất tiếng hỏi người đối diện:

- Bác sĩ ơi... Tình trạng của tôi thật sự nghiêm trọng như các bác sĩ đã nói hả?

Bác sĩ ở trong phòng lọc máu và bác sĩ của khoa cấp cứu cùng liếc nhìn nhau, không nhịn được mà mỉm cười với anh ta.

- Nghiêm trọng không?

- Phải nói là ngược lại thì mới đúng, thật ra thì cũng không có nghiêm trọng đến như vậy, nhưng mà, đáng sợ nhất chính là, thời gian lọc máu rất là chậm, cuối cùng sẽ gây ra tổn hại vĩnh viễn đến gan, đây là một điều vô cùng không cần thiết.

Sau khi người bệnh nghe thấy, thì nghĩ mà sợ, lắp bắp nói:

- Này... Chuyện này ai mà có thể biết được chứ? Uống thuốc cảm cúm nhiều năm như vậy hoá ra chỉ còn có một chút nữa là suýt hại chết chính bản thân mình rồi.

Ngô Bằng nhìn người bệnh rồi nói:

- Anh còn được tính là khá may mắn đó chứ, ít nhất cũng có thể lọc máu kịp thời.

- Rất nhiều người bệnh cũng không phải là bởi vì thiếu thốn phương pháp điều trị, mà là bởi vì thiếu một sự chẩn đoán bệnh kịp thời.

Bác sĩ phòng lọc máu nghe thấy thế thì nhẹ nhàng gật đầu đồng ý nói:

- Vô cùng chính xác, quả thật phương pháp điều trị lọc máu đối với loại ngộ độc thuốc cấp tính này thật sự là hiệu quả không hề tệ một chút nào cả, thế nhưng... Nhiều khi, người bệnh đợi được tới khi chẩn đoán bệnh thì cũng đã quá muộn rồi

- Vì lẽ đó, mà cậu thật sự là rất may mắn đấy

- Đến bây giờ tôi vẫn không biết làm như thế nào mà bác sĩ Trần phát hiện được tình trạng, ngộ độc thuốc Paracetamol này vậy? Loại tình huống như thế này bây giờ thật sự là rất ít khi gặp phải?

Bác sĩ phòng lọc máu ngưỡng mộ nói một tiếng;

- Bác sĩ Ngô à, bây giờ bác sĩ khoa cấp cứu của các anh đều lợi hại như vậy hả?

Sau khi Ngô Bằng nghe thấy thế, thì nhất thời đỏ mặt lên, không biết nên nói như thế nào cho đúng.

Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải mở miệng nói:

- Ừm.... Bác sĩ Trần rất lợi hại.

Bác sĩ phòng lọc máu gật đầu nhẹ, hơi kinh ngạc nói:

- Này... Bác sĩ Trần này quả thực chính là một thiên tài, anh nói xem một bác sĩ khoa cấp cứu, lại có thể trộn dịch lọc phối hợp với loại dịch Paracetamol này, đây vẫn là lần đầu tiên mà tôi nhìn thấy

- Thành thật mà nói, nếu như không phải chủ nhiệm tự mình gọi điện thoại tới, tôi cũng còn không dám sử dụng nữa là, người này cũng quá lợi hại đi, hiệu quả cũng thực sự không tồi một chút nào cả, so với việc lọc máu đơn thuần bình thường thì lọc máu như thế này hiệu quả nhanh hơn không ít đấy

Ngô Bằng bất đắc dĩ cười nói:

- Cô còn không biết?

Bác sĩ phòng lọc máu sững sờ nhìn hắn, hỏi:

- Biết cái gì mới được?

Lúc này, một bác sĩ già khác nói:

- Lúc ấy, khi nhà máy hoá chất bên phía Tây thành phố xảy ra vấn đề, vì thế nhiệm vụ cấp cứu của bệnh viện chúng tôi cũng khá là nặng nề, thế nhưng dịch lọc máu căn bản là không có đủ, cô biết phải xử lý như thế nào hay không?

Bác sĩ nhỏ lắc đầu nói:

- Phải xử lý như thế nào?

Bác sĩ già bất đắc dĩ mà bật cười rồi mới nói:

- Thật ra, lúc ấy chủ nhiệm Vương và chủ nhiệm Trương đã đến nói chuyện với bên cung cấp thẩm tách, nhưng cũng không còn cách nào khác, cuối cùng bác sĩ Trần đã tới phòng lọc máu của chúng tôi, tự mình cung cấp dịch lọc máu, bây giờ cô đã biết rõ vì sao chủ nhiệm bảo cô yên tâm dùng dịch lọc máu của bác sĩ Trần chưa?

Lần này, vị bác sĩ đó đã hôn mê rồi

- Thật hay giả vậy?

Vị bác sĩ già bất đắc dĩ phải lắc đầu nói:

- Lúc ấy, Tiểu Ngô đã ở ngay chỗ đó, tận mắt thấy dáng vẻ của Trần Thương, cô hỏi cậu ta đi.

Ngô Bằng xúc động một lát rồi mới lên tiếng nói:

- Đúng vậy, đây tất cả đều sự thật, lúc ấy cô không nhìn thấy được cảnh tượng đó, lúc đó chủ nhiệm Vương suýt nữa khiến phó viện trưởng sợ đến phát khóc.

- Nhưng thành thật mà nói, chuyện lần đó cũng thực sự là vô cùng khẩn cấp, dịch lọc máu không đủ, thế nhưng người bệnh lại rất cần dịch lọc máu vì thế người bệnh cũng hết sức căng thẳng, lúc ấy chính bác sĩ Trần đã tự tay cung cấp dịch lọc máu cho chúng tôi.

Nghe mấy vị bác sĩ nói chuyện phiếm, người bệnh đều hơi kích động.

Tâm trạng ở bên trog cực kỳ hưng phấn.

Không ngờ chính bản thân mình phúc lớn mạng lớn, gặp được ngay bác sĩ Trần.

Lúc này, bác sĩ già ở trong phòng lọc máu nhìn người bệnh, mở miệng nói một câu:

- Này... Thật sự không biết nên nói cậu là may mắn hay là bất hạnh nữa

- Nói cậu không may đi... Uống thuốc cảm cúm lại uống đến rung tâm thất, suýt nữa là mất mạng rồi! Tôi làm bác sĩ phòng lọc máu nhiều năm như vậy, nhìn thấy loại thuốc Paracetamol này an toàn đến như thế nào vậy mà phải lọc máu thật sự không nhiều

- Thế nhưng... Nói cậu may mắn? Cậu lại vừa vặn gặp được bác sĩ Trần, cướp cậu từ ở trong tay của Tử thần về, để tôi nói thật với cậu, hôm nay nếu là chủ nhiệm Hạ Cao Phong Hạ ở đây, chắc chắn ông ta cũng không có thể tìm ra nguyên nhân chữa bệnh nhanh đến như vậy, bởi vì trong những năm gần đây, có quá ít các biểu hiện lâm sàng điển hình cho loại ngộ độc thuốc Paracetamol này.

Người bệnh xấu hổ cười một tiếng, công việc lọc máu chuẩn bị bắt đầu.

Chương 690: Vạn Hạnh Trong Bất Hạnh

Mà bên này, trong văn phòng của ngoại khoa tim, Mạnh Hi không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu... Còn biết tạo dịch lọc máu à?

Trần Thương hiển nhiên nhẹ nhàng gật đầu rồi nói:

- Rất khó hả?

Chẳng biết tại sao, sau khi ba bác sĩ và chủ nhiệm Mạnh nghe thấy câu nói này của Trần Thương, thì có một sự xúc động muốn đánh người.

Ngay cả người có tính khí tốt giống như Cô Mạnh cũng không nhịn được nắm chặt nắm đấm trong tay, gằn giọng nói:

- Không làm màu thì có thể chết hả?

Trần Thương cười xấu hổ nói:

- Không có, không có, trước đây tôi ở trong phòng lọc máu vừa vặn học qua mà thôi.

Cát Hoài thở dài, rồi mới lên tiếng nói:

- Tôi cũng đã từng ở trong phòng lọc máu? Tại sao tôi không có học được?

Bác sĩ hai bất đắc dĩ vỗ vai Cát Hoài, thở dài nói:

- Anh Cát à, cậu mà đòi so với bác sĩ Trần à, cậu... Không cảm thấy tự rước lấy nhục vào người hay sao? Cậu nhìn tôi, tôi không nói lời nào, tôi chỉ lẳng lặng nhìn anh ta làm màu là được rồi.

Công việc y tế không giống với những công việc khác.

Có đôi khi miêu tả bác sĩ giống như những người lính và chiến sĩ rất sinh động.

Một số bác sĩ có thể làm vua ở trong binh lính, thông thạo mọi thứ như đột kích, điều tra, chiến thuật, bắn súng... Thì khẳng định trời sinh chính là lính đặc chủng.

Có khả năng đi thẳng đến bản đồ quân sự đảo Hoàng Long.

Loại mạnh mẽ như thế này, rất dễ dàng để nhận được sự tôn trọng từ người khác.

Cát Hoài chưa từ bỏ ý định, anh cười giễu một tiếng rồi nói:

- Thôi đi, tôi với các cậu có thể giống nhau được hay sao? Cũng là cá ướp muối, tôi cũng muốn làm một con cá ướp muối có ước mơ, tiểu Trần,

cậu nói cho chúng tôi một chút thôi, có bí mật gì thế? Hoặc là có tài năng gì, phải làm như thế nào thì mới có thể trở nên ưu tú giống như cậu được?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, thực sự không biết nên nói như thế nào cho đúng.

Thế nhưng khi anh nhìn thấy gương mặt tràn đầy sự mong đợi kia của Cát Hoài, thì phải thở dài mà nói:

- Cái này... Có lẽ là do tài năng đi

Nói xong, Trần Thương quay người lại, đi về phía phòng phẫu thuật.

Lưu lại ba bác sĩ đang thất thần.

Bác sĩ ba nhìn thoáng qua Cát Hoài rồi nói:

- Tại sao cậu lại chắc chắn phải cho anh ta cơ hội làm màu chứ? Không nói thì cậu sẽ chết à...

Cát Hoài:...

...

...

Gần đây, Đông Đại Nhất Viện trên cơ bản đã chuyển những người bệnh này đưa cho Mạnh Hi để giúp Mạnh Hi mau chóng thích nghi và làm quen được với việc phẫu thuật mạch máu lớn.

Mà vào buổi tối có ba ca phẫu thuật chính là một ví dụ.

Lần này cả ba bác sĩ đều tới, cùng với Mạnh Hi và Trần Thương cùng làm phẫu thuật.

Trước làm phẫu thuật, sau đó thảo luận.

Không thể không nói, thật sự là mỗi người đều có một điểm xuất sắc riêng.

Ba thợ giày thối này sẽ phải đấu với Gia Cát Lượng, huống chi là ba tiến sĩ?

Lần thảo luận này, làm cho bầu không khí trở nên náo nhiệt.

Bận trước bận sau tới tận đêm khuya, khoảng mười một giờ tối rốt cuộc mới hết bận.

Khả năng phát triển của Mạnh Hi rất lớn, Trần Thương cũng đang không ngừng thích ứng và làm quen với những hiểu biết tâm đắc lấy được từ bên trong giải thi đấu của tỉnh.

Cuối cùng hai người đưa cho Trần Thương cũng đều là【 phẫu thuật chữa trị tổn thương tĩnh mạch chủ dưới 】.

Đến mức trong số bảy ca phẫu thuật được phân loại gồm có phẫu thuật lồng ngực và phẫu thuật mạch máu lớn trong trận tranh tài hiện tại, Trần

Thương đã nắm giữ bốn ca phẫu thuật cấp hoàn mỹ, còn lại đều là cấp bậc đại sư.

【 Thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên 】, 【 Thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ xuống】, 【 Thuật chữa trị tổn thương tĩnh mạch chủ dưới 】, 【 thuật chữa trị tổn thương động mạch vô danh 】.

Xem ra ở khi hiện tại, khả năng chiến thắng của chính bản thân anh thật sự là rất lớn, nhưng mà bây giờ có lẽ còn thiếu một chút khả năng châu u.

…

…

Sau khi kết thúc ca phẫu thuật, cô Mạnh chủ động đưa mấy người Cát Hoài và Trần Thương trở về nhà.

Ngồi ở trên xe, Trần Thương dường như có điều cần phải suy nghĩ, anh phát hiện mình có thể mở thanh kỹ năng của chủ nhiệm Mạnh ra.

Điều này làm cho Trần Thương bắt đầu cảm thấy vui vẻ.

Anh cảm thấy vô cùng thú vị khi có thể nhìn lén quyền riêng tư của cô Mạnh

Đáng tiếc là... Bản thân chỉ có thể nhìn thấy có mỗi kỹ năng phẫu thuật mà thôi.

Tại sao không thể thấy được một số điều đặc biệt khác nhỉ?

Bất đắc dĩ

Nhưng mà...

Trần Thương nghĩ lại

Đúng rồi

Bây giờ bản thân anh hoàn toàn có thể thực hiện những cải tiến có mục tiêu rồi, anh nhìn thử đẳng cấp phẫu thuật này của chủ nhiệm Mạnh một chút xem rốt cuộc là như thế nào, từ đó anh có thể cải thiện những mục tiêu đã đặt ra, nhằm để bù đắp vào những thiếu sót đó của bản thân mình.

Sau khi nhìn được một hồi lâu, Trần Thương khẽ gật đầu, không sao cả, trong bảy loại phẫu thuật này, thì chủ nhiệm Mạnh đã có hai cái đạt cấp chuẩn hoàn mỹ, còn những cái khác đều đang ở cấp đại sư.

Như vậy, trình độ... Là vô cùng khả quan.

Khẳng định không thể nào chỉ đứng thứ hai cả nước được.

Nhưng... Làm như thế nào thì mới có thể cải thiện mục tiêu được?

Trần Thương ấn mạnh vào một trong những kỹ năng đó của cô Mạnh:

【Thuật chữa trị tổn thương động mạch chủ lên: Cấp đại sư; đặc hiệu: 1, khâu lại nhanh chóng; 2, khâu lại tinh vi; 】

Sau khi liên tiếp xem hai ba cái, thì Trần Thương khẽ nhíu mày.

Mà Cát Hoài đang ngồi ở chỗ phía sau thì đang xem Trần Thương nhìn chằm chằm vào người Mạnh Hi, nhất thời liền hơi ghen ghét, mở miệng nói:

- Tiểu Trần, cậu nhìn chằm chằm vào chủ nhiệm Mạnh làm cái gì? Quấy rầy người ta đang lái xe

Mạnh Hi cũng vô cùng tò mò liếc nhìn Trần Thương rồi cất tiếng hỏi:

- Đúng, cậu nhìn tôi làm cái gì? Trên mặt tôi có dính cái gì à?

Trần Thương lắc đầu rồi mới nói:

- Không có gì đâu, tôi đang suy nghĩ cô sẽ cải thiện kỹ năng phẫu thuật của chính mình như thế nào đây

Chỉ có một câu liền để Cát Hoài thầm mắng trong lòng một tiếng: Cái này cũng quá giả tạo rồi? Để ý Cô Mạnh của chúng tôi thì cứ việc nói thẳng... Cần gì mà phải lấy cớ vụng về như thế chứ

Mạnh Hi cũng liếc nhìn Trần Thương một cái, lời nói dạy dỗ đầy thấm thía:

- Tiểu Trần, tôi phải nói với cậu cái này một chút, cậu như thế này quả thật là không đúng, nếu cậu ưa thích Cô Mạnh thì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng như thế làm gì, lại nói... Tôi là thầy của cậu! Nghe lời của tôi, đừng có suy nghĩ gì cả! Huống chi... Cậu cũng đã có người yêu rồi, dáng vẻ này thật sự không tốt đâu.

Sau khi Cát Hoài nghe xong, tâm lý hơi vui vẻ, nói:

- Đúng vậy! Tiểu Trần à, làm đàn ông thì phải có giới hạn cuối cùng, thay đổi thất thường cũng không phải tốt đâu

Trần Thương bất đắc dĩ trợn trắng mắt, trực tiếp nói:

- Không phải, Cô Mạnh, tôi là thật sự nghiêm túc

Mạnh Hi thở dài rồi cất tiếng nói:

- Cậu quá nhỏ, chúng ta không thích hợp với nhau đâu...

Trần Thương nhất thời im lặng:

- Cô Mạnh, tôi thật sự đang nói về kỹ năng phẫu thuật của cô, tôi luôn cảm thấy kỹ năng của cô còn có chỗ chưa đủ.

- Cô Mạnh à, như thế này đi, video phẫu thuật của tôi, cô lấy về xem đi, sau khi lấy về thì nhìn kỹ một chút, không nên nhìn vào chỉ khâu phẫu thuật, nếu cô muốn nhìn thì hãy nhìn chi tiết kỹ một chút đi, ví dụ như tôi dùng chỉ khâu lại...

- Tôi cảm thấy ở phương diện này cô còn tồn tại một số khuyết điểm

- Còn có ở... xử lý, cô phải nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận.

Chương 691: Quái Thủ Lĩnh Cao Cấp

Trần Thương phân tích kỹ càng nghiêm túc cho cô một chút

Mà sau khi Mạnh Hi nghe thấy, thì nhất thời phanh gấp lại

Bởi vì Trần Thương nói thẳng đến bên trong trái tim của cô, thông qua một chút nhắc nhở như vậy của Trần Thương, nhất thời cô đã có một loại cảm giác thức tỉnh bất chợt.

Có đôi khi, chắc chắn phải có những người như thế này để phát hiện ra những khuyết điểm còn chưa đủ của cô, chỉ ra cho cô những khuyết điểm đó.

Chỉ có cách này mới có thể có tạo ra ảnh hưởng lớn nhất.

- Tiểu Trần, cậu nói rất đúng, tôi cũng cảm thấy như vậy, tôi phát hiện ở trong quá trình mà tôi phẫu thuật, tôi chỉ chú trọng đến tốc độ và mật độ của các vết khâu, mà không để mắt đến việc nắm chắc các chi tiết, cậu đã nói rất nhiều, chữa trị mạch máu, không chỉ có chủ yếu khâu mạch máu, mà còn cần phải cân nhắc đến bệnh tình, khả năng... các loại

- Không sai! Không sai

- Cậu nói rất đúng

- Cậu lại nhìn mặt của tôi một chút đi, nhìn một chút xem còn có thể phát hiện ra thiếu sót gì hay không?

Cát Hoài trừng to mắt

Như thế này cũng được nữa hả?

Cái này... Cái này cũng quá ảo diệu rồi?

Những người có bản lĩnh cua gái chính là như vậy hay sao?

Cái cớ này mà cũng có thể nghĩ ra được?

Hơn nữa... Mấu chốt nhất chính là cậu phải nói để còn làm cho người ta khâm phục nữa chứ

Cô Mạnh ơi Cô Mạnh, cái cớ vụng về như thế mà cô cũng có thể bị mắc lừa cho được?

Cô là người phụ nữ não rỗng hay sao vậy?

Thế nhưng, vào lúc này, chỉ thấy Mạnh Hi xoay người lại, trừng mắt nhìn chằm chằm vào người Trần Thương rồi mở miệng nói:

- Tiểu Trần, cậu lại nhìn kỹ một chút xem, tôi cho cậu xem mặt của tôi, cậu xem một chút rồi có thể nhìn ra được khuyết điểm và lỗ hỏng gì của tôi hay không

Trần Thương thở dài rồi mới cất tiếng nói:

- Cô Mạnh, nút áo của cô bị bung ra rồi kìa! Bác sĩ Cát, anh chảy máu mũi rồi kìa

Cát Hoài ho khụ khụ một tiếng, tên khốn kiếp này, tôi hưởng chút phúc lợi thì có thể sẽ chết à?

...

...

Hai ngày sau đó, Mạnh Hi đã có được một sự đột phá vô cùng quan trọng, nhắm vào sự thiếu sót của bản thân, cố gắng cải thiện, video phẫu thuật vô cùng hoàn mỹ của Trần Thương quả nhiên rất có ích lợi, ít nhất nó cũng đã trợ giúp cho Mạnh Hi hình thành tư duy của chính mình, để việc phẫu thuật càng ngày càng thêm hoàn thiện.

Sự phát triển này là vô cùng rõ rệt

Ít nhất là trong mấy ngày nay, kỹ năng phẫu thuật của Mạnh Hi đã tạo nên những hiệu ứng đặc biệt mới, ví dụ như an toàn chẳng hạn.

Thật ra, cơ sở phẫu thuật của Mạnh Hi vốn đã rất tốt rồi, thiếu hụt duy nhất chính là chưa cân nhắc kỹ lưỡng.

Trần Thương để loại tư duy này của cô mở rộng ra.

Vào thứ tư, mới hơn mười giờ sáng, Mạnh Hi đã gấp gáp gọi điện thoại cho Trần Thương.

- Tiểu Trần, tới đây mau có một người bệnh rất đặc biệt, người bệnh này bị dị dạng mạch máu, tổn thương đến động mạch vô danh, sau khi mở ngực ra thì phát hiện mạch máu trong lồng ngực vô cùng rắc rối phức tạp, nghi ngờ là dị tật bẩm sinh, đây là một ca phẫu thuật rất hiếm gặp, cậu chỉ cần trực tiếp tới phòng phẫu thuật là được rồi.

Sau khi Trần Thương tiếp điện thoại, thì ngay lập tức gật đầu nói:

- Được rồi, Cô Mạnh, tôi sẽ lập tức đến ngay

Trần Thương cúp điện thoại, nói tạm biệt với Trương Văn Phú và mọi người một chút, rồi đi thẳng đến Đông Đại Nhất Viện.

Mạch máu dị dạng tổn thương đến động mạch chủ vô danh?

Quả thật là rất hiếm thấy

Hơn nữa, Trần Thương dám cá rằng dáng vẻ quái dị như thế này, thì ít nhất cũng là một dạng quái dị hiếm có

Thậm chí đẳng cấp còn cao hơn nữa.

Quan trọng nhất chính là rất hiếm có, thậm chí có thể nói là thủ lĩnh quái dị.

Khoảng thời gian này Trần Thương, tranh tài tất cả đều bằng mô hình, rất lâu đã không gặp phải dạng Boss này rồi.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của anh càng hưng phấn.

Sau khi Trần Thương vội vã đi đến Tỉnh Nhị Viện, thì thấy Mạnh Hi đã chờ đợi anh ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Sau khi tiến đến thay quần áo xong, Mạnh Hi mới nói với anh:

- Tiểu Trần, đi vào rồi thì không nên nói lung tung, người bệnh là cha của viện trưởng Triệu ở bệnh viện chúng tôi, phẫu thuật khối u ở động mạch chủ, kết quả là vào khi phẫu thuật tạo thành Iatrogenic động mạch vô danh đã đi xuống làm tổn thương đến tĩnh mạch.

Tình huống bây giờ rất đặc biệt, rất nhiều giám đốc chuyên môn đều đang có mặt ở đây, ngay cả viện trưởng Triệu cũng ở đây, cậu không nên nói lung tung.

Trần Thương biết rất rõ

Vốn chính là tổn thương Iatrogenic, còn là do bác sĩ ở bên viện của mình làm ra tổn thương, loại tình huống này, ai cũng uất ức.

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi cô:

- Ai làm phẫu thuật vậy?

Mạnh Hi thở dài rồi mới lên tiếng nói:

- Chủ nhiệm Ngụy - Ngụy Tường

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Ngụy Tường cũng là một chủ nhiệm có uy tín lâu năm, trẻ hơn Hạ Cao Phong mấy tuổi, trẻ trung và giàu có, ẩn ẩn có tư thế để trở thành một chủ nhiệm mới.

Mà dù sao Hạ Cao Phong cũng đã lớn tuổi rồi, đoán chừng không tới mấy năm nữa cũng đã phải về hưu.

Mà Ngụy Tường chính là người chủ nhiệm dự bị của ngoại khoa tim ở Đông Đại Nhất Viện.

Lúc này, Mạnh Hi mang theo Trần Thương đi vào bên trong, bên trong phòng phẫu thuật toàn bộ đã có tới bảy tám chủ nhiệm.

Một tiểu bác sĩ cũng không thấy đâu...

Nhưng, Hạ Cao Phong không ở đây.

Mặt Trần Thương không chút thay đổi, anh cũng không mặc áo phẫu thuật, mà là đứng yên ở một chỗ, nhìn màn hình TV.

Vừa nhìn đến hình ảnh này, Trần Thương đã có chút choáng váng

Bởi vì mạch máu của người bệnh, hình như cùng người bình thường không hề giống nhau, động mạch chủ lên sẽ xuất hiện sự chia đôi khi nó

chạm đến vòm động mạch chủ.

Đây là động mạch vô danh và động mạch chủ lên à?

Tình huống này là như thế nào đây?

Chính bản thân Trần Thương cũng xem đến rối tinh rối mù.

Mà khi cắt bỏ khối u của động mạch chủ, có các chất kết dính ở bên trong lồng ngực của chính bản thân người bệnh, dẫn đến tổn thương cả tĩnh mạch chủ dưới lẫn động mạch vô danh.

Bây giờ ca phẫu thuật đang rơi vào tình trạng tiến thối lưỡng nan

Mà trong mắt của Trần Thương, lại xuất hiện một tin tức

【Hỗn hợp tổn thương mạch máu lớn dị dạng trong lồng ngực quái dị: cấp 75, thủ lĩnh quái dị! 】

Quả là quái thủ lĩnh

Có muốn cướp hay không?

Và làm sao để cướp?

Đây là một vấn đề

Trần Thương nhìn lồng ngực phức tạp trước mắt, mạch máu lớn rối ren lẫn lộn, đã không chỉ là tổn thương mạch máu lớn đơn giản nữa.

Khối u ở động mạch chủ còn chưa cắt bỏ

Xung quanh các động mạch không tên đã hình thành tổn thương.

Tổn thương của tĩnh mạch chủ bên dưới cũng vô cùng nghiêm trọng, đặc biệt là tĩnh mạch không tên bên trái, bởi vì không triệt để tách rời, đã bắt đầu chảy máu.

Lúc này, đầu các chủ nhiệm đã chảy đầy mồ hôi

Ngụy Tường không ngừng cho y tá bên người hỗ trợ lau mồ hôi giúp anh.

Chủ nhiệm Bách Kiến Minh đứng bên cạnh nhíu lông mày, tranh thủ thời gian xử lý thì sao, rốt cuộc đã tổn hại tới tĩnh mạch vô danh rồi

Càng vội vàng càng loạn, càng loạn càng vội vàng

Chương 692: Tôi Có Một Biện Pháp Tốt

Trong phẫu thuật mạch máu lớn ở lồng ngực sợ nhất là ngoài ý muốn.

Bởi vì thứ nhất thời gian trì hoãn không nổi.

Mà bệnh biến chứng lại quá nhiều

Lúc này, chủ nhiệm ngoại khoa tim của Đông Đại Nhị Viện - Dương Kiến Thụ cũng có mặt bên cạnh.

Mà đối diện chính là chủ nhiệm ngoại khoa tim của bệnh viện Đông Dương Bạch Khâu n, có cả chủ nhiệm ngoại khoa tim Hùng Khang Dụ.

Bấy giờ bên trong phòng phẫu thuật, tất cả đều là các đại chủ nhiệm có ít danh hiệu ở tỉnh Đông Dương.

Triệu Tu Bình là viện trưởng Đông Đại Nhất viện, quyền cao chức trọng, cũng là lãnh đạo tổ trưởng của tiểu tổ chăm sóc y tế Đông Dương, lúc này nhìn thấy ba của mình gặp phải tổn thương nghiêm trọng như thế, đã sớm lo lắng không thôi.

Nguyên bản ông không nên xuất hiện ở phòng phẫu thuật, vì người nhà người bệnh tránh một chút sẽ đem lại hiệu quả rất tốt.

Dù sao ông ở đây sẽ gây áp lực cho các bác sĩ.

Triệu Tu Bình cũng hiểu rõ điều này, vốn đang chờ ở bên ngoài thật tốt, bỗng nhiên một tiểu bác sĩ chạy đến nói cho ông biết:

- Viện trưởng Triệu, không tốt rồi! Khi phẫu thuật gặp tình huống đột phát, mạch máu lớn trong lồng ngực của cha anh bị dị dạng, hơn nữa còn bị viêm lâu ngày, dẫn đến toàn bộ lồng ngực trở nên nghiêm trọng theo

- Mà vì đang trong quá trình tách rời nên mạch máu bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, làm cho nhiều mạch máu lớn trong lồng ngực bị xé rách, chảy máu nghiêm trọng

- Bây giờ bệnh tình rất nguy cấp! Cần chữ ký của anh

Một câu, trực tiếp dọa Triệu Tu Bình choáng váng

Cái này cũng được?

Mẹ nó…

Ông để người khác ký thư thông báo bệnh tình nguy kịch nhiều năm như vậy, bây giờ bỗng nhiên bị bác sĩ báo cho biết cha già đang chịu nguy cơ hấp hối, cần ký tên vào thư thông báo bệnh tình nguy kịch, trong lòng sao tránh khỏi sợ hãi

Làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, Triệu Tu Bình trực tiếp đến phòng phẫu thuật.

Ừm

Không ai dám cản.

Đổi quần áo, Triệu Tu Bình đã thẳng tiến vào phòng.

Phẫu thuật thật ra không thể hoàn toàn gọi là Iatrogenic, bởi vì bản thân người bệnh bị dị dạng mạch máu, ở khi xử lý còn dính liền nghiêm trọng mạch máu, vốn là yếu ớt vô cùng, bây giờ không xử lý, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra vấn đề

Mà Ngụy Tường cũng là nhân vật trong ngành, anh hiểu được, mạch máu lớn đã tách rời dị dạng trong lồng ngực khi gặp phải phẫu thuật sẽ là nguy hiểm không thể nào tưởng tượng.

Bởi vì động mạch không tên cùng tĩnh mạch không tên đã liên kết chặt khẽ với khối u, nếu chắc chắn muốn tách rời mới có thể tiến hành phẫu thuật lên khối u.

Anh thấy Triệu Tu Bình thì ngẩng đầu nói:

- Viện trưởng Triệu, tình huống bây giờ vô cùng nguy cấp, ông cụ có nhiều chỗ thành mạch máu bởi vì trường kỳ dính liền nên vô cùng yếu ớt, phẫu thuật sẽ có độ khó rất lớn, hơn nữa mạch máu vốn là dị dạng bẩm sinh

- Quan điểm của tôi là trực tiếp áp dụng kĩ thuật mạch máu nhân tạo, đối với mạch máu lớn tiến hành điều chỉnh cùng sửa chữa, ở vòng tuần hoàn ngoài cơ thể xuống, tiến hành tu sửa dị dạng mạch máu.

Ý nghĩ của Ngụy Tường đúng là rất lớn mật

Triệu Tu Bình nghe thấy thì nhíu mày:

- Không thể bảo vệ mạch máu được hả? Trước đây ông ấy từng bị xuất huyết não, mặc dù không nghiêm trọng nhưng tôi lo lắng sau khi dùng mạch máu nhân tạo sẽ phải dùng tới thuốc hỗ trợ lưu thông lâu dài, nhu vậy không tố cho bệnh xuất huyết não.

Ngụy Tường im lặng, một lát mới nói:

- Cứ như vậy, khâu lại quá rườm rà, nếu không… Liên lạc chủ nhiệm khác thử xem?

Triệu Tu Bình gật đầu, tranh thủ thời gian liên hệ các chủ nhiệm ngoại khoa tim trong tất cả bệnh viện lớn của tỉnh.

Chính hành động trên đã dẫn tới một màn này

Nên làm cái gì?

Triệu Tu Bình nhìn Dương Kiến Thụ cùng Hùng Khang Dụ, nói:

- Hai chủ nhiệm có ý tưởng hay nào không?

Dương Kiến Thụ nhìn hệ mạch máu lớn vì dị dạng mà dính liền lại, nhíu mày phát biểu:

- Thật ra, tôi từng áp dụng nhân tạo mạch máu nên biết sẽ có một vấn đề rất lớn, rất khó duy trì tính ổn định

Hùng Khang Dụ gật đầu:

- Không sai, mạch máu người bệnh dị dạng có thể là tiên thiên, khi còn nhỏ không để ý nhưng năm tháng sau này, đã tạo thành loại máu cung cấp cho bản thân thay thế hệ tuần hoàn, vì lẽ đó dẫn đến bây giờ mạch máu phức tạp hóa, nếu như muốn thay thế toàn bộ cũng không phải đơn giản như vậy

- Nhưng nếu như cần tiến hành cắt bỏ động mạch chủ bên trên khối u, chắc chắn sẽ cùng lúc tổn thương động mạch vô danh và động mạch chủ, bởi vá hai mạch máu lớn khẳng định là…

Một đám chuyên gia bắt đầu điên cuồng thảo luận

Bây giờ có mười mấy cái vấn đề nghiêm trọng bày ở trước mặt.

Ngụy Tường nghe thấy hai vị chủ nhiệm nói như vậy, nhất thời thở dài:

- Chủ nhiệm Hùng, chủ nhiệm Dương, các anh mau tới xem một chút, bây giờ tình huống này, các anh căn bản không cách nào tiến hành tách rời và khâu lại phẫu thuật

Hoàn toàn chính xác, mạch máu rắc rối phức tạp vừa nhìn đã nhức đầu, chớ nói chi là tiến hành phẫu thuật.

Bây giờ động mạch không tên có hai cái, động mạch chủ lại là hai cái đang mở miệng

Rườm rà quá chừng

Thật phiền phức

Làm sao bây giờ?

Các chủ nhiệm rất nhanh kịch liệt thảo luận.

Bây giờ người bệnh có tuần hoàn ngoài cơ thể, tuy nhiên dù cho vậy cũng không thể trì hoãn quá lâu, thời gian càng dài, hệ số di chứng và nguy hiểm càng lớn.

Đồng nghĩa là càng dễ dàng xảy ra vấn đề

Mà lúc này Trần Thương cũng không nhàn rỗi, ánh mắt của anh hình như có thể phân biệt ra những mạch máu dị như vậy.

Lấy hay bỏ như thế nào?

Phẫu thuật ra làm sao

Trần Thương bất đắc dĩ tiến lên mấy bước, nhìn một chút qua tình huống lòng ngực của người bệnh, bỏ ra bảy tám phút đã nắm chắc về tâm

lý.

Nhưng anh rất rõ ràng, đối với loại hoàn cảnh trường hợp này, thân phận của mình không tiện ra mặt, hơn nữa, ra mặt cũng không chắc có người tin phục.

Nghĩ tới đây, anh nói với Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Mạnh, tôi có một ý tưởng.

Đôi mắt Mạnh Hi sáng lên, tò mò nhìn thoáng qua Trần Thương.

- Làm như thế nào?

Trần Thương nhỏ giọng nói:

- Như vậy, thật ra, mấy cái đầu mạch máu này có một đầu là dư thừa, đặc biệt là đầu thứ hai động mạch vô danh, chúng ta bây giờ có thể đem đầu thứ hai của mạch máu tiến hành cắt bỏ sau đó khâu lại vết thương, tiếp đó…

Mạnh Hi càng nghe càng sáng tỏ, bảy tám loại mạch máu hỗn loạn đều đã thông suốt.

Chính là tự cấy ghép mạch máu trong cơ thể

Như vậy cũng không cần đổi thành nhân tạo mạch máu, giảm bớt nhiều phiền phức.

Trong quá trình khôi phục, cũng không cần trường kỳ uống kháng ngưng thuốc có thể dẫn tới chảy máu não

Sau khi nghe xong Mạnh Hi, bất đắc dĩ cảm xúc bành trướng

Phương án phẫu thuật này của Trần Thương thật quá tuyệt.

Bất đắc dĩ nắm chặt nắm đấm.

Cô có một ý nghĩ rất rõ ràng đối với Trần Thương, anh là muốn cho cô đi ra trình bày.

Nghĩ tới đây, cô đi ra phía trước, quả quyết lên tiếng:

- Tôi có một ý tưởng.

Chỉ một tiếng, nhất thời đánh gãy tất cả mọi người bên trong gian phòng, làm cho họ nhao nhao ngẩng đầu nhìn đến, khi thấy Mạnh Hi lại nhất thời nhíu mày.

- Chủ nhiệm Mạnh, cô có ý nghĩ gì?

Triệu Tu Bình cũng ghé mắt sang:

- Chủ nhiệm Mạnh, cô có ý tưởng gì hay?

Chương 693: Kịch Hay Còn Ở Phía Sau

Mạnh Hi khẽ gật đầu:

- Dù sao cũng là ý kiến, mọi người thử nghe trước đã.

- Mặc dù mạch máu người bệnh bất thường kèm thêm số lượng lớn tuần hoàn bàng hệ có dùng cũng vô dụng, nhưng hiện giờ... đây cũng không hẳn là chuyện gì xấu

Mọi người nhất thời sững sờ

Cái này mà còn không phải là chuyện xấu?

Không lẽ còn có chuyện gì còn xấu hơn chuyện này sao?

Mạnh Hi không cho mọi người có cơ hội lên tiếng, cô nói tiếp:

- Thật ra, những mạch máu phụ này, chúng ta có thể hoàn toàn lợi dụng nó để cắt bỏ

Sau khi nói xong, Mạnh Hi chỉ vào mạch máu trong lồng ngực bắt đầu khua tay múa chân

- Lựa chọn đầu tiên, chúng ta cần phải biết rõ ràng tình trạng những mạch máu phức tạp này, mặc dù là mạch máu bất thường, nhưng nếu chúng ta căn cứ vào chức năng thì lại là điều tốt...

- Như vậy chúng ta có thể hoàn toàn lựa chọn cắt bỏ mạch máu thừa bất thường này, tiếp đến lúc cấy ghép mạch máu, có thể đem tại đây... Tự mình tiến hành phẫu thuật cấy ghép mạch máu, đồng thời, những tổn hại nghiêm trọng đối với tuần hoàn bàng hệ cũng hoàn toàn cắt bỏ, cũng giống như là tự mình cấy ghép thay cho mạch máu...

- Tiếp theo chính là công cuộc tách rời và khâu lại.

Mạnh Hi nói rất nhanh

Nhưng ở đây có ai không phải là chủ nhiệm, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, đã hiểu vô cùng.

Sau khi nghe Mạnh Hi nói xong, ngay lập tức ánh mắt sáng lên

- Phương pháp tốt

- Ý kiến hay

- Chủ nhiệm Mạnh thật lợi hại

Nhiều người bất đắc dĩ cùng nhau trầm trồ khen ngợi.

Tuy nhiên, nếu như vậy, lại có một vấn đề xuất hiện.

Ngụy Tường nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, có thể cô không biết, hiện giờ tính dính liền của người bệnh vô cùng nghiêm trọng, nếu muốn tách rời, cần phải có thao tác rất tinh vi, các chủ nhiệm ở đây, ai muốn làm?

Vấn đề này vừa mới đưa ra, Hùng Khang Dụ và Dương Kiến Thụ nhìn nhau.

Ngụy Tường thấy mọi người chẳng nói năng gì, cũng cười khổ một tiếng:

- Vừa rồi động tác tay của tôi có hơi mạnh, nên đã gây tổn thương bên dưới tĩnh mạch chủ... Vì thế, tôi khẳng định là không được.

Hiện giờ đã không chỉ là vấn đề phẫu thuật.

Tìm ra được một thủ pháp có tính khéo kéo để tách rời mạch máu lớn bị dính liền trong lồng ngực là vô cùng quan trọng, đồng thời muốn quả quyết đối với tổn hại mà tổ chức tiến hành lấy hay bỏ

Nên giữ lại thì giữ lại, nên cắt bỏ thì cắt bỏ

Nhưng đồng thời chắc chắn phải làm theo kế hoạch và lợi dụng tốt những thứ khi thay mạch máu.

Như thế nên để ai làm?

Hai chủ nhiệm liếc nhau, thở dài, lúc này, dù sao cũng phải có một người đứng ra.

Thế nhưng, Ngụy Tường đã tạo ra Iatrogenic tổn thương, họ đứng lên, thì họ sẽ không sao?

Chung quy phẫu thuật là thiên hạ của người trẻ tuổi, người đã già, tay ổn định, cũng đã không đúng dịp.

Ngay lúc này, Mạnh Hi nói:

- Tôi có chọn ra một người

Ngay lập tức

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Mạnh Hi:

- Ai?

Triệu Tu Bình càng trợn to hai mắt, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, người cô nói là ai?

Lúc này, Triệu Tu Bình thật giống như là đang nắm lấy cọng rơm cuối cùng.

Mạnh Hi quay người, nói:

- Tiểu Trần, cậu qua đây

Trần Thương gật đầu đi đến, lên tiếng chào mọi người:

- Chào các chủ nhiệm.

Sau khi Dương Kiến Thụ nhìn thấy Trần Thương, nhất thời trừng to mắt:

- Tiểu Trần! ?

Trần Thương gật đầu tỏ ý.

Mà Hùng Khang Dụ và Triệu Tu Bình rõ ràng không thân thiết với Trần Thương, tự nhiên... Cũng có cảm giác không đáng tin cậy.

Mặc dù Triệu Tu Bình không nói, nhưng thực chất trong lòng ông ta cũng không niềm tin vào Trần Thương lắm.

Dù sao, người không biết, cũng chưa nghe qua tên tuổi, ai có thể tín nhiệm được?

Dù sao đó cũng là lão cha của mình

Đâu có thể tùy tiện để cho người ta vào tay?

Trước tiên có nên cần làm quen trước không?

Mạnh Hi thấy thế, nói:

- Viện trưởng Triệu, thật ra, ý nghĩ vừa rồi tôi nói, là của Trần Thương tự nghĩ ra được.

Câu nói này làm mọi người ngay lập tức trợn tròn mắt.

Hùng Khang Dụ trừng to mắt, hơi khó thể tin, cái sáng ý ưu tú này vậy mà lại do một bác sĩ trẻ tuổi nghĩ ra?

Triệu Tu Bình mặc dù thấp thỏm, nhưng vẫn căng thẳng bất an nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh... có thể chứ?

Trần Thương gật đầu, thản nhiên trả lời:

- Vấn đề này có lẽ cũng không lớn.

Mọi người nghẹn họng

Nhìn Trần Thương với vẻ mặt và giọng nói hời hợt, tất cả mọi người không biết nên nói gì cho tốt...

Đây là cũng quá tự tin đi?

Triệu Tu Bình thấp thỏm nhưng cũng bất an, hi vọng Trần Thương thật sự có thực lực như vậy...

- Vậy xin nhờ cậu

Sau khi mặc áo phẫu thuật xong, Trần Thương tiến lên, nhận lấy dao phẫu thuật.

Dương Kiến Thụ gật đầu:

- Tôi tới hỗ trợ.

Hùng Khang Dụ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương nhìn thấy mạch máu lớn trong lồng ngực, so với vừa rồi càng thêm hiểu rõ.

Phẫu thuật bắt đầu...

Trần Thương như cũ cắt bỏ khối u, nhân tiện trực tiếp cắt đứt một bộ phận động mạch dính liền không tên, toàn bộ quá trình vô cùng gọn gàng và linh hoạt.

Bởi vì mạch máu lớn đã có vòng máu bên ngoài cơ thể, nhưng tuần hoàn bàng hệ lại không giống, cùng là mạch máu, hơn nữa vì tuỷ sống chờ cung cấp máu, cho nên chắc chắn phải chú ý cẩn thận.

Lúc này, ngón tay Trần Thương giống như máy móc tinh xảo, cẩn thận tỉ mỉ, từng chút từng chút tách rời, giống như cái máy tính tinh vi không sai sót.

Toàn bộ quá trình, không thể có một chút chủ quan nào, nếu không cẩn thận, sẽ tạo thành tổn thương lớn

Thế nên chắc chắn phải cẩn thận một chút lại cẩn thận

Cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận

Thế nhưng, thao tác tay Trần Thương có thể xưng với máy tính tinh vi, một chút sai sót cũng không.

Một màn thao tác tinh vi này, mấy chủ nhiệm xem đến nghẹn họng nhìn trời trân trối

Á khẩu không nói được

Cái này cũng quá lợi hại đi?

Không một chút sai sót, quá giỏi

Mấy chủ nhiệm liếc nhìn nhau, thấy được trong ánh mắt của nhau đều là kinh ngạc.

Mà Mạnh Hi nhìn mọi người một cái, mỉm cười, mỗi thế này mà kinh ngạc?

Vở kịch hay vẫn còn ở phía sau

Quả nhiên, thao tác kế tiếp của Trần Thương, dường như đã trở thành nghệ thuật tinh vi

Cắt bỏ vô cùng chuẩn xác, cắt sửa, khâu lại... Giống như là kịch bản đã được sắp xếp tốt, lúc khâu lại mạch máu, gần như là không chút kẽ hở nào

Toàn bộ quá trình có thể xưng là hoàn mỹ

Trước Trần Thương trực tiếp cắt bỏ động mạch không tên gây tổn hại nghiêm trọng, tiếp đến là lấy mạch máu bất thường dùng để thay thế, hình thái kết cấu cơ bản là giống nhau, cũng không bất kì ảnh hưởng gì, khác biệt duy nhất đó là chiều dài không đủ

Nhưng Trần Thương phẫu thuật khâu lại động mạch không tên là cấp bậc hoàn mỹ, độ khó này, mảy may không đáng kể.

Thế là, trở thành một người xuất sắc trong công tác

Không sai.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, hô hấp dồn dập, khí nóng bay lên trực tiếp làm mờ mắt kính.

Dù không nhìn thấy phẫu thuật, nhưng cũng vô cùng gấp gáp

Vậy mà lại không mang khẩu trang đi, rõ ràng là không thích hợp...

Không còn cách nào cả

Chỉ có thể tỉnh táo mấy phần, chờ mắt kính mơ hồ biến mất.

Mỗi một bước phẫu thuật của Trần Thương, đều an bài tỉ mỉ, tổn hại ở vị trí mạch máu đã khâu lại, cũng tận lực tự mình tổ chức.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Người xung quanh đứng nhìn đều xem đến mệt mỏi

Trần Thương lại không dao động chút nào, động tác trong tay cũng không ý mệt mỏi.

Mấy lão chủ nhiệm không khỏi không cảm khái, trẻ tuổi khỏe mạnh thật cường tráng

Không thể không phục.

Đợi Trần Thương phẫu thuật liên tục bốn giờ, cuối cùng kết thúc hoàn mỹ.

Mà lúc này, khi mọi người nhìn về phía lồng ngực.

Dính liền đã bị xử lý toàn bộ, mà mạch máu lớn bất thường phức tạp trong lồng ngực cũng ngay ngắn trật tự rất nhiều.

Giờ phút này, tất cả mọi người sững sờ

Khi những ánh mắt nhìn Trần Thương, đều tràn đầy điều không thể tưởng tượng nổi.

Đây cũng quá lợi hại

Khỏi cần phải nói, chỉ với trình độ phẫu thuật một phần mạch máu lớn, Trần Thương đã không kém hơn tất cả mọi người ở đây

Không

Thậm chí còn giỏi hơn tất cả mọi người.

Bậc thầy lột xác đến hoàn mỹ, là cả một đời không chắc chắn có thể hoàn thành quá trình này.

Thế mà Trần Thương lại làm được.

Hùng Khang Dụ nhìn một màn này mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng nổi, trong lòng nghi ngờ, tỉnh Đông Dương từ lúc nào lại có một

thiên tài

Người này còn lợi hại hơn Quách Vân Phi?

Chương 694: Đại Bạo

Không thể trách mặt mũi toàn vẻ kinh ngạc của Hùng Khang Dụ

Chỉ có thể nói thực lực Trần Thương quá mạnh mẽ.

Nói thật, Hùng Khang Dụ đã bao lâu không lau mắt để nhìn một người trẻ tuổi như thế.

Hùng Khang Dụ là viện trưởng bệnh viện Bạch Khâu n tỉnh Đông Dương, cũng là chủ nhiệm ngoại khoa tim

Mà bệnh viện Bạch Khâu n là chi nhánh của bên Phụ Ngoại, Hùng Khang Dụ cũng là từ Phụ Ngoại xuất thân

Năm 2010, chính phủ tỉnh Đông Dương yêu cầu trong vòng ba năm, xây dựng ra một bệnh viện cao cấp, cấp độ cao, tiêu chuẩn cao, sau đó mời Hùng Khang Dụ tới, hi vọng có thể chủ trì mọi việc.

Phải biết, Đông Dương là một tỉnh trung bộ, mật độ dân cư đông đúc, mặc dù so ra kém tỉnh Hà Nam, tỉnh Hà Bắc, nhưng nếu so với Tỉnh Tấn nhiều hơn không ít.

Mà thành phố An Dương với tư cách tỉnh lị (*) thành thị, tài nguyên chữa bệnh không đủ, thế là bệnh viện Bạch Khâu n theo thời thế ra đời.

(DG: Tỉnh lỵ là trung tâm hành chính của một tỉnh trực thuộc trung ương, tức là nơi các cơ quan hành chính nhà nước cấp tỉnh đóng trụ sở.)

Hùng Khang Dụ là tiến sĩ giám sát tại học viện khoa học Phụ Ngoại, nhưng qua nhiều năm như vậy, vẫn rất ít hướng dẫn học sinh.

Thế nhưng vào giờ phút này, khi thấy một đôi tay này của Trần Thương, Hùng Khang Dụ quả thực là động lòng

Anh và những người khác không giống nhau, dám làm dám nghĩ, nói được, làm ra được.

Chuyện mình muốn làm, chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, bằng không lúc ấy có thể gánh vác trách nhiệm xây dựng bệnh viện Bạch Khâu n sao?

Một ca phẫu thuật của Trần Thương này, có thể nói đạt được đáy lòng của Hùng Khang Dụ.

Thỏa mãn kỳ vọng và yêu cầu của ông đối với học sinh

Có thể gọi là thao tác hoàn mỹ, ông nhìn ra, Trần Thương là một khối ngọc thô

Tuổi còn trẻ, mà đã có năng lực cao siêu như thế, loại người này, Hùng Khang Dụ hận không thể cướp tới.

Đem đi bồi dưỡng trọng điểm, không cần ba năm, đã có thể một mình đảm đương một chỗ.

Nghĩ tới đây, mặc dù sắc mặt Hùng Khang Dụ vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng đã quyết định, phải điều tra thật tốt về người trẻ tuổi này.

Dù sao, một thanh niên xuất sắc đến như thế, không khả năng chẳng có tiếng tăm gì.

Thời gian phẫu thuật dần tiến hành đến bước cuối cùng.

Dương Kiến Thụ ăn no thỏa mãn, một ca phẫu thuật như vậy, rất khó gặp.

Hận không thể hủy đi làm lại một lần

Nhưng... viện trưởng Triệu khẳng định sẽ không vui.

Anh hiểu, anh hiểu mà

Dù sao cũng là cha ruột của người ta...

Mà Ngụy Tường, thì rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay nếu như không nhờ có Trần Thương, chính mình... Sẽ phải bày ra một ít chuyện.

Mặc dù nếu truy ra nguyên nhân chủ yếu, quan hệ với Ngụy Tường không lớn, nhưng... Nếu người bệnh thật không, đây chính là cha ruột viện trưởng Triệu nha.

Triệu viện trưởng mới bao nhiêu lớn?

52 tuổi

Ít nhất còn có thể sống thêm mấy năm nha.

Sau khi Ngụy Tường cảm khái, hoạt động thân thể một chút, chợt cảm giác phía sau trở nên lạnh lẽo, thì ra... sau lưng mình đã ướt đẫm.

Phòng phẫu thuật nhiệt độ không cao, hơn nữa phẫu thuật tim, còn cần bảo trì nhiệt độ thấp để tiến hành.

Thế nhưng dù vậy, anh cũng mồ hôi đầy người.

Nghĩ được như thế, tiếp tục cảm kích nhìn thoáng qua Trần Thương.

Chắc chắn phải thật tốt cảm ơn cậu ấy.

Thành thật mà nói, ca phẫu thuật này thành công hay không, trực tiếp quan hệ đến tương lai và tiền đồ của anh.

Phải biết rằng Ngụy Tường bây giờ là thời kỳ mấu chốt, chủ nhiệm Hạ 58 tuổi, vì lẽ đó không cho mang nghiên cứu sinh, mà 60 sẽ về hưu.

Ngụy Tường chính là người ứng cử chức chủ nhiệm mạnh mẽ nhất.

Lúc này, sau khi Trần Thương làm phẫu thuật xong, thản nhiên nói:

- Được, tốt rồi

Từ đầu, bọn người Hùng Khang Dụ, Dương Kiến Thụ chuẩn bị nói một bụng tán thưởng, thế nhưng... Nghe thấy Trần Thương lời nói nhẹ nhàng tựa như khi anh ta cắt ruột thừa vậy, nhất thời không tâm trạng gì.

Tiểu tử này...

Loại phẫu thuật trâu bò này, anh ta không phải nên vui vẻ à?

Anh không nên hưng phấn à?

Ít nhất tâm trạng phải hơi thay đổi gì chứ

Đáng tiếc, Trần Thương không.

Điều này làm cho mọi người muốn khen ngợi cũng không biết phải khen làm sao...

Cũng may chỗ phòng phẫu thuật này vẫn có vai phụ.

Viện trưởng Triệu Tu Bình vội vàng tới, nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần? Thế nào...

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Viện trưởng Triệu không cần lo lắng, phẫu thuật rất thành công! Cũng rất thuận lợi, bây giờ trước hết ở viện, giám sát bệnh tình một chút đi.

Triệu Tu Bình nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra:

- Bác sĩ Trần, thực sự là quá cảm ơn cậu

- Hôm nay nếu không nhờ có cậu, ai... Hậu quả thật khó mà lường được

Trần Thương nghe xong, lại lắc đầu:

- Viện trưởng Triệu, lời này ông nói sai rồi.

Triệu Tu Bình yên lặng sững sờ, người xung quanh cũng nhìn chằm chằm Trần Thương.

Chỉ thấy Trần Thương nói:

- Thật ra, ông còn hẳn là phải cảm ơn thật tốt đến chủ nhiệm Ngụy, anh ấy kịp thời xử lý người bệnh, bảo đảm tính ổn định trên đường đi phẫu thuật, không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì

- Loại mạch máu dị dạng bị rạn nứt này, cộng với lồng ngực dính liền nghiêm trọng, thật ra hiếm thấy nhất không chỉ ở chỗ phẫu thuật, mà là xảy ra khi bất trắc, đủ năng lực kịp thời xử lý các loại cầm máu, ứng phó nhu cầu nếu có biến cố

- Vì lẽ đó, không có hai người chủ nhiệm Ngụy và bác sĩ gây tê làm ổn định cho người bệnh, tôi cũng không thể đảm bảo phẫu thuật thành công.

Một câu, ánh mắt tất cả mọi người lập tức sáng lên, cảm giác đối với Trần Thương, nháy mắt thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Lúc này, Ngụy Tường cảm động sắp khóc

Cái mũi đều có chút cay.

Anh không ngờ lúc này Trần Thương nguyện ý nói chuyện giúp mình.

Mặc dù Trần Thương thường xuyên đến khoa, thế nhưng Ngụy Tường chưa từng có chủ động tới bắt chuyện, cũng rất ít cho anh sắc mặt tốt, dù sao anh thấy, người này chỉ là một tiểu bác sĩ.

Thế nhưng vào lúc này, trong lòng Ngụy Tường thật vô cùng ấm áp, giống như mùa xuân tháng ba chói lọi.

Giống như vậy, bác sĩ gây tê cũng là đáy lòng cảm khái một tiếng, bác sĩ tiểu Trần người thật tốt nha

Hùng Khang Dụ và Dương Kiến Thụ liếc mắt, nhìn thấy được trong mắt lẫn nhau hiện ra tia thưởng thức.

Tiểu tử này, không chỉ có thể lực cao, EQ cũng thật tốt nha

Một câu nói kia, có thể nói lập tức thay đổi cảm giác trong lòng tất cả mọi người.

Hùng Khang Dụ nhẹ gật đầu:

- Không sai, viện trưởng Triệu, bác sĩ Trần nói có đạo lý... bác sĩ Ngụy anh...

Sau khi mọi người nói lời này, Triệu Tu Bình cảm kích nhẹ gật đầu.

- Cảm ơn mọi người

- Vô cùng cảm ơn

- Viện trưởng Hùng, giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm không? Ăn cơm lại đi về... Chuyện hôm nay, thật là dọa tôi sợ rồi

Mấy người cười cười, cũng không từ chối.

Trần Thương vừa vặn đi ra phòng phẫu thuật, chỉ nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên

【 Đinh! Chúc mừng anh, khâu lại mạch máu dị dạng lớn trong lồng ngực, chữa hỗn hợp tổn thương kỳ quái, quái thủ lĩnh! Chúc mừng nhận được: 1, đẳng cấp + 1; 2, nhận được một bản sách kỹ năng phẫu thuật cấp bốn màu tím; 3, khẩu trang bảo vệ (màu tím) 】

Sau khi Trần Thương nhận được nhắc nhở, sắc mặt lập tức vui mừng

Quả nhiên đại bạo

Đến cả vật phẩm màu tím đều có rồi.

Còn có sách kỹ năng phẫu thuật cấp bốn?

【 Đinh! Chúc mừng anh, đẳng cấp tăng lên đến cấp 39! 】

Trần Thương cảm giác hôm nay một ca phẫu thuật này quả thực phải quá tuyệt.

Đảo mắt sắp tới cấp 40, tức là mình sắp có thể học được kỹ năng phẫu thuật cấp bốn

Tiện tay ấn mở sách kỹ năng

【Đinh! Chúc mừng anh, nhận được thuật chữa trị vỡ tim! Cấp đại sư! Nhắc nhở: tạm thời không thể học tập.】

Mịa nó... thuật chữa trị vỡ tim, một trong mấy kỹ năng thần thánh ở cấp cứu

Cái này cũng có thể nhận được à?

【Khẩu trang bảo vệ: Phòng ngự + 20; nhắc nhở: Khẩu trang bảo vệ đặc biệt, hạn chế tối đa vi khuẩn, giảm tỉ lệ các loại phi mạt truyền nhiễm.】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, hít sâu một hơi.

Hôm nay thật quá vui vẻ

Tỉnh táo một chút

Chương 695: Trần Thương Thăng Chức Ký (Phần Một)

Một bữa cơm ăn chưa đến một giờ, đây là buổi liên hoan của nhân viên y tế.

Đến vội vàng đi cũng vội vàng, khi về còn đóng gói.

Ừm

Tuyệt đối không nên cảm thấy bác sĩ đều là thổ hào, kỳ thật toàn là một đám keo kiệt...

Không sai

Ít nhất hai hộp trong tay Trần Thương là có thể nhìn ra...

Trần Thương vui rạo rực, hôm nay thu hoạch tràn đầy, tối nay ca đêm còn có thêm đồ ăn

Hơn nữa, Trần Thương nếu như không có đoán sai, một hộp bên trái là tôm bóc vỏ, hơi đắt, là cho chính mình

Bên phải là thịt heo hành tây, số lượng lớn, cho bọn người Nhạc Nhạc ăn.

Hoàn mỹ

Hùng Khang Dụ không trực tiếp về bệnh viện, mà là chạy qua hỏi thăm Trần Thương một chút.

Sau khi biết được

Hùng Khang Dụ lập tức tái con mắt rồi.

Tốt

Một bác sĩ bình thường trong khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện.

Vừa mới chuyển qua làm chính thức

Hùng Khang Dụ dường như ý thức được, nếu như bản thân mình cố hết sức bồi dưỡng, tuyệt đối có thể làm được.

Nghĩ tới đây, Hùng Khang Dụ cảm thấy sau khi trở về, chắc chắn phải nghiêm túc cân nhắc và nghiên cứu chuyện này một chút, Hùng Khang Dụ không giống với người khác.

Anh trên cơ bản luôn nhất ngôn cửu đỉnh, khoa tim anh sẽ độc đoán

Đường đường là viện trưởng Hùng, ba thứ như xây dựng một khoa tim mạch mới, còn được coi là vấn đề gì à?

Dù sao đã có năm khoa tim, thêm một cái cũng đã là gì.

Mà buổi chiều sau khi vào sở.

Triệu Tu Bình trực tiếp gọi Mạnh Hi và Ngụy Tường vào trong văn phòng viện trưởng.

Trực tiếp vào vấn đề hỏi:

- Bác sĩ Trần Thương đó thế nào?

Ngụy Tường không hiểu nhiều, nhưng nói ra tất cả những gì mình biết:

- Kỹ năng về ngoại khoa tim tuyệt vời vô cùng, năng lực cấp cứu rất giỏi, hơn nữa năm nay còn đại diện tỉnh Đông Dương tham gia giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim cả nước, tôi đoán chừng có thể giành được xếp hạng rất không tệ.

- Hơn nữa, tôi nhìn cậu ta phẫu thuật, kỹ năng làm việc, kỹ xảo... Năng lực của anh ta nếu so với Quách Vân Phi của bệnh viện Tâm Huyết Quản, có khi lợi hại hơn một chút, là nhân tài hiếm có của lĩnh vực ngoại khoa tim, tiến hành bồi dưỡng, có thể làm việc lớn đó.

Ngụy Tường đánh giá với Trần Thương rất cao

Triệu Tu Bình nhìn Mạnh Hi:

- Tiểu Mạnh, cô thấy thế nào?

Mạnh Hi nhìn Triệu viện trưởng, gật đầu nói:

- Kỳ thật... chủ nhiệm Ngụy đối với Trần Thương còn chưa hiểu đủ rõ, lĩnh vực Trần Thương thông thạo không phải là ngoại khoa tim

Ngụy Tường lập tức ghé mắt:

- Ồ?

Ngay cả Triệu Tu Bình cũng tò mò nhìn Mạnh Hi.

Chỉ thấy Mạnh Hi thay đổi nói:

- Trần Thương am hiểu về ngoại khoa

- Tựa như cậu ấy đối với phẫu thuật có tính tự giác ngộ đặc biệt giỏi, năng lực ra tay cực nhanh, dù là ca phẫu thuật gì, chỉ cần thời gian mấy ngày là có thể nhanh chóng nắm bắt, đến thông thạo! Thậm chí làm tốt hơn

- Nếu như tôi nói cho các anh biết, từ lúc Trần Thương tiếp xúc ngoại khoa tim đến bây giờ, chỉ có gần hai tháng, các anh nghĩ như thế nào?

Vừa nghe đến đây, lập tức hai người đều sững sờ

Ngụy Tường trừng to mắt:

- Chuyện này sao có thể?

Mạnh Hi thở dài:

- Nếu như là tôi, tôi cũng không tin! Thế nhưng tôi là người hướng dẫn của Trần Thương, tận mắt chứng kiến cậu ấy trưởng thành, từ phẫu thuật màng tim đến phẫu thuật mạch máu ngực lớn, cậu ấy nắm bắt và phát triển

đều rất nhanh, hơn nữa thiên phú và tính giác ngộ tốt vô cùng, khéo léo, là một đôi tay trời sinh để đi làm bác sĩ ngoại khoa, nói thật, anh ta phẫu thuật, dường như toàn bộ là tự mình học tập, tôi căn bản không dạy được gì

- Như thế vẫn chưa đủ

- Mọi người có biết Tỉnh Nhiên của ngoại khoa ngực không? Tôi nếu như nói... năng lực phẫu thuật khoa ngoại ngực của bác sĩ Trần, có khi trên cả bác sĩ Tỉnh, các anh sẽ có ý nghĩ ra sao?

- Nếu như tôi lại nói, Trần Thương đã công bố ba ca phẫu thuật ngoại khoa Gan mật quốc tế điểm cao vô cùng có sức ảnh hưởng, các anh nghĩ như thế nào? Anh ta là thành viên của hội quản sự khoa ngoại Gan mật tỉnh Đông Dương, thứ tự cải thiện: Phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ, nội soi để sửa lại vết thương nhỏ, chữa trị phẫu thuật tĩnh mạch gần gan bị tổn thương, các anh nghĩ như thế nào?

- À còn nữa. Tôi nghe nói Trần Thương có sở trường là ngoại khoa, cái khác tôi còn không quá hiểu rất rõ...

Sau khi Mạnh Hi nói xong, toàn bộ văn phòng yên lặng phăng phắc

Đây là người hả?

Lúc này, Tiền Lượng đẩy cửa tiến vào.

Sau khi nhìn thấy ba người:

- Ách? Mọi người có việc gì hả?

Triệu Tu Bình vội vàng nói:

- Không vội, anh Tiền, tôi có một ý tưởng, anh ngồi xuống nghe một chút.

Tiền Lượng gật đầu:

- Anh nói đi

Triệu Tu Bình chậm rãi nói:

- Tôi muốn kéo Trần Thương qua! Anh cảm thấy thế nào?

Tiền Lượng nghe xong, vỗ bàn một cái:

- Tốt! Kéo như thế nào? Lão Triệu anh nói đi! Tôi chắc chắn phối hợp

Một câu khiến Triệu Tu Bình trợn tròn mắt, cái người tên... Tiền Lượng này, ngày thường thường xuyên làm trái lại với mình, dáng vẻ này chợt làm anh có hơi không thích ứng kịp

- Lão Tiền... Anh phối hợp như vậy?

Tiền Lượng thở dài:

- Tôi nói với anh, anh Triệu à, nếu như tuổi Trần Thương cao hơn 5 tuổi, tôi dám kéo qua để anh ta làm phó viện trưởng

Triệu Tu Bình trợn tròn mắt.

- Nếu không, tìm thời gian đem anh kéo đi ra nói chuyện?

Tiền Lượng gật đầu:

- Tốt, tôi để cháu tôi chuẩn bị một bộ phận

Triệu Tu Bình sững sờ...

- Để anh cháu trai mở một bộ phận? Có phải quá qua loa hay không?

Tiền Lượng cười thần bí:

- Cháu tôi và cậu ta từng học chung, để nó hẹn người ta ra sẽ dễ dàng hơn, hơn nữa... Không thể đánh rắn động cỏ! Bởi vì nha, cậu tiểu Trần này còn là người mà viện trưởng Tần nhắm tới...

Một câu nói khiến mọi người hơi mơ hồ.

...

...

Trần Thương gấp gáp trở lại bệnh viện, giữa trưa còn ngủ ở phòng trực ban một giờ.

Hôm nay là ngày bệnh viện tổ chức cuộc họp, buổi sáng, tất cả chủ nhiệm phòng ban kết thúc trao đổi với nhau, thời gian cho đến giờ là khoảng bốn giờ chiều.

Bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên nhận được một cú điện thoại:

- Ông Tần, bệnh viện các anh có người tên Trần Thương không?

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe điện thoại, lập tức sửng sốt:

- Đúng vậy, có chuyện gì thế?

- Ai... Nói như thế nào đây? Hiện tại rất nhiều bệnh viện hỏi thăm tôi về Trần Thương, hỏi việc điều động nhân sự chúng tôi có thuận tiện hay không, giữa trưa viện trưởng Hùng của bệnh viện Bạch Khâu n còn gọi tới, vừa rồi còn bị viện trưởng Triệu, Triệu Tu Bình Đông Đại Nhất Viện gọi tới, anh xem một chút...

Tần Hiếu Uyên biến sắc, vội vàng nói:

- Cái này, lãnh đạo, vừa tới một người bệnh khẩn cấp, một lát nữa tội sẽ gọi lại cho anh

Cúp điện thoại, trên mặt lão Tần hiện ra mấy phần lo nghĩ:

- Tốt! Tiểu tử này… Không phải chỉ là đánh vào mông vài cái à? Lại dám mang thù nữa

- Cũng không biết vừa đi chỗ nào làm màu rồi, hiện tại tốt... Còn muốn đến cướp người với tôi

- Anh nói anh có thể sống yên ổn chút không? Người xưa nói rồi, tài không lộ ra ngoài, khiêm tốn làm người...

- Tên khốn kiếp này

Sau khi cúp điện thoại, Tần Hiếu Uyên trực tiếp liên hệ mỗi vị bí thư viện trưởng, tổ chức hội nghị khẩn cấp

Chương 696: Trần Thương Thăng Chức Ký (Phần Hai)

Mấy phút sau, bên trong phòng họp.

Tần Hiếu Uyên bỗng nhiên nói:

- Tôi có chuyện này muốn nói với mọi người, tất cả mọi người biết Trần Thương chứ? Sắp tới sẽ đại diện tỉnh Đông Dương chúng ta tham gia giải thi đấu ngoại khoa tim toàn quốc, tôi nghe nói, rất có thể sẽ giành được hạng trước ba đó

- Sau đó thì sao, tháng ba, chúng ta còn phải xây dựng cơ sở khoa ngoại tay với bệnh viện Tích Thủy Đàm, bệnh viện trực thuộc đại học Nam Thông, và cả Lục viện thành phố Thượng Hải.

- Cái này đối với Tỉnh Nhị Viện chúng ta mà nói, là một cơ hội ngàn năm có một

- Thế nhưng, hiện tại có một vấn đề đang bày ở trước mặt chúng ta, tôi hiện đang rất lo lắng, không biết làm thế nào, mọi người cùng nhau bàn bạc thật kỹ thử, giao lưu trao đổi, tốt nhất có thể nghĩ ra một biện pháp hợp lí

Nói tới chỗ này, mọi người tò mò nhìn Tần Hiếu Uyên.

Mà Đàm Lập Quốc bỗng nhiên nói:

- Chẳng lẽ... Có người muốn giành Trần Thương với chúng ta?

Tần Hiếu Uyên kinh ngạc nhìn thư ký Đàm, trong lòng vui mừng, không tệ

Quá hợp đi, anh có thể hát song ca với tôi rồi?

Tần Hiếu Uyên vỗ bàn một cái:

- Đúng! Hiện tại đang có rất nhiều bệnh viện để mắt tới Trần Thương, hơn nữa biết được chuyện về cơ sở khoa ngoại tay, vì lẽ đó, hiện tại có người muốn cướp đi Trần Thương của chúng ta, mọi người nói làm sao bây giờ?

Sau khi tất cả viện trưởng nghe thấy, lập tức vỗ bàn một cái, lòng đầy căm phẫn nói:

- Không thể

- Nằm mơ

- Mơ tưởng

Tần Hiếu Uyên nhìn khí thế mọi người một chút, rất hài lòng, này mới đúng nè

Mà Đàm Lập Quốc thì càng tức giận nói:

- Những người này quá đáng ghét, vừa thấy Trần Thương phát triển đã muốn cướp đi, không thể nào

Tần Hiếu Uyên bùi ngùi mãi không thôi nói:

- Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, thế nhưng... Thế nhưng không chịu nổi điều kiện tốt đối phương cho nha, chúng ta cũng không thể không thả người à? Vì lẽ đó... Mọi người ngẫm lại có ý kiến gì tốt, để lưu Trần Thương lại được

…

…

Đang ngồi ở đây, có người nào mà chưa thành tinh đâu.

Trong lòng rõ ràng toàn một bụng xấu.

Trần Thương có thể đi không?

Khẳng định là không thể

Nếu thực sự muốn đi, cũng là người đi biên không đi.

Nói đi nhưng vẫn là người của Tỉnh Nhị Viện.

Vì sao?

Bởi vì hiện tại Trần Thương đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho xu thế phát triển của Tỉnh Nhị Viện, cho thành tích của mỗi một người đang ngồi đây.

Không cần phải nói, căn cứ nghiên cứu khoa học ngoại khoa được thành lập từ tháng ba đã hợp nhất ba gã khổng lồ trong ngành là Lục Viện của thành phố Thượng Hải, Tích Thủy Đàm ở thủ đô, chi nhánh lớn của Nam Thông. Chỉ cần nơi này tùy tiện cho một chút tài nguyên cũng có thể khiến cho chuyên khoa ngoại của Tỉnh Nhị Viện có thể quật khởi và bay thẳng lên trời.

Đến lúc đó, tài chính nghiên cứu khoa học được đầu tư, nhân tài nghiên cứu khoa học được cử vào, căn cứ chuyên khoa ngoại Tỉnh Nhị Viện liền thuần lý thành chương được xây dựng.

Đây là hạng mục quan trọng hàng đầu cấp quốc gia

Điều này đối với năng lực nghiên cứu khoa học và năng lực lâm sàng của Tỉnh Nhị Viện mà nói đều là một chuyện tốt hiếm có.

Mà cơ sở để xây dựng ở Tỉnh Nhị Viện hết lần này đến lần khác đều dựa vào Trần Thương.

Một câu nói làm động tâm, trong lòng người đang ngồi đang ngồi đều sáng tỏ: Cái căn cứ chuyên ngành ngoại khoa lâm sàng này, nói trắng ra chính là vị tổ tông Trần Thương kia đi đâu sẽ đi theo đó

Cái này với Trần Thương điển hình là "buộc chặt tiêu thụ".

Chính là…

Bạn hết lần này đến lần khác đều không thể làm gì anh ta.

Dù sao, mấy vị trên kia và bệnh viện không phải xem trọng Tỉnh Nhị Viện chúng ta, họ xem trọng là Trần Thương kia cơ

Nghĩ tới đây, nguyên một đám không hiểu nổi đau lòng.

Thế nhưng lại có loại cảm giác bất đắc dĩ của cửa hàng bị khách lớn lấn át…

Từ lúc nào mà việc một tiểu bác sĩ đi hay ở đã trở thành vấn đề lo lắng của một đám viện trưởng, bí thư họ.

Ai…

Lúc này, Hách Húc Lượng, phó viện trưởng phụ trách nghiên cứu khoa học hít một hơi thật sâu, nói:

- Trần Thương không thể đi

Mọi người liếc mắt một cái, ai mà chẳng biết không thể đi chứ.

Cái này còn để ông phải nói sao?

Hách Húc Lượng tiếp tục nói:

- Khả năng mọi người vẫn không rõ, hiện tại, người hiểu Trần Thương không nhiều, cậu ta cũng chưa lọt vào ánh mắt của tất cả các bệnh viện lớn. Nhưng mà, nếu như chờ cậu ta tham gia giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc, hơn nữa…

- Lỡ như cậu ta không cẩn thận cầm giải quản quân về, mọi người cảm thấy ba bệnh viện đứng đầu kia sẽ không tranh đoạt hả?

Một câu khiến mọi người nhất thời nghẹn lời.

Đúng vậy.

Nói trắng ra, hiện tại tiếng tăm của Trần Thương không phải rất lớn, mới chỉ giới hạn trong phạm vi tỉnh thành.

Lỡ như…

Thằng nhóc này không để ý đoạt luôn hạng nhất cuộc thi kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc, vậy thì thành chuyện lớn rồi.

Hiện tại, họ không hi vọng Trần Thương quá mức trâu bò.

Đến lúc đó, danh tiếng của cái hạng này trong ngành nghề chắc chắn rất cao, mặc dù chỉ là trong lĩnh vực ngoại khoa tim, nhưng mà… Bệnh viện top ba chẳng lẽ lại không có khoa ngoại tim à?

Ai không muốn một ngày nào đó phát triển thành ngôi sao?

Đến lúc đó, thiên phú của Trần Thương bộc phát, cộng thêm việc tham gia vào các hạng mục nghiên cứu khoa học tự nhiên của nước ngoài.

Chính là miếng bánh thơm ngon của cả nước

Đi chỗ nào mà chẳng được làm chủ nhiệm?

Viện trưởng Hách nhất thời làm sắc mặt mọi người trở nên lo lắng.

Lo sợ bất an nhìn Tần Hiếu Uyên.

- Viện trưởng Tần, anh cảm thấy bây giờ phải làm sao mới tốt?

- Đúng vậy! Viện trưởng Tần có ý kiến gì không?

Hiện tại, trong lòng của Tần Hiểu Uyên cũng xoắn xuýt cực kỳ.

Mấy tháng trước, ông còn nắm chắc hy vọng Trần Thương sẽ ở lại, xây dựng Tỉnh Nhị Viện thật tốt, không ngừng phát triển, phát triển.

Nhưng mà bây giờ…

Tư duy lão Tần đã được khai mở.

Là vàng thì chỗ nào cũng đều phát sáng.

Thế nhưng Trần Thương không phải vàng

Thằng nhóc này rõ ràng là kim cương hồng, óng a óng ánh, lấp la lấp lánh, ánh sáng… Ánh hào quang bắn ra bốn phía.

Nếu như nói trước đây chỉ là một viên kim cương thô, nhưng bây giờ đã trải qua rèn luyện, bắt đầu bộc lộ tài năng, không bao lâu nữa tuyệt sẽ một bước lên trời.

Ở lại?

Hay là đưa đi?

Lão Tần cũng khá là xoắn xuýt.

Bên ngoài kia có được tốt hay không?

Khẳng định là tốt

So với Đông Dương, không chỉ tốt hơn một hay hai phần.

Hoàn cảnh chữa bệnh tiên tiến, trình độ chữa bệnh cao siêu, đội ngũ nhân tài đỉnh cấp…

Cái này đối với Trần Thương mà nói, nếu thật sự được bồi dưỡng tốt, chính là chuyện tốt.

Nếu như cậu ta có thể phát triển ở ba bệnh viện hàng đầu kia, liền giống như Chu Hoành Quang, không có cao nhất, chỉ có cao hơn, còn có thể trở thành viện sĩ

Đồng dạng, Tiền Lượng có lợi hại không?

Đương nhiên lời hại, nhưng mà… Khả năng cả đời này ông ta cũng không thể trở thành viện sĩ được, cũng bởi vì nền tảng của Đông Đại Nhất

Viện không đủ sức chèo chống Tiền Lượng.

Ở đây không phải nói hậu trường.

Mà đang nói đến cơ sở nghiên cứu khoa học, cơ sở lâm sàng… Có chênh lệch rất lớn so với mấy bệnh viện kia.

Đây chính là chênh lệch

Chênh lệch rất lớn về nền tảng của bản thân

Thế nhưng … Đồng thời, nền tảng càng chắc, hoàn cảnh cũng càng phức tạp.

Chương 697: Trần Thương Thăng Chức Ký (Phần Ba)

Vòng học thuật chắc chắn sẽ sạch sẽ à?

Đoạt giải Nobel không chắc chắn phải trở thành viện sĩ, ngươi tính toán lông chim?

Tần Hiếu Uyên cũng coi như là lão giang hồ, va chạm nhiều năm như vậy, vốn đã nhìn rõ ràng những chuyện này.

Bạn có thể làm viện sĩ hay không, bạn có thể trở nên trâu bò hay không, không phải do bạn tính toán

Nói câu không dễ nghe…

Có đôi khi…

Chỉ cần cho nền tảng vững chắc, có đầy đủ tài nguyên, bạn không được cũng phải được

Cái gì cũng không cho, thì cái gì cũng không đạt được

Hiện tại, Trần Thương còn chưa bộc lộ quá nhiều tài năng, không chắc chắn có thể vượt qua những người đó, cũng không đủ khiến các người trên kia coi trọng.

Nói trắng ra là thiếu một cái ô dù.

Thế nhưng, Tần Hiếu Uyên cảm thấy nếu ở Đông Dương quá lâu tuyệt đối sẽ hạn chế sự phát triển của Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên thật mệt mỏi.

Với tư cách là cha vợ của Trần Thương, ông cũng muốn tính toán tương lai cho Trần Thương. Không nói đến trải đường tốt cho Trần Thương, nhưng ông có thể tận lực nói cho anh biết tương lai nên đi như thế nào.

Có biện pháp nào để cân bằng không?

Nghĩ tới đây, Tần Hiểu Uyên nhắm mắt lại, tự hỏi thật lâu.

Toàn bộ bảy, tám người bên trong văn phòng cũng đều tự hỏi thật lâu.

Nói câu ích kỷ, hiện tại Tần Hiếu Uyên đang nghĩ không phải làm sao để Tỉnh Nhị Viện phát triển. Nói câu dễ nghe, Trần Thương có ở đây hay không, không phải bệnh viện đều có thể phát triển sao?

Điều ông quan tâm nhất là con đường phát triển sau này của Trần Thương…

Lúc này, các viện trưởng khác ở phía dưới cũng có một vài biện pháp.

Lý Kiến Vỹ trực tiếp nói:

- Nếu không, để Trần Thương là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu?

Hách Húc Lượng lại lắc đầu nói:

- Tôi cảm thấy tùy theo tài năng tới đâu mà dạy sẽ tương đối tốt hơn. Sớm ngày xây dựng chuyên ngoại khoa, sau đó cho Trần Lương tới làm chủ nhiệm, kiêm chức phó chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Nghe mọi người xung quanh bàn luận, thư ký Đàm lắc đầu:

- Tôi có một biện pháp.

Mọi người nghe xong, nhao nhao ngẩng đầu nhìn thư ký Đàm.

Đàm Lập Quốc chậm rãi nói:

- Các phòng ban ở tòa nhà phía tây đã điều chuyển hết sang tòa nhà chính rồi, chúng ta có thể dứt khoát để trống tòa nhà phía tây, chuyển khoa cấp cứu tới đó, thành lập tòa nhà cấp cứu hay không? Tầng một là khoa cấp cứu, tầng hai là ngoại khoa tim mạch, tầng ba là ngoại khoa tổng quát, tầng bốn là chuyên ngoại khoa, còn tầng năm và sáu là khu nội trú.

- Mà hiện tại chúng ta cũng biết Trần Thương là một nhân tài tinh anh trong lĩnh vực cấp cứu. Thay vì đưa cậu ta đến ngoại khoa tim làm phó chủ nhiệm, hay là phòng thí nghiệm Đông Sơn, không bằng cho cậu ta một hậu đài mới, trực tiếp đưa đến làm phó chủ nhiệm tòa nhà cấp cứu.

Đàm Lập Quốc tiếp tục nói:

- Chúng ta, phải cho cậu ta đầy đủ quyền tự chủ, hơn nữa, Lý Bảo Sơn là đồng chí cũ, ông ta hoàn toàn có thể nắm trong tay

- Có Lý Bảo Sơn ở đây, hoàn toàn có thể cho Trần Thương tay lái tốt

- Mà Trần Thương, cũng có đầy đủ phạm vi phát triển, hơn nữa, chúng ta có thể hứa hẹn với cậu ta, tương lai là chủ nhiệm khoa cấp cứu

- Cứ như vậy, không chỉ cho Trần Thương chân chính bình đài phát triển, cũng có tính ban thưởng thực chất, còn có thể hứa hẹn một tương lai

- Mọi người thấy thế nào?

Tất cả mọi người trợn tròn mắt

Cái này... Nhưng không phải đơn giản chủ nhiệm một khoa?

Đây chính là một tiểu viện trưởng?

Ý Đàm Lập Quốc này là muốn biến khoa cấp cứu thành tòa nhà cấp cứu.

Mà Trần Thương chính là phó chủ nhiệm tòa nhà cấp cứu này, chủ nhiệm tương lai.

Đồng thời cấp cho đầy đủ quyền tự chủ.

Nói câu không dễ nghe, đến khi đó, quyền lợi Lý Bảo Sơn, thậm chí là quyền lợi Trần Thương, đều lớn hơn so với không ít phó viện trưởng.

Bệnh viện, có một quy định bất thành văn

Trên cơ bản viện trưởng là phòng ban nào, thì phải phát triển mạnh phòng ban đó.

Cũng như sau khi Tần Hiếu Uyên lên đài, khoa u bướu tỉnh Nhị viện trở thành đi lên ba nấc trong tỉnh, tòa nhà nằm viện có năm khoa u bướu

Hiện tại, đột nhiên muốn lập nên một tòa nhà cấp cứu.

Đây cũng không phải là chuyện một câu nói, ý nghĩa chuyện này là cuối năm nay dự toán, giao cho cấp cứu.

Đây là một sự kiện trọng đại phát triển Tỉnh Nhị Viện.

Câu nói này mới ra, tất cả viện trưởng bí thư xung quanh đều sững sờ.

Trong đó cũng bao gồm Tần Hiếu Uyên

Bởi vì, cái này gác Tiểu Tây, là Tần Hiếu Uyên cố ý bay cao, ông ta muốn lập nên một khoa ngoại u bướu ở đây, chuyên môn xử lí phẫu thuật u bướu.

Dù sao phương hướng phát triển Tỉnh Nhị Viện thích hợp nhất hiện tại cũng là ngoại khoa u bướu, bởi vì khoa nội u bướu phát triển mạnh, người bệnh tăng mạnh, không mở khoa ngoại u bướu là lãng phí lớn nhất

Nếu như Tỉnh Nhị Viện mở ngoại khoa u bướu, đây đối với phát triển tỉnh Nhị viện mà nói, là một chuyện rất có ích lợi.

Tần Hiếu Uyên còn chưa lên tiếng, Lý Kiến Vĩ đã sớm nói:

- Không ổn, trọng tâm phát triển bệnh viện chúng ta tương lai là ngoại khoa u bướu, quy hoạch phát triển Tiểu Tây lâu cũng là như thế, không thể bởi vì một chuyện của Trần Thương, thay đổi phương hướng phát triển bệnh viện.

Viện trưởng phân công quản lý cũng gật đầu:

- Không sai, mà tôi cảm thấy, hiện tại Trần Thương cũng không có sẵn nơi đó, một mình đảm đương một phía, trở thành phó chủ nhiệm tòa nhà cấp cứu

Quyền lợi phó chủ nhiệm này, nhưng muốn so trong ngoài khoa những chủ nhiệm phòng ban bình thường này lợi hại hơn nhiều lắm

Một khi cấp cứu thành lập tòa nhà cấp cứu, đến lúc đó, nơi này chính là đầu mối người bệnh then chốt của bệnh viện, Trần Thương cho ai, liền cho người đó, có thể nghĩ quyền lợi trong đó

- Không sai, Trần Thương còn rất trẻ... Cái này có sai lầm thỏa đáng

Phó thư kí cũng bàn lại nói.

Đàm Lập Quốc chẳng những không có không vui, ngược lại không nói một lời

Bởi vì có mấy lời anh ta nói không phải cho mọi người nghe, anh muốn nói cho Tần Hiếu Uyên nghe.

Mục đích là gì?

Tự mình lý giải đi

Tần Hiếu Uyên im lặng nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp vô cùng tốt.

Ông ta nhìn mọi người, nhẹ gật đầu:

- Ừm, mọi người nói đều rất có đạo lý

- Tôi nói ý nghĩ của tôi một chút.

- Hiện tại, bệnh viện chắc chắn phải phát triển theo hai phương hướng, một là trung tâm khoa ngoại u bướu cần phải mau chóng lập nên. Một cái là tòa nhà cấp cứu cũng phải nâng hành trình lên.

- Phát triển cấp cứu, liên quan đến tính ổn định bệnh viện chúng ta, ngoại khoa tay cần thành lập, ngoại khoa ngực cũng phải thành lập, phổ ngoại cấp cứu cũng không thể giảm bớt.

- Thế nhưng, đây không phải chuyện một sớm một chiều, ngoại trừ phần cứng đúng chỗ, còn phải có nhân viên đúng chỗ đây.

- Chuyện Trần Thương thì sao? Tôi cũng suy nghĩ kỹ càng rồi.

- Đưa ra ngoài bồi dưỡng đi

Lời này vừa nói

Nhất thời mọi người trợn tròn mắt?

Đưa ra ngoài bồi dưỡng?

Đây không phải rõ ràng đưa đến miệng người khác à?

Tần Hiếu Uyên tiếp tục nói:

- Bồi dưỡng thời gian một năm, bắt đầu từ năm 2020 đến năm 2021.

- Trong vòng một năm này, bệnh viện chúng ta phải hoàn thành cải tạo tòa nhà cũ, sau đó cũng phải nhanh chóng xây dựng tòa nhà mới.

- Đến lúc đó, một tòa là tòa nhà ngoại khoa u bướu, một tòa là tòa nhà cấp cứu.

- Mà chúng ta trong một năm này, cần thành lập thành viên ngoại khoa u bướu, tiếp đó đồng thời cũng phải ra sức tiến cử và bồi dưỡng thành viên khoa cấp cứu.

- Chờ khi Trần Thương trở về, Trần Thương sẽ là chủ nhiệm khoa cấp cứu

Chương 698: Trần Thương Thăng Chức Ký (Phần Bốn)

Tần Hiếu Uyên chém đinh chặt sắt mấy câu, nhất thời một chút tất cả mọi người sững sờ

Thời gian một năm lập nên một đội ngũ cấp cứu hoàn thiện

Thời gian một năm bồi dưỡng ra một chủ nhiệm cấp cứu đỉnh cấp

Thời gian một năm, để hoàn thành một tòa nhà ngoại khoa u bướu

Việc Tần Hiếu Uyên cần phải làm, còn lợi hại hơn so với họ tưởng tượng.

Cái này so với bí thư Đàm Lập Quốc, càng làm cho mọi người giật mình, mặc dù chậm trễ một năm, nhưng... Một năm sau là đại chủ nhiệm khoa cấp cứu

Đây có phải là quá... Ra tay quá lớn hay không

Họ dám cá, cho dù là Trần Thương bị những bệnh viện đoạt kia, cũng không thể nào cho một tòa tòa nhà cấp cứu để cậu ta đến phát triển.

Nhiều nhất là chủ nhiệm khoa

Ngay khi họ trăm mối vẫn không có cách giải, bỗng nhiên mọi người nhạy cảm ý thức được một việc

Sang năm... phải đổi giới

Mấu chốt nhất là, một năm sau, viện trưởng Tần Hiếu Uyên đến kỳ, có nên tiếp tục?

Nhiệm kỳ Đàm Lập Quốc cũng đến

Họ rốt cuộc đang mưu đồ gì?

Tất cả mọi người đều cảm giác hô hấp dồn dập.

Toàn bộ văn phòng, lâm vào một trận im lặng, chỉ có tiếng hít thở không ngừng thở dốc.

Một năm này, Tỉnh Nhị Viện chắc chắn muốn chiến tích

Mà xây dựng tòa nhà mới, chính là chiến tích

Một lần hoàn thành xây dựng hai tòa nhà, đây chính là chiến tích mỗi một người đang ngồi.

Một tòa nhà khoa cấp cứu

Một tòa nhà ngoại khoa u bướu

Mỗi người đang ngồi, đều... Không nỡ từ chối

Đàm Lập Quốc nghe thấy Tần Hiếu Uyên, nhất thời mắt càng sáng lên.

Trong lòng bất đắc dĩ nói thầm một tiếng: Hảo phách lực

Ngay lúc này, bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên nói:

- Tôi tán thành

Đàm Lập Quốc cũng giơ tay lên:

- Tôi tán thành

Liên tiếp, mọi người cũng bắt đầu nhấc tay nói:

- Tôi tán thành

Không sai

Mọi người không phải đồ đần.

Về công về tư, ý nghĩ Tần Hiếu Uyên đều rất tốt.

Tại sao phải từ chối?

Lại nói, một năm sau, Trần Thương là chủ nhiệm khoa cấp cứu, cái này... Có quan hệ gì đâu?

Qua hai phút, kết thúc bỏ phiếu

Tần Hiếu Uyên nói:

- Ừm, đến cuối tháng, hai chuyện này bỏ vào trong kế hoạch năm năm kế tiếp của bệnh viện, trên đại hội cuối năm, chúng ta thảo luận kỹ càng thêm một chút chi tiết.

- Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người tan họp đi.

Mọi người nhao nhao đứng dậy.

Mà Đàm Lập Quốc lại chủ động ở lại.

Ông ta nhìn Tần Hiếu Uyên, như có suy nghĩ sâu xa hỏi một câu:

- Anh Tần, năm sau, anh còn muốn ở Tỉnh Nhị Viện không?

Tần Hiếu Uyên nghe xong, nhất thời sững sờ

Đến cấp bậc viện trưởng, đều phải di chuyển giữa nhiều bệnh viện

Tần Hiếu Uyên im lặng sau một lát nói:

- Anh Đàm, anh có ý kiến gì?

Hơn năm giờ chiều, Trần Thương nhận được điện thoại của Tần Hiếu Uyên.

Trần Thương nhìn điện thoại, do dự thật lâu.

Có nên nghe hay không?

Nghe rồi sẽ có xảy ra chuyện gì đó không hay hay không?

Do dự nửa ngày sau, Trần Thương vẫn nghe, quyết định thận trọng dò xét trước:

- Alo? Chào Viện trưởng...

Tần Hiếu Uyên nghe giọng Trần Thương, đã biết tiểu tử này khẳng định đã sớm nghe thấy điện thoại, chẳng qua là chậm chạp không nghe.

- Ừm, đến phòng làm việc của tôi một chuyến, nhanh lên.

Một câu, Tần Hiếu Uyên nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, rất có phong phạm viện trưởng.

Làm trái tim Trần Thương hoang mang rối loạn.

Tần Duyệt nhìn thoáng qua Trần Thương, tò mò hỏi:

- Thế nào?

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng, hạ giọng nói:

- Cha em gọi anh

Tần Duyệt sững sờ, kém chút cười ra tiếng:

- Đi? Thì anh cứ đi đi, đến nơi trực tiếp gọi cha? Anh đoán xem cha em sẽ có phản ứng gì.

Trần Thương dở khóc dở cười:

- Quên đi, anh còn muốn sống thêm mấy ngày.

Sau khi nói xong, Trần Thương thở dài, đứng dậy đi đến tòa nhà hành chính.

Sau khi gõ cửa, phát hiện cửa trực tiếp bị chính mình gõ mở ra, rất rõ ràng, ông Tần đã để cửa cho mình.

Khoan hãy nói, bây giờ Trần Thương cũng coi là xe nhẹ đường quen đối văn phòng viện trưởng, tới qua nhiều lần.

Cái gọi là một lần thì lạ, hai lần thì quen, ba trở về đều để cửa cho.

Tần Hiếu Uyên trông thấy Trần Thương tiến đến, cười nói:

- Ngồi xuống, tôi pha ly trà cho cậu, Bích Loa Xuân? Hay Long Tỉnh?

Trần Thương nghe xong, nhất thời nín hơi ngưng thần, đầu óc cố chấp tự hỏi.

Hai cái trà này?

Chẳng lẽ có thâm ý gì?

Bích Loa Xuân

Long Tỉnh

Đều là trà xanh... Chẳng lẽ... Có ám chỉ gì khác?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Có trà Jin Jun Mei sao?

Tần Hiếu Uyên nhất thời sửng sốt một chút:

- Ồ? Không thích trà xanh? Trà xanh hạ hỏa, tôi thấy cậu hỏa khí rất lớn.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Gần nhất dạ dày hơi lạnh, bác sĩ cho tôi uống chút ấm lòng...

Ừm

Trần Thương cảm giác, hai câu đối thoại vừa rồi, rất có trình độ

Nhìn như trò chuyện về trà, kỳ thật lại là ngạnh chiến đao thật thương thật.

Tần Hiếu Uyên cười cười, lấy ra một hộp trà Jin Jun Mei, ngâm cho Trần Thương.

Tiểu tử này, thật sự coi nơi này là nhà.

Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ cười, lấy trà Jin Jun Mei ra đang muốn pha trà.

Đột nhiên cảm giác được chỗ nào không đúng, nhất thời... Tò mò nói:

- Làm sao cậu biết chỗ tôi có hồng trà?

Trần Thương thốt ra:

- Nha! Tần Duyệt nói hôm qua ông mang trà Jin Jun Mei từ trong nhà đến bệnh viện.

Nói xong Trần Thương hối hận

Hận không thể tát mặt mình.

Tần Hiếu Uyên vừa pha xong lá trà kém chút cho rót vào thùng rác

Cái bông vải hắc tâm này, rốt cuộc có cái gì không nói với Trần Thương?

Chuyện trong nhà sớm muộn sẽ bị Tần Duyệt bán hết cho cậu trai trẻ trước mắt này.

...

Ngồi xuống xong, Tần Hiếu Uyên cảm thấy mình nên đi thẳng vào vấn đề.

Nếu không lỡ nhự lại từ trong miệng Trần Thương đạt được một chút tin tức, khẳng định phải tức chết.

- Thật ra, tiểu Trần, xế chiều hôm nay, tôi tổ chức một lần hội nghị, có chuyện muốn nói với cậu, nghe ý nghĩ của cậu một chút.

Tần Hiếu Uyên đi thẳng vào vấn đề.

- Kỳ thật, tôi có chuyện muốn trực tiếp nói với cậu, cho nên sẽ không lòng vòng với cậu nữa.

- Nói thật, tốc độ phát triển của cậu vượt xa khỏi tưởng tượng của tôi, lực ảnh hưởng hiện tại cũng càng lúc càng lớn, trước không nói chuyện nghiên cứu khoa học căn cứ lâm sàng ngoại khoa tay, cậu lại muốn đại biểu ngoại khoa tim của tỉnh Đông Dương đi tham gia giải thi đấu toàn quốc,

nhỡ may đạt giải thưởng, khẳng định có một đống bệnh viện lớn tới tìm cậu.

- Tỉnh Nhị Viện cũng không ngoại lệ, khẳng định phải trọng điểm bồi dưỡng cậu.

- Hôm nay nội dung chính hội nghị là, chờ sang năm, bệnh viện sẽ xây dựng một tòa nhà cấp cứu ít nhất tám tầng, muốn để cậu làm chủ nhiệm.

Lời này nhẹ nhàng, nhưng khiến Trần Thương trực tiếp hôn mê.

Đây cũng không phải đơn giản là quản lý một phòng ban, đây là quản lý một tòa nhà

Nói trắng ra là chủ nhiệm mấy phòng ban

Cái phân lượng này, cũng không bình thường

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Cái này... viện trưởng Tần, có phải quá rồi hay không? Tôi có thể làm à?

Tần Hiếu Uyên chớp chớp mí mắt:

- Sao lại không được? Quách Vân Phi đó không phải là chủ nhiệm khoa cấp cứu bệnh viện Tâm Huyết Quản à? Cậu kém cậu ta?

Trần Thương nhíu mày:

- Tôi không phải nói năng lực tôi được hay không, mà là... Đây không dễ dàng đâu? Dù sao... Tránh nhiệm này cũng không nhẹ

Một biên chế cũng có thể ầm ĩ lên, huống chi chủ nhiệm một tòa nhà, ít nhất không phải là kiêm phó viện trưởng?

Tần Hiếu Uyên cười nói:

- Vậy nói với cậu thế này, nếu như Tỉnh Nhị Viện không lấy ra điều kiện như vậy, cậu nguyện ý ở lại không?

- Trước đây cậu là có cũng được mà không có cũng không sao, một tiểu bác sĩ, ai cũng dám bắt chẹt, nhưng bây giờ cậu có thể giống trước đây à?

- Nói trắng ra, không phải nói biên chế đơn giản, cũng không phải nói vị trí chủ nhiệm khó, mà là xét đến cùng giá trị của cậu rốt cuộc lớn bao nhiêu, thì sẽ có sân thượng lớn bấy nhiêu, cậu hiểu ý của tôi không?

Tần Hiếu Uyên nói một phen để Trần Thương trực tiếp im lặng.

Chương 699: Cháu Muốn Uống Trà Jin Jun Mei

Hoàn toàn chính xác, cũng như lần trước giáo sư Thang, khi bọn người Vương Ngọc Sơn nói chuyện hợp tác với Tỉnh Nhị Viện, chỉ mặt gọi tên, Trần Thương không làm chủ nhiệm, họ sẽ không hợp tác.

Cái này rõ ràng là thừa nhận giá trị Trần Thương.

Xã hội này, thân phận và địa vị của anh, vĩnh viễn tỉ lệ thuật với giá trị của anh.

Mà giá trị của anh, có thể là giá trị tự thân của anh, cũng có thể là giá trị phía sau anh (vạch trọng điểm)

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Thật ra, Tỉnh Nhị Viện là sân thượng lớn như thế, hạn mức cao nhất không cao, cháu ta và phụ ngoại Hiệp Hòa An Trinh... Những nơi này kém quá nhiều.

- Chú vừa bắt đầu cảm thấy cháu kết hôn với Duyệt Duyệt, sau này chậm rãi còn không thăng chức chủ nhiệm gì đó? Sau này cho cháu làm viện trưởng cũng không quan trọng, nhưng hiện tại Chú cảm thấy, Tỉnh Nhị Viện không bỏ được cháu.

- Cháu không đồng ý, Chú cũng phải đuổi cháu đi lên phía trước.

- Sang năm Duyệt Duyệt đi học tiến sĩ, cháu cũng ra ngoài bồi dưỡng một năm đi.

- Chờ cháu bồi dưỡng trở về, tòa nhà cấp cứu đã xây dựng xong, đến lúc đó cháu tới làm chủ nhiệm cấp cứu.

Nghe Tần Hiếu Uyên nói như vậy, nói thật trong lòng Trần Thương cũng rất ấm áp, dù sao có một người tính kế lâu dài cho mình, đường trải đường cho mình, người này ngoài cha ruột mẹ đẻ của mình, còn có thể là ai?

- Thật ra chú cũng nghĩ qua, trực tiếp cho cháu ra ngoài bệnh viện lớn, thế nhưng... Năng lực cháu bây giờ đi mấy bệnh viện lớn đó, căn bản chính là con tôm nhỏ, nhân vật không quan trọng gì, căn bản không chiếm được rèn luyện gì, như vậy, chẳng bằng trở về.

- Sân thượng Tỉnh Nhị Viện cũng không nhỏ như vậy, nhưng cũng đủ cho cháu trưởng thành.

- Sau khi tòa nhà cấp cứu xây dựng hoàn thành, nơi đó chính là sân thượng thứ hai của cháu, chờ khi cháu chế tạo cấp cứu Tỉnh Nhị Viện thành

nhất tỉnh, thiên hạ to lớn, đi chỗ nào cũng được.

Tần Hiếu Uyên có thể nói thật sự vì Trần Thương thiết kế một đường đầy đủ an toàn lại bình ổn.

Trần Thương là rồng, đại chủ nhiệm cấp cứu là khởi điểm phát triển của anh.

Trần Thương là rắn, đại chủ nhiệm cấp cứu là một cái bước ngoặt anh thuận lợi chuyển thành viện trưởng Tỉnh Nhị Viện.

Trần Thương nhấp một hớp trà nóng, tâm lý ấm áp.

Không biết là trà nóng, hay lời nói ấm áp.

Cho dù Trần Thương là đồ ngốc, cũng nghe hiểu thâm ý của Tần Hiếu Uyên.

Một con đường tiền đồ tươi sáng đã trải sẵn cho mình như này, chuyện này đối với Trần Thương mà nói, thật sự là quý nhân

Trần Thương hơi cảm động, cầm ly trà, cảm nhận được nhiệt độ bên trong, ngẩng đầu nói:

- Cám ơn chú, viện trưởng Tần.

Tần Hiếu Uyên cười một tiếng:

- Không có người ngoài ở đây nên không cần khách sáo như vậy.

- Nhưng mà, tiểu Trần này, chú nói thật, cháu ở Tỉnh Nhị Viện hoặc là cháu ở Đông Dương, có chuyện gì Chú có thể giúp đỡ một chút nhưng khi ra ngoài cuối cùng cháu vẫn phải dựa vào chính mình.

- Hơn nữa, cháu cũng không cần xem thường Tỉnh Nhị Viện, nói thật, cho dù cháu đi bất kỳ bệnh viện nào chú dám bảo đảm, không một nơi nào có đầy đủ quyền tự chủ hơn ở đây.

- Có chú ở đây, cháu cứ yên tâm làm việc cho tốt, tài năng lớn như thế nào thì bộc lộ lớn nhì bộc lộ lớn như thế.

- Cho nên, có một bình đài tốt như vậy, đáng quý! Cháu phải nắm chắc và lợi dụng thật tốt, đương nhiên nếu như có bình đài tốt hơn cũng được nhưng nếu không có chắc chắn cháu phải lợi dụng thật tốt.

Lời của Tần Hiếu Uyên, Trần Thương đều hiểu, anh cũng không phải là chim non mới đi làm?

Trần Thương cười một tiếng:

- Vâng, cám ơn chủ nhiệm Tần, cháu hiểu và chắc chắn sẽ thật cố gắng.

Tần Hiếu Uyên uống một hớp nước trà, cười hỏi tiếp:

- Ừ, đúng rồi, chuyện học bổ túc chuyện cháu không có ý kiến gì chứ? Chú tự ý quyết định hộ.

Trần Thương lắc đầu:

- Đương nhiên là không có ạ, đi học bổ túc có thể là chuyện tốt mà! Nếu cháu có ý kiến thì cháu chính là người không biết phải trái.

Cha vợ trải đường cho mình, người nào ngu mới từ chối

Hai người nói chuyện cũng tùy ý, không nữa giống như là viện trưởng và bác sĩ, ngược lại rất giống như cha vợ và con rể.

Bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên hứng thú hỏi:

- Tiểu Trần, chú có một việc không rõ, cuối cùng là cháu muốn đi hướng phát triển như thế nào?

- Bây giờ cháu làm ngoại khoa tay tốt như vậy, ngoại khoa tim cũng làm tốt còn đi tham gia thi đấu cả nước, nói không chừng còn có thể giành được giải

Bọn Tiễn Lượng nói kỹ thuật về gan mật của cháu cũng rất giỏi... Bây giờ Chú cũng không biết, phương hướng phát triển tương lai của cháu là gì?

- Chú nhìn lựa chọn của cháu khi cháu còn là nghiên cứu sinh là ngoại khoa tim, cháu thật sự muốn phát triển theo phương hướng này?

Tần Hiếu Uyên thật sự hơi không hiểu Trần Thương.

Bác sĩ khác đều chuyên chú với một khoa thất cũng làm không được, thậm chí bắt đầu chuyên chú với một loại giải phẫu, thậm chí là một loại bệnh.

Bây giờ Trần Thương đang đi ngược lại con đường cũ, cái gì cũng biết một chút

Trần Thương cười một tiếng, nhìn Tần Hiếu Uyên nói:

- Thật ra thì... Điều cháu muốn học chính là con đường người trải sẵn cho cháu?

Tần Hiếu Uyên kinh ngạc:

- A? Có ý gì?

Trần Thương hít sâu một hơi nói:

- Viện trưởng Tần người nói hết rồi, muốn xây dựng một bệnh viện lớn mà toà nhà cao như vậy, sao có khả năng chỉ có một phòng ban cấp cứu chứ? Cấp cứu ngoại khoa tim, cấp cứu ngoại khoa ngực, cấp cứu ngoại khoa tay, cấp cứu ngoại khoa phổi, cấp cứu... Những khoa này cũng phải có chứ?

- Người nói xem nếu cháu làm chủ nhiệm, dù sao cũng phải tạo cho mọi người chút tin cậy chứ? Vì thế cháu muốn bất cứ phòng ban cấp cứu nào cũng phải nắm được bệnh trạng của từng khoa

Tần Hiếu Uyên cười một tiếng:

- Thằng nhóc này, không cần tham thì thâm, cơm cũng phải nhai từng miếng, ăn quá nhiều ngoại trừ bị nghẹn sẽ còn chết no...

Trần Thương cười ha hả.

Nhưng vẫn tiếp tục nói:

- Thật ra thì, cấp cứu là nơi đầu tiên người bệnh có tình trạng nguy hiểm đến đối, chủng loại bệnh tật nhìn cũng quá nhiều, thậm chí mỗi một khoa cũng có rất nhiều người bệnh nguy hiểm đến tính mạng.

- Nhưng mà, suy nghĩ cẩn thận một chút, mỗi một khoa cũng không phải đều có người bệnh nguy hiểm đến tính mạng

- Cho tới nay điều mà chú muốn làm là để những người bệnh có triệu chứng nguy cấp chia ra theo chuyên khoa rồi từ từ chữa trị

- Cháu cảm thấy, cháu có năng lực và thiên phú như vậy, không thể lãng phí hết.

- Hơn nữa, những căn bệnh này và phẫu thuật nhìn nhiều vô số kể, đếm cũng đếm không hết, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ một chút, trong đó đều có liên hệ.

- Ví dụ như ngoại thương, cho dù là vết thương ở ngực, bụng hay mạch máu ở tim... Vân vân, chỉ cần tìm được liên hệ của chúng, phân loại và tổng kết... Thật ra thì có thể biến từ phức tạp thành đơn giản.

- Đến lúc đó, cháu chắc chắn có thể viết xong "y học cấp cứu", nói không chừng sau này khi cháu già rồi, còn có thể viết một quyển cấp cứu ngoại khoa và cấp cứu nội khoa.

- Bây giờ bác sĩ trong nước đều là bác sĩ chuyên khoa, người cấp cứu chuyên nghiệp vốn rất ít, mà đại đa số đều là cấp cứu nội khoa, cháu cảm thấy nếu như người thế hệ này của chúng ta làm xong, có một ngày chúng ta thật sự có thể xây dựng một giải thi đấu khoa phẫu thuật cấp cứu ngoại khoa, khi đó, chúng ta cũng có thể đào tạo bác sĩ ngoại khoa quy mô lớn.

- Mà đội ngũ này, chính là lính chữa bệnh đặc biệt của chúng ta! Mũi nhọn

- Đến lúc đó, khi một nơi gặp nạn tám phương tiếp viện, chính là lính mũi nhọn đặt biệt của chúng ta! Cứu người dân trong nguy cấp.

Chương 700: Viện Trưởng Tần, Tôi Nghe Nói Nhà Ông Có Rượu Mao Đài?

Nói đến cùng, ngay cả Trần Thương còn cảm giác được mình trong lòng mình có loại cảm xúc mạnh mẽ và một bầu nhiệt huyết

Khó khăn không?

Chắc chắn rất khó khăn

Thậm chí rất ít có người làm như vậy.

Nhưng mà có ít nhưng dù sao cũng phải có người đi làm

Cho dù khó

Cho dù mệt mỏi

Luôn là cần một đời rồi một đời, từng bước một hoàn thiện.

Trần Thương biết, chỉ một người thì chắc chắn không làm được, nhưng mà anh biết, mình không cô độc

Có một vài người thế hệ trước đã và đang làm.

Nhưng mà ngại hạn chế của bản thân, còn chưa hoàn thành mà thôi.

Trần Thương có hệ thống, đây là ưu thế lớn nhất của anh.

Nhưng mà nếu như hệ thống này bị anh lãng phí một cách vô ích, đây thật sự là đáng tiếc.

Dù sao anh cũng phải vì người dân, vì xã hội này, làm chút chuyện mà.

Sau khi nói xong, hai người yên lặng.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương và người nói lý tưởng cùng nói về tương lai, thậm chí còn nói đến kế hoạch trong tương lai.

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe xong, trong lòng bùi ngùi.

Thật ra thì, bọn Tần Hiếu Uyên chính là nhóm người đầu tiên nghiên cứu về u bướu.

Thật ra thì, suy nghĩ cẩn thận một chút, u bướu cũng không là như vầy sao?

U bướu liên quan đến mỗi một cơ quan nội tạng, tổ chức, khí quản trong thân thể con người

Nghiên cứu đã vượt ngành học, nhưng mà nhóm người họ vẫn là người trước gục ngã người sau tiến lên tiếp tục nghiên cứu

Một người nghiên cứu không xong, vậy thì mười người cùng làm, mười người không đủ thì một trăm người, một ngàn người, một đời người hai đời

người...

Bây giờ trong nước y học về u bướu phát triển vẫn chưa bằng nước ngoài, nhưng mà chúng ta so với quá khứ, đã tiến bộ rất nhiều.

Cố gắng, dù sao cũng phải có phương hướng, cũng cần phải có một quá trình.

Giờ khắc này, bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên đặc biệt hiểu Trần Thương

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nâng ly trà lên một lần nữa nghiêm túc quan sát Trần Thương, cười một tiếng nói:

- Đến, chúc cháu có thể thực hiện nguyện vọng của mình, lấy trà thay rượu, cạn ly

Trần Thương cười:

- Cạn ly

Hai người nhìn nhau cười.

Chẳng qua chỉ sau mười giây, Trần Thương nói:

- Viện trưởng Tần, thật ra thì không cần lấy trà thay rượu, cháu nghe Duyệt Duyệt nói, nhà chú có rượu Mao Đài, nghe nói hơn 40 năm?

Mặt lão Tần biến sắc:

- Cút

Trần Thương bất đắc dĩ rời khỏi văn phòng viện trưởng

Viện trưởng Tần này cũng thật là keo kiệt

Không đúng, là đầu óc chuyển không đến chỗ cong nào, ông nói một chút ông cũng là viện trưởng, làm sao lại nghĩ mãi mà không rõ nha?

Con gái đã muốn gả qua rồi, mà mình ngay cả một chai rượu cũng chẳng nỡ

Ai

Lão Tần à lão Tần, ông sống cũng không hiểu quá nhiều điều.

Có vẻ...

Không nghĩ chút biện pháp là không được.

Rượu Mao Đài bốn mươi năm, Trần Thương ngẫm lại đều cảm thấy hơi phóng đại, đến lúc đó khi uống phải gửi đến cho Trần Đại Hải...

Cảm giác kia, đúng là thoải mái.

Trở về thương lượng với Tần Duyệt một chút.

Mắt thấy sắp tan ca rồi, Trần Thương phải nhanh đi về ban giao tiếp.

Mà Tần Hiếu Uyên nhìn thấy Trần Thương rời đi, trong lòng sợ sệt một lát

Duyệt Duyệt à Duyệt Duyệt

Con còn nhớ rõ con họ gì không?

Chữ Tần cứ thế mà bị anh ta đổi thành Trần sao?

Lão phu nuôi con lớn như thế, còn không bằng tên tiểu tử này?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên chạy như bay, trơn tru hướng phía trong nhà chạy đi, không muốn ở lại bệnh viện chút nào nữa.

Ông phải thừa dịp tặc trong nhà chưa có về, đem rượu đi giấu kỹ.

Chẳng qua là, ông Tần chân trước vừa vào cửa, đã nhìn thấy Ký Như Vân trở về, ở nơi đó hủy đi chuyển phát nhanh.

- Lo lắng không yên như thế, làm gì vậy?

Ký Như Vân trừng mắt liếc lão Tần.

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Ai... Bà sinh một cô con gái thật tốt nha

- Có phải con rể nhà người ta đều tặng quà cho ba vợ mình không, đến tôi chỗ này vừa vặn rất tốt, mỗi ngày con rể toàn đánh chủ ý lên ba vợ, hơn nữa... Con gái là nội gian, tôi đúng thật là khổ cực mà.

- Bà còn không biết nha, hôm nay...

Tần Hiếu Uyên thở dài, nói hết chuyện ngày hôm nay một lần.

Bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi Ký Như Vân nghe xong, bất đắc dĩ bật cười:

- Muốn tôi nói, đại lão gia phải có dáng vẻ đại lão gia, ông cái này hẹp hòi quá, không phải chỉ là mấy chai rượu à? Tiểu Trần người ta và Duyệt Duyệt mấy ngày trước mang cầm về chai rượu đỏ, thế nhưng đáng giá không ít tiền đâu, ông không thể keo kiệt thế

Lão Tần nghe thấy Ký Như Vân cũng nói như vậy, lập tức sửng sốt một chút, nghi ngờ nói:

- Vợ à, chẳng lẽ là anh quá keo kiệt rồi?

Ký Như Vân gật đầu:

- Đúng nha, em đã cảm thấy tiểu Trần người ta rất tốt, chỗ nào cũng tốt

Lão Tần ồ một tiếng, đổi dép lê, đến trên ghế sa lon ngồi xuống.

Nhìn Ký Như Vân mở ra một đống chuyển phát nhanh lớn, quên cả trời đất:

- Đây là cái gì?

Ký Như Vân cười cười, vui thích nói đến:

- Tôi cho ông biết nha, đây chính là đồ tốt, bạn của Tần Duyệt người ta là tổng giám đốc bác sĩ thẩm mỹ CIS nước Mỹ, vừa gửi về cho tôi một đống lớn mỹ phẩm dưỡng da chỗ công ty bọn họ, đây có nào là kem giữ ẩm, nào là kem mắt, nào là mặt nạ axit hyaluronic, còn có đây là cái gì nhỉ...

- Ai, lão Tần, ông giỏi tiếng anh, tới phiên dịch cho tôi một cái thôi, đây là thứ gì nha?

Tần Hiếu Uyên trợn tròn mắt.

Thậm chí... Có chút hoài nghi nhân sinh

Trách không được bà nói Trần Thương tốt?

Cái này có thể không tốt à?

Thì ra là nhận hối lộ

Một rương mỹ phẩm dưỡng da lớn như thế, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, nếu là tôi thì tôi cũng nói Trần Thương tốt

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên mệt mỏi từ đáy lòng, kém chút muốn khóc.

Người đàn ông nên tủi thân hả?

Trần Thương ơi là Trần Thương, tên tiểu tử này cũng quá trắng trợn rồi đấy?

Có biết ai mới là người làm chủ trong nhà họ Tần này không?

Tôi Tần Hiếu Uyên mới là gia trưởng, đứng đầu

Tiểu tử này, ngay cả điều này cũng không hiểu hả, hừ

- Ông Tần, nhanh đi nấu cơm, tôi đói muốn chết rồi

Ký Như Vân loay hoay đống đồ trang điểm này, vui thích nói.

Lão Tần lập tức gật đầu:

- Được rồi, tối nay vợ muốn ăn cái gì?

...

...

Trần Thương thề, sau này cũng không tiếp tục đi ăn cơm với Nhạc Nhạc nữa.

Hai hộp xíu mại, một hộp bánh nhân tôm bóc vỏ, một hộp thịt heo hành tây.

Nhìn Nhạc Nhạc miệng đầy chảy mỡ, tay cầm nửa cái xíu mại.

Trần Thương quyết định nhắc nhở một chút nó không cần ăn đến quá nhanh, nếu không mình không thể chắc chắn... Bản thân cuối cùng có thể ăn mấy cái.

- Nhạc Nhạc, trên sách nói, nhai kỹ nuốt chậm có thể giảm béo.

Trần Thương nói.

Nhạc Nhạc nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Có phải anh lo lắng tôi ăn quá nhanh, cuối cùng mình lại chẳng có phần hay không?

Trần Thương lập tức nghẹn lời, cái này cũng có thể bị cô đoán được?

- Dĩ nhiên không phải, tôi sao có thể quan tâm mấy viên xíu mại này được

Nhạc Nhạc lập tức gật đầu, nhét cái bánh xíu mại nhân tôm vào trong miệng, lại cầm một cái:

- Nếu bây giờ bác sĩ tiểu Trần còn không ăn là tôi ăn hết đó.

Chương 701: Có Thể Phân Rõ Chữ Tần Và Chữ Trần Không?

Trần Thương đau lòng muốn chết, chẳng lẽ cô không biết chụp là một chủng tập quán à?

Đừng quản anh có tiền hay không, luôn muốn chụp

Bất đắc dĩ, Trần Thương thề, về sau nếu đi ăn ngon, chắc chắn chọn đi ăn với Tiểu Lâm.

Cơm nước xong xuôi, Nhạc Nhạc từ ngăn kéo lấy ra hai hũ sữa chua, đưa cho Tiểu Lâm một hũ.

- Bác sĩ Trần, trước đây anh nói không thích uống sữa chua, đúng không?

Trần Thương sững sờ, rất muốn lắc đầu, chẳng qua là trước đây tôi không có tiền thôi

Hiện tại tôi cũng muốn uống...

Đáng tiếc, đã chậm

Một bữa ăn khuya đã định sẵn, tối hôm đó, chắc chắn không phải buổi ban đêm tốt đẹp gì.

Trần Thương đã quyết định, ngày mai sau khi tan tầm, ăn thêm mấy tô mì hoành thánh đền bù cho dạ dày bị thương của mình, mặc dù mì hoành thánh không giống với xíu mại, nhưng... Vẫn đều có nhân bánh.

Ngay lúc này, cấp cứu chợt có một đám người tiến đến.

Hình như... Là hai gia đình

Một đôi vợ chồng trung niên quần áo ăn mặc cực kỳ nổi bật, đỡ một cô gái nhỏ trông rất trẻ, sắc mặt đầy lo lắng.

Mà phía bên kia khác, bên ngoài cũng còn đôi vợ chồng nữa, đi với một người đàn ông cao to đang nhíu lông mày.

- Bác sĩ! Mau đến xem con tôi xảy ra chuyện gì thế?

- Bác sĩ

Trần Thương vội vàng đi tới:

- Có chuyện gì?

Phụ nữ trung niên quần áo lộng lẫy chắc là mẹ cô gái kia, bà đi tới lo lắng nói:

- Vừa rồi chúng tôi ở liên hoan, sau khi ăn xong, khi ra ngoài đi bộ, con gái nhà tôi chợt té nhào lăn trên đất.

Trần Thương sững sờ, nhìn qua cô gái ý thức vẫn rõ ràng, sắc mặt tỉnh táo, nói với Nhạc Nhạc:

- Nhạc Nhạc, đẩy cái giường đi ra.

Ăn nhiều thì phải vận động một chút

Nhạc Nhạc có ưu điểm này, có thể ăn có thể làm, chịu được mệt nhọc.

Sau khi Trần Thương nói với phụ huynh thì đặt người bệnh lên giường, nhìn cô gái kia, rất thời thượng, cũng rất xinh đẹp.

Trần Thương hỏi:

- Cô có chỗ nào không thoải mái?

Cô gái giọng nói tương đối nhỏ:

- Chỉ cảm giác cả người không có sức lực, tay chân cũng không còn chút sức lực, tê tay, có một đoạn thời gian ăn cơm vừa nãy, sau khi đi ra bỗng nhiên càng tệ hơn.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Cô cầm lấy tay tôi, dùng sức

Cảm nhận một lúc sau, Trần Thương lập tức khẽ nhíu mày, thả lỏng sức tay mình xuống.

- Hai tay tê hả?

Nữ hài gật đầu:

- Đúng, hai cái tay đều bị tê.

Trần Thương trước tiên nghĩ đến nhồi máu não:

- Có bệnh tiểu đường hay cao huyết áp không?

Mẹ cô gái lập tức giành lời đáp:

- Không có! Nhà tôi cũng không có bệnh di truyền, con cái luôn khỏe mạnh, khi đi khám sức khỏe tổng quát năm nay, cái gì cũng rất tốt

Mặc dù Trần Thương cảm thấy cô gái này trẻ tuổi như thế, cũng không giống bị nhồi máu não, mà lại là hai bên tay lại yếu và tê liệt... Thế nên hỏi một câu:

- Ngày thường có hay uống rượu không?

Cô gái không nói chuyện, người phụ nữ tiếp tục giành lời đáp:

- Không có, con gái nhà tôi vừa mới tốt nghiệp, tốt nghiệp trường danh tiếng, không có quá khứ không tốt như hút thuốc uống rượu, cực kỳ khỏe mạnh

Trần Thương sững sờ, dáng vẻ này không có cách nào hỏi bệnh sử, phải đẩy tới hỏi người bệnh, thế là nhẹ gật đầu nói:

- Được, mọi người trước xử lý thủ tục, Nhạc Nhạc, cô đẩy người bệnh đi.

Ngay lúc này, bỗng nhiên mẹ cô gái kia nói:

- Tôi cũng đi

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, tôi đang muốn đẩy cô ấy ra ngoài, bà cùng lên đến làm gì?

- Phòng cấp cứu, người nhà không thể đi vào.

Người phụ nữ lập tức sững sờ, lập tức khuôn mặt hơi lo lắng.

Trần Thương nói như vậy là cố ý, có người nhà ở đây, lịch sử bệnh tật của người bệnh chắc chắn khó biết.

Giấu giếm là chuyện thường xảy ra.

Muốn có được thông tin chính xác, dáng vẻ này khẳng định là không được

Tiến vào phòng cấp cứu, Trần Thương trực tiếp ôm cô gái chuyển giường.

Cô gái không nặng, dáng vẻ cảm giác như vô cùng nho nhã, yếu đuối ngoan ngoãn.

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Ngoại trừ tay chân yếu ớt, tê tay, cô còn có chỗ nào không thoải mái không?

Cô gái lắc đầu:

- Trong lòng hơi lo sợ, tim thường xuyên đập mạnh và loạn nhịp, có điều... Tôi cảm giác cái này cũng không liên quan, bởi vì trước đây tôi thường xuyên thức đêm.

Trần Thương do dự một chút, nhìn qua Tiểu Lâm nói:

- Làm điện tâm đồ, kiểm tra đường máu.

Tiểu Lâm vội vàng đứng lên, đẩy máy điện tâm đồ tới.

Đường máu rất nhanh ra kết quả, 7.9

Mặc dù người bệnh có nói mình vừa ăn một chút cơm, không thể nào hạ đường huyết được.

Hơn nữa, dù Trần Thương cảm thấy điều anh đang nghi ngờ, tỉ lệ xảy ra rất thấp, nhưng là lý do an toàn vẫn nên đi kiểm tra.

Mà lúc này, Trần Thương cũng không nhàn rỗi, nhớ lại những câu chuyện vừa rồi tại phía ngoài đó, tiếp tục hỏi cô gái một lần.

Chẳng qua là, lần này, đáp án quả nhiên khác nhau.

- Tôi... Trước đây thường xuyên uống rượu.

Trần Thương sững sờ:

- Ồ? Ngoại trừ uống rượu thì sao? Có thói quen khác hay không?

Lúc này, Nhạc Nhạc bắt đầu làm điện tâm đồ cho cô gái, Trần Thương ở đây, đối phương cũng không hề phản đối, ngược lại cảm thấy rất bình tĩnh.

Mà Trần Thương cũng không né tránh, bởi vì loại chuyện này căn bản không tính là cái gì.

Mặc dù cấp cứu cũng có mấy tình huống như nam bác sĩ bị tố cáo, bởi vì làm điện tâm đồ cho người bệnh là nữ, nhưng... nói chung vẫn khá ít.

Đa số người đến bệnh viện, cũng đều sẽ không kiêng kị điều này.

Cái gọi là, bệnh không kị bác sĩ nha

Không bao lâu, kết quả điện tâm đồ đã có, đoạn ST giảm hạ xuống, nhịp tim không đủ, kèm thêm nhịp tim tăng tốc, một phút 84 lần, PR ở giữa kỳ rút ngắn...

Trần Thương nhìn kết quả, khẽ nhíu mày, điện tâm đồ này nhìn như không có vấn đề gì lớn, nhưng...

Bỗng nhiên Trần Thương như có điều suy nghĩ hỏi:

- Cô kinh nguyệt có đều hay không?

Khuôn mặt cô gái rõ ràng biến đổi:

- Có liên quan không?

Trần Thương nghiêm túc gật đầu, nói:

- Đúng, có liên quan.

Cô gái kia bỗng nhiên nói:

- Hơn một tháng... Còn là bao lâu không có tới thì? Có điều... chu kỳ kinh nguyệt tôi từ trước đến nay đều không bao giờ đều.

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Có sinh hoạt tình dục không?

Cô gái lập tức sững sờ:

- Đương nhiên.

Trần Thương ồ một tiếng:

- Tôi đề nghị cô bây giờ làm siêu âm, nhìn một chút có mang thai hay không.

Cô gái nhíu mày:

- Không cần, hiện tại tôi muốn hỏi chính là tay chân mình yếu ớt, có liên quan với nhau không?

Kỳ thật, trong đầu Trần Thương đã xuất hiện mấy khả năng.

- Trong quá khứ từng bị qua bệnh truyền nhiễm như viêm gan hay bệnh lao gì không?

- Không có

- Đã ăn qua loại thuốc gì, hoặc là dùng loạt thực phẩm đặc biệt gì hay không?

Cô gái vẫn như cũ lắc đầu.

Trần Thương thấy thế, hơi lúng túng một chút.

Người bệnh đã bắt đầu hơi kháng cự, loại tình huống này, muốn chẩn đoán bệnh chính xác có hơi khó khăn.

Chỉ là, Trần Thương nhẹ gật đầu nói:

- Tốt, như vậy đi, bây giờ cô chủ yếu là tay chân yếu ớt, tôi đề nghị trước làm điện cơ đồ, và thần kinh vận động truyền đồ, xem tình huống một chút, tiếp đó lấy chút máu, kiểm tra định kỳ máu thường xuyên một lần...

Cô gái lần này không từ chối.

Sau đó, Trần Thương bắt đầu sắp xếp Tiểu Lâm đi liên hệ cho làm kiểm tra.

Chương 702: Chuyện Kỳ Lạ Đi Lên

Bác sĩ trực ban ca đêm chỉ có một người, có điều bây giờ rất rõ ràng tất cả mọi người không ngủ, sau khi Trần Thương gọi điện thoại, chính mình tự đẩy người bệnh đi kiểm tra.

Mà lúc này, bên trong đại sảnh cấp cứu.

Hai gia đình đều đang lo lắng bệnh tình người bệnh.

- Ôi, Giai Giai nhà tôi quá thành thật đi, từ nhỏ đã không thích làm ầm ĩ, tôi đoán chừng là khoảng thời gian này bị mệt mỏi.

Người phụ nữ thở dài,

- Dù sao thân thể tôi và ba nó đều rất tốt, năm ngoái kiểm tra sức khoẻ cũng còn bình thường mà

Một người con trai còn khá trẻ khác tên là Điền Chấn, anh gật đầu ừ một tiếng:

- Đúng, cháu thấy chắc không có việc gì đâu, có thể là bị hạ đường huyết một chút thôi, cũng khó đoán.

Anh và Giai Giai quen nhau chỉ có thời gian hơn một tháng, mà còn là do người thân giới thiệu, cũng chính là cái gọi là ra mắt.

Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng ngược lại cũng bình thường, tất cả mọi người đến số tuổi này, chuyện này là khó tránh khỏi.

Hơn nữa, tính tình của cô gái tên Giai Giai này cũng cực kỳ nghịch ngợm, cực kỳ làm người khác ưa thích, là từ nước Mỹ du học trở về.

Đều là bạn bè thân thích giới thiệu, vì vậy tất cả mọi người cảm thấy khá là đáng tin cậy.

Ở chung cũng rất hòa hợp.

Quan hệ này đi qua hơn một tháng, tình cảm của hai người cũng là đang không ngừng ấm lên, Điền Chấn lớn hơn cô ấy ba tuổi.

Cái này ở chung hợp nhau, phụ huynh hai bên quyết định gặp mặt.

Thế là có liên hoan hôm nay.

Mà mẹ của cô gái kia bỗng nhiên nói:

- Con tôi nó cũng không nhỏ, muốn sớm kết hôn, đem chuyện làm, mà bà của nó đã lớn tuổi rồi, nghĩ muốn cho bà cụ thỏa mãn tâm nguyện của mình.

Phụ huynh nhà trai kỳ thật còn muốn hai bên tiếp tục nói chuyện thêm, thế nhưng khi trông thấy con trai cũng rất thích cô bé kia, cười nói:

- Còn là phải tham khảo ý kiến bọn nhỏ.

Điền Chấn cảm thấy mình cũng không nhỏ, cũng hẳn là nên lập gia đình, ngược lại cũng không nói gì.

Mặc dù từ khi quen biết đến xác định quan hệ, đến bây giờ cũng mới hơn một tháng, nhưng cô gái kia dáng dấp xinh đẹp như vậy, còn có trải qua thời gian đi du học, Điền Chấn cực kỳ ưa thích.

Mẹ bên nhà trai vẫn tương đối truyền thống, không tiếp thụ nổi dạng hôn nhân nhanh chóng như vậy, lo lắng nói:

- Nếu không, trước cứ làm quen đi, dù sao hai đứa trải qua giáo dục kinh nghiệm cuộc sống đều không giống, nhanh như vậy ở cùng một chỗ, đến khi kết hôn lỡ có mâu thuẫn gì.

Kết quả mẹ của nhà gái bỗng nhiên nở nụ cười:

- A ha ha, hiện tại bọn nhỏ đều là xúc động, vẫn đang nhiệt huyết, gặp người thích hợp thì kết hôn, có điều bà nói cũng đúng, khắp nơi xem cũng được, hay là Điền Chấn con hôm nào đến nhà cô một chuyến, gặp mặt bà cụ nhà cô thử chút.

- Có điều khi đó chúng tôi, kỳ thật cũng là người khác giới thiệu, tiếp đó không bao lâu sẽ kết hôn, không phải sao, hơn nửa đời ở với nhau, ngược lại cũng rất tốt thôi

Kỳ thật, trong tâm lý của tất cả mọi người, có bạn bè thân thích giới thiệu, mọi người vẫn cảm thấy khá là đáng tin cậy.

Dù sao chuyện này ý nghĩa cũng dễ hiểu, không tồn tại việc như lừa gạt gì.

Hiện tại cô gái kia đột nhiên có bệnh, chẳng ai ngờ rằng sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Cha của Điền Chấn đứng dậy cười nói:

- Tôi có hơi bị nghiện thuốc, đi ra ngoài hút điếu thuốc đã.

Nói xong, liếc mắt ra hiệu cho Điền Chấn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài trước.

Điền Chấn cười một tiếng:

- Con cũng đi hút điếu thuốc.

Sau khi đi ra, cha của Điền Chấn đột nhiên hỏi:

- Con hiểu bao nhiêu về cô gái đó?

Điền Chấn sững sờ, cười nói:

- Cha, đây không phải là cô lớn giới thiệu à? Cô nói đáng tin, con cũng không nghĩ nhiều, chỉ là một tháng này chung đụng coi như có thể chứ.

Người đàn ông trung niên nhẹ gật đầu:

- Cha luôn cảm thấy các con không cần gấp gáp kết hôn như vậy sẽ tốt hơn, đúng rồi... Các con từng có cái kia chưa? Mang thai?

Điền Chấn xấu hổ cười một tiếng, ha ha một tiếng nói:

- Giai Giai khá là truyền thống, nói sau khi cưới mới có thể, Giai Giai hẳn không phải là người có cuộc sống lộn xộn nha? Cha suy nghĩ nhiều rồi...

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Được, con cứ tiếp tục để ý đi, thôi như vậy, cha cảm thấy chuyện các con kết hôn, lại thúc giục, ít nhất được thêm ba tháng nửa năm gì đó, đến lúc đó lại nói.

Mặc dù Điền Chấn nhíu mày, nhưng cũng cảm thấy cha mình nói có đạo lý, nhẹ gật đầu:

- Được rồi, con thương lượng vơi Giai Giai một chút.

Cha anh ta ừ một tiếng:

- Chính con phải có chủ kiến, đừng nghĩ bởi vì là cô lớn giới thiệu đều sẽ đáng tin.

Trần Thương nhìn kết quả kiểm tra, tức khắc sửng sốt.

Sơ đồ dẫn truyền thần kinh kết luận: Hai chi dưới có bệnh thần kinh thay đổi cường độ thấp (vận động cảm giác bị liên lụy), Demyelination với Axon bị tổn hại.

Mà kết quả đo điện cơ cho thấy: Dây thần kinh bên trái nội mạc thông thường vận động, cảm giác truyền dị thường; thời kỳ ủ bệnh của sóng F hai chi dưới bị kéo dài.

Trần Thương nhìn phim X-quang, nhất thời sửng sốt lần nữa.

Bác sĩ kiểm tra nhìn Trần Thương, hỏi:

- Người bệnh bị cái gì vậy?

Trần Thương trầm ngâm một lát:

- Tôi cảm thấy người bệnh đã hít bóng cười

Bác sĩ kiểm tra nghe Trần Thương nói như vậy, lập tức sững sờ:

- Anh nói thật à? Cô gái đó nhìn qua văn nhược, rất ngoan ngoãn?

Trần Thương cười nói:

- Mấy tin tức trên mạng còn ít sao, biết người biết mặt không biết lòng! Hơn nữa...

- Tôi cảm thấy cũng không chỉ đơn giản là hít bóng cười thôi đâu.

Bác sĩ khoa kiểm tra nhất thời sững sờ:

- Còn có cái gì nữa?

Trần Thương nheo mắt lại, cười thần bí:

- Tôi cho rằng cô ta mang thai

Lần này thì bác sĩ kiểm tra chỉ chậc lưỡi vài cái, cảm khái:

- Trâu bò

...

...

Trần Thương đi ra khỏi phòng báo cáo, trên tay cầm vài tờ giấy.

Mà cô gái kia thì nhìn chằm chằm Trần Thương, hỏi:

- Bác sĩ? Chuyện gì đã xảy ra?

Trần Thương bỗng nhiên nhìn chằm chằm cô gái kia, hỏi:

- Cô có từng hít bóng cười không?

Cô gái lập tức trợn tròn mắt, nhưng mà cô ta cũng chỉ trợn mắt, cũng không hề lên tiếng.

Trần Thương nhìn cô ta:

- Đây là nguyên nhân chủ yếu nhất để chẩn đoán bệnh cho cô, tôi nghĩ cô nên nói thật.

Cô kia vẫn im lặng.

Lúc này, trong hành lang không có một ai.

Qua mấy phút.

Lúc này cô gái kia mới chịu mở miệng:

- Đã một tháng rồi tôi không có đụng vào nó.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Là bởi vì cô mang thai?

Trần Thương vừa dứt lời, cả người cô gái kia chấn động

Suýt nữa nhảy xuống giường

- Anh... Anh nói bậy

Cô gái kia quát lên một tiếng bén nhọn.

Cũng may là tầng phòng khám bệnh không có quá nhiều người vào buổi tối, cho nên cũng không có làm quá nhiều người chú ý.

Nhưng mà bác sĩ khoa kiểm tra lại lẳng lặng đi ra.

Cô gái lại đột nhiên rống to:

- Anh đi vào đây

Bác sĩ kiểm tra sửng sốt một chút, má ơi, tôi trêu ai ghẹo ai?

Nhưng mà anh ta vẫn xoay người đi vào.

Bất đắc dĩ

Nhìn trạng thái của cô gái, Trần Thương cảm thấy mình đã đoán đúng bảy, tám phần.

Nhưng mà không phải là do Trần Thương nhiều chuyện, mà là bởi vì phần trị liệu và dùng thuốc tiếp theo còn cần phải suy xét tới người bệnh có đang ở trong thời kỳ mang thai hay không

Chương 703: Con Coi Người Ta Là Cái Gì?

Trần Thương nói:

- Tôi không có tò mò hoặc là tò mò tọc mạch gì, tôi chỉ đang nghĩ xem cô nên dùng loại thuốc gì và có những khả năng điều trị nào thôi

Cả người cô gái hơi run rẩy.

Trần Thương bất đắc dĩ:

- Tôi sẽ nói chuyện với cha mẹ cô.

Lúc này cô gái mới vội vàng nói:

- Tôi xin anh, đừng nói cho họ biết.

Giọng nói cô ta dần dần trở nên nghẹn ngào, run rẩy, thậm chí còn có sợ hãi và hối hận

Trần Thương hỏi:

- Cô hít bóng cười bao lâu rồi? Mỗi ngày hít bao nhiêu lần?

Hai mắt cô gái không có tiêu cự:

- Được... Hơn một năm rồi

- Một năm trước tôi còn du học ở Mỹ. Một hôm có cái party, chúng tôi đi đến nhà của một người bạn học, lúc ấy tôi thấy có rất nhiều người đang hít bóng cười cho nên rất là tò mò, nhưng mà…. Họ cười nhạo tôi, họ còn nói đây chỉ là chất phụ gia thông thường trong thực phẩm và dược phẩm, không phải là ma tuý

- Tôi rất tò mò cho nên đã hút thử một chút, cũng không thấy có gì không ổn cả…. Sau đó tôi thường hay tham gia các cuộc tụ hội như vậy, cảm thấy thứ này cũng không phải thứ gì rất là xấu xa hay ghê tởm, sau lại thì đã hơi nghiện.

- Từ đó về sau, tôi tự mua về chỗ ở để dùng, khoảng một ngàn bóng một ngày... Hai tháng trước, khi trở về nước, tôi bắt đầu bị tê tay, lúc đó tôi cũng không quan tâm nhiều lắm, nhưng mà gần đây chân tôi cũng đã bắt đầu yếu đi...

- Bác sĩ... Mau cứu tôi, tôi không muốn để cho ba mẹ biết...

Trần Thương nghe cô gái cầu xin, nhưng mà anh cảm thấy vẫn nên nói với ba mẹ người bệnh một chút.

Có một số việc anh nên giữ bí mật, nhưng mà hiện tại đã liên lụy đến chuyện trị liệu của người bệnh.

Chẩn đoán của người bệnh đã rất rõ ràng, đó là phản ứng trúng độc Dinitơ Monoxit.

Từ lúc bắt đầu thì Trần Thương đã đoán được việc này.

Nhưng mà nếu chỉ trị liệu đơn thuần bằng Vitamin B12 và Mecobalamin, Vitamin B1, hiệu quả thì vẫn có, nhưng mà chắc chắn phải phối hợp với Meloxicam.

Mà Meloxicam có thể đi qua nhau thai, cho nên phụ nữ có thai nên thận trọng khi dùng.

Cho nên Trần Thương vẫn là phải cần làm rõ ràng việc cô gái này có mang thai hay không.

Có lẽ ngay cả ba mẹ của cô gái này cũng không biết con gái mình hút Dinitơ Monoxit, thậm chí cũng không biết con mình mang thai?

Như vậy thì vấn đề đến rồi

Chàng trai kia có biết không?

Đây là một vấn đề

Nếu như cậu ta biết, vậy thì ý kiến của cậu ta cũng rất quan trọng.

Còn nếu như ngay cả cậu ta cũng không biết, vậy thì anh…. hẳn là nên suy tính cẩn thận một chút.

Trần Thương đẩy cô gái đến phòng cấp cứu.

Cô gái khóc đầy mặt nước mắt nước mũi.

Mà lúc này thì ba mẹ của cô gái đã sợ đến mức choáng váng.

- Giai Giai, con làm sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Người phụ nữ đau lòng bước tới ôm con gái mình.

Chàng trai kia cũng tiến tới:

- Giai Giai, em không sao chứ?

Cha của cô gái thì nhìn sang Trần Thương, hỏi:

- Bác sĩ, tình huống hiện tại của con gái tôi thế nào rồi?

Trần Thương nhìn thoáng qua mọi người, sau đó nói với người đàn ông trung niên:

- Mời bác đi theo cháu.

Trần Thương cảm thấy vẫn nên nói cho cha mẹ của người bệnh biết.

Người cha tức khắc sửng sốt, sau đó đi theo Trần Thương.

Trần Thương nói:

- Người bệnh hít Dinitơ Monoxit trong thời gian dài, cũng chính là bóng cười, cho nên bị trúng độc, cần có hệ thống trị liệu.

- Nhưng mà hiện giờ người bệnh đã hơn một tháng không có kinh nguyệt, cho nên chúng tôi không thể loại trừ khả năng mang thai. Nếu như

người bệnh mang thai thì sẽ có vài loại thuốc không được phép sử dụng.

- Vì vậy chúng tôi cần làm siêu âm trước để biết người bệnh có mang thai hay không, sau đó mới chế định phương án trị liệu được

Người đàn ông trung niên nghe thấy Trần Thương nói vậy, ông lập tức quay sang nhìn con gái, trong mắt chứa đầy tình cảm phức tạp.

Phẫn nộ

Bất đắc dĩ

Đau lòng

Thất vọng

Hổ thẹn

Đủ loại cảm xúc xoắn xuýt vào nhau, nếu như con gái ông thật sự mang thai thì không biết đứa con trong bụng có phải là của Điền Chấn hay không? Nếu đúng là vậy thì còn dễ nói, nhưng mà... Loại tình huống hiện tại nhìn vào là đã thấy rất rõ ràng rồi

Nghĩ tới đây, người đàn ông bất đắc dĩ nhìn Trần Thương, nói:

- Vậy thì làm siêu âm xác định trước xem sao.

Trần Thương gật đầu, gọi điện thoại cho phòng siêu âm tới làm siêu âm tại giường.

Ừm, kết quả đã quá rõ ràng, người bệnh mang thai được hai tháng

Người đàn ông trung niên thất thần nhìn kết quả, không biết là vui hay là giận

- Con của ai? Có phải là của Điền Chấn không?

Người đàn ông ngồi bên giường, hỏi thẳng, không để ý tới con gái còn đang khóc thút thít.

Cô gái cũng không dám lên tiếng.

- Ba đang hỏi con đó

Người đàn ông rống lớn

Cô gái bị dọa sợ, cả người run rẩy.

Sau một lúc lâu, cô mới chậm rãi nói:

- Không phải là Điền Chấn

Người đàn ông cười ha ha một tiếng:

- Ha ha ha, tại sao tôi lại có thể sinh ra một thứ như vậy chứ

- Không phải Điền Chấn, vậy thì con coi Điền Chấn là cái gì? Người ta là hiệp sĩ đổ vỏ à?

- Đồ hỗn trướng

Người đàn ông nói xong, tức giận đứng dậy đi ra ngoài

Khi đi đến cửa ra vào, ông điều chỉnh trạng thái trên mặt rồi mới bước ra ngoài, đi tới bên cạnh người nhà Điền Chấn:

- Quản lý Điền, thành thật xin lỗi, thân thể con gái tôi hơi vấn đề, tôi cảm thấy việc của hai nhà chúng ta coi như kết thúc đi, gia đình tôi không nên trì hoãn mọi người

Người đàn ông vừa dứt lời, mọi người xung quanh lập tức ngây ngẩn.

Mẹ của cô gái vội vàng nói:

- Anh nói hươu nói vượn gì vậy, con của em mà em còn không biết sao? Anh….

Người đàn ông biến sắc:

- Em câm miệng cho anh

Mẹ của cô gái thấy chồng mình tức giận, bà cũng giật nảy mình.

Mà Điền Chấn cũng là trợn tròn mắt:

- Không sao đâu chú, nếu em ấy có bệnh thì chúng ta cùng….

Người đàn ông cắt lời của chàng trai, nói:

- Điền Chấn, chú rất xem trọng con, nhưng mà chuyện này thì con hãy quên đi, chú sẽ không đồng ý

Nói xong, ông mang vẻ xin lỗi nhìn người Điền gia, sau đó quay người tiến vào phòng cấp cứu.

Chuyện này thì dù sao cũng phải có người đóng vai ác.

Mà ông cảm thấy mình cần phải làm như vậy

Người đàn ông rất rõ ràng, khi ông nói những lời này là sẽ chọc tức mọi người

Thậm chí sẽ khiến ông và nhà lão Điền không thể hòa hảo như trước.

Nhưng mà... Ông cũng không thể bán con gái mình

Cho dù con bé có làm gì mất mặt hay xấu hổ, có không tốt như thế nào đi nữa thì đó vẫn là con gái của ông.

Nếu ông nói sự thật là con gái mình mang thai, hơn nữa còn hút cái thứ đồ vật quỷ quái kia, như vậy thì sau này con bé làm sao còn gả chồng được nữa?

Cho nên ông cần tự mình xử lý chuyện này cho tốt.

Nhưng mà ông cũng không thể để người nhà họ Điền bị tủi thân?

Chẳng lẽ muốn ông coi người ta là cái gì, vựa ve chai?

Mang thai con người khác còn để người ta đổ vỏ?

Đây là việc mà một con người nên làm à?

Nghe thấy người đàn ông nói như vậy, Điền Chấn nhất thời sững sờ:

- Chuyện này... Chú à, con...

Người đàn ông khoát tay:

- Xin lỗi anh Điền, thật ra thì vấn đề này tôi đã suy nghĩ rất lâu, tình trạng hiện tại của Giai Giai không quá thích hợp để kết hôn, chuyện này để sau hẵng nói.

- Mọi người về trước đi, cũng không còn sớm nữa, ở đây đã có tôi và mẹ của Giai Giai rồi, không cần lo lắng đâu.

Cha của Điền Chấn không phải người ngu, mặc dù ông không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà ông vẫn loáng thoáng cảm thấy được chút gì đó, chẳng qua... Ông cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu một cái:

- Vậy được rồi, có gì thì ông cứ gọi điện thoại cho tôi.

Nói xong, cả gia đình đứng dậy rời đi.

Chương 704: Một Người Bệnh Biến Thành Hai

Thấy người nhà họ Điền đã rời đi, lúc này người đàn ông mới hít sâu một hơi, chuyện này cứ như vậy đi….

Mà người phụ nữ cũng đã hiểu rõ, mọi chuyện cũng không có đơn giản như bà nghĩ, chắc chắn là lão Dương đã giấu giếm mình chuyện gì đó

Nghĩ tới đây, bà nhìn chằm chằm chồng mình, nghiêm túc hỏi:

- Anh Dương, anh đừng có dọa em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Người đàn ông lắc đầu:

- Về nhà rồi anh nói sau, em ngồi ở đằng kia nghỉ ngơi một lát đi, anh đi xem con mình thế nào rồi.

Người phụ nữ nghe vậy thì làm sao mà yên tâm cho được, bà nói:

- Em đi với anh

Sau đó bà không nói gì nữa mà đi vào phòng bệnh với chồng mình.

Trần Thương không ngăn hai người lại, chuyện bây giờ đã khá là phức tạp, đây không phải là vấn đề trị liệu hay không nữa rồi

Nó đã thăng đến việc giữ hay bỏ.

Trần Thương nhìn cách ăn mặc của hai vợ chồng, anh thậm chí còn đoán, nếu là hai người biết rõ cô gái không có chuyện gì thì sẽ muốn chuyển viện.

Quả nhiên, người đàn ông nhìn sang Trần Thương, hỏi:

- Bác sĩ Trần... Cái khí cười này có nghiêm trọng không?

- Tôi nghĩ, có thể bỏ đứa bé trước rồi tiến hành trị liệu sau được không?

Người phụ nữ nghe thấy chồng mình nói như vậy, nhất thời mờ mịt:

- Khí cười gì?

- Bỏ đứa bé là sao?

Bà cảm giác tam quan của mình hơi bị vỡ nứt.

Con gái mình mang thai?

Hơn nữa... Còn hít khí cười?

Nghĩ tới đây, người phụ nữ cảm thấy khó thở.

Đúng là nhà họ có điều kiện, bằng không... Cũng sẽ không đưa con gái đi du học nước ngoài.

Ngày thường bà cũng có nghe vài người bạn nhắc tới ở nước ngoài có người hít “Bóng cười”.

Nhưng mà...

Cái này thì có liên quan gì tới con gái của mình chứ?

Quan trọng nhất là, trong lòng bà thì Giai Giai vẫn luôn là một cô gái ngoan ngoãn.

Ngay cả cãi lại cũng rất ít

Tại sao con bé lại có thể làm ra chuyện như vậy được?

Mang thai

Hít khí cười

Đây không phải là những gì mà mấy đứa con gái ngu dốt và sa đọa điển hình ở Mỹ làm à?

Giai Giai còn là học sinh trong trường học nổi tiếng của Mỹ đấy.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ cảm thấy trái tim như thắt lại, nhất thời khó tiếp thu được sự thật. Bà càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng tức giận, sau đó bất ngờ ngã xuống đất.

Trần Thương cũng tức khắc trợn tròn mắt

Một người bệnh biến thành hai...

Cô gái kia đang ngồi trên giường bệnh, mặt vô biểu tình, không biết đang nghĩ cái gì, nhưng mà khi nhìn thấy mẹ mình đột nhiên ngã xuống đất, cô sợ tới mức muốn đứng dậy đi tới bên cạnh bà.

Nhưng mà tay chân cô rất yếu, trực tiếp ngã xuống đất, khóc lóc nức nở:

- Mẹ ơi, con sai rồi...

Toàn bộ phòng cấp cứu bỗng dưng rơi vào tình cảnh hoảng loạn.

Trần Thương bất đắc dĩ, vội vàng gọi Nhạc Nhạc tới bắt đầu một vòng cấp cứu mới.

Người phụ nữ ngậm Nitroglycerin dưới lưỡi, cơn đau nơi ngực cũng dịu lại.

Bác sĩ nhanh chóng làm điện tâm đồ cho bà, không có nhồi máu cơ tim, thiếu máu cục bộ cơ tim một chút, chẳng qua là cảm xúc người bệnh quá kích động khiến tâm huyết quản co giật, do đó mới quặn đau.

Qua mười mấy phút thở oxy, cuối cùng thì những nếp nhăn giữa mày người phụ nữ cũng giãn ra.

Mà cô con gái cũng được ôm lên giường.

Sau một hồi giày vò, rốt cuộc thì cả gia đình mới yên tĩnh lại.

Lúc này, người lo lắng nhất không phải nhóm Trần Thương, mà là người đàn ông trung niên kia.

Trước đây khi con gái đi du học ở nước ngoài, mà lại là còn là trường học có tiếng, cả nhà vui vẻ cực kỳ.

Nhưng mà... Thấy dáng vẻ hiện giờ của con mình, người đàn ông lại hơi ảo não.

Lúc này, người phụ nữ trung niên cũng tháo dưỡng khí xuống, nói:

- Tôi không sao, tôi không có chuyện gì cả

Nói xong, bà xuống giường mang giày vào, nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ... Con gái tôi có nghiêm trọng lắm không? Tôi nghe nói cái thứ kia hít nhiều thì sẽ khiến cho người ta bị tàn phế, đây là sự thật à?

Trần Thương khẽ gật đầu, không có phủ nhận.

Nhưng mà, tình huống hiện tại của cô gái này cũng không hẳn là như vậy

Nói đến đây, người phụ nữ rưng rưng, trên mặt đầy nước mắt:

- Con gái à… Tại sao con lại đụng vào thứ này cơ chứ? Chẳng lẽ con không biết đây là chất độc hả?

Cô gái liên tục lắc đầu, nghẹn ngào nói:

- Ban đầu con cũng không biết, nhưng họ đều nói rằng thứ này không độc hại, hơn nữa... họ còn nói thứ này sẽ không gây tổn thương gì tới các cơ quan quan trọng như phổi, gan, thận, mà cũng sẽ không gây nghiện... Cho nên con mới thử một chút, mà đúng là lúc đó con không cảm thấy gì cả.

- Dù sao thì... con thường thấy thứ này trong phòng thí nghiệm, cho nên con căn bản không có coi nó là thứ quan trọng gì. Hơn nữa ai cũng hít cái này, họ nói rằng nó ít có hại hơn hút thuốc và uống rượu nhiều, vì vậy con đã thử....

Người đàn ông nghe xong, khẩn trương nhìn sang Trần Thương:

- Bác sĩ, rốt cuộc thì cái khí cười kia là thứ gì? Mặc dù tôi cũng đã nghe nói qua nhưng mà vẫn không hiểu rõ lắm...

Kỳ thật thì cô gái nói không sai, nhưng mà có chút phiến diện.

Trần Thương giải thích:

- Cô ấy nói đúng, khí cười chính là Dinitơ Monoxit. Nó vốn dĩ là một loại thuốc gây tê, dùng để gây tê đường hô hấp, hơn nữa nó không có kích thích, không có tác dụng phụ tới các cơ quan chính như gan, tim, phổi, thận

- Nó thậm chí không trải qua bất kỳ sự biến đổi sinh học hoặc thoái biến nào trong cơ thể. Phần lớn được thải ra ngoài dưới dạng thuốc ban đầu chỉ bằng việc hô hấp bình thường, chỉ có một lượng nhỏ thì bay hơi khỏi da, không tích tụ lại trong người.

Hơn nữa, chỉ cần hít vào cơ thể khoảng 30s ~ 40s là sẽ sinh ra tác dụng giảm đau. Tác dụng giảm đau mạnh nhưng tác dụng gây tê yếu, như vậy thì

người được phẫu thuật sẽ ở trạng thái thanh tỉnh, tránh khỏi việc biến chứng khi gây tê toàn thân, sau khi phẫu thuật thì sẽ khôi phục nhanh hơn.

Nói đến đây, Trần Thương thở dài:

- Nếu chỉ dùng một chút thì không sao, nhưng mà lúc đó người tạo ra khí này căn bản không ngờ tới sẽ có người coi thứ này như một món đồ chơi, càng sẽ không nghĩ đến lại có nhiều người hút đến như vậy, xem thứ này như là một hạng mục giải trí

- Như cô ấy hiện tại chính là một trường hợp ngộ độc khí cười điển hình, biểu hiện chủ yếu là thiếu hụt Vitamin B12 một thời gian dài, dẫn đến việc Myelin thay đổi, ảnh hưởng khu thần kinh vận động, cho nên về lâu dài quả thực có thể dẫn đến tàn phế.

- Nhưng mà đánh giá dựa trên sơ đồ dẫn truyền thần kinh và điện tâm đồ, tình trạng hiện tại của cô ấy cũng không nghiêm trọng lắm, tôi nghĩ rằng hiệu quả của việc điều trị sẽ rất tốt

Người đàn ông nghe xong thì nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục hỏi một vấn đề khác mà ông khá là quan tâm:

- Bác sĩ! Giai Giai có xem như là phạm tội không? Ví dụ như... Hít khí cười, có tính là hút độc?

Sau khi vấn đề này được hỏi ra, không chỉ là người đàn ông mà ngay cả người phụ nữ cũng chú ý cẩn thận.

Bởi vì nếu thật sự phạm tội thì việc này sẽ không chỉ là vấn đề trong gia đình nữa.

Lúc này cô gái biến sắc, vội vàng giải thích:

- Ba mẹ, sau khi về nước thì con đã không chạm vào thứ đó nữa! Con thật sự không có chạm vào... Con đã hối lỗi rồi.

Trần Thương thấy thế, nói:

- Thật ra thì trong nước khống chế thứ này tương đối nghiêm khắc, dù cho không có đặt vào phạm trù ma tuý nhưng mà cơ quan tư pháp cũng sẽ nghiêm khắc giám sát và quản lý.

- Có điều... Một số thành phố lớn ở nước Mỹ, ví dụ như Seattle, Los Angeles... Khí cười cũng giống như đồ ăn, có thể mua được bất kỳ lúc nào, nó không phải là hàng cấm. Hơn nữa mua thứ này không cần đơn thuốc, có thể mua tùy ý, rất nhiều du học sinh cũng dần bị nghiện lúc nào không hay.

Chương 705: Nữ Lưu Manh

Sau khi được Trần Thương giải thích rõ, mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà... Hai vợ chồng nhìn nhau, sau khi làm rõ mọi chuyện thì họ cũng nói chủ ý của mình.

- Bác sĩ, tối nay chúng tôi mang con gái về được chứ? Như vậy có làm tăng bệnh tình của con bé không?

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, không có chuyện gì, loại tổn thương này là mãn tính.

Người đàn ông nghe thấy thế, nhanh chóng gọi điện thoại cho tài xế, trực tiếp xử lý thủ tục rời đi.

Chẳng qua là sau khi đưa vợ con lên xe, người đàn ông vội vàng vòng trở lại, kéo Trần Thương đến một góc, nói:

- Bác sĩ, cái này cho anh, hi vọng anh sẽ giữ bí mật giúp tôi.

Người đàn ông lấy ra một thứ được gói bằng giấy báo.

Trần Thương vội vàng lắc đầu từ chối, anh tự nhiên là không thể cầm thứ này được

- Nhân viên y tế chúng tôi có nghĩa vụ là giữ bí mật cho người bệnh, bác yên tâm đi! Đương nhiên, nếu như cơ quan công an muốn hiểu biết tình huống của người bệnh thì tôi cũng sẽ nói thật.

Người đàn ông bất đắc dĩ, đành phải rời đi, trước khi đi còn liên tục làm ơn Trần Thương

...

...

Chờ sau khi gia đình kia rời đi.

Nhạc Nhạc và Tiểu Lâm vây quanh Trần Thương, hỏi:

- Bác sĩ Trần à, bóng cười là cái gì vậy? Khí cười... Được bán rất nhiều à?

Trần Thương sững sờ, giải thích:

- Kỳ thật đó chỉ là bơm khí cười vào trong bóng bay mà thôi.

- Tôi đã xem một bộ phim của Mỹ, ở Los Angeles, loại lon kim loại này được chuẩn bị đặc biệt cho các bữa tiệc, chứa từ tám gam tới hơn hai mươi gam Oxit Nitơ trong đó. Họ bơm những loại khí này vào súng tạo bọt sữa rồi bắn thẳng vào miệng

- Nếu không thì khí sẽ được bơm vào trong bóng bay, đây chính là bóng cười mà cô ta nói.

Hai người nổi da gà lắc đầu:

- Thật là có sáng tạo

- Thật là biết chơi

Trần Thương cười nói:

- Cái này không chỉ cần sáng tạo mà còn phải có tiền.

- Vừa rồi cô gái kia nói là một ngày một ngàn cái bóng cười... Vậy thì một tháng cũng phải tốn mấy trăm ngàn?

- Một bình khí ít nhất cũng là hai ngàn, cũng không phải người bình thường có thể tiêu thụ.

Nhạc Nhạc nghe xong, tức khắc biến sắc:

- Vậy cái chúng ta dùng trong phòng phẫu thuật cũng là khí cười à?

Trần Thương trợn trắng mắt:

- Nếu cô dùng cái đó thì sẽ bị người khác cho là thật sự thiếu Oxy não đấy.... Ở trong đó người ta dùng để chứa Oxy đã được phối trí

- Được rồi, được rồi, mau làm việc của mình đi. Đừng hỏi mấy cái này nữa

Hai người đúng là tò mò, nhưng mà cũng sẽ không thật sự nghe ngóng mấy cái này.

Thật ra rất nhiều thứ khiến con người gây nghiện lúc đầu đều là thuốc, chẳng qua là về sau dần bị mọi người chơi hỏng.

Kỳ thật có rất nhiều người đang tìm đường chết...

Giống như là động vật hoang dã, lão tổ tông đã cố gắng mấy ngàn năm, thật vất vả mới thuần hóa ra một số động vật có thể ăn, nhưng mà bạn lại không chịu nghe lời, một hai phải đi ăn một ít món không nên ăn, nguyên một con dơi mà cũng ăn vào miệng được

Chẳng lẽ bạn thật sự coi mình là dã nhân?

Trần Thương lắc đầu, đứng dậy trở về văn phòng.

...

...

Hiện tại, Mạnh Hi đang phấn khích cực kỳ.

Cô nằm trên ghế sa lon xem loại video trần trụi, vô cùng thoải mái

Trong lòng lại kích động không thôi

Đây đều là video phẫu thuật của Trần Thương.

Kể từ khi Trần Thương chỉ ra khuyết điểm, mỗi ngày cô đều nghiên cứu và tìm thứ mình còn thiếu sót.

Cô tìm tất cả những video phẫu thuật mà cô cùng làm với Trần Thương, xem đi xem lại nhiều lần.

Còn đừng nói, lần thứ nhất không phát hiện được cái gì, nhưng mà sau khi xem đi xem lại thì cô thật sự phát hiện rất nhiều điều phải học tập.

Đọc sách cả trăm lần để hiểu nghĩa của các con chữ, kỳ thật thì xem video cũng đồng dạng như vậy.

Đúng là bởi vì như thế, Mạnh Hi cũng cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và Trần Thương.

Nhưng mà Mạnh mỗ cô không những không hoảng hốt mà ngược lại cảm thấy vui vẻ cực kỳ. Rốt cuộc, Trần Thương càng mạnh thì cơ hội chiến thắng càng lớn hơn

Về phần mình?

Ai...

Cô có thể chỉ là một tên lưu manh.

Làm được ngày nào hay ngày đó, cô cũng biết mình không phải dành cho phẫu thuật, thiên phú về lĩnh vực phẫu thuật có hạn, còn không bằng đi nghiên cứu khoa học cho tốt.

Nhưng mà

Nếu như Trần Thương đoạt giải quán quân thì như vậy cũng giống như cô đoạt giải, không ảnh hưởng sự làm màu của cô

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn cho Wechat có biệt danh là “Lão tặc”:

- Lão tặc, còn chưa đầy bốn ngày nữa là đến tử kỳ của anh rồi đấy

Không bao lâu, bên kia đáp lại.

-...

Mạnh Hi nhìn thấy tin nhắn, tức khắc cười giễu một tiếng:

- Anh được hay không vậy? Nhanh như vậy mà đã tiết rồi! Anh không xứng có được Lệ Lam

Tư Không bất đắc dĩ, mỗi lần nói chuyện với nữ lưu manh này, mạch não hai người căn bản là không ở cùng một tần số.

Tư Không hồi đáp một cái tin nhắn:

- Trước khi tôi về nước thì đã chia tay tới Lệ Lam rồi.

Mạnh Hi nhận được tin tức, tức khắc sững sờ

- Lão tặc được lắm, không ngờ anh lại bội tình bạc nghĩa như vậy, đối với Lệ Lam của tôi...

Tư Không bất đắc dĩ hỏi một câu:

- Nè? Tôi nói này Mạnh ca... Chẳng lẽ cô thích tôi à?

Trong lòng Mạnh Hi tức khắc siết chặt:

- Anh nói hươu nói vượn cái gì thế, tôi mà thích anh à? Cái người đàn ông chưa đi chợ đã hết tiền! Muốn ngực không có ngực, muốn mông không có mông, tôi thích anh để làm gì? Xì! Mơ đi

Tư Không trợn trắng mắt:

- Tôi không có, vậy cô có chắc! Lại nói, nếu vậy thì tại sao cô cứ một hai đuổi theo tôi không thả.

- Tôi thích ai thì anh chạy tới cướp, đến cuối cùng hai ta đều không có kết quả tốt...

- Hiện tại tôi đã về nước, cô cũng về nước... Chị hai à, tôi tranh không nổi với cô, được chưa?

Mạnh Hi cười giễu một tiếng:

- Gọi chị hai cũng vô dụng

Tư Không sững sờ, trực tiếp sửa miệng:

- Được rồi, Mạnh ca, cô nói đi, cô muốn tôi làm sao bây giờ?

Mạnh Hi trợn tròn mắt.....

Suy nghĩ một lúc, cô nói:

- Tôi muốn đánh bại anh! Vò nát anh ở lĩnh vực anh am hiểu nhất

Tư Không nhíu mày:

- Xong rồi, đời tôi sẽ không bao giờ được giải thoát.

Mạnh Hi cười một tiếng:

- Anh không tin?

Tư Không gửi một cái icon bất đắc dĩ:

- Tôi rất muốn tin tưởng, Nhưng mà... Thực lực của tôi không cho phép

Mạnh Hi nghĩ đến biểu lộ cuồng vọng của Tư Không, cô cười giễu một tiếng.

Đợi khi nào học trò của tôi xử lý anh xong, lúc đó cậu ta sẽ ghé vào tai anh nói một câu:

- Tôi còn chưa dùng sức mà anh đã ngã xuống rồi à?

Nghĩ tới đã thấy sảng khoái

Tiếp đó Trần Thương sẽ nói cho anh ta biết, thầy của tôi phái tôi đến để đánh bại anh

Ừm

Bức cách tràn đầy.

Ai bảo anh phách lối

Hừ

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi lập tức gửi một tin nhắn:

- Hay là chúng ta đánh cược đi?

Tư Không sững sờ:

- Cô nói đi, chỉ cần cô không nhớ thương tôi thì cái gì cũng được.

Mạnh Hi:

- Được rồi, nếu tôi thắng, vậy thì anh cho tôi mượn ít đồ, còn nếu tôi thua thì tôi sẽ đồng ý anh một điều kiện, thế nào?

Tư Không không chút do dự:

- Một lời đã định, cô muốn đánh cược như thế nào?

Mạnh Hi nói thẳng:

- Đánh cược lần tranh tài này đi, tôi cược anh không cầm được giải quán quân

Tư Không chỉ nói một câu thản nhiên:

- Tôi sẽ thắng.

Mạnh Hi cười khanh khách một tiếng, lập tức gửi một cái tin nhắn thoại cho anh:

- Rửa sạch mông chờ tôi đi! Tiểu tặc

Tư Không:

- Nữ lưu manh

Chương 706: Gọi Chủ Nhiệm Trần

Vừa mới dứt lời, tiếng đập cửa đã vang lên trong phòng.

Một người phụ nữ mặc áo ngủ mỏng manh, đang đi đến bên cạnh họ:

- Mộng Mộng, con còn chưa chịu nghỉ ngơi nữa hay sao?

Sau khi Mạnh Hi nghe thấy giọng nói này. Cô lập tức quay người lại, mỉm cười với người đối diện rồi nói:

- Mẹ à, có chuyện gì xảy ra vậy?

Người phụ nữ này cũng đã ngoài năm mươi tuổi rồi. Thế nhưng, gương mặt của bà ta lại được bảo dưỡng rất tốt, mái tóc ngắn cũng được xử lý vô cùng ngay ngắn rõ ràng. Bà ta còn mặc một chiếc áo ngủ màu tím mới đắc giá làm sao

Bà ta đi đến chỗ của Mạnh Hi rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Có thể nhìn ra được, Mạnh Hi giống cô ta đến bảy tám phần.

- Số điện thoại này cho con. Sau khi đi đến thủ đô, con nhớ phải gọi điện thoại cho quản gia đó. Con cứ ở trong nhà đi, không cần phải ra khách sạn ở đâu.

Mạnh Hi mỉm cười rồi nói với bà:

- Cảm ơn mẹ

- Mẹ ơi, rốt cuộc chúng ta có bao nhiêu căn nhà vậy? Mỗi lần con đi đến đâu, mẹ cũng đều cho con địa chỉ hết...

Mạnh Uyển Dung bất đắc dĩ cười nói với cô:

- Con muốn biết à?

Mạnh Hi lắc đầu nói:

- Không muốn, con còn phải tiếp tục ăn bám nữa chứ

Chỉ trong nháy mắt, con gái của và đã lớn đến như vậy rồi. Mạnh Uyển Dung nhìn con gái của mình, cô không nhịn được mà bật cười nói với con:

- Đúng rồi. Con kêu cả cậu học sinh kia lên đây đi, để hai đứa còn quan tâm chăm sóc lẫn nhau nữa chứ.

Sau khi Mạnh Hi nghe thấy thế, cô lập tức cười ha ha rồi cất tiếng nói:

- Mẹ đang nói Trần Thương hả? Con còn phải quan tâm chăm sóc cậu ta nữa à?

- Đúng vậy. Con cứ để cậu ta đến biệt thự của Mạnh gia chúng ta xem đi

Nụ cười của Mạnh Uyển Dung gần như vẫn luôn duyên dáng giống như vậy.

Cô và Mạnh Hi trò chuyện cùng nhau, đến hơn mười giờ mới trở về phòng để nghỉ ngơi.

Mạnh Hi nhìn mẹ của mình, bất đắc dĩ mà cảm thấy ấm áp ở trong lòng.

Bất kể có bận rộn bao nhiêu đi chăng nữa, mẹ của cô cũng đều sẽ dành ra một chút thời gian để tâm sự cùng với cô. Lần này, Mạnh Hi về nước cũng bởi vì mẹ của cô đã lớn tuổi rồi, cô không muốn mẹ của cô phải một mình bận rộn với công việc hơn nữa.

Trong cuộc đời của Mạnh Hi, người khiến cô đau lòng nhất chính là mẹ của mình. Mẹ của cô mới nhìn qua thì vô cùng mạnh mẽ, mẹ cô là chủ tịch của một công ty niêm yết, mẹ nắm trong tay khối tài sản hàng chục tỷ đồng, mỗi ngày đều bận rộn đến vô cùng. Thế nhưng, cho dù có bận rộn thế nào đi nữa, mẹ cô cũng sẽ tận lực dành ra chút thời gian cho con gái của mình.

Lúc mới đầu, Mạnh Hi không thể nào hiểu được mẹ của mình. Vào năm cao trung, cô lập tức đi đến nước Mỹ, một khi đã đi chính là đi hơn mười năm. Sau khi đi ra nước ngoài, cô rất ít khi về nước, mỗi lần đều là mẹ của cô chủ động đến nước Mỹ thăm cô.

Mỗi tháng, mẹ đều phải đi công tác đến mấy lần. Mặc dù, miệng nói là đi thảo luận công việc của công ty, nhưng kỳ thật chính là dành thời gian để đến thăm cô, làm chút công việc thường ngày cho cô, cùng cô đi dạo phố mua sắm xem phim, làm một số việc trong khả năng của mẹ cùng với cô.

Gia đình của Mạnh Hi là một gia đình đơn thân. Gia đình cô cũng có những sự cố giống như các gia đình lớn khác. Mạnh Uyển Dung gặp một người không tốt nên đã bị bội tình bạc nghĩa. Năm 21 tuổi, mẹ của cô mang Mạnh Hi đi đến tỉnh An Dương. Sau đó, mẹ của cô dốc sức làm việc rất nhiều năm. Cuối cùng, mẹ cô cũng có được một thế giới như ngày hôm nay, con đường mà mẹ cô đã đi qua quả thật không hề dễ dàng một chút nào cả.

Mạnh Hi theo họ mẹ. Sau khi, cô nhìn thấy tình cảnh của mẹ mình và một chút kinh nghiệm của chính bản thân cô, cô đã không còn quá nhiều cảm giác tin tưởng đối với đàn ông nữa rồi. Thế nhưng, Mạnh Uyển Dung lại rất lo lắng cho tính cách thiếu sót này của Mạnh Hi. Bà nghĩ rằng đã làm cha làm mẹ, thì phải luôn ở bên cạnh con của mình.

Bà phát hiện rằng qua nhiều năm như vậy rồi, trong cuộc sống của Mạnh Hi vẫn chỉ có hai người đàn ông, một người chính là đối thủ một mất một còn của cô - Tư Không, còn một người chính là Trần Thương.

Vốn dĩ, Mạnh Uyển Dung cho rằng Mạnh Hi sẽ yêu thích Tư Không. Thế nhưng, sau khi bà tìm hiểu kỹ càng một phen, bà mới biết, chẳng qua Mạnh Hi chỉ coi Tư Không như một đối thủ cạnh tranh mà thôi.

Bởi vì Tư Không quá ưu tú, nên cho tới nay, tính cách háo thắng của Mạnh Hi vẫn coi cậu ta như một đối thủ tuyệt vời.

Hai người quen biết nhau cũng đã được bảy đến tám năm, họ vẫn coi nhau như đối thủ một mất một còn.

Trên cơ bản, điều mà Tư Không đang đấu tranh, chính là thứ mà Mạnh Hi cũng muốn đoạt được. Vậy nếu, cậu ta có thể có được nó thì sẽ như thế nào?

Thì ngay cả bạn gái cũng sẽ không chịu buông tha chứ sao

Điều này làm cho Tư Không chết lặng trong lòng

Nhưng lại không thể làm được gì cả

Dù sao, Mạnh Hi cũng yêu thích phụ nữ?

Một chút chuyện như thế này cũng không có gì sai trái cả

Hơn nữa, cô gái này lại giàu có, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, IQ EQ phát triển cũng vô cùng xuất sắc cơ mà.

Đến mức, ngay cả Mạnh Hi cũng yêu thích chính bản thân mình nữa?

Piu

Tư Không có thể tin rằng thế giới này có quỷ, cũng không thể tin được một chuyện hoang đường như thế này

Sau này chính là Trần Thương.

Sự xuất hiện của Trần Thương làm cho Mạnh Uyển Dung vui vẻ hơn một chút.

Bởi vì Mạnh Hi đã tìm được một loại tình cảm khác để có thể dựa vào.

Quả thật, tình thầy trò là một trong những loại tình cảm có thể dựa vào nhất trên thế giới này, cũng giống như tình thân và tình yêu nam nữ.

Mặc dù Mạnh Hi đã nói bản thân cô yêu thích phụ nữ. Thế nhưng, Mạnh Uyển Dung phát hiện ra rằng khát vọng thật sự của Mạnh Hi chính là loại cảm giác có thể dựa dẫm và tin tưởng kia.

Mạnh Uyển Dung sẽ không bắt buộc Mạnh Hi phải như thế này phải như thế kia. Mẹ của cô cực kỳ tôn trọng Mạnh Hi, cũng cực kỳ hiểu rõ cô.

Thế nhưng, mẹ của cô hi vọng, sau này khi Mạnh Hi già rồi, sẽ có một người để đi cùng cô, để cô dựa dẫm vào.

Mà Trần Thương chính là người đó, người có thể đi cùng cô và để cô dựa dẫm vào.

Có lẽ, Mạnh Hi đủ mạnh mẽ và không cần phải dựa dẫm vào người khác. Nhưng Mạnh Uyển Dung cũng biết rất rõ, muốn chia sẻ hạnh phúc, cũng cần phải có một tri kỷ hoặc một người đáng tin cậy.

Có đôi khi, sự vui sướng của việc chia sẻ so với việc dựa dẫm vào ai đó lại càng quan trọng hơn.

Cô là người từng trải, cô biết rất rõ ràng rằng sự vui vẻ khó kiềm chế hơn so với sự đau khổ.

Vào buổi sáng thứ sáu, một tin tức vô cùng quan trọng được thông báo ở trong bệnh viện

Qua hai ba ngày thảo luận kỹ càng, những lãnh đạo của Tỉnh Nhị Viện cũng xác định được kế hoạch phát triển giai đoạn năm 2020-2025.

Cùng lúc đó, bên trong chuyên mục xác định xây dựng một toà nhà cấp cứu bốn tầng và một cơ sở khối u tám tầng vào năm 2020, trong vòng ba năm, các nhà lãnh đạo muốn hoàn thành việc bồi dưỡng nhân tài.

Chương 707: Công Bố Tin Tức

Tin tức chỉ vừa mới được công bố mà trong nháy mắt đã thu hút được sự quan tâm của vô số người.

Thế nhưng, tin tức làm cho mọi người khiếp sợ nhất cũng không phải là như thế này, mà chính là sự thay đổi nhân sự ở trong Tỉnh Nhị Viện.

Trần Thương được chính thức bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, đồng thời sau một năm tới, sẽ chính thức được đề cử làm chủ nhiệm của khoa cấp cứu.

Tin tức này đã được lan truyền qua đến trăm công nhân viên của Tỉnh Nhị Viện chỉ trong nháy mắt

Quá chấn động

Bây giờ, anh là phó chủ nhiệm của khoa cấp cứu. Sau này, anh sẽ là chủ nhiệm của khoa cấp cứu ở bệnh viện khi mới chỉ có 27 tuổi

Nhìn kỹ lại xem, toàn tỉnh có được mấy người như vậy đâu?

Có thể không hề khoa trương một chút nào cả, một chút cũng không có khoa trương

Nhưng đây cũng không phải là chuyện khoa trương nhất.

Một năm sau khi được đề cử làm chủ nhiệm của khoa cấp cứu, điều này vô cùng có ý nghĩa.

Năm nay, Trần Thương mới có 27 tuổi. Qua năm sau, anh mới có 28 tuổi. Sau khi bồi dưỡng được một năm, anh sẽ trở thành đại chủ nhiệm của khoa cấp cứu vào năm 29 tuổi.

Anh sẽ là một trong ba chủ nhiệm trẻ tuổi nhất của toàn tỉnh

Lúc 30 tuổi, Mạnh Hi là một bác sĩ vừa tốt nghiệp học viện Karolinska ở Thụy Điển, sau đó được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm.

Lúc 31 tuổi, sau bậc tiến sĩ, Tỉnh Nhiên là sinh viên đạt thành tích cao, anh ta là thành viên của trung khoa viện sau tiến sĩ Lưu Động Trạm. Sau này cũng được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm

Thế nhưng, khi Trần Thương chỉ mới có 29 tuổi, anh đã được bổ nhiệm làm chủ nhiệm

Toàn bộ người ở trong bệnh viện đều đang bàn tán sôi nổi

- Tên Trần Thương này cũng quá khoa trương rồi? Mới chuyển chính thức được ba năm đã trực tiếp trở thành phó chủ nhiệm của khoa cấp cứu.

Sau một năm nữa, anh ta đã trở thành chủ nhiệm của khoa cấp cứu rồi đó. Tốc độ như thế này chính là cưỡi tên lửa mà đi

- Cái này mà gọi là nhanh à? Cậu suy nghĩ cho thật kỹ đi. Năm nay, Trần Thương chỉ mới chính thức chuyển biên chế, chưa tới nửa năm đã được đề cử làm phó chủ nhiệm, cái này không phải rất dọa người hả?

- Đúng vậy, bệnh viện có phải làm việc quá vội vàng hay không, dù sao... Cấp cứu cũng không phải là ban bình thường, Trần Thương có thể làm được hay không vậy?

- Sang năm, bệnh viện của chúng ta sẽ xây dựng một toàn nhà cấp cứu tám tầng. Cậu nghĩ đi, cậu cẩn thận suy nghĩ mà xem

- Tôi hiểu rồi! Ý của cậu là chờ đến khi Trần Thương trở thành chủ nhiệm khoa cấp cứu. Đến lúc đó, anh ta không chỉ phụ trách có mỗi một bộ phận mà là phụ trách một tòa nhà ả?

Lời này vừa nói, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đã hôn mê rồi

Hoá ra, việc xây dựng tòa nhà cấp cứu là để cho Trần Thương đấy à?

Một bác sĩ chưa đến 30 tuổi, đã phụ trách một tòa nhà cấp cứu như thế này rồi.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều trừng to hai mắt.

Kinh ngạc thôi thì chưa đủ để bày tỏ cảm xúc ở trong lòng của tất cả mọi người xung quanh.

Thế nhưng, mọi người đều biết rằng từ hôm nay trở đi...

Không thể gọi là tiểu Trần nữa rồi, thật sự phải gọi là chủ nhiệm Trần

…

…

Sau khi liên hệ tất cả các manh mối lại, mọi người đều vì đó mà bị chấn động.

Chủ nhiệm của một toà nhà tám tầng, ngay cả phó viện trưởng cũng chưa có quyền lợi như vậy nữa?

Mấu chốt của việc này chính là do thực lực

Nếu nói một câu không dễ nghe, chẳng phải tên chủ nhiệm này muốn kiêm luôn cả chức phó viện trưởng nữa hay sao?

Ngoại trừ viện trưởng của Tỉnh Nhị Viện ra, anh ta chính là người có quyền lợi lớn nhất ở đây rồi không phải sao

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người ở Tỉnh Nhị Viện đều đang bàn tán sôi nổi.

Thậm chí, có người còn muốn hỏi viện trưởng cho ra lẽ về quyết định qua loa này của ông.

- Dựa vào cái gì chứ? Anh có tài đức gì mà có thể trở thành chủ nhiệm của toà nhà cấp cứu kia chứ

- Đúng thế, anh vẫn còn kém xa lắm?

...

Ngay lúc này, văn bản bổ nhiệm chính thức của Trần Thương đã được truyền ra ngoài và được dán lên trên cột thông báo của bệnh viện

Lần đầu tiên, mọi người cảm nhận được hiệu suất làm việc của văn phòng hành chính ở bệnh viện nhanh chóng đến như thế nào

Trần Thương thật sự đáng giá để bệnh viện coi trọng như thế à?

Chẳng qua, khi mọi người nhìn thấy lời giới thiệu vắn tắt ở bên dưới văn kiện của Trần Thương, trong lúc nhất thời tê cả da đầu.

- Trần Thương, nam, 27 tuổi, nghiên cứu sinh tốt nghiệp thạc sĩ, thành viên của Hiệp hội phẫu thuật ngoại khoa Gan mật Trung Quốc, quản lí ngoại khoa Gan mật của tỉnh Đông Dương, thành viên của Hiệp hội phẫu thuật ngoại khoa tay Trung Quốc, quản lí của Hiệp hội ngoại khoa tay của tỉnh, thành viên của Hiệp hội phẫu thuật khoa ngoại tim mạch Trung Quốc... Năm 2019 đã phát biểu ba bài luận văn quốc tế (hai bài được đăng trên «tạp chí khoa ngoại nước Anh», và một bài được đăng trên «Cấy Ghép Lá Gan»); cải tiến liên tục hai quy trình phẫu thuật, sáng lập Phương pháp khâu Chen và phương pháp khâu cơ, áp dụng cho đề tài cấp quốc gia, đồng thời tham gia vào Chương trình Nghiên cứu trọng điểm quốc gia về Phẫu thuật tay năm 2020...

Sau khi xem xong, tất cả mọi người đều sững sờ

Một phần thông tin này cũng quá chấn động rồi đi

Đủ để làm lòng người tan nát nga

Ai có thể nghĩ được rằng người cảm thấy mình không hề quan trọng trong mắt của người khác như “Tiểu Trần”, lại có thể tuyệt vời đến như thế chứ?

Anh ta có thể đảm nhiệm chức vụ ban quản trị của bốn Hiệp hội cấp quốc gia và hai Hiệp hội cấp tỉnh cùng một lúc, anh ta là một người toàn tài hay sao vậy?

Trong lòng của một số người đều đang tràn ngập sự tò mò

Còn có ba luận văn đẳng cấp kia nữa. Nói không dễ nghe một chút, ngay cả viện trưởng của Tỉnh Nhị Viện - Tần Hiếu Uyên cũng còn chưa có phát biểu nữa kìa?

Thực lực phẫu thuật, thực lực nghiên cứu khoa học, anh ta muốn cái gì thì sẽ có cái đó thôi

Tại sao anh ta không làm phó chủ nhiệm được kia chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người dù có không phục như thế nào, ở ngoài miệng cũng phải phục cả thôi

Nếu anh ta muốn làm thì cứ để anh ta làm đi nga

Bệnh viện cũng đã đem những việc này viết ra rồi, còn dán lên cả cột thông báo, không phải là để nói cho mọi người biết, nếu mấy người có thực lực thì mấy người cứ lên làm hay sao.

Bởi vì Trần Thương đặc biệt được viện trưởng đề cử, cho nên, trong lúc nhất thời, có không ít các bác sĩ trẻ tuổi ở bệnh viện bị kích thích. Không ai có thể nghĩ tới được điều này

Có đôi khi, việc cạnh tranh lành mạnh, mới là động lực cốt lõi nhất để phát triển một người

Mặc dù là vậy, nhưng vẫn còn có một số người ở bên ngoài nhân cơ hội này mà ồn ào.

Nhưng mà, lúc này, cho dù mấy người có ồn ào như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể làm được chuyện gì cả. Bệnh viện cũng đã đóng dấu rồi, chuyện đã chắc như đinh đóng cột, mấy người có làm ầm ĩ cũng vô dụng mà thôi.

Mấy người cũng chỉ có thể âm thầm mà càu nhàu thôi.

Thế nhưng, ngay khi rất nhiều người ở trong bệnh viện bắt đầu hoài nghi và bàn tán về Trần Thương. Ngay lúc này, khoa cấp cứu, khoa ngoại tim và mấy ngoại khoa tổng hợp khác lại đặc biệt đồng tình

Ủng hộ Trần Thương

Bởi vì Trần Thương đã chân chính dùng thực lực của mình để chinh phục tất cả mọi người ở trong khoa cấp cứu của họ.

Mặc dù mọi người vẫn hay gọi tiểu Trần vui đùa, nhưng, trong tâm lý của họ đều rất rõ ràng.

Cậu tiểu Trần này, có lẽ đã vượt qua bản thân họ rồi.

Chương 708: Đi Xem Đi

Trần Thương theo ban quản lý trở lại khoa cấp cứu này, có thể nói, trong lòng anh đang có trăm mối cảm xúc hỗn loạn.

Trên đường đi, mọi người đều hướng về phía Trần Thương gật đầu chào hỏi.

- Chào buổi sáng, chủ nhiệm Trần

- Chủ nhiệm Trần

- Xin chào chủ nhiệm Trần

...

Đối mặt với nhiều người gọi mình như vậy, Trần Thương cảm thấy hơi không thích nghi kịp.

Sau khi Trần Thương trở lại khoa, nhất thời có vô số tiếng hoan hô vang lên

- Chủ nhiệm Trần trở về rồi

- Xin chào chủ nhiệm Trần, sau này cậu cũng không thể làm khó dễ cho tôi đâu nhé...

Nhạc Nhạc vừa cười vừa nói với anh.

Trần Thương mỉm cười, nói với Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm, buổi chiều tôi phải đi tới thủ đô. Ngày mai tôi đi tranh tài, tôi sẽ đến chào hỏi ông sau vậy.

Lý Bảo Sơn gật đầu, mỉm cười với anh rồi nói:

- Ừ, cậu cố gắng lên nhé! Còn phải tranh thủ cầm giải thưởng trở về nữa, để cho đám người xem thường cậu nhìn thử một chút

Trần Thương gật đầu, cười một tiếng rồi mới nói:

- Tôi chắc chắn sẽ làm như vậy

Vừa rồi, ở trong văn phòng của viện trưởng, quả thật Tần Hiếu Uyên cũng muốn nói câu nói này. Thế nhưng, ông sợ sẽ tạo áp lực cho Trần Thương nên không có nói, ông chỉ nhẹ nhàng nói một câu cố gắng mà thôi.

Nhưng Trần Thương biết rất rõ, thứ mà bản thân anh cần nhất bây giờ chính là thành tích

Khi anh bày thành tích ra trước mặt của tất cả mọi người, những nghi ngờ của họ sẽ lập tức trở nên nhạt nhòa hơn

Vốn dĩ, Trần Thương cũng không có quá để tâm nặng nề đến việc chiến thắng như vậy. Nhưng cuối cùng, anh cũng quyết định phải để ý đến việc

giành lấy chức quán quân

Trần Thương thu thập đồ đạc một chút, rồi vội vàng đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, Tần Tường gọi điện thoại đến.

Trần Thương cầm điện thoại lên nói:

- Chào chủ nhiệm Tần.

Tần Tường nhẹ gật đầu rồi nói:

- Tiểu Trần, cậu tới chỗ của tôi một chuyến đi, tôi sẽ đưa hộ chiếu cho cậu.

Trần Thương gật đầu rồi nói:

- Có thể làm xong nhanh chóng như vậy à?

Tần Tường cười một tiếng nói:

- Chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi, tới chỗ này của tôi lấy là được rồi.

Trần Thương mỉm cười, chính anh cũng là người có hộ chiếu.

Nhưng mà, thật sự là vô cùng bận rộn

Sáng ngày kia, anh phải đi tham gia giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim của cả nước.

Sáu ngày cuối tuần, anh còn phải đi Hàn Quốc để tham gia hội nghị chỉnh hình thường niên. Anh nghe nói, Petra cũng sẽ làm ban giám khảo, hình như còn có một giải thưởng gì đó rất lớn, để bình chọn ra bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm.

Đây chính là giải thưởng lớn trên toàn thế giới nha

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ phải bật cười.

Bỗng nhiên, anh nhận ra rằng tất cả những sự sắp xếp này đều vô cùng tốt.

Một quán quân phẫu thuật ngoại khoa của cả nước, một bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới

Hai giải thưởng đủ sức thuyết phục này cũng đã nằm trong tay của anh rồi.

Vừa vặn có thể làm cho tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục?

Nghĩ tới đây, trong lòng của Trần Thương tràn đầy đam mê và động lực.

Kỳ thật, đối với loại đề cử này của Tần Hiếu Uyên, trong lòng Trần Thương khẳng định là vô cùng cảm ơn rồi đi.

Có một người lãnh đạo như thế này, thậm chí là một người cha vợ như thế này, dĩ nhiên, Trần Thương không thể phụ lòng ông được rồi

Anh cũng không thể làm khó viện trưởng Tần được, anh chắc chắn phải lấy được một chút thành tích, đủ để giải quyết một vài phiền toái không cần thiết cho bản thân anh.

Mọi người muốn hiểu rõ lẫn nhau thì phải cân nhắc đến đối phương.

Tần Hiếu Uyên dùng đủ kiểu để nâng đỡ Trần Thương.

Vì vậy mà Trần Thương không muốn viện trưởng Tần bị mọi người chỉ điểm, bị mọi người nói là không công bằng.

...

...

Tin tức được truyền đi rất nhanh.

Sau khi Hùng Khang Dụ tra rõ ràng tất cả mọi thông tin về Trần Thương, nhất thời cảm thấy vô cùng vui vẻ hô to

Không ngờ ông lại phát hiện được một nhân tài đa năng như thế này

Ngọc thô

Quả thật là ngọc thô

Thế nhưng, đến khi ông chuẩn bị đi tìm Trần Thương để nói chuyện, bỗng nhiên, ông biết được tin, Tỉnh Nhị Viện đặc biệt thăng chức cho Trần Thương.

Hơn một năm sau, thậm chí còn cho anh cả chức vụ chủ nhiệm tòa nhà cấp cứu nữa

Hùng Khang Dụ suýt nữa là phun ra máu mũi

Tên Tần Hiếu Uyên này, từ lúc nào lại dứt khoát như vậy nhỉ

Triệu Tu Bình cũng không dễ chịu gì cho lắm, ông ta mưu đồ cả nửa ngày, cũng không nghĩ được rằng Trần Thương lại đặc biệt được đề cử như thế

Thế nhưng, sau khi Triệu Tu Bình thấy tác phẩm tuyệt vời của Tần Hiếu Uyên.

Ông cũng chỉ có thể nhẹ nhàng lắc đầu mà thôi.

Ông cảm thấy giá trị của Trần Thương, rõ ràng không đến mức như thế này.

Chủ nhiệm của một toà nhà cấp cứu hả?

Có bao nhiêu người có thể đảm nhiệm chức vụ như thế này cơ?

Trần Thương thật sự rất lợi hại

Nhưng cậu chỉ mới có 27 tuổi, chuyện tương lai, ai mà có thể nói chính xác được điều gì chứ?

Vừa khác, Tiền Lượng lại đang than thở, hối tiếc mãi không thôi.

Cuối cùng, ông vẫn đến trễ hơn người ta một bước

Triệu Tu Bình bất đắc dĩ lên tiếng:

- Lão Tiền à, ông cũng hơi cường điệu quá rồi đó?

Tiền Lượng thấy thế cũng không phản bác lại cậu, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Lão Triệu à, cùng đi xem đi.

Bệnh viện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Tin tức Trần Thương được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm khoa cấp cứu bệnh viện Tỉnh Nhị đã nhanh chóng lan truyền khắp các khoa, trong vòng một ngày mà đã thu hút sự quan tâm của rất nhiều người.

Đối với quyết định bổ nhiệm một người bá đạo như vậy của Tỉnh Nhị Viện, đương nhiên nhận được không ít lời cả khen lẫn chê.

Có khen ngợi, dĩ nhiên cũng có chê bai.

Nhưng mà, người khác dù nói thế nào, đối với viện Tình Nhị cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Cùng ngày đó, Tần Hiếu Uyên nhận được điện thoại của Tần Nhạc Minh.

- Anh hai, hiệu suất làm việc của anh càng ngày càng nhanh

Tần Nhạc Minh thẳng thắn nói.

Tần Hiếu Uyên cười ha hả:

- Đây không phải là vấn đề nhanh hay không nhanh, chuyện đã đến mức này, đương nhiên cần phải làm như thế.

Sau khi Tần Nhạc Minh nghe xong, gật đầu nhẹ tán đồng.

Trong lòng cậu, anh trai luôn mang hình ảnh trầm ổn nhẹ nhàng, thế nhưng quyết định cứng rắn bổ nhiệm Trần Thương kia khiến mắt anh sáng hẳn lên.

Cậu cảm thấy, trận này, Tần Hiếu Uyên đánh cược, tuyệt đối sẽ thua nặng

Người khác không hiểu Tần Hiếu Uyên, nhưng cậu hiểu

Người khác nhìn vào sẽ thấy Tần Hiếu Uyên đang có ý định đề bạt Trần Thương nhằm tạo thế lực cho thời kì then chốt này, nhưng căn bản không ai hiểu ra thật sự đây là đang trợ giúp Tỉnh Nhị Viện.

Đến lúc đó.... Chờ lúc Trần Thương đoạt giải quán quân trên cả nước, tất cả mọi người đều sẽ hiểu cái gì gọi là đầu tư nhân tài

Nói chuyện phiếm vài câu với nhau xong, cúp điện thoại.

Mà không bao lâu, điện thoại Tần Hiếu Uyên lại đột nhiên vang lên, chẳng qua là lần này lại là Vệ Kiện ủy lãnh đạo, phó chủ nhiệm Đoàn Học Chân.

- Alo? Chủ nhiệm Đoàn.

Đoàn Học Chân nhận điện thoại:

- Viện trưởng Tần, Trần Thương... Anh đã nghiêm túc cân nhắc chưa? Tôi ở bên này nghe thấy không ít những lời đồn thổi.

Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ cười nói:

- Thủ trưởng, chuyện này còn ồn ào tới tận chỗ sếp à?

Đoàn Học Chân cười, gật đầu nói:

- Ừm, lợi ích chung bị ảnh hưởng rất nhiều, người thèm thuồng tự nhiên cũng có không ít, nói Trần Thương kia có tài cán gì đâu?

Chương 709: Cô Mạnh, Cô Buông Tha Cho Tiểu Duyệt Đi

Nhưng mà…

Họ nói nhiều hơn chính là về anh đó, dù sao bây giờ anh cũng đang ở trong thời kì then chốt, mấy viện trưởng, trưởng phòng cạnh tranh chức vị viện phó cũng không ít đâu, chuyện này xử lý không tốt, đương nhiên hậu quả như thế nào, tôi nghĩ chắc anh cũng hiểu.

Tần Hiếu Uyên nói:

- Sếp thấy chuyện này thế nào?

Đoàn Học Chân cười:

- Tôi đương nhiên tin tưởng anh.

Đoàn Học Chân cũng không phải kẻ ngốc, trước đây còn là do Tần Hiếu Uyên giới thiệu để ông đến chào hỏi Khổng Gia Huy.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lắc đầu:

- Sếp à, thật ra tôi chỉ muốn khuyến khích nhân tài cho Tỉnh Nhị của chúng ta thôi, sếp có nghĩ tới không, nếu Trần Thương giành được chiến thắng trong kì thi quốc gia, cộng thêm việc trở thành đại diện cho cả đất nước, sếp cảm thấy Trung Quốc chúng ta còn có thể giữ được Tiểu Trần không?

Một câu này khiến Đoàn Học Chân ngẩn người:

- Anh thật sự đang có ý định gì?

Tần Hiếu Uyên chắc chắn nói:

- Đến lúc đó sếp sẽ biết.

Đoàn Học Chân nghe xong, nói:

- Nếu như Trần Thương thật có thể giành quán quân, anh quả thật đã lập công to, không cần đến sang năm, năm nay vững vàng được đề bạt

Lúc nào, Tỉnh Đông Dương cầm qua giải thưởng giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật cả nước?

Nếu như Trần Thương đại biểu Tỉnh Nhị Viện giành được danh hiệu đó, hơn nữa còn ở lại Tỉnh Nhị Viện, đối với nền y học Trung Quốc thực sự là chuyện quá tốt, một chuyện vô cùng tốt, không phải sao?

Đoàn Học Chân nghe xong, thêm phần kích động

Tần Hiếu Uyên cười cười, cúp điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu, những người này, đều cho là mình nâng đỡ Trần Thương, nhưng thật ra lại không biết Tần Hiếu Uyên ông là cân nhắc vì Tỉnh Nhị Viện này.

Có Trần Thương ở đây, không cần đến thời gian năm năm, anh có thể nâng cấp bệnh viện này lên gấp ba lần

Thậm chí còn cho xây dựng thêm mấy khu đạt chuẩn quốc gia.

Họ à...

Căn bản không hiểu tiềm lực của Trần Thương lớn đến thế nào.

Hơn nữa, ngay cả nói chuyện với Đoàn Học Chân như vậy, rất nhiều người đều chế giễu, chờ bắt được khi Tần Hiếu Uyên ông gặp phải sai lầm, lúc này một khi phạm sai lầm, cả sự nghiệp của ông cũng sẽ chẳng còn.

Thế nhưng, mặc dù Tần Hiếu Uyên ông năng lực có hạn

Nhưng vận mạng của ông lại rất tốt

Trong thời kỳ mấu chốt này, có quý nhân phù trợ.

Mặc dù ngoài miệng nói với Trần Thương: tiểu Trần chớ khẩn trương, có giành được giải hay không chẳng quan trọng. Thế nhưng, thành bại lần này Trần Thương lần này liên quan trực tiếp đến sự nghiệp của ông.

Tuyệt đối không nên cho rằng là viện trưởng thì muốn làm gì thì làm.

Tần Hiếu Uyên cũng thừa nhận bản thân ông đang chịu áp lực khá lớn.

...

Buổi tối, bảy giờ trước khi cuộc thi diễn ra tại khách sạn có đưa tin.

Trần Thương đưa Tần Duyệt đi ăn cơm.

Tần Duyệt chắc chắn phải ăn lẩu, còn muốn ăn cay, cô nói ăn lẩu cay mới ngon.

Thế nhưng, Trần Thương cảm thấy... Chẳng qua Tần Duyệt vài ngày không được ăn lẩu nên mới thấy thèm

Tần Duyệt thở dài:

- Cha không cho em đi với anh.

- Nói là phải để cho anh tập trung, đừng nên quá lo lắng, cũng không cần tạo cho mình áp lực.

Trần Thương cười cười, trong lòng còn hơi cảm động.

Anh đến Bệnh Viện Tỉnh, gặp Tần Tường, nói chuyện với ông thì cũng hiểu ba vợ cũng đang bị áp lực.

Trần Thương đương nhiên không thể không cố gắng

Cha vợ đối với anh tốt như thế, anh sao có thể phụ lòng của ông?

Đương nhiên không thể

Ăn sạch uống trơn trộm quần áo, đây là việc nhà

Đồng tâm đối ngoại là công sự

Anh không chỉ có muốn cho lão Tần này một quán quân cả nước, còn có thêm một tấm giấy chứng nhận bác sĩ thẩm mỹ tốt nhất trên thế giới.

Giành được hai vinh dự này, xem thử mặc ông Tần lúc ấy sẽ ra sao.

Trần Thương cười nói:

- Yên tâm đi, chồng em là thiên hạ đệ nhất

Tần Duyệt nhất thời nheo mắt lại:

- Việc đó là đương nhiên rồi! Thưởng cho anh một miếng đậu nè...

Ăn lẩu cay, hơi nóng phả trên mặt Tần Duyệt:

- Đúng rồi, trên thủ đô có nhiều cô gái xinh đẹp, anh không thể đứng núi này trông núi nọ đấy nhé? Em có thể bảo chị Mạnh Hi giúp em trông chừng anh đấy

Trần Thương nghe xong, trong lòng bỗng nhiên quặn lại, so với bản thân, Trần Thương càng thêm lo lắng cho cô, tuyệt đối không nên bị Mạnh nữ vương cho ra tay

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định đề tỉnh một câu:

- Em yêu à! Em phải bảo vệ tốt bản thân mình, thủ thân như ngọc, nam hay nữ đều không được tới gần, cho dù là cô Mạnh cũng không được.

Tần Duyệt nhất thời liếc mắt:

- Anh nghĩ gì thế?

- Cô Mạnh là người rất tốt

Trần Thương nghe xong lời này, muốn nổi giận.

Không được. Chính anh có thể nhận ra tình cảm của giáo sư Mạnh đối với Tần Duyệt, nhìn một chút có thể nhận ra muốn la liếm vợ người ta.

- Nếu như em không nhin được, anh có thể dẫn em đi dạo phố, đi chỗ nào đó vui chơi, cho em vui thỏa thích.

Nếu như thực sự bất đắc dĩ, anh có thể cho Tiểu Duyệt một người bạn...

Trần Thương thề, chính mình mới không thèm để ý đến cô Mạnh

Anh đang bảo vệ Tần Duyệt.

...

Lưu luyến không rời chào tạm biệt tiểu Tần.

Trần Thương cầm lấy điện thoại, phát hiện mình được thêm vào trong một nhóm.

Tên là: Người Ngoài Đông Dương.

Trần Thương nhìn cái tên này, luôn cảm thấy, người ngoài, luôn ngoãn ngoãn, biết nghe lời

Trong nhóm chỉ có bốn người.

Tần Nhạc Minh, Quách Vân Phi, Mạnh Hi và anh.

Tần Nhạc Minh thấy người vào, nói:

- Báo cho người ta biết địa chỉ, hai giờ lên đường sắt cao tốc, một giờ rưỡi mọi người đến trạm xe gặp mặt, chuẩn bị hành lý đồ dùng, lần này chúng ta đi hai ngày.

Mỗi tỉnh đều phải chọn ra một giám khảo dẫn đội tham gia trận đấu, mà Tần Nhạc Minh dĩ nhiên thuộc ban giám khảo tỉnh Đông Dương, cũng là người dẫn đội đi trước.

Đây là lần thứ nhất Tần Nhạc Minh thấy Trần Thương, đoán chừng… Thằng nhỏ này còn không biết mình là chú nhỏ của Tần Duyệt đâu ha?

Nghĩ tới đây, Tần Nhạc Minh bất đắc dĩ cười, cũng tràn đầy chờ mong đối với Trần Thương.

Trần Thương về nhà thu thập một phen, chợt phát hiện… Mình thu thập cái gì chứ?

Có cái gì tốt để thu thập đâu?

Thời gian hai ngày này đều đã ăn uống ngủ nghỉ ở khách sạn.

Có muốn mang theo cái gì đâu?

Đem vật phẩm tùy thân thu thập một phen, Trần Thương trực tiếp đón xe đi nhà ga.

Thật xa, Trần Thương đã nhìn thấy một cô gái.

Cô đứng ở nơi đó trông thật tao nhã làm sao

Không sai, đó chính là Cô Mạnh của anh.

Trần Thương nhìn Cô Mạnh một thân áo da đường cong rất có lồi có lõm, bất đắc dĩ thở dài.

Người cô giáo này, thật không cho học sinh bớt lo, một thân áo da, không sợ gây chú ý tới xung quanh quá nhiều hay sao?

Trần Thương thở dài, đi ra phía trước.

- Cô Mạnh, cô không thể để học sinh bớt lo một chút ư?

Trần Thương lại thở dài, nhìn xung quanh toàn là một đám đàn ông dáng vẻ ngực thận ác sát, bất đắc dĩ khuyên bảo:

- Cô đang đi tham gia giải thi đấu về kỹ năng phẫu thuật, không phải là đi đua xe.

Mạnh Hi nghe xong bất đắc dĩ bật cười, cả cơ thể rung bần bật.

Thế là Trần Thương đành phải vì nhân viên cảnh vụ ở nhà ga mà nhanh chóng lau vệt mồ hôi vừa rơi xuống, cái này nếu liên quan tới vấn đề trị an thì sẽ chỉ khiến cho các anh bận rộn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy mình hẳn là nên vì dân trừ hại, dứt khoát tranh thủ thời gian lôi kéo Mạnh Hi tiến vào cửa xoát vé, đến đứng đợi xe ở đại sảnh, đem Mạnh Hi nhét cho ngồi vào một cái góc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 710: Phụ Nữ Là Yêu Tinh, Mạnh Hi Là Hí Tinh

Sau một lúc, Trần Thương mới tò mò phát hiện ra cục nợ này không mang hành lý mà chỉ cầm cái túi đeo vai:

- Hành lý của cô đâu rồi?

Mạnh Hi lắc đầu:

- Mang hành lý cái gì, tôi lại không ở khách sạn, đến ở phòng bên kia thì thật là tốt.

- Đúng rồi, cậu cùng đi với tôi chứ?

Trần Thương nghe xong, nhất thời hai mắt sáng lên, nhẹ gật đầu:

- Được rồi, tôi thích ở khách sạn.

Thấy anh ta nghĩ một đằng nói một nẻo, Mạnh Hi kém chút cười sặc.

Trần Thương cũng xấu hổ vò đầu cho bớt xấu hổ.

Mạnh Hi cười nói:

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, bên kia nhà tôi có một biệt thự, đến lúc đó quản gia đi đón chúng ta sẽ tốt hơn, thuận tiện cậu kèm một khóa phụ đạo cho tôi luôn, mấy ngày nay mỗi ngày đều xem video nhưng vẫn cảm thấy còn kém một chút gì đó, cậu hãy giảng qua cho tôi nhé.

Trần Thương bèn gật đầu, không nỡ từ chối.

Không bao lâu, Quách Vân Phi và Tần Nhạc Minh kéo theo một cái vali hành lý đi tới.

Quách Vân Phi không có bất kì biểu hiện ngoài ý muốn nào, tuy nhiên khi thấy Mạnh Hi thì anh chỉ dám ngồi xa xa, nhìn cũng không dám nhìn, thế nhưng… Hết lần này tới lần khác trong lòng đều là thật sự muốn nhìn.

Mạnh Hi thấy Tần Nhạc Minh, chủ động đứng dậy tươi cười:

- Chào viện trưởng Tần.

Tần Nhạc Minh gật đầu cười nói:

- Tiểu Mạnh đúng là càng ngày càng xinh đẹp.

Mạnh Hi thoải mái cười theo, cực kỳ ung dung! Trông rất hào phóng

Điều này làm cho Trần Thương khịt mũi coi thường.

Người phụ nữ này là đồ hí tinh, vừa rồi nụ cười quá giả tạo, rõ ràng khi ở cùng với mình thì một bộ mặt tiện sưu, song một khi có người khác thì cô ta lại phải khéo léo hơn nhiều, còn treo trên mặt cả nụ cười ung dung hào

phóng kia, ngược lại càng làm người ta cảm thấy thanh xuân chói lọi vô cùng

- Đây là học trò của tôi, Trần Thương.

Lúc Mạnh Hi giới thiệu Trần Thương, thật sự trông cực kỳ giống dáng vẻ một thầy cô giáo nên có, đoan trang hào phóng, sư nghi thiên hạ

Trần Thương không khỏi sững sờ, chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác của mình?

Ai

Quả nhiên cha nói không sai, phụ nữ càng đẹp càng là yêu tinh, mà Mạnh Hi tuyệt đối là hí tinh

Trần Thương vội vàng đứng lên:

- Chào viện trưởng Tần.

Chẳng biết tại sao khi Trần Thương thấy Tần Nhạc Minh, luôn có một loại cảm giác quen thuộc, luôn cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào đó

Thế nhưng cuối cùng vẫn chậm chạp nói không nên lời.

Tần Nhạc Minh nhìn Trần Thương rồi đánh giá anh, chàng trai này cao to, thật tráng kiện, rất rực rỡ, rất đẹp trai, không kiêu ngạo không tự ti cho người ta cảm giác muốn gần gũi.

Thứ nhất chính là giác quan rất không tệ.

Tần Nhạc Minh gật đầu, cười nói:

- Được rồi, tiểu Trần, rất không tệ, ngồi đi.

Đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên Tần Nhạc Minh vẫy tay với Quách Vân Phi ở phía xa:

- Vân Phi, cậu mau tới đây, tôi giới thiệu cho cậu một chút.

Quách Vân Phi sững sờ, bất đắc dĩ thở dài, đi tới ngồi xuống bên cạnh Tần Nhạc Minh.

Tần Nhạc Minh giới thiệu một phen lại cười nói:

- Lần này, chúng ta nhìn trúng ba người các cô cậu đại diện cho tỉnh Đông Dương, bây giờ ba người chính là hy vọng của tỉnh Đông Dương chúng ta, nhưng mọi người vẫn phải cố gắng thật tốt.

- Vân Phi, kinh nghiệm cậu tích lũy rất phong phú, lần này chỉ cần vận khí không kém, trên cơ bản sẽ có thể giành được xếp hạng không tệ.

Nói đến đây, Tần Nhạc Minh mới nói:

- Tiểu Mạnh, tiểu Trần, hai người đều là lần đầu tham gia giải thi đấu toàn quốc, nên tôi sẽ giới thiệu qua một chút quy tắc cho hai người nhé.

Tần Nhạc Minh nói tiếp:

- Dự thi trong cả nước có hai trăm người, sẽ tiến hành một lúc bốn tổ, đây là vấn đề rút thăm nên khá là tùy cơ, cuối cùng mỗi tiểu tổ loại ra ba

người, mười hai người còn lại sẽ tiến vào trận chung kết cuối cùng.

- Ngày mai là tiểu tổ thi đấu, trong mỗi tiểu tổ có năm mươi người, chỉ có ba người có thể đấu ở vòng sau và cũng chỉ có ba lượt tranh tài.

- Tiểu tổ thi đấu thật ra là đấu vòng loại, vòng thứ nhất tranh tài rất đơn giản, cùng một loại phẫu thuật, tất cả người dự thi đều tham gia thực hiện, mỗi tiểu tổ năm mươi người nhưng chỉ tấn cấp mười hai người dựa theo điểm số và thứ tự sắp xếp.

- Vòng thứ hai mười hai người tấn cấp sáu người, mặc dù là chế độ PK, nhưng vẫn là dựa theo điểm số tấn cấp, ví dụ như cậu gặp Vân Phi, nếu cậu đều cực kỳ ưu tú và điểm số cũng rất cao, như vậy khi đồng thời tấn cấp, điểm số thấp sẽ bị đào thải.

- Vòng thứ ba là chế độ PK đào thải, trong sáu người tuyển ra ba người, bên thắng tấn cấp sẽ được tham gia trận chung kết cuối cùng.

Tần Nhạc Minh đưa ra nhận xét:

- Thật ra, điểm tích lũy xếp hạng thi đấu nên được xem xét trên cả để đảm bảo tính công bằng của trận đấu, cũng có thể giảm bớt tính ngẫu nhiên.

Trần Thương gật đầu, hoàn toàn chính xác, như vậy có thể giảm bớt giai đoạn trước cao thủ đã gặp cao thủ khác, xảy ra cục diện bị đào thải kia.

Tần Nhạc Minh nói tới chỗ này thì dừng một chút:

- Giải thi đấu toàn quốc, đúng là coi trọng nhất vẫn là trận chung kết.

- Cũng chính là tranh tài ngày thứ hai, năm ngoái Vân Phi gặp Tư Không ở vòng thứ ba, bị đào thải nên mới không được tiến vào trận chung kết.

- Tôi sẽ nói một chút cho mọi người về tranh tài cụ thể của trận chung kết cũng như cả tiêu chuẩn khảo hạch.

- Đến lúc đó, mười hai người sẽ tiến vào khoa cấp cứu của mười hai bệnh viện, tham gia công việc cứu viện tại chính thực địa, nhưng lúc đi ra xe, tuy có thể tận lực đảm bảo là cứu viện ngoại khoa tim, nhưng lại không thể cam đoan chắc chắn là một loại phẫu thuật nào đó.

- Đương nhiên, chẳng qua là theo đội đi trước, công việc cứu viện chân chính là phải hoàn thành tiểu tổ, chúng tôi sẽ căn cứ độ tiến hành tham dự của các cậu mà cho điểm.

- Độ tham dự càng cao, vượt qua cấp cứu thành công thì điểm số càng cao.

- Tương tự, độ tham dự càng thấp, cấp cứu thất bại thì điểm số tự nhiên cũng không cao.

Sau khi mọi người nghe xong, bất đắc dĩ hít thở sâu một hơi.

Dù sao cũng là giải thi đấu toàn quốc nên vẫn còn hơi căng thẳng.

Thế nhưng, Trần Thương nhìn thoáng qua Quách Vân Phi, anh phát hiện, hình như… Bác sĩ Quách không đặt áp lực ở trên trận tranh tài, mà là ở phía trước, chính là Mạnh Hi đang mặc một bộ áo da bó sát.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài

Ai… Có cô giáo như vậy, người làm học trò như mình cực kỳ mệt mỏi

Trần Thương ngồi trên đường sắt cao tốc hướng về thủ đô, trong lòng đầy suy nghĩ.

Ngay cả khi có Mạnh Hi ngồi bên cạnh, anh cũng thờ ơ.

Trong đầu suy nghĩ về một chuyện

Cơ chế chiến thắng là tham gia là PK tính điểm

Vì vậy, ở đây có vấn đề

Hệ thống điểm đến cùng là PK như thế nào?

Đặc biệt là trong vòng đầu tiên, mọi người trong sân thi đấu cùng nhau và tăng cấp với điểm số cao, mình không có đối thủ, tại sao lại nói là PK lại gim?

Trần Thương đầy tò mò về cuộc tranh tài sắp tới

Nếu mình có điểm số cao nhất trong lượt thi đấu lần này, thậm chí điểm PK còn thua mọi người?

Vậy còn có trận chung kết cuối cùng

Những người có thể lọt vào vòng chung kết đều rất xuất sắc, nhưng... làm thế nào để họ có thể tính phần thưởng?

Chương 711: Tranh Tài Bắt Đầu

Trần Thương chìm trong suy nghĩ.

Nếu vậy... Tất cả điểm người chơi thấp hơn của mình đều bị mình đánh bại à?

Về phần thưởng thì... Có phải... mọi người sẽ bớt mất của mình một chút phần thưởng không?

Nghĩ đến đây, mắt Trần Thương sáng lên.

Còn có chuyện tốt như vậy?

Mạnh Hi ngồi ở bên cạnh, nhìn người học sinh này của mình, ngẩn người nhìn chằm chằm vào quảng cáo trong khoang xe suốt một giờ đồng hồ

Hơn nữa, không ngờ còn thực sự nhìn thấy một sự khát vọng và ham muốn mạnh mẽ trong mắt cậu ta...

Quảng cáo này có gì hay?

Nói xong, Mạnh Hi ngẩng đầu lên, khẽ cau mày.

- Bệnh viện phẫu thuật nam khoa Hoàng Hà, giúp bạn… giúp đàn ông tự tin hơn

Đọc xong, Mạnh Hi thở dài, chẳng lẽ… cậu ta có bí mật gì khó nói?

Nghĩ đến đây, Mạnh Hi không khỏi lắc đầu, có vẻ như ông trời rất công bằng, không có gì là hoàn hảo cả

……

……

Sau khi xuống tàu, trước khi Quách Vân Phi có thời gian nói mọi người tải phần mềm tàu điện ngầm, Mạnh Hi cười nói:

- Tôi đã nhờ tài xế đến đón. Bây giờ họ đang ở ngoài nhà ga.

Mọi người đều sửng sốt. Sau khi đi ra ngoài, nhìn thấy một thương hiệu Mercedes-Benz đang đậu ở phía trước, một người đàn ông có dáng dấp của một tài xế nói:

- Xin chào, Mạnh tiểu thư.

Nhìn chiếc Mercedes-Benz sang trọng và người lái xe chuyên nghiệp, Trần Thương và Quách Vân Phi nhìn nhau đầy khích lệ. Nha: Đây là kim cương Mạnh lão ngũ, người anh em cố lên

Sau đó, hai người thở dài, dù sao thì hai người đều là người có chủ.

Tài xế nói xong, xách hành lý giúp Tần Nhạc Minh và Quách Vân Phi.

Sau khi lên xe, tài xế hỏi:

- Chúng ta về biệt thự hay đi đâu trước?

Mạnh Hy nhìn Tần Nhạc Minh:

- Viện trưởng Tần, chúng ta đi đâu trước?

Tần Nhạc Minh hơi do dự, nói:

- Tôi đi báo cáo trước, địa chỉ ở đây, cảm ơn cô Mạnh.

Mạnh Hy mỉm cười:

- Đúng rồi, viện trưởng Tần, những ngày này chúng ta hãy nghỉ ngơi ở nhà tôi, Anh không cần phải ở khách sạn, trong nhà có nhiều phòng, có cả bếp và cũng rất yên tĩnh.

Tần Nhạc Minh mỉm cười từ chối:

- Tôi phải có nhiều việc phải làm. Ở khách sạn cũng tiện, sẽ không phiền phức.

Mạnh Hy gật đầu, cũng không cố ý giữ.

Sau khi đăng ký ở sảnh khách sạn, Trần Thương cũng nhận phòng và lấy phiếu thẻ phòng.

…

…

Rốt cuộc đến ngày thi đấu, buổi trưa nghỉ ngơi ở khách sạn ăn cơm rất tiện lợi, dù sao phòng cũng đã được đặt trước, không cần phải khách khí.

Về phần cô Mạnh, suy cho cùng thì miệng nhỏ, eo hẹp.

Nên làm gia sư đi dạy kèm thì không ảnh hưởng gì.

Nhưng... Bây giờ Trần Thương cảm thấy mình cũng hơi mù quáng và thiếu tự tin, anh muốn Mạnh Hy giành được vị trí thứ hai, xem chừng đừng nghĩ.

Hay là cứ cố gắng đột phá trong hai ngày này, hy vọng sẽ đạt được một số tiến bộ.

Gửi tin xong thì hôm nay không có chuyện gì xảy ra, đúng hẹn vào lúc 8 giờ sáng hôm sau diễn ra hoạt động bốc thăm.

Tần Nhạc Minh cảnh cáo nhớ tới đúng giờ, rồi cùng các chủ nhiệm khác rời đi.

Vào ban đêm

Trong biệt thự, trong căn phòng nào đó.

Trước video HD chiếu trên màn hình lớn, Trần Thương và Mạnh Hy đang ăn trái cây và xem video về cuộc phẫu thuật.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương xem một đoạn video như thế này, trong lòng vẫn có cảm giác rất lạ.

Mạnh Hy cho biết:

- Gần đây tôi đã tải video của tất cả các thí sinh quốc gia nổi bật, và có hơn 42 video đạt 95 điểm, điểm cao nhất là 98 điểm là một hiện tượng phổ biến..... Trong đó video động mạch chủ trên là phổ biến.....

Mạnh Hy về cơ bản đã chia nhỏ tất cả các video, điều này khiến Trần Thương rất ngạc nhiên.

Khả năng xử lý dữ liệu của Mạnh Hy thực sự rất giỏi, đặc biệt là ở khía cạnh này.

Đã hơn 1 giờ đêm.

Không ngừng thảo luận, đầu bếp đã dọn bữa khuya từ 11 giờ, khiến Trần Thương cảm thấy cuộc sống nhàm chán của một thổ hào địa phương là như thế nào.

Những video này cũng khiến trực quan Trần Thương cảm nhận được đẳng cấp của một số người trình độ hơn.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, tài xế đưa hai người đến địa điểm thi đấu.

Khi đến hội trường, Trần Thương có cảm giác như đang nhìn thấy cuộc thi, điều mà không phải ở tỉnh Đông Dương thường thấy được

Bất kể cách bố trí địa điểm, số lượng người tham gia, cách ăn mặc của nhân viên phục vụ... tất cả đều mang lại cho mọi người cảm giác rất hoành tráng và trang trọng.

Mỗi chỗ ngồi đều được dán tên, không thể đi loạn, khán phòng ở tầng hai, đông đúc người, quá trình phát triển của phẫu thuật tim được chiếu trên màn hình lớn cực lớn.

Quách Vân Phi nói với Trần Thương rằng trong quá trình thi đấu, cảnh của cuộc thi sẽ xuất hiện trên màn hình lớn, nhưng... về cơ bản đều là phát sóng trực tiếp video phẫu thuật cấp cao.

Trên sân khấu có hai hàng vị trí chuyên gia, trong quá trình thi đấu, các chuyên gia sẽ phân tích các video phẫu thuật xuất hiện trong số đó.

Trong lễ khai mạc, bảy hoặc tám người có địa vị cao lần lượt phát biểu, Chủ tịch Hiệp hội bác sĩ Trung Quốc, Chủ tịch Hiệp hội Phẫu thuật tim, và các quan chức của Ủy ban Y tế và Sức khỏe.

Lễ khai mạc kéo dài hơn một giờ đồng hồ.

Trần Thương cũng rất đam mê nó.

Cuộc thi là cuộc thi

Ngay cả Trần Thương cũng không khỏi hưng phấn hơn một chút.

Anh quay đầu nhìn CCTV camera phía sau, đột nhiên không nhịn được hỏi Quách Vân Phi:

- Có truyền hình trực tiếp không?

Quách Vân Phi lắc đầu:

- Đây là sự kiện quốc gia. Đương nhiên đài truyền hình trung ương sẽ đưa tin trực tiếp, nhưng bây giờ sẽ đưa toàn bộ trực tiếp những người trên sân khấu, lúc lễ trao giải sẽ diễn ra trên TV, ba người đứng đầu cuộc thi đều có tên và ảnh chụp cận cảnh

Khi Trần Thương nghe xong, trái tim nhỏ của anh đập thình thịch nhảy loạn, mình sẽ lên đài truyền hình trung ương à?

- Kênh nào?

Trần Thương vội hỏi.

Quách Vân Phi nhìn Trần Thương hưng phấn, trong lòng thở dài, khi đó chính anh là như thế này

- Kênh 4 chắc chắn chiếu! Kênh 1 cũng có thể xuất hiện.

Khoảng 9h30, cuộc thi chính thức bắt đầu bốc thăm

Vẫn tại hiện trường rút thăm, chỉ có một trận vào buổi sáng và hai trận vào buổi chiều.

Sau khi Trần Thương rút thăm, trực tiếp đăng ký hoàn tất, Nhóm A 007

Sau lễ bốc thăm, sẽ được nhân viên hướng dẫn trực tiếp.

Không có khu vực chờ ở địa điểm thi đấu, tất cả đều được tiến hành, và các gian phòng bên trong được bố trí không sai biệt lắm.

Cuộc thi được tiến hành cùng một lúc.

Sau khi Trần Cảng bước vào, anh ta cúi đầu chào.

Sau thời gian chờ đợi, đúng 10 giờ, ca phẫu thuật chính thức bắt đầu

Trước đó, Trần Thương không biết gì về nội dung của cuộc thi.

Sau khi máy móc khởi động, Trần Thương nhìn vào trong lồng ngực, sắc mặt đột nhiên thay đổi

Nhiều mạch máu lớn trong lồng ngực bị vỡ chảy máu

Màn hình điện tâm đồ báo động liên tục

Mặc dù tranh tài chỉ là mô phỏng, nhưng trên các phương diện cảm giác, huyết áp và dung lượng máu, người mô phỏng có độ mẫn cảm cực cao.

Chuyện này không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm độ khó cho cuộc tranh tài.

Người thật và người mô phỏng nhìn như giống nhau, thật ra có khác biệt rất lớn về bản chất. Bởi vì người mô phỏng phán định thất bại cực kỳ khách quan, chỉ số biến đổi sẽ thất bại

Còn cơ thể người thật, mỗi người mỗi khác nhau, cộng thêm cơ chế tự chữa bệnh của cơ thể sẽ dẫn đến rất nhiều kỳ tích.

Người mô phỏng sẽ không.

Chương 712: Kết Thúc Rồi À?

Khi Trần Thương thấy được tình hình trong lồng ngực, da đầu tê lại.

Trách không được việc họ lựa chọn chỉ có một cuộc phẫu thuật thống nhất cho tất cả mọi người, bởi vì cuộc phẫu thuật này rất toàn diện và tổng quát.

Ví dụ như lúc này.

Tĩnh mạch chủ dưới có nhiều chỗ bị tổn thương, kèm thêm động mạch chủ lên và động mạch chủ vô danh trực tiếp bị rạn nứt dẫn đến nhiều chỗ chảy máu.

m thanh còi báo động trên điện tâm đồ thời khắc nhắc nhở Trần Thương.

Huyết áp là 100/70 mmHg.

Nhìn như huyết áp cực kỳ an toàn, nhưng mà nhiều mạch máu lớn rạn nứt như vậy, không bao lâu nữa chỉ số huyết áp sẽ giảm xuống thành con số vô cùng nguy hiểm.

Trần Thương cau chặt lông mày.

Lựa chọn phẫu thuật như thế nào đã biến thành một vấn đề vô cùng khó khăn.

Bình thường, tĩnh mạch chủ dưới và động mạch chủ vô danh bị tổn thương phải tiến hành thao tác chặn máu chảy.

Thế nhưng nếu tĩnh mạch chủ chảy máu thì không thể trực tiếp ngăn chặn, trong thời gian chữa trị chỉ có thể sử dụng kẹp quản bích để kẹp bộ phận mạch máu không bị xâm lấn, hoặc tiến hành trong lúc phân luồng xuống.

Đồng thời, bởi vì tĩnh mạch chủ tổn hại nghiêm trọng, mạch máu làm tĩnh mạch dời cấy ghép xa kỳ tỉ lệ tắc máu cao, không nên áp dụng.

Thế nhưng lúc này mạch máu đang tổn hại hết sức nghiêm trọng

Rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào?

Nhìn mô phòng hệ tuần hoàn của cơ thể ở bên cạnh, Trần Thương rơi vào trầm tư.

Nếu như dùng ECMO, thời gian phẫu thuật rõ ràng sẽ được kéo dài.

Nhưng mà tĩnh mạch tổn thương nghiêm trọng như vậy, không thể ngăn chặn máu chảy, không nên áp dụng cấy ghép.

Động mạch chủ và động mạch vô danh tổn thương cần phải nhanh chóng xử lý.

Lúc này, việc tắc nghẽn trở nên rất phiền phức, mạch máu đường vòng lập nên thông lộ, chắc chắn sẽ làm tĩnh mạch chảy máu nhiều hơn…

Vài giây đồng hồ trôi qua, trong đầu Trần Thương đã không ngừng tính qua rất nhiều loại biện pháp.

Rốt cuộc, khi Trần Thương nhìn đến điện tâm đồ, một ý tưởng bỗng nhiên lóe lên.

Đúng vậy

Bây giờ huyết áp vẫn còn là 100 mà.

Sợ cái gì?

Trực tiếp liều luôn

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định muốn làm một việc to gan lớn mật.

…

…

Lúc này, phía bên ngoài sân đấu, mấy chuyên gia đang ngồi chung một chỗ, trước mặt có một màn hình lớn để chiếu video phẫu thuật.

Những người ngồi trên khán đài đều là một số bác sĩ lớn trong lĩnh vực ngoại khoa tim, các sinh viên sau đại học và nghiên cứu sinh.

Người chủ trì cười nói:

- Nói thật, mỗi lần đến giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tim tôi đều kích động, bởi vì có thể nhìn thấy một đám lại một đám bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi không ngừng quật khởi, tiếp nhận gậy tiếp sức trong tay thế hệ đi trước, trở thành người nổi bật trong lĩnh vực ngoại khoa chúng ta, trụ cột vững vàng

- Hiện tại, phẫu thuật đã bắt đầu, tôi tin mọi người cũng đã chờ không nổi nữa. Vì vậy, chúng ta sẽ trao quyền phát biểu cho các vị chuyên gia để họ đưa ra lời nhận xét cho cuộc phẫu thuật này.

Thật ra, trong tay họ có một bản danh sách về một vài tuyển thủ hạt giống trong giải lần này.

Video rất nhanh bị biến đổi thành hình ảnh trong phòng phẫu thuật.

Phía dưới khán đài, tiếng nghị luận ầm ĩ.

Sau khi Lý Văn Bân nhìn thấy hình ảnh, nhất thời nói:

- Nói thật, tôi cũng vừa lúc nhìn đến hạng mục thi đấu, độ khó có hơi cao. Đây là chấn thương do tai nạn giao thông, tĩnh mạch chủ bị tổn thương,

cùng với động mạch chủ lên eo bộ áp chế rách tổn thương, động mạch vô danh bị xé rách.

- Mọi người có thể nhìn thấy, trên tĩnh mạch chủ, tĩnh mạch phổi trái, tĩnh mạch phổi phải đều có vết thương rất lớn.

- Độ khó năm nay đúng là cực kỳ cao. Thầy Dương, thầy thấy thế nào?

Dương Quảng Đông gật đầu:

- Không sai, tranh tài năm nay khó khăn hơn năm ngoái không ít. Nhưng mà đây là xu thế. Biến một ca phẫu thuật đơn thuần thành một ca phẫu thuật có hệ thống, mặc dù độ khó tăng lên nhưng càng có thể thể hiện năng lực của thí sinh, cũng có thể tránh khỏi việc trùng điểm số với một số bác sĩ lệch khoa khác.

- Nhưng mà… Ca phẫu thuật này khảo nghiệm cũng quá lớn rồi. Động mạch, tĩnh mạch có nhiều chỗ tổn thương, lựa chọn phương thức phẫu thuật như thế nào và tiết tấu là đặc biệt quan trọng.

- Ai? Thí sinh này không tệ, thao tác cực kỳ ổn. Cậu ta lựa chọn ECMO. Trước tiên xử lý động mạch, sau đó dù kẹp cầm máu không xâm lấn thu nhỏ lỗ hổng đang chảy máu ở tĩnh mạch, đồng thời, trong quá trình đó liên tục truyền máu. Làm như vậy khả năng sẽ khiến huyết áp giảm xuống chậm hơn.

- Đúng! Kỹ xảo phẫu thuật cũng cực kỳ thành thạo. Chỉ nhìn vào những thao tác này, việc cậu ấy thăng cấp là không vấn đề gì.

Người chủ trì cười nói:

- Đúng vậy, người trên màn hình là Đinh Vũ đến từ bệnh viện An Trinh, năm ngoái đạt hạng năm ở trận chung kết.

Phía dưới nhất thời bừng tỉnh. Thảo nào lại có lựa chọn và thao tác như vậy.

Hình ảnh lại lần nữa chuyển đổi, trong video xuất hiện một loạt các thao tác phẫu thuật của thí sinh khác.

Lý Văn Bân nhìn màn hình, chợt cười nói:

- Đứa nhỏ này không bàn mà lại có cùng suy nghĩ với tôi nha. Động mạch tổn thương không nghiêm trọng, lựa chọn phân luồng quản để chia cắt phần bị thương nặng hơn ra và ngăn chặn trước. Trước tiên phải xử lý tĩnh mạch, dù sao mấu chốt của ca phẫu thuật này là tổn thương ở tĩnh mạch, khi khâu lại cũng có độ khó rất lớn… Suy nghĩ rất tuyệt. Tôi cảm thấy điểm người này chắc chắn cao

Mọi người ở phía dưới cũng tò mò nhìn người chủ trì, chờ mòng xem đây là ai.

Người chủ trì cười nói:

- Đúng vậy, ánh mắt chủ nhiệm Lý thật tinh tường. Người này là Bành Lộ đến từ bệnh viện Hoa Tây, là bác sĩ nữ nhưng không thua kém gì đấng mày râu, năm ngoái đứng vị trí thứ ba

Mọi người nhao nhao bừng tỉnh, hóa ra là cô ấy.

Chính là Bành Lộ mặt tròn vo kia.

Nhưng mà lúc này, màn hình lớn lại nhảy một lần nữa. Người ta chỉ thấy trên màn hình là hình ảnh một người đàn ông đang điên cuồng khâu lại động mạch vô danh.

Trong nhất thời, người chủ trì trợn tròn mắt:

- Thí sinh này không ngờ lại không dùng ECMO, hơn nữa còn trực tiếp khâu chặn vòm động mạch chủ, quá khoa trương rồi! Nguy hiểm thật sự rất lớn đúng không?

Mấy chuyên gia nhất thời nhíu mày. Bỗng nhiên Hùng Khang Dụ nói:

- Không! Di chuyển ống kính lại gần hơn, mọi người nhìn kỹ một chút đi.

Chỉ thấy Hùng Khang Dụ chuyển hình ảnh gần vào trong lồng ngực, nói:

- Thấy không? Phương pháp cầm máu có thứ tự của chàng trai này là một loại đường tắt đang được nghiên cứu trên diễn đàn khoa ngoại tim mạch thế giới. Mà cậu ta không dùng ECMO bởi vì đang dùng phương pháp khâu chặn ở nhiệt độ thấp. Sở dĩ dám làm thế là bởi vì cậu ta có đầy đủ tự tin với khả năng khâu của mình.

- Hơn nữa, trong ca phẫu thuật này, bản thân cách ly độ khó đã rất lớn, bất luận chọn lựa như thế nào cũng đều có nguy hiểm. Nhưng với phương pháp khâu trực tiếp ở nhiệt độ thấp như thế này, nếu hoàn thành trong thời gian chắc chắn lại chính là phương án tốt nhất. Nhưng mà… đối với bác sĩ yêu cầu cực cao

Lý Văn Bân cũng gật đầu:

- Đúng. Tốc độ khâu của tuyển thủ này quá vi diệu, nhanh chóng, nghiêm chỉnh, chuẩn xác! Thật lợi hại. Mọi người nhìn huyết áp đi, cho dù cậu ta không dùng ECMO vẫn có thể bảo trì ở mức 90. Tôi đoán rằng sau khi khâu xong có thể duy trì ở mức trên dưới 75. Đây là mức an toàn.

Chương 713: Nhanh Như Vậy Sao Học Tập?

Mọi người nhìn đôi bàn tay thon dài không ngừng động tác khâu trên màn hình, trong lúc tâm trạng còn đang chập trùng lên xuống, động mạch vô danh và động mạch chủ trên đã được khâu lại hoàn tất.

Hình ảnh không chyển động, bởi vì tất cả mọi người phát hiện khi quan sát anh ta khâu ở khoảng cách gần như vậy sẽ phát nghiện.

Bỗng nhiên Hùng Khang Dụ tò mò hỏi:

- Tuyển thủ này là ai? Tôi đột nhiên có cảm giác tốc độ khâu của tôi chưa chắc có thể nhanh hơn cậu ta.

Giáo sư Dương gật đầu:

- Không sai, hiện tại tôi cũng không muốn đổi sang video khác. Xem khâu như thế này đúng là một loại hưởng thụ mà

Lý Văn Bân gật đầu:

- Ha ha, tôi tin rằng tất cả mọi người đều có cảm giác như vậy đi! Vậy chúng ta nhìn nhiều thêm mấy phút…

Người chủ trì cười nói:

- Được rồi, tôi tin mọi người đều rất tò mò đây là ai. Như vậy, để tôi công bố đáp án nhé. Người này chính là á quân năm ngoái của chúng ta, phó chủ nhiệm bệnh viện tim phụ ngoại, cũng là người mới nổi trong lĩnh vực phẫu thuật tim: Tư Không

Vậy là dưới đài không nhịn được vang lên tiếng hò reo:

- Tư Không! Tư Không

Người chủ trì không nhịn được lắc đầu, lên tiếng pha trò:

- Xem ra nhân khí của Tư Không cũng rất cao nha. Không sai, đây cũng là người đạt giải quán quân mục nhân vật cuốn hút vào năm ngoái. Nhưng mà… Nếu tôi không chuyển màn hình, lãnh đạo sẽ phê bình tôi mất.

Mọi người cùng nhau cười ha ha.

- Đã xem hết tuyển thủ hạt giống của năm ngoái rồi, chúng ta hoán đổi một cái ngẫu nhiên đi.

Chỉ thấy hình ảnh lại nhảy lên, một hình ảnh phẫu thuật khác xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhất thời, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Không chỉ có khán giả, còn có chuyên gia phân tích, cả người chủ trì, tất cả đều dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn màn hình.

Nửa ngày sau, người chủ trì trợn tròn mắt:

- Đây là… Hoàn thành phẫu thuật rồi?

Lý Văn Bân nuốt một ngụm nước miếng:

- Chắc là vậy nhỉ?

Giáo sư Dương khụ khụ một tiếng:

- Chuyện này… Có phải có vấn đề gì hay không? Làm nhanh như vậy sao? Khâu lại cũng… Kết thúc rồi?

…

…

Tất cả khán giả đều ngơ ngác nhìn màn hình lớn

Chỉ thấy lồng ngực trong màn hình ngăn nắp có thứ tự cùng một chỗ

Không sai

Cái này... Là người mô phỏng hỏng rồi, tranh tài còn chưa bắt đầu?

Hay là... Đã hoàn thành phẫu thuật

Nhất thời khán đài nghị luận ầm ĩ.

Đối với hoàn thành phẫu thuật... Mọi người càng có khuynh hướng nghiêng về tranh tài còn chưa bắt đầu

Có quỷ mới tin có thể có người trong khi ngắn ngủi như vậy hoàn thành vết mổ.

Không sai

Đến người chủ trì và các vị giáo sư chuyên gia giải thích cũng đều hơi mê mang.

Người chủ trì khụ khụ một tiếng:

- Cái này... Giáo sư Lý, đây là chuyện gì thế?

Lý Văn Bân cầm điều khiển từ xa, tua ngược thời gian, nhất thời chi tiết trong lồng ngực xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nhất thời mọi người nhẹ nhàng thở ra:

- Lúc đầu còn chưa khâu lại

Đúng

Đã nói làm sao có thể nhanh như vậy...

Thế nhưng

Ngay lúc này, Hùng Khang Dụ bỗng nhiên nói:

- Không đúng! Tiếp tục phóng đại

Lời này mới ra, nhất thời tất cả mọi người trừng to mắt, nhìn chằm chằm màn hình.

Lý Văn Bân cũng khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm màn hình, lông mày nhíu lại

Chỉ thấy sau khi Lý Văn Bân lại phóng đại lần nữa, tất cả mọi người hôn mê rồi

Đầu sợi

Chỉ kết

Một kim một đường nối tiếp san sát nhau, chằng chịt

Vết mổ được khâu lại chỉnh tề làm cho tất cả mọi người vì đó rung một cái

Đây là... Đã khâu lại rồi?

Không chỉ có khâu lại rồi, hơn nữa mật độ vết khâu này, trình độ tỉ mỉ, có thể xưng tinh phẩm

Lần này, tất cả mọi người đều hôn mê rồi.

Cái này... Cái này cũng quá khó tin tưởng rồi đi?

Không đúng

Là khủng bố gấp đôi như vậy

Đối phương đã khâu xong, hơn nữa khâu lại tinh vi như thế.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ khán đài nghị luận ầm ĩ, tất cả mọi người tò mò nhìn chằm chằm màn hình lớn,

Hùng Khang Dụ tự mình cầm lấy điều khiển từ xa, bắt đầu từ trái tim đến động mạch chủ... Động mạch vô danh... Vòm động mạch chủ... Tiếp đó động mạch chủ xuống... Tĩnh mạch chủ dưới nhìn lại theo thứ tự.

Càng xem càng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Càng xem càng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Quá tốt rồi

Cái này trình độ khâu lại tỉ mỉ, so với Tư Không không kém cỏi chút nào.

Một kim một tuyến xử lý, khống chế chi tiết, các loại xử lý chỉ kết đối đường chỉ, đều rất tỉ mỉ.

Quá lợi hại.

Hùng Khang Dụ càng xem càng kinh hãi

Mà Lý Văn Bân thì đã nghẹn họng nhìn trân trối, các loại hình ảnh dừng lại khi dưới khu vực tĩnh mạch chủ, tất cả mọi người nhìn vá lại một mảnh mạch máu.

Hơi ngẩn người.

Lý Văn Bân bất đắc dĩ hỏi:

- Chỗ khó của ca phẫu thuật này là xử lý tĩnh mạch chủ đúng chứ?

Giáo sư Dương, giáo sư Hùng, các người nhìn kỹ một chút vết mổ tĩnh mạch chủ này, tôi luôn cảm thấy rất kỳ quái, cậu ta khâu lại thế nào

Lời này vừa nói, tầm mắt mọi người đều dừng lại bên trên vết khâu tĩnh mạch chủ

Thông qua mấy ca phẫu thuật phía trước, mọi người rõ ràng hiểu được lỗ hổng tĩnh mạch chủ khá là rõ ràng, Trần Thương khâu lại thế nào?

Cắt đi khâu lại một lần nữa?

Tĩnh mạch chủ này không thể ngăn chặn

Đã xử lý như thế nào vậy?

Chẳng lẽ là sớm dùng phân luồng?

Nhưng dùng phân luồng, thời gian căn bản không khớp.

Bất luận là ai, cũng không thể bên trong thời gian ngắn như vậy, hoàn thành cắm ống phân luồng, sau đó lại hoàn tất khâu lại, lại lấy ống ra...

Thế nhưng xung quanh vì sao đều có kẽ hở và vết khâu?

Hùng Khang Dụ khẽ nhíu mày, bỗng nhiên mắt sáng lên

- Là dùng bộ phận kẹp ống vách kẹp mạch máu không xâm lấn, tách ra tiến hành khâu lại

Lời này vừa nói, Lý Văn Bân vội vàng nghi ngờ nói:

- Như vậy, có thể đảm bảo hai mạch máu bằng nhau sao? Như vậy, độ khó quá lớn, còn không bằng cắm ống

Lý Văn Bân còn chưa nói xong, Dương Quảng Đông mở miệng nói:

- Chúng ta tua lại từ đầu xem là được rồi

Dương Quảng Đông khiến mọi người bất đắc dĩ cười.

Đúng

Dù sao có video cũng đã được lưu lại, mở lại xem là được rồi.

Một phen thao tác, nháy mắt hình ảnh quay lại lúc Trần Thương bắt đầu.

Hùng Khang Dụ nói:

- Tiến nhanh đi, tốc độ hai lần.

Mọi người gật đầu.

Thế nhưng...

Sau khi bắt đầu video phẫu thuật, mọi người thấy Trần Thương vừa bắt đầu hình như làm ra quyết định nào đó

Không sai

Trần Thương lựa chọn giống như Tư Không

Mãng đi qua

Chỉ là cái mãng này cũng không phải mù làm, chắc chắn phải khôn khéo khống chế lại máu chảy, đã phải thỏa mãn các loại yêu cầu phẫu thuật, lại chắc chắn phải tiến hành điều khiển tinh chuẩn, nói tóm lại, chắc chắn muốn có đầy đủ lực khống chế với phẫu thuật.

Đến khi khâu lại

Khán giả phía dưới bỗng nhiên kêu la

- Chậm một chút

- Đúng! Quá nhanh... Đây là tốc độ mấy lần, nhìn không rõ nữa

- Đúng... Động tác cũng bị bóp méo, đưa về tốc độ chuẩn đi.

Nghe lời của mọi người, người chủ trì cũng không nhịn được cười nói:

- Đúng, chủ nhiệm Lý, cái này quá nhanh, chậm một chút đi, tất cả mọi người thấy không rõ đường khâu lắm.

Lý Văn Bân gật đầu, giảm bớt tốc độ đến tốc độ tiêu chuẩn.

Chỉ là mọi người còn nói:

- Vẫn nhanh

- Đúng, chúng tôi muốn nhìn khâu lại bình thường

- Đúng vậy, vết khâu này rất có ý nghĩa tham khảo, trở về tốc độ ban đầu để chúng tôi học tập một chút, nhanh như vậy làm sao học tập...

Chương 714: Hàng Nội Địa Khu 007

Nghe khán đài nghị luận ầm ĩ, Lý Văn Bân nhíu mày.

Tôi không phải để tốc độ ban đầu rồi à?

Chính là tốc độ ban đầu

Thế nhưng...

Nhưng tốc độ ban đầu mà cũng nhanh như vậy?

Lần này, ba người giáo sư chuyên gia đều hôn mê rồi

Cái này...

Cái này

Cái này cũng quá nhanh rồi?

Chẳng trách có thể hoàn tất khâu, tốc độ Trần Thương khâu quá nhanh.

Hoàn toàn chính xác

Đây là Trần Thương cố ý gây nên, vì để đảm bảo tồn tại huyết áp, cũng vì để đảm bảo không vì thiếu máu đưa đến một loạt tổn thương, anh dùng đến tốc độ khâu lại nhanh nhất của mình.

Ba chủ nhiệm hơi không dám tin tưởng.

Lúc này, khán giả phía dưới buồn bực.

Mà Lý Văn Bân thấy thế, nhất thời nói:

- Mọi người im lặng một chút, thật ra... Tốc độ chúng tôi bây giờ, đã là tốc độ ban đầu, chúng tôi không tăng tốc, mọi người có thể nhìn một chút.

Mọi người tập trung nhìn vào.

Không khỏi hôn mê rồi.

Đây đúng là tốc độ đầu.

- Mẹ nó, tay này là chạy bằng môtơ điện à?

- Đúng

- Cái tốc độ khâu lại này nhanh hơn cả Tư Không

- Nhanh có làm được cái gì, độ chính xác vết khâu của Tư Không có thể giống à?

- Đúng vậy... tạo nghệ khâu lại mạch máu của anh Tư Không cực cao.

...

Thế nhưng ngay lúc này, Lý Văn Bân nói:

- Tôi chuyển tốc độ đến 0.5 mọi người xem một chút đi, thật ra... tuyển thủ dự thi này khâu mạch máu thật sự là quá lợi hại

- Không chỉ có phương diện tốc độ khâu lại, hơn nữa mọi người xem, độ chính xác vết khâu, trình độ tỉ mỉ, cậu ta dùng kim nhỏ và chỉ 5-0 không xâm lấn khâu, cái này đã bảo đảm độ chính xác vết khâu, xem khoảng cách kim khâu, trình độ chỉnh tề, một chút không kém Tư Không, nếu như nói tốc độ khâu lại, ngược lại còn trên Tư Không

Hiện tại, tôi càng ngày càng tò mò, người dự thi này là ai

Người phía dưới nhất thời ngây ngẩn.

Đây ý là...

Cái tuyển thủ thần bí sợi cỏ này, còn lợi hại hơn so với nhân vật đứng đầu đoạt giải quán quân Tư Không?

Lý Văn Bân cảm khái một tiếng:

- Thật sự tinh tế, lại nhanh chóng

- Người chủ trì, người này là ai?

Người chủ trì sững sờ, ấn mở số hiệu video:

- A-007

Mọi người sững sờ, chẳng trách lại nhanh có chuẩn lại cẩn thận, hóa ra là 007

…

…

Lúc này, khán giả cũng nhao nhao cảm khái.

- Cái này còn nhanh hơn Tư Không

- Không chỉ nhanh hơn Tư Không, cậu nhìn kỹ một chút, tôi cảm giác khoảng cách còn nhỏ hơn Tư Không nữa

- Không riêng tỉ mỉ, cũng không riêng nhanh, tôi cảm giác người này cũng khẳng định đẹp trai hơn Tư Không

...

Khán đài hiện tại náo nhiệt lên.

Dù sao địa vị quán quân Tư Không giữ không được, đây là một chuyện rất được hoan nghênh.

Một con hắc mã xuất hiện, đây đối với tranh tài mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt, bởi vì chuyện này ý nghĩa là trình độ đầy đủ đặc sắc cao

Mọi người bắt đầu trông mong đối đãi.

Chờ đợi người chủ trì công bố 007 thần bí này rốt cuộc là ai

Chỉ thấy, hình ảnh trên màn hình chuyển một cái.

Nhất thời xuất hiện thông tin một người dự thi thần bí đánh số là A-007.

Đólà phiếu báo danh của Trần Thương.

Một từ giấy chứng nhận so sánh này là Tần Duyệt lôi kéo Trần Thương ở một nhà hiệu ảnh thành Vạn Tượng bỏ ra 100 khối tiền chụp.

Vì thế Trần Thương đau lòng 31 phút, dù sao vấn đề mười đồng tiền có thể giải quyết, giờ phải bỏ ra 100.

Chỉ là, nếu như lúc này anh biết ảnh chân dung của mình bị một đám khán giả phía dưới hoa si, anh khẳng định cảm thấy mọi thứ đều kiếm về.

Dù sao, sau khi tất cả mọi người nhìn mặt Trần Thương, thông tin phía dưới tự động bị che giấu.

Nữ khán giả nháy mắt phản bội

Tư Không cái gì?

Đinh Vũ cái gì?

Trần Thương mới là thiên hạ đệ nhất

Nhanh thiên hạ đệ nhất

Tỉ mỉ thiên hạ đệ nhất

Quá đẹp rồi, cái này còn đẹp trai hơn 007, đây tuyệt đối là hàng nội địa khu 007

Phi! Là hàng nội địa 007, không phải hàng nội địa khu

Một chữ, kém vô cùng tám ngàn dặm.

“Tên: Trần Thương

Tuổi tác: 27 tuổi

Đơn vị: Tỉnh Nhị Tiện tỉnh Đông Dương.

Chức vị: Phó chủ nhiệm khoa cấp cứu, chủ nhiệm ngoại khoa tay.

Khi thấy thông tin Trần Thương xong, tất cả mọi người nhất thời hôn mê.

Tâm lý tất cả nam đồng chí khoa ngoại tim đều không phục.

Giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim chúng ta làm sao xâm nhập vào khoa cấp cứu và khoa ngoại tay?

Cái này không được

Đây không phải điển hình phá quán à?

Bắt nạt ngoại khoa tim chúng tôi không người hả?

Một người khoa cấp cứu, ngoại khoa tay tới đạt quán quân, cái này quá... Quá bắt nạt người rồi

Chỉ là, trong mắt nữ khán giả, rất rõ ràng là một phen cảnh tượng khác

- Wow, thật giỏi, em trai Trần Thương mới 27 tuổi

- Đúng vậy, đẹp trai như thế, còn là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu bệnh viện tỉnh tam giáp, chủ nhiệm ngoại khoa tay, thật cũng quá lợi hại rồi

- Đúng vậy, tuổi nhỏ nhiều tinh ranh, tinh thông nhiều loại kỹ thuật

- Sùng bái, em trai Trần Thương cố lên
- Trần Thương thiên hạ đệ nhất
- Trở về làm chủ nhiệm ngoại khoa tim
...
Trên khán đài, các cô gái nhiệt tình vĩnh viễn che khuất những chàng trai.
Những bác sĩ nam đó thề, họ tuyệt đối không phải là bởi vì Trần Thương đẹp trai mà ao ước hoặc là ghen ghét anh, càng không phải là bởi vì fan hâm mộ nữ nhiều mà ghen ghét anh, mà là đơn thuần bởi vì anh một bác sĩ khoa cấp cứu, ngoại khoa tay, đến giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim chúng tôi làm gì?
Đúng
Chúng tôi chính là... Ghen ghét
Ghen ghét Trần Thương quá nhanh
Ghen ghét Trần Thương quá tỉ mỉ
Mấu chốt còn tuổi nhỏ tinh thông nhiều
...
...
Nữ chủ trì trên đài cũng không nhịn được ho khan một tiếng.
- Tuyển thủ này rất đẹp trai! Mấu chốt mới 27 tuổi, cậu ta làm thế nào tu luyện ra kỹ xảo khâu lại nhanh như vậy? Hơn nữa tỉ mỉ vô cùng, đôi tay còn khéo léo hơn đánh đàn dương cầm.
- Hơn nữa, người ta còn là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu, chủ nhiệm ngoại khoa tay
- Nói thật, tôi hiện tại càng ngày càng tò mò Trần Thương rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, một người thật có thể tinh thông nhiều loại phẫu thuật à?
- Mà đến cả phẫu thuật ngoại khoa tim cũng lợi hại như vậy
Lý Văn Bân khụ khụ một tiếng, đánh gãy người chủ trì hoa si nói:
- Thật ra, ngoại khoa tim có rất nhiều phẫu thuật, thường xuyên đều thực hiện ở khoa cấp cứu, cũng là trung tâm phẫu thuật cấp cứu, cũng như năm ngoái Quách Vân Phi thật ra cũng là chủ nhiệm khoa cấp cứu.
Hùng Khang Dụ nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ thở dài.
Quả nhiên là Trần Thương
Thật ra, trước phẫu thuật, Hùng Khang Dụ đã chuẩn bị tâm lý, trong đầu của ông ta đã nghĩ đến Trần Thương, chẳng qua là... ông không thể tin được.

Dù sao, dạng kỹ xảo khâu mạch máu này, nếu như Trần Thương có, ông ta phải hối hận chết

Nếu ông ta mời Trần Thương sớm một chút, hạ thêm chút quyết tâm, Trần Thương cũng có khả năng gia nhập đội của mình.

Hiện tại tốt rồi

Vinh dự này, thuộc về Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương.

Một bệnh viện xếp hạng thứ mười ở An Dương, lần này cần phải rực rỡ hào quang trong trận đấu.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Hùng Khang Dụ hâm mộ Tần Hiếu Uyên

Bỗng nhiên, giờ khắc này Hùng Khang Dụ hiểu được.

Anh ta bỗng nhiên hiểu được vì sao Tần Hiếu Uyên xuống tiền đặt cược như thế, xây dựng tòa nhà cấp cứu, để Trần Thương làm chủ nhiệm.

Ông ta cược Trần Thương

Nếu như Trần Thương thật đạt quán quân.

Tần Hiếu Uyên ông... Tuyệt đối là công thần Đông Dương

Lúc này, Hùng Khang Dụ hít sâu một hơi.

Bất đắc dĩ nói một tiếng: “Lợi hại”.

Chương 715: Đặc Sắc Nhưng Không Kinh Điển

Hình ảnh trở về, rất nhanh tới vá tĩnh mạch chủ.

Hùng Khang Dụ giải thích nói:

- Mọi người xem, tinh túy chân chính trong ca phẫu thuật của Trần Thương ngay ở chỗ này, cậu ta sử dụng ba đoạn pháp, phân biệt dùng kẹp cầm máu không xâm lấn, chia ba bước, điểm giai đoạn để tiến hành khâu tĩnh mạch chủ, có thể là cực kỳ xảo diệu.

- Hơn nữa, không tổn thương hình thái và kết cấu tĩnh mạch chủ nên có, trong tình huống không ngăn chặn, hoàn thành một ca phẫu thuật này, độ khó cực kỳ cao

- Có thể thấy được, Trần Thương nắm chắc cực cao về ca phẫu thuật này

- Thậm chí mọi thứ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, từ vừa mới bắt đầu đưa ra quyết định, đến nhanh chóng khâu lại, đến khâi tĩnh mạch chủ xảo diệu, lại đến công tác hậu kỳ kết thúc công việc, mỗi một bước, đều rất tinh xảo

Nói đến đây, Hùng Khang Dụ tổng kết:

- Nói thật, một ca phẫu thuật này đặc sắc nhưng không kinh điển, thậm chí là ca phẫu thuật không đáng học tập, mọi người nhìn một chút là được, chúng ta đổi video khác đi.

Một câu làm mọi người muốn hôn mê

Lý Văn Bân nhẹ gật đầu:

- Đúng, rất đặc sắc thì sao?

Xuất sắc như xem một bộ phim khoa học viễn tưởng vậy

Thế nhưng?

Tốc độ khâu mạch máu của Trần Thương và trình độ tinh tế là thiên phú, cảm giác khống chế kết cấu tĩnh mạch này, cũng là thiên phú, người bình thường không học được.

- Vì lẽ đó, ca phẫu thuật này cực kỳ đặc sắc

- Nhưng lại không đáng phải mở rộng và học tập, mọi người... xem một chút là được

Lúc này, mọi người mới phản ứng được.

Bất đắc dĩ thở dài.

Đúng

Đây chính là điển hình:

Trong đầu nghĩ: Ừm, hóa ra đơn giản như vậy! Tôi biết rồi

Tay: Không, mày không biết

Thiên phú: Tay nói rất đúng.

Lập tức cắt hình ảnh, thế nhưng trong đầu tất cả khán giả không có ý định quan sát, tất cả mọi người dừng lại trong khiếp sợ lúc Trần Thương phẫu thuật.

Nữ khán giả càng là nhắm mắt lại, cảm thụ được cái này một đôi tay khâu mạch máu nhanh chóng giống như ngựa con, vừa nhanh vừa đều, khó mà tiêu tan.

...

...

Lúc này, bên trong phòng tranh tài, Trần Thương và giám khảo lâm vào một hoàn cảnh lúng túng.

Giám khảo tuyệt đối không ngờ, phẫu thuật có thể hoàn thành nhanh như vậy.

Sau đó thời gian còn lại làm sao bây giờ?

Hai mặt nhìn nhau?

Nói chuyện phiếm không thích hợp...

Dù sao cũng là giải thi đấu quốc gia.

Thế nhưng, không nói chuyện phiếm ngẩn người cũng cực kỳ xấu hổ.

Chấm điểm...

Cho bao nhiêu điểm thì phù hợp?

Họ biết rõ, để cao cũng không tốt, bởi vì điểm số quá cao phải đi qua thảo luận hội tổ ủy.

Giương mắt nhìn đi

Thế là, mấy người, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trần Thương thì thở dài, sớm biết xấu hổ như thế, mình chậm một chút là được rồi...

Hiện tại quá nhàm chán.

Chỉ là... Nếu như điểm số cao nhất của mình, có thể pk rơi bao nhiêu người?

Sẽ được ban thưởng bao nhiêu đây?

Thật chờ mong...

Đây, giám khảo Hà Đại Chân bỗng nhiên cảm thấy dáng vẻ bé trai đẹp mắt thật ra thì cũng rất tốt

Ít nhất... Cũng khi cả hai nhìn nhau cũng không chán

Sau khi hai người nhìn nhau bảy tám phút, cuối cùng cũng phá vỡ yên lặng.

Nói chuyện mấy phút.

Tiện thể hỏi Trần Thương một số vấn đề riêng.

Cuối cùng sau khi nói chuyện mười phút, giám khảo được báo thí sinh có thể rời khỏi trường thi.

Hà Đại Trân bỗng nhiên cười nói:

- Nhóc con, có thời gian thì đến 301 chơi một chút.

Trần Thương gật đầu cười:

- Vâng, cám ơn giám khảo.

Sau khi Trần Thương đi ra, cảm giác hơi khiếp sợ.

Bởi vì Đại Trân nhìn qua tuổi cũng không lớn lắm, dáng vẻ cũng chỉ 40 tuổi, nhưng mà khi Trần Thương nhàm chán thử bấm mũi tên trên đầu cô, âm thanh hệ thống nhắc nhở khiến cho anh ngạc nhiên một chút.

Hà Đại Trân: Đây là chủ nhiệm chuyên lâm sàng ở ngoại khoa tim, giỏi về rất nhiều phẫu thuật ngoại khoa tim, là chủ nhiệm ngoại khoa tim của bệnh viện 301, là bác sĩ nổi tiếng cả nước

Trần Thương phát hiện, khi cấp bậc của mình càng ngày càng cao, thông tin có thể xem cũng càng ngày càng nhiều.

Lại có thể thấy tên họ, chức vụ, giỏi về gì của đới phương.

Cái này lợi hại

Còn có chính là, chủ nhiệm Hà nhìn qua chỉ hơn bốn mươi, đã là bác sĩ nổi tiếng cả nước.

Quả nhiên thủ đô không thể so với Đông Dương, khắp nơi đều là đầm rồng hang hổ.

Mọi người lần lượt từ trường thi trở lại chỗ ngồi, thời gian kế tiếp chính là để thống kê số điểm.

Trên màn hình lớn dựa theo số chỗ ngồi số, xuất hiện từng tờ đơn.

- Tên họ —— số điểm ——

Sau khi mọi người ngồi xuống, đều kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này trên khán đài đều loạn lên, rối rít thảo luận lần này thi này ai sẽ giành hạng nhất.

Không ngoài mấy người được chọn

- Tôi cảm thấy Trần Thương chắc chắn sẽ giành hạng nhất

- Đúng vậy, cậu ấy còn nhanh hơn cả Tư Không, không phải hạng nhất thì hạng mấy?

- Nói thì nói như thế, nhưng mà tiêu chuẩn nhận xét của phẫu thuật không phải nhanh hay chậm, tôi cảm thấy tổ giám khảo chắc chắn sẽ xem xét từ những mặt khác, cho điểm sẽ hợp lý hơn, cũng như mấy vị giáo sư vừa nói, Trần Thương phẫu thuật: Xuất sắc nhưng không kinh điển, cho nên thành tích cuộc thi còn phải theo dõi.

...

Khán đài thảo luận sôi nổi, khiến tâm trạng của 200 thí sinh cũng căng thẳng theo.

Trần Thương nhìn dấu chấm hỏi trên đầu Quách Vân Phi cái, đây là nhắc nhở nhiệm vụ

Hơi kinh ngạc một chút:

- Bác sĩ Quách, anh thế nào vậy? Căng thẳng à?

Thật ra thì Quách Vân Phi không có một chút căng thẳng nào, dù sao anh ta cũng đã có kinh nghiệm trải qua chiến trường, đi đến đây đã bị loại nên hơi mất mặt.

Anh ta căng thẳng ở chỗ anh ta ngồi bên cạnh Mạnh Hi

Chẳng biết tại sao, Quách Vân Phi cảm giác mình dị ứng với nước hoa, dị ứng với son môi, đúng... Dù sao ngồi bên cạnh yêu tinh này là bị dị ứng.

Đến nỗi bây giờ tay chân anh ta luống cuống, nhìn qua rất căng thẳng.

Quách Vân Phi thở dài, anh ta thật không quen cùng phụ nữ xinh đẹp gần gũi, từ nhỏ đối với con gái thì có chướng ngại giao tiếp, nhiều năm như vậy, trong công việc mặc dù không đến nỗi căng thẳng, với người bệnh thì còn dễ nói, nhưng mà... Trong nếu gặp phải trong cuộc sống, tay chân luôn tỏ ra luống cuống.

Nhìn Quách Vân Phi lắc đầu, Trần Thương tò mò.

Anh cũng phát hiện Quách Vân Phi hơi quái lạ.

Tò mò, Trần Thương bấm dấu hỏi trên đầu Quách Vân Phi.

[Quách Vân Phi bứt rứt bất an khi đối mặt với người đẹp tay chân hơi luống cuống, giúp anh ta hết xấu hổ, đạt được + 5 độ hảo cảm]

Trần Thương nhìn thấy nhắc nhở, hơi sững sờ, không nhịn cười được:

- Bác sĩ Quách, tôi có chút chuyện muốn nói với cô Mạnh, chúng ta đổi chỗ đi.

Vẻ mặt Quách Vân Phi đột nhiên vui mừng:

- Được

Sau khi hai người đổi vị trí, Trần Thương nghe được nhắc nhở nhận thưởng của hệ thống tưởng.

Mà dường như Quách Vân Phi cũng dịu đi rất nhiều.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương:

- Cậu thi như thế nào?

Trần Thương lắc đầu suy nghĩ một chút, nói thật:

- Khó nói! Không biết tiêu chuẩn nhận xét là gì, nhưng mà vào vòng tiếp chắc là không có vấn đề.

Mạnh Hi gật đầu:

- Còn bác sĩ Quách?

Quách Vân Phi gật đầu:

- Tôi chắc là thể hiện như bình thường.

Tiếp đó, trên màn hình lớn bắt đầu công bố thành tích, càng ngày càng nhiều hiện thành tích của nhiều người.

Điểm của Mạnh Hi cũng đã hiện:

- 91 điểm.

Mà đợi không lâu, điểm của Quách Vân Phi cũng có:

- 93 điểm.

Chương 716: Anh Trọc, Cũng Giỏi

Dần dần, càng ngày càng nhiều số điểm hiện lên, đột nhiên Mạnh Hi căng thẳng, bởi vì số điểm này của cô quả thực không có ưu thế gì, phần lớn mọi người đều trên 90 điểm.

Nhưng mà thí sinh vào vòng trong chỉ có 12 người.

Thành tích của phần lớn mọi người đã hiện lên.

Ánh mắt của Mạnh Hi nhìn cẩn thận màn ảnh lớn, tính toán thành tích của tổ họ, đều nằm trong mười hai người đứng đầu

Trong miệng lẩm bẩm cái gì.

Cuối cùng

Tất cả người trong tổ họ đều vào vòng trong, Mạnh Hi đứng thứ 11, sát vai vào vòng trong

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm

Mà Quách Vân Phi không nhịn được cười một tiếng, mình 93 điểm, đứng thứ 3.

Phần lớn mọi người đều tập trung ở giữa 88 đến 93 điểm.

Đây là một nấc thang.

Mà lúc này ở tổ A người thứ 12 rất hoảng sợ.

Dù sao bây giờ tổ A chỉ có số 007 chưa công bố thành tích, lúc này anh ta đứng thứ 12 cảm giác... Mình còn có cơ hội.

Người xem phía dưới càng nhiệt tình

- Tư Không: 97 điểm! Thật lợi hại

- Đinh Vũ cũng không kém: 96 điểm, xem ra quả nhiên tốc độ không phải là tiêu chí duy nhất.

- Bành Lộ cũng lợi hại! 96 điểm, tổ thứ nhất

- Ai? Sao số điểm của Trần Thương còn chưa hiện

- Đúng vậy...

Lúc này, toàn bộ trên màn hình lớn biến thành màu trắng, chỉ có chỗ tên Trần Thương là màu đen, hết sức nổi bật

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm màn hình lớn, hơi tò mò.

Thậm chí người xung quanh lục tục quay đầu nhìn chỗ ngồi của Trần Thương.

Quách Vân Phi ngẩn người, mọi người đều quay lại nhìn tôi làm gì?

Ngay cả khán giả trên khán đài cũng rối rít nhìn chỗ ngồi của Trần Thương, không thấy rõ, chỉ có thể dùng điện thoại di động phóng đại 20 lần để xem

Nhưng mọi người chỉ có thể nhìn được đỉnh đầu

Sau khi nhìn thấy, đột nhiên mọi người lại hít một hơi khí lạnh

- Hí... Quả nhiên rất giỏi

- Đúng vậy! Cậu nhìn cái xoáy này đi, nhìn một cái chính là biết của người giỏi giang

- Chính xác, tóc giữa thưa thớt có một loại khí thế hào hùng.

- Thật giỏi

Mà phái nữ thì bùi ngùi:

- Haizz, năm tháng đao mổ heo, đến tóc của Trần Thương nhà chúng ta cũng mất...

Đồng chí nam sau lưng nói:

- Ảnh chụp chắc chắn đã Photoshop

-+ 1

...

...

Lúc này, bên trong phòng làm việc, sai khi tổ chuyên gia xem video xong, yên lặng không nói.

Hôm nay số điểm này gây tranh cãi nhiều nhất.

- Tôi vẫn cảm thấy không thể đưa loại này video truyền đi làm mẫu, đó cũng không phải là biện pháp phẫu thuật tốt nhất, không tốt cho tuyên truyền và trường học, nhưng mà suy xét đến năng lực và kỹ thuật phẫu thuật của cậu ta, cho nên tôi kiến nghị là 95 điểm.

Hà Đại Trân cau mày, đừng nhìn cô nhỏ tuổi nhất nhưng mà thân phận địa vị không kém các lão đồng chí xung quanh chút nào, cô nghiêm nghị nói:

- Chủ nhiệm Vu, nói một câu không xuôi tai ông có thể khâu được như vậy không? Chúng ta so là điểm cao, chọn là người tài, không phải tầm thường! Không phải tôi nói đùa, nếu tôi tự tay cho điểm, tôi tự phụ trách, 99 điểm! Nếu như không phải là ngại vì 100 điểm gây tranh cãi quá nhiều, tôi còn muốn cho 100 điểm, chủ nhiệm Vu! Ông có thể tìm ra chỗ để trừ điểm cậu ấy không?

- Điều này căn bản không là vấn đề tôi có thể làm hay không, chủ nhiệm Hà tôi với Chí Cường thật sự không có năng lực như vậy, tôi thừa nhận tên nhóc này cũng rất lợi hại, nhưng mà... Chúng ta thi đấu là muốn truyền đạt

một tin tức, tôi cũng không cho là loại phẫu thuật không có cách nói thấu đáo nào này có thể trở thành xu hướng

- Nói thật, tôi tình nguyện cho Bành Lộ điểm cao, cũng sẽ không cho Tư Không, hoặc là Trần Thương

Mấy giám khảo tranh cãi nửa ngày không cách nào kết thúc, nhưng mà hoàn toàn chính xác.

Y học tồn tại vốn là một loại học thuật tranh chấp.

Những giáo sư chuyên gia này vốn không biết Trần Thương, không cần phải chê bai ác ý, đây là một loại suy nghĩ và lý niệm cho phép mà thôi

...

Tranh cãi như vậy nửa ngày cũng không kết thúc.

Mà lúc này, giám khảo chủ Ngô Đồng Phủ bỗng nhiên nói:

- Mọi người im lặng một chút đi, tôi đã cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng được... 100 điểm! Công bố thành tích đi

Một câu nói, khiến tất cả giám khảo phía dưới đều ngẩn ra.

Mọi người cảm giác mình lỗ tai mình có phải có vấn đề không

Chấm điểm viên cũng là kinh ngạc, nghi ngờ mình nghe nhầm:

- Viện trưởng Ngô... Bao nhiêu điểm?

Ngô Đồng Phủ kiên quyết nói:

- 100 điểm, mau công bố thành tích đi.

Chấm điểm viên sững sờ một chút, vội vàng đứng lên.

Giám khảo chủ có quyền lợi quyết định điểm cuối cùng, tổ giám khảo chẳng qua chỉ đưa ra kiến nghị.

Bình thường đều nói, giám khảo chủ sẽ thận trọng suy nghĩ tất cả ý kiến của giám khảo, phần lớn khi, đều cho một điểm trung bình.

Nhưng mà, ở đâu gặp được chuyện như vậy

Một câu của Ngô Đồng Phủ khiến mọi người mê man

- Viện trưởng Ngô... Điểm này có phải quá cao không?

- Chuyện này... Có phải là... Không thích hợp lắm không?

Mấy giám khảo trố mắt nhìn nhau, khuyên.

Ngô Đồng Phủ lắc đầu:

- Tôi cho rằng trong tất cả ca phẫu thuật thì phẫu thuật này có tác dụng phụ nhỏ nhất, hiệu suất cao nhất, hậu di chứng nhỏ nhất, chi phí và hiệu quả cũng cao nhất, đối với người bệnh mà nói, đây là ca phẫu thuật tốt nhất

Chỉ bằng vào một điểm này, tôi cho cậu ấy điểm tối đa.

Ngô Đồng Phủ nói một câu, trực tiếp khiến cho mọi im lặng lại.

Đúng vậy

Họ đều đứng dưới góc độ của một chuyên gia nhìn một ca phẫu thuật như vậy, suy xét kỹ thuật, lo lắng độ khó của phẫu thuật, đi suy tính độ an toàn của phẫu thuật... Vân vân.

Họ xem nhẹ một chỗ.

Cuối cùng điều phẫu thuật đối mặt là phụ trách với người bệnh.

Phải nhìn từ góc độ của người bệnh để đánh giá vấn đề này.

Sau khi Ngô Đồng Phủ nói xong, các giáo sư chuyên gia rối rít ngồi xuống, nghiêm túc hiểu được giá trị của một ca giải phẫu.

Lợi dụng hợp lý huyết áp lựa chọn thích hợp thuật phẫu thuật hợp nhất, tổng hợp suy nghĩ chi tiết phẫu thuật, lựa chọn tối ưu hóa kỹ thuật để giảm bớt hậu di chứng, kỹ thuật vá lại tuyệt diệu, tốc độ vá lại nhanh...

Thật ra thì

Đề bài là họ ra

Họ cũng là giám khảo.

Họ rất rõ ràng lựa chọn bất kỳ một loại thuật phẫu thuật nào cũng cần phải đối mặt với nguy hiểm và có thể sẽ gặp phải hậu di chứng.

Giống như Ngô Đồng Phủ nói, đây là một phương đối với người mắc bệnh mà nói đây là phẫu thuật có tác dụng phụ nhỏ nhất, kinh phí và hiệu quả cao nhất, hậu di chứng thấp nhất

Ngô Đồng Phủ cười một tiếng:

- Ông Vu, ông cũng đừng tức giận, tiểu Hà nói có lý, chúng ta là đang tranh giải, không phải giờ học chọn một điển hình, càng không phải là ra một luận văn mẫu mực để cho mọi người học tập

Ca phẫu thuật của Trần Thương, tôi cho là ưu tú nhất, đối với người bệnh mà nói là được lợi lớn nhất, đối với người chữa bệnh thì lại rất thử thách

Giống vậy, chúng ta phóng lớn nhìn một chút ca giải phẫu cũng là tiết kiệm của Tư Nguyên, có thể dùng thích hợp với các loại hoàn cảnh.

- Đề bài giải phẫu này, bản thân thử ví dụ vào thực tế, các người cảm thấy ở hiện trường sẽ có máy hô hấp? Sẽ có máy bơm máu? Sẽ có máy làm hạ thấp nhiệt độ? Sẽ có đủ kiểu người hỗ trợ?

- Người bệnh này với vết thương như thế, có thể trước khi đưa đến bệnh viện thì đã chết! Huyết áp của anh ta mới có thể là 100?

- Cho nên, tôi cảm thấy cách phẫu thuật của Trần Thương rất hợp với tình thế.

Ngô không nhịn được cười một tiếng.

Cái này làm cho những giám khảo ở đây không nhịn được đỏ mặt một trận.

Ngô Đồng Phủ cười một tiếng:

- Cho nên, tôi không tìm được chỗ nào để trừ điểm, cũng chỉ có thể cho 100 điểm, thật ra thì chúng ta làm giám khảo, không nên keo kiệt khi cho điểm cao, cũng không cần nhẹ tay khi trừ điểm, chỉ cần làm sai thì trừ điểm, chỉ cần tốt, thì cho điểm cao

Mọi người yên tâm, tôi sẽ viết báo cáo.

Một câu nói, rất có lực

Chương 717: 100 Điểm

Mọi người bên ngoài thấy thấy màn hình lớn sáng
Đột nhiên sôi trào.
- Mau nhìn, số điểm của Trần Thương cuối cùng cũng có rồi
- Bao nhiêu điểm?
Chỉ thấy mọi người kinh ngạc một chút
Đột nhiên mê mẩn
- 100 điểm
- Tôi... Con mẹ nó? Cái này cũng quá điên cuồng rồi?
- Đúng vậy! 100 điểm... Đây cũng quá trâu bò, hạng nhất, hạng nhất tuyệt đối
Tất cả mọi người nhìn một màn này, hơi sững sờ.
Không chỉ là người xem.
Phía dưới mỗi một thí sinh dự thi cũng ồ lên.
Dù sao số điểm này xuất hiện ở cuộc thi tỉnh thì có thể tha thứ, nhưng đây lại xuất hiện ở cuộc thi cả nước
Tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi nhìn số điểm
Sau đó rối rít quay đầu
Nhìn chằm chằm Quách Vân Phi ngồi ở vị trí của Trần Thương
Mặt lộ ra kinh hoàng.
- Hít... Tóc như thế! Không trách được lại giỏi như vậy
- Thật là lợi hại
- Anh ta được 100 điểm
- Ai, cuối cùng phát hiện tôi và anh ta chênh lệch quá lớn...
Người tóc rậm rạp nào đó thở dài.
- Anh ta trọc... Quả nhiên cũng giỏi
...
Quách Vân Phi cũng mê man
Trần Thương được 100 điểm.
Nhưng mà, anh ta đã câm một châm dự phòng, dù sao cuộc so tài tỉnh Trần Thương đều là 100 điểm, điều này cũng có thể chấp nhận.
Điều duy nhất anh ta tò mò là, tại sao các người lại nhìn tôi
Quách Vân Phi phát hiện, tất cả mọi người đều nhìn anh ta lộ ra vẻ mặt kinh hoàng và khiếp sợ, dường như nhìn thấy Trần Thương vậy...

Mọi người phát hiện, Quách Vân Phi phù hợp với phong độ của người giỏi hơn.

Mà Trần Thương ở nơi nào đó mặt cũng đầy ngạc nhiên mừng rỡ

Tôi... con mẹ nó

Thoải mái chết đi được

[Đinh! PK anh đạt được hạng nhất, đạt được rơi xuống PK 99 túi thưởng!]

Trần Thương mê man

Thưởng phong phú như vậy?

Trần Thương vui vẻ nhận

Vội vàng mở ra

Phát hiện có thể mở ra toàn bộ

Thoải mái

Đinh chúc mừng anh, đạt được: Kinh nghiệm + 1000, kinh nghiệm + 2000... Đạt được một quyển sách kỹ năng cấp bốn, đạt được...

Sau khi 99 âm thanh kết thúc.

Trần Thương sững sốt một chút.

Số lượng nhiều, nhưng mà chất lượng thật thấp...

Quả nhiên lợi nhiều không có hàng tốt, tổng kết phần thưởng một chút:

Cấp bậc thăng 1 cấp; nhận được một quyển sách kỹ năng cấp bốn; nhận được + 3 điểm kỹ năng; nhận được sách giám định + 5;

Còn được còn được

Đinh! Chúc mừng cấp bậc của anh tăng lên tới cấp 40, đến trình độ bác sĩ chủ trị, mở phẫu thuật cấp bốn, mở nghề thứ ba

Trần Thương kinh ngạc

Trần Thương mình cuối cùng... Đã có thể học được phẫu thật cấp bốn?

Cuộc sống phát đạt cuối cùng đã tới à?

Nghề thứ ba thì phải mở ra

Phẫu thuật cấp bốn cũng đã nắm giữ

Tôi... Trần Thương không trọc cũng mạnh như thường

…

…

Khi mở ra nhìn 99 cái bao lì xì kia, Trần Thương như tìm được loại cảm giác lúc mình đến trường, trông thấy thổ hào cùng phòng túc xá chơi game mười liên rút

Đúng, chính là cái tư thế kia, chính là loại khí thế bức người đó

Rất thoải mái

Nghĩ chỗ nào, anh cố ý đi điều chỉnh tư thế mình một chút, trông càng giống một vị thổ hào, luôn tùy ý như vậy ưu nhã như vậy, trong lúc phất tay làm việc tựa như còn vương theo cảm giác hờ hững không quan tâm.

Rút được thứ gì tạm thời không nói, quan trọng là cái loại cảm giác mở thưởng quá nhiều đến mức tay bị chuột rút luôn ấy, thực tế là quá tuyệt

Loại cảm giác vui vẻ và thoải mái này

Là 99 lần

Có điều ban thưởng cũng coi như hài lòng.

Khi then chốt thăng lên một cấp, đây đối với Trần Thương đến nói, là một chuyện tốt.

Cấp 40.

Trần Thương tiện tay mở ra một sách kỹ năng cấp bốn mà mình vừa mới nhận được, lập tức sắc mặt vui mừng.

Thật sự muốn cầm cái gối đi ngủ ngay bây giờ.

Sau khi nhấp vào, lập tức ánh sáng màu tím hiện lên, lúc này vang lên âm thanh nhắc nhở:

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được phẫu thuật ngoại khoa tim cấp bốn: Thuật khâu thông liên thất rạn nứt! Cấp đại sư.】

Y?

Có thể

Hai ngày trước vừa nhận được phẫu thuật về tim, hôm nay đã được kỹ năng liên quan: Thuật khâu thông liên thất rạn nứt

Hai kỹ năng này thật ra đều là phẫu thuật khi tim bị thương tích, thuộc về kỹ năng trong cấp cứu

So với phẫu thuật những động mạch chủ rạn nứt băng huyết gì kia còn phức tạp hơn nhiều, bởi vì khi những cái mạch máu lớn tổn kia thương, ít nhất trái tim không bị vấn đề gì

Thế nhưng... Hai phẫu thuật này, thậm chí có thể trực tiếp lấy mạng.

Mấy loại bệnh này, thời xưa trên cơ bản hẳn là phải chết.

Cái này không khỏi không cảm khái một tiếng y học quá phát triển.

【Thẻ giám định, nhắc nhở: Sau khi dùng có thể giám định thuộc tính bệnh tật và chủng loại của người bệnh, nhận được kết quả và các dấu hiệu kiểm tra cặn kẽ.】

Trần Thương vui mừng

Đây chuẩn là thần khí làm màu rồi.

Đáng tiếc số lượng có hạn.

Đến phần chuyển chức, Trần Thương không nóng vội, dù sao... Lỡ như hệ thống mở ra những nghề nghiệp như pháp sư, chiến sĩ, thánh đấu sĩ, Iron Man, tu tiên giả gì, chính mình cũng có thể giữ lại một khả năng nhỏ nhoi.

Mạnh Hi không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu nói chuyện với giáo sư của mình xem, đây có phải gian lận không?

Trần Thương đối với khả năng tưởng tượng của cô Mạnh chỉ có thể liếc mắt, gật gù vui thích thở dài.

Lời nói thấm thía nhìn Mạnh Hi:

- Cô Mạnh, sao cô có thể mỗi ngày đều tồn tại những ý nghĩ đầu cơ trục lợi này? Tôi ngày thường dạy bảo cô làm sao, phải chân thật đề cao khả năng nghiệp vụ của mình, không cần lòng mang may mắn

- Cô xem một chút thành tích của mình, mới 91 điểm... Ai! Tôi đều không hề muốn ra ngoài nói với người khác, bảo cô là giáo sư của mình nữa! Cô Mạnh, khi cô ra ngoài nói tôi là học sinh mình, không cảm thấy đỏ mặt hả? Quá mất mặt, tôi ngày thường dạy cô thể nào? Bảo cô phải...

Mạnh Hi sững sờ, lập tức tức giận nhìn Trần Thương:

- Anh còn dám ghét bỏ giáo viên của mình xấu? Câu nói kia nói như thế nào? Con không chê mẹ xấu chó không chê nhà nghèo, không ngờ cậu lại xem thường giáo viên của mình? Nghiệt đồ này

Một câu, làm cho Trần Thương không phản bác được

Hình như thật đúng là có như vậy một tia đạo lý

Trần Thương cảm giác có phải mình nói quá hại người hay không, đến mức thương tổn tới trái tim giáo sư Mạnh, thế là khụ khụ một tiếng:

- Cô Mạnh, tôi là... Quan tâm cô nha, không tức giận nha

Mạnh Hi tùy ý cười một tiếng, hai tay ôm trước ngực, càng chèn ép

Nhìn Quách Vân Phi bên cạnh đang định quay đầu đi chỗ khác

Mạnh Hi thản nhiên nói:

- Tức giận, đương nhiên sẽ không, chút chuyện này còn chưa xứng trở thành u tuyến sữa của Mạnh mỗ nhân ta

Trần Thương sững sờ, lập tức trợn mắt hốc mồm

Mà Quách Vân Phi cũng trợn tròn mắt.

Trần Thương phát hiện, anh thực tế đánh giá thấp phòng ngự của cô Mạnh.

Cô nào có dễ dàng thương tâm như vậy?

Ngẫm lại cũng thế, trái tim bên ngoài có một tầng phòng ngự dày như vậy, lực công kích không đủ... Muốn thương tổn đến trái tim cũng khó khăn

Trần Thương cúi đầu nhìn thoáng qua, thở dài, đột nhiên cảm giác được, nếu như người bệnh ngoại khoa vú đều là cỡ như cô Mạnh này, hình như cũng không phải chán ghét như vậy.

Mạnh Hi không phục, áo da càng ngày càng phình lên, miết miệng:

- Cậu phẫu thuật là ai dạy? Còn không phải tôi à! Lại nói... Chúng ta là thầy trò với nhau, làm sao phải tính toán ba cái điểm trung bình chứ! Cậu xem... điểm trung bình chúng ta cao mà

Chương 718: Phòng Ngự Dày Như Vậy, Có Thể Thương Tổn Được Trái Tim?

Trần Thương sững sờ, nhìn Mạnh Hi giảo biện, không phản bác được

Được rồi được rồi

Phụ nữ

Cô ngực lớn, cô nói luôn đúng, không chấp nhặt với cô.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Được rồi được rồi, không cãi nhau với cô.

Thấy dáng vẻ này của Trần Thương, cùi chỏ đụng đụng vào anh, cười nói:

- Buổi tối mời cậu ăn ngon! Tôi sai đầu bếp nhà tôi làm cho cậu

lông mày Trần Thương nhướng lên, anh phát hiện, đầu bếp nhà có tiền đều là loại chuyên nghiệp

Nhìn giáo sư Mạnh bán manh, Trần Thương hết giận bảy tám phần.

Được rồi

Gặp cô giáo như thế, tức chết cũng vô dụng.

Dứt khoát vò đã mẻ không sợ rơi đi.

Mạnh Hi tiếp tục nói:

- Nếu không, cậu đoán về đề thi buổi chiều một chút đi, dù sao cũng phải để tôi thăng cấp nha?

Trần Thương sững sờ

Biết ngay cô Mạnh này tuyệt không phải loại người bình thường, cho mình chỗ tốt tuyệt đối là muốn có điều kiện.

Có điều, mình còn có một cái nhiệm vụ nha, giúp cô Mạnh thăng cấp, mặc dù khả năng này rất thấp, nhưng mà... Dù sao cũng phải thử một chút.

Mạnh Hi nói:

- Tôi tổng kết các đề trong mười năm qua, sau khi tập hợp, phát hiện một quy luật, đó chính là vòng thứ hai cuộc thi, mặc dù là ngẫu nhiên, nhưng kiểm tra chính là sắp xếp thuật thức phẫu thuật, trên cơ bản... Cân nhắc cách sáng tạo và phẫu thuật kỹ xảo kết hợp của một người học viên, chỗ này tôi có mấy chục loại đồ buff phổ biến đây

Anh nói cho tôi nghe một chút đi thôi, có sáng ý và ý nghĩ gì tốt, ngày đó tôi nhìn phương pháp hai dây một ống của cậu hình như rất không tệ,

cực kỳ phù hợp yêu cầu tranh tài

Trong lúc nói chuyện, Mạnh Hi móc một trang giấy lớn từ túi sau quần ra, rồi mở rộng nó.

Trần Thương trợn tròn mắt

Không ngờ tất cả đều là các loại tình huống phải gặp đến bên trong phẫu thuật mạch máu lớn

Hơn nữa... Những hình này rất tinh xảo

Đây là tự Mạnh Hi làm được hả?

Cái này cần phí tinh lực và thời gian bao lâu?

Trần Thương hơi mờ mịt, trừng to mắt nhìn Mạnh Hi:

- Cô Mạnh! Cái này... Cái này... Đây là cô làm?

Mạnh Hi nhún vai, lắc đầu:

- Dĩ nhiên không phải! Tôi từ trong trận đấu bao năm qua tìm ra, tiếp đó tìm đọc số lượng lớn tư liệu, phát hiện phẫu thuật đơn giản mạch máu lớn trong lồng ngực chính là những loại hình tổn thương kiểu này, tôi bảo công ty nhà thiết kế mẹ tôi giúp mình làm ra trong đêm tăng ca, có điều... Làm còn rất tốt

Rốt cuộc Trần Thương biết cô Mạnh cần thăng cấp nhờ cái gì

Cái này hoàn toàn là ở cạnh siêu năng lực nha

Khả năng đồ họa và tìm tài nguyên trên mạng này, một đêm vẽ nhiều chủng loại bệnh tật như thế, Trần Thương đột nhiên cảm thấy, có tiền có cái gì không tốt?

Chỉ là hơi không nỡ nhìn những lập trình viên phải tăng ca kia

Con mắt Mạnh Hi trừng lớn nhìn chằm chằm Trần Thương, mị hoặc nói:

- Đến đây, tiểu Trần, lấy trân tàng của cậu ra, để giáo sư cũng có thể học tập với, đến lúc đó, tôi sẽ không thể thiếu chỗ tốt của cậu

Trần Thương tự nhiên không để mình bị đẩy vòng vòng, anh miễn dịch đối với dụ hoặc của cô Mạnh

Có điều vẫn nhẹ gật đầu:

- Chờ một chốc lát, lãnh đạo nói chuyện nha.

Quách Vân Phi nhìn cô trò hai người, nghĩ đến Tần Nhạc Minh, bỗng nhiên hơi ao ước

Ghen tị với Trần Thương có được giáo sư như vậy

Dáng dấp đẹp mắt còn nghe lời, mấu chốt còn là nữ thổ hào.

Bề ngoài có thể cảnh đẹp ý vui

Trong lúc học còn có thể chỉ đạo điều giáo

Dựa vào tài phú có thể ăn ngon uống sướng

Ai

Ao ước nha...

Lúc nào tôi cũng có thể có được giáo sư như vậy

Lúc này đã khoảng mười một giờ rưỡi, thời gian một ca phẫu thuật đồng thời không ngắn, mà sau khi tất cả thành tích công bố ra xong, đã cần bắt đầu tuyên bố danh sách thăng cấp.

Hiện tại có thể nói là mấy người vui vẻ mấy người lo nha

Mà tủi thân nhất chính là người thứ mười hai của tổ A vừa rồi

Hiện tại trở thành người thứ mười ba.

Một mặt tức giận nhìn Quách Vân Phi...

…

…

Ngô Đồng Phủ với tư cách một trong người phụ trách chủ yếu cuộc thi lần này, ông đứng tại trên đài, nhìn mọi người, vui mừng nói.

- Tôn xin chào các vị đồng nghiệp, mọi người khỏe, tôi ở đây không cậy già lên mặt, nói vài lời cảm nhận hôm nay

- Hôm nay, tôi cảm nhận lớn nhất, chính là cố gắng và sự phát triển của mọi người

- Tôi thấy được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, các cậu giỏi hơn so với năm ngoái

- Cũng nhìn thấy rất nhiều người mới, sự gia nhập của các cậu, để chúng ta càng thêm hưng thịnh

Lời nói này xong, lập tức dưới đài tiếng vỗ tay vang lên, Trần Thương không nhận ra Ngô Đồng Phủ, nhưng nhìn tiếng vỗ tay rung trời xung quanh, hình như đây là một người luôn rất được người tôn kính.

Trần Thương nhỏ giọng hỏi:

- Người này là ai thế?

Quách Vân Phi không nói chuyện, trước giơ ngón tay cái lên

- Đây chính là người vô cùng trâu bò

- Là phó viện trưởng Hiệp Hòa, đại chủ nhiệm khoa cấp cứu, sau đó được điều động vào thủ đô làm viện trưởng trung tâm cấp cứu, viện trưởng Ngô tinh thông nhiều loại phẫu thuật ngoại khoa, nhiều lần nhận được giải thưởng tính quốc tế, vừa là viện sĩ Ngô Đồng Phủ

Trần Thương lập tức sững sờ, anh ta chính là Ngô Đồng Phủ?

Cái tên này anh rất quen thuộc, thế nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp mặt

Lúc ấy, khi đến thủ đô thực tập, mặc dù chưa thấy qua, nhưng thường xuyên nghe được cái tên này.

Sau một lúc lâu, Ngô Đồng Phủ tiếp tục nói:

- Tranh tài, chính là muốn có dáng vẻ tranh tài, nhưng nếu bị đào thải, cũng không có nghĩa là các cậu không đủ ưu tú.

- Đưa danh sách thăng cấp ra, tôi hi vọng mọi người không nhụt chí, càng không kiêu ngạo

- Bị đào thải, nói rõ các cậu còn có không gian tiến bộ rất lớn.

- Mà mỗi người thăng cấp, tôi muốn nói cho các cậu chính là, trên vai các cậu sẽ không nhẹ nhõm, sẽ chỉ càng ngày càng nặng.

Nói tới đây, giọng nói của Ngô Đồng Phủ chậm dần, chậm ung dung tựa như đang nói chuyện phiếm, cười nói:

- Tôi có đôi khi cũng không muốn học y, bởi vì tôi cảm thấy mình chẳng qua là một người bình thường, tôi học y là muốn có một chỗ kiếm cơm, cho dù thế nào đi nữa cũng đạt được kết quả như ý.

Ông cụ nhà tôi là một thầy lang, ông nói cho tôi, làm bác sĩ không được đói nha! Đưa bánh bích quy bánh gatô trong nhà có một đống lớn.

Có người nói bác sĩ quang vinh, cũng anh hùng?

Tôi mới không muốn làm cái anh hùng gì

Tôi cũng có nhi nữ tình trường, tôi cũng có cuộc sống của mình, dựa vào cái gì tôi phải làm cống hiến cho người khác, tôi lại không nợ các anh gì mà

- Giáo sư của tôi cũng nói cho tôi một câu, trên đời này nào có cái anh hùng gì? Có điều đều là một đám người đổi lại dáng vẻ cái thân quần áo màu trắng kia, học theo người đi trước, trị bệnh cứu người mà thôi

Nói đến đây, lời nói xoay chuyển

Ngô Đồng Phủ kiên định nói đến:

- Nhưng, cuộc sống luôn thân bất do kỷ, chúng ta mặc vào một bộ quần áo này, thì cũng phải giống như là một người lính, người ta thủ hộ lấy an cư lạc nghiệp cho chúng ta, chúng ta phải cho nhân dân một mảnh an khang

Chương 719: Đuổi Cũng Đuổi Không Đi

- Cho dù là hôm nay đến dự thi, hay là xem thi đấu, các cậu đều là bác sĩ, hoặc là tương lai trở thành bác sĩ, tôi muốn nói cho các cậu chính là, trên thân mọi người không chỉ có vinh dự của mình, còn là sinh mệnh sức khỏe của nhân dân.

- Tôi ở đây cảm ơn mọi người, cảm ơn mỗi một người làm việc y tế, cảm ơn các cậu theo nghề thuốc

- Cảm ơn các cậu biết rất rõ ràng đây là một con đường không có lối về, lại chắc chắn phải đi lên phía trước

- Cảm ơn các cậu biết rất rõ trước mặt tai dịch chắc chắn phải đi ngược chiều, nhưng lại chưa bao giờ rời khỏi

- Cảm ơn các cậu biết rất rõ nhà có trưởng bối vợ con, nhưng lại chưa bao giờ rời khỏi cương vị của mình

- Cảm ơn các cậu biết rất rõ ràng một chuyến này chẳng biết lúc nào trở về, nhưng lại chưa bao giờ lui ra phía sau

...

Từng câu lời nói, để ở đây mỗi người nhiệt huyết dâng trào, Trần Thương cảm giác trong lồng ngực chính mình có một loại cảm xúc khó mà phát tiết, chẳng biết tại sao, cái mũi lại có một chút gì đó cay cay.

Lúc này, mỗi người ở đây đều an tĩnh trang nghiêm ngẩng đầu, nhìn về phía trước, trong mắt viết đầy kiên định

Tựa như cảm giác được bầu không khí hơi đè nén, Ngô Đồng Phủ cười cười, nói đùa:

- Ha ha, các cậu nói sao quật cường như vậy chứ, khóc lóc van nài chắc chắn phải học y! Người đều nói, khuyên người học y, thiên lôi đánh xuống, các anh còn học y, ha ha.

Phía dưới không biết ai bỗng nhiên lớn tiếng hô một câu:

- Chính là tính bướng bỉnh, chính là muốn học y! Cái loại đuổi cũng đuổi không đi

Bỗng nhiên Ngô Đồng Phủ cười một tiếng, lớn tiếng hỏi:

- Đuổi cũng đuổi không đi? Đúng không?

Phía dưới lập tức vỡ tổ

- Đúng

- Đuổi cũng đuổi không đi

- Không quay đầu lại
- Một con đường ăn thua đủ
- Đuổi cũng đuổi không đi
...
...
Toàn bộ hội trường giọng nói rung trời vang lên, tất cả mọi người quần tình sục sôi, la lớn.
Sau một lát, Ngô Đồng Phủ mới cười nói:
- Tốt, dựa theo quá trình hội nghị, xin cho phép tôi mang theo mọi người, lại tiến hành một lần tuyên thệ đi
Lúc này, người chủ trì cũng hơi kích động, lớn tiếng nói:
- Toàn thể đều có, đứng dậy
Ngô Đồng Phủ lớn tiếng nói:
- Khỏe mạnh gắn liền với cuộc sống, hỗ trợ tính mạng lẫn nhau
Tất cả mọi người đứng lên, la lớn:
- Khỏe mạnh gắn liền với cuộc sống, hỗ trợ tính mạng lẫn nhau
Ngô Đồng Phủ:
- Coi khi tôi bước vào học phủ y học thần thánh, cẩn trang nghiêm thề
Trần Thương hơi kích động, cảm giác thân thể đều hơi run rẩy, đây là lần thứ nhất anh cảm nhân được nghề nghiệp giao phó cho mình cảm giác thiêng liêng thần thánh và sứ mệnh như vậy
Khi lên đại học, chính anh cũng từng thề
Nhưng trước đây anh còn tỉnh tỉnh mê mê, không rõ ràng cho lắm, còn không biết mình tuyên thệ đại diện cho cái gì.
Ba năm lâm sàng, ba năm kinh nghiệm, để anh hiểu được, cái nghề nghiệp một điểm này, ý nghĩa đại diện cho cái gì.
- Coi khi tôi bước vào học phủ y học thần thánh, cẩn trang nghiêm thề thốt
Nguyện vọng tôi hiến thân cho y học, yêu quý tổ quốc, trung thành với nhân dân, tuân thủ nghiêm ngặt y đức, tôn sư thủ kỷ, nghiêm khắc khổ cực nghiên cứu, chăm chỉ không ngừng, lúc này tốt muốn tốt hơn, phát triển toàn diện.
Tôi quyết tâm dốc hết toàn lực diệt trừ ốm đau nhân loại, trợ giúp khỏe mạnh hoàn mỹ, giữ gìn thánh khiết và vinh dự nền y thuật, chăm sóc người bị thương, không chối từ gian khổ, kiên trì theo đuổi, vì sự nghiệp phát triển y dược của tổ quốc, vì thể xác tinh thần nhân loại khỏe mạnh, phấn đấu cả đời.

...

Từng câu lời nói dõng dạc

Sau khi Ngô Đồng Phủ nói xong, hướng mọi người cúi đầu, chậm rãi nói câu:

- Chúng tôi đã già, thế nhưng là các cậu còn trẻ, các đồng nghiệp, quãng đời còn lại, xin chỉ giáo nhiều hơn

Giờ khắc này, rất nhiều nữ sinh ở đây đã không kiềm chế được con mắt, nước mắt trào lên.

Cho dù là những người đệ tử thường xuyên dự thi kia, lúc này cũng thần sắc nghiêm túc trang trọng.

Quách Vân Phi quay người nhìn Trần Thương, nhỏ giọng nói:

- Đây chính là nguyên nhân vì sao rất nhiều người biết rõ ràng mình một vòng bị đào thải, cũng muốn tới tham gia giải thi đấu quốc tế này.

Trần Thương đờ đẫn.

Nhìn mỗi người ở đây, trong ánh mắt chỉ có bội phục, không có một tơ một chút khinh thị nào.

Có lẽ... mỗi người đang ngồi, đều rất đáng để tôn kính.

Không phải là bởi vì anh tài trí hơn người, kỹ nghệ sâu sắc, mà là bởi vì loại sức lực bướng bỉnh đuổi cũng đuổi không đi kia của bọn anh

Lục tục ngo ngoe, mấy lãnh đạo lên đài nói mấy câu.

Khích lệ mọi người một phen.

Cuối cùng Ngô Đồng Phủ cười nói:

- Tốt, tôi nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, mọi người đoán chừng đều đói rồi, năm nay chúng tôi hội phí nhiều, cố ý đặt khách sạn làm chút đồ ăn ngon, mọi người nhanh đi dùng cơm đi, buổi chiều còn có tranh tài.

Mọi người lập tức nở nụ cười.

Trần Thương nhìn Ngô Đồng Phủ, có ấn tượng đầu tiên, lần đầu gặp mặt, đây là một cái người thú vị

Trần Thương đang muốn đứng dậy, thế nhưng Mạnh Hi giữ chặt Trần Thương:

- Đi đâu vậy?

Trần Thương sững sờ:

- Ăn cơm nha?

Mạnh Hi híp mắt:

- Ăn cái gì mà ăn? Cùng tôi làm chuyện lớn, buổi tối giáo sư Mạnh của cậu bao ăn no

…

…

Nghe thấy giáo sư Mạnh nói, Trần Thương ngẩng đầu nhìn thoáng qua cô

- Giáo sư Mạnh à, cô là giáo viên của tôi đó

Trần Thương thở dài, quyết định đánh thức người phụ nữ chấp mê bất ngộ này.

Mạnh Hi sững sờ, trừng to mắt nói:

- Đúng vậy, tôi là giáo viên của cậu, cho nên….. Chẳng phải cậu nên nghe lời tôi nói, đúng không?

Trần Thương nghe xong? Cái này rất là hợp lý

Nhưng mà...

Mạnh Hi kéo Trần Thương đi ra ngoài:

- Đi thôi, đi thôi, đi tới phòng của tôi nào, phòng tôi là phòng đơn

Trong lòng Trần Thương lộp bộp.

Đi vào phòng... Cho ăn no...

Tại sao mấy cái từ này đặt cạnh nhau lại cảm thấy kỳ quái vậy

Mạnh Hi kéo Trần Thương vào thang máy, cà thẻ xong thì đi thẳng đến tầng năm mươi mốt.

Khi cửa phòng vừa mở, Trần Thương tức khắc trợn tròn mắt

- Đậu xanh, tại sao phòng của tôi chỉ là phòng nhỏ cho một người, mà cô… lại là căn phòng lớn như vậy?

Trần Thương nhìn căn phòng xa hoa này, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Mạnh Hi nói một cách đương nhiên:

- Tôi gọi điện thoại hỏi khách sạn rồi, mọi người có thể tự trả tiền để đổi phòng khác chất lượng hơn. Có điều tôi đã kiểm tra, phòng nhỏ và phòng cao cấp đã hết chỗ, cho nên tôi chỉ có thể đặt phòng tổng thống thôi.

Trần Thương nghe xong bỗng nhiên lắc đầu, có tiền thật tốt

Trần Thương ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Hi, nói:

- Giáo sư Mạnh, cô thích phụ nữ quá đáng tiếc, bằng không... Cánh đàn ông chúng tôi sẽ có thể ít phấn đấu suốt mấy trăm năm

Mạnh Hi vũ mị cười một tiếng, cô nhìn Trần Thương, chớp chớp mắt:

- Tôi nghe nói cậu có một người em trai, lớn lên còn đẹp hơn cả cậu?

Trần Thương tức khắc biến sắc:

- Cô Mạnh à, thỏ không ăn cỏ gần hang, em trai của tôi nó còn nhỏ

Mạnh Hi cười ha ha:

- Ừ, tôi biết “em trai” của cậu nhỏ mà

- Vừa rồi tôi đi ngang qua còn nghe họ thảo luận Trần Thương vừa nhanh vừa tinh tế đấy, không biết họ làm cách nào mà lại biết được

Sắc mặt Trần Thương xanh mét

Cái cô Mạnh này căn bản không đối xử mình là học sinh, được rồi, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ, anh tha thứ cô ấy. (*)

(DG: Đồng ngôn vô kỵ (童言无忌): Lời nói của trẻ con không có cố kỵ)

Chương 720: Ha Ha Ha, Mấy Người Nhận Nhầm Người Rồi

Thật ra, hiện tại Mạnh Hi và Trần Thương ở chung càng ngày càng thoải mái, hoàn toàn như là một người bạn, không... Là chị em thân thiết

Mạnh Hi cười cười, vào phòng cởi áo khoác da treo lên mắc áo, áo len cashmere bó sát cực kỳ khoe dáng.

Mạnh Hi cười thần bí nhìn Trần Thương:

- Nhanh lên nào, bây giờ cũng gần mười hai giờ rồi, hai giờ rưỡi chiều mới bắt đầu, còn hơn hai tiếng nữa, không biết còn kịp không

Trần Thương dại ra

Gọi tôi vào phòng, còn cởi áo, nói là chỉ còn hơn hai tiếng...

Cái này rõ ràng là đang...

Nhưng mà

Cô cũng thật là quá đáng?

Hai giờ

Nói rất là mạnh miệng.

Trần Thương vội vàng từ chối.

- Cô Mạnh, tôi không phải người như vậy

Mạnh Hi nghe xong cũng bất chấp tất cả, cô kéo Trần Thương đi về phía bên trái.

Trần Thương biến sắc:

- Cô Mạnh, phòng ngủ ở bên phải

Mạnh Hi sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Trần Thương:

- Phòng ngủ? Đi phòng ngủ làm cái gì?

Nói xong kéo Trần Thương đến bàn trà trong phòng khách, vươn tay lấy tờ giấy lớn lúc sáng ra

Đôi mắt to tròn của Mạnh Hi hình như biết nói, cô nhìn chằm chằm Trần Thương rồi nói:

- Nào tiểu Trần, mau kể cho tôi nghe về việc riêng của cậu đi! Truyền thụ bí mật áp đáy hòm của cậu một chút, thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề, chỉ có hai tiếng thôi đấy

- Nhìn đi, tôi tổng kết lại cũng chỉ có vài loại phẫu thuật như vậy. Tôi đã biết quy trình phẫu thuật truyền thống rồi, nhưng đối với một số phương

pháp xử lý vết thương đặc biệt thì tôi hết cách rồi nào đặc biệt tốt. Cậu có thể giúp tôi suy nghĩ ý kiến và cung cấp một ít biện pháp.

Trần Thương bất đắc dĩ:

- Tôi vẫn còn đang đói bụng đấy

Mạnh Hi nghe xong, lập tức vỗ mạnh vào bàn một cái, lòng đầy căm phẫn nói:

- Giáo viên của cậu sắp bị đào thải rồi mà cậu còn nghĩ tới ăn cơm? Cậu nuốt trôi à?

- Cậu thử nghĩ đi, nếu như tôi bị đào thải thì chẳng phải cậu sẽ rất mất mặt hả? Thầy mình bị mất mặt, cậu làm học trò cũng đâu thể sáng mặt được? Vận mệnh hai chúng ta là một

- Lại nói, tiểu Trần, nói thật đi, tôi đối xử với cậu thế nào?

Trần Thương ăn ngay nói thật:

- Chẳng ra gì cả

Mạnh Hi nghe xong, tức giận đến cục u ở tuyến sữa tăng bạo:

- Tôi... Tôi...

Trần Thương cực kỳ thức thời, cúi đầu nói:

- Cô nhìn đi, ca phẫu thuật đầu tiên thật ra là tổn thương động mạch chủ lên bình thường, làm cho đột nhiên xuất hiện một tường kép. Thương tổn như vậy thì điều quan trọng nhất trong phẫu thuật thông thường chính là xử lý vật tắc tĩnh mạch chủ yếu, đây là mấu chốt của phẫu thuật.

Yếu tố cốt lõi là xử lý vật tắc tĩnh mạch sao cho tốt, ừ, cô nhìn đây...

Mạnh Hi thấy thế, dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn lại.

Chỉ có hai tiếng, Trần Thương căn bản nói không xong

Trọng điểm của Mạnh Hi là tìm ra hơn hai mươi cái khả năng phẫu thuật.

Thật ra

Đây chính là cái gọi là học tủ

Nhìn có thể bắt trúng tủ không.

Hết cách, khả năng có hạn, chỉ có thể lâm thời ôm chân phật.

...

...

Lúc này trong nhà ăn, Quách Vân Phi ngồi lẻ loi ăn cơm một mình, nhưng mà so với việc ăn cơm cùng với Mạnh Hi, anh lại cảm thấy như vậy càng thoải mái hơn.

Quách Vân Phi vui vẻ ăn rất nhiều món ngon, thịt cũng ăn mấy khối

Có điều anh phát hiện một chuyện rất kỳ quái, vì sao... Khi anh gắp thức ăn thì những người xung quanh luôn cười nhường mình

Đúng vậy, vừa rồi bò bít tết chỉ còn một khối, người phía trước nhìn thấy anh, cười nói:

- Bác sĩ Trần, anh ăn trước đi! Buổi chiều cố lên nhé! Tôi chờ mong biểu hiện của anh

Cảnh tượng như vậy không chỉ có một lần, điều này làm cho Quách Vân Phi trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ... Anh nhớ sai tên của mình à?

Thật ra là mình họ Trần? ??

Không đúng

Mình tên là Quách Vân Phi?

Nhưng mà tại sao mọi người đều gọi mình là bác sĩ Trần?

Quách Vân Phi vẻ mặt mờ mịt.

Ngay cả khi ăn cơm, đám người xung quanh đều chỉ chỉ trỏ trỏ vào Quách Vân Phi, sau đó lộ ra nụ cười thân thiện.

Có người lá gan lớn qua tới chào hỏi:

- Bác sĩ Trần à, ca phẫu thuật sáng nay của anh quả là lợi hại, làm cho chúng tôi mở rộng tầm mắt

Những câu này anh có thể tiếp nhận

Nhưng mà mấy cô học sinh nữ, nghiên cứu sinh nữ lại nhao nhao chạy tới, nhìn Quách Vân Phi cười nói:

- Bác sĩ Trần, anh thật là nhanh

- Đúng vậy! Quá nhanh

- Chính xác, tôi chưa từng thấy bác sĩ khoa ngoại tim mạch nào vừa nhanh vừa tinh tế tới như vậy

- Bác sĩ Trần có người yêu chưa?

...

Quách Vân Phi vốn dĩ có chướng ngại khi giao tiếp với phụ nữ, hiện tại lại bị nhiều cô gái vây quanh như vậy, anh lập tức dại ra, vội vàng chạy trốn

Các cô gái phía sau nhìn thấy như vậy, sôi nổi cười trêu chọc.

Mà sau khi Quách Vân Phi rời khỏi nhà ăn lại vô cùng hoảng sợ

Chuyện này quá đáng sợ

Tại sao mấy người phụ nữ kia lại biết nhiều tới như vậy chứ?

Mình mặc một cái quần ngoài, một cái giữ ấm, thêm một cái quần đầu thu, một cái quần lót…. Vậy mà họ cũng có thể thấy?

Chuyện này quá đáng sợ?

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi xấu hổ không thôi, anh cảm giác được sự sợ hãi lan tràn toàn thân

Quách Vân Phi đi ra ngoài tòa nhà, đứng ở bên ngoài, thở dài

Hôm nay gió thật là ồn ào

Lúc này, anh cầm điện thoại lên muốn gọi cho ông anh vợ, chất vấn tại sao bí mật của mình lại bị truyền ra ngoài

Bỗng nhiên anh cảm giác có người vỗ mình ở phía sau.

Xoay người nhìn lại, thấy Đinh Vũ đang cười nói:

- Lão Quách à, anh đang làm gì vậy?

Quách Vân Phi sững sờ

Anh tức khắc bừng tỉnh, nén cười ha ha.

Đúng vậy

Mấy người đó nói là bác sĩ Trần, mình là bác sĩ Quách mà, các cô kia khẳng định là nhận lầm người rồi.

Không sai

Bí mật của mình chắc chắn không có ai biết

Ha ha ha ha...

Cuộc tranh tài buổi chiều bắt đầu

Tất cả mọi người thỏa thuê mãn nguyện

Mà lòng tin của Quách Vân Phi lại thêm tràn đầy, anh ngồi trên Trần Thương, hưởng thụ những ánh mắt tán dương từ những người xa lạ xung quanh.

Trần Thương bất đắc dĩ ngáp một cái

Hình như mình hơi buồn ngủ.

Nhưng mà Mạnh Hi vẫn nhất quyết yêu cầu Trần Thương giảng đề cho mình.

Cuộc tranh tài lần này không rút thăm, trực tiếp pk cùng tổ, ghép cặp dựa theo số thứ tự.

Sắp xếp xong xuôi.

Thi đấu buổi chiều vẫn là cùng một đề, làm như vậy cũng là thuận tiện cho việc quản lý thống nhất.

Do độ khó của đề thi toàn quốc cao hơn đề thi cấp tỉnh rất nhiều nên các đề thi đã được nhóm chuyên gia cân nhắc và thiết kế kỹ lưỡng, có tính đại biểu.

Sau khi đã đến giờ thi đấu, mọi người nhao nhao đứng dậy

Khán đài nổi lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Mà trạng thái hôm nay của Quách Vân Phi rất tốt, anh biết bí mật của mình không bị rò rỉ, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Phẫu thuật chính thức bắt đầu

Những người bị đào thải thì ngồi làm khán giả.

Người dẫn chương trình nhìn ba vị giáo sư Lý Văn Bân, Hùng Khang Dụ và Dương Quảng Đông.

- Buổi chiều vẫn là mời ba vị chuyên gia đưa ra cho chúng ta những giải thích đặc sắc trong cuộc tranh tài.

- Cuộc tranh tài vòng thứ hai là thi đấu theo chế độ PK, tranh tài như vậy thì sẽ có tính thưởng thức nhiều hơn, nói thật, ngay cả tôi cũng đang rất nóng lòng chờ đợi.

- Trên màn hình lớn sẽ xuất hiện hai ca phẫu thuật, dưới PK, nhất thời có thể nhìn thấy rõ ràng.

- Cuộc tranh tài tiếp theo có thể sẽ vô cùng kịch liệt, chúng ta hãy rửa mắt mong đợi đi

Sau khi nói xong, người dẫn chương trình cầm điều khiển từ xa:

- Các chủ nhiệm đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Chúng ta sẽ bắt đầu bấm vào video một cách ngẫu nhiên.

Mấy người Lý Văn Bân gật đầu cười:

- Được rồi, bắt đầu đi.

Chương 721: Trâu Mẹ Biết Bay

Lúc này thì ca phẫu thuật vừa mới bắt đầu, thông qua camera có thể nhìn thấy rõ ràng trạng trái của lồng ngực, qua đó cũng có thể tiến hành phán đoán căn bệnh

Không thể không nói, Lý Văn Bân và hai người khác chính là chủ nhiệm lớn tuổi, kinh nghiệm phong phú, sau khi nhìn thấy vết thương không bao lâu thì hiểu rõ.

Dương Quảng Đông trầm ngâm một lát, gật đầu nở nụ cười:

- Đề thi năm nay rất hay, nói thật thì ca phẫu thuật này cũng làm tôi hơi ngứa tay đấy

Lý Văn Bân gật đầu:

- Đúng vậy, động mạch chủ ngực bị tổn thương, kèm theo tình trạng bóc tách động mạch nghiêm trọng. Ca phẫu thuật này trông rất đơn giản, nhưng độ khó thực sự rất cao. Chúng ta hãy cùng nhau xem đi.

- Động mạch chủ ngực là một thành phần quan trọng của động mạch chủ xuống, nó được thiết kế để dính liền nhưng tách biệt khỏi khí quản, thực quản.... Đây không phải là một ca phẫu thuật chảy máu cấp tính, nó là một ca phẫu thuật khó chơi

- Các bạn thấy đấy, sự kết dính lâu dài có thể dẫn đến sự kết dính của khí quản, thực quản và động mạch chủ ngực, nhưng bản thân động mạch chủ có tổn thương mãn tính, nơi này bóc tách động mạch chủ rõ ràng

- Có một số khó khăn trong ca phẫu thuật này. Thứ nhất là tách dính, thứ hai là xử lý chấn thương động mạch chủ ngực, và thứ ba là xử lý bóc tách động mạch chủ

Hùng Khang Dụ cau mày, đột nhiên nói:

- Thật ra, đằng sau ba điểm này còn ẩn chứa một vấn đề quan trọng hơn, đó là việc xử lý vật tắc tĩnh mạch

- Mọi người thấy đó, bởi vì tổn thương và kết dính đồng thời tồn tại, kèm theo bóc tách động mạch chủ, lúc này trong bóc tách có khối máu đông, chúng ta phải đề phòng khối máu đông này rơi ra, nếu không sẽ gây ra tắc máu quan trọng ở động mạch

Sau khi những lời này được nói, tất cả mọi người cũng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này

Nếu như họ phải đối mặt với ca phẫu thuật này thì sẽ lựa chọn làm thế nào?

Độ khó hơi lớn

Dưới đài tạm thời an tĩnh lại.

Lúc này, người dẫn chương trình bắt đầu chuyển màn hình, nhìn cuộc tranh tài đang lúc gay cấn, hỏi:

- Thưa các chủ nhiệm, mọi người cho rằng ai sẽ thắng trong lần PK này?

Lý Văn Bân nói thẳng:

- Hiện tại tôi vẫn còn chưa nhìn ra, cuộc thi đấu này có chút gay cấn. Cho tới bây giờ thì trình độ của các vị tuyển thủ cũng rất cao, cho nên chúng ta phải xem xét về mặt chi tiết.

Dương Quảng Đông gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác, ca phẫu thuật này muốn làm hai mắt người xem sáng ngời thì có mấy chỗ phải được xử lý. Thứ nhất là chi tiết của ca phẫu thuật, ví dụ như xử lý tắc động mạch, thứ hai chính là về phương diện thao tác phẫu thuật.

Ca phẫu thuật thứ nhất quá cháy bỏng, quá khó để bỏ qua

Nhưng mà cho dù là đặc sắc thì nó lại không có tính tương đối.

Cho nên đã nhanh chóng bị chuyển đổi

Sau khi chuyển đổi, lúc này đây, ca phẫu thuật của hai người xuất hiện rất nhiều sai lệch

Bởi vì thao tác phẫu thuật không giống nhau

Lý Văn Bân chỉ vào hình ảnh, nói:

- Hai tuyển thủ này đều đã hoàn thành tách rời, kế tiếp là quan trọng nhất, phẫu thuật xử lý bóc tách động mạch chủ! Cũng chính là điểm mấu chốt của ca phẫu thuật này! Chúng ta cùng chờ xem hai tuyển thủ này sẽ xử lý như thế nào

- Tuyển thủ bên trái đã chọn phương pháp phẫu thuật "Vòi voi" điển hình, loại phẫu thuật này có tính phổ biến! Bình thường mà nói, cấp tính hoặc mãn tính hình l tường kép đều có thể tại đổi thành động mạch chủ lên và vòm động mạch chủ khi sử dụng phương pháp phẫu thuật "Vòi voi"

Tuy nhiên, nghiên cứu mới nhất cho thấy, so với phẫu thuật cho người bệnh đối với nội mô rạn nứt miệng ở vào động mạch chủ xuống, phẫu thuật "vòi voi" để bóc tách động mạch chủ xuống mãn tính sẽ ngăn chặn sự suy giảm của động mạch thận trái mở vào lòng ống giả và gây ra suy thận cấp tính.

Chúng ta hãy nhìn tuyển thủ này có làm như vậy hay không

Lý Văn Bân dời màn hình xuống, nhất thời nở nụ cười:

- Ừ! Phẫu thuật rất đẹp, xem ra tuyển thủ của chúng ta cực kỳ ưu tú.

Bỗng nhiên Hùng Đại Lâm nhíu mày, chỉ vào hình ảnh bên phải, nói:

- Thật ra... tuyển thủ bên phải ưu tú hơn! Giáo sư Dương, giáo sư Lý, mấy ông nhìn cô ấy đang dùng phương pháp gì kìa

Hai người nghe vậy thì cùng nhau nhìn qua, một phút sau, hai người lập tức sững sờ

Lý Văn Bân chợt tò mò hỏi:

- Đây cũng là phương pháp phẫu thuật "vòi voi" à? Cũng không có khác người bên trái là bao.

Bỗng nhiên Dương Quảng Đông nói:

- Chủ nhiệm Lý, ông nhìn kỹ miệng vết thương kìa

Lý Văn Bân nhìn lại, sau đó trừng to mắt:

- Đây là... "Kỹ thuật Sandwich" ? Ôi trời ơi, không ngờ người này có thể nghĩ đến việc sử dụng kỹ thuật "Sandwich" để xử lý ôn hòa khẩu, quả thật là thiên tài

Hùng Khang Dụ gật đầu:

- Không sai, trước mặt thì phương pháp "Sandwich" có thể coi là phương pháp thích đáng và hữu hiệu! Một là để ngăn ngừa chảy máu nối sau phẫu thuật, hai là để giảm hiệu quả vết rách nội mạc động mạch nối kế phát, tạo thành một lối vào lòng mạch giả mới

- Rất rõ ràng là thí sinh này đã cân nhắc đến điểm đó

Lý Văn Bân bất đắc dĩ cười lắc đầu:

- Ai, thật sự là suy nghĩ rất thấu đáo, ngay cả tôi cũng không nghĩ đến việc có thể dùng phương pháp "Sandwich"

- Tuyển thủ này là ai? Hơn nữa... Tôi rất tò mò có những ai nghĩ đến việc này?

Người dẫn chương trình cười cười, mở ra bản giới thiệu tuyển thủ ở bên phải.

- Số 38, tổ D, tuyển thủ: Mạnh Hi

Ba mươi tuổi, tốt nghiệp ở học viện Karolinska ở Thụy Điển, tiến sĩ, đạo sư thạc sĩ sinh.

Đơn vị làm việc: Bệnh viện trực thuộc Đại học Y Đông Dương chi nhánh một;

Chức vị: Chủ nhiệm ngoại khoa tim.

- Bây giờ chúng ta sẽ đổi một góc nhìn khác, xem còn có ai nữa?

Nói xong, mọi người gật đầu.

Sau khi màn ảnh được đổi.

- Không có

- Cũng không có

- Tiếp theo

Lý Văn Bân cười nói:

- Có lẽ chúng ta yêu cầu quá cao đối với tuyển thủ rồi, loại xử lý bằng phương pháp "Sandwich" này rất khó được! Ngay cả tôi cũng không nghĩ đến.

Nhưng mà ngay lúc này, hình ảnh bỗng nhiên lại xuất hiện một cái

Hùng Khang Dụ vội vàng nói:

- Tuyển thủ bên trái xuất hiện rồi, đây là ai?

- A-007, Trần Thương

Mọi người lập tức giật mình

- Lại là Trần Thương?

- Cái người Trần Thương này lợi hại tới như vậy à?

Mà lúc này, Hùng Khang Dụ nhìn mọi người, bỗng nhiên thở dài, nói:

- Tôi có một tin tức, không biết mọi người muốn nghe hay không?

Mọi người nghe thấy có tin nóng, ánh mắt lập tức sáng lên.

Bỗng nhiên Hùng Khang Dụ cười nói:

- Tuyển thủ Mạnh Hi chính là giáo sư thạc sĩ sinh của Trần Thương

Mọi người nghe xong, tức khắc sợ ngây người

Trần Thương đã trâu bò đến thế, như vậy thì giáo sư của anh ta phải ngưu tới mức nào nữa?

Trâu mẹ biết bay?

Thật ra, kỹ thuật "Sandwich" là một thao tác mang tính then chốt để xử lý miệng vết thương và đảm bảo sự ổn định của ca phẫu thuật

Tuy nhiên, loại kỹ thuật này cũng không phải để dùng cho phẫu thuật kết dính động mạch chủ ngực cộng với bóc tách động mạch chủ.

Mấu chốt nhất chính là điểm này

Thế cho nên ba chuyên gia trên sân khấu, bất luận là Lý Văn Bân hay là Dương Quảng Đông, thậm chí là Hùng Khang Dụ đều không ngờ điểm này

Thật ra phẫu thuật giống như là làm một bài toán rất khó

Có đôi khi, để suy luận ra đề bài thì cần một cái quá trình.

Chỉ có đáp án tiêu chuẩn, nhưng không có quá trình tiêu chuẩn

Thậm chí có thể nói là con đường nào cũng dẫn đến La Mã.

Mà Trần Thương và Mạnh Hi dùng kỹ thuật “Sandwich” ở đây giống như là một ý tưởng đột phát, thậm chí như là dùng một loại công thức mang tính cách tân để giải quyết vấn đề này

Hơn nữa càng khiến đáp án tinh chuẩn hơn

Nhưng mà, so với toán học, phẫu thuật có một điểm khác biệt rất quan trọng, đó là cần phải sử dụng phương pháp thích hợp nhất cho người bệnh

Bởi vì cơ thể người bệnh sau khi phẫu thuật sẽ có rất nhiều di chứng, vì lẽ đó cho nên xét về hiệu quả phẫu thuật thì không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn

Chương 722: Oa Ha Ha, Oa Ha Ha, Mỗi Người Đều Cười Hớn Hở

Kỹ thuật "Sandwich" được sử dụng ở đây hoàn toàn là một điểm nhấn quan trọng

Bởi vì dính liền nghiêm trọng nên sau khi tách sẽ bị vỡ động mạch chủ ngực, trong quá trình nối mạch máu, nếu như dùng kỹ thuật này thì bạn hoàn toàn có thể tránh được tình trạng chảy máu không cần thiết, thậm chí ngăn cản hình thành tắc động mạch

Tiếp đó sẽ tránh được việc bóc tách động mạch chủ kế phát, thứ sẽ chôn giấu những tai họa ngầm trong tương lai

Sau khi nghe giải thích của các chuyên gia, mọi người phía dưới bắt đầu náo nhiệt lên.

- Kỹ thuật "Sandwich" là cái gì vậy?

- Ý nghĩ này thực sự quá là... Cao minh

- Đúng vậy, ai có thể nghĩ tới việc dùng "Sandwich" trong phẫu thuật bóc tách động mạch chủ chứ.

- Chờ một chút! Đàn anh à, "Sandwich"... Không phải thứ dùng để ăn hả?

Một người y sinh mũm mĩm rụt rè hỏi.

Vị đàn anh ngồi vừa mồ hôi đầy mặt, anh ta tranh thủ giải thích cho đàn em của mình.

Thứ này lúc không hiểu thì cảm thấy không quan trọng

Nhưng mà sau khi chân chính hiểu được, lúc anh càng nghĩ về nó thì sẽ càng thấy sợ hãi

Loại suy nghĩ này thật sự là quá toàn diện.

Mọi mặt đều được chú ý tới.

Qua mấy phút, sau khi mọi người xung quanh đã hiểu rõ, các cuộc thảo luận cũng dần nóng lên.

Trong đầu mọi người bắt đầu tưởng tượng ra một màn, anh chàng Trần Thương kia phẫu thuật ngày nối tiếp đêm, nghiên cứu mỗi ngày, tóc càng ngày càng thưa thớt, mép tóc liên tục lùi về phía sau... Đột nhiên họ cảm thấy, kỳ thật... Hói cũng là một vẻ đẹp

Một vẻ đẹp khác lạ

Nghĩ tới đây, mọi người bất đắc dĩ lắc đầu.

Hùng Khang Dụ tiếp tục nói:

- Thật ra, hiện tại Trần Thương vẫn còn là nghiên cứu sinh, giáo sư của cậu ta là chủ nhiệm Mạnh Hi.

- Toàn bộ ca phẫu thuật chỉ có hai người họ dùng loại kỹ thuật "Sandwich" này, chúng ta có thể thấy được, quả thật là cha truyền con nối

Lý Văn Bân gật đầu:

- Ừ, trách không được Trần Thương có thể có kỹ thuật cao siêu, kỹ xảo phẫu thuật lợi hại như vậy, thì ra là giáo sư của cậu ta đã cực kỳ xuất sắc rồi.

- Có thể nghĩ tới dùng kỹ thuật "Sandwich" để xử lý vết thương, xảo diệu kết hợp "Vòi voi" và "Sandwich", loại sáng ý thiên tài này cũng là hiếm thấy. Xem ra, mặc dù chủ nhiệm Mạnh không lớn tuổi cho lắm, nhưng mà khả năng rất đủ! Coi như hôm nay tôi đã học được một thứ mới.

Dương Quảng Đông dẫn đầu:

- Đúng vậy, thật sự là đã giúp chúng tôi mở rộng tầm mắt. Thật ra, loại phẫu thuật này đã mở ra cách chúng ta nên lựa chọn, khám phá và làm thế nào để tối ưu hóa phẫu thuật khi đối mặt với các ca mổ trong tương lai

Lúc này

Bỗng nhiên người dẫn chương trình tò mò nói:

- Vừa rồi tôi có nhìn sơ qua thông tin chi tiết của chủ nhiệm Mạnh Hi, thật sự là xem xong làm tôi hơi hâm mộ và xấu hổ. Bây giờ tôi sẽ mở ra để mọi người cùng nhìn.

Màn ảnh thay đổi, trên màn hình lớn đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ có dáng người cao gầy, có lồi có lõm, vô cùng quyến rũ, bên cạnh là mấy hàng chữ.

Nhưng mà! Rất rõ ràng, đám cầm thú đã hoàn toàn bỏ những hàng chữ kia ở sau đầu.

Các đồng chí nam ngồi phía dưới bỗng nhiên nổ tung

Cả đám nháo nhào

- Oa...

- Như vậy mà không thể không hâm mộ hả?

- Xấu hổ! Quá xấu hổ! Quá mặc cảm

- Đúng vậy, kích thước chênh lệch nhiều như thế, nếu là tôi thì tôi cũng hâm mộ, tôi cũng xấu hổ!

- Chênh lệch... Cái này cũng quá... Quá đẹp mắt

- Tôi nhớ ra rồi, người này chính là nữ thần áo khoác da! Xinh đẹp đến nổ mạnh

Nghe thấy đám người phía dưới ồn ào, người dẫn chương trình sững sờ, chẳng lẽ tôi làm sai cái gì rồi?

Cô xoay người nhìn lại, không có nha?

Người dẫn chương trình nhìn mấy dòng chữ ở bên cạnh hình ảnh của Mạnh Hi, đúng là giới thiệu về trình độ, tác phẩm và thành tựu học thuật, không có sai mà?

Nhưng mà khi cô quay người nhìn thấy hình ảnh của Mạnh Hi, đôi mắt bỗng nhiên sững sờ

Người dẫn chương trình tức khắc hiểu rõ

Lập tức thẹn quá hóa giận

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua Vượng Tử không biết tiến tới của mình, chua lòm nói thầm một câu: Vượng Tử có bánh bao nhỏ, Vượng Tử cũng có sữa bò, cái nào cũng là Vượng Tử

Có Vượng Tử rất tốt

Có điều trong lòng cô vẫn là chua lòm

Chua như một cây chanh

Nghĩ tới đây, cô vờ như vô tình cắt màn hình sang Trần Thương

Khán giả phía dưới điên cuồng

- Trả Mạnh Hi của tôi đây

- Đúng vậy... Trả chủ nhiệm Mạnh của chúng tôi lại đây

- Tụi này không muốn Vượng tử, tụi này muốn Oa Ha Ha

(DG: Vượng Tử (旺仔): Một nhãn hiệu nổi tiếng ở Trung Quốc. Oa Ha Ha (哇哈哈): công ty đồ uống lớn ở Trung Quốc.)

- Đúng vậy, tụi này muốn sữa canxi AD

Có điều khán giả nữ không vui.

- Chúng tôi muốn nhìn Trần Thương

- Nhìn chủ nhiệm Mạnh làm gì?

- Đúng đấy, có gì đáng xem chứ, đều là cục u nhô lên thôi, nhìn cái gì mà nhìn

...

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên dưới.

Mấy giáo sư già bật cười ha ha, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy loại thi đấu này sôi nổi tới như vậy

Người dẫn chương trình cũng không khỏi thở dài, cuộc tranh tài nghiêm cẩn, khắt khe như vậy lại đột nhiên trở thành một buổi biểu diễn.

Lý Văn Bân cắt ngang lời của mọi người:

- Đột nhiên tôi càng ngày càng mong chờ biểu hiện của chủ nhiệm Mạnh, cặp thầy trò này thật sự rất là lợi hại.

- Có đôi khi tôi suy nghĩ, Trần Thương đã lợi hại như vậy thì chủ nhiệm Mạnh còn lợi hại tới cỡ nào nữa?

- Có phải ngay từ lúc đầu chúng ta đã quá coi nhẹ chủ nhiệm Mạnh rồi không?

Nghe thấy những gì Lý Văn Bân nói, những người bên dưới cũng sửng sốt một lúc.

Đúng vậy

Trần Thương đã lợi hại như thế, chủ nhiệm Mạnh... Cô ấy phải mạnh tới mức nào?

Mà đám đồng chí nam kia lại nhao nhao tán đồng

Rốt cuộc, cường giả cấp D chính là khủng bố như vậy.

Bỗng nhiên Dương Quảng Đông cảm khái một tiếng:

- Tuổi trẻ thật tốt, thầy trò cùng nhau ra trận tranh quán quân, xem ra cuộc tranh tài năm nay ngày càng đặc sắc hơn rồi

- Mọi người tiếp tục xem phẫu thuật đi

Sau khi màn ảnh thay đổi lần nữa, hứng thú của mọi người đã hạ xuống một ít….

Mặc dù không ai nói gì, nhưng trong lòng họ lại la hét, tụi tôi muốn nhìn giáo sư Mạnh

...

...

Tại hiện trường tranh tài, Trần Thương hít sâu một hơi, anh phục thật rồi.

Tiền bạc còn có khả năng tăng cường vận may?

Chủ nhiệm Mạnh có u khí cực lớn

Ca phẫu thuật thứ nhất mình giảng cho chủ nhiệm Mạnh lại chính là đề thi lần này, vận may của cô Mạnh cũng quá cao rồi thì phải?

Trần Thương nghĩ tới đây, cảm thấy hiếm lạ mà tấm tắc vài cái.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, thế này thì người thầy không chịu tiến tới của anh có thể vượt qua vòng này, thăng cấp thành công.

Trần Thương vẫn rất am hiểu những phương pháp phẫu thuật của mình

Cái thủ pháp mang tính cách tân này chỉ có Mạnh Hi là truyền nhân duy nhất của anh.

Phẫu thuật đã sớm hoàn thành, giám khảo lại là Hà Đại Trân.

Trần Thương đã đổi mới thế giới quan của bà hai lần chỉ bằng hai cuộc tranh tài.

Tại sao tiểu tử này lại lợi hại tới như vậy chứ?

Ý tưởng đột phát trong ca phẫu thuật này có thể gọi là kinh điển.

“Sandwich” là một kỹ thuật phẫu thuật đã được sử dụng từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên nó được thêm vào một ca phẫu thuật như vậy.

Bỏ thô lấy tinh

Thật sự là rất lợi hại.

Nghĩ tới đây, Hà Đại Trân càng ngày càng thích tiểu tử này.

Chương 723: Khích Lệ Một Chút Đi

Bởi vì làm quá nhanh

Bên trong phòng phẫu thuật lại rơi vào một trạng thái yên lặng khó xử khác.

Trần Thương đang suy nghĩ có nên phản ánh và nói chuyện với cô Mạnh một chút hay không. Anh muốn xem thử có thể gọi cô là cô Mạnh ở bên ngoài được hay không, cô cũng có thể bí mật gọi anh là thầy Trần được mà

Việc này không những có thể gia tăng tình cảm thầy trò, mà còn có thể giúp đỡ lẫn nhau trong công việc

【Đinh! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 20! 】

Sau khi Trần Thương nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống, anh phải suy nghĩ một lát, dù sao cũng là ca phẫu thuật mà Cô Mạnh đã làm xong kia mà. Dựa theo tính cách của Mạnh Hi, nếu cô không thấy kết quả chính xác nhất chắc chắn cô sẽ không ban thưởng nhanh chóng đến như vậy

Hoàn toàn chính xác

Tâm lý của Mạnh Hi phải gọi là vô cùng vui vẻ nha. Cô cảm thấy bản thân mình quả thực là một thiên tài đó, phân tích số liệu đầy đủ, kết hợp với nội dung tranh tài trong suốt bao nhiêu năm qua, tổng kết và đánh giá để đưa ra một đề thi thành công dựa trên xu thế phát triển của ngoại khoa tim

Cô quả thực chính là một thiên tài

Cô quá lợi hại rồi...

Anh chàng Trần Thương kia cũng coi như có chút công lao rồi, nhưng mà, công lao lớn nhất chính là của cô

Dù sao: Nội dung đề thi là do cô ra, Trần Thương cũng là do cô mời. Kết quả thắng lợi cuối cùng, dĩ nhiên là phải đến lượt cô hưởng dụng rồi, không thể sai được?

Xét cho cùng, Mạnh Hi cô gừng càng già càng cay không phải à?

Ừm

Đã đến giờ tranh tài.

Giám khảo để cho tất cả mọi người rời sân. Lúc này, Trần Thương cũng đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, bỗng nhiên Hà Đại Trân đi tới rồi cầm lấy một tờ giấy đưa cho Trần Thương, cô bất đắc dĩ cười một tiếng rồi mới nói với anh:

- Khi nào anh trở về, nhớ thêm Wechat của tôi nhé.

Trần Thương sững sờ một lát rồi nhanh chóng lộ ra vẻ vui mừng.

Đã qua nhiều năm rồi, mới có một người chủ động hỏi xin Wechat của anh đó

Đây chính là chủ nhiệm của bệnh viện 301 nha...

Hơn nữa lại còn là phụ nữ

Cảm giác thành tựu như thế này phải tăng gấp ba lần nữa

Dù sao... Điều này cũng cho thấy rằng tài năng của anh luôn khiến người khác mê muội hơn so với vẻ bề ngoài của anh.

Ở nơi khác, Cô Mạnh cũng đang gặp phải tình huống giống như thế này.

Thế nhưng, cô cũng chỉ thở dài có một tiếng mà thôi. Đến khi nào, người ta mới có thể nhìn thấy bản chất thật của cô đây, cũng tại vẻ ngoài hỏng bét của cô mà ra. Cô nhìn thoáng qua chủ nhiệm Vu rồi giả vờ như vô cùng vui vẻ rời đi.

Đoán chừng, trên thế giới này, cũng chỉ có một mình Trần Thương là ghét bỏ cô thôi?

Ừm

Chó Trần mắt mù

...

...

Các thí sinh lần lượt trở lại chỗ ngồi của mình, yên lặng đợi người chủ trì công bố thành tích.

Sau khi Mạnh Hi nhìn thấy Trần Thương, cô bất đắc dĩ khoe khoang với anh:

- Cậu có phục hay không hả?

Trần Thương mở miệng nói một chữ:

- Phục

Sau khi nghe xong, Mạnh Hi cảm thấy vô cùng vui vẻ. Chỉ cần có thể làm cho Trần Thương chịu phục, so với việc chủ nhiệm muốn xin phương thức liên lạc còn vui vẻ hơn

Nghĩ tới đây, cô nhỏ giọng nói ở bên tai Trần Thương:

- Phục là được rồi. Sau này, cậu cứ đi theo Cô Mạnh mà lăn lộn, ăn không hết biển trời vô tận, hưởng không hết trời đất vô tận

Trần Thương liếc mắt nhìn cô rồi nói:

- Cô Mạnh, cô mà còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ bôi đen cô đó

Mạnh Hi:...

...

...

Ngay lúc này, Hà Đại Trân đang tràn đầy lòng tin chờ đợi giám khảo thảo luận điểm số

Không sai

Hôm nay, cô còn cho rằng Trần Thương sẽ được 100 điểm.

Vu Chí Cường, không phải cậu rất yêu thích học thuật hay sao?

Không phải cậu thích dựa vào các quy tắc để làm việc hay sao?

Ứng dụng kỹ thuật Sandwich mới này, tuyệt đối là thứ mà những người yêu thích học thuật như cậu thích nhất.

Tới đây

Lần này, tôi mà đạt được 100 điểm xem cậu bác bỏ tôi thế nào

Thế nhưng, đến khi thảo luận, khi mà bản thân cô tự ghi video để chấm, chẳng những Vu Chí Cường không có phản đối

Mà ngược lại còn vô cùng ủng hộ

Nhất thời, làm cho Hà Đại Trân vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí, ngay cả Ngô Đồng Phủ cũng như thế.

Chỉ thấy Vu Chí Cường mở miệng nói:

- Trong tiểu tổ của chúng tôi cũng có một thí sinh, sử dụng loại kỹ thuật giống như thế này, tên là Mạnh Hi, cô ấy cũng đạt 100 điểm, loại kỹ thuật Sandwich này làm cho tôi cảm thấy vô cùng sáng mắt.

- Chủ nhiệm Ngô, các anh thấy như thế nào?

Ngô Đồng Phủ gật đầu nói:

- Đúng rồi, cứ dựa theo các anh mà làm đi, mọi người có ý kiến gì không?

Mọi người đều lắc đầu

Giống như Ngô Đồng Phủ đã nói, những người ưu tú, nên nhận lời khen ngợi, không cần phải keo kiệt với điểm cao.

Ngô Đồng Phủ bỗng nhiên bật cười nói rồi nói:

- Các cậu không tò mò vì sao mà hai người này lại giống nhau đến như vậy à?

Mọi người đều sững sờ, làm sao mà không tò mò cho được.

Loại suy nghĩ này, thực tế là do họ nghĩ không ra. Vậy mà vẫn có hai người có thể suy nghĩ đến cùng nha.

Ngô Đồng Phủ tiếp tục nói:

- Trần Thương và Mạnh Hi là thầy trò, Mạnh Hi là cô giáo của Trần Thương.

Mọi người nghe xong, mới chợt nhận ra

- Mạnh Hi lợi hại như thế à?

- Đúng nha! Học sinh của cô ấy - Trần Thương đã đạt được hai lần một trăm điểm rồi đó, chẳng lẽ cô ta đang... Giấu giếm thực lực hay sao?

...

...

Lúc này, ở trên khán đài, điểm số lần lượt xuất hiện ra

Sau khi, mọi người ở phía dưới trông thấy số liệu trên màn hình, nhất thời sững sờ

Bởi vì tổ A và tổ D vẫn còn hai người chưa hiện ra thành tích.

Một người trong đó chính là Trần Thương

Lúc này, tuyển thủ đứng thứ sáu ở tổ A đang vô cùng tức giận nhìn thoáng qua Quách Vân Phi, lẩm nhẩm trong lòng, nguyền rủa cậu ta rụng hết tóc

Tên trộm trọc đầu

Không sai, cậu ta đã bỏ đi.

Thằng nhãi Trần Thương này khẳng định lại đạt được điểm cao.

Mà cô gái nhỏ đứng thứ sáu ở tổ D lại vô cùng tự tin, dù sao điểm số của Mạnh Hi ở vòng thứ nhất cũng không cao hơn cô ấy bao nhiêu. Bây giờ điểm số vẫn chưa có hiện ra, thế nhưng... Hẳn là cô sẽ được lên cấp rồi?

Chỉ thấy bạn tốt bị đào thải ở bên cạnh nói với cô một câu

- Đình Đình... Cô sẽ bị đào thải

Cô gái nghe xong, nhất thời cảm thấy không phục mà nói:

- Vì sao vậy?

Bạn bè tốt thở dài, chỉ Mạnh Hi rồi mở miệng nói:

- Đó là Mạnh Hi.

Cô gái trẻ nhìn thoáng qua, nhất thời càng cảm thấy vui vẻ hơn nữa

- Cơ hội của tôi càng lớn hơn rồi

Bạn bè tốt sững sờ hỏi:

- Vì sao?

Cô gái trẻ nhỏ giọng nói:

- Cô gái ngực lớn ngốc nghếch này, cậu chưa từng nghe nói qua à?

Bạn bè tốt thở dài, ăn ngay nói thật:

- Này... Bên trong người tôi chứa toàn là sữa AD canxi thôi nhé, không có ngốc nghếch, hơn nữa, cậu cứ nghe tiếng hô ở phía sau cậu là biết rồi.

- Trần Thương chính là học sinh của Mạnh Hi, hơn nữa, ca phẫu thuật vừa rồi...

Nghe bạn của mình nói xong, cô gái trẻ cảm thấy hơi ảo não

Cô gái trẻ thề thốt:

- Tôi trở về sẽ viết một luận văn dài, nghiên cứu đề tài ngực lớn và trí thông minh xem rốt cuộc có quan hệ hay không

Bạn bè tốt nghe xong, cảm thấy đây là một vấn đề nghiên cứu rất có giá trị, nhất thời đôi mắt sáng lên:

- Tôi sẽ cũng cấp tài liệu cá nhân cho cậu

...

Lúc này, thành tích đã được đưa ra

Trần Thương và Mạnh Hi đều đạt 100 điểm

Hiện trường một lần nữa lại xôn xao

Một cặp đôi thầy tốt trò giỏi.

Chương 724: Nhiệm Vụ Khảo Nghiệm

Hai người đều đạt 100 điểm, thế này cũng quá giỏi rồi?

Một người hói, đã mạnh

Một người lồi, lại càng mạnh hơn

Khủng bố đến như vậy?

Những đồng nghiệp nam xung quanh hâm mộ nhìn Quách Vân Phi.

Bỗng nhiên họ cảm thấy cảm động lây cho cậu.

Có một người thầy như vậy, hói đầu có tính là gì?

Sau khi cúi đầu chết đầy nghĩa khí mới thôi tre già măng mọc thì có tính là gì?

Cứ liều mạng là xong việc thôi

Này

Giáo viên của người khác...

Mà mấy chuyên gia ở trên đài đang nhìn Quách Vân Phi, lại cảm thấy vô cùng xúc động

Học trò nhà người ta...

Vốn dĩ thành tích của Quách Vân Phi cũng không tệ lắm, được 94 điểm, là một thành tích cực kỳ ưu tú cực kỳ ổn định

Thế nhưng, nhìn lại Trần Thương và Mạnh Hi đạt 100 điểm, nhất thời tâm lý cảm thấy hơi chua chua.

Sờ đỉnh đầu, xúc động một tiếng, tôi đều trở thành thế này rồi, còn không bằng hai người họ hai hay sao?

Tôi không phải mới là người giỏi nhất ở Đông Dương à?

Thế nhưng nghĩ đến việc bản thân là người có tiếng nói lớn nhất trong số những người cha già ở Đông Dương...

Thế nhưng...

Nghĩ tới đây, Quách Vân Phi cảm thấy một lời khó có thể nói hết.

Trần Thương quay người lại, nhìn Quách Vân Phi giống như hơi phiền muộn.

Bất đắc dĩ khích lệ cậu một tiếng:

- Anh Quách, không cần phải cảm thấy đau lòng đâu, anh thật sự đã cực kỳ ưu tú rồi, đã có rất nhiều người công nhận anh rồi, cậu nhìn, xung quanh có bao nhiêu người nhìn anh bằng ánh mắt kính trọng, anh không phát hiện ra à?

- Tôi còn hơi ghen tị với anh

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương cũng không biết, vì sao Quách Vân Phi lại có nhiều fan hâm mộ đến như vậy

Chẳng lẽ chính là do mị lực của cái đầu trọc đặc biệt tăng thêm ở vòng chữa bệnh hả?

Quách Vân Phi sững sờ, anh nhìn các tuyển thủ ở phía sau đều đang nhìn mình, trong mắt tràn đầy sự kính trọng và bội phục, nhất thời... Tâm trạng của anh tốt lên không ít

Xem ra, khẳng định là do video phẫu thuật của an đã nhận được sự công nhận của tất cả mọi người rồi đó.

Tất cả mọi người đều đang giúp anh

Cái này...

Ánh mắt của quần chúng quả nhiên là sáng như tuyết.

Trần Thương vốn định khách sáo với anh ta một phen, anh lại không ngờ tâm trạng của anh Quách bỗng nhiên lại tốt lên như vậy, cảm xúc cũng tốt lên hẳn.

Trần Thương bất đắc dĩ nheo mắt lại. Anh cảm thấy đối với người ta, sự cổ vũ có hiệu quả vô cùng to lớn

Hệ thống rất có tính nhân đạo, nói không chừng chỉ cần khích lệ bản thân một chút cũng đã được ban thưởng tốt hơn rồi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ nói

- Hệ thống ơi hệ thống, mày là một hệ thống thành thạo không phải à. Phần thưởng của mày chắc chắn là rất phong phú, có đúng không hả?

Vừa dứt lời

m thanh bỗng nhiên vang lên liên tục【Đinh!】 【Đinh!】.

Trần Thương vô cùng vui mừng

Thật có à?

Sự cổ vũ thật sự có thể tác dụng như vậy à?

Trần Thương ngồi ở đằng kia, nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Nhất thời sững sờ

Xem ra, canh gà quả nhiên vẫn rất có ích lợi. Ảnh hưởng của việc cổ vũ vẫn lớn hơn so với việc phê bình mà

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhanh chóng tập trung ánh mắt lại.

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được kinh nghiệm phẫu thuật cắt bỏ động mạch chủ giả!】

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được kinh nghiệm chữa trị tổn thương động mạch dưới đòn! 】

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được kinh nghiệm thuật chữa lỗ rò động mạch chủ - tĩnh mạch chủ dưới sau chấn thương! 】

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được điểm kỹ năng tự do + 5! 】

Ban thưởng cũng quá phong phú rồi

Đều rất có ích đối với anh

Ba kinh nghiệm kia, trực tiếp làm cho ba kỹ năng của Trần Thương từ cấp chuẩn hoàn mỹ tăng lên cấp hoàn mỹ.

Trần Thương chỉ ngồi ở xa, nhắm mắt không nói gì cả

Anh lần lượt tìm hiểu ba phần thưởng vừa nhận được.

Làm cho những kinh nghiệm kia liên tục dung hợp với kinh nghiệm phẫu thuật của bản thân Trần Thương. Lần đầu tiên, Trần Thương nhận ra rằng bản thân anh của trước đây, còn tồn tại rất nhiều vấn đề

Ví dụ như việc khâu mạch máu chẳng hạn. Thật ra, tốc độ khâu cũng không phải là thứ quan trọng nhất.

Khi khâu mạch máu, có quá nhiều yếu tố cần phải cân nhắc.

Trạng thái hoàn mỹ nhất trong chức năng chính của việc khâu thật ra không phải là khâu, mà chính là việc thực hiện một loạt các bước chữa trị nhanh chóng nhất có thể, kế đó là giảm bớt các tổn thương có thể xuất hiện do việc khâu lại gây ra.

Loại cảm giác này nói quả thật vô cùng kỳ diệu. Tuy nhiên lại có thể giải thích một cách vô cùng dễ dàng.

Thế nhưng, không có người nào có thể giải thích cặn kẽ được việc này, mà cũng rất khó để có thể gặp được nó.

Thật lòng mà nói, Trần Thương cho rằng sau khi anh kết thúc giải thi đấu cả nước, nếu như anh đạt tới cấp hoàn mỹ cũng đã không tệ lắm rồi.

Thực tế, anh không hề nghĩ tới việc bản thân có thể có một kết thúc viên mãn đến như thế

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy mình nên trở về tu luyện nghệ thuật nấu canh gà thì hơn. Anh cảm thấy cách này chắc chắn là vô cùng có ích đó

Hãy nhìn bác sĩ Quách mà xem. Lúc này, cậu ta đang tràn trề tham vọng, chuẩn bị cho trận tranh tài tiếp theo rồi.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên, Trần Thương cảm thấy tất cả các loại dòng chảy nhỏ trong người anh đều đã hội tụ thành sông

Nhất thời, sắc mặt của Trần Thương đã biểu lộ ra vẻ vui mừng

Nếu anh đoán không sai, 【Thuật nối mạch máu】 chắc chắn đã được tăng lên đến cấp hoàn mỹ rồi

Vốn dĩ, trước khi anh tiếp xúc với ngoại khoa tim, Trần Thương đã rất thành thạo về phương pháp nối mạch máu rồi. Đối với phương pháp nối mạch máu, anh cũng đã có cấp đại sư, thậm chí, anh còn có cả ba hiệu ứng đặc biệt, vô cùng gần với cấp chuẩn hoàn mỹ.

Thế nhưng

Nếu muốn loại kỹ năng cơ bản nối mạch máu này đạt được cấp hoàn mỹ, thì còn khó hơn nhiều so với một ca phẫu thuật đạt đến độ hoàn mỹ

Dù sao đi nữa, nối mạch máu cũng là một lĩnh vực vô cùng to lớn

Chỉ sau khi có đầy đủ sự hiểu biết về các loại mạch máu, các loại động tĩnh mạch, các loại hệ thống tuần hoàn máu, mới có thể tạo ra một sự đột phá

Cũng giống như phương pháp khâu cơ của Trần Thương, còn không phải do anh tiếp thu từ hàng trăm gia đình hay sao. Sau khi anh nắm giữ tất cả các kỹ thuật chữa trị khâu cơ, anh mới có thể đột phá được bản thân có phải không?

Bởi vậy

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương quả thật có một chút kích động nhỏ, nếu như 【thuật nối mạch máu】 có thể đạt tới cấp hoàn mỹ thì sao.

Đối với anh mà nói, nếu sau này anh có thể tăng lên đến cấp hoàn mỹ, quả thật là có ích lợi vô cùng to lớn

Bất luận ca phẫu thuật nào cũng không thể thoát khỏi việc xử lí mạch máu được. Cơ thể người chính là một mạng lưới mạch máu khổng lồ, từ mạch máu lớn đến mạch máu nhỏ, từ động mạch đến tĩnh mạch.

Kỹ năng này là hoàn mỹ, cho nên, bất luận là anh đang nắm giữ kỹ năng nào hay học tập phương pháp gì cũng tuyệt đối là một chuyện rất tốt

【Đinh! Chúc mừng anh, phẫu thuật nối lại mạch máu của anh tạm thời tăng lên cấp hoàn mỹ! Bắt đầu nhiệm vụ khảo nghiệm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phẫu thuật nối mạch máu sẽ đạt cấp hoàn mỹ vĩnh viễn! 】

【Nhắc nhở nhiệm vụ: Hoàn thành nhiệm vụ đánh giá khó: Hoàn thành một ca phẫu thuật BOSS cấp Vương, đồng thời thông qua hệ thống đánh giá! Sau khi hoàn thành, phẫu thuật nối mạch máu có thể tăng lên đến cấp hoàn mỹ

Nhắc nhở: Khả năng càng cao, nghĩa vụ và trách nhiệm hoàn thành càng lớn, cứu vớt những người trong lúc nguy nan kia! 】

【Nhắc nhở: Hệ thống sẽ trợ giúp anh tìm kiếm người bệnh có BOSS cấp Vương kia. Hãy dùng hết khả năng để cứu anh ta, trợ giúp anh ta và thông qua kiểm tra! 】

Chương 725: Thật Hoàn Mỹ

Sau khi Trần Thương nghe xong, anh chỉ biết im lặng.

Từ trước tới nay, anh cũng chỉ mới gặp Boss cấp Vương được có hai lần mà thôi

Trần Thương thở dài một tiếng

Anh có một loại dự cảm không lành. Nói không chừng, ngày mô phỏng thi đấu thực tế ngày mai, anh chắc chắn sẽ gặp phải Boss lớn

Nghĩ tới đây, áp lực của Trần Thương lại nặng như núi.

Buổi tối, anh chắc chắn phải học bù cho thật tốt. Anh còn phải đổi những thứ có thể đổi từ cây kỹ năng của Cô Mạnh, để chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai.

Quách Vân Phi nhìn Trần Thương vô cùng căng thẳng, bỗng nhiên nói:

- Trần Thương à, cậu rất căng thẳng hả?

Trần Thương im lặng không trả lời anh ta. Một Boss lớn đang treo ở trên đầu của anh, nếu nói không căng thẳng chính là giả.

Rất nhanh sau đó, người chủ trì lập tức công bố danh sách lên cấp

Ba người ở tỉnh Đông Dương không có bất kỳ loại tổn thương gì ở trong trận chiến

Đây là một tin tức rất tốt.

Nhưng mà, còn chưa đi tới trận chung kết, tin tức này cũng vô dụng mà thôi.

Đào thải sớm một chút hay đào thải muộn một chút, thật ra cũng không có khác biệt gì quá lớn.

Dù gì thì đến trận chung kết mới có thể lên ti vi...

Ngay sau đó, người chủ trì lập tức thông báo rằng nhân viên đã làm xáo trộn việc rút thăm tăng cấp của thí sinh

Vì vậy, lần này không phải dựa vào điểm tích lũy để tăng cấp.

Mà là PK thực sự, người nào thắng, người đó mới có thể tăng cấp

Vậy mới nói, rút thăm mới là biện pháp ổn thỏa nhất nga.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều vô cùng kiêng kỵ mà nhìn Trần Thương và Mạnh Hi. Trên thực tế, tổ A và tổ D đang rơi vào trạng thái rất nguy hiểm đi.

Tổ B có Tư Không

Tổ C có Đinh Vũ

Áp lực của ngày tranh tài hôm nay quả thật rất lớn nha.

Mọi người nhao nhao cầu nguyện để không gặp phải những người như thế này.

Ngay sau đó, dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, mọi người đều tiến lên hoàn tất việc rút thăm và đăng ký.

Sau khi nghỉ ngơi 10 phút, lập tức bắt đầu tổ thi đấu trận chung kết cuối cùng.

Nhưng mà, mọi người đều hiểu ra được một chuyện. Hai mươi người đi được đến bước này, đều đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu đã có thể đi được đến nơi này, thực lực của mọi người đều mạnh như nhau mà thôi.

Nhưng mà, người mạnh nhất ở đây lại chính là Trần Thương. Mỗi lần tranh tài, anh đều đạt 100 điểm đó

Đây quả thực là một con quái vật.

Từng tổ lần lượt tiến vào phòng thi, trận tranh tài chính thức bắt đầu

Đối với bài thi viết này, mọi người đều vô cùng chờ mong. Bởi vì chuyện này có nghĩa là tất cả mọi người đều sẽ dùng hết toàn lực của mình để PK, bằng không, chắc chắn sẽ bị đào thải.

Áp lực của mọi người đều lớn hơn trước rất nhiều.

Khi danh sách từng tổ PK xuất hiện trên màn hình lớn.

Mọi người đều sững sờ

Bành Lộ của tổ A gặp phải Trần Thương

Giờ khắc này, những người khác đều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đàn chị Bành Lộ đang gặp nguy hiểm.

Sau khi, người chủ trì xem hết một lượt danh sách, ông nhanh chóng nói:

- Có lẽ, trận PK giữa Bành Lộ và Trần Thương chính là trận tranh tài đứng đầu rồi có phải không?

Lý Văn Bân nhẹ nhàng gật đầu rồi mới mở miệng nói:

- Đúng vậy, mạnh quyết đấu với mạnh. Trận tranh tài dĩ nhiên sẽ vô cùng đặc sắc rồi.

Người chủ trì nhìn Hùng Khang Dụ, bất đắc dĩ bật cười nói:

- Chủ nhiệm Hùng à, anh cảm thấy ai có thể chiến thắng được trong trận đấu này?

Hùng Khang Dụ mỉm cười rồi nói:

- Tôi cảm thấy Trần Thương chắc chắn sẽ thắng

Mọi người nhao nhao thở dài.

Đàn chị Bành Lộ đáng yêu và nhiều thịt chuẩn bị bị tiêu diệt bởi Đại Ma Vương Trần Thương rồi.

Dương Quảng Đông không phủ nhận nói:

- Thật ra cũng không phải là Bành Lộ không có cơ hội. Chỉ là mỗi người đều có một phương diện am hiểu riêng, cho nên, chúng tôi sẽ rửa mắt mà đợi xem kết quả.

Lúc này, bên trong văn phòng hậu trường.

Ngô Đồng Phủ nhìn danh sách tranh tài, bỗng nhiên mỉm cười, xem ra Bành Lộ gặp nguy hiểm rồi đây.

Trận chung kết cũng không vào được.

Bành Lộ là học sinh của anh, cô đi theo anh từ Hiệp Hòa đến trung tâm cấp cứu. Đây là một cô gái cực kỳ đáng yêu, thậm chí Ngô Đồng Phủ còn coi cô như con gái của mình.

Bành Lộ là một cô gái thích khóc, thích ăn đồ ăn vặt nhưng cũng cực kỳ cứng rắn. Nhưng mà, trong nháy mắt cô đã 35 tuổi rồi, cô còn là một người mẹ của hai đứa bé.

Sau khi Trần Thương tiến vào phòng thi, anh cúi đầu chào giám khảo.

Vu Chí Cường cũng sững sốt khi nhìn thấy Trần Thương. Rốt cuộc ông cũng gặp được anh ta rồi.

Chàng trai trẻ liên tục hai lần đạt điểm tối đa.

Tranh tài bắt đầu

Trần Thương nhìn ca phẫu thuật, khẽ nhíu mày.

Đây là một ca phẫu thuật khá hiếm lạ.

Xương quai xanh bị gãy đâm xuyên xuống động tĩnh mạch.

Loại phẫu thuật lâm sàng này hiện tại rất hiếm thấy, bởi vì ô tô luôn có túi khí bảo vệ an toàn, có thể tiến hành bảo hộ đầu xương quai xanh, dẫn đến loại tổn thương trên càng ngày càng ít xuất hiện.

Phẫu thuật sẽ có hệ số nguy hiểm cực kỳ cao, một khi xác lập xong sẽ lập tức chữa trị cùng phẫu thuật.

Trần Thương nhanh chóng bắt đầu thao tác.

Đây là mô phỏng phẫu thuật, những việc như mở ngực đóng ngực đều không cần làm, thứ nhất sẽ tiết kiệm không ít thời gian.

Đương nhiên, cũng tiết kiệm tiền

Dù sao mô hình người dùng trong mô phỏng cũng không rẻ, nếu như chỉ đơn thuần là chữa trị mạch máu thì cũng thuận tiện hơn.

Tiếp theo, mô hình người khởi động một cách máy móc, “máu” theo đó liên tục trào ra.

Mặc cho máy theo dõi tích tích vang lên không ngừng, Trần Thương vẫn giữ thái độ không chút hoang mang.

Bởi vì phía trước là đòn tổn thương cần chữa trị nằm ở bên phải động mạch dưới, tức là có rất nhiều chuyện so với phẫu thuật còn quan trọng hơn

Vị trí này tương đối đặc biệt, bởi nơi ấy có rất nhiều dây thần kinh, còn có cả khí quản và thực quản.

Vì vậy ca phẫu thuật cần phải tránh luống cuống tay chân, không nên gấp gáp cầm máu sẽ dẫn tới tổn thương thần kinh phế vị và dây thần kinh thanh quản quặt ngược gần đó, tạo thành rất nhiều di chứng nghiêm trọng sau này

Trần Thương đứng ở bên phải động mạch vô danh phân nhánh, thận trọng tách rời ra, làm lộ ra động mạch dưới đòn phải

Sau đó anh lại bắt đầu cẩn thận mở ra thần kinh phế vị và dây thần kinh thanh quản quặt ngược gần đó, trong suốt quá trình, Trần Thương đều không dùng kẹp cầm máu, bởi vì những dụng cụ kia rất dễ làm tổn thương dây thần kinh.

Anh chỉ đơn giản dùng ngón tay để ấn (Shiatsu) nhằm khống chế chảy máu.

Cuối cùng khi đến chỗ thủng gần phân li ở xa mạch máu mới đóng kẹp ngăn trở, bắt đầu nghiêm túc tiến hành làm sạch vết thương ở mạch máu

Vu Chí Cường chẳng biết tại sao từ khi Trần Thương tiến lên, ông không thấy cậu ta có một tia căng thẳng nào.

Hơn nữa, khi phẫu thuật cũng biểu hiện không nhanh không chậm, không một chút hoang mang…

Loại khí độ này tương ứng với cái gì?

Vu Chí Cường vắt hết óc, bỗng nhiên hiểu được, phẫu thuật tương tự như viện sĩ Ngô, trong lòng có một loại cảm giác tản bộ nhàn nhã.

Hình như mọi thứ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Thế nhưng

Lúc này, Trần Thương đang đứng đối diện trợ thủ không ngừng đổ mồ hôi trên đầu.

Bởi vì loại cảm giác ấy không chỉ mình Vu Chí Cường cảm thấy được, mà bác sĩ phụ trợ kia cũng là mang theo cảm giác của một đại lão trở thủ.

Loại cảm giác áp lực như núi

Căng thẳng phía sau lưng bất đắc dĩ đổ mồ hôi.

Vu Chí Cường thấy thế, nhất thời nhìn thoáng qua bạn của mình, cũng chính là phó giám khảo, chỉ thấy lông mày anh ta nhíu chặt, hình như… có

chung cảm giác với viện trưởng kiểm tra phòng.

Vô cùng… Kỳ diệu.

Mấu chốt là lúc nhìn Trần Thương phẫu thuật, hai người bỗng thấy chính mình không giống như giám khảo, ngược lại giống học sinh đang nhìn chủ nhiệm phẫu thuật để học tập hơn.

Chương 726: Nhận Nhầm Người?

Như lại nhớ tới trước đây vừa mới vào bệnh viện, chủ nhiệm mang theo họ đi làm phẫu thuật tràng cảnh.

Không sai

Chính là loại cảm giác này.

Trước mắt họ, Trần Thương giơ tay nhấc chân, mỗi một động tác đều rất cao thâm, cho dù chỉ là một động tác cầm kim cũng cảm thấy rất lợi hại.

Hai người nhất thời kinh hãi bèn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương họ có thể thấy được sự sợ hãi.

Đây là có chuyện gì?

Loại cảm giác này đã bao lâu chưa từng xuất hiện rồi?

Thế này có phải hơi quá hay không?

Vu Chí Cường là xuất thân từ học viện, thế hệ họ xuất thân từ học viện phái trở lên nhưng thầy giáo lại không phải đến từ học viện phái, dù sao khi đó kì thi đại học vừa vặn được khôi phục không bao lâu.

Anh lúc ấy đã đường đường chính chính thấy quá nhiều đại lão xuất thân

Những đại lão đó trải qua vô số ca phẫu thuật thực tiễn, sau rồi vẫn tẩy đi duyên hoa, từ rườm rà thành cảm giác đơn giản.

Trên người họ có một loại khí chất, chính là như vậy, một loại khí chất tùy ý cùng tự tin, cực kỳ mê người

Thế nhưng là… Ở niên đại này, loại người như thế càng ngày càng ít, bởi vì không có nhiều cơ hội lâm sàng.

Nói trắng ra, bác sĩ ngoại khoa muốn tỏ ra lợi hại, phải làm sao?

Chắc chắn muốn kinh lịch qua vô số phẫu thuật

Trải qua không ngừng thất bại

Thời đại này, anh còn dám thất bại à?

Vài phút đâm chết anh luôn

Thế nhưng, anh lại hết lần này tới lần khác tìm thấy cảm giác đó trên người Trần Thương

Đáng sợ

Cái này cực kỳ không thích hợp, Trần Thương mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể có nhiều kinh nghiệm phẫu thuật lâm sàng như vậy cơ chứ?

…

…

Lúc này, bên ngoài sân khấu, trên màn hình lớn cũng đang chiếu ca phẫu thuật của Trần Thương

Dù sao hôm nay cũng là áp trục, nhân khí của tuyển thủ Bành Lộ cùng thực lực hắc mã Trần Ma Vương.

Lý Văn Bân nhìn phẫu thuật, bèn nói:

- Sao tôi có cảm giác, ca phẫu thuật của Trần Thương hơi lạ? So với cái vừa rồi đúng là một trời một vực

Không chỉ có Lý Văn Bân mà ngay cả Dương Quảng Đông và Hùng Khang Dụ cũng đồng tình gật đầu.

Không sai

Trần Thương phẫu thuật so sánh với vừa rồi quả là mang phong cách khác lạ

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Lý Văn Bân nhìn màn hình lớn, bỗng nhiên cười nói đùa:

- Lập tức sẽ đến bước khâu mạch máu lại, có lẽ, chúng ta lại có thể xem Trần Thương thần tốc tinh tế thực hiện phương pháp khâu của nhà họ Trần, nói thật, loại khâu lại này có tốc độ cũng như độ chính xác mà tôi lần đầu được nhìn thấy, nên dĩ nhiên cảm thấy rất hưởng thụ.

Phía dưới khán giả đều gật đầu

Hoàn toàn chính xác, tốc độ khâu của Trần Thương so với Tư Không phải nói là thần tốc.

Phía dưới chỉ vừa bắt đầu, nhưng bởi vì tranh tài không nhìn thấy người cũng nhao nhao trừng to mắt, chuẩn bị sẵn sàng.

Thế nhưng lúc này, mọi người bỗng nhiên trợn tròn mắt

Đó là… Vào khi Trần Thương và Bành Lộ đồng thời bắt đầu khâu, tốc độ khâu của Trần Thương chẳng những không có gia tăng, ngược lại còn chậm lại… Hình như là đang cố ý khống chế.

Lúc này, Ngô Đồng Phủ chậm rãi lên đài, ngồi xuống ghế sa lon, nhìn lên cuộc tranh tài, bởi vì ông phát hiện, ca phẫu thuật này của Trần Thương trông rất quái dị

Khi nhìn kỹ, Ngô Đồng Phủ nhất thời trừng to mắt.

Bành Lộ đã thua

Cơ bản không cần so.

Đẳng cấp kém hai bậc, căn bản không phải ở cùng một cấp bậc.

Anh lên đài nhằm giải thích cho mọi người thao tác cũng như nội hàm của Trần Thương, bởi vì có nhiều thứ họ không nói… Khán giả sẽ rất khó

hiểu.

Có lẽ… Nói không chắc đã chắc chắn thạo?

Dù sao cũng là quá lớn.

Người chủ trì thấy Ngô Đồng Phủ đi lên, cúi đầu chào hỏi

Ông ta tò mò hỏi Ngô Đồng Phủ:

- Viện sĩ Ngô, trận đấu này, Trần Thương hình như rơi xuống hạ phong, tôi có cảm giác Bành Lộ ẩn ẩn thắng Trần Thương một bậc, anh hãy nhìn cái khâu lại kia đi…

Phía dưới khán giả nhao nhao nhíu mày

Những phó chủ nhiệm lớn tuổi kia, chủ trị nhìn tranh tài, lông mày nhíu lại.

Hoàn toàn chính xác, hình ảnh bên trên đã cho thấy có vẻ Bành Lộ rất lợi hại.

Thế nhưng …

Chẳng biết tại sao, họ luôn cảm thấy khi Trần Thương phẫu thuật, giơ tay nhấc chân, một kim một chỉ rất có cảm giác trâu bò?

Phía dưới mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ

Mà lúc này.

Ngô Đồng Phủ nghe thấy lời của người chủ trì, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Bành Lộ thua.

Mọi người nhất thời kinh hãi

- Vì sao?

- Sao tôi thấy chị Bành Lộ rất lợi hại?

- Là Trần Thương giữ lại thực lực?

…

Ngô Đồng Phủ tiếp tục nói:

- Đổi sang một hướng khác đi, phóng đại, phóng đại thêm lên nữa

Người chủ trì gật đầu, dời ống kính chiếu gần hơn.

Ngô Đồng Phủ lên tiếng:

- Mọi người hãy nhìn quỹ tích khâu lại của Trần Thương, độ phù hợp giữa mạch máu nội mô, lớp màng bên ngoài …

Bỗng nhiên Lý Văn Bân vỗ bàn một cái, kém chút đứng lên

- viện Sĩ Ngô … ý của anh nói là Trần Thương phẫu thuật?

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Đúng, Trần Thương đã nối mạch máu lại, vượt xa Bành Lộ ở chỗ cậu ta hiểu rõ mạch máu, nên đã khôi phục mạch máu, thậm chí đối với hậu quả

không tốt của phẫu thuật hậu kỳ cho hội chứng cướp máu động mạch dưới đòn đều có nắm chắc

Hùng Khang Dụ nghe thấy vậy hít sâu một hơi.

Chàng tai này… Lại giỏi đến như vậy

Mà mỗi một khán giả ở hiện trường, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Ngô Đồng Phủ, Trần Thương... Thật sự giỏi như vậy?

…

…

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, phẫu thuật rất nhanh kết thúc.

Khi Trần Thương buông xuống dụng cụ, các y tá và trợ thủ phẫu thuật nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lập tức cảm giác vừa thoát khỏi áp lực.

Không sai

Áp lực quá lớn.

Trần Thương từ đầu tới cuối, cho họ áp lực quá lớn.

So với phẫu thuật ở khoa chủ nhiệm áp lực còn lớn hơn

Vu Chí Cường hơi thấp thỏm.

Nói thật, ca phẫu thuật này, Vu Chí Cường ẩn ẩn cảm thấy rất nhiều thứ không tầm thường, chuyện như vậy... Anh ta vẫn cần cố gắng và phát triển phương hướng thêm nữa.

Nghĩ tới đây, anh ta lại hơi kinh ngạc

Người trẻ tuổi này, đối với việc nối mạch máu, đã hiểu rõ sâu sắc như thế?

Hình như, Trần Thương là chủ nhiệm, họ là thí sinh mới đúng

Vào khi nhân viên công tác tuyên bố thí sinh được rời sân.

Trần Thương chính thức chuẩn bị chào hỏi để rời đi.

Vu Chí Cường và phó giám khảo bỗng nhiên không hẹn mà cùng nói một câu:

- Hẹn gặp lại chủ nhiệm Trần

Trần Thương sửng sốt

Cái này…

Anh quay người tò mò nhìn thoáng qua trợ thủ và y tá.

Hai người thấy Trần Thương nhìn họ chằm chằm, nhất thời sững sờ.

Vội vàng cúi đầu nói:

- Hẹn gặp lại chủ nhiệm Trần

Trần Thương hôn mê rồi

Các người có phải đã nhận nhầm người hay không?

Ai…

Sau khi Trần Thương rời khỏi, bên trong căn phòng ai nấy đều thở ra một hơi

Mọi người nhìn nhau, bất đắc dĩ cảm thán lắc đầu.

Lúc này, bác sĩ hỗ trợ phẫu thuật của Trần Thương mới hỏi:

- Chủ nhiệm Vu, chủ nhiệm Trần này... Cậu ta rốt cuộc là ai? Tôi chưa làm hỗ trợ cho ai mà cảm thấy áp lực như vậy

- Vừa rồi cậu ta chỉ cần nheo mắt nhìn tôi, tôi đã lập tức thấy sợ, giống như bản thân mình đã phạm sai lầm gì đó, sợ muốn chết

Chương 727: Em Muốn Làm Dao Phẫu Thuật Của Anh

- Thật không hiểu đó là cảm giác gì? Ví như lần trước tôi hỗ trợ cho viện trưởng Ngô lúc đến bệnh viện chúng ta làm phẫu thuật, tôi cũng có cảm giác đó, giống như bản thân phạm sai lầm gì đó

Y tá cũng vội vàng nói theo:

- Tôi cũng vậy! Vừa rồi một ánh nhìn của anh ta thôi, tôi đều cảm thấy toàn thân mình căng thẳng cực kỳ! Cho rằng mình làm sai thứ gì, lo lắng không dám thở ra.

Vu Chí Cường nghe xong, cũng không kiềm được lắc đầu, cảm khái một tiếng:

- Đừng nó mấy cô cậu, tôi và anh Trương hai người đứng ở chỗ này, cũng đều có cảm giác sợ đến hoảng

- Rõ ràng là lần đầu làm việc cùng với chúng ta, nhưng lại cho người ta cảm giác cậu ta là người phẫu thuật lâu năm rồi.

- Ai, Trần Thương này, khi mới bắt đầu còn không hiểu cô Hà chấm cậu ta ở điểm nào, bây giờ xem ra... Là tôi hiểu lầm cô ấy

Một phó giám thị ngồi bên không nhịn được cười:

- Chủ nhiệm Vu à, muốn em nói gì, anh và chị dâu cũng nên chuyên nghiệp hơn một chút, hiện tại đã là lúc nào rồi, ngày nào cũng tranh cãi, người thân hiểu biết hai người còn được, chứ người ngoài không hiểu lại tưởng anh chị là kẻ thù của nhau!

Vu Chí Cường nghe thấy, bất đắc dĩ bật cười.

Đó là Hà Đại Trân, là một nữ giáo sư, ông là sư huynh, Hà Đại Trân là sư muội.

Ừm

Có lẽ rất nhiều người nhìn vào sẽ cảm thấy, đây không phải là tình tiết thường thấy trong tiểu thuyết kiếm hiệp à?

Sư huynh sư muội vui kết liền cành, song kiếm hợp bích, vô địch thiên hạ

Ừm

Đây là tiểu thuyết võ hiệp xưa.

Thực tế là gì?

Hai người vừa bắt đầu còn tốt đẹp, thế nhưng càng về sau, tranh chấp học thuật xảy ra.

Quan điểm không hợp

Đây là một chuyện rất phiền phức.

Lãng mạn?

Đi gặp quỷ đi

Sau này hai người đưa ra một quy định, tan tầm không nói về công tác.

Khiến cho mọi người không nhịn được mà cười ha ha.

Hoàn toàn chính xác

Chủ nhiệm Vu và chủ nhiệm Hà đều rất nổi danh trong ngoại khoa, hai người lại ưa thích tranh cãi.

Bỗng nhiên phó giám khảo nói:

- Chủ nhiệm Vu, chúng ta... cho bao nhiêu điểm?

Vu Chí Cường thở dài, ông phát hiện vợ mình rất khổ cực, ca phẫu thuật này... Ngoại trừ 100 điểm, trong đầu ông không có điểm số nào khác.

Bỗng nhiên Vu Chí Cường nở nụ cười:

- Anh Trương, tại sao tôi cảm giác, hai ta cũng không có tư cách chấm điểm hả?

Anh Trương cười:

- Xem ra không phải chúng ta kiểm tra Trần Thương, mà là Trần Thương kiểm tra hai chúng ta

Mọi người đều cười.

...

...

Trần Thương ra ngoài đợi, cảm giác cả người anh thật sự khác biệt rất lớn.

Ca phẫu thuật này, Trần Thương cực kỳ thoải mái, cực kỳ hài lòng.

Không có nhiều kĩ thuật quá phô trương, chỉ bình tĩnh chăm chú vào công việc.

Có lẽ phẫu thuật chỉ đơn giản như vậy?

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, trong đầu hiện ra một câu thành ngữ: “Biến rườm rà thành đơn giản, phản phác quy chân”. (*)

(DG: 返璞归真 – Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực. Trong võ học, nó có nghĩa là đạt tới cảnh giới “Tối thượng” trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý.)

Một lát sau, Trần Thương trở lại trên chỗ ngồi.

Gương mặt mọi người hình như rất chăm chú, hình như có lo lắng bất an, hơi căng thẳng và lo nghĩ.

Đưa mắt đảo quanh một lượt, anh cảm giác cả đám đang sợ

Năm ngoái lúc này là gặp Tư Không, năm nay vận may cũng không tệ.

Khuôn mặt Mạnh Hi biểu lộ cực kỳ đặc sắc, cô vui vẻ, tự mình làm tổng kết và suy đoán thực tế là quá tuyệt, lại trùng khớp với nhau.

Mạnh Hi mình tuyệt đối là thái dương

Mình phải giành quán quân

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy tối nên đi hối lộ cho Trần Thương, để cho bản thân cầm chức quán quân dễ hơn...

Nhưng lại nhìn Trần Thương nhíu mày, không nói một lời.

Quách Vân Phi và Mạnh Phi suy nghĩ không giống nhau.

Chẳng lẽ... Cậu ta làm không tốt à?

Tất cả mọi người đều lo lắng bất an và chờ đợi.

Trần Thương lại suy nghĩ xem ngày mai liệu sẽ gặp đề mục gì.

...

Lần này chấm điểm cần tổ chuyên gia giám khảo thảo luận và suy nghĩ nghiêm túc

Dù sao thắng thua cũng chỉ trong nháy mắt, kẻ thua phải ra về! Mọi người cùng nhau thảo luận, mới có thể thống nhất thành tích.

Đã là bài phẫu thuật cuối cùng, tất cả mọi người cũng không ai quá sốt ruột.

Hôm nay, trước hết thảo luận điểm số cho Trần Thương và Bành Lội, kết quả PK của hai người.

Ưu thế của Trần Thương quá rõ ràng.

Giáo sư của Bành Lộ, cũng chính là viện trưởng Ngô trực tiếp nói trước:

- Trần Thương 100 điểm, Bành Lộ thì tự mọi người nghĩ đi.

Mọi người lắc đầu, bao nhiêu điểm cũng không có ý nghĩa.

Bành Lộ ngay cả là 99 điểm cũng phải ra về.

Mà điểm số này là do tất cả mọi người tranh cãi nửa ngày mới ra.

...

Quách Vân Phi khi nhìn Trần Thương hơi áp lực, bất đắc dĩ nói:

- Trần Thương, thật ra... Cậu cực kỳ ưu tú, đừng quá lo lắng.

Quách Vân Phi vừa dứt lời, trong tích tắc tất cả mọi người ở đây đều sôi trào lên

- Không phải chứ, Trần Thương lại được 100 điểm

- Điên rồi, liên tục ba vòng đều 100 điểm

- Thật quá ngầu? Ba trận pk, ba lần đạt điểm cao nhất, cái này... Quả thực quá lợi hại?

Tất cả mọi người đều trừng to mắt, không hề phản ứng khi nhìn màn hình

Bởi vì lúc này trên màn hình lớn kia, không có người khác, chỉ có thành tích của một người, Trần Thương, 100 điểm

Trên màn hình lớn, vô cùng đột ngột, và cũng vô cùng dễ thấy.

Sau khi Bành Lộ nhìn thấy, hai mắt mở lớn, hết sức tò mò, Trần Thương này đã ba lần đạt điểm tối đa?

Người này, rốt cuộc giỏi cỡ nào?

Hay là được thiên vị?

Nhưng giáo sư của mình là chủ giám khảo, đây không phải nói đùa à?

Mà trong khoảnh khắc này, tất cả người tham gia đều đã coi Trần Thương là đối thủ của mình

Ba lần tranh tài, ba lần giành điểm cao nhất.

Tư Không hình như đã trở thành phông nền, nhân vật vốn dĩ còn được chú ý hơn cả quán quân, hiện tại vì Trần Thương xuất hiện, dư thừa vô danh.

Quách Vân Phi trợn tròn mắt

Tôi thật ngốc khi an ủi cậu ta, cậu ta giả bộ như bị bức bách, giờ lại điểm cao nhất, giả bộ kiểu như 59 điểm, đồ lừa gạt.

Rất nhanh, kết quả đã được công bố xong

Tên của 12 người hiện lên trên màn hình lớn

Mỗi người bên cạnh có một cái ảnh chụp.

Trần Thương nhìn danh sách, ừm, Quách Vân Phi thăng hạng, Mạnh Hi may mắn cũng được thăng.

Năm nay tỉnh Đông Dương, hình như vận may không tệ.

Người chủ trì mời mọi người lên đài.

Khi gọi đến Trần Thương, tất cả mọi người đều hoan hô:

- Trần Thương! Trần Thương! Đại Ma Vương

- Anh khiến chúng em đều yêu anh

Trần Thương sửng sốt, ta mẹ nó một đầu mái tóc đen nhánh mỹ lệ, không cần nguyền rủa ta, ta dùng chính là Head & Shoulders.

Trần Thương chậm rãi lên khán đài, lúc đó khán giả bỗng nhiên sững sờ

Hóa ra anh ta mới là Trần Thương?

Người ngồi bên kia là ai?

Rất nhanh, Quách Vân Phi cũng được gọi tên, Quách Vân Phi vui vẻ lên đài.

Mọi người bừng tỉnh cơn mê

Mọi thứ sáng tỏ.

Hóa ra, Trần Thương của chúng ta, cũng soái khí giống như trong ảnh

Anh không dùng Photoshop, anh không dùng MeituPic

Anh ngoài đời cũng trẻ tuổi như trong ảnh, soái ca đến vậy

Anh không cần phô trương, thế nhưng lại giỏi đến đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, các thanh niên thì ao ước ghen tị, fan nữ thì hâm mộ, cực kỳ hưng phấn.

Thế này mới phù hợp với hình tượng Trần Thương - Đại Ma Vương mà họ đã nghĩ.

- Đại Ma Vương! Em muốn làm dao phẫu thuật của anh

Chương 728: Trần Thương Gặp Nguy Hiểm

Đến lúc này, Quách Vân Phi rốt cuộc hiểu được tại sao người khác lại gọi mình là bác sĩ Trần

Hóa ra anh đã ngồi trên ngai vàng một ngày

Hèn chi xung quanh luôn có những ánh mắt ngưỡng mộ... Thì ra là vậy

Vào lúc này, sự thật đã trở nên rõ ràng, khán giả cũng đã hiểu.

Nhìn Quách Vân Phi sững sờ, anh hét lên:

- Quách Vân Phi thật tuyệt vời! Ngươi dù không có tóc nhưng vẫn rất mạnh mẽ

Đám người cười ha ha.

Thực tế, vào lúc này, tất cả mọi người ở đây đều rất xuất sắc.

Ngô Đồng Phủ nhìn mọi người, mỉm cười nói:

- Xin chúc mừng các bạn đã vào đến trận chung kết.

- Nhưng tôi hy vọng các bạn đã sẵn sàng. Trận đấu ngày mai không còn là mô phỏng nữa mà là một lần giải cứu thực sự.

- Mọi người sẽ vào cuộc, các bạn sẽ gia nhập vào đội cấp cứu của mỗi bệnh viện đi theo đội cứu viện thực sự, tôi tin tưởng các bạn đều là những bác sĩ có kinh nghiệm, nhưng tôi vẫn muốn khuyên các bạn đừng bất cẩn, chắc chắn không được mạo hiểm.

- Sơ suất của các chính là hành động vô trách nhiệm với người bệnh, tôi xin kêu gọi tất cả mọi người ở đây, dù là hôm nay hay ngày mai, các bạn đã là bác sĩ thì phải trở thành một bác sĩ giỏi.

- Bây giờ chúng ta hãy bốc thăm.

Vài phút sau, bốc thăm bắt đầu. Quyết định bệnh viện sẽ đến

Sau khi Trần Thương lấy tờ giấy ra, nhất thời sửng sốt một chút:

- Bệnh viện trung tâm cấp cứu Thủ Đô

Sau khi mọi người lấy mẫu xong bắt đầu đăng ký, chẳng bao lâu, bệnh viện mà mọi người nên đến đều xuất hiện trên màn hình lớn.

Khi mọi người nhìn thấy bệnh viện của Trần Thương, họ đều sững sờ.

- Bệnh viện trung tâm cấp cứu Thủ Đô

- Đúng không? Vận may của Trần Thương thật là tệ...

- Quả thực, người đến bệnh viện này chưa thấy ai có thể giành được chức vô địch. Cái này không phải... quá tệ à?

Nghe các anh chị khóa trên nói chuyện phiếm, các sinh viên đều sửng sốt:

- Tại sao? Không phải Trưởng khoa Ngô là giám đốc bệnh viện trung tâm cấp cứu sao? Bệnh viện này rất giỏi? Trung tâm cấp cứu then chốt toàn thủ đô...

Sau khi anh chủ nhiệm nghe lời này, không nhịn được gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính vì chuyện này mà Trần Thương không có cơ hội thể hiện.

Người ở bên cạnh cũng gật đầu:

- Các bác sĩ ở bệnh viện trung tâm cấp cứu đều là quân nhân được huấn luyện bài bản nhất, khi được cấp cứu họ đã có một trình tự chắc chắn, đã thành lập một đội rất hoàn chỉnh, sau khi Trần Thương đến, rất khó để tham gia.

- Và điểm số này dựa trên thành tích của bạn, điểm số các thành viên của đội sẽ tham gia và cũng xét dựa trên thành tích tổng hợp toàn diện, muốn gia nhập vào đội họ… còn phải chờ xem.

- Họ quá mạnh mẽ nên vào môi trường đó rất dễ bị thua thiệt, thế này thì khó đạt điểm cao

Mọi người không khỏi thở dài. Thật vậy, đây là sự thật.

Trần Thương đương nhiên không biết tin tức, nhưng... anh biết rằng cho dù anh đi tới đâu, sẽ luôn có một Boss cấp Vương chờ anh.

Cái này còn phải lo lắng à, chi bằng nên quay trở lại thực hành và nghiên cứu tất cả các thao tác, đảm bảo rằng anh có thể có sự chuẩn bị tốt cho cuộc thi.

Nghĩ đến điều này, Trần Thương hạ quyết tâm hôm nay sẽ không đi đâu và ở trong khách sạn thật tốt.

Đúng rồi

Phòng tổng thống của cô Mạnh vẫn ở đó, đến đó đi, dù sao phòng tiêu chuẩn cũng có người rồi, Trần Thương không muốn làm phiền người khác và bị người khác quấy rầy.

Tần Nhạc Minh làm giám khảo một ngày, nhìn Trần Thương, Quách Vân Phi, Mạnh Hy thuận lợi tiến lên khán đài, có thể nói là rất vui vẻ

Đã bao nhiêu năm rồi

Tỉnh Đông Dương cuối cùng đã mạnh mẽ trở lại một lần nữa.

Ba người cùng vào vòng trong.

Người khiến Tần Nhạc Minh sửng sốt nhất chính là Trần Thương.

Nói thật là anh đã làm giám khảo nhiều năm, từ khi thành lập kỳ thi tay nghề quốc gia, có thể có người đạt điểm trọn vẹn, nhưng tuyệt nhiên không có người nào đạt đủ ba điểm tuyệt đối liên tiếp

Trần Thương có thể nói là người đã làm nên lịch sử.

Ánh mắt của anh mình quá tốt.

Trần Thương chắc chắn nổi tiếng.

Nhân vật như vậy, nếu ngày mai đoạt chức vô địch, đây chắc chắn phải lên đài truyền hình trung ương.

Khi đó, đã trở thành giám đốc khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, tỉnh Đông Dương, với công trạng này, anh đây rất ổn định

Nhưng khi nhìn thấy kết quả rút thăm Trần Thương, anh ta sửng sốt

Ngay cả Ngô Đồng Phủ cũng không khỏi sững sờ.

Quên nó đi, được tới đâu hay tới đấy.

Sau cuộc họp, Mạnh Hi nhìn Trần Thương nói:

- Đi một vòng đi, tôi mời cậu ăn uống no say. Hôm nay cậu đã làm việc chăm chỉ rồi, chắc không có việc gì chứ

Trần Thương lắc đầu,

- Không! Tôi có chuyện...

Mạnh Hy sững sờ nhìn chằm chằm, đối với Trần Thương:

- Tôi nghĩ cậu nhìn sao giống như đã thua cuộc?

Trần Thương thở dài:

- Cô Mạnh, cô có thể đưa thẻ phòng cho tôi không?

Mạnh Hi gật đầu, sau đó đưa thẻ cho Trần Thương:

- Bây giờ, cậu định làm gì?

Trần Thương cười:

- Không có gì, hôm nay tôi đi, thấy giường không vấn đề gì, thể nghiệm một chút đi.

Mạnh Hi nghi ngờ liếc nhìn Trần Thương, rất thuận miệng nói câu:

- Đừng quá mệt mỏi, Oh ~

.....

.....

Sau khi rời khỏi địa điểm, Trần Thương ăn tự chọn, ăn rất nhiều, liên tục có người đi lên và chủ động bắt chuyện với Trần Thương.

Có các trưởng khoa bệnh viện, giám đốc bộ phận, giám đốc bệnh viện tư nhân, trưởng khu vực của một số công ty thiết bị.

Họ chắc chắn muốn kết bạn với Trần Thương.

Trần Thương không từ chối, có nhiều bạn là có thêm nhiều con đường, có thể dùng ai trong tương lai là chuyện tốt

Trở lại phòng, Trần Thương gọi video cho Tần Duyệt.

Một ngày không gặp, rất là nhớ nhung, Trần Thương sẽ cảm thấy tốt hơn khi nhìn thấy nụ cười của Tần Duyệt.

Tần Hiểu Uyên rất vui vẻ

Kể từ khi Tần Nhạc Minh nói với anh ta rằng ba trận liên tiếp của Trần Thương đều đạt điểm tuyệt đối, ông Tần đã bị dọa ngất.

Ông biết con rể lợi hại, nhưng không ngờ lại trâu bò như vậy, ông tự cho mình là con mắt tinh tường

Ông ta đột nhiên cười nói:

- Tiểu Trần à, sau khi trở về tôi sẽ mở tiệc, tôi đã chuẩn bị một thứ đặc biệt, cha con tôi đều đã làm, chắc chắn không thể gọi người khác được

Trần Thương lập tức phì cười.

Anh ấy biết ông Tần làm rất nhiều cho bản thân, bây giờ, đã tới lúc anh có thể hồi đáp lại.

Chờ mình lấy cup về, chắc chắn lấy nó bịt miệng mọi người

Để nói cho họ biết viện trưởng Tần sáng suốt như thế nào

Sau một đêm thầm lặng, Trần Thương học hết các sách kỹ năng có được, cùng lúc xem hơn chục video về ca mổ, suýt nữa thì anh ngủ quên.

Về phía Ngô Đồng Phủ, cũng đã bố trí cho bệnh viện một đội cấp cứu để Trần Thương tham gia.

Đây là một nhóm thành lập chưa lâu, nhưng cũng không hề yếu so với các nhóm ở bệnh viện khác, chính là để cho Trần Thương một cơ hội tương đối công bằng.

Ngô Đồng Phủ thật thưởng thức Trần Thương, nhưng không vì thế mà thiên vị anh.

Mọi thứ đang chờ đợi trận chung kết ngày mai.

Ngày hôm sau, Trần Thương theo thói quen dậy sớm đến nhà hàng ăn sáng thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

- Bác sĩ Trần, chào anh! Tôi là Mỹ Đôn Lực thuộc công ty Thi Dương chi nhánh Trung Quốc, tôi đang chuẩn bị đến trung tâm cấp cứu, đột nhiên nghe nói nơi anh sẽ thi đấu hôm nay, chúng ta cùng đi chứ?

- Bên này tôi cũng khá quen thuộc, đi sớm chút, giúp anh quen với môi trường bên đó

Trần Thương sửng sốt, nghĩ đến Thi Dương, người đã cùng anh trò chuyện rất lâu ngày hôm qua, Mỹ Đôn Lực là giám đốc khu vực Hoa Đông

chi nhánh Trung Quốc.

Không ngờ đối phương vẫn rất quan tâm.

Nghĩ đến đây, Trần Thương mỉm cười, không từ chối.

Chương 729: Tốc Độ Sinh Tử (Phần Một)

Thi Dương một đường đi đều tựa như bạn bè bình thường vậy, hàn huyên trò chuyện tối hôm qua ngủ được thế nào, nói một số chuyện đặc sắc hay ho ở thủ đô.

Liên quan tới chuyện công tác và Trần Thương lấy được thưởng, một câu cũng không đề cập qua.

Trần Thương tò mò hỏi một câu:

- Quản lý Thi, trung tâm cấp cứu ở thủ đô thế nào?

Thi Dương trầm ngâm một lát, như thế nói:

- Trung tâm bệnh viện cấp cứu thủ đô nói trắng ra chính là cấp cứu đầu mối then chốt của thành phố, liên thông phối hợp với trên trăm bệnh viện, hình thành một mạng lưới cấp cứu.

- Thần tốc căn cứ bệnh tình người bệnh, lựa chọn bệnh viện thích hợp nhất tiến hành cấp cứu, trách nhiệm rất nặng.

- Có thể khả năng chuyên khoa không phải mạnh nhất thủ đô, nhưng, công năng lại là toàn bộ thủ đô không thể thiếu, đồng thời, trình độ cấp cứu, số một

Thi Dương nói cho Trần Thương một chút khái niệm sơ qua.

Thi Dương xe đến bên lề đường, chỉ cho Trần Thương:

- Ngay tại chỗ kia, ba tòa cao tầng mười tám lầu, thấy không?

Trần Thương tập trung nhìn vào, bên trên bảng hiệu to tướng viết dòng chữ trung tâm cấp cứu thủ đô.

Ba cao ốc cấp cứu giống như hình tam giác vậy, tạo thành ba cái chân.

Để Trần Thương lòng bất đắc dĩ sinh ra rung động, một trung tâm cấp cứu, có thể xây nên khổng lồ như vậy, có thể thấy được chút ít

Sau khi xuống xe, bởi vì vẫn chưa tới thời gian quy định, Trần Thương quyết định đi một vòng, nhìn một chút cấp cứu nơi này có dáng vẻ gì.

Thế nhưng vừa mới đi qua, chỉ nghe thấy âm thanh 120 vội vàng liên tiếp vang lên, đám bác sĩ và người bệnh có thứ tự cứu viện nối liền không dứt.

Bỗng nhiên vừa nhìn, trông như nguyên một cái chợ bán thức ăn vậy.

Thế nhưng Trần Thương lại có thể ý thức được, thật ra mỗi một đoàn đội đều tại có thứ tự tổ chức cứu viện, tiếp theo xem bệnh đến phòng cấp cứu, đến hỗ trợ kiểm tra, lại đến hội chẩn, cuối cùng chuẩn bị phẫu thuật.

Toàn bộ quá trình, làm cho Trần Thương kích động không thôi

Đến tám giờ, Trần Thương dựa theo nhắc nhở tìm một nhân viên để đưa tin.

Sau đó, tiện đường nên được đưa tới một nhóm nhỏ.

- Đây là Trần Thương, anh hôm nay đi theo các cậu tiến hành công việc cứu viện...

Sau khi nhân viên công tác tiến hành giới thiệu cho Trần Thương, nói một lần cac hạng mục cần chú ý hôm nay.

Tất cả mọi người là ngoại khoa tim, đối với mấy thứ này đều hiểu.

- Chào anh, tôi là Lý Vĩ Ngạn, tổ trưởng tiểu đội này, tiểu đội chúng tôi tổng cộng có bốn thành viên, chủ yếu phụ trách công việc cấp cứu ngoại khoa tim, hôm nay có thể sẽ khá là khổ cực.

Lý Vĩ Ngạn là một người đàn ông gần bốn mươi, vóc người trung bình, mang theo một bộ kính đen, không giống một vị bác sĩ, cũng là một cái lập trình viên, có điều nhìn qua cực kỳ nghiêm cẩn.

Tiểu đội cấp cứu giống như một dây cót vặn chặt vậy, không ngừng bắt đầu các loại công việc cấp cứu từ to đến nhỏ.

Từ tám giờ bắt đầu tự giới thiệu xong, Lý Vĩ Ngạn chỉ nghe thấy trạm y tá truyền đến giọng nói: tổ 32 đường Triều Dương xảy ra tai nạn giao thông... Lập tức tổ chức cứu viện.

Trần Thương đi theo ra xe, tình huống người bệnh còn tốt, ngoại thương, các dấu hiệu tính mạng ổn định, ngược lại cũng không phải chuyện lớn gì.

Ròng rã một buổi sáng, năm người đều chưa từng được dừng chân.

Giữa trưa Lý Vĩ Ngạn mời Trần Thương ăn cơm hộp, đây là thức ăn ngoài chỉ cấp cứu họ mới đặc biệt có, cơm nhiều bao ăn no, ngay cả Đường Linh Linh, là phụ nữ duy nhất trong tiểu tổ cũng ăn hết tận hai hộp.

Cường độ công tác cao, cho nên tiêu hao thể lực cũng rất lớn.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy cái trung tâm cấp cứu này, đột nhiên cảm giác được công tác ở Tỉnh Nhị Viện, quả thực quá thoải mái.

Cũng không thể nói chỗ tổ 32 anh khá là mệt mỏi, ngược lại, Trần Thương cũng ý thức được tại khi trung tâm cấp cứu phân phối nhiệm vụ, tổ 32 làm cấp cứu đến cùng, trên cơ bản cũng là người bệnh cần ổn định tình huống không phải rất nghiêm trọng, buổi sáng duy nhất một ca phẫu thuật, là tai nạn giao thông làm cho động mạch chủ xuống của người bệnh bị chảy máu.

Giống như cái tổ 32 này, cũng không phải là đoàn đội cấp cứu loại loại nguy hiểm đến tính mạng.

Có điều nghĩ đến cũng thì mấy bên tiểu tổ cấp cứu đặc biệt khẩn cấp, có lẽ... Chính mình cũng căn bản không xen tay vào được.

Buổi sáng hôm nay, biểu hiện của Trần Thương, cũng coi là để mấy người hai mắt tỏa sáng.

Thời gian kiểm chỉ có một ngày, đến xế chiều sáu giờ là kết thúc, bỗng nhiên Trần Thương lo lắng, một đoàn đội như vậy, có thể trải qua nổi tàn phá của Boss cấp Vương hả?

Buổi trưa, công việc cứu viện căng thẳng rốt cuộc buông lỏng một chút.

Lý Vĩ Ngạn nói với Trần Thương, bình thường thời gian xảy ra sự cố nhiều và phải bận rộn nhất, chính là buổi sáng và buổi tối, có đôi khi, họ cảm thấy sau khi tan làm, mới thật sự là thời gian làm việc.

Điều này làm cho mọi người dở khóc dở cười.

Trần Thương xuất thân từ cấp cứu, cũng làm cho mọi người có thêm nhiều hảo cảm.

Đang lúc khi mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên còi báo động cấp cứu vang lên.

- Cứu mạng! Giết người

Vừa nghe đến đây, lập tức bên trong toàn bộ đại sảnh cấp cứu rùm beng

Bốn người biến sắc, tất cả chạy như bay vào trong

Vừa mới chạy vào, đã nhìn thấy chỗ trạm y tá có một nam thanh niên đứng đó, cầm trong tay dao gọt hoa quả trực tiếp đâm vào bên trong lồng ngực một người y tá, lập tức toàn bộ trạm y tá hoảng sợ gào thét.

Vốn chính là thời gian giữa trưa, người trong đại sảnh không nhiều, các y tá cũng ở nơi đó ngồi ăn cơm.

Ai có thể ngờ sẽ có một việc ngoài ý muốn như vậy?

Sau khi đâm vào lồng ngực, máu tươi lập tức phun ra, nhuộm đỏ phía trước y tá, máu tươi phun nhập vào trong cơm hộp trước mặt, máu nhuộm đỏ cái màn thầu gặm được một nửa kia

Tất cả mọi người đều hoảng sợ gào thét, nam thanh niên một mặt đầy sát khí đứng ở đằng kia, cười điên cuồng:

- Giết người thì đền mạng! Đây là đạo lý, mẹ ruột của tôi, cũng là bởi vì cô

Dao nhỏ trong tay quơ, an ninh xung quanh đứng ở bên cạnh, không dám có chút động tĩnh.

Mà Trần Thương thấy cảnh này, lập tức biến sắc

Y tá kia còn chưa chết, nhưng tình huống này lại có thể kiên trì bao lâu chứ?

Chỗ anh ta đâm vào chính là trước ngực trái, tình huống máu tươi dâng trào mà nhìn, thật sự vô cùng nguy cấp, trì hoãn một giây một phút cũng không được.

Thế nhưng làgười xung quanh, nhưng không có một ai dám xông đi lên

Trần Thương một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu.

Sử dụng lực lượng dược tề, vọt thẳng ra ngoài.

Lúc này, nam thanh niên điên cuồng vung dao nhỏ, một dáng vẻ không chút kiêng kỵ nào.

Mà tốc độ của Trần Thương rất nhanh, sau khi chạy tới, nam thanh niên cười dữ tợn, nhìn Trần Thương, muốn vung dao nhỏ.

Mặc dù khí lực Trần Thương lớn, thế nhưng cũng rất ít đánh nhau, chỉ có thể dùng cánh tay ngăn trở, một phát bắt được nam thanh niên, cầm cánh tay của anh ta, dùng sức vặn một cái, lập tức một trận âm thanh răng rắc truyền đến.

Tiếp theo là một tiếng kêu rên tan nát cõi lòng.

Trần Thương chưa hết giận, một đá đạp tới chỗ nam thanh niên, một đòn này, trực tiếp đạp bay bảy tám mét, làm tất cả mọi người đều sợ ngây người

Bảo vệ xung quanh thấy nam thanh niên buông dao nhỏ rơi trên đất, lập tức vọt ra, phi thân nhào tới, đè anh ta thật mạnh xuống đất, thế nhưng lúc này anh ta đã đau đến ngất rồi

Sau đó, Trần Thương căn bản không có thời gian dây dưa với anh ta, xoay người gọi Nhạc Nhạc trực tiếp ôm lấy người y tá lên, la lớn:

- Phòng phẫu thuật

- Nhanh đi phòng phẫu thuật

Người xung quanh rốt cuộc khôi phục trạng thái, lập tức bắt đầu căng thẳng làm công việc cứu viện theo thứ tự

Mà Lý Vĩ Ngạn nhìn chằm chằm Trần Thương, đang muốn nói chuyện thì bị Trần Thương bỗng nhiên la lớn một tiếng, hơi choáng váng, nhìn ánh mắt Trần Thương, vô cùng kiên định, không thể nghi ngờ

- Nhanh đi chuẩn bị phòng phẫu thuật

Chương 730: Vận Tốc Sinh Tử (Phần Hai)

Lúc này, tất cả mọi người mới ý thức được tình huống như thế nào

Hung thủ cầm đao đâm y tá, hiện tại sống chết chưa biết.

Trần Thương trực tiếp ôm chạy về phía phòng phẫu thuật

Lý Vĩ Ngạn và ba người khác đi theo sau lưng Trần Thương.

Một phút cũng không thể trì hoãn

Lúc này tình huống người bệnh vô cùng nguy cấp, lúc nào cũng có thể gặp phải tử vong.

Phòng phẫu thuật ở lầu ba, không ở lầu một, dùng giường đẩy chắc chắn còn phải đợi thang máy, khi giữa trưa, nhân viên đông đúc, chờ thang máy là lúc khó khăn nhất.

Vì lẽ đó Trần Thương trực tiếp ôm y tá bị thương đi thang bộ.

Một màn này xem ở trong mắt mọi người sau lưng, vô cùng kinh ngạc.

Tuệ Tuệ nặng bao nhiêu?

Tất cả mọi người rõ ràng

Nếu ít nhất là phải một trăm năm mươi cân, mà Trần Thương như vậy ôm chạy lên, tốc độ so với họ nhanh hơn, cái này có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Có điều, bây giờ không phải là khi cân nhắc cái này, phòng phẫu thuật bên kia đã biết được tình huống, cửa đã mở ra

Chờ đợi lúc đám người Trần Thương đi đến, Ngô Đồng Phủ đang dùng cơm, bỗng nhiên tin tức này truyền đến tai, để đũa xuống vội chạy về hướng bệnh viện

Nhân viên y tế bị thương

Anh có thể ngồi yên được?

Hơn nữa có thể là tổn thương trí mạng

Dao nhỏ đâm vào trái tim lại rút ra, cái này tổn thương, là gấp đôi

Chủ nhiệm Tưởng Văn Thụy ở phòng khám bệnh cấp cứu lầu một nghe được y tá phòng ban của mình bị người khác đâm, cả người biến sắc, vội vàng chạy đến trông thấy y tá trưởng, thở không ra hơi gấp gáp hỏi:

- Tuệ Tuệ đâu?

Y tá trưởng căng thẳng nói đến:

- Tôi cũng mới vừa qua đây, hình như đưa đến phòng cấp cứu

Lúc này, một y tá khác chạy tới, trong mắt mang theo nước mắt, lớn tiếng nói:

- Chủ nhiệm, y tá trưởng, chị Tuệ Tuệ được đưa đến phòng phẫu thuật

- Tuệ Tuệ hình như bị anh ta dùng dao nhỏ đâm vào trái tim! Anh nhìn trên đài, tất cả đều là máu

Lúc này, còn có thể nhìn thấy bên trong cơm hộp, trên bản bệnh lịch, trên màn ảnh máy vi tính cũng có vết máu, còn có cái màn thầu bị cắn một cái kia

Khi câu nói này thốt lên, giống như một cái dao nhọn đâm vào đáy lòng hai người, đưa tới một trận ngạt thở

Tưởng Văn Thụy đứng dậy, nhìn tên ác ôn, hai mắt nén giận, trong mắt tràn đầy phẫn hận

Tưởng Văn Thụy cao lớn trực tiếp nắm cổ áo nam thanh niên, phịch một tiếng đẩy lên trên tường

Thường xuyên làm cấp cứu, tố chất thân thể anh luôn rất tốt, sau đó hai mắt trừng lớn, thẳng tắp tiếp dùng gan bàn tay bóp ở vị trí yết hầu tên đó, cũng không nói chuyện, cũng không lên tiếng, bên trong con mắt phẫn nộ hình như muốn đem anh ta bóp chết

Đội cảnh sát đội trưởng vội vàng gọi người lôi chủ nhiệm Tưởng ra

- Chủ nhiệm, đừng xúc động! Không đáng, không đáng, chúng ta đi cứu người trước

- Đúng đúng đúng

Tưởng Văn Thụy tức giận hai quyền hơi phát run, người ta là binh dưới lòng bàn tay của mình, y tá Tuệ Tuệ hiện tại còn đang mang thai đó

Con mẹ nó, đây là một thi hai mạng

Nghĩ tới đây, trong con mắt Tưởng Văn Thụy ửng đỏ lóe ra nước mắt.

Cô gái trẻ này còn là trước đây anh tự đưa đến, bởi vì thể lực tốt, không sợ khổ không sợ mệt mỏi, tính cách lại hòa đồng, rất được chào đón

Hiện tại, bị người đâm

Tâm trạng của anh vô cùng tức giận, lòng ngực như có một tòa núi lửa sắp bộc phát.

Thế nhưng, lý trí nói cho anh biết, anh không thể làm như thế.

Anh buông lỏng tay, nam thanh niên kêu rên một tiếng, bỗng nhiên tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Tưởng Văn Thụy nhíu mày:

- Thế nào?

Đội trưởng bảo vệ bỗng nhiên nói:

- Vừa rồi có một bác sĩ thấy việc nghĩa nhiệt tình giúp đỡ, anh ta cầm dao nhỏ muốn đâm chết người bác sĩ đó, cậu ấy đó phòng vệ chính đáng, đả thương lại nam thanh niên

Tưởng Văn Thụy nhìn y tá trưởng, chỉ vào tên ác ôn nói:

- Đây là ai?

Y tá trưởng nói:

- Phùng Hoằng Phòng! Chính là người đêm qua đưa người bệnh tới cấp cứu, lúc đầu sau khi cấp cứu thành công, thế nhưng chẳng biết tại sao tối hôm qua lại chết đi, người nhà đối phương từ buổi sáng hôm nay đã bắt đầu làm ầm ĩ

Tưởng Văn Thụy biến sắc, đối nói với đội trưởng bảo vệ:

- Trước đưa đi kiểm tra, đặt ở bệnh viện, báo cảnh sát, tiếp đó trước đưa đến ICU

- Đúng rồi, giữ lại video làm bằng chứng, copy thêm phần

- Liên hệ đài truyền hình.

Sau khi vội vàng nói xong, Tưởng Văn Thụy đứng dậy rời đi.

Tiếp theo đi ra, hỏi y tá trẻ vừa rồi:

- Tiểu tổ kia và Tuệ Tuệ đi phòng phẫu thuật?

Chuyện hôm nay chuyện đột nhiên xảy ra, y tá trẻ hơi khẩn trương, hồi tưởng một phen sau đó nói:

- Bác sĩ Lý Vĩ Ngạn tổ 32, ngoài tiểu tổ họ còn có một bác sĩ trẻ tuổi cao to khác, chính là anh ta cứu được chị Tuệ Tuệ, anh ôm chị ấy theo bác sĩ Lý đi phòng phẫu thuật

Sau khi nghe thấy tin tức này, Tưởng Văn Thụy lập tức biến sắc

Số con chó không xong

Tổ 32 là một trong bốn cái tiểu tổ mới vừa thành lập, mấu chốt nhất là, cái khuôn mặt mới kia, rất có thể chính là người tham dự giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật, hôm nay mới được đưa tới ngoại khoa tay.

Dạng cấp cứu này, sao có thể để tổ 32 làm chứ

Nghĩ tới đây, Tưởng Văn Thụy cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho chủ nhiệm khoa cấp cứu tim:

- Lão Khang tranh thủ thời gian đến phòng phẫu thuật, con mẹ nó, y tá bên tôi bị đâm vào tim, con mẹ nó anh mau tới

Cúp điện thoại, anh vội vàng tiếp tục gọi thêm cái mấy cú nữa.

Lúc này, Tưởng Văn Thụy vừa bình tĩnh đã bấm điện thoại cho Ngô Đồng Phủ

So sánh với sinh mạng của Tuệ Tuệ, cái mặt mũi gì cũng chẳng còn cần.

- Viện trưởng Ngô, anh tranh thủ thời gian đến đây, Tuệ Tuệ sắp chết rồi

Lời nói còn chưa hô xong, đã nhìn thấy một người đàn ông người mặc áo blouse trắng thần sắc uy nghiêm đi đến

Tưởng Văn Thụy lập tức biến sắc

- Viện trưởng Ngô, anh nhanh lên lên đi, bây giờ...

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Cùng đi

Tưởng Văn Thụy gật đầu:

- Tốt

Mấy người đi lên phía trên.

Lý Vĩ Ngạn nhìn Trần Thương, tâm lý lo lắng bất an, trên thân tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Có cứu được hay không?

Không động thủ chẳng lẽ họ nhìn chờ xem Tuệ Tuệ chết?

Cứu...

Lỡ như xảy ra vấn đề làm sao bây giờ.

Dù sao khả năng này là vỡ tim, dạng vấn đề lớn phẫu thuật thế này, anh cũng không dám cam đoan chính mình có thể chắc chắn làm tốt.

Thế nhưng nếu ngồi chờ thì sao?

Chờ khi mấy chủ nhiệm khác đến, người đều ngỏm củ tỏi.

Lúc này, bỗng nhiên Đường Linh Linh nói một câu:

- Hiện tại Tuệ Tuệ đang mang thai đó

Một câu, lập tức làm cho tất cả mọi người chấn động

Con mẹ nó

Một thi hai mệnh

Đệt

Sắc mặt Trần Thương hơi đổi một chút, vốn muốn bằng vào thực lực chính bản thân mình tới làm.

Thế nhưng, vì đảm bảo sức khỏe cho y tá này, vì đảm bảo nhóc con khỏe mạnh.

Anh không hơi gì do dự, lựa chọn kích hoạt Bạch Khâu n

Bạch Khâu n rơi xuống

Đây chính là đại lão đỉnh cấp của ngoại khoa tim.

Trần Thương hiểu rõ, có thể đây là trận tranh tài của chính mình, cũng là khảo hạch, anh không muốn gian lận.

Nhưng… vào giờ phút này.

Cái gì quan trọng?

Có gì so với tính mạng người bệnh quan trọng hơn chứ

Gian lận thì gian lận đi.

Dù sao cũng là gian lận bằng thực lực

Với tư cách đại Boss đỉnh cao cấp 99

Sau khi Trần Thương kích hoạt, khí thế cả người đều xảy ra thay đổi cực lớn.

Ngay cả Lý Vĩ Ngạn vừa chuẩn bị nói chuyện, cũng bất đắc dĩ ngơ ngác một chút

Trần Thương không chần chờ chút nào, lập tức nói với mấy người:

- Gọi điện thoại cho khoa truyền máu, lập tức tổ chức phối máu

- Rạch tĩnh mạch ra, bù dịch

- Nghiêm túc giám sát các áp lực động mạch và áp lực tĩnh mạch trung tâm, tránh trường hợp người bệnh bị sốc

...

- Bác sĩ gây tê, chuẩn bị phẫu thuật

Trần Thương nói một chuỗi công việc, giống như quân lệnh, làm cho người nghe bất đắc dĩ gật đầu.

Chương 731: Vận Tốc Sinh Tử (Phần Ba)

Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề, Trần Thương làm sao dám trì hoãn thêm một giây một phút nào chứ

Sau khi biết người bệnh có thai, Trần Thương hơi chần chờ, sau đó nhíu mày.

Chuyện này thật không hề đơn giản.

Có thai kèm theo bệnh tim, bản thân đã là loại biến chứng vô cùng nghiêm trọng, cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc phụ nữ mang thai và thai nhi tử vong.

Đó là nguyên nhân chiếm tỉ lệ cao nhất trong những nguyên nhân dẫn đến tử vong của sản phụ ở khoa sản.

Đồng dạng, bởi vì có thai nên tốc độ máu chảy bị thay đổi, trạng thái tăng đông máu, các loại biến đổi thay thế làm tăng gánh nặng cho trái tim phụ nữ mang thai, có thể làm cho bệnh tình của người vốn có bệnh tim chuyển biến xấu hoặc xuất hiện biến chứng của bệnh như suy tim mất bù cấp, phù phổi cấp, suy tim.

Mà lúc này, trái tim của Tuệ Tuệ có khả năng có tổn thương nghiêm trọng, cộng thêm gánh nặng thai kỳ khiến cho tỉ lệ độ khó cuộc phẫu thuật, mức độ nguy hiểm, trình độ dự đoán bệnh tình đều gia tăng không ít.

Bỗng nhiên Lý Vĩ Ngạn nói:

- Nếu không, trước mắt chúng ta cứ dùng ECMO đã, chờ mấy chủ nhiệm đến được không?

Trần Thương không nói chuyện, chỉ giương mắt nhìn Lý Vĩ Ngạn một cái, nhất thời khiến anh ta xấu hổ vô cùng, không dám nói thêm câu nào nữa.

Anh ta cũng biết điều mình nói là không đúng.

Nhưng mà anh ta không có cách nào làm tốt cuộc phẫu thuật này. Anh ta chỉ có thể duy trì thật tốt các dấu hiệu sinh mệnh của người bệnh, dùng hết mọi khả năng chờ chủ nhiệm đến.

Thế nhưng trong cái nhìn của Trần Thương có quá nhiều ý tứ.

Nếu để vỡ tim, cũng không phải chỉ có chảy máu mới là đáng sợ nhất.

Đáng sợ hơn cả là sau khi vỡ tim, xung quanh sẽ có những vùng lớn tế bào cơ tim bị hoại tử.

Trái tim đã hoại tử rồi, kể cả cứu sống cũng còn có thể dùng sao?

Vì lẽ đó, vào giờ phút này, mỗi một phút bị trì hoãn đều sẽ làm tăng tỉ lệ nguy hiểm và xác suất tử vong của người bệnh và cả đứa bé trong bụng

Hoặc là, nguy cơ của tim sẽ tăng lên rất nhiều.

Trần Thương liếc mắt nhìn bác sĩ gây tê nói:

- Đặt nội khí quản, chuẩn bị gây tê.

Bác sĩ gây tê mang biểu cảm nghiêm túc gật đầu nhẹ.

Lúc này, Tuệ Tuệ không bị sốc, chỉ là bởi vì bị hù dọa nên rơi vào hôn mê cạn.

Ngay khi anh chuẩn bị, bỗng nhiên Tuệ Tuệ tỉnh lại.

Bên trong mắt cô tràn đầy nước mắt. Sau khi thấy được Trần Thương, cô tựa như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng.

- Bác sĩ! Van cầu anh…

- Mau cứu con của tôi

- Van cầu anh, mau cứu con của tôi…

- Tôi không muốn chết, con của tôi mới năm tháng, tôi không thể chết

- Tôi chết đi cũng không có chuyện gì, thế nhưng con của tôi…

Lúc này, Tuệ Tuệ dường như đã quên đi đau đớn trong cơ thể.

Điều khiến cô đau nhất chính là đứa con chưa ra đời kia.

Lần đầu được làm mẹ, cô có bao nhiều chờ mong cơ chứ. Có quá nhiều kinh ngạc và vui sướng, có quá nhiều ước mơ, cũng có quá nhiều lo lắng

Thế nhưng vào giờ khắc này, một con dao đã đâm rách mọi thứ ảo tưởng tương lai của cô.

Tuy cảm nhận được đau đớn kịch liệt, cô vẫn tuyệt nhiên không sợ hãi, thậm chí còn không cảm thấy được đau đớn bắt nguồn từ nơi nào.

Bởi vì chuyện đáng sợ nhất cũng không phải là cái chết.

Mà là đứa con chưa ra đời có thể theo mình chết đi ngay lúc này.

Đây là sợ hãi lớn nhất, cũng là đau khổ tột cùng

Khi đau lòng, máu tươi tràn ra bên ngoài.

Trần Thương chủ động đưa tay ra, cầm lấy tay cô, nhìn Tuệ Tuệ nói:

- Tin tưởng tôi

Cảm nhận được niềm tin và sự kiên định trong đôi mắt ấy, cảm nhận được sự tín nhiệm đến từ sâu trong linh hồn, đồng thời, cũng cảm nhận được sinh mệnh trong nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền đến từ đôi tay kia…

Bỗng nhiên Tuệ Tuệ thả lỏng rất nhiều, cũng kiên định hơn rất nhiều.

Lúc này, linh hồn Trần Thương chính là một Boss lớn cấp 99. Anh biết rõ, vào giờ phút này, sự tiếp xúc, nhiệt độ cơ thể, truyền tải sức mạnh là phương tiện tốt nhất

Tất cả, thông qua việc anh cầm tay Tuệ Tuệ.

Đây là một loại kinh nghiệm, không phải kỹ năng. Điều này còn hơn hẳn kỹ năng, là tinh hoa trong rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế của đời người.

Nhiệt độ cơ thể khiến người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu, tiếp xúc để người buông lỏng cảnh giác, sức mạnh để người tràn ngập lòng tin

Khi Trần Thương cầm tay cô, đó là loại trị liệu mạnh mẽ nhất, cũng là biện pháp an ủi hữu hiệu nhất.

Trong tiếng anh có một câu nói là: "Give me five", tuy hai cách làm này khác nhau nhưng kết quả mang lại giống nhau đến diệu kỳ.

Trần Thương quay người nhìn bác sĩ gây tê, nói:

- Tôi gây tê bộ phận trước. Anh theo dõi tình hình, chuẩn bị đặt nội khí quản, sau đó gây tê toàn thân. Không vấn đề chứ?

Trần Thương hỏi thêm một câu.

Bác sĩ gây tê gật đầu. Anh hiểu rõ ý tứ của Trần Thương.

Mặc dù tò mò người trẻ tuổi này là ai, càng thêm tò mò rằng tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi khi ở cạnh anh ta.

Nhưng mà vào giờ phút này, quan trọng nhất không phải mấy cái đó, mà là cấp cứu

Ý tứ của Trần Thương rất rõ ràng: Lúc này, Tuệ Tuệ đang ở trong trạng thái cung lượng tim thấp, khả năng chịu đựng thuốc gây tê cực kỳ kém.

Rất dễ xảy ra hiện tượng trái tim ngừng đập trong quá trình truyền thuốc.

Vì lẽ đó, vào lúc này, Trần Thương lựa chọn biện pháp an toàn nhất là gây tê bộ phận để mở ngực trước, sau đó khi điều kiện cho phép mới thực hiện gây tê toàn thân.

Trần Thương hít sâu một hơi, sau khi chuẩn bị xong thì quay người tiến đến, mặc quần áo tử tế, cầm lấy dao phẫu thuật.

Anh liếc mắt nhìn bác sĩ gây tê:

- Đưa thuốc tê cho tôi.

Đối phương gật đầu, đưa thuốc gây tê cục bộ dưới dạng Lidocaine cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn vết thương trước ngực Tuệ Tuệ, sau khi suy tính một phen thì bắt đầu tiêm thuốc tê vào, rạch một đường chính giữa bộ ngực.

Sau khi mở ngực, Trần Thương liếc mắt nhìn Lý Vĩ Ngạn:

- Chuẩn bị máu tự thân.

Lý Vĩ Ngạn sững sờ, nhưng nháy mắt đã phản ứng được ý tứ của Trần Thương.

Lúc này, nếu như không có đủ máu, tốt nhất nên dùng máu của bản thân người bệnh.

Sau một khởi đầu tốt, một trái tim bốn ngăn và động mạch chủ lộ ra trong nháy mắt.

Trần Thương hơi chần chờ rạch màng tim ra.

Anh nói với Đường Linh Linh:

- Căng xương ức ra.

Đường Linh Linh gật đầu. Tất cả đã bại lộ trước tầm mắt bác sĩ phẫu thuật.

Lúc này, Trần Thương rạch màng tim ra, ngay tức khắc thấy được vết thương của người bệnh.

【Đinh! Boss cấp Vương: Quái vỡ tim, trái tim phụ nữ mang thai đột nhiên rạn nứt, cùng với vết thương bất quy tắc, vách liên thất có vết nứt rõ ràng… Vết thương nghiêm trọng, vui lòng khâu lại ngay lập tức! 】

Trần Thương nheo mắt lại, chuẩn bị làm tốt phẫu thuật.

Phẫu thuật khâu để cầm máu trái tim có yêu cầu cực kỳ cao.

Việc này liên quan trực tiếp đến các bước chữa trị tiếp theo và vấn đề khôi phục chức năng bình thường của trái tim.

Hơn nữa, nếu như bộ phận đặc thù bị tổn thương, độ khó thậm chí còn tăng cao hơn nữa.

Ví dụ như lúc này

Boss cấp Vương mang lại áp lực lớn bao nhiêu?

Căn bản Trần Thương không dám tưởng tượng.

Vết thương này đã gây tổn thương đến tuần hoàn mạch vành. Như vậy, đối với toàn bộ trái tim mà nói, chắc chắn sẽ chịu thương tổn nặng nề.

Lần trước đã nói qua, nhiệm vụ của động mạch vành chính là con đường cung cấp máu và dưỡng khí cho trái tim.

Nếu như nơi này bị tổn thương, đây chính là hoại tử do thiếu máu cơ tim.

Chứng bệnh này so với nhồi máu cơ tim thực sự còn nhanh hơn nhiều.

Đã làm tốt công tác chuẩn bị trước phẫu thuật, mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương. Bởi vì vào giờ phút này, không ai có đủ sức khiến họ vững tin.

Cho dù là mấy người mấy người Lý Vĩ Ngạn, Đường Linh Linh cũng không có cách nào.

Chuyện đã đến nước này, còn có đường lui à?

Mà khí chất và sự tự tin trên người Trần Thương có thể khiến tất cả mọi người xung quanh đều sinh lòng thán phục.

Có lẽ, anh ta thật sự có biện pháp.

Giờ phút này, toàn bộ hy vọng đã được ký thác lên người Trần Thương.

Chương 732: Vận Tốc Sinh Tử (Phần Bốn)

Hai người Tưởng Văn Thụy và Ngô Đồng Phủ vội vàng tiến đến phòng phẫu thuật.

Trên đường đi, bầu không khí ngột ngạt vô cùng.

Áp suất xung quanh bị đè nén đến cực điểm.

Dù sao người bị đâm cũng là nhân viên của bệnh viện mình, hơn nữa còn là phụ nữ mang thai, hiện tại tính mạng hấp hối, bất cứ lúc nào cũng có thể một xác hai mạng.

Hai người tiến đến phòng phẫu thuật, y tá trưởng và bác sĩ Dương ở tổ Lý Vĩ Ngạn đã cung kính chờ đợi từ lâu. Họ vội vàng dẫn theo viện trưởng đi về phía trước.

Tưởng Văn Thụy hỏi:

- Tiểu Dương, tình hình hiện tại của Tuệ Tuệ như thế nào rồi? Đã bắt đầu phẫu thuật hay chưa?

Trên mặt tiểu Dương lộ vẻ sợ hãi, hơi kỳ quái nói không nên lời:

- Chủ nhiệm Tưởng, viện trưởng Ngô, phẫu thuật đã bắt đầu rồi

Tưởng Văn Thụy nhất thời sững sờ:

- Ai làm? Lý Vĩ Ngạn?

Tiểu Dương lắc đầu:

- Không phải, là một bác sĩ hôm nay đến tham gia thi giải đấu kỹ năng bên kia, tên là Trần Thương.

Tưởng Văn Thụy nghe xong lập tức nổi giận đùng đùng.

- Bây giờ là lúc nào hả? Tranh tài sao? Đầu Lý Vĩ Ngạn chứa cứt à? Các người cũng bị ngớ ngẩn hả?

- Ai bảo cậu ta làm?

Tưởng Văn Thụy vốn dĩ xuất thân là bộ đội, giữa chừng mới đổi nghề làm bác sĩ. Lúc ông mời làm đội trưởng đội tân binh vẫn còn nuôi một đống tật xấu quanh người.

Về sau tiến vào trường quân đội học y học, tốt nghiệp lại đến bệnh viện quân khu, sau đó gặp lúc bệnh viện quân khu muốn giải trừ tuân tịch, với tư các là chủ nhiệm khoa cấp cứu, là tấm gương sáng dẫn đầu, ông chủ động rơi hàm.

Khi Ngô Đồng Phủ đến trung tâm cấp cứu đã chủ động mời Tưởng Văn Thụy.

Nhìn thấy chủ nhiệm nổi giận, Tiểu Dương thở dài. Chủ nhiệm thật sự là tính tình nóng nảy.

Nhưng mà chuyện quá gấp. Anh giải thích:

- Chủ nhiệm, lúc ấy căn bản không có người khác. Sau khi bác sĩ Trần cứu được Tuệ Tuệ đã trực tiếp tổ chức phẫu thuật.

- Sau khi mở ngực, Tuệ Tuệ bị vỡ tim, hơn nữa còn gây tổn thương tới động mạch vành, bản thân cô ấy lại đang mang thai, nguy hiểm cực lớn, chắc chắn phải lập tức phẫu thuật. Nếu không, hậu quả khó lường được

- Bác sĩ Trần cũng là không có cách nào. Lúc ấy chúng tôi đã liên hệ với những chủ nhiệm khác, nhưng họ vẫn không thể tới ngay lập tức.

Tưởng Văn Thụy còn muốn nói gì đó nhưng bị Ngô Đồng Phủ trực tiếp đánh gãy:

- Đi tiếp rồi nói, nóng vội cũng vô dụng. Tôi đã gặp qua Trần Thương, năng lực không tệ, nói không chừng cậu ta có thể làm được.

Tưởng Văn Thụy nghe thấy viện trưởng nói vậy, ông chỉ đành lắc đầu đi về hướng phòng phẫu thuật.

Rửa tay, thay quần áo xong.

Tiến vào phòng phẫu thuật.

Họ thấy Trần Thương đang làm phẫu thuật.

Mọi người xung quanh thấy Tưởng Văn Thụy và Ngô Đồng Phủ đến, ngay lập tức gật đầu chào hỏi:

- Viện trưởng, chủ nhiệm Tưởng

Tưởng Văn Thụy đang muốn lên tiếng nói chuyện với Trần Thương lại bị Ngô Đồng Phủ trực tiếp ngăn lại.

Giờ phút này, Trần Thương đang tập trung toàn bộ tinh thần vào một chuyện.

Đợi máy ECMO chuẩn bị cần một khoảng thời gian, thế nhưng Trần Thương nhìn vào vết thương ở động mạch chắc chắn phải mau chóng khâu lại.

Nghĩ tới đây, anh nói với Lý Vĩ Ngạn:

- Máy khử rung tim khởi động! 20WS, phóng điện

Lý Vĩ Ngạn nhất thời kinh ngạc, không biết Trần Thương đang nói cái gì.

Lúc này, bỗng nhiên Ngô Đồng Phủ đứng ra nói:

- Để tôi làm.

Ông vừa nghe đã biết Trần Thương muốn làm gì.

Dùng máy khử rung tim để truyền rung tâm thất, khống chế chảy máu, tranh thủ thời gian đó cấp tốc khâu lại tuần hoàn mạch vành.

Loại kỹ thuật này cũng có, nhưng mà không phổ biến trong cấp cứu.

Kỹ thuật được tiến hành trong trường hợp đặc biệt như là ở điều kiện thiếu hụt, thiết bị chữa bệnh chưa đủ, dưới tình huống không có máy ECMO, hoặc là dưới điều kiện chắc chắn muốn phẫu thuật mà không cách nào kiểm soát tình hình máu chảy.

Ngô Đồng Phủ vì sáng kiến này của Trần Thương mà không nhịn được hơi kinh ngạc và vui mừng. Ông tiếp tục nói với Lý Vĩ Ngạn đứng bên cạnh:

- Mọi người tiếp tục chuẩn bị máy ECMO, lát nữa sẽ khâu trái tim.

Máy khử rung tim có ảnh hưởng rất rõ ràng.

Thời gian để Trần Thương tranh thủ không đến môt phút.

Thế nhưng ngay trong thời gian rất ngắn như vậy

Trần Thương bắt đầu cấp tốc khâu lại khe nứt ở động mạch vành.

Toàn bộ quá trình, nếu như bị những người ngày hôm qua nhìn thấy sẽ tuyệt đối giật nảy mình, bởi vì hiện tại cả Ngô Đồng Phủ cũng đang không cách nào nói nên lời.

Người này quá lợi hại.

Thậm chí còn lợi hại hơn cả mình

Trần Thương này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ cậu ta vẫn luôn che giấu thực lực?

Ngô Đồng Phủ ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, phát hiện trên cơ thể anh có một loại khí tràng bàng bạc và mạnh mẽ bao quanh, đến cả chính mình cũng có phần không sánh bằng.

Nhưng mà, lúc này không phải thời gian để chần chờ. Chỉ thấy Trần Thương thần tốc khâu lại, động mạch vành đã được khâu thành công.

Lúc này Trần Thương mới lại lên tiếng:

- Thành lập hệ tuần hoàn nhân tạo, chuẩn bị khâu trái tim. Đưa tôi chỉ khâu không xâm lấn 3-0.

Trần Thương ngẩng đầu, bỗng nhiên trông thấy Ngô Đồng Phủ. Anh nhất thời sững sờ, sau đó gật đầu nhẹ:

- Chào viện trưởng Ngô

Ngô Đồng Phủ cũng gật đầu đáp lại:

- Tôi làm trợ thủ cho cậu?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng.

Một câu cực kỳ tùy ý, mọi người xung quanh nghe được lại có cảm giác cực kỳ quỷ quái.

Không sai

Viện trưởng Ngô Đồng Phủ muốn làm trợ thủ cho Trần Thương?

Kể từ giờ, Trần Thương toàn quyền tiếp quản phẫu thuật

Vị trí vết thương cực kỳ nhạy cảm, ở phụ cận động mạch vành. Trần Thương vừa lúc khâu xong ống chuyển động mạch, vì lẽ đó thời gian khâu cầm máu tiếp theo phải đồng thời tránh đi tuần hoàn mạch vành.

Những thao tác này càng ngày càng gia tăng độ khó.

Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương, chỉ thấy anh rạch một miếng đệm nhỏ xuyên qua lớp sâu của tuần hoàn mạch vành, sau đó là liên tục khâu lại.

Trong lòng ông ngay tức khắc nhảy lên hai chữ xuất sắc.

Bởi vì cứ tiếp tục như vậy, nháy mắt có thể tránh khỏi việc tuần hoàn mạch vành bị thắt lại dẫn đến nhồi máu cơ tim, phẫu thuật thành công có hiệu quả.

Cũng may diện tích rạn nứt không lớn, chỉ cần khâu lại thần tốc là tốt.

Tuy một phần quan trọng trong cuộc phẫu thuật là cắt đi những cơ tim bị hoại tử không còn chút sức sống, nhưng bởi vì phẫu thuật kịp thời nên quá trình này có thể giảm bớt độ khó, thậm chí là không phải làm.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi trôi chảy.

Chủ nhiệm Tưởng Văn Thụy được viện trưởng mời đến cũng đã tiến vào phòng phẫu thuật ngay từ đầu.

Khi họ nhìn thấy Ngô Đồng Phủ làm trợ thủ cho Trần Thương nhất thời đều trợn tròn mắt.

Đây là tình huống gì?

Nhưng mà…

Rất nhanh sau đó, họ đều ngậm miệng.

Bởi vì thực lực của người này khiến họ hơi cảm giác chấn động.

Cậu ta hình như quá giỏi rồi?

Xử lý các chi tiết của trái tim này, mỗi một đường kim mũi chỉ đều nắm chắc đến cực hạn.

Đây rốt cuộc bác sĩ tài năng như thế nào cơ chứ

Nghĩ kỹ cảm thấy đáng sợ

Từng giây từng phút trôi qua, phẫu thuật càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Không bao lâu sau, phẫu thuật chính thức kết thúc.

Ngô Đồng Phủ ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, không nhịn được hít một hơi thật sâu. Người trẻ tuổi này thật sự rất lợi hại.

Ngô Đồng Phủ làm trong nghề y nhiều năm như vậy, đây là người trẻ tuổi lợi hại nhất ông từng gặp.

Tuyệt đối không có người thứ hai

Vừa rồi, nhìn một màn phẫu thuật khâu trái tim kia, Ngô Đồng Phủ có quá nhiều rung động.

Thậm chí, ông hơi không thể nhìn rõ thực lực của Trần Thương rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Phẫu thuật hoàn tất.

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra. Sau khi đóng lại máy ECMO, anh nhìn thấy các dấu hiệu sự sống của người bệnh nhanh chóng khôi phục.

Mọi người xung quanh nhất thời cười lên.

Ngô Đồng Phủ cũng chủ động vỗ tay.

Xung quanh anh là tiếng vỗ tay vang dội của tất cả mọi người. Nếu không nhờ Trần Thương, người đồng nghiệp này có lẽ nguy hiểm sớm tối.

Ông cũng nhìn thấy vết thương của Tuệ Tuệ. Nếu như không nhờ Trần Thương, khả năng lúc này họ đang phải đối mặt với nguy cơ sớm tối.

Chỉ cần chậm một chút xíu cũng có thể tạo thành rất nhiều tổn thương không thể chữa.

Còn người ở tổ Lý Vĩ Ngạn, tất cả đều trợn tròn mắt.

Tình trang hoang mang như vậy kéo dài bao lâu?

Họ sớm đã không thèm để ý.

Trong lòng Lý Vĩ Ngạn không nhịn được cười khổ một tiếng.

Tài năng này…

Còn cần họ tới chấm điểm à?

Đây không phải là vả mặt à?

Đến cả viện trưởng Ngô cũng đích thân đứng ra làm trợ thủ, chúng tôi… Tính là cái quần gì

Nhưng mà, nói thật, nếu nói đến chuyện này, họ vẫn là một mặt sáng láng vui vẻ.

Dù sao họ cũng từng làm giám khảo của Trần Thương.

Mà lúc này đâyTưởng Văn Thụy nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Bác sĩ Trần, tôi rất cảm ơn cậu! Cậu là ân nhân của khoa cấp cứu chúng tôi

Chương 733: Công Bằng Và Lòng Người (Phần Một)

Ngay vào lúc này, Trần Thương nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Nhiệm vụ khảo hạch hoàn thành, kỹ năng nối mạch máu của anh tự động tăng lên cấp hoàn mỹ! 】

【Đinh! Chúc mừng anh giết được Boss Vương giả cấp 80, nhận được phần thưởng phong phú:

1/ Huyết thanh nói thật + 3;

2/ Cấp độ + 2;

3/ Áo blouse Bạch Khâu n (vật phẩm màu vàng);

4/ Một tấm thẻ đặc huấn;

5/ Một sách kỹ năng màu vàng cấp bốn! 】

Trần Thương nhìn thấy phần thưởng phong phú như vậy, nhất thời trợn tròn mắt.

Đây chính là ban thưởng sau khi giết Boss Vương giả cấp 80 à?

Cái này cũng quá… Quá… Quá hào phóng rồi nhỉ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được kích động.

Ngay lúc chuẩn bị xem xét từng cái, điện thoại của Ngô Đồng Phủ vang lên.

- Viện trưởng Ngô, hiện tại trong trung tâm cấp cứu của bệnh viện có người đang đốt vòng hoa.

Sau khi Ngô Đồng Phủ nghe xong, nháy mắt sững sờ, chưa kịp phản ứng lại.

- Cái gì?

Chủ nhiệm Tần Hoài An của khoa y tế nói:

- Hiện tại, có người nhà của người bệnh dẫn theo đồng bọn tới trung tâm cấp cứu của bệnh viện đốt vòng hoa náo loạn. Một đám người vây ở đấy oán trời trách đất, rất ồn ào

Loại chuyện này cực kỳ phổ biến, Tần Hoài An đã thấy qua nhiều lần. Ông không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại rất bình tĩnh.

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nhíu mày, nói:

- Cậu tự đi xử lý là được rồi mà.

Loại chuyện nhỏ này, Ngô Đồng Phủ tự nhiên cũng không muốn để ý nhiều.

Trung tâm cấp cứu xảy ra chuyện này quá thường xuyên, đa phần là tới lừa lấy tiền.

Tần Hoài An thở dài:

- Nhưng vấn đề là người bệnh chết rạng sáng ngày hôm qua kia nghe nói là một người quân nhân cũng có tuổi rồi. Họ đến cả phòng viên đài truyền hình cũng mời tới, muốn vạch trần chúng ta, nói chúng ta không tôn trọng quân nhân già.

- Còn nữa, em trai Phùng Hoằng Phòng đến bệnh viện đòi lời giải thích, bị đánh vào phòng ICU luôn! Vạch trần cái đầu họ

Nghe xong, Ngô Đồng Phủ nhất thời sững sờ.

Lúc này, Trần Thương lên tiếng:

- Viện trưởng Ngô, là cháu đánh.

Trưởng Văn Thụy nghe xong, nháy mắt quay sang nhìn Trần Thương, kích động nói:

- Đứa nhỏ tốt! Đánh hay lắm! Loại súc sinh như vậy đánh chết luôn cũng được! Nếu như ở chỗ khác, loại người này đã sớm bị tôi đánh chết

Ngô Đồng Phủ trừng mắt cảnh cáo Tưởng Văn Thụy, nhất thời im lặng.

Nhưng mà chỉ cần nhìn trên miệng và vẻ mặt đã có thể nhận ra ưu ái ông dành cho Trần Thương có thừa.

Ngô Đồng Phủ mở miệng:

- Ừ, hiểu rồi. Cậu đi liên lạc với cục công an đi, nói rằng Phùng Hoằng Phòng ở bên này có ý định sát hại nhân viên y tế, kêu họ đến xử lý giúp chúng ta.

Sau khi nói xong, Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương như có điều suy nghĩ:

- Tiểu Trần, chuyện này cậu phải phối hợp với chúng tôi, chuyện khá là phiền toái. Nhưng mà cậu yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ bảo vệ cậu

Trần Thương cười cười, gật đầu nhẹ, cũng không để ý.

Vừa rồi, mình đã cứu người bị hại, còn khi đó cũng là phòng vệ chính đáng.

Sau khi mọi người đến sảnh lớn của phòng khám ở dưới lầu một lập tức nghe thấy một đám người gào khóc ở bên ngoài, còn đốt cả vòng hoa.

Còn có người cầm tấm biển, trên đó viết:

- Bệnh viện xem mạng người như cỏ rác

Còn có người chuyên môn phụ trách chụp ảnh, phụ trách diễn thuyết.

Ừm, cực kỳ giống một đội gây náo loạn chuyên nghiệp.

Dạng đoàn đội như thế này, không bỏ ra mấy vạn tệ căn bản không thể mời đến được.

Trần Thương cũng đã gặp ở tỉnh Đông Dương, nhưng người ta cũng không có chuyên nghiệp như vậy. Dù gì đây cũng là thủ đô, áp lực cạnh tranh giữa các ngành nghề rất lớn, phát triển cũng rất nhanh.

Khi Phùng Hoằng Nghị, anh trai Phùng Hoằng Phòng nhìn thấy nhóm người Ngô Đồng Phủ thì lập tức ngăn lại.

- Dừng lại! Trả em trai lại cho tôi. Em trai của tôi bị các người giấu ở đâu rồi?

Nhóm người Tưởng Văn Thụy không nói gì.

Phùng Hoằng Nghị thấy họ không nói lời nào, lập tức trở nên hăng hái.

- Các người thật sự là xem mạng người như cỏ rác, không xem người bệnh là con người mà. Cha của tôi chết rồi. Ông ấy là một anh hùng, không chết ở trên chiến trường mà lại chết ở bệnh viện của các người đấy

- Còn có em trai tôi nữa. Em ấy chỉ muốn đòi lại công bằng cho cha của chúng tôi thôi, chẳng lẽ như vậy cũng đáng bị các người đánh cho tiến vào phòng ICU sao? Gặp mặt cũng không cho gặp, các người đang muốn đuổi cùng giết tận à?

Phóng viên truyền thông ở xung quanh nghe thấy có chủ đề nhao nhao bu lại.

Dù sao náo loạn bệnh viện vẫn luôn là vấn đề được nhân dân quan tâm nhất, thích nhất, nghe vui nhất, cũng tình nguyện thấy nhất, đặc biệt là với những bệnh viện xem mạng người như cỏ rác, thu viện phí không hợp lý.

Đây tuyệt đối là điểm bùng nổ.

Tưởng Văn Thụy nghe không nổi nữa, nói:

- Đối với cái chết của Phùng lão tiên sinh, chúng tôi rất xin lỗi. Nhưng mà bản thân của việc chữa bệnh vẫn luôn có tính hạn chế, không ai có thể đảm bảo tỉ lệ chữa trị là 100% được

- Còn về em trai của cậu, cậu ta có ý định sát hại nhân viên y tế của chúng tôi, trong quá trình giằng co đã đâm y tá của chúng tôi bị thương. Cô ấy là một người mẹ mới hai mươi sáu tuổi, một dao đâm thẳng vào tim, câu ta thật sự đến đòi công bằng à? Muốn đòi công bằng thì chắc chắn phải cầm dao tới à?

- Còn nữa, người nhân viên công tác kia khi bảo vệ y tá bị thương cũng suýt nữa bị đâm tổn thương, cậu ta chỉ đang phòng vệ chính đáng thôi. Mọi

thứ những chuyện này chúng tôi sẽ để cảnh sát làm chủ để lấy lại công bằng cho tất cả mọi người.

Nói tơi đây, Tưởng Văn Thụy vẫn muốn nói tiếp nhưng bị Ngô Đồng Phủ ngăn lại.

Nhìn một đám truyền thông, Ngô Đồng Phủ mở miệng nói:

- Tôi là viện trưởng của trung tâm cấp cứu, Ngô Đồng Phủ. Hôm nay, tôi muốn nói với mọi người rằng bệnh viện chúng tôi sẽ dàn xếp ổn thỏa chuyện này. Tôi sẽ đòi lại công bằng cho tất cả nhân viên y tế nói chung và nhân viên bị thương nói riêng, tòa án sẽ thấy rõ mọi chuyện.

- Còn tiền thì sao? Cho dù bệnh viện phải rút hết để mời luật sư cũng không phân cho các người một đồng một cắc nào

- Các người nhớ đốt nhiều vòng hoa một chút để cho tất cả những người bệnh đã qua đời ở bệnh viện chúng tôi được mở rộng tầm mắt, để họ biết rằng trên thế giới này vẫn còn tồn tại những ác ma đang làm hại nhân gian

- Hôm nay, mỗi một người tham giao vào đoàn náo loạn bệnh viện ở đây, chỉ cần nhớ được, chúng tôi tuyệt đối không tha cho ai cả

Danh tiếng của Ngô Đồng Phủ rất lớn, rất nhiều người ở đây đều biết ông.

Nghe thấy âm thanh có lực của ông, mọi người nhất thời hơi biến sắc.

Mà những người ở đội náo loạn bệnh viện kia, trong lúc nhất thời bỗng nhiên cảm thấy chột dạ.

Đến cả Phùng Hoằng Nghị cũng trợn tròn mắt.

Anh ta không sẽ có chuyện như vậy.

Anh ta để Phùng Hoằng Phòng đến đây gây rối, không ngờ thằng này lại dám đâm nhân viên y tế, khiêu khích lửa giận của Ngô Đồng Phủ.

Ông già này không phải là người dễ chọc.

Thế nhưng mà, lúc này, tên đã lên dây, không bắn không được.

Phùng Hoằng Nghị cười một tiếng lạnh lùng:

- Đạo lý để các người nói là được sao? Tôi muốn gặp em trai của tôi

Lúc này, mười người cảnh sát cũng đã nhanh chóng đến nơi.

Họ thấy cảnh trước mặt, nháy mắt thở dài.

Náo loạn bệnh viện.

Đau đầu. Đám người này chính là cùng một loại với những con ruồi, đuổi rồi lại đến, liên tục thách thức giới hạn pháp luật và đạo đức.

Ngưu Chính, cục trưởng cục công an, đích thân đến.

Sau khi nhìn thấy Ngô Đồng Phủ, ông gật đầu chào:

- Viện trưởng Ngô.

Ngô Đồng Phủ cũng gật đầu đáp lại:

- Chào cục trưởng Ngưu.

Ngưu Chính tiếp tục quay người, lớn tiếng nói với những người kia:

- Tất cả mọi người tản đi, nếu không tôi sẽ dựa theo quy định của việc ảnh hưởng trật tự nơi công cộng, gây gián đoạn việc vận hành của bệnh viện để mang tất cả đi đấy. Còn nữa, tội đốt vòng hoa nữa nhỉ?

Sau khi nói xong, ông lại nhìn Ngô Đồng Phủ:

- Viện trưởng Ngô, chúng tôi cần phải điều tra một số việc.

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Vâng, mời đi bên này.

Tưởng Văn Thụy liếc nhìn Phùng Hoằng Nghị, mở miệng nói chuyện với cục trưởng Ngưu:

- Cục trưởng Ngưu, chúng tôi đã lưu lại tất cả băng hình ở camera giám sát. Nhân chứng, vật chứng, toàn bộ đã chuẩn bị xong.

Chương 734: Công Bằng Và Lòng Người (Phần Hai)

Phùng Hoằng Nghị cũng đi theo vào phòng, nói thật, anh ta cũng không hiểu rõ quá trình này.

Anh ta thật sự chỉ muốn lừa bịp ít tiền

Thế nhưng không ngờ đã đến mức độ này

Lập trường của Ngô Đồng Phủ này cực kỳ kiên định muốn lên toà án, chẳng lẽ anh ta không biết hậu quả của chuyện này à?

Bên trong phòng quan sát, nhân viên công tác mở màn hình giám sát ra.

Tức khắc

Toàn bộ chuyện đã xảy ra từ đầu tới đuôi hiện ra.

Sau khi Phùng Hoằng Phòng tiến đến, đã bắt đầu ồn ào, hét to, chỉ vào y tá la hét gì đó.

Sau đó Tuệ Tuệ nói vài câu, bảo vệ cũng đi ra, Phùng Hoằng Phòng đứng dậy rời đi.

Ước chừng nửa canh giờ sau, cũng chính là lúc ăn cơm nghỉ ngơi giữa trưa, Phùng Hoằng Phòng đi vào trạm y tá, bắt đầu hành hung Tuệ Tuệ đang dùng cơm

Toàn bộ quá trình, tàn nhẫn vô cùng

Điều này làm cho bọn người Ngô Đồng Phủ, Tưởng Văn Thụy vừa vặn nhìn thấy màn này hai tay run rẩy

Đến Trần Thương cũng tê cả da đầu

Chuyện như vậy, anh lấy cái gì phòng hộ

Căn bản khó lòng phòng bị

Hình ảnh tạm dừng.

Mấy cái cảnh sát cùng nhân viên ghi chép sau lưng Ngưu Chính đều trợn tròn mắt.

Loại hành vi hành hung trắng trợn này quả thực khiến người ta giận sôi

Hơn nữa còn làm lòng người rét lạnh

Xem đến đây, tất cả mọi người cũng bất đắc dĩ nhíu mày.

Làm cho người ta quá tức giận

Tất cả mọi người đều quay người nhìn chằm chằm Phùng Hoằng Nghị, ánh mắt phẫn nộ có thể xé nát anh ta

Hành vi phạm tội đã tạo thành

Anh lấy gì để giảo biện.

Phùng Hoằng Nghị nhịn không nói:

- Đây đều là lẽ thường của con người, anh suy nghĩ một chút, Anh... anh... Nếu cha anh chết rồi thì anh có bị kích động hay không?

- Cha tôi đang khỏe mạnh, kết quả là ở đây sau một đêm thì mất?

- Cha tôi còn là lão binh giải ngũ đây, trước đây ông ấy không chết tại chiến trường, kết quả chết tại nơi này của các người, tôi muốn đưa tin ra ngoài, tôi để nhân dân cả nước phân xử thử xem

Phùng Hoằng Nghị bắt chẹt cực kỳ ổn

Không sai, cha anh ta là lão binh xuất ngũ, mà lại là loại có công.

Dạng người này đặt ở trên mạng là có tình tiết anh hùng

Sẽ hấp dẫn rất nhiều đủ kiểu người đồng tình cùng cảm ơn.

Hơn nữa, sau khi Phùng lão tiên sinh xuất ngũ, không có tiếng tăm gì ở cơ sở, cả một đời, không có bất kỳ công huân đãi ngộ gì, chủ động từ bỏ.

Một đời người của họ là có tín ngưỡng

Họ cảm thấy mình hưởng ứng lời hiệu triệu của quốc gia, dấn thân vào xây dựng nông thôn.

Sau này, đã lớn tuổi rồi, quốc gia đối với mấy người này cực kỳ chiếu cố, cho chữa bệnh miễn phí, cho trợ cấp cuộc sống gì đó.

Lão anh hùng như vậy đặt ở trên internet, thật sự là sẽ khiến sóng to gió lớn

Đây chính là át chủ bài lớn nhất của Phùng Hoằng Nghị

Trên xã hội vốn là có một vài người tràn ngập địch ý với bệnh viện, nếu như kết hợp hai chuyện lại, lại đưa tới bao nhiêu người phẫn nộ

Phùng Hoằng Nghị có thể nghĩ tới lực ảnh hưởng đáng sợ

Bệnh viện họ không ngờ?

Đây chính là chỗ dựa lớn nhất của Phùng Hoằng Nghị

Đơn giản là lừa bịp tiền mà thôi.

Hơn nữa, cha của anh ta, rất đáng tiền.

Thậm chí tâm lý vặn vẹo của anh ta cho rằng, chết càng kiếm tiền hơn so với còn sống

Bởi vậy anh ta còn đặc biệt tìm đoàn đội chuyên tới nháo nơi này, tiến hành thêm dầu vào lửa.

Bên trên băng biểu ngữ còn viết sự tích quang vinh của cha anh ta, cái gì anh hùng gì đó.

Thậm chí ảnh chụp cũng chuẩn bị xong

Đây rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Ngưu Cục nghe được Phùng Hoằng Nghị chỉ mình nói cha cậu chết rồi, nhất thời tức giận bốc hỏa.

- Ăn nói kiểu gì thế?

Phùng Hoằng Nghị hừ lạnh một tiếng:

- Tôi chính là làm một ví dụ, anh không tức giận

Ngưu Cục tức giận, cũng lười tranh cãi cùng loại người này.

Phùng Hoằng Nghị tiếp tục nói:

- Sau khi ra ngoài, tôi muốn xem thử tại sao em tôi lại bị thương, các người dựa vào cái gì đánh em ấy, muốn bắt muốn đánh cũng là cơ quan công an đánh chứ

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương luôn cảm thấy quái dị, bất đắc dĩ lạnh lùng nhìn thoáng qua Phùng Hoằng Nghị.

Phùng Hoằng Nghị thấy Trần Thương tiểu tử trẻ tuổi trừng mắt nhìn mình, nhất thời cười giễu một tiếng:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Làm sao, cậu đánh em tôi? Tiền thuốc men đưa chưa? Phí chữa bệnh, không phải đều là tiền à? Nhất mã quy nhất mã?

Trần Thương cười giễu một tiếng, không nói chuyện.

Phùng Hoằng Nghị cười nhạo nói:

- Tiền đồ

Ngưu Chính thấy thế, nhất thời nói:

- Anh đây là đang gây chuyện khiêu khích, tôi trực tiếp mang anh đi?

Phùng Hoằng Nghị cười ha ha:

- Tôi không phạm tội, năng lực kém, sẽ dựa vào cảnh sát.

Giọng nói cực kỳ nhỏ, thế nhưng bọn người Trần Thương cũng có thể nghe thấy.

Mọi người cũng lười để ý đến anh ta, Ngưu Chính đối với tiểu lưu manh này cũng bất đắc dĩ, khách quen của đồn công an, đánh bạc đánh nhau cái gì cũng đều làm rồi, thật không biết ông cụ dạy dỗ hai tên ngớ ngẩn này như thế nào.

Ỷ vào quan hệ với ông cụ, mọi người cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Hình ảnh tiếp tục đi lên phía trước.

Mọi người bỗng nhiên trông thấy, trong hình bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông, chạy vội ra ngoài, cướp lấy Tuệ Tuệ.

Lúc này, bỗng nhiên Phùng Hoằng Phòng cầm con dao nhỏ đâm về phía Trần Thương.

Trần Thương theo bản năng nâng tay chặn lại, thuận thế một cước đá ra ngoài.

Lập tức

Sau đó một màn để ở đây tất cả mọi người sợ ngây người.

Trần Thương nhẹ nhàng uốn cánh tay Phùng Hoằng Phòng, nhất thời giống như bánh quai chèo bị vặn gãy vậy

Bên trong phòng giám sát không có âm thanh, chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ Phùng Hoằng Phòng vặn vẹo, con dao nhỏ rơi trên mặt đất, Trần Thương trực tiếp tùy ý đá một cước

Thật sự cực kỳ tùy ý

Bởi vì Trần Thương thật sự sợ một cước đá anh ta tới chết

Sức mạnh của thuốc tăng thể lực không phải nói đùa đâu.

Thế nhưng, một cước tùy ý của Trần Thương, lại trực tiếp đạp bay Phùng Hoằng Phòng bảy tám mét

Trong mắt mọi người nhìn thấy, nhất thời trợn tròn mắt.

Cả Tưởng Văn Thụy và Ngưu Chính đều trừng to mắt nhìn thoáng qua Trần Thương, ngắm cái chân, hơi nghĩ mà sợ.

Cái này mẹ nó là Vô Ảnh Cước của Phật Sơn à?

Một cước này bảy tám mét, cho dù những người bộ đội kia cũng không chắc chắn có khả năng này

Khí lực phải lớn cỡ nào.

Tất cả mọi người trong phòng đều sợ ngây người.

Bất đắc dĩ né xa Trần Thương nửa bước.

Mà Phùng Hoằng Nghị thì mắt trực tiếp trợn tròn.

Anh ta không ngờ người trẻ tuổi này lại hung ác như thế, nhìn ôn hòa lễ độ, làm sao hung ác như thế?

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của chính mình, Phùng Hoằng Nghị nhất thời bị dọa đứng tại chỗ, suy nghĩ một chút vẫn là cảm thấy bên cạnh Ngưu Chính an toàn.

Anh ta bắt đầu hi vọng Trần Thương vừa rồi không có nghe thấy lời mình trào phúng...

Dù sao người ác như vậy, quá mẹ nó đáng sợ.

Một cước này đạp chết người.

Chỉ là...

Phùng Hoằng Nghị nhất thời sửng sốt một chút, đúng

Cái này không phải chính là cơ hội à?

Nhất thời anh ta biểu lộ biến đổi, nước mắt trực tiếp mông lung hai mắt, lớn tiếng nói:

- Cục trưởng Ngưu, anh phải chủ trì công đạo cho tôi, em tôi trực tiếp bị tên ác ôn này đạp bay, cái này... Cánh tay cũng bẻ gãy, cái này quá hung tàn

- Phải trừng phạt

- Phải nghiêm trị

- Cái này còn có luật pháp hay không?

Ngưu Chính nhìn thoáng qua Trần Thương, nói:

- Tiểu đồng chí này, đoán chừng cậu phải cùng chúng tôi trở về một chuyến, làm ghi chép.

Trần Thương gật đầu, không từ chối

Từ hình ảnh xem ra, đây tuyệt đối là phòng vệ chính đáng, dù sao con dao Phùng Hoằng Phòng đều bổ về phía chính mình, cái này nếu như tính toán phạm pháp thì không thích hợp.

Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, cậu yên tâm, chuyện này, tôi sẽ cho cậu một công đạo

Chương 735: Công Bằng Và Lòng Người (Phần Ba)

Phùng Hoằng Phòng cũng bị mang từ trong ICU ra ngoài.

Hiện tại cánh tay anh ta nhiều chỗ bị gãy xương vỡ nát, phần bụng cũng có nhiều tổn thương khác.

Nhưng, hiện tại anh ta đã tạo thành phạm tội

Tội cố ý gây thương tích.

Hiện tại Phùng Hoằng Phòng đã bị cảnh sát khống chế lại tiếp nhận giám thị điều tra, chờ đợi kết quả sau trị liệu.

Chỉ là, lúc này, xảy ra chuyện thú vị

Phùng Hoằng Nghị từ chối thanh toán bất luận phí tổn y dược gì của Phùng Hoằng Phòng.

- Dựa vào cái gì! Em tôi bị bệnh viện các người đả thương, chúng tôi thanh toán phí tổn chữa bệnh, đây không phải là nằm mơ à?

- Tôi cho cậu biết, bắt đầu từ ngày mai, chuyện cha tôi và em tôi sẽ truyền lên trên mạng, đến lúc đó bệnh viện của các người tuyệt đối sẽ mất sạch thanh danh

- Tôi muốn để người khắp thiên hạ thấy rõ bộ mặt buồn nôn của các người, tôi cũng muốn để người khắp thiên hạ nhìn thấy chân tướng

- Khinh người quá đáng

Phùng Hoằng Nghị đứng trong viện, ồn ào lớn tiếng

Phùng Hoằng Phòng trong phòng bệnh, từ đầu đến cuối đều đang kêu rên chuyện gì cũng hỏi không ra.

Mà lúc này đây, Phùng Hoằng Nghị nhìn chằm chằm Ngô Đồng Phủ nói:

- Đừng cho là tôi không hiểu pháp luật, chỗ này chúng tôi có hiểu

Lúc này, trong đám người xuất hiện một người đàn ông, anh ta nhìn Trần Thương nói:

- Chúng tôi cần nhìn thấy báo cáo chẩn đoán bệnh của Phùng Hoằng Nghị, bây giờ tôi hoài nghi bác sĩ này cũng khả năng tồn tại ác ý đả thương người khác, rõ ràng đã chế phục Phùng Hoằng Phòng, vì sao còn phải tiếp tục đá văng ra?

- Đây cũng không phải là phòng vệ bản thân, thậm chí thăng cấp vượt qua phòng vệ quá mức, đã tạo thành ác ý đả thương người

Nghe thấy người đàn ông, mắt Phùng Hoằng Nghị nhất thời sáng lên:

- Nghe không! Ác ý đả thương người! Phòng vệ quá mức, tôi muốn kiện các người

Giả trang ra một bộ dạng sụp đổ, Phùng Hoằng Nghị kêu khóc:

- Tôi quá khổ, làm sao lại đụng phải bệnh viện thế này?

- Ngày mai tôi sẽ phải đem chuyện của các người truyền lên trên mạng

- Các người quả thực khinh người quá đáng

Thấy gương mặt này của Phùng Hoằng Nghị, Trần Thương cảm thấy buồn nôn cực kỳ.

Mà lần này, Ngô Đồng Phủ hình như hơi do dự.

Nếu quả như thật không có Trần Thương tham gia chuyện này, anh ta chắc chắn kiên cường đến một trận đấu thực lực cứng rắn PK cùng đám phần tử nháo bác sĩ này

Thế nhưng?

Trần Thương là công thần

Cậu ta cứu được Tuệ Tuệ đó.

Dạng người này, không thể để cậu ta rơi vào việc kiện cáo.

Ngô Đồng Phủ cả một đời làm bác sĩ, tự nhiên biết rõ loại phiền toái này, giống như kẹo da trâu, dính lấy mình.

Hơn nữa, thân thủ tiểu tử Trần Thương này, cũng quá lợi hại?

Uy lực một cước này rốt cuộc lớn đến bao nhiêu.

Sổ khám bệnh hiện tại không làm được, nhưng... Ngô Đồng Phủ cũng không dám khẳng định.

Nghĩ tới đây, anh ta bất đắc dĩ lắc đầu.

Thế nhưng, chuyện Phùng Hoằng Phòng tuyệt đối không thể giải quyết riêng, chuyện này đã là vấn đề nguyên tắc cùng ranh giới cuối cùng.

Ở bệnh viện cũng dám trực tiếp cầm dao nhỏ đâm nhân viên y tế, còn có chuyện gì không dám nữa?

Ngay lúc này, bỗng nhiên trong đám người chui vào một người đàn ông.

Thần sắc anh ta bối rối, thần sắc cuống quít nói:

- Chủ nhiệm Tưởng... viện trưởng Ngô, vợ tôi thế nào rồi?

Người đàn ông một thân áo blouse trắng, rất rõ rang là mới vừa từ phòng bệnh chạy tới.

Khắp khuôn mặt là lo lắng cùng sầu lo

Anh ta vừa vặn ra ngoài cấp cứu, nghe được tin tức của vợ xong, nhất thời sợ choáng váng.

Thế nhưng... Không có cách nào.

Anh ta vẫn cấp cứu xong người bệnh, thu xếp ổn thỏa mới chạy tới.

Trên mặt của anh ta tràn đầy oan ức cùng kinh ngạc

Viết đầy phẫn nộ và không cam lòng

Nắm chặt hai nắm đấm, nhưng lại không biết nắm đấm này vung hướng phương nào

Con mới được năm tháng

Vợ đối với mình đối với cha mẹ tốt như vậy...

Tối hôm qua còn đang ân ái đặt tên cho con, khi tràn ngập ảo tưởng với tương lai.

Hôm nay nghe được tin dữ này

Nhìn thấy viện trưởng Ngô và Tưởng Văn Thụy không lên tiếng, Tiêu Chấn Hải bỗng nhiên khóc rồi cười ha hả.

Anh ta không cam tâm

Anh ta quay người nhìn chằm chằm đám người nháo bác sĩ.

Tan nát cõi lòng rống lên

- Dựa vào cái gì?

- Dựa vào cái gì chúng tôi cứu chữa cho các người, các người lại tới đâm chúng tôi

- Cũng bởi vì chúng tôi là bác sĩ, chúng tôi chắc chắn phải cứu sống các người à?

- Chúng tôi mẹ nó cũng là người

- Chúng tôi mẹ nó cũng là người có máu có thịt, vợ của tôi... Cô ấy còn đang mang thai đấy

- Lương tâm của các người ở đâu?

Nói xong, Tiêu Chấn Hải tan nát cõi lòng, đánh vào trên người mình

- Tại sao tôi phải học y, tại sao tôi phải học y, tôi cứu được nhiều người như vậy, ai cứu vợ của tôi? Ai cứu con của tôi?

- Tôi hỏi các người đấy.

- Các người trả lời tôi đi?

- Ai tới cứu tôi với! Các người nháo bác sĩ, còn có một chút lương tâm nào hay không?

- Các người chỉ sợ thiên hạ không loạn à?

- Vợ cha mẹ con của các người sẽ không mắc bệnh à?

Nói tới đây, Lý Vĩ Ngạn chạy ra ngoài, trực tiếp vịn Tiêu Chấn Hải:

- Anh Tiêu, không có chuyện gì, Tuệ Tuệ rất tốt, không có chuyện gì.

Lúc này, vừa vặn ba giờ chiều.

Chuyện của Tuệ Tuệ triệt để chọc giận toàn bộ người làm việc y tế trong bệnh viện.

Một đám người nhao nhao từ trên lầu đi xuống

Một trăm người, hai trăm người, ba trăm người... Năm trăm người

Bác sĩ, y tá, lít nha lít nhít đứng ở trong sân

Họ cứ đứng như vậy

Dần dần, người càng ngày càng nhiều

Hơn bảy trăm

Hơn tám trăm

Trực diện đã không khống chế nổi

Nhân số bệnh viện trung tâm cấp cứu rất nhiều, nhân viên y tế, thực tập sinh, nghiên cứu sinh, cộng tác viên... các loại cộng lại có gần 4000 người

Càng nhiều càng nhiều nhân viên y tế trong viện xuống sân trong viện

Dòng người màu trắng liên tục hội tụ

Dần dần hội tụ thành một trang mênh mông biển lớn

Đội ngũ hơn hai ngàn người đồng thời đứng ở trong sân, họ yên lặng im ắng kháng nghị

Mà hơn ba mươi chiếc xe cấp cứu nhàn rỗi mở còi dừng ở xung quanh.

Tình hình cực kỳ chấn động

Tất cả nhân viên y tế đều không nói lời nào, chậm rãi hội tụ

Loại lực lượng này thật sự là càng ngày càng rung động lòng người, càng ngày càng không cách nào khống chế

Lúc này, tất cả mọi người trong vòng đều luống cuống.

Những nhân viên nháo bác sĩ nhìn đám người này, dọa đến run rẩy.

Tình cảnh quá rung động.

Loại lực trùng kích thị giác này làm cho trong lòng tất cả mọi người đều rung động

Giờ khắc này tất cả nhân viên y tế đều tim liền tim đứng ở đằng kia, mấy ngàn ánh mắt trừng trừng nhìn chằm chằm mấy chục người ở đây

Không có người nói chuyện

Cũng không có người lên tiếng

Đây là một cỗ lực lượng, một cỗ im ắng phản kháng

Chúng tôi không phải là không muốn phản kháng

Chúng tôi chỉ là có rất nhiều người đáng yêu chờ chúng tôi cứu vớt

Chúng tôi chẳng qua là không muốn bởi chính mình hành động theo cảm tính, đi... để phải trả giá tính mệnh bao nhiêu người.

Chúng tôi không phát ra tiếng

Không phải là bởi vì chúng tôi không dám phát ra tiếng

Mà là bởi vì, chúng tôi có càng nhiều chuyện quan trọng phải làm.

Không thể bởi vì các người quấy nhiễu, nhiễu loạn toàn bộ trật tự xã hội chữa bệnh.

Nhường nhịn không phải là bởi vì sợ

Im ắng càng không phải là ngầm thừa nhận.

Mà là chúng tôi không muốn để cho thế giới vốn đã sợ hãi này, càng thêm bất an

Thế nhưng giờ khắc này

Chúng tôi muốn lên tiếng.

Chúng tôi là bác sĩ, không phải thần

Cởi bỏ quần áo bác sĩ, chúng tôi chẳng qua cũng chỉ là người bình thường

Chương 736: Công Bằng Và Lòng Người (Phần Bốn)

Nói thật, cho dù là Ngô Đồng Phủ hay là cục trưởng Ngưu Chính, cũng chưa từng thấy chiến trận lớn như vậy

Tâm trạng Tương Văn Thụy kích động

Giờ khắc này, trong lòng có một loại gọi là nhiệt huyết đang dâng trào.

Mà Ngô Đồng Phủ sao lại không phải như vậy chứ?

Ông nhìn mọi người, tâm trạng kích động.

Phòng Hoằng Nghị bị doạ sợ đến rắm cũng không dám đánh, những người đến gây sự kia, thậm chí muốn chạy trốn, nhưng mà nhiều người chi chít như vậy, chạy hướng nào đây?

Trong lòng Ngưu Chính lo lắng, chuyện này đừng có làm lớn chứ

Ổn định

Nếu không có thể sẽ gặp phiền toái.

Tình hình lên cấp cũng quá... Đáng sợ

Nghĩ tới đây, anh nhìn Ngô Đồng Phủ một cái.

Chỉ thấy Ngô Đồng Phủ không hề bị lay động.

Ngô Đồng Phủ hơn ngàn nhân viên ở đây,

Hít sâu một hơi

Hồi lâu, mới nói một câu:

- Tất cả mọi người

- Hôm nay, tôi - Ngô Đồng Phủ đứng ở chỗ này muốn nói mấy câu.

- Những năm gần đây, đã khiến mọi người tủi thân

- Nhưng mà bắt đầu từ hôm nay, tôi phải nói cho mọi người biết chúng ta sẽ không im lặng nữa, tôi - Ngô Đồng Phủ đã hơn năm mươi tuổi hôm nay liều cái mạng già này tôi cũng phải đảm bảo với mọi người

- Chúng ta chắc chắn phải kiên cường.

- Cơ thể mọi người bị bệnh chúng ta có thể trị, nhưng mà có một số người không có lương tâm họ cho là chúng ta mềm yếu, chúng ta hèn nhát, chúng ta yên lặng là bởi vì sợ

Nói tới đây, Ngô Đồng Phủ nhìn chằm chằm vào chỗ những người đến gây sự kia, lớn tiếng nói

- Tôi phải nói cho các người biết chúng tôi không sợ

- Bắt đầu từ hôm nay, bất kỳ người nào gây sự, chúng tôi cũng sẽ xử lý theo pháp luật, không tiếc bất cứ giá nào tôi phải nói cho các người biết chúng tôi sẽ không để mặc cho người làm thịt, chúng tôi không muốn bởi vì tồn tại của các người, ảnh hưởng tới công việc cứu người.

- Chúng tôi cũng không muốn bởi vì những người như các người mà phụ lòng những người tin tưởng chúng tôi

- Mọi người nhìn cho rõ, nhìn thật kỹ mặt những người này, nhớ họ, chắc chắn phải nhớ kỹ họ

- Tôi phải chúc mừng các người, trở thành người nằm trong danh sách đen của bệnh viện chúng tôi

- Bắt đầu từ hôm nay, bệnh viện cấp cứu chúng tôi sẽ thành lập danh sách đen, chúng ta phải làm cho tốt danh sách này, mà những người này sẽ là những người đầu tiên được ghi vào

- Nhìn cho rõ mặt họ đi

Sau khi những người ở chỗ này nghe xong, lập tức cảm thấy xấu hổ vô cùng

Từng người cầm đồ trong tay muốn che mặt mình lại, có người núp sau lưng người khác, có người cúi đầu im lặng, thậm chí có người còn lấy tay che mặt ngồi thụp xuống đất.

Nhưng mà đúng lúc này, Phùng Hoằng Nghị lớn tiếng nói

- Đây là các người đang ỷ thế hiếp người à?

- Chẳng lẽ các người chữa trị sai lầm cũng không cần chịu trách nhiệm à?

Ngô Đồng Phủ nói:

- Trách nhiệm? Đương nhiên là có, nhưng mà không phải điều chỉnh ở chỗ này.

- Mời các người đến Y Điều Ủy xuất trình bằng chứng liên quan, chúng tôi sẽ làm thủ tục trình lên chính phủ

Nói tới đây, Ngô Đồng Phủ hừ lạnh một tiếng:

- Các người xuất hiện ở đây, đừng tưởng rằng tôi không biết là có âm mưu gì, một đám chỉ vì tiền mà bán đứng lương tâm, đừng tưởng là tôi không biết vì sao các người tới đây?

Mọi người lập tức im lặng lại.

Phùng Hoằng Nghị đang chuẩn bị nguỵ biện.

Bỗng nhiên trong lòng Trần Thương vừa động, nhớ lại phần thưởng "Nước thuốc nói thật" vừa nãy.

“Nước Thuốc Nói Thật”, sau khi bấm lựa chọn sử dụng, đối với người bị xác định sử dụng có hiệu lực 1 giờ

Trần Thương kinh ngạc một chút, vội vàng ấn sử dụng với Phùng Hoằng Nghị.

Lập tức

Ngô Đồng Phủ nhìn chằm chằm Phùng Hoằng Nghị, cười giễu một tiếng:

- Tại sao anh không nói chuyện? Anh tới đây là vì cái gì?

Phùng Hoằng Nghị lớn tiếng nói:

- Đương nhiên là vì tiền

- Lão già chết thì chết, vết thương của Phùng Hoằng Phòng cũng không nghiêm trọng, tôi chính là vì tiền

- Cha tôi là anh hùng ông ta chết, bệnh viện các người có thể sẽ bị xui xẻo, đến lúc đó tôi đăng video lên mạng danh tiếng của các người chắc chắn sẽ đem ra quét rác

Tất cả mọi người lạ tức kinh ngạc nhìn Phùng Hoằng Nghị giống như nhìn thằng đần

Ngay cả những “Diễn viên” xung quanh cũng mê man

Có chuyện gì xảy ra?

Ngô Đồng Phủ cũng mê man rồi

Anh ta bị doạ sợ đến choáng váng à?

Ông ta hỏi tiếp:

- Đòi tiền? Muốn bao nhiêu tiền?

Phùng Hoằng Nghị lớn tiếng nói:

- 300 vạn! Tôi đã nghĩ xong, thấp hơn 300 vạn thì đừng nghĩ việc được giải quyết; thấy không quần áo, vòng hoa, băng rôn của chúng ta đều cần tiền, còn có đoàn đội gây sự lòng dạ đen tối này thật con mẹ nó đắt, muốn tận một phần mười nếu chuyện thành

- Còn đồng ý bày mưu tính kế giúp tôi tìm truyền thông, nói họ có 109 cái Weibo có tích V, mấy trăm số công chúng còn có mấy trăm ngàn thủy quân, có thể khiến các người chết chìm trong biển dư luận

- Hừ! Có sợ hay không?

- Ông nhìn đi diễn tốt biết bao, khóc nhiều đến mức suýt nữa tôi còn tin, nếu không tự tay tôi giết chết lão già đấy, chính tôi khóc cũng không đau lòng được như họ

- Điều này thật là tốt, hai thắng

- Chỉ cần hôm nay các người không đồng ý, tối nay chúng tôi sẽ truyền ra một số video đã chuẩn bị tốt

Sau khi Phùng Hoằng Nghị nói xong, tình hình lập tức không thể khống chế nổi.

Phùng Hoằng Nghị không để ý, nhìn luật sư nói:

- Thấy không? Còn có người tài cố vấn nữa chứ? Luật sư lòng dạ đen tối, luật sư rác rưởi sở trường giúp tiền không giúp luật pháp, đắt thì có đắt một chút nhưng mà dùng thật tốt, đứng lên trang cãi nói láo mà mắt không nháy một cái, anh ta nói với tôi, năm nay khi giúp một cá tiểu tam thắng chính thất còn giúp ông chủ lòng dạ đen tối thắng nông dân không có tiền! À! Đúng rồi, gần đây nổ ra cái gì? Có biết đoạn thời gian trước con nhà giàu đâm phải người khác chứ? Bây giờ đã không có chuyện gì, chính là vì vị này ra tay

Luật sư kia vừa nghe, lập tức mê man

Sau khi nói lời này ra, toàn bộ danh tiếng đều mang quét rác rồi

Nhưng mà đúng lúc này, không có người quan tâm đến anh ta vì mọi người đều nhìn chằm chằm Phùng Hoằng Nghị, bởi vì anh ta nói, ông lão là chính tay anh ta giết chết

Mặt Ngưu Chính trắng bệch:

- Anh nói ông cụ Phùng là anh giết chết? Có ý gì?

Phùng Hoằng Nghị cười giễu một tiếng:

- Có ý gì? Đương nhiên là tôi giết chết, các người không làm khám nhiệm tử thi à? Lão già tim chợt ngừng, tôi dùng thuốc là sản phẩm của nước Mỹ, rất là đắt đó

- Các người biết không? Lão già đó chính là đồ ngu

- Rõ ràng là có công lại không muốn, đòi làm nông dân bây giờ thì tốt rồi hai anh em chúng tôi đều chết đói?

- Còn sống cũng không có nhiều tiền lương chúng tôi vẫn còn Thiên Thiên bị bệnh cần chăm sóc, phiền chết đi được chúng tôi liền sắp đặt đợt bác sĩ gây sự này, nhìn hiệu quả không tệ đâu

- Tôi đoán 300 vạn cũng sắp vào tay rồi

- À! Đúng rồi, thuốc này tôi vẫn còn một chai, kế hoạch là để cho em trai tôi uống ở chỗ này, chờ cậu ta ngu xuẩn đi bác sĩ gây sự xong, bị các người đuổi ra, thì sẽ nói là các người giết hắn

- Đây chính là thuốc vẫn còn ở trên người tôi

- Các người đừng nghĩ là sẽ có chứng cớ, lão già đã bị tôi hỏa táng rồi

Giờ khắc này

Tất cả mọi người đều đã rõ sự thật.

Mặt Ngưu Chính trắng bệch, nhìn về phía người xung quanh nói:

- Bắt anh ta lại cho tôi

Mà Ngô Đồng Phủ nhìn về phía nhân viên nói

- Lập tức điều tra camera

Sau khi căng thẳng điều tra, phát hiện người đàn ông thực sự đi vào phòng bệnh, lúc đi ra còn hơi hoảng hốt

Ngưu Chính vội vàng nói:

- Mau lục soát đồ trong người anh ta ra

Trần Thương nhìn một màn này, cười giễu một tiếng.

Có lòng xấu, cái gì cũng không chữa được

Xế chiều hôm đó, cơ quan công an lập tức bắt Phùng Hoằng Nghị về quy án, hơn nữa bắt đầu điều tra, chẳng qua là... Để cho người khiếp sợ là, Phùng Hoằng Nghị hết sức phối hợp, tất cả bằng chứng khai báo đều đúng,

Trợ giúp cơ quan công an thành công phá án, tiếp đó là giao cho toà án nhân dân tiến hành thẩm tra xử lý.

Mà sau khi em trai của Phùng Hoằng Phòng biết được hành vi của anh mình, tức giận vô cùng trực tiếp tố cáo anh trai mình

Toàn bộ hai người đều bị bắt về quy án, chờ tòa án thẩm tra xử lý.

Những người giúp đỡ Phùng Hoằng Nghị, luật sư không có lương tâm cũng bị bắt giữ.

Người bệnh Tuệ Tuệ đã tỉnh lại, khôi phục rất tốt, Tiếu Chấn Hải đối với Trần Thương có thể nói là cảm kích rơi nước mắt

Chương 737: Đi Ra Ngoài, Chỗ Này Đang Họp

Ngoại khoa tim, Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô, hiện tại đang có rất nhiều người ở bên trong.

Tuệ Tuệ đã tỉnh.

Trên mặt vẫn là nụ cười béo múp míp kia, cô nằm không nhúc nhích, nhưng mà dáng vẻ híp mắt lại thật sự đáng yêu vô cùng.

Tưởng Văn Thụy đau lòng nhìn cô gái này, ông đột nhiên cảm thấy những lời nói đau lòng hay lời xin lỗi đều không thể nói được, cho nên không khỏi mở miệng trêu đùa giống như trước đây:

- Tuệ Tuệ, lần này thì cô có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi phải không?

Tuệ Tuệ càng cười vui vẻ hơn.

Tiêu Chấn Hải ngồi ở vừa, anh nắm vuốt tay của Tuệ Tuệ, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

- Tuệ Tuệ, sau này em muốn ăn cái gì thì anh sẽ mua tất cả cho em, anh sẽ nấu cho em ăn, em không cần giảm cân nữa.

- Mập một chút mới tốt, anh nói thật đấy

Nói xong cái mũi anh trở nên chua chua:

- Chỉ cần em sống thật tốt thì em như thế nào anh đều thích cả.

Tuệ Tuệ nhìn thấy chồng của mình như vậy, nước mắt cũng từ từ trượt xuống má.

- Chấn Hải, họ luôn nói rằng em không xứng với anh, nói em vừa béo vừa ngốc, lại còn không nhạy bén, hiện tại em... càng không xứng với anh.

Giọng nói yếu ớt của cô vang lên bên tai Tiêu Chấn Hải, một người đàn ông từ trước tới nay đã đối mặt với bao nhiêu người bệnh nguy nan vẫn không có cau mày, hôm nay không biết đã khóc bao nhiêu lần rồi?

Tuệ Tuệ quay người nhìn Trần Thương:

- Tôi nhớ được anh... Anh là người đã cứu tôi, cám ơn anh.

Trần Thương cười nói:

- Không có gì đâu, cô không sao là tốt rồi.

Bỗng nhiên Tưởng Văn Thụy nói:

- Tuệ Tuệ, chờ khi nào cô khá hơn thì về nhà sinh con đi, qua kỳ nghỉ sinh thì hãy trở lại đi làm, lần này coi như cô được nghỉ phép dài hạn.

Mỗi lần Tuệ Tuệ cười thì cặp mắt trên khuôn mặt mũm mĩm của cô sẽ nheo lại.

Ngô Đồng Phủ cũng khẽ gật đầu một cái:

- Khi nào cô sinh em bé rồi thì đến bộ phận hộ lý làm đi, bên kia thiếu một phó chủ nhiệm.

Tuệ Tuệ nghe xong, đôi mắt tức khắc trừng to:

- Chủ nhiệm Tưởng… Chẳng lẽ ngài không cần tôi nữa hả?

Tuệ Tuệ vừa nói câu này vừa chảy nước mắt.

Tưởng Văn Thụy nghe thấy thế cũng mềm lòng, cái mũi ông cũng chua xót như là bị cảm lạnh:

- Việc này không phải là suy xét đến sức khỏe của cô à? Cô không thể trực ca đêm, sau này phải chăm sóc con mình cho tốt nữa.

- Lại nói, ở đâu mà không phải là công tác? Tuệ Tuệ, cô phải tuân theo an bài của tổ chức.

Tuệ Tuệ nghẹn ngào, cô không nói chuyện, trên khuôn mặt bụ bẫm tràn đầy không cam lòng:

- Tôi... Tôi thích cấp cứu, tôi muốn làm lâm sàng, tôi không muốn đi phía sau...

- Chủ nhiệm, tôi không sợ, tôi thật sự không sợ. Viện trưởng, tôi vẫn có thể làm ở tuyến đầu, đừng để tôi ở đằng sau...

Những lời này như là một cây kim đâm vào trong lòng mọi người.

Thật là một người tốt

Tại sao hết lần này tới lần khác những người như vậy phải bị thương chứ?

Tiêu Chấn Hải nhìn Tuệ Tuệ, lắc đầu:

- Tuệ Tuệ, thật ra anh đã sớm nghĩ tới chuyện này rồi, anh ở tuyến đầu đã rất vất vả, nhưng mà ngoại trừ mọi người thì chúng ta vẫn còn có gia đình nhỏ của mình nữa

- Em cũng sắp sinh rồi, chẳng lẽ sinh xong chúng ta đưa con về quê hả?

Tuệ Tuệ nằm yên không nói chuyện nữa, cô nhắm mắt lại mặc cho nước mắt tuôn ra.

...

...

Mọi người thấy thế, cũng thở dài, sau khi an ủi một phen thì cũng cho Tiêu Chấn Hải nghỉ phép.

Để anh ta có nhiều thời gian bên cạnh vợ mình, chăm sóc cho Tuệ Tuệ thật tốt.

Ngay sau khi Ngô Đồng Phủ rời khỏi phòng bệnh, ông lập tức nhận được một cuộc gọi từ văn phòng bệnh viện.

- Viện trưởng Ngô, vừa rồi có một lãnh đạo của Ủy ban Y tế tìm anh. Anh không có nhận điện thoại cho nên người nọ đã tới thẳng phòng làm việc, hiện tại đang đứng ở cửa ra vào đợi ngài.

Ngô Đồng Phủ nghe xong, lập tức sửng sốt một chút, ông trầm ngâm một lát.

- Anh bảo ông ta chờ đi

Ông nói xong lập tức cúp điện thoại, khiến mọi người sững sờ

Tưởng Văn Thụy nhìn viện trưởng, anh hơi bội phục, Ngô Đồng Phủ thật sự là một người mạnh mẽ

Có điều, danh tiếng của người ta không phải có tiếng không có miếng, mà là người thật việc thật

Đại hồng thủy năm chín mươi mấy, ông đi tới tuyến đầu với tư cách là nhân viên đội y tế hậu viện.

Năm 2000, ông hưởng ứng sự kêu gọi của quốc gia đi Tân Cương hai năm

Năm 2003, khi tình hình bệnh dịch vừa mới bắt đầu, lúc đó ông đang làm chủ nhiệm, dẫn theo một đống người hăng hái tiến lên tiền tuyến.

Động đất ở Sơn Đông càng lập được chiến công hiển hách

Loại người như vậy, cho dù bạn có cầm chức vị đi ép buộc thì cũng sẽ ép không được. Người ta kiên cường như thế, xương bằng thép, đổ thêm bê tông bên trong, ông chính là anh linh.

Một câu

- Để ông ta chờ đi

Thật ra mọi người đều biết là chuyện gì.

Trung tâm cấp cứu xảy ra chuyện lớn như vậy, một đám bệnh viện tụ tập cùng một chỗ, khẳng định đã sớm có người báo lên trên rồi. Hơn nữa, Ngô Đồng Phủ cũng đã nói một vài lời không "Thỏa đáng", vì lẽ đó nên các bộ môn tương quan sẽ lập tức phái người đến.

Dù sao thì một khi những ngôn luận này truyền lên mạng, tất nhiên sẽ khiến cho "người có tâm" quạt gió thêm củi.

Đúng như những gì mà người náo loạn bệnh viện đã nói hôm qua

Họ có mấy trăm Weibo đại V, có hơn mấy trăm Wechat công chúng và các con đường tuyên truyền bên truyền thông.

Đây đều là công cụ và trận doanh để phản kích của những người có tâm kia.

Sỡ dĩ Ngô Đồng Phủ treo ông cũng là vì cái này

Tưởng Văn Thụy bất đắc dĩ nói:

- Lãnh đạo tới... Như vậy có tốt hay không?

Ngô Đồng Phủ cau mày:

- Tưởng Văn Thụy, uổng cho cậu còn từng làm lính, vì thưởng thức cỗ nhiệt huyết và tràn đầy sức lực của cậu cho nên tôi mới đề bạt cậu lên làm chủ nhiệm, thế mà bây giờ cậu lại trở thành như vậy?

- Lãnh đạo thì sao? Lãnh đạo tới rồi thì tôi không thể đi làm? Lãnh đạo tới cho nên tôi không thể mở họp? Hay là lãnh đạo tới thì tôi không được phẫu thuật nữa?

- Đi! Đi với tôi mở họp nào

Nói xong, Ngô Đồng Phủ cầm điện thoại lên, thông tri văn phòng và chủ nhiệm tất cả các khoa, có thể tới thì chắc chắn phải tới, không thể tới thì nhờ người khác mang bút ghi âm tới

Trần Thương trợn tròn mắt

Cho tới nay anh đều cảm thấy người như Ngô lão là nhân vật biết nhìn xa trông rộng, biết cân nhắc lợi và hại, là nhân tinh trong nhân tinh! (*)

(DG: Nhân tinh (人精): Người có đầu óc, biết suy nghĩ, có nhiều tâm nhãn, có thể tính kế người khác. Họ rất khôn khéo, không dễ bị lừa, xử sự khéo đưa đẩy, nhưng không có hại người.)

Không ngờ ông ấy cũng là một người có cá tính

Một con người có tính khí bướng bỉnh, trông còn hơi đáng yêu?

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

...

...

Quan Cảnh Sơn sững sờ

Mà nhân viên văn phòng bệnh viện cũng là vẻ mặt lúng túng cùng với hoang mang

Bởi vì...

Vừa rồi lãnh đạo Ủy ban Y tế ở ngay bên cạnh họ

Quan Cảnh Sơn tức giận tới mức muốn cười, cái tên Ngô Đồng Phủ này thật mẹ nó không phải thứ gì.

- Bảo ông ta chờ?

Tại sao câu này nghe vào trong lỗ tai ông lại khó chịu tới như vậy chứ?

Một lát sau, điện thoại của nhân viên công tác vang lên:

- Chuyện này... Lãnh đạo, viện trưởng muốn mở một cuộc họp....

Quan Cảnh Sơn tức giận.

Cái này rõ ràng là không có việc gì, lại bỏ mặc mình ở đây.

Cái tính xấu nhiều năm như vậy mà vẫn còn chưa sửa được à?

Nghĩ tới đây, Quan Cảnh Sơn tức giận nói:

- Tôi đi nữa, tôi muốn xem thử ông ta mở họp về cái gì.

Nhân viên công tác ngẩn người.

Bên trong phòng họp lớn.

Ngô Đồng Phủ nhìn mọi người, nói:

- Chuyện hôm nay mọi người cũng biết rồi đấy, vấn đề vô cùng lớn và ảnh hưởng xấu cũng là vô cùng

- Hôm nay trọng điểm hội nghị của chúng ta là thảo luận về sổ đen mà tôi đã đề cập tới.

- Tôi đang nói việc thảo luận về cách thức hoạt động của sổ đen, không phải là nói nó nên hay không nên hoạt động.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Nói thật, không phải tất cả lãnh đạo bệnh viện đều giống như Ngô Đồng Phủ.

Rất nhiều người cũng sẵn sàng đồng ý dàn xếp ổn thỏa, không muốn vướng phải phiền toái.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Thế nhưng mà Ngô Đồng Phủ còn đang nổi nóng, ai nói gì thì ông cũng không nghe lọt vào lỗ tai.

Ngay lúc này, Quan Cảnh Sơn bước vào phòng họp.

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy người tới là ai, sau đó nói thẳng:

- Đi ra ngoài, chỗ này đang họp

Quan Cảnh Sơn ngơ ngẩn

Mẹ nó...

Chương 738: Không Phải Chỉ Có Một Mình Ông

Không sai

Không chỉ có Quan Cảnh Sơn ngây ngẩn.

Ngay cả những người ở trong phòng họp cũng ngây ngẩn.

Trên mặt những vị chủ nhiệm, phó viện trưởng, bí thư tràn đầy mờ mịt

Đây chính là chủ nhiệm Quan đó

Viện trưởng Ngô cũng quá cứng rồi?

Hôm nay Quan Cảnh Sơn sắp bị tức chết.

Nhất thời cảm giác bệnh can khí không thoải mái.

Vừa mới bảo mình chờ ở đằng kia, hiện tại lại gạt mình sang một bên.

Bây giờ thì còn hay nữa, tôi mẹ nó đích thân tới tận cửa, thế mà lại bị đuổi ra ngoài

Tôi cũng là chủ nhiệm đấy

Có thể cho tôi chút mặt mũi không hả?

Quan Cảnh Sơn tức bốc khói:

- Tôi không đi ra đấy

Ngô Đồng Phủ vẫn còn đang tức giận, nhìn thấy cái tên này là ông càng không thoải mái hơn

Muốn cứng với tôi?

Ông tức giận nói:

- Bảo vệ đâu rồi? Gọi bảo vệ đến cho tôi

Quan Cảnh Sơn chột dạ, đây là địa bàn của người ta, dựa theo cái tính bướng bỉnh của lão đầu này thì đúng là chuyện gì cũng có thể làm được, cho nên ông lớn tiếng chất vấn:

- Ngô Đồng Phủ, ông muốn làm gì?

Nhất thời, trong văn phòng to lớn bỗng dưng rơi vào im lặng.

Hơn sáu mươi đại chủ nhiệm ngồi trong phòng không biết làm thế nào.

Ngô Đồng Phủ thấy Quan Cảnh Sơn, ánh mắt kiên định nói:

- Ông tới đây làm gì? Nói thẳng đi, nói xong rồi thì đi đi, tôi còn đang mở họp.

Quan Cảnh Sơn nghe thấy vậy, cực kỳ tức giận, làm gì còn chú ý tới việc mình đang ở trong trường hợp nào nữa:

- Ông cho rằng chuyện này là do một mình ông định đoạt thôi à? Một mình ông thì có bản lĩnh lớn tới mức nào hả? Sao ông không bay lên trời

luôn đi? Ngô Đồng Phủ! Tật xấu không bỏ

Lúc này, Ngô Đồng Phủ cũng có sức cãi nhau:

- Tôi bay lên trời đấy! Đây không phải là nhà ông, đây không phải là nhân viên của ông, ông ngồi trong văn phòng thì làm sao mà thấy được cảnh tượng đâm dao trắng vào, rút dao đỏ ra, cho nên ông đương nhiên là không hoảng hốt

- Ông là lãnh đạo, còn tôi là bác sĩ! Chúng ta không giống nhau

- Ông không nhìn thấy khi hơn hai ngàn người đứng ở trong sân nhìn chằm chằm vào tôi, trong lòng tôi không bình tĩnh tới mức nào

- Ông có biết cảm giác của tôi khi hơn hai ngàn ánh mắt mang theo chờ đợi nhìn chằm chằm vào mình không? Tôi hổ thẹn với chức vị này, tôi con mẹ nó hổ thẹn với những nhân viên kia

- Họ đi theo tôi là vì tín nhiệm tôi, nói câu không tốt là họ giao cả tính mạng của mình cho tôi

- Ông có hiểu không hả?

- Ông có biết vừa rồi cô y tá kia nói với tôi cái gì không?

- Nói là viện trưởng, tôi vẫn muốn làm tuyến một, không muốn làm chủ nhiệm ở bộ phận hộ lý, nghe được lời này ông có thấy đau không? Cô ấy bị đâm mà còn có thể nói những lời như vậy, ông có hiểu không?

- Ông đi mà nhìn, máu trên áo blouse trắng kia không phải là máu của người bệnh khi đang cấp cứu, mà chính là máu của cô y tá đó

- Ông nói tôi tật xấu không bỏ? Quan Cảnh Sơn, ông thì biết cái gì hả, còn nói như vậy nữa... Ông mẹ nó cút ra ngoài cho tôi! Tuyệt giao

Từng câu từng lời cực kỳ âm vang hữu lực, nói xong câu cuối cùng, Ngô Đồng Phủ còn vỗ bàn thật mạnh.

Tất cả bác sĩ đang ngồi đều im lặng

Ngô Đồng Phủ nói xong, tức giận đến mức ngực đau, ông móc một viên Nitroglycerin từ túi áo ra rồi đặt ở dưới lưỡi.

Lúc này, Quan Cảnh Sơn cũng bùng nổ cơn giận

- Ông bảo tôi cút ra ngoài? Tôi mẹ nó không phải là bác sĩ à? Tôi làm bác sĩ cả một đời, còn ít hơn ông hả? Ngô Đồng Phủ ông thật là trâu bò quá đi?

- Làm viện trưởng là giỏi lắm hả?

- Chỉ có mình ông nhiệt huyết! Chỉ có ông là quang vinh! Chỉ có ông là muốn làm chút gì đó cho các bác sĩ à?

- Lại nói, ông muốn so với tôi đúng không? Tôi hỏi ông, ông trâu bò cái gì? Những nơi ông đi, cái nào mà tôi chưa đi qua?

- Lúc động đất còn không phải cái thằng này cứu ông?

- Ông có thấy không? Tại sao tôi lại đi tuyến hai, đôi tay như vậy còn có thể làm phẫu thuật à? Ông mẹ nó cũng không nghĩ thử xem tôi có thể còn làm phẫu thuật được hay không?

- Thấy không? Ngón tay này là do lúc ấy thiếu máu dẫn tới hoại tử, phải cắt đổi giả

- Ông trâu bò? Mỗi ngày tôi đều phải uống Nifedipin, Amlodipine, Metformin, Clopidogrel... Chộp một cái là một đống.

Ngô Đồng Phủ tức giận kéo áo ra cho Quan Cảnh Sơn xem ngực mình, nói:

- Ông cao huyết áp thì hay quá ha? Bệnh tiểu đường trâu bò? Mọc ban trâu bò? Thấy không? Hai cái giá đỡ! Bốn mươi tám giờ phẫu thuật cường độ cao làm cho đấy

- Còn nữa, đây là Nitroglycerin

Quan Cảnh Sơn sững sờ:

- Giá đỡ rất giỏi? Ông nhớ rõ người bệnh viêm gan lúc ấy không? Ai dám làm phẫu thuật, cuối cùng còn không phải là tôi làm? Điều kiện có hạn, tôi bị bại lộ, tôi mẹ nó có nói cái gì chưa?

- Lúc này ông còn đòi so đo với tôi? Tôi tới đây tìm ông là để giải quyết vấn đề, không phải tìm ông để gây chuyện

Ngô Đồng Phủ hít sâu một hơi:

- Ông so đo với tôi làm gì, đi làm lãnh đạo của ông không phải tốt sao? Chuyện hôm nay ông đừng đụng vào, ai tới tôi cũng sẽ không nể mặt mũi, cùng lắm thì tôi không làm nữa, người nào thích làm thì làm đi

Quan Cảnh Sơn lớn tiếng nói:

- Ông không thèm hỏi xem hôm nay tôi đến làm gì? Vừa tới đã bảo đi rồi

Ngô Đồng Phủ:

- Có thể là cái gì nữa? Còn không phải là nói chuyện à? Có thể có chuyện gì chứ? Không phải tôi vừa nói tôi muốn thiết lập sổ đen à? Tôi nói cho ông biết, cuộc họp hôm nay tôi sẽ nói về việc làm thế nào để vận hành sổ đen

Quan Cảnh Sơn nói:

- Được rồi, được rồi, bác sĩ nhiệt huyết trên cả nước không phải chỉ có một mình ông, hôm nay tôi tới đây là để bàn chuyện này

- Lãnh đạo đã biết việc hôm nay, trải qua một hồi thảo luận khẩn cấp, mọi người đã quyết định để ông làm thử chế độ sổ đen trong bệnh viện của

mình, nhưng mà... Không thể vi phạm tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, họ để cho ông cân nhắc nhìn mà làm

Ngô Đồng Phủ nhất thời tò mò:

- Không phải ông đến để phê bình tôi à?

Quan Cảnh Sơn hít sâu một hơi:

- Lão Ngô, không phải chỉ có một mình ông đang chiến đấu

Nói xong, Quan Cảnh Sơn quay người rời đi.

Ngô Đồng Phủ chợt phát hiện cái lưng của vị chủ nhiệm Quan cao lớn, cường tráng trước kia bỗng dưng đã còng xuống rất nhiều.

Làm thử chế độ sổ đen?

Nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ vội vàng chạy ra ngoài:

- Lão Quan, cám ơn! Cái này... Xin lỗi ha

Quan Cảnh Sơn cũng không quay đầu lại:

- Cút

...

...

Mà lúc này, Lý Vĩ Ngạn và mấy người khác cũng phát sầu trong lòng.

Đó là chấm điểm cho Trần Thương về việc hôm nay.

Phải căn cứ biểu hiện của Trần Thương để cho ra điểm số tương ứng.

Vu Chí Cường nhìn Lý Vĩ Ngạn và những người khác:

- Bác sĩ Lý, anh là tổ trưởng, anh chấm điểm là được rồi.

Các thành viên trong tổ của Lý Vĩ Ngạn đưa mắt nhìn nhau

Đường Linh Linh dứt khoát nói:

- 100 đi, dù sao... Chúng ta cũng không biết là nên cho bao nhiêu điểm, trình độ của anh chàng Trần Thương này còn cao hơn so với chúng ta.

Lý Vĩ Ngạn gật đầu:

- Không sai, như vậy thì cho cậu ta điểm tối đa đi.

Vu Chí Cường sửng sốt một chút:

- Điểm tối đa?

Chương 739: Chúng Ta Kết Bạn Đi

Lúc này, Tưởng Văn Thụy và Ngô Đồng Phủ đi tới, nói:

- Đúng vậy! Điểm tối đa! Biểu hiện hôm nay của Tiểu Trần cực kỳ ưu tú, sự tham gia của cậu ấy... Thành công cướp lại Tuệ Tuệ từ trong tay hung thủ và ngay lập tức thực hiện ca mổ vỡ tim thành công, tôi cho điểm tối đa

Vu Chí Cường nghe thấy vậy, tức khắc trừng to mắt:

- Hôm nay... Chuyện hôm nay là... là do… Tiểu Trần làm?

Ông cũng biết hôm nay trung tâm cấp cứu xảy ra chuyện.

Chuyện này truyền đi rất nhanh, rất nhiều người trong giới chữa bệnh đều biết tới.

Nhưng mà họ không ngờ, nhân vật quan trọng trong câu chuyện này lại là Trần Thương?

Vu Chí Cường cũng là hơi kinh ngạc

Mọi người nhìn thời gian cũng gần tới rồi.

Ngô Đồng Phủ nói:

- Đi thôi, đi qua đi, phóng viên hẳn là đã chờ sốt ruột.

Hôm nay là nghi thức trao giải Cuộc thi phẫu thuật khoa ngoại toàn quốc.

Đài truyền hình trung ương cũng có tham dự.

…

…

Hôm nay trong hội trường, mọi người đã không còn vui vẻ như trước nữa.

Trong lòng mọi người tràn đầy sự căm phẫn, họ ngồi ở chỗ đó, thảo luận sự kiện Phùng Hoằng Phòng tấn công bác sĩ ở Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

Loại chuyện này khi xảy ra thì thường không phải là sự kiện ngẫu nhiên.

Nhưng mà

Hai nghìn nhân viên y tế ở Trung tâm Cấp cứu Thủ đô đã tập hợp lại, họ tiến hành một cuộc đối kháng im lặng với những người gây sự ở bệnh viện, tiến hành sự phản kích im lặng.

Hành vi này cổ vũ cho mỗi một người ở đây

Họ ước gì có thể đi tới gia nhập, trở thành một thành viên trong đó.

Mặc dù chỉ là ánh nhìn chăm chú, nhưng mà... như vậy là đã đủ làm cho lòng tin ngưng tụ.

Trên những gương mặt trẻ tuổi tràn đầy chân thành

Mạnh Hi và những thí sinh dự thi cũng đã lục tục trở về, họ ngồi trên ghế kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng lại có ngàn vạn suy nghĩ.

Khi Trần Thương ra ngoài chuẩn bị đón xe thì chuông điện thoại vang lên.

Là Thi Dương.

- A lô? Trần Thương, cậu về khách sạn chưa?

Trần Thương:

- Tôi đang ở cửa chính trung tâm cấp cứu, đang chuẩn bị đi.

Thi Dương cười một tiếng:

- Đúng lúc, tôi cũng ở gần đó, chờ tôi hai phút, tôi đưa cậu qua.

Hai phút trôi qua, xe của Thi Dương dừng ở bên lề đường, Trần Thương đi tới vội vàng nói cám ơn.

Thi Dương bỗng nhiên nói:

- Tôi nghe nói hôm nay đã xảy ra chuyện gì đó? Có người tấn công bác sĩ?

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, đúng vậy.

Thi Dương nghe đến đó, lập tức khẩn trương hỏi:

- Có vấn đề lớn không?

Trần Thương hơi may mắn:

- Trái tim bị dao đâm vào, nhưng mà... đã cấp cứu kịp thời cho nên vấn đề không lớn, suýt nữa là người đã không còn…. Mấu chốt là những người đến gây chuyện bệnh viện kia còn đốt vòng hoa trong sân để thị uy.

Thi Dương nghe Trần Thương kể, tức giận đến mắng một tiếng:

- Đám chó chết, thật sự là không biết xấu hổ.

Trần Thương thở dài:

- Gánh nặng đường xa.

Thi Dương cũng là bất đắc dĩ lắc đầu:

- Sau khi tôi tốt nghiệp thì đã làm năm năm ở Hiệp Hòa, đó là năm năm nhịn nhục, tôi không thể chịu đựng nổi nữa. Sau đó tôi có một cơ hội bước vào lĩnh vực kinh doanh thiết bị, sau đó đầu quân vào Medtronic. Tôi làm sáu năm thì đã bước lên vị trí tổng đại kinh lý Hoa Đông.

- Ngay từ đầu thì tôi cảm thấy học y có địa vị rất cao, được mọi người tôn kính, thu nhập cũng khả quan, sau này tôi phát hiện bác sĩ cũng thế mà

thôi. Rồi tôi bước ra ngoài, tiến vào công ty dược phẩm, lúc này tôi mới biết được cái chức tiến sĩ Hiệp Hòa của tôi là nổi tiếng đến thế nào

- Ở trong bệnh viện thì tôi chỉ là một bác sĩ nho nhỏ, không là cái rắm gì trong mắt mọi người. Nói mình ở Hiệp Hòa thì thấy rất kiêu ngạo, nhưng mà cậu ở trong cái vòng này thì mới biết mình cũng chả là cái gì.

- Nhưng mà khi tôi đi tới công ty dược phẩm, tôi phát hiện trình độ và kinh nghiệm của tôi tại Hiệp Hòa lại cực kỳ nổi tiếng ở xí nghiệp. Về cơ bản thì tôi đã nhảy việc hai năm một lần và đạt được vị trí tổng đại lý ở khu Hoa Đông trong vòng vài năm. Chưa đến bốn mươi tuổi mà tôi đã kiếm được số tiền khi tôi làm bác sĩ phải kiếm cả đời mới có, tôi cảm thấy tôi không lỗ.

- Hơn nữa, hiện tại ai mà dám gây sự với tôi, tôi sẽ trực tiếp xử đẹp tên đó, ai cũng là người, thằng này nhẹ nhàng với mày để làm gì? Dựa vào cái gì mà thằng này phải bị bắt cóc đạo đức, tôi thiếu nợ mấy người à? Tôi cảm thấy hiện tại rất tốt

Trần Thương gật đầu, không nói chuyện.

Thi Dương nói cho Trần Thương nghe, nhưng mà... đó cũng như là nói cho chính anh nghe, nói cho bản thân rằng tôi không hối hận.

Sau khi lảm nhảm vài câu thì Thi Dương đã đưa Trần Thương đến cửa chính khách sạn, anh bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, Trần Thương này, tôi có mang cho cậu một chút quà đặc sản, cậu cho tôi địa chỉ đi. Tối nay sẽ có một chuyến hàng tới công ty chi nhánh tại Đông Dương, thuận tiện gửi quà của tôi theo, ngày mai tôi nhờ người đưa đến nhà cậu.

Trần Thương vội vàng từ chối:

- Anh Thi Dương quá khách sao rồi, cái này thực sự không cần thiết.

Thi Dương cười lắc đầu:

- Không phải là thứ gì quý giá đâu, chỉ là vài con vịt nướng thôi, còn có chút đồ ăn uống, không đáng giá gì cả, chỉ là chút tâm ý thôi.

Sau khi đưa đẩy một phen, Thi Dương cười nói:

- Cậu rất hợp ý tôi, chúng ta kết bạn đi.

...

...

Mạnh Hi nhìn thấy Trần Thương trở về, tức khắc kinh ngạc và vui mừng:

- Cậu không có chuyện gì chứ?

Trần Thương nhíu mày:

- Tôi thì có chuyện gì được?

Mạnh Hi nói một cách lo lắng:

- Tôi nghe nói ở trung tâm cấp cứu có người tấn công bác sĩ, tôi lo cậu sẽ xảy ra chuyện

Mạnh Hi thích nói đùa, tính cách của người này tương đối thẳng tuột, cái này có quan hệ rất lớn tới việc sống mười mấy năm ở bên Mỹ của cô ấy.

Thật ra, Mạnh Hi rất ít khi nói đùa với người xa lạ, cũng vẫn luôn có tạo cảm giác về khoảng cách, cô ấy có ý thức bảo vệ bản thân rất mạnh. Nhưng mà khi đối mặt với Trần Thương hay những người quen biết thì cô sẽ nói đùa tương đối nhiều, có đôi khi nói liến thoắng không dứt, nghĩ cái gì nói cái đó.

Trần Thương lý giải điều này cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, anh chỉ cười cười là được.

Khi mà Mạnh Hi biết bên kia xảy ra chuyện thì đã lo lắng cực kỳ, cô gọi điện thoại tới mà không có ai bắt máy.

Hiện giờ nhìn thấy Trần Thương không có việc gì, Mạnh Hi mới nhẹ nhàng thở ra.

…

TG: Tôi nói chút chuyện, kỳ thật, tôi đã suy nghĩ rất lâu về chân ngôn dược tề (huyết thanh nói thật), thậm chí đây là chương xuất hiện sau khi tôi đã sửa đại cương. Trong đại cương không phải là như vậy, cốt truyện ban đầu là sau đó Trần Thương bị bắt, tiếp đó các bác sĩ cùng ký một lá thư, có cảnh sát tham dự vào, điều tra cẩn thận, quần chúng tố cáo... vâng vâng, nhưng mà quá rõ ràng, trong vòng hai ngày thì tôi viết chúng không xong được.

Dựa theo khả năng kéo dài truyện của mình, ừm, tôi đoán là phải thêm mười mấy chương nữa, hơn nữa còn hơi việc mà nếu viết ra cũng không tốt cho lắm.

Tôi suy nghĩ thật lâu, cảm thấy mấy việc cãi cọ như vậy thì không nên viết nhiều, tôi nên tuyên truyền nhiều năng lượng tích cực hơn.

Tôi biết là nó không hoàn mỹ, rất nhiều cảm xúc đều bị kéo lên, hơi nén giận, tôi chỉ có thể thay cái góc độ để phát tiết ra ngoài.

Nhưng mà bất luận như thế nào, tôi cảm thấy như vậy cũng coi như là đã giải quyết, rốt cuộc thì cuộc sống đâu có viên mãn nhiều như vậy, đúng không.

Cám ơn

Chương 740: Tại Sao Vẫn Là Điểm Tuyệt Đối?

Ngay lúc này, Ngô Đồng Phủ đi đến sân khấu, ông nhìn thoáng qua mọi người rồi nói:

- Mọi người hãy im lặng một chút.

Mọi người nhìn thấy Ngô Đồng Phủ xuất hiện, hội trường nhất thời yên tĩnh trở lại.

- Chuyện xảy ra tại trung tâm cấp cứu hôm nay, bác sĩ Ngô lại là viện trưởng ở nơi đó, mọi người tin rằng hôm nay ông sẽ đưa ra câu trả lời về việc này.

Nhìn mọi người có mặt ở bên dưới, Ngô Đồng Phủ nói:

- Chúng ta bàn chính sự trước, một hồi thì tôi sẽ nói cho mọi người một chuyện tốt.

Sau khi nghe thấy tin tức này, phía dưới lập tức trở nên chờ mong.

Mặc dù họ không biết là chuyện tốt gì, nhưng mà... Mọi người đều biết rằng nó có liên quan đến vấn đề náo loạn bệnh viện hôm nay.

Nghĩ tới đây, mọi người bắt đầu mong đợi.

Nói đến trận chung kết, lúc này mọi người cũng bắt đầu tò mò.

Rốt cuộc là ai?

Sẽ là Trần Thương à?

Tuyển thủ trẻ tuổi đẹp trai, con hắc mã liên tục đạt được ba lần điểm tuyệt đối

Hay là người hướng dẫn của Trần Thương.

Thật ra thì vốn dĩ Mạnh Hi cũng không có âm thanh ủng hộ lớn như vậy, dù sao thì phần thi phẫu thuật của cô không có quá nhiều đặc sắc, chỉ thuộc về loại phẫu thuật có ý tưởng mới lạ.

Nhưng mà khi mọi người biết được Mạnh Hi là người hướng dẫn của Trần Thương, người ủng hộ Mạnh bỗng dưng tăng vọt

Rất nhiều người cho rằng điều này không phải là không thể.

Cùng với Tư Không và Đinh Vũ, hai tuyển thủ đã quá quen thuộc với mọi người.

Tuy Bành Lộ bị đào thải khiến mọi người cảm thấy đáng tiếc, nhưng anh ta tuyệt đối không phải thua oan uổng.

Thực lực của Trần Thương rất mạnh

Phẫu thuật mạch máu lớn trong lồng ngực tuyệt đối là mạnh nhất trong tất cả mọi người.

Nhưng mà trận thi đấu hôm nay là về cấp cứu và thực lực tổng hợp, sẽ không giống như bây giờ, chỉ có phẫu thuật ngoại khoa tim.

Cấp cứu là cái gì?

Là mọi thứ đều có khả năng xảy ra.

Bất kỳ cái gì ngoài ý muốn và bất kỳ người bệnh nào cũng đều có khả năng xuất hiện, nó khảo sát thực lực tổng hợp, khả năng lâm sàng và năng lực ứng biến.

Cái này cần kinh nghiệm lâm sàng phong phú.

Rốt cuộc thì Trần Thương vẫn còn quá trẻ, cậu ta có thể là sở trường một loại phẫu thuật, nhưng mà... Chung quy cần một quá trình.

Sau khi nhìn thấy kết quả trên tay, người dẫn chương trình đã vô cùng sửng sốt.

Cô tò mò nhìn thoáng qua Trần Thương, hơi kinh ngạc, tại sao anh ta lại được 100 điểm nữa rồi.

Kể từ khi tổ chức phần thi lâm sàng, chưa bao giờ xuất hiện 100 điểm, bởi vì lâm sàng rất khó có thể cho điểm tuyệt đối.

Người ngồi phía dưới thấy người dẫn chương trình bỗng nhiên nói lắp, tức khắc cũng tò mò.

Chẳng lẽ là có chuyện gì rồi?

Người dẫn chương trình thốt lên:

- Nói thật, vừa rồi khi nhìn thấy kết quả thì tôi đã hơi kinh ngạc, tôi tin rằng mọi người cũng sẽ giật mình khi nhìn thấy nó

Sau khi nói xong, người dẫn chương trình chỉ vào màn hình:

- Mời mọi người hãy nhìn vào màn hình lớn

Tất cả khán giả, thí sinh, chuyên gia đều tò mò nhìn qua.

Lúc này, Tần Nhạc Minh còn hơi căng thẳng, ông hi vọng chỉ cần có một người ở Đông Dương tiến vào top ba là cũng đủ lắm rồi

Ngay lúc này, điểm số xếp hạng đã được công bố.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời ngẩn người

- Hạng nhất: Trần Thương, 100 điểm

Mọi người trợn tròn mắt

Như vậy mà cũng có thể được một trăm điểm?

Phía dưới tức khắc bắt đầu nghị luận ầm ĩ

- Loại tranh tài này mà còn có thể được 100 điểm?

- Đúng đó! Đây chính là lần đầu tiên từ trước tới nay

- Có khi nào có nội tình gì không?
- Hạng hai mới 80 điểm, cái này... Chênh lệch cũng quá lớn?
- Đúng đó! Tại sao lại chênh lệch lớn tới như vậy?
…
…
Mọi người thấy điểm số hiện tại, đều sững sờ
Bởi vì thành tích ở vòng cuối cùng, đừng nói 100 điểm, 90 điểm cũng rất ít xuất hiện.
Họ chính là đi cấp cứu, không phải việc gì dễ dàng.
Sau khi gia nhập sẽ được nhập với một tiểu đội thành thục, cùng nhau phối hợp công tác.
Anh phải phối hợp làm sao mới có thể cầm 100 điểm chứ?
Đây không phải nói đùa đúng không?
Mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ.
Dĩ nhiên cũng có người tò mò hoặc là không phục hỏi:
- 100 điểm hả? Loại khảo hạch này còn có thể giành điểm tối đa à?
Phía dưới nhỏ giọng bàn luận.
Kiểu người như vậy chắc chắn sẽ có một chút không phục, đang ăn giấm chua đây mà.
Chính mình sớm đã bị đào thải không còn quan hệ với giải thi đấu, thế nhưng anh ta trâu bò như vậy, dù sao cũng phải có lý do
Những người khác mặc dù không nói, nhưng trong lòng cũng hơi tâm tư.
Ngô Đồng Phủ nhìn họ, bỗng nhiên nói:
- Tôi cho mọi người xem lại phần thu hình, tin tưởng là sau khi xem xong, mọi người sẽ biết cái 100 điểm này làm thế nào mà có
Sau khi nói xong, ông liên hệ nhân viên công tác phát lại video lên trên máy chiếu.
Tiếp theo, ông lên tiếng:
- Hôm nay, khi chúng tôi ở trung tâm cấp cứu đã xảy ra một chuyện mang tính chất ác liệt có thể tổn thương đến cả các y bác sĩ, tất cả mọi người hẳn là nghe nói rồi chứ? Trên mạng thậm chí đều là tin tức về chuyện đó.
- Nhưng tôi muốn nói cho mọi người biết chính là, nếu như không có Trần Thương, hôm nay chuyện này sẽ không chỉ dừng lại ở việc tổn thương bác sĩ mà là trở thành giết người
Mọi người nhất thời sững sờ

Chẳng lẽ chuyện hôm nay có quan hệ gì với Trần Thương à?

Bấy giờ, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn.

Trong hình xuất hiện Phùng Hoằng Phòng tay cầm lưỡi đao đi qua trạm y tá, lúc này y tá Tuệ Tuệ đang dùng cơm thì bất ngờ bị anh ta hành hung

Đây quả thật là dưới ban ngày ban mặt mà vẫn dám công nhiên hành hung

Nhất thời, tất cả mọi người đang ngồi đều tức giận đứng lên.

Lòng đầy căm phẫn, trong lồng ngực có một ngụm ác khí

Hận không thể chui vào hành hung gã kia một trận

Thật sự rất tức giận.

Cũng thật sự rất bất đắc dĩ.

Trong hình thậm chí còn có thể trông thấy máu phun ra, nhuộm đỏ lên cái mặt bàn…

Có thể nói, màn này trực tiếp kích thích thần kinh của tất cả mọi người.

Họ cũng không thấy qua video, chẳng qua là có chỗ nghe thấy, thậm chí tuy có tin tức song vẫn không thể nào chân thực như này.

Không hề giống với cảm giác của bây giờ.

Đây là màn hình giám sát, hung thủ hành vi trực tiếp làm cho tất cả mọi nhân viên y tế tức giận mặt đỏ tía tai, mà những nữ y tá thực tập sinh vì sợ quá đã phát khóc.

Đây không phải phim

Chết không thể sống lại

Đây chính là đời thực…

Chân thực một người ngay tại trước mắt anh bị giết.

Tất cả mọi người đều hận không thể xông lên phía trước.

Nhìn Tuệ Tuệ khuôn mặt tràn ngập hoảng sợ, lại nhìn hung thủ một dáng vẻ quơ dao diễu võ giương oai

Mọi người trong lồng ngực tràn đầy phẫn uất, nộ khí đã tích tụ, thế nhưng… Lại không có chỗ phát tiết.

Nhưng... Để tay lên ngực tự hỏi một cái, họ ở đây sẽ làm gì?

Cũng bất lực rồi chăng?

Họ dám xông lên à?

Đối mặt hung thủ tàn bạo, đây là một tội phạm giết người đó, hắn có cái gì không dám làm

Họ cũng là phần tử tinh anh trong xã hội, đã tiếp nhận mấy chục năm tinh anh của nền giáo dục đa dạng hóa xã hội này, là những người có thể bồi dưỡng ra được bác sĩ, ở nhà còn có con thơ để lo lắng…

Họ dám đi tới không?

Thế nhưng... Mặc cho phần tử ngoài vòng luật pháp hành hung người vô tội?

Chương 741: Nên Cho Cậu Ta Điểm Cao Nhất

Ngay lúc này, mọi người nhìn thấy một người đàn ông chạy vội ra, đánh về phía hung thủ.

Hung thủ thấy thế, nhất thời cầm đao bổ lên người anh ta, nhất thời tất cả mọi người ngừng thở, nơm nớp lo sợ căng thẳng nhìn…

Chỉ thấy Trần Thương tốc độ rất nhanh, kéo con dao của hung thủ, nghênh đón công kích, trực tiếp dùng sức uốn rồi lại kéo

Nhất thời hung thủ đã bị khống chế

Trần Thương không hề thủ hạ lưu tình, một cước đá văng gã, ôm lấy Tuệ Tuệ rồi nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Lúc này, an ninh xung quanh mới lên bắt giữ hung thủ lại

Nhìn thấy biểu hiện của Trần Thương, trong lòng của tất cả mọi người đều bành trướng la lớn:

- Tốt
- Quá tuyệt
- Trâu bò
- Thật sự rất hả giận
- Không phải chứ… Kia là Trần Thương?
- Trần Thương quá trâu bò
- Trần Thương quá uy vũ

Lúc này, Trần Thương đã trực tiếp thắng được nhân tâm, còn gì phải tranh tài?

Còn cái gì phải khảo hạch! ?

Người ta có can đảm thấy việc nghĩa hăng hái làm, vật lộn với lưu manh, cấp cứu cho người bị thương, đây coi là cái gì?

Không phải là nghĩa cử của anh hùng à?

Nhìn trên video chiếu hình ảnh của Trần Thương, nhất thời tất cả mọi người vì đó rung động một cái, trong lòng nhiệt tình cổ vũ, hận không thể tiến vào bên trong hóa thân thành người đàn ông ấy.

Thế nhưng mà…

Họ dám không?

Để tay lên ngực tự hỏi một cái, khi đó, họ ai dám đứng ra! ?

Cùng vật lộn với tội phạm giết người đang cầm hung khí trong tay

Trần Thương dám làm

Thế nào là anh hùng?

Đây chính là anh hùng đó

Hiện trường tất cả fan nữ hâm mộ đang hét rầm lên.

Trần Thương biểu hiện kia đã đả động tất cả mọi nữ y bác sĩ thực tập sinh.

Không sai

Bề ngoài đẹp trai, kỹ năng giỏi, mấu chốt là dám đứng ra một cách dũng cảm

Đây là đàn ông chính hiệu, đây là anh hùng

Ai lại không ảo tưởng có một anh hùng giống như vậy mặc áo khoác trắng tựa như vương tử mà cứu vớt cuộc đời mình chứ?

- Trần Thương

- Trần Thương lợi hại

- Em yêu anh! Trần Thương ơi

Họ đều đang mãnh liệt biểu lộ cảm xúc.

Mọi người cõi lòng đều là lớn tiếng gầm rú.

Không kiêng nể gì cả

Trần Thương đã hoàn toàn chinh phục họ.

Những kẻ vừa rồi còn bị ăn tinh chất chanh của Trần Thương mà cảm thấy chua kia lúc này cũng đang im lặng.

Dám vì người khác trước tiên, dám làm điều người khác không dám, đây chính là khả năng bẩm sinh

Không biết ai bắt đầu vỗ tay, nhưng rồi lục tục, tất cả mọi người đều đứng lên, cùng nhau vì Trần Thương mà vỗ tay vang rền.

Bất luận là khán giả, học sinh trường y, thí sinh tranh tài, nhân viên công tác hoặc là giáo sư chuyên gia, kể cả Ngô Đồng Phủ ở bên trong cũng bắt đầu vỗ tay.

Trần Thương nhìn Quách Vân Phi cùng Mạnh Hi đều đứng dậy nhìn chằm chằm mình lại còn vỗ tay cũng cảm thấy lúng túng không biết làm sao.

Dứt khoát cũng hùa theo đứng dậy vỗ tay…

Cái này quá xấu hổ.

Chỗ nào có cho mình vỗ tay…

Xung quanh những người cạnh tranh đều nhìn Trần Thương trong tâm phục khẩu phục.

Dạng người giành được điểm tối đa này, họ không có bất kỳ lời nào oán giận.

Thế nhưng ngay lúc này, Ngô Đồng Phủ tiếp tục nói:

- Lúc ấy chuyện đột nhiên xảy ra, mà lại là thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, rất nhiều bác sĩ đều không ở bệnh viện, mà Tuệ Tuệ vỡ tim chảy máu, tình huống vô cùng khẩn cấp.

- Trần Thương ôm cô ấy leo thang lầu đến phòng phẫu thuật, có lẽ mọi người đối với khoảng cách này không quá hiểu rõ, từ khoa cấp cứu đến phòng phẫu thuật, có tới ba tầng lầu, hơn nữa lộ trình cũng rất xa

Lúc ấy, tiểu tổ họ đồng thời không có khả năng hoàn thành ca phẫu thuật này, tuy nhiên Trần Thương biết rõ chuyện đột nhiên xảy ra, chắc chắn phải khẩn cấp tiến hành phẫu thuật, mặc cho bản thân có thể bị trừng phạt vẫn bắt đầu phẫu thuật, chúng ta cho mọi người xem một chút video phẫu thuật đi.

Sau khi ông nói xong, hình ảnh chuyển một cái, xuất hiện video đã được lưu lại trong phòng phẫu thuật, sau đó là bàn phẫu thuật hiện lên…

Mọi người nhìn hình ảnh phẫu thuật, không nói nổi nữa.

Dạng người thế này

Có khả năng đến thế

Còn dám đứng ra như vậy

Người ta quán quân là đúng rồi

Phẫu thuật cực kỳ kinh điển, xung quanh những vị giáo sư chuyên gia kia đều là nhìn nghẹn họng đến trân trối.

Tần Nhạc Minh tay nắm trên ghế sa lon tràn đầy mồ hôi, kinh tâm động phách, rung động đến tâm can…

Các nhiệm nhìn Trần Thương phẫu thuật cũng bất đắc dĩ thở dài.

Video kết thúc

Toàn trường im lặng.

Mọi người chẳng biết tại sao, lại hơi kích động rơi lệ.

Lúc này, Ngô Đồng Phủ nhìn từng người một, thản nhiên hỏi:

- Mọi người nói xem, Trần Thương được 100 điểm là có nên hay không?

- Đáng giá

- Điểm tối đa

- Anh ấy phải được điểm tối đa

…

…

Ngô Đồng Phù nhìn mọi người ở đây rồi nói:

- Nếu như không phải Trần Thương, hôm nay là một bác sĩ khác thì có khả năng đã bị giết rồi

- Biểu hiện của Trần Thương ngày hôm nay, thật biết tròn biết méo, thậm chí nói thật, nếu tôi có thể trẻ lại chục tuổi thì cũng... nhưng mà... Hiện tại tôi cũng không.

- Tôi hi vọng mọi người sau này ở trong công tác đều phải biết bảo vệ tốt chính mình

Mọi người nghe xong bắt đầu trở nên im lặng.

Ước chừng qua mấy phút, Ngô Đồng Phủ mới tiếp tục nói:

- Được rồi, thật ra, chúng ta nên tin tưởng quốc gia, tin tưởng nhân dân, những chuyện này, không thể ảnh hưởng đến quyết tâm và nhiệt huyết theo đuổi nghề thuốc, bất kỳ chuyện nào đều cần phải liên tục phát triển và hoàn thiện, chúng ta đang đi tiên phong cho nền y học nước nhà.

- Trong thời đại này của chúng ta, y học càng ngày càng phát triển không ngừng, chữa bệnh cứu người cùng với việc áp dụng cho lĩnh vực pháp y cũng được dần hoàn thiện rồi.

- Tiếp đây, tôi cũng muốn thông báo một tin tức với mọi người.

Mọi người bây giờ đều ngẩng đầu chờ đợi.

Sắc mặt Ngô Đồng Phủ có phần không kiềm chế được, nói:

- Chuyện hôm nay, bên phía viện kiểm sát rất coi trọng, sau khi thảo luận xong, quyết định sẽ mở thêm một phòng nghiên cứu thí nghiệm, đồng thời còn sắp xếp thêm một tổ cảnh sát, nhằm đả kích những tên sát nhân một cách nghiêm khắc nhất.

- Nhưng, trước mắt chúng ta cân nhắc là thành lập phòng nghiên cứu đặc biệt này cần có những tiêu chuẩn gì, kế hoạch phát triển pháp chứng phải luôn có sự phát triển và hoàn thiện. Hi vọng sẽ sớm có một nền y học mang bản sắc chế độ xã hội chủ nghĩa của chúng ta.

Lời này vừa nói, phía dưới ngay lập tức xôn xao bàn tán

Phòng nghiên cứu đặc biệt là mơ ước của bao nhiêu người.

Thế nhưng độ khó càng lớn, trở ngại càng nhiều.

Đầu tiên là phải lấy một bệnh viện có đủ tư cách làm khu thí nghiệm. Khu nghiên cứu đương nhiên sẽ chịu sự nhòm ngó áp lực từ bên ngoài cho nên đồng thời cũng cần có sự bảo vệ tương đối tốt.

Nghi thức trao giải rất nhanh được tiến hành, thật sự là phát sóng trên đài truyền hình trung ương

Chỉ có duy nhất một việc ngoài dự đoán, đó là:

【 Tinh! Nhiệm vụ thất bại, Mạnh Hi không giành được giải á quân! 】

【 Tinh! Mạnh Hi đứng thứ sáu, phần thưởng bị giảm bớt, nhận được độ thiện cảm + 30 và một phúc túi. 】

Trần Thương lắc đầu, Mạnh Hi thật chẳng có chút tiền đồ nào.

Nhưng mà, thật ra Trần Thương đã sớm có dự đoán, họ Mạnh kia dựa vào quan hệ để đi đến trận chung kết chứ đâu có thực lực, đây chính là một dạng trí thức giả.

Trận chung kết đã khiến cô ta lộ rõ thực lực của bản thân.

Nhưng mà Trần Thương vẫn cảm thấy bản thân mình giành được giải thưởng thật là may mắn.

Chương 742: Đệ Nhất Thiên Hạ

30 điểm độ thiện cảm, độ thiện cảm trước mắt lập tức đạt tới 80 điểm, có thể đổi thành bốn lần kỹ năng

Còn có một túi phúc, vật nhỏ này, Trần Thương cũng tiện tay mở ra.

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được ban thưởng đặc biệt: Một quyển sách sô cô la, sau khi dùng, có thể hiểu rõ một quyển sách một cách thần tốc! Nhắc nhở: Giới hạn người dùng. 】

Trần Thương vui mừng, sô cô la này không tệ

Trần Thương phải cẩn thận ngẫm lại: mua một quyển Tân Hoa Từ Điển Mới thì sao nhỉ?

Hay mua một bản Thập Nhị Tứ Sử?

Ít nhất cũng phải là tác phẩm vĩ đại 5000 trang, bằng không quá đáng tiếc.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

【 Đinh! Chúc mừng anh, thấy việc nghĩa hăng hái làm, hoàn thành nhiệm vụ bác sĩ nhân tâm, nhận được ban thưởng đặc biệt: một tờ bằng chứng chuyển chức tự do, dựa vào tấm bằng này, có thể chuyển sang được bất kì nghề nghiệp nào. 】

Nghe hệ thống nhắc nhở

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt, kém chút kích động nhảy dựng lên.

Cái này là vô giá

Ban thưởng vô giá

Bất kỳ một ngành nghề nào à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đã kìm nén không được trái tim mình kích động, linh hồn run rẩy

Cũng không biết có Iron Man hay không? Tu chân giả? Thậm chí là... Ma pháp sư?

Chờ trao giải kết thúc, ta sẽ chuyển chức sang tu chân

Nghĩ tới đây, Trần Thương giả vờ bình tĩnh.

Nhưng mà rất nhanh, hệ thống đánh thức anh lại

【 Đinh! Giới hạn trong ngành nghề chữa bệnh. 】

...

Khi trao giải, phóng viên đài truyền hình đối với Trần Thương ưu ái có thừa, chụp mấy tấm hình, còn cố ý phỏng vấn thêm.

Dù sao cũng là nhân vật chính, đãi ngộ đương nhiên sẽ khác.

Thứ hai không ngoài dự đoán là Tư Không, thứ ba là Đinh Vũ.

Lễ trao giải kết thúc xong, hai người vội vàng đi tới, Đinh Vũ nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, chào anh, đã sớm muốn đến chào hỏi anh một tiếng, thế nhưng lần nào cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Bác sĩ Đinh, chào anh, còn cả bác sĩ Tư nữa.

Tư Không gật đầu mỉm cười:

- Bác sĩ Trần, chào cậu! Kỹ thuật của cậu thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Trần Thương cười nói:

- Đổi lại là anh, đoán chừng anh cũng sẽ làm như vậy.

Tư Không nhìn qua rất thẳng thắn, vô cùng sáng lạn, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy tiếng Mạnh Hi, đang cười tươi đùa đối Tư Không nói:

- Bác sĩ Tư, để Mạnh Hi này chỉ cho anh một chút.

Tư Không nghe thấy tiếng Mạnh Hi nhất thời biến sắc, nhìn Trần Thương rồi nói:

- Được rồi, bác sĩ Trần, chúng ta trao đổi Wechat, sau này thường liên lạc, tới thủ đô thì gọi điện thoại cho tôi, cái cô nãi nãi kia tôi đã không thấy tăm hơi

- Đúng rồi, cậu cũng cách xa cô ta một chút, cô ta chính là...

Nói còn chưa dứt lời, Tư Không đã gấp gáp rời đi.

Trần Thương lấy xong giải thưởng nói chuyện vài câu rồi lưu lại phương thức liên lạc, tiếp đó gấp gáp rời đi.

Một đêm đi xuyên trên đường cao tốc An Dương, ngày mai còn phải đi làm.

Trần Thương chẳng biết tại sao, cảm giác thân thể mệt mỏi, ngồi trên xe, thiếp đi từ bao giờ.

Ngồi ở bên cạnh, Mạnh Hi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Trần Thương, cũng không nhẫn tâm quấy rầy.

Tần Nhạc Minh và Quách Vân Phi thấy thế, cũng thở dài.

Nói thật, hai người đối với hành động của Trần Thương, vô cùng bội phục

Một đường không nói chuyện, sau khi đến An Dương, Trần Thương tỉnh lại thở dài.

Anh hiện tại đã biết rõ chuyện gì xảy ra, là tác dụng phụ của thuốc.

Dùng xong sẽ có tác dụng phụ, vừa mới bắt đầu hoàn toàn chính xác sẽ lực lượng bạo rạp, loại cảm giác này thật rất tuyệt, đáng tiếc trên người bây giờ thật sự mệt mỏi.

Sau khi đón xe về nhà, Trần Thương ngay lập tức ngã vào giường ngủ.

Thế nhưng, tối nay lại có rất nhiều người không ngủ.

Tần Hiếu Uyên có thói quen xem tin tức buổi chiều, hơn nữa hôm nay rất đặc biệt, người một nhà đều ở bên cạnh TV chờ đợi tin tức ngày hôm nay.

Tần Duyệt gọi điện cho Trần Thương nhiều lần, cũng vẫn tắt máy, bảo Tần Nhạc Minh gọi điện thoại, Tần Nhạc Minh nghĩ nghĩ, nói một câu:

- Tiểu Trần hôm nay chắc mệt muốn chết rồi, không nên quấy rầy cậu ta.

Để đến ngày thứ hai nói chuyện với Trần Thương là tốt nhất, bằng không tránh không được lại lo lắng một phen.

Tần Hiếu Uyên nghịch điện thoại nhìn Ký Như Vân cùng Tần Duyệt nói:

- Đi ra, đi ra, mau nhìn

Hai người nghe xong, ngay lập tức tinh thần tỉnh táo, bỗng nhiên nghe thấy người dẫn chương trình nói:

- Buổi chiều hôm nay, giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa cả nước đã kết thúc mỹ mãn, năm nay, chúng ta đã tìm ra được những bác sĩ trẻ tuổi ưu tú, họ có dũng có mưu, y kĩ tinh xảo... Sau đây là bản tin chi tiết

- Hai ngày của cuộc thi bác sĩ phẫu thuật ngoại khoa tim đã kết thúc,, bác sĩ Trần Thương - phó chủ nhiệm trẻ tuổi khoa cấp cứu đến từ Tỉnh Nhị Viện của Đông Dương, có tài năng nổi bật, từ thi đấu vòng loại đến trận chung kết đều giành điểm tối đa, lần đầu tiên trong lịch sử của cuộc thi này

Lời này vừa nói, ngay lập tức Tần Hiếu Uyên kích động đập tay một cái:

- Quá tuyệt! Tiểu Trần thật lợi hại! Con mắt của tôi quá tuyệt

Lúc này, Tần Duyệt lại yên tĩnh trái ngược, khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, muốn cầm lấy điện thoại gọi cho Trần Thương hét lên một câu:

- Chồng à, anh là đệ nhất thiên hạ

…

…

Đài truyền hình trung ương đưa tin này

Tuyệt đối là để cải chính cho Trần Thương.

Trần Thương - phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất của khoa cấp cứu bệnh viện nhân dân thứ hai ở tỉnh Đông Dương. Điều này chứng minh cho mọi người biết rằng đài truyền hình đã chấp thuận việc này.

Trẻ tuổi thì như thế nào?

Trẻ tuổi chính là vốn liếng nha

Anh ta mang phong thái của một con hắc mã, nắm trong tay chức quán quân của toàn quốc, ngay cả kết quả trận tranh tài cũng đều đạt điểm tuyệt đối. Anh ta không chỉ phá vỡ kỷ lục, mà còn tạo nên lịch sử

Đây chính là Trần Thương

Một việc vinh dự như thế này, sau khi Tần Hiếu Uyên nghe thấy có thể nói là ông vô cùng vui vẻ.

Việc này là do chính đài truyền hình khen ngợi, sau này ai còn có thể nói Tần Hiếu Uyên ông đề cử Trần Thương một cách mù quáng nữa chứ?

Bây giờ còn có ai có thể nghi ngờ khả năng của Tần Hiếu Uyên không đủ nữa hay không?

Bây giờ còn có ai có thể nói xấu ông ở tỉnh ủy Vệ Kiện, còn ai có thể gây khó dễ cho ông nữa hay không?

Trần Thương đang tạo tiếng nói cho toàn bộ tỉnh Đông Dương

Phải biết rằng, trong suốt bao nhiêu năm qua, tỉnh Đông Dương chúng ta vẫn chưa hề được lọt vào tốp ba. Vậy mà, Trần Thương lại bất ngờ giành được chức vô địch.

Vào lúc này, tuổi tác có còn quan trọng nữa hay không hả?

Ngay lúc này, đài truyền hình lại tiếp tục nói:

- Theo thông tin mà chúng tôi ghi nhận được, từ xưa tới nay, chưa từng có ai đạt được điểm tối đa ở trong trận chung kết. Vậy mà Trần Thương lại đạt được điểm tối đa

- Vào lúc 12 giờ 31 phút, giữa trưa ngày hôm nay, ở bệnh viện trung tâm cấp cứu của thủ đô, đã xảy ra một vụ án ác liệt, làm một vị bác sĩ bị thương nặng, người đó chính là y tá đang trực ở bênh viện. Đúng lúc đó, Trần Thương cũng có mặt, trong lúc nguy nan, anh đã đứng ra khuất phục bọn lưu manh, sau đó tay không ôm một người bệnh nặng 150 cân đến phòng phẫu thuật để tiến hành phẫu thuật

Chương 743: Cả Đời Tần Duyệt

Bối cảnh chính là đoạn video ngắn ngủi kia.

- Viện trưởng Ngô Đồng Phủ đã nói rằng tài năng phẫu thuật của Trần Thương chính là tài năng tuyệt vời nhất mà ông từng thấy trong cuộc đời của mình... Biểu hiện của Trần Thương cũng chính là thứ làm cho người ta bội phục nhất. Đây là một người trẻ tuổi không hề tầm thường, nếu Tỉnh Nhị Viện có người trẻ tuổi như thế này, tôi tin tưởng rằng Tỉnh Nhị Viện sẽ càng ngày càng phát triển tốt hơn nữa

- Chủ nhiệm Quan Cảnh Sơn của Uỷ ban Y tế Quốc gia đã đánh giá rất cao hành động của Trần Thương. Ông nói anh chính là một anh hùng trong số các bác sĩ, dám hy sinh mình vì người khác, không sợ nguy hiểm, cấp cứu cho người bệnh trong cơn nguy hiểm. Đây là một đại diện tiên phong của thế hệ nhân viên y tế

- Đồng thời, ông cũng đánh giá cao quá trình xây dựng quyết đoán, toàn tâm toàn ý chữa trị cho người bệnh và ông cũng tán thành hành vi dũng cảm đề cử có năng lực của tỉnh Nhị viện ở Đông Dương. Ông cho rằng...

- Đất nước chúng ta sẽ tiếp tục củng cố và cải thiện hệ thống chữa bệnh cải cách, sau đó gia tăng hình phạt... Phòng ngừa và ngăn chặn những chuyện giết hại và làm tổn thương đến các bác sĩ. Đồng thời, cũng sẽ đưa vào sổ đen ở bệnh viện trung tâm cấp cứu của thủ đô...

...

Nghe xong tin tức này, Tần Hiếu Uyên sững sờ

Vốn dĩ, ông phải rất hưng phấn và kích động chứ

Bởi vì hành vi của Trần Thương đã nhận được sự chấp thuận của chủ nhiệm Quan cục quản lý nhà nước về Y học Cổ truyền Trung Quốc, đây là vinh dự lớn lao cỡ nào nha? Với tư cách là viện trưởng của tỉnh Nhị viện... Chuyện này chính là sự công nhận lớn nhất dành cho ông

Đợi đến khi tin tức này được công bố ra ngoài, vinh dự chắc chắn sẽ kéo nhau đến

Thế nhưng...

Vì sao Tần Hiếu Uyên lại phải im lặng.

Khi ông nhìn thấy Trần Thương cầm đao vật lộn với bọn lưu manh ở trong hình, chẳng biết tại sao, tâm lý của ông lại lo lắng muốn chết.

Vinh dự cái gì?

Khen ngợi cái gì?

Tất cả mọi thứ đều lạnh nhạt và vô vị cả thôi...

Còn Tần Duyệt thì trực tiếp khóc tại chỗ

Từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má rồi trực tiếp làm ướt khuôn mặt của cô. Cô không muốn Trần Thương trở thành anh hùng gì hết, cô chỉ muốn Trần Thương ở bên cạnh cô thật tốt là được rồi. Cho dù Trần Thương có hơi ngu ngốc một chút, ngờ nghệch một chút, bình thường một chút cũng không có gì quan trọng cả.

Chỉ cần anh sống thật tốt là được rồi, dù anh có đạt chức vô địch hay không cũng không quan trọng gì hết

Nhìn thấy vậy, Ký Như Vân vội vàng cầm một tờ khăn giấy qua, đau lòng nói với cô:

- Được rồi, Duyệt Duyệt, không có chuyện gì đâu mà. Cậu của con cũng đã nói rồi, Trần Thương chỉ hơi mệt mỏi nên nghỉ ngơi mà thôi. Không có chuyện gì, con không nên lo lắng quá.

Tần Duyệt được mẹ mình an ủi như thế, nhất thời khóc nấc lên:

- Mẹ ơi... Ô ô, con không mong Trần Thương làm anh hùng gì hết. Mỗi ngày, anh ấy phải cứu nhiều người như vậy, vốn dĩ đã rất mệt mỏi và khổ cực rồi. Bây giờ, anh ấy còn phải vật lộn với bọn lưu manh nữa hay sao...

Ký Như Vân vội vàng trấn an cô:

- Được rồi, con nhìn tiểu Trần xem, cậu ấy vốn rất lợi hại mà. Con nhìn cậu ấy xem, chỉ cần hai cái liếc mắt là có thể khuất phục bọn lưu manh kia rồi, không có chuyện gì cả, không khóc nữa nha.

Lúc này, không chỉ có Tần Hiếu Uyên và những người xung quanh là thấy được tin tức này, mà ngay cả Trần Đại Hải và vợ của anh ta cũng biết được tin tức.

Trần Thương đã sớm nói với cha mẹ rằng hôm nay anh sẽ được lên đài truyền hình. Hai vợ chồng già hào hứng chờ đợi lúc này, thế nhưng, sau khi họ nhìn thấy tin tức, nhất thời cũng phải trợn tròn hai mắt.

Dương Giai Tuệ gọi điện thoại, muốn chào hỏi Trần Thương một tiếng. Cuối cùng, anh ta phát hiện ra Trần Thương đã tắt máy điện thoại rồi, rơi vào đường cùng, anh ta bấm điện thoại gọi cho Tần Duyệt.

Tần Duyệt nhìn thấy điện thoại của Dương Giai Tuệ, vội vàng nức nở vài tiếng rồi dụi dụi mắt nhận điện thoại:

- A lô.

Dương Giai Tuệ vội vàng hỏi cô:

- Duyệt Duyệt, Trần Thương không xảy ra chuyện gì chứ?

Tần Duyệt vội vàng cười nói:

- A lô, không có chuyện gì cả. Trần Thương vẫn rất tốt đây này. Hôm nay tranh tài về khá mệt mỏi nên anh ấy mới nghỉ ngơi thôi. Anh cứ yên tâm đi.

Vất vả an ủi một phen rồi cô mới cúp điện thoại.

...

...

Qua một đêm nay, không ít người ở tỉnh An Dương đều đã thấy được tin tức này.

Đặc biệt là những người trong giới y khoa kia. Sau khi nhìn thấy được tin tức, cảm giác đầu tiên của họ là kinh ngạc, sau đó là cảm khái

Chuyện lần này của Tần Hiếu Uyên, không ai có thể tranh cãi được.

Mọi người đều được tổng đài khen ngợi, thật sự là...

Hơn nữa, bây giờ, Trần Thương đã được Uỷ ban Y tế Quốc gia bình chọn là anh hùng rồi. Trước đây, anh ta còn mang Trần Thương đi tỉnh Uỷ ban Y tế để gây phiền phức cho Tần Hiếu Uyên. Cái này không phải là lấy đá đập lên chân của mình hay à?

Trần Thương là do một tay viện trưởng Tần Hiếu Uyên đề bạt

Điện thoại của Tần Hiếu Uyên đột ngột vang lên. Ông vừa nhìn mới qua người gọi, đây không phải là phó chủ nhiệm Đoàn Học Chân của Uỷ ban Y tế hay sao.

Nhận.

- Ông Tần! Ông cũng quá trâu bò rồi, để tôi nói cho ông biết, chuyện của ông ổn thoả hết rồi. Còn có một chuyện, lần này, ông đã làm cho tỉnh Đông Dương vẻ vang rồi, trong tỉnh chắc chắn sẽ khen ngợi ông

- Chuyện lần này, thật sự là quá có lời mà! Ông yên tâm đi, chuyện của ông chắc chắn không có vấn đề gì cả.

Bỗng nhiên, Tần Hiếu Uyên hơi thiếu hứng thú, ông lên tiếng đáp lại:

- Thôi, chủ nhiệm Đoàn, cám ơn anh. Bên này của tôi còn hơi việc, ngày mai lại nói tiếp.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Hiếu Uyên thở dài thật sâu.

Lúc này, bên trong khuôn viên của chính phủ, gia đình Khổng Gia Huy và Khổng Tường Dân đang ngồi nói chuyện phiếm và xem tin tức ở đằng kia. Sau khi nhìn thấy tin tức này, nhất thời họ kinh ngạc.

Họ không nghĩ rằng Trần Thương lại lợi hại đến như vậy?

Hơn nữa... Quan trọng nhất chính là lòng dũng cảm

Qua một lúc lâu, Khổng Tường Dân đột nhiên hít một hơi thật sâu, đây mới chính là anh hùng nha

Tăng thêm thể diện cho mọi người ở tỉnh Đông Dương

Khổng Gia Huy cũng nhìn Trần Thương, anh ta hơi cảm khái nói:

- Cha, chúng ta thật sự đã đánh giá quá thấp tiểu Trần này rồi nha.

Khổng Tường Dân gật đầu nói:

- Tấm lòng son có thể là nhân tài kiệt xuất! Ngày mai lúc ba họp, cha phải nói một chút về chuyện này rồi. Đây là niềm tự hào của hệ thống y tế ở tỉnh Đông Dương chúng ta

Một đêm này làm cho bao nhiêu người kinh ngạc.

Một đêm này cũng làm cho bao nhiêu người ao ước

Một đêm này, thế nhưng cũng có người mất ngủ.

Tần Duyệt nhìn màn hình điện thoại, cô suy nghĩ rất nhiều nên khó mà chìm vào giấc ngủ. Cô nghĩ tới nghĩ lui rồi gửi cho Trần Thương một đoạn tin nhắn:

- Em thà rằng anh là một con người bình thường, cũng không hi vọng anh làm một anh hùng nguy hiểm. Em chỉ là một con người bình thường, em muốn dành quãng đời còn lại này để sống cùng với anh, sống một cuộc sống nhỏ bé chỉ có hai chúng ta...

- Em lo sợ rằng anh sẽ đi mạo hiểm...

- Trần Thương, em yêu anh, chúng ta kết hôn sớm một chút đi anh

- Không cần biết anh như thế nào, cũng không cần biết anh muốn làm cái gì. Trần Thương, trong lòng của em, anh đã là một anh hùng rồi, anh vĩnh viễn là một anh hùng của em! Thật lòng, em chỉ muốn làm một Tần Duyệt của anh, cả một đời chỉ làm Tần Duyệt của anh mà thôi

Chương 744: Trần Phu Nhân Là Đệ Nhất Thiên Hạ

Khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, Trần Thương vội vàng nhìn vào màn hình điện thoại, nhìn thông báo trên màn hình nói cho anh biết đã có quá nhiều cuộc gọi gọi tới cùng một lúc cho anh.

Trước tiên, anh phải gọi điện thoại cho ba mẹ để báo bình an, và dĩ nhiên anh cũng không thể thiếu một phen đảm bảo rằng sau này sẽ không tiếp tục khoe khoang như vậy nữa.

Tối hôm qua, Dương Giai Tuệ có một đêm ngủ không ngon giấc. Trần Đại Hải cũng không dám ra ngoài khoác lác chuyện gì cả, lỡ như tên nhóc này hăng hái làm việc nghĩa đến nghiện thì ông biết phải làm sao bây giờ đây?

Tinh thần của Trần Thương phải nói là vô cùng sảng khoái. Anh ăn điểm tâm sáng rồi đi đến bệnh viện thật sớm, so với ngày thường cũng không có khác biệt gì quá lớn.

Y tá giao ca tương đối sớm, cho nên, lúc này cô phải chuẩn bị đồ đạc.

Nhạc Nhạc nói với một y tá thực tập vừa mới tới:

- Người bệnh ở giường số 17 đã nằm viện ở đây rất lâu rồi. Người bệnh truyền dịch tương đối nhiều, mạch máu ở tứ chi rất khó tìm, chỉ có thể lựa chọn tĩnh mạch cảnh ngoài, em đi chuẩn bị đồ đạc đi.

Cô sinh viên nghe xong cảm thấy rất vui mừng. Đây là lần đầu tiên cô được thấy việc truyền máu ở tĩnh mạch cảnh ngoài. Thật lòng mà nói, cô cảm thấy có một chút chờ mong và kích động.

Cô hưng phấn lấy ra một sợi dây garo từ trong ngăn kéo và chuẩn bị đi qua.

Nhạc Nhạc vô cùng sững sờ, nhất thời giật nảy mình rồi lên tiếng nói:

- Khoan đã, em lấy sợi dây garo này làm cái gì?

Cô sinh viên lưu loát trả lời:

- Cô à, không phải cô nói muốn truyền dịch cho tĩnh mạch cảnh ngoài à? Chúng ta không phải ghìm chặt cổ của anh ta lại à?

Ừm! Không có gì sai khi ghim kim vào cổ tay để ghìm chặt cánh tay lại, vậy tại sao không thể ghim kim trên cổ để ghìm chặt cái cổ lại?

Suy nghĩ kỹ lại, quả thật cũng rất có đạo lý.

Trần Thương vừa mới bước chân vào cửa, đã lập tức cảm thấy hôn mê khi nghe thấy câu nói này

Anh bước lên phía trước vội vàng nói:

- Cô gái nhỏ à, cô phải nhân từ một chút chứ, làm sao mà cô có thể ghìm chặt cái cổ được?

Lúc này, người y tá trạm lập tức cười đến hôn mê, sau khi nghe thấy câu nói này.

Nhạc Nhạc dở khóc dở cười, cô ta cười đến mức toàn thân đều run lên hết:

- Em có suy nghĩ rất sáng tạo nha

- Em làm y tá thật là đáng tiếc

Nhạc Nhạc nhìn thấy Trần Thương đang đi tới chỗ của họ, cô nói với học sinh:

- Được rồi, em tuyệt đối đừng có tự mình làm đó, đến lúc đó, truyền dịch không thành công, người bệnh sẽ bị em siết chết mất

Cô nói xong rồi nhìn sang Trần Thương, tiếp tục lên tiếng:

- Chủ nhiệm Trần trở về rồi

Tiểu Lâm cười hì hì, mở miệng nói:

- Là anh hùng Trần chứ

Các y tá khác cũng cười nói:

- Chào buổi sáng, chủ nhiệm Trần

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng rồi mới nói:

- Bình thường nghe mọi người gọi tôi là chủ nhiệm Trần mà tôi còn chưa thích ứng được nữa kìa. Mọi người vẫn nên gọi tôi là bác sĩ Trần đi?

Nhạc Nhạc cười cười rồi lên tiếng nói:

- Chuyện này không được đâu, y tá trưởng đã từng nói, sau này chắc chắn phải đổi cách xưng hô, gọi anh là chủ nhiệm Trần. Việc này không chỉ là sự tôn trọng đối với anh mà còn là lời nhắn nhủ đối người bệnh! Không nghe lời thì phải bị trừ tiền đó.

Sau khi Nhạc Nhạc nói xong, cõi lòng cô bỗng nhiên tràn đầy mong đợi nhìn Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, anh nói thử xem. Nếu như chúng tôi bị người xấu đánh, anh có thể ra tay cứu chúng tôi hay không?

Trần Thương có hơi sửng sốt một chút. Sau khi y tá trưởng nghe thấy lời này thì vội vàng đi tới nói:

- Bậy! Cô nói lung tung cái gì vậy? Không có kiêng kị cái gì hết

Điền Hương Lan nhìn Trần Thương rồi mở miệng nói:

- Tiểu Trần à, không phải, chủ nhiệm Trần à, tôi đại diện cho tất cả những y tá ở bệnh viện cúi người cảm ơn anh

Các y tá ở xung quanh cũng vội vàng gật đầu chào Trần Thương.

Trần Thương nhìn mọi người, bất đắc dĩ bật cười.

Thật lòng mà nói, từ trước cho tới nay, quan hệ của các bác sĩ và y tá ở trong nội bộ của bệnh viện khá là căng thẳng. Hôm qua, hành vi xả thân cứu Tuệ Tuệ của Trần Thương lập tức nhận được sự ca ngợi của đông đảo các y tá trong bệnh viện, kèm theo vô số người hâm mộ

Anh cũng nhận được vô số sự công nhận và cảm kích của những y tá khác

Trần Thương mỉm cười rồi nói:

- Chuyện phải làm thôi mà.

Vào buổi sáng ngày hôm nay, Tỉnh Nhị Viện bỗng náo nhiệt hơn thường ngày.

Đài truyền hình tỉnh cử phóng viên tới tiến hành phỏng vấn Trần Thương cho hay: Uỷ ban Y tế rất coi trọng việc phát triển nhanh chóng của Tỉnh Nhị Viện, quỹ chính phủ cũng sẽ sử dụng số tiền đó để đặc biệt phát triển và xây dựng Tỉnh Nhị Viện.

Khuôn mặt của Tần Hiếu Uyên đầy vẻ tươi cười, nồng nhiệt đón tiếp họ. Trong lòng ông xúc động mãi không thôi.

Cuộc sống đã giày vò ông hơn phân nửa đời người. Ông rất vất vả mới đi đến được vị trí như ngày hôm nay, bước tiếp theo càng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Trần Thương đã giúp ông vượt qua một khi hiếm thấy nhất

Khoảng cách giữa cấp sở và cấp phó phòng là vô cùng hiểm trở, chỉ cách có một bước chân nhưng cũng chặn lại hầu hết sự nghiệp của rất nhiều người.

Tần Hiếu Uyên chưa từng nghĩ rằng việc đúng đắn nhất mà ông đã làm trong đời này chỉ có một chuyện. Đó chính là dùng toàn lực để đề cử Trần Thương.

Chàng trai này thật sự rất đáng để tự hào

Bất ngờ đạt được điểm tối đa, dành được chức quán quân.

Hơn nữa, anh còn trở thành anh hùng của hệ thống Uỷ ban Y tế.

Mặc dù nói hơi lo sợ, lúc đó, Tần Hiếu Uyên cũng bị dọa sợ nga. Dù sao thì sức khoẻ và an toàn của Trần Thương vẫn hơn, chút chuyện này của bản thân ông thì có tính là gì.

Sau khi đám phóng viên vô cùng náo nhiệt rời đi, Tần Hiếu Uyên mới cho gọi Trần Thương đi vào văn phòng.

- Tiểu Trần, sau này... Không nên quá xúc động, quá lỗ mãng như vậy có biết hay không? Cậu còn trẻ, cậu hiểu ý của tôi chứ?

Trần Thương gật đầu, trong lòng anh cảm thấy vô cùng ấm áp:

- Vâng, con đã biết rồi, viện trưởng Tần.

Tần Hiếu Uyên thở dài rồi tiếp tục nói:

- Đi an ủi Duyệt Duyệt một chút đi, nó đã khóc một đêm rồi, kia... Việc của hai đứa, hai đứa tự mình giải quyết đi, đi đi.

Trần Thương nhìn tin nhắn mà Tần Duyệt gửi cho anh, trong lòng anh tràn đầy một mảnh chua xót.

Đến giữa trưa, Tần Duyệt cũng không thèm để ý đến Trần Thương.

Vào giữa trưa, Trần Thương mới tranh thủ thời gian để níu Tần Duyệt lại rồi nịnh nọt một chút, anh cười đùa tí tửng rồi nói:

- Em vẫn còn tức giận à? Anh sai rồi, anh xin lỗi có được hay không hả?

Tần Duyệt trừng mắt liếc Trần Thương rồi mới lên tiếng nói:

- Ai muốn anh nói xin lỗi? Em cho anh biết Trần Thương, nếu như chúng ta kết hôn, lúc đó em sẽ nuôi đứa nhỏ, anh mà có xảy ra chuyện thì em tuyệt đối sẽ đi thêm bước nữa

Tần Duyệt còn chưa nói dứt lời, cô đã khóc nấc lên, cô nghẹn ngào nói với anh:

- Em sẽ trở thành vợ của người khác, đứa bé cũng sẽ gọi người khác là cha. Anh có biết hay không hả?

Trần Thương thấy thế, vội vàng ôm chặt Tần Duyệt ở trong ngực. Anh nghe thấy Tần Duyệt oa oa khóc lớn.

- Anh làm em sợ muốn chết anh biết hay không hả?

- Anh đi làm anh hùng đi, em ở trong nhà bị doạ muốn chết. Tối hôm qua, mẹ của anh có gọi điện thoại cho em... Anh không thể không làm anh hùng được hay à?

Tần Duyệt nghẹn ngào khóc nửa ngày, Trần Thương vô cùng vất vả mới an ủi được vợ:

- Đúng vậy, anh sai rồi. Sau này, anh chỉ làm anh hùng của em thôi, anh sẽ bảo vệ em và con cả đời.

Chương 745: Chủ Nhiệm Trần

Sau khi trấn an mất nửa ngày, hai người ngồi ở trong phòng trực ban.

Tần Duyệt lau sạch sẽ nước mắt, tủi thân nói:

- Thật ra... Em dọa anh đó, đời này, em sẽ không gả cho người khác. Nếu như anh có xảy ra chuyện gì, em sẽ tự mình nuôi dưỡng đứa bé. Em muốn nói cho nó biết, cha của nó chính là một anh hùng bất khuất.

Hai mắt của Trần Thương cũng hơi mông lung, anh hít sâu một hơi rồi mới mở miệng nói:

- Cám ơn em

Tần Duyệt quyệt miệng rồi nói:

- Em muốn ăn lẩu, em muốn uống trà sữa

Trần Thương mỉm cười, lập tức kéo Tần Duyệt đi ra ngoài:

- Được rồi, anh sẽ bao em ăn uống no say

Tần Duyệt nức nở vài tiếng, lấy tay lau nước mắt nói:

- Em không tha thứ anh đâu, lẩu trà sữa cũng không tha thứ

Trần Thương gật đầu nói:

- Dạ, anh biết rồi

Tần Duyệt ừ một tiếng:

- Em thật sự rất tức giận, hơn nữa... Là loại không thể dỗ dành! Hơn nữa... Nếu như anh tiếp tục chọc giận em nữa, em sẽ mang đứa bé của chúng ta cao chạy xa bay, không bao giờ cho anh nhìn thấy nó nữa

Trần Thương bật cười rồi lôi kéo Tần Duyệt đi ra ngoài.

Tần Duyệt muốn thoát khỏi tay của Trần Thương, cô nhỏ giọng nói:

- Mọi người đều ở đây, bên ngoài lại nhiều người như vậy nữa

Trần Thương không thèm để ý, anh nắm tay của Tần Duyệt đi ra ngoài cửa lớn.

Mấy y tá đi tới, nhất thời phải mở to hai mắt nhìn:

- Wow... Đây là tình huống gì vậy?

Nhạc Nhạc cũng bu lại bàn tán:

- Dựa vào cái gì chứ... Tần Duyệt, cô cướp người đàn ông của tôi

Các y tá xung quanh bắt đầu cùng nhau ồn ào:

- Ah ah ah ah... Mời khách đấy nha

Tần Duyệt lập tức đỏ mặt. Sau khi đi ra khổ văn phòng, Tần Duyệt lập tức trách cứ anh:

- Đều tại anh hết

Trần Thương bật cười rồi nói:

- Em sợ cái gì chứ? Anh là chủ nhiệm Trần cơ mà.

Sau khi Tần Duyệt nghe xong, cô cười hì hì đáp lại anh:

- Vậy, em là Trần phu nhân

- Trần Thương là đệ nhị thiên hạ

- Trần phu nhân là đệ nhất thiên hạ

Sau khi Trần Thương nghe xong, nhất thời bật cười:

- Sao em lại thay đổi rồi, tối hôm qua, anh vẫn còn đứng thứ nhất cơ mà

…

…

Triệu Tu Bình vội vàng tìm Lão Tiền:

- Anh Tiền, anh đã đọc tin tức chưa?

Lão Tiền nhấp một ngụm trà:

- À, tôi xem qua rồi.

Triệu Tu Bình đột nhiên nói:

- Trần Thương… thật sự rất kinh ngạc. Tôi thực sự không ngờ rằng cậu ấy có thể giành chức quán quân mà còn là quán quân với điểm số tuyệt đối. Điều đó không quá tuyệt vời phải không?

Lão Tiền thở dài:

- Tôi đã nói với anh từ lâu rồi, bảo anh chú ý và để tâm hơn, Trần Thương rất lợi hại anh không nghe, đã quá muộn rồi

Trần Thương sẽ trở thành trưởng khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện tương lai

Triệu Tu Bình không khỏi thốt lên:

- Tần Hiếu Uyên thật may mắn! Lúc này, tôi nghe nói việc thăng chức của Tần Hiếu Uyên không có vấn đề gì, bây giờ tôi thật không biết phải đi đâu nữa

Tiền Lượng cười:

- Các lãnh đạo đều nói Tần Hiếu Uyên là nhân tài có thể giữ chân Trần Thương, đó là nhân tài tiềm năng, điều này tốt cho thành phố An Dương và thậm chí cho cả tỉnh Đông Dương

Anh không biết có bao nhiêu người đã liên lạc với Trần Thương trong khoảng thời gian này và muốn lôi kéo Trần Thương về, không chỉ tám thậm chí đến cả mười bệnh viện đều muốn, anh phải biết rằng Trần Thương có số điểm cao nhất trong lịch sử của cuộc thi phẫu thuật, thậm chí có thể nói

rằng không ai có thể vượt qua điểm số đó, một tài năng như vậy mới chỉ có 27 tuổi, anh nói xem làm thế nào có thể bồi dưỡng ra?

Triệu Tu Bình, không khỏi lắc đầu, ai có thể nghĩ tới hôm nay?

Lúc đầu, còn cười nhạo việc Tần Hiếu Uyên đề bạt Trần Thương là sai lầm, điều này sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến việc thăng chức của ông ta.

Có vẻ như Tần Hiếu Uyên mới là người thông minh nhất

Điều tương tự đã xảy ra ở nhiều nơi.

Tần Hiếu Uyên bỗng chốc trở thành ngôi sao sáng trong toàn bộ lĩnh vực y tế của An Dương.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều thở dài rằng, Tần Hiếu Uyên đã gặp được một nhân tài như Trần Thương thật sự là rất may mắn

……

……

Cuộc sống tràn đầy xung đột và điểm nóng đó không ngừng biến động, ngược lại cuộc đời của Trần Thương không có quá nhiều sóng gió, chỉ khác là hiện tại anh đã là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Trưa ngày hôm sau, ca phẫu thuật của Trần Thương đã kết thúc hơn 1 tiếng đã bị Trần Bỉnh Sinh lôi kéo đến nhà hàng của mẹ Lưu.

Hai người ngồi xuống, vẫn gọi hai tô mì lớn, hai quả trứng ốp la và hai miếng đậu hủ chiên, hôm nay trời lạnh, cũng không rét lắm nên dùng món xào ăn cho ấm.

Trần Thương mời cơm

Lần này, giọng điệu của thím đã thay đổi:

- Chủ nhiệm Trần đến rồi à

Sau khi tìm được chỗ quen thuộc ngồi xuống, Trần Bỉnh Sinh đột nhiên bật cười:

- Ngày tháng trôi nhanh quá, cậu bé năm nào sắp trở thành trưởng khoa rồi

Trần Thương lúng túng cười.

Nhìn cảnh giống nhau, quán ăn giống nhau, đồ ăn cũng không thay đổi.

Vài tháng trước, Trần Thương vẫn lo lắng về việc trở thành một nhân viên chính thức.

Bây giờ, đều đã trở thành ngôi sao của Tỉnh Nhị Viện, năm sau sẽ trở thành người lãnh đạo quyền lực của bệnh viện này.

Trần Bỉnh Sinh đầy cảm xúc, vui mừng khôn xiết.

Sau tất cả, thật hạnh phúc khi được chứng kiến sự phát triển không ngừng của các lứa học sinh của mình.

…

…

Vào buổi tối, ca trực đêm của Trần Thương.

Đầu hôm xem ra rất bận rộn, dường như thành tân phó khoa, vậy nên người bệnh đều đến tham gia vui vẻ.

Khoảng tám giờ, một nhóm người bệnh đến khoa cấp cứu.

Bác sĩ, tôi bị sâu răng

Bác sĩ, mặc dù vết sẹo của tôi nhỏ, nhưng kích thước của nó là vấn đề phải không?

Trần Thương suýt nữa nói rằng muộn thêm chút kích thước có thể lớn hơn.

Đây là trường hợp của khoa cấp cứu, có đủ loại người bệnh quái dị.

Tuy nhiên, vào lúc mười hai giờ rưỡi, một người đàn ông khoảng hai mươi bảy tuổi đột nhiên đỡ lấy một phụ nữ trẻ đi vào.

Người phụ nữ đang mặc đồ ngủ, nhưng có thể thấy cô ấy là một phụ nữ đang mang thai.

Trần Thương đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Khuôn mặt của người đàn ông rất bối rối, trong khi lông mày của người phụ nữ thì cau lại.

Bác sĩ! Cứu, bác sĩ

Anh ta lao vào, người đàn ông mồ hôi nhễ nhại, hoảng sợ nói.

Trần Thương cau mày:

- Có chuyện gì vậy?

Hỏi xong anh nói với y tá trực Thường Lệ Na:

- Na Na, đẩy giường đi.

Người đàn ông lo lắng nói:

- Vợ tôi đau bụng đã hai ba ngày rồi, đau từng trận rất mạnh

Trần Thương nghe thấy bụng của sản phụ đau, đột nhiên nói:

- Anh đi làm thủ tục trước, tôi sẽ gọi khoa phụ sản.

Khoa phụ sản của Tỉnh Nhị Viện không có khoa cấp cứu. Vậy thì, phải để hội chẩn khẩn cấp.

Sau khi đi qua một nữ y tá, Trần Thương nói:

- Một phụ nữ mang thai đến phòng cấp cứu bụng đau dữ dội, bác sĩ trực ca là ai vậy?

Y tá kia nghe thấy Trần Thương thì nhiệt tình đáp lại:

- Chủ nhiệm Trần, chờ một chút, tôi sẽ đi gọi cô ấy ngay

Trương Yên đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng y tá gõ cửa, vội vàng đứng dậy.

Biết rằng Trần Thương yêu cầu hội chẩn, lập tức vội vàng đến phòng cấp cứu.

Sau khi đi vào, Trương Yên không khỏi hỏi:

- Cô ấy hiện tại mang thai bao nhiêu tháng?

Người đàn ông đáp:

- Sáu tháng

Hỏi xong, Trương Yên khám kiểm tra phụ khoa cho người phụ nữ.

Chương 746: Một Lần Vấp Ngã, Ngàn Thu Oán Hận

Nhìn thấy kết quả, đột nhiên nhíu mày

Trần Thương hỏi:

- Làm sao vậy?

Trương Yên cau mày:

- Cơn co thắt hơi nghiêm trọng, ba đến năm phút một lần, với hiện trạng miệng tử cung mở khoảng ba phân, túi nước ối hiện tại căng phồng lên

Trần Thương nghe thấy lời này, hốt hoảng, dù hiểu không sâu về sản phụ khoa, nhưng cũng hiểu là có vấn đề gì.

Trương Yên nhìn người đàn ông ở bên cạnh giường, cô hỏi:

- Gần đây có quan hệ à?

Cô vợ đỏ mặt không nói gì.

Người đàn ông gãi đầu:

- Chà, cũng có một chút

Khi nghe lời này, Trương Yên và Trần Thương nhìn nhau trong lòng lạnh lẽo.

Thấy Trương Yên như vậy, người đàn ông giải thích:

- Bác sĩ... Tôi đã kiểm tra trên mạng, họ nói tránh 3 tháng đầu và hai tháng cuối. Hiện tại, chúng tôi đã ở tháng thứ sáu rồi, chắc không sao đâu

Trương Yên lắc đầu:

- Anh đã quan hệ rồi, không dùng bao cao su phải không?

Anh ta lắc đầu nói:

- Đương nhiên không có, vợ tôi đã mang thai, làm như vậy làm gì?

Trương Yên nghe xong, hơi hối hận nói:

- Đứa nhỏ có thể không giữ được.

Nghe thấy những lời này, người đàn ông lập tức sợ hãi như nghe sấm sét giữa trời quang.

Người phụ nữ nằm trên giường thậm chí trực tiếp nước mắt giàn giụa.

Ai có thể ngờ rằng chuyện lại dẫn đến kết quả như vậy.

Người phụ nữ vừa khóc vừa nói:

- Đúng rồi! Bác sĩ còn có biện pháp mà, bây giờ công nghệ tiên tiến như vậy chúng tôi thật không dám nữa

Người đàn ông vội hỏi:

- Bác sĩ, anh... chị đang đùa tôi à? Nhiều người trên mạng, ai cũng làm, tại sao...

Nghe thấy sự không muốn từ bỏ của người đàn ông, Trương Yên tiếp tục:

- Bởi vì nếu không dùng các biện pháp phòng tránh, tinh dịch sẽ được tiến nhập trực tiếp vào cơ thể, một lượng lớn prostaglandin có thể làm mềm cổ tử cung và gây ra khóa tử cung, mà... anh chị không phải một hai lần, cũng không chú ý kịp thời, lại để lâu và không đi khám ngay

- Cho nên không ức chế được cơn co, cơn co thắt bây giờ..... diễn ra thường xuyên hơn, ba đến năm phút, không kiểm soát được nữa, dự tính em bé sẽ sinh non.

Vừa cầm kết quả siêu âm trên tay, cô thở dài:

- Siêu âm kết quả cho thấy đứa trẻ này chỉ còn có 900 gram, bây giờ sinh ra, rất khó để giữ đứa bé, chi phí sau điều trị đặc biết cao, tiên lượng bệnh tật rất yếu và thật quá khó để nuôi dưỡng. Vì vậy, anh chị hãy sớm đưa ra quyết định của mình! '

Nghe xong, cả hai đột ngột rơi vào mê man

Người phụ nữ nằm trên giường không nói một lời, nước mắt chảy dài.

Người đàn ông đứng đó tuyệt vọng, như thể bị mất cả cuộc sống.

.....

.....

Hai vợ chồng mang thai đêm đó làm thủ tục nằm viện, đi phụ khoa, trên đường đi người sản phụ khóc vô cùng thương tâm.

Y tá Thường Lệ Na nhìn người phụ nữ dáng vẻ thất hồn lạc phách, bất đắc dĩ thở dài.

- Cô gái này, sau này trong lòng chắc sẽ có bóng tối rồi.

Cô lắc đầu.

Trần Thương cũng đi theo thở dài, phụ nữ trong lúc có thai thường cảm xúc mẫn cảm, dễ dẫn tới lo nghĩ hậm hực, nếu như nhận kích thích như vậy, sau này thật sự cần phải nghiêm túc khai thông suy nghĩ.

Bỗng nhiên Thường Lệ Na thở dài:

- Tôi phát hiện nhiều khi trong lúc vô thức sinh bệnh thật sự dạy cho người ta bài học nha

Trần Thương lắc đầu, công bằng nói câu:

- Người bệnh đôi khi đối với loại việc riêng tư này, khi hỏi thử ý kiến bác sĩ, hơi xấu hổ, mà bác sĩ cũng thiếu khả năng ý thức giao tiếp tốt. Vẫn

là hi vọng tăng cường nói chuyện và giao lưu đi.

Hoàn toàn chính xác

Nhiều khi cũng không thể chỉ trách người bệnh, lúc bác sĩ chẩn đoán điều trị bệnh, có lẽ cũng nên dùng khả năng làm một chút phổ cập khoa học, tăng cường giao tiếp, cũng là một đường tắt quan trọng để giảm xảy ra ồn ào nha?

Mà đối vớ mấy vấn đề phổ biến, thậm chí có thể in ấn thành sổ tuyên truyền, đặt ở bên trong phòng khám bệnh hoặc là đại sảnh.

Dù sao, rất nhiều chuyện đều là vấn đề tính thường thức, lại thường hay dễ bị xem nhẹ, bác sĩ hiểu thế nhưng mà người bệnh không hiểu nha

Một điểm này, Trần Thương nhớ kỹ trung tâm cấp cứu thủ đô làm rất tốt

Sau khi Trần Thương đi, nhìn thấy bên trong đại sảnh cấp cứu bày rất nhiều sách phân loại tuyên truyền phổ cập khoa học, còn có rất nhiều hướng dẫn viên chuyên môn làm tuyên truyền.

Rõ ràng số lượng người thật rất lớn, thế nhưng lại cho người ta một loại cảm giác ngay ngắn trật tự.

Đây chính là khác biệt

Trở lại bên trong văn phòng, đã khoảng một giờ rưỡi, thế nhưng lại không có một chút buồn ngủ.

Thường nói, nhiệm vụ làm quan là đem lại hạnh phúc cho nhân dân.

Chính mình là một phó chủ nhiệm nho nhỏ này, cũng hẳn đi gánh vác một chút trách nhiệm của bản thân chứ?

Dù có thể ỷ vào hack để tăng khả năng mình lên, thế nhưng trước mắt, trong phạm vi mà nhìn, giao tiếp, quản lý... rất nhiều khả năng các loại cần tăng lên, hack cũng không có ích lợi gì.

Lúc này, đột nhiên Trần Thương cảm thấy việc ra ngoài bồi dưỡng là bắt buộc phải làm rồi.

Dù trình độ phẫu thuật của mình có thể đột phá trong thời gian ngắn, nhưng mà rất nhiều thứ, cũng không phải một sớm một chiều có thể tốt được

Thân phận thay đổi, bỗng nhiên mang tới cho Trần Thương trọng trách và trách nhiệm lớn hơn nhiều.

Hoàn toàn chính xác, sau này phẫu thuật có thể sẽ được chia hệ số cao hơn, mỗi người đều cần tìm tới mình ký tên, mỗi một người bệnh đều được chia hệ số, ích lợi kinh tế nhiều hơn rất nhiều

Thậm chí mình đã đứng trong phòng ban quyền hành chính, thậm chí cầm lái nửa phòng ban rồi.

Thế nhưng chính là bởi vì như thế, Trần Thương lại càng thêm cảm nhận được loại cảm giác này

Chủ nhiệm Lý Bảo Sơn chắc rất mệt mỏi

Tỉnh Nhị Viện phát triển cấp cứu lại chậm, nhân tài khan hiếm, tài nguyên lạc hậu, người nóng nảy nhất tuyệt đối không phải viện trưởng, mà là chủ nhiệm khoa cấp cứu

Hiện tại, chủ nhiệm Lý còn có thể che gió che mưa cho mình chống đỡ một năm, thế nhưng một năm nữa thì sao?

Cái phòng ban này sẽ hoàn toàn để lên trên vai mình.

Đến lúc đó thành một tòa nhà cấp cứu tám tầng cao lớn.

Phải làm gì đây?

Làm cách nào để phát triển khoa cấp cứu?

Chúng ta phải làm thế nào cải thiện chính mình?

Đây đều là vấn đề.

So sánh với trung tâm cấp cứu thủ đô, Tỉnh Nhị Viện phát triển thật chỉ là một tòa lầu nhỏ nát, đừng nói so với trung tâm cấp cứu thủ đô, ngay cả Đông Đại Nhất Viện cũng dẫn trước nơi này một mảng lớn.

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

【 Đinh! Anh biết được mình chính thức trở thành phó chủ nhiệm phòng ban, nắm giữ quyền lực hành chính, sau này phải gánh vác trên vai gánh nặng phát triển cho phòng ban, phát động hệ thống phòng ban, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, hệ thống sẽ được kích hoạt! 】

【 Đinh! Nhiệm vụ nhắc nhở: Anh trở thành phó chủ nhiệm phòng ban khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, phát động nhiệm vụ lâu dài: Làm quan một nhiệm kỳ tạo phúc một phương! Không chỉ trở thành một bác sĩ tốt, chủ nhiệm cũng phải làm thật tốt! Anh trở thành phó chủ nhiệm khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, sẽ gánh vác nhiệm vụ gây dựng Tỉnh Nhị Viện! 】

【 Đầu tiên, trong thời gian một tuần, hoàn thành một chuyện tích cực có sức ảnh hưởng đối với việc phát triển phòng ban, sau khi đi thi nghiên cứu xong, anh sẽ được kích hoạt hệ thống phòng ban! 】

Trần Thương trợn tròn mắt

Hệ thống phòng ban?

Có thể chuyển chức à?

Hay là có thể học thêm kỹ năng?

Đây là hệ thống môn phái à? ??

Chương 747: Hệ Thống Phòng Ban

Anh hoàn toàn không ngờ mình chỉ mới suy nghĩ chút, không ngờ hệ thống đã có phản ứng lớn như vậy.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đều cảm thấy hơi cảm khái.

Có lẽ mình không ý thức được cái nghĩa vụ và trọng trách của một chủ nhiệm, thì hệ thống cũng sẽ không kích hoạt à?

Nghĩ tới đây, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhìn vào đồng hồ đếm ngược ở góc trên bên phải.

Trong vòng một tuần, hoàn thành một chuyện có sức ảnh hưởng tích cực đối với việc phát triển phòng ban, mới có thể kích hoạt hệ thống phòng ban.

Thế nhưng mà, hiện tại phải làm chuyện gì để có thể tạo ra sức ảnh hưởng tích cực cho phòng ban đây?

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cảm giác thấy cực kỳ buồn ngủ, đứng dậy đi phòng trực ban ngủ.

Mình quả nhiên là một con cá ướp muối

Ai...

...

...

Ngày kế tiếp, sau khi Trần Thương giao ban, theo thói quen chuẩn bị xuống ca tối, lại bị Tần Hiếu Uyên gọi vào văn phòng, nói đi tham gia buổi họp của bệnh viện.

Trần Thương sững sờ

Lúc này mới ý thức được, mình đã là chủ nhiệm, cần tham gia buổi họp thảo luận bệnh viện nữa.

Trần Thương bất đắc dĩ, bỗng nhiên cảm thấy, chủ nhiệm cũng không phải dễ làm như thế.

Lại phải mở hội nghị, lại phải suy nghĩ phát triển phòng ban, hình như còn phải ra ngoài xem bệnh

Buổi họp vào thứ tư, tất cả chủ nhiệm lớn đều tham gia, Trần Thương hẳn là một phó chủ nhiệm duy nhất ở đây, có điều, anh cũng đồng thời là chủ nhiệm của một phòng ban khác không tồn tại, ngoại khoa tay

Mặc dù phòng ban còn chưa thành lập...

Hơn nữa, một năm nữa Trần Thương sẽ là chủ nhiệm của tòa nhà cấp cứu, cái sức mạnh này còn là rất lớn.

Vấn đề mở hội nghị là thảo luận một chút tình trạng phát triển bệnh viện gặp phải, và gần đây liên quan có cái động tĩnh gì mới không...

Dù sao chuyện gì cũng có, bao gồm mấy vụ ồn ào gì, còn có tật khống chế, chất khống chế, bệnh kiểm tra lịch đo lường, bảo hiểm y tế không có tiền, cuối năm nghiệp vụ đạt tiêu chuẩn hay không đạt tiêu chuẩn, nhiệm vụ phòng ban hoàn thành hay không hoàn thành...

Một đống lớn chuyện để Trần Thương thật sự rất nhức đầu

Hội nghị sau khi kết thúc, phó viện trưởng phân công quản lý tài vụ bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Lý, năm nay các anh cấp cứu lại là hao tổn nha, còn có hơn 300 vạn người bệnh làm phí thiếu nợ, gần đây anh kêu bác sĩ phòng ban gọi điện thoại một chút, thúc giục thật tốt đi.

Lý Bảo Sơn vội vàng gật đầu:

- Được rồi.

Chuyện này đã trở thành bình thường, thiếu nợ thua thiệt tiền phí cấp cứu là chuyện thường xảy ra, loại chuyện này mỗi bệnh viện đều luôn như nhau.

Vì lẽ đó rất nhiều bệnh viện cũng không nguyện ý phát triển cấp cứu, bởi vì cấp cứu phát triển càng tốt, rất nhiều hiệu quả và lợi ích bệnh viện lại càng giảm, thu nhập của bác sĩ ngược lại càng thấp, đây là một vấn đề lớn.

Tiếp đó chủ nhiệm bộ phận hộ lý bắt đầu quở trách Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm Lý, chi phí phòng ban các anh quá nhiều rồi nha, giảm bớt đi chút ít...

Đứng đó nghe chửi, Lý Bảo Sơn chỉ có thể gật đầu.

Trần Thương nhìn Lý Bảo Sơn bình thường vui vẻ, bất đắc dĩ thở dài.

Có lẽ, chức vị này mang cho chúng ta, cũng không phải thật sự là tiện lợi, mà là một loại chịu trách nhiệm

Hội nghị thảo luận xong, lúc chuẩn bị kết thúc, bỗng nhiên Tần Hiếu Uyên nói:

- Trần Thương con cũng là chủ nhiệm, sau này cũng ra ngoài xem bệnh đi.

Trần Thương gật đầu, cái này cũng không phải chuyện lớn gì:

- Vâng.

Tần Hiếu Uyên tiếp tục nói:

- Cái này, chủ nhiệm Lưu, anh và Trần Thương thảo luận một chút, nhìn thử trong vòng mấy ngày, những chỗ phòng khám bệnh, chủng loại bệnh tật là gì, Trần Thương cũng làm.

…

…

Chủ nhiệm khoa ngoại trú tên là Lưu Ngọc, một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi có tóc quăn.

Tướng mạo rất hiền hòa, thân thể hơi mập chút, cười lên lông mày cong cong híp lại.

- Viện trưởng Tần, để tôi và chủ nhiệm Trần cẩn thận trò chuyện một lát, anh cũng không cần lo lắng.

Tần Hiếu Uyên gật đầu, hiện tại địa vị ông ở bệnh viện đã kiên cố vô cùng, bọn người Đàm Lập Quốc trên cơ bản đều chẳng dám chống lại.

Tất cả mọi người không ngốc, Tần Hiếu Uyên rõ ràng muốn đi lên, hơn năm mươi tuổi, còn có thời gian thêm bao nhiêu năm nữa, đều là lăn lộn trong hệ thống y tế, Tần Hiếu Uyên nói trắng ra chính là lãnh đạo của mọi người.

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, nói câu:

- Không nên xem thường phòng khám bệnh, bác sĩ ngoại khoa cũng không phải chỉ làm phẫu thuật. Tốt, tan họp đi.

Lưu Ngọc cười nhìn Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, một hồi anh trực tiếp đến phòng khám ngoại trú tìm tôi, chúng ta ngồi xuống nói cẩn thận một phen.

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi, vậy cảm ơn chủ nhiệm Lưu.

Sau đó đi theo Lý Bảo Sơn xuống dưới lầu.

Đột nhiên Lý Bảo Sơn hỏi:

- Tiểu Trần, cảm giác thế nào?

Nghe thấy lời Lý Bảo Sơn nói, Trần Thương hơi không hiểu.

Hội nghị hôm nay, anh mới ý thức tới, Lý Bảo Sơn phải gánhbao nhiêu trọng trách nặng nề.

- Khổ cực rồi, chủ nhiệm Lý

Lý Bảo Sơn cười cười, lắc đầu:

- Thật ra, chúng tôi mấy lúc cần cứng rắn thì phải cứng rắn, mấy lúc chịu thua thì phải chịu thua, bệnh viện không phải của khoa cấp cứu chúng ta, dù sao rất nhiều thứ, đều cần mình phải đảm đương, làm chủ nhiệm và làm bác sĩ thật sự khác nhau hoàn toàn.

- Làm chủ nhiệm, anh phải có khả năng chuyên môn vượt trội, có khả năng phẫu thuật cao siêu và khả năng lâm sàng, dù sao anh làm chủ nhiệm, chẳng thể ngay cả bác sĩ nhỏ cũng không bằng nha? Mọi người chắc chắn sẽ không phục

- Tiếp theo nữa, còn phải chú ý đại cục, tầm mắt và phạm vi mình nhìn mọi chuyện, phải theo hướng lâu dài một chút, tâm lý phải đi phát triển phòng ban, phát triển nhân tài, những thứ này đều có một cái quy hoạch, bao nhiêu người đi theo anh ăn cơm nha, người ta ăn không đủ no, làm sao lao động cho anh?

Nói xong Lý Bảo Sơn cười ha ha:

- Từ từ sẽ đến, không nên gấp gáp.

Lý Bảo Sơn năm nay 57 tuổi, sau khi qua tết, hết năm sẽ là 58 tuổi, khi Trần Thương trở lại đón ban sẽ 59 tuổi.

Trần Thương trở về, Lý Bảo Sơn danh dự làm chức vị chủ nhiệm lên thêm một năm, sau đó chuẩn bị về hưu.

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm, chờ khi ông về hưu, tôi mời ông uống rượu ngon.

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy, bỗng nhiên nở nụ cười:

- Được rồi

Bao nhiêu năm rồi ông không uống rượu, không phải không thích uống, mà là không thể uống, ông là một tầng phòng tuyến cuối cùng của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, ông sụp đổ, vậy mọi người dựa vào ai đây?

- Tôi mấy năm nay mặc dù không uống rượu, nhưng mà cất giấu không ít rượu ngon, đến lúc đó, họp mặt thật tốt, nhưng mà... Tiểu Trần à, cậu làm chủ nhiệm, nếu có thể không uống rượu, vậy thì đừng uống rượu.

- Nếu như không phải là bởi vì uống rượu... Có lẽ tôi...

Sau khi Trần Thương nghe thấy, bất đắc dĩ sửng sốt một chút.

Từ trước đến nay, anh chưa hề nghe chủ nhiệm Lý nhắc tới chuyện cũ của mình, chỉ biết là chủ nhiệm Lý ngày trước làm chủ nhiệm ở thủ đô, sau này mới trở về An Dương, nhanh chóng thành danh, nhiều lần khó khăn cuối cùng đi đến Tỉnh Nhị Viện, vẫn luôn làm đến khi về hưu.

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Có thời gian nói cho cậu một chút, trước đây chủ nhiệm Lý tôi cũng từng là một chủ nhiệm uy phong lẫm liệt đấy

Chương 748: Chú Biết Petra Toby Không?

Nói xong, Lý Bảo Sơn cười rời đi.

Trần Thương đổi quần áo, đi thẳng tới văn phòng khám ngoại trú.

Lưu Ngọc nhìn thấy Trần Thương, vội vàng gọi ngồi xuống.

- Chủ nhiệm Trần mau ngồi, phòng khám ngoại trú đang hơi bận bịu, loạn quá

Lưu Ngọc xuất thân là y tá, làm y tá hai mươi năm, chuyển qua hành chính, đến khoa ngoại trú.

Nhìn thấy Trần Thương, Lưu Ngọc thấy cực kỳ quý mến

Dù sao chuyện của Trần Thương hai ngày này đã truyền khắp bệnh viện, đặc biệt là quần thể y tá, có danh tiếng cực kỳ cao.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm Lưu.

Lưu Ngọc lấy ra một tờ bảng biểu, đưa cho Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, anh viết thời gian mình có thể ra ngoài xem bệnh và am hiểu về cái gì vào đây đi, tôi sắp xếp thêm cho anh là được rồi.

Trần Thương nhìn bảng biểu, sửng sốt một chút.

Sở trường của mình rốt cuộc là cái gì?

- Chủ nhiệm Lưu, chỗ này là viết các loại bệnh à? Hay là viết cái gì?

Lưu Ngọc trực tiếp nói:

- Anh nhìn cái này, đây là chủ nhiệm Trương Hữu Phúc, sở trường là phẫu thuật ngoại khoa Gan mật, cấy ghép đối với lá gan, xơ gan, ung thư gan, tăng áp lực tĩnh mạch, và...

Sau khi Trần Thương xem xong, im lặng, nghĩ nghĩ, cầm lấy bút bắt đầu viết.

Viết ba phút... Năm phút... Mười phút...

Lưu Ngọc sững sờ

- Chủ nhiệm Trần, anh còn chưa có viết xong à?

Trần Thương thở dài, anh ấn mở thanh kỹ năng của mình, dò xét nửa ngày còn chưa chép xong, lần thứ nhất anh phát hiện, không ngờ mình trâu bò như vậy, đã biết làm nhiều phẫu thuật như thế rồi

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Trần, giấy... Không đủ để viết rồi? Tôi viết mặt sau nhé?

Y tá nhỏ sau khi nghe được, kém chút cười ra tiếng heo kêu.

Lưu Ngọc cũng trừng to mắt, bảng biểu lớn như vậy sao lại không đủ để viết chứ?

Đi tới nhìn một chút, phát hiện quả thật là viết tràn đầy, nếu không phải là bởi vì chữ nhỏ, đoán chừng thật đúng là không đủ để viết

Lưu Ngọc trừng to mắt:

- Chủ nhiệm Trần... Anh cái này... Cái này... Quá bác học rồi? Thật ra... Anh viết cái mình am hiểu nhất là được rồi, không cần đều viết ra.

Trần Thương cũng bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Lưu, đây đều là những thứ tôi am hiểu hết.

Lưu Ngọc nhìn lít nha lít nhít Gan... Trái tim... Lá lách... Phổi... Những khí quan này, lập tức tê cả da đầu, đây là kẻ hung ác nha

Bác sĩ ngoại khoa quá độc ác

- Như vậy đi, anh viết mấy cái anh muốn làm phẫu thuật nhất

Lưu Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến biện pháp này.

Trần Thương nhíu mày, anh hình như đều muốn làm hết...

...

Sau khi chép xong, y tá nhìn vào cũng muốn hôn mê rồi

Lưu Ngọc dứt khoát nói:

- Viết cho anh sở trường ngoại khoa tay, ngoại khoa Gan mật, ngoại khoa tim, ngoại khoa lồng ngực, khoa làn da chỉnh hình, và rất rất nhiều phẫu thuật

Trần Thương nghe xong:

- Có thể

Lưu Ngọc đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, tiểu Trần, anh định tuần mấy ra ngoài xem bệnh? Tôi tuyên truyền cho anh một chút, để chỗ đăng ký đề cử tập trung anh.

Trần Thương vội vàng từ chối ý tốt, chỉ là anh định buổi chiều thứ sáu ra ngoài xem bệnh.

Dù sao vừa mới bắt đầu, nhiều phòng khám bệnh như vậy Trần Thương cũng không chắc chắn có thể giải quyết được, đương nhiên, chủ yếu nhất là... Rất có thể căn bản không có người bệnh

Dù sao người bệnh người ta đăng ký đều là treo chủ nhiệm chứ

Sao lại có thể chọn một bác sĩ quèn như mình chứ.

Trần Thương giới thiệu là: Trần Thương: Chức danh: Bác sĩ chính thức! Chức vụ: chủ nhiệm ngoại khoa tay, phó chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Anh cảm thấy không có người sẽ đăng ký mình?

Phí đăng ký là năm khối tiền, người bệnh chắc đều cảm thấy không đáng tin cậy.

Phí đăng ký cũng giống vậy, đều là thu lệ phí dựa theo chức danh, chứ không phải dựa theo chức vụ, và phí tổn là do Tỉnh Vật Giới Cục quy định, cũng không phải rao giá trên trời, bệnh viện đều không có quyền lợi tự mình ra giá.

Dù sao đến đăng ký, đều là hi vọng tìm chuyên gia, có người nào vào muốn nói: Tôi muốn tìm bác sĩ

Vừa mới rời khỏi bệnh viện, Trần Thương nhận được điện thoại của Tần Tường.

- Tiểu Trần à! Không đúng, chủ nhiệm tiểu Trần, hôm nay cậu có thời gian qua đây một chuyến, tôi để người sắp xếp vé máy bay và khách sạn, thuận tiện trao đổi chuyện đi Hàn Quốc hội nghị với cậu một chút.

Trần Thương gật đầu, bỗng nhiên đầu óc khẽ động

Mình có nên thêm khoa bỏng/khoa da liễu vào cấp cứu hay không?

Cái này... Có thể là một cái phòng ban kiếm tiền được nha, có thể trực tiếp giúp làm giảm bớt khủng hoảng kinh tế khoa cấp cứu, tăng thu nhập, đây chắc chắn có thể thúc đẩy phòng ban phát triển.

Đơn giản có thể kích hoạt hệ thống phòng ban được rồi

…

…

Sau khi Trần Thương nảy sinh ý nghĩ này. Anh cảm thấy còn phải trao đổi làm rõ với chủ nhiệm Tần Tường của khoa da liễu Đông Đại Nhất Viện một chút.

Không để ý tới việc đi ngủ, cũng lười đi bộ, Trần Thương trực tiếp đón xe đi Đông Đại Nhất Viện.

Tần Tường thấy Trần Thương đến liền đưa một tấm thiệp mời cho anh, cười nói:

- Chủ nhiệm Trần, đến đây, mau ngồi xuống nào.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Tần, chú không cần phải đùa cháu vậy đâu.

Tần Tường lắc đầu:

- Tôi cũng đâu nói đùa đâu. Tiểu Trần, cậu cũng không thể quá khiêm tốn được.

- Đúng rồi, bàn chuyện chính luôn nhé. Chuyến bay là vào sáng thứ sáu, chúng ta trực tiếp đi Seoul. Hội nghị được cử hành vào thứ bảy. Thật ra ban đầu tôi vẫn muốn để cậu tham gia cuộc tranh tài kia, nhưng mà đi xem một

chút cũng rất tốt. Hội nghị nước ngoài đều có một ngày cho phép người ta được nghỉ ngơi du ngoạn, thứ ba mới có thể trở về, dù sao đứng ra tổ chức loại hội nghị này đều là những công ty, tập đoàn lớn.

Trần Thương chợt nhớ tới Petra, nghi ngờ hỏi:

- Chủ nhiệm Tần, tranh tài gì ạ? Cháu không thể tham gia à?

Tần Tường thở dài:

- Cần thư đề cử của một vị giám khảo chuyên gia mới có thể tham gia. Nói cũng không sợ cháu chê cười, mấy chuyên gia trong nước chúng ta đề đã đề cử người khác, đến chú còn chưa đủ tư cách.

- Chú đã giúp cậu hỏi thăm những người bạn có quen biết, nhưng mà người ta cũng đã gửi thư đề cử hết rồi, thật là ngượng ngùng.

Trần Thương nghe đến đó, anh nghĩ Petra hẳn cũng là giám khảo chuyên gia nhỉ, liệu anh ta có thể đề cử mình hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Tần, chú biết Petra Toby không?

Cái này, Tần Tường hớn hở, gật đầu nói:

- Đương nhiên không biết

Trần Thương cứng họng. Không biết, chú vui vẻ như vậy làm gì?

Tần Tường lại nói:

- Cậu ta không nhận ra chú, nhưng chú biết cậu ta. Người đó là bác sĩ sáng lập thẩm mỹ CIS ở nước Mỹ, trước đây cũng là tuyển thủ tốt nhất hàng năm ngành phẫu thuật thẩm mỹ. Quan niệm và đội ngũ của anh ta, cùng với hiệu quả phẫu thuật đều rất lợi hại, cũng là một loại quan niệm tôi tương đối tán thành và thưởng thức. Nghe nói cậu ta đang hợp tác cũng ông lớn nào đó để nghiên cứu một loại máy tính mô phỏng lại kỹ thuật chỉnh hình. Hiện tại, có lẽ đội ngũ của họ đã lợi hại hơn rất nhiều rồi nhỉ?

Trần Thương không ngờ Tần Tường lại tôn sùng Petra như vậy, nhưng mà loại mô phỏng máy tính kia cũng cậu ta đã thật sự được đưa vào sử dụng.

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, chính là cậu ta. Chú nói cậu ấy có tư cách đề cử không?

Tần Tường sững sờ:

- Đương nhiên là có. Cậu ta là phó tổ trưởng tổ giám khảo của lần tranh tài này.

Trần Thương nghe xong nhất thời vui vẻ nói:

- Ồ? Vậy để cháu gọi điện thoại cho cậu ấy.

Chương 749: Cậu Không Cần Khiêm Tốn

Tần Tường liếc mắt xem thường, nói như hai đứa quen nhau vậy.

Gọi điện thoại…

Petra Toby là ai cơ chứ?

Đến cả hội trưởng Tào Tuyền của Hiệp hội Chỉnh hình nước chúng ta cũng bị cậu ta cảm thấy chướng mắt, là nhân vật mắt cao hơn đầu.

Thế nhưng Trần Thương đã bắt đầu cuộc gọi. Tần Tường lại liếc mắt:

- Hiện tại bên nước Mỹ cũng khoảng mười một giờ rồi, cậu khẳng định muốn gọi điện thoại? Hơn nữa… Cậu quen biết Petra thật à?

- Tôi bảo cậu không cần khiêm tốn, nhưng… Tôi cũng không bảo cậu được phép khoác lác nha.

Trần Thương cầm điện thoại, nghe thấy lời của Tần Tường lập tức bừng tỉnh. Đúng vậy, hiện tại bên nước Mỹ đang là đêm hôm khuya khoắt, có lẽ Petra đã ngủ rồi nhỉ?

Khi anh chuẩn bị tắt điện thoại, cuộc gọi bỗng nhiên được kết nối.

- Trần thân yêu, cậu đã rất lâu không liên lạc với tôi rồi.

Giọng nói trong điện thoại truyền đến khiến Tần Tường sửng sốt.

Chẳng lẽ Trần Thương thật sự quen biết Petra?

Hơn nữa còn thân quen như vậy?

Nghĩ tới đây, Tần Tường nhất thời tò mò.

Trần Thương nói thẳng:

- Thực xin lỗi, Petra. Tôi có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ.

Petra cởi mở cười một tiếng:

- Tôi đi ngủ tương đối trễ. Cậu muốn nhờ chuyện gì?

Lúc này, Trần Thương mới nói:

- Tôi muốn tham gia tranh tài năm nay của đại hội thường niên, nhưng lại thiếu đề cử của chuyên gia. Anh có thể giúp tôi không?

Petra cười ha ha một tiếng:

- Tôi còn tưởng rằng có chuyện gì. Không sao, chuyện nhỏ, đến lúc đó tôi nói với người chủ trì một tiếng là được rồi, thư đề cử quá phiền phức. Bên cậu có bao nhiêu người?

Trần Thương đang chuẩn bị trả lời lại chợt nhớ tới chủ nhiệm Tần, không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Tần, chú muốn ghi danh không?

Mặt Tần Tường đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Thịnh tình không thể chối từ… Báo thì báo đi! Tôi cũng đi thử một chút…

Trần Thương thấy thế, không nhịn được liếc mắt.

Anh nói với Petra:

- Trước mắt chỉ có hai người.

Petra cười nói:

- Ừ. Thứ sáu tôi đến Seoul, chúng ta gặp nhau.

Trần Thương gật đầu khách sáo vài câu, sau đó tắt điện thoại.

Tần Tường hoài nghi nhìn Trần Thương:

- Cậu… Cậu thật sự quen biết Petra? Hơn nữa còn thân như vậy?

Trần Thương ừ một tiếng, thản nhiên gật nhẹ đầu:

- Đúng vậy, kinh ngạc lắm à?

Tần Tường không nhịn được thầm oán một câu. Tào Tuyên muốn xin phương thức liên lạc của cậu ta đều không được, cậu nói xem có khó không?

- Làm sao cậu quen biết cậu ấy? Bởi vì Trịnh Quốc Đàm? Đúng rồi… Là Trương Ái Hương?

Trần Thương vốn dĩ không muốn nói, dù sao cũng là việc riêng của Trịnh Quốc Đàm. Thế nhưng nghe thấy Tần Tường biết rõ như vậy, anh gật nhẹ đầu:

- Vâng, lúc ấy nhóm người Petra cũng tới, nhưng mà giám đốc Trịnh không hài lòng đối với sáng ý của họ, lại tương đối ưu ái cháu. Sau khi cháu làm phẫu thuật, Petra chủ động hỏi xin số điện thoại và địa chỉ email của cháu.

Trần Thương hời hợt nói lại khiến Tần Tường phải im lặng. Nhưng mà ông cũng rất nhanh phản ứng lại:

- Ý cậu là… Cậu thắng Petra?

- Cậu cũng quá lợi hại rồi tiểu Trần! Cậu biết Petra trâu bò bao nhiêu không?

Tần Tường trừng lớn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi:

- Không được, hiện tại tôi càng ngày càng tò mò cậu phẫu thuật kiểu gì rồi. Ngày mai tôi phải đi xem tình hình hiện giờ của Ái Hương một chút. Đứa nhỏ này, quả thực là thâm tàng bất lộ nha.

- Vậy mà còn ở đây khiêm tốn với tôi. Tôi lăn lộn hơn nửa đời người còn không có như cậu, gọi một cuộc là gọi cho người tai to mặt lớn luôn.

Tần Tường cảm khái nói.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, chủ nhiệm Tần, cháu còn có vấn đề muốn trưng cầu ý kiến của chú.

Tần Tường tò mò hỏi:

- Chuyện gì?

Trần Thương nói:

- Mỗi năm khoa cấp cứu đều có hao tổn, cháu nghĩ liệu có thể mở thêm một khoa da liễu trong khoa cấp cứu hay không, chú cảm thấy thế nào? Có thể trợ giúp khoa cấp cứu kiếm tiền không?

Tần Tường nghe xong trực tiếp lắc đầu:

- Trong thời gian ngắn là không thể nào.

- Bởi vì, thật ra cấp cứu da liễu đều là phẫu thuật lớn, ví dụ như phẫu thuật vết bỏng cỡ lớn, … Một mình cậu căn bản không làm được. Hơn nữa, đại đa số ngoại khoa da liễu đều có ít bác sĩ, lại thêm phần lớn người ở đó cũng không tình nguyện đi làm cấp cứu, độ khó quá lớn.

- Thêm nữa, trong thời gian ngắn cậu căn bản không mở nổi. Chúng ta cần nhân tài, cần tài nguyên, cần dụng cụ chuyên nghiệp khoa da liễu, … Giai đoạn khởi đầu cần quá nhiều, ngược lại được không bù nổi mất.

- Nhưng ý nghĩ này của cậu thực ra cũng không tệ. Nếu như cậu vượt qua giai đoạn khởi đầu, có danh tiếng, tài nguyên, kỹ thuật, nhân tài đúng chỗ, thêm một nhân vật cấp lão đại trấn giữ, tính ra vẫn là rất có tiền đồ.

Sau khi hai người hàn huyên một phen, trong lòng Trần Thương đã có chủ ý.

Hiện tại không thích hợp…

Nhưng cũng không có nghĩa là sau này không thích hợp.

- Chủ nhiệm Trần, có người bệnh gãy ngón tay tới rồi?

Tiểu Lâm chạy vào văn phòng gọi.

Trần Thương sững sờ, vội vàng đứng lên đi ra:

- Có chuyện gì vậy?

Trần Thương nhìn thấy một người đàn ông trung niên, hơn năm mươi tuổi, cầm trong tay một nắm giấy vệ sinh bao lấy ngón tay, máu tươi nhuộm đỏ giấy vệ sinh, một nắm rất dày đều là vết máu màu đỏ.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, nhếch miệng cười một tiếng:

- Bác sĩ

Trần Thương gật đầu:

- Có chuyện gì vậy?

Người đàn ông nhe răng, nói:

- Ngón tay bị ép nát, cậu xem xem làm sao bây giờ?

Người đàn ông phong trần đầu tóc rối bù, mặt mũi bẩn thỉu, quần áo trên người còn dính bùn đất.

Mà lúc này, sau lưng có một người phụ nữ đang xử lý thủ tục, tuổi xấp xỉ người đàn ông chạy tới, căng thẳng nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ, ngón tay ông nhà tôi bị đè gãy, cậu xem thử có thể nối lại hay không?

Giọng nói người phụ nữ hơi nghẹn ngào, mà người đàn ông quay người nhìn bà cười nói:

- Không sao, ngón áp út, không quan trọng

Người phụ nữ ăn mặc giống người đàn ông, trên người cũng dính bùn đất.

Trần Thương gật đầu, mang theo người đàn ông tiến vào phòng xử lý, sau khi bỏ giấy vệ sinh cuốn trên tay đi, nhất thời lộ ra ngón áp út máu thịt be bét.

Trần Thương nhìn cũng hơi tê cả da đầu, giương mắt nhìn thoáng qua người đàn ông:

- Đau chứ?

Người đàn ông nhe răng trợn mắt gật nhẹ đầu:

- Đau! Đúng là mẹ nó đau.

Trần Thương thở dài, nói với người đàn ông:

- Nhịn một chút, tôi khử trùng cho chú.

Người đàn ông gật đầu ừ một tiếng, không lên tiếng nữa.

Mặc cho Trần Thương rửa thế nào cầm cái kẹp quan sát cũng không lên tiếng, Trần Thương tò mò ngẩng đầu, phát hiện da tay ngăm đen của người đàn ông đỏ bừng lên, thế nhưng vẫn là không lên tiếng.

Bỏ ra mấy phút, Trần Thương cũng biết bảy tám phần tình hình ngón tay, có điều vẫn cần làm hạch từ kiểm tra tình hình bên trong cụ thể như thế nào.

Trần Thương nói:

- Hay là chú nằm viện đi, còn phải làm hạch từ, lấy máu kiểm tra, sau đó phẫu thuật.

Người đàn ông nghe xong, nhất thời sững sờ:

- Còn phải nằm viện?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, xương ngón tay gãy rồi, phải cố định, còn phải khâu cơ với thần kinh mạch máu, những việc này xử lí không tốt thì không phải là chuyện của ngón tay không đâu.

Trần Thương nói sự thật, bởi vì một ca phẫu thuật dẫn tới cụt hai tay cũng không phải chưa từng có.

Chương 750: Đại Khái, Đây Chính Là Đàn Ông Đúng Chứ?

Nhưng người đàn ông nghe thấy Trần Thương nói những thứ này, bỗng nhiên sững sờ:

- Bác sĩ... Nếu như không làm phẫu thuật sẽ thế nào?

Trần Thương sững sờ:

- Vậy thì phải cắt cụt, cắt đầu ngón tay này đi.

Người đàn ông im lặng, sau một lúc lâu đột nhiên hỏi:

- Nếu phẫu thuật, xài hết bao nhiêu tiền?

Trần Thương suy nghĩ:

- Tính bảy tám phần, hơn một vạn, không đến hai vạn.

Người đàn ông nghe xong, rõ ràng giật nảy mình, tiếp tục hỏi:

- Nếu như cắt cụt thì bao nhiêu?

Trần Thương:

- Chắc là ba năm trăm.

Trần Thương vừa dứt lời, người đàn ông trực tiếp nói:

- Cắt cụt đi! Dù sao ngón áp út cũng không dùng gì, có phải không?

Câu nói này đến tai Trần Thương, bỗng nhiên cảm giác trong lòng nhói nhói, cảm giác như bị đâm trúng vậy.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, hít sâu một hơi, để mình bình phục lại.

- Anh suy nghĩ kỹ chưa?

Người đàn ông cười cười, lắc đầu:

- Không cần cân nhắc, trực tiếp cắt đi.

Trần Thương nhìn dáng người đàn ông này không cao thậm chí hơi gầy yếu, nhìn đang cười, thật ra khuôn mặt tràn đầy đắng chát, chỉ là bên trong con mắt lại là hạnh phúc

Điều này làm cho Trần Thương bất đắc dĩ sửng sốt một chút.

Người đàn ông hít sâu một hơi:

- Người trong thôn, không để ý nhiều như vậy, một ngón tay không ảnh hưởng gì.

Trần Thương không biết nên nói gì.

Người đàn ông thấy Trần Thương im lặng, bất đắc dĩ thở dài:

- Năm nay kiếm tiền không được, tôi và vợ ra đây nửa năm, không kiếm được bao nhiêu tiền, sắp tới tết rồi, chuẩn bị về quê.

- Hai đứa con trai lên đại học, là đại học danh tiếng, có điều ở thủ đô, tốn nhiều tiền, tết năm nay, hai đứa vừa khai giảng, nửa năm tiền cuộc sống lập tức là hơn một vạn...

- Làm phẫu thuật này một hai vạn, đủ họ chi tiêu nửa năm, bỏ đi, cắt đi

Nói cuối cùng, người đàn ông cắn răng một cái, đưa ra quyết định này.

Trần Thương chỉ có thể thở dài.

Loại xử lý này, trực tiếp làm tại phòng xử lý là được, Trần Thương lấy tờ giấy ký tên ra, tay phải người đàn ông bị thương, chuẩn bị để vợ ông ta ký tên.

Người đàn ông vội vàng gọi lại:

- Bác sĩ Trần, chờ một chút...

Trần Thương sững sờ:

- Sao thế?

Người đàn ông ngượng ngùng cười nói:

- Tay trái của tôi ký tên được không?

- Tôi không muốn cho bà ấy biết, chút nữa tôi sẽ nói với bà ấy, ngón tay không giữ được, chắc chắn phải cắt bỏ, bằng không... tính cách kia của bà ấy, lại phải bận tâm lo nghĩ.

Trần Thương nghe xong, cảm giác có loại cảm giác chua xót khó hiểu.

Không biết vì sao, anh thấy được từ trên người đàn ông này cái bóng cha mẹ mình.

Người nông thôn, chu cấp hai đứa bé lên đại học không dễ dàng, thật bôn ba quanh năm suốt tháng, vì cho con nộp tiền học phí và sinh hoạt.

Bất đắc dĩ hít vào một hơi, Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Được

Lúc này, anh cực kỳ hiểu tâm lý người đàn ông.

Người đàn ông đen gầy lúc này đột nhiên cất cao

Ông chính là núi lớn không thể khuất phục của nhà này

Vì không muốn vợ lo lắng, cũng vì không khiến các con bị liên lụy, một cái ngón áp út, bảo cắt đi là cắt đi.

Giành tất cả tàn nhẫn cho mình, lại đưa tất cả dịu dàng cho người nhà.

Đại khái... Đây chính là đàn ông, đúng chứ?

Rõ ràng rất đau thế nhưng sợ vợ lo lắng lại chống đỡ nụ cười đi vào bệnh viện, chính mình bị thương vẫn còn nghĩ an ủi vợ.

- Cắt đi

Nhìn như một câu hời hợt, lại làm cho anh bùi ngùi mãi thôi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không dùng vết mực, hít sâu một hơi bắt đầu chuẩn bị.

Ngón áp út người đàn ông cuối cùng thật ra đã cắt ra, chẳng qua là thịt còn dính liền, xương đã sớm đứt mất.

Dạng thao tác này, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Làm phẫu thuật gần nửa giờ.

Bởi vì Trần Thương làm rất nghiêm túc, đem có thể làm trên cơ bản làm đến càng tốt hơn, rất nhiều mạch máu nhỏ buộc ga-rô tốt, cuối cùng dùng băng gạc cho quấn xong, băng bó cực kỳ chặt chẽ.

Căn dặn một phen xong, người đàn ông nói tiếng cảm ơn đứng dậy rời đi.

Sau khi ra ngoài, Trần Thương nghe thấy người đàn ông cười cùng vợ nói:

- Bác sĩ nói không có chuyện gì, chủ yếu là không giữ được, cưỡng ép giữ lại ngược lại không tốt với cơ thể.

Vợ không biết thực hư, nhưng bên trong con mắt mông lung đều là nước mắt.

Người đàn ông thấy thế, vội vàng trấn an:

- Tôi không lừa bà, bà hỏi bác sĩ xem...

Nói xong, người đàn ông trừng mắt nhìn Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương không biết làm sao, không biết nên nói gì, mờ mịt ở giữa, đã không biết mình nên nhẹ gật đầu, hay là lắc đầu một cái.

Chỉ là người phụ nữ bỗng nhiên nhìn tay người đàn ông, hỏi một câu:

- Đầu ngón tay đâu?

Người đàn ông lắc đầu:

- Muốn nó làm gì?

Giọng nói người phụ nữ nghẹn ngào:

- Ông mặc kệ tôi

Nói xong, người phụ nữ trực tiếp đi tới chỗ Trần Thương:

- Bác sĩ, đầu ngón tay của ông nhà tôi đâu?

Trần Thương nói:

- Ở bên trong, tôi đi lấy cho cô.

Người phụ nữ đi theo vào, Trần Thương cầm đầu ngón tay tới, lấy ra một cái bình nhỏ, đổ đầy cồn, đặt vào:

- Cầm đi đi.

Người phụ nữ nhìn đầu ngón tay, che miệng, nước mắt to như hạt đậu rốt cuộc không kiềm chế được, không ngừng chảy xuống.

Trên thân tất cả đều là cảm giác chết lặng, khiến bà thật lâu không thể bình phục.

Một lúc lâu sau, bà xoa xoa nước mắt:

- Cám ơn cậu, bác sĩ, tạm biệt.

Nói xong, đứng dậy rời đi.

Trần Thương nhìn qua bóng lưng hai người đỡ lẫn nhau, tâm lý vô cùng chua xót.

…

…

Trần Thương nhìn góc trên bên phải đếm ngược, hơi bất đắc dĩ

Nhiệm vụ này, sớm không phát động, muộn không phát động, cứ phải phát động khi mình chuẩn bị đi Hàn Quốc, đúng là không biết nên nói gì.

Trong vòng một tuần hoàn thành một việc có ảnh hưởng tích cực đối với việc phát triển phòng ban

Khoa bỏng da liễu là có ảnh hưởng tích cực, thế nhưng đó căn bản không thực tế, cho dù là tư tưởng do mình đưa ra, sau đó cũng phải qua thời gian một tuần.

Trần Thương nói thật, anh rất chờ mong cái hệ thống phòng ban này

Cuộc đời của mình trở thành trò chơi, cái phòng ban này không phải chính là hệ thống gia tộc à? Hoặc là hệ thống môn phái

Đó có phải có thể phát triển kỹ năng môn phái gì hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không hiểu hơi chờ mong.

Cứ như vậy, rất dễ dàng xây dựng thành phòng ban đặc sắc nhất

Con đường y học này, hoàn toàn là mọi người kiếm củi đốt ngọn lửa cao, anh muốn có thành tựu, chắc chắn phải có một thành viên tổ chức, làm đầu đề cần nhân tài, làm lâm sàng cũng cần nhân tài, thậm chí sau này mình muốn tiến lên một bước muốn nhận được phần thưởng gì, chắc chắn phải cũng phải có một đoàn đội.

Trần Thương ca ngày, khi buổi chiều giao ban, La Châu chậm chạp chưa tới, Trần Thương cũng không nóng nảy, dứt khoát chờ.

Thế nhưng lúc sáu giờ, điện thoại Trần Thương vang lên.

La Châu gấp gáp nói:

- Anh Trần, tôi bị tai nạn giao thông nên đến muộn chút

Trần Thương sững sờ, nhất thời giật nảy mình, vội vàng đứng lên hỏi:

- Anh không sao chứ?

La Châu lắc đầu:

- Tôi không có chuyện gì, chỉ bị va chạm nhẹ, ta lái xe Didi của mẹ, phía trước là trẻ con, chỉ là chạm nhẹ vào đứa bé một cái, ai nha, trong điện thoại nói không rõ ràng, chúng tôi sẽ lập tức đến khoa cấp cứu, đến nơi rồi nói.

Trần Thương nghe thấy La Châu không có chuyện gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 751: Bí Mật Của Chúng Ta (Phần Một)

Khoảng mười mấy phút sau, La Châu đến cấp cứu trước tiên, bên cạnh là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nắm tay một tiểu cô nương, bảy tám tuổi.

Theo sát phía sau thì là một người đàn ông, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mặc đồ tây, nhìn cực kỳ danh giá.

Nhìn thấy người đều không có chuyện gì, Trần Thương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông trung niên không ngừng cười làm lành xin lỗi:

- Chuyện hôm nay đều tại tôi, lúc gọi điện thoại hơi nóng nảy, khi rẽ ngoặt không có để ý

La Châu cũng hơi ngượng ngùng, chính mình cũng có trách nhiệm, mặc dù là chính mình lái xe bị đụng phải, thế nhưng người ta bồi thường bốn năm ngàn tiền mặt, còn để lại phương thức liên lạc, người ta còn lái Mercedes, đèn xe cũng bị đụng hư.

Vừa bắt đầu La Châu cũng giật mình, dù sao lái Didi cũng chỉ hơn một năm, sợ gây chuyện, trên đường gặp phải những cái xe sang trọng kia, trên cơ bản có thể né tránh thì né tránh.

Cô thế nhưng nghe nói không ít có người cùng đi đụng vào xe sang trọng táng gia bại sản

La Châu vội vàng nói:

- Tôi cũng có trách nhiệm, anh quá khách khí rồi.

Dương Khai Hóa thở dài:

- Không sao không sao, vừa rồi hù dọa con rồi, có phải bị đụng trúng hay không? Kiểm tra một chút, xem có vấn đề gì hay không?

Lúc này, tiểu cô nương xoa ngực nói:

- Chú không sao đâu, con chỉ là chơi điện thoại không cẩn thận đụng phải ngực, không đau.

Dương Khai Hóa sờ đầu cô bé, cười nói:

- Để bác sĩ xem có chuyện gì hay không, nghe lời, trẻ con xương mềm, đừng xảy ra chuyện không phát hiện được.

Trần Thương đi tới hỏi La Châu:

- Xảy ra chuyện gì?

La Châu mới nói:

- Chị này là tài xế Didi, đây là con cô ấy, vừa rồi hai xe xảy ra va chạm, đụng phải ngực, vừa rồi xém chút không có thở nổi, mặt đỏ, tôi nói đến bệnh viện xem, làm kiểm tra, dù sao trẻ con xương yếu, đừng xảy ra chuyện gì.

Dương Khai Hóa gật đầu:

- Đúng đúng đúng, vị tiểu huynh đệ này nói rất đúng, bác sĩ, cậu giúp đỡ chút, xem tiểu cô nương có vấn đề gì, tiền không thành vấn đề.

Trần Thương gật đầu, mang theo tiểu cô nương đến phòng quan sát.

Trần Thương theo thói quen trước để Nhạc Nhạc làm điện tâm đồ.

La Châu bất đắc dĩ hỏi:

- Anh Trần, tôi phát hiện cậu rất thích làm điện tâm đồ, có bí mật gì hả?

Trần Thương cười nói:

- Điện tâm đồ chính là đại học vấn, hôm nào tôi dạy cậu.

Lúc này, bên trong đại sảnh.

Dương Khai Hóa xin lỗi nhìn La Châu, nói:

- Hôm nay thật sự xin lỗi, hại cô không có thể nào ra lái xe.

La Châu nhìn thấy Dương Khai Hóa nhiệt tình như vậy, hơi xấu hổ:

- Không sao không có chuyện gì, thời gian của tôi không đáng tiền, anh đi làm việc đi, bên này tôi không có chuyện gì, con tôi hẳn không phải là vấn đề gì lớn.

Dương Khai Hóa bất đắc dĩ nói:

- Không sao, chờ đứa bé kiểm tra xong không có chuyện gì tôi mới đi.

- Có điều... Tôi nói hai câu, cô đi lái Didi mang theo con cũng không an toàn, lại nói, cũng không tiện

La Châu đỏ mặt, cô làm sao không biết đây, chỉ là... loại chuyện này trong cuộc sống, ai còn nói được đúng sai đây?

Nếu không phải không có cách nào, ai muốn đứa bé chịu tội chung chứ

- Vâng, là lỗi của tôi.

La Châu không giải thích, nhẹ gật đầu, chẳng qua là cảm xúc không quá cao.

Dương Khai Hóa thấy thế, cũng không nói thêm, dù sao chuyện riêng của người ta.

Nhưng, im lặng nửa ngày, La Châu hít sâu một hơi:

- Con ở nhà một mình sợ, tôi cũng không yên lòng để con bé một mình, tôi suy nghĩ lái Didi còn có thể trông con bé, cho nên mang theo con ở bên người.

Dương Khai Hóa ồ một tiếng:

- Cha nó đâu?
Mắt La Châu đỏ lên:
- Mất rồi.
Nghe thấy, Dương Khai Hóa vội vàng nói một tiếng xin lỗi.
...
Lúc này, kết quả điện tâm đồ đã có, La Châu nhìn điện tâm đồ, nhất thời nhíu mày
Bởi vì từ trước đến nay từ trước tới nay anh ta chưa từng gặp qua loại điện tâm đồ này.
- Anh Trần, đây là tình huống gì?
Trần Thương nhận điện tâm đồ, nhất thời nhíu mày, loại hình sóng này cực kỳ kì lạ, có thể thấy rõ ràng phòng chỗ giao giới có tín hiệu điện dị thường, thế nhưng... Vấn đề trái tim hình như cũng không phải lớn như vậy, nhưng... Vì sao lại có loại tình huống này đây?
Đầu óc Trần Thương cố chấp tự hỏi
Chẳng lẽ là thông liên thất?
Thế nhưng không đến mức đó chứ, thông liên thất hẳn không phải là tình huống này, hơn nữa không có triệu chứng.
Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn cô bé:
- Tiểu cô nương, ngực cháu thường xuyên khó chịu à? Hoặc là ra khó thở, thậm chí là cảm giác nơi này đau cực kỳ?
Tiểu nữ hài mắt to dạo qua một vòng, nhỏ giọng nói bên tai Trần Thương:
- Chú bác sĩ, cháu cho chú biết, chú không được nói cho mẹ.
Trần Thương nhất thời sững sờ.
Nhẹ gật đầu:
- Được rồi, chú đồng ý
Cô bé suy nghĩ một lát, hình như không tín nhiệm Trần Thương:
- Nghéo tay
Trần Thương cười khổ một tiếng, ngoéo tay với tiểu cô nương.
Cô bé ngây thơ nói:
- Bắt ngoéo treo ngược một trăm năm không cho phép thay đổi...
Lúc này mới nói:
- Dạ! Chỗ này thường xuyên đau, nhưng cháu xoa một cái, nghỉ một chút, sẽ hết đau, cháu đoán là ở trường học bạn bè đùa giỡn, đẩy nơi này của cháu.

- Họ nói cháu không có ba ba, lúc đó cháu rất buồn, thế nhưng cháu nói cho mẹ, mẹ lại khóc, cháu cũng không dám nói với mẹ.

- Sau khi ba đi, mẹ thường xuyên khóc, cháu sợ mẹ một mình lái xe khổ cực, cũng sợ mẹ ra ngoài không ăn cơm đầy đủ, nên cháu đi cùng.

- Cháu cảm thấy, có thể là khi cháu đánh nhau với bạn, người khác đụng phải, không phải chú này đụng

- Còn có, chú này là người tốt, cho mẹ thật nhiều tiền, cháu không thể lừa gạt chú ấy.

- Cha là cảnh sát, cha nói muốn cháu làm cô gái tốt, không lừa gạt người, không nói láo, phải bảo vệ mẹ.

Nói xong, tiểu cô nương lập tức khóc.

Nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, có điều lập tức dùng tay áo lau sạch sẽ:

- Cháu không thể khóc, cháu vừa khóc mẹ cũng khóc, chú, chú không được nói cho mẹ, đây là bí mật của chúng ta

…

…

Nghe xong lời đứa bé này, nói thật Trần Thương hơi kinh ngạc.

Đây là lời nói mà một đứa trẻ tám có thể nói được?

Đây cũng quá hiểu chuyện rồi

Gì cũng suy nghĩ cho mẹ trước, cái gì nghĩ đến mẹ, bảy tám tuổi đã biết suy nghĩ đến cảm nhận của mẹ, một cô bé như vậy sao có thể không khiến người ta đau lòng.

Cô bé lau sạch nước mắt, bỗng nhiên toét miệng cười răng cửa bị thiếu một cái, hơi bị lọt gió.

- Cha cháu là anh hùng, khi ông đuổi theo người xấu thì hy sinh, các chú cảnh sát chú thường xuyên đến nhà cháu, họ đều là ba nhỏ của cháu

Nói xong, cô bé vui vẻ lên.

- Cháu có ba nhỏ Ngô Cương, còn có bác Trương hung dữ...

Nghe đến đây, Trần Thương kinh ngạc một chút, còn là người quen à?

- Ba cháu là cảnh sát hình sự?

Cô bé kiêu ngạo ngẩng đầu lên, học dáng vẻ của ba chào một cái:

- Cảnh số 81793 báo cáo

- Cháu là cảnh sát nhỏ lớn lên cũng muốn làm cảnh sát, bác Trương nói chờ cháu tốt nghiệp đại học, sẽ vào cục công an mặc cảnh phục, để cho cháu bắt người xấu

Chương 752: Bí Mật Của Chúng Ta (Phần Hai)

Đột nhiên mũi Trần Thương hơi chua xót:

- Những người bạn nhỏ bắt nạt cháu, tại sao cháu lại không nói ba cháu là cảnh sát?

Cô bé thở dài một tiếng:

- Ba cháu nói, cảnh sát là bảo vệ nhân dân không phải để hù dọa người khác, còn nữa từ nhỏ ba cháu đã dạy cháu đánh quyền, không phải là cháu không đánh lại họ mà cháu là cảnh sát không thể đánh người, chỉ có thể đánh người xấu, cháu và họ là bạn mặc dù họ thích bắt nạt cháu, nhưng mà cũng có lúc họ lại mua kẹo cho cháu nha.

La Châu không nhịn được xoay người.

Nhạc Nhạc cũng cảm giác trong mắt hơi cộm.

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn về phía La Châu nói:

- Chị La, chị đưa cô bé đi chụp X-Quang ngực đi.

La Châu gật đầu, trừng mắt nhìn, đưa cô bé ra cửa.

Thấy mọi người đi ra, Dương Khai Hóa và Lục Khiết vội vàng đứng lên:

- Bác sĩ, thế nào rồi?

Trần Thương nhíu mày một cái, vẫn làm trái lời hứa của anh với cô bé:

- Tim của con gái cô có thể hơi vấn đề, tôi mới làm một tâm điện đồ cho cô bé, so với người bình thường không giống nhau. Nhưng mà... Mới bảy tám tuổi, loại này khả năng này cho dù rất nhỏ, nhưng mà... Tôi đề nghị nên làm kiểm tra toàn thiện một chút.

- Tôi sẽ cho đi cô bé đi chụp X-Quang ngực, sau đó siêu âm tim nếu như không vấn đề gì rồi hãy nói sau.

- Còn nữa, cô bé nói với tôi là ngực thường xuyên khó chịu, hô hấp khó khăn còn hơi đau.

Sau khi Lục Khiết nghe xong, mặt trắng bệch:

- Đứa nhỏ này, sao lại không nói với tôi chứ.

Trần Thương lắc đầu một cái:

- Cô bé nói là không muốn khiến cho chị lo lắng...

Lục Khiết nghe xong, ánh mắt lập tức đỏ lên.

Có một đứa trẻ quá hiểu chuyện, cũng không tốt

Lục Khiết xoay người nhìn Dương Khai Hóa:

- Anh Dương, anh về trước đi con gái tôi không có chuyện gì, đây cũng là bệnh cũ thôi

Dương Khai Hóa lắc đầu một cái:

- Tôi... Trong nhà không có chuyện gì, tôi rất thích đứa nhỏ này, ở lại xem một chút xem có chuyện gì cần giúp đỡ không, nhỡ... Tôi vừa đi lại xảy ra chuyện gì thì sao.

Lục Khiết nói hồi lâu, cũng không đuổi được Dương Khai Hóa đi, đành phải thôi.

Lúc này, La Châu dẫn cô bé đi tới, cô bé rất vui vẻ.

- Chú bác sĩ, cháu không có chuyện gì

La Châu cũng hơi kinh ngạc:

- Anh Trần, cho cậu đây là bản báo cáo còn đây là X-Quang ngực.

Trần Thương nhìn phim X-Quang ngực:

Trái tim lớn nhỏ đều bình thường, không thấy khác thường rõ ràng.

Trần Thương cau mày, chẳng lẽ mình nghĩ nhầm rồi?

Anh trực tiếp cầm tấm phim, giơ về phía ánh đèn.

La Châu nhìn thấy Trần Thương nghiêm túc như vậy, cũng tò mò.

Lúc này, Trần Thương nhìn thấy góc bên trái trên cùng của tấm phim có một chỗ hơi nhô ra

Lập tức cau mày

Điều này không đúng

Chắc chắn là không phải bình thường.

Cái phim X-Quang này không tốt.

Trần Thương trực tiếp cau mày, nhìn về phía La Châu nói:

- Hôm nay ai trực ban khoa X-Quang?

La Châu ồ một tiếng:

- Chủ nhiệm Triệu.

Trần Thương kinh ngạc một chút:

- Triệu Hưng?

La Châu gật đầu.

Sau khi Trần Thương nghe, lập tức thở dài, nhìn La Châu:

- Cô ở chỗ đây đợi, tôi đi chụp X-Quang tim lần nữa, tấm phim này chụp...

Trần Thương lắc đầu một cái, nhìn về phía mẹ của đứa bé và Dương Khai Hóa giải thích:

- Xin lỗi, tấm phim này không rõ lắm, cần chụp X-Quang lại lần nữa, mọi người chờ một chút.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn về phía y tá trạm nói:

- Cái này không cần tính phí

Nói xong, kéo cô bé đi về hướng khoa X-Quang.

Nói thật, trong lòng Trần Thương đã có đáp án chính xác, nhưng mà chắc chắn phải có tư liệu hình ảnh chống đỡ mới được.

Cái phim X-Quang này chụp không ra vấn đề, chụp X-Quang cho ra kết quả cũng thật sự không có trình độ

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi hơi tức giận.

Thật ra thì, đây không phải là lần một lần hai.

Mặc dù nói kỹ thuật chuyên về một môn, nhưng mà chuyện kiểm tra phim và chụp phim của khoa X-Quang là phải cần người tài chuyên nghiệp

Có thể là rất nhiều bệnh viện không coi trọng khoa X-Quang, bác sĩ tài năng kém thì dẫn đến thường xuyên xuất hiện một ít:

Bản báo cáo "Không có khác thường rõ ràng"

Nếu như cho có bác sĩ hơi chuyên nghiệp nhìn còn dễ nói, người ta không nhìn bản báo cáo, chỉ nhìn phim, bởi vì người ta biết, họ cho kết quả không hề chính xác

Nhưng mà bạn cũng chưa từng nghĩ tới, nếu người bệnh thấy không thấy khác thường rõ thì à?

Người bệnh có phải hay không sẽ cảm thấy mình không có chuyện gì rồi dứt khoát rời đi?

Người như vậy không phải số ít.

Cho nên khoa X-Quang là một khoa nhìn như phụ trợ, thật ra thì lại là một khoa rất quan trọng, nhiều năm nay luôn thu hút người tài.

Chính là tránh chuyện tương tự xảy ra.

Trần Thương nhìn chữ ký trên bản báo cáo, hít sâu một hơi, gõ cửa vào khoa X-Quang.

- Chủ nhiệm Triệu có bận không?

Trực ban khoa X-Quang cơ bản không chuyện gì.

Triệu Hưng nhìn Trần Thương, vội vàng cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Trần, có chuyện gì à?

Trần Thương nhìn về phía người đàn ông nói:

- Cái X-Quang này tôi luôn cảm thấy hơi không rõ, nếu không thì... Ông xem lại X-Quang một chút?

Sắc mặt Triệu Hưng ngừng một lát, cười một tiếng:

- Không thể nào? Tôi nhìn một chút?

Nói xong, nhận lấy tấm X-Quang:

- Rất bình thường mà?

Trần Thương cầm tấm phim:

- Ông nhìn rìa bên cạnh trái nhô ra, tôi nghi ngờ là hơi vấn đề, có thể là tư thế của cô bé không đúng, chúng ta chụp lại một cái. Thế nào?

Trần Thương nói rất uyển chuyển, là cô bé nằm không đúng tư thế, không phải vấn đề của ông ta.

Mặc dù Triệu Hưng hơi mất hứng, nhưng mà cũng không nể mặt Trần Thương:

- Được rồi, chủ nhiệm Trần nói thế rồi, tôi chắc chắn sẽ phối hợp

- Đúng rồi, bác sĩ Trần... Ra phim X-Quang à?

Sắc mặt Trần Thương lập tức trầm thấp, đây rõ ràng là nói với mình chụp phim phải mất phí?

Trần Thương không có lên tiếng, ôm đứa bé vào khoa X-Quang, giúp bé nằm đúng tư thế.

Không lâu sau, đã chụp xong.

Trần Thương trở lại cách vách, nhìn phim trong máy tính, mặt lấp tức liền biến sắc

Quả nhiên là như vậy

Mà Triệu Hưng vốn định cho Trần Thương một ít mặt mũi, nói:

- Chủ nhiệm Trần, cậu nhìn đi vấn đề không lớn, tấm kia vẫn có thể dùng, cũng không cần chụp thêm tấm mới?

Trần Thương hơi nổi nóng:

- Ông thấy không?

- Nơi này

- Rõ ràng là tim nhô ra, rõ ràng có lòng ảnh mở rộng, ông nói không có vấn đề?

Triệu Hưng cẩn thận nhìn một chút, cũng không nhìn ra vấn đề gì

Sắc mặt hơi biến, nói chuyện cũng từ chủ nhiệm Trần biến thành bác sĩ Trần.

- Bác sĩ Trần... Cậu...

Ông ta còn chưa nói xong, Trần Thương đã xoay người đi ra ngoài.

Đã biết kết quả, chuyện so với tưởng tượng còn phiền toái hơn, nếu như chẩn đoán chính xác cần phải phẫu thuật

Bây giờ không phải là lúc tranh cãi với Triệu Hưng, anh trực tiếp cầm điện thoại lên bấm số điện thoại cửa chủ nhiệm Thạch Đào khoa X-Quang.

- Chủ nhiệm Thạch, có một người bệnh kỳ quái, chú tới bệnh viện một chuyến đi

Nói xong, Trần Thương lại gọi điện thoại cho phòng siêu âm:

- Khoa cấp cứu có một cô bé, nghi ngờ là mạch máu lớn trong tim dời vị trí bẩm sinh và dị trạng tim

Nhìn Trần Thương đạp cửa đi ra, Triệu Hưng hừ lạnh một tiếng:

- Cho anh ngông cuồng, làm chủ nhiệm thì không biết mình là ai

Chương 753: Như Giẫm Trên Băng Mỏng (Phần Một)

Sau khi Trần Thương rời đi, Triệu Hưng dù vẫn lầu bầu ngoài miệng, nhưng mà... Nghĩ đến vừa rồi Trần Thương rõ ràng hơi nóng nảy và khẩn trương, ông vẫn là nhìn kỹ lại phim X-quang lần nữa.

Chẳng lẽ thật sự là mình không phát hiện được tín hiệu dị thường gì à?

Nhưng mà... Trần Thương chỉ là một bác sĩ khoa cấp cứu, cậu ta làm phẫu thuật tốt cũng không có nghĩa là đại biểu cho việc cậu ta xem phim lợi hại?

Dù sao thuật nghiệp có chuyên về một môn

Triệu Hưng bất đắc dĩ chửi thầm một phen.

Nhưng mà ông vẫn cẩn thận nhìn lại phim X-quang

Quả nhiên, sau khi ông liên tục thay mấy tờ phim X-quang, nhất thời sững sờ

Tình huống này... Rìa trên bên phải hơi mở rộng là như thế nào?

Không giống như là bình thường?

Triệu Hưng chưa từng thấy qua, nghĩ tới đây, ông vội vàng đứng lên, bắt đầu lật xem sách tư liệu.

Nhưng mà ông nhìn hồi lâu cũng không biết chuyện gì đang xảy ra

Nhất thời, trong lòng của Triệu Hưng càng thêm lo lắng bất an.

Chẳng lẽ Trần Thương thật sự xem hiểu phim X-quang?

Cho nên cậu ta đã nhìn ra cái gì không đúng?

Nghĩ tới đây, sự lo lắng và bất an của Triệu Hưng lại tăng thêm.

Hay là... Ông đi xin lỗi Trần Thương?

Không đúng

Nói xin lỗi gì với Trần Thương chứ, muốn nói xin lỗi thì cũng là xin lỗi người bệnh...

Triệu Hưng nghĩ tới đây, thật ra trong lòng ông đã hơi tự trách, vừa rồi mình nên xử lý cho tốt.

Nghĩ tới đây, ông gấp gáp lấy một tờ phim X-quang ra, cộng thêm một bản báo cáo:

- Ảnh trái tim to nhỏ bình thường, rìa trên bên phải có dị dạng nhô lên cần phải xem xét?

Cân nhắc:...

Đề nghị đi CT tim để hoàn thiện chẩn đoán bệnh...

Sau khi viết xong, Triệu Hưng vội vàng đứng dậy chạy về phía khoa cấp cứu.

Dù hiện tại Trần Thương hoài nghi cô bé có động mạch chủ sai chỗ tính bẩm sinh lại kèm thêm tâm nội dị dạng, nhưng mà anh vẫn không thể hoàn toàn chắc chắn được.

Hiện tại vẫn cần phải mau chóng hoàn thiện chuẩn đoán bệnh tương quan.

Trần Thương không trách Triệu Hưng không thể phát hiện điều này, dù sao thì trình độ ông ấy có hạn, vì lẽ đó nên anh hi vọng có thể tìm chủ nhiệm Thạch Đào để thảo luận một chút.

Thậm chí Trần Thương còn chủ động cho đối phương bậc thang để đi xuống, nói có thể là do tư thế của đứa bé không đúng, nhờ ông chủ động hỗ trợ đúng chỗ.

Nhưng mà Triệu Hưng lại không hiểu được ý của Trần Thương, ngược lại, ông cảm thấy Trần Thương đang chất vấn kỹ thuật của mình, sau đó cố ý làm khó dễ Trần Thương, cái này lại hơi quá đáng.

Theo lý thuyết, với tư cách người làm y tế, trái tim mọi người hẳn là hướng về cùng một chỗ, cùng chung tay làm việc, thế nhưng mà Trần Thương đã nhiều lần nhắc nhở rồi mà đối phương vẫn là dáng vẻ giỡn chơi, không nghiêm túc, như vậy thì không đúng rồi.

Chuyện quan trọng khi làm bác sĩ chính là có trách nhiệm với người bệnh, không thể cô phụ sự tín nhiệm của họ

Nếu hôm nay không phải Trần Thương mà là một bác sĩ khác, sau đó người nọ cầm báo cáo của Triệu Hưng đưa cho người bệnh, có lẽ sẽ không có chuyện gì.

Giống như La Châu không phát hiện được tình huống khác lạ, dù sao bạn cũng không phải là chuyên gia hình ảnh, so với năng lực của bản thân, bạn chắc chắn sẽ tin tưởng hơn vào phán đoán và kết luận của các bác sĩ chuyên nghiệp

Ừ, mấy năm sau, người bệnh đột nhiên phát bệnh, như vậy thì cũng không thể trách Triệu Hưng được, dù sao kết quả kiểm tra là có tính hạn chế.

Nếu người bệnh đang trong tình trạng khẩn cấp, người đó có thể không chỉ làm X-quang ngực mà còn hoàn thiện các kiểm nghiệm tương quan.

Nói về điều này, một số bác sĩ không coi trọng những cuộc kiểm tra nhỏ về X-quang ngực. Đó là do chủ nghĩa kinh nghiệm chiếm ưu thế, hoặc là họ không có dụng tâm đọc ảnh chụp X-quang.

Nhưng mà với tư cách là bác sĩ khoa kiểm tra, bạn vẫn nên cố gắng hết sức để hoàn thành trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, chẩn đoán bệnh cho người bệnh một cách rõ ràng hoặc ít nhất là nhắc nhở một chút cũng được.

Cái này là sự tôn kính tối thiểu đối với cây bút ký tên trong tay bạn

...

Triệu Hưng vừa mới ra cửa, bỗng nhiên nghĩ nghĩ một hồi lại vòng trở lại.

Dù sao, nếu giờ mình gửi bản báo cáo này, như vậy là đã đẩy trách nhiệm của mình ra, nhưng mà... thế thì cũng không thể chẩn đoán bệnh rõ ràng được, Trần Thương cũng không phải chuyên nghiệp. Tốt hơn hết là hỏi chuyên gia, xem coi có thể chẩn đoán chính xác hay không.

Mặc dù mình đã chậm trễ, nhưng mà tối thiểu thì cũng có thể có một câu trả lời cho người bệnh

Cũng có thể để Trần Thương biết tình huống của người bệnh như thế nào.

Nghĩ tới đây, ông cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của một chuyên gia.

Ngoài miệng thì lại nói thầm một câu, Trần Thương ơi Trần Thương, cái này không phải vì tôi sợ cậu ha, tôi chỉ suy xét vì người bệnh mà thôi

Người Triệu Hưng gọi là chủ nhiệm chuyên ngành hình ảnh mà ông gặp khi còn học ở bệnh viện đa khoa quân đội Thẩm Dương, người này có rất nhiều nghiên cứu về phim chụp X quang ngực.

Lúc đó ông có mối quan hệ không tệ với chủ nhiệm Từ, nghĩ tới đây, ông bấm vào Wechat của người nọ.

- Xin chào chủ nhiệm Từ, tôi là Triệu Hưng đây! Vâng, xin lỗi đã quấy rầy anh, tôi có chuyện muốn trưng cầu ý kiến anh. Đó là X-quang ngực của một bé gái, tôi nhìn thì không thấy có vấn đề gì, nhưng mà... không hiểu sao tôi luôn cảm thấy có cái gì không đúng, mong anh có thể hỗ trợ xem một chút.

Cúp điện thoại, Triệu Hưng gửi ảnh được chụp bằng điện thoại cho đối phương.

Qua mấy phút, chủ nhiệm Từ chủ động gọi điện thoại tới.

- Triệu Hưng à, cái ảnh chụp này... ? Không đúng! Hình trái tim kỳ quái, nhìn như bình thường, nhưng mà... Tôi cảm thấy có điểm giống động mạch

chủ sai chỗ. Ông nhìn phần nhô lên rìa trên bên phải xem, có giống động mạch chủ không? Người bình thường không có chỗ nhô cong lên này... Rất có thể! Cái này rất có thể là hình chụp X-quang ngực của cái gì gọi là trái tim động mạch chủ sai chỗ

- Đây chính là một ca bệnh hiếm thấy, tốt nhất là ông nên theo dõi một chút, nếu có kết quả thì nhớ nói cho tôi biết.

Nghe thấy chủ nhiệm Từ Nam nói như vậy, Triệu Hưng nhất thời trợn tròn mắt

Quả nhiên là có vấn đề

Mà lại còn là vấn đề lớn

Động mạch chủ sai chỗ?

Cái này... Xem như là căn bệnh chết người

Nghĩ tới đây, trên mặt Triệu Hưng đỏ bừng vì xấu hổ và còn mang theo thần sắc sợ hãi

Dạng phim X-quang như vậy mà mình lại nói là không có chuyện gì?

Nghĩ tới đây, Triệu Hưng hận không thể tát mình một cái

Nếu là bởi vì nguyên nhân của mình mà để người bệnh bỏ qua thời kỳ phẫu thuật tốt nhất, vậy thì đây chính là lỗi của mình.

Hơn nữa, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Trần Thương, Triệu Hưng nhất thời sợ hãi vạn phần, tự trách mình vô số lần.

Con mẹ nó, Triệu Hưng ơi Triệu Hưng, mày còn bày đặt tỏ vẻ mình rất 258 vạn nữa chứ? (*)

(DG: 258 vạn (二五八万): Nguyên câu là “Túm như 258 vạn”. Bắt nguồn từ mạt chược, là bài đại tốt. Người có bài 258 vạn thì trong lòng rất đắc chí, thần thái, động tác, ngôn ngữ cũng bắt đầu kiêu ngạo. Hình dung một người cuồng vọng, tự đại tự cao tự đại.)

Chương 754: Như Giẫm Trên Băng Mỏng (Phần Hai)

Thật sự thì trình độ của mày có được bao nhiêu đâu?

Nếu thật sự chậm trễ con gái nhà người ta, như vậy thì sai lầm này lớn lắm.

Ông tuyệt đối không ngờ, một cái phim X-quang nhìn như bình thường mà phía sau nó lại là một nan đề to lớn tới như vậy

Nghĩ tới đây, Triệu Hưng xấu hổ vạn phần, nhưng cũng tự trách vạn phần

Ông vội vàng in một bản báo cáo mới rồi viết dựa theo phỏng đoán của Từ Nam, sau đó vội vàng đứng dậy, chạy về phía khoa cấp cứu.

Trong lòng không ngừng cầu nguyện, bé gái à, con đừng có rời đi nha, nếu là con đi rồi thì chú sẽ tự trách cả đời.

Càng gấp gáp thì Triệu Hưng càng lo lắng, thậm chí sau lưng bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Trong lòng liên tục thề thốt, sau lần này, ông chắc chắn phải nghiêm túc, nghiêm túc lại nghiêm túc

Hôm nay ông mới thật sự hiểu được cái gì gọi là:

Làm nghề y như rơi vào vực sâu, mỗi một bước đều như giẫm trên băng mỏng

Thật sự là như thế

...

...

Trần Thương đã về tới khoa cấp cứu, anh nói với Lục Khiết:

- Tình huống của cô bé hơi vấn đề, ngực con bé khó chịu đã lâu. Tôi cảm thấy việc chảy máu của mạch máu lớn này có liên quan đến tắc nghẽn! Với loại tình huống này, lúc bé thì vẫn còn tốt, nhưng nếu lớn thêm một chút nữa, lúc đó công năng của trái tim liên tục hoàn thiện, như vậy thì sẽ xuất hiện các loại tình huống.

- Vì lẽ đó tôi đề nghị, chúng ta làm siêu âm tim để chẩn đoán bệnh rõ ràng hơn, cô nghĩ thế nào?

Lục Khiết chưa kịp mở miệng, Dương Khai Hóa đã nói chuyện:

- Được được, không thành vấn đề, bác sĩ là chuyên nghiệp, chúng tôi nghe anh, nên làm cái gì thì chúng tôi đều đồng ý

Lục Khiết cũng nhẹ gật đầu, không nói chuyện.

Những gì Trần Thương nói vừa rồi đã sớm khiến cô lo lắng muốn chết. Cô nhớ lại những biểu hiện thường ngày của con gái, đúng là thật sự phát hiện có những tình huống khác lạ, có đôi khi con bé đột nhiên nửa đêm tỉnh lại, ôm ngực thở dốc nửa ngày

Lúc đầu thì Lục Khiết chỉ cho là con gái bị ác mộng, dù sao thì khi ba của con bé đi rồi thì con bé cũng bị ác mộng mấy ngày, thế nhưng mà…

Bây giờ cô nghe Trần Thương nói như vậy, lập tức sáng tỏ thông suốt.

Lục Khiết đau lòng nhìn thoáng qua con gái, lúc này cô bé đang bĩu môi nhìn Trần Thương, trong lòng thầm nghĩ, chú vi phạm ước định của chúng ta

Trần Thương thấy cô bé như vậy, cũng chỉ có thể cười xấu hổ.

Không bao lâu, Thạch Đào chạy đến, ông ở ngay lầu người nhà trong bệnh viện.

Ông thấy Trần Thương đứng cùng một đám người bệnh, hỏi:

- Chủ nhiệm Trần, chuyện gì đã xảy ra?

Khi Lục Khiết và Dương Khai Hóa nghe thấy Thạch Đào gọi Trần Thương là chủ nhiệm, mặc dù khuôn mặt hai người không thay đổi, nhưng trong lòng lại tín nhiệm hơn mấy phần.

Dù sao thì trong lòng người bệnh, hai chữ chủ nhiệm vẫn là rất có cân nặng.

Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Thạch, ông nhìn phim X-quang này xem. Người bệnh là cô bé này, có tiền sử khó chịu ngực đã lâu….

Thạch Đào nhìn thoáng qua bé gái, sau đó lấy phim X-quang nhìn kỹ, sau một lúc lâu, Thạch Đào nhíu mày.

- Nhô lên rất kỳ quái, đã làm kiểm tra khác chưa?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi đang chờ phòng siêu âm qua đây.

Nói xong, Thạch Đào kéo Trần Thương vào văn phòng:

- Tiểu Trần, có điện tâm đồ không?

Trần Thương gật đầu, đưa điện tâm đồ cho ông. Thạch Đào vừa nhìn, tức khắc vỗ bàn một cái:

- Rất có thể chính là cái đó...

Trần Thương hỏi:

- Trái tim động mạch chủ sai chỗ kèm theo tâm nội dị dạng?

Thạch Đào nhất thời sững sờ:

- Làm sao cậu biết?

Dù sao Trần Thương là bác sĩ khoa cấp cứu, nổi danh cũng là về phẫu thuật, nhưng mà hiện giờ cậu ta chỉ dựa vào phim X-quang mà đã có thể phát hiện loại bệnh hiếm thấy này, như vậy thì quá lợi hại rồi

Nghĩ tới đây, Thạch Đào tự nhiên chấn động vô cùng.

Bởi vì trái tim động mạch chủ sai chỗ kèm theo tâm nội dị dạng là loại bệnh hiếm thấy vô cùng.

Ngay cả ông cũng chỉ mới ngẫu nhiên nhìn thấy được một hai lần. Lúc ấy kém chút nữa bởi vì chủ nghĩa kinh nghiệm mà không để ý, về sau may mà bị lão chủ nhiệm nhìn thấy, trách cứ một phen, đề nghị chẩn đoán bệnh một lần nữa.

Sau đó kết quả chẩn đoán chính xác của người bệnh được đưa ra, quả nhiên là loại phẫu thuật trái tim dị dạng nghiêm trọng

Vì thế, Thạch Đào nhớ cả một đời, ấn tượng khắc sâu vô cùng.

Nhưng mà... Tại sao Trần Thương lại biết rõ như vậy?

Phải biết rằng, loại phim X-quang này, nếu không có đầy đủ kinh nghiệm và lịch sử xem phim thì căn bản sẽ không ngờ được.

Thạch Đào hơi kinh ngạc nhìn Trần Thương.

Ngay lúc này, Triệu Hưng vội vàng chạy vào, ông thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng. Khi thấy chủ nhiệm Thạch Đào cũng ở đây, nhất thời mặt ông đỏ lên, hơi xấu hổ.

Triệu Hưng cũng không rảnh lo cái khác, nói với Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, người bệnh đi chưa?

Trần Thương sững sờ:

- Sao vậy?

Triệu Hưng thẳng thắn xin lỗi:

- Cái này... Xin lỗi chủ nhiệm Trần, nguyên nhân là do tôi, vừa rồi tôi đã sơ sót. Tôi đã nhìn kỹ lại phim X-quang này, sau đó phát hiện đích thật là mình đã khinh suất, chủ nghĩa kinh nghiệm, ai... Lúc sau tôi lại in một bộ phim X-quang, làm bản báo cáo khác lần nữa.

- Đúng rồi, người bệnh chưa rời đi phải không? Tôi đã thỉnh giáo chuyên gia, cô bé kia có thể là trái tim dị dạng tương đối nghiêm trọng, kèm thêm mạch máu lớn chuyển vị. Chắc chắn phải gọi cô bé kia lại, hoàn thiện kiểm tra tương quan, đừng chậm trễ người ta

Nói đến đây, giọng nói của Triệu Hưng đã càng ngày càng vội vàng.

Nghe thấy lời nói của Triệu Hưng, trong lòng Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Mà sau khi Triệu Hưng nói xong thì ông nhìn sang Thạch Đào:

- Chủ nhiệm Thạch, hôm nay vấn đề là do tôi, tôi sẽ kiểm điểm bản thân.

Thạch Đào sững sờ:

- Vấn đề gì?

Triệu Hưng nhất thời kinh ngạc, ông cho rằng Trần Thương gọi Thạch Đào tới là để cáo trạng, không ngờ cậu ta... lại không nói một chữ nào.

Nghĩ tới đây, Triệu Hưng càng ngượng ngùng hơn.

Ông cẩn thận nhớ lại, chủ nhiệm Trần người ta đã cho ông mặt mũi đầy đủ, thế mà chính mình lại….

Ai

Nghĩ tới đây, Triệu Hưng không muốn cho việc này cứ thế mà qua, ông nhìn sang Trần Thương, nói:

- Chủ nhiệm Trần, việc hôm nay là trách nhiệm của tôi. Sau này gặp phải ca bệnh như vậy, tôi không nên phạm sai lầm chủ nghĩa kinh nghiệm, càng không nên lừa gạt bỏ qua nó, đây là tôi không làm tròn bổn phận. Chủ nhiệm Thạch, tôi sẽ nghiêm túc nhìn nhận lại những thiếu sót của mình khi trở lại. Tôi hi vọng có thể được chủ nhiệm Trần tha thứ.

Nói xong, Triệu Hưng đưa báo cáo ra:

- Chủ nhiệm Trần, sau khi cậu rời đi thì tôi đã liên lạc với chủ nhiệm Từ Nam của bệnh viện đa khoa quân đội Thẩm Dương. Ông ấy nghi ngờ X-quang trái tim lồi ra này là là trái tim sai chỗ động mạch, ông ấy cho rằng đây là một trái tim dị dạng bẩm sinh

- Vì chúng ta phải nhanh chóng làm rõ tình huống của người bệnh, cô bé đó vẫn còn nhỏ, đừng vì vấn đề của tôi mà trì hoãn cả đời cô bé ấy

Nói đến đây, trên mặt Triệu Hưng tràn đầy tự trách.

Xét đến cùng, ông hiểu được mình vẫn là một người bác sĩ.

So sánh với sai lầm của mình thì sự khỏe mạnh của người bệnh càng quan trọng hơn, dù sao người ta cũng mới là một cô bé bảy tám tuổi

Thạch Đào cũng đã rõ ràng mọi việc, Triệu Hưng đã phạm vào một sai lầm giống hệt ông trước kia, một người bệnh có vẻ đơn giản và bình thường, cho nên không dụng tâm suy nghĩ.

Chương 755: Như Giẫm Trên Băng Mỏng (Phần Ba)

Nghĩ tới đây, Thạch Đào cảm khái một tiếng:

- Chủ nhiệm Triệu, ông nên cảm ơn chủ nhiệm Trần cho tốt đi

- Nếu như không phải cậu ấy thì ông sẽ thật sự tự trách cả đời

Thạch Đào nhìn sang gương mặt bình tĩnh của Trần Thương, cảm khái một tiếng:

- Người ta chủ nhiệm Trần vừa nhìn phim X-quang đã nghi ngờ là trái tim động mạch chủ sai chỗ kèm theo trái tim dị dạng

Nghe thấy lời này, Triệu Hưng trừng to mắt.

Quả nhiên là thế à?

Trần Thương... Chẳng phải cậu ta ở ngoại khoa à?

Bác sĩ ngoại khoa mà lại hiểu rõ phim X-quang như vậy?

Anh chàng Trần Thương này... Không, là chủ nhiệm Trần

Chủ nhiệm Trần cũng quá trâu bò rồi?

Rốt cuộc thì cậu ta còn có cái gì không biết?

Lúc này, Trần Thương lắc đầu nói:

- Không có gì đâu, thật ra thì ảnh trái tim này tương đối đặc biệt, người bình thường cũng không thể nhìn ra được, chủ nhiệm Triệu không cần tự trách.

Triệu Hưng không nhỏ, ông ấy đã hơn bốn mươi tuổi rồi, Trần Thương biết bản thân mình dễ dàng bị kích động, vẫn là quá tuổi trẻ.

Mà Thạch Đào thì nhìn thoáng qua Triệu Hưng.

- Chủ nhiệm Triệu, hi vọng chuyện này có thể đưa ra một lời cảnh tỉnh cho ông, chủ nghĩa kinh nghiệm không đủ thì sau này nên chú ý hơn. Không được khinh thường con đường y học này, cũng không được qua loa, nói là như giẫm trên băng mỏng cũng không quá phận, ông nên cám ơn chủ nhiệm Trần đi.

Triệu Hưng gật đầu.

Không bao lâu, bác sĩ siêu âm tới.

Trần Thương vội vàng dẫn bé gái vào làm siêu âm.

Vừa kiểm tra xong, bác sĩ siêu âm khiếp sợ

- Chủ nhiệm Trần, chủ nhiệm Thạch! Cái này... Động mạch chủ nằm ở phía trước bên trái của động mạch phổi, hơn nữa trục dài tâm nhĩ trái có thể thấy được to lớn... Ở phía dưới động mạch phổi

- Còn có... Đây là thông liên thất dị dạng khuyết tổn, hẳn là không phân van ba lá bao trùm, đây là lượng máu chảy dị thường...

Cô còn nói tiếp:

- Đây có thể là một người bệnh với một cái phát triển tính SLL hình sinh lý hình động mạch chủ chuyển thành kèm theo thông liên thất dị dạng

- Hiện tại nó hẳn là còn đang ở thời kỳ phát triển

Sau khi bác sĩ siêu âm nói điều này, tất cả mọi người đều im lặng

Quả nhiên là như thế

…

…

Bên trong Văn phòng, Lục Khiết nhìn Trần Thương ngồi đối diện, đã nửa ngày rồi mà chưa nói gì.

Nửa ngày...

Giọng nói của Lục Khiết run rẩy nhè nhẹ, cô muốn nói chuyện nhưng mà khi mở miệng ra lại không thể thốt nên lời.

Cô không dám hỏi, cũng không dám nói...

- Bác sĩ, Chanh Chanh... Con bé...

Cô cảm thấy mình đã sống rất thận trọng rồi, không dám lớn mật một mảy may

Nhưng mà tại sao ông trời còn muốn trêu đùa cô như vậy chứ?

Từ sau khi chồng cô đi mất thì trụ cột của gia đình này đã sụp đổ

Ngọn núi kia chính là chỗ dựa của gia đình họ, là lá gan của cả nhà, nhưng hiện tại núi đã không còn... Họ giống như đã mất đi tất cả chỗ dựa.

Khi chồng mình vẫn còn, Lục Khiết cảm thấy cho dù là trời sập xuống thì người đàn ông kia cũng sẽ chống đỡ cho cô

Nhưng mà hiện giờ cô lại cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi bất luận đả kích gì nữa.

Có điều khi cô nhìn con gái mình, cô biết mình nên nỗ lực kiên cường, bởi vì vẫn còn có một người nhỏ bé, yếu ớt hơn cần cô phải che chở

Hai mẹ con cứ thế sống nương tựa nhau một hai năm, đã quen thuộc với cuộc sống đi sớm về trễ, cô bỏ công việc làm thêm giờ, mua một chiếc Geely, trở thành một trong hàng nghìn tài xế của Didi.

Mỗi sáng, hai người sẽ ăn cơm cùng nhau rồi cô sẽ chở con gái tới trường, tiếp đó thì bắt đầu làm việc, giữa trưa chờ con gái cùng ăn cơm, đợi

đến xế chiều thì cả hai lại về nhà.

Mặc dù khổ cực nhưng mà hai mẹ con lại hạnh phúc, có đôi khi Chanh Chanh sẽ ngồi trên xe với cô, cô sẽ nghe con bé chia sẻ những chuyện lý thú trong trường lớp. Đối với Lục Khiết mà nói thì đây là toàn bộ cuộc sống của cô.

Thế nhưng mà sự đả kích bất thình lình đã khiến trái tim Lục Khiết run rẩy

Vì sao?

Dựa vào cái gì?

Cô muốn lớn tiếng chất vấn

Nhưng mà cô cũng biết nó sẽ không giúp ích được gì.

Thở dài, Lục Khiết lấy dũng khí, hỏi Trần Thương về bệnh tình của con mình.

- Bác sĩ Trần, anh nói Chanh Chanh có trái tim dị dạng, nhưng mà vì sao đã nhiều năm như vậy mà con bé lại không có chuyện gì?

Trần Thương giải thích:

- Loại tình huống này, gọi là động mạch chủ chuyển vị tính bẩm sinh

Như vậy có nghĩa là gì? Chính là nói thân thể thật ra là có một cái công năng thay thế rất là mạnh mẽ, sau khi có dị dạng bẩm sinh thì trái tim cũng sẽ cố gắng thích ứng cái dị như vậy, do đó hình thành một cái hệ thống tuần hoàn mới

Hiện tại Chanh Chanh thuộc về loại trái tim dị dạng, mà trong đó tâm nhĩ và tâm thất, tâm thất và động mạch chủ không kết nối với nhau.

Trần Thương lấy một tờ giấy trắng ra, cố gắng miêu tả đơn giản công năng của trái tim cho Lục Khiết hiểu.

Cho dù Lục Khiết không hiểu thì cô cũng chắc chắn phải hiểu được nó

Cô biết rõ, cô chắc chắn phải hiểu rõ Chanh Chanh, từ đó mới có thể trợ giúp con gái khôi phục tốt hơn.

Trần Thương giải thích:

- Trái tim bơm máu từ tâm thất đến động mạch chủ, tiếp đó tĩnh mạch máu chảy trở về tâm nhĩ, và máu từ tâm nhĩ lại trở về tâm thất, cứ tuần hoàn như vậy.

- Vì lẽ đó, nếu sự kết nối giữa tâm nhĩ và tâm thất, giữa tâm thất và động mạch chủ không thống nhất thì sẽ sinh ra thể bình thường và xâu chuỗi, sự tuần hoàn của phổi đường dẫn.

- Tuần hoàn máu tĩnh mạch chảy vào tâm nhĩ phải, thông qua van tim hai lá và tâm thất trái đến động mạch phổi; máu tĩnh mạch phổi chảy vào

tâm nhĩ trái, thông qua van ba lá và tâm thất phải đến động mạch chủ

- Do đó

- Điều này được điều chỉnh về mặt sinh lý, do đó loại dị như vậy còn được gọi là sinh lý tính sửa chữa động mạch chủ chuyển vị.

Nhìn thấy Lục Khiết hơi mê mang, Trần Thương nói đơn giản:

- Thật ra cũng là bởi vì loại dị như vậy cho nên trái tim đã khai thác một loại biện pháp đặc thù, hình thành một con đường mới, để trái tim làm việc bình thường.

Lục Khiết nghe xong:

- Nếu vậy... Chẳng phải hiện giờ trái tim đã làm việc bình thường rồi à?

Trần Thương lắc đầu:

- Đây chỉ là một loại biện pháp tạm thời, nói trắng ra, khi tuổi tác tăng lên thì loại biện pháp này sẽ làm tăng tổn thương cho trái tim. Thời kỳ đầu thì người bệnh sẽ có tình trạng khó chịu ở ngực, nguyên nhân chủ yếu là tâm thất phải quá tải dẫn tới đau tim, chậm rãi sẽ xuất hiện suy tim, thời kì cuối sẽ xuất hiện ứ máu suy tim, dự đoán bệnh tình cực kém

- Nói đơn giản một chút, Chanh Chanh còn nhỏ, nhưng khi cô bé càng lớn lên thì thân thể sẽ càng ngày càng kém, tuổi thọ bình thường cũng sẽ không vượt qua ba mươi

Nghe thấy câu cuối, Lục Khiết suýt nữa chết ngất

Trần Thương nói:

- Đương nhiên là cũng có ngoại lệ, nhưng mà... Chị biết đấy, chúng ta không thể phó thác toàn bộ hi vọng cho ngoại lệ, với tình trạng hiện tại của Chanh Chanh, đề nghị của tôi là phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Lục Khiết nghe thấy Chanh Chanh chỉ có thể sống đến hai mươi mấy, trong đầu cô như vang lên từng tiếng sấm

Hình như muốn đánh nát linh hồn yếu ớt của cô

Trần Thương thở dài, anh cũng rất bất đắc dĩ.

Cuộc sống đã rất khó khăn rồi, tại sao lại phải tra tấn gia đình yếu ớt này chứ?

Đây là một đứa bé hiểu chuyện đến cỡ nào?

Chương 756: Không Sống Tới Hơn Hai Mươi Tuổi

Còn nhỏ mà đã học được trợ giúp mẹ, không làm phiền mà còn chia sẻ khó khăn, phiền muộn với mẹ mình...

Trần Thương nhớ lại cô bé Chanh Chanh học dáng vẻ nói chuyện của người lớn, anh cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, Chanh Chanh đang đứng ở bên ngoài với Dương Khai Hóa và y tá Nhạc Nhạc, cô bé lo lắng nhìn thoáng qua hai người.

- Con lo lắng cho mẹ, con muốn đi gặp mẹ…. Mẹ không thấy con thì sẽ sốt ruột.

Nhạc Nhạc sững sờ, nhìn dáng vẻ ông cụ non của Chanh Chanh, thực tình là yêu thương cực kỳ.

- Quả là một đứa nhỏ đáng yêu?

Dương Khai Hóa nhìn chăm chú vào Chanh Chanh, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy

Chanh Chanh chạy về phía trước, đẩy cửa ra, cẩn thận đi vào văn phòng, bỗng nhiên nhìn thấy mẹ mình đang khóc

Cô bé giật nảy mình, vội vàng chạy tới.

- Mẹ ơi, tại sao mẹ lại khóc...

Nói xong, Chanh Chanh giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên, muốn lau nước mắt cho Lục Khiết.

- Mẹ đừng khóc nhè, một lát mẹ con mình về nhà, con rửa chân cho mẹ được không?

- Đúng rồi, mẹ ơi, con sắp được nghỉ đông rồi, lúc đó con sẽ được ở với mẹ cả ngày nha.

- Mẹ đừng khóc nữa

- Về nhà rồi con sẽ kể chuyện cổ tích cho mẹ nghe.

Thấy Chanh Chanh hiểu chuyện như vậy, Lục Khiết rất muốn khóc nhưng mà cô phải nhịn lại.

Cô cười nói:

- Chanh Chanh nghe lời, con ra bên ngoài chờ một chút nhé, mẹ và chú bác sĩ đang trò chuyện.

Chanh Chanh nghe mẹ mình nói như vậy, hiểu chuyện khẽ gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Nhưng mà mới đi vài bước, cô bé hình như hơi không yên lòng, bỗng nhiên quay người nhìn thoáng qua Lục Khiết, lúc này mới đi ra ngoài.

Lục Khiết thấy con gái đã đi ra ngoài, lúc này mới hỏi Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, chi phí của ca phẫu thuật này là bao nhiêu vậy?

Vấn đề này làm Trần Thương khó nói, bởi vì anh cũng không biết.

- Như vậy đi, hôm nay hai mẹ con cứ về nhà, xe hư rồi, cô cũng đừng sốt sắng ra ngoài đi làm, cô gọi nhà trường xin cho con bé nghỉ mấy hôm. Tôi sẽ liên hệ với các chuyên gia trong tỉnh hiểu biết một chút, nhìn nên trị liệu sao cho phù hợp.

- Có cần phải mời chuyên gia từ bên ngoài không? Cùng với một ít vấn đề về tiêu phí, cô nghĩ như thế nào?

- Dù sao cô bé còn nhỏ, sức khỏe quan trọng hơn cả

Lục Khiết gật đầu, không sai

Trong lòng cô, Chanh Chanh đã là toàn bộ của cô.

Sinh mệnh của cô không thể lại mất đi nữa….

Ra văn phòng, Lục Khiết dẫn con gái về nhà.

Bỗng nhiên Dương Khai Hóa nói:

- Cái này... Lục tiểu thư, tôi đã liên lạc cửa hàng 4s, hiện tại họ sắp qua đây, mọi thứ tôi sẽ đến chịu trách nhiệm, cô không cần lo lắng.

Nói tới chỗ này, Dương Khai Hóa đề nghị:

- Tôi đã bảo tài xế lái một chiếc xe tới đây, tôi đưa hai mẹ con về nhà được không?

Trên đường đi, Lục Khiết hơi im lặng.

Chanh Chanh vẫn luôn an ủi mẹ:

- Mẹ ơi, có phải chú bác sĩ kia nói xấu Chanh Chanh cho mẹ nghe không? Mẹ đừng lo lắng có được không?

- Chú bác sĩ ấy gạt con, rõ ràng chú ấy đã móc tay với con, hứa là không nói cho mẹ rồi ….

Lục Khiết nhìn con gái, vuốt tóc con bé, năm nay Chanh Chanh đã tám tuổi, học lớp hai rồi.

Con nhà người ta bằng tuổi này vẫn còn là ngây thơ mờ mịt chỉ biết chơi đùa, nhưng mà Chanh Chanh của cô lại đã hiểu chuyện, giống như ông cụ non mà giúp cô chia sẻ khó khăn, phiền lòng.

Có đôi khi, Lục Khiết càng muốn Chanh Chanh nghịch ngợm gây sự một chút, không cần phải hiểu chuyện như thế.

Hiểu chuyện đến mức làm cô sợ hãi.

Dương Khai Hóa nhìn hai mẹ con, anh đột nhiên cảm thấy hơi hạnh phúc. Nếu như vợ con mình còn sống thì có lẽ…. Cũng xấp xỉ với Chanh Chanh?

Nghĩ tới đây, Dương Khai Hóa không khỏi thở dài.

Trong một chiếc xe, ba người đều có tâm sự.

Bên trong cái đầu nhỏ của Chanh Chanh cũng đang tự hỏi... Có phải hôm nay chú kia nói cho mẹ là mình bị bệnh gì hay không?

Nghĩ tới đây, Chanh Chanh cũng không khỏi lo lắng...

Nếu như mình ngã bệnh, nếu như mình đi theo ba...

Vậy ai sẽ chăm sóc mẹ đây….

Khi mẹ khóc thì ai dỗ dành nha?

Chanh Chanh nhìn mẹ, an ủi:

- Mẹ ơi, chờ khi nào Chanh Chanh trưởng thành, Chanh Chanh chắc chắn sẽ mua cho mẹ một chiếc xe đẹp y như là của chú này vậy.

Trong lòng Lục Khiết mềm nhũn, cô vội vàng quay đầu đi chỗ khác, trưởng thành à...

Từ khi nào mà hai chữ trưởng thành lại là một chuyện đáng sợ với cô như vậy?

Lục Khiết vẫn luôn cho rằng đợi đến khi Chanh Chanh trưởng thành thì tốt rồi, hiện tại... Sau khi nghe Trần Thương nói, cô mới đột nhiên cảm thấy, Chanh Chanh hiện tại đã rất tốt rồi, tốt nhất... Con bé không cần lớn lên.

- Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra thì phỏng chừng không thể vượt qua ba mươi tuổi...

Câu nói này giống như là ác mộng quanh quẩn trong đầu Lục Khiết.

Lục Khiết quyết định

Chắc chắn phải trị liệu

Táng gia bại sản cũng phải trị liệu cho con gái

...

...

Ngày hôm sau, Trần Thương tìm Đào Mật, kể hết mọi chuyện cho ông nghe.

Khi Đào Mật vừa nghe thấy câu “Sửa chữa động mạch chủ chuyển vị tính bẩm sinh kèm theo tâm nội dị dạng”, ông châm chước ba lần, một lần càng cau mày hơn một lần.

- Đây chính là một ca phẫu thuật lớn, một người là căn bản làm không được, nó cần được thực hiện bởi một đội ngoại khoa tim chuyên nghiệp. Ít nhất là bệnh viện chúng ta không làm được

- Tôi cho rằng nếu như suy xét về mặt đáng tin cậy thì khẳng định vẫn là nên đi phụ ngoại, nếu không thì bệnh viện Tề Lỗ cũng được.

Lục Khiết nghe thấy vậy, nhất thời trợn tròn mắt

- Chủ nhiệm Đào, nếu như đi thủ đô thì chi phí sẽ là bao nhiêu?

Lục Khiết rất là lo lắng

Sau khi chồng cô hi sinh vì nhiệm vụ, đúng là có được trợ cấp hơn mười ngàn, nhưng mà... Tiền trợ cấp không phải của chỉ riêng cô?

Cha mẹ chồng không có công việc, mà sau khi mẹ chồng nghe tin con trai chết thì bệnh nặng không gượng dậy nổi, tốn rất nhiều tiền.

Qua hai năm, trong nhà còn chưa tới hai trăm ngàn, con gái còn phải đi học, chi tiêu hàng ngày ở trong nhà, còn mua xe để đi làm.

Hiện giờ tiền trong tay đều để sử dụng rõ ràng, Lục Khiết còn không nỡ phung phí một cắc bạc.

Sau khi biết rõ tình huống của đối phương, Đào Mật nói:

- Tôi có một người bạn ở bệnh viện phụ ngoại, để tôi gọi điện hỏi thăm thử xem.

Đổ chuông không bao lâu thì có người nghe máy, sau khi hỏi rõ ràng tình huống, đối phương cũng đã nói rất nhiều.

Cúp điện thoại, Đào Mật nhìn Lục Khiết, nói:

- Nếu ca phẫu thuật này tới thủ đô, chi phí phẫu thuật và nằm viện có thể tốn hơn mấy trăm ngàn, bao gồm dự đoán bệnh tình hậu kỳ, có thể còn cần lắp đặt một máy tạo nhịp tim... Cho nên tổng cộng có thể tốn hơn hai trăm ngàn.

Nghe thấy con số khổng lồ này, Lục Khiết nhất thời bị dọa đến biến sắc.

Trần Thương nghe thấy thế, nhíu mày hỏi:

- Trong tỉnh chúng ta không thể làm được à?

Đào Mật nhíu mày:

- Lần trước tôi có nghe viện trưởng Hùng và viện trưởng Tần Nhạc Minh nhắc tới, hay là đi hỏi thử hai người họ xem sao?

Buổi sáng cùng ngày, Trần Thương liên hệ Hùng Khang Dụ, Tần Nhạc Minh, Dương Kiến Thụ và Hạ Cao Phong, đây là bốn vị đại lão của khoa ngoại tim trong tỉnh.

Mà Lục Khiết đã xin cho Chanh Chanh nghỉ học vài ngày rồi đưa con đến bệnh viện. Chanh Chanh lại được làm kiểm tra tương quan cặn kẽ lần nữa.

Chanh Chanh ngồi ở chỗ đó, nhìn nhóm người lớn các chú, các bác và các ông miêu tả mình.

Tâm linh nhỏ bé của Chanh Chanh trong bỗng nhiên ý thức được một điều, hình như là mình bị bệnh nặng

Trên TV đều là nói như vậy.

Có thể còn phải phẫu thuật.

Nghĩ tới đây, Chanh Chanh lập tức lo lắng, nhưng mà khi quay đầu nhìn thoáng qua mẹ mình, cô bé lại cong môi cười một tiếng, vì mất răng cửa nên tiếng cười hơi lọt gió, cười lên làm cho người ta đau lòng.

Chương 757: Toàn Lực Ứng Phó

Một hồi thảo luận căng thẳng và kịch liệt đang được tiến hành không ngừng

Có thể phẫu thuật không?

Phẫu thuật như thế nào?

Ai phẫu thuật?

Tất cả đều là vấn đề

Tần Nhạc Minh nhìn kết quả hình ảnh:

- Người bệnh sửa chữa động mạch chủ chuyển vị tính bẩm sinh kèm theo có khiếm khuyết thông liên thất, nếu phẫu thuật thì cần cân nhắc đến rất nhiều vấn đề.

- Khả năng chịu đựng phẫu thuật không phải là vấn đề bây giờ, nhưng cũng phải cân nhắc tới dự đoán bệnh tình. Đứa bé mới tám tuổi, chắc chắn phải giảm bớt di chứng, đây chính là chỗ khó của ca phẫu thuật này.

Hùng Khang Dụ gật đầu và nói:

- Nếu sửa chữa động mạch chủ chuyển vị tính bẩm sinh kèm theo chỉnh sửa tâm nội dị dạng, dựa theo tình huống của người bệnh thì hẳn là dùng phẫu thuật Senning và phẫu thuật thay đổi động mạch chủ. Nếu là như vậy, tuy rằng độ khó của ca phẫu thuật sẽ lớn một chút nhưng mà di chứng sẽ nhỏ hơn, đối với bệnh nhi thì có thể tốt hơn chút.

- Chủ nhiệm Tần, tôi có thể làm phẫu thuật Senning và phẫu thuật thay đổi động mạch chủ, nhưng mà... Tôi cảm thấy mình không thể đảm nhiệm vị trí mổ chính được! Ông có thể làm chứ?

Tần Nhạc Minh sững sờ, ông trầm tư suy nghĩ, nghiêm túc cân nhắc một hồi.

- Đúng là tôi thường xuyên làm phẫu thuật thay đổi động mạch chủ! Nhưng mà... phẫu thuật Senning tôi cũng làm qua mấy lần, có điều..... Loại phẫu thuật này quá ít, tôi không thể đảm bảo tỷ lệ thành công của mình. Hơn nữa, giống như chủ nhiệm Hùng đã nói, tính nguy hiểm của trẻ em thì sẽ lớn hơn một chút, tôi cũng không thể xác định

Sau một hồi thảo luận, mấy chủ nhiệm đối với loại phẫu thuật này đều không có nắm chắc

Trần Thương thở dài, tối hôm qua anh cũng đã kiểm tra rất nhiều tư liệu, học bù thêm kiến thức.

Cái này thật ra không thể trách các chủ nhiệm.

Thứ nhất là bởi vì loại bệnh này cực kỳ hiếm thấy

Bởi vì xác suất mắc bệnh tim bẩm sinh tự thân đã rất thấp, còn chưa tới một phần trăm, mà sửa chữa động mạch chủ chuyển vị tính bẩm sinh càng là một loại bệnh tim tính bẩm sinh hiếm thấy, chỉ chiếm 0.43%~ 0.60% trong các bệnh tim bẩm sinh.

Trong 12044 ca phẫu thuật bệnh tim tính bẩm sinh ở tổng bệnh viện quân đội Thẩm Dương thì chỉ có mười mấy người mắc bệnh này, mà ca phẫu thuật đầu tiên trong nước thì tận cuối những năm chín mươi mới có.

Đây là một ca mổ khó, có tính chất phức tạp và nghi nan cực lớn

Nếu không thì tại sao Triệu Hưng khoa X-Quang và chủ nhiệm Thạch Đào đều hơi mờ mịt chứ?

Sau một hồi thảo luận, bỗng nhiên Tần Nhạc Minh nói:

- Tôi biết một chuyên gia, ở tổng viện quân đội Thẩm Dương. Ông ta đã làm qua mười mấy ca phẫu thuật như vậy, có thể coi như kinh nghiệm phong phú, hay là để tôi hỏi thăm thử xem? Mời ông ấy đến làm bác sĩ phẫu thuật chính?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng gọi Lục Khiết vào, trưng cầu ý kiến của cô.

Dù sao thì loại chuyện như mời chuyên gia thì còn cần người nhà đưa ra quyết định.

Lục Khiết đã sớm vô cùng cảm kích các chuyên gia, cô cứ mở miệng cám ơn không ngừng.

Tần Nhạc Minh khoát tay, nói:

- Yên tâm đi, chúng tôi chắc chắn toàn lực ứng phó chuyện của Chanh Chanh, cha của cô bé chính là anh hùng, quốc gia và nhân dân sẽ không cô phụ con của ông ấy.

Mấy chủ nhiệm xung quanh cũng cùng nhau gật đầu

- Không sai, cô hãy yên tâm đi, chúng tôi chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, trợ giúp hoàn thành ca phẫu thuật này

Lục Khiết nghe tới đây, trên mặt đã tràn đầy nước mắt.

Mà Chanh Chanh đi vào theo cũng lập tức khóc.

Không phải cô bé khóc là do tủi thân, mà là vì khi cô nghe thấy có ai nói cha mình là anh hùng thì luôn khóc.

Sau khi điện thoại được kết nối, đối phương hiểu được tình huống của Chanh Chanh, ông do dự một phen sau đó từ chối.

- Anh Tần, không phải là tôi không muốn giúp ông, cũng không phải là tôi không cho đứa nhỏ làm phẫu thuật, tôi... Hiện tại bệnh Parkinson của tôi đã trở nên nghiêm trọng hơn, tôi sợ khi phẫu thuật sẽ xảy ra ngoài ý muốn. Hay là thế này đi, tối nay tôi lập tức lên đường tới đây, tôi có thể cung cấp cho mọi người một ít kinh nghiệm.

Sau khi cúp điện thoại, mọi người im lặng.

Hùng Khang Dụ thở dài:

- Để tôi liên lạc với bên phụ ngoại một chút

Hạ Cao Phong:

- Tôi quen biết chủ nhiệm ngoại khoa tim bệnh viện Tề Lỗ, tôi cũng đi hỏi thử xem.

Nhìn thấy các chủ nhiệm nhiệt tâm như vậy, trong lòng Lục Khiết tràn đầy kích động và run rẩy, lần đầu tiên cô cảm nhận được một loại ấm áp.

Ngay lúc này, bỗng dưng Trần Thương lên tiếng:

- Hãy để cháu mổ chính

Mọi người nhìn về phía Trần Thương, đôi mắt đều trừng lớn, kinh ngạc hỏi:

- Cậu biết làm ca phẫu thuật này à?

Trần Thương gật đầu một cách kiên định:

- Cháu làm được

Nhất thời, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bao gồm cả Chanh Chanh, cô bé nhìn ông chú trẻ tuổi này với vẻ mặt tò mò.

…

…

Trần Thương nhất thời để bên trong phòng họp lâm vào yên tĩnh.

Đào Mật bị câu nói này của Trần Thương làm cho nghẹn lời

Sau khi khụ khụ hai tiếng, kinh ngạc nói:

- Cậu... lại biết rồi?

Mọi người nghe thấy lời này của Đào Mật một mặt không hiểu nhìn về phía Trần Thương.

- Cậu... lại biết rồi?

Câu nói này, làm sao nghe luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, cứ là lạ là sao thế này?

Đào Mật bất đắc dĩ nói:

- Cậu... Sao cậu không nói sớm.

Trần Thương thản nhiên nói một câu:

- Mọi người đâu có hỏi cháu, cháu cứ cho rằng các chủ nhiệm đều là tiền bối, đây cũng là sở trường của các người, nên cháu cũng không tiện xen vào.

- Vừa rồi nhìn mấy chuyên gia đều không có người để tuyển tốt hơn, cháu đã cảm thấy... cháu có thể tự đề cử mình một chút.

Mọi người nghe xong, nhất thời mặt mo đỏ ửng

Trong lòng oán thầm cả nửa ngày.

Lời nói của thằng nhóc này ý tứ rõ ràng là: Tôi đã cho các người cơ hội? Thế nhưng mà các người không trân quý, không thể trách tôi không cho các người cơ hội làm màu

Tuyệt đối chính là như vậy

Đào Mật hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại, điều này quá phù hợp với phong cách của thằng nhóc Trần Thương này.

Thình lình kích thích ngươi một cái, để ngươi muốn ngừng mà không được.

Tần Nhạc Minh nhìn thoáng qua Trần Thương, mặc dù cảm thấy Trần Thương không phải một người thích nói giỡn, càng không phải là một loại người tùy tiện khoe khoang.

Nhưng mà... Với tư cách trưởng bối, ông cảm thấy mình vẫn phải nhắc đi nhở Trần Thương một chút, đây không phải đang nói đùa, đây là tính mạng của một đứa bé bảy tám tuổi, càng là con cháu của một liệt sĩ, đời sau của công thần, tuyệt đối không thể qua loa được

- Chủ nhiệm Trần, thuận tiện thì chúng ta hiện tại thảo luận một chút phẫu thuật thế nào được không?

Mọi người nghe mắt đều sáng lên, bất đắc dĩ trong lòng đối với Tần Nhạc Minh dựng thẳng lên ngón cái, đúng

Ý kiến hay

Trần Thương nghe thấy vậy, mỉm cười, biết rõ Tần Nhạc Minh suy nghĩ cho mình, mặc dù mang trong lòng suy tính, nhưng mà anh cũng cho mặt mũi.

Trần Thương nhìn cái áo blouse trắng đang mặc trên người.

Đây chính là bảo bối mà mình mới lấy được

Sau khi Trần Thương nhìn thấy thuộc tính, lúc ấy đã kinh hô trâu bò, không hổ là áo blouse trắng của đại lão Bạch Khâu n nha.

【 Áo khoác trắng của Bạch Khâu n: Vật phẩm màu vàng, thuộc tính: Thanh tỉnh + 20; thể lực + 20; phòng ngự + 20.

Nhắc nhở: Áo blouse trắng của bác sĩ trên chiến trường chính là áo phẫu thuật của anh! Lúc mang theo áo blouse trắng và áo phẫu thuật, toàn bộ có hiệu lực

Với tư cách Bạch Khâu n và kinh nghiệm ngưng tụ thể, có bộ quần áo kia sau này lúc xử lý bệnh khoa ngoại lòng ngực người bệnh có thể gia tăng cảm ngộ phẫu thuật, nhận được linh cảm phẫu thuật, đề cao độ thuần thục khi phẫu thuật

Trang bị kỹ năng: Có thể đem chính mình tham dự hoặc quan sát qua một ca phẫu thuật chuyển hóa thành kỹ năng phẫu thuật của chính mình, đồng thời tăng lên đến cấp hoàn mỹ, tháng đó hữu hiệu, mỗi tháng một lần, sau một tháng, kỹ năng này tự động biến mất, có thể lần nữa kích hoạt để sử dụng.

Trang bị ràng buộc: Nhận được năm bộ Bạch Khâu n đời sau, sẽ nhận được truyền thừa kỹ năng khoa ngoại lồng ngực của Bạch Khâu n, nhận được kỹ năng phẫu thuật của bác sĩ truyền kỳ ngoại khoa lồng ngực cấp một trăm - Bạch Khâu n.】

Chương 758: Lúc Thực Tập Đang Làm Gì?

Lúc ấy nhìn thấy nhắc nhở, Trần Thương đã hoàn toàn lâm vào trạng thái đứng máy

Đây tuyệt đối là trang bị thần mà.

Mà là trang bị cấp Thần.

Năm kiện hợp thể lại có thể nhận được kỹ năng phẫu thuật của bác sĩ truyền kỳ ngoại khoa lồng ngực cấp một trăm - Bạch Khâu n, điều này có thể giúp mình giảm bớt bao nhiêu điểm kỹ năng đây chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đều cảm thấy có cảm giác đáng sợ.

Hơn nữa, trang bị kỹ năng cũng cực kỳ bá đạo, chỉ cần mình tham gia hoặc quan sát qua phẫu thuật đều sẽ tự chuyển hóa thành kỹ năng phẫu thuật của chính mình, hơn nữa lại còn là cấp hoàn mỹ

Chuyện này có nghĩa là mỗi tháng mình đều có một cơ hội nhận được kỹ năng phẫu thuật cấp hoàn mỹ.

Đáng tiếc là...

Hệ thống trang bị mang tính lựa chọn trang bị, mỗi lần chỉ có thể trang bị một kiện, bình thường nói đến những dao phẫu thuật, kim, Trần Thương đều lấy trang bị tốt ra, không tốt trực tiếp đổi đi.

Thế nhưng áo phẫu thuật lại không giống.

Trang bị áo Bạch Khâu n trước mắt đối với giai đoạn này, Trần Thương cảm thấy nó vẫn là trang bị rất tốt rồi, tự do hoán đổi là được.

Hơn nữa, may mắn chính là, Trần Thương đã gặp qua một dạng phẫu thuật thế này rồi.

Vì lẽ đó, lúc này Trần Thương 【tính tiên thiên sửa chữa động mạch chủ chuyển vị kèm theo chỉnh sửa phẫu thuật tâm nội dị dạng: Cấp hoàn mỹ! Tháng đó hữu hiệu! 】

Cái này cũng đã đầy đủ

Trần Thương giải thích kỹ càng kế hoạch và phương án phẫu thuật của chính mình với mọi người.

Mỗi một bước, đều chính xác đến từng chi tiết.

Mỗi một chi tiết nhỏ, đều giới thiệu tinh chuẩn.

...

Nửa giờ sau, mọi người đều lâm vào im lặng.

Thằng nhóc này, thật đúng là hiểu biết sâu

Hơn nữa, có nhiều chỗ họ còn nghe không hiểu.

Tần Nhạc Minh vừa mừng vừa sợ, anh không ngờ cháu gái của mình lại có thể tìm được một đối tượng lợi hại đến như thế này.

Ngay cả vấn đề phẫu thuật nan giải thế này mà vẫn có thể làm tốt.

Nghĩ tới đây, mấy chủ nhiệm hai mặt nhìn nhau, quyết định cho Trần Thương mổ chính.

Nhưng mà sau khi thảo luận kết thúc, Đào Mật mới bất đắc dĩ hỏi:

- Tiểu Trần, cậu từ chỗ nào học được phẫu thuật này thế?

Trần Thương cười đáp:

- Trong lúc thực tập, ở tam vện Bắc Đại, khi đó chủ nhiệm ngoại khoa tim vô cùng ưu ái cháu nên thường xuyên mang theo cháu đi xem phẫu thuật, vì vậy sau này cháu đi làm nghiên cứu sinh cũng dự thi ngoại khoa tim.

Mọi người nghe thấy xong không khỏi sửng sốt một chút, im lặng không biết nói gì.

Cẩn thận hồi tưởng lại một phen, chính mình lúc thực tập đang làm gì?

Rất nhanh, hội nghị đã kết thúc, mọi người tan cuộc, Trần Thương đi bàn giao bệnh tình.

Mà Tần Nhạc Minh và mấy chủ nhiệm lại cùng nhau cùng nhau đi xuống lầu.

Trong thang máy, bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ

Lúc này, Hạ Cao Phong bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Tần, lúc thực tập ông đã học xong cái gì?

Tần Nhạc Minh đỏ mặt một trận nói:

- Tôi à? Tôi... biết cũng thật nhiều, ví dụ như bắt ngoéo, thắt nút... Nhưng mà có thể giống nhau à? Tôi khi đó là thực tập ở Đông Dương, đúng rồi, chủ nhiệm Hùng, ông thực tập ở thủ đô, lúc đó ông thực tập làm cái gì?

Nhất thời Hùng Khang Dụ tức giận mà nổi nóng, con mẹ nó dù tôi thực tập ở thủ đô, thế nhưng... tôi không phải là Trần Thương

- Tôi... Tôi hẳn là học được khâu lại

Mọi người nghe xong, không khỏi mỉm cười.

Dương Kiến Thụ càng bất đắc dĩ bật cười.

Mọi người nhất thời mắt hổ trừng một cái:

- Chủ nhiệm Dương, tôi nghe nói ông là hải quy à? Ông lúc đó ở nước Mỹ đã học được cái gì?

Dương Kiến Thụ nghe thế bỗng sững sờ, nhìn thấy chính mình đưa tới sự tức nộ cho mọi người, nhất thời nhanh tay ấn chốt mở thang máy:

- A nha... tự dưng cái bụng này của tôi không thoải mái, các người xuống trước đi! Chào mọi người, hôm nào gặp lại nha

Sau khi nói xong đã gấp gáp bỏ chạy.

Đào Mật sững sờ:

- Khoan đã... Tầng này là... Khoa sản?

...

...

Bên trong phòng bệnh ngoại khoa tim, Trần Thương đang muốn đi tìm Lục Khiết nói chuyện phẫu thuật.

Sau khi đi vào, chợt phát hiện bên trong gian phòng tất cả đều là người.

Trương Khắc Cần nhìn Lục Khiết:

- Em gái, em thế này có phải cũng đã quá rồi hay không? Chuyện lớn như vậy cũng không nói cho bọn anh biết một tiếng

- Hơn nữa, nếu như Chanh Chanh có chuyện bất trắc, chúng ta sao có thể an tâm đây cơ chứ?

Lục Khiết cười cười, cũng không nói chuyện.

Ngô Cương ôm Chanh Chanh:

- Chanh Chanh, ai bắt nạt con, nói cho cha nghe, cha bắt người đó đến

Hiện tại, tay của Ngô Cương đã khôi phục rất tốt, cơ bản không có ảnh hưởng gì.

Chanh Chanh nhìn thấy ở cửa ra vào Trần Thương đang tiến đến, nhất thời cong lên khóe miệng:

- Chú ấy bắt nạt con.

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng.

Ngô Cương quay người nhìn thấy Trần Thương tiến đến, nhất thời cười nói:

- Bác sĩ Trần? Ha ha! Chanh Chanh, người này... Cha không thể trêu vào, chúng ta đổi một người khác có được hay không?

Chanh Chanh nghe xong, nhất thời khóe miệng cong lên, hai tay ôm ở trước ngực, suy nghĩ nửa ngày sau mới nói một câu:

- Thật khó xử

Mọi người nhìn thấy cô bé này có dáng vẻ đại nhân nhỏ, nhất thời ha ha ha nở nụ cười.

Lúc này, Trương Khắc Cần liếc mắt ra hiệu cho Ngô Cương

Ngô Cương vội vàng đứng lên:

- Chanh Chanh, cùng cha đi ra ngoài dạo chơi.

Sau khi hai người rời đi.

Trương Khắc Cần nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, trong cục đã biết rõ tình trạng của Chanh Chanh, thanh toán toàn bộ phí chữa bệnh của Chanh Chanh rồi, cho nên vẫn hi vọng mọi người có thể dốc hết toàn lực chữa trị giúp Chanh Chanh

- Còn có việc nữa chính là, nếu như cần mời chuyên gia gì, chúng tôi cũng có thể xin sự trợ giúp, nhưng mà yếu tố hạch tâm lại chỉ có một cái, tốt nhất có thể bảo chứng phẫu thuật thành công, dù sao đứa bé vẫn còn nhỏ như thế mà.

…

…

- Đứa trẻ vẫn còn nhỏ nên đừng để lại di chứng gì

- Anh chắc chắn phải dốc hết sức lực cho ca mổ này

- Nếu anh cần sự giúp đỡ của chúng tôi hoặc là chúng tôi sẽ liên hệ với các chuyên gia ở thủ đô, tôi sẽ nhanh chóng quay về nói chuyện với lãnh đạo để xin chỉ thị ngay

Trương Khắc Cần rất nhiệt tình nói với Trần Thương.

Trần Thương khẽ gật đầu:

- Được rồi, đội trưởng Trương, đừng quá lo lắng, chuyện này chúng tôi chắc chắn sẽ dốc toàn lực, còn... để phẫu thuật, chúng tôi đã mời chuyên gia của tỉnh tới làm và đích thân tôi sẽ tự mình tiến hành phẫu thuật, anh cứ yên tâm.

Trương Khắc Cần nghe xong lập tức gật đầu.

Anh hoàn toàn tin tưởng Trần Thương, dù sao thì cả bàn tay của anh và tay của Ngô Cương đều đã được Trần Thương chữa trị, hiện tại anh đang hồi phục rất tốt, còn Ngô Cương kia đã có thể tập luyện bình thường.

- Cảm ơn bác sĩ Trần rất nhiều

Nói xong, Trương Khắc Cần nhìn Lục Khiết:

- Em à, sau này có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho tụi anh, đừng như người xa lạ.

Lục Khiết thở dài:

- Em... … nếu chuyện không phiền phức, em cũng không muốn làm phiền các anh. Các anh bận rộn làm việc nguy hiểm mỗi ngày, em sợ sẽ làm gián đoạn nhiệm vụ của các anh.

- Chuyện lần này, anh…

Trương Khắc Cần lắc đầu:

- Nếu không phải bệnh viện liên hệ với tụi anh, quả thật tụi anh cũng không biết về điều này

- Em, đừng lo, Tiểu Ly đã có những đóng góp cho đất nước và cho nhân dân tổ quốc, vợ và các con của anh ấy, đất nước sẽ không ruồng bỏ đâu

- Anh cũng biết rằng điều đó không hề dễ dàng đối với em, tiền trợ cấp được trao lại cho cha mẹ của Tiểu Ly, vì vậy anh sẽ cố gắng đề xuất với văn phòng cục để xem liệu có thể nhận được một số biện pháp bảo hộ cho em hay không. Ngoài ra, đứa trẻ sẽ không phải chịu cảnh này trong tương lai, mọi chi phí y tế sẽ được hoàn trả đầy đủ và điều trị bệnh tật một cách tốt nhất. Vậy nên, em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa

Lục Khiết gật đầu rơi lệ.

Chương 759: Đều Do Thầy Dạy Dỗ

Cô không biết phải nói gì.

Cảm động?

Cô thà tình nguyện chồng mình dù nghèo một chút cũng đủ lo cơm áo gạo tiền, dù vay tiền... cũng không muốn những thứ này...

Cô thấy mình ích kỷ

Không có ước mơ lớn như Tiểu Ly muốn bảo vệ gia đình và đất nước.

Cô chỉ là Lục Khiết nhỏ bé, nên chỉ mong muốn chăm sóc gia đình nhỏ của mình thật tốt.

Nhưng lúc này cô hơi cảm động.

Sau cùng, khi tuyệt vọng nhất, đất nước đã không phụ lòng và không bỏ rơi gia đình mình.

Để cô cũng tin rằng trên đời này vẫn còn dấu vết của hơi ấm, còn một chút tình thương.

……

……

Ca phẫu thuật đang trong thời gian chuẩn bị.

Phẫu thuật tối nay, vào buổi chiều.

Mọi người đang gấp rút chuẩn bị cho ca mổ của Chanh Chanh.

Chanh Chanh ngồi trên giường, cẩn thận từng li từng tí viết nhật ký.

Lục Khiết bước vào, nhìn thấy Chanh Chanh đang viết gì đó, đột nhiên nở nụ cười:

- Chanh Chanh, con viết gì vậy? Đọc cho mẹ nghe với?

Chanh Chanh nhìn thấy Lục Khiết đi vào, đột nhiên nheo mắt lại, đóng vở lại, nhét nó vào chiếc cặp nhỏ đi học của nó.

- Không được nhìn, đây là bí mật của Chanh Chanh

Lục Khiết chợt mỉm cười nhìn con mình.

Cô không biết bắt đầu từ khi nào con cô học được viết nhật ký, có lẽ đây là một thói quen tốt.

Năm giờ chiều, Dương Khai Hoá vội vàng bước vào phòng bệnh, bộ quần áo xưa nay đều tươm tất nay lại nhăn nhúm, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi, theo sau là một người đàn ông.

- Chanh Chanh, bác mang cho cháu đồ ăn ngon này.

Dương Khai Hoá để đồ ăn vặt sang một bên.

Lục Khiết nhanh chóng từ chối:

- Anh Dương, anh khách sáo quá.

Mặc dù ánh mắt Chanh Chanh nhìn chằm chằm vào đồ ăn vặt, nhưng cô bé lắc đầu nói:

- Cảm ơn bác, Chanh Chanh không thích ăn vặt.

Dương Khai Hoá nhìn qua Chanh Chanh không nhịn được, đau lòng chạm vào mái tóc của cô bé.

Nói với Lục Khiết:

- Lục Khiết, tôi muốn giới thiệu cô với một người ở bên ngoài.

Lúc Khiết gật đầu tò mò đi ra.

Dương Khai Hoá giới thiệu:

- Lục Khiết, đây là giáo sư Vương Kỳ, giám đốc khoa phẫu thuật tim bệnh viện số ba của trường đại học Bắc Kinh. Tôi đã nghe ngóng ông ấy rất giỏi trong lĩnh vực phẫu thuật điều trị bẩm sinh chuyển vị liên quan đến động mạch chủ và dị tật tim mạch, đây là chuyên gia trong cả nước, sau khi giáo sư Vương Kỳ biết về chuyện của Chanh Chanh, đã đồng ý phẫu thuật cho Chanh Chanh.

Lục Khiết nghe xong hơi sửng sốt một chút

Cô nhìn thấy vẻ muộn phiền trên gương mặt Dương Khai Hoá, quay qua nhìn thoáng Vương Kỳ.

Thật cô muốn từ chối nhưng không nói lên lời.

Dù sao đây là con mình, cô tự nguyện từ bỏ sự tôn nghiêm.

- Giáo sư Vương, xin chào, xin chào! Ngài... Tôi hy vọng ngài có thể cứu giúp Chanh Chanh.

Lục Khiết mắt đỏ hoe nói.

- Anh Dương, cảm ơn anh rất nhiều, thật lòng, tôi… sau này chắc chắn sẽ báo đáp anh.

Khuôn mặt Dương Khai Hoá tràn đầy nụ cười:

- Đừng cảm ơn tôi, hãy cảm ơn giáo sư Vương Kỳ nếu cô muốn.

Vương Kỳ thở dài, nhìn Dương Khai Hoá, anh ấy cũng là một người si tình quan tâm đến điên rồi

Nhưng vẫn nói:

- Tiểu Lục à, tôi cũng biết về Chanh Chanh, tôi sẽ cố gắng hết sức mình hợp tác với bệnh viện để làm phẫu thuật, nhưng tôi cần phải bàn bạc kỹ với bệnh viện trước, vì chuyện phẫu thuật này cũng không thể làm một cách tùy tiện được...

Làm sao mà Lục Khiết không hiểu ý của Dương Khai Hoá?

Cô là phụ nữ, nhưng cô không ngốc

Lục Khiết tuy chỉ chăm lo việc nhà, nhưng cô biết những khó khăn của cuộc sống này.

Nhìn Dương Khai Hoá, cô biết anh ta hẳn phải tốn rất nhiều công sức mới mời được họ.

Làm thế nào nó có thể được dễ dàng như thế?

Với nhiều chuyên gia như vậy, ai là người sẵn sàng thực hiện phẫu thuật?

Hôm qua, Lục Khiết đích thân nghe cuộc gọi của mấy vị giám đốc chuyên môn, tất cả đều rất vất vả như vậy, anh ta là người ngoài ngành, chuyện này sao có thể dễ dàng?

Tuy nhiên, có một số điều không thể nói.

Cụ thể việc phẫu thuật ra sao cô cũng cần phải liên hệ với bệnh viện.

Dương Khai Hoá và Lục Khiết dẫn Vương Kỳ đến văn phòng khoa phẫu thuật tim.

Lúc này, trong phòng có rất nhiều người.

Trần Thương, Đào Mật, Trần Nhạc Minh, Dương Kiến Thụ, Hùng Khang Dụ đều ở đó.

Họ đang chuẩn bị chi tiết trước khi phẫu thuật.

Trần Thương quay lại nhìn thấy Dương Khai Hóa và những người khác.

Tuy nhiên, Trần Thương mở to mắt:

- Hả? Chủ nhiệm Vương! Sao ông lại ở đây?

Mọi người theo tiếng nói quay lại.

Lập tức sắc mặt mọi người vui vẻ

- Giáo sư Vương Kỳ! ?

- Giáo sư Vương, thật là anh à?

Vương Kỳ, Đào Mật, Trần Nhạc Minh và những người khác lần lượt chào hỏi.

- Lần này khó tránh khỏi rắc rối cho mọi người, anh Dương đặc biệt yêu cầu tôi thực hiện ca mổ Chanh Chanh, tôi còn nói để đi làm quen với các anh, không ngờ đều là người quen

Đào Mật phấn khích.

Trần Nhạc Minh nói thẳng:

- Có giáo sư Vương Kỳ ở đây, chúng ta sẽ nắm chắc hơn

Hùng Khang Dụ gật đầu:

- Vâng! Cảm ơn giáo sư Vương.

Sau vài lời chào hỏi khách sáo.

Vương Kỳ nhìn Trần Thương thích thú:

- Tiểu Trần! Tiểu Trần! Cuối cùng tôi cũng tìm được cậu

Trần Thương lúng túng gãi đầu:

- Chủ nhiệm Vương, đã lâu không gặp

Mọi người tò mò nhìn hai người.

Có phải... đã biết không?

Có vẻ là người quen cũ?

Vương Kỳ không nhịn được nói:

- Cậu đang ở khoa phẫu thuật tim, Tỉnh Nhị Viện à?

Trần Thương lắc đầu cười:

- Không phải, tôi đang ở khoa cấp cứu, tôi lên đóng góp vui vẻ một chút.

Vương Kỳ không khỏi thở dài:

- Bây giờ cậu chuẩn bị tốt nghiệp rồi à?

Trần Thương gật đầu:

- Năm đầu nghiên cứu sinh, đại học Y Đông Dương.

Vương Kỳ nghe đến đây thì đột nhiên nổi giận:

- Thằng nhóc, lúc tôi kêu cậu đi thi nghiên cứu sinh của tôi, cậu đã không tham gia kỳ thi. Bây giờ thì hay rồi, cậu lại thành một sinh viên nghiên cứu của người khác.

Vương Kỳ nói đến đây:

- Được rồi, không nói nhảm với cậu, tôi sẽ nói chuyện với cậu sau khi ca phẫu thuật kết thúc.

- Tiểu tử cậu, lần này đừng bảo là tôi dụ dỗ, đợi cậu tốt nghiệp xong, thành thật đến chỗ tôi, tôi có thể sẽ tìm cho cậu một công việc tốt trước khi tôi nghỉ hưu.

Trái tim của Trần Thương ấm hẳn lên, chủ nhiệm Vương Kỳ là người đáng quý trọng đầu tiên của anh.

Vào khi thực tập, ông ấy rất thích Trần Thương và muốn giữ anh ở lại.

Nhưng Học viện thứ ba của Đại học Bắc Kinh có thể muốn một sinh viên chưa tốt nghiệp không?

Vì vậy, Vương Kỳ đã yêu cầu Trần Thương đến viện nghiên cứu của mình.

Lúc đó, Trần Thương không tham gia kỳ thi tuyển nghiên cứu sinh

Không ngờ sau bao nhiêu năm lại gặp nhau.

Trần Thương lúng túng cười:

- Chủ nhiệm Vương, hiện tại em đang đi làm, em ở khoa cấp cứu bệnh viện Tỉnh Nhị.

Nghe vậy, Vương Kỳ kéo Trần Thương ra, nháy mắt rồi nói nhỏ:

- Bệnh viện này có thể so với chỗ Thủ Đô à? Đừng ngốc, được rồi, tôi sẽ nói chuyện với cậu sau khi phẫu thuật xong

Đào Mật và vài người nhìn thấy điều này, dù họ không biết Vương Kỳ nói gì, nhưng... họ chắc chắn có thể đoán được một, hai.

Đào Mật nhanh chóng nói:

- Ồ! Nhân tiện, chủ nhiệm Vương, tôi quên giới thiệu với anh.

- Đây là Trần Thương, phó chủ nhiệm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện của chúng tôi và cậu ấy sẽ sớm là chủ nhiệm khoa cấp cứu

Vương Kỳ nghe vậy thì trợn to hai mắt, nghi ngờ nhìn Trần Thương:

- À? Cậu là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu à?

Trần Thương gật đầu, ngượng ngùng cười và nói đùa:

- Đúng, là vàng thì nó sẽ tỏa sáng ở khắp mọi nơi, đó là những gì ông đã nói.

Chương 760: Quyển Nhật Ký (Phần Một)

Sau khi Vương Kỳ nghe thấy, ông ấy lập tức cười.

Thật bất ngờ, chỉ mới ba năm không gặp mà Trần Thương đã trở thành phó chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Phó chủ nhiệm cấp tỉnh trong ba tỉnh đứng đầu, chuyện này rất khác.

Nếu chỉ là một bác sĩ nhỏ, vừa rồi Vương Kỳ chắc chắn sẽ lên tiếng, nhưng... phó chủ nhiệm 27 tuổi của khoa cấp cứu, chuyện này... sao có thể?

Vương Kỳ trợn to hai mắt, có phần không thể tưởng tượng nổi.

Tần Nhạc Minh giải thích:

- Giáo sư Dương, ông đã đi đến Hoa Kỳ vào tuần trước có lẽ ông không hiểu năm nay cuộc thi kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim quốc gia, Trần Thương là đứng đầu tuyệt đối, đạt quán quân năm nay...

Vừa nghe đến đây

Đột nhiên Vương Kỳ sửng sốt.

- Cái gì? Cậu chính là Trần Thương kia?

Vương Kỳ đã nghe thấy tên của Trần Thương trong hai ngày qua.

Tuy nhiên, với quá nhiều cái tên trùng nhau, ông cũng chẳng quan tâm chút nào

Sau cùng, Trần Thương đã giành chức vô địch quốc gia với điểm số tuyệt đối.

Mặc dù Trần Thương rất xuất sắc.

Nhưng... rất khó để Vương Kỳ so sánh hai người lại với nhau.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này, Vương Kỳ cũng hơi sầu não, ông vẫn đang nghĩ nếu như Trần Thương ở bên cạnh mình, có thể sẽ tham gia thử cuộc thi cấp quốc gia

Ông vẫn còn hy vọng về điều này trong một thời gian dài.

Thực tế không ngờ

Ông trời thật biết đùa, thời gian thay đổi mọi thứ

Ai có thể nghĩ rằng đứa nhỏ lúc ấy đã đứng ở vị trí cao như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Kỳ lại nhìn Trần Thương, không khỏi nói:

- Cậu bé ngoan! Rất cố gắng đó

Trần Thương ngượng ngùng cười nói:

- Giáo sư Vương dạy tốt.

Đột nhiên Vương Kỳ cười nói:

- Đêm nay, để tôi xem cậu như thế nào.

Lúc này, Hùng Khánh Dụ cười nói:

- Giáo sư Vương, tối nay phó chủ nhiệm Trần là người mổ chính, chắc hẳn ông là phải đi rồi.

Vừa nghe vậy, Vương Kỳ ngẩn ra.

- Cái này... Cậu cũng biết phẫu thuật điều chỉnh chuyển vị bẩm sinh của các động mạch lớn kết hợp với dị tật nội tim?

Trần Thương ngượng ngùng cười, tất nhiên anh sẽ không phẫu thuật, thủ thuật của anh chính là nhìn giáo sư Vương phẫu thuật rồi dùng trang bị chuyển hóa chúng thành kỹ năng phẫu thuật hoàn hảo.

Trần Thương xấu hổ nở nụ cười:

- Mong giáo sư Vương chỉ dạy.

…

…

Trần Thương nói một câu làm Vương Kỳ cảm giác đầu óc mình không đủ dùng

- Tôi từng dạy qua rồi à?

Vương Kỳ hỏi ngược một câu

- Ngài dạy qua rồi... nha

Trần Thương trả lời một câu

Mà xung quanh những chủ nhiệm kia, cả Dương Khai Hóa, đều bị một chữ “nha” này dọa cho không nhẹ.

Nha?

Đây là ý gì?

Mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, làm anh hơi xấu hổ, ân, còn có một chút xíu không biết làm thế nào, mà... mặt cũng dần hơi ửng đỏ

Trần Thương nhìn Vương Kỳ:

- Chủ nhiệm Vương, thầy quên à?

Vương Kỳ thật ra đã quên

Anh thật quên chính mình từng dạy Trần Thương phẫu thuật chữa trị chuyển vị động mạch bẩm sinh và phẫu thuật điều trị dị dạng ở tim

Bởi vì... bốn năm trước chính anh còn chưa xác định được, cái một ca phẫu thuật này rốt cuộc làm như thế nào đây, khi đó...

Trần Thương vội vàng ngắt lời:

- Cái này, chủ nhiệm Vương, thời gian bây giờ không còn sớm, chúng ta đi phòng mổ trước đi

- Tôi buổi tối gợi nhớ lại cho thầy một chút, nói không chừng thầy sẽ nhớ được nha

Vương Kỳ thở dài, nhìn Trần Thương:

- Ai... Tôi thật sự là già rồi.

Trần Thương cười nói:

- Đúng, thầy khẳng định già rồi...

Mấy hủ nhiệm xung quanh hai mặt nhìn nhau

Không...

Không phải Vương Kỳ giờ rồi

Trần Thương anh là cảm thấy chúng tôi đều già hả...

Nguyên một đám tuổi già thần sắc buồn bã, tai điếc mắt hoa, ngay cả đầu óc cũng dùng không tốt...

Không không không

Anh chính là cảm thấy chúng tôi đều già nên hồ đồ rồi, đầu óc không dùng được.

Bốn chủ nhiệm liếc mắt, ánh mắt kiên định nhìn nhau, một khi phát hiện Trần Thương có một chút không biết, sẽ lập tức kéo anh ta xuống, để giáo sư Vương ra trận.

Lúc này, họ lần thứ nhất phát hiện, không phải lúc nào Trần Thương cũng đáng tin cậy

Lúc này, Dương Khai Hóa nhìn thoáng qua đoàn đội phẫu thuật xa hoa này, lòng ngực kiên định mà yên tâm

Thế nhưng mà khi anh nhìn thấy Trần Thương, chẳng biết tại sao, lại nhiều hơn mấy phần thấp thỏm.

Trong cuộc sống, luôn làm cho anh trong lúc lơ đãng cảm giác được kích thích.

Dù sao Trần Thương vẫn là người mổ chính.

Sau khi thảo luận tốt các loại tình huống với Lục Khiết, mà Đào Mật cũng đưa Vương Kỳ hoàn thành đăng ký, mọi người vội đi qua hướng phòng mổ.

Y tá Nhạc Nhạc và Tiểu Lâm cởi quần áo Chanh Chanh ra, cô gái nhỏ nhìn Dương Khai Hóa, ngượng ngùng nói.

- Chú Dương à, chú nhắm mắt lại

Dương Khai Hóa xấu hổ cười một tiếng:

- Được rồi, để chú nhắm mắt lại, Chanh Chanh, chờ con tỉnh ngủ, chú dẫn con đi ăn đồ ăn ngon, có được không?

Chanh Chanh lắc đầu:

- Không được
Dương Khai Hóa lắc đầu:
- Vì sao thế?
Con mắt Chanh Chanh bỗng nhiên tràn đầy nước mắt:
- Con không phải đi kiểm tra, con là đi phẫu thuật, đúng hay không?
Mọi người im lặng.
Nhạc Nhạc cười nói:
- Chanh Chanh, không cần lo lắng, không phải cái phẫu thuật gì, ngủ một giấc rồi dậy thôi.
Chanh Chanh nhìn mọi người một cái, đám người lớn nghe thấy thở dài một hơi.
- Có phải mấy chủ vẫn coi con là đứa con nít ngốc hay không?
- Không cần ngây thơ như vậy có được hay không nha...
Mọi người sững sờ, nhìn một cô bé chống nạnh chế giễu mọi người này, không nhịn được cười.
Thế nhưng mà...
Nhưng lại cười không nổi.
Chanh Chanh thở dài, nói với Lục Khiết:
- Mẹ ơi
Lục Khiết giả vờ như dáng vẻ nhẹ nhõm hỏi:
- Làm sao vậy, Chanh Chanh?
Chanh Chanh thận trọng nói nhỏ trong tai mẹ:
- Mẹ ơi, con cảm thấy chú Dương, chú ấy thích mẹ đó...
Sau khi Lục Khiết nghe thấy, lập tức dở khóc dở cười.
Liếc mắt:
- Tranh thủ thời gian nằm xuống đi, còn đang cảm cúm.
Chanh Chanh hô hô hô khúc khích cười một tiếng.
Đắp mền vào, lộ ra một cái đầu nhỏ, nhếch miệng cười một tiếng, con bé mất một cái răng cửa, cười lên cực kỳ đáng yêu.
...
...
Y tá đẩy Chanh Chanh bọc lấy chăn mền đẩy giường đi, đẩy tới bên trong phòng mổ.
Bên này khi Nhạc Nhạc đang đưa đồ vật phẫu thuật, chợt bị rơi quyển nhật ký ra.
Chính lúc chuẩn bị cất quyển nhật ký đi, thì bị Lục Khiết vừa vặn nhìn thấy.

Tò mò nói:

- Cái này đưa cho tôi đi.

Y tá sững sờ, kín đáo đưa quyển nhật ký cho Lục Khiết.

- Chị Lục, đây là... Cái gì vậy?

Lục Khiết cười nói:

- Đây là quyển nhật ký của Chanh Chanh, không biết bắt đầu từ lúc nào, con bé đã biết viết nhật ký rồi.

Nhạc Nhạc nghe xong, lập tức tò mò.

Cô rất muốn biết rõ, cái thế giới trong lòng một cô bé nhỏ tám tuổi là như thế nào.

Lục Khiết lật quyển nhật ký ra, bắt đầu đọc.

Tờ thứ nhất viết ba chữ:

- Quyển Nhật Ký

Sau khi lật ra, trang nhật ký thứ nhất:

- Thầy giáo nói, nhật ký là bạn bè của chúng ta, chúng ta viết chuyện không vui vào đây sẽ có thể vui vẻ, viết chuyện vui vào sẽ càng vui vẻ hơn...

- Hôm nay, tôi bị đầu to trêu chọc, cậu ấy đánh tôi một cái... Cậu ấy nói tôi không có cha, tôi rất tức giận, tôi muốn đánh lại, thế nhưng tôi nhớ tới cha từng nói với mình, tôi là một người lính cảnh sát, không thể đánh người...

- Mẹ hỏi tôi vì sao quần áo bị rách, tôi không dám nói do tụi kia trêu chọc, tôi sợ mẹ sẽ không vui, dạo này mẹ càng ngày càng thích khóc, tôi không thể làm cho mẹ tức giận, Chanh Chanh đã lớn rồi, muốn làm một đứa con nít biết nghe lời.

- Hôm nay thật không dễ chịu, cảm giác cực kỳ khó chịu, thở không được, có phải bị đầu to họ đánh đau quá hay không, có điều đầu to vẫn là bạn bè tốt của mình, cậu ấy còn cho tôi một viên kẹo, còn bảo vệ tôi không bị người khác trêu chọc...

- Hôm nay thầy khen tôi...

Chương 761: Quyển Nhật Ký (Phần Hai)

Bên trong Chanh Chanh ghi chép rất nhiều cuộc sống ngày thường, từng li từng tí cực kỳ vụn vặt.

Lục Khiết nhìn mà lòng chua chua, lúc này cô mới phát hiện, thật ra đứa con này vô cùng hiểu chuyện.

Nó có thật nhiều thật là nhiều tủi thân, lại không nói cho mình biết, tuổi còn nhỏ liền học được đem tủi thân chứa ở trong lòng mình.

Nó hiểu chuyện không muốn để cho mình lo lắng, muốn làm một người lính cảnh sát đến bảo vệ mẹ.

Trong lúc vô tri vô giác, nước mắt từ bên trong con mắt Lục Khiết trượt xuống, rơi tại bên trên quyển nhật ký, Lục Khiết tranh thủ thời gian lau sạch sẽ.

Ngược lại mấy tờ cuối cùng, Lục Khiết nhìn phía trên nhật ký, cũng bất đắc dĩ nữa, nước mắt giống như vỡ đê hồng thủy chảy ra, rốt cuộc thu lại không được.

Nằm lỳ ở trên giường, gào khóc.

Nhạc Nhạc và Tiểu Lâm vừa mới thu thập đồ vật xong, nhìn thấy Lục Khiết cảm xúc sụp đổ, vội vàng an ủi, mà trong quyển sổ bên cạnh, nhật ký cẩn thận nắn nót viết mấy ngày nay, còn có mấy chữ không biết viết, cho nên ghi đại pinyin vào.

- Hôm nay là... Thời tiết trời trong xanh, hôm nay xe mẹ tôi bị một chú kia đâm trúng, làm mẹ giật hết cả mình... Chú kia rất đẹp trai, nhưng vẫn không đẹp trai bằng cha, chú còn cho mẹ rất nhiều tiền...

- Tôi lại bắt đầu không thoải mái, thở không được, làm mẹ bị dọa một trận, chú và mẹ cùng nhau mang theo tôi đi bệnh viện, lại gặp một người chú đẹp trai nữa, tôi nghéo tay với chú ấy, không cho chú nói với mẹ, thế nhưng mà... Chú bác sĩ lại vi phạm ước định của chúng tôi, làm cho mẹ phải khóc lên.

- Có điều, chú bác sĩ mang tôi đi làm kiểm tra, lặng lẽ nói cho mẹ biết, tôi khẳng định là bị bệnh, tôi nhìn thấy mẹ lặng lẽ khóc thật lâu.

- Buổi tối, mẹ trở về nhà vẫn luôn ngồi khóc, Chanh Chanh thật không nghe lời, luôn để mẹ phải lo lắng.

- Hôm nay... Thời tiết âm u, chú bác sĩ nói cho mẹ tôi cần đi phẫu thuật, phải tốn thật nhiều thật nhiều tiền, tôi rất lo lắng, trong nhà không có tiền...

Mẹ cũng không nỡ mua thêm quần áo mới, tôi không muốn có bệnh, tôi rất sợ hãi.

- Hôm nay tôi nhập viện rồi, mẹ nói là đi đến kiểm tra, tôi biết thật ra là đến phẫu thuật, vì không cho mẹ phải lo lắng, tôi giả vờ như không biết, trên TV nói phẫu thuật sẽ chết người đấy, tôi vô cùng sợ hãi...

- Tôi không nghĩ là nhanh như thế sẽ phải chết rồi, ô ô... tôi muốn ở cùng mẹ tôi tiếp, mẹ đáng thương như vậy, không có tôi mẹ làm sao bây giờ đây...

Mẹ lại thật thích khóc, nếu như không được vui, không có người lau nước mắt cho tôi, vui đùa vui vẻ, tôi rất sợ hãi...

Cuối cùng, phía dưới cùng nhất có một nhóm chữ nho nhỏ:

- Mẹ, con biết mẹ sẽ xem nhật ký của Chanh Chanh, có thể Chanh Chanh sẽ không ở bên mẹ nữa, cũng không còn có thể giúp mẹ, nhưng mà Chanh Chanh hi vọng, sau này mẹ vui vẻ một chút, không phải lúc nào cũng khóc... Bằng không, Chanh Chanh và ba ba đều sẽ cực kỳ không vui.

…

…

Trong quyển nhật ký có mấy dấu vết nước trên nó.

Hẳn là Chanh Chanh vừa viết vừa khóc, làm ướt quyển nhật ký.

Nhìn nội dung trong quyển nhật ký, nước mắt Nhạc Nhạc và Tiểu Lâm cũng trực tiếp từng giọt lăn trên gò má chảy xuống.

Đứa bé này mới bao nhiêu tuổi chứ?

Cô bé mới tám tuổi

Đã hiểu chuyện để người thấy sợ.

Trong câu chữ viết sự nhớ nhung đối với mẹ, viết ra kiên cường của mình, viết ra quan hệ và che chở mẹ thật tốt.

Câu nói ngây thơ để mấy người phụ nữ khóc vô cùng thương tâm.

Đây là món kỷ vật của một đứa trẻ đối với mẹ của mình

Y tá trưởng vừa vặn đi ngang qua, nhìn thấy ba người khóc thảm thiết, trực tiếp trợn tròn mắt, cầm lấy quyển nhật ký lật nhìn hai mắt, làm một người mẹ là cô càng bất đắc dĩ, trực tiếp ngồi ở đằng kia gào khóc.

Quyển nhật ký này, đối với phụ nữ lực sát thương thực tế là quá lớn.

Thật lâu.

Mọi người mới an ủi Lục Khiết cho thật tốt.

- Chị Lục, đi bên ngoài phòng mổ chờ xem, nói không chừng cần phải có đi ký tên gì đây này...

Nhạc Nhạc đỏ hồng mắt, nói với Lục Khiết.

Lục Khiết nhẹ gật đầu.

Nức nở một cái mũi.

Hít sâu một hơi.

...

...

Bên trong phòng phẫu thuật.

Vương Kỳ đột nhiên hỏi Trần Thương:

- Đo qua tỉ lệ McGoon và hệ số động mạch phổi hay chưa?

Trần Thương gật đầu:

- Đều đã làm, ảnh chụp động mạch tim cho thấy hai bên động mạch phổi phát dục đều tốt, tỉ lệ McGoon ≥ 1.5, hệ số động mạch phổi ≥ 180 mm2/m2.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, Vương Kỳ nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù chỉ là một câu đơn giản, nhưng lại có thể khảo nghiệm rất nhiều thứ.

Mặc dù Vương Kỳ hơi kinh ngạc, Trần Thương đến tột cùng là lúc nào bắt đầu học được loại phẫu thuật này, nhưng mà vào ngay bây giờ, chỉ có thể trước nhìn một bước đi một bước

Trần Thương nhìn thoáng qua mặt Chanh Chanh, hít sâu một hơi

Một ca phẫu thuật này, anh chắc chắn sẽ ứng phó toàn lực

Cô bé nhỏ hiểu chuyện đến để người cảm thấy đau lòng này, chắc chắn phải sống như những người khác, cuộc sống không buồn không lo.

Ngay cả khi ba mình rời đi, con bé cũng không gượng dậy nổi, ngược lại để nó càng thêm sinh sống tích cực lạc quan mà đối mặt.

Trần Thương quay người, nói với y tá:

- Dao mổ.

Viện Viện gật đầu, đưa dao mổ tới.

Nói thật, một ca phẫu thuật này, Viện Viện cũng là lần đầu nhìn thấy.

Một ca phẫu thuật quan trọng, không chỉ kiểm tra trình độ vị bác sĩ mổ chính, đối với mỗi một người tham dự vào đều có yêu cầu

Cần đồng tâm hiệp lực, cùng nhau cố gắng và phối hợp hỗ trợ lẫn nhau.

Vương Kỳ đứng đối diện Trần Thương.

Thời gian bốn năm, hai người lại lần nữa gặp nhau, không ngờ còn là tại trên bàn phẫu thuật.

Chẳng qua là, hôm nay.

Hai người đổi vị trí.

Một người đứng vị trí bác sĩ mổ chính, một người đứng ở vị trí phụ trợ.

Trần Thương đưa cái ánh mắt quen thuộc cho Vương Kỳ, anh ta bỗng nhiên sững sờ

Vội vàng lấy cái kẹp ra.

Anh sửng sốt một chút

Chẳng lẽ Trần Thương phẫu thuật thật sự là học từ mình?

Bởi vì cái ánh mắt này anh thực tế là quá quen thuộc, mà người nào quen anh cũng đều biết

Bởi vì đây là phẫu thuật Senning cải tiến mà anh thường dùng

Người khác chưa từng có.

Chẳng lẽ Trần Thương thật sự là học tập từ mình?

Lúc này, Trần Thương trực tiếp rạch một đường tại vị trí tâm nhĩ phải kéo dài khoảng 1.0~ 1.5 cm đến tâm nhĩ trái

Một đứa trẻ và người lớn khi phẫu thuật không giống nhau, cần lựa chọn khoảng cách và cường độ thật cẩn thận kỹ càng.

Sau khi mở miệng, hai mắt mọi người lập tức tỏa sáng

Ngay lúc đó, ở trong chỗ phẫu thuật: tĩnh mạch phổi trên đầu và phía dưới bên phải, cạnh dưới mặt phẳng, vừa vặn có thể tiến hành phẫu thuật

Bắt đầu cực kỳ kinh ngạc

Lúc này, bọn người Tần Nhạc Minh nhẹ nhàng thở ra.

Thì ra Trần Thương thật cực kỳ hiểu rõ ca phẫu thuật này nha

Tiếp theo, Vương Kỳ lại trừng to mắt.

Thằng nhãi này, có chút trình độ nha

Mà Trần Thương thì hơi nhíu lông mày lại, trừng mắt liếc Vương Kỳ.

Chương 762: Thông Liên Thất Này... Thật Đẹp

Vương Kỳ lập tức sững sờ

Bỗng nhiên kịp phản ứng, mặt mo đỏ ửng, vội vàng cầm cái kẹp kẹp hai đầu, nâng bên cạnh lên rồi lại kẹp ba đầu.

Vương Kỳ nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Trần Thương, lập tức trong lòng phức tạp một trận.

Mà Trần Thương lại cảm thấy rất thoải mái, không phải là bởi vì cái khác, đơn giản là vì cái ánh mắt này anh quá quen thuộc.

Anh bị Vương Kỳ trừng một lúc rất lâu.

Đến giờ anh ta rốt cuộc thu lại ánh mắt.

Lập tức Trần Thương cảm thấy trạng thái của mình tốt đẹp hơn, một ca phẫu thuật này, đoán chừng bản thân sẽ phát huy rất tốt.

Giống như trong tiểu thuyết viết vậy, tâm trạng thông suốt

Ca phẫu thuật vừa mới bắt đầu, Trần Thương trước hết cần tiến hành chữa trị mấy chỗ thiếu hụt của tâm nhĩ tâm thất, và động mạch tâm thất.

Quá trình này, là một quá trình vô cùng tinh vi, cần độ chuẩn xác cao.

Không thể xuất hiện bất kỳ khinh suất nào.

Cũng tương tự không thể xuất hiện một chút sai lầm.

Những thiếu hụt thông liên thất này, là yếu tố chính thay cho kết cấu dị dạng trong tim Chanh Chanh.

Trước đây, lưu chuyển sai lệch chắc chắn phải ỷ vào mấy kết cấu sai lầm này, nhưng mà hiện tại muốn chữa trị, cần chưa trị hoàn thiện những vị trí kết cấu sai lầm.

Quá trình này, chắc chắn phải tiến hành bằng máy tuần hoàn ngoài cơ thể, phải tiến hành ở trái tim nhẹ nhàng để không có bất kỳ cử động bất thường nào.

Đào Mật xoay người quay đầu:

- Thành lập máy tuần hoàn ngoài cơ thể

Trần Thương gật đầu, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Nhắc tới, phẫu thuật thật sự là quá trình cần chậm rãi tiến hành.

Phẫu thuật chữa trị chuyển vị động mạch chủ và dị dạng trong tim bẩm sinh nhìn hết sức phức tạp, nhưng mà cẩn thận chia nhỏ, thật ra chính là hai bộ phận lớn

Bộ phận thứ nhất là: Cần tiến hành thay đổi một lần đối với mạch máu lớn, chữa trị hoàn thiện chuyển vị động mạch chủ.

Bộ phận thứ hai là: Tiến hành tu bổ của khiếm khuyết thông liên thất trong tim, khôi phục lại dáng vẻ như người bình thường.

Thật ra, đây chính là một phẫu thuật chỉnh hình trái tim điển hình

Nếu như là trước kia, Trần Thương dù có kỹ năng hoàn mỹ này, thì cũng chưa thể chân chính lĩnh ngộ được nội dung cốt lõi của phẫu thuật.

Nhưng mà, giờ anh đã khác hoàn toàn

Bởi vì Trần Thương không chỉ có phẫu thuật chữa trị mạch máu lớn cấp hoàn mỹ, mà còn có một loại xúc cảm rất tốt đối với nối mạch máu.

Tiếp theo, Trần Thương còn có thuật chữa trị khiếm khuyết thông liên thất cấp đại sư.

Cả hai hợp lại làm một, Trần Thương cảm thấy sau khi đến thời gian kỳ hạn tác dụng có trong tháng đó, phẫu thuật chữa trị chuyển vị động mạch chủ và dị dạng trong tim bẩm sinh của Trần Thương, ít nhất có thể đạt tới trình độ cấp đại sư

Thế nhưng mà

Lý tưởng rất đầy đặn.

Mà hiện thực rõ ràng còn đầy đặn hơn so với lý tưởng

Bởi vì Trần Thương phát hiện một chuyện khiến anh phải cười khổ.

Anh gặp phải một hoàn cảnh mình từng gặp khi phẫu thuật thẩm mỹ.

Trần Thương phát hiện, khi tiến hành chữa trị khiếm khuyết thông liên thất, chuẩn bị rạch vết mổ dọc theo tâm nhĩ phải và van tim, anh kinh ngạc phát hiện.

Mình có thể nhìn thấy cái bóng quỹ tích màu vàng.

Sau khi Trần Thương khởi động ánh mắt Mỹ Lệ.

Những thông liên thất không cân đối kia bắt đầu liên tục được mô phỏng, không ngừng điều tiết...

Ước chừng qua nửa phút, Trần Thương rốt cuộc tìm được một vị trí không tệ. Mà trên vị trí này, dòng chữ 【 Thông Liên Thất 】 màu vàng chợt biến mất

Cái này rất rõ ràng, có ý nghĩa là chữa trị này sẽ rất thành công

Trần Thương lập tức vui mừng, mặt lộ mỉm cười.

Mấy chủ nhiệm xung quanh thấy Trần Thương nhìn chằm chằm Tâm Nhĩ Thông Liên Thất mở ra cười quái dị, lập tức khiếp người cực kỳ.

- Tiểu Trần... Có gì đáng cười?

Vương Kỳ nuốt ngụm nước miếng, sợ chọc giận Trần Thương... Lỡ như thằng nhãi này có cái đam mê đặc biệt gì, nếu phải ngăn lại, liều mạng cũng phải ngăn cản.

Bỗng nhiên Trần Thương cười một tiếng:

- Các anh không cảm thấy, trái tim này rất mỹ lệ à?

Vương Kỳ: ? ??

Tần Nhạc Minh: ? ??

Đào Mật: ! !

Dương Kiến Thụ:

- Tôi... Tôi đi nhà vệ sinh, đưa điện thoại cho tôi.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Chủ nhiệm Dương phải đi à, theo dõi ca phẫu thuật chút đi nha! Nhìn thử Thông Liên Thất đẹp đến mức nào?

Dương Kiến Thụ lắc đầu:

- Không không không, tôi đi báo cảnh sát, à không đúng, tôi đi nhà vệ sinh

…

…

- Đi vệ sinh?

Lời của Dương Kiến Thụ nghe cực kỳ cảm động

Nói làm mấy chủ nhiệm Hùng Khang Dụ đến hơi... mắc tiểu

Ừm

Mọi người hai mặt nhìn nhau nhìn thoáng qua, cùng nhau thở dài.

Ai

Đã lớn tuổi rồi, dịch tuyến tiền liệt không tốt, thận cũng không tốt, tiểu nhiều mắc tiểu ngược lại cũng bình thường.

Sợ?

Không thể nào

Từ khi bắt đầu lên đại học coi thầy giáo cơ bản là bạn, coi Hannibal và Saw là đồ ăn, họ biết sợ à?

Nhưng...

Nhìn ánh mắt Trần Thương, vẫn còn hơi sợ đến luống cuống

Mẹ nó, nhìn các phòng liền nhau giống như nhìn tình nhân vậy, con mắt mạnh mẽ nhìn ra đào tâm, cái này còn chịu nổi à?

Bỗng nhiên Vương Kỳ hơi vui mừng

May mà trước đây không giữ Trần Thương lại, bằng không, buổi tối ngẫm lại đều có chút khó chìm vào giấc ngủ.

Dương Kiến Thụ nhìn ánh mắt Trần Thương nhìn chằm chằm mắt của mình, do dự ba giây, vẫn quyết định quay lại.

Dù sao

Mình đi theo Thôi Nguyên Vũ mua mấy căn phòng ở vẫn chưa thấy hiệu quả, sớm như vậy đã... May mắn...

Trần Thương không chút biến sắc, tiếp tục bắt đầu động tác trong tay.

Anh nhìn thoáng qua Thông Liên Thất, cầm lấy bản vá Polyester, cẩn thận từng li từng tí cắt đi ra một hình tròn

Trần Thương rất hài lòng, dù sao cái này hình tròn cực kỳ quy tắc, π cũng chắc chắn cực kỳ chuẩn

Bản vá nhỏ hơn một chút so với chỗ tổn thương, Trần Thương nói với Viện Viện:

- Viện Viện, chỉ 5-0.

Sau đó khâu lại vô cùng tinh vi.

Đây là việc khảo nghiệm kỹ thuật nhất trong ca phẫu thuật này, cũng liên quan nhất đến phẫu thuật có thành công hay không

Lúc này, Dương Kiến Thụ cuối cùng vẫn buông xuống

Không để ý sống chết, trừng mắt nhìn chằm chằm Trần Thương chỉnh sửa Thông Liên Thất.

Chủ nhiệm xung quanh cũng như thế

Thật ra, quá trình này nói trắng ra tựa như là... Khâu bít tất

Không sai

Trần Thương là cho rằng như vậy

Trần Thương cảm thấy nếu như mình thêu thùa, tuyệt đối không kém hơn Tần Duyệt.

Lấy thiên phú của mình, ở cổ đại, nếu quả thật có một bản « Quỳ Hoa Bảo Điển », ít nhất cũng là nhân vật cấp bậc Đông Phương Bất Bại.

Bất luận là kỹ thuật, hay tư sắc...

Lắc đầu một cái

Trần Thương cầm kim khâu cùng với chỉ 5 - 0 khâu miếng đệm lại.

Mép trước trên của vết thương được khâu trên bề mặt thất phải cách mép khuyết 2 ~ 3mm, mép khác khâu ở bề mặt thất trái

Một thao tác nhỏ xíu này, nhất thời dẫn tới người xung quanh liên tiếp ghé mắt

Một thao tác rất nhẵn mịn.

Bởi vì như vậy, có chỗ tốt rõ ràng! Phòng ngừa trái tim bị cản trở.

Trần Thương khâu càng thêm tinh vi, mỗi một kim khâu, rồi tới buộc ga-rô, toàn bộ quá trình không được gấp gáp, nhất định phải có đầy đủ kiên nhẫn.

Tận lực khâu đến hoàn hảo

Mấy chủ nhiệm cười vui vẻ, còn may kìm nén không đi nhà vệ sinh, bằng không kém chút không nhìn thấy một màn đặc sắc này.

Chỉ là, sau khi đặc sắc, trong lòng nhiều hơn mấy phần xúc động

Trình độ của Trần Thương, thật sự là càng ngày càng cao.

Khâu trái tim cũng tốt, mạch máu lớn cũng nối lại được.

Chương 763: Dựa Vào Cái Gì Nhằm Vào Tôi

Chính là cơ sở tốt đẹp này, khiến Trần Thương sau này khi tiếp xúc bất luận phẫu thuật gì đều sẽ thuận buồm xuôi gió, vào tay rất nhanh

Cũng như lúc này, phẫu thuật của Trần Thương, mọi người nhìn mà tâm thần thanh thản.

Vốn dĩ gánh vác rất nặng, phẫu thuật áp lực rất lớn, dưới sự hời hợt của Trần Thương, giống như là gió mát tùy ý lướt núi đồi vậy.

Thật sự là lợi hại

Mà Vương Thật ra sự kinh ngạc nhất

Không đúng

Không chỉ có là sợ hãi, còn có kinh hỉ

Thủ pháp của tiểu tử này giống anh đến bảy tám phần, chẳng lẽ trước đây thật sự là chính anh dạy cho cậu ta?

Mình... Lại lợi hại như vậy?

...

...

Sau đó là đến một ca phẫu thuật còn đáng ghét hơn.

Đó chính là liên quan tới vấn đề thay đổi trình tự phẫu thuật bên trong tâm nhĩ và động mạch chủ

Cái này giống như đậu hủ não mặn ăn ngon hay là ngọt ăn ngon vậy.

Ý kiến các chuyên gia không đồng nhất, đa số thì nói nên thay đổi bên trong tâm nhĩ trước, sau đó thay đổi động mạch chủ

Số ít thì thay đổi động mạch chủ trước, sau đó thay đổi bên trong tâm nhĩ.

Mấy người Vương Kỳ cũng nhìn chằm chằm Trần Thương, Vương Kỳ tò mò hỏi:

- Tiểu Trần, cậu rốt cuộc là làm tâm nhĩ trước, hay làm động mạch chủ trước?

Trần Thương không nói chuyện, chẳng qua là có thâm ý nhìn thoáng qua Vương Kỳ.

Vương Kỳ bị Trần Thương nhìn như thế, nhất thời sửng sốt một chút

Chẳng biết tại sao, lại... Hơi chột dạ

Chẳng lẽ... Tôi nói sai gì rồi hả?

Tôi hỏi câu này rất ngu xuẩn à?

Tôi thế nhưng lại dụng tâm suy nghĩ rồi mới hỏi một câu hỏi cao đại thượng, là vì biểu hiện tôi trâu bò, biểu hiện của cậu là có ý gì? ??

Ông nhìn thoáng qua Tần Nhạc Minh, chỉ thấy anh ta cũng nhìn chằm chằm mình... Tất cả mọi người nhìn chằm chằm mình

Chẳng lẽ tôi thật nói sai à?

Câu này... Cực kỳ không có trình độ à?

Nhất thời Vương Kỳ run rẩy, tâm lý lo lắng hỏi:

- Tiểu Trần, cậu nhìn chằm chằm tôi làm gì?

Trần Thương sững sờ:

- Nha... Tôi cũng đang tự hỏi vấn đề này trả lời thế nào.

Vương Kỳ:...

Trần Thương bất động thanh sắc nói thầm một câu:

- Cái này gọi là ăn miếng trả miếng! Trước đây ông trừng tôi bao lâu? Nhanh như thế đã quên rồi? Không cần giả vờ dáng vẻ vô tội.

Trần Thương thản nhiên nói:

- Thật ra, hai loại thủ pháp này đều có thể, nhưng xét đến cùng, phải xem người bệnh thích hợp loại nào hơn.

Một câu làm mấy chủ nhiệm xung quanh vội vàng vểnh tai

Hạch cứng rắn đến rồi

Hạch tuyệt đối cứng rắn, hoa quả khô

Chắc chắn phải nhớ kỹ.

Dù sao, câu hỏi này vẫn luôn là một câu hỏi, thế nhưng mà từ trước đến nay đều không có người nói đạo lý gì.

Chẳng lẽ...

Trần Thương thật sẽ có kiến giải gì khác biệt à?

Trần Thương nhìn mọi người một cái, lắc đầu, tiếp nhận dao mổ trong tay Viện Viện.

Chậm rãi hạ dao, trải qua vết mổ dọc tâm nhĩ phải, từ ngoài vào trong rạch ra cạnh trước vách ngăn giữa tâm nhĩ phải và tâm nhĩ trái, tại hai đầu rạch ra trở thành một vết mổ hình thang.

Anh không nói thêm lời nào, có nhiều thứ, nhiều lời vô ích, chỉ có họ thấy nhiều, nhận thức được, mới có thể chân chính hiểu được

Mà khi anh nói, họ căn bản lý giải không đủ sâu

Trần Thương dùng bản vá Polytetrafluoroethylene khâu tĩnh mạch phổi bên trái cùng phía trên và dưới sau vách tâm nhĩ trái, cứ như vậy, lập tức tách rời van ba lá tĩnh mạch phổi và bên trái ra.

Vốn dĩ mọi người nhìn thấy Trần Thương im lặng hơi không hiểu, thế nhưng... khi Trần Thương làm một loạt thao tác này xong, xê dịch tĩnh mạch phổi qua một bên

Mọi người bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, sau khi xử lý chỗ này, một nửa vết thương thiếu hụt kia hình như càng thêm rõ ràng, hình như xử lý càng thêm thuận tiện rồi?

Mọi người nhất thời giật mình

Cái này cũng quá thần kỳ?

Một màn này nhìn hết sức kinh ngạc, thế nhưng mọi người lại như lọt vào trong sương mù.

Rốt cuộc Trần Thương đã phán đoán thế nào, tiếp đó đưa ra kết luận, bắt đầu hạ thủ từ tâm nhĩ?

Trần Thương không nói lời nào, mọi người cũng không dám hỏi.

Dù sao, chủ nhiệm đều đang ngồi, ai hỏi người đó là người ngu...

Anh hỏi đi?

Tần Nhạc Minh nghĩ thầm, dù sao là chồng của cháu gái, mình có nhiều thời gian, nghĩ tới đây, nhìn thoáng qua Dương Kiến Thụ.

Đào Mật cười mỉa một tiếng, liếc nhìn Dương Kiến Thụ, dù sao Trần Thương là của bệnh viện chúng tôi, có nhiều thời gian

Mà Hạ Cao Phong cũng cười nhạt một tiếng, người hướng dẫn của cậu còn đang trong tay của tôi, tôi còn thời gian! Nghĩ tới đây, anh ta cũng nhìn thoáng qua Dương Kiến Thụ.

Lúc này Dương Kiến Thụ

Thật sự là sợ một đám

Các người nhằm vào tôi?

Chỉ bằng cây chổi nhà tôi có thể dựng thẳng lên à?

…

…

Phẫu thuật của Trần Thương, càng về sau, mọi người càng nhíu mày.

Đến Vương Kỳ cũng bắt đầu liên tiếp nhíu mày.

Bởi vì phẫu thuật của Trần Thương rõ ràng vượt qua anh ta

Cái này mẹ nó, một loạt thao tác này sao nhìn mà không hiểu vậy?

Tôi dạy cậu cái này lúc nào?

Chính tôi cũng không biết rõ, mà là tôi dạy cho cậu?

Thế nhưng, nhìn một đám chủ nhiệm xung quanh nhìn chằm chằm mình, áp lực Vương Kỳ rất lớn, anh còn chắc chắn phải giả trang ra một dáng vẻ bình chân như vại, đức cao vọng trọng.

Thế nhưng... Tôi rõ ràng không hiểu, trâu bò cứng rắn như thế rất rõ ràng hơi quá mức

Áp lực quá lớn.

Vương Kỳ bị áp lực vô cùng căng thẳng, sau lưng bắt đầu chảy ra mồ hôi.

Thế nhưng vào giờ phút này, động tác trong tay Trần Thương càng lúc càng nhanh

Vốn Trần Thương thao tác với mạch máu lớn ở trái tim thuận buồm xuôi gió, lúc này càng thêm không kiêng nể gì cả.

Từng thao tác khiến một đám chủ nhiệm tê cả da đầu.

Hình như trở lại thời kỳ thực tập không buồn không lo ban đầu, nhìn chủ nhiệm phóng khoáng tự do, một mặt mờ mịt còn phải hô hào 666.

Tương tự cỡ nào

Tâm trạng phức tạp cỡ nào

Tốt xấu bọn người Hùng Khang Dụ còn thấy qua công việc Trần Thương tu bổ mạch máu lớn và nối lại, không phải đến mức quá sơ suất.

Thế nhưng Vương mỗ nhân giả vờ như mây trôi nước chảy, lúc này miệng đắng lưỡi khô

Bởi vì Trần Thương thao tác một lần lại một lần khiến ông không thể không ngừng nuốt nước miếng an ủi

Cái này mẹ nó, thao tác quá yêu nghiệt

Cái này có thể là người bình thường có thể làm à?

Trái, sau, phải ba mạch máu sườn lớn được nối lại, Trần Thương đều dùng sợi chỉ polypropylene 6-0 và 7-0 gắn kết tiếp theo khâu lại.

Một quá trình này, Vương Kỳ nhìn có điểm giống biểu diễn tạp kỹ

Cái này quá... Quá... Quá trâu bò rồi?

Trình độ nối mạch máu này, ép thẳng tới thầy của mình...

Thao tác tinh vi

Khâu lại thần tốc

Không chút nào cảm thấy tiết tấu phẫu thuật không hài hòa

Từng bước ép sát không chút khe hở nào

Điều này làm cho Vương Kỳ lúc đầu có ý định khảo nghiệm Trần Thương, cảm thấy đại não hơi không đủ dùng.

Chẳng trách có thể đạt điểm tối đa

Chẳng trách

Tài nghệ này nếu không lấy được giải nhất trong cuộc thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim quốc gia, còn có thể là ai?

Trong đầu Trần Thương tựa hồ đã xắp xếp xong quá trình phẫu thuật, từng bước bắt đầu đẩy về sau, mỗi một bước đều cực kỳ tinh chuẩn

Cuối cùng động mạch chủ ở xa và động mạch phổi cận đoan đầu - nối lại một bước này là cực kỳ mấu chốt

Chương 764: Sau Đó Rũ Áo Đi, Ẩn Sâu Công Và Danh

Thậm chí có thể nói là cuối cùng kết thúc một trong công việc

Vương Kỳ căng thẳng nhìn thoáng qua Trần Thương, sợ anh khâu lại quá nhanh dẫn đến tổn thương, vội vàng nói:

- Tiểu Trần, bước này chậm một chút.

Trần Thương gật đầu, cười nói:

- Vâng, được thôi chủ nhiệm Vương.

Cuộc đối thoại này, ở trong mắt mấy người xung quanh đều là thán phục không thôi.

Nhìn dáng vẻ khí định thần nhàn của Vương Kỳ như thế, nhất thời cảm khái thán phục không thôi

Chủ nhiệm Vương quả nhiên lợi hại

Chẳng trách Trần Thương có thể có thực lực cao như thế

Mọi người cùng nhau gật đầu.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, không bao lâu sau Trần Thương hoàn thành

Tất cả mọi người cùng nhau nhắm mắt lại, không cho tri thức chảy ra.

Quá siêu cường

Mặc dù phẫu thuật hôm nay rất đẹp mắt, chỉ là điều rất nhiều chỗ xem không hiểu.

Được rồi được rồi, chờ phẫu thuật kết thúc xong, tìm một cơ hội đem kéo Trần Thương xuống trong nhà / bệnh viện / trong khoa trò chuyện chút.

Lúc này, sợ nhất là Dương Kiến Thụ.

Anh... Là thật sự sợ

Một mặt khát vọng nhìn thoáng qua Vương Kỳ, đây là thầy của Trần Thương, chút nữa mời người ta ăn bữa cơm thật tốt, xem có thể giảng cho một chút hay không.

Dù sao vừa rồi chọc Trần Thương, nhưng... kỹ thuật Trần Thương không phải là khi thực tập học Vương Kỳ một chút à?

Khẳng định Vương Kỳ người ta rất trâu bò

Nghĩ tới đây, Dương Kiến Thụ nhẹ nhàng thở ra.

Mà anh ta không biết là.

Lúc này, Vương Kỳ còn sợ hơn anh ta

Hiện tại anh biết rõ, Trần Thương phẫu thuật thật sự học tập chính mình.

Nhưng...

Giới hạn nơi này

Cái này tương đương với anh dạy cho Trần Thương cộng trừ nhân chia, mà Trần Thương có một ngày bỗng nhiên nói, anh hiểu ra phỏng đoán Goldbach gì kia

Đây là Vương Kỳ dạy à?

Khẳng định là đúng...

Thế nhưng... Cái này... Cái này không có cách nào nói

Vương Kỳ hít sâu một hơi, hơi hối hận, hơi phiền muộn, càng nhiều mấy phần tiếc hận.

Sớm biết, trước đây chính mình bỏ tiền để Trần Thương lên nghiên cứu sinh của mình...

Bên trong Tam viện Bắc Đại, mấy nữ nghiên cứu sinh trẻ tuổi cùng nhau hắt xì, ai nói xấu tôi đấy? ??

Nếu là như vậy, nói không chừng hiện tại chính mình đã sớm dương danh nước ngoài

Ai...

Đáng tiếc

Phẫu thuật cuối cùng kết thúc, phẫu thuật rất viên mãn.

Trần Thương tự mình làm xong công tác kết thúc công việc.

Ra ngoài bắt đầu rửa tay, chuẩn bị báo tin tốt này cho Lục Khiết.

Hiện tại bên ngoài phòng mổ, có thật nhiều người quan tâm và lo lắng cho tiểu cô nương này.

Trần Thương nhìn dáng vẻ cô bé đang ngủ, bất đắc dĩ cười.

Phẫu thuật thật cực kỳ thuận lợi.

Thuận lợi đến mức Trần Thương cũng không ngờ.

Đến hội chứng WPW (*) cũng không có gặp phải, mặc dù Trần Thương đã chuẩn bị tốt các loại đề phòng.

(DG: Hội chứng WPW (tên viết tắt của từ tiếng Anh: Wolff - Parkinson - White), còn được gọi là hội chứng tiền kích thích, là một hội chứng đặc trưng bởi những cơn loạn nhịp tim do rối loạn dẫn truyền có tính chất bẩm sinh.)

Xem ra, ông trời đối còn cực kỳ chiếu cố cô bé này.

Có đôi khi, phẫu thuật không thể không tin tà.

Dù sao rất nhiều việc ngoài ý muốn căn bản nói không rõ ràng.

Lúc đầu một ca phẫu thuật vô cùng đơn giản, khả năng không để ý, thậm chí là cẩn thận từng li từng tí, đều sẽ xảy ra các loại chuyện ngoài ý muốn.

Thân thể quá thần bí, y học, cũng chỉ là một ngành học đang phát triển.

Đều phải cần một quá trình

Khi Trần Thương ra ngoài rửa tay trước, mấy người cũng đi theo ra ngoài.

Vương Kỳ tán dương mấy lần:

- Tiểu Trần, cậu làm ca phẫu thuật này thật giỏi

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Vương, tôi chính là học phẫu thuật của thầy, thầy quá khách khí.

Ừm

Câu nói này Vương Kỳ nghe cực kỳ thoải mái, ánh mắt mấy chủ nhiệm xung quanh nhìn chính mình sùng bái đến thoải mái hơn

Thế nhưng trong lòng biết rõ.

Trình độ của mình đến đâu mà mình còn không biết à?

Trần Thương tăng thêm một câu:

- Vì vậy, xét đến cùng, vẫn là thầy dạy thật tốt

Trần Thương vứt nồi cho chủ nhiệm Vương không có áp lực tâm lý.

Vừa vặn không tìm thấy lý do nói mình học tập làm sao được.

Chủ nhiệm Vương tới thật là kịp thời, hiện tại tốt rồi, mọi thứ thuận lý thành chương, lộ ra vô cùng hợp lý, người khác nói không ra được lời gì

Trần Thương đẩy giường ra cửa trước.

Sau lưng, mấy chủ nhiệm Tần Nhạc Minh giữ chặt Vương Kỳ, bất đắc dĩ tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Vương, Trần Thương thật sự là học phẫu thuật của ông?

Vương Kỳ tự nhiên là từ chối lắc đầu, cười nói:

- Xét đến cùng, còn là thiên phú Tiểu Trần rất tốt, học tập rất đúng chỗ, không ngờ ba năm không gặp, cậu ấy phát triển nhiều như thế

Nghe thấy Vương Kỳ khiêm tốn như thế, mọi người nhất thời sợ hãi

Cái gì là cao nhân

Đây chính là cao nhân

Sau đó rũ áo đi, ẩn sâu công và danh

Chờ đợi mấy người đi hết, khi thay quần áo trong phòng thay đồ.

- Cái này... giáo sư Vương, là ông dạy Tiểu Trần phẫu thuật?

Dương Kiến Thụ xoa xoa lòng bàn tay, bất đắc dĩ hỏi.

Vương Kỳ cười ha ha:

- Đúng! Tiểu tử Tiểu Trần này, năng lực học tập không tệ, đúng, chủ nhiệm Dương, thế nào?

Dương Kiến Thụ đi theo cười ha ha, ngượng ngùng hỏi:

- Cái này... Tôi có vài vấn đề vừa rồi không có rõ ràng, muốn thỉnh giáo giáo sư Vương một chút! Ông xem... Buổi tối ăn bữa cơm?

Vương Kỳ nhìn Rolex trong tay một chút, nhất thời sững sờ:

- Ai nha, tôi quên mất, đường sắt cao tốc bị muộn rồi, cái này... giáo sư Dương, lần sau thảo luận, tôi đi trước

Dương Kiến Thụ: MMP

…

…

Mỗi một lần cấp cứu đối với Trần Thương mà nói đều là một lần nâng cao trình độ, mà mỗi một lần phẫu thuật tim đều là nguồn động lực khiến anh tăng mấy phần tò mò và xúc động đối với thân thể con người

Nếu như nói nội tạng là nơi cách linh hồn gần nhất.

Thì tim chính là thứ mấu chốt liên kết linh hồn và thể xác.

Tần Nhạc Minh đi theo sau lưng Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Tiểu Trần, tại sao cậu lại lựa chọn thi vào Ngoại Khoa Tim, tôi nghe nói Ngoại Khoa Tay và Ngoại Khoa Phổi cậu đều làm rất tốt, chủ nhiệm Tiễn Lượng khoa tôi vẫn luôn rất coi trọng cậu?

Trần Thương đang rửa tay đột nhiên kinh ngạc một chút, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Có lẽ, họ sẽ từ trong miệng Trần Thương biết được một chút thông tin đặc biệt.

Ví dụ như: Ngoại Khoa Tim rất lợi hại... Bác sĩ Ngoại Khoa Tim có nhiều vinh dự...

Cái gì cái gì

Trần Thương thở dài, nếu như không phải lôi cuốn của nghề nghiệp ẩn giấu, anh thề, anh đối với phụ nữ ngực lớn nhưng không có đầu óc này không có một chút hứng thú nào

Tần tiểu liếm không thơm à?

Nghĩ đến Mạnh Hi, Trần Thương cảm giác mình hơi đau gan, tuyến sữa gia tăng với cục u phát triển, tiếp tục lâu dài như thế

Trần Thương cảm giác mình sẽ không trở thành kỳ tích của Đông Dương, mà sẽ trở thành kỳ hoa của Đông Dương

Dù sao...

Tưởng tượng một ngày nào đó trong tương lai, khi mặt trời ngả về tây trong khoa cấp cứu củ nhiệm Trần làm siêu âm phát hiện ra ba cục u tuyến sữa lớn

Điều này chắc chắn sẽ dẫn tới mấy người bại tướng dưới tay vây xem, dưới tình huống mình bị tiêm thuốc mê hạ sát thủ

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy mình nên giữ thân thể khỏe mạnh, nhất định phải bảo vệ sức khoẻ

Dù sao cũng không thể cho những bại tướng kia có cơ hội ra tay

Đặc biệt là...

Trần Thương xoay người nhìn Dương Kiến Thụ một cái, nhất định không được mắc bệnh tim

Trong ánh mắt người này có ân oán cá nhân

Chương 765: Trái Tim Đẹp

Trần Thương nhìn mấy người xung quanh trông mong chờ đợi, nhìn chằm chằm mình dường như phải từ trong miệng mình thấy được một ít "Kiêu ngạo của Ngoại Khoa Tim".

Trần Thương thật sự là hơi khó xử

Trần Thương thở dài, nhìn mọi người:

- Mau báo cho người nhà người bệnh là ca cấp cứu thành công, tôi tin tưởng là bây giờ họ chắc chắn rất lo lắng, một lát nữa tôi sẽ nói cho mọi người biết.

Mọi người thấy ánh mắt kín đáo của Trần Thương, lập tức vui vẻ.

Chắc chắn có chuyện hay

Đối với chuyện của thiên tài, ai cũng đều thích nghe với lại còn có thể sử dụng để dạy nghiên cứu sinh của mình.

Vì vậy, đoàn người đi ngoài.

Nào ngờ lúc này bên ngoài đã tụ tập một nhóm người

...

Bởi vì đã hơn chín giờ tối, đội cảnh sát hình sự không có nhiệm vụ nên cảnh sát tới không ít, ngay cả rất nhiều lãnh đạo của cục công an rất cũng tới.

Tần Hiếu Uyên với tư cách là viện trưởng của Tỉnh Nhị Viện, đương nhiên cũng không thể vắng mặt.

Ngay cả phong viên của đài truyền hình cũng tới không ít

Sau khi chuyện của Chanh Chanh công khai, lập tức thu hút ánh mắt của những người trong các giai cấp xã hội.

Lãnh đạo thành phố cũng rất quan tâm tới người nhà của Lục Khiết, sau khi biết được Chanh Chanh làm phẫu thuật, tất cả mọi người đều có mặt bên ngoài phòng phẫu thuật.

Tất cả mọi người trông mong chờ đợi, chờ đợi tin phẫu thuật thành công truyền tới

Mỗi một phút, Lục Khiết đều cảm thấy dài đằng đẵng, dường như hô hấp đã trở thành công cụ ghi chép thời gian.

Dương Khai Hóa đứng ở đằng xa, cũng lo lắng vô cùng.

Bọn người Trương Khắc và Cần Ngô Cương đều mang vẻ mặt ngưng trọng giống nhau, Chanh Chanh là đứa trẻ họ nhìn lớn lên, mọi người rất

không hy vọng bé sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà... Vào giờ phút này, lo lắng nhất chính là Tần Hiếu Uyên

Bây giờ ông rất sợ hãi

Đặc biệt là ở phòng phẫu thuật sau khi từ y tá trưởng Lý Anh biết được bác sĩ mổ hôm nay là bác sĩ Trần Thương, ông càng lo lắng hơn.

Bởi vì ca phẫu thuật này, nếu thành công thì dễ nói

Nhưng mà một khi thất bại...

Hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì Chanh Chanh được gửi gắm hy vọng của vô số người, chờ đợi, thậm chí là còn có đủ lạoi yếu tố phức tạp nữa.

Nếu thất bại, ảnh hưởng sẽ rất lớn

- Cót két...

Đúng lúc đó, âm thanh mở cửa vang lên, Trần Thương chủ động đẩy giường ra khỏi phòng phẫu thuật, mọi người lập tức đứng dậy nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Trần Thương nhìn mọi người, thản nhiên nói câu:

- Phẫu thuật rất thành công

Một câu nói, khiến Lục Khiết lập tức khóc vội vàng cúi người:

- Bác sĩ Trần, thật sự là cám ơn cậu, cậu là ân nhân cứu mạng của Chanh Chanh

Ngô Cương giơ tay lên với đám người chính, cùng nhau chào Trần Thương một cái

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe, lập tức mừng rỡ không có chuyện gì là được, không có chuyện gì là được

Mà lúc này, có một người đàn ông rất có khí thế mắt to mày rậm đi lên, nhìn Trần Thương, chủ động đưa tay ra.

Trần Thương vội vàng nắm lấy.

Đàn ông gật đầu nói:

- Cám ơn cậu, đồng chí nhỏ cậu cứu không chỉ có một đứa bé, mà là một hy vọng của một đám người, cám ơn cậu

Nói xong, người đàn ông chào một cái

Tay chân Trần Thương luống cuống, không biết đáp lễ như nào...

Là đáp lễ theo quân đội, hay là chắp hai tay A di đà phật hoặc là đặt tay thành hình chữ thập trước ngực...

Thật băn khoăn

Bác sĩ có lễ gì không?

...

Tần Hiếu Uyên nhìn xung quanh nhiều người như vậy, vội vàng nói:

- Cái này... Mọi người đưa Chanh Chanh vào phòng giám sát đi, nghiêm giám sát nghiêm ngặt... Để cho...

- Mọi người cũng đừng vây quanh ở đây.

- Không nên quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi...

Tần Hiếu Uyên đi chỉ đạo công việc, mà Trần Thương bị một đám phóng viên vây quanh.

- Bác sĩ Trần, lần này anh làm phẫu thuật cho con liệt sĩ, anh có áp lực lớn lắm không?

- Bác sĩ Trần, tuổi anh cũng gần 27, đã đạt được hạng nhất cuộc thi kỹ năng Ngoại Khoa Tim quốc gia, anh làm ca phẫu thuật này có áp lực không?

- Bác sĩ Trần, anh thấy Ngoại Khoa Tim thế nào?

...

Đối mặt với vô số vấn đề, Trần Thương hít sâu một hơi nói:

- Tiếp theo tôi còn có một ca phẫu thuật nữa, tôi sẽ nói mấy câu đơn giản thôi.

- Tim, là bộ phận mà tôi thích nhất, cũng là bộ phận trước mắt tôi quen thuộc nhất, đối với nó mà nói tôi cũng có tình cảm đặc biệt, tôi thích quan sát nó, dừng lại nó, sửa chữa nó! Để cho nó tỏa sáng tràn đầy sức sống, giống như là kỹ sư cơ khí thích tháo lắp sửa chữa động cơ vậy

- Tại sao vào nghề thì cũng không có quá nhiều nguyên nhân, nhưng mà sau khi tôi biết nguyên lý làm việc của tim, chuyện tiếp theo phát triển theo lẽ thường thôi

- Làm một nhóm, yêu một nhóm, đối với tim mà nói, tôi cảm thấy tôi rất yêu thích, không chỉ là bởi vì hình dáng của nó hoàn mỹ mà vận động của nó cũng rất mê người

- Nhịp điệu của nó, âm thanh của nó, năng suất của nó, âm thanh của nó luôn khac biệt với những thứ khác

- Tâm điện chuyển động như một Ác-hen-ti-na nhảy theo điệu Tăng-gô, nhưng nó so với điệu Tăng-gô càng ưu nhã hơn, sóng SQR xinh đẹp, sóng P quen thuộc, sóng T nghịch ngợm... Mỗi một chu kỳ cũng sẽ không ngừng xuất hiện, cho đến khi... Tính mạng đến điểm cuối

- Nếu như nói mỗi phút tim đập 60 lần, bơm 5 lít máu mỗi giờ 3600 lần, mỗi ngày 86400 lần, hàng năm hơn 3100 vạn lần, mà mạng sống của chúng ta trung bình dài tám mươi năm, nó sẽ đập 25 trăm triệu lần

- Nói thật, công việc nặng nhọc như vậy, nó rất mệt mỏi

- Nếu tim dừng dập đầu và hệ thống thần kinh không tới năm phút thì sẽ bị tổn thương, tiếp theo chính là chết

- Cho nên, coi với tứ cách là bác sĩ tôi cảm thấy chúng ta và tim là bạn, tôi hiểu rõ nó nên tôi đương nhiên sẽ giúp đỡ nó

- Mà ở chỗ này, tôi cũng phải nói cho mọi người, hãy đối xử tử tế với tim của mình bởi vì chỉ có nó sẽ không bao giờ phản bội bạn

Sau đó, tiếng cười khanh khách ở hiện trường không tiếng động dừng lại

…

…

Trần Thương vừa dứt lời.

Cả phòng hoàn toàn yên lặng

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương

Trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và bội phục

Ngay sau đó, tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay

Kích động, hưng phấn, rung động

Đây là lần đầu tiên họ nghe thấy một người nói về trái tim thơ mộng đến như thế, lần đầu tiên có người mô tả trái tim thiêng liêng tới như vậy

Nhất thời, cảm xúc của mọi người trở nên mênh mông, bành trướng

Lần đầu tiên họ cảm thấy, thì ra làm bác sĩ cũng không phải là máu me bạo lực, thì ra làm bác sĩ cũng có thể tràn đầy ý thơ

Ai nói bác sĩ cứng nhắc, không hiểu phong tình! ?

Hẹn hò chỉ biết nói năng già mồm

Các phóng viên rất xúc động, cảm xúc trong lòng khó kìm nén, họ hận không thể bỏ bút theo nghề y

Bởi vì Trần Thương đã mô tả một bức tranh y học khao khát như thế cho họ.

Vào giờ phút này, trong đầu tất cả mọi người hiện lên một hình ảnh

Đó là lời thề ước với trái tim

Thế là từng cái tiêu đề hiện lên trong đầu họ

« Tôi Và Trái Tim Có Một Sự Hiểu Lầm! »

« Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật Với —— Trái Tim! »

« Sự Lãng Mạn Đẫm Máu Của Bác Sĩ Ngoại Khoa Tim! »

« Tôi Có Một Người Bạn Là Trái Tim! »

Chương 766: Bác Sĩ Có Tiên Khí

Thật ra, người kích động nhất không phải là cánh phóng viên

Mà là... mấy vị chủ nhiệm Vương Kỳ, Tần Nhạc Minh, Đào Mật....

Một nhóm người như là pho tượng mất linh hồn, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Nghe được lời nói của Trần Thương, họ cảm thấy một loại rung động chưa từng có từ trước tới nay

Đây là lần đầu tiên trong đời, họ cảm giác nghề nghiệp của mình lại tốt đẹp đến thế?

Cũng là lần đầu tiên họ giật mình phát hiện, thì ra trái tim có thể xinh đẹp như vậy, mê người như vậy.

Thì ra chúng ta... Không phải đồ tể...

Chúng ta có thể là nghệ thuật gia

Chúng ta cũng có thể là thi sĩ

Họ suy nghĩ rất nhiều

Nghĩ đến Lỗ Tấn

Nghĩ đến Bychkov

Thậm chí... Nghĩ đến... Thủ Ác Thốn Quan Xích

Thì ra, mỗi ngày chúng ta chạm đến trái tim lại là việc mê người và vĩ đại như vậy

Mà sự nghiệp của chúng ta, công việc của chúng ta, thì ra mỗi ngày chúng ta phẫu thuật đều có thể hưởng thụ và say mê như thế.

Giờ phút này, họ đột nhiên không muốn nghỉ ngơi, không muốn ngủ.

Hiện tại ai nấy đều muốn trở lại phòng ban của mình

Đứng trước mặt các bác sĩ khác, dõng dạc nói:

- Tôi... Muốn làm mười ca phẫu thuật

Những gì Trần Thương nói khiến cho các chủ nhiệm già trầm tư. Họ bỗng nhiên hiểu rõ tại sao mình và cậu ta lại có sự chênh lệch tới như vậy, rồi bỗng nhiên cũng hiểu được tại sao cậu ta lại ưu tú như thế

Trách không được thiên phú của chúng ta có hạn, chung quy là cảm giác có điểm khoảng cách với Trần Thương.

Thì ra

Là bởi vì tình yêu của chúng ta đối với trái tim không đủ sâu lắng

Họ nhớ lại ca phẫu thuật vừa rồi.

Trần Thương vẫn luôn nhìn chăm chú vào trái tim, trên mặt như đang cười, đôi mắt như đưa tình, giờ phút này họ đã hiểu được.

Thì ra Trần Thương đã coi trái tim như một người bạn của mình!

Cậu ta biết rõ nó, hiểu được nó, suy nghĩ về nó...

Vì lẽ đó cho nên thủ thuật của cậu ta mới có thể thuận lợi tới như vậy.

Cậu ta không có coi phẫu thuật như một nhiệm vụ, không có coi công tác như là sự nghiệp

Mà cẩn thận ngẫm lại, đúng là như thế.

Nếu như bạn không đủ hiểu biết về trái tim, không đủ yêu quý nó thì bạn dựa vào cái gì muốn phẫu thuật tốt như vậy

Nhất thời, Tần Nhạc Minh vô cùng kích động, bởi vì ông phát hiện, đạo khảm vẫn luôn ràng buộc ông nhiều năm đã buông lỏng

Lại nhất thời có loại cảm giác bừng tỉnh hiểu ra.

Đã qua nhiều năm, ông vẫn luôn cố gắng trong lĩnh vực ngoại khoa tim lâu như thế, trách không được vẫn luôn chậm chạp không thể bước qua cánh cửa kia.

Mà hiện nay, nhờ có Trần Thương mà ông mới có một loại cảm giác thể hồ quán đỉnh

Chấn động lòng người

Hoàn toàn chính xác, từ sau khi ông trở thành chủ nhiệm, rồi bước lên tới vị trí viện trưởng, cỗ cảm xúc mãnh liệt khi đối mặt với phẫu thuật cũng càng ngày càng nhạt dần.

Thì ra mình đã không còn yêu quý sự nghiệp giống như trước đây nữa.

Nghĩ tới đây, Tần Nhạc Minh hít sâu một hơi.

Ông quyết định sẽ bước trở về vạch xuất phát, ra trận một lần nữa

Làm một người bác sĩ đơn giản

Có thể nói, không ai ở đây có thể thấu hiểu những lời Trần Thương vừa nói hơn nhóm chủ nhiệm.

Hưng phấn

Kích động

Run rẩy

Tất cả đều lộ rõ trên mặt họ, nhưng cuối cùng không ai nói được lời nào.

Mọi người ngẩng đầu người thanh niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, ai nấy đều hơi cảm khái, nhưng chủ yếu vẫn là cảm động.

Trách không được cậu ta còn trẻ như thế mà đã có thành tựu rất cao.

Có lẽ... Cũng bởi vì phần yêu quý này

Vương Kỳ nhìn chằm chằm Trần Thương, sự xấu hổ và nước mắt ân hận đã làm nguôi cơn lửa táo bạo trong lòng ông nhiều năm.

Thật là một đứa nhỏ tốt

Nếu biết vậy thì lúc trước ông đã không từ chối việc cậu ấy làm nghiên cứu sinh của mình rồi

Có được truyền nhân kế thừa y bát như vậy, ai may mắn lắm mới có được

Thật sự là quá may mắn

Mà lúc này, Dương Kiến Thụ thở dài.

Ông luôn cảm thấy trái tim mình gặp không giống như những gì Trần Thương miêu tả?

Chẳng lẽ... Trái tim của chúng ta không giống nhau?

Hoặc là... Tầm mắt của chúng ta không giống nhau?

Giờ phút này, ông cảm thấy ánh mắt của Trần Thương cũng không có đáng sợ đến hoảng hốt như vậy nữa.

Ngược lại ông cảm thấy mình quá mức thô bỉ.

Chẳng lẽ... là do mình lớn lên ở Mỹ cho nên khuyết thiếu hiểu biết về tiếng Hán bác đại tinh thâm?

Chẳng lẽ ông muốn làm phẫu thuật cho tốt còn phải đi đại học học bổ túc tiếng Hán?

Lời nói của Trần Thương khiến mỗi người ở đây đều hoảng sợ, bao gồm cả Tần Hiếu Uyên

Đây mới là tố dưỡng văn hóa và tu dưỡng nghề nghiệp mà một nhân viên y tế nên có

Cánh phóng viên thề, sau khi trở về, họ chắc chắn phải thêm mắm dặm muối viết bài ca ngợi Trần Thương cho thật tốt.

Người ta xứng đáng lấy được giải quán quân cuộc thi phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc

Người ta xứng đáng được Vệ Kiện Ủy trao tặng huân chương vinh dự

Người ta xứng đáng trở thành phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất

Người ta xứng đáng lớn lên đẹp trai như vậy

...

Một lát sau, phóng viên hỏi:

- Nếu vậy... Chủ nhiệm Trần có đề nghị nào tốt cho mọi người không? Ví dụ như bảo vệ trái tim? Hoặc là... Anh có gì muốn nói với mọi người chứ?

Trần Thương thản nhiên nói một câu:

- Đọc sách nhiều, xem báo chí nhiều, ít ăn đồ ăn vặt, ngủ sớm

- Không hút thuốc lá, ít uống rượu, vận động vừa phải, chín mươi chín (hạnh phúc)

Sau khi nói xong, Trần Thương tiêu sái quay người, nhìn mọi người nói câu:

- Xin lỗi, tôi còn có người bệnh, không lãng phí thời gian của mọi người nữa.

Nói xong, Trần Thương tiêu sái rời đi

Mây trôi nước chảy, bình tĩnh thong dong

Áo blouse trắng phấp phới, nơi nào là Thần Tinh?

Phóng viên lúng ta lúng túng tự nói: Đây là một bác sĩ có tiên khí

Trần Thương chạy vào phòng phẫu thuật, sau đó nhanh chân bước vào nhà vệ sinh...

A...

Nhẹ nhàng thở ra.

Thật sự là nhịn gần chết.

Trần Thương không ngờ cánh phóng viên kia hỏi nhiều như thế, vốn dĩ một ca phẫu thuật liên tục mấy giờ cũng đã khiến anh đủ khó chịu, thế mà lại thêm tràng phỏng vấn này, quả thật là nghẹn chết.

Lúc này, Trương Văn Phú đi tới, trên mặt tràn đầy sự kích động:

- Chủ nhiệm Trần, những gì anh nói vừa rồi quá tuyệt vời

- Rốt cuộc tôi đã hiểu sự chênh lệch giữa tôi và anh

- Anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cố gắng yêu trái tim này

Trần Thương sững sờ: ? ??

Thấy Trần Thương chăm chú nhìn mình, Trương Văn Phú tức khắc kích động

Anh hít sâu một hơi:

- Chủ nhiệm Trần, tôi sẽ không cô phụ kỳ vọng của anh! Cố lên! Ollie

Trần Thương:...

…

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thương dậy thật sớm đi vào ICU, sau khi đổi giày đi vào phòng thì anh thấy Chanh Chanh đã tỉnh lại.

Cặp mắt to cứ nhìn chằm chằm Trần Thương, sau khi xác nhận người đến là ai, cô bé lập tức cười cong mắt:

- Chú ơi, cám ơn chú đã cứu con nhé

Trần Thương cười hỏi:

- Bác sĩ trị bệnh cứu người cũng giống như các chú cảnh sát bảo vệ quốc gia vậy! Đúng rồi, con có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?

Chanh Chanh lắc đầu:

- Dạ không, con chỉ cảm thấy mình đã ngủ rất lâu, vô cùng thoải mái, ngực không còn khó chịu nữa, cả người cực kì tốt nha

Trần Thương tìm y tá để nhìn ghi chép số liệu các phương diện, xem xong mới nhẹ nhàng thở ra, không có việc gì.

Khi Trần Thương đang muốn rời đi thì Chanh Chanh gọi:

- Chú ơi.

Trần Thương sững sờ, quay người lại:

- Sao vậy?

Chanh Chanh nở nụ cười, nói:

- Thật ra con không có giận chú đâu, con không trách chú nói bí mật của chúng ta cho mẹ biết.

Trần Thương xoa đầu Chanh Chanh:

- Không cần đụng chạm khắp nơi, con nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt, qua mấy ngày thì sẽ tốt lên thôi.

Chanh Chanh gật đầu:

- Dạ, Chanh Chanh rất ngoan

Khi rời khỏi ICU, Trần Thương vừa vặn nhìn thấy chủ nhiệm Trịnh, thấy ông mặt mày ủ rũ, anh bèn hỏi thăm:

- Chủ nhiệm Trịnh, ông sao vậy?

Trịnh Vĩnh Quân nhìn thấy Trần Thương, ông đang định lắc đầu nói không có gì, nhưng mà ông chợt nhớ tới hiện giờ là Trần Thương cũng là chủ nhiệm, dứt khoát cười nói:

- Hôm nay tính tình của chủ nhiệm không tốt, cậu phải cẩn thận một chút đấy

Chương 767: Đây Là... Nội Ứng À?

Trần Thương sững sờ, chủ nhiệm Lý à?

Tính tình của chủ nhiệm Lý Bảo Sơn vẫn luôn rất tốt mà?

Vẻ mặt ôn hoà, dãi gió dầm mưa, mỗi lần thấy mình đều rất là vui vẻ?

Trần Thương lắc đầu, đứng dậy về tới khoa cấp cứu.

Vừa đi vào, Lý Bảo Sơn đã ở trong phòng làm việc, sắc mặt u ám nói chuyện gì đó.

Thấy Trần Thương đi vào, ông tức khắc dừng biểu cảm trên mặt lại, đổi thành một nụ cười lúng túng:

- Tiểu Trần tới rồi.

Người giao ban lục tục tiến vào.

Lý Bảo Sơn đóng cửa lại, thở dài:

- Hôm nay chúng ta sẽ làm tổng kết cuối năm. Năm 2019 đã trôi qua, báo cáo tài vụ cũng đã có. Chúng ta xếp số một về mức độ hao tổn trong bệnh viện năm 2019, tổng cộng hao tổn là 329 vạn 8 ngàn

- Bắt đầu từ năm 2021, chúng ta sẽ chuyển sang tòa nhà cấp cứu. Các đồng chí, bây giờ một tầng của chúng ta đang lỗ ba triệu. Sau này có tám tầng thì chẳng phải chúng ta làm bệnh viện bại liệt.

- Vì vậy, mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp, xem coi có biện pháp gì tốt không

Lúc này, Trần Thương rốt cuộc nhìn thấy dấu chấm hỏi trên đầu Lý Bảo Sơn biến thành màu vàng

【 Đinh! Lý Bảo Sơn đưa ra nhiệm vụ: Trước mắt thì phòng ban vẫn đang đối mặt với tình trạng thua lỗ, cứ tiếp tục như thế thì sẽ gây bất lợi cho sự phát triển của tòa nhà cấp cứu. Với tư cách là phó chủ nhiệm, anh hãy cố gắng đưa ra ý kiến! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ nhận được một cái bảo rương, đẳng cấp bảo rương như thế nào thì sẽ dựa theo hiệu quả hoàn thành nhiệm vụ! 】

Sau khi đọc nhắc nhở hệ thống, Trần Thương trầm ngâm một lát, làm thế nào mới có thể không cho phòng ban lỗ tiền đây?

Đây chắc chắn không phải là biện pháp có thể giải quyết trong một sớm một chiều được

Bởi vì khoa cấp cứu chắc chắn sẽ lỗ tiền, đây là việc không cần nghi ngờ, biện pháp duy nhất là tìm phương pháp khác để có tiền và lấp vào chỗ

hao tổn này.

Rốt cuộc thì khoa cấp cứu chính là phòng ban duy nhất không cần nộp lợi nhuận mà còn phải phát tiền trong bệnh viện.

Trần Thương đột nhiên có một ý tưởng

Đúng rồi

Hiện tại mình vẫn còn một cái nhiệm vụ khảo nghiệm, đó là làm một việc có ảnh hưởng tích cực đối với phòng ban.

Nếu như mình có thể hoàn thành hai cái nhiệm vụ này cùng lúc …. Như vậy thì có phải mình sẽ nhận được khen thưởng gấp đôi không?

Biện pháp nào đây?

Trần Thương sắp phải đi Seoul, biện pháp gì mà có thể hoàn thành trong vòng ba ngày?

Không đúng, nói chính xác hơn thì chỉ có một ngày, dù sao thì khi mình trở về thì nhiệm vụ đã tới kỳ hạn

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Rối rắm.

Mọi người im lặng một hồi, bởi vì đây cũng không phải là vấn đề một ngày hai ngày là giải quyết được, càng không phải là vấn đề của chỉ riêng Tỉnh Nhị Viện.

Dù sao... Nếu thật sự có biện pháp thì họ cũng sẽ không kéo dài tới hôm nay.

Sau một hồi lâu, Trương Xu nói:

- Chủ nhiệm, chúng ta có nên tổ chức lại quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp một lần nữa không?

Khi Trương Xu nói câu này, bản thân ông cũng không có quá tự tin.

Dù sao thì cái quỹ từ thiện đã sớm không có tác dụng, đã bao lâu rồi không có người để ý tới

Cũng không có ai quyên tiền

Lúc mới thành lập, tinh thần chiến đấu của họ rất cao, chỉ là sau đó….

Trải qua nhiều lần trắc trở cũng chưa từng vượt qua hai trăm ngàn, dù sao thì khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện cũng là cái khoa ba không: Một không đặc sắc, hai không danh khí, ba không đại lão.

Như vậy thì sao lấy tiền được?

Trước đây, khi vừa mới bắt đầu xây dựng, hai trăm ngàn kia hết một trăm năm mươi ngàn là được quyên góp bởi một công ty y dược, mà công ty đó lại là của bà vợ thổ hào của lão Trần.

Sau này thì căn bản không có suối nước cuồn cuộn không ngừng, cho nên cái quỹ từ thiện này đã sớm khô cạn.

Đến mức những người vừa mới tới như Trần Thương, họ thậm chí còn không biết bệnh viện còn có thứ gọi là quỹ từ thiện?

Đúng vậy

Bảng hiệu của cái quỹ từ thiện này đã sớm bị y tá trưởng giấu vào nhà kho, miễn cho người khác hỏi tới mà xấu hổ.

Điền Hương Lan nghe thấy đề nghị của Trương Xu:

- Đến giờ tôi vẫn còn ngượng ngùng lấy cái bảng hiệu ấy ra

Trần Bỉnh Sinh nghe thấy thế thì biến sắc, ông xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm, kinh tế của vợ tôi xảy ra chút vấn đề, đoán chừng là….

Mọi người nghe Lão Trần nói thế, suýt nữa bật cười.

Mỗi lần nhắc tới quỹ từ thiện thì Lý Bảo Sơn luôn nhìn vị thổ hào trong phòng ban một cách trìu mến nhất có thể: Vợ của Trần Bỉnh Sinh

Lý Bảo Sơn thở dài.

An Ngạn Quân bất đắc dĩ nói:

- Sang năm ngoại khoa tay được xây dựng rồi, có lẽ lúc đó thì sẽ tốt hơn một chút.

Ngay khi ông nói điều này ra, khuôn mặt của y tá trưởng Điền Hương La đột nhiên thay đổi.

- Chủ nhiệm An, đừng chê tôi nói chuyện khó nghe, tôi... Tôi cảm giác một khi ngoại khoa tay được xây dựng thì phòng ban chúng ta sẽ càng thua lỗ nhiều hơn

- Tôi nói thật, ông nhìn chủ nhiệm Trần xem, lúc trước người ta thật tốt, bây giờ bị ông mang một thời gian, hiện tại lại không hề đau lòng tài liệu một chút nào...

- Đúng là người bệnh đáng thương, nhưng mà... Cũng không thể cứ thế mãi.

- Tôi cảm thấy còn không bằng chúng ta lại làm quỹ từ thiện một lần nữa, dù sao thì khoa cấp cứu của chúng ta thật sự rất cần khoản tiền này...

Hàn huyên nửa ngày, lòng vòng một hồi lại quay về việc mở quỹ từ thiện.

Lý Bảo Sơn nghe xong cũng hơi nhức đầu.

Ông đảo mắt một vòng, nhìn thấy Trần Thương, hỏi:

- Chủ nhiệm Trần này, cậu vừa vặn mới tiếp nhận phòng ban, nếu không hay là như vậy đi, cậu tới làm thử quỹ từ thiện này trước xem à? Thế nào?

Thật ra thì Lý Bảo Sơn không có ôm hi vọng gì cả, ông chẳng qua là nói tượng trưng một chút mà thôi.

Dù sao thì mỗi năm mọi người đều nói về quỹ từ thiện này, nhưng mà cũng không thể làm được gì tốt.

Ông để Trần Thương làm chuyện này là vì hiện tại cậu ta là chủ nhiệm, cho cậu ta làm chút việc để có thể nhanh chóng tiếp xúc và quen thuộc với sự chuyển động của phòng ban.

Đến nỗi có quyên góp được tiền hay không?

Lý Bảo Sơn căn bản không nghĩ về việc này.

Bởi vì chính ông cũng từng phát động, nhưng mà không dùng được cái rắm gì….

Mà sau khi nghe thấy câu này, ánh mắt Trần Thương lập tức sáng rực lên.

Đúng vậy

Quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp?

Ý kiến hay

Nếu như thật sự có thể thành công thì chuyện này tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng tích cực tới sự phát triển của phòng ban.

Một hòn đá trúng mấy con chim.

Nghĩ tới đây, Trần Thương gật đầu:

- Vâng chủ nhiệm, cháu sẽ cố gắng làm tốt chuyện này.

Lý Bảo Sơn sững sờ, tiểu tử này, cậu không hiểu ý của tôi rồi, ý của tôi là lừa gạt qua loa một chút là được rồi, nào có đơn giản như vậy chứ.

Mà y tá trưởng và mọi người lại không đành lòng.

- Chủ nhiệm Trần, cái này... Không dễ dàng như vậy đâu, cậu cũng đừng quá để bụng.

Trương Xu gật đầu:

- Ừ, làm một lần cho bệnh viện xem là được rồi, coi như là chúng ta cũng vùng vẫy một hồi.

Ông Trần cũng gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác, ra vẻ một chút là được rồi, để mọi người nhìn thật ra chúng ta cũng đã cố gắng

Da đầu Trần Thương tê dại, chẳng lẽ mấy người không nhìn thấy nội tặc Tần tiểu liếm còn đứng ở nơi đó nghe à?

Đây chính là nội ứng mà viện trưởng Tần phái tới đó

Mấy người... Mấy người cứ thế mà không kiêng nể gì à?

Chương 768: Đau Lòng Cho Ông Tần Ba Phút

Sau khi tan họp, Lý Bảo Sơn vội vàng gọi Trần Thương lại, ông cho anh một cái ánh mắt hiểu ngầm:

- Tiểu Trần qua đây, chú có chuyện muốn nói với cháu

- Cái này... Việc về quỹ từ thiện, cháu đừng quá coi trọng nó, cứ đăng một tin lên vòng bạn bè, để anh Tần nhìn thấy là được rồi

- Cháu nên chuẩn bị tranh tài cho tốt đi

Trần Thương suýt chút cười ra tiếng.

Cái này cũng quá giả?

Nói xong, cả người Lý Bảo Sơn thần thanh khí sảng, đứng dậy đi ra ngoài.

Đối với việc phòng ban thua lỗ tiền cũng ném ở sau đầu.

Dù sao...

Thua lỗ thì thua lỗ đi, dù sao có bệnh viện vá lỗ thủng rồi.

Y tá trưởng nhìn Trần Thương, nói:

- Chủ nhiệm Trần, làm tượng trưng là được rồi, một lát nữa tôi bảo y tá làm bảng hiệu cho cậu đặt ở cửa ra vào, cái kia... Hiểu Yến, một hồi cô chụp mấy tấm hình gửi cho bên khoa tuyên truyền.

Hiểu Yến cười gật đầu:

- Không thành vấn đề! Quen việc dễ làm

- Tiểu Trần, một hồi tôi tìm cái Wechat đăng cách đây ba năm, cậu chỉ cần đăng nó lên trang cá nhân là xong, làm cho có là được, phải rồi! Tốt nhất viết vài câu cảm động để khơi gợi bầu không khí, lỡ như…. lỡ như thật sự dùng được thì sao?

Điền Hương Lan tiếp tục bày chiêu cho Trần Thương

Trương Xu bỗng nhiên nói:

- Đúng vậy, nhớ thiết lập chế độ người xem là bạn bè nha, để lãnh đạo bệnh viện nhìn thấy là được rồi….

Lão Trần cũng trợ giúp:

- Tiểu Trần, cậu tạo một nhóm cho mấy người lãnh đạo trong bệnh viện chúng ta đi, sau đó để họ xem là được.

Trần Thương cười muốn khóc

Mấy người cứ thế bắt nạt cha vợ Tần nhà chúng tôi như vậy à?

Quá... Quá xảo quyệt?

Đợi đến khi mọi người tản đi, lúc này Tần Duyệt mới hấp tấp chạy tới.

- Không sao đâu, có chuyện gì thì em sẽ đứng ra bảo vệ anh! Em sẽ bảo ba nói là anh rất cố gắng, rất khổ cực, ừm... Không có sao đâu, tiếp đó em sẽ tượng trưng nói rằng muốn quyên một năm tiền lương để áp chế ba, đoán chừng chuyện này sẽ được bỏ qua.

Trần Thương sững sờ:

- Em yêu, xem ra em rất thuần thục?

Tần Duyệt thở dài:

- Chủ nhiệm bảo em dùng chiêu này một lần rồi, còn đừng nói, dùng rất tốt

Trần Thương:...

Trần Thương thề, đây là lần đầu tiên anh đau lòng cho chú Tần.

Tất cả lời oán giận trước đây đều biến mất hết, thay vào đó là hảo cảm và sự đau lòng chưa từng có.

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Duyệt, cảm khái một tiếng: Chú Tần ơi chú Tần, mấy năm nay khổ chú rồi

Ông Tần đang ra cửa khám bệnh thì bất thình lình hắt xì một cái, ông nói thầm vài câu, nhìn sang học sinh đi ra ngoài khám với mình, dặn dò:

- Mấy ngày nay rất nhiều người bị cảm cúm, mọi người nhớ đeo khẩu trang

...

...

Y tá trưởng vẫn cực kỳ đáng tin cậy, sau một hồi thì đã tìm được cái Wechat đăng cách đây ba năm, còn có đường link quyên tiền, cũng coi như là một cái app chính thức.

Y tá trưởng bất ngờ hô một tiếng:

- Wow, bên trong còn có tiền đấy?

Mọi người vui mừng hỏi:

- Bao nhiêu?

Y tá trưởng hưng phấn nói:

- Không ít đâu! Ba đồng hai mao tám, mua được mấy cuộn băng gạc, Hiểu Yến đi lấy đi

Trần Thương:...

Có cần phải nghèo tới mức này không?

Sau khi chỉnh sửa nội dung một hồi, y tá trưởng trực tiếp đăng lên trang cá nhân:

- Chủ nhiệm Trần, cậu không cần quá mệt mỏi, cứ chia sẻ bài đăng của tôi là được rồi

Trần Thương gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, tiện tay nhấn chia sẻ.

Anh cho rằng việc này chắc chắn không có hiệu quả, tối nay về nhà nên suy nghĩ thật kỹ, xem mình phải kế hoạch như thế nào, làm ra một cái sáng ý không tệ.

Không bao lâu, trung tâm cấp cứu 120 gọi điện thoại tới, Trần Thương xuất phát cùng với nhóm của mình.

...

...

Buổi sáng, Tiêu Điền Hoa mở họp công ty, nghe mọi người báo cáo.

Quản lý phòng thị trường:

- Tổng giám đốc Tiêu, thịt heo lại lên giá, chị xem chúng ta phải làm sao bây giờ?

Quản lý bộ phận tiêu thụ tiếp lời:

- Đúng rồi, mấy nhà phân phối ở tỉnh lân cận như tỉnh Bắc Hà, tỉnh Nam Hà, tỉnh Tấn đều gọi điện thoại tới thúc giục lấy hàng. Cuối năm phải sắp xếp một loạt thịt chín để chúng ta đưa nhiều chút...

...

Tan họp, Tiêu Điền Hoa trở lại phòng làm việc của mình, cô luôn cảm thấy hơi lo sợ bất an

Chẳng lẽ là dạo gần đây kiếm tiền quá nhanh rồi?

Gần đây trong văn phòng của Tiêu Điền Hoa có đặt thêm một ít gương làm bày trí. Trước đây cô không thích soi gương, hiện tại thì khác rồi, vừa làm vừa soi gương, hiệu suất cao hơn hẳn.

Cô thở dài, mở điện thoại lướt mạng.

Nhất thời nhìn thấy bài viết mà Trần Thương chia sẻ, đọc được dòng chữ hùng hồn dõng dạc kia.

Bỗng nhiên Tiêu Điền Hoa có ý tưởng

Đúng vậy

Làm từ thiện

Dù sao thì làm như vậy còn tốt hơn đưa tiền cho đám đạo sĩ gì gì đó.

Ai

Nghĩ tới đây, Tiêu Điền Hoa cảm khái một tiếng.

Tiểu Trần thật sự là phúc âm của mình.

Mình đang sầu cái gì thì cậu ta lập tức giải quyết cái đó

Người tốt

Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, gọi cho bộ phận tài vụ:

- Cậu quyên tặng năm mươi vạn vào tài khoản này, đây là quỹ từ thiện, còn nữa, bảo thư ký an bài giúp tôi một chút

- Ngày mai đi tới Tỉnh Nhị Viện... Liên lạc phóng viên? Không cần, không cần, liên hệ phóng viên làm gì, chúng ta làm từ thiện là để giúp đỡ cho người dân

Không cần lăng xê

Đúng vậy

Quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp Tỉnh Nhị Viện, ừ, sáng mai lập tức tới đó

Công ty chúng ta cũng phải học cách làm từ thiện, làm một số việc tốt, trợ giúp những người gặp khó khăn trong khả năng cho phép

- Đúng rồi, còn phải làm một cái cờ thưởng tốt, quý, đẹp! Tất nhiên là cho bác sĩ Trần rồi! Ai? Không đúng, là chủ nhiệm Trần! Chủ nhiệm Trần, Trần Thương

Tiêu Điền Hoa nhạy bén ý thức được, Trần Thương đã là chủ nhiệm

Đây là chuyện tốt

Nghĩ tới đây, Tiêu Điền Hoa cầm điện thoại lên, tiếp tục nói:

- Ngoài ra thì lại chuẩn bị thêm năm mươi vạn nữa, ngày mai trực tiếp đưa tại hiện trường

...

...

Không chỉ riêng Tiêu Điền Hoa, sau khi khuôn mặt được khôi phục, khí chất cả người Trương Ái Hương cũng thay đổi

Trở nên tự tin hơn trước rất nhiều

Hấp dẫn hơn trước rất nhiều

Có đôi khi không thể không nói, khuôn mặt của người phụ nữ thật sự là nguồn suối của tự tin.

Mấy ngày nay, Trương Ái Hương, đại cổ đông thứ hai của tập đoàn Trịnh thị đã chính thức trở lại công ty, đảm nhiệm chức đổng sự

Sấm rền gió cuốn, bà lại bắt đầu nhúng tay vào nghiệp vụ của công ty lần nữa

Đổng sự Trương phong vân trước đây của Đông Dương đã trở về

Nhìn thấy vợ mình như vậy, với tư cách là một người chồng, trong lòng Trịnh Quốc Đàm kích động vạn phần

Sự cảm kích với Trần Thương cũng lộ rõ trên mặt.

Buổi sáng, hai vợ chồng ngồi trong phòng làm việc, Trịnh Quốc Đàm không khỏi cười nói:

- Bà xã, tuần sau ở thủ đô sẽ có tiệc từ thiện. Em có đi cùng anh không?

Trương Ái Hương gật đầu:

- Được rồi, nhưng mà anh phải đi với em làm mấy bộ lễ phục, những bộ trước đây không thể mặc được nữa, em phải chú ý bảo trì dáng người.

Lúc này Trương Ái Hương cầm điện thoại lên, tùy ý lướt trang cá nhân, đột nhiên bị một tin tức thu hút sự chú ý

Bà vội vàng nói:

- Ông xã, anh còn tham gia tiệc từ thiện gì nữa? Hiện tại đang có một nơi cần chúng ta biểu hiện từ thiện đây, hơn nữa còn là hàng thật

Chương 769: Một Trăm Năm Mươi Vạn Nhân Dân Tệ

Trong lúc nói chuyện, bà mở tin tức ra đưa cho Trịnh Quốc Đàm xem.

Trịnh Quốc Đàm nhận lấy rồi đọc thoáng qua, ông sửng sốt:

- Bệnh viện à? Ý kiến hay! Nhưng mà... Cái này có đáng tin không? Hiện tại có rất nhiều bệnh viện đăng thông tin sai lệch, còn có một ít bệnh viện tư nhân làm tiền nữa.

Trương Ái Hương lắc đầu:

- Đây là do Trần Thương đăng lên, hiện giờ cậu ta là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện. Phòng ban thường xuyên gặp phải một ít người bệnh trọng chứng nguy cấp, nhưng mà họ khám bệnh không nổi, rất nhiều người không có tiền chạy chữa...

- Em cảm thấy chúng ta là người Đông Dương, nên làm chút cống hiến vì Đông Dương

Trịnh Quốc Đàm nghe xong, tức khắc cầm di động đọc lần nữa

- Cái này là do Tiểu Trần đăng à? Đáng tin cậy! Như vậy đi, ngày mai chúng ta tới Tỉnh Nhị Viện làm chuyện này cho tốt. Thứ tiểu Trần chủ trì thì chúng ta chắc chắn phải ủng hộ

Nói tới đây, Trương Ái Hương khẽ gật đầu đồng ý

Bà cầm điện thoại lên:

- Thông tri tài vụ, quyên tặng một trăm vạn tới tài khoản này, ngày mai tập đoàn Trịnh thị chúng ta sẽ chính thức đi tỉnh Nhị viện, tiến hành quyên tặng có định hướng

...

...

Lúc này, trong văn phòng bác sĩ, Điền Hương Lan đang tán gẫu với các y tá trưởng khác trong group chat.

- Chị Điền, phòng ban bên chị thua lỗ bao nhiêu vậy?

- Đúng rồi, tụi tôi thấy khoa cấp cứu lại đăng vòng bằng hữu huy động tiền bạc...

- Nói thật, cái quỹ trọng chứng nguy cấp này... thật sự vô dụng, làm nhiều lần như vậy mà vẫn chưa có lần nào thành công

- Cái này cũng chưa chắc, chị Điền người ta sắp trở thành y tá trưởng của nguyên một tòa nhà cấp cứu rồi, biết đâu nhân mạch nhiều thì sao….

...

Điền Hương Lan nhìn đám y tá trưởng này ra sức phun tào và châm chọc khiêu khích, thật sự là bất đắc dĩ cực kỳ

Dù sao đây cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, thật sự là chuyện thường xảy ra.

Bất đắc dĩ

Mà ngay lúc này, Điền Hương Lan bỗng nhiên nghe thấy âm thanh thông báo.

【Đinh, nhận được 500,000 tiền quyên góp!】

Y tá trưởng ngẩn người

Đây là tình huống như thế nào?

- Có người quyên tiền

Hai mắt Điền Hương Lan trừng to, bà vội vàng mở đường link quyên tặng ra.

Sau khi nhìn thấy tin tức, tức khắc trừng to hai mắt.

Miệng bà há to đến mức có thể nhét vào một cái nắm đấm

Cái này... Cái này... Cái này cũng quá khó tin?

Nhiều năm như vậy cộng lại cũng không thể bằng được lần này?

Cái này cũng quá thần kỳ rồi?

Rốt cuộc là ai?

Ngay lúc này, Trương Xu đúng lúc đi ngang qua, ông nhìn thấy dáng vẻ há hốc mồm của y tá trưởng, bất đắc dĩ cười nói:

- Y tá trưởng, bao nhiêu vậy? Xem cô kích động chưa kìa? Hai mươi hay là ba mươi?

Y tá trưởng run rẩy nói:

- Năm... Năm mươi...

Nghe thấy y tá trưởng nói như vậy, mọi người xung quanh bật cười

- Mới năm mươi đồng thôi mà kích động tới như vậy...

Trương Xu trợn trắng mắt:

- Mới năm mươi đồng mà cô kích động cái gì chứ, tôi còn tưởng là năm ngàn đấy

Điền Hương Lan lắc đầu:

- Không phải! Ai nha! Không phải là năm mươi đồng, mà là năm mươi vạn! Năm mươi vạn Nhân dân tệ đó

Văn phòng lập tức trở nên yên tĩnh

Không ai nói một câu gì

Năm mươi vạn?

Có phải y tá trưởng bị điên rồi hay không?

Các y tá và bác sĩ xung quanh đứng bật dậy, vây quanh Điền Hương Lan, hỏi:

- Bao nhiêu? Cô nói bao nhiêu tiền?

Điền Hương Lan nuốt nước miếng:

- Năm mươi vạn! Một hai ba bốn... Năm số không! Tôi không có nhìn lầm! Chính là năm mươi vạn, ôi trời ơi

Mọi người trợn tròn mắt:

- Ai quyên vậy? Đến từ ai?

Điền Hương Lan nhìn nguồn gốc thông tin:

- Nó đến từ đường link của Trần Thương, chủ nhiệm Trần

Tất cả mọi người ngây ngẩn

Ngay lúc này, âm thanh thông báo lại vang lên lần nữa.

Điền Hương Lan đứng vụt dậy, tay bà còn hơi run rẩy, điện thoại suýt nữa rơi xuống đất

Trương Xu thấy thế, vội vàng hỏi:

- Lại sao nữa? Có người quyên tiền nữa à? Bao nhiêu?

Điền Hương Lan trừng to mắt, trong giọng nói tràn đầy không tin được:

- Một... Một... Trăm vạn

Khi bà vừa nói xong, xung quanh tức khắc yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh đến đáng sợ

…

…

Cả văn phòng đều im phăng phắc không một chút âm thanh

Mọi người đều sững sờ trước lời nói của quản gia Điền Hương Lan

Đây là cả một trăm vạn nhân dân tệ, chứ không phải một vài trăm nhân dân tệ, và nó cũng không phải tiền Zimbabwe.

Năm ngoái, cả một năm bộ phận này đã thua lỗ ba trăm vạn nhân dân tệ, hiện tại lập tức có một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ.

Thật sự quá đáng sợ

Trương Thù yếu ớt hỏi:

- Y tá trưởng... đây là link của ai? Cũng là của Trần... chủ nhiệm Trần à?

Trương Thù muốn gọi cả tên Trần Thương, nhưng, hiện tại nhìn số tiền một triệu năm trăm nhân dân tệ ở trước mặt, cô ấy vẫn quyết định gọi là chủ

nhiệm Trần

Trương Thù vừa nói, mọi người xung quanh cũng nhìn y tá trưởng, tràn đầy tò mò tò mò

Điền Hương Lan nhìn vào phần giới thiệu chuyển tiền ở trên, nuốt nước bọt và cố gắng bình tĩnh lại:

- Ừm! Nó cũng là từ link gây quỹ của chủ nhiệm Trần, nhà đầu tư này là: Tập đoàn Trịnh thị

Ngay khi câu này vừa được nói, tất cả mọi người xung quanh đều hít một hơi thật sâu

Không phải vì cái gì khác, mà là vì tên Tập đoàn Trịnh thị quá quen thuộc.

Không nói quá chứ cũng phải khoảng một nửa trong số mọi người ở đây đều đang sống trong tiểu khu của Công ty Bất động sản tập đoàn Trịnh thị.

Tập đoàn Trịnh thị giàu nhất Đông Dương lại quen biết Trần Thương?

Cũng âm thầm quyên góp một trăm vạn thông qua link gây quỹ của Trần Thương

Chuyện này cũng quá là rộng lượng rồi?

Lẽ nào Trần Thương có mối quan hệ thân thiết với tập đoàn Trịnh thị?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều chìm vào trầm tư.

Đột nhiên, Thường Lệ Na nói:

- Tôi đã đoán ra từ rất lâu rồi, các người nói xem... liệu có phải chủ nhiệm Trần là con nhà giàu giấu mình ẩn thân ở phòng cấp cứu chúng ta không?

Trương Thù đứng ở vừa trợn trừng mắt:

- Nói cái gì vậy? Làm một nhân viên tạm thời? Cả ngày nghĩ cái gì vậy?

Thường Lệ Na nghe thấy vậy liền nói:

- Chị Trương, chị nghe em giải thích, chị nghĩ thử xem, tùy tiện dựng lên một kênh gây quỹ quyên góp một trăm vạn nhân dân tệ, chuyện như vậy sao có thể là quan hệ tầm thường được? Tiền của ai cũng đâu có thể hào phóng quăng ra nhiều như vậy được? Vậy thân thế lai lịch của chủ nhiệm Trần vẫn chưa được xác minh

- Còn về mục đích

Thường Lệ Na bật cười hê hê:

- Chắc là do hoa khôi của khoa chúng ta! Tần Duyệt! Chắc mọi người không biết đúng không? Em đã thấy Tần Duyệt và Trần Thương nắm tay nhau đi ra ngoài, còn có Nhạc Nhạc cũng nhìn thấy đó

- Hơn nữa! Em còn biết một bí mật lớn nữa

Mọi người đều cố gắng lắng nghe

Ngoài những lời bàn tán Thường Lệ Na lại thần bí nói:

- Mọi người có biết chiếc xe Porsche Palamela trong bệnh viện của chúng ta là của ai không? Biển số 88888 đó, là thứ mà người bình thường có thể có à?

Mọi người đều trở nên tò mò.

Chiếc xe này thực sự rất kì lạ, mỗi ngày đến nơi thì đều đỗ ở đó, tan ca cũng không có lái rời đi.

Vì lý do này, các y tá của Tỉnh Nhị Viện và rất đông cô gái trẻ độc thân đều đã đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy ai lái xe đó.

Mọi người hơi nhụt chí, còn tưởng là con nhà giàu đến bệnh viện.

Thường Lệ Na nhỏ giọng nói:

- Thực ra đây là xe của chủ nhiệm Trần của chúng ta đó

Ngay khi câu này được nói

Cả đám rắn đều bắt đầu kích động

- Xì xì

- Xì xì

- Thật hay giả đó?

Chương 770: Chủ Nhiệm Trần Thần Bí

Lúc này, Điền Hương Lan ngắt lời mọi người và nói:

- Tôi cũng đã nhìn thấy thông tin của người quyên góp đầu tiền năm trăm nghìn nhân dân tệ rồi, mọi người biết là ai không?

Mọi người lắc đầu: Đây không phải là hỏi thừa à? Ai mà biết được?

Điền Hương Lan nói một cách thần ẩn:

- Đó là doanh nghiệp ngôi sao của tỉnh Đông Dương chúng ta, công ty thực phẩm Điền Hoa của Tiêu Điền Hoa

Nhạc Nhạc nghe cái tên này có hơi quen tai

- Đại vương thịt lợn? Chị Tiêu

- Mẹ kiếp, chị Tiêu quá nghĩa khí rồi, hôm nào tan ca em sẽ đến mua 2 cái giò

Mọi người đều tròn xoe mắt.

Một triệu năm trăm nhân dân tệ đến tay, lúc này, Điền Hương Lan cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của tình hình.

Cô ấy vội vàng nói với Hiểu Yến:

- Hiểu Yến, mau đi tìm chủ nhiệm, nói chuyện quan trọng này ra, để chủ nhiệm đến đây một chuyến

Quả thực, chuyện này đến bước này rồi thì đã không còn là chuyện đùa nữa rồi.

Lúc đầu lại là 200.000 quỹ từ thiện, toàn bộ trạm y tá gióng trống khua chiêng giám sát tổ nhỏ

Hiện tại lại là một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ.

Vậy phải làm sao đây?

Không phải sẽ thành lập một ban đó chứ

Nghĩ đến đây, Điền Hương Lan cũng gấp đến mức không đợi được Hiểu Yến đi tìm nữa, cô ấy trực tiếp gọi điện cho chủ nhiệm Lý:

- Chủ nhiệm Lý, tiền quyên góp có rồi! Có rất nhiều tiền quyên góp

Lý Bảo Sơn sững sờ:

- Y tá trưởng Điền, cô bình tĩnh chút, có bao nhiêu người, quyên bao nhiêu?

Điền Hương Lan hào hứng nói:

- Một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ! !

Lý Bảo Sơn rùng mình:

- Bao nhiêu? Một trăm năm mươi vạn?

Điền Hương Lan chắc chắn nói:

- Vâng, đúng vậy

Lý Bảo Sơn bỏ chiếc áo phẫu thuật vừa mặc vào, và nói với Trương Hữu Phúc:

- Anh Trương, tôi có việc quan trọng phải đi xử lý, việc cắt ruột già này ông tự mình cắt nhé

Trương Hữu Phúc sửng sốt nói:

- Có phải ông sợ hôi hay không? Cái ông Lý than đen này, mỗi lần đều như vậy

Lý Bảo Sơn không quan tâm, lập tức đứng lên

Khoa cấp cứu của họ sắp phát đạt rồi, cuối cùng cũng kim chủ cũng đến rồi.

Một trăm năm mươi vạn, có thể cứu được bao nhiêu người?

Nghĩ đến đây, Lý Bảo Sơn rất vui vẻ.

Vì vậy, ba bước thành hai bước, hận không thể bước được nhẹ nhàng như bước chân của cô gái

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, là Điền Hương Lan, hồi nãy còn gọi cho mình

- Chủ nhiệm! Lại thêm rồi! Lại thêm rồi! Đến hai trăm vạn nhân dân tệ nữa

Lý Bảo Sơn lại càng hưng phấn

Đi nhanh hơn nữa

Một phút sau

- Chủ nhiêm hai trăm năm mươi! Chủ nhiệm hai trăm năm mươi vạn rồi

Lý Bảo Sơn:

- Bình tĩnh lại, y tá trưởng

Điền Hương Lan gật đầu:

- Ừm! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ

Lý Bảo Sơn đột nhiên đi chậm lại, ông ấy cảm thấy, đi chậm lại... nói không chừng còn có thể nhận được nhiều tiền hơn

Lúc này, trong phòng cấp cứu

Một nhóm người la hét như những con quỷ

- Tăng lên tăng lên rồi! Hai trăm năm mươi vạn

- Còn nữa... hai trăm năm mươi vạn

- Còn... ba trăm vạn

……

Lý Bảo Sơn vội vàng trở lại khoa cấp cứu.

- Y tá trưởng, cho tôi một viên Nitroglycerin

Sau khi Lý Bảo Sơn đặt thuốc ngậm trong đầu lưỡi, ông ấy nói:

- Nói đi, hiện tại bao nhiêu?

Điền Hương Lan:

- Ba trăm vạn! Hơn ba trăm vạn rồi

Lý Bảo Sơn cảm thấy tâm thất co rút một hồi

- Tốt

Câu nói đầu tiên là nói cho chính mình, bởi vì mình đã rất thông minh nuốt viên Nitroglycerin xuống

- Tốt

Tiếng tốt thứ hai, là nhắc đến chuyện quyên góp ba trăm vạn! Thực sự quá ghê người

- Là ai quyên?

Lý Bảo Sơn làm cho bản thân bình tĩnh lại, hạnh phúc thực sự đến quá đột ngột.

Ông ấy Lý Bảo Sơn làm việc ở khoa cấp cứu nhiều năm như vậy, cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

Điền Hương Lan nói nhanh:

- Trần Thương, toàn bộ đều là link gây quỹ của chủ nhiệm Trần

- Ông nhìn, Công ty Thực phẩm Thiên Hoa đã quyên góp năm mươi vạn nhân dân tệ

- Tập đoàn Trịnh thị quyên một trăm vạn

- Siêu thị Vĩnh Lượng quyên năm mươi vạn nhân dân tệ

- Ngoài ra còn có bên vận chuyển Trương Đại Long: Ba mươi vạn nhân dân tệ.

- ……

- Ngoài ra còn có một khoản quyên góp ba mươi vạn nhân dân tệ từ bà chủ bên chủ cho thuê nhà

Lý Bảo Sơn hít một hơi thật sâu, tên tiểu Trần này, quả thực là phúc tinh của chúng ta mà

Chỉ trong vài giờ, số tiền quyên góp đã lên đến ba trăm vạn nhân dân tệ, chuyện này cũng quá giỏi rồi?

Đúng lúc này, tiểu tổ của Trần Thương đã quay lại, sau khi trở lại văn phòng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương.

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, phấn khích nói:

- Tiểu Trần! Tôi đại diện cho toàn khoa... xin cảm ơn cậu

…

…

Trần Thương sửng sốt

Cái gì? Ý của chú là?

Lý Bảo Sơn thở dài, tên nhóc này, làm gì cũng tốt

Chỉ là quá khiêm tốn

Trong việc phẫu thuật khiêm tốn có thể không nói.

Không ngờ đến cả phương diện làm người lại khiêm nhường và biết điều như vậy.

Nghĩ đến đây, Lý Bảo Sơn chỉ vào điện thoại di động của mình nói:

- Quyên góp! Cám ơn cậu rất nhiều đã ủng hộ quỹ.

Trần Thương sững sờ, tưởng việc đóng góp hơi xảy ra vấn đề, anh còn không dám tiếp thêm câu nào, đột nhiên đỏ mặt.

Vội vàng nói:

- Chủ nhiệm, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi phải quyên góp cẩn thận, làm thật tốt, coi đây là nhiệm vụ ưu tiên, có gắng dốc sức hoàn thành

Lý Bảo Sơn ngẩn người:

- Không! Ý chú là cậu làm rất tốt

Trần Thương nhanh chóng lắc đầu:

- Không, không, không thưa chủ nhiệm, vừa rồi cháu bận quá, hiện tại chắc chắc sẽ làm thật tốt

Dù sao đã là phó chủ nhiệm thì phải cố gắng nâng cao tinh thần trách nhiệm, làm tốt công việc của mình. Tôi sẽ kêu gọi quyên góp lần nữa

Trần Thương hơi xấu hổ

Chủ nhiệm giao cho mình một nhiệm vụ trọng đại như vậy, sao có thể tùy tiện làm sơ xài?

Tại sao mình không thêm một vài câu cảm kích gửi đi?

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói là làm

Anh nhanh chóng kêu gọi người thân, bạn bè, những người có tiền quyên góp một lần nữa cùng thêm một vài lời cảm kích

Lập tức

Điện thoại di động của Điền Hương Lan lại vang lên

Chủ nhiệm, lại đến nữa

Hồ Truyền Kim quyên tặng: năm mươi vạn

Hình Vũ! Ngôi sao lớn Hình Vũ cũng tặng năm mươi vạn! Trời đất

Công ty Truyền thông văn hóa Thanh Vân cũng tặng năm mươi vạn

...

Điền Hương Lan kích động đứng lên phấn khích

Chủ nhiệm! Năm trăm vạn! Là năm trăm vạn

Lý Bảo Sơn lập tức bị dọa.

Nhanh chóng đứng dậy, cầm điện thoại nói:

- Tôi sẽ gọi cho viện trưởng Tần

Tiền quá nhiều, Lý Bảo Sơn cảm thấy áp lực quá lớn

Phải nhanh chóng tìm viện trưởng

Sau khi Tần Hiểu Uyên biết được tin tức, ném bút đi, ra khỏi phòng khám, vội vàng đi tới khoa cấp cứu.

Năm trăm vạn

Năm trăm vạn quỹ từ thiện

Đây không phải là một số tiền nhỏ

Tần Hiểu Uyên vừa tới, Lý Bảo Sơn liền thêu dệt thêm chút:

- Viện trưởng, lần này là đóng góp của chủ nhiệm Trần

Tần Hiểu Nguyên nghe vậy trợn mắt nhìn Trần Thương hưng phấn:

- Tiểu Trần, không sai! Cháu thật tuyệt vời, cháu đã trở thành công thần của Tỉnh Nhị viện chúng ta! Cháu là ân nhân của những người bệnh đang chờ được cứu

Trần Thương giờ đã hiểu chuyện gì đang xảy ra

Anh nhìn vào điện thoại của mình thấy rất nhiều người thân thuộc quyên góp và lập tức xúc động.

Thành thật mà nói, đây là điều mà anh không dám mong đợi.

Nhìn chung là người quen, cũng không thân thiết nhiều, không ngờ lúc này lại đều quyên góp.

Khiến Trần Thương cảm động nhất chính là bà cụ cho thuê nhà, Trần Thương không nhịn được cười khi nhìn ảnh chân dung béo múp míp trong điện thoại.

Chương 771: CậuĐừng Khắc Nghiệt Với Mình Quá

Thật bất ngờ, bà ấy đã quyên góp tất cả năm mươi vạn cùng một lúc.

Vào khi đó, tiền thuê nhà của anh chỉ là 2 vạn và Trần Thương cảm thấy hơi xúc động khi nghĩ đến điều này.

Còn Cận Thanh Chí, Hình Vũ, Quách Vĩnh Lượng...

Nhìn thấy hình của những người này, Trần Thương thực sự cảm kích trong lòng, tối này chắc chắn quay lại gọi điện cảm ơn.

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi thở dài

Tần Hiểu Uyên nhìn Trần Thương thở dài một hơi

Ông và Lý Bảo Sơn nhìn nhau... Cái này còn chưa hài lòng à?

Đây là năm trăm vạn

Chuyện này quả thật không dễ nói vì nó nằm ngoài phạm vi suy nghĩ của mọi người.

Một kỳ tích

Tần Hiểu Uyên không khỏi thở dài, thật là một cậu bé tốt bụng! Ông an ủi Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Trần, có thể đạt được kết quả này, cháu đã rất tốt rồi, không thể khắt khe với bản thân như vậy được! Đừng thở dài, cháu đã rất tuyệt rồi

Lý Bảo Sơn cũng hít sâu một hơi, khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, Tiểu Trần, tôi phải nói cho cậu, cậu bớt chút nghiêm khắc với bản thân, đừng quá khắc nghiệt như vậy! Dù là trong cuộc sống hay phẫu thuật, cậu đều làm rất tốt! Nhưng... cậu vẫn không hài lòng, bản thân thật quá hà khắc! Nhưng mà, khó trách lại ưu tú đến thế

Trần Thương: ? ??

.....

...

Trên đời này không có bức tường nào gió không lọt.

Chẳng bao lâu, chuyện quyên góp của Tỉnh Nhị Viện đã lan rộng khắp nơi.

Trong bữa trưa, các y tá đều nói chuyện rất sôi nổi.

Y tá khoa cấp cứu của bệnh viện Tỉnh Nhị nói:

- Nghe nói khoa tụi mình quyên góp được hàng trăm vạn đó

Nghe vậy, y tá khoa ngoại lập tức nói với bạn cùng phòng ở Đông Đại Nhất Viện:

- Tôi nói cho cậu một bí mật! Khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện đã quyên góp được hàng ngàn vạn quỹ từ thiện!.

Y tá của Đông Đại Nhất Viện đột ngột nhắn với bạn học đại học của mình đang làm việc ở Thủ Đô:

- Tôi cho cậu biết một tin lớn! Có một bệnh viện ở đây đã quyên góp được hàng nghìn vạn quỹ từ thiện

Tin đồn diễn ra ác liệt

...

Đến chiều, mọi người trong khoa cấp cứu chìm ngập trong hạnh phúc.

Thật sự mà nói, không ai có thể nghĩ rằng sẽ có một ngày phấn chấn như vậy trong khoa

Cả bệnh viện đều biết khoa cấp cứu quyên góp được hàng ngàn vạn từ thiện

Các y tá trong khoa cấp cứu bắt đầu nghênh ngang mà đi khi họ đến hiệu thuốc để lấy thuốc và phòng ăn để mua đồ

Quản lý Điền Hương Lan càng cảm giác rạng rỡ mặt mày cho khoa

Quá thoải mái

Ai dám coi thường khoa cấp cứu của chúng tôi?

Chúng tôi có một nhóm người tiền tiêu không hết chống lưng nha

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp Tỉnh Nhị Viện và ngay cả các bệnh viện thuộc hệ thống y tế khác ở thành phố An Dương cũng biết về việc gây quỹ của Tỉnh Nhị Viện.

Sau khi viện trưởng và nhiều trưởng khoa lần lượt xác nhận tin tức với Lý Bảo Sơn và Tần Hiểu Uyên

Lập tức đỏ mắt

Ao ước

Đố kị

Nhìn mọi người xung quanh, Vương Hướng Quân lập tức phát lệnh tổ chức họp cho nhân viên của các bộ phận:

- Chúng ta cũng đã thành lập quỹ từ thiện này đi

Tuy nhiên, y tá trưởng vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, nói:

- Chủ nhiệm Vương… Anh quên rồi? Đã thành lập năm ngoái, tất cả quyên góp chưa được đến 50 vạn, dùng hết rồi thì không thể tính toán quyên góp được nữa, anh trong cơn giận dứt khoát cho giải tán...-

Vương Hướng Quân đột nhiên nói:
- Tôi... Chỉ đùa chút thôi
Chuyện như vậy cũng tương tự diễn ra ở khoa cấp cứu nhân dân tỉnh.
Trương Bồi Nghĩa giậm chân uất nghẹn
Các chủ nhiệm khoa cấp cứu vô cùng tức tối.
Lý than đen làm thế nào anh ta có thể?
Thấy Lý Bảo Sơn khoe khoang hết lần này tới lần khác hạng mục quỹ từ thiện gửi đến nhóm "khoa cấp cứu Đông Dương", ông thở dài nói:
Mấy chủ nhiệm nghe thấy vậy lập tức ngứa răng
Đê tiện
Thật quá đê tiện
Thằng này, mày không cạo đầu trong tháng giêng à?
Tỉnh táo
Sau khi buộc mình phải bình tĩnh lại, các chủ nhiệm bắt đầu đánh tiếng.
Sau khi nghe ngóng
Đột nhiên im lặng
Hóa ra Lý Bảo Sơn cũng quyên góp được mười mấy vạn, còn cái khác đều là do người thân và bạn bè của phó chủ nhiệm mới được bổ nhiệm chính là Trần Thương và bản thân Trần Thương đã quyên góp được
Lập tức
Mọi người đều chua xót.
Không trách được, ai đó có một phó chủ nhiệm tốt
...
Tất nhiên, có một hiện tượng rất kỳ lạ trên thế giới này
Anh sẽ không bao giờ đơn độc trên con đường chua chát
Chanh thường được trồng theo bụi
Cũng giống như lần này.
Các viện trưởng của bệnh viện đã học được từ nỗi đau xương máu và càng hạ quyết tâm đối đãi đặc biệt cho những tài năng xuất chúng
Rốt cuộc là nhìn Tần Hiểu Uyên
Ông ta thật giỏi như thế nào?
Bây giờ mọi người có thể dự đoán báo ngày mai
Dưới sự lãnh đạo của Tần Hiểu Uyên... Khoa cấp cứu của bệnh viện Tỉnh Nhị đang bùng nổ phát triển mạnh mẽ... Gây quỹ từ thiện đến năm trăm vạn...
Dựa vào cái gì Tần Hiểu Uyên lại có thành tích cao như vậy
Tôi

Triệu Tu Bình không chấp nhận được

Tiền Lượng thở dài nhìn về phía Triệu Tu Bình, ông nếu không chấp nhận thì cũng không được…

Tiền Lượng nhìn trăng trên bầu trời, đột nhiên càng ngày càng hiểu mọi chuyện

Tại sao mình không sinh được một đứa con gái tốt?

Ai….

.....

.....

Ngày hôm sau, Trần Thương thu thập xong đồ đạt, trực tiếp cùng với Tần Tường đi Seoul.

Chuyến đi này, Trần Thương đã chuẩn bị rất nhiều "thuốc bổ" đặc biệt cho chuyến đi máy bay của mình, anh dự định lúc nhàn rỗi sẽ mở sách kĩ năng ra, để làm cuộc sống của mình phong phú sau giờ học.

Mở thanh vật phẩm, Trần Thương hiện có một quyển sách kĩ năng màu vàng cấp bốn, hai quyển kĩ năng màu tím, và một quyển kĩ năng phó bản trống.

Trống không khẳng định là đồ tốt, Trần Thương cảm thấy bản thân nên giữ lại chúng

Quyển sách kĩ năng cấp bốn màu vàng đó, trong mắt Trần Thương càng thêm mê người

Không nghĩ ngợi gì, Trần Thương trực tiếp mở ra

[Đinh! Chúc mừng anh đã nhận được thuật phẫu thuật chỉnh hình Mài Xương: cấp độ hoàn mĩ!]

Trần Thương nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương nhất thời im lặng.

Thuật Mài Xương?

Nghe thế nào lại giống như võ lâm bí tịch, cùng loại với kỹ năng Phân Cân Thác Cốt Thủ.

Trần Thương nhanh chóng lấy quyển sách kỹ năng nhìn lại.

Sách kỹ năng vàng óng ánh trông rất chói mắt, không thể không nói, phẫu thuật hoàn hảo không giống, ánh sáng vàng tỏa ra bốn phía tạo cảm giác rung động.

[Đinh! Thuật Mài Xương: Là đối điện bộ phận khung xương tiến hành xâm lấn tối thiểu phẫu thuật chỉnh hình và các biện pháp khác, thông qua cải thiện các cấu trúc của bề mặt xương, không làm ảnh hưởng và tổn

thương các thần kinh cơ sở bên trên, để bề mặt phù hợp với các tiêu chí hình thái, kết cấu, mỹ quan!]

Sau khi Trần Thương nhìn thấy miêu tả kỹ năng, sắc mặt nhất thời vui mừng

Đây là một kỹ năng tốt

Mà bây giờ đối với Trần Thương mà nói là một kỹ năng hiếm có.

Cho đến bây giờ, khả năng tinh chỉnh làn da của Trần Thương đã đạt đến mức rất tốt, đặc biệt là mượn nhờ đôi mắt của Mỹ Lệ, Trần Thương có thể tiến hành điều chỉnh tinh vi với các bộ phận kết cấu, để đạt được hiệu quả tốt hơn.

Nhưng mà

Tính chất của xương luôn là thứ mà Trần Thương không thể nào thay đổi, Trần Thương cũng rất muốn học, nhưng năng lực của Trương Chí Tân cũng rất bình thường, Dương Thao cũng như thế.

Chương 772: Lấy MVP Trở Về

Dù sao trong lĩnh vực mài xương và thẩm mỹ, sự phát triển vẫn còn rất chậm, nhận được ảnh hưởng của quan niệm, thì mọi người mấy năm nay mới chậm chạp tiếp nhận.

Mà bệnh viên chỉnh hình An Dương, cũng rất ít làm loại phẫu thuật mài xương này, đa số mọi người đều đến những địa phương lớn như Bắc Thượng Quảng Thâm (*), hoặc là ra nước ngoài để làm phẫu thuật mài xương.

(DG: Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến.)

Nói cho cùng, vẫn là vấn đề về quan niệm

Thực tế, phẫu thuật chỉnh hình thật ra vẫn là một quá trình tiếp nhận liên tục, 10 năm trước cắt mắt hai mí cũng rất nhiều người không quen, mà tới bây giờ, sâm lông mày đã trở thành xu hướng và tiết tấu.

Mà mài xương, mới bắt đầu người có thể đón nhận vẫn là một phần nhỏ của quần thể

Vài năm nay, mặc dù cũng càng ngày càng nhiều người bắt đầu thử, nhưng phát triển vẫn còn rất bình thường, kỹ thuật và máy móc được dùng ở trong nước, cũng đều là của Hàn Quốc, Nhật Ba là chiếm đa số.

Thế nhưng kỹ thuật này ở Hàn Quốc lại hết sức phổ biến, thậm chí là phát triển với tốc độ cực nhanh

Có thể nói, [Thuật Mài Xương] đối với Trần Thương là một kỹ năng rất tốt, có thể trợ giúp anh tiến một bước đề cao năng lực bác sĩ thẩm mỹ, có ảnh hưởng cực kì quan trọng.

Nhìn quyển sách kỹ năng vàng, Trần Thương cảm thấy đắc ý

Thu hoạch tương đối tốt

Khởi đầu tốt đẹp

Nghĩ đến đây, Trần Thương nóng lòng muốn mở 2 quyển kỹ năng màu tím còn lại.

[Đinh! Xin chúc mừng anh, nhận được kỹ năng phẫu thuật cấp cứu da liễu: Thuật loại bỏ sẹo vết bỏng: Cấp đại sư!]

[Đinh! Chúc mừng anh đã nhận được phẫu thuật gan mật: Thuật cắt bỏ tuyến tụy: Cấp đại sư!]

Nhìn xuống phía dưới xuất hiện 2 kỹ năng, trong lòng Trần Thương tràn đầy kích động.

Hai kỹ năng này đối với Trần Thương mà nói, quá thực tế rồi

Dù là phẫu thuật ở khoa bỏng, hay là phẫu thuật tuyến tụy, đều là phẫu thuật vô cùng nguy hiểm, đối với khoa cấp cứu mà nói, hiếm có, vô cùng cần thiết

Trần Thương không hề nghĩ ngợi gì, trực tiếp nhắm mắt lại lựa chọn học tập.

Tần Tường nhìn thấy thần sắc của Trần Thương tràn đầy hưng phấn, nghĩ đó là mong đợi và kích động.

Nghĩ đến đây, không nhịn được cười, người trẻ tuổi, chính là dễ căng thẳng

.....

.....

Lúc này, bên trong Viện Nhị Tỉnh, vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay nhiều xe sang trọng đậu kín khắp sân Viện Nhị Tỉnh

Tiêu Điền Hoa Mambach, Trịnh Quốc Đàm Rolls-Royce Phantom, còn có một số xe BMW....

Điều này làm cho tiêu chí của Tỉnh Nhị Viện tăng lên mấy bậc

Trịnh Quốc Đàm và vợ Trương Ái Hương đưa chi phiếu một trăm vạn cho Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm Lý, tấm lòng ít ỏi, mong có thể giúp đỡ cho khoa cấp cứu

Hai tay Lý Bảo Sơn kích động:

- Cảm ơn tổng giám đốc Trịnh

- Có số tiền này, không biết bao nhiêu là người bệnh có thể được chữa trị, tôi đại diện tất cả người bệnh, cảm ơn ngài

Đúng vậy, từ đầu đến cuối tập đoàn Trịnh Thị đã quyên tặng hai trăm vạn.

Mà Tiêu Điền Hoa cũng là hai tay đem tới chi phiếu một vạn.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy những tờ chi phiếu này, trong lòng hưng phấn đến không thể bình tĩnh lại

Đã bao nhiêu năm rồi

Khi ông ở thủ đô, cũng không có loại cảm giác này

Quá kích động

Không phải bởi vì tiền nhiều mà kích động, mà là nghĩ đến những lúc người bệnh có triệu chứng nguy cấp, có cơ hội được cấp cứu, loại tâm trạng này, khó mà bình tĩnh

Lục tục ngo ngoe, không ít người đến

Phó Ngọc Phương và chồng là Quách Vĩnh Lượng cũng đến.

Lần này, Quách Vĩnh Lượng là thật tâm thật ý, dù sao mấy lần Trần Thương phẫu thuật cho vợ anh ta thật sự quá tốt, phẫu thuật thẩm mỹ khuôn mặt thì không nói đến rồi, sau đó còn phẫu thuật chỉnh ngực, Phó Ngọc Phương cũng vội vàng đi làm một cái.

Phí thiệt hại một trăm vạn của Quách Vĩnh Lượng xem ra cũng quá đáng giá

Hôm nay cũng cố ý đến quyên tiền, quan trọng nhất chính là, người bạn thân của Phó Ngọc Phương, những cận thần giàu có và quyền lực muốn làm quen với bác sĩ Trần, nhưng họ không thể tìm thấy Trần Thương.

Thì ra bác sĩ Trần còn là bác sĩ cấp cứu ở Tỉnh Nhị Viện

Không phải sao, Phó Ngọc Phương đã nói tin tức này nói cho các phú bà kia, hôm nay lập tức tới bảy tám người, mỗi một người đều có khả năng mang tiền đến

Mà Hồ Truyền Kim vì muốn kết giao với Trần Thương và Trịnh Quốc Đàm, nên hôm nay cũng cố ý qua đây, vốn là chuẩn bị năm mươi vạn tiền mặt, nhưng nhìn thấy mọi người có mặt ở đây đều sang trọng, nên vội vàng để thư ký đến ngân hàng chuẩn bị chi phiếu một trăm vạn.

Hôm nay, lãnh đạo của Tỉnh Nhị Viện và các chủ nhiệm khác cũng đến, nhìn thấy nhiều người đến cấp cứu giống như đi chợ, ai cũng ghen tị

Nhưng mà....

Đây là tiền của quỹ từ thiện để người bệnh có triệu chứng nghiêm trọng được cấp cứu, không thuộc quản lí của bệnh viện.

Bạn muốn quản lí thì cũng không có cách nào, nhưng bạn mà chọc giận đám thổ hào này, thì đến một phân tiền cũng không có.

Lý Bảo Sơn kích động sắp khóc rồi

An Ngạn Quân càng hơn như thế

Đừng nhìn mỗi một người là chủ nhiệm gì đó, thật ra họ đã thấy nhiều tình người ấp ám, đã nhìn thấy nhiều thăng trầm, đằng sau những chuyện bất đắc dĩ xảy ra, họ cũng đều bó tay.

Bao nhiêu người cấp cứu, cuối cùng vì vấn đề kinh tế phải từ bỏ phẫu thuật?

Lý Bảo Sơn nhìn mọi người, mũi chua sót vì kích động, suýt nữa thì rơi nước mắt, vội vàng quay lưng đi, nhưng vẫn bị phóng viên chụp ảnh.

Cùng ngày, Tỉnh Nhị Viện tổ chức cuộc quỹ từ thiện thương nghị, mời các thổ hào địa phương tham gia.

Lần này, mọi người đã học được thông minh rồi.

Nói thẳng là để Trần Thương tới làm phụ trách ngân sách, với một phiếu phủ quyết và một phiếu tán thành

Tiếp đó tổ chức một người chuyên môn để phụ trách về quỹ này, lập mục lục chi tiết mọt cách công khai và minh bạch, công bố cụ thể mỗi một hướng đi trên internet

Bệnh viện đối với việc này cũng không phản đối.

Dù sao, số tiền này cũng là do Trần Thương mang tới.

Nhưng, điều khiến các phú bà thất vọng là, không tìm thấy bác sĩ Trần

Tần Hiếu Uyên vì để trấn an được đám thân hào nông thôn này, không nhịn được nói tình hình thực tế, thuận tiện bán con rể với giá tốt:

- Chủ nhiệm Trần, cậu ấy đã đến Seoul để tham gia hội nghị phẫu thuật chỉnh hình thế giới năm nay, còn có cuộc thi bác sĩ chỉnh hình, cậu ấy đi giành giải thưởng

Mọi người nghe xong, nhất thời hưng phấn.

Bác sĩ Trần đi mạ vàng, lúc trở về chắc chắn sẽ tốt hơn.

Còn có giải thưởng lớn gì đó

Tuyệt đối lợi hại

Nữ phú hào tâm trạng thật tốt, nhất thời lại góp thêm một ít tiền, mong đợi Trần Thương trở về

Máy bay hạ cánh, Trần Thương chỉ nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên:

【 Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ khiêu chiến, nhận được một bác sĩ thẩm mỹ tốt nhất trong hiệp hội bác sĩ chỉnh hình thế giới hàng năm năm nay, anh sẽ nhận được phần thưởng phong phú! 】

Trần Thương lập tức sắc mặt vui mừng

Lòng tin tràn đầy

Anh cảm giác một chuyến này, mình chắc chắn thu hoạch tương đối khá.

Dựa theo chương trình làm việc của hội nghị, buổi tối hôm nay đưa tin, cuộc họp ngày mai giao lưu cùng học thuật, ngày kia tranh tài tuyển ra người tốt nhất hàng năm, thứ hai mang theo mọi người đi Seoul tham quan du ngoạn ăn đồ chua.

Trần Thương đối với ngày cuối cùng không có hứng thú gì

Anh là đến giành giải thưởng, cầm lại liền về nhà chơi với Tần tiểu liếm, có cái gì còn thơm hơn so với Tần tiểu liếm à?

Không có

Có cũng nói không có

Chương 773: Kích Hoạt Nhiệm Vụ Khiêu Chiến

Bên trong khách sạn, Tần Tường mang theo Trần Thương gặp những chủ nhiệm chuyên gia trong nước được tới tham gia hội nghị kia một chút, người tham gia không nhiều, chỉ mười mấy người, rất nhiều người thật ra cũng không thích tới tham gia.

Cảm giác không có ý nghĩa gì

Dù sao bác sĩ thẩm mỹ phát triển trong nước, đều là bộ đội du kích, quân chính quy cũng không nhiều, vì lẽ đó độ coi trọng cũng bình thường.

Thật ra xét đến cùng, còn là khác nhau về văn hóa.

Mọi người tới tham gia, nếu không phải ưa thích tham gia náo nhiệt, thì chính là thực sự thích cái này.

Một đám người tập hợp một chỗ, bất đắc dĩ hàn huyên chốc lát.

Lúc này Trần Thương mới hiểu rõ, thật ra học hội khoa ngoại chỉnh hình toàn quốc và học hội bác sĩ da liễu toàn quốc là hai tổ chức khác nhau

Bác sĩ da liễu toàn quốc càng có chuyên nghiệp hơn, lão làng trong nghề cũng nhiều

Mà học hội ngoại khoa chỉnh hình, dù cũng có một vài lão làng da liễu cảm thấy hứng thú tham gia, tiếp đó mặc dù cũng thành lập, nhưng mà trình độ cấp bậc không quá cao.

Mà lần hội nghị này, chủ yếu là ngoại khoa chỉnh hình.

Mà Trần Thương phát hiện... Mình tựa như còn chưa gia nhập học hội bác sĩ da liễu, trước đây ông Tần lừa gạt mình, thật ra là gia nhập học hội bác sĩ chỉnh hình.

Nếu không phải nghe mọi người nói chuyện phiếm, Trần Thương còn không làm rõ ràng được.

Trần Thương đi theo sau lưng Tần Tường, cũng không nói chuyện, nghe là được rồi.

Mà Trần Thương với tư cách người mới, cũng hoàn toàn chính xác không có người quá quan tâm, nhưng mà anh lại nghe được một cái tên quen thuộc.

Mệnh danh là vua điểm mắt rồng - Vương Sâm

Cái tên này không phải là người làm con mắt Vương Tổ Hiền cho Tiêu Điền Hoa à?

Cuối cùng, đến khi khi nói về thí sinh dự thi năm nay, Tào Tuyên giới thiệu cho mỗi chủ nhiệm một phen.

- Đây là học sinh của tôi, Hồ Hướng Văn, tiểu Hồ vẫn luôn phát triển ở Hàn Quốc, năm nay về nước, ở bệnh viện chúng tôi thuận tiện lên làm tiến sĩ sinh, tôi suy nghĩ vừa vặn có tranh tài, cho cậu ấy một cái cơ hội, cho nên đã ghi danh.

- Đúng rồi, chủ nhiệm Tần thật là xin lỗi, không có cách, vé tham dự trong tay chúng tôi có hạn, chúng tôi ngay cả là giám khảo chuyên gia, cũng chỉ có thể đề cử mấy người.

Tần Tường cười nói:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Tào Tuyên cười nói:

- Năm nay chỉ mấy người các cậu dự thi, nhưng phải thật tốt cố gắng nha, vì ngành nghề chỉnh hình trong nước chúng ta cũng tranh không chịu thua kém đâu.

Mấy người trẻ tuổi nhẹ gật đầu.

Tần Tường bất đắc dĩ nói câu:

- Hội trưởng Tào, cũng không chỉ ba người bọn họ, Trần Thương cũng tham gia, tôi cũng báo cái tên vậy.

Tần Tường vừa nói, lập tức xung quanh chủ nhiệm nhìn lại.

- Anh Tần anh cũng tham gia? Anh cũng rất có thể tham gia náo nhiệt à?

- Anh để thằng nhóc nhà người ta tham gia được rồi, anh đến xem náo nhiệt gì, lại nói, từ đâu lại có được vé tham gia thế?

Lúc này, mọi người mới nhìn hướng sau lưng Tần Tường, một thanh niên tuấn tú trẻ tuổi kia, rất có tinh thần.

Thay nhau gật đầu tỏ ý.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Sau khi mở cửa, chỉ thấy ba bốn người đàn ông ngoại quốc đứng ở cửa ra vào.

Petra tò mò nhìn trong phòng, bất đắc dĩ hỏi:

- Ngượng ngùng, quấy rầy một cái, Trần Thương ở đây à?

Trần Thương sững sờ, đứng dậy nhìn bọn người Petra ngoài cửa, vội vàng chào hỏi tạm biệt mấy chủ nhiệm một chút:

- Thật ngại quá, các giáo sư, cháu đi gặp đám bạn tý, các chù trò chuyện vui vẻ nha

Nói xong, Trần Thương tranh thủ thời gian đứng dậy đi ra ngoài.

Petra bất đắc dĩ cười nói:

- Tôi gọi điện thoại cho anh, sao anh không bắt máy?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm họ đều đang tán gẫu, tôi phải yên lặng, thật ngại quá.

Bọn người Petra cười nói:

- Trần, anh thật sự là người có lễ phép, cũng may phục vụ viên nói cho tôi các anh ở đây nói chuyện phiếm, tôi mới không thể không gõ cửa, tôi là tới mang anh xử lý thủ tục dự thi.

Nghe thấy lời Petra nói, Trần Thương bất đắc dĩ nói xin lỗi, dù sao chuyện của mình còn phải để người ta tự thân chạy tới.

Petra mang theo Trần Thương đi đăng ký thông tin dự thi cần chuẩn bị một phen, không thể không nói, có Petra mang theo anh, toàn bộ quá trình cực kỳ thuận lợi, không có người ngăn cản, càng giảm bớt một chút lễ nghi phiền phức.

Trần Thương đã sớm chuẩn bị xong tư liệu.

Rất mau làm xong thủ tục dự thi, thuận tiện cũng làm giúp cho chủ nhiệm Tần.

Lúc này, Trần Thương cũng ý thức được lực ảnh hưởng của Petra.

Vừa rồi nói chuyện phiếm bên trong gian phòng biết được, mỗi cái giám khảo chuyên gia chỉ có một quyền để bỏ phiếu, một quyền đề cử một người dự thi.

Mà xem như phó tổ trưởng Petra, không giới hạn số lượng đề cử nhân tuyển, mà một mình anh có tận 10 phiếu

Cái này mang ý nghĩa, trong cuộc thi cuối cùng bình chọn bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm, một người Petra, tương đương với mười người

Toàn bộ giám khảo chuyên gia cũng không đến năm mươi người, có thể nghĩ quyền lợi của Petra lớn thế nào.

Có điều, ngoại trừ Petra, còn có ba phó tổ trưởng khác, và một tổ trưởng.

Sau khi làm xong hết công việc, Petra cười nói:

- Hội nghị ngày mai rất quan trọng, đừng bỏ qua, ngày mai sẽ có rất nhiều màn diễn thuyết kỹ thuật tiên tiến, đây là mấu chốt của niên hội hàng năm, đi sớm một chút, tôi sắp xếp chỗ ngồi hàng phía trước cho anh, nghiêm túc nghe một lát, sẽ thu hoạch được rất nhiều.

Trần Thương gật đầu nói cảm ơn, sau khi nói chuyện phiếm với mấy người Petra, vội vàng trở về phòng.

Mà sau khi Trần Thương rời đi, bên trong gian phòng rơi vào im lặng

Một chủ nhiệm tò mò nói hỏi:

- Vừa rồi người kia... sao tôi thấy quen mặt như vậy?

Mọi người liếc mắt

Có thể không quen à?

Đây chính là Petra

Tào Tuyên đỏ mặt nói:

- Petra, Petra Toby, người sáng lập cơ cấu bác sĩ thẩm mỹ chỉnh hình CIS nước Mỹ.

Mọi người lập tức chợt hiểu ra.

Trách không được nhìn quen mắt, đây chính là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm trước đây, lần này là một trong người phụ trách đại hội.

Thế nhưng mà...

Petra làm sao là bạn của Trần Thương?

Nghĩ tới đây, mọi người một mặt hồ nghi nhìn Tần Tường.

Bởi vì nơi này chỉ có anh quen thuộc với Trần Thương.

Tào Tuyên thì hơi đỏ mặt.

Dù sao anh trước đây từng chủ động muốn đi quen biết Petra, kết quả đối phương không để ý, hiện tại... một tiểu bối phía bên mình lại để Petra tự thân gõ cửa.

Điều này làm cho Tào Tuyên lập tức cảm giác thật mất mặt.

Tần Tường nhìn thấy vẻ mặt của Tào Tuyên, nén lại tâm trạng của mình, cũng không nói thêm gì, chỉ nói câu:

- Họ quen biết đã lâu.

Nhưng mà, cho dù Tào Tuyên biểu tình gì, những người khác vẫn một mặt lộ tò mò.

Thật sự là quen biết đã lâu à?

Hơn nữa, Tào Tuyên tâm lý hơi khó chịu, lúc ấy Tần Tường nháy mắt hi vọng anh giúp đề cử Trần Thương dự thi, kết quả chính mình không đề cử.

Mà bây giờ tốt, Trần Thương thông qua Petra tham gia.

Đây không phải đánh mặt à?

Nghĩ tới đây, Tào Tuyên hơi không vui, ngồi một hồi, đứng dậy trở về phòng của mình, Hồ Hướng Văn thấy thế cũng đi theo giáo sư của mình.

Chương 774: Điểm Kỹ Năng Diệu Dụng (Phần Một)

Những người khác nhưng lại không để ý đến anh.

Dù sao, anh là hội trưởng cũng là như thế nào nha?

Đây chỉ là một tổ chức học thuật, cũng không phải là cơ cấu, anh cấp lớn một cũng vô dụng.

Mọi người càng thêm tò mò chính là, Tần Tường cũng tham gia trận đấu rồi?

Nguyên một đám thay nhau bát quái.

Sau khi Trần Thương về phòng, đưa thẻ dự thi cho Tần Tường.

Mọi người liên tiếp không ngừng hâm mộ.

- Anh Tần, đây chính là anh không đúng nha, cũng không giới thiệu Trần Thương cho chúng tôi sớm một chút, chúng tôi cũng có thể đi tham gia tranh tài, lỡ như nhận được giải thưởng, sau này chúng ta cũng có thể thêm một phó tổ trưởng giám khảo chuyên gia trong nước, có thể đề cử bao nhiêu người nha

Mà những chủ nhiệm khác cũng tò mò nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần à, cậu không phải bác sĩ ngoại khoa da liễu học hội quốc gia à? Hình như tôi chưa thấy cậu bao giờ.

Hiện tại Tần Tường cực kỳ đắc ý.

Dù sao trước đây mình cầu xin người ta, ai cũng không cho cái vé tham dự.

Vừa rồi Petra quá nể tình.

Tự thân tìm tới cửa.

Tần Tường bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Trần cũng là vừa mới gia nhập hiệp hội ngoại khoa chỉnh hình, nhưng mà thiên phú không tồi, tôi muốn mang theo đi ra nhìn da liễu bên kia, trở về bổ sung nữa

Mọi người liên tục nở nụ cười.

Không bao lâu mọi người cũng đều tản đi, chuẩn bị hội nghị ngày mai.

...

...

Trần Thương nhìn qua đại sảnh hội nghị, nhanh chóng lấy làm kỳ lạ

Thật sự là quá hào hoa.

Căn bản thường hay tham gia hội nghị, Trần Thương vốn đã cảm thấy tiêu chuẩn khách sạn bốn năm sao trong nước đã đủ thật tốt, thế nhưng khi nhìn thấy cái Shilla xa hoa này, vẫn còn hơi cảm khái

Tần Tường nhỏ giọng nói bên tai Trần Thương:

- Cái khách sạn Shilla này là của công ty Samsung, lợi hại không? Rất nhiều minh tinh Hàn Quốc kết hôn đều cử hành ở đây đó

Hội trường vàng son lộng lẫy, theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ bắt đầu chậm chạp vào sân.

Mà đại sảnh hội nghị công nghệ rất cao nha, trong điện thoại di động tải app là có thể nhìn thấy chỗ ngồi mình được đánh dấu, Trần Thương không khỏi cảm khái một tiếng tiện lợi công nghệ cao mang tới.

Chỗ ngồi của Trần Thương và Tần Tường ở giữa hàng thứ ba, đó là một cái vị trí rất không tệ

Ngồi ở chỗ đó, có thể rõ ràng nhìn thấy người chủ trì trên đài và chị gái áo dài tiếp khách.

Trần Thương thề, anh không có ý tứ muốn nhìn lén.

Chẳng qua là đơn giản cảm thấy... Cái áo này xẻ tà có chút cao, lo lắng các cô lạnh, dù sao đây đã là ngày mùa đông giá rét.

Trên điện thoại di động có ghi chi tiết quá trình hội nghị, trên cơ bản đều là giảng giải kỹ năng phẫu thuật và thủ pháp.

Liền Petra cũng sẽ lên giảng giải.

Cái này nhìn ra được, thật ra lần thịnh hội này, quan phương còn là hung ác hạ công pháp, diễn thuyết một một kỹ xảo, đều là tuyệt kỹ sở trường của mỗi một chuyên gia

Vừa Tần Tường nhìn trên danh sách nội dung, thần sắc hưng phấn kích động

Tần Tường trừng to mắt nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu phải nghiêm túc nghe, đây đều là tuyệt chiêu sở trường của đám chuyên gia, cả bọn người ấy rất ít khi nói, nhưng đây là vật tất cả mọi người tại cốt lõi niên hội hàng năm, đều bắt buộc phải nói một chút, để giúp tiến bộ phát triển toàn ngành nghề

- Có thể đi lên diễn thuyết, đều là lão làng quốc tế, rất nhiều người đều từng cầm xuống xưng hào bác sĩ chỉnh hình tốt nhất qua hàng năm, cậu nhìn người thứ nhất, Takuto Miyake là hội trưởng hiệp hội bác sĩ chỉnh hình Nhật Bản, bác sĩ chỉnh hình tốt nhất năm 2017, chỉnh hình con mắt là sở trường của anh ta! Còn có cái này...

Tần Tường thuộc như lòng bàn tay giới thiệu tên mỗi người một phen, đây cũng là mục đích hàng năm anh tới tham gia.

Trần Thương nhìn danh sách:

- Không có... trong nước chúng ta à?

Tần Tường xấu hổ cười một tiếng, mặt đỏ lên:

- Sự nghiệp chỉnh hình chúng ta còn cần phát triển, thật ra trong nước đã càng ngày càng coi trọng, hai năm này trong nước tổ chức thi đấu cho bác sĩ chỉnh hình cũng đang không ngừng cử hành, không cần đến mấy năm, chúng ta cũng có thể đứng ở phía trên chia sẻ kinh nghiệm

Nói cuối cùng, trong giọng nói của Tần Tường nhiều hơn mấy phần cảm khái và sục sôi

Mà bọn chủ nhiệm khác đi cùng, nhìn thấy đám người Tần Tường ngồi ở hàng thứ ba, lập tức trừng to mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trong nhóm Wechat náo nhiệt lên

- Anh Tần, anh đi là cửa sau của ai rồi à? Sao có chỗ ngồi tốt như vậy?

- Đúng đấy, anh Tần anh che giấu lợi ích cá nhân, quá không tử tế

Tần Tường nhìn mọi người nghị luận nhiệt tình, xấu hổ cười một tiếng:

- Tôi là nhờ phúc của tiểu Trần nha.

Mọi người bất đắc dĩ.

Rất nhanh, hội nghị chính thức bắt đầu.

- Trước hết mời tiên sinh Takuto Miyake tới từ Nhật Bản, anh đối với khép mở khóe mắt và giải quyết cao vị dính liền có kỹ thuật vô cùng thành thạo, nhận được... Cho mời tiên sinh Miyake

Lúc này, Trần Thương phát hiện.

Những chuyên gia này đều rất trẻ, cũng chỉ ba bốn mươi tuổi, trong một đám ngồi trên đài kia có người chuẩn bị phát biểu, đều cùng là gương mặt rất trẻ tuổi, Petra Toby cũng chỉ ba mươi bảy tuổi thôi.

Xem ra, cái nghề này thật sự là bát kiếm cơm cho người trẻ tuổi.

Cần kiểm tra là nắm chắc về thời đại và trào lưu, cũng chú ý về sự chính xác cao độ của hai tay nữa.

Sau khi tuổi tác lớn, rất nhiều người có tuổi đều bị đào thải.

Mà nguyên nhân hệ thống trong nước, người trẻ tuổi rất khó có vị trí cao, mà người cao tuổi cũng không có sức cạnh tranh, tạo thành một cái tuần hoàn ác tính.

Cực kỳ hiện thực rất đơn giản một ví dụ liền là: Đám thí sinh được các giám khảo chuyên gia đề cử để dự thi này.

Chuyên gia trong nước cũng chỉ có năm sáu người, chỉ có thể đề cử năm sáu người.

Cái năm sáu người này trên cơ bản đều là Tào Tuyên sắp xếp.

Trần Thương không có được đề cử cũng cực kỳ thực tế, Tào Tuyên cho lý do cũng rất thỏa đáng

- Trần Thương không có trải nghiệm dạy học hệ thống chỉnh hình, lại quá trẻ tuổi, kinh nghiệm lâm sàng không đủ, còn cần phải quan sát thêm.

Nói trắng ra là xuất thân dã lộ, tuổi còn rất trẻ, không đáng tin.

Thật ra, Tào Tuyên cũng không phải muốn nhằm vào Trần Thương.

Đứng ở vị trí này của anh, khẳng định là không thể xảy ra chuyện gì

Bởi vì cái giải thi đấu này, thí sinh dự thi là cần động dao trên cơ thể người thật, cái này chắc chắn phải tìm thí sinh dự thi trình độ thật sự đáng tin, một khi xảy ra vấn đề, chuyên gia đề cử là phải chịu trách nhiệm.

Vì lẽ đó Tào Tuyên không đề cử cũng bình thường, dù sao không hiểu rõ mà

Những người này giảng giải rất có trình độ

Trần Thương rất nhanh đắm chìm trong đó, phối hợp văn hay chữ đẹp trong video phẫu thuật, Trần Thương phát hiện, chính mình mặc dù dựa vào đôi mắt Mỹ Lệ và thủ pháp, có thể thực hiện rất nhiều việc mà người khác làm không được.

Nhưng mà tại phương diện kỹ thuật xử lý chi tiết, thật sự là cùng người ta hơi khác nhau

Người ta thật cực kỳ chuyên nghiệp

Cũng tựa như cái Takuto Miyake này, anh đối với xử lý mí mắt cao vị dính liền rất hiệu quả, có thể giúp tránh được sự xuất hiện các loại tinh vi khác nhau trong quá trình phẫu thuật khôi phục

Vi chỉnh

Quan trọng chính là tinh vi.

Trần Thương nhận được rất lớn

Chương 775: Điểm Kỹ Năng Diệu Dụng (Phần Hai)

Ngay lúc này, bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【 Đinh! Anh có muốn sử dụng 3 điểm kỹ năng để học đặc hiệu kia không? 】

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt?

Còn có thể thao tác như vậy à?

Do dự cái gì?

Cơ hội tốt như vậy Trần Thương sao có thể bỏ qua

【 Học tập! 】

Người mang 30 điểm kỹ năng Trần Thương đã coi là giàu rồi, không chút do dự lựa chọn học tập, lập tức một trận dòng lũ thông tin xung kích trong đầu, Trần Thương chợt phát hiện, Takuto Miyake này thật sự là ẩn giấu rất nhiều thao tác tinh vi.

Chỉ bằng vào những giảng giải này nếu có thể học được, tuyệt đối là hack

Nếu không thì người bình thường căn bản không thể nào học được.

Bởi vì bản thân người ta đã bỏ sót rất nhiều trình tự mấu chốt, dù sao cũng là tuyệt chiêu vốn liếng, dành thời gian nghiên cứu mà

Rất nhanh, Trần Thương cảm giác phẫu thuật mí mắt của mình đang phát triển, nắm giữ kỹ năng vị anh trai Miyake này.

Sau đó thời gian, trở nên cực kỳ vui sướng.

Kinh nghiệm cấy ghép mỡ cơ thể của giáo sư Lee Joon Gi, một chuyên gia trong lĩnh vực này tại Hàn Quốc, lúc này làm cho Tần Tường vừa kích động run rẩy, đây chính là đồ tốt nha.

Tần Tường bất đắc dĩ nói cho Trần Thương:

- Tiểu Trần, nghiêm túc chút, đừng tự do thoải mái chơi điện thoại như vậy, người này là giáo sư Lee làm cấy ghép mỡ cơ thể tốt nhất toàn thế giới đó

Trần Thương gật đầu

【 Đinh! Anh có muốn sử dụng 30 kỹ năng điểm để học thuật cấy ghép mỡ cơ thể không? 】

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng

Mẹ nó...

Đắt như thế?

Nhìn kỹ rồi nói đi, Trần Thương từ bỏ, cái này cũng quá đắt.

Nhưng mà rất nhanh, Trần Thương phát hiện, thuật cấy ghép mỡ cơ thể đối với hiệu quả phẫu thuật thực tế là vô cùng đáng sợ.

Tuyệt đối không chỉ là một cái bổ sung hiệu quả

Cũng ví như, dùng kỹ thuật phóng thích mỡ đặc biệt quanh mắt, bên trong tổ chức trải tầng mỡ tiếp theo một lần nữa, thành lập được cơ sở chữa trị hoàn hảo, tựa như một lần nữa lưỡi cày lại đất đai vậy, trao cho tổ chức quanh mắt một sinh mệnh hoàn toàn mới

Đây chỉ là một loại vận dụng linh hoạt của Lee Joon Gi.

Hơn nữa, mặc dù Trần Thương nhìn hiểu, nhưng mà rất khó hoàn toàn hiểu rõ chi tiết này.

Bản thân Trần Thương cũng không có thuật cấy ghép mỡ cơ thể

Trần Thương lập tức động lòng

Làm sao bây giờ?

30 điểm kỹ năng, mình căn bản không có nhiều như thế nha

Bỗng nhiên, Trần Thương nhìn thấy có một sách kỹ năng trống trên thanh vật phẩm

Có thể sử dụng không?

【Đinh! Có thể sử dụng, kỹ năng cấy ghép mỡ cơ thể của đối phương thuộc về phẫu thuật chỉnh hình cấp ba, lại chưa đạt được độ hoàn mỹ, có thể phục chế lại, anh có muốn phục chế không?】

Trần Thương sững sờ

Phục chế

Cái này còn cần sửa lại à?

Cái tác dụng kỳ diệu của mỡ cơ thể này đối với Trần Thương mà nói, là trực tiếp mở ra một cái cửa lớn về lĩnh vực chỉnh hình.

Đây đã không chỉ là một môn phẫu thuật, mà là có thể thích hợp với các loại phẫu thuật vi chỉnh, kết hợp với Takuto Miyake vừa rồi...

Đây quả thực là phối hợp tuyệt vời

【Đinh! Phục chế thành công, nhận được từ giáo sư Lee Joon Gi: thuật cấy ghép mỡ cơ thể: cấp chuẩn hoàn mỹ!】

Trần Thương lập tức vui mừng

…

…

Trần Thương không ngờ điểm kỹ năng của mình còn có thể dùng như thế?

Khoảng thời gian này, Trần Thương tham gia hội nghị cũng không ít, thế nhưng vì sao không có điều kiện dùng?

【 Đinh! Đến mức hiểu rõ đầy đủ bản kỹ thuật, dưới sự giúp đỡ của điểm kỹ năng, mới có thể học tập thần tốc! 】

Trần Thương hiểu rồi, chính mình cũng thường xuyên làm phẫu thuật chỉnh hình, cũng đầy đủ hiểu rõ rất nhiều thứ.

Cũng như vừa rồi phẫu thuật mí mắt cao vị dính liền, bản thân Trần Thương có kỹ năng phẫu thuật chỉnh hình mí mắt cấp đại sư, cho nên mới có thể trùng hợp trong khi giảng giải học tập, hệ thống hỗ trợ, thông qua điểm kỹ năng đến nắm giữ.

Nghĩ tới đây, mặc dù Trần Thương cực kỳ hưng phấn

Nhưng... Nhìn trong tay hơn hai mươi điểm kỹ năng, bắt đầu lo lắng

Rốt cuộc bố trí thế nào?

Chọn lựa như thế nào?

Cơ hội như vậy là khó có được

Thế nhưng mình không thể dồn tất cả điểm kỹ năng trên cái này

Dù sao điểm kỹ năng có hạn

Trần Thương vẫn muốn giữ lại một chút khi then chốt dùng để cứu vớt người bệnh.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định xem tình huống rồi mới quyết định

Nếu mình thích, đồng thời xác thực hữu hiệu hữu dụng, có thể học tập thử

...

Hội nghị hôm nay, trình độ rất tốt, phạm vi nhìn cũng rất rộng rãi

Quả thực mở ra thế giới mới Trần Thương đối với chỉnh hình.

Chỉnh hình tuyệt đối không chỉ là một loại phương pháp của bác sĩ thẩm mỹ, cũng giống như một loại phương pháp trị liệu vô cùng không tệ.

Đặc biệt là đối với những người bệnh bị thương vì bỏng mà nói, cấy ghép mỡ cơ thể cũng là có hiệu quả dùng rất tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi hơi hưng phấn

Anh đột nhiên cảm thấy, mình phải lưu trữ nhiều điểm kỹ năng, tiếp đó tham gia nhiều hội nghị học thuật một chút, học tập một chút kỹ thuật những chuyên gia khác.

Đương nhiên, trước lúc này, chính mình còn cần lâm sàng nhiều, phẫu thuật nhiều, đề cao trình độ của mình, bằng không không có cách nào phát động điểm kỹ năng học tập.

Y học xét đến cùng là cần học tập lẫn nhau, năng lượng một người là có hạn.

...

Ngày kế tiếp, Trần Thương hao tốn mười lăm điểm kỹ năng.

Đau lòng anh muốn chặt tay

Anh phát hiện, mình càng ngày càng ưa thích mở hội nghị.

Tuyệt đối không phải là bởi vì có chị gái áo dài.

Mà là bởi vì tri thức

Không sai

Một ngày hội nghị rất nhanh kết thúc, Trần Thương vẫn chưa thỏa mãn.

Mà Tần Tường thì là hơi bất đắc dĩ lắc đầu.

- Ai, Tiểu Trần, cậu chỉ chơi điện thoại di động, thật không nghe cho tốt, giảng tốt bao nhiêu! Thật sự là mở rộng tầm mắt.

Buổi tối lúc ăn cơm, ông Tần không ngừng cảm khái.

Những người đồng hành trong nước khác cũng cùng nhau gật đầu, họ phát hiện, thật sự là chuyến đi này không tệ, rất nhiều thứ đều phải cần đề cao cùng cố gắng.

Các chuyên gia nghe thấy lão Tần giáo dục Trần Thương, cùng nhau nói:

- Được rồi, lão Tần, người trẻ tuổi không đều như vậy à?

- Chỉ là tiểu Trần, chủ nhiệm Tần nói có đạo lý, cậu không có phát hiện? Hôm nay trên đài đều là người trẻ tuổi, ngành bác sĩ thẩm mỹ chỉnh hình, chúng ta đều già, chúng ta đi ra học tập, chính là vì trở về có thứ dạy cho họ, bằng không chúng ta tới làm gì?

- Nước ngoài người ta nghiên cứu cái này là tốt rồi, chúng ta có sao nói vậy, không thể sai sót bất công

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Các giáo sư nói đúng lắm.

...

...

Cơm nước xong xuôi, Tần Tường nhìn Trần Thương:

- Tiểu tử cậu, hôm nay có thu hoạch gì?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, thu hoạch tương đối khá! Mở rộng tầm mắt.

Tần Tường liếc mắt:

- Tôi còn lâu mới tin cậu

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Thật, tôi đều học xong rồi

Tần Tường cười giễu một tiếng:

- Tiểu tử cậu, quá ngây thơ! Học xong? Tôi cho cậu biết, người ta nói đều là bản không trọn vẹn, cậu cho rằng người ta thật sẽ nói kỹ thuật của họ cho cậu? Mấu chốt khâu đều bị bỏ sót.

- Muốn học được, là không thể nào

- Nhưng, họ chỉ ra lại là một phương hướng rất tốt, sau khi trở về, tôi phải nghiên cứu một chút.

- Tiểu Trần, cậu thiên phú tốt, chúng tôi đã già, những kỹ thuật này, cậu học nhanh, nghiên cứu nhiều một chút.

Trần Thương nghe thấy lời nói Tần Tường, xem ra chủ nhiệm Tần đối đều hiểu mấy cái này, không cần tự mình nhắc nhở.

Chỉ là nhìn ông thiện ý khuyên giải, Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Chủ nhiệm Tần, tôi thật học được không ít, trở về tôi sẽ nói với ông một chút.

Tần Tường liếc mắt:

- Tôi còn lâu mới tin cậu! Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tranh tài, nếu cậu thật có bản lĩnh, cầm giải thưởng trở về, cho đám lão gia hỏa kia nhìn

Chương 776: Là Anh Ta

Hiện trường tranh tài ngày thứ hai, số người phun trào.

Sau khi Trần Thương và Tần Tường tại hội trường tiến hành rút thăm, chia mười tiểu tổ, phân biệt đến địa điểm tranh tài.

Tranh tài rất đơn giản, mỗi tiểu tổ có một người bệnh.

Trước khi phẫu thuật, mỗi tuyển thủ dự thi phải căn cứ người bệnh lựa chọn một phương án phẫu thuật.

Cái này mang ý nghĩa trong năm người, chỉ có một người có thể tham gia phẫu thuật, mà bốn người khác sẽ trực tiếp bị đào thải

Cái này thật ra cũng là một khảo nghiệm rất quan trọng

Có tiểu tổ giám khảo cùng cộng đồng bản thân người bệnh tham dự, là thiết kế cân nhắc với phương án phẫu thuật của người dự thi

Trần Thương đi theo mấy tuyển thủ đến từ quốc gia khác theo thứ tự đi vào phòng, có thời gian phân tích 30 phút, tiếp đó thiết kế ra phương án.

Bên trong phòng, mười cái camera không góc chết quan sát mỗi một chi tiết nhỏ của người dự thi, thiết kế bao quát.

Có thể nghĩ, khi phẫu thuật sẽ là một cảnh tượng như thế nào

Năm người, chắc chắn phải thiết kế ra phương án vừa phải để chuyên gia hài lòng, còn phải để người bệnh hài lòng.

Thật ra, phía sau phương án thiết kế nhìn như đơn giản, chính là một suy tính tổng hợp.

Chuyên gia cân nhắc mấy phương diện tính an toàn, tính chất hữu hiệu, khả thi, xác suất phẫu thuật thành công, các loại hàm lượng kỹ thuật cho điểm

Thế nhưng đối với người bệnh mà nói, chỉ có một yêu cầu, đó chính là có đẹp hay không

Trong vô hình, cái này gia tăng áp lực đối với người dự thi.

Mỗi người đều có thời gian chuẩn bị ba mươi phút, tiến hành trao đổi, giao lưu với người bệnh, cuối cùng thiết kế ra phương án.

Người bệnh cũng sẽ cung cấp một mục đích cho điểm đối với phương án cuối cùng của mỗi người.

Vì lẽ đó, vòng thứ nhất, độ khó đã nổi bật lên.

Rất nhanh, đến lượt Trần Thương.

Sau khi Trần Thương đi vào, một khắc nhìn thấy người bệnh này, bất đắc dĩ do dự mình có nên từ bỏ tranh tài hay không.

Anh rốt cuộc hiểu rõ mấy tuyển thủ bên ngoài vì sao than thở

Quá mẹ nó làm khó bác sĩ.

Cái này... Chỉnh dung có thể làm à?

Trần Thương làm sao cũng cảm thấy hẳn là tiến hành nấu lại...

Góc cạnh rõ ràng, xương gò má cao vút, bờ môi dày, con mắt có thể tham khảo Phượng tỷ, làn da trên mặt thiếu đàn hồi, hai gò má không thịt, xương hàm dưới bị lệch...

Đây là một đại công trình

Giám khảo nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Thí sinh mời ngồi, chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Trần Thương hít sâu một hơi muốn hỏi có thể thay người bệnh hay không?

Chỉ là, chắc là không thể

Nghĩ tới đây, anh nhẹ gật đầu:

- Chuẩn bị xong rồi

Năm giám khảo cũng sửng sốt một chút?

Nhanh như vậy?

Cậu là muốn từ bỏ so tài à?

Nói thật, họ nhìn thấy người bệnh xong, thật ra suy tính thật lâu, có phải làm giám khảo hay không, dù sao cái độ khó này hơi làm khó người.

Không chỉ có khó xử thí sinh, cũng là một cái khảo nghiệm với giám khảo

- Vậy... Bắt đầu đi

Trần Thương gật đầu, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, Con Mắt Mỹ Lệ khởi động, bắt đầu suy tính trên mặt của cô ta.

Nhìn thấy Con Mắt Mỹ Lệ có thể sử dụng, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, vốn dĩ còn lo lắng có thể chết máy hay không đây...

Xem ra không có vấn đề.

Chẳng qua là... thao tác tiếp như thế nào?

Lúc này, Trần Thương nhìn chằm chằm người phụ nữ không ngừng tự hỏi.

Cầm trong tay một trang giấy, không ngừng ngoắc ngoắc vẽ một chút, đây quả thật là một đại công trình.

Được rồi, từ từ làm

Chỉ cần gắng sức, Phượng tỷ có thể thành mỹ nữ

Cố lên

...

Con mắt cần sửa đổi trong ngoài khóe mắt, còn cần bỏ bọng mắt đi, rút mỡ...

Xương gò má cần mài, lợi dụng dụng cụ đến đục tới bộ phận xương góc hàm, từ đó thu nhỏ đường nét khuôn mặt, cải thiện khuôn mặt...

Bờ môi...

Trần Thương cảm giác không cần xử lý, dù sao có bờ môi dày có thể hơi xử lý một chút, càng thêm gợi cảm.

Nhưng, hai gò má không thịt, khẳng định là cần cấy ghép mỡ cơ thể...

Đối với mặt người phụ nữ, Trần Thương rất nhanh bắt đầu thiết kế, tiếp đó thông qua dụng cụ tiến hành chỉnh lý, nghiên cứu khả thi...

Toàn bộ quá trình vô cùng bận rộn.

Nhìn bản vẽ thiết kế chính mình càng lúc càng hoàn thiện, người phụ nữ lại càng ngày càng đỏ mặt.

Nhìn Trần Thương soái khí như thế, cô rất muốn cho Trần Thương điểm cao, trong lòng của cô thề, chỉ cần Trần Thương đồng ý làm bạn trai cô, cô sẽ cho điểm tối đa

Quy tắc tranh tài là: Ai thiết kế, người đó phẫu thuật.

Cái này yêu cầu phương án phẫu thuật chắc chắn phải thuyết phục giám khảo, nói rõ anh có khả năng phẫu thuật, không thể để anh vẽ một mỹ nữ đi tới, nói cho họ, đây là phương án của anh

Đó căn bản không được.

Giám khảo sẽ bảo anh nói tất cả chi tiết, mỗi một bước thao tác.

Nói trắng ra, chính là thuyết phục họ

Rất nhanh, Trần Thương thiết kế xong.

Anh đưa bức vẽ cho người phụ nữ, nói:

- Đây là bước đầu ý nghĩ của tôi.

Sau đó đưa bản vẽ cho chuyên gia, sau đó nói về chi tiết hạng mục phẫu thuật cho các chuyên gia

Nhưng, ngay lúc này

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, người phụ nữ bỗng nhiên kích động nói đến:

- Chính là anh ta

Chúng chuyên gia nhất thời sững sờ

Đến mức đó hay không?

Có điều, khi họ tiếp nhận bản vẽ thiết kế, nhất thời yên lặng im ắng.

- Cái này... Là một người à?
- Cái này khả thi quá thấp rồi?
- Thí sinh này, xin đừng nên xốc nổi như thế, tôi cảm thấy khả thi rất thấp
- Giống như trên
-+ 1
Người phụ nữ kém chút bị mấy cái chuyên gia tức khóc, dựa vào cái gì tôi không thể đẹp như vậy?
Các người xem thường ai?
Trần Thương cũng không tức giận, cười cười, giải thích nói:
- Tôi giảng một chút cụ thể chi tiết phẫu thuật cho các chuyên gia.
- Trước hết, bước đầu tiên, xử lý mí mắt, tôi lựa chọn là thiết kế chính của hai chủ nhiệm Takuto Miyake và Lee Joon Gi
- Trước phải tiến hành bóc cao vị dính liền phía trước ra, vì phòng ngừa dính liền lại lần nữa, tiếp đó, áp dụng kỹ thuật Lee Joon Gi đặc biệt phóng thích mỡ quanh mắt
Một lần nữa trải tầng mỡ tiếp theo, mà lớp mỡ cơ thể này, hoàn toàn có thể lựa chọn bên trong bọng mắt, như vậy, thực hiện một cái hài hòa tốt hơn...
Mà nơi này, tôi quyết định dùng kỹ thuật xóa nếp nhăn SMAS...
Sau khi mọi người nghe xong, nhất thời sững sờ
- Tiểu tử, ý nghĩ của cậu rất tốt... Nhưng, cậu nói đều là những thủ đoạn chuyên gia, phẫu thuật là cậu tiến hành, cậu có thể chứ?
- Đúng, những phẫu thuật này độ khó cực kỳ cao cực kỳ cao, cậu xác định?
Trần Thương mỉm cười:
- Đương nhiên
Mà lúc này, người bệnh nữ hưng phấn nói:
- Bác sĩ, chính là anh ta! Là anh ta, tôi muốn anh ta
Chúng chuyên gia:...
Lúc này, bên trong hội trường, sôi trào bừng bừng.
Nhân viên chưa dự thi còn là tuyệt đại đa số, mọi người ngồi trên đài, mấy tổ trưởng tổ giám khảo chuyên gia, phó tổ trưởng ngồi ở vừa, cùng nhau tại bàn luận tình tiết tranh tài hôm nay.
Mặt khác năm mươi danh giám khảo chuyên gia, cả Tào Tuyên ở bên trong đều đã bị phái đi giám thị hiện trường.

Mặc dù không phân một vòng hai vòng, nhưng mà buổi sáng phương án thiết kế đào thải đại đa số tuyển thủ, vì lẽ đó mọi người cũng quen thuộc gọi là đấu vòng loại.

Chương 777: Trợn Tròn Mắt

Tổ trưởng tổ giám khảo chuyên gia tên là Cao n Thuận, anh ta nhìn mọi người, nói:

- Tiếp theo mời mọi người xem màn hình lớn, đây chính là mười người bệnh tự nguyện đến phẫu thuật lần tranh tài này chúng ta

- Mỗi người, đều là chúng tôi tuyển chọn tỉ mỉ đi ra, là người bệnh vô cùng có ý nghĩa đại biểu, mà mười người này, mỗi người đều có thể tổng hợp khảo nghiệm trình độ và sức mạnh của một bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình

Không thể không nói, mỗi người đang ngồi đều là "Chuyên gia"

Ánh mắt mọi người đối đãi sự vật cực kỳ chuyên nghiệp, cực kỳ đặc biệt, đẹp hay không không quan trọng, quan trọng nhất chính là dùng tốt hay không

Thích hợp phẫu thuật hay không

Cũng như lúc này.

Sau khi mọi người xem ảnh chụp, nhất thời bình phẩm từ đầu đến chân, hình như bên trong mười người đều là cuộc thi hoa hậu quán quân vậy, mỗi người đều vô cùng xuất chúng! Lộng lẫy, trăm xem không chán.

- Anh nhìn cái mắt này, vừa lớn vừa tròn

- Anh nhìn cái miệng này, vừa rộng lại dẹp

- Đúng vậy, cái này, rất có không gian cải tạo

- Mầm giống tốt, là mầm giống tốt luyện tập phẫu thuật chỉnh dung

...

Ừm, nhìn giới thiệu của mọi người dưới đài có tính chuyên nghiệp rất tốt, các chuyên gia rất là hài lòng

Đây mới là bác sĩ thẩm mỹ chúng ta phải làm, không cần bề ngoài dễ nhìn, bởi vì trong mắt chúng ta tự mang mặt gầy, đẹp da, xóa nếp nhăn, mắt to, bộ lọc...

Đương nhiên, cũng không phải là nói bác sĩ thẩm mỹ chúng ta đều là người mù, càng không phải là camera, mà là nói rõ chúng ta càng thêm chuyên nghiệp.

Cao n Thuận cười nói:

- Mọi người im lặng một chút, chúng ta xem lần lượt từng hình đi, dùng con mắt chuyên nghiệp lựa chọn phương án phẫu thuật! Cho mọi người một

cái dẫn dắt.

Nói xong, mấy chuyên gia bắt đầu bình phẩm từ đầu đến chân, liền bắt đầu thảo luận từng cái từng cái "Mỹ nhân bại hoại".

Không thể không nói, chuyên gia là chuyên gia, huống chi mấy vị này đều là nhân vật cấp bậc tổ trưởng, đã sớm tới tình trạng trong lòng không che.

Mọi người rất nhanh cho ra từng cái từng phương án, còn miêu tả bên trên bảng biểu thị.

Dạng loại giao lưu phương thức này, để mọi người đang ngồi cũng có thể trao đổi học tập lẫn nhau, dạng hội nghị này vẫn rất có ý nghĩa.

Rất nhanh, sau khi lướt qua chín tổ trước đó, đến tổ thứ mười, cũng chính là "Mỹ nhân bại hoại" tổ Trần Thương này

Nhìn cái ảnh chụp này, đến tổ chuyên gia cũng im lặng.

Ai cũng không nguyện ý đánh vỡ khoảnh khắc yên tĩnh này.

Bởi vì...

Cái này độ khó thẳng tắp, so với mức độ tiểu tổ khác đẳng cấp bại hoại rõ ràng lên

Có lẽ...

Có lẽ bại hoại này không phải cần phẫu thuật... Mà là một lần nữa trở thành một cái phôi thai?

Cái này trình độ chỉnh hình khó khăn thẳng tắp tăng

Đến khán giả tham gia hội nghị cũng hơi nhìn không được, cái này có chút quá khó xử thí sinh.

- Người phụ nữ này, có chút siêu cương

- Không sai

- Cái khảo nghiệm này hẳn là... Đổi đầu phẫu thuật đi, chỉnh hình cũng không thể chỗ nào cũng đổi?

...

Nghe mọi người nghị luận, Cao n Thuận cười nói:

- Thật ra, đây mới là sứ mệnh người khoa ngoại chỉnh hình chúng ta, tất cả mọi người đều có quyền lợi truy cầu cái đẹp, họ không có cách nào thay đổi chính mình sinh ra, nhưng mà chúng ta có thể trợ giúp thay đổi tướng mạo của họ

Nói đến đây, Cao n Thuận chỉ vào màn hình lớn nói:

- Chúng ta hẳn là có kiên nhẫn, mọi người nhìn kỹ, nếu như chúng ta chia cắt cô ấy thành mấy bước, trước làm con mắt

- Takuto Miyake tiên sinh có lẽ có sáng ý tốt hơn

Miyake gật đầu, không sai, lĩnh vực phẫu thuật chỉnh hình chính mình chuyên nghiệp là con mắt.

Ông hẳn không có vấn đề

Thế là, Takuto Miyake gật đầu.

Ông đứng dậy, phóng lớn ảnh chụp màn hình, cầm lấy ký hiệu bút bắt đầu thao tác ở bên trên con mắt.

- Mọi người nhìn, nơi này, mí mắt dưới, hoàn toàn có thể sử dụng rút mỡ, tiêu trừ bọng mắt, nhưng mà quan trọng nhất còn là tại trong ngoài con mắt khóe mắt phía trên, chúng ta cần cường điệu bỏ công sức, như vậy, điều chỉnh độ dày mỡ... Thay đổi kết cấu khóe mắt...

Không thể không nói, trình độ Takuto Miyake vẫn còn rất cao

Không bao lâu, phía dưới mọi người bắt đầu kinh ngạc.

Như thế một thao tác quả nhiên thay đổi rất nhiều

Sau đó là Lee Joon Gi đứng dậy, cười nói:

- Thật ra, hai má của cô ấy cần lấy mỡ tự thân bổ sung, dạng mô hình này... Mọi người nhìn, thay đổi kết cấu khuôn mặt, thông qua lấy mỡ tự thân cấy ghép bổ sung hữu hiệu, tiếp đó...

Liên tiếp mấy chuyên gia bắt đầu càng lộ ra thần thông, mỗi người đều có chỗ am hiểu, mọi người hiến kế hiến kế.

Cho tất cả khán giả phía dưới biểu diễn một thao tác gì gọi là "Giống như toàn bộ minh tinh"

Cuối cùng Cao n Thuận đứng dậy nói:

- Thật ra, điểm quan trọng nhất của người bệnh này là chỉnh hình mở rộng mặt, kết cấu khung xương bộ mặt không thay đổi, rất khó theo trên căn bản có đổi mới quá lớn, vì lẽ đó, chúng ta cần sử dụng thuật Mài xương, đến thay đổi mấy chỗ

- Cái này có lẽ hẳn là chỗ phẫu thuật khó khăn nhất

- Mọi người nhìn, đầu tiên là thay đổi xương gò má... Sau đó là hàm trên và hàm dưới, thay đổi ở góc giữa trên dưới cằm, cái này đều rất quan trọng

Lúc này, mặt hiện đại hoá của công ty Samsung bày ra.

Cao n Thuận cười nói:

- Ở đây tôi xin cảm ơn tập đoàn Samsung và bệnh viện chỉnh hình Hàn Quốc Jeong Chiin của chúng ta luyện tập chế tạo ra một máy móc mô phỏng số chỉnh hình, chủ yếu là đưa vào kết cấu người bệnh, tiếp đó thông qua thao tác của chúng ta, mô phỏng ra một cái... Cuối cùng đạt tới hiệu quả phẫu thuật

Petra nghe thấy, nhất thời nhíu mày, không ngờ họ cũng làm ra kỹ thuật này.

Chỉ là...

Đã chậm ở phía sau

Lần trước, Petra Toby tiến hành giao thủ với Trần Thương xong, cảm thấy máy tính không tiện lợi, hiện tại đã bắt đầu nghiên cứu cải tiến.

Mà Lenacus càng là rất ủng hộ hạng mục của anh ta, tiếp tục ném tiền cho bệnh viện chỉnh hình CIS, tiến hành khai phát nghiên cứu.

Thế là, có chuyên gia ghi chép tín hiệu chỉnh hình vào trong đó.

Phía dưới mọi người bắt đầu trông mong

Sau khi so sánh hai gương mặt, có lẽ sẽ có một kinh hỉ rất lớn?

Sức mạnh chỉnh hình chính là thần kỳ như vậy.

Nghĩ tới đây, mọi người cảm thấy, dạng đội hình toàn bộ minh tinh này, còn có thể loại bại hoại gì mà không giải quyết được?

Rất nhanh

Sau khi ghi chép xong toàn bộ số liệu.

Trên màn hình lớn xuất hiện đếm ngược: 10,9, 8...

Trên đài, mấy tổ trưởng tổ giám khảo chuyên gia đều hơi chờ mong, dù sao đây cũng là một thao tác độ khó cao.

Từng người từng cái hô hấp dồn dập, trông mong

Rất nhanh

Đếm ngược đến cùng

Nhất thời, khuôn mặt xuất hiện trong tầm mắt mọi người

Tất cả mọi người sững sờ

Ngay sau đó, không khí vô cùng lo lắng, ngay cả chị gái áo dài tiếp khách cũng cảm giác nhiệt độ trực tiếp lên cao mấy chuyến

Tất cả mọi người hít sâu một hơi

- Quá mẹ nó xấu

- Cái này... Còn không bằng ban đầu nữa?

- Đúng

...

Phía dưới nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Tất cả mọi người đều không ngờ là một kết quả như thế này.

Xem ra, cái đội hình toàn bộ minh tinh này cần rèn luyện thêm...

Chuyên gia trên đài cũng trợn tròn mắt, rõ ràng chỗ nào cũng đẹp, thế nhưng vì sao tổ hợp cùng một chỗ liền biến thành cái như vậy?

Lúc này, Petra lại chợt hiểu ra.

Bởi vì khuyết mất con mắt của Thượng Đế.

Không sai

Mỗi người đều quá quan tâm thay đổi một khu vực nào đó, mà coi nhẹ hiệu quả chỉnh thể, dẫn đến một cảm giác phối hợp không giống.

Đây là Trần Thương dạy cho anh ta.

Mà lúc này, mọi người dưới đài thổn thức không thôi.

Chương 778: Đừng Nói Nữa

Mấy người Cao n Thuận cau mày đứng dậy, họ nhìn chằm chằm hình ảnh tạo ra, cũng bắt đầu tự hỏi

Mọi người phía dưới thảo luận sôi nổi.

- Anh nhìn, thật ra thì... Cẩn thận nhìn một chút, khuôn mặt cũng thật đẹp, ánh mắt cũng không tệ, miệng cũng đẹp... Nơi nào nhìn cũng đẹp hết, nhưng mà... Đặt chung vào một chỗ lại hơi kỳ lạ.

- Đúng vậy! Xem ra phẩu thẩm mỹ điều quan trong nhất vẫn là kết quả hoàn chỉnh cuối cùng, nếu không khi xảy ra tai nạn giao thông

Đây chính là một ví dụ điển hình từ người cực đoan này đến một người cực đoan khác

Cao n Thuận cầm hai cái hình đặt chung vào một chỗ rồi so sánh, lập tức rơi vào yên lặng

Dường như...

Còn không bằng vừa rồi?

Nghĩ tới đây, Cao n Thuận thở dài:

- Còn quá sơ sài, có lẽ chúng ta sẽ có biện pháp giải quyết tốt hơn

Như vậy nhé, trước tiên chúng ta xem tuyển thủ trong tổ thiết kế phương án như thế nào đã.

Lúc này, bên bệnh viện chỉnh hình này nhận được tin tức, bắt đầu nối đường truyền trực tiếp.

Lúc này, Trần Thương đang thuyết phục một đám chuyên gia, mà bản vẽ phương án thiết kế cuối cùng của anh trong nháy mắt dưới sự giúp đỡ của chiếu, xuất hiện trên màn hình lớn.

Petra nhìn một cái đã nhìn ra, đây chính là Trần Thương

Petra lập tức dâng lên hứng thú

Có lẽ, Trần Thương sẽ có biện pháp tốt hơn.

Quả nhiên, sau khi thấy ông thấy bản vẽ thiết kế của Trần Thương, tất cả mọi người lập tức ngẩn người

- Con mẹ nó! Đây là một người phải không?

- Quá giả, đây là... Lừa gạt mình, làm sao có thể phẫu thuật được như vậy?

- Đúng vậy, không thể nào! Tuyệt đối không thể nào

Mọi người phía dưới thảo luận sôi nổi, lúc này, giám khảo ở hiện trường cũng bắt đầu nói không thể nào.

Nhưng mà đúng lúc này, Trần Thương bắt đầu giải thích:

- Tôi hoàn toàn có thể làm mỗi một bước trả lại như cũ ở đây

Lúc này, Mặt Petra trắng bệch, vội vàng nói:

- Mở máy mô phỏng, dựa theo lời cậu ấy nói rồi ghi vào.

Mấy người chuyên gia lập tức ngẩn ra, đây là cái ý kiến hay rồi vội vàng đứng lên mở máy mô phỏng ra.

Lúc này, âm thanh của Trần Thương truyền tới:

- Đầu tiên, chúng ta phải điều chỉnh mắt lên cao hơn... Ở đây, ở chỗ này là tiêm mỡ vào cơ thể, có công dụng đề phòng dính...

Lý Tuấn Cơ kinh ngạc một chút:

- Đây là... Đây là kỹ thuật của tôi

Tam Trạch Thác lắc đầu, lông mày nhíu chặt:

- Không! Là kỹ thuật của hai người chúng ta

Cao n Thuận:

- Cậu ta kết hợp kỹ thuật giáo sư Lý và giáo sư Tam vào với nhau để chỉnh hình trong mắt, Ý tưởng này của cậu ta... rất tốt

Ba Trạch Thác và Lý Tuấn Cơ hai mắt nhìn nhau, rối rít gật đầu

Nếu như chỉnh hình mắt kết hợp với tim mỡ đề phòng dính, còn có hiệu quả làm dịu bọng mắt... Đây quả thực là một ý nghĩ thiên tài

Nghĩ tới đây, mặt Ba Trạch Thác bừng sáng

Mà lúc này, Ba Trạch vội vàng ghi số liệu vào trong máy.

Cao n Thuận nhìn Trần Thương làm việc:

- Người trẻ tuổi rất lợi hại, có ý tưởng rất hay, nhưng mà... Loại kỹ thuật kết hợp giữa hai vị giáo sư này, cậu ấy có thể làm được không?

Mọi người phía dưới cũng thở dài:

- Đúng vậy, loại kỹ thuật này quá khó, mặc dù dùng rất tốt có thể hiệu quả với bộ phận dẻo dai đề phòng bị dính, nhưng mà... Thật sự là quá khó khăn

- Đáng tiếc! Có thể thiết kế không chắc chắn có thể làm được

Petra hết sức tin tưởng Trần Thương

Ông tin tưởng Trần Thương nếu có thể nghĩ ra được thì chắc chắn có thể làm tốt

Petra nói:

- Dựa theo lời cậu ấy nói ghi trước vào số liệu đi

Cao n Thuận cũng gật đầu.

Từng bước từng bước, các số liệu bắt đầu chậm chạp được ghi vào trong máy.

Rất nhanh, Trần Thương đã bắt đầu mài xương.

Cao n Thuận đột nhiên nói:

- Dường như cậu ấy làm sai rồi... Tiến hành thay đổi môi?

Mọi người cau mày, đúng vậy

Cái môi này thật sự là một nét bút hỏng, nếu như không thay lời nói, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc đó, Trần Thương bắt đầu mài xương

Anh lấy ra một tờ giấy lần nữa, miêu tả lại từng bước mài xương.

Sau khi Cao n Thuận nghe, lập tức rơi vào trong im lặng

Bởi vì ông phát hiện, yêu cầu của Trần Thương đối với mài xương quá cao, cơ bản là không thể nào thực hiện được, góc độ quá hoàn mỹ đối với kỹ thuật yêu cầu quá tinh tế, đây quả thực vượt qua mức độ đối với phẫu thuật mổ sọ.

Điều này sao có thể?

Chìm đắm trong đạo này nhiều năm Cao n Thuận trực tiếp nói:

- Tên nhóc này... Rất có ý tưởng, cũng rất có dũng khí, nhưng ý tưởng của cậu ấy rất khó thực hiện

- Tôi mài xương nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe nói có người muốn làm chuyện này, quá khó

- Nhưng mà, không thể phủ nhận là, ý tưởng của thằng nhóc này không sai, chúng ta tiếp tục ghi vào số liệu đi.

Sau khi tất cả số liệu được ghi vào.

Máy tiến vào trạng thái đếm ngược.

Lúc này, thật ra thì mọi người cũng không có ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao tổ chuyên gia cũng đều suy nghĩ như thế.

Không nên yêu cầu quá cao đối với người ta

Mà lúc này, bác sĩ Trung Quốc dưới đài đến tham dự cũng nhìn thấy Trần Thương, hơi đau lòng cho Trần Thương.

- Quá đáng tiếc cho tiểu Trần

- Đúng vậy! Gặp phải dạng phụ nữ khó qua như vậy

Đúng lúc đó, lập tức bắt đầu đếm ngược

Mọi người cũng mong đợi cuối cùng sẽ ra dạng gì

Màn hình lớn biến đổi

Mọi người sao cũng được tùy ý liếc một cái

Lập tức... Không cách nào quên dung mạo của cô gái.

Vốn cảm thấy môi là một nét bút hỏng.

Giờ phút này lại biến thành sexy mê người

...

Lập tức, chị gái áo dài có cảm giác nhiệt độ hiện trường lên cao lần nữa.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều trợn mắt hốc mồm nhìn tất cả những điều này

Cao n Thuận nhìn thấy biểu cảm của mọi người phá dưới, cũng giống như vừa rồi

Lịch sử lại lặp lại

Ông đang chuẩn bị xoay người lại nói khách sáo mấy câu, chẳng qua là, trong chốc lát xoay người ấy ông phát hiện dường như gặp được nữ thần trong mộng của mình...

Dường như...

Đây là mối tình đầu của mình

Đây cũng quá xinh đẹp rồi

Tại sao?

Mấy người chuyên gia đều trợn tròn mắt

Rõ ràng đều là kỹ thuật giống nhau, người ta không hiểu sửa miệng như thế nào ngược lại so với mình càng xinh đẹp hơn chứ?

Bao gồm cả Petra có nhiều hứng thú nhìn hình ảnh cũng rơi vào yên lặng.

Thằng nhóc này, cũng thật trâu bò

Petra nghĩ đến hội nghị ngày hôm qua...

Chẳng lẽ?

Trần Thương học tập những ưu điểm này, sau đó thành như bây giờ

Nghĩ tới đây, Petra lạp tức trợn tròn mắt.

Đây cũng quá có thiên phú?

Chẳng ai nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy, toàn bộ hội trường lập tức sôi trào lên.

Điều này thật quá đáng sợ.

Loại chỉnh hình này, thật sự giống như là lột xác.

Nhưng mà, đúng lúc đó.

Cao n Thuận nói:

- Xem ra, cái phương án này thật sự rất xuất sắc

- Nhưng mà... Tôi càng lo lắng chính là, có ai có thể đưa cái phương án này trở về như cũ à? Ít nhất tôi không thể làm được... Tôi nói thật, ngay cả mài xương tôi cũng không chắc có thể làm được

Đúng lúc đó, giảm khảo chấm thi cũng hỏi Trần Thương vấn đề giống như vậy

- Cậu chắc chắn cậu có thể làm được không?

Trần Thương cười một tiếng, đơn giản nói mấy câu, sắc mặt của mấy người chuyên gia lập tức biến sắc, vội vàng chuẩn bị chuyển đổi màn hình

Mọi người ở đây đều ngẩn ra

Tại sao nghe lời của Trần Thương lại hơi không hiểu chứ?

Đúng là

Trần Thương thì không phải là nói cho đang nói cho người xem nghe mà anh là nói cho những tổ trưởng kia nghe.

Trần Thương nói chính là bước mà họ cố ý thêm vào.

Anh phải nói cho những thứ tổ trưởng lại, anh có thể

Nhưng mà...

Anh biết đúng mực chỉ nói hai điểm, không nói quá nhiều.

Nhưng mà, như thế cũng đủ hù dọa những chuyên gia kia.

Đây là kỹ năng giữ của, làm sao có thể để cho Trần Thương nói chứ

Dù sao chính anh biết là được rồi.

Cho nên, mọi người mới cho phép đóng màn hình lớn.

Cũng may Trần Thương nói chỉ là một chút như vậy chưa nói toạc ra.

Mấy tổ trưởng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi điện thoại nói cho Trần Thương:

- Nói cho cậu ta là thông qua

Mặt tất cả mọi người mê man

Không biết xảy ra chuyện gì.

Mà Petra lại có hứng thú nhìn màn hình lớn, cười một tiếng.

Thằng nhóc này thật là lợi hại

Chương 779: Thiên Tài Là Như Thế Nào

Tần Tường bị loại bỏ rồi, dường như không hơi nào sai dự đoán cả.

Khi đang ăn tối với đồng nghiệp của mình, đột nhiên nhận thấy Trần Thương vẫn chưa trở lại.

- Chủ nhiệm Vương? Tiểu Trần vẫn chưa quay lại à?

Tần Tường tò mò hỏi.

Mấy chủ nhiệm khác nghe thấy vậy cũng không tiếp tục ăn nữa, đặt bát đũa xuống, nhìn chằm chằm Tần Tường, bị nhìn chằm chằm đến mức da đầu như muốn tê dại, trong lòng có hơi khó chịu

- Mọi người nói đi chứ?

Tần Tường sửng sốt.

Một chủ nhiệm nhìn Tần Tường:

- Anh Tần, anh nói thật đi, Trần... chủ nhiệm Trần tài giỏi như vậy sao anh không nói cho chúng tôi biết?

- Đúng vậy! Anh Tần, anh quả thực không tốt mà

- Giả heo ăn thịt hổ?

Nhìn thấy một đám người đang nói chuyện, Tần Tường cũng không có ngốc, lập tức hiểu ra

- Ý mọi người là... Trần Thương được vào vòng tiếp theo?

Tần Tường đột nhiên nhíu mày, hơi hưng phấn.

Một vài chủ nhiệm khác cũng kiểm tra tư liệu của Trần Thương, mới phát hiện ra Trần Thương hóa ra lại là quán quân của Cuộc thi Kỹ năng Phẫu thuật Tim Toàn quốc

Và cũng là phó chủ nhiệm của Tỉnh Nhị Viện của Đông Dương

Hai mươi bảy tuổi, lại có nhiều thành tính vinh dự như vậy

Chuyện này tuyệt đối là vấn đề năng lực nha

Không phải! Không chỉ là năng lực mà còn là thiên tài

Tần Tường không khỏi ngượng ngùng cười nói:

- Thực ra... thì tôi cũng không biết tiểu Trần lại tài giỏi như vậy, thực ra thì tôi cũng muốn dẫn dắt tiểu Trần đi ra ngoài va chạm với xã hội.

Chủ nhiệm Vương trợn tròn mắt nói:

- Kết quả không ngờ lại là cậu ấy mang mọi người trong phòng nhìn ra ngoài thế giới! Đúng không?

Trong khi nói chuyện, chủ nhiệm Vương lại đem tỉ mỉ kể lại chuyện buổi sáng của Trần Thương một lần

Sau khi nói xong, Tần Tường lập tức ngẩn người

- Chờ đã... chủ nhiệm Vương... ý của ông chính là... Trần Thương thực sự học được những kĩ thuật kia của các trưởng nhóm à?

Chủ nhiệm Vương rất chắc chắn gật đầu:

- Đúng vậy! Tôi nhìn thấy ánh mắt của các trưởng nhóm, có vẻ như muốn che giấu, chúng ta cùng nhau ngồi xuống thảo luận, cho nên... chỉ có một sự thật duy nhất

Ánh mắt chủ nhiệm Vương xẹt qua một tia sáng giống như ánh mắt của Conan:

- Đó là bởi vì những kỹ thuật của chủ nhiệm họ đều bị che giấu, thế nhưng chủ nhiệm Trần... cậu ấy đã phát hiện ra rồi, và cậu ấy còn có thể tìm ra nữa, thậm chí đã nắm bắt xong mọi kĩ thuật của họ rồi

Nghe thấy vậy, Tần Tường lập tức sững sờ

Những vị chủ nhiệm khác cũng bắt đầu than thở

- Chủ nhiệm Tần, anh giấu tiểu Trần cũng quá kĩ rồi đó

Tần Tường thản nhiên nói:

- Tôi... tôi thật sự không ngờ! Dù sao thì... thì giấy chứng nhận phẫu thuật chỉnh hình của tiểu Trần cũng là do tôi làm cho cậu ấy, mà cậu ấy tiếp xúc với ngành này, cũng chỉ ba bốn tháng...

Mọi người đều sững sờ

Thật lâu

Họ nhìn bộ bát đũa trong tay, do dự hồi lâu

Họ đang suy nghĩ có nên ném bộ bát đũa này lên đầu Tần Tường, sau đó chính mình có cần đi đòi bồi thường hay không?

……

……

Công tác chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật gấp rút vào buổi chiều đã bắt đầu một cách trật tự

Trong mỗi phòng phẫu thuật có hơn 20 camera độ nét cao từ nhiều góc độ không góc chết để quan sát ca phẫu thuật

Lúc này, các trưởng nhóm ở trên bục đều hơi lo lắng

Lời của Trần Thương ở lúc kết thúc trong buổi sáng, khiến cho họ thật sự bị dọa khiếp sợ.

Đứa trẻ này, lẽ nào... thực sự đã nắm bắt được kĩ thuật của họ?

Trong bốn vị trưởng nhóm, phó nhóm, chỉ có Petra là ngồi đó rất thản nhiên, dường như không lo lắng chút nào.

Những người khác thì đều bồn chồn lo lắng, chờ đợi ca phẫu thuật bắt đầu

Họ mong đợi... nhưng cũng có sợ hãi

Mong đợi là cuộc phẫu thuật sáng tạo của Trần Thương, kết hợp với tinh hoa phẫu thuật của nhiều chuyên gia, có lẽ họ có thể học hỏi ít nhiều kỹ năng của người khác sau khi chứng kiến cuộc phẫu thuật của cậu ta.

Nhưng... cũng thực sự lo lắng! Lo lắng Trần Thương cũng không cần thận nói cốt lõi kĩ năng của mình ra cho mọi người biết.

Sau đó, ca phẫu thuật buổi chiều bắt đầu

Hình ảnh trên màn hình lớn là hình ảnh trong phòng mổ.

Nhưng Cao n Thuận không do dự và chuyển thẳng sang nhóm thứ mười, đó là nhóm của Trần Thương.

Đột nhiên, những người bên dưới bắt đầu bàn luận xôn xao

Đây là ca phẫu thuật mà mọi người đều mong chờ xem nhất

Chỉ thấy Trần Thương không chút căng thẳng hoang mang, anh đang bắt đầu các thao tác.

Tuy nhiên, anh không lo lắng, nhưng không có nghĩa là những người khác không có áp lực nha, ví dụ như bác sĩ gây mê, y tá chuẩn bị dụng cụ lúc này thực sự rất đau đớn.

Không ngờ vừa mới bắt đầu ca phẫu thuật thì cũng gặp phải vấn đề lớn

Xem ra bác sĩ này không có cơ hội chiến thắng rồi.

Trước khi gây mê, người bệnh đã nháy mắt với Trần Thương, để thể hiện sự động viên

Trong lòng Trần Thương bỗng hoảng hốt, nhìn bác sĩ gây mê, cân nhắc có nên tăng thuốc mê không

- Chuẩn bị gây mê

Điều đầu tiên cần làm là phẫu thuật chỉnh hình bên trong và bên ngoài đuôi mắt. Trần Thương đã chọn phương pháp phẫu thuật chỉnh hình đuôi mắt bên ngoài Von Ammon là sở trường của Miyake Takuto

Đây là kỹ thuật phẫu thuật cốt lõi của Miyake, ông ấy đã khéo léo giải quyết khuyết điểm về độ bám dính cao

Trần Thương đang tiến hành phẫu thuật ở bên cạnh và những người có mặt tại hiện trường như phát điên lên

- Phẫu thuật chỉnh hình đuôi mắt Von Ammon! Đây là... kỹ thuật tốt nhất của ông Miyake Takuto, là kỹ thuật đã được cải tiến

- Bản phát sóng trực tiếp, kiếm bộn rồi

Miyake hoảng sợ, màn hình hiển thị kĩ thuật cốt lõi khiến ông ấy cảm thấy rất không an toàn.

Nhưng... cũng không thể thay đổi?

Quá tổn hại danh tiếng mà

Và... điều quan trọng nhất là một lát nữa còn có một số kĩ thuật cốt lõi của họ, hôm qua Miyake có nhìn qua Trần Thương sử dụng kĩ năng phẫu thuật khóe mắt của mình và Lí Quân Cơ, lúc đó ông đã rất kinh ngạc

Ông ấy cũng hiểu, nếu như ông ấy muốn học kĩ năng này, thì lát nữa chắc chắn phải xem thật tỉ mỉ kĩ năng mà Trần Thương sử dụng kĩ năng cấy mỡ của Lí Quân Cơ như thế nào

Bên dưới bục không có một chút tiếng động, mỗi người đều cầm một quyển sổ nhỏ viết xoẹt xoẹt

Sau khi nhìn thấy các bước cụ thể của ca phẫu thuật, mỗi cá nhân đột nhiên như được khai sáng.

Đúng vậy

Hóa ra ẩn chứa kĩ năng đó?

Mọi người đều rất vui

"Vua điểm mắt cho rồng" Vương Thâm cũng đang nỗ lực nhanh chóng ghi lại những điểm mấu chốt

Ngay cả các chuyên gia cũng mở to mắt, và quan sát kĩ lưỡng.

Ngay sau đó, Trần Thương bắt đầu tiến hành hút mỡ từ các cơ dưới mắt

Bước này tưởng chừng như đơn giản nhưng thực ra rất khó.

Công nghệ chỉnh hình khuôn mặt bằng mỡ trên cơ thể được thông qua liệu trình cụ thể

Để duy trì hoạt động của chất béo Lee Joon Gi đã hút ra liền lập tức sử dụng, Trần Thương rất rõ

Sau đó, phương pháp tiêm ba chiều được sử dụng để cấy vào các tầng của khuôn mặt, toàn bộ quá trình được hoàn thành bằng một ống dẫn kim rất nhỏ.

Chương 780: Ngôi Vị Quán Quân

Lúc này, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn bước tiếp theo

Vài trưởng nhóm Miyake và Lee Yoon Gi cũng không thả lỏng một chút nào

Đây là kĩ thuật riêng của Trần Thương

Kết hợp những ưu điểm của hai chuyên gia và bổ sung hỗ trợ cho nhau

Chỉ nhìn thấy anh đang từ từ sử dụng công nghệ giải phóng chất béo vách ngăn quỹ đạo, và trải đều một lớp chất béo trong mô quỹ đạo bằng một cây kim ống thông rất mỏng

Quá trình này cực kỳ chính xác nhưng cũng rất khéo léo, nhìn thấy cây kim thông trong tay Trần Thương tràn đầy linh lực, phóng ra mỡ một cách chính xác và khéo léo...

Từ từ... Sau khi tiêm, một nền tảng tốt để sửa chữa phục hồi ngay lập tức được thiết lập giữa các mô

Tiếp theo, Trần Thương gấp rút sửa chữa bên trong và bên ngoài đuôi mắt

Mọi người lập tức mới hiểu ra rằng, nếu lúc đó có lớp mỡ thì việc sửa chữa sẽ càng tốt hơn rất nhiều, càng khó, thì càng thú vị, mà không bị kết dính

Điều này chính xác hơn nhiều so với kỹ thuật ban đầu của ông Miyake Takuto

Lúc này, Miyake Takuto mặt mày hớn hở, hưng phấn, ngay cả lòng bàn tay còn đang đổ mồ hôi

Phương pháp phẫu thuật của Trần Thương, đã hoàn toàn thuộc về một khái niệm mới, quá mạnh

Đây là một quy trình phẫu thuật hoàn toàn mới

Và ngay sau đó, Trần Thương đã hoàn thành việc chỉnh sửa mắt, chỉnh sửa bên trong và bên ngoài, và chỉnh sửa chính xác che giấu những đường chỉ để trông đẹp hơn.

Cả đôi mắt như được cày xới lại, đem lại sức sống mới cho vách ngăn quỹ đạo

Trọn vẹn và tràn đầy sức sống

Đẹp mà quyến rũ

Hiện trương phẫu thuật rơi vào không khí yên tĩnh.

Dưới sự chứng kiến của họ, Trần Thương đã hoàn thành một cuộc đổi mới công nghệ và tạo ra một ca phẫu thuật chỉnh sửa bên trong và bên ngoài mới, cấp cao hơn

…

…

Tuy nhiên, một lúc lâu sau, Lee Joon Gi đột nhiên nói:

Có lẽ… đây là một thiên tài?

Ngay khi anh ta nói điều này, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Đúng vậy

Có lẽ...

Đây chính là một thiên tài?

Cuộc họp ngày hôm qua đã học được kỹ năng tất cả mọi người, không những thế mà còn có thể áp dụng những thứ đã học cho ngày hôm nay, đồng thời, thực hiện các đổi mới và cải tiến dựa trên phương diện trên biến chúng thành kỹ năng của riêng cậu ta.

Đây không phải là thiên tài, thì còn là cái gì?

Tuy nhiên, Lee Joon Gi vẫn tiếp tục nói:

- Phương pháp thẩm mỹ khuôn mặt chính là dùng mỡ cấy ghép tự thân cộng với việc chỉnh sửa mắt cũng rất an toàn, không cần phẫu thuật, không để lại sẹo, không có dị vật và không gây đau đớn

Tuy nhiên, hiệu quả tốt hơn so với phẫu thuật cắt rạch, tinh tế hơn nhiều, một chút chỉnh sửa bên trong và bên ngoài khóe mắt, nhưng mà do vành mắt ngăn chặn lớp mô béo hình thành làm chúng không cơ hội gắn kết trở lại

Thật tuyệt vời

Ngay khi mọi người đều say sưa

Miyake đột nhiên lắc đầu, nói một câu, lập tức làm cho mọi người mất niềm tin

Mọi người đều nghĩ có vẻ đơn giản, nhưng… các anh đã bao giờ nghiêm túc suy nghĩ về nó, thật có thể làm được không? Hay là… mọi người tại đây có thể thực hiện được không?

Vừa dứt lời, xung quanh trở nên yên tĩnh trở lại.

Ngay cả Lee Joon Gi, Cao n Thuận và những người khác cũng phản ứng.

Đúng vậy

Mỗi bước, mỗi thao tác của Trần Thương đều giống như một chiếc máy tính, vừa phải làm đúng những lớp mô mỡ, lại thể hiện tính thẩm mỹ và cơ

học rất cao của con người, liệu họ có thể làm được với trình độ và công nghệ hiện tại như vậy không?

Petra không thể nhịn được cười

Đây là Trần Thương

Anh ấy không cần phải che giấu bất kỳ phương diện nào, anh có thể công khai cuộc phẫu thuật một cách thẳng thắn với công chúng, thậm chí cho bạn thấy chi tiết quan trọng của nó, thậm chí nói với bạn một cách rõ ràng và dễ hiểu nhất.

Nhưng

Cái chính là bạn không thể làm được điều đó

Chỉ có anh ấy mới làm được

Đấy là Trần Thương

Sau khi chứng kiến điều này, tất cả mọi người có mặt đều im lặng hồi lâu.

Đúng vậy

Xem hiểu thì có ích gì?

Bạn có một bàn tay thon thả tinh tế như vậy không?

Tuy nhiên, Petra không thể không nói:

- Đừng đặt yêu cầu cao cho bản thân nhiều như vậy, Trần Thương thực sự đã gợi mở cho anh ý tưởng, anh có thể theo ý tưởng này để không ngừng nghiên cứu phát triển.

.

- Không thể học Trần Thương, chúng ta có thể học từ cách dao kéo bên trong và ngoài của Takuto Miyake, việc cấy ghép và giải phóng mỡ tự thân của Lee Joon Gi, thậm chí cả kỹ thuật mài xương của Cao n Trạch …

Mọi người chợt nhận ra.

Đúng vậy

Tại sao phải so sánh với quái thai như vậy?

Chúng ta có thể học hỏi từ những người trưởng khoa này?

Tất cả những người bên dưới đều rất vui vẻ.

Nhưng các trưởng khoa âm ỉ trong lòng, liếc nhìn Petra, mỉm cười gửi tin nhắn: MMP, tên chó chết này

Nhưng nhìn lại đám đông cười nói:

- Petra nói rất đúng

Nếu sai thì không việc gì phải theo, Trần Thương đã thông báo rồi

.....

Lúc này, Tần Tường xem video phẫu thuật của Trần Thương, yên lặng trong một lúc lâu.

Cái thằng này

Hóa ra là sự thật.

Thật... không thể tin được?

Thực sự lại lấy suy nghĩ của bản thân... để cố gắng áp đặt lên người trần Trần Thương?

Mình có... rỗi hơi quá không?

…

Tiếp theo, Trần Thương thực sự giải thích chuẩn mực một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ tài năng là gì

Hai gò má không thịt yêu cầu cần có chất béo bổ sung

Trần Thương đang chuẩn bị lấp đầy, đột nhiên để cây kim thông mô mạch trong tay xuống, nhưng lại bắt đầu đánh bóng gò má.

Quá trình này rất tinh vi

Rạch nhẹ

Cầm máu

Tước cơ, tách dây thần kinh, tiếp xúc...

Dưới tầm nhìn của một ánh mắt nghiêm túc, Trần Thương tận dụng hết mọi mũi khoan của máy mài xương đến mức cực hạn

Chiếc cưa dao động tinh vi đã được gia công nhẹ nhàng, những thiết bị hỗ trợ chuyên nghiệp như cưa chuyển động và máy khoan cong tỏa sáng trong tay Trần Thương

Sau khi đánh bóng gò má, Trần Thương không trực tiếp khâu lại, mà muốn dùng vết thương này để đưa môi chất béo vào trong gò má

Lúc này, Cao n Thuận thở gấp và ánh mắt đầy say mê

Đây có thể là trạng thái gọt xương cao nhất phải không?

Có thể đây là phương hướng để tôi nỗ lực đạt tới?

Takuto Miyake chợt thắc mắc:

- Tại sao… Trần Thương không chỉnh sửa góc hàm dưới và đường viền khuôn mặt trước rồi mới thực hiện cấy mỡ tự thân?

Mọi người gật gù

Đúng vậy, đây là một vấn đề

Tuy nhiên, vào lúc này, Lee Joon Gi và Cao n Thuận đột nhiên đồng thanh

Bởi vì anh ta đã thấy tận mắt kết quả

Petra dẫn đầu nói:

- Đúng vậy, thao tác hiện tại của Trần là do cậu ấy có quan điểm thẩm mỹ cực cao về bố cục khuôn mặt, mỗi bước đều được lựa chọn cẩn thận, tôi tin rằng cậu ấy sẽ sử dụng SMAS để xóa nếp nhăn trong một thời gian nữa, để hoàn thiện bước cuối cùng của phẫu thuật

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Các cuộc phẫu thuật của nhóm đầu tiên đến nhóm thứ chín lần lượt được hoàn thành, nhưng không ai trong số chuyên gia này chú ý đến họ

Vì họ biết rằng ngôi vị quán quân đã thuộc về họ Trần rồi

Từ kế hoạch và thiết kế ban đầu cho đến cuộc thi phẫu thuật hiện tại.

Chương 781: Quỷ Thủ Trần Công

Dưới hàng chục camera, mọi chuyển động tinh tế đều được phóng đại

Có thể nói, động tác của bất kỳ người nào, dưới sự quan sát kỹ lưỡng như vậy, đều sẽ có chỗ không đúng và xảy ra sai sót.

Đáng tiếc

Bàn tay của Trần Thương vẫn vững vàng máy móc một cách chính xác, cẩn thận tỉ mỉ

Khi mài đoạn xương cuối cùng hoàn thành, Trần Thương mỉm cười hài lòng.

Lúc này, thay vì hút mỡ, Trần Thương đã chỉnh sửa một chút trên khuôn mặt

Điều chỉnh này

Nháy mắt làm đám người mê mẩn.

Bởi vì, hành động sau khi chỉnh sửa hai gò má vừa rồi chỉ là để kết nối với việc chỉnh sửa toàn khuôn mặt

Dường như... thật tự nhiên và hài hòa

Còn có kiểu phải thuật như vậy à?

Nếu không được tận mắt chứng kiến, hẳn ai cũng sẽ tò mò.

Cuối cùng, Trần Thương tiến hành kéo căng và xử lí vết nhăn da mặt

Khi phẫu thuật hoàn thành, thậm chí bây giờ nó chỉ là diễn ra một nửa

Nhưng...

Khi camera dừng trên khuôn mặt của người phụ nữ.

Một đám chuyên gia không thể không đứng lên

Hóa ra cô ấy còn đẹp hơn cả ảnh

Cao n Thuận lúng túng tự nói:

- Đây… chính là một thiên tài?

Một ca phẫu thuật như nhau

Nhưng giờ phút này, trong đầu mỗi người chỉ có một câu

Đây có lẽ mới là phẫu thuật thẩm mỹ, phải không?

Trạng thái cao nhất của phẫu thuật thẩm mỹ là gì?

Đó là vẻ đẹp tự nhiên

Họ đã phát hiện ra cái gọi là vẻ đẹp tự nhiên và hài hòa trong một "Mỹ nhân phôi thai" siêu cấp như vậy.

Có thể đây là tài năng bẩm sinh?

Tay nghề kỳ lạ, điêu luyện và sắc sảo

Một phép màu

Sau khi phẫu thuật kết thúc, mọi người đứng dậy và bắt đầu vỗ tay

Những tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên khắp hội trường.

Không phân biệt màu da, chủng tộc, quốc gia, tỉnh thành

Vinh quang này thuộc về Trần Thương

Đây là một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đến từ Trung Quốc

Lúc này, Trần Thương không phải là vui vẻ nhất, bởi vì anh ấy không biết làm thế nào để nhắc nhở năm giám khảo rằng anh đã hoàn thành ca phẫu thuật.

Cũng không biết làm thế nào để nhắc họ tránh xa mình chút

Trần Thương đã sớm muốn rời khỏi hỗn loạn nơi này, anh lo lắng sau khi người bệnh mở mắt sẽ không để cho chính mình rời đi

Điều thú vị nhất là đội ngũ y bác sĩ về sắc đẹp đến từ Trung Quốc

Đã bao nhiêu năm rồi.

Họ cũng có thể nói to trong ngành phẫu thuật thẩm mỹ rằng:

- Chúng tôi cũng là những nhà vô địch

Một cách đầy phấn khích

Tự hào

Không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả sự phấn khích của họ vào lúc này.

Có vẻ như vinh dự này đã thuộc về tất cả họ.

Petra mỉm cười, Trần Thương, người trẻ tuổi này, thực sự càng xuất sắc hơn

Cao n Thuận bất ngờ nhìn mọi người và mỉm cười:

- Có lẽ, ngôi vị quán quân không cần phải bàn cãi nữa, anh Trần đến từ Trung Quốc này đã cho chúng ta thấy sức hút của phẫu thuật thẩm mỹ! Hãy cho chúng tôi biết phẫu thuật thẩm mỹ là gì và phẫu thuật thần kỳ là gì nhé

- Đối với một ca phẫu thuật, anh ấy đã cải tiến nhiều quy trình phẫu thuật truyền thống và cổ điển, đạt được sự cải cách thực sự và mở ra cánh cửa mới cho cuộc phẫu thuật thẩm mỹ sau này, anh ấy rất xứng đáng đạt giải trong năm nay

MVP

Đột nhiên, khán giả hét lên:

- MVP

…

…

Mấy giám khảo đưa mắt nhìn Trần Thương rời đi, trong lòng có thể nói là vô cùng vui vẻ

Không có người nào hiểu rõ hơn về ca phẫu thuật của Trần Thương hơn bọn họ, những chi tiết và kỹ xảo kia, những giám khảo này đều rõ ràng, họ cảm thấy sau khi mình trở về tổng kết lại chắc chắn cũng có thể được đến

Học trộm nhất thời thoải mái, một mực học trộm một cái thoải mái

Thì ra chỉnh hình cũng không phải khó như vậy

Nghĩ tới đây, từng người hùng tâm tráng chí, đầy lòng khát vọng

Cái gì Lee Joon Gi, cái gì Takuto Miyake, đều đi qua một bên đi

Kỹ thuật, của các người chúng tôi đều đã học xong.

Năm nay trở về nghiên cứu một năm, sang năm có thể đề cử chính mình dự thi rồi, nói không chừng cũng có thể cầm cái MVP

Làm xong phẫu thuật đã xế chiều, vốn là đơn giản ăn cơm xong sẽ đến hội trường tập hợp bỏ phiếu tuyển ra bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm.

Thế nhưng mà thời gian còn sớm, mấy giám khảo tự mình đưa ra quyết định mời Trần Thương đến một nhà hàng vô cùng cấp cao ăn ngon uống ngon, thuận tiện hỏi một chút kỹ thuật hạch tâm liên quan tới Miyake và Lee Joon Gi từ Trần Thương.

Cắn người miệng mềm, Trần Thương cũng không giấu giếm.

Làm cho mấy giám khảo cảm thấy Trần Thương là người thẳng thắn đối đãi, lễ nghi bang! Có thể kết giao

Chẳng qua là cảm thấy người ta tổ chức hội nghị cấp cao thì không sai, ăn cơm mà cũng ăn ở nhà hàng cao cấp này.

Nghĩ đến miễn phí, Trần Thương cũng không khách khí, dù sao Samsung là thổ hào, mình còn mua điện thoại Samsung, cũng coi như đã có cống hiến cho họ, không ngờ có một ngày có thể ăn trở về tiền mua điện thoại trước đây

Ừm

Vừa rồi một món ăn kia đã ăn trở về.

Nhưng mà những chuyên gia này thế cực kỳ tinh khôn, một chút cũng không ngốc

Cảm thấy mời giáo sư Trần người ta ăn cơm là vinh dự, chắc chắn phải chụp ảnh lưu niệm, sau đó treo ở trên tường công ty.

- Năm 2019, cùng với bác sĩ chỉnh hình tốt nhất Trần Thương tiên sinh ăn cơm chụp chung lưu niệm

Có nhiều phái đoàn

...

Trở về sau buổi tối hôm đó, Trần Thương có chút no.

Trần Thương ngồi tại vị trí trước, xung quanh là các giáo sư chuyên gia cùng nhau trao đổi danh thiếp với Trần Thương nhận thức một chút, mỗi quốc gia đều có

Nhìn qua Tần Tường trong lòng chua chua, không ngừng hâm mộ, bỗng nhiên cảm thấy mình chỉnh hình nhiều năm như vậy, chuyện làm mình cảm giác có thành tựu nhất chính là quen biết Trần Thương...

Mà thời gian khác, đều là ở thôn Tân Thủ đánh Goblin.

Quá mất mặt.

Đúng là sống trên lưng chó...

Lúc này, những chuyên gia đang tiến hành bỏ phiếu kịch liệt, năm mươi chuyên gia, ba phó tổ trưởng, một tổ trưởng.

Năm mươi chuyên gia mỗi người một phiếu, phó tổ trưởng mười phiếu, tổ trưởng hai mươi phiếu.

Cao n Thuận lớn tiếng nói:

- Đã đến khâu bỏ phiếu hồi hộp nhất, lập tức sẽ tuyển chọn ra bác sĩ chỉnh hình tốt nhất của chúng ta năm nay

Đáng tiếc, mọi người tuyệt không hồi hộp

Dù sao, tất cả mọi người đã biết rõ quán quân là ai, lúc này phủ lên bầu không khí, một chút tác dụng không có, ngược lại hơi xấu hổ.

Nói thật, bất luận phía dưới chuyên gia bỏ phiếu như thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần năm chuyên gia trên này ném một người, thì đã có 50 phiếu

Màn hình lớn bắt đầu đếm ngược

Rốt cuộc, hình ảnh chuyển một cái, cuối cùng Trần Thương được: 88 phiếu

Những tuyển thủ khác được 12 phiếu

- Mời bác sĩ chỉnh hình đạt thành tích tốt nhất năm nay, Trần Thương tiên sinh, đi lên lĩnh thưởng

Sau khi Trần Thương lên đài, nhận giấy chứng nhận thành tích, còn có một cái cúp.

Cao n Thuận cười đưa cho Trần Thương:

- Chúc mừng

Trần Thương cười nhạt một tiếng:

- Cảm ơn

Cao n Thuận sửng sốt, cậu không thể giả vờ kích động một cái à?

Tốt xấu là một cái giải thưởng đâu nha...

Cao n Thuận bất đắc dĩ, tiếp tục nói:

- Cho mời Trần Thương tiên sinh phát biểu cảm nghĩ của mình

Trần Thương cười cười, còn may mình đã sớm chuẩn bị, mở điện thoại ra.

Mà dưới đài Tần Tường nhất thời sững sờ.

Anh bỗng nhiên kịp phản ứng

Hôm qua lúc Trần Thương ngồi, hình như... là tại tìm kiếm các bài phát biết cảm nghĩ khi đi nhận giải

Nghĩ tới đây, Tần Tường bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng, lúng ta lúng túng tự nói: Tiểu tử này, thì ra bài phát biểu cảm nghĩ khi lên nhận cúp cũng đã sớm chuẩn bị tốt...

Chương 782: Chờ Một Chút, Tôi Còn Có Lời Muốn Nói

Chuẩn bị thật cực kỳ đầy đủ, lời nói dõng dạc làm cho tất cả mọi người chấn động

Nếu như không phải mình khổ luyện chỉnh hình thật nhiều năm, câu nói này không có sửa chữa, chính Tần Tường cũng phải tin

Đến cuối cùng, Trần Thương nhìn mọi người, cười nói:

- Thật ra, hội nghị như vậy rất tốt, chúng ta có thể tăng cường cơ hội học tập và giao lưu lẫn nhau, cũng như hội nghị ngày hôm qua, tôi đã thu hoạch tương đối khá

- Hiện tại, tôi lại nói cho mọi người một chút chi tiết về phẫu thuật

Lee Joon Gi: MMP

Takuto Miyake: MMP

Mà hiện trường mọi người lại là sắc mặt vui mừng

Trần Thương tiên sinh là người tốt nha

...

Sau một phen giải thích, Trần Thương phân tích kỹ thuật của Lee Joon Gi và Takuto Miyake không còn chút khó hiểu nào.

Nếu như không phải nhìn thấy hai chuyên gia sắp khóc, Trần Thương cũng không có ý định dừng lại

Phía dưới, khuôn mặt từng người rỡ, bùi ngùi mãi thôi, bác sĩ Trần thật tốt

Mà ngay lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

【 Đinh! Anh chia sẻ y thuật, xem như hoàn thành nhiệm vụ tấm lòng của thầy thuốc, nhận được + 2 điểm kỹ năng! 】

Trần Thương buông micro ra, chuẩn bị đi xuống thì nghe thấy hệ thống nhắc nhở cho nên mạnh mẽ vòng trở lại, hít sâu một hơi, một lần nữa cầm lấy micro

- Mọi người cảm thấy vừa rồi tôi chia sẻ đủ chưa?

Mọi người hô to:

- Đủ rồi! Trần bác sĩ thật tốt

Trần Thương im lặng lắc đầu:

- Không! Tôi cảm thấy còn chưa đủ

- Tôi cảm thấy, ta còn nên phân tích rõ những thủ pháp của mấy chuyên gia chia sẽ ngày hôm qua và tàng tư của mình cho mọi người cùng biết! Chậm trễ mọi người một chút thời gian, không sao chứ?

Mọi người nghe xong, còn có chia sẻ?

Có sao không?

Đương nhiên không sao

Từng người nhất thời kích động lên

Không hổ là người đến từ đại quốc khí phách to lớn, lễ nghi bang, phong cách nói chuyện và làm việc này phúc hậu cỡ nào

Trung Quốc có câu ngạn ngữ rất hay

Quân tử lấy hậu đức tái vật

Mọi người cũng cảm khái vạn phần.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Thật ra, hôm qua mấy chuyên gia nói thật ra rất không sai, có lẽ trong phẫu thuật tôi vận dụng không nhiều, chỉ dùng kỹ xảo của hai ba chuyên gia.

- Mượn thời gian này, tôi lại chia sẻ hạch tâm kỹ thuật của mấy chuyên gia khác cho mọi cùng học hỏi, đây là cảm thụ của tôi, tôi tin tưởng sau khi mọi người ở đây nghe xong, chắc chắn có thể có thu hoạch

Mà những chuyên gia kia thì nhất thời sắc mặt đen lại, từ đầu cho rằng mình thoát được rồi, nhưng mà... Cuối cùng vẫn không trốn qua một kiếp này.

Trần Thương nói rất tỉ mỉ, mỗi một chi tiết nhỏ đều cố gắng nói cho mọi người nói rõ.

Mà trong lòng những chuyên gia kia thì tức giận vô cùng, MMP, lý giải so với chính mình còn sâu sắc hơn! Thế nhưng lại chắc chắn phải bảo trì mỉm cười trước camera.

Thời gian sau đó, từ buổi trao giải trở thành buổi giảng bài, mọi người viết rất nhiều ghi chép

Cảm giác chuyến đi hội nghị hằng năm lần này không tệ

Nhưng càng nhiều hơn chính là cảm kích đối với Trần Thương

Trần Thương vừa dứt lời, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay

Trần Thương tiên sinh là người tốt

Người tốt cả đời MVP

- Trung Quốc không hổ là lễ nghi bang

- Bác sĩ Trần là quân tử chân chính

- Quân tử lấy hậu đức tái vật

Trần Thương nghe thấy phía dưới cảm khái, không khỏi sửng sốt một chút, không sai, xem ra Hàn Quốc và Nhật Bản nghiên cứu về quốc học nước mình không tệ.

【 Đinh! Anh chia sẻ y thuật, xem như hoàn thành nhiệm vụ tấm lòng của thầy thuốc, nhận được + 5 điểm kỹ năng! 】

Trần Thương nói miệng đắng lưỡi khô, lần này hội nghị tiến hành đến khoảng mười một giờ

Thế nhưng mà mọi người thích như mật ngọt, cảm thấy đây là một lần hội nghị có giá trị nhất từ trước đến nay.

Không có người nào cảm thấy thời gian quá lâu, ngược lại cảm thấy sao thời gian trôi nhanh như vậy?

Thế nhưng, những chuyên gia kia lại từng người nản lòng thoái chí, sang năm... Năm sau... Chỉ cần Trần Thương đến phát biểu, họ sẽ không nói một lời

Làm gì có ngươi như thế

Tất cả bí mật nhỏ của chúng tôi đều bị anh nói ra hết.

Hội nghị giải tán.

Gần như tất cả mọi người nhìn thấy Trần Thương, đều gật đầu cảm kích, biểu thị tôn kính

Một người đàn ông như vậy, đáng giá được mỗi người tôn kính.

Bởi vì người ta đại công vô tư, chia sẻ đồ tốt cho người khác, không tàng tư

Vì anh như vậy, nên mới ưu tú.

…

…

Hành trình một ngày ở Seoul kết thúc thuận lợi, Trần Thương làm linh vật một ngày, không ngừng chụp ảnh chung với vô số người.

Hôm sau, trời vừa sáng, Trần Thương và Tần Tường đã đi tới sân bay.

Mà một đám giáo sư chuyên gia Hàn Quốc tự thân đưa đến sân bay.

Khi đến cửa xét vé, một bọn người hô to:

- Hẹn gặp lại giáo sư Trần

Trần Thương vui vẻ tiến vào.

Chuyện này làm Tào Tuyên cảm giác thật rất kiêu ngạo, trước nay chưa từng có

Trước đây mỗi lần tham gia hội nghị đều là tự mình đến tự mình đi, Tào Tuyên muốn quen biết một vị Petra đều khó khăn như vậy, hiện tại thế nào?

Ai...

Khi đợi máy bay, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên

Trần Thương xem thử, là Trương Chí Tân?

- Giáo sư Trương, anh gọi tôi có chuyện gì?

Trương Chí Tân vội vàng lắc đầu:

- Không không không! Từ nay cậu sẽ là giáo sư Trần

- Giáo sư Trần, tôi nói cho cậu biết, cậu bị điểm tên nha

Trương Chí Tân hơi nói năng lộn xộn, Trần Thương chợt hơi lo lắng, anh đây là dấu hiệu trúng gió hay sao thế?

- Giáo sư Trần, tin tức cậu nhận được giải thưởng bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm đã truyền đến trong nước, hiện tại rất nhiều phương tiện truyền thông, đều đang bắt đầu công khai khen ngợi về cậu

- Nói sau khi cậu chiến thắng, vẫn không quên tuyên truyền và phổ cập kỹ thuật cho những người thí sinh tham dự ở đó, cậu có thể không giữ lại chút nào dốc túi nỗ lực dạy dỗ, tinh thần rất đáng học tập.

- Phương tiện truyền thông chủ yếu tán dương, nói cậu thể hiện tốt rõ ràng tinh thần phong cách và diện mạo bác sĩ Trung Quốc hiện đại

- Ngay cả truyền thông Hàn Quốc cũng đang nói cậu có đủ đạo đức nghề nghiệp nhất, có đủ tố chất làm gương nhất, có đủ phẩm đức bác sĩ nhất

Trần Thương nghe lời Trương Chí Tân nói, lập tức sững sờ.

Mình...

Thì ra mình ưu tú như thế à?

Trần Thương cúp điện thoại, Tần Tường bất đắc dĩ tò mò hỏi:

- Tiểu Trần, có chuyện gì vậy?

Trần Thương cười xấu hổ:

- Không có chuyện gì, đăng lên báo.

Tần Tường cười ha ha:

- Nha! Báo chí à, tôi nhớ được tôi cũng được lên rồi, nhật báo An Dương kia, còn có báo Sức khỏe và Đời sống, được lên hai lần, còn cả một lần ở Sức khỏe 24h chúng ta, giảng về bệnh ngoài da.

Tần Tường nói tới đây, cực kỳ kiêu ngạo.

- Đúng rồi, cậu lên báo gì?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi không biết, tôi chỉ mới nghe giáo sư Trương Chí Tân nói thôi, để tôi nhờ anh ấy gửi qua.

Lúc này, điện thoại sáng lên.

Trần Thương nhìn gửi tới tin tức, nói với Tần Tường:

- Nha! Lên « nhật báo nhân dân », « báo thanh niên Trung Quốc », « báo giáo dục Trung Quốc »... Nha! Còn có một cái « nhật báo vòng quanh trái đất ».

- Có điều, phần lớn đều chỉ viết một câu về tôi thôi! Khẳng định so ra kém giáo sư Tần nha

Trần Thương trực tiếp kém chút dọa cho Tần Tường té lăn trên đất

- Cái gì?

Chương 783: Chuyện Tần Hiếu Uyên Kiêu Ngạo Nhất

Không thể trách Tần Tường kinh ngạc

Những thứ này... Những tờ báo này đều là báo chí có tiếng nhất trong nước, mặc dù thời đại này báo chí cũng không phải quá thịnh hành, người đọc báo cũng không phải rất nhiều.

Nhưng chuyện này có ý nghĩa đặc biệt

Cái này tương đương với được điểm danh chính thức, thành tựu anh được công nhận rồi

Cái này có thể giống nhau à?

Trần Thương đưa điện thoại cho Tần Tường:

- Anh xem đi.

Tần Tường vội vàng nhận lấy điện thoại, trừng to mắt, quả thực khó có thể tin

Dựa vào cái gì?

Thế nhưng mà nghĩ lại, lập tức sửng sốt, thật

Điểm danh Trần Thương là: Quân tử lấy hậu đức tái vật, không kiêu ngạo không gấp, biểu hiện phong thái của nước ta rõ ràng, ở Hàn Quốc... thể hiện thật rõ ràng phẩm đức ưu tú nước ta, đức độ lễ nghi... là tinh thần phẩm đức của bác sĩ Trung Quốc

Mặc dù chỉ là đơn giản mấy câu khen ngợi

Nhưng mà, ý nghĩa ở trong đó cũng không phải là người bình thường có thể sánh được nha

Nói trắng ra, cái này chính là tín hiệu đó.

Tần Tường nhìn ảnh chụp, ao ước đến sắp khóc

...

Trên máy bay, Trần Thương nhắm mắt lại, chuẩn bị hưởng thụ thành quả mình nhận được.

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ khiêu chiến, thành công nhận được xưng hào bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm, nhận được ban thưởng phong phú: Mời lựa chọn một loại trong đó: 1, Túi kỹ năng phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt cấp hoàn mỹ; 2, Túi kỹ năng kiểm tra thể trạng cấp hoàn mỹ! 3, Túi kỹ năng kiểm tra hình ảnh cấp hoàn mỹ!】

Trần Thương nhìn ban thưởng, lập tức sững sờ

Túi kỹ năng ban thưởng cấp hoàn mỹ?

Thật... Có chút phong phú nha

Có điều nếu là túi kỹ năng, khẳng định không phải một kỹ năng.

Trần Thương đầu tiên sẽ loại bỏ túi kỹ năng chỉnh hình khuôn mặt, mình đã có đầy đủ khả năng hoàn thành rất nhiều phẫu thuật chỉnh hình, đối với phẫu thuật chỉnh hình bộ phận mũi, bộ phận môi, có lẽ sau này có thể từ từ bổ sung, không thể lại thêm điểm

Hiện tại quan trọng nhất là túi kỹ năng kiểm tra thể trạng và túi kỹ năng kiểm tra hình ảnh

Trong kiểm tra thể trạng, Trần Thương có cái hoàn mỹ là chẩn đoán nghe bệnh tim cấp hoàn mỹ.

Mà trong kiểm tra hình ảnh, Trần Thương chỉ có một cái bộ ngực kiểm tra hình ảnh hoàn mỹ.

Sức hấp dẫn của cả hai đều rất lớn

Rốt cuộc lựa chọn cái nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương đắn đo.

Thật ra, với tư cách bác sĩ cấp cứu lâm sàng mà nói, ý nghĩa việc kiểm tra thể trạng có vẻ lớn hơn một chút.

Kiểm tra hình ảnh học đã có bác sĩ chuyên khoa viết báo cáo, bình thường vấn đề sẽ không quá lớn.

Nhưng mà...

Kiểm tra thể trạng hoàn toàn có thể trợ giúp anh trong quá trình chẩn đoán bệnh, nhận được rất nhiều tin tức hữu dụng.

Cho dù là cấp cứu hay là phòng khám bệnh, đều vô cùng quan trọng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không do dự, trực tiếp lựa chọn túi kỹ năng kiểm tra thể trạng.

【 Đinh! Chúc mừng anh nhận được túi kỹ năng kiểm tra thể trạng... Nhận được kỹ năng bị động: cấp hoàn mỹ! 】

Nhắm mắt lại, Trần Thương xuất hiện ở bên trong một gian phòng trống trải.

Kiểm tra thể trạng là y học hiện đại thông qua xem, sờ, gõ, nghe đối với tín hiệu thân thể người mà phỏng đoán, ví dụ như phổi nghe chẩn đoán bệnh, bắt mạch, nghe nhịn tim chẩn đoán bệnh, bắt mạch phần bụng... vân vân và vân vân.

Đây là kỹ năng cơ sở mà bất kỳ một sinh viên ngành y nào đều phải có.

Còn có các loại hệ thần kinh phản xạ

Ví dụ như dấu hiệu Babinski thường gặp, dấu hiệu Kernig, phản xạ Hoffmann... Triệu chứng kích thích màng não…

Những thứ này nhìn như cơ bản, thật ra để hiểu rõ rất khó khăn.

Đây là một cái kỹ năng bác sĩ cần dùng cả một đời để học tập.

Đây cũng là vì sao rất nhiều danh y, đơn giản dựa vào một đôi tay và một cái ống nghe bệnh đã có thể chẩn đoán được bệnh tật.

Thậm chí đơn giản dựa vào dáng đi, các loại biểu lộ nhan sắc trên mặt, cũng có thể nhận đến rất nhiều thông tin.

Y học, cần không ngừng tìm tòi.

Trần Thương bắt đầu một lần lại một lần học tập.

Tần Tường bên cạnh nhìn thấy Trần Thương nhắm mắt lại, không chút nào rung động nào, trong lòng đã sớm mãnh liệt.

Người trẻ tuổi này lợi hại cỡ nào?

Khỏi cần phải nói, chỉ một phần tâm trí này người khác khó có thể vượt qua.

Nhận được thành tựu lớn như thế, nhưng không có một chút kích động nào.

Ai

Mà Trần Thương còn chưa xuống máy bay, Tỉnh Nhị Viện đã tới một đám lãnh đạo.

Chủ yếu là lãnh đạo ủy Vệ Kiện, còn có chuyên gia trong thành phố và trong tỉnh.

Trần Thương nhận được một giải thưởng, có dạng tính chất vô cùng danh dự này, đối với tỉnh Đông Dương hoặc là thành phố An Dương mà nói, đều là thành tựu phát triển ngành nghề chữa bệnh rất lớn.

Hơn nữa, cái này còn không phải mấu chốt nhất

Quan trọng nhất chính là lúc cuối giờ Trần Thương còn dốc túi dạy dỗ giảng bài một phen, để phương tiện truyền thông nước ngoài đối với Trần Thương tán dương rất nhiều, nói có đạo đức nghề nghiệp tốt đẹp, thể hiện rõ ràng phong cách và diện mạo, uy nghiêm lễ nghi của dân tộc Trung Hoa chúng ta

Đây là hào quang của Tỉnh Nhị Viện, cũng là hào quang tỉnh Đông Dương

Thế là, phóng viên thuận thế phỏng vấn thêm Tần Hiếu Uyên, mà lãnh đạo trong tỉnh đối với Tần Hiếu Uyên tán dương rất cao, ánh mắt tinh tường như ngọc

Dù sao một tuần trước người ta vừa mới quên mình vì việc, cứu người bị thương trong tay tên ác ôn, thuận thế giành giải quán quân trong cuộc thi đấu phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc.

Mới đảo mắt qua một tuần, người ta lại đi Hàn Quốc giành vòng nguyệt quế bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm

Thuận thế còn truyền bá phong cách và diện mạo của tổ quốc chúng ta, nâng uy tín nước ta lên cao

Điều này làm cho lãnh đạo bệnh viện xung quanh đều nhanh ao ước đến khóc.

Rốt cuộc Triệu Tu Bình ý thức được câu nói kia của Tiền Lượng, thế nhưng mà... Hiện tại muốn khóc cũng không kịp.

Nếu như thời gian quay lại, anh nguyện ý cho Trần Thương làm chủ nhiệm một khoa, không, phó viện trưởng cũng được! !

...

Mà Tần Hiếu Uyên nhìn văn phòng mới thêm một cái bảng hiệu ưu tú! Bỗng nhiên trong lúc đó ý thức được: Việc kiêu ngạo nhất của đời ông không phải làm viện trưởng.

Mà là sinh một đứa con gái tốt

Trần Thương trở về được hoan nghênh cực kỳ

Vui vẻ nhất thuộc về những đám phú bà kia.

Xế chiều hôm đó, khi biết Trần Thương trở về bệnh viện, lập tức chạy đến bệnh viện, cầm cờ thưởng trong tay.

Dù sao mọi người đều biết, hiện tại bác sĩ Trần là bác sĩ chỉnh hình cao cấp nhất trên thế giới, nhận được danh hiệu bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm

Hiện tại không đi, nói không chừng chẳng nhận được số nữa

Lúc trước, khi chưa tham gia giải thi đấu, anh đã là bác sĩ chỉnh hình giá trăm vạn, tìm cũng không tìm được

Hiện tại đi xài bao nhiêu tiền tạm thời không nói, lỡ như không đợi được đến lượt mình thì biết phải làm sao?

Hơn nữa

Chồng các bà đều nói, có thể thì ở gần bác sĩ Trần một chút, người ta là người được báo chí truyền thông công khai như《báo Nhân Dân hằng ngày》đăng lên tán dương khen ngợi đó.

Mặc dù thấy chồng ở nhà đẩy mình qua Trần Thương hơi là lạ...

Nhưng nhìn thấy Louis Vuitton vừa mua, mặt mũi cũng không còn quan trọng.

Chương 784: Kích Hoạt Hệ Thống Phòng Ban

Trần Thương căn bản vừa trở về, đang còn muốn trong nhà nghỉ ngơi, thế nhưng mà bị điện thoại của cha vợ gọi vào bệnh viện.

Tần Hiếu Uyên cũng cực kỳ bất đắc dĩ, dù sao trước đây đám phú bà người ta góp tiền, bây giờ đuổi đi cũng không phải biện pháp tốt.

Chỉ có thể gọi Trần Thương tới

Trần Thương vừa tới bệnh viện, lập tức nhìn thấy nhiều người như vậy cầm cờ thưởng cảm ơn mình.

Có một loại ảo giác Hoa Đà tái thế

Lập tức cũng hơi mờ mịt, bởi vì... Anh cực kỳ chắc chắn, đám người này không phải người bệnh của mình.

Lúc này, Tần Hiếu Uyên mới nói cho Trần Thương, đây đều là quý bà kim chủ từng quyên tiền cho mình

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, hiểu rõ ra.

Đi ba ngày, không biết bao nhiêu người đều quyên tiền, nghĩ tới đây, Trần Thương thật ra đáy lòng cũng hơi cảm thấy có trách nhiệm.

Dù sao cũng là con đường của mình đi, đều là ân tình, khi cần trả ơn này nọ, chính mình cũng không tốt chối từ nha.

Điền Hương Lan nhìn thấy Trần Thương, mở miệng gọi một tiếng chủ nhiệm Trần, so với gọi Lý Bảo Sơn còn thuận miệng hơn.

Điều này làm cho Lý Bảo Sơn vô cùng tức giận, phụ nữ thấy tiền mắt sáng lên...

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Y tá trưởng, hiện tại... Góp được bao nhiêu tiền, có danh sách không?

Điền Hương Lan gật đầu, trực tiếp in tư liệu đưa cho Trần Thương nói:

- Có, chúng tôi chuẩn bị tạo ra một thứ giống như danh sách từ thiện ở khoa cấp cứu sau đó viết những cái tên này lên.

Trần Thương khi nhìn thấy tổng số tiền, lập tức hít sâu một hơi

- 880 vạn?

Điền Hương Lan gật đầu

Tần Hiếu Uyên cũng bất đắc dĩ thở dài, ông hiện tại đã ý thức được, người con rể này của mình cũng không phải người phàm, chỉ mới chia sẽ bài viết kêu gọi ủng hộ lên trang cá nhân đa có thể mang về gần ngàn vạn cho tài chính.

Dạng giao thiệp này, ngẫm lại đều cảm thấy đáng sợ.

Tần Hiếu Uyên trong cái xã hội này làm nhiều năm như vậy, biết rõ xã hội này hiện thực.

Tuyệt đối không nên cảm thấy người có tiền rất nhiều, sẽ nghĩ người ta không quan tâm tiền.

Thật ra, họ so với ai khác còn quan tâm hơn.

Không có một thổ hào nào là kẻngười ngu, họ tính toán so cái gì đều rõ ràng hơn.

Thế nhưng mà, chính là bởi vì như thế, nguyện ý lấy ra nhiều tiền như vậy đến quyên cho Trần Thương, cái này chắc chắn là đã nhìn trúng một loại khả năng nào đó của Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên để tay lên ngực tự hỏi một cái, ông có thể quyên tới bao nhiêu quyên tiền?

Nhìn thoáng qua Trần Thương, Tần Hiếu Uyên muốn nói cho cậu những chuyện này, thế nhưng mà nhìn thấy Trần Thương ánh mắt ngưng trọng, bất đắc dĩ thở dài.

Có lẽ Trần Thương tâm lý nắm chắc.

Tập đoàn Trịnh thị: hai vợ chồng Trịnh Quốc Đàm - Trương Ái Hương: 200 vạn

Công ty Điền Hoa: Tiêu Điền Hoa: 150 vạn

...

...

Đằng sau còn có mấy tên xem qua không biết quyên tặng 30 vạn, 20 vạn, hẳn là những phú bà này.

Trong lòng Trần Thương cũng nắm chắc.

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, hiện tại chính thức thành lập quỹ từ thiện cho cấp cứu nguy cấp nghiêm trọng, cháu là chủ tịch hội ngân sách, cũng là tổ trưởng, vì lẽ đó hướng đi để dùng số tiền bạc này, cháu có quyền nói chuyện tuyệt đối.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, nhẹ gật đầu:

- Viện trưởng Tần, cháu sẽ cố gắng làm tốt.

Sau đó, Trần Thương tìm tới đám phú bà chuẩn bị tìm đến mình chỉnh dung kia, nói:

- Trần Thương ở đây thực tình cảm ơn mọi người quyên tặng, tôi sẽ vào chủ nhật tuần này tiến hành phẫu thuật chỉnh dung một tuần, mọi người đi bệnh viện chỉnh hình Chí Tân sớm sắp xếp chuẩn bị đi.

- Lần phẫu thuật này là phẫu thuật từ thiện, tất cả toàn bộ phí tổn, sẽ quyên tặng vào quỹ từ thiện cấp cứu nguy cấp nghiêm trọng của chúng tôi, phí tổn không cần cho bệnh viện chỉnh hình, quyên tiền bao nhiêu, toàn bằng ý nguyện mỗi người, cảm ơn mọi người

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn Điền Hương Lan:

- Y tá trưởng, cô hỗ trợ chuẩn bị liên lạc với chính phủ một chút, chứng minh quỹ từ thiện quyên góp tiền của chúng ta đi, rồi đưa cho mỗi người nào từng quyên tặng

Trần Thương nghĩ rất rõ ràng, chính mình hô hào quyên tiền, nếu như không bày ra hành động, những chuyện này sẽ trở nên vô nghĩa.

Mà bây giờ, từ thiện phẫu thuật chỉnh dung chính là một biện pháp rất tốt.

Hơn nữa, vậy cũng sẽ là một bút tài chính cực kỳ khổng lồ

Sau khi nói xong, Trần Thương trực tiếp liên hệ Từ Nhu, để cô đăng ký cho tốt.

Sau đó gọi mọi người rời đi.

Sau khi đám phú bà nghe thấy Trần Thương muốn làm từ thiện chỉnh dung, lập tức hai mắt sáng lên, cái bác sĩ Trần này quả nhiên là một nhân vật tốt

Mọi người không ngốc

Mọi người rời đi, để khoa cấp cứu lần nữa khôi phục lại hoạt động bình thường mỗi ngày.

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương một bộ có quyền tổ hợp bài bản hẳn hoi này, trong lòng hết sức vui vẻ

Cười cười, đứng dậy rời đi.

Sau khi Trần Thương trở về, giúp cho tiểu tổ cấp cứu kia nhẹ nhàng thở ra, có Trần Thương ở đây, cái tổ cấp cứu này của bọn họ mới chính thức lợi hại được.

Mà toàn bộ khoa cấp cứu thấy Trần Thương trở về thì reo hò, bởi vì mỗi một vinh dự của Trần Thương, đều là thuộc về vinh dự cả cấp cứu nha.

Cái này cũng cho một cái tập thể mọi người cái cảm giác tốt.

Trần Thương mang quà về cho mọi người, những này không hoàn toàn là Trần Thương mua, mà là khi du lịch, những chuyên gia Hàn Quốc kia tặng cho Trần Thương, thuận tiện Trần Thương cũng mua đến một chút đặc sản, tặng cho bác sĩ y tá ở khoa cấp cứu.

Mọi người tự nhiên cũng là vui vẻ nói một tiếng:

- Cảm ơn chủ nhiệm Trần

Ngồi trên ghế, Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【 Đinh! Quỹ từ thiện cấp cứu nguy cấp nghiêm trọng chính thức thành lập, đối với phát triển phòng ban mang đến ảnh hưởng vô cùng tích cực, thông qua khảo nghiệm! 】

【 Đinh! Hệ thống phòng ban chính thức kích hoạt! 】

m thanh thông báo thanh thúy vang lên, bỗng nhiên Trần Thương nhìn thấy bên trên màn hình ảo xuất hiện một giao diện phòng ban

Sau khi ấn mở phòng ban ra, xuất hiện tên, đẳng cấp, còn có chức vị của tất cả mọi người.

Trần Thương nhìn chính mình:

Trần Thương: Đẳng cấp 41, phó chủ nhiệm phòng ban

Trần Thương có một loại cảm giác trong bang phái của trò chơi.

Anh điểm vào thông tin người khác, có xem xét qua một chút, nhưng mà...

【 Đinh! Quyền hạn không đủ, chủ nhiệm khoa mới có thể xem. 】

Trần Thương bất đắc dĩ.

Chỉ có thể nhìn đẳng cấp người ta, thông tin cụ thể không nhìn thấy.

Mà hệ thống phòng ban có hai bộ phận, một bộ phận là lâm sàng, một bộ phận nghiên cứu khoa học.

Sau đó Trần Thương lựa chọn lâm sàng, lập tức xuất hiện một giao diện khác:

【 Lâm sàng: Cho điểm: 23 điểm. 】

【Kỹ năng phòng ban: Phương pháp khâu Chen; Phẫu thuật cắt ruột thừa vết thương nhỏ; Nội soi vết thương nhỏ xâm lấn tối thiểu. Nhắc nhở: Sau khi mở ra hệ thống phòng ban, nhân viên phòng ban học tập kỹ năng tương quan, có thể gia tăng tiến độ học tập. 】

【 Nghiên cứu khoa học: Cho điểm: 3 điểm. 】

【 Hạng mục nghiên cứu khoa học: Tạm thời chưa có! 】

【 Tổng hợp cho điểm: 26 điểm, xếp hạng: Toàn quốc thứ 319, trong tỉnh: Thứ 6! 】

Hiện tại, Trần Thương đối với khoa cấp cứu bọn anh rốt cuộc có một cái trực quan hiểu rõ.

Thì ra chúng ta chỉ đơn giản là cặn bã nha

Trong số 783 bệnh viện hạng A trên cả nước, chúng ta xếp hàng thứ 319, thực tế là xấu hổ.

Chương 785: Cứu Viện Khẩn Cấp Hơn 100 Cây Số

Nhưng

Nhìn kỹ năng lâm sàng trong ba kỹ năng, Trần Thương nhất thời sửng sốt một chút, cái này không phải chính là ba kỹ năng của mình tạo ra à?

Tại sao không có những người khác?

Lúc này, hệ thống nhắc nhở vang lên.

【Đinh! Kỹ năng lâm sàng phòng ban chắc chắn phải thông qua phòng ban nghiên cứu khoa học nhận được, ví dụ như thông qua phát biểu luận văn, tiến hành thí nghiệm lâm sàng, nhận được kỹ năng trị bệnh và thủ đoạn trị liệu có hiệu quả xác thực đối với người bệnh!】

Trần Thương giờ mới hiểu được, ba kỹ năng của mình, tất cả đều là thông qua phát biểu luận văn, thông qua số liệu nghiên cứu lâm sàng nhận đến kỹ năng hữu hiệu.

Mà những kỹ năng này, nếu như thành viên phòng ban muốn học tập, tiến độ dù sao sẽ nhanh hơn rất nhiều

Cái này thật ra tương đương với kỹ năng bang phái

Mà muốn nhận được kỹ năng bang phái, chắc chắn phải làm nghiên cứu khoa học, thông qua nghiên cứu khoa học nghiên cứu ra kỹ năng.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Trần Thương ý thức được, phòng ban muốn phát triển, chắc chắn phải kết hợp nghiên cứu khoa học và lâm sàng.

【Đinh! Với tư cách chủ nhiệm phòng ban (phó chủ nhiệm), mỗi tháng anh sẽ nhận được một gói quà. Nhắc nhở: Xếp hạng càng cao, gói quà càng phong phú!】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy xếp hạng hơn ba trăm, yên lặng thở dài

Phát triển khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, gánh nặng đường xa

...

...

Trong khoảng thời gian kế tiếp, cuộc sống Trần Thương cũng lại lần nữa bước vào quỹ đạo.

Khác biệt duy nhất chính là, hiện tại đi chỗ nào tất cả mọi người đều tôn kính gọi một tiếng chủ nhiệm Trần, càng thêm nhiệt tình.

Không sai, từ quán quân giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc đến bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm, tất cả mọi người biết được, Trần Thương đã không phải là người họ có thể so sánh được.

Đừng nói chỉ là phó chủ nhiệm, hiện tại không biết có bao nhiêu bệnh viện thậm chí muốn mời Trần Thương ra ngoài làm viện trưởng cũng nói không chuẩn

Nhưng, công tác cấp cứu hình như xưa nay sẽ không bởi vì là chủ nhiệm sẽ để anh bớt làm chút công việc.

Lúc xế chiều, Trần Thương mới từ bên ngoài đi vào, chỉ nghe thấy y tá trưởng nhìn Vương Khiêm, tức giận khiển trách:

- Bác sĩ Vương, tôi đã nói bao nhiêu lần, có thể ít dùng băng gạc chút hay không, còn có anh Povidone, một lần đổ nhiều như thế, anh... Quá lãng phí! Tôi cho anh biết, lần sau lại để cho tôi phát hiện anh như thế, tôi có thể nói cho chủ nhiệm trừ lương anh.

- Còn có, anh nhìn anh và chủ nhiệm An đi, bệnh viện nhà anh mở à? Chỉ khâu không phải tiền à? Dụng cụ sát trùng không phải tiền? Không quản lý việc nhà không biết cái gì đều cần tiền

Vương Khiêm bất đắc dĩ cười xấu hổ:

- Chị Điền, tôi đã biết rồi, cô đừng nóng giận, cô nói cô muốn tức tới mức mọc ra cục u tuyến sữa, còn không phải chúng tôi phẫu thuật cho cô à? Không đáng

Vương Khiêm nhất thời làm Điền Hương Lan dở khóc dở cười

Hai người nhìn thấy Trần Thương qua đây, Vương Khiêm bỗng nhiên tìm được dê thế tội:

- Nha! Chị Điền, Trần Thương còn lãng phí hơn so với tôi, cô không nói cậu ta?

Điền Hương Lan liếc mắt, cười giễu một tiếng:

- Người ta chủ nhiệm Trần là phó chủ nhiệm phòng ban, hơn nữa còn là thần tài phòng ban chúng ta, nếu cậu có thể gọi tới 1000 vạn tiền quyên góp, tôi không nói hai lời, cho dù cậu cầm Povidone ngâm trong bồn tắm băng gạc đi WC, tôi cũng không nói hai lời mua lại cho cậu

Y tá bên cạnh nhất thời nở nụ cười

Vương Khiêm bất đắc dĩ tủi thân:

- Chị Điền, ngươi chơi song tiêu

Ngay lúc này, điện thoại y tá trạm vang lên, Nhạc Nhạc nhận điện thoại, sau một lúc lâu về sau, nhất thời ngẩng đầu nói

- Chủ nhiệm Trần, trung tâm cấp cứu gọi điện thoại tới, viện Vệ Sinh Nam Kiều Hương Trấn có một người bệnh nhồi máu cơ tim cấp tính, nói chúng ta đi đón

Trần Thương nhất thời sửng sốt một chút:

- Tình huống cụ thể của người bệnh như thế nào?

Nhạc Nhạc thô sơ giản lược thuật lại triệu chứng một lần, thường xuyên nóng ruột xem bệnh, loại khả năng ký ức này đối với tình hình bệnh tật người bệnh cũng coi là luyện ra

- Người bệnh là người già, nữ tính, bảy mươi mốt tuổi, một tuần trước bởi vì nhồi máu cơ tim cấp tính phát tác đưa đến viện Vệ Sinh Nam Kiều Hương Trấn nằm viện trị liệu, sáng sớm hôm nay triệu chứng đột nhiên nặng thêm, thở hổn hển nghiêm trọng, yêu cầu bệnh viện nơi đó huyện chi viện hội chẩn, thế nhưng mà sau khi đối phương đi, cũng hết cách rồi quá minh xác, hiện tại chắc chắn phải đưa đến thành phố An Dương.

- Thế nhưng bác sĩ trực ban của đối phương không thể nào vận chuyển khoảng cách dài, hi vọng chúng ta phối hợp cấp cứu người bệnh

Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu, trong lòng cũng có một chút suy đoán cùng ý nghĩ.

Lịch sử bệnh tật cụ thể không được biết, hơn nữa, loại tình huống này, cho dù có hỏi rõ ràng cũng vô dụng.

Bởi vì bác sĩ cấp cứu là cái gì?

Nói trắng ra, chính là khi người bệnh gọi 120 cầu cứu, không quan tâm phía trước là đầm rồng hang hổ, anh chắc chắn phải dũng cảm tiến tới.

Nói thấy chết không sờn khẳng định hơi khoa trương, nhưng mà... Ai bảo chúng ta là bác sĩ cấp cứu chứ?

Loại đường dài đến khám bệnh tại nhà này chính là như vậy, trên đường nguy hiểm rất lớn, mỗi tháng Trần Thương đều phải đi mấy chuyến.

Hơn nữa mỗi một chuyến đều là kinh tâm động phách.

Vương Khiêm bất đắc dĩ nói:

- Viện Vệ Sinh Nam Kiều Hương Trấn? Cách nơi này đến hơn 100 cây số? Hơn nữa còn có một đoạn đường núi, không dễ đi

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, tranh hủ thời gian đi, người bệnh là thời kỳ dưỡng bệnh nhồi máu cơ tim cấp tính, hiện tại bệnh tình tăng thêm, khẳng định là có biến chứng bệnh, làm không tốt đến tranh thủ thời gian phẫu thuật, tranh thủ thời gian chuẩn bị đồ

Sau khi nói xong, Trần Thương quay người nhìn Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, cô đi với tôi một chuyến?

Trần Thương cực kỳ ưa thích tiểu cô nương Lâm Nhiễm này, tay mắt lanh lẹ, linh hoạt rất nhiều so với Nhạc Nhạc, Trần Thương thường xuyên mang theo cô đến khám bệnh tại nhà 120.

Bỗng nhiên Vương Khiêm nói:

- Tôi cùng đi với?

Trần Thương trực tiếp lắc đầu:

- Trong khoa nhiều chuyện, cậu cùng với Văn Phú họ, nói không chừng cũng có phẫu thuật cấp cứu nữa

Vương Khiêm đành phải thôi

Loại đi nông thôn này trong lòng Trần Thương cũng không chắc chắn, không phải là bởi vì mặt khác.

Mà là một cái vấn đề rất thực tế.

Trong nước tài nguyên chữa bệnh phân bố vô cùng không cân bằng, tổng hợp tố chất bác sĩ từ chuyên gia quyền uy đến bác sĩ hương trấn, tri thức lý luận cùng khả năng lâm sàng đều là dưới đường đi trượt, Trần Thương ngây người ở cấp cứu Tỉnh Nhị Viện hơn ba năm, anh thường xuyên đến cơ sở cấp cứu, đối với tình trạng này có thể nói là cảm khái rất sâu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không dám trì hoãn thời gian.

Dụng cụ khử rung tim là chắc chắn phải mang theo

Còn phải chuẩn bị vật tư cấp cứu, nghĩ tới nghĩ lui, anh bỗng nhiên nghĩ đến Quách Vân Phi lần trước trên xe phẫu thuật, thế là nói với Tiểu Lâm:

- Đi chuẩn bị một bộ dụng cụ phẫu thuật khẩn cấp

Tiểu Lâm cực kỳ nghe lời, động tác nhanh nhẹn, không bao lâu hai người lên xe tài xế Dương.

Ông Dương nghe thấy viện Vệ Sinh Nam Kiều Hương Trấn xong, nhất thời nhíu mày, cười nói:

- Đoạn đường này thật đúng là không dễ đi

- Ra khỏi nội thành, lên cao tốc, chuyển tới đường liên tỉnh, còn phải đi một đoạn đường liên xã, lên vùng núi, đi mấy cây số đường cái vòng quanh núi, có loại cảm giác du lịch.

- Nói thật, nếu như không phải làm nhiệm vụ, đi chỗ đó lái xe hóng mát là một lựa chọn tốt

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói.

Tài xế lão Dương lái xe cấp cứu 120 cả một đời, hơn phân nửa Đông Dương đều đi qua, đường tới mỗi cái bệnh viện đều là xe nhẹ đường quen.

Hai giờ sau, xe thuận lợi tiến vào viện Vệ Sinh Nam Kiều Hương Trấn. Trần Thương vội vàng mang theo Tiểu Lâm đi vào bên trong

Chương 786: Manh Mối Rõ Ràng

Ông Dương lái xe cấp cứu cả một đời, từ Kim Bôi Ge Ruisi đến Benz 416, xe thay đổi cũng chứng kiến EMSS thành phố An Dương phát triển những năm này.

Lần này ra ngoài, ông Dương lái Benz 214, động lực đủ, vận tốc cao nhất 200 km/h, cũng như lượng dầu tiêu hao khả quan.

Loại này xe có thể không có tiện lợi chút nào, một bộ xe cứu thương Benz nguyên trang hệ liệt, lại đến hơn 140 vạn, đây là tiêu chuẩn thấp nhất

Đương nhiên, tuyệt đối không chỉ là giá cả xe, còn bao gồm thiết bị cung cấp oxi, hệ thống lọc không khí, giám sát điện tim, máy hô hấp, dụng cụ khử rung tim... Những thiết bị chuyên nghiệp này.

Bình thường mà nói, có thể làm xe cấp cứu, không chắc chắn là xưởng xa xỉ, nhưng cơ bản rất đáng tin, hàng nội địa Kim Bôi cũng coi là uy tín lâu năm.

Nhưng mà... Benz 216 thiếu hụt cũng rất rõ ràng, đó là giảm xóc, xe cấp cứu đi trong thành phố, cực kỳ trơn tru

Thế nhưng đi loại đường núi này, cho Trần Thương cảm giác chính là mình có chút tung bay...

Tính năng Benz hoàn toàn không phát huy ra được, thậm chí chuyển hướng cùng trình độ linh hoạt còn không bằng Kim Bôi trong nước.

Loại đi đường núi cấp cứu này, thật ra khảo nghiệm đối với tài xế xe cấp cứu vẫn rất lớn

Tiểu Lâm ngồi ở vị trí kế bên tài xế còn tốt, mà Trần Thương ngồi ở phía sau buồng xe, sau khi xuống, cảm giác bước chân đều có chút phù phiếm.

Viện trưởng viện Vệ Sinh Nam Kiều Hương Trấn đã đợi tại cửa ra vào, nhìn thấy bọn người Trần Thương, nhất thời sắc mặt vui mừng, vội vàng tiến lên đón

- Chào chuyên gia

Viện trưởng rất nhiệt tình, mở miệng một tiếng chuyên gia khiến Trần Thương còn hơi không thích ứng.

Hàn huyên một phen, hướng thẳng đi vào bên trong.

Viện Vệ Sinh Hương Trấn này phát triển cũng tạm được, bệnh viện cao bốn tầng, nhìn cũng rất hoành tráng.

Trần Thương đi theo viện trưởng cùng nhau lên lầu, ông Dương thì sau khi quay đầu chiếc xe, làm tốt chuẩn bị vận chuyển.

Bình thường nếu như hai người anh ta và Trần Thương đến khám bệnh tại nhà, anh ta sẽ theo ở phía sau hỗ trợ, như tình huống không thiếu nhân thủ này, ông Dương cũng không thích nhúng tay.

Tiểu Lâm thì là nhu thuận xách hộp đồ cấp cứu, theo sau lưng Trần Thương thật sát.

Mấy năm công tác cấp cứu, thật ra năng lực Tiểu Lâm cũng đã không chỉ là y tá, nói lời thật tình, năng lực cấp cứu của Tiểu Lâm khả năng còn trên viện trưởng trước mắt này.

Lầu hai là nội khoa tim, sau khi một đoàn người tiến phòng bệnh.

Rốt cuộc Trần Thương thấy được người bệnh, bà cụ bảy mươi mốt tuổi, lúc này bà nằm ở trên giường, giường bị dao động, hô hấp dồn dập, thở dốc liên tục

Mà con mắt mệt mỏi một mực nhắm, âm thanh thở hổn hển hơi có vẻ thô ráp không biết là tiếng ngáy hay chuyện gì xảy ra.

Trên lỗ mũi mang ống dưỡng khí, sắc mặt trắng bệch thống khổ

Lần đầu tiên Trần Thương nhìn thấy đã cảm giác được chuyện này dường như không hề đơn giản như tưởng tượng

Nghĩ tới đây, Trần Thương trước tiên nghĩ đến khả năng suy tim.

Người bệnh già nhồi máu cơ tim cấp tính, trong lúc đó phát tác là khả năng xuất hiện suy tim cấp tính.

Bác sĩ quản giường là một người niên cấp còn không bằng Trần Thương, thế nhưng mà nhìn trình độ dầu mỡ, thời gian làm việc cũng không ngắn.

Chỉ là Trần Thương tự nhiên cũng không cần thiết có quá nhiều yêu cầu với người ta, dù sao nói thật, bây giờ người trẻ tuổi có thể đến viện Vệ Sinh cũng không nhiều, còn có thể có quá nhiều yêu cầu gì?

Vốn Trần Thương còn muốn hỏi một chút tình huống, nghĩ tới nghĩ lui, dẫn đầu đi đến bên giường bà cụ, vén chăn lên, nhìn một chút chân và bàn chân.

Người nhà là một phụ nữ nông thôn, hẳn là con dâu, nhưng mà ở bên cạnh hầu hạ vô cùng chu toàn.

Bình thường mà nói, người bệnh suy tim phải sẽ có phù thũng, thế nhưng mà lão nhân không có một chút dấu hiệu, chân không sưng, trên mặt cũng không có quá nhiều vết tích sưng phù.

Trần Thương nhìn thấy lão nhân ngồi thẳng hô hấp, thật ra vừa bắt đầu cảm giác không giống như một người bệnh suy tim phải.

Cũng là một biểu hiện điển hình suy tim trái, dù sao điển hình hô hấp khó khăn, ngồi thẳng hô hấp.

Trần Thương không tiếp tục kiểm tra nữa, lúc này bà cụ mở mắt, nhìn thấy Trần Thương thì cười cười.

Đây là một bà cụ cười lên rất hiền lành, mặt mũi hiền lành.

Trần Thương nhìn bà cụ, đầu tiên là hỏi mấy vấn đề đơn giản, những vấn đề ví dụ như bao nhiêu tuổi, đi ngủ có được hay không.

Bà cụ trả lời rất rõ ràng.

Trần Thương cũng là âm thầm gật đầu, ý thức rõ ràng, suy nghĩ bình thường, thần chí rõ ràng, như thế yên tâm không ít.

Lúc này, Trần Thương mới bắt đầu tiếp tục hỏi thăm bệnh án.

Bảy ngày trước đột nhiên phát tác nhồi máu cơ tim, kịp thời đưa đến bệnh viện, buổi sáng hôm qua bắt đầu xuất hiện khó thở, có thể nằm thẳng, chỉ là nửa nằm thoải mái như vậy, có điều ròng rã một đêm cảm giác ngực khó chịu, hô hấp khó khăn, căn bản không có cách nào ngủ, vì lẽ đó cả người bệnh lộ ra bực bội bất an, hơi nôn nóng

Trần Thương trước hết an ủi lão nhân một phen, sau đó để người nhà gọi bà cụ nằm xong.

Trần Thương cầm lấy ống nghe bệnh bắt đầu nghe chẩn đoán bệnh

Chóp, bộ phận đỉnh quả tim có thể nghe thấy tiếng tâm thu điển hình, 2 đáy phổi cũng có Rales ẩm

Trần Thương nhất thời nhíu mày

Không đúng?

Đây không phải triệu chứng suy tim?

Vừa bắt đầu dựa theo lão nhân miêu tả, cùng người nhà biểu đạt, tất cả triệu chứng đều đang hướng về phía suy tim trái.

Nhưng sau khi Trần Thương nghe xong, mặc dù không thể loại trừ, nhưng... Đây không phải nguyên nhân chủ yếu

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói Tiểu Lâm đo huyết áp và lượng oxi trong máu.

- Huyết áp 120/80 mmHg
- Nhịp tim 100 lần trên phút
- Lượng oxi trong máu 95

Trần Thương nhìn bà cụ:

- Trước đây có từng bị bệnh tim hay không? Hoặc là những thứ cao huyết áp này...

Bà cụ lắc đầu.

Con dâu bên cạnh cũng nói:

- Thân thể mẹ trước đây vẫn luôn rất khỏe mạnh, sinh năm người con trai, hai người con gái

Trần Thương sững sờ, bảy người anh chị em, mặc dù không thể chứng minh cái gì, nhưng. Thân thể này hẳn cũng không tệ

Nghĩ tới đây, Trần Thương quay người nhìn bác sĩ quản giường:

- Đưa bệnh lịch cho tôi.

Bác sĩ chủ quản ngược lại hết sức phối hợp:

- Được, anh chờ chút

Không bao lâu, đãcầm lấy kẹp bệnh lịch đi tới.

Trần Thương nhìn thấy điện tâm đồ có bảy, tám tấm như thế, mỗi ngày đều làm, khi nhập viện hai cái, đều là điển hình ST đoạn cánh cung nâng lên, hình sóng điển hình nhồi máu cơ tim cấp tính.

Thế nhưng... Mấy ngày sau, mỗi ngày một tấm điện tâm đồ, mặc dù ngực hết đau nhức, nhưng đoạn ST của người bệnh cũng không trở về tiết tấu bình thường.

Rốt cuộc là tình huống thế nào?

Hiện tại nếu như không thể chẩn đoán bệnh rõ ràng, khẳng định là không thể lên đường

Lúc này, con của lão nhân cũng tới, năm người con trai tiến đến, Trần Thương quay người, nhìn từng người thân cao mã đại, đột nhiên cảm thấy đây cũng là một người mẹ kiêu ngạo.

- Bác sĩ, tranh thủ thời gian đưa đi An Dương.

Người đàn ông lớn tuổi nói.

Trần Thương lắc đầu:

- Chờ một chút, hiện tại tình huống bà cụ không ổn định, đường xá xa xôi, tôi lo lắng xảy ra vấn đề, chắc chắn phải ổn định triệu chứng rồi nói tiếp, tối thiểu phải chẩn đoán bệnh rõ ràng

Người nhà nghe thấy lời Trần Thương nói thì không nói nữa.

Người trong thôn nghĩ, người ta là chuyên gia từ tỉnh xuống, nói khẳng định đúng, vẫn là không muốn lanh chanh.

Ngược lại, loại người kiến thức nửa vời cứ lấy Baidu đến chọc bác sĩ, càng khiến người ta đau đầu

Lúc này, Trần Thương đặt tay ở vị trí trái tim, vị trí đỉnh quả tim rung động mạnh nhất, tiếp tục cảm thụ một phen, có rung động?

Tín hiệu này nhất thời khiến Trần Thương hơi mừng rỡ

Chương 787: Lựa Chọn Khó Khăn

Trần Thương vội vàng nói:

- Mang một tâm điện đồ đến?

Bác sĩ rất phối hợp, không lâu sau đã mang đến.

Trần Thương nhìn điện tâm đồ, so sánh với mấy ngày trước và sau, trong lòng đã rõ tất cả

Nhưng mà Trần Thương không nói thẳng, còn cần làm một bước xác định chuẩn đoán trong lòng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng hỏi:

- Khi bà mới nằm viện, đã làm chuẩn đoán tim chưa?

Sau khi bác sĩ nghe vậy, lập tức đỏ mặt.

Bởi vì hồ sơ bệnh án khi nhập viện đã viết, nhưng mà... Về cơ bản đều là từ khuôn mẫu viết ra, không có tác dụng gì.

Trần Thương nhìn hồ sơ bệnh án, hỏi lại chính mình, đương nhiên là biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà không có nói mà thôi.

Nếu không ngay trước mặt viện trưởng và người thân sẽ rất khó xử

Bác sĩ trẻ tuổi cảm kích nhìn Trần Thương một cái, gật đầu:

- Tất nhiên có chuẩn đoán.

Trần Thương không nghi ngờ, bởi vì chuyện này đối với bác sĩ khoa tim mà nói là việc làm thường ngày, có lẽ quyển hồ sơ bệnh án lười viết nhưng mà quy trình khi nhập viện vẫn phải làm

Anh hỏi tiếp:

- Vậy lúc đó cậu có nghe được tạp âm gì không?

Bác sĩ nghe câu hỏi của Trần Thương, cau mày suy nghĩ một lát sau anh ta lắc đầu:

- Không có, lúc tới luôn rất tốt.

Trần Thương:

- Ngày hôm qua thì sao? Cậu có nghe chẩn không? Có nghe thấy tạp âm nào không?

Bác sĩ không có giấu giếm nói thật:

- Ngày hôm qua không có nghe, lúc ấy nhìn thấy tình huống của bà, tôi nghĩ là suy tim trái cấp tính, dùng mạnh tim lợi tiểu, nhưng mà.... Dường như dấu hiệu được cải thiện cũng không rõ ràng.

- Gọi điện thoại cho bệnh viện huyện, bên kia cũng không là rõ ràng được, không dám đưa bà đi.

Nói đến đây, bác sĩ cũng thật bất đắc dĩ.

Nhưng mà đây cũng là chuyện thường xảy ra, bệnh viện cơ sở nhiều khi chẩn đoán rất lâu cũng không ra bệnh, không muốn gánh vác nguy hiểm, chứ đừng nói là một người bệnh cấp tính nhồi máu cơ tim và biến chứng không rõ ràng.

Nếu xảy ra chuyện gì, năm con trai và hai con gái cũng đủ để cho họ ăn một bình

Trần Thương nghe bác sĩ chủ quản, trong lòng lập tức có manh mối.

Lúc này, viện trưởng không nhịn được hỏi:

- Đồng chí chuyên gia, cậu cảm thấy đây là tình trạng gì?

Trần Thương trầm ngâm chốc lát, nói:

- Dựa vào xem điện tâm đồ của bà cụ, đoạn ST kéo dài lên, dựa theo thuốc mà bà đã sử dụng, cũng không có xu hướng tuột xuống, tôi nghĩ lúc này người bệnh, đã xuất hiện khối u bành chướng ở vách tim

Lời Trần Thương vừa nói, hai mắt mấy bác sĩ lập tức nhìn nhau một cái.

Hơi mờ mịt?

Cái gì mà khối u bành chướng ở vách tim?

Cái danh từ này đối với bệnh viện cơ sở họ mà nói quả thật là danh từ hiếm hoi, căn bản là chưa từng nghe qua.

Nghĩ tới đây, không khỏi đỏ mặt một chút, thở dài bất đắc dĩ.

Trần Thương không quấn quít chuyện này, bởi vì chuyện này không thể trách họ, đưa họ ra khỏi phòng bệnh, đến phòng làm việc bác sĩ, nói:

- Khi tôi nghe chẩn đoán, phát hiện chỗ chóp tim có tạp âm hơn nữa còn có độ rung động khác nhau, mà dựa theo cậu nói, trước đây không có tạp âm, thì nguồn gốc của tạp âm này rất rõ ràng, có thể là sau khi nhồi máu cơ tim dẫn đến vỡ thông liên thất.

- Thông liên thất vỡ, trái hướng về phải bắt đầu phân luồng, thay đổi dòng chảy bình thường của máu

Bác sĩ chủ quản tò mò hỏi:

- Vậy... Người bệnh không có suy tim?

Trần Thương lắc đầu:

- Cũng không phải là không có, khi dòng chảy bình thường của máu thay đổi, lượng máu trong tim không đủ, lượng máu chảy thay đổi, dẫn đến dấu hiệu tương tự với suy tim cấp tính.

Sau khi nói xong, Trần Thương cũng nghiêm túc tổng kết:

- Nhìn tình hình trước mắt, người bệnh đang trong tình trạng nguy hiểm trầm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể chết

Một câu nói của Trần Thương, mọi người xung quanh lập tức trợn tròn mắt.

Bác sĩ chủ quản lại là có tối tăm, tuy anh ta chưa nghe nói qua bệnh tình này, nhưng mà lời Trần Thương nói sau cùng anh ta nghe rất rõ ràng

Bệnh tình nguy hiểm trầm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể chết

Những lời này khiến mấy người con trai khẩn cấp chạy tới giật nảy mình

- Bác sĩ, xin anh cứu mẹ tôi

- Đúng vậy! Bác sĩ, không cần lo lắng về tiền, anh em chúng tôi sẽ góp lại, mau cứu mẹ tôi đi

Lúc này, viện trưởng cũng ngây ngẩn, ông biết người bệnh chắc chắn không đơn giản như vậy, nhưng mà không ngờ sẽ nguy hiểm như thế.

Nghĩ tới đây, ông vội vàng hỏi:

- Đồng chí chuyên gia, vậy phải làm sao bây giờ?

Sau khi Trần Thương nghe, cũng tự hỏi

Lúc này, anh chính là người đánh tin cậy nhất.

Bệnh viện cơ sở có thể vốn chưa bao giờ gặp loại chuyện này, sau khi gặp phải hơi luống cuống tay chân.

Cấp tính suy tim dẫn đến vỡ thông liên thất, hai cái này đều là căn bệnh nguy hiểm đến tính mạng, Trần Thương chắc chắn phải nghĩ ra biện pháp hữu hiệu.

Nếu giữ lại, căn bản là không có đủ điều kiện cấp cứu, không cần phải nói bệnh viện ở thị trấn máy hô hấp cũng không có, chứ đừng nói đến là cung cấp máy tuần hoàn ngoài cơ thể.

Cho nên phẫu thuật ở chỗ này căn bản là không thể

Bệnh viện huyện ở đây cũng không có phòng phẫu thuật Ngoại Khoa Tim, cũng không khả năng có máy tuần hoàn ngoài cơ thể.

Bây giờ có hai lựa chọn duy nhất

Ở lại, chờ đợi kỳ tích, chờ bà lão có thể ổn định rồi nói sau, nhưng mà với tình huống tim đã xảy ra biến đổi, hiệu quả chữa trị của nội khoa đối chứng có hạn.

Nhưng mà, nếu chuyển viện thì chuyển thế nào?

Bệnh tình nguy hiểm trầm trọng, núi cao đường xa, lúc nào cũng có thể chết trên xe

Lúc này, viện trưởng và bác sĩ chủ quản cũng nghe được ý của Trần Thương.

Mà người thân nhưng lại vội vàng nói:

- Bác sĩ! Chúng ta chuyển viện, được không? Cầu xin anh?

- Đúng, bác sĩ, cầu xin anh mau cứu mẹ tôi đi

- Nhìn bà phải chịu tội như thế, chúng tôi làm con trai không giúp được gì rất đau lòng

- Đúng vậy...

Nghe bên tai lời khẩn cầu của mấy người đàn ông, Trần Thương thở dài, thật ra quyền lựa chọn không nằm ở mình, mà là ở họ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Cứu là khẳng định phải cứu, nhưng mà phải suy nghĩ cứu như thế nào

- Tình huống bây giờ là như vầy, tình trạng thân thể bà cụ rất kém, tuổi cũng đã lớn, sức chịu đựng có hạn, nhưng mà bây giờ chắc chắn phải đưa đến nội khoa tỉnh làm phẫu thuật, nhưng mà có một lời tôi phải nói trước cho mọi người, tỉ lệ phẫu thuật thành công của bà cụ có hạn

- Hơn nữa, núi cao đường xa, trong quá trình di chuyển, bất cứ lúc nào cũng có thể có nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì bệnh tình của người bệnh chưa ổn định rất có thể sẽ phát triển quá trình là như vậy...

Sau khi Trần Thương giải thích rõ, năm người con trai yên lặng.

Cũng bắt đầu thảo luận.

Mà Trần Thương mượn cơ hội này, gọi điện thoại cho chủ nhiệm Lý Bảo Sơn.

Ý của chủ nhiệm Lý cũng rất rõ ràng, tôn trọng ý kiến của người nhà.

Thật ra lúc này, Trần Thương cũng không quấn quít như vậy.

Tuổi tác bà lão quá lớn, hơn bảy mươi tuổi, có nhồi máu cơ tim thông liên thất vỡ, dưới tình huống này mà lên bàn mổ... Nói thật, cũng không chắc chắn có thể xuống.

Khi vận chuyển, nguy hiểm cũng rất lớn.

Sau khi Trần Thương gọi năm người con trai ra, nói sự thật.

Năm anh em nghe Trần Thương nói, đều hơi như đưa đám, thậm chí trong mắt anh cả đã tràn đầy nước mắt.

Cuối cùng

Qua mấy phút, sau khi năm người bàn bạc, đã quyết định

- Chuyển! Chắc chắn phải chuyển

Người anh cả nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ, chúng tôi chuyển viện, chắc chắn phải chuyển viện, cho dù là xảy ra chuyện trên đường, so với ở chỗ này chờ chết còn có hy vọng hơn

- Không chỉ chuyển viện, hơn nữa còn phải phẫu thuật! Cho dù phẫu thuật thất bại, chúng tôi cũng phải cố gắng tranh thủ một chút cơ hội

Nói đến cuối cùng, âm thanh của anh cả rõ ràng hơi nghẹn ngào:

- Làm con trai, lúc này chúng tôi đều hy vọng cố gắng hết lòng, sau này không để lại tiếc nuối

Trần Thương hít một hơi, gật đầu:

- Được! Tôi tôn trọng ý kiến của các anh, Anh... Một lát nữa đi cùng xe với chúng tôi đi.

Anh cả không có bất kỳ do dự, gật đầu anh ta là anh cả, phải gánh nổi cái nhà này, cha già không có ở đây, anh là anh cả.

Nếu anh không đứng ra làm chủ là không thể được

Thật ra thì quan niệm của các anh cả chị dâu cả ở nông thôn còn rất nặng, vừa rồi Trần Thương cũng mới biết, sau khi bà lão bị bệnh chính là anh cả và con dâu luôn luôn chăm sóc.

Trần Thương nhìn một màn này, không nhịn được cũng là cảm khái một tiếng, người một nhà này việc anh cả và con dâu làm, thật khiến cho người ta không biết nói gì.

Sau khi quyết định, khi chuẩn bị chuyển vận, con dâu lại nói một câu nói, khiến cho mọi người bị làm khó

- Mẹ ngồi xe thường xuyên bị say xe, sẽ không có chuyện gì chứ?

Trần Thương cau mày, làm sao có thể không có chuyện gì?

Chương 788: Con Đường Này... Thật Là Khủng Khiếp

Say xe?

Một triệu chứng mà rất nhiều người sẽ mắc phải trong cuộc sống tưởng như rất bình thường này, ai ngờ nó lại xảy ra vào một khi quan trọng thế này, chuyện này có thể trở thành một con dao của đao phủ đến đòi mạng

Khi say xe sẽ gặp các triệu chứng điển hình như là chóng mặt, buồn nôn, da xanh xao, nôn mửa dữ dội, thậm chí nặng hơn đó là hô hấp và tuần hoàn máu không đồng đều.

Bản thân người bệnh bị vỡ vách liên thất kèm theo biểu hiện suy tim, nếu như nôn mửa dữ dội như vậy, thậm chí sẽ khiến trái tim bị chèn ép hơn, một khi rối loạn điện giải, thì chiếc xe cấp cứu này có thể trở thành xe tang bất cứ lúc nào

Đây không phải là trò đùa.

Đôi khi, lời buộc tội và nhiệm vụ của một bác sĩ cấp cứu sẽ trở thành như thế nào?

Có thể mọi người chưa rõ.

Khả năng lớn nhất của các bác sĩ cấp cứu chính là chuyển người bệnh đến bệnh viện một cách "hoàn hảo", sau đó dùng 18 kĩ năng để ổn định lại thể trạng cho người bệnh, sau khi không còn nguy hiểm đến tính mạng thì chuyển đến các khoa chuyên môn khác có liên quan.

Điều này đòi hỏi các bác sĩ cấp cứu phải có đủ khả năng, phẩm chất và tầm nhìn để đối phó với tất cả những điều sẽ xảy ra sau đó.

Và từ "hoàn hảo" đó chính là hướng đi mà họ đang nỗ lực, không thể bỏ qua một chút manh mối nào.

Trần Thương suy nghĩ

Một lúc sau, Trần Thương trực tiếp nói:

- Tiểu Lâm, chuẩn bị Diphenhydramine, tiêm cơ

Tiểu Lâm gật đầu, mở hộp sơ cứu mang theo, bắt đầu chuẩn bị.

Lúc này, viện trưởng cũng đã hoàn tất thủ tục chuyển người bệnh, người đàn ông nóng lòng tìm vài đứa em trai, vội vã đi xung quanh để bắt đầu tính tiền.

Tốt xấu gì thì cũng đều ở trong trấn cách đó không xa, trên lưng xách túi chuẩn bị đồ dùng thường ngày.

Sau khi tìm được Trần Thương, anh ta thấp giọng hỏi:

- Bác sĩ…cần bao nhiêu tiền, để tôi chuẩn bị trước.

Câu hỏi này khiến Trần Thương sững ra:

- Tôi cũng thực sự không biết là hết bao nhiêu tiền, anh cứ mang theo một hai vạn theo, đến lúc đó nếu thiếu thì có thể ghi nợ, không cần phải lo lắng.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, gãi đầu cười:

- Tôi còn tưởng cấp cứu mà không đưa tiền thì không khám bệnh.

Trần Thương cũng không rảnh để tiếp chuyện với người đàn ông đó, anh nói với tiểu Lâm:

- Thêm 10mg dung dịch Glucoza Nitroglycerin để duy trì, giảm tải tim trước

- 3mg Morphine tiêm cơ

Mục đích của Trần Thương chính là đảm bảo cho người bệnh ổn định

Ngủ

Nếu như có thể ngủ yên suốt chặng đường mà không có bất kỳ phản ứng say tàu xe nào, chẳng hạn như nôn mửa, thì đó quả thực là một chuyện tốt.

Tất nhiên, liều lượng Morphin không được dùng quá nhiều, vì cơ thể người cao tuổi có thể không dung nạp được.

Sau đó, một nhóm người khiêng bà cụ và bắt đầu đi xuống cầu thang.

Thực ra bệnh viện kiểu này không có thang máy như thế này thì tốt nhất xây dựng thành một tầng thôi, như vậy lúc di chuyển người bệnh cũng tiện.

Mà ở đây là vùng nông thôn cho nên đất đai rộng rãi, không có lo lắng về phần này.

Mà ngược lại xây dựng thành một tòa nhà như thế này có nhiều khi sẽ rất phiền toái.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bà cụ được đưa lên xe cứu thương, Trần Thương và tiểu lâm đều đến phía sau.

Vì con đường này, không thể tránh khỏi những khúc đường quanh co

Tiểu Lâm hơi lo lắng, mặt nạ thở và Amiodarone đã sẵn sàng đặt sang bên cạnh, sẵn sàng ứng cứu mọi lúc.

Mọi thứ cuối cùng đã xong

Con đường khó khăn

Tài xế Dương liếc nhìn Trần Thương hỏi một câu:

- Có vội không?

Trần Thương lắc đầu:

- Cứ ổn định là được.

Ông Dương gật đầu.

Sau khi xe nổ máy, giám đốc và bác sĩ phụ trách Trung tâm Y tế thị trấn Nam Kiều ở phía sau mới thở phào nhẹ nhõm.

Một người bệnh cao tuổi lại tình trạng khó như vậy thực sự là gánh nặng cho họ, từ hôm qua đến nay đã là hai ngày rồi, hai người họ đều đã cố gắng hết sức.

Không phải họ không muốn làm việc chăm chỉ mà thực sự khả năng có hạn.

Khi lão Dương lái xe, thường có một thói quen tốt đó là thông báo trước cho Trần Thương biết khi đi vào con đường có điều kiện xấu.

Tiểu Lâm nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng đặt máy theo dõi điện tâm đồ cho người bệnh.

Cả quãng này, ba người họ đều phải xem "TV"

Trên màn hình nhỏ này, giá trị và đường cong của xung là điều mà ba người lo lắng.

Khoảng cách 100 km, tính toán có lẽ khoảng hai ba tiếng đồng hồ.

Đường núi hiểm trở, lên dốc cũng đã lo lắng, mà xuống dốc thì càng lo lắng hơn.

Con trai cả của bà cụ đặt tay mẹ mình vào lòng bàn tay, không khỏi thở dài.

Đây là lần đầu tiên anh ta quan sát mẹ mình một cách nghiêm túc như vậy, và cũng thân thiết nắm bàn tay vất vả một đời của mẹ để chăm sóc mình.

Mu bàn tay nhăn nheo, thô ráp nứt nẻ, lòng bàn tay và các đốt ngón tay có nhiều lớp chai sần, đường chỉ tay phủ đầy lòng bàn tay, không có một chút bóng dáng nào, năm tháng đã hao mòn đi đường chỉ tay rõ ràng của mẹ.

- Bác sĩ, anh nói xem... mẹ tôi có thể cứu được không?

Người đàn ông không đợi Trần Thương trả lời, mà tự mình thở dài một hơi, sau đó lại nói, dường như không phải là đang hỏi Trần Thương mà như tự hỏi với chính mình.

- Mẹ tôi sống khổ vất cả một đời, vừa mới được hưởng thụ nhàn rỗi không được bao lâu, không ngờ lại gặp phải căn bệnh quái ác này, cha của chúng tôi mất sớm, cả bảy anh chị em đều là do mẹ tần tảo vất vả nuôi dạy.

- Gia đình ngày một khấm khá hơn, mọi người đều thành gia lập nghiệp, năm nay đứa em trai và em gái út cũng kết hôn, không ngờ mẹ tôi lại bị bệnh này.

- Thực ra, chúng tôi cũng biết mẹ đã lớn tuổi như vậy, nếu là nhồi máu cơ tim hoặc vỡ tim, ca phẫu thuật này khó có thể thành công.

- Nhưng thân là con trai con gái, sao có thể thấy chết mà đứng nhìn được?

- Một mình mẹ trồng mười lăm sào ruộng để cho các con ăn học thành người, hiện tại ai cũng ổn định cả rồi, mẹ lại mắc phải bệnh này.

- Tôi nghĩ, chỉ cần để mẹ có thể nhìn thấy hai đứa em trai em gái của tôi hoàn thành xong việc kết hôn của chúng nó, thì mẹ cũng có thể yên tâm hơn rồi.

Nói xong câu cuối cùng, người đàn ông thô kệch không khỏi thờ dài.

Đôi mắt anh ta đỏ bừng vì nước mắt.

Người ta thường nói nước mắt của đàn ông rất khó chảy ra, nhưng bởi vì ân tình nuôi dưỡng của cha mẹ cao như núi.

- Cho nên, dù giải cứu thành công hay không, đều phải chữa trị, tiêu hết tiền thì cũng có thể kiếm lại sau! Nếu mẹ không còn nữa, thì thực sự không thể kiếm lại được nữa

- Nói như thế nào…thì chỉ cần cố gắng hết sức là được

Tiêu Lâm hơi cảm động trước lời anh ta, không khỏi nói:

- Chú à, chú đừng lo lắng, bác sĩ Trần rất giỏi, một khi anh ấy xuất trận, thì chắc chắn không có vấn đề gì đâu

Trần Thương gật đầu.

Chỉ là, điều gì càng lo lắng thì điều đó lại càng nhanh chóng ập tới, lúc ở trong thôn, còn chưa có vấn đề gì.

Nhưng ngay khi họ vừa lên đường cao tốc, chuông báo của màn hình điện tâm đồ vang lên, khiến Trần Thương và tiểu Lâm hoảng hốt

Nó vẫn đến

Trần Thường ngước nhìn lên: huyết áp giảm mạnh, nhịp tim tăng, và hơi thở bắt đầu gấp gáp

Vẻ mặt của Trần Thương đột nhiên thay đổi, việc gì nên đến thì không ai có thể ngăn cản được

- Tiểu Lâm, chuẩn bị Amiodarone

Tiểu Lâm không hoảng sợ, bắt đầu chuẩn bị.

Trên đường cao tốc, lòng bàn tay người lái xe lão Dương đẫm mồ hôi

Khi nghe người đàn ông kể về mẹ mình, ông ấy cũng thở dài, nhà ai mà không có mẹ?

Tất cả đều đau lòng

Cũng cầu nguyện cho bà cụ này.

Ông Dương chuyển làn, sang làn 60 km, ổn định phương hướng của chiếc xe, để cung cấp cho Trần Thương một môi trường cứu hộ tốt hơn

Chương 789: Quá Khắc Nghiệt Với Mình

Chạy xe với tốc độ hơn 60 km trên cao tốc là một thử thách khắc nghiệt đối với không ít người cầm lái

Báo động liên tục hiển thị trên màn hình.

Áo quần Trần Thương ướt đẫm, tóc mai hai bên của Tiểu Lâm cũng thấm ướt, toàn thân mồ hôi đầm đìa, tất cả đều nỗ lực cứu người đang nằm

Vào mùa đông lạnh buốt như thế này mà xe chở đầy hơi nóng

Người đàn ông không dám phát ra tiếng động vì sợ làm phiền họ.

Tuy nhiên, thật may mắn, cuộc sơ cứu sau đó đã có hiệu quả, khi xuống khỏi đường cao tốc, các triệu chứng nguy hiểm của bà cụ cuối cùng cũng ổn định.

Lần này, mọi người mới được thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, lúc này Trần Thương bắt đầu nhanh chóng liên hệ với khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện để được ưu tiên trước thủ tục, hoàn thành các bước xét nghiệm liên quan càng sớm càng tốt chuẩn bị cho ca mổ

Bà cụ đã hoàn thành các xét nghiệm ngoại quát tổng hợp khác nhau ở các bệnh viện thị xã, đây là một tin tốt, vì vậy không cần phải tốn quá nhiều thời gian làm lại.

Tám giờ tối, xe dừng trước cửa khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, đã có một nhóm người đứng chờ sẵn sàng.

Sau khi Trần Thương vào, anh lập tức bắt đầu điều động trình tự làm việc đội ngũ y bác sĩ rất gọn gàng

- Nhạc Nhạc, cô đưa người nhà đi làm thủ tục trước.

- Hiểu Yến, chuẩn bị tình trạng bệnh án.

- Anh Khiêm, vào phòng mổ với Hòa Văn Phú, mọi thứ phải sẵn sàng…

- Tiểu Lâm, gọi điện thoại cho phòng siêu âm, làm siêu âm tim lâm sàng ...

Khi Trần Thương đến, anh đưa người bệnh vào phòng cấp cứu trước.

Lúc này, Đào Mật và Hạ Cao Phong đột nhiên đi xuống, Trần Thương sửng sốt:

- Chủ nhiệm Đào? Chủ nhiệm Hạ, sao hai người lại ở đây?

Đào Mật cau mày:

- Vừa rồi chúng tôi có ca phẫu thuật ở Đông Đại Nhất Viện, nghe chủ nhiệm Lý nói cậu đã tiếp nhận một người bệnh bị nhồi máu cơ tim cấp tính

gây vỡ vách liên thất, hiện tại đến xem cậu có cần hỗ trợ gì không? Anh Lý đang làm một ca phẫu thuật và không thể quan tâm tới bên này, vì vậy cả hai chúng tôi vội vã đến đây.

Trần Thương xúc động gật đầu, không phí thời gian, nói luôn:

- Làm phiền hai chủ nhiệm, tình huống là như thế này, người bệnh 71 tuổi, là cụ bà, bảy ngày trước...

Trần Thương giải thích chi tiết về bệnh tình.

Đào Mật nói thẳng:

- Tiểu Trần, tôi đề nghị cậu nên quan sát một thời gian loại chấn thương vỡ vách liên thất cấp tính này, sau đó lựa chọn ngày phẫu thuật sẽ tốt hơn

Hạ Cao Phong cũng gật đầu:

- Ừm, đây cũng là lý do tôi và chủ nhiệm Đào đến đây, tôi sợ cậu còn trẻ sẽ lo lắng, suốt ruột rồi vội vàng mổ.

- Hiện giờ là giai đoạn cấp tính, ca mổ không chỉ khó khăn mà còn làm tăng độ nguy hiểm và tỉ lệ tử vong trong phẫu thuật. Hơn nữa, người bệnh là một phụ nữ lớn tuổi, 71 tuổi, có tiền sử bệnh tim. Ngoài ra, 7 ngày trước, bà ấy còn bị nhồi máu cơ tim cấp tính.

- Đối với người bệnh như vậy, thật là quá khó khăn để cậu có thể phẫu thuật lúc này, cậu nên đợi cho các mô sẹo trên phạm vi cạnh các vết thương hình thành rồi chọn ngày phẫu thuật sau, còn bây giờ nên đưa đến bộ phận tim mạch và nhập viện điều trị trước.

Trần Thương im lặng, lời nói của hai chủ nhiệm là đúng, rất có lý.

Lúc này, Lý Bảo Sơn gọi điện cho Ngưu Thiên Phú, chủ nhiệm ngoại khoa tim.

Bốn chủ nhiệm đến phòng cấp cứu và bắt đầu thảo luận về người bệnh.

Lúc này không cần phải mạo hiểm, Trần Thương không phải người ngu, quan trọng nhất là đưa ra phương án điều trị tối ưu nhất, không cần nóng lòng làm phẫu thuật.

Phẫu thuật chỉ là cách điều trị bệnh, trước khi làm giải phẫu thuật cho người bệnh tốt nhất nên có sự chuẩn bị trước để có thể tạo ra một điều kiện an toàn cho ca mổ.

Ngay sau đó kết quả siêu âm Doppler màu được in ra, Trần Thương cũng đã có bản phim chụp CT tim.

Trong phòng cấp cứu, Đào Mật nhìn tình hình tim của người bệnh và nói trực tiếp:

- Hiện tại, các chức năng tim không chuyển biến xấu, tầng suất vận chuyển máu cũng có thể đồng ý được nhu cầu hàng ngày, tôi khuyên cậu

bước đầu nên ổn định, không nhất phải làm phẫu thuật bây giờ...

Ngưu Thiên Phúc lắc đầu ngay:

- Chủ nhiệm Đào, nhìn, dù làm phẫu thuật can thiệp hay tan khối máu, nguy cơ nhồi máu cơ tim cấp rất cao, đến lúc đó, nếu thông liên thất bị vỡ, chức năng tim chỉ càng ngày càng kém đi.

- Xét tình hình của bà cụ, không thể kéo dài thêm mấy ngày nữa, lúc đó làm sao có thể điều trị

Đào Mật tranh cãi với Ngưu Thiên Phúc

- Khoa tim mạch của anh không thể duy trì tình trạng này, việc phẫu thuật tim do chúng tôi làm sẽ mang rủi ro lớn

Ngưu Thiên Phúc nói thẳng:

- Người bệnh bị giãn vỡ tâm thất do nhồi máu cơ tim cấp tính! Đến khi phát bệnh có thể dẫn đến suy tim khó chữa, rối loạn nhịp tim nặng và xơ vữa động mạch ngoại, tình hình càng thêm xấu. Lúc đó, làm thế nào để điều trị bên trong?

Hạ Cao Phong và Trần Thương im lặng, kiên nhẫn lắng nghe tranh luận. Đôi khi, câu trả lời sẽ xuất hiện trong cuộc cãi vã

Các nghiên cứu đã chỉ ra rằng khi con người tranh cãi, bộ não của họ phản ứng nahnh gấp nhiều lần bình thường

Nhất là khi bạn bè trai gái cãi nhau, phụ nữ thường chiếm phần trội hơn

Thấy hai người tranh cãi hồi lâu, Hạ Cao Phong đột nhiên kết luận:

- Thực ra không phải là không có tác dụng, người bệnh đã được điều trị bằng bài thuốc bổ tim. Lúc này, chức năng tim vẫn ổn, nếu trước khi phẫu thuật có dùng dopamine truyền tĩnh mạch, thuốc co mạch có thể duy trì huyết áp và đảm bảo lưu lượng máu động mạch vành, bằng cách này, không phải là không thể.

- Tuy nhiên, chủ nhiệm Đào nói đúng, rủi ro của cuộc phẫu thuật quả thực là rất cao.

- Bây giờ hai bên đều có rủi ro, tôi nghĩ tốt hơn hết là nên hoàn toàn tôn trọng ý kiến của người nhà người bệnh

Lúc này, Đào Mật đã bình tĩnh lại, liếc nhìn Ngưu Thiên Phúc, gật đầu và nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu đi nói với người bệnh và để bà ấy quyết định đi.

Trần Thương gật đầu.

Các chủ nhiệm có tuổi này đều là bảo vật quốc gia, sự hiện diện của họ giống như con tàu có lộ trình cụ thể

Họ có thể nói trước tất cả các rủi ro và biện pháp đối phó, ngay cả khi gặp sự cố, họ cũng có thể đảm bảo tình hình.

Điều này nhằm hạn chế nguy cơ trong phẫu thuật.

Sau một vài cuộc thảo luận, con trai của bà cụ đã chuẩn bị sẵn sàng đánh cược cho một cuộc chiến không còn đường nào khác, anh đồng ý ký tên phẫu thuật

Trần Thương đứng dậy, Đào Mật và Hạ Cao Phong nhìn nhau:

- Tôi cũng đi nữa

Ngưu Thiên Phúc rõ ràng chưa rửa bát ở nhà xong, tạp dề vẫn đeo, cởi ra đặt ở chỗ y tá:

- Tôi cũng đi

Trần Thương không khỏi gật đầu cảm ơn.

Đào Mật nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, chúng tôi chỉ có thể nhắc nhở rằng cậu vẫn phải tiến hành phẫu thuật. Bây giờ người bệnh bị vỡ vách liên thất đồng thời nhồi máu cơ tim, cậu phải chú ý đừng làm tổn thương động mạch vành và vết mổ phải nhỏ! Chắc chắn phải tránh ảnh hưởng đến chức năng của tâm thất trái

Đào Mật không ngừng dặn dò…

Trần Thương cẩn thận gật đầu.

Ca phẫu thuật này, vì những tình trạng bệnh riêng của bà cụ và sự tồn tại của các biến chứng, đã làm tăng thêm độ nguy hiểm và phức tạp của ca mổ, do đó khó khăn tăng dần theo thời gian và hệ số rủi ro cũng tăng tương ứng.

Trong lòng Trần Thương cũng không nắm chắc

Có lẽ, đây mới là phẫu thuật thực sự, phải không?

Đầy tính rủi ro và không chắc chắn

Sống chết không ai kiểm soát được, chỉ cần dốc hết sức là được.

Ngay cả Đào Mật và Hạ Cao Phong cũng không thể đảm bảo sự thành công của ca phẫu thuật

Chương 790: Quá Khắc Nghiệt Với Mình! (Phần Hai)

Ca phẫu thuật bắt đầu, máy tuần hoàn ngoài cơ thể nhiệt độ thấp đang chạy và tim chính thức ngừng hoạt động.

Sau khi mở lồng ngực, chân mày Trần Thương nhíu chặt khi nhìn vào trái tim yếu ớt này

Nhồi máu thành trước lan rộng, hiện tại có thể nhìn thấy sự thay đổi màu sắc của tim

Trần Thương không thể chú ý đến những thứ khác, vì vậy anh ấy chỉ có thể cẩn thận đánh giá sơ bộ và phạm vi phẫu thuật.

Cố gắng không làm tổn thương tâm thất trái càng nhiều càng tốt.

Trái tim này đã già cỗi, dập nát nhiều, thiếu máu cục bộ do thiếu oxy, còn tâm thất trái là cơ tim bơm máu, nếu nó bị tổn thương lại thì cụ già sẽ không còn nữa

Trần Thương nhận thức rõ khó khăn.

Lúc này, cần xác định phạm vi, mức độ tổn thương cơ tim và quan sát xem có các tổn thương khác hay không.

Trần Thương dùng tay chạm vào thành tim và thăm dò lỗ thông liên thất từ bề mặt tâm thất trái.

Cố gắng tìm ra vị trí phù hợp để phẫu thuật

Người bệnh bị vỡ tâm thất do nhồi máu cơ tim cấp, biện pháp phẫu thuật mở ngực sẽ tốt hơn điều trị phục hồi thụ động.

Đây là lý do tại sao Trần Thương quyết tâm phải phẫu thuật.

Mọi người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào tim, lúc này cần tìm vị trí mở thích hợp nhất để mở miệng

Trần Thương không ngừng suy nghĩ trong đầu, rốt cuộc là hai tay đều sờ quả tim, bỗng chốc

Anh đã tìm thấy một nơi mà bề mặt của tâm thất phải gặp tâm nhĩ, nơi có thể tránh được động mạch vành và quan trọng nhất là gây tổn thương nhỏ nhất cho thành tâm thất trái.

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp cầm lấy dao mổ mở miệng

Nhưng Đào Mật đột nhiên cau mày

- Tiểu Trần, vị trí này… có được không?

Hạ Cao Phong cũng cau mày:

- Đúng… Ở đây ít tổn thương, tác dụng phụ cũng nhỏ, đúng vậy, nhưng không dễ thao tác

Trần Thương gật đầu:

- Thử xem

Nghĩ vậy, Trần Thương sử dụng một loại chỉ khâu không xâm lấn dùng cả hai kim khâu lại ko vết hở với một miếng đệm nhỏ, xuyên qua mô quan trọng của lỗ thông liên thất để làm một đường khâu đệm liên thất

Quá trình này đòi hỏi sự cẩn thận và không được làm tổn thương trái tim.

Trần Thương không ngưng tay, tay phải bắt đầu không dễ, đành phải nhấc tay trái

Các chủ nhiệm nhìn vào bỗng trợn tròn mắt

Tay trái? ??

Kim giữ được đưa vào từ bề mặt tâm thất phải, lỗ thông liên thất và mép sau của miếng vá được khâu trước, miếng vá được khâu và thắt ở bề mặt thất trái.

Quá trình này đều được thực hiện qua bàn tay trái.

Tuy có vẻ vụng về nhưng ai cũng có thể hình dung ra những khó khăn.

Bản thân kỹ thuật của tay trái không ổn định, điều này sẽ làm tăng rủi ro của ca phẫu thuật, nếu thao tác không đúng cách, quả thật thứ được không bù được mất

Chính vì vậy Trần Thương càng thận trọng.

Trong toàn bộ quá trình, một vài người nhìn kinh ngạc một cách rất ngỡ ngàng

Ngay cả y tá Viên Viên cũng nhíu mày, tay trái của anh ấy... Lợi hại như vậy à?

Sử dụng một miếng đệm nhỏ với một đường khâu đệm gián đoạn ở bên phải của động mạch vành đi xuống trước, sau đó xuyên qua thành thất phải và qua mép trước của miếng vá thông liên thất và cuối cùng qua mép trái của đường rạch thất trái.

Vì mở miệng nên phải phân chia dưới thao tác của tay trái.

Mồ hôi trên đầu Trần Thương lấm tấm thấm qua mũ và khẩu trang, anh không dám thở mạnh một hơi

Tay phải đang giơ trên không, không dám cử động thêm một chút nào nữa vì sợ vô tình làm tổn thương cơ tim

Thời gian cứ thế từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương cảm thấy rằng sức lực hôm nay bị rút nhiều hơn gấp hai, ba lần so với trước đây

Cuối cùng khi khâu lại lỗ thông liên nhĩ và đường rạch thất trái đã khép kín hoàn toàn.

Mọi người yên tâm

Trần Thương không chần chừ chút nào.

Ngay tức khắc cầm máu, súc rửa khoang màng ngoài tim, sau khi tim đập lại, ngưng trợ tim, rồi quan sát biểu hiệu

Lúc này, tất cả mọi người đều chăm chú vào dữ liệu trên máy đo điện tâm đồ, chờ đợi tín hiệu báo thành công.

Bác sĩ gây mê Lưu Kiện nói:

- Các chỉ số hoàn toàn bình thường

Bỗng chốc! Trái tim thắt chặt của mọi người được giải phóng.

Quá khó

Quả thật, thực sự quá khó.

Bản thân Trần Thương cảm giác được thực sự rất khó khăn.

Lưu Kiện không nhịn được giơ ngón tay cái lên đối với Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, càng thêm tuổi càng có khí chất! Ngày lại giống một chủ nhiệm thực sự

Các chủ nhiệm xung quanh cũng mỉm cười gật đầu nhẹ nhõm.

Họ quan sát Trần Thương trưởng thành từng ngày.

Chỉ là... Tốc độ này hơi giống tua nhanh X4 lần! Mà không phải là tốc độ tăng trưởng bình thường.

Nhưng... Thiên tài luôn khác người thường

Không ai có thể dám vào ca phẫu thuật này, vì một khi thành tâm thất trái bị tổn thương thì hậu quả rất nghiêm trọng, nếu động mạch vành bị tổn thương thì càng thêm phiền phức

Do đó, Trần Thương chỉ có thể đơn thương độc mã một mình chiến đấu ngàn dặm

Khoảnh khắc khi ca phẫu thuật thành công.

Mọi người đều cười thoải mái

Họ nhận thấy thanh niên này càng ngày càng giống một chủ nhiệm thực thụ.

Nhưng, một trong số họ vẫn có một câu hỏi quanh quẩn trong đầu.

Vừa rửa tay, Đào Mật vừa không nhịn được hỏi:

- Tiểu Trần… Tay trái của cậu tốt như vậy à?

Hạ Cao Phong gật đầu:

- Đúng vậy! Tôi nghĩ tay trái của cậu rất vững, cậu chắc hẳn đã luyện tập rồi

Trần Thương sau một lúc trầm ngâm, nghĩ đến những nữ giáo viên trẻ người nước ngoài đã huấn luyện tay trái và tay phải của mình, anh gật đầu:

- À, tôi cũng hay dùng.

Nghe xong, một số chủ nhiệm chợt nhận ra.

Chắc chắn, thành công không phải ngẫu nhiên mà có

Họ đã phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức?

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn vào Trần Thương đầy tán thưởng.

Thanh niên này yêu cầu tại bản thân quá cao đi

Trần Thương từ trong phòng phẫu thuật đi ra, hơi kích động

Bởi vì anh nhìn thấy vừa rồi tuôn ra một trận ánh sáng màu vàng

Mặc dù trước mắt còn không biết là cái gì, nhưng mà màu vàng, cái này mang ý nghĩa là sách kỹ năng cấp hoàn mỹ, hoặc là bảo bối truyền kỳ.

Thế nhưng, nhìn xung quanh một đám chủ nhiệm nhìn chính mình cảm khái, Trần Thương cũng không tiện rời đi sớm như vậy

Dù sao tối nay những chủ nhiệm này cũng coi là vì chính mình kéo lại cừu hận, trợ giúp chính mình thành công đánh giết Boss, cũng coi là có công

Chẳng qua là Trần Thương không ngờ, một dã quái cấp lãnh chúa, lại có thể rơi ra vật phẩm màu vàng, anh hơi kinh ngạc.

Mấy chủ nhiệm đi theo Trần Thương đến trong phòng thay quần áo.

Nói thật Đào Mật vẫn còn hơi không hiểu Trần Thương rốt cuộc luyện thế nào mà tay trái vững như vậy.

Ông cảm thấy hôm nay Trần Thương thao tác làm ông mở mang tầm mắt, loại thao tác bằng tay trái có lẽ trong một số thời khắc thật có thể phát huy công dụng.

Nếu ông trời đã cho anh hai cánh tay, khẳng định là có nguyên nhân

Mấy chủ nhiệm đều mang tâm tư.

Dù cho chính bọn họ học không được, nhưng mà nếu hiểu được kỹ xảo đó, sau khi trở về cũng có thể dạy cho học sinh của bọn họ?

Dù sao kỹ nhiều không ép thân.

Hiện tại những chủ nhiệm này đã suy nghĩ rõ ràng, Trần Thương không thể nào trở thành đệ tử của bọn họ, nếu đã như vậy còn không bằng lấy kinh nghiệm học được dạy cho học sinh của mình.

Chương 791: Kỹ Năng Bất Đắc Dĩ Nhất

Nghĩ tới đây, mọi người càng thêm tò mò, rốt cuộc là ai dạy cho Trần Thương kỹ xảo sử dụng tay trái, những thầy cô trong miệng Trần Thương kia rốt cuộc là ai

Thế là, lúc đi ra, Đào Mật bất đắc dĩ giữ chặt Trần Thương, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Trần, tôi có một chuyện muốn hỏi cậu một chút, nếu cậu cảm thấy phù hợp thì trả lời, nếu không thì tôi cũng không miễn cưỡng

Trần Thương nhìn Đào Mật ra vẻ thần bí như thế, cũng hẹ gật đầu:

- Chủ nhiệm Đào cứ nói thẳng đi, ông có chuyện gì?

Đào Mật xoa xoa đôi bàn tay, rất xấu hổ:

- Chính là... Vừa rồi ngươi nói những cô giáo kia là ai? Tôi cũng muốn học một chút.

- Chính là... Cái cô mà dạy kỹ năng dùng tay trái cho cậu đó

Trần Thương sững sờ, dở khóc dở cười

Thực tế, anh cũng không biết nên nói như thế nào

Có người đã giải nghệ, hiện tại tìm cũng không tìm được...

Nhưng mà anh linh cơ khẽ động, nói với chủ nhiệm Đào:

- Chủ nhiệm Đào, thật ra... Đây là Tiền Lâm dạy cho tôi, ông trở về hỏi cậu ấy thử xem

Hai mắt Đào Mật nhất thời sáng lên!

Tiền Lâm?

Cái tên tiểu mập mạp còn có năng lực này?

Xem ra cũng không phải quá tệ mà

Ngày mai đi làm hỏi cậu ta thử, không đúng, buổi tối trở về hỏi luôn

Sau khi hạ quyết tâm, Đào Mật hài lòng rời đi.

...

...

Sau khi Trần Thương đi ra ngoài, phát hiện không chỉ một người đàn ông, mà hình như từ già trẻ trong nhà đều tới, một đám người, nhìn ngược lại cũng hùng vĩ.

Một người phụ nữ có thể nuôi dưỡng một đại gia đình như thế, thật là không dễ dàng, hồi tưởng lại một đôi tay tang thương vất vả, Trần Thương cảm thấy, có lẽ đây chính là tấm lòng của người mẹ

Còn may mà mình phẫu thuật thành công

Đối với đại gia đình này cũng coi là một cái phúc âm.

Nhìn thấy Trần Thương đi ra, người con trai cả trực tiếp đứng lên, căng thẳng bất an hỏi:

- Bác sĩ... Mẹ... Mẹ tôi thế nào...

Trần Thương gật đầu mỉm cười.

- Nếu như chỉ nói phẫu thuật thôi thì cực kỳ thành công, nhưng mà tình huống của bà cụ cũng không thể lạc quan, tình huống khôi phục cụ thể, còn phải tiếp tục quan sát.

Mọi người nghe thấy phẫu thuật cực kỳ thành công, nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Người con trai lớn vội vàng cảm kích nói:

- Bác sĩ, vô cùng cảm kích, chúng tôi cũng hiểu rõ, đây chính là một cửa đi lên phía trước, cũng không thể lập tức tốt được, nhưng mà hiện tại phẫu thuật thành công, cơ hội càng lớn hơn một chút

- Hôm nay nếu như không có anh, mẹ của tôi đã sớm không xong rồi, thật sự là cảm ơn anh, bác sĩ

Người đàn ông còn cao hơn so với Trần Thương, sau lưng mấy cái em trai, em gái cùng nhau cúi đầu gửi tới lời cảm ơn cho Trần Thương.

Loại cảm giác thành tựu này, có lẽ là cảm giác hạnh phúc nhất của bác sĩ đi?

Đưa người bệnh đi, Trần Thương trở lại văn phòng ngồi xuống.

Thận trọng mở ra phần thưởng của mình

【 Đinh! Chúc mừng anh, khâu lại quái lãnh chúa cấp 70, nhận được phần thưởng phong phú: 1, Một bản sách kỹ năng màu vàng! 2, Đẳng cấp + 1.3, Điểm kỹ năng + 2! 】

Trần Thương hơi kinh hỉ, thật sự là sách kỹ năng màu vàng.

Trần Thương không kịp chờ đợi mở ra, nhất thời cảm giác kim quang chói mắt lấp lóe.

Nhất thời, một âm thanh thanh thúy vang lên

【 Đinh! Chúc mừng anh nhận được: Kỹ thuật đỡ đẻ (cấp hoàn mỹ) 】

Trần Thương nhất thời kinh ngạc

Đại não cấp tốc ở vào trạng thái màn hình xanh...

Con mẹ nó... kỹ năng đỡ đẻ?

Trần Thương thật sự là hơi dở khóc dở cười.

Mình cần cái kỹ năng này làm gì?

Mà còn là cấp hoàn mỹ

Người ta sinh hài tử đều sinh ở bệnh viện, mà anh cũng không có khả năng làm chủ nhiệm khoa sản?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bỗng nhiên tủi thân muốn khóc.

Mà thôi, mà thôi

Tốt xấu gì cũng là một kỹ năng phẫu thuật hoàn mỹ mà, Trần Thương nghĩ tới đây thở dài.

Nhưng mà kỹ năng này cũng không phải hoàn toàn vô dụng, cấp cứu không gì là không thể xảy ra, bất kỳ người bệnh nào cũng có thể xuất hiện, ai có thể nói sẽ không có lúc cần dùng chứ

Lại nói, cực kỳ thực tế, sau này vợ của mình sinh con chính mình vào tay

Nghĩ đến Tần tiểu liếm, Trần Thương bất đắc dĩ cười cười, đến lúc đó tự mình sẽ đỡ đẻ cho con mình, kỹ thuật đỡ đẻ cấp hoàn mỹ, khẳng định không có vấn đề

Thở dài, Trần Thương chỉ có thể an ủi mình như thế.

Ra khỏi khoa cấp cứu, Trần Thương gọi điện thoại cho Tần Duyệt.

Mang theo quà mình mua từ Hàn Quốc qua cho cô, đều là một chút mặt nạ, mỹ phẩm, dưỡng da, đồ trang điểm, còn có thuốc trang điểm là Takuto Miyake tiên sinh đưa cho, nhìn đóng gói hình như cũng rất quý giá.

Tần Duyệt đang ngồi trong nhà, buồn bực ngán ngẩm, bỗng nhiên nhìn thấy Trần Thương điện thoại, nhất thời vụt một chút đứng dậy, đổi giày chạy xuống dưới lầu.

Một bộ động tác này làm ông Tần nhìn trợn tròn mắt:

- Vợ à, động tác này của con gái em thật thuần thục! Không kịp chờ đợi

Ký Như Vân liếc mắt:

- Có thể không nhanh à?

- Nếu bạn trai tôi mà được ưu tú như tiểu Trần người ta, tôi còn nhanh hơn con bé nữa

Một câu làm ông Tần kìm nén đến nửa ngày không nói nên lời, thở hổn hển mấy hơi, cái này mới bớt đau.

- Sao em lại nói vậy, anh thế nào, anh chỗ đó kém?

Ký Như Vân thở dài:

- Được rồi được rồi, đừng được tiện nghi còn ra vẻ.

- Anh nói một chút anh xem, nếu như không phải có tiểu Trần, lần này anh có thể có thuận lợi như vậy không? Em cũng không ngờ, có thể làm cho anh trực tiếp làm hiệu trưởng đại học Y Đông Dương

Nói đến chuyện này, ông Tần chỉ muốn cười:

- Đó là anh tư lịch được, năng lực được lãnh đạo nhìn trúng, cho nên mới lựa chọn cho anh một cương vị thích hợp! Lại nói... Anh cảm thấy cũng chỉ như vậy

Ký Như Vân nhất thời trừng to mắt:

- Ai ai ai? Tần Hiếu Uyên, sao da mặt anh có thể dày như vậy! Với tư lịch của anh mà được à, là ai tối hôm qua nói vu vơ ngồi cười, nửa đêm còn thức giấc cười tiếp?

- Sau này khi em đang khen tiểu Trần, anh phải ngoan ngoãn nghe, không được cãi lại

Lão lãnh đạo vừa vặn thông báo cho Tần Hiếu Uyên, hiệu đại học Y Đông Dương sang năm sắp về hưu, nói anh chuẩn bị một chút, có thể sẽ điều anh qua vị trí đó, nhưng mà khả năng cần thời gian ít hơn nửa năm.

Khoảng thời gian này, Tần Hiếu Uyên tự nhiên xuân phong đắc ý, hồng quang đầy mặt.

Gần đây, ở thành phố Đông Dương, ai gặp anh, đều không phải ghen ghét gọi một tiếng viện trưởng Tần chứ.

Không có cách nào

Từ lần trước Trần Thương giành được quán quân giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tim toàn quốc, sau đó, lãnh đạo tỉnh trực tiếp tìm mình nói chuyện, chủ động hỏi mục đích công tác của anh.

Ông Tần cả một đời công tác ở thành phố An Dương này nên cũng có tình cảm.

Chẳng qua là đã lớn tuổi rồi, cũng không thể mỗi ngày làm lâm sàng, ông cảm thấy mình hiện tại đem kinh nghiệm đời này, tổng kết lại dạy bảo thật tốt mới được.

Vì lẽ đó, lão lãnh đạo đã đề cử cho ông chức vị bên đại học Y Đông Dương.

Mà hai ngày trước, Trần Thương làm ra cái quỹ từ thiện cấp cứu nguy cấp nghiêm trọng kia là quỹ từ thiện thành công nhất trước giờ

Thật ra, cái gì là thành công, còn không phải được nhiều tiền à?

Chương 792: Tiền Lâm Sống Sót Sau Tai Nạn

Thành lập quỹ từ thiện ngàn vạn, đây là chiêu bài hoàng kim của Tỉnh Nhị Viện

Càng đừng đề cập việc mấy ngày trước Trần Thương đi Hàn Quốc giành được giải thưởng kia, nhanh chóng được 《 nhật báo Nhân Dân》 điểm danh nói là thể hiện rõ ràng phong thái, uy nghiêm lễ nghi của đất nước chúng ta.

Mấy ngày nay, không ít người tìm ông Tần bàn luận lý tưởng nhân sinh.

Dù sao cũng là ông một tay đề bạt Trần Thương, trong mắt mọi người, ông Tần thuộc về dạng có con mắt tinh tường, sáng anh minh kia.

Cái thằng nhóc Trần Thương này thật là không tệ

Bà xã muốn khoe khoang thì khoe khoang đi, không phản đối.

Nghĩ tới đây, ông Tần ngâm nga bài hát "Trí lấy núi Uy Hổ" quen thuộc…

Ký Như Vân thấy thế, cũng bất đắc dĩ bật cười.

Bà cũng không phải vui vẻ bởi vì Trần Thương có bao nhiêu ưu tú, chủ yếu là nhìn thấy con gái của mình hiện tại rất hạnh phúc, chồng bà cũng vui vẻ, bà cũng rất vui vẻ.

- Ông xã, anh nói có phải chúng mình nên mau chóng gặp mặt với người nhà của tiểu Trần hay không?

- Anh cũng thường xuyên gặp mặt tiểu Trần, hay là... Anh thúc giục thằng bé đi? Dù sao hai người sang năm đều đi thủ đô, chuyện này đừng tiếp tục chậm trễ.

Ông Tần nhíu mày:

- Thằng nhóc này... Chẳng lẽ cần phải chờ tôi nói miệng à? Cũng quá không có điểm con mắt nhiệt tình, con gái Tần Hiếu Uyên tôi còn sợ không gả ra được à? Không được không được! Tôi phải làm cho bọn nó mở miệng trước

Ký Như Vân bất đắc dĩ bật cười:

- Được, con gái nhà ông chính là bảo vật, nhưng tiểu Trần người ta cũng không phải à! Ông nói một chút ông đi, tiểu Trần người ta hiện tại ưu tú như thế, ông không sợ bị người khác nhìn trúng?

- Hiện tại thế gian phồn hoa xinh đẹp như vậy, vạn nhất có cô gái nào xinh đẹp, làm bà chủ có tiền, hoặc là con gái nhà lãnh đạo coi trọng tiểu

Trần thì sao?

Ông Tần không phục cắt một tiếng:

- Con gái nhà tôi cũng không kém chứ.

Ký Như Vân cười nhạo nói:

- Là không sai, ông xem một chút rượu của ông thiếu đi bao nhiêu...

Lão Tần nghe xong, lập tức biến sắc, vội vã chạy vào thư phòng.

Mấy phút sau, lập tức thẹn quá hoá giận:

- Tiểu tặc này! Tranh thủ nhanh xuất giá đi, lại ở mấy ngày, nội tình của anh sẽ không có...

...

...

Mà bên này, sau khi Đào Mật vui vẻ bừng bừng về nhà, hưng phấn tắm rửa một cái.

Nhớ tới lời Trần Thương nói, Đào Mật còn rất kích động, xem ra tiểu Tiền của mình cũng không tệ lắm, ít nhất biết mình cố gắng.

Nghĩ tới đây, Đào Mật cũng tò mò rốt cuộc là ai có thể dạy kỹ thuật tay trái chứ?

Thế là, Đào Mật trực tiếp bấm điện thoại cho Tiền Lâm.

Lúc này, trời tối người yên, Tiền Lâm một người trong phòng ngủ xem video, bỗng nhiên điện thoại gọi tới, lập tức giật nảy mình.

Thì ra là giáo sư

Muộn như vậy gọi điện thoại cho mình làm gì?

Sau khi do dự một phen, Tiền Lâm quyết định nhận.

- Giáo sư, muộn như vậy ông còn chưa nghỉ ngơi à? Đừng quá khổ cực.

Tiền Lâm theo thói quen bày ra dáng vẻ vỗ mông ngựa.

Đào Mật cười ha ha, thằng bé này, nói thật ngọt:

- Ừm, chuẩn bị ngủ, hôm nay mới từ bệnh viện trở về, cùng tiểu Trần làm một ca phẫu thuật.

Tiền Lâm sững sờ

Khi nghe thấy cái tên Trần Thương này, đã chuẩn bị làm tốt tắt đi điện thoại, anh cảm giác tiếp theo giáo sư lại muốn răn dạy một phen gì đó.

Thế nhưng mà, ngay lúc này, Đào Mật ngược lại thân thiết cười nói:

- Tiểu Tiền à, thật ra ngày thường tôi hay đốc xúc cậu, cũng là muốn để cậu cố gắng học tập.

Tiền Lâm lập tức thụ sủng nhược kinh, giáo sư gọi điện thoại qua là đang muốn khen anh?

Hiếm thấy nha

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên Đào Mật nói:

- Tiểu Tiền à, tôi hỏi cậu một vấn đề đi.

- Tiểu Trần nói cậu có biện pháp để rèn luyện độ thuần thục, độ khéo léo và tốc độ của tay trái, giáo sư cũng muốn thử một chút

Sau khi Tiền Lâm ghe thấy, lập tức sửng sốt một chút:

- Giáo sư có ý tứ gì?

Đào Mật trầm giọng nói:

- Tiểu Tiền à, giữ của riêng cũng không phải chuyện tốt nha, tiểu Trần đã nói, chính là video những cái nữ giáo sư kia, có thể đề cao độ thuần thục cho tay trái, còn nói cậu cho cậu ấy video

Sau khi Tiền Lâm nghe thấy lập tức sững sờ

Con mẹ nó

Anh nhìn giáo sư trên màn ảnh máy vi tính một chút, lại nhìn tay trái của mình một chút, do dự nửa ngày

Cái này... Rốt cuộc là thật hay giả?

Đây chính là cái lần trước mình gọi Trần Thương à?

Chẳng lẽ... Cái này có thể liên quan đến độ thuần thục và tốc độ tay?

Mà giáo sư ông... Cái này thích hợp à?

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm hơi thấp thỏm.

Dù sao chuyện như vậy, cho dù ở nước ngoài cũng hiếm thấy nha

Anh mở trình duyệt ra, bấm tìm kiếm:

- Giáo sư muốn hỏi muốn hạt giống của mình, thì nên làm cái gì?

Thế nhưng mà...

Baidu cũng không biết.

Lần này, Tiền Lâm gặp khó khăn.

Lúc này, Đào Mật nhìn thấy Tiền Lâm im lặng, cho rằng không vui lòng, hơi tức giận:

- Cái này... Tiểu Tiền à, không tiện thì thôi vạy! Không có chuyện gì đâu

Tiền Lâm vội vàng nói:

- Không không không... Giáo sư, tôi chẳng qua là không biết ông ưa thích thể loại gì, ví dụ như... u Mỹ? Hay là quốc sản? Hay là Nhật Hàn?

Đào Mật sửng sốt

Quả nhiên lợi hại, còn có thể phân mỗi quốc gia, không ngờ mình chưa nghe nói qua.

Nghĩ tới đây, Đào Mật trực tiếp nói:

- Tôi đã du học ở Nhật Bản, chọn Nhật Hàn đi, hôm nay khi tôi nhìn tiểu Trần phẫu thuật, tay trái linh hoạt vô cùng, cậu ấy nói chính là xem những phim ảnh này, tôi nói tôi cũng muốn thử một chút

- Đúng rồi, tiểu Tiền, cậu cũng thường xuyên nhìn học chút, đi học tập tiểu Trần người ta chút đi, đề cao độ linh hoạt hai tay lên nha

Tiền Lâm sững sờ

Có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa mình và cao thủ à?

Xem phim cũng có thể chuyên nghiệp như vậy...

- Giáo sư, ông muốn bao nhiêu?

Đào Mật sững sờ:

- Cậu có rất nhiều à? Cho tôi một cái thử một chút đi

Tiền Lâm nghĩ tới nghĩ lui, vắt hết óc, trực tiếp gửi một đống hạt giống đi qua.

Thế nhưng mà, sau khi gửi tới, vẫn còn hơi lo lắng bất an và do dự.

Từ đầu đến cuối đều cảm thấy không đúng lắm.

Thế nhưng, anh có cảm giác nói không nên lời.

Bỗng nhiên Đào Mật nói:

- Được rồi, có thời gian thì cậu xem nhiều những video kia một chút, luyện độ linh hoạt hai tay thêm tí, chuyện này đối với khoa ngoại chúng ta mà nói rất quan trọng

Tiền Lâm gật đầu:

- Cảm ơn giáo sư, bây giờ tôi đang xem

Đào Mật hài lòng gật đầu:

- Ừm! Tốt, không tệ

Nói xong, cúp điện thoại.

Tiền Lâm cảm giác tối nay hơi kinh tâm động phách...

Thực tế không biết nên miêu tả thế nào

Nghĩ tới đây, anh còn là quyết định gọi điện thoại cho Trần Thương hỏi một chút.

- Thương nhi, giáo sư tìm tôi muốn có hạt giống, chuyện gì xảy ra vậy?

Trần Thương trực tiếp sửng sốt:

- Anh cho à?

Tiền Lâm gật đầu:

- Đúng rồi, tôi cho mỗi bộ một cái.

Trần Thương lập tức mồ hôi đầm đìa:

- Anh Tiền, có thể gỡ bỏ thì nhanh gỡ bỏ đi, còn nên không thể gỡ bỏ thì anh tranh thủ thời gian tìm chú lớn đi, xem thử còn cứu được hay không

Chương 793: Vui Vẻ Quá Sớm

Sau khi nói xong, Trần Thương nói mọi chuyện cho Tiền Lâm một lần.

Lập tức Tiền Lâm trong đầu một tiếng sét đánh vang lên

Lập tức cảm giác mình ba hồn xuất khiếu, bảy phách thăng thiên

- Trần Thương, anh cái cẩu tặc, tôi mẹ nó giết anh

Tiền Lâm tức run rẩy.

Trần Thương thở dài:

- Anh nên suy nghĩ nên xử lý thế nào đi

Tiền Lâm cúp điện thoại, trên mặt đầy sợ hãi...

Anh đã đang suy nghĩ kỹ có nên sớm đầu thú hay không, dù sao truyền bá... Là phạm pháp.

Thế nhưng lúc này, Đào Mật gọi điện thoại tới:

- Cái kia... Tiểu Tiền à, một đống chữ cái mà cậu gửi cho tôi, tôi xem thật không hiểu nha, hay hôm nào cậu copy video tới cho tôi đi.

Lúc này, Tiền Lâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Tiền Lâm thở mạnh, thở hổn hển mấy hơi, may mắn lúng ta lúng túng tự nói: Còn sống thật mẹ nó quá tốt, cuộc sống thật mẹ nó kích thích

Nghĩ tới đây, anh tranh thủ thời gian nói cho giáo sư:

- Giáo sư, những cái đó là loạn mã, ông xóa đi, hôm nào tôi mang ổ cứng của mình dẫn qua cho ông, thật tốt rèn luyện độ linh hoạt của ngón tay

Đào Mật nhẹ gật đầu:

- Được, tốt, sớm nghỉ ngơi một chút đi, tiểu Tiền.

Lúc này, Tiền Lâm mới thở phào nhẹ nhõm:

- Cảm ơn giáo sư quan tâm.

Cúp điện thoại, Tiền Lâm cảm giác cái ngắn ngủi mấy phút thời gian này thực tế là quá dài.

Khoảng cách của sinh tử nha

Anh sờ sờ ga giường của mình, ướt đẫm

Kém chút dọa đi tiểu

Phía sau lưng tất cả đều là mồ hôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh cầm lấy điện thoại, do dự nửa ngày có nên xóa Trần Thương hay không.

Có điều, nhưng trước hết phải tìm kiếm vật lý trị liệu luyện tập ngón tay đã

Tần Duyệt nhìn dáng vẻ sợ hãi của Trần Thương, lập tức tò mò.

Chờ cúp xong điện thoại xong mới bước đến nói:

- Có chuyện gì vậy, vừa rồi ai anh dọa thành như vậy?

Trần Thương cũng một trận mồ hôi lạnh.

Anh tuyệt đối không ngờ gia hỏa Tiền Lâm này lại lợi hại như thế, thật gửi hạt giống tới cho chủ nhiệm Đào

May mà chủ nhiệm Đào không rõ, bằng không...

Chuyện ngày hôm nay không có cách nào bàn giao

Làm không tốt ngày mai Tiền Lâm liền lên trang đầu Weibo cũng không chừng

Đến lúc đó... Thật là nổi danh được nha

Đây quả thật là một tên mập mạp có thể hóa mục nát thành thần kỳ, thân thể hai ba trăm cân rốt cuộc cất giấu một trái tim và cái lá gan lớn cỡ nào

Trần Thương ngẫm lại đều cảm thấy nghĩ mà sợ.

Có điều, nghĩ đến dáng vẻ bị dọa đến muốn chết của Tiền Lâm, Trần Thương vẫn không nhịn được nở nụ cười.

Sau đó giải thích mọi chuyện cho Tần Duyệt một lần.

Sau khi Tần Duyệt nghe xong, lập tức cũng dở khóc dở cười.

- Tiền Lâm người ta kém chút bị anh hại chết...

Trần Thương hùng hồn nói:

- Anh cũng không ngờ chủ nhiệm Đào sẽ muốn nha? Lại nói... thằng bé Tiền Lâm kia cũng ngốc, cái đồ chơi này tự cậu ta xem thì thôi đi, lại đưa cho giáo sư của mình

Bỗng nhiên Tần Duyệt không nói, mà là đứng ở nơi đó, hơi hăng hái nhìn chằm chằm Trần Thương.

- Cái kia... Anh thích xem giáo sư nào?

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức tới hào hứng:

- Vậy phải xem tâm trạng, ví dụ như, hôm nay tương đối nhàn nhã anh sẽ thích giáo sư gia chánh Mikami, nếu như hôm nay tương đối vui vẻ, anh sẽ thích xem giáo sư gia đình phòng học Fujiura...

Trần Thương khi đang thuộc như lòng bàn tay kể ra, lập tức kịp phản ứng

Không đúng

Đây không phải đang “Giao lưu học thuật” cùng với Tiền mập mạp, mà là nói với bạn gái nha

Trần Thương vội vàng ho khan một tiếng, cẩn thận từng li từng tí liếc Tần Duyệt một cái:

- Anh nói đùa đó! Thật, anh có bạn gái rồi thì xem đám người kia làm gì! Bạn gái anh là đẹp mắt nhất...

Tần Duyệt chẳng những không tức giận, ngược lại mị hoặc nói bên tai Trần Thương:

- Anh thích em mặc cái gì? Giáo sư? Y tá? Tiếp viên hàng không? Hay là...

Trần Thương lập tức khẽ run rẩy

Tinh thần tỉnh táo

Gia hỏa này, còn có chuyện tốt bực này?

Có điều, Trần Thương vẫn còn hơi thấp thỏm, nhìn Tần Duyệt một chút, bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng, hoài nghi hỏi:

- Thật?

Tần Duyệt híp mắt xấu hổ gật đầu:

- Thật

Trần Thương hít sâu một hơi, hơi lo lắng bất an, anh không ngờ linh hồn Tần tiểu liếm ẩn giấu đi một cái tiểu ác ma sừng dê cỡ này.

Chẳng biết tại sao, còn hơi chút hưng phấn.

Bên trong con mắt của Trần Thương tràn đầy dục hỏa và chờ mong, bất đắc dĩ cũng bắt đầu xoa tay, chuyện tốt bực này đây?

Chẳng lẽ...

Hôm nay chính là khi Trần mỗ nhân ta mở ra thuật quyền lợi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi kích động.

Có điều, ngay lúc này, Tần Duyệt mang theo mị hoặc nhẹ nhàng tại bên tai Trần Thương nói:

- Chỉ cần anh đạt tiêu chuẩn, em sẽ đồng ý anh

Trần Thương sững sờ:

- Đạt tiêu chuẩn? Đạt tiêu chuẩn gì?

Tần Duyệt nhỏ giọng tại Trần Thương bên tai bỗng nhiên nói câu:

- Anh cố gắng thật tốt nha, anh năm mươi phút mới xong được không? Còn có... Em nhanh 30 nha...

- Chỉ cần anh có thể đạt tiêu chuẩn! Em sẽ đồng ý anh...

Ngay lúc này, Tần Duyệt bỗng nhiên yếu ớt nói câu:

- Nghĩ xong nói cho em đấy, em về đây! Từng nghe nói qua... Xem phim nhiều sẽ ra sớm đó, sau này anh có xem thì cẩn thận một chút

Nói xong, Tần Duyệt cười quay người rời đi.

Lưu lại Trần Thương đứng ở đằng kia thất thần

Gió rét thổi tới, Trần Thương đặc biệt tỉnh táo

Nhiệm vụ năm mươi phút còn chưa hoàn thành, Trần Thương à Trần Thương, anh đều dám nhìn các giáo sư khác, anh không sợ không hầu hạ được giáo sư Tần à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thầm hạ quyết tâm, rút kinh nghiệm xương máu! Lần này trở đi, sau này nói một tiếng tạm biệt với những giáo sư kia

Có điều... Năm mươi phút?

Lúc này, Trần Thương cảm giác trong lòng hiện ra ý chí chiến đấu chưa từng có

Không phải chỉ là năm mươi phút à?

Cố gắng

Làm phẫu thuật

Thêm sức chịu đựng

Lúc này, Trần Thương cảm thấy một cái mục tiêu nhỏ...

Có điều...

Một câu cuối cùng "Em nhanh 30" rốt cuộc là ý gì?

Trần Thương gãi đầu một cái, vừa đi trên đường vừa tự hỏi.

Mở điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm:

- Bạn gái nói với tôi ba mươi, là có ý gì?

Baidu lại không biết

Trần Thương thở dài, Baidu à Baidu, người bệnh hỏi mày cái gì mày đều biết rõ, đến kho tao hỏi mày một vấn đề trụ cột thì mày luôn không biết

...

...

Buổi chiều thứ sáu, đây là lần đầu tiên chủ nhiệm Trần ra ngoài xem bệnh

Trong lòng còn hơi kích động.

Buổi chiều Trần Thương thật sớm mở cửa phòng, cố ý đổi một chiếc áo blouse trắng sạch sẽ.

Vừa vặn đi ra, chỉ nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ phòng khám bệnh: Chẩn đoán chính xác cho ba người bệnh trở lên. 】

Trần Thương cười giễu một tiếng, quá xem thường người à?

Ba người bệnh.

Chủ nhiệm Trần tôi xuất mã còn không phải dễ như trở bàn tay?

...

Thế nhưng mà, từ xế chiều hai giờ rưỡi bắt đầu đi làm, trong hành lang lầu một người đông nghìn nghịt, duy chỉ có Trần Thương nơi này vẫn duy trì một cõi cực lạc, làm cho Trần Thương hơi thanh tâm quả dục

Bất đắc dĩ

Sớm biết sẽ không làm màu, để chủ nhiệm phòng khám ngoại trú cho mình treo thêm mấy cái số cũng có thể làm quen một chút, thích ứng một chút.

Chính mình tốt xấu là một chủ nhiệm, nhưng đến một người bệnh cũng không có, cực kỳ mất mặt nha...

Tuyệt đối không nên để người khác phát hiện

Nghĩ tới đây, Trần Thương mang khẩu trang cực kỳ chặt chẽ, muốn che lại mặt.

Ngay lúc Trần Thương buồn bực ngán ngẩm chuẩn bị từ bỏ.

Bỗng nhiên một người phụ nữ đi đến, sắc mặt Trần Thương lập tức vui mừng

Khai trương, ít nhất vẫn người đến

- Xin chào, mời ngồi.

Người phụ nữ trách không được không biết xấu hổ:

- Bác sĩ... Tôi...

Trần Thương lộ ra nụ cười tự nhận là cực kỳ cởi mở:

- Sao rồi? Tôi có thể trợ giúp gì cho chị.

Người kia cười xấu hổ:

- Bác sĩ, tôi có thể ngồi chỗ này của anh một chút không? Bên ngoài nhiều người như vậy, không có chỗ ngồi, tôi đứng đau thắt lưng.

Trần Thương phát hiện, mình vui vẻ quá sớm.

Chương 794: Anh Thích Em Mặc Quần Áo Gì?

Chuyện như vậy, sau khi xảy ra thêm nhiều lần, Trần Thương rốt cuộc nghênh đón một người bệnh.

Một thanh niên mười bảy mười tám tuổi, vội vã chạy đến, nói với Trần Thương:

- Bác sĩ! Tôi không thoải mái

Trong lòng Trần Thương vui mừng, rốt cuộc cũng có người bệnh đến

- Ngồi xuống trước, cậu không thoải mái chỗ nào?

Thằng bé có lẽ còn là học sinh cấp ba, ăn mặc một thân đồng phục:

- Tôi... Trong lòng tôi không thoải mái

Trần Thương lập tức sững sờ, trẻ tuổi như thế trái tim liền có bệnh à?

- Ồ? Chuyện gì xảy ra? Ngực khó chịu à? Hay là tim đập mạnh và loạn nhịp?

Thằng bé hít sâu một hơi, hơi thất lạc nói đến:

- Tôi... Tâm lý khó chịu

Trần Thương nhíu mày:

- Được, như vậy đi, tôi đo cái huyết áp cho cậu trước.

Thằng bé muốn từ chối, nhưng nhìn Trần Thương nghiêm túc như vậy, cũng nghe theo anh.

Huyết áp đo đạc xong xuôi, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Rất bình thường, 110/70 mmHg! Rất tốt, sao tâm lý không thoải mái? Tôi xem một chút có cần làm điện tâm đồ hay không.

Cậu bé lắc đầu:

- Điện tâm đồ, không cần, chỉ là mỗi lần thi xong thì tâm lý cảm giác đè nén không thoải mái, tôi cảm giác trong lòng đặc biệt nén giận, đặc biệt khó chịu... Hôm nay tôi cũng vừa thi xong, thi không được tốt, không có người phát tiết, tôi đi ngang qua Tỉnh Nhị Viện, nhìn thấy anh đang rảnh nên tôi chạy đến tâm sự với anh...

Nửa giờ sau

Thằng bé đứng dậy:

- Cảm ơn bác sĩ, tôi đi

Trần Thương hiện tại cảm giác triệu chứng của mình và tên nhóc này rất giống, vô cùng khó chịu

Tâm lý cực kỳ nén giận

Cậu coi chỗ xem bệnh của chúng tôi, trở thành phòng cố vấn tâm lý à?

Năm khối tiền đưa lại anh vì công hàn huyên cả buổi chiều

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm giác trong lòng mình cũng không thoải mái, cầm lấy huyết áp kế đo cho mình:

- 115/80 mmHg

Trần Thương rảnh đến nhàm chán lại đo cho tay phải mình.

Y?

Vạch Thủy ngân kém 5 milimet

Tiếp tục nhìn lại độ bão hòa oxi trong máu mình chút đi...

Trần Thương buồn bực ngán ngẩm bắt đầu bắt đầu nghiên cứu chính mình...

…

…

Buổi chiều liên tục tới mấy người.

Một tiểu tử học sinh cấp ba đến phát tiết cảm xúc.

Một lão đại gia không có chỗ làm tiến đến ngồi một chút.

Một dì chưa xếp hàng qua để Trần Thương mở kiểm tra đơn.

Còn có một cô gái nhìn Trần Thương dáng dấp đẹp trai muốn chọc ghẹo anh.

...

Trần Thương lần đầu phát hiện, hóa ra khám bệnh một chút cũng không có chơi vui hơn cấp cứu.

Mắt thấy hàng khám bệnh rất dài đã đến lúc kết thúc.

Rốt cuộc đã đến một người bệnh ra dáng

Ít nhất là thật sự không thoải mái đi tới.

Một người phụ nữ, gần sáu mươi tuổi.

Trần Thương qua một buổi chiều lịch luyện đã sớm mây trôi nước chảy, mặc dù đã sớm nghe nói người khám bệnh không bình thường nhiều, nhưng hôm nay cuối cùng đã tăng thêm kiến thức, không trách được mọi người đều nói, bác sĩ không ra khám bệnh là bác sĩ không hoàn chỉnh.

Kiểm tra thẻ chữa bệnh xong, trên màn ảnh máy vi tính xuất hiện thông tin của người phụ nữ.

Người phụ nữ cầm trong tay một cái túi trong suốt không nhỏ, bên trong tất cả đều là đủ kiểu kiểm tra và bản chữa bệnh.

Sau khi dì ngồi xuống, còn bất đắc dĩ ho khan.

Sau một lúc lâu, mới hoà hoãn lại

Sau khi ho khan xong, còn rất ngượng ngùng

- Bác sĩ, thật là ngại quá, tôi không khống chế nổi cơn ho của mình

Trần Thương cười nói:

- Không sao, nếu dì thấy chỗ nào cũng thoải mái, đã không đến bệnh viện, dì à, sao dì lại không thoải mái?

Dì gầy gò, rất có lễ phép, nghe thấy Trần Thương nói chuyện cũng là bất đắc dĩ cười nói:

- Gần đây tôi vẫn luôn ho khan, đã hơn một tháng rồi.

Trần Thương nhẹ gật đầu, nhìn một chút thông tin của dì này, là cô giáo ở huyện Vạn An tỉnh Đông Dương.

Huyện Vạn An không gần nơi này, lái xe cũng phải chừng ba giờ, là huyện nghèo của quốc gia.

Mùa đông tỉnh Đông Dương phổ biến tương đối khô lạnh, cảm cúm ho khan ngược lại cũng bình thường, Trần Thương cũng không để ý.

Trong lúc nói chuyện, dì lấy từ trong túi ra một đống lớn bản bệnh lịch và kiểm tra đưa cho Trần Thương.

- Bác sĩ, cậu xem, đây đều là giấy khám bệnh làm kiểm tra gần nhất của tôi, cái này là X-quang ngực, cái này là CT phổi, còn có những này đơn xét nghiệm.

Trần Thương nhìn một đống lớn phim X-quang như thế cũng sững sờ.

- Làm nhiều kiểm tra như thế? Sao dì không nằm viện kỹ càng kiểm tra một chút?

Tỉnh Đông Dương phát triển kinh tế, bảo hiểm y tế mà nói sẽ chỉ thanh toán tiền dùng nằm bệnh viện, phí tổn khám bệnh cũng đều là tự trả tiền.

Vì lẽ đó Trần Thương nhìn nhiều kiểm nghiệm kiểm tra như thế, khẳng định tốn không ít tiền, vì lẽ đó cũng thiện ý nhắc nhở.

Dì cười nói:

- Tôi dạy lớp chọn, bọn nhỏ đều sắp chuẩn bị thi đại học rồi, tôi căn bản không dám nghỉ ngơi, chỉ có thứ bảy, chủ nhật tôi mới tranh thủ thời gian đi khám bệnh.

- Thế nhưng ở huyện Vạn An khám rất lâu cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp, hiện tại nguyên nhân cũng không tìm ra được, tôi chỉ có thể đến trong tỉnh khám một chút.

- Vừa vặn xế chiều hôm nay thứ sáu, không có lớp, tôi bảo con trai tôi dẫn tôi tới tỉnh xem, thế nhưng số chuyên gia của viện trưởng Tần tôi gọi không được.

- Tôi nghĩ đợi buổi sáng ngày mai khi thả số, sớm một chút đăng ký, con trai tôi hiếu thuận, tối nay nó xếp hàng suốt đêm ở nơi đó chờ lấy số thả

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Tần Hiếu Uyên là đại lão nội khoa, chuyên gia bộ ngoại giao trợ cấp, danh y toàn quốc

Nội khoa Tỉnh Nhị Viện ở trong tỉnh phát triển rất lợi hại, đặc biệt là mấy nội khoa khoa u bướu, khoa tiêu hóa này.

Số Tần Hiếu Uyên cũng không tốt, một số mặc dù chỉ có năm mươi khối tiền, nhưng hạn số 100 cái, người bình thường rất khó có thể treo được.

Hơn nữa nói thật.

Đăng ký bệnh viện này vốn là phức tạp, ví dụ như 100 cái số của Tần Hiếu Uyên, trên mạng khả năng chỉ cấp cho trên dưới 30 cái, tiếp đó xếp hàng cấp cho trên dưới 50 cái, còn có 20 cái bị chỗ của mình đăng ký cho xử lý.

Những chuyện này căn bản không quản được, Tần Hiếu Uyên cũng không có cách nào, bên trên có chính sách dưới có đối sách.

Nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tối thiểu có thể đảm bảo người dân có thể được đến số hơn 80 là được.

Đến mức cái hơn hai mươi cái số kia cũng không phải toàn bộ cho bọn đầu cơ xử lý, còn bao gồm cho nhân viên nội bộ bệnh viện chạy người nhà.

Mấy thứ này căn bản không quản được.

Đến Tần Hiếu Uyên cũng không thể làm thế nào, ông chỉ có thể mỗi ngày khám bệnh nhiều hơn chút, cũng đều đến trên dưới 120 người.

Vì lẽ đó, rất nhiều người bệnh nơi khác tới, trên cơ bản phải xếp hàng suốt đêm ở đại sảnh phòng đăng ký cấp cứu kia.

Cái này ở bất luận một nhà bệnh viện nào có chuyên khoa đặc sắc đều tương đối phổ biến.

Đây là Tần Hiếu Uyên lợi hại, một ngày khám cho 100 người bệnh, rất nhiều danh y lợi hại, chuyên gia người ta một ngày hạn số 20 người, căn bản treo không đến.

Không bằng khổ cực một chút?

Nghe thấy lời nói của dì, Trần Thương cũng không nói nhiều, chủ động nói cho muốn số gì đó.

Dù sao bệnh viện cũng có quy củ của bệnh viện.

Trần Thương cũng không quản được tất cả mọi người.

Trần Thương cầm lấy X-quang ngực và CT ngực nhìn lại.

Chương 795: Bác Sĩ Không Khám Bệnh Là Bác Sĩ Không Hoàn Chỉnh

Cũng may Trần Thương diễn giải kết quả hình ảnh bộ ngực tương đối chuyên nghiệp.

Nhìn X-quang ngực cùng bộ ngực CT xong, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, toàn bộ bình thường, một chút việc cũng không có.

Trên cơ bản có thể loại bỏ viêm phổi, ung thư phổi... Những khả năng bệnh biến phổi này.

Đơn xét nghiệm cũng nhìn một lần, Trần Thương càng xem càng kinh hãi.

Bình thường

Bình thường

Toàn bộ bình thường

Cái này hơi không hợp lý?

Một người toàn bộ bình thường mà ho khan?

Trách không được bệnh viện nơi đó nhìn không ra.

Liên tục lật nhìn mấy bản bệnh lịch, Trần Thương cũng càng thêm tò mò.

Tất cả ý kiến chẩn đoán bệnh đều là: Đợi điều tra, không rõ

Có điều anh nhìn thấy khi lịch sử trước kia, có cao huyết áp.

Bỗng nhiên Trần Thương như có điều suy nghĩ hỏi:

- Trước đây dì có cao huyết áp không?

Dì nhẹ gật đầu:

- Có, cao huyết áp vài chục năm, vẫn luôn uống Amlodipin để hạ huyết áp.

Trần Thương nghe đến Amlodipin, nhất thời nhíu mày.

Hiện tại điều lệ đã rất rõ ràng

Người bệnh không có bệnh tật về đường hô hấp, bệnh trào ngược dạ dày thực quản, trướng bụng, bệnh án trào ngược axit, không sử dụng thuốc hạ huyết áp khả năng gây nên tác dụng phụ ho khan, nguyên nhân bệnh ho khan không rõ.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Cháu nghe phổi dì một chút.

Nói tới đây, Trần Thương cầm lấy ống nghe bệnh, nghe phía trước sau phổi, lại nghe nghe âm thanh hô hấp.

Bỗng nhiên, ngay lúc này, Trần Thương tới gần mới phát hiện có một chỗ không thích hợp

Anh đột nhiên hỏi:

- Dì, trước đây dì có cường giáp không? Hoặc là bệnh tật liên quan tuyến giáp?

Dì cũng coi là phần tử trí thức, cũng biết những thứ này, nghe thấy câu hỏi Trần Thương, nhất thời lắc đầu:

- Không có

Trần Thương nghe xong, nhất thời nói:

- Cháu bắt mạch tuyến giáp cho dì

Nghĩ tới đây, Trần Thương dùng hai tay bắt đầu kiểm tra tuyến giáp.

Vừa mới kiểm tra, Trần Thương nhất thời nhíu mày

- Hai bên bướu giáp lớn, bên trái sưng to lên 1 độ, phía bên phải sưng to lên 3 độ, có thể chạm đến nhiều cục u, phía bên phải có thể chạm đến một cục u ước chừng 2 cm, chất cứng rắn.

Lần này, Trần Thương bỗng nhiên chợt hiểu ra

Có lẽ tìm anh đã tìm được nguyên nhân:

- Dì, cháu đề nghị dì đi làm siêu âm tuyến giáp đi, thừa dịp hiện tại vẫn chưa tan tầm, nhanh đi làm.

- Tuyến giáp của dì có sưng to lên, còn có thể sờ đến cục u, cháu nghi là có thể do xâm lấn thần kinh dẫn tới ho khan

Trần Thương có một câu không nói, anh hoài nghi là, ung thư tuyến giáp

…

…

Lúc này, một người trẻ tuổi vừa vặn đi vào.

- Mẹ? Vẫn chưa làm xong à?

Người phụ nữ quay người nhìn thoáng qua con trai, nói câu:

- Bác sĩ nói mẹ không phải bị bệnh phổi, có thể là tuyến giáp ép lên dây thần kinh, gây nên ho khan.

Nghe thấy mẹ, người trẻ tuổi sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua bác sĩ:

- Bác sĩ... Tình huống thế nào? Tuyến giáp trạng còn có thể gây ho khan?

Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, tôi vừa rồi bắt mạch tuyến giáp trạng cho dì, có thể xác định chính là hai bên trái phải của dì đều sưng to lên, hơn nữa còn có khối u, cụ thể tình huống như thế nào, còn cần làm siêu âm xem xét kỹ.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, người trẻ tuổi nhất thời sửng sốt một chút:

- Vậy phiền anh cho mở một tờ đơn.

Trần Thương gật đầu cho mở cái đơn siêu âm tuyến giáp.

Đột nhiên Người trẻ tuổi hỏi:

- Bác sĩ, thuận tiện chụp phổi CT cho mẹ tôi luôn đi, tôi sợ ngày mai đi tìm viện trưởng Tần khám bệnh, người ta không nhận phim X-quang địa phương chúng tôi.

Trần Thương do dự một chút, đột nhiên hỏi một đề tài tương đối bên ngoài vấn đề:

- Mẹ của cậu thường xuyên chụp phim à?

Người trẻ tuổi do dự một hồi, rồi mới nói:

- Mẹ tôi là cô giáo, dựa bàn công tác tương đối nhiều, vì lẽ đó nhiều năm như vậy có bệnh xương cổ, khi năm ngoái tương đối nhiều vấn đề, thường xuyên đi bệnh viện, vì lẽ đó chụp phim X-quang xương cổ tương đối nhiều, còn có bà ấy là cô giáo ho khan, không phải lần một lần hai, vì lẽ đó cũng thường xuyên làm kiểm tra phổi.

Nghe được lời người đàn ông nói, Trần Thương thở dài:

- Như vậy đi, hai người đi siêu âm tuyến giáp trước, phim X-quang và CT không cần làm.

Người đàn ông do dự một chút:

- Cái này... Chúng tôi tới chuyên môn tìm viện trưởng Tần khám bệnh phổi, cậu nói chuyện giúp chút đi.

Trần Thương nói:

- Phim X-quang huyện Vạn An của cậu là được rồi, máy móc thật rất tốt, không cần chụp phim lại.

Người đàn ông cái này mới đứng dậy mang theo mẹ ra ngoài.

Trần Thương nhìn hai người rời đi, mặc dù còn chưa xác định, nhưng trong lòng cũng cảm giác vị dì này tám chín phần mười là ung thư tuyến giáp.

Tia phóng xạ tổn thương đến tuyến giáp mà nói vô cùng trí mạng.

Tuyến giáp với tư cách một tổ chức tuyến thể tương đối yếu ớt, nó không giống tuyến thể khác có rất nhiều vật bao vây bảo vệ, mà là ngay phần cổ.

Vì lẽ đó khi quay chụp phim X-quang và phim CT, những khi kiểm tra tính chất phóng xạ này, bị tia phóng xạ tổn thương, sẽ tương đối dễ dàng gây ra ung thư tuyến giáp.

Thậm chí nghiên cứu hiện tại cho thấy, tia phóng xạ tổn thương đã thành một trong nhân tố biến ung thư tuyến giáp trạng tỉ lệ cao nhất.

Trần Thương nhìn thời gian sắp đến lúc tan việc, do dự một chút, không trực tiếp rời đi.

Anh quyết định chờ hai người bệnh này một chút.

Bình thường mà nói, bác sĩ siêu âm sẽ không trực tiếp nói cho anh biết có ung thư tuyến giáp gì, đại đa số sẽ chỉ nói cho anh biết đi tìm bác sĩ xem.

Hơn nữa, cụ thể có phải ung thư tuyến giáp hay không còn phải xem kết quả siêu âm, bác sĩ siêu âm sẽ không nói những lời không chịu trách nhiệm kia.

Buổi chiều người ở phòng siêu âm không nhiều, kết quả làm vẫn còn tương đối nhanh.

Chừng sáu giờ rưỡi, trong hành lang đã không có người, khác biệt duy nhất chính là chỗ đăng ký đã xếp lên hàng dài, rất nhiều người đến thức đêm đợi ngày mai lấy số.

Thậm chí gương mặt còn hơi quen thuộc.

Trần Thương nhàn rỗi nhàm chán, mở ra điện thoại tìm tòi phẫu thuật cắt bỏ ung thư tuyến giáp.

Phẫu thuật tuyến giáp độ khó không lớn, thế nhưng độ chính xác rất cao, tổ chức thần kinh mạch máu khí quan phần cổ đều cực kỳ lộn xộn, khi phẫu thuật, cần vô cùng cẩn thận.

Yêu cầu đối với người thực hiện phẫu thuật cực kỳ cao.

Nói về độ khó, thiên về tinh vi, ngược lại cũng không phải rất khó.

Lúc này, bên ngoài dì và người đàn ông tối hôm qua kiểm tra trở về, nhìn người trong hành lang rất ít đi, các bác sĩ đều tan việc, nhất thời hơi bận tâm, dù sao bản báo cáo họ cũng xem không hiểu, chỉ có thể tìm bác sĩ xe,, hơn nữa bác sĩ siêu âm nói cho họ chắc chắn phải để bác sĩ xem một chút.

Chẳng lẽ ngày mai tìm viện trưởng Tần?

Khi đi ngang qua, chợt phát hiện phòng Trần Thương còn mở cửa, nhất thời sắc mặt vui mừng

Sau khi dì đi vào, nhất thời cười nói:

- Bác sĩ, thật là ngại, để cậu đợi lâu, cảm ơn cảm ơn

- Nhưng… Bác sĩ, cái này... Phía trên viết là tình hình thế nào? Bác sĩ kiểm tra bảo tôi phải cho bác sĩ xem.

Trần Thương cầm bản báo cáo, xem xét ký tên, là chủ nhiệm Bách.

Chương 796: Vô Ý Tổn Thương

Siêu âm thấy: Hai bên tuyến giáp trạng to lớn, bao màng không bóng loáng, thực chất tiếng vang tăng thô, không đều...

Hình ảnh siêu âm:

Tuyến giáp trạng thực chất tăng trở lại tăng thô, không đều.

Phía bên phải có thể thấy được tỷ lệ xảy ra khối u cao, loại T1-RADS-4B

...

Sau khi Trần Thương nhìn thấy 4b, nhất thời biến sắc, chuyện này ý nghĩa là xác suất ác tính đã rất cao, cái chỉ tiêu này bệnh viện đều thường dùng, người bệnh xem không hiểu có thể tránh khỏi bối rối không cần thiết, mà bác sĩ cơ bản đều hiểu.

Bình thường mà nói, phân loại khối u tuyến giáp, loại 1 là tuyến giáp trạng bình thường, loại 2 là u lành, loại 3 là rất có thể u lành (80% tốt), loại 4a là (ác tính 5~ 10%), 4b (ác tính 10~ 80%); loại 5: Rất có thể khối u ác tính (ác tính > 80%).

Nhìn ký hiệu 4b trên báo cáo chụp phim, Trần Thương hiểu rõ, chuyện này mang ý nghĩa xác suất khối u ác tính rất cao.

Hơn nữa nhìn trên báo cáo khối u bất quy tắc, máu chảy rất tốt, tiếng vang không đều...

Mặc dù siêu âm không thể xác định, nhưng Trần Thương cảm giác khoảng cách chẩn đoán chính xác còn kém một cái sinh thiết

Sau đó đến suy nghĩ làm sao trao đổi với người bệnh

Trực tiếp nói bị u bướu, cậu ta khẳng định lo lắng không tiếp thụ nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương nói:

- Dì, ngày mai dì không cần đi khám bệnh, trực tiếp đến khu nội trú, kết quả tuyến giáp trạng hồi báo là, khối u rất có thể là ác tính, chúng ta tiếp theo cần làm chính là làm sinh thiết, chẩn đoán chính xác rốt cuộc là lành hay ác tính, tiếp đó hoàn thiện kiểm tra tương quan, tốt nhất là kịp thời phẫu thuật

Nghe thấy lời Trần Thương nói, quả nhiên, hai người đều trợn tròn mắt.

Dì hơi do dự một chút:

- Bác sĩ... Cậu nói là ung thư à?

Trần Thương cảm thấy kéo dài bệnh tình phiền toái hơn, thế là nói:

- Dì đừng lo lắng, tôi chỉ nói là có khả năng này, nhưng đến cùng phải hay không, còn cần chẩn đoán sinh thiết chính xác, hơn nữa, dì cũng đừng có gánh nặng quá lớn, ung thư tuyến giáp hiện tại hiệu quả trị liệu đặc biệt, tỉ lệ sống sót trong vòng mười năm trở lại 90% trở lên, rất nhiều người bệnh uống thuốc trường kỳ, cơ bản không ảnh hưởng.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, dì im lặng.

Ai biết kiểm tra ho khan lại ra được ung thư tuyến giáp trạng.

Hơn nữa... Đây là vận khí tốt.

Nếu như cứ luôn ở huyện Vạn An, khả năng đến chết cũng không rõ.

Người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ mẹ lo lắng hoảng sợ, bất đắc dĩ hỏi:

- Bác sĩ, mẹ tôi ngày thường rất tốt, sao lại có bệnh tuyến giáp vậy?

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, nói một câu:

- Đề nghị của tôi là sau này có chụp CT, cố gắng hết sức cầm đồ vật che cái cổ, chụp xương cổ cố gắng hết sức chụp hạch từ mà không phải CT, CT gây tổn thương rất lớn tới tuyến giáp.

…

…

Trần Thương nhìn hai người rời đi, cũng thở dài.

Ai gặp phải chuyện như vậy, cũng sẽ hơi buồn bã.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy Tần Hiếu Uyên rất lợi hại, với tư là cách chủ nhiệm nội khoa u bướu, ông nhìn bao nhiêu người mắc bệnh, chẩn đoán chính xác bao nhiêu u bướu, chứng kiến bao nhiêu vui buồn hợp tan.

Có lẽ đây mới là tu luyện một chủ nhiệm chân chính?

Không chỉ là y thuật cao siêu, hơn nữa còn tu luyện trái tim?

Lúc rửa tay, hôm nay Trần Thương làm cho mình một tổng kết.

Thứ nhất là không thể khinh thường kiểm tra thể trạng, dì đã ho khan một tháng, cũng không có người chú ý tới giáp tuyến của bà có vấn đề à?

Có lẽ mọi người đều cảm thấy không cần thiết

Ai có thể nghĩ tuyến giáp và ho khan liên quan đến nhau chứ?

Thứ hai, sau này ra cửa phải mang khẩu trang, tránh giá trị nhan sắc lộ ra ngoài, bị mấy chị gái quấy rầy.

Nhưng mà, khi Trần Thương thức dậy nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, đột nhiên cảm giác được chị gái này cũng không đáng ghét như vậy, dù sao cũng giúp anh hoàn thành nhiệm vụ ba người bệnh.

Một người là học sinh cấp ba, một người là chị gái mê trai, còn có dì không biết là may mắn hay là không may mắn.

Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ, lần đầu chẩn bệnh cho ba người bệnh, thưởng: Điểm kỹ năng + 1.

Thưởng an ủi, có thể chấp nhận được.

Khi Trần Thương ra cửa chuẩn bị tan việc, ra khỏi cửa, nghe âm thanh quen thuộc.

- Mẹ... Nếu không ngày mai con đi cầu xin viện trưởng Tần, cho mẹ thêm một số bây giờ đã nhiều người như vậy, chắc là không có cơ hội.

Dì thở dài:

- Cũng đúng lúc, mẹ còn sợ con xếp hàng một đêm ở đây sẽ nghỉ ngơi không tốt, ngày mai con trở về còn phải trực, tùy tiện treo một cái đi, đổi một bác sĩ cũng được.

Lúc này, vừa vặn Trần Thương đi ngang qua.

Do dự một chút, sau đó đi lên nói:

- Dì, như vậy đi, ngày mai trực tiếp đến khoa u bướu tầng 16 khu nội trú, sáng sớm ngày mai viện trưởng Tần sẽ đi thay quần áo, cháu viết cho dì một tờ giấy, dì đi tìm ông ấy là được, viện trưởng Tần nhìn thấy tờ giấy cũng biết tình huống gì.

Dì lập tức ngây ngẩn.

Ngay cả cậu con trai cũng trợn tròn mắt.

Chẳng qua là họ đơn thuần không tin, dì vội vàng nhỏ giọng nói

- Cậu nhóc, cậu quá ngốc

- Cậu đó, hiền lành là đúng, dì xin nhận tấm lòng của cậu, nhưng mà... Cậu viết một tờ giấy cho viện trưởng, nào có ai làm như vậy, cậu không sợ sẽ khiến viện trưởng mất hứng à?

- Người ta là viện trưởng, một bác sĩ nhỏ như cậu, không phải rất loạn à chỉ có viện trưởng cho cậu giấy chứ cậu sao lại cho viện trưởng giấy được, đây còn ra thể thống gì?

Người tuổi trẻ nhìn Trần Thương, cũng cười khổ không thôi.

Ở trong mắt anh ta, Trần Thương có thể là vào nghề chưa lâu kinh nghiệm sống chưa nhiều, nhưng mà phần tâm ý này thật sự là không tệ.

Trần Thương kinh ngạc một chút, đúng là cái lý này.

Nhưng mà...

Quan hệ của anh và lão Tần đương nhiên là thiên ti vạn lũ, ít nhất là anh đưa bình rượu ngon của giáo sư Miyake cho ông Tần.

Cùng giải thích với họ cũng không thông.

Suy nghĩ một chút, Trần Thương trực tiếp gọi điện cho Tần Hiếu Uyên.

Tần Hiếu Uyên với tư cách là trưởng bếp trong nhà, đang chuẩn bị xuống bếp, nghe điện thoại reo, vội vàng hỏi:

- Duyệt Duyệt, điện thoại của ai thế?

Tần Duyệt nhìn người gọi tới, lập tức trợn tròn mắt.

- Ba... a a a là ai?

Tần Duyệt nhìn trên màn hình điện thoại di động "A a a" hơi mơ màng.

Có ai sẽ bị chú thích a a a chứ?

Chẳng lẽ... Có gian tình?

Ông Tần vừa nghe, vội vàng buông đồ trong tay xuống, tới nhận điện thoại.

Lúc này, Ký Như Vân cũng tò mò.

A a a là ai?

Chỉ thấy lão Tần nói:

- Tiểu Trần, à, người bệnh? Được được được, ngày mai cháu cứ bảo họ đến khu nội trú chờ chú, đúng, cháu viết một tờ giấy, được rồi, được rồi, gặp lại sau.

Tần Hiếu Uyên cúp điện thoại, hai người trợn to hai mắt.

Tần Duyệt:

- Ba? A a a là Trần Thương?

Ông Tần rất tự nhiên ừ một tiếng:

- Đúng vậy.

Tần duyệt mặt đầy mờ mịt:

- Có ý gì ạ?

Lão Tần do dự một chút, muỗng xào rau trong tay do dự một chút:

- Ý trên mặt chữ.

...

Sau khi Trần Thương lấy bút viết cho dì một tờ giấy, cười nói:

- Được rồi, cháu đã hỏi hộ dì, ngày mai dì tới sớm một chút, bảy giờ đến là được.

Dì và người trẻ tuổi do dự hồi lâu, luôn cảm thấy Trần Thương là đang nói dối họ.

Nhưng mà... Cũng không cần thiết gọi điện thoại ngay trước mặt?

Chẳng lẽ... Cậu bác sĩ này là nhân vật đặc biệt?

Nếu không căn bản là giải thích không thông

Bác sĩ này, thật là thần kỳ...

Chương 797: Tiết Kiệm Tiền Thuê Nhà

Một buổi chiều khám bệnh nhàm chán khiến Trần Thương còn hơi không thích ứng.

Ước chừng hơn tám giờ, quản lý Vương Chí khu Hải An mới của tập đoàn Trịnh thị bông nhiên gọi điện thoại tới.

- Bác sĩ Trần, sáng ngày mốt cậu có thời gian qua bên này một chuyến không, phòng đã dựa theo ý của cậu bố trí xong hết rồi, về mua sắm điện gia dụng, cậu muốn thương hiệu gì, chúng tôi sẽ cho bố trí.

Trần Thương vừa nghe xong, mắt lập tức sáng lên, đã sửa sang xong?

Trần Thương cũng hơi mong đợi:

- Cảm ơn quản lý Vương, ngày mốt đi, ngày mai tôi khá bận, buổi sáng ngày mốt tôi sẽ qua xem.

Vương chí gật đầu:

- Có thể, đều được cả, trước khi đến cậu gọi điện thoại cho tôi là được.

Nhà bên đó đã sửa sang xong rồi, dự tính sang năm học bổ túc trở lại là có thể vào ở.

Nhưng mà nơi học bổ túc đến giờ Trần Thương cũng không rõ cuối cùng là đi Hiệp Hòa... Hay là đi trung tâm cấp cứu, hay là đi 301, bệnh viện ngoại khoa, An Trinh đều được.

Mấy bệnh viện này cũng không tệ

Thật ra cấp cứu thì đi trung tâm cấp cứu phát triển sẽ tốt hơn.

Nhưng mà Hiệp Hòa là nới có thực lực tổng hợp tốt nhất.

Đi nơi nào đây?

Tần Duyệt xin ghi tên vào dự thi tiến sĩ ở Hiệp Hoà, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì sẽ được chọn.

Bây giờ Trần Thương đột nhiên cảm thấy có phải mình nên mua một phòng ở thủ đô hay không...

Dù sao mình cũng phải đi thủ đô.

Tần Duyệt cũng ở thủ đô, nếu như vậy, thuê nhà sẽ rất đắt

Hai người thuê chung cũng có thể giảm bớt áp lực tiền thuê nhà

Ừm

Chắc chắn là áp lực kinh tế

Nghĩ tới đây, đột nhiên ánh mắt Trần Thương sáng lên, mở máy tính ra nhìn phía trên bản đồ.

Tìm vị trí của 301, bệnh viện An Trinh, bệnh viện ngoại khoa...

Khi Trần Thương thấy khoảng cách bệnh viện trung tâm cấp cứu

Quyết định rất nhanh là sẽ đi trung tâm cấp cứu.

Trung tâm cấp cứu cách Hiệp Hòa không tới 2 km.

Khoảng cách này vẫn được

Trần Thương hạ quyết tâm, sẽ đi chỗ này

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói tin tức cho Tần Duyệt:

- Anh thuê nhà cho em? Cách Hiệp Hòa không xa, em đi làm cũng thuận tiện hơn.

Tần duyệt vừa nghe xong, trong lòng lập tức ấm áp:

- Trần Thương, em phát hiện anh càng ngày càng tốt

Trần Thương lúng túng cười, hơi đỏ mặt:

- Anh không tốt với em thì tốt với ai?

Tần duyệt bỗng nhiên cười:

- Nhưng mà.... Tiền thuê phòng ở Thủ Đô rất đắt, em không đi làm cũng không có nhiều tiền, em sợ không trả nổi tiền thuê phòng.

- Anh cũng đi thủ đô, nếu không... Chúng ta thuê chung đi

Trần Thương vừa nghe xong, tim lập tức bùm bùm nhảy loạn lên, cô bé này càng ngày càng thông minh

Quả thật là cùng một suy nghĩ với mình mà

- Ừ, anh cũng cảm thấy chúng ta ở chung không tệ, giảm bớt tiền thuê phòng

Tần Hiếu Uyên nhìn Tần Duyệt cười ngây ngô, không nhịn được thở dài:

- Haizz...

…

…

Hai ngày này, Trương Chí Tân rất bận rộn

Từ sau khi Trần Thương nhận được giải thưởng bác sĩ chỉnh hình giỏi nhất hàng năm, bệnh viện chỉnh hình Chí Tân lập tức phát hỏa

Mà Trương Chí Tân với tư cách là viện trưởng nên càng như đổ thêm dầu vào lửa, bận rộn tới nỗi sứt đầu mẻ trán

Ông và Từ Nhu mặt đối mặt, đặt bảng tên của hơn ba mươi phú bà lên bàn, rầu rĩ xem rốt cuộc ngày mai phải làm phẫu thuật cho ai. Mỗi một người đều là phía sau có không ít quan hệ, tùy tiện sắp xếp khẳng định là không thể nào.

Nếu như trước kia, Hồ Truyền Kim tuyệt đối sẽ cho người sắp xếp, làm cho ai không làm cho ai.

Nhưng hiện tại, lão Hồ từ lão hổ biến thành mèo, cái gì cũng không dám nói.

Dù sao hiện tại Trần Thương đến nơi này của ông là cho ông mặt mũi, người ta thân là bác sĩ chỉnh hình giỏi nhất hàng năm trên toàn quốc thậm chí toàn thế giới có bao nhiêu người muốn đoạt lấy đó.

Nói câu không dễ nghe, người ta tới đây, hoàn toàn là bởi vì nhớ tình cảm cũ với Trương Chí Tân mới tới.

Hơn nữa, càng đừng đề cập tới hai vị lão đại Trịnh Quốc Đàm và Lenacus.

Ngay cả Trương Chí Tân bây giờ dũng khí cũng đủ.

Nghĩ tới nghĩ lui, kéo xuống cũng không phải biện pháp, ưu tiên ai hay không nhường ai lên đều không tốt, dứt khoát lựa chọn cách lấy số thứ tự.

Cách này cũng khá là công bằng nhất rồi.

Sáng thứ bảy, Trần Thương tới bệnh viện rất sớm.

Sau khi xe ngừng ở bệnh viện, nhận ra trong đại sảnh đã có không ít người, nhìn thấy Trần Thương đến, mọi người đều đứng dậy.

Mọi người đều biết hôm nay Trần Thương sẽ tiến hành phẫu thuật từ thiện, đương nhiên sẽ không thể thiếu khâu phỏng vấn.

Sau khi Trần Thương khách sáo chào hỏi, trực tiếp đi vào văn phòng.

Sau khi đi vào mới sững sờ

Trong phòng có Dương Thao, Trương Chí Tân, Tần Tường.

Trần Thương nhất thời cười nói:

- Tốt quá, tôi còn lo lắng mọi người bận rộn không thể qua nổi chứ

Nhưng Trần Thương lại nói:

- Giáo sư Trương, ông theo tôi đi lên trước, chủ nhiệm Tần, chủ nhiệm Dương mọi người cứ nghỉ ngơi trước đi, một hồi nữa giáo sư Trương mệt mỏi thì mọi người lại đến.

Mặc dù hơi không tình nguyện, nhưng hai người chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Vốn chính là đến để học kỹ thuật.

Trương Chí Tân cười xấu hổ:

- Không sao không sao, tôi không mệt, hai chủ nhiệm cứ nghỉ ngơi nhiều một chút

Thế nhưng, Trương Chí Tân căn bản không ngờ, cuộc phẫu thuật hôm nay lại kéo dài rất lâu, bắt đầu từ lúc tám giờ rưỡi sáng, đến một giờ trưa

mọi người mới nghỉ ngơi một chút.

Bác sĩ gây tê cũng đã thay phiên nhau, trợ thủ Trương Chí Tân mệt mỏi sắp không xong rồi.

Không thể không để Tần Tường thay.

Hai giờ chiều bắt đầu tiếp tục, làm đến sáu giờ rưỡi.

Lại lần nữa đổi cho Dương Thao

Làm đến mười một giờ rưỡi đêm phẫu thuật mới chính thức hoàn thành

Trong đó trợ thủ đổi ba bốn lần, y tá đưa dụng cụ cũng thay phiên một lần, mà duy chỉ có Trần Thương, từ đầu tới đuôi, kiên trì làm phẫu thuật

Điều này làm cho mấy chủ nhiệm đều bị dọa cho phát sợ, tranh thủ thời gian bảo Trần Thương nghỉ ngơi.

Lúc đầu dự định sẽ làm năm ca phẫu thuật, mạnh mẽ bị Trần Thương làm đến chín ca

Mấy phú bà lúc đầu không bốc được số nhưng lại được làm thì rất mừng rỡ.

Kích động không thôi

Mà mấy ông chồng cũng chờ đợi ở bên ngoài

Mà khi Trần Thương làm phẫu thuật từ lúc hơn tám giờ sáng đến mười một giờ đêm, cả đám đều im lặng.

Thật sự là một người khoẻ mạnh

Làm đến cuối cùng, người bệnh đều không đành lòng để Trần Thương làm nữa.

Ngay cả mấy y tá đưa dụng cụ cũng bất đắc dĩ mà thương cho Trần Thương.

Mà phóng viên cũng bắt lấy một điểm này bắt đầu khen ngợi Trần Thương

- Vì làm từ thiện, kiên trì mười lăm giờ để làm phẫu thuật, trong đó nghỉ ngơi hai giờ, kiểu bác sĩ này, còn không đáng để chúng ta tôn kính hay sao?

Trần Thương đương nhiên mệt mỏi, thế nhưng anh cảm thấy hôm nay mình chỉ cần làm nhiều mấy ca phẫu thuật, quỹ từ thiện sẽ có thể nhận được thêm một chút tiền, rồi sẽ có càng nhiều người nhận được trợ giúp, như vậy sẽ có thể cứu vớt càng nhiều sinh mệnh

Vì lẽ đó anh cũng sử dụng áo blouse trắng Bạch Khâu n một lần, khôi phục thể chất, thuận tiện dùng hai bình thuốc tăng thể lực, ngược lại cũng không lỗ.

Việc làm của Trần Thương tự nhiên đã làm toàn bộ người ở bệnh viện chỉnh hình Chí Tân đều cảm động, bị dọa cho phát sợ.

Thề rằng sau đó cũng không tiếp tục đi theo anh làm phẫu thuật.

Hiện tại ba người Tần Tường đã hiểu vì sao Trần Thương lại nói mọi người nên thay phiên nhau.

Ba người yên lặng nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu, muốn nói lại thôi

Chương 798: Đăng Ký Kết Hôn Sớm Một Chút

Ngày thứ hai, Trần Thương mang theo Tần tiểu liếm đi tới khu nhà mới tại Hải An, Vương Chí dẫn theo nhân biên bán hàng đi tới.

Vừa mới mở cửa, nhất thời mắt Tần Duyệt lóe sáng lên

Cả phòng đều được bố trí theo phong cách ưa thích của cô, phòng ngủ màu hồng phấn, rèm cửa sổ sát đất màu xanh trắng, giấy dán tường thanh lịch, ngay cả mùi sơn cũng không rõ ràng.

Thợ trang trí đã rất dày công trổ tài, các chi tiết đều được xử lý tỉ mỉ.

Trần Thương thấy Tần Duyệt xem tới xem lui có vẻ hết sức hài lòng, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Mà mọi thứ những thứ này tự nhiên là công lao của Vương Chí:

- Quản lý Vương, thực sự là quá cảm ơn

Vương Chí bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói:

- Trong khả năng thôi, đúng rồi, nhìn hai người thích loại đồ điện gia dụng như thế nào, tôi cố ý để Tiểu Nhã bên chúng tôi liệt kê một chút, đến lúc đó tôi sẽ bố trí lắp đặt cho, cũng coi là quà mừng kết hôn lễ cho hai người

Xem toàn bộ căn nhà, Tần Duyệt cầm danh sách của Tiểu Nhã bắt đầu chọn lựa đồ dùng trong nhà.

Không thể không nói, cô gái này thật cẩn thận, ngay cả chăn lông, nôi em bé đều có thể nghĩ ra.

Việc trang trí là cái động không đáy, đồ điện gia dụng cũng như vậy, nhưng mà chuyện này đối với tập đoàn Trịnh thị mà nói chẳng qua chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Hơn nữa Tần Duyệt cũng không ngu mà chọn lựa những cái như vòi nước 20 vạn kia.

Chọn xong đồ dùng trong nhà, Tần Duyệt báo cho quản gia vị trí và miêu tả một chút.

Tiễn hai người Vương Chí đi, Tần Duyệt vui vẻ ở trong phòng đùa vui ồn ào

- Trần Thương! Nơi này sau này sẽ là nhà của chúng ta

- Ha ha, em sẽ là Tiểu Bá Vương trong nhà

- Đến lúc đó em muốn phủ kín thảm ở đây, phơi dưới ánh nắng mà lăn lộn

...

Trần Thương thấy Tần Duyệt đang tận tâm miêu tả ước mơ mai sau, cũng bất đắc dĩ lâm vào trong ảo tưởng.

Thật lâu sau, Tần Duyệt cũng mệt mỏi, hai người ngồi ở trên sàn trước cửa sổ sát đất, cách lớp kính thật dày, ánh nắng ấm áp buổi sáng, chiếu vào mặt hai người, tràn đầy hạnh phúc.

Phía dưới là công viên, có một dòng sông nhỏ, hiện tại đang là mùa đông, nước sông đã kết băng, người đi đường cũng không nhiều, cây cối cũng trụi lủi.

Thế nhưng ở trong mắt hai người, nhìn thấy đều là mùa xuân cây cối xanh um tươi tốt, mùa hè ve kêu chim hót, mùa thu lá rụng, còn mùa đông tuyết trắng ngần.

Tần Duyệt cứ như vậy dựa vào vai Trần Thương, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

- Trần Thương...

Trần Thương xoa đầu cô:

- Sao thế?

Tần Duyệt không lên tiếng, bất đắc dĩ xoay người lại nhìn chằm chằm Trần Thương, giơ tay lên xoay mặt anh sang.

Cứ như vậy mắt đối mắt nhìn nhau.

Trần Thương bất đắc dĩ cười:

- Sao vậy?

Tần Duyệt thở dài:

- Em không muốn rời xa anh, em muốn sống cùng anh, sinh con cho anh.

Sau khi Trần Thương nghe vậy thì cười nói:

- Được rồi.

Tần Duyệt cười hì hì vùi đầu vào ngực Trần Thương:

- Chúng ta nên đăng ký kết hôn sớm một chút

- Đến lúc đó chúng ta tới thủ đô, có thể quang minh chính đại ở cùng nhau, anh sẽ hầu hạ em thật chu đáo, em cũng sẽ không cần nhìn sắc mặt các thầy giáo ở trường nữa

…

…

Thời gian ở cùng với Tần Tiểu Thiểm vẫn luôn trôi nhanh và luôn ngọt ngào như vậy

Không biết đó là mùi son môi của cô ấy hay là vị ngọt là tình yêu.

Hoặc có lẽ khi hai người ở chung với nhau vốn sẽ nên như vậy chăng?

Trong cuộc sống có mối tình nghề nghiệp, có lẽ để có thời gian gặp mặt nhau cũng khó, mà xa cách nhau cũng khó không kém.

Trần Thương và Tần Nguyệt ở cùng một khoa, ngày nào cũng gặp nhau, chuyện này khá tốt.

Nhiều bác sĩ tụ tập với nhau không đến ba ngày một tuần trong suốt cả năm, làm việc ca đêm, luân phiên đổi ca ngày thành ca đêm toàn bộ đều ở lại trong bệnh viện…

Các vòng chuyển này về cơ bản chiếm rất nhiều thời gian.

Điều này vẫn chưa kể đến việc nghiên cứu sâu hơn, về quê, học tập, tham gia các cuộc họp, v.v… Về cơ bản, thực sự tụ tập thì ít mà xa cách thì nhiều.

Có những vị trí khác như gia đình quân nhân, cảnh sát, v.v.

Có lẽ mỗi nghề nghiệp đều giao cho một sứ mệnh đặc thù riêng, và gia đình tất nhiên phải hi sinh bỏ ra.

Chủ nhật, buổi trưa Trần Thương đưa Tần Nguyệt đi ăn lẩu buffet nóng hổi, sau đó thỏa mãn đi xem phim còn cầm theo hai ly trà sữa, chưa hết được một tình tiết thì Tần Nguyệt đã trực tiếp ngủ thiếp đi.

Trần Thương phủ áo khoác lông lên người cô, nhìn hàng mi dài của cô, anh nở nụ cười.

Sau khi tỉnh dậy, Tần Nguyệt đã sảng khoái và tràn đầy năng lượng hơn, kéo Trần thương đi mua sắm, ăn vặt, đi dạo chợ đêm.

Lúc này, Trần Thương mới phát hiện ra, liên tục ra nước ngoài, đã hơn một tháng rồi cũng chưa dẫn cô đi đâu cả.

Trần Thương đưa Tần Nguyệt về nhà, vẫn còn chưa kịp nghỉ ngơi thì có cuộc gọi đến

- Chủ nhiệm Trần, anh mau đến bệnh viện gấp, trong phòng cấp cứu có một người bệnh đặc biệt

Trần Thương nghe thấy giọng nói gấp gáp của Nhạc Nhạc, nhất thời sửng sốt:

- Được, đợi tôi chút, tôi lập tức đến ngày

Trần Thương cúp máy, chạy về phía bệnh viện.

Chỉ nhìn thấy rất nhiều người đứng ở cổng bệnh viện, sau đó anh vội vàng đi vào bên trong, nhìn thấy Nhạc Nhạc đang đứng đợi, trên tay còn cầm áo blouse trắng của Trần Thương.

Nhìn thấy Trần Thương đến, Nhạc Nhạc vội đưa áo cho anh, cẩn thận nói nhỏ bên tai anh:

- Bác sĩ Trần, người bệnh là một minh tinh.

Sau khi Trần Thương nghe xong, anh hơi sửng sốt.

Thảo nào bên ngoài có nhiều người ăn mặc không đúng lắm.

Khi đến phòng cấp cứu, có một vài người đàn ông trung niên đang đứng ngoài cửa, họ nhìn thấy Trần Thương bước vào, hơi do dự.

Nhạc Nhạc nhanh chóng nói:

- Đây là phó chủ nhiệm khoa của phòng cấp cứu, chủ nhiệm Trần.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm:

- Chủ nhiệm Trần, xin anh thứ lối cho chúng tôi. Tình hình đặc biệt, chúng tôi cũng không muốn gây ra quá phiền toái và rắc rối cho mọi người.

Trần Thương vẫn không nói gì, mà thay vào đó là Nhạc Nhạc nói:

- Chủ nhiệm Trần, hôm nay viện trưởng Tần và chủ nhiệm Lý đi họp rồi, hôm nay trực ban là cô Thạch.

Trần Thương trực tiếp gật đầu đi vào trong phòng cấp cứu, lúc này trước tiên là phải xem tình trạng hiện tại của người bệnh như thế nào đã sau đó hẵng nói tiếp

Sau khi bước vào, nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, trên người cũng đã gắn máy theo dõi chỉ số, sắc mặt anh ta trắng nhợt, hô hấp khó khăn.

Trần Thương vội hỏi:

- Cô Thạch, tình trạng người này như thế nào?

Thạch Na nhìn thấy Trần Thương đã đến, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Bởi vì bị ho ra máu cho nên được đưa đến bệnh viện. Sau khi nhập viện, anh ấy bắt đầu xuất hiện triệu chứng ngất, kèm theo khó thở, xuất hiện hai cơn co giật trong vòng 10 phút và tự hồi phục. Nhiệt độ cơ thể hiện là 39,2 độ C.

Trần Thương nhìn người đàn ông, nhìn thấy hơi quen mắt...

Đột nhiên, nhận ra rằng người này giống như một ngôi sao nhỏ hát hiphop, anh ấy tên là gì... Vu Y

Là người có vẻ ngoài rất hoang dã, một vài năm trước, tham gia một chương trình “Trung Hoa có Hip Hop” đã trở nên nổi tiếng hơn.

Dựa vào những màn hò hét, la hét điên cuồng đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

Trần Thương cầm hồ sơ bệnh án lên xem.

Sau đó anh lại hỏi:

- Có tiền sử bệnh án nào không?

Thạch Na lắc đầu:
- Không rõ nữa, còn chưa kịp hỏi thì anh ấy đã ngất rồi.

Chương 799: Bệnh Nan Y

Trần Thương để bản thân bình tĩnh lại, vạch quần áo của người đàn ông lên, cầm ống nghe, chuẩn bị nghe chẩn đoán bệnh.

Đột nhiên nghe thấy lồng ngực của anh ấy đang mở rộng

Lúc đó có chút sững sờ

Lồng ngực giãn nở, kèm theo triệu chứng ngất xỉu và mất ý thức, ho ra máu

Đây là một số yếu tố quan trọng, và khi chúng kết nối với nhau, chúng đột nhiên xuất hiện vấn đề khá phiền toái.

Tình trạng ngất xỉu la gì?

Đó là một triệu chứng

Chỉ trong một thời gian ngắn, nếu như bản thân đánh mất ý thức, vậy thông thường sẽ bị té ngã.

Tốc độ ngất xíu diễn ra khá nhanh, sau đó hồi phục một cách tự nhiên, hoàn toàn và hồi phục nhanh chóng.

Cơ chế là giảm máu lên não, tức là não bị thiếu máu cục bộ đột ngột.

Nhưng khi ho ra máu và ngất xỉu trộn lẫn với nhau thì điều này phức tạp hơn.

Ho ra máu thường là từ cổ họng và phổi và đường hô hấp bên dưới nó.

Bây giờ dấu hiệu quan trọng của người bệnh là khó thở, 40 lần mỗi phút

Nhịp tim là 95 nhịp/phút, huyết áp bình thường và nhiệt độ cơ thể là 39 độ.

Trần Thương vội hỏi:

- Ho ra bao nhiêu máu rồi?

Thạch Na lắc đầu:

- Không nhiều, chỉ có dưới 20ml, nhưng nguyên nhân vẫn chưa điều tra được.

Trần Thương sau khi suy nghĩ một lát, cúi đầu cầm ống nghe lên, cẩn thận lắng nghe.

Ngoài nhịp tim tăng lên, Trần Thương còn phát hiện ra chứng rối loạn nhịp tim điển hình

Trong vòng một phút, có cơn co sớm và nhịp tim nhanh trên thất (SVT).

Lúc này, Trần Thương phát hiện thấy có tiếng đập ở giữa khoang liền sườn thứ hai và thứ ba trên bờ trái của xương ức

Đây là…

Đây là chấn động chạm vào đóng van động mạch phổi

……

Đúng lúc này, đột nhiên màn hình báo động vang lên.

Trần Thương sửng sốt

Huyết áp bắt đầu giảm?

Tại sao huyết áp giảm?

Cẩn thận nghe nhịp tim, tiếng tim yếu dần

Toàn bộ quá trình diễn ra rất lộn xộn, và thậm chí khiến cũng Trần Thương đau đầu.

Hiện tại người bệnh này có quá nhiều triệu chứng

Một đống các dữ liệu lộn xộn xuất hiện trong đầu Trần Thương, căn bản là không kịp phản ứng.

Có lúc, việc chẩn đoán cũng giống như đang phá án.

Khi manh mối không rõ ràng, sẽ cảm thấy như đi vào sương mù, mà không thể nắm được bất kỳ manh mối chính xác nào, bởi vì tất cả những biểu hiện này đều có khả năng là một nhân tố quan trọng.

Khi mọi người hoảng loạn, huyết áp đã ổn định trở lại

Trần Thương sửng sốt trong chốc lát.

Ổn định?

Tuy huyết áp thấp nhưng ít nhất nó cũng ổn định

Anh đột nhiên cúi thấp đầu nhìn lên bộ phận đỉnh quả tim, đầu quả tim rung động không nhìn thấy nữa rồi?

Nhịp tim trực tiếp đạt đến 110 mỗi phút?

Trần Thương đột ngột kiểm tra cẩn thận lần nữa

- Tiếng ma sát màng tim

Trần Thương chợt hiểu rằng có một chút tràn dịch màng tim, làm cản trở nhịp đập của tim và gây ra tụt huyết áp.

Nhưng tại sao người bệnh lại bị tràn dịch màng tim?

Bây giờ có thêm một manh mối.

- Đã chụp X quang phổi và CT chưa?

Thạch Na lắc đầu:

- Vẫn chưa, vừa mới được đưa đến đây, lúc nãy tôi mới lấy máu.

Trần Thương gật đầu, liếc nhìn Nhạc Nhạc:

- Đưa người nhà vào đây.

Nhạc Nhạc nhanh chóng đứng dậy và bước ra ngoài, người bước vào là người đàn ông trung niên hồi nãy.

- Tôi là người đại diện của cậu ấy.

Trần Thương gật đầu hỏi:

- Ừm, xin chào ông, tôi có một vài vấn đề muốn hỏi, hy vọng ông hợp tác.

Người đàn ông do dự một lúc rồi gật đầu:

- Được, chủ nhiệm Trần.

Trần Thương cau mày:

- Anh có thể kí tên không? Tình trạng dấu hiệu của người bệnh không rõ ràng, có thể là sẽ có trường hợp nguy kịch xảy ra.

Người đàn ông hít một hơi thật sâu:

- Tôi cũng là cha của cậu ấy

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi, Nhạc Nhạc mang thông báo tình trạng bệnh và thông báo nguy kịch đến đây.

……

……

Ngay khi Trần Thương thắc mắc câu hỏi của người đàn ông, trong đầu anh nhanh chóng vang lên một âm thanh nhắc nhở

【Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Sự thật vòng đầu tiên: Giải cứu Vu Y

Có manh mối về một số điều đặc biệt che giấu đằng sau Vu Y, hãy điều tra rõ ràng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh có thể nhận được phần thưởng phong phú, tiến độ nhiệm vụ hiện tại: 1%.]

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Sự thật?

Sự thật là gì?

Có manh mối cho những điều đặc biệt che giấu đằng sau Vu Y?

Trần Thương bối rối trước chuỗi nhiệm vụ đầy bất ngờ của hệ thống.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để rầu rĩ, hiện tại sự sống của người bệnh rất không ổn định, không phải lúc để vướng mắc vào chuyện này.

Có điều, việc khiến Trần Thương tò mò là người đàn ông trước mặt nói mình là người đại diện hóa ra lại là cha của Vu Y?

Trần Thương gật đầu, lúc này Nhạc Nhạc cầm bản thỏa thuận tới.

Tay của Vu Anh Tài hơi run lên:

- Chủ nhiệm Trần, có nghiêm trọng như anh nói không?

Trần Thương nghiêm nghị gật đầu:

- Có vẻ nghiêm trọng hơn, hiện tại chẩn đoán chưa rõ, dấu hiệu sống của người bệnh không ổn định, không cách nào kiểm tra khám nghiệm toàn vẹn, các chuyên gia trong bệnh viện đã được mời đến hội chẩn, nhưng… Bây giờ tình huống khá đặc biệt, ông vẫn cần phải ký ngay.

Sau khi Trần Thương nói xong, Vu Anh Tài lập tức ký tên không chút do dự.

Lúc này, Trần Thương hỏi:

- Vu Y có phải thường xuyên phát bệnh không?

Vu Anh Tài lắc đầu:

- Không thấy bệnh, do nghề nghiệp nên cổ họng khó chịu một chút, cũng thường xuyên, thời gian không ngắn, cỡ bốn năm năm rồi.

Trần Thương gật đầu, lại hỏi kĩ càng hơn:

- Có hút thuốc lá hay không?

Sau khi Vu Anh Tài nghe điều này, ông đã ngạc nhiên trong phút chốc, nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Không! Tuyệt đối không! Tôi đã lo lắng rằng sẽ bị lôi kéo vào nhiều thói quen xấu trong ngành này, vì vậy cá nhân tôi đích thân làm người đại diện cho cậu ấy.

Trần Thương gật đầu.

Sau khi tiếp tục hỏi một vài câu hỏi, rồi quay trở lại phòng cấp cứu.

Thạch Na vừa kết thúc đo điện tâm đồ.

Trần Thương xem qua.

Anh đột nhiên nhíu mày, kết quả điện tâm đồ thật không hiển thị rõ, trên cơ bản có thể nói là chẳng có điểm gì khác biệt, không thể dùng làm căn cứ phán đoán bệnh trạng.

Trần Thương hít một hơi thật sâu và bình tĩnh lại.

Bác sĩ cấp cứu cần bình tĩnh suy nghĩ và phân tích các tình huống mọi lúc mọi nơi.

Lập tức đổ bệnh, da xanh xao, khó thở, ho ra máu, thậm chí ngất xỉu không rõ lý do

Có vài cơn co giật bình thường, không chắc chắn là chứng động kinh

Đó cũng có thể là biểu hiện của tình trạng thiếu oxy não…

Nguyên nhân dẫn đến tình trạng ngất đột ngột?

Trần Thương kiểm tra vài thứ trong trí nhớ của mình

Hạ huyết áp thế đứng? Bệnh não do tăng huyết áp? Huyết áp hoàn toàn bình thường, vừa rồi lại hạ xuống, hay là do tràn dịch màng tim nên mới trực tiếp như vậy

Rối loạn nhịp tim, nhồi máu cơ tim? Điện tâm đồ vẫn bình thường, về cơ bản có thể loại trừ được

Xơ cứng động mạch não? Xuất huyết não? Ngất Vasovagal?

Nếu đúng ba thứ này thì nguy hiểm nhất là xuất huyết não, còn xơ cứng động mạch não cũng không đủ cơ sở, hiện tại không có thời gian đi kiểm tra nữa.

Trần Thương đứng dậy, lấy đèn pin ra và kiểm tra độ phản chiếu ánh sáng của đồng tử

Kích ứng màng não...

Đều là âm tính

Tai biến mạch máu não về cơ bản có thể được loại trừ

Tại khi này, đã có thể đưa ra đáp án.

Hẹp động mạch chủ?

Bóc tách động mạch chủ?

Hay... thuyên tắc phổi cấp tính?

Chương 800: Nhiệm Vụ Ẩn

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Trần Thương lập tức thay đổi.

Nếu mắc phải ba căn bệnh này, chúng có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào

Tuy nhiên, vào lúc này, Trần Thương đột nhiên bừng tỉnh.

Nó có thể là thuyên tắc phổi cấp tính

Còn trẻ đã phát bệnh, ngất, ho ra máu, tràn dịch màng phổi, tràn dịch màng tim và khó thở...

Cơn khó thở cũng là đột ngột

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Trần Thương lại thay đổi nhanh chóng.

Nếu thật sự thuyên tắc phổi, bước đầu tiên chính là kiểm tra các triệu chứng lâm sàng

Trần Thương vội vàng đưa ống nghe lên, tiếp tục kiểm tra tương quan bên trong, nghe tim thấy tiếng nhịp phi đập nhanh và tiếng tim phổi thứ hai tăng mạnh

Kết quả là khả năng bị thuyên tắc phổi cấp tính cao hơn 60%

Nếu muốn chẩn đoán chính xác, cần đòi hỏi việc kiểm tra theo thứ tự, mới có thể chẩn đoán chính xác

Tuy nhiên, hiện nay người bệnh có thể chịu nổi đến khi chụp xong X quang được không?

Nếu không làm sẽ lại phiền phức hơn

Làm sao đây?

Vì thời gian đầu của thuyên tắc phổ cấp phải lập tức cấp cứu, sau đó là điều trị kháng đông, phẫu thuật nếu cần thiết

Lúc này, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, Trần Thương vừa quay đầu đã thấy mấy chủ nhiệm xông vào.

Lí Bảo Sơn, Tần Hiếu Uyên, Đào Mật, Ngưu Thiên Phúc đồng loạt bước vào

Sáng nay có một cuộc họp thường niên ở tỉnh bên, họ bắt đầu đi từ sáng sớm rồi đến giờ mới trở lại.

Mọi người vào trong, Tần Hiếu Uyên hỏi thẳng:

- Tiểu Trần, tình trạng thế nào?

Trần Thương vừa định nói, bất ngờ hơi thở của người bệnh dồn dập mạnh.

Người bệnh mặt xanh tím tái, cả người trong tình trạng ngộp thở.

Màn hình ECG lại rung lên báo động.

sắc mặt Tần Hiếu Uyên thay đổi, ông vội vàng đi về phía trước, xem xét tình trạng người bệnh, kiểm tra tình trạng bệnh tình, lập tức nói:

- Đặt nội khí quản

Trần Thương căng thẳng, lập tức đứng lên, bắt đầu chuẩn bị

Làm sao có thể xảy ra vào lúc này?

Trần Thương khó hiểu

Tần Hiếu Uyên nói ngay Nhạc Nhạc kế bên:

- Chuẩn bị tiêm vào cơ 15mg Dexamethasone và 1mg Epinephrine

Trần Thương tuy không nói nhiều nhưng trong lòng lo lắng: Cái này… là chống dị ứng à?

Người bệnh bị dị ứng khi nào?

Lúc này, dụng cụ nội soi thanh quản đã chuẩn bị xong, Trần Thương không còn quan tâm thứ khác anh đã sẵn sàng đặt nội khí quản

Lập tức, anh đột nhiên phát hiện ra trên cổ họng xuất hiện một số nốt ban dị ứng

Thậm chí còn có âm thanh khàn khàn, ngay cả cổ họng cũng bắt đầu xuất hiện

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa đường hô hấp sẽ bị tắc nghẽn hoàn toàn

Khi này, da đầu anh tê dại

Đây là loại tình huống gì?

Thật không có viện trưởng Tần xuất hiện kịp thời, anh tự hỏi... bản thân mất bao lâu để có thể phản ứng kịp?

Đây chính là khoa cấp cứu, bạn phải luôn chuẩn bị sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào.

Hiện tại hoài nghi người bệnh bị thuyên tắc phổi, có biểu hiện ngất lịm, viêm dị ứng xuất hiện sẽ khiến đường hô hấp khác thường ngay, lập tức tỷ lệ tử vong lên tới 90%

Khi đã kịp thời cấp cứu, ba phút sau, nhịp thở của người bệnh dần ổn định lại.

Trần Thương sợ hãi liếc nhìn Tần Hiếu Uyên, trong lòng hơi bất ngờ.

Đây hẳn là một chuyên gia xuất sắc, thực sự là vậy?

Tần Hiếu Uyên quay qua hỏi anh:

- Có chuyện gì?

Trần Thương giải thích tình trạng của Vu Y.

Cuối cùng, anh nói:

- Cháu rất nghi ngờ đó là thuyên tắc phổi

Tần Hiếu Uyên cầm ống nghe lên xem xét, sau đó xem qua máy điện tâm đồ im lặng một lúc lâu, gật đầu nói:

…

…

Trần Thương nuốt ngụm nước bọt:

- Thuyên tắc phổi có thể gây dị ứng phát ban không?

Lúc này, Ngưu Thiên Phúc nói:

- Ừm, không phải không có khả năng này.

Mà lúc này đây, vô cùng vấn đề nghiêm trọng, đã bày ra trước mặt mọi người

Nếu như nghi ngờ là thuyên tắc phổi, thì nên xử lí thế nào?

Tần Hiếu Uyên lúc này, đột nhiên hỏi:

- Phát tác bao lâu rồi?

Vu Anh Tài đang ở ngay cửa, nhìn thấy màn cấp cứu khẩn cấp này đã sớm giật nảy mình, nhìn đồng hồ trên tay:

- Hơn một tiếng rồi... chính xác là khoảng 70 phút.

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe thấy, trực tiếp nhíu mày

Bây giờ rất nhiều học thuyết cho rằng, người bệnh thuyên tắc phổi, đặc biệt là những người bị ngất, có 60-70% sẽ tử vong trong vòng 2 giờ sau khi khởi phát.

Nhưng, trong thời gian ngắn này đưa đến bệnh viện chẩn đoán rõ ràng đây là việc rất khó

Nếu như người bệnh có thể vượt qua giai đoạn đầu của cơn nguy kịch này, còn bên trong nội khoa tích cực điều trị, thì có thể cứu chữa được.

Hiện tại lúc này, bình thường cần chụp động mạch phổi và chụp cắt lớp vi tĩnh phổi để xác định chuẩn đoán, hiểu rõ vị trí cũng như phạm vi của khối thuyên tắc.

Vài chủ nhiệm bắt đầu khẩn trương thảo luận

5 phút sau, quyết định tiến hành chụp kiểm tra mạch vành CT.

Nhưng trước đó, cần phải đảm bảo an toàn cho người bệnh.

- Atropine 1mg! Tiêm tĩnh mạch

- Dopamine 5 ug/kg.min

Trước khi người bệnh được kiểm tra để làm phẫu thuật, chắc chắn phải có các biện pháp dự phòng, phòng lúc đang làm kiểm tra xảy ra bất trắc

Sau khi Trần Thương nghe xong y lệnh của 2 bác sĩ này, yên lặng nhớ kỹ

Atropine được sử dụng để làm giảm co thắt mạch vành do tăng huyết áp của dây thần kinh phế vị, mà Dopamine lúc này, có thể chống sốc và điều chỉnh chứng loạn nhịp tim do hạ huyết áp

Hai y lệnh này, giống như lá chắn, vì người bệnh, một lần nữa hộ tống

Tất nhiên, bất kì việc điều trị nào cũng là một cơ hội

Không ai có thể đảm bảo, trong quá trình phẫu thuật có xảy ra việc ngoài ý muốn hay không.

Việc này không phải là không thể nào

Tần Hiếu Uyên đã nghĩ ra tất cả các biện pháp, việc nên làm cũng đã làm hết.

Vu Anh Tài bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu chấp nhận

Lúc này, kết quả kiểm tra đã trở lại

WBC rõ ràng tăng cao, LDH cũng tăng cao, mà CPK cơ bản là bình thường.

Không phải nhồi máu cơ tim cấp tính, bây giờ có thể loại trừ rồi

Chủ nhiệm Ngưu đích thân ra tay, bắt đầu chuẩn bị chụp X quang.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, toàn bộ bên trong phòng cấp cứu, tràn ngập một làn khói thuốc súng.

Cấp cứu và chiến tranh, có điểm giống nhau.

Anh ta sẽ làm Adrenaline của bạn tăng vọt.

Cảm thấy một thứ gọi là kích tình, đang thấm dần vào cơ thể.

Không bao lâu, những hình ảnh chụp X quang hiện ra, người bệnh được chẩn đoán chính xác, thuyên tắc phổi

Người bệnh vừa vặn được đưa đến phòng cấp cứu, vài chủ nhiệm mừng rỡ, nhìn ảnh chụp X-quang, bây giờ hoàn toàn có thể chuẩn bị tiến hành trị liệu.

Chủ nhiệm Trang Bình tĩnh bắt đầu tư vấn y tế.

Nhạc Nhạc đã bắt đầu đi chuẩn bị thuốc chống đông máu.

Mọi người nhẹ nhõm thở ra, chuẩn bị bắt đầu điều trị.

Bỗng nhiên

Thạch Na kêu lên:

- Tim người bệnh đột nhiên ngừng đập

Lập tức sắc mặt của mọi người biến đổi.

Tim ngừng đập

Lúc này tim ngừng đập?

Lão Ngưu lập tức bị dọa đến phát sợ, lúc này dùng thuốc chống đông máu cũng không có tác dụng gì.

Ngay cả Đào Mật cũng bối rối

Tại sao tim lại ngừng đập?

Có rung tâm thất (*) hay không?

(DG: Là sự co bóp nhanh và yếu của các cơ tâm thất hoặc hỗn loạn nhanh không phối hợp. Kết quả là tim không thải được máu, tiếng tim và nhịp đập biến mất, đồng thời ngừng tưới máu cho tim, não và các cơ quan khác và các mô xung quanh.)

Nếu như lúc này, anh ta lại xuất hiện rung tâm thất, mấy chủ nhiệm này đã chuẩn bị buông tay với anh ta rồi.

Bản thân có thuyên tắc phổi, nếu như lại có thêm rung tâm thất, thì có quỷ mới biết có cái gì thuyên tắc xuất hiện nữa hay không.

Lúc này, người bệnh yếu ớt chỉ cần nhẹ nhàng lại đến như vậy mọi chút, liền thật sự ợ ra rắm.

Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chuẩn bị ép ngực

Lúc này, các chủ nhiệm bắt đầu điên cuồng thảo luận, bây giờ phải làm gì?

Tình hình thật sự không lạc quan

Chương 801: Tuyệt Tử Phùng Sinh

(DG: Cùng đường lại có lối thoát)

Ngay lúc tất cả mọi người mặt mày ủ rũ, Đào Mật bỗng nhiên nói:

- Hiện tại cũng không phải là không có cách

Tần Hiếu Uyên mắt sáng lên:

- Chủ nhiệm Đào có ý gì?

Ngưu Thiên Phúc cũng như thế, lẽ nào ngoại khoa có cách nào tốt hơn à?

Đào Mật từng câu từng chữ nói:

- Phẫu thuật cắt bỏ thuyên tắc động mạch phổi

Lời vừa nói, mấy chủ nhiệm nhất thời nhíu mày.

Thật ra, liên quan đến phẫu thuật thuyên tắc phổi, đến nay cách nhận biết khác nhau, chưa có nhất trí.

Thậm chí lúc loại phẫu thuật này xuất hiện, bị mọi người cho rằng là không có lợi ích gì

Bởi vì điều trị phẫu thuật không có địa vị trong bản bệnh này, bởi vì xác suất phẫu thuật thành công đối với bệnh này quá thấp

Tỉ lệ tử vong cực kì cao

Cho đến nay, đều là được dùng cho điều trị bổ sung, dùng cho những người bệnh vị thuyên tắc phổi kèm theo sốc lớn, huyết áp tim thu thấp đến 100mmHg, áp lực tĩnh mạch trung tâm tăng cao, suy thận, điều trị nội khoa thất bại hoặc không thích hợp điều trị nội khoa.

Phẫu thuật tim phổi, tỷ lệ tử vong do phẫu thuật tương đối cao.

Nhưng vào giờ phút này, mọi người đã không còn cách nào.

Hiện tại tim ngừng đập, huyết áp tâm thu vừa rồi không đến 90, lúc này, hiệu quả điều trị nội khoa có bao nhiêu?

Tâm lý mọi người đều không chắc

Sau khi thảo luận xong, sắc mặt Tần Hiếu Uyên nghiêm nghị nhìn Đào Mật:

- Chủ nhiệm Đào, cắt bỏ khối động mạch phổi, anh có thể làm được không?

Đào Mật mặt đỏ lên:

- Tôi chưa từng làm qua phẫu thuật này, người làm được cơ bản không nhiều.

Mọi người nghe xong, đều thở dài, hy vọng lại lần nữa bị dập tắt...
Ngay lúc này, việc ép ngực của Trần Thương đã thành công.
Nhịp tim của người bệnh cuối cùng cũng đã hồi phục...
Bây giờ, trị liệu nội khoa mọi người đã không chắc chắn dám làm nữa.
Thậm chí còn không chắc chắn phẫu thuật cắt bỏ thuyên tắc
Đào Mật cũng không làm được....
Vào chính lúc này, Đào Mật đột nhiên nhìn Trần Thương:
- Tiểu Trần, cậu có biết thuật cắt bỏ thuyên tắc động mạch phổi không?
Trần Thương nhất thời sững sờ.
Tần Hiếu Uyên và Ngưu Thiên Phúc cũng đều không ôm bất cứ hy vọng gì nào.
Đem hy vọng đặt trên người một cậu trai trẻ?
Hợp lý không?
Nghĩ lại đều hơi đỏ mặt.
Thế nhưng mời chuyên gia thì không thực tế, trong vòng 2 giờ nếu như hết cách rồi hiệu quả, tỉ lệ tử vong của người bệnh lại tăng cao.
Ngay lúc này, Trần Thương nhìn kỹ năng điểm, 25 điểm.
Lấy huyết khối động mạch phổi là phẫu thuật cấp 3 của khoa ngoại lồng ngực, cũng là cấp cứu khẩn cấp, cần 4 điểm kỹ năng để trao đổi.
Tăng lên đến cấp đại sư, cần 7 điểm kỹ năng.
Tổng cộng cần 11 điểm kỹ năng
Muốn hay không?
Trần Thương nhìn Vu Y đang nằm trên giường, hít sâu một hơi.
Hơn nữa, anh rất muốn biết, sự thật này.... ruốt cuộc là sự thật thế nào?
Mặc dù không rõ lắm, nhưng Trần Thương biết, nhiệm vụ ẩn, phía sau chắc chắn đều là tin tức và manh mối quan trọng
11 điểm kỹ năng
Cứu một mạng người, cộng thêm một nhiệm vụ ẩn, đáng giá
- Tôi biết
Lời này vừa nói, vài người nhất thời đều sợ ngây người.
Nét mặt của Đào Mật vô cùng phong phú.
Từ nghi ngờ, đến kinh ngạc rồi đến mừng như điên
Không nhịn được vung nắm đấm:
- Viện trưởng Tần, tiểu Trần biết
Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, cũng là một loại cảm giác chấn động dâng lên.
Sau khi Vu Anh Tài nghe thấy tin tức này, nhất thời trợn tròn mắt

Mọi chuyện đang tốt lành trở nên thế này?

Tỉ lệ chữa trị cao nhất còn chưa đến 20%, chuyện này đối với Vu Anh Tài mà nói chính là một cơn ác mộng kinh hoàng

Nghĩ tới đây, Vu Anh Tài hơi sợ hãi và bất an

Tần Hiếu Uyên thúc giục một trận:

- Thời gian có hạn, anh mau đưa ra quyết định đi

Nghĩ tới đây, Vu Anh Tài vội vàng gật đầu:

- Được được được! Tôi ký tên... Bác sĩ, ngài chắc chắn phải chữa trị đó, bao nhiêu tiền cũng phải chữa

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Chúng tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó

...

...

Sau khi truyền đạt thông báo phẫu thuật, trước tiên Trần Thương gọi điện thoại cho Tỉnh Nhiên.

Lúc này, vị bác sĩ tương đối đáng tin cậy ở ngoại khoa lồng ngực mà anh có thể nghĩ tới chính là Tỉnh Nhiên.

Trẻ tuổi, có sức dãn

Vào giờ phút này, 9: 30 phút tối

Tỉnh Nhiên để điện thoại xuống, vội vã chạy đến.

Mà Trần Thương cũng bắt đầu bố trí các thao tác đơn giản đều đâu vào đấy.

- Tiêm Isoproterenol 0.5~5 μg/min vào tĩnh mạch nhỏ, chú ý bớm máu cho tim

- Đưa vào dung giao mở rộng dung lượng máu rồi tăng huyết áp

- Nồng độ oxi cao hút vào rồi chú ý phân áp oxi động mạch máu một chút

...

Trần Thương bắt đầu không ngừng truyền đạt các loại bảng theo dõi trước khi phẫu thuật, khi đã chuẩn bị sẵn sàng, hài lòng gật đầu nhìn Tần Hiếu Uyên.

Ông phát hiện, cái người con rể này của mình thật không tồi

Thật ra, tỷ lệ xảy ra thuyên tắc phổi thường gặp ở ở người già trên 50 tuổi, người trẻ tuổi rất ít gặp, Trần Thương có thể đoán được đã rất lợi hại.

Hơn nữa, có thể phát hiện rất nhiều triệu chứng của căn bệnh này, có thể không có các tính chất đặc dị gì đó! Hơn nữa mấu chốt là đã làm rất nhiều kiểm tra nhưng lại chưa tìm ra

Làm mấy cái X-quang ngực, điện tâm đồ, siêu âm Doppler rất có thể giống với loại cơ bản bình thường.

Xuất hiện nhiều dị thường cũng là chuyện của thời gian dài sau đó

Đến mức triệu chứng, triệu chứng của thuyên tắc phổi quá nhiều, người bệnh khác nhau sẽ có phản ứng khác nhau, loại tính dị ứng kia là chứng phát ban và phù thũng cổ họng, người bình thường căn bản sẽ không nghĩ ra, nếu như không phải Tần Hiếu Uyên có hơn ba mươi năm kinh nghiệm lâm sàng tận mắt chứng kiến qua, cũng không thể cam đoan như vậy được

Có quá nhiều chủng bệnh

Ai có thể chuẩn đoán rõ ràng chứ?

Trần Thương anh từ khi lấy được ở chỗ Phòng lão tiên sinh chẳng qua là sinh lý sinh hóa diễn giải lâm sàng hoàn mỹ, sau này lấy được điện tâm đồ hoàn mỹ và kiểm tra thể trạng hoàn mỹ.

Chỉ bằng vào mấy thứ này, có thể nghĩ tới thuyên tắc phổi đã rất tốt.

Trong quá trình Trần Thương suy luận, toàn bộ phải dựa vào kiến thức tích lũy của bản thân.

Hơn nữa, cho dù chẩn đoán bệnh là thuyên tắc phổi, Trần Thương đối với loại bệnh này, lại có bao nhiêu hiểu rõ chứ?

Chẩn đoán bệnh nhìn thì có vẻ đơn giản, thật ra độ khó cực kỳ cao

Mỗi một triệu chứng bệnh, đều có tính chất đặc dị, cũng không phải một tầng không thay đổi

Trong phòng phẫu thuật

Người bệnh trong tư thế nằm ngửa, sau khi Lưu Kiện biết được bệnh tình cũng trở nên im lặng.

Lúc này gây tê là khảo nghiệm bác sĩ gây tê nhất

Bản thân tim người bệnh đã từng ngừng đập, hiện tại nếu như trực tiếp đặt nội khí quản, rất có thể bởi vì lúc cắm ống sẽ kích thích lồng ngực, dẫn đến tim lại lần nữa ngừng đập.

Nghĩ tới đây, Lưu Kiện hít sâu một hơi

Bắt đầu khẩn cấp chuyển lưu bộ phận bên ngoài cơ thể, trước tiên gây tê ở bộ phận làm cỗ động, cắm ống tĩnh mạch, sau khi chuyển lưu lại đặt nội khí quản để gây tê toàn thân

Như vậy, sẽ hoàn toàn tránh khỏi nguy cơ kích thích tim.

Năng lực của bác sĩ gây tê trực tiếp liên quan đến sự thành công của ca phẫu thuật.

Vì lẽ đó tuyệt đối không nên xem thường một bác sĩ gây tê, Lưu Kiện có địa vị rất cao ở ngoại khoa tỉnh Nhị viện, dù cho bây giờ anh ta không

phải là chủ nhiệm, thế nhưng tất cả chủ nhiệm đều niềm nở chào đón Lưu Kiện.

Chương 802: Tìm Được Đường Sống Trong Cõi Chết

Cũng bởi vì thực lực gây tê của anh ta

Có Lưu Kiến ở đây, tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật sẽ có thể gia tăng không ít.

Mà Lưu Kiện coi trọng nhất cũng là tôn trọng người khác, cho dù là Trần Thương, phàm là ca phẫu thuật do Trần Thương đảm nhiệm trên cơ bản Lưu Kiện đều sẽ xuất hiện

Sau khi tuần hoàn ngoài cơ thể thành lập.

Trần Thương trực tiếp ngăn chặn động mạch chủ lên tới động mạch vành, tim ngừng đập dịch bơm vào và cục bộ cơ tim hạ nhiệt độ xuống.

Rất nhanh, tim rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Trần Thương nhìn trái tim, bỗng nhiên hơi cảm kích giáo sư Jr, nếu như không phải ông đã nghiên cứu qua về máy tuần hoàn ngoài cơ thể, có lẽ đến nay loài người còn không có cách nào mở cửa trái tim cửa ra thật lớn.

Lúc này, Tỉnh Nhiên đi đến, không nói nhảm, lập tức bắt đầu thay quần áo chuẩn bị làm phẫu thuật.

Trên đường đã nói rõ ràng về bệnh tình

Một ca phẫu thuật này Trần Thương làm mổ chính, Vương Khải An và Tỉnh Nhiên làm trợ thủ.

Phẫu thuật chính thức bắt đầu

Mấy chủ nhiệm ở xung quanh bao gồm Tần Hiếu Uyên ở bên trong, đều căng thẳng, bất an nhìn bàn phẫu thuật.

Nhìn ba người trẻ tuổi đang tiến hành một ca phẫu thuật với tỉ lệ tử vong cao tới 80%

Bất đắc dĩ cổ động họ cố lên

Trong lòng họ đều không chắc, tình huống người bệnh rất kém, có thể kiên trì được phẫu thuật đều đã không dễ dàng gì, càng đừng nói tới xác suất phẫu thuật thành công.

Trình độ của Vương Khải An và Tỉnh Nhiên đều cực kỳ xuất sắc, Trần Thương không biết vì sao trước đây Vương Khải An lại từ chức, một người trẻ tuổi ưu tú như vậy theo lý thuyết ở bất cứ đâu hẳn là đều được coi trọng mới đúng.

Ca phẫu thuật từng giây từng phút trôi qua, sau khi thực hiện một lượt các thao tác, rốt cuộc Trần Thương đã tìm thấy thuyên tắc

Có thể nhìn thấy rõ cái tên "Thuyên tắc" màu đỏ ngăn chặn mạch máu, chuyện này đối với Trần Thương mà nói, không thể nghi ngờ đã giúp giảm bớt khá nhiều thời gian.

Sau đó quan trọng nhất chính là lấy thuyên tắc ra

Mắt Trần Thương nhìn ở phía trên van động mạch phổi vòng một lát, lúc này, bằng cách nào đó thuần thục lấy ra cái chốt vô cùng quan trọng

Phải phòng ngừa máu đóng băng, cũng phải phòng ngừa thuyên tắc bị kẹp nát, lại lần nữa tăng thêm bệnh tình.

Toàn bộ quá trình, tinh diệu cũng làm cho người ta phải lo lắng.

Thế nhưng Tỉnh Nhiên lại vô cùng tín nhiệm đối với Trần Thương, anh ta biết rõ khi làm phẫu thuật với Trần Thương, anh ta chỉ cần dụng tâm làm tốt nhiệm vụ của mình là được, nghĩ tới đây, anh cầm kẹp cầm máu, nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

Nhìn thấy Trần Thương gật đầu

Phẫu thuật bắt đầu

Trong chớp mắt, tay Trần Thương cầm dao mổ rạch thành trước của động mạch phổi từ ngoài vào trong ước chừng 2 cm

Sau đó, tiếp nhận kẹp ống mật mà Vương Khải An đưa trực tiếp vươn vào hai bên động mạch phổi.

Lúc này, hô hấp của tất cả mọi người đều ngừng lại

Tâm lý chỉ có một ý nghĩ, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện

Toàn bộ thuyên tắc lớn nhỏ vừa phải, thế nhưng lại vừa vặn ngăn ở trên thành mạch máu, cần dùng kẹp thận trọng lấy ra, còn không thể tổn thương nội mô mạch máu.

Nếu không, không thể nghi ngờ sẽ khiến bệnh tình trở nặng, thậm chí sẽ gây bất lợi cho hậu kỳ khôi phục

Lúc này, Trần Thương trực tiếp trở thành mấu chốt của ca phẫu thuật.

Tay anh chắc chắn phải cảm giác được tính chất của thuyên tắc, lực quá nhỏ sẽ không lấy được, mà lực quá lớn sẽ dễ dàng kẹp nát.

Mấy chủ nhiệm xung quanh khi nhìn thấy thao tác của Trần Thương, cũng bắt đầu nơm nớp lo sợ

Khả năng này trực tiếp liên quan đến sự thành công của ca phẫu thuật hay không?

Ngay khi tất cả mọi người đang chờ mong, thật ra Trần Thương cũng cảm thấy một loại áp lực.

Anh rõ ràng cảm giác được tay phải mình không đủ ổn định, lực đạo rất dễ dàng gây ra sai lầm

Nhìn tình hình này xem ra... Sau này cần phải tăng cường huấn luyện rồi.

10 giây... 20 giây...

Rốt cuộc Trần Thương đã kẹp lấy thuyên tắc, thành công lấy ra

Tất cả mọi người nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Phẫu thuật thành công

Nhưng mà, thành công đồng thời không có nghĩa là người bệnh sẽ chắc chắn không có vấn đề gì.

Bình thường mà nói, khi các bệnh quan trọng khác về tim phổi mà chưa xảy ra trạng thái tim ngừng đập ở người bệnh, sau khi lấy ra thuyên tắc sẽ cho hiệu quả hài lòng, đều có thể cấp tốc khôi phục công năng tuần hoàn hô hấp đồng thời duy trì bình ổn.

Nhưng vẫn có ước chừng 15% người bệnh đặc biệt là đã xảy ra tình trạng tim ngừng đập, tim mạch bị sốc không thể kịp thời khôi phục, là nguyên nhân đầu tiên dẫn tới tử vong sau phẫu thuật.

…

…

Phẫu thuật thành công, bỏ đi máy tuần hoàn ngoài cơ thể

Tất cả mọi người đều nghiêm mật giám sát huyết áp động mạch, nhịp tim và áp lực của tĩnh mạch trung tâm

Chờ đợi ngay lập tức báo cáo

Rốt cuộc, các dấu hiệu sinh mạng của người bệnh dần được khôi phục, tất cả mọi người cũng vì đó chấn động

Phẫu thuật thành công tám mươi phần trăm

Trần Thương tranh thủ thời gian căn dặn y tá, dùng thuốc Amrinone duy trì tuần hoàn.

Lúc này, Tần Hiếu Uyên cũng bắt đầu liên hệ chủ nhiệm ICU, làm tốt chuẩn bị giám sát.

Một người bệnh này, rất có thể sẽ được cứu

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Người bệnh được đưa đến ICU, Vu Anh Tài nhìn Trần Thương cảm động đến rơi nước mắt.

Sau khi trở lại văn phòng, Trần Thương ngồi trên ghế đẩu, nhìn tin tức hệ thống nhắc nhở:

【 Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ cấp cứu Vu Y, nhiệm vụ vòng thứ nhất hoàn thành, nhận được ban thưởng: xử lý bỏng nhiệt cấp hoàn mỹ! 】

Sau khi nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, Trần Thương im lặng một lát.

Nhưng khi anh nhìn thấy tin tức xử lý bỏng nhiệt cặn kẽ, lập tức sắc mặt vui mừng

Nói thầm một tiếng: Đồ tốt

Bởi vì cái này mặc dù không phải cái kỹ năng phẫu thuật, nhưng mà đối với triệu chứng bỏng nhiệt, chẩn đoán bệnh, triệu chứng bệnh biến chứng các loại và trị liệu cuối cùng đều có một cái phương án kỹ càng.

Trần Thương đối với ban thưởng này hết sức hài lòng

Huống chi còn là cấp hoàn mỹ

Chuyện này ý nghĩa là đối với người bệnh bỏng nhiệt, trước mắt cách thức xử lý của Trần Thương là thích hợp và tiên tiến nhất.

Có điều, ngay khi Trần Thương vui vẻ, bỗng nhiên nhíu mày.

Anh luôn cảm giác mình bỏ qua đầu mối quan trọng gì.

Thế nhưng mà tỉ mỉ nghĩ lại, lại nghĩ không ra là gì.

Trần Thương mở nhiệm vụ ra, phát hiện...

Cái nhiệm vụ liên hoàn này, anh vẫn chưa nhận được nhiệm vụ tiếp theo.

Cái này cực kỳ không bình thường.

Trần Thương nhớ rõ, ban đầu sau khi hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất ở chỗ của Trịnh Quốc Đàm, sẽ kích hoạt nhiệm vụ tiếp theo.

Nhưng mà hiện tại chậm chạp chưa có kích hoạt, rốt cuộc là bởi vì cái gì?

Nghĩ tới đây, anh trực tiếp mở ra danh sách nhiệm vụ của mình.

【Nhiệm vụ ẩn liên hoàn—— sự thật

Nhiệm vụ thứ nhất: Cấp cứu Vu Y (đã hoàn thành)

Nhắc nhở: Để biết một số manh mối về những chuyện hơi đặc biệt đằng sau sự bất thường của Vu Y, mời dựa theo bệnh tật của Vu Y, cẩn thận điều tra, tiến độ nhiệm vụ trước mắt: 15%! 】

Trần Thương nhìn tin tức, lập tức kịp phản ứng ại.

Tiến độ nhiệm vụ không đủ để kích hoạt nhiệm vụ tiếp theo.

Hơn nữa, bên trong nhiệm vụ nhắc nhở rõ ràng có nói: phía sau bệnh tật của Vu Y, có chuyện ẩn tàng đặc biệt, dựa theo bệnh tật, cẩn thận điều tra.

Trần Thương lập tức nhăn mày lại

Dựa theo bệnh tật điều tra?
Làm sao điều tra?

Chương 803: Ẩn Giấu Đi Cái Gì?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhắm mắt lại, vuốt hai tóc mai ở huyệt thái dương.

Cẩn thận hồi tưởng lại nguyên nhân.

Ngay lúc này, Thạch Na đang ngồi làm bảng theo dõi, Vu Y đã chuyển giao đến phòng bệnh giám sát trọng chứng ICU, hiện tại cần đem ca bệnh đi kiểm tra hoàn thiện sau đó đưa qua.

Y tá Nhạc Nhạc cũng trong phòng.

Thạch Na nói với Nhạc Nhạc:

- Nhạc Nhạc, cô giúp tôi xé đơn xét nghiệm của Vu Y ra, rồi dán lại.

Nhạc Nhạc gật đầu:

- Chị Thạch Na, chị nói xem sao bệnh Vu Y phát tác thế?

Nghe thấy tin tức này, Trần Thương lập tức hai mắt sáng lên

Đúng nha

Trần Thương loáng thoáng trong lúc đó, tìm được một tia manh mối.

Đúng rồi, Vu Y rốt cuộc là vì sao phát bệnh

Nguyên nhân nguồn gốc là chỗ nào?

Bệnh tật xảy ra và phát triển, nhân tố gây ra rốt cuộc là cái gì

Hiện tại toàn bộ đều không rõ ràng nha

Này làm sao có thể tính toán chữa bệnh được?

Phẫu thuật chẳng qua là có thể giải quyết vấn đề nhất thời thôi

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng đứng lên.

Anh cảm giác chính mình hẳn nên tìm manh mối trên người cha của Vu Y vậy.

Lúc này, Vu Anh Tài đã cho người công ty toàn bộ trở về, một mình ở lại tại gần chỗ quán trọ.

Chính khi chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Vừa nhìn là Trần Thương

- Chủ nhiệm Trần? Có chuyện gì à?

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Anh Vu, tôi muốn hỏi một chút liên quan tới nguyên nhân Vu Y bị phát bệnh, nhân tố gây ra là cái gì?

- Tôi hi vọng anh có thể nghiêm túc trả lời, cái này trực tiếp liên quan đến khôi phục sau này và khôi phục trạng thái của Vu Y.

Vu Anh Tài vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Trần, những cái anh nói tôi đều hiểu, để tôi suy nghĩ một chút.

Qua hơn nửa ngày, Vu Anh Tài mới chậm rãi nói:

- Đứa bé Vu Y này thật đáng thương, tôi và mẹ nó từ nhỏ đã ly hôn, Vu Y tính cách tương đối hướng nội, có một lần có cảm xúc tự ti tồn tại.

- Sau này tôi làm ăn kiếm tiền, muốn cho nó điều kiện tốt hơn, nên đã tiễn nó ra ngước ngoài, cũng chính là vào lúc đó, nó bắt đầu tiếp xúc với nhạc hip-hop, thế nhưng mà vào lúc đó, cũng tiếp xúc một chút mấy dạng văn hóa và thói quen không tốt, nó hít ma túy

- Sau khi biết, tôi rất tức giận, dẫn nó trở về, khi đó nó cực kỳ tự bế, cũng không nói chuyện, tự giam mình ở trong phòng.

- Có điều... Đây đều là mấy chuyện của năm năm trước, sau khi nó nổi danh, tôi cũng ý thức được, đối với hài tử thiếu đi cách thức giao tiếp và giáo dục tốt, tôi lo lắng nó xảy ra chuyện, cho nên giao chuyện của công ty giao người đại diện chuyên nghiệp, tôi tự thân làm người đại diện cho nó, theo sát nó.

- Những năm này, nó cũng càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, thói quen cuộc sống cũng quy luật, cũng rất ít tiếp xúc những người không tốt kia, khi đi ra ngoài, tôi đều sẽ theo sau canh chừng.

Sau khi nghe xong, Trần Thương nhíu mày, anh phát hiện... Thanh tiến độ không có bất kỳ biến hóa nào.

Vu Anh Tài hỏi:

- Có phải sẽ có quan hệ với việc trước kia hít ma túy hay không?

Trần Thương không thể phủ nhận, nhưng mà năm năm không phát tác, rất khó nói rõ có vấn đề hay không.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Hôm nay phát bệnh, anh ấy có cái điềm báo gì không?

Vu Anh Tài nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nói:

- A, nó bởi vì ca hát cực kỳ phí cuống họng, thường xuyên sẽ ho khan, bạn nó từ nước ngoài gửi đến một chút Siro trị ho, hiệu quả không tệ, thường xuyên uống.

- Nhưng mà sau khi xong tiết mục hôm nay, nó cực kỳ buồn ngủ muốn ngủ, thế nhưng mà ngủ không được, nên tôi cho nó một viên Eszopiclone.

- Tiếp đó ngủ một giờ, nó liền bỗng nhiên từ trên cái ghế xe bảo mẫu kia, rớt ngã xuống

- Làm tôi giật cả mình, nó cũng tỉnh lại, cảm giác đầu cực kỳ choáng toàn thân không còn chút sức lực, tôi tranh thủ thời gian đưa đến Tỉnh Nhị Viện.

- Khi ở trên xe, hô hấp càng ngày càng khó khăn, sau đó tới bệnh viện cứ như vậy

Con mắt Trần Thương lập tức sáng lên

Vội vàng nói:

- Anh mang chai Siro trị ho kia đến bệnh viện đi, khả năng Siro trị ho này có quan hệ.

Vu Anh Tài vội vàng gật đầu:

- Được rồi, bác sĩ Trần, tôi lập tức đi qua.

Cúp điện thoại, Trần Thương chợt phát hiện thanh tiến độ đi thẳng đến 18%

Lập tức sắc mặt Trần Thương vui mừng.

Xem ra manh mối đã tìm đúng.

Rất nhanh, Vu Anh Tài cầm Siro trị ho tới.

Trần Thương vừa nhìn, đây không phải hàng trong nước, mà là một loại Siro trị ho nước Mỹ, mà lại là loại được nhận chứng nhận của FDA kia.

Trần Thương nhìn thành phần một chút, thế nhưng mà tác dụng phụ bên trong không có viết rõ ràng mấy phản ứng không tốt này.

Duy nhất hàm lượng Codeine cũng rất nhỏ

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến Vu Y có uống một viên Eszopiclone.

Thuốc ức chế trung khu thần kinh và Codeine cùng một chỗ sẽ xảy ra...

Lập tức, Trần Thương chợt hiểu ra.

Vội vàng cầm điện thoại lên liên hệ chủ nhiệm Trịnh ICU:

- Chủ nhiệm Trịnh, tôi là Trần Thương, ông nhanh lấy máu của Vu Y đi kiểm tra nồng độ Codeine trong máu, sau đó kiểm tra điện cơ đồ

…

…

Mặc dù Trần Thương không biết chân tướng chính là cái gì

Nhưng anh cảm giác nếu như có thể chẩn đoán bệnh của Vu Y ra rõ ràng, nhắc nhở nhiệm vụ tiếp theo chắc chắn sẽ xuất hiện.

Ngày thứ hai, Trần Thương đi làm như ngày bình thường.

Mà chuyện Vu Y bị Tần Hiếu Uyên đè ép xuống không bị truyền ra ngoài, không phải là bởi vì cái gì khác, mà là lo lắng ảnh hưởng đến trật tự bình thường của bệnh viện.

Với tư cách nhân vật công chúng còn là cực kỳ phiền phức, không cẩn thận sẽ đưa tới sự quan tâm của đám "những người có lòng" của các giới xã hội.

Nói không chừng sẽ xuất hiện các loại cửa.

Trần Thương nhìn thanh tiến độ, vẫn luôn ở mức độ 18%.

Chuyện này đã thành một trong mấy thứ Trần Thương lo lắng nhất gần đây.

Trần Thương cảm giác, nếu như có thể làm rõ ràng nguyên nhân phát bệnh của Vu Y, cái thanh tiến độ này chắc chắn sẽ chân chính hoàn thành, mà nhiệm vụ tiếp theo cũng có thể kích hoạt

Có điều, hiện tại cần chờ kết quả kiểm tra và báo cáo nữa.

Xế chiều hôm đó, chủ nhiệm Trịnh ICU gọi điện thoại tới nói cho Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, đã kết quả kiểm tra máu của Vu Y, cậu tới xem một chút đi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức xử lý hoàn tất xong xuôi chuyện trong tay, gấp gáp đi ICU.

…

…

Lúc này, Vu Y đã tỉnh lại.

Điều này làm cho Trần Thương lập tức nhiều hơn mấy phần chờ mong, có lẽ khi nói chuyện trực tiếp với Vu Y, để cho Trần Thương có càng nhiều manh mối nha

Có điều, anh trước phải tới văn phòng bác sĩ, lúc này chủ nhiệm Trịnh còn cầm bản báo cáo của Vu Y đang ngồi chờ đợi.

Nhìn thấy Trần Thương tiến đến, lập tức hai mắt sáng lên:

- Cậu tới đấy à, thật đúng lúc chúng tôi ngay đang thảo luận bệnh tình của Vu Y.

Trần Thương gật đầu ở vừa ngồi xuống, mà Trịnh Vĩnh Quân đưa tài liệu trong tay tới:

- Chủ nhiệm Trần, anh nhìn, những này liền là mấy kiểm tra anh dặn làm một chút, còn có kiểm tra đo lường sức dãn cơ, tiểu Triệu, anh đến nói tình huống Vu Y một chút đi.

Đối diện một nam thanh niên gầy gò gật đầu nói:

- Bắt đầu từ buổi tối rạng sáng hôm qua, cơ bắp người bệnh từng xuất hiện run rẩy không chỉ một lần, nguyên nhân không rõ, cùng với có nhịp tim thất thường, huyết áp không ổn định, lúc cao lúc thấp.

Chương 804: Thanh Tiến Độ Đến 25%

Vừa bắt đầu, chúng tôi hoài nghi là di chứng phẫu thuật, một đêm đều đang giám sát, tất cả mọi người không dám đi ngủ.

- Ước chừng tám giờ hai mươi lăm phút sáng, người bệnh xuất hiện co giật lần, run rẩy, không rõ nguyên nhân, sau khi tình huống người bệnh ổn định, chúng tôi bây giờ chuẩn bị gọi điện thoại cho nội khoa thần kinh, yêu cầu hội chẩn.

- Nhưng mà, chúng tôi sơ bộ phán đoán không giống như là bệnh động kinh, hiện tại còn tìm không thấy nguyên nhân cơ bắp co giật.

Trịnh Vĩnh Quân gật đầu:

- Chủ nhiệm Trần, anh nhìn Điện cơ đồ, phía trên rõ ràng có dị thường.

Trần Thương gật đầu, sau khi xem tất cả báo cáo qua một lượt, lập tức gật đầu nói:

- Thật ra, nguyên nhân người bệnh co giật bao gồm cả huyết áp giảm xuống và khó thở, nguyên nhân chủ yếu có khả năng nhất, quan hệ rất lớn với Codeine bên trong Siro trị ho.

Mọi người nghe xong, lập tức tò mò ngẩng đầu

Trịnh Vĩnh Quân cũng là chau mày:

- Chủ nhiệm Trần chính là ý là...

Trần Thương tiếp tục nói:

- Người bệnh lâu ngày mất ngủ, thường xuyên uống loại thuốc ức chế tinh thần, ví dụ như những thuốc ngủ Alprazolam, Diazepam, Eszopiclone này.

- Đêm qua, tôi cũng vừa mới từ chỗ cha của Vu Y nhận đến tin tức này, vì vậy tôi đã kiểm tra qua lịch sử tài liệu một chút, nhận đến kết quả: Vì dùng Codeine và thuốc ức chế trung khu thần kinh cùng một lúc có thể tăng thêm ức chế khả năng hô hấp trung tâm và sinh ra huyết áp thấp, thậm chí đưa tới nhịp tim thất thường.

Trần Thương vừa dứt lời, lập tức mọi người xung quanh chợt hiểu ra

Codeine và thuốc tê dùng chung, lại có tác hại như vậy

Kể từ khi nói lời đó, triệu chứng của Vu Y tối hôm qua có thể giải thích rõ ràng.

Nhưng mà, còn có một vấn đề

Bác sĩ Triệu tò mò hỏi:

- Như vậy... Chủ nhiệm Trần, vì sao anh ta lại có Điện cơ đồ dị thường chứ?

Vấn đề này, Trần Thương thật ra cũng không rõ lắm.

Tối hôm qua, anh cũng là thức đêm kiểm tra tư liệu, cũng không tìm được nguyên nhân bệnh cụ thể, nhưng mà anh vẫn còn hơi đoán.

Trần Thương nói:

- Tôi có hai hoài nghi, một là viêm màng não, một là nhồi máu não.

- Nhưng đối với viêm màng não mà nói, tôi hôm qua kiểm tra thể, triệu chứng kích thích màng não đã âm tính, còn về nhồi máu não, chờ người bệnh ổn định đi làm chụp cộng hưởng từ (MRI) xem một chút đã.

Sau khi mọi người nghe xong, cũng nhẹ gật đầu

Trong mắt ICU và cấp cứu, những bệnh như nhồi máu não này thoạt nhìn là rất dễ dàng, trong mắt bọn anh, chỉ cần không phải bệnh lấy cả mạng, thì có thể chậm rãi từ từ sẽ được.

Nhồi máu não phiền phức không?

Khẳng định cũng phiền phức, nhưng mà nhồi máu não còn sống được...

Hơn nữa các dấu hiệu dương tính của người bệnh chưa rõ ràng, hiện tại quan trọng nhất chính là giám sát các dấu hiệu sự sống sau phẫu thuật 48 giờ.

Chắc chắn phải vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Sau khi Trần Thương và bọn người Trịnh Vĩnh Quân thảo luận xong, manh mối hiện tại của mọi người cũng rõ ràng.

Nhưng mà, bỗng nhiên Trịnh Vĩnh Quân nhìn Trần Thương hỏi:

- Chủ nhiệm Trần, anh cảm thấy vì sao Vu Y lại bị bệnh này?

Vấn đề này, làm cho Trần Thương im lặng

Sau khi do dự một chút, anh nói một câu:

- Bị tổn thương mạch máu bên trong da hẳn là nguyên nhân chủ yếu

Câu nói này, làm Trịnh Vĩnh Quân lập tức sững sờ:

- Ồ?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi đoán thôi

Sau khi Trịnh Vĩnh Quân nghe xong, không cười, ngược lại sắc mặt trầm ngầm nhẹ gật đầu

- Anh kiểu nói này, tôi tựa như sắp hiểu rõ ràng manh mối.

- Bản thân Vu Y có điều kiện hình thành tắc động mạch tĩnh mạch sâu, đó chính là mạch máu bên trong da bị tổn thương, nếu nói như vậy, người

bệnh uống loại thuốc Codeine và Diazepam lâu ngày, đột ngột rối loạn nhịp tim

Lúc nói lời này, bỗng nhiên hai mắt Trịnh Vĩnh Quân sáng lên, nói với bác sĩ Triệu:

- Tiểu Triệu, hôm qua anh xuống khám qua Điện tâm đồ 24 giờ chưa?

Lập tức con mắt bác sĩ Triệu sáng lên:

- Rồi, nhưng mà vẫn chưa tới 24 giờ

Trịnh Vĩnh Quân:

- Bao lâu?

- Khoảng mười tám tiếng.

Trịnh Vĩnh Quân:

- Đủ rồi! Ra báo cáo! Xem thử có rung nhĩ hay không

Bác sĩ Triệu vội vàng gật đầu, đứng dậy nhanh đi lấy trang bị ra báo cáo.

Qua khoảng chừng mười phút

Sắc mặt Bác sĩ Triệu kích động nói:

- Có rồi! Chủ nhiệm Trịnh, có! Có rung nhĩ, tối hôm qua còn có xảy ra rung nhĩ

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người lập tức sáng tỏ thông suốt

Hai mắt Trần Thương cũng tỏa sáng, quả nhiên là nhiều người lực lượng lớn.

Hiện tại, nguyên nhân Vu Y phát bệnh cũng rốt cuộc được thảo luận ra.

Nguyên nhân bệnh: Mạch máu bên trong da tổn thương là cơ sở hình thành tắc động mạch.

Mà nếu như nhịp tim thất thường, chính là nguyên nhân dẫn đến khả năng rung nhĩ làm thuyên tắc phổi

Chẩn đoán bệnh, trị liệu và kiểm tra, kiểm nghiệm bệnh đều vô cùng quan trọng.

Nhiều khi, mặc dù người bệnh được chữa trị, nhưng mà, nguyên nhân xét đến cùng còn chưa xác thực rõ.

Mà lúc này, Trần Thương và đoàn đội ICU, hoàn thành quá trình một lần suy đoán bệnh tật kỹ càng.

Ngay lúc này, Trần Thương chợt phát hiện hệ thống nhắc nhở, thanh tiến độ nhiệm vụ đi thẳng đến: 25%

Trần Thương lập tức vui mừng

Thế nhưng mà...

25% vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn để nhận nhiệm vụ tiếp theo à?

Có lẽ

Hai mắt Trần Thương sáng lên, đợi ngày mai lúc các dấu hiệu sự sống của người bệnh khôi phục bình thường, tất cả kết quả đi ra, chẩn đoán bệnh rõ ràng, thanh tiến độ cũng liền đủ

…

…

Sau khi Trần Thương rời văn phòng ICU, hít một hơi thật sâu.

Thật ra, mạch máu Vu Y bên trong da tổn thương, cũng không phải là Trần Thương đoán mò, mà là tối hôm qua thấy được.

Tối hôm qua trong lúc anh phẫu thuật, rõ ràng nhìn thấy mạch máu tĩnh mạch trong lồng ngực của Vu Y là màu vàng

Sau khi tiếp xúc, thông tin nhắc nhở chính là tổn thương nội mô mạch máu.

Nhưng Trần Thương đương nhiên không thể nào nói tin này ra.

Chỉ có thể nói là mình đoán

Mà thật ra, tỉ mỉ nghĩ lại, hình thành tắc động mạch có ba nhân tố chủ yếu, máu chảy chậm và tổn thương mạch máu bên trong da.

Mà nghiên cứu hiện đại cho thấy tổn thương nội mạc đóng vai trò quan trọng ban đầu và duy trì máu trong tĩnh mạch.

Thế nhưng vật này không có cách nào kiểm tra đo lường

Thế nhưng độ đặc của máu, tốc độ vận chuyển của máu đều có thể kiểm tra.

Độ dính huyết tương và Cysteine của Vu Y đều tương đối cao, chuyện này có ý nghĩa là bản thân người bệnh có khả năng phát triển bệnh xuất huyết máu não.

Trần Thương đi ra khỏi văn phòng, có lẽ... Đợi đến xế chiều ngày mai sau khi kết quả chụp cộng hưởng từ (MRI) ra, mọi chân tướng sẽ rõ ràng

Nghĩ tới đây, Trần Thương đi ICU vào bên trong phòng bệnh, lúc này, Vu Y nằm ở nơi đó, hai mắt vô thần, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn thấy Trần Thương tới, nhưng mặt vẫn không hề có cảm xúc.

Trần Thương hỏi:

- Tôi là bác sĩ mổ chính của anh, Trần Thương, liên quan tới bệnh của anh, tôi muốn nói chuyện với anh một chút.

Con mắt Vu Y hơi sáng lên:

- Cảm ơn bác sĩ.

Nhìn thấy Vu Y như vậy, Trần Thương hỏi:

- Tôi muốn hỏi một chút, ngoại trừ Diazepam, Siro trị ho ra, anh còn có uống thuốc hoặc là thực phẩm chức năng đặc biệt khác hay không?

Vu Y hít sâu một hơi, anh ta cũng không ngờ mình chỉ một chút không để ý đã đi một chuyến qua Quỷ Môn quan.

Chương 805: Nhiệm Vụ Thứ Nhất Hoàn Thành

Hôm nay cha của anh ta từng gặp mặt anh ta, khóc cạn nước mắt.

Vu Y nhớ lại một phen, sau đó nói:

- Không có, mấy năm nay cuộc sống của tôi cực kỳ đúng quy luật, trên cơ bản thuốc cũng uống rất ít, cũng rất ít mắc bệnh, chỉ là cuống họng không thoải mái, lúc bị ho khan, thích uống Siro trị ho.

Trần Thương gật đầu:

- Anh dùng Siro trị ho bao lâu rồi?

Vu Y:

- Hơn bốn năm, sau khi cai nghiện một năm thì ngẫu nhiên tiếp xúc, sau đó không có dừng lại.

- Vật này không có độc? Hơn nữa cái này của tôi còn là chứng nhận FDA của nước Mỹ, nếu có ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, tôi cảm thấy hẳn là sẽ không đưa ra thị trường?

Trần Thương nhìn Vu Y hình như căn bản không xem ra gì, bất đắc dĩ nói:

- Thật ra, mặc dù Siro trị ho không phải thuốc độc, nhưng nếu như lạm dụng thì thứ đó không kém hơn độc phẩm chút nào, thậm chí còn nguy hiểm hơn.

- Việc uống Siro trị ho thành nghiện, tôi tin tưởng bây giờ anh cũng ý thức được, dùng lâu dài còn có thể dẫn phát huyết chứng thấp Kali, bệnh động kinh, trúng độc bệnh tâm thần, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng.

Nói đến đây, Trần Thương nghiêm mặt nói:

- Tôi rất rõ ràng nói cho anh, nếu như anh tiếp tục dùng Siro trị ho, bệnh thuyên tắc phổi của anh sẽ còn phát tác

- Đích thật là được FDA Nước Mỹ chứng nhận, nhưng bất luận thuốc gì, đều là có tác dụng phụ, anh không chỉ lạm dụng thuốc, bản thân anh này là một loại sử dụng bệnh hoạn.

Trần Thương không phải nói chuyện giật gân, một khi dùng “Siro trị ho” liều lượng cao cũng sẽ gây ảo ảnh, tùy theo người dùng thành nghiện.

Hiện tại, bộ phận thanh thiếu niên, đặc biệt là nước ngoài lệch nhiều, lạm dụng thuốc nước trị ho, bởi vì chứa các loại thành phần Codeine, Axit Clohydric Ephedrine, dùng nhiều có thể ức chế hô hấp đồng thời hình thành tâm lý ỷ lại, dùng lâu cũng có thể thành nghiện đồng thời tổn hại nội tạng

cùng hệ thần kinh, dẫn đến thần chí thất thường, chứng trúng độc bệnh tâm thần, nguy hiểm không thể khinh thường.

Trần Thương cũng đã nghĩ đến dáng vẻ khóc ròng tối hôm qua của Vu Anh Tài, mới bất đắc dĩ tiến hành một phen khuyên giải với Vu Y.

Đương nhiên, nghe hay không nghe, đây chính là chuyện khác.

Sau khi nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi.

Đến mức minh tinh hay không minh tinh, anh căn bản không thèm để ý

...

...

Khi xế chiều thứ hai, bệnh viện xảy ra một việc vô cùng rung động lòng người.

Tần Hiếu Uyên và mười mấy lãnh đạo của bệnh viện cùng nhau đến trong viện.

Chỉ thấy mười mấy chiếc xe sang trọng lái vào bệnh viện.

Rất nhiều thổ hào thành phố An Dương tề tụ ở đây.

Cùng nhau công khai tiến hành quyên tiền vào quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp của khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện.

Mỗi người quyên tặng kim ngạch đều cao tới trăm vạn

Lần này lập tức kinh động đến lãnh đạo Vệ Kiện ủy, cắt cử phó chủ nhiệm Đoàn Học Chân đi tới hiện trường.

Lãnh đạo Vệ Kiện ủy ý là, đích thân hỗ trợ giám sát quản lý khoản tiền này, cam đoan mỗi một phần, mỗi một đồng đều công khai hết sạch

Bởi vì lúc này, quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp của khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện tổng cộng đã đạt đến 2000 vạn nguyên

Đây đã là một con số vô cùng khổng lồ, mặc cho ai nhìn đều sẽ cảm giác chấn động vô cùng.

Có điều, khi Đoàn Học Chân nghĩa chính ngôn từ nói:

- Vệ Kiện ủy chúng ta chắc chắn sẽ làm tốt công tác quản lý giám sát.

Khi ông ta cho rằng sẽ nhận được sự tín nhiệm các ông chủ thổ hào, bỗng nhiên tất cả mọi người im lặng.

Một ông chủ cầm đầu trong đó đột nhiên hỏi Tần Hiếu Uyên:

- Viện trưởng Tần... Số tiền kia rốt cuộc là ai định đoạt?

Đoàn Học Chân không kịp phản ứng, mà Tần Hiếu Uyên biến sắc vội vàng nói:

- Đương nhiên là hội trưởng quỹ từ thiện Trần Thương, cậu ta định đoạt!

Đoàn Học Chân nhất thời trợn tròn mắt, bất đắc dĩ trừng mắt liếc Tần Hiếu Uyên:

- Chuyện lớn như thế sao có thể để một chủ nhiệm định đoạt?

Thế nhưng ông vừa vặn nói miệng

Nhất thời sắc mặt mọi người biến đổi:

- Chủ nhiệm Đoàn, chúng tôi là quyên tặng quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp do Trần Thương mở, nếu như cậu ta định đoạt, chúng tôi mới quyên tiền, nếu như cậu ta không được, số tiền kia... thật xin lỗi...

Đoàn Học Chân nghe xong, nhất thời trợn tròn mắt.

Tần Hiếu Uyên tranh thủ thời gian liếc mắt ra hiệu:

- Chư vị yên tâm, chuyện này, chúng tôi đã mở hội nghị thảo luận qua rồi, là Trần Thương định đoạt

Lúc này mọi người mới yên tâm rời đi

Đoàn Học Chân nhìn chằm chằm ông Tần, một mặt không hiểu:

- Lão Tần... Cái này...

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Cậu có ngốc hay không vậy? Người ta đến quyên tiền là hướng về phía Trần Thương mà tới, cậu còn nói Vệ Kiện ủy định đoạt... Đến tôi cũng không thể định đoạn

Đoàn Học Chân nghe xong, nhất thời sững sờ.

...

...

Mà hơn năm giờ chiều thứ ba, Trịnh Vĩnh Quân lại lần nữa gọi Trần Thương vào ICU.

- Tiểu Trần! Chẩn đoán bệnh rõ ràng, người bệnh là nhồi máu não, ý của chủ nhiệm Đỗ chính là, nghi ngờ người bệnh là tổn thương bên trong da, thuyên tắc bởi vì rung nhĩ đồng thời tạo thành nhồi máu não và thuyên tắc phổi

Trần Thương cầm phim X-quang hạch từ, nhất thời bất đắc dĩ cười.

Nếu như vậy, dường như mọi thứ đều giải thích rõ.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

【Đinh! Nhiệm vụ ẩn — Chân tướng! Tiến độ nhiệm vụ vòng thứ nhất: 30%, phát động nhiệm vụ tiếp theo...】

Vừa dứt lời, nhất thời chuông điện thoại vang lên.

Trần Thương vừa nhìn, nhất thời trợn tròn mắt, là đội trưởng Trương Khắc Cần.

- Đội trưởng Trương, chuyện gì xảy ra?

Trương Khắc Cần bất đắc dĩ cười nói:

- Chủ nhiệm Trần, có một tội phạm, rất đặc biết, tôi đưa qua cho cậu xem một chút xảy ra chuyện gì.

…

…

Trương Khắc Cần nói nhất thời khiến Trần Thương sửng sốt một chút

Tội phạm thú vị?

Rốt cuộc thú vị thế nào?

Trần Thương ngồi trong phòng làm việc, hơi hăng hái mong đợi.

Mặc dù không xác định, nhưng anh cảm thấy đây là nhiệm vụ vòng thứ hai, nghĩ tới đây, Trần Thương càng ngày càng chờ mong nhiệm vụ ẩn liên hoàn này, rốt cuộc phía sau ẩn giấu cái gì?

Trần Thương nhìn thần sắc ông Trần biểu lộ đều hơi nôn nóng bất an.

- Lão đại? Anh... làm sao vậy?

Trần Bỉnh Sinh nghe thấy lời Trần Thương nói, hơi sửng sốt một chút, xoay người lại.

- Ai... Gần đây lại là làm cha mẹ tôi mệt mỏi, đúng rồi, tiểu Trần, toàn bộ ca ngày thứ bảy cậu giúp tôi thay một cái đi.

- Thứ bảy, trường học của Quả Quả muốn tổ chức một hoạt động, người nhà đi cùng, tôi phải đi cùng cạnh con bé.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng được rồi... Lão đại, chị dâu đâu?

Trần Bỉnh Sinh thở dài:

- Chị dâu cậu gần đây càng là sứt đầu mẻ trán, gần đây công ty họ mới nghiên cứu thuốc xung đột với một công ty nước ngoài, hiện tại các loại đấu thầu vấp phải trắc trở.

- Lần này tài chính nghiên cứu phát minh thuốc còn rất lớn, tiến hành cải tiến đơn thuốc viên nén kép cam thảo ngậm ho truyền thống, giai đoạn III thí nghiệm lâm sàng cũng làm xong, hiệu quả đều rất tốt, thế nhưng mà bị xung đột với thuốc nước ngoài, hiện tại tất cả bệnh viện đấu thầu lớn đều hơi có xu hướng suy tàn, cứ tiếp tục thế này... Tôi đoán chừng mắt xích tài chính sẽ xảy ra vấn đề

Chương 806: Nhiệm Vụ Vòng Thứ Hai

Nói tới đây, ông Trần bất đắc dĩ nói:

- Chị dâu cậu đã nửa tháng không về nhà, chuyện lần này đã kéo dài ba bốn tháng.

- Nhắc tới cũng xấu hổ, chuyện của chị dâu cậu tôi cũng không giúp đỡ được cái gì, nhìn cô ấy mỗi ngày bận bịu thành như vậy tôi cũng vô năng bất lực.

Nói đến đây, lão Trần hơi sa sút tinh thần:

- Tiểu Trần, lúc ấy không phải tôi đã nói với cậu à? Không cần tự mình mạnh quá nhiều, không phải chỉ là bởi vì khoảng cách, mà có đôi khi, cậu nhìn thấy cô ấy cực kỳ bận bịu, gặp phải khi khó khăn, cậu lại giúp không được gì, loại cảm giác bất lực này, thật sự là cực kỳ thất bại

Nói đến cái này, lão Trần cũng bất đắc dĩ thở dài thật sâu một hơi.

Anh ta cũng là năng lực có hạn, trước đây té xỉu ở trên bàn mổ, cũng là bởi vì áp lực quá lớn, áp lực công việc, áp lực cuộc sống, hơn nữa còn phải trợ giúp vợ giải quyết hoàn cảnh khó khăn, điều này làm cho anh ta rất lâu không có nghỉ ngơi thật tốt.

Trần Thương nhìn thấy trạng thái này của ông Trần, cũng bất đắc dĩ nói:

- Lão đại à... Chị dâu bên kia nếu thiếu quá nhiều tiền, chỗ này của tôi còn có chút, hay là anh lấy dùng trước đi?

Lão Trần lắc đầu, cười nói:

- Không cần, hiện tại không phải vấn đề là tiền. Phải cũng không phải mấy trăm vạn có thể giải quyết vấn đề.

Nói tới đây, ông Trần nhìn Trần Thương, cảm kích cười một tiếng, thu thập đồ xong chuẩn bị tan làm.

Trần Thương thở dài, thật ra... Trần lão đại đối với anh thật sự không tệ.

Ơn tri ngộ, ân bồi dưỡng...

Thời gian ba năm, đã không kém hơn tình cảm thầy trò bình thường.

Nếu như mình có thể đến giúp anh ấy, Trần Thương vẫn rất tình nguyện.

Có điều... Trần lão đại không nói, Trần Thương cũng không tiện hỏi đến, thuận theo tự nhiên đi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Ước chừng lúc sáu giờ, còi xe 110 vang lên, dừng lại ở cửa ra vào cấp cứu.

Trần Thương xuyên qua cửa sổ văn phòng, vừa vặn có thể nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát ngừng lại, từ trên xe bước xuống bốn năm người cảnh sát, còn có một người đàn ông bị còng tay.

Dáng vẻ người đàn ông không đến ba mươi tuổi, cách ăn mặc cà lơ phất phơ, tóc nhuộm màu khói.

Thế nhưng người đàn ông không chút sợ hãi nào, sắc mặt bình tĩnh, hình như căn bản không có coi người xung quanh ra gì.

Trần Thương nhất thời tò mò.

Sau khi Ngô Cương và một nhân viên cảnh sát to lớn mang theo người đàn ông đi vào, gọi anh ta ngồi xuống.

Trương Khắc Cần trước tiên đi tới:

- Cậu xem thử anh ta có phải bị bệnh thần kinh hay không?

Trần Thương sững sờ:

- Có ý gì? Thế nào?

Trương Khắc Cần gãi đầu một cái, muốn cười lại nén trở về.

- Hôm nay nhân viên công tác báo án bên kia đường phố phía Đông nói có người cầm dao đi cướp tiệm vàng.

- Chúng tôi nghe xong tranh thủ thời gian xuất phát, dù sao cũng là cướp bóc, chuyện này còn là rất nghiêm trọng.

- Thế nhưng... sau khi chúng tôi đi, phát hiện một chuyện cực kỳ lúng túng, khi chúng tôi chuẩn bị cảnh cáo người đàn ông bỏ vũ khí xuống, người này bỗng nhiên cầm dao hô to với nhân viên công tác: Bỏ vũ khí xuống, tôi là cảnh sát

Nói tới đây, Trương Khắc Cần bất đắc dĩ lắc đầu:

- Quá trình tiếp theo chúng tôi vô cùng thuận lợi, đối phương đặc biệt phối hợp, khi đi bộ còn nói với tôi, thật ra... anh ta là nội ứng

- Nói cho chúng tôi biết anh ta hiện tại đang thi hành một nhiệm vụ bí mật, trong lúc thực hiện nhiệm vụ đó, không thể lộ ra tin tức, hi vọng chúng tôi có thể thả anh ta ra, không nên bỏ qua an bài cấp trên

- Còn nói cho chúng tôi cảnh số của cậu ta là bao nhiêu, người liên hệ là ai, lệ thuộc vào bộ phận nào đó, còn đã từng tham gia và chấp hành nhiệm vụ gì

- Tôi cho cậu biết tiểu Trần, cái mức độ tin tưởng này, tôi kém chút tin rồi

Khi nói câu nói này, Trương Khắc Cần không nhịn được cười.

Nghe được lời nói của Trương Khắc Cần, Trần Thương bất đắc dĩ sửng sốt một chút.

Đây là tình huống gì?

Trương Khắc Cần tiếp tục nói:

- Sau đó chúng tôi tra hồ sơ một chút, phát hiện người đàn ông này căn bản không phải nội ứng gì, là một người không có việc làm, chơi bời lêu lổng, án cũ không ít, đánh nhau ẩu đả, trà trộn vào những nơi quán bar buổi chiếu phim tối này, tôi đoán chừng hôm nay là không có tiền, nên đi ăn cướp.

- Sau đó chúng tôi có kiểm tra màn hình giám sát một chút, thế nhưng phát hiện, người đàn ông này đúng là cướp bóc, tôi nghi là sau khi nhìn thấy chúng tôi, giả vờ như vậy.

- Có điều... Cậu nhìn dáng vẻ của anh ta, thật là bình tĩnh, thật coi mình là nội ứng.

Trương Khắc Cần mở màn hình giám sát trên điện thoại di động ra.

Sau khi xem xong, hiện tại Trần Thương rốt cuộc hiểu được.

Sau khi người đàn ông này cướp bóc bị bắt, nói với Trương Khắc Cần là anh ta thật ra là cảnh sát nội ứng

Việc hôm nay là anh ta cố ý làm, vì chính là vì chấp hành nhiệm vụ

Ngay lúc này.

Bỗng nhiên người đàn ông đứng dậy, đang muốn mặc áo blouse trắng đặt ở trên ghế.

Ngô Cương trợn tròn mắt:

- Biết điều một chút

Người đàn ông chững chạc đàng hoàng nói:

- Đây là áo của tôi, tôi là bác sĩ nơi này.

Vừa nghe lời này, nhất thời người xung quanh sững sờ.

Vương Khiêm vừa vặn tiến đến cũng trợn tròn mắt.

- Đây rõ ràng là áo của tôi

Vương Khiêm bất đắc dĩ nói.

Người đàn ông lắc đầu:

- Không, anh là người bệnh, anh ngồi xuống.

Người đàn ông chững chạc đàng hoàng nói, nhất thời khiến mấy người đều mông lung.

Vương Khiêm thì trợn tròn mắt, tôi mẹ nó... sao lại thành người bệnh rồi?

Tôi bệnh gì?

Ngô Cương bất đắc dĩ nói với người đàn ông:

- Không phải anh mới vừa nói anh là nội ứng à?

Người đàn ông sững sờ, lắc đầu:

- Không, tôi là bác sĩ, các ngươi nhanh buông tôi ra, chút nữa tôi có ca phẫu thuật.

Người đàn ông chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn trực tiếp làm mọi người nói sợ đến hoảng.

Trương Khắc Cần bất đắc dĩ cười giễu một tiếng:

- Thành thật một chút, tranh thủ thời gian ngồi xuống, cố làm ra vẻ, đừng cho là tôi không biết anh suy nghĩ gì

Người đàn ông thì không sợ chút nào ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trương Khắc Cần, một tay chỉ vào Vương Khiêm một thân thường phục, lớn tiếng nói:

- Người bệnh hiện tại bệnh tình nguy hiểm, chắc chắn phải lập tức phẫu thuật, bây giờ anh chậm trễ thời gian mỗi phút của tôi, sẽ là tổn thất lớn nhất của người bệnh

Chẳng biết tại sao, khi người đàn ông lòng đầy căm phẫn nói câu nói này, mọi người... xém chút tin tưởng.

Vương Khiêm sắp khóc, tôi mẹ nó... Trêu ai ghẹo ai, lại muốn phẫu thuật cho tôi

Mà Trần Thương thì mắt sáng lên.

Kịch bản rất quen thuộc

Ngay lúc này, giọng nói vang lên trong não Trần Thương

【Đinh! Nhiệm vụ ẩn —— Chân tướng! Vòng thứ hai bắt đầu

Nhiệm vụ yêu cầu: Trợ giúp Trương Khắc Cần chẩn đoán thành công bệnh của tội phạm Viên Huy, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhận được ban thưởng: Thuật khâu lá gan lấp đầy! (cấp đại sư)

Tiến độ nhiệm vụ hiện tại: 30%!】

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, Trần Thương thông qua mấy tin tức, đã phân tích được mấy loại khả năng

Nhiện vụ liên tiếp chung với nhiệm vụ tiến độ

Điều này đã nói lên, sau khi nhiệm vụ liên tiếp kết thúc, tiến độ điều đến 100%, thật ra thì sự thật là xét đến cuối cùng đều là một chuyện.

Cuối cùng là chuyện gì chứ?

Chương 807: Hội Chứng "Gương"

Bây giờ Trần Thương không biết được, nhưng mà dựa theo phần thưởng của hệ thống.

Giai đoạn ban thưởng nhiệm vụ đều phong phú như vậy thì phần thưởng nhiệm vụ cuối cùng... Chắc chắn sẽ càng phong phú hơn, điều này cũng thì đồng nghĩa với độ khó chắc chắn sẽ tương đối cao.

Trương Khắc Cần bất đắc dĩ nhìn Trần Thương một cái:

- Chủ nhiệm Trần... Cuối cùng người này có phải là bị bệnh thần kinh không?

Trần Thương nhìn thấy hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ vòng thứ hai:

Yêu cầu của nhiệm vụ: Gúp Trương Khắc Cần thành công chẩn đoán bệnh của tội phạm Viên Huy.

Bên trong có hai chữ mấu chốt, một cái là "Chẩn đoán", một cái là "Tội phạm".

Nhìn như không có quan hệ gì, thật ra thì sau lưng cất giấu hai đầu mối quan trọng.

Đó chính là Viên Huy này chắc chắn có bệnh, cần mình chẩn đoán.

Thứ hai là, Viên Huy chắc chắn là tội phạm

Cho dù nói thế nào, tên Viên Huy này chắc chắn không phải là người bình thường.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp gọi điện nói chuyện với chủ nhiệm Đỗ nội khoa thần kinh và chủ nhiệm Lỗ ngoại khoa thần kinh.

Dù sao nhiệm vụ chưa nói là chỉ có một người hoàn thành, có những chuyên gia này gia nhập, chắc chắn sẽ rất nhanh.

Chủ nhiệm Đỗ được coi như đại lão của nội khoa thần kinh, có ông ấy gia nhập, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thật ra thì, bây giờ Trần Thương cũng đã nhìn ra, bây giờ Trương Khắc Cần nghi ngờ tên Viên Huy này, cuối cùng có phải là giả bộ bị bệnh thần kinh không.

Đúng lúc đó, khoa cấp cứu đột nhiên đi vào một người bệnh.

Sau khi đi vào thì bắt đầu lớn tiếng thở dốc, hai tay kẹp cổ:

- Bác sĩ... Cứu tôi cứu tôi... Tôi không thể thở được

Sắc mặt Trần Thương lập tức biến sắc, cho dù Viên Huy có phải người bệnh hay không, nhưng người này chắc chắn là.

Vương Khiêm thấy quần áo bị "Bà nội u tối" ôm vào trong ngực, không thể làm gì, trực tiếp mang người đàn ông vào trong phòng cấp cứu.

Sau khi kiểm tra, mới phát hiện là người bệnh dị ứng tôm, cổ họng sưng phù.

Sau khi uống thuốc dị ứng, rất nhanh người bệnh đã ổn định lại.

Nhưng mà, đúng lúc đó, Ngô Cương vội vàng chạy vào trong phòng cấp cứu.

- Chủ nhiệm Trần! Anh mau đến nhìn Viên Huy kia... Anh ta....

Trần Thương thấy Ngô Cương không nói nguyên nhân, trực tiếp đi vòng về bên trong phòng làm việc.

Lập tức nhìn thấy Viên Huy nằm trên đất, hai tay ôm cổ họng:

- Bác sĩ! Cứu tôi! Cứu tôi... Tôi không thể thở được

Hai mắt Trần Thương và Vương Khiêm nhìn nhau một cái, hơi ngây ngẩn.

Nhưng mà...

Nhìn anh ta đau khổ như vậy, dường như không giống giả bộ.

Lần này, Vương Khiêm nhìn áo khoác màu trắng bị "Bà nội u tối" ném xuống đất, đau lòng không thôi.

Người này, tuyệt đối là cố ý

Nhưng mà, cho dù nói thế nào, trước phải đưa đến phòng cấp cứu xem một chút đã.

Ngộ nhỡ là thật thì sao?

Làm bác sĩ cũng không thể nói anh ta là tội phạm tôi sẽ không trị bệnh cho anh ta?

Điều này không thích hợp

Chẳng qua là...

Sau khi Trần Thương và Vương Khiêm ôm người đàn ông đến phòng cấp cứu, kiểm tra một phen.

Huyết áp bình thường

Độ bão hòa oxi trong máu bình thường

Tim đập bình thường

Hô hấp... Dồn dập... Có thể là giả bộ

Bởi vì kiểm tra không ra một chút manh mối khác thường gì....

Đúng lúc đó, chủ nhiệm Đỗ nộ khoa thần kinh đi vào.

Cùng đến còn có chủ nhiệm Lỗ Tín ngoại khoa thần kinh.

Đỗ Quyên Hồng trực tiếp hỏi:

- Tiểu Trần, người bệnh xảy ra chuyện gì?

Lúc này, đám người Trương Khắc Cần cũng ở trong phòng cấp cứu, kể lại cặn kẽ chuyện ngày hôm nay

Họ nhưng mà người tận mắt chứng kiến Viên Huy.

Sau khi nói xong, bỗng nhiên ánh mắt Lỗ Tín sáng lên:

- Bệnh tình thật quen thuộc

Vương Khiêm từ văn phòng trở về, anh ta cầm áo blouse trắng bên ngoài ném vào trong máy giặt, sau đó đổi một cái áo blouse trắng khác.

Trong miệng ai oán bà nội u tối này, ảo não không thôi.

Đột nhiên Đỗ Quyên Hồng hỏi:

- Người bệnh đâu?

Trần Thương:

- Ngủ... Không đúng, hôn mê

Có thể là dấu hiệu sinh mệnh hoàn toàn bình thường, điện tâm đồ cũng vậy, hôn mê này khiến cho người khác rất nghi ngờ.

Vương Khiêm khoa tay múa chân một cái khẩu hình:

- Giả bộ

Mọi người không khỏi mỉm cười.

Nhưng mà đúng lúc đó, Lỗ Tín cau mày nói:

- Các cậu có phát hiện không, amh ta đang bắt chước nhìn thấy triệu chứng người bệnh.

Đỗ Quyên Hồng lắc đầu một cái:

- Không không không, anh ta không chỉ bắt chước bệnh tình, thậm chí bao gồm nghề nghiệp của người đó, tính cách, cùng với hành động đặc sắc, sau đó sẽ tiến hành đóng vai nhân vật

Trương Khắc Cần vừa nghe, lập tức cau mày:

- Nói như vậy... Chủ nhiệm Đỗ, anh ta đang giả bộ?

Bỗng nhiên Lỗ Tín nghĩ đến cái gì lớn tiếng nói:

- Hội chứng “Gương” ?

Lúc này, Vương Khiêm cũng hiểu ra:

- Chủ nhiệm Lỗ... Ông nói là hội chứng “Gương” đã được “bác sĩ House” nói à?

Lỗ Tín có cảm giác bừng tỉnh hiểu ra:

- Không sai, tôi nói làm sao lại bắc chước tốt như thế, người đàn ông này bắt chước được tất cả hành động, tính cách, cùng với động tác, đây là hội chứng “Gương” đã được “bác sĩ House” nhắc đến

Dám người Trương Khắc Cần vừa nghe, lập tức trợn to hai mắt, mặt đầy không thể tưởng tượng nổi.

- Hội chứng “Gương” ?

Đỗ Quyên Hồng ngoài miệng nở một nụ cười, lắc đầu một cái, cười nói:

- Chủ nhiệm Lỗ nói Giovannini' s Mirror Syndrome, nói người bệnh có tổn thương ở não sau đó mất trí nhớ, sẽ theo bản năng bắt chước người lúc đó anh ta gặp, bao gồm nghề nghiệp, tính cách, hành động, khi đối mặt với nhiều cá nhân thì nghiêng về bắt chước người chiếm địa vị chủ đạo trong đó.

Mọi người vừa nghe, lập tức kinh ngạc một chút

Dường như thật sự là có chuyện như vậy.

Trương Khắc Cần lập tức tò mò hỏi:

- Như vậy... Chủ nhiệm Đỗ, người bệnh này thật sự là bị bệnh? Không phải là anh ta đang giả bộ?

Lúc này, Đỗ Quyên Hồng không nhịn được nói:

- Bệnh chứng này thật ra thì trên thực tế chưa từng xảy ra! Ngay cả tài liệu lịch sử tổng thuật và các ca bệnh trong ghi chép tôi cũng đã tìm.

- Thật ra đều là do biên kịch bịa đặt

- Đó chỉ là một phim truyền hình cuối cùng không thể coi là học thuật đến xem.

- Hội chứng “Gương” có thật à? Nhưng mà trên thực tế cũng tồn tại

- Là chỉ tình trạng phù thai, cuống rốn sưng phù xuất hiện mẫu thể cũng sưng phù, mẫu thể sưng phù phát triển cùng thai, liên quan đến cuống rốn sưng phù, khi thai nhi hoặc cuống rốn sưng phù được cải thiện, triệu chứng của mẫu thể có thể biến mất, hội chứng bệnh này có nguồn gốc từ triệu chứng của mẫu thể các dấu hiệu phản chiếu của thai nhi, tình trạng phù thai.

- Lúc ấy tôi nghe “Bác sĩ House” nói còn cố ý tra xét tư liệu, sau đó phát hiện, loại bệnh này, căn bản là do tưởng tượng ra, biên kịch thông qua kịch bản viết ra, không ngờ trên thực tế vẫn có

Đỗ Quyên Hồng nói xong, mọi người không nhịn được cười.

Chẳng lẽ còn có người tin điều này?

Nhưng mà, người bệnh nằm ở trên giường chính là giả bộ hôn mê đã làm thế nào?

Trương Khắc Cần không nhịn được nói:

- Tỉnh lại đi, còn giả bộ nữa? Người ta bác sĩ đã nói hết rồi, anh xem phim truyền hình đến nghiện phải không? Xem tivi xong rồi học theo?

Nhưng mà, người đàn ông vẫn không động

Lúc này, Trần Thương nhìn tiến triển trong đầu, lập tức lên 45%

Vẫn chưa xong kết

Chắc chắn người bệnh còn ẩn dấu điều gì đó?

Chương 808: Bí Mật Ẩn Giấu

Hoàn toàn chính xác

Lúc này, đại đa số người đã tin tưởng chẩn đoán bệnh của giáo sư Đỗ.

Bởi vì theo như suy nghĩ của họ, hoàn toàn đóng vai thành nhân vật khác tiến hành nói chuyện làm việc, đây là một chuyện vô cùng quỷ dị.

Vương Khiêm trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn tên cướp kia.

Không ngờ ngoài đời thật lại có thể gặp phải loại chuyện này

Lúc này, người đàn ông kia tỉnh lại.

Anh ta hơi bứt rứt bất an, hai tay che mặt, ngón tay xen vào trong tóc màu khói rối bời.

Hiện tại với tình huống này, anh ta muốn chạy khẳng định là trốn không thoát.

Trước tiên Trương Khắc Cần nói:

- Anh còn có lời gì muốn nói không? Viên Huy

Vương Khiêm suy đoán, nếu như lúc này muốn nói gì đó thì chắc chắn anh ta sẽ nói dối hại người

Dù sao tôi cũng xem anh như diễn viên chuyên nghiệp đang đóng phim truyền hình, anh con mẹ nó lại dám lừa phỉnh tôi...

Viên Huy chẳng nói năng gì, Trương Khắc Cần bất đắc dĩ nói:

- Ngô Cương, mang về cục trước đã.

- Cái này, các chủ nhiệm vất vả rồi, cảm ơn mọi người đã giúp tôi chẩn đoán rõ bệnh trạng, hôm nay thực sự đã làm phiền mọi người, không ngờ sẽ gặp phải loại chuyện như vậy.

Sau khi nói xong, Trương Khắc Cần cười giễu một tiếng:

- Tiểu tử thúi, còn không đi? Nằm viện phát nghiện à?

Thế giới rộng lớn như vậy tất nhiên sẽ không thiếu cái lạ

Trên thế giới này thật sự chính là loại người gì cũng có.

Đoạn thời gian trước còn nhìn thấy có người cảm thấy mình là người xuyên việt, thậm chí có người tin tưởng bị sét đánh có thể xuyên qua dị giới.

Không ngờ TV cũng có hiệu quả như vậy, thật sự coi bản thân có thể giả vờ mắc bệnh rồi?

Cái này khi nào thì mắc hội chứng "Gương" gì đó chứ, mà là hội chứng vua màn ảnh mới đúng

Nhưng mà, vì sao đến bây giờ thanh tiến độ của anh chỉ dừng lại tại 45% nhỉ?

Chẳng lẽ... Còn có ẩn tình gì à?

Mắt thấy Trương Khắc Cần sắp đưa Viên Huy đi, mà bỗng Viên Huy mở miệng nói:

- Tôi... Thật sự cảm thấy mình có bệnh tâm thần.

Viên Huy cúi đầu, chậm rãi thở dài.

- Gần đây tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra, luôn cảm giác được có ai đó không ngừng líu ríu bên tai tôi.

- Thậm chí còn cảm giác bản thân bị ảo giác, tôi cũng biết đó là ảo giác... Nhưng có đôi khi căn bản là tôi không có cách nào khống chế mình được.

Khi nói tới đây, Viên Huy ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trương Khắc Cần:

- Tôi biết anh không tin tôi là người tốt lành gì, tôi cũng từng có tiền án, nhưng... Tôi nói thật đấy.

- Hôm nay tôi ra đường cũng không định sẽ đi cướp, mà là muốn mua dao gọt trái cây, thế nhưng khi đi ngang qua tiệm vàng, tôi cảm giác bản thân đã gặp phải ảo giác, khi đó tôi thật muốn đi ăn cướp.

- Nếu tôi thật sự muốn cướp, anh cảm thấy tôi ngốc hết chỗ chê hay sao mà tới một tiệm vàng ở nơi đường phố phồn hoa?

Trương Khắc Cần cười giễu một tiếng:

- Đừng nghĩ dở trò chơi mánh khóe với tôi, có vấn đề gì hay không, không cần anh nói.

- Nếu anh thật sự mắc bệnh tâm thần, tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện tâm thần kiểm tra.

Nghe thấy Trương Khắc Cần nói vậy, Viên Huy bất đắc dĩ nói:

- Tôi nói thật mà.

Sau khi Viên Huy nói xong, bỗng nhiên Trần Thương nói:

- Vì sao anh lại có loại ảo giác đó, trước đây anh từng mắc bệnh gì à? Hoặc là dùng qua loại thuốc gì à?

Viên Huy quay người nhìn Trần Thương, bỗng nhiên trầm tư một lát, ước chừng qua mấy phút:

- Tôi thường xuyên đến quán ăn đêm, ngẫu nhiên có hít bóng hơi, nhưng thứ này quá đắt, không chơi nổi

Về sau bị người ta mang theo bắt đầu uống Siro trị ho, tôi không dám đụng vào độc phẩm, tôi đã cảm thấy Siro trị ho thật không tệ.

Trần Thương lại lần nữa nghe được tin tức liên quan đến Siro trị ho, nhất thời hai mắt sáng lên, rõ ràng anh đã nhìn thấy thanh tiến độ tăng 2%

Đây chắc chắn là có đầu mối.

Nghĩ tới đây, Trần Thương chợt nói:

- Siro trị ho? Anh dùng loại nào?

Viên Huy nói:

- Không phải hàng trong nước, chúng tôi đều tin hàng trong nước, đây là một loại từ nước ngoài, nhưng hiện tại trong nước cũng bán, trước đây đều là bạn bè mang về, gọi là Siro trị ho của công ty VOLB.

Sau khi nghe thấy tên công ty này, Trần Thương lấy điện thoại từ trong túi áo ra, nói với anh ta:

- Anh xem thử một chút có phải loại này không?

Anh ta nhìn điện thoại của Trần Thương, nhất thời nhẹ gật đầu:

- Phải

Hiện tại Trần Thương đã biết rõ, sau khi anh do dự một chút, nhìn thoáng qua Trương Khắc Cần:

- Chúng tôi có thể tiến hành lấy máu và xét nghiệm kiểm tra cho anh ta không?

Trương Khắc Cần sững sờ, cái này họ khẳng định sẽ không ngăn cản.

Nhưng phải xem Viên Huy có nguyện ý hay không

Lúc này, hai mắt Viên Huy sáng lên, anh ta cũng không phải đồ đần, trước đây anh ta không thoải mái cũng không dám đến bệnh viện kiểm tra khám bệnh, cũng là bởi vì không có tiền, hiện tại có người chủ động kiểm tra cho mình, cái này còn có thể không vui lòng à?

Đỗ Quyên Hồng và Lỗ Tín một mặt hồ nghi nhìn Trần Thương, hơi không hiểu.

Khi Y tá tiến hành lấy máu, Trần Thương giải thích:

- Hôm qua gặp phải một người bệnh, hơn hai mươi tuổi, trước đây cũng không có bệnh án gì, nhưng lại dùng lâu dài loại Siro trị ho này, đột nhiên phát bệnh thuyên tắc phổi và nhồi máu não cấp tính, chủ nhiệm Đỗ ngài xem thử.

Hai mắt Đỗ Quyên Hồng sáng lên:

- Cậu nói là Vu Y?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, anh ta đã dùng lâu dài loại Siro trị ho này của công ty VOLB, bây giờ tôi hoài nghi loại Siro trị ho này nếu dùng lâu dài, không chỉ có thể sinh ra ảo giác, hơn nữa sẽ có một loại phá hư mạch máu bên trong tế bào da, hình thành khả năng dẫn đến thuyên tắc.

Trần Thương vừa nói, nhất thời hai mắt Đỗ Quyên Hồng cũng sáng lên.

Lúc này, Trần Thương mở sách hướng dẫn về siro trị ho của công ty VOLB ra, phía trên không đề cập đến có những phản ứng xấu, chứng cấm kỵ, các loại di chứng, các bệnh tổn thương mạch máu trong da, nhồi máu não, nhồi máu cơ tim.

Phải biết rằng Siro trị ho là lấy hình thức một loại thuốc trôi nổi ở trên thị trường, cũng không phải đơn thuần với tư cách tiêu khiển của những người này.

Đại đa số khi lại đúng là dùng để trị bệnh ho.

Nhưng nếu bản thân người bệnh vốn có bệnh tim mạch, cao huyết áp, loại Siro trị ho nàt không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm tổn thương mạch máu bên trong da, gây ra phát tác bệnh tim hoặc xuất huyết não.

Nếu như vậy, loại Siro trị ho này được lưu truyền ra, đối với xã hội sẽ có ảnh hưởng xấu vô cùng.

Về phần anh ta gặp ảo giác, dùng lâu dài gì đó, những thứ này trước dứt bỏ không nói, dù sao như anh ta nói là đã dùng liều lượng cao, bản thân anh ta đã là một loại sai lầm.

Cái này không có liên quan đến thuốc.

Trần Thương quan tâm... Nếu bình thường định dùng loại thuốc này, có thể sẽ gây ra bệnh tim hoặc xuất huyết não hay không?

Nghĩ tới đây, nhất thời thần sắc Trần Thương trở nên ngưng trọng.

Có lẽ

Anh biết rõ "chân tướng" nhiệm vụ ẩn của hệ thống rốt cuộc là ý gì

Rất có thể chính là hệ thống hướng dẫn mình đi phát hiện và tìm tòi nghiên cứu ra Siro ho không đủ

Nếu quả như thật là như vậy, bỗng nhiên Trần Thương bắt đầu lo sợ bất an.

Ca bệnh thứ ba, khẳng định là cũng có liên quan đến Siro ho, mà lại là đều được công ty VOLB sản xuất.

Mà mục đích nghiên cứu cụ thể rốt cuộc là tổn thương mạch máu bên trong da hay là cái gì khác, Trần Thương còn không phải quá rõ ràng.

Có lẽ, chờ có kết quả kiểm trả của Viên Huy, nhiệm vụ vòng thứ hai có lẽ sẽ được giải thích rõ.

Sau khi lấy máu xong, Vương Khiêm và Ngô Cương đưa anh ta đi chụp cộng hưởng từ (MRI).

Khẳng định là không thể mang theo còng tay, vì lẽ đó Ngô Cương và một nhân viên cảnh sát cùng nhau hộ tống.

Chương 809: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Khi Vương Khiêm quay lại, anh ấy đang cầm trên tay tấm phim NMR và kết quả.

Mà tên tội phạm Viên Huy trong toàn bộ quá trình cũng rất hợp tác và không chống cự.

Vương Khiêm từ xa đã nói:

- Thật sự là bị nhồi máu não! Tôi thật lo lắng, cậu này mới bao nhiêu tuổi, mà lại mắc phải bệnh nhồi máu não

Trần Thương nhận tấm phim, trực tiếp đặt lên máy quay.

Đõ Quyên Hồng và Lỗ Tín cũng tò mò chụm đầu đến coi.

Sau khi xem tấm phim, Đỗ Quyên Hồng nheo mắt:

- Các thùy thái dương trước và bên trái của não bị thiếu máu cục bộ! Có nhiều ổ thiếu máu cục bộ nội sọ.

- Nếu phân tích theo những tổn thương do thiếu máu cục bộ này thì quả thực người bệnh có thể mắc một số yếu tố tâm lý như ảo giác hoặc mất trí nhớ.

Hoàn toàn chính xác

Người bệnh như thế này Trần Thương đã từng gặp phải rồi.

Đó là người bệnh đến trong dịp Tết Đoan ngọ ngày 15/7, bà cụ cứ ngỡ là đi địa ngục, sau khi chụp MRI, bà được chẩn đoán nhồi máu não cấp tính thùy thái dương, thần kinh, tâm thần và giác quan không bình thường.

Thật ra, bệnh nhồi máu nào nên nói như thế nào.

Ngày nay người trẻ cuộc sống không đồng đều, người trẻ bị thiếu máu não cục bộ là chuyện bình thường, nói đúng ra thì đây thực chất là nhồi máu não.

Chủ yếu là do một số mạch máu trong não bị tắc nghẽn, không có cách nào cung cấp oxy và máu bình thường cho mô và vùng đó, dẫn đến mô não bị hoại tử và hình thành các phần mềm thiếu máu cục bộ.

Nhưng đại não rất lớn, có nhiều mạch máu, nếu mạch máu bị tắc bởi một mạch máu nhỏ ở một vùng thì cũng không có trở ngại gì lớn.

Nhưng nếu vật cản là thân não hoặc một số bộ phận quan trọng của mạch máu, thậm chí là một số mạch máu lớn trực tiếp dẫn đến nhồi máu não diện rộng thì vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Nhìn chung, nhồi máu não thường gặp chủ yếu là liệt nửa người, rối loạn ngôn ngữ, trí tuệ chậm phát triển, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu quá nghiêm trọng cũng có thể dẫn đến tử vong.

Mà lúc này, kết quả NMR của Viên Huy cho thấy có nhiều vị trí trong sọ nằm rải rác ở các điểm thiếu máu cục bộ, những điều này đều không nghiêm trọng, có thể là do liên quan đến thường xuyên tham gia cuộc sống ở hộp đêm.

Suy cho cùng, những người trẻ thức khuya, thâu đêm, lượng máu cung cấp cho não kém do cuộc sống không đều đặn cũng có thể dẫn đến rối loạn cung cấp máu.

Nhưng mà, chỉ có thể nói là điểm tắc nghẽn này đang nằm ở chỗ nào rồi

Bị chặn ngay trên mắt, rất có khả năng không nhìn thấy gì nữa...

Vì vậy, đừng có ham chơi, hay đừng có kích thích, đoán xem nó sẽ mắc kẹt ở trò chơi như thế nào…Như vậy chính là tự mình tìm được chết.

Sau khi xem tấm phim, Trần Thương rơi vào im lặng.

Tỷ lệ xảy ra nhồi máu não rất cao.

Điều quan trọng nhất bây giờ là chờ kết quả xét nghiệm trả về.

Người bệnh cũng không cần vội cấp cứu, chờ ngày mai có kết quả thì tiếp tục.

Giáo sư Đỗ Quyên Hồng và giáo sư Lỗ Tín càng ngày càng có hứng thú với siro trị ho này.

- Tiểu Trần, loại thuốc này xuất hiện trên thị trường Trung Quốc chưa đầy nửa năm. Mặc dù đã được FDA chứng nhận, chúng ta vẫn không thể chủ quan được, nghiên cứu của cậu quả thực rất có giá trị

Trần Thương cũng không giấu giếm, bởi theo anh, càng nghiên cứu nhiều điều về thứ này thì câu trả lời sẽ sớm được đưa ra và càng có thể cứu được nhiều người bệnh vô tội.

Có sự tham gia của giáo sư Đỗ và giáo sư Lỗ, thì sẽ càng cung cấp được nhiều thông tin có lợi hơn.

Hơn nữa, Trần Thương cũng không cần ôm loại chuyện này để tranh đoạt danh dự.

Phương diện nghiên cứu khoa học này, một người làm căn bản là không thể hoàn thành, cho nên phải hợp tác thì mới có thể đạt được mục đích.

Vấn đề siro ho này được mọi người đặt trong lòng, dù sao trong lĩnh vực y tế, cho dù xác suất là 0,0001%, sau khi phóng đại cơ số lên, thì là một con số vô cùng đáng sợ.

Viên Huy vẫn bị bắt đi, xét cho cùng, hành vi của anh ta đã thực sự cấu thành tội phạm và sẽ sớm được giao cho các bộ phận liên quan để tiến hành xử lý.

Khi Trần Thương rời đi, liếc nhìn tiến độ của nhiệm vụ, trong lòng hơi vui mừng

Quả nhiên hướng đi của mình đã đúng.

Bởi vì theo bảng tiến độ thì con số hiện tại trực tiếp đạt đến 55%

Nếu nhiệm vụ được hoàn thành theo thanh tiến trình là 30% nhiệm vụ trong vòng đầu tiên, nhiệm vụ trong vòng này có thể là 60%.

Đợi đến ngày mai có lẽ sẽ ra kết quả, Trần Thương dự đoán có lẽ nhiệm vụ thứ hai cũng sắp hoàn thành rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Thương lại càng mong đợi hơn.

……

……

Trong cuộc họp hôm thứ tư, Trần Thương cũng tham gia.

Mà gần đây Tần Hiếu Uyên gặp áp lực rất lớn, dù sao thì quỹ từ thiện chăm sóc người bệnh của khoa cấp cứu có quỹ ngân sách là 20 triệu, số tiền này khiến không ít người "lo lắng", thậm chí tan nát cõi lòng

Lần này Tần Hiếu Uyên ngồi vững vàng, mà lập trường cũng rất kiên định.

Ngay cả khi bên trên gọi trực tiếp phát sóng có nói những gì, thậm chí các trưởng khoa này đều hy vọng sẽ tham gia tổ chức này để giúp đỡ giám sát.

Tần Hiếu Uyên nhìn về phía các vị phó viện trưởng đang có mặt và các nhân viên của ban Y tế và Sức khỏe tới tham gia cuộc họp.

Giọng nói dứt khoát:

- Quỹ từ thiện là một quỹ dùng trong trường hợp khẩn cấp, và không ai có thể can thiệp vào nó. Chúng tôi đã thương lượng với chính quyền tỉnh, vì vậy mọi người hãy làm tốt công việc của mình. Trần Thương khiến cậu phải lo lắng nhọc lòng rồi, đây là tài liệu của chính quyền cấp tỉnh, chúng ta cùng nhau xem.

Tần Hiếu Uyên biết, chỗ tiền quỹ này phải đóng cất kĩ, đối với sự phát triển ổn định của khoa cấp cứu bệnh viện số hai của tỉnh thì đó là một việc không thể tốt hơn được nữa.

Thậm chí sẽ hình thành một thói quen phúc lợi công cộng.

Nhưng mà, thật phiền phức bị một số người lòng dạ âm hiểm nhúng tay vào đem một hồ nước sạch trộn lẫn lên, chuyện này quả thực quá phiền

phức.

Vì vậy, Tần Hiếu Uyên cứng rắn quyết định không được phép để ai nhúng tay vào.

Chuyện này khiến cho một vài lãnh đạo và viện trưởng rất không hài lòng.

Nhưng nhìn vào bên trên tập tin, thì không còn biện pháp khác thay thế nữa.

Sau khi cuộc họp giải tán, Tần Hiếu Uyên nói với Trần Thương:

- Sau này làm việc nhớ cẩn thận một chút, không được để người khác năm chuôi dao được, còn có những khoản tiền không công khai thì phải xử lí cho tốt, một đồng một hào cũng phải xử lý triệt để, xung quanh có rất người có ý xấu.

Trần Thương gật đầu.

Những điều này anh đều biết rất rõ.

Cẩn thận chặt chẽ.

Đến buổi chiều, phòng kiểm nghiệm có gọi điện thoại đến.

Trần Thương nhanh chóng đăng nhập kiểm tra kết quả.

Chuyển hóa Homocysteine cao tới 62,9

Độ nhớt của huyết tương cũng tương đối cao.

Hàm lượng bạch cầu trong máu cũng tăng lên.

Sau khi đọc xong báo cáo kết quả, Trần Thương suy ngẫm một lát.

Homocysteine là một chỉ số độc lập của các bệnh tim mạch và mạch máu não.

Người bình thường chỉ có dưới 10, mà chỉ số này càng cao thì các yếu tố nguy cơ mắc bệnh tim mạch và mạch máu não càng cao.

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Thương liền xuất hiện một đề tài nghiên cứu

- VOLB Siro trị ho có thể làm tăng nguy cơ tim mạch và mạch máu não? 》

Trần Thương cảm thấy cái đề tài này rất có giá trị nghiên cứu.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang một lần nữa

【Đinh! Nhiệm vụ ẩn – nhiệm vụ vòng hai đã hoàn thành

Hỗ trợ thành công trong việc chẩn đoán tình trạng của tên tội phạm Viên Huy, nhận được phần thưởng: Khâu chèn ép gan! (Trình độ thạc sĩ)

Đang tìm kiếm nhiệm vụ thứ ba...]

Trần Thương sững sờ

Thì ra mày vẫn chưa tìm ra...

Trần Thương bất lực trợn mắt.

Thật ra nghĩ cũng đúng, người bệnh không phải là do hệ thống sắp xếp, hệ thống chỉ giúp Trần Thương tìm được người bệnh có biểu hiện bất thường sau khi sử dụng siro ho.

Sau nhiều cân nhắc kĩ, thì xác định đây vẫn là một hệ thống có lương tâm.

Ít nhất nó là một hệ thống phục vụ cho người bệnh.

Chương 810: Từ Bỏ Và Xì Hơi

Phòng cấp cứu là một nơi rộng lớn, không cần biết lúc đầu bạn đã học những gì, bạn phải học lại mọi thứ khi đến đây.

Chiều thứ tư, một người bệnh bị tai nạn gãy xương đến khoa cấp cứu, Trần Thương cũng có ý định học một chút phẫu thuật cấp cứu gãy xương chi, anh dứt khoát theo chủ nhiệm Lý Kiến Vĩ lên bàn mổ.

Phẫu thuật chỉnh hình chính là do đàn ông thống trị, Trần Thương không rõ tại sao bác sĩ Thạch Na lại chọn chỉnh hình.

Phẫu thuật chỉnh hình được thực hiện bằng dao, máy khoan cưa và các loại đinh, tùy thời để chống đỡ đùi, tạo hình, âm thanh của cưa máy xì xì, cùng sử dụng vít ốc để vặn vào xương.

Đây thực sự là công việc chân tay

Đôi tay của Trần Thương xem như khỏe, nhưng có cảm giác nó kém hơn rất nhiều so với cánh tay kỳ lân của chủ nhiệm Lý.

Thấy kỹ năng dần được hoàn thiện, anh cho rằng học lén tuy không thành công nhưng cũng nhận được rất nhiều.

Trần Thương bây giờ đã chuyển từ học thụ động sang chủ động, cảm thấy muốn hình thành một hệ thống cấp cứu độc nhất vô nhị cần phải tìm ra các loại bệnh ở từng khoa, sau đó mới luyện tập thành thạo, cuối cùng là tổng kết thành hệ thống.

Lý Kiến Vĩ cũng rất hài lòng với Trần Thương, anh nói:

- Tiểu Trần, thả bớt hơi ra

Trần Thương gật đầu.

Bình thưởng trong phẫu thuật chỉnh hình, để giảm chảy máu trong quá trình phẫu thuật chi dưới, người ta thường buộc garô bơm hơi vào đáy đùi.

Điều này thực sự giống như vòng tay của máy đo huyết áp, ngay sau khi nó được thổi phồng lên, các mạch máu của người bệnh sẽ tạm thời đóng lại, có thể điều chỉnh nó vào những lúc quan trọng.

Nói chung, áp suất sẽ tiếp tục giảm cho đến khi việc chỉnh lý kết thúc.

Trần Thương đang chuẩn bị xì hơi, bỗng nghe tiếng than khóc, xen lẫn chút không cam lòng hú lên:

- Bác sĩ! Tôi cầu xin anh, đừng bỏ cuộc, tôi còn con nhỏ, vợ tôi mới ngoài 30 tuổi, trên có mẹ già dưới có con thơ, anh hãy cố gắng, đừng từ bỏ tôi...

Mọi người đều sững sờ và gần như không kịp phản ứng gì.

Thông thường, phẫu thuật chi dưới sẽ không gây mê hoàn toàn, thường là gây tê tủy sống, nhưng thường đa số người bệnh không dám nhìn, thậm chí buồn ngủ lăn ra ngủ ngay.

Anh bạn này rất khác biệt, anh theo dõi các bác sĩ từ đầu đến cuối một cách khá kinh ngạc, khiến các bác sĩ theo dõi gây mê cũng hơi ngượng ngùng, sau vài lần như vậy họ suy nghĩ liệu có trực tiếp làm anh chàng này ngủ hẳn không?

Nghe thấy lời nói của người bệnh, một lúc lâu sau vài người bắt đầu phản ứng.

Lý Kiến Vĩ không khỏi nở nụ cười:

- Chàng trai, không phải là bỏ mặc anh, chúng tôi bỏ bớt hơi chỗ đùi của anh thôi

Chàng trai thật sự khóc, nước mắt nước mũi lòng thòng:

- Bác sĩ, chân tôi không bỏ được, tôi... Tôi chỉ vừa bị gãy xương, tại sao lại bỏ... Cầu anh

Cô y tá không nhịn được, trợn tròn mắt:

- Tôi đã bỏ nó ra rồi.

Người đàn ông nghe xong suýt ngất xỉu.

Kết quả xong xuôi, bác sĩ phụ trách bỏ ra vài ba phút để giải thích chuyện rõ ràng hơn.

Trần Thương không cười không được.

Khâu phẫu thuật chỉnh hình tương đối mà nói, tỉ lệ rủi ro không thấp.

Trong quá trình phẫu thuật, máy chụp phim X-ray thường được sử dụng để xem hiệu quả của cuộc mổ, những bức xạ này sẽ ảnh hưởng đến bác sĩ.

Vì vậy, nhiều bác sĩ chỉnh hình thường gặp một số vấn đề nhỏ vào khoảng 40 tuổi.

Gần đây Trần Thương đã đặt ra mục tiêu nên ngày nào cũng rất bận rộn, ngoại trừ ca mổ tai nạn mỗi ngày, khi nào có thời gian rãnh, anh ấy sẽ kiểm tra luận án về siro ho VOLB và thông tin về thuyên tắc mạch.

Nếu loại siro ho này thực sự có thể làm tăng nguy cơ mắc các bệnh tim mạch và mạch máu não thì vấn đề này phải được làm rõ.

Mặc dù không rõ ràng lắm cuộc thi vòng ba sẽ được thông báo khi nào, nhưng đối với Trần Thương, anh luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Hôm nay, đến ca trực đêm của Trần Thương.

Lái xe Dương Thiếu Kiến cầm lấy hai cái túi vừa vặn nói chuyện phiếm với Tần Thái Sơn.

Mấy ngày nay thời tiết bên ngoài càng ngày càng lạnh, đã là mùng 7 và mùng 8 tháng Giêng, Tết Nguyên Đán đang gần hơn.

Bên ngoài trời thì lạnh, tình cờ trong chòi bảo vệ Tần Thái Sơn có một chiếc chăn điện, hai ngày nay đều thích ở trong đó nhai hạt dưa nói chuyện phiếm.

Ông Dương năm nay đã lên hàng 5, Tần Thái Sơn thì hàng 6, hai người hơn kém nhau hơn mười năm, nhưng có thể cùng nhau nói chuyện rất hợp.

Ông Dương luôn thích khoe khoang chiếc xe của ông chưa đi được 130 km, nhưng ông Tần lại luôn khoe trong dịp anh đã ở trên tàu về quê, chính tay ông đã làn hô hấp nhân tạo cứu một cô gái 27 28 tuổi.

Mỗi lần nói về chuyện này, ông Dương luôn cười nhạo ông Tần nói rằng chắc là nhìn cô gái rồi mới bắt đầu làm.

Ông Tần lần nào cũng mắng ông Dương vài câu.

Họ là hai người đã làm tăng ca nhiều nhất trong khoa cấp cứu, Tần Thái Sơn đã phẫu thuật qua khi còn nhỏ và không thể làm việc vận động mạnh, viện trưởng khoa nhìn thấy ông ấy đáng thương, nên đã sắp xếp vào khoa cấp cứu với tư cách là một nhân viên bảo vệ.

Làm đến 30 năm đến khi các con đều lập gia đình.

Còn ông Dương thì lái xe cứu thương cả đời.

Buổi tối tám giờ, Tần Thái Sơn đi ra ngoài mua hai gói Tửu Quỷ Hoa Sinh, khi quay lại cười mắng:

- Mẹ nó, bên ngoài có băng, suýt trượt chân rồi, Dương già, lúc ra ngoài chạy từ từ thôi.

Ông Dương nghe thấy những gì Tần Thái Sơn nói.

Chợt lo lắng.

Điều ông sợ nhất là mùa đông.

Mỗi mùa đông... không biết là lí do gì, nơi này đất đầy băng giá và tuyết trắng.

Ông Dương hít sâu một hơi:

- Hôm nay hy vọng đừng điều xe.

Tuy nhiên, chưa kịp nói xong thì đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại đổ dồn dập từ trạm y tá cách đó không xa.

Ông Dương và ông Tần lập tức nhìn nhau.

Sau khi Tiểu Trần trả lời cuộc gọi, gương mặt thay đổi nhanh chóng, nói với ông Dương đang cắn hạt dưa:

- Thầy Dương, một vụ tai nạn giao thông liên tiếp xảy ra cách đây 200 mét phía đường cao tốc liên tỉnh, chủ nhiệm Hà gọi mọi người gấp rút xuất

phát.

Nói xong, Tiểu Trần vội vàng đến phòng khám của bác sĩ.

Ông Hà nghe vậy lập tức ngẩn ra

Cái quái gì thế này, nói cái gì đến cái đó, thật chính là miệng quạ đen

Vừa nói, ông Dương vừa nhét một nắm đậu phộng vào miệng, nói với Tần Thái Sơn:

- Đợi tôi đưa cho chai rượu

Nói xong quấn quần áo đứng dậy lao vụt về phía chiếc Mercedes 214 của mình

Sau khi Trần Thương nghe thấy tiếng nói, cũng vội vàng đứng lên.

Khi đã chuẩn bị thêm những vật dụng cần thiết như băng gạc, anh vội vàng lên xe cấp cứu.

Lúc này đây, nhịp tim của mọi người đều kéo căng.

Những vụ tai nạn giao thông liên tiếp nhau dưới đường cao tốc, có quỷ mới biết nó nguy hiểm đến mức nào.

Ngoài trời, thời tiết vẫn rất lạnh, cũng may là hệ thống cách nhiệt bên trong xe cứu thương được làm rất tốt, Trần Thương không cảm thấy lạnh trong bộ quần áo màu trắng.

Nhìn thoáng qua Tiểu Lâm, Trần Thương thắc mắc hỏi:

- Sao cô không mặc áo khoác vào?

Tiểu Lâm lắc đầu:

- Ra ngoài lấy thuốc bỏ quên, đừng quá lo, xuống xe cũng không mặc được, cồng kềnh quá khó hoạt động khi làm việc.

Tiểu Lâm nói làm cho Trần Thương nở nụ cười, đột nhiên nói:

- Tiểu Lâm, cô có đối tượng rồi à? Nếu không tôi giới thiệu cho cô một người?

Tiểu Lâm đỏ mặt:

- Chủ nhiệm Trần, anh phải tìm cho tôi một người thật thà nha

Trần Thương không khỏi mỉm cười.

Lúc này, tài xế Dương tức giận nói:

- Mẹ kiếp, sao lại có tuyết rơi vào lúc này chứ

Chương 811: Cấp Cứu Trong Đêm Tuyết

Tuyết rơi rồi?

Nhất thời ba người đều hơi im lặng.

Lúc này tuyết rơi thì thật sự rất nguy hiểm, xe căn bản không dám phóng nhanh, hơn nữa, lúc này tuyết rơi cũng là nguy hiểm nhất.

Bởi vì thời tiết quá lạnh, rơi xuống mặt đất ấm áp, sẽ tan nhanh.

Thế nhưng thời tiết lạnh, rất nhanh mặt đường sẽ kết thành một tầng băng.

Đây là một trong những thời tiết mà tất cả tài xế sợ nhất.

Trần Thương không nói chuyện, anh biết trong lòng ông Dương hiểu rõ.

Như vậy, ngày thường khoảng cách hơn 20 phút, bây giờ đột ngột tăng lên hơn nửa giờ, gần 40 phút.

Sau khi ông Dương đến đó, xung quanh đã có một đống xe cứu thương.

Có điều, nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện những xe cứu thương này ngừng ở vị trí rất thuận tiện.

Vị trí này không làm ảnh hưởng đến nhân viên vận chuyển, cũng không làm ảnh hưởng đến việc di chuyển của các xe xung quanh.

Lúc này, Hà Thông cũng đã đến hiện trường, việc này làm cho Trần Thương hơi kinh ngạc.

Chủ nhiệm Hà này là một nhân vật lớn.

Có điều giờ không phải là lúc nói chuyện này, nhìn thấy Trần Thương đến, trong lòng ông Hà vui vẻ.

- Tiểu Trần đến rồi

Trần Thương gật đầu:

- Chủ nhiệm Hà, tôi phụ trách bên nào?

Sắc mặt ông Hà nghiêm nghị nói:

- Cậu và tôi vào trong xem thử.

Lúc nói chuyện, đưa theo Trần Thương tiến vào trong.

Phía trước có 4 - 5 chiếc xe đậu cùng chỗ, 2 chiếc xe lật ngược.

Trần Thương nhìn thấy trong đó có những chiếc xe đã được nhân viên chữa cháy mở ra, vội vàng chạy đến chuẩn bị nâng người bệnh ra.

Lúc này khung cảnh hỗn loạn, có tiếng than tiếng khóc

Năm chiếc xe cấp cứu lần lượt bắt đầu vận chuyển người bệnh, Trần Thương hợp tác với anh trai phòng chữa cháy, mắt nhìn thấy lập tức đưa

người đàn ông trong xe ra ngoài.

Bỗng nghe thấy tiếng khóc lớn:

- Mau cứu vợ tôi

Trần Thương mặt biến sắc, cũng hơi lo lắng, nhưng vẫn gọi ông Dương và anh trai phòng cháy chữa cháy cùng nhau đưa người vận chuyển sang bên cạnh.

Vào giờ phút này, quan trọng nhất chính là đưa người bệnh chuyển đến nơi an toàn.

Hiện trường tai nạn xe là nơi vô cùng không an toàn

Lúc này, Tiểu Lâm cầm cáng cứu thương chạy đến, cận thẩn ôm mấy người bị thương lên, vận chuyển ra ngoài.

Lúc này người đàn ông hô hấp đều đặn, không có vết thương quá rõ ràng.

Tiểu Lâm vội vàng đo huyết áp, cũng rất bình thường.

Có vẻ hệ số nguy hiểm cũng không cao

Trần Thương cầm lấy ông nghe bệnh, sau khi nghe chuẩn đoán bệnh, tim đập rất nhịp nhàng, không có nghe thất tạp âm nào.

Ngay lúc này, người đàn ông vừa rồi lại tiếp tục kêu lớn:

- Bác sĩ ơi! Ai có thể cứu vợ của tôi?

Trần Thương mặt biến sắc, nói với bác sĩ bên cạnh:

- Đồng chí, anh tiếp tục xem, tôi qua đó xem thế nào.

Sau khi Trần Thương đi qua, phát hiện một người phụ nữ tầm 30 tuổi đang kẹt lại giữa xe, không thể động đậy.

Có điều

Quan trọng nhất là, bên dưới người phụ nữ toàn là máu, mà đây là người phụ nữ đang mang thai

Nhất thời, Trần Thương biến sắc.

Người đàn ông bên cạnh lớn tiếng kêu gào, quỳ trên mặt đất dập đầu, âm thanh phanh phanh phanh rất vang

- Xin hãy cứu vợ tôi với, hãy cứu cô ấy, tôi cầu xin bác sĩ.....

Người đàn ông khóc lớn, nước mắt nước mũi chảy vào trong miệng lúc nào không hay biết.

Người đàn ông hét lớn:

- Có bác sĩ phụ khoa không?

Chủ nhiệm Hà cũng vô cùng gấp gáp.

Lúc này, bệnh viện phụ khoa gần nhất đang tiến hành một ca phẫu thuật, không thể phân thân, mà bệnh viện khác qua đây, ít nhất cần 40 phút trở

lên, nhưng bây giờ người phụ nữ mang thai này trạng thái đang rất yếu, có thể kiên trì được 40 phút hay không cũng là một vấn đề lớn

Hà Thông vội vàng gọi điện cho bệnh viện phụ sản Tỉnh và phụ sản Thành phố, nhưng xe hai bên đến đây nhanh nhất cũng phải mất hơn 40 phút.

Bây giờ, Hà Thông bắt đầu luống cuống.

Phụ khoa

Phòng cấp cứu chết tiệt đó không có một bác sĩ phụ khoa?

Nghĩ đến đây, Hà Thông cực kỳ gấp gáp, hận không thể ném điện thoại.

Trơ mắt nhìn một sinh mạng chạy đi, đây là loại cảm giác đáng ghét nhất.

Nhìn thấy Trần Thương đi đến, Hà Thông hô hấp trì hoãn.

Trần Thương thấy thế, không để tới việc khác, gọi mấy bác sĩ chân tay luống cuống không biết làm thế nào đến.

- Mọi người qua đây, phối hợp với tôi một chút! Chúng ta trước tiên đưa cô ấy ra

Mấy vị bác sĩ nhất thời gật đầu.

Lúc này cửa xe đã bị đụng hư, mà người phụ nữ bị kẹt trực tiếp.

Anh trai phòng cháy chữa cháy nhìn thấy người phụ nữ đang mang thai nên cũng không dám động lung tung.

Trần Thương đỡ lấy bụng, hai người khác đỡ đầu, một người kéo chân, cả ba người đồng tâm hiệp lực, thật vất vả mới đưa được người phụ nữ ra ngoài.

Trần Thương vội vàng nói:

- Đưa lên xe trước

Mấy người gật đầu.

Ngay lúc này, người phụ nữ mang thai té xỉu bỗng nhiên bừng tỉnh

Hơi thở yếu ớt kêu cứu:

- Cứu lấy đứa trẻ, cầu xin mọi người, cứu lấy con của tôi có được không?

Lúc này người đàn ông nhìn thấy vợ đã tỉnh lại, trong lòng xen lẫn cảm xúc:

- Vợ, xin lỗi, xin lỗi! Đều tại anh! Anh lái xe không chú ý.... anh... có thể đổi mạng cho hai người hay không

- Anh... anh có lỗi với em và con

Người phụ nữ rất yếu, sắc mặt tái nhợt sau khi chảy máu nhiều, môi tái xanh:

- Chồng... cứu con, cầu xin mọi người, hãy cứu con của tôi
- Nó sắp ra rồi... tôi cảm thấy nó sắp ra rồi
Lúc này, người phụ nữ thật sự sợ muốn chết
Trần Thương thấy thế:
- Đưa lên xe cứu thương của tôi
Hà Thông nhíu mày:
- Tiểu Trần?
Trần Thương cơ bản không để ý đến giải thích, trực tiếp nói:
- Tôi biết đỡ đẻ
Vừa nghe lời này, nhất thời xung quanh đều yên lặng
Hà Thông cũng trừng to mắt, cái này... cậu biết đỡ đẻ?
Thế nhưng đã đến lúc này rồi, tâm trí đâu mà còn nghi ngờ?
Chắc chắn phải đỡ đẻ rồi.
Ba người đưa người phụ nữ lên xe, Trần Thương nói với Tiểu Lâm:
- Khử độc, sát trùng, chuẩn bị đỡ đẻ
Mấy bác sĩ cấp cứu trừng to mắt, hơi khó tin.
Thế nhưng, lúc này, cửa xe đã đóng lại rồi
Không để cho họ suy nghĩ và xoắn xuýt.
Nhân viên cấp cứu ở hiện trường được miễn trách nhiệm, bình thường sẽ không truy cứu.
Thế nhưng lúc này, bên ngoài xe, mấy bác sĩ cấp cứu và Hà Thông liếc nhìn nhau.
- Chủ nhiệm Hà.... đây là ai?
- Đúng thế! Lại còn biết.... đỡ đẻ?
Mấy bác sĩ lắc đầu, quay lại cấp cứu cho các người bệnh khác.
Mà Hà Thông thì một mặt mê mang, nhìn Trần Thương trong xe, lắc đầu.
Đứa trẻ này.... thật sự biết đỡ đẻ?
Giờ phút này, Trần Thương đã hoàn tất kiểm tra thể chất
Thai nhi đã lộ một chân trước, màu tím xanh, gót chân hướng lên, có thể thấy một chút máu tươi, có thể cảm giác được tử cung co lại, không nghe rõ nhịp tim thai.
Lúc này, phụ nữ mang thay rất dễ cáu gắt, tiếng tim đập và mạch yếu
Tiểu Lâm hơi bối rối, lo lắng bất an nhìn qua Trần Thương:
- Bác sĩ Trần.... bây giờ phải làm sao?
Cô làm gì biết đỡ đẻ chứ?
Cô càng không biết Trần Thương biết đỡ đẻ.

Trần Thương nói:

- Oxy lưu lượng cao, khởi động, chuẩn bị phẫu thuật

Sắc mặt Tiểu Lâm mặc dù hơi lo lắng bất an, nhưng sau khi nghe thấy lời nói của Trần Thương, lập tức sống lưng.

Vội vàng bắt đầu công tác chuẩn bị

Chương 812: Loại Cảm Giác Này...

Thời gian, 9 giờ 35 phút tối

Lúc này, Trần Thương đang nhìn người phụ nữ mang thai, lông mày nhăn lại, bởi vì anh phát hiện, phụ nữ mang thai có khả năng sẽ tồn tại những yếu tố khác

Có ý gì?

Thật ra, quá trình đỡ đẻ này không quá khó! Khó khăn nhất là trong quá trình đỡ đẻ có thể sẽ gặp phải các loại tình huống ngoài ý muốn

Mà lúc này, Trần Thương ngồi trên xe căn bản không thể thực hiện các thao tác như các trợ sản làm những trợ giúp thuốc dẫn sản.

Vì lẽ đó, toàn bộ quá trình Trần Thương đỡ đẻ vô cùng nguy hiểm.

Ngay lúc này, bảng theo dõi trên điện tâm đồ tích tích tích vang lên còi báo động, Trần Thương biến sắc, thầm mắng một tiếng, sợ cái gì thì cái đó lại đến

- Bác sĩ Trần, huyết áp chỉ còn 90/50 mmHg

- Nhịp tim đã giảm bớt

- Hô hấp của người bệnh dồn dập, hô hấp khó khăn, độ bão hòa oxi trong máu chỉ còn 85%

Lông mày Trần Thương càng khóa chặt, mồ hôi trên đầu anh liên tục chảy ra.

Khoa sản, thật ra cũng là một trong những khoa nguy hiểm nhất, mức độ nguy hiểm không kém hơn so với khoa cấp cứu, thậm chí còn cân nhắc đến việc tranh chấp giữa y hoạn và sự an toàn của nhân viên y tế, bác sĩ khoa sản thực tế là một ngành nghề có nguy hiểm cao

Vận khí không tốt không chỉ sẽ một xác hai mạng, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến cả mạng của mình

Lúc này, người phụ nữ mang thai bỗng nhiên bắt đầu ho khan, hô hấp dồn dập, bực bội bất an.

Ngay sau đó xuất hiện hô hấp khó khăn, đỏ tím, run rẩy, hôn mê, mạch nhanh mà yếu, huyết áp hạ xuống, sau khi Trần Thương nhìn thấy lúc này, nhất thời biến sắc, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ bị sốc.

Bỗng nhiên, Trần Thương biến sắc, một cái tên xuất hiện trong đầu Trần Thương

- Thuyên tắc ối?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy thật đáng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, mắt thấy người bệnh sắp lâm vào tình trạng bị sốc, Trần Thương liên tục tự hỏi

Ngay lúc này, Trần Thương ngẩng đầu nhìn thời gian:

9: 40

Không thể kéo dài được nữa, một khi Thuyên tắc ối được hình thành, đừng nói đứa trẻ của người bệnh, ngay cả bản thân người mẹ... Đều chắc chắn không thể sống sót

Lúc này, Trần Thương nhìn mẹ con đang trong cơn nguy hiểm, Trần Thương cúi đầu vừa nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy tử cung đang xuất huyết một lượng lớn đồng thời không ngưng kết

Bỗng Trần Thương nghĩ đến một loại khả năng

Thời kỳ đầu của triệu chứng DIC

Thời gian lúc này giống như đồng hồ cát, Trần Thương sắp không nắm bắt được

Lại là một phút đồng hồ trôi qua

Trần Thương hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại, anh biết mình không thể tiếp tục do dự, tiếp tục kéo dài nữa sẽ không có hi vọng

- Tiểu Lâm chuẩn bị thêm 30mg nước muối sinh lý Heparin, tiêm vào tĩnh mạch

Lúc này, trên xe cấp cứu căn bản không có bất luận máy móc gì để cung cấp công cụ chẩn đoán bệnh cho hai người, không thể lấy máu xét nghiệm, thiết bị phụ trợ cũng không chuyên môn.

Sau khi Tiểu Lâm từ từ tiêm Heparin vào, đại não Trần Thương liên tục tự hỏi làm sao để kháng tình trạng bị sốc

Ngay lúc này, người bệnh phun ra một ngụm đờm dịch.

Trần Thương tập trung nhìn vào: Đờm dịch hình bọt biển có màu hồng phấn

Phổi bị úng nước rồi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Tiểu Lâm, chuẩn bị đặt nội khí quản

Tiểu Lâm biến sắc, bắt đầu tìm cắm ống khí.

Hai người Trần Thương và Tiểu Lâm lâm vào trạng thái bận rộn bối rối.

- Bù dịch! Bổ sung dung lượng máu

- Atropin

Ngay lúc này, bỗng nhiên người phụ nữ bừng tỉnh, lớn tiếng kêu rên:

- Đau quá! Đau chết mất

Trần Thương quay người hỏi:
- Thuốc giảm đau có những loại gì?
Tiểu Lâm vội vàng tìm:
- Pethidine, Morphine...
Sắc mặt Trần Thương chợt vui mừng:
- Tiêm Pethidine 50-100mg vào
...
...
Cứ như vậy, thời gian lại lần nữa trôi qua năm phút
Thời gian lúc này, như ngừng tại 9 giờ 46 phút
Trần Thương cấp tốc bắt đầu chuẩn bị đỡ đẻ.
Không có trợ sản làm trợ giúp, cộng thêm bản thân người phụ nữ là sinh nở ngoài ý muốn, nguy hiểm cực lớn.
Vì vậy toàn bộ quá trình vô cùng khó khăn.
Vị trí thai không đúng, lúc này muốn đỡ đẻ, độ khó lại lần nữa tăng lên
Nhiệm vụ đỡ đẻ gian nan phức tạp như vậy, Tiểu Lâm ở bên cạnh nhìn còn cảm thấy tê cả da đầu.
Từ trước đến nay cô không ngờ có một ngày mình sẽ ở xe cấp cứu làm trợ giúp đỡ đẻ cho người bệnh.
Lúc này, tay trái Trần Thương lôi kéo bàn chân đứa trẻ, trong lòng nói thầm một tiếng, còn may là bàn chân hướng xuống, nếu thật là mông hướng xuống, cái này có thể sẽ gây phiền phức lớn rồi.
Bình thường mà nói, đến tột cùng bộ vị nào của thai nhi ra trước sẽ quyết định vị trí thai ngay lúc đó.
Khuỷu tay Trần Thương giữ ở mào chậu, ngón tay phải khép lại, tử cung co lại lúc hướng lên nâng về phía trước
Mượn lúc khe hở tử cung đang co lại, tay phải hơi buông lỏng, nhất thời Trần Thương mò tới một cái chân khác
Vui mừng
Lúc này, bắt lấy một cái chân khác so với rút thăm trúng thưởng rút được Maserati thì còn vui vẻ và kinh hỉ hơn
Nhưng mà, lúc này cho dù người phụ nữ mang thai dưới tác dụng của Pethidine, vẫn như cũ nhe răng trợn mắt vô cùng đau đớn.
Nhưng hình như cô biết mình đang gặp phải dạng tình huống gì nên cũng không dám hành động bừa, cắn chặt hàm răng, hai tay nắm giường sắt đã nổi gân xanh.

Trần Thương nhìn thấy người phụ nữ mang thai đã tỉnh táo lại, sắc mặt nhất thời vui mừng:

- Thở ra! Thở mạnh ra

Lúc này, mông đứa trẻ đã xuất hiện, chắc chắn phải tiếp thêm một phần lực

Tay trái hiệp trợ đặt thai nhi ngay ngắn, xoay tròn bên ngoài, khi hiệp trợ được khoảng 1/3 phần bụng sinh, cuống rốn nhất thời xuất hiện.

Trần Thương càng thêm bắt đầu cẩn thận

Tay phải tiếp tục bảo vệ đáy chậu và hai vai sinh, tay trái xuôi theo cổ thai...

Tiểu Lâm nhìn toàn bộ quá trình mà kinh hồn táng đảm, cái này quá... Quá kích thích.

Đoán chừng đời này đây là lần đầu, cũng có thể chỉ có một lần như thế

Ngay lúc này, rốt cuộc đứa bé cũng đã ra

Trong lòng Trần Thương bất đắc dĩ kích động

- Tiểu Lâm mau chóng chuẩn bị khăn vuông

Sau khi Tiểu Lâm nhìn thấy đứa trẻ, cũng nhất thời vui mừng không thôi, loại cảm giác này thật rất thần kỳ, so với lúc phẫu thuật còn kinh hỉ hơn

Giống như là...

Cảm giác như được trúng thưởng lớn.

Bàn tay Trần Thương đỡ cổ thai nhi, tay phải nâng mông lên tiếp được chân dưới, nhấc mắt cá chân lên, thận trọng đặt đầu thai nhi ngang vào khăn.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, Trần Thương hoàn toàn không ngờ, đôi tay này của mình còn có thể có một ngày chào đón một sinh linh bé nhỏ

Đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác cứ có loại cảm giác thành như vừa sinh con, sau này có lẽ sẽ làm nhiều ca phẫu thuật như vậy hơn

Quá thần kỳ.

Lúc này, bỗng nhiên Trần Thương cảm giác tâm niệm của bản thân đã thông suốt, anh cảm thấy danh hiệu bác sĩ khoa sản rất thích hợp với mình.

Trần Thương càng nghĩ càng thấy hưng phấn

Thế nhưng, ngay lúc này, Trần Thương chợt phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đứa trẻ không thở

Hút đờm

- Tiểu Lâm, có máy hút đờm không?

Tiểu Lâm lắc đầu:

- Không có

Làm sao bây giờ?

Phải dùng ống hút chất lỏng làm thông đường hô hấp của đứa trẻ.

Làm sao bây giờ?

Ngay lúc này, bỗng Tiểu Lâm cầm lấy một cái túi truyền dịch, trực tiếp xử lý đơn giản, cắt đứt hai đầu

- Bác sĩ Trần, cái này được không?

Trần Thương gật đầu:

- Được

Vào giờ phút này, bỗng Trần Thương ý thức được, tình huống không có đơn giản như vậy.

Khi vừa chào đời đứa trẻ không cách nào hô hấp

Nếu như gây ra chứng ngạt thở cho trẻ mới sinh, cái này rất kinh khủng.

Chắc chắn phải khẩn cấp xử lý.

Thế nhưng không nhét lọt được ống chích, không có cách nào tiến hành xử lý hút đờm, làm sao bây giờ?

Ngay tại thời khắc căng thẳng này

Tiểu Lâm cầm “Máy hút đờm” đơn giản do mình tự chế tác nhét vào trong miệng mình.

Chương 813: Tiểu Trần, Tiểu Lâm Là Tuyệt Nhất

Trần Thương nhìn thấy một màn này, nhất thời hơi chấn động

Ở sâu trong lòng bỗng nhiên mềm mại.

Loại máy hút đờm nguyên thủy nhất này... Nhưng cũng là chất phác và chân tình nhất?

Tiểu Lâm hơi dùng sức, nháy mắt cảm giác được một cỗ chất lỏng khó ngửi tiến vào trong miệng, loại mùi này khiến người ta buồn nôn, Tiểu Lâm kém chút nôn vào, vội vàng biến sắc, nôn lên trên băng gạc.

Lại lần nữa hít một hơi

Trần Thương nhìn Tiểu Lâm hơi mập này, trong ánh mắt tràn đầy kiên nghị, Trần Thương cũng bất đắc dĩ bị xúc động

Trâu bò

Tiểu Lâm là tuyệt nhất

Ngay lúc này, đứa trẻ bỗng nhiên khóc oa oa oa lên.

Hô hấp đã khôi phục

Tiểu Lâm vội vàng lấy ống nhựa ra, dùng nước muối sinh lí súc miệng.

Nhìn đứa bé bẩn thỉu rất khó coi này, Tiểu Lâm bất đắc dĩ chảy nước mắt.

Có thể là hưng phấn, cũng có thể là kích động, có lẽ cũng có thể là bị cái kia hương vị gay mũi kích thích.

Lúc này đã là 10 giờ 15 phút

...

...

Lúc này, bên ngoài rất nhiều người bị thương toàn bộ vận chuyển thành công, thế nhưng có bốn năm người vẫn đứng ở bên ngoài, con mắt trừng to nhìn chằm chằm chiếc xe cấp cứu này của Trần Thương.

Tuyết lớn càng rơi xuống càng lớn

Trong gió tuyết tràn ngập, một người đàn ông thân thể run rẩy, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Hiện tại, anh ta đã ký thác tất cả kỳ vọng vào trên xe.

Mau cứu vợ con anh ta đi...

Mà Hà Thông cũng không đi, con mắt nhìn chằm chằm chiếc xe.

Bên cạnh còn có đội trưởng một đội phòng cháy chữa cháy khác, đội phòng cháy chữa cháy họ tiến hành xử lý ngay tại xe, phòng ngừa đưa tới

ngoài ý muốn không cần thiết.

Lão Dương nhìn thấy mấy người cũng không lên tiếng, bất đắc dĩ móc thuốc lá của mình ra, đưa mỗi người một cây.

Mấy người hơi sững sờ, đều nhận lấy.

Lão Dương cầm cái bật lửa, bật lửa lên, lần lượt đốt cho mọi người.

Lão Dương chậm rãi ung dung nhìn người đàn ông, thở ra một vòng khói, an ủi một câu:

- Tiểu tử, tôi cho cậu biết, chủ nhiệm Trần rất đáng tin cậy

Một câu làm người đàn ông vốn cầm điếu thuốc tay đều hơi run rẩy bình tĩnh mấy phần.

Hà Thông do dự một chút, không nói gì, mà là hít một ngụm khói thật sâu, chậm rãi thở ra.

Mấy người, đều đang lo lắng chờ đợi với người đàn ông.

Người đàn ông hình như cảm giác được loại ấm áp này, trong lòng thấp thỏm mà kích động.

Tuyết lớn, càng rơi xuống càng lớn, trên đầu trên người mấy người đều là bông tuyết.

Ngay lúc này, một chiếc xe cấp cứu 120 gào thét chạy đến.

Xe vừa vặn dừng hẳn, cửa sau xe nháy mắt mở ra

Bốn năm nữ bác sĩ áo trắng trong tay ôm các loại dụng cụ lao tới, từng khuôn mặt tràn đầy lo âu và gấp gáp

- Chủ nhiệm Hà, phụ sản Tỉnh đến rồi

- Chủ nhiệm Hà, chúng tôi tới muộn

- Người bệnh ở nơi đó

...

Vài tiếng giọng nữ thanh thúy vang lên, hình như giống như cứu tinh xuất hiện vậy.

Người đàn ông trực tiếp nước mắt chảy ra

Đây là lần đầu tiên anh ta chờ mong một đám người đến như thế.

Trong gió tuyết, áo trắng và bông tuyết cùng màu.

Một đám người chạy nhanh mà đến, khuôn mặt tràn đầy diệu dàng.

Đây chính là cứu viện.

Nữ chiến sĩ đến từ khoa phụ sản Tỉnh.

Hà Thông cũng là sắc mặt kích động, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Trương, cô đích thân đến

Một nữ bác sĩ tóc ngắn, hơn năm mươi tuổi gật đầu:

- Kéo dài lâu như thế, thật ngại quá, người bệnh ở trong đó

Lão Hà nghe đến đó, vội vàng nói:

- Ở bên trong

Sau khi nói xong, vội vàng bắt đầu gõ cửa xe.

- Tiểu Trần! Mở cửa nhanh, phụ sản Tỉnh đến rồi

Nói cho cùng, Hà Thông vẫn không quá tin tưởng Trần Thương biết đỡ đẻ...

Nhưng, khi đó lúc ấy, thực tế là không có cách nào.

Nói trắng ra, là không có lựa chọn khác.

Hiện tại...

Ngay lúc này, Trần Thương mở cửa.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm anh.

Người đàn ông đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ... Bác sĩ! Tôi... Vợ tôi, cô ấy...

Sắc mặt người đàn ông thần sắc sợ hãi, dọa đến nói không ra lời.

Trần Thương an ủi cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, mẹ con bình an, đúng rồi, là con trai

Sau khi nói xong, Trần Thương tiếp tục nhìn mấy cái nữ bác sĩ và y tá đến bằng Benz.

Trần Thương nói:

- Tiếp theo, cần nhờ các người.

Trương Thục Anh ngẩng đầu nhìn một cái bác sĩ trẻ tuổi này, mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng vẫn nhẹ gật đầu:

- Khổ cực cho cậu rồi, tiểu tử

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Tiểu Lâm, các bác sĩ phụ khoa đã tới rồi, cô xuống đây đi.

Không gian bên trong xe cấp cứu có hạn, căn bản không đủ để chứa quá nhiều người, sau khi Tiểu Lâm đi ra, Trần Thương đi vào theo, bởi vì anh chắc chắn phải thuật lại tình huống của người bệnh.

Mấy người Trương Thục Anh vội vàng cầm máy móc đi vào xong, bắt đầu khẩn cấp kiểm tra.

- Chủ nhiệm! Huyết áp bình thường, hô hấp đều đặn... Phụ nữ mang thai hiện tại ngoại trừ xuất huyết bên ngoài hậu sản, mặt khác cơ bản bình thường.

Trần Thương thì ở bên trong nói:

- Vừa rồi trước khi đỡ đẻ, phụ nữ mang thai xảy ra tắc ối, có điềm báo DIC, tôi đã dùng... Sau đó đứa bé..

Sau khi Trần Thương thuật lại tình huống một phen, mấy bác sĩ nghe vào tai, nhất thời hơi kinh ngạc

Trong tình huống thiết bị đơn sơ, người trẻ tuổi này làm thế nào hoàn thành một loạt thao tác này.

Nhìn thấy mọi người im lặng, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Điều kiện có hạn, lúc ấy không thể không áp dụng biện pháp, bằng không...

Nghe thấy lời Trần Thương nói, tất cả mọi người là một trận hoảng sợ

Bởi vì...

Những thứ này đều quá nguy hiểm

Trần Thương lời còn chưa dứt, Trương Thục Anh nhìn Trần Thương, tán thưởng nói:

- Tiểu tử, cậu làm rất đúng, cậu cũng rất ưu tú, thuyên tắc ối rất nguy hiểm, cũng giống vậy, trẻ mới sinh ngạt thở cũng nguy hiểm, chuyện hôm nay, thật sự là may mắn có cậu

- Bằng không... Chờ chúng tôi tới, người bệnh thật sự không còn.

Trần Thương:

- Đây là việc tôi phải làm.

Sau đó, bác sĩ phụ khoa và y tá vội vàng bắt đầu kiểm tra tương quan.

Mười phút sau, nhận đến một kết luận

Lúc này, các dấu hiệu của người phụ nữ mang thai tương đối ổn định.

Mà tính mạng trẻ mới sinh các dấu hiệu hoàn toàn bình thường

Bên trong loại hoàn cảnh này, phụ nữ mang thai và trẻ sơ sinh nguy hiểm, người trẻ tuổi này cùng một y tá đã thần kỳ phù hộ mẹ con khỏe mạnh.

Đây chính là tự thân những chủ nhiệm phụ sản Tỉnh kia... Cũng không chắc chắn có thể đảm bảo

Liên tưởng tới tình huống vừa rồi, Trương Thục Anh bất đắc dĩ cảm khái một tiếng.

Nghĩ tới đây, Trương Thục Anh hơi tò mò hỏi:

- Đồng chí, cậu là bệnh viện nào?

Trần Thương mỉm cười:

- Tôi là khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, Trần Thương

Trương Thục Anh nghe xong, nhất thời kinh hãi:

- Cậu chính là chủ nhiệm Trần của Tỉnh Nhị Viện?

Trần Thương sững sờ, mình nổi danh như vậy à?

Trương Thục Anh nhìn Trần Thương bất đắc dĩ tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

- Chủ nhiệm Trần thật là lợi hại, đến cả việc đỡ đẻ của khoa sản mà cũng làm được

Mấy phút sau, Trương Thục Anh đưa ra quyết định, ông Dương lái xe đưa người bệnh và các cô quay về phụ sản Tỉnh.

Chương 814: Tôi Ký Sai

Tài xế Lý đưa Trần Thương và Tiểu Lâm về Tỉnh Nhị Viện.

Trương Thục Anh nhìn người đàn ông, nói:

- Hôm nay may mắn mà có chủ nhiệm Trần, hiện tại trên cơ bản là mẹ con bình an, đúng rồi, chúc mừng anh, là con trai

- Cậu phải nên cảm ơn chủ nhiệm Trần thật tốt! Nếu không có cậu ấy, hôm nay thật sự là nguy hiểm.

Hà Thông nhìn một màn này, trừng to mắt, hơi khó có thể tin nhìn Trần Thương.

Cái này... Tiểu tử này thật đúng là biết đỡ đẻ? ?

Mẹ nó kỳ quái! Cậu ta... Còn có cái gì không biết?

Lúc này, tài xế Dương bên cạnh bất đắc dĩ thở dài:

- Tôi đã nói chủ nhiệm Trần đáng tin cậy, các người không tin

Tiểu Lâm trong gió tuyết cóng đến run lẩy bẩy:

- Đúng vậy, chủ nhiệm Trần là bác sĩ lợi hại nhất tôi từng gặp

Mà Trương Thục Anh bất đắc dĩ nhìn Tiểu Lâm:

- Tiểu cô nương, cô cũng thật vĩ đại, nếu không phải cô cái khó ló cái khôn dùng miệng hút chất lỏng đường hô hấp cho đứa bé ra, hiện tại đứa bé đã gặp nguy hiểm.

- Cô cũng là anh hùng

Lúc này, mọi người đều nhìn chằm chằm Tiểu Lâm, trong con mắt tràn đầy kính nể

Loại tinh thần này, có lẽ thật chính là tinh thần Nightingale?

Người đàn ông nghe xong, trực tiếp quỳ trên mặt đất, đang muốn dập đầu cho hai người

Phần đại ân đại đức này, suốt đời khó quên

Cái này khiến Tiểu Lâm giật nảy mình, vội vàng đỡ lên.

Người đàn ông oa oa khóc lớn:

- Cám ơn hai người, thật sự là cám ơn hai người, nếu không phải là hai người, tôi... Chính tôi cũng không biết sau đó sống thế nào...

Vừa rồi đứng ở nhân viên chữa cháy trẻ tuổi bên cạnh cũng nhìn Tiểu Lâm, trên mặt tràn đầy kính nể.

...

...

Gió tuyết đêm, chữa bệnh và chăm sóc đồng tâm, sinh một con trai, mẹ con bình an.

Thời gian: 10 giờ 30 phút

...

...

Nhìn một đám nhân viên y tế bận rộn, hai tài xế Dương và Lý đứng bên cạnh xe tán gẫu.

Ông Dương ném một điếu thuốc cho lão Lý:

- Hôm nay chạy chậm một chút.

Ông Lý dùng chân ma sát ma sát mặt đường, nhìn thoáng qua ông Dương:

- Ông cũng thế, tới đoạn đường này gấp chết tôi rồi.

Ông Dương nhếch miệng cười một tiếng:

- Tôi cũng nói cho ông chủ nhiệm Trần nhà tôi ở đây, để ông chậm một chút.

Ông Lý bất đắc dĩ nói:

- Tôi mỗi ngày nghe ông nhắc tới chủ nhiệm Trần, còn thân hơn so với con trai ông nữa

Ông Dương thở ra vòng khói:

- Con trai tôi mẹ nó có tiền đồ như thế, tôi làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý

- Tôi cho ông biết, tôi và chủ nhiệm Trần của ông ra ngoài chạy cấp cứu, không quan tâm 130 dặm đường núi hay là ngõ nhỏ cổ quái kỳ cách, cứu viện khẩn cấp nhiều lần như vậy, vẫn không có gặp chuyện, đây chính là thật tài ba

Ông Dương dựng thẳng ngón cái lên, khoa tay múa chân.

Nói xong, hai người ném thuốc lá trên mặt đất giẫm lên:

- Đi thôi, lên xe, về nhà! Ha ha... Gió tuyết đêm, cứu người đêm, hàng đêm bình an

Ông Dương khẽ hát đi đến hướng xe của mình.

Làm tài xế xe cấp cứu chính là như vậy, nhìn thấy người bệnh không có việc gì, trong lòng cũng là vui vẻ ghê gớm.

Trần Thương lấy thẻ chứa video camera giám sát trên xe cứu thương ra đưa cho Trương Thục Anh:

- Chủ nhiệm Trương, bên trong đều có quá trình trị liệu của chúng tôi, có lẽ có cái gì trợ giúp cô.

Trương Thục Anh gật đầu:

- Được rồi, chủ nhiệm Trần, có cơ hội mời cậu tới giảng bài khoa cấp cứu Tỉnh phụ sản chúng tôi.

Trần Thương nhếch miệng cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Trương quá nể mặt tôi.

Trương Thục Anh lắc đầu:

- Ha ha, tôi cũng không phải nói đùa đâu.

Nói xong, Trương Thục Anh cũng không khách sáo, gọi người một nhà nói:

- Lên xe, về bệnh viện

Mà lúc này, Tiểu Lâm trong gió tuyết cóng đến run rẩy, lúc này vội vàng cấp cứu cô không có mặc áo con.

Đội viên phòng cháy chữa cháy Chu Chính ở bên cạnh nhìn thấy vậy cực kỳ lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ tới trên xe có tấm thảm, vội vàng chạy về lấy ra.

Gãi đầu ngượng ngùng nói với Tiểu Lâm:

- Cái này... Cho cô! Cô mặc quá ít, phủ chêm cho ấm áp.

Tiểu Lâm quay người nhìn Chu Chính cao to cười lên ánh nắng, bất đắc dĩ đỏ mặt.

Đội trưởng Đội phòng cháy chữa cháy nhìn Chu Chính, bất đắc dĩ chớp con mắt:

- Cái này... Tiểu cô nương, Chu Chính của chúng tôi con người rất tốt, nếu cô chưa có đối tượng thì suy nghĩ một chút.

Chu Chính cũng xấu hổ cười một tiếng.

Trần Thương cũng cười cười, nhìn Tiểu Lâm cóng đến run lẩy bẩy, dứt khoát nói:

- Chủ nhiệm Hà, đội trưởng Vương, chúng tôi đi trước, đừng để Tiểu Lâm của chúng tôi đông lạnh cảm cúm nữa, cô ấy còn chưa có đối tượng đâu, trách nhiệm của tôi làm chủ nhiệm

Mọi người nghe xong, nhất thời mắt sáng lên

Hà Thông gật đầu cười một tiếng:

- Ừm ừm, tiểu Trần, hôm nay... Thực sự quá làm phiền cậu, còn có Tiểu Lâm, cô là anh hùng, nhanh đi về, nếu thật sự cảm cúm, tôi coi như phải gánh vác trách nhiệm rồi.

Mà đội trưởng Vương vội vàng gọi lại:

- Khoan khoan khoan khoan, cô nương, cô... Cô cũng không có đối tượng, nếu không để số điện thoại đi? Tiểu tử Chu Chính của chúng tôi thật rất không tệ

...

...

Trên xe cấp cứu, Trần Thương một mặt hài hước nhìn Tiểu Lâm, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Lâm, cô xem trùng hợp bao nhiêu? Nói cái gì đến cái đó? Tôi vừa nói giới thiệu đối tượng cho cô, đã tới một tiểu tử tốt như thế! Tôi thấy đồng chí Tiểu Chu rất tốt, cao to, đứng đắn đàng hoàng, cô có muốn suy nghĩ một chút hay không.

Tiểu Lâm cười hắc hắc, ngượng ngùng nói:

- Trời tối quá, tôi không thấy rõ ràng như thế nào, chủ nhiệm Trần, dáng dấp anh ta xem được không?

Trần Thương nghe xong, bất đắc dĩ cười:

- Ha ha, cô rung động rồi? Dáng dấp... Rất ngay thẳng thật thà, nhìn qua rất thuận mắt.

Tiểu Lâm cũng là tính tình thật, trực tiếp cười nói:

- Thật ra... Tôi có tình tiết quân nhân, tôi thích làm lính, đứng ở trên cao chỉ huy! Soái khí bao nhiêu, hơn nữa... Nhân viên chữa cháy cũng rất tốt, vì nhân dân phục vụ.

Trần Thương cười ha ha một tiếng:

- Vậy tôi cho cậu ta số điện thoại của cô nha?

...

...

Gần đây, tâm lý ông Tần hoảng loạn, lý do luôn nói không nên lời.

Nghĩ đi nghĩ lại, chính mình cũng không có làm cái gì trái với lương tâm?

Thế nhưng vì sao luôn thấy vắng vẻ vậy chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Buổi sáng, ông Tần đang ngồi trong văn phòng viện trưởng.

Ông Tần với tư cách là viện trưởng hành chính, kiêm nhiệm chính là đại chủ nhiệm khoa u bướu, ngày thường bề bộn nhiều việc, mỗi tuần khám bệnh hai ngày kiểm tra phòng, một ngày, mở viện hội một ngày, thời gian khác công việc cũng là sắp xếp kín hết.

Ngồi trong phòng làm việc không ngừng có người đến tìm viện trưởng ký tên.

Công việc như vậy ông cũng đã quen.

Hôm nay giống như ngày thường.

Năm ngoái, Tiêu Hà tăng máy móc cho phòng ban mới vừa vặn thủ tục xong xuôi, đi lên tìm viện trưởng ký tên.

Tần Hiếu Uyên cười tủm tỉm hàn huyên với ông vài câu.

Cầm lấy bút tiện tay ký.

Có điều vừa ký xong chữ, đúng lúc Tiêu Hà chuẩn bị ra cửa, bỗng nhiên biến sắc.

Bởi vì anh ta phát hiện chữ ký tên này không phải "Tần Hiếu Uyên" ?

Làm sao càng xem càng giống...

Trần Thương?

Nhất thời Tiêu Hà sững sờ, vội vàng vòng trở lại:

- Viện trưởng... Ông ký sai

Tần Hiếu Uyên nhất thời sững sờ:

- Sai chỗ nào?

Tiêu Hà bất đắc dĩ cười một tiếng, cầm tài liệu trong tay đưa cho Tần Hiếu Uyên:

- Ông xem... chữ ký của ông... Tôi thấy thế nào không rõ ràng là gì?

Tần Hiếu Uyên nhận lấy vừa nhìn, nhất thời sững sờ

Mặt đỏ lên:

- Cái này... chủ nhiệm Tiêu, anh đi lại đóng dấu một bản khác, tôi viết sai chữ.

Chương 815: Đêm Dài Lắm Mộng (Phần Một)

Nói xong, tiện tay xé bỏ chứng cứ

Tiêu Hà rời đi, nhất thời Tần Hiếu Uyên chợt hiểu ra, tôi nói gần nhất làm sao mất hồn mất vía, hóa ra là bởi vì tên tiểu tử thúi này.

Nghĩ tới nghĩ lui, lão Tần bất đắc dĩ bật cười.

Giữa trưa có một lão lãnh đạo gọi Tần Hiếu Uyên đi ra ăn cơm, ông cũng không từ chối.

Người này hóa ra là người đứng đầu Sở giao thông, sau này đến một thành phố địa cấp bên cạnh tỉnh làm thị trưởng mấy năm rồi về hưu, cũng coi là công đức viên mãn vững chắc chạm đất, chủ yếu nhất là con thứ hai của ông ta cũng làm trong hệ thống chữa bệnh, đang làm dưới sự quản lý của Ký Như Vân.

Tần Hiếu Uyên vô cùng rõ ràng, trong lòng suy đoán, chắc chủ yếu là tìm vợ của mình.

Có điều...

Lão lãnh đạo cũng không nói, chỉ nói là ăn uống tại nhà.

Nhưng Tần Hiếu Uyên phải lĩnh ngộ được

Cái gì là ăn uống tại nhà?

Nghĩ tới đây, sau khi Tần Hiếu Uyên tan tầm trực tiếp đi đón vợ, thuận tiện cùng đi tiệm cơm.

Nhìn thấy Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân đều đã tới, lão lãnh đạo cũng rất cho mặt mũi, đứng dậy đón chào.

Quả nhiên, con cái lão lãnh đạo đều ở đây.

Trách không được lão lãnh đạo nói, hôm nay là ăn uống tại nhà.

Lão lãnh đạo năm nay sáu mươi lăm tuổi, người con trai cả ở thủ đô, đứa thứ hai ở Vệ Kiện ủy, đứa thứ ba là một cô gái, nghe nói là tiến sĩ Nam Khai, năm nay sắp tốt nghiệp.

Chuyện tiếp theo, đương nhiên phải hàn huyên một phen.

Tần Hiếu Uyên:

- Lão lãnh đạo, sắc mặt coi như không tệ

Ký Như Vân thì nhìn người con gái thứ ba:

- Đây là Huyên Huyên hả? Thật sự là con gái lớn mười tám thay đổi, càng ngày càng trổ mã

Huyên Huyên cũng cười, nói ngọt chụp mông ngựa:

- Cám ơn cô Ký, cô nhìn càng ngày càng trẻ, không hề thay đổi.

Sau một phen hàn huyên khách sáo, lão lãnh đạo bỗng nhiên nói:

- Hiếu Uyên, tôi nghe nói anh muốn đi đại học y khoa Đông Dương? Vị trí này của anh có tuyển người hay không?

Tần Hiếu Uyên nghe xong, nhất thời nhíu mày.

Cái vị trí này cũng quá cao rồi? Người con thứ hai của lão lãnh đạo cũng chỉ là chính khoa, làm đến phó phòng là căng hết cỡ, hiện tại đã nghĩ đến làm viện trưởng Tỉnh Nhị Viện, khẳng định là không có đơn giản như vậy.

Có điều Tần Hiếu Uyên cũng sẽ không nói thẳng:

- Lãnh đạo, cái này ông hỏi khó tôi rồi, các lãnh đạo an bài, tôi thật là không biết, có điều tôi nghe nói khả năng viện trưởng khác sẽ qua đổi, ông có muốn trưng cầu ý kiến một chút hay không.

Lão lãnh đạo cười nói:

- Ừm, chuyện này tôi hỏi thăm một chút, có điều đến lúc đó, khi cần đề cử viện trưởng, anh phải giúp một chút?

…

…

Khi Tần Hiếu Uyên nghe thấy lão lãnh đạo nói vậy, trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu, loại chuyện này, ông cũng không nguyện ý tham gia.

Nhưng... Nếu ông ta có thể tự mình làm như đã nói, Tần Hiếu Uyên thuận nước đẩy thuyền cũng không quan trọng.

Dù sao bản thân có thể có bao nhiêu năng lực lớn như vậy?

Sau khi nói xong chuyện công việc, lão lãnh đạo cười tủm tỉm nhìn Tần Hiếu Uyên:

- Đúng rồi, Hiếu Uyên, tôi nghe nói bệnh viện các ông có một chủ nhiệm khoa trẻ tuổi tên là Trần Thương?

Tần Hiếu Uyên nghe xong, nhất thời cười, khách sáo nói:

- Ừm, có người này, trẻ trung khoẻ mạnh, là một tiểu tử rất có tiềm lực.

Tần Hiếu Uyên làm lãnh đạo nhiều năm như vậy, khẳng định là sẽ không tỏ thái độ linh tinh.

Nhưng mà, sau khi lão lãnh đạo nghe thấy vậy nhất thời cười tủm tỉm nói:

- Ừ ừ, Hiếu Uyên ông đã đánh giá như thế thì tôi cũng cảm thấy tương đối đáng tin cậy.

- Là như vậy, năm nay Huyên Huyên tốt nghiệp bác sĩ Nam Khai, tôi chuẩn bị để nó tới làm việc ở bệnh viện lớn Đông Dương, làm một người

thầy, hai chúng ta như người nhà cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau một chút.

Tần Hiếu Uyên nghe xong chỉ thấy mù mịt.

Đến làm việc ở bệnh viện lớn tại Đông Dương căn bản không cần tạo quan hệ với mình?

Lão lãnh đạo này ở tỉnh Đông Dương cũng coi như là thâm căn cố đế, lại nói... Huyên Huyên người ta là tiến sĩ Nam Khai, vào bệnh viện lớn ở Đông Dương cũng không có vấn đề gì.

- Lão lãnh đạo, Huyên Huyên muốn hình ảnh có hình anh, muốn trình độ có trình độ, vào bệnh viện lớn Đông Dương xem như khuất tài.

Lão lãnh đạo nghe xong, bất đắc dĩ bật cười:

- Là như vậy, tôi muốn nhờ ông giúp một chút, tác hợp cho Trần Thương và Huyên Huyên.

- Nha đầu này học về bệnh lý sinh lý, năm trước đi theo người hướng dẫn tới thủ đô, khi nhìn thấy Trần Thương đạt giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tìm thì cảm thấy tiểu tử này không tệ.

- Tôi đây không phải cũng muốn để nó tới Đông Dương chúng ta, công việc chứng thực này, cho nên đối tượng cũng nên lựa chọn kỹ một chút.

- Hôm nay tôi tới, chủ yếu là bởi vì chuyện này.

Huyên Huyên cũng trực tiếp cười...

Lão Tần lập tức luống cuống

Cái này mẹ nó, chuyện công việc thì có thể đồng ý.

Nhưng mà... Chuyện này, ông tìm tôi?

Đây không phải điển hình tới cửa cướp dâu à?

Tuyệt đối không thể đồng ý

Không có cách nào hòa hoãn

Đây là đối tượng của Duyệt Duyệt nhà tôi nha...

Mặt Tần Hiếu Uyên không chút biến sắc, nhưng trong lòng đã sớm dời sông lấp biển.

Loại chuyện này, khẳng định là không thể đồng ý

Lúc này, Ký Như Vân khẽ véo đùi Tần Hiếu Uyên, tỏ ý: Không thể nói tiếp

Không sai, lúc này, trò chuyện cái gì mà trò chuyện

Không thể trò chuyện

Thời gian sau đó, hai người Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân càng trở nên chú ý cẩn thận hơn, mùi vị đồ ăn gì đó tuyệt đối không thơm.

Vấn đề công việc, những thứ này đều dễ thương lượng

Nhưng mà...

Chuyện liên quan tới Trần Thương là vấn đề nguyên tắc
Là ranh giới cuối cùng và nguyên tắc của hai người già
Không cần nói thêm gì nữa.
Điểm này Lão Tần bắt chẹt rất ổn.
Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên hít sâu một hơi, mãi mới chờ đến lúc cơm nước xong xuôi.
Sau khi ra khỏi tiệm cơm, trở lại trên xe, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân liếc nhau.
- Bà xã! Đối thủ cạnh tranh đã xuất hiện...
Ký Như Vân còn chưa nói gì thì điện thoại của ông Tần lại vang lên.
Đây là số của viện trưởng bệnh viện nhân dân Tỉnh.
- Viện trưởng Tần, tôi nghe ngóng được chuyện riêng của anh.
- Tiểu Trần của khoa cấp cứu ở bệnh viện các anh, Trần Thương! Cậu ta đã có đối tượng chưa? Chỗ này tôi có một người bạn, muốn quen biết một chút...
Tần Hiếu Uyên vội vàng nói:
- Cái này, viện trưởng Lý, tiểu Trần sắp kết hôn rồi, nha
- Đương nhiên là thật, cái này không phải năm trước còn chuẩn bị kết hôn đó à? Hỏi tôi xin phép nghỉ kết hôn nữa đó... Ừm, vậy như thế nhé...
Sau khi cúp điện thoại, lão Tần sắp hôn mê rồi
Ký Như Vân biến sắc, nói với Tần Hiếu Uyên:
- Ông phải để ý kỹ tiểu Trần cho tôi, nếu như bị những cô gái khác cướp đi, tôi hỏi tội ông đó
Lão Tần sững sờ, sao lại là tôi?
Cái gì gọi là nếu bị người khác cướp đi thì tới hỏi tôi?
Nên tìm ai nói lý giùm đây?
Ông Tần một mặt vô tội.
Xe đến Vệ Kiện ủy.
Lúc Ký Như Vân xuống xe, một mặt cảnh giác nhìn Tần Hiếu Uyên:
- Chuyện này ông chắc chắn phải nghĩ biện pháp, tôi nói cho ông biết, Tần Hiếu Uyên... Cho dù ông có bị người khác cướp mất thì tiểu Trần cũng không thể bị người khác cướp đi
Ông Tần nghe xong thì chẳng biết tại sao lại cảm thấy ê ẩm, chát chát chát chát, khổ khổ... Còn sung sướng?
Chẳng qua là... Có người muốn cướp tôi à?
Còn hơi chờ mong nhỏ đấy...
Trên đường lái xe đến bệnh viện, ông Tần không ngừng suy nghĩ.

Ròng rã một buổi chiều, không biết vì sao, lục tục ngo ngoe ba năm người cứ đến tìm ông, nói bóng nói gió nghe ngóng chuyện của Trần Thương.

Ông Tần sững sờ... Hôm nay là ngày lễ ra mắt à?

Lần đầu tiên ông phát hiện, Hoá ra tình trường so với quan trường càng thêm phức tạp...

Chương 816: Đêm Dài Lắm Mộng (Phần Hai)

Buổi tối khi về đến nhà, Tần Hiếu Uyên trực tiếp nằm trên ghế sa lon:
- Bà xã, con gái đâu rồi?
Ký Như Vân tùy ý nói:
- Ca đêm
Lão Tần nghe xong, nhất thời ngồi dậy:
- Ca đêm... Ca đêm, đã là lúc nào rồi còn ca đêm...
- Trần Thương đều sắp bị người ta cướp đi, còn trực ca đêm
Ký Như Vân cười giễu một tiếng:
- Ông còn để con bé làm ở khoa cấp cứu
Tần Hiếu Uyên nhất thời nghẹn lời.
- Tôi...
Tần Hiếu Uyên một mặt bất đắc dĩ.
- Đúng rồi, bà xã, tôi nói với bà chuyện này, hôm nay... Thật nhiều người tìm tôi để nghe ngóng vấn đề hôn nhân của tiểu Trần
Ký Như Vân nghe xong, nhất thời cảnh giác lên.
- Rồi ông nói như thế nào?
Lão Tần đương nhiên hùng hồn nói:
- Tôi đương nhiên nói là đã đính hôn, rất nhanh sẽ kết hôn
- Thế nhưng... Những người sau khi nghe là chưa kết hôn, giọng nói kia... Tôi cảm thấy cứ như hổ rình mồi
Ký Như Vân nghe đến đó, cũng không đoái hoài tới việc nấu cơm
Quốc nạn phủ đầu, ăn cơm cái gì nữa
Hiện tại, quan trọng nhất chính là như thế nào giải quyết vấn đề tình địch trước mắt.
Không nói những người khác, cái cô gái Huyên Huyên này dáng dấp cũng rất trổ mã...
Hai người ngồi ở trên ghế sa lon, giấy bút lập mưu đồ.
Qua nửa ngày
Ký Như Vân bỗng nhiên nói:
- Ông Tần... Chúng ta phải mau chóng gặp người nhà của Trần Thương.
Lão Tần nghe xong, hai mắt tỏa sáng
- Đúng, chính là ý này
Lão Tần đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, bỗng nhiên nói

- Tôi thấy như này, tôi phải nói chuyện với tiểu Trần, sang năm con gái và cậu ấy sắp phải đến thủ đô, trước khi đi, hai gia đình phải ngồi xuống với nhau, gặp mặt.

- Nếu không làm như này, chờ trận tuyết này tan, tìm thời gian tuần, chúng ta gọi tiểu Trần tới nhà ngồi một chút, thuận tiện, chúng ta từ từ tâm sự chuyện này với cậu ấy.

- Dù sao hôn nhân đại sự, không thể qua loa được, hai đứa cũng đã quen biết ba bốn năm, có tình cảm cơ bản.

- Hai nhà chúng ta ngồi xuống, quyết định chuyện này, tiếp đó sắp tới tìm ngày lành đẹp trời, trước tiên đi đăng kí kết hôn rồi nói tiếp.

Ký Như Vân nhẹ gật đầu:

- Ừm, nói có đạo lý.

- Bằng không sang năm sau, năm nào tháng nào mới đến

Nghĩ tới đây, Ký Như Vân cầm điện thoại lên:

- Tôi phải nói với Duyệt Duyệt chuyện này.

Lão Tần nghe xong:

- Bà đợi con bé trở về rồi lại nói không được à?

Ký Như Vân liếc mắt:

- Ông không biết đêm dài lắm mộng à?

Điện thoại kết nối.

Ký Như Vân nói với Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, mẹ có chuyện này muốn nói với con, hiện tại có bận hay không?

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Không bận ạ, con đang ngồi ở phòng trực ban, mẹ, làm sao vậy, mẹ nói đi?

Ngay lúc này, bỗng nhiên tiếng đập cửa vang lên.

Sau khi Tần Hiếu Uyên mở cửa, nhất thời sững sờ:

- Tiểu Trần? Sao cháu lại tới đây?

Trần Thương đứng ở cửa ra vào:

- Chú và dì đều ở nhà ạ? Cháu có chút chuyện muốn nói với hai người ạ.

Ký Như Vân vội vàng nhỏ giọng nói:

- Duyệt Duyệt, con chờ một chút, Trần Thương tới nhà

...

…

Tần Duyệt sửng sốt một chút, cô không ngờ Trần Thương lại lén chạy tới nhà mình

Hơn nữa

Còn thừa dịp lúc cô không ở nhà. Nghĩ tới đây, mắt Tần Duyệt ùng ục quay vòng lên, tiểu tặc Trần Thương này rốt cuộc tới nhà mình làm gì?

Chẳng lẽ lại...

Là đến cầu hôn? ??

Nghĩ tới đây, trái tim nhỏ của Tần Duyệt bịch bịch nhảy loạn.

Kích động

Hưng phấn

Trần Thương sẽ nói thế nào?

Tần Duyệt ngồi trong phòng trực ban bắt đầu điên cuồng vắt óc suy nghĩ.

Càng nghĩ, Tần Duyệt càng nôn nóng bất an, tò mò chết mất thôi.

Nhưng mà, cô kinh ngạc phát hiện, mẹ nhà mình lại không cúp điện thoại

Nhất thời, trái tim Tần tiểu liếm bịch bịch nhảy loạn, có một loại cảm giác có tật giật mình

...

...

Sau khi Tần Hiếu Uyên mở cửa, Trần Thương mang không ít quà tới, là quà mà Lee Joon Gi và Cao n Thuận mang tới từ Hàn Quốc, tất cả đều là một chút mỹ phẩm bảo dưỡng làn da.

Nhưng mà, bao lớn bao nhỏ, nhìn không giống như là tặng mẹ vợ, cũng là... Thượng đẳng?

Tần Hiếu Uyên vội vàng bảo Trần Thương ngồi xuống.

Ký Như Vân nhìn thấy quà, cười tủm tỉm nói:

- Tiểu Trần, cháu xem cháu kìa, mang tới nhiều đồ như vậy, dì cũng không dùng đến

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Dì, không sao ạ, những mặt nạ này cũng là một loại mỹ phẩm dưỡng da, thật ra viện trưởng Tần cũng có thể dùng.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, nhất thời hiểu ra mọi chuyện

Tôi đã nói rồi

Tiểu tử này tuyệt đối sẽ không quên tôi, Tần Hiếu Uyên tôi đối đãi cậu ta tốt như vậy, cũng không thể lang tâm cẩu phế

Nhưng mà...

Luôn cảm thấy tặng mặt nạ cho đàn ông cứ sao ấy.

Ký Như Vân cười nói:

- Đã là ở nhà rồi còn gọi viện trưởng Tần gì nữa, gọi chú là được rồi, đúng không?

Lão Tần cười ha ha, tôi có quyền quyết định à? Còn không phải tôi để bà đưa ra quyết định?

Nhưng mà, còn phụ họa một tiếng, dù sao Trần Thương đang ở đây, không thể ném mặt mũi, ăn ngay nói thật:

- Đúng đúng đúng! Gọi chú là được rồi, gọi viện trưởng Tần nghe xa lạ quá.

Tần Hiếu Uyên lấy trà lâu năm của mình ra, pha một bình trà thật ngon, ba người ngồi trong phòng khách.

Tần Hiếu Uyên cười nói:

- Tiểu Trần, lần đầu tiên tới nhà nhỉ?

Trần Thương theo bản năng lắc đầu, dĩ nhiên không phải, Tần Duyệt đã mang anh tới vài lần, ngay cả rượu cũng đã uống qua

Nhưng mà vừa mới chuẩn bị nói gì đó, bỗng nhiên biến sắc, nhất thời kịp phản ứng:

- Dạ! Đúng vậy, lần đầu tiên tới

Kém chút thì bị lộ tẩy

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra...

Loại chuyện này sao có thể nói chứ?

Tần Duyệt ở bên kia cũng giật nảy mình, nói thầm một tiếng: Còn may là tiểu tử nhà anh thông minh

Mà Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân lại liếc nhau, luôn cảm thấy là lạ, hình như có gì đó không đúng...

Ký Như Vân cười nói:

- Lần này đã biết nhà rồi thì sau này thường tới nhà ngồi một chút, đồ trong nhà nhiều, chú của cháu, không có sở thích gì khác, chỉ ưa thích pha được rượu ngon trà ngon, lần sau đến nếm thử rượu ngon của ông ấy nhé.

Sau một phen nói chuyện khách sáo.

Trần Thương hít sâu một hơi, cảm thấy mình hẳn là nên ăn ngay nói thật

Nói thật, hôm nay đến, anh cũng phải lấy hết dũng khí để tới.

Anh cảm thấy, cũng không thể để Tần Duyệt người ta mở miệng trước?

Da mặt cô gái người ta mỏng, loại chuyện hôn nhân đại sự này nếu để người ta nói thì hơi quá phận

Đoạn thời gian trước ở căn hộ bên tân khu Hải An, Trần Thương cảm giác bản thân đã nghe được tiếng lòng của Tần Duyệt.

Tỉ mỉ nghĩ lại, có lẽ mình hẳn là nên suy nghĩ cho cả hai một chút.

Năm nay Trần Thương 28 tuổi.

Thế nhưng Tần Duyệt cũng sắp 29, đợi đến sang năm sẽ 30

Khi con gái vừa đến ba mươi, trong lòng sẽ nhiều lo lắng.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, không thể chờ đến lúc đó, anh cảm thấy, mình nên chủ động một chút, tới tận nhà để cầu hôn

Thế là, mới có chuyện ngày hôm nay.

Mỉm cười nhìn Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên.

Trần Thương hít sâu một hơi, nghiêm túc nói:

- Chú, dì, thật ra hôm nay cháu tới nhà là có một chuyện rất quan trọng muốn thương lượng kỹ càng với hai người.

Chương 817: Tới Cửa Cầu Hôn (Phần Một)

Ký Như Vân không khỏi khẩn trương lên.

Ngày thường thúc giục thì thúc giục, thế nhưng lúc này, còn hơi căng thẳng và kích động.

Ngược lại thì Tần Hiếu Uyên chỉ thản nhiên cười, ông nhìn ra Trần Thương hơi khẩn trương, cầm ấm trà rót cho anh một chén:

- Uống trà trước đã, từ từ nói, thời gian rất nhiều.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn chú ạ.

Một chén trà vào bụng, Trần Thương cũng thong thả hơn mấy phần.

Hôm nay Trần Thương có thể đến, Tần Hiếu Uyên rất vui vẻ.

Ý đồ của Trần Thương khi đến nhà, ông cũng hình dung được bảy tám phần.

Sau một lúc lâu, Trần Thương chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt chân thành tha thiết nhìn Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân, mỗi chữ mỗi câu chậm rãi nói:

- Chú, dì

- Hôm nay tới nhà, thật ra cháu... Hơi khẩn trương, thế nhưng khi ngồi ở chỗ này, cháu cảm giác rất kiên định, có mấy lời muốn nói với hai người.

- Từ lúc cháu tốt nghiệp đại học đến nay, đi làm ở bệnh viện tư nhân Minh Thành, khi đó, giấc mơ của cháu là kiếm tiền, thế nhưng sau đó, cháu phát hiện đó không phải nơi mà cháu nên ở, ở nơi đó so với ước mơ của cháu chênh lệch rất nhiều, trời xui đất khiến, cháu tới ở khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện làm cộng tác viên.

- Bắt đầu từ khi đó, mỗi tháng cháu kiếm được 2200 tiền lương, cháu rất thỏa mãn, bởi vì ở đây, cháu phát hiện giá trị làm bác sĩ của mình, tại đây cháu cũng được quen biết Tần Duyệt.

- Cô ấy thông minh, đáng yêu, tốt nghiệp trường danh giá, trình độ rất cao, hiểu biết rất nhiều, bắt đầu từ lúc đó, cháu đã cảm thấy cô gái này thật đẹp, rất là lợi hại, cháu đã suy nghĩ, nếu cháu có thể cưới cô ấy, cháu sẽ có bao nhiêu may mắn, cháu chắc chắn sẽ nâng niu cô ấy ở trong lòng bàn tay, để mỗi ngày cô ấy đều thật vui vẻ

- Thế nhưng cháu cũng biết, điều kiện gia đình cháu và Duyệt Duyệt có một chút khoảng cách, thế là cháu cố gắng rèn luyện bản thân, chứng minh

bản thân, cháu muốn mình có thể xứng với Duyệt Duyệt.

- Cháu đến nói thứ này không phải muốn nói hiện tại cháu đã thành công, lợi hại, cháu đã xứng với Duyệt Duyệt.

- Chẳng qua là cháu muốn nói cho chú dì biết, mặc dù cháu và Duyệt Duyệt ở bên nhau mới chỉ được mấy tháng, thế nhưng cháu đã dùng ba năm quen biết cô ấy, đi tìm hiểu cô ấy, biết cô ấy thích hoa quả trà sữa, thích ăn lẩu cay, biết rõ cô ấy...

- Hiện tại cháu thấy hình như đã thay đổi rất nhiều, trở thành chủ nhiệm khoa, cầm những cúp quán quân này trong tay, nhưng chú dì à, cháu tới từ miền quê xa xôi, cháu cũng biết đây mọi thứ không dễ kiếm, cháu càng hiểu thế sự vô thường, cháu cảm thấy bản thân đã trải qua nhiều gian khổ, sống qua cảnh nghèo khó cũng không có gì không tốt, đây là ưu thế của cháu.

- Thật ra... Đứa trẻ nhà nghèo cũng có chỗ tốt, khổ từ nhỏ nên khi lớn không già mồm, có thể chịu được cực khổ, sau này việc trong nhà để cháu làm, gạo để cháu gánh, cơm thừa để cháu ăn, đồ điện trong nhà hỏng cháu có thể sửa

- Duyệt Duyệt gả cho cháu, cháu chắc chắn sẽ không để cho cô ấy phải chịu khổ, cháu sẽ gánh hết những gian khổ, cháu sẽ dành hết những thứ tốt nhất cho cô ấy.

- Sau đó bất luận là thời gian khổ cực, hay là hạnh phúc ngọt ngào, cháu đều sẽ đối tốt với cô ấy.

Nói đến đây, Trần Thương đứng dậy, khom người cúi thật sâu:

- Vì lẽ đó... Chú dì, cháu hi vọng hai vị trưởng bối có thể yên tâm gả Duyệt Duyệt cho cháu

Ký Như Vân nghe Trần Thương nói như vậy, bất đắc dĩ quay đầu sang chỗ khác, lau nước mắt.

Mà Tần Hiếu Uyên thì hít sâu một hơi, nhìn mắt Trần Thương, bên trong viết đầy kiên nghị chân thành.

…

…

Trong phòng trực ban, Tần Duyệt nghe Trần Thương nói như vậy với ba mẹ mình thì bất tri bất giác nước mắt đã chảy đầy mặt.

Trần Thương là người hơi chủ nghĩa của người đàn ông trưởng thành, khi ở bên cô, những khổ cực hay chuyện không tốt gì đó từ trước đến nay anh cũng không nói với mình.

Mỗi ngày ở bên nhau chính là đùa cho cô vui vẻ.

Thế nhưng Tần Duyệt biết rõ, Trần Thương cho tới hôm nay đều trải qua rất không dễ dàng, đều là anh cực khổ tranh thủ được.

Nghe Trần Thương nói những điều ước thề kia, Tần Duyệt đau lòng rơi lệ.

Cầm điện thoại, yên lặng soạn một tin nhắn:

- Đồ đần, em không cần anh phải ăn cơm thừa, em cũng không muốn anh chịu khổ, sau này lỡ chúng ta không có tiền, em sẽ đi làm việc nuôi anh...

Thế nhưng sau khi soạn xong lại xóa hết đi.

Nghe Trần Thương hứa hẹn với ba mẹ mình, mặc dù mỗi một câu rất bình thản, nhưng ở trong tai Tần Duyệt lại rất chân thực.

Anh hiểu về cô đến từng chi tiết nhỏ, ăn cà chua sẽ tự rửa sạch sẽ cho mình, uống trà sữa sẽ mua cho mình khẩu vị ưa thích nhất...

Mỗi một chi tiết nhỏ trong cuộc sống, hoá ra Trần Thương đều hiểu cô.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cảm giác được mình đã là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

...

...

Lúc này, Tần Hiếu Uyên hít sâu một hơi, nhìn Trần Thương, cũng ăn ngay nói thật.

- Tiểu Trần, đời chú chỉ có một bảo bối quan trọng nhất, chính là Duyệt Duyệt, vì vậy cháu cũng chắc chắn phải xem Duyệt Duyệt như bảo bối cả đời này.

- Gia đình bình thường khi nhờ vả, đều là nhà gái nói với nhà trai, nhưng chú tuyệt đối sẽ không nói vậy với cháu, bởi vì cho dù hai đứa có kết hôn, Duyệt Duyệt cũng là bảo bối quý giá của chú.

Tần Hiếu Uyên hơi xúc động, mượn việc uống trà lén lau đi nước mắt:

- Chú sẽ không nói đạo lý, giữa vợ chồng thì làm gì lại không có mâu thuẫn?

- Nhưng mà... Cháu có thể khiến con bé rơi lệ, có thể khiến nó tức giận, những cái tranh chấp nhỏ giữa hai vợ chồng chú đều không thèm để ý

- Thế nhưng đừng làm ra chuyện gì khiến Duyệt Duyệt bị tổn thương, chỉ có chuyện này chú hi vọng cháu sẽ không

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Chúng ta đều đã già, có thể quản hai đứa một ngày thì một ngày, sau này không quản được, chú cũng không có cách nào quản.

- Chú tin tưởng cách làm người của cháu, chú cũng tin tưởng ánh mắt của Duyệt Duyệt.

- Thật ra, hôm nay giây phút cháu vào cửa nhà này, chú đã biết tại sao cháu lại muốn tới.

- Chuyện này, chú làm chủ, chú đồng ý cháu

Lúc này, Tần Duyệt nghe ba mình nói như vậy, lại một trận rơi lệ, không ngờ tính tình ba như vậy mà lại có thể nói lời tâm trạng đến thế.

Có thể nếu như không phải là bởi vì không tắt điện thoại, những lời này, cả đời Tần Duyệt cũng không có cơ hội được nghe.

Lúc này, Tần Hiếu Uyên tiếp tục nói:

- Đương nhiên, chú đồng ý thì đồng ý, nhưng chỉ cần Duyệt Duyệt nguyện ý, thân làm cha, khẳng định sẽ không từ chối.

Tần Duyệt đã sớm không thể chờ đợi, ngồi ở trong phòng trực ban, khóc đến từa lưa nước mắt nước mũi, vội vàng nói:

- Con nguyện ý! Con nguyện ý

Đáng tiếc... Không có ai nghe thấy.

Khi ấy Ký Như Vân đang lau nước mắt, ông Tần thì tâm sự cùng Trần Thương.

Nghe thấy Tần Hiếu Uyên đồng ý, Trần Thương nhất thời vui mừng.

- Cám ơn chú! Cám ơn dì

Tần Hiếu Uyên nhìn Ký Như Vân, bất đắc dĩ nói:

- Bà cũng nói vài lời đi.

Ký Như Vân hít mũi một cái:

- Tiểu Trần, dì cũng ăn ngay nói thật.

- Dì chưa từng ghét bỏ cháu là con nhà nghèo hay là cái gì, dì cũng không thèm để ý cháu có nghèo hay không.

- Duyệt Duyệt thường xuyên nhắc tới cháu với dì, thường xuyên nói cháu thế này, nói cháu thế kia, dì là người từng trải, đều hiểu, thật ra Duyệt Duyệt cũng rất thích cháu, đã sớm thích cháu...

- Bây giờ cháu cũng không tệ, có thể kiếm tiền, cũng có công việc ổn định.

- Nhưng mà dĩ cũng nói thẳng, dù cháu không có tiền, không có nhà, không có xe, chỉ cần đối tốt với Duyệt Duyệt, dì cũng sẽ đồng ý cháu

Chương 818: Tới Cửa Cầu Hôn (Phần Hai)

- Không có nhà, dì mua cho cháu

- Không xe, dì cũng cho cháu

- Những thứ này đều không phải vấn đề, dì chỉ có một đứa con gái, để tiền cho ai chứ?

- Tiền lương cả đời của chú dì cũng không tiêu linh tinh, để dành cho ai chứ?

- Không phải chính là cho hai người các con à?

- Thật ra, cho tới nay, dì rất ích kỷ, hi vọng con bé có thể tìm được người thích nó, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, càng hi vọng tìm được người mà nó thích. Hai đứa yêu thương nhau như thế, dì rất vui vẻ.

Ký Như Vân càng nói càng kích động, cuối cùng nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, dì cũng đồng ý cháu.

Một phen, nói cho Trần Thương hơi cảm động.

Anh không ngờ sẽ thuận lợi như vậy.

Vốn tưởng sẽ nói rất nhiều thứ, giấy tờ bất động sản và tiền tiết kiệm đều đã chuẩn bị xong trong túi, cứ thế chưa kịp lấy ra.

Ký Như Vân hít vào một hơi, nói:

- Tiểu Trần, Duyệt Duyệt không còn nhỏ nữa, 29 tuổi, sang năm sẽ 30, nếu cháu còn chưa đến, dì khẳng định cũng phải tìm cháu nói chuyện.

- Nhưng hôm nay cháu chủ động tìm tới, nói thật trong lòng dì cũng thật vui vẻ.

- Chúng ta đều là học y, nói gì thì nói, sau ức hiếp nữ bước qua tuổi ba mươi, thì sẽ xuống dốc, việc sinh con đều sẽ có nguy cơ nguy hiểm rất cao đến sản phụ, dì cũng hi vọng các con được an ổn, kết hôn sớm một chút, sớm sinh con.

Tần Hiếu Uyên nhìn thoáng qua Trần Thương, nói:

- Tiểu Trần, cháu qua tết xuân, đoán chừng tháng ba thì sẽ tới thủ đô học bồi dưỡng, Duyệt Duyệt cũng phải thi lên tiến sĩ.

- Cái này cũng sắp bước sang năm mới rồi, tuyết rơi chú cũng không yên lòng để hai đứa chạy loạn.

Thế nhưng thời gian kéo không nổi, ý của chú là, cháu sắp xếp một chút, để chúng ta và ba mẹ cháu gặp mặt, ngồi xuống trò chuyện chút, để còn tham khảo ý kiến họ.

Trần Thương nghe xong, nhất thời vui mừng, hưng phấn gật đầu:

- Được ạ, chú dì, cháu sẽ mau chóng sắp xếp, thật ra ý của cháu cũng chính là ý của ba mẹ cháu.

Tần Hiếu Uyên lắc đầu:

- Không giống, cháu là cháu, ba mẹ cháu là cha mẹ cháu.

- Có một số việc, cháu không làm chủ được, chúng ta cũng muốn tâm sự với ba mẹ cháu.

- Dù sao cũng là người lớn trong nhà, hôn nhân đại sự, thận trọng một chút vẫn hơn.

Trần Thương vội vàng gật đầu.

Thực tế là anh vẫn không ngờ, sẽ thuận lợi như vậy.

Nhìn trên TV thấy có nhiều gia trưởng nói chuyện, thật ra Trần Thương sớm đã chuẩn bị kỹ càng.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương hơi kinh hỉ.

Tần Hiếu Uyên nhìn đồng hồ, cũng hơn tám giờ, bất đắc dĩ nói:

- Cái này, tiểu Trần chắc chưa ăn cơm nhỉ? Như vậy đi, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn chút, bà xã bà cũng đừng nấu nữa.

Vừa nói chuyện vừa cầm điện thoại lên đặt trước một nhà hàng không tệ.

Sau khi nói xong, Tần Hiếu Uyên đứng dậy vào thư phòng, cầm một bình rượu ngon đã ủ lâu.

…

…

Mà lúc này...

Ở trong phòng, Tần Duyệt trợn tròn mắt.

Mọi người... Ở sau lưng con đi ăn đồ ngon

Nghĩ tới đây, bỗng Ký Như Vân sửng sốt một chút, cầm điện thoại lên nhìn.

- Ái nha đầu chết tiệt kia, cũng không cúp điện thoại, cái thói quen gì... Bao nhiêu tiền điện thoại rồi

Tần Duyệt không phục nói:

- Hai người các người, lại dảm ở sau lưng con... Lén lút bán con đi

Ba người chuẩn bị xuất phát, bỗng nhiên nghe thấy giọng của Tần Duyệt truyền ra trong điện thoại.

Nhất thời sững sờ.

Tùy cơ cười lên ha hả.

- Còn có anh, Trần Thương... Anh cười cái gì mà cười...

Trần Thương càng cười thêm xấu hổ

…

…

Trần Thương trở về nhà, gọi điện cho bố mẹ và nói chuyện tối nay cho họ nghe.

Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ nghe xong đều sững sờ.

Trần Đại Hải hút một điếu thuốc:

- Tiểu tử, chuyện này mặc dù không tệ, nhưng mà... hơi qua loa. Con đến nhà như thế nào? Không bằng để chúng ta cùng đi, rồi gọi cả người nhà Nguyệt Nguyệt cùng ngồi xuống nói chuyện.

- Chuyện lớn như vậy, con phải bàn bạc với bố mẹ một chút đã. Hai ngày nay bố mẹ cũng đang tìm cơ hội nói chuyện này với con.

Trần Thương ngượng ngùng cười.

Sau đó, bắt đầu bàn bạc chuyện này, hôm nay đã là thứ năm rồi, nhìn thời gian thì đến thứ bảy tuần sau sẽ đến An Dương, một nhà cùng nhau ngồi xuống bàn bạc chuyện này.

Lúc này mới xong xuôi mọi việc.

Buổi tối, lúc Trần Thương chuẩn bị đi ngủ, thì Tần Nguyệt nhắn tin đến

- Trần Thương, em biết anh rất vất vả, rất mệt mỏi, em sợ anh mệt mỏi, anh yên tâm, em sẽ không để anh phải làm việc nhà đâu, cũng không bắt anh ăn cơm thừa, em còn có thể vác bao gạo đó...

- Mặc dù em có nhiều chỗ thiếu sót, nhưng mà... em có thể học, cũng có thể thay đổi

- Anh đừng lo lắng, cũng không cần phải sợ, cho dù có một ngày anh rơi xuống vực, thì em cũng có thể mang anh đi cùng... anh không cần phải kiếm tiền, em có thể nuôi anh nha...

- Em sẽ trộm tiền của bố em để nuôi anh

Nhìn tin nhắn Tần Nguyệt nhắn đến, Trần Thương nghĩ đến khuôn mặt nghịch ngợm của cô, không khỏi nở nụ cười.

Không biết nếu ông Tần nghe thấy những lời này thì tâm trạng sẽ như thế nào?

Sau đó gửi một cái icon cười toe toét:

- Được rồi, anh phụ trách vai trò người đẹp như hoa, còn em phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình! Thế nào?

Tần Nguyệt không khỏi bật cười:

- Được, nhưng đến lúc đó anh phải đối xử tốt với em nha! Ví dụ như 50 phút... đúng chứ, anh hiểu đó... yeyeye! Ác quỷ/jpg

Khi trò chuyện với Tần Nguyệt, anh vẫn luôn cười rất vui vẻ.

Sự nghịch ngợm của cô gái này đều xuất phát từ sâu trong tâm hồn.

…

…

Ngày hôm sau, sáng thứ sáu.

Trần Thương sáng sớm đã xuất phát, đi đón Tần Nguyệt thay ca, sớm hơn thường lệ một chút, đi ngang qua tiệm bánh sủi cảo ở tầng dưới, mua hai cái bánh bao và một cốc sữa đậu nành, Trần Thương mở nắp ra, cho thêm hai thìa đường.

Bận rộn cả buổi sáng.

Ngày hôm qua sau khi tuyết rơi, điều đáng ngạc nhiên là hôm nay có rất nhiều người bệnh chấn thương.

Đặc biệt là những chấn thương do va chạm thường gặp.

Đầu tiên 120 đưa đến một ông cụ 72 tuổi, khi tập Thái Cực Quyền trong công viên vào buổi sáng, một con hạc trắng không đứng vững được, ngã xuống và gãy cẳng tay.

Vội vàng đưa lên khoa chấn thương chỉnh hình.

Rồi người bệnh chấn thương khác lần lượt kéo đến.

Toàn bộ phòng phẫu thuật đã xếp kín lịch và không còn một chỗ trống.

Trong cơn tuyệt vọng, nhiều người được trực tiếp tiến hành điều trị ngay trong phòng thay thuốc, những người không thể điều trị được thì được chuyển đến bệnh viện khác.

Nhưng rõ ràng, hôm nay tất cả các bệnh viện đều chật kín.

Hôm nay là thứ sáu, Trần Thương đi kiểm tra phòng.

Trước khi việc kiểm tra phòng diễn ra, việc thay thuốc thông thường về cơ bản đã được xử lý, nhưng có rất nhiều người bệnh chấn thương cần điều trị khẩn cấp, những người bệnh cần thay thuốc quả thực rất nhiều, làm không kịp tay.

Trần Thương dứt khoát nói:

- Nhạc Nhạc, cô cho mấy người thực tập sinh chuyển khoa đi thay băng đi.

Nhạc Nhạc nghe xong, do dự một lát rồi mới gật đầu.

Một lúc sau, Nhạc Nhạc nói:

- Chủ nhiệm Trần, có một vài người bệnh không chịu cho thực tập sinh thay băng, đặc biệt là giường số 12.

- Họ nhìn thấy thực tập sinh đến thì nói là tôi nhập viện là để thực tập sinh luyện tay nghề à! Tốt xấu gì tôi cũng là một lãnh đạo, mau để lãnh đạo

của các người đến thay băng cho tôi...

Thẻ của bác sĩ thực tập ở Bệnh viện Đa khoa Tỉnh Nhị Viện khác với bác sĩ chính quy.

Chương 819: Kiểm Tra Phòng

Nhưng... Lúc này, các bác sĩ đều đang phải ra sức làm không hết việc, bận chữa trị cho rất nhiều người bệnh, còn ai để đến chăm sóc được

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp nói:

- Quần áo của các chủ nhiệm ở đâu? Cô đưa cho thực tập sinh mặc đồ của các chủ nhiệm, cứ giả vờ như vậy là được.

- Tôi không tin ông ta còn có thể ưng ngạch... à đúng rồi, đổi sang một người có vẻ già dặn một chút, hoặc là cô gái trẻ cũng được, dáng dấp xinh đẹp, xem thử còn phàn nàn gì nữa không.

Nhạc Nhạc nghe xong, sắc mặt đột nhiên sa sầm.

Nhưng...

Cô ta thấy rằng hiệu quả thực sự tốt, một thực tập sinh đầu hói mặc đồng phục của chủ nhiệm đi thay băng, người bệnh giường số 12 nhìn thấy gật đầu tán thưởng

- Chủ nhiệm đúng là chủ nhiệm, thay băng cũng rất chuyên nghiệp tỉ mỉ

- Ôi... đau quá! Kỹ thuật của chủ nhiệm thật quá đạo sĩ

…

…

Kể từ khi Trần Thương trở thành chủ nhiệm, Lí Bảo Sơn cũng bắt đầu để Trần Thương đi kiểm tra phòng, làm quen với các người bệnh.

Kiểm tra phòng là lúc oai phong nhất của một người chủ nhiệm

Không ai hơn họ

Ít nhất trước đây Trần Thương cũng đã nghĩ như vậy.

Khi bạn dẫn theo bảy hoặc tám bác sĩ, mười hoặc hai mươi người thực tập sinh, bước vào phòng bệnh một cách hùng dũng, cái cảm giác đó thật sảng khoái

Cuối cùng xử lý xong người bệnh, thì đã hơn mười giờ.

Trần Thương bước vào văn phòng, nói:

- Chúng ta đi kiểm tra phòng thôi.

Các bác sĩ lớn tuổi trẻ tuổi lần lượt cũng đứng dậy gật đầu, các bác sĩ thực tập cầm tập hồ sơ bệnh án và bắt đầu tiến hành kiểm tra phòng bệnh.

Kiểm tra phòng là thời gian thử thách nhất đối với các bác sĩ, và cũng là thời gian khảo nghiệm cho các thực tập sinh.

Bởi vì các bác sĩ kiểm tra phòng sẽ thỉnh thoảng hỏi một số câu hỏi.

Chỉ là việc làm này cũng là lúc để cải thiện năng lực hơn.

Những vấn đề lâm sàng này dễ khiến người ta tiếp thu hơn nhiều so với kiến thức trong sách vở

Một nhóm thực tập sinh nhìn chủ nhiệm Trần hăng hái đi về phía trước, tự nhiên họ cũng sẽ hâm mộ và ước ao được như vậy.

Bây giờ Tỉnh Nhị Viên, ai mà không biết đến chủ nhiệm Trần.

Tuổi trẻ tài cao và rất có triển vọng, hai mươi bảy hai tám tuổi, lý lịch phong phú, nhận được nhiều giải thưởng và thu hút hàng chục triệu quỹ từ thiện.

Nhưng mà, điều quan trọng nhất vẫn chính là năng lực của Trần Thương.

Năng lực của một người bác sĩ rất dễ khảo nghiệm ra được, từ khám sức khỏe đến đọc phim X-quang, nghiên cứu khoa học ngoại khoa đều có thể phản ánh đúng trình độ của bác sĩ.

Sau khi Trần Thương vào phòng bệnh, người nhà của người bệnh đỡ họ ngồi xuống, và mỉm cười nói:

- Xin chào, chủ nhiệm Trần.

Trần Thương mỉm cười, nhìn chỉ số trên màn hình, rồi nói:

- Đã khỏe hơn nhiều chưa?

Người bệnh gật đầu:

- Tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi, à đúng rồi, bác sĩ Trần, kiểm tra X-quang đã có rồi, bác sĩ xem giúp tôi với.

Trần Thương gật đầu, nhận lấy tấm phim.

Nói mới nhớ, xem tấm phim là một trong những thú vui của các bác sĩ.

Cao thủ đọc phim, nháy mắt đã có thể nhìn ra năng lực khủng khiếp.

Ví dụ như lúc này, tấm phim phần ngực này rơi vào tay Trần Thương, nó sẽ trở thành một bệnh án hoàn chỉnh.

Trần Thương nhìn ra được bệnh lao cách đây hàng chục năm, đã được điều trị khỏi hoàn toàn, và còn có một số bệnh nhiễm trùng do vi khuẩn đặc biệt, thậm chí còn nhìn ra được là đi du lịch đến một vùng nào đó ở Châu Phi.

Đây là kỹ năng tuyệt đỉnh của Trần Thương, cũng là một sở trường mẹo.

Nhận xét này ngay lập tức khiến mọi người sững sờ.

Và những điều này chính là điều mà nhóm thực tập sinh này khâm phục nhất.

Lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc khiếp sợ của người bệnh, thì bọn họ đã biết chủ nhiệm Trần đã đúng.

Đọc phim xong, ông cuh sững sờ nói:

- Chủ nhiệm Trần, anh đâu phải là bác sĩ đâu…anh là thần tiên đúng không?

Ngay cả người bệnh ở giường bên cạnh thấy vậy, cũng cảm thấy kích động không thôi.

Vội vàng lấy tấm phim của mình ra cho Trần Thương xem.

Trần Thương quay người chỉ vào một thực tập sinh, rồi đưa tấm phim cho cô gái:

- Cô gái, cô xem thử trong tấm phim này có những gì.

Cô gái đó không phải ai khác, mà chính là Trình Hân bạn học của Trần Thương, tình cờ được chuyển vào viện cấp cứu.

Thấy Trần Thương nhìn chằm chằm cô ấy, lúc đó cô ấy trợn mắt chửi bới trong lòng, tên trộm chó này, không phải trong bữa liên hoan lần trước để anh uống thêm vài ly thôi à? Thật là người không biết thương hoa tiếc ngọc.

Trình Hân khiêm tốn cầm cuộn phim lên:

- Ừm... đây là phim chụp X-quang lồng ngực! Chụp rất tốt, mọi người thấy đấy khớp xương đều rất rõ ràng, ừm, cũng rất hoàn chỉnh, không có vết gãy, nhìn trái tim này, hình quả lê... ừm

Trình Hân thực sự không thể đọc được chỗ bất thường nào trong tấm phim, vì vậy cô ấy phải nói đến cấu trúc xương xung quanh, cố gắng kéo dài thời gian.

Trần Thương trực tiếp cười rồi nói:

- Được rồi, nói trọng điểm đi, người bệnh bị bệnh gì?

Trình Hân ngập ngừng nói:

- Người bệnh này là nữ

Các thực tập sinh xung quanh suýt nữa thì bật cười.

…

…

Bác gái của người bệnh hơi ngạc nhiên

- Bác sĩ… còn có thể biết nam nữ à?

Trần Thương cũng sửng sốt

Trình Hân có thể nhận biết đàn ông hay phụ nữ từ X-quang ngực không?

Đây là một trình độ nâng cao

Thạch Na, Ông Trần và những người khác cũng ngây người nhìn Trình Hân, họ không biết phải phán đoán thế nào.

Chỉ có Vương Dũng là người hướng dẫn của Trình Hân không khỏi đỏ mặt.

Nghe thấy người phụ nữ trung niên hỏi, Trình Hân khẳng định:

- Ừ… cô có thể nhìn thấy

Trần Thương cũng tò mò:

- Cô thấy thế nào?

- Nhìn, đây, đây là chỗ mở đồ lót. … Hàng này

Trình Hân giải thích chỉ vào một loạt cúc áo lót ở góc sau của bức ảnh chụp X quang ngực.

- Đây rõ ràng là đồ lót của phụ nữ mặc… nên đó là phim chụp X-quang ngực của phụ nữ.

Khi cô nói đến điều này, xung quanh im lặng.

Có vẻ như... đây thực sự là sự thật

Trần Thương chết lặng

Anh không khỏi nhìn người bệnh:

- Lúc chụp, cô vẫn mặc nội y như thế này? Bác sĩ không nói cô cởi ra à?

Bác gái ngượng ngùng cười nói:

- Tôi… Tôi hơi ngại, cái này làm bằng vải bông tinh khiết, không có kim loại, nên tôi để anh ấy chụp luôn…

Trần Thương nhìn hàng cúc kim loại chỉnh tề sau lưng, không khỏi lắc đầu.

- Lần sau chụp phim không được mang theo thứ gì bằng kim loại, nó sẽ có hiện vật, rất dễ bị ảnh hưởng đến kết quả.

Dì nghe vậy vội gật đầu.

Bất cứ ai cũng luôn lắng nghe lời khuyên của các chuyên gia.

Cùng một câu nói từ miệng các chuyên gia, mọi người chỉ cảm thấy có uy lực và đầy sự thuyết phục hẳn.

Nếu chỉ là bác sĩ nói ra, thật sự không thể tin tưởng anh hoàn toàn

Con người là như vậy.....

Lúc này đây Trình Hân tràn đầy tự hào.

Trần thương không khỏi lắc đầu nhìn cô:

- Nhìn xem, hai lá phổi này khác nhau ở chỗ nào, bên trái và bên phải, nhìn kỹ lại.

Trình Hân im lặng.

Trên thực tế, đặt câu hỏi chỉ là hướng dẫn, giảng dạy mới là mục đích chính.

Anh chỉ có thể nhắc nhở:

- Nhìn xem, bên phải tối hơn đúng không?

Cô gật đầu.

Anh tiếp tục:

- Xem kỹ, bên phải toàn màu đen, cô không thể nhìn thấy kết cấu, mô phổi, mạch máu và các nhu mô phổi khác à?

Trình Hân lại tiếp tục gật đầu.

Trần thương bất lực nói:

- Vậy điều này có nghĩa là gì?

Cô lắc đầu

Chương 820: Hắc Hắc Hắc Hắc

Trần Thương không nói nên lời, cô gái này còn có thể làm gì khác ngoài gật đầu và lắc đầu à?

Trình Hân một mặt nghĩ: Tôi khám phụ khoa, tôi tự tin...

Vương Dũng nhìn thấy gân xanh của anh nổi lên, lấy ra một cây bút viết nhanh "tràn khí màng phổi" lên giấy

Trình Hân nhận ra:

- Ôi! Tràn khí màng phổi.

- Đúng! Tràn khí màng phổi, màu đen là không khí, tôi không thể nhìn thấy kết cấu của phổi vì nó bị không khí đè ép...

Có một khoảng chân không giữa phổi và màng phổi.

Hít vào và thở ra, phổi sẽ tự giãn nở và co lại.

Tuy nhiên, nếu có nhiều không khí trong buồng chân không này thì môi trường chân không ban đầu sẽ có áp suất, lúc này không khí sẽ ép phổi, phổi không thể hoàn thành tuần hoàn thở bình thường, tự nhiên thở trở nên khó khăn, đây là tình trạng tràn khí màng phổi.

Trần thương tiếp tục hỏi:

- Xử lý thế nào?

Lúc này Trình Hân mới nói:

- Đưa ống thông vào lồng ngực, dẫn hơi ra

Trần Thương bất lực, đây đều là những người anh đã dạy, đám người này luyện kỹ năng thực tiễn, lúc đầu anh đã giảng dạy rất kỹ… hiện tại chớp mắt lại quên

Thật bất lực...

Không nói nữa, anh quay qua hỏi người bệnh:

- Hôm nay bác cảm thấy thế nào?

Bác gái mỉm cười:

- Đã tốt hơn nhiều rồi.

Trần Thương quay đầu nhìn mọi người, lắc đầu nói:

- Bệnh tràn khí màng phổi thực ra là một căn bệnh nguy cấp nặng, đặc biệt có thể trực tiếp nguy hiểm đến tính mạng.

- Ở khoa cấp cứu, tôi không cần mọi người học nhiều thứ cao siêu, nhưng đối với những người bệnh nguy hiểm, các anh chị phải hiểu rằng sẽ không được hoảng loạng không biết làm gì vào lúc khẩn cấp.

- Năm ngoái tôi có gặp một người bệnh, lúc đang ăn cơm trưa thì đột nhiên có một người đàn ông khó thở ngã xuống đất, thở khó khăn, khi thấy khoang ngực sưng to, không rõ ràng lắm chỗ khoang liên sườn, tôi đã cầm cây bút trên tay chọc thủng lồng ngực, sau đó người bệnh mới dịu đi.

- Tình hình lúc đó rất nguy kịch, nếu không lập tức đâm rách lồng ngực, đưa đến bệnh viện đoán chừng cũng không kịp

Anh nhìn nhóm học sinh xung quanh rồi nhìn cây bút trong túi áo trước ngực mình.

Nghi ngờ, không biết họ có thể nghe ra điểm quan trọng! !

- Tất nhiên, tôi không chỉ cho mọi người rằng cơn khó thở chỉ cần dùng bút chọc vào là được. Điều tôi muốn nói với các anh chị rằng khi nguy cấp, các anh các chị phải học được cách sơ cứu cơ bản.

Sau vòng kiểm tra, Trần Thương nhìn Trình Hân không khỏi mỉm cười:

- Lần sau cô không được phép quay tài liệu

Cô đỏ bừng mặt:

- Tôi là một bác sĩ phụ khoa

Anh càng không nhịn được nói:

- Bác sĩ phụ khoa thì sao? Tôi là bác sĩ cấp cứu và còn có thể đỡ đẻ nữa đó

Cô cong môi:

- Cắt, đồ khoác lác

Trần Thương cười không giải thích.

Ông Trần nghi ngờ nói:

- Tiểu Trần, lần trước cậu dùng bút chọc vào à? Sao tôi nhớ hình như là tôi thì phải?

Anh ngượng ngùng cười:

- Thật ra, thầy Trần à, đó không phải vấn đề, trọng tâm là việc đâm vào

.....

.....

Cấp cứu bận rộn cả sáng, giữa trưa khi tan ca, Trần Thương đoán Tần Duyệt cũng đã thức dậy rồi?

Gọi điện thoại hẹn cô ấy đi ăn cơm.

Khi Tần Duyệt xuống lầu, vẻ mặt tràn ngập thanh xuân.

- Cho anh nghe một tin tốt

Trần Thương sửng sốt:

- Tin tốt gì?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Anh mua cho em một cốc trà sữa, em sẽ cho anh biết

Anh mỉm cười kéo cô về phía con phố bên trên.

Giờ trưa người đông đúc, Trần Thương và Tần Duyệt tay trong tay đi trên đường, điều này tự nhiên thu hút sự chú ý của rất nhiều người,

Nhân viên bệnh viện nhìn thấy anh với cô cũng không khỏi vui vẻ trêu ghẹo.

Dù sao mấy ngày nay Trần Thương và Tần Duyệt cũng rất thản nhiên.

Họ sắp đính hôn, vậy còn cần ngại ngùng chuyện gì nữa?

Đang nói chuyện, anh nhét vào tay Tần Nguyệt một ly trà sữa nồng ấm:

- Nói đi, tin vui gì?

Đôi mắt cười của cô nheo lại:

- Chúng ta có thể tiết kiệm tiền thuê nhà

Anh kinh ngạc:

- Ý em là? Bố mẹ đã đồng ý hai chúng ta sống chung?

Tần Duyệt cười gật đầu:

- Không chỉ có cái này

Trần Thương đột nhiên tò mò:

- Còn có nữa à?

Cô nhón chân, kề bên tai anh nói nhỏ:

- Ba mẹ muốn mua nhà cho chúng ta ở trong thành phố

Ngay khi những lời này nói, anh lập tức sững sờ

- Thật à?

Tần Duyệt vui vẻ nghịch tuyết trên đường:

- Đương nhiên là thật

- Tối qua đi ngủ trễ, bước qua phòng khách lén nghe thấy ba mẹ thì thầm, cẩn thận nghe ngóng, lúc ba mẹ đang tính toán tiền... Em nghe ba nói mua một căn nhỏ cho hai đứa ở thành phố

Trần Thương ngẩn người trong giây lát.

Mình...

Không phải mình làm mắt mặt, thay thế tư tưởng của bố vợ à?

Tại sao...

Sao lại vô tình trở thành một nắm cơm mềm rồi?

Nhưng mà, cảm giác này thật thoải mái

Chỉ hơi xấu hổ chút thôi

Hắc hắc hắc hắc...

Chà! Chẳng ý tứ ỳ cả

.....

.....

Khám bệnh buổi chiều, Trần Thương do dự hơn nửa ngày cũng không muốn đi

Đang nghĩ tìm người qua giữ cửa là được rồi.

Dù sao cả một buổi chiều cũng không có người bệnh, lãng phí thời gian

Nói cách khác, dù sao bây giờ cũng là dưới một người, trên nhiều người, cử mấy thực tập sinh qua cũng xem như là một việc tốt.

Thế nhưng, còn chưa tới bệnh viện, chủ nhiệm Lưu Ngọc của phòng khám ngoại trú đã đích thân gọi điện đến.

- Alo... chủ nhiệm Trần, lúc đầu tuần mở cuộc họp, tôi không có sắp xếp, hôm nay tôi đắc biệt nói với phòng đăng ký, sắp xếp thêm người bệnh cho cậu.

Trần Thương nghe xong, nhất thời sửng sốt:

- Đây.... cảm ơn ông, chủ nhiệm Lưu, thực sự làm phiền ông rồi.

Lưu Ngọc mỉm cười:

- Khách sao, khách sáo rồi, cậu bây giờ nói thế nào cũng là chủ nhiệm khoa cấp cứu của chúng ta, không có người bệnh thì sao được.

- Chủ nhiệm Trần, cậu làm việc của cậu đi, tôi cũng không cùng cậu nói chuyện nữa, à đúng rồi.... lúc buổi chiều ra ngoài xem bệnh, cậu hãy dẫn theo vài thực tập sinh để giúp đỡ, tôi sợ cậu một mình bận rộn không qua được.

Lưu Ngọc sắp xếp rất chu toàn, nhìn ra được là một người có lòng

Cúp điện thoại, Trần Thương không nhịn được cười.

Đối với ân tình bán đứng bản thân này của Lưu Ngọc, nói thật thì vẫn tương đối cảm ơn.

Người ta không cho chính là không cho, mà cho rồi thì thật sự là một ân tình không nhỏ.

Dù sao cái nghề bác sĩ này, danh dự là vô cùng quan trọng, cho dù bạn có bản lĩnh bằng trời đi chăng nữa, mà không có người bệnh, thì vẫn như thường cũng không phát huy được bản lĩnh.

Danh dự này là dựa vào người bệnh truyền miệng, truyền đi.

Lấy một ví dụ, bác sĩ Trần và bác sĩ Lý đều ưu tú như nhau, xác suất chữa trị thành công đều là 70%.

Nhưng mà nếu như bác sĩ Trần một ngày 10 người bệnh, còn bác sĩ Lý lại tới 50 người bệnh.

Chỉ cần thời gian 2 năm, trình độ, thân phận, địa vị, sự ảnh hưởng... của hai người này, chính là khác nhau một trời một vực.

Đây chính là vấn đề.

Thật ra, nhìn như phòng khám ngoại trú không có quyền lợi gì lớn, thường ngày chủ yếu là cung cấp phục vụ cho người bệnh ngoại trú.

Nhưng cái ngành này thường là đăng ký chung với văn phòng.

Rất nhiều người bệnh đến khám bệnh, nhưng không biết gọi bác sĩ nào, trước cửa sổ họ sẽ hỏi bạn khám khoa nào, bị bệnh gì, tiếp đó sẽ giới thiệu bác sĩ cho bạn.

Đây thật ra cũng là một quy tắc ngầm của bệnh viện

Vì thế khi mọi người khám bệnh, nếu như bản thân biết bác sĩ tài giỏi, chắc chắn phải nói thẳng là ai, chứ không phải nói là khoa nào đó.

Như vậy rất nhiều người bệnh sẽ bị dẫn lưu.

Đây cũng là lí do vì sao khi anh đi bệnh viện sẽ phát hiện một hiện tượng kì lạ.

Chương 821: Ý Thức Của SInh Viên

Chủ nhiệm khoa người bệnh thường rất nhiều, rất nhiều người đăng ký, trong khi các chủ nhiệm khác thì tương đối ít.

Đó là bởi vì phòng khám ngoại trú có quan hệ "lợi ích" với chủ nhiệm khoa, đương nhiên cũng có sắp xếp của bệnh viện.

Nhưng trên cơ bản đây là một đạo lí.

Nhưng.... thật sự mà nói, thời gian lâu dài, mọi người sẽ hình thành một vòng tròn, gặp nhiều người bệnh hơn, kiến thức rộng rãi hơn, trình độ cũng đi lên.

Lại thêm, chủ nhiệm khoa cũng là người hưởng nhiều tài nguyên nhất trong khoa, ngày thường tham gia các cuộc trao đổi học thuật lớn nhỏ, như thế nên trình độ của người ta tự nhiên cũng sẽ càng lên cao.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ai cũng muốn làm chủ nhiệm khoa.

Nhưng bây giờ bác sĩ trẻ tuổi có thực lực cũng không ít, lòng cầu tiến rất mạnh, thực lực cũng rất tốt, mấu chốt là kiên nhẫn.

Anh muốn tìm chủ nhiệm khoa, chắc chắn sẽ là nói vài ba câu rồi đuổi khéo, dù sao cũng có quá nhiều người bệnh.

Nhưng nếu anh muốn tìm một bác sĩ giỏi, không nhiều người bệnh, trình độ tốt, người trẻ tuổi kiên nhẫn, thực tế như thế thì hiệu quả tốt hơn nhiều.

Vì thế cũng khuyên mọi người không nên mù quáng mà nhất quyết phải tìm chủ nhiệm.

Bệnh nhẹ tìm tiểu bác sĩ, bệnh khó phức tạp thì tìm chuyên gia.

...

...

Trần Thương nghe lời nói của Lưu Ngọc, đoán chừng buổi chiều có đến 2-3 chục người bệnh.

Nhất thời Trần Thương hơi kì vọng

Người được anh chẩn đoán ung thư tuyến giáp lần trước, trực tiếp đóng góp 3000 kinh nghiệm cho Trần Thương.

Cứ như vậy, khám bệnh thật sự là một phó bản không tệ.

Nghĩ đến đây, Trần Thương hơi kích động.

Cho đến bây giờ, Trần Thương cũng xem như là đã tìm ra yếu tố cốt lõi của hệ thống, là bản thân cứu người càng nhiều, giúp đỡ càng nhiều người bệnh, sẽ càng nhận được nhiều phần thưởng phong phú.

Nói thẳng ra, bản thân cứu người thì sẽ càng mạnh lên

Trở lại trong khoa, các bác sĩ đều đang làm việc, các học sinh thực tập thì đang ngồi.

Thật ra, bộ phân nào cũng có hiện tượng, ghế nhựa trong văn phòng thực sự là đặc biệt chuẩn bị cho học sinh thực tập đào tạo chính quy.

Bác sĩ bận bịu đến nỗi chân không chạm đất, cơ bản là không có thời gian để ngồi.

Mà các học sinh thực tập đến thì tự tìm chỗ ngồi, cầm quyển sách rồi ngồi đó xem.

Nếu không thì cũng quang minh chính đại chơi điện thoại.

Các bác sĩ cũng lười quản, dù sao cũng không ai làm gì phiền phức, học tập là dựa vào tự giác, các bác sĩ cũng không phải là cha mẹ mà cầm cây bắt ép anh học tập.

Tất nhiên, đây chỉ là một phần, có rất nhiều người vẫn chạy tới chạy lui để thay băng, tiếp người bệnh gì đó, khá bận rộn.

Lúc này, vừa vặn một người bệnh đi vào.

Nhìn học sinh ở cửa, thận trọng hỏi:

- Bác sĩ, cái kia... thuốc của tôi thế nào vẫn chưa có?

Học sinh kia nhìn cũng không thèm nhìn người bệnh, trực tiếp thuần thục nói ra một câu:

- Không biết, tôi là học sinh, đến mà hỏi bác sĩ.

Ừm, cũng không có gì sai.

Đây là hành vi của đa số học sinh.

Trần Thương nhìn thấy vậy, không nhịn được lắc đầu, lúc này Trình Hân vẫn tương đối tích cực, hỏi:

- Bác nằm ở giường số bao nhiêu, để con hỏi giúp bác.

Thật ra, đại đa số, rất nhiều thực tập sinh y khoa vẫn xem mình như là một học sinh đi làm.

Mà không phải là bác sĩ

Chân chính sau khi bọn họ tiếp xúc đến lâm sàng mới sẽ phát hiện, thật ra, lúc trước thực tập thì những kinh nghiệm kia thật là vô cùng quan trọng, mà còn chờ trên bọn họ lên lớp sẽ không ai dạy cho họ, bởi vì lúc đó anh đã là bác sĩ.

Tình huống như vậy chỉ có một kết quả, gặp người bệnh anh muốn cứu thì không thể làm gì, hận lúc trước sao không học nhiều thêm một chút.

Trần Thương cũng không nói gì, dù sao người đều là như thế.

Từ Tùng Tùng đã sớm hết khoá, hiện tại Trần Thương là chủ nhiệm, cũng không người trực tiếp đi theo.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương trực tiếp nói:

- Trình Hân, còn có đồng học kia, hai người các cậu buổi chiều đi với tôi đến phòng khám bệnh.

Trần Thương chỉ người trẻ tuổi đang chạy tới chạy lui, bận trước bận sau nói.

Nghe Trần Thương vậy, học sinh kia lập tức vui mừng.

Nhưng mà...

Mà các học sinh ngồi trên ghế thì vẫn nhắm mắt làm ngơ không thèm quan tâm, trong mắt bọn họ, ai thích làm gì thì làm, mình làm tốt công việc mình là được rồi.

Thậm chí cảm thấy phải bị kéo đi là làm lao động không công, nơi đó có thể dễ chịu tự tại như ngồi đây chơi điện thoại không, đến giờ tan tầm, tối về... Ăn chút gì?

Thật ra đây chính là lựa chọn và cơ hội.

Cơ hội là cho người có chuẩn bị.

Khi cơ hội tới, có nhiều lựa chọn, nhưng có ít người hoàn toàn không có cơ hội lựa chọn.

Trần Thương dẫn bọn họ đi phòng khám bệnh, đối với bọn họ mà nói là có thể học được rất nhiều thứ.

Còn như những học sinh khoa Y mà thích ngồi không kia, Trần Thương không phải phê bình nhưng cũng không nói thêm cái gì, hiện tại nói cái gì đều vô dụng.

Trình Hân sững sờ, nhìn thoáng qua Trần Thương, hơi hăng hái nhẹ gật đầu.

Đối với người chủ nhiệm học cùng lớp này của mình, nàng vẫn rất bội phục.

Phòng khám bệnh là nơi thể hiện một trình độ của một bác sĩ, thông qua điều kiện và thời gian có hạn tiến hành chẩn bệnh, sau đó cho người bệnh một phương án trị liệu và đề nghị thích hợp.

Đây chính là bác sĩ phòng khám bệnh phải làm.

Mắt của một học sinh khác cũng sáng lên:

- Vâng, chủ nhiệm Trần.

Trên đường đi đến phòng khám bệnh, Trần Thương hỏi:

- Cậu tên là gì?

Người con trai ngượng ngùng cười nói:

- Tôi tên là Giang Đào, làm ở khoa cấp cứu trong bệnh viện huyện Vạn An, ra ngoài bồi dưỡng.

Trần Thương gật đầu cười.

Loại bác sĩ đã tham gia công tác rồi ra bồi dưỡng học tập này thường rất nhiệt tình.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Ừm, vậy sau này anh đi theo tôi đi, tham gia phẫu thuật và kiểm tra phòng khám bệnh.

Giang Đào nghe xong, lập tức mặt mũi tràn đầy vui mừng:

- Vâng, cảm ơn chủ nhiệm Trần.

Trong khi nói chuyện, ba người đã tới cửa phòng khám bệnh, lập tức phát hiện ở cửa tất cả đều là người.

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Cái này chẳng lẽ đều là người bệnh của mình à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương mở cửa, bật máy tính lên, lập tức một đám người bắt đầu chen lên.

Trần Thương lập tức vui mừng, quả nhiên đều là người bệnh của mình, cười một cái nói:

- Tiểu Giang, anh duy trì trật tự.

Hai người gật đầu, công việc khám bệnh bắt đầu.

…

…

Lúc này, Trần Thương mới thật cảm giác được nỗi khổ cực của Tần Hiếu Uyên

Tần Hiếu Uyên mỗi ngày nhận 100 người bệnh, từ 7 giờ sáng đến hai giờ chiều.

Trong mấy phút phải chẩn bệnh rõ ràng cho người bệnh, nếu không có đủ thực lực và kinh nghiệm, thật rất khó làm được

Cả buổi chiều, đầu óc Trần Thương điên cuồng xoay chuyển.

Anh phải suy nghĩ đến mỗi một người bệnh. Trần Thương là bác sĩ khoa cấp cứu, lúc ấy viết là ngoại khoa tạp bệnh, cho nên có đủ kiểu người bệnh tới, phải chẩn bệnh chuẩn xác, cần phải có trình độ và năng lực.

Ngay lúc này, một ông lão đứng ở cửa ra vào cảm giác rất không thoải mái, đứng ở cửa hô hấp dồn dập.

Trình Hân thấy ông lão không thoải mái, nhanh chóng cho dừng gọi tên, trực tiếp dẫn ông vào.

Ông ấy không tới một mình, xem ra đã khoảng bảy tám chục tuổi, tóc đã rụng hết, cả người gầy khọm

Con trai, con gái đều đi theo bên cạnh chăm sóc.

Chương 822: Thần Y Trần... Trần... Trần

Sau khi ông lão đi vào, Trần Thương nhất thời nhíu mày, bởi vì dáng vẻ của ông rất đặc biệt, quan sát thì cảm giác không quá bình thường.

Vừa vặn Trần Thương nhìn thấy, nhất thời nhíu mày, trực tiếp nói:

- Lập tức mở máy phân tích khí máu! Mau chóng kiểm tra một chút.

Con trai của ông lão nhất thời nhíu mày:

- Bác sĩ, anh còn chưa khám gì cả đã cho tiến hành kiểm tra, có phải hơi không thích hợp hay không?

Câu nói này, trực tiếp khiến cái nhìn của mọi người xung quanh dành cho Trần Thương nhiều hơn mấy phần ý vị thâm trường.

Trần Thương lắc đầu, trực tiếp nói:

- Tình huống bây giờ của ông lão tương đối đặc biệt, có thể là suy hô hấp, có dấu hiệu tích tụ khí CO2, hiện tại mau chóng chẩn bệnh cho xong, sau đó kịp thời tiến hành điều trị.

Người đàn ông còn định nói gì đó thì con gái ông lão đã gật đầu nói:

- Bác sĩ, vậy thì làm phiền anh.

Trần Thương trực tiếp cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Dương Hiểu Minh, chủ nhiệm khoa hô hấp.

Sau đó nhìn người phụ nữ rồi nói:

- Sau khi làm kiểm tra xong, trực tiếp đến khoa hô hấp ở lầu 11, tìm chủ nhiệm Dương Hiểu Minh, anh ta là chuyên gia trong lĩnh vực hô hấp, tình huống của ông lão rất đặc biệt, tôi đoán là phải nằm viện.

Mặc dù người phụ nữ tò mò, nhưng... Vẫn hơi do dự rồi đồng ý.

Dù nói thế nào đi nữa, người ta cũng đã tìm chủ nhiệm cho mình.

Thế nhưng luôn cảm thấy là lạ, nhìn thoáng qua thôi đã có kết luận, có phải là quá sớm hay không?

Trần Thương lắc đầu, tiếp tục xem bệnh.

Ước chừng một giờ sau, người phụ nữ kia vội vàng chạy vào

- Chủ nhiệm Trần! Thực sự là quá cảm ơn anh, đúng là suy hô hấp, lại còn rất nghiêm trọng, chủ nhiệm Dương nói... Còn may không trì hoãn, cảm ơn anh

Giọng điệu của người phụ nữ cứng rắn nói xong, nhất thời khiến mọi người xung quanh bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Như vậy cũng được?

Đây cũng quá thần tiên?

Hay là kẻ lừa gạt?

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đều một mặt hoài nghi nhìn Trần Thương đang khám bệnh ở bên trong.

Ngay cả Trình Hân cũng một mặt mờ mịt, bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Trần, sao anh lại có thể nhìn ra được vậy?

Lúc này, các người bệnh xung quanh cũng cùng nhau tò mò lắng nghe.

Trần Thương thản nhiên nói:

- Suy hô hấp sẽ có các dấu hiệu, nhìn mọi người là biết chưa xem qua sách nội khoa.

- Nét mặt của họ rất đặc biệt, sưng phù, hô hấp khó khăn, gấp rút, hai mắt sáng ngời có thần... Sau này mọi người phải ghi nhớ một câu: Ánh mắt long lanh như nước, suy hô hấp, tích tụ dịch CO2

Anh vừa nói xong, mắt Trình Hân và Giang Đào nhất thời sáng lên, đây cũng quá trâu bò

Mà chuyện này, trực tiếp cũng lấy được sự tin tưởng của các người bệnh khác đến khám bệnh, dù sao khi có sự tín nhiệm với bác sĩ thì mới có thể khám bệnh thuận lợi mà

Sau đó một bà lão ngồi trước mặt Trần Thương, đưa tay ra, bất đắc dĩ cười nói:

- Bác sĩ, cậu quá thần kỳ! Cậu cảm thấy tôi bị bệnh gì?

Các người bệnh ở xung quanh cũng bất đắc dĩ cười ha hả.

Đây không phải ồn ào đâu mà

Trần Thương cũng không để ý, nhìn bà, bất đắc dĩ cười nói:

- Cường giáp đúng không?

Lời này vừa nói, nhất thời khiến bà trợn tròn mắt

- Bác sĩ, cậu thật quá thần kỳ? Cái này cũng có thể à?

Người bệnh ở xung quanh và Trình Hân đều trừng to mắt, nhìn người phụ nữ, thấy thế nào cũng nhìn không ra nổi?

Đây chẳng lẽ trên mặt còn viết rõ tên bệnh?

Dì kia càng một mặt hoài nghi nói:

- Bác sĩ, chúng ta có quen biết hay không?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Tôi biết bệnh của bác, nhưng không nhận ra bác

Dì đó nhất thời tò mò.

Những người khác cũng đang chờ lời giải thích của Trần Thương.

Họ chợt phát hiện, khi chủ nhiệm Trần này khám bệnh, so với xem phim còn kích thích hơn

Trần Thương nhìn Giang Đào và Trình Hân, nói:

- Hai người tới nhìn một chút, người bệnh này là một điển hình, sau đó hai người hãy ghi nhớ một câu, nhìn một đôi mắt quẫn quẫn có thần, duỗi ra một đôi tay ấm áp mà ẩm ướt, khả năng đây chính là cường giáp.

- Hãy nhìn con mắt đi, hai mắt nhô ra, tình trạng tuyến giáp rõ ràng sưng to lên, Trình Hân cô đưa bác ấy đi kiểm tra tình trạng tuyến giáp đi.

- Kiểu người bệnh này, phổ biến là bướu giáp lớn, sợ nóng, nhiều mồ hôi. Khi khám bệnh, phải chú ý mỗi chi tiết nhỏ

Trần Thương nói xong, nhất thời khiến mọi người hoàn toàn hiểu ra.

- Quá thần kỳ

- Đúng, chủ nhiệm Trần này thật sự là thần y

- Phí đăng ký năm đồng quá đáng giá

- Quá hay! Đúng, màn trình diễn quá đặc sắc

-...

Trần Thương bất đắc dĩ, nghe thấy mấy lời bên tai, bất đắc dĩ nói thâm: Mấy người đến xem phim à?

- Tất cả mọi người ở cửa ra vào nghỉ ngơi một hồi, trong phòng khám bệnh không nên có quá nhiều người, ảnh hưởng người khác khám bệnh

Mọi người nghe xong, luyến tiếc không nguôi đi ra ngoài.

Lúc này, phòng khám bệnh mới yên tĩnh lại.

Tới khi gần bảy giờ, Trình Hân bất đắc dĩ duỗi lưng một cái, thật mệt mỏi

Cả buổi chiều hôm nay, quá mệt mỏi

Nhìn thoáng qua Trần Thương, trong mắt Trình Hân tràn đầy rung động.

Trần Thương này quá trâu bò

Kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật thành thạo, anh sẽ không phải học thuộc lòng các cuốn sách rồi đó chứ?

Mỗi một chi tiết nhỏ đều có thể nắm vững.

Đây quả thực là một người thần kỳ nha.

Ròng rã một buổi chiều, gần 40 người bệnh, bận đến hơn bảy giờ mới kết thúc.

Đây phải lợi hại cỡ nào?

Nhưng mà học được không ít

Dù sao tuổi của Trần Thương và các cô cũng không kém nhiều, rất nhiều điểm khá giống nhau, đặc biệt là những lời thú vị kia, học thật rất

thuận tiện.

Cái gì mà mắt sưng phù, hai mắt uông uông, cân nhắc tới suy hô hấp tích tụ dịch CO2...

Buổi chiều hôm nay, hai người đều được gia tăng kiến thức

Khi mọi người đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan tầm, lúc này, có người phụ nữ đi tới, tuổi không lớn lắm, chỉ mới hơn ba mươi.

Có chút gấp gáp và bối rối.

Sau khi chạy vào, nghi ngờ nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ, ở đây khám Phổ ngoại không?

Trần Thương gật đầu:

- Sao vậy?

Cô gái xấu hổ nói:

- Tôi... Tới chậm, hiện tại không thể đăng ký, có thể giúp tôi khám một chút không? Tôi trả phí đăng kí cho anh.

Trần Thương cười nói:

- Không có gì, cô ngồi xuống đi, cô không thoải mái chỗ nào?

Khuôn mặt cô ta hơi khó chịu, chỉ vào ngực bên trái:

- Chỗ này của tôi bị nhiễm trùng, có vết loét, hai ngày này còn phát sốt, không biết đã xảy ra chuyện gì

- Tôi uống hai ngày thuốc kháng sinh nhưng một chút tác dụng cũng không có! Nên khi tan việc tôi mới tới đây để khám thử một chút.

Trần Thương nhíu mày:

- Cô để tôi xem vết thương một chút xem như thế nào?

Cô gái gật đầu, cũng không có gì xấu hổ, trong phòng chỉ có ba người, đều là bác sĩ, còn có một cô gái, cái này cũng không có gì.

Dù sao, bệnh không kị bác sĩ cơ mà?

Hơn nữa, dù sao cũng đã là phụ nữ đã kết hôn, không giống nhau.

Vừa nói chuyện cô vừa kéo ra khoá kéo áo lông...

Trần Thương phát hiện ở phía nếp uốn bên dưới ở gần ngực có một cái mụn mẩn đỏ nhỏ và đầu châm các vết loét lớn nhỏ hơi đen mà thôi.

Trần Thương đè lên:

- Đau không?

Cô ta lắc đầu:

- Không đau.

Trần Thương suy nghĩ có phải do đã dùng thuốc kháng sinh hay không?

Hoặc là dùng một chút thuốc trị loét da?

Trần Thương do dự một chút, người bệnh có một cái mẩn mụn đỏ nhỏ như vậy mà dẫn đến bị viêm loét cũng không đến mức gây ra nhiều lần phát sốt

Bỗng Trần Thương sững sờ

Liệu có phải là bệnh truyền nhiễm hay không?

Dù sao, khi được học về bệnh truyền nhiễm, đối với nguyên nhân không rõ gây ra phát sốt thì phải nghĩ đến khả năng đó là bệnh truyền nhiễm

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Trước đây cô có từng bị bệnh truyền nhiễm gì chưa? Hoặc là nơi này... Bị muỗi đốt hay không?

Cô ta sững sờ:

- Bệnh truyền nhiễm? Không có

- Tôi cũng không biết từng bị đốt hay không, dù sao nơi này cũng kín đáo, không có chú ý tới, nhưng cũng không bài trừ loại khả năng này

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Cô làm công việc gì?

Cô ta nói:

- Tôi là người chăm sóc cây cảnh, làm ở vườn hoa Vân Lâm ở phía đông nam.

Hai mắt Trần Thương nhất thời sáng lên

Đáp án vô cùng sống động

Chương 823: Nhật Kí Chỉnh Hình Cho Mẹ Vợ (Phần Một)

Sau khi Trần Thương nghe thấy người phụ nữ nói ra nghề nghiệp của mình, thật ra trong lòng đã có không ít ý nghĩ

Phát sốt không rõ nguyên nhân là một chuyện làm cho bác sĩ nhức đầu nhất.

Sau khi truyền nhiễm học phát triển, cái này mới bù đắp lĩnh vực phát sốt không đủ.

Nếu như là trùng cắn bị thương, liên tục phát sốt hai ngày, khẳng định là cần làm kiểm tra loại bỏ một phen.

Nhưng trước lúc này, Trần Thương vẫn cảm thấy không thể phạm sai lầm kinh nghiệm.

Trần Thương đứng dậy, nhìn kỹ một chút, sau đó lấy ra một bộ găng tay chất dẻo cao phân tử dùng một lần, loại găng tay này so với găng tay plastic mỏng hơn rất nhiều, đối với nhiệt độ, độ cứng, cảm nhận này cảm thụ càng thêm trực quan và rõ ràng.

Trước đây, Trần Thương làm ở ngoại khoa tuyến sữa một khoảng thời gian, khi đó, công việc hàng ngày của anh là trợ giúp chủ nhiệm ép sữa cho người bệnh, bởi vì thủ pháp đặc biệt, kỹ thuật thành thạo, khi đó, thường xuyên bị người nhà mời về nhà phục vụ, lúc đi còn có thể cho một hai trăm phí khổ cực.

Tỉ mỉ nghĩ lại, cái kia đoán chừng mới là lần đầu "Phi dao" trong đời Trần Thương?

Lúc ấy, lúc thực tập trở về tốt nghiệp, Trần Thương kể cho bạn cùng phòng, có một lần mọi người ao ước, nói là sớm thực hiện đỉnh cao nhân sinh, đối với cái này, Trần Thương có lần buồn bực, tại sao là đỉnh cao nhân sinh, anh cũng không phải rất hiểu

Có điều lúc này, Trần Thương chạm đến nếp uốn chỗ vết thương bị loét, xung quanh cũng không có những bệnh trạng như sưng đỏ, nóng, đau nhức, hơn nữa vết thương chỉ có một mụn đỏ mẩn dạng đầu châm.

Kết hợp với công việc làm vườn của người bệnh, Trần Thương nói:

- Cô nâng cánh tay lên.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương kiểm tra một chút hạch bạch huyết phía bên phải nách của người bệnh, chạm nhẹ vào.

Nhất thời cảm giác được hạch bạch huyết sưng to lên.

Bình thường hạch bạch huyết nách phong phú, đối với loại kiểm tra đo lường này hiệu quả vẫn tương đối rõ ràng.

Kiểm tra hoàn tất, Trần Thương nói với người phụ nữ:

- Tôi bây giờ nghi ngờ là bệnh sốt phát ban Scrub, như vậy đi, cô đi cấp cứu bên kia, kiểm tra phản ứng Weil-Felix, chẩn đoán chính xác một chút.

Hiện tại phòng khám bệnh đã tan việc, khoa kiểm nghiệm cũng không còn tiếp nhận xét nghiệm, chỉ có cấp cứu là cung cấp phục vụ24 giờ.

Thật ra, bệnh sốt phát ban Scrub nhìn chẳng qua là con muỗi đốt, nhưng mà vẫn thuộc về một loại bệnh tật khá là nghiêm trọng.

Phát bệnh khá là gấp, thần tốc sẽ xuất hiện các loại triệu chứng phát sốt rùng mình, còn có các loại hạch bạch huyết sưng to lên, gan và lá lách sưng to lên, đến tuần thứ hai thậm chí bệnh tình sẽ tăng thêm, xuất hiện hôn mê.

Mặc dù người phụ nữ nói mình phát sốt chỉ có hai ngày, nhưng... Cũng không thể buông lỏng.

Mau chóng chẩn bệnh rõ ràng, trị liệu vẫn tương đối thuận tiện.

Trần Thương trực tiếp để Trình Hân mang cô đi cấp cứu.

Ước chừng hơn tám giờ, kết quả phản ứng Weil-Felix đi ra dương tính, dựa theo kết quả xét nghiệm, không thể nghi ngờ là bệnh sốt phát ban Scrub.

Chẩn bệnh rõ ràng, quá trình trị liệu sẽ rất đơn giản, Chloramphenicol có đặc hiệu với bệnh sốt phát ban Scrub, trên cơ bản dùng mấy ngày là sẽ không có chuyện gì, có điều không thể nhanh chóng ngừng thuốc, để tránh tái phát.

Một buổi chiều phòng khám bệnh, đối với Giang Đào và Trình Hân mà nói được lợi ích không nhỏ.

Rất nhiều khẩu quyết của Trần Thương giống như phương pháp trong ký ức cũng làm cho người cảm giác mới mẻ.

Ngày mai là thứ bảy, buổi tối có thể ngủ một giấc thật ngon, trên đường trở về, Trần Thương mở thanh xem xét kinh nghiệm ra, nhất thời sắc mặt vui mừng.

Phong phú

Một buổi chiều hơn 40 người bệnh, trực tiếp thăng lên nửa cấp, gần 5 vạn kinh nghiệm.

Xem ra, trình độ nghi nan của bệnh tật có quan hệ trực tiếp đến điểm kinh nghiệm.

Bệnh sốt phát ban Scrub cuối cùng cũng cho thu hoạch 3000 kinh nghiệm.

Về đến nhà, Trần Thương thu thập một phen.

Mắt thấy muốn bước sang năm mới rồi, Trần Thương ăn tết năm nay đoán chừng không cần trực, dù sao đã liên tục trực hai năm, năm nay về nhà vui vẻ ở một thời gian ngắn.

Trong nháy mắt tốt nghiệp ba năm rồi, đã bao lâu không có cuộc sống thế này.

Nằm ở trên giường cũng không có chuyện gì, Trần Thương trực tiếp cho gọi điện thoại em trai Trần Lạc, hỏi một chút khi nào về nhà.

Điện thoại kết nối xong, Trần Lạc cười nói:

- Anh, hôm nay rảnh rỗi rồi à?

Trần Thương cười nói:

- Bao lâu nữa thì em về nhà?

Trần Lạc im lặng chỉ chốc lát:

- Anh, có thể năm nay em không về nhà.

Nghe thấy lời Trần Lạc nói, Trần Thương nhất thời sửng sốt một chút:

- Ồ? Có dự định làm gì hả?

Trần Lạc ừ một tiếng:

- Vâng, gần đây em liên hệ một chút nhóm đầu trước đây, em chuẩn bị đi rèn luyện thêm, em cảm giác nửa năm này phát triển khá lớn.

Trần Thương do dự một lát, cũng không nói nhiều gì.

Cuối cùng Trần Thương cũng không thể có quá nhiều can thiệp vào cuộc sống của Trần Lạc, mỗi người đều có phát triển và tương lai của riêng mình.

Trần Thương làm anh trai, có thể làm chính là khi em ấy chân chính cần trợ giúp, hết sức giúp một cái.

Ngày mai là một ngày bận rộn, lần trước những phú bà kia còn thừa lại một số chưa làm xong, Trần Thương quyết định ngày mai làm phẫu thuật cho xong.

Cũng thừa cơ hội này kiếm một khoản tiền.

Buổi trưa nghe được Tần Duyệt nói là ông Tần chuẩn bị mua một phòng nhỏ ở thủ đô thì Trần Thương thật ra vẫn hơi cảm động.

Ông Tần là kiếm tiền khỏi cần phải nói, một ngày phí đăng ký phòng khám bệnh là 5000 khối, còn chưa tính tiền thưởng.

Trần Thương đoán, mặc dù ông Tần nhìn không lộ liễu, nhưng thật ra là một thổ hào ẩn hình, không nói những cái khác, một hai ngàn vạn là có, dù sao làm viện trưởng mấy năm như thế, ngược lại cũng không phải nói đùa đâu.

Nếu như cùng là viện trưởng hành chính xác thực không có bao nhiêu tiền, thế nhưng lão Tần là xuất thân nghiệp vụ, thủ hạ sáu cái u bướu, đại chủ nhiệm khoa u bướu, đây đều có chia hệ số, quanh năm suốt tháng kiếm không ít.

Chỉ có thể nói ông Tần tương đối khiêm tốn, lái một chiếc xe hơn hai mươi vạn nhiều năm như vậy, từ trước đến nay cũng chưa từng đổi.

Buổi tối, Trần Thương báo cáo công việc qua điện thoại cho Tần Duyệt.

Bàn giao hành trình một ngày và nhìn mấy người bệnh đều nói một lần.

Trước đây, Tần Duyệt gọi điện thoại cho Trần Thương luôn lén lút, vùi ở trong phòng ngủ hoặc trên ban công, làm bạn cùvóing ngôi sao.

Hiện tại không giống nữa, từ sau khi Trần Thương tới nhà cầu hôn, cô đã có thể muốn làm gì thì làm, nằm trên ghế sô pha, gối lên đùi Ký Như Vân tán gẫu với Trần Thương.

Dùng Tần Duyệt nói, hiện tại là phụng mệnh làm việc.

Mục tiêu của giai đoạn tiếp theo là...

Thành hôn

Nghĩ tới tương lai ở chung một năm ở thủ đô, hai người đều rất kích động, la hét muốn cuộc sống làm sao.

Ai nấu cơm, ai rửa chén.

Có lẽ yêu đương chính là như vậy, một cái rắm cũng có thể hoa văn trò chuyện một giờ.

Bỗng nhiên Ký Như Vân nói:

- Mẹ cuối tuần này nghỉ, đúng rồi, Duyệt Duyệt, con hỏi Trần Thương một chút gần đây có thời gian hay không, mẹ muốn làm mặt.

- Trước tết làm phẫu thuật xóa nếp nhăn, lúc ăn tết, thăm người thân làm cái gì cũng có thể xinh đẹp

Ký Như Vân nằm trên ghế sô pha, thoa mặt nạ nói.

Đến tuổi này của bà, cũng không có gánh vác gì nhiều, càng ngày càng trân quý khuôn mặt này của mình.

Cũng may Trần Thương cho không ít mặt nạ, đủ để bà giày vò.

Ông Tần và tiểu Tần nghe xong nhất thời hưng phấn, hai người liếc nhau, tràn đầy hứng thú.

Hai người đều muốn đi xem Trần Thương phẫu thuật chỉnh hình.

Dù sao hiện tại toàn bộ bệnh viện đều biết Trần Thương là bác sĩ có giá trị bản thân cao nhất thành phố An Dương

Điều này làm cho ông Tần không phục

Một ca phẫu thuật một trăm vạn.

Tại sao cậu không đi lên trời đi?

Tần Duyệt thì thuần túy hứng thú nồng hậu dày đặc với thuật bơm ngực của Trần Thương.

Chương 824: Nhật Kí Chỉnh Hình Cho Mẹ Vợ (Phần Hai)

Nói đến đây, khuôn mặt Ký Như Vân bỗng nhiên vui mừng nói:

- Đúng rồi, lúc mẹ làm việc ở đơn vị, luôn nghe các cô gái trẻ ở đơn vị nói tới Trần Thương.

- Nói giới chỉnh hình An Dương chúng ta có một đại lão đỉnh cấp, đại sư chỉnh hình cấp thế giới.

- Đại sư chỉnh hình này không nhìn tiền, chỉ nhìn duyên phận

- Cho dù là những người có tiền tìm tới cửa, người ta cũng không để ý không hỏi, nếu không phải lần trước họ quyên tiền góp hơn trăm vạn, người ta mới chỉnh hình cho họ.

Bỗng nhiên Ký Như Vân mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói:

- Lúc ấy nghe thấy họ nói chuyện phiếm, trong lòng mẹ đắc ý.

- Mẹ chính là mẹ vợ của Tiểu Trần người ta, mẹ còn không phải là muốn chỉnh sửa cái gì, chỉnh sửa lúc nào à?

Nói đến đây, Ký Như Vân tự hào vô cùng.

So với nói tới chồng mình Tần Hiếu Uyên là viện trưởng Tỉnh Nhị Viện còn vô cùng có mặt mũi hơn.

Điều này làm cho ông Tần hơi ghen ghét

Cái tên tiểu tử hỗn láo này, cướp con gái của tôi coi như xong, tôi có thể nhịn.

Hiện tại vợ tôi cũng hướng về cậu, cái này hơi quá phận rồi đấy

Ký Như Vân càng nghĩ càng là hưng phấn, quả thực không nhẫn nại được, ngồi dậy nói với Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, nhanh gọi điện thoại cho tiểu Trần, xem thằng bé hai ngày này có thời gian hay không, mẹ muốn xóa nếp nhăn! Mẹ muốn vi chỉnh! Mẹ muốn làm người phụ nữ năm mươi tuổi xinh đẹp nhất

- Con nói mẹ cũng là ngốc, trông coi một tài nguyên như thế không biết dùng, quá ngu

Tần Duyệt nhìn dáng vẻ của mẹ, như đứa bé vậy, bất đắc dĩ dở khóc dở cười bấm gọi Trần Thương, trực tiếp đưa cho Ký Như Vân:

- Mẹ tự nói đi.

Ký Như Vân lườm Tần Duyệt một cái:

- Mẹ nói thì mẹ nói.

Điện thoại kết nối, Ký Như Vân trực tiếp nói:

- Tiểu Trần, là dì đây, dì có một việc muốn hỏi thăm cháu

- Sáng ngày kia cháu có thời gian không? Dì muốn làm một lần xóa nếp nhăn trên mặt, ừm

Trần Thương cười nói:

- Được, dì lúc nào cũng được, như vậy đi, ngày mai cháu lái xe tới đón, chúng ta cùng đi bệnh viện chỉnh hình.

Ký Như Vân nghe xong, nhất thời vui mừng.

Con rể này tốt

Càng xem càng vui vẻ

Quả quyết đồng ý.

Cúp điện thoại, đột nhiên Ký Như Vân hỏi:

- Đúng rồi, quên hỏi bao nhiêu tiền

Tần Duyệt dở khóc dở cười nói:

- Mẹ! Mẹ cho anh ấy tiền, nói như thể anh ấy dám lấy vậy...

Ký Như Vân híp mắt:

- Có cái gì không thể đòi, dù sao đều là tay trái cho tay phải, hình thức mà thôi.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, nhất thời cảm giác trái tim xiết chặt

Làm sao lại là tay trái cho tay phải

Chuẩn xác chút nói phải là từ tay của tôi đến tay con rể của bà

Tần Hiếu Uyên nhìn hai mẹ con, nhất thời một cỗ tràn đầy bi thương chạy lên não.

Tôi sao lại khổ như thế?

Tiểu áo bông hắc tâm thì hắc tâm đi, cho dù là lỗ rách tôi cũng nhịn, dù sao sớm muộn cũng phải xuất giá mà thôi.

Thế nhưng...

Vợ à, bà cùng với ai là một lòng bà quên rồi à?

Hai ta mới là phu thê cả đời tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Khi bà lừa tôi, chẳng lẽ trong lòng không đau một chút xíu nào à?

Nghĩ tới đây, ông Tần không hiểu thở dài.

Mua nhà thủ đô?

Mua cái rắm...

Đoán chừng không cần đến thời gian nửa năm, tiền phòng đã bị một đôi mẹ con bại gia nhét vào trong tay Trần Thương.

Ông Tần càng nghĩ càng cảm giác khó chịu.

...

...

Ngày thứ hai, Trần Thương rời giường thật sớm, quyết định đi xum xoe mẹ vợ

Thế là lái Panamera mua bữa sáng ở cửa hàng ăn sáng, đưa đến trong nhà Tần Duyệt.

Ký Như Vân mở cửa xong, nhìn thấy bữa sáng của Trần Thương, nhất thời mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

Chẳng qua là... chẳng biết tại sao, Trần Thương nhìn viện trưởng Tần hình như hơi không vui.

Trần Thương nhỏ giọng hỏi Tần Duyệt:

- Cha em... Còn có bệnh rời giường tức giận hả? Sao anh thấy chú không quá vui vẻ?

Ông Tần vừa vặn nghe thấy, nhất thời tức giận cảm giác huyết áp có chút không ổn định

Mẹ nó, cậu tên tiểu tử hỗn láo này, cậu mới có bệnh rời giường tức giận

Tối hôm qua ngủ một giấc, vợ tôi nằm mơ nói chuyện hoang đường đều là đang nói về cậu, nói xong còn cười lên.

Điều này làm cho trong lòng Tần Hiếu Uyên ghen tuông tăng nhiều

Ký Như Vân nhìn tào phở ông Tần uống vào, tò mò hỏi:

- Ông Tần, ông không thả dấm hả?

Ông Tần không mặn không nhạt nói câu:

- Đủ chua rồi

...

...

Sau khi xuống lầu, Trần Thương nhìn Tần Hiếu Uyên nói:

- Viện trưởng Tần, chú lái xe? Hay là cháu lái xe?

Một đoàn người nhìn Magotan đời cũ và Porsche Panamera, hình như lựa chọn không phải rất khó?

Không có xảy ra bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Trần Thương cầm lái, ông Tần ngồi ở tay lái phụ, Ký Như Vân và Tần Duyệt ngồi ở phía sau.

Trên đường đi, Ký Như Vân đều đang tán thưởng.

- Porsche đúng là không tầm thường, thật là thoải mái

- Tôi thật không ngờ có một ngày mình có thể ngồi lên loại xe sang trọng này.

Thật ra, không phải mua không nổi, mà là gia đình như vậy không thích hợp mua xe như này.

Quá lộ liễu.

Một người là công chức quốc gia, một người là viện trưởng bệnh viện công.

Nếu thật là lái Porsche ra đường, phía sau không chừng bao nhiêu người ao ước ghen ghét, kiếm chuyện chơi.

Có điều...

Trần Thương hiện tại lái không có vấn đề

Người ta hiện tại một ca phẫu thuật đã là một chiếc xe, đây căn bản không khoa trương.

Ký Như Vân ngồi ở phía trên rất có cảm giác cây ngay không sợ chết đứng.

Ông Tần còn đang nhắm mắt dưỡng thần, thuyết phục chính mình.

Muốn để chính mình cố gắng thích ứng loại cảm giác này.

Nhưng...

Ông Tần nhìn Trần Thương lái xe, nhất thời chợt hiểu ra.

Đúng

Chính mình ghen gì với con rể chứ?

Xe tốt lại có thể thế nào?

Còn không phải tự mình làm tài xế à?

Ông Tần cảm thấy mình hẳn là chuyển đổi một chút tư duy, người phải có tinh thần AQ.

Đang lúc nói chuyện, mấy người đã đến bệnh viện chỉnh hình Chí Tân.

Xe ngừng xong, một đoàn người tiến vào bệnh viện.

Nhất thời tất cả các y tá đứng dậy:

- Chào buổi sáng, bác sĩ Trần

Sau khi Tần Hiếu Uyên tiến đến, nhất thời ánh mắt sáng lên.

Cái này... Phong cảnh không tệ

Mà Tần Duyệt thì là con mắt co rụt lại.

Cái hoàn cảnh này, đối với mình quá bất lợi...

Từ Nhu đi tới đưa áo blouse trắng qua cho Trần Thương:

- Chào buổi sáng, bác sĩ Trần.

Trần Thương cười nói:

- Đây là dì của tôi, hôm qua tôi nói với cô, mau chóng sắp xếp làm phẫu thuật.

Từ Nhu cười nói:

- Mời tới bên này.

Đang lúc nói chuyện mang theo mọi người tới văn phòng.

Trần Thương cười hỏi:

- Dì, dì muốn làm phẫu thuật gì?

- Là xóa nếp nhăn đơn thuần, hay là thêm một số vi chỉnh.

- Đúng rồi, quản lý Từ, cô giới thiệu thật tốt cho dì tôi một chút, chúng ta chỗ này làm đặc thù hộ lý gì, tôi đi nhà vệ sinh trước.

Trần Thương sau khi đi ra ngoài, Ký Như Vân đột nhiên hỏi:

- Quản lý Từ, chúng ta chỗ này có sản phẩm tương đối tốt gì hoặc là hộ lý giới thiệu cho tôi một cái đi.

Từ Nhu rất dụng tâm, trên cơ bản có thể làm đều nói một chút.

Cuối cùng nói:

- Thật ra, chỗ này của chúng tôi đặc sắc nhất chính là bác sĩ Trần Thương, phẫu thuật chỉnh hình của anh ấy là lợi hại nhất tôi từng gặp

- Hiện tại hẹn trước một ca phẫu thuật của bác sĩ Trần, phải một trăm vạn trở lên, mà phẫu thuật sở trường nhất của anh ấy hiện tại đã đến hai trăm vạn

Lời này vừa nói, nhất thời người một nhà ông Tần đều sững sờ.

- Phẫu thuật gì mà đến 200 vạn?

Ký Như Vân bất đắc dĩ hỏi.

Từ Nhu vừa nói chuyện, vừa cầm một cái ảnh chụp qua, cười nói:

- Phẫu thuật chỉnh hình bộ ngực, dì xem... Đây đều là tác phẩm của bác sĩ Trần

Sau khi Ký Như Vân nhìn thấy, nhất thời ánh mắt sáng lên.

Ngay cả Tần tiểu liếm bên cạnh cũng trừng to mắt...

Thật là rất đẹp

Phụ nữ đối với dáng người cùng hình thể của mình yêu cầu thật ra rất cao.

Cái này không có quan hệ đến tuổi tác.

Nhìn tỉ lệ dáng người và kết cấu hình ngực hoàn mỹ trong tấm ảnh, nhất thời Ký Như Vân bỗng nhiên nảy sinh ra một cái xúc động

Mình bây giờ ở tuổi này, đều đã bắt đầu rủ xuống

Có cần làm một cái hay không đây?

trong khi bà đang do dự, khuôn mặt ông Tần đen lại

- Cái này! Không thể làm

Ông Tần nhịn rất lâu.

Chương 825: Nhật Kí Chỉnh Hình Cho Mẹ Vợ (Phần Ba)

Ông Tần cảm thấy cái gì cũng có thể nhẫn nhịn

Nhưng cái này quyết không thể nhịn.

Hơn nữa, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kì lạ

Lúc này, Từ Nhu nở nụ cười ấm áp.

Nhắc mới nhớ, Từ Nhu cũng rất có năng lực, làm giám đốc kinh doanh, người cũng rất giỏi, một khuôn mặt có thể nở hàng chục nụ cười.

- Thực ra, thành thật mà nói, nếu có cơ hội tôi vẫn nghĩ dì có thể thử một chút. Dù sao thì bác sĩ Trần ngày càng ít phẫu thuật thẩm mỹ hơn, cũng không biết là sau này có làm nữa hay không, nếu như tôi là dì, thì tôi chắc chắn lựa chọn làm

- Dì à, tôi thấy dì đã duy trì được thân thể tốt như vậy, tôi nghĩ là dì nên thử xem sao.

Từ Nhu nói:

- Thực ra không chỉ là vấn đề về kích thước. Bác sĩ Trần sẽ thiết kế tỉ lệ phù hợp nhất theo cơ thể của dì, và... điều quan trọng nhất là không ảnh hưởng đến cuộc sống của dì. Một thời gian trước, một phòng tập nhảy, có một vài cô gái đều đến đây làm! Hiệu quả được cải thiện rõ rệt.

Ông Tần không nói lời nào, nhưng Ký Như Vân lại lắng nghe vô cùng chăm chú.

Mà Tần Nguyệt lại rơi vào trầm tư vô hạn.

Ký Nhu Vân không nhịn được hỏi Từ Nhu và Tần Nguyệt:

- Hai người đều ra ngoài chờ đi, tô có chuyện muốn nói với ông Tần, Nguyệt Nguyệt, nghe lời đi

- Chờ đã! Con đang cầm cái gì trong tay thế kia! Là một cô gái trẻ cầm cái này làm gì, mau đặt xuống đi...

Tần Nguyệt miễn cưỡng đặt cuốn sách trong tay xuống, trong lòng không nhịn được chửi thầm một câu rồi bước ra ngoài.

Dựa vào đâu mà mẹ xem được

Còn con lại không được xem

Con đã trưởng thành từ lâu rồi, OK...

Nghĩ đến cái đĩa dấu trong ngăn kéo trong phòng bố mẹ, Tần Nguyệt không nhịn được văng tục một câu

Hừ

Sau khi đi ra ngoài, Ký Như Vân nhìn chằm chằm ông Tần, nở nụ cười:

- Làm sao vậy? Ăn giấm hả? Ông xem ông đi, đã già đầu như vậy rồi sao còn đi ăn giấm chua hả?

Tần Hiếu Uyên đỏ mặt:

- Cái này có thể giống nhau à? Tôi không đồng ý

Ký Như Vân nở nụ cười:

- Cũng may là anh cũng là học y? Không thể đặt đúng vấn đề này à?

- Lúc đầu là ai đỡ đẻ Nguyệt Nguyệt cho tôi, lúc đó ai đã cắt tử cung của tôi? Sinh đứa bé xong rồi lại không vắt ra sữa là ai đã vắt cho tôi?

- Ông nói đi ông có cổ hủ hay không?

- Tiểu Trần là bác sĩ, hơn nữa... chồng à, lúc đó khi mới bắt đầu lại thì đã cắt nốt hai phần rồi... vốn dĩ đã hơi không hài hòa, hiện tại càng nhìn càng cảm thấy không thoải mái, mặc dù tôi đã lớn tuổi rồi, nhưng tôi cũng vẫn để ý đến vấn đề này.

- Nhưng... mỗi lần ông nhìn tôi, tôi lại cảm thấy tự ti, sợ ông chán ghét tôi.

- Thực ra, phụ nữ đều là kiểu càng được khen ngợi thì càng vui vẻ, tôi thì sao, không phải đều là vì ông à?

Con người là vậy, họ có mặc cảm về những khiếm khuyết trên cơ thể của mình, sự tự ti này sẽ được khuếch đại trong những hoàn cảnh chắc chắn.

Nhiều phụ nữ không tự tin về cơ thể của mình trước mặt bạn trai.

Ông Tần thở dài, nhìn vợ như vậy cũng chỉ có thể gật đầu, thật ra sau khi nghĩ kỹ lại, chẳng qua chỉ là trị liệu mà thôi, cũng không có gì, nếu có thể làm cho vợ vui, chuyện này cũng rất tuyệt.

Cuối cùng cũng thuyết phục được Ông Tần, Tần Nguyệt và Từ Nhu mới được bước vào trong.

Khi Từ Nhu đưa Ông Tần đi làm thủ tục, Tần Nguyệt nói nhỏ:

- Mẹ, mẹ nhìn mấy tấm ảnh này, chúng đẹp quá... Con cũng muốn làm như vậy

Sắc mặt Ký Như Vân lập tức thay đổi:

- Không được

Tần Nguyệt nghe vậy liền nói:

- Dựa vào cái gì, mẹ thật không tốt! Mẹ có thể làm được, tại sao con lại không thể...

Tần Nguyệt sắp khóc.

Ký Như Vân lúng túng cười:

- Không phải, con có làm hay không thì cũng không phải do mẹ nói là được, con phải hỏi tiểu Trần nữa! Tiểu Trần có nói là cần phải làm không?

Tần Nguyệt nghe vậy lắc đầu:

- Không có, anh ấy cảm thấy khá ổn...

Ngay khi vừa nói xong, sắc mặt của Tần Nguyệt thay đổi, ngẩng lên nhìn vẻ mặt đùa cợt của Ký Như Vân, cô lập tức không nhịn được nói:

- Mẹ... mẹ thật quá đáng, mẹ lừa con

Ký Như Vân không khỏi mỉm cười, bắt đầu nói mấy chuyện người lớn với Tần Nguyệt, so với Tần Hiếu Uyên thì Ký Như Vân lại đối với nhưng chuyện này vô cùng tỉ mỉ và thấu đáo, dù sao thì cũng đã làm việc trong Ủy ban Kế hoạch hóa gia đình và chịu trách nhiệm về công tác kế hoạch hóa gia đình cũng lâu rồi.

Thực ra, tình dục là điều mà người ta nói đều giống nhau, những ý kiến đúng thường hiệu quả hơn so với việc né tránh.

Hơn nữa, thường anh càng né tránh, thì càng dễ gây hiểu lầm.

Và giáo dục trực tiếp sẽ khiến trẻ cảm thấy rằng đây là một phần của cơ thể chúng ta, và chúng ta nên sử dụng cơ thể mình một cách bình thường thay vì khuếch đại quá mức ảnh hưởng.

Cần tăng cường và phổ biến phương diện giáo dục này cho trẻ, giáo dục hợp lý là cách thức và phương pháp đúng đắn.

Né tránh quá ngược lại sẽ tạo nên một số tác dụng xấu.

……

……

Ông Tần suy nghĩ kỹ, thật ra chuyện này cũng không có gì to tát, đúng vậy

Làm

Làm được thì làm hết đi

Xóa nếp nhăn trên khuôn mặt, chỉnh sửa nhẹ, trẻ hóa da...

Thằng nhóc này đã lấy rất nhiều rượu từ tôi và mặc quần áo của tôi...

Tôi cũng muốn khai thác một số thứ nha

Mà không chỉ có vợ phải làm, Ông Tần nhìn mặt mũi mình cũng có vài phần nếp nhăn, mình cũng muốn làm... hay là cũng làm một chút?

Khụ khụ

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn hơi kỳ vọng nhỏ nhoi

Không hợp không hợp.

Sau khi Trần Thương trở lại, Ký Như Vân nói:

- Tiểu Trần, hồi bác còn trẻ mẹ đã làm vài lần phẫu thuật cắt bỏ phần tuyết sữa rồi, bây giờ bác muốn chỉnh sửa lại phần ngực, có được không?

Trần Thương gật đầu:

- Đương nhiên không sao rồi, bác gái, hôm nay làm thủ tục nhập viện, sau khi tiến hành lấy máu thử nghiệm xong, cháu sẽ xem cần phải xử lý những gì, rồi ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật, tối nay bác cứ nghỉ lại bệnh viện đi, ở đây vẫn còn phòng bệnh.

Ký Như Vân lắng nghe và gật đầu.

Lúc này, Trương Chí Tân cũng tới.

Nghe tin Trần Thương sẽ tiến hành phẫu thuật thẩm mĩ phần ngực, anh ta nhanh chóng nói:

- Tiểu Trần, tôi phụ giúp nhé

Vừa dứt lời, một giọng nói nghiêm túc truyền đến:

- Không được

Trương Chí Tân sửng sốt trong chốc lát, tôi phẫu thuật thì liên quan gì đến các người?

Quay đầu lại đang muốn cãi lại, đến khi nhìn kĩ, chết tiệt, sếp

- Ồ, viện trưởng Tần, hôm nay ông rảnh rỗi đến đây à.

Trương Chí Tân lúng túng cười.

Trương Chí Tân nhìn Tần Nguyệt rồi lại nhìn Ký Như Vân, chợt nhận ra, cậu ta vỗ trán:

- Tôi còn có một ca phẫu thuật nữa, chuyện này... Viện trưởng Tần, ông nghỉ ngơi đi, Tư Như nữa, cô cũng nhớ chăm sóc tốt cho viện trưởng Tần.

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Ngay khi vừa đi ra ngoài, Trương Chí Tân thở phào nhẹ nhõm, mẹ ơi, sợ chết khiếp, mình phẫu thuật chỉnh hình ngực cho vợ của viện trưởng Tần?

Nếu như quay về bệnh viện mà mình không bị chèn ép thì họ Trương của tôi sẽ viết ngược

Lúc này, đột nhiên Tần Hiếu Uyên nói:

- Nguyệt Nguyệt, lần phẫu thuật này con làm trợ thủ đi.

Tần Nguyệt dạ một tiếng.

Ký Như Vân gần như bật cười.

Tính cách đến giờ vẫn không thay đổi, lúc đó nói cắt nốt phần tuyết sũa, suýt nữa cãi nhau...

Chương 826: Bệnh Lạ

Cũng may Trần Thương là người nhà.

Sau khi chỉnh đốn lại mọi chuyện, Từ Nhu sắp xếp lại mọi chuyện, rồi tìm một hộ lý chuyện môn đến chăm sóc.

Đối xử VIP như thế này trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ thì không có gì đáng nói, Ký Như Vân đột nhiên cảm thấy sống rất thoải mái.

Ngay cả trái cây hàng ngày cũng được gọt và bưng lên đầy đủ, cảm giác như ở nhà.

Chăn ga gối đệm trong phòng VIP đều là mới, nên không cần quan tâm đến vấn đề vệ sinh.

Đến trưa, Trần Thương đưa mọi người xuống phố gần đó để ăn cơm.

Buổi chiều trở lại, tiến hành lên kế hoạch mô phòng cho Ký Như Vân.

Tần Nguyệt tham gia vào toàn bộ quá trình.

Buổi tối, Tần Nguyệt ở lại cùng với Ký Như Vân, trong phòng có một chiếc giường cho khách, rất tiện lợi.

Trần Thương lái xe đưa Tần Nguyệt trở về nhà lấy đồ dùng cá nhân, thuận tiện đưa ông Tần trở về nhà.

Lúc trở lại, Tần Nguyệt ngồi ở ghế lái phụ mặt trầm tư, lãnh đạm hỏi:

- Dáng dấp chị Từ Nhu thật sự quá đẹp

Trần Thương toát mồ hôi, anh đã quen với câu hỏi đầy cạm bẫy này rồi:

- Anh thấy em vẫn đẹp hơn nhiều, chỉ là do em mỗi ngày đều mặc quần áo rộng thùng thình, không có phô ra dáng đẹp của mình mà thôi.

Đột nhiên Tần Nguyệt nhìn về phía Trần Thương:

- Trần Thương, anh thẳng thắn đi, có phải của em có hơi nhỏ...

Trần Thương đỗ xe, tay phải đỡ má, một lúc mới nói:

- Còn tùy vào tỷ lệ. Anh cũng chưa từng tham khảo gì cả... Nhưng hôm đó em mặc sườn xám cũng khá đẹp, tỷ lệ còn lớn hơn nữa một chút...

Tần Nguyệt vừa nghe xong lập tức đỏ mặt cười, nói nhỏ vào tai Trần Thương:

- Lần trước em sợ anh cảm thấy nhỏ, cho nên em đã.... đặc biệt đệm thêm vào

Trần Thương sửng sốt, suýt nữa dở khóc dở cười.

…

…

Ngày phẫu thuật thứ hai diễn ra khá suôn sẽ, đích thân Trần Thương đưa Tần Duyệt ra trận.

Kỹ thuật của Trần Thương rất điêu luyện, anh đã thành thạo nhiều kỹ năng hơn trước.

Khi gương mặt được điều chỉnh nhẹ, thao tác xóa nếp nhăn AS của Trần Thương thành thục hơn trước rất nhiều.

Đang trong lúc thực hiện, anh đột nhiên nghĩ đến ca phẫu thuật cấy ghép mỡ của Lí Tuấn Cơ, điều gì sẽ xảy ra nếu độ đàn hồi của da có thể được cải thiện thông qua việc xử lí lớp mỡ dưới da để ngăn da bị dính liền?

Nghĩ đến đây, anh liếc nhìn mẹ vợ cả gan thực hiện một chút

Ý tưởng này rất đáng giá để nghiên cứu phát triển.

Trần Thương lấy một ít mỡ thừa ở ngực Ký Như Vân bảo quản, sau đó bắt đầu từ từ tiêm vào cải tạo khuôn mặt.

Quá trình này rất tinh tế

Tần Duyệt nhìn cũng không dám thở mạnh.

Đồng dạng thao tác hoàn toàn tinh vi.

Ca phẫu thuật kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, Trần Thương không cần đưa silicon vào ngực khi phẫu thuật chỉnh hình, sau khi sinh con, tuyến vú của phụ nữ phát triển cơ bản là có thể thực hiện được việc điều chỉnh.

Chỉ cần hệ thống lại, cố định các mô tuyến và da.

Khi ca giải phẫu kết thúc, Tần Duyệt khâm phục Trần Thương đến cực điểm.

Trên đường ra khỏi phòng phẫu thuật, cô nói nhỏ với anh:

- Anh, em muốn hỏi chút

Anh gật đầu:

- Làm sao vậy?

Tần Duyệt đôi mắt to giận dỗi quay đầu nói:

- Em thấy anh có vẻ vui sướng

Trần Thương càng ngẩn người:

- Có gì vui à?

Khuôn mặt cô tràn đầy mong chờ nói:

- Nhìn anh phẫu thuật thẩm mỹ tốt như vậy, sau này em không thể từ chối được khi anh muốn em làm phẫu thuật... Trường hợp này... Có lẽ anh sẽ được đổi vợ mỗi đêm ấy nhỉ?

Thay vợ mỗi đêm...

Chỉ một câu đã khiến Trần Thương choáng váng

Em à, em cảm thấy mình ngứa da à?

Nhưng……

Đây có vẻ là một đề nghị giá trị phải thực sự nghiên cứu nghiêm túc.

Ví dụ, một số thao tác... emmmmm

Vào lúc này, anh đột nhiên cảm thấy rằng trở thành một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ là một quyết định tốt nhất.

Khi ca phẫu thuật của Ký Như Vân kết thúc, Trần Thương làm thêm vài ca cho một vài người phụ nữ có điều kiện với tình trạng chảy xệ một thời gian dài.

Hôm nay anh có thêm lớp học phải giảng dạy thêm nhiều buổi.

Rốt cuộc, anh không thể thực sự dựa dẫm vào cha vợ để mua nhà ở thành phố?

Qua tết anh sẽ ra thành phố, phải sống ra sao nếu không biết tiết kiệm tiền ở nơi tấc đất tấc vàng đó...

Hiện Trần Thương đang xem xét liệu mình có nên phát triển thêm việc kinh doanh ngoài lề sau khi lên thành phố hay không.

...

...

Một ngày bận rộn trôi qua, anh về nhà và dọn dẹp một chút trước khi đi ngủ.

Ông Tần nằm trên giường hồi hộp không ngủ được, trong đầu cứ nghĩ mãi về một vấn đề, sau khi vợ phẫu thuật thẩm mỹ chắc chắn sẽ thay đổi vài chỗ, vừa nghĩ lại thì… vừa mong đợi lại lo lắng.

Cảm giác này thực sự rất tuyệt.

Thứ hai luôn là ngày bận rộn, sau một ngày cuối tuần, mọi người thật miễn cưỡng buộc mình phải đến nơi làm.

Cỡ chín giờ sáng, cặp vợ chồng trẻ vào viện cấp cứu cùng một đứa con sáu tuổi

Khi Trần Thương nhìn thấy đứa trẻ, anh vội vã đến hỏi han.

- Xảy ra chuyện gì?

Mẹ của đứa trẻ lo lắng cho biết:

- Con tôi đã bị đau đầu hai ngày rồi đến hôm nay nó trở nên nghiêm trọng hơn, nó cũng nói không thể nhìn rõ và nhìn thì ngày càng mờ đi

Anh nghe thấy vậy đưa đứa bé lên giường nằm đồng thời khám sức khỏe cẩn thận.

Khi khám tổng quát không phát hiện một dấu hiệu bệnh lý nào, tình trạng nhãn khoa đều ổn định, kiểm tra hệ thần kinh cũng không có gì bất thường.

Anh cũng rất nghi vấn, thuận tiện sắp xếp một ca kiểm tra MRI và điện não đồ.

Nhưng……

Mọi kết quả đều là bình thường

Lúc này, Trần Thương cảm thấy khó hiểu.

Không lẽ bệnh nan y phức tạp nào đó?

Nghĩ đến đây, cả bệnh viện đều lưu ý quan tâm, dù sao bệnh nan y này sẽ được chẩn đoán và điều trị, đây là một ca SCI trọng điểm

Một căn bệnh khó chữa bất ngờ xuất hiện ở khoa cấp cứu, các bệnh viện đã mời các chuyên gia thần kinh, ngoại khoa hội chẩn.

Mọi người bắt đầu thảo luận và tham khảo ý kiến nhau

Nhưng chậm chạp không có kết quả.

Điều này khiến anh rất tò mò.

Đau đầu đơn giản có thể là do thần kinh, nhưng thuốc ức chế thần kinh khó có thể kìm hãm được lâu dài.

Và không có bệnh lý biến đổi nào xuất hiện trong các cơ quan não bộ, quan trọng tầm nhìn bị mờ lại không tìm ra nguyên nhân.

Điều này khiến giám đốc khoa mắt gần sáu mươi tuổi rất trăn trở.

Một cảm giác nhợt nhạt và bất lực tràn ngập tâm trí, anh quyết định trực tiếp gọi điện nhờ các chuyên gia ở thành phố.

Mấy ngày nay, đối với đứa trẻ này, các chủ nhiệm ngày nào cũng tăng ca tra cứu nhiều loại bệnh lý khác nhau để tìm ra nguyên nhân.

Người bệnh nhỏ tuổi này Trần Thương quyết định đích thân phụ trách, trong lúc tuyệt vọng, anh phát hiện cần chuyển hướng suy nghĩ, anh nên hỏi rõ ràng về nguyên nhân diễn ra.

Vì vậy, Trần Thương đã tìm cha mẹ cậu bé và hỏi chuyện thật rõ.

Được biết, cha mẹ của bệnh nhi đều là những người có học vấn cao, ông bà là giáo sư đại học, cả nhà đều rất coi trọng học hành.

Ngoài việc đi học hàng ngày, khi tan trường, bệnh nhi này còn tham gia các buổi học ngoại khóa, thậm chí cuối tuần còn kín lớp cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Dấu hiệu nhẹ là khi cậu bé ngủ dậy vào buổi sáng hai ngày trước và đột nhiên nói rằng mình cảm thấy không khỏe

Điều này khiến anh không khỏi tò mò, chẳng lẽ... vì quá áp lực mà suy nhược thần kinh?

Một hội chứng đặc biệt của hệ thần kinh nào đó?

Nhưng đứa bé này mới bao nhiêu tuổi...

Chương 827: Hội Chứng Đặc Biệt

Ngày nay, áp lực do học hành của những đứa trẻ là quá lớn.

Ba mẹ của bệnh nhi đã ngẫm nghĩ lại, họ sẽ không bao giờ để con mình phải học hành nặng nhọc như vậy nữa.

Suy cho cùng, việc học quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng thân thể.

Gia đình họ bắt đầu cảm thấy hối hận.

Thề rằng sẽ không bao giờ cho đi học luyện thi nữa.

Là một gia đình, tất cả đều là những trí thức cao cấp, mọi người tập trung trong phòng thở dài.

Sau đó Trần Thương chơi với người bệnh nhỏ một lúc, cùng lúc lấy cớ để kiểm tra thị lực của cậu bé trong một trò chơi với những miếng dán hình đầy màu sắc, kết quả thật tuyệt vời

Thị lực vẫn bình thường.

Đột nhiên, anh sửng sốt

Xác nhận lại suy nghĩ

Bệnh nhi này có thể mắc một chứng bệnh lạ

Đó là:

- Đau đầu từng cơn có thể kiểm soát được với hội chứng nhìn mờ có chọn lọc

Căn bệnh này không thường thấy nhưng lại rất khó chẩn đoán.

Sau khi anh nói tên bệnh ra với ba mẹ, cậu bé nghe thấy và rất đồng ý với cái tên đó.

Ba mẹ vô cùng sửng sốt, cũng chưa từng nghe qua cái tên này, anh cười cười, trầm giọng nói:

- Thật... nói trắng ra, nó cố tình giả bệnh

Thằng nhóc này có thể đang giả ốm và cố tình không đến lớp luyện thi, nó thấy thành công

Vì vậy, khôn ngoan bắt đầu lặp lại thủ đoạn của mình và quyết định không đi học nữa.

Thành công dễ dàng

Có thể là do trẻ ở trong phòng không được xem TV, nghịch điện thoại, nhắm mắt luôn phiền.

Trần Thương hít một hơi thật sâu và cố ý nói lớn với ba mẹ nó trước mặt cậu bé.

- Con anh chị, bệnh tình rất nghiêm trọng, tôi đoán... chắc là phải mổ rồi

- Trước hết, cậu bé phải mở đầu ra, tôi nghi ngờ rằng có thể có thứ gì đó đang phát triển bên trong, vì vậy tôi phải mở nó ra và xem.

- Tuy nhiên, sau khi bị rạch, trên mặt cậu bé chắc chắn sẽ có một vết sẹo, phải để lại sẹo cả đời. Hơn nữa, hai mắt cũng không còn thấy được, tai cũng không nghe được.

- Hai người nên suy nghĩ kỹ đi

Anh nói xong thở dài một hơi.

Thằng nhỏ rõ ràng là giật mình khi nghe vậy, lo lắng véo ngón tay rồi cẩn thận nhìn ba mẹ.

Rất lo sợ họ sẽ đưa mình đi...

Không biết có phải mình đã giả vờ đã hơi nghiêm trọng không?

Ba mẹ của đứa trẻ nghe xong, chợt thở dài tiếp nhận:

- Được rồi! Bác sĩ, không sao, mở ra xem, khi nào chuẩn bị? Chúng tôi đều nghe lời bác sĩ

Trần Thương suy nghĩ một chút:

- Hiện tại chuẩn bị càng sớm càng tốt

Lúc này, đứa trẻ đột nhiên đứng lên:

- A, ba mẹ, đầu con không đau nữa, mắt nhìn rất rõ.

Khi ba mẹ của đứa trẻ nhìn thấy nó như vậy, da đầu của họ trở nên tê liệt.

Còn nhỏ tuổi vậy đã biết cách giả vờ ốm

Trong ba ngày đến bệnh viện, chuyến đi đã tiêu tốn mất hơn 20.000 nhân dân tệ.

Cả hai tức giận ôm con bỏ đi.

Trần Thương không biết chuyện cụ thể tiếp theo.

Nhưng……

Thằng nhỏ nhìn anh với ánh mắt là lạ trước khi rời đi.

...

...

Đưa đứa bé đi, Trần Thương nhìn cậu bé ánh mắt không thể đọc, thở dài.

Oan oan tương báo khi nào mới dứt?

Đã lâu rồi không đến Đông Đại Nhất viện, Trần Thương cảm thấy có phải nên đi qua một chuyến hay không, dù sao chính mình không đi lỡ họ

bành trướng làm sao bây giờ?

Có phải nên đi qua giao lưu một chút, thuận tiện làm Cô Mạnh kinh ngạc một chút kiếm ít dộ hảo cảm hay không?

Khó được buổi chiều thong thả, Trần Thương trở lại văn phòng, vừa vặn La Châu đi ra ngoài, sau khi nhìn thấy Trần Thương, nhất thời cười một tiếng:

- Anh Trần, vừa vặn tôi có chuyện tìm anh đây.

Trần Thương nghe xong, nhất thời cười nói:

- Chuyện gì thế?

La Châu bất đắc dĩ cười nói:

- Tối nay Đại Lãng hẹn nhóm bạn cùng phòng chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm.

Trần Thương nhất thời tò mò:

- Đại Lãng? Lúc nào.

La Châu cầm lấy điện thoại:

- Cậu xem một chút nhóm Wechat đi, hàn huyên nửa ngày.

Sau khi Trần Thương nghe xong, cầm lấy điện thoại mở ra Wechat.

Đại Lãng là bạn cùng phòng khi Trần Thương học đại học, lúc ấy ký túc xá của Trần Thương có sáu người, hai người ở phương nam, bốn người ở tỉnh Đông Dương.

Sau khi tốt nghiệp Đại học, mọi người đường ai nấy đi.

Trần Thương trằn trọc nhiều phiên đi tới Tỉnh Nhị Viện, La Châu thi đậu nghiên cứu sinh ở trường học, Đại Lãng kém Trần Thương khá nhiều, công tác vẫn luôn không ổn định, làm qua một năm dụng cụ, chạy qua xưởng thuốc làm một năm, hiện tại giống như đi một bệnh viện tư nhân nào đó, Trần Thương ngẫu nhiên thấy tâm sự trong nhóm.

Đại Lãng tên đầy đủ là Trương Thuần.

Tên và người hơi chênh lệch lớn, Trương Thuần dáng dấp trắng nõn nà, thế nhưng mà trong lòng tao lãng, thời gian dài, mọi người dứt khoát gọi là Đại Lãng.

Còn có một người bạn cùng phòng, tên là Dương Bằng Uy, thời đại học, trực tiếp bảo nghiên, nghiên cứu sinh trong lúc đó, trực tiếp bảo bác, chân chính là học bá, bây giờ làm việc ở viện Trung khoa thủ đô.

Trần Thương ở trong nhóm hàn huyên một hồi, sau khi chọn tốt địa điểm, thoạt nhìn là một quán đồ nướng hải sản, khoảng cách có chút xa.

Trần Thương và La Châu ra ngoài gọi xe trực tiếp đi qua.

Tối nay khẳng định không phải bộ phận dưỡng sinh, chắc chắn phải liều mạng, lái xe trên cơ bản rảnh quá kiếm chuyện chơi.

Sau khi đến nơi, chỉ thấy Trương Thuần đã bắt đầu gọi món ăn.

Nhìn thấy hai người tiến đến, khuôn mặt vui mừng:

- Tới, nhanh ngồi

Sau khi tốt nghiệp Đại học, mọi người rất ít tụ, lần này gặp mặt tất cả mọi người rất là vui vẻ.

Lúc đi học vẫn muốn thoát khỏi ký túc xá, nhưng mà sau khi thoát khỏi bỗng nhiên hoài niệm cảm giác khi còn ở ký túc xá.

Cuộc sống luôn cảm thấy, đợi lúc nào khai giảng, lại lần nữa trở lại ký túc xá.

Thế nhưng mà hoàn toàn tỉnh ngộ lại mới phát hiện, mình thì ra đã tốt nghiệp lâu như vậy.

Có những thời gian, không trở về được.

Sau khi ngồi vào bàn, tâm sự một chút, Trươ Thuần đổ đầy rượu đế, cho mọi người rượu Hoàng Cái, giá tiền không đắt thế nhưng mà uống vào quen thuộc.

Lúc đi học, mọi người tham gia náo nhiệt, không nỡ uống rượu ngon, đành mua Hạnh Hoa Xuân mười mấy hơn hai mươi khối tiền để thỏa nguyện.

Ngẫu nhiên cải thiện, giờ uống rượu Hoàng Cái, ba bốn mươi khối.

Ngược lại cũng không phải thích uống rượu, mà là cảm thấy, có đôi khi không uống chút rượu, luôn cảm giác bầu không khí không đến cái điểm kia.

Trương Thuần cười nói:

- Đến, trăm phần trăm?

Mọi người nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Loại cảm giác này, giống như trở về quá khứ.

Một chén rượu qua đi, ba người đều là thở dài một tiếng.

Cảm khái.

Trần Thương cười nói:

- Đại Lãng, ở trong nhóm nhìn thấy tin tức của cậu, có kế hoạch đến An Dương phát triển hả?

Trương Thuần gật đầu cười một tiếng:

- Không chạy, chạy không nổi rồi, đảo mắt chạy ba người, bôn ba ba bốn năm, kết quả là còn là bác sĩ, lần này không phải không chạy, là chạy không nổi rồi.

Ba người ăn ăn uống uống, La Châu bất đắc dĩ hỏi:

- Đại Lãng, bây giờ cậu đang làm ở đâu?

Trương Thuần cười nói:

- Bệnh viện tư nhân Minh Thành, mới làm được nửa năm, tôi không nói cho các cậu biết, sợ những đại lão tỉnh tam giáp xem thường tôi, không chơi với tôi.

Trần Thương và La Châu nghe xong, nhất thời bất đắc dĩ bật cười:

- Tiểu tử cậu

Chương 828: Hợp Pháp Hợp Lý Nhưng Không Hợp Tình! (Phần Một)

Sau khi nói xong, bỗng nhiên Trương Thuần cười nói:

- Các cậu biết giờ tôi đang làm với ai không?

Trần Thương mờ mịt.

Trương Thuần cười nói:

- Mã Chí Đằng! Chính là người có một đoạn thời gian nói chuyện làm mọi người trong nhóm buồn nôn đó! Tôi thật không ngờ, người ta tốt nghiệp nghiên cứu sinh mà vẫn cùng tôi đến bệnh viện Minh Thành

Trần Thương nghe Minh Thành nói vậy, nhất thời sững sờ, bệnh viện này lúc trước anh cũng đã từng đi qua.

Ngây người nửa năm, không tiếp tục được nữa.

Không phải là bởi vì gì khác, đơn thuần bởi vì không hợp.

Mỗi lần Trương Thuần uống nhiều lời nói cũng nhiều:

- Tôi nói cho các cậu biết, sau khi tôi đi đến bệnh viện tư nhân Minh Thành, thật sự là mở mang tầm mắt.

- Hơn nữa, nửa năm này đi qua, đến giờ tôi đã là bác sĩ cấp trên của Mã Chí Đằng, các ngươi có tin không?

La Châu nhất thời sững sờ:

- Trâu bò, Lãng tổng đi chỗ nào cũng lợi hại! Làm sao cậu làm được? Không phải cậu ta là nghiên cứu sinh à?

Trương Thuần cười nói:

- Nghiên cứu sinh? Ha ha

- Lão La, không phải tôi xem thường nghiên cứu sinh, nói thật, xã hội này, nhìn trình độ của anh thì chỉ có một lần, chính là khi anh đi thi công tác, đó là nước cờ đầu.

- Nhưng mà, sau khi vào làm, ai mẹ nó nhìn trình độ của anh nữa?

- Nhìn chính là năng lực

- Cậu nhìn Thương nhi đi, người ta khoa chính quy, hiện tại đã là nhân vật nổi tiếng khắp thành phố An Dương, tôi ở bệnh viện Minh Thành ngày nào cũng nghe tổng giám đốc nhắc tới, Trần Thương người ta đã từng học tập ở Minh Thành chúng ta nửa năm

- Người mấu chốt là phải thích ứng hoan nghênh, cho dù anh trong thể chế hay là ở trong đơn vị đều như thế.

- Hoàn cảnh ở Minh Thành có thể đối với hai người là không thích hợp nhưng với tôi thì cảm thấy rất có thể tiếp nhận, hiện tại tôi phụ trách nửa cái phòng ban, phó chủ nhiệm

Những lời này làm cho La Châu tò mò, bất đắc dĩ hỏi:

- Sao cậu làm được?

Mà Trần Thương nghĩ đến cơ chế của Minh Thành, bất đắc dĩ cười cười, hoàn toàn chính xác, có lẽ loại người có kinh nghiệm xã hội phong phú như Trương Thuần, càng hiểu tâm tư người bệnh hơn bác sĩ.

Trương Thuần cười nói:

- Sau khi tôi vào làm, viện trưởng cho chúng tôi mỗi người một bản « sổ tay kinh doanh », nói với chúng tôi, nơi này của chúng ta không có người bệnh, chỉ có khách hàng, khách hàng là Thượng Đế

- Chúng tôi làm cũng không phải là chữa bệnh, đầu tiên là marketing, tiếp theo là phục vụ, cuối cùng mới là chữa bệnh.

Trần Thương gật đầu, đúng là như thế, hồi tưởng lại chuyện lúc trước, nói:

- Lúc ấy, khi tôi mới vừa đến bệnh viện Minh Thành, cũng có mấy người bệnh, nói thật, đi chỗ nào vấn đề cũng không lớn, hơn nữa người bệnh cũng không phải chủ động tới, mà là có phòng thị trường chuyên môn mang tới

- Lúc ấy, tôi làm ở khoa chỉnh hình hậu phẫu, lấy 50 khối tiền thuốc, căn dặn một phen, một người ung thư bao tử thời kì cuối, lấy chút thuốc giảm đau 30 khối, người cuối cùng bệnh trầm cảm, tôi khuyên bảo một phen bỏ ra 10 khối phí đăng ký, viện trưởng phê bình tôi nửa ngày.

Trương Thuần nghe xong, cũng bất đắc dĩ cười:

- Thương nhi, còn may là viện trưởng chỉ mắng cậu, còn chưa bắt cậu đền tiền đấy.

- Phòng thị trường người ta mang đến một người bệnh đều là muốn chia, cậu lấy năm mươi khối tiền làm sao chia?

Trần Thương gật đầu:

- Còn có một lần, có một người bệnh sau phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày, nữ, hơn bốn mươi tuổi, nhìn rất có tiền, tôi nói với cô ta hiện tại trên cơ bản không cần uống quá nhiều thuốc, tĩnh dưỡng là được rồi.

- Mà người ta hỏi tôi có thể cho chút thuốc về uống hay không, tôi kê đơn thuốc bảo vệ dạ dày, hơn năm mươi khối một hộp, lấy hai hộp.

- Thế nhưng mà người ta xuống lầu, căn bản không có lấy thuốc, đã đứng dậy đi

Trương Thuần nói:

- Cậu biết vì sao không?

Trần Thương gật đầu:

- Lúc ấy không biết, sau này biết rõ.

- Tôi ấy, tôi cảm thấy có thể là người bệnh cảm thấy ta nói có đạo lý, tĩnh dưỡng thì tốt, không cần uống thuốc.

- Sau đó tỉ mỉ nghĩ lại, là bởi vì người ta cảm thấy 100 khối tiền này căn bản không thỏa mãn được nhu cầu trong lòng

…

…

Đây là cảm khái lớn nhất của Trần Thương trong những năm gần đây

Đến bệnh viện Minh Thành, đối với anh mà nói không phải một đoạn thời gian lãng phí, bởi vì ở đó, Trần Thương học được rất nhiều điều mà các bệnh viện công không thể học được.

Chính là tác dụng an ủi của thuốc trị liệu.

Lão La một mặt mờ mịt:

- Đây cũng là vì muốn tốt cho người bệnh, bản thân thuốc vốn đã có tác dụng phụ.

Trương Thuần nói thay cho Trần Thương:

- Lão La, cậu không hiểu hả, vậy thì để tôi nói cho cậu biết

- Nếu như nói như vậy, cô ấy cũng sẽ không đến bệnh viện, mà nếu người ta đến bệnh viện là do người ta có nhu cầu

- Có thể là thân thể không có vấn đề gì lớn, có thể cô ta có vấn đề về tâm lý, cô ta cho rằng đây là một ca phẫu thuật rất lớn, sau phẫu thuật chắc chắn phải dùng một vài loại thuốc để bồi bổ một chút, mà anh chỉ kê đơn thuốc hơn một trăm tệ, đối với người có thân phận như cô ta mà nói thì xử lý quá đơn giản

- Thương nhi nói người ta rất giàu, người này đi xe BMW tới, không có loại thuốc và phí trị liệu cao từ một nghìn tệ trở lên, cô ta sẽ cảm thấy cậu ấy không quan tâm tới bệnh của cô ta, hoặc nghĩ bác sĩ như cậu không đủ năng lực.

Lão La sửng sốt một chút:

- Thế nhưng... Làm thế nào để tiêu hơn một ngàn tệ?

Trương Thuần cười nói:

- Có thể kê một số thuốc bổ và tập vật lý trị liệu, khi cậu vừa tới bệnh viện, câuuj sẽ được phát một danh sách thuốc và các loại trị liệu, cậu phải xem kỹ một chút

- Mỗi khoa khác nhau có thể học hỏi lẫn nhau trong việc điều trị bệnh, cậu ấy à, ở bệnh viện tư nhân, chỉ cần làm tốt hai việc là cậu có thể kết hợp nhuần nhuyễn được, một là hiểu lãnh đạo, hai là hiểu người bệnh. Còn mối quan hệ giữa đồng nghiệp với nhau thì thôi bỏ đi.

Những lời Trương Thuần nói với lão La hơi rộng lớn, không giống với Trần Thương và Trương Thuần, La Châu đến từ bệnh viện công, thậm chí cũng chưa từng cân nhắc qua việc đến bệnh viện tư nhân.

Anh ta căn bản không hiểu gì về mô hình hoạt động của bệnh viện tư nhân.

- Đại Lãng, cậu nói cho tôi nghe một chút thôi, tôi thật tò mò.

Trương Thuần gật đầu cười một tiếng:

- Cậu có biết giữa bệnh viện công và bệnh viện tư nhân khác nhau ở chỗ nào không?

Lão La không chút nghĩ ngợi nói:

- Kiếm được nhiều tiền hơn

Đây là suy nghĩ thật lòng của tất cả các bác sĩ bệnh viện công lập

Trần Thương cũng không ngoại lệ, bằng không cũng sẽ không có nhiều người đến bệnh viện tư nhân như vậy.

- Hơn nữa... yêu cầu kỹ thuật không cần quá cao. Bằng không, anh con mẹ nó đã có thể trở thành chủ nhiệm

Trương Thuần cũng không tức giận, tất cả mọi người đều sống chung một ký túc xá, những lời này đều có thể nói.

Trương Thuần nhẹ gật đầu:

- Ừm, cậu nói đúng một phần.

- Bệnh viện tư nhân không có kinh phí của Nhà nước, mọi chi phí đều phải tự kiếm, trang thiết bị, tiền lương, kinh phí vận hành văn phòng của bệnh viện là những khoản chi không hề nhỏ.

- Bệnh viện công đi vào hoạt động nhiều năm đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng công chúng, ai cũng nghĩ bệnh viện công có công nghệ tốt, chi phí thấp hơn, thực tế công nghệ của bệnh viện tư ngày càng cải tiến, phí giảm nhiều, vì sao người bệnh lại không tán thành? Vì lẽ đó đã có một phần lớn người bệnh bắt đầu tiếp nhận.

Chương 829: Hợp Pháp Hợp Lý Nhưng Không Hợp Tình! (2)

- Hơn nữa, thực tế thì các bệnh viện tư còn cạnh tranh gắt hơn. Họ không chỉ phải cạnh tranh với các bệnh viện công mà còn phải đấu với các bệnh viện tư đồng cấp, con mẹ nó thật sự là muốn đánh nhau

- Đối với các bệnh viện tư nhân, trên thực tế, chỉ cần làm tốt hơn một chút là đủ. Mọi người đều nhận thấy sự cần thiết của sự tồn tại của họ, và những lĩnh vực cần đầu tư nhiều vốn hơn, chỉ sử dụng các phương tiện hợp pháp, hợp lý nhưng không thích hợp với phương pháp kinh doanh kiếm tiền.

Trần Thương nghe xong những lời của Trương Thuần, lập tức gật đầu:

- Đúng vậy, Đại Lãng thật sự là quá rành về vấn đề này, thật ra bệnh viện tư nhân Minh Thành cũng không tệ, có rất nhiều người bệnh, phương hướng chính là sử dụng hợp pháp, hợp lý, nhưng lại không hợp tình để kiếm tiền

- Thế nhưng! Điều quan trọng nhất là người bệnh có thể chấp nhận được

Trương Thuần xấu hổ cười một tiếng:

- Tôi không giỏi bằng lão La, kỹ thuật cũng không bằng lão Trần, tôi đây chỉ có thể dựa vào mấy năm kinh nghiệm này để kiếm sống.

- Bệnh viện tư nhân người ta gọi đó là marketing y tế

- Cái gì gọi là marketing y tế?

- Người bệnh lái xe BMW phải kê đơn thuốc 500 tệ, trong khi người gọi chỉ được kê đơn thuốc 100 tệ, đi xe đạp không được quá 50 tệ

- Anh phải hoàn toàn hiểu người bệnh

- Nói một cách cường điệu, nếu anh đủ lợi hại, thì anh chính là phải để người lái BMW tới rồi đi xe đạp trở về

- Nhưng anh không thể để người ta đi bộ trở về, còn để người ta đi xe BMW trở về, đây gọi là kinh doanh không đúng chỗ, để người ta đi bộ trở về gọi là kinh doanh quá độ, đành phải nắm chắc tốt tiêu chuẩn này thì mới gọi là kinh doanh hợp lý

Lời của Trương Thuần nhất thời khiến hai người Trần Thương nhìn nhau mà ngưỡng mộ, bất đắc dĩ nâng chén lên mời một ly rượu.

Trương Thuần tiếp tục nói:

- Đương nhiên, chúng ta cũng không thể chỉ khen ngợi người ta, xét đến cùng mục đích của người ta cũng rất đơn giản, đó là kiếm tiền

- Làm sao để kiếm tiền đây?

- Đó là ở trong phạm vi hợp lý, kiếm tiền cho thật nhiều

- Người bệnh đến được tư vấn khám bệnh toàn diện, hỏi theo hệ thống hỏi, bệnh án hiện tại và tiền sử bệnh án, hệ thống khám sức khỏe, mở rộng xét nghiệm cận lâm sàng, chụp X-Quang, siêu âm B và các loại kiểm tra khác

- Bằng cách này, có thể tránh được trường hợp chẩn đoán sai và chẩn đoán sót, và thứ hai, có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Nói tới đây, Trương Thuần nói:

- Tôi nói cho các anh biết một bí mật cốt lõi

- Điều trị ở bệnh viện tư nhân

- Sau khi chữa bệnh ba ngày chắc chắn phải có hiệu quả, nếu như không thấy hiệu quả, người bệnh sẽ không đến nữa

- Sau khi thấy hiệu quả, nên thay thuốc giảm hiệu quả để kéo dài quá trình điều trị.

- Tất nhiên, cách này chỉ dành cho một số bệnh mãn tính, và những người bệnh nặng cần được chữa khỏi càng sớm càng tốt.

- Đây chính là cái ở trong phạm vi hợp lý, kiếm tiền cho thật nhiều như đã nói, cho nên nói là hợp lý, hợp pháp, nhưng không hợp tình.

Trương Thuần bất đắc dĩ nói:

- Tôi nói cho các anh một vấn đề, các anh cũng đừng quá khiếp sợ

- Khi tôi vừa tới, lão chủ nhiệm mang theo tôi, vừa vặn tới một người bệnh bị ngoại thương.

- Anh có biết người ta làm thế nào không?

- Người ta chẳng những không ngừng tiêm thuốc tê mà còn làm rộng vết thương, cho phép người nhà người bệnh nhìn thấy vết thương lớn và có tác động thị giác rõ hơn. Lúc này, người bệnh được phép cử động tay chân bị thương. Nếu người nhà của người bệnh cho rằng tình trạng bệnh rất nghiêm trọng, họ có thể tính thêm tiền

Thấy Trương Thuần chậm rãi nói, Trần Thương cũng không cắt lời.

Xã hội này đúng như những gì Trương Thuần nói.

Người thành công, đều sẽ tìm kiếm cách sinh tồn tốt nhất trong quy tắc.

Cách sinh tồn của Trương Thuần không hẳn là chính xác, cũng không chắc chắn là thiện lương, nhưng đối với Trương Thuần mà nói, anh ta có thể sẽ sống tốt hơn so với rất nhiều người khác.

La Châu nghe không hiểu gì, nhưng mà nhìn ra, anh ta không hề tâm động.

Suy cho cùng, mỗi người đều có con đường riêng của mình.

Xét đến cùng, tâm lý ai mà không có một cái thước đo đây?

Sau đó, mọi người cũng không trò chuyện về công việc nữa.

Bắt đầu trò chuyện chuyện của quá khứ, nhắc tới ai kết hôn, ai chia tay, nói khi kết hôn rồi thì ở bên nhau như thế nào, nói tương lai phát triển ra sao

Ba người đứng bên ngoài vừa đi vừa cười nói, gió thổi tuyết rơi, đột nhiên cảm thấy được chính là cái hình dáng muôn hình muôn vẻ ấy, tạo thành một cuộc sống như vậy.

...

...

Buổi tối thứ năm, Trần Thương trực ca đêm.

Có một người trông hơi lớn tuổi, cong người đi đến:

- Bác sĩ, tôi muốn mua thuốc.

Trần Thương lập tức sững sờ, vội vàng đứng lên:

- Loại thuốc gì?

Ông lão nói chuyện có chút thở, hô hấp cũng hơi gấp rút.

- A... A... Aspirin

Ông lão suy nghĩ thật lâu, lúc này mới đem câu này nói.

Sau khi nói xong, ông lão tiếp tục thốt lên:

- Đúng rồi, tôi còn muốn làm Điện tâm đồ, gần đây tim tôi đập mạnh và loạn nhịp.

Trần Thương nhìn ông lão mặt, lập tức sững sờ

Ông lão thân cao, thế nhưng cũng khá là mập mạp, đi trên đường không quá ổn định, từng bước một di chuyển cũng rất phiền phức.

Thế nhưng đây cũng không phải chuyện mấu chốt nhất, quan trọng hơn hết chính là ông lão sắc mặt vàng mà sưng phù, hai gò má đỏ sậm

Cái này nếu là xuất hiện ở người khác, cũng không ra được cái triệu chứng cụ thể gì.

Thế nhưng Trần Thương nhìn khi ông lão nói chuyện thở gấp rút, liên tưởng ông còn muốn làm Điện tâm đồ, lập tức nhíu mày

Lại nhìn môi tím xanh của ông, màu lưỡi ảm đạm...

Một loại bệnh có tên rất sống động

Bệnh thấp khớp cấp

Cũng chính là bệnh thấp tim, khuôn mặt ông lão này, là khuôn mặt điển hình cho van tim 2 lá, cũng gọi là khuôn mặt bệnh thấp tim.

Trần Thương vội vàng gọi Tiểu Lâm:

- Tiểu Lâm, theo tôi cùng nâng ông lão đi vào.

Tiểu Lâm buông công việc trong tay xuống, vội vàng ngẩng cái đầu, vịn ông lão tiến phòng vào cấp cứu.

Ông lão nằm trên giường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Ông à, trước đây có mắc bệnh gì hay không?

Ông lão thở hổn hển mấy cái, Tiểu Lâm rất có con mắt nhiệt tình, tranh thủ thời gian mang lên dưỡng khí.

Lúc này, ông lão mới nói:

- Tôi... Tôi có bị bệnh tim, bệnh thấp tim, rất nhiều năm.

Trần Thương nghe xong, quả là thế.

Sau đó, Trần Thương tranh thủ thời gian cầm lấy ống nghe bệnh bỏ vào chóp đỉnh bộ phận tim của ông lão, nghe thử nhịp tim rung động.

Chỉ thấy nhịp tim chợt nhanh chợt chậm, tiếng tim đập mạnh yếu không giống nhau.

Trần Thương lập tức nhíu mày, ông lão có thể tồn tại rung tâm nhĩ rồi.

Không chỉ có rung nhĩ, hơn nữa tại chóp - đỉnh bộ phận tim Trần Thương có thể nghe được dạng tạp âm, đây là điển hình của bệnh chật hẹp 2 lá van tim.

Ngay lúc này, Tiểu Lâm cũng đẩy máy điện tâm đồ tới.

Sau khi có kết quả.

Trần Thương nhìn Điện tâm đồ, lập tức nhíu mày.

Tình huống này cũng không quá tốt, không nói trước vấn đề bệnh thấp khớp cấp, bệnh rung tâm nhĩ này lúc nào cũng có thể trở nên nghiêm trọng hơn, gây ra bệnh biến chứng.

Chương 830: Một Vòng Nhiệm Vụ Cuối Cùng

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nhìn ông lão nói:

- Ông có cao huyết áp hay không, những bệnh như cao mỡ máu nữa...

Ông lão gật đầu:

- Có, đều có... Có điều vẫn luôn uống thuốc, khống chế còn có thể, khi mùa thu đã ở viện một lần, là nhồi máu não, sau khi xuất viện, hiện tại vẫn luôn duy trì uống thuốc, cái Aspirin gì đó...

Ông lão ý thức rất rõ ràng, khi nói được, mặc dù chậm rãi, nhưng mà có trật tự.

Đây là chuyện tốt

Đo cái huyết áp bình thường, nhưng mà Trần Thương cảm thấy vẫn là nên nhắc nhở ông lão một chút.

Có điều sau khi ông lão mua thuốc, đã quyết định rời khỏi, lung la lung lay về nhà.

Trần Thương nhìn ông lão, cực kỳ lo lắng.

Mà Tiểu Lâm càng là một mặt lo lắng nói đến:

- Bác sĩ Trần... Ông ấy có thể xảy ra chuyện hay không?

Trần Thương nhíu mày:

- Khó mà nói.

Ước chừng khi 9 giờ, bỗng nhiên điện thoại cấp cứu vang lên.

- An cư cư xá 9012 có một ông lão đột nhiên nói chuyện không nổi, hành động bất tiện, cần kịp thời cứu viện.

Trần Thương vội vàng gật đầu, Tiểu Lâm cũng không dừng lại chút nào, vội vàng đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Hàng nhân viên trực ca hai cũng mau dậy thay Trần Thương coi ban.

Kết hợp tình huống của người bệnh, Trần Thương đoán bệnh ông ấy là nhồi máu não, nhưng cũng không thể bài trừ bệnh xuất huyết, nhồi máu não chỉ cần tắc nghẽn mạch máu lớn không phải vị trí ở thân não, bình thường không đến mức nguy hiểm tánh mạng, nhưng mà xuất huyết liền không chắc chắn.

Xe sau khi đến, Trần Thương và Tiểu Lâm, tài xế Dương cùng nhau lên trên lầu.

Sau khi Trần Thương và Tiểu Lâm nhìn thấy ông lão, lập tức sững sờ

Đây không phải... Ông lão vừa rồi đến cấp cứu mua thuốc à?

Thấy bạn già mình ngơ ngẩn, sau khi Trần Thương trấn an, vội vàng mang theo ông gấp trở về bệnh viện.

Vừa vặn đưa đến bệnh viện, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Nhiệm vụ liên hoàn – tìm ra chân tướng

Một vòng cuối cùng: Cứu vớt ông lão, tìm kiếm nguyên nhân bệnh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được ban thưởng phong phú!】

Sau khi Trần Thương nghe thấy lập tức sửng sốt một chút.

Đây chính là một vòng nhiệm vụ cuối cùng à?

Cho tới bây giờ, thứ Trần Thương cân nhắc đã không chỉ là phần thưởng phó bản phong phú, hơn nữa còn bao gồm chân tướng kia rốt cuộc là cái gì

Chẳng lẽ Siro trị ho VOLB lại là mấu chốt của nguyên nhân bệnh à?

Lần này manh mối đã rất trực tiếp, người bệnh nhồi máu não có khả năng đến bảy tám mươi phần trăm, hơn nữa cao huyết áp, bệnh thấp khớp cấp... Nhiều bệnh tật nguyên thủy như thế, có khả năng quá lớn.

Chính là vì như thế, ngược lại càng không dễ dàng phán đoán, bởi vì cho dù không có Siro trị ho, ông lão cũng có khả năng bị bệnh rất lớn.

Có điều, bây giờ không phải thời gian lo lắng những chuyện này, Trần Thương vội vàng đưa ông lão tới.

Trực tiếp đưa đi chụp hạch từ.

Kết quả hiện ra là trong đầu người bệnh có tỷ lệ cao xảy ra thiếu máu cục bộ, có điều đây đều là cũ, nhưng tại thùy trán phải lại có một cái nhồi máu não cấp tính mới

Bình thường mà nói, hoài nghi nhồi máu não trước hết nhất làm MRI não (hạch từ), hoài nghi xuất huyết ưu tiên lựa chọn CT sọ não, những kiểm tra này càng có tính nhắm vào đối với chẩn đoán bệnh.

Trần Thương gọi bác sĩ An nội khoa thần kinh xuống hội chẩn, đồng thời trị liệu, còn chắc chắn cần tìm kiếm ra nguyên nhân bệnh tật.

Khi biết được ông lão tồn tại bệnh thấp tim chật hẹp hở van tim 2 lá, bác sĩ An cũng là nhíu mày.

Trực tiếp nói cho người vợ của ông lão kia:

- Bình thường máu chảy trong tim thông thuận thì không trở ngại gì, mà lúc đã bị chật hẹp hở van tim 2 lá, dòng máu không cách nào bằng tốc độ bình thường từ tâm nhĩ trái chảy vào tâm thất trái, máu chảy lại lắng đọng nhiều hơn bên trong tâm nhĩ trái, xoay tròn, tốc độ chảy giảm bớt, có thể hình thành tắc động mạch nhỏ bé, từ đó xảy ra tai hoạ ngầm là trúng gió.

- Mà cùng lúc đó, hở van tim 2 lá chật hẹp thời gian dài, có thể dẫn đến kết cấu tim bị thay đổi, như tâm nhĩ trái mở rộng, mà khi tâm nhĩ trái mở rộng lại có quan hệ mật thiết với việc tâm nhĩ rung, mà rung nhĩ lại là nguyên nhân bị tắc mạch máu tim mạch thường thấy nhất.

Hiện tại dường như chân tướng đã rõ ràng.

Bản thân người bệnh đã có những phản ứng như máu chảy sền sệt này, tại khi hở van tim 2 lá chật hẹp, tắc động mạch dễ dàng xảy ra, mà phát tác rung nhĩ, trực tiếp để thuyên tắc có chỗ.

Tất cả đều là giải thích rất hợp lý

Mà lúc này, bỗng nhiên bác sĩ An nhìn qua Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Trần, bây giờ quan trọng nhất không phải là nhồi máu não cấp tính, nhồi máu não chỉ cần mau chóng cải thiện để máu chỗ khu vực bị thiếu máu tuần hoàn lại là được rồi, đồng thời tiến hành kháng ngưng và tan máu là có thể rồi.

- Nhưng mà... Mấu chốt nhất vẫn là vấn đề của 2 lá van tim.

- Người bệnh bị chật hẹp 2 lá van tim lại không xử lý, phát bệnh không hề khống chế, nhồi máu não này còn biết phát tác, hơn nữa không phải lần một lần hai phát tác thôi đâu.

Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu, hoàn toàn chính xác, dựa theo lời của ông lão nói, từ mùa thu đến bây giờ đã hai lần nhồi máu não.

…

…

Sau khi biết được Trần Thương mời gấp đi hội chẩn, chủ nhiệm Ngưu Thiên Phúc và Đào Mật trực tiếp từ trong nhà chạy tới.

Dù sao ở ngay cư xá của bệnh viện, thời gian qua lại cũng chỉ mấy phút, mọi người cũng không để ý.

Số tuổi này, nói thật, ở trong nhà sinh sống với vợ mình, phát tiết bất mãn thời mãn kinh còn không bằng việc đến bệnh viện đi dạo.

Trần Thương vừa sắp xếp kiểm tra siêu âm tim, vừa nói ông lão tranh thủ thời gian liên hệ con cái mình, mau chóng quyết định.

Cấp cứu thường xuyên xảy ra việc người bệnh đưa ra quyết định, con mình không hài lòng, tới náo loạn cấp cứu các loại.

Cuối cùng việc nhà thành việc công, người trong nhà nhất trí với bên ngoài, chống lại bệnh viện.

Thật ra, vấn đề chữa bệnh, không có vấn đề gì thì tốt, một khi xảy ra vấn đề, ai cũng đừng nghĩ tốt.

Sau khi siêu âm tim xong, ba đứa con của ông lão vội vàng chạy đến.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Tình huống của ông hiện tại chính là, cơ sở bệnh tật khá nhiều, mà chỗ chật hẹp hở van tim 2 lá là mấu chốt nguyên nhân phát ra bệnh, nếu không giải quyết vấn đề hở van tim 2 lá, sau này không chỉ có nhồi máu não, thậm chí sẽ gây ra nhồi máu cơ tim nha... Những loại bệnh tật này.

- Hơn nữa, nói thật, tình huống hiện tại ông lão cũng rất không tốt lắm, trong đầu tỷ lệ cao sẽ xảy ra thiếu máu cục bộ, đây đều là bệnh cũ.

- Nhưng mà bây giờ trong vòng ba tháng liên tục xảy ra hai lần nhồi máu não cấp tính, cái tỉ lệ hệ số nguy hiểm này lại thành gia tăng thêm.

- Đề nghị của tôi là mau chóng hoàn thành phẫu thuật, tiến hành chữa trị hở van tim 2 lá hoặc thay van.

Người nhà nghe xong, trên cơ bản đều đồng ý.

Dù sao lúc này, thảo luận cũng không có giá trị và ý nghĩa gì nữa.

Chương 831: Chân Tướng Là Cái Gì?

Cùng ngày, sau khi người bệnh làm thủ tục xong xuôi, trực tiếp giao lại cho ngoại khoa tim thu nhận làm việc.

Đồng thời còn cần nội khoa thần kinh đi hội chẩn, tích cực tiến hành trị liệu tan huyết kháng ngưng và chữa bệnh nhồi máu não nữa.

Thật ra, bệnh tật xảy ra và phát triển vẫn luôn dựa theo quan niệm chữa bệnh của Trung y, thậm chí còn rất được áp dụng

- Gấp thì trị đánh dấu, trì hoãn thì trị bản

Lúc này, ông lão bị nhồi máu não cấp tính, cộng thêm bị hẹp van tim 2 lá.

Khẳng định là cần tiến hành trị liệu nhồi máu não cấp tính trước, tiếp đó hoàn thành phẫu thuật sau.

Thế nhưng mà, lúc này Trần Thương đột nhiên nhíu mày.

Một người bệnh như vậy, nhìn như phức tạp thật ra lại rất bình thường, không biết làm sao để nghiên cứu đây?

Hiện tại, tiến độ nhiệm vụ của Trần Thương chỉ có 66%

Nói cách khác, cho tới bây giờ, nhiệm vụ này Trần Thương chỉ mới hoàn thành 6%.

Rốt cuộc mình đã bỏ qua cái gì?

Trần Thương thực tế nghĩ không ra.

Dù sao bệnh của ông lão đã hết sức rõ ràng, bệnh thấp tim chính là nguyên nhân bệnh chủ yếu.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Trần Thương kịp phản ứng, hình như mình bỏ qua một chuyện.

Đó chính là hỏi nguyên nhân gây bệnh

Nghĩ tới đây, Trần Thương biến sắc.

Sáng ngày hôm sau, Trần Thương không để ý tới xuống ca tối, trực tiếp đi qua ngoại khoa tim.

Không phải oan gia không gặp gỡ.

Trần Thương mới vừa xuống thang máy đã nhìn thấy Tiền Lâm.

Sau khi Tiền Lâm nhìn thấy Trần Thương lập tức biến sắc, kém chút quỳ xuống

Ca ca, rốt cuộc tôi với anh có thù oán lớn bao nhiêu, sao anh cứ đuổi theo tôi mãi không bỏ thế.

Lão Tiền tôi một mình tôi dòng độc đinh, anh cần phải đuổi tận giết tuyệt như thế à?

Nghĩ đến đây, Tiền Lâm không để ý tới chào hỏi, xoay người bỏ chạy.

Nhưng Đồng Học Giáp đã chậm một bước, bị Trần Thương bắt lấy hỏi:

- Ông lão tối hôm qua chuyển tới là nằm giường nào?

Đồng Học Giáp nhìn thấy Tiền Lâm chạy, không khỏi ngẩn người, xem thường cười một tiếng, trắng lớn lên cũng 150 cân rồi, còn... Gan nhiễm mỡ nữa

Quá sợ

Sau khi Trần Thương đến phòng bệnh, nhìn thấy ông lão và người nhà đều ở đó.

Nhìn thấy Trần Thương đến, ông lão bùi ngùi mãi thôi.

Trực tiếp nói:

- Cậu bác sĩ à, tôi thật nên nghe lời cậu mà đến nha, không ngờ lại phát tác thật.

Lúc nói chuyện, ông lão than thở.

Sau khi Trần Thương trấn an một phen, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Ông à, gần đây ông có dùng qua Siro trị ho hay không?

Dù sao chuyện cho tới bây giờ, kết quả đã rất rõ ràng.

Đây chính là có quan hệ với Siro trị ho nên mới phát động nhiệm vụ, không thể không có quan hệ với vật này.

Trần Thương vừa mở miệng hỏi, ông lão lập tức sững sờ

- Cậu bác sĩ, cái này cũng có thể nhìn ra à? Tôi thật có uống.

Ánh mắt Trần Thương lập tức sáng lên:

- Lần trước thì sao?

Lúc này, ông lão và bạn già nhất thời liếc nhau, từ trong mắt thấy được tia kinh ngạc.

Tựa như... Bệnh nhồi máu não này của ông, thật chính là phát tác sau khi uống cái Siro trị ho này.

Lập tức ông lão hơi kinh ngạc.

Cũng không đến mức nha?

Lúc này, con trai ông lão nói:

- Ba tôi vừa đến thời tiết thu đông nên dễ dàng ho khan, uống thuốc ho bình thường hiệu quả cũng không đảm bảo, tôi đã nhìn thấy cái Siro trị ho nhập khẩu này, nghe nói tác dụng phụ cũng chẳng lớn, cho nên mua trở về.

Ông lão cũng nhíu mày nói:

- Tôi đều là uống theo quy định nha, không đến mức chứ? Tác dụng phụ ghi trong đó cũng không viết sẽ có nguy hiểm đến mấy bệnh tim mạch nha

Con trai ông lão cũng gật đầu nói:

- Đúng nha... Đây là chứng nhận thông qua FDA của nước Mỹ, hẳn là sẽ không sao chứ?

Trần Thương thở dài

FDA thật có thể dựa vào à?

Không chắc chắn nha

Trong lịch sử bao nhiêu lần chuyện đánh mặt FDA đây?

Là thực phẩm dược phẩm được quản lý của nước Mỹ chứng nhận, bản thân chính là phục vụ vì chủ nghĩa tư bản, chỉ có thể nói là tương đối công bằng, không đến mức để người khác bị mắc bệnh.

Thế nhưng, cái chứng nhận này bản thân nó chỉ là người ta quy định ra thôi, làm một loại tiêu chuẩn người ta hộ giá hộ tống, còn vì sao thuốc trong nước vô cùng khó khăn được thông qua chứng nhận FDA của Mỹ chứ?

Thật chẳng lẽ cũng là vì không đủ tiêu chuẩn à?

Đương nhiên không chỉ vậy

Còn không cũng là bởi vì tranh đoạt thị trường à?

Bởi vì trên thế giới rất nhiều quốc gia đều đang sử dụng FDA của Mỹ làm quy định dược phẩm trong nước.

Như vậy, một khi một cái dược phẩm được thông qua chứng nhận FDA nước Mỹ, đều có thể được sử dụng phổ biến trong rất nhiều quốc gia trên thế giới.

Mà thuốc của những quốc gia như Ấn Độ, Trung Quốc này thật là thuốc giả à?

Chưa chắc...

Xét đến cùng, còn là bởi vì lợi nhuận bùng nổ mang tới chuyện bảo vệ vốn liếng.

Nói trắng ra, tiền quá nhiều, thủ đoạn độc chiếm không thơm à?

Lúc này, ông lão mới chậm rãi nói:

- Cái Siro trị ho này, tôi cả mùa thu đều vẫn luôn uống, bắt đầu từ tháng mười đến bây giờ, vẫn luôn vậy.

Trần Thương tra duyệt tư liệu gần đây nhất.

Dựa theo màn giới thiệu của công ty VOLB đối với Siro trị ho, trên đó nói rất rõ ràng, thay đổi thành phần truyền thống Axit Photphoric Codeine, giảm bớt ảnh hưởng tới cơ thể.

Đây là ý gì?

Một loại thuốc, sau khi ảnh được đưa vào thân thể, có rất nhiều công hiệu, cũng ví như Adrenalin.

Những tác dụng của Adrenalin, có thể đồng thời làm giãn đồng tử, gia tăng lực tim co rút lại, mạch máu co rút lại này.

Thế nhưng mà nếu anh chỉ dùng nó làm giãn đồng tử như vậy việc bị gia tăng co rút tim, co rút mạch máu chính là tác dụng phụ

Thật ra tác dụng phụ cũng không phải thật sự là tác dụng phụ, bản thân mấy loại thuốc khác đều có hàng loạt cơ chế này.

Mà Siro trị ho của công ty VOLB tuyên bố chính là, nó ảnh hưởng đến chống ho khan trung tâm, có thể giảm sự phụ thuộc ở một mức độ đảm bảo.

Hiện tại Trần Thương xem ra, loại cải tiến này, tựa như tồn tại một số thứ không đủ.

Sau khi hiểu rõ, Trần Thương hạ quyết định.

Ngày mai ông lão phẫu thuật, Trần Thương muốn tham gia vào

Anh muốn nhìn một chút, trong lúc phẫu thuật có thể dựa vào kỹ năng hack của mình để phát hiện ra chỗ thiếu sót hay không?

Trần Thương càng nghĩ, càng mong đợi

Việc nào cũng ưa thích hướng tập trung cùng một chỗ.

Trần Thương xuống ca đêm cũng không có gì phiền phức, gọi điện thoại cho phòng khám ngoại trú, trực tiếp không nhận khám bệnh hôm nay.

Về nhà thu thập một phen xong, trực tiếp lái xe trở về quê.

Hẹn xong chủ nhật phải gặp mặt với người nhà Tần Duyệt, nói chút chuyện kết hôn, Trần Thương nghĩ đến Ký Như Vân gấp gáp làm mặt, cũng bất đắc dĩ cười.

Có lẽ mẹ vợ này cũng đã sớm sắp xếp xong rồi

Từ thành phố An Dương đến thành phố Tấn Dương phải ngồi xe lửa sáu giờ, là xe lửa truyền thống vỏ xanh, ngồi quá mệt mỏi.

Mà lái xe cũng là chừng ba giờ.

Trần Đại Hải vốn quyết định cùng Dương Giai Tuệ ngồi xe lửa tới, không muốn phiền phức Trần Thương đưa đón qua lại, nhưng Trần Thương làm sao cũng không cho, vừa vặn thừa dịp hôm nay xuống ca tối, dứt khoát trực tiếp lái xe trở về thành phố Tấn Dương.

Đoạn đường này trên cơ bản tất cả đều là đường cao tốc, xe Trần Thương lái mặc dù là Porsche, nhưng vừa mới lên cao tốc cũng là hơi cẩn thận, nhiều lần bị xe khác vượt qua.

Có điều...

Trần Thương tâm trạng không tốt.

Nhưng tâm trạng này sau khi lên cao tốc nửa giờ hoàn toàn biến mất.

Trần Thương thiên tính phóng thích phát hiện, hóa ra cái xe này có thể lái nhanh như vậy

Ta tích cái WOW

Lái xe lên cao tốc sáu bảy mươi cây số đã quen, dù sao đi nhanh quá, xe sẽ rất xóc.

Chương 832: Ý Tưởng Của Cha Mẹ

Nhưng...

Xe này anh lái tới 120 km/h cũng không có, nếu như không phải Trần Thương lo lắng mình xảy ra chuyện gọi 120 phiền phức đồng hành, Trần Thương khẳng định còn lái nhanh hơn

Tốc độ cứ như vậy, đến mức lúc Trần Thương xuống xe ở giao lộ cao tốc thành phố Tấn Dương, phát hiện thời gian mới qua hai giờ.

Bớt đi nửa giờ

Chẳng trách thổ hào đều ưa thích mua xe tốt, còn là không giống nhau, tốc độ nhanh như vậy, cầm lái rất thoải mái.

Có điều, chỗ mà cái xe này khiến người trông mà thèm tuyệt không chỉ là khoản hình xe Panamera hành chính, mà là cái bảng số xe 66666 kia.

Loại biển số xe này, dù nơi nào cũng là tiêu điểm.

Từ đường khu thành phố Tấn Dương về thôn Trần Thương đi rất cẩn thận, dù sao cũng là đường núi.

Khi xe đến đầu thôn ngoặt vào thôn, nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh.

Dù sao loại xe này, toàn bộ thị trấn đều chưa từng xuất hiện?

Mặc dù không biết là nhãn hiệu gì, nhưng xem ra rất đắt

Người tò mò đi theo xe tới xem một chút, rốt cuộc là nhà ai tiền đồ như thế, có dạng thân thích có tiền này.

Thế nhưng, sau khi đi theo tới, phát hiện xe đỗ tại cửa ra vào lão đầu bếp Trần gia, Trần Thương từ trên xe bước xuống.

Lần này, mọi người trợn tròn mắt

Con trai lão Trần gia không phải làm bác sĩ à?

Sao có thể mua được xe thể thao?

Mà lại là biển số 66666, không phải là thuê chứ?

Không đúng

Cái thuê xe nào có thể có biển số thế này, loại biển số này không phú thì quý, những người khác nghĩ cũng đừng nghĩ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ.

- Tiểu Trần, xe này thật đẹp! Cháu mới mua à?

Trần Thương cười nói:

- Không phải, của bạn thôi, vừa vặn có chuyện, lấy ra sử dụng.

Mọi người nghe là mượn, lúc này mới yên tâm không ít.

Đã nói mà

Một bác sĩ có thể mua được xe tốt như thế, đây không phải nói đùa đó à?

Người đều là như thế này, đều sẽ ghen ghét.

Trần Đại Hải một người làm đầu bếp, con cái bắt đầu lái xe thể thao, đây là chuyện mọi người rất khó tiếp nhận.

Nhìn thấy Trần Thương trở về, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ cũng đi ra.

Nhìn xe Trần Thương, ánh mắt Trần Đại Hải sáng lên

Trần Đại Hải là một trong những người trong thôn có xe tương đối sớm, có điều, một xe MiniBus lái vài chục năm, đều thành thẻ vàng.

Trần Đại Hải suy nghĩ lần sau thay xe, thay một cái bảy chỗ, nhìn thoải mái, lên cao tốc cũng không quá khổ.

Lần trước, Trần Thương nói cho ông biết chuyện Porsche Panamera xong, Trần Đại Hải không thuần thục điện thoại những vẫn lướt Baidu một đêm, rốt cuộc đã rõ ràng xe gì.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, vẫn còn hơi kinh ngạc.

Thật đẹp.

Hai người làm xong một bàn đồ ăn, cùng ăn cơm xong, thu dọn một phen, cũng không kịp nghỉ ngơi, đã trực tiếp lên đường.

Trên đường đi, Trần Đại Hải ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhìn trông mà thèm, Trần Thương để ông lái, thế nhưng Trần Đại Hải không nỡ, kích động nửa ngày vẫn là bất đắc dĩ.

Lúc đến thành phố Tấn Dương, Trần Đại Hải rốt cuộc kìm nén không được, ngồi vào vị trí lái.

Trần Thương rất tín nhiệm kỹ thuật lái xe của Trần Đại Hải, đây chính là lão tài xế.

Một cước đạp chân ga xuống dưới, xe tiếng ông ông khiến để Trần Đại Hải hơi khẩn trương.

Vốn lái xe nhàm chán, dưới sự đùa vui ồn ào của người một nhà, trở nên náo nhiệt.

Khi đến khu phục vụ, Trần Thương dứt khoát ngồi đến chỗ ngồi phía sau nói chuyện với mẹ.

- Mẹ, con năm sau chuẩn bị đi thủ đô, phòng bên An Dương sửa xong rồi, đồ điện gia dụng cũng chuẩn bị xong, nếu không hai người cũng chuyển tới An Dương đi?

Chuyện này vẫn luôn là tâm bệnh của Trần Thương.

Hiện tại điều kiện tốt, khẳng định điều đầu tiên nghĩ tới là cha mẹ.

Dương Giai Tuệ bất đắc dĩ cười nói:

- Không thể ở cùng một chỗ, mẹ chồng nàng dâu tách ra mới thân, nhà ai mẹ chồng và vợ mỗi ngày ở cùng chỗ có thể không cãi nhau?

- Tính cách mẹ cũng nóng nảy, đến lúc đó nếu mẹ với Duyệt Duyệt ồn ào sẽ không vui, con cũng không tiện xử lý.

- Con nói con an ủi ai? An ủi mẹ đi, vợ con khẳng định không vui, an ủi Duyệt Duyệt đi, con lại làm mẹ đau lòng

Nói xong, Dương Giai Tuệ cười cười.

Trần Thương bất đắc dĩ.

Vấn đề này đã thảo luận quá nhiều lần.

Dương Giai Tuệ cười nói:

- Mẹ và cha con giờ còn hữu dụng, không cần con quan tâm, lại nói, ở trong thôn mấy chục năm, thình lình đổi chỗ, ai cũng không thích ứng.

- Trong thôn đều là người quen, cha con lại thích khoác lác uống rượu với đám bạn kia, đi lại không quen.

- Không khí ở An Dương cũng không tốt, ngửi mùi trên núi đã quen, vẫn cảm thấy ở trong nhà tốt hơn, lại nói... Mẹ và cha con cũng không phải nhiều khổ cực, hiện tại cũng không có áp lực gì, trong nhà ăn sạch sẽ vệ sinh, ở vui vẻ, con nói mẹ dọn đi An Dương làm gì?

- Muốn mẹ nói, chờ Duyệt Duyệt sinh con, mẹ sẽ tới chăm sóc.

- Chờ mẹ thật sự già rồi không còn dùng được, đến bên cạnh các con cũng tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau, hiện tại không cần...

Trần Thương rất lâu không có ngồi xuống trò chuyện với mẹ rồi, khoảng thời gian trước gửi qua không ít mỹ phẩm dưỡng da, gần đây làn da cũng có cải thiện rất lớn.

Dương Giai Tuệ cười vui đùa với Trần Thương:

- Ai có thể nghĩ tới có ngày tốt lành này? Trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Con cho mẹ mặt nạ, mỗi lần mẹ sử dụng xong, ba của con không nỡ ném, cướp tới dùng, nói không thể lãng phí...

Nói làm cho Trần Đại Hải hơi xấu hổ.

Có điều, Trần Thương tỉ mỉ nghĩ lại, đích thật là đạo lý này.

Không chắc chắn hoàn cảnh tốt mình nghĩ là cha mẹ nguyện ý, chuyển tới An Dương cũng đơn giản là bởi vì điều kiện vệ sinh chữa bệnh tốt hơn so với ở trong thôn, nhưng hiện tại thân thể ba mẹ thật không tệ, ở trong

thôn cũng thoải mái, không cần thiết, chờ sau này lớn tuổi, không còn làm được, đến lúc đó dời qua là được.

Sau khi đến thành phố An Dương, Trần Thương thay thế Trần Đại Hải.

Trần Đại Hải trên đường đi phải nói là cực kỳ vui vẻ

Trần Thương nghĩ thông suốt, trong hai ngày này mang theo cha đi mua một cái xe mới, cũng coi là thỏa mãn một chút tâm nguyện của cha.

Người, thật ra đều là trái tim trẻ con.

Nếu không phải cuộc sống buộc anh hiện thực và thành thục, ai không nguyện ý không buồn không lo chứ?

Dương Giai Tuệ theo nhà bếp nửa đời người, khi Trần Thương tặng mặt nạ, ngoài miệng từ chối, thế nhưng vẫn là mỗi ngày sẽ rửa mặt thật sạch, đắp mặt nạ, nếu không cũng bôi chút mỹ phẩm dưỡng da.

Nói trắng ra, người đều là như vậy.

Trần Thương không trực tiếp đưa cha mẹ về nhà, mà trước hết đi ngân hàng.

Hiện tại, thẻ ngân hàng của Trần Thương là phục vụ quản lý trực tiếp, mang theo Dương Giai Tuệ và Trần Đại Hải, Trần Thương xử lý cho mỗi người một tấm thẻ ngân hàng.

Rồi nạp vào trong thẻ hai người, mỗi người một trăm vạn.

Tiền này không vì cái gì khác, chính là muốn ba mẹ an lòng một chút.

Tiền là can đảm của con người, nắm ở trong tay, vậy mới an tâm

Vì sao mọi người đều ưa thích tích lũy tiền, không phải là bởi vì khi có tiền tâm lý sẽ kiên định à?

Gặp phải vấn đề cũng không sợ.

Cầm thẻ ngân hàng trong tay, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ luôn cảm thấy như nằm mơ.

Hiện tại Trần Thương cũng mới phát hiện, bên trong tài khoản mình, không biết từ lúc nào lại có hơn 2,000 vạn nhân dân tệ.

Bỗng nhiên, mình cũng trở thành phú hào ngàn vạn.

Mới được mấy tháng?

Chương 833: Việc Nhà

Từ trong ngân hàng đi ra, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ thật sự là dường như đã qua mấy đời.

Tình hình kinh tế là thật sự có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Không quan tâm Lỗ Tấn nói qua chưa, nhưng mà người có tiền, phiền não thật sự sẽ giảm bớt rất nhiều.

Nhìn Trần Thương sắp xếp thỏa đáng, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ cũng là cảm khái một phen.

Buổi tối, Trần Lạc đặt một nhà khách sạn 4 sao gần bệnh viện, nơi này thường xuyên dùng để mở hội nghị, ngược lại cũng quen thuộc.

Trần Thương cũng không do dự, trực tiếp đặt hai phòng ngủ loại phòng tổng thống.

Nhìn giá cả phòng tổng thống xa hoa, Dương Giai Tuệ gọi thẳng lãng phí

Mặc dù Trần Đại Hải cũng hơi không bỏ, nhưng nhìn loại trang trí xa hoa này, không ngờ mình cũng có thể có cơ hội vào khách sạn cao cấp thế này.

Lúc buổi tối, Trần Lạc vội vã chạy tới.

Nhìn thấy ba mẹ tới, cũng cực kỳ vui vẻ.

Người một nhà buổi tối cũng không có ra ngoài, trực tiếp đặt khách sạn đưa cơm.

Trần Thương cũng không có để Tần Duyệt tới, dù sao người một nhà cùng náo nhiệt, gọi Tần Duyệt tới, một lúc Tần Hiếu Uyên họ cũng sẽ tới.

Ngày mai là thứ bảy, Trần Thương phải đi làm, làm phẫu thuật cho ông lạo bị bệnh hẹp van tim 2 lá hôm qua, thuận tiện còn phải đi bệnh viện chỉnh hình Chí Tân tháo băng gạc cho mẹ vợ, xem hiệu quả thế nào.

Vì lẽ đó, ngày mai Trần Thương là không có cách nào đi cùng họ.

Mà Trần Thương an bài là chủ nhật gặp mặt với người nhà Tần Hiếu Uyên, thời gian vừa vặn có thể sắp xếp.

Bỗng nhiên, Trần Thương cười hỏi:

- Mẹ, con giờ là đại sư chỉnh hình, có cần con xóa nếp nhăn cho mẹ hay không?

Dương Giai Tuệ nghe xong, nhất thời nở nụ cười:

- Không làm không làm, lãng phí tiền làm gì?

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Không tiêu tiền! Chính con làm, còn tiêu tiền cái gì, đầu tuần mẹ Duyệt Duyệt mới làm, nếu không mẹ xem một chút bà ấy làm thế nào, nếu mẹ thích, con cũng làm cho mẹ.

Dương Giai Tuệ ngoài miệng từ chối, trên mặt càng là xấu hổ, nhưng mà... Trong lòng hình như tâm động không ít.

Trần Đại Hải và Trần Lạc ở bên giật dây nửa ngày, Dương Giai Tuệ tự nhiên cũng ỡm ờ.

Dù sao

Phụ nữ nào không yêu cái đẹp?

Người một nhà cùng một chỗ nói chuyện phiếm, là cái gì cũng trò chuyện, không có cái gì đề phòng hay là cố kỵ.

Nếu là Tần Duyệt tới, lại là khác rồi.

Khi Trần Lạc nói tết không về nhà, Trần Đại Hải thở dài:

- Tại sao lại không về nhà...

Trần Lạc gãi đầu một cái:

- Con hẹn một đoàn làm phim, vừa vặn cần nhóm diễn, con muốn đi thử một chút.

Dương Giai Tuệ đau lòng chuẩn bị nói cái gì.

Trần Lạc cười nói:

- Mẹ, con biết mẹ muốn nói cái gì, nhưng mà... anh con là anh con, con là con, anh con hiện tại lợi hại, cũng có thể giúp con, anh ấy cũng đã nói những chuyện này với con.

- Nhưng... Con không thể cả một đời ỷ lại trên người anh được, anh ấy cũng không dễ dàng.

- Anh con thật vất vả xin người ta cho con cơ hội, con phải dựa vào bản lĩnh của mình, bằng không, con mất mặt dễ nói, con không thể cũng làm anh con mất mặt

Trần Thương đã nói với Trần Lạc về chuyện văn hóa truyền thông Thanh Vân, văn hóa truyền thông Thanh Vân cũng coi là một công ty trong vòng, không lớn không nhỏ, mà Trịnh Quốc Đàm càng là thổ hào trong nước, nếu thật là Trần Thương gọi họ hỗ trợ, nhất định sẽ không từ chối.

Nhưng mà Trần Lạc có ý là, thứ mình khiếm khuyết bây giờ không phải tiền, cũng không chỉ là cơ hội, mà là năng lực.

Ngành giải trí ba năm năm năm thay đổi một triều đại, trước đây Lộc mỗ, Ngô mỗ một gốc rạ đều đi qua, hiện tại một đời người mới thay người cũ, nói trắng ra là kết quả tư bản vận hành.

Thế nhưng khi nào anh thấy lão hí cốt Trần Đạo Minh lỗi thời không?

Khi nào anh thấy những người như Cát Ưu, Từ Tranh, Hoàng Bột không có ai mời chưa...

Xét đến cùng, cái anh thiếu không chỉ là cơ hội mà là năng lực.

Rất nhiều người cảm thấy mình chỉ là không có cơ hội, nhưng mà họ không chú ý đến, cơ hội chỉ có thể sống nhất thời, nhưng mà năng lực mới là cây xanh.

Trần Lạc đã nói với Trần Thương, chờ kỹ thuật của cậu ta tăng lên, đến lúc đó lại giúp cũng không muộn, con người, ai có thể không ăn chút khổ?

Không trải qua khổ cực, sao anh có thể biết rõ thành công kiếm không dễ.

Lúc còn trẻ không cố gắng, sau này thật không có cơ hội.

Chưa nói đến Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ cho Trần Thương và Trần Lạc bao nhiêu tiền không quan trọng, bồi dưỡng được con cái độc lập và tự cường thế này, đã rất đáng giá tán thưởng.

Sau khi nói xong, Trần Lạc cười nói:

- Cha mẹ, bây giờ hai người cứ hưởng phúc của anh con là được, chờ con làm đại minh tinh, con mua biệt thự lớn bên bờ biển cho hai người

- Đến lúc đó xin hai người làm đầu bếp riêng cho con, mời anh con làm bác sĩ tư nhân cho con! Tiếp đó nhìn con lên TV, đóng phim điện ảnh

Mọi người nghe xong, nhất thời cười ha hả.

Trần Lạc từ nhỏ đã nghịch ngợm, bằng không cũng sẽ không thường xuyên làm cho Trần Đại Hải tức giận.

Ngày hôm sau, Trần Thương tương đối bận rộn, buổi sáng phải đi cắt cắt băng gạc ở bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, buổi chiều phải đi phẫu thuật.

Vốn là muốn để Trần Lạc mang theo cha mẹ đi xem xe một chút.

Thế nhưng Trần Lạc cũng là chưa qua việc đời, hiểu chuyện là hiểu chuyện, nhưng mà vẫn chưa trải qua bao nhiêu thứ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương tìm được một người thích hợp, chính là Từ Nhu.

Từ Nhu là quản lý phòng thị trường của bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, tài nguyên trong tay rất nhiều, nhân mạch rất rộng, kinh nghiệm xã hội càng là vô cùng phong phú, mấu chốt nhất là Trần Thương cũng tương đối quen thuộc với cô.

Dứt khoát Trần Thương gọi điện thoại cho Từ Nhu.

- Quản lý Từ, thứ bảy tôi có thể mượn một chút thời gian của cô không?

Trần Thương cười nói.

Từ Nhu nghe xong, chẳng những không có không vui, ngược lại hơi mừng rỡ, có thể trợ giúp Trần Thương đối với cô mà nói là một chuyện tốt.

- Bác sĩ Trần anh quá khách khí, nói thẳng là được.

Từ Nhu vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Cha mẹ tôi tới, tôi muốn thay chiếc xe cho cha tôi, ngày mai tôi phải phẫu thuật cả ngày, nếu cô thuận tiện, mang theo họ đi cửa hàng xem thử, hỗ trợ chọn một chiếc xe.

Từ Nhu nghe xong, nhất thời nở nụ cười:

- Bác sĩ Trần, anh có thể coi như tìm đúng người, ông chủ đại lý xe tôi thực sự biết không ít, có thể anh không biết, lần trước trong đám người anh chỉnh hình cho có hai người trong nhà là mở chuỗi cửa hàng ô tô.

- Nếu anh gọi điện thoại, có lẽ hữu dụng hơn tôi nhiều

Trần Thương nghe xong, xấu hổ cười một tiếng, nhắc tới, thật sự là anh bởi vì chỉnh hình làm quen không ít ông chủ thổ hào, nhưng... anh thật đúng là không có thật tốt nghiên cứu qua người ta rốt cuộc làm cái gì, danh thiếp còn nhét trong túi áo blouse trắng đây này.

Thật ra, có đôi khi, một bác sĩ lợi hại, bất luận lĩnh vực gì, anh đều sẽ có cơ hội bền chắc với rất nhiều cấp độ, trình độ cao giao thiệp cao.

Mà chỉnh hình lại là một biện pháp quen biết thổ hào tương đối nhanh.

Nếu không phải chỉnh hình, bây giờ Trần Thương căn bản không có cách nào có nhiều tiền như vậy, quen biết nhiều tổng giám đốc như thế, tốc độ quật khởi có thể cũng sẽ không thuận lợi như thế.

Cũng coi là mở ra lối riêng

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Vậy liền phiền quản lý Từ, đúng rồi, cô có xe không? Nếu không ngày mai lái của tôi?

Từ Nhu cười nói:

- Tôi cũng không dám lái 66666 của anh, chính tôi có xe, không có chuyện gì, chuyện này cứ giao cho tôi, anh yên tâm đi.

Trần Thương thuận tiện nói lại tình huống của cha mẹ cho Từ Nhu một phen, ô tô cũng quan trọng là thực dụng, quá đắt cha mẹ khẳng định sẽ không vui.

Từ Nhu cười nói:

- Bác sĩ Trần, tôi là phòng thị trường, mấy thứ này tôi đều hiểu, anh cứ yên tâm đi.

Trần Thương yên tâm cúp điện thoại.

Lúc này, Trần Thương mới nói chuyện mua xe với Trần Đại Hải.

Nghe thấy mua xe, Trần Đại Hải vừa mừng vừa sợ.

Dương Giai Tuệ thì liếc một cái:

- Được rồi, đi đi, ông đi theo con trai của ông hưởng phúc đi

Trần Đại Hải bất đắc dĩ bật cười, nói đùa:

- Con trai tôi, tôi chắc chắn phải hưởng phúc... Chờ đứa út đi lên, tôi nói không chừng còn có thể thay xe

Người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Chương 834: Người Nhà Tần Duyệt Chờ Mong

Tần Hiếu Uyên mất ngủ

Lăn qua lăn lại ngủ không yên giấc.

Giống như khi Tần Duyệt còn bé biết được sẽ được dẫn đi mua quần áo vậy, buổi tối hôm trước phấn khởi đến không ngủ được.

Nhưng mà, mình phấn khởi cái mẹ gì?

Mình không mua quần áo mới.

Lại càng không đổi vợ mới

Nhiều nhất cũng chỉ là mua quần áo mới cho vợ thôi...

Ông Tần không ngừng tự an ủi mình, thế nhưng vẫn không ngủ được.

Nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, trong đầu ông Ký Như Vân giống như Tôn Ngộ Không vậy, tất cả đều lần lượt biến thành Triệu Nhã Chi, Ông Mỹ Linh, Quan Chi Lâm, Đặng Lệ Quân, Vương Tổ Hiền...

Vợ mình sẽ không biến thành dáng vẻ giống như họ chứ?

Nghĩ tới đây, nói ông Tần vui vẻ cũng không đúng, lo lắng cũng không phải, nói tóm lại, chính là phức tạp.

Trong lòng không thể nói là nặng nề, nhưng cũng không thể nói là ung dung, cẩn thận suy nghĩ sâu một chút, còn có mấy phần mong đợi và chờ mong.

Càng nghĩ ông Tần càng không buồn ngủ...

Ông Tần trở mình, nằm trong chăn của vợ, phát hiện... Cũng không ngủ được.

Nếu là người khác phát hiện vợ mình thay đổi, có thể sẽ nói Tần Hiếu Uyên già mà không kính không? Một bó tuổi to rồi mà còn tìm tiểu tam?

Cho dù nói thế nào, ông Tần vẫn mất ngủ.

Thật vất vả mới ngủ thiếp đi, nhưng trong giấc mơ lại mơ thấy lúc thì Ký Như Vân biến thành Triệu Nhã Chi, lúc sau lại biến thành Tôn Ngộ Không, cả người đều là lông

Từ trong mộng Ông Tần giật mình tỉnh

Tâm trạng phức tạp.

Trong căn phòng chếch phía đối diện, một cá đầu nhỏ ở trong chăn trong chui qua chui lại cũng không ngủ được, cô cảm thấy ngày mai mình chắc chắn phải nhìn bộ ngực của mẹ được chỉnh thành dáng vẻ gì, còn cả mặt nữa...

Tần Duyệt cúi đầu dùng hai tay cùng nặn, nên có cũng đều có, cũng không kém những người trên ảnh đó nha

...

...

Cha mẹ Trần Thương có thói quen dậy sớm,

Bữa sáng Tần Thương đặt đã đưa đến, anh kiểm tra thấy thức ăn nhiều hơn phần hai người một chút.

Sau khi cùng cha mẹ ăn xong, anh lái xe đến dưới ký túc xá của bệnh viện.

Đi đón cha vợ với Tần Duyệt.

Nhưng mà không ngờ, cho dù là ông Tần hay Tần Duyệt cũng đều hơi uể oải, có loại cảm giác ăn phải cơm nhạt nhẽo.

Chẳng lẽ thức ăn ở khách sạn bốn sao của anh ăn không ngon à?

Mình ăn thấy ngon lắm mà?

Trần Thương nói:

- Ăn cơm xong, chúng ta đi giúp dì tháo...

Trần Thương chưa nói chữ tháo xong, hai mắt của hai người nhìn nhau một cái, tốc độ ăn cơm tăng lên 8-9- 10%...

Trần Thương hơi trợn tròn mắt.

Trước lạ sau quen, Tần Hiếu Uyên thuần thục lên xe, chờ Trần Thương lái xe...

Lần đầu tiên phát hiện, cảm giác này cũng thật thoải mái

Mua xe làm gì?

Có tài xế, có xe sang, còn có người bảo dưỡng, mình tiêu tiền mua xe làm gì?

Tần Hiếu Uyên càng nghĩ càng cảm thấy đẳng cấp bây giờ của mình rất cao.

Sau khi Trần Thương đến bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, nhìn thấy Từ Nhu cũng đúng lúc tới, trước cửa đậu một chiếc Mercedes C200, sau khi nhìn thấy Trần Thương cười một tiếng.

- Bác sĩ Trần, tôi đi trước nhé.

Từ nhu cười lên tiếng chào.

Trần Thương gật đầu:

- Làm phiền quản lý Từ.

Sau khi y tá mặc quần áo tử tế cho Trần Thương, đoàn người nghỉ ngơi một chút rồi đến phòng của Ký Như Vân.

Ông Tần hơi thấp thỏm bất an, tiểu Tần cũng hơi mong đợi.

Sau khi đến phòng, Ký Như Vân càng là mong đợi và phấn khởi.

Dù sao, đây cũng là bà cố gắng dũng cảm để bước đến.

Cho tới bây giờ bà chưa từng nghĩ mình sẽ làm nhiều phẫu thuật cùng một lúc như vậy.

Trần Thương cầm cây kéo tới, y tá ở bên cạnh nhìn đám người Ký Như Vân hơi bứt rứt bất an, không nhịn được cười nói:

- Dì, dì đường căng thẳng, lát nữa mở ra có khi con còn phải gọi dì là chị đó

Một câu nói, chọc cười tất cả mọi người.

Y tá tiếp tục nói:

- Thật, ai được bác sĩ Trần phẫu thuật cho đều chưa từng hối hận! Người hối hận duy nhất ngược lại là những thứ kia chưa làm qua.

Dưới sự giựt dây của y tá, một đám người cũng bắt đầu mong đợi.

Trần Thương cắt băng gạc ra, một vòng một vòng mở ra.

Y tá đã chuẩn bị xong đồ rửa, một y tá khác đưa gương đã chuẩn bị tới.

Sau khi băng gạc mở ra, ông Tần đứng ở bên cạnh lập tức kinh ngạc.

Không nhịn được nuốt mấy ngụm nước miếng

Trái tim nhỏ ùm ùm nhảy loạn, điều này... Mặc dù không giống với bọn Quan Chi Lâm, nhưng mà... Đây vẫn là Ký Như Vân à

Hơn nữa...

Là Ký Như Vân 2.0

Không đúng, cộng thêm phía dưới phải là 3.0

Thăng cấp

Nếp nhăn trên mặt ít đi rất nhiều, mắt càng thêm có thần, da đầy đặn.

Trần Thương lấy tay chạm một cái vào mặt Ký Như Vân, sắc mặt lập tức vui mừng

Quả nhiên dễ xài, loại phương pháp lấy mỡ làm nền này, kết hợp SMAS xoá nết nhăn, thật là có hiệu quả không tưởng được, nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được vui vẻ.

Từ nay về sau, mình lại có thêm một tuyệt chiêu

Thật may không xảy ra vấn đề gì, nếu không... Hai người kia tuyệt đối không tha cho mình.

Ông Tần nhìn Trần Thương sờ mặt vợ mình, rất muốn hất tay anh ra

Nhưng mà cũng đã là nửa con rể, suy nghĩ một chút ông tạm thời bỏ qua.

Chỉ cần khi tháo băng trên ngực không lộn xộn là được

Cầm dụng cụ vệ sinh chuyên dụng rửa mặt xong, Ký Như Vân nhìn mình trong gương, lông mày lập tức nhướng lên, mắt tràn đầy vui vẻ

Cái này..... thay đổi cũng quá rõ ràng rồi

Trẻ lên rất nhiều tuổi.

Da co dãn, đôi mắt này được xử lý...

Tinh thần cả người tăng lên rất nhiều

Lập tức ánh mắt Ký Như Vân nhìn Trần Thương càng thân thiết.

Sao nhìn đứa nhỏ này thấy thế nào cũng rất thuận mắt.

Nhìn lại Tần Hiếu Uyên một chút, ý… ông già này, không xứng với mình

Nhưng mà, Ký Như Vân nhìn ánh mắt của Tần Hiếu Uyên, cũng biết, mình tuyệt đối là xinh đẹp, trong lúc nhất thời Ký Như Vân cũng rất vui vẻ.

Nói trắng ra là được chồng mình thích, đó mới là thật xinh đẹp, nhìn ánh mắt ông Tần không có tiền đồ.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Ký Như Vân cũng rất thấp thỏm bất an.

Trần Thương nhìn Ký Như Vân, không nhịn được hỏi:

- Viện trưởng Tần, Duyệt Duyệt, hai người cảm thấy thế nào?

Mặt Tần Duyệt tràn đầy vui vẻ:

- Mẹ, sau này chúng ta cùng đi trên đường thì mọi người sẽ nói là chị em đó.

Hiếm khi Ông Tần cũng đùa một chút:

- Cha cũng không có con gái lớn như thế

Ký Như Vân vừa nghe vậy, lập tức cười giễu:

- Đồ ông già như ông sau này cũng không cần cùng chúng tôi đi dạo phố, tôi không muốn ông, tôi phải đi tìm anh trai đẹp trai

Ông Tần nghe được cũng không tức giận, ngược lại cười tủm tỉm nhìn Ký Như Vân, càng nhìn càng vui vẻ.

Rất nhanh, đến ngực.

Lần này, ông Tần trừng mắt nhìn Trần Thương, cảnh cáo anh, không được lộn xộn

Tần Duyệt cẩn thận và mong đợi đến gần.

Ông Tần nhìn Tần Duyệt một chút, sau khi do dự một phen, có nên đẩy con gái ra không...

Dù sao... Mặc dù cái cỗ kia hơn hai mươi năm trước là kho lương của nó, nhưng mà... Xét đến cuối cùng vẫn về tay ông, chẳng qua là ông không chấp nhặt với con bé mà thôi.

Hơn nữa.

Con là một đứa con gái thì nhìn cái gì mà nhìn

Đáng tiếc, Tần Duyệt không hề động đậy.

Sau khi Trần Thương tháo băng gạc băng vết thương ra, phát hiện mặc dù vẫn có thể nhìn thấy vết khâu nhưng mà đã tốt hơn nhiều, toàn bộ đường nét cũng lộ ra.

Ký Như Vân nhìn gương sắc mặt lập tức kích động

Ông Tần nhìn chính là kích động X2

Đây... Hiệu quả phẫu thuật cũng quá rõ ràng rồi?

Mỡ trong cơ thể ngập xuống, ban đầu vốn là hơi không thăng bằng bây giờ trở nên vô cùng hài hòa

Chương 835: Ước Mơ Của Trần Đại Hải

Hiệu quả toàn bộ ca phẫu thuật

Mọi người đều hài lòng.

Người hài lòng nhất chính là Tần Hiếu Uyên.

Ông Tần cuối cùng cũng hiểu tại sao những người đó lại muốn chi tiền để vợ mình phẫu thuật thẩm mỹ, phân tích cuối cùng thì ai là người được lợi?

Nghĩ đến điều này, Ông Tần ngược lại cảm thấy đau xót, bởi vì bà ấy vì mình mà phải động vào dao kéo.

Haizz

Chắc chắn phải đối xử tốt với vợ.

Hai mắt Tần Nguyệt lấp lánh, đợi đến khi mình già rồi mình cũng muốn làm

Tối hôm qua, Tần Nguyệt đã xem rất nhiều ảnh trên Internet và các trang web lớn nhỏ khác nhau để kiểm chứng lại bản thân, thấy mình vẫn tương đối tốt.

Nói một cách chính xác, nó phải thật sự rất tinh xảo

Không cần phẫu thuật

Khi nào cần thiết làm thì cũng là chuyện của sau này, đến lúc đó có Trần Thương rồi, sợ gì chứ...

Hôm nay là ngày ra viện, tất cả mọi người trong nhà đều thay đổi cách nhìn đối với Trần Thương

Trần Thương phát hiện ra lúc đó đọc những gì trong sách viết không hề sai chút nào.

Để chinh phục được cha vợ, anh phải bắt đầu từ mẹ vợ

Đây là yếu tố cốt lõi

Tự mình cũng đã lĩnh hội được rồi.

Khi ông Tần hài lòng chuẩn bị đi thanh toán, thì phát hiện Trần Thương đã thanh toán xong rồi.

Lúc này, ông Tần mỉm cười không nói gì, nhưng trong lòng lại có thêm một chút dự định, căn nhà này... nên mua hay là nên mua

Ít nhất thì đứa trẻ này cũng rất hiểu chuyện.

Trên đường về, Ký Như Vân liên tục hỏi Trần Thương, hay là buổi trưa cùng ăn một bữa cơm với cha mẹ Trần Thương.

Trần Thương suy nghĩ một lát sau đó từ chối.

Vừa rồi gọi điện thoại, Từ Nhu vẫn còn đang xem xe.

Trần thương không ngờ Trần Đại Hải xem xe còn khó tính tỉ mĩ hơn phụ nữ khi mua sắm.

Chỉ có điều, chỉ cần cha mẹ vui vẻ, thì con cái cũng sẽ vui vẻ theo

Khoảng mười giờ sáng, Trần Thương đưa một nhà Ký Như Vân đến bệnh viện, sau đó lại trực tiếp lái xe đến cửa hàng xe.

Cùng Trần Đại Hải xem xe.

Thành thật mà nói, khi Trần Đại Hải xem xe, điều đầu tiên cần quan tâm đó chính là nó có phù hợp với túi tiền hay không, có tiết kiệm nhiên liệu hay không, vận hành có bền bỉ hay không.

Dù sao thì ông Trần cũng chỉ lái xe trong làng thôn, nên không cần thiết phải mua những chiếc xe sang trọng.

Chỉ muốn một chiếc xe thoáng mát và sáng hơn, và trông ấn tượng.

Chiếc xe này chắc chắn không nỡ chở thịt lợn, chứ đừng nói đến việc ném đá rác vào bên trong.

Trần Đại Hải muốn mua một chiếc xe, để có thể đưa Dương Giai Huệ đi du lịch khi thời tiết đẹp, khiến cho dương Giai Huệ vui vẻ.

Lựa chọn cả nửa ngày trời, đi đi dừng dừng cũng không biết mệt, cũng đã lái thử.

Đắt thì ông Trần không nỡ, cái gì mà Alpha và Prado nhìn thì có vẻ đẹp, độc đoán, nhưng đắt mấy chục vạn như vậy ông Trần không mua được.

Vài tệ cho một cú đạp ga, ông Trần nghĩ thế dẹp luôn.

Buick GL8 thì do dự và cảm thấy háo hức muốn thử.

Thật ra thì xe bảy chỗ cũng có rất nhiều, GAC Trumpchi's GS8, Dongfeng Scenery 580, Harvard's H9…

Buổi sáng lão Trần cũng đã ghé qua 3 cửa hàng, thử hai chiếc xe.

Có Từ Như quan tâm, nên mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Buổi trưa Trần Thương đưa mọi người đi ăn một chút đồ ăn ngon, sau đó đến bệnh viện sớm.

Trần Thương nhận thấy Trần Đại Hải rất thích loại Buick GL8, nhưng mức giá khoảng ba trăm nghìn nhân dân tệ khiến ông ấy hơi do dự.

Trần Thương biết rõ trong lòng ông Trần đang nghĩ gì,

Xe bảy chỗ thuận tiện cho một gia đình đi lại, gia đình Trần Thương có bốn người, cộng thêm Tần Nguyệt và sau này con của Trần thương nữa là bảy người.

Nếu đi du lịch xung quanh thành phố Tấn Dươgg, thì chiếc xe này có thể chứa được hết.

Trần Đại Hải cũng không còn nhiều ước mơ, ở tuổi này rồi, con cái đều đã lớn.

Giờ đây, mong muốn lớn nhất của Trần Đại Hải đó chính là có thể đưa Dương Giai Huệ đi khắp mọi nơi.

Mỗi lần vào bếp nấu nướng trong đám cưới của người ta, Trần Đại Hải nhìn vợ mình, khiến ông ấy thực sự rất buồn trong lòng, bà ấy đã ở bên cạnh mình cả một đời người, chăm chỉ làm việc không hề kêu than một lời.

Nghe tin người khác đi du lịch ở thủ đô nào đó, Trần Đại Hải cũng muốn đưa vợ mình đi đây đi đó.

Con cái đều đã lớn rồi, có chủ kiến riêng, không quản được quá nhiều.

Nhân lúc mình và Dương Giai Huệ vẫn đang có sức khỏe tốt, lão Trần cũng muốn tự lái xe đưa vợ đi du lịch trong tỉnh hoặc các tỉnh thành lân cận nếu có thời gian.

Cũng không còn gì để tiếc nuối.

Chờ đến khi sắp xếp xong việc, cũng sẽ phẫu thuật cho vợ mình, để bà ấy vui vẻ.

Bây giờ mọi người đều có việc bận đều đã đi quán cơm rồi, lão Trần cũng không thể chạy lung tung, trước tiên cứ bảo đảm sức khỏe thật tốt, chăm sóc tốt cho vợ mình, cũng được rồi.

Trong cuộc đời này, cứ đi rồi đi tiếp, bạn sẽ thấy rằng chính người vợ của mình mới là người thực sự ở bên bạn đến hết cuộc đời.

…

…

Sau khi Trần Thương đến Tỉnh Nhị Viện, anh trực tiếp vào thẳng phòng phẫu thuật mà không thay quần áo.

Ca phẫu thuật của người bệnh bắt đầu lúc 3 giờ chiều, Đào Mật đã đến rồi, sau khi Trần Thương sửa soạn một lát, thì chuẩn bị bắt đầu ca phẫu thuật.

Tiền Lâm và bạn cùng lớp A đều ở đây, nhưng rõ ràng là cả hai đến đây để trải nghiệm.

Chỉ là ánh mắt Tiền Lâm nhìn Trần Thương hơi không đúng, Trần Thương lắc đầu, đi tới chỗ Tiền Lâm, nói nhỏ:

- Mang thù hận quá cũng không tốt, dễ mắc u ở tuyến sữa

Tiền Lâm nhìn xuống và liếc nhìn bộ ngực đẹp hơn cả các cô gái của mình, đột nhiên tức giận

Có thể nhẫn nhịn được hay không?

Nếu không giết chết đứa nhóc này, thì tâm hồn của Tiền Lâm khó sống nổi.

Ngày sau tôi sẽ chờ ngày thăng thiên.

Tuy nhiên, rất rõ ràng là có dễ dàng hay không thì tạm thời chị Điềm không có nói, huống chi hôm nay lại ở trên bàn mổ, chắc chắn là không thể tránh thoát.

Trần Thương nhìn vào tiến độ của nhiệm vụ, bây giờ là 72%.

Rất nhanh, người bệnh đã sẵn sàng.

Trần Thương một lần nữa dùng 40 điểm thiện cảm của cô Mạnh để học được kĩ thuật thay van tim hai lá.

Là một phẫu thuật cấp 4, phẫu thuật thay van hai lá là khảo nghiệm kĩ thuật.

Nhiệm vụ ẩn lần này "Sự thật", Trần Thương đã tiêu tốn 11 điểm kỹ năng và 40 điểm thiện cảm.

Nếu không có kết quả, thì chắc anh sẽ hối hận muốn chết

Điều này khiến Trần Thương đột nhiên mất đi cảm giác an toàn.

Khi Trần Thương gặp một ca phẫu thuật đột xuất, nếu anh không có đủ điểm kỹ năng và điểm thiện cảm, thì Trần Thương vẫn cảm thấy hơi hoảng loạn.

Tuy nhiên, không phải là không có lợi, ít nhất lần trước cũng giành được phẫu thuật chèn ép gan.

Chỉ đáng tiếc là mũi tên đã lên dây cung rồi, không thể bỏ dở giữa chừng.

Nhiệm vụ sự thật đã đến giai đoạn cuối cùng, Trần Thương muốn xem đó là loại phần thưởng nào

Trần Thương có linh cảm, ít nhất nó cũng là một thần khí, uh uh uh, nghĩ đến điều này...

Trần Thương hơi mong chờ cuộc phẫu thuật ngày hôm nay.

…

…

Thật ra, so với bác sĩ phẫu thuật khoa ngoại thì bác sĩ gây mê cũng là một công việc rất vất vả, chỉ cần chỗ nào có ca phẫu thuật là bác sĩ gây mê phải ở đó, họ là cửa ải an toàn trước và sau ca phẫu thuật, sự có mặt của họ mới đảm bảo cho ca phẫu thuật diễn ra an toàn.

Và Lưu Kiện là một trong những người giỏi nhất

Tất nhiên, đằng sau bất kỳ thành công nào là sự chăm chỉ.

Trước khi phẫu thuật bắt đầu, chất lỏng phân cực được chuẩn bị để bảo vệ cơ tim.

Polarizing Liquid là thuốc được pha chế từ Insulin, nước muối,... để bảo vệ cơ tim theo tỷ lệ đảm bảo cho các ca phẫu thuật tim và mạch máu não, tỷ lệ này sẽ được điều chỉnh kịp thời tùy theo tình trạng của người bệnh.

Sau đó là đặt nội khí quản

Gây mê tĩnh mạch bằng Fentanyl.

Thiết lập vòng tránh tim phổi.

Thì ca phẫu thuật mới thực sự bắt đầu

Chương 836: Hình Như, Tìm Thấy Rồi?

- Dùng kẹp mạch không xâm lấn.
- Gạc
- Cầm máu
.....

Trong ca phẫu thuật này đích thân Đào Mật hỗ trợ, Tiền Lâm nhìn Trần Thương, tuy khó chịu lại không dám nói, nhưng..... đối thủ của anh giờ đã tăng lên hai người rồi.

Thứ nhất chính là ông cha của mình

Sau đó là Trần chó

Không phải nói Trần Thương quan trọng như cha của anh.

Cũng không phải nói cha anh và Trần Thương đều là chó

Dù sao thì... đây cũng là mục tiêu cả đời này của Tiền Lâm.

Hiện tại, Đào Mật rất thích hỗ trợ Trần Thương, ngay cả vị trí mổ chính được trao cho Trần Thương cũng chẳng sao.

Rốt cuộc thì... học trộm phải có ý thức giác ngộ một chút.

Không nộp học phí thì thôi, cũng không thể tranh giành phần đó được?

Kể từ khi Trần Thương nhận phẫu thuật tim, ông luôn cảm thấy mình là người được hưởng lợi thứ hai cùng lúc học được rất nhiều điểm tốt.

Trước đây tại hội chẩn của tỉnh, luôn mời Hạ Cao Phong trước, sau đó mới tới mình, nhưng... gần đây đã thay đổi.

Liền mời chủ nhiệm Đào trước

Điều này khiến bên ngoài nhận ra rằng chủ nhiệm Đào phát triển muộn là do tích lũy thật nhiều khả năng rồi mới thể hiện

Việc đó khiến ông rất vui vẻ.

Tuy nhiên ngày vui không quá lâu, nghĩ đến Trần Thương qua năm phải đi xa, thật sự là chính Đào Mật đây không bỏ.

Chỉ là, không ngờ trước khi đi ông đã học được cách phẫu thuật van hai lá của Trần Thương.

Nói là học, nhưng thực tế, đó là nguồn cảm hứng.

Có được những thứ anh cần từ kỹ thuật của người khác là những gì ông muốn.

Buồng tim được mở và đi vào tâm nhĩ phải, Trần Thương lấy dao phẫu thuật cắt theo hình bầu dục, mở rộng phía trên dưới.

Anh liếc nhìn Tiền Lâm nói:

- Tốt nhất là cúi về phía khoang dưới khi mở rộng xuống dưới, khi mở rộng lên trên, tránh lệch vào trong, vì điều này sẽ ngăn ngừa tổn thương ngẫu nhiên đối với động mạch chủ.

Thao tác này cũng là kỹ thuật của Trần Thương còn đối với Đào Mật nó có thể là vô ích.

Nhưng đối với Tiền Lâm và các đồng nghiệp, đó là một trải nghiệm hiếm có.

Tiền Lâm chợt nhận ra điểm đó, nhìn anh với ánh mắt dịu đi một chút...

Nên bỏ qua cho tên này không?

Anh do dự

Trên thực tế, trong nhiều trường hợp Trần Thương rất tốt.

Trần Thương nói tiếp:

- Dù sao anh cũng phải giảm cân chút, tay béo quá sẽ ảnh hưởng đến năng lực của anh.

Cậu đồng nghiệp kia nín nhịn, không dám cười, phát ra một tiếng kính nể

Hai tay Tiền Lâm run rẩy, dao của tôi đâu?

Đào Mật cười thầm.

Nói đùa trong phòng phẫu thuật là chuyện bình thường, Trần Thương thì không sao, Trương Hữu Phúc còn thích nói những câu chuyện cười tục tĩu, lúc đầu thường làm y tá đỏ mặt, nhưng bây giờ cô y tá nhỏ thường kể chuyện cười ngắn cho Trương Hữu Phúc nói đến chủ nhiệm Trương đỏ cả mặt.

Phẫu thuật thay van hai lá thực chất có nghĩa là van hai lá đã bị hẹp, van đã bị co rút nặng, bệnh lý dưới màng túi đã nặng, không thể điều trị bằng phương pháp tạo hình được mà phải thay van.

Có rất nhiều van bên trong tim, giữa tâm nhĩ và tâm thất, máu chảy qua các van, đây là cửa của tim, nhưng cửa này mở theo một hướng, khi co bóp tim sẽ mở một lần, giống như máy tự động.

Vì máu chỉ chảy được một chiều nên không thể chảy ngược lại, chức năng của van là chặn khi chảy ngược lại.

Tuy nhiên, van hai lá là cửa một chiều từ tâm nhĩ trái xuống tâm thất trái, khi van hai lá bị hẹp hoặc đóng lại không hoàn toàn, máu sẽ chảy ngược vào tim gây ra bệnh lý về tim.

Điều mà Trần Thương cần là thay van này bằng một cánh cửa nhân tạo mới, để nó có thể đóng vai trò như cũ.

Tuy nhiên, van hai lá còn thừa nhưng co cứng đã nghiêm trọng thì để lại cũng không ý nghĩa gì.

Anh chỉ đơn giản là cắt nó, gọi tắt là quá trình này là cắt van, nhưng không thể cắt bỏ quá nhiều để tránh làm tổn thương thành tâm thất.

Khi phẫu thuật đang diễn ra đều đặn như thế, Trần Thương đột nhiên bị choáng váng

Anh phát hiện ra vấn đề

Đó là, có một số khối máu nhỏ còn đọng lại trên thành của tâm thất trái.

Khiến anh toát mồ hôi lạnh.

Nếu không quan sát kỹ thì khó phát hiện ra vấn đề này

Chính là do thị lực của anh đã tăng lên 50% lúc này anh mới phát hiện ra thứ đó.

Chuyện này là sao?

Tiếp đó anh nhanh chóng nhìn chỗ van hai lá ban đầu.

Đột nhiên, có thứ gì đó đã xảy ra, nếu tim bình thường thì máu sẽ chảy không bị cản trở, nhưng khi hẹp van hai lá thì máu không thể chảy từ tâm nhĩ trái vào tâm thất trái với tốc độ bình thường

Hơn nữa, máu ứ đọng lại rất nhiều trong tâm nhĩ trái, máu càng quay về cùng tốc độ dòng chảy chậm liền có thể hình thành một cục máu nhỏ.

Và những cục máu đông này đều là bom hẹn giờ

Khi nói đến động mạch vành là bệnh tim mạch vành, còn khi đến mạch máu não là nhồi máu não

Hẹp van hai lá lâu ngày có thể dẫn đến thay đổi cấu trúc của tim, chẳng hạn như tâm nhĩ trái to ra

Sự mở rộng của tâm nhĩ trái có liên quan chặt chẽ đến rung tâm nhĩ, đây là nguyên nhân phổ biến nhất của thuyên tắc mạch máu tim.

Thảo nào người bệnh bị nhồi máu não liên tiếp hai lần trong một thời gian ngắn.

Mọi thứ đều có lý do.

Tuy nhiên, người bệnh này mang tình trạng đặc biệt này là do hẹp van hai lá.

Thành phần của Siro ho là gì?

Chính xác

Trần Thương bắt đầu quan sát dọc theo các mạch máu lớn.

Không đúng

Anh chợt nhận ra một điều, có lẽ mình đã đi sai hướng.

Bản thân khăng khăng liên hệ cơn nhồi máu và thuốc giảm ho với nhau.

Dẫn đến việc chỉ xem nguyên nhân hình thành thuyên tắc liên quan với Siro ho, trong khi bỏ qua nguyên nhân trực tiếp gây nhồi máu

Đó là rung tâm nhĩ

Phút chốc

Khi vừa phản ứng về điều này, trong đầu phát hiện tiến độ nhiệm vụ đột nhiên tăng 5%

Lúc này đây, anh vui mừng khôn xiết

Chẳng lẽ...

Siro ho này là nguyên nhân gây ra rung tâm nhĩ?

Chính xác

Rất có thể như vậy

Bản thân Codein Phosphat là một loại thuốc kích thích hệ thần kinh trung ương, sử dụng một lượng lớn nó có thể gây ra phản ứng xấu khiến nhịp tim nhanh hơn.

Việc này cũng không sao.

Nhưng nếu gây ra rung tâm nhĩ, điều này là khá nguy hiểm.

Rung tâm nhĩ là gì?

Chính sự co bóp không đều và kém hiệu quả của tâm nhĩ sẽ làm thay đổi nhịp đập tâm nhĩ, khiến tâm thất co bóp không đều, rung tâm nhĩ làm tâm thất hoạt động nhanh hơn.

Điều này có thể gây ra hàng loạt bệnh nghiêm trọng như thuyên tắc động mạch não, tắc mạch ngoại vi, thuyên tắc phổi, đột tử do tim

Vì vậy, nhiều trường hợp người bệnh cảm thấy hoảng hốt.

Nhưng khi rung tâm nhĩ thường xuyên tấn công sẽ xuất hiện các biến chứng.

Hãy nghĩ đến người bệnh đầu tiên bị thuyên tắc phổi và bị rung tâm nhĩ

Người bệnh thứ hai cũng có biểu hiện hồi hộp và rung tâm nhĩ gây ra nhiều cơn nhồi máu cơ thể.

Bây giờ người bệnh thứ ba vẫn bị nhồi máu

Lúc đầu, Trần Thương nghĩ rằng Siro ho có thể gây ra sự phá hủy nội mạc mạch máu, nhưng bây giờ có vẻ như nó tác động trực tiếp đến tim.

Nghĩ đến đây, anh càng thêm lo lắng.

Cả nước có bao nhiêu người bệnh mắc bệnh nhồi máu cơ tim?

Nếu loại Siro giảm ho này thịnh hành, điều gì sẽ xảy ra?

Mọi thứ dường như trở nên quá nghiêm trọng

Chương 837: Đại Bạo

Dược phẩm có tác dụng phụ có thể tiếp nhận

Nhưng khi tác dụng phụ cái thuốc này so với tác dụng bản thân nó còn nghiêm trọng hơn thì không thể nghi ngờ chính là một loại hành vi như uống rượu độc giải khát vậy.

Nhưng mà, hiện tại rốt cuộc hẳn nên đi nghiên cứu thế nào?

Trần Thương nhíu mày

Đúng rồi

Bỗng nhiên Trần Thương nghĩ đến một cái bảo bối

Hiện tại cần phải làm là trước hoàn thành xong phẫu thuật, trở về nghiên cứu một chút thật tốt.

Không ngờ, Trần Thương tuyệt đối không ngờ, một ca phẫu thuật như vậy hôm nay sẽ cho Trần Thương linh cảm lớn như thế.

Phẫu thuật tiến hành đâu vào đấy

Khâu lại

Quá trình cấy

Rất nhanh, van được thay thế thành công.

Sau đó là kiểm tra nhân tạo van đóng kín và công năng mở ra.

Công năng tốt đẹp

Sau đó, Trần Thương bảo y tá cho nhiều một chút nước muối lạnh một lần nữa để buồng tim.

Sau khi thanh lý hết những nơi bị thuyên tắc kia.

Người bệnh này cũng thật sự là một người có nguy cơ cao.

Bản thân chính là ba cao, độ phá hư trong mạch máu tương đối cao, nguồn gốc thuyên tắc rất nhiều, lại bởi vì van tim 2 lá chật hẹp, lại quá nhiều thuyên tắc tích góp ở bên trong tâm nhĩ, những nơi thuyên tắc hết lần này tới lần khác còn có thể lưu thông bốn phía với với rung nhĩ.

Những thuyên tắc "Chạy đi rừng gank" này, đối với "Đường trên mạch máu" mà nói, lại chính là đả kích trí mạng, không cẩn thận còn đưa "Đầu người"

Càng nghĩ Trần Thương càng cảm thấy một hồi sau khi trở về, chắc chắn phải nói chuyện với người nhà đối phương thật tốt một chút về tình hình của ông lão.

Trước khi khâu lại cần thoát khí.

Thật ra bên trong phẫu thuật mỗi một cái khâu đều vô cùng quan trọng, chắc chắn không thể thiếu.

Sau khi Trần Thương rót đầy nước muối sinh lí vào nhĩ trái và thất trái, lấy hết thể khí ra;

Sau khi hoàn tất khâu trái tim lại.

Trần Thương lại tiến hành thoát khí ở thất trái và phần gốc động mạch chủ lên.

Đào Mật đang chuẩn bị nghỉ ngơi bỗng nhiên nhìn thấy Trần Thương vậy mà tiến hành thông qua muối Cardioplegia bơm vào lỗ kim

Lần này, Đào Mật vội vàng ghi xuống.

Ai...

Nhìn Trần Thương phẫu thuật còn tốt hơn mấy nơi khác nhiều, chỉ là tri thức hơi nhiều, cần cẩn thận tỉ mỉ để tâm quan sát cả một ca phẫu thuật hoàn chỉnh.

Nhìn qua Tiền Lâm đứng bên cạnh hơi mệt chút, Đào Mật thở dài:

- Tiểu Tiền à, không phải tôi đây nói cậu, thực sự bớt mập một chút nha, ngoại khoa chúng ta đứng một ngày, cậu nặng như vậy sao có thể kiên trì nổi chứ

Tiền Lâm che mặt thở dài

Sao trước đây ông không chê tôi mập

Còn nói tôi thể lực tốt, có thể kiên trì làm phẫu thuật thật lâu

Hiện tại, sau khi Trần Thương nói tôi mập, toàn bộ đổi giọng.

Kẻ nịnh hót

Cỏ đầu tường

Trần chó chờ xem...

Tôi Tiền Lâm không...

Ngay lúc này, Trần Thương nhìn Tiền Lâm nói:

- Lão Tiền, anh đến kết thúc công việc đi, tôi trợ thủ giúp anh.

Tiền Lâm kích động ngẩng đầu:

- Thật?

Trần Thương gật đầu

Tiền Lâm do dự một chút.

Quyết định thử một chút

Được Trần Thương trợ giúp, Tiền Lâm thành công hoàn thành kết thúc công việc cuối cùng

Cái này tựa như là lần thứ nhất anh tự tay đụng vào trái tim nha?

Cảm nhận được cảm giác kim khâu xuyên qua tim, Tiền Lâm cảm giác nhân sinh của mình quả thật cao siêu

Sau khi phẫu thuật kết thúc.

Trần Thương sớm rời đi, Tiền Lượng nịnh nọt cười một tiếng:

- Thầy Trần đi tốt nha

Đồng Học Giáp mắt trợn tròn:

- Liếm chó! Thật là thơm

Tiền Lâm sững sờ, liếm chó? Ai vậy? Khẳng định không phải tôi, chẳng lẽ là chủ nhiệm?

Nghĩ tới đây, Tiền Lâm nhìn thoáng qua chủ nhiệm, nhìn thoáng qua Đồng Học Giáp.

Đào Mật cũng sững sờ

Rốt cuộc ai là?

Ba người rơi vào trong trầm tư.

Đây là một cái vấn đề đáng giá nghiên cứu thảo luận

...

...

Sau khi Trần Thương rời đi, vội vàng đi tiệm thuốc một chuyến, còn không có tìm tới VOLB Siro trị ho, trong bệnh viện cũng không dùng.

Trở lại cấp cứu, mở ra ngăn tủ của mình, lấy ra cái một bình Vu Y Siro trị ho trước đây.

Trần Thương trở lại văn phòng, trực tiếp lấy không gian ảo ra 【 giám định phù 】

Trần Thương vừa bắt đầu cho rằng đây là tác dụng tại nghi nan tạp chứng dùng để chẩn bệnh.

Nhưng mà hiện tại Trần Thương muốn tìm tòi thực hư, cái này có thể dùng để giám định hay không?

【 Giám định... Siro trị ho! 】

【Đang giám định... 】

【 Giám định hoàn tất

Thành phần:

Axit Photphoric Codeine, Axit Clohydric Ephedrine, Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine... 】

Nhìn kết quả giám định, sắc mặt Trần Thương lập tức vui mừng

Có thể kết quả chính là ở trên thân cái Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine này.

Khả năng này chính là công ty VOLB sau khi cải tiến Siro trị ho, họ thông qua cải tiến Axit Photphoric Codeine, hi vọng có thể hướng tác dụng ở trung tâm chống ho khan.

Sau khi giám định, Trần Thương kinh ngạc phát hiện mình có thể nhìn thấy cụ thể phần tử công thức thuốc, còn có tác dụng cụ thể của Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine kia.

Công thức phân tử này mặc dù nói rõ trên sách có, thế nhưng mà công hiệu thuốc cụ thể lại không toàn diện.

【 Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine: Trung tính chống ho khan, bình thường dùng cho ho khan không đờm, có công năng chống ho khan và giảm đau, tác dụng cường độ là Morphine một phần ba, có thể tạo được tác dụng hưng phấn hô hấp trung khu thần kinh.

Phản ứng phụ của thuốc: Bình thường liều lượng dùng nửa tháng trở lên, sẽ gây ra nhịp tim thất thường, có tỉ lệ chắc chắn xảy ra rung tâm thất, sẽ gia tăng nguy hiểm cho bệnh tim...

Phản ứng không tốt: Dùng số lượng lớn sẽ sinh ra khoái cảm và ảo giác, xuất hiện choáng váng, các loại phản ứng không tốt như nhịp tim quá nhanh. 】

Sau khi xem xong, Trần Thương lập tức sững sờ

Quả là thế

Trách không được chống ho khan hiệu quả tốt hơn so với hiệu quả của thuốc ho truyền thống nhiều như vậy.

Bởi vì Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine trung tâm chống ho khan và giảm cường độ đau, trọn vẹn là một phần ba lượng Morphine bình thường.

So với truyền thống phải nhiều hơn tận gần một nửa

Đây chính là tác dụng sau khi cải tiến à?

Nhưng mà, cùng lúc đó, cũng mang tới tác dụng phụ chính là nhịp tim trái tim thất thường, gia tăng nguy hiểm rung tâm thất, dẫn đến xuất hiện các loại bệnh biến chứng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi

Chân tướng, có lẽ đã ra tới

Hệ thống có lẽ chính là hi vọng thông qua cố gắng của mình, làm cho loại thuốc còn không thành thục này biến khỏi thị trường, để mọi người nhận đến tỉnh táo đi.

Đáng tiếc duy nhất chính là, mình lại tiêu hao thêm một cái bảo bối

【 Thẻ giám định: Số lượng 2. 】

Trần Thương không ngờ, thẻ giám định còn có công hiệu như vậy.

Sau đó công việc rất đơn giản, chính là tìm đơn vị nghiên cứu khoa học, lần nữa tiến hành động vật thí nghiệm đối với Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine bên trong Siro trị ho.

Trần Thương nghĩ đến hành vi của công ty VOLB, không khỏi hơi làm lòng người rét lạnh.

Một loại thuốc như vậy có thể thông qua FDA?

Thí nghiệm lâm sàng khẳng định không hoàn chỉnh à?

Ngay lúc này, bỗng nhiên Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

【 Đinh! Chúc mừng anh đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Chân tướng! Độ hoàn thành 100%! Anh sẽ nhận được phần thưởng phong phú! 】

【 Đinh! Chúc mừng anh nhận được ban thưởng: 1, thẻ đặc huấn + 1; 2, nhận được đẳng cấp + 2; 3, nhận được thống kê môn y học (cấp hoàn mỹ); 4, nhận được kỹ năng lâm sàng: Phẫu thuật mạch máu: thuật tắc mạch máu động mạch cấp tính xung quanh (hoàn mỹ); 5, nhận được thuốc nước cường hóa x 2! 】

Trần Thương sững sờ

Mẹ nó...

Nhiều như vậy à?

Hệ thống anh lần thứ nhất hào phóng như vậy?

Tôi...

Còn muốn nhiệm vụ ẩn, có thể chứ?

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ tiếp theo, vạch trần âm mưu Siro trị ho của VOLB, hoàn thành nhiệm vụ nhận được ban thưởng số lượng lớn! 】

Chương 838: Nhanh! Nhanh! Nhanh

Trần Thương nhìn vào lời nhắc nhiệm vụ mới và cân nhắc một lúc.

Hệ thống không yêu cầu anh hoàn thành nó một mình có nghĩa là anh có thể tìm một số người trợ giúp.

Nhiệm vụ như vậy, lực ảnh hưởng của bản thân quá nhỏ, thậm chí Trần Thương còn lo lắng sẽ bị sát thủ do công ty VOLB phái tới xử lý như trong tiểu thuyết...

Cho nên, chuyện này, không nên nóng vội, mọi chuyện phải được sắp xếp hợp lý.

Trần Thương phải tìm một vài người đáng tin cậy để cùng nhau tiến hành nghiên cứu, đặc biệt là về dữ liệu lâm sàng.

Nghĩ vậy, Trần Thương trực tiếp đến phòng làm việc, lấy tất cả hồ sơ bệnh án của ba người bệnh bị tắc nghẽn do dùng Siro ho ra rồi yêu cầu y tá trực giúp in một bản.

Trần Thương dự định hôm nay sau khi đi về, tốt nhất là nên lấy được kết quả nghiên cứu dữ liệu lâm sàng về Siro ho của công ty VOLB, nhưng... chuyện này chắc chắn rất khó.

Nếu có dữ liệu lâm sàng ban đầu, sẽ có thể nhận được một số manh mối hữu ích.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Trần Thương ngồi đó, nhìn phần thưởng vừa nhận được.

Một thẻ đào tạo đặc biệt, rất tốt

Tuy nhiên, điều khiến Trần Thương thích thú nhất là kỹ năng thứ ba: thống kê y học (cấp hoàn mỹ).

Đây là kỹ năng mà Trần Thương đang cần nhất.

Có thứ này, dữ liệu thử nghiệm chắc chắn sẽ còn mạnh hơn nữa.

Phải biết rằng, việc làm một bài luận văn đạt điểm cao đòi hỏi phải phân tích dữ liệu thực nghiệm để đưa ra kết quả. Nếu có kỹ năng thống kê tuyệt vời, SCI, về cơ bản là một thứ khốn kiếp Trần Thương cũng có thể viết ra một bài luận thừa sức đạt điểm cao.

Trần Thương theo bản năng bỏ qua phẫu thuật thuyên tắc mạch máu, ừm, anh nhìn bình thuốc cường hóa

Lần này sẽ là gì?

Hai mắt Trần Thương lóe lên ánh sáng màu xanh

Chắc chắn phải tăng thêm sức chịu đựng
Chắc chắn phải tăng thêm sức chịu đựng
Trần Căng nhìn kỹ lại, cả người chấn động
Tôi ném em gái ngươi... (Câu chửi thề)
[Thuốc cường hóa: tăng 50% tốc độ phản xạ thần kinh vĩnh viễn!]
Tay Trần thương run lên
Tốc độ phản xạ thần kinh
Trần Thương gần như phun ra máu.
Trần Thương nén ý định muốn cất hai thứ vào nhà kho và không bao giờ thu nhận lại.
Nhưng đã vô tình chọn sử dụng tất cả
【Đinh! Xin chúc mừng, tốc độ phản xạ thần kinh của anh đã tăng gấp đôi! 】
Một bình được tăng 50%, và hai bình sẽ được nhân đôi
Điều này có nghĩa là anh đang đặc biệt nhạy cảm?
Tay Trần Thương run lên, cái này... sẽ không bị giảm một nửa thời gian, đúng không? Chẳng lẽ còn nhiều hơn thế? ?
Nếu là như vậy, Trần Thương thực sự là khóc không ra nước mắt.
Đúng lúc này, y tá Nhạc Nhạc vỗ nhẹ lên người Trần Thương.
Thân thể Trần Thương khẽ chấn động
- Ôi, đau quá
Nhạc Nhạc cũng sửng sốt trước giọng nói quyến rũ của Trần Thương:
- Chủ nhiệm Trần… Anh bị bệnh à? Tôi chỉ vỗ nhẹ anh một cái, đừng tức giận như vậy, lại còn đau quá…
Trần Thương đỏ mặt, điều này... có nghĩa là anh đang trở nên nhạy cảm hơn?
Nếu đây là một ca phẫu thuật như đã nói, bất kỳ thao tác tinh vi nào cũng có thể có một thao tác rất tinh diệu
Điều này chắc chắn có lợi cho việc tự mình mở ra cánh cửa phẫu thuật tinh vi, chẳng hạn như phẫu thuật tuyến giáp, phẫu thuật thần kinh...
Nhưng...
Loại tăng tốc độ dẫn truyền thần kinh và độ nhạy cảm này, Trần Thương cảm thấy nếu chạm vào có phải cảm giác sẽ tăng gấp đôi?
Vậy...
Cảm giác sảng khoái sẽ nhân đôi? ??
Trần Thương đột nhiên trở nên tò mò.
Anh cảm thấy rằng mình nên về nhà và nghiên cứu một chút

Những lợi ích là gì?
Bất lợi là gì?
…
Vừa ra ngoài, Trần Thương đã nghe thấy có người la hét bên ngoài.
- Thứ các người bán ở khoa cấp cứu đều là thuốc giả và đều có tác dụng phụ
- Thật là ức hiếp dân thường chúng tôi mà
Trần Thương khẽ biến sắc, không quan tâm đến việc "chơi đùa" với bản thân, vội vàng đi ra ngoài.
Anh thấy nơi La Châu đang giải thích cho người bệnh.
Trần Thương vội vã chạy tới
Nhìn thấy người bệnh là một người đàn ông trung niên, tay cầm hộp thuốc nhìn chằm chằm La Châu, vẻ mặt hơi dữ tợn
Trần Thương vội hỏi:
- Làm sao vậy?
Người nọ liếc nhìn Trần Thương, nhanh chóng hỏi:
- Vị bác sĩ này! Anh phân xử cho tôi đi, đúng rồi, chủ nhiệm của các người đâu, tôi muốn khiếu nại với ông ta
Trần Thương nhẹ nói.
- Tôi là chủ nhiệm đây, hãy nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra.
Người đàn ông nghe xong thì vội gật đầu:
- Là thế này, bố tôi năm nay đã 70 tuổi, mắc bệnh tim mạch vành và nhồi máu não, họ lại kê đơn thuốc này cho chúng tôi
- Kết quả là sau khi tôi đem thuốc về cho ông ấy uống, bệnh viêm dạ dày lại tái phát, hiện tại ông ấy cảm thấy cả người đều khó chịu. Khi đó tôi đã nói với anh rằng bố tôi bị bệnh dạ dày rồi, anh còn kê cho tôi uống thuốc này
Trần Thương cầm hộp thuốc lên xem, thuốc viên Aspirin bao tan trong ruột, thuốc này là viên nén bao tan trong ruột
Làm sao lại có hại cho dạ dày?
Trần Thương cau mày
Hơn nữa, nhà sản xuất thuốc này là nhà sản xuất lâu đời, giá cả rất rẻ, vài xu một viên, La Châu chắc chắn không phải là lấy hoa hồng
Như vậy, nếu như vậy…
Đầu óc Trần Thương quay cuồng, đột nhiên nghĩ tới một khả năng
Trần Thương cũng sửng sốt trước tốc độ phản ứng của mình.
Tôi...

Tôi thực sự nhanh hơn

Cấu tứ nhanh nhẹn?

Phản ứng nhanh hơn và tốc độ suy nghĩ cũng nhanh hơn rất nhiều...

Trần Thương vui mừng khôn xiết

Người nhanh nhạy vừa rồi là Trần mỗ tôi đây

Trần Thương không ngờ rằng tốc độ phản ứng và tốc độ suy nghĩ giống nhau, và tốc đọ mà anh nghĩ về mọi thứ cũng nhanh hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Trần Thương ngẩng đầu hỏi:

- Anh sử dụng thuốc này như thế nào?

Người đàn ông không có vẻ gì là muốn làm khó dễ mọi chuyện, có thể là do ông ta thực sự lo lắng cho cha mình

- Là như này, bác sĩ La yêu cầu chúng tôi uống thuốc này khi bụng đói, nhưng bố tôi bị bệnh dạ dày, chúng tôi không dám để ông uống thuốc khi bụng đói. Mà ông ấy còn bị nhồi máu não, bác sĩ lại dặn chúng tôi nên uống thuốc này hàng ngày.

- Không nhịn được nên hỏi một người hàng xóm bên cạnh, anh ta đọc nhiều sách y học nên hiểu biết nhiều, họ nói Aspirin này làm đau dạ dày, bảo chúng tôi nên uống sau bữa ăn. Mẹ tôi cũng cẩn thận lắm, mỗi lần ăn sáng, tôi lại đưa thuốc cho bố nhưng… bụng vẫn cồn cào khó chịu, vì tác dụng phụ của ông rất nặng nên kê đơn thuốc này, không đổi thuốc được

Lời người này nói cũng có lý và có chứng. Nhưng Trần Thương và La Châu nhìn nhau rồi bất lực.

Trần Thương giờ đã hiểu vấn đề nằm ở đâu

Anh nhìn người đàn ông và nói một cách bất lực:

- Mọi người thật là quá hồ đồ, bác sĩ đã nói uống thuốc khi đói bụng thì tức là có nguyên do cả.

- Mọi người cứ tùy tiện nghe những lời của người khác thì cần gì phải đến gặp bác sĩ.

Người đàn ông sững sờ:

- Ban đầu, uống thuốc sau bữa ăn sẽ làm hỏng niêm mạc dạ dày ít hơn uống thuốc lúc bụng đói, mọi người đều nói như vậy, đây là lẽ thường không phải sao?

- Nếu chúng ta uống khi dạ dày trống rỗng, tác dụng phụ có khi còn lớn hơn.

Người đàn ông nói thực sự hợp lý, không tìm ra sai sót.

Nhưng Trần Thương không khỏi mỉm cười nhìn người đàn ông:

- Suy nghĩ của anh thật sai lầm. Các loại thuốc khác nhau sẽ có chỉ định khác nhau của bác sĩ. Chúng tôi sẽ hướng dẫn người bệnh uống thuốc theo chỉ định. Chỉ có như vậy thì tác dụng phụ mới giảm thiểu được.

- Mọi người tình nguyện tin tưởng những người được gọi là hàng xóm, lại không muốn tin bác sĩ, kết quả khi xảy ra vấn đề, lại đến tìm bác sĩ, đây là có ý gì?

Chương 839: Cái Gì Là Lẽ Thường Chứ?

Nam thanh niên nghe xong, lập tức hơi xấu hổ

Anh cũng không phải loại người vô lại gì, chỉ nhìn thấy cha mình không thoải mái, trong lúc đang gấp gáp nên chạy tới khoa cấp cứu, vừa vặn nhìn thấy La Châu cho nên không nhịn được nói vài câu khó nghe.

- Đây là tôi gấp gáp, tôi sai rồi! Tôi thật xin lỗi bác sĩ La, nhưng mà... Cái thuốc này chẳng lẽ không kích thích được bệnh đau bao tử của cha tôi à?

Trần Thương lắc đầu.

Anh sở dĩ từ đầu không giải thích, ngược lại trực tiếp chỉ ra sai lầm của người bệnh, chính là muốn nói anh ra biết, là anh sai, không phải bác sĩ sai

Có một số việc là vấn đề lập trường

Trần Thương đứng rất thẳng.

Tôi không thể bởi vì anh là người bệnh, anh có thể đến cấp cứu chúng tôi muốn làm gì thì làm, nhục mạ bác sĩ chúng tôi.

Chúng tôi là cung cấp phục vụ chữa bệnh cho các anh, nhưng cũng không phải chỗ để các anh phát tiết cảm xúc.

Đặc biệt là sau khi biết các anh chỉ nghe đồn mà không tuân theo lời khuyên, ngược lại lúc xảy ra vấn đề, lập tức tới nhục mạ bác sĩ.

Nam thanh niên bị Trần Thương nói hơi đỏ mặt.

Mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Sau khi xin lỗi, lúc này Trần Thương mới giải thích nói:

- Thuốc Aspirin bao tan trong ruột bản thân nên bụng đói mới ăn! Sau bữa ăn uống thuốc ngược lại sẽ tổn thương niêm mạc dạ dày

Nam thanh niên sững sờ, trừng to mắt:

- Sẽ không chứ? Cái này sao có thể! Làm gì có chuyện sau bữa ăn uống thuốc làm cho dạ dày không tốt... Đây là lẽ thường...

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói:

- Cái gì là lẽ thường chứ?

- Cái anh mua chính là Aspirin bao tan trong ruột, loại Aspirin này bên ngoài có một tầng màng mỏng, bản thân thứ màng mỏng sẽ không bị a-xít dạ dày hòa tan, vì lẽ đó sẽ không xảy ra tác dụng tại dạ dày, càng sẽ không bị dạ dày hấp thu, tất nhiên sẽ không xảy ra phản ứng, vậy còn tác dụng phụ là gì?

- Nếu như dùng khi bụng đói, tình huống dạ dày không có vật gì bên trong lại có cả axit, màng mỏng cũng sẽ không vỡ trong hoàn cảnh axit này, trực tiếp tiến vào đường ruột, cuối cùng phát huy hiệu quả, bắt đầu chiết xuất trong tính kiềm của đường ruột.

Nhưng nếu như uống thuốc sau khi ăn cơm, dạ dày xen lẫn đồ ăn, chịu ảnh hưởng bởi độ PH trong đồ ăn, lúc này bên trong dạ dày không chắc chắn sẽ có tính axit, hơn nữa còn có ma sát với mấy đồ ăn, màng mỏng ngoài Aspirin có thể sẽ bị chiết xuất sớm, di tán bên trong dạ dày, tổn thương niêm mạc dạ dày.

Nam thanh niên đùa vui ồn ào vốn đã hấp dẫn đến không ít người bệnh, nghe thấy lời Trần Thương nói, lập tức mọi người xung quanh cũng trợn tròn mắt

Thì ra...

Mấy lẽ thường họ cho là đúng đều đã sai hết.

Bác sĩ người ta kêu anh làm sao ăn thì ăn như thế đi, mỗi ngày tự cho là đúng, lấy võ mèo cào bản thân không biết học chỗ nào, so sánh với kiến thức chuyên nghiệp của người ta, đây không phải rõ ràng kiếm chuyện cho vui đâu chứ

Lời Trần Thương nói rõ ràng dễ hiểu, bản thân chính là có lý có cứ nói rõ vấn đề.

Chuyện này, cũng rất nhanh được giải thích rõ.

Nam thanh niên đỏ mặt xấu hổ vô cùng, thở dài.

Cũng không già mồm, quay người nhìn qua La Châu, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Bác sĩ La, đều tại tôi, là tôi không tốt, làm cô thêm phiền toái rồi! Tôi hôm nào sẽ đưa cờ thưởng cho cô, nói xin lỗi cô

- Thực tế là xin lỗi, tôi... Tôi sẽ không quấy rầy mọi người nữa.

Nam thanh niên xấu hổ nhìn thoáng qua La Châu, cũng cúi đầu xin lỗi cười một tiếng với Trần Thương, rồi đứng dậy rời đi.

Quần chúng vây xem xung quanh cũng hít sâu một hơi.

Xem ra sau này không thể tùy tiện nghe người khác nói loạn.

Nghe lời của bác sĩ cho cẩn thận không được à?

Sau khi mọi người tản đi, La Châu nhìn qua Trần Thương, cười xấu hổ:

- Gây phiền toái cho anh rồi.

Trần Thương cười cười, vỗ bả vai La Châu:

- Đây là địa bàn của tôi, tôi lại không che chở cô được à?

La Châu cười một tiếng, nhẹ gật đầu.

Thật ra, La Châu cũng bởi vì Trần Thương là đồng học với mình, càng thêm không muốn kiếm chuyện chơi, không nguyện ý để Trần Thương bị làm khó.

Làm anh em làm bạn bè, bản thân chính là vì hai bên nghĩ nhiều một chút, ngày thường Trần Thương vốn là đối đãi với mình có thừa, chính mình không thể để người ta kiếm chuyện với anh được.

La Châu phát hiện, thứ mình cần phải học tập thêm vẫn có rất nhiều.

Cách đối nhân xử thế, học thuật tri thức, đạo lí đối nhân xử thế vân vân...

Vừa rồi, chuyện aspirin bao tan trong ruột, chính mình mặc dù cũng hơi hiểu một chút, nhưng mà... Lại không thể nào giải thích cho người bệnh hoàn hảo được như thế.

Làm bác sĩ, thật phải liên tục đề cao trình độ của mình, giai tiếp tốt hơn, lại thêm cơ sở lý luận vững chắc! Cứ như vậy, mới có thể phục vụ vì người bệnh tốt hơn.

Người bệnh và bản thân bác sĩ cũng không phải đối thủ với nhau, mà là thống nhất đứng tại một mặt trận, đối kháng với bệnh tật.

Chuyện này, cũng trách chính mình

La Châu nghĩ lại một chút, tiến vào văn phòng.

...

...

Khi Trần Thương đang chuẩn bị rời đi, điện thoại của Từ Nhu vang lên.

- Alo? Quản lý Từ, có chuyện gì vậy?

Bên này Từ Nhu cười cười xấu hổ:

- Bác sĩ Trần, có chuyện phải nói cho anh một chút, chính là bà chủ Trương của cửa hàng Toyota 4S bên này, là hộ khách của anh, khi bà ấy biết được cha mẹ anh định mua xe, chắc chắn muốn tặng cho bọn họ một chiếc Prado.

Trần Thương nghe xong, lập tức sững sờ, cái này cũng không thể đưa đại nha, một chiếc xe hơn mười vạn tệ đó

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Quản lý Từ, cô gửi vị trí qua cho tôi đi, lập tức qua liền đây.

Cửa hàng 4S như nhau, đều là ở bên ngoài thành phố, dù sao chiếm diện tích lớn như vậy, đối với thị trường thành phố mà nói chi phí đất đai quá cao.

Đi xe được nửa giờ, cuối cùng Trần Thương dừng lại ở một cửa hàng Toyota 4S.

Sau khi Trần Thương tiến đến, Từ Nhu vội vàng ra đón.

- Bác sĩ Trần, ở bên trong đây.

Trần Thương gật đầu, sau khi đi theo Từ Nhu vào, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đây là sản phẩm của chính mình

Người phụ nữ nhìn thấy Trần Thương, vội vàng cười đón:

- Bác sĩ Trần, đã lâu không gặp

Trần Thương lập tức cười cười, vị này Trần Thương có quen biết qua, lúc ấy là cùng Phó Ngọc Phương cùng đi vi chỉnh, trong một đám hộ khách thuộc về mình sớm nhất.

Lúc ấy giá cả Trần Thương chỉnh hình không cao, 20 vạn.

Hiện tại 20 vạn... Chắc là muốn hẹn trước cũng hẹn trước không được.

Người phụ nữ năm nay 38 tuổi, giữ gìn sức khỏe tốt, thân hình thướt tha vẫn còn.

Trần Thương cười nói:

- Chị Trương, đã lâu không gặp, khí sắc càng ngày càng tốt, không ngờ chị Trương lại lợi hại như vậy, mở được một cửa tiệm lớn như thế.

Người phụ nữ hào phóng cười một tiếng:

- Tôi cái này có gì đặc biệt hơn người, tổ tiên phù hộ mà thôi, cậu mới thật là có bản lĩnh! Đúng rồi... Tiểu Trần, đây cũng là cậu không đúng nha, mua xe không tìm tôi, có phải là chướng mắt xe chúng tôi hay không nha.

Trần Thương cười cười, vội vàng giải thích.

Người phụ nữ nói:

- Nếu không nhờ quản lý Từ, tôi cũng không biết đâu, là như vậy, tiểu Trần, làm người chị tôi cũng không thể hố cậu, có cái gì tôi đều sẽ nói với cậu một chút.

- Mục đích mua xe của cha cậu là gì, tôi cũng biết rõ, đa số thời gian là lái đi trong thôn thôi, cái khác thì chưa nói, tính năng việt dã Prado chúng tôi vẫn rất tốt, động lực cũng tốt, hơn nữa không gian bên trong to lớn, xe cao khoảng chừng 190cm, độ rộng xe cũng là 190cm, toàn bộ 5 mét, bảy chỗ ngồi năm cửa, động cơ đặt trước, dẫn động 4 bánh, mã lực lớn, hộp số tự động 6 cấp...

- Hơn nữa, về việc tự mình ra ngoài chạy xe đi du lịch mà nói, chiếc này tôi vẫn là cảm thấy rất ưa thích, cảm giác thử nghiệm ngồi xe rất không tệ.

Người phụ nữ đối với xe ngược lại rất quen thuộc, há miệng nói.

Chương 840: Thông Gia Gặp Mặt

Trần Đại Hải nghe mà động lòng không thôi.

Loại này xe hoàn toàn chính xác so với Buick GL8 còn tốt hơn quá nhiều, nhưng mà... Đắt vô cùng đó

Mà người phụ nữ bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Trần, quan trọng nhất chính là, chiếc Buick gần nhất thật không quá an toàn, nếu như cậu ưa thích Buick, qua một thời gian ngắn nữa, tôi cũng có bạn bè mở cửa hàng Buick, tôi không cần gì lừa cậu đúng không?

Trần Thương đối với xe đúng thật là không hiểu.

Sau khi nói một phen, Trần Thương và Trần Đại Hải cùng thử xe một chút, cảm giác này, so với Panamera của Trần Thương đều muốn bá đạo hơn.

Khẳng định là hao xăng

Nhưng mà nghĩ đến hoàn cảnh thích ứng tương đối nhiều, quan trọng nhất chính là vấn đề hệ số an toàn.

Trần Thương nhìn cha mình cũng thật sự ưa thích, quả quyết đưa ra quyết định.

Người phụ nữ nhìn thấy Trần Thương ưa thích, lập tức cười nói:

- Tiểu Trần, vấn đề bảo dưỡng xe cậu cũng không cần quản, xảy ra vấn đề lái tới, chị đây tìm người sửa cho cậu.

- Còn về chi phí, cậu cũng không cần nói, lúc đầu khi tôi chỉnh hình có thể bớt đi nhiều tiền như vậy.

Người phụ nữ quả thực là không cần tiền, còn đưa một đống đồ lớn, một tấm thẻ Sinopec 5 vạn khối tiền dầu.

Điều này làm cho Trần Thương rất là xấu hổ

Dù sao xe này lăn bánh phải gần 70 vạn, thượng vàng hạ cám mà tính đến, cho ưu đãi rất nhiều, lại còn bảo dưỡng, lại còn sửa chữa, còn có dầu thẻ.

Chị Trương cũng thật quyết tâm

Khi Trần Thương thực rất xấu hổ, người phụ nữ xấu hổ nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, tôi lần trước thấy Phó Ngọc Phương làm ngực... Tôi cũng muốn làm một chút, cậu xem khi nào có thời gian, giá tiền thương lượng là

được, chúng ta nhất mã quy nhất mã, coi như giúp chị bận bịu một chút, thế nào?

Trần Thương gật đầu, không có từ chối.

Người cùng người vốn chính là phải có qua có lại.

Trần Thương để Từ Nhu cẩn thận hẹn trước cho chị Trương, rút thời gian tới làm.

Mà chị Trương liên hệ giúp Trần Đại Hải mua chiếc xe này, trong vòng hai ngày làm xong tất cả thủ tục, hứa hẹn chọn lựa một cái biển số xe tốt.

Điều này làm cho Trần Thương không khỏi cảm khái.

Mở cửa hàng 4S, thật là không phải có tiền là có thể, không ít người đều là con của lãnh đạo nha

Có điều, những này với Trần Thương cũng không có quan hệ quá lớn.

Khi rời đi, đầy mặt Trần Đại Hải là tia sáng lấp lóe, ngẫm lại cũng hơi chờ mong.

Không ngờ nha

Mình đời này cũng có thể lái lên xe tốt như thế.

Prado không nói những cái khác, nhìn qua chính là cực kỳ ngang ngược, hướng chỗ ấy vừa để xuống, thoạt nhìn chính là cảm giác dũng mãnh vô cùng.

Cái này với tính cách Trần Đại Hải cũng giống nhau đến mấy phần rồi.

Theo cách Dương Giai Tuệ nói chính là, khi Trần Đại Hải xào rau xóc muỗng, cũng vẫn rất thô bạo

Trước đây cũng là coi trọng sự nhiệt tình dũng mãnh này của Trần Đại Hải, không ngờ cứ như vậy lập tức đã qua nhiều năm thế rồi.

...

...

Buổi sáng chủ nhật sau khi ăn sáng xong, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân thật sớm đã đi tới siêu thị, tỉ mỉ lựa chọn mua một đống đồ ăn lớn.

Trong nhà Tần Hiếu Uyên, phòng ăn và phòng bếp cùng một chỗ, bàn ăn rất lớn, bảy tám người không thành vấn đề.

Hai người suy nghĩ, tiệm cơm mặc dù thuận tiện, nhưng mà cuối cùng không tự tại bằng trong nhà.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là vấn đề về tấm lòng, muốn tự mình xuống bếp, đối đãi với ba mẹ Trần Thương.

Dù sao nói thật, sau này thế nào cũng là thân gia, chính mình chỉ có đứa con gái như vậy, cho dù là Tần Hiếu Uyên hay là Ký Như Vân, đều ưa thích đứa bé Trần Thương này, cũng là thật lòng thật ý biểu hiện với người ta.

Hai người từ chín giờ sáng đã bắt đầu bận rộn, muốn chuẩn bị ra cả bàn cơm trưa phong phú.

Mà Tần Duyệt thì thật sớm đã đi vào khách sạn, nói chuyện phiếm cùng với cha mẹ Trần Thương.

Có điều sau khi Tần Duyệt nhìn thấy Trần Lạc, lập tức cười nói:

- Bề ngoài anh so với anh mình đẹp mắt hơn nhiều, xem xét tựa như là sao ngôi lớn ý.

Trần Lạc lập tức xấu hổ, kêu một tiếng:

- Chị! Chị cũng thật xinh đẹp.

Mọi người cũng cảm thấy gọi chị so với chị dâu sẽ thân thiết hơn, vì lẽ đó Trần Lạc trực tiếp gọi Tần Duyệt là chị luôn.

Khi buổi trưa, Tần Duyệt mang theo người một nhà vào trong nhà, khoảng cách không xa.

Lộ trình từ khách sạn đến cư xá cũng chỉ không đến mười phút, trong đó còn đi ngang qua công viên.

Lúc đầu Trần Đại Hải còn hơi câu nệ, có điều, loại trạng thái này dần theo sự nhiệt tình đối đãi của Tần Hiếu Uyên, sớm đã tan thành mây khói.

Dương Giai Tuệ dở khóc dở cười nhìn Trần Đại Hải và Tần Hiếu Uyên bắt đầu chém gió mình trâu bò thế nào

Vừa nói mình trước đây một người có thể uống ba cân rượu trắng

Vừa nói khoác chính mình có thể uống một thùng bia cộng thêm một chai rượu trắng

Dù sao, nam nhân và nam nhân ở cùng một chỗ, nếu thật là uống nhiều, lời này coi như thật nói.

Lúc này, Ông Tần chẳng có chỗ nào đau lòng vì rượu, trực tiếp một chai lại một chai lấy hết ra ngoài:

- Anh Trần, tôi cho anh biết, sau này nếu không có rượu, cứ nói với tôi, tôi để... Cái này ai? Đúng! Tôi để Trần Thương đưa qua cho anh, chỗ tôi không thiếu rượu, rượu tốt gì cũng có hết

Trần Đại Hải càng là nhếch miệng cười ra:

- Anh Tần à, anh xào đồ ăn giảm lại ít chút, lần sau tới nhà của tôi, tôi cầm nhà gà mái ra nấu, nấu cho anh vài món ăn, chúng ta phối thêm rượu kia, này mới thơm nha

- Tôi đã nói với Duyệt Duyệt, chờ khi hai người về hưu, đến thôn Nam Sơn ở lại, tôi sửa sang phòng ở cho các anh, các anh mùa hè coi như khách du lịch tới chơi, không khí trong thôn tốt, hoàn cảnh tốt, ăn cũng sạch sẽ

Hai người anh một câu tôi một câu, ngồi cùng nhau.

Dương Giai Tuệ và Ký Như Vân cũng ngồi hàn huyên.

Cái này giữa trưa nhìn hai người đã uống tới như vậy, cũng là dở khóc dở cười.

Khi nói xúc động của mình, Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ bắt đầu lau nước mắt

Ôm bả vai Trần Đại Hải:

- Anh Trần à, tôi cho anh biết, tôi cả một đời chỉ có một cái cô con gái như vậy, tôi chỉ muốn nó có thể có một cái nhà chồng tốt, hôm nay tôi thật vui vẻ nha

- Thật, sau khi nhìn thấy vợ chồng anh, tôi là thật vui vẻ, đều là gia đình nghiêm túc, anh xem, thằng nhóc Trần Lạc kia cũng không tệ

- Tôi nhìn thấy các anh, tôi cũng an tâm nhiều nha

Tần Duyệt nhìn thấy ba mình khóc, cũng là mũi chua chua.

Tần Hiếu Uyên uống nhiều à?

Cũng chưa, mới hơn nửa cân rượu vào bụng, thế nhưng rượu không say lòng người tự say. Mượn mấy vò rượu này muốn tâm sự những chuyện này cho thật tốt.

Chứ bình thường một người già đầu như ông, có mấy lời nói cũng thật xấu hổ.

- Con gái nhà tôi thế nào? Tôi không thiên vị đâu, chính là như vậy

- Hắc tâm bông vải! Con gái lớn không dùng được, hiện tại toàn bộ tâm tư đặt hết ở trên người Trần Thương, tôi còn không gả luôn con bé đi, rất nhanh cái quần của tôi đều phải bị nha đầu này trộm rồi

Một câu làm một bàn người đều cười lên ha hả.

Tần Duyệt vốn là còn chút cảm động, nhưng vừa nghe câu nói này lập tức cười khổ không thôi:

- Cha, cha nói nhăng gì đấy?

Tần Hiếu Uyên trừng Tần Duyệt một cái:

- Con đừng nói chuyện, lại nói, cha nói sai gì à?

Mặt Tần Duyệt đỏ rực trầm mặc, không còn lời nào để nói...

Chương 841: Sổ Hộ Khẩu Che Nóng Lên

Tần Hiếu Uyên bưng chén rượu lên:

- Tiểu Trần, đến, hai nhà chúng ta cùng lên đi, tôi luôn nói nha, cùng thằng nhóc nhà cháu uống chút, thế nhưng mà khẳng định cũng uống không qua cháu, nhưng mà nghe chú nói một câu.

- Phải đối với Duyệt Duyệt cho thật tốt, con bé này đơn giản, không tâm cơ, hiện tại tập trung tinh thần ngay tại trên người cháu, nếu như cháu phụ lòng Duyệt Duyệt nha...

Lời còn chưa dứt, Trần Đại Hải vỗ bàn một cái, hét lớn một tiếng:

- Nếu là nó dám bắt nạt Duyệt Duyệt nha, tôi đánh gãy chân chó của nó

Mọi người lập tức sững sờ

Nhìn Trần Đại Hải lộ ra cánh tay cường tráng, lòng đầy căm phẫn nhìn Trần Thương.

Tần Duyệt lập tức vui mừng:

- Chú ơi, uống chút trà.

Tần Hiếu Uyên sững sờ:

- Con gái, trà của cha đâu nhỉ?

Tần Duyệt nghe xong, lập tức sững sờ, đúng nha! Cũng là cha mình nghĩ chu đáo.

Vội vàng đứng lên, trở lại thư phòng, lấy ra mấy hộp lá trà, để ở bên cạnh:

- Đúng! Còn là cha nghĩ chu đáo, chú à, những lá trà này chú cứ cầm uống trước đi, tốt cho dạ dày trà, uống xong con lại lấy thêm cho chú

Ông Tần sửng sốt một chút, hơi choáng váng

Tình huống như thế nào?

Ý của cha là sao con châm trà cho chú mình, sao lại không châm trà lại cho cha chứ?

Đứa nha đầu này, ý của cha không phải hỏi lá trà của mình ở chỗ nào nha?

Ông biết ở chỗ nào mà

Còn nữa, con có thể chừa chút lại cho cha hay không

Ông Tần bất đắc dĩ lau nước mắt.

Nha đầu này, thật không thể lưu lại.

Bên này, Dương Giai Tuệ và Ký Như Vân trò chuyện cũng vô cùng hợp ý.

Một bữa cơm ăn đến ba giờ chiều, Trần Đại Hải và Tần Hiếu Uyên đều uống rất nhiều.

Hai người mỗi người một phòng ngủ tiếng ngáy rung trời.

Hơn năm giờ chiều hai người mới tỉnh lại.

Trần Đại Hải tự mình xuống bếp, buổi tối làm một chút món ăn thanh đạm, người một nhà ăn đồ ăn, thảo luận chuyện kết hôn giữa Trần Thương và Tần Duyệt.

Nên nói, không nên nói, đều phải nói.

Nói chuyện cưới gả không phải chuyện khác.

Đều phải nghĩ chu toàn một chút.

Bao gồm khi nào đăng ký kết hôn, khi nào đính hôn, khi nào kết hôn.

Đến mức chuyện phòng ở, Trần Thương cũng có phòng ở, cũng không đến mức nói cái khác.

Tần Hiếu Uyên cũng không hỏi, dù sao, tỉ mỉ nghĩ lại, Trần Đại Hải có thể có bao nhiêu tiền?

Lại nói, chính mình tìm là con rể, cũng không phải tìm thổ hào.

Nếu thật là tìm có tiền, Tần Hiếu Uyên có thể tìm mười tên tám tên, đều so với Trần Thương nhiều tiền hơn.

Thế nhưng mà, đây là hôn nhân, không phải mua bán, quan trọng nhất vẫn là phải tìm một người đáng tin cậy.

Ngày tháng kết hôn cụ thể, ý của hai nhà vẫn là chờ Trần Thương trở về kết hôn, nhưng mà trước tiên cầm giấy chứng nhận, tìm thời gian.

Sang năm, Trần Thương và Tần Duyệt ở thủ đô một năm.

Không đăng ký kết hôn cũng không thích hợp, thật nếu có con càng tốt.

Thuận lý thành chương kết hôn luôn.

Dù sao kết hôn cũng phải tìm ngày tốt lành.

ở Đông Dương không có thói quen đính hôn, thật ra, hai gia đình cùng một chỗ ngồi một chút, quyết định chuyện này, cũng coi như là đặt trước xuống hôn sự này rồi.

Tương đương với cha mẹ hai bên đã đồng ý.

Nhiều nhất tìm thời gian có thể tìm bạn bè thân thích ngồi một chút, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Cũng không có cái gì hình thức quá đặc biệt gì.

Thời gian buổi tối, tất cả mọi người nói rành mạch, rõ ràng.

Cũng không có gặp phải chuyện gì.

Điều này làm cho hai gia đình đều rất vui vẻ, nói trắng ra, còn là hợp ý.

...

...

Buổi tối Trần Thương đưa cha mẹ mình về khách sạn.

Tần Duyệt nhất quyết phải đến tiễn, Trần Thương bất đắc dĩ

Một hồi mình còn phải đưa Tần Duyệt trở về, tới tới lui lui mình chạy ba chuyến... Cầu cái gì nha

Khi đưa trở về Tần Duyệt, hai người tay cầm tay.

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Hiện tại, em cảm thấy đặc biệt an tâm, cũng đặc biệt hạnh phúc

Trần Thương bất đắc dĩ nhéo cái mũi của cô, cười nói:

- Sau này em chính là người của anh

Tần Duyệt khanh khách một tiếng:

- Anh đã lên kế hoạch khi nào chúng ta đăng ký kết hôn chưa, sổ hộ khẩu em đều che nóng lên, nhanh sắp có con nhỏ rồi nha

Bỗng nhiên Trần Thương cười một tiếng, nói:

- Ngày 22 tháng 2 năm 2020, thế nào?

Vào buổi sáng hôm sau, bên phía Trương tỷ phái người làm xong thủ tục xe lái thẳng đến dưới lầu khách sạn.

Rất phục vụ rất chu đáo, biển số xe càng làm cho ông Trần ưa thích ghê gớm: Đông A: CY999.

Chữ cái đầu của Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ thêm 999, cũng coi là ý tứ thiên trường địa cửu.

Ông Trần nán lại chỗ này cũng nhàm chán, chủ yếu là đau lòng một ngày mấy ngàn tiền phí ăn ở, quả quyết quyết định lái xe về nhà hóng mát

…

…

Cách ăn tết chỉ có nửa tháng.

Dương Giai Tuệ nhìn làn da Ký Như Vân sau khi xóa nếp nhăn, hàn huyên thật lâu cũng rất cảm động, Trần Thương để Từ Nhu trực tiếp đưa đến ở lại bệnh viện chỉnh hình Chí Tân, hai ngày này hộ lý trước một chút, tiếp đó chờ đến thứ tư, chuẩn bị phẫu thuật.

Trần Lạc về trường học, thu thập đồ một phen, cũng muốn xuất phát đi bên Hoành Điếm kia, trước khi đi Trần Thương cho cậu ta số điện thoại của Cận Thanh Chí, đồng thời gọi điện thoại hàn huyên vài câu, đối phương cũng rất khách khí đồng ý.

Mấy ngày nay Tần Duyệt không ở nhà, lại thêm không bên cạnh Trần Thương, cứ không làm gì là đi bệnh viện chỉnh hình Chí Tân xum xoe.

Hiện tại, xe của Trần Thương cũng trên cơ bản chạy tới trong tay Tần Duyệt, dù sao... Tần Duyệt cho rằng, giờ mình là nữ chủ nhân của xe, chuyện nên làm...

Người chính là như vậy, lái xe đã quen không dừng được

Thình lình không còn xe giống như thiếu một chút đồ vật vậy, lại thêm lười đi bộ.

Hiện tại, trong lòng Trần Thương nghĩ đều là như thế nào để làm thí nghiệm Siro trị ho lên động vật một chút, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tìm người hỏi một chút.

Thí nghiệm loại thuốc này trên cơ bản tìm đại học hoặc là căn cứ thí nghiệm và xưởng thuốc là tốt nhất, bởi vì những nơi này đều có nhân viên thành thục tới làm.

Nếu tới đại học, Trần Thương quyết định sau tan tầm tìm Tiền Lượng đi hỏi một chút, có điều, nếu là xưởng thuốc, Trần Thương bên này đã có sẵn.

Đó chính là bà xã của Trần Bỉnh Sinh.

Buổi sáng nhàn rỗi xong, Trần Thương tìm tới ông Trần, hỏi:

- Lão đại, xưởng thuốc bên kia của chị dâu bây giờ có thể làm thí nghiệm động vật không?

Trần Bỉnh Sinh sửng sốt một chút:

- Có thể, cũng không có vấn đề gì, nhưng...

Trần Bỉnh Sinh muốn nói công ty cũng sắp phá sản, có điều... Một cái thí nghiệm cũng không quan trọng, cùng lắm thì tìm quan hệ để tiểu Trần làm thí nghiệm một chút cũng không có vấn đề gì.

- Cậu phải làm khóa đề à? Tôi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho chị dâu cậu, đừng để cô hiện tại liền xử lý công ty...

Trần Bỉnh Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, công ty đã đến biên giới phá sản.

Trần Thương sững sờ, công ty phá sản?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi không làm khóa đề, là như vậy...

Nghĩ nghĩ, anh nói chuyện Siro trị ho VOLB với ông Trần nói một phen.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhíu mày nói:

- Bây giờ tôi hoài nghi, phản ứng thuốc với loại phía trên kia Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine còn không rõ, đặc biệt là đối với người bệnh có bệnh cũ, có gây ra phản ứng rung tâm nhĩ, mà cái phản ứng

không tốt này, cũng không nói rõ trong thuốc, chẳng qua là họ cường điệu giảm bớt tính ỷ lại vào thuốc.

Trần Bỉnh Sinh nghe Trần Thương xong, nhất thời ngây ngẩn cả người

Chương 842: Chuyển Cơ

Trần Bỉnh Sinh kích động nói:

- Tiểu Trần! Cháu mới vừa nói là thật?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, cháu có niềm tin rất lớn, dù sao hiện tại liên tiếp đã gặp mấy người bệnh cùng loại, cái này rất không bình thường.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, Trần Bỉnh Sinh hô hấp dồn dập

Công ty sản xuất VOLB Siro trị ho cùng một loại với viên nén ngậm ho cam thảo do công ty y dược An Húc Đông Dương của vợ Trần Bỉnh Sinh sản xuất.

Mà hai dược phẩm trong quá trình cạnh tranh, nhiều lần xung đột nhau

Thế nhưng mà, hết lần này tới lần khác sản phẩm của công ty VOLB mỗi lần đều có thể chiếm thượng phong, đây chính là uy lực của chứng nhận FDA.

Có điều, quốc nội đối với dược phẩm FDA đưa ra thị trường vẫn là cần một chút chương trình, đương nhiên, chủ yếu vẫn là phân tích số liệu lâm sàng của dược phẩm và thảo luận, cuối cùng tổng hợp phán đoán xong, mới có thể tiến nhập thị trường.

Hiện tại công ty y dược An Húc gặp phải hoàn cảnh khó khăn nghiêm trọng, dù sao đầu nhập cái kia nhiều nhân lực vật lực, nếu như không có bất luận thu hoạch gì, chuyện này đối với công ty y dược mà nói, là một lần đả kích nặng nề.

Công ty y dược thật là lợi nhuận rất cao, nhưng phí tổn nghiên cứu phát minh cũng rất cao, nếu như liên tục thất bại hai khoản thuốc, cho dù là những công ty lớn kia, cũng sẽ lâm vào bên trong hoàn cảnh khó khăn nghiêm trọng.

Lại thêm đừng đề cập công ty nhỏ như y dược An Húc lúc này.

Dưới sự cường thế xung kích của VILB, có lẽ rất nhiều xưởng trong nước đều sẽ đứng trước chuyện như vậy.

Sau khi Trần Bỉnh Sinh nghe thấy tin tức từ Trần Thương, trong lòng cực kỳ kích động, hưng phấn nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần! Lần này thật là cảm ơn cháu.

Trần Thương một mặt mờ mịt:

- Có ý gì...

Trần Bỉnh Sinh mới nói:

- Lần này công ty VOLB đưa Siro trị ho ra thị trường xong, hiệu quả trị bệnh rõ rệt, rất được hoan nghênh, công ty của chị dâu cậu họ sản xuất...

Sau khi Trần Bỉnh Sinh nói rõ sự tình chân tướng một phen.

Hai người nhất thời nhìn nhau cười một tiếng, họ cũng không ngờ sẽ trùng hợp như vậy

Nhưng mà sau khi Trần Thương nghe thấy, bất đắc dĩ thở dài, cải tiến hiệu quả bản thân Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine chống ho khan chừng gấp hai bình thường, tương đương với khoảng một phần ba Morphine, cái này hiệu quả tự nhiên sẽ có khác biệt rất lớn

- Chuyện này cháu trước đừng có gấp, tan tầm xong, vào trong nhà, chúng ta nói một chút chuyện này thật tốt

Lão Trần vội vàng nói:

- Cháu bây giờ xuất hiện, quả thực chính là một chuyện tốt to lớn

- Tiểu Trần, cháu thật là giúp chú đại ân

Bản thân ông Trần mấy tháng này chính là trong lòng nôn nóng bất an, nhìn vợ mỗi ngày bận rộn sứt đầu mẻ trán, thế nhưng chính mình lại vô năng bất lực, thực tế là cực kỳ bất đắc dĩ, hơn nữa, bản thân nghiên cứu khoa học thời gian dài chính là rất đốt tiền, hiện tại tài chính mắt xích của công ty đứt gãy, nhiều cổ đông đã không nhịn được muốn rút vốn.

Toàn bộ công ty y dược An Húc giống như nến tàn trong gió, tràn ngập nguy hiểm.

Không ngờ

Thực sự là không ngờ

Lúc then chốt gặp tiểu Trần.

Ông Trần hưng phấn vô cùng, mình rốt cuộc có thể giúp được vợ.

Trần Bỉnh Sinh vội vàng cầm điện thoại lên, bấm gọi vợ Cố Hân.

Qua rất lâu, điện thoại đều không có người nghe, hai phút sau, điện thoại gọi lại:

- Ông xã, vừa rồi... em đang họp, sao thế?

Giọng nói Cố Hân hơi mệt mỏi, bốn tháng giãy dụa, An Húc hình như khí số đã hết, hôm nay đại hội cổ đông, rất nhiều cổ đông đã chuẩn bị kỹ càng từ bỏ.

Hơn nữa tìm đến lại là công ty dược đối đầu Đông Thăng.

Sau khi công ty dược Đông Thăng chế dược thành công rất có thể hoàn thành đưa ra thị trường.

Mà nếu như thuốc này của công ty dược An Húc thành công sẽ thông qua thị trường kiểm nghiệm, cho phép đưa ra thị trường.

Nhưng hiện tại, đừng nói đưa ra thị trường, đã đến lúc gần như giải thể bị người thu mua.

Trần Bỉnh Sinh kích động nói đến:

- Bà xã, được cứu rồi! Thật được cứu rồi

Cố Hân bất đắc dĩ cười nói:

- Ông xã, không có chuyện gì, công ty bị thu mua em cũng là cổ đông, đến lúc đó thanh nhàn một chút, chuyện của công ty em cũng mặc kệ, em về chăm sóc gia đình, anh cũng không cần mệt mỏi như vậy.

Cố Hân là thật mệt mỏi, nếu thật bị chế dược Đông Thăng thu mua, cô có 40% cổ phần, căn bản không có quyền phát biểu.

Sau khi sáng lập tập đoàn An Húc, mưa gió nhiều năm như vậy, không ngờ mãi cho tới hôm nay.

Có lẽ lần này hội nghị kết thúc xong, công ty bị thu mua.

Trần Bỉnh Sinh lắc đầu:

- Không không không! Bà xã, anh không phải nói đùa, tiểu Trần, cậu ấy phát hiện công ty thuốc VOLB tồn tại vấn đề rất lớn, trong điện thoại nói không rõ ràng, em đừng vội

Cố Hân sững sờ

Siro trị ho VOLB có vấn đề?

Họ đã làm qua thí nghiệm động vật và thí nghiệm lâm sàng kiểm tra?

Làm sao có thể...

…

…

Cố Hân cúp điện thoại, nhìn ngoài cửa sổ, lộ vẻ do dự.

Hiện tại, lúc này y dược An Húc đã phá thành mảnh nhỏ, lòng tin của cổ đông đã mất.

Làm một công ty không cách nào mang đến ích lợi cho cổ đông, mà cũng không cách nào đưa ra thị trường, khả năng đã đến trình độ suy vong.

Sở dĩ chế dược Đông Thăng thu mua, cũng là hoàn toàn nhìn trúng những phối phương, căn cứ thí nghiệm hoàn thiện và dây chuyền sản xuất của An Húc.

Thật ra, đối mặt y dược nước ngoài xung kích, đối với trong nước mà nói bản thân chính là một chuyện rất có khiêu chiến.

Cải cách mở ra là chuyện tốt, nhưng... khi làm đại lượng y dược ngoại quốc tràn vào thị trường Trung Quốc, nếu chúng ta có sức hoàn thủ còn tốt,

nếu như không có... Mang tới hậu quả thật rất nguy hiểm.

Tư bản và khoa học kỹ thuật xâm lấn, là tàn khốc.

Y dược An Húc chẳng qua là một trong rất nhiều công ty.

Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Thông tin của Trần Thương đối với Cố Hân mà nói, có mấy phần tin tưởng hoàn toàn là xây dựng ở phía trên cơ sở mong đợi, tựa như là một người rơi vào trong sông bắt lấy cây cỏ cứu mạng, bất luận thật giả, luôn muốn thử một lần.

Nhưng... Cố Hân cũng sẽ không ngây thơ cho rằng Trần Thương nói thì chắc chắn là thật.

Mọi thứ còn cần phải thương thảo.

Có điều, hôm nay hội chuyển nhượng cổ quyền, có lẽ có thể kéo dài, dù sao cũng không quan tâm một ngày hai ngày.

Nghĩ tới đây, Cố Hân trở lại bên trong văn phòng.

Lúc này văn phòng đã lộn xộn.

Nhìn thấy Cố Hân tiến vào, Trương Thiên Thuận cười nói:

- Cố tổng suy nghĩ kỹ chưa?

Cố Hân nhìn Trương Thiên Thuận tư thái một mặt người thắng, cũng không tức giận, trên phương diện làm ăn loại chuyện này thấy quá nhiều.

Cố Hân nhìn ba vị cổ đông khác, mỗi người chỉ có 20% cổ phần, có điều hợp lại trọn vẹn 60%.

- Các vị, hôm nay nhà tôi có chút chuyện gấp, hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, đến mức chuyển nhượng cổ quyền, ba ngày sau, tôi sẽ cho ra tin tức.

Ban đầu ở khi tham gia cổ phần, có một điều kiện chính là cổ đông nguyên thủy có hạn quyền mua, mà xem như chủ tịch Cố Hân, càng là như vậy.

Trương Thiên Thuận nhất thời sững sờ, mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ... Cố tổng là cảm thấy không hài lòng về giá cả à?

- Hiện tại giá thị trường cô cũng rõ ràng, chẳng lẽ chắc chắn phải đợi đến khi Siro trị ho VOLB toàn diện chiếm lĩnh thị trường, đến lúc đó, An Húc có thể lại càng không đáng giá.

Chương 843: Kế Hoạch Thu Mua

Cố Hân cười giễu một tiếng, thị trường ước lượng giá trị y dược An Húc khi cao nhất đạt đến hai ức, hiện tại ngay cả nhà xưởng, máy móc còn có các loại phối phương tính toán ở bên trong cũng có bốn năm ngàn vạn, Trương Thiên Thuận này không thể nghi ngờ đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

2000 vạn mua 60% cổ phần, đến lúc đó, thật ra Cố Hân 40% cũng không có uy hiếp gì.

Mấy cổ đông nhìn thoáng qua Cố Hân, hơi do dự, đều là cùng đi tới, mọi người đương nhiên là muốn bán cho Cố Hân.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ tình trạng này, đã không có người đồng ý bàn tiếp.

Chỉ là, ba ngày thì ba ngày, chờ một chút thì chờ một chút

Trương Thiên Thuận thấy Cố Hân không để ý tới mình, bất đắc dĩ cười cười, hiện tại 2000 vạn, ba ngày sau cũng sẽ không có giá trị này nữa

Hiện tại y dược An Húc vay ngân hàng hơn 1,000 vạn, cái này mua 2000 vạn thật ra cũng chính là 60% cổ phần cộng thêm vay ngân hàng.

Đến mức Cố Hân mua?

Đây căn bản không thể nào.

Hiện tại Cố tổng, đã hết đạn cạn lương.

Anh đã tìm hiểu rành mạch tất cả nội tình của cô, ông xã chỉ là một bác sĩ nhỏ ở bệnh viện, hiện tại Cố Hân căn bản không bỏ ra nổi tiền qua lại mua cổ phần khác của công ty.

Càng không có tiền đến giải quyết vay ngân hàng

Ba ngày?

Trương Thiên Thuận đứng dậy mang theo thư ký rời đi.

...

...

Buổi trưa, Cố Hân lái xe đến tiệm cơm đem chút đồ ăn ngon mang xong, lái xe về nhà.

Cô không có thời gian nấu cơm, cũng không yên lòng bảo mẫu, mỗi lần đều đặt cơm ở phòng ăn tại một nhà hàng, mang về nhà cho chồng và con ăn.

Cô cũng dùng phương thức của mình, đang làm tốt một người mẹ.

Về đến nhà, thu dọn một phen xong, Trần Thương và Trần Bỉnh Sinh trở về.

Không để ý tới ăn cơm, Trần Bỉnh Sinh trực tiếp nói:

- Bà xã, em ngồi xuống, anh để tiểu Trần nói với em một chút.

Cố Hân nhìn Trần Bỉnh Sinh hưng phấn như thế, nóng không được tò mò:

- Tiểu Trần, rốt cuộc là ý gì? Siro trị ho của VOLB có tác dụng phụ hay là?

Trần Thương trực tiếp móc ra mấy ca bệnh, nói:

- Chị dâu, là như vậy, em cũng là ngẫu nhiên phát hiện, nơi này là ba ca bệnh, người bệnh đều có trình độ khác biệt...

Trần Thương bắt đầu nói ra phát hiện của mình một lần.

Có điều anh tự nhiên ẩn đi một chút không thể nói.

Cố Hân cầm lên vội vàng nhìn lại, những thứ này... Có khả năng, nhưng... Cái này cũng không thể nói rõ tính phổ biến, không có đủ môn thống kê tác dụng, còn cần tiến một bước hoàn thiện nghiên cứu.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Chị dâu, hiện tại em đề nghị thành lập mô hình thí nghiệm, sau đó dùng Siro trị ho của công ty VOLB tiến hành thí nghiệm, quan sát có khả năng gây ra rung tâm nhĩ hay không.

Cố Hân cũng hơi ý động.

Chỉ là, cô cũng nói chuyện của công ty hôm nay một phen:

- Thật ra hôm nay nếu như không phải Tiểu Trần, khả năng cổ quyền công ty đã chuyển nhượng cho Trương Thiên Thuận của chế dược Đông Thăng.

Trần Thương nghe xong, bỗng nhiên trong lòng nhiều hơn mấy phần ý nghĩ.

Chính mình... Cũng có thể ăn 60% cổ phần này.

Nhưng... Vấn đề là có cần thiết hay không đây?

Trần Thương lập tức rơi vào trầm tư.

Nếu như đơn thuốc kép viên nén ngậm ho cam thảo hiệu quả xác thực rất không tệ, Trần Thương không phải là không thể được đầu tư một công ty thế này.

2000 vạn đã là giá tiền chép đáy.

Nếu như công ty có thể tiếp tục mang đến hiệu quả và lợi ích, Trần Thương 2000 vạn nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Nghĩ tới đây... Trần Thương rất có hứng thú với đơn thuốc kép viên nén ngậm ho cam thảo này.

Nếu như đến lúc đó cái này Siro trị ho VOLB lại đúng là xảy ra vấn đề, về sau cải tiến đơn thuốc kép viên nén ngậm ho cam thảo lại đúng là có sức cạnh tranh.

Điều này không nghi ngờ chút nào là một chuyện lợi nhiều hơn hại.

Trần Thương nghĩ tới đây, bất đắc dĩ hỏi:

- Chị dâu, trong nhà có thành phẩm thuốc công ty chị không?

Cố Hân gật đầu, đứng dậy từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp đơn thuốc kép viên nén ngậm ho cam thảo.

- Thật ra, hiện tại những dược vật này đã là thành thục trên thị trường, chúng ta và công ty VOLB giống nhau, làm đều là cải tiến, đồng thời cách làm chẩn bệnh giảm tính ỷ lại.

- Đơn thuốc kép viên nén ngậm ho cam thảo còn là theo phối phương truyền thống tiến hành cải tiến, tăng thêm thành phần hóa học mới, trước mắt đến xem hiệu quả, so với truyền thống phải có cải thiện rõ ràng, đáng tiếc, gặp Siro trị ho công ty VOLB.

Cố Hân bất đắc dĩ cười nói.

Trần Thương gật đầu, sau khi do dự một phen, vẫn Quyết định sử dụng thẻ giám định tìm tòi hư thực.

Dù sao, nếu như đây là một dược vật rất không tệ, đối với mình mà nói là một cơ hội buôn bán rất không tệ

【 giám định! 】

【 Đang giám định... 】

【 giám định thành công: Sản phẩm: Đơn thuốc kép viên nén ngậm ho cam thảo cải tiến khoản:

Thông qua tăng thêm các loại thành phần long não cùng dầu hồi bảo vệ, đồng thời thay đổi tỉ lệ thuốc truyền thống, mà cải tiến thành công thuốc khỏi ho tiêu đờm, hiệu quả rõ ràng

Phản ứng không tốt: Có buồn nôn nhẹ, tác dụng nôn mửa.

Thành phần: Chiết xuất cam thảo vì bảo vệ tính chống ho khan thuốc tiêu đàm;

Cải tiến tỉ lệ Opioid có tác dụng chống ho khan khá mạnh, tính ỷ lại thấp xuống.

Long não và dầu hồi có thể kích thích niêm mạc phế quản, tính phản xạ gia tăng bài tiết tuyến thể, pha loãng dịch đờm, khiến đờm dễ dàng ho ra;

Natri benzoat làm chất bảo quản.

Thành phần kể trên tạo thành đơn thuốc bào chế kép thuốc, có tác dụng chống ho khan khử đờm. 】

Kết quả hệ thống giám định là: Cải tiến thành công một thuốc khỏi ho tiêu đờm.

Trần Thương do dự một chút...

Có muốn mua vào hay không

2000 vạn

【 Giám định hoàn tất: Đề nghị mua vào! 】

Trần nhất thời sững sờ, mẹ nó, hệ thống nhân tính hóa như thế à?

Trần Thương nhịn lại kích động trong lòng

Cẩn thận suy nghĩ một chút.

Dựa theo thình huống phát triển của y dược An Húc, cho dù thuốc này không hiệu quả như vậy.

Nhưng mà chỉ cần vượt qua công ty VOLB đánh vào cửa ải khó, giá 2000 vạn mua được 60 % cổ phần cũng chắc chắn sẽ tăng giá trị

Dù sao lúc trước giá cũng đã tới khoảng 2 trăm triệu, hơn nữa phát triển trong thời gian ngắn như vậy, còn có rất nhiều thuốc đã phát triển lâu năm ở thành phố, nhìn chung còn có lợi nhuận.

Chẳng qua là lần này dốc hết tâm huyết đầu tư sửa đổi một loại thuốc, gặp chuyện như vậy.

Chỉ suy nghĩ trong chốc lát sau, Trần Thương vẫn cảm thấy tạm thời nên tin tưởng hệ thống

Công ty ổn định sẽ không lỗ

Hơn nữa, cuộc mua bán này lời có thể mua luôn được xe sang biệt thự làm ông chủ

Nếu thua lỗ còn có... Phục vụ phú bà ngực to chỉnh hình.

Không thì làm nhiều thêm mấy cuộc phẫu thuật là được rồi

Không thua thiệt

Trần Thương cắn răng một cái, quyết định.

Mà lúc này Cố Hân nói:

- Tiểu Trần, như vậy đi, một lát nữa tôi sẽ gọi chủ nhiệm nội khoa tim đến một chuyến, làm xong chuyện này sớm một chút.

Lúc ăn cơm, rất rõ ràng lòng Cố Hân hơi không yên, bên ngân hàng cũng bắt đầu gọi điện thúc giục vay tiền.

Cố Hân cũng đang không ngừng gọi điện thoại cho đối tác, xem có thể quay vòng một ít vốn không.

Chương 844: Mô Hình Nghiên Cứu

Sau khi Trần Thương do dự một chút, nói:

- Chị dâu, em có thể dầu tư vào công ty của chị

Lời này vừa nói, trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

Trần Bình Sinh không nhịn được nói:

- Thằng nhóc nhà cậu, biết đó là bao nhiêu tiền không? 2000 vạn! Không phải 20000

Trần Thương gật đầu:

- Em biết

Sau đó Trần Thương nói:

- Chị dâu, thật ra thì em rất coi trọng công ty y dược An Phúc

Hơn nữa em đồng ý lấy 2000 vạn mua 60% cổ phần của công ty

Cố Hân và Trần Bình Sinh bị lời nói của Trần Thương làm cho sợ hết hồn.

Bởi vì bây giờ y dược An Phúc không rõ sống chết

2000 vạn cũng không phải là số tiền nhỏ.

Trần Bình Sinh biết số tiền của Trần Thương đều là tiền khổ cực kiếm được, đều là từng bước từng bước phục vụ phú bà

Đây là nguyên lời của Trương Chí Tân...

Nhưng mà, tiền này cũng không phải là đổ xuống sông xuống biển

Nếu như không phải là xí nghiệp của dòng họ, có thể Cố Hân cũng muốn rút ra.

Dù sao dưới sự tấn công của VOLB, rất nhiều công ty cũng gặp chuyện.

Cho nên, chính là bởi vì như vậy, lúc này hai người nghe Trần Thương vẫn đồng ý cầm ra 2000 vạn mua cổ phần, nói thật hơi cảm động

Ông Trần hít sâu một hơi, nhìn Trần Thương, cười một tiếng, nhìn về phía Cố Hân lắc đầu một cái.

Ông không thể gài bẫy Trần Thương

Ở trong lòng ông, Trần Thương chính là hậu bối, tâm ý ông nhận, nhưng mà... Tiền vẫn nên thôi đi.

Quá nhiều

Ông Trần sợ mình không trả nổi...

Cố Hân cũng cười, vội vàng từ chối:

- Tiểu Trần, tâm ý của cậu chị xin nhận nhưng mà... Đây không phải là chuyện đùa đâu.

- Thương trường rất tàn khốc không có ân tình, sẽ không bởi vì cậu là người tốt thì sẽ được báo ơn.

- Chuyện này...

Trần Thương lắc đầu:

- Anh cả, chị dâu, em là thật lòng, nếu như em thật coi trọng y dược An Phúc thì có thể mua cổ phần không?

Cố Hân:

- Có thể mua, nhưng mà cần chị đi mua sau đó chuyển nhượng lại cho em.

Trần Thương gật đầu, lúc này nói:

- Chị dâu, chúng ta đi ngân hàng

...

...

Xế chiều hôm đó, Trần Thương chuyển thành công 2000 vạn, Cố Hân cầm 2000 vạn nặng trĩu, trong lòng bùi ngùi.

Sau đó,

Ông Trần trở về bệnh viện.

Mà Trần Thương với Cố Hân thì trực tiếp đi căn cứ thí nghiệm của công ty.

Sau khi lão chủ nhiệm căn cứ thí nghiệm biết ý tưởng của Trần Thương, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị.

Thí nghiệm trên động vật, đầu tiên là tạo mô, chế ra một ít con có bệnh cao huyết áp, bệnh ở động mạch tim và các loại bệnh ở chuột, sau đó đút thuốc, rồi kiểm tra.

Toàn bộ quá trình Trần Thương không hiểu, nhưng mà cũng không cần phải hiểu.

Kỹ thuật chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp làm là được.

Mà Trần Thương chợt nhớ tới một chuyện, không nhịn được hỏi:

- Chị dâu, mọi người không nghiên cứu qua VOLB à?

Cố Hân không nhịn được cười nói:

- Làm sao có thể không nghiên cứu

- Cậu không biết hiểu rõ mình nhất chính là đối thủ cạnh tranh mà? Số thuốc này mới vừa đưa ra thị trường, chúng ta đã bắt đầu nghiên cứu, thí nghiệm lâm sàng cũng làm mấy kỳ, mất mấy triệu, nhưng không thấy hiệu quả gì

Thí nghiệm lâm sàng rất đắt

Một người tham gia thí nghiệm lâm sàng, cũng phải một đến hai vạn.

Thật ra thì, bệnh viện thường xuyên sẽ tìm một số người tới coi như "Chuột bạch" tham gia thí nghiệm lâm sàng.

Tiền lương rất cao, một ngày được khoảng 3000, căn cứ vào các loại thuốc khác nhau, giá cả cũng sẽ khác nhau.

Thí nhiệm lâm sàn bình thường mất khoảng 4 ngày.

Mà ở nước ngoài loại chuyện này càng nhiều

Nước ngoài bao gồm cả nước Mỹ, rất nhiều người bệnh ung thư người căn bản xem thường bệnh, với rất nhiều công ty y dược đã nghĩ ra được một biện pháp.

Để cho những người bị bệnh này tham gia thí nghiệm lâm sàng miễn phí, tới kiểm tra tình trạng kháng thuốc của họ, cứ như vậy người bệnh vừa có thể tiết kiệm tiền chữa bệnh, công ty y dược lại có thể được số liệu lâm sàng phong phú.

Một công nhiều việc

Loại thủ đoạn này ở nước Mỹ rất thường gặp, rất nhiều bệnh viện thậm chí sẽ giúp người bệnh đề cử trở thành người thí nhiệm cho loại thuốc nào.

Dĩ nhiên, nếu như khi uống thuốc xảy ra vấn đề, công ty chữa bệnh sẽ chịu trách nhiệm.

Nhưng mà loại chuyện này cũng ít thấy, họ chính là thông qua loại số liệu này, đến các loại tác dụng phụ vân vân, quan sát là có ý nghĩa của môn thống kê hay không.

Có lẽ rất nhiều người cảm thấy không nhân đạo, nhưng mà tham gia giai đoạn III của thí nghiệm lâm sàn, trên căn bản đều là động vật thí nghiệm làm không biết bao nhiêu lần.

So sánh mà nói là tương đối an toàn.

Hơn nữa... Thứ như nhân đạo, nếu khó nói, thì không cần nói.

...

...

Trần Thương nghe Cố Hân là có số liệu lâm sàng, lập tức nói:

- Chị dâu, những số liệu này có thể cho em nhìn một chút không?

Cố Hân lập tức cười:

- Cậu lập tức sẽ là đại cổ đông của công ty, có gì mà không thể

Nghĩ tới đây, Cố Hân lập tức đứng dậy đi vào phòng hồ sơ, cầm ra toàn bộ kết quả và số liệu phân tích thí nghiệm đầu tiên.

Trần Thương nhìn số liệu rậm rạp chằng chịt, không những không có nhức đầu, ngược lại hơi phấn khởi

Lập tức nói với Cố Hân, họ tiến hành nghiên cứu công ty VOLB rất nhiều, chủng loại thí nghiệm lâm sàng cũng làm rất nhiều.

Nhưng mà, nếu như bình thường thì thí nghiệm lâm sàng đều là chọn nhóm người khỏe mạnh.

Có lẽ... Đây cũng là lí do không xuất hiện số liệu khác thường?

Nghĩ tới đây, Trần Thương liên lạc với chủ nhiệm căn cứ thí nghiệm, tìm một ít mô chuột bạch, trong đó bao gồm chuột bạch nhồi máu cơ tim, nhồi máu não, cao chi máu, cao huyết áp, bệnh tiểu đường, cùng tiến hành nghiên cứu

Chủ nhiệm căn cứ thí nghiệm lập tức kinh ngạc, đây là cần rất nhiêu tiền đó

Thí nghiệm dùng tạo mô thành chuột bạch thử giá cả hơn mấy trăm ngàn

Tính toàn bộ thí nghiệm, cũng mất khoảng mấy chục vạn đến hơn trăm vạn...

Trần Thương vừa nghe, lập tức cũng đau lòng vô cùng

Nghiên cứu khoa học phí tiền chỗ nào

Đó là đốt tiền

Cố Hân chính là cắn răng một cái:

- Chủ nhiệm Vương, làm đi, đều dùng hàng tích trữ của chúng ta

Dù sao công ty cũng phải bị thu mua, giữ lại cũng là giữ cho người khác

Trần Thương cũng không nhàn rỗi, lúc đi, trực tiếp cầm toàn bộ số liệu bản chính đi, buổi tối nghiên cứu một chút, hy vọng sẽ có một ít số liệu hữu dụng

Ngàn vạn lần không nên xem thường những số liệu này, thông qua phân tích khác nhau, hoàn toàn có được manh mối khác nhau

Trần Thương cảm thấy chỉ cần số liệu có khác thường, chỉ cần mình tìm góc độ khác nhau nhìn vào, có lẽ có thể phát hiện một ít manh mối bị bỏ sót

Dù sao bây giờ anh cũng là bác sĩ cấp thống kê học

...

…

Hai ngày nay, Trần Thương đột nhiên rơi vào trạng thái bận rộn

Là một chủ nhiệm của một khoa thì ca phẫu thuật không thể ít được, ở bên này dành thời gian để hoàn thành ca phẫu thuật cho mẹ, lại còn phải đi nghiên cứu lại số liệu.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương nghiêm túc nhìn khuôn mặt của mẹ sau hơn hai mươi năm.

Nếp nhăn, vết đen, tóc bạc...

Những thứ này như dao đâm vào tim anh.

Con người ta rồi sẽ già đi, nhưng... Trần Thương không ngờ con người lại già nhanh đến như vậy.

Anh vẫn luôn cảm thấy rằng cha mẹ vẫn còn trẻ và mạnh mẽ, họ là mái chống chống đỡ cho gia đình này.

Bây giờ chợt nhận ra rằng có lẽ... họ già đi thật rồi.

Chương 845: Dấu Vết Của Năm Tháng

Tóc hai bên thái dương vốn đã bạc rất nhiều, da mặt cũng không còn căng bóng đàn hồi như trước, thỉnh thoảng còn có đốm nâu khiến người ta không nhịn được mà thở dài.

Trần Thương hít thở thật sâu

Ca phẫu thuật này Trần Thương làm rất lâu, anh muốn lấp đầy từng nếp nhăn trong lòng, anh cố gắng làm nhẵn dấu vết của thời gian, anh cũng không muốn con dao cuộc đời cứa vào mặt bà ấy một nhát.

Đáng tiếc là con người ai rồi cũng sẽ già đi.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương nhìn mặt mẹ mình một cách nghiêm túc trong một thời gian dài như vậy.

Không biết tại sao, anh lại cảm thấy buồn nhiều hơn.

Sau khi phẫu thuật, Dương Giai Huệ đã rất xấu hổ, nhưng cũng rất hạnh phúc.

Sau ca phẫu thuật, Trần Thương gọi điện cho Từ Nhu và yêu cầu quản lý Từ sắp xếp một số điều dưỡng để chăm sóc bảo dưỡng cho một số bộ phận trên tay và cơ thể.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ thường không chỉ đơn thuần là phẫu thuật, một khoản thu nhập lớn chính là để bảo dưỡng thường xuyên, chẳng hạn như trẻ hóa khuôn mặt….

Loại rẻ là một lần một hai nghìn tệ, loại đắt thì một lần khoảng mười hai mươi nghìn tệ.

Chỉ có điều một năm chỉ cần hai ba lần là được, cho nên hiện tại cũng có rất nhiều người có thể tiếp nhận khoản chi này.

Bố trí ổn thỏa cho mẹ, Trần Thương mới đứng dậy rời đi.

Ở đây có các hộ lý trẻ tuổi, Trần Thương vẫn tương đối yên tâm hơn.

Khi trở về nhà đã là buổi tối, Trần Thương bắt đầu suy nghĩ về nó một cách nghiêm túc, xem xét một lượng lớn dữ liệu.

Y dược An Húc vốn đã rất chuyên nghiệp, còn phân tích dữ liệu lâm sàng rất chuyên nghiệp, đã tốn rất nhiều tiền để nghiên cứu đối thủ, nhưng hàng triệu người trong số họ đã vào cuộc và đột nhiên thấy rằng đối thủ thực sự giỏi.

Đây là một chuyện rất có tính thất bại

Nhưng

Nhưng cũng là chuyện nhất định phải làm.

Để có thể tìm ra được những thiếu sót bên trong.

Hàng nghìn dữ liệu, các chỉ số khác nhau được phân tích theo các thống kê khác nhau.

Việc phân tích yếu tố an toàn về cơ bản là làm đi tiểu máu và đi nặng máu, chức năng gan và thận, nhưng đây cũng coi như y dược An Húc còn có lương tâm, còn đặc biệt kiểm tra cụ thể về khả năng kháng thuốc, lệ thuộc và nhịp tim.

Nhìn vào kết quả của mỗi lần phân tích thống kê, đầu óc của Trần Thương giống như đang tính toán tốc độ cao, không ngừng suy nghĩ và tính toán.

Không vấn đề gì……

Vẫn không có vấn đề gì...

Nếu nghiên cứu dựa theo những dữ liệu này thì thực sự không có vấn đề gì.

Trần Thương không khỏi nhắm mắt lại.

Nếu mình không thể phát hiện ra sự bất thường của những giọt thuốc ho của VOLB, thì 20 triệu cổ phiếu mua vào sẽ là tổn thất lớn nhất.

Hiện tại y dược An Húc đang khiến mọi người gặp nguy hiểm, các cổ đông khác nóng lòng muốn chuyển củ khoai tây nóng hổi ra ngoài, Cố Hân, CEO của công ty chỉ có 40% cổ phần.

Sau khi đánh giá rủi ro của ngân hàng, bây giờ rất khó để có được khoản vay, mà tự mình nhúng tay tiền vào.

Trần Thương hít sâu một hơi, lấy giấy bút ra, tính toán lại số liệu.

Nếu có thể nhận được một số thông tin hữu ích từ dữ liệu hiện có, thì chắc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều bước.

Rung tâm nhĩ... Rối loạn nhịp tim...

Trần Thương vội vàng phân tích kết quả của một người bình thường.

Kết quả cho thấy có thể xảy ra rối loạn nhịp tim, điều này ai cũng biết nhưng không ai xuất hiện tình trạng rung nhĩ.

Mà căn bản là hoàn toàn không có ai liên tưởng đến chuyện rung tâm nhĩ.

Chính tại khi này

Trần Thương đột nhiên mới phản ứng lại một chuyện.

Đúng vậy

Chính mình đã rơi vào một vùng sai sót.

Tại sao anh muốn nhìn vào kết quả hiển thị trong các báo cáo ECG này?

Điện tâm đồ của dữ liệu lâm sàng đều có ở đó, vì vậy mình có thể kiểm tra từng cái một.

Điện tâm đồ của Trần Thương là hoàn hảo

Khả năng diễn giải của anh cũng là mạnh nhất.

Hơn nữa, nó cũng có thể được kết hợp với việc phân tích dữ liệu lý hóa của máu được rút ra tại khi đó để đưa ra các phán đoán chung.

Khi bị rung tâm nhĩ, mặc dù các chỉ số sinh lý, sinh hóa sẽ không có quá nhiều bất thường nhưng tốc độ máu chảy có chút thay đổi.

Ngay cả khi không có rung tâm nhĩ, vẫn có một số khác biệt nhỏ.

Sau khi nghĩ xong, Trần Thương nghiến răng đưa ra quyết định

Nhìn vào ECG

Không phải chỉ có mấy chục nghìn tờ điện tâm đồ thôi sao?

…

…

Trần Thương đến y dược An Húc một chuyến, trực tiếp chuyển điện tâm đồ đến phòng trực, có bảy tám hộp điện tâm đồ, những người trong văn phòng nhìn thấy vậy cảm thấy tê dại cả da đầu

Kinh dị

Trần Thương quyết định phân tích từng cái một, có rất nhiều điểm khác biệt giữa rối loạn nhịp tim và rối loạn nhịp tim.

Và sáng thứ năm, Y dược An Húc đã có buổi họp chính thức.

Thông báo chuyển nhượng vốn cổ phần.

Hôm nay, Trương Thiên Thuận không chần chừ mà giảm trực tiếp đến 15 triệu tệ

Điều này khiến ba cổ đông còn lại trực tiếp thay đổi sắc mặt.

Họ không ngờ Trương Thiên Thuận lại mạnh mẽ như vậy.

- Trương tổng, cái giá này có phải là quá đáng quá rồi không?

Một cổ đông giận dữ nói.

Trương Thiên Thuận lắc đầu:

- Xin lỗi, số tiền chúng tôi có thể nhận được từ Phòng điều chế thuốc Đông Thăng thực sự có hạn. 15 triệu tệ là giới hạn rồi. Nếu không như vậy, tôi chỉ cần 51% cổ phần, hà tất tôi phải cần 60%?

Một số ông tổng khác thở dài.

Họ gia nhập Y dược An Húc lúc đó không ngoài mục đích kiếm tiền, bây giờ họ chuyển nhượng vốn cổ phần để tránh rủi ro, đối với họ thì y dược An Húc không hề có chút tình cảm nào.

Chỉ là một cỗ máy kiếm tiền

Riêng Cố Hân, thì đây là công ty của cô ấy.

Trương Thiên Thuận đã có được Cố Hân, và giờ cô ấy không có nguồn quỹ hay phương pháp nào để cứu An Húc.

Kéo dài?

Mỗi lần kéo dài một ngày, thì giá trị của An húc lại càng thấp, thế thì có thể kéo dài nữa không?

Trương Thiên Thuận đột ngột ngẩng đầu lên nhìn Cố Hân

- Cố tổng! 30 triệu tệ, tôi sẽ nhận hết, bao gồm cả cổ phần của cô, nếu cô muốn, chúng ta có thể giao dịch ngay

Sau nửa năm thăng trầm, An Húc từng rực rỡ một thời đã đi từ mức định giá đỉnh cao 200 triệu xuống còn 30 triệu giờ khiến ai cũng không khỏi tiếc nuối.

Nhưng đây chính là thương trường.

Các cổ đông khác không quan tâm, nhưng đối với Cố Hân, đây là công ty riêng của cô ấy, do cha cô thành lập và giao cho cô...

Một cổ đông lớn tuổi nói:

- Thưa Chủ tịch, nếu cô sẵn sàng mua 20% cổ phần của tôi, tôi sẵn sàng 6 triệu tệ liền lập tức chuyển nhượng lại cho cô

Những người khác cũng đồng thanh:

- Vâng! Cố tổng, tôi cũng sẵn lòng

Trương Thiên Thuận mỉm cười, các người sẵn lòng thì có ích gì?

Cố Hân có tiền sao?

Lúc này, Cố Hân hít một hơi thật sâu.

- Không cần

Mọi người nghe xong đều không khỏi thở dài, rốt cuộc mong đợi cũng biến mất...

Tôi có thể lấy đâu ra nhiều tiền như vậy bây giờ?

Nhưng, vào lúc này Cố Hân đột nhiên nói:

- 21 triệu tệ, vốn chủ sở hữu của mọi người, tôi sẽ thu mua hết, mỗi người bảy triệu tệ

Ngay khi câu này vừa vang lên, lập tức khiến tất cả mọi người choáng váng

Ai có thể nghĩ rằng Cố Hân có thể bỏ ra một lần đến 2,100 vạn

Kể cả Trương Thiên Thuận cũng không bao giờ nghĩ tới điều đó

Trước đây công ty sản xuất dược Đông Thăng vốn đã ngang ngửa với công ty dược An Húc, nhưng nếu không có sự biến động này, thì khả năng

kiếm được khoảng 2000 vạn nhân dân tệ đã là giới hạn, thế nhưng 51% cũng quá đủ.

Nếu như chiếm được An Húc sau lại ổn định hai năm, trên cơ bản có thể công khai ra thị trường.

Chương 846: Bản Thân, Tôi Thực Sự Quá Tuyệt

Nghe những lời của Cố Hân, tất cả mọi người đều lặng thinh.

Trương Thiên Thuận thực sự không tin, nhưng...

Tận mắt thấy các luật sư và nhân viên ngân hàng bắt đầu làm thủ tục với Cố Hân, anh cũng mong đó là giả?

Hợp đồng chuyển nhượng vốn cổ phần sẽ sớm được hoàn tất

Có thể thấy vậy, bản thân tuy rất tức giận nhưng đành bất lực.

Anh chỉ có thể mỉa mai:

- Cố tổng thật khí phách quá! Tôi muốn xem 2,100 vạn sẽ thành bao nhiêu trong một tuần

Nói xong anh ta quay lưng bỏ đi

Anh có thể nâng giá không?

Đương nhiên có thể

Nhưng thử nghĩ xem, anh vẫn cần vay ngân hàng 1000 vạn, sau khi anh mua được vốn chủ sở hữu thì việc này cũng có trách nhiệm của anh, nên… đây không chỉ là vấn đề 2000 vạn.

Cố Hân mỉm cười:

- Trương tổng không cần phải lo lắng về điều đó, nếu như thực sự không đáng tiền, tôi chắc chắn sẽ nhường lại anh một cái giá rẻ hơn.

Trương Thiên Thuận cười rồi rời đi.

Ba cổ đông còn lại nhìn Cố Hân đầy vẻ hối lỗi:

- Cố tổng, tôi thực sự xin lỗi, chúng tôi không nhẫn nhịn được.

- Chuyện này… có cơ hội hợp tác sau

Cố Hân mỉm cười không nói gì thêm.

Cổ đông là những con chim trong đàn và luôn thích bay tự do, đây là một điều thường thấy.

Bây giờ nó đã bị phân chia, có cơ hội sẽ lại quay lại thôi.

Hiện tại Cố Hân rất biết ơn Trần Thương

Cậu ấy mua lại 60% vốn cổ phần của cổ đông, nhưng trên cơ bản công ty vẫn mang họ Cố mà không đổi sang họ khác.

Thật vẫn có thể đi theo định hướng ban đầu.

Đây là quá đủ

2000 vạn đã là rẻ, Trương Thiên Thuận rõ ràng đang ép giá, Cố Hân là tổng giám đốc công ty, đương nhiên cô biết mức giá nào là phù hợp

Không quá 2100 vạn

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh này, không phải ít.

Vả lại...

Giá quả thực không cao, nhưng không nói đến cổ phiếu của Cố Hân, nói trắng ra là... Nó có liên quan gì đến cô hay không?

……

……

Bên này, phòng nghiên cứu đang khẩn trương làm thí nghiệm trên động vật.

Trần Thương đưa ông Trần đi kiểm tra điện tâm đồ, cả khoa cấp cứu đều bận rộn, những người rảnh rỗi thì quay lại xem điện tâm.

Anh chia ra từng chứng rối loạn nhịp tim khác nhau.

Tuy nhiên, không phải không có hiệu quả, ít nhất dưới sự hướng dẫn của anh, khả năng đo điện tâm đồ của mọi người đã được cải thiện rất nhiều.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Sáng chủ nhật, Trần Thương đến phòng trực ban, báo cáo điện tâm đồ đã được tóm tắt đầy đủ.

Giờ đây... Phải nghiên cứu nó ra à?

Anh tiếp tục tham khảo sách và tài liệu, tìm kiếm các triệu chứng của rung tâm nhĩ hoặc điện tâm đồ có thể gây ra rung tâm nhĩ.

Vì người bệnh bình thường không có rung tâm nhĩ

Nhưng trong trường hợp này

Xem xét nguyên nhân có thể gây ra rung tâm nhĩ không

Đột nhiên, sau khi ý tưởng này xuất hiện, anh vui mừng hớn hở

Có vẻ như loại thuốc phản xạ thần kinh này thực sự tốt, hiện tại tư duy bản thân đã nhanh hơn nhiều.

Anh chợt nghĩ đến một hội chứng kinh khủng

“Hào quang của chứng rung tâm nhĩ” hội chứng Bayeux

Nó còn được gọi là “hội chứng Bayeux”, nhưng điều này không liên quan gì đến hội chứng Bayeux ở đầu chuỗi thức ăn, đây là một nhà y học lớn ở Tây Ban Nha: Antoni Bayés de Luna

Rung tâm nhĩ được diễn ra như thế nào?

Đơn giản là việc dẫn truyền điện của tim từ tâm nhĩ đến tâm thất bị cản trở

Nếu dòng điện không được dẫn tốt sẽ bị co giật.

Có thể hiểu là?

Bất kỳ phần nào của hệ thống dẫn truyền tim đều có thể bị tắc nghẽn.

Tắc nghẽn nhĩ đến thất, chẳng hạn như tắc nghẽn nhĩ thất độ 1, độ 2 và độ 3, chúng ta đều quen thuộc.

Và "Bayés" là một thiên tài

Ông đã kết hợp sự rối loạn nhịp nhĩ với rung tâm nhĩ và rung tâm nhĩ trên điện tâm đồ, không ngờ ông đã thực sự đưa ra kết quả

Tắc nghẽn nhĩ thất không chỉ là hiện tượng điện tâm đồ mà có liên quan mật thiết đến các rối loạn nhịp trên thất thường gặp như rung tâm nhĩ, cuồng nhĩ.

Hội chứng Bayés dần được dùng để mô tả mối liên hệ giữa tắc nghẽn tiền phòng với rung tâm nhĩ và cuồng nhĩ.

Trần Thương nghĩ đến điều này nhanh chóng kiểm tra dữ liệu

Tìm thấy rất nhiều điểm sáng.

Càng xem, bản thân càng cảm hưng phấn hơn

Sự xuất hiện của hội chứng Bayeux đã trực tiếp rút ngắn quá trình nghiên cứu của anh.

Bây giờ đã có người chứng minh tiền thân, mình nên trực tiếp sử dụng.

Nghĩ là làm, anh chọn ra điện tâm đồ của những tắc nghẽn nhĩ thất trong cơn rối loạn nhịp tim.

Lần lượt thực hiện phân tích thống kê

Hiện tại, những gì bản thân phải làm là chứng minh liệu những thống kê này có giá trị khác biệt hay không.

Trên thực tế, bất kỳ thí nghiệm nào cũng cần có nhóm đối chứng và nhóm thực nghiệm.

Thành thật mà nói, lúc này bản thân anh hơi phấn khích.

Nếu chứng minh được thì có thể trực tiếp kết luận Siro ho của VOLB thực sự gây loạn nhịp tim, có thể dẫn đến rung tâm nhĩ.

Đặt giả thuyết:

1,

2, >0,02, thống kê sự khác biệt không giá trị

Phân tích dữ liệu liền được tiến hành.

Ngay từ đầu anh đã sử dụng phương pháp kiểm tra cơ bản nhất.

Dữ liệu bắt đầu được đưa vào duy trì lặp đi lặp lại.

Máy tính bây giờ trợ giúp rất lớn khiến mọi thứ đều thuận tiện hơn

Một giờ sau, dữ liệu đã được nhập thành công

Bắt đầu tính toán sự khác biệt...

Ngay sau đó, đã có kết quả

0,01
p <0,05
Tìm thấy sự khác biệt trong các giá trị thống kê
Kết quả này, khiến Trần Thương hơi run rẩy
Tuyệt vời
Chúng tôi đã chứng minh được
Lần này sẽ làm cái gì đó thật lớn
Hiện tại, anh đã chứng minh một cách thực tế nước ho VOLB có thể có khả năng gây ra hội chứng Bayeux cho người bình thường, sự xuất hiện này dẫn tới khả năng rung tâm nhĩ
Anh thật sự rất háo hức
Mình có thể nói gì với FDA đây?
Chúng tôi thật có thể tìm ra sự thiếu sót của các loại thuốc đã được phê duyệt của các anh
Cùng các di chứng kèm theo
Anh không thể không đứng dậy, phấn khích khoa tay múa chân đi vài đường quyền.
Nghĩ đến việc đó, Trần Thương không nghỉ ngơi chút nào đã bắt đầu viết luận văn.
Bài luận văn này
Mình phải tát thẳng mặt FDA
Cảm giác ấy, khiến anh không khỏi phấn khích.
Fuck! Chỉ cần mở word lên
Thứ này thực sự rất tiện lợi.
Có dữ liệu thô, kết quả thực nghiệm kèm trích dẫn các luận điểm, những bài báo như vậy sẽ rất được chào đón rộng rãi
Thời gian lại vơi đi vài phút
Trần Thương nhìn lại một vài chữ cái trên màn hình sau đó không khỏi thở dài.
Mẹ nó chứ mình đã viết giống như anh ta...
Nhưng nhìn phong cách viết của người khác, lại nhìn vào phong cách của bản thân
Anh tràn đầy vẻ tiếc nuối.
Chỉ muốn nó có thể xuất hiện trong tạp chí The Lancet thôi mà?
Nằm mơ à nha
Bỗng nhiên, anh nghĩ đến cô Mạnh thân thương của mình, mở ra hạng mục nghiên cứu khoa học...

Quả nhiên có

[Khả năng viết luận văn] 30 điểm

Trần Thương nghiến răng

Quyết tâm sau lần này chắc chắn phải đến Đông Đại Nhất viện, khiến cô Mạnh bất ngờ một phen, dù sao độ thiện cảm mới 10 điểm thôi thật không đủ gì cả

Bất lực

Sau khi trao đổi, trong trí nhớ bản thân bỗng chốc tràn ngập ghi chép của vô số luận văn, cô thật đúng là nhà luận văn tài năng

Chỉ vài từ đơn giản, cùng nói khác biệt so với mình, nghe thôi cũng có thể biết cấp độ thế nào.

Không ngạc nhiên khi chính anh đã dùng từ điển Tân Hoa Xã để viết còn ông ấy chính là viết ra những bài thơ cổ được lưu truyền qua nhiều thời đại...

Aizz

Khoảng cách thật khác biệt

Chương 847: Vào Kinh

Trần Thương cảm thấy, mặc dù mình chỉ dùng một đêm để việt một bản luận văn, nhưng mà... Chất lượng còn là rất đáng tin

Sau khi viết xong, Trần Thương làm sơ sửa chữa, mở hòm thư ra.

Gửi ai đây?

Trần Thương hơi do dự.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định gọi điện thoại hỏi một chút lại nói.

Lúc này thời gian còn sớm, Trần Thương trực tiếp gọi điện thoại cho Cố Hân.

Hiện tại Cố Hân cũng chưa nghỉ ngơi, toàn bộ trọng trách của y dược An Húc lập tức đè nặng trên thân cô, áp lực như núi

Thí nghiệm trung tâm động vật thí nghiệm đang có thứ tự tiến hành, rất nhanh sẽ có kết quả.

Sau khi điện thoại vang lên, Cố Hân nhìn thấy là Trần Thương thì lập tức nhận điện thoại:

- Tiểu Trần, có chuyện gì à?

Trần Thương trực tiếp nói:

- Chị dâu, chị nghe qua hội chứng Bayés chưa?

Một câu trực tiếp làm Cố Hân hỏi khó

Hội chứng Bayés?

Đó là cái gì?

Trần Thương trực tiếp giải thích nói:

- Chị dâu, là như vậy, hội chứng Bayés là một loại hội chứng có thể gây ra rung tâm nhĩ, bị cho rằng là triệu chứng rung tâm nhĩ

- Em đã lấy toàn bộ điện tâm đồ làm thân thể thí nghiệm lúc ấy của chị đưa cho về xem, sau đó đem mỗi một kết quả tấm điện tâm đồ diễn giải một lần nữa, sau khi tiến hành phân tích thống kê, nhận đến kết quả, tác dụng Siro trị ho công ty VOLB mặc dù người bình thường sau khi dùng không dẫn đến xuất hiện rung tâm nhĩ

- Nhưng mà, theo một ý nghĩa nào đó, gây ra triệu chứng rung tâm nhĩ, cái này nói rõ, bản thân Siro trị ho khẳng định là có vấn đề

Trần Thương hưng phấn giải thích cho Cố Hân

Cái này trực tiếp làm Cố Hân lập tức hưng phấn

VOLB Siro trị ho đúng là có vấn đề?

Nghĩ tới đây, Cố Hân cũng bất đắc dĩ hơi kích động, nữ tổng giám đốc ngày bình thường tài trí lạnh nhạt hiện tại cũng hơi khống chế không nổi cảm xúc của chính mình.

Nếu như Trần Thương nói là sự thật, vậy mang ý nghĩa là y dược An Húc được cứu rồi

Không! Không! Không

Không chỉ có là có thể cứu

Hơn nữa thậm chí là một lần niết hỏa trùng sinh.

Bởi vì bản thân dược phẩm y dược An Húc hiện tại đã có sức cạnh tranh chắc chắn, mặc dù không thể nói là mạnh nhất bên trong lĩnh vực, nhưng mà cũng là một trong những người nổi bật ngành nghề.

Nếu như mất đi đối thủ cạnh tranh Siro trị ho này, tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Nghĩ tới đây, Cố Hân bất đắc dĩ cảm xúc kích động nói đến:

- Tiểu Trần? Thật? Cậu xác định chứ?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Đương nhiên, chị dâu, em bây giờ đi qua, chúng ta thương lượng cụ thể làm thế nào một chút

Cố Hân gật đầu

Lúc này, Trần Thương là cổ đông lớn nhất của y dược An Húc, 60%.

Mà Cố Hân ngược lại chỉ có 40%.

Nhưng mà khi Trần Thương ký tên ở cổ quyền chuyển nhượng, y nguyên hi vọng Cố Hân làm chủ tịch, tiếp tục kinh doanh công ty, mà đại đa số thời gian Trần Thương, tham dự chia hoa hồng liền tốt, trừ phi gặp một chút chuyện tương đối quan trọng.

Trần Thương không quen nghiên cứu phát minh thuốc, lại thêm không hiểu quản lý kinh doanh và vận doanh, vì lẽ đó giao chuyện chuyên nghiệp cho người chuyên nghiệp đi làm, đây là thích hợp nhất.

Mình chỉ cần có chia hoa hồng, vậy là đủ rồi

Nếu như lần này y dược An Húc vượt qua cửa ải khó khăn, Trần Thương sẽ là bên thắng lớn nhất

Vội vàng đón xe đến trong nhà Trương Chí Tân, phát hiện mấy chủ nhiệm trung tâm thí nghiệm y dược An Húc và người phụ trách cũng tới

Mọi người từng người trợn to hai mắt, mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Trần Thương, đều hi vọng Trần Thương nói là sự thật.

Không người nào nguyện ý để y dược An Húc bị người thu mua

Họ không phải cổ đông, người phụ trách ở bộ môn, nói trắng ra là có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, là tướng lĩnh cùng tiến cùng lui.

Một khi bị thu mua, họ rất nhanh sẽ bị thay thế, bởi vì vị trí quá quan trọng.

Trần Thương mở bản bút ký ra, trực tiếp mở kết quả trong phần mềm SPSS lên.

Lập tức môn thống kê kết quả xuất hiện ở trước mặt mọi người, Trần Thương giải thích cho mọi người về hội chứng Bayés một phen.

Đám đang ngồi đều là nhân tài phương diện nghiên cứu khoa học chuyên nghiệp, mặc dù không hiểu hội chứng Bayés là cái gì, nhưng họ cũng rất hiểu số liệu thí nghiệm.

Cho nên sau khi nghe được Trần Thương giải thích một phen, lập tức mọi người sáng tỏ thông suốt

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng lâm vào trạng thái hưng phấn và cuồng hoan.

Không có cái gì so với tin tức này càng khiến cho người ta vui hơn, lòng như được cổ vũ.

Y dược An Húc liên tiếp trong hơn nửa năm đê mê, dần dần để rất nhiều người đánh mất lòng tin, nhưng mà đám họ này làm nghiên cứu khoa học và nghiên cứu, chưa hề buông tha đối với sản phẩm mình

Mọi người một mặt hưng phấn nhìn Trần Thương, cái lão tổng mới tuổi còn trẻ này, quả thực bội phục vạn phần.

Không quản lúc trước như thế nào

Nhưng mà hôm nay, là Trần Thương cứu vớt y dược An Húc.

Trần Thương nhìn mọi người, bất đắc dĩ nói:

- Chị dâu, hiện tại chúng ta phải làm gì?

Cố Hân nghiêm túc suy nghĩ đắn đo nửa ngày, sau đó tỉnh táo lại, nhìn qua Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, hiện tại quan trọng nhất không phải phát biểu luận văn, mà là liên hệ quan phương, dù sao người có quan hệ trực tiếp với dược phẩm là lão bách tính

- Như vậy đi, luận văn cậu trước phát cho bộ môn quan phương, Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia bên kia tôi có một người quen, tôi hiện tại sẽ liên hệ cho cậu...

- Chúng ta trước hết đem cái tin tức này nói cho Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia bên kia biết, tiếp đó khống chế sự lan tràn và lưu thông của loại dược phẩm này ở trong nước.

- Tiếp theo, chúng ta liên lạc mấy tạp chí trong ngoài nước một chút, «Trung Quốc dược lý học thông báo», sau đó gửi bài luận văn, tôi tin tưởng quốc nội sẽ trước hết nhằm vào chuyện này làm ra tương quan chuẩn bị

- Cuối cùng, chúng ta tổng kết số liệu thí nghiệm, liên hệ tạp chí nổi danh thế giới, phát biểu đến tạp chí nổi danh nước ngoài...

Cố Hân có trật tự.

Loại này Siro trị ho xuất hiện ở trong nước, trước hết nhất tổn thương đến là sinh mệnh khỏe mạnh của nhân dân, họ là người bị hại trực tiếp nhất.

Nếu như dựa theo ý nghĩ Trần Thương vừa rồi, rất rõ ràng một pháo nổ vang, gửi luận văn lên «Liễu Diệp Đao» này cũng là tạp chí nổi danh trong nước.

Nhưng mà, không nói trước lực ảnh hưởng có bao lớn, chỉ nói cái quá trình xét duyệt này phải bao lâu?

Mỗi một ngày, sẽ có bao nhiêu người dùng, sẽ có bao nhiêu người bệnh xảy ra bất trắc.

Mà lực lượng quốc gia, lúc này, là chỗ đáng giá tín nhiệm nhất

«Trung Quốc dược lý học » đây là tạp chí quan phương, cũng là loại tạp chí y dược quốc nội có thừa số ảnh hưởng cao nhất.

Mà liên hệ quốc gia Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia, để quốc gia ban ngành liên quan xác minh chân tướng, tốt nhất chuẩn bị, khả năng này mới là biện pháp có hiệu quả cao nhất.

Nghĩ tới đây, Cố Hân sau khi gọi điện thoại cho người quen, đối phương cũng sợ ngây người.

Loại chuyện này một khi xảy ra mang đến là tổn thất không thể lường được.

Cố Hân và Trần Thương cũng không đoái hoài tới đi ngủ, mang theo tài xế trong đêm lái xe, chạy tới kinh thành

Hạ Thừa Trạch là một chủ nhiệm bộ môn trong Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia, chủ yếu phụ trách chính là phê duyệt công tác dược phẩm, sau khi bỗng nhiên nhận đến tin tức này của Cố Hân, nơi nào còn có tâm trạng đi ngủ.

Chuyện quá mức khẩn cấp, anh trực tiếp gọi điện thoại liên hệ nhân viên bộ môn kỹ thuật công tác, hơn nửa đêm đi tới đơn vị.

Nhìn lại luận văn và kết quả thống kê phân tích Trần Thương gửi tới.

Sau khi xem xong, mấy cái lão chủ nhiệm bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh

Nếu như đây là thật, này lại mang đến cái dạng ảnh hưởng gì?

Đây quả thực quá đáng sợ.

Chuyện đại phát, mình đã không làm chủ được.

Hạ Thừa Trạch quả quyết liên hệ lãnh đạo.

Bên trong cao ốc Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia, đèn trong mỗi văn phòng lần lượt sáng lên.

Rất nhiều người nửa đêm đều bị đánh thức.

Ngay cả cục trưởng Hầu Vệ Quốc cũng ngay lập tức chạy tới văn phòng, gấp gáp lãnh đạo ngành tương quan, tổ chức hội nghị khẩn cấp

Một đêm này, rất nhiều người không thể ngủ.

Làm van dược phẩm thực phẩm an toàn quốc gia, họ chắc chắn phải bảo vệ cẩn thận

Đây là trách nhiệm của họ

Mà cùng lúc đó, bên trên đường cao tốc từ thành phố An Dương đến thủ đô, một chiếc xe đang phi vô cùng nhanh

Chương 848: Giao Trách Nhiệm Loại Bỏ

Sau khi Cố Hân và Trần Thương đến, Hạ Thừa Trạch trực tiếp đưa họ đến văn phòng.

Lúc này đã năm giờ rưỡi.

Tất cả mọi người đều không hề mệt mỏi mà còn tràn đầy năng lượng

Điều quan trọng, không ai dám thả lỏng

Họ biết bao nhiêu người bệnh phải trả giá bằng sức khỏe và tính mạng của mình cho sự buông thả vào lúc này

Tại khi này, trách nhiệm và sứ mệnh nặng nề hơn bất cứ điều gì khác.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương và Cố Hân, Hầu Vệ Quốc nhanh chóng chào hỏi rồi ngồi xuống.

Không cần quá khách sáo, lần này Hầu Vệ Quốc nhìn về phía chính chủ là Trần Thương, hỏi thẳng:

- Trần tổng, làm sao anh lại phát hiện ra phản ứng bất lợi của Siro ho?

Trần Thương bị một ông già gần sáu mươi gọi là Trần tổng thì cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Anh không thể không nói:

- Giám đốc Hầu, cứ gọi tôi là tiểu Trần đi. Tôi là chủ nhiệm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện. Tôi đã tình cờ phát hiện một vài người bệnh như vậy…

Trần Thương nói rõ ràng mọi chuyện, tất cả những gì nên nói cũng đã nói.

Trong văn phòng, lúc này có rất nhiều người, bao gồm cả lãnh đạo bộ phận kỹ thuật và các chuyên gia liên quan đã tập trung tại đây.

Nếu Trần Thương nói dối, mọi người đều có thể nhận ra ngay lập tức.

Khi nghe Trần Thương kể về triệu chứng của bệnh rung nhĩ, hội chứng Bayés, chủ nhiệm khoa Tim mạch Hiệp Hòa bỗng hoa cả mắt

Có vẻ như...

Không ai nghĩ đến khả năng này.

Bởi vì hội chứng Bayés vẫn đang được nghiên cứu, nó là một chủ đề chỉ mới xuất hiện trong những năm gần đây.

Tuy nhiên, vấn đề thuốc không phải là chuyện tầm thường.

Mọi khả năng phải được xem xét.

Khi Trần Thương nói xong, Hầu Vệ Quốc liếc nhìn chủ nhiệm ở xung quanh, bối rối hỏi:

- Mọi người nghĩ gì về những lời của tiểu Trần?

Mọi người gật đầu.

- Giám đốc Hầu, tôi nghĩ chúng ta nên cân nhắc. Nó có giá trị nghiên cứu rất lớn

- Đúng vậy, mặc dù hội chứng Bayés vẫn đang được nghiên cứu, nhưng chúng tôi phải căng thuốc và không thể giãn ra được

- Tiểu Trần, anh đưa bệnh án cho mọi người xem

Trần Thương gật đầu, trước khi đến anh đã chuẩn bị đầy đủ thông tin.

Sau khi các bệnh án được sao chép trực tiếp tại văn phòng, chúng được chuyển cho các chủ nhiệm.

Là chủ nhiệm khoa tim mạch của Hiệp Hòa, Lý Khai Quý gần như không có phản ứng gì trong một lúc sau khi xem bệnh án.

Vì thành thật mà nói, bác sĩ lâm sàng rất khó tìm ra Siro trị ho từ những manh mối này

Điều này không chỉ cần có một nền tảng y tế tốt và trình độ văn hóa, mà còn phải có đủ hiểu biết về cơ thể con người, thông qua nhiều lần thăm dò về bệnh lý, sau đó mới có thể chuyển hướng nghi ngờ sang Siro tị ho.

Nếu không thì…

Anh khó có thể nghĩ rằng vụ thuyên tắc phổi, nhồi máu não này lại liên quan đến Siro ho.

Lý Khai Quý kinh ngạc nhìn anh, không khỏi nhìn về phía Trần Thương nói:

- Chàng trai trẻ, cậu thật là lợi hại

Trần Thương cười không nói gì.

Sau khi đọc nó, Lý Khai Quý nói với Hầu Vệ Quốc:

- Giám đốc Hầu, bây giờ tôi thấy rằng theo mạch suy nghĩ, có lý do để nghi ngờ rằng có vấn đề với Siro ho. Dữ liệu từ các thử nghiệm lâm sàng mà chúng tôi đã làm vào khi đó vẫn còn chứ?

- Tức là tính toán lại điện tâm đồ mà chúng tôi làm lúc đó theo mạch suy nghĩ của chủ nhiệm Trần

Nghe đến điện tâm đồ, mấy chủ nhiệm thuộc chuyên ngành xung quanh cũng gật đầu.

Hoàn toàn chính xác

Ý tưởng nghiên cứu khoa học là gì?

Đầu tiên, anh phải tìm ra vấn đề.

Thứ hai, anh phải đưa ra các giả thuyết.

Một lần nữa, anh phải thiết kế các thí nghiệm.

Cuối cùng là phân tích kết quả.

Sau đó đi đến kết luận

Và bây giờ, vấn đề đã được làm rõ, việc cần làm tiếp theo là xác lập một giả thuyết, cho rằng ý kiến của Trần Thương là đúng, mọi người lại bắt tay vào nghiên cứu dữ liệu thí nghiệm lúc đó.

Đây là khâu quan trọng nhất

Hầu Vệ Quốc nhìn chủ nhiệm Từ của bộ phận thực nghiệm:

- Chủ nhiệm Từ, mong hãy để nhân viên làm nhanh lên, hôm nay chắc chắn phải có kết quả

Người đàn ông trung niên nặng nề gật đầu:

- Ừ

Sau đó đứng dậy rời đi.

Lý Khai Quý đứng dậy và nói:

- Chủ nhiệm Trần, anh đi với chúng tôi, giúp tôi một tay, nhanh lên

Trần Thương gật đầu, đứng dậy rời đi.

Mặc dù Cố Hân là chủ tịch của một công ty đã thành danh nhưng ở khi hiện tại lại không được coi trọng như Trần Thương.

Hạ Thừa Trạch dẫn theo Cố Hân rời đi.

Toàn bộ cục quản lý bị kẹt trong một lịch trình bận rộn và có trật tự.

Mười vị chủ nhiệm được liên hệ tới giúp đỡ đã có mặt, và hơn 30 bác sĩ tim mạch và bác sĩ trong phòng điện tâm đồ đồng thời tham gia vào việc giải thích tín hiệu của điện tâm đồ.

Nhưng

Họ đã phát hiện ra một hiện tượng đáng kinh ngạc vào lúc này.

Đó là tốc độ xem của Trần Thương, thậm chí còn nhanh hơn gấp đôi của họ!

Đúng vậy

Ngay cả Lý Khai Quý cũng hơi sốc, nhìn Trần Thương giải thích từng điện tâm đồ và giao nó cho một nhân viên khác phụ trách thống kê.

Ngay cả Lý Khai Quý cũng không nhanh bằng Trần Thương

Lý Khai Quý không tránh khỏi cau mày, nói nhỏ:

- Chủ nhiệm Trần, anh nghiêm túc chút đi.

Tuy nhiên, sau khi Lý Khai Quý nói xong, Trần Thương còn chưa kịp nói, nhân viên kiểm toán đã nói:

- Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Trần nói rất chính xác. Không chút sai sót nào

Lúc này, Lý Khai Quý sững sờ

Trần Thương lúng túng cười:

- Trước đây tôi phụ trách đọc điện tâm đồ, cho nên hơi nhanh

Khi hàng chục người nghe xong cũng muốn choáng váng, tất cả chúng tôi đều là người có chuyên môn tới từ phòng điện tâm đồ, anh lại nói về chuyên môn của chúng tôi?

Trần Thương bất lực, phản xạ thần kinh của anh lúc này quá nhanh, với trình độ phán đoán điện tâm đồ hoàn hảo, chuyện này... không có cách nào không nhanh được.

Lý Khai Quý dứt khoát lắc đầu

Thằng nhóc này hơi kỳ lạ …

Được rồi, được rồi.

Với nỗ lực của 30 người, hàng chục nghìn tấm chụp X-quang đã được sắp xếp và hoàn thành trong vòng chưa đầy hai giờ.

Nhân viên nhập số liệu cũng đã đưa số liệu vào và sẵn sàng bắt đầu tính toán

Mọi người đều chuyên nghiệp và không cần phải nhắc nhở.

Quá trình tính toán diễn ra rất nhanh, chưa đầy 1 phút, kết quả đã hiện ra

p <0,05

Sự khác biệt có tác dụng thống kê

Nó có tác dụng thống kê

Đột nhiên, cả văn phòng chìm trong phấn khích.

Lý Khai Quý và chủ nhiệm Từ tràn đầy hứng khởi, họ thậm chí không thèm gọi điện thoại, cầm lấy kết quả, trực tiếp chạy đến văn phòng của Hầu Vệ Quốc

- Giám đốc Hầu! Quả nhiên! Thực sự là có vấn đề

- Đúng vậy! Kết quả thực sự không bình thường

- Loại thuốc Siro ho của công ty VOLB này thực sự có thể gây ra hội chứng Bayés. Tôi chắc chắn

Khi Hầu Vệ Quốc nghe thấy, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Lý Khai Quốc đứng dậy nói:

- Giám đốc Hầu, bây giờ chúng ta nên tạm thời dừng việc bán Siro ho của VOLB, sau đó nhanh chóng tiến hành thí nghiệm trên động vật đồng thời đưa ra kết quả chi tiết càng sớm càng tốt

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thương đột nhiên vang lên.

- Trần tổng, anh nói đúng! Loại Siro ho này có thể làm trầm trọng thêm cảm ứng rung tâm nhĩ, đặc biệt là những người bị bệnh tim và huyết áp cao sự sai lệch có tác dụng thống kê, nhưng đối với nhồi máu não, tăng lipid máu và tiểu đường. Sự khác biệt về kết quả không có tác dụng thống kê

Chương 849: Gửi Luận Văn VOLB

Đột nhiên Trần Thương vui mừng khôn xiết, đây là bản phân tích kết quả thí nghiệm trên động vật của chủ nhiệm Vương của Trung tâm Phòng thí nghiệm Y tế An Húc

Trần Thương đột nhiên trở nên phấn khích:

- Chủ nhiệm Lý, Giám đốc Hầu, tin tức đến từ cơ sở thí nghiệm của chúng tôi. Thí nghiệm trên động vật cho thấy loại Siro ho này có thể gây ra bệnh tim và rung tâm nhĩ ở chuột lang bị cao huyết áp

- Dữ liệu thí nghiệm từ đây sẽ sớm có

Đôi mắt Lý Khai Quý đột nhiên sáng lên.

Ông không ngờ người thanh niên này lại có thể suy nghĩ chu toàn như vậy.

Hầu Vệ Quốc nhìn Trần Thương gật đầu ngay lập tức:

- Được rồi

Nói xong, Hầu Vệ Quốc lập tức yêu cầu căn cứ thực nghiệm tổ chức nghiên cứu liên quan và tổ chức một cuộc họp với nhân viên trong ngày hôm đó

Sau cuộc họp lúc chín giờ sáng, Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Trung Quốc đã công bố tin tức.

- Cục chúng tôi đang tiến hành các nghiên cứu liên quan về Siro ho VOLB, và chúng tôi nhận thấy rằng... Hiện đã thông báo cho tất cả các bệnh viện và nhà thuốc tạm thời loại bỏ Siro ho của VOLB...

Đồng thời cử một nhân viên chuyên trách liên hệ với người phụ trách của VOLB, thông báo lệnh gỡ bỏ cho họ.

Và liên hệ luật sư để bồi thường thiệt hại do thuốc ho VOLB gây ra cho người dân

Toàn bộ quá trình diễn ra sôi nổi và mạnh mẽ

Ai cũng không ngờ nhanh như vậy, từ lúc nhận giấy báo lúc ba giờ sáng đến lúc công bố quyết định chỉ mất 7 tiếng đồng hồ

Một tin tức làm chấn động tất cả các nhà thuốc và bệnh viện đã được truyền thông đưa tin trực tiếp trên toàn quốc thông qua các cơ quan nhà nước có thẩm quyền, và nhanh chóng bắt tay vào thực hiện

Đây là sức mạnh của một cường quốc

Người đứng đầu VOLB ở Trung Quốc chết lặng khi biết tin

Công ty y dược một khi xảy ra vấn đề, bồi thường gặp phải là vô cùng khủng bố

Trước đã có Pfizer phải bồi thường ở mức 2,1 tỷ đô la rồi.

Sau lại có Johnson & Johnson không cam lòng yếu thế mà kề vai sát cánh, càng là sáng tạo thêm 8 tỷ đô la tiền phạt

Johnson & Johnson công ty đã bị nhận lấy 13000 cáo buộc tố tụng, từ ở bên trong sản phẩm bột phấn rôm Talc cho trẻ em, dẫn đến làm người bệnh mắc ung thư, bị phạt 2000 vạn đô la, lại đến những năm gần đây phạt tiền cao nhất có một lần 8 tỷ đô la.

Công ty y dược sợ hãi nhất chính là hai việc

Một là sự kiện nghiên cứu khoa học liên tục thất bại, kéo đổ công ty xông nha

Hai là thuốc đột phát phản ứng không tốt, tới buồn khóc với công ty

Mà lúc này, công ty VOLB sau khi đột nhiên nhận được lệnh cưỡng chế loại bỏ Siro trị ho của Trung Quốc, lập tức hoảng loạn rồi

Lập tức mở cổ đông đại hội suy nghĩ đối sách.

Mà lúc này, động tác trong nước theo lệ phong hành, sau khi kết thúc đêm hội nghị, các cấp Vệ Kiện ủy ban ngành chính phủ bắt đầu tiến hành thông báo cho các bệnh viện tiệm thuốc.

Mà một bài luận văn của Trần Thương về mấy dược lý không phải trong nước được anh đưa lên trên kia, cũng được phát hành.

Hoàn toàn chính xác, bài luận văn này ở trong nước là không sai, nhưng lại không đủ để tỉnh táo người đời

Bởi vì công ty VOLB với tư cách một loại công ty y dược quốc tế, khẳng định mức tiêu thụ ở toàn thế giới, Siro trị ho lỡ như xảy ra vấn đề, nhân dân toàn thế giới đều đã xảy ra vấn đề rồi

Sau khi Lý Khai Quý suy nghĩ một phen, trực tiếp liên hệ bạn bè ở « The Lancet » của mình, nêu xin ý kiến một chút một bài luận văn này có thể trực tiếp tuyên bố hay không.

« The Lancet » chính là tập san phái hiếu chiến

Tạp chí này trước đến nay đều là lấy lập dị và đặc lập một mình trong hội “Hoành hành bá đạo”, cho dù là sự kiện “Siêu cấp vi khuẩn Ấn Độ” hay là sự kiện “Duy trì Yasser Arafat chết bởi trúng độc”, « The Lancet » từ trước đến nay đều không né tránh ra mấy trường hợp liên quan tới chính trị.

Dùng một câu nhân cách hoá mà nói chính là, « The Lancet » là một cái tạp chí có tính cách, dám yêu dám hận, ai cũng dám đối đầu, ai cũng có thể chọc

Hơn nữa, « The Lancet » không sợ nhất là chuyện lớn, bởi vì cho dù như thế nào, người ta hết lần này tới lần khác có thể có lý có cứ, dùng phương pháp khoa học đánh tay để anh không còn sức đánh trả.

Đây chính là « The Lancet », và 《Cell》 là huynh đệ lão đại y học tập san.

Có điều, cái này tựa như chưa từng có vi phạm đến ước nguyện ban đầu của « The Lancet ».

Sau khi kết nối điện thoại, Lý Khai Quý liệt kê hết tất cả bệnh biến chứng nghiêm trọng liên quan tới Siro trị ho của công ty VOLB, hơn nữa còn chưa đọc tới trong sách hướng dẫn, Daniel với tư cách chủ biên đã lập tức giận dữ

Lúc này đi tìm tổng biên, muốn trong tạp chí sắp ban hành mới nhất ra, nhập cái tin tức này vào.

Bên này, số liệu thí nghiệm y dược của An Húc đã đi ra toàn bộ.

Lý Khai Quý hưng phấn nói:

- Chủ nhiệm Trần, bài này luận văn sáng tác cho thật tốt một chút, tôi liên hệ Daniel, hi vọng có thể bắt kịp với nhóm tạp chí mới nhất, hình thành tác dụng khi có hợp tác.

Trần Thương nhẹ gật đầu, rất dụng tâm

Anh cũng cảm thấy, nếu tận hai bài luận văn phát ra ngoài văn cộng đồng, góc độ khác biệt, kết hợp với thí nghiệm thân thể và thí nghiệm tạo mô hình động vật, chắc chắn sẽ có một cái kết quả tốt hơn.

Buổi trưa, khi Lý Khai Quý gọi Trần Thương ra ăn cơm.

Trần Thương cầm bài luận văn in ra đưa cho Lý Khai Quý:

- Chủ nhiệm Lý, anh giúp tôi nhìn một chút, nếu như có thể mà nói, chúng ta trực tiếp phát đến « The Lancet » đi

Lý Khai Quý lập tức sửng sốt một chút

- Chủ nhiệm Trần, cái này... Anh có cần thận trọng suy tính một chút hay không, dù sao cũng là « The Lancet », không phải những cái báo chí loạn thất bát tao kia nha.

Hoàn toàn chính xác

Từ lúc Trần Thương làm luận văn đến khi kết thúc, tựa như chỉ có bỏ ra thời gian không đến ba giờ nha?

Ba giờ viết một bài « The Lancet », nếu như anh không phải đang đùa tôi chơi, vậy chắc chắn là đang trêu chọc chủ biên « The Lancet » chơi

Có điều... Cho dù là chọc vào ai, cũng không dễ chơi

Trần Thương do dự một chút:

- Chủ nhiệm Lý, tôi cảm thấy tôi viết đã rất nghiêm túc, số liệu đều có sẵn, tài liệu lịch sử tôi cũng sớm tìm thật nhiều rồi, vì lẽ đó trên cơ bản không phí sức

Lý Khai Quý bất đắc dĩ thở dài.

Cái này chủ nhiệm Trần à

Có điều vẫn là nhận lấy, anh cảm thấy mình hẳn nên cùng anh trao đổi thật tốt một chút, chuyện gì đều cần nghiêm túc đối đãi, nghiêm cẩn một ít, nhanh có cái gì dùng? Nhanh có thể giải quyết vấn đề?

Lý Khai Quý cũng không ăn cơm, anh cảm thấy hạt giống tốt Trần Thương này cần dùng tâm tạo hình một chút, tiến vào bên trong văn phòng Trần Thương ngồi xuống.

Anh nghĩ xong, khi phê bình Trần Thương một hồi, không thể quá đáng

Dù sao người ta cũng là một chủ nhiệm.

Cái mặt mũi kia cho vẫn là phải cho

Nghĩ tới đây, Lý Khai Quý lật bài luận văn ra.

Thời gian một giây rồi lại một phút trôi qua

Chương 850: Tổ An Văn Khoa Trạng Nguyên « The Lancet »

Khi khi Hạ Thừa Trạch mở cửa phòng làm việc ra, phát hiện một màn quỷ dị.

- Chủ nhiệm Trần? Cái danh từ này anh dùng quá chuyên nghiệp rồi nha.

- Còn có nơi này, viết thật tốt

- Chậc chậc, cái kết cấu hành văn này, cái dùng từ đặt câu này, cái dẫn kinh luận cứ này, cái này... Quá kinh điển

Hạ Thừa Trạch lập tức sửng sốt một chút:

- Các anh đang làm gì đấy?

Lý Khai Quý mặt đỏ lên, lập tức khụ khụ một tiếng, đứng dậy.

Quỷ mới biết chính mình vốn là muốn phê bình làm sao thành thỉnh giáo người ta rồi.

Nhưng mà...

Cậu ta viết thật rất tốt nha

Một bài luận văn này này có thể nhìn ra, công lực thâm hậu, hậu tích bạc phát, năng lực tiếng Anh cực cao, Anh ngữ chuyên nghiệp tuyệt đối đáng tin cậy

Càng nghĩ, Lý Khai Quý càng bùi ngùi mãi thôi.

Ai có thể nghĩ tới, đây là bài luận văn viết xong trong vòng ba giờ?

Cẩn thận nghĩ về luận văn ba tuần mà mình chuẩn bị, nghĩ nghĩ, vẫn là không nên lấy ra.

Nhưng mà, càng là như thế, Lý Khai Quý càng hưng phấn.

Tỉnh Nhị Viện rất giỏi à?

Một phó chủ nhiệm đã lợi hại được như vậy, cái bệnh viện này phải là mạnh cỡ nào?

Trong lúc nhất thời, đáy lòng Lý Khai Quý hết sức phức tạp.

Bất đắc dĩ bắt đầu so sánh Hiệp Hòa và Tỉnh Nhị Viện của Đông Dương với nhau.

Chuyên mục khoa chủ nhiệm nội khoa tim VS phó chủ nhiệm khoa cấp cứu.

Năng lực viết luận văn, thua hoàn toàn

Năng lực xem phim điện tâm đồ, cũng thua hoàn toàn

Càng nghĩ, Lý Khai Quý lại càng tò mò, cái Tỉnh Nhị Viện này rốt cuộc là chỗ thánh địa gì

Bồi dưỡng ra được phó chủ nhiệm giỏi như vậy

Quá nhanh quá giỏi, thực sự là không thể trêu vào

Ai

...

...

Xế chiều hôm đó, Trần Thương trở về An Dương, trước khi đi, đã tiến hành cho gửi bản thảo luận văn cho « The Lancet » rồi, ba ngày sau sẽ chính thức thấy trên báo

Vì thế, « The Lancet » cố ý thay đổi nội dung và điểm nổi bật trên làm màu bìa tạp chí, chuyển qua tháng sau.

Tổng biên Ngũ Đức đã hạ quyết tâm

Một tháng này, muốn phun FDA

Còn về VOLB, khẳng định phun.

Nhưng mà xét đến cùng còn là vấn đề FDA, một điểm trình độ cũng không có, anh với tư cách Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia mà bao nhiêu quốc gia toàn thế giới tin cậy vào, vậy mà trình độ thấp như thế

Tổ an « The Lancet » ngay tại vận lượng cảm xúc

Mà bên phía Cố Hân lại vô cùng hưng phấn.

Mặc dù một đêm không ngủ

Nhưng mà tất cả mọi việc đều đáng giá.

Lại bỏ công ty Siro trị ho VOLB, sau khi trở về, công ty còn phải sắp xếp thật kỹ một phen, làm chuẩn bị tiếp xuống nghênh chiến thật tốt

Hơn nữa, một chuyến này, nhận được tương đối khá

Mà mọi thứ này, đều không thể không có Trần Thương trợ giúp.

Vốn là Cố Hân chẳng qua lòng mang cảm kích đối với Trần Thương, đã trợ giúp cứu vớt y dược An Húc thôi, nhưng mà... Hiện tại xem ra, là An Húc y dược ôm đùi rồi

…

…

Ba ngày sau đó, Trần Thương tháo băng cho mẹ thành công

Mấy ngày nay Trần Đại Hải như bị điên, chạy tới chạy lui từ Tấn Dương đến An Dương, vui vẻ giống như một đứa bé nhận được món đồ chơi mới vậy.

Mà lúc Dương Giai Tuệ bỏ băng gạc, Trần Đại Hải ngừng thở, ông muốn nhìn vợ mình rốt cuộc biến thành dạng gì

Nương theo băng gạc biến mất, Trần Đại Hải lập tức há to mồm sững sờ

Trẻ hơn mấy tuổi

Thật sự

Trong lúc nhất thời ông hơi kinh ngạc, căn bản không có kịp phản ứng, vợ mình biến thành thế này

Dáng vẻ thay đổi không lớn, thế nhưng nếp nhăn cả khuôn mặt trên cơ bản biến mất, hơn nữa quan trọng nhất chính là đàn hồi và rực rỡ, dường như dấu vết năm tháng trên gương mặt đã biến mất, lại lần nữa tràn đầy sinh khí.

Trần Đại Hải hưng phấn như trẻ con:

- Bà xã, sau này mặt như vậy, tôi cũng không nỡ để bà nấu cơm

Dương Giai Tuệ bất đắc dĩ cười cười, thế nhưng vừa vặn làm xong phẫu thuật, còn hơi không thoải mái, còn cần một thời kỳ khôi phục, cũng không dám cười.

Y tá nhìn người một nhà này, bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Dương Giai Tuệ nhìn tấm gương, lướt qua mặt mình, trong lòng bà bùi ngùi mãi thôi.

Bỗng nhiên Trần Đại Hải nói:

- Bà xã, chờ sang năm khí trời tốt, chúng ta đi bù một cái ảnh áo cưới? Tiếp đó tôi mang bà đi du lịch, bà không phải nói chưa từng đi Vạn Lý Trường Thành à? Tôi dẫn bà đi

- Dẫn bà đi xem Thiên An Môn, đi Vạn Lý Trường Thành, Cố cung...

Trần Thương cười cười, cũng không nhịn được rời đi.

Có lẽ, cha mẹ có chuyện riêng muốn nói.

...

...

Lời của cha mẹ còn chưa nói xong, Tổ an cuồng nhân « The Lancet » rốt cuộc bắt đầu nói chuyện

Sau khi tập san mới nhất tuyên bố, lập tức đưa tới sự quan tâm của thế giới.

Khiến mọi người lại lần nữa ý thức được, hai năm này « The Lancet » kìm nén đến có phải rất khó chịu hay không.

Phải biết, « The Lancet » từ đầu đến cuối trong một vài đề tài thảo luận y học trọng đại nổi tiếng nói thẳng dám nói.

Mà nói thẳng không kiêng kị phê bình tổ chức Y tế thế giới: Từ chối để công hiệu chính thức Vi lượng đồng căn trở thành một loại phương pháp trong rất nhiều lựa chọn trị liệu.

Phê bình xong Y tế thế giới, quay người phát biểu thống kê thương vong bình dân của chiến tranh Mỹ và Iraq năm 2003 đối nghiêm khắc chỉ trích quân đội nước Mỹ.

Mà bây giờ, sau khi một trang bìa có tính châm chọc FDA mới nhất ra mắt, lập tức hấp dẫn vô số người quan tâm.

« Siro trị ho của công ty VOLB tồn tại bệnh biến chứng nghiêm trọng, là FDA vô năng hay là FDA buồn ngủ? Liệu có đáng giá trở thành đại quản lý cơ cấu giám sát dược phẩm thực phẩm đệ nhất thế giới hay không? »

Hai vấn đề, trực tiếp hướng mũi chỉ về công ty VOLB và quan phương FDA.

Mà rất nhanh, vấn đề Siro trị ho của công ty VOLB nhận được sự quan tâm trên toàn thế giới.

Bởi vì một năm trước Siro trị ho này sớm đã đưa ra thị trường, hơn nữa khi đó, « hội tạp chí y học nước Mỹ » còn chuyên môn phát biểu thành phần Polyhydroxy Axit Photphoric Codeine sau khi cải tiến.

Hiện tại, luận văn « The Lancet » xuất hiện, nháy mắt đánh mặt thành công

Đáng tiếc

Rắn độc Tổ an « The Lancet » bây giờ mới lè lưỡi, mà Trần Thương và hai bài luận văn giống như một cây giáo sắc bén, trực đảo hoàng long

Đến hiện tại, khi tổng biên « The Lancet » nhìn thấy hai bài luận văn này xong, cũng lớn tiếng tán thưởng

Trực tiếp liên hệ với Trần Thương

Có đôi khi, một bài luận văn có thể rất bình thản nói rõ một đạo lý.

Thế nhưng luận văn của Trần Thương, tại phía sau hơi thở học thuật nghiêm cẩn, dùng từ đặt câu quả thực độ phù hợp cao tới 100% với « The Lancet »

Hài hước và châm chọc cùng tồn tại, hơi thở đặc thù càng phù hợp thể nghiệm của đám người đọc kia

Không chỉ có như thế, mấy chục vạn fan hâm mộ « The Lancet », sau khi nhìn bài luận văn này xong cũng là gọi thẳng thỏa nguyện

Hai bài luận văn này viết rất tốt

Sau khi tập san « The Lancet » được phát hành, nháy mắt đưa tới nhiều mặt chấn động.

Quốc gia khác vốn đã đang tiêu thụ Siro trị ho VOLB toàn bộ loại bỏ.

Mà cùng lúc đó, tất cả bệnh viện lớn bắt đầu quan tâm đối với toàn bộ người bệnh có dùng VOLB Siro trị ho.

Chương 851: Mùa Xuân Thứ Hai Của Tần Hiếu Uyên

Sau khi xuất hiện bất kỳ vấn đề, viện phương phối hợp người nhà, tố tụng yêu cầu công ty VOLB bồi thường.

Mà FDA cũng là cực kỳ bất đắc dĩ

Chính phủ Nước Mỹ phiền nhất là liên hệ với đám người có văn hóa này.

Phải biết, lúc ấy khi « The Lancet » phát biểu nhân số tử vong bình dân Iraq đoán chừng có 10 vạn người, vừa lúc hai ngày trước tháng 11 năm 2004 tổng thống nước Mỹ tuyển cử, có thể nghĩ chính phủ nước Mỹ có bao nhiêu phiền

Rõ ràng là tập san học thuật, mà cứ nhìn chằm chằm chúng ta không thả

Lần này, chính phủ nước Mỹ đã có kinh nghiệm

Dù sao đối mặt song khoa trạng nguyên Tổ an văn lý, họ hiện tại rất phiền.

Vội vàng để FDA tranh thủ thời gian tuyên bố biểu thị chuyện này sẽ nghiêm khắc truy cứu, đề cao tố chất nhân viên nội bộ.

Hi vọng dùng cái này lắng lại lửa giận của thế nhân.

Mà công ty VOLB thu hồi toàn bộ Siro trị ho, đại lượng tài chính nháy mắt tan thành mây khói.

Có điều, chuyện này đối với công ty VOLB vô cùng to lớn mà nói còn không đến mức thương cân động cốt

Nhưng...

Họ cũng chính thức nhớ kỹ tân tú phía trên « The Lancet », Trần Thương đến từ Trung Quốc

Chuyện lần này, phát triển vô cùng thuận lợi

Quốc gia Vệ Kiện ủy chính mình khen ngợi.

Khoảng thời gian này, ông Tần như sống ở trong mộng vậy, dù sao ban ngày có lãnh đạo khích lệ, hơn nữa đổi lấy nhiều kiểu khoa trương! Buổi tối... Đổi lấy nhiều kiểu... Khụ khụ

Nhìn Ký Như Vân trong ngực, ông Tần cảm giác mình tuyệt đối là nhân vật nam chính bên trong tiểu thuyết

Tỉnh nắm quyền thiên hạ, say nằm gối đùi mỹ nhân

Khoảng thời gian này, ông Tần mất ngủ nghiêm trọng

Thật sự là mất ngủ.

Mỗi lúc trời tối thời gian đi ngủ đều không đủ dùng.

Buổi sáng sau khi tan tầm, lặng lẽ đi ngang qua tiệm thuốc, mua mấy hộp Liu Wei Di Huang Wan, chẳng qua là, khi rời đi, ông Tần nhìn Huiren Shenbao nhớ nhung không bỏ

Do dự nửa ngày, mới đứng dậy rời đi.

Có điều, vừa vặn rời đi hơn mười mét, lại vòng trở lại, lén lút mua hai hộp

Chẳng qua là lúc tính tiền, người bán hàng nhìn Tần Hiếu Uyên cười nói:

- Viện trưởng Tần lớn tuổi như thế, thân thể thật tốt! Tinh thần cũng tốt

Ông Tần lập tức sững sờ, hốt hoảng sơ suất, có điều... vẫn thản nhiên cười nói:

- Còn tốt còn tốt

Sau khi rời đi

Ông Tần một bụng phẫn nộ, về sau tôi đổi một nhà thuốc khác, thế nhưng... Nhìn một chút tiệm thuốc xung quanh.

Nhà ai không nhận ra Tần Hiếu Uyên ông

Nghĩ tới nghĩ lui, lần sau quyết định đi mua xa một chút.

Có điều, nhìn lại sản phẩm trong tay, trong lòng Tần Hiếu Uyên đắc ý.

Ai

Có tư có vị.

Từ khi tìm được Trần Thương, cuộc sống nhỏ này, liền “Ha ha ha”

Cái tên này thật là hay.

Về đến nhà, Tần Duyệt nhìn cái túi ông Tần cầm trong tay, lập tức tò mò hỏi:

- Cha, cha mua cái gì vậy?

Ông Tần lập tức mặt tối sầm:

- Con nít con nôi, hỏi cái gì?

Nói xong thuận thế trở lại phòng ngủ giấu đi, chỉ là... khi đi ngang qua Ký Như Vân, ông Tần chớp chớp con mắt.

Ký Như Vân cũng cười rất quyến rũ, liếc ông Tần một cái:

- Già mà không biết xấu hổ

Hai người hình như về với lúc tuổi còn trẻ...

...

...

Trên đường mới mùi vị năm mới đã càng ngày càng đậm

Panamera của Trần Thương cũng chẳng mấy chốc sẽ mang họ Tần

Nhìn cốp phía sau chất đầy đồ tết, loại cảm giác này thật là cảm giác ăn tết.

Rộn ràng trong siêu thị tất cả đều là người, tất cả mọi người đang chuẩn bị đồ tết.

Năm nay Trần Thương xin lãnh đạo nghỉ sớm, về nhà nghỉ ngơi mấy ngày ăn tết thật tốt, qua tết, ước chừng mùng bảy mùng tám, chuẩn bị đến thủ đô.

Mà Trần Thương quyết định là trước năm đầy ban, chuẩn bị năm sau nghỉ ngơi một chút.

Trần Lạc không về nhà, Trần Thương phải bầu bạn với cha mẹ thật tốt, chờ đến đầu tháng giêng, một nhà ông Tần sẽ tới nhà Trần Thương, cùng nhau tụ tập, tâm sự.

Bên này, lúc Ngô Đồng Phủ biết Trần Thương muốn tới trung tâm cấp cứu bồi dưỡng, đừng nói từ chối, cả người vui vẻ buổi trưa uống hai cốc.

Anh thật rất ưa thích tên tiểu tử Trần Thương này

...

...

Toàn bộ bệnh viện cũng bắt đầu chuẩn bị câu đối.

Có điều, càng là cửa ải cuối năm, cấp cứu lại càng bận rộn, mùa đông thân thể con người thay thế đều tương đối chậm, hệ thống phòng ngự của bản thân càng là hơi tiêu cực biếng nhác, cho nên để virus có cơ hội thừa dịp tấn công.

Người bệnh cảm cúm cũng càng ngày càng nhiều, hiện tại tất cả mọi người càng ngày càng chờ mong trận tuyết lớn tiếp theo.

Một tiểu khả ái đến cấp cứu, cô bé mới bốn tuổi, cả người cười lên giống búp bê vậy, làm Tần Duyệt cực kỳ ưa thích.

Đồng thời hạ nhiệm vụ cho Trần Thương, sau này nếu không sinh ra một đứa con đáng yêu thế này thì chính là gen Trần Thương không tốt, điều này làm cho Trần Thương tức giận muốn đi tìm Tần Hiếu Uyên phân xử

Có điều nghĩ lại, mình biết chỉnh hình sợ quái gì chứ?

Con cái thế nào mình làm không ra

Cứ như vậy, Trần Thương ngồi trên băng ghế rơi vào trong trầm tư, có thể có biện pháp nào mà từ khi còn bé, từ nhỏ bắt đầu tiến hành phụ trợ hỗ trợ chỉnh hình, để sau khi lớn lên đẹp mắt hơn hay không?

Chỉ là, cái đề tài này rõ ràng quá làm khó người

Nhưng cũng không phải là không thể được

Mấy ngày nay, Siro trị ho VOLB toàn bộ hạ giá, dưới sự giúp đỡ của The Lancelot, có thể nói là thế như chẻ tre

【 Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, vạch trần âm mưu Siro trị ho của VOLB, nhận được ban thưởng phong phú:

1: Đẳng cấp + 2;

2: Nhận được kỹ năng bị động: biểu đồ phán đoán không gian bốn chiều kết cấu lập thể tổ chức trong thân thể

3: Đá cường hóa + 2! 】

【 Đinh! Vạch trần âm mưu Siro trị ho của VOLB, phòng ngừa rất nhiều người bệnh hoàn cảnh khó khăn, nhiệm vụ thầy thuốc nhân tâm hoàn thành, nhận được 20 điểm kỹ năng! 】

Trần Thương lập tức đại hỉ

Mẹ nó?

Vạch trần âm mưu Siro trị ho lại có thể nhận được 20 điểm kỹ năng?

Cái này cũng quá tuyệt

Nhưng...

Nhìn nhắc nhở ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, Trần Thương hơi mê mang.

Lần ban thưởng này, hơi phức tạp

Vì sao nhìn không hiểu đây?

Chỉ số thông minh tăng cao đâu mất rồi?

Cái gì là biểu đồ phán đoán không gian bốn chiều kết cấu lập thể tổ chức thân thể?

Không có bị kim sắc, không có kỹ năng kim sắc, đẳng cấp + 2 cùng cường hóa bảo thạch + 2 cũng không phải là ban thưởng ghép đôi như vậy?

Cứ như vậy, đồ tốt duy nhất liền là biểu đồ bốn chiều này đi?

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, mở ra đá cường hóa

【 Đá cường hóa: Cường hóa trí thông minh, đề cao 10 điểm trí thông minh! 】

Trần Thương lập tức vui mừng, hai cái đề cao 20 điểm trí thông minh, lập tức Trần Thương đại hỉ.

Đồ tốt đồ tốt

Vượt qua Einstein không còn là giấc mơ

Nhưng, đây không phải thứ Trần Thương mong đợi nhất.

Dựa theo quy luật của hệ thống, càng là đồ vật không đáng chú ý, càng là trân bảo

Cũng giống như【 Con Mắt Mỹ Lệ】trước đây, đã mang cho Trần Thương vô số chỗ tốt.

Chương 852: Kỹ Năng Mạnh Nhất

Trần Thương nhìn kỹ:

【Biểu đồ phán đoán không gian bốn chiều kết cấu lập thể tổ chức thân thể: Kỹ năng bị động, nhằm vào bệnh tình người bệnh, vận dụng tư duy y học, trong đầu hình thành một loại biểu đồ thân thể không gian bốn chiều, trong đó bao gồm máu, khung xương, cơ bắp, dịch thể... Các loại quy luật vận hành, đưa ra đánh giá tốt hơn về tình huống bệnh tật.】

Trần Thương nhìn nhắc nhở của hệ thống, vẫn cảm thấy hơi mê mang.

Anh nghĩ tới một loại khả năng, nhưng không quá khẳng định

Nếu quả như thật là như vậy...

Cái ban thưởng này, coi như thật quá phong phú

Lúc Trần Thương nghĩ đến khả năng kia, đều cảm giác hơi không thực tế...

Buổi trưa mười một giờ rưỡi, mắt thấy lúc muốn tan tầm.

Điện thoại trung tâm cấp cứu 120 vang lên, sau một lúc lâu, y tá trạm vội vàng hô to:

- Chủ nhiệm Trần, nhà máy thủy tinh bên kia đưa tới một người bệnh ngoại thương! Toàn thân nhiều chỗ bị thủy tinh gây thương tích, chảy máu rất nhiều, tình huống vô cùng nguy cấp, ba phút sau sẽ đến bệnh viện, họ thông báo chúng ta chuẩn bị sẵn sàng

Trần Thương lập tức biến sắc, nhà máy thủy tinh, ngoại thương?

Trần Thương không để ý tới suy nghĩ, vội vàng căn dặn mọi người chuẩn bị kỹ càng công việc cấp cứu, tiếp đó liên hệ phòng phẫu thuật, làm tốt chuẩn bị các loại nhu cầu ứng phó bức thiết.

Nói thật, đối với ngoại thương thủy tinh là một chuyện vô cùng phiền phức, bởi vì rất khó suy đoán chiều sâu thủy tinh đâm vào và tình huống đâm vào, xử lý vô cùng phiền phức, chắc chắn phải cẩn thận xử lý.

Nhìn từ bề ngoài thủy tinh đâm vào không sâu, không chảy máu, nhưng rất có thể sau khi rút nó ra, sẽ tạo thành băng huyết, loại tình huống này là phiền toái nhất

Ước chừng ba phút sau, một chiếc xe cấp cứu ngừng ở cửa ra vào khoa cấp cứu, giường đẩy thận trọng được mọi người đẩy xuống dưới.

Mà lúc này, người bệnh xung quanh đăng ký cấp cứu, sau khi nhìn thấy người bệnh, lập tức biến sắc

Cái này... Quá khiếp người rồi?

Chỗ nào trên cơ thể cũng đều là mảnh thủy tinh, khuôn mặt, khóe miệng, trước ngực, phần bụng... Bị thủy tinh lớn nhỏ không giống nhau đâm vào thân thể, máu tươi chảy ào ào, căn bản không dừng được.

Máu tươi đã nhuộm đỏ người bệnh trẻ tuổi, đến cả bên trên giường đẩy cũng có máu tươi chảy xuống, chảy tí tách trên sàn nhà.

Quần chúng xung quanh vây xem bất đắc dĩ hít sâu một hơi.

Trần Thương quay người nói với y tá trạm:

- Lập tức liên hệ khoa truyền máu, chuẩn bị phối máu
- Lấy máu xét nghiệm
- Chuẩn bị phòng phẫu thuật

...

Trong lòng Trần Thương cũng cực kỳ căng thẳng, nói thật, anh gặp quá nhiều tai nạn bị thương, bệnh tình nghiêm trọng cũng rất nhiều, những người kia mạng sống như treo trên sợi tóc cũng đã gặp, đầu một nơi thân một nẻo cũng không hiếm thấy, chân cụt tay đứt thấy cũng không đến mức khiếp người như thế.

Nhưng, loại người đầy thủy tinh này thật để Trần Thương nhìn hơi tê cả da đầu.

Từng mảnh thủy tinh giống như là phi dao đâm vào trong cơ thể người bệnh.

Trần Thương cũng thấy rõ ràng gương mặt người bệnh, lập tức trong lòng xiết chặt

Anh biết tiểu tử này

Cái tiểu tử sợ thu phí thuốc tê, vừa vặn mười tám tuổi, đi theo một người anh đồng hương đi ra ngoài làm công.

Lúc này tiểu tử nằm ở trên giường, vô cùng đau khổ, hai tay nắm thật chặt mép giường, muốn di chuyển, nhưng cũng không thể di chuyển

Bởi vì trên dưới toàn thân bao nhiêu mảnh thủy tinh đang găm vào.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, trong ánh mắt tiểu tử tràn đầy khẩn cầu.

Thế nhưng lại không dám nói lời nào, bởi vì vừa khóe miệng, là một mảnh thủy tinh

Trái tim băng giá

Trần Thương cũng cảm giác được trong lòng hơi không thoải mái.

Nói thật, đối mặt với người bệnh thế này, còn khó chịu hơn những bệnh tim đột phát cần phải đối mặt kia, bởi vì cảm giác hình ảnh quá mạnh.

Loại huyết tinh và tàn nhẫn đánh vào thị giác này, là không có gì sánh kịp

…

…

Mà sau lưng người bệnh có một đám đông vội vàng chạy vào, từng người trong đó tuổi không lớn lắm tầm mười bảy mười tám tuổi, lớn nhất cũng chỉ có hai mươi tuổi.

Vẻ mặt sợ hãi bất an, trong đó có một người sợ đến mức mặt đầy nước mắt.

- Bác sĩ! cầu xin bác sĩ, mau cứu cậu ấy đi

- Đúng vậy! Tôi dập đầu xin bác sĩ

...

Chàng trai lớn nhất cũng là không biết làm sao, trực tiếp ùm một tiếng quỳ xuống trước cửa phòng cấp cứu, trên mặt tràn đầy khẩn trương và lo lắmg.

Đúng lúc y tá trưởng Điền Hương Lan cũng ở đây, vội vàng chạy ra, nhìn đám nhóc chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi.

Vội vàng nói:

- Cậu bé, cậu đứng lên trước đi.

- Ông chủ của các cậu đâu? Còn chưa tới à?

Cậu thanh niên lớn tuổi kia cũng là không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng:

- Sắp đến rồi ạ! Chúng em đã gọi điện thoại với ông chủ, xin mọi người chắc chắn phải cứu cậu ấy....

Nói tới đây, ngay cả trong lòng mấy người thanh niên cũng không chắc, không quá chắc chắn ông chủ có tới hay không.

Điền Hương Lan nghe xong cũng cảm thấy có khả năng ông chủ sẽ không đến, lập tức tức giận vô cùng.

Pháp luật quy định khi xảy ra tai nạn lao động cần phải bồi thường, không ai có thể miễn được trách nhiệm.

Nhưng mà, nhiều khi có được tính là tai nạn lao động hay không đã dẫn tới rất nhiều cuộc tranh cãi.

Đặc biệt là những xưởng nhỏ như thế này, đều là thuê người trẻ tuổi, ký hợp đồng lao động có thể sẽ có rất nhiều vấn đề.

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc lo lắng, quan trọng là phải cứu người trước.

Điền Hương Lan vội vàng giúp đỡ giải quyết phí thủ tục còn thiếu, để cậu bé lớn nhất liên lạc với người nhà.

...

...

Mấy bác sĩ văn phòng khoa cấp cứu vội vàng chạy vào, sau khi nhìn thấy người bệnh, đều không nhịn được tê dại da đầu, trong lòng chợt nhói một cái.

Mà ngay lúc này, ánh mắt Trần Thương nhìn người bệnh bắt đầu thay đổi.

Anh chợt phát hiện, trước mắt mình xuất hiện một mô hình cơ thể người

Trần Thương nhìn mô hình, lập tức kinh hãi

Bởi vì anh rõ ràng cảm giác được, cái mô hình này vào tình huống bây giờ của người bệnh, anh có thể thấy rõ ràng những thủy tinh đâm vào sâu bao nhiêu, tổn thương tới mạch máu gì, có tổn thương đến nội tạng không...

Lúc này, toàn bộ bản vẽ cấu trúc cơ thể của người bệnh và biểu đồ dòng chảy của mạch máu bao gồm cả hô hấp, nhịp tim, tuần hoàn gan ruột... Vân vân đều xuất hiện trong giả lập bốn chiều của Trần Thương.

Mà ngay lúc này, đột nhiên hô hấp của người bệnh bắt đầu dồn dập, trên trị số biểu hiện của máy điện tim, huyết áp lập tức hạ xuống.

Mà Trần Thương dựa vào mô hình cơ thể giả lập bốn chiều, nhanh chóng đưa ra đánh giá

Điều này gần như là mô hình lâm sàng tư duy của Trần Thương

Không sai

Trần Thương bừng tỉnh hiểu ra, cái bản đồ bốn chiều này chính là nhằm vào mô hình bốn chiều của người bệnh trong đầu mình.

Mà khi hô hấp người bệnh dồn dập, trên biểu đồ giả tưởng nhanh chóng thay đổi.

Trần Thương lại có thể nhìn thấy sau khi màng khoang phổi của người bệnh bị đâm rách, không khí tiến vào, phụ áp biến mất... Đọng lại trong phổi, khiến hô hấp dồn dập

Đã có đáp án rõ ràng

Chứng tràn khí ngực

Đúng

Chính là chứng tràn khí ngực

Nhìn cái người giả tưởng này, Trần Thương lập tức hơi kích động.

Cái biểu đồ giả tưởng bốn chiều này cũng quá trâu bò rồi?

Lại có thể chuẩn bị đoán được tình huống cơ thể của con người, đây đối với một bác sĩ ngoại khoa cấp cứu mà nói, có thể so với kỹ thuật mạnh không?

Bất kỳ kỹ năng chẩn đoán nào vào giờ phút này, cũng không có cái nào mạnh hơn biểu đồ tư duy bốn chiều này

Quá trâu bò

Thần cấp

Chắc chắn là thần cấp

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng hơi run rẩy, cái kỹ năng bị động này rất có thể là kỹ năng mạnh nhất bây giờ của mình.

Kiếm bộn rồi

Thật

Chương 853: Biến Thái Biến Thành Như Thế Nào?

Nghĩ tới đây,

Trần Thương cũng hơi kích động.

Lúc này, tiểu Lâm lớn tiếng nói:

- Chủ nhiệm Trần, hô hấp dồn dập, tới 110 lần trên mỗi phút

Trần Thương lấp tức kịp phản ứng, nói với Trương Văn Phú ở bên cạnh:

- Người bệnh có chứng tràn khí ngực, chuẩn bị đâm lồng ngực! Ở chỗ này...

Mọi người lập tức kinh ngạc, tò mò nhìn Trần Thương

Trương Văn Phú gật đầu, lập tức bắt đầu chuẩn bị đâm ống dẫn lưu vào lồng ngực

Trần Thương không tự mình làm, anh còn đang phán đoán các dấu hiệu sinh mạng của người bệnh.

Rất nhanh, đã hút hết không khí ở lồng ngực, quả nhiên hô hấp của người bệnh đã đều lại.

Giờ phút này ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương nháy mắt trở nên kính nể vô cùng, trong nháy mắt đưa ra phán đoán, là phải nhạy bén như nào mới có phán đoán nhanh chính xác như thế

...

Trước khi phẫu thuật, Trần Thương chắc chắn phải bảo đảm dấu hiệu sinh mạng của người bệnh ổn định, nghĩ đến toàn bộ tình huống nguy hiểm có thể xảy ra, khống chế lượng máu chảy ra.

Trần Thương nhìn huyết áp, hô hấp, nhịp tim... Cùng với tình huống của người bệnh, bỗng nhiên nhìn về phía một Vương Dũng nói.

- Trước mắt số lượng máu chảy ra khoảng 900-1000ml! Bây giờ tốc độ chảy máu mỗi phút của người bệnh khoảng100ml, nói cho khoa truyền máu, chuẩn bị tốt trong tình huống cần thiết.

Mặc dù nhìn rất đáng sợ, nhưng mà không có tổn thương đến mạch máu lớn, đây là một chuyện rất may mắn.

Mọi người nghi ngờ nhìn Trần Thương, điều này cũng có thể đoán được?

Trần Thương tiếp tục khom người, nhín về phía tiểu Lâm nói:

- Cắt quần áo, cắt hết toàn bộ

Tiểu Lâm gật đầu, lộ ra cơ thể người bệnh.

- Chuẩn bị băng gạc

- Liên lạc với phòng siêu âm

Y tá Nhạc Nhạc vội vàng chuẩn bị.

Mà Trần Thương thì bắt đầu loại bỏ mãnh vụn thuỷ tinh ở trước ngực.

Chỉ để lại chỗ ngực trái là không lấy ra, bởi vì miếng thủy tinh này đã đâm vào trong buồng tim, xử lý rất phiền toái, hơn nữa quan trọng nhất chính là miếng thủy tinh này đã khiến buồng tim tích máu lại, mặc dù còn không mức chèn ép tim, nhưng mà trước khi phẫu thuật chắc chắn phải chuẩn bị săn sàng, sau khi siêu âm sẽ bắt đầu mổ màng tim

Lúc này, Lý Bảo Sơn cũng vội vàng trở lại phòng cấp cứu.

Khi nhìn thấy người bệnh, lập tức bị hoảng sợ.

Trên người có rất nhiều vết thương, cho dù là Trần Thương đã xử lý qua một số, nhưng mà chính là bởi vì như vậy, vết máu từ vết thương trên người nhìn rất đáng sợ.

Đúng lúc đó, bác sĩ phòng siêu âm cũng đẩy máy siêu âm tới.

Mà dưới sự chỉ huy của Trần Thương, phần lớn số mãnh vụn thủy tinh đã được dọn dẹp.

Điều này khiến cho Lý Bảo Sơn lập tức có do dự, dù sao... Việc nhổ hết miếng thủy tinh cũng không phải là một công việc dễ dàng.

Ngoài việc phải phán đoán chuẩn xác mỗi một khối thủy tinh có làm bị thương đến chỗ hiểm hay không, có tổn thương mạch máu không, sau đó còn phải xem rút ra có đưa đến hậu quả không tốt hay không.

Đây đối với một bác sĩ ngoại khoa mà nói, rất khó khăn

Chắc chắn phải suy tính chuẩn xác và phán đoán tốt kết cấu phẫu thuật, thông qua các dấu hiệu kĩ càng, đưa ra kết luận chính xác

Quá khó khăn.

Nhưng mà...

Nhìn một mảng lớn mảnh vụn miếng thủy tinh xung quanh, Lý Bảo Sơn nuốt ngụm nước miếng, rút nhiều như vậy mà các dấu hiệu của người bệnh so với lúc đầu càng ổn định hơn, tiểu Trần... Cũng thật lợi hại.

Trong toàn bộ phòng cấp cứu, chỉ có Trần Thương đang nói chuyện.

Anh ra lệnh chính xác, bác sĩ xung quanh không hề hoài nghi, tất cả đều làm đâu vào đấy.

Thuỷ tinh thừa thãi đều bị dọn dẹp sạch, rất nhiều chỗ chảy máu cũng đều bị những bác sĩ khác vá kín lại, lượng máu ra càng ngày càng ít, đến

bây giờ ý thức của người bệnh cũng rất rõ ràng.

Nhưng mà mặc dù có tác dụng của thuốc tê, vẫn rất đau

Mắt thấy trên thân thể người bệnh vẫn còn năm sáu miếng thủy tinh lớn, Trần Thương hít sâu một hơi:

- Chuẩn bị siêu âm màng tim, rút tích dịch ở màng tim ra, liên hệ với phòng phẫu thuật, chuẩn bị phẫu thuật

Lý Bảo Sơn kinh ngạc một chút:

- Có tích dịch ở tim?

Bác sĩ xung quanh cũng là nhìn về Trần Thương.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, có, mọi người xem, bây giờ lượng máu người bệnh chảy ra đã được kiểm soát, hạ huyết áp cũng chậm xuống, mà hô hấp ở vẫn hơi dồn dập... Bây giờ tất cả tình huống đều có thể loại bỏ, chỉ có một loại là có thể xảy ra, đó chính là miếng thuỷ tinh này, đã đâm vào buồng tim, khiến buồng tim ít chảy máu, mặc dù không đến nổi chèn ép buồng tim, nhưng mà... Sẽ không có lợi trong quá trình phẫu thuật, cần rút hết trước, lát nữa phẫu thuật sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

- Tôi đoán, bây giờ ở khoang buồng tim đã tích máu khoảng 50-100 ml

Mọi người lập tức kinh ngạc

Điều này... Cũng có thể đoán được?

Mà bác sĩ siêu âm nhô đầu ra nhìn một chút, gật đầu nói:

- Không sai, chủ nhiệm Trần nói đúng, bây giờ bên trong khoang buồng tim khang thật sự có tích máu, tầm khoảng... 75-90ml.

Trần Thương gật đầu, vốn dĩ anh không nói 75 ml, chính là bởi vì không muốn khoa trương quá mức, đoán quá đúng, không tốt lắm...

Lập tức, cả căn phòng rơi vào im lặng.

Cái này... Năng lực suy luận cũng quá mạnh mẽ rồi?

Phải hiểu biết như thế nào với cơ thể con người mới phán đoán được như vậy.

Ánh mắt Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, hơi kinh ngạc.

Thằng nhóc này... Càng ngày càng kỳ lạ.

Loại phán đoán lâm sàng này, đặc biệt nắm chắc các bộ phận và tuần hoàn trong cơ thể con người, thông qua mỗi một chi tiết lại có thể hiểu rõ như vậy, loại chẩn đoán lâm sàng này thật quá mạnh mẽ

Không có mấy chục năm trong nghề làm sao có thể phán đoán được như vậy

Lý Bảo Sơn gặp qua một chủ nhiệm lớn tuổi, ông ấy cũng giỏi như vậy, nhưng mà... Người ta đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nhưng mà Trần Thương mới bao lớn chứ?

Lý Bảo Sơn không nhịn được cũng nhỏ giọng thầm thì:

- Con mẹ nó... Biến thái

...

...

Thật vậy

Nói một cách chính xác, cơ thể con người là một "cỗ máy" hoạt động với độ chính xác cực cao, nếu bất kỳ liên kết nào bị lỗi, đủ loại hệ thống khác nhau sẽ lập tức vận động thay thế.

Trong ánh mắt Trần Thương hiện ra chính là loại khả năng này

Khi người bệnh được đưa vào phòng phẫu thuật, các dấu hiệu sống của người bệnh hoàn toàn bình thường, đây là một điều khó tin đối với mọi người.

Tất cả điều này là do Trần Thương.

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương, do dự hồi lâu mới nói:

- Cậu đi phẫu thuật với tôi

Nói thật, ông đã lâu không thấy Trần Thương phẫu thuật, cũng không biết có tiến bộ không

Trong phòng phẫu thuật, người bệnh đã có thể mở miệng nói chuyện, anh ấy rất cố gắng chịu đựng mọi đau đớn.

Trần Thương nhìn anh cũng như nhìn đứa em trai của mình.

Hai người cũng trạc tuổi nhau.

- Không sao, phẫu thuật xong rồi, đừng lo lắng.

Anh chàng trẻ tuổi nhìn vào đôi mắt kiên định của Trần Thương:

- Cảm ơn… Cảm ơn anh, bác sĩ.

Trần Thương mỉm cười.

Người bệnh bỗng nhiên nói:

- Bác sĩ, tôi sẽ không nợ tiền, tôi sẽ trả lại tất cả tiền khi khỏe... Lúc đó tôi đã nghe y tá trưởng nói chuyện với anh.

Quả thực, lần trước khi chàng trai rời đi, anh ấy quay lại nhà vệ sinh của phòng cấp cứu.

Tình cờ nghe thấy các y tá đứng khiển trách Trần Thương và An Ngạn Quân.

Điều này khiến anh xấu hổ, vì bản thân mình khiến các bác sĩ bị chỉ trích làm anh cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Anh đã thề không biết bao nhiêu lần rằng bản thân sẽ trở thành người giàu trong xã hội này, có năng lực giúp đỡ những người khó khăn hơn.

DG: Chuyên mục quảng cáo cuối ngày,

Mỗi ngày sẽ đăng 5 chương, cứ mỗi donate 20k qua momo 0355839111 (Vũ) sẽ bạo 1 chương cho ngày hôm sau, tối đa 15 chương/ngày.

Cầu đề cử,

Đề cử 90-95 điểm: code giảm 20%.

Đề cử 96 điểm trở lên: code giảm 25%.

P/s: Những ai không muốn nhận code có thể đề cử để yêu cầu bao chương, bạo 3 chương/ 1 lần đề cử yêu cầu chương, tối đa 15 chương/ngày. Số chương còn lại sẽ được dồn sang ngày hôm sau.

Chương 854: Ông Chủ Hắc Tâm (Phần Một)

Sau khi Trần Thương nghe điều này, anh liền liền ngỡ ngàng một lúc lâu, thở dài rồi lắc đầu an ủi:

- Đừng quá lo về chi phí, cậu bị tai nạn khi làm việc, nếu sếp của cậu chịu đứng ra, chúng tôi chắc chắn sẽ giúp cậu...

- Đây là điều luật pháp quy định

Anh bổ sung thêm

Chàng trai nghe xong nở một nụ cười gượng gạo làm vết thương trở đau.

- Nếu quá nhiều tiền, tôi sẽ để sếp trả, nếu không, tôi sẽ tự trả.

- Lần trước, một đồng nghiệp của chúng tôi phải nhập viện sau khi bị tai nạn làm việc lúc đó sếp đã mất hơn 3.000, kết quả một thời gian sau, anh ấy bị đuổi việc…

Chàng trai nói xong những lời này làm cho những người xung quanh đều sững sờ.

Y tá Viên Viên tức giận nói:

- Ông chủ như vậy cần gì phải theo nữa! Không thể đảm bảo được chuyện gì cả, anh nên sớm thôi việc kiếm công việc khác đi.

Chàng trai im lặng một lúc rồi nói:

- Nếu có việc khác, tôi sẽ không làm chỗ đó rồi.

Trên đời này, thực sự có quá nhiều thứ không rõ ràng.

Lưỡng lự hồi lâu, Trần Thương đành nói:

- Lần này khá đắt! Chi phí phẫu thuật cao, để tên đó trả đi, còn chi phí thôi việc, sẽ có thêm rất nhiều...

- Chờ cậu khỏe, tôi sẽ giới thiệu cho cậu một công việc khác.

Anh không thể không nói.

Quả thực, bản thân không thể giúp tất cả mọi người, thế nhưng...

Có thể giúp một số người trong khả năng mình thì cũng không vấn đề gì.

Lần này Công ty Y Dược An Húc gặp trắc trở đến nửa năm, rất nhiều người đã từ chức, trong số đó không thiếu công việc thể lực, rất cần người đến làm, yêu cầu khả năng công việc không cao.

Chàng trai nhỏ không kìm được nước mắt khi nghe được điều này.

Cậu càng không thể nói trong một lúc lâu.

Lưu Kiện ở vừa hít một hơi thật sâu.

Bệnh viện chính là nơi như vậy, khiến người khác lo sợ không chỉ là bệnh tật mà còn có các loại cuộc sống khác.

Thời gian xưa nay không hề dịu dàng.

Thế nhưng,

Lòng người đã làm cảm hóa thế gian.

Phẫu thuật bắt đầu, Lưu Kiện tiến hành gây mê.

Hầu hết chàng trai chỉ bị thương ngoài da, cánh tay của anh đã bảo vệ một số bộ phận quan trọng, nhưng vẫn trông hơi đáng sợ.

Khi Trần Thương làm sạch thủy tinh trong màng tim, anh cảm thấy dễ dàng hơn bình thường rất nhiều, với sự trợ giúp của máy chiếu bốn chiều kì diệu này, anh có thể phán đoán rõ ràng mức độ của ca mổ.

Anh cũng chỉ vừa có được một kỹ năng thần kỳ trên, nên mọi thứ đều rất lạ lẫm.

Dưới sự trợ giúp của biểu đồ hình ảnh bốn chiều, phẫu thuật liền được thực hiện dễ dàng

Sau khi Trương Văn Phú được phẫu thuật lồng ngực xong, Trần Thương bắt đầu xử lý gan.

Túi màng đã được cắt gọn gàng, thủy tinh cắm thẳng vào gan, không có nhiều tổn thương, nhưng việc điều trị gan là rất quan trọng.

Lý Bảo Sơn nhìn động tác trên tay anh mà phải thở dài xúc động, tương lai này thuộc về lớp người trẻ rồi

Anh đã dành 5 điểm kỹ năng để nâng cấp kỹ thuật sửa gan từ phiên bản chưa hoàn thiện lên phiên bản đầy đủ.

Từ khâu cầm máu gan, sửa chữa mạch máu, đến khâu gan và cắt gan, toàn bộ quá trình đều diễn ra rất suôn sẻ.

Có lẽ, sau năm sau, Trần Thương sẽ còn tài giỏi hơn nữa

Nghĩ đến điều này, Lý Bảo Sơn không khỏi mong đợi.

Sau khi anh trở về từ thủ đô, khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện có thể trở thành một bước ngoặt của tỉnh Đông Dương.

Ca phẫu thuật sớm hoàn thành mà không có bất kỳ sai sót nào.

Người bệnh được đưa vào khoa cấp cứu thế nhưng không đưa vào khoa hồi sức cấp cứu, bởi vì một là giá quá đắt, cái thứ hai là không đến mức nguy hiểm.

Bên này, bạn bè cùng quê liên lạc với ông chủ rất lâu mà vẫn chưa thấy hồi âm.

Y tá Trưởng cảm thấy tức giận.

Đã xác định người bệnh là tai nạn do lao động.

Phải mất một lúc lâu sau cuộc gọi mới được kết nối.

Giọng nói lười biếng, đúng là kiểu tinh ranh, gian xảo, già đời.

- Vậy đó, Mã Cường, tôi đã nói với anh khi ký hợp đồng, tôi không chịu trách nhiệm về thương tích liên quan đến công việc, không ngoại trừ bất cứ vấn đề nào, vậy anh nên tự làm tự chịu

- Hơn nữa, tôi cũng nói, nếu anh thích thì làm, còn không thì thôi, thời gian làm của anh cũng không ít, tôi đối với anh có chỗ nào không phải à?

- Tất cả mọi người trên tinh thần hợp đồng đã ký? Cũng nói thẳng ra, tương lai tôi cũng sẽ không thuê anh nữa.

Lời nói của ông chủ nghe có cơ sở và hợp lý, nhưng nghe kỹ thì lại không mang giá trị nào

Điền Hương Lan trực tiếp cầm điện thoại, mở loa ngoài, sắc bén nói:

- Tôi là y tá trưởng khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện.

- Làm à? Tinh thần hợp đồng? Ông đang bắt nạt những đứa nhỏ không hiểu luật?

- Thời đại nào có điều khoản công ty không chịu trách nhiệm về tai nạn trong lao động? Bắt nạn người à? Đây là điều khoản không hợp lệ sẽ không có hiệu lực pháp lý

Quả thực, Điền Hương Lan thấy rất nhiều chuyện như vậy. Quy định - Công ty sẽ không chịu trách nhiệm nếu xảy ra thương tích liên quan đến công việc. Rõ ràng là điều khoản mà người sử dụng lao động miễn trừ trách nhiệm pháp lý của mình cùng loại trừ quyền của người lao động, đương nhiên việc này không hợp lệ, điều khoản này sẽ không có hiệu lực pháp luật.

Tên này bất ngờ không khỏi tức giận:

- Y tá trưởng, đúng không? Cô đừng dính dáng vào chuyện này, đó là việc của chúng tôi, còn loại quan hệ lao động gì gì đó, nhanh đi, cô đưa điện thoại cho cậu ấy để tôi nói chuyện.

Tên đàn ông hời hợt coi thường khiến y tá trưởng choáng váng

Cô tái mặt:

- Tôi nói ông biết, chuyện này tôi cứ quản đấy. Ông vi phạm pháp luật, trực tiếp cưỡng chế loại bỏ trách nhiệm bản thân

Người đàn ông mỉm cười, cúp điện thoại, không thèm đếm xỉa gì đến Điền Hương Lan.

Loại chuyện này nhiều nhất chỉ là tranh chấp lao động.

Cuối cùng thì cũng chỉ là lời nói huyên thuyên, sau đó là hòa giải dân sự, đám ranh con này nhiều nhất sẽ gây ồn ào chút mục đích là đòi bồi thường.

Dù sao, bọn chúng có thể tìm việc ở đâu?

Kể cả bọn chúng có đến trước ủy ban thanh tra lao động để xin xét xử.

Thế nhưng ủy ban thanh tra chỉ là hỗ trợ vấn đề này, đưa phương án phối hợp giải quyết, phối hợp như thế nào?

Nói trắng ra là giải quyết riêng

Không bằng lòng thì có thể đi kiện, gây rối, nhưng…

Thật sự phải ra tòa, bọn chúng sẵn sàng bỏ tiền ra tìm luật sư à?

Hơn nữa, thanh niên quê mùa tuy rằng khỏe mạnh hơi khờ khạo, như vậy tương đối đơn giản, an ủi khiến nó thoải mái, chuyện dễ chỉ cần bồi thường một ít là xong.

Còn hơn là huyên não ầm ĩ rồi đền một đống tiền, thì việc trên thực tế hơn.

Còn chuyện tìm phòng lao động, thanh tra, ra tòa... Thì rắc rối quá, cái này bọn chúng cũng không hiểu những thứ đó.

Ngô Kiến Nhân rất thành thạo xử lí những chuyện như thế này.

Pháp luật là pháp luật.

Lòng người là lòng người

Lúc Ngô Kiến Nhân tuyển công nhân, rất có thủ đoạn, chỉ nhận người nông thôn, và lại thích lãnh đạo mọi người.

Thỉnh thoảng, đưa mọi người đi ăn uống, cứ như vậy, sẽ là bạn bè rồi.

Nếu đã là bạn bè, nếu xảy ra chuyện, bạn sẽ không biết xấu hổ mà làm phiền tôi?

Hơn nữa

Anh nói anh cần bồi thường, thật sự huyên náo không ổn rồi, thì phải bồi thường.

Tốt

Tôi bồi thường cho anh.

Nhưng.... bạn nghĩ xem, bồi thường tiền cho anh rồi, có thể đám bạn bè này của anh sẽ thất nghiệp rồi.

Chương 855: Ông Chủ Hắc Tâm (Phần Hai)

Các thiếu niên mười bảy, mười tám, tầm hai mươi tuổi này, sau khi tan làm uống chút rượu, chính là khi tràn đầy nhiệt huyết anh em nghĩa khí.

Anh - Ngô Kiến Nhân bắt chẹt siết chặt.

Bên này, y tá trường bị cúp điện thoại, vô cùng tức giận.

Mà một đám trẻ con ngồi một loạt trên ghế kia, cũng không dám gọi điện thoại cho người nhà.

Mã Cường là đứa trẻ lớn nhất trong đám, nó mang theo đám người trong thôn này đến làm công.

Nó do dự cả nửa ngày

Đứng dậy hỏi Điền Hương Lan:

- Cái đó... dì à, tốn hết bao nhiêu tiền?

Điền Hương Lan lập tức biến sắc:

- Bọn nhỏ, sao các cháu lại ngốc như vậy? Cái ông chủ kia rõ ràng là không sợ các cháu, biết rõ các cháu không dám gây chuyện

Nghe thấy lời nói của Điền Hương Lan, Mã Cường mặt đỏ lên.

- Chúng cháu biết....

Điền Hương Lan biết cậu nhóc là như thế, tiếc là rèn sắt không thành thép, trực tiếp nói:

- Đến mấy vạn lận, các cháu suy nghĩ xem, đoán chừng 6-7 vạn, có thể còn chưa đủ

Đây chính là như thế, nếu như người bệnh người ta không muốn gây ồn ào, thì anh cũng không còn cách nào.

Mã Cường nghe xong, lập tức biến sắc.

6-7 vạn

Đây không phải là con số nhỏ

Cầm điện thoại đi ra ngoài, một lần nữa gọi cho ông chủ.

- Ông chủ, là tôi, Mã Cường.

Ngô Kiến Nhân hơi không vui:

- Ừ.

- Ông chủ, phí phẫu thuật của Cẩu Tử đến 7-8 vạn, chúng tôi không có nhiều tiền như thế, ông xem....

Mã Cường nói.

Ngô Kiến Nhân nghe đến 7-8 vạn, lập tức ngẩn người.

- Thật con mẹ nó bệnh viện hắc tâm, vài miếng mảnh vụn thủy tinh mà đến 7-8 vạn, sao không lên trời đi

Ngô Kiến Nhân bắt đầu khơi dậy cảm xúc của những người trẻ tuổi này, để họ cảm thấy, bệnh viện này là đang lừa bịp họ

- Cái này rõ ràng là bệnh viện muốn thịt các cậu biết không? Nhìn các cậu tuổi còn trẻ, không có gia cảnh, các cậu quá trẻ rồi, tôi cái gì cũng đều gặp qua rồi

Ngô Kiến Nhân dứt khoát nói:

- Như vầy đi, tôi dạy các cậu một chiêu: Tôi nói cho các cậu, các cậu nói là không có tiền, dù sao thiếu tiền thì họ cũng sẽ chữa, còn khoảng thời gian này, Tiểu Mã - cậu hãy chiếu cố thật tốt người em trai đó của cậu, tôi sẽ đưa cho cậu 3000 tệ, để nghỉ ngơi thật tốt.

- Dù sao phẫu thuật cũng làm xong rồi, các cậu không có tiền thì cũng chẳng có cách nào, khỏe rồi thì chạy trốn là xong

Đúng như thế

Thật sự muốn chạy trốn, bệnh viện cũng không còn cách nào, thứ nhất là vì người bệnh không có năng lực trả nợ, thứ hai, người ta không muốn cùng với ông chủ trở mặt, bạn muốn ép cũng không có cách nào.

Loại chuyện thế này, thường xảy ra ở cấp cứu.

Liên quan đến thiếu nợ chạy trốn ở cấp cứu, nói thế nào đây, thường vẫn có xảy ra

Năm ngoái khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện hao tổn hơn 300 vạn, phí thiếu nợ có khoảng 600 vạn, chạy trốn có khoảng 200 vạn...

Thậm chí, có mấy vụ là do Lý Bảo Sơn khuyến khích người bệnh chạy

Bởi vì họ thật sự quá nghèo, cơm còn không nỡ ăn, thật đó

Nằm viện mấy ngày, cha mẹ ngủ ở hàng ghế dài, ăn màn thầu phối với gia vị.

Nhìn thấy số tiền ICU ngày một ngày lớn, Lý Bảo Sơn ám chỉ người ta chạy.

Đến mức, tiền thưởng tháng đó của bệnh viện đều bị trừ, nhưng... thật sự nhìn thấy cảnh đó, người bình thường đều không tiếp nhận nổi.

Liên quan đến chủ động trốn phí, cũng thật sự là rất đáng ghét.

Thủ đoạn của Ngô Kiến Nhân, rõ ràng chính là như vậy.

Bệnh viện là có chuyên môn quản thiếu nợ phí, giống như theo đòi nợ, thiếu nợ phí tiểu tổ sẽ lên cửa đòi tiền, đại đa số khi là phối hợp nhân viên cảnh vụ tới cửa, nhưng mà tới cửa về sau nhìn thấy người ta nhà chỉ có bốn bức tường, ngươi làm sao đòi?

Cuối cùng vẫn là xám xịt trở về, dựng vào lộ phí bệnh viện còn không chi trả cho anh...

Dù sao thiếu nợ phí kim ngạch cao lời nói, khẳng định là sẽ ngay lập tức muốn báo cảnh sát lập hồ sơ, nhưng mà

Nếu anh đã muốn chạy, thật đúng là sẽ không sợ những thứ này.

Bình thường đến nói, nợ tiền, phòng ban sẽ dựa theo 30% tự mình phụ trách.

...

Bên này, Mã Cường nghe được Ngô Kiến Nhân nói vậy, lập tức hơi nổi nóng:

- Ông chủ, người ta xử lý thiếu nợ phí cho chúng tôi, không có tiền cũng phẫu thuật cho chúng tôi, chúng tôi đã rất cảm kích, làm người không thể không có lương tâm

Ngô Kiến Nhân cười giễu một tiếng:

- Lương tâm đáng giá mấy đồng tiền? Các cậu! Bệnh viện người ta một năm thu nhập mười mấy cái ức, thiếu gì mấy khối tiền này của các cậu?

Cúp điện thoại xong, Mã Cường đi đến mấy người bên cạnh nói:

- Chúng ta có muốn kiện ông ta hay không?

Mấy người sững sờ

Lập tức hơi do dự.

- Anh... Anh là tổ trưởng...

Mã Cường lắc đầu, cắn răng nghiến lợi nói:

- Họ Ngô vương bát đản kia nói chúng ta thiếu nợ phí chạy trốn, còn nói cho chúng ta 3000 khối tiền ăn cơm, đây là chuyện người có thể làm à?

- Cẩu Tử mình đầy thương tích, toàn thân đều là thủy tinh khi cái kia họ Ngô còn tại trong đám phụ nữ, còn không phải bác sĩ người ta cứu được cậu ấy? Máu chảy bao nhiêu? Tôi chính là không nhịn được khẩu khí này, lấy trước kia một ít tổn thương coi như xong, lần này kém chút muốn mạng của Cẩu Tử

- Hôm nay là Cẩu Tử, ngày mai là ai đây? Chúng ta không phải ngốc.

- Cùng lắm thì chúng ta không làm, để hắn thanh toán toàn bộ tiền lương cho chúng ta, chúng ta còn thiếu một chỗ làm công à?

Mấy người nghe xong, cũng hạ quyết tâm.

- Tốt

- Chúng ta đi kiện hắn

- Đồ chó hoang, Ngô tiện nhân

Mã Cường đứng dậy đi đến chỗ y tá trưởng, Điền Hương Lan vừa rồi tức giận ngực khó chịu cực kỳ, nhìn thấy mấy cái choai choai tiểu hỏa nhi đi tới, bất đắc dĩ nói:

- Các cậu đi ăn cơm đi, bên kia là căn tin bệnh viện.

Mã Cường lắc đầu, kiên định nói:

- Dì à, chúng cháu suy nghĩ kỹ, chúng cháu muốn kiện ông ta

Y tá trưởng nghe xong, lập tức sững sờ:

- Này mới đúng mà, nói câu không dễ nghe, công tác không có bảo hộ như vậy, một đống lớn đâu, chắc chắn phải đi chỗ đó? Mưu đồ gì

Mà Trần Thương cũng đi ra, anh chợt nhớ tới một người.

Đường Thiệu Huy

Tổng giám đốc công ty xây dựng có lương tâm, thuộc hạ một đống lớn nông dân công, lần kia còn tới góp 50 vạn, nói có tiểu tử thích hợp, có thể giới thiệu một chút.

Ngày hôm sau, Mã Cường đã tìm được Sở lao động, cửa ải cuối năm, lao công bộ phận người đặc biệt nhiều, tất cả đều là người.

Còn là Điền Hương Lan cho chào hỏi tìm người cái này mới nhanh chóng xử lý thủ tục.

Cầm sổ khám bệnh và bản bệnh lịch của Tỉnh Nhị Viện đưa ra, lúc này, nhân viên công tác của Sở lao động nhìn thấy tên của Ngô Kiến Nhân, bất đắc dĩ lắc đầu.

Người này thế nhưng mà không chỉ một lần bị ghi danh.

- Các cậu, tranh thủ thời gian chuyển sang nơi khác đi, Ngô Kiến Nhân này thật không phải là người tốt

Chị gái làm ở cơ quan bất đắc dĩ thở dài nói.

- Chúng ta mau chóng liên hệ Trọng tài hội nhân viên công tác tìm Ngô Kiến Nhân, làm tốt công tác cân đối

- Nhưng mà tiểu tử, lần này các cậu chắc chắn phải cắn chặt răng, không được chùn lại

Mã Cường gật đầu đồng ý.

Chương 856: Ông Chủ Hắc Tâm (Phần Ba)

Thành thật mà nói, Ngô Kiến Nhân không coi mấy người Mã Cường ra gì.

Anh ta không phải trẻ con, không quan tâm đến những lời đáng sợ.

Thật ra anh ta chỉ là đang chơi trò đấu trí, phỏng chừng những đứa nhỏ này cũng náo nhiệt.

Đừng nói đến chuyện kiện anh ta, ngay cả hội trọng tài cũng có thể không biết, Sở Lao động xã hội ở đâu cũng không biết, có gì ghê gớm?

Nếu không kiện, họ tiết kiệm được rất nhiều tiền

Nếu kiện, anh ta cũng nên thành thật khai báo.

Cái gì mà có người chống lưng chỉ là nói nhảm, chỉ ngoài miệng hù dọa trẻ con mà thôi.

Đúng vậy, mỗi lần Ngô Kiến Nhân tụ tập với họ, anh ta chỉ khoe khoang mình giỏi thế nào, biết lãnh đạo nào, chẳng qua chỉ muốn làm họ sợ hãi.

Đối với một nhà máy nhỏ với tổng số 2-3 mươi nhân viên, Ngô Kiến Nhân cũng tương đối ổn định.

Xưởng sản xuất thủy tinh không phải là nơi tốt lành gì, không tốt cho cơ thể, liên tục có những vết thương nhỏ, không ai quan tâm đến.

Bây giờ anh ta còn có rất nhiều việc quan trọng phải điều hành, chẳng hạn như đơn hàng năm nay phải nhanh chóng đòi tiền, chẳng hạn như đơn hàng năm sau nhanh chóng chốt.

Mừng Tết ai cũng phải chạy đến từng nhà sếp.

Khách hàng của anh ta chủ yếu làm cửa ra vào, cửa sổ bằng thép nhựa, và các cửa hàng nội thất, nhưng anh ta không thể làm những thứ công nghệ cao.

Thực sự thì nói trắng ra, anh ta chỉ là một ông chủ nhỏ.

Làm cho nhân viên sợ hãi bằng cách khoe khoang và lấp liếm đơn hàng bằng cách liếm chó.

Đang trò chuyện với sếp, điện thoại anh ta chợt vang lên

Chợt choáng váng

Ban trọng tài?

Đột nhiên Ngô Kiến Nhân sửng sốt trong chốc lát, chết tiệt, đám nam sinh này thật sự kiện mình à?

Nghĩ đến đây, Ngô Kiến Nhân bỗng thấy bực mình

Phản ứng đầu tiên của anh ta là tức giận.

- Trương tổng, trong nhà tôi hơi chuyện, không dám làm phiền anh, đây là cua lông Hồ Dương Thành chính hiệu do một người bạn mua, chúc Tết anh trước, tôi cũng không lải nhải nữa, hy vọng Trương tổng sang năm chiếu cố nhiều hơn

Sau đó, đứng dậy ra về, lo lắng rời đi.

Trên đường về anh ta giận quá chừng

Không có gì đáng sợ, chuyện này không có gì phải sợ hãi, những vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì rất dễ dàng.

Nhưng không ngờ nhóm người này thật sự dám làm khó, nhưng... sao người của ban trọng tài lại đến sớm như vậy?

Đây mới chỉ trong một ngày

Nghĩ đến đây, Ngô Kiến Nhân không khỏi ôm trán, nhanh chóng đạp ga chiếc BMW X5 lái ra ngoài.

Sau khi đến Sở Lao động, Ngô Kiến Nhân gặp được Mã Cường và Cẩu Tử, cha mẹ của Cẩu Phồn.

Sau khi nhìn thấy Ngô Kiến Nhân, người đàn ông to lớn đứng lên, cả người đầy gân guốc, làm việc lâu năm trên công trường, thân hình vô cùng cường tráng, ở tuổi tứ tuần hoàng kim.

Sau khi đến bệnh viện để xem miệng vết thương đã khâu của đứa trẻ, cha mẹ run rẩy đau lòng, người mẹ khóc lóc đau khổ.

Đứa trẻ của ai mà không phải là bảo bối, khó khăn thì khó khăn, nhưng cũng đâu dễ để cho người ta bắt nạt?

Người đàn ông cao lớn đã sẵn sàng tìm Ngô Kiến Nhân để tính sổ.

Anh có tiền thì sao chứ?

Ai không có phẩm giá?

Đứa trẻ đã trở nên thế này, anh thờ ơ như vậy thì làm sao cha mẹ người ta không tức giận cho được.

Tuy nhiên, Điền Hương Lan đã nhanh chóng bình tĩnh lại, sau khi liên hệ với Cục Lao động, vẫn nên làm theo quy trình pháp lý.

Thư ký của ban trọng tài và Trần Thương đã trao đổi rõ tình hình của người bệnh.

Ngô Kiến Nhân vội nói:

- Tôi thực sự xin lỗi, tôi khá bận rộn, hiện tại là cuối năm và kinh phí dự án chưa giải quyết được. Tôi đành chịu. Tôi định đến bệnh viện để xem tình hình của Cẩu Phồn, không ngờ đã bị gọi đến đây

- Đây, hai người là cha mẹ của Cẩu Phồn đúng không? Còn chuyện này ấy à? Tôi xin lỗi vì sơ suất của mình, mọi người cũng biết đó, không dễ để nuôi hai ba chục người. Vào đợt cuối năm, tôi đã thưởng cho họ thêm chút tiền. Tôi đang chạy một đơn hàng, tôi cần phải đòi nợ

- Đứa trẻ Cẩu Phồn này đáng an tâm, đáng tin cậy! Chuyện của nó hai người yên tâm, tôi sẽ nghiêm túc bồi thường tiền bạc, một chút cũng không thể thiếu! Thằng bé cứ an ổn dưỡng thương là được rồi

Một màn, giả dối.

Không ai có thể nghĩ rằng Ngô Kiến Nhân lại nói như vậy.

Ngay cả các nhân viên của Ủy ban Trọng tài cũng bối rối.

Tuy nhiên, các nhân viên lớn tuổi ở Cục Lao động không thể không mỉm cười trong lòng.

Người đàn ông này

Sử dụng mánh khóe đã quá quen tay.

Điển hình của kẻ mạnh hiếp yếu.

Gặp kẻ nhút nhát thì hù dọa chút cho xong chuyện, gặp người can đảm thì quả quyết nhận lỗi, thực sự là người học luật rừng.

Nhưng

Thật sự khiến người ta chán ghét.

Cha mẹ của Cẩu Phồn và Mã Cường chưa từng gặp phải tình cảnh như vậy, còn cho rằng đã trách nhầm anh ta, đang định nói chuyện.

Mà Phòng lao động đã nói trực tiếp:

- Ngô Kiến Nhân, là thế này, chúng tôi đã điều tra và phát hiện ra rằng trường hợp của Cẩu Phồn thực sự là một vụ tai nạn lao động.

- Hơn nữa, hợp đồng lao động của công ty các anh là bất hợp pháp, anh không thể thuê công nhân cho đến khi lệnh sửa đổi được trình xét duyệt...

- Cuối cùng là chuyện liên quan đến việc đền bù.

Ngô Kiến Nhân nhận thức sâu sắc về sai lầm của mình và nhanh chóng thừa nhận nó

- Đúng, đúng, là lỗi của tôi, tôi đều thừa nhận, chắc chắn phải sửa đổi cho tốt! Lãnh đạo yên tâm

Người đàn ông trung niên không khỏi chế nhạo.

- Sau khi chúng tôi tổng kết với bệnh viện, các chi phí khám chữa bệnh tại đây, bao gồm chi phí nhập viện, cấp cứu, phẫu thuật..., chi phí nội trú, ăn ở, đi lại, chi phí chăm sóc cuộc sống, thuốc men trong thời gian hồi phục sau khi xuất viện,... tương đương 150.000 NDT.

- Mà bởi vì vết thương này, tổng số tiền lương và thiệt hại về tinh thần do bị đình chỉ công tác là 20.000 NDT.

- Tổng cộng 170.000 nhân dân tệ, ba ngày nữa anh buộc phải hoàn trả, nếu không chúng tôi sẽ đệ đơn lên tòa án.

Nghe người đàn ông ở Cục Lao động nói xong, Ngô Kiến Nhân chợt biến sắc, trong lòng như ăn phải phân, vậy mà 170.000

Tại sao mẹ nó không đi ăn cướp?

Khi anh ta định nói, người đàn ông trung niên tiếp tục nói:

- Hơn nữa, tôi nghe nói rằng tất cả nhân viên đã bị thương trong quá trình làm việc khi đó. Hiện chúng tôi có một số nghi ngờ về các nguy cơ an toàn tiềm ẩn trong nhà máy của anh. Chúng tôi đã liên hệ với các cơ quan liên quan để điều tra.

Ngay khi câu nói này nói, Ngô Kiến Nhân thực sự hoảng sợ.

Nếu như nói bồi thường tiền là đau thịt.

Đây thực sự là quá đau khổ.

Nhà máy... Nhà máy của ai mà không có vấn đề?

Nguy hiểm an toàn?

Cái này...

- Lãnh đạo... Cái này, có sự hiểu lầm nào không.

- Đúng rồi, cha mẹ của Cẩu Phồn, đúng không? Tôi sẽ gửi tiền ngay bây giờ, đừng lo lắng. Mặc dù Ngô Kiến Nhân tôi không phải là anh hùng gì, nhưng tôi đã nói một là một, hai là hai

- Nhưng. Lãnh đạo, vấn đề về sự an toàn của nhà máy này thì...

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

- Ngô tổng, ở đây đã bị phong tỏa, nói rằng phòng cháy chữa cháy của chúng ta ẩn chứa nhiều nguy hiểm, các biện pháp an toàn không được thực hiện tốt, và môi trường không đạt tiêu chuẩn...

Ngô Kiến Nhân nghe xong lời này, lập tức sững sờ.

Làm sao có thể nhanh như vậy?

Anh ta đã chọc phải ai?

- Ngô tổng, Ngô tổng… anh có đang nghe không? Tôi phải làm sao đây?

Sau khi chuyện ở đây đã ổn định, Ngô Kiến Nhân vội vàng về nhà.

Vừa về đến nhà, chuông điện thoại lại vang lên.

Thoạt nhìn đó là Trương tổng.

- Chào Trương tổng

- Alo, Ngô tổng à, chúng tôi nghe nói sản phẩm của đơn vị của anh có gì đó không ổn, nên nói chuyện hợp tác sau nhé

Sau một cuộc gọi, Ngô Kiến Nhân đột nhiên thất hồn lạc phách...

Chương 857: Vấn Đề Phẫu Thuật Lấy Thai Và Thuận Sản

- A! Cảnh sát đồng chí! Tôi phát hiện bên trong thùng rác ở Tỉnh Nhị Viện Đông Dương có một cái chân

Một cuộc điện thoại báo cảnh sát, phá vỡ yên tĩnh cả Tỉnh Nhị Viện.

Đội cảnh sát hình sự lập tức phái người tiến về điều tra.

Trương Khắc Cần nhìn thoáng qua Ngô Cương, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Ngô, cẩn thận một chút, cuối năm rồi, tuyệt đối không nên xảy ra chuyện gì nha

Ngô Cương là đội cảnh sát hình sự tân tinh, dám đánh, dám lên, dám xông vào

Điều này làm cho Trương Khắc Cần hơi bận tâm.

- Được, đội trưởng, trong lòng tôi có tính toán sẵn

Lúc 11 giờ tối, xe cảnh sát xuất phát, đi tới Tỉnh Nhị Viện.

Người báo động chính là một ông lão, năm nay đã tám mươi tuổi, nằm viện ở nội khoa tim, ngày mai xuất viện rồi, tối nay đang cùng bạn già thu thập thu dọn đồ đạc.

Buổi tối sau khi lại tản bộ dưới lầu, khi ném rác rưởi, chợt phát hiện một cái chân

Lập tức ông lão bị dọa đến kém chút bệnh tim một lần nữa phát tác

Sau khi tỉnh táo, tranh thủ thời gian báo động.

Bọn người Trương Khắc Cần tranh thủ thời gian nhằm vào án này đi lập án điều tra.

Cái này chẳng lẽ lại là cái "Án chặt thi thể" gì à?

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người cũng bất đắc dĩ dùng sức nhéo một cái, hơi bận tâm.

Cửa ải cuối năm thật sự là hơi phiền phức nha

Trước hết điều tra giám sát, Tần Hiếu Uyên buổi tối cũng bị kêu lên.

Dù sao bệnh viện có chuyện lớn xảy ra sao có thể ngủ được đây?

Tranh thủ thời gian đứng dậy đến bên trong phòng quan sát.

Rác bệnh viện mỗi ngày đều sẽ được thanh lý, là vào lúc 9 giờ sáng.

Dựa theo suy đoán của pháp y, một chân này, thời gian xảy ra có thể cách lúc hung thủ thi án không đến 6 giờ.

Lập tức, bệnh viện tranh thủ thời gian điều tra camera giám sát.

Thời gian không phụ người có lòng, rất nhanh, mọi người phát hiện, khoảng sáu giờ chiều một phụ nữ trung niên cầm một cái túi đen to ném vào

Người phụ nữ thân thể này tròn trịa, tóc gợn sóng, nhìn qua vô cùng bình thường, làm sao lại là hung thủ chứ?

Lập tức, tranh thủ thời gian mở rộng điều tra đối với người phụ nữ

Vào lúc rạng sáng 1 giờ, cảnh sát tìm được người phụ nữ, cô ấy không ở phải nơi khác, ngay trong bệnh viện, hơn nữa là ở khoa chỉnh hình

Sau khi nhìn thấy cảnh sát đến, lập tức giật nảy mình.

Sau khi bác sĩ trực ban biết rõ, cũng vội vã cuống cuồng, dù sao... Hơn nửa đêm người đội cảnh sát hình sự tới là một chuyện vô cùng khủng bố.

Cẩn thận điều tra một phen mới biết được...

Phụ nữ kia là ném chân phải của chồng mình

Chồng cô gặp phải chuyện không may, đi cắt cụt chân phải, sau khi cắt cụt, người nhà vốn là muốn giữ lại, dù sao tóc da thân thể cũng là thuộc về cha mẹ.

Thế nhưng sau khi cầm chân về, cảm thấy quá khiếp người, người nhà sau khi thảo luận một phen, mới quyết định ném đi.

Phụ nữ cũng không tiện, dứt khoát thừa dịp bóng đêm đổ xuống, dứt khoát ném vào bên trong thùng rác bệnh viện.

Lập tức tất cả mọi người sững sờ.

Hơn nửa đêm... Tới nghe một câu chuyện cổ hài hước à?

Cả người phụ nữ cũng hơi ngượng ngùng, một mực xin lỗi.

Loại chuyện đặc biệt như "Chữa bệnh rác rưởi" này thật sự không thể ném loạn, rất dễ dàng đưa tới vấn đề trị an.

Vẫn còn may không phải xảy ra loại tình huống này vào ban ngày, bằng không đều sẽ đưa tới khủng hoảng.

Sau khi phê bình giáo dục cho người phụ nữ kia một phen, mọi người đành phải trở về.

Loại chuyện này không biết nên khóc hay cười, thực tế là quá bất đắc dĩ.

Ngày thứ hai, toàn bộ bệnh viện đều truyền ra loại chuyện này.

Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ, lúc này tổ chức hội nghị, để nhân viên y tế đề cao cảnh giác, rác chữa bệnh chắc chắn phải thận trọng xử lý

Đồng thời cần báo cho người bệnh và với người nhà, không được tùy ý vứt bỏ đối rác sau khi chữa bệnh.

Dù sao, có vài người bệnh ném kim tiêm hoặc là đồ vật có tính truyền nhiễm khác vào thùng rác, nếu như khi có nhân viên quét dọn vào làm việc, là rất dễ dàng vạch làm bị thương, nhẹ thì chảy máu, nặng thì thậm chí sẽ truyền nhiễm mấy loại bệnh tật.

Lúc này, khoảng cách tới lúc ăn tết chỉ có thời gian một hai ngày.

Tất cả mọi người tại vô cùng náo nhiệt chuẩn bị, đúng lúc này, bệnh viện ra cấp cứu, cũng đều không phải bề bộn nhiều việc, dù sao tất cả mọi người không muốn tới bệnh viện ăn tết.

Rất nhiều bác sĩ cũng lục tục nghỉ.

Thế nhưng mà không phải tất cả bệnh tật đều có thể kéo.

Có một số việc, anh kéo cũng kéo không được, gấp cũng gấp không được

Ví dụ như sinh em bé

Trương Nguyệt Giai người một nhà đều ở bên trong phòng bệnh, nôn nóng bất an chờ đợi bác sĩ chẩn bệnh

- Bác sĩ, có thể sinh hay không?

Một dì sáu mươi tuổi căng thẳng bất an hỏi.

- Đúng nha! Năm nay là năm Kỷ Hợi, sinh tốt bao nhiêu chứ, cái này không để ý đều muốn đến năm Canh Tý, tôi tìm người tính qua rồi, nếu như sinh năm Kỷ Hợi thì đứa bé này là đại phú đại quý, một đường thuận lợi

- Đúng đấy, bác sĩ, anh phải giúp đỡ chút nha

Ba người đàn ông lớn nhìn mẹ và mẹ vợ mình đều nói như vậy, lập tức cũng là bó tay rồi.

- Có thể đừng mê tín như thế nữa hay không! Đều là thời đại nào còn mê tín như thế? Mẹ con bình an thì so với cái gì có thể tốt hơn chứ

Phụ nữ mang thai thật bất đắc dĩ nói.

Chồng của người phụ nữ mang thai cũng gật đầu, nhìn Trương Yên nói:

- Đúng đúng đúng, mẹ con bình an, quan trọng nhất! Có chuyện bảo vệ lớn

Nhìn người một nhà này, Trương Yên cũng bất đắc dĩ.

Phụ nữ mang thai thật ra đã sớm tới ngày dự tính sinh, tất cả mọi người chuẩn bị chính là hai ngày này sinh, tử cung co lại cũng càng ngày càng mãnh liệt, cái này rõ ràng là dấu hiệu sinh con.

Nhưng vừa vặn khi siêu âm bên giường biểu hiện chính là vị trí hai bào thai bị xảy ra chút vấn đề.

Người một nhà vây lại một chỗ, cũng đang thảo luận cái này.

Hai gia đình đều là con một, vì lẽ đó đối với hai đứa bé này, đều là chờ mong và vui mừng không được.

Thế nhưng mà Trương Yên phiền toái nhất chính là phụ nữ mang thai, nếu như lúc này phẫu thuật lấy thai thì phụ nữ mang thai thực tế là quá béo.

Bình thường mà nói, phẫu thuật lấy thai là có thời gian hạn chế.

Có ý gì nha?

Chính là nếu như muốn đi phẫu thuật lấy thai, chắc chắn phải hoàn thành bên trong mấy phút, đa số phần lớn là bốn phút.

Bởi vì một khi vượt qua thời gian, thuốc tê sẽ tiến vào thân thể em bé.

Tuyệt đối không nên xem thường cái chuyện này

Cái này tính toán là đủ để giết chết một đứa em bé còn chưa ra đời đó.

Vì lẽ đó, yêu cầu bình thường gây tê trong bốn phút cần đem đứa bé lấy ra.

Nhưng mà...

Nữ tử quá béo thì thuốc tê trước hết cần tính toán phải cho tương đối cao.

Bởi vì thuốc tê là dựa theo tính toán cân nặng cơ thể, đương nhiên, còn phải tham khảo cái khác.

Nhưng mà trọng lượng cơ thể cũng là cái nhân tố quan trọng nhất

Thuốc tê nhiều, nguy hiểm cho đứa bé sẽ tăng lên.

Tiếp theo...

Chính là nếu như phụ nữ mang thai quá béo, độ khó phẫu thuật phẫu thuật lấy thai cũng sẽ gia tăng.

Cứ như vậy, tiến lùi phía dưới, nguy hiểm cho đứa bé lại lần nữa gia tăng.

Mà bây giờ

Chính đang trong tình huống khó xử như vậy, người phụ nữ mang thai lại lần nữa tăng cao độ khó, đó chính là bào thai sinh đôi

Hiện tại Trương Yên phiền muộn không xong rồi.

Phẫu thuật lấy thai không được, chỉ có thể thuận sản

Thuận sản mà nói, không có nguy hiểm lớn như vậy, nhưng mà... vấn đề lúc này ở vị trí thai, cô lo lắng sẽ ảnh hưởng tới em bé.

Tuyệt đối không nên cho rằng thuận sản nguy hiểm nhỏ, rất nhiều em bé bởi vì vấn đề vị trí thai, khi ra đời, thậm chí trực tiếp dẫn đến lá gan bị rạn nứt và đè ép tổn thương.

Đây đều là có thể xảy ra

Rốt cuộc làm sao bây giờ?

Mà lúc này, phụ nữ mang thai hơi bắt đầu khẩn trương lên.

- Không được không được! Bác sĩ, tôi muốn sinh... Thật! Lần này không lừa cô

Trương Yên bất đắc dĩ, đây đã là lần thứ bảy mươi hai rồi?

Nghĩ tới đây, cô nhìn thoáng qua trạm quầy y tá:

- Tiểu Duyệt, liên lạc chủ nhiệm giúp tôi.

Chương 858: Ngôi Thai Đầu

Phụ khoa là phòng ban lớn, trên dưới ba tầng lầu, trong đó một tầng là khoa sản.

Trương Yên cảm thấy vẫn là không cần làm phiền đại chủ nhiệm Trương Tấn Phong, thế là trực tiếp liên hệ chủ nhiệm khoa sản Lý Diễm Lệ.

Bằng không nói phụ khoa bận bịu mệt mỏi thì sao?

Lý Diễm Lệ nửa đêm đã nằm xuống, nhận được điện thoại xong cũng là gấp gáp rời giường, nhìn chồng bất đắc dĩ thở dài.

Phụ khoa thật ra so với cấp cứu còn phải mệt lòng.

Tại sao nói như vậy chứ?

Bởi vì phụ khoa nhiều phụ nữ, bất luận là bác sĩ với bác sĩ, hay bác sĩ với y tá, thậm chí còn bao gồm cả bác sĩ cùng người bệnh, đều tồn tại vấn đề.

Giữa những người phụ nữ vốn là nhiều chuyện.

Vì lẽ đó, đại chủ nhiệm phụ khoa Trương Tấn Phong vì phòng ngừa nội đấu phòng ban kéo bè kết phái tăng lên, trực tiếp để tất cả bác sĩ và y tá thay phiên chuyển tầng.

Dù sao ba tầng kia, làm rối loạn những người này lên, ba tháng này ở chỗ này, ba tháng sau tại chỗ kia, hiệu quả còn rất rõ rệt.

Quan hệ nhân mạch phụ khoa khá là phức tạp, chủng loại bệnh tật mặc dù đơn nhất, nhưng số lượng người bệnh rất nhiều.

Vì lẽ đó bác sĩ phụ khoa trên cơ bản là bận rộn, có rất ít thời gian nghỉ ngơi, phẫu thuật muộn đến 11 giờ là chuyện thường xảy ra.

Sau khi Lý Diễm Lệ vội vàng trở lại phòng ban, Trương Nguyệt Giai ngủ thiếp đi, cũng không muốn sinh con nữa...

Điều này làm cho Trương Yên và chủ nhiệm Lý Diễm Lệ hơi bất đắc dĩ.

Người nhà người bệnh càng là mặt mũi tràn đầy xin lỗi, cộng thêm bất đắc dĩ, ngồi xuống trên ghế dài tại cửa ra vào, dứt khoát đi ngủ.

Chuyện sinh con, cũng không phải vấn đề nhỏ, người một nhà đều vô cùng coi trọng.

Huống chi loại sản phụ đặc thù gặp nguy hiểm cao này.

Bình thường mà nói, người bệnh gặp nguy hiểm cao chủ yếu có mấy loại, ví dụ như lớn tuổi hơn 35 tuổi, còn có là thể trọng quá cao hoặc là quá thấp, thấp hơn 45kg và cao hơn 85kg đều là sản phụ gặp nguy hiểm cao, và

những người có cao huyết áp, bệnh tim hoặc là người bệnh có khoa sản nguy chứng khác, cuối cùng liền là người bệnh tương đối đặc thù, ví dụ như vị trí bào thai không ngay ngắn...

Những thứ này tại khi sinh nở, đều là dễ dàng xảy ra vấn đề.

Đang lúc Lý Diễm Lệ chuẩn bị rời đi, Trương Nguyệt Giai lại tỉnh, bắt đầu vừa khóc vừa gào, nói mình sắp sinh.

Bác sĩ chủ quản Trương Yên sắp khóc, có điều lần này, sau khi Lý Diễm Lệ kiểm tra xong, phát hiện khả năng thật sự muốn trở dạ

Đối với tất cả mọi người mà nói, đều là một tin tức tốt.

Trương Nguyệt Giai với tư cách lần đầu sản phụ, lúc này tình trạng tâm lý tương đối kém, Lý Diễm Lệ bắt đầu trấn an.

Dù sao trình tự lần đầu sản phụ sinh tương đối dài, bình thường từ 13-26 giờ.

Vì lẽ đó giai đoạn này nếu như phụ nữ mang thai tồn tại dị thường gì, rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Lý Diễm Lệ xử lý từ phòng bệnh xong, tranh thủ thời gian chào hỏi y tá đưa Trương Nguyệt Giai đến phòng sinh, chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, Lý Diễm Lệ bắt đầu nói chuyện cùng người nhà.

- Tình huống hiện tại chính là như vậy, phụ nữ mang thai là sản phụ gặp nguy hiểm cao, hơn nữa còn là sinh đôi, vị trí bào thai không quá bình thường, nếu cứ như vậy, tính nguy hiểm vẫn tương đối cao.

- Sinh mổ tôi cũng giải thích với mọi người rõ ràng, chúng ta vẫn là thử đẻ thường một chút, nhưng dù cho đẻ thường, vị trí thai nhi cũng là một vấn đề nghiêm trọng, cũng không thể bài trừ phẫu thuật ngoài ý muốn, vẫn là cần người nhà ký tên.

Một phen, để người nhà họ chờ đợi một đêm thực tế là khó chịu cực kỳ.

Bất luận là cha mẹ Trương Nguyệt Giai, hoặc là chồng và người nhà chồng, lúc này đều im lặng không nói.

Bây giờ không phải là lúc ảo não, cần đưa ra lựa chọn.

Do dự nửa ngày sau, chồng Trương Nguyệt Giai hít sâu một hơi:

- Bác sĩ, tôi tin tưởng mọi người, tôi ký tên

Khoa sản không thiếu người nhà kỳ hoa, nhưng bình thường vẫn tương đối nhiều.

Giao lưu xong, Lý Diễm Lệ mau để y tá chuẩn bị sẵn sàng,

Lúc này, cơn gò tử cung của Trương Nguyệt Giai càng ngày càng lợi hại

Cho dù là chính mình trợ giúp đỡ đẻ vượt qua ngàn đứa bé, chủ nhiệm khoa sản Lý Diễm Lệ kinh nghiệm phong phú, lúc này cũng không thể

không thận trọng

Không hề nghi ngờ, sản phụ Trương Nguyệt Giai là kiếp nghề nghiệp của bà sống lại một lần nữa khiêu chiến

Cầm siêu âm thăm dò, Lý Diễm Lệ liên tục tìm kiếm một phương thức đỡ đẻ khá là thích hợp.

Mười phút sau, cơn gò tử cung của Trương Nguyệt Giai bắt đầu trở nên thường xuyên.

Lý Diễm Lệ nhìn thoáng qua, nói với Trương Yên ra:

- Chuẩn bị sẵn sàng đi, cổ tử cung sản phụ bắt đầu mở rộng

Đây là tin tốt, thông qua quy luật lực đạo cơn gò tử cung mang tới, là nhẹ nhàng có thể thay đổi vị trí thai nhi.

Giai đoạn thứ nhất cơn gò tử cung sẽ kéo dài thời gian tương đối dài, quá trình này, cũng là thời gian gian nan nhất.

Sản phụ muốn thuận lợi sinh con, cổ tử cung chí ít cần mở rộng đến 10cm, dáng vẻ này, đầu thai nhi mới có thể sinh hoàn toàn

Vào giờ phút này, đã đến thời kỳ ủ bệnh, cổ tử cung mở rộng trên dưới 2cm.

Tuyệt đối không nên cảm thấy sinh con cứ mấy phút như vậy.

Đây là một giai đoạn rất dài, từ cổ tử cung mở rộng đến sinh thai nhi, toàn bộ quá trình mười mấy tiếng.

Phụ nữ mang thai từ rạng sáng 12 giờ đến 8: 30 sáng, cổ tử cung rốt cuộc bắt đầu bước vào tiến triển.

Buổi tối Lý Diễm Lệ căn bản không dám về nhà, ở phòng trực ban gián đoạn nghỉ ngơi mấy tiếng, mà y tá trực ban càng là mệt mỏi không xong rồi.

Hơn chín giờ sáng

Khi cổ tử cung mở rộng, Lý Diễm Lệ lại lần nữa siêu âm kiểm tra, thế nhưng lần này, bà lại bỗng nhiên cực kỳ hoảng sợ

Bởi vì đúng lúc này, vị trí hai đứa bé xuất hiện một vài vấn đề.

Hai cái thai nhi bởi vì trong tử cung kèm theo lực thay đổi co lại, không chỉ có không cải thiện, ngược lại vấn đề tư thế càng thêm nghiêm trọng.

Nếu như dựa theo tình huống này phát triển...

Lý Diễm Lệ thập phần lo lắng một việc: Trong quá trình đầu thai nhi thứ nhất đang hạ xuống bị thai nhi thứ hai kẹp lại, như vậy sẽ hình thành đầu thai nhi đóng khóa.

Cái này trong sinh nở là tình huống vô cùng nguy hiểm

Điều này khiến cho Lý Diễm Lệ lập tức có một chút căng thẳng và bất an.

Vị trí thai nhi của sinh đôi thật ra là khá là phức tạp

Thường xuyên sẽ xuất hiện một chút vấn đề nhỏ.

Mà loại khả năng đầu thai nhi đóng khóa này, thì là một trong những vấn đề nghiêm trọng nhất, mặc dù không dám hứa chắc chắn chính là trăm phần trăm xảy ra đóng khóa, nhưng... Dựa theo vị trí thai này, không phải là không thể nào

Lúc này, Lý Diễm Lệ không để ý tới cái khác, tranh thủ thời gian liên hệ chủ nhiệm Trương Tấn Phong và chủ nhiệm khác bắt đầu thảo luận.

Loại tình huống đầu thai nhi đóng khóa này trong khoa sản thuộc về tình huống nguy hiểm cao, nếu như đúng lúc này, bình thường mà nói, đều sẽ lựa chọn mổ tử cung.

Nhưng

Hiện tại mổ tử cung là bị bài trừ trước tiên.

Toàn bộ mấy đại chủ nhiệm bên trong văn phòng bắt đầu không ngừng suy nghĩ vấn đề, phát biểu, thảo luận...

Không ngừng tìm kiếm đối sách cùng khả năng.

Mà lúc này người nhà cũng hơi mệt mỏi.

- Chú, dì, hai người đi về nghỉ ngơi trước đi, cũng đã một đêm, con ở chỗ này trông coi là được rồi

Người đàn ông nhìn ba vợ cùng mẹ vợ, bất đắc dĩ nói.

- Bà xã, bà trở về đi, chờ sinh con tôi gọi bà tới, chuyện sinh con cũng không phải một phút hai phút

- Chờ một chút đi, đừng có lại gặp phải tình huống gì đặc biệt...

Mẹ Trương Nguyệt Giai bất đắc dĩ cầu nguyện.

Về nhà cũng cũng căn bản ngủ không được

Thật ra, họ gặp phải tình huống cũng không có cách, nhưng mà làm cha làm mẹ, đúng lúc này, vẫn là hi vọng có thể chờ đợi ở bên người.

Mọi người cũng là thở dài.

Người đàn ông đứng dậy, dứt khoát đi mua mấy phần bữa sáng đến.

Ba vợ hít sâu một hơi:

- Hôm nay là ba mươi

Mọi người sững sờ

Đúng

Ba mươi tháng chạp.

Tối nay chính là giao thừa.

Mắt thấy sắp bước sang năm mới rồi, tuyệt đối không nên xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người thận trọng ngồi ở đằng kia cầu nguyện, ngàn vạn phải thuận lợi...

- Câu đối trong nhà chuẩn bị xong chưa?
- Xong rồi! Chờ Giai Giai sinh con, tôi sẽ trở về dán câu đối
- Ha ha, năm nay người một nhà chúng ta cùng nhau ăn tết chứ?
- Bên trong
- Chút nữa tôi về nhà chuẩn bị đồ một chút, chúng ta cùng nhau ăn tết

Chương 859: Phụ Khoa Yêu Cầu Chủ Nhiệm Trần Thương Hội Chẩn Đỡ Đẻ

Bên trong văn phòng, thảo luận đã kéo dài trọn vẹn nửa giờ.

Vẫn không thể đưa ra biện pháp tốt nhất

Là mạo hiểm sinh mổ?

Hay là mạo hiểm sinh thường

Đều là đang mạo hiểm, đơn giản thảo luận liền là mạo hiểm thế nào, tỉ lệ sinh tồn của đứa bé lớn hơn một chút.

Đây không phải phôi thai chưa tạo hình, đây là đứa trẻ thực sự.

Mang thai 37 tuần, trẻ sơ sinh song bao thai.

Những bác sĩ phụ khoa đều là từng làm mẹ, đều nghĩ dốc hết toàn lực làm tốt chuyện lần này.

Rất lâu

Trương Tấn Phong nhìn phim siêu âm X-quang, nói:

- Đẻ thường đi, cho dù là nguy hiểm lớn, nhưng đứa bé vẫn có khả năng còn sống, nhưng hiện tại sinh mổ tôi không có một chút chắc chắn nào

- Hơn nữa, nếu đẻ thường, cơ hội an toàn của đứa bé thứ nhất càng lớn, đứa thứ hai gặp nguy hiểm, chúng ta luôn có cơ hội bảo vệ một đứa

Bà với tư cách đại chủ nhiệm, chắc chắn phải đưa ra lựa chọn.

Câu nói này nói, mọi người không khỏi hơi tiếc hận.

Ai không muốn vẹn toàn đôi bên?

Những ngày gần sang năm mới như vậy, đều hi vọng tất cả đều vui vẻ.

Thế nhưng…

Nào có chuyện thuận lợi như vậy?

- Tiểu Trương, đi nói người nhà đến văn phòng, chúng ta thương lượng cùng người nhà một chút

Trương Yên gật đầu, sau đó vội vàng đứng lên đi ra ngoài, không bao lâu kêu toàn bộ người nhà sản phụ tiến đến.

Trương Tấn Phong nhìn người một nhà, hít sâu một hơi nói:

- Hiện tại là một tình huống như thế, kết quả siêu âm biểu hiện, tư thế thai nhi tồn tại vấn đề, bên trong quá trình sinh con khả năng hình thành Ngôi Thai Đầu, đây là một loại tình huống vô cùng nguy hiểm.

- Ngày xưa loại tình huống này, chúng ta biết áp dụng sinh mổ tử cung, nhưng tình huống sản phụ đặc thù, khả năng sinh mổ nguy hiểm càng lớn, hai đứa bé có thể toàn bộ đều không gánh nổi

- Nếu để đẻ thường, nguy hiểm cũng rất lớn, chúng ta có thể nghĩ biện pháp bảo vệ đưa thứ nhất, nhưng đưa thứ hai... cơ hội bảo vệ của chúng ta không lớn. Vì lẽ đó... Vẫn là hi vọng người nhà suy nghĩ thật tốt một chút

Một phen, lập tức hai gia đình đều bị nói tới hôn mê rồi

Trong lúc nhất thời, bên trong toàn bộ văn phòng lặng ngắt như tờ, không một người nói chuyện.

Mẹ sản phụ trực tiếp hơi run chân, kém chút té ngã trên đất, có điều vẫn được chồng nâng lên.

Hiện tại, thai nhi vừa vặn sinh ra, có thể là không có tình cảm.

Đối với những gia trưởng này mà nói có lẽ là có thể tiếp nhận.

Việc đã đến nước này, đã không phải là lúc cần tranh luận, mọi người cần bình tĩnh lại tâm trạng thảo luận chuyện này.

Trương Tấn Phong rất chuyên nghiệp, an ủi và phân tích.

Qua 10 phút, người nhà đưa ra quyết định

- Chủ nhiệm, sinh thường đi, nhưng... Chúng tôi hi vọng ông có thể giúp một chút, tốt nhất có thể đem bảo vệ đứa bé, bảo vệ một đứa… Là một đứa

Nói tới cuối cùng, giọng nói người đàn ông nghẹn ngào.

Trương Tấn Phong nhìn người một nhà thất hồn lạc phách, bất đắc dĩ thở dài, gật đầu nói:

- Tôi cho gọi điện thoại chủ nhiệm Tỉnh bên phụ sản, họ cũng là chuyên gia quyền uy lĩnh vực khoa sản, tôi mời họ đến giúp đỡ chút

Người một nhà nghe xong, lập tức cảm động đến rơi nước mắt

Trình Hân bên cạnh nhìn một màn này, hơi tiếc hận.

Người nhà đưa ra quyết định, ký tên

Sau đó trọng trách đến bác sĩ bên này, họ chắc chắn phải toàn lực ứng phó.

Hai đứa bé, bảo vệ một đứa

Đây chính là phương hướng họ cố gắng.

Trương Thục Anh nghe điện thoại xong, vội vàng từ Tỉnh phụ sản chạy đến.

Ngày ba mươi tết, tất cả mọi người hi vọng ăn tết thật tốt.

Sau khi Trương Thục Anh đuổi tới, Lý Diễm Lệ và Trương Tấn Phong vội vàng bắt đầu triển khai thảo luận liên quan tới vấn đề sản phụ.

Đỡ đẻ như thế nào

Sinh con như thế nào

Chẳng qua là...

Trương Thục Anh xem hết phim siêu âm X-quang, lập tức nhíu mày

Thai nhi thứ nhất là tư thế mông, thai nhi thứ hai là vị trí đầu, như vậy lúc sinh nở, đầu thứ nhất thai nhi còn chưa sinh, mà đầu thai nhi thứ hai đã nhập bồn, bộ phận cổ hai cái thai khóa lại.

Đây là nguy hiểm nhất

Đây cũng là hậu quả không tốt mọi người lo lắng nhất.

Trương Thục Anh bỗng nhiên nói:

- Thật ra, cũng không chắc chắn sẽ sinh ra đầu thai nhi đóng khóa, mọi người xem, bình thường mà nói, bởi vì tác dụng sinh lực sinh nở của phụ nữ mang thai, đầu thai nhưng thật ra là sẽ xảy ra xoay tròn và cúi gập, có thể trở lại vị trí bình thường.

- Hơn nữa, tôi cảm thấy đợi đến khi cổ tử cung đến 7-8cm, có thể dùng nhẹ tay hơi di chuyển đầu thai, cũng có thể trở lại vị trí bình thường, cho nên chúng ta vẫn còn có cơ hội

Sau khi nói đến đây, Trương Thục Anh bỗng nhiên nghĩ đến một người

Trần Thương

Không sai

Lần đêm gió tuyết kia sản phụ sinh con là vị trí thai không đúng, hơn nữa còn cùng với lực lượng cơn gò tử cung của sản phụ không đủ.

Thông qua video có thể nhìn thấy Trần Thương hoàn toàn chính xác có tiến hành qua uốn nắn thai vị.

Hơn nữa, một lần video kia, trở về sau, Trương Thục Anh nghiêm túc nhìn vài chục lần, phát hiện thủ pháp đỡ đẻ của Trần Thương thật sự rất lợi hại.

Lúc này, mấy người Lý Diễm Lệ cũng là hơi bất an, trở dạ uốn nắn thai vị, đây là rất khó khăn...

Nói đơn giản...

Ngay lúc này, Trương Thục Anh bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Trương, tôi biết có người có thể làm được, thủ pháp đỡ đẻ của cậu ta rất tốt, có lẽ có thể gọi tới hỗ trợ

Lập tức, mọi người theo tiếng kêu nhìn lại

Chẳng lẽ còn có người còn lợi hại hơn so với Trương Thục Anh?

Trương Thục Anh thế nhưng mà đại lão đỡ đẻ trong tỉnh.

Có thể được bà khen ngợi như vậy, khẳng định có mấy phần trình độ

Trương Tấn Phong vội vàng tò mò hỏi:

- Ai? Bệnh viện nào?

Trương Thục Anh:

- Chính là Tỉnh Nhị Viện

Nghe xong Tỉnh Nhị Viện, Trương Tấn Phong lập tức tò mò nhìn thoáng qua mỗi chủ nhiệm, chủ nhiệm Tỉnh Nhị Viện có thể đỡ đẻ đứa bé đều ở nơi này.

Chỉ thấy mọi người cùng nhau lắc đầu.

Trương Thục Anh trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, Trần Thương, chủ nhiệm Trần

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh đều trợn tròn mắt, nghị luận ầm ĩ.

Nói đùa cái gì?

Để một bác sĩ khoa cấp cứu tới đỡ đẻ đứa bé, cái này rất rõ ràng là đang nói đùa đây

Thế nhưng Trương Tấn Phong thấy Trương Thục Anh không giống như là nói đùa, lập tức sững sờ:

- Chủ nhiệm Trương, bà là nghiêm túc?

Trương Thục Anh gật đầu:

- Nơi này có máy tính không? Mở cái video này ra, nhìn xong các người sẽ biết

Video ngay trong điện thoại di động, Trương Thục Anh đã nhìn không chỉ mười lần

Truyền đến máy tính, mở máy chiếu, hình ảnh bắn ra đến trên màn hình lớn.

Lập tức mọi người thấy chính là xe hình ảnh xe cấp cứu.

Màn này tất cả mọi người rất quen thuộc

Mà người bên trong hình ảnh, lại là một chàng trai, nhìn kỹ, Trương Tấn Phong phát hiện, chính là Trần Thương

Chỉ thấy Trần Thương đang đỡ đẻ một đứa bé.

Trương Thục Anh nói:

- Đứa bé này thật ra là kiểu chân ngôi ngược, một chân dưới, một chân trên, hơn nữa khi đó, cơn gò tử cung của người bệnh không còn chút sức lực nào, đã có xuất huyết hậu sản, kém chút bị sốc

- Loại tình huống này, Trần Thương đỡ đẻ thành công, mọi người xem thủ pháp của cậu ta

Nghe được lời Trương Thục Anh nói, mọi người thận trọng nhìn lại

Chỉ thấy thủ pháp Trần Thương thật rất huyền diệu

Không sai.

Một cái tay là đang thay đổi tư thế mông của thai nhi, bàn chân đứa thứ nhất đi ra xong, nháy mắt gắng sức...

Chương 860: Trần Thương Đỡ Đẻ

Trương Thục Anh xem lại một lần, vẫn cảm thấy hơi xúc động

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi xem xong, mọi người nhất thời sững sờ.

Chủ nhiệm Trần Thương này thật sự còn biết đỡ đẻ?

Hơn nữa... Kỹ thuật còn tốt như thế

Cái này cũng quá thần kỳ?

Trình Hân càng là trừng to mắt, thằng nhãi này quả nhiên biết đỡ đẻ?

Cầm thú... Biến thái

Ngay lúc này, y tá bên ngoài vội vàng thúc giục:

- Chủ nhiệm Trương, cổ tử cung người bệnh càng lúc càng lớn, có 9cm

Trương Tấn Phong lập tức gật đầu:

- Chuẩn bị đỡ đẻ

- Gọi điện thoại cho chủ nhiệm Trần Thương! Mời chủ nhiệm Trần hội chuẩn

...

Cấp cứu bên này nhận được điện thoại xong, lập tức hơi mờ mịt

Khoa phụ sản yêu cầu chủ nhiệm khoa cấp cứu Trần Thương hội chẩn sinh con?

Sao nghe cứ là lạ thế chứ

Trần Thương tối hôm qua thanh niên cuối cùng trong đêm, chuẩn bị tan tầm lái xe về nhà ăn tết.

Thế nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy y tá trạm thúc giục.

- Chủ nhiệm Trần! Khoa phụ sản có sản phụ khó sinh, mời anh hội chẩn đỡ đẻ

Toàn bộ văn phòng bác sĩ nghe xong, lập tức sửng sốt

Tất cả bác sĩ nhìn Trần Thương, trên mặt tràn đầy kinh ngạc

Trần Thương còn biết đỡ đẻ?

Vào giờ phút này, bên trong toàn bộ văn phòng đều là người, bao gồm y tá cũng là một mặt mờ mịt cùng mong đợi nhìn chủ nhiệm Trần...

…

…

Khoa phụ sản khoa cầu xin chủ nhiệm Trần đi đỡ đẻ? ??

Vẻ mặt của tất cả mọi người hiện ra một Vương Đức Phát

Bao gồm cả Tần Duyệt cũng đều tràn đầy kinh ngạc mà trợn to hai mắt, ngay sau đó trên mặt đều là ngạc nhiên và mừng rỡ

Tin tức này đối với Tần tiểu liếm mà nói tuyệt đối là tin tức cực kỳ tốt.

Không được không được

Tìm thời gian nói chuyện thật tốt với Trần Thương, có muốn chuẩn bị luyện nhỏ số hay không

Nhưng mà, cho dù nói thế nào, vui vẻ nhất vẫn là Nhạc Nhạc

Hai mắt Nhạc Nhạc toả sáng nhìn Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, con của chúng ta...

Vẻ mặt Trần Thương trầm xuống:

- Cái gì mà con của chúng ta, nó không mang họ Trần

Mọi người vừa nghe, lập tức cười to.

Lúc này, trong đầu Trần Thương hiện lên âm thanh phấn khởi nhắc nhở của hệ thống

[Đinh! Chúc mừng anh kích hoạt nhiệm vụ xem bệnh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể ngẫu nhiên đạt được kỹ năng chẩn đoán tương ứng, độ khó càng cao, phần thưởng càng phong phú!]

Trần Thương nhìn nhắc nhở của hệ thống, lập tức hơi do dự một chút

Có thể đổi một phần thưởng không?

Tôi thật sự không muốn làm bác sĩ phụ khoa đâu....

Trần Thương lắc đầu, vội vàng đứng dậy, vôi vàng đi về phía khoa phụ sản.

Mà bên trong văn phòng cấp cứu, tất cả y tá và nữ bác sĩ đều hâm mộ nhìn Tần Duyệt

- Duyệt Duyệt, cô thật quá hạnh phúc, tìm được ông xã toàn năng như thế, không gì là không thể làm

- Đúng vậy! Duyệt Duyệt, Trần Thương có chuyện gì không giỏi không?

Thường Lệ Na cười ha ha, nhỏ giọng nói:

- Chủ nhiệm Trần dùng tốt không?

Tần Duyệt lập tức cấu véo cô

- Đó là chắc chắn! Tuyệt đối là dùng tốt, là loại bạn trai có lực nổ tung đó

Chắc chắn nha, ở trong lòng Tần Tiểu Thiểm, Trần Thương đương nhiên là thiên hạ vô địch

Nhưng mà, Thường Lệ Na muốn hỏi cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy

Lập tức kéo Tần Duyệt nói:

- Tới tới tới, Duyệt Duyệt, tới phòng trực, chúng ta nói chuyện thật tốt về chủ nhiệm Trần một chút

Mặt mấy y tá sáng bừng:

- Đúng đúng đúng

...

...

Bên này, Trần Thương chạy thẳng tới sảnh khoa sản

Dù sao loại chuyện như sinh con này, có thể thật không phải là chuyện đùa đâu, cũng có một chút không dễ chơi.

Trần Thương cũng không muốn kéo dài thời gian, nếu quả thật là vị trí bào thai không đúng, chắc chắn phải điều chỉnh ở giai đoạn thứ nhất, đến lúc giai đoạn thứ hai đứa trẻ đã ổn định, điều này rất nguy hiểm

Người nhà Trương Nguyệt Giai đã lo lắng bất an đợi ở ngoài phòng sinh

Điều này đối với năm người bộn họ mà nói thật sự là một loại dày vò....

Trong lòng tất cả mọi người ở đây đều cầu nguyện

Cầu nguyện Trương Nguyệt Giai và đứa bé chắc chắn phải cố chịu đựng

...

...

Y tá đưa Trần Thương vội vàng vào trong phòng sinh, sau khi mọi người nhìn thấy Trần Thương, rối rít gật đầu:

- Chủ nhiệm Trần

Mà Trương Tấn Phong trực tiếp gật đầu:

- Tiểu Trần tới

Trương Thục Anh cũng nhìn Trần Thương rồi lên tiếng chào.

Bác sĩ phụ khoa thấy chủ nhiệm Trần cũng rối rít nhìn chăm chú, nhìn nam thần của Tỉnh Nhị Viện

Đây chính là kim cương Vương lão ngũ của Tỉnh Nhị Viện.

Là phối ngẫu mà vô số nữ bác sĩ mơ ước được lấy, không, là đối tượng

Không nói năng lực lâm sàng xuất sắc, quan trọng nhất chính là chỉnh hình đạt cấp thế giới, điều này có sức quyến rũ quá lớn với phụ nữ

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là dáng vẻ còn đẹp trai.

Thậm chí những bác sĩ nữ hán tử khoa phụ sản nhìn Trần Thương đều có chung một ý nghĩ: Thương Nhi phụ trách xinh đẹp như hoa là được, mình sẽ phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình

Nếu như một bác sĩ phụ khoa nói như vậy với bạn, cô ấy là tuyệt đối nghiêm túc, cô ấy cũng có năng lực làm được như vậy

Đáng tiếc duy nhất chính là chủ nhiệm Trần và con gái viện trưởng Tần đang nói chuyện yêu đương.

Nhưng mà... Chỉ cần chủ nhiệm Trần chưa kết hôn, các cô cảm thấy mình vẫn có cơ hội, dù sao mình cũng kết hôn rồi... Không lỗ

...

Sau khi Trần Thương khách sáo một phen, thì trực tiếp đổi quần áo, rửa tay, cầm theo bao tay chạy thẳng tới phụ nữ có thai.

Những bác sĩ khoa sản khác cũng rối rít tránh ra, nhường vị trí chính cho Trần Thương.

Một bà đè đặc biệt như thế đến đỡ đẻ, đối với mỗi bác sĩ đang ở đây mà nói đều là một thu hoạch rất lớn

Hơn nữa, nhìn nam thần Tỉnh Nhị Viện tự mình đỡ đẻ, suy nghĩ một chút đều cảm thấy rất có cảm giác

Dù sao đều là một bệnh viện, nhỡ sau này mình sinh song thai thì cũng có thể tìm chủ nhiệm Trần đỡ đẻ

Anh ấy chắc sẽ không không biết xấu hổ từ chối đâu?

Chỉ cần chồng không ghen là được

Đến mức tài năng của bác sĩ Trần...

Các chủ nhiệm cũng tin tưởng như vậy, huống chi là những y tá như các cô.

Ai, người đàn ông này thật sự là quá ưu tú, từ khoa cấp cứu, không gì là không thể

Có một ông xã như vậy, thật sự là rất có mặt mũi

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt về phía Trần Thương.

Trần Thương cúi đầu nhìn tình huống một chút, hai tay nhẹ nhàng đè ở trên bụng:

- Phiền làm siêu âm một chút, ở chỗ này, cho tôi biết là tình huống gì.

Trương Yên tự mình đi qua siêu âm, đặt vào vị trí tay Trần Thương chỉ.

Phần lớn bác sĩ phụ khoa đã từng học qua siêu âm, thậm chí khi rất nhiều bệnh viện phụ khoa tuyển người, còn phải yêu cầu có cứng chỉ siêu âm mới nhận.

Bởi vì kiểm tra siêu âm đối với bác sĩ phụ sản mà nói là một chuyện rất cần thiết

Thông qua tín hiệu siêu âm, trên màn ảnh lớn xuất hiện một hình ảnh, Trần Thương nhìn một cái, trong đầu lập tức xuất hiện một mô hình giả tưởng bốn chiều

Toàn bộ tình huống của sản phụ xuất hiện trong não của Trần Thương

Máu chảy... Tình huống đứa trẻ bên trong tử cung... Kèm theo từng thay đổi khi gò tử cung của bào thai sai vị trí.

Lần đầu tiên sinh con, đối với phụ nữ mà nói, kết cấu cơ thể sẽ có thay đổi rất lớn

Chương 861: Tin Vui Của Tần Duyệt

Vào giờ phút này, trong đầu Trần Thương đều hiểu rõ đối với vị trí của hai đứa trẻ, quỹ đạo chuyển động, quy luật của cơn gò tử cung.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút như vậy.

Trần Thương cũng không hành động

Anh chỉ yên lặng nhìn siêu âm. Mọi người xung quanh đều ngẩn ra...

Trần Thương muốn làm gì?

Mà hai mắt Trương Thục Anh và Trương Tấn đều nhìn nhau một cái, ánh mắt lập tức sáng lên, phát hiện ánh mắt Trần Thương nhìn chằm chằm vào siêu âm, tay phải hơi đè chỗ khác nhau ở bụng dưới, cùng với cẩn thận ép cơn gò tử cung...

Lực không lớn, nhưng mà mỗi một chút, dường như cũng có một chút sửa đổi rất nhỏ

Không sai

Trần Thương đang mượn cơ gò tử cung thay đổi vị trí của đứa trẻ.

Rất nhanh, trên kết quả siêu âm đã biểu hiện, phương hướng đầu của một đứa trẻ đã nhẹ nhàng xảy ra thay đổi

Sau khi chủ nhiệm khoa sản Lý Diễm Lệ ở vừa thấy một màn này, lập tức ngẩn người

Thay đổi?

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Thương, nhìn anh dùng tay hơi ấn ở trên bụng, mượn cơn gò tử cung, dường như đang điều chỉnh, nhìn như nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng mà... Cái đầu chuyển hướng thay đổi, khả năng có thể thay đổi mức độ nguy hiểm khi đỡ đẻ

Nghĩ tới đây, Lý Diễm không nhịn được nuốt ngụm nước miếng.

Mà mặc dù ánh mắt của Trần Thương nhìn chằm chằm vào siêu âm, nhưng mà suy nghĩ chủ yếu là chú ý ở bản đồ bốn chiều, điều chỉnh rất nhỏ hướng của đứa trẻ, anh đang đợi giai đoạn chuyển dạ thứ hai của phụ nữ có thai đến

Rất nhanh, Trần Thương khom người, nhìn tử cung mở rộng, trong lòng không ngừng suy nghĩ, tính toán...

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thương, tại sao vẫn chưa hành động?

Thật ra thì, đẻ thường với khó sinh trên một số điều kiện có thể chuyển dịch với nhau.

Nếu như khi xử lý, hoàn toàn có thể khiến khó sinh chuyển nguy thành an, biến thành đẻ thường

Ngay khi tất cả mọi người do dự, Trần Thương bắt đầu hành động

…

…

Thấy thời gian đã sắp hết Trần Thương vội trải khăn ra

Mọi người đều chăm chú thậm chí hơi lo lắng khi xem cảnh tiếp theo

Tất cả đều lo âu thấp thỏm

Sau khi suy nghĩ về nó, Trương Thục Anh bước tới để hỗ trợ.

Nhưng Trương Nguyệt Giai bắt đầu hét lớn.

- Đau quá! Đau quá

- Á...

Quá trình này thực sự rất đau.

Lúc này miệng tử cung đã lên đến 10cm là giai đoạn chuyển dạ thứ 2, lần này cũng là giai đoạn nguy kịch nhất

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương, hy vọng xuất hiện kỳ tích.

Trương Tấn Phong nhìn anh thì thầm:

- Tiểu Trần, đừng căng thẳng, chỉ cần giữ một lúc là được

Trần Thương gật đầu và không nói gì

Ngay bây giờ, mọi người đã thực sự quyết tâm để giữ lại đứa con đầu lòng của cô

Vì sự khó khăn của cặp song sinh này, rất khó để giữ cả hai cùng một lúc

Trần Thương không nói gì, anh rất muốn giữ lại cả hai đứa bé.

Bọn chúng đều có quyền nhìn ra thế giới...

Bản thân tự cổ vũ trong lòng: Mình phải cố hết sức

Lúc này, tác dụng của Oxytocin ngày càng mạnh, các cơn co thắt ngày càng rõ rệt.

Trần Thương không dám bất cẩn, mọi thứ đã sẵn sàng

Lúc này, Trương Yên đột nhiên nói

- Chủ nhiệm Trần, cẩn thận một chút, có khả năng lồng vào nhau

Vẻ mặt của mọi người thoạt nhiên thay đổi

Sao có thể có lồng vào nhau?

Ngay lập tức mọi người đều hướng mắt về máy siêu âm B, sau khi nhìn thấy màn hình, nét mặt của mọi người đều thay đổi

Chuyện này làm sao có thể?

Chỉ thấy đầu của một thai sắp rời khỏi miệng tử cung, cùng lúc, thai thứ hai đã trượt xuống.

Nếu hai đứa trẻ đều chui ra cùng một lúc

Sẽ rất khó cứu

Trương Tấn Phong chăm chú nhìn vào Trần Thương.

Không chỉ cô, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh.

Ngay cả bản thân anh cũng hơi lo lắng và căng thẳng.

Trong lòng anh cũng cảm thấy không chắc

Các cơn co thắt của Trương Nguyệt Giai ngày càng trở nên bất thường, trường hợp này sẽ khiến vị trí của thai nhi càng ngày càng khó điều chỉnh.

Trần Thương quay người lại, nhìn Trương Thục Anh nói ngay:

- Bác sĩ Trương, hãy ấn tay vào đây

Cô kinh ngạc, trực tiếp nghe theo dùng tay phải ấn lên góc trên, bên phải phía dưới bụng của Trương Nguyệt Giai

Ngay lập tức, anh trực tiếp lấy tay thọc vào trong

Tại đây, anh phải dùng tay xoay đầu thai nhi để tránh hai đứa bé lồng vào nhau

Nhất thời không khí trong phòng sinh càng thêm căng thẳng.

Ai cũng không dám phát ra tiếng

Ngay cả anh cũng nín thở, liên tục thay đổi vị trí theo ảnh bốn chiều.

Trương Yên lên tiếng nhắc:

- Bác sĩ Trần, hiện tại thai nhi đã ở vị trí hậu môn

Trần Thương gật đầu

Chưa kể đến việc thai lồng, dù không xảy ra, đứa bé chui ra rất dễ mắc phải tình trạng thiếu oxy do tình trạng trên.

Anh nhanh chóng bắt đầu xoay tròn... đổi vị trí

Lúc này, đầu thai nhi đã xuất hiện

Mà đứa thứ hai cũng sắp chui ra.

Trương Yên đang định nhắc, nhưng đúng lúc, Trần Thương lập tức nói:

- Bác sĩ Trương, ấn mạnh vào chỗ đó

Trương Thục Anh dùng sức, Trần Thương hơi buông lỏng tay, tiếp tục đẩy sang một bên.

Tức thì đầu của một thai nhi bắt đầu đi vào trong “đường dẫn”

Anh hít một hơi thật sâu.

Độ khó khăn thực sự bắt đầu tăng dần lên.

Mà khuôn mặt của Trương Nguyệt Giai lúc này đầy mồ hôi hòa nước mắt

Vì là người trong cuộc, cô biết rõ ràng loại tình trạng mình đang phải đối mặt vào lúc này.

Trương Nguyệt Giai đã bình tĩnh lại, nhưng cho dù vậy, cô vẫn không thể cảm thấy nhẹ nhõm chút nào.

Tự trách mình

Lại để bản thân ăn uống mập mạp lên làm không thể sinh mổ khiến đứa trẻ gặp rủi ro lớn như vậy.

Bây giờ không phải lúc để trách cứ, cô chỉ mong đứa trẻ sinh ra có thể khỏe mạnh bình thường

Cầu xin trời

Nỗi đau thể xác không phải là đau lớn nhất đối với cô

Đau nhất chính là cảnh thương tâm đó

Nghĩ đến... cảnh tượng như vậy, cô rất sợ hãi.

Đau đớn kịch liệt xen lẫn với trong lòng suy sụp, Trương Nguyệt Giai không kìm được nước mắt.

Mà lúc này, Trần Thương vừa dùng lực lượng tinh tế.

Tiếp tục kéo đứa trẻ ra khỏi khoang tử cung

Quá trình này, không ai dám bất cẩn

Dưới sự động viên của Trương Tấn Phong, Trương Nguyệt Giai liên tục dùng sức

Cuối cùng thì đầu của thai nhi đã chui ra ngoài

Nhưng Trần Thương không dám thả lỏng, nói ngay với Trương Thục Anh:

- Bác sĩ Trương, lập tức buông tay

Trương Thục Anh vội vàng thả tay

Ngay lúc này, Trương Yên đang theo dõi siêu âm B, đột nhiên phát hiện một cảnh tượng kinh ngạc

Hai đứa trẻ lồng ghép vừa rồi đã tách ra

Nhất là phần đầu thai nhi đầu tiên đã thuận lợi chui ra, sau đó là bả vai...

Trần Thương nhanh chóng nói với sản phụ:

- Thả lỏng, đừng dùng lực, từ từ thôi...

Sự co thắt tử cung xuất hiện, sau khi thả lỏng không dùng sức thì trực tiếp ngăn đứa thứ hai, về cơ bản khi con thứ nhất chui ra không xảy ra tình trạng chen lấn, thậm chí xảy ra những nguy hiểm khác.

Thoáng chốc, mọi các bác sĩ đều phấn khích, thở phào nhẹ nhõm

Nếu quá trình tiếp tục, cả hai sẽ được an toàn?

Mọi người rất mong chờ điều đó

Bác sĩ Trần quả thực rất có năng lực, đúng không?

Thay đổi tư thế của thai nhi thông qua giai đoạn co thắt đầu tiên, tiếp tục mượn khoảng thời gian co bóp của mẹ trong quá trình sinh nở, liền khéo léo thay đổi tư thế của thai nhi...

Loại suy nghĩ này đột nhiên khiến mọi người thấy một tia sáng mới.

Chương 862: Mẹ Con Bình An

Lúc này, Trần Thương mới thận trọng nhìn thẳng vào hình ảnh bốn chiều, không ngừng điều chỉnh, thay đổi thao tác…

- Dùng sức

Anh lại nói.

Trương Nguyệt Giai nghiến răng, đau quá, nhưng còn hơn là phải mất một đứa...

Thậm chí, cô đang nghĩ... Nếu có thể đổi lại hai đứa bé này, cô sẽ... có lãi à?

Đây là suy nghĩ thật sự của một bà mẹ mang thai 9 tháng 10 ngày

Nước mắt lưng tròng, cô không ngừng ra sức.

Với sự bắt đầu của cơn co thắt, Trần Thương đã hỗ trợ việc chuyển vai sau của thai nhi ra cùng lúc đó là cơ thể

Ra đến rồi

Đã toàn bộ.

Mọi người đều hớn hở

Hưng phấn, kích động, Trình Hân đều rơi nước mắt

Cảm giác được trao sự sống cho một đứa bé thực sự làm người khác rất xúc động.

- Thiết bị hút đờm

Y tá đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Cắt dây rốn

Đứa bé đầu tiên đã ra đời thành công

Với tiếng kêu oe oe, sự sống nhỏ bé này, đã thành công nhìn thấy thế giới

Trần Thương cũng thở phào nhẹ nhõm nhìn Trương Nguyệt Giai:

- Cố lên lần nữa

Sau khi Trương Nguyệt Giai nghe thấy tiếng khóc, cả trái tim cô lập tức tan chảy.

Rất nhanh đứa con thứ hai được sinh ra một cách suôn sẻ với sự giúp đỡ của Trần Thương.

Một nam một nữ

Tất cả đều bình an

Lúc này, Trương Nguyệt Giai mới ngất đi vì xúc động

Lập tức mọi người nhìn Trần Thương tràn đầy tán thưởng

Anh đã cứu sống hai đứa trẻ này

Bản thân anh cũng thở phào nhẹ nhõm, phía sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Lúc này, có ai mà không hồi hộp?

Đứng trước sự sống, chúng ta phải thận trọng

Nhiều người thích sinh đôi, long phượng song thai, cái này quả thật rất ý nghĩa

Nhưng tỷ lệ này thực tế không nhiều, chỉ chưa tới 1/6.

Và quan trọng nhất, nguy cơ sinh đôi sẽ lớn hơn nhiều so với sinh một, đặc biệt là những phụ nữ có nguy cơ cao như Trương Nguyệt Giai.

Vì vậy, các thai phụ muốn sinh đôi thì phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, điều cốt yếu là đừng kỳ thị sinh mổ và hết sức nghe lời bác sĩ nhé

.....

.....

Ca phẫu thuật thành công đã truyền cảm hứng cho mọi bác sĩ khoa sản đang có mặt

Sự ra đời của hai sinh mệnh nhỏ này, đồng nghĩa với sự viên mãn của 3 gia đình.

Nhìn y tá dùng khăn vuông ôm hai đứa bé đi, Trần Thương nhìn thấy cũng hơi xúc động.

Cảm giác đỡ đẻ phụ khoa và phẫu thuật trị liệu các bệnh tật khác là không giống nhau, loại này cảm giác là thành tựu đặc biệt.

Đem một sinh mệnh bé nhỏ từ trong bụng ra, thời khắc cất tiếng khóc chào đời bắt đầu, tựa như mang ý nghĩa thế giới này lại thêm vài phần sắc thái.

Quá trình chữa bệnh cũng không phải là tuyệt vời, nhưng những tuyệt vời điều mà nó mang lại cho thế giới là ở các hình thức khác nhau.

Trương Thục Anh nhìn Trương Tấn Phong, cười nói:

- Chủ nhiệm Trương, tối nói không sai chứ? Kỹ thuật đỡ đẻ của chủ nhiệm Trần tôi nhìn thấy qua là lợi hại nhất, không có người thứ hai

Trương Tấn Phong cũng cười nói:

- Đúng vậy, chàng trai này còn có gì mà không biết chứ?

Vừa Trình Hân xúc động trước sự lợi hại của Trần Thương, nhưng vẫn là không phục, nói nhỏ một câu:

- Anh ta không biết sinh con

m thanh không lớn, nhưng vừa đúng lúc không ai nói chuyện, tức khắc mọi người đều nghe thấy được.

Không nhịn được cười ha ha.

Bác sĩ khoa phụ sản là bác sĩ có nhiều trò đùa nhất trong toàn bệnh viện, có thể nói 80% tin đồn trong bệnh viện đều xuất phát từ khoa sản.

Mà Trương Hữu Phúc sợ nhất cũng là đám phụ nữ này, sau khi nói những lời trêu đùa, có thể khiến Trương Hữu Phúc cực kì đỏ mặt

Mà khoa phụ sản cũng điển hình cho việc có tiền cũng không có thời gian sài, hàng năm niên hoan đều cực kì xa xỉ.

Năm ngoái đi dự bữa tiệc của Phổ ngoại khoa, ở lại khách sạn bên ngoài biệt thự Cảnh Minh, sau đó biết được, khoa sản người ta trực tiếp ở bên trong biệt thự Cảnh Minh, chỉ cách nhau một bức tường, nhưng chênh lệch khá nhiều tiền.

Còn có một lần, phụ khoa tụ họp tổ chức ở quán bar, từng người từng người một uống khá nhiều, sau đó trở về khách sạn đánh bài.

Cũng bởi vì quá bận rộn, chủ nhiệm phụ khoa phát hiện người chồng đi quá giới hạn, kết quả đám phụ nữ này chắc chắn muốn đi báo thù

Thật sự là một đám nữ anh hùng dám yêu dám hận.

Ngoại trừ phòng sinh, người nhà đều căng thẳng bất an đứng dậy.

- Chủ nhiệm Trương... đứa bé...

Người nhà này đã nói không ra lời, dù sao trước khi phẫu thuật đã kí tên, thậm chí chủ nhiệm Trương cũng đã nói, nhiều nhất chỉ bảo vệ được một người.

Mẹ của người phụ nữ cũng đã khóc một lần, nước mắt trên mặt còn chưa khô.

Trương Tấn Phong trực tiếp cười ha ha nói:

- Một nam một nữ, long phượng thai, mẹ con đều bình an

Một câu nói, khiến mọi người ở đây sững sờ, sau đó hai người đàn bà vui đến phát khóc

Đã là 30 tết rồi, thật sự rất vui mừng.

- Cảm ơn anh, chủ nhiệm Trương, thật sự là rất cảm ơn, anh là ân nhân của nhà chúng tôi

- Đúng vậy, chủ nhiệm Trương, anh là ân nhân

Người nhà hơi kích động nói.

Cảm giác đi từ thất vọng đến tuyệt vọng, đột nhiên hy vọng ập đến, thực tế làm cho con người ta thật xúc động.

Trương Tấn Phong cười cười, kéo Trần Thương qua:

- Mọi người, nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn chủ nhiệm Trần này, đây là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện chúng tôi, hôm nay nếu như không phải là cậu ấy, thì chúng ta cũng không thể đảm bảo

Thời khắc này, người nào cần gì quản Trần Thương là ai, có thể cứu người phụ nữ nhà mình, thì chính là ân nhân

Sau khi cảm ơn, Trần Thương vội vàng rời khỏi.

Sau khi trở lại cấp cứu, Trần Thương nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ rồi, gọi một cuộc điện thoại về nhà, nói rằng buổi chiều sẽ trở về.

Dương Giai Tuệ dặn dò lái xe chậm một chút, cũng không dặn dò cái khác, dù sau cả nhà cũng sẽ ở An Dương một thời gian dài.

Tiệm cơm phía ngoài sớm đã đóng cửa, ba mươi có thể đi đâu ăn cơm?

Không gì ngoài nhà của ông già

Trần Thương gọi điện thoại cho Ký Như Vân, Ký Như Vân nghe xong, lập tức vui vẻ, chào hỏi ông Tần sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Sau khi trở lại cấp cứu, những người trực ban thấy Trần Thương trở về, lập tức bắt đầu ồn ào

- Chủ nhiệm Trần, chúng tôi có thể xếp hàng hay không? Sau này đều sẽ tìm anh đỡ đẻ

Thường Lệ Na cười hì hì nói.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức cười giễu:

- Mọi người đến chỗ tôi xếp hàng mới được, anh ấy nói không tính

Lập tức mọi người đều cười ha hả.

Tình cảm của Tần Duyệt và Trần Thương sớm đã công khai, chuyện này mọi người đều biết.

Sau khi Trần Thương ngồi xuống, nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên.

[Đinh! Chúc mừng anh đã hoàn thành hội chẩn khoa phụ sản, thành công trợ giúp đỡ đẻ, độ khó của nhiệm vụ tương đối cao, nhận được cấp ban thưởng hoàn mỹ: Chẩn đoán và chữa trị bệnh lây qua đường sinh dục (cấp độ hoàn mỹ) !]

Sau khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, không khỏi kinh ngạc một hồi.

Bệnh lây qua đường sinh dục không phải khoa da liễu à?

Làm sao lại thành phụ khoa rồi?

Nhưng cái này cũng không quan trọng....

Chẩn đoán và chữa trị bệnh lây qua đường sinh dục cũng có thể, dù sao trường hợp này cấp cứu mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít, nếu như

trường hợp này có thể nói rõ, có thể sẽ càng dễ dàng hơn.

Chưa ngồi được bao lâu, tin tức trong điện thoại vang lên.

Sau khi mở ra, là Tần Duyệt gửi Wechat cho mình.

Chương 863: Đăng Ký Một Cái Tài Khoản

- Sinh con có cảm giác gì?

Trần Thương sững sờ:

- Rất thần kỳ, cảm thấy một cậu nhóc xuất hiện trên thế giới này, giống như một kỳ tích

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Có phải là giống tạo tài khoản trò chơi hay không?

Trần Thương không nhịn được cười nói:

- Đúng vậy! Hay là... chúng ta đăng ký một cái tài khoản đi?

Tần Duyệt lập tức xấu hổ.

Trần Thương lập tức vui vẻ.

Làm sao không vui lòng?

Anh thích nhất là loại đăng ký tài khoản trò chơi này....

Trần Thương cũng đắc ý, ngày này anh đã đợi bao lâu rồi?

- Lúc nào thì sáng tạo?

Tần Duyệt khụ khụ một tiếng:

- Bây giờ đều là xác nhận tên thật, nếu không thì ghi tên trước? Sau đó... rồi đăng ký?

Trần Thương kém chút nữa cười phun ra:

- Ừm, em nhanh lên, nếu không tên sẽ bị giành đăng ký trước.

Tần Duyệt sững sờ, không nhịn được cười.

Lúc này, y tá trưởng cầm câu đối đi vào.

- Đây, chủ nhiệm Trần, anh cao lớn, anh hãy treo câu đối lên cho chúng tôi, đây là do chính tay viện trưởng Tần của chúng ta viết

Trần Thương nhìn bức thư pháp tiêu sái này, không ngờ đến ông Tần cũng thật sự có bản lĩnh

Nhưng mà, sau khi nhì thấy câu đối ICU, Trần Thương không nhịn được cười cười, câu viết thật sự có ý tứ

Dòng trên: Máy hô hấp trên và máy khử rung tim dưới kiên quyết bảo vệ sự sống.

Dòng dưới: Thuốc tăng áp bên trái, thuốc trợ tim bên phải, tiếc rằng thế sự vô thường.

Bức ngang: Giành giật từng giây

Nhạc Nhạc vừa không nhịn được cười:

- Mọi người hôm nay không nhìn thấy câu đối của khoa chỉnh hình, vừa nãy lúc tôi đi gửi hồ sơ bệnh án, làm tôi cười phát khóc.

Dòng trên là: Không phải thợ mộc, không phải thợ đá, cũng đã từng cầm cưa cầm búa.

Dòng dưới là: Là bác sĩ? Là cường đạo? Thường bị buộc tay trói chân.

Bức ngang: Đao phủ tình thâm

Đúng thế, câu đối của bệnh viện rất có ý tứ, đặc biệt là bây giờ nó đã được nhân hóa, câu đối của mọi người cũng rất hài hước bên trong mang theo hơi thở.

Y tá khoa cấp cứu trước bàn làm việc cũng dán một chữ 'phúc', cả khoa cấp cứu cũng xem như đã nếm trải rất nhiều năm.

Dù sao mọi người cũng phải trực ban trong những ngày tết, nhưng dù thế nào, các nghi thức lễ nghĩa cũng phải có.

Trong một ngày đoàn tụ như thế này, thật sự có rất nhiều người vì để mọi người đoàn viên và anh lành, đã dẫn đầu ở lại cương vị của mình.

Gần đây, Tần Duyệt băn khoăn vài chuyện

Sao dạo này da mẹ mình càng ngày càng đẹp?

Còn ba thì cả ngày cứ mệt mỏi, bơ phờ?

Buổi trưa, Trần Thương và Tần Duyệt trực ban trở về, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân đều rất vui vẻ, bảo họ ngồi xuống và bắt đầu dọn đồ ăn lên.

Tần Duyệt thấy ông Tần xoa thắt lưng:

- Cha, gần đây đau lưng à? Con thấy cha cứ xoa lưng mãi

Ông Tần đỏ mặt lập tức cười ngượng ngùng:

- Bệnh nghề nghiệp, mỗi ngày đều ngồi quá lâu. Lâu quá, cơ thắt lưng căng ra rồi! - Nói xong, ông Tần nhướng mày nhìn Ký Như Vân

Mà Ký Như Vân lại trực tiếp trừng ông một cái

Tần Duyệt mỉm cười nhìn Trần Thương, đột nhiên nói:

- Trần Thương, anh xem một chút đi? Không phải lúc trước anh đi học Trung y à? Có cách nào tốt để xoa bóp không?

Đúng vậy, đoạn thời gian kia từ khi Trần Thương được ông cụ Trịnh Tam Thủy chỉ dạy, khi có thời gian, có sở thích đọc sách Trung y.

Trần Thương nhìn sắc mặt của Tần Hiếu Uyên, đột nhiên trước mắt xuất hiện một biểu đồ bốn chiều Đông y.

Lúc này, Trần Thương sững sờ

Cái này cũng được?

Mẹ nó?

Trình độ hack này của mình hơi sắc bén, Trần Thương phát hiện ra rằng sơ đồ cấu trúc bốn chiều của anh không chỉ bao gồm giải phẫu người.

Thậm chí có thể chuyển sang Đông y

Nhìn vẻ mặt của ông Tần, Trần Thương không khỏi nói:

- Viện trưởng Tần, hay là… cháu bắt mạch cho chú nhé?

Vừa nói xong, mọi người trong phòng đều trở nên tò mò.

Mọi người đều học về Tây y, và họ thực sự không biết nhiều về Đông y.

Tay phải của Trần Thương đặt nhẹ lên mạch tay phải của Ông Tần, lập tức toàn bộ bản đồ kinh mạch bốn phương của Đông y bắt đầu phát huy tác dụng...

Đột nhiên

Trần Thương chậm rãi nói:

- Viện trưởng Tần, cháu có lời này không biết có nên nói hay không...

Tần Duyệt sửng sốt:

- Nói thẳng đi, úp mở làm gì

Ký Như Vân ở bên cạnh cũng tò mò gật đầu:

- Đúng vậy, Tiểu Trần, cháu phát hiện ra chuyện gì? Chú của cháu có chuyện gì à.

Ông Tần cũng cười. Dù sao mọi người cũng đang tìm đề tài tán gẫu sau bữa cơm.

Trần Thương vừa nghe xong, không kiêng kị nữa:

- Viện trưởng Tần, chú thử thè lưỡi ra để cháu xem.

Không lâu sau, trong lòng Trần Thương đã biết rõ, không thể không nói.

- Viện trưởng Tần, khi cháu vừa vào nhà đã cảm thấy tinh thần chú khá mệt mỏi. Vừa mới chạm vào mạch, mạch đã yếu ớt, đầu lưỡi mềm nhũn…

Ông Tần mặt đen nói:

- Nói rõ vào vấn đề đi

Trần Thương khụ một tiếng:

- Viện trưởng Tần, chú bị yếu thận.

Một câu này, Tần Duyệt suýt nữa cười sặc sụa

Ký Như Vân không nhịn được mà bật cười.

Ông Tần vẻ mặt bất đắc dĩ, giờ tôi thật sự muốn giết cậu, sao cậu có thể nói về chuyện này trước mặt vợ và con gái của tôi?

Nhìn thấy Ông Tần đang đần thộn ra, Trần Thương giải thích:

- Viện trưởng Tần, chú bị yếu thận khí, mà còn là hư thận dương. Cháu nghĩ…

Ông Tần mặt đen nói:

- Được rồi, ăn cơm trước đi.

Tần Duyệt bất đắc dĩ cười trộm.

Ký Như Vân thì có hơi xấu hổ.

Sau bữa ăn, bầu không khí bữa cơm khá là xấu hổ, nhất thời Ông Tần muốn đuổi Trần Thương đi, năm hết tết đến rồi còn nói tôi bị yếu thận

Tần mỗ tôi càng già càng dẻo dai... ai ui... Đau thắt lưng, muốn đi vệ sinh.

Không hiểu sao dạo này lại bị đi tiểu thường xuyên...

Có thật là yếu thận rồi không?

Hay là do thận dương bị yếu?

Ông Tần hạ quyết tâm dành thời gian tìm ông Trịnh để ngồi nói chuyện rồi bốc ít thuốc Đông y.

Người vợ này quá dễ nhìn cũng không có gì là tốt, nhất là ở tuổi này...

Hơi mệt

Sau bữa tối, Ký Như Vân đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho Trần Thương.

Ông Tần là viện trưởng, được nhiều người đến thăm vào những ngày lễ, mang theo rất nhiều quà quý.

Nhà có ba người, hai người phụ nữ lại không thể ăn hết nên Ký Như Vân dứt khoát cho Trần Thương hết.

- Ngoài ra, đây là một thùng rượu vang, nhà cô chú vào ngày lễ tết có nhiều người tặng, cứ mang về đi.

- Duyệt Duyệt, con đưa cho Trần Thương đi.

- Đây nữa, cũng lấy hộp cua nước này…

Lần này, ông Tần cũng không cảm thấy đau lòng, dù sao cũng có nhiều thứ như vậy, để đó cũng sẽ cho người khác, chi bằng biếu cho thông gia thì tốt hơn.

Trần Thương đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên Ký Như Vân nhìn vào một túi đóng gói và sửng sốt:

- Tiểu Trần, chờ đã, Tiểu Trần, đây là sừng hươu, còn đây là cẩu kỷ, cũng không biết là của ai tặng, cháu lấy về hết đi! Người trẻ nên ăn nhiều một chút thì hơn

Trần Thương chợt sững sờ.

Khuôn mặt vốn đang tươi cười của Ông Tần đột nhiên đông cứng lại

Thứ chết tiệt này không phải do người khác tặng, cái người phụ nữ phá gia này, cái này do chồng bà mua về dùng đó

Tần Duyệt nghĩ đến việc sang năm sau sẽ cùng Trần Thương đăng kí tài khoản, có những thứ này là tốt rồi

Cô cười nói:

- Được! Trần Thương, anh lấy hết đi, nhân tiện, có một ít nhân sâm Mỹ nữa, ôi? Có cả nhân sâm Hàn Quốc nữa! Trần Thương, lấy hết đi, bồi bổ thêm

- Gần đây anh vất vả quá

- Ba em cũng không thích mấy cái này, anh lấy đi, em cho anh

Chương 864: Ăn Tết (Phần Một)

Nhìn Tần Duyệt cho hết những thứ mình mua.

Ông Tần thật muốn rơi lệ.

Năm này

Không có cách nào trôi qua

Đây là phá vải bông áo, này là áo lót hắc tâm..... nhà này không ở được nữa rồi

Đây đều là thứ tôi đã chuẩn bị nó cho chính mình...

Đó không phải là quà của người khác...

Nhìn hai người rời đi, ông Tần đau lòng ngồi trên sô pha, im lặng hồi lâu, mặc cho Ký Như Vân hỏi thế nào, ông cũng không nói gì.

Lão viện trưởng càng thêm cay đắng

.....

.....

Tần Duyệt hưng phấn cất những thứ này vào trong cốp xe của Trần Thương, quay lại nhà Trần Thương thu dọn đồ đạc, cười nói.

- Đều là thuốc bổ, anh ăn nhiều vào. Sau đó chúng ta sẽ đăng ký kết hôn

Trần Thương dở khóc dở cười

- Được, được rồi! Anh sẽ cố gắng

Hai người mệt mỏi quanh quẩn ở nhà đã nửa ngày, nhiệt độ càng ngày càng tăng, Tần Duyệt đột nhiên đứng dậy.

- Đi thôi, trên đường chậm rãi lái xe, chờ mùng 3 em tới nhà anh

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, cười nói:

- Được rồi! Chờ qua năm mới chúng ta đi đăng ký

- Sau đó đăng ký kết hôn

Tần Duyệt cười gật đầu.

Sau khi Trần Thương lên xe, Tần Duyệt lưu luyến nhìn xe đi xa.

Một năm này, cứ thế trôi qua.

Xe của Trần Thương chất đầy quà tết, dù sao thì lần này anh sẽ ở nhà sáu, bảy ngày.

Hơn nữa hôm nay Trần Lạc không có ở nhà, Trần Thương phải đi thăm người thân nên vẫn phải chuẩn bị.

Về đến nhà đã bốn năm giờ chiều.

Cờ và đèn lồng đầy màu sắc đã được treo ở làng từ lâu, trên đường về đâu đâu cũng cảm nhận được không khí của Tết Nguyên Đán.

Câu đối và đèn lồng được treo ở cửa mỗi hộ gia đình, rất rộn rã, còn thấy trẻ em nô đùa chạy xung quanh bên vệ đường và xe của Trần Thương chạy rất chậm.

Sau khi về nhà, Trần Đại Hải đã đốt niên hỏa trong sân, ngọn lửa này sẽ được đốt vào sáng ngày đầu tiên của năm mới.

Đã hai năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Trần Thương đón Tết cùng cha mẹ và anh thấy rất hạnh phúc.

Trong không khí lễ hội, mọi người vẫn rất vui vẻ, thiếu duy nhất chính là không có Trần Lạc ở bên.

Trong bữa cơm chiều tối, cả nhà và Trần Lạc đã gọi điện thoại video hơn một giờ.

Sau bữa tối, cả nhà cùng nhau bật TV, gói bánh chẻo, làm bánh cảo và nấu những bữa ăn truyền thống, cùng xem Gala Lễ Hội Mùa Xuân.

Có lẽ cuộc sống bình thường như thế này chính là hạnh phúc, phải không?

…

…

Muốn cảm giác được lời Trần Thương nói, hương vị tết quê quán hoàn toàn chính xác so sánh với bên trong thành thị, còn muốn nồng đậm hơn một chút.

Đương nhiên, có thể là nguyên nhân bởi vì ăn tết không có người đi cùng.

Cùng nhau đều là cảm giác xem tivi cười ha ha, bật cười nhưng cũng là không giống nhau.

Trong nhà nấu cơm, Trần Đại Hải từ trước đến nay không chê phiền phức, bánh nhân chẻo là sở trường trò hay của anh, Trần Thương từ nhỏ cũng thích ăn bánh chẻo.

Năm nay, ông Trần ăn tết băm ba loại nhân bánh, một cái thịt bò, một cái thịt dê, một cái thịt heo.

Trần Thương nghĩ nghĩ ông Trần là nhân bánh rau hẹ trứng gà, bất đắc dĩ rơi vào trầm tư, mình có nên mang những cái cẩu kỷ này về hết hay không?

Mà thôi, mà thôi

Viện trưởng Tần cũng không thiếu cái này... phải không?

Thôn Nam Sơn bởi vì dựa vào có núi, không cho thả pháo ném hoa pháo rất nhiều năm, nhưng mà từng nhà đều phải vào lúc giao thừa, ở trong sân dựng lên một cái giá lửa, trên cơ bản đều là củi, đây chính là niên hỏa.

Chờ khi buổi sáng mùng một, đốt niên hỏa lên, mang ý nghĩa loại trừ một năm trước xúi quẩy, để một năm mới rực lửa.

Trần Thương nhìn toàn bộ chỗ này, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Khi nhìn tiết mục cuối năm, Trần Thương chợt phát hiện Hình Vũ năm nay lại lên tiết mục cuối năm.

Dương Giai Tuệ ở bên cạnh chậc chậc tán thưởng:

- Anh xem người ta gảy đàn hay như vậy, sau này để đứa cháu nhà mình cũng học đánh đàn dương cầm đi.

Trần Đại Hải nhếch miệng cười một tiếng:

- Thanh dao phay của ông lão Trần gia này sắp phải thất truyền rôi...

Mọi người bất đắc dĩ cười ha hả.

Ông nội Trần Thương chính là đầu bếp, còn ở lại chỗ này hàng xóm năm thôn ba hơi danh tiếng, dựa vào môn thủ nghệ đầu bếp này, nuôi dưỡng năm người anh em nhà Trần Đại Hải.

Trần Đại Hải là người ở thôn Nam Sơn, lớn lên cũng ở thôn Nam Sơn, Dương Giai Tuệ là thôn bên cạnh, trên cơ bản cách không xa.

Năm người anh em nhà Trần Đại Hải, hai người chị và một người em gái, còn có một anh cả lớn nhất.

Anh cả có tiền đồ, làm ở ăn tỉnh Đông Dương, cũng coi là danh nhân của thôn Nam Sơn.

Hai người chị thì gả cho người đàng hoàng, tình huống bây giờ cũng không khác gì lắm với Trần Đại Hải, duy nhất cô em gái đi theo anh cả làm ăn, kết hôn gả vào một gia đình không tệ.

Khi cha mẹ của Trần Đại Hải còn sống, tất cả mọi người ăn tết cũng còn về nhà.

Năm năm trước hai người đều rời đi rồi, cũng rất ít về nhà, chỉ có khi viếng mồ mả giấy vàng hàng năm là trở về một chuyến.

Có điều, anh cả Trần Đại Hải cũng làm rất có dáng vẻ, hàng năm đều tổ chức hai lần gặp mặt, gọi mấy thằng nhóc nhà mình còn có hai anh em Trần Thương về, đi thành phố Tấn Dương ở đây một ngày, họp gặp.

Vào mùng hai hàng năm, một nhà Trần Thương đều đi thành phố Tấn Dương, tới chỗ trong nhà bác lớn chơi.

Đây là chuyện Trần Thương và Trần Lạc khi còn bé cảm thấy vui vẻ nhất, bởi vì bên trong nhà bác lớn rất lớn, buổi trưa còn có thể đi tiệm cơm

ăn cơm, mỗi lần đều cho hơn mấy trăm tiền mừng tuổi, và khi trở về ôm một đống đồ ăn vặt hoa quả.

Thân thích nha, cũng không phải là đi càng nhiều lần quan hệ càng tốt, ngược lại là đi hơi ít một chút, ngày lễ ngày tết đi vòng một chút, quan hệ mới tốt.

Trước đây Trần Thương không rõ, bây giờ mới biết.

Bao xong bánh chẻo, Trần Thương và ba mẹ trò chuyện lý thú trên bệnh viện một chút chuyện, có điều Dương Giai Tuệ đối với mấy cái này chuyện lý thú một chút hứng thú cũng không có, ngược lại là hứng thú đối với Tần Duyệt thì nồng hậu dày đặc.

Trần Thương chỉ có thể liên tục nói một chút chuyện của Tần Duyệt.

Mặc dù đều là chuyện nhỏ bình thường, nhưng mà nghe vào trong lỗ tai Dương Giai Tuệ, lại là vui vẻ không nhịn được

Đặc biệt là sau khi Trần Đại Hải biết được Tần Duyệt thích ăn lẩu, lập tức đứng dậy, tìm ra một cái cuốn vở của ông nội Trần Thương khi đó, phía trên có phương thức phối nồi lẩu.

Điều này làm cho Trần Thương dở khóc dở cười

Gói kỹ bánh chẻo, sáng sớm ngày mai còn ăn.

Đây là truyền thống của nhà học Trần, mang ý nghĩa mỗi năm có thừa, điềm báo cuộc sống giàu có.

Ngày hôm sau dậy thật sớm, Trần Thương đốt niên hỏa, phía dưới cùng là cây đậu, ở giữa phủ kín bắp ngô, bên ngoài đầu gỗ là thân cây, chỉ cần đốt cây đậu ở giữa rất nhanh lửa lớn sẽ rừng rực cháy lên rồi.

Bình thường mà nói, thường xuyên thêm cành cây dâu vào bên trong niên hỏa, mang ý nghĩa thiêu hủy hết chuyện buồn năm ngoái.

Không thể nói là mê tín, mà có thể gọi là một loại hi vọng của người dân đối với cuộc sống thường ngày.

Tiếp đó Dương Giai Tuệ bắt đầu thắp hương, "Kính tổ tông" "Bái Sơn Thần"... Bận rộn trước thần.

Chương 865: Ăn Tết (Phần Hai)

Ăn sáng xong, Trần Thương đổi một bộ quần áo sạch sẽ một chút.

Mặc dù hai năm ăn tết không có về nhà, nhưng mà vừa vặn thoáng qua một cái buổi sáng, đám bạn học chung cùng thôn khi còn bé của Trần Thương đã đi tới nhà của anh.

Nhân duyên Trần Thương còn có thể, hơn nữa hiện tại trong thôn khoảng thời gian này đều biết Trần Thương bây giờ làm ăn bên ngoài cũng không tệ.

Có cha lái Prado cũng là hơn mười vạn, mà Trần Thương càng là lái Porsche.

Trần Thương cũng đi theo bạn thân đồng hương đi đến nhà bạn bè ngồi một chút.

Có điều, cái số tuổi này còn không có quá nhiều đứa buôn chuyện, dù cho có cũng là buồn bực ở trong lòng không nói.

Mọi người phần lớn là nhìn xe của Trần Thương, tấm tắc kỳ lạ.

Đều là mấy thằng nhóc hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, chính là khi ưa thích những thứ này.

Trò chuyện đều là chuyện về kết hôn mua nhà mua xe.

Hiện tại đừng quản trong thôn hay là bên trong thành thị, mua nhà kết hôn đều là đề tài người trẻ tuổi quan tâm.

Trần Thương chỉ biết cười, cũng không nói thêm cái gì.

Buổi trưa, Trần Thương về nhà ăn cơm, lúc xế chiều thì cùng các bạn học lái xe đến bên trong thành phố Tấn Dương đùa vui ồn ào một chuyến.

Ăn uống chơi đùa nhốn nháo.

Mười mấy thanh niên nam thanh niên nữ trẻ tuổi, bởi vì Trần Thương lái xe không thể uống rượu, mọi người đi ca hát một chút, buổi tối tìm một tiệm cơm, Trần Thương cũng không quá để ý giá cả, chọn nhiều món một chút.

Uống nhiều thì có hâm mộ và trông mà thèm, không quản được miệng mình.

Hiện tại nói xấu trong thôn cũng không ít.

Nếu không nói Trần Thương muốn theo người khác, đến làm con rể nhà người ta.

Bằng không làm sao mua được xe tốt như thế.

Còn nói nhà gái có nhiều bản sự cái gì.

Nếu không phải nói Trần Thương nhận tiền đen, làm bác sĩ lái xe xịn, không phải là thu nhận lì xì được cho à?

Có điều người trẻ tuổi ngược lại cũng nói không nên lời những lời này được.

Nhưng mà vẫn có ít người mang theo vị chua.

- Lão Trần à, những người chúng ta này không được nha, còn cậu, cậu chỉ một dao là có mấy vạn khối tới tay, quá dễ dàng

Một người bạn học ở bên ngoài mở tiệm cơm bất đắc dĩ nói.

Trần Thương chẳng qua là cười cười, nhẹ gật đầu, cũng không nói cái gì, nào chỉ là mấy vạn thôi nha...

Có người tò mò cũng hỏi:

- Lão Trần, tôi nhìn bảng số xe của cậu thì chắc là còn đắt hơn so với xe

Dù sao bảng số xe năm số 6, ở tỉnh Đông Dương độc nhất vô nhị, mở tại chỗ kia không phải chói mắt.

- Lão Trần, anh cái kia một tháng kiếm bao nhiêu tiền? Mà có thể mua xe tốt như thế

Trần Thương chẳng qua là cười nói:

- Xe này, thật không phải là của tôi, là bạn bè, anh ấy nhàn rỗi không lái, tôi mới lái theo để làm màu, tôi đi chỗ nào làm biển số xe như vậy nha, có tiền cũng không mua được

Các bạn học nghe xong, cái này mới hài lòng tiếp nhận.

Tựa như đáp án này càng để cho người thoải mái.

Lời nói dối mới để cho người ưa thích nghe.

Không phải rất khó tiếp nhận.

Sau đó mọi người trò chuyện kết hôn, đều đi hỏi Trần Thương có phải tìm cái nữ phú nhị đại hay là quan nhị đại nào hay không?

Trần Thương nghĩ đến Tần Hiếu Uyên cha của Tần tiểu liếm kia, bất đắc dĩ bật cười

Ông Tần cũng lập tức sẽ lên phó thính, Ký Như Vân cũng là xử cấp, cái này... Cũng coi là quan nhị đại đi nha?

Dựa theo thu nhập của ông Tần... Cũng có thể xem như phú nhị đại

Nhưng mà, nghĩ đến dáng vẻ Tần tiểu liếm, làm sao cũng không giống con cháu nhà giàu.

Trần Thương cười ha hả cười nói:

- Đều là như vậy, đều là như vậy

Mọi người lập tức ao ước bắt đầu ghen tị.

Có điều, so sánh với những cái bệnh viện kia, những còn này còn tính là không có tâm cơ.

Nhưng mà Trần Thương cũng không thèm để ý, tụ hội là tụ hội, tụ xong rồi cùng nhau làm gì làm gì, cũng biết được có ít người nào mình nên giao lưu, người nào không nên giao lưu.

Nói trắng ra, thật ra đã cùng những người kia không phải một vòng tròn.

Hôm nay tụ hội là bởi vì một người bạn thân cùng thôn, có thể ngoại trừ hôm nay, sau này cũng không chắc chắn sẽ được bao nhiêu lần gặp nhau nữa.

Người chính là như vậy, sau khi không ngừng dung nhập vòng tròn mới, thì họ sẽ cảm thấy có mấy vòng tròn đã không hợp với mình nữa.

…

…

Ngày hôm sau, Trần Đại Hải tự mình cầm lái Prado của mình, chở người một nhà đến nhà anh cả ở thành phố Tấn Dương.

Trần Kiến Sơn mở chính là một công ty xây dựng, mười lăm tuổi bắt đầu vào thành phố làm công, từ làm lao động phổ thông, cho tới hôm nay cũng coi là có một phen bản lĩnh, hiện tại trên danh nghĩa có một công ty kiến trúc nhỏ, tài sản cũng có mấy trăm vạn.

Trần Kiến Sơn vẫn tương đối khiêm tốn, ngày bình thường ngoại trừ nói chuyện làm ăn cầm lái một cỗ Benz second-hand kia, trên cơ bản đại đa số đều là lái một chiếc Santana.

Nhà đại bá là một tầng cư xá, trực tiếp đả thông, gần ba trăm mét vuông, trang trí không gọi được cao nhã, dù sao theo ông ấy nói, mình cũng không phải người cao nhã gì.

Lúc Trần Kiến Sơn nhìn thấy còi Prado vang lên, lập tức giật nảy mình, chỉ thấy người từ trên xe bước xuống, nhìn thấy dáng vẻ Trần Đại Hải cười ha ha, lúc này mới bất đắc dĩ bị chọc giận quá mà cười lên.

- Tên tiểu tử này, lái xe của ai đấy?

Trần Kiến Sơn không tức giận ngược lại cười nói.

Trần Đại Hải dừng xe xong, cười nói:

- Của em! Thế nào? Bá khí hơn Benz của anh chứ?

Trần Kiến Sơn bất đắc dĩ bật cười, cũng lười để ý Trần Đại Hải, em trai mình chính mình rõ, chính là ưa thích khoác lác

Ngược lại là nhìn Trần Thương, vui vẻ:

- Nha, tiểu tử, cái này cũng hai ba năm không gặp? Trưởng thành không ít

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Cháu chào bác

Trần Đại Hải bất đắc dĩ bật cười:

- Cũng sắp ba mươi tuổi rồi, lại không trưởng thành thì giống cái gì, em ở tuổi này cũng làm cha rồi.

Trần Kiến Sơn vốn chính là xuống đón họ, bằng không cũng không được vào cư xá.

Đến bên trong nhà đại bá, trang trí cơ bản không có biến hóa gì, phong cách trang trí cũ rích, hoàn toàn không phù hợp với phong cách và kiến trúc của tiểu khu này.

Mấy chị em Trần Đại Hải đều tới, dù sao so với Trần Đại Hải, họ đều xa hơn một chút.

Có điều sau khi ngồi xuống, bỗng nhiên Trần Kiến Sơn hơi hăng hái nhìn Trần Thương:

- Trần Thương, bác nghe cha của cháu nói, công việc cháu chuyển chính rồi?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, tháng tám tháng chín năm ngoái, vừa mới chuyển chính.

Trần Kiến Sơn bất đắc dĩ vui vẻ nói:

- Tốt, đơn vị cấp tỉnh đường đường chính chính, còn có biên chế, bác hiện tại đây chính là thân thể càng ngày càng tệ, chờ sau này già, bệnh viện cũng có người

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Bác cả tới, cháu sẽ cho đãi ngộ VIP

Những người khác cũng đều nở nụ cười, có thể có một cái biên chế đơn vị cấp tỉnh đường đường chính chính, tất cả mọi người vẫn rất hâm mộ.

Nhìn thấy Trần Thương cũng ổn định, Trần Kiến Sơn gật đầu nhẹ nhàng thở ra, chợt nhớ tới Trần Lạc:

- Đúng rồi, Trần Lạc đâu? Tiểu tử kia sao không đến? Năm ngoái mắng nó năm nay lại buồn bực à?

Trần Đại Hải trực tiếp nói:

- Cái tiểu tử hỗn láo kia chạy đi Hoành Điếm đóng vai phụ rồi

Trần Kiến Sơn ngẩn người, bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Gần sang năm mới chạy tới Hoành Điếm, tiểu tử này, rất giống tính cách của bác.

Mà anh rể lớn bên cạnh bất đắc dĩ nói:

- Đại Hải, em thấy Trần Lạc hơi quá tùy theo tính tình của nó, đi làm minh tinh cái gì, nào có dễ làm như vậy, cho nó học môn kỹ thuật đàng hoàng tốt bao nhiêu.

- Chúng ta đều là người bình thường, nào làm minh tinh.

Em gái nhỏ lại khác ý:

- Tiểu tử Trần Lạc rất đẹp trai, em cảm thấy rất giống minh tinh, nói không chừng thật sự có thể nổi danh

Chương 866: Ăn Tết (Phần Ba)

Mấy chị gái anh rể thì là bắt đầu nhắc tới, nói quá ngây thơ, không thực tế

Trần Đại Hải không giỏi tranh luận, cũng là cười cười, tất cả mọi người là ý tốt

Năm nay Trần Kiến Sơn sáu mươi, một trai một gái, con trai lớn kết hôn, kế thừa công ty xây dựng của ông.

Con gái thứ hai đến trường ở thủ đô, năm nay tốt nghiệp nghiên cứu sinh, học chính là máy tính.

Cả một nhà người cùng trò chuyện là về bọn nhỏ.

Bên này Trần Kiến Sơn nói:

- Đúng rồi, Trần Thương, công việc này của cháu cũng ổn định, có phải đến suy nghĩ một chút hôn nhân đại sự rồi hay không?

Lúc này, Trần Đại Hải mới cười nói:

- Anh, không có gì bất ngờ xảy ra, Trần Thương chuẩn bị năm nay xử lý rồi

Lời này mới ra, lập tức mọi người xung quanh đều sửng sốt một chút.

- Lão tứ, Trần Thương có đối tượng rồi à?

- Đúng! Tiểu tử Trần Thương này, bí ẩn làm người ta phát bực, cái gì cũng không nói.

- Cô gái ở đâu, làm cái gì?

Trần Thương cười cười.

Lúc Trần Đại Hải nói đến con dâu, còn tự hào hơn so với cầm lái Prado:

- Người ta là nghiên cứu sinh viện y học Tương Nhã, cùng một đơn vị với Trần Thương, có điều bây giờ chuẩn bị đi Hiệp Hòa học tiến sĩ.

Lời này thật đúng là hù dọa đám người kia.

Dù sao Trần Thương cũng là trình độ khoa chính quy, lại có thể tìm tiến sĩ?

Trần Kiến Sơn tò mò nhìn Trần Đại Hải:

- Nhanh như vậy đã quyết định rồi? Gặp cha mẹ của con gái người ta chưa?

Trần Đại Hải cười nói:

- Thời gian trước, chúng em đi một chuyến tới An Dương, đã cùng người trong nhà họ ngồi xuống hàn huyên trò chuyện, chuyện này thật tốt.

Vợ Trần Kiến Sơn nghe Trần Đại Hải nói như vậy, lập tức như có điều suy nghĩ, cái kết hôn này... Trần Đại Hải không phải là muốn mượn tiền?

Mấy anh rể em rể khác đều là ý nghĩ này

Đây cũng là thường tình của con người.

Trần Kiến Sơn nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

- Đây là chuyện tốt

- Trần Thương cũng không nhỏ, chuyện có thể xử lý liền xử lý sớm một chút, đàn ông đều là thành gia lập nghiệp, cũng tới tuổi thành gia rồi, trước kết hôn, sau lập nghiệp.

- Lại nói, tiểu Trần của chúng ta cũng không kém, cao to, cũng là biên chế Tỉnh Nhị Viện, muốn cái gì có cái đó, không sợ

- Trần Thương, lần sau mang cô ấy về, để chúng ta đều nhìn một chút

Trần Thương lập tức nói:

- Ha ha, bác cả, ngày mai cô ấy sẽ đến

Lời này vừa nói, lập tức Trần Kiến Sơn bất đắc dĩ bật cười:

- Ha ha, được được, đưa tới, bác cả cho thêm chút tiền mừng tuổi.

Trần Kiến Sơn thật sự phải nói có tiền, cũng không có nhiều tiền, chỉ có thể nói so sánh những em trai em gái này, cũng không thiếu chút tiền này.

Một năm một trăm tám mươi vạn là không có vấn đề quá lớn.

Trần Đại Hải bất đắc dĩ xoa xoa đôi bàn tay, cười nói:

- Anh cả, ngày mai người một nhà cô gái người ta tới, muốn tới ngồi trong nhà một chút, hay là anh về tiếp đón một lúc?

- Anh đây cũng là người bộ mặt thành phố, cái miệng này của em đầy tiếng địa phương, nhỡ may nói nhạt nhẽo thì khó xử bao nhiêu

Trần Kiến Sơn miệng đầy bằng lòng:

- Dễ nói dễ nói, ha ha, anh cũng đi nhìn cháu dâu này của anh.

- Chờ một chút, anh đi lấy chút thuốc xịn rượu ngon cho em, đi chiêu đãi cho tốt

Trần Kiến Sơn nói với cô con gái:

- Đóa Đóa, đi cầm mấy chai Ngũ Lương Dịch còn có một Trung Hoa của ba cho chú của con.

Đóa Đóa là con gái thứ hai của ông, Trần Đóa, năm nay cũng hai lăm hai sáu tuổi, vội vàng cười đứng dậy:

- Chú, ngày mai cháu cũng đi, cháu đi xem một chút xem chị dâu như thế nào

Mà Trần Đại Hải vội vàng từ chối:

- Anh cả, không cần đâu, trong nhà đều có, em đều chuẩn bị xong rồi, anh đến ngồi một chút là được. Đóa Đóa cháu cũng tới đi, đều là con gái, các cháu có thể hàn huyên nói chuyện với nhau

Mấy chị em gái cũng là tò mò hỏi:

- Trong nhà cô gái này là làm cái gì?

Trần Đại Hải cũng không có nói thẳng, mà là nói câu:

- Một người là bác sĩ, một người là công vụ viên.

Chỉ là cái này, cũng là rước lấy một trận ao ước

- Lễ hỏi bao nhiêu tiền?

Mọi người hỏi một chủ đề cảm thấy hết sức hứng thú:

- Liền không cần nhà ở?

Trần Đại Hải sững sờ, ăn ngay nói thật:

- Lễ hỏi không có nhiều, gia đình có ý là làm dáng một chút là được rồi, còn không phải đều cho con cái sao! Em nghĩ là bao một cái 16 vạn tám, đẹp mắt một chút

- Nhà ở... Nhà ở cũng không nói, cũng không có trực tiếp đòi.

Hoàn toàn chính xác, Tần Hiếu Uyên thật sự không nói chuyện nhà cửa, ngược lại là nói muốn mua cho Trần Thương và Tần Duyệt một căn nhà ở thủ đô

Loại chuyện này, Trần Đại Hải tự nhiên cũng sẽ không nói.

Mọi người nghe xong, lập tức hơi giật mình.

Không cần nhà ở?

- Đại Hải, anh cho em biết, đây là chưa đến lúc, em xem đi, ngày mai tới sẽ đòi nhà ở

- Đúng vậy! Xã hội này rất hiện thực

Trần Kiến Sơn lại là rất vui, nhìn thấy con cháu trong nhà đều tiền đồ, làm anh cả cũng rất vui vẻ.

Vấn đề nhà ở... Chính mình có thể giúp một chút là một chút đi, ngày mai đi rồi nói.

Mọi người hàn huyên một phen sau đó chuẩn bị đi tiệm cơm ăn cơm.

Trần Kiến Sơn tìm cái quay người:

- Đại Hải, Trần Thương kết hôn này... Đủ dùng không?

Vợ ông đã sớm đi theo ở bên cạnh, nhìn chằm chằm Trần Kiến Sơn, mắt tràn đầy kiêng kị.

- Đúng rồi, Kiến Sơn, không phải ngày mai anh phải đi gặp lãnh đạo cục xây dựng ngồi một chút à? Đã hẹn xong rồi

Trần Kiến Sơn sững sờ:

- Cái này quan trọng! Cái đó... Tôi chào hỏi rồi nói sau.

Vợ ông nghe xong, lập tức bất đắc dĩ nói câu:

- Gia đình lãnh đạo có thể chờ ông? Hay là... Đại Hải, ngày kia em cho anh em qua đi, chuyện bên này cũng nhiều.

Trần Đại Hải nghe xong, xấu hổ cười nói:

- Anh, anh có chuyện anh thì xử lí đi, cũng không có gì.

Mặt Trần Kiến Sơn đen lại:

- Không có chuyện gì! Chuyện này là hôn nhân đại sự của Trần Thương, anh làm sao cũng phải chống đỡ giữ thể diện cho Trần Thương chứ, không thể để cho người ta xem thường Trần gia chúng ta.

- Đúng rồi? Anh đi chuẩn bị cho em chút? Con cái kết hôn đây, chỗ dùng tiền cũng nhiều...

Đang lúc nói chuyện, Trần Kiến Sơn muốn vào phòng ngủ lấy tiền.

Trần Đại Hải vội vàng ngăn lại:

- Anh, thật sự không phải vấn đề tiền, hiện tại tiểu Trần thật có thể kiếm được, cái xe kia là tiểu Trần mua cho em

Lời này mới ra, Trần Kiến Sơn đều sững sờ:

- Cái Prado kia?

Trần Đại Hải gật đầu

Trần Kiến Sơn lập tức hơi tức giận, đóng cửa lại thấp giọng khiển trách:

- Trần Đại Hải, em cái này... Làm sao không hiểu chuyện như thế chứ, mua xe đắt như vậy làm gì? Một lão nông dân như em lái xe bảy tám chục vạn? Anh là còn là Santana đây

- Em nào có mặt lớn như thế chứ?

Bị Trần Kiến Sơn mắng, Trần Đại Hải cũng không giận:

- Anh... Ai nha, cái kia không phải em

Trần Kiến Sơn mặt đen lại:

- Trần Thương sắp kết hôn rồi, lễ hỏi có thể không cho? Hôn lễ không làm? Nhà ở không mua? Đều là chỗ tiêu tiền, em mua cái đồ chơi bồi thường tiền, mẹ nó... Thật muốn...

Trần Kiến Sơn quản em trai em gái cả một đời, đặc biệt là Trần Đại Hải.

Trần Đại Hải cái này mới nói:

- Anh, hiện tại Trần Thương có nhà rồi, ngay ở An Dương, đã trang trí xong rồi

Lời này mới ra, lập tức Trần Kiến Sơn sững sờ.

- Còn có, con gái nhà người ta, cha là viện trưởng Tỉnh Nhị Viện, mẹ là trưởng phòng, em sợ em ngồi chỗ kia không có gì nói, em mới gọi anh đi

đây.

Trần Kiến Sơn càng thêm hôn mê rồi

Cái này...

Kịch bản không đúng

Chương 867: Ăn Tết (Phần Bốn)

Trần Kiến Sơn cũng bị lời Trần Đại Hải nói làm hôn mê rồi

- Chờ một chút! Lão tứ... Em nói, cô gái kia có cha là viện trưởng? Mẹ là trưởng phòng?

Trần Kiến Sơn trừng to mắt nhẹ giọng nói

Trần Đại Hải nhẹ gật đầu:

- Vâng, đúng vậy.

Trần Kiến Sơn bất đắc dĩ khuôn mặt âm tình bất định, qua vài giây đồng hồ, đột nhiên hỏi câu:

- Lão tứ, anh hỏi em một câu nói, em nói thật với anh.

- Các em có phải kế hoạch cho Trần Thương của chúng ta ở rể hay không?

Sau khi nói xong, Trần Kiến Sơn thấp giọng thở dài

- Thật ra... Hiện tại xã hội này, ở rể hay không cũng không quan trọng, nhà ai không phải một cái hai cái, chỉ cần đối với cha mẹ hai bên tốt, những thứ này đều có thể tiếp nhận

Trần Kiến Sơn cân nhắc cũng không phải không có đạo lý

Dù sao cha mẹ con gái người ta đều là lãnh đạo, làm sao lại nhìn trúng một nhà bình thường chúng ta?

Mặc dù Trần Thương ưu tú, nhưng hiện tại nhà ai tìm đối tượng không phải môn đăng hộ đối?

Trần Kiến Sơn ở bên ngoài dốc sức làm nhiều năm như vậy, cũng thấy không ít tiểu tử không tệ ở rể trong nhà người khác.

Trần Kiến Sơn tỉ mỉ nghĩ lại, cũng cảm thấy lựa chọn này của Trần Thương rất tốt, dù sao ra ngoài ở bên ngoài, có người giúp đỡ còn là không giống nhau, nỗi khổ một mình của nó những năm này, nó rõ ràng, xã hội này không so năng lực cá nhân, mà là thực lực tổng hợp của ngươi.

Ông ngược lại là cảm thấy Trần Thương cái lựa chọn này rất tốt

Trần Đại Hải nghe xong, bất đắc dĩ sửng sốt một chút, bất đắc dĩ nói:

- Không phải! Ai nha... Anh cả anh nghĩ cái gì đâu vậy?

- Tiểu Trần và cô gái kia, quen biết nhiều năm, ấn tượng hai bên đều rất tốt, năm ngoái gặp mặt nói chuyện, cha mẹ con bé cũng không nói những thứ này, chỉ là cảm thấy tiểu Trần đáng tin cậy, hơn nữa có năng lực, lúc này mới gả con gái cho nó

Hai người nói như vậy nửa ngày, lúc này Trần Kiến Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù ở rể không có gì, nhưng mà làm anh cả, vẫn là hi vọng bọn nhỏ làm rạng rỡ tổ tông Trần gia.

Dương Giai Tuệ ngồi ở đằng kia cũng nói ít, thế nhưng các cô bên cạnh Trần Thương từng người từng người nhìn chằm chằm Dương Giai Tuệ, trong con mắt tràn đầy tò mò

- Chị dâu, làn da này của chị... sao đẹp như thế, tại sao không có nếp nhăn? Dùng đồ trang điểm gì

Cô của Trần Thương giống như phát hiện bảo tàng vậy, tò mò nói đến.

Dương Giai Tuệ xấu hổ cười một tiếng:

- Nào có, mỗi ngày nấu cơm, bên cạnh bếp lò, nào có đồ trang điểm gì.

Phụ nữ ở cùng một chỗ, ngoại trừ tâm sự những chuyện nhà này, không thể thiếu những thứ bảo dưỡng này cái gì.

Dương Giai Tuệ lập tức thành minh tinh

Bị mọi người hỏi cái này hỏi cái kia

Hâm mộ cực kỳ

- Đúng, chị dâu, chị căn bản không thay đổi, mấy năm trước em nhìn chị chính là thế này

Dương Giai Tuệ và Trần Đại Hải cũng không giống nhau.

Trần Đại Hải là cái gì cũng ra vẻ không nổi

Dương Giai Tuệ thì là giữ nguyên bình thản

Có một số việc, bà cũng không muốn nói tìm phiền toái cho Trần Thương.

Khoảng thời gian tại bệnh viện chỉnh hình Chí Tân kia, bà đã mở mang tầm mắt

Lúc y tá kia nói Trần Thương lợi hại bao nhiêu, làm mẹ mặt mũi sáng sủa, khi bà biết được một ca phẫu thuật của Trần Thương một trăm vạn, lập tức dọa đến trừng to mắt khó có thể tin.

Cả đời mình có thể kiếm bao nhiêu tiền?

Thật sự là hơi khó mà tin được

Có điều liên tưởng tới Trần Thương trước đây nói, bà cũng là chậm rãi bắt đầu tiếp nhận.

Thế nhưng dù vậy, nhìn thấy Trần Thương mỗi ngày bận bịu thành như vậy, Dương Giai Tuệ cũng đau lòng.

Hơn nữa, thân thích bao nhiêu?

Ba cô tám dì, Dương Giai Tuệ cũng không ngốc, ân tình quy ân tình, nhưng cái này không có quan hệ với ân tình.

Nếu cô em chồng trong nhà rất cần tiền kết hôn, Dương Giai Tuệ sẽ cho mượn, thế nhưng thứ này, không giống nhau, vẫn là không nói tốt hơn.

Dương Giai Tuệ chỉ có thể nói:

- Đây là mỹ phẩm dưỡng da Trần Thương và cô gái kia mua cho chị, là mua từ nước ngoài, có thể hiệu quả tốt một chút.

Mọi người nghe xong, lập tức chợt hiểu ra.

Chỉ là vẫn hơi kinh ngạc

Trần Đại Hải tại bên trong anh chị em này, một mực thuộc về loại hình trung thực, nuôi hai đứa con trai, áp lực lớn nhất, kiếm được cũng ít nhất, nói câu không dễ nghe, những anh em rể đối với ông là người một nhà cũng không phải rất tôn kính.

Chị em gái đều là còn dễ nói, người một nhà đây.

Mà trước đây Trần Đại Hải này cũng không so đo nhiều như vậy, ở quê luôn chăm sóc cha mẹ, những chị em gái này đều cảm kích.

Bên này Trần Kiến Sơn và Trần Đại Hải từ bên trong đi ra, mang theo hai chai rượu ngon nói:

- Đi thôi, thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm.

Các em rể đều gật đầu.

Trần Kiến Sơn nơi này thuốc xịn rượu ngon nhiều, bọn họ tới, Trần Kiến Sơn cũng không keo kiệt, đều cho phát một chút.

Tiệm cơm không xa, một đoàn người trực tiếp đi bộ qua.

Bảng hiệu tiệm cơm quán rượu Tấn Dương rất vang, hơn năm mươi năm.

Trần Thương khi còn bé luôn ngóng trông tới chỗ này ăn bữa cơm, Trần Kiến Sơn cũng hào phóng, mỗi lần đều nuông chiều mấy đứa trẻ họ, gọi cũng tương đối nhiều.

Hàng năm cứ như vậy hội tụ một lần vô cùng náo nhiệt, Trần Kiến Sơn làm anh cả cũng coi là ra dáng.

Trần Kiến Sơn cười nói:

- Đến đây, năm nay, chuyện tốt nhiều, chúng ta cùng nhau uống một ly, chúc mừng một chút, Trần Thương công tác cũng ổn định, sắp kết hôn, làm bác cả, chỉ hi vọng các cháu trẻ tuổi đời này, làm rất tốt! Sau này chúng ta già, có thể mang chúng ta đi ra ăn một bữa ngon! Ha ha...

Trần Kiến Sơn nói chuyện rất có trình độ, kéo theo tâm trạng của mọi người.

Trần Đại Hải lái xe không uống rượu, mà sau khi Trần Thương uống, cũng lần lượt kính các trưởng bối một vòng.

Đi làm rồi, thứ cần hỏi cũng nhiều rồi.

- Trần Thương, tỉnh thành bên kia kiếm được có ổn không?

Cái này đại cô phụ hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Vẫn ổn ạ, ấm no hẳn là không vấn đề gì.

Đại cô thì là cười nói:

- Cha mẹ cháu thật là không dễ dàng, tạo điều kiện cho hai sinh viên các cháu, sau này phải đối xử với cha mẹ cháu tốt một chút

Trần Thương thì gật đầu cười một tiếng.

Trần Đại Hải nói:

- Đóa Đóa, anh của cháu năm nay muốn đi thủ đô bồi dưỡng đây, đợi đi đến thủ đô để nó mời

Trần Đóa cười nói:

- Cháu khẳng định đi

Bên này con trai Trần Kiến Sơn trở về, hôm nay cậu ta đi nhà mẹ vợ dạo qua một vòng, mang theo vợ qua tham gia tụ hội.

Nhìn thấy Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Trần Thương năm nay tới! Ở vài ngày?

Trần Thương cười nói:

- Anh, ở thời gian rất dài, có thời gian tới nhà ngồi một chút, em mang theo mấy chai rượu ngon.

Trần Trạch rất hay chăm sóc Trần Thương và Trần Lạc, anh ta đã lớn tuổi rồi, ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, hơn nữa hiện tại phụ trách chuyện công ty bên kia, vô cùng thành thục.

Khi còn bé Trần Kiến Sơn bận bịu, đi theo ông bà nội học nghề, khi đó Trần Trạch đã đưa Trần Thương đi chơi, tình cảm hai người rất tốt.

Trần Trạch lập tức cười nói:

- Không thành vấn đề

Trần Kiến Sơn chào hỏi con trai ngồi xuống:

- Đúng rồi, Trần Trạch, ngày mai con theo cha về trong thôn một chuyến, cha mẹ người yêu Trần Thương muốn tới, cha đến uống chút, con bồi tiếp uống rượu đi.

Trần Trạch nghe Trần Thương kết hôn, lập tức vui vẻ:

- Tốt! Tiểu tử em tìm đối tượng cũng không nói với anh, tháng bảy anh đi tìm em, sao lúc đó em không nói?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:
- Khi đó thật đúng là làm không chu đáo
Có điều, Trần Trạch chợt nhớ tới cái gì:
- Cha, vậy con... gọi cuộc điện thoại cho cục trưởng Triệu bên kia?
Trần Kiến Sơn nghĩ tới nghĩ lui:
- Chuyện này rồi nói sau, ngày mai chúng ta đi về nhà một chuyến.

Chương 868: Được Thị Trưởng Trần Gọi Là Anh (Phần Một)

Bên này đang náo nhiệt ăn cơm, bỗng nhiên từ bên ngoài truyền tới âm thanh ồn ào

- 120 đúng không? Đúng đúng đúng, đứa trẻ nhà tôi bị hóc ở cổ họng! Cứu mạng, chúng tôi ở quán rượu Tấn Dương

m thanh ồn ào vang lên, theo bản năng mặt Trần Thương biến sắc, lấy cái ghế tựa ra rồi nói:

- Cha, con đi ra ngoài một chuyến

Nói xong, thì đi ra ngoài ngay

Bên này, đám người Trần Kiến Sơn và Trần Đại Hải nghe thấy âm thanh, rối rít đi ra ngoài.

Chỉ thấy gian phòng cách vách đã sớm loạn thành một đoàn

Một đứa trẻ ba tuổi đứng ở chỗ kia mặt xanh xao, môi bầm tím, che cổ họng đau đớn, hô hấp khó khăn, nửa ngày cũng không thở được

Lúc này, Trần Thương lập tức phản ứng lại

Đây là khi đồ ăn nghẹn trong cổ họng, tạo thành cấp tính

Nói dễ hiểu một chút thì chính là bị sặc

Khi ăn cơm hoặc uống nước, ít nhiều cũng sẽ gặp loại chuyện này.

Một khi bị sặc, thân thể con người sẽ bắt đầu tự cấp cứu, đó cũng chính là phản xạ ho khan

Nhưng mà, đây còn tính là nhẹ, bạn có thể ho khan ra thì đường ho hấp vẫn còn thông suất, chỉ là bị nghẹn một chút ở cổ họng, sau khi ho khan sẽ tự động nôn ra từ đó cũng đạt được mục đích tự cứu mình

Nhưng mà

Một khi bị nghẹn nghiêm trọng, cổ họng bị vật chặn lại thì đừng nói là ho khan, đến cả hít thở cũng không được, nói trắng ra là bị độc chết

Bây giờ chính là thời gian rất nguy hiểm.

Theo bình thường mà nói, nhóm người thường bị dị vật mắc nghiêm trọng trong cổ họng là trẻ em, bởi vì bọn trẻ ăn cái gì cũng không quá nghiêm túc, dễ ngẩn người, nói chuyện, cười to, thậm chí là chơi đùa

Với lại cổ họng trẻ em khá hẹp, cho nên rất dễ bị nghẹn

Chắc chắn không nên xem thường loại nghẹn này, một khi bị nghẹn nghiêm trọng xảy ra, tỷ lệ tử vong có thể lên đến hơn 66%, trước khi xe cấp cứu đến, đã ngạt thở, tim chợt ngừng, không lâu sau sẽ tử vong

Đúng lúc đó, Trần Thương không để ý tới những thứ khác, nhìn nhóm người loạn lên vây quanh lại, Trần Thương chạy thẳng vào

- Tôi là bác sĩ, mọi người nhường đường một chút

Trần Thương trực tiếp nói ra thân phận

Mọi người vừa nghe có bác sĩ tới, ánh mắt lập tức sáng lên.

- Mau mau tránh ra

Lúc này, một người đàn ông lớn tiếng nói:

- Đừng loạn, mọi người im lặng một chút

Lời người đàn ông nói rất có trọng lượng, cả phòng lập tức yên tĩnh lại.

Mà sau khi Trần Thương vào, người đàn ông trung niên kia lập tức trợn tròn hai mắt:

- Bác sĩ Trần?

Trần Thương cũng kinh ngạc:

- Thị trưởng Trần

Người đàn ông trước mặt này không phải là người khác, mà chính là thị trưởng của thành phố Tấn Dương, Trần Quốc Hoa

Sau khi Trần Quốc Hoa nhìn thấy Trần Thương, vẻ mặt lập tức mừng rỡ

- Mau vào! Bác sĩ Trần, mau cứu đứa trẻ đi

Trần Thương gật đầu, không nói chuyện thêm

Mà trong lòng Trần Quốc Hoa rất vui vẻ, có Trần Thương ở đây, đứa trẻ này được cứu rồi.

Lúc này, mọi người đều yên lặng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đứa trẻ.

Mà Trần Kiến Quốc và Trần Trạch nhìn Trần Quốc Hoa một cái, dừng chân kinh ngạc nhìn.

Đây không phải là thị trưởng Trần à?

Ông ta... Tại sao ông ta lại quen biết với Trần Thương?

Trần Quốc Hoa với họ không phải là người cùng cấp bậc, người ta đường đường là lãnh đạo của thành phố Dương, với lại bây giờ mới hơn bốn mươi tuổi, tuổi trẻ tài cao.

Lúc này, Trần Thương nhìn vẻ mặt đứa trẻ càng tím hơn, nhưng mà ý thức còn rất rõ ràng, nhưng bị doạ sợ, hai tay ôm cổ, muốn khóc cũng khóc không được

Trần Thương vội vàng ôm bé lên, đặt trên đùi, an ủi một câu:

- Thả lỏng một chút

Sau khi nói xong trực tiếp nắm tay phải thành quả đấm,

Ngón cái hướng vào bên trong, đặt dưới vị trí của xương ngực, thật ra đặt ở đây chính là muốn gây ảnh hưởng đến chỗ bị nghẹn

Tiếp đó, Trần Thương dùng tay trái ôm đứa trẻ, sau đó nâng từ dưới lên rồi từ trước đưa về sau rồi đột nhiên dùng sức

Trong đầu Trần Thương lập tức xuất hiện bản đồ bốn chiều, có thể cảm giác rõ ràng song song với việc mình dùng sức, trong nháy mắt dưới tổ chúc cơ hoành mềm đột nhiên đều bị một áp lực đẩy lên, khiến cho áp lực bên trong lồng ngực lập tức tăng lên

Thật ra thì, vốn là khi hít thở khó khăn, bên trong lồng ngực vẫn còn sót lại không khí, mà vào giờ phút này, song song với áp lực, trong nháy mắt số không khí còn sót lại bên trong phổi sẽ biến thành như một dòng khí, trực tiếp đẩy lên phía trên, tạo thành dòng khí khá mạnh

Thức ăn vốn nghẹn trong cổ họng bây giờ giống như đạn vậy, bị dòng khí đó đẩy ra ngoài

Lúc này, miệng đứa trẻ mở to ra, một đồ vật nôn ra phía trước

Trần Thương cúi đầu nhìn một cái, là một viên đậu phộng "Tội ác tày trời"

Mà lúc này, đứa trẻ trong ngực bắt đầu dữ dội thở gấp

Trần Thương nói với một người bên cạnh:

- Vừa nãy ai gọi 120, bảo họ không cần tới nữa.

Đứa trẻ chỉ tầm ba bốn tuổi, đương nhiên là bị doạ sợ rồi, đặt mông ngồi dưới đất, thở phì phò nửa ngày.

Cũng không khóc không ầm ĩ.

Loại cảm giác vừa rồi, có thể sẽ khiến cho bé cả đời không quên

Bên này, đứa trẻ lấy lại được sức, một nhóm người thân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một cô gái trẻ tuổi vội vàng ôm đứa trẻ, chuyện vừa rồi, cũng khiến cho cô bị dọa sợ.

Mặc dù không biết chuyện có đáng sợ hay không, nhưng mà... Nhìn cũng rất doạ người

Ai có thể nghĩ đến, khi ăn cơm cười một cái, suýt nữa cười đến mạng cũng không còn....

- Cám ơn! Cám ơn bác sĩ

- Đúng vậy! Rất cảm ơn anh...

Mọi người rối rít đứng dậy, nói cảm ơn với Trần Thương.

Mà Trần Thương nhìn thấy đứa trẻ không có chuyện gì, cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đó chính là điển hình của biện pháp sơ cứu Heimlich.

Nó được khen là phương pháo cấp cứu cứu được nhiều người nhất trên thế giới

Mà người phát minh ra phương pháp Heimlich được sách Danh Nhân thế giới khen tặng vì:

- Người cấp cứu nhiều nhất trên thế giới

Điều này cũng không khoa trương, mặc dù nhìn rất đơn giản nhưng lại rất hiệu quả, nhưng mà... Bên cạnh có bao nhiêu người biết đến?

Loại cấp cứu thông thường này nên được phổ biến nhiều hơn trong nước.

Bên này, Trần Quốc Hoa nhìn thấy đứa trẻ không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm:

- Bác sĩ Trần, cháu là ân nhân cứu mạng của đứa bé này

Trần Thương cười một tiếng:

- Chú đừng khách sáo, không có chuyện gì là tốt rồi.

Sau một phen ồn ào, hứng thú ăn cơm của mọi người cũng hơi giảm đi.

Mà sau khi Trần Quốc Hoa chào mọi người đi về, thì cầm hai chai mao đài trực tiếp đến phòng ăn của Trần Thương.

Trần Thương không nhịn được nói:

- Thị trưởng Trần, chú bận việc đi, không cần khách sáo với cháu đâu.

Trần Quốc Hoa lắc đầu, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Đây làm sao có thể gọi là khách sáo chứ, coi như là cậu đã giúp tôi hai ơn lớn.

- Tôi nói, khi về thằng nhóc nhà cậu phải cho tôi số điện thoại, nếu không phải hôm nay đúng lúc gặp được cậu, đoán chừng chuyện này chắc chắn còn chưa xong

Trần Thương lúng túng cười một tiếng:

- Thị trưởng Trần chú quá bận rộn, cháu cũng không tiện quấy rầy chú.

Trần Quốc Hoa rất cho Trần Thương mặt mũi, nói chuyện cũng không kiêu ngạo:

- Đến Tấn Dương, chính là đến nhà, chú tiếp đãi cháu, lần sau đi An Dương, cháu lại tiếp đãi chú

Trần Thương cười một tiếng:

- Dạ! Đến An Dương, chú cứ gọi cho cháu.

Thật ra thì, người như Trần Quốc Hoa, đi đâu mà không phải có một đống người tranh cướp để tiếp đãi chứ?

Đây chính là cho Trần Thương thể diện

Trần Quốc Hoa cười một tiếng:

- Đến, tôi tới kính mọi người một ly! Tôi và tiểu Trần cũng là bạn cũ, không ngờ hôm nay lại gặp được, tiểu Trần chính quý nhân trong số mệnh của tôi, hôm nay tôi kính mọi người một ly

Chương 869: Được Thị Trưởng Trần Gọi Là Anh (Phần Hai)

Trần Quốc Hoa bưng lý rượu lên trực tiếp uống một hơi cạn sạch, cũng coi là an ủi

Đúng là, rất nhiều lãnh đạo đều số mệnh

Trần Thương bận rộn giúp đỡ ông ta hai lần, một lần là chuyện công, một lần là chuyện nhà, hai lần đều rất nguy hiểm

Nhưng mà, đều được Trần Thương chuyển nguy thành an.

Điều này khiến cho Trần Quốc Hoa cảm thấy Trần Thương chính là quý nhân của mình

Tên của Trần Quốc Hoa trong lỗ tai của mọi người chính là như sấm bên tai

Đây chính là thị trưởng thành phố Tấn Dương, thị trưởng Trần đại danh đỉnh đỉnh.

Ngay cả Trần Kiến Quốc cũng không có cơ hội tiếp xúc, địa vị của ông vẫn còn xa không đủ.

Nhưng mà nhìn Trần Quốc Hoa khách sáo với Trần Thương như vậy, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Thấy Trần Quốc Hoa mời rượu, đến Trần Đại Hải cũng chuẩn bị uống rượu, nhưng mà bị Trần Thương vội vàng cướp lại.

Trần Quốc Hoa cười một tiếng:

- Tiểu Trần, không giới thiệu cho chú một chút à?

Trần Thương vỗ đầu một cái:

- Xem đầu óc của cháu này.

- Đây là cha cháu, Trần Đại Hải, đây là mẹ cháu Dương Giai Tuệ

Trần Quốc Hoa cười một tiếng:

- Anh Trần, chị dâu, hai người thật sự đã sinh được một con trai ngoan

Lúc này, trên mặt Trần Đại Hải cũng phát sáng, cũng có thể dùng để chiếu sáng rồi

Hò hét kiêu ngạo

Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

Ba mươi năm trước nhìn cha kính con, ba mươi năm sau nhìn con kính cha

Những lời này Trần Đại Hải đã cảm nhân được sâu sắc

Cuộc sống gần đây mấy năm trước ông nào dám mơ ước?

Cùng ngồi nói chuyện nhà với viện trưởng bệnh viện tỉnh và trưởng phòng tỉnh, lái xe hơn trăm vạn, ở khách sạn một đêm hơn nghìn tệ, uống rượu mao đài hơn nghìn vạn

Cuộc sống như vậy là sống ở trong mơ

Bây giờ lại được Thị trưởng gọi là anh

Mẹ của tôi ơi, điều kiêu ngạo này có thể khoe khoang cả đời đó

Trần Đại Hải đỏ mặt, bên này vợ Trần Quốc Hoa cũng ở bên cạnh, không nhịn được khen:

- Dáng dấp chị dâu dáng cũng thật là trẻ tuổi, nhìn giống như bốn mươi tuổi vậy

Lần này Dương Giai Tuệ ngượng ngùng.

Trần Quốc Hoa vội vàng giới thiệu:

- Đây là vợ tôi, Dương Nhạc.

Mà một bàn họ hàng của nhà họ Trần nhìn Thị trưởng giữ mặt mũi cho Trần Đại Hải như vậy, lập tức ngây người ra

Từ lúc nào mà Tần Đại Hải người không được coi trọng nhất ở nhà họ Trần cũng có thể được Thị trưởng gọi là anh.

Từng người trong đám anh rể em rể đều trợn tròn hai mắt nghẹn họng.

Mà Trần Thương tiếp tục giới thiệu:

- Người này là bác cả của cháu, Trần Kiến Sơn, bác gái Đào Hải Hoa, anh họ cháu Trần Trạch.

Trần Kiến Sơn cũng không dám giống như Trần Đại Hải, vội vàng kính thị trưởng Trần một ly.

Hơi ở lại một chút, Trần Quốc Hoa cũng không ở lại lâu, mà nói một câu:

- Tiểu Trần, các vị, tôi không làm phiền nữa, mọi người ăn ngon miệng

- Tiểu Trần, không vội về An Dương chứ?

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, cháu ở lại mấy ngày.

Trần Quốc Hoa cười một tiếng:

- Ngày khác đến nhà chú ngồi một chút, chú gửi địa chỉ qua điện thoại cho cháu.

Nói xong đứng dậy rời đi.

Để lại mọi người trợn to mắt nhìn Trần Thương.

Tràn đầy khiếp sợ

Bữa cơm hôm nay, mọi người ăn vào trong miệng nhưng mùi vị lại không giống nhau.

Có vui vẻ, ăn ngon.

Có hâm mộ, giống như ăn chanh vậy... chua.

Có người có suy nghĩ, ăn không biết mùi vị gì...

...

Rất lâu sau đó

Đào Hải Hoa bỗng nói:

- Cái này, Đại Hải à, năm nay Trần Thương phải bận rộn làm việc để mua nhà, nếu không… tôi với anh cả góp trước một chút, anh cứ cầm lấy sử dụng trước nhé?

- Hiện tại Tiểu Trạch và Đóa Đóa chưa cần dùng tới, tuy rằng trong nhà không quá dư giả gì, nhưng đỡ được phần nào hay phần đó, đúng không Kiến Sơn

Trần Kiến Sơn không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Trần Trạch lúng túng cười xấu hổ.

Tuy nhiên, một số chị gái cùng anh rể khác cũng đồng tình:

- Đúng đó

- Trần Thương cũng đang kiếm thêm, nếu không mọi người gom góp một chút cùng đi mua nhà trước ở An Dương, phải không?

- Chị nói phải! Tuy tôi không có nhiều, nhưng… Đều là người một nhà, có bao nhiêu sẽ giúp bấy nhiêu

Nghe thấy tất cả mọi người nói như vậy, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ làm sao có thể không hiểu?

Trên thực tế, trong lòng anh rất rõ ràng

Con người là như vậy, khi anh hữu dụng người khác sẽ sẵn lòng giúp đỡ, nếu thực sự vô dụng thì còn ai muốn thân thiết với anh nữa?

Càng lớn tuổi, lại càng thấm thía ra ý của câu nói: Hãy trở thành người hữu dụng

Trần Đại Hải không khỏi mỉm cười nói:

- Thôi, mọi người không cần bận tâm nữa, nhà của Trần Thương, cháu nó đã mua rồi, hiện tại cũng đã trang trí xong, dự tính sang năm có thể dọn đến ở.

- Chờ đến lúc dọn xong mọi người cùng đến chung vui

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều sững sờ

Trần Thương đã mua nhà ở An Dương rồi?

Lợi hại như vậy

Căn hộ An Dương không hề rẻ, quan trọng nhất là giá một phòng cũng phải gần 2000 vạn trở lên.

Trần Thương mới lên khoa được bao nhiêu năm?

Hiện tại đã giỏi như vậy?

Không nói đến kiếm tiền mua nhà lại còn biết một nhân vật lớn như thị trưởng thành phố Tấn Dương, cùng trò chuyện biểu hiện rất thân thuộc.

Mọi người bị choáng váng.

Nhưng ngoài miệng đều khen ngợi:

- Trần Thương thực sự tài giỏi, cậu ấy mới bao nhiêu tuổi, thật đúng là tuổi trẻ tài cao

- Đúng vậy, tôi cảm thấy Trần Thương như bản thân khi còn trẻ, cậu ấy thực sự không tầm thường.

- Anh hai, chị dâu, hai người chỉ việc theo Trần Thương và hưởng phước thôi

Bởi vì có Trần Quốc Hoa tham gia, bữa cơm này càng thêm hài hòa hơn.

Trần Kiến Sơn cùng Trần Đại Hải chỉ cười không lên tiếng.

Trần Kiến Sơn thấy rất rõ ràng mọi thứ, bất kể lý do gì, miễn là cả gia đình có thể một lòng đoàn kết với nhau, vui vẻ hòa thuận, chỉ cần vậy là đủ

Anh có thể giúp đỡ nếu ai đó gặp khó khăn, cũng không phải là ép buộc gì.

Rốt cuộc thì mọi người đều già rồi, con cái đã lập gia đình, đã lớn tuổi còn có thể quan tâm được đến chừng nào?

Mấy người anh rể cũng uống thêm vài ly, cho dù Trần Đại Hải không uống cũng không ai trách.

Khi xuống trả phòng, mọi người ngạc nhiên phát hiện có người đã thanh toán phòng rồi rời đi.

Trần Thương không khỏi mỉm cười, không cần nghĩ, hẳn là Trần Quốc Hoa.

Trần Kiến Sơn không khỏi lắc đầu.

Tất cả người cô, chú, bác, anh chị em của Trần Thương càng xác định rằng anh rất thân thiết với vị thị trưởng này.

Sau bữa tối, mọi người về, ngồi xuống nghỉ ngơi cùng trò chuyện một chút.

Chủ đề vẫn là xoay quanh Trần Thương.

Đây cũng là điểm bình thường

Đông đến trời tối hẳn, tầm sáu giờ thì đã chớm đen, khoảng gần bốn giờ thì mọi người lục tục chuẩn bị về nhà.

Xuống tới chỗ xe, khi nhìn thấy chiếc Prado của Trần Đại Hải, ánh mắt của mấy người thoáng chốc bỗng nhiên sáng ngời

Nhìn mà thèm thuồng không thôi

Mọi người đều nghĩ Trần Đại Hải vẫn dùng chiếc xe tải cũ kỹ đó, nhưng không ngờ khẩu súng ngắn đã bị thay thế bằng khẩu đại bác, anh lập tức đổi sang một chiếc xe hơi sang trọng.

Trần Đại Hải thực sự xuân phong đắc ý anh nhấn ga mạnh mẽ lướt nhanh

Gió lạnh không thể dập tắt trái tim đang phơi phới của anh

Hôm nay, thị trưởng Trần đã gọi một tiếng anh cả khiến bản thân cảm thấy thoải mái không thôi.

Lần này đi về sẽ mạnh mẽ khoe khoang

- Có biết Trần Quốc Hoa không! ?

- Tên thị trưởng Tấn Dương đó, khi nhìn thấy tôi anh ấy đều phải gọi một tiếng anh Trần

Nghĩ đến đây, anh không khỏi bật cười.

Mà Dương Giai Tuệ ở phía sau trợn to hai mắt nói lớn:

- Trần Đại Hải

Anh giật mình hỏi:

- Sao vậy?

Cô nghiêm túc căn dặn:

- Về tới thôn, cấm khoe khoang khoác lác, không được phép nói với ai là anh quen biết với thị trưởng

- Anh nói mới mua ô tô, nhà nhà sẽ tới vay mượn tiền! Chắc chắn không thể sống nổi tới hai ngày mất?

- Nếu để cho đám bạn xấu xa của anh biết Trần Thương quen biết thị trưởng, chuyện gì sẽ xảy ra? Tên thôn trưởng sẽ không phải ngày ngày đến tìm anh à?

Chương 870: Mình Có Hả?

Bản tính Dương Giai Tuệ tương đối không thích nổi bật, nếu không hôm nay cô sẽ không giấu giếm chuyện phẫu thuật thẩm mỹ.

Cô cho rằng những điều này chỉ đang gây rắc rối cho con trẻ

Già rồi, không cần nói chút chuyện to nhỏ này cho bọn trẻ, chỉ cần đừng tạo phiền phức là được.

Dương Giai Tuệ nghĩ ích kỷ hơn, cô nghĩ rằng mình chỉ cần thu xếp tốt chuyện trong nhà thôi.

- Còn nữa, chúng ta đừng đi nói những chuyện của Trần Thương, nếu không… Rắc rối xuất hiện thì tự đứng ra giải quyết

Trần Đại Hải nghe thấy vậy thì cười xấu hổ.

Anh hiểu ý vợ, gật đầu:

- Tôi còn không hiểu cái này à?

Anh chỉ là không thể giả vờ vui vẻ được, nên kìm nén đến luống cuống thôi

Sắc mặt Dương Giai Tuệ trắng bệch:

- Thật không có tiền đồ, lại nói con trai của anh hiện tại như thế này, nếu sau này giỏi giang hơn, thì phải làm sao? Đã lớn như thế, anh không thể giữ một chút khiêm tốn hả?

Nói điều này khiến Trần Đại Hải hoảng loạn

- Phải rồi, vợ à. Những gì em nói... Anh nghĩ lại thật sự nếu có, cho nên khiêm tốn chút, nên hạ, nên hạ

Ngoài miệng thì nói khiêm tốn, nhưng lại vừa ngâm nga một bài hát nhỏ trong miệng vừa lái xe về nhà.

Ông đã đi trên con đường này hàng chục năm nên rất quen thuộc

Nhưng lần này đi có vẻ là lần hạnh phúc nhất

…

…

Những hộ gia đình trong cư xá của Tỉnh Nhị Viện thuộc thành phố Đông Dương.

Cả nhà Tần Hiếu Uyên hơi bồn chồn lo lắng, họ cảm thấy chút khẩn trương khi lần đầu tiên đi đến cửa nhà thông gia.

- Vợ ơi, em đang mặc gì vậy?

- Vợ à, anh có nên đeo cà vạt không?

- Cái này... Cần phải đổi xe không?

- Anh có nên lái chiếc Mercedes-Benz của đứa thứ hai không?

Tần Hiếu Uyên đi tới đi lui, gần như phát hoảng, Ký Như Vân nhìn chồng mình không khỏi dở khóc dở cười.

Không phải ông đường đường là một viện trưởng của Tỉnh Nhị Viện à, cứ như vậy chẳng chút tiền đồ gì cả?

Thật ra, rốt cuộc không thể trách Tần Hiếu Uyên được, đưa cô con gái gả tới cửa nhà người khác nên còn hơi bồn chồn, lo lắng.

Tần Duyệt cười nói:

- Cha à, cha không cần chuẩn bị gì hết, chỉ cần mang theo vài chai rượu ngon là được rồi

Tần Hiếu Uyên cười:

- Không thành vấn đề

- Cuối cùng cũng có cơ hội lấy ra uống với ông thông gia, lại còn có thể tự mình nếm thử, nếu không thì... mình đã không nếm thử nó mấy năm rồi, một ngụm nhỏ cũng không, thật tốt

- Duyệt Duyệt, con nói cha nuôi con lớn như vậy, còn không bằng vài ngày của thằng nhóc Trần gia kia? Thật đúng là phản đồ.

Tần Hiếu không hề tức giận, đều là người trong nhà, không có gì đáng tranh cãi, chẳng qua là đang trêu chọc cô con gái mà thôi.

Tần Duyệt không khỏi nở nụ cười:

- Có đâu mà

Hai bên gia đình đều chuẩn bị.

Lần trước Trần Đại Hải nhìn thấy gia đình Tần Duyệt, ông đã mất ngủ cả đêm, nếu không hôm sau đã không uống chút rượu, ngủ liên tù tì mấy ngày.

Ký Như Vân cười:

- Ông lại nghĩ quá nhiều rồi, còn muốn cả thanh danh, cho con gái nhỏ phô trương như thế, là để dân làng dòm ngó hả?

- Bớt nghĩ đi, đã là trưởng khoa, lái xe xịn, nói xem ông muốn làm gì?

- Cũng không sợ bị người khác chê cười à

Tần Hiếu Uyên bị nói trúng tim đen, ông cười ha hả:

- Duyệt Duyệt, con không căng thẳng à?

Tần Duyệt ngạc nhiên:

- Căng thẳng? Sao con lại phải căng thẳng?

Ký Như Vân chế nhạo:

- Ông Tần à, cô con gái của ông đã sớm xem chỗ nào đó là nhà rồi, còn căng thẳng nữa à? Con gái về đến nhà vẫn còn căng thẳng à?

Đột nhiên, Tần Nguyệt sững sờ…

Mình…

Mình có hả?

…

…

Hôm sau trời vừa sáng, Tần Hiếu Uyên cầm lái xe của mình chậm rãi lên đường.

Ông đi qua thành phố Tấn Dương, dù sao chuyên gia trong tỉnh cũng thường xuyên mời đến hội chẩn, vì lẽ đó ông Tần cũng thường xuyên chạy tới chạy lui.

Đoạn đường này cũng rất quen thuộc.

Mà bên này, người một nhà Trần Đại Hải cũng giống vậy, buổi sáng hơn tám giờ Trần Đại Hải trong nhà chuẩn bị đồ ăn.

Trần Thương thì là thật sớm lái xe đi thành phố Tấn Dương đón gia đình Tần Hiếu Uyên.

Dù sao từ thành phố Tấn Dương đến thôn Nam Sơn còn phải đi xe hơn nữa giờ, ông Tần thật không chắc chắn biết đường.

Ước chừng 8: 30, hai chiếc xe gặp mặt ở phía dưới đường cao tốc

- Cha ơi, dừng xe

Tần Hiếu Uyên sững sờ:

- Dừng xe làm gì? Trực tiếp đi là được rồi?

Sau khi ông Tần dừng xe, Tần Duyệt ôm túi xách nhỏ của mình vui vẻ bừng bừng chạy qua bên Trần Thương.

Một ngày không gặp như là ba năm

Cái này đều cách một năm

Tần Duyệt nhớ nhà Trần bảo bối, nhớ cực kỳ nha

Trần Thương nhìn thấy Tần Duyệt chạy về phía mình, dứt khoát xuống xe.

Tần Duyệt thấy Trần Thương xuống, chạy càng vui vẻ hơn, trực tiếp chạy tới nhảy vào trong ngực Trần Thương

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng, bế Tần Duyệt đang mặc áo lông vũ màu trắng lên quay một vòng

Tần Duyệt bắt đầu cười ha ha

- Trần bảo bối! Em nhớ anh sắp chết rồi

Tần Duyệt nũng nịu nói.

Còn chưa nói xong, thì Trần Thương đã hôn lên mặt một cái

Ông Tần ngồi trên xe thấy vậy thì tức giận ấn còi nhiều lần

Nha đầu này, quả nhiên đã coi nơi này là nhà

Mà Ký Như Vân ngồi ở tay lái phụ nhìn thấy Tần Duyệt và Trần Thương như vậy, trong lòng vui vẻ cực kỳ

Quay người cũng hôn ông Tần một cái

- Tốt bao nhiêu, em nhìn Duyệt Duyệt, giống như thấy được chúng mình lúc còn trẻ

Ông Tần bị hôn một cái, cũng sửng sốt một chút, sau khi sững sờ, bất đắc dĩ cười nói:

- Đúng vậy, lúc em còn trẻ, cũng xinh đẹp như nha đầu này

- Nha đầu này, bồi thường tiền hàng... Quá làm cho lão phu thất vọng

Ký Như Vân thì là thở dài:

- Đáng tiếc là... Anh không được đẹp trai như Trần Thương người ta! Nhìn vào cảm giác không mạnh

Một câu làm cho ông Tần vô cùng tức giận.

- Ai... Hai người các em, chắc chắn phải làm anh tức chết mới được hả?

Ký Như Vân cười nói:

- Nói đùa, khi đó anh cũng hơi đẹp trai! Không đúng, bây giờ anh cũng đẹp trai, mà lại là càng ngày càng nam tính hơn

Tần Duyệt không ở đây, lời hai người rất là buồn nôn.

Ông Tần nghe xong, trong lòng lập tức bắt đầu đắc ý.

Bên này Tần Duyệt vui vẻ theo Trần Thương vào trong xe, chạy vào tay lái phụ:

- Trần bảo bối, lái xe, dẫn đường.

Trần Thương:

- Xin tuân lệnh! Đại tiểu thư ngồi vững vàng

Tần Duyệt cho gọi điện thoại Ký Như Vân:

- Mẹ, hai người đi theo chúng con là được rồi, chúng con ở phía trước dẫn đường

Ông Tần sững sờ, nói thầm một tiếng:

- Nha đầu này, nhìn thấy Trần Thương thì không còn biết cha mẹ gì nữa

Nhìn Panamera phát động, cũng đi theo.

Chạy tại vòng quanh núi đường lớn bên trên, nhìn trên núi y nguyên trở mình xanh biếc tùng bách, Ký Như Vân bất đắc dĩ nói:

- Nơi này nhìn thật sự không tệ

- Đáng tiếc là mùa đông, chẳng còn gì nữa, đợi đến khí trời tốt, thật có thể tới du lịch

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu:

- Ừm! Đúng vậy, sau này về hưu, mùa hè có thể tới trên núi nghỉ mát

Xe chạy chậm rãi, bỏ ra hơn ba mươi phút mới đến trong thôn.

Thôn Nam Sơn vẫn bảo lưu tập tục thăm người thân về quê ăn tết, xe ngược lại là tăng lên không ít.

Tần Hiếu Uyên xe cũng hoàn toàn chính xác không có gây nên quá nhiều sự chú ý.

Cửa nhà Trần Thương có một sân đất khá là rộng, song song thả đậu chiếc xe căn bản không phải vấn đề.

Chương 871: Hai Gia Đình, Người Một Nhà

Trần Đại Hải, Dương Giai Tuệ, Trần Kiến Sơn và Trần Đóa đã chờ ở bên ngoài.

Nhìn thấy Trần Thương và Tần Duyệt từ trong xe xuống, người một nhà đều nở nụ cười.

Bên này, sau khi Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân xuống xe vừa vặn có thể nhìn thấy nguyên chỗ núi lớn, một luồng không khí thanh tân đập vào mặt, lập tức bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu.

Trên núi, mùa đông.

Khuyết điểm duy nhất chính là lạnh

Cũng may người một nhà đã sớm chuẩn bị, mặc chính là áo lông.

Sau một phen giới thiệu thì vội vàng chào hỏi rồi tiến vào nhà.

Tần Duyệt nhìn con chó kia, lập tức mắt sáng rực lên

Chạy trước đi qua muốn nhìn nó.

Con chó vàng nguyên bản còn muốn ứng phó việc phải làm là kêu vài tiếng biểu đạt một chút là có chó giữ nhà.

Thế nhưng mà nhìn thoáng qua Tần Duyệt, lập tức bất đắc dĩ quay đầu, cái mông hướng về phía Tần Duyệt, uể oải đi vào trong chuồng.

Tần Duyệt chẳng biết tại sao, mỗi lần nhìn con chó vàng này luôn không nhịn được muốn trêu đùa một phen.

Tần Duyệt đếm số gà bên trong rào chắn, lập tức sững sờ, mất đi ba con gà mái

Đại Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, gà của chị đại, đều do những người này, kiếp sau không cần làm gà...

Hiện tại nông thôn là dùng khí thiên nhiên và lò treo tường, trong nhà cũng là hơi ấm, vào phòng, còn là rất ấm áp.

Lúc này chưa đến mười giờ sáng, một đám người ngồi xuống vây quanh bàn trà, lúc này Tần Duyệt ngược lại thành nữ chủ nhân, chạy trước chạy sau, bưng trà rót nước

Điều này làm cho mắt ông Tần trừng lớn

Đây là con gái nhà mình à?

Sao đổi chỗ ở là bỗng nhiên biến thành người khác rồi?

Ở nhà mà có thể hiểu chuyện một nữa như vậy cũng được đi

Cái này cũng quá giả rồi.

Ký Như Vân cũng hơi nghẹn họng trân trối nhìn...

Tần Duyệt rõ ràng đã coi nơi này như nhà mình, chính mình là nữ chủ nhân

Hai người già liếc nhau, từ trong mắt nhau thấy được kinh ngạc

Trần Kiến Sơn cười ha hả nói:

- Duyệt Duyệt thật là hiểu chuyện, Đóa Đóa, con phải học chị của mình nhiều một chút

Trần Đóa cười hì hì nói:

- Chị à, chị thật là xinh đẹp

Tần Duyệt thấy có người khen mình xinh đẹp, tự nhiên cũng cực kỳ vui vẻ.

Buổi sáng còn sớm, người một nhà ngồi xuống hàn huyên.

Trong phòng ngồi không yên, dứt khoát đi ra, mang theo Tần Hiếu Uyên đi dạo bốn phía.

Nhà bên cạnh nhà Trần Thương là một căn phòng cũ, cũng là nhà của Trần Thương.

Trần Đại Hải bỗng nhiên nói:

- Ông Tần, chờ qua mùa xuân, sẽ phá căn phòng này đi, rồi ở chỗ này xây một phòng ở mới, sau này mùa hè các người có thể đến trong núi nghỉ mát.

Nhìn phong cảnh nơi này không tệ, người một nhà cũng là hơi ý động.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức phụ họa nói:

- Đúng, con cũng cảm thấy nơi này đặc biệt thích hợp dưỡng lão, ăn uống cũng sạch sẽ.

Trần Kiến Sơn gật đầu cười nói:

- Lão tứ, như vậy đi, chờ tháng tư anh sẽ sai người của công ty đến phá chỗ này đi, cho xây lại một căn phòng nhỏ.

Người một nhà ăn nhịp với nhau, quyết định.

Buổi trưa, lão Trần tự mình xuống bếp, làm một bữa tiệc lớn.

Tay nghề của ông Trần là thật không tệ.

Mà hôm nay Tần Hiếu Uyên cũng bỏ hết tiền vốn, lấy mấy chai rượu tốt nhất mình trân tàng ra, ba người đàn ông vui vẻ uống.

Uống rượu, chính là lúc vui vẻ, uống đến say mới dễ hát

Mọi người cười cười nói nói cực kỳ vui vẻ, ngược lại cũng thật giống như là người một nhà.

Sau khi ăn cơm xong, Ký Như Vân vội vàng theo đi ra muốn rửa chén, Dương Giai Tuệ chối từ đủ kiểu, thực tế không lay chuyển được, hai người

ở trong phòng bếp hàn huyên.

…

…

Tần Hiếu Uyên cao lớn, nhưng do làm việc trong văn phòng lâu ngày không phơi nắng mưa, da thịt trắng mịn, còn Trần Đại Hải thì có nước da ngăm đen, trông như một "mãng phu"

Ba người ngồi đó, trầm ngâm uống rượu và chậm rãi trò chuyện.

Tần Hiếu Uyên không khách khí, có thể tán gẫu với Trần Kiến Sơn, mà ba người cũng rất vui vẻ.

Trần Kiến Sơn cười nói:

- Ông Tần, cả Đại Hải nữa, tôi làm bác cả, tất cả đều thu vào mắt, tôi sẽ nói lời công bằng.

- Trần Thương, đứa nhỏ này, tôi nhìn nó lớn lên, tuy rằng không ưu tú bằng người khác, nhưng có một điều phải nói, đứa nhỏ này đáng tin cậy

- Duyệt Duyệt, bác cả nói con nghe, con lựa chọn tiểu Trần, bác không thể đảm bảo điều gì khác, nhưng bác dám khẳng định rằng đứa trẻ này không tồi và sẽ đối xử tốt với con.

- Nếu một ngày nào đó nó bắt nạt con, con cứ đến tìm bác, bác sẽ thay con xử lý nó

Câu nói này khiến mọi người bật cười.

Tần Duyệt cười hì hì:

- Cảm ơn bác cả

Trần Kiến Sơn đột nhiên sững sờ:

- Ôi, cũng đã đổi cách gọi rồi, lanh quá lanh quá, chắc chắn phải đưa một phong bao lì xì lớn

Mọi người đều cười ha hả.

Đàn ông chính là vậy, nghĩ gì nói đó, không kiêng kỵ gì nhiều.

Trần Đại Hải không thích nói chuyện nên chỉ cười và uống rượu.

Cả ba người họ không uống nhiều mà chỉ uống một chai rượu Mao Đài, nên cứ uống nhâm nhi.

Không nhiều rượu, nhưng tất cả đều rất vui vẻ

Trần Thương không uống rượu, buổi chiều, Trần Đại Hải nói với Trần Thương:

- Trần Thương, buổi chiều dắt theo Duyệt Duyệt sang biếu quà cho bác con.

Ở Tấn Dương vẫn còn giữ thói quen tặng quà cho họ hàng.

Tần Duyệt vừa nghe xong cười vui vẻ đứng dậy muốn đi ngay.

Khi Trần Thương về nhà, anh có mua một số thứ cho người thân để đi chúc Tết, tất cả đều được cất trong cốp xe, nhưng vẫn chưa lấy xuống.

Sau khi Trần Đóa đi ra về, anh ấy cười nói:

- Anh trai, chị dâu, hai người đi trước đi. Em sẽ không làm bóng đèn đâu. Chờ anh chị về lại thủ đô thì chúng ta lại tụ tập nhé

Trần Thương hài lòng xoa đầu Trần Đóa:

- Được! Rất hiểu chuyện! Chờ khi tới thủ đô sẽ mời em một bữa cơm thịnh soạn

Tần Duyệt cũng cười gật đầu:

- Đúng vậy

Mọi người đều cười vui vẻ.

Sau khi xe nổ máy, Trần Thương cười nói:

- Đi thôi, Tiểu liếm, anh dẫn em đi dạo một chút

Tần Duyệt phối hợp rất tốt:

- Quá vui

Trần Thương cười cười, đối với cô gái này, anh ngày càng yêu thích.

Có lẽ đôi khi, tình yêu không cần bày tỏ quá nhiều, một lời nói cũng khiến người ta hạnh phúc dài lâu.

Các cô chú đều vây quanh, Trần Thương đưa Tần Duyệt đến nhà bên cạnh, tặng quà xong thì ngồi nói chuyện phiếm.

Biết rằng Trần Thương và Tần Duyệt đều là bác sĩ, những người chú và người cô lớn tuổi này không thể không tham khảo thêm về bệnh tình của họ.

Trần Thương và Tần Duyệt cũng kiên nhẫn trả lời.

Người trong làng thường ngại đi khám bệnh, đây là chuyện thường tình, ai bệnh vặt thì dựa vào sức đề kháng, bệnh nặng thì kéo dài, bệnh nan y thì chờ đợi.

Trần Thương giải thích câu hỏi của họ một cách chi tiết và sau đó thì trò chuyện với họ.

Nhưng họ cũng không ngồi lâu, dù sao Dương Giai Tuệ cũng có năm anh chị em, họ buổi chiều đi dạo xong liền ổn định đứng dậy rời đi.

Người hàng xóm ở vừa nhìn Trần Thương và Tần Duyệt rời đi, không khỏi hỏi:

- Đây là con của Trần Đại Hải ở thôn Nam Sơn? Đã lớn thế rồi à

- Ừ, lái xe đẹp như vậy, hiện đang làm gì thế? Có cô bạn gái xinh quá, như một ngôi sao

Cô chú tự hào nói:

- Họ đều là bác sĩ của bệnh viện lớn trên tỉnh! Làm việc chính quy...

Nghe cô chú khen ngợi, mọi người cũng gật đầu mà hâm mộ, dù sao trong mắt mọi người, làm bác sĩ ở tỉnh là chuyện rất đáng tự hào.

Buổi chiều dẫn theo Tần Duyệt tới bốn nhà họ hàng, lúc trở về đã là 6 giờ tối.

Hôm nay gia đình Tần Hiếu Uyên ở lại đây, ngày hôm sau mới trở về, nhưng Trần Kiến Sơn thì đã trở lại thành phố Tấn Dương từ sớm.

Chương 872: Đánh Bạc (Phần Một)

Buổi tối, bạn bè của Trần Thương đến nhà và rủ Trần Thương ra ngoài trò chuyện một lúc.

Trần Thương nghĩ xong thì mang theo Tần Duyệt.

Mọi người thấy Tần Duyệt, lập tức kinh ngạc

Tự nhiên cảm thấy ghen tị với Trần Thương.

Tần Duyệt không nhịn được cười khi nghe họ chế giễu vận may chết tiệt của Trần Thương.

Nạn cờ bạc ở nông thôn vẫn diễn ra rất mạnh.

Đặc biệt là trong dịp Tết Nguyên Đán, nhiều người đi làm xa khi trở về phải chơi một chút.

Nếu xui xẻo, mất mấy chục nghìn tệ là chuyện bình thường, thậm chí còn có thể mất một năm tiền lương.

Còn thôn Nam Sơn gần mỏ than, đám bạn học này cũng kiếm được rất nhiều tiền từ mỏ than, mười tám mười chín tuổi đã bắt đầu đi làm, mỗi tháng kiếm được hơn mười ngàn tệ. Khi nào may mắn thì một năm kiếm một hoặc hai trăm nghìn.

Vì vậy, chơi cũng thoải mái.

- Lão Trần, chơi một lát không?

- Ừ, ngồi chơi một lát đi?

Trần Thương cười:

- Tôi không chơi đâu, các cậu chơi đi.

Trần Thương từ chối đánh bạc, dù anh có thể chơi, nhưng anh không đánh bạc vì tiền. Cùng gia đình làm ầm ĩ cũng không sao, nhưng Trần Thương thật sự không thể làm chuyện như cầm lương đánh bạc.

Trước đây là vì nghèo, nhưng sau này... vì đã thấy nhiều người sa vào cờ bạc.

Bây giờ Nam Sơn thường chơi bài chín và thua rất nhiều trong một thời gian ngắn.

Trần Thương không chơi, anh nói chuyện phiếm với các bạn học một lúc, đến khoảng tám giờ chín giờ thì đưa Tần Duyệt về nhà.

Ừm

Ngủ riêng.

Dù sao, ông Tần vẫn ở đó, chính là một hũ dấm…

Buổi tối, trong gia đình Trần Thương chỉ có người nhà, mọi người cũng nói rất nhiều chuyện riêng tư.

Ví dụ như sự phát triển của Trần Thương, đám cưới với Tần Duyệt, v.v.

Đêm trong làng tương đối sâu.

Đến mười giờ, mọi người đều mệt mỏi.

Đi ngủ sớm để còn nghỉ ngơi.

Nhưng…

Không biết từ lúc nào trong đêm, tiếng gõ cửa dữ dội vang lên.

- Bang-bang-bang

- Bang-bang-bang

- Trần Đại Hải! Mở cửa ra

Cùng với tiếng gõ cửa, con chó lớn màu vàng đã ngủ say bắt đầu sủa lớn.

- Gâu gâu gâu

Tiếng gõ cửa và tiếng chó sủa đồng loạt vang lên, cả nhà đều tỉnh giấc

Đặc biệt là Trần Thương và mấy người Tần Hiếu Uyên.

Làm việc lâu dài đã khiến họ hình thành thói quen ngủ không sâu giấc.

Tuy nhiên, Trần Đại Hại đã nhanh chóng đứng dậy và đi mở cửa.

- Ai đó, nửa đêm lại gõ cửa

Trần Đại Hải sờ sờ giường, bật đèn, nhìn thời gian mới 12 giờ 30 phút, đột nhiên ông tò mò, không khỏi lớn tiếng hỏi.

- Là tôi! Dương Đắc Hữu! Đại Hải, mau mở cửa ra, đã xảy ra chuyện rồi.

Sau khi Trần Đại Hải nghe thấy, mặc dù rất không tình nguyện nhưng ông vẫn đứng dậy.

Dù sao hơn nửa đêm tới nhà gõ cửa, sẽ quấy rầy thông gia nghỉ ngơi.

- Đến rồi đến rồi, đừng gõ nữa! Nhỏ giọng một chút

Trần Đại Hải cao giọng, nhanh chóng đứng dậy mở cửa.

Sau khi mở cửa, nhìn thấy Dương Đắc Hữu với vẻ mặt run sợ.

- Có chuyện gì vậy? Liên tục gõ cửa muộn như vậy...

Trần Đại Hải nghĩ có phải đã say rượu rồi quậy không.

Dương Đắc Hữu vội vàng nói:

- Tiểu Trần đâu? Trần Thương, mau gọi nó dậy đi xem, Lý Đan con dâu nhà Vương Phàm đã uống thuốc trừ sâu rồi

…

…

Một câu làm Trần Đại Hải giật nảy mình

Vốn còn buồn ngủ nháy mắt ông liền tỉnh táo

Uống thuốc trừ sâu?

Tết nhất uống cái gì không uống lại đi uống thuốc trừ sâu?

Trần Đại Hải cũng bị dọa đến luống cuống tay chân:

- Uống thuốc trừ sâu? Tranh thủ thời gian gọi điện thoại đưa đến viện Vệ Sinh Hương Trấn! Lúc này tìm tôi có tác dụng gì?

Trần Đại Hải cái này cũng gấp gáp kịp phản ứng.

Dương Đắc Hữu gấp gáp nói:

- Ai tìm ông, Trần Thương nhà ông có ở đó hay không, tôi tìm cậu ta, nhanh để Thương nhi đi xem một chút có... chuyện gì hay không? Có thể cấp cứu hay không? Đừng kéo dài thời gian.

Trần Đại Hải nghe xong, vội vàng đứng lên chuẩn bị đi gọi cửa.

Mà Trần Thương bên này cũng đã mặc quần áo tử tế vội vàng đi ra.

Trong đêm yên tĩnh vô cùng, bên ngoài có gì gió thổi cỏ lay nghe cũng rõ ràng.

Trần Thương đương nhiên là nghe thấy được chuyện uống thuốc trừ sâu, vì lẽ đó mặc quần áo tử tế gọn gàng linh hoạt trực tiếp chạy ra.

Bên này, Tần Hiếu Uyên cũng rời giường, Tần Duyệt cũng thay xong quần áo gấp gáp đi ra ngoài.

Người một nhà này đều thức dậy.

Trần Thương nhìn thấy Dương Đắc Hữu xong, bất đắc dĩ hỏi:

- Chú Dương, chuyện gì xảy ra?

Sau khi Dương Đắc Hữu nhìn thấy Trần Thương, lập tức vỗ đùi, vội vàng nói:

- Có chuyện! Tiểu Trần, Vương Phàm cùng ban với cháu, vợ nó vừa uống thuốc trừ sâu tự sát

Trần Thương cùng Tần Duyệt liếc nhau

Vương Phàm và Lý Đan kia, buổi tối Tần Duyệt và Trần Thương còn cùng họ vừa nói vừa cười.

Làm sao đang tốt đẹp lại tự sát chứ

Hai cái miệng nhỏ nhìn còn rất tốt đây?

Trần Thương vội vàng nói:

- Vừa đi vừa nói, chuyện gì xảy ra?

Bên này, Trần Thương quay người nhìn Tần Duyệt đang muốn nói chuyện, mà Tần Hiếu Uyên trực tiếp nói:

- Cùng đi đi

Trần Thương nghe xong, lập tức nhẹ gật đầu.

Viện trưởng Tần chính là đại lão
Đây mới thực là danh y toàn quốc.
Mấy người cùng nhau hướng đi đến trong thôn.
Mà dọc theo đường đi Dương Đắc Hữu than thở:
- Năm hết tết đến rồi còn huyên náo
Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:
- Buổi tối cháu còn thấy hai người họ? Rất tốt
Dương Đắc Hữu mới chậm rãi nói:
- Buổi tối không phải các cháu ở nhà Vương Á họ ngồi nói chuyện phiếm à? Mấy tiểu tử kia thì ngồi chơi bài, mấy tiểu tử cũng chơi không lớn, tới tới lui lui, một đêm mấy trăm khối nhiều nhất hơn ngàn khối coi như chấm dứt
- Thế nhưng tối hôm qua tiểu tử Vương Phàm này một đêm thắng hơn hai ngàn, mà một tiểu tử khác cảm thấy chơi chưa đủ nghiền, cho nên muốn đi thử vận may bãi lão Chu trong thôn.
Trần Thương nghe xong, lập tức khuôn mặt trầm thấp xuống.
Quả nhiên, lại là đánh bạc
Năm ngoái lúc trực ban, bởi vì đánh bạc xảy ra không ít chuyện, không ngờ hôm nay lại là đánh bạc.
Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.
Trong thôn Tấn Dương bên này vẫn luôn có thói quen đánh bạc, đến cửa ải cuối năm loại không khí đánh bạc này càng tăng thêm.
Mà trong thôn thường xuyên sẽ có bãi.
Thôn Nam Sơn cũng là như vậy.
Nhà chủ thầu lão đầu Chu gia, vừa đến tết đã mở màn, kêu người tới nhà chơi.
Bản thân ông Chu cũng thích chơi, bởi vì chơi tương đối lớn, tới chỗ này chơi đều là người có tiền, nếu không cũng là người dám chơi tiền.
Vốn chính là gọi tới vài người bạn ăn tết chơi một chút, thua mấy vạn khối tiền cũng có thể tiếp nhận.
Sau đó nhiều người biết, đầu óc lão Chu cũng linh hoạt, trực tiếp mở bãi, các người chơi tôi rút chất béo.
Nếu đông người, một đêm kiếm tới tay ngót nghét một vạn
Vì lẽ đó, ba hàng xóm năm thôn, người có tiền đều lén lút thích tới chỗ này chơi.
Có điều, nghe nói người ta nơi này một đêm vận khí không tốt một chút, thua mười vạn tám vạn như đùa.

Đều là người trong thôn, cũng không tồn tại những tình huống chơi bẩn này, vì lẽ đó toàn bằng vận khí và có bao nhiêu tiền.

Anh có tiền, thua nhiều, có thể vớt trở về.

Nhưng nếu anh không có tiền, thua mười vạn tám vạn sẽ sụp đổ, kiếm tiền chỗ nào?

Chương 873: Đánh Bạc (Phần Hai)

Đánh bạc đơn giản là xác suất, người ta tiền nhiều, số lần nhiều, xác suất sẽ nhiều hơn một chút, anh tiền ít, xác suất sẽ thấp hơn.

Bên này Dương Đắc Hữu thở dài:

- Vương Phàm này cũng là trẻ tuổi nóng tính, sau khi đi bãi, suy nghĩ chơi mấy ngàn khối tiền, thua thắng đi là được rồi.

- Thế nhưng, tiểu tử này đi điểm chính

- Một lúc thắng hơn hai vạn

- Sau đó ông chủ kia thua đến máu nóng lên đầu, trực tiếp mượn ông Chu mười vạn khối tiền để chơi

- Người trẻ tuổi đương nhiên sẽ không giữ được bình tĩnh, lúc ấy tôi khuyên cậu ta thắng đi là được rồi, lại không ít người ngăn cậu ta, thắng tiền đút vào trong túi mới là thắng

- Thế nhưng tiểu vương bát đản này không nghe, thấy tiền sáng mắt, chắc chắn phải ăn mười vạn khối kia

- Thật đúng là để cậu ta ăn năm vạn, bảy tám người làm của ông chủ người ta kéo xe than đá, một năm mấy chục vạn, cũng bốc hỏa, một tới hai đi, về nhà trực tiếp lấy 20 vạn quay lại, kết quả quét tràng

- Tiểu tử Vương Phàm này không phục, trực tiếp lấy 20 vạn bên trong Alipay chuyển toàn bộ ra, một đêm... toàn bộ thua hết rồi! Cái thẻ trả sau này còn ứng thêm bên trong 10 vạn

- Sau khi Vương Phàm thua tiền, mấy người bạn cùng đi với cậu ta thấy cậu ta thua nhiều như thế, khuyên đều không khuyên nổi, dứt khoát đến nhà gọi Lý Đan, để Lý Đan đến nói Vương Phàm một chút

Vương Phàm đã thua tức giận, hai mươi vạn tiền tiết kiệm mua nhà thua toàn bộ, sau khi Lý Đan biết chuyện, tức giận đến mắng Vương Phàm thậm tệ

- Vương Phàm tức giận đánh Lý Đan một trận.

- Ai có thể nghĩ tới, sau khi Lý Đan về nhà, uống thuốc trừ sâu tự sát

Lần này, sau khi nói ra chân tướng, một đoàn người cũng bất đắc dĩ sững sờ.

Đánh bạc

Đúng là mẹ nó không phải thứ gì tốt.

Một ngôi nhà tốt đẹp bao nhiêu cũng có thể thua nó

Năm hết tết đến rồi...

Đang lúc nói chuyện, một đoàn người vội vã đến hà Vương Phàm.

Lúc này Vương Phàm cũng thanh tỉnh lại, bị cha cầm cây gậy đánh gào khóc, trong miệng hô hào:

- Anh sai rồi... Vợ, anh cũng không dám nữa, anh sai rồi...

- Cha đánh chết con đi

Lý Đan nằm trên giường, hô hấp khó khăn, một hồi lại co giật, sùi bọt mép lên

Trần Thương xem xét không có hôn mê, lập tức vui mừng, không đến mức rất nguy hiểm, chỉ cần là uống thuốc trừ sâu hôn mê, tuyệt đối là trúng độc nặng

Mấy người Tần Hiếu Uyên vội vàng đi tới.

Sau khi Trần Thương đến, mọi người đều tránh ra, mẹ Vương Phàm thì đứng bên cạnh Lý Đan, không biết làm sao, lớn tiếng nói:

- Mau cứu con bé...

Trần Thương vừa vặn đi vào, một mùi hương thuốc trừ sâu phà vào mũi

Trần Thương lập tức nhíu mày

Nhìn thoáng qua Lý Đan, vội vàng hỏi:

- Lý Đan! Cô có thể nghe thấy tôi nói chuyện không?

Lý Đan nhẹ gật đầu, sắc mặt hơi dữ tợn, rất thống khổ, khóe miệng lưu lại nước bọt, vẻ mặt rất là khủng bố

Hé miệng, có thể ngửi được mùi thuốc trừ sâu

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, ý thức còn rất rõ ràng, chỉ thấy lúc này trên người cô mồ hôi đầm đìa, hô hấp dồn dập, ngẫu nhiên còn có một trận co quắp truyền đến

Trần Thương vội vàng nói:

- Cô uống cái gì? Uống bao nhiêu? Thời gian dài bao lâu

Lý Đan muốn nói chuyện, nhưng cũng nói không rõ ràng.

Chỉ chỉ cái bình trên đất.

Trần Thương nhặt lên xem xét, thuốc trừ sâu DDVP

Lập tức bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng

Bên này, mẹ Vương Phàm vội vàng nói:

- Cái này... Chỉ còn lại không tới một nửa, uống 10 phút

Trần Thương sững sờ, cái này một nửa bình thường mà nói liền là hơn 100 ml đó

Tình huống này thật không đơn giản

Thế nhưng 10 phút... Vẫn còn tốt

Anh mở đèn pin điện thoại ra, vội vàng nhìn con ngươi một chút, rõ ràng thu nhỏ, giống như to bằng mũi kim

Hô hấp giảm bớt

Trần Thương vội vàng nói:

- Có xe không? Tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương.

Bệnh viện Hương Trấn, Trần Thương không thể đảm bảo có biện pháp cấp cứu tương quan hay không.

Dương Đắc Hữu vội vàng nói:

- Lập tức tới ngay

Trần Thương gật đầu, nói với mẹ Vương Phàm:

- Có Baking Soda không?

Mẹ Vương Phàm vội vàng gật đầu:

- Có! Có

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, 500ml nước Baking Soda 2%! Nhanh lên.

Sau đó nhìn mẹ Vương Phàm bên cạnh:

- Dì à, dì lấy cho cháu một chiếc đũa

- Đũa... Đũa...

Chỉ thấy bên trong miệng mẹ Vương Phàm liên tục lẩm bẩm đũa đũa, chạy vào phòng bếp, ngay sau đó là âm thanh lốp bốp liên tiếp đánh rơi bát.

Tiếp theo, mẹ Vương Phàm cầm một đôi đũa chạy ra

- Trần Thương, cho... cho cậu

Mẹ Vương Phàm đã bị dọa phát sợ, trên mặt tràn đầy nước mắt.

Đưa đũa cho Trần Thương xong, từng ngụm nước bọt nhổ trên mặt Vương Phàm

- Mày là tên súc sinh! Tao nuôi mày làm gì! Lý Đan người ta là cô gái tốt bao nhiêu, mày có thể lấy được cô gái như vậy là phúc khí mấy đời, mày... Mày muốn chọc giận chết tao...

Mẹ Vương Phàm nói xong trực tiếp liền ngồi liệt trên mặt đất, há mồm thở dốc, sờ lấy ngực toàn thân không nói lời

Mà bên này, cây gậy trong tay ba Vương Phàm cũng bị đánh gãy, ném xuống đất, chỉ vào cửa ra vào, lớn tiếng nói:

- Mày cút ngay cho tao

- Vương Phàm, mày còn là con người không?

- Nếu hôm nay Lý Đan xảy ra chuyện gì, tao làm sao bàn giao được với cha mẹ người ta

Mọi người nhìn Lý Đan, cảm giác thật hơi đáng thương.

Cha mẹ Lý Đan mất sớm, lúc hai mươi đã không có ở đây, là ông nuôi dưỡng lớn lên, sau khi kết hôn, ông cũng buông tay nhân gian.

Sau khi Lý Đan vào nhà Vương Phàm, cảm nhận được thân tình đã lâu rất là vui vẻ, vô cùng hiếu thuận, toàn tâm toàn ý đầu nhập trong cái nhà này, đối đãi với cha mẹ Vương Phàm giống cha mẹ mình vậy

Ai có thể nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế

Vương Phàm ngồi dưới đất, gào khóc, đáng tiếc... Nước mắt và hối hận là thứ vô dụng nhất trên thế giới này

Cho dù anh khóc mù con mắt, hối hận đến chết cũng không có bất kỳ tác dụng gì

Hiện trường không ai đi đáng thương anh

Hiện tại, con cái kết hôn đều phải đi mua nhà trong thành phố, mà Lý Đan không muốn, cô nói từ từ làm, không nóng vội.

Cô gái tốt bao nhiêu

Mọi người bất đắc dĩ thở dài, hi vọng Trần Thương có thể cứu được cô.

Trần Thương nhận lấy đôi đũa, cầm một chiếc, chiếc còn lại để ở bên cạnh.

Mà lúc này, Tần Duyệt cũng pha chế Baking Soda xong, mặc dù không đến mức chính xác như vậy, thế nhưng cũng kém không nhiều

Trần Thương vội vàng nói với Tần Duyệt:

- Đỡ cô ấy dậy.

Vào giờ phút này, Lý Đan còn chưa hôn mê, thần chí còn có thể, khả năng này là chuyện tốt nhất

Trần Thương nói với Lý Đan ra:

- Nào, Lý Đan, uống hết nó vào đi

Nói xong, đút cho Lý Đan

Thuốc trừ sâu DDVP với tư cách thuốc trừ sâu phốt-pho hữu cơ một loại độc dược khá là mãnh liệt, độc tính rất mạnh, phát tác cũng rất nhanh, nếu như cấp cứu trễ, người bệnh sẽ phản ứng trong thời gian ngắn

Trần Thương hi vọng trước khi đến bệnh viện, sớm tiến hành cấp cứu người bệnh, bằng không, đến bệnh viện, vấn đề ngược lại sẽ tăng thêm.

Số con chó, đây không phải 10 ml mà là 100 ml

Cho dù tâm lý Trần Thương cũng không chắc

Nhìn thoáng qua Vương Phàm, Trần Thương không chút biểu tình.

Có đôi khi anh phạm sai lầm, khi bất chấp hậu quả, thường thường là người mà anh yêu thương đang phải trả giá vì sai lầm mà anh gây ra

Chuyện này có quan hệ gì với Lý Đan?
Cô chẳng qua là hi vọng cái nhà này tốt lên mà thôi

Chương 874: Anh Cấp Cứu? Hay Là Tôi Cấp Cứu?

Trần Thương thở dài, chờ Lý Đan uống nước vào, lập tức qua vài giây đồng hồ, trực tiếp phun ra ngoài

Trần Thương vui mừng

Đây là chuyện tốt.

Một ngụm nôn không ít

May mà uống vào không bao lâu, bằng không thần tiên tới cũng bó tay.

Trần Thương vội vàng nói với viện trưởng Tần:

- Chú, giúp cháu pha chút nước muối.

Tần Hiếu Uyên gật đầu, lập tức chuẩn bị.

Bên này, Trần Thương tiếp lấy dùng đũa kích thích bộ phận yết hầu, trợ giúp Lý Đan nôn mửa, nhiều lần nhiều lần, cho đến nôn ra chất lỏng không có vị thuốc trừ sâu DDVP mới thôi.

Tới tới lui lui, bốn năm lần

Trần Thương vội vàng đưa nước muối cho Lý Đan uống vào.

Vốn là ra mồ hôi lượng lớn, ngay sau đó lại có nôn mửa, vào giờ phút này, chắc chắn phải bổ sung chất điện giải.

Mà trong nhà cái gì cũng không có, cũng chỉ có nước muối dùng tốt một chút

Qua mấy phút, trạng thái Lý Đan bên này đã tạm ổn, Trần Thương vội vàng nói.

- Đi! Đưa đi bệnh viện

Xe rất nhanh lái đến, sức lực Trần Thương rất lớn, trực tiếp ôm Lý Đan lên, chạy ra xe ngoài sân, mà Tần Duyệt từ đầu đến cuối theo sát phía sau.

Mà bên này, Tần Hiếu Uyên do dự một chút xong cũng đi theo lên xe

Bởi vì là xe tải, chỗ ngồi cũng nhiều.

Mẹ Vương Phàm không để ý tới cái khác, trực tiếp chạy vào nhà, lấy ra một cái sổ tiết kiệm, sau đó cũng chạy ra xe

Trần Đại Hải gọi Ký Như Vân cùng nhau về nhà

Người đi phòng trống

Toàn bộ nhà Vương Phàm giăng đèn kết hoa, chỉ có một mình cậu ta thất lạc ngồi ở trong sân.

Hai mắt vô thần

Cậu ta không bằng Lý Đan, Lý Đan dám uống độc dược, Vương Phàm cậu ta không dám

Đừng tưởng rằng tự sát rất đơn giản, chín mươi phần trăm người đều làm không được, người có thể làm được, cũng có 80% là có bệnh trầm cảm hoặc là xúc động, mà 90% sau tự sát, cảm giác được thống khổ của cái chết, bắt đầu hối hận

Vào giờ phút này, đã rạng sáng 1 giờ.

Đường trên núi một mảnh đen kịt, một chiếc xe cũng không có.

Trạng thái Lý Đan càng ngày càng kém, cho dù là đi qua thúc giục nôn đã nôn rất nhiều thuốc trừ sâu DDVP ra.

Bên này Lý Đan hít sâu một hơi:

- Trần Thương...

Trần Thương nhìn Lý Đan nói chuyện, lập tức hỏi:

- Thế nào?

Lý Đan thở dốc một hơi:

- Tôi... Tôi thật ra không muốn chết...

Nói xong nói xong, nước mắt trực tiếp chảy xuống.

Mẹ Vương Phàm bên cạnh trực tiếp khóc lên.

- Đan Đan, không có chuyện gì, con sẽ không chết! Chúng ta chắc chắn có thể cứu con, bao nhiêu tiền cũng cứu con, mẹ đảm bảo

Lý Đan sống mũi chua chua, vừa cười vừa khóc...

- Mẹ... Con… Con quá xúc động, chẳng qua là con muốn cái nhà này tốt...

- Con sợ Vương Phàm lại đánh bạc...

- Anh ấy đánh con, con thật ra không tức giận, con chỉ là không muốn anh ấy đánh bạc... Con muốn cùng anh ấy sinh con sớm một chút... Mua nhà ở...

Một câu nói làm người nhà Vương Phàm khóc ròng ròng.

Cả Tần Duyệt cũng không nhịn được mềm lòng.

...

Đến khoa cấp cứu bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương, Trần Thương vội vàng ôm Lý Đan chạy thẳng đến khoa cấp cứu.

- Chuẩn bị đẩy giường

- Người bệnh trúng độc thuốc trừ sâu DDVP, làm tốt chuẩn bị cấp cứu

- Chuẩn bị rửa ruột...

Sau khi Trần Thương tiến đến, gấp gáp nói.

Mà bên này, Thẩm Tu Viễn trực ban cấp cứu vừa vặn xử lý xong người bệnh, với tư cách khoa thảo anh ta phải cùng y ta tại quầy và y tá trạm nói chuyện phiếm.

Thế nhưng cái giọng nói đột nhập này truyền đến, lập tức dọa đến mấy người Thẩm Tu Viễn đứng lên.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy một đoạn văn của Trần Thương

- Người bệnh, nữ, Lý Đan, hai mươi tám tuổi, nửa giờ trước uống 100 ml thuốc trừ sâu DDVP, trước kia..., chưa lập gia đình, chưa có con, nửa giờ trước dùng nước Baking Soda thúc nôn, hiện tại cảm giác: Choáng đầu, buồn nôn, không tự chủ chảy nước miếng, ra nhiều mồ hôi, hô hấp khó khăn, kèm thêm cơ bắp nhảy lên, phát âm không rõ, kiểm tra thể: Con ngươi dạng cây kim, co giật, hô hấp yếu, mạch đập giảm bớt

...

Trần Thương có thể trực tiếp viết bệnh lịch chuyên nghiệp một phen lại lần nữa khiến Thẩm Tu Viễn sửng sốt, mặc dù sửng sốt, thế nhưng nội dung nghe là rành mạch rõ ràng, trúng độc thuốc trừ sâu DDVP

Hiện tại có thể là trúng độc nghiêm trọng

Chắc chắn phải lập tức bắt đầu cấp cứu

Thế nhưng... Người đàn ông ôm người phụ nữ vì sao nói chuyện quen thuộc như vậy?

Hình như đã nghe qua loại này từ lúc nào

Loại chuyện còn phải chuyên nghiệp hơn so với mình từng xảy ra lúc nào

Đúng

Chính là chủ nhiệm Trần

Chủ nhiệm Trần chuyên gia Tỉnh Nhị Viện Lần trước phẫu thuật cho ông lão kia

Trần Thương chính là thần tượng của Thẩm Tu Viễn, lần trước phẫu thuật, Trần Thương hoàn toàn khuất phục Thẩm Tu Viễn.

Lúc đẩy giường đi ra, Thẩm Tu Viễn lập tức sững sờ

- Chủ nhiệm Trần! Anh đã tới

Trần Thương sững sờ, nhìn thấy Thẩm Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Ừm, chuẩn bị cấp cứu! Thất thần làm gì?

Thẩm Tu Viễn do dự một chút:

- À! Đúng, cấp cứu! Thế nhưng... chủ nhiệm Trần, anh cấp cứu hay là tôi cấp cứu?

…

…

Một câu nói khiến mọi người xung quanh ngây người

Sau khi y tá nhìn thấy Trần Thương, ánh mắt lập tức sáng rực lên.

Đây không phải là nam thần lúc đó à?

Tất cả mọi người không ngờ vẫn có thể gặp lại Trần Thương

Trần Thương không do dự, bây giờ cũng không phải lúc do dự, anh vội vàng nói:

- Đi cùng nhau

Trầm Tu Viễn vội vàng gật đầu.

Bên này Trần Thương bắt đầu giới thiệu:

- Đây là viện trưởng Tỉnh Nhị Viện, viện trưởng Tần, đây là bác sĩ cấp cứu Tần Duyệt, cũng để họ vào đi, hy vọng có thể giúp đỡ

Trầm Tu Viễn vừa nghe, lập tức trợn to hai mắt, viện trưởng Tần?

Anh vội vàng gật đầu:

- Được! Được

Có người càng nghĩ kế sách đó là chuyện tốt, Trầm Tu Viễn vội vàng nhìn y tá nói:

- Gọi điện thoại cho chủ nhiệm Kế, nói...

Y tá rối rít gật đầu.

Tần Hiếu Uyên vẫn nhìn Trần Thương, không nói nhiều, nếu như Trần Thương nói sai ông sẽ nhắc nhở.

Nhưng mà

Ông phát hiện cách làm và lựa chọn từ đầu của Trần Thương đều rất chính xác, đều là sự chọn lựa tốt nhất.

Trần Thương nhìn y tá một cái, vội vàng nói:

- Dọn dẹp bài tiết ở miệng mũi, giữ hô hấp thông thoáng, chuẩn bị hút oxy

Sau khi trúng độc Phốt-Pho hữu cơ, Cholinesterase hoạt tính sẽ bị ức chế, mất đi sức sống của Acetylcholine, cho nên sẽ tích Acetylcholine

Mà acetylcholine sẽ xuất hiện dạng muscarin hoặc là nicotin cùng với trung tâm hệ thống bệnh chứng.

Cho nên, trong quá trình chữa trị nơi quan trọng cần xử lý là trị liệu là trị liệu kháng Cholinegic.

Nhưng mà trước mắt trên thị trường không có loại thuốc kháng Cholinegic có thể đều kháng tốt ba loại triệu chứng, chỉ có thể tác dụng tương đối với một loại và có tác dụng rõ rệt với hai loại.

Cho nên đối với loại cấp cứu trúng độc này, Trần Thương không thể khinh thường, đây cũng là lý do tại sao anh không để cho Trầm Tu Viễn đến phụ trách.

Bởi vì nếu so sánh thì anh càng muốn tin tưởng mình hơn

Vào giờ phút này, người bệnh đã lấy máu xong.

- Cắm ống tiểu, tiêm thuốc lợi tiểu

- Rửa ruột

Lúc này, Lý Đan đã không khống chế được việc tiểu tiện, lợi tiểu cũng có thể tăng tốc độ thay.

Bốn năm y tá lập tức bắt đầu bận rộn

Rất nhanh, máy điện tâm đồ cũng chuẩn bị xong.

Phía trên máy điện tâm đồ vừa mới bắt đầu làm việc, tích tích tích còi báo động đã bắt đầu vang lên

Chương 875: Cấp Cứu Thành Công

Trần Thương ngẩng đầu nhìn lên, nhịp tim càng ngày càng thấp, độ oxy trong máu cũng đang giảm xuống, huyết áp cũng bắt đầu giảm xuống

Trần Thương lập tức cau mày

Vội vàng nói:

- Chuẩn bị Atropin

Bên này Trầm Tu Viễn đã bắt đầu chuẩn bị, thuốc trừ sâu DDVP những người dùng Atropin trúng độc Phốt-Pho hữu cơ từ thuốc trừ sâu là thường thấy, Trầm Tu Viễn cũng không xa lạ gì.

Nhưng mà

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- 16 mg

Những lời này, trực tiếp doạ Trầm Tu Viễn sợ hết hồn, Kế Khúc đang chạy vào cũng lập tức kinh ngạc

- Bao nhiêu?

Trần Thương tiếp tục nói:

- 16 mg tiêm vào tĩnh mạch

Lời nói của Trần Thương ở trong phòng cấp cứu giống như tiếng sấm vậy, doạ Trầm Tu Viễn và chủ nhiệm khoa cấp cứu đúng lúc đi vào trợn to hai mắt

16 gm Atropin tiêm vào tĩnh mạch

Anh điên rồi à?

16 gm

Không phải tiêm cơ

Càng không phải là truyền nhỏ giọt vào tĩnh mạch

- Có thể là quá nhiều không?

Kế Khúc nhíu mày hỏi.

Trần Thương trầm giọng nói:

- Phải như vậy

Lúc này, Tần Hiếu Uyên cũng nói:

- Lần đầu sử dụng Atropin phải đúng lượng, giúp cho trong máu nhanh chóng đạt được nồng độ thuốc hiệu quả, như vậy vừa có thể phòng ngừa chất xúc tác biến chất dẫn đến trúng độc, hơn nữa còn có thể trong đoạn thời gian đấy giảm bớt hoặc thậm chí là tiêu loại bỏ triệu chứng trúng độc

- Mới nhất là trên chỉ nam có thể dùng đến 20 gm, có thể, không phải là vấn đề, hơn nữa tiêm tĩnh mạch có thể nhanh chóng đạt được hiệu quả nồng độ thuốc trong máu

- Mà bây giờ người bệnh trúng độc khá cao, thuộc về loại nặng

Nghe Tần Hiếu Uyên nói như vậy, Kế Khúc cũng không nói nhiều, Tần Hiếu Uyên người ta là danh y cả nước, chuyên gia nội khoa.

Là rất có năng lực tin phục

Đây chính là lực kính sợ của danh tiếng lực.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Hiếu Uyên tới, ông lo lắng Trần Thương không chịu được tình cảnh.

Bên này, đã bắt đầu rửa ruột.

Trong nháy mắt 16 mg cũng bắt đầu có hiệu quả

Y tá nhìn thấy máy theo dõi điện tim lập tức vui mừng:

- Nhịp tim trở lại, mạch đập cũng tăng nhanh, độ oxy trong máu lên cao, cơ bản đã trở lại bình thường

Trần Thương cúi đầu kiểm tra, cũng không có xuất hiện triệu chứng Atropin.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Vẫn còn tiếp tục cấp cứu.

Nửa giờ... Đã qua, Trần Thương cau mày, còn không có phản ứng với Atropin?

- Tiếp tục tiêm Atropin vào tĩnh mạch

Bên này Trầm Tu Viễn cũng không do dự, vẫn tiếp tục chuẩn bị

Vốn là loại cấp cứu này lúc đầu đã nên tiêm đủ lượng, dùng thuốc lại

Nhưng mà... Chẳng qua là anh không biết tiêm bao nhiêu mới tính đủ

Thật ra thì, họ còn lo lắng là trúng độc Atropin.

Trúng độc thuốc cũng khá nguy hiểm.

Thật ra thì cấp cứu chính là đang khiêu vũ trên mũi kim

Không ngừng tìm ra cực hạn của chữa trị.

Không ngừng dựa vào biểu hiện, triệu chứng của người bệnh rồi có cách điều chỉnh và giải quyết thích hợp.

Đây chính là cái gọi là thấy chiêu phá chiêu, binh tới tướng đỡ

Nếu như nói cấp cứu là nghệ thuật đẹp nhất, sẽ không có ai nghi ngờ.

Bởi vì bản thân cơ thể con người chính là một trong những tác phẩm tự nhiên thần kỳ nhất.

Lấy tính mạng cơ thể con người coi như tiền đặt cược, mỗi một lần, đều phải hết sức ứng phó.

Nắm chắc mỗi một loại thuốc cấp cứu, đối với bác sĩ cấp cứu mà nói là rất quan trọng

Sai một ly đi ngàn dặm

Mà Trần Thương rất nắm chắc về cấp cứu trúng độc, hơn nữa đối với thuốc cấp cứu anh cũng nắm chắc

Thông qua triệu chứng các dấu hiệu của người bệnh, anh có thể đoán được mức độ bây giờ của Lý Đan là gì

Trên đồ thị bốn chiều trước mắt anh, Trần Thương dường như có thể thông qua triệu chứng lúc này của người bệnh, về các dấu hiệu của hắn, và chất độc trong cơ thể, Atropin, Acetylcholine... Chờ một trực giác cảm nhận

Lúc này, đột nhiên Lý Đan lại bắt đầu co quắp

Trần Thương suy nghĩ trong chốc lát, lập tức nói:

- Scopolamine, 2gm, tiêm vào tĩnh mạch

Atropin là nhằm vào chủ thể M, cũng chính là Muscarin.

Mà Scopolamine lại chủ yếu nhằm vào là củ thể N, cũng chính là Nicotin.

Cả hai đều khác nhau hoàn toàn.

Scopolmine tác dụng với động mạch tim, nhưng mà lại có hiệu quả rõ rệt với hệ thống thần kinh, có thể loại bỏ kích thích ở trung tâm, có hiệu quả rõ rệt với cơ bắp rung động.

- Pralidoxime...

Cái này, Trần Thương không cần phải nói, Trầm Tu Viễn cũng biết.

Hiệu quả của Pralidoxime rất tốt, là loại thuốc trước mắt được lựa chọn đầu tiên để cấp cứu trúng độc thuốc trừ sâu Phốt-Pho hữu cơ

Từng y lệnh liện tục được truyền ra

Triệu chứng của Lý Đan không ngừng thuyên giảm, hiệu quả trúng cũng đang được cải thiện.

Nhưng mà không có ai dám lơ là sơ suất.

Bởi vì, chữa trị trúng độc Phot-Pho hữu cơ, còn một vấn đề là phản thuốc.

Mà cơ chế phản thuốc này, còn thiếu tiêu chuẩn không rõ.

Mà với phản thuốc này, trước mắt vẫn chưa có phương pháp hiệu quả nào.

Nói dễ hiểu một chút, chính là nếu vòng thứ nhất chữa trị không phản thuốc, có thể sẽ an toàn, nếu như phản thuốc...

Thì GG

Bận rộn đến hơn nửa đêm, cuối cùng Lý Đan cũng ổn định lại.

Thấy cô đã bắt đầu ổn định lại, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Kế Khúc nhìn Trầm Tu Viễn:

- Bác sĩ Trầm, tối nay cậu cực khổ chút, Viện trưởng Tần, chủ nhiệm Trần, hai người cũng về nghỉ ngơi đi, chắc là sẽ không có chuyện gì nữa.

Trần Thương gật đầu một cái, nhìn đồng hồ, cũng đã hơn sáu giờ.

Nếu như là mùa hè, trời cũng đã gần sáng.

Thấm thoát đã đến giờ này.

Trần Thương nhìn khuôn mặt đầy mệt mỏi của Tần Hiếu Uyên và Tần Duyệt, đau lòng nói:

- Chú, Duyệt Duyệt, hôm nay đừng về, ở lại nghỉ ngơi thêm một ngày đi, ngày mai rồi lại về?

Tần Duyệt cũng ngáp một cái, mọi người đều hơi mệt.

Đặc biệt là Tần Hiếu Uyên, ngày hôm qua từ sớm đã lái xe tới, vốn đã không nghỉ ngơi tốt, trải qua giày vò như vậy, cũng hơi mệt một chút.

Tần Hiếu Uyên gật đầu một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi phòng cấp cứu, cha mẹ Vương Phàm vội vàng đứng dậy, khuôn mặt đầy lo lắng bất an, không biết Vương Phàm đã tới từ lúc nào, thất hồn lạc phách.

Vương Phàm vội vàng chạy tới:

- Trần Thương! Trần Thương... Đan Đan thế nào rồi?

Cha mẹ của Vương Phàm cũng vội vàng nhìn Trần Thương.

Trần Thương thở phào nhẹ nhõm:

- Tạm thời đã tốt hơn nhiều, còn phải xem có thể ổn định lại hay không.

Lời Trần Thương nói là thật.

Mà đây bên, Trần Đại Hải cũng vội vàng chạy vào.

Ông tới đón bọn Trần Thương, nghe thấy không có chuyện gì, cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Về nhà đi

Gió heo may trong ngày đông càng thêm chút lạnh lẽo.

Tuy dày đặc nhưng cũng chỉ có chút hơi lạnh.

Ngồi trong xe ấm áp hồi lâu khiến mọi người trở nên lười biếng.

Hòa trong không khí ấm này, rất dễ làm con người cảm thấy buồn ngủ.

Ông Tần ngồi tựa vào lưng ghế phụ, mí trên hơi sưng vù, tuổi tác đã cao lại thức đêm dễ làm đôi mắt sưng lên.

Còn Tần Duyệt nép vào vai Trần Thương, hai mắt to tròn nhìn xuyên qua ô cửa kính trên nóc xe chăm chú vào một khoảng trời đen kịt, không

biết đang suy nghĩ điều gì.

Xe vẫn chạy trên đường đèo, cô thì thầm vào tai anh:

- Anh không mắng em chứ?

Trần Thương bất ngờ, không khỏi nở nụ cười:

- Đương nhiên là không.

Tần Duyệt tiếp tục hỏi:

- Vậy vẫn tham gia cổ phiếu à?

Anh lại lắc đầu.

Trần Thương không phải là người mê cờ bạc, anh là dạng người bình ổn, cẩn trọng.

Nếu anh không hiểu về cổ phiếu thì sẽ không đụng đến, tuy nhiên, hệ thống có chạm vào nó hay không là chuyện của hệ thống, không liên quan gì đến Trần Thương.

Đầu cơ lại càng không, lúc đó, nếu cho vay 2 vạn nhân dân tệ thì cũng có dư 1,5 tệ một ngày anh vẫn không làm.

Có thể vì chức nghiệp không cho phép, nên anh không tin tưởng vào những thứ không đáng tin

Anh thích cảm giác chắc chắn và thực tế hơn.

Chương 876: Quân Tử Động Khẩu Không Động Thủ

Thật ra chính bản thân anh cũng không biết đây là cảm giác mà anh mang lại cho Tần Duyệt.

Tính cách của một người thực sự là thương hiệu của người đó.

Khi tiếp xúc với mọi người, lời nói, việc làm, cách nói chuyện và phong cách làm việc của anh thực sự có thể tiết lộ tính cách bản thân.

Mà Trần Thương mại lại cho người khác cảm giác là tích cực, thực tế và đáng tin.

Anh luôn có ba đặc điểm này.

Về đến nhà đã bảy giờ, Tần Duyệt ngủ quên trên đường lúc nào không biết, Tần Hiếu Uyên cũng đang ngáp ngắn ngáp dài.

Cho nên Trần Đại Hải lái xe con tốc độ chầm chậm và ổn định lại.

Đến nhà thì trời đã tờ mờ sáng.

Tần Duyệt bị Trần Thương đánh thức, phát hiện mình ôm, ngủ gối đầu lên cánh tay anh rất yên ổn.

Sau khi tỉnh lại, không nhịn được đau lòng chạm nhẹ vào tay anh:

- Anh không buồn ngủ à? Em gối đầu lên tay anh sẽ không bị tê chứ?

Trần Thương nở nụ cười:

- Không sao đâu

Ông Tần và Trần Đại Hải đã xuống xe.

Tần Duyệt cười nói nhỏ vào tai anh:

- Vậy sau này khi ngủ sẽ lấy cánh tay anh làm gối đầu! Rất thoải mái, nhất là phần bắp tay này mềm mại vừa phải.

Anh không khỏi nở nụ cười, chỉ vào ống tay áo trêu trọc:

- Vậy lúc em ngủ đừng chảy nước miếng được không.

Cô nghe xong không khỏi đỏ mặt liếc thấy có vết ướt trên tay áo anh

- Không phải em chảy nước nhé

- Đấy là do xe bị va chạm bị rung động nên rơi ra thôi

Trần Thương không nhịn được bật cười:

- Hahaha... Đương nhiên là vậy rồi

Ngồi trên xe khiến Tần Duyệt không còn muốn nghĩ tới điều gì nữa, cùng tận hưởng khoảng thời gian nồng ấm của cả hai, lúc này ánh nắng ban

mai vừa chiếu qua kính rọi lên khuôn mặt hai người họ.

Cô đột nhiên cảm thấy giờ phút này thật ấm áp, hạnh phúc

Em mong chờ ngày mình sống chung

Mỗi sáng thức dậy, ánh nắng và anh ở bên cạnh em, cảm giác êm đềm thật đẹp biết bao

Nghĩ đến đây, mắt chớp mạnh, khẽ nhếch môi, quay sang cướp nụ hôn của Trần Thương

Lúc này, anh đột nhiên xoay qua

Thoáng chốc, cả hai... Gặp nhau

Ánh mắt của hai người khẽ va chạm.

Vẻ trêu ngươi trong mắt anh, có nhẹ nhàng, cương nghị và vững chãi...

Ánh mắt cô kinh ngạc pha lẫn thẹn thùng, sau đó dần dần trở nên ấm áp khao khát.

Ai đó hôn xong đã muốn nhắm mắt lại.

Ánh mắt cả hai lặng lẽ nhìn nhau, trong đó tràn ngập hạnh phúc và ấm áp.

Không ai muốn ngừng lại

- Trần Thương ăn cơm thôi, làm gì trong xe vậy? Ăn nhanh còn nghỉ ngơi nữa chứ

Dương Giai Tuệ đi ra thúc giục.

Hai người không đành lòng tách nhau ra

Tần Duyệt chu cái miệng nhỏ nhắn:

- Ai cho anh hôn em

Trần Thương trợn to hai mắt:

- Chị hai à, đây là do chị động thủ trước... Anh đây bản thân chỉ tự vệ mà thôi

Tần Duyệt đảo mắt lý lẽ:

- Anh dùng miệng để tự vệ à

Trần Thương đồng tình gật đầu:

- Đúng là vậy mà, anh lại không thể phản kháng! Lại nói... Quân tử động khẩu không động thủ, anh dùng miệng không đúng à?

Lời nói mạnh mẽ của Trần Thương không khỏi khiến Tần Duyệt bật cười.

- Vậy thì... Anh cứ việc phòng thủ rồi cả hai thì đi ăn sau

Trần Thương mỉm cười:

- Không được

Tần Duyệt nghe vậy thì vô cùng tức giận:

- Mạnh dạn lên, sẽ không sao đâu! Ô ô... A… Ưhm
Cô chưa kịp nói tiếp, anh đã trực tiếp tấn công
Xong anh ngay lập tức đẩy mở xe chạy xuống
Tần Duyệt một mình ngẩn người trong xe.
Cô không khỏi trợn mắt:
- Chạy nhanh như vậy?
Nói xong, cô bụm miệng, lập tức nở nụ cười đắc ý.
Không tệ
Đã học được cách chủ động.
Có vẻ như... Chị Từ Nhu nói đúng, đàn ông nên được đào tạo
Khặc… khặc… khặc… khặc…
Cô vui vẻ xuống xe, trên mặt tràn đầy cảm giác thành tựu.
Cho dù mai này Trần Thương có chinh phục cả vũ trụ, chỉ cần cô chinh phục được anh, vậy là đủ rồi
Quả là mỹ diệu
Tần Duyệt vừa xuống xe đã ngửi thấy mùi thơm hăng hắc
- Chà, súp thịt cừu! Mùi thơm quá
Nói xong, hấp tấp chạy vào bếp.
Hôm nay Dương Giai Tuệ dậy sớm, nghĩ mấy người cũng vất vả nên làm món súp thịt cừu giản dị.
Phải nói rằng bát súp thịt cừu này của bà thực sự đã làm nức lòng mọi người.
Thịt cừu béo và mỏng đã được hầm thấm nhuần hết hương vị, làm cho bát súp thịt cừu bổ dưỡng tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, rắc thêm hành lá xắt nhỏ, rưới giấm lên và cho một thìa mù tạt vào.
Mọi người không thể ngưng cảm giác thèm ăn
Tần Duyệt không nhịn được uống hai bát, vỗ bụng, xoa xoa cái bụng, sau đó ung dung thoải mái lên giường ngủ.
Ký Như Vân cười trêu:
- Ăn xong liền ngủ, cẩn thận thịt mọc trên bụng.
Tần Duyệt nghe xong nằm trên giường suy nghĩ đến chuyện.
Nằm sấp ngủ thì chỗ ngực có mọc thêm không?
Nghĩ đến đây, cô không khỏi lăn lộn, trong bụng có hơi đầy.
Thôi thôi
Không cần vậy nữa...
Cô trở mình nằm thẳng và chui vào chăn bông.

Nghe tiếng gà mái già cục cục cục bên ngoài, Đại Hoàng thì thật thà nhiều hơn, không dám sủa bậy bạ.

Tần Duyệt hứa rằng sau khi thức giấc sẽ trộm lén vài quả trứng, rồi dắt Đại Hoàng ra ngoài đi dạo xung quanh.

Tần Hiếu Uyên hạnh phúc uống cạn, cười nói:

- Haiz... Ngày ngày tháng tháng ở nơi này, tôi thật không muốn rời đi.

Tuổi tác ông Tần cũng đã lớn, ông và Ký Như Vân ra ngoài ăn sáng rồi đi bộ lên núi cho tiêu hóa thức ăn rồi mới về ngủ.

Phải nói rằng không khí ở ngôi làng này thực sự rất dễ chịu.

Đối mặt với rặng núi lớn hít thở thôi cũng đã rất thư thái rồi.

Trần Thương lợi dụng thời gian bố vợ và Trần Đại Hải đi dạo bên ngoài, bản thân lén la lén lút tiến vào phòng Tần Duyệt.

Sau khi con chó vàng nhìn thấy, do dự hồi lâu, nó suy nghĩ liệu có nên sủa một tiếng hay không?

Nhưng sau nhiều lần cân nhắc, chó lại đi bắt chuột, xen vào việc người khác làm gì?

Cúi đầu tiếp tục cùng chơi với con gà mái già.

…

…

Trần Thương đi ra từ trong phòng, không nhịn được thở dài

Ở chung một chỗ với Tần Duyệt thì cái gì cũng tốt, chỉ là hơi phí lời...

Trần Thương không nhịn được thở dài, sờ đôi môi hơi đau của mình một cái

Nói là để cho mình chủ động ra trận mà

Cắn mình làm gì?

Trần Thương thở dài.

Dứt khoát trở về phòng mình đi ngủ.

Đại Hoàng nhìn Trần Thương một cái, thở dài khinh bỉ, lắc đầu một cái, nhìn tiểu Hoa tinh xảo động lòng người ở ngoài cửa chính, nhỏ giọng nghẹn ngào mấy tiếng:

- Chờ đám người này đi, mình sẽ tự do

- A Hoa, chờ anh

A Hoa là con chó lai đen trắng, đầu không lớn, nhưng lông lại rất đẹp, đặc biệt là đám lông trên đầu, rũ xuống che đi nửa con mắt, khiến mắt của A Hoa trở nên mơ màng

Nghe nói trên người A Hoa mang dòng máu Samoyed cao quý, điều này đối với Đại Hoàng mà nói, có sức dụ dỗ vô hình.

Nghĩ tới đây, Đại Hoàng đuổi gà mái trong tay đi, đứng dậy, rung đùi đắc ý đi một vòng, tỏ ý:

- A Hoa em thấy không? Anh rất đẹp trai

Cách một cánh cửa, A Hoa nhìn Đại Hoàng khoảng mười giây.

Sau một lúc do dự, thì chạy ra ngoài với một con chó mực, lần này, Đại Hoàng không có sau đó nữa

Đại Hoàng thấy một màn này, hơi đau lòng

Nó chán nản nằm trên đất, không nhịn được vẫy vẫy đuôi, không thể làm gì.

Nghe nói con chó vàng như cứt đó có quan hệ huyết thống với Golden, cũng là một con chó lai

Khiến Đại Hoàng không nhịn được thở dài.

Lại thất tình...

Gà mẹ nhìn Đại Hoàng nằm xuống, vì vậy lại không rời không bỏ chơi với nó.

Đại Hoàng nhìn gà mái một cái, vẫn là bạn tốt, vì vậy lại tiếp tục chơi với nó.

Đại Hoàng chơi một lúc thì đã quên bạn gái A Hoa của mình, nó cảm thấy mình mà ra ngoài, thì cũng không thiếu bạn gái

Dù sao thì xương trong nhà mình cũng nhiều

Trước mặt xương thì A Hoa cũng sẽ vứt bỏ những thứ khác.

Nghĩ tới đây, Đại Hoàng đột nhiên cảm thấy hơi buồn tẻ.

Chương 877: Đại Hoàng Thất Tình

Ngủ một giấc đến trưa, sau khi tỉnh lại, khẩu vị của mọi người trở lại bình thường.

Mẹ Trần Thương nấu cháo, sền sệt, lại làm mấy món chay thanh đạm, không nhiều dầu, ăn lúc này rất vừa.

Khi ở nhà Trần Thương cảm giác rất hạnh phúc

Đó chính là cơm rất ngon

Cho đến bây giờ, Trần Thương chưa bao giờ lo lắng cơm ăn không ngon, ông của lão Trần không truyền giả phả lại, nhưng mà lại truyền lại công thức nấu ăn.

Công thức nấu ăn này khi tới tay Trần Đại Hải cũng không ôm chí lớn sẽ được phát triển, sau khi Dương Giai Tuệ vào nghề lại có thiên phú.

Cho dù là cha Trần Đại Hải, hay là mẹ Dương Giai Tuệ, với bản lãnh nấu cơm của họ thì mở một quán ăn nhỏ cũng không khó

Nhưng mà, Trần Thương cũng không nỡ để cha mẹ ra ngoài chịu dày vò.

Họ chăm sóc mình tốt là được.

Chuyện kiếm tiền này... Có mình và Trần lạc là đủ rồi.

Kế hoạch của Trần Đại Hải rất tốt, đợi đến sang năm, sẽ đưa Dương Giai Tuệ đi chơi khắp nơi, cũng không uổng công tới cuộc đời này một chuyến.

Hơn nửa đời người khổ cực vất vả, cuối cùng cũng có thể yên lặng để hưởng thụ hạnh phúc.

Đợi sau khi Duyệt Duyệt sinh con, Dương Giai Tuệ phải trông đứa bé thật kỹ.

Lúc ăn cơm trưa, nói đến chuyện đứa trẻ.

Ký Như Vân đột nhiên cười nói:

- Duyệt Duyệt à, con nói xem con ăn cơm mẹ Trần Thương làm, mẹ sợ sau này mẹ không phục vụ được con nha

Tần Duyệt vừa nghe, lập tức cười hì hì nói:

- Mẹ, không có chuyện gì

Ký Như Vân vừa nghe, dù sao cũng là con gái ruột, thật không tệ

Đáng tiếc, Tần Duyệt tiếp tục nói:

- Lương về hưu của mẹ cao, mẹ đưa tiền cho con, con nhờ mẹ của Trần Thương làm đồ ăn ngon, mẹ tới nhà chúng con ăn uống miễn phí, con cũng sẽ không chê mẹ

Lời đùa giỡn của Tần Duyệt lập tức chọc cười mọi người

Tần Hiếu Uyên cười toe toét

Ký Như Vân im lặng, con bé chết tiệt

Dương Giai Tuệ cũng không ngại phiền khi nấu cơm, đi theo Trần Đại Hải cả đời, cái khác không học, nhưng lại học được tài nấu nướng, có thể chăm sóc con dâu một chút bà cũng rất vui vẻ

Đều nói không dễ sống chung với mẹ chồng, Dương Giai Tuệ cũng không muốn tạp phiền toái cho con trai, bà cố gắng giúp mình tốt lên.

Lúc ăn cơm trưa, đoàn người đột nhiên nói có muốn tìm một ngày tốt để kết hôn không.

Nói đến chuyện này, lại nhắc tới trong một thôn ở thành phố Tấn Dương có một "Lão thần tiên" chuyên coi quẻ.

Họ ăn nhịp với nhau lái xe chuẩn bị đi xem một chút

Dù sao chuyện hôn nhân đại sự, có một ngày tốt lành là cực tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cả nhà cùng lên đường.

Khi đến nơi là khoảng một giờ sau, từ phía nam thành phố Tấn Dương lái đến phía bắc.

Đến một thôn trong núi.

"Lão thần tiên" này không có vợ con, sống một mình trong đạo quán.

Ngày thường cũng có người thường xuyên đến đây coi quẻ, người có tiền đến đây cúng bái cũng không ít, xây dựng toàn bộ chùa miếu trở lên tráng lệ, hơi khác so với thôn này.

Sau khi những người có tiền đi cũng bái, bắt đầu giúp thôn xây đường cả thôn cũng càng ngày càng đẹp.

Điều này khiến nhiều người trong thôn rất tôn trọng "Lão thần tiên" này.

Nhưng mà, "Lão thần tiên" này cũng rất kỳ quái, vài năm trước coi bói là coi bói cho người có tiền.

Hai năm gần đây, lại chỉ coi bói cho người có duyên.

Người có duyên... Nửa năm cũng không gặp được mấy người.

Cho nên người đến ít cũng đi, sau khi tới, người ta cũng đang đóng cửa không ra, anh cũng không có cách nào.

Mà hôm nay, sau khi đoàn người Trần Thương lái xe đến thôn, sau khi nghe ngóng từ người trong thôn.

Người trong thôn cũng nhiệt tình, cười nhìn về phía Trần Đại Hải nói:

- Anh trai, lão thần tiên đã sớm không coi bói nữa, mọi người mau về đi.

Trần Đại Hải vừa nghe vậy không nhịn được cười một tiếng:

- Coi như thử vận may một chút

Thôn dân kia vừa nghe, gật đầu cười, chỉ đường đi cho họ.

- Phía trước lái xe không dễ đi, mọi người xuống đi bộ lên đi, đường này lão thần tiên không cho đặt cửa hàng.

Mọi người vừa nghe, lập tức tăng thêm mấy phần tò mò.

Coi như đến giải buồn đi, đoàn người đi lên phía trên.

Ký Như Vân không nhịn được nói:

- Lão thần tiên này còn rất huyền bí? So với chùa bên thành phố An Dương của chúng ta còn có tiên khí hơn

Đường núi hơi đất, cũng không có cửa hàng.

Đi khoảng hai ngàn mét, khoảng hai mươi phút, lúc này mới nhìn thấy đạo quán.

Mọi người vui mừng, cùng đi về phía đạo quán.

Trần Đại Hải cười một tiếng:

- Chúng ta tính toán ngày sinh tháng đẻ, định ra ngày tháng, hy vọng lão thần tiên sẽ chọn một ngày

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Coi như đi ra dạo vậy, không được thì chúng ta về tìm chùa kia, chỗ đó cũng rất lợi hại

Mấy người cười rồi đi lên.

Sau khi đến nơi, chỉ thấy cánh cửa đạo quán mở ra.

Một người mặc áo bào đạo sĩ đi từ bên trong ra, đi theo phía sau một con chó màu đen tuyền.

Mấy người Trần Đại Hải kinh ngạc một chút, đây chính là lão thần tiên đó ư?

Lập tức cùng nhau đi về phía trước.

Mà lão đạo sĩ dường như cũng chạy thẳng đến chỗ mọi người.

Sau khi đi vào, lão đạo sĩ này cười một tiếng, nhìn mọi người:

- Vào bên trong ngồi một chút đi

Mấy người hai mắt nhìn nhau:

- Chúng ta là người có duyên?

Lão đạo sĩ cười ha ha một tiếng:

- Gặp nhau chính là duyên phận.

…

…

Sau khi đi từ đạo quán ra, sắc trời đã không còn sớm.

Lão đạo rất rõ ràng không đồng ý giữ lại những người này, tiện đứng dậy tiễn khách.

Mấy người Trần Thương cũng tâm ý thỏa mãn, dù sao chuyện mình cầu mong cũng được đối phương quyết định rồi.

Cho một trang giấy, phía trên đã viết ngày tháng.

Thậm chí viết ra khi kết hôn kiêng kị cái gì, phải chú ý cái gì, thậm chí cửa xe lái hướng chỗ nào... Cái này đều có chú ý.

Sau khi nói xong, lão đạo cũng đưa mọi người đi thăm một vòng đạo quán, chuyện khác ngược lại cũng không nói.

Đến mức xem bói đoán mệnh cái gì đó...

Lão đạo chỉ nói câu:

- Không cần bói nữa, bói rồi cũng không chuẩn.

Một câu làm mọi người hôn mê rồi

Dù sao đây chính là lão thần tiên bên Tấn Dương này, mở miệng là xem không chính xác, cũng khiến cho mọi người hơi giật mình.

Xem không chính xác còn không thể lừa một cái à?

Đáng tiếc lão đạo chẳng qua là cười ha ha, lắc đầu:

- Xem mệnh của người cũng giống với xem bệnh của người.

- Nếu người xem không hiểu, thì cũng không thể nói lung tung, giống các người vậy, cũng không thể nói lung tung mà

Một phen làm mọi người nói á khẩu không trả lời được.

Bởi vì mọi người từ đầu đến đuôi không nói mình là bác sĩ, cái này khiến lão đạo thêm mấy phần thần bí.

Đi ra về sau, Trần Thương lái xe, Tần Duyệt ngồi ở bên cạnh.

Trần Đại Hải lái xe, chở cha mẹ hai bên, cho hai người trẻ tuổi đủ không gian tự do.

Có điều, miệng Trần Thương rất rõ ràng còn hơi đau, không bắt lấy thời gian này.

Chẳng qua là Tần Duyệt đột nhiên hỏi:

- Vừa rồi lão thần tiên này nói gì với riêng anh vậy?

Trần Thương cười nói:

- Nói vợ anh về sau sẽ sinh cho anh hai đứa trẻ mập mạp, hai bé trai, tên cũng đặt xong rồi, một đứa Trần Bình An, một đứa tên Trần Tường Hòa.

Tần Duyệt liếc mắt:

- Em nói nghiêm túc với anh đó
Trần Thương cười nói:
- Anh lừa em làm gì?

Chương 878: Cảm Thấy Vợ Mình Như Trẻ Con

Bất tri bất giác, tết xuân đã qua, buổi sáng mùng bốn, Trần Thương lái xe đưa người một nhà Tần Duyệt về.

Đến cao tốc, Tần Duyệt như gấu túi nằm ở trên người Trần Thương không muốn xuống vậy.

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Qua hai ngày nữa anh sẽ về với em

Tần Duyệt:

- Không nghe, không nghe, con rùa niệm kinh

Trần Thương bị Tần Duyệt làm cho dở khóc dở cười:

- Nhiều người như vậy đều nhìn em đó, em không ngại xấu hổ à

Tần Duyệt nghe xong, hình như cũng thấy có đạo lý, lấy cái mũ thật to lông xù bên trên áo lông đội lên đầu, lần này đừng nói mặt, đến cả đầu cũng nhìn không thấy.

Tần Duyệt bịt tai trộm chuông không chút kiêng kỵ hôn một cái trên mặt Trần Thương:

- Như vậy họ sẽ không nhìn thấy

Trần Thương mạch não thần kỳ của Tần Duyệt triệt để chọc cười.

Tần Hiếu Uyên đã quên mình ấn còi mấy lần.

- Nha đầu chết tiệt kia, Trần Thương mùng bảy sẽ đi làm, mùng sáu sẽ về An Dương! Thời gian có hai ngày mà đã thành như vậy! Sau này... Không có Trần Thương thì phải làm sao bây giờ

Ký Như Vân cười nói:

- Được rồi được rồi, ông đừng ấn còi nữa, con gái của ông đã che ông đi rồi

Qua một lúc thật lâu, Tần Duyệt mới cẩn thận lưu luyến không nỡ bước lên xe Tần Hiếu Uyên

Sau khi đi lên cũng không bỏ cái mũ, đến khi cảm xúc hạ xuống, nước mắt không còn, lúc này mới lấy xuống.

Ký Như Vân nhìn Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, không phải con nói không thích yêu đương à? Bây giờ cảm giác thế nào?

Tần Duyệt bĩu môi:

- Vậy mẹ cũng không có nói cho con, tình yêu hóa ra đẹp như thế

Ký Như Vân cười nói:

- Cũng chỉ có Trần Thương nuông chiều con như thế, con chỉ biết bắt nạt Trần Thương người ta.

Tần Duyệt quay người nhìn Trần Thương ở phía sau, còn đứng ở chỗ kia nhìn xe rời đi.

Không biết vì sao, mũi Tần Duyệt chua chua.

Xe chuyển động, nhìn bóng của Trần Thương càng ngày càng nhỏ, Tần Duyệt móc điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Trần Thương:

- Ông xã, em rất vui vẻ, đời này có thể gặp anh giúp cho em biết dáng vẻ tình yêu đẹp nhất là thế nào.

- Anh nói anh sợ anh làm không tốt, khiến em cảm thấy tình yêu cũng chỉ như vậy.

- Em hiện tại sợ em làm không tốt, khiến anh cảm thấy vợ mình như trẻ con...

- Em sẽ cố gắng thật tốt, em sẽ chăm sóc tốt cho anh, làm người vợ hoàn mỹ nhất của anh, cũng làm Tần tiểu liếm cả đời của anh

Trần Thương nhìn tin nhắn trong Wechat, cười hắc hắc, răng rắc một tiếng Screenshots thành công, gửi qua cho Tần Duyệt:

- Được, anh đã chụp lại ảnh màn hình rồi, nếu em làm không tốt, anh sẽ trả hàng

Tần Duyệt vốn vừa vặn ấp ủ tốt cảm xúc, lập tức bị Trần Thương hủy đi, bất đắc dĩ tức giận gửi lại một cái đầu heo

...

...

Trần Thương không trực tiếp về nhà mà lái xe một chuyến đi khoa cấp cứu bệnh viện nhân dân thành phố Tấn Dương, mới vừa vào cửa, một y tá đã vội vàng đứng lên:

- Chủ nhiệm Trần

Bác sĩ trực ban sững sờ

Ai là chủ nhiệm Trần?

Chủ nhiệm Trần là ai?

Quay người nhìn thấy Trần Thương, y tá kia vội vàng nói mấy câu bên tai.

Bác sĩ trực ban vội vàng trừng to mắt cười một tiếng:

- Xin chào! Chủ nhiệm Trần, cậu có chuyện gì à?

Trần Thương cười lắc đầu:

- Không có việc gì, tôi đến xem người bệnh Lý Đan, cô ấy hiện tại thế nào?

Bác sĩ trực ban vội vàng đưa Trần Thương đi đến phòng bệnh, tiếp đó nhanh chóng lấy bản bệnh lịch ra, đưa cho Trần Thương.

- Rất tốt, tình huống bây giờ càng ngày càng tốt, đây là kết quả xét nghiệm mới nhất.

Trần Thương nói tiếng cảm ơn, nhận lấy xem xét, xem ra khôi phục rất tốt.

Bên trong phòng bệnh, người một nhà Vương Phàm đều ở đó, cả Vương Phàm cũng có mặt, Lý Đan đã tỉnh lại, tốt hơn nhiều.

Hiện tại ồn ào muốn xuất viện, ngại phí tiền bệnh viện.

Nhìn thấy Trần Thương đến, người một nhà vội vàng đứng lên.

- Trần Thương đến rồi

- Nhanh ngồi xuống đi, tôi đi lấy hộp sữa cho cậu.

Trần Thương nhìn cha mẹ Vương Phàm bận bịu đến bận bịu đi, vội vàng cười nói:

- Cháu chỉ đến xem tình hình Lý Đan thế nào, không có chuyện gì là tốt rồi.

Vương Phàm ở bên cạnh, nhìn thấy Trần Thương cũng hơi ngượng ngùng.

Nhăn nhó nửa ngày nói câu:

- Cảm ơn.

Trần Thương cười cười, không nói cái gì, việc nhà người ta, anh cũng không quản được, càng không có cần phảiquản nhiều.

Lý Đan cười cười, nhìn Trần Thương, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Cám ơn cậu, Trần Thương, chủ nhiệm Kế nói, cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, nếu không nhờ có cậu có lẽ giờ tôi đã mất mạng rồi.

Trần Thương cười cười, chỉ ở lại một chút sau đó rời đi.

Chờ bên này xong chuyện, Trần Thương đoán chừng mùng bảy đi bệnh viện chỉnh đốn một ngày, mùng tám sẽ phải đi thủ đô.

Vốn Trần Thương muốn trực tiếp về nhà.

Thế nhưng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, chính là chuyện của bác cả Trần Kiến Sơn.

Trần Thương dứt khoát đưa Trần Trạch và Trần Kiến Sơn đi gặp mặt Trần Quốc Hoa một lần, buổi trưa cùng ăn bữa cơm.

Trần Quốc Hoa cũng rất cho mặt mũi, không từ chối.

Đối với việc Trần Thương dẫn người đến, thật ra tâm lý Trần Quốc Hoa sớm nắm chắc, lúc ấy ngay trước mặt mọi người nói như vậy, ý tứ của Trần Quốc Hoa cũng đã rất rõ ràng, chính là đều ở Tấn Dương, có thể đi vòng một chút.

Trần Kiến Sơn và Trần Trạch là hơi được ưu ái mà lo sợ, vốn bởi vì khi mùng 3 không thể gặp mặt cục trưởng cục xây dựng nên hơi tiếc hận, nhưng bây giờ có thể ngồi với thị trưởng Trần, mặt đối mặt nói chuyện phiếm, là việc họ làm sao cũng không nghĩ ra.

…

…

Sau đó hai ngày, Trần Thương ở nhà bầu bạn với ba mẹ thật tốt.

Mấy ngày nay, người trong thôn liên tục có tìm đến Trần Thương khám bệnh, Trần Thương cũng không chối từ, ở nơi nào không phải xem bệnh? Mình vốn là bác sĩ, hương thân hương lý giúp được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu.

Theo lão đạo kia nói vậy, làm nghề y vốn là chuyện tốt làm việc thiện tích đức.

Người trong thôn chính là như vậy, anh có tiền chưa chắc họ sẽ tôn kính anh bao nhiêu, thế nhưng nếu anh là một cái bác sĩ không tầm thường thân phận địa vị sẽ cải thiện rất nhiều

Người đều sợ bị bệnh, mà người dân trong thôn càng là như vậy, đi ra ngoài xem bệnh hai mắt đen thui, có người quen biết sẽ an tâm rất nhiều.

Đặc biệt là sau khi Trần Thương liên tiếp cứu được thôn dân, địa vị của ông Trần gia ở trong thôn đã tăng lên rất nhiều.

Điều này làm cho cảm giác tâm lý của Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ vui vẻ tự hào cực kỳ, còn đắc ý so với mua chiếc Ordinary kia.

Dù sao nhu cầu của con người ngoại trừ vật chất, tầng thứ cao hơn chính là nhu cầu, cảm giác được tôn trọng.

Thời gian hai ngày một cái chớp mắt đã trôi qua.

Buổi chiều mùng sáu, Trần Thương lái xe trở về An Dương.

Mà bên này, buổi tối Tần Hiếu Uyên cũng thu xếp cả một nhà, mời Trần Thương tới cùng nhau tụ tập.

Tạo cơ hội cho các cô chú của Tần Duyệt gặp mặt Trần Thương, làm quen một chút.

Thật ra, cũng không chỉ là nhận biết, vẫn là hi vọng Trần Thương cũng có thể dung nhập vào một nhà này, để sau này các cô chú đều giúp đỡ một cái

Tâm lý ông Tần hiện tại nghĩ đều là Trần Thương, hạn mức cao nhất của chính mình rất rõ ràng, vốn cho rằng về hưu lăn lộn cái đãi ngộ phó thính cũng không tệ rồi, không ngờ còn có cơ hội đi lên

Có điều dù vậy, ông Tần cũng là cảm thấy đủ rồi

Trần Thương chính là tiền đồ vô hạn

Trong lòng của ông hiện tại tập trung tinh thần chính là làm sao để sau này Trần Thương có thể phát triển tốt.

Chương 879: Khởi Hành Đến Thủ Đô

Hai ngày trước ông cũng đã nói chuyện với Trần Đại Hải, chuyện của tiểu Trần, ông sẽ để ý thêm một chút, nói Trần Đại Hải cứ yên tâm

Người một nhà không nói lời hai nhà, một con rể nửa con trai, những này đều rõ ràng.

Hơn nữa, mắt thấy quan hệ hai nhà càng ngày càng mật thiết, Trần Thương và Tần Duyệt cũng sắp đăng ký kết hôn.

Gặp mặt dì bảy cô tám gì đó ngược lại cũng bình thường.

Tần Hiếu Uyên đặt trước một cái gian phòng ở tiệm cơm, mời tới đều là người lớn, trẻ còn trong nhà đều không mang đến.

Trần Thương nhìn thấy Tần Nhạc Minh cũng đến, lập tức trừng to mắt:

- Viện trưởng Tần?

Mà Tần Duyệt cười hì hì chạy tới:

- Chú nhỏ

Điều này làm cho Trần Thương lập tức sững sờ.

Tần Nhạc Minh cười ha ha một tiếng:

- Sau này cháu cứ bắt chước Duyệt Duyệt gọi tôi chú nhỏ là được rồi

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Nhạc Minh, lại liếc mắt nhìn Tần Hiếu Uyên, trách không được trước đây anh cảm thấy hơi quen mặt.

Thì ra là thế

Trần Thương dở khóc dở cười:

- Chào chú nhỏ

Sau khi nói xong, Trần Thương cũng không thể không xúc động lĩnh vực chữa bệnh thâm căn cố đế trong nhà Tần Duyệt

Khỏi cần phải nói, An Dương có hai viện trưởng bệnh viện cấp tỉnh

Tần Hiếu Uyên là lão đại, còn có một cái Nhị thúc, cũng là lăn lộn thể chế, có điều không ở An Dương, mà là ở thủ đô, là một cán bộ cấp sở đường đường chính chính.

Một người cô là làm ăn, nhìn tư thế cô phụ, Trần Thương xem chừng cũng là tư gia phong phú.

Nhìn thấy mọi người, Trần Thương cũng không nhịn được lắc đầu.

Xem ra mình thật sự là tìm được Tần tiểu liếm cấp bậc nhị đại.

Một bữa cơm, không giống trong tưởng tượng mọi người thẩm vấn mà ngược lại là rất hòa thuận.

Tần Nhạc Minh vô cùng coi trọng Trần Thương, thậm chí hỏi Trần Thương có muốn tới bệnh viện Tâm Huyết Quản phát triển hay không.

Có điều lần này ông Tần đặc biệt không từ chối.

Ăn cơm xong, mấy chú và Tần Hiếu Uyên gọi Trần Thương qua nói chuyện.

Chủ yếu là liên quan tới quy hoạch tương lai của Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương nói:

- Tôi vốn chỉ muốn sang năm có thể biến động một chút, thế nhưng không ngờ tiểu Trần quá lợi hại, liên tiếp mang đến cho Tỉnh Nhị Viện nhiều vinh dự như thế.

- Tôi đoán năm nay, hơn nửa năm nữa, nhiều nhất tháng sáu phải đi làm hiệu trưởng ở đại học Y Đông Dương.

Một câu làm cho mọi người dở khóc dở cười

Tần Vĩnh Nghĩa và Tần Nhạc Minh liếc nhau, bất đắc dĩ bật cười:

- Anh, anh đây là được tiện nghi còn khoe mẽ

Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ cười ha hả.

Tần Nhạc Minh gật đầu cười một tiếng:

- Đúng đấy, người ta đều là cha vợ dìu dắt con rể, đến anh chỗ này trái ngược, ngược lại thành con rể dìu dắt cha vợ

- Anh, anh không nghĩ lại chút hả?

Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ cười ha ha một tiếng, không tức giận ngược lại cười:

- Ha ha, điều này nói rõ hai người bọn anh cũng là mệnh cách tương hợp, mấy ngày trước anh đi gặp một lão thần tiên, người ta coi xong nói anh gặp nhiều quý nhân! Đặc biệt là người trước mắt này vô cùng quý khí

Mọi người cười ha ha một tiếng, cũng làm là một trò đùa.

- Trần Thương, sau khi đi thủ đô, có chuyện gì gọi điện thoại cho Nhị thúc của con, đừng làm như người xa lạ.

Tần Vĩnh Nghĩa hào hoa phong nhã, vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Không thể thiếu phiền phức Nhị thúc.

Tần Vĩnh Nghĩa nghe xong, bất đắc dĩ cười ha ha một tiếng:

- Chú ngược lại là thật hi vọng cháu có thể làm phiền chú, cũng có thể làm quý nhân của chứ

- Hiện tại, Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia bên kia chú cũng nghe nói tên của cháu, tiểu tử cháu cũng thật là lợi hại

Tần Vĩnh Nghĩa cũng là hệ thống vệ sinh, thế nhưng không ở bộ phận giám thị mà là ở người đứng đầu cấp dưới đơn vị Ủy ban Y tế Quốc gia Trung tâm Hợp tác và Trao đổi Quốc tế ủy Vệ Kiện, thời gian trước chuyện công ty VOLB còn náo loạn một trận, ông với tư cách Trung tâm Hợp tác và Trao đổi Quốc tế, tự nhiên đối với chân tướng của chuyện này hiểu rõ kỹ càng.

Thế nhưng cũng là vì hiểu rõ lại làm cho ông ngạc nhiên phát hiện, hóa ra người đầu tiên phát hiện chuyện này lại là cháu rể của ông

Công việc Trung tâm Hợp tác và Trao đổi Quốc tế chủ yếu chữ như kỳ danh, chính là tăng cường trao đổi và hợp tác lĩnh vực chữa bệnh trong và ngoài nước, đồng thời còn phải gánh chịu viện trợ chữa bệnh đối ngoại, cứu viện các loại một loạt công tác tương quan.

Có điều, chuyện này làm cho Tần Vĩnh Nghĩa đối với Trần Thương càng ngày càng tò mò, vì lẽ đó hôm nay cố ý chạy đến, chính là muốn nhìn người cháu rể này một chút

Đối với mọi người trêu chọc, Trần Thương bất đắc dĩ cười cười.

Trần Thương nói chuyện phiếm xong, mấy người cũng đều là đều nói một số việc, chủ yếu là phát triển của mọi người.

Căn bản không có tị huý Trần Thương.

Vị trí của Tần Nhạc Minh đoán chừng sẽ không biến động, Tần Vĩnh Nghĩa cũng vừa vặn đi lên không bao lâu.

Người một nhà cũng bắt đầu tư duy linh hoạt, liên quan tới tương lai phát triển thế nào,...

Đến cả tương lai phát triển của Trần Thương, mấy chú cũng đều thảo luận như thế nào như thế nào.

Điều này làm cho Trần Thương cảm động hết sức.

Cảm động cũng không phải là địa vị của họ cao bao nhiêu, mà là tấm lòng một phần liên tục bày mưu tính kế nghĩ biện pháp cho Trần Thương

Ngày hôm sau, Tỉnh Nhị Viện chính thức đi làm.

Mà Trần Thương đi xử lý thủ tục khoa y tế, nhận lấy bệnh viện bồi dưỡng các loại, làm tốt sự vụ tương quan.

Phòng khám ngoại trú cũng ngừng phòng khám bệnh của Trần Thương, chủ nhiệm phòng khám ngoại trú nhìn Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Trần, cậu không biết, hiện tại người treo số cậu càng ngày càng nhiều, tôi đoán chừng qua hai ngày lập tức lại là một phen phàn nàn

Lưu Ngọc nói sự thật, cô đều hơi tò mò, vì sao tỉ lệ tái khám Trần Thương cao như vậy, so với một vài chủ nhiệm uy tín lâu năm cũng cao

hơn.

Xử lý tất cả mọi chuyện xong, buổi tối Trần Thương mời bác sĩ y tá trong khoa cùng ăn bữa cơm.

Tất cả mọi người chờ mong Trần Thương cường thế trở về

- Vì khoa cấp cứu, cạn ly

- Vì chủ nhiệm Trần, cạn ly

- Một năm sau, chủ nhiệm Trần đưa chúng ta vào ở tòa nhà mới

Tất cả mọi người rất vui vẻ, đến mức mấy người Tiểu Lâm còn hơi lưu luyến không rời.

Tiểu đội cấp cứu đám người Trương Văn Phú, Vương Khải An, Vương Khiêm cũng cảm giác được lòng dũng cảm trên người nặng mấy phần.

Lần này đi một năm

Một năm sau, tạm biệt

...

...

Lúc này, bên trong trung tâm cấp cứu của bệnh viện thủ đô, hội nghị vừa mới kết thúc.

Ngô Đồng Phủ gọi Dư Dũng Cương lại:

- Chủ nhiệm Dư, chờ một chút, tôi có chuyện muốn bàn bạc với anh một chút.

Dư Dũng Cương mới chuyển từ bệnh viện bộ đội về, đã bị Ngô Đồng Phủ kéo đến trung tâm cấp cứu, là người cấp bậc nguyên lão ở nơi này.

Lúc ấy, Dư Dũng Cương là chủ nhiệm khoa chỉnh hình bệnh viện quân đội 3162, được coi là một mũi nhọn của bệnh viện lúc ấy, tới trung tâm cấp cứu mười mấy năm, trở thành chủ nhiệm thứ sáu của khoa cấp cứu, đã làm nhiều loại phẫu thuật cấp cứu.

------- &&-------

Cảm ơn các đh đã theo dõi truyện, nếu đh nào có lòng thì ủng hộ team dịch qua momo: 0355839111 (Vũ) nhé. Mỗi lượt donate 20k team sẽ bạo 1 chương qua ngày hôm sau.

Chương 880: Không Thể

Khác với những chủ nhiệm khoa khác, Dư Dũng Cương vẫn giữ phong cách của bệnh viện quân đội, quản lý khoa giống như quản lý quân đội, toàn bộ khoa cấp cứu thứ sáu đều phát ra mùi vị nghiêm túc và kỷ luật.

Vóc dáng Dư Dũng Cương trung bình, nhưng mà ông luôn rèn luyện cơ thể đều đặn, tóc ngắn giỏi giang vô cùng, lúc dơ tay nhấc chân đều mang theo một loại quả cảm.

Dừng người lại:

- Viện trưởng Ngô, có chuyện gì không?

Ngô Đồng Phủ nói:

- Trần Thương ở khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương muốn tới chỗ chúng ta học bổ túc, tôi chuẩn bị xếp cậu ấy vào khoa của các ông.

Dư Dũng Cương nghe xong, loại chuyện nhỏ này:

- Được, bảo cậu ấy vào khoa báo cáo là được.

Nói xong, Dư Dũng Cương vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi.

Ngô Đồng Phủ tiếp tục nói:

- Tôi muốn cho cậu ấy vào tổ cấp cứu của ông.

Vốn Dư Dũng Cương đã chuẩn bị rời đi bỗng nhiên lại dừng chân lại, theo bản năng nói câu:

- Điều này không thể được

Ngô Đồng Phủ lắc đầu một cái, ông cũng biết là như vậy.

Tổ đội cấp cứu của Dư Dũng Cương là thịt trong lòng ông ta, mỗi một thành viên đều là do ông tỉ mỉ chọn ra, hơn nữa rèn luyện bảy tám năm, kỹ thuật giỏi, rất thích hợp để cùng phối hợp cấp cứu, là đội mũi nhọn của cả bệnh viện.

Nghe Ngô Đồng Phủ muốn cho một nhân viên bổ túc vào, Dư Dũng Cương mới theo bản năng trực tiếp từ chối.

Ông không muốn để ý Ngô Đồng Phủ có phải viện trưởng hay không, ông cũng có nguyên tắc của mình.

Ngô Đồng Phủ tiện tay đưa một phần tài liệu cho Dư Dũng Cương:

- Đây là tài liệu của Trần Thương, ông xem một chút.

- Năm ngoái cậu ấy tham gia cuộc thi kỹ thuật Ngoại Khoa Tim, giành được hạng nhất, bây giờ là phó chủ nhiệm khoa cấp Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương, sau một năm trở về sẽ lên chức chủ nhiệm, năng lực của cậu

ấy là không thể nghi ngờ, dựa theo tin tức biểu hiện, cậu ấy tinh thông phẫu thuật Ngoại Khoa Tim, Ngoại Khoa Ngực, về phẫu thuật phổ ngoại cũng có xem qua, mà ngoại khoa phẫu thuật chỉnh hình tay đều được nhóm giáo sư Thang cho phép, tôi cảm thấy năng lực rất được

Đôi mắt Dư Dũng Cương kiên định, lắc đầu:

- Vậy cũng không được.

Ngô Đồng Phủ thở dài:

- Chủ nhiệm Dũng, cái tiểu tổ này của ông cũng phải dẫn người mà, một năm sau Trần Thương sẽ trở thành chủ nhiệm khoa cấp cứu, tôi cảm thấy nếu đi theo tiểu tổ của các ông sẽ rất tốt, có thể học được rất nhiều điều.

Dư Dũng Cương xoay người lại, nhìn Ngô Đồng Phủ:

- Viện trưởng Ngô, ông cũng biết nhiệm vụ của tiểu đội của chúng tôi, tùy tiện cho một người mới vào, không chỉ không có một chút ích lợi nào, ngược lại sẽ có hại tới vận hành của tiểu đội, đây không phải là chuyện gì tốt, tôi cảm thấy có thể đến chỗ của chủ nhiệm Tưởng.

Ngô Đồng Phủ cau mày, Tưởng Văn Thuỵ chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng mà tiểu đội của họ quá riêng lẻ, Trần Thương sẽ không học được nhiều thứ, mà tiểu đội của Dư Dũng Cương đã sắp xếp thành tiểu đội cấp cứu, đối với phần lớn phẫu thuật cấp cứu, đều có thể ứng phó độc lập, đây là điều quan trọng nhất

Ngô Đồng Phủ nhìn ra, Trần Thương đi con đường rất giống với Dư Dũng Cương, nếu không phải mình già rồi không chạy tuyến một được, mình cũng có thể tự mang

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nói:

- Tên nhóc này rất xuất sắc, như vậy đi trong ba ngày, nếu ông không hài lòng, thì ông đến tìm tôi

Dư Dũng Cương gật đầu, xoay người rời đi.

Ngô Đồng Phủ cau mày, cái tên bướng bỉnh này

...

...

Trước mắt Trần Thương còn chưa quá quen thuộc với đường ở thành phố, hơn nữa nghe nói kẹt xe ở thành phố rất nghiêm trọng, Trần Thương cũng bỏ ý nghĩ lái xe đi.

Hôm nay đã là thứ sáu, Trần Thương đặt khách sạn trước, bây giờ ở tạm khách sạn gần bệnh viện hai ngày, chờ cuối tuần sẽ đi xem nhà.

Nhắc tới đây Trần Thương cũng rất mong đợi về một năm tiếp theo

Xuống đường sắt cao tốc, từ nhà ga đi ra.

Nhìn bầu trời tối tăm, lại giống An Dương đến mấy phần...

Không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc

Dở khóc dở cười

Lúc này, bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

[Đinh! Nhiệm vụ chính của quyển thứ nhất kết thúc, khích hoạt quyển thứ hai: Hành trình học bổ túc

Yêu cầu của nhiệm vụ: Trung tâm cấp cứu của thành phố là trung tâm cấp cứu tốt nhất trong nước, một năm tiếp theo, chinh phục nơi này, trở thành một trong những bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nhất ở đây, trước mắt là hạng: 213]

Trần Thương nhìn hạng, hơi không tin

Mình giỏi như vậy, mà chỉ đứng thứ 213?

Quá không hợp lý

[Đinh! Hạng là tổng hợp từ hạng năng khiếu, chấm điểm theo tổng hợp đến tính toán, ở Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương anh xếp hạng: 25.]

Trần Thương im lặng.

Có lẽ anh biết đây là có ý gì.

Bây giờ mình mới làm hơn ba mươi ca phẫu thuật, nhưng mà chủ nhiệm nhà người ta làm mấy thập niên chẳng lẽ lại không phẫu thuật nhiều hơn mình?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không những không vui, ngược lại hơi vui vẻ.

Dù sao mình là tới để học, nếu như mọi người đều yếu hơn mình, thì mình tới làm gì?

Tới giả vờ B à?

Đông Dương còn chưa có giả bộ xong đâu...

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Trần Thương cũng bình thường trở lại.

Nơi này là thành phố, là trung tâm chữa trị của nhân dân cả nước, nơi này là hy vọng cuối cùng, nếu như nơi này không đủ giỏi, thì tới đây làm gì?

[Đinh! Hạng trước mắt là 213, vào top 200 có thể nhận được phần thưởng tương ứng!]

Trần Thương nhìn nhắc nhở của hệ thống, mặc dù không biết trình độ của top 200 là gì, nhưng mà học thêm vài kỹ năng thì chắc vẫn được?

Ra khỏi sân ga, Trần Thương nhìn nhiều người như vậy, anh đi về nơi ít người, chuẩn bị gọi xe, đi về khách sạn cất đồ trước, sau đó nhanh chóng đến bệnh viện báo cáo.

Hành lý của Trần Thương không nhiều, vốn định để hai ngày thu xếp tốt, thuê xong phòng rồi nói sau.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên âm thanh còi xe cứu thương vang lên, Trần Thương đột nhiên ngẩng đầu nhìn một đám người vây quanh trước mặt.

Trần Thương kinh ngạc một chút, vội vàng chạy tới

Đám người đông nghịt, mà lúc này, có hai người chạy từ xe cấp cứu xuống.

Hét lớn:

- Mau tránh ra

Sau khi Trần Thương đi tới, lập tức trợn tròn mắt.

Một cô gái nằm trên đất, khắp người đều là máu tươi

Mà xung quanh không có các dấu vết đánh nhau, tai nạn giao thông.... nào. Đây là có chuyện gì xảy ra?

Lúc này, mọi người xung quanh thảo luận ầm ĩ.

- Đang thật tốt tạo sao nhảy lầu chứ

- Đúng vậy, cô gái đó mới mấy tuổi chứ

- Nhiều nhất cũng chỉ ba mươi tuổi

Trần Thương ngẩng đầu nhìn một cái, nhảy từ trên xuống?

Cái này cao mười mấy mét?

Vết máu xung quanh đã chảy ra, Trần Thương lập tức cau mày, trong đầu xuất hiện bản đồ cơ thể bốn chiều.

Lượng máu chảy ra ít nhất cũng khoảng hơn 1000 ml, dựa theo hình dáng, chi dưới trong cơ thể chắc đã gãy xương đùi... Bây giờ chưa dùng hệ thống để kiểm tra, không cách nào có tin tức cụ thể được.

Nhưng mà, không có thể phủ nhận là nếu như không cầm máu, cho dù là nhảy lầu không tổn thương đến bộ phận và tổ chức quan trọng, cũng sẽ bị mất máu quá nhiều dẫn đến bị sốc mà chết

Nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt của Trần Thương thoáng chốc trở nên nghiêm túc

Hiện tại hình chiếu bốn chiều của anh không ngừng xác định vị trí chảy máu của người bệnh là ở đâu...

Chẳng lẽ là động mạch đùi?

Gãy xương xuyên thủng?

Rất có khả năng

Hoặc có thể là... Động mạch chủ ngực? Chảy máu trong khoang ngực?

Hay động mạch chủ bụng...

Có cần đến hỗ trợ không?

Chương 881: Thành Phố Lớn Chính Là Khác Biệt

Lúc này, hai nhân viên y tế đã bắt đầu chuẩn bị.

Trần Thương thoáng do dự

Tuy nhiên, chưa đầy vài giây sau, anh không kìm được bước chen vào đám đông.

Nhưng cảnh sát ngăn anh lại:

- Xin lỗi, không được đến gần

Anh nói nhanh:

- Tôi là bác sĩ! Tôi có chứng chỉ, tôi có thể giúp cô ấy

Hôm nay anh vừa mới nhận được thông báo, bác sĩ cần phải mang theo những giấy tờ quan trọng có liên quan đến bản thân, chẳng hạn như chứng chỉ hành nghề của bác sĩ, hoặc bản sao chứng chỉ hành nghề

Anh vội vàng tiếp:

- Tôi có giấy tờ kèm theo

Nói xong, Trần Thương nhanh chóng lấy cặp táp ra, từ trong túi lôi ra chứng chỉ hành nghề giao cho cảnh sát, sau đó đi thẳng vào

Hiện tại anh sợ nếu trễ một giây, người bệnh sẽ mất máu nhiêu hơn dẫn đến việc sơ cứu sẽ gặp trợ ngại lớn

Cảnh sát xem xét chứng chỉ của Trần Thương, thấy anh chen vào cũng không ngăn cản họ, họ chỉ cẩn thận thu xếp mọi thứ gọn gàng vào bảo đảm an ninh.

Lúc này, Dương Tuệ và Trương Viễn nhận ra tình trạng người bệnh cả hai đều toát mồ hôi lạnh

Hiện người bị thương đã qua cơn choáng, nhưng thở yếu, mạch cảnh vẫn còn đập đều nhịp nhàng, dao động như lúc đầu.

Nói thẳng ra người bị thương vẫn còn sống

Gấp rút phải mau chóng cầm máu

Trần Thương vội vàng nói:

- Trước tiên đưa người bệnh lên giường

Trương Viễn quay đầu lại liếc nhìn Trần Thương, ngạc nhiên một chút, cau mày hỏi:

- Anh là ai?

Anh không giải thích nhiều lời:

- Tôi cũng là bác sĩ, trước tiên nhấc lên đi, anh tới giữ chân, đồng nghiệp nữ kia, cô nắm chân, tôi ôm eo, cố gắng dùng hết sức.

- Người bệnh chảy máu quá nghiêm trọng, không thể kéo dài thời gian

Ba người gật đầu, nhanh chóng bắt đầu cố định di chuyển người bệnh

Nhưng vào lúc này, khi Trần Thương đang ôm lấy thắt lưng của người bệnh, vẻ mặt của anh đột nhiên thay đổi

- Bên trong người bệnh xương chậu đã gãy! Tình huống hơi khó khăn

Nghe thấy gãy xương chậu, mấy người nhất thời ngẩn ra

Sau khi được chuyển lên cáng, anh nhanh chóng nói:

- Hút sạch dị vật trong miệng và cho thở oxy

Lúc này trong đầu anh đã hình thành một kế hoạch theo hệ thống hoàn chỉnh

Đối với trường hợp gãy xương chậu nghiêm trọng không tính ổn định, thường kèm theo đa chấn thương, Trần Thương không thể không tuyệt vọng

Người bệnh hẳn là sẽ chết

Lại cảm nhận chỗ hai chân, vết gãy không rõ ràng, nhưng chắc có, đó chỉ là vết thương nhỏ, không thấy chảy máu động mạch đùi

Anh trực tiếp cầm cái kéo, một tay cắt bỏ quần áo của người bệnh, phần bụng và phần trên cơ thể lộ ra toàn bộ

Hai tay anh chạm vào cảm nhận

Gãy xương sườn

Tất cả xương đòn đều gãy

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Gãy xương đòn trái, gãy xương sườn trái loại thứ hai, thứ ba, thứ tư và thứ năm

Khoang ngực lộ ra vết thương, xương sườn đâm thủng khoang ngực… Có phải mạch máu chủ trong lồng ngực bị tổn thương?

Liệu có tổn thương các cơ quan trong vùng bụng

Điều này không quan trọng, điều quan trọng là cầm máu

Cấp cứu trước, giữ lại mạng trước đã

Lúc này, nữ bác sĩ đã lấy sạch dị vật trong miệng bỗng la lên:

- Khó thở

Anh thấy tiếng ho sặc sụa và máu trào ra

Anh hít sâu một hơi, hình ảnh chiếu bốn chiều trong đầu không ngừng suy diễn.

- Chuẩn bị đặt nội khí quản

Người phụ nữ làm rất thành thạo, việc đặt nội khí quản cũng rất trơn tru, người đàn ông cầm ống thở xuống và nhanh chóng cho thở oxy

Lúc đó, người đàn ông cũng đã sơ cứu trước cho nữ người bệnh

Ba người họ thật ra trong lòng hơi bất an, lúc này không ai có thể đảm bảo họ sẽ cứu được

Gãy xương chậu nặng là một trong ba nguyên nhân chính gây tử vong trong các vụ tai nạn, chỉ đứng sau chấn thương sọ não và chấn thương lồng ngực

Tuy nhiên, người bệnh cũng có vết thương ở ngực, về cơ bản khả năng tử vong lên tới 90%.

Cho dù Trương Viễn và Dương Tuệ không thừa nhận, thì trong lòng họ đã đánh dấu cái chết cho người bệnh rồi

Nhưng mà một nhân viên cấp cứu, trừ khi tất cả các phản xạ thở và nhịp tim của GCS3 không còn, trong các tình huống khác, bạn phải cố gắng cứu

Lúc này,

Hiện xương sườn đâm thủng màng phổi và máu không ngừng chảy ra

Chắc chắn là do tổn thương các mạch máu lớn trong lồng ngực.

Mở ngực để cầm máu?

Nghĩ đến đây, Trần Căng vội nói:

- Chuẩn bị mở ngực cầm máu

Vẻ mặt của Trương Viễn và Dương Tuệ đột ngột kinh hoảng?

- Mở lồng ngực?

Trần Thương gật đầu:

- Hiện tại người bệnh đã bị đứt động mạch chủ ngực, nếu không cầm máu bây giờ, cho dù anh không làm cũng sẽ chết

Nói xong, anh ta nhìn Trương Viễn:

- Thiết lập đường tĩnh mạch, hai cái

Trương Viễn vội vàng gật đầu, không biết vì sao lúc này, anh chợt nghĩ lời nói Trần Thương rất có sức thuyết phục

Hơn nữa, toàn bộ ý tưởng của Trần Thương rất rõ ràng

Đây là kế hoạch điều trị ABCDEF của Mcmurtry.

- Đã sắp xếp xong

Trương Viễn lập tức nói.

Trần Thương gật đầu, cấp tốc gọi:

- Bù nước

Lúc này, Dương Tuệ mang theo thùng cứu hộ xuống tới, cô nhìn Trần Thương nói:

- Lên xe trước

Anh gật đầu

Ngay lập tức chính tài xế đẩy giường, cùng mấy người phối hợp đưa người bệnh lên xe cấp cứu

Sau khi đưa lên, hai mắt anh tỏa sáng

Xe cấp cứu loại B

Có nghĩa là, loại cứu hộ và giám sát, hầu hết bệnh viện của anh chỉ là xe cứu thương loại A bình thường

Loại xe cấp cứu giám sát cứu hộ này có nhiều trang thiết bị y tế hơn loại, chẳng hạn như thiết bị truyền điều áp, giảm ép lồng ngực, máy thở, v.v...

Nếu là xe cứu thương loại C, anh ước tính mình có thể trực tiếp thực hiện làm phẫu thuật

Trên xe, mọi người đã cố định người bệnh

Trần Thương quay lại, đột nhiên nhìn thấy bộ điều khiển siêu âm, anh kinh ngạc hỏi

- Đây là gì?

Trương Viễn không khỏi tự hào nói:

- Bộ điều khiển sóng siêu âm B từ xa 5G

- Có thể điều khiển công nghệ cấp cứu từ xa không sai xót

- Trung tâm cấp cứu của chúng tôi hiện có 12 xe cấp cứu 5G

Trần Thương giật mình kinh ngạc

Trình độ này quá cao

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy thứ này anh càng vui mừng hơn

Hiện tại có lẽ có nhiều phương pháp cấp cứu hơn.

Lúc này, màn hình điện tâm đồ đã hoàn tất kết nối với người bệnh.

Ngay sau khi liên kết được thực hiện, âm thanh cảnh bảo vang lên dồn dập.

Có thể thấy huyết áp tâm thu của người bệnh lúc này nhỏ hơn 75

Cô gái nhỏ vốn đã gầy gò, lại mất nhiều máu đã đến mức nguy kịch bấp bênh

Nếu anh không phản ứng nhanh chóng, nỗ lực cứu hộ có thể thất bại trong tức khắc

Cùng lúc, Trương Viễn đã nhanh chóng liên hệ với trung tâm cấp cứu

Sau khi Dư Dũng biết được tình hình, anh ấy lập tức yêu cầu:

- Bật điều khiển từ xa lên

Trong văn phòng trung tâm cấp cứu, anh nhanh chóng khởi động điều khiển từ xa, sau khi kết nối xe cứu thương, các chỉ số khác nhau xuất hiện trên màn hình đa tham số đều được đồng bộ hóa, camera trực tiếp quay lại hình ảnh phía trước

Sau khi Trương Viễn nhìn thấy kết nối, trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh bên kia, lập tức vui mừng.

Chủ nhiệm Dư, đây chính là người tin cậy của họ.

- Chủ nhiệm, nghi ngờ bệnh nhân gãy xương chậu nghiêm trọng, kèm theo gãy xương quai xanh bên trái, xương sườn thứ hai bên trái... Bây giờ...

Sau khi Trương Viễn báo cáo tình huống, Dư Dũng lập tức nhíu mày.

Nếu như dựa theo các dấu hiệu sinh mạng thì lựa chọn hàng đầu lúc này là cầm máu bên trong lồng ngực.

------- &&-------

Cảm ơn các đh đã theo dõi truyện, nếu đh nào có lòng thì ủng hộ team dịch qua momo: 0355839111 (Vũ) nhé. Mỗi lượt donate 20k team sẽ bạo 1 chương qua ngày hôm sau.

Chương 882: Đây Là... Kỹ Thuật REBOA?

Nhưng mà, trước khi làm điều này, cần phải chắc chắn trong ổ bụng có chảy máu hay không, hoặc là xương chậu có ra máu không

Nghĩ tới đây, Dư Dũng Cương không hơi do dự nào nói:

- Chuẩn bị siêu âm từ xa

Mà bên này Trần Thương cũng đột nhiên nói:

- Chuẩn bị liên lạc siêu âm từ xa

Tiếng của hai người vang lên cùng lúc, lập tức khiến họ kinh ngạc một chút.

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc kinh ngạc.

Rất nhanh, bác sĩ siêu âm bắt đầu dựa theo hình ảnh tầm xa khống chế cần điều khiển, hình ảnh bộ ngực của người bệnh không ngừng xuất hiện trên màn hình lớn.

Trần Thương nhìn thấy cái điều khiển này, hình ảnh bên kia cũng bắt đầu xuất hiện, lập tức hơi mới lạ.

Thời đại 5G đến, ảnh hưởng quá lớn đến cấp cứu.

Đối với rất nhiều người bệnh trước kia không có cách nào cấp cứu mà nói, tỷ lệ cấp cứu thành công đã tăng lên rất nhiều.

Ít nhất trình độ điều khiển xa như vậy, chỉ huy hiện trường, lúc này đã tăng hiệu suất lên rất nhiều

Bên này, hình ảnh không ngừng truyền đến.

Rất nhanh hình ảnh bên trong lồng ngực xuất hiện, chẳng qua là... Một màn này khiến tất cả mọi người hơi kinh ngạc một chút

Bên trong lồng ngực không chảy máu nhiều

Như vậy... Là ổ bụng?

Trần Thương vội vàng nói:

- Làm kiểm tra FAST ở bụng

Bên kia bác sĩ siêu âm tầm xa nghe xong, vẻ mặt cũng trắng bệch

Chỉ chốc lát sau, hình ảnh trong nháy mắt xuất hiện.

Trần Thương lập tức vui mừng

- Kiểm tra FAST ở bụng dương tính, chảy máu trong ổ bụng

Bây giờ, chỗ máu chảy ra đã được xác định.

Trần Thương còn chưa bỏ qua, anh vội vàng nói:

- Kiểm tra xương chậu

Nhìn cần điều khiển, Trần Thương không nhịn được ngạc nhiên mừng rỡ.

Có thiết bị như vậy, bác sĩ cấp cứu cũng không cần học kỹ thuật siêu âm nữa

Trần Thương biết xem phim, nhưng mà anh không biết làm kiểm tra

Đừng tưởng rằng siêu âm là chỉ cần bôi loạn lên là xong, như vậy quá đơn giản, độ sâu, phúc độ... Vân vân đều cần sự chính xác

Giờ phút này, Trần Thương biết, ổ bụng chảy máu, chắc chắn không thể mổ bụng.

Mổ bụng vào lúc này, chỉ tăng thêm tổn thương, thậm chí tạo ra tổn hại càng lớn hơn

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một cách

Hồi phục động mạch chủ thuật ngăn cầu

Cũng chỉ có kỹ thuật REBOA

Nếu nơi này có kỹ thuật siêu âm, không phải là đúng lúc có thể sử dụng REBOA à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng hỏi:

- Có REBOA không?

Trương Viễn và Dương Tuệ lập tức kinh ngạc một chút

REBOA?

Loại kỹ thuật này... Trong nước có bao nhiêu chứ?

Hai người không nhịn được cười khổ một tiếng.

Nhưng mà sau khi Dư Dũng Cương nghe đến từ đơn này, trước mắt lập tức sáng lên.

Đúng vậy

Lúc này, sử dụng REBOA có thể là cách phù hợp nhất.

Đối với loại động lực học chảy máu không ổn định và gãy xương chậu này, sử dụng REBOA là lựa chọn hợp lý nhất.

So với mở ngực vá động mạch chủ độ đáng tin tăng gấp đôi

Nhưng mà...

Cái kỹ thuật là này vào tháng trước khi ông Melbourne học bổ túc HEMS mới học được.

Cho đến bây giờ, trên thế giới cũng chỉ có mấy đoàn đội trong bệnh viện ở Luân Đôn, Melbourme và HEMS làm ngăn cầu hồi phục động mạch chủ REBOA

Độ khó của phương pháp này rất cao

Hơn nữa... Quan trọng nhất chính là, trong nước dường như vẫn thông dụng

Ngay cả Balloon Cathter cũng không có thì làm gì được?

Dư Dũng Cương không nhịn được nói:

- Không có REBOA, nhưng mà bây giờ chúng ta liên lạc với Luân Đôn rồi, có thể sẽ phái người đi học loại kỹ thuật này

- Mổ ngực đi

Đúng là lúc này, chắc chắn phải mở ngực vá động mạch lớn lại, cứ như vậy, có thể trực tiếp cầm máu của động mạch lớn bên trong lồng ngực.

Chỗ tốt như vậy cũng rất rõ ràng, chính là cầm máu khẩn cấp có thể cung cấp máu cho động mạch vành, buồng phổi, não bộ, nhưng mà tất cả khí quan ở cơ hoành có thể sẽ bởi vì thiếu máu mà xuất hiện nhiều bộ phận suy kiệt

Bây giờ

Vấn đề xuất hiện

Nếu như không cầm máu, nhiều cơ quan nội tạng có thể sẽ bởi vì thiếu máu mà xuất hiện trạng thái suy kiệt, người bệnh cũng sẽ bởi vì chảy máu nhiều mà dẫn đến chết

Mà nếu như cầm máu, dựa theo thời gian cầm máu lúc này, chỉ có 30 phút, hơn nữa, còn có thể tăng thêm tổn thương, tăng thêm lây nhiễm, cùng lúc đó thời gian thiếu máu quá dài sẽ dẫn đến nhiều bộ phận suy kiệt.

Lúc này, Dư Dũng Cương hơi tiếc hận

Đúng lúc đó, Dư Dũng Cương chợt phát hiện một vấn đề

Phản ứng của bù dịch hơi kém

Huyết áp căn bản không có bất kỳ dấu hiệu tăng trở lại

Huyết áp < 90mmHg

Dư Dũng Cương không nhịn được nắm chặt tay, nếu như lúc này có kỹ thuật REBOA thì tốt biết bao

Nếu như kỹ thuật REBOA có thể được đưa vào sớm, có lẽ người bệnh còn có thể cứu được?

Đúng lúc đó, Trần Thương đột nhiên nói:

- Siêu âm, chuẩn bị xác định vị trí

Một câu nói này lập tức dọa mọi người sợ hết hồn

Cái gì mà siêu âm xác định vị trí

Vừa rồi, Trần Thương không chút do dự học phẫu thuật ngoại khoa ngực cấp 3: Thuật phẫu thuật ngăn cầu hồi phục động mạch chủ REBOA

Đây là tham gia phẫu thuật ngoại khoa ngực, cấp bậc phẫu thuật không cao, nhưng mà độ khó rất lớn

Sau khi tốn 11 điểm kỹ năng, Trần Thương thuật ngăn cầu hồi phục động mạch chủ REBOA trực tiếp tăng đến cấp đại sư

Sau đó anh cầm ống châm cứu lên, ống tiểu, ống tiêm... Chế tạo ra một quả Balloon đơn giản

Dương Tuệ và Trương Viễn nhìn vật trong tay Trần Thương, hơi kinh ngạc

- Đây là...

- Mẹ nó, đây là REBOA tự chế?

Ngay cả Dư Dũng Cương đang ở bệnh viện cũng ngẩn ra

Cái này... Cái này cũng được à?

Nhìn anh cầm kim châm cứu chế tạo ra REBOA, tất cả mọi người đều không nhịn được lau mồ hôi một cái

Cái này có thể được không?

Lúc này, Trần Thương rút chút nước muối sinh lý

Sau đó nhìn về phía màn hình lớn nói:

- Tôi nói siêu âm chỗ nào, thì anh siêu âm chỗ đó nhé

Bác sĩ siêu âm do dự một chút, mình có nên nghe cậu ta nói không?

Mặc dù cậu ta nhìn rất dọa người, thật trâu bò...

Nhưng mà, bác sĩ siêu âm nhìn Dư Dũng Cương một cái.

Dư Dũng Cương đột nhiên cũng mong chờ, nói thật, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy có người trong nước sử dụng REBOA

Hơn nữa còn là REBOA tự chế

Có loại cảm giác rung động không nói nên lời... Còn có ngạc nhiên và mừng rỡ

Trần Thương bắt đầu chỉ huy

Anh cần Balloon châm vào làn da trước ngực của người bệnh, đặt Balloon ở khu I, cũng chính là nơi xa cách động mạch chủ

Nơi này có thể phòng ngừa hiệu quả ổ bụng chảy máu.

Đúng lúc đó, Trần Thương đã dựa theo biểu hiện siêu âm, trực tiếp đẩy kim đẩy vào

Sau khi Balloon đi vào, Trần Thương bắt đầu đẩy chất lỏng vào

Trần Thương nói:

- Tốt lắm

Theo lời Trần Thương xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn

Thuật ngăn cầu hồi phục động mạch chủ thành công?

Qua một lúc lâu

Lượng máu chảy ra quả nhiên ít đi

Ngay sau đó huyết áp người bệnh bắt đầu tăng trở về

Dư Dũng Cương lập tức xúc động không thôi!

Thật sự thành công ư?

- Huyết áp tâm thu tăng trở lại đến 90! Huyết áp hiện tại: 90/60 mmHg

Bên trong phòng cấp cứu số sáu của trung tâm cấp cứu, bác sĩ Hà Trúc Vũ ngạc nhiên hô to một tiếng

Huyết áp tâm thu đến 90 mmHg là một bước ngoặt

Huyết áp này đã có thể thỏa mãn vận chuyển máu cơ bản cho cơ thể.

------- &&-------

Cảm ơn các đh đã theo dõi truyện, nếu đh nào có lòng thì ủng hộ team dịch qua momo: 0355839111 (Vũ) nhé. Mỗi lượt donate 20k team sẽ bạo 1 chương qua ngày hôm sau.

Chương 883: Dư Dũng Cương Tiếc Hận

Nghe thấy một tiếng kinh hô này, Dư Dũng Cương cũng lấy lại tinh thần đến

Anh ta chẳng thể nghĩ tới cái người trẻ tuổi xa lạ này lại có thể hoàn thành một lần thao tác REBOA bên ngoài bệnh viện

So sánh phẫu thuật bên ngoài bệnh viện với tiến hành REBOA dưới phụ trợ của máy móc trong viện là chênh lệch rất lớn.

Mà Trần Thương thông qua kim châm cứu, ống tiểu... Mấy thứ tự chế giản này dị động mạch chủ Balloon thật sự hoàn thành ngăn chặn động mạch chủ.

Dư Dũng Cương không thể không kinh ngạc.

Trước phương diện kỹ thuật mà nói, chỉ nói một hạng kỹ thuật hoàn thành siêu âm này, đã là rất đáng gờm rồi.

Dư Dũng Cương bất đắc dĩ nhéo nhéo mũi, để cho mình tỉnh táo lại.

Vội vàng gọi nhân viên công tác bên cạnh:

- Khoa truyền máu khẩn cấp phối máu
- Chuẩn bị phòng phẫu thuật số 1
- Tiểu tổ cấp cứu số 1 chuẩn bị phẫu thuật
-...

Y lệnh liên tục truyền ra, cấp cứu là cái gì, là mỗi người quản lí chức vụ của mình

Nhân viên ngoài viện cần làm là ổn định lại các dấu hiệu sinh mệnh của người bệnh, cố gắng chuyển người bệnh an toàn đến bệnh viện.

Kế tiếp cần phải làm là giao cho nhân viên cấp cứu nhanh chóng tiến hành cấp cứu, không quan tâm là thông qua thủ đoạn gì, giữ lại sinh mệnh người bệnh.

Nói đơn giản một chút, ngoài viện thì tương đương với kéo sự sống của người bệnh, đưa đến bệnh viện, tiếp đó thông qua cấp cứu bảo vệ tính mạng người bệnh, đưa cho phòng ban tương quan chữa khỏi cho người bệnh

Đây chính là nhiệm vụ của khoa cấp cứu

Đây cũng là giá trị tồn tại chính của toàn bộ trung tâm cấp cứu của bệnh viện.

Bên này, Dương Tuệ và Trương Viễn nhìn động mạch chủ Balloon trong tay Trần Thương, bất đắc dĩ nói:

- Đến cái này... Đồ chơi? Trong nước chúng ta không làm được?

Hoàn toàn chính xác

Trong mắt Trương Viễn, hình như... Thật không khó...

Lúc đầu tuần, chủ nhiệm Dư tự mình chiếu lên Power Point, giải thích đây là kỹ thuật cấp cứu ngoài viện nước ngoài ít có dẫn trước: Phẫu thuật ngăn chặn khôi phục động mạch chủ Balloon

Chuẩn bị qua một thời gian ngắn phái người ra ngoài học tập một chút.

Lúc ấy, sau khi nhìn thấy kỹ thuật tất cả mọi người cực kỳ kinh hỉ, bởi vì kỹ thuật này xuất hiện đối với người bệnh thật sự là ý nghĩa phi phàm.

Lúc ấy, Trương Viễn càng là kinh động như gặp thiên nhân, xúc động kỹ thuật lạc hậu...

Thế nhưng lúc này nhìn thấy "Động mạch chủ Balloon phiên bản dã ngoại" trong tay Trần Thương thì bất đắc dĩ thở dài.

Hóa ra cũng có thể làm như vậy.

Xem ra chính mình đánh giá cao cái gì Luân Đôn, Melbourne...

Trở về mình cũng phải nghiên cứu một chút, nói không chừng có thể lập công

Bên này, Trần Thương nhìn các dấu hiệu sự sống của người bệnh, bất đắc dĩ nói:

- Tăng lớn lưu lượng oxy, quá độ thông khí! Chuẩn bị tuyến thượng thận Corticosteroid

Vào giờ phút này, Trần Thương nghiễm nhiên đã thành là quan chỉ huy hiện trường.

Dù sao xương chậu học động lực máu chảy không ổn định cấp cứu người bệnh gãy xương, độ khó rất lớn.

Bên này, Trần Thương không ngừng truyền đạt các loại y lệnh

Mà trình độ thao tác của Trương Viễn và Dương Tuệ rất là thành thạo

Điều này làm cho Trần Thương hơi hài lòng.

Hai người này kiến thức cơ bản thật là vững chắc.

Có một đám trợ thủ như vậy, thật là một chuyện rất vui vẻ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy nhóm người Vương Khiêm cần phải cố gắng thêm một chút.

Cái này không so không biết, so sánh giật mình.

Tùy tiện một bác sĩ nhỏ mà kiến thức cấp cứu cơ bản đều vững chắc như thế, không chút hoang mang.

Ước chừng qua mấy phút, tất cả các thao tác cắm quản, cấp cứu, cầm máu, bù dịch... cho người bênh đều đã hoàn thiện.

Nói cách khác có thể xuất phát

Thế là, Trần Thương nhìn hai người:

- Trên đường chú ý lồng ngực chảy máu, vừa rồi tôi nhìn thấy bên trên siêu âm có chỗ bị chảy máu, hơn nữa xương sườn thứ hai và thứ ba có đâm vào màng tim, chắc chắn phải cẩn thận, đừng tổn thương động mạch vành! Khi phẫu thuật mở ngực, lựa chọn tốt nhất dưới xương ức, bởi vì nơi này tính kết cấu xương tốt nhất, hơn nữa có thể đồng thời phẫu thuật ngực và bụng, giảm bớt nhiều phẫu thuật mở miệng nguy hiểm

Trần Thương nói dứt lời sau đó đứng dậy xuống xe cấp cứu

Ngay lúc này, Trần Thương xoay người lần nữa nói câu:

- Hai người cực kỳ ưu tú

Nói xong, Trần Thương xúc động một tiếng xuống xe.

Để lại hai người Dương Tuệ và Trương Viễn đầy ngơ ngác.

Trương Viễn do dự một lát:

- Anh ta thật trâu bò

Dương Tuệ đờ đẫn gật đầu:

- Cũng rất đẹp trai

Trương Viễn sững sờ:

- Đẹp trai có tác dụng gì?

Dương Tuệ nhìn thoáng qua con số ổn định bên trên điện tâm đồ, lúng ta lúng túng tự nói:

- Đẹp trai có thể thêm điểm cho trâu bò

Tài xế Nhạc nổ máy xe, tiêu sái rời đi

Trần Thương nhìn cái này xe cứu loại B này, công nghệ 5G cao bao trùm kỹ thuật, thủ đoạn điều khiển siêu âm từ xa... Kỹ thuật vững chắc ngoài viện của nhân viên tuyến một, bất đắc dĩ xúc động một tiếng

Thành phố lớn chính là không giống nhau

Lúc nào có thể chuyển kỹ thuật như vậy về tới Đông Dương, xây dựng một mạng lưới cấp cứu bao trùm toàn bộ thành phố An Dương

Trần Thương nghĩ rất xa, thậm chí nghĩ đến có một ngày công trình cấp cứu phủ kín toàn quốc, chế tạo thành một cái mạng lưới cứu viện khẩn cấp số một toàn thế giới, lợi từ xa

Ngẫm lại đều cảm thấy hơi kích động

Xe cấp cứu lái ra, Trương Viễn bỗng nhiên nhìn thoáng qua Trần Thương nguyên chỗ nhìn chính mình.

Bỗng nhiên nói:

- Dương Tuệ, có phải anh ta vừa rồi khen ngợi chúng ta hay không?

Dương Tuệ sững sờ:
- Khen tôi, nói tôi cực kỳ ưu tú
Trương Viễn liếc mắt:
- Rõ ràng là khen tôi
Dương Tuệ:
- Anh đã già đầu như vậy rồi mà còn tranh với phụ nữ như tôi, biến thái
- Cô nhìn người ta một chút, mười bước cứu một người, xong chuyện phủi áo đi, cô và tôi tranh công lao làm gì...
- Đúng rồi, anh ghi nhớ lời nói vừa rồi của anh ta chưa? Tôi nghe được một câu cuối cùng, mấu câu phía trước đều quên rồi
Dương Tuệ nhìn thoáng qua Trương Viễn.
...
...
Sau khi Trần Thương xuống xe, mọi người thấy xe cấp cứu rời đi, cũng đều tản đi.
Mà bên này, lúc Trần Thương đang muốn rời đi bỗng nhiên nghe thấy một giọng nam vang lên.
- Trần Thương
Trần Thương quay người, lập tức nhìn thấy cảnh sát kia hơn ba mươi tuổi nhìn chính mình, lập tức mới phản ứng mình quên lấy lại đồ
- Ngại quá, có chút thất thần, quên mất
Trần Thương tranh thủ thời gian nhận túi xách và vali hành lý, nói một tiếng cảm ơn.
Cảnh sát kia cũng là cười nói:
- Không cần khách khí! Tôi cũng phải cám ơn cậu.
Trần Thương gật đầu, hỏi thăm một chút rồi đứng dậy rời đi.
Đi qua một phen giày vò như thế, thời gian đã không còn sớm, đến mười một giờ rưỡi.
Trần Thương đoán hiện tại đi khoa y tế bệnh viện cũng đã tan việc, buổi trưa nghỉ ngơi một chút, buổi chiều rồi nói sau.
Mà bên này, Dư Dũng Cương liên hệ phòng phẫu thuật, làm tốt các công tác chuẩn bị tiếp nhận bệnh người bệnh, sau đó lập tức nhớ tới một chuyện
Tên tiểu tử kia là ai?
Anh ta kém chút quên hỏi tới
Loại kỹ thuật khôi phục ngăn chặn tính động mạch chủ Balloon này là có thể tới bệnh viện trao đổi một chút.

Dù sao... Dư Dũng Cương anh cũng chỉ lúc mở hội nghị ở Luân Đôn, thử qua một lần.

Nghĩ tới đây, anh vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho Trương Viễn.

- Trương Viễn, người trẻ tuổi vừa rồi có còn ở đó hay không?

Trương Viễn lắc đầu:

- Sau khi người bệnh ổn định lại, anh ta đã đi rồi.

----------&&----------

Cảm ơn đạo hữu lathavi đã đẩy kim phiếu cho truyện, nếu đh nào có lòng thì ủng hộ team dịch qua momo: 0355839111 (Vũ) nhé. Mỗi lượt donate 20k team sẽ bạo 1 chương qua ngày hôm sau.

Chương 884: Chủ Nhiệm, Tôi Cũng Biết, Để Tôi Dạy Cho Anh

Trương Viễn nói một câu lập tức khiến Dư Dũng Cương tiếc hận thật lâu

Hối hận muốn chết

Lần trước anh ta và chủ nhiệm Hiệp Hòa Vương thảo luận về kỹ thuật này, yếu tố chính cũng thảo luận ra, thế nhưng... Luôn cảm thấy thiếu một chút cái gì.

Nước ngoài những cái tổ chức chữa bệnh vệ sinh kia đối với phẫu thuật kiểu mới vô cùng keo kiệt.

Mặc dù mặt ngoài làm các loại buổi họp báo kỹ thuật hừng hực khí thế vân vân...

Thật ra xét đến cùng đơn giản là bán đồ xí nghiệp chữa bệnh, kỹ thuật hạch tâm chân chính anh cũng không chắc chắn có thể học được.

Kết quả là còn phải tự mình đi chỗ đó phỏng đoán lại.

Vì vậy, Dư Dũng Cương vừa rồi rồi còn mừng thầm, gặp phải một người trẻ tuổi có thể là du học sinh về nước, có thể trao đổi một phen, không ngờ còn bỏ lỡ.

Dư Dũng Cương bất đắc dĩ nói câu:

- Cậu không hỏi xem cậu ta tên gì? Phương thức liên lạc à?

Đúng, Dương Tuệ cũng ở đây, hôm nay sao cô ấy lại không phạm hoa si? Hỏi thăm điện thoại gì?

Trương Viễn khụ khụ một tiếng, nhịn xuống không cười, Dương Tuệ cũng vỗ trán một cái, xúc động vạn phần

Đúng

Sao hôm nay tôi lại căng thẳng như vậy?

Tôi là một nữ thanh niên lớn tuổi độc thân lại có loại phẩm chất thận trọng xa xỉ này, có cơ hội lại còn bỏ lỡ! Có còn muốn gả đi hay không?

Trương Viễn cũng không ngờ chủ nhiệm Dư ngày bình thường xụ mặt giờ lại biết nói đùa như vậy, thực là hiếm thấy

Chẳng lẽ người trẻ tuổi vừa rồi kia có chỗ nào thần bí?

Tò mò, Trương Viễn bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm... Tìm anh ta có chuyện gì à?

Dư Dũng Cương tiếc hận nói:

- Tôi còn muốn trao đổi với cậu ta một chút về hồi sức tắc bóng nội khí quản của động mạch chủ, tôi thấy cậu ta làm rất tốt, muốn trao đổi học tập một chút.

Nghe thấy chủ nhiệm Dư nói như vậy, Trương Viễn lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm, tôi xem là biết làm rồi, tôi trở về dạy anh

Hoàn toàn chính xác, vừa rồi anh ta nhìn rõ ràng, rất đơn giản, anh ta cảm thấy nếu mình luyện nhiều thêm mấy lần cũng có thể làm được, không phải chỉ giống với châm cứu à?

Dư Dũng Cương lập tức sững sờ:

- Cậu biết?

Trương Viễn gật đầu:

- Nhìn hiểu rồi! Tôi ngay bên cạnh

Bỗng nhiên Dư Dũng Cương lại dấy lên mấy phần chờ mong:

- Phẫu thuật xong cậu đến biểu diễn một lượt rồi mới tan làm.

Trương Viễn lập tức bắt đầu vui vẻ, rốt cuộc anh cũng có cơ hội ra tay trước mặt chủ nhiệm rồi?

- Không thành vấn đề! Tôi làm không tốt tôi không tan làm

...

...

Dọc theo đường đi, chuyện để Trương Viễn và Dương Tuệ vui vẻ nhất chính là, tình huống người bị thương coi như ổn định, thuận lợi đến bệnh viện trung tâm cấp cứu, bên này tất cả nhân viên y tế nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị lu bu với công việc.

Cho dù là phẫu thuật ngăn chặn động mạch chủ Balloon để cầm máu, cũng không thể vượt qua 1 giờ, cho nên vẫn là chắc chắn phải mau chóng hoàn thành phẫu thuật

Những người này sớm đã thành thói quen công việc cấp cứu căng thẳng có thứ tự, duy nhất điều hòa là tại khi người bệnh ổn định, nói đùa một chút với đồng nghiệp.

Loại cuộc sống này, mặc dù căng thẳng, nhưng cũng phong phú.

Người bệnh được đẩy tới, cấp tốc bắt đầu công việc cấp cứu.

Khoa kiểm nghiệm nhanh chóng hoàn thành kiểm tra các chỉ tiêu, mà trung tâm phối máu cũng bắt đầu chuẩn bị truyền máu.

Nếu như người bệnh bị thương vô cùng nghiêm trọng, không kịp kiểm tra máu, hoặc là cấp cứu ngoài viện, có thể sẽ trực tiếp sử dụng nhóm máu O đến truyền máu khẩn cấp.

Có điều, phàm là có thể đưa đến bệnh viện, đại đa số sẽ không gấp gáp như thế.

Giống như dây chuyền sản xuất vậy, người bệnh nhanh chóng hoàn thành các loại công tác xong, đưa đến phòng phẫu thuật.

Rốt cuộc Trương Viễn và Dương Tuệ có thể nhẹ nhàng thở ra

Công việc của họ đã hoàn thành, tiếp xuống sẽ giao cho các đại lão.

Cũng chính là lực lượng cấp cứu hạch tâm của phòng cấp cứu thứ sáu.

Chủ nhiệm Dư khẩn cấp tổ chức tiểu tổ cấp cứu phẫu thuật.

Họ là mũi nhọn của phòng cấp cứu thứ sáu.

Mộng tưởng của Trương Viễn chính là gia nhập trong đó, trở thành một phần tử trong đó.

Phòng cấp cứu thứ sáu có năm tiểu tổ cấp cứu, những người mới như Trương Viễn Dương Tuệ này, sẽ ở tiểu tổ cấp cứu thứ năm.

Trương Viễn và Dương Tuệ hâm mộ nhìn mọi người tiến về phòng phẫu thuật, mặt lộ vẻ ao ước.

- Đi thôi, mời cô ăn cơm hộp

Trương Viễn cười cười, nói với Dương Tuệ.

Dương Tuệ liếc mắt một cái:

- Cắt... Keo kiệt, chị mời chú ăn đồ ngon

Lúc này, Dư Dũng Cương bỗng nhiên đi ra nói:

- Trương Viễn, cậu cùng đi theo phẫu thuật đi, cậu hiểu rõ người bệnh một chút.

Trương Viễn nghe xong lời chủ nhiệm nói, lập tức kinh hỉ vạn phần, chủ nhiệm muốn dẫn tôi phẫu thuật à?

- Được thưa chủ nhiệm

Nói xong, hấp tấp hướng đi vào phòng mổ.

Trương Viễn mới 30 tuổi, chính là trong lúc học kỹ thuật, đi theo đám đại lão này phẫu thuật, nhất định có thể đề cao rất nhiều

Không ngờ chủ nhiệm coi trọng mình như vậy

Dư Dũng Cương không thích nói chuyện, chẳng qua là trước phẫu thuật nói câu:

- Xuống phẫu thuật, cậu biểu diễn một lượt kỹ thuật REBOA cho mọi người.

Trương Viễn gật đầu

Phẫu thuật bắt đầu, đối mặt với xương chậu bị gãy và cơ quan nội tạng trong ổ bụng bji rạn nứt, xương sườn nhiều chỗ gãy... thân ngực bụng kết hợp thương hoạn, tất cả mọi người là đánh tới mười hai phần coi trọng

Dư Dũng Cương cầm dao phẫu thuật, khi do dự bắt đầu xử lý như thế nào.

Bỗng nhiên Trương Viễn vang nhớ đến lời của Trần Thương, bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm, biểu hiện bên trên siêu âm trong lồng ngực của người bệnh có tán ở điểm chảy máu, hơn nữa xương sườn số hai và xương sườn số ba đâm vào màng tim, chắc chắn phải cẩn thận, đừng tổn thương động mạch vành

- Khi phẫu thuật mở ngực, lựa chọn tốt nhất dưới xương ức, bởi vì nơi này kết cấu xương tốt nhất, hơn nữa có thể đồng thời phẫu thuật ngực và bụng, giảm bớt nhiều phẫu thuật mở miệng nguy hiểm

Một phen, lập tức làm cho mọi người trong phòng phẫu thuật bỗng nhiên sững sờ

Ánh mắt Dư Dũng Cương cũng sáng lên, hoàn toàn chính xác, lúc này mở miệng phẫu thuật ở vị trí giữa xương sườn thứ năm và xương ức là lựa chọn thích hợp nhất, nghĩ tới đây, Dư Dũng Cương bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Trương Viễn, nhiều hơn mấy phần tán thưởng

Xung quanh mấy thành viên khác cũng đều gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác, nếu như mở miệng nơi này hoàn toàn có thể đề cao hệ số an toàn...

- Mở miệng ở ngực ngược lại sẽ gia tăng nguy hiểm tổn thương chụp mạch vành

- Được đó, Trương Viễn

Dư Dũng Cương khó được gật đầu tán thưởng:

- Ừm, tuyến đầu chính là phỉa học được nắm chắc người bệnh, hiểu đầy đủ người bệnh, như vậy mới có thể làm đến chu toàn trong khi phẫu thuật.

Nghe thấy mọi người tán dương, Trương Viễn bất đắc dĩ cười xấu hổ:

- Chủ nhiệm... Tôi đây là nghe cậu bác sĩ trên xe kia nói

Lập tức, trong đầu Dư Dũng Cương xuất hiện người trẻ tuổi kia, tâm lý nhiều hơn mấy phần coi trọng và tiếc hận, bất đắc dĩ nói:

- Đó là một nhân tài

Phẫu thuật dựa theo lời của Trần Thương nói, cực kỳ thuận lợi

Thế nhưng độ khó phẫu thuật vẫn còn rất cao, động mạch chủ bên trong ổ bụng tổn thương, lá gan rạn nứt, xương chậu gãy.

Toàn bộ ca phẫu thuật kéo dài trọn vẹn năm, sáu tiếng, rốt cuộc hoàn thành

Nhìn một ca phẫu thuật như vậy, Trương Viễn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đây mới là sân khấu bác sĩ ngoại khoa

Sau khi mọi người đi ra ngoài, Dư Dũng Cương đặt thức ăn ngoài đưa đến bên trong văn phòng phòng phẫu thuật, nghĩ đến Trương Viễn muốn biểu diễn kỹ thuật REBOA, còn cố ý tăng thêm mấy cái đùi gà khao cậu ta.

- Trương Viễn, cậu biểu diễn cái cậu hôm nay nhìn thấy một lần, trước chế tác một cái REBOA Balloon đơn giản.

Dư Dũng Cương mong đợi nói.

Anh ta chính là một người như vậy, lôi lệ phong hành, nói làm gì là sẽ làm ngay, không ăn cơm cũng phải làm xong.

Chương 885: Nhiệm Vụ Thử Thách

Tất cả mọi người rất chờ mong.

Trương Viễn vội vàng gật đầu, cầm kim châm cứu và ống tiểu... Làm nửa ngày.

Thế nhưng... Đừng nói REBOA, đến một cái Balloon cũng làm không được.

Chớ đừng nói chi là can dự cầm máu bên trong mạch máu

Trương Viễn càng làm càng tim đập mạnh và loạn nhịp

Càng làm càng lo lắng

Tôi mẹ nó rõ ràng xem hiểu?

Tại sao lại không làm được

Lúc này, đầu và tay Trương Viễn đang đánh nhau

Não: Tôi rõ ràng xem hiểu, thật sự

Tay: Anh biết cái lông gà! Anh nhìn biết mà tôi lại không biết

Nhìn hắc tuyến trên đầu Dư Dũng Cương càng ngày càng nhiều, Trương Viễn kém chút khóc.

Rất nhanh, thức ăn ngoài tới.

Dư Dũng Cương nói với mọi người:

- Chúng ta đi ăn cơm, Trương Viễn cậu làm xong hãy ăn.

Trương Viễn nhìn trong ánh mắt chủ nhiệm Dư viết ba chữ "Tội khi quân", chỉ kém chút xử bắn

…

…

Trương Viễn cũng rất khó

Thật sự rất khó khăn, rõ ràng nhìn qua như rất đơn giản, đến trong tay mình thì sẽ như thế nào cũng không biết chắc được?

Bác sĩ trẻ tuổi đó rõ ràng làm dễ như trở bàn tay, kéo nơi này một chút, sửa nơi đó một chút, là đã xuất hiện một quả Balloon rồi, cái này của mình... Cái này với... Hút đờm ngược lại là rất giống nhau

Y tá trưởng đi ra từ phòng phẫu thuật, nhìn một đống ống tiểu trên bàn, túi châm cứu cũng bị mở ra, hơn nữa... Còn bị cắt ngắn, lập tức suýt nữa tức điên lên

- Trương Viễn, cậu đang làm gì đấy?

Trương Viễn lập tức run lên một cái rồi vội vàng đứng lên, lúng túng cười một tiếng:

- Y tá trưởng, Chủ nhiệm Dư bảo chúng cháu ở đây làm một thiết bị...

Nói xong, đứng dậy bỏ chạy

Để lại y tá trưởng ở lại nơi đó quát y tá:

- Trừ tiền thưởng tháng này của Trương Viễn

Trương Viễn muốn khóc:

- Y tá trưởng, cái này có thể dùng làm máy hút đờm

Y tá trưởng tức giận đến mức thêm mấy cái u tuyến sữa

Mà Trương Viễn, bây giờ anh đã rõ một chuyện, mắt thật không đáng tin.

Ánh mắt: MMP, là anh không có đầu óc.

Đầu óc: MMP...

...

...

Buổi chiều sau khi Trần Thương đã xếp đồ đạc xong, cầm thẻ đơn vị học bổ túc trực tiếp đến trung tâm cấp cứu.

Nhắc tới, lần trước khi tới nơi này thi đấu, Trần Thương còn chưa nhìn kỹ, bây giờ đứng ở dưới lầu, nhìn xe cấp cứu nối liền không dứt và người đến người đi, Trần Thương cảm giác Adrenalin trong cơ thể mình tăng vọt

Trước kia nghe bác sĩ lớn tuổi nói, làm thời gian dài ở khoa cấp cứu, nhìn thấy máu tươi cũng sẽ có cảm giác kích thích, một khắc nghe thấy còi xe cấp cứu 120 vang lên, thậm chí sẽ cảm giác cơ thể đang run rẩy

Đây là cảm giác kích động

Ngược lại Trần Thương cũng không đến nỗi, nhưng mà cũng có cảm giác thiêng liêng thần thánh và cảm giác của sứ mạng.

Cái này giống như người Trung Quốc nghe quốc ca vậy.

Sau khi hỏi thăm trên đường một phen, Trần Thương đến toà nhà hành chính, nơi này là một toà nhà nhỏ chỉ có sáu tầng

So sánh với ba toà nhà hơn ba mươi tầng, thậm chí hơi thua chị kém em.

Nhưng mà, giờ phút này Trần Thương lại cảm thấy rất dễ thương, bởi vì điều này nói rõ tài chính vốn nên dùng ở đâu.

Trần Thương đi về phía khoa y tế, sau khi gõ cửa thì đi vào:

- Xin chào, tôi tới đây học bổ túc, xin hỏi là có phải báo cáo ở đây không?

Trong văn phòng ngồi mấy người, sau khi một nữ nhân viên văn phòng trẻ tuổi nhìn thấy Trần Thương, gật đầu nói:

- Đúng vậy, anh đưa giấy chứng nhận cho tôi.

Trần Thương gật đầu, đưa giấy chứng nhận và đơn xin học bổ túc tới.

Người phụ nữ kia nhận lấy nhìn một cái, lập tức kinh ngạc một chút:

- Anh chính là Trần Thương?

Tạm thời Trần Thương không biết trả lời thế nào, thẻ căn cước ở chỗ cô, cô lại hỏi tôi có phải là Trần Thương không.

Cô gái cũng là ý thức được mình có vấn đề, cười một tiếng:

- Anh chờ một chút, tôi đi tìm chủ nhiệm.

Nói xong, cô gái đứng dậy đi vào phòng làm việc của chủ nhiệm, mà mấy ngươi xung quanh cũng rối rít nhìn Trần Thương, cái tên này có thể không xa lạ gì, lúc ấy Trần Thương ở chỗ này bắt sống tội phạm, cứu y tá tiểu Tuệ, khoa y tá hiểu về chuyện này nhất, bởi vì vụ này là do họ tự mình xử lý

Mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thương, hơi tò mò.

Sau đó chủ nhiệm khoa y tế La Cao Tài đi ra, nhìn Trần Thương một cái, cười thật hiền hòa một tiếng:

- Tiểu Trần, mau ngồi, tôi còn tưởng rằng thứ hai cậu mới đến báo cáo.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy La Cao Tài thì nhận ra, lần trước khi xảy ra chuyện, La Cao Tài cũng ở đấy, còn tự mình tới giải đích, đây là một người nhìn thì qua mập mạp, thật ra thì cũng là một chủ nhiệm khoa y tế rất có nguyên tắc.

- Cháu chào chủ nhiệm.

Trần Thương lên tiếng chào.

Rất nhanh hai người đã xong xuôi thủ tục, La Cao Tài đóng dấu lên một tờ bồi dưỡng, đưa cho Trần Thương:

- Khoa cấp cứu thứ sáu, đi tìm chủ nhiệm Dư Dũng Cương báo cáo, đúng rồi, viện trưởng Ngô bảo cậu đi một chuyến đến phòng làm việc của viện trưởng, ở trên lầu phòng 606, bây giờ chắc vẫn ở đây.

Trần Thương gật đầu, sau khi nói xin lỗi một chút thì rời đi.

Nói trắng ra là chủ nhiệm khoa y tế chủ yếu có hai việc, một người là quản lý bác sĩ, một người là quản y nháo, cho nên quan hệ tốt với khoa y tế, là rất cần thiết.

Mà chủ nhiệm La còn rất dễ ở chung.

Sau khi Trần Thương đến phòng làm việc của viện trưởng, Ngô Đồng Phủ vội vàng đứng lên, cười nói:

- Tiểu Trần, đến.

Trần Thương gật đầu cảm ơn:

- Chào viện trưởng Ngô, làm phiền chú.

Ngô Đồng Phủ cười một tiếng:

- Không phiền, tôi nói với cậu một chút, ở nới này khoa cấp cứu số sáu của chúng ta là khoa cấp cứu số một, năng lực cấp cứu rất mạnh, chú và chủ nhiệm Dư đã chào hỏi, để cháu vào tiểu đội mũi nhọn của họ.

- Trên cơ bản tiểu đội này có thể xử lý lâm sàng 8,9, 10% bệnh bộc phát nặng, tài năng rất cao, đã từng đại diện cho bệnh viện chúng ta đi tham gia cuộc thi cấp cứu quốc tế, còn đạt được thành tích ba mươi người đứng đầu, đi theo họ học tập thật tốt

Trần Thương nghe đến chỗ này, vẻ mặt lập tức vui mừng, đối với cuộc thi cấp cứu quốc tế Trần Thương có nghe thấy, là đoàn đội hợp tác cấp cứu, toàn thế giới có hơn một trăm quốc gia, ba bốn trăm bệnh viện tham gia, có thể vào top một trăm đã là rất giỏi lắm, không đúng, có thể có được tư cách để mời, đã là giỏi lắm rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức vui vẻ, bây giờ anh cần gặp phải những người mạnh, không ngừng nâng cao kỹ thuật của mình

Nhưng bây giờ Trần Thương còn chưa lựa chọn nghề thứ ba, anh tin tưởng ở chỗ này có thể tìm được một phương hướng thích hợp.

- Thật cám ơn chú, viện trưởng Ngô

Trần Thương vội vàng nói.

Ngô Đồng Phủ cười lắc đầu:

- Chú đã gọi điện cho chủ nhiệm Dư, cháu đi xuống báo cáo đi

Trần Thương gật đầu:

- Dạ

Trần Thương mới vừa đi ra, lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

[Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ thử thách, thông qua thử thách của Dư Dũng Cương, trở thành thành viên của tiểu đội, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, đạt được kỹ năng hạng nhất ngẫu nhiên của Dư Dũng Cương!]

Trần Thương lập tức kinh ngạc một chút, còn có nhiệm vụ?

Trong phút chốc, Trần Thương cũng chờ mong

Chương 886: Nhiệm Vụ Thử Thách (Phần Hai)

Dư Dũng Cương bận rộn nhiều việc, một ngày của ông rất quý báu, trên cơ bản sẽ không dừng lại, mới vừa ăn cơm xong đã trở lại phòng làm việc của chủ nhiệm nghỉ ngơi nửa giờ thì bị đánh thức, tới phẫu thuật một ca ngoại thương khẩn cấp, cần ông tự mình ra trận.

Vừa mới tới ngoài cửa phòng phẫu thuật, điện thoại reo.

- Chủ nhiệm Dư, Trần Thương tới, tôi bảo cậu ấy sang báo cáo. Đây... Thằng nhóc rất có thiên phú, ông dẫn dắt thật tốt nhé

Dư Dũng Cương gật đầu:

- Được, viện trưởng Ngô, tôi đã biết.

Cúp điện thoại, Dư Dũng Cương trực tiếp gọi cho Mãn Nguyệt Huy tổ trưởng tiểu đội Tiễn Đao.

- Tiểu Mã, có một người đến học bổ túc, viện trưởng Ngô bảo tôi cho vào tiểu đội các cậu để học tập, Ừm... Cậu thử một chút xem thế nào, tí nữa truyền tin tức cho tôi

Mãn Nguyệt Huy và Dư Dũng Cương cùng trong đội cũ, từ bệnh viện dã chiến 3602 tới, khá thành thật, nói đôi sẽ đỏ mặt.

Trong lòng Dư Dũng Cương cũng quyết định, nếu như cửa ải này của Mãn Nguyệt Huy mà Trần Thương cũng không qua... Cái này cũng không cần nhìn, trực tiếp đi tìm viện trưởng trả hàng

Tiểu đội tiên phong của họ cũng không muốn một thằng nhóc mạ vàng.

Nghĩ tới đây, Dư Dũng Cương trực tiếp đứng dậy đi về phía phòng phẫu thuật.

...

...

Mà bên kia, Trần Thương mới vừa đến khoa cấp cứu số 6, đi xung quanh một vòng, rất bùi ngùi

Tầng khoa cấp cứu này có sáu phòng cấp cứu, mười hai phòng xử lý, một phòng làm việc của bác sĩ, một phòng thảo luận bệnh án... Bố cục quen thuộc, lúc này mới vào phòng làm việc của bác sĩ.

- Xin chào, tôi tới báo cáo bác sĩ học bổ túc.

Trần Thương nói.

Lúc này, Mã Nguyệt Huy đang cùng hai bác sĩ thảo luận một tấm phim, mà người nhà người bệnh cũng ở đây nóng nảy bất an chờ đợi.

Sau khi Mã Nguyệt Huy nghe bác sĩ học bổ túc, không quay đầu, nói thẳng câu:

- Chờ một chút.

Trần Thương cũng không nóng nảy, buổi chiều chỉ có chuyện báo cáo, dứt khoát đi tới bên người Mã Nguyệt Huy cùng nhìn phim.

…

…

Mã Nguyệt Huy đứng đó nhìn chằm chằm vào phim, nghe bác sĩ bên cạnh nói về bệnh án, nhíu mày nhìn CT lồng ngực.

- Người bệnh nữ, 33 tuổi, khó thở, tím tái, ho khan, thỉnh thoảng kèm theo buồn nôn cùng nôn liên tục trong hai tháng qua, tiền sử khỏe mạnh, mang thai lần hai không bị sinh non...

Lúc này, Trần Thương thấy đôi vợ chồng trẻ đứng sang bên cạnh.

Đây hẳn là người bệnh.

Mã Nguyệt Huy không ngừng suy nghĩ, tình trạng hô hấp đột nhiên khó khăn, không có tiền sử bệnh tim và phổi, đó là bệnh trạng gì?

Bị truyền nhiễm

Bệnh về máu

Cả hai đều có thể gây suy hô hấp.

Trong trường hợp bệnh truyền nhiễm…

Mã Nguyệt Huy bỗng nhiên hỏi:

- Có sốt không?

Lúc này người phụ nữ lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền nhanh chóng nói thêm:

- Không phải, tôi nghi ngờ là bị dị ứng, bởi vì có một lần lên cơn kích ứng, cũng bị bệnh mề đay phải bôi chút thuốc mỡ liền khỏi.

Anh trực tiếp hỏi:

- Đã tra ra nguyên nhân chưa?

Bác sĩ trẻ tuổi gật đầu:

- Đã kiểm tra, rõ ràng không có dị ứng.

Mã Nguyệt Huy nói với bác sĩ bên cạnh:

- Báo cáo xét nghiệm, đưa cho tôi.

Bác sĩ nhanh chóng đưa tới, hình thể Trần Thương cao lớn, phía sau có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đọc lướt qua nó, anh sững người.

Tổng hợp với kết quả xét nghiệm này, đây không phải là một bệnh truyền nhiễm, càng không phải các triệu chứng dị ứng của đường hô hấp,

mà như vậy, nó sẽ là gì?

Hiện tại, ngay cả Mã Nguyệt Huy cũng hơi kinh ngạc.

Trần Thương nhìn CT lồng ngực, quan sát từng lớp một.

Anh muốn tìm ra vấn đề, nhưng... Tấm phim này hoàn toàn bình thường, chẳng khác gì người thường.

Có thể do bệnh lý khoang bụng gây ra?

Anh lúc này không khỏi nói:

- Cơ hoành trái của anh ấy... Dường như nhô lên một chút, đồng thời bạch cầu cũng có phần tăng lên, bạch cầu đơn nhân cũng tăng lên đáng kể, trong trường hợp này có thể xem xét những thay đổi bệnh lý hệ thống gan mật không?

- Bệnh lý gan mật?

Nghĩ đến đây, Mã Nguyệt Huy do dự một chút cũng không ngoảnh đầu lại, bác sĩ bên cạnh quay đầu nhìn Trần Thương đang mặc y phục thì nhíu mày, thản nhiên nói:

- CT bụng bình thường.

Anh ấy nói:

- Đưa CT phần bụng cho tôi xem

Trợ lý ở bên trực tiếp dán phim lên bảng lập tức hình ảnh trong khoang bụng hoàn toàn phơi bày ra.

Quả thực, tấm phim này có vẻ không khác gì những tấm phim thông thường.

Sự khác biệt duy nhất là tổn thương nang ở thành gan và u nang gan không rõ ràng, chắc không có liên quan đến.

Sự dày lên của thành gan có thể liên quan đến bệnh lý gan nhiễm mỡ, thành trong dày lên không có biểu hiện lâm sàng nào cả.

U nang gan là một chuyện không cần tính đến, thuộc bệnh bẩm sinh, chỉ cần không ảnh hưởng đến chức năng bình thường của gan, sẽ không xét đến vấn đề của nó, hơn nữa chỉ là nhỏ như vậy căn bản có thể bỏ qua.

Mã Nguyệt Huy bắt đầu suy nghĩ.

Sau khi xem qua báo cáo kiểm tra, anh im lặng.

Không thấy nguyên nhân?

Điều này không thể nào

Lúc này, Trần Thương nhìn vách gan dày đặc và nang gan có vẻ kỳ lạ, đột nhiên hơi quen mắt

Đúng vậy

Cái này hơi quen mắt.

Đây là một tình trạng đã gặp

Nghĩ đến đây, anh vui mừng khôn xiết, không ngờ lần đầu đến thủ đô lại gặp được chuyện này

Trần Thương do dự, anh nên nói không?

Nhìn không khí dần dần ngưng đọng, anh bỗng nhiên nói:

- Mọi người đã từng đến Nội Mông, Cam Túc, Tân Cương chưa?

Người phụ nữ sửng sốt trong chốc lát, người đàn ông ở bên đột nhiên nói:

- Chúng tôi đã ở Nội Mông đón năm mới.

Nghe những lời này, Trần Thương càng thêm tin tưởng

Mà lúc này, Mã Nguyệt Huy quay lại, nhìn chằm chằm anh đầy kinh ngạc.

Vừa rồi cứ tưởng là bác sĩ, không ngờ lại là một cậu thanh niên mặc thường phục nhưng... Có phần quen mắt

Và Trần Thương nói tiếp:

- Vậy hai người đã bao giờ thấy một cục u ở trên bụng của mình chưa? Thỉnh thoảng xuất hiện rồi một lúc sau mới biến mất.

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn anh liên tục gật đầu:

- Vâng, vâng! Đúng rồi! Lúc đầu tôi khá hoảng sợ vì thứ này xuất hiện! Chàng trai, cậu đã từng thấy rồi à?

Người đàn ông cũng mở to mắt nhìn chằm chằm, phần bụng cô vợ quá mập, ai có thể nhìn ra nhiều cái khối u đó...

Mà người thanh niên trước mặt còn hiểu rõ vợ hơn cả mình, điều này khiến người đàn ông hơi nghi ngờ...

Trần Thương nhìn đôi nam nữ không khỏi dở khóc dở cười, quay đầu nhìn Mã Nguyệt Huy nói:

- Tôi nghĩ có thể là khối u nang lá gan, chỉ có thể nói là chưa đến giai đoạn phát triển nên chưa phát hiện được tình trạng bệnh lý.

- Người bệnh bị gan nhiễm mỡ do béo phì, có tổn thương dạng nang thành dày ở gan, đây là điều kiện tốt để che giấu thủ phạm thực sự

- Hơn nữa, tỷ lệ xuất hiện một số dấu hiệu điển hình của nang gan Hydatid trên siêu âm B và CT chỉ là 65%, khi thiếu các biểu hiệu điển hình này cần phân biệt với nang gan.

- U nang gan là một bệnh bẩm sinh và anh có thể nhìn thấy u nang này nếu quan sát kỹ, sẽ thấy nó khác với u nang thông thường

- Thành của u nang nói chung mỏng không nhìn thấy rõ trên siêu âm B, CT hoặc MRI, không có lỗ trong u nang, nhưng cái này… Rõ ràng là khác

Nói đến đây, Trần Thương tiếp tục:

- Tôi đề nghị chụp B-scan ngay, may ra mới có thể nhìn rõ.

Mã Nguyệt Huy thấy anh nói rất chậm rãi và tự tin, nghe cũng có lý khiến anh không thể không tin đến bảy tám phần, quan trọng nhất là... Thấy khuôn mặt cậu này có vẻ rất quen

Mã Nguyệt Huy đột nhiên hỏi:

- Anh… Có phải là… Người đã làm REBOA bên ngoài bệnh viện trong xe cấp cứu lúc sáng không?

Trần Thương ngạc nhiên một lúc lâu rồi nói:

- Hả… Làm sao anh biết được?

Mã Nguyệt Huy lập tức nói với bác sĩ siêu âm ở khoa bên cạnh:

- Siêu âm ổ bụng, tập trung vào gan

Bác sĩ siêu âm B gật đầu đưa người bệnh đến phòng bên cạnh.

Mã Nguyệt Huy và một số người khác theo sau

Chương 887: Chủ Nhiệm, Cục Cưng Của Anh Đến Rồi

Không bao lâu đã nhận được kết quả

- Tổ trưởng Mã, đó là một u nang Hydatid gan, nhưng... Tôi không ngờ nó lại che giấu tốt đến vậy! Hơn nữa, thành dày này có thể là nguyên nang bên trong bị vỡ, gây nhiễm trùng máu

Khi này mọi thứ đều đã sáng tỏ.

Mã Nguyệt Huy mở tuyến cho người phụ nữ chuyển khoa, đưa đến khoa ngoại gan mật.

Trước khi đi, người phụ nữ mập mạp nhìn Trần Thương cảm kích lên tiếng:

- Chàng trai à, cảm ơn anh, chờ tôi ra viện chắc chắn sẽ mời anh bữa tối

Người chồng thì lại nhìn anh chằm chằm

Lúc này, Trần Thương nhìn bệnh lý nang Hydatid gan do khuẩn Echinococcus thì không nhịn được nói: MMP! Lại là nó

Anh cười xấu hổ.

Nang Hydatid gan là bệnh lý không nguy hiểm, về cơ bản không có xảy ra ngoại lệ, nếu làm phẫu thuật tỷ lệ thành công cũng rất cao

Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương thắc mắc:

- Anh làm gì ở bệnh viện của chúng tôi?

Trần Thương đưa thẻ đăng ký trong tay:

- Tôi là bác sĩ đến bổ túc, Trần Thương

Mã Nguyệt Huy lập tức kinh ngạc:

- Anh là Trần Thương?

Anh ho khan một tiếng:

- Uhm, là tôi…

Mã Nguyệt Huy lập tức vui vẻ, nghĩ rằng chủ nhiệm Dư Dũng Cương đã mời Trần Thương! Chủ nhiệm cũng quá tốt, sáng phát hiện được người, đến chiều đã đưa về được?

Chủ nhiệm thật quá đỉnh

Mã Nguyệt Huy lập tức vui mừng, vội vàng nhắn tin đến chủ nhiệm:

- Chủ nhiệm, cục cưng của ông đã tới tìm rồi, tôi đã thử qua, anh ấy thực sự tuyệt vời! Tôi hết sức ưng ý

Dư Dũng Cương đang làm phẫu thuật nghe thấy tin nhắn hỏi y tá:
- Tin của ai?
Y tá thường xuyên đưa tin nói:
- Tổ trưởng Mã
Dư Dũng Cương bất ngờ nói:
- Đọc đi.
Cô y tá do dự có nên đọc hay không?
Ông sửng sốt:
- Sao cô không đọc?
Y tá nghiến răng:
- Chủ nhiệm, cục cưng của anh đến rồi… Em thử rồi… Thật tuyệt
Trong phòng làm việc lập tức tĩnh lặng chết người
Da đầu Dư Dũng Cương trở nên tê dại.
Tay phải cầm dao phẫu thuật cũng hơi lag, cái này... Mã Nguyệt Huy bị sao vậy?
…
…
Lúc này, bên trong phòng phẫu thuật, giống như một chiếc xe rơi vào vũng bùn.
Mắc kẹt
Lần đầu tiên Dư Dũng Cương phát hiện, thì ra da một người có thể dày như vậy, dao phẫu thuật của mình sắc bén như thế cộng thêm nhiều năm tu luyện đã sớm luyện thành cánh tay kỳ lân cũng hơi không chịu nghe sai khiến
Dù sao cũng đừng có phá công nha...
Bên này, bên trong căn phòng đám người y tá và bác sĩ gấy mê mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không nghe thấy.
Mà lúc này, y tá mới vừa đọc tin nhắn bỏ xuống cũng không được mà cầm lên cũng không xong
Dư Dũng Cương do dự một chút, nhìn Từ Ái Thanh:
- Tiểu Từ, cháu tới làm bác sĩ mổ chính đi, chú về một chuyến.
Dù là làn da ở cổ của chủ nhiệm Dư là tường đồng vách sắt, lúc này cũng hơi không nhị được
Chuyện liên quan đến trong sạch, chắc chắn phải trở về một chuyến.
Cũng đừng thật sự xảy ra tai vạ gì.
Có lẽ Dư Dũng Cương tôi mưa gió mấy chục năm, không chết trên tay lưu manh cầm hung khí đập, không ngã xuống trong bệnh viện, chẳng lẽ...

Lại thua tâm ma của mình ư?

Để dao xuống, ông xoay người rời đi

Ông đã nghĩ xong, hôm nay nếu Mã Nguyệt Huy không nói được nguyên nhân, tối nay ông chắc chắn sẽ bắt anh ta tập luyện đến trời sáng, hít đất 1000 cái

Nghĩ tới đây, bước chân của Dư Dũng Cương bắt đầu bước lớn hơn

Cũng may độ khó của ca phẫu thuật không cao, Dư Dũng Cương đi cũng yên tâm và bình thản hơn, kỹ thuật của Từ Ái Thanh vẫn rất đáng tin.

Chủ nhiệm Dư mới vừa đi khỏi phòng phẫu thuật, bên trong lại hơi ồn ào:

- Cuối cùng... Là có chuyện gì xảy ra thế?

- Tiểu bảo bối... Ai vậy?

- Không biết! Không ngờ bề ngoài của chủ nhiệm Dư công chính nghiêm minh lại có một mặt nghịch ngợm như vậy.

Lúc này, Dư Dũng Cương vòng trở lại:

- Mọi người... Vừa rồi...

Mấy người rối rít gật đầu:

- Chúng tôi không nghe thấy gì cả

Lúc này, Dư Dũng Cương mới vội vàng rời đi.

...

...

Bên trong phòng làm việc, Trương Viễn và Dương Tuệ lái xe trở về, sau khi nhìn thấy Trần Thương, lập tức trợn to hai mắt

- Đại thần

- Nam thần

Hai người đồng thanh dọa Trần Thương sợ hết hồn:

- Chào mọi người

Trương Viễn tò mò hỏi:

- Đại thần, sao anh lại tới đây?

Trần Thương cười một tiếng:

- Tôi đến bệnh viện chúng ta học bổ túc, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Đôi mắt Dương Tuệ sáng lên:

- Nam thần, anh tên là gì? Tôi tê là Dương Tuệ

Trần Thương cười một tiếng:

- Tôi tên Trần Thương.

Vừa nghe cái tên như thế, ánh mắt Dương Tuệ và Trương Viễn lập tức sáng lên, tên này không dùng được ở chỗ khác, nhưng mà ở trung tâm cấp cứu của họ, đây chính là lòng dân.

Mã Nguyệt Huy cười một tiếng nhìn Trần Thương một cái:

- Trần Thương, tôi là tổ trưởng của đội cậu muốn tham gia, gọi tôi là anh Mã là được.

Trần Thương gật đầu lên tiếng chào:

- Anh Mã, xin anh quan tâm nhiều hơn.

Bên này, Dư Dũng Cương cũng vội vàng chạy vào, không quan tâm tới chuyện gì, nhìn thấy Mã Nguyệt Huy lập tức nén giận nói:

- Cậu tới phòng làm việc của tôi

Mã Nguyệt Huy kinh ngạc một chút, nhìn thấy vẻ mặt lão đại không đúng, lập tức kinh ngạc một chút:

- Lão đại, chuyện gì thế?

Dư Dũng Cương thấp giọng chỉ chỉ điện thoại di động, dữ tợn nói:

- Cậu... Cậu nhìn một chút xem cậu vừa mới vừa gửi tới cái gì! Nếu để cho người kiểm tra kỷ luật nhìn thấy, cậu là muốn tìm chết phải không

Mã Nguyệt Huy nhìn một cái, khá tốt mà?

- Lão đại, khi anh phẫu thuật còn nói cái REBOA là bảo bối mà, cái này... Đây không phải là bảo bối à

Trong khi nói chuyện, Mã Nguyệt Huy kéo Trần Thương tới:

- Chủ nhiệm Dư, bảo bối đường đường chính chính! Có thể coi như là được anh tìm được.

Dư Dũng Cương nhìn thấy Trần Thương, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Cậu là Trần Thương?

Trần Thương gật đầu:

- Chủ nhiệm Dư, chào chú, xin chú chăm sóc nhiều hơn ạ

Dư Dũng Cương lập tức ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng

Loại cảm giác vui vẻ này giống như... Khi kiểm tra xong phát hiện là u lành vậy.

Dư Dũng Cương hài lòng gật đầu, mặc dù không cười, nhưng biên độ của lông mày đã bán đứng ông.

Đúng lúc đó, một người cao lớn mặc quần áo trắng đi vào:

- Ai? Tiểu Trần! Ha ha... Cậu tới rồi à

- Đi thôi, đi báo cáo

Nói xong, anh mắt Trương Văn Thụy trực tiếp lướt qua đám người Dư Dũng Cương.

Trần Thương lập tức kinh ngạc một chút.

Trương Văn Thụy cười ha ha một tiếng:

- Tôi còn đang nghĩ thứ hai cậu mới đến, sao lại tới sớm như vậy, cậu đến tổ tiên phong của chúng tôi đi, chúng tôi chào mừng cậu tham gia

Dư Dũng Cương nhìn thấy tên Trương mập mạp, sắc mặt lập tức biến sắc:

- Chủ nhiệm Trương... Đây là ckhoa cấp cứu số sáu

Trương Văn Thụy gật đầu nói xin lỗi, cười nói:

- Xin lỗi, chủ nhiệm Dư, tôi đây cũng là tới giúp ông mà, tôi nghe viện trưởng Ngô nói ông không muốn tiểu Trần...

Mặt Dư Dũng Cương biến sắc:

- Nói bậy nói bạ! Trương mập mạp, mau về khoa cấp cứu số hai của các ông đi, bên này đang rất bận.

- Cái này... Tiểu Mã, cậu mau làm thủ tục vào khoa cho Trần Thương đi

Nói xong, Dư Dũng Cương kéo Trương Văn Thụy rời đi.

Sau khi Trương Văn Thụy đi ra, nhìn Dư Dũng Cương hơi tức giận:

- Hay lắm tên Dư Dũng Cương này, ông lật lọng

Dư Dũng Cương ho khan một cái:

- Chuyện này để về rồi hãy nói, lần này coi là tôi nợ ông

Trương Văn Thụy king ngạc:

- Không được không được, tôi cảm thấy tiểu Trần rất tốt.

Mặt Dư Dũng Cương biến sắc:

- Cho ông hai xe cấp cứu 5G

Ánh mắt Trương Văn Thụy sáng lên:

- Được rồi, không dám! Nhưng mà... Tôi gọi tiểu Trần, ông không thể cản

Dư Dũng Cương quyết đoán gật đầu:

- Không thành vấn đề

Lúc này, Trương Văn Thụy mới quyến luyến không nỡ rời đi, Dư Dũng Cương cười giễu một tiếng:

- Vậy phải xem tiểu Trần có rãnh rỗi không

Đến khoảng 6h chiều, mấy người Từ Ái Thanh rối rít trở lại, Dư Dũng Cương cười giới thiệu một phen:

- Tiểu Trần, đây chính là thành viên của tiểu tổ chúng ta.

- Tổ trưởng, Mã Nguyệt Huy, sau đó là Từ Ái Thanh, Vương Xương Lượng, Lý Việt, Dương Nghiễm Đông.

- Người này chính là Trần Thương, đến làm thành viên của tổ triên phong của chúng ta, mọi người lưu phương thức liên lạc của nhau đi.

- Đúng rồi, tiểu Trần, cậu mới tới thành phố, tiểu Từ, là một người chị cả của tổ chúng ta, cháu giúp chăm sóc tiểu Trần một chút, nghỉ ngơi sớm một chút.

Từ Ái Thanh cười lên như ánh mặt trời, dáng vẻ đã ba mười lăm mười sáu tuổi, cho người khác ấn tượng là một người chị cả.

Từ Ái Thanh gật đầu cười một tiếng:

- Chủ nhiệm cứ giao cho cháu.

Chương 888: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Của Trần Thương

Ngày mai là thứ bảy, Từ Ái Thanh cũng là rất nóng lòng, sáng sớm đã gọi điện cho Trần Thương, đi xung quanh xem nhà.

Thậm chí còn mang theo bữa sáng làm ở nhà cho Trần Thương.

Khiến Trần Thương không nhịn được tăng thêm mấy phần cảm giác thân thiết.

Thời gian một buổi trưa, dưới sự hướng dẫn của môi giới, đi dạo bảy tám phòng, Trần Thương chọn một căn có bày trí tốt một chút, gian phòng hướng về phía ánh sáng mặt trời.

Phòng không quá lớn, cũng không cần quá lớn.

Trần Thương rất hài lòng với căn phòng, cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian của Từ Ái Thanh, cho nên đã trực tiếp ký hợp đồng.

Buổi trưa, Trần Thương không nhịn được nói:

- Chị Từ, nếu không... Buổi trưa chúng ta ăn cơm chung.

Từ Ái Thanh không nhịn được cười khéo léo từ chối:

- Nhà chị còn có con nhỏ, chị phải trở về.

Trần Thương không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ.

Thuê phòng xong, Trần Thương gửi video cho Tần Duyệt, sau khi nhìn thấy căn phòng sau này họ ở chung, lòng Tần Duyệt tràn đầy vui mừng.

Bận rộn đến xế chiều Trần Thương về nhà xu dọn hành lý, gửi đồ thường dùng lên.

Chỉ như vậy, một căn nhà nhỏ cũng coi như là xây dựng xong.

…

…

【 Đinh! Nhiệm vụ chính tuyến —— khảo nghiệm hoàn thành! Nhận được một hạng kỹ năng ngẫu nhiên của Dư Dũng Cương! 】

Trần Thương lập tức mong đợi

Ban thưởng này cực kỳ quan trọng

Chủ nhiệm Dư này chính là nhân vật cấp đại lão.

【 Đinh! Chúc mừng anh nhận được kỹ năng đặc biệt của chủ nhiệm Dư: Phẫu thuật sửa chữa van tim! Nhắc nhở: Với tư cách một loại kỹ năng phẫu thuật đặc biệt, tính hạn chế đặc biệt mạnh, nhằm vào một số người

bệnh đặc biệt, đây là một trong những kỹ năng phẫu thuật chủ nhiệm Dư Dũng Cương đang nghiên cứu, rất có giá trị nghiên cứu! 】

【 Phẫu thuật sửa chữa van tim: Sơ cấp! 】

Trần Thương nhìn kỹ năng xong, Trần Thương hít sâu một hơi.

Đây là... Độc môn bí phương?

Hẳn là không sai

Trần Thương tuyệt đối không ngờ, chủ nhiệm Dư Dũng Cương với tư cách xuất thân khoa chỉnh hình, lại còn có thể làm phẫu thuật tim, hơn nữa... Quan trọng nhất phát minh và sáng tạo thuật phẫu thuật mới.

Mặc dù chỉ là sơ cấp, thế nhưng đối với Trần Thương mà nói, lại là một kỹ năng tốt nhất.

Bởi vì anh có điểm kỹ năng

Trần Thương bình tĩnh lại tâm trạng trực tiếp bước vào bên trong trạng thái.

Hệ thống bắt đầu huấn luyện.

Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành những năm gần đây đã luôn đang nghiên cứu phát triển.

Bởi vì những năm gần đây sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể, mọi người cũng càng ngày càng phát hiện rất nhiều không đủ và thiếu hụt, đặc biệt là đối với một vài người bệnh đặc biệt, có uy hiếp vô cùng trí mạng.

Ví dụ như người bệnh suy tim, người bệnh cung lượng tim thấp, người bệnh công năng gan thận không được đầy đủ, rất có thể dưới tác dụng máy tuần hoàn tim phổi ngoài cơ thể, đừng nói phẫu thuật thành công, có thể căn bản xuống không được bàn phẫu thuật

Hơn nữa, một điểm quan trọng nhất chính là, phẫu thuật mở miệng vết thương, khôi phục phải tương đối nhanh một chút.

Đây đối với người bệnh mắc bệnh thấp khớp cấp hẹp van 2 lá mà nói là một tin tức tốt.

Trần Thương có thể thu được kỹ năng này là tuyệt đối không ngờ.

Anh không chút do dự, trực tiếp lựa chọn đặc huấn

Bởi vì đây căn bản không phải một ca phẫu thuật, đây là một cái phương hướng.

Đó chính là không cần máy tuần hoàn ngoài cơ thể, hoàn thành nhiều loại phẫu thuật tim.

Trình độ ngoại khoa tim của bản thân Trần Thương và kỹ năng nắm giữ tương đối nhiều, từ viêm màng tim, mạch máu lớn, khiếm khuyết thông liên thất, vỡ tim các loại đều đã có cơ sở vững chắc.

Trần Thương lấy ra cái kia một tờ 【thẻ đặc huấn】, cũng là hơi thấp thỏm, có điều cắn răng một cái, Trần Thương lựa chọn kích hoạt

Nháy mắt, Trần Thương xuất hiện ở bên trong một phòng phẫu thuật

...

...

Sau đó Trần Thương thứ hai đi làm, vốn cho rằng có thể trực tiếp gia nhập tiểu tổ cấp cứu, bắt đầu cấp cứu cũng tốt, phẫu thuật cũng tốt, nào biết bị Trương Viễn mang theo đi phòng ban công trình để quen thuộc phần mềm và phần cứng

Quá trình này có thể cần thời gian mấy ngày, dù sao anh chưa quen thuộc, căn bản không yên lòng để anh dùng.

Có lẽ rất nhiều người nói trên xe cấp cứu lắp đặt một cái máy siêu âm không được à? Chỗ không lớn một chút.

Thật ra, cấp cứu quan trọng nhất không chỉ có là phần cứng, cần chính là một bác sĩ tinh thông kỹ thuật siêu âm.

Anh không thể mỗi thời mỗi khắc đều mang theo một bác sĩ siêu âm đi cấp cứu?

Còn có máy bay không người lái vận chuyển túi máu, nhanh chóng hiệu suất cao, tốc độ đạt đến khoảng chừng 16 mét mỗi giây, như vậy, đối với người bệnh cấp cứu khẩn cấp có thể giải khẩn cấp

Hiện tại không chỉ có thủ đô bắt đầu từng bước trải rộng ra, trước hết bắt đầu thử nghiệm ở thành phố Hàng Châu của tỉnh Chiết Giang.

Khoa học kỹ thuật phát triển, cũng làm cho Trần Thương biết được kỹ thuật cấp cứu cũng chắc chắn phải thay đổi theo.

Sau đó thời gian một tuần, Trần Thương mở rộng tầm mắt.

Bởi vì anh phát hiện, rất nhiều thuật thức phẫu thuật truyền thống của mình, không ngừng xuất hiện đủ kiểu tính hạn chế, lúc này, Trần Thương cũng ý thức được, khoa học kỹ thuật đang phát triển, mà y học cũng là đang phát triển

Học tập vĩnh viễn là một nan đề tuyên cổ bất biến

Thời gian nửa tháng trôi qua.

Trần Thương cũng từng bước quen thuộc thao tác cùng quá trình tương quan của toàn bộ trung tâm cấp cứu.

Trần Thương cũng ý thức được chỗ mạnh mẽ của tiểu tổ Tiễn Đao

...

...

Trần Thương đoán dù cho mình nhận được một chút tán thành của chủ nhiệm Dư Dũng Cương và những người khác, thế nhưng vẫn sẽ không an bài cho mình theo tổ.

Dù sao họ quen thuộc phối hợp không gián đoạn, cơ bản có thể đồng thời ứng đối rất nhiều tạp chứng nghi nan

Cuộc sống an ổn của Trần Thương vẫn tiếp tục, có điều anh cũng cảm thấy như vậy không có gì không tốt, khoảng thời gian này, anh một mực đi theo Dư Dũng Cương học phẫu thuật.

Ngược lại cũng học được không ít thứ, thế nhưng mà đáng tiếc duy nhất chính là, kỹ năng học trộm vẫn không phát động.

Thứ sáu là một ngày bận rộn, toàn bộ trung tâm cấp cứu đã đang vận hành siêu phụ tải.

Một ngày này, một cuộc điện thoại cấp cứu gấp gáp gọi vào trung tâm cấp cứu.

- Chuẩn bị ra xe, đến bệnh viện xã Đông Lâm có một người bệnh ung thư dạ dày đột nhiên phát tác, ngạt thở! Khi đặt nội khí quản, thực quản rạn nứt! Hiện tại đã đang trên đường mang đến phòng ban chúng ta, năm phút sau sẽ đến, mời làm tốt chuẩn bị tiếp theo

Một cuộc điện thoại khẩn cấp, lập tức khiến công việc cấp cứu lu bù lên.

Người phụ trách tổ 2 Hầu Vinh vội vàng làm tốt chuẩn bị nhu cầu ứng phó bức thiết, Trần Thương cũng theo sát phía sau, chuẩn bị chi viện tốt nhất.

Sau khi gấp gáp chuẩn bị một phen, xe nhanh chóng đến cửa bệnh viện.

Thành viên tổ 2 liên tục không ngừng bắt đầu làm tốt chuẩn bị vận chuyển

Người bệnh được vận chuyển trực tiếp đến bên trong phòng cấp cứu.

Kết nối giám sát ECG xong, lập tức âm thanh tích tích tích dồn dập vang lên.

Thúc giục dây cung lòng của mọi người.

- Huyết áp chỉ có 80/40 mmHg
- Độ bão hòa oxy trong máu chỉ có 80.
- Hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ tím, bờ môi tím bầm

Hầu Vinh không nhanh không chậm vội vàng nói:

- Chuẩn bị mở khí quản, tiến hành đặt nội khí quản

Chương 889: Chứng Minh Chính Mình

Bên này, phẫu thuật đang khẩn cấp tiến hành.

Mà trong đầu Trần Thương thì cũng không ngừng hình thành các loại số liệu và chỉ tiêu.

【Đinh! Chứng minh chính mình, trong ca phẫu thuật này, trợ giúp cứu vớt người bệnh, nhận được sự coi trọng của Mã Nguyệt Huy, thành công bắt đầu công tác cấp cứu! Nhiệm vụ hoàn thành có thể nhận được ban thưởng phong phú!】

Khi Trần Thương nghe thấy âm thanh của hệ thống, lập tức trừng to mắt.

Chuyện này đối với chính mình mà nói là một cơ hội.

Mặc dù đi theo làm cá ướp muối cực kỳ thoải mái, thế nhưng... Thời gian này tay không dính máu, Trần Thương bỗng nhiên tràn đầy hoài niệm.

Chắc chắn phải chứng minh chính mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng bắt đầu đợi.

Cấp cứu không phải tham công liều lĩnh, càng không phải là tận dụng mọi thứ, mà là cần vào lúc thích hợp đưa ra biện pháp thích hợp nhất

Bên này, cấp cứu đã kéo màn che ra.

Hầu Vinh cầm dao phẫu thuật, chuẩn xác không sai rạch đường hô hấp ra, cắm ống dẫn vào:

- Oxy lưu lượng cao

Bên này, tố chất y tá tổ 2 rất tốt, cấp tốc làm tốt chuẩn bị.

Lúc này, khi hô hấp dần dần khôi phục, độ bão hòa oxy trong máu chậm chạp tăng lên, đường tiêu hóa còn đang không ngừng ứa ra máu

Hô hấp mặc dù ổn định, thế nhưng huyết áp còn đang không ngừng giảm xuống

- Ổn định

Hầu Vinh vội vàng căn dặn y tá tiêm vào, nếu như lúc này co giật, đặt nội khí quản có thể đưa tới tổn thương đường hô hấp hay không

Mấy người vội vàng đè người bệnh lại.

Trần Thương cũng vội vàng chạy tới.

...

...

Khi người bệnh co giật bộc phát lực lượng còn là vô cùng khả quan.

Ba bốn người phí hết sức lực lớn, lúc này mới khống chế lại được ông ta

Không bao lâu, tác dụng ổn định cũng bắt đầu phát huy ra.

Người bệnh bên này yên tĩnh trở lại.

Có điều, đây cũng không có nghĩa là an toàn.

Bên này, một bác sĩ tổ 2 ở bên cạnh liên tục giao phó bệnh tình người bệnh.

- Người bệnh, nam, 72 tuổi, đại bộ phận dạ dày trong thời kỳ khôi phục sau phẫu thuật cắt bỏ, nguyên nhân co giật không rõ, trước kia bệnh án cao huyết áp, bệnh tiểu đường...

Nghe thấy lời người bệnh nói, sắc mặt Hầu Vinh trầm thấp.

Người bệnh trước kia có bệnh án cao huyết áp, thế nhưng lúc này huyết áp chỉ có không đến 80 mmHg, chuyện này ý nghĩa là huyết áp này rất khó cung cấp cho người bệnh đầy đủ máu để sử dụng.

Thân thể đối với rất nhiều tình huống đều có một loại công năng dung nạp.

Có ít người huyết áp cao đến 170,180 không cảm thấy có cái gì không thoải mái, mà có ít người đường máu vượt qua 33.3 cũng nhìn không ra đến dị thường.

Đây chính là thân thể đã dung nạp loại hoàn cảnh không bình thường này.

Vì lẽ đó lúc này, huyết áp của người bệnh chỉ còn lại 80 nên đã dẫn đến bị sốc

Bên này, sau khi tình huống người bệnh ổn định, Hầu Vinh tranh thủ thời gian đưa người bệnh đến bên trong phòng phẫu thuật, kịp thời hoàn thành phẫu thuật lỗ rò thực quản, dù sao lúc này thực quản rạn nứt, khẳng định sẽ có lượng lớn máu chảy vào bên trong khoang ngực.

Cầm máu

Vá thực quản và khí quản.

Thanh lý máu đọng trong lồng ngực, phòng ngừa xảy ra nhiễm trùng.

Đây là việc trước mắt phải làm nhất.

Mà bên này, Hầu Vinh còn đang không ngừng suy nghĩ một vấn đề, vì sao người bệnh lại xảy ra bệnh động kinh?

Rốt cuộc nguyên nhân ở chỗ nào?

Nhưng bây giờ tình huống khẩn cấp, thời gian có hạn, không thể tiếp tục kéo dài thời gian.

Người bệnh trước kia có ung thư dạ dày, chẳng lẽ là não chuyển?

Nghĩ tới đây, Hầu Vinh bất đắc dĩ nhức đầu.

Mà Trần lúc này Thương nói:

- Chủ nhiệm Hầu, có phải là xuất huyết não hay không?

Một câu, lập tức điểm tỉnh Hầu Vinh.

Đúng

Người bệnh trước kia có bệnh án cao huyết áp, có phải là xuất huyết não hay không?

Làm CT khẳng định là không còn kịp rồi, thời gian làm CT cũng có thể trực tiếp mạng cũng không còn, như vậy... Khẳng định không thích hợp.

Nghĩ tới đây, Hầu Vinh tiến hành kiểm tra triệu chứng kích thích màng não, quả nhiên

Dương tính

Đương nhiên, triệu chứng kích thích màng não dương tính cũng không có nghĩa là chắc chắn là xuất huyết não, thế nhưng mà có khả năng.

Thế nhưng hiện tại, người bệnh chắc chắn phải làm phẫu thuật, bằng không đừng nói xuất huyết não, thiếu máu trực tiếp mất rồi

Bên này, khoa truyền máu đã hoàn thành phối máu, trực tiếp đưa tới.

Một đoàn người đẩy người bệnh đi đến hướng phòng phẫu thuật.

Trần Thương cũng trực tiếp đi theo.

Dù sao, việc quan hệ đến nhiệm vụ của mình, không thể không để ý.

Hơn nữa, Trần Thương cảm thấy người bệnh này hình như cũng không phải là đơn giản trong tưởng tượng.

Sau gây tê, phẫu thuật bắt đầu.

Sau khi mở miệng phần cổ, nháy mắt thực quản, khí quản, thần kinh... Các loại đều bại lộ trong tầm mắt mọi người.

Thế nhưng, chính là bởi vì như thế, mọi người thấy tình huống phần cổ hỏng bét, thực tế là hơi nhìn thấy mà giật mình

Lúc này, thực quản người bệnh nhiều chỗ tổn hại, vết thương bất quy tắc, tình huống toàn bộ thực quản rất kém cỏi

Bình thường mà nói, trị liệu thủng thực quản thành bại quyết định bởi vị trí thủng, vết rách lớn nhỏ, chẩn đoán thời gian chính xác và biện trị liệu pháp có thỏa đáng hay không.

Mà tình huống giống ông lão này rất rõ ràng thuộc về tình huống cực kém

Không chỉ có vết rách rất nhiều, hơn nữa tổn hại còn là bất quy tắc, nếu như không phải thời gian đưa tới trung tâm cấp cứu tương đối kịp thời, một khi qua 12 giờ, cơ bản cũng không cần trị liệu

Hầu Vinh cũng bất đắc dĩ hơi tiếc hận.

Hiện tại mà nói, khả năng người bệnh có thể được chữa trị đã đủ thấp.

Khoảng thời gian này sau khi người bệnh phát bệnh đó, cùng với phát tác bệnh động kinh, vật bài tiết trong miệng khẳng định đã nuốt vào trong bụng, loại vật bài tiết này chứa rất nhiều vi khuẩn theo chỗ thủng tiến vào trung thất hoặc là khoang ngực, đều sẽ tăng thêm nhiễm trùng

- Tác dụng chất kháng sinh rộng

- Liều lượng cao

Hầu Vinh liên tục truyền đạt y lệnh, lúc này truyền máu bù dịch đồng thời tiến hành, chất điện giải hỗn loạn cũng đang sửa chữa, tình huống người bệnh xem như ổn định lại.

Vào giờ phút này, cần làm là tách rời thực quản, tiến hành vá.

Phẫu thuật rạch mổ người bệnh là ở cạnh trước cơ Sternocleidomastoid, mà như vậy, tuyến giáp trạng cũng bị lộ ra.

Hầu Vinh thận trọng cắt đứt cơ Omohyoid.

Tiếp đó phân li tuyến giáp bên trong tĩnh mạch.

Cầm tuyến giáp cùng vỏ động mạch cảnh mở ra hai bên, từ đó tách rời thực quản

Vị trí thủng quá rõ ràng, cơ bản không cần tìm kiếm đã có thể nhìn thấy.

Cũng may không tổn thương đến đường hô hấp, bằng không, phẫu thuật càng thêm phiền toái.

Sau đó chính là vá thực quản.

Thế nhưng

Ngay lúc này, một nan đề xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Vết loét quá nhiều, lại bất quy tắc, trực tiếp dùng chỉ khâu có thể hấp thu khẳng định là không thể.

Vậy phải làm sao vá?

Cắt bỏ sau, nối đoạn đầu lại?

Đây căn bản không thực tế, bởi vì bản thân người bệnh đã có ung thư dạ dày, đã làm thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày, chiều dài đường tiêu hóa căn bản không đủ.

Muốn cắt bỏ sau đó khâu lại thì quá không thực tế.

Thế nhưng, nếu không cắt bỏ, cưỡng ép nối lại càng thêm nguy hiểm.

Cưỡng ép nối lại, phần lớn thậm chí sẽ phát sinh viêm thực quản trào ngược, lỗ nối lại bị rò, vân vân.

Nhìn biểu hiện viêm vết loét xung quanh, Hầu Vinh có chút do dự.

Làm sao bây giờ?

Chương 890: Lâm Vào Cục Diện Bế Tắc

Phẫu thuật tiến hành đến lúc này, đã không có cách nào tiến hành tiếp.

Hầu Vinh vội vàng nói với y tá bên cạnh:

- Gọi điện thoại cho chủ nhiệm Dư, còn có tổ trưởng tổ ba chủ nhiệm Thường.

Chủ nhiệm Thường là người có quyền khoa ngoại lồng ngực, lúc này Hầu Vinh chỉ có thể gửi hi vọng trên người họ.

Loét thực quản, hơn nữa không có cách nào phẫu thuật, khâu lại căn bản không thể nào, nối lại cũng không thể nào,

Lúc này, mấy bác sĩ tổ hai cũng hơi nôn nóng bất an.

Cấp cứu thường xuyên sẽ gặp phải những tình huống này, bởi vì phẫu thuật tương đối khẩn cấp, căn bản không kịp làm tốt chuẩn bị đầy đủ, gặp phải những tình huống đột phát này, thì cần thảo luận trên đài

Dư Dũng Cương và Thường Hùng không bao lâu đã đi tới bên trong phòng phẫu thuật.

Nhìn tình huống của người bệnh, ba người đều lâm vào một trận im lặng.

Hầu Vinh bất đắc dĩ hỏi:

- Dùng tự thể đại tràng thay thế thực quản có thể thực hiện không?

Tự thể dạ dày cùng đại tràng các loại khí quan ổ bụng thay thế thực quản vẫn là biện pháp trước mắt thường dùng nhất.

Thường Hùng trực tiếp lắc đầu:

- Không được

- Bản thân người bệnh đã từng cắt bỏ đại bộ phận dạ dày, tôi nhìn một chút phim X-quang, cái giá khi hi sinh đường tiêu hóa, đối với hệ tiêu hoá của người bệnh đả kích quá lớn, bệnh biến chứng phẫu thuật cũng rất nhiều, bản thân người bệnh chính là ung thư dạ dày sau phẫu thuật, như vậy, chất lượng sau phẫu thuật quá kém, thậm chí... Cơ bản công năng tiêu hóa cũng không thể bảo trì.

Lúc này, Dư Dũng Cương cầm cái kẹp cẩn thận tách rời tổ chức phần cổ, bỗng nhiên nói:

- Có thể dùng mô da cơ Platysma phần cổ xây dựng lại vá cổ đoạn thực quản hay không?

Câu nói này mới ra, lập tức ánh mắt người xung quanh phát sáng lên

Đây là một biện pháp tốt

Thế nhưng Thường Hùng nhìn kỹ một chút mô da cơ Platysma, bỗng nhiên nhíu mày nói:

- Có thể là có thể, thế nhưng... làm như vậy, lưu lượng máu là một vấn đề, lâu dài sau đó, khẳng định sẽ hình thành tổ chức sẹo, dẫn đến vách thực quản co lại, phẫu thuật lần sau trên cơ bản không tồn tại khả năng thành công

…

…

Sau khi Thường Hùng nói hết lời, xung quanh rơi vào im lặng một lần nữa

Thường hùng tiếp tục nói:

- Thật ra thì, kết hợp với xem tình huống của người bệnh...

- Sau khi phẫu thuật ba năm người bệnh bị ung thư dạ dày, bây giờ đang ở trong tình huống bình phục, tôi đoán kỳ sinh sống cũng không dài lắm.

- Nếu như sử dụng cơ Palatysma xây dựng lại mô da rồi vá lại cổ thực quản, cơ hội thành công rất lớn.

- Nhưng mà... Nếu như lời ông nói, đến lúc đó cho dù là bệnh ung thư dạ dày của người bệnh khôi phục tốt, cũng sẽ bởi vì vấn đề của thực quản, lại phải phẫu thuật lần nữa, đến lúc đó, tôi đoán tỷ lệ phẫu thuật thành công sẽ cực thấp.

Những lời này nói rất uyển chuyển, nhưng thật ra thì cũng rất thực tế.

Chính là nói cho dù người bệnh không chết vì ung thư bao tử, cũng sẽ chết vì vấn đề thực quản.

Lúc này, xung quanh lại rơi vào im lặng một lần nữa

Cuối cùng phải làm thế nào?

Phẫu thuật cho người bệnh này thật sự là một cuộc phẫu thuật gian nan

Bệnh tình của người bệnh quá phức tạp, quá nhiều bệnh nền, muốn tìm một phương án trị liệu tốt nhất thật sự là rất khó.

Dư Dũng Cương bỗng nhiên nói:

- Đi tìm người nhà người bệnh để ký tên đi, nói tình huống phẫu thuật cho họ, để họ tự mình lựa chọn.

Đúng vậy, có lẽ quyền lựa chọn bây giờ không phải là bác sĩ, mà là người nhà của người bệnh.

Dù sao loại bệnh nào cũng có biến chứng rất rõ ràng, có lúc bác sĩ cũng không có cách nào lực chọn thay người bệnh.

Bên này, khi y tá chuẩn bị lên đường, Trần Thương nhíu chặt mày

Anh bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Dư, cháu có một suy nghĩ

Trần Thương mới nói xong, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Mọi người đều biết nhân viên học bổ túc này trong khoa, nhưng mà nói thật, họ đều không chú ý đến.

Bởi vì một nhân viên học bổ túc không quan trọng đối với cả sáu khoa cấp cứu khổng lồ mà nói thì quá tầm thường.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương:

- Hửm? Tiểu Trần, cậu có suy nghĩ gì?

Trần Thương như có điều suy nghĩ đi lên phía trước:

- Mọi người xem, vết thương ở miệng thực quản rất thấp, hơn nữa miệng vết thương lại không có quy tắc nào, cho dù là chọn dùng thay dạ dày hay là làm như chủ nhiệm Dư nói là mô da cơ Platysma thật sự có rất nhiều hạn chế

Mọi người rối rít gật đầu.

Mọi người đều biết là như vậy.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Thật ra thì, tôi đang suy nghĩ, vị trí này thật ra thì có thể lựa chọn dùng một loại vật liệu vá đặc biệt

- Đó chính là mô phổi

Lời này vừa nói, lập tức khiến mọi người xung quanh im lặng.

Dùng mô phổi vá thực quản, đây là lần đầu tiên họ nghe nói.

Nhưng mà Thường Hùng lại đột nhiên ngây ra

Cái ý nghĩ rất sáng tạo này cũng không phải là ý tưởng không thực tế, mà nó còn có luận văn chống đỡ, ông nhớ mình đã xem một phần ở quyển 《liễu diệp đao》 có ghi lại như vậy.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Ý chính của tôi là sử dụng mảnh mô phổi để vá thực quản bị huỷ hoại trong ngực

- Đầu tiên là vì tài liệu vá, diện tích thực quản bị huỷ hoại lớn bởi vì tài liệu vá là mô phổi nên việc lấy tài liệu rất dễ dàng

- Điều thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, chính là lượng máu ở mô phổi rất nhiều, tốt hơn các tổ chức và tài liệu khác.

- Điều thứ ba, cho dù cắt bỏ một số mô phổi, thật ra cũng không tổn hại quá nhiều đến chứa năng phổi

- Cuối cùng! Chính là được mô phổi mềm mại bịt kín, bên trên mô phổi có màng phổi bao rùm bên ngoài, cho nên hình thành trong vách khoang quản đều nhẵn bóng, đến cả thức ăn cũng khó dính vào, càng không dễ bị nhiễm trùng, có lợi cho da hoá ở bên trong

Sau khi Trần Thương nói xong, cả phòng phẫu thuật đều rơi vào yên lặng

Trong mọi người ai có thể nghĩ tới việc cắt mô phổi coi như tài liệu để vá thực quản chứ

Mặc dù Trần Thương nói rất có lý,

Nhưng mà... Rất nhiều người vẫn có thái độ hoài nghi

Nhưng mà, sau khi nghe Trần Thương phân tích, Thường Hùng không nhịn được bật thốt lên:

- Ý kiến hay! Tôi cảm thấy có thể được! Nếu làm thế thì độ khó của ca phẫu thuật sẽ không cao lắm! Di chứng sau phẫu thuật sẽ càng ít hơn! Có thể đây là sự chọn lựa tốt nhất

Sau khi Dư Dũng Cương cũng không ngừng suy nghĩ, chậm rãi gật đầu:

- Có thể thực hiện

Nghe thấy hai người chủ nhiệm Thường Hùng và chủ nhiệm Dư tán thành như vậy, mọi người đều rối rít ngạc nhiên.

Chẳng lẽ có thể làm được ư?

Sau khi Dư Dũng Cương do dự một phen, nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cháu có thể làm được không?

Trần Thương gật đầu một cái:

- Có thể

Thường Hùng không nhịn được cười một tiếng:

- Người có thể nghĩ ra ý kiến thiên tài như vậy, làm ca phẫu thuật như này cũng không phải vấn đề lớn gì

Dư Dũng Cương gật đầu, nhìn Trần Thương chầm chầm nói:

- Được, cháu làm đi

Lời này vừa nói, người xung quanh lập tức gật mình.

Để Trần Thương làm ca phẫu thuật có độ khó cao như vậy?

Có phải..... Chủ nhiệm đã quá sơ sài hay không?

Chỉ thấy Trần Thương đi về phía trước, giơ tay cầm dao lên cao, trực tiếp mổ ngực

Không có chút do dự nào

Lúc này, tất cả mọi người xung quanh dời tầm mắt về phía Trần Thương.

Chỉ thấy cậu ta không chút căng thẳng nào, dao nhỏ mổ thành ngực ra, máu chảy ra rất ít.

Dư Dũng Cương gật đầu, có mấy phần năng lực

Chương 891: Một Dao Phong Cách

Sau khi mổ ngực phổi cũng lộ ra, mà lúc này phổi không ngừng nở ra, co vào...

Thường Hùng đột nhiên hỏi:

- Có cần phổi nhân tạo không?

Trần Thương lắc đầu, anh không chỉ không cần, mà còn lợi dụng sức dãn khi phổi nở ra

Chỉ thấy hai tay anh ấn trên phổi, nhìn toàn bộ buồng phổi trong mắt, không ngừng suy nghĩ xem cắt như thế nào

Phổi có tĩnh mạch và động mạch, nên khi phẫu thuật phải tránh tĩnh mạch và động mạch, giữ cả hai song song và cung cấp máu, anh cắt rất cẩn thận.

Hơn nữa, còn phải bảo vệ mạch máu bên trong mô phổi, đây là điều mấu chốt giúp ca phẫu thuật thành công.

Chỉ có giữ lượng máu trong mạch máu hoàn chỉnh, mới có thể tăng chức năng kháng nhiễm trùng của phổi, và giúp vết thương lành nhanh hơn.

Trần Thương nhìn y tá:

- Kính hiển vi! x4 lần.

Vì lý do an toàn, Trần Thương vẫn quyết định mang kính hiển vi để cắt.

Đây là điểm mấu chốt giúp quá trình phẫu thuật thành công. Vì vậy anh cần phải rất cẩn thận

Mọi người chằm chằm nhìn Trần Thương cầm dao mổ, chỉ thấy tay phải Trần Thương nhẹ nhàng ấn một cái, theo đó tổ chức phổi cũng nhẹ nhàng mở ra, ánh đao thoáng qua! Một cái mô da lớn nhỏ vừa phải đã được cắt xuống

Một màn này lập tức khiến mọi người kinh ngạc

Thường Hùng trợn to hai mắt:

- Nhanh như vậy?

Dư Dũng Cương cũng hơi kinh ngạc, thằng nhóc này không phải ở Ngoại Khoa Tim à? Sao lại... làm tốt phẫu thuật này như vậy

Không sai, một dao này của Trần Thương, rất có sức thuyết phục

Nhìn như đơn giản, thật ra là cao thủ thì đều biết độ khó trong đó

Có thể nói, một dao này rất phong cách

Rất rung động lòng người

Khi phổi giãn ra, khôn khéo quan sát độ chuyển động của phổi, sau đó nhanh chóng cắt mô phổi, mà mạch máu vẫn còn lành lặn

Cuộc phẫu thuật vẫn tiếp tục làm

Giờ phút này, không ai còn dám coi thường Trần Thương nữa.

Không nói khác, chỉ một dao kia

Đã có thể đi thẳng lên cấp 999

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương, càng kinh ngạc và mừng rỡ, có lẽ... Mình thật sự đã đánh giá thấp người trẻ tuổi này

Chờ phẫu thuật xong, sẽ để Trần Thương chính thức vào tiểu đội tiên phong của họ

…

…

Ca phẫu vẫn tiếp tục

Vạt mô phổi bị cắt khó khâu hơn nhiều so với các vạt da thông thường hoặc thực quản nhân tạo.

Điều quan trọng nhất là phải bảo vệ nguồn cấp máu và phát huy hết ưu điểm của vạt nhu mô phổi.

Nếu như một dao cắt vừa rồi khiến mọi người kinh ngạc, thì việc khâu lại kế tiếp, Trần Thương hoàn hảo giải thích, kiến thức phẫu thuật cơ bản tốt nhất là gì

Từng cây kim đường chỉ được khâu dày đặc và khoảng cách giữa các đầu kim như thể được cố định bởi một khuôn mẫu có sẵn, việc anh phải làm chỉ cần xỏ kim vào.

Nhưng khi suy nghĩ một cách tỉ mỉ, nhìn thấy tốc độ khâu của Trần Thương, mọi người im lặng liếc nhau.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tràn đầy kinh hãi, để hoàn thành thao tác khâu chính xác với một tốc độ nhanh như vậy.

Đây là yêu cầu cực kỳ cao đối với bác sĩ phẫu thuật

Quá trình giải phẫu diễn ra một cách thong thả, chậm rãi cho đến khi ca mổ hoàn thành.

Nhóm người lần lượt rời khỏi phòng phẫu thuật.

Dư Dũng Cương bất ngờ nhìn Trần Thương rồi hỏi:

- Tiểu Trần, hiện tại cậu đã thích nghi nơi này chưa?

Ông khá lo lắng về chuyện này, Trần Thương đúng là một hạt giống tốt, nhưng cậu ấy cần một quá trình thích ứng, hòa nhập.

Ở đây có rất nhiều cá nhân tài năng và ông lo lắng rằng sự xuất hiện Trần Thương sẽ không có lợi cho việc cọ sát, phát triển các nhóm nhỏ, vì

vậy cậu ấy cần theo sát một thời gian để tìm hiểu học hỏi tình hình.

Chớp mắt nửa tháng đã trôi qua, thay vì nhìn thấy vẻ thiếu kiên nhẫn trên gương mặt của Trần Thương, Dư Dũng Cương lại thấy rằng người thanh niên này rất nghiêm túc và kiên định trong quá trình học tập, trông cậu ấy khác biệt với các thanh niên khác

Đây cũng là mục đích của Dư Dũng Cương, ông hy vọng Trần Thương có thể bình tâm lại.

Trần Thương nghe thấy chủ nhiệm Dư hỏi mình như vậy, trong lòng hơi vui mừng, bước tiếp theo chẳng phải sẽ vào vấn đề chính à?

- Vâng, tôi cảm thấy vẫn còn một khoảng cách lớn với tỉnh Đông Dương, cho dù sự phát triển của công nghệ hiện đại làm thay đổi hệ thống y tế, hay các phương pháp và quy chuẩn y học mới, chúng đều hoàn toàn có giá trị rất lớn

- Hơn nữa, người bệnh ở đây cũng phức tạp hơn, mức độ tương đối khó khăn, yêu cầu chung của người bệnh cũng tương đối cao.

Dư Dũng Cương gật đầu:

- Đúng là vậy

Sau đó, ông quay qua nhìn chằm chằm Trần Thương dò hỏi:

- Cháu..... Cháu có tự tin tham gia nhóm? Không chỉ là theo sát ca phẫu thuật mà bao gồm từ việc một mình lái xe, tự động sắp xếp điều chỉnh, hay việc chăm sóc người bệnh, thậm chí phải trực ca đêm một mình, v.v...

Trần Thương cảm thấy rất vui vẻ

Cuối cùng cũng đến lúc?

Phải nói tình trạng người bệnh ở đây khó khăn, vất vả hơn nhiều so với Tỉnh Nhị Viện, một ca phẫu thuật vừa rồi đã cung cấp cho anh hơn 10.000 kinh nghiệm, điều mà lúc bình thường rất hiếm khi có được.

- Cháu rất có lòng tin

Anh nói dứt khoát, không chút do dự

Dư Dũng Cương gật đầu cười:

- Được rồi, sáng mai giao ban chú sẽ thu xếp ca trực cho cháu

Nói xong ông lập tức quay lưng rời đi.

Mà việc này khiến anh vui vẻ vung vẩy hai bàn tay, phấn khích không ngừng, đã đến lúc biểu diễn tài năng thực sự

Gia nhập nhóm sớm như vậy, việc này đã tạo ra lịch sử mới trong quy trình làm việc của các bác sĩ thực tập.

Hầu hết thực tập sinh giỏi đều theo khoa, có giáo viên hướng dẫn theo, cùng nhiều thứ khác.

Nhưng bản thân anh đã được người khác đào tạo rồi

.....

.....

Ngôi nhà chỗ Trần Thương ở được trang trí bằng cả trái tim anh (mua trên Taobao) có thể được coi là đầy đủ.

Ít nhất ngôi nhà trông cũng ấm áp

Sau khi về, ăn tối, theo thói quen cũ mở video call trò chuyện với Tần Duyệt.

Đây là công việc bắt buộc của anh ngoài việc làm hàng ngày

Để Trần Thương một mình đến thủ đô, Tần Duyệt rất bất an

Dù sao anh ấy xuất sắc như vậy, Tần Duyệt giống như tiểu hổ canh giữ bảo bối của mình, cơ bản không cho Trần Thương có cơ hội ăn vụng

Nhìn dáng vẻ hào hứng của anh, Tần Duyệt không khỏi bật cười:

- Sao vậy? Có gì vui à? Gặp được cô em nào theo đuổi à?

Anh cười:

- Đương nhiên không, anh cuối cùng từ con dâu cũng trở thành phu nhân rồi

- Từ ngày mai anh sẽ tự mình chữa trị cho người bệnh, còn có thể đi theo đoàn, tham gia cứu hộ rồi đó

Tần Duyệt nghe thấy kinh ngạc nói:

- Nhanh như vậy?

Bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô là bệnh viện chuyên khoa trọng điểm quốc gia, 80-90% nghiên cứu sinh đến đây và hầu hết trong số họ làm công việc giám sát người bệnh trước.

Trần Thương lại có thể lướt qua giai đoạn này cùng bước vào hàng ngũ nhân viên tiền tuyến.

- Ông xã! Anh thật xuất sắc! Em hâm mộ anh quá đi

Tần Duyệt không nhịn được cười.

- Nhân tiện, em báo anh một tin vui, em đã có kết quả trong hệ thống xét duyệt hồ sơ, thật sự trúng tuyển đó

Hai mắt Trần Thương bừng sáng lên, trong lòng mừng rỡ không thôi

Hạnh phúc đến quá đột ngột, thật là song hỷ lâm môn

- Quá tuyệt, bà xã anh quá trâu bò, em mau đến thủ đô càng sớm càng tốt, đi theo thầy hướng dẫn sớm làm phẫu thuật giám sát người bệnh, như vậy sẽ cải thiện trình độ rất nhiều.

Tần Duyệt khục khặc cười:

- Anh rõ ràng là thèm muốn thân thể của em! Nói thật quang minh chính đại nha

Chương 892: Ma Vương Hèn Mọn

Anh gãi đầu cười ngượng ngùng, nhưng chẳng hơi gì xấu hổ.

Thực ra trong lòng cô rất vui vẻ.

Cô đã muốn đến thủ đô từ lâu, mỗi ngày khi nghĩ đến anh một mình ở đó, trong lòng đã ngứa ngáy không thôi, cho nên sau khi công bố kết quả danh sách.

Cô nhanh chóng liên hệ với người hướng dẫn, hy vọng có thể theo hỗ trợ thầy

Một lao động miễn phí thế này thì chẳng có ai từ chối cả.

Trần Thương cười và nói:

- Tối thứ 5 anh về, thứ 6 anh với em sẽ đi làm chứng nhận

- Như thế cả hai được coi là sống chung hợp pháp rồi, phải không?

- Vậy thì lúc đó em sẽ có thể nhập chung sổ hộ khẩu rồi! Hahahaha...

Trần Thương cười hơi dâm đãng khiến Tần Duyệt không khỏi liếc nhìn anh.

Nhưng Tần Duyệt độc thân nhiều năm như vậy, thật ra cũng rất tò mò

Cuối cùng thì... Mình đã có thể làm chứng nhận kết hôn rồi?

Bản thân có thực sự mong đợi điều này?

Thử cảm nhận một chút khi đến vậy... emmmm

Khoảng thời gian tiếp theo chính là phát cẩu lương, ngôn từ ân ái khiến Trần thương không thể chịu đựng được nữa.

Nếu không phải Tần Duyệt mở mắt không nổi, anh vẫn có thể nói được thêm vài trăm phút nữa.

Dự định ban đầu sẽ lấy giấy đăng ký kết hôn vào ngày 22 tháng 2 năm 2020, nhưng không ngờ lại là thứ 7, vì vậy hai người chỉ đơn giản là đến làm giấy chứng nhận trước hai ngày là vào ngày 20

Làm theo phong tục cũ, ngày cưới được ấn định vào tháng 8 âm lịch, cũng là tháng 10 dương lịch.

Vẫn còn một khoảng thời gian khá lâu khi đến đó.

- Ông xã à, anh mau phát huy tài năng đi, đợi đến khi em cùng đến, nếu bị bắt nạt, em sẽ gọi anh ra mặt! Để cho họ thấy... Ông xã em là giỏi nhất

Nói xong, Tần Duyệt ngáp dài trực tiếp leo lên giường:

- Để cho họ biết, thế nào là thần kỳ

Anh cũng ngẩn ra.

Không thể không nói sự tôn sùng cá nhân của cô đối với anh là tuyệt đối, trong lòng cô, anh chắc chắn là số 1 thế giới, không ai hơn được! Người khác nói sẽ còn nghi ngờ, nhưng chỉ cần anh nói mới là chân lý

Nghe Tần Duyệt nói xong, anh không khỏi mỉm cười.

Thế nhưng... Sự tin tưởng này nghe rất sao rất thoải mái nha?

Nghĩ đến đây, anh ngâm nga một bài hát nhỏ rồi mỹ mãn chìm vào giấc ngủ.

Sau đó chính là thời gian Trần Đại Ma Vương hèn mọn học trộm những kỹ thuật, thao tác kỹ năng của mọi người

…

…

Sáng sớm ngày hôm sau, khoảng tám giờ.

Sau khi giao công việc xong, Dư Dũng Cương nhìn mọi người, nói:

- Mọi người im lặng một chút, tôi nói một chuyện muốn nói

Trần Thương đến ban chúng ta cũng hơn nửa tháng, biểu hiện của cậu ấy trong khoảng thời gian này rất tốt, hơn nữa kỹ thuật lại tốt, là một người bác sĩ cấp cứu chăm chỉ rèn luyện hằng ngày và có năng lực

- Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, Trần Thương chính thức được vào trong danh sách trực ban.

- Mã Nguyệt Huy, Trần Thương chính thức tham gia tiểu tổ tiên phong, cậu đến phụ trách và sắp xếp một chút, để Trần Thương tham gia cấp cứu, phẫu thuật, và công việc trực ban, đối xử với Trần Thương như một thành viên mũi nhọn của tiểu tổ.

Nghe những lời này của Dư Dũng Cương, mọi người ở đây đều trợn tròn mắt.

Người học bổ túc chính thức tham gia vào tổ tiên phong, đây đối với mọi người mà nói là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tổ tiên phong này giống như bị Dư Dũng Cương độc chiếm vậy, căn bản là không nỡ cho người khác, chỉ cần khi tham gia nhiệm vụ cấp cứu mới điều động tất cả, đây là trấn khoa chi bảo của phòng cấp cứu thứ sáu

Khoảng thời gian này, Trần Thương cũng rõ ràng sắp xếp nhân sự và trực ban của phòng cấp cứu thứ sáu.

Toàn bộ khoa cấp cứu thứ sáu có sáu tiểu tổ cấp cứu, mỗi một tổ có năm đến sáu thành viên, đây cũng là đội ngũ nòng cốt của khoa cấp cứu thứ sáu.

Mà mỗi một tiểu tổ đều có một người phụ trách cũng chính là tổ trưởng.

Phần lớn thời gian, công việc cấp cứu cũng là dựa theo tiểu tổ mà tiến hành.

Mà sắp xếp chủ yếu của khoa cấp cứu chính là lấy tiểu tổ cấp cứu làm đơn vị, trong đó có mười mấy y tá, năm bác sĩ quản giường bác sĩ, một bác sĩ siêu âm... Hai phòng phẫu thuật.

Cái này đã tương đương với lực lượng một khoa khi Trần Thương ở Tỉnh Nhị Viện, ở chỗ này cũng chỉ là một tiểu tổ.

Nhưng mà bởi vì công việc cường độ cao, cho nên trên căn bản nơi này cũng áp dụng chế độ thay ca, không có chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ không xảy ra chuyện mệt nhọc.

Mà bên đây, sau khi Trần Thương nghe Dư Dũng Cương chia nhiệm vụ, âm thanh hệ thống nhắc nhở lập tức vang lên.

[Đinh! Chúc mừng anh, trong khi phẫu thuật chứng minh chính mình, lấy được sự cho phép của Dư Dũng Cương, thành công tham gia tiểu tổ tiên phong, giành được phần thưởng đặc biệt: Kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa thần kinh: Thuật loại bỏ tụ máu dưới màng cứng: Cấp đại sư!]

Khi Trần Thương nhìn thấy am thanh nhắc nhở của hệ thống, không nhịn được xúc động.

Con bà nó

Phẫu thuật ngoại khoa thần kinh

Muốn tôi mở sọ não à?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương lập tức vui mừng.

Bởi vì tỷ lệ người bệnh chết vì ngoại thương sọ não trong khoa cấp cứu rất lớn.

Mà phẫu thuật ngoại khoa thần kinh đối với một bác sĩ ngoại khoa mà nói, không thể nghi ngờ là một ca phẫu thuật rất khó.

Phẫu thuật sọ não đối với cả ngoại khoa mà nói, đều là một ca phẫu thuật có chi phí cao, độ khó cao, tỷ lệ tử vong cao, cần sự tập trung cao... Đăng cấp cao trong các loại phẫu thuật

Mặc dù bước đầu trong nước hơi trễ, nhưng mà đi đôi với khoa học kỹ thuật phát triển, anh dũng cảm đuổi sát

Trần Thương cảm giác, nguyên nhân họ tụt sau nước ngoài có thể có quan hệ với Hoa Đà và Tào Tháo.

Nghĩ đến Hoa Đà, Trần Thương không nhịn được thở dài, sau này phẫu thuật gặp được quan to, chắc chắn phải cẩn thận một chút, sớm ký thông báo bệnh tình nguy kịch một chút.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương cúi đầu, trong mắt lóe lên tràn đầy vui vẻ cùng xúc động, lập tức không nhịn được cười một tiếng.

Còn quá trẻ tuổi

Được tham gia vào tiểu tổ đã vui vẻ như vậy, nếu... Sau khi nghe tin tức tiếp theo cậu sẽ có cảm giác thế nào chứ?

Nghĩ tới đây, Dư Dũng Cương nhìn y tá trưởng nói:

- Y tá trưởng, cô nói với Trần Thương công việc tiếp theo đi, thời gian Trần Thương ở đây làm việc, dựa theo đãi ngộ chính thức của tiểu đội tiên phong là 60% tiến hành thanh toán, tất cả phẫu thuật, cấp cứu cũng tính vào trong đó

Quả nhiên, đi đôi với những lời Dư Dũng Cương nói, tất cả mọi người hơi trố mắt nghẹn họng, mở rộng miệng không nói lời.

Bởi vì thu nhập phẫu thuật của tiểu đội tiên phong bằng cả thu nhập của cả một bệnh viện cao cấp.

Nhưng mà...

Trần Thương một nhân viên học bổ túc, lại có thể có được 60% đãi ngộ

Dường như sau khi cả bệnh viện thành lập, căn bản chưa từng cho người học bổ túc tiền lương, bởi vì tự người học bổ túc tham gia công tác, họ đi ra ngoài đơn vị học sinh bổ túc lãnh tiền lương cơ bản, hơn nữa học bổ túc nhân viên hơi thậm chí còn đóng tiền, dù sao cũng đi ra học tập, nào có ai vừa học còn vừa có tiền chứ?

Mà Trần Thương có thể nói là một bác sĩ mở ra tiền lệ học bổ túc của trung tâm cấp cứu bệnh viện thủ đô

Mọi người thấy Dư Dũng Cương, chỉ thấy vẻ mặt ông nghiêm túc không giống như là nói đùa, xem ra chủ nhiệm rất nghiêm túc.

Ngay cả y tá trưởng cũng vội vàng gật đầu đồng ý

- Được

Bên này, Dư Dũng Cương nhìn Mã Nguyệt Huy một cái, vừa liếc nhìn Trần Thương:

- Trần Thương, sau này cậu lấy danh nghĩa của Mã Nguyệt Huy để phẫu thuật.

Chương 893: Tôi, Trần Mỗ! Thu Tiền

Nghe những lời này, Mã Nguyệt Huy lập tức kinh ngạc một chút, suýt nữa thì bật khóc

Lão đại, thù dai cũng không cần thù dai như vậy chứ?

Nhỡ thằng nhóc này chọc phải phiền phức thì mình phải cõng nồi ư

Đây rõ ràng là để cho mình làm bà vú cho Trần Thương.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mã Nguyệt Huy đau khổ.

Dư Dũng Cương đối với quản lý khoa rất có quy tắc, thưởng phạt rõ ràng, hơn nữa kỷ luật nghiêm khắc.

Hội nghị kết thúc.

Mã Nguyệt Huy vội vàng triệu tập thành viên tiểu tổ để họp.

Sau khi chia xong nhiệm vụ hôm nay xong, Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương, trong ánh mắt phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì

- Tiểu Trần... Cậu không nên khoe tài! Chắc chắn phải cẩn thận, gặp phải ca phẫu thuật không am hiểu và người bệnh không xác định, chắc chắn phải đi hỏi, cần phải cẩn thận, biết không?

Vẻ mặt Mã Nguyệt Huy đầy thật thà, khiến thành viên khác trong tiểu tổ hơi buồn cười.

Trần Thương gật đầu, đương nhiên anh sẽ không tạo phiền phức cho Mã Nguyệt Huy.

Thật ra thì anh cũng không ngờ chủ nhiệm Dư sẽ phát tiền lương cho mình, mặc dù chỉ có 60%, nhưng mà Trần Thương nhìn anh mắt của người khác, trong lòng cũng đoán được là không ít

- Yên tâm đi, tổ trưởng Mã, em... Chắc chắn sẽ làm việc cho giỏi, không gây phiền phức cho anh

Mã Nguyệt Huy vừa nghe, lập tức lắc đầu:

- Không không không, cậu không cần làm việc cho giỏi, cậu chỉ cần ổn định cầu thắng, như vậy đi, khi gặp phải phẫu thuật... Cậu cho gọi điện cho anh.

Trần Thương gật đầu, đồng ý.

Sau khi bàn giao xong, phòng cấp cứu nhanh chóng hoà nhập vào trong công việc.

Mà Trần Thương bị Mã Nguyệt Huy giữ lại bên trong phòng cấp cứu, bảo anh cẩn thận rồi lại cẩn thận.

Vào giờ phút này, ông Mã nhiệt tình với công việc trở nên sục sôi rất mãnh liệt, dường như tỏa sáng mùa xuân lần thứ hai trong đời người

Đến mười một giờ trưa, một người phụ nữ ôm đứa trẻ vội vã đi vào phòng bệnh:

- Bác sĩ! Cứu mạng

Trần Thương nhìn bốn phía một chút, Ơ? Không có ai

Cuối cùng đến lượt mình hành động à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng đứng lên, vội vàng đi ra phía ngoài.

Sau khi đi ra, Trần Thương lập tức nhìn thấy một người phụ nữ ôm đứa trẻ chạy vào, mà vẻ mặt đứa trẻ tái xanh, môi bầm tím, hô hấp dồn dập, ý thức cũng hơi không rõ

Lập tức, Trần Thương vội vàng nhìn y tá nói:

- Chị Dương, đẩy giường

Không có cách nào, người ở dưới mái hiên không cúi đầu không được, bây giờ chủ nhiệm Trần thấy y tá cũng phải kêu chị

...

...

Người phụ nữ chỉ có hơn hai mươi tuổi, sau khi chạy vào thì bắt đầu gào khóc

- Mau cứu con tôi với, tôi cầu xin anh.

Vào giờ phút này, nhìn dáng vẻ của một đứa bé này, thật rất khủng bố, sắc mặt tái nhợt, một tia máu chảy cũng không có, bờ môi bầm tím, hô hấp dồn dập, mà quan trọng nhất chính là đã hôn mê rồi

Người phụ nữ bị dọa phát sợ, vốn đang mang theo con mình đi sân chơi chơi một chuyến thật tốt, sau khi trở về thì thành như vậy.

Nghĩ tới đây, Tần Phương vô cùng hoảng sợ

Tần Phương không phải người thủ đô, mà là cùng chồng mình ở thủ đô làm công, Tần Phương làm việc nội trợ cho người ta, chồng thì lái xe taxi.

Trải qua ba năm rưỡi dốc sức làm, thật vất vả để dành được một khoản tiền, xây phòng ở quê quán.

Đứa bé vẫn luôn để lại ở nông thôn quê quán ở tỉnh Bắc Hà, cho ông bà nội mình chăm sóc giùm.

Gia đình như vậy tại trên cả nước rất nhiều, không tính là chuyện gì hiếm có, thế nhưng cha mẹ với đứa con bởi vì thời gian dài không gặp mặt, dẫn đến đứa bé thậm chí hơi lạ lẫm đối với ba mẹ.

Điều này làm cho Tần Phương và chồng đều cực kỳ uể oải.

Hai người họ đều không có văn hóa gì, suy nghĩ muốn kiếm nhiều tiền một chút, cho con mình một cái tương lai tốt đẹp.

Thế nhưng năm nay sau khi về nhà ăn tết, Tần Phương phát hiện sau khi con mình khi nhìn thấy hai người họ, thậm chí bắt đầu né tránh, nhiều hơn mấy phần lạnh nhạt và cảm giác xa cách.

Đây đối với Tần Phương thân là làm mẹ mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích trầm trọng.

Đoạn thời gian kia, hai vợ chồng Tần Phương nghĩ lại thật lâu.

Nghĩ tới nghĩ lui, là vì thời gian làm bạn với con quá ít, đối với đứa nhỏ cũng không hiểu đủ, vì lẽ đó vợ chồng hai người một suy nghĩ, quyết định nếm thử đưa đứa bé lên ở chung, thuê một cái phòng ở hơi lớn một chút, tiêu thêm nhiều tiền cũng không sao, nếu không khổ cực một chút, không nên để cho đứa trẻ làm lưu thủ nhi đồng (*)

(DG: Lưu thủ nhi đồng: Những đứa trẻ ở nhà, trẻ em bị bỏ lại phía sau)

Nói trắng ra, làm cha làm mẹ, đều hi vọng con trẻ thật tốt

Tới thủ đô nửa tháng, hai người nhìn đứa trẻ khuôn mặt tươi cười càng ngày càng nhiều, cũng bất đắc dĩ bắt đầu vui vẻ.

Cũng may khổ cực không có lãng phí vô ích.

Mà đứa trẻ năm tuổi từ thôn trang nhỏ đến quốc tế hóa thành phố lớn, đầy mắt đều là kinh ngạc và tò mò, hôm nay vợ chồng hai người rút ra thời gian một ngày đến, mang theo đứa trẻ đi một chuyến sân chơi, nhìn xem TV ở sân chơi rốt cuộc hình dạng thế nào

Cũng có thể nhìn đu quay, ngồi xe cáp treo một chút...

Thế nhưng mà, vốn chuyện đang vui, sau khi đứa trẻ chơi xong Cú rơi vô cực rồi đi xuống đó, Tần Phương chợt phát hiện hô hấp đứa trẻ càng ngày dồn dập lên, sờ trước ngực nói:

- Mẹ ơi, con khó chịu, thật không thoải mái

Lần này làm cho vợ chồng hai người Tần Phương giật nảy mình

Hai người nơi nào còn có tâm trạng chơi đùa, tranh thủ cái thời gian này mang theo đứa trẻ đến bệnh viện.

Dọc theo đường đi, đứa trẻ khuôn mặt càng ngày càng cứng ngắc, làm Tần Phương lo lắng muốn chết, mắt thấy sắp đến bệnh viện, đứa trẻ bỗng nhiên té xỉu

Lần này làm Tần Phương trực tiếp khóc

Một người phụ nữ mới hơn hai mươi tuổi, nào có trải qua loại chuyện này chứ

Trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, lo lắng không thôi.

Dọc theo đường đi vẫn luôn oán trách chính mình, ngày thường không có chú ý tới đứa trẻ.

Ngay lúc này, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi cũng gấp vội vàng chạy vào.

- Bác sĩ! Van xin anh, mau cứu đứa trẻ

- Bao nhiêu tiền cũng phải cứu nha

Trần Thương gật đầu, nói với Tần Phương:

- Anh chị yên tâm, chúng tôi khẳng định sẽ tận lực cứu chữa, cái này... chị vào đi, tôi hỏi mấy vấn đề

Nói xong, Tần Phương lo lắng bất an đi theo Trần Thương vào trong phòng cấp cứu.

Người đàn ông bên ngoài sau khi thủ tục xong xuôi, nôn nóng bất an chờ đợi.

Trần Thương nhìn tình huống bé trai lúc này, rõ ràng là do thiếu máu, thiếu oxy tạo thành

Mà tạo thành loại triệu chứng này đơn giản cũng là mấy cái bệnh tật bình thường thôi, thế nhưng mà... Đứa trẻ mới lớn bao nhiêu nha?

Chẳng lẽ là bệnh bẩm sinh?

- Chị Dương, giúp đứa trẻ kiểm tra điện tâm đồ

Trần Thương nói qua với y tá.

Sau đó hỏi Tần Phương:

- Đứa trẻ là phát bệnh thế nào? Có nguyên nhân dẫn đến gì không?

Trên mặt Tần Phương tràn đầy nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Tôi mang theo nó đi sân chơi, chơi những cái xe cáp treo kia, sau khi xuống lại đột nhiên nói cho tôi ngực mình đau, không thoải mái, tiếp đó bắt đầu ngồi ở trên ghế há mồm thở dốc...

Nghe thấy lời Tần Phương nói, Trần Thương nhạy cảm bắt được mấy từ mấu chốt.

Ngực đau nhức, ngồi thẳng hô hấp, hô hấp khó khăn.

Chẳng lẽ là suy tim?

Chương 894: Mẹ Tự Trách (Phần Một)

Đúng lúc này, điện tâm đồ còn chưa có kết qua, Trần Thương đã vội vàng nhìn tay chân và mắt đứa trẻ một chút, đều không có dấu hiệu sưng phù.

Sau đó Trần Thương dùng tay đặt ở chóp - đỉnh vị trí quả tim rung động mạnh nhất, lập tức cảm giác rung động có rõ ràng tăng lên

Hơn nữa, đây là... Cất nhắc tính rung động?

Cái manh mối này để Trần Thương lập tức sáng mắt lên

Sau đó, vội vàng dùng tay nhẹ nhàng đè lên, quả nhiên cảm giác được trái tim co lại, có một loại cảm giác rung động nhẹ

Lập tức, Trần Thương nghĩ đến một loại bệnh:

- Hở van tim 2 lá

Thế nhưng đứa trẻ còn nhỏ như thế, bệnh có khả năng cực nhỏ, rất có thể là bệnh tim bẩm sinh.

Sau đó Trần Thương lấy ống nghe bệnh ra, nghe ở ngực trái

Quả nhiên, Trần Thương tại chỗ chóp - đỉnh quả tim nghe được có một loại âm điệu cao vang dội, tương đối thô ráp. Thời gian dài, nhịp đập của tim thu dạng tạp âm tăng cường âm thanh S3

Đây là các dấu hiệu đặc biệt của hở van tim 2 lá

Nếu là hở van tim 2 lá, có thể việc sử dụng điện tâm đồ, tác dụng đem lại đã không lớn rồi.

Nhưng vào đúng lúc này, điện tâm đồ cũng đi ra, Trần Thương nhận lấy xem thử, thật ra anh cảm giác hẳn là một cái điện tâm đồ cơ bản bình thường.

Bởi vì những người bị hở van tim 2 lá khác, bệnh điện tâm đồ đều luôn bình thường như vậy

Thế nhưng mà, khi Trần Thương tiếp nhận điện tâm đồ, lập tức biến sắc

Cái này không những không phải một cái bình thường, mà lại là một cái điện tâm đồ nghiêm trọng không bình thường

Lúc này, Trần Thương nhìn thấy lại là một cái trái tim có tâm nhĩ trái phình to, dấu hiệu tâm thất trái sưng tấy

Trần Thương bất đắc dĩ nhíu mày

Chuyện này có nghĩa là đã thuộc về mức độ hở van tim 2 lá, mà kết hợp với tình huống chỉ là một đứa trẻ, đã vốn có sức chịu đựng cực kém, chắc

chắn cần mau chóng hoàn thành phẫu thuật.

Thế nhưng...

Trần Thương có một vấn đề, tâm nhĩ trái và tâm thất như thế, bệnh này phát tác trong người đứa trẻ khẳng định không phải lần một lần hai nha?

Chẳng lẽ người nhà lại không biết?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Dương Khiết:

- Đi gọi bác sĩ Tân đi, nói với anh ta có một đứa trẻ cần siêu âm tiêm UCG bốn chiều

Lúc này, so sánh mấy loại kiểm tra khác, siêu âm tim bốn chiều là có thể nhìn rõ ràng nhất, thậm chí có thể đánh giá ra phân cấp

Dương Khiết gật đầu, vội vàng đứng lên.

Mà Trần Thương nhìn Tần Phương, bất đắc dĩ nói:

- Tình huống của đứa bé tương đối nghiêm trọng, thuộc về hở van tim 2 lá, hơn nữa dựa theo tình huống hiện tại thì có lẽ còn kèm thêm suy tim.

- Thế nhưng! Đứa trẻ xảy ra loại tình huống này mà nói, khẳng định không phải lần đầu tiên, thậm chí sẽ thường xuyên phát bệnh, hai người đều không hề để ý à?

Sau khi Tần Phương nghe thấy Trần Thương nói, trực tiếp chày cối ở nơi đó đứng bất động, hơi trợn tròn mắt

- Tôi... Tôi không biết...

Trong lòng Tần Phương tràn đầy áy náy.

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu:

- Đứa trẻ không có nhận qua ngoại thương hoặc là cái khác à? Trước đây có mắc bệnh gì không?

Tần Phương sững sờ

Bỗng nhiên cô phát hiện chính mình đối với đứa bé lại hoàn toàn không biết gì cả, cả một vấn đề cơ bản như vậy cũng rất khó trả lời chính xác.

Đứa trẻ bị bệnh, đứa trẻ có nhận qua tổn thương hay không, đứa trẻ rốt cuộc gặp phải chuyện gì, cô thân là mẹ vậy mà hoàn toàn không biết gì cả...

Tự trách nước mắt cũng theo đó không ngừng chảy xuống, hối hận và thương tiếc tràn ngập trong lòng.

Mình xứng đáng là một người mẹ à?

Nhìn thấy Tần Phương khóc thành như vậy, Trần Thương cũng bất đắc dĩ thở dài...

Dứt khoát kiên nhẫn chờ bác sĩ Tân lên làm kiểm tra.

Siêu âm tim bốn chiều có thể tại trên phương hướng ba chiều, quan sát kết cấu và hoạt động của mảnh lá van tim 2 lá, có thể càng thêm quan sát

trực tiếp vị trí chảy ngược thắt mở đầu, phương hướng và hình dạng, đối với chẩn bệnh có trợ giúp khá lớn

Sau khi tạo ảnh thuốc tiêm vào thành công, bắt đầu tiến hành kiểm tra.

Thế nhưng càng kiểm tra, lông mày bác sĩ Tân càng nhăn lại, mồ hôi lạnh chảy ra

- Bác sĩ Trần, tình huống hơi không quá lạc quan rồi

Nghe được lời bác sĩ Tân nói, Trần Thương lập tức sững sờ:

- Tình huống như thế nào?

Tân Dung là một nữ bác sĩ hơn ba mươi tuổi, cô nhìn kết quả lúc này, hơi thấp thỏm và bất an

- Anh xem, cái thứ nhất tâm thu co lại kỳ chảy ngược tạo ảnh thuốc đã chiếm hết toàn bộ tâm nhĩ trái, ở bên trong tĩnh mạch phổi cũng có thể thấy được tạo ảnh thuốc... Đây đã là độ chảy ngược 4/4, trách không được đưa tới hôn mê

Sau khi Trần Thương nghe được, cũng lập tức biến sắc

Chảy ngược 4/4?

Nghiêm trọng như vậy

Cần mau chóng tổ chức phẫu thuật

Mà lúc này, Tân Dung đã in báo cáo ra:

- Khẳng định, là hở van tim 2 lá bẩm sinh.

- Hơn nữa, có thể hẹp van 2 lá, nhưng van chỉnh thể hoạt động còn tốt, trước lá đều đồng nhất, tương đối mềm mại

Sau khi nhìn thấy báo cáo, Trần Thương lập tức vui mừng, xem ra không cần thay van nhân tạo.

Đứa trẻ còn nhỏ như vậy, sử dụng thay van nhân tạo là một chuyện vô cùng phiền phức.

Trần Thương nhìn Tần Phương, nói:

- Tình huống đứa trẻ tương đối nguy cấp, cần lập tức phẫu thuật, anh chị mau chóng ký tên đi.

Sau khi Tần Phương nghe thấy thì vội vàng gật đầu:

- Tốt tốt, ký tên, bác sĩ, tôi nghe anh, anh nói cái gì cũng được, van cầu anh mau cứu đứa trẻ.

Lúc này, Tần Phương kém chút rơi vào tuyệt vọng.

Đứa trẻ có bệnh tật nghiêm trọng như vậy, mà mình với tư cách làm mẹ lại hoàn toàn không biết gì hết, cái này quá thất trách

Nghĩ tới đây, Tần Phương hít sâu một hơi, tràn đầy hối hận.

Mà Trần Thương vội vàng nói với y tá:

- Lấy máu xét nghiệm.
- Tiêm Digoxin vào
- Tiêm Enalapril vào giảm bớt chảy ngược
...
- Thông báo phòng phẫu thuật chuẩn bị sẵn sàng

Bên này vội vã bắt đầu chuẩn bị, mà Trần Thương nhìn báo cáo siêu âm tim bốn chiều, bất đắc dĩ rơi vào trầm tư.

Bệnh nhi này...

Có thể tình huống tương đối đặc biệt nha.

Tuổi nhỏ như thế đã bị suy tim nghiêm trọng như vậy, tâm thất sưng lên, tâm nhĩ tăng lớn, nếu như sử dụng tuần hoàn ngoài cơ thể thì đối với phát triển sau này cũng sẽ không tốt lắm.

Hay là... Sử dụng trái tim tạo hình phẫu thuật không ngừng đập xuống van tim 2 lá?

Nghĩ tới đây, Trần Thương kích động

Mà lúc này, ngay ở bên ngoài người bệnh Mã Nguyệt Huy đang tham gia cấp cứu bỗng nhiên cảm giác một trận gió lạnh sau lưng truyền đến, bất đắc dĩ run rẩy một trận.

Mã Nguyệt Huy lập tức lắc đầu, xảy ra chuyện gì rồi?

- Mẹ nó, mới đây mà đã hư như thế rồi?
...
...

Phẫu thuật khẳng định là một người Trần Thương không làm được, chí ít cần giúp đỡ

Trần Thương trở lại văn phòng, phát hiện Trương Viễn và Dương Tuệ đã trở về.

Lập tức ánh mắt sáng lên:

- Hai người có thời gian không? Chút nữa tôi phẫu thuật cần hỗ trợ.

Trương Viễn và Dương Tuệ nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Có có
- Đại thần, phẫu thuật cái gì?

Trần Thương:

- Tách hai lá van hẹp bằng bóng qua da

Dương Tuệ nghe xong bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Đây là... Phẫu thuật cấp bốn? Tôi chưa từng một mình làm nó

Trương Viễn cũng nhẹ gật đầu, xấu hổ cười một tiếng:

- Ừm... Loại phẫu thuật trình độ cao này tôi cũng chưa làm, có điều tôi từng làm trợ thủ cho tổ trưởng.

Trần Thương nghe vậy, cười lắc đầu, nói:

- Thật ra không có chuyện gì, làm trợ thủ một chút là được rồi, tôi có thể làm

Chương 895: Mẹ Tự Trách (Phần Hai)

Nghe được kiểu nói mây trôi nước chảy này của Trần Thương, hai người bất đắc dĩ dựng thẳng ngón cái lên

- Đại thần, anh quá trâu bò, loại phẫu thuật cấp bốn này anh cũng có thể làm

Trương Viễn rèn luyện ở trung tâm cấp cứu mấy năm này, thật ra thu hoạch rất lớn, đối với một chút phẫu thuật phổ biến đã có thể tự mình ứng đối.

Thế nhưng tính chuyên nghiệp của tách hai lá van hẹp bằng bóng qua da quá lớn, mà lại là mở ra phẫu thuật tim, thuộc về một loại phẫu thuật cấp bốn của ngoại khoa tim, tương đối khó khăn, vì lẽ đó không biết cũng là bình thường.

Trong lúc nhất thời, hai người cũng là nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, nhớ ngày đó ở Tỉnh Nhị Viện, cũng là một đống người tranh nhau đòi theo mình phẫu thuật.

Mặc dù... Hình như những chủ nhiệm kia tới làm thật ra cũng không kém thực tập sinh bao nhiêu đâu?

Cũng chính là nhìn một chút, ánh mắt trợ công một cái, cả phụ trợ đều không làm

Trần Thương nghĩ đến cô Mạnh, nghĩ đến chủ nhiệm Hạ, lại nghĩ đến chủ nhiệm Đào Mật Đào, tỉ mỉ nghĩ lại, hình như đều là dư thừa, tới nhìn trực tiếp hiện trường, rất ít sờ vào...

Nghĩ như vậy, hình như không có gì sai biệt.

Làm xong trợ thủ phẫu thuật, Trần Thương gấp trở về đến phòng cấp cứu.

Lúc này, đứa bé dưới tác dụng các loại Natri Nitroprusiat và nhiều loại thuốc, công năng trái tim cũng dần dần khôi phục một chút, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Trần Thương đang chờ đợi kết quả kiểm tra kiểm nghiệm đi ra, mới có thể chế định phương án phẫu thuật cụ thể.

Chuẩn bị trước phẫu thuật cũng là một vòng không thể thiếu trong phẫu thuật.

Đối với loại hở van tim 2 lá này hơn nữa cùng với người bệnh phát tác cấp tính, Trần Thương quả thực hơi đau đầu.

Bởi vì nếu như công năng trái tim của người bệnh vô cùng kém, gây tê là một chuyện rất nguy hiểm.

Nếu như không thể trước phẫu thuật chuẩn bị xong tất cả, một khi phẫu thuật gây tê, người bệnh có thể sẽ lại lần nữa trực tiếp phát tác bệnh tim

Đến lúc đó cùng với xảy ra suy tim, xác suất phẫu thuật thành công cơ bản là không

Vì lẽ đó, trước đó, Trần Thương chắc chắn phải đảm bảo các hạng thể chất sinh mệnh và chỉ tiêu của đứa trẻ được khôi phục bình thường.

Sau khi đứa trẻ tỉnh lại, một mặt mê mang nhìn Trần Thương:

- Cháu... Cháu đang ở đâu?

Trong giọng nói của đứa trẻ nồng đậm tiếng địa phương, Trần Thương nhìn bé trai hơi bứt rứt bất an, an ủi:

- Không cần lo lắng, cháu ở bệnh viện.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, bé trai lập tức sửng sốt một chút, có loại cảm giác thất kinh

Cậu bé nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Cháu... Sao chạy lại tới bệnh viện? Cha mẹ cháu đâu?

Nói xong nói xong, nước mắt đứa bé không ngừng chảy xuống, nhìn cái ống trên người, khóc càng hăng.

Y tá Dương Khiết bên cạnh vội vàng gọi đi lên:

- Được rồi, không khóc không khóc, cháu bị bệnh rồi, không có chuyện gì! Một chút nữa là ổn rồi.

Thế nhưng, mặc cho Dương Khiết trấn an như thế nào, bé trai vẫn khóc rất lớn

Ngược lại là hơi dấu hiệu càng khóc càng hăng

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Cha mẹ cháu cực kỳ lo lắng cháu, ở ngoài cửa chờ cháu đấy.

Nghe thấy Trần Thương lời nói, bé trai ngẩn người, nước mắt cũng lập tức ngừng lại.

Họ... Không có đi?

Đứa bé trai sững sờ.

Mắt trừng to nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Chú bác sĩ, cháu phải đi đây...

Trần Thương nghe xong, lập tức lắc đầu:

- Cháu bây giờ vẫn không thể đi, nghe lời, chú đi ra nói cha mẹ cháu vào.

Đứa bé vội vàng lắc đầu, đang lúc nói chuyện muốn đứng dậy:

- Không cần... Không cần bảo họ

Trần Thương xoay người bước chân ngừng lại.

- Thế nào?

Đứa bé bĩu môi, nước mắt lại rớt xuống:

- Họ biết rõ cháu có bệnh... Họ cũng không cần cháu... Huhu..

Nói tới đây, bé trai lập tức khóc, khóc rất thương tâm, Dương Khiết nhìn vậy hơi đau lòng.

Trần Thương sửng sốt một chút, anh không ngờ bé trai sẽ nói như vậy

Đứa bé khóc nói:

- Các bạn nhỏ họ đều nói cha mẹ cháu không cần cháu nữa, họ đi thủ đô, cũng không tới gặp cháu..

- Họ khẳng định là không thích cháu...

Đứa bé càng khóc càng hung:

- Nếu họ biết cháu có bệnh, càng sẽ không cần cháu...

Lần này, Trần Thương sững sờ

Đây là lời một đứa bé năm tuổi nên nói à?

Lập tức, Dương Khiết bên cạnh cũng trực tiếp trợn tròn mắt, mắt nháy mắt mông lung.

Vội vàng ôm đứa trẻ, xoa xoa nước mắt:

- Không khóc không khóc, không có chuyện gì không có chuyện gì, dì nói cho cháu, sao cha mẹ cháu lại không cần cháu chứ? Họ rất thích cháu, họ chỉ muốn kiếm tiền mua đồ ăn ngon cho cháu

Bé trai nghẹn ngào nói:

- Cháu không ăn đồ ăn vặt, cháu rất ngoan, cháu ngoan ngoãn ăn cơm, cháu... cháu cũng không mua đồ chơi, cháu chỉ muốn họ ở bên cạnh cháu, bạn nhỏ khác đều có cha mẹ, cháu không có... Cháu... Oa oa...

Khóc khóc, bé trai khóc mệt, cũng không khóc, bắt đầu không ngừng nức nở.

Với tư cách làm mẹ, Dương Khiết nghe thấy lời bé trai nói, cũng khóc theo.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, hỏi:

- Có phải trước đây ngực cháu đau không thoải mái, cảm giác thở không được hay không?

Bé trai gật đầu, đưa tay lau nước mắt, đỏ hồng mắt nói:

- Thường xuyên không thoải mái... Thế nhưng cháu không dám nói, họ đều nói khẳng định là bởi vì cháu không nghe lời mới không muốn cháu,

nếu để cho họ biết cháu có bệnh... Họ khẳng định sẽ càng không cần cháu nữa...

- Hơn nữa, ông bà nói uống thuốc rất đắt, ba mẹ kiếm tiền không dễ dàng, cháu sợ bỏ tiền ra, họ lại đi, cháu lại không gặp được họ...

Bé trai bất đắc dĩ khóc thút thít.

Trần Thương ai một tiếng, thở ra một cái thật dài, trách không được cha mẹ không biết con cái không thoải mái, hóa ra là đứa bé này vẫn luôn giấu bệnh tình của mình, đến mức nhiều năm như vậy cứ thế phát triển, không ngừng tăng thêm.

Bé trai sờ ngón tay:

- Cháu không dám chơi với các bạn nhỏ, vừa chơi cháu đã không thoải mái, cháu cũng chỉ có thể nhìn họ chơi...

- Chú bác sĩ, chú có thể không nói cho cha mẹ cháu có bệnh không? Cháu có thể nhịn được, cháu nghỉ ngơi một chút là được...

Hai mắt đứa trẻ thấm đầy nước mắt trừng to mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, tràn đầy khẩn cầu

Dương Khiết nghe lời đứa trẻ nói, thực tế là không biết nên nói cái gì, nước mắt trực tiếp rơi xuống, ôm đứa trẻ, vẫn an ủi.

Trần Thương im lặng nửa ngày, hiện tại chân tướng mọi thứ rõ ràng, thế nhưng có lẽ bé trai cần chính là cha mẹ của nó.

Trần Thương đứng dậy đi ra ngoài, hai vợ chồng Tần Phương vội vàng nghênh đón

Họ ở bên ngoài đã sớm chờ đợi nóng lòng như lửa đốt.

- Bác sĩ, thế nào rồi?

Tần Phương dắt lấy áo blouse trắng của Trần Thương nói, tiếp theo bỗng nhiên ý thức được chính mình quá mức kích động, vội vàng buông ra.

Trần Thương thở dài, kể lại một lần những gì bé trai nói.

Sau khi nghe xong, lập tức hai người Tần Phương chôn chân tại chỗ không nhúc nhích, giống như pho tượng vậy

Tần Phương trực tiếp khóc hơi sụp đổ, kể cả trong con mắt chồng của cô ấy cũng là nước mắt đảo quanh.

Sau một lúc lâu, Trần Thương nói:

- Hai người đi an ủi con trai một chút, chút nữa chuẩn bị phẫu thuật.

Chẳng qua là... Tần Phương vừa vặn tiến đến, bé trai đã cười

- Mẹ, con không sao đâu... Con chỉ hơi mệt thôi

Đứa bé trai đỏ hồng mắt, vừa cười vừa nói:

- Chúng ta về nhà

Chương 896: Mẹ Tự Trách (Phần Ba)

Nhìn một đứa bé năm tuổi giả vờ kiên cường, dáng vẻ cười mang theo nước mắt, Trần Thương cũng không nhịn được xoay người sang chỗ khác, hơi rung động.

Mà mẹ của đứa bé trai Tần Phương cũng bất đắc dĩ, trực tiếp chạy tới, ôm đứa bé vào trong ngực, nghẹn ngào khóc rống.

Mà đứa bé trai nhìn thấy mẹ khóc bỗng nhiên sững sờ, hình như bị hù dọa.

- Mẹ... Con không có việc gì, thật đó

Tần Phương khóc không thành tiếng, sau một lúc lâu mới nức nở nói:

- Đứa bé ngốc, con là bảo bối của mẹ, mẹ sao lại không cần con chứ?

- Đừng nghe họ nói hươu nói vượn! Từ trước đến nay mẹ đều không nói không cần con, mẹ đi kiếm tiền cho con, để con ăn đồ ăn ngon, ở phòng ở mới, mua cho con đồ chơi

- Từ trước đến nay, me chưa bao giờ không cần con, sau này mẹ sẽ không rời xa con nữa.

Chồng của Tần Phương, cũng chính là cha của đứa bé trai, hơi im lặng ít nói, chẳng qua là ôm đứa bé và Tần Phương vào trong ngực:

- Cha thề, người một nhà chúng ta sẽ không tiếp tục tách ra nữa

...

...

Tại dưới sự an ủi của hai người vợ chồng Tần Phương, đứa bé trai cũng ý thức được mình cần phẫu thuật.

Hắn mắt to nhìn chằm chằm cha mẹ:

- Cha mẹ, phẫu thuật có phải thật nhiều tiền hay không... Ông bà đều không nỡ mua thuốc, nói thuốc quá đắt.

Tần Phương nhìn đứa bé hiểu chuyện này, bất đắc dĩ hít sâu một hơi:

- Con trai, cái gì cũng không quan trọng bằng con, kiếm tiền chính là vì cho con tiêu, sau này có chỗ nào không thoải mái còn phải nói cho mẹ biết nghe chưa, con làm mẹ lo lắng gần chết

Đứa bé trai im lặng không nói.

- Hơn nữa, con để lâu như vậy, bệnh sẽ tăng thêm, lúc đó sẽ tốn nhiều tiền hơn, con nghe thấy chưa?

Đứa bé trai đối với cái khác không hiểu rõ, thế nhưng nghe thấy tốn nhiều tiền lại rất hiểu

Bên trong tâm linh nhỏ yếu của đứa bé, chẳng biết lúc nào đã học xong thứ những đứa trẻ khác chưa từng học được.

Đúng lúc này, kết quả xét nghiệm và X-quang ngực của đứa bé trai cũng đã cí.

Trần Thương nhìn kết quả, lập tức nhíu mày.

Suy tim thật nghiêm trọng

Kết quả X-quang biểu hiện: Trước sau vị trí thấy tâm nhĩ trái, bóng mờ tâm thất trái tăng lớn; rìa phải của tim có thể thấy được hình bờ đôi, có thể thấy được phổi tụ máu

Trần Thương thở dài, vẫn may chưa xuất hiện thất phải phình to, không bị suy tim giai đoạn cuối, bằng không thật là phiền phức.

Có điều, tuổi nhỏ như thế mà đã bị suy tim nghiêm trọng như thế, Trần Thương còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn đứa bé trai hiểu chuyện như thế nằm ở trên giường không nhúc nhích, trong con mắt tràn đầy kiên cường.

Trần Thương bỗng nhiên cảm giác trong lòng có một cái dây cung cũng bị xúc động đến

Một ca phẫu thuật này, Trần Thương chắc chắn toàn lực ứng phó, làm tốt, làm cho thật hoàn mỹ

Đứa bé hiểu chuyện như thế, nó cần một thân thể khoẻ mạnh

Cái này có lẽ là giá trị tồn tại của bác sĩ?

Cho người bệnh quyền lợi hưởng thụ cuộc sống

Y tá Dương Khiết đẩy đứa bé đi vào phòng phẫu thuật, dọc theo đường đi không ngừng an ủi đứa bé trai.

Đứa bé từ đầu tới đuôi đều không lên tiếng, không biết là sợ hay là như thế nào

Chẳng qua là bên dưới chăn, hai tay bứt rứt bất an nó nắm vuốt ga giường, bán hắn: Cậu bé lúc này, thật ra đều phải căng thẳng hơn so với ai khác, so với của bất cứ lúc nào đều phải sợ

Bởi vì khát vọng hạnh phúc của cậu, khát vọng làm bạn, cậu không hi vọng hạnh phúc của mình tới ngắn ngủi như thế.

Cậu bé sợ lập tức mình sẽ mất đi toàn bộ...

...

...

Trong phòng phẫu thuật.

Trương Viễn và Dương Tuệ đi theo vào, rửa tay xong, mặc áo phẫu thuật, hai tay đặt trước ngực không dám loạn động.

Trần Thương bàn giao bệnh tình với bác sĩ gây tê, chuẩn bị cho ca phẫu thuật.

Bác sĩ gây tê là một bác sĩ phó chủ nhiệm bốn mươi mốt tuổi, kinh nghiệm phong phú.

Bất luận một ca phẫu thuật nào đều vô cùng khảo nghiệm năng lực của bác sĩ ngoại khoa và bác sĩ gây tê, mà lựa chọn thuật thức phẫu thuật người bệnh đặc biệt, trước mắt còn ở mức độ quyết định rất lớn bởi tại trình độ nắm giữ về kỹ thuật này của bác sĩ khoa ngoại và bác sĩ gây tê, và có mở ra khí đặc biệt, cố định khí.

Rất rõ ràng, với tư cách là bệnh viện trung tâm cấp cứu toàn quốc, phần cứng phần mềm đều là đỉnh phối

Tự nhiên không cần cân nhắc một điểm này.

Thế nhưng có một chút, lại là cần bác sĩ gây tê tích cực phối hợp.

Sau khi Trần Thương giao phó xong bệnh tình, nhìn bác sĩ gây tê nói:

- Giáo sư Chu, người bệnh tuổi quá nhỏ, hơn nữa suy tim nghiêm trọng, thậm chí kèm theo hội chứng thấp tim, nếu như lựa chọn máy tuần hoàn ngoài cơ thể để tiến hành, rất rõ ràng sẽ mang đến cho người bệnh chứng bệnh vô cùng bất lợi, cho dù là phẫu thuật hoàn thành, ảnh hưởng bệnh biến chứng mang tới cũng vô cùng nghiêm trọng, vì lẽ đó, cháu muốn lựa chọn phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu

Lời này vừa nói, lập tức trong phòng trở nên yên tĩnh

Tất cả mọi người đều một mặt khiếp sợ nhìn Trần Thương

Phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu?

Lá gan này cũng đủ lớn?

Mà Trương Viễn và Dương Tuệ đứng bên cạnh càng là trong con mắt tỏa ra ánh sáng, đại thần chính là đại thần... Phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu, cái này cũng quá trâu bò rồi?

Bác sĩ gây tê Chu nghe thấy lời Trần Thương nói lập tức biến sắc, không chút do dự, trực tiếp từ chối:

- Tôi không đồng ý

Không sai, bác sĩ gây tê và bác sĩ ngoại khoa có đôi khi là cùng trên một con thuyền, không thể chỉ lo thân mình, chắc chắn phải cùng nhau hợp tác.

Đương nhiên, phẫu thuật thất bại là có phân chia trách nhiệm rõ ràng.

Thế nhưng không người nào nguyện ý làm loại phẫu thuật không có bảo hiểm thậm chí có thể nói có nguy hiểm này.

Bác sĩ Chu làm sao không rõ lời Trần Thương nói, ông cũng biết máy tuần hoàn ngoài cơ thể nguy hại

Thế nhưng cái này chẳng qua là bệnh biến chứng

Mà cái lựa chọn của Trần Thương mặc dù nghe rất tốt, thế nhưng người bệnh có khả năng trực tiếp xuống đài không được

Bao nhiêu năm kinh nghiệm làm việc nói cho ông biết, mạo hiểm trong lĩnh vực chữa bệnh là không thể thực hiện được.

Nhìn Trần Thương, Chu bác sĩ trực tiếp từ chối, không có một chút do dự.

Trần Thương nghe xong, lập tức cũng là hơi nóng nảy.

- Giáo sư Chu, đứa bé trai, cậu bé...

Trần Thương còn chưa nói xong, bác sĩ Chu đã trực tiếp đánh gãy:

- Tôi biết

- Thế nhưng mà cậu biết rõ phẫu thuật nguy hiểm lớn bao nhiêu không? Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, một khi tổn thương đến trái tim, gây nên băng huyết cậu có thể khống chế không? Phẫu thuật không phải làm phẫu thuật tốt nhất, mà là phải lựa chọn kỹ thuật ổn thỏa nhất

- Chuyện này đối với người bệnh mà nói, đây mới là phụ trách

Bác sĩ Chu nghĩa chính ngôn từ từ chối Trần Thương.

Trần Thương cũng gấp gáp, la lớn:

- Phải! Không sai, như vậy là ổn thỏa, thế nhưng mà có ý nghĩa gì? Kéo dài hơi tàn còn sống? Không có một chút chất lượng cuộc sống?

- Như vậy phẫu thuật thành công cũng là một thân thể tăng thêm suy tim, đối với dự đoán bệnh tình sau này rất kém cỏi, cậu bé và đứa bé bình thường chênh lệch chỉ có thể càng ngày càng lớn, loại phẫu thuật này có ý nghĩa gì?

Bác sĩ Chu quay người nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Tối thiểu còn sống! Cậu có thể đảm bảo trái tim không ngừng đập xuống tách hai lá van hẹp bằng bóng qua da cậu có thể thành công?

Trần Thương đầu óc nóng lên:

- Tôi có thể

Người xung quanh lập tức sững sờ, bác sĩ Chu cũng hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn đứa bé trai một chút, bất đắc dĩ thở dài, hơi do dự.

Mà Trần Thương cũng ý thức được chính mình nói chuyện hơi quá xúc động, hít sâu một hơi, nói câu với bác sĩ Chu:

- Xin lỗi, giáo sư Chu, tôi hơi kích động.

Bác sĩ Chu lắc đầu:

- Tranh chấp học thuật, không tính cãi nhau

- Đó là cậu chưa thấy hai người Mã Nguyệt Huy và Dư Dũng Cương trong phòng phẫu thuật, gặp khi tranh chấp, lớn giọng kêu la, giống như đánh nhau vậy, có thể làm người giật mình

Chương 897: Mẹ Tự Trách (Phần Bốn)

Chính như Trần Thương đã nói, bệnh biến chứng máy tuần hoàn ngoài cơ thể quá rõ ràng, như vậy chỉ tiêu tiến hành máy tuần hoàn ngoài cơ thể, phẫu thuật thành công lại có thể thế nào

Thế nhưng, trái tim không ngừng đập tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da, toàn bộ bệnh viện hình như Chu Hạc còn không nghe nói qua mấy ca, chỉ có mấy ca phẫu thuật làm trái tim không ngừng đập để chụp mạch vành cấy ghép.

Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành trước hết nhất chính là chụp mạch vành cấy ghép, thế nhưng cái này chẳng qua là ở bên ngoài trái tim, không cần mở ra trái tim

Thế nhưng mà tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da thì à? Là phải mở ra vách tâm nhĩ thất tiến hành vá

Độ khó đâu chỉ cao hơn một tầng

Bác sĩ Chu cũng là không quá tín nhiệm Trần Thương, chẳng qua là anh tuổi còn rất trẻ, hơn nữa hết lần này tới lần khác còn là một ca phẫu thuật độ khó cao như vậy, nguy hiểm cao, tiêu chuẩn phẫu thuật cao

Phẫu thuật như vậy, ông cũng không cho rằng Trần Thương có thể làm tốt

Có lẽ nói là ông đối với Trần Thương không đủ hiểu.

Nghe thấy giọng nói như đinh chém sắt của Trần Thương, bác sĩ Chu thật ra cũng hơi sững sờ.

Bác sĩ Chu quay người đi đến bên cạnh, cầm lên đơn ký tên phẫu thuật, nhìn thoáng qua ký tên phía trên, nói:

- Cậu gọi điện thoại cho tổ trưởng Mã và chủ nhiệm Dư, xem bọn hắn nói thế nào, họ đồng ý, tôi sẽ làm

Trần Thương nghe được câu này, lập tức ánh mắt sáng lên, cởi xuống găng tay, gật đầu nói với bác sĩ Chu, nói tiếng:

- Cảm ơn! Cảm ơn giáo sư Chu

Sau đó cầm lấy điện thoại gọi điện thoại cho Mã Nguyệt Huy trước:

- Tổ trưởng Mã, tôi có chuyện muốn nói, có cái đứa bé trai... Tôi chuẩn bị tiến hành... Trái tim không ngừng đập tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da

Mã Nguyệt Huy vừa vặn cấp cứu người bệnh thành công, đang ngồi xe quay lại bệnh viện, vừa vặn hoàn thành cấp cứu, tâm trạng vẫn tương đối thư sướng

Chẳng qua là... Sau khi nghe được điện thoại của Trần Thương, lập tức bị dọa đến huyết áp tăng vọt

- Cái gì? Trái tim không ngừng đập tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da? Không được không được! Cậu đợi tôi! Không cho phép làm, tôi về rồi nói, tôi lập tức trở về

Mã Nguyệt Huy kém chút bị Trần Thương dọa cho gần chết

Cậu nói một chút cậu, vừa vặn nhận được tư cách phẫu thuật đã làm phẫu thuật như vậy

Thích hợp không?

Tiểu tử ngu ngốc này

Cậu không biết kí tên là của tôi hả...

Trong lòng Mã Nguyệt Huy hoảng sợ.

Lo sợ bất an nhìn thoáng qua tài xế Hạ:

- Anh Hạ, lái nhanh một chút, tiểu tử tiểu Trần này, thật sự là không cho tôi bớt lo

Từ Ái Thanh bên cạnh cũng tò mò nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy:

- Có chuyện gì?

Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ nói:

- Tiểu tử này muốn làm trái tim không ngừng đập tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da

Từ Ái Thanh nghe xong, lập tức cũng trực tiếp trợn tròn mắt

...

Sau đó Trần Thương lại gọi điện thoại cho Dư Dũng Cương:

- Chủ nhiệm Dư, có người bệnh...

Sau khi Trần Thương nói rõ ràng, lúc này Dư Dũng Cương đang tiến hành một ca phẫu thuật, y tá nghe mở chế độ rảnh tay

Những lời này của Trần Thương trực tiếp làm cho mấy chủ nhiệm đều sững sờ

Dư Dũng Cương hơi mắt trợn tròn nhìn thoáng qua y tá, tiểu y tá cũng cực kỳ tủi thân, gần đây cho chủ nhiệm Dư nghe và đọc tin nhắn, sao toàn gặp tràng diện lúng túng như vậy

Mặt Dư Dũng Cương đen lại, trầm giọng nói:

- Phòng phẫu thuật nào? Chờ tôi

Sau đó, Dư Dũng Cương trực tiếp đặt dao phẫu thuật xuống, nhìn mấy chủ nhiệm bên cạnh:

- Mọi người tiếp tục làm, tôi đi xem một chút

Nói xong, đứng dậy hướng đi đến chỗ phòng phẫu thuật Trần Thương

Mà bên này, đại chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực bỗng nhiên lòng ngứa ngáy cực kỳ, dù sao... Loại trái tim không ngừng đập xuống tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da này thực tế là quá có sức hấp dẫn

So với cố định xương ức trước mắt tốt hơn nhiều

Phẫu thuật cây thép xuyên ngực trước mắt bỗng nhiên tuyệt không thơm

Chờ chân trước Dư Dũng Cương rời đi, mấy chủ nhiệm liếc nhau:

- Dưới tay anh Dư từ lúc nào thu được bác sĩ lợi hại như vậy?

Mọi người lắc đầu

- Mau làm nhanh, làm xong tôi qua bên kia xem phẫu thuật

Mấy người đều gật đầu

...

So sánh với Mã Nguyệt Huy, trong lòng Dư Dũng Cương càng luống cuống

Ông là người phụ trách, xảy ra bất kỳ chuyện gì ông cũng phải toàn quyền phụ trách, mà ông chính là người cấp quyền cho Trần Thương phẫu thuật

Chắc chắn không nên cảm thấy cái quyền phẫu thuật này rất tùy tiện.

Như vậy có hơn chín mươi phần trăm khi bác sĩ học bổ túc không lấy được quyền kê đơn thuốc chứ đừng nói là quyền phẫu thuật

Có nghĩa là người có thể tham gia trực tiếp chữa trị cho người bệnh, cho dù là xảy ra vấn đề gì thì phía trên người cũng sẽ chĩa vào anh

Đáng tiếc...

Lúc này, đột nhiên lão Dư lại vô cùng hối hận

Ông cảm thấy mình hơi xúc động, cấp quyền phẫu thuật quá sớm

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, cũng cảm thấy hành động hôm nay của mình hơi sai lầm

Đều do thằng nhóc Trần Thương này, ca phẫu thuật ngày hôm qua cũng giống như một bầu rượu lâu năm vậy, quá đã, khiến lão Dư uống say đến thần hồn điên đảo, hơi thần bất thủ xá

Chắc chắn là thằng nhóc kia bỏ thuốc cho mình uống

Càng nghĩ, bước chân lão Dư càng nhanh mấy phần

Mà lúc này trong phòng phẫu thuật, rơi vào một trận giằng co trong yên lặng.

Hai người Trương Viễn và Dương Tuệ giống như người gỗ, đứng ở đằng kia không dám nói gì, hai tay đặt trước ngực... Không dám lộn xộn

Họ làm sao cũng không thể nghĩ ra thì ra thời gian chuẩn bị phẫu thuật có thể dài như vậy, cũng là lần đầu tiên phát hiện... Hoá ra giơ tay cũng giơ vất vả như vậy

Không biết làm sao

Hai mắt hai người nhìn nhau một cái, trong mắt đều là đau lòng cho nhau.

Nhưng mà, hai người nhìn Trần Thương một cái, đột nhiên cảm giác được đại thần thật là trâu bò

Anh ấy mới tới mấy ngày, đã dám tranh cãi với chủ nhiệm Chu.

Không nói cái khác, chỉ bằng một phần dũng cảm này, cho dù là tổ trưởng của họ cũng không chắc có thể so được.

Thậm chí đã nhiều khi, có không ít bác sĩ ngoại khoa đều hoàn thành ca phẫu thuật dưới sự chỉ huy của bác sĩ gây tê, bởi vì khi họ phẫu thuật cũng không nắm chắc các dấu hiệu sinh mạng bằng bác sĩ gấy mê

Những y tá khác cũng nhìn Trần Thương với vẻ mặt đầy không biết làm sao và hơi đau lòng.

Khoảng thời gian này, họ cũng biết Trần Thương, cái anh trai đẹp trai là người từ dưới đến học bổ túc, dáng vẻ đẹp trai, cười lên rất đẹp mắt, đẹp như ánh mặt trời, rất khiến cho người thích, ngay cả hơi phí quần lót, phải thường xuyên tắm, dù sao ai có thể chắc chắn là buổi tối sẽ không làm mơ?

Ai... Chán ghét

Nhưng mà, anh trai này cũng hơi quá xúc động, người có tính tình tốt như chủ nhiện Chu, cũng hơi tức giận.

Một người học bổ túc cũng không sợ chủ nhiệm Chu sẽ ghim mình à?

Mặc dù y tá đứng về phía của chủ nhiệm Chu, dù sao trên thân phận họ là cùng một phe, hơn nữa Trần Thương chẳng qua cũng chỉ là một người đến học bổ túc, sau này sẽ đi

Nhưng mà... Hết lần này tới lần khác cho dù là con tim hay là thể xác, cũng muốn theo anh trai nhỏ, suy nghĩ cẩn thận một chút, cuối cùng là mình nên nghe theo tiếng lòng? Hay là nghe theo bản năng của cơ thể?

Nhưng mà cho dù là nghe bên nào, cũng đều theo anh trai nhỏ là sao?

Dù sao: Thể xác + Con tim chắc cũng lớn hơn chức vụ nhiều

Chương 898: Mẹ Tự Trách (Phần Năm)

Y tá hít sâu một hơi, nói:

- Chủ nhiệm Chu, đừng tức giận, bác sĩ Trần cũng là vì suy nghĩ cho người bệnh.

Chu Hạc vừa nghe vậy, lập tức vui vẻ lên không ít, xem ra y tá đang bênh vực mình! Không uổng công thường này ông thương họ

Lập tức cười:

- Không tức giận, anh và bác sĩ Trần đang trao đổi, thảo luận về học thuật! Dù sao phẫu thuật cũng rất quan trọng.

Trần Thương không biết làm sao, nếu đây là ở Tỉnh Nhị Viện, chắc mấy y tá cũng sẽ bênh vực mình...

Mà y tá vừa nghe xong, mới thở phào nhẹ nhõm, anh trai nhỏ không có chuyện gì thì tốt rồi, sau đó nhìn Trần Thương, ánh mắt quyến rũ ngậm xuân, gật đầu một cái ra hiệu cố gắng lên

Bên này phòng phẫu thuật cửa mở ra, quần áo chủ nhiệm Dư cũng không cởi, đã trực tiếp đi vào

Tiện tay tháo gang tay xuống ném vào trong thùng rác,

Nhìn Trần Thương:

- Xảy ra chuyện gì?

Trần Thương cầm kết quả kiểm tra đưa tới:

- Chủ nhiệm Dư, chú xem, đây là kiểm tra và kết quả kiểm nghiệm của người bệnh, bây giờ đứa trẻ chỉ mới năm tuổi, nếu như sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể, đối với đứa trẻ mà nói không thể nghi ngờ chỉ có tá dụng là làm chậm quá trình tử vong của đứa trẻ, cháu cảm thấy chúng ta có thể lựa chọn cách phẫu thuật phù hợp hơn.

Dư Dũng Cương nhìn báo cáo trong tay, hơi đau đầu.

Sờ lông mày một cái, bởi vì đúng như lời Trần Thương nói, tình trạng của đứa bé này xác thực là rất tệ.

Nhưng mà, phẫu thuật bắc cầu động mạch vành có hệ số nguy hiểm và độ khó cao hơn

Có lẽ, nguy hiểm và lợi ích vĩnh viễn đều song hành với nhau, hoa xinh đẹp nhất luôn nở ở chỗ nguy hiểm nhất.

Giờ phút này, Dư Dũng Cương nhìn tấm X-Quang bắt đầu cẩn thận suy nghĩ, có cách nào khác có thể dùng hay không?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng phẫu thuật vô cùng yên tĩnh

Khó chịu chính là hai người kia họ cảm thấy tay cũng đã bắt đầu tê rần... Nhưng mà không dám tự ý bỏ tay xuống.

Nếu như bị chủ nhiệm Dư nhìn thấy, sẽ bị ông trách phạt một trận

Dù sao trong mắt chủ nhiệm Dư chắc chắn sẽ không cho phép mấy chuyện như này xảy ra, một chính là không có trách nhiệm với người bệnh, ở trong mắt ông Dư bác sĩ ngoại khoa không được có tư tưởng lấy sức khoẻ của người bệnh ra nói đùa

Nghĩ tới nghĩ lui, hai người thở dài, ráng nhịn thêm chút nữa...

Hồi lâu, Dư Dũng Cương đưa ra quyết định, ông y tá đứng bên cạnh nói:

- Chuẩn bị máy tuần hoàn ngoài cơ thể

Trần Thương lập tức kinh ngạc, hai mắt trợn to, hơi bất đắc dĩ.

Nhưng mà Dư Dũng Cương chợt nói:

- Máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể là dự bị...

Trần Thương lập tức thở phào nhẹ nhõm

Biết ơn nhìn một cái Dư Dũng Cương:

- Cám ơn chủ nhiệm Dư

- Tiểu Trần, cậu chắc chắn cậu có thể làm tốt ca phẫu thuật này chứ?

Ánh mắt Dư Dũng Cương nhìn chằm chằm Trần Thương, không có đùa giỡn, chỉ có cẩn thận sâu đậm, ý trong đó không cần nói cũng biết, đây chỉ là một đứa trẻ 5 tuổi, cậu chắc chắn phải cẩn thận! Cẩn thận! Cực kỳ cẩn thận

Trần Thương hít sâu một hơi, dùng sức gật đầu:

- Cháu có thể

Dư Dũng Cương xoay người nhìn Chu Hạc:

- Chủ nhiệm Chu, để cho cậu ấy thử một chút đi, thiên phú phẫu thuật tim của Trần Thương rất tốt, hơn nữa trong năm 2019 còn giành được hạng nhất cuộc thi phẫu thuật Ngoại Khoa Tim cả nước, tôi muốn cho cậu ấy một cơ hội, nếu như một khi phát hiện không ổn, có tôi ở đấy cũng có thể lập tức điều chỉnh, ông thấy thế nào?

Chu Hạc nhìn Trần Thương một cái, không nghĩ đến người trẻ tuổi này lợi hại như vậy?

Cuộc thi kỹ năng phẫu thuật Ngoại Khoa Tim so sánh với cuộc thi của những lĩnh vực khác, có chất lượng rất cao.

Chu hạc thấy Dư Dũng Cương cũng đã quyết định, gật đầu một cái:

- Chủ nhiệm Dư, tôi nghe ông

Nói xong, Chu Hạc bắt đầu suy nghĩ sẽ gây tê như thế nào.

Mà ánh mắt mấy y tá bên đây nhìn Trần Thương đều sáng lên

Anh trai nhỏ xuất sắc như vậy

Lại là hạng nhất của cuộc thi kỹ năng phẫu thuật Ngoại Khoa Tim cả nước

Người đẹp trai

Người giỏi

Người có tài

Cái này... Có thể không khiến người khác yy à?

Bên này, Trần Thương chợt nhớ tới cái gì:

- Chủ nhiệm Dư... Cháu vừa gọi điện cho tổ trưởng Mã, anh ấy nói anh ấy đang trên đường trở về, bảo chúng ta chờ anh ấy, bây giờ chúng ta bắt đầu có phải không quá phù hợp không?

Chủ nhiệm Dư vừa nghe đến Mã Nguyệt Huy, lập tức lắc đầu:

- Mã Nguyệt Huy? Không nên kéo dài thời gian, phẫu thuật sớm một chút, lát nữa thuốc hết tác dụng, còn phải kéo dài bao lâu. Đừng để ý cậu ta, đi nói chuyện với người nhà trước, bảo họ ký tên, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Trần Thương lập tức kinh ngạc một chút

Tổ trưởng Mã... Oan có đầu nợ có chủ, muốn trách thì trách chủ nhiệm Dư độc tài

Lúc này, xe cấp cứu đã phóng rất nhanh.

Nhưng không biết sao, Mã Nguyệt Huy vẫn cảm thấy còn chậm

Ông ấy muốn Ferrari chế tạo ra một chiếc xe cấp cứu

Thật là sai sót lớn

Ông cho rằng nên có một giải mới trên đấu trường F1, đó là cuộc thi đua xe cứu thương.

Nhìn thấy mồ hôi lạnh trên đầu Mã Nguyệt Huy giống như mồ hôi của chính mình do khí sắc không tốt tuôn ra, Từ Ái Thanh hít sâu một hơi, cảm thấy nên khuyên nhủ đại ca tổ trưởng của mình:

- Anh Mã, tôi đề nghị thế này.

Mã Nguyệt Huy kinh ngạc, quay đầu nhìn hỏi Từ Ái Thanh:

- Nói xem?

Từ Ái Thanh nghiêm túc nói:

- Anh không còn là thanh niên nữa, nên kiềm chế chút, cư xử như vậy, không phải tôi nói anh… Một người đàn ông 40 tuổi thành dáng vẻ như

vậy? Tôi ngày nào cũng phải nghe chị dâu tâm sự đó

Mã Nguyệt Huy nghe vậy thì im lặng, nhất thời không phản ứng kịp.

Nhưng ai đó phản ứng, người bệnh nằm trên xe cứu thương không nhịn được trực tiếp bật cười:

- Hahahaha... Chao ôi bác sĩ à, nhìn thấy chứ, chảy máu rồi, tôi đang chảy máu đó.

Ngay khi người bệnh đang tươi cười bỗng phát hiện vết thương đã nứt ra?

Mã Nguyệt Huy có phản ứng lại, liếc nhìn người bệnh muốn chửi một tiếng: Đáng đời

…

…

Trần Thương nhìn hai vợ chồng Tần Phương, giải thích tất cả tình huống xảy ra:

- Hai người thấy đấy, chắc chắn phải ra quyết định sớm

Chồng của Tần Phương nhìn anh, hít sâu một hơi:

- Bác sĩ, tôi tin anh

Tần Phương cũng gật đầu:

- Anh an tâm mà làm, không cần lo lắng, tôi cũng không muốn con của tôi…

Nhìn ánh mắt tin tưởng của hai người, Trần Thương gật đầu, nhắm mắt xoay người đi, phía sau nước mắt Tần Phương đã rơi lã chã.

Có lẽ, đây có thể là lần đoàn tụ cuối cùng giữa cô và con…

Mà anh cũng cảm nhận được niềm tin và niềm hy vọng đầy nặng nề của họ.

Trận chiến này quyết phải thắng

...

Trong phòng phẫu thuật, bác sĩ gây tê Chu Hạc đã bắt đầu chuẩn bị.

Nếu anh muốn thực hiện một ca phẫu thuật này, bản thân cần phải cân nhắc hết sức cẩn thận vì bệnh nhi chỉ mới 5 tuổi

Bên này, trên đầu Trương Viễn và Dương Tuệ đã đổ mồ hôi không ngừng

Trần Thương nhìn thấy mũ của hai người đều ướt, đột nhiên tò mò hỏi:

- Hai người rất lo lắng à?

Trương Viễn sửng sờ, không biết nên khóc hay cười, hiện giờ anh rất mệt

So với lo lắng còn tồi tệ hơn

Lần đầu tiên, họ mong chờ phẫu thuật càng sớm càng tốt

Thuốc mê dần dần phát huy tác dụng, Trần Thương nhìn đôi mắt đỏ hoe của đứa trẻ từ từ nhắm lại, anh hít một hơi thật sâu.

Nhận con dao từ cô y tá nhỏ.

Chương 899: Mẹ Tự Trách (Phần Sáu)

Trước sự động viên trìu mến của cô y tá nhỏ, anh nắm chặt tay.

Trần Thương không biết có bao nhiêu lần thực tập như vậy trong không gian huấn luyện đặc biệt, anh rất thông thuộc đường đi nước bước.

Loại phẫu thuật này có thời hạn, một khi diễn ra quá lâu sẽ khiến tế bào cơ tim bị hoại tử, thậm chí còn kéo theo đủ loại rắc rối

Thông thường là cẩn thận rạch mở lồng ngực

Sau đó mở màng tim một cách dứt khoát

Hầu như không có sự khác biệt so với phẫu thuật thông thường

Mục đích của ca phẫu thuật thực ra rất đơn giản, để mô tả bằng các thuật ngữ bình thường chính là cửa một chiều hai phòng bị hư hỏng, vốn là như nhau, có thể hoạt động trơn tru dưới sự truyền động của trục cửa.

Nhưng hiện nay cửa bị xệ, thậm chí một phần trục cửa không được nối lại.

Vì vậy lúc này cần phải sửa chữa, đậy kín cửa lại.

Tất nhiên, anh cũng có thể trực tiếp thay đổi cái cửa này

Tuy nhiên, đây không phải là nong van hai lá mà là thay van hai lá.

Ngay từ những năm 1960, sau khi van nhân tạo được sử dụng trong thực hành lâm sàng, nong mạch hầu như được thay thế bằng van.

Tuy nhiên, thực tế đã chứng minh rằng van nhân tạo không đủ lý tưởng, sau khi thay van sẽ tiềm ẩn những nguy cơ khác, những năm gần đây, phẫu thuật tạo hình ngày càng nhiều.

Phẫu thuật tạo hình van hai lá nhằm phục hồi chức năng sinh lý của van hai lá và điều chỉnh mục tiêu tình trạng suy giảm do bệnh van tim.

Đối với người bệnh nhi lần này, lựa chọn phương pháp phẫu thuật tạo hình van tim không chỉ có chi phí thấp mà về lâu dài hiệu quả còn rõ rệt hơn

Đừng đánh giá thấp van này, nó rất tốn kém! Dù chỉ là một cái cuống lớn... Đối với một gia đình làm việc, sinh sống ở Bắc Kinh, Trần Thương cũng sẽ lưu tâm đến điều kiện của họ.

Thực tế, đôi khi, bác sĩ cần cân nhắc nhiều thứ chứ không phải chỉ khám chữa bệnh

Nhìn trái tim không ngừng chuyển động, lúc này Dư Dũng Cương yêu cầu chọn phương pháp phẫu thuật ở nhiệt độ thấp, có thể giảm bớt độ khó

của ca phẫu thuật

Một y tá nhìn Trần Thương, cầm lấy đồng hồ, xem giờ:

- Bác sĩ Trần? Bắt đầu được chưa?

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Bắt đầu

Đồng hồ đếm ngược 15 phút

Ngay cả khi ca phẫu không cách nào để hoàn thành, cũng đành phải từ bỏ thôi.

Thời gian như chiếc đồng hồ cát điên cuồng chạy nhanh.

Hai mắt anh dán chặt vào tim đứa trẻ, chọn vị trí bắt đầu mổ.

Còn Trương Viễn, người đang cố định dây thắt ở bên cạnh cũng hơi lo lắng. Đây là lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy một người đang phẫu thuật tim vẫn còn đập nên hơi lo.

Đồng thời Dư Dũng Cương cũng vậy, anh đã nghiên cứu hàng loạt về chuỗi phẫu thuật tim còn đập trong những năm này, nhưng thực tế đây cũng là lần đầu tiên.

Anh không ngờ Trần Thương sẽ thực hiện ca này

Đối với Dư Dũng Cương cũng hơi hồi hộp cùng sự kỳ vọng.

Đôi mắt Chu Hạc dán chặt vào tín hiệu cơ thể của người bệnh để sẵn sàng ứng biến bất cứ lúc nào cần.

Không ai dám thả lỏng với ca phẫu thuật này

Sau khi mở tim, Trần Thương quyết định tìm vị trí van hai lá

Thời gian không cho phép chần chừ chút nào.

Với sự trợ giúp của hệ thống, anh nhanh chóng phát hiện được hệ thống tạo ra hình siêu âm tim bốn chiều nhưng anh không ngờ mình đã đánh giá thấp mức độ tổn thương của van hai lá

Đứt dây chằng van hai lá

Đặc biệt là đứt dây chằng trước thì làm sao đây?

Anh nói thẳng:

- Đứt dây chằng van hai lá

Trong lòng Dư Dũng Cương bị hoảng sợ, đứt dây chằng không phải là chuyện tốt.

- Cậu có muốn đổi máy tuần hoàn nhân tạo không?

Ông Vũ cau mày nhìn Trần Thương.

Một khi đứt dây chằng, ngoài việc thay thế lá van bị hỏng, còn phải tạo ra một dây chằng nhân tạo

Xuyên suốt quá trình này đều phải được thực hiện trong lòng ngực. Nhanh nhất là khoảng mười phút, có thể không?

Ông Vũ thực sự cảm thấy lo lắng

Nhưng Trần Thương lắc đầu nhẹ nhàng nói:

- Không cần thiết.

Dư Dũng Cương choáng váng

Nếu Đào Mật và những người khác có mặt ở hiện trường vào lúc này, họ chắc chắn sẽ nói:

- Này, này! Mau nhìn đi, Tiểu Trần sắp bắt đầu ngưu bức rồi đó

...

Chỉ thấy Trần Thương thong thả quay sang nói với y tá:

- Chỉ khâu PolyTetrafluoroEthylene mở rộng 4/0

Y tá vội vàng gật đầu

Nghe xong, Dư Dũng Cương nhìn chằm chằm Trần Thương, thằng nhóc này... Cậu cần phải thực hiện thay dây chằng nhân tạo trong khi tim đang đập đó

Thay dây chằng bị hỏng bằng dây chằng nhân tạo để điều chỉnh chứng suy van hai lá.

Tốt, rất can đảm

Ông thấy Trần Thương cầm kim khâu, tay rất vững vàng, rất chắc chắn và khéo léo

Kim khâu được bị chỉ khâu PTFE mở rộng 4/0, có thể khâu nhanh chóng và chính xác miếng độn vào cơ giữa của cơ

Sau đó khâu chỗ đứt dây chằng ở mép lá van, rồi điều chỉnh độ dài của chỉ khâu để thắt nút những chỗ hở.

Chuỗi thao tác này nói thì đơn giản nhưng độ khó lại cao hơn tưởng tượng rất nhiều

Dư Dũng Cương không ngừng liếc nhìn đồng hồ

Cùng lúc y tá liên tục nhắc nhở:

- Còn 12 phút... Còn... Nữa

Theo nhịp tim đập, kim khâu của Trần Thương ngày càng nhanh hơn

Mấu chốt của thao tác là điều chỉnh độ dài của các dây chằng nhân tạo sao cho chúng không quá dài để gây thừa ra lá van hai lá, cũng không quá ngắn để làm hạn chế chuyển động của các lá van

Vì vậy độ khó của ca phẫu thuật cao hơn tưởng tượng rất nhiều, và... Chủ yếu nhất là lúc này tim vẫn còn đang đập

Khó khăn lúc khâu chỉ cần nghĩ về nó đã thấy thật khủng khiếp

Dư Dũng Cương thấy tốc độ tay của Trần Thương như bướm bay dập dờn, như ảo thuật gia đang chơi những quân bài

Còn các cô y tá ở bên nhìn thấy bàn tay khéo léo, ngón tay thoăn thoắt, cánh tay vững vàng và mạnh mẽ của anh, không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt

- Còn 10 phút nữa

- Còn 9 phút

Lúc này, Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm:

- Đổi dây

Dư Dũng Cương kinh ngạc nhìn anh:

- Đã xong?

Anh gật đầu cười nhẹ:

- Đúng vậy

Lập tức, tất cả đều sững sờ.

Ngay cả Chu Hạc nhìn anh cũng tràn đầy thảng thốt, đây mới chỉ... 6 phút cũng chưa tới 7 phút, phải không vậy?

…

…

Nghe thấy y tá báo giờ, Dư Dũng Cương cũng là đột nhiên quay người, con mắt trừng lớn nhìn chằm chằm thời gian, trừng to mắt, tràn đầy khó có thể tin

Van 2 lá dây chằng bị đứt, nhất là vị trí đứt lại là một van 2 lá, khi làm công việc này, thật sự vô cùng rườm rà và rất tinh vi

Bởi vì thuộc tính từng gân này, sẽ quyết định độ hoạt động của van 2 lá, quan trọng như một cái trục cửa vậy

Có dù là gân lớn hay ngắn đều không được, tác dụng nó là duy trì công năng trụ cột của van.

Vì vậy, một khi gặp loại phẫu thuật này, cho dù một cái bác sĩ ngoại khoa tim nào cũng sẽ tốn công phu rất lớn xử lý chuyện này.

Thế nhưng Trần Thương tốn bao lâu?

Sáu phút?

Bảy phút?

Ánh mắt Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương quả thực hơi kinh ngạc, đây là tiến hành dưới tình huống trái tim không ngừng đập nha

Dưới tình huống nếu như là ở trái tim ngừng đập, cậu ta cần thời gian bao lâu?

Nghĩ được như vậy, Dư Dũng Cương bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng, đè nén một trái tim đang xúc động.

Mà lúc này, Trương Viễn và Dương Tuệ đã mất đi năng lực suy nghĩ

Lúc này Trương Viễn cũng hiểu được, Trần Thương có nhiều thứ, quả nhiên là học không được

Lần trước là con mắt thấy rõ, não không kịp ghi nhớ

Lần này... Dứt khoát tới con mắt cũng nhìn không rõ...

Chương 900: Mẹ Tự Trách (Phần Bảy)

Không sai

Những người ở thành phố lớn này đối với mấy trò làm màu cực buff của Trần Thương còn không quá quen thuộc.

Vì lẽ đó ngay lập tức không phản ứng kịp.

Nếu như trước đây ở Tỉnh Nhị Viện, tất cả mọi người sẽ không nói câu này.

Trần Thương đối với biểu hiện mọi người hết sức hài lòng, quay người nói với y tá:

- Chỉ khâu lại, xin cảm ơn

Mọi người vừa vặn trải qua một màn kích thích rung động Trần Thương mang cho sau đó, mấy y tá có một số sắc mặt đỏ lên, giống như là...

Thế nhưng cái này cũng không quan trọng

Trần Thương tiếp xuống bắt đầu kết thúc, không thể kéo dài thời gian người bệnh.

Thao tác và tốc độ tay của đại thần, quả nhiên là cấp bậc Vương giả, không có mấy chục năm độc thân khẳng định tu luyện không được.

Nghĩ tới đây, Trương Viễn nhớ tới mấy cô bạn gái trước đây vứt bỏ mình, bỗng nhiên hơi khó chịu, nếu như không phải là các cô, tôi hiện tại có thể cũng sẽ giỏi như vậy nha

Sau khi Trần Thương khâu hoàn tất, nghe thấy còn có chín phút, lúc này cần đến vá lá van

Trần Thương quay người nhận lấy chỉ khâu, trong khi tiểu y tá đưa kim, bất đắc dĩ kích động, trong lúc lơ đãng thừa cơ sờ lên tay của Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương vội vàng phẫu thuật không để ý, bằng không khi trở về báo cáo tình huống, lại phải quỳ ván giặt đồ.

So sánh khâu thừng gân, việc khâu lá van đơn giản hơn rất nhiều.

Thế nhưng mà Dương Tuệ có một chút là thực tế không rõ

Vì sao Pen kẹp kim dài như thế... Nhưng mà đầu mang theo chỉ kim khâu lại linh hoạt như vậy?

Cái này cũng quá lợi hại rồi?

Dương Tuệ từ đầu tới đuôi không nhìn cái khác, ngoại trừ kéo cái móc cho Trần Thương, làm một chút công việc không cần trình độ kỹ thuật, trên cơ bản đều đứng nhìn tay Trần Thương.

Đầu ngón tay này thật là linh hoạt

Dương Tuệ càng nhìn càng xúc động...

Có lẽ đây mới là bác sĩ ngoại khoa có cái phần cứng kia nha?

Mà bác sĩ gây tê Chu Hạc đứng bên cạnh nhìn chằm chằm máy theo dõi và tình huống người bệnh, trong lòng hít sâu một hơi, quá vững vàng

Không chút gợn sóng nào

Kỹ xảo phẫu thuật này, thật sự làm cho anh hơi xúc động Liêm Pha già rồi.

Người tuổi trẻ bây giờ sao càng ngày càng xuất sắc.

Anh biết rõ tên của Trần Thương, thế nhưng mặc cho ai cũng rất khó nghĩ đến một thằng nhóc hai mươi tám tuổi sẽ có kỹ thuật cao như vậy.

Người có thiên phú cao rất nhiều, thế nhưng trưởng thành có bao nhiêu?

Giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc, quán quân mỗi năm chân chính cuối cùng đăng đỉnh đến địa vị như viện trưởng Ngô có mấy người?

Lác đác không có mấy

Càng lên cao, người có thiên phú càng có hạn

Mà người trẻ tuổi trước mắt này, trong mắt Chu Hạc đã là thiên tài trưởng thành, không còn là một tuyển thủ nhỏ ưu tú có tiềm lực thiên phú nữa

- Còn hai phút

- Một phút ba mươi giây

Thời gian không đợi người, thời gian càng ngày càng ít, tay Trần Thương cũng càng lúc càng nhanh.

Còn có ba chỗ nưa

Khâu lại tốt là được rồi

Trần Thương cắn răng một cái, tốc độ khâu lần nữa tăng nhanh mấy phần.

Dư Dũng Cương nhìn mà trong lòng lo lắng và căng thẳng cực kỳ

Thời gian đã càng ngày càng ít, công việc bây giờ đã đến khi tranh đoạt từng giây, tuyệt không nói quá

Mặc dù Dư Dũng Cương mình không phải bác sĩ mổ chính, thế nhưng một ca phẫu thuật như vậy đúng là phương hướng anh đang liên tục nghiên cứu và học tập.

Nếu như Trần Thương thành công, cái này mang ý nghĩa độ khả thi phẫu thuật

Cái này cũng mang ý nghĩa anh đi con đường không hề sai.

Vào giờ phút này, anh nhìn cũng Trần Thương cảm động lây
Trần Thương cũng đang rất tranh thủ
Tất cả mọi người hi vọng ký thác vào trên người anh.
Anh không cho phép chính mình thất bại nha
Đứa bé này, anh chắc chắn phải cố gắng cứu được.
Còn lại hai chỗ
Còn lại một chỗ
Sắp xong rồi
Còn có ba kim nữa là hoàn thành
Lúc này y tá trưởng nói:
- Hai giây... Một giây! Hết giờ
Trần Thương nghe được giọng nói, tranh thủ thời gian cắt ngắn chỉ khâu lại, rút kẹp kim Pen ra
Hoàn thành
Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương
- Hoàn thành?
- Bác sĩ Trần? Hoàn thành à?
Đúng lúc này, phòng cấp cứu cửa bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông tướng mạo thô lỗ vọt vào. Anh thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, ngồi xổm trên mặt đất thở dốc qua đường miệng
Thế nhưng mà
Lúc này, không có ai thúc giục anh.
Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương
- Tiểu Trần, thế nào?
Dư Dũng Cương gấp gáp hỏi
Mã Nguyệt Huy ngồi xổm trên mặt đất lập tức sững sờ, làm phẫu thuật xong rồi?
Mẹ nó
Mình đã tới chậm?
Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy cảm giác hơi đau lòng.
Có điều nghĩ lại, nhìn thấy lão Dư ở đây, anh mới nhẹ nhàng thở ra.
Có lão Dư ở đây, sẽ không có chuyện gì nha?
Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy nhẹ nhàng thở ra.
Nhưng vào ngay lúc này, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.
- Ai... Tôi... Tôi không làm tốt
Trần Thương hơi tự trách
Lập tức, tất cả mọi người nghe thấy Trần Thương đều biến sắc

Phẫu thuật thất bại?

Cái này cũng quá dọa người đi?

Mã Nguyệt Huy trực tiếp hai chân mềm nhũn, ngồi liệt trên mặt đất

Mẹ ơi, độ tuổi hoàng kim lão Mã con vừa mới đến, còn không có tiêu diệt lão Dư con liền muốn dừng bỏ nghề kiếp sống ở đây à?

Cái này...

Cái này cũng quá oan uổng đi

Mã Nguyệt Huy thật sắp khóc.

Anh nghĩ rất xa, anh cảm giác mình đời này còn có rất nhiều chuyện chưa làm tốt, rất nhiều lý tưởng chưa có thực hiện, bên trong danh sách nguyện vọng còn có một đống lớn chưa có đánh dấu tích, anh không muốn sớm như vậy...

Mã Nguyệt Huy thật khóc không ra nước mắt.

Mà lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Cái chỉ kết cuối cùng, thời gian quá gấp, tôi đang suy nghĩ sẽ bằng cách là ba chồng kết, hoặc là khi mười tự kết, do dự nửa giây, lựa chọn ba chồng kết, tôi phải nên dùng tổ hợp kết

Trần Thương nói một câu, làm mọi người hôn mê luôn rồi

Nếu như những chủ nhiệm Tỉnh Nhị Viện kia ở đây, khẳng định theo thói quen xoay người, không nghe cái con hàng này tiếp tục đứng đó làm màu nữa

Thế nhưng mà...

Đám này người mới lạ mặt nha

Rất rõ ràng không có từng gặp qua một người tươi mát thoát tục làm màu sài buff hun đúc như thế, càng không có gặp qua nhiều kiểu quyền tổ hợp thao tác tinh tế của Trần thị, tự nhiên trong lúc nhất thời là nghẹn họng nhìn trân trối, kinh động như gặp người trên trời

Có một loại ngưỡng mộ như ngọn núi cao cao không thể không trèo đang ẩn ẩn phát sáng

- Ừng ực

Không biết ai nuốt ngụm nước miếng trước, phá vỡ bầu yên tĩnh lúc này.

Ngay sau đó, âm thanh nước bọt liên tiếp truyền đến.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, hơi xúc động.

Dư Dũng Cương thở dài, người trẻ tuổi này thật sự là yêu cầu quá cao đối với mình, huấn luyện nghiêm khắc cỡ nào, cũng yêu cầu hà khắc đối

với mình bao nhiêu, mới có thể rèn luyện ra được một thân bản sự như vậy nha

Nghĩ tới đây, lúc này ánh mắt Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương đã rất là hài lòng

Mà Mã Nguyệt Huy vừa mới trải qua lên voi xuống chó thì là cảm giác đầu hơi xanh màn hình, cần khởi động lại

Làm màu thì có thể, thế nhưng phải ở trong phạm vi nguyên tắc, làm hợp tình hợp lý.

Chương 901: Cả Đời Này, Tôi Không Uổng Làm Y

Sau khi đại não khởi động lại, Mã Nguyệt Huy rốt cuộc hiểu rõ được, phẫu thuật đã thành công

Vừa rồi thất hồn lạc phách anh đã nghĩ tới tuổi già của chính mình...

Nhưng mà bây giờ, anh cảm thấy mình có thể đứng lên một lần nữa viết một lần

Anh vội vàng đứng lên, nhìn mọi người phía xa ngay chỗ phẫu thuật.

Trần Thương không bao lâu cũng hoàn thành công việc kết thúc cuối cùng

Có điều, hiệu quả phẫu thuật cụ thể, hiện tại vẫn chưa biết được, bình thường cần sử dụng trải qua kiểm tra siêu âm tim thực quản hoặc trải qua kiểm tra tăng áp lực rót nước thất trái, chứng thực bệnh biến, nhận đến một kết quả hài lòng mới thôi.

Bên này, bác sĩ kiểm tra sớm đã đói khát khó nhịn, chuẩn bị sẵn sàng

Dư Dũng Cương gấp gáp nói:

- Mau tới xem hiệu quả

Lập tức, giống như ngựa hoang mất cương, cầm thiết bị kiểm tra chạy thẳng tới người bệnh.

Con mắt tất cả mọi người mở to nhìn chằm chằm kết quả siêu âm tim, nhìn hình ảnh thông qua thực quản kiểm tra truyền đến

Không bao lâu sau, bác sĩ kiểm tra lập tức kinh hô

- Hoàn mỹ

- Đây tuyệt đối là một ca phẫu thuật tạo hình van 2 lá hoàn mỹ! Bác sĩ Trần thật sự quá lợi hại

- Trong mười năm phút, trong trường hợp trái tim không ngừng đập tiến hành chữa trị van 2 lá, trình độ và kỹ thuật này thật sự làm cho người xúc động nha

Mọi người nghe thấy bác sĩ kiểm tra nói như vậy, lập tức nhẹ nhàng thở ra

Đúng lúc này, mọi người đều biết, phẫu thuật thành công.

Trần Thương cười nói:

- Mọi người vất vả rồi, cảm ơn thầy Chu đã hộ giá hộ tống.

Chu Hạc mặt đỏ lên, mỉm cười:

- Vẫn là cháu ưu tú, bác sĩ Trần, chú đối với cháu không hiểu rõ, sau này có phẫu thuật, trực tiếp tìm chú nha

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Không thể thiếu phiền phức thầy Chu

Chu Hạc gật đầu:

- Sau này cho dù phẫu thuật khó khăn cỡ nào, chú cũng sẽ tích cực phối hợp

Nghe thấy câu nói này, Mã Nguyệt Huy là người thứ nhất luống cuống

- Anh Chu, anh không thể như vậy, lần sau nếu như Trần Thương có phẫu thuật gì, anh chắc chắn phải sớm cho tôi biết, bằng không kinh tâm động phách như vậy làm tôi rất khó tiêu hóa

- Mẹ nó, vừa mới đến đã nghe thấy thằng nhóc này thở dài, làm tôi giật cả mình

Mọi người nghe thấy Mã Nguyệt Huy, bất đắc dĩ cười ha ha.

Hoàn toàn chính xác, không chỉ có là Mã Nguyệt Huy, vừa rồi Trần Thương cưỡng ép làm màu, trực tiếp làm cho tất cả mọi người có một số không có phản ứng kịp.

Chẳng qua là loại cảm giác song trọng này, đối với y tá mà nói, càng thêm kích thích

Mã Nguyệt Huy nhìn một vết thương trước ngực đứa trẻ, bất đắc dĩ hỏi:

- Lão đại, thật sự là... Phẫu thuật tim?

Dư Dũng Cương nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy, thật lâu không phát biểu, có lẽ... Là không biết nên nói cái gì.

Sau một lúc lâu, chợt nhớ tới một câu, cái này mới nói:

- Anh biết rõ vì sao tôi để anh mang tiểu Trần đi chưa? Người ta ở có một số lĩnh vực làm hoàn toàn chính xác cực kỳ xuất sắc, có thể đền bù thiếu sót của các anh.

Mã Nguyệt Huy thấy Dư Dũng Cương trịnh trọng như vậy, lập tức cũng tin ba phần...

Phẫu thuật hoàn tất, Mã Nguyệt Huy vẫn cảm thấy có một số không quá thỏa nguyện, dứt khoát trực tiếp đi tìm y tá trưởng muốn copy video đi.

Mà bên này, Trần Thương đang muốn đẩy cậu bé nhỏ rời đi.

Trương Viễn và Dương Tuệ vội vàng đẩy giường qua:

- Đại thần, tay anh dùng để làm phẫu thuật, loại chuyện đẩy giường này chúng tôi tới là được

Trần Thương bất đắc dĩ, cười nói:

- Cám ơn các anh

Trương Viễn và Dương Tuệ vội vàng cười lắc đầu:

- Không phiền phức, không phiền phức, sau này đại thần có phẫu thuật thì nhớ đưa bọn tôi theo học hỏi kinh nghiệm, được thêm kiến thức là được rồi

- Ca phẫu thuật ngày hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt nha

- Đại thần, anh thật là quá trâu bò, bây giờ tối cảm giác anh giống như lão tăng Thiếu Lâm quét rác, cao nhân ẩn giấu vậy...

Trần Thương nghe Trương Viễn hoa thức thổi phồng, giống như về tới phòng phẫu thuật ngoại khoa tim ở Đông Đại Nhất Viện khiến người luyến tiếc nào, khi đó, anh cũng là hạnh phúc như thế nha...

Trương Viễn nói đối với Dương Tuệ:

- Hôm nay tôi mới biết được cái gì gọi là 【vui vẻ】

Dương Tuệ tò mò:

- Có ý gì hả?

Trương Viễn bất đắc dĩ nói:

- Anh là không nhìn thấy, một khắc đại thần mở ra trái tim này hôm nay, loại cảm giác mênh mông kia, thật sự là để người khó quên không thôi, vui vẻ, đối với bác sĩ phẫu thuật mà nói, mở trái tim ra, không phải một chuyện vô cùng vui vẻ à?

Dương Tuệ:

-...

Trần Thương:

-...

Giống như đối đãi với thanh niên nhị bức vậy, bất đắc dĩ ghét bỏ nhìn thoáng qua Trương Viễn.

Lúc này, vợ chồng hai người Tần Phương sớm đã lo lắng chờ ở bên ngoài.

Nói thật, từ trước đến nay họ không ngờ sẽ có một ngày như vậy

Vốn là muốn thừa dịp đứa bé còn nhỏ ra ngoài kiếm chút tiền.

Thế nhưng lại chợt phát hiện, khi đứa trẻ cần họ ở bên cạnh để làm bạn nhất thì họ lại không thể ở bên.

Cuộc sống không dễ, tiến thối lưỡng nan.

Có lẽ là nghĩ đến một chút biện pháp sắp xếp lại mới được.

Từ khi bọn họ từ trong miệng Trần Thương nghe được đứa trẻ năm tuổi nói những lời kia, cảm xúc thứ nhất cũng không phải là cảm động

Mà là tự trách

Là áy náy

Họ chợt phát hiện, thứ mình muốn cho đứa trẻ, cũng không chắc chắn là thứ đứa trẻ chân chính muốn.

Tần Phương dựa lên trên bả vai của chồng mình, mũi cay cay, bỗng nhiên nói:

- Anh à, chờ con khỏe lại, chúng mình mang nó theo trên người đi, chúng mình ở chỗ đó có một tầng hầm, phòng ở không phải rất đắt, bên cạnh còn có một công viên nhỏ, khi chúng mình nghỉ ngơi, cũng có thể dẫn nó đi chơi.

Người đàn ông hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu:

- Tốt

Hai người cũng không dám tưởng tượng đứa trẻ nếu như cứu chữa thất bại sẽ như thế nào...

Từ trước đến nay không ngờ

Thậm chí cũng không dám suy nghĩ cái này, sợ trở thành sự thật.

Đúng lúc này, cửa lớn phòng phẫu thuật mở ra.

Hai người vội vàng đứng lên, con mắt mở to nhìn chằm chằm phía trước.

Sau khi phát hiện Trần Thương, lập tức đi tới:

- Bác sĩ Trần, thế nào? Đứa trẻ nhà tôi nó...

Trần Thương nhìn vợ chồng hai người gấp gáp, cười nói:

- Hai người có thể yên tâm, phẫu thuật cực kỳ thành công! Thế nhưng đứa trẻ phải cần một khoảng thời gian nằm viện để khôi phục, khoảng thời gian này hai người chịu khó vất vả chút, không được thì đưa đến ICU đi.

Vợ chồng hai người Tần Phương nghe xong, lập tức vui đến phát khóc

Hưng phấn nước mắt trực tiếp rầm rầm chảy xuống.

- Cảm ơn anh, bác sĩ Trần, anh đã cứu cái nhà này của chúng tôi

- Quá cảm ơn anh

Trần Thương cười cười, đứng dậy rời đi.

Nhìn vợ chồng hai người ôm nhau vui vẻ thút thít, trong lòng Trần Thương thật vui vẻ.

Mà người bệnh xung quanh chờ đợi trong phòng phẫu thuật, lúc này lộ ra ánh mắt hâm mộ, người nhà của bọn họ, còn ở bên trong...

Trần Thương đi vài bước, quay người lại bất đắc dĩ quay đầu nhìn thoáng qua, anh cảm thấy, có thể này là hình ảnh tốt đẹp nhất trên thế giới, cũng là tình cảm chân thật nhất.

Có lẽ...

Đây chính là giá trị thực sự và tác dụng của một bác sĩ?
Cả đời này, tôi không uổng làm y

Chương 902: Chủ Nhiệm Mã Thật Trâu bò

- Cậu vui vẻ lắm à?
- Tôi có cần cho cậu vui vẻ một chút hay không?
- Cút

Trương Viễn và Dương Tuệ giống như là oan gia hoan hỉ, đi chỗ nào ồn ào chỗ đó, thế nhưng hết lần này tới lần khác nán lại cùng một chỗ.

Trần Thương đi phía sau lưng hơi dở khóc dở cười, hiện tại trong đầu anh đã rất khó tưởng tượng ra một người vui vẻ rốt cuộc là dáng vẻ gì, thế nhưng tuyệt đối không phải dáng vẻ mở ra trái tim còn nhếch miệng cười

Nghe hai người nói đùa, dường như không khí khẩn trương phẫu thuật vừa rồi cũng thư hoãn không ít.

Trần Thương cảm thấy thần kinh của mình hơi suy nhược, khẳng định không phải một ngày hai ngày tạo thành.

Rất nhiều người làm bác sĩ cấp cứu đều như vậy, thường xuyên sẽ gặp phải loại các dạng đột nhiên cấp cứu kia, nửa đêm từ chăn đi ra, chạy đến hiện trường cấp cứu.

Nếu như trong cuộc sống nhiều hơn hai cái kẻ dở hơi này, hình như đối với phòng ban mà nói, cũng là một chuyện tốt...

Trần Thương đêm mai tan tầm, ngày kia có thể nghỉ ngơi một ngày, vì vậy anh trở lại ngồi tại trên ghế sớm mua xong vé xe.

Chuẩn bị về nhà cưới bạch phú mỹ

Nghĩ đến sắp nhận giấy kết hôn, Trần Thương đã hơi kích động.

Cái loại cảm giác trong lòng này, thực tế khó mà nói nên lời.

Sau khi cậu bé trai trở về, Trần Thương cho tới phòng giám sát quan sát hai ngày trước, hai ngày sau chuyển tới ngoại khoa tim.

Phòng giám sát thật ra là ICU cỡ nhỏ đơn giản, thế nhưng nơi này thu nhận sử dụng chính là người bệnh cấp cứu cần lưu lại xem xét một chút, cơ bản không phải rất nghiêm trọng, chi phí tự nhiên cũng không cao.

Điều kiện gia đình cậu bé trai, nếu thật là vào ICU, chi phí cũng không phải đắt bình thường.

Đương nhiên nơi này không phải khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, Trần Thương có thể muốn làm gì thì làm...

Ở đây mặt mũi Trần Thương khẳng định không lớn như thế, nếu như Trần Thương đưa cậu bé trai đi phòng giám sát, khẳng định y tá trưởng và

bác sĩ phòng giám sát cũng không quá đồng ý, khẳng định là hi vọng đưa đến ICU.

Cuối cùng vẫn là chính ông Dư ra mặt, lúc này mới dàn xếp lại mọi chuyện.

...

...

Mà trong phòng phẫu thuật, sau khi Mã Nguyệt Huy copy xong video phẫu thuật Trần Thương rời đi, mới vừa rồi lại đi đến cùng mấy cái lão chủ nhiệm cùng phẫu thuật với Dư Dũng Cương.

Họ phát hiện, một ca phẫu thuật đó đã làm xong

Lần này, mọi người càng thêm tò mò phẫu thuật thành công hay không, nghe nói là phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu, trong lúc nhất thời, lòng tò mò cào mọi người ngứa ngáy, thế là chỉ có thể tìm đến xem video ghi lại.

Sau khi video phát hình, toàn bộ hành trình mấy lão chủ nhiệm nín thở tập trung tư tưởng, không nói một lời, không dám thở mạnh một hơi

Bởi vì phẫu thuật thật sự là... Quá đặc sắc, mỗi một chi tiết nhỏ cảm giác đều là cấp bậc Hollywood trăm ức, đặc hiệu cao như vậy

Một loại cảm giác toàn bộ hành trình cao năng xuất hiện trong đầu

Phẫu thuật không đến nửa giờ, lại được mấy người xem hai lần

Sau khi xem xong, không một người nói chuyện, vẫn chưa thỏa mãn, chưa đủ nghiền

Thật chưa đủ nghiền

Phẫu thuật này nếu là đặt ở rạp chiếu phim, họ nguyện ý đặt bao xem hết một đêm.

Trong mắt họ, đây chính là “Vui vẻ” chân chính

Thế nhưng... chủ nhiệm ngoại khoa phổ bất đắc dĩ nói:

- Các người... Thấy rõ à?

Mấy người sững sờ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đến cả chủ nhiệm Điền của ngoại khoa lồng ngực cũng ấp ủ rất lâu mới nói:

- Hay là... Chạy chậm lại chúng ta xem lại một chút?

Mọi người liếc nhau, vội vàng gật đầu

Bởi vì họ phát hiện, thao tác của người thực hiện ca phẫu thuật này quá tú, làm họ phải xem động tác chiếu chậm lại.

Khâu thừng gân chỉ dùng sáu phút, mà còn lại tạo hình nhiều lá van như vậy cũng chỉ tốn 9 phút, một ca phẫu thuật thế này, họ... Bỗng nhiên cảm

giác không có cách nào bình phán.

Thật lâu

Mấy chủ nhiệm dưới tốc độ x0.5 tinh tế nhìn một chút ở giữa quá trình khâu, thế nhưng, mọi người không ngờ chính là: Chính là bởi vì cho chạy loại tốc độ này, ngược lại phóng đại chi tiết phẫu thuật của Trần Thương, loại kỹ xảo này ở dưới sự rung động của trái tim liên tục khâu lại, được biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế

Quá giỏi

Mấy chủ nhiệm bất đắc dĩ cảm khái, trình độ của người phẫu thuật thật là cao

Thật lâu, mấy chủ nhiệm cũng cảm thấy không thể lại nhìn như vậy tiếp, càng xem càng muốn xem tiếp.

Có điều, mọi người càng ngày càng tò mò rốt cuộc là ai làm phẫu thuật

Liếc nhau, mấy người gấp gáp đi gặp phòng y tá trưởng phẫu thuật kia nhìn một chút ghi chép phẫu thuật, xem xét cái này, lập tức sửng sốt một chút.

Chỉ thấy mổ chính ký tên chính là "Mã Nguyệt Huy"

Mọi người nhất thời sững sờ.

- Tiểu Mã làm?

- Không phải? Tôi nghe điện thoại nói là một người trẻ tuổi, tiểu Mã, anh Dư sẽ không lo lắng như thế

- Chẳng lẽ là tiểu Mã mang theo người trẻ tuổi kia làm?

- Có khả năng...

Ngày hôm sau, toàn bộ bệnh viện đều biết khoa cấp cứu thứ sáu hoàn thành một ca trái tim không ngừng đập, tách hai lá van hẹp bằng bóng qua da

Lập tức, mọi người nghị luận ầm ĩ

- Nghe nói chưa? Nghe nói là người của tiểu tổ khoa cấp cứu thứ sáu Mã Nguyệt Huy họ làm?

Một bác sĩ hỏi đầu ngoại khoa tim nói với bạn của mình

- Biết không? Tổ trưởng Mã người ta dẫn người khoa cấp cứu thứ sáu hoàn thành ca đầu tiên trái tim không ngừng đập, tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da của bệnh viện chúng ta

- Tôi cho cậu biết một chuyện! Tổ trưởng khoa cấp cứu số sáu Mã Nguyệt Huy, đã nắm giữ kỹ xảo phẫu thuật bắc cầu động mạch vành hạch tâm, bắt đầu dẫn đầu đoàn đội liên tục đánh xuống lĩnh vực mới

- Cậu biết không? Tổ trưởng Mã khoa của khoa cấp cứu thứ sáu năm nay có thể muốn xin hạng mục ngàn vạn kinh phí của quỹ ngân sách Tự Nhiên Quốc Gia, chính là nghiên cứu phẫu thuật bắc cầu động mạch vành...

- Các người không biết đúng không, Tổ trưởng Mã lập tức sẽ được đề bạt! Muốn xây dựng khoa cấp cứu thứ bảy, trở thành chủ nhiệm khoa

...

Đến mức, khi ngày hôm sau Mã Nguyệt Huy đi làm, phát hiện vô số người chào hỏi mình

- Chào tổ trưởng Mã

- Chủ nhiệm Mã, chào buổi sáng

- Nha, đây không phải anh Mã, hôm nào ngồi một chút.

...

Điều này làm cho Mã Nguyệt Huy hơi mờ mịt, đây đều là chuyện gì xảy ra?

Hôm nay người đều làm sao vậy, từng người cướp theo mình chào hỏi, mình… hôm nay trở nên đẹp trai hả?

Mã Nguyệt Huy lấy điện thoại ra tự chụp một cái, dưới camera trước tự mang bộ lọc và mỹ nhan, vẫn là một tấm ảnh chụp không có cách nào sửa chữa, lão Mã lập tức sửng sốt một chút, Mình... đẹp trai cũng không thay đổi, làm sao có thể thay đổi đẹp mắt?

Cái này làm anh ta càng thêm tò mò.

Rốt cuộc vì sao?

Khi buổi trưa đi căn tin ăn cơm, thẳng đến một người bạn cảm khái nói đến:

- Anh Mã, cậu thâm tàng bất lộ nha, phẫu thuật bắc cầu động mạch vành cũng nắm giữ! Được đó

Mã Nguyệt Huy sững sờ:

- A? Tôi... Tôi không có! Đây không phải là tôi...

Người bạn thấy thế, lập tức cười ha ha một tiếng:

- Chậc chậc, còn giả vờ nữa! Toàn bộ bệnh viện đều biết, kí tên trên ca phẫu thuật ngày hôm qua, bác sĩ mổ chính là cậu, đều có người gửi đến vòng bạn bè rồi

- Cậu, là quá điệu thấp! Nhiều năm như vậy, tôi hiểu rất rõ cậu...

Nghe bạn bè trêu chọc, Mã Nguyệt Huy hết đường chối cãi:

- Tôi...

Có điều cơm nước xong xuôi lúc ra cửa, có một chủ nhiệm không hợp với Mã Nguyệt Huy lắm, nhưng sau khi nhìn thấy Mã Nguyệt Huy, lần này

ngược lại hiếm lạ nhẹ gật đầu, lên tiếng chào hỏi, còn thân thiết kêu một tiếng:

- Chủ nhiệm Mã, đã ăn xong...

Mã Nguyệt Huy bỗng nhiên sững sờ

Anh ta hiện tại, não lại không làm sao linh quang, cũng bỗng nhiên kịp phản ứng

Trần Thương dùng danh nghĩa của mình phẫu thuật, để mọi người cho là anh ta làm phẫu thuật

Nghĩ tới đây, trong lòng Mã Nguyệt Huy mừng thầm.

Nghe mọi người tán dương, trong lòng anh là thoải mái tột đỉnh.

Không ngờ... mình lại nhân họa đắc phúc?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mã Nguyệt Huy đắc ý.

Đúng lúc này, điện thoại Mã Nguyệt Huy bỗng nhiên vang lên.

- Tổ trưởng Mã, Trần Thương lại tiếp túc dùng số phẫu thuật của cậu

Mã Nguyệt Huy nghe xong, đầu tiên là giật mình:

- Phẫu thuật cái gì

- Phẫu thuật khâu động mạch chủ

Mã Nguyệt Huy nghe xong, lại là vui mừng:

- Tốt, làm tốt

Đối phương sửng sốt một chút:

- Tổ trưởng Mã... Anh không lo lắng? Không phải anh không cho phép cậu ta dùng anh kí tên phẫu thuật linh tinh à?

Mã Nguyệt Huy mỉm cười:

- Emma, thật là thơm

Đối phương:...

Chương 903: Chúc Chúng Ta Tuổi Trẻ Tài Cao

Cúp điện thoại, Mã Nguyệt Huy vui vẻ thoải mái

Tư duy anh ta chuyển đổi rất nhanh.

Trần Thương là thành viên tổ tiên phong của anh ta.

Anh ta là tổ trưởng tổ tiên phong.

Trần Thương làm phẫu thuật = tổ tiên phong làm phẫu thuật = quy công cho tổ trưởng Mã... Chỉ đạo

Không sai không sai

Tối thiểu mọi người cho là như vậy, tôi cho là như vậy cũng không sao... Làm lãnh đạo phải có dáng vẻ lãnh đạo, khụ khụ

Tự mình làm tổ trưởng không thể quá keo kiệt, tiểu Trần làm phẫu thuật cái gì thì để cậu ta đi làm tốt, hiện tại Mã Nguyệt Huy xem như suy nghĩ hiểu ra, Trần Thương người ta chính là khoa tim chuyên nghiệp, đến phẫu thuật bắc cầu động mạch vành cũng có thể giải quyết, động mạch chủ tính là cái gì?

Vẩy nước mà thôi.

Lúc xế chiều, Trần Thương phẫu thuật thuận lợi trở về, sau khi nhìn thấy Mã Nguyệt Huy, vội vàng xấu hổ cười một tiếng:

- Tổ trưởng Mã, ngại quá, buổi trưa người bệnh rạn nứt động mạch chủ tới, bởi vì cần phẫu thuật cấp cứu, không có cách nào sớm thông báo với anh, vì lẽ đó... Tôi trước hết làm xong, sau đó lại gọi điện thoại

Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ học dáng vẻ một lãnh đạo nên có, cổ vũ giống như vỗ cánh tay Trần Thương, cười nói:

- Không có chuyện gì, tôi tin tưởng cậu, buông tay làm, lớn mật làm, thế nhưng chắc chắn tâm lý phải nắm chắc, có cái gì không hiểu được, không biết, chắc chắn phải thỉnh giáo nhiều một chút.

Trần Thương lập tức sững sờ, vốn cho rằng tổ trưởng Mã phải tức giận, không ngờ là như vậy tràng diện, trong lúc nhất thời còn hơi không thích ứng...

- Tổ trưởng Mã... Nếu tức giận anh hãy nói, đừng nín hỏng, sau này tôi sẽ sửa

Trần Thương nhìn dạng bộ biểu lộ này của tổ trưởng Mã thiết thô lỗ, ngược lại hơi không thích ứng.

Mã Nguyệt Huy lập tức sững sờ, kém chút tức giận cười.

Mà Từ Ái Thanh mấy người bên cạnh thì là bất đắc dĩ trước tiên nở nụ cười.

Trải qua khoảng thời gian này ở chung, mọi người cũng tương đối quen thuộc.

...

...

Khi buổi chiều, Trần Thương cố ý đi nhìn một chút cậu bé trai phẫu thuật hôm qua, trải qua thời gian một ngày quan sát, chỉ tiêu cụ thể đều đã ổn định lại.

Nhìn thấy các hạng chỉ tiêu, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Phẫu thuật cực kỳ thành công, thế nhưng thất trái, nhĩ trái phình to khẳng định là hết cách rồi.

Đây đều là thay đổi bù trừ, có lẽ theo cơ chế điều tiết của thân thể bản thân, hi vọng cũng có thể dần dần khôi phục...

Thế nhưng phẫu thuật khẳng định là không cần thiết.

Nhìn thấy Trần Thương tới, vợ chồng hai người Tần Phương là thật cảm kích.

Cậu bé trai cũng là cười nhìn Trần Thương, sử dụng tiếng phổ thông không quá thuần thục nói một tiếng:

- Cảm ơn chú Trần.

Trần Thương bất đắc dĩ bật cười.

- Nghỉ ngơi thật tốt đi, có điều khoảng thời gian này không thể hoạt động và vận động mạnh...

Trần Thương bàn giao cho cậu bé trai một chút các điều cần chú ý:

- Cha mẹ của cháu quan tâm cháu như thế, thương cháu yêu cháu, sau đó cũng không thể suy nghĩ lung tung, cháu là tiểu nam tử hán, lớn lên sau đó phải bảo vệ mẹ, không thể để mẹ đau lòng, có được hay không?

Trần Thương bất đắc dĩ cùng cậu bé trai hàn huyên nhiều vài câu.

Cậu bé trai vừa bắt đầu còn hơi đỏ mặt không nói lời nào, chậm rãi cũng bắt đầu nở nụ cười.

Mặc dù phẫu thuật cực kỳ thành công, thế nhưng một ca phẫu thuật này, đối với một gia đình vốn là túng quẫn mà nói, bản thân là một chuyện đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Trần Thương có thể giúp chỗ nào thì tận lực giúp, thế nhưng không giúp được, cũng không có cách nào.

Lực lượng một người, cũng là có hạn, mà người cần trợ giúp, lại quá nhiều.

Lúc rời đi, cha cậu bé trai vội vàng đuổi theo, tìm một chỗ không có người, chắc chắn phải nhét bao tiền lì xì cho Trần Thương.

Trần Thương vội vàng từ chối, cười nói:

- Đứa bé chỗ cần tiêu tiền còn nhiều, tiền này anh giữ lại

Người đàn ông cũng là hít sâu một hơi, thấy Trần Thương đủ kiểu từ chối, cũng chỉ đành coi như thôi, anh ta nghiêm túc nói:

- Bác sĩ Trần, cậu là người tốt, cậu là ân nhân nhà chúng tôi! Phần nhân tình này, chúng tôi sẽ nhớ kỹ cả đời, chắc chắn sẽ báo đáp cậu.

...

...

Buổi chiều về sau tan tầm, Trần Thương vội vàng về nhà thu thập một phen, đương nhiên, mục đích về nhà chủ yếu là vì lấy CMND, sổ hộ khẩu các loại giấy chứng nhận khác

Sau khi bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, lúc này mới vội vàng đứng dậy đi đến nhà ga.

Đi hơn nửa tháng, cảm giác đã lâu không gặp Tần tiểu liếm, Trần Thương nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nghịch ngợm, muốn dùng tay xoa bóp mang theo chút giống đứa bé mập kia, thân cực kỳ.

Đường sắt cao tốc từ thủ đô đến An Dương cũng chỉ ngồi xe ba, bốn tiếng, ngồi trên xe, Trần Thương nhắm mắt lại, trong đầu hình ảnh bắt đầu liên tục chiếu lại ba, bốn năm trước.

Như là phim ảnh vậy, mỗi một hình ảnh liên tục xuất hiện, biến mất...

Mà bên trong mỗi một hình ảnh đó đều có bóng dáng của Tần Duyệt.

Đúng lúc này, Trần Thương cũng ý thức được, hóa ra mình đã sớm yên lặng chú ý và thích cô.

Thế nhưng, trước đây Trần Thương lại không có đầy đủ dũng khí theo đuổi cô.

Nghĩ đến bên trong phòng trực ban đó, khi mình bị Tần Duyệt dồn đến tận chân tường, kém chút cưỡng hôn.

Trần Thương thề, chính mình lúc ấy thật sự động tâm, anh rất muốn hôn lên

Thế nhưng, bất luận động tâm bao nhiêu lần, Trần Thương đều sẽ khống chế lại ý nghĩ chính mình một chút.

Bên tai không biết khi nào nhớ tới một ca khúc.

“Nếu tôi tuổi trẻ tài cao không tự ti

Hiểu được cái gì là trân quý

Những mộng đẹp kia không cho mình

Cả đời tôi đều hổ thẹn

Nếu tôi...”

Trong lúc nhất thời, Trần Thương không khỏi sững sờ, một cái dây cung trong lòng kia bỗng nhiên ở giữa thật sự bị xúc động.

Có lẽ... Thật sự là như vậy?

Nếu như mình không có hack trợ giúp... mình sẽ làm thế nào?

Có thể lấy dũng khí thổ lộ với Tần Duyệt hay không?

Có thể đối mặt Tần Duyệt hay không, bởi vì chính mình không thể đem mộng đẹp cho cô mà tự ti?

Ngay lúc này, Trần Thương quay người, chẳng biết lúc nào, phát hiện bên người có một bé trai ở bên cạnh ôm mặt chảy nước mắt.

Trần Thương xoay đầu lại không còn nhìn.

Xe chạy chậm rãi, đến An Dương.

Người đàn ông bên cạnh đứng dậy xuống xe, một tấm thiệp mời trên người rơi xuống đất.

Trần Thương vội vàng gọi lại người đàn ông:

- Anh rơi đồ này.

Đang lúc nói chuyện hỗ trợ nhặt lên.

Thân hình người đàn ông dừng một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Trần Thương sững sờ, cúi đầu xem xét, là một tấm thiệp mời kết hôn, bốn chữ trăm năm hạnh phúc cực kỳ mất mặt.

...

...

Đi ra khỏi sân ga, Trần Thương đang muốn chuẩn bị xuất trạm, bỗng nhiên ngay lúc này, một đôi tay không biết lúc nào vòng qua tới, che kín con mắt anh.

- Này? Đoán xem tôi là ai ~ -

Trần Thương bất đắc dĩ cười ha ha một tiếng:

- Lisa

- Không đúng! Là Ly Ly

- Cũng không đúng, nha... Là Dung Dung

Tần Duyệt tức giận một cước hận không thể đá vào trên mông Trần Thương:

- Mau cút đi, anh trở về thủ đô đi, An Dương chúng tôi không chào đón anh

- Uổng công em chờ anh lâu như thế, trời rất lạnh có biết hay không! Cắt...

Trần Thương quay người, nhìn Tần Duyệt một thân áo len màu vàng, mang theo một đầu quàng khăn đỏ đứng ở đằng kia, khuôn mặt đông lạnh đỏ hồng, con mắt trừng to nhìn Trần Thương.

Trần Thương lập tức ha ha ha nở nụ cười:

- Anh đùa với em thôi mà

Nói xong, anh lấy tay che trên mặt Tần Duyệt, cảm giác được một trận lạnh buốt.

Trần Thương bất đắc dĩ đau lòng:

- Đợi rất lâu

Tần Duyệt xẹp miệng nhỏ:

- Anh đi đi, em không kết hôn với anh nữa, ngày mai em đi cục dân chính dẫn một ông xã về! Anh chỉ biết chọc em tức giận

Trần Thương nhìn dáng vẻ đần độn của Tần Duyệt, trực tiếp xoay người, lập tức khiêng Tần Duyệt:

- Ha ha, cướp vợ về nhà

Tần Duyệt vốn định hô to cứu mạng, thế nhưng cân nhắc đến xung quanh một đống cảnh sát tuần tra cầm súng lớn, chỉ có thể nhịn xuống:

- Đáng ghét, thả em xuống

Trần Thương tự nhiên không đồng ý:

- Vợ cướp đến tay nào có đạo lý thả đi, không thả

Tần Duyệt nhìn xung quanh vô số người quay người chăm chú nhìn, lập tức cực kỳ đỏ mặt

Thế nhưng, không biết vì sao, trong lòng lại có một loại rất vui vẻ, rất vui vẻ, cảm giác siêu cấp vui vẻ.

Có một người cùng cô điên, cùng cô chơi, cùng cô vui vẻ, cùng cô bình thường, cùng cô chào buổi sáng, chào buổi chiều, chúc ngủ ngon, cùng cô tương cứu trong lúc hoạn nạn đi đến già, ẩn ý đưa tình nói một tiếng bạn già

Đây chính là tình yêu

Chương 904: Trộm Đi Nửa Năm Rồi

Tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi Trần Thương và Tần Duyệt còn chưa kết hôn

Hai người này vừa thấy mặt, đều vui vẻ trên mặt nở nụ cười như hoa.

Việc không vui Tần Duyệt đảo mắt là quên, cũng càng ngày càng chứng thực cô bé ngốc nghếch

Đáng tiếc, mình thích

- Ai nha, người trong trạm xe đều đi ra, anh mau thả em xuống! Khắp nơi đều là người, không thể quay video được

Tần Duyệt thẹn thùng nói.

Trần Thương:

- Em bảo đảm trước

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Được, em bảo đảm

Trần Thương im lặng...

- Em cũng chưa nói sẽ bảo đảm gì! Quá qua loa, không tính

Tần Duyệt ở bên tai cười nói:

- Vậy anh nói em phải bảo đảm cái gì?

Trần Thương giơ tay lên đánh vào cái mông nhỏ của Tần Duyệt một cái:

- Bảo đảm không dẫn bạn trai đi cục dân chính! Lại càng không dẫn bạn gái đi cục dân chính

Tần Duyệt vừa nghe, lập tức bật cười.

Tần Duyệt lái xe tới, ngừng ven đường, khi Trần Thương đi ra, hai người lên xe, bật máy sưởi.

Mùa này ở An Dương, nhiệt độ vẫn chưa tăng lên.

Một tay Tần Duyệt đặt trên vô- lăng, một tay chống đầu nhỏ, ngoẹo đầu nhìn Trần Thương, híp mắt, cười hì hì nhưng lại không nói lời nào.

Trần Thương nhìn nha đầu này, nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng yêu, không nhịn được đưa tay dày xéo nửa ngày.

Bóp bóp gương mặt, bóp bóp lỗ mũi, xoa xoa lỗ tai, xoa tóc chơi đến quên cả trời đất.

- Muốn chết mất, ôi chao, vẫn là cảm giác quen thuộc, xúc cảm quá tuyệt vời

Trần Thương hạnh phúc cười một tiếng.

Tần Duyệt xoa xoa mặt mình, chu miệng nhỏ, thở dài:

- Để cho anh chơi đến hỏng mất

Trần Thương cười ha ha:

- Không sợ, anh sẽ sửa

- Chúng ta một năm đổi hình dáng một lần thì thế nào?

Tần Duyệt vừa nghe, lập tức trừng mắt nói:

- Em sẽ cho anh đẹp mặt

- Thành thật khai báo, lúc ấy tại sao anh phải đi học chỉnh hình? Có phải đã sớm có suy nghĩ như vậy hay không?

Trần Thương cười ha ha một tiếng:

- Không có, anh chỉ thích hình dáng như vậy của em, cái khác đều không thích.

Tần Duyệt mới không tin lời nói xằng nói bậy của Trần Thương, nói:

- Em mới hỏi thăm rõ ràng, Trần Nhị Cẩu, anh thật có năng lực nha, thứ đầu tiên anh học là thuật bơm ngực! Nói đi, anh có rắp tâm gì?

Tần Duyệt nói đến chuyện này lại thấy tức giận, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Trần Thương, thề phải hỏi cho rõ ràng:

- Anh nói đi, lúc ấy nghĩ cái gì? Có phải là anh chê em hay không? Hừ

Trần Thương nghe đến chỗ này, lập tức có một trận buồn nôn.

Anh mới đi bao lâu chứ, tin tức đã truyền thành như vậy

Nếu anh đi một năm, không chừng sẽ truyền thành cái dạng gì.

Nhìn vẻ mặt bảo bảo rất hung dữ của Tần Duyệt anh không nhịn được cười:

- Không có, em là chân nhân bất lộ tướng! Hơn nữa... Anh học gì cũng phải có thầy dạy mà

Khi đó, bởi vì thầy Trương, Trương Chí Tân của anh thường xuyên làm cái này, anh thuận tay học được

- Thường xuyên qua lại, anh phát hiện, ai? Anh rất có thiên phú, thứ chỉnh ra đều rất tốt

Tần Duyệt vừa nghe, bỗng nhiên tò mò hỏi:

- Có cách gì có thể lập tức phân biệt được thật giả không anh?

Trần Thương không ngờ Tần Duyệt sẽ hỏi cái vấn đề này, nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên cười nói:

- Có thì ngược lại cũng có! Thật nhiều chỗ, anh bóp một cái là biết

Trần Thương nhìn vẻ mặt Tần Duyệt dần dần biến thành màu đen, lập tức cười ha ha một tiếng:

- Chỉ đùa một chút thôi, thật ra thì còn có một cách

Tần Duyệt nghe có, lập tức cười lên:

- Cách gì?

Trần Thương ho khan một cái một tiếng:

- Bởi vì là giả thể, nên khi em cầm đèn pin chiếu vào, phát hiện... Sẽ sáng lên

Sau khi Tần Duyệt nghe, hơi kinh ngạc một chút, một lát sau, bỗng nhiên cười ha hả:

- Vậy nếu cầm hai cá đèn pin mỗi cái một bên... Có phải sẽ giống với đèn pha ô tô không? Đèn pin lóe lên... Ha ha ha... Không được không được, cười chết em... Ha ha...

Nụ cười này, không dừng lại được.

Vốn Trần Thương cũng không cảm thấy buồn cười, nhưng mà bị người này chọc cho cũng bất đắc dĩ bật cười.

Cô nhóc này, cũng thật sự là một thiên tài, có thể liên tưởng vật kia và đèn pha ô tô với nhau...

Vừa có một ông cụ nhìn xa xa có Panamera lay động, không nhịn được thở dài, đi đường vòng...

Buổi tối Trần Thương chưa ăn cơm, Tần Duyệt lái xe đi chợ đêm.

Đưa Trần Thương thối nát đi một lần

Nhìn Trần Thương ăn như hổ đói, Tần Duyệt không nhịn được đau lòng nói:

- Anh giống đi thành phố chỗ nào chứ, cái này giống như dân đi tị nạn vậy

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Haizz, em không biết, anh đi nửa tháng, thì mười ngày ăn cơm hộp, năm ngày ở bên, bây giờ nhìn cái gì cũng thấy thơm

- Chị à, em nhanh đi thành phố nhé, mau đến cứu anh, đưa anh đi ra ngoài ăn chút đồ ngon

Tần Duyệt cười:

- Tại sao anh không đi ăn ngon một chút?

Trần Thương:

- Anh nào dám! Ăn ngon không phải là giữ lại ăn chung với vợ à.

Nhìn miệng lưỡi Trần Thương càng ngày càng ngọt, trong lòng Tần Duyệt rất đắc ý:

- Miệng lưỡi trơn tru

Trần Thương ăn rất nhiều đồ ở chợ đêm, cuối cùng cũng chiêu đãi dạ dày mình một bữa.

Tần Duyệt mở to mắt tò mò nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Anh là heo à? Sao có thể ăn nhiều đồ như vậy?

Trần Thương liếc mắt:

- Uổng công em còn học y! Em biết cơ thể con người có một bộ phận có thể lớn có thể nhỏ không? Nên khi nó phát huy tác dụng, nó sẽ trở nên lớn! Lúc cần nhỏ, thì sẽ nhỏ đi

Tần Duyệt cười giễu một tiếng:

- Anh là cái đồ lưu manh? Em không biết, em có nên hỏi ba em một chút không, hỏi ông nó là cái gì? Em sẽ nói là Trần Thương bảo em đi hỏi

Trần Thương vừa nghe, lập tức ngừng:

- Không dám không dám, anh sai rồi, chị, anh nói là dạ dày, chúng ta đừng hiểu lầm.

Ăn một đống lớn như vậy, khi về Trần Thương chắc chắn sẽ không ngủ được, dứt khoát đi vòng quanh mấy cửa hàng gần chợ đêm, mua một ít vật nhỏ.

Lần này vào thành phố, Trần Thương chuẩn bị lái xe đi, ra cửa có xe dù sao cũng sẽ thuận lợi hơn một ít.

...

...

- Vợ ơi, mấy giờ rồi?

- Ôi chao, ông có phiền hay không, 11 giờ 40! Ông cũng hỏi mấy lần rồi

Ký Như Vân đã hết ý kiến với Tần Hiếu Uyên.

- Ông có thể không quan tâm hay không, ngày mai hai đứa nó cũng chuẩn bị đi lĩnh chứng, ông còn lo lắng cái gì?

Tần Hiếu Uyên ho khan một cái một tiếng:

- Tôi là lo lắng vấn đề an toàn của bọn nó

Ký Như Vân liếc mắt:

- Có quỷ mới tin ông

Tần Hiếu Uyên lập tức không ngủ được, trở mình ngồi dậy:

- Sổ hộ khẩu của Duyệt Duyệt đâu?

Ký Như Vân thở dài:

- Trộm đi gần nửa năm rồi

Tần Hiếu Uyên kinh ngạc một chút:

- Nửa năm?

Ký Như Vân bất đắc dĩ gật đầu một cái:

- Chính là khi đó, khi mới vừa xác định quan hệ với tiểu Trần, cả ngày la hét nói mình tìm được tình yêu đích thực, lặng lẽ trộm sổ hộ khẩu đi, sau

này tôi mới biết.

Tần Hiếu Uyên nghe lời của Ký Như Vân nói, cũng dở khóc dở cười

Hộ khẩu này vốn thật là vật quý hiếm.

Xem ra, cô bé nhà mình đã sớm hai lòng, trái tim đã sớm đi theo Trần Thương.

Chương 905: Duyên Nợ

Ngày hôm sau, cả hai sợ đông người nên đến Cục dân chính xếp hàng từ sớm, nhưng có vẻ như họ không phải là hai người duy nhất đến làm đăng ký kết hôn trong ngày này.

Trong lúc ngồi trên ghế chờ, tay Tần Duyệt nắm chặt sổ hộ khẩu, có vẻ hơi căng thẳng, nhưng cô không biết vì lý do gì mà hồi hộp như vậy.

Tuy nhiên, tất cả những căng thẳng này đều tan biến khi anh nắm tay mình.

Đôi bàn tay to ấm áp dường như chứa đựng mọi thứ cũng như làm tan chảy tất cả.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt một cách kiên định:

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Tần Duyệt gật đầu:

- Đương nhiên rồi

Hai người đã sớm đến nơi, ảnh màu chụp tại tiệm ảnh dài hai tấc rưỡi của cả hai đã chuẩn bị xong.

Trên thực tế, toàn bộ quá trình không mất nhiều thời gian, cũng không có nghi thức rườm rà đặc biệt nào.

Điều này làm cho Tần Duyệt có đôi chút khó chịu

Khi đã cân nhắc, cả hai quyết định tuyên thệ.

Ít nhất nó cũng không vô nghĩa

Hôm nay xem ra là một ngày đặc biệt, có rất nhiều người, ai cũng không hà tiện mà nở một nụ cười thật tươi ở nơi này.

Trên mặt mỗi người đều có một loại vui mừng từ tận tâm

Khi anh kéo cô ra khỏi sảnh của Cục dân chính.

Tần Duyệt đột nhiên quay đầu lại nhìn anh, nước mắt bỗng tuôn rơi

Trần Thương sững sờ, cô gái này không phải hối hận rồi chứ?

Anh vừa nhận được giấy đăng ký kết hôn, vậy có nên đi làm giấy ly hôn luôn không?

Điều này sẽ không sợ bị cười nhạo sao...

Anh ôm cô vào lòng thật lâu để dỗ dành.

- Làm sao vậy, đừng khóc, đừng khóc nữa, sao đang tốt em lại khóc rồi?

Tần Duyệt lắc đầu, khóc nức nở hồi lâu mới thống khổ nói:

- Em cuối cùng chính thức đã được kết hôn rồi... Oa... Anh rốt cuộc cũng cần đến em.

- Em yêu anh ba năm bốn tháng năm ngày, rốt cuối cùng có thể gả cho anh.....

- Anh có biết không? Ngày hôm đó anh chủ động đưa em đi, em vui đến nguyên một đêm không ngủ được, lúc đó em còn nghĩ, Trần Thương, anh đúng là đồ ngốc, còn không dám thổ lộ với em, nếu anh còn không thổ lộ, em sẽ... Em... Em sẽ bộc lộ với anh

- Bữa đó khi anh đưa em đi, chính là bữa lẩu ngon nhất em có cùng ly trà sữa ngon nhất...

- Hôm sau đợi mẹ đi làm em đã trộm hộ khẩu của mẹ, giấu rất lâu để đợi anh đến nói: Em yêu, mình cưới nhau thôi, cùng đi đăng ký đi! Anh đã sẵn sàng cả rồi...

- Em... cuối cùng em cũng đợi được... Ô.. ô...

- Em đã chờ đợi rất lâu, sợ rằng bản thân sẽ không thể đợi được nữa... Em đã 30, nếu anh không cần em... Thật sẽ không có ai để ý đến em nữa...

Tần Duyệt khóc lóc làm trôi cả lớp phấn trang điểm, bình thường cô ít khi trang điểm hôm nay lại ăn mặc rất xinh đẹp.

Cô thật hạnh phúc vì hôm nay cuối cùng chính mình đã kết hôn rồi

Còn có thể kết hôn với người mình thích

Nhìn thấy Tần Duyệt khóc rưng rưng, Trần Thương cảm thấy rất khó chịu, mũi chua xót, không nói nên lời, ngẩng đầu nhìn trời, trợn tròn mắt không muốn để nước mắt rơi xuống.

Sau đó anh ôm chặt cô vào lòng.

Không biết từ lúc nào, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, ướt đẫm cả trán cô.

Tần Duyệt ngẩng đầu lên vẫn còn khóc nức nở mếu máo nói:

- Sao anh lại khóc?

Trần Thương hít một hơi thật sâu, lau nước mắt, đưa tay lên mặt cô, vuốt ve lau nước mắt cho cô:

- Thật xin lỗi

- Anh đã khiến em đợi lâu rồi! Trách anh không đủ dũng khí đứng trước mặt em nói một tiếng: “Anh yêu em”.

- Anh đã sớm xuất hiện trong thế giới của em, nhưng lại không ôm em vào lòng sớm hơn

- Cả đời này, anh thề, anh chắc chắn sẽ bảo vệ em

- Em không cần phải cứng rắn nữa.

Tần Duyệt hai mắt sáng ngời nhìn Trần Thương liền nói:
- Em không trách anh...
- Em chỉ nghĩ là… Cuối cùng em cũng đợi được anh.
- Mỗi ngày được ở bên anh, em rất vui
Anh cười vui vẻ:
- Được rồi, đừng khóc nữa, đến chụp ảnh đi
Trần Thương cầm điện thoại chụp tự sướng cho cả hai.
Sau đó anh chụp hình giấy đăng ký kết hôn và gửi cho tất cả bạn bè.
Anh muốn nói với mọi người rằng anh đã có vợ và bản thân đã có chủ.
Khi Tần Duyệt nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp của Trần Thương, cô phát hoảng một chút, nhìn chằm chằm anh, trong lòng chợt suy tư
Đột nhiên cô nổi khùng lên:
- Sao khuôn mặt em lại xấu xí vậy
- Em vừa khóc trôi trang điểm rồi, anh… Trần Thương, đồ khốn nạn… Anh muốn làm cho em bẽ mặt mà…
- Không, tức quá đi… Anh… Cho tất cả bạn bè của anh xem những bức ảnh khóc lóc với lớp trang điểm xấu xí, không được! Xóa và đăng lại mau
Trần Thương không quan tâm đến cô ấy nữa
Theo cách cũ, ôm lấy, mang đi
Tần Duyệt tức giận xù đầu.
Cảm giác vừa rồi liền biến mất, cô nghĩ đến việc gửi những bức ảnh xấu xí của mình cho bạn bè của Trần Thương... Liệu nhóm người đó có chê cười không?
Nghĩ đến làm Tần Duyệt cảm thấy tức giận
Anh cười nói:
- Đây mới là thứ đáng giá làm kỷ niệm vậy mới gọi là chụp hình
Cô ngừng ồn ào, để anh tự ôm mình, mở máy, nhìn hình chụp trong nhóm bạn bè của anh.
Nhìn thấy nước mắt trên gương mặt còn chưa khô mà đã nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc, trong mắt anh cũng rưng rưng tình cảm trìu mến.
Có vẻ như... cũng không đến nỗi xấu xí
Càng nhìn càng thấy hấp dẫn
Thầm nghĩ lời anh nói Tần Duyệt lưu lại, in hình ra, lưu giữ cả đời.
Cho đến lúc già, rồi lại lấy ra...
Bất thình lình Trần Thương đặt cô xuống, vừa vặn tình cờ thấy người quen.
Người đàn ông mỉm cười:

- Hả? Bác sĩ Trần…. Anh đến Cục dân chính làm gì vậy?

Anh mỉm cười:

- À..... Cùng với bạn gái của tôi! Không phải, là cùng vợ đến đăng ký kết hôn!

Người đàn ông nghe xong cười lớn, anh vui vẻ nói:

- Ồ? Xin chúc mừng

Lúc này, một cô bé đã lớn tiếng khóc rống.

Chỉ thấy có người phụ nữ phía sau người đàn ông đang lôi kéo bé gái đó làm nó khóc rất to.

Khóc rất thương tâm

Đầy tuyệt vọng

Trần Thương ngỡ ngàng một chút:

- Điềm Điềm?

Người phụ nữ cũng kinh ngạc, ngồi xổm xuống:

- Không sao, Điềm Điềm ngoan đừng khóc, có chuyện gì à?

Cô bé nước mũi chảy ròng ròng chảy cả vào miệng, trông rất tủi thân.

Điềm Điềm thút thít nói:

- Chú Trần Thương không muốn con... Chú ấy đã kết hôn rồi...

Mọi người nghe xong đều không biết nên khóc hay cười.

Ai cũng muốn cười nhưng cảm thấy thật ngượng ngùng.

Trần Thương cũng thấy xấu hổ.

Người đàn ông ôm cô bé, cười nói:

- Điềm Điềm, việc này do pháp luật quy định, khi chú đến tuổi hôn nhân sẽ được Cục dân chính cho kết hôn, nếu không sẽ không được sinh con.

- Con còn nhỏ, chờ lớn lên nhé, mới có thể kết hôn được

Cô bé lắc đầu:

- Con cũng muốn kết hôn với chú Trần Thương... Oa...

Tần Duyệt nhìn Trần Thương cười nheo cả mắt, nói nhỏ bên tai anh:

- Lãng tử của em. Cục nợ này! Anh tự giải quyết đi.

Anh vô cùng xấu hổ.

Thấy Điềm Điềm cứ khóc mãi không thôi.

Mẹ của cô bé chỉ có thể bất lực dỗ dành cô:

- Được rồi, được rồi, lớn lên con cũng gả cho chú Trần Thương nhé?

Điềm Điềm liền ngừng khóc, hết nhìn mẹ, rồi lại nhìn anh:

- Thật không?

Mẹ cô bé gật đầu:

- Thật đấy! Nhưng con phải đến tuổi pháp luật quy định, con phải ngoan ngoãn, nghe lời học cho tốt...

Thật cố gắng dỗ dành nó mới coi như thôi

Trước khi đi, Điềm Điềm bất đắc dĩ liếc nhìn Tần Duyệt:

- Dì Tần Duyệt... cô giúp con chăm sóc chú Trần Thương, lớn lên con sẽ đón chú ấy về...

Tần Duyệt suýt nữa bật cười.

Trần Thương nhìn hai vợ chồng nắm tay Điềm Điềm càng lúc càng xa, nhưng cô gái nhỏ cứ cách hai bước, ba bước lại quay đầu nhìn.

- Chú Trần Thương, chú không cần sợ, đợi con lớn lên sẽ đến đón chú nhé

Nghe xong anh cảm thấy thật bất lực...

Chương 906: Trở Về Bắc Kinh

Lĩnh giấy chứng nhận xong, cả ngày anh đều dẫn Tần Duyệt đi dạo khắp nơi, ăn món lẩu thích nhất, uống trà sữa thích nhất, xem phim nước mắt nước mũi chảy ào ào...

Chủ nhật Trần Thương có ca trực ban, thứ bảy đã phải trở về.

Mà Tần Duyệt còn phải đợi thêm mấy ngày, chờ thầy cô từ nước ngoài trở về, sẽ đến thành phố.

Nhưng mà lần này đi, Tần Duyệt lấy tất cả đồ chơi, gối ôm, quần áo ngủ, gối trong phòng ngủ của mình đều nhét vào xe của Trần Thương.

Bảo Trần Thương đi trước trang trí phòng ngủ cho cô

Ông Tần đứng trong phòng không thể làm gì, dù sao... Con bé chết tiệt này, bây giờ chứng cũng đã nhận, còn có cái gì có thể nói chứ?

Bây giờ có thể nói là trên phương diện pháp luật họ là vợ chồng hợp pháp.

Nhưng mà Ký Như Vân ngược lại là rất ân cần, chạy trước chạy sau, rất sợ con gái ở bên kia thành phố sống không tốt, ăn không tốt, mặc không tốt...

Đến đồ hay mang theo bên người của Tần Duyệt cũng mang theo.

Vì vậy, một chiếc xe trừ Trần Thương, tất cả đều là đồ

Ngược lại cũng phong phú

Trần Thương cũng rút ra chút thời gian về khoa một chuyến, nói một chút chuyện mình thấy ở thành phố, nói thật, mọi người đều hơi cảm khái.

Có đủ loại nhân tố hạn chế, đã khiến cái nghề này xuất hiện chênh lệch càng ngày càng lớn.

Chênh lệch tài nguyên chữa bệnh trong nước trên cơ bản có thể coi như là sườn đồi

Một người là bệnh viện trọng điểm của quốc gia, ví dụ như Hiệp Hòa, Hoa Tây, Tề Lỗ.

Nếu như nói có một loại bệnh ở những chỗ này không khám ra, như vậy trên cơ bản ở trong nước sẽ bọ coi là đi đến đường cùng.

Tiếp theo là bệnh viện trọng điểm cấp tỉnh, thông thường cũng chỉ có hai ba nơi, ở nơi này có ít bệnh mà bệnh viện không nhìn ra bệnh thì cũng không cần đến các bệnh viện trong tỉnh khác.

Lại nhìn phía dưới một chút, chính là bệnh viện nhân dân ở huyện là một lực lượng chính của huyện.

Mà nói thật, rất nhiều phó chủ nhiệm của bệnh viện huyện so với bác sĩ trưởng của bệnh viện trọng điểm cấp tỉnh cò kém hơn rất nhiều, đây không phải là bởi vì bản thân bác sĩ không giỏi, mà là giai đoạn sau của phát triển với tài nguyên chữa bệnh vân vân và lạc hậu, tạo thành một loại hiện tượng này.

Dĩ nhiên, cái này kém, nhưng không phải là nơi đó cũng kém, có thể một ít bệnh thường gặp, bệnh viện huyện vẫn khá lợi hại, sự chênh lệch này, là chỉ đối với loại phẫu thuật mới, phương pháp trị liệu mới, chuẩn đoán những ca bệnh khó, chữa trị phẫu thuật cho những ca bệnh khó đây đều là những lĩnh vực khó khăn, thật sự kém hơn rất nhiều.

Mà giống vậy, phó chủ nhiệm bệnh viện tỉnh Đông Dương, đến nơi như trung tâm cấp cứu, chênh lệch rất rõ ràng

Cho nên, không nên cảm thấy đãi ngộ của Trần Thương có gì là không công bằng, sau khi anh đến, đã cho anh đầy đủ sự coi trọng, để anh đến tổ tiên phong học tập.

Bác sĩ từng có kinh nghiệm đi học bổ túc chắc cũng biết, sau khi đến, người ta chính là nhìn bạn như nhìn thực tập sinh, xem như một người nằm viện, là một người giúp làm một chút việc, muốn có được sự cho phép? Cơ bản là chuyện không thể nào

Đây chính là một hiện trạng.

Sẽ thường xuyên thấy bệnh viện cấp tỉnh có bác sĩ bốn năm mươi tuổi ở bệnh viện huyện đến học bổ túc, sau khi tới, những người nằm viện cũng không tiện chữa, dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, nhưng mà cũng sẽ không cho anh quyền lợi gì cả, càng không thể để cho bạn nhúng tay vào quản lý người bệnh, việc anh có thể làm chính là nhìn

Khi biết được Trần Thương đã có thể tự tiến hành phẫu thuật và trực ban, thật ra thì Tần Hiếu Uyên cũng rất vui vẻ.

Điều này nói rõ, người ta đã chân chính đón nhận thực lực của Trần Thương

...

...

Ở thành phố muốn thuê một chỗ đậu xe, cũng là một chuyện rất phiền phức, cũng may khi Trần Thương thuê phòng, đã trước sớm thuê xong, mặc dù giá cả có đắt một chút, nhưng mà suy nghĩ đến việc thuận lợi, Trần Thương lại cảm thấy không sao cả.

Xe dừng xong, Trần Thương mang đồ của Tần Duyệt lên, sắp xếp xong.

Tới tới lui lui đã hết một buổi chiều.

Lần này tới, mẹ của Tần Duyệt Ký Như Vân đã chuẩn bị một bộ nồi niêu xoong chảo mới.

Thu xếp xong, nhà cửa cũng thêm mấy phần ấm áp.

Lúc xế chiều, Trần Thương không có định ăn ngoài, mà xuống chỗ bán nguyên liệu nấu ăn dưới lầu, xếp đầy tủ lạnh, sau này có thời gian sẽ về nhà nấu cơm.

Cho dù cuộc sống bận rộn như thế nào, khi nhàn rỗi, cuộc sống cũng phải hơi thú vị chứ.

Tần Duyệt sắp tới, Trần Thương cũng không muốn cô bé này ngày nào cũng phải ăn đồ ăn bên ngoài.

Xong, Trần Thương xào hai đĩa đồ ăn đơn giản, mở một chai bia, xới một chén cơm, gửi một video cho Tần Duyệt.

Quay xung quanh cho cô nhìn.

Sau đó cũng gửi cho cha mẹ một cái, tuyên bố mình đã nắm giữ được tinh tuý của nhà họ Trần

Ngày thứ hai, toàn bộ tiểu tổ tiên phong đều trực, còn có các thành viên trực ban ở những tiểu tổ khác.

Bệnh viện đã sắp xếp rất nhiều nhân viên trực ở trung tâm cấp cứu, đây là bởi vì lượng công việc quá lớn, một người căn bản là không thể giúp được.

Trần Thương làm nhiều năm đã sớm thành thói quen, đến bệnh viện rất sớm, chào hỏi giáo sư và các bác sĩ.

Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, Mã Nguyệt Huy đi vào, vẻ mặt vui vẻ chào hỏi:

- Đến sớm như vậy.

Trần Thương gật đầu:

- Chào tổ trưởng Mã

Gần đây, tâm trạng của lão Mã rất tốt, không ít chủ nhiệm đã chủ động bắt đầu tiếp xúc với Mã Nguyệt Huy.

Những chủ nhiệm đó ngày thường mắt cao hơn đầu, nhưng bây giờ luôn qua lại gần gũi với anh.

Nhưng mà... Mục đích cũng rất rõ ràng.

Hôm nào tìm một cơ hội, muốn tận mắt học hỏi cách phẫu thuật tạo hình vá 2 lá van.

Lão Mã được người khác khen hơi rơi vào sương mù, không phân rõ đông tây nam bắc, không biết làm sao đã đồng ý.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, Mã Nguyệt Huy thân thiết cười một tiếng:

- Tiểu Trần, tôi bàn bạc chuyện này với cậu nhé

Trần Thương vừa nghe, đã vội vàng cười nói:

- Tổ trưởng Mã nên nói thẳng mới phải, không cần khách sáo.

Mã Nguyệt Huy vừa nghe, lập tức gật đầu:

- Được, nếu tiểu Trần cậu đã bảo không cần khách sáo như vậy, tôi cũng không khách sáo với cậu nữa.

- Là như vầy, cách phẫu thuật tách hai lá van hẹp khi tim đang đập bằng bóng da cậu có năm chắc phần lớn không?

Trần Thương vừa nghe, lập tức kinh ngạc một chút:

- Rất lớn.

Mã Nguyệt Huy suy nghĩ:

- Nếu không như vậy, hôm nào Ngoại Khoa Tim có một người bệnh nằm viện, muốn làm phẫu thuật tách hai lá van hẹp khi tim đang đập, ngày mai chờ cậu rảnh chúng ta đi xem người bệnh một chút, bàn bạc cách phẫu thuật phù hợp một chút.

Trần Thương gật đầu:

- Được, tổ trưởng Mã anh cứ sắp xếp là được.

Mã Nguyệt Huy hài lòng vỗ vai Trần Thương:

- Đâu có không dám

Lục tục, không đợi người tới đủ, nhiệm vụ cấp cứu đã bắt đầu phân phát, nhóm người Từ Ái Thanh dẫn đầu mang một y tá, một bác sĩ trực tiếp lên đường.

Mà Mã Nguyệt Huy và Trần Thương nhưng lại lưu lại, cố thủ trận địa, cái trận địa này, thật là hơi không dễ thủ

Đến Trần Thương, cũng có một ít người bệnh không xử lý được

Nếu không phải có Mã Nguyệt Huy, Trần Thương cảm giác thật sự hơi lực bất tòng tâm.

Lúc này, Mã Nguyệt Huy coi như đã thể hiện tinh tế phong độ của tổ trưởng tổ tiên phong

Đừng nhìn ngày thường anh ta có mấy phần ngốc nghếch nhưng khi xử lý người bệnh, không có một chút cẩu thả nào

Cái gì mà gãy xương bả vai, vết thương bị sốc, đau bụng cấp... Đều xử lý đâu vào đấy.

Có anh ta trấn giữ toàn cục, giúp người bệnh có chứng bệnh nguy cấp, sắp xếp ổn định đưa vào phòng phẫu thuật, nhân viên tổ chức liên quan đến phẫu thuật, cầm dao cứu từng sinh mạng.

Chương 907: Livestream Cũng Trúng Độc

Mà buổi trưa hơn hai giờ, Mã Nguyệt Huy mang theo Từ Ái Thanh đi làm phẫu thuật, Trần Thương ở tại bên trong văn phòng tiếp người bệnh.

Trung tâm cấp cứu 120 gọi điện thoại tới, mấy phút sau, một nam thanh niên 25 tuổi trúng độc cá nóc, ngay đang mang đến cấp cứu trung tâm.

Trần Thương sững sờ, thời đại nào, còn có ca bệnh trúng độc cá nóc

Hiện tại trên cơ bản người người đều biết cái đồ chơi cá nóc này không thể ăn, có kịch độc, vậy mà còn có người ăn?

Mấu chốt nhất là, cá nóc toàn thân đều là độc, buồng trứng, da, gan và trứng cá nóc cũng có kịch độc

Đặc biệt là trong mùa sinh sản gây giống đông xuân giao này, là thời kì có độc tính mạnh nhất.

Ai ở khi này đi rủi ro nha?

Đối với cấp bậc phân rõ loại trúng độc hoàn mỹ của Trần Thương mà nói, thời gian mấy năm này cũng không có gặp qua một ca trúng độc cá nóc đó?

Năm phút sau, xe cấp cứu vừa vặn dừng hẳn, đẩy một người bệnh xuống

Đó là một cái người trẻ tuổi trông chỉ chừng hơn hai mươi tuổi, sau khi hoàn thành giao tiếp, bác sĩ theo xe còn cầm một cái máy ảnh đưa cho Trần Thương:

- Đây là hình ảnh được ghi của người bệnh đối với độc tố mình trúng

Trần Thương hôn mê rồi

Y tá cũng hôn mê rồi

Đây là tự sát? ??

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi không hiểu.

Vì sao trúng độc còn cần cầm một cái máy ảnh tốt như thế để ghi lại nha?

Có điều, bây giờ không phải là khi nghiên cứu vật này, lúc này người bệnh không có hôn mê, ý thức mặc dù tương đối rõ ràng, thế nhưng nói chuyện có hơi không rõ.

Trần Thương vội vàng gọi y tá đẩy người bệnh tới đi, mà máy ảnh cũng bị một cái y tá khác cầm vào.

Bên này, Trần Thương hỏi:

- Anh vội vàng hỏi, anh bây giờ cảm giác thế nào?

Người bệnh muốn ngồi dậy, thế nhưng mà toàn thân mệt mỏi:

- Cứu tôi... Tôi không muốn chết...

Trần Thương vội vàng nói:

- Được, anh nói cho chúng tôi, bây giờ chỗ nào anh không thoải mái?

Nam thanh niên nói chuyện hơi phí sức, hô hấp cũng dần trở nên dồn dập lên:

- Miệng tôi hơi tê, đầu lưỡi cũng có hơi tê, trên người bây giờ cũng chết lặng, không có sức lực, không ngồi lên nổi, khi đi bộ còn ngã sấp xuống.

Trần Thương nghe xong, tâm lý có một chút hiểu rõ:

- Lỵ Lỵ, cho giám sát tiếp điện tim, quan sát đánh giá huyết áp, chuẩn bị thở oxy.

- Đúng rồi, kéo cái điện tâm đồ xác nhận một chút đi

Trúng độc cá nóc sẽ dẫn tới khác biệt trình độ Block nhĩ thất, cái này sẽ ảnh hưởng tới một hồi trị liệu của Trần Thương

Trần Thương hiện tại lo lắng nhất chính là bây giờ người bệnh đột nhiên ngất xỉu hôn mê đi

Sau đó, Trần Thương trực tiếp cầm đèn pin, nhìn sơ qua con ngươi của nam thanh niên, quả nhiên hơi thu nhỏ

Bình thường mà nói, thu nhỏ không đáng sợ, đáng sợ là đầu tiên rút nhỏ, tiếp đó lại tán lớn, vào lúc này, sẽ mang ý nghĩa trúng độc tương đối nghiêm trọng, thậm chí triệu chứng phát triển sẽ rất cấp tốc, trong vòng mấy canh giờ, trực tiếp dẫn đến cái chết

Cá nóc có độc thành phần chủ yếu là độc tố cá nóc và cá nóc chua.

Mà độc tố của nó rất mạnh

Không chỉ tác dụng kích thích cục bộ đối với dạ dày và đường ruột, sau khi bị hấp thu sẽ nhanh chóng lan tới khu thần kinh, khiến đầu dây thần kinh và trung khu thần kinh dẫn truyền xảy ra cản trở, cuối cùng khiến tê liệt trung tâm hô hấp tuần hoàn thân não, nói đơn giản một chút, sẽ dẫn đến tử vong

Đúng lúc này, một y tá khác cũng đã làm rõ ràng bên trong máy ảnh, vội vàng đi tới nói:

- Bác sĩ Trần, làm rõ ràng, người bệnh hẳn là một Livestream, còn là loại người có mấy chục vạn fan hâm mộ kia, hôm nay anh ta chuẩn bị một tiết mục ăn cá nóc, tiếp đó tại dựa theo giáo trình những người trên mạng đưa, hai giờ sau trực tiếp trúng độc

Sau khi Trần Thương nghe xong, lập tức biến sắc

Trực tiếp ăn cá nóc

Cái này cũng quá không muốn sống nữa à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Bởi vì độc tố cá nóc hơi đặc biệt, độc tính vô cùng ổn định

Cho dù là trải qua đốt hầm nấu nướng, hay là trải qua xào nấu, các loại muối chìm và phơi nắng đều không thể bị phá hư, chủ yếu xảy ra tê liệt ở trung khu thần kinh và đầu dây thần kinh.

Chẳng lẽ hiện tại Livestream cũng là ngành nghề nguy hiểm cao à?

Chắc chắn phải dựa vào ăn cá nóc đến hấp phấn?

Nhưng mà, đúng lúc này hẳn không phải khi Trần Thương quan tâm anh ta vì sao ăn cá nóc, hương vị cá nóc như thế nào, mà hẳn là suy nghĩ nên cấp cứu như thế nào

Rất nhanh, kết quả điện tâm đồ xuất hiện, Trần Thương xem xét, lập tức nhíu mày, Block nhĩ thất hai độ

Giám sát ECG vừa vặn có kết qủa, còi báo động này lập tức truyền đến

- Hô hấp dồn dập

- Hạ huyết áp xuống

Trần Thương nhìn hô hấp người bệnh gấp rút rõ ràng, đây là tê liệt do độc tố gây nên cho cơ hô hấp

Trần Thương vội vàng xoay người:

- Coramine 0.75 gram, tiêm tĩnh mạch

Coramine là một thuốc kích thích loại hô hấp, đúng lúc này, sẽ có hiệu quả công năng để khôi phục hô hấp của người bệnh.

- 1% Strychnin Hydrochloride 2mg! Tiêm dưới da

Đây là làm dịu tê dại cơ bắp.

Sau khi hơi làm ổn định tình huống người bệnh một phen, tổ chức y tá nhanh chóng thúc giục nôn cho người bệnh, rửa dạ dày, rửa ruột.

Hai y tá khác cũng không rảnh rỗi, động tác trong tay rất nhanh, chạy trước chạy sau, vô cùng nhanh nhẹn.

Thế nhưng

Thực tế tình huống của người bệnh không thể lạc quan lên.

Chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp, tựa như còn đang không ngừng tăng thêm, đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Trần Thương biến sắc, vội vàng tiếp tục đi sắp xếp

- Lỵ Lỵ, tiếp tục phối trí dung dịch đường Glucose 500ml, liệu pháp truyền tĩnh mạch, thêm Vitamin C, Coenzyme, ATP

Mấy thứ này, đều có thể xúc tiến bài tiết độc tố

- Tiểu Kha, chuẩn bị Dexamethasone

Glucocorticoid có thể đề cao tổ chức và sức chịu đựng độc tố, Trần Thương chỉ hi vọng có thể gia tăng sức chống cự một chút, nhiều mấy phần thời gian hơn

Bởi vì nói thật

Trúng độc cá nóc trước mắt tạm thời không có cái thuốc giải độc đặc hiệu nào.

Thế nhưng, tin tức tốt duy nhất là độc tố tồn tại trong cơ thể được giải độc và bài tiết rất nhanh, nếu như phát bệnh sau 8 giờ chưa chết, nhiều phần trăm có thể khôi phục được

Bởi vậy, một khi phát hiện trúng độc, tương ứng với mau chóng cho các loại bài độc và đối chứng biện pháp xử lý, để người bệnh vượt qua kỳ nguy cấp.

Thời gian tám giờ này, đối với người bệnh mà nói, chính là thời gian sinh tử

Tất cả mọi người cũng không dám lãng phí từng phút nào

Trần Thương hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại.

Trải qua một phen giày vò như thế, may là tê liệt hô hấp chưa từng xuất hiện.

Thế nhưng, nam thanh niên này vẫn luôn lâm vào hôn mê.

Thời gian dần qua huyết áp đã khôi phục bình thường...

Thế nhưng mà, vẫn không tỉnh lại.

Trần Thương gặp khó khăn.

Làm sao bây giờ?

Còn có thể có biện pháp nào à?

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nghĩ đến kết quả thí nghiệm mới nhất được một nghiên cứu khoa học đưa tin.

Nghe nói thí nghiệm động vật sử dụng Cystein tiêm vào có thể cấp tốc giải độc, hơn nữa sử dụng Cystein xử lý qua trứng cá nóc, động vật cũng không xảy ra trúng độc.

Mắt thấy tuần hoàn người bệnh càng ngày càng kém, Trần Thương cắn răng một cái đối với Lỵ Lỵ nói:

- Cystein 0.1g, dùng đệm hòa tan dung dịch Natri Hidrophotphat, tiêm vào cơ

Loại này thuốc, từng có sử dụng, thế nhưng lại có độc đối với lá gan.

Thế nhưng... Vào lúc này, có cái gì quan trọng hơn so với sinh mạng người bệnh

Bởi vì nhiều biện pháp cấp cứu như thế đều đã dùng tới, vẫn không thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, Trần Thương chỉ có thể sử dụng một chiêu này

Bằng không, thời gian quá dài, mạng cũng phải không còn, còn nói độc đối với gan gì chứ.

Chương 908: Bởi Vì Tôi Vô Tri

- Cystein 0.1g, dùng dung dịch Natri Hidrophotphat đệm hòa tan, tiêm vào cơ

Trần Thương lại lần nữa nói một tiếng, thế nhưng mà tiểu Kha tra xét một lần hòm thuốc cấp cứu, lập tức sững sờ

- Trần... bác sĩ Trần, không có Cystein

Trần Thương nghe xong, lập tức cũng kịp phản ứng, loại thuốc này mặc dù cũng là thuốc dùng cấp cứu lâm sàng, thế nhưng cũng không phổ biến, thậm chí ít dùng.

Trần Thương vội vàng nói:

- Đi tổ khác mượn dùng một chút.

Tiểu Kha gật đầu, vội vàng đứng lên đi ra ngoài, sau một lát nghe thấy một trận âm thanh hùng hổ truyền vào.

Lại một lát sau mới cầm trở về

Trần Thương nhìn thấy cảm xúc của tiểu Kha không đúng, ngược lại cũng không nói gì, bây giờ không phải là lúc an ủi.

Tiểu Kha mặc dù đỏ mặt, nhưng vẫn là vội vàng hoàn thành phối trí thuốc.

- Bác sĩ Trần, tiêm cơ hả?

Trần Thương gật đầu

Ngay lúc này, một y tá lớn tuổi vội vàng chạy vào:

- Sao lại tiêm cơ?

- Người ta chủ nhiệm Diêu mỗi lần sử dụng nhỏ khí quản vào, đặc biệt là khi cấp cứu, dùng dung dịch 5% trải qua đặt nội khí quản hoặc trực tiếp nhỏ vào bên trong khí quản, 1-2ml/lần

Nghe thấy câu nói này, mọi người sửng sốt một chút, đến Trần Thương cũng là như thế, ngẩng đầu nhìn y tá một cái, là một y tá có tư lịch tổ bốn.

Có điều, Trần Thương thấy bà nói như vậy, gật đầu cười một tiếng:

- Cảm ơn cô Dương, tôi biết rồi.

Y tá cũng là có chút chức danh, cô Dương trước mắt này, đã là y tá phó chủ nhiệm.

Đối phương nghe xong, hài lòng gật đầu:

- Chớ để xảy ra vấn đề

Tiểu Kha do dự nhìn một chút Trần Thương:

- Bác sĩ Trần... Tiêm vào hay không?

Trần Thương cười cười, nhìn thấy dáng vẻ tiểu Kha đỏ mặt, suy đoán hẳn là bị y tá vừa rồi kia phê bình.

- Cho tôi, tôi tiêm vào.

Trần Thương tiếp nhận thuốc, trực tiếp tiêm vào

Mà lúc này đây, Dương Hồng Mai vừa vặn quay đầu, cũng vừa vặn nhìn thấy Trần Thương trực tiếp tiêm vào cho người bệnh, lập tức thoáng cái tức giận:

- Cậu làm gì thế? Cậu thế này không phù hợp quá trình thao tác, xảy ra vấn đề ngoài ý muốn người nào chịu trách nhiệm

Trần Thương im lặng, nơi này là phòng cấp cứu, tất cả mọi người đang khẩn trương cấp cứu, bà hô to gọi nhỏ cái gì?

Bà già đời, bà cảm thấy mình đều đúng à

Tôi là bác sĩ, bà là y tá có được hay không? Trên lâm sàng thường xuyên có một vài y tá lâu năm khoa tay múa chân với bác sĩ, không phải chuyện hiếm có gì.

Trần Thương vừa bắt đầu đối với đề nghị của bà không có phản cảm, thậm chí còn nể mặt mũi, tôn kính kêu một tiếng cô Dương, thế nhưng tôi mới là bác sĩ có được hay không, tôi hạ y lệnh mới đúng chứ?

Trần Thương trực tiếp nhìn đều không nhìn thêm bà một cái.

Dương Hồng Mai thấy thế, hơi tức giận:

- Cậu là một tên bồi dưỡng, xảy ra vấn đề ai chịu trách nhiệm?

Trần Thương trực tiếp quát lạnh một tiếng:

- Không cần hô to gọi nhỏ ở phòng cấp cứu, còn nữa, đừng có cậu cậu cậu, gọi tôi là bác sĩ Trần

- Chủ nhiệm Dư cho tôi quyền đơn thuốc, tôi có quyền xuống y lệnh, có vấn đề tìm chủ nhiệm! Lỵ Lỵ, hiện tại người bệnh cần cấp cứu, đóng cửa lại, nhân viên không liên quan ra ngoài

Một câu, trực tiếp chống đối Dương Hồng Mai làm bà chôn chân tại chỗ.

Một tên nhân viên bồi dưỡng như cậu lại mắng tôi?

Còn đuổi tôi đi? ?

Dương Hồng Mai này lập tức mặt đỏ tía tai, lập tức tức giận thở mạnh.

Tuyệt đối không nên cho rằng y tá tại bệnh viện dễ trêu, rất nhiều y tá bệnh viện căn bản không để ý bác sĩ.

Đặc biệt là những y tá chức danh cao cấp kia, dù sao nếu như cưỡng chế chia ra, bác sĩ cùng y tá là hai tổ chức hoàn toàn khác biệt, không phải quan

hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ đường thẳng song song

Y tá là phối hợp bác sĩ hoàn thành công việc, cũng không thấp hơn so với bác sĩ.

Mà rất nhiều bệnh viện lớn, quyền lợi của y tá cũng rất lớn, thường xuyên thấy một vài bác sĩ bị y tá răn dạy.

Đặc biệt là những y tá già đời, kinh nghiệm xử lý lâm sàng phong phú, thậm chí cảm thấy được trình độ bác sĩ không ổn.

Vì lẽ đó, chữa bệnh và chăm sóc thật ra chung đụng cũng rất khó khăn, mà một vài tiểu y tá còn tốt một chút.

- Bác sĩ Trần... Cô Dương này, bà ấy... Bà ấy mang thù

Tiểu Kha nhìn sang bên ngoài, nói.

Dương Hồng Mai là y tá phó chủ nhiệm, là người phụ trách tổ bốn hộ lý.

Nghe thấy tiểu Kha nói như vậy, Trần Thương cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, chúng ta cứu người, có quan hệ gì với bà ấy, xảy ra vấn đề cũng là vấn đề của tôi, với bà ấy một chút quan hệ không có.

- Lại nói, chúng ta là tổ tiên phong, có quan hệ gì với tổ bốn của bà ấy.

- Đúng rồi, bà ấy mới vừa mới nói anh rồi?

Tiểu Kha gật đầu:

- Tôi mượn thuốc từ bốn tổ, bà ấy không nhường cho, còn mắng tôi một trận... Còn không có cho tôi, tôi không thể làm gì khác hơn là tìm những người khác để mượn.

Vừa Lỵ Lỵ hừ lạnh một tiếng:

- Chảnh cái gì chứ, còn không phải muốn làm y tá trưởng mà không được hay sao

Trần Thương cười cười, cũng không để ý.

Hiện tại, không phải lúc cân nhắc cố chấp với y tá Dương, mà là nên lo lắng lúc nào người bệnh tỉnh lại.

Thời gian một giây một phút trôi qua.

Ba người Lỵ Lỵ, tiểu Kha cũng hơi khẩn trương cùng bất an, bởi vì các cô sợ người bệnh xảy ra vấn đề, đến lúc đó Dương Hồng Mai trả đũa, nói Trần Thương làm trái quy tắc thao tác cái gì.

So với hai người, trong lòng Trần Thương tương đối bình tĩnh hơn.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm giám sát ECG, quan sát đánh giá mấy hạng số liệu, kết cấu bốn chiều trong đầu liên tục thay đổi, anh cảm giác, hẳn là không kém nhiều lắm?

Họ nên làm đều làm rồi, hiện tại, quyền lựa chọn đã giao cho người bệnh.

Ngay lúc này.

Tiểu Kha lập tức vui mừng:

- Bác sĩ Trần, huyết áp tăng trở lại

Trần Thương ngẩng đầu nhìn huyết áp người bệnh một cái, nhịp tim, hô hấp, đều đang từ từ khôi phục.

Đây là chuyện tốt

Anh nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được một hệ liệt phản ứng thay thế độc tố thể nội, độc tính tê liệt biến mất...

Thật ra, hoàn toàn có thể đem những độc dược này nghĩ thành một loại đồ vật, tiến vào thân thể chạy một vòng, trong vòng tám tiếng sẽ bị thay thế nhanh chóng, nếu như trong vòng tám tiếng, dưới tác dụng của độc tố, chết bởi hô hấp suy kiệt, trung tâm hệ thống bại liệt, tuần hoàn suy kiệt, như vậy người bệnh liền mất mạng

Nếu như kiên trì tới, người bệnh không có việc gì, độc tố kia liền chậm rãi bị bài tiết.

Mắt thấy các dấu hiệu sinh mệnh dần dần khôi phục, khóe miệng Trần Thương hơi giương lên, xem ra được cứu rồi

Mấy người cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, Lỵ Lỵ ngạc nhiên nói đến:

- Anh ta tỉnh rồi

Trần Thương nghe xong, cũng là lập tức đại hỉ.

Cấp cứu đã thành công

Toàn bộ quá trình, thời gian kéo dài gần hai đến ba giờ, ba người bận rộn, giày vò lâu như vậy, cuối cùng cấp cứu người bệnh thành công.

Lúc này cách lúc mắc độc, cũng đã qua chừng sáu giờ.

Người đàn ông từ từ mở mắt, đần độn nói câu:

- Tôi... Tôi không chết

Đến giọng nói chuyện cũng rõ ràng rất nhiều...

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Anh bây giờ đầu lưỡi có tê hay không?

Người đàn ông nói:

- Còn có một chút, thế nhưng không sao...

Tiểu y tá Lỵ Lỵ bất đắc dĩ nói:

- Vì sao anh lại ăn cá nóc! ?

Người đàn ông sững sờ, im lặng.

Anh ta thấy trên mạng có rất nhiều người ăn cá nóc hấp dẫn ánh mắt, với tư cách Livestream ăn uống tương đối trứ danh, anh ta cũng lên kế hoạch làm một video kì lạ như thế này.

Kết quả không ngờ kém chút trở thành video cuối cùng của chính mình

Sau một hồi lâu, người đàn ông thở dài:

- Bởi vì tôi vô tri

Ba người Trần Thương nghe xong, bất đắc dĩ ngẩn người.

Chương 909: Nhiều Tiền Không Tiêu Hết

Tình huống của người đàn ông dần chuyển biến tốt đẹp.

Ý thức cũng càng ngày càng rõ ràng, Trần Thương cho kiểm tra một phen, vấn đề cũng không quá lớn, có điều còn cần nằm viện quan sát hai ngày.

Mặc dù Trần Thương cũng rất tò mò anh ta tại sao phải muốn ăn cá nóc như thế, thế nhưng... Cái này hình như không phải là chuyện mình nên quan tâm?

Mà người đàn ông lại bất đắc dĩ nói:

- Tôi là làm video thức ăn ngon, tôi thấy hiện tại rất nhiều người đều có làm cá nóc này khả năng hấp dẫn rất nhiều fan hâm mộ, tôi đã không nhịn được, cũng muốn thử một chút, tôi thấy họ đều không sao...

- Ai

Nói đến đây, người đàn ông thở thật dài:

- Làm tôi sợ muốn chết, thật sự là có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, cảm ơn bác sĩ.

- Sau khi trở về tôi sẽ làm video kỳ này, lấy đó mà làm gương.

- Truyền bá một chút năng lượng chính, thứ có ý nghĩa, mà không phải dựa vào lòe người và khiêu vũ trên mũi đao để thu hút ánh mắt, dù sao... Thường đứng ở bờ sông nào có không ướt giày

- Cám ơn các người, chị y tá dễ thương, cảm ơn

Hoàn toàn chính xác bên trên xã hội bây giờ có rất nhiều người vì tranh thủ ánh mắt, liên tục Livestream đột phá và khiêu chiến hệ thống miễn dịch cùng hạn cuối của chính mình.

Không có cách nào nói đúng hay không, chỉ có thể nói, với tư cách nhân vật công chúng, vẫn là phải đưa đến một cái tác dụng hướng dẫn chính diện, dù sao anh không có cách nào biết rõ fan hâm mộ, khán giả của anh có thể mô phỏng theo anh hay không.

...

...

Đúng lúc này, Mã Nguyệt Huy vội vàng đi vào.

- Tiểu Trần? Tình huống như thế nào?

Trần Thương sững sờ:

- Cái gì... Tình huống như thế nào?

Mã Nguyệt Huy đang muốn nói chuyện, nhìn thấy người bệnh tỉnh dậy, tiện đứng dậy kéo Trần Thương đi ra phòng cấp cứu, nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi Dương Hồng Mai gọi điện thoại cho tôi, nói cậu dính líu thao tác làm trái quy tắc?

Trần Thương sững sờ, bất đắc dĩ bật cười:

- Tiêm cơ sao tính là thao tác làm trái quy tắc gì?

Trần Thương cũng phải bị chọc cười.

Không ngờ tiểu Kha nói thật là đúng, cái "Cô Dương" thật là quan tâm chính mình, quá mang thù

Gọi cả Mã Nguyệt Huy tới.

Lúc này, Trần Thương mới nói chuyện vừa rồi một lần.

Sau khi nghe xong, Mã Nguyệt Huy cũng bất đắc dĩ liếc mắt, vấn đề vớ vẩn như thế, cũng gọi điện thoại cho mình.

Có điều...

Mã Nguyệt Huy bỗng nhiên ý thức được một chuyện:

- Cậu vừa rồi dùng thuốc gì?

Trần Thương:

- Cystein.

Mã Nguyệt Huy vội vàng móc cuốn vở ra, nói:

- Cậu dùng như thế nào?

Trần Thương:...

- 0.1g Cystein, dùng dung dịch Natri Hidrophotphat đệm hòa tan, tiêm vào cơ

- Có điều, không ở có trong hướng dẫn, ông dùng cẩn thận! Không đến khi then chốt không thể dùng

Mã Nguyệt Huy trợn trắng mắt:

- Hướng dẫn dùng cái rắm

- Dựa vào hướng dẫn để cứu người, người bệnh đã chết sớm rồi, cái này cậu học ở nơi nào? Thực sự có tài

Mã Nguyệt Huy cười ha ha một tiếng, cảm thấy theo Trần Thương học tập không mất mặt chút nào.

Vốn tri thức của một người là có hạn, chỉ có liên tục học tập mới có thể đề cao.

Trần Thương:

- Ông không xem tạp chí à? Tôi xem trên tạp chí《 Tự Nhiên 》có nghiên cứu cái này, thế nhưng nếu như người bệnh có thể cấp cứu được,

vẫn đừng nên dùng thì tương đối chắc chắn hơn, dù sao vẫn chưa có thí nghiệm lên con người.

Bình thường loại ca bệnh cấp cứu đặc biệt này, phát biểu bên trên tạp chí cùng tập san đều là hồ sơ chữa bệnh.

Nói trắng ra là một vài án lệ trị liệu đặc biệt.

Cũng như một người bệnh này của Trần Thương, có thể viết một cái bệnh án, gặp may mắn, phát biểu trong tập san cũng không tệ, còn có thể nhận được ảnh hưởng thừa số không thấp.

Thế nhưng, mấy việc cấp cứu trúng độc đặc biệt hiếm thấy này, không có người làm thân thể nghiên cứu lâm sàng, cũng không thể đi tìm 50 người, cho ăn cá nóc, tiếp đó bắt đầu cấp cứu?

Cái này không thích hợp

Nếu thật là như vậy...

Tỉ lệ tử vong của người bệnh tham dự thí nghiệm cao không xác định, thế nhưng người tổ chức thí nghiệm lần này, tỉ lệ tử vong hẳn là rất cao

Có điều, cái này cũng cho Trần Thương một ý nghĩ, đem người bệnh này viết một ca bệnh, phát biểu đến bên trên kỳ san, hi vọng có thể cung cấp cho các bác sĩ cấp cứu khác một chút biện pháp tham khảo cấp cứu.

Sau khi bắt đầu nảy sinh ý nghĩ này, Trần Thương có cảm giác, một năm này có phải hẳn là định vị mục tiêu nhỏ cho mình hay không?

Ví dụ như... thừa số ảnh hưởng... 100 điểm?

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, nhiệm vụ nghiên cứu khoa học, phát biểu luận văn lâm sàng thừa số ảnh hưởng cao tới 100 điểm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được ban thưởng: Tinh thông một loại công cụ chữa bệnh cao tân!】

Trần Thương lập tức sững sờ.

Đây là ban thưởng gì?

Tinh thông một loại công cụ chữa bệnh?

Trần Thương lắc đầu.

Mã Nguyệt Huy rất rõ ràng so Trần Thương có dự kiến trước:

- Tôi thấy người bệnh kia tỉnh, hiện tại trạng thái thế nào?

Trần Thương gật đầu:

- Các dấu hiệu sinh mệnh ổn định! Sẽ không có chuyện gì.

Mã Nguyệt Huy nghe xong, lập tức gật đầu, con mắt nháy nháy, nhìn Trần Thương:

- Đừng để cậu ta xuất viện, cho lấy thêm mấy lần máu, trước khi đến có lấy máu hay không?

Trần Thương gật đầu:

- Lấy rồi

Mã Nguyệt Huy ồ một tiếng:

- Chờ... lúc thời gian hai đến ba giờ lại rút một lần.

- Lần này, chi phí trong khoa thanh toán.

- Năm nay trước tháng 8, tôi còn có 200 vạn kinh phí nghiên cứu khoa học không xài hết, đợi đến tháng tám nếu xài không hết thì lấy đi.

- Tiểu Trần, gần cậu đây chỉ cần cấp cứu người bệnh, muốn phát biểu luận văn, viết văn, tôi thanh toán toàn bộ, kiểm tra người bệnh, trị liệu cũng có thể dùng kinh phí nghiên cứu khoa học

Trần Thương nghe xong, lập tức trừng to mắt sững sờ, còn có chuyện tốt thế này đây?

Chỉ thấy Mã Nguyệt Huy xoa xoa đôi bàn tay:

- Là như vậy, năm trước tôi có một đề tài cấp cứu bệnh đặc biệt, cầm được đến 300 vạn kinh phí, mà tôi chỉ mới bỏ ra 100 vạn.

- Cậu chỉ cần bên trong chỗ tác giả đề cập tới tôi một chút là được rồi, còn có nguồn gốc đầu đề đánh dấu một chút là được...

Trần Thương nghe xong, lập tức hiểu.

Chỗ nhỏ chính là muốn làm nghiên cứu khoa học không có kinh phí, một cái đầu đề trình báo, cấp quốc gia cũng tầm mười hai mươi vạn, cấp tỉnh có thể là ba năm vạn.

Bệnh viện lớn là kinh phí nghiên cứu khoa học quá nhiều không biết xài như thế nào, cái này Mã Nguyệt Huy có 300 vạn kinh phí để nghiên cứu...

Có điều, chuyện này đối với Trần Thương mà nói lại là chuyện tốt.

Vừa vặn lợi dụng những kinh phí nghiên cứu khoa học này của Mã Nguyệt Huy đến làm một chút chuyện, đề cao chính mình một chút.

Đây là chuyện tốt

Nghĩ tới đây, Trần Thương gật đầu đồng ý:

- Không có vấn đề

Mã Nguyệt Huy vỗ bả vai Trần Thương một cái:

- Cố gắng, sau này cậu cứ buông tay đi làm, xảy ra chuyện tính trên đầu tôi.

Nói xong, Mã Nguyệt Huy đứng dậy rời đi.

Khi Trần Thương đang muốn quay người đi tới phòng cấp cứu, vừa vặn Dương Hồng Mai đi ngang qua, trừng Trần Thương một cái, không để ý đến.

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười, anh sẽ không chấp nhặt.

Loại này người, đơn giản là lấn yếu sợ mạnh.

Đối với những người trẻ tuổi kia trong bệnh viện, không có bản lãnh, không có hậu trường, thực tập bồi dưỡng căn bản không để vào mắt. Trong lỗ mũi, lông mũi đều có thể đếm rõ ràng...

Bà không phải nói tôi làm trái quy tắc thao tác?

Đợi ngày mai tôi viết ra một trang SCI, xem bà đúng? Hay là tạp chí đúng

Cho dù bà cáo trạng hay là bẩm báo chỗ nào cũng không có cách nào.

Trần Thương trở lại bên trong phòng cấp cứu, nhìn người đàn ông nói:

- Ba giờ sau, lại lấy máu một lần nữa, để kiểm tra tương quan một chút, nhìn xem khôi phục thế nào.

- Tiền kiểm tra lần này không cần anh thanh toán, bệnh viện sẽ cho tra cho anh...

Trần Thương nói kỹ càng chuyện này một lần với người đàn ông.

Đối phương cũng rất phối hợp, có thể kiểm tra miễn phí, ai không vui lòng?

Chương 910: Quay Video

Sau một lúc dày vò, Trần Thương trở lại phòng làn việc của bác sĩ rồi ngồi xuống, rót cốc nước.

Trước kia khi đi thực tập, Trần Thương rất kiểu cách, cảm thấy phòng làm việc không sạch sẽ, không ăn trong phòng làm việc, không mang cốc đến bệnh viện.

Vì giữ sạch sẽ cho bạn gái, ngày nào cũng rửa tay mấy chục lần, cũng sắp rửa đi một lớp da.

Nhưng mà sau đó những thứ này dần dần đã được cuộc sống chữa lành.

Có lúc suy nghĩ một chút, dao mổ vĩ đại nhất là dao mổ của năm tháng.

Uống một hớp, dần dần lấy lại tinh thần.

Một người đàn ông đi tới, sau khi đến gần Trần Thương, kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn Trần Thương cười một tiếng, cho giơ ngón tay cái lên nói:

- Bác sĩ Trần, bái phục

Trần Thương xoay người, sau khi nhìn thấy người đàn ông, cười một tiếng:

- Bác sĩ Hạ, hôm nay trực hả?

Hạ Chính Trì cười một tiếng:

- Trực ban cái gì, tăng ca

- Vừa nãy tôi nghe thấy Dương Hồng Mai nói về cậu, bác sĩ Trần bác sĩ, cậu thật trâu bò! Bái phục

Trần Thương vừa nghe, không nhịn được cười một tiếng:

- Lúc đó tôi cũng là gấp gáp, anh cũng làm cấp cứu, anh cũng biết, khi chúng ta cấp cứu, phiền nhất chính là có người ở bên cạnh lải nhải, hơn nữa, một y tá khác tổ đến chỉ trích tôi dùng thuốc không đúng quy định, tôi còn nhịn bà ta à

- Tôi nghe anh, dùng sau này, người bệnh xảy ra chuyện, sẽ nói có thể phụ trách giống anh?

Trần Thương cũng hơi giận, không nhịn được nói mấy tiếng.

Công việc cấp cứu vốn chính là đua tốc độ với tử vong, lúc này, cần người chăm sóc và chữa bệnh phải một lòng, tranh đoạt từng giây từng phút, quyền quyết định ở trong tay bác sĩ.

Hạ Chính Trì gật đầu, tiếc hận thở dài:

- Đúng vậy, chúng ta đến học bổ túc, cũng không phải tới để giận

- Bình thường bác sĩ cấp trên đều không nói gì, một mình cậu bị y tá phê bình cả ngày.

- Đây nếu ở khoa chúng tôi, tôi sẽ trực tiếp mắng.

Hạ Chính Trì khiến Trần Thương cười một tiếng, anh ta lớn hơn vài tuổi so với Trần Thương, ba mươi ba bốn tuổi, là bác sĩ ngoại khoa cấp cứu của bệnh viện nhân dân tỉnh Bắc Hà, năm nay thì phải thi phó cao.

Bệnh viện cũng rất coi trọng anh ta, nói để đi học bổ túc một năm, qua phó cao, bệnh viện sẽ mời về.

Trần Thương cười một tiếng:

- Thật khổ cho anh

Hạ Chính Trì cười khổ một tiếng:

- Ai nói không đúng, tôi còn phải đi bốn tổ nữa! Nhưng mà sĩ cấp trên của tôi cũng không tệ, đối với tôi rất tốt, ít nhất khi phẫu thuật đều đưa tôi đi theo.

Bây giờ Hạ Kính Trì bị điều đi làm bác sĩ quản giường, không phụ trách cấp cứu bên ngoài viện, chủ yếu chính là tham gia và học phẫu thuật, và phụ trách với người bệnh nằm viện.

Khoa cho bác sĩ học bổ túc bác sĩ cũng không ít, cộng thêm bác sĩ thực tập, quy bồi sinh, thạc sĩ sinh, thượng vàng hạ cám, nhiều gấp hai lần bác sĩ.

Nơi này là thành phố

Đừng tưởng rằng tới nơi này học bổ túc là đơn giản, bình thường bệnh viện cấp huyện, cấp thị trấn đều lên bệnh viện cấp tỉnh học bổ túc.

Mà bây giờ bác sĩ bệnh viện cấp tỉnh học bổ túc, rất nhiều bệnh viện đều không để ý đến anh, để anh tự liên lạc với bệnh viện.

Tự mình anh có thể liên lạc với những bệnh viện như Hiệp Hòa này không?

Rất rõ ràng là không quá thực tế.

Cho nên, đi học bổ túc, thái độ của mọi người đều khá thấp, cơ hội tới không dễ, bị tức thì để bị tức thôi, nhịn một chút là qua, phần lớn học bổ túc đều là nửa năm, cũng không phải thời gian quá dài.

Đều là người trưởng thành, ai mà không bị cuộc sống dạy nhẫn nhịn chứ?

Nhưng mà, Trần Thương đến, khiến cho ánh mắt của đám người này sáng lên.

Dù sao đến nơi này hơn nửa tháng, trực tiếp khiến chủ nhiệm cấp quyền kê thuốc, quyền phẫu thuật, trực... Hơn nữa mấu chốt nhất là đãi ngộ tiền

lương.

Cái này và thuê có cái gì khác nhau?

Hợp đồng công cũng chỉ có giá đãi ngộ như vậy

Cho nên, Trần Thương lập tức thành tiêu điểm trong đám người này.

Điều này khiến mọi người cũng nhìn thấy hy vọng, chỉ cần có năng lực, chủ nhiệm Dư sẽ không quan tâm anh có phải người đến học bổ túc hay không

Hạ Chính Trì cười một tiếng:

- Thôi, nhịn một chút là qua, nếu không phải là không muốn ảnh hưởng đến công việc bình thường, tôi đã sớm trở mặt, được rồi, tôi đi thay băng đây, bác sĩ Trần làm việc đi.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng.

Mọi người đều là người trưởng thành, có mấy lời đều hiểu lòng, có thể vào bệnh viện đã là nhận ơn lớn, ai cũng không muốn gây chuyện.

Sau khi Hạ Kiến Trì đi, Trần Thương nhớ tới lời hôm nay của Mã Nguyệt Huy, khiến suy nghĩ của anh cũng linh hoạt hơn.

Cũng không uổng phí một năm nay.

Không thể vứt lâm sàng

Nghiên cứu khoa học cũng không thể thiếu

Có trung tâm thành phố làm bậc thang, rất dễ viết nghiên cứu khoa học.

Mình bây giờ tài năng viết luận văn cao như vậy, còn có rất nhiều số liệu phân tích tốt, nếu như không sử dụng tốt thì thật là lãng phí.

Hơn nữa

Quan trọng nhất chính là còn có kinh phí nghiên cứu khoa học

Kinh phí nghiên cứu khoa học của tổ trưởng Mã là 200 vạn, dựa theo lời anh ta nói, cùng mình có cái gì khác nhau chứ?

Hơn nữa, kỳ tháng tám là gần nhất mình phải nắm chắc thời gian.

Nhưng mà trước đó, phải tìm tổ trưởng Mã mượn một ít sách nhiệm vụ, nhìn cụ thể những chú ý nhỏ một chút, chớ đến lúc đó lại bị phê bình.

Đến khi sắp đến giờ tan việc, Mã Nguyệt Huy trở lại.

Trần Thương vội vàng tìm đến:

- Tổ trưởng Mã, anh cho em xem nhiệm vụ đề tài lúc đó một chút, em nhìn một chút xem là phải làm những gì.

Mã Nguyệt Huy trực tiếp cười nói:

- Anh có hình, trực tiếp gửi vào Wechat cho cậu.

...

...

Trần Thương cố ý kéo dài thời gian tan việc thêm một giờ, sau đó sẽ nhìn tình huống của người đàn ông một chút, thấy bây giờ anh ta đã hoàn toàn chuyển biến tốt, ngồi trên giường, đang dùng máy chụp hình quay về phía mình, dường như đang Livestream.

- Chào mọi người, tôi là bạn tốt Oa Tử của mọi người, rất vinh hạnh nói một câu, lại gặp mặt

- Lần gặp mặt này thật không dễ dàng, dưới sư giúp đỡ của bác sĩ, mới đưa tôi từ chỗ chết trở về

- Lần này vốn là muốn quay video ăn cá nóc cho mọi cùng xem, không ngờ lại lật xe, suýt nữa thì mất cả mạng.

- Chuyện mất mặt như vậy, vốn là tôi cũng không muốn nói, nhưng mà... Tôi cảm thấy tôi phải nói chuyện này ra, nhắc mọi người cảnh giác, lấy đó làm gương.

Nghe lời của người đàn ông, Trần Thương cũng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ dùng cách tuyên truyền như vậy, chắc chắn sẽ có tác dụng.

Nhìn thấy Trần Thương, người đàn ông cười tươi:

- Bác sĩ Trần

Trần Thương cười gật đầu:

- Quay video à?

Người đàn ông lúng túng gật đầu một cái:

- Ừ, đúng vậy, cám ơn anh, bác sĩ Trần, bây giờ tôi đã tốt hơn nhiều rồi.

Trần Thương lắc đầu:

- Không có chuyện gì, ngày mai quan sát một chút là có thể xuất viện.

- Đúng rồi, tôi sẽ căn cứ vào tình huống, có thể viết một bài luận văn, phát biểu trên tập san.

Người đàn ông vừa nghe, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên:

- Bác sĩ Trần, đến lúc đó chắc chắn phải nói cho tôi, tôi cộng thêm cái này trong video, sẽ không có ai nghi ngờ tính chân thực.

- Yên tâm, tôi sẽ không cố ý dùng để làm tăng nhiệt độ đâu.

- Tôi sẽ quay tất cả video dùng làm công ích của sự nghiệp

- Bây giờ tôi bỗng nhiên biết, tôi cảm thấy giá trị của chúng ta không chỉ là giải trí, hơn nữa còn phải dẫn dắt và tuyên truyền những điều tốt...

Trải qua một lần như vậy, người đàn ông thật sự là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, dường như đã hiểu rõ rất nhiều việc.

Trần Thương cười một tiếng, không nói gì:

- Nghỉ ngơi cho khỏe.

Nói xong, anh đứng dậy rời đi.

Chương 911: Ông Đừng Lo, Tiền Của Ông Để Tôi

Trần Thương quay lại nghiên cứu kỹ hạng mục khoa học của Mã Nguyệt Huy.

Lại nhìn một lúc lâu, nghiền ngẫm suy nghĩ, cân nhắc rất nhiều vấn đề

Nhưng anh vẫn không tìm ra, hạng mục này uyên thâm ở đâu?

Anh đã từng nghi ngờ liệu đây có phải là một vấn đề sân sau nào đó hay không

Làm sao lại có thể cung cấp cùng một lúc 300 vạn để tài trợ nghiên cứu này?

Rốt cuộc, trong ấn tượng của Trần Thương, kinh phí dự án lên đến một 100 vạn là để giải quyết vấn đề lớn, đúng chứ? Chắc phải có giải thưởng phát triển khoa học công nghệ đi?

Tuy nhiên, trong hạng mục của Mã Nguyệt Huy, không có một nội dung nghiên cứu cụ thể nào cả.

Thay vào đó, nó chỉ nhấn mạnh rằng mục đích là cải thiện tính an toàn và kịp thời của phẫu thuật khẩn cấp cùng cải tiến các quy trình phẫu thuật truyền thống.

Nhưng mà, từ góc độ của khoa cấp cứu, anh cuối cùng cũng hiểu được điểm khó khăn.

Số tiền này, anh lấy sau khi nhận được kết quả, nó hoàn toàn thuộc quyền quản lý trực tiếp của Ủy Ban Y tế

Đừng thấy nhiều thật ra họ sẽ không dám phung phí một xu nào hết.

Đúng ra, bỏ tiền ra thì phải nghiên cứu có kết quả, còn nếu không làm được thì lại phải kiểm tra kỹ càng hơn.

Nghĩ đến tính cách sợ phiền phức của Mã Nguyệt Huy, Trần Thương đã hiểu ra tại sao ông không dám tiêu xài chúng.

Thứ này quá phiền phức, còn không bằng để quốc gia nhận lấy.

Rốt cuộc, các nghiên cứu về cải tiến quy trình phẫu thuật làm sao lại có thể làm dễ dàng đến như vậy?

Đừng nghĩ rằng cải tiến kỹ thuật chỉ cần nghĩ chút là được?

Thuận tiện có cải thiện một cái mới?

Vả lại... Phẫu thuật cấp cứu chỉ mang tính tương đối, đừng đánh đổi sinh mạng người bệnh chỉ để cải tiến phẫu thuật

Cứ như vậy, mọi việc sẽ xảy ra ngoài tầm với

Đến lúc đó không chừng ông Vũ sẽ phải tự sát, ngay cả Mã Nguyệt Huy cũng không tha cho chính bản thân.

Trần Thương lật xem kỹ, rồi nhận ra: khi làm hạng mục cho đề tài này là sau khi họ đạt danh hiệu quốc tế

Anh mỉm cười, không có gì lạ khi nó được chấp thuận.

Vẫn còn quá nhiều vấn đề.

Mặc dù nó có thể rắc rối đối với người khác, nhưng đối với anh! Đây là sự trợ giúp rất lớn.

Điều này cho thấy khoản phí này có thể được sử dụng theo nhiều cách, nó có thể là chi phí dành riêng cho điều trị khẩn cấp.

Hoặc có thể đưa vào truyền thông, có thể dùng làm chi phí tham gia các hội nghị cho đến việc tìm các trường đại học để nghiên cứu các thiết bị mới, chỉ cần có đủ tiền là được

Lúc này, Trần Thương mới hiểu ra một chút.

Nhiều tai to mặt lớn không thiếu tiền để phát triển nghiên cứu khoa học, thậm chí nhà nước còn sốt sắng cho tiền, miễn là có kết quả.

Nhưng bây giờ việc kiểm toán các quỹ ngày càng trở nên nghiêm ngặt hơn, anh từng nghe về những vụ vi phạm điều luật 404 hay xảy ra trong giới học thuật, vậy nên, mọi khoản tiền bạn bỏ ra đều có thể bị kiểm toán.

Thế nhưng... anh suy nghĩ, việc phẫu thuật khi tim còn đập, chắc chắn cũng có thể được xét duyệt.

Suy cho cùng, ca phẫu thuật không ngừng tim có thể được tiến hành rộng rãi là niềm vui lớn đối với những người bệnh đang nguy kịch.

Vì sao?

Ví dụ, một người bệnh bị vỡ van động mạch chủ vành của động mạch chủ lên về cơ bản sẽ chết cho dù có được đưa đến bệnh viện hay không.

Tuy nhiên, nếu phẫu thuật khi tim vẫn đập trở nên phổ biến, nó có thể được thực hiện ngay trong xe cấp cứu

Bằng cách này, cơ hội sống sót của người bệnh sẽ tăng lên rất nhiều

Vì vậy, đây là một hướng đi mới.

Anh có thể thực hiện đầy đủ kỹ năng cùng phương pháp của mình về phẫu thuật tim không ngừng trong các trường hợp phẫu thuật cho người bệnh và giảng giải cho tất cả mọi người.

Nó cũng giống như phương pháp khâu gân của nhà Đường.

Trần Thương cảm thấy rằng anh cũng có thể thêm vào thư viện kỹ năng của Trần Thị

Nếu theo phương pháp của anh, một kỹ thuật tim không ngừng đập có thể được biến tấu so sánh

Tìm hiểu các ưu cùng nhược điểm của kỹ thuật trên.

Đây là một hướng đi rất hứa hẹn

Nghĩ đến điều này, anh rất hưng phấn.

Tuy ý tưởng là tốt nhưng mà nó có thể hơi tốn kém.

200 vạn chắc chắn là không đủ rồi...

Haizz... Xài hết rồi tính tiếp

Dù sao chỗ này cũng không thiếu tiền, khi nào ông Mã hết thì hỏi ông Vũ, khi ông Vũ lại hết thì hỏi tiếp ông Ngô.

Đêm nay, Trần Thương ngủ rất ngon, chỉ là hơi mơ màng.

…

…

Sáng hôm sau khi Trần Thương thức dậy, anh thở dài bất lực, mùa xuân đã đến, chim chóc bắt đầu bận rộn làm việc

Anh đi tắm, ném đồ lót vào máy giặt, thay quần áo mới rồi đi làm sớm.

Sau khi bàn giao ca vào buổi sáng, chủ nhiệm Dư nói gì đó, nhưng nó không liên quan gì đến anh, vì vậy anh không cần bận tâm, nhưng sau khi y tá trưởng nói xong, Dương Hồng Mai lên tiến:

- Tôi hy vọng các bác sĩ thực tập có thể điều chỉnh hành vi của mình và làm việc bình thường thật tốt theo hướng dẫn, nếu không bệnh viện sẽ không chịu trách nhiệm khi vấn đề xảy ra

Nói xong, Dương Hồng Mai liếc nhìn Trần Thương.

Dù không nói tên nhưng rõ ràng là đang nói đến anh.

Anh giả vờ không nghe thấy.

Có những người biết anh, nhưng những người không biết thì cũng chẳng thèm quan tâm lắm.

Lúc này, Mã Nguyệt Huy nghe thấy

Ông không thể nhịn được nên nhìn thẳng vào Dương Hồng Mai, không khách sáo nói trực tiếp với tá trưởng:

- Y tá trưởng, xin hãy nói với các y tá, sau này, lời khuyên của bác sĩ Trần phải nhanh chóng chấp hành, thực hiện chính xác, ai chậm trễ, người đó chịu trách nhiệm! Ai làm sai, cũng sẽ chịu trách nhiệm, nếu nói Trần Thương ở đây phải chịu trách nhiệm, đúng thật là làm khó cậu ấy

Mã Nguyệt Huy trực tiếp nói khiến mọi người trong phòng choáng váng.

Mọi người đều nhìn ra lập tức hiểu ra chuyện sau khi tiếp xúc với Dương Hồng Mai.

Cô chắc hẳn muốn gây khó dễ cho Trần Thương

Chỉ là ông Mã này cũng thực sự cứng rắn, thẳng thắn trực tiếp đối chiến

Ngay cả Trần Thương cũng hơi kinh ngạc.

Về chuyện này, thật ra anh không thèm nói mặc cho Dương Hồng Mai muốn nói gì thì nói phớt lờ cô là xong.

Thế nhưng tổ trưởng Mã lại trực tiếp đứng về phía anh.

Nhìn Mã tổ trưởng bình thường hàng ngày cộc lốc thô lỗ, làm cho anh hơi ấm áp cảm động

Yên tâm đi, tiền của ông, tôi sẽ thay ông tiêu giúp! Đừng lo lắng nữa! Trần Thương liếc nhìn ông Mã rất hạ quyết tâm.

Nghe xong, y tá trưởng liếc nhìn anh, mỉm cười gật đầu:

- Bác sĩ Trần, sau này có việc gì hay thắc mắc gì, cứ hỏi trực tiếp tôi

Y tá trưởng cũng thể hiện rõ, không cần sợ Dương Hồng Mai gây khó dễ.

Anh vội vàng mỉm cười nói lời cảm ơn:

- Cảm ơn y tá trưởng, cám ơn các cô giáo y tá

Khóe miệng Trần Thương ngọt ngào gọi cô giáo, chẳng cần mất miếng thịt nào, đa số người làm việc trong đây đều có kinh nghiệm phong phú rất đáng học hỏi.

Đẹp trai, ăn nói ngọt ngào, chắc chắn luôn có lợi thế

Dương Hồng Mai không thể nói thêm lời nào, nhưng ngực không ngừng phập phồng, uất nghẹn

Dư Dũng Cương không nói nhiều, cười nhìn Trần Thương:

- Làm việc cho tốt đi

Anh gật đầu cười.

Sau khi tan ca, Mã Nguyệt Huy dẫn mọi người đi kiểm tra nhóm người bệnh.

Khoảng mười giờ, một vài chủ nhiệm đến khoa cấp cứu, còn có một cặp vợ chồng ăn mặc đầy sang trọng.

- Chủ nhiệm Mã, chào ông, tôi là cha của người bệnh, Chu Hán Lượng

Người đàn ông trung niên rất lễ độ, vừa đi lên đã chào hỏi Mã Nguyệt Huy.

Ông mỉm cười:

- Xin chào ông Chu.

Lúc này, chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim lên tiếng:

- Chủ nhiệm Mã, tôi đưa ông đi thăm khám bệnh, sau khi nhìn, chắc trong lòng ông cũng có sự sắp xếp rồi nhỉ

Khi chủ nhiệm ngoại khoa tim nói, ông nhìn qua Trần Thương bằng ánh mắt tỏa sáng

Người khác không quen anh, nhưng ông rất quen thuộc với chủ nhiệm ngoại khoa tim, đây không phải là quán quân cuộc thi phẫu thuật ngoại khoa tim toàn quốc năm ngoái, chàng trai thiên tài đó à?

Tại sao cậu ấy lại đi theo Mã Nguyệt Huy

Mặc dù có sự liên thông giữa khoa nội trú và khoa cấp cứu, nhưng mọi người không gặp nhau hàng ngày, tự nhiên không biết đến Trần Thương trong khoa cấp cứu như thế nào.

Người đàn ông trung niên mỉm cười:

- Thật làm phiền tổ trưởng Mã.

Chương 912: Mỗ Không Thèm Mua Tức Giận Với Thiết Thô Lỗ

Một đoàn người Trần Thương kết bạn đi đến ngoại khoa tim.

Có thể làm cho chủ nhiệm khoa ngoại tim đích thân tự mình xuống mời, có thể tưởng tượng ra gia đình người bệnh khẳng định không phú thì quý, phòng bệnh chẳng qua là gian phòng bình thường, không có cái VIP lòe loẹt gì, hơn nữa ở trung tâm cấp cứu cũng không có định nghĩa phòng bệnh VIP này.

Đây là quy định của Ngô Đồng Phủ, ai vào ở đến cũng không có phòng một người.

Người nhà người bệnh trở về phòng bệnh, mà Từ Tử Minh mang theo hai người Mã Nguyệt Huy và Trần Thương tới văn phòng bác sĩ.

Chủ nhiệm ngoại khoa tim Từ Tử Minh tò mò trong lòng thật lâu, anh nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy:

- Tổ trưởng Mã, cái này... sao Trần Thương lại ở khoa các anh vậy?

Lúc ấy, Từ Tử Minh chính là giám khảo tổ chuyên gia giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tim, thấy tận mắt người quán quân là Trần Thương kia.

Vì lẽ đó ấn tượng đối với Trần Thương còn khắc sâu hơn rất nhiều.

Mã Nguyệt Huy sững sờ, nhìn thoáng qua Từ Tử Minh, sau đó quay người nhìn chằm chằm Trần Thương, hỏi:

- Ồ? Chủ nhiệm Từ, hai người quen biết nhau à? Tiểu Trần, cậu và Từ chủ nhiệm quen không?

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Tôi... Không nhận ra nha...

Từ Tử Minh bị một tên thiết thô lỗ không có não như Mã Nguyệt Huy, chọc cho làm tức chết, nào có lời nói hỏi nào như vậy nha

Trần Thương người ta mới đến bệnh viện mấy ngày

Đương nhiên không biết mình, thế nhưng chính mình nhận biết người ta nha, thế nhưng mà... Anh cái này hỏi cực kỳ không cho ông đây mặt mũi

Trần Thương thốt lời này, rất nhiều đả thương người nha, không! Còn rất mất mặt...

Quả nhiên, mấy bác sĩ xung quanh đều nhìn hướng bên này.

Mặt của Từ Tử Minh đỏ lên

Từ Tử Minh tôi đường đường là chủ nhiệm khoa ngoại tim của trung tâm cấp cứu thủ đô, người ta không nhận ra tôi, tôi biết người ta, cái này mất mặt bao nhiêu nha

Anh nhìn Mã Nguyệt Huy không hơi ý thức được nào đối với vấn đề của mình, thở dài, mà thôi mà thôi, tôi mà thèm tức giận anh à, sớm tối tức chết

Ngay cả lão đại cũng đi mặc kệ anh, tôi để ý đến anh làm gì

Không nên tức giận

Từ Tử Minh trì hoãn thần sắc một chút:

- Tiểu Trần không nhận ra tôi, thế nhưng mà tôi biết tiểu Trần

Mã Nguyệt Huy sững sờ:

- Chủ nhiệm Từ, sao anh lần vào... Còn không tốt bằng Trần Thương à

Trên mặt Từ Tử Minh lại là một tia hắc tuyến, dứt khoát ngoảnh mặt làm ngơ:

- Cuối năm ngoái tôi là giám khảo chuyên gia của giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tim, tiểu Trần ở trong trận đấu là hạc giữa bầy gà, tự nhiên sẽ biết rõ cậu ta

Trần Thương nghe xong, vội vàng xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Từ, kính trọng đã lâu kính trọng đã lâu! Tôi thật ra đọc qua rất nhiều đề tài của ngài, rất có kiến giải, kiến giải ngài đối với bệnh van tim, tôi cảm giác rất đúng chỗ.

- Thật ra yêu thích và ngưỡng mộ đã lâu, chưa từng gặp mặt! Thật ra, chủ nhiệm Từ cũng có thể nói là nửa người thầy của tôi

Lời này ra, mọi người quả nhiên đều cảm thấy thoải mái hơn, các bác sĩ ngoại khoa tim cũng đều bắt đầu bận rộn.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Từ Tử Minh lập tức cười cười, không tệ! Còn là cùng người thông minh biết nói chuyện

Hơn nữa, Từ Tử Minh biết rõ, Trần Thương cũng không phải là khách sáo, mà là thật đọc qua các đề tài của mình, bằng không sẽ không nói mấy thứ này.

Mã Nguyệt Huy khụ khụ một tiếng:

- Tiểu Trần, làm người có thể khách sáo, thế nhưng không thể nói lời nói dối

Từ Tử Minh lần này nắm chặt nắm đấm

Quyết định để Mã Nguyệt Huy “Vui vẻ”

Từ Tử Minh nói với bác sĩ chủ quản người bệnh:

- Lấy bệnh lịch của người bệnh giường 12 tới đây.

Bác sĩ chủ quản kia nghe xong, lập tức đứng dậy, in một phần đi ra, sau đó đưa một bản bệnh lịch tới.

- Người bệnh: Nam, 15 tuổi, hội chứng hở van tim 2 lá, cùng với có cản trở công năng tâm thất trái...

Bên này bác sĩ quản giường thật ra cũng chính là đọc qua cái người bệnh nhập viện ghi lại một lần, làm cho mấy người đối với người bệnh có một cái ấn tượng đại khái.

Từ Tử Minh không cần phải nói, đã sớm đối với người bệnh có đầy đủ hiểu rõ, bằng không cũng sẽ không để Mã Nguyệt Huy và Trần Thương đi lên.

Lấy bản lịch bệnh tới, Mã Nguyệt Huy và Trần Thương lần lượt lật nhìn một lần, cũng có hiểu rõ một chút.

Tình huống trái tim người bệnh không tốt lắm, cản trở công năng tâm thất trái, bơm máu điểm số có hơi thấp, đây không phải tin tức tốt gì.

Thế nhưng cụ thể, còn cần dựa vào ở hình ảnh phim X-quang, nhìn kỹ càng một chút.

Từ Tử Minh quay người nói:

- Đi thôi lấy phim X-quang tới

Sau một lúc lâu, cha mẹ người bệnh và bác sĩ quản giường cùng một chỗ tiến đến.

Cầm trong tay một đống lớn hình ảnh tư liệu và ảnh chụp.

Chu Hán Lượng đưa phim X-quang tới:

- Đây là đập phim X-quang của chúng tôi ở bên Hồng Kông, đây là ở phòng khám Mayo, đây là ở bệnh viện công nước Mỹ California...

Chu Hán Lượng mở một đống lớn phim X-quang ra để kiểm tra, làm cho Trần Thương quả thực hơi kinh ngạc.

Cái này có lẽ chính là người có tiền nha?

Đều đi xem bệnh khắp cả thế giới rồi

Thế nhưng, sau khi làm cần các loại kiểm tra lên nhìn một cái, Trần Thương lập tức nhíu mày

Người bệnh này van 2 lá cũng không thể làm phẫu thuật tạo hình

Mà cần trực tiếp làm thuật thay thế van 2 lá

Tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da và thuật thay thế van 2 lá khác nhau ở chỗ nào đâu?

Có thể hiểu như vậy, có một khe chỗ cửa, có thể vá

Thế nhưng nếu như trên cửa có lỗ thủng, chỉ có thể phải dùng bản vá để vá, thế nhưng thực tế là lỗ thủng quá nhiều, hoặc là khi vá không tốt, cũng

chỉ có thể đi đổi cái cửa này thôi

Người hở van tim 2 lá, không thể dùng phẫu thuật tạo hình sửa chữa, bình thường phải tuyển dùng thuật thay thế van 2 lá

Thế nhưng như vậy, sẽ có một vấn đề nghiêm trọng, đang được bày tỏ ở trước mặt mọi người

Đó chính là chứng cấm kỵ của phẫu thuật thay thế van 2 lá

Là cản trở công năng cửa tim bên trái

Cái này thật là không phải một tin tức tốt.

Mà sau khi Mã Nguyệt Huy xem xong, nhíu chặt lông mày:

- Chủ nhiệm Từ, cái công năng tâm thất trái này, đối với hiệu quả phẫu thuật thay thế van 2 lá ảnh hưởng quá lớn nha

Hoàn toàn chính xác, ai lại không biết?

Trần Thương cũng rơi vào trầm tư, tự tìm đối sách.

Bởi vì sau khi phẫu thuật thay thế van 2 lá ở trái tim thời kỳ đầu, bản thân công năng của tâm thất trái nó sẽ xảy ra tiến một bước tiếp tục giảm xuống

Vì lẽ đó, trước khi phẫu thuật, chắc chắn phải tiến hành định giá xác thực hiệu quả đối với công năng tâm thất trái của người bệnh.

Một khi phát hiện trước phẫu thuật công năng tim thất trái, trừ người bệnh ra tất cả mọi người sẽ nguyện ý tiếp nhận phẫu thuật

Bởi vì tính chênh lệch bản thân người bệnh đối với phẫu thuật dung nạp, mà thay thế thuật, sau đó tiếp tục giảm xuống công năng tâm thất trái, cứ như vậy, tỉ lệ bị chết bệnh cực kỳ cao

Dù cho sau khi thành công các loại phẫu thuật, công năng van 2 lá van dị thường được sửa chữa, thế nhưng mà công năng co lại của cơ tim có đôi khi sẽ rất khó khôi phục bình thường.

Đúng lúc này, cha của người bệnh, cũng chính là Chu Hán Lượng thở dài nói:

- Thật ra, rõ ràng tình huống này cũng trải qua rất nhiều năm, chúng tôi cũng vẫn luôn không kéo lấy, vẫn luôn đi khắp nơi tìm bệnh viện.

- Bệnh viện ở thủ đô chúng tôi nhìn rất nhiều nhà, còn đi Hoa Tây, đi Tương Nhã, đi Hồng Kông, sau khi còn đi bên Singapore kia! Thế nhưng mà đều hết cách rồi.

- Trên cơ bản ý kiến tất cả mọi người đều là, phẫu thuật nguy hiểm quá lớn, không đề nghị lập tức phẫu thuật

- Chúng tôi cũng lo lắng tuổi tác con mình ngày càng lớn, công năng trái tim càng chênh lệch, càng bất lợi để phẫu thuật, thế nhưng mà gấp gáp

cũng không có cách nào.

- Mỗi khi chúng tôi quyết định muốn phẫu thuật, luôn được cho biết tỉ lệ tử vong rất cao, cho nên giao động một chút.

- Thẳng đến mấy ngày trước, trái tim con tôi không thoải mái, chúng tôi tranh thủ thời gian gọi 120 đưa đến trung tâm cấp cứu nha.

Chương 913: Xác Suất Thành Công Gấp Bội

Thần sắc của Chu Hán Lượng vô cùng uể oải

Với tư cách một người bố, tổng giám đốc một công ty thuộc hạ vài trăm người, một người đàn ông tay cầm hơn trăm triệu gia sản, trước mặt con cái bị bệnh lại bất lực.

Loại cảm giác này vô cùng khó chịu

Thậm chí là để ông dùng công ty để thay một trái tim khỏe mạnh cho con, cũng được

Ông cũng đồng ý.

Mẹ của đứa bé bên cạnh đã bắt đầu rơi lệ.

Chu Hán Lượng hít sâu một hơi:

- Chúng tôi thật sự đã không biết nên làm sao bây giờ, khi con đột nhiên phát tác, chúng tôi đã hỏng mất, thậm chí không dám suy nghĩ cái khác.

- Vợ của tôi trước đây đã làm phẫu thuật triệt sản, chúng tôi đã không có cơ hội có đứa bé thứ hai, đây là đứa con duy nhất của chúng tôi

- Tôi hi vọng bao nhiêu nó có thể khỏe mạnh còn sống

- Dù nó bình thường cũng tốt, thậm chí bại gia cũng được... Tôi chỉ hi vọng nó có thể khỏe mạnh một chút...

Giọng nói Chu Hán Lượng trầm thấp, có lẽ đây đều là nói cho chính ông nghe.

Bên này, Từ Tử Minh xem phim X-quang, nói với Mã Nguyệt Huy:

- Tổ trưởng Mã, tình huống này, đại khái là tình huống như thế, đây cũng là nguyên nhân tôi tìm ông.

- Bởi vì đúng lúc này, nếu như tiến hành phẫu thuật máy tuần hoàn ngoài cơ thể, xác suất phẫu thuật thành công không nói lớn bao nhiêu, sau phẫu thuật tỉ lệ tử vong sẽ rất cao, chúng ta đều biết

- Tôi đã suy nghĩ, có thể tiến hành phẫu thuật bắc cầu động mạch vành hay không, tranh thủ cho người bệnh một cơ hội

Mã Nguyệt Huy nghe thấy vậy, liếc nhìn Trần Thương, rốt cuộc cũng hiểu là cái dạng tình huống cụ thể gì

Thế nhưng, lúc này Trần Thương lại nhắm mắt khóa chặt mi tâm suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên mở to mắt, bất đắc dĩ nói:

- Trước đi xem người bệnh

Chu Hán Lượng gật đầu, an ủi vợ một chút, nhìn thấy nước mắt vợ:

- Bà xã, bà nghỉ một lát rồi lại đi vào, anh cùng họ đi vào là được rồi.

Ông không muốn để cho con nhìn thấy mẹ của nó khóc.

Đang lúc nói chuyện, mấy người đến gian phòng, đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy một bé trai nằm trên giường, kiểu tóc cùng cách ăn mặc rất giống nhân vật Anime, giá áo bên cạnh treo một bộ quần áo Rock n' Roll, bên giường bày biện một cái ghi-ta gỗ

Cả người nằm ở trên giường, mang tai nghe, nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra không kiêng nể gì cả hoặc là nói là nụ cười bất cần đời.

Chu Hán Lượng lấy tai nghe xuống, cười nói:

- Minh Minh, để bác sĩ cho kiểm tra cơ thể một chút, chúng ta mau chóng tổ chức phẫu thuật

Cậu bé dường như không lo lắng bệnh tình của mình chút nào, ngược lại cởi mở cười cười, an ủi ba:

- Không cần lo lắng, cha! Con không có chuyện gì, mẹ con có phải lại khóc hay không? Cha đi an ủi mẹ trước.

Trần Thương nhìn thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi này, bắt mạch trái tim cho cậu bé, nghe chẩn đoán bệnh... Sau khi kiểm tra, trong đầu Trần Thương xuất hiện một trái tim liên tục nhảy lên, van 2 lá thiếu hụt, đóng kín không hoàn toàn, huyết lưu chảy về, mà lại công năng nửa tim bên trái cản trở...

Đúng lúc này, Trần Thương chẳng những tự độ khả thi hỏi phẫu thuật.

Sau một lúc lâu, Trần Thương quay người nói:

- Hiện tại đi kiểm tra công năng trái tim, tôi muốn xem chỉ số bơm máu mới nhất

Nghe thấy Trần Thương nói, mọi người không nhúc nhích

Mà là nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy.

Mã Nguyệt Huy sững sờ:

- Chủ nhiệm Từ, sắp xếp kiểm tra... Nhìn tôi làm gì?

Cha người bệnh Chu Hán Lượng nhìn Mã Nguyệt Huy sững sờ:

- Tổ trưởng Mã, ông không đi qua kiểm tra một chút à?

Mã Nguyệt Huy lập tức mông lung một cái, có điều lập tức kịp phản ứng:

- Tôi không phải mổ chính, bác sĩ Trần Thương mới là bác sĩ mổ chính, các cậu nghe cậu ta là được rồi

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh đều an tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương nhìn lại, một mặt kinh ngạc cùng tò mò.

Bao gồm cậu bé Anime nằm ở trên giường cũng là như thế.

Mã Nguyệt Huy tiếp tục nói:

- Mấy ngày trước, một ca phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu kia, thật ra là Trần Thương tự mình hoàn thành, các cậu tìm cậu ta là được rồi.

Lời này mới ra, lập tức mọi người xung quanh hơi trợn tròn mắt.

Từ Tử Minh bất đắc dĩ hít vào một hơi, tiểu tử này, lúc này mới bao lâu, cũng bắt đầu tiếp xúc phẫu thuật bắc cầu động mạch vành rồi?

Mà bác sĩ chủ quản càng là không biết người trước mắt này là thần thánh phương nào

Từ Tử Minh vội vàng nói:

- Làm kiểm tra nhanh lên, nghe bác sĩ Trần

Bác sĩ chủ quản gật đầu, dù sao hắn là lao động, tranh thủ thời gian đứng dậy xuống y lệnh, mời bác sĩ...

Từ Tử Minh đã chính mắt nhìn thấy hơn mấy chục lần video phẫu thuật của Trần Thương, mỗi lần là càng xem càng kinh ngạc, mỗi lần đều xúc động trình độ thuật giả, vốn còn đang suy nghĩ, Mã Nguyệt Huy này lúc nào có bản lãnh này

Thế nhưng không ngờ, hóa ra người có bản lĩnh chân chính là Trần Thương

Hiện tại hình như... Bỗng nhiên tiếp nhận tốt một chút, dù sao thiên tài chính là thiên tài... Có cái gì là hai chữ thiên tài không thể giải thích.

Lúc này, Từ Tử Minh bỗng nhiên bình thường trở lại.

Cũng không lâu lắm, kết quả kiểm tra đi ra:

- Điểm số bơm máu giảm xuống cường độ thấp, hiện tại là 0.45! Sức thu tâm thất trái cuối chứa chỉ số (ESVI) > 60ml/m2

Lời này vừa nói, lập tức mi tâm của Từ Tử Minh gấp gáp

Mà khi Trần Thương khi nghe thấy điểm số bơm máu người bệnh là 0.45 trên dưới, lập tức bất đắc dĩ nhắm mắt lại, bắt đầu suy tính.

Bình thường đến nói, chỉ tiêu có thể trực tiếp can thiệp xác suất phẫu thuật thành công.

Cũng như trước phẫu thuật có không xâm lấn bên trong (như siêu âm), một số chỉ tiêu tương đối có ý nghĩa đại biểu đối tỉ lệ phẫu thuật bệnh chết và công năng cơ tim khôi phục sau phẫu thuật có ảnh hưởng khá lớn

Phẫu thuật khác biệt có chỉ tiêu khác biệt.

Cũng như lúc này, người bệnh cần phải tiến hành bên trong thuật van 2 lá thay thế, một cái chỉ tiêu rất quan trọng là điểm số bơm máu

Bản thân người bệnh hở van tim 2 lá điểm số bơm máu thất trái bình thường là sẽ gia tăng, bởi vì có công năng bù trừ.

Vì lẽ đó, nếu như điểm số bơm máu bằng giá trị bình thường thì cho thấy công năng cơ tim co lại đã có hạ thấp

Mà khi điểm số bơm máu giảm xuống cường độ thấp (0.4~ 0.5), thì biểu thị đã có tổn hại cơ tim trọng độ, mà thêm vào điểm số bơm máu < 0.4, tỉ lệ phẫu thuật thay van chết bệnh siêu cao, bởi vì cơ tim đã khả năng không có năng lực chịu thay van sau xuất hiện phụ tải tâm thất trái đột nhiên gia tăng.

Mà bây giờ, bất luận là điểm số bơm máu, hay là chỉ số tâm thất trái thu sức chứa cuối, đều rất nguy hiểm

Trần Thương rốt cuộc biết vì sao không có người nào phẫu thuật cho cậu ta.

Bởi vì tỉ lệ phẫu thuật tử vong thật cực kỳ cao.

Trần Thương không ngừng thôi diễn, tới mấy phút, Trần Thương mở to mắt:

- Chắc chắn phải làm phẫu thuật, người bệnh không thể kéo dài được nữa.

Chu Hán Lượng nghe xong, thở dài:

- Ai...

Mà cậu bé cười nói:

- Tốt! Em cũng chờ đã không kịp.

Trần Thương nhìn cậu bé nở nụ cười, bỗng nhiên hiểu cậu bé vì sao ăn mặc như thế, trách không được lúc tiến vào, cảm thấy cậu bé rất giống một người.

Đó chính là Cao Thái Minh, nhân vật nam chính bên trong phim hoạt hình 《Tinh Linh Mộng Diệp La Lệ》.

Gia cảnh giàu có, yêu Rock n' Roll, chơi dàn nhạc, mắc có bệnh tim tiên thiên tính, bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm sinh mệnh.

Có lẽ đây là thần tượng của cậu ta?

Đứa bé mười lăm mười sáu tuổi, chính là khi si mê cái này.

Từ Tử Minh như có điều suy nghĩ nhìn Trần Thương, não rút hỏi một câu lời nói:

- Tiểu Trần, phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, cậu có bao nhiêu nắm chắc?

Trần Thương đã hiểu rõ:

- Bảy mươi phần trăm

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh đều sững sờ

Cả cậu bé cũng không nhịn được run rẩy một cái.

Chu Hán Lượng thì là con mắt trừng lớn, nhìn Trần Thương, trong con mắt tràn đầy khó có thể tin cùng kỳ vọng

- Thật... ?

Trần Thương lắc đầu:

- Cũng có thể là tám mươi phần trăm, nói không chính xác, phải xem bên trong tình huống phẫu thuật.

Chu Hán Lượng nghe được xác suất thành công lớn nhất chỉ có 40%

Mà bây giờ... xác suất thoáng cái tăng lên gấp đôi, cái này có thể không kích động?

Chương 914: Ý Nghĩ Của Trần Thương

Từ Tử Minh vốn hỏi ra vấn đề như vậy, sau đó lập tức cảm thấy não rút

Thầm mắng một tiếng, sao mình có thể hỏi ra câu không có trình độ như thế

Chủ yếu là vừa rồi trong lòng ông thực sự là quá tò mò

Thế nhưng... Vô luận như thế nào, mình cũng không nên ngay trước bản thân người bệnh, tiểu gia hỏa năm này vẻn vẹn mười mấy tuổi, ở ngay trước mặt cậu bé, hỏi ra vấn đề như vậy

Bởi vì ai cũng biết, cái nắm chắc này, sẽ không quá cao

Loại người bệnh công năng van 2 lá không được đầy đủ này, dưới tình huống điểm số bơm máu chỉ có 0.45, đã là cản trở công năng trọng độ nửa tim bên trái, loại tình huống này nếu như tiến hành phẫu thuật thường quy, ở bệnh viện cấp tỉnh bệnh viện, có thể độ khống chế chỉ có không đến 20%

Có thể khống chế, chỉ có thể duy trì các dấu hiệu sinh mệnh sau phẫu thuật, thế nhưng cũng không biết sẽ duy trì bao lâu

Khả năng, trước mắt đỉnh cấp bệnh viện thế giới, tỉ lệ cũng không sẽ vượt qua 50%.

Vấn đề xác suất, từ trước đến nay không phải tùy ý đoán, mà là có rất nhiều nhân tố tham khảo sẽ tính toán ở trong đó, là có tác dụng thuyết pháp khoa học, cũng như nói kỳ sinh tồn ung thư dạ dày là bao lâu vậy, đây đều là từng có nghiên cứu.

Thế nhưng

Từ Tử Minh nghĩ đến Trần Thương sẽ sử dụng phẫu thuật bắc cầu động mạch vành kỹ thuật tiến hành phẫu thuật, như vậy, nếu như ra khỏi máy tuần hoàn ngoài cơ thể mang tới tổn thương và bệnh biến chứng, khả năng... Xác suất thành công có thể đề cao một chút?

Thế nhưng...

Một chút này, khả năng chỉ có một chút, thế nhưng Từ Tử Minh tuyệt đối không ngờ là, trong miệng Trần Thương nói được nắm chắc, sẽ có bảy mươi phần trăm

Không chỉ có là ông ta

Tất cả người trong phòng, đều hơi bất đắc dĩ ghé mắt sợ hãi thán phục

Ánh mắt phức tạp

Dù sao, từ trong miệng một người trẻ tuổi, nói dạng con số hơi khoa trương này, hình như quá mức tùy ý cùng qua loa

Từ Tử Minh tin à?

Bán tín bán nghi

Bên cạnh bác sĩ chủ quản tin à?

Tin cái cầu

Thiết thô lỗ tổ trưởng Mã tin à?

Ông ta tin

Ông ta tin con người Trần Thương

Người đứng được, lời nói đứng được

Trần Thương trong mắt anh từ trước đến nay không phải một người sẽ nói lung tung.

Có lẽ cậu ta sẽ có nắm chắc

Thế nhưng, không quản con số này là thật là giả, nghe vào trong tai người nhà người bệnh và bản thân, cái này không hề nghi ngờ là phúc âm

Hô hấp Chu Hán Lượng dồn dập, con mắt trừng lớn, vội vàng nhìn Trần Thương, đầu tiên là xin lỗi, tiếp đó nghi ngờ hỏi một câu:

- Bác sĩ Trần, thực sự là xin lỗi, có mắt không biết Thái Sơn mong được tha thứ! Thế nhưng... Cậu thật có nắm chắc như vậy?

Chu Hán Lượng ở Mayo nghe được xác suất thành công lớn nhất là 40-50%, so sánh con số kia, Trần Thương trọn vẹn tăng lên gấp đôi

Trần Thương so với những đỉnh cấp đại lão phòng khám Mayo kia đều lợi hại hơn à?

Chu Hán Lượng không xác định

Thế nhưng ông hi vọng đây là thật...

Vô luận người lý trí cỡ nào, tại lúc tuyệt vọng, cũng là mê mang.

Trần Thương gật đầu:

- Không kém bao nhiêu đâu, nắm chắc chẳng qua là nắm chắc, xác suất thành công chẳng qua là dựa theo lý luận tạo dựng lên, mà phẫu thuật lại là tràn ngập nguy hiểm, ông phải hiểu được một điểm này.

Chu Hán Lượng vội vàng gật đầu:

- Hiểu mà hiểu mà

Cậu bé cũng nhìn Trần Thương, cười nói:

- Em tin tưởng anh

Trần Thương sững sờ, lập tức cũng cười một tiếng:

- Em cũng phải tin tưởng chính mình

...

...

Rời phòng bệnh, mọi người trở lại văn phòng về sau đều ngồi xuống, ngoại trừ hai người Trần Thương và tổ trưởng Mã ra, những người khác đều lo lắng, hơi không quá vững tin

- Tiểu Trần, nói một chút cấu tứ cậu phẫu thuật, mọi người thảo luận một chút, nói không chừng có thể hơi trợ giúp.

Từ Tử Minh nói.

Trần Thương gật đầu:

- Bản Demo cho tôi, tôi vẽ cho các người nhìn

Mấy phút sau đó, rất nhiều chuyên gia ngoại khoa tim đều vòng trở lại, đến phòng thảo luận.

Mà bác sĩ chủ quản kia vẫn là hơi không quá tín nhiệm.

Anh ta cũng biết Trần Thương, dù sao cũng là người trẻ tuổi một đời ngoại khoa tim, đương nhiên phải quan tâm một cái.

Thế nhưng mà, dù vậy, anh ta vẫn không muốn tin tưởng Trần Thương có thể tăng xác suất thành công một đài phẫu thuật như này lên nhiều như thế.

Cậu ta cho rằng lĩnh vực ngoại khoa tim đều là đồ đần à?

Họ cố gắng chính là vì đề cao xác suất thành công một chút, cậu bây giờ thoáng cái đề cao người bệnh này gấp đôi, cậu cảm thấy khả năng à?

Người đàn ông mặc dù trong lòng nghĩ như thế, thế nhưng cũng sẽ không nói.

Anh ta cảm thấy, khi chờ một lát thảo luận phương án phẫu thuật, đám chuyên gia này chắc chắn sẽ sắp xếp Trần Thương rõ ràng, cho cậu ta biết, nơi này là thủ đô, là bệnh viện cấp cứu trung tâm thủ đô

Rất nhanh, trong phòng thảo luận bệnh án, ngồi xuống một đám người, đều là bác sĩ chủ nhiệm lĩnh vực ngoại khoa tim của bệnh viện, cũng là lực lượng phòng ban cấp cao.

Từ Tử Minh nói chuyện phẫu thuật một lần, tất cả mọi người rõ ràng người bệnh này, lúc ấy mọi người cũng đều thảo luận qua cái này bệnh lệ.

Thế nhưng hôm nay tới đây vì sao?

Từ Tử Minh nói:

- Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, người này là Trần Thương, cũng là quán quân toàn quốc giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim năm ngoái của chúng ta, cậu ấy có thể đề cao xác suất phẫu thuật thành công của người bệnh đề cao đến chừng bảy mươi phần trăm.

- Vì lẽ đó tôi hi vọng mọi người nhìn khả thi phẫu thuật, và đề nghị một chút.

Mọi người nghe được cái tên Trần Thương này, lập tức con mắt hơi sáng lên một cái, cực kỳ thưởng thức

Dù sao mấy ca phẫu thuật tranh tài của Trần Thương, đều bị ngoại khoa tim đặt ở bên trên video dạy học, cung cấp mọi người học tập hoặc là thưởng thức.

Thế nhưng

Thưởng thức thì thưởng thức, cũng không có nghĩa là khi họ nghe được Trần Thương nói có bảy thành nắm chắc khi, thì sẽ chắc chắn tin tưởng

Hoài nghi, là khẳng định

Hoài nghi cũng là một thái độ nhân viên y tế mới nên có

Không có hoài nghi, nơi đó sẽ không ngừng hoàn thiện?

Huống chi xác suất thành công bảy mươi phần trăm thế này hơi khoa trương

Vì lẽ đó, mọi người đều ghé mắt, nhìn chằm chằm Trần Thương, nhìn Trần Thương đang tô vẽ trên bảng biểu thị, nhiều hơn mấy phần phức tạp.

Trần Thương quay người cười một tiếng:

- Chờ năm phút, bác sĩ Triệu chia sẻ cho mọi người một cái người bệnh bệnh lịch, mọi người xem trước một chút.

Bác sĩ Triệu là bác sĩ chủ quản, bất lực nhổ nước bọt, chính mình là mệnh lao động

...

...

Phẫu thuật loại trái tim không ngừng đập này, giống như tên đã ra khỏi cung, không thể quay đầu

Tình huống hiện tại của người bệnh, cơ hội phẫu thuật chỉ có một lần.

Nếu không trực tiếp máy tuần hoàn ngoài cơ thể, nếu không mạo hiểm trực tiếp mãng trái tim không ngừng đập, thế nhưng bất luận như thế nào, xác suất thành công đều rất thấp.

Vì lẽ đó trước phẫu thuật, mọi người chắc chắn muốn chia sẻ loại mô phỏng phẫu thuật và quá trình biểu đồ này

Ở đây không ít đều là chuyên gia, đối với nắm chắc phẫu thuật cùng lực khống chế rất mạnh.

Có lẽ hai tháng trước đây Trần Thương còn không có năng lực trước phẫu thuật, đối với toàn bộ phẫu thuật có đầy đủ nắm chắc, thế nhưng hiện tại, phẫu thuật rất nhiều trái tim, anh đã có loại lực khống chế này

Vì lẽ đó, Trần Thương cũng hi vọng mình có thể được mọi người chỉ ra thiếu hụt và không đủ.

Như vậy mới có thể cam đoan xác suất phẫu thuật thành công cao hơn

Qua năm phút, Trần Thương vẽ bên trên bảng biểu thị ra một trái tim đại khái giản dị và biểu đồ quá trình, sau đó cầm mô hình trái tim ở trong tay, nhìn mọi người, trong mắt tràn đầy chờ mong

Những người này, sau này chính là thành viên nòng cốt của mình, hôm nay, phải hù dọa họ

Nghĩ tới đây, mặt Trần Thương lộ ra giảo hoạt, nhìn ông Mã tê cả da đầu

Chương 915: Tôi Muốn Thu Lưới, Mau Tới Mắc Câu

Có lẽ ban đầu Trần Thương cũng không có nhiều ý nghĩ nhanh nhẹn như vậy

Nhưng mà sau khi trải qua hai ngày suy nghĩ, Trần Thương mới nhận ra, khả năng của một người có hạn.

Nếu anh phẫu thuật rất lợi hại, vượt mức bình thường, có nhiều đột phá lớn, nhưng mấy cái này đều vô dụng, mãi mãi sẽ không có được không sẽ có được vinh dự quá cao.

Cho dù là giải thưởng y học Ngô Giai Bình, hay là giải thưởng y học Lasker, hoặc là giải thưởng y học Nobel, mãi mãi sẽ không có cách nào trao giải cho một bác sĩ lâm sàng.

Bởi vì cả đời anh có thể cứu được bao nhiêu người?

Nói như thế, mục đích của trao thưởng là trao thưởng cho những người có đóng góp cho nhân loại.

Mà cho dù một mình anh vừa lợi hại vừa có tiền đi nữa, lại còn vô địch, không có cống hiến gì với nhân dân thì cũng sẽ không được trao thưởng.

Đương nhiên, đây là mục đích trao thưởng lúc đầu mà giải thưởng Nobel đặt ra, nhưng lại khác giải thưởng Nobel bây giờ.

Trần Thương cảm thấy, mục đích của giải thưởng là anh có cống hiến gì cho thế giới hay không, mà không phải là anh cống hiến cho nhà tư bản

Đây là hai cá ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Đáng tiếc, bây giờ giải thưởng Nobel đã dần biến chất, thậm chí còn là một phần thưởng toàn mùi tiền và quyền mưu thối nát.

Nếu như Trần Thương tạo ra một giải thưởng, người đầu tiên trao thưởng sẽ là bác Viên, dù sao người ta chính là người giải quyết mấy chuyện ăn cơm của mấy tỉ người, anh không thể không phục

Đáng tiếc, bây giờ giải Nobel đã không còn xứng với bác Viên của chúng ta.

Đi quá xa rồi

Trần Thương cảm thấy, một ngày kia chân mình chắc chắn sẽ đạp giải Nobel tay cầm giải Lasker

Anh trao thưởng cho tôi nhưng hết lần này tới lần khác tôi lại không muốn nhận, như vậy có phải rất thoải mái không? ??

Bài hát này hát như nào nhỉ?

Anh trao thưởng cho tôi, tôi lại từ chối nhận

Tôi cho anh so với tay phải, anh phải tự mình đi cảm nhận

...

Trần Thương vội vàng lắc đầu một cái

Lôi suy nghĩ đã bay về chân trời trở lại.

...

...

Thật ra suy nghĩ của Trần Thương rất đơn giản, chính là tìm một đám đại lão làm tiểu đệ cho mình, sau đó đưa ra nghiên cứu phương pháp bắc cầu động mạch vành tim, nghiên cứu ra một lối đi tốt hơn, có một hướng phẫu thuật bắc cầu động mạch vành an toàn và tin cậy

Hy vọng hướng đi này có thể giúp càng ngày càng nhiều người

Mà vào giờ phút này, Trần Thương cầm bút đứng trước máy chiếu, mà ngồi phía dưới là một nhóm chủ nhiệm chuyên gia nói năng thận trọng, rất giống một phòng học

Đây rõ ràng chính là thầy Trần đang dạy học

Mà trước mắt là một nhóm chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi, chính là "Học sinh" của mình

Trần Thương cảm thấy mình nên chuyên tâm chọn lựa một chút, chọn ra một ít người có thiên phú, đi theo mình nghiên cứu kỹ thuật bắc cầu động mạch vành ở tim.

Dù sao sức lực của mình cũng có hạn

Cho nên, vốn dĩ Trần Thương chỉ muốn giải thích về phẫu thuật một chút, nhưng mà giữa đường đột nhiên đổi suy nghĩ, quyết định sẽ giả bộ thật tốt

Giả bộ một lần lớn

Tốt nhất là có thể hù dọa những người này, khiến họ cảm thấy, đi theo mình, rất hi vọng, có thể sáng tạo ra lịch sử, có thể đi về phía huy hoàng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương im lặng nhìn mọi người, vẻ mặt đổi một cái, nghiêm túc hỏi:

- Chào mọi người, sau đây tôi sẽ nói một chút về quá trình phẫu thuật.

- Nhưng mà trước khi nói, tôi muốn hỏi mọi người một chút, mọi người hiểu bao nhiêu về bắc cầu động mạch vành ở tim

Mọi người lập tức kinh ngạc một chút

Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành ở tim là lĩnh vực trước mắt mà các nước trên thế giới đang không ngừng nghiên cứu.

Bây giờ y học phát triển nhưng thật ra lại chia thành hai phương hướng, vừa là phái truyền thống, vừa là lĩnh vực công nghệ khoa kỹ cao.

Vừa là phẫu thuật truyền thống, càng ngày càng không muống dựa vào vật bên ngoài, kỹ thuật ngoài, dù sao theo nghiên cứu cho thấy, các loại kỹ thuật đều có rất nhiều hạn chế, họ bắt đầu đột phá thứ này, đi nghiên cứu phương pháp mới.

Cũng ví dụ như cắc ruột thừa theo truyền thống, đến mổ nội soi, lại đến phẫu thuật càng ngày càng thu nhỏ vết mổ lại, đây là hướng đi mà mọi người cố gắng.

Dĩ nhiên, còn có một lĩnh vực công nghệ cao, cũng ví dụ như phẫu thuật tim, từ lúc mới bắt đầu không cách nào mở tim ra, đến nhiệt độ phẫu thuật thấp, rồi đến máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể, đến bây giờ là người máy mổ tim, tiến hành phẫu thuật.

Đây đều là hướng đi mà y học cố gắng.

Đối với vấn đề của Trần Thương, tạm thời mọi người không thể trả lời, nhưng mà Trần Thương lại nói:

- Mọi người cùng xem ca phẫu thuật tiếp theo

- Là tiêu biểu của phẫu thuật thay hai lá van, hai lá van của người bệnh đã hỏng, cần đổi, nhưng mà bởi vì biến chứng của máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể và tình huống của người bệnh, dẫn đến không thể phẫu thuật bình thường được.

Nói tới đây, Trần Thương cầm một cái nhíp nói:

- Nhưng mà, chúng ta làm như thế nào mới có thể tránh tổn thương tim hai lần, quá trình phẫu thuật sẽ như nào?

- Đầu tiên, chúng ta xử lí bên phải tim trước, cố gắng hết sức không tổn thương đến ngăn bên trái tim, lúc này, chính là lúc mấu chốt để của kỹ thuật bắc cầu động mạch vành ở tim, mở miệng...

- Tiếp theo là...

Trần Thương miêu tả rất nghiêm túc, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người

Họ phát hiện, dường như trong mắt họ kỹ thuật bắc cầu động mạch vành trở nên rất đơn giản

Trong hai ngày, Ngoại Khoa Tim luôn nói về ca phẫu thuật ghép hai lá van ở tim

Khiến mọi người đều ngạc nhiên

Nhưng mà, khi nhìn ca phẫu thuật, họ có rất nhiều nghi ngờ, nhưng mà không tìm được câu trả lời

Tra tất cả các tài liệu lịch sử, các loại sách, nhưng đều không tìm được

Nhưng mà

Đi đôi với sự kiến nhẫn giảng giải chuyên sâu của Trần Thương, mọi người kinh ngạc phát hiện: Từng cái vấn đề bỗng nhiên đều sáng tỏ thông suốt

Vốn mọi người đều là chuyên gia trong lĩnh vực này, dõi mắt nhìn cả nước thì tất cả đều là chủ nhiệm cao cấp.

Cho nên, vào giờ phút này đột nhiên ý thức được, đây là một cơ hội học tập hiếm có

Nhìn khi Trần Thương không ngừng giảng giải, vốn từng chủ nhiệm đều ôm thái độ nghe qua loa một chút

Nhưng mà dần dần bắt đầu yên lặng như tờ

Ngay sau đó chỉ còn tiếng ghi chép roạt roạt.

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của bác sĩ chủ quản, nói tốt như vậy à?

Mấu chốt là, anh ta cảm thấy Trần Thương nói rất đơn giản, dường như bước nào mình cũng có thể làm được, không phải là chọn vị trí rồi phẫu thuật à?

Tôi rất rõ ràng

Tôi cũng rất hiểu đó

Chẳng lẽ... Tôi vẫn không chưa phát hiện ra thiên phú của mình? ??

Đáng tiếc, các chủ nhiệm phía dưới đang nghe như mê như say.

Họ phát hiện, có khả năng đây chính là chìa khoá mổ tim

Trần Thương giảng giải, trực tiếp giải thích tất cả chỗ khó hiểu trong ca phẫu thuật, từng người đều hơi biểu cảm kích động, dường như có một loại vui sướng khi học trộm

Lúc này, Trần Thương dần dần kể xong những điểm chính và các chỗ khó khăn.

Lần này, Trần Thương nói rất nhiều về cách vận dụng các lý thuyết và kỹ năng trong ca phẫu thuật lần trước

Tất cả đều rất mới

Nhìn mười mấy đôi mắt đói khát sốt ruột không yên thèm nhỏ dãi của các chủ nhiệm ở phía dưới, trong lòng cực ký hài lòng

Mắc câu

Mắc câu là được.

Đồ vật, không thể lập tức đút no.

Nếu không ai sẽ làm việc cho mình?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bỏ bút xuống, cười nói:

- Đây chính là quá trình phẫu thuật của tôi, các vị chuyên gia, mong mọi người nhận xét và chỉ dạy thêm ạ.

Thái độ phải hạ thấp một chút, nếu không sẽ khiến họ cảm thấy mất mặt

Quả nhiên, Trần Thương vừa dứt lời, mọi người xung quanh, đột nhiên yên lặng

Không nói một lời.

Qua một lúc lâu sau, Từ Tử Minh dẫn đầu nói:

- Tiểu Trần, tôi... Có thể làm phụ tá phẫu thuật cho cậu không?

Lời này vừa nói, mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào Từ Tử Minh

- Đúng, bác sĩ Trần, tôi làm phẫu thuật ghép hai lá van rất nhiều năm, làm rất tốt, tôi có thể coi như là phụ tá thứ hai

- Bác sĩ Trần, tôi có nghiên cứu với nhịp đập của tim, tôi có thể coi như là phụ tá thứ ba

...

Nhìn một đám người ầm ĩ muốn làm phụ tá, Mã Nguyệt Huy đột nhiên kinh ngạc một chút

Tại sao các người đến vị trí làm phụ tá cũng cướp, không một người nào cướp vị C, tại sao không ai cướp làm bác sĩ mổ chính?

Nghĩ tới đây, ông Mã cân nhắc chốc lát: “Mình... Có nên cướp làm bác sĩ mổ chính thử một chút không nhỉ?”

Chương 916: Chuyện Về Cái Chai

Nhìn thấy các chủ nhiệm tranh giành vị trí hỗ trợ, Trần Thương không khỏi ngạc nhiên

Sẽ thật kỳ lạ nếu không có ai tới tham gia...

Anh càng tò mò liếc nhìn Mã Nguyệt Huy, sao hôm nay tổ trưởng Mã lại bình thản như vậy?

Quả nhiên có phong phạm của một tổ trưởng

Bên này bác sĩ chủ quản Triệu sững sờ, lúc đầu còn tưởng là bác sĩ phụ trách người bệnh sẽ có cơ hội tham gia mổ, nhưng bây giờ hình như... Còn có thể tham gia à?

Đoán chừng mình chỉ có thể được đẩy giường bệnh thôi?

Chết tiệt, nơi này đã có năm, sáu, bảy hoặc tám người rồi, còn đến phần mình hả

Hơn nữa có nhiều chủ nhiệm như vậy, anh còn có thể cướp từ tay ai...

Nghĩ đến đây, anh bất lực lắc đầu, đám người này quá nông nổi, chỉ là một ca phẫu thuật tim còn đập lại khiến họ sơ suất như thế.

Ài

…

…

Kết thúc việc thảo luận về bệnh án, các bước phẫu thuật đều được bố trí hoàn tất, bước tiếp theo là thông báo cho gia đình người bệnh.

Chu Hán Lượng bước vào phòng, nhìn thấy hơn chục chủ nhiệm có mặt, ông không khỏi nở nụ cười cảm kích:

- Các vị chủ nhiệm đã thật vất vả

Từ Tử Minh cười nói:

- Mời anh ngồi, thầy Chu

Chu Hán Lượng lo lắng ngồi xuống, thấy nhiều chủ nhiệm kiểm tra như vậy, ông hơi tin tưởng hơn, nhưng mà chuyện của con trai, ai có thể không lo lắng chứ?

Điều này cũng giống như việc đến tòa án để nghe tuyên án

Ông nhìn Từ Tử Minh cùng những người khác:

- Chủ nhiệm Từ, ý anh là sao...

Từ Tử Minh chỉ vào Trần Thương nói:

- Sau khi đưa ra tất cả phương án để thảo luận, chúng tôi thấy rằng khả năng giải phẫu của bác sĩ Trần Thương mang lại hiệu quả an toàn cao nhất mà chúng tôi có thể nghĩ tới, đó là ca mổ có di chứng sau phẫu thuật nhỏ nhất

- Đây là thay van hai lá mà tim vẫn đập.

- Vì phẫu thuật nào cũng luôn có rủi ro, còn chưa kể chức năng tim của đứa bé không tốt.

- Cho nên để cho anh tự quyết định là hơn.

Chu Hán Lượng suy nghĩ lúc lâu, thở dài rồi cắn chặt răng:

- Tôi tin tưởng các anh

…

…

Ca phẫu thuật sẽ diễn ra từ hôm nay tới ngày mai, để hoàn thành phẫu thuật cần có công tác chuẩn bị, ngày mai lúc 4: 00 chiều sẽ bắt đầu tiến hành

Từ trong khoa tim tới thang máy không một bóng người.

Mã Nguyệt Huy tò mò hỏi:

- Tiểu Trần, cậu không căng thẳng chút nào à?

Trần Thương ngạc nhiên:

- Căng thẳng vì điều gì?

Ông lập tức nói:

- Cậu không lo sợ khi nhiều chủ nhiệm cao cấp hỗ trợ chứ? Có thật là sẽ không phấn khích?

Anh nghe Mã Nguyệt Huy nói xong, ngờ nghệch lắc đầu:

- Tôi thấy không vấn đề gì, có lẽ đã quen rồi…

Thang máy dừng lại, Trần Thương đi về phía trước, để lại ông trong thang máy ngẩn ngơ.

Thằng nhóc này... Cũng quá mức có khả năng đi?

Quen thuộc rồi à?

Mẹ kiếp nhà cậu có thể quen ở đâu, cậu đến từ Tỉnh Nhị Viện nho nhỏ, nơi đó có nhiều nhân vật lớn à

Tất nhiên anh không khoe khoang, không kể những người khác, ở thủ đô có vài người như chủ nhiệm Chu Hoành Quang khoa gan tụy và chủ nhiệm Cố Hồng Mai phẫu thuật các chi ở Tích Thủy Đàm! Còn phó chủ tịch hiệp hội phẫu thuật thẩm mỹ... Ban đầu ai cũng muốn theo mình học phẫu thuật

Trần Thương đi vài bước phát hiện Mã Nguyệt Huy không đi theo, vội quay người lại:

- Đã ở lầu một, sao ông còn ở trong đó?

Mã Nguyệt Huy ngỡ ngàng, lo lắng chạy nhanh xuống.

Anh không nói nên lời

Những người này là ai...

Ài

Tổ trưởng này thật sự rất khó dẫn theo, quên mất, tùy theo kinh phí nghiên cứu 200 vạn của mình mà dùng.

Trần Thương quay lại sau ca phẫu thuật tim trở lại làm một người bình thường.

Anh vừa ra khỏi phòng trực thì phát hiện Dương Khiết cầm một cái chai trên tay bước tới:

- Bác sĩ Trần, đừng đóng cửa, tôi đi cất đồ.

Anh bất ngờ liếc nhìn bình sữa trong tay Dương Khiết, cười nói:

- Chị Dương, gần đây tôi có đọc một báo cáo nghiên cứu, bảo quản sữa mẹ không đúng cách dễ sinh ra vi khuẩn, không tốt cho trẻ nhỏ, chị nên hết sức lưu ý…

Sau khi cô nghe vậy thì trở nên tò mò vội vàng hỏi nhanh:

- Báo cáo thế nào? Bác sĩ Trần, nói cho tôi biết với?

Trần Thương cười:

- Bởi vì bản thân môi trường sữa mẹ là đặc biệt, việc tiết sữa mẹ phải chịu nhiều tác động của công cụ, rất dễ để sinh sôi một số loài vi khuẩn đặc biệt, vì vậy hãy cẩn thận cho dù đó là thiết bị hay chỗ chứa và nhất là trong tủ lạnh bệnh viện... Đứa trẻ có sức đề kháng kém vậy nên...

Dương Khiết nhanh chóng mỉm cười cảm ơn khi nghe những lời khuyên của Trần Thương.

Cô có một cái tên tiện dụng, cô mới chỉ 30 tuổi, nhưng Mã Nguyệt Huy cũng gọi là Dương Khiết, chữ Khiết nghe giống như chữ chị.

Cô hiện giờ trong thời kỳ cho con bú nên thường xuyên đi làm về chuẩn bị thức ăn, sữa cho con, vì là cùng một nhóm nên mọi người thỉnh thoảng lại trêu đùa nhau.

Bản thân Trần Thương tính tình tốt, dễ hòa đồng, không so đo tính toán, cộng thêm cái miệng ngọt ngào nên cũng rất nổi trội trong nhóm đầu.

Trong phòng làm việc của mỗi bác sĩ có một cái tủ lạnh nên Dương Khiết thường đặt nó vào.

Mặc dù sữa có thể giữ tươi trong tủ lạnh nhưng có thể không đảm bảo an toàn

Có rất nhiều đồ ăn nhanh như bánh mì và giăm bông trong văn phòng bác sĩ, đôi khi nó bị hỏng nên không ai quan tâm, vì vậy anh rất sẵn lòng nhắc nhở cô ấy.

Khi Trần Thương nói về việc này khiến Dương Khiết cũng ngạc nhiên

Cô tỉ mỉ ngẫm nghĩ lại đây là sự thật

Đứa bé vẫn còn nhỏ, sức đề kháng của nó không thể so sánh với người lớn, nhưng cũng không dễ xảy ra vấn đề.

Tuy nhiên, hút thì cũng đã hút rồi, bỏ đi cũng không được.

Cô cũng không muốn tự mình uống nó.

Đắn đo một lúc, cô nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, lời em nói rất có lý, hay là... Để cho em? Em uống đi? Dinh dưỡng dồi dào lắm đó

Trần Thương nghe vậy lập tức xấu hổ:

- Cái này, Chị Dương không cần à.

Dương Khiết bật cười:

- Không sao, chị không có bệnh truyền nhiễm. Thật là tiếc khi vứt bỏ thứ tốt này! Thanh niên muốn phát triển, nên uống nhiều hơn.

Anh cười không nổi, dù chỉ là chuyện rất bình thường, thậm chí có người rao bán trên mạng nhưng Trần Thương vẫn hơi khó chịu khi thấy nó là của một người thật.

Lúc này, tổ trưởng Mã Nguyệt Huy vừa bước vào phòng trực thì đã thấy cả hai.

Ông bỗng thấy chai nhỏ trong tay Dương Khiết ngay lập tức mỉm cười:

- Dương Khiết, cô lại lưu giữ đồ ăn cho em bé nữa à

Cô cười:

- Hôm nay không để dành, bọn trẻ đủ ăn, tiểu Trần, em cầm lấy

Trần Thương được Dương thiếu phụ tặng thứ này, vì sợ Tần Nguyệt bỏ rơi mình nên tự nhiên từ chối.

Dương Khiết thấy Trần Thương cũng ngượng ngùng, cô cười nói:

- Quên đi, nếu nói như vậy, tôi không dám cho đứa nhỏ dùng, để không xảy ra chuyện, tôi sẽ vứt bỏ vậy

Sau khi Mã Nguyệt Huy nghe thấy ngỡ ngàng một lúc, nói:

- Đừng ném, Dương Khiết, đây là đồ tốt, cho tôi đi! Để bổ sung

Mã Nguyệt Huy nói một loạt rồi trực tiếp cầm lấy cái chai rồi nói:

- Á? Nó vẫn còn ấm! Đồ tươi?

Dương Khiết liếc ông:

- Có phải lần trước ông đã lén uống thứ mà tôi bỏ vào

Nói xong cô xấu hổ chạy đi:

- Tôi còn có việc

Mã Nguyệt Huy nhìn anh thở dài rồi lắc đầu:

- Tiểu Trần à, cậu vẫn còn quá trẻ.

Trần Thương ngỡ ngàng:

- Cái này liên quan gì đến tuổi trẻ?

Ông lắc đầu, mở nắp ra, trực tiếp uống ừng ực.

Trần Thương ngơ ngác không nói nên lời.

- Hic! Cái nào nóng thì ngon, hồi ở bệnh viện quân đội mấy cô y tá hay có sữa nên cho vào tủ lạnh để uống, cô y tá trưởng sợ phí nên nói dối là bệnh viện mua

- Mẹ nó, tôi uống lâu rồi mãi đến khi cưới tôi mới biết đây là sữa mẹ

- Nhưng nó sướng thật đấy, nhìn thân hình của tôi đi! Thật tuyệt

Trần Thương nuốt nước bọt, muốn nhìn trong não của tổ trưởng Mã có gì, trong lòng thở dài, không dám nhiều lời.

- Nhân tiện, tôi sẽ nói cho cậu một bí mật, ông Dư, lúc đó ông ấy thích uống một loại sữa, nhưng sau này mới biết rằng đó là của người béo và xấu nhất trong bộ phận của khoa...

Bỗng nhiên cánh cửa được mở ra.

Dư Dũng Cương nhìn chằm chằm vào ông Mã với ánh mắt dữ tợn

Chương 917: Ma Quỷ Thiên Sứ

Trần Thương nhìn vào ánh mắt như muốn giết người của chủ nhiệm Dư, yên lặng rời khỏi phòng trực ban.

Thuận tay đóng cửa lại.

Tiếp đó suy nghĩ một chút, trở về đem cửa khóa trái tốt luôn...

Đang đứng do dự có nên giữ cửa hay không, bỗng nhiên nghe thấy từng đợt giọng nói truyền đến

- Anh Dư, tôi sai rồi... Anh Dư... Kiểm kê

- Lão đại... Tư, đau đau đau đau đau

...

Trần Thương mau chóng rời đi.

Hốt hoảng sơ suất rời đi...

Anh cảm thấy việc ông Dư làm không phải chuyện gì xấu, mặc dù không thể gọi là thay trời hành đạo, nhưng cũng tuyệt đối là trợ giúp ông Mã cắt sửa tỉa nhánh cành cái cây nha gì đó đang mọc rậm rạp nha.

Anh phát hiện tổ trưởng Mã là người rất tốt, nhưng quá dễ bành trướng.

Trần Thương bây giờ nhìn thiếu phụ Dương mới đổi thành thường phục một chút, phi! Là Dương Khiết

Đột nhiên cảm giác được vừa rồi một cái bình sữa kia hẳn là rất thơm.

Hơi hối hận, nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định ở cửa phòng trực ban đứng lâu một phút, nghe lão Mã kêu rên, một ngụm bất bình tức giận này trong lòng Trần Thương cuối cùng tiêu tan không ít.

Để anh cướp sữa của tôi

Còn là sữa của chị Dương nữa.

- Chị Dương tan tầm nha

Trần Thương nhiệt tình cười cười.

Dương Khiết cũng đã ba mươi tuổi, có thân thể thai kỳ trưởng thành hai lần, vì lẽ đó cả người dáng người không xinh đẹp giống như mấy cô gái trẻ, thế nhưng cũng cực kỳ đặc sắc, phù hợp với khẩu vị thiếu phụ Vương Khiêm

Trần Thương khẳng định không thích, anh sở dĩ chảy nước miếng là bởi vì sự quấy phá của bệnh tâm thần tuổi dậy thì.

Loại này bệnh... Tên gọi tắt hoa si

Dương Khiết trên mặt hơi lo lắng, lắc đầu:

- Không phải, nhà gái chị của tôi ở bệnh viện không thoải mái, tôi đi xem một chút.

Trần Thương nghe xong cười nói:

- Trực tiếp tới bệnh viện chúng ta thôi, có chị ở đây cũng thuận tiện chút.

Dương Khiết gật đầu:

- Vừa bắt đầu cho rằng không nghiêm trọng, tôi cũng không có quá coi trọng, tôi hiện tại đi xem chút luôn vậy.

Nói xong, Dương Khiết vội vàng đứng dậy rời đi.

Lúc Lão Mã đi ra đã là hai mươi phút sau, khuôn mặt không có một chút, Trần Thương mặc dù không biết anh vừa trải qua cái gì.

Thế nhưng một chút cảm giác đau lòng cũng không có

Dù sao cũng đáng đời...

Ai cho anh uống nhiều như vậy?

Lão Mã vừa đi vừa lắc lắc cánh tay, đá đá chân, tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

- Tôi đây cũng kỳ quái, lão đại anh không luyện tôi khắc nghiệt một chút, toàn cái thân thể này đã kìm nén đến không được rồi, mở một cái hoạt động này, lập tức toàn thân đều thoải mái

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức sửng sốt một chút.

Còn có người muốn bị thu thập như thế à?

Không bao lâu, cấp cứu lại bắt đầu công việc lu bù lên.

Trần Thương cũng đầu nhập đi vào bên trong công việc bận rộn.

Mặc dù là trung tâm cấp cứu thủ đô, thế nhưng đối với người dân thủ đô mà nói, cũng chính là không khác gì lắm với bệnh viện bình thường, khoa cấp cứu cái kia đến còn phải đến.

Người bệnh đi băng bó vết thương bình thường bên ngoài cũng giống nhau không ít.

Thế nhưng, đại khái khi hơn năm giờ chiều, Dương Khiết về tới trong khoa, nhưng lại là ngồi 120 xe cấp cứu đến.

Điều này làm cho Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, sau khi xe dừng tốt.

Bên trên giường đẩy là một cô gái, có điều mang theo khẩu trang cực kỳ chặt chẽ, chỉ có thể nhìn con mắt một chút, thiên chân vô tà, nhìn rất sạch sẽ, cũng cực kỳ thanh tịnh.

Trần Thương nhíu mày:

- Chị Dương, tình huống như thế nào?

Dương Khiết nói thẳng câu:

- Bị lây nhiễm, hiện tại phát sốt rồi

Trần Thương lập tức sững sờ, tuổi nhỏ như thế đã có trọng chứng lây nhiễm?

Rốt cuộc nguyên nhân gì?

Đúng lúc này, Dương Khiết bên cạnh chạy tới một cô gái so với Dương Khiết giống nhau đến bảy tám phần, cô hơi nóng nảy:

- Bác sĩ, đây là bệnh lịch được sao chép ở bệnh viện xã khu, tất cả tôi đều mang đến rồi, anh xem.

Trần Thương gật đầu, gọi tiểu Kha trực tiếp mang theo người bệnh đi phòng bệnh giám sát.

Trọng chứng lây nhiễm, hiện tại các dấu hiệu sự sống đã ổn định, đưa đi phòng cấp cứu không có bất kỳ cái tác dụng gì.

Bên này, Trần Thương nhìn chẩn bệnh khi chuyển viện được ghi lại bên trên, lập tức nhíu mày:

- Chẩn bệnh: Trước giờ đã có bệnh viêm khớp mãn tính; Phổi lây nhiễm; Lây nhiễm bộ phận mũi; Lá lách sưng tấy sinh mủ

Sau khi Trần Thương nhìn bệnh án, lập tức nhíu mày, người bệnh gọi là Triệu Tư Hàm, chỉ có 11 tuổi.

Bên này, tiểu Kha ngay đang đảo giường cho người bệnh, mà Dương Khiết đi thay quần áo, người nhà bắt đầu gấp gáp xử lý thủ tục

Mấy phút sau, Trần Thương đến phòng giám sát, nói với Dương Khiết:

- Lấy khẩu trang của đứa bé xuống đi, tôi xem tình huống một chút.

Vừa nghe thấy muốn lấy khẩu trang, lập tức cô gái nhỏ bắt đầu vừa khóc vừa gào

- Không, cháu không muốn lấy khẩu trang xuống

- Cha mẹ ơi, van hai người, có thể đừng lấy khẩu trang hay không...

Cô gái nhỏ nước mắt vừa mới lưu lại, phụ nữ đã tranh thủ thời gian lau đi nước mắt cho, sợ lưu lại, như vậy sẽ rất đau

Dương Thanh đau lòng sờ lên tay của cô bé, vội vàng an ủi:

- Rất tốt, Hàm Hàm, chú bác sĩ là muốn nhìn vết thương, con không phải hơi phát sốt à? Để chú bác sĩ nhìn là được.

Cô bé nhỏ tủi thân nói:

- Chú ấy quá đẹp... Hàm Hàm quá xấu...

Dương Khiết vội vàng nói:

- Tốt, Hàm Hàm, cô không phải nói cho con biết rồi à? Chờ chú làm tốt phẫu thuật chỉnh hình cho con, đến lúc đó chuyện gì cũng không có! Có được hay không?

Hành hạ như thế nửa ngày, khẩu trang cô bé nhỏ bị hái xuống.

Thế nhưng mà, lập tức người xung quanh mọi người, bị giật nảy mình

Cô bé nhỏ dùng lực nhắm mắt lại, tựa như... Nhắm mắt lại người khác không nhìn thấy cô nữa.

Cô cũng không dám lấy tay chạm mặt, bác sĩ nói, trên tay có vi khuẩn...

Cô không thể khóc, bởi vì khóc nước mắt cũng sẽ chảy đi xuống...

Trần Thương nhìn tình huống này, cũng là một trận tê cả da đầu

Nói thật, thật sự là bị giật nảy mình.

Bởi vì con mắt cô bé nhỏ thật rất đẹp mắt, thế nhưng mà ai có thể nghĩ tới lấy xuống khẩu trang lại là một cái dáng vẻ như vậy.

Chỉ thấy làn da bộ phận mũi và mũi cô bé nhỏ đều bị phá hư nghiêm trọng, bề ngoài mũi bị hủy sạch, chỉ nhìn được hai cái lỗ thủng đen như mực

Mặc dù mặt mũi chỉ có rất ít bộ phận làn da bị lây nhiễm, thế nhưng...

Vừa vặn liên lụy bộ phận mũi (làn da và xương sụn) đã đủ hủy đi một người rồi...

Đừng nói làn da và tổ chức, toàn bộ xương sụn mũi đều bị phá đi nghiêm trọng, nhìn... Thật hơi doạ người.

Trần Thương lập tức hít sâu một hơi.

Nhìn cô bé nhỏ đang nhắm mắt lại, có lẽ... Cô rất khó tiếp nhận mình bị như vậy đi?

- Tình huống này bao lâu rồi?

Dương Thanh vội vàng nói:

- Phát tác cũng chính là chừng mười ngày, thế nhưng... Nếu như mang tới bệnh viêm khớp mãn tính, thời gian sẽ rất dài ra.

- Khi Hàm Hàm lên tiểu học, đã bị bệnh viện chẩn đoán là tuổi thơ loại bệnh viêm khớp mãn tính, thế nhưng bởi vì không nghiêm trọng, tất cả mọi người không có coi trọng, ý của bác sĩ cũng thế, không cần thiết sớm trị liệu hoóc-môn như vậy.

- Thế nhưng mà hai tháng trước viêm khớp bắt đầu tăng thêm, thế là tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện, chúng tôi cũng trị liệu cực kỳ kịp thời, bắt đầu trị liệu hoóc-môn... Có chừng đợt trị liệu hơn một tháng, tiếp đó mới bắt đầu từng bước giảm xuống, thế nhưng vẫn luôn không có ngừng lại dùng trị liệu hoóc-môn.

- Hàm Hàm viêm khớp còn khôi phục rất tốt, cũng không gặp xảy ra cái triệu chứng gì, thế nhưng mà đoạn thời gian trước ngày khai giảng, cũng không đến thời gian mười ngày, bắt đầu xuất hiện lây nhiễm diện tích lớn

chỗ mũi, tiếp đó đã phát ra là không thể ngăn cản, ngay sau đó là lây nhiễm phổi...

- Cái này... Ngắn ngủi thời gian mười ngày, đã thành cái như vậy

Trần Thương cúi đầu nhìn cô bé nhỏ đang nhắm mắt lại, cắn răng, không để cho mình khóc lên.

Chương 918: Viện Trưởng Ngô, Ông Là Đang Cám Dỗ Tôi À?

CNghe Dương Thanh giới thiệu, trong đầu Trần Thương thật ra đã nước chảy thành sông

Dưới suy đoán biểu đồ mô hình bốn chiều, Trần Thương phát triển ca bệnh người bệnh đi qua đã vuốt thuận.

Người bệnh tuổi còn nhỏ, sức chống cự của bản thân tương đối hơi kém.

Mà lại dùng hoóc-môn lâu dài, tạo thành hệ thống miễn dịch phía dưới, trực tiếp sẽ tăng thêm lây nhiễm.

- Lúc vừa bắt đầu, chúng tôi trị liệu ở bệnh viện! Bệnh viện phát hiện mũi lây nhiễm, sau khi lây nhiễm phổi, cũng nhanh chóng ngừng hoóc-môn, tích cực sử dụng chất kháng sinh Cephalosporin kháng lây nhiễm.

- Thế nhưng... Hiệu quả cực kỳ không rõ ràng, sự lây nhiễm của Hàm Hàm chẳng những không giảm bớt, ngược lại tiến một bước tăng thêm, thậm chí bắt đầu khuếch tán, mũi lây nhiễm bắt đầu xuất hiện hư thối, sau đó một tuần, lá lách bắt đầu xuất hiện tỷ lệ xảy ra sưng tấy làm mủ cao

- Thực sự không được, chúng tôi mới chuyển viện, đến bên kia thì bắt đầu sử dụng Vancomixin, trị liệu đẹp la bồi nam vài ngày, thế nhưng mà... làn da mũi, cơ bắp thậm chí là xương sụn đều là... Nát rữa, lá lách sưng tấy làm mủ cũng càng ngày càng nhiều, tôi mới tranh thủ thời gian đưa Dương Khiết đến bên này

Sau khi Trần Thương nghe đến đó, mặc dù chân tướng đã rõ ràng

Nhưng vẫn là có mấy chuyện không quá rõ ràng

Đó chính là nguyên nhân truyền nhiễm ở nơi nào?

Cô bé này thế nào cũng phải cần một nguyên nhân truyền nhiễm?

Trần Thương hỏi:

- Có bệnh án lây nhiễm gì, hoặc là nhà có bệnh tật đặc thù gì?

Dương Thanh nghe xong, lập tức mê mang, dùng lực lắc đầu:

- Không có! Bác sĩ, thật sự không có

- Các người cũng hỏi rất nhiều rồi, tôi có thể nghĩ tới đều nghĩ đến rồi, cái gì cũng không có

Trần Thương lắc đầu

Anh cảm giác, khẳng định là có chỗ bệnh án bỏ sót.

Cô bé này chỉ có mười một tuổi, bài trừ những bệnh truyền nhiễm lây qua đường sinh dục kia.

Mà lại, dựa theo tỷ lệ xảy ra sưng tấy làm mủ lá lách cao xem... Cân nhắc lây lan truyền qua đường máu là đường tắt truyền bá chủ yếu

Trần Thương bất đắc dĩ nhắm mắt lại, biểu đồ mô hình bốn chiều trong đầu dưới sự chỉ huy của anh liên tục di động.

Tất nhiên trình độ mũi lây nhiễm của người bệnh rất nặng, toàn thân những bộ vị khác vẫn chưa tìm tới lây nhiễm rõ ràng.

Bệnh di truyền và thiếu hụt miễn dịch có thể bài trừ, bởi vì sẽ không phát tác tới hiện tại.

Nếu có thiếu hụt miễn dịch, khẳng định sẽ sớm đã có vấn đề

Nhưng vì sao cái mũi của người bệnh lại bị lây nhiễm nghiêm trọng như thế?

Trần Thương bỗng nhiên cúi đầu, mở băng gạc ra, nghiêm túc nhìn lại, lỗ mũi trống rỗng và xương sụn có thể nhìn thấy vật bài tiết

Cái vật bài tiết này...

Vi khuẩn gây dựng

Trần Thương vội vàng xoay người, nói với tiểu Kha ra:

- Tiểu Kha, đến, thu thập một chút vật bài tiết của mũi, đi đưa đi làm gây dựng, nhìn là khuẩn nhóm gì

Hiện tại, muốn kháng lây nhiễm, chắc chắn phải rõ ràng là loại khuẩn gì.

Sử dụng chất kháng sinh quang phổ là cách làm không đáng nhất

Chất kháng sinh có rất nhiều chủng loại, chia làm mấy đời

Nhiều khi, mọi người mắc bệnh thường xuyên ăn cái gì Amoxicillin, Roxithromycin những thứ này đều là...

Thật ra, chất kháng sinh là lịch sử phát triển chữa bệnh trước công thần, cứu vớt nhân loại.

Thế nhưng mà sau này phát hiện, vi khuẩn cũng bắt đầu học thông minh, từ từ bắt đầu sinh sôi, biến dị... Tạo thành tính kháng dược

Thế là, chất kháng sinh đời thứ nhất mất hiệu lực... Thứ hai... Đời thứ ba..

Nói như vậy, một năm của con người, đối với vi khuẩn mà nói có thể là mấy trăm đời, vì lẽ đó họ dùng thời gian một năm này, khả năng sẽ xảy ra biến dị.

Đây cũng là vì sao không đề nghị người trẻ tuổi dùng chất kháng sinh lâu dài, bởi vì chờ khi anh thật sự cần sử dụng chất kháng sinh để cứu

mạng, chợt phát hiện, bộ đội vi khuẩn trong cơ thể anh đã sớm thân kinh bách chiến, đao thương bất nhập, chất kháng sinh bình thường gì đối bọn chúng mà nói không chút ý nghĩa nào.

Ngược lại những chất kháng sinh này sẽ giết chết một chút vi khuẩn có lợi

Chân chính gây nên bệnh khuẩn bỏ trốn mất dạng

Vì lẽ đó, vẫn là thận trọng sử dụng chất kháng sinh, một vài bệnh không nghiêm trọng lắm, có thể dựa vào tế bào miễn dịch của chính mình chiến đấu với vi khuẩn, tốt nhất kiểm tra hệ thống miễn dịch, không được lại dựa vào ngoại lực

Như vậy cũng tốt so là hai cái bộ lạc nguyên thủy nguyên bản đánh trận, dựa vào là nắm đấm, thế nhưng mà có một ngày ngươi cho một phương một chút đao thương côn bổng, đúng vậy, một phương khác lập tức đánh bại

Thế nhưng mà qua một khoảng thời gian, người ta cầm hoả pháo tới, anh làm sao bây giờ?

Anh dùng đạn hạt nhân?

Vì lẽ đó, có khi thật không nên ép vi khuẩn trong cơ thể anh tiến hóa.

Kẻ địch đáng sợ nhất của con người, có thể ngay trong cơ thể anh, anh không biết mà thôi...

Một đêm, Trần Thương vẫn luôn suy nghĩ vấn đề của cô bé, thậm chí đang suy nghĩ như thế nào tiến hành xây dựng lại cái mũi khuôn mặt.

Ngày hôm sau vừa tới bệnh viện, Trần Thương đã vội vàng chạy đi khoa kiểm nghiệm, trực tiếp hỏi kết quả

Quả nhiên, kết quả đi ra

Vật bài tiết gây dựng kết quả là: Tụ cầu vàng kháng Methicillin

Như vậy sẽ có biện pháp dễ giải quyết.

Trần Thương trở lại trong khoa, vội vàng sửa chữa y lệnh, nói với tiểu Kha:

- Tiếp tục dùng Vancomixin, Linezolid

Quả nhiên cùng ngày, nhiệt độ cơ thể người bệnh đã thấp xuống

Điều này làm cho Trần Thương lập tức bắt đầu vui vẻ.

Một khi phát sốt bị khống chế, nói rõ hiệu quả kháng lây nhiễm có hiệu quả.

Thật ra, một bệnh viện mạnh mẽ, tuyệt không chỉ có riêng phòng ban chữa bệnh trâu bò.

Tuyệt đối không thể thiếu cương vị thần tiên của y kỹ

Khoa kiểm nghiệm ưu tú, khoa bệnh lý, khoa X-Quang...

Những đại sư này có thể bên trong thứ nhỏ bé cho anh một chút phát hiện thần kỳ.

Khi bệnh tật khó mà chẩn bệnh, đột nhiên nói cho anh một câu, làm cho anh bừng tỉnh từ trong mộng

Nhiệt độ cơ thể của cô bé hạ xuống, đến tiếp sau trị liệu có thể ổn định

Vốn là Trần Thương muốn đưa đi ICU, thế nhưng hiện tại quan sát, hình như vấn đề cũng không quá lớn

Thế nhưng... Đây cũng không có nghĩa là chuyện này đã kết thúc.

Trần Thương đến bây giờ vẫn không có hiểu rõ, vì sao người bệnh lại đột nhiên xảy ra lây nhiễm.

...

...

Ngày hôm sau, buổi chiều.

Trần Thương dọn dẹp một chút đồ, sau đó đưa tổ trưởng Mã đến phòng phẫu thuật.

Khi vừa mới đến phòng phẫu thuật văn phòng, chỉ nghe thấy bên trong văn phòng nghị luận ầm ĩ.

Sau khi Trần Thương tiến vào, lập tức sững sờ

Chỉ thấy bên trong gian phòng rất nhiều người tới

Đến cả viện trưởng Ngô Đồng Phủ cũng đích thân đến.

Trần Thương vội vàng chào hỏi:

- Viện trưởng Ngô, sao ông lại tới đây?

Ngô Đồng Phủ không có trả lời câu hỏi, ngược lại cười nói:

- Ừm, không tệ, rất không tệ

- Tôi vừa bắt đầu còn tưởng rằng ai làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, không ngờ là tiểu tử cậu, thật có thể, chút nữa biểu hiện tốt một chút, chúng tôi ở bên ngoài nhìn cậu

Văn phòng phòng phẫu thuật có một TV to lớn, tất cả hình ảnh trong phòng phẫu thuật toàn bộ có thể tiếp sóng

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Cảm ơn viện trưởng Ngô cổ vũ

Ngô Đồng Phủ híp mắt cười cười, bất đắc dĩ kéo Trần Thương qua, cười nói câu:

- Tôi còn có 0.5 ức kinh phí đây... Cố lên

Trần Thương lập tức sững sờ

Ông nói cho tôi chuyện này là có ý gì?

Ông cảm thấy tôi sẽ trông mà thèm à?

Ông cảm thấy tôi sẽ ao ước à?
Tôi đỏ mắt hoàn toàn là bởi vì tối hôm qua kiểm tra tư liệu quá mệt mỏi
Trần Thương trợn tròn mắt...
Lúc nào kinh phí đơn vị thành ức?
Ông nói ông có nhiều tiền như vậy... Ông là đang cám dỗ tôi à?
...
...
PS: @@

Chương 919: Kế Hoạch Có Biến

Ngô Đồng Phủ không cướp vị trí với những người khác.

Nếu ông đi, tự nhiên người khác cũng sẽ tránh ra.

Nhưng mà, Ngô Đồng Phủ vẫn cảm thấy ngồi trong phòng làm việc xem ti vi vẫn tốt hơn.

So sánh với màn hình ti vi, có lẽ tận mắt nhìn sẽ rõ ràng hơn tham gia thực tế sẽ mang tới nhiều thu hoạch lớn hơn

Nhưng mà... Cơ hội nên để cho người tuổi trẻ nhiều hơn một chút sẽ càng tốt hơn.

Trần Thương rửa tay, sửa sang lại, mà ông Mã chính là đứng mũi chịu sào đi vào trong phòng phẫu thuật

Trần Thương theo sát phía sau, hơi giống như người hầu.

Không... Nói chính xác một chút, Trần Thương chính là người hầu.

Chỗ khác duy nhất là sau khi đi vào:

- Bác sĩ Trần đến

- Chào bác sĩ Trần

- Bác sĩ Trần

Điều này khiến ông Mã đột nhiên kinh ngạc một chút, không phải tôi mới là nhân vật chính à?

Cái BGM này không phải cũng đều là của tôi à?

Nhưng mà, dường như trừ nhân vật chính họ Mã tim khá lớn ra, thì những người khác cũng hơi lo lắng

Dù sao ca phẫu thuật vẫn có độ khó rất cao

Thậm chí tỷ lệ tử vong cũng cực kỳ cao.

Hai ngày này, Trần Thương cũng không nhàn rỗi, mặc dù anh vừa định xong phương pháp phẫu thuật, nhưng mà... Anh vẫn luôn tìm và phát hiện ra vẫn chưa đủ.

Hy vọng có thể tìm được cách nâng tỷ lệ an toàn lên cao hơn

Chu Hạc coi như là bác sĩ gây mê, đã nghiên cứu hồ sơ ghi chép bệnh lý của người bệnh mấy tiếng

Không sai

Vì một ca phẫu thuật, Chu Hạc không dám ung dung một chút nào.

Cho dù trong một ca giải phẫu nào thì trách nhiệm của bác sĩ gây mê đều rất nặng

- Chủ nhiệm Từ, tổ trưởng Mã, bác sĩ Trần, ba người đến đây một chút, có chuyện tôi phải nói với ba người một chút.

Sau khi Chu Hạc suy nghĩ nửa ngày, lông mày nhăn lại, vẫn quyết định gọi ba người đến.

Từ Tử Minh không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Chu, có chuyện gì xảy ra?

Chu Hạc thở dài:

- Cậu bé trai có sức chịu đựng quá kém với thuốc mê

- Người nhà người bệnh chưa nói qua?

Một câu nói khiến Từ Tử Minh trực tiếp ngơ người

Chuyện quan trọng như vậy, anh ta cũng không biết làm sao

Nếu trong quá trình phẫu thuật xảy ra chuyện, đây là trách nhiệm của ai?

Sau khi Trần Thương nghe những lời này, cũng trực tiếp kinh ngạc...

- Tôi lo lắng, cậu bé không thể kiên trì tới lúc kết thúc phẫu thuật.

Chu Hạc xoa sống mũi, hơi bối rối:

- Nếu như vậy, chắc chắn phải đặt máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể

Một câu nói, khiến mấy người đều mơ màng

Một ca phẫu thuật đang tốt, bây giờ lại phải dặt máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể ư?

Như vậy tỷ lệ phẫu thuật thành công chẳng lẽ... Lại thấp xuống?

Trong lúc nhất thời, những bác sĩ khác trong phòng cũng nghe những lời này

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt chú ý vào trên người Trần Thương

Đại chiến sắp tới, đột nhiên nói cho tình huống có biến, cuối cùng phải đổi trận như thế nào?

Trần Thương nhắm mắt lại, anh không ngừng suy nghĩ, trong đầu không ngừng mô phỏng trái tim của cậu bé... Thay đổi... Nhảy lên...

Qua hồi lâu

Mọi người đều hơi không nhịn được lắc đầu, phương pháp phẫu thuật tốt biết bao, đáng tiếc người bệnh lại không chịu đựng nổi.

Ngay khi tất cả mọi người hơi tiếc nuối, khi Từ Tử Minh chuẩn bị đi thông báo cho người nhà người bệnh.

Trần Thương lập tức mở mắt ra:

- Tôi có một cách

Lời này vừa nói

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Tầm mắt của tất cả mọi người đều dời về phía Trần Thương, nhìn chằm chằm vào mắt anh, dường như muốn phát hiện một tia... Do dự

Đáng tiếc

Họ không nhận được gì, vừa nãy Trần Thương rất tự tin

Chu Hạc cũng tò mò nhìn Trần Thương,

Không biết cuối cùng anh có ý nghĩ gì?

Mà Từ Tử Minh trực tiếp nói:

- Tiểu Trần, có cách gì?

Trần Thương chậm rãi nói:

- Phẫu thuật bắc cầu mạch vành không dùng máy hỗ trợ tim phổi

Một lời, lập tức khiến xung quanh đều yên tĩnh lại

Hai mắt tất cả mọi người đột nhiên nhìn nhau một cái, trong mắt thoáng qua một tia sáng

Đúng vậy

Mà Từ Tử Minh cũng đột nhiên vui mừng.

Họ không phải bác sĩ Ngoại Khoa Tim bình thường, Trần Thương chỉ cần vừa nói cách phẫu thuật ra, trong nháy mắt mọi người đã có thể phản ứng và hiểu rõ

Trần Thương tiếp tục nói:

- Thật ra thì, tim đơn giản là một động lực Lumen, lúc đầu chúng ta không sử dụng máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể tâm khiến tim ngừng đập, chính là lo lắng khi tim ngừng đập, sẽ tạo thành thiếu máu cơ tim khiến tim bị tổn thương:

- Một khi tim ngừng đập, phần lớn thời gian sẽ rơi vào trạng thái Oxygenase, mà giống vậy cũng sẽ ở trong hoàn cảnh tế bào cơ tim không ngừng hư hại

- Chúng ta không thể làm tim không ngừng đập, nhưng mà, chúng ta có thể dùng máy tuần hoàn ngoài cơ thể thay tim chuyển máu

- Nói cách khác, tim tự đập, không chuyển máu

- Lúc này, chúng ta có thể trực tiếp mổ tim, tiến hành giải phẫu

Sau khi lời của Trần Thương nói, ánh mắt mọi người lập tức rối rít sáng lên, bắt đầu gật đầu.

Trên lý thuyết, những thứ này đều có thể làm được, thậm chí so với phương pháp phẫu thuật ngày hôm qua còn có tỷ lệ an toàn cao hơn

Nghĩ tới đây, mọi người không nhịn được nhìn về phía Trần Thương, người trẻ tuổi này thật là lợi hại.

Trong thời gian ngắn, căn cứ vào bệnh tình của người bệnh, nhanh chóng điều chỉnh phương pháp phẫu thuật

Loại tài năng này, đã vượt qua họ...

Trong ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương bất đắc dĩ thêm mấy phần kính trọng.

Ghen tị?

Nếu như ghen tị có tác dụng, Chu Du cũng sẽ không bị tức chết.

Hơn nữa, đến mức này có vài điều họ nhìn thấy rõ ràng, rất thông suốt, người với người là không thể so được, có vài người, chính là thiên tài

Liên tục đưa ra hai phương pháp phẫu thuật kinh người, đều xuất thân từ trong tay cậu.

Mà Trần Thương nhìn Chu Hạc một cái:

- Thầy Chu, thầy cảm thấy có thể làm được không ạ?

Đúng lúc Trần Thương nói, Chu Hạc đã nghiêm túc suy nghĩ, càng nghĩ ông càng hoảng sợ

Cái phương pháp phẫu thuật này, thật sự là tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Nói không khoa trương chút nào, đây là một phương pháp phẫu thuật thiên tài

Chu Hạc không nhịn được chậc chậc lưỡi lấy làm kỳ lạ:

- Trâu bò! Thật lợi hại, bác sĩ Trần cậu thật sự là bác sĩ ngoại khoa tim có thiên phú nhất mà tôi từng gặp.

- Không tới mười năm, cậu chắc chắn sẽ đứng đầu nghề này, là người đứng đỉnh chóp của thế giới

Chu Hạc không có khen không keo kiệt

Chu Hạc có thể ở chỗ này làm bác sĩ gây mê đứng đầu, không phải dựa vào những thứ khác, chính là dựa vào năng lực cùng kiến thức đầy người

Nếu như người bình thường, sẽ không phát hiện sức chịu đựng của người bệnh này.

Ông lại có thể

Nhưng mà, lúc này, Từ Tử Minh đưa ra vấn đề:

- Nhưng mà... theo như vậy, tiểu Trần, độ khó của ca phẫu thuật sẽ tăng lên rất nhiều

Mọi người vừa nghe, lập tức rối rít gật đầu

Đúng là cách phẫu thuật này đã suy nghĩ tất cả an toàn cho người bệnh, cho bác sĩ gây mê.

Nhưng lại không tính đến độ khó của bác sĩ mổ chính

Bởi vì nhiệt độ là nhiệt độ bình thường, nhiệt độ sinh lý giảm, tim sẽ đập rất mạnh, mà... Bởi vì tình huống của máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể, trong tim không có máu, cứ như vậy, nhịp đập sẽ mạnh hơn

Cho nên, dưới tình huống này, độ khó phẫu thuật sẽ rất lớn

Yêu cầu bác sĩ mổ chính chắc chắn phải có kỹ thuật giỏi.

Mọi người nhìn về phía Trần Thương, trong mắt tràn đầy mong đợi

Nếu như anh có thể...

Đây chính là một cái máy phẫu thuật thiên tài

Trần Thương khẽ mỉm cười:

- Chuẩn bị phẫu thuật, tôi đi rửa tay

Mọi người lập tức kinh ngạc

Chương 920: Cơ Thao

Một câu của Trần Thương, cổ vũ cực lớn mỗi người ở đây

Đúng

Đúng lúc này, có đường lui gì?

Vượt khó tiến lên, làm là xong rồi

Không biết vì sao, khi rửa tay lần này, mọi người đặc biệt dùng sức, hận không thể dùng bàn chải cọ xuống biểu bì

Ừm, thật ra khoa ngoại rửa tay là cực kỳ phiền phức, cái bàn chải kia, cọ trên thịt, đau cực kỳ

Tối thiểu đối với các tiểu cô nương da mịn thịt mềm mà nói, cái này đau gấp mấy lần kỳ cọ tắm rửa

Đừng hỏi vì sao tôi biết rõ.

Ngay sau đó, Chu Hạc bắt đầu chuẩn bị, cắm ống bên trong khí quản, tiêm tĩnh mạch kết hợp gây tê Fentanyl

...

Gây tê thành công

Chu Hạc cổ vũ nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Cố lên

Đúng lúc này, Trần Thương bắt đầu thành lập tuần hoàn ngoài cơ thể đến chuyển lưu phụ trợ.

Cái mục đích này rất đơn giản, là chuyển hết máu trong trái tim ra, thuận tiện chút nữa mở trái tim ra.

Nhìn thấy lên trái tim phanh phanh phanh không ngừng nhảy, mọi người cảm khái không thôi

Một chút nữa phải dưới tình huống như vậy, hoàn thành một ca phẫu thuật.

Tất cả mọi người hơi khẩn trương và thấp thỏm.

Khỏi cần phải nói, mở ra trái tim, hiện tại độ khó cũng sẽ trở nên rất lớn.

Bởi vì khi tim đập, chụp mạch vành chảy qua, phẫu thuật không cẩn thận vạch phá động mạch vành, đây chính là một chuyện cực kỳ phiền toái.

Trần Thương quay người tiếp nhận dao phẫu thuật

Nhìn trái tim trẻ tuổi phanh phanh phanh nhảy lên, lập tức muốn vui vẻ, hơi lo lắng làm sao bây giờ?

...

...

Mà lúc này, bên trong văn phòng phía ngoài, một đám người tụ tập cùng một chỗ nhìn video phẫu thuật.

Khi Ngô Đồng Phủ nhìn phẫu thuật vừa bắt đầu, đã thành lập máy tuần hoàn ngoài cơ thể nhân tạo lưu chuyển, lập tức nhíu mày

Không phải không cần máy tuần hoàn ngoài cơ thể à?

Hôm qua, Từ Tử Minh báo cáo phương án phẫu thuật cho mình, ông cực kỳ tán thành cái phương án phẫu thuật kia

Nhưng mà bây giờ vì sao Trần Thương bỗng nhiên thay đổi phương án

Ngay lúc này, Ngô Đồng Phủ hơi tự hỏi một chút, đã hiểu được

Có thể là bởi vì dưới tình huống của người bệnh như vậy, trái tim không thể chịu nổi...

Chắc chắn phải thành lập máy tuần hoàn ngoài cơ thể.

Mà lúc này dạng phương án này... Hình như càng thêm xảo diệu một chút

Không tệ, không tệ

Năng lực ứng biến của tiểu tử này thật rất mạnh.

Ngô Đồng Phủ lập tức trong lòng nhiều hơn mấy phần thưởng thức, thật sự là càng ngày càng ưu tú.

Có điều, như vậy, độ khó phẫu thuật toàn bộ đặt ở bác sĩ mổ chính.

Ngô Đồng Phủ càng thêm chờ mong biểu hiện của Trần Thương.

...

...

Trần Thương cầm dao phẫu thuật, hơi chút do dự.

Nếu như dựa theo phương án phẫu thuật trước, Trần Thương khẳng định là phải lựa chọn theo rãnh gian nhĩ sau từ ngoài vào trong rạch mổ tiến vào nhĩ trái, như vậy phẫu thuật cơ bản sẽ không ảnh hưởng quá nhiều.

Thế nhưng hiện tại không giống nữa, bên trong trái tim cái gì cũng không có, trực tiếp rạch mổ từ tâm nhĩ phải

Theo kênh nhĩ thất phía trên 2cm chỗ, Trần Thương thuận trái tim nhảy lên, trực tiếp rạch một cái tâm nhĩ phải ra, xuôi theo kênh nhĩ thất hướng ra phía ngoài kéo dài xuống.

Mọi người có thể thấy rõ ràng hình ảnh tiến vào tâm nhĩ phải

Sau đó, Trần Thương tiếp theo từ ngoài vào trong rạch ra hố bầu dục, hướng trên dưới mở rộng

Toàn bộ quá trình không nghiêng lệch, hình như trái tim là một bạn nhỏ nghe lời, lông tóc không tổn hao gì

Đúng lúc này, tất cả mọi người nhìn thấy van 2 lá

Trần Thương phải trong lúc trái tim đập, tiến hành cắt sửa van 2 lá, mà lúc này cũng đến thời khắc phẫu thuật tương đối tinh vi

Dù sao, những van 2 lá này cũng không phải như ngươi nghĩ tùy ý cắt may, đã không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, mà lại bảo tồn tốt, cắt sửa rơi vôi hóa.

Toàn bộ quá trình chắc chắn phải tinh vi

Dụng tâm

Chậm chạp

Thế nhưng, mọi người thấy Trần Thương cầm cái kéo cái kẹp, lốp bốp một trận thao tác mãnh như hổ

Dọa đến Từ Tử Minh bên cạnh lập tức khẽ run rẩy

Còn không có tới kịp nói chuyện, Trần Thương đã mở miệng.

- Bản vá cho tôi.

Mọi người sững sờ

Đã xong rồi?

Mới dùng thời gian bao lâu, cậu có thể nghiêm túc một chút hay không?

Nhỡ may tổn thương thành sau thất trái tâm trương chuyện này sẽ phiền phức lớn rồi, mà lại, tại bên trong thuật thay van nếu như giữ lại thừng gân cùng cơ nhú... Ngươi trước hết ứng với phòng ngừa bởi vì giữ lại tổ chức mà ảnh hưởng hoạt động lá van nhân tạo và van tác động?

Không thể khâu lại thật tốt à?

Đo đạc tốt bản vá mới làm?

Thế nhưng... Trần Thương này cũng quá nhanh một chút?

Mà lại... Như vậy có phải hơi qua loa hay không?

Từ Tử Minh nuốt ngụm nước miếng, quyết định khuyên nhủ Trần Thương:

- Tiểu Trần... Cậu… Có phải quá nhanh rồi hay không?

Trần Thương không ngẩng đầu, ngược lại là cúi đầu cầm miếng đệm 2-0 hỗ trợ kim sợi Nylon song đầu làm gián đoạn Đệm thức vá lại...

Sau khi nghe thấy giọng của Từ Tử Minh, bên trong khẩu trang ung dung truyền ra một giọng nói

- Nha... Cái này, cơ thao

Một câu, khiến mọi người trong phòng hơi trợn tròn mắt.

Cơ thao?

Cái gì là cơ thao?

Mấy cái chủ nhiệm liếc nhau, tràn đầy nghi ngờ.

Mà y tá bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở:

- Chính là thao tác cơ bản

Mọi người sững sờ, hơi im lặng

Mà Trần Thương tiếp tục nói:

- Thời gian phẫu thuật không nên quá dài, mặc dù trái tim không ngừng đập, thế nhưng tình huống như vậy, chút nữa khôi phục trái tim lưu chuyển, tôi sợ trái tim có một quá trình không thích ứng, vì lẽ đó sau khi nhanh chóng khâu lại, tôi còn cần xử lý tâm nhĩ trái một chút

Nghe thấy Trần Thương nói, mọi người hơi sững sờ, thì ra là thế

Có điều... Xử lý một chút tâm nhĩ trái?

Xử lý như thế nào?

Đúng lúc này, tất cả mọi người lo lắng nhìn thoáng qua tâm nhĩ trái.

Mà tâm nhĩ trái hình như có thể nghe hiểu Trần Thương, không hăng hái nhảy một cái: Quản tôi chuyện gì? Xử lý tôi làm gì?

Từ Tử Minh bất đắc dĩ hỏi:

- Xử lý như thế nào?

Trần Thương:

- Gọt nó.

Tâm nhĩ trái: Phanh phanh phanh...

Toàn bộ quá trình khâu lại cần vô cùng tinh vi.

Van 2 lá là một cái kết cấu đầu mối then chốt, độ hoạt động cực mạnh, cái này yêu cầu trong quá trình khâu lại phải thật vô cùng tinh vi.

Phải dụng tâm cắt bỏ thừng gân đã gãy rời, các loại đầu sợi quá dài để tránh kẹt van

Khâu van nhân tạo đầu và cuối, phải nhiều lần xả nước cẩn thận kiểm tra khoang tâm thất, phòng ngừa bởi vì còn sót lại đứt gãy thừng gân kẹt van đưa tới cản trở công năng của van nhân tạo.

Nguyên nhân giống vậy, sau khi thắt nút van, lúc gạt bỏ chỉ dư, không thể còn sót lại đầu sợi quá dài.

Vì vậy, mọi thứ chắc chắn phải dụng tâm xử lý.

Mà lần này, Trần Thương không hề chủ quan

Hai tay linh động giống như tại đàn tấu dương cầm, liên tục khâu lại dư thừa, tiếp đó khâu lại, lại sửa chữa...

Một loạt thao tác làm cho mọi người xem đều tân triều bành trướng

Van 2 lá trong tay Trần Thương, giống như tác phẩm nghệ thuật, cần tạo hình ra một cái góc độ và kết cấu hoàn mỹ

Hoàn toàn chính xác, thân thể thật sự là một tác phẩm nghệ thuật, cần tỉ mỉ điêu khắc, nhiều một phần sẽ ảnh hưởng rất nhiều

Mà Trần Thương phát hiện, ánh mắt của mình thật sự là càng dùng càng cảm thấy dùng tốt.

Dù sao cái này khâu lại van 2 lá, kết cấu này, mở miệng này... Cái này so với nguyên trang cũng đều có tác dụng tốt hơn.

Mà đầu sợi chỉ dư thừa, thừng gân, van đều có thể rõ ràng hiện ra, van 2 lá vô cùng rõ ràng

Sau đó là kiểm tra chức năng van nhân tạo mở ra và đóng kín.

Mọi người thấy giống như nguyên trang nhân tạo khâu lại sau van 2 lá, lập tức chờ mong không thôi

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tập trung tinh thần

Đúng lúc này, dùng nước muối sinh lí dẫn vào trong đó, lập tức kèm theo tim đập, van 2 lá đóng kín... Mở ra...

Vô cùng linh hoạt

Căn bản không có một tia lag, hình như so với van 2 lá bình thường không có khác biệt lớn.

Trong lúc nhất thời, trong ánh mắt của mọi người nhìn Trần Thương, nhiều hơn mấy phần nổi lòng tôn kính

Có lẽ... Cái này thật là cơ thao?

Dưới trường hợp trái tim liên tục đập nhanh chóng xây dựng bản vá dư thừa, sau đó tiến hành khâu lại, toàn bộ hệ số độ khó quá trình lớn bao nhiêu trong lòng mọi người biết rõ.

Thế nhưng mà trong mắt Trần Thương, có lẽ thật chỉ là cơ thao...

Quá mạnh

Quá nhanh

Quá ổn

Chương 921: Tay Nghề Tổ Truyền

Thuật thay thế van 2 lá, là dưới tình huống không cách nào tạo hình ra van 2 lá, sẽ tiến hành cắt sửa đối với van, tiếp đó khâu lại lấy van nhân tạo, từ đó thực hiện một loại phẫu thuật cho công năng van 2 lá

Đúng lúc này, Từ Tử Minh bỗng nhiên thở dài:

- Cái van này cũng không tiện nghi, là Chu Hán Lượng chuyên môn từ nước ngoài mua về, mỗi một khối như thế này, mười hai vạn đô la

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

- Đắt như thế?

Mặc dù biết van thật đắt, thế nhưng không ngờ sẽ đắt như vậy

Từ Tử Minh nói:

- Tài liệu tương đối đặc biệt, nói là tài liệu mô phỏng sinh vật, hiệu quả không quá khác lắm so với kết cấu công năng van 2 lá người thường, ai biết được.

- Đúng rồi, vừa rồi cậu khâu lại... Cậu không cảm giác được à?

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Khâu lại quá nhanh, tôi không kịp cảm giác...

Từ Tử Minh sững sờ, lập tức im lặng.

Trong lúc nhất thời không biết phải đi bình luận thế nào.

Có điều đúng lúc này, Trần Thương dùng vừa cái kẹp đem trong chậu van nhân tạo lấy tới, tự cẩn thận cảm nhận một chút.

- Quả nhiên khác nhau

Một động tác này, nháy mắt hấp dẫn mọi người chú ý

Từ Tử Minh cũng là trợn tròn mắt:

- Sao... Sao cậu lại không dùng? Vừa rồi cậu dùng cái gì khâu lại?

Trần Thương đương nhiên nói:

- Tại sao cần phải nhiều như vậy? Tôi cắt bỏ những thứ như lá van lớn và cơ nhú bên trong, lá van nhỏ và vòng van đều có thể sử dụng đây.

- Tôi cắt một bộ phận, khâu van nhân tạo và vòng van lại vá lại một phen, là thành cái như vậy, hiệu quả không tệ

Mọi người nghe thấy Trần Thương nói, không khỏi sững sờ.

Chẳng lẽ họ không biết rất hiệu quả à?

Thế nhưng mà độ khó vô cùng lớn, sao cậu không nói nha?

Giữ lại những bộ phận của van 2 lá có thể sử dụng được, chỉ thay thế những bộ phận cần thiết.

Thế nhưng mà, phần lớn là vì cam đoan tính an toàn khi phẫu thuật, cân nhắc các loại độ khó phẫu thuật, cân nhắc lợi hại rất lâu sau đó cũng cần xây dựng.

Dù sao trong lúc anh đang chỉnh sửa, lỡ như tia sáng lóe lên, ánh đao chợt hơi lệch một chút, tổn thương tâm thất, anh thoáng cái sẽ phác nhai.

Cái phẫu thuật ngoài ý muốn này, là anh chịu toàn bộ trách nhiệm...

Mà sau khi Trần Thương trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn thành xây dựng, nhanh chóng tiến hành cắt bản vá, rồi khâu lại xảo diệu...

Mọi người thấy bản vá, sửng sốt thật lâu

- Tiểu Trần, cha mẹ cậu làm may vá à?

Mã Nguyệt Huy cũng muốn hỏi vấn đề này

Dù sao, cậu cắt van thành như vậy là đang cắt giấy à?

Trần Thương lắc đầu:

- Không! Là đầu bếp! Ông nội của tôi... Tổ tiên mấy đời đều là đầu bếp.

Từ Tử Minh sáng tỏ thông suốt.

Đầu bếp... Đầu bếp

Trách không được người ta lợi hại như vậy nha.

Mấy chủ nhiệm khác cũng đều gật đầu, đúng vậy nha... Trách không được người ta lợi hại vậy, nhà người ta là đầu bếp, đây là ưu thế trời sinh, từ nhỏ tiếp xúc với tổ chức cơ quan nội tạng động vật và khí quan, còn có cả dao

Ừm

Lúc này, mọi người bỗng nhiên cảm thấy rất dễ tiếp nhận.

Dù sao thua ở nơi xuất phát bên trên tính là mất mặt gì chứ?

Tổ tiên mấy đời người ta đã bắt đầu chơi dao rồi, mà mình mới chơi mấy ngày.

Mọi người đều mặt đối mặt gật đầu.

Lấy cớ này thực tế là dùng quá tốt.

Hoàn mỹ đền bù đả kích tinh thần Trần Thương tạo thành cho bọn họ.

Có điều, một vấn đề bày ở trước mặt.

- Cái van này làm sao bây giờ? Trả lại cho cậu?

Trần Thương bất đắc dĩ nói, dù sao đắt như vậy nha, cái này còn lại một nửa, vậy chắc phải... Năm sáu vạn đô la đó.

Từ Tử Minh cũng do dự một chút

Anh đây là làm chủ nhiệm ngoại khoa tim thứ nhất, lần đầu tiên gặp phải vấn đề như vậy

Van bị dư

Trần Thương này thật đưa ra cho anh một câu đố khó nha.

Từ khi anh đến ngoại khoa tim lâu như thế, còn lần đầu tiên nghe nói sau phẫu thuật thay thế van 2 lá còn có thể dư một nửa van nhân tạo.

Trần Thương này nha, thật sự là làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt

Tăng tri thức

Mấy chủ nhiệm khác cũng đều dở khóc dở cười.

Ném đi chắc chắn sẽ không nỡ, mấy chục vạn nha.

Sau khi do dự một chút.

Từ Tử Minh nói:

- Trở về thương lượng với người nhà một phen, xem họ có muốn mang đi hay không, lỡ như sau này còn phải sử dụng nha, đúng không?

Mã Nguyệt Huy tê cả da đầu:

- Anh cho rằng là mua quần áo đưa anh một cái cúc áo à?

Phẫu thuật thay thế van 2 lá vô cùng thành công

Công năng mở ra đóng kín của van nhân tạo cũng vô cùng tốt đẹp, hiệu quả vượt quá ngoài ý muốn tất cả mọi người.

Vốn còn đang hơi tò mò, cho là van nhân tạo người ta dùng tốt.

Hiện tại phát hiện, thật ra là bởi vì Trần Thương đem van người thường chỗ nào có thể lợi dụng, đều phát huy đến cực hạn, vòng van kéo theo van người thường, van người thường dẫn động van nhân tạo, như vậy truyền lại hiệu quả so với van nhân tạo còn tốt hơn nhiều

Mặc dù nghiên cứu cho thấy bên trên van của chính mình không có thần kinh phân bố, thế nhưng... Đồ vật của mình, cuối cùng vẫn yên tâm hơn

Ai có thể cam đoan mấy trăm năm sau đó có thể nghiên cứu cho thấy hay không: Van 2 lá nhưng thật ra là có sinh mệnh? Ruột thừa nhưng thật ra là đan điền, sỏi thận thật sự là Kim đan...

...

...

Bên ngoài văn phòng lớn bên trong, nhìn thấy tình cảnh vừa nãy, cũng là đều nở nụ cười

Tất cả mọi người là bác sĩ ở lĩnh vực tim, tự nhiên hiểu rõ những chuyện này.

Ngô Đồng Phủ càng bất đắc dĩ cười ha hả nhìn màn hình lớn, thằng nhóc này, thật sự là có thể

Làm van còn dư lại nhiều như vậy

Thế nhưng mà mọi người kịp phản ứng, lại suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ

Trần Thương trong thời gian cực ngắn hoàn thành khâu van lại, xây dựng van nhân tạo, khâu van lại, quá trình cấy này khá nhiều công đoạn.

Thế nhưng mà, không ngờ làm thực sự tinh tế như vậy

Suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ

Có điều...

Sau khi mọi người nghe thấy tổ tiên mấy đời Trần Thương đều là đầu bếp, tất cả mọi người đều gật đầu, nhẹ nhàng thở ra.

Đây là thuộc tính tổ tiên người ta để lại, không so được.

Người ta đời đời kiếp kiếp đều chơi đao, đến thế hệ này ra một "Thiên tài đao khách" như vậy tuyệt không hiếm lạ.

Nghĩ tới đây, từng chủ nhiệm chuyên gia này đột nhiên cảm giác được khi nghiên cứu sinh đi nhận thạc bác, có phải nên nhiều thêm một cái tiêu chuẩn hay không: Ưu tiên các loại tổ tiên là đầu bếp, đồ tể, may vá...

Trở về nghiên cứu một chút

Bên này, sau khi Trần Thương hoàn thành, theo lý thuyết hẳn là sau khi thoát khí, mau chóng mở kẹp chặn động mạch chủ lên ra.

Thế nhưng mà, thao tác tiếp theo của Trần Thương, làm cho họ sửng sốt một chút

Từ Tử Minh lập tức sững sờ:

- Cậu đây là... Thật muốn gọt nó?

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thương liên tục dùng dao nhỏ cắt lên trên tâm nhĩ này.

Nhớ tới Trần Thương vừa rồi:

- Gọt nó

Lập tức sững sờ?

Làm sao gọt?

Lúc này, tất cả mọi người đột nhiên cảm giác được trái tim đập nhanh hơn mấy phần

Nhĩ trái cũng cực kỳ sợ

Mẹ nó, gặp phải bác sĩ phẫu thuật như vậy, không biết rốt cuộc là phúc hay họa

Lúc này, mọi người có thể nhìn thấy, nhĩ trái người bệnh rõ ràng nhất tăng lớn, bởi vì thời gian dài bù trừ, vì lẽ đó cái tâm nhĩ này cũng coi là trải

qua rèn luyện, vạm vỡ

Nhĩ trái liên tục phình to thậm chí đã bắt đầu chèn ép phế quản chính trái, thất trái và thùy phải - giữa, thùy dưới, ảnh hưởng công năng tim phổi.

Vì lẽ đó, Trần Thương trước khi phẫu thuật kết thúc, phải cắt thật tốt, sửa.

Tất nhiên trái tim đều thành lập tuần hoàn ngoài cơ thể, Trần Thương tự nhiên hoàn thành phẫu thuật đến tốt nhất.

Ngay một khắc này, phía ngoài bên trong văn phòng, khuôn mặt Ngô Đồng Phủ lập tức giật mình:

- Phẫu thuật chồng chất nhĩ trái?

Chương 922: Cơ Thao

Loại phẫu thuật này trước mắt người sử dụng cũng không phải rất nhiều

Bởi vì độ khó phẫu thuật tương đối lớn, không cẩn thận sẽ tổn thương tâm nhĩ, đây người đối có ảnh hưởng công năng trái tim đối với bản thân mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.

Ngô Đồng Phủ cảm giác hô hấp của mình lập tức gấp rút nhiều hơn mấy phần

Dưới trường hợp trái tim không ngừng đập, trực tiếp động dao ở bên trên tâm nhĩ, đây rõ ràng chính là đi bộ trên mũi đao nha?

Cái này có thể làm?

Nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ lo lắng nhiều hơn mấy phần.

Trần Thương biểu hiện càng ưu tú, Ngô Đồng Phủ càng trân quý kim ngọc lương tài này, cũng không muốn trẻ tuổi như thế đã gặp phải gặp phải vấn đề tranh chấp không nên có.

Đây đối với một bác sĩ trẻ tuổi có chí hướng mà nói, chính là trí mạng.

Ngay lúc này, mọi người phía dưới cũng rối rít nghị luận lên

- Đây là... Phẫu thuật chồng chất nhĩ trái?

- Cái này... Cái này... Lá gan này cũng quá lớn đi

- Đúng nha, phẫu thuật động mạch vành bắc cầu

Thế nhưng mà, trong đó trong có một người bỗng nói:

- Thế nhưng, anh không cảm thấy, đây là ý nghĩ của một thiên tài à?

- Bản thân người bệnh có tâm nhĩ phình to, mà công năng trái tim cũng rất kém cỏi, hiện tại sử dụng tuần hoàn ngoài cơ thể, mặc dù sử dụng đập xuống ở trái tim ngừng, thế nhưng anh có nghĩ tới, hội chứng thấp tim chắc chắn có thể tránh khỏi không?

- Thế nhưng mà, đúng lúc này, làm phẫu thuật chồng chất nhĩ trái, rõ ràng đối với công năng tim phổi mà nói là có ảnh hưởng đặc biệt tích cực

- Không chỉ có lợi cho công năng tim phổi khôi phục, mà còn có thể giảm bớt cung lượng tim thấp hội chứng, dự phòng phổi lây nhiễm cùng hô hấp suy kiệt chờ bệnh biến chứng, giảm tỉ lệ phẫu thuật chết bệnh

Sau khi vị chuyên gia nói câu nói này, lập tức mọi người cũng kịp phản ứng

Đúng nha, bản thân người bệnh này chính là một cái người bệnh tỉ lệ tử vong rất cao.

Mọi người tựa như đều coi nhẹ một điểm này

Trình độ phẫu thuật của Trần Thương vô cùng nhẹ nhõm, làm cho tất cả mọi người coi nhẹ đây là một ca phẫu thuật tỉ lệ tử vong rất cao, người bệnh có bệnh biến chứng rất nghiêm trọng, căn bản không phải người bệnh bình thường

Bởi vậy, muốn tích cực cứu chữa, phải đảm bảo xác suất phẫu thuật thành công

Phẫu thuật chồng chất nhĩ trái, chắc chắn phải làm

Đây là biện pháp duy nhất để gia tăng xác suất phẫu thuật thành công.

Nghĩ tới đây, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mà lúc này, không biết ai nói câu:

- Có lẽ... vừa bắt đầu cậu ta đã nghĩ phải tiến hành phẫu thuật chồng chất nhĩ trái luôn rồi

- Vì sao nói như vậy?

Một người khác nhíu mày hỏi.

Nam thanh niên thở dài, chậm rãi nói:

- Chẳng lẽ... Anh không chú ý tới, lúc đầu trước khi phẫu thuật Trần Thương đã mở miệng à?

- Rõ ràng có thể ở nơi đó tiến hành mở miệng không, thế nhưng mà Trần Thương trực tiếp mở nhiều 2cm, từ nơi này đi lỗ bầu dục, anh không cảm thấy kỳ cục à?

Nam thanh niên đối diện nghe xong, lập tức nhíu mày:

- Anh nói là...

Nam thanh niên chắc chắn nói:

- Không sai, cậu ấy đang chuẩn bị cho phẫu thuật chồng chất nhĩ trái

Cả đám trong gian phòng yên tĩnh, mọi người thảo luận đều có thể nghe thấy.

Màn đối thoại của hai người lập tức kinh động đến mỗi người ở đây

Mà Ngô Đồng Phủ lại bất đắc dĩ lắc đầu, anh cũng không ngờ

Không sai

Cho dù là ông cũng là khi Trần Thương chuẩn bị vừa rồi mới ý thức tới, Trần Thương thì ra đã thiết kế toàn bộ một ca phẫu thuật tốt rồi.

Từ đầu tới đuôi, sắp xếp rõ ràng

Cậu ta thật chỉ có 28 tuổi à?

Ngô Đồng Phủ hơi xúc động.

Một người hai mươi tám tuổi, thật có thể đối với phẫu thuật có mạt trắc cao thâm như thế, chuẩn bị lực khống chế không gì sánh được à?

Không thể tưởng tượng

Mọi người ở đây lại lần nữa nín thở tập trung suy nghĩ, nghiêm túc quan sát phẫu thuật.

...

...

Trong phòng phẫu thuật, loại kinh ngạc này không phải số ít, lúc này, tất cả mọi người đều hiểu tới

Vì sao gọi là "Gọt"

Đây rõ ràng là phẫu thuật chồng chất nhĩ trái...

Từ Tử Minh xúc động nói một tiếng, nhìn Trần Thương chuẩn bị ra tay, vội vàng bắt đầu hỗ trợ.

Nếu như thực hiện phẫu thuật chồng chất nhĩ trái thành công, thậm chí có thể đề cao xác suất phẫu thuật thành công 20% trở lên

Nói cách khác...

Người bệnh xác suất thành công thật sẽ càng ngày càng cao.

Anh nhìn thoáng qua từng chủ nhiệm xung quanh, Trần Thương ở đây, làm cho mọi người tựa như coi nhẹ, cái này vốn là một a phẫu thuật tỉ lệ tử vong cao tới chừng 70%

Trần Thương à Trần Thương

Cậu rốt cuộc lợi hại bao nhiêu?

Trong lòng Từ Tử Minh tràn đầy kinh ngạc

Mà bên này, vết Trần Thương mổ dọc xuống theo hướng nhĩ trái, đặt bàn tay vào, kề sát ở phía trên tâm nhĩ

Mọi người thấy Trần Thương, không biết anh đang làm gì

Trần Thương là đang cảm giác

Anh phải căn cứ vào sức dãn bao lớn, cắt bỏ hình thoi một bộ phận vách nhĩ trái.

Vì lẽ đó, chắc chắn phải làm nắm chắc tất cả những thứ này cho tốt, khích thước, phạm vi, góc độ... Đều rất quan trọng

Lúc này, bên trong văn phòng, tất cả mọi người nhìn chằm chằm màn hình lớn, không dám thở ra

Thậm chí, có cái trán đã bắt đầu chảy ra mồ hôi

Căng thẳng...

Sau đó mỗi một bước, đều quan hệ với sống chết của người bệnh

Trong phòng phẫu thuật, Từ Tử Minh trợ thủ cho Trần Thương, trong thời khắc này, cũng nhịp tim tương đối nhanh như nhau

Ông hơi khẩn trương

Ông rất rõ ràng, nằm tang các đội hữu đối mặt lật bàn ván cục, tâm lý cực kỳ không chắc

Dù sao mình còn là hai đại kiện, Trần Thương đã lục thần trang...

Qua mười mấy giây đồng hồ, trong con mắt của Trần Thương đều đã biểu hiện hoàn toàn thân thể bốn chiều của người bệnh, anh có thể rõ ràng cảm giác nhiều, thêm ra đến tổ chức hẳn là cắt đứt rồi

- Dao phẫu thuật

Vừa hỗ trợ nháy mắt đưa qua.

Lúc này, tất cả mọi người hơi khẩn trương.

Trần Thương dao rất nhanh

Nhẹ nhàng một cái, một khối vách nhĩ trái rơi xuống.

Lập tức mọi người tiếp tục quan sát đánh giá, không có... Không có ngoài ý muốn

Trần Thương vui mừng, cực kỳ thuận lợi.

Một đao kia

Là vì giảm bớt chèn ép đối với thùy phải-giữa, thùy dưới.

Rất rõ ràng, không chỉ một đao

Sau đó, chồng chất ở nửa trên tâm nhĩ trái

Trần Thương mở miệng lần nữa, khâu lại chồng chất hình móng ngựa

Một đao kia

Là giảm bớt chèn ép đối với khí quản

Sau đó, Trần Thương tiếp tục chồng chất, vòng van chồng chất bên cạnh nhĩ trái

Bắt đầu từ mép trên tâm nhĩ trái, đến phụ cận giao giới sau van 2 lá làm chồng chất hình bán nguyệt

Lần này, là để thành sau dưới nhĩ trái chèn ép nhẹ hơn đối với thất trái

Ba lần chồng chất, độ khó mỗi một lần đều cực kỳ cao

Thế nhưng mà Trần Thương ba lần nhẹ nhõm hóa giải.

Phẫu thuật chồng chất to lớn tâm nhĩ thuận lợi hoàn thành

Lúc này, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Thành công...

Mà lúc này, Từ Tử Minh phát hiện, vành cái mũ của mình, đã ướt đẫm...

Căng thẳng ướt đẫm mồ hôi đồ lót của anh

Lúc này, tất cả mọi người đều thấy có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Mà Từ Tử Minh bất đắc dĩ xúc động một tiếng:

- Tiểu Trần... Anh cái phẫu thuật chồng chất nhĩ trái này, vậy mà làm tốt như thế?

Trần Thương cười nhạt một tiếng:
- Cơ thao.
Sau khi mọi người nghe thấy, lập tức im lặng.
Mà bên ngoài mọi người nghe thấy Trần Thương, lập tức cũng không nhịn được nở nụ cười...
Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ cười nói:
- Thằng nhóc này...
Trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đã buông máy móc chờ thắng lợi xuống.
Trần Thương bắt đầu thoát khí... Mở kẹp chặn động mạch chủ lên ra...
Không có cách, đây đều là đại gia, nói đến trợ thủ cho mình, thế nhưng mà không làm một cái làm việc vặt nào
Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy sau này phẫu thuật mang cái trẻ tuổi có thể làm việc vặt
Sau khi làm xong, mới để máu vào trái tim...
- Thành công
- Các dấu hiệu sinh mệnh đã ổn định
- Kiểm tra đo lường điểm số bơm máu
- Bình thường
- Toàn bộ bình thường
Mọi người nhìn về phía Trần Thương, hôm nay, là người trẻ tuổi này, hoàn thành một ca phẫu thuật ưu tú như vậy
Trong lúc nhất thời, mọi người cảm khái không thôi
Thời đại núi non nào cũng có sinh ra thiên tài nha
Vẻ mặt Từ Tử Minh hơi kích động:
- Tiểu Trần, tôi đại diện người bệnh cảm ơn cậu
Trần Thương cười một tiếng:
- Đây là việc tôi phải làm
Cái chủ nhiệm khác đều cười xúc động:
- Bác sĩ Trần, quá lợi hại
- Đúng nha, hôm nay xem như học tập thêm rồi
Trần Thương khiêm tốn cười nói:
- Cơ thao, cơ thao
Mọi người:
-...

Chương 923: Đàn Ông... Rất Khó Khăn

Trước mắt thoạt nhìn qua ca phẫu thuật, thuận lợi vượt quá dự liệu của tất cả mọi người

Thế nhưng sau khi cẩn thận hồi tưởng, tựa như cảm thấy được cái thành công này lại không dễ dàng như vậy.

Mà tất cả nguyên nhân, lại là phải nhờ vào hết trên người Trần Thương.

Khi mọi người cẩn thận hồi tưởng ca phẫu thuật một lần, im lặng không thôi, không ai sẽ cảm thấy phẫu thuật đơn giản như vậy.

Càng nghĩ trầm mê trong đó, càng là cảm thấy phẫu thuật hôm nay, thật không dễ dàng.

Từ Tử Minh nhìn qua gương mặt đứa trẻ mới mười lăm mười sáu tuổi này, bất đắc dĩ cười, thằng nhóc nhỏ này thật là may mắn

Có lẽ, nó so với mấy tên thần tượng bên trong phim hoạt hình kia, còn phải may mắn hơn nhiều

Ít nhất, nó đã gặp một thiên tài.

Chu Hạc nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ gật đầu:

- Đoán chừng 1 giờ nữa sẽ tỉnh lại.

Anh nhiều năm đi tới như vậy, thấy nhiều thiên tài, thế nhưng mà chưa bao giờ thấy qua thiên tài thiên tài như thế

Không sai, hai lần Trần Thương phẫu thuật, để Chu Hạc hiểu ra được, người trẻ tuổi trước mắt này tiền đồ cao không có điểm dừng.

Mỗi một bác sĩ đều hi vọng gặp phải một bác sĩ gây mê đáng tin cậy.

Cũng giống như vậy

Mỗi một bác sĩ gây mê đều hi vọng gặp phải một bác sĩ đáng tin cậy.

Mỗi lĩnh vực, đều có độ cao, phải lần lượt đột phá hạn mức cao nhất, chắc chắn phải hợp tác.

Bác sĩ gây mê muốn tiến lên chắc chắn phải dựa vào phẫu thuật thành công, mà chỉ dựa vào họ, cái này rất khó.

Chu Hạc tuổi còn chưa lớn, mới bốn mươi mốt tuổi, cái tuổi tác này, là muốn ra thành tích cao lớn, cũng là phải trải qua thời gian huy hoàng.

【 Đinh! Chúc mừng anh, tiêu diệt quái lãnh chúa cấp Boss: Tổn hại van 2 lá, độ khó phẫu thuật quá cao, sau khi tổng hợp kết toán... Thu được ban thưởng: 1, điểm kỹ năng + 5! 2, thuật hồi phục nhịp đập trái tim! 】

【Thuật hồi phục nhịp đập trái tim: Cấp hoàn mỹ! Kỹ năng chủ động, bao gồm hồi sức tim phổi, thuật tay không hồi phục đập... Máy tạo nhịp tim hồi phục, kỹ thuật hội phục nhịp tim.】

Khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, lập tức sửng sốt một chút.

Mịa nó

Cái này mà là một con quái lãnh chúa

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, làm phẫu thuật quá nghiêm túc, vậy mà không có chú ý tới không để ý đó là một con quái lãnh chúa.

Hiện tại lãnh chúa cũng càng ngày càng không có cảm giác tồn tại?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Có điều, nhận được có vẻ thật cực kỳ phong phú nha.

Điểm kỹ năng + 5 cũng rất được

Mấu chốt nhất là thuật phục đập trái tim, cái đồ chơi này, đối với cấp cứu mà nói, chính là quan trọng giống như là một cái khẩu súng trong tay chiến sĩ kia như vậy.

Phải biết rằng người bệnh trái tim đột nhiên ngừng trên toàn quốc, mỗi ngày có bao nhiêu người?

Nắm giữ cái kỹ năng này, có thể trợ giúp rất nhiều người

Có cái kỹ năng này, đối với Trần Thương mà nói, nên tính là dệt hoa trên gấm nha

Sau này trở về nên nghiên cứu thật tốt một chút.

Sau khi Trần Thương từ phòng phẫu thuật đi ra, chạy thẳng tới bồn rửa tay, mà mấy chủ nhiệm khác cũng đều đi theo ra ngoài.

- Bác sĩ Trần, sau này có thời gian phẫu thuật cậu cứ thông báo cho trong nhóm chúng tôi là được.

- Đúng đúng đúng! Cấp cứu tương đối bận rộn, vì lẽ đó sau này có chuyện gì tuyệt đối không nên khách khí.

...

Trần Thương cười nói:

- Được, sau này có phẫu thuật tôi gọi các anh, mọi người cùng nhau nghiên cứu.

Trần Thương tự nhiên sẽ không bỏ rơi những đại lão này, đây chính là chuột bạch sau này cho mình làm thí nghiệm, hiện tại phải nuôi béo thật tốt trước đã.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, trong chỗ văn phòng, một đám người sau khi xem hết phẫu thuật vẫn chưa thỏa mãn.

Thật sự là một ca phẫu thuật đặc sắc nha

Cho dù là thiết kế phẫu thuật, hay là năng lực của người phẫu thuật đều là đỉnh cấp

Mà quan trọng nhất chính là trong lúc phẫu thuật, rất nhiều chi tiết đều đáng giá để cân nhắc.

Nhưng chỉ là những kỹ thuật này phải cân nhắc nhiều lần mới hiểu được.

Đặc biệt là chú ý hạng mục phẫu thuật tim hở.

Một đoàn người đều đứng dậy, đi tới ra bên ngoài.

Có điều mọi người không có trực tiếp rời đi, mà là hướng phòng phẫu thuật bên kia đi tới, họ quyết định làm cái đối mặt nói chuyện với Trần Thương.

- Bác sĩ Trần, khổ cực, phẫu thuật cực kỳ đặc sắc

- Đúng, học tập nhiều rồi

- Có thời gian chậm rãi nói chuyện, haha

...

Sau khi mấy cái chủ nhiệm này đều rời đi, lúc này Ngô Đồng Phủ cuối cùng mới đi đến, nhìn Trần Thương:

- Không ngờ, cậu lại tiến bộ

Trần Thương cười nói:

- Còn phải cảm ơn viện trưởng Ngô cung cấp cho một cái bình đài trình độ cấp cao tới như vậy, mới có cơ hội hiện tại nha

Ngô Đồng Phủ nghe xong, bất đắc dĩ cười cười.

Có điều anh lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn chằm chằm Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Trái tim không ngừng đập là một phương hướng nghiên cứu rất có tiền cảnh, cậu có năng lực như thế, đi về phía trước đi, bệnh viện sẽ gắng hết sức duy trì

- Nói không chừng, cậu sẽ làm ra một chút thành tích không ngờ đó

- Ở đây, bình đài cao hơn so với ở Tỉnh Nhị Viện rất nhiều, có thể tiếp xúc với nhiều tư nguyên hơn, nắm chắc thật tốt

Ngay khi Ngô Đồng Phủ nói chuyện, Từ Tử Minh thở dài:

- Viện trưởng Ngô, anh nói cái này không sai

- Thế nhưng mà... thủ pháp này của tiểu Trần, căn bản không phải người khác có thể học được, khỏi cần phải nói, cái một ca phẫu thuật này, anh làm sao luyện tập?

Câu nói này là tiếng lòng của tất cả bác sĩ xung quanh.

Trần Thương lợi hại, rất nhiều đều là không thể phỏng chế.

Nhìn một ca phẫu thuật này, tất cả mọi người rõ ràng biết được cái gì gọi là thiên tài.

Thế nhưng, họ cũng biết, phương pháp của Trần Thương không thích hợp tất cả mọi người.

Mà vừa lúc này, Mã Nguyệt Huy bỗng nhiên nói câu:

- Tiểu Trần, cậu không có phiên bản đơn giản hóa để phẫu thuật bắc cầu động mạch vành cho trái tim à?

Mã Nguyệt Huy cũng hơi lúng túng một chút

Anh nhìn kỹ thuật như vậy có thể nói thấy không thèm?

Ông Dư đã sớm nghiên cứu phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, thế nhưng vẫn luôn không có kết quả.

Chờ mình học xong, tới trước mặt ông Dư làm màu thật tốt một phen, đây tuyệt đối là một chuyện thật cực kỳ thoải mái

Mã Nguyệt Huy đưa ra vấn đề này mặc dù thoạt nhìn rất ngu ngốc, thế nhưng... Lại làm cho tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cũng là hơi rơi vào trầm tư

Loại phẫu thuật bắc cầu động mạch vành này, vốn chính là xây dựng ở phía trên cơ sở rất cao, độ khó bản thân nó so với phẫu thuật của anh, chính là phải cao hơn rất nhiều.

Muốn nắm giữ loại phẫu thuật này, khẳng định không phải nằm viện y và chủ trị y bình thường là được, mà phải là chủ nhiệm có cấp bậc kinh nghiệm lâm sàng phong phú.

Bản đơn giản...

Ngược lại là một cái vấn đề cần suy nghĩ.

Thật ra, cùng nói là bản đơn giản, chẳng bằng nói là bản tiêu chuẩn

Mà dù như thế nào mới có thể chuẩn hóa một loại phẫu thuật như vậy trở thành một loại phương án phẫu thuật sử dụng phổ biến, đặt vào trong chỉ nam, để càng ngày càng nhiều bác sĩ có thể sử dụng.

Thế nhưng, nói như vậy...

Cần nắm chắc như thế nào, độ khó hạ xuống ra sao, đề cao xác suất thành công phẫu thuật như thế nào, đây đều là những thứ có thể nghiên cứu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng nhẹ gật đầu:

- Chờ tôi trở về suy nghĩ thật kỹ! Tổng kết một chút, đến lúc đó chia sẻ cho mọi người.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, mọi người đều gật đầu, trong con mắt tràn đầy mừng rỡ.

Bởi vì một khi thứ này truyền ra, họ khẳng định là nhóm người đầu tiên nắm giữ được.

Đến lúc đó ra ngoài triển khai cuộc họp, làm cái phi đao gì, còn không phải dễ dàng nhiều à?

Tuyệt đối không nên cảm thấy chủ nhiệm thủ đô không thiếu tiền nha

Tất cả mọi người đang bôn ba mệt nhọc, có con nhỏ ra nước ngoài rất cần tiền, có vợ ở nhà mua túi xách mới, còn có mấy tiểu tam giận dỗi...

Những cái này đều phải chăm lo đến

Đàn ông... Rất khó khăn

Chương 924: Tìm Được Nguyên Nhân

Thời gian phẫu thuật không phải rất dài, cũng chỉ hơn một giờ là xong.

Sau khi từ phòng phẫu thuật ra ngoài, vợ chồng Chu Hán Lượng vội vàng đứng lên, lúc này... Họ đã chờ đợi thật lâu

Dù là một lão giang hồ đã bôn ba tại trên thương trường này mười mấy hai mươi năm, lúc này cũng hoảng sợ.

Không ai, có thể khi đối mặt với sinh mệnh của người mình thân nhất, vẻ mặt luôn bày ra lạnh nhạt được.

Một cánh cửa phòng phẫu thuật này, có lẽ đã trông được vô số sướng vui giận buồn của thế giới, cũng ký thác tình cảm của ngày càng nhiều người.

Mỗi ngày, không biết có bao nhiêu người đang ngó chừng anh rơi lệ, không biết có bao nhiêu người, nhìn chằm chằm anh đang cầu nguyện.

- Bác sĩ Trần... Thế nào? Phẫu thuật thành công rồi, đúng không?

Chu Hán Lượng tựa như đang thuyết phục chính mình.

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, phẫu thuật cực kỳ thành công

Trần Thương một câu, trực tiếp làm cho vợ chồng hai người sít sao ôm nhau.

Hưng phấn, nước mắt, không lời nào có thể diễn tả được nói tiếng cảm ơn.

Trần Thương cười nói:

- Thời gian hai ngày sau, cần giám sát thật tốt, trước mắt đến xem, người bệnh phẫu thuật cực kỳ thành công, thế nhưng tiếp xuống 4 giờ, đều có thể gặp nguy hiểm, nếu như bình an vượt qua, tim không có gì khác thường, thì sẽ không có vấn đề

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Chu Hán Lượng hưng phấn gật đầu

Vì đứa trẻ bị bệnh, vào nam ra bắc, đi Hồng Kông, đi Singapore, đi Los Angeles, đi New York...

Không ngờ, cuối cùng đi vào trung tâm cấp cứu đã được cứu sống.

Đây là việc ai cũng chưa từng nghĩ đến.

Chu Hán Lượng hưng phấn nói:

- Cảm ơn anh, bác sĩ Trần, tạ ơn anh, chủ nhiệm Từ, lần này tới khi đứa trẻ được xuất viện, chúng tôi sẽ quyên 100 vạn cho bệnh viện

...

...

Trần Thương về tới phòng bệnh, hôm nay anh làm ca đêm, tự nhiên là không thể nghỉ ngơi, đợi đến ngày mai lại có thể nghỉ ngơi một ngày.

Sau khi thu thập một phen, Trần Thương đứng dậy đi vào trong phòng giám sát.

Nơi đó còn có một cô bé nhỏ bị mất đi lỗ mũi đang đợi mình.

Trần Thương hiện tại vẫn chưa rõ ràng, cô bé nhỏ này đến tột cùng là bởi vì nguyên nhân gì gây ra trọng chứng lây nhiễm.

Đối với bác sĩ mà nói, nhiều khi, không chỉ vẻn vẹn phải chữa trị xong triệu chứng trước mắt, mà lại phải tìm đến nguyên nhân gây ra bệnh tật

Những cái này đều rất quan trọng.

Tiến phòng giám sát, Dương Thanh vội vàng đứng lên:

- Bác sĩ Trần, anh đã tới

Dương Thanh đối với Trần Thương vô cùng bội phục

Tại bệnh viện khác, bệnh tình phát sốt mười ngày đều khống chế không nổi, hiện tại thoáng cái nhận đến khống chế

Cái này so cái gì cũng phải làm cho cô cảm thấy vui vẻ

Trần Thương gật đầu, đúng lúc này, y tá phòng giám sát cũng vội vàng đứng dậy theo tới.

Trần Thương quay người hỏi:

- Hôm nay nhiệt độ cơ thể thế nào?

Y tá phòng giám sát vội vàng lấy bệnh lịch ra, phía trên đều có ghi lại

Thu phí bên trong phòng giám sát nếu so với bên ngoài sẽ cao hơn, bởi vì một loạt nhân tố các loại dấu hiệu sinh mệnh của người bệnh... Mỗi ngày phải liên tục kiểm tra đo lường.

Nơi này một ngày 24 giờ đều sẽ có y tá nhìn chằm chằm, để phòng ngừa dù là chút chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Đây là sự khác biệt ở giữa một phòng bệnh bình thường và phòng bệnh trọng chứng nha.

Y tá vội vàng nói:

- Buổi sáng 6 giờ nhiệt độ cơ thể: 37.7 độ C, buổi sáng 9 giờ 37.1 độ C... Ba giờ chiều là 37.2 độ C.

Nghe thấy cái nhiệt độ cơ thể này, Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra

Điều này nói rõ, lây nhiễm nhưng thật ra là đã khống chế được.

Lây nhiễm người bệnh, vẫn luôn khống chế nhiệt độ cơ thể không nổi, không khống chế được lây nhiễm, đây là một chuyện rất phiền toái.

Dương Thanh nói:

- Hôm nay đứa trẻ có thèm ăn, cũng tốt hơn rất nhiều, nói đầu không đau, cả người đều tốt hơn rất nhiều.

Trần Thương gật đầu:

- Kiểm tra lại một cái siêu âm đi, tôi xem hiện tại lá lách thế nào.

Cô bé nhỏ là có tỷ lệ điển hình xảy ra cao sưng tấy mủ lá lách.

Y tá đứng dậy đi gọi bác sĩ siêu âm, không bao lâu sau đã đẩy giường tới.

- Bác sĩ Trần, tỷ lệ xảy ra sưng tấy mủ ở lá lách đang dần có chuyển biến tốt đẹp, so với phim X-quang ngày hôm qua muốn tốt một chút.

Trần Thương gật đầu, tiếp tục trị liệu.

Mà lúc này đây, cô bé nhỏ nói với mẹ mình:

- Mẹ ơi, khóe miệng con lên cái mụn nhọt

Dương Thanh vội vàng nói:

- Con đừng loạn động, để mẹ nặn nó cho

Cô bé nhỏ dạ một tiếng.

- Chú bác sĩ ơi, con lúc nào có thể xuất viện ạ?

Trần Thương nghe xong, lập tức cười nói:

- Nhanh, chờ con cảm giác chỗ nào cũng thoải mái, chúng ta sẽ xuất viện.

Cô bé nhỏ nghe xong, lập tức thở dài:

- Con hiện tại là tâm lý không thoải mái.

- Con rất muốn đi học nha... Con đã hai tháng không được đi trường học...

- Thế nhưng mà, dáng vẻ của con bây giờ, đi khẳng định sẽ làm hù dọa hết họ mất

Dương Thanh vội vàng trấn an nói:

- Không có việc gì, để mẹ dẫn con đi làm phẫu thuật chỉnh hình, ba ba của con hiện tại đã đi liên hệ, mà lại nghe nói là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới, đến lúc đó để cô ấy chỉnh thật cho con thật xinh đẹp, nghe lời

Sau khi Trần Thương trấn an một hồi, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe thấy cô bé nhỏ nói một câu nói.

- Mẹ ơi, hiện tại trên mũi con cũng sẽ không có dài mụn nhọt, lỗ mũi... Lỗ mũi cũng không có

Câu nói này rất xót xa trong lòng, thế nhưng mà trong lỗ tai Trần Thương dường như sấm sét nổ tung

Trần Thương lập tức quay người, đột nhiên hỏi:

- Đứa trẻ trước đây thường xuyên nổi mụn nhọt trên mũi?

Cô bé nhỏ gật đầu:

- Dạ... Con vừa nóng nổi lên mụn nhọt trên mũi, mẹ đã nặn hết cho con.

Trần Thương lập tức cau chặt lông mày, vội vàng hỏi:

- Hai tháng trước, trong lúc đứa trẻ đang dùng hoóc-môn đó, có nặn mụn nhọt trên mũi hay không?

Trương Thanh lập tức sững sờ

Mà lúc này đây, một nam thanh niên cũng gấp vội vàng chạy vào.

Cô bé nhỏ nhìn thấy cha mình đi vào, vội vàng vui vẻ nói:

- Cha ơi, cha đến rồi? Cha tìm tới người làm lỗ mũi cho con à?

Nam thanh niên lòng mền nhũn:

- Bảo bối con yên tâm, ba đã nhờ người tìm cho con bác sĩ chỉnh hình tốt nhất, buổi tối sẽ có tin tức

Trần Thương hiện tại không quan tâm cái này, mà vội vàng hỏi:

- Đứa trẻ tại trong lúc sử dụng hoóc-môn đó, là có hay không thường xuyên nặn trên mũi mụn nhọt?

Cha của cô bé nhỏ nhẹ gật đầu:

- Vâng, đúng vậy, vợ của tôi thường xuyên nặn.

Lời này vừa nói

Lập tức Trần Thương chợt hiểu ra

Trần Thương vội vàng nói:

- Có lẽ tìm được nguyên nhân bệnh rồi

Vợ chồng hai người Trương Thanh vội vàng nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Thương tiếc hận thở dài:

- Rất có thể là có quan hệ với thói quen cuộc sống của hai người

- Đứa trẻ trong lúc sử dụng hoóc-môn đó, sức miễn dịch rất thấp, mà vi khuẩn mụn nhọt mũi vừa vặn lại là vi khuẩn kháng thuốc, nặn mụn nhọt khiến cho vi khuẩn kháng thuốc lẫn vào máu, tạo thành truyền qua đường máu lây lan, mạch máu lá lách phong phú, dẫn đến tỷ lệ xảy ra sưng tấy làm mủ lá lách cao hơn

- Đây chính là nguyên nhân lây nhiễm của đứa trẻ! Còn may chưa lan đến trong đầu, đưa tới não sưng tấy làm mủ, bằng không, vấn đề mới thật là lớn

Chương 925: Ban Thưởng Trước

Một phen, trực tiếp nói làm Trương Thanh sững sờ.

Trần Thương còn chưa nói xong, Trương Thanh đã bắt đầu khóc lên, nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống:

- Thật xin lỗi, bảo bối, đều là mẹ không tốt... Đều do mẹ hết

- Đều là lỗi của tôi, tôi nghe người khác nói, mụn nhọt nặn mất rất nhanh, chỉ là sinh mủ, nặn hết mủ ra sẽ tốt... Đều tại tôi

- Bác sĩ anh nói kiểu này, tôi mới nhớ tới, chính là, khi đó đứa trẻ mỗi ngày đều ồn ào kêu đau, tôi cho rằng mụn nhọt không có tốt, lại nặn một lần, ai có thể nghĩ tới... Sẽ dẫn tới cái này.

Hoàn toàn chính xác, tất cả mọi người đều không coi trọng chuyện này.

Ai cũng sẽ không ngờ một cái mụn nhọt sẽ dẫn tới trọng chứng lây nhiễm.

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, đây tính toán là may mắn

Vì sao Trần Thương nói như vậy?

Bởi vì lỗ mũi thuộc về "Tam giác nguy hiểm" của thân thể, cũng chính là từ sống mũi đến các góc của miệng hình thành khu tam giác

Nơi này có tĩnh mạch trải qua bên trong khóe mắt trên mắt, tĩnh mạch dưới mắt và tương thông với xoang hang trong đầu, mà tĩnh mạch xiên khuôn mặt lại không có van, huyết mạch có thể lưu thông trên dưới.

Cái chứng viêm khu tam giác này nếu xử lý không thích đáng, rất dễ dàng khuếch tán vào trong đầu cũng như đưa tới lây nhiễm trong đầu, sinh ra bệnh biến chứng nghiêm trọng, thậm chí dẫn tới tử vong.

Bởi vậy, khi làm trên vị trí ở chóp mũi hoặc môi có nhọt sưng, đặc biệt cần nghiêm cấm nặn ép.

Cô bé nhỏ này chỉ có thể nói là may mắn

Bởi vì tại sau khi gây nên bệnh khuẩn đi vào huyết dịch, chẳng qua là đưa tới tỷ lệ xảy ra cao sưng tấy làm mủ lá lách, vẫn chưa tạo thành sưng tấy làm mủ trong đầu, các loại bệnh biến chứng sưng tấy mủ gan, dự đoán bệnh tình còn tốt.

Sau khi Trần Thương giải thích một phen, Dương Thanh im lặng không nói

Tất cả những thứ này, đều là bởi vì chính mình tạo thành.

Mà lúc này, cô bé nhỏ nhìn thấy mẹ mình đã khóc thành lệ nhân, vội vàng nói:

- Mẹ ơi... Đừng khóc, thật ra lỗ mũi lúc đầu của con cũng khó nhìn... Chúng ta coi như là thay lỗ mũi khác đi...

…

…

Thật ra chuyện tam giác nguy hiểm này, lâm sàng gặp quá nhiều rồi

Một chút vết thương ngoài nho nhỏ, lại gây nên lây nhiễm trong đầu là một chuyện ai cũng không ngờ.

Rất nhiều người bị vết thương ngoài thậm chí còn không đến bệnh viện, chẳng qua là đến chỗ khám bệnh băng bó một chút là được rồi, đến mức càng ngày càng nhiều người coi nhẹ sẽ gây ra vấn đề lớn.

Trần Thương nhìn cô bẻ nhỏ khóc an ủi mẹ mình, trong lòng không biết nên nói cái gì.

Có lẽ tất cả mọi người là xuất phát từ lòng tốt, thế nhưng bên trong cuộc sống bởi vì lòng tốt mà vô tình làm việc chuyện xấu vẫn xảy ra rất nhiều.

Đây là bị thiếu thốn thường thức chữa bệnh, cũng là biểu hiện của việc tuyên truyền không đúng chỗ.

Nguy hiểm của tam giác khuôn mặt có lẽ rất nhiều người không rõ lắm cụ thể ở nơi nào.

Thật ra là cái bộ phận mũi của bạn, cũng chính là điểm giữa liên tuyến hai mắt, hai bên khóe miệng, ba điểm này kết nối thành một cái cân hình tam giác.

Khu vực này, chính là khuôn mặt tam giác nguy hiểm.

Khuôn mặt khu vực tam giác có cảm nhiễm, rất dễ hình thành tắc động mạch, dẫn tới tĩnh mạch chảy ngược, ngược dòng đến các loại tĩnh mạch trên mắt, hoặc là chứng viêm khuôn mặt trực tiếp truyền đến trong đầu, sinh ra một loạt bệnh biến chứng.

Vì lẽ đó ngày thường phải chú ý bảo vệ “Khu tam giác”, không cho nặn ở bên trong “Tam giác nguy hiểm”, ép, mát xa hoặc dùng móng tay đi cào gãi hết.

Phải tích cực trị liệu đối với chứng viêm mãn tính tiền đình mũi, nhất là phải bỏ hẳn mấy thói quen không tốt, vân vân.

Có điều đúng lúc này, nguyên nhân bệnh của cô bé nhỏ cũng coi là rốt cuộc tìm được, sau khi Trần Thương căn dặn một phen, đứng dậy muốn rời khỏi.

Bỗng nhiên nghe thấy nhiệm vụ hệ thống:

【 Đinh! Trợ giúp cô bé nhỏ tiến hành phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt, tiếp nhận nhiệm vụ, có thể lâm thời nhận được: kỹ năng sửa chữa mũi (cấp đại sư), sau khi hoàn thành nhiệm vụ vĩnh cửu nắm giữ! 】

Trần Thương hơi kinh ngạc.

Thật ra, Trần Thương đối với xương mũi chỉnh hình còn chưa từng thử qua, đây cũng là nguyên nhân vì sao Trần Thương không chủ động đề cập.

Dù sao đây là dính đến rất nhiều chuyên nghiệp ở trong đó, phẫu thuật sửa mũi thật ra đã không còn đơn giản là một loại thủ đoạn thẩm mỹ, nhiều khi cũng là một loại thủ đoạn trị liệu khoa ngoại.

Đối với rất nhiều người bệnh bị thương vì bỏng, xử lý bộ vị mũi họng, vẫn luôn là một vấn đề lớn

Mà lại, lâm sàng thường xuyên sẽ gặp phải người bệnh vị vết thương ngoài mũi, cái này thật ra cũng là một cái phẫu thuật tương đối chuyên nghiệp.

Nhận đến một nhiệm vụ như vậy, Trần Thương không chút nào do dự, trực tiếp điểm kích tiếp nhận.

Dù sao nhiệm vụ được hệ thống ban thưởng như vậy, có thể ngộ nhưng không thể cầu

Đúng lúc này, người đàn ông thấy vợ mình và đứa trẻ đều khóc thành như vậy, bất đắc dĩ thở dài:

- Tốt, không có chuyện gì không có chuyện gì, đều sẽ đi qua

- Vợ à, không khóc, chuyện đã xảy ra, chúng ta cố gắng bổ cứu là được rồi.

- Không cần tự trách

Nghe thấy chồng mình an ủi, trong lòng Dương Thanh lúc này càng thêm lo lắng bất an, khi mỗi lần nghĩ đến là nguyên nhân bởi vì chính mình dẫn đến mũi đứa con đều không có, trong lòng của bà lại chua xót một trận.

Có lẽ, đây là cả một đời bà đều khảm qua không được?

Nghĩ tới đây, Dương Thanh thề, cho dù là đập nồi bán sắt cũng phải chữa khỏi cho con

Thật xinh đẹp

Người đàn ông cái này mới nói đến:

- Anh nhờ cha mình đi tìm lãnh đạo, sau khi giới thiệu một phen, hôm nay tự mình đi tìm chủ nhiệm ngoại khoa Cung Đại Trân Cung chỉnh hình Hiệp Hòa, cô là phó hội trưởng hiệp hội khoa ngoại chỉnh hình toàn quốc

Nghe thấy người đàn ông, Dương Thanh vội vàng hỏi:

- Cô ấy nói như thế nào?

Đúng lúc này, Dương Khiết cũng đi đến, vẻ mặt hơi uể oải:

- Chị à, bên trong vòng tròn chúng tôi cũng là bác sĩ lâm sàng, tôi nghe ngóng nửa ngày cũng không tìm được bác sĩ chỉnh hình nào thật lợi hại.

- Những người bên đường kia tôi cũng không yên tâm, chuyên nghiệp cũng không tốt tìm.

Dương Thanh an ủi:

- Anh rể, hay là anh tìm hội trưởng Cung, chính là phó hội trưởng hiệp hội bác sĩ chỉnh hình toàn quốc của chúng tôi! Đúng, hội trưởng Cung nói như thế nào?

Người đàn ông thở dài:

- Sau khi hội trưởng Cung nhìn thấy, cảm thấy muốn thỏa mãn trên kết cấu tính hoàn chỉnh thì tương đối đơn giản, thế nhưng muốn thỏa mãn tính sinh lý và tính thống nhất lẫn nhau trong kết cấu, độ khó rất lớn, đặc biệt là đứa trẻ bây giờ còn đang lớn lên phát dục, cái độ khó này càng lớn hơn một chút

- Cô ấy nói tận lực giúp tôi hỏi thăm một chút, có điều hội trưởng Cung nói cô có nhận biết với bác sĩ chỉnh hình thế giới năm ngoái, cô nói gần đây liên lạc cho một chút, hỏi một chút người ta có biện pháp tốt nào hay không.

Mấy người nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên

Chỉnh hình đại sư cấp thế giới, đây cũng không phải người bình thường có thể làm.

Nếu quả như thật có thể được đến trợ giúp của anh, có lẽ con gái của mình thật có thể khôi phục nha?

- Chồng à, anh nói chuyện với hội trưởng Cung một chút, hỏi xem bao nhiêu tiền có thể trị được

Chương 926: Ban Thưởng Trước (Phần Hai)

Điều kiện gia đình bên nhà chồng Dương Thanh không khó khăn lắm, thật ra cũng không tính được tốt bao nhiêu, thế nhưng đời đời kiếp kiếp cũng là người thủ đô, tổ tiên che âm, có mấy dãy phòng ở.

Người đàn ông gật đầu:

- Anh ấy nói, hội trưởng Cung bảo chúng ta kiên nhẫn chờ tin tức chút.

Sau khi nói xong, người một nhà đều im lặng.

Đúng lúc này, điện thoại Trần Thương bỗng nhiên vang lên.

Trần Thương xem xét, là Cung Đại Trân, lập tức bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Chẳng lẽ vị đám người kia tìm chính là Cung Đại Trân?

Cung Đại Trân trước đây có một chút quan hệ với Trần Thương, khi ở An Dương, chính mình đã đến xem Trần Thương làm phẫu thuật, ấn tượng về Trần Thương cũng khá, mà người ta lại còn là lão làng giới chỉnh hình trong nước.

Trần Thương đi ra ngoài, nhận điện thoại:

- Alo, hội trưởng Cung chào ngài.

Cung Đại Trân nghe thấy Trần Thương, bất đắc dĩ cười nói:

- Không nên khách khí, cậu cứ gọi tôi là hội trưởng Cung, tôi luôn cảm thấy hơi kỳ quái.

- Đúng rồi, tiểu Trần, bây giờ cậu không ở An Dương à? Tôi gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tần Tường, nói cậu đi thủ đô bồi dưỡng rồi?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, ăn tết sau đó tôi liền đến, bây giờ đang ở bệnh viện trung tâm cấp cứu bên này bồi dưỡng.

Cung Đại Trân nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Tốt! Rất tốt, cách rất gần, trước đây vẫn muốn trao đổi học tập cùng cậu nhiều một phen, nhưng trở ngại quá xa, hiện tại tốt

- Hôm nay tìm anh là có chuyện muốn cùng anh trò chuyện chút, trước mấy ngày có một người quen tới tìm tôi, có một tiểu cô nương mũi lây nhiễm sau đó... Hiện tại cần phẫu thuật chỉnh hình, thế nhưng một ca phẫu thuật này không chỉ có đơn giản là chỉnh hình.

- Cậu cũng biết, mũi với tư cách là khí quan hô hấp, còn phải gánh chịu công năng sinh lý rất quan trọng, vì lẽ đó độ khó phẫu thuật rất lớn, tôi muốn hỏi cậu một chút khi nào có thời gian, có thể đi nhìn người bệnh lát không.

- Một bé bệnh nhi này, thật ra cũng rất đáng thương, chỉ có 11 tuổi, tôi cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ, mới nghĩ đến cậu, cậu coi như là giúp tôi bận bịu một lần, được không?

Cung Đại Trân căn bản không ngờ Trần Thương có thể hay không, ở trong mắt cô, Trần Thương có thể nhận được quán quân giải thi đấu chỉnh hình cấp thế giới hàng năm, năng lực này khẳng định là không thể nghi ngờ.

Mấu chốt ở chỗ Trần Thương có nguyện ý đi làm hay không.

Vì lẽ đó, Cung Đại Trân cũng là tư thái hạ thấp, hi vọng Trần Thương có thể đồng ý đi xem một chút.

Cái này nếu để cho người khác nghe được, chắc chắn nghẹn họng nhìn trân trối, dù sao hội trưởng Cung, Cung Đại Trân người ta thế nhưng mà phó hội trưởng hiệp hội khoa ngoại chỉnh hình toàn quốc, lại thấp tư thái như thế, đúng là khó được

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Người bệnh có phải gọi Triệu Tư Hàm hay không?

Lời này vừa nói, Cung Đại Trân lập tức sững sờ

- Làm sao cậu biết? Người bệnh tìm tới cậu rồi?

Trần Thương cười cười, kể chi tiết chuyện này ra một lần, làm cho Cung Đại Trân cảm giác, thế giới là quá nhỏ.

…

…

Nghe thấy Trần Thương nói, Cung Đại Trân kém chút bật cười

- Cô bé nhỏ này vận khí thật đúng là tốt, không ngờ có thể gặp cậu.

- Chẳng qua là... Tiểu Trần, phẫu thuật cho cô bé, cậu có làm được hay không?

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười, nhiệm vụ đều nhận, ban thưởng đã sớm nhận được, còn có thể nói không đồng ý được à?

Mà lại, ban thưởng phong phú như thế, Trần Thương tự nhiên không nỡ từ chối

- Được nha, phẫu thuật không có vấn đề, nhưng mà... Tôi đối với những cơ cấu chỉnh hình này bên thủ đô cũng không phải hiểu rất rõ, còn phải phiền phức hội trưởng Cung đến sắp xếp rồi.

Trần Thương câu nói này thoạt nhìn là ăn ngay nói thật, thế nhưng thật ra cũng là cho Cung Đại Trân một mặt mũi.

Cung Đại Trân nghe xong, sao có thể không rõ ý tứ của Trần Thương

Trong lòng không khỏi nhiều hơn mấy phần hảo cảm đối với Trần Thương.

Cung Đại Trân lập tức bắt đầu vui vẻ, cười nói:

- Tốt tốt, tiểu Trần cậu yên tâm, cơ cấu chỉnh hình thủ đô bên này, tôi vẫn là hiểu khá rõ.

- Mà lại tôi ở thủ đô cũng có một cái phòng làm việc chỉnh hình, chờ cậu có thời gian, tôi mang cậu đến đi dạo thử.

- Cám ơn cậu, tiểu Trần! Lần này quá làm phiền cậu.

Cung Đại Trân cúp điện thoại, trong lòng vui vẻ thật lâu.

Trần Thương tới thủ đô, mà mình lại còn cùng cậu ta có liên lạc, chuyện này đối với Cung Đại Trân đến nói là một chuyện tốt.

Cung Đại Trân là chủ nhiệm khoa ngoại chỉnh hình của bệnh viện Hiệp Hòa, quyền lợi trong tay tự nhiên là có

Thế nhưng mà người đều là có tư tâm, đặc biệt là làm trong ngành bác sĩ chỉnh hình thẩm mỹ này, anh ở bệnh viện có thể kiếm bao nhiêu tiền?

Mà đến tình trạng của Cung Đại Trân đây, tiểu Tiền nói thật cũng chướng mắt.

Hộ khách của cô cũng là hộ khách cấp cao, phòng làm việc của cô là thuộc về điển hình hẹn trước, bạn bè giới thiệu làm, ngày thường đóng cửa cũng không quan trọng.

Cung Đại Trân ở thủ đô có một bệnh viện chỉnh hình tư nhân, chính cô là cổ đông, ngoài ra còn có một phòng làm việc, đây là gặp mặt với đám người đặc biệt, ở đây cô là bác sĩ.

Mà bệnh viện chỉnh hình này, thật ra chính là vì phòng làm việc thuận tiện vận doanh mới thiết lập.

Cung Đại Trân đang nghĩ, nếu như có kéo đem Trần Thương gần hơn đến cái đoàn đội phòng làm việc này của mình, sẽ có ảnh hưởng như thế nào?

Tiền?

Ngược lại là đồ vật Cung Đại Trân không quá xem trọng.

Những cái như nhân mạch, tài nguyên này mới quan trọng hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cung Đại Trân cũng nhiều hơn mấy phần chờ mong

...

...

Bên này, Trần Thương không trực tiếp nói cho Trương Thanh chính anh mới là bác sĩ chỉnh hình, anh biết rõ, Cung Đại Trân sẽ bàn giao.

Khi biết người bệnh là cô bé nhỏ này sau đó, tâm lý Trần Thương đã nắm chắc.

Sau khi Trần Thương sửa đổi y lệnh cho cô bé nhỏ, từng bước đem giảm lượng Vancomixin.

Sau khi trở lại phòng giám sát, cả người một nhà Dương Thanh đều sững sờ.

Nếu như không phải chính Cung Đại Trân tự mình bàn giao, họ ai có thể nghĩ tới người trẻ tuổi trước mắt này, lại chính là chỉnh hình đại sư cấp bậc thế giới.

Đây là họ làm sao cũng không nghĩ ra

Bên trong ánh mắt Dương Thanh tràn đầy kích động:

- Bác sĩ Trần, tạ ơn anh! Anh là người tốt nha

Người đàn ông cũng nhìn Trần Thương, chủ động đứng dậy nắm tay:

- Bác sĩ Trần, làm phiền anh.

Anh hít sâu một hơi:

- Anh cũng nhìn thấy, đứa bé còn nhỏ, chúng tôi làm cha làm mẹ, đều hi vọng Tư Hàm có thể khoẻ mạnh trưởng thành

Trần Thương gật đầu:

- Được, yên tâm đi, hiện trong lúc nằm viện, chúng tôi trước tiên sẽ không chế lây nhiễm của đứa bé, những chuyện kia, xuất viện sau này hãy nói.

Người đàn ông do dự thật lâu, bất đắc dĩ hỏi:

- Bác sĩ Trần, anh cảm thấy, Tư Hàm có thể khôi phục lại trình độ gì?

Sau khi Trần Thương do dự một chút, thật ra loại tình huống của cô bé nhỏ này, là có tính tự lành, chủ yếu vẫn là chữa trị xương sụn của mũi, mà làn da và màng trong mũi đều cần chắc chắn khôi phục.

Sau khi suy nghĩ một phen, Trần Thương mới nói:

- Bề ngoài khôi phục tương đối đơn giản, thế nhưng xét đến công năng sinh lý, đến lúc đó nhìn một cái chính nó tự mình khôi phục thế nào, chúng ta lại nghĩ biện pháp.

Nghe thấy kiểu nói này của Trần Thương, người đàn ông cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Tình huống lúc này, có thể làm cho đứa bé ám ảnh tâm lý cả đời, vì không hù đến đứa bé, họ đã rất lâu không cho cô nhìn vào gương.

Sau đó Trần Thương bàn giao bệnh tình và hạng mục chú ý một phen, đứng dậy rời đi.

Trần Thương không muốn ở phòng bệnh nói những chuyện này, mặc dù không quan trọng, thế nhưng rơi vào trong tai có người để ý, còn là phiền phức.

Hai người vợ chồng Dương Thanh đều hiểu những chuyện này

Vừa rồi khi gọi điện thoại, Cung Đại Trân cũng nói rõ ràng, nói cho bọn ở bệnh viện không cần ồn ào khắp nơi, bác sĩ Trần đối nhân xử thế tương đối ít nổi danh

Họ tự nhiên sẽ không tìm phiền toái cho Trần Thương.

Tình huống của Triệu Tư Hàm trong đoạn thời gian này là không thể phẫu thuật, chờ sau khi toàn bộ lây nhiễm đó biến mất, những này lại nói sau.

Ít nhất cũng phải nửa tháng hoặc là một tháng sau này hãy nói.

Chương 927: Lòng Dạ Ông Dư Quá Mềm Yếu Nha

Lúc buổi tối, Trần Thương làm ca đêm, vốn anh đang chuẩn bị mua thức ăn ngoài, bỗng nhiên Dương Khiết đưa tới một phần bữa tối.

- Bác sĩ Trần, cám ơn anh

Dương Khiết tựa như biết rõ chuyện này, nhưng mà không có nhiều lời, đứng dậy rời đi.

Trần Thương cũng không từ chối.

Mã Nguyệt Huy cũng là ca đêm, bưng cơm hộp trong tay đi tới, sau khi nhìn thấy phần món ăn phong phú xa hoa của Trần Thương, hai mắt sáng lên

- Tiểu Trần, đêm hôm khuya khoắt như thế, anh ăn nhiều thịt như vậy khẳng định không được, đến, chúng ta cùng ăn ăn, anh ăn đậu giác của tôi đi, còn có rau xanh, đừng khách khí

Đang lúc nói chuyện, Mã Nguyệt Huy rất hào phóng gắp đậu giác và khoai tây của mình đặt ở bên trong hộp cơm của Trần Thương.

Tiếp đó, thuận theo tự nhiên đem kẹp một đũa tôm bóc vỏ của Trần Thương:

- Ồ, cái tôm bóc vỏ này hình như hơi nhạt

- À? Cái... thịt bò này thật là không tệ

Trần Thương mắt thấy thịt của mình bị cướp đi, biến sắc, tranh thủ thời gian hành động

Thế nhưng mà...

Anh thực tế là đánh giá thấp tốc độ ăn cơm của một người xuất thân từ bệnh viện quân đội, Mã Nguyệt Huy

Lần ăn cơm này, Trần Thương bệnh thiếu máu

Mã Nguyệt Huy nhếch miệng cười một tiếng:

- Ai nha, anh xem, tôi có hai cái đồ ăn, anh có hai cái đồ ăn, hai ta cùng ăn, chính là một người bốn cái đồ ăn

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì

Hẳn là tôi có hai ăn mặn một chay, anh có hai món chay, chúng ta chia sẻ, anh thành hai mặn hai chay, tôi còn lại một chay

Quên đi, đậu giác cũng ăn thật ngon, ăn đi ăn đi, dù sao cũng tốt hơn bị đói.

Ăn cơm, lão Mã từ trong ngăn tủ lấy ra hai lon cà phê, ném cho Trần Thương:

- Để dành buổi tối uống, ca đêm này của chúng ta, có thể nghỉ ngơi không được.

Trần Thương gật đầu, nói tiếng:

- Cảm ơn

Xem ra, con người tổ trưởng Mã cũng không tệ, ít nhất hai lon cà phê này cũng đều là nhập khẩu, xem xét đóng gói giá cả cũng sẽ rất đắt

Trần Thương nghĩ tới đây, quyết định tha thứ cho anh.

Chí ít tổ trưởng Mã còn có lương tâm

Ngồi trên ghế, Trần Thương uống vào cà phê để tiêu thứ ăn.

Dư Dũng Cương đi đến, rất rõ ràng mới vừa phẫu thuật xong, nói nhỏ:

- Cà phê của tôi ở đâu rồi?

- Mẹ nó, đây chính là đồ tôi mới từ nước ngoài mua về, làm sao trong ngăn tủ cũng chỉ có mấy bình như thế.

Lão Dư thực tế không nghĩ ra, vì sao cà phê của mình lại uống nhanh như vậy.

Trần Thương biến sắc, nhanh tay nhét lon cà phê vào túi, đứng dậy đi ra ngoài

Anh đúng lúc này mới chợt nhớ tới.

Vừa rồi Mã Nguyệt Huy mở cái hộc tủ kia, tựa như chính là... ngăn tủ của chủ nhiệm Dư Dũng Cương Dư

Trần Thương nhìn Mã Nguyệt Huy ngồi ở đằng kia làm bộ cầm một quyển sách một chút, bất đắc dĩ nghiến răng nghiến lợi: Trách không được tốt như thế, anh nha đây là để tôi thay anh cõng nồi à

Tôi còn tưởng rằng lương tâm của anh bộc phát chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương tức giận tê cả da đầu, đi rất chậm, sợ cà phê tràn ra tới,

Trách không được Mã tổ trưởng hiện tại không uống, buổi tối uống

Tổ trưởng Mã à tổ trưởng Mã, Trần Thương đột nhiên cảm giác được ông Dư đối với anh quá nhân từ.

Có thể sống đến hôm nay, tuyệt đối là bởi vì ông Dư hạ thủ lưu tình.

...

...

Nơi này cấp cứu ban đêm so với Tỉnh Nhị Viện còn náo nhiệt hơn tận mấy phần

Không sai

Rạng sáng một giờ đồng hồ ở thủ đô, tựa như còn chưa tiến vào cuộc sống ban đêm, Trần Thương từ trong xe cấp cứu 120 đi ra, đối với thành phố này, vào ban đêm còn quen thuộc nhiều hơn mấy phần.

Muốn hiểu một cái thành thị, phải quen thuộc hết 24 giờ của nó.

Đã từng Trần Thương từ trước đến nay chưa muốn hiểu qua thủ đô, bởi vì anh biết rõ, đây nhiều lắm chỉ là một giấc mơ hư vô mờ mịt.

Bên cạnh tiểu Kha nhìn hết thành thị, hỏi Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh lợi hại như vậy, vì sao không đến thủ đô làm việc?

Trần Thương không khỏi mỉm cười, có lẽ, nếu không phải Lý Bảo Sơn thu lưu, anh hiện tại ngay cả An Dương cũng ở không nổi.

Thủ đô, anh tới qua, thế nhưng sau nửa năm đã bị dọa đi, bởi vì một mảnh đất dưới chân này anh đảm đương không nổi

- Bởi vì tôi lúc ban đầu, còn không xứng với anh nữa.

Trần Thương nói là lời trong lòng.

- Anh đến thủ đô mấy năm rồi?

Trần Thương nhìn cô gái nhỏ tuổi tác không lớn bao nhiêu này.

- Ba năm rưỡi, 21 tuổi đến năm nay 24.

Xe ngừng lại ở một cái cổng khu cư xá, một cái người đàn ông hốt hoảng sơ suất đứng ở đằng kia quơ quơ tay:

- Nơi này! Nơi này

Tay phải anh đỡ lấy một cô gái có vẻ gầy yếu:

- Bác sĩ! Nơi này

Xe dừng hẳn, Trần Thương vội vàng mang theo tiểu Kha vội vàng chạy xuống.

Tiểu Kha ở phía sau, mang theo giường đẩy xuống.

Trần Thương cùng người đàn ông hợp lực đặt lên xe cấp cứu

- Đình Tử, Đình Tử, em có nghe thấy anh nói chuyện không, không nên ngủ, bác sĩ tới rồi, chúng ta lập tức đi bệnh viện

Giọng nói của người đàn ông tràn đầy run rẩy, hai tay của anh cầm tay cô gái nhỏ, trên mặt tràn đầy lo lắng

Sắc mặt cô gái nhỏ tái nhợt, mệt mỏi, bơ phờ, thế nhưng cũng may ý thức còn rõ ràng, chưa từng xuất hiện hôn mê và bị sốc.

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Cảm giác chỗ nào không thoải mái?

Cô gái nhỏ hai tay ôm cái bụng:

- Đau bụng! Đau quá

Trần Thương nghe thấy đau bụng, lại là nữ, bản năng hỏi một câu:

- Mang thai chưa?

Dù sao cấp cứu gặp phải cô gái trẻ tuổi đau bụng, đây là một bản năng của tư duy lâm sàng

Nghe thấy Trần Thương, người đàn ông không do dự, nhẹ gật đầu:

- Mang thai, đã hơn bốn tháng

Cô gái nghe thấy đứa trẻ, hình như tinh thần tới một điểm, bổ sung nói câu:

- Không sai biệt lắm là 20 tuần.

- Gần nhất luôn đau bụng, mà lại càng đến buổi tối, đau sẽ càng lợi hại, khi đi làm còn đỡ một chút.

Cô gái xoa cái bụng, khuôn mặt mồ hôi không ngừng tuôn ra, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu ướt đẫm hai bên sợi tóc mai, làm cho sắc mặt cô gái nhỏ vốn đã hơi trắng bệch, càng thêm lộ ra để người thương tiếc

Người đàn ông nhìn thấy như vậy của vợ mình, trong lòng đã tan.

- Đình Tử, không có chuyện gì, có anh ở đây rồi! Không sợ

Người đàn ông ngoài miệng nói không sợ, thế nhưng mà trong lòng lại so với ai khác đều phải sợ.

Cô gái tương đối nhỏ nanh xinh xắn, chỉ có khoảng 1m50, thân hình cũng hơi gầy yếu, nằm ở nơi đó, nếu như không phải hai người nói rõ, Trần Thương đoán chừng cũng nhìn không ra là mang thai.

Thật ra, đau bụng có rất nhiều

Đủ kiểu, có đơn giản, có phức tạp.

Có một trận sợ bóng sợ gió may mắn, cũng có mạo hiểm mạng sống như treo trên sợi tóc.

Mỗi một lần đau bụng gần như đều kèm theo cả một đời bác sĩ cấp cứu.

Vì lẽ đó, Trần Thương tự nhiên không dám khinh thường

- Nằm tốt, gập hai chân lại, nâng lên, tôi cho vào

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương cho cô gái nằm đúng tư thế, đứng người lên.

Bản thân cô gái nhỏ mặc là áo ngủ thật mỏng, sau khi Trần Thương cởi áo cô gái ra, lúc này này mới nhìn rõ trên bụng nhô lên.

Trần Thương dựa theo thường quy phần bụng bắt mạch, lấy rốn làm trung tâm bắt mạch theo thứ tự.

- Đau không?

- Đau
- Nơi này thì sao?
- Cũng đau

Chương 928: Rạng Sáng Ồn Ào Náo Động (Phần Một)

Trần Thương lập tức sững sờ, chẳng lẽ... Là viêm phúc mạc?

Thế nhưng cũng không giống nha

Đúng lúc này, cô gái nhỏ đau càng ngày càng rõ ràng, cả người hết sức thống khổ, Trần Thương vội vàng buông tay

Chỉ bằng vào các dấu hiệu, hiện tại rất khó chẩn bệnh nguyên nhân là cái gì

- Đau bao lâu rồi?

Trần Thương đành phải hỏi, hi vọng có thể từ bên trên bệnh án tìm kiếm một chút manh mối:

- Có rượu chè ăn uống quá độ hay không, trước kia có bệnh tật gì không?

Cô gái thống khổ càng rõ ràng, tất cả vấn đề cũng là nhờ người đàn ông thay thế trả lời

Nhìn ra, người đàn ông đối với tình huống của cô gái đều vô cùng hiểu rõ, thậm chí đối với chu kỳ kinh nguyệt, đối với ăn uống cuộc sống đều hoàn toàn biết rõ.

Trần Thương nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ mồ hôi càng ngày càng nhiều, bất đắc dĩ nói:

- Muốn đánh thuốc giảm đau không?

Sau khi nghe thấy thuốc giảm đau, cô gái nhỏ mở to mắt, thống khổ mà hỏi:

- Thuốc giảm đau... Có thể sử dụng à?

Trần Thương gật đầu:

- Cô bây giờ đã mang thai 20 tuần, thuốc giảm đau là có thể thích hợp sử dụng.

Người đàn ông vội vàng nói:

- Dùng được không?

Đúng lúc này, cô gái nhỏ tựa như cực kỳ lo lắng, lại hỏi câu:

- Có thể có ảnh hưởng đối với đứa trẻ hay không?

Trần Thương sững sờ, ăn ngay nói thật:

- Thuốc khẳng định là có tác dụng, không thể nào tuyệt đối không có ảnh hưởng đối với thai nhi, thế nhưng số liệu lớn biểu hiện, đại đa số tình huống là không có chuyện gì

Cô gái nhỏ nghe xong, hai tay nắm chặt nắm đấm, lắc đầu:

- Vậy tôi không cần

Trần Thương thấy thế, lập tức nhíu mày

Mau chóng đưa đến cấp cứu, hoàn thiện kiểm tra đi...

Gặp sản phụ mang thai, trong vô hình đã đề cao độ khó của cấp cứu, các cô đối với khảo nghiệm bác sĩ cấp cứu tuyệt đối là luôn đứng ở hàng đầu

Mà lại, bệnh tật gặp phải còn là đau bụng

Bởi vậy những thứ cần cân nhắc là rất nhiều.

Đúng lúc này, cô gái nhỏ thân thể cuộn mình, từ nằm ngửa mặt đến bây giờ là khom người, cuộn thành một đoàn.

Tựa như như vậy có thể giảm bớt thống khổ

Lúc này, Trần Thương lập tức nhíu mày.

Bình thường mà nói, tư thế của người bệnh là có thể phát hiện bệnh tình của người bệnh.

Mà tình huống bây giờ của cô gái nhỏ, sẽ là gì chứ?

Sỏi mật?

Viêm ruột thừa?

Viêm phúc mạc có thể bài trừ, bởi vì khi Trần Thương vừa mới bắt mạch, không hề giống vậy... Thế nhưng... Chỗ nào cũng đau, tựa như cũng không thể loại bỏ

Cơ thành bụng căng thẳng cũng không có tồn tại à?

Hiện tại, Trần Thương đã hỗn loạn

Mang thai đã năm tháng, Trần Thương bất đắc dĩ hướng khoa phụ sản phương hướng bắt đầu nghiêng.

- Có khám thai định kỳ hay không?

Sau khi người đàn ông nghe, nhẹ gật đầu:

- Có

- Thế nhưng khi vừa bắt đầu vừa mới mang thai không có làm, là mình mua giấy thử cho đo được, biết rõ mang thai

- Chúng ta cũng ở cùng một chỗ năm sáu năm, cuối cùng có đứa trẻ của chính mình, vì lẽ đó cực kỳ trân quý.

- Thế nhưng, khi vừa bắt đầu, hai tháng trước nha, chúng tôi cũng không biết mang thai, vì lẽ đó cũng không kiểm tra, mà lại, sau khi biết rõ mang thai thì bắt đầu tích cực hẹn trước.

Thế nhưng mà... Thủ đô bên này làm khám thai ngài cũng biết, xếp hàng phải đợi rất lâu, kiểm tra hẹn trước phải vài ngày.

Người đàn ông thực sự nói thật:

- Có điều, cái này một tới hai đi, chậm trễ một đoạn thời gian, hai chúng tôi cũng cảm thấy vừa bắt đầu không có chuyện gì, chú ý đằng sau một chút là được rồi.

- Chúng tôi làm sàng lọc Down, là bình thường, đầu tuần cũng làm siêu âm, cũng không có vấn đề

Siêu âm không có chuyện gì

Sàng lọc không có chuyện gì

Chẳng lẽ nguyên nhân không phải bệnh của phụ khoa?

Hiện tại, vấn đề càng ngày càng phức tạp

Trần Thương lắc đầu

Bác sĩ cấp cứu chắc chắn phải có lộ tuyến chẩn bệnh rõ ràng và điều lệ tư duy lâm sàng.

- Gần đây không có ăn lung tung chứ? Hoặc là một chút kích thích đặc biệt, đại tiện thế nào? Thoát khí nhiều không? Có quan hệ hay không?

Trần Thương liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

Cô gái trẻ liên tiếp lắc đầu.

Người đàn ông cũng vội vàng nói:

- Không có, những này đều không có, từ sau khi Đình Tử mang thai, tôi đãmột mực cẩn thận chiếu cố, đặc biệt ăn đồ ăn thật cẩn thận, cũng là nuôi dạ dày giúp an thai một chút, đại tiểu tiện cũng bình thường, thoát khí... Ngày thường cũng bình thường, từ khi mang thai... Cũng không có đời sống tình dục.

Trần Thương nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ đủ kiểu nguyên nhân, hi vọng có thể nhận đến một tia manh mối đột phá

Xe không bao lâu liền đến bệnh viện, sau khi đưa đến phòng cấp cứu, Trần Thương vội vàng gọi cho tiểu Kha.

- Lấy máu kiểm tra thường quy, còn có...

Bởi vì tồn tại mang thai, rất nhiều kiểm tra thật ra cũng là nhận đến hạn chế, CT phần bụng càng là không cần nghĩ.

Bằng không Trần Thương cũng sẽ không phiền toái như vậy.

Trước lấy máu xét nghiệm một chút sau đó Trần Thương cảm thấy còn là nên cho thuốc giảm axit dạ dày tương đối an toàn một chút.

Những loại thuốc này đối với đứa trẻ mà nói là an toàn, mà mục đích chủ yếu cũng là giải quyết vấn đề viêm ruột dạ dày.

Trần Thương chỉ có thể theo cơ bản nhất, nguyên nhân bệnh đau bụng thường thấy nhất mà xuất phát.

Đại tiểu tiện bình thường, thoát khí bình thường, bài trừ tắc nghẽn

Dấu hiệu kích thích phúc mạc không có, viêm phúc mạc có thể bài trừ

Viêm ruột thừa... Không thể loại trừ

Bệnh tật hệ thống túi mật... Cũng không thể bài trừ

Vấn đề tuyến tụy... như nhau cũng không thể loại trừ

Vấn đề phụ khoa... Còn cần phải đi quan sát

Trước mắt xem ra, Trần Thương chỉ có thể nghĩ tới những thứ này.

- Làm siêu âm phần bụng, cùng một cái siêu âm phụ khoa.

Nói tới chỗ này, Trần Thương vội vàng tìm đến bác sĩ siêu âm.

Mà lúc này đây, các dấu hiệu sinh mệnh cũng được kiểm tra đo lường đi lên.

- Huyết áp: 95/65 mmHg

- Độ bão hòa oxy trong máu: 96.

Những cơ bản này cũng là bình thường.

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, tựa như không có nguy hiểm tính mạng?

Đúng lúc này, bác sĩ siêu âm cũng gấp vội vàng đi đến, đẩy máy siêu âm:

- Bác sĩ Trần, tình huống như thế nào?

Trần Thương nhíu mày:

- Có thai 20 tuần, nguyên nhân đau bụng đợi điều tra

Một câu làm đối phương hù dọa.

Người bệnh có thai, không thể trêu vào

Tranh thủ thời gian làm siêu âm phần bụng.

Trần Thương nhìn chằm chằm kết quả siêu âm, gan, mật, tuyến tuỵ, lá lách, thận toàn bộ đều bình thường

Nha

Có một cái u nang thận nho nhỏ, thế nhưng cái đồ chơi này cơ bản sẽ không ảnh hưởng chẩn bệnh.

- Kiểm tra phụ khoa

Siêu âm một tiếng gật đầu.

Không bao lâu, kết quả xuất hiện.

- Bình thường

Một câu làm Trần Thương cho sững sờ.

Bình thường

Toàn bộ bình thường

Cái này quá không bình thường

Tất cả kiểm tra bình thường, thế nhưng mà người bệnh đau bụng chẳng những không có giảm bớt, ngược lại tăng thêm.

Cái này cũng quá không hợp với lẽ thường đi?

Trần Thương hít sâu một hơi.

Rơi vào trầm tư.

Mà nhìn cô gái trẻ không thoải mái, Trần Thương cũng chỉ có thể chờ đợi kết quả.

Người đàn ông gấp gáp:

- Bác sĩ, có thuốc giảm đau hay không, cho dùng một ít đi

Cô gái trẻ nghe xong, lập tức lắc đầu:

- Không cho phép dùng

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, nhìn cô gái trẻ liên tục ra mồ hôi, nói:

- Tôi truyền thuốc cho cô, có khả năng làm dịu một chút.

Chương 929: Rạng Sáng Ồn Ào Náo Động (Phần Hai)

Trần Thương truyền một chút nước muối sinh lí và Glucose bù dịch.

Thế nhưng mà...

Người bệnh đích thật là có đỡ đau bụng đi một chút

Trần Thương lập tức im lặng, Placebo có mạnh như vậy?

Bác sĩ lâm sàng thường xuyên sẽ sử dụng Placebo đến giúp đỡ người bệnh làm dịu triệu chứng không rõ nguyên nhân.

Thế nhưng, Trần Thương luôn cảm thấy tình huống không phải đơn giản như vậy.

Dứt khoát trở lại văn phòng, bắt đầu tìm sách đọc.

Bên trong văn phòng cấp cứu có một cái giá sách, phía trên tất cả đều là sách tham khảo và chỉ nam.

Qua khoảng một tiếng, Trần Thương suy nghĩ đối sách, khi tìm sách thư đọc, tiểu Kha đã chạy tới gần văn phòng:

- Bác sĩ Trần, các dấu hiệu sinh mệnh người bệnh đột nhiên có dị thường

Trần Thương lập tức biến sắc, vội vàng đuổi đến đi vào.

Giám sát ECG lại tích tích tích vang lên.

- Bác sĩ Trần, nhịp tim 110 lần mỗi phút, huyết áp hạ xuống 85/55 mmHg, hô hấp dồn dập

Một phen, Trần Thương lập tức biến sắc.

- Đi gọi bác sĩ Vương, tranh thủ thời gian siêu âm lần nữa, xem tình huống

Lúc này đã gần ba giờ, bác sĩ siêu âm đã đi phòng trực ban đi ngủ đây.

Dù sao họ không cần cả đêm trực ban, có chuyện kêu lên là được rồi.

Bác sĩ Vương cũng là trơn tru, không bao lâu, kết quả đi ra

- Bên trong hố chậu phần bụng có tích dịch số lượng lớn, rất có thể là tích máu

Một câu, làm cho Trần Thương sững sờ

Lúc này đã tiếp cận rạng sáng ba bốn giờ, Trần Thương vội vàng gọi tiểu Kha:

- Liên hệ phụ khoa hội chẩn gấp

Lúc này, tổ trưởng Mã ngay đang trên bàn phẫu thuật, một người bệnh không xác định như vậy, đối với trực ban như Trần Thương mà nói là một cái khảo nghiệm nghiêm trọng

Bác sĩ phụ khoa Chung Quy không bao lâu đã chạy tới, sau khi hỏi thăm rõ ràng, nói:

- Châm cứu kiểm tra đi

Châm cứu ổ bụng

Trần Thương không xa lạ gì, tiểu Kha cầm túi châm cứu ra.

Tay chân Trần Thương cực kỳ cẩn thận, không bao lâu, rút ra.

Nhìn thấy chất lỏng được rút ra đi ra, Trần Thương lập tức nhíu mày

Rút ra không ngưng huyết

Đây là... Cơ quan nội tạng rạn nứt?

Lập tức, Trần Thương và phụ khoa nằm viện Chung Quy đều hôn mê rồi.

Hiện tại, chỉ có một cái khả năng:

- Mở bụng dò xét, tìm kiếm nguyên nhân

Vào giờ phút này, mở bụng dò xét đã là chắc chắn phải làm kiểm tra.

Mà lại phải làm nhanh một chút

Thế nhưng...

Có một vấn đề bày tại trước mặt hai người.

Mở bụng dò xét nói đến rất đơn giản, chính là mở ra cái bụng tiến hành kiểm tra, thế nhưng... Cái này một khi mở bụng, khả năng sẽ mang ý nghĩa sẽ không bảo vệ được đứa trẻ.

Vì lẽ đó, chắc chắn phải để người nhà ký tên.

Trần Thương nhìn huyết áp bên trên ECG giám sát, càng ngày càng thấp.

Không khỏi hơi may mắn, cũng may bù dịch vừa rồi, bằng không... Thật sẽ xảy ra vấn đề lớn đó.

Thế nhưng, hiện tại mở bụng là chuyện chắc chắn phải đối mặt.

Cô gái trẻ đã hôn mê, Trần Thương nhìn người đàn ông:

- Tình huống bây giờ rất nguy hiểm, bên trong ổ bụng của người bệnh có cơ quan nội tạng bị rạn nứt, hiện tại nguyên nhân đợi điều tra, chắc chắn phải lập tức phẫu thuật dò xét, tìm kiếm nguyên nhân bệnh, tiếp đó mau chóng phẫu thuật.

Sau khi nhe thấy Trần Thương, người đàn ông bị giật nảy mình

- Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại xảy ra loại chuyện này?

Người đàn ông lập tức hôn mê rồi

Trần Thương lắc đầu:

- Hiện tại nguyên nhân không rõ, vì lẽ đó cần mở ổ bụng ra tìm kiếm, thế nhưng... Có chuyện cần anh hiểu rõ một chút, một khi mở bụng, đứa trẻ có khả năng liền giữ không được

- Thế nhưng! Không mở bụng, khả năng mẹ của đứa trẻ cũng không bảo vệ được! Anh là chồng của cô ấy đúng không? Mau chóng ký tên

Vấn đề này, tựa như không phải rất khó lựa chọn chứ?

Thế nhưng mà, người đàn ông lập tức sững sờ.

- Tôi... Chúng tôi còn chưa kết hôn...

Một câu, làm Trần Thương trực tiếp sững sờ:

- Tranh thủ thời gian liên hệ người nhà người bệnh

Người đàn ông cắn răng một cái, cầm lấy điện thoại, tranh thủ thời gian liên hệ mẹ của cô gái trẻ.

Trần Thương không ngờ, lúc then chốt sẽ gặp phải một vấn đề như vậy

Tê cả da đầu

…

…

Trần Thương cũng rất là im lặng

Từ đầu tới đuôi toàn là chính mình chủ động tự nghĩ người đàn ông chính là chồng của cô gái trẻ.

Dù sao... Cô ấy đã là mang thai 20 tuần, không phải hai tuần

Loại tình huống này, cho ai cũng sẽ cảm thấy đây là một cái gia đình vừa kết hôn?

Người đàn ông điện thoại tiếp thông, truyền đến một trận âm thanh uy nghiêm:

- Thế nào?

Rất rõ ràng, đối phương là biết rõ người đàn ông.

Người đàn ông hít sâu một hơi:

- Chú ơi, bây giờ Đình Tử đang ở bệnh viện, bên trong ổ bụng có cơ quan nội tạng bị nứt, bác sĩ nói là phải mổ bụng dò xét, cần các chú đến ký tên.

Lời này vừa nói, đối phương quả nhiên sửng sốt một chút.

- Bệnh viện nào

- Bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô

Người đàn ông nói xong.

Trần Thương bên này suy nghĩ một chút, hiện tại tình huống của cô gái trẻ tương đối đặc biệt, tình huống hiện tại nếu như cho phép cần mau chóng

phẫu thuật

Lỡ như chỗ bị xuất huyết là cơ quan nội tạng quan trọng, cái này mỗi một phút giây trì hoãn, cũng là chút lãng phí đối với sinh mạng.

Vì lẽ đó, Trần Thương trực tiếp nhận lấy điện thoại nói:

- Chào anh, tôi là bác sĩ Trần Thương của bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, tình huống người bệnh dương Đình Tử bây giờ cực kỳ không ổn định, triệu chứng có tính xuất huyết và bị sốc, thế nhưng người bệnh hiện tại có thai! Mà lại đã mang thai 20 tuần.

Sau khi nghe thấy con gái của mình mang thai, đối phương trực tiếp sững sờ

- Cái này... Chuyện lúc nào

m thanh người đàn ông trực tiếp trở nên nghiêm nghị.

Điều này làm cho anh thực tế là quá tức giận.

Con gái còn chưa có kết hôn, hiện tại đã mang thai 20 tuần, cái này đã sắp được một nửa thời gian, mình làm ba mẹ vậy mà không biết

Càng nghĩ, người đàn ông thì càng tức giận.

Trần Thương không để ý tới giải thích quá nhiều, trực tiếp nói:

- Hiện tại người bệnh là bên trong ổ bụng có cơ quan nội tạng bị rạn nứt, nguyên nhân xuất huyết đợi điều tra, xuất huyết đã kèm theo tính bị sốc, vì lẽ đó chắc chắn phải mở bụng dò xét

- Thế nhưng, một khi mở bụng dò xét, đứa trẻ rất có thể sẽ giữ không được, thế nhưng... Không mở bụng, khả năng bản thân người bệnh đều gặp nguy hiểm

- Hiện tại người nhà các anh không ở bên người, bệnh viện bên tôi sớm báo cho, tiếp đó điện thoại sẽ lập hồ sơ với tư cách căn cứ.

Người đàn ông nghe xong, hình như cũng ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống

- Bác sĩ! Chắc chắn phải bảo vệ con gái của tôi, đứa trẻ có thể không cần! Thế nhưng chắc chắn phải bảo vệ con gái tôi, anh chắc chắn đừng nghe thằng nhóc kia nói hươu nói vượn, họ còn chưa có kết hôn, trên pháp luật không có quyền ký tên

- Nghe tôi, chắc chắn phải nghe tôi, cầu các anh, chắc chắn phải chữa trị, tôi hiện tại sẽ chạy tới bệnh viện

Trần Thương cúp điện thoại, tranh thủ thời gian liên hệ trưởng nội trú.

Lúc này hơn nửa đêm, muốn liên hệ khoa y tế vốn không thể nào, chỉ có thể mau chóng bắt được liên lạc với trưởng nội trú.

Trần Thương nghĩ lại, trực tiếp liên hệ lão Mã.

Dù sao lão Mã là người phụ trách tiểu tổ, tìm lão Mã, liền không sai

Trần Thương trực tiếp gọi điện thoại liên hệ Mã Nguyệt Huy.

Mã Nguyệt Huy sau khi biết được tin tức, thông báo Trần Thương:

- Làm tốt lập hồ sơ, mau chóng phẫu thuật, tôi đi liên hệ với khoa y tế

Cấp cứu có một bộ quá trình cấp cứu kỹ càng hoàn chỉnh.

Cho dù là người ký tên không ở đây cũng có thể nhanh chóng khai triển cứu viện, không chậm trễ cứu chữa người bệnh.

Chương 930: Rạng Sáng Ồn Ào Náo Động (Phần Ba)

Bên này, kết quả lấy máu xét nghiệm cũng đã có.

Trần Thương mang theo trưởng nội trú khoa phụ sản chạy vào trong phòng phẫu thuật

Một ca phẫu thuật này, thật ra đã khóa chặt mấy loại khả năng.

Trần Thương có thể tự mình độc lập ứng phó với những phẫu thuật xuất huyết như lá gan, lá lách, mạch máu lớn ổ bụng này, thế nhưng... Lỡ như có phụ khoa vấn đề, có bác sĩ phụ khoa ở đây, tất cả những thứ này đều dễ nói hơn

- Liên hệ khoa truyền máu

Bản thân người bệnh có băng huyết bên trong ổ bụng, chắc chắn phải bù máu kịp thời.

Trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đã chuẩn bị kỹ càng, tùy thời tùy chỗ chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Trưởng nội trú khoa phụ sản tên là Thôi Lệ Anh, trưởng nội trú ba mươi ba tuổi, kinh nghiệm phong phú

Trước khi mổ bụng, mọi thứ đã vào vị trí.

Đều nói lòng người khó dò

Thật ra cách cái bụng chính là không biết sợ hãi.

Trần Thương tiếp nhận dao mổ, sau khi thông qua phán đoán kết quả siêu âm ảnh hưởng, rạch đường trung tuyến ở phần dưới bụng từ trên xuống dưới ra

Nơi này, phía dưới chính là tử cung

- Có nên mở miệng thấp xuống hay không?

Thôi Lệ Anh tò mò nhìn thoáng qua Trần Thương, trực giác hơi lạ lẫm.

Thế nhưng, đây là cấp cứu người bệnh, chính mình chỉ là phụ trợ phẫu thuật.

Trần Thương lắc đầu:

- Không cao, tôi hoài nghi là rạn nứt tử cung.

Một câu, lập tức để Thôi Lệ Anh nhíu mày.

Rạn nứt tử cung?

Điều này có thể à?

Phía trước kết quả siêu âm còn ở đây, nếu như vừa mới làm kiểm tra, làm sao có thể rạn nứt?

Thôi Lệ Anh đang muốn nói chuyện, Trần Thương đã cắt một đao ra, anh vội vàng bắt đầu dùng băng gạc cầm máu.

Phẫu thuật đã bắt đầu tiến hành

Bên trong ổ bụng lúc này huyết dịch rất nhiều.

Trần Thương lúc này không để ý để thanh lý cái khác, hai tay liên tục tìm kiếm.

【 Lá gan: Khỏe mạnh! 】

【 Lá lách: Khỏe mạnh! 】

...

【 Tử cung: Sừng tử cung rạn nứt! Đề nghị khâu lại! 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy nhắc nhở của hệ thống, lập tức kinh hỉ vạn phần

Tìm được, quả nhiên là ở đây.

Trần Thương dọc theo nhắc nhở của hệ thống, trực tiếp đi tìm điểm xuất huyết.

Không bao lâu, ngay tại góc trên bên phải phát hiện một chỗ rách rạn nứt.

Thôi Lệ Anh lập tức sững sờ

Trên mặt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi

- Đây là... Thai sừng tử cung?

Thôi Lệ Anh làm bác sĩ phụ khoa bốn năm năm, đây là lần thứ nhất nhìn thấy ca bệnh thai sừng tử cung

Loại ca bệnh này hết sức đặc biệt, thật ra trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, cũng là một loại thai ngoài tử cung, thế nhưng cũng không thể hoàn toàn quy kết là ở thai ngoài tử cung

Loại thai sừng tử cung này chỉ có ở thời kỳ đầu mang thai mới có cơ hội phát hiện và kiểm tra đo lường đi ra được.

Thế nhưng, một khi mang thai đến trung kỳ, sẽ rất khó phát hiện, kiểm tra cũng kiểm tra không được chỗ khác biệt, đây cũng là nguyên nhân vì sao người bệnh một tuần trước siêu âm là bình thường, vừa rồi tới cấp cứu gấp kiểm tra siêu âm cũng là bình thường

Từ khi có thai chu kỳ kéo dài, thai nhi trong cơ thể phụ nữ mang thai liên tục lớn lên phát dục, sừng tử cung dần dần không thể gánh chịu sự tăng lớn của thai nhi

Đúng lúc này, tử cung sẽ rạn nứt

Đương nhiên... Cũng là có may mắn, theo thai nhi tăng trưởng, cuống rốn dần dần ở trong tử cung lớn lên, thai nhi cũng sẽ dần dần trở lại vị trí chính xác, như vậy, thai nhi cũng an toàn còn sống sót

Sinh mệnh xưa nay sẽ không thiếu hụt kỳ tích, thế nhưng... Càng nhiều hơn là ngoài ý muốn.

Hiện tại, thai nhi khẳng định là giữ không được.

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, còn thời gian mở bụng tốt tương đối kịp thời nha

Thật ra, cô gái trẻ ở một khắc mang thai này, đã nói lên tất có một kiếp, lúc ấy không phát hiện mà thôi.

Nếu như sớm phát hiện, cũng chính là sớm sinh non, có lẽ sẽ không gặp phải loại chuyện nguy hiểm sinh mệnh này.

Loại chuyện như mang thai này, vẫn phải đưa tới sự coi trọng đầy đủ.

Thôi Lệ Anh nhìn thoáng qua Trần Thương, bất đắc dĩ dựng thẳng ngón cái lên:

- Bác sĩ Trần, anh đúng là hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái đã nhìn ra?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi chỉ là không nghĩ ra ngoại trừ nơi này, còn có nơi nào khác có thể rạn nứt được

Hoàn toàn chính xác, bên trên biểu đồ kết cấu mô hình bốn chiều của Trần Thương, để anh phân tích nửa ngày, cũng tìm không thấy một cái kết quả bệnh tật trong lúc mang thai đó đưa tới băng huyết bên trong ổ bụng.

Vì lẽ đó, Trần Thương vẫn cảm thấy, độ khả thi bị tử cung rạn nứt lớn hơn một chút.

…

…

Kết quả này nhìn như đã vượt khỏi tính toán ban đầu, nhưng thực sự vẫn luôn hợp tình hợp lý.

Sau đó làm việc, đến Thôi Lệ Anh bên này.

Với tư cách trưởng nội trú khoa phụ sản, vá lại một cái tử cung còn tính là dễ như trở bàn tay.

Trần Thương nhìn ngược lại cũng nghiêm túc, mặc dù anh đối với vá lại cái này không có hứng thú quá lớn, thế nhưng... Kỹ nhiều không ép thân.

Thường đi ở cấp cứu, lỡ như cấp cứu gặp phải người bệnh có bệnh tật như vậy, học tập nhìn nhiều một chút luôn luôn không có lỗ

Thôi Lệ Anh không ngừng xúc động:

- Cũng may mở bụng dò xét kịp thời, bằng không, tử cung trong thời gian dài bị xé rách, đưa tới tổ chức bị hoại tử, đừng nói đứa trẻ có thể giữ được hay không, cả toàn bộ tử cung đều không chắc chắn có thể bảo vệ

Phẫu thuật liên tục tiến hành, trong lúc đó, Mã Nguyệt Huy đến chỗ phẫu thuật bên này, sau khi nhìn thấy Trần Thương thì vội vàng hỏi.

- Thế nào?

Trần Thương gật đầu:

- Người bệnh là thai sừng tử cung, gây nên rạn nứt tử cung, phát hiện kỹ thuật, vấn đề cũng không lớn

Đứa trẻ đã được mổ tử cung lấy ra.

Thôi Lệ Anh bắt đầu vá tử cung lại:

- Cũng may bác sĩ Trần khai triển một hệ liệt làm việc kịp thời, bằng không... Thật là nguy hiểm.

- Loại bệnh tật này, ở giai đoạn trước xác suất phát hiện được cực kỳ nhỏ, một khi phát hiện, cũng là nguy hiểm tính mạng.

Nghe thấy Thôi Lệ Anh, bên trong ánh mắt Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương, nhiều hơn mấy phần vui mừng.

【Đinh! độ thiện cảm của Mã Nguyệt Huy + 5, trước mắt 25.】

...

...

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, mà lúc này bên ngoài phòng phẫu thuật, một đôi vợ chồng trung niên ngồi ở trên ghế hàng thứ nhất, không nói một lời

- Trương Công, cậu đã là một người đàn ông hai lăm hai sáu tuổi, cậu cảm thấy cậu làm ra chuyện này là thế nào?

- Lên xe trước? Rồi mua vé sau?

- Tốt! Cậu nói cậu yêu thích Đình Tử, vậy tôi hỏi cậu, cậu làm đến một người chồng như vậy, đã có trách nhiệm và nghĩa vụ à?

Người đàn ông trung niên là hết sức tức giận

Thế nhưng đúng lúc này, vừa người phụ nữ bất đắc dĩ nói:

- Tốt, ở bệnh viện không nên ồn ào.

Người đàn ông trung niên thở dài.

Trương Công đứng ở đằng kia, trong lòng tràn đầy áy náy, anh không biết mình nên nói như thế nào

Càng không biết chính mình nên làm như thế nào?

Xin lỗi à?

Xin lỗi có làm được cái gì?

Sợ?

Có một số việc, sớm muộn cũng phải đối mặt, trốn tránh, cũng trốn không thoát

Bên trên kim giây đồng hồ không ngừng quay tròn

Lòng cả ba người đều hướng về trong phòng phẫu thuật.

Chương 931: Rạng Sáng Ồn Ào Náo Động (Phần Bốn)

Trương Công do dự thật lâu, anh đứng dậy nhìn người đàn ông trung niên, mỗi chữ mỗi câu, nghiêm túc nói:

- Nói một chút, tôi biết ngài trước tới nay đều chướng mắt tôi, cảm thấy tôi không có bản lĩnh, không cho được cuộc sống mà Đình Tử muốn.

- Thật ra, tôi vẫn luôn đang cố gắng, khởi điểm tôi không cao, thế nhưng tôi bởi vì liều, tiền dù kiếm được không nhiều, thế nhưng mà tôi có thể làm nhiều gấp đôi.

- Ba năm trước đây, tôi đi vào thủ đô, ba năm qua, tôi không có một ngày dám buông lỏng, tôi dùng hết tất cả của chính mình, không phải là vì để ngài coi trọng tôi, chẳng qua là thực tình hi vọng Đình Tử đi theo tôi sẽ không chịu khổ

- Tôi biết, chuyện này là tôi không chịu trách nhiệm, đây không phải loại chuyện một người đàn ông nên làm, không phải tôi không muốn phụ trách, chẳng qua là trong mắt ngài tôi không xứng được phụ trách thôi

Nói tới chỗ này, Trương Công bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

- Thứ đồ tôi vì nó cố gắng thật lâu, có thể chẳng qua đối với người khác không có ý nghĩa, thế nhưng thực tình tôi đối với Đình Tử, quan tâm và che chở, từ trước đến nay không chênh lệch so với người khác.

- Hiện tại, Đình Tử bởi vì tôi, rất nguy hiểm, thậm chí đứa trẻ cũng mất, thậm chí là sau đó cũng không có cách nào mang thai nữa, những thứ này tôi đều biết

- Tôi nghĩ rất rõ ràng, cho dù Đình Tử là tốt hay xấu, khỏe mạnh hay bệnh tật, tôi đều sẽ dùng cả một đời này cố gắng lớn nhất bảo vệ cho em ấy.

Trương Công nói cũng là lời thật lòng.

Thật ra, anh và Đình Tử đã yêu nhau năm năm.

Thậm chí mang thai đứa trẻ cũng là chủ ý của Đình Tử

Cô thật muốn có cái nhà cùng Trương Công.

Thế nhưng mà, sự thực là hai người yêu nhau là không đủ, mà cần phải có cha mẹ tán thành.

Tâm lý Trương Công luôn rất khó chịu, một người đàn ông, thông qua thủ đoạn như vậy đi kết hôn, anh cảm giác chính mình cùng cái gì một dạng

Lời cha của Đình Tử nói, anh không hề tức giận.

Thế nhưng cũng không có cách nào.

Vợ chồng trung niên hai người nghe thấy Trương Công, cũng là tiêu tan mấy phần tức giận.

Phụ nữ trung niên thở dài:

- Tiểu Trương, cậu ngồi một hồi đi, hôm nay cậu cũng khổ cực.

Bên ngoài lại lần nữa lâm vào một trận im lặng.

Trong phòng phẫu thuật, rất nhanh việc làm vá lại tử cung cũng tiến vào hồi cuối.

Thôi Lệ Anh để phòng ngừa lây nhiễm bên trong khoang tử cung, đã đặt ống dẫn lưu.

Phẫu thuật rất nhanh hoàn thành, mà lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nhận đến nhắc nhở của hệ thống:

【 Đinh! Chúc mừng anh học trộm thành công, học được kỹ năng của Thôi Lệ Anh: Thuật thủ pháp đảo ngược tử cung phục vị (sơ cấp) ! 】

Trần Thương lập tức sững sờ

Kỹ năng liên tiếp như thế, là chuyện gì xảy ra?

【Thuật đảo ngược tử cung thủ pháp phục vị: Sơ cấp, là thủ pháp phục vị dùng cho trị liệu tử cung bật ra! 】

Trần Thương lập tức hiểu được

Tử cung bật ra?

Đây cũng không phải là một loại bệnh tật khoa phụ sản đơn giản, mà là một loại bệnh tật có tính nguy hiểm thường gặp trong cấp cứu

Tử cung bật ra, chỉ là tử cung nội mô mặt hướng bên ngoài bật ra, là một loại bệnh biến chứng nghiêm trọng hiếm thấy trong khoa sản

Có thể đưa tới xuất huyết, bị sốc và nhiễm trùng.

Cấp tính tử cung bật ra không kịp thời phát hiện và cấp cứu, tỉ lệ tử vong cho cơ thể mẹ sẽ rất cao.

Mà lại loại bệnh tật này, triệu chứng không rõ ràng, rất dễ bị bỏ qua, thậm chí bởi vì không thể kịp thời xử lý, dẫn đến xuất huyết, nhiễm trùng, hoại tử

Đây là một loại thủ đoạn cấp cứu gấp.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, bất đắc dĩ trong lòng vui mừng, thu hoạch một cái kỹ năng cứu mạng cấp cứu, trong lòng là rất vui vẻ

Phẫu thuật rất nhanh đã kết thúc, Trần Thương có thể nói là thắng lợi trở về

Có thể nhận được một cái kỹ năng như vậy, so với cái gì đều phải lời hơn.

Phẫu thuật cực kỳ thuận lợi, bởi vì chẩn bệnh và trị liệu kịp thời, nên không gây ra loại bệnh tật khác, cái này thuộc về cấp cứu khám gấp thành công một lần.

Có điều, hiện tại xem ra, người bệnh đã không phải là cấp cứu bệnh tật, hẳn là phải chuyển tới phụ khoa để nhận được trị liệu và xử lý tiếp theo.

Dù sao người ta mới thật sự là chuyên nghiệp

Sau khi đi ra khỏi phòng phẫu thuật, người một nhà xông tới.

- Bác sĩ, phẫu thuật thế nào?

Trần Thương giải thích nói:

- Người bệnh thuộc về có thai dị vị, địa điểm có thai ở sừng tử cung, mà kèm theo cái này lúc phôi thai trong người liên tục sinh trưởng phát dục, dẫn đến rạn nứt tử cung, từ đó gây nên xuất huyết ổ bụng.

- Có điều, phẫu thuật cực kỳ kịp thời, cũng cực kỳ thành công, đứa trẻ đã được lấy đi, tử cung cũng được chữa trị, tiếp xuống một đoạn thời gian, cần nghỉ ngơi ở phụ khoa thật tốt.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, người một nhà không biết là có tâm trạng gì.

Cuối cùng chuyện vẫn là vì mang thai mà ra.

Có điều, con gái không có chuyện gì là tốt rồi...

Phụ nữ trung niên vội vàng hỏi:

- Bác sĩ, con gái tôi sau đó... Sau đó còn có thể sinh con nữa không?

Thôi Lệ Anh gật đầu cười nói:

- Cô ấy coi như là một lần mổ lấy thai tốt, không ảnh hưởng sinh dục sau này.

- Có điều, lần này là bởi vì khi các anh vừa mới mang thai, không kịp thời kiểm tra cho tốt, không phát hiện có thai dị vị, nếu như lần sau mang thai, chắc chắn phải coi trọng kịp thời.

Nghe thấy không ảnh hưởng sinh dục của con gái, người phụ nữ trung niên nhẹ nhàng thở ra.

Buổi tối, Trần Thương xử lý chuyển viện cho người bệnh.

Nhìn người bệnh trẻ tuổi đi theo cùng một người đàn ông, Trần Thương lắc đầu, mấy chuyện tiếp theo, anh không được biết rồi...

…

…

Sau khi đưa người phụ nữ đi, Trần Thương hơi mệt mỏi.

Từ trong ngăn kéo lấy ra cà phê lão Mã đưa cho mình, uống một ngụm.

Lúc này, đã rạng sáng bốn giờ rưỡi, có lẽ phải nói là buổi sáng sẽ càng thêm phù hợp hơn.

Lão Mã cười nói:

- Mùi vị không tệ phải không?

Trần Thương nhếch miệng:

- Hơi đắng.

Lão Mã cười ha ha một tiếng:

- Đắng mới nâng cao tinh thần.

Trần Thương gật đầu.

Từ Ái Thanh cũng đi đến, nhìn thấy hai người uống cà phê, bất đắc dĩ hỏi một câu:

- Còn nữa không?

Lão Mã cười nói:

- Trong ngăn kéo của tôi.

Đến lúc này, cấp cứu bận rộn mới kết thúc.

Lão Mã bỗng nhiên nhìn thoáng qua Từ Ái Thanh:

- Cô đi ngủ một lát đi, nơi này có tôi và tiểu Trần ở đây, không sao.

Từ Ái Thanh nghĩ tới nghĩ lui, cầm lấy cà phê sau đó trở về phòng trực ban.

Quả thực hơi buồn ngủ.

Cô xuống ca đêm còn phải chăm sóc đứa trẻ, cũng không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Lão Mã ngồi ở nơi đó, Trần Thương cũng không muốn nói chuyện phiếm cùng anh, so sánh với lão Mã, Trần Thương cảm thấy mấy y tá ở quầy y tá trạm họ còn nâng cao tinh thần được hơn.

Đúng lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở hệ thống vang lên:

【Đinh! Chúc mừng anh, xếp hạng nghề nghiệp của anh tiến vào trước 200, xếp hạng trước mắt: thứ 196!】

【 Chúc mừng anh nhận được ban thưởng xếp hạng: 1, Dược phẩm cường hóa cao cấp x 1; 2, Chỉ nam mô phỏng phẫu thuật x 1!】

Trần Thương nhìn ban thưởng của hệ thống, bỗng nhiên sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt vui mừng

【Dược phẩm cường hóa cao cấp, dược phẩm bền bỉ: Gia tăng sức bền bỉ, sức chịu đựng, thuộc tính ổn định của anh! Bản thân nó là dược phẩm

cao cấp, đề cao bản thân bền bỉ thuộc tính tương quan 50%!】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, nước mắt đều nhanh chảy ra

Đại gia

Ngài rốt cuộc đã đến.

Chương 932: Dược Phẩm Cao Cấp

Trần Thương hơi hưng phấn, hơi xúc động, hơi kích động

Khả năng đây là loại phần thưởng Trần Thương từ nửa năm đến nay cần thiết nhất.

Không ngờ, rốt cuộc đã đến

Anh nếu là lại không đến, Tần tiểu liếm sẽ đến...

Tôi cái độ mẫn cảm này tăng lên nhiều như thế, đến lúc đó làm sao báo cáo kết quả công tác nha?

Quả nhiên trời không tuyệt đường người

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi hơi hưng phấn.

Cái tin tức tốt này, anh chắc chắn phải tìm người chia sẻ một cái, thế nhưng mà... Nghĩ tới nghĩ lui, tìm ai cũng không phù hợp, chỉ có tìm Tần tiểu liếm của chính mình

Nhìn dược phẩm bền bỉ, Trần Thương bỗng nhiên mong đợi, tâm tư nhỏ cũng càng ngày càng linh hoạt.

Hôm qua khi gọi điện thoại, Tần Duyệt có thể cuối tuần sẽ đến nha

Trước lúc này, Trần Thương cảm giác chính mình hẳn là nên điều chỉnh trạng thái tốt một chút...

Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp kích hoạt dược phẩm.

Nháy mắt, Trần Thương cảm giác được một trận tê dại truyền đến, tinh thần cả người tựa như được tăng cao rất nhiều.

Có điều, Trần Thương vẫn còn hơi không quá tin tưởng, chẳng lẽ mình... Cái này mạnh lên?

Nếu không, tìm lão Mã thử một chút... Đúng, nói là vật tay

- Hừ... Khò khè... Hừ... Khò khè

Trần Thương bỗng nhiên quay người, chợt phát hiện lão Mã ngồi trên ghế, đầu ngửa ra sau, cái này ngủ thiếp đi, tiếng ngáy dần dần vang lên.

Có thể là quá mệt mỏi đi

Dù sao những cái tổ tiên phong làm cấp cứu nguy hiểm nghiêm trọng kia cũng là lão Mã tự mình dẫn người ra ngựa, nói đi đầu xung phong hơi oanh liệt, thế nhưng tuyệt đối dùng hết trách nhiệm của tổ trưởng, làm ra tác dụng dẫn đầu

Trần Thương cúi đầu tiếp tục xem xét cái ban thưởng thứ hai:

【Tạo ra chỉ nam phẫu thuật: Căn cứ tất cả tri thức trước mắt ngài đang nắm giữ, đem phẫu thuật nắm giữ trước mắt chuyển hóa thành một phần chỉ nam phẫu thuật, tiến độ chuyển hóa trước mắt 0/ 50! Mỗi khi hoàn thành một ca phẫu thuật, có thể gia tăng 1 tiến độ.】

Trần Thương nhìn nhắc nhở của hệ thống, lập tức sắc mặt hơi mừng rỡ

Phẫu thuật chỉ nam là cái gì?

Là tiêu chuẩn vàng của khoa ngoại phẫu thuật

Là quyền uy

Là loại hình phẫu thuật tất cả mọi người cùng làm, chắc chắn phải dựa theo anh nói làm như vậy

Nơi có thể chế tác chỉ nam khoa ngoại thật không nhiều, người có thể chế tác chỉ nam ngày càng ít, đại đa số chỉ nam khoa ngoại trong nước đều đến từ bệnh viện Hiệp Hòa.

Có thể chế tạo ra một phần chỉ nam, đây là một cái vinh dự của bệnh viện

Đối với người dẫn đầu mà nói, cái một phần vinh dự này càng là huân chương cả đời của anh.

Trần Thương nghĩ tới đây, bất đắc dĩ sắc mặt hơi kích động.

Mình có thể chế tác chỉ nam à?

Chỉ nam gì?

Chế tác chỉ nam gì?

Trần Thương bắt đầu rơi vào trầm tư

【Trước mắt chỉ nam phẫu thuật có thể chế tác bao gồm: 1, Thuật khâu cơ; 2, Thuật cắt bỏ ruột thừa; 3, Thuật khâu mạch máu lớn trong lồng ngực; 4, Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành;】

Những thứ này đều là kỹ năng hoàn mỹ của Trần Thương

Nói cách khác, cái chỉ nam này, chỉ có thể nhắm vào kỹ năng phẫu thuật hoàn mỹ của mình mà tạo ra.

Tỉ mỉ nghĩ lại, cũng là có đạo lý, dù sao chỉ nam tạo ra kỹ năng không hoàn mỹ được cũng là có giới hạn, thậm chí là không đủ

Mà hoàn mỹ, trước mắt tối thiểu là một loại thủ đoạn tương đối hoàn mỹ.

Nhìn bốn cái kỹ năng này, Trần Thương gần như không do dự chút nào, lựa chọn phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

Dù sao, đây là cái mục tiêu thứ nhất của Trần Thương khi đi vào bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô

Tất nhiên tới, liền đem cái mục tiêu này dựng cho thẳng lên đến

Đốt lửa pháo thứ nhất

Nghĩ tới đây

Trần Thương vội vàng lựa chọn phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

【Bên trong tạo ra chỉ nam phẫu thuật bắc cầu động mạch vành: Trước mắt thanh tiến độ 0/50! Xin thông qua phẫu thuật, liên tục hoàn thiện chỉ nam kia: Hợp thuốc... chứng cấm kỵ... hạng mục chú ý... Thao tác chi tiết...】

Trong đầu Trần Thương lập tức xuất hiện một cái đại cương chỉ nam phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Mỗi một chi tiết nhỏ bên trên cũng là trống không, Trần Thương đã hiểu, cái này cần tự mình dùng phẫu thuật để bù đắp.

Đồ tốt

Trần Thương lập tức hơi kinh hỉ.

Không ngờ tiến vào trước 200 đã có thể thu được kỹ năng ưu tú như thế.

【Đinh! Nhiệm vụ xếp hạng phát động xuống một vòng, trước mắt xếp hạng: thứ 196, tiến vào trước thứ 150, có thể nhận được ban thưởng tương quan! Nhắc nhở: Xếp hạng càng đến gần trước, ban thưởng càng phong phú!】

Trần Thương bất đắc dĩ hưng phấn lên.

Đánh quái thăng cấp rơi đồ

Học kỹ năng

Tới nơi này không đến một tháng, đã học xong nhiều kỹ năng như thế.

Con đường trong tương lai, sẽ còn xa à?

Trần Thương cảm thấy, chính mình hẳn nên tự định vị mục tiêu nhỏ cho mình

Một năm sau, khi rời đi nơi này, chắc chắn phải đứng vị trí trước mười của trung tâm cấp cứu này

Có điều trước đó, Trần Thương phải ngẫm lại như thế nào mới có thể làm xong hết 50 ca phẫu thuật

Lục tục, cấp cứu có một chút người bệnh tới, Trần Thương không gọi lão Mã.

Dù sao độ khó những ca này cũng không lớn, chính mình có thể tự giải quyết, cũng không cần phiền phức họ.

Sau khi sử dụng dược phẩm bền bỉ, tinh thần cả người Trần Thương đều khá hơn một chút, chạy trước chạy sau, từ năm giờ sáng bận đến hơn bảy

giờ.

Y tá nhỏ đều không chịu được, đổi hai nhóm.

Trần Thương tựa như vẫn không biết mệt mỏi băng bó thay thuốc xử lý vết thương cho người bệnh.

Thẳng đến khi bảy giờ rưỡi, Dương Khiết nhìn Trần Thương vẫn long tinh hổ mãnh, bất đắc dĩ cười nói:

- Bác sĩ Trần, mệt mỏi một đêm, mỗi lần tôi tới, anh đều đang bận, tranh thủ thời gian nghỉ một lát đi

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì, không mệt

Một chị y tá nhỏ khác hơn ba mươi tuổi tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

- Thân thể bác sĩ Trần thật là tốt! Cậu đã kết hôn chưa?

Trần Thương lập tức xấu hổ cười một tiếng:

- Vừa mới kết hôn.

Đối phương nghe xong, hai mắt sáng lên cười cười, hâm mộ nói:

- Trẻ tuổi thật tốt! Có điều... Nhưng phải khổ nhàn kết hợp, không thể vất vả quá độ.

…

…

Trần Thương vừa mới xuống ca tối rời phòng làm việc không bao lâu, Từ Tử Minh chủ nhiệm ngoại khoa tim đã tìm đến khoa cấp cứu.

- Chủ nhiệm Dư? Trần Thương đâu?

Từ Tử Minh lòng nóng như lửa đốt.

Hai ngày này, ngoại khoa tim họ có thể nói là mỗi ngày ngoại trừ công việc thường ngày sau đó, đều toàn thân toàn ý đầu nhập vào bên trong nghiên cứu phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Bởi vì sau khi án lệ cấp cứu thành công trái tim cậu bé nhỏ mười lăm tuổi không ngừng đập, nháy mắt toàn bộ người bệnh nằm viện ngoại khoa tim đều biết rõ loại kỹ thuật này.

Đến bệnh viện trung tâm cấp cứu khám bệnh, có người nào có thể là nhẹ?

Mà lại rất nhiều người bệnh cũng là từ cấp cứu đưa lên

Vì lẽ đó, sau khi những người bị bệnh và người nhà này biết được trái tim không ngừng đập có thể giảm hệ số nguy hiểm ca phẫu thuật xuống, giảm bớt bệnh biến chứng, đều tìm tới Từ Tử Minh, hi vọng cũng có thể sử dụng phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

Lần này, cũng làm Từ Tử Minh cho lo lắng

Chương 933: Trần Thương Đến Làm Dê Đầu Đàn

Lần này, cũng làm Từ Tử Minh cho lo lắng

Mang theo một đám chủ nhiệm ngoại khoa tim, tăng giờ làm việc nhìn video Trần Thương làm phẫu thuật, liên tục ác chiến hai ngày, thế nhưng mà... Họ kinh ngạc phát hiện, càng xem càng mê mang, càng xem, trong lòng cũng càng không chắc

Chỗ không nắm chắc cũng càng ngày càng nhiều

Phẫu thuật mà không nắm chắc kiểu này, họ làm sao dám làm chứ?

Rơi vào đường cùng, Từ Tử Minh chỉ có thể tìm đến khoa cấp cứu, tìm đại thần Trần Thương nhờ trợ giúp.

Dư Dũng Cương nhìn thấy Dư Dũng Cương đang gấp gáp, cho rằng có cái chuyện gì đang gấp lắm:

- Chủ nhiệm Từ, có chuyện gì à? Gấp gáp như vậy

Từ Tử Minh thở dài một cái:

- Hiện tại toàn bộ ngoại khoa tim có mười người bệnh muốn làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

- Thế nhưng mà, không có Trần Thương ở đây, tâm lý tất cả mọi người đều không chắc chắn nha

Một câu làm Dư Dũng Cương sững sờ

Tên Trần Thương này mới tới bao lâu, một tháng thôi?

Mà nửa tháng trước còn đang rèn luyện

Cái trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Trần Thương thành một nhân vật hết sức quan trọng như thế?

Dư Dũng Cương nhíu mày:

- Chủ nhiệm Từ... Có phải hơi khoa trương hay không?

Từ Tử Minh sững sờ, lập tức lắc đầu, một mặt thận trọng nói đến:

- Tuyệt không khoa trương

- Tôi rất phụ trách nói cho anh, chủ nhiệm Dư, Trần Thương phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, tôi đoán chừng, toàn quốc cũng là tuyệt đối dẫn trước đầu tiên

- Các anh là cấp cứu, dù sao cũng không giống với ngoại khoa tim chúng tôi, mười hai mười ba bác sĩ chủ nhiệm toàn khoa chúng tôi, ngồi xem video Trần Thương phẫu thuật hai ba ngày, anh biết kết quả như thế nào không?

- Chúng tôi là càng xem, càng ngày càng cảm thấy phẫu thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương, cao thâm mạt trắc, cho dù là xử lý chi tiết, hay là tính an toàn phẫu thuật đều rất nắm chắc

- Tôi dám đánh cược, Trần Thương phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, có thể đã tạo thành một bộ chỉ nam chỉ một mình cậu ấy có

Một phen, nói làm cho Dư Dũng Cương trực tiếp sững sờ

Chỉ nam

Chỉ nam là có ý gì?

Là có thể mở rộng chuẩn tắc phẫu thuật

Trần Thương mới lớn bao nhiêu?

Mà lại bình đài của Trần Thương vừa vặn chẳng qua là một Tỉnh Nhị Viện.

Chỉ bằng những cái này, anh đã có thể chế tạo ra chỉ nam phẫu thuật bắc cầu động mạch vành?

Cái này rất không thực tế

Dư Dũng Cương thấy Từ Tử Minh ngưng trọng và nghiêm túc như thế, không giống như là nói đùa, lập tức cũng nhíu mày

Anh gặp qua một ca phẫu thuật của Trần Thương, dùng thuật chữa trị van 2 lá trái tim không ngừng đập, thế nhưng... Anh Dư Dũng Cương cuối cùng không phải làm ngoại khoa tim, chỉ biết là Trần Thương hơi lợi hại, thế nhưng không ngờ sẽ giống như đánh giá của Từ Tử Minh, lợi hại như vậy

Từ Tử Minh là ai?

Là phó hội trưởng hiệp hội ngoại khoa tim toàn quốc, cùng cấp bậc với chủ nhiệm Hiệp Hòa Vương

Tầm mắt của anh có thể kém?

Tự nhiên sẽ không

Ngay khi Dư Dũng Cương cau mày, Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Lão Dư à, thương lượng vấn đề này, nếu không anh nhường Trần Thương cho bọn tôi đi, cấp cứu các anh cần một thiên tài đỉnh cấp ngoại khoa tim như vậy làm gì? Đây không phải lãng phí à?

Dư Dũng Cương lắc đầu:

- Chủ nhiệm Từ, đây là sắp xếp của viện trưởng Ngô.

Từ Tử Minh trực tiếp quay người:

- Tôi đi tìm viện trưởng Ngô.

...

...

Bên trong văn phòng viện trưởng.

Từ Tử Minh nhìn Ngô Đồng Phủ, vỗ bàn gọi vào:

- Viện trưởng Ngô, anh cũng là ngoại khoa tim, sao anh lại không rõ nha? Đây chính là cơ hội đó

- Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành Hiệp Hòa vì sao không khai triển? Bệnh viện trung khoa viện phụ ngoại vì sao chậm chạp không động thân, còn không phải là thiếu hụt một con dê đầu đàn à?

- Hiện tại cái kỹ thuật này, trong ngoài nước chúng ta toàn bộ đều ở vào bên trong một cái quá trình liên tục hoàn thiện, thế nhưng nhiều năm như vậy, cũng trái tim không ngừng đập chụp mạch vành cấy ghép tạo thành chỉ nam, toàn là đám nước ngoài người ta thành công.

- Trung tâm cấp cứu thủ đô chúng ta tự có tính đặc thù của mình, rất nhiều người bệnh có trọng chứng nguy cấp, chắc chắn phải ở trái tim không ngừng đập tiến hành hoàn thành phẫu thuật, đây đối với chúng ta mà nói là một cơ hội! Chuyện người khác không dám làm, chúng ta dám làm

- Mấy gia đình khác không nguyện ý mạo hiểm, nhưng người nhà những người bị bệnh này trong bệnh viện chúng ta lại nguyện ý nếm thử

- Mà hiện tại kỹ thuật của Trần Thương rất hoàn thiện, đầy đủ kéo theo hoàn thành phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu của chúng ta, hình thành chỉ nam

- Đây đối với bệnh viện chúng ta mà nói, cũng là một vinh dự khó được

Ngô Đồng Phủ nhìn Từ Tử Minh đang kích động, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tốt tốt, Tử Minh, anh ngồi xuống trước, gấp làm gì

Từ Tử Minh trừng tròng mắt:

- Có thể không gấp sao được? Mắt thấy chúng ta có cơ hội quật khởi, chẳng lẽ lại bị người khác cướp đi chứ

Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ cười nói:

- Chế tác chỉ nam, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều, tiểu Trần này dù là lợi hại hơn nữa, cậu ấy cũng có thể có chỉ nam hoàn thiện à?

- Tiểu Trần phẫu thuật, tôi cũng xem rồi, cậu ấy đối với phẫu thuật bắc cầu động mạch vành có khứu giác rất mạnh, ngộ tính cũng rất cao, thế nhưng quan trọng nhất chính là kỹ xảo phẫu thuật rất đủ, đây là mấu chốt phẫu thuật của Trần Thương.

- Thế nhưng... Anh nói cậu ta đã tạo thành tư duy chỉ nam, cái này... hơi khoa trương.

- Cái chỉ nam nào không phải đi qua một cái đoàn đội có trình độ cao, kỹ xảo trải qua mấy trăm ca phẫu thuật đề luyện ra? Nếu thật là đơn giản

như vậy, chỉ nam đã bay đầy trời

- Như vậy đi... Anh đi tiếp xúc với tiểu Trần một chút, có thể thử làm một chỉ nam phần phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu, tiếp đó không ngừng hoàn thiện một cái

Ngô Đồng Phủ mặc dù tin tưởng Trần Thương lợi hại, thế nhưng cho dù như thế nào, cũng không cảm thấy Trần Thương có thể có năng lực tự mình nghiên cứu ra một phần chỉ nam

Từ Tử Minh nghe thấy Ngô Đồng Phủ, cũng tỉnh táo mấy phần.

Thế nhưng... viện trưởng Ngô nói rất đúng, có thể bắt đầu từ phẫu thuật của Trần Thương, không ngừng tiến hành nghiên cứu chỉ nam.

...

...

Trần Thương buổi trưa vừa mới tỉnh ngủ, tự mình làm cơm trưa, sau khi thu thập xong, buổi chiều chuẩn bị ra ngoài dạo chơi, làm quen hoàn cảnh xung quanh một chút, thuận tiện đi siêu thị mua sắm, mua chút đồ vật lại trở về.

Thế nhưng mà vừa muốn ra ngoài, điện thoại Từ Tử Minh vang lên.

- Tiểu Trần, nghỉ ngơi thế nào?

Từ Tử Minh hỏi han ân cần nói đến.

Trần Thương sững sờ:

- Chủ nhiệm Từ, anh có chuyện gì à?

Từ Tử Minh khụ khụ một tiếng, nghĩ đến viện trưởng Ngô, dứt khoát có chuyện nói thẳng

- Tiểu Trần à, khoa chúng tôi hiện tại rất nhiều người muốn làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, thế nhưng mà tất cả mọi người không nắm chắc, vì lẽ đó chỉ có thể mời cậu đến mổ chính

- Cậu yên tâm, mỗi một lần chỉ đạo ca phẫu thuật trái tim không ngừng đập, chúng tôi trả phí dựa theo giá của chuyên gia cho cậu

Trần Thương nghe xong, lập tức cũng là sáng mắt lên.

Chính mình vốn còn đang rầu 50 ca phẫu thuật khi nào mới có thể làm xong nha?

Trần Thương còn muốn giao tiếp với viện trưởng Ngô một chút, không ngờ vị chủ nhiệm Từ này đã tìm tới cửa

Nghĩ tới đây, Trần Thương làm gì còn có tâm trạng đi dạo phố.

- Chủ nhiệm Từ, chờ tôi một lát

Chương 934: Anh Thật Muốn Học Tập Mà, Vợ À

Sau đó trong một khoảng thời gian, Từ Tử Minh mang theo mười mấy chủ nhiệm ngoại khoa tim của bệnh viện cấp cứu trung tâm, toàn bộ đã toàn thân toàn ý đầu nhập đi học tập cái kỹ thuật phẫu thuật trái tim không ngừng đập xuống này

Mỗi ngày năm ca phẫu thuật, mỗi người có một cơ hội làm nhất trợ hay phụ trợ.

Đây đối với mỗi một chủ nhiệm ngoại khoa tim mà nói, đều vô cùng trân quý

Có thể khoảng cách gần cảm thụ Trần Thương làm phẫu thuật, thậm chí có cơ hội còn được trợ giúp cạnh Trần Thương tiến hành phẫu thuật, cái này quá hiếm có.

Học tập

Phát triển

Lại học tập

Những chủ nhiệm ngoại khoa tim hơn bốn mươi tuổi này giống như học sinh vậy, mỗi ngày phần lớn thời gian ngoại trừ xử lý người bệnh, thì là đi theo Trần Thương đi vào trong phòng phẫu thuật.

Cho dù là không tới phiên họ ra sân, chỉ cần xa xa nhìn như vậy một cái, vậy cũng đủ

Sau khi tan tầm, đám chủ nhiệm này cũng không gấp gáp về nhà, đều tụ tập cùng một chỗ thảo luận điều mình lĩnh hội tâm đắc được khi nhìn phẫu thuật, về nhà sau đó cũng là đọc sách học tập.

Đương nhiên, đây là có được có mất

Họ phát hiện, quan hệ vợ chồng trong ngày thường luôn phức tạp bỗng nhiên trở nên hài hòa, vợ mình cũng bắt đầu thông cảm khổ cực của họ

Tình nhân cũng bắt đầu trở nên dịu dàng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, tựa như ý thức được mình mới là chủ đề, không mua túi xách cũng không oán trách...

Con cái nhìn thấy cha mình khổ cực như vậy, mỗi ngày tăng ca, trở về còn học tập, cũng biến thành cố gắng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cảm thấy thì ra học tập là một chuyện vừa hạnh phúc vừa vui vẻ như thế

Tối thứ sáu, Vương Thông ở ngoại khoa tim Hiệp Hòa gọi điện thoại qua cho Từ Tử Minh.

- Tử Minh, hội nghị ngoại khoa tim ngày kia ở New York, anh định khi nào đi vậy?

Từ Tử Minh lập tức sửng sốt một chút, gần đây anh quá bận rộn, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ muốn học kỹ thuật của Trần Thương, nơi nào có tâm trạng tham gia hội nghị gì đó

- Không đi, gần đây quá bận rộn.

Từ Tử Minh ăn ngay nói thật.

Vương Thông lập tức nhíu mày:

- Tử Minh, hội nghị lần này cũng không bình thường, đám chuyên gia ngoại khoa tim đỉnh cấp thế giới kia đều có đi, tựa như muốn tuyên bố một cái nhận thức chung cho bọn chuyên gia mới, một loại nhận thức chung của chuyên gia liên quan tới người bệnh bị bệnh tim hở van tim 2 lá bẩm sinh, bệnh viện Presbyterian New York có thuật thức mới muốn tuyên bố.

Từ Tử Minh nghe xong là người bệnh bị bệnh tim hở van tim 2 lá bẩm sinh, lập tức cũng trầm tư một lát

Thế nhưng mà... Ngày mai thầy giáo Trần muốn tập trung giảng bài đó?

Thật là một lựa chọn khó khăn

Trần Thương vào ngày mai, ngày kia, sẽ tổ chức tiến hành một lần tập trung giảng bài cho thành viên ngoại khoa tim, đồng thời ngày kia tiến hành một lần khảo hạch

Lần khảo hạch này sẽ quyết định danh sách nhân viên và tần số, cuối tuần ai sẽ đi theo Trần Thương làm phẫu thuật

Điều này làm cho lòng tất cả chủ nhiệm lớn ngoại khoa tim đều sợ sệt một phen

Họ đã tốt nghiệp bao nhiêu năm?

Bao nhiêu năm không trải qua khảo hạch

Nhưng mà bây giờ lần này là khảo hạch bằng đao thật thương thật.

Cho dù là chủ nhiệm ngoại khoa tim như Từ Tử Minh như vậy cũng không thể may mắn thoát khỏi, nếu như khảo hạch thất bại, cuối tuần là không thể tham gia phẫu thuật.

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh cắn răng quyết định

- Vương Thông, tôi không đi được, trong bệnh viện hơi nhiều việc, cần tổ chức một lần khảo hạch, sau khi anh trở về liên hệ đi, trở về nói cho tôi một chút là được rồi.

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói.

Vương Thông nghe xong, lập tức sững sờ:

- Tử Minh, anh muốn cái gì chứ? Bệnh viện khảo hạch, cái này so với công bố thuật thức mới, cái nào quan trọng hơn hả?

- Anh thật sự là làm chủ nhiệm đến hồ đồ luôn rồi! Lòng hướng về học thuật đâu rồi? Ai... Được rồi được rồi, đợi tôi trở về tìm anh nói chuyện.

Nhìn Vương Thông cúp điện thoại, Từ Tử Minh một mặt bất đắc dĩ

Anh cũng không thể nói Trần Thương tổ chức dạy học và khảo hạch, nếu không thông qua được, chưa nói đến cực kỳ mất mặt, sau đó còn không thể đi theo Trần Thương phẫu thuật?

Mà lại, nói thật, Từ Tử Minh hiểu rất rõ những cái hội nghị nước ngoài kia, đơn giản chính là đánh lấy cờ hiệu là thuật thức phẫu thuật mới, quang minh chính đại chào hàng thiết bị mới, những thứ mấu chốt sẽ nguyện ý truyền cho anh à?

Mà cái kỹ thuật này của Trần Thương mới là kỹ thuật thực sự

Từ Tử Minh cầm lấy điện thoại, mở Wechat ra, nhìn một cái nhóm số ghim trên đầu một chút:

- Nhóm học tập phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

Trần Thương là chủ nhóm, thành viên là gồm có Từ Tử Minh và tổng cộng mười lăm chủ nhiệm ngoại khoa tim cộng thêm Mã Nguyệt Huy.

Bệnh viện trung tâm cấp cứu ngoại khoa tim tổng cộng có hai tầng lâu, 300 giường bệnh, mười lăm bác sĩ chủ nhiệm, phối trí này phóng tầm mắt ra toàn quốc cũng là nổi tiếng

Bằng không vì sao Trần Thương ở cái bệnh viện này thứ hạng chỉ mới 196 chứ?

Một phòng ban người ta mà số lượng bác sĩ chủ nhiệm đã gần 20, toàn bộ bệnh viện lại có bao nhiêu chủ nhiệm?

Mà lại, Trần Thương cũng phát hiện, bài danh này là xếp hạng tổng hợp

Bao gồm bệnh tật chủng loại anh đang nắm giữ, phương án phẫu thuật, kỹ năng phẫu thuật, vân vân... Tổng hợp tính toán ở bên trong.

Một bác sĩ chủ nhiệm người ta có kinh nghiệm hai ba mươi năm lâm sàng, anh dù lợi hại hơn nữa, thế nào cũng phải cần một quá trình?

Trần Thương tính toán đâu ra đấy, bật hack cũng mới nửa năm

Từ Tử Minh nhìn nhóm đang yên tĩnh, không một người nói chuyện, bất đắc dĩ gửi một câu:

- Mọi người sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai đúng 8 giờ tập hợp ở phòng họp ngoại khoa tim.

Một vị chủ nhiệm nào đó mở máy tính bảng ra, nhìn video, phát ra tốc độ 0.25 lần, nghiêm túc quan sát Trần Thương làm phẫu thuật, nhìn thấy tin tức trả lời lại:

- Được, chủ nhiệm Từ cũng sớm nghỉ ngơi một chút, tôi đã lên giường

Cái chủ nhiệm nào đó con mắt mở to nhìn chằm chằm video múa bút thành văn gật đầu:

- Ai, mới vừa tắm rửa, thoải mái, đi ngủ

Một bác sĩ chủ nhiệm khác vừa làm mấy chục trang ghi chép nhẹ gật đầu:

- Tôi và vợ mình vừa mới ra ngoài ăn bữa tiệc lớn, thật vất vả nghỉ ngơi một ngày, buông lỏng thật tốt một chút.

...

Mã Nguyệt Huy nhíu mày:

- Ai? Các anh đều không lo lắng à? Vì sao tôi hiện tại sợ phải một đầu, còn đang xem phẫu thuật video chứ?

Mã Nguyệt Huy là sợ thật, anh phát hiện, phẫu thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương, độ khó thật sự là càng ngày càng cao.

Chẳng lẽ mình thật có chênh lệch với đám người kia lớn như thế?

Nghĩ tới đây, trong lòng lão Mã không phục

Vợ của Lão Mã nhìn thoáng qua anh:

- Còn chưa giao bài tập xong

Mã Nguyệt Huy ngạo khí nói:

- Anh muốn học tập, không nên quấy rầy anh

Người vợ gầm thét:

- Em thật vất vả đưa con trai đi đến nhà bà ngoại, anh... Học cái gì mà học! Tới! Em dạy cho anh làm bài tập

Lão Mã tủi thân nhanh khóc:

- Vợ à, anh thật muốn học tập mà

Người vợ hờn dỗi:

- Học tập em đi, bây giờ em muốn có song thai, anh phải cùng em bù một khóa

Lão Mã nhìn đám người trong nhóm kia, tựa như đều đang nghỉ ngơi, mà thôi mà thôi, mình cũng nghỉ ngơi đi

Cũng không phải là tất cả mọi người đều có một dạng ngay thẳng như Mã Nguyệt Huy, Từ Tử Minh cười giễu một tiếng, đám người kia quá giảo hoạt, cũng Mã Nguyệt Huy là cái thiết thô lỗ

Từng người đều hiểu rất rõ, tuyệt đối là đang học tập, đọc sách, xem video.

Nghĩ tới đây, anh trực tiếp tắt máy, bắt đầu học tập

Mà Trần Thương nhìn trong nhóm, do dự nửa ngày, chẳng lẽ... Khảo hạch của mình lại tùy ý như thế? Tất cả mọi người không cần ôn tập?

Xem ra mình nên đi đề cao độ khó phẫu thuật lên một chút rồi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhẹ gật đầu, đi qua hơn hai mươi ca phẫu thuật, hạng mục chú ý kĩ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương đã toàn bộ quy nạp tổng kết ra, chỉ định và chống chỉ định còn đang không ngừng hoàn thiện.

Mỗi lần làm một ca phẫu thuật, trong đầu Trần Thương một cách tự nhiên sẽ nhằm vào ca phẫu thuật này đưa ra phản hồi, phát hiện một chút có đặc điểm nào không đủ, để đến bù đắp cho chỉ nam này.

Đoán chừng còn có thời gian một tuần, tất cả chỉ nam sẽ hoàn thành toàn bộ

Đến lúc đó, chuyện này đối với vô số người bệnh trên thế giới mà nói, cũng là một chuyện vui

Chương 935: Kỹ Thuật X-Pri

Buổi sáng thứ bảy, Trần Thương thật sớm đã tiến vào bên trong văn phòng ngoại khoa tim.

Tất cả mọi người đứng dậy:

- Chào bác sĩ Trần

Trần Thương hài lòng gật đầu.

Nỗ lực quả nhiên là có thu hoạch, nhìn một đám lão chủ nhiệm dần dần sắp hói đầu cận thị tựa như Baidu phía dưới, Trần Thương vui mừng gật đầu, những cường giả này, cũng là tài phú của chính mình nha

- Chào mọi người, hôm nay bắt đầu, tôi đối với kĩ thuật bắc cầu động mạch vành làm một chút kỹ thuật tổng kết

- Ghi nhớ, một số thứ, toàn bộ đều là hoa quả khô, đề nghị ghi âm, cầm ghi âm trở về so sánh cùng với video phẫu thuật.

- Được, bắt đầu lên lớp

Trần Thương nghĩ rất thoáng

Nếu như một môn kĩ thuật như bắc cầu động mạch vành này có thể phổ cập ra ngoài, đây đối với người bị bệnh tim trên toàn quốc mà nói, tuyệt đối là một cái tin mừng

Trước đây chính mình đưa ra vấn đề Siro trị ho của công ty NOBS đã được ban thưởng phong phú như vậy

Nếu như mình phổ cập kĩ thuật bắc cầu động mạch vành ra ngoài, chuyện này đối với những cái bệnh tim bẩm sinh kia trên thế giới, các loại người bệnh cấp cứu về bệnh tim thích hợp dùng phẫu thuật bắc cầu động mạch vành mà nói, là một cái tin mừng như thế nào?

Trần Thương cảm thấy có một câu nói đặc biệt tốt

Nghèo, thì chỉ lo thân mình

Đạt, thì kiêm tế thế giới

Trần Thương mặc dù không phải cái nhà thổ hào giàu nhất gì, thế nhưng cũng là hi vọng năng lực của mình có khả năng làm nhiều ra một chút cho nhân loại, chính mình nên có chút cống hiến

Một ngày giảng bài, Trần Thương rất dụng tâm, mỗi một chỗ đều giảng vô cùng đúng chỗ, nói cũng cực kỳ nghiêm túc

Những người phía dưới cũng có chắc chắn nội tình, đi qua sự chỉ điểm của Trần Thương, bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt.

Mà Từ Tử Minh càng xem càng kinh hãi, càng nghe càng hưng phấn

Bởi vì anh cảm giác, nếu cứ tiếp tục như vậy, chế định ra được chỉ nam phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu, đã không xa

Mã Nguyệt Huy hơi lực bất tòng tâm, cẩu kỷ ngâm giữ ấm trong chén uống một ngụm, chậm rãi thở dài.

...

...

Mà lúc này, bệnh viện Presbyterian ở New York nước Mỹ, với tư cách một trong mười bệnh viện lớn nhất của quốc gia, tổng hợp thực lực của bệnh viện Presbyterian ở toàn cầu cũng là khá nổi tiếng.

Mà trong lĩnh vực ngoại khoa có bệnh tim động mạch tim, bệnh viện Presbyterian New York càng là ở vào thê đội thứ nhất, ngang hàng cùng với những bệnh viện như trung tâm y học Mayo, trung tâm y học Cleveland này

Hôm nay bệnh viện Presbyterian New York đang tổ chức một buổi hội nghị thật long trọng chưa từng có

Tên buổi hội nghị cũng rất cao đại thượng:

- Chìa khóa trái tim

Với tư cách là viện trưởng bệnh viện Presbyterian New York, chuyên gia thủ tịch ngoại khoa tim: Mond Alvin.

- Chào mọi người, hoan nghênh lại tới đây.

Mond năm nay 41 tuổi, là bác sĩ ngoại khoa tuổi tác đang ở thời hoàng kim, cũng là phó hội trưởng học hội khoa ngoại bệnh tim nước Mỹ.

Y học hội nước Mỹ là cùng Trung Quốc không giống nhau lắm, tại nước Mỹ nếu như trở thành hội trưởng học hội, anh sẽ có được vốn liếng ưu ái, trở thành hồng nhân công ty y dược.

Anh cho dù đầu đề gì đều sẽ nhận đến đầu nhập vốn liếng từ những nhà tư bản này, như nhau, anh cũng sẽ nắm giữ thủ đoạn chữa bệnh mới nhất và quyền sử dụng kỹ thuật chữa bệnh trước hết nhất

Vì lẽ đó, giám khảo hội trưởng hội y học ở nước ngoài, cũng nghiêm ngặt chưa từng có, có đại biểu người bệnh, có đại biểu học hội thành viên, có đại biểu tạp chí nổi danh thế giới bỏ phiếu, vân vân.

Mond cười nói:

- Chủ đề của ngày hôm nay, chính là chìa khóa trái tim

- Cho tới nay, chúng ta đều đang tận sức mở ra được trái tim, thẳng đến khi xuất hiện kỹ thuật nhiệt độ thấp, chúng ta cuối cùng phóng ra đến bước đầu tiên, tiếp xuống lại xuất hiện máy tuần hoàn ngoài cơ thể, cho chúng ta mở ra trái tim, cung cấp càng nhiều nhanh gọn

- Chữa bệnh phát triển, dựa vào tại kỹ thuật phát triển, có điều, kỹ thuật là vĩnh viễn sẽ lạc hậu, theo khoa học kỹ thuật phát triển, càng ngày càng nhiều nghiên cứu cho thấy, sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể đối với rất nhiều người bệnh cũng mang đến rất nhiều ảnh hưởng nghiêm trọng, dẫn đến hô hấp họ bị khó khăn, hội chứng cung lượng tim thấp, các loại suy kiệt trái tim, thậm chí không cách nào kiên trì đến khi xuống bàn phẫu thuật

- Chữa bệnh chưa hề dừng bước, chúng ta vẫn luôn cố gắng nghiên cứu, hôm nay, công việc của chúng tôi, chính là bày ra kỹ thuật quan trọng: kỹ thuật X-Pri

- Kỹ thuật X-Pri, là không cần sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể, không cần mở trái tim ra, đã có thể phẫu thuật van 2 lá không trọn vẹn.

Nghe thấy Mond Alvin giới thiệu, lập tức phía dưới sôi trào lên.

Tất cả mọi người là chuyên gia đến từ các nơi trên thế giới, từ đầu đến cuối, đều vì thuật thức mới này mới đi vào New York.

Chính là vì chứng kiến cái gọi là thuật thức mới

Không cần mở trái tim ra, đã có thể trị liệu van 2 lá, đồ như vậy dừng ở trong tai mọi người, có thể xưng thần thoại

Mond Alvin nhìn thấy mọi người phía dưới đã không kịp chờ đợi bắt đầu nghị luận ầm ĩ, lập tức cười nói:

- Có lẽ mọi người cũng đã đợi không kịp, mời xem màn hình lớn, chúng tôi cho mời tiến hành một ca mô phỏng phẫu thuật X-Pri.

Rất nhanh, trên màn hình lớn xuất hiện một cái máy móc trông giống như máy khoan ngoại khoa điện vậy.

Tiếp đó, một cái trái tim mô phỏng trong suốt liên tục đập xuất hiện trong màn hình.

Sau đó một phen, làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm

Chỉ thấy đầu lưỡi dao của đài máy móc này vô cùng sắc bén, đâm vào bên trong tâm nhĩ phải, tiếp đó chậm chạp xâm nhập, tại khi đến khu vực van 2 lá.

Một cái máy móc trông như cây súng ống này bắt đầu làm việc, ấn cò súng xuống, chỉ thấy phía trước đang thăm dò nháy mắt hơi biến hóa, một cái van 2 lá giả thể nhân tạo trực tiếp căng ra, tiếp đó ở dưới tác dụng của máy móc, bắt đầu nối lại

Rất nhanh, nối lại thành công

Tiếp đó, thăm dò lấy ra, van 2 lá bắt đầu công việc bình thường

Cái này như biểu đồ mô phỏng vậy, chỉ có không đến 20 phút, thế nhưng mà toàn bộ quá trình... Lại làm tất cả mọi người ở đây sợ ngây

người.

Nếu như cái một hạng kỹ thuật này là chân chính, tuyệt đối sẽ nhận đến hoan nghênh của càng ngày càng nhiều người.

Trước hết sẽ giảm bớt quá nhiều phí tài nguyên chữa bệnh, tiếp theo, tiết kiệm số lượng lớn thời gian phẫu thuật, thậm chí đối với người bệnh mà nói, cũng số lượng lớn giảm bớt khôi phục thời gian nằm viện

Mond cười nói:

- Có lẽ tất cả mọi người đều thấy được, kỹ thuật X-Pri, chính là một loại chìa khóa mở trái tim ra như vậy, chúng ta không cần phá hư trái tim, cũng có thể chữa trị van 2 lá bị hao tổn.

- Đây đối với những cái máy tuần hoàn ngoài cơ thể người bệnh không cách nào chèo chống kia mà nói, không thể nghi ngờ là một cái thủ đoạn bổ sung trị liệu vô cùng quan trọng

- Có cái kỹ thuật này, tôi tin tưởng, người chúng ta có thể cứu vớt càng ngày càng càng nhiều

Mond vừa dứt lời, phía dưới đã bắt đầu đặt câu hỏi:

- Xin hỏi, các anh có làm thân thể thí nghiệm à? Kỹ thuật như vậy, thế có số liệu chèo chống thí nghiệm lâm sàng hay không?

Mond cười nói:

- Tiếp xuống, tôi sẽ tự thân mang đến lần ra mắt kỹ thuật X-Pri đầu tiên cho mọi người

- Kỹ thuật X-Pri đã xin nhiều hạng độc quyền, là một loại kỹ thuật mới được tập đoàn Johnson & Johnson nghiên cứu ra, mặc dù còn chưa có thông qua kiểm tra đo lường FDA, thế nhưng chúng tôi đã bắt đầu tiến hành phân tích thí nghiệm lâm sàng, nếu như chúng tôi có đầy đủ nhiều ca bệnh trị liệu, tôi tin tưởng, kỹ thuật X-Pri chắc chắn sẽ nghênh đón một mùa xuân

- Thật ra, kỹ thuật X-Pri vẫn luôn đi tìm kiếm người sử dụng và người thí nghiệm trên toàn cầu, vì sao như thế đâu?

Chương 936: X-Pri Cần Chính Là Một Bác Sĩ Khoa Ngoại Thiên Tài

Bởi vì nước Mỹ xét duyệt đối với dụng cụ là tương đối đặc thù.

Đại đa số dụng cụ xét duyệt, anh chỉ cần cung cấp chứng minh, anh chỉ cần dẫn trước vài loại máy móc, cái này đã đủ.

Thế nhưng loại hình thức phẫu thuật mới này, lại cần thông qua số liệu phân tích lâm sàng, thế nhưng... Người khác nhau sẽ có thao tác khác nhau, phẫu thuật đương nhiên sẽ có kết quả khác nhau, đây chính là một loại thuật thức phẫu thuật mới

Vì lẽ đó, tập đoàn Johnson & Johnson đang cố gắng tìm kiếm bác sĩ nào có thể cung cấp số liệu lâm sàng cho kỹ thuật X-Pri bọn họ

Mà Mond Alvin đúng lúc người thứ nhất họ tìm kiếm được, mà lại... Tiếp xuống một đoạn thời gian, họ cũng sẽ mời càng ngày càng nhiều người tiến hành nghiệm chứng bản kỹ thuật.

Sau khi mọi người ở đây nghe được tin tức này, cũng bắt đầu sôi trào lên

Dù sao, đây là một thuật thức mới, tất cả mọi người có thể nhìn thấy cái một loại thuật thức này, tương lai sẽ đứng được ở vị trí nào.

Không khoa trương chút nào, cảnh trước mắt một mảnh quang minh

Đối với những người lão làng nước Mỹ kia mà nói, ai có thể cung cấp số liệu phân tích lâm sàng kỹ thuật X-Pri, người đó có thể nhận được duy trì của tập đoàn Johnson & Johnson, cũng sẽ có thể trở thành người ứng cử vị trí hội trưởng y học hội nước Mỹ lần tiếp theo

Mond Alvin cũng nghĩ như vậy

Vì lẽ đó, anh mang theo bệnh viện, trở thành nhóm người được thí nghiệm đầu tiên.

Vương Thông nhìn một ca kỹ thuật như vậy, vẫn luôn là nhiệt huyết dâng trào

Một loại kỹ thuật mới như vậy xuất hiện, chắc chắn sẽ mang đến một lần mới biến đổi cho cả lĩnh vực chữa bệnh.

Đáng tiếc nha

Từ Tử Minh không đến tham gia hội nghị.

Nói không chừng có thể trở thành nhóm người được nếm thử đầu tiên đó?

...

...

Cho dù cái kỹ thuật mới gì xuất hiện, chắc chắn sẽ mang đến một sự thay đổi cho ngành nghề

Mà kỹ thuật X-Pri xuất hiện, phải chân chính phổ cập, thứ cần chính là sự nghiệm chứng và tán thành của toàn bộ ngành nghề.

Mà danh nhân, chính là lựa chọn tốt nhất

Lần hội nghị của bệnh viện Presbyterian New York nước Mỹ này, thật ra chuẩn xác trên ý nghĩa mà nói, chính là hội nghị của tập đoàn Johnson & Johnson mới đúng.

Đại đa số công ty bệnh viện nước Mỹ cũng là khi đưa ra thị trường, cần vốn liếng đầu tư từ thị trường.

Sau đó khi, Mond Alvin tiến vào trong phòng phẫu thuật, theo sự của chú ý mấy chục cái camera, phẫu thuật chính thức bắt đầu

Howard, người phụ trách hạng mục bộ phận X-Pri tập đoàn Johnson & Johnson cũng đã tới đến hiện trường, đồng loạt chú ý ca phẫu thuật này.

Không chỉ có đám chuyên gia đến từ thế giới, mà những học giả, quan tâm cái một đài phẫu thuật này, như nhau còn có rất nhiều người nhà người bệnh.

Họ mới thật sự là người được lợi và cần loại kỹ thuật mới này

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bệnh viện Presbyterian New York nháy mắt hấp dẫn càng ngày càng nhiều người quan tâm

Cái một đài phẫu thuật này, rất có được quan tâm

Hôm nay Mond Alvin vì chuẩn bị cái một đài phẫu thuật này, anh đã tiến hành hơn mấy chục đài liên tục thử nghiệm

Tim heo, tim bò... Anh đã thử rất nhiều lần

Thế nhưng mà

Đối mặt với người sống, anh còn là lần đầu.

Người bệnh là người tình nguyện, một người bé trai bệnh tim bẩm sinh, tích cực dương quang

- Con tin tưởng chú

Mond Alvin còn chưa có bắt đầu phẫu thuật, cậu bé nhỏ đã vừa cười vừa nói.

Cái một hình ảnh này, để mọi người đang quan sát phẫu thuật, nháy mắt ấm lòng.

Mond Alvin cũng là hơi sửng sốt một chút:

- Thượng Đế sẽ phù hộ con

Cậu bé bỗng nhiên cười bắt đầu lắc đầu:

- Không, con tin tưởng bác sĩ, không tin Thượng Đế, ngài ấy trong một khắc con ra đời này, Thượng Đế đã từ bỏ mẹ của com, nếu như không phải bác sĩ, có lẽ con cũng bị ngài vứt bỏ rồi

Câu nói này, lập tức làm cho tất cả mọi người bất đắc dĩ lắc đầu.

Gây tê xong, bắt đầu phẫu thuật

Mond Alvin tay cầm súng X-Pri thay van 2 lá, chậm rãi đâm vào trái tim.

Tất cả khán giả, đều nín thở

Bao gồm cả Howard, người phụ trách hạng mục bộ phận tập đoàn Johnson & Johnson.

Tất cả mọi người đang cầu nguyện

Thời gian một giây một phút trôi qua, thay thế súng đầu thương tựa như đã đạt đến bộ vị mấu chốt, ấn cò súng xuống, van nhân tạo liền sẽ bắt đầu nối lại đến bên trên vòng van.

Răng rắc một tiếng

Tiếp theo lấy khi âm thanh thanh thúy truyền đến...

Mond Alvin lập tức vui mừng, thành công

Loại cảm giác này rất quen thuộc

Thuần thục rút ra... Vá trái tim lại...

Ngay sau đó, kết quả phẫu thuật kiểm tra siêu âm tim...

Lúc này, tất cả mọi người đều lo lắng, nếu như thành công, cái ảnh hưởng này mang tới được tuyệt đối là vượt thời đại

- Bình thường! Van làm việc bình thường

Nương theo lấy kết quả kiểm tra tuôn ra đến, tất cả mọi người xung quanh bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Thành công

Lúc này, thật sự là kích động vào lòng rất nhiều người, có lẽ... ý nghĩa của chuyện này là kỹ thuật thay thế van 2 lá sắp đối mặt với một cái thay đổi mới

Một khắc mang tính lịch sử.

Nhưng mà

Ngay lúc này.

- Điểm số bơm máu xuất hiện dị thường

- Tim đập nhanh hơn

- Rối loạn nhịp tim

- Rung tâm thất, tranh thủ thời gian khử rung tim

Ngay tại khi tất cả mọi người hô to thành công, bỗng nhiên âm thanh liên tiếp truyền đến, ngay sau đó, camera nháy mắt đóng kín

Lúc này, tất cả mọi người hôn mê rồi

Vẻ mặt các chuyên gia và học giả lộ ra sợ hãi, họ đều rất rõ ràng, điều này có ý nghĩa gì

Người bệnh xảy ra ngoài ý muốn

Lập tức, phía dưới mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Mà những người bệnh cũng bắt đầu đều nhíu mày.

Dạng một loại phẫu thuật này, cuối cùng còn chưa đủ hoàn thiện rồi...

Khi Mond Alvin xuất hiện lần nữa trên đài, thở dài:

- Rất xin lỗi, kỹ thuật X-Pri là rất thành công, thế nhưng... Chúng tôi trước mắt còn là rất khó đi nắm chắc một ca máy móc như vậy cho tốt

- Vừa rồi người bệnh, có hội chứng WPW, trong lúc phẫu thuật, đột phát chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi không thể không phẫu thuật lại lần nữa, người bệnh hiện tại đã ổn định lại.

Một ca phẫu thuật này xuất hiện, tựa như dao động vào quyết tâm của mọi người.

Phía dưới mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ, biểu thị hoài nghi.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu chất vấn.

Howard người phụ trách hạng mục X-Pri tập đoàn Johnson & Johnson cũng hơi nhíu mày.

Thế nhưng, Mond Alvin lại lớn tiếng nói:

- Tôi muốn nói là, tính khả thi của cái một bộ máy móc này vẫn còn rất cao, đối với rất nhiều người bệnh không có cách nào làm kỹ thuật thay thế van 2 lá bằng máy tuần hoàn ngoài cơ thể mà nói, xác suất thành công là rất lớn

- Tối thiểu nhất, đồng nghiệp đang làm hẳn là đều biết, so sánh với tính nguy hiểm của X-Pri, kĩ thuật bắc cầu động mạch vành nguy hiểm tựa như còn cao hơn một chút, chúng ta không có cách nào điều khiển cái trái tim đập này, máy móc sẽ chỉ làm thủ pháp của chúng ta càng vững vàng

- Đây là một cái phương hướng

- Thế nhưng! Tôi muốn nói là, kỹ thuật X-Pri phải sử dụng đến lâm sàng, chắc chắn cần đi qua thí nghiệm và nghiệm chứng không ngừng, chúng tôi cần nhận đến tham số kỹ càng của anh, hiểu rõ chuẩn tắc sử dụng của các anh, nhận đến chỉ nam kỹ càng hoàn mỹ

- Đến lúc đó, mới là một ngày kỹ thuật X-Pri chân chính được sáng tỏ, chí ít hiện tại, muốn ngoại khoa tim chúng ta sử dụng một loại kỹ thuật như vậy, còn rất khó

Chương 937: X-Pri Cần Chính Là Một Bác Sĩ Khoa Ngoại Thiên Tài! (Phần Hai)

Hội nghị kết thúc, quá nhiều người lo lắng

Có điều, mọi người cũng không có keo kiệt tiếng vỗ tay của mình, kỹ thuật X-Pri không tính là thất bại, cũng không tính toán là thành công, thế nhưng Mond Alvin, lại nói lời nói thật.

Điều này làm cho mọi người công chính đối với X-Pri kỹ thuật có nhận biết nghiêm túc

...

Mà Howard hơi nổi nóng

Trực tiếp tìm được Mond Alvin.

- Tiên sinh Alvin, anh tựa như không có dựa theo ước định của chúng ta mà làm

Howard gọn gàng dứt khoát chỉ ra.

Con mắt Mond nhìn chằm chằm Howard, mỗi chữ mỗi câu nói đến:

- Nếu như, ngay cả tôi đều không có cách nào sử dụng X-Pri, anh cảm thấy sau khi mở rộng sẽ có ý nghĩa gì?

- Đây là một máy móc cứu người, không phải hung khí giết người, trước khi không có người nắm giữ kỹ thuật này, tôi sẽ không mở rộng nó.

Sau khi nói xong, Mond quay người rời đi

Mà Howard sững sờ, lớn tiếng nói:

- Anh sẽ hối hận

Mond Alvin hơi sửng sốt một chút, quay người cười một tiếng:

- So sánh với việc bỏ lỡ hội trưởng hội y học, tôi càng hối hận về lựa chọn sai lầm mình làm ra, trước hết... Tôi là một người bác sĩ

- Mà lại, tiên sinh Howard, tôi nói rất rõ ràng, hạng kỹ thuật này, muốn mở rộng, chắc chắn cần một thiên tài, một người bác sĩ thiên tài ngoại khoa tim so với tôi còn phải ưu tú hơn đến làm

- Anh ta chắc chắn phải có đầy đủ hiểu rõ đối với trái tim, đầy đủ quen thuộc đối với van, mà lại... Tha thứ tôi nói thẳng, X-Pri là tồn tại chỉ định phẫu thuật vô cùng hà khắc, chỉ có tại một loại hoàn cảnh đặc định xuống nào đó, kỹ thuật X-Pri mới là một đường tắt phẫu thuật thích hợp nhất

- Ngành nghề chữa bệnh, chưa từng có một loại kỹ thuật, có thể phổ biến ở bất cứ một cái người bệnh gì

- Có lẽ, Howard tiên sinh hẳn là tìm tới một người như vậy, trợ giúp anh đến tìm kiếm ra chỉ định và chống chỉ định kỹ thuật X-Pri, tiếp đó chế định ra một cái chỉ nam phẫu thuật kỹ càng

Nói đến đây, Mond Alvin đứng dậy rời đi

Mà Howard bỗng nhiên nói:

- Mond Alvin tiên sinh

Mond dừng chân lại:

- Chuyện gì?

Howard mỉm cười:

- Xin lỗi, anh là một người bác sĩ tốt.

Mond lắc đầu:

- Tôi hôm nay suýt nữa hại một bé trai tin tôi còn hơn tin Thượng Đế, xin lỗi, hiện tại tôi cần phải đi xem nó ra sao.

Nói xong, Mond Alvin bước nhanh rời đi.

Mà Howard nhìn đám người ngoài cửa sổ, liên tục tự hỏi như thế nào đi tìm một cái thiên tài trong miệng Mond.

Một người bác sĩ khoa ngoại thiên tài có thể trợ giúp kỹ thuật X-Pri truyền bá ra ngoài

Howard nhíu mày

Vì nghiên cứu cái máy móc này, tài chính tập đoàn Johnson & Johnson trước sau đã đầu nhập vào mấy chục tỷ đô la, nếu như không thể sử dụng ngoài thị trường, tổn thất như vậy, thực tế là quá kinh khủng

Thế nhưng... Đi chỗ nào tìm một người như vậy đâu?

…

…

Ngoại khoa tim bệnh viện cấp cứu trung tâm thủ đô, đang khẩn trương tiến hành kiểm tra bài tập một lần

Mười lăm mười sáu cái bác sĩ chủ nhiệm khóa chặt mi tâm, vò đầu bứt tai

Họ không rõ vì sao đề mục thi sẽ khó như vậy

Trần Thương cảm thấy mình rất dụng tâm, anh cảm giác gần đây mọi người hẳn là học tập rất tốt, bằng không cũng không sẽ ngủ sớm như vậy.

Vì lẽ đó, nghĩ tới nghĩ lui, khi Trần Thương ra đề mục, lựa chọn tình cảnh phẫu thuật tương đối đặc thù một chút, kỹ xảo phẫu thuật...

Thời gian kiểm tra chỉ có nửa giờ

Khi Trần Thương nhận cuốn, là mang theo Tần tiểu liếm đến

Buổi trưa hôm nay, Tần Duyệt đến có điều bởi vì Trần Thương bận rộn, hai người cũng chưa kịp dính như keo chuột, sau khi thu thập đồ vật một phen.

Lúc này, Trần Thương mới nói:

- Buổi chiều có thi, em đến làm lão sư giám khảo nha

Tần Duyệt lập tức mừng rỡ vạn phần, vui vẻ bừng bừng đến nơi này.

Nhưng sau khi cô nhìn thấy đám giáo sư chuyên gia trên cả sảnh đường, lập tức mộng một cái

Vẻ mặt vô cùng nghi ngờ nhìn Trần Thương:

- ? ??

Trần Thương gật đầu:

- ! !

Tần Duyệt là vừa mừng vừa sợ, chồng nhà mình cũng mới tới một tháng nha, như thế nào... học sinh cấp dưới đã nhiều như thế?

Mà lại, nhìn lượng "tóc", coi đẳng cấp, người đang ngồi cũng đều là cấp bậc chủ nhiệm nha?

Những chủ nhiệm này bị Trần Thương kiểm tra?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt hơi tò mò

Trần Thương nhìn đồng hồ, nhìn mọi người nói:

- Tốt, thời gian đến, Tần Duyệt, đi thu bài

Mọi người nghe thấy câu nói này của Trần Thương, tựa như về tới đến khi trường lớp học

Tình cảnh thầy giáo bảo nộp bài thi

Viết không xong ư! ?

Làm sao bây giờ?

Mắt thấy Tần Duyệt tới.

- Tần... cô Tần, chờ chờ, lập tức xong, cô trước nhận phía sau đi

- Giáo sư Tần à! Lập tức, tôi chưa viết cái tên nữa...

- Phía sau, xin nhờ

...

Tần Duyệt cười khổ không được.

Nhìn từng cái lão chủ nhiệm tuổi tác không xê xích cùng cha bao nhiêu gọi mình là giáo sư Tần, trên mặt Tần Duyệt là cười khổ không được.

Tại Tần Duyệt chơi không biết chán khoan dung xuống, thời gian nhiều hơn hai mươi phút

Trần Thương cũng không để ý.

Sau khi thu lại bài thi, thấy trong con mắt mọi người nhìn Tần Duyệt, cũng tràn đầy cảm kích

Dù sao, trận chiến ngày hôm nay, vô cùng quan hệ đến danh sách phẫu thuật ngày mai

Hướng lâu dài mà nhìn, cái này không chỉ là chuyện trợ thủ phẫu thuật, khả năng này là trong xếp hạng kĩ thuật bắc cầu động mạch vành ngoại khoa tim trong nước

Tất cả mọi người là học bá

Đều am hiểu sâu đạo này

Một bước theo không kịp, từng bước theo không kịp

Lúc này không cố gắng, lão đại đồ bi thương

Vì lẽ đó, người đã tới trung niên, họ thấy rất rõ ràng, biết rõ đây là một trong cơ hội để chính mình vùng lên.

Tần Duyệt đến, để cuộc sống của Trần Thương nhiều hơn mấy phần kích thích

Không sai

Mấy ngày nay Tần Duyệt tương đối bận rộn, phải đi bệnh viện làm các loại thủ tục.

Trần Thương đành phải tùy thời làm việc, tìm một cơ hội xử lý chính sự.

Vào lúc ban đêm, sau khi trở về, Tần Duyệt đi mua đồ ăn nấu cơm, Trần Thương phê duyệt bài thi.

Không thể không nói, thế giới người trưởng thành, chính là không đơn thuần

Ví dụ như Mã Nguyệt Huy cũng bắt đầu phát tin tức uy bức lợi dụ

Trần Thương lắc đầu, coi như không nhìn thấy.

Rất nhanh đã có kết quả, không thể không nói, Từ Tử Minh này vẫn là có mấy phần trình độ, danh liệt thứ nhất, anh Mã không phụ sự mong đợi của mọi người, thi rớt

Đối với kết quả này, Trần Thương công chính vô tư phát đến trong nhóm.

Có người vui vẻ, có người buồn

Từ Tử Minh năm mươi mốt tuổi nằm ở trên giường, kích động một đêm không ngủ, anh nhiều năm sau đó còn có thể nhận được quán quân, lại một lần nữa ôn lại cái gì gọi là khoái cảm đứng thứ nhất.

Sau khi Vương Thông trở về từ New York, đêm đó gọii Từ Tử Minh lên.

Từ Tử Minh cũng vội vàng mặc xong quần áo, tiến đến gặp Vương Thông.

Sau khi Vương Thông nói mọi thứ chuyện mình chứng kiến ở bệnh viện Presbyterian New York cho nói một lần

Đặc biệt là khi nói về kỹ thuật X-Pri, Từ Tử Minh lập tức sững sờ

Loại kỹ thuật này xuất hiện, sẽ không làm cho kĩ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương trực tiếp bị thay thế chứ?

Nghĩ tới đây, cả người Từ Tử Minh đều lâm vào bên trong lo lắng

Anh vội vàng hỏi:

- Anh Vương, anh nói... kỹ thuật X-Pri lợi hại như vậy, có thể thay thế phẫu thuật bắc cầu động mạch vành hay không?

Chương 938: Chỉ Nam Hoàn Thành

Sau khi Vương Thông nghe thấy, lập tức cũng nhíu mày.

- Bản thân kĩ thuật bắc cầu động mạch vành chính là một loại kỹ thuật rất khó điều khiển, mà kỹ thuật X-Pri cũng là một loại kỹ thuật rất khó nắm chắc, cả hai so sánh lên, độ khó hoàn thành phẫu thuật trái tim không ngừng đập xuống cũng càng cao hơn, mà chỗ X-Pri thiếu hụt chính là một cái chỉ nam càng chuẩn tuyệt, vì lẽ đó... Cái nhìn của tôi là, so sánh với kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, X-Pri có thể sẽ càng thêm thích hợp với thân thể

Một câu, làm Từ Tử Minh bình tĩnh lại

Đích thật là một cái đạo lý như vậy

X-Pri một khi phổ biến mở rộng ra, như là một loại thủ đoạn trị liệu can dự vậy.

Mà độ khó của trái tim không ngừng đập quá cao, căn bản không hình thành nên chỉ nam thường quy được

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh vội vàng lắc đầu, không đúng

Trần Thương đã đang quy nạp chỉ nam phẫu thuật bắc cầu động mạch vành...

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh bỗng nhiên nuốt ngụm nước miếng, nghiêm túc hỏi:

- Lão Vương, nếu như... Tôi nói nếu như

- Nếu như kĩ thuật bắc cầu động mạch vành xuất hiện chỉ nam thì sao? Anh cảm thấy sẽ như thế nào?

Vương Thông trực tiếp đánh gãy:

- Đây không thể nào, bệnh viện các anh có thể bảo chứng xác suất thành công phẫu thuật bắc cầu động mạch vành xuống là trăm phần trăm à? Còn chỉ nam

Từ Tử Minh lập tức sững sờ:

- Làm sao lại không thể nào? Chúng tôi thật đúng là có thể đảm bảo trăm phần trăm

Vương Thông nghe xong, lập tức hơi tức giận.

- Tử Minh, anh như vậy không thì không cần nói nữa, chúng ta đang thảo luận

- Kĩ thuật bắc cầu động mạch vành vốn là một loại phẫu thuật nguy hiểm, nếu ai có thể đảm bảo phẫu thuật bắc cầu động mạch vành chỉ nam

làm được, Vương Thông tôi chính mình bái anh ấy làm thầy

Từ Tử Minh nghe xong, cười giễu một tiếng, thầy của tôi còn chưa chắc chắn muốn thu anh làm đồ đâu

Hiện tại bao nhiêu người đứng xếp hàng đó

Sau khi hai người tách rời gặp lại

Ngày hôm sau, Từ Tử Minh trực tiếp tìm tới Trần Thương, nói chuyện kỹ thuật X-Pri cho Trần Thương.

Biết được kỹ thuật X-Pri, Trần Thương chẳng những không tức giận

Ngược lại còn hơi kinh hỉ

Bởi vì anh cảm thấy loại kỹ thuật này là có tiền cảnh lớn, một khi tìm tới hoàn cảnh sử dụng tốt hơn, đối với người bệnh mà nói, không thể nghi ngờ là một loại đường tắt phẫu thuật rất thuận tiện

Mấu chốt nhất là, loại phẫu thuật này, đặc biệt thích hợp với người già

Người tuổi trẻ... Bởi vì tồn tại van nhân tạo, cần uống thuốc cả đời, có thể không quá tiếp nhận tốt được.

Thế nhưng sức chịu đựng phẫu thuật của người già lại chênh lệch, loại kỹ thuật X-Pri này, đồng thời giảm xuống nguy hiểm khi phẫu thuật, sẽ giảm bớt ảnh hưởng bất lợi của thương tích khi phẫu thuật mang tới.

Có điều

Trước lúc này, Trần Thương cần nắm chặt thời gian, hoàn thành chỉ nam của chính mình

Sau đó trong thời gian mấy ngày, Trần Thương toàn tâm đầu nhập vào trong phẫu thuật bắc cầu động mạch vành này.

Cuối cùng

Vào buổi sáng thứ năm, một âm thanh nhắc nhở thanh thúy vang lên

【Đinh! Chúc mừng anh đã hoàn thành 50 ca phẫu thuật, thu được chỉ nam phẫu thuật bắc cầu động mạch vành hoàn chỉnh!】

Trần Thương lập tức vui mừng

Cuối cùng cũng thu được

Ngay lúc này, bỗng nhiên điện thoại vang lên:

- Tiểu Trần, cậu đến ngoại khoa tim một lát, đột nhiên tới rất nhiều người bệnh muốn làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

...

...

Tâm trạng Chu Hán Lượng gần đây rất tốt

Minh Minh con mình phẫu thuật rất thành công, cuối cùng xuất viện.

Minh Minh con mình bệnh, đối với người một nhà mà nói, cho tới nay giống như một cây đao treo ở trên đầu, không dám để cho người hơi thư giãn

Sau khi nhìn con mình xuất viện khỏe mạnh, Chu Hán Lượng cảm giác cả người đều tốt.

Cho tới nay, bởi vì vấn đề thân thể đứa trẻ, công ty Chu Hán Lượng vẫn luôn uỷ trị cho cao quản.

Hiện tại đứa trẻ tốt nhiều, nhiệt tình trong người lão Chu cũng nổi lên.

Vừa mới mở hội xong, Chu Hán Lượng trở lại văn phòng, sau khi ngồi xuống, nghe thấy âm thanh tin tức nhắc nhở liên tục vang lên.

Mở ra xem, là "Nhóm hỗ trợ người chung phòng bệnh tim bẩm sinh"

Nhìn thấy nơi này, Chu Hán Lượng chuẩn bị cười rời khỏi.

Cái nhóm này, anh đã sớm thêm vào, bởi vì vấn đề bệnh tật lúc ấy của đứa trẻ, anh cũng là bôn ba rất nhiều bệnh viện, xuất ngoại cũng chạy thật lâu.

Sau này, khi cùng nhau xuất ngoại xem bệnh, quen biết một chút mấy người chung phòng bệnh, mọi người cùng hợp lại, sáng lập một cái nhóm như thế, hi vọng tài nguyên có thể cùng hưởng.

Hiện nay, đều ba, bốn năm trôi qua, cái nhóm này... Cuối cùng có thể lui

Nghĩ tới đây, Chu Hán Lượng sau khi ấn mở nhóm trò chuyện, chuẩn bị chào hỏi cùng mọi người, muốn rời khỏi.

Đúng lúc này, nhìn thấy tất cả mọi người đang tán gẫu.

- Chào mọi người, tôi muốn lui nhóm rồi.

Một người dì hơn bốn mươi tuổi nói.

Lập tức, trong nhóm im lặng chỉ chốc lát, mọi người bắt đầu nanh lại cùng phát hồng bao.

- Nén bi thương, chị ơi

- Ai...

- Thật cầu mong thiên đường không có bệnh tật

Tất cả mọi người bắt đầu im lặng.

Chuyện như vậy, ở trong nhóm thỉnh thoảng liền sẽ xảy ra, mỗi ngày toàn quốc đều có một đứa trẻ nguyên nhân vì bệnh tim bẩm sinh mà qua đời.

Đối với loại chuyện này, mọi người cũng là vô cùng bất đắc dĩ.

Người dì kia tiếp tục nói:

- Tình huống của đứa trẻ lúc nửa tháng trước càng ngày càng hỏng bét, chúng tôi mang theo nó đi trung tâm y học Cleveland, nằm viện phẫu

thuật... Trước sau tốn 21 vạn đô la, mua bản vá tốt nhất, mời được chuyên gia tốt nhất, làm phẫu thuật đắt nhất... Thế nhưng mà không ngờ, phẫu thuật vẫn thất bại

- Tiền không có, tôi có thể lại kiếm, thế nhưng mà đứa trẻ không có...

- Hi vọng tất cả mọi người thật tốt! Tạm biệt

Người phụ nữ này không lãnh bao tiền lì xì, mà là yên lặng thối lui ra khỏi nhóm trò chuyện.

Để lại mọi người đều im lặng

Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão

Ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu

Tôi kính trọng bậc cha mẹ tôi cũng như kính trọng các bậc cha mẹ của mọi người,

Tôi yêu thương con em tôi cũng như yêu thương con em của mọi người

Loại chuyện này, ai biết lúc nào sẽ xảy ra ở trên người mình đâu?

Như nhau cũng là một đứa trẻ, đi phẫu thuật như nhau, có triệu chứng như nhau, lại có bao nhiêu người có thể may mắn thoát khỏi đâu?

Trong lúc nhất thời, hơn năm mươi người trong nhóm đều thương tiếc không thôi.

Một đứa bé rời đi, tuyệt không chỉ là hi vọng một gia đình vỡ vụn, nhưng thật ra là đánh nát hi vọng hơn năm mươi vị người chung phòng bệnh giả thể trong nhóm

Mọi người trong lúc nhất thời, không biết nói cái gì.

Điện thoại bên cạnh, có người thương tiếc, có người rơi lệ

Đúng lúc này, có người bỗng nhiên nói:

- Tôi hôm qua tới New York, bệnh viện Presbyterian New York và tập đoàn Johnson & Johnson cùng nhau ban bố một cái gọi là kỹ thuật X-Pri, có thể không sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể trái tim, cũng không cần sử dụng kĩ thuật bắc cầu động mạch vành, đã có thể làm việc hoàn thành thiếu hụt của trái tim van 2 lá

Lời này vừa nói, nháy mắt chú ý hấp dẫn tất cả người chung phòng bệnh.

Đúng lúc này, người đàn ông tải video tuyên truyền lên nhóm.

- Đây là cái tôi hôm qua quay video được, mọi người có thể xem.

Người đàn ông liên tục tải lên mấy video phẫu thuật ngày hôm qua thấy được, tuyên truyền video, và video đến tiếp sau khi Mond Alvin giải thích tất cả đều phát đi vào.

Mọi người bắt đầu nhìn lại.

Chương 939: Tổ Quốc! Có Thể Cứu Các Anh

Trong nhóm không có người nói chuyện, bởi vì cái này tựa như đã thành kỳ vọng cuối cùng của mọi người.

Người dì kia là người thành lập nhóm trò chuyện, nhưng mà hôm nay... Cô lại rời đi.

Người chung phòng bệnh là một cái tổ chức thần kỳ, họ hai bên an ủi, trợ giúp lẫn nhau, cùng một chỗ đi cố gắng tìm kiếm sinh cơ...

Nhưng mà hôm nay tin tức này, để mọi người chậm chạp không thể trì hoãn tới.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông gửi đi video vừa rồi kia nói:

- Nếu như... Tôi nói là nếu như, nếu như không có hi vọng, tôi có lẽ sẽ đi xin làm dạng một ca phẫu thuật này, cho con gái tôi

- Tôi hôm nay đi nhìn cái người tình nguyện phẫu thuật kia, anh còn sống.

- Tôi cảm thấy... Đây là hi vọng cuối cùng

Người đàn ông nói sau đó, vội vàng có người từ chối.

- Anh à, anh không thể như vậy, anh cũng nhìn thấy, đây là vật thí nghiệm, xác suất thành công rất khó nói

- Tôi biết họ quen dùng buff, chính là hấp dẫn người tình nguyện

Người đàn ông nhìn nhóm hữu khuyên giải, bất đắc dĩ nói:

- Anh nói đúng! Tôi cũng hiểu rõ, thế nhưng mà... Tôi có lựa chọn à?

- Tôi đi trung tâm y học Mayo, đi Smidt trái tim trung tâm nghiên cứu bệnh viện Cedars-Sinai! Tôi thậm chí chạy đi Thụy Điển, đi nước Anh... Thế nhưng mà tôi thật không biết đi đâu

- Tiên sinh Mond Alvin ở bệnh viện Presbyterian New York nói cho tôi, xác suất thành công phẫu thuật của đứa trẻ cao tới một nửa! Cái này... Là cái cao nhất trước mắt, tôi chỉ có thể tin tưởng họ

Người đàn ông, để mọi người hơi tuyệt vọng

Một số thời khắc, đáng sợ nhất còn không phải những cái bệnh cấp tính kia.

Mà là loại hi vọng kia liên tục ăn mòn anh, cuối cùng lại nói cho anh biết cái bệnh tật này không có thuốc nào cứu được.

Cho chỗ trống để anh né tránh, cơ hội cho anh tìm y hỏi thuốc, thế nhưng mà... Từ trước đến nay không cho anh hi vọng sinh tồn.

Loại đầm lầy này giống như thống khổ, là những bi thương lớn nhất sâu trong lòng

- Đúng nha, chúng ta còn có thể đi chỗ nào?

Tất cả mọi người cảm giác mình bị thế giới từ bỏ

Mà vừa lúc này, Chu Hán Lượng phía sau chảy ra từng tia từng tia mồ hôi lạnh

Đều do anh

Khoảng thời gian này vẫn luôn bồi tiếp đứa trẻ, đã quên những chuyện này trong nhóm.

Khi làm anh nhìn thấy nhóm hữu họ đang bôn ba trên toàn thế giới, lại không nhìn thấy hi vọng, Chu Hán Lượng bỗng nhiên nói câu:

- Không! Còn có cơ hội

Mọi người nghe xong, lập tức nhìn Chu Hán Lượng, phát dấu chấm hỏi

Chu Hán Lượng lúc này, không biết vì sao, một cỗ đến từ hưng phấn và kích động trong lòng tràn ngập não hải

- Chỗ nào? Chỗ nào có thể cứu? Lão Chu anh mau nói đi

- Tôi đã mang theo con gái của mình chuẩn bị đi New York bệnh viện Presbyterian

Trong lòng Chu Hán Lượng hơi bành trướng và kích động:

- Về nước! Trung Quốc! Thủ đô! Nơi này có hi vọng

Mọi người sau khi nhìn thấy hai chữ Trung Quốc, lập tức im lặng.

Thật có thể cứu à?

Có thể cứu hội, cần đi ra ngoài à?

- Hiệp Hòa à? Tôi đi hỏi, cơ hội chỉ có ba phần

Chu Hán Lượng lắc đầu, nói:

- Không! Không phải Hiệp Hòa

- Trung Quốc! Bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, tìm Trần Thương, bác sĩ Trần Thương

- Đứa trẻ Minh Minh con của tôi, nửa tháng trước làm phẫu thuật, hiện tại đã toàn bộ khôi phục, tôi tin tưởng mọi người cũng đều biết Minh Minh, gặp qua nó, giờ tôi sẽ gửi cho các anh video hiện tại của nó

Nghĩ tới đây, Chu Hán Lượng gửi video hai ngày trước mang theo Minh Minh ra ngoài liên hoan.

Mọi người nhìn Minh Minh trong video, lập tức sững sờ

- Anh Chu! Thật à? Tổ quốc mình có thể cứu à?

Chu Hán Lượng kích động gật đầu:

- Có thể cứu! Tổ quốc có thể cứu các anh, trở về đi! Các anh chị em

Chẳng biết tại sao, khi mọi người nhìn thấy câu nói này, lập tức nước mắt như mưa không ngừng xuống

…

…

Trở về đi! Tổ quốc có thể cứu các anh

Trong lòng mọi người nghe câu nói này vào, thật rất ấm lòng

Mang theo đứa trẻ ra ngoài đi thật lâu, quanh đi quẩn lại, một ca phẫu thuật mười mấy vạn đô la, nguyện ý không phải họ có tiền, là bởi vì sinh mệnh... Họ không muốn phụ lòng

Họ không muốn ở trong nước làm phẫu thuật à?

Đương nhiên muốn

Thế nhưng mà... Tổ quốc có thể làm à?

Mà một câu của Chu Hán Lượng, nói làm trong lòng mọi người thật lâu khó mà bình phục

Chu Hán Lượng tiếp tục nói:

- Hiện tại, ngoại khoa tim của bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô đã bắt đầu trù hoạch kiến lập tiểu tổ chuyên phẫu thuật kĩ thuật bắc cầu động mạch vành vá van 2 lá, mà lại... Tôi nói cho các anh biết, tìm bác sĩ Trần, chắc chắn phải tìm bác sĩ Trần Thương, có cậu ấy ra tay, chắc chắn có thể thành công

- Tôi tin tưởng, qua không được bao lâu, kỹ thuật nước chúng ta cũng chắc chắn sẽ dẫn trước thế giới! Chúng ta cũng không cần xuất ngoại đi xem bệnh! Cầu gia gia kiện nãi nãi, tiêu một đống tiền, kết quả còn không cho sắc mặt tốt

Chu Hán Lượng nói đến đây, bất đắc dĩ nói một câu:

- Hôm nay tôi tới đây, thật ra chuẩn bị cáo biệt, bởi vì Minh Minh đã tốt, tôi cảm thấy tiếp tục ở trong nhóm cũng không được.

- Thế nhưng, hiện tại tôi thay đổi chủ ý

- Mọi người đến thủ đô, tôi đưa các anh đi xem bệnh

Chu Hán Lượng vỗ bàn một cái, làm cái quyết định.

- Tạ ơn Chu tổng

- Cám ơn anh lão Chu

- Đúng! Lão Chu là người tốt

...

Trong nhóm mọi người lập tức sôi trào.

Chu Hán Lượng nói:

- Mọi người trở về đi, tôi ở Trung Quốc chờ các anh, nhớ kỹ, Trung Quốc, bệnh viện cấp cứu trung tâm thủ đô, bác sĩ Trần Thương

- Trung Quốc! Trung tâm cấp cứu thủ đô! Bác sĩ Trần Thương

- Trung Quốc! trung tâm cấp cứu thủ đô! Bác sĩ Trần Thương

...

Lời này vừa nói, lập tức trong nhóm kêu loạn một mảnh

- Tôi hôm nay xuất viện cho đứa trẻ

- Tôi cũng đi xử lý chuyển viện

- Anh Chu, tôi ở ngay Hiệp Hòa, hôm nay tôi sẽ đi trung tâm cấp cứu

...

Trong lúc nhất thời, tất cả bệnh viện lớn toàn thế giới, mấy chục người bệnh nhi đều xuất viện.

Một người ngoại quốc cùng phòng bệnh hỏi:

- Các anh đi chỗ nào?

Mọi người mang trên mặt hưng phấn và kiêu ngạo:

- Về nước chúng tôi! Quốc gia chúng tôi có thể chữa bệnh cho đứa trẻ

Khi câu nói này nói được, mọi người chợt phát hiện, chẳng biết tại sao, hốc mắt đỏ lên, mũi mỏi nhừ

Thì ra...

Chúng tôi đối với tổ quốc mình quyến luyến như thế.

Nếu như tổ quốc mạnh lên, chúng tôi chắc chắn sẽ rất kiêu ngạo

Nghe thấy lời của mọi người, mặt mũi bạn giường bên cạnh tràn đầy chờ mong và ao ước:

- Thật à?

Mọi người dùng lực gật đầu:

- Không sai

Người cùng phòng bệnh xúc động một phen:

- Các anh là quốc gia nào? Nhật Bản? Hàn Quốc? Hay là Trung Quốc?

Mọi người kích động nói đến:

- Trung Quốc! Cộng hòa nhân dân Trung Hoa! !

Lúc này, khi nói tên của tổ quốc mình, là kiêu ngạo

Người cùng phòng ngoại quốc bệnh đều xúc động:

- Trung Quốc, rất lợi hại... Các anh phẫu thuật thành công, chúng tôi có thể tới phẫu thuật không?

Mọi người kiêu ngạo cười một tiếng:

- Đây là số điện thoại của tôi, tới gọi cho tôi

Chương 940: Một Người Cũng Không Thể Thiếu

Cảnh tượng giống nhau xảy ra ở bệnh viện Đa khoa New York, Cleveland, Cedars-Sinai, Massachusetts...

Chuyến bay hôm nay, là chuyến bay về nhà

Trong lòng mọi người đều hướng về Trung Quốc, thủ đô, Trần Thương

Trong lòng hơi lo sợ bất an

Mà thân là người bệnh, đứa bé nhìn ba mẹ:

- Cha mẹ, chúng ta... Đi chỗ nào?

Ba mẹ diệu dàng cười nói:

- Về nước, về nhà

Bạn trẻ nhỏ nghe xong, lập tức vui vẻ gật đầu:

- Thật ạ?

Ba mẹ gật đầu:

- Đương nhiên

Bạn trẻ nhỏ mũi chua chua:

- Thật ra... Con không muốn phẫu thuật ở nước ngoài, con sợ... con sợ con chết ở nước ngoài, như vậy con cũng không phải là ma người Trung Quốc... Không có cội nguồn để về cũng không tốt...

Một câu, để trong lòng ba mẹ chua chua

Đứa trẻ mười mấy tuổi, biết cái gì?

Thế nhưng mà họ hiểu, họ thật hiểu

Họ biết rõ: Họ sinh là người Trung Quốc, chết là ma Trung Hoa, thể nội lưu chính là máu Viêm Hoàng, tranh tranh thiết cốt là truyền nhân của rồng

Như nhau, bên trong bệnh viện Hiệp Hòa, xảy ra chuyện giống như vậy

- Chủ nhiệm Vương, người bệnh giường 9 và giường 10 muốn xuất viện

Sau khi Vương Thông nghe thấy, lập tức nhíu mày:

- Họ không phải dự định ngày mai phẫu thuật à? Sao lại gấp xuất viện vậy?

Bác sĩ chủ quản lắc đầu:

- Họ nói không muốn phẫu thuật ở đây, có thể... Có thể muốn xuất ngoại nha

Nghe thấy bác sĩ chủ quản, Vương Thông bất đắc dĩ thật sâu hít một hơi, xoay người hơi bất đắc dĩ

Sinh mệnh sở hệ khỏe mạnh nhờ vả, mà tôi lại vô năng bất lực.

Trong lòng Vương Thông hổ thẹn

Tổ quốc đồng bào, chính mình không cách nào cứu chữa, ngược lại cần phải đi nước ngoài tìm kiếm khỏe mạnh.

Vương Thông bất đắc dĩ nắm chặt hai quyền.

Anh là mũi nhọn nhân tài y học của tổ quốc, thậm chí có thể nói họ là đại biểu cho cái hạn mức lĩnh vực nào đó cao nhất trong y học tổ quốc

Điều này làm cho họ cảm giác áp lực, mà không phải vui mừng.

Bởi vì bọn anh biết rõ, chính mình thủ không được, còn có ai có thể giữ vững

Bất đắc dĩ

- Xuất ngoại đi...

Qua thật lâu, âm thanh của Vương Thông trầm thấp chậm rãi nói.

Những năm này, anh mỗi ngày đều đang bôn ba, đều đang cố gắng, không giờ khắc nào không tại hấp thu học tập kỹ thuật mới, học tập khoa học kỹ thuật đỉnh cao

Anh chưa hề dừng bước lại, thế nhưng mà... Vì sao phát triển chậm rãi như vậy

Vương Thông anh hận không thể học phú ngũ xa tài trí hơn người.

Không vì mình làm rạng rỡ tổ tông danh dự trấn tứ hải,

Chỉ cầu người bệnh thân thể an khang có thể vô bệnh vô tai

Mà thôi, mà thôi

Trách nhiệm càng lớn, trọng trách càng nặng.

Bác sĩ quản giường nhìn thoáng qua Vương Thông, bất đắc dĩ nói câu:

- Anh à... Hôm qua, chị Thiên đến bệnh viện tìm anh.

Vương Thông khoát tay áo:

- Biết rõ, ra ngoài đi.

Anh đã bao lâu... Bao lâu không có về nhà.

Quá bận rộn

Cũng quá mệt mỏi

Gia đình nhỏ... Cũng là gia đình nha...

...

...

Trần Thương đi vào ngoại khoa tim, mới vừa xuống thang máy, đã nhìn thấy đầy người lít nha lít nhít bên ngoài.

Hơn ba mươi người bệnh, hơn bảy mươi người nhà, tất cả mọi người quay người nhìn lại.

Chu Hán Lượng mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói:

- Bác sĩ Trần, cậu đã tới

- Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Trần Thương, bác sĩ Trần, ca phẫu thuật của Minh Minh, chính là bác sĩ Trần mổ chính

Nghe thấy Chu Hán Lượng giới thiệu, ở đây gần trăm người trong con mắt nháy mắt tràn đầy hi vọng, nhìn chằm chằm Trần Thương, tràn đầy chờ mong.

- Chào ngài bác sĩ Trần

- Xin nhờ bác sĩ Trần

- Mau cứu đứa trẻ đi

Hơn một trăm người cùng nhau cúi đầu

Hơn một trăm người đầy cõi lòng chờ mong

Trần Thương cũng là sững sờ.

Không chỉ có là anh

Toàn bộ tất cả mọi người ngoại khoa tim đều trợn tròn mắt.

Toàn bộ bác sĩ từ văn phòng bác sĩ đi ra sau đó, đều bị một màn này cho rung động đến tâm linh.

Một chút tiểu hộ sĩ mềm lòng đều hơi cảm động rơi lệ

Mà những bác sĩ trẻ tuổi kia tại thời khắc này, lại thỏa thuê mãn nguyện

Lúc này, họ ý thức được, trọng trách trên người họ, là nhân dân khỏe mạnh, họ... Là hi vọng của lão bách tính

Mười lăm mười sáu bác sĩ chủ nhiệm, Từ Tử Minh ở bên trong, thấy cảnh này, bỗng nhiên cảm giác trong lòng xấu hổ không thôi.

Chính mình không thể lại thư giãn

Buổi tối tăng ca

Tiếp tục nghiên cứu, học tập

Người bệnh còn rất nhiều, sẽ càng ngày càng nhiều, dựa vào giáo sư Trần Thương, cuối cùng không phải kế lâu dài.

Họ là nhóm người thừa kế đầu tiên của phẫu thuật bắc cầu động mạch vành Trần thị.

Họ, chắc chắn phải cố gắng.

Trần Thương cũng bị một màn này cho rung động đến tâm linh

Vội vàng gật đầu nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Cứu! Tất cả đều cứu

- Một người, cũng không thể thiếu

- Chủ nhiệm Từ, toàn bộ nhận vào nằm viện, làm tốt chuẩn bị trước phẫu thuật, chúng ta một cái cũng không trì hoãn

- Mọi người yên tâm, xếp hàng rõ ràng, ngồi đi, một người cũng không thể thiếu

Chỉ có ngàn vạn kỳ vọng không thể phụ lòng

...

...

Một cái cũng không thể thiếu

Đây là mục tiêu Trần Thương tự cho mình

Cũng là tiêu chuẩn tất cả nhân viên y tế trong cấp cứu trung ngoại khoa tim cho mình

Mười mấy bác sĩ quản giường bắt đầu thu người bệnh vào, ghi lại bệnh tình.

Một ngày làm việc bận rộn cũng đều bắt đầu.

Trong hành lang thỉnh thoảng đi ra mấy người bệnh và người nhà tò mò vây xem, nhưng sau khi nhìn đến hơn ba mươi đứa trẻ, trong mắt cũng hiện lên nhiều hơn mấy phần ôn hòa.

- Chủ nhiệm, giường bệnh không đủ

- Tiểu tổ chúng tôi cũng không đủ

Từ Tử Minh vung tay lên:

- Tạm thời trưng dụng phòng họp, ổn định người bệnh toàn bộ chuyển vào phòng họp, có thể xuất viện, toàn bộ thúc giục xuất viện, mau chóng làm

Hôm nay ngoại khoa tim, không có nhiệm vụ chính trị của mấy lãnh đạo cấp trên, càng không có hình tượng công trình, chỉ có làm việc bắt đầu thực sự.

Tốn một buổi chiều, đến đúng bốn giờ rưỡi, tất cả người bệnh toàn bộ vào ở, bác sĩ chủ quản cũng hoàn thành việc nhập viện ghi lại.

Những cái người bệnh cũ kia từ trong phòng chuyển tới trong hành lang truyền dịch, cũng là đều cười ha hả nhìn những người bạn nhỏ này, trong mắt tất cả đều là cổ vũ

Bệnh viện thủ đô, thật sự là một giường cũng khó cầu

Chuyện như vậy, thoáng cái tăng thêm ba mươi năm cái giường, rất ít xảy ra.

Sau khi vừa mới bận rộn hoàn tất mọi người còn chưa kịp nghỉ ngơi, y tá đã vội vàng chạy tới gọi bác sĩ chủ quản.

- Bác sĩ Lâm, máy theo dõi của người bệnh giường 11 có biểu hiện rối loạn nhịp tim, hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn

Bác sĩ chủ quản biến sắc, vội vàng đi đầu nhập vào bên trong đến làm việc

Sau khi giày vò một phen, biết được người bệnh suy tim rõ ràng, tâm nhĩ bù trừ bị tăng lớn, vách tâm thất sưng tấy, điểm số bơm máu trái tim bị giảm xuống...

Nói tóm lại, người bệnh cần mau chóng phẫu thuật

Vừa mới xử lý nằm viện, đã bắt đầu phẫu thuật à?

Từ Tử Minh gọi Trần Thương tới, cùng nhau tiến hành các dấu hiệu ước định đối với người bệnh

Quả nhiên

Tình huống người bệnh nhi này cũng không ổn định, hiện tại đến xem biểu hiện của suy tim, đã đến khi không phẫu thuật không được.

Cha mẹ cậu bé nhỏ bứt rứt bất an.

- Bác sĩ Trần, thật ra, hôm nay Nhạc Nhạc cần phẫu thuật, là anh Chu nói chúng tôi tới tìm cậu, nói cậu có thể cứu đứa trẻ, chúng tôi mới từ nước Mỹ trở về.

Chương 941: Quyết Định Chật Vật

Sau một phen kiểm tra, Trần Thương tâm lý nắm chắc

Cũng may người bệnh cũng là người bệnh đã nằm viện tại cái bệnh viện khác, các loại kết quả kiểm tra kiểm nghiệm đều rất toàn diện

Sau khi Trần Thương nhìn một phen, gật đầu nói:

- Sắp xếp phẫu thuật

Lời còn chưa dứt, một y tá đã trực tiếp chạy vào phòng bệnh:

- Bác sĩ Trần, cô bé nhỏ giường 19 mới vừa nhập viện hiện tại cũng là hô hấp đột phát khó khăn! Tim đập nhanh hơn, độ bão hòa oxy trong máu hạ xuống

Một câu lại lần nữa phá vỡ yên tĩnh bên trong gian phòng

Lại là một người bệnh cần phẫu thuật gấp

Trần Thương trực tiếp quay người, chạy về phía giường 19.

- Người bệnh hô hấp khó khăn

- Chuẩn bị đặt nội khí quản

Sau khi Trần Thương tiến đến, chẩn bệnh một hơi đã hiểu rõ nguyên do.

Suy tim nghiêm trọng, tâm nhĩ sưng tấy chèn ép khí quản đạo sư hô hấp dồn dập, bản thân đã có tâm suy, hiện tại hô hấp khó khăn càng ngày càng nghiêm trọng.

Từ Tử Minh vội vàng mang theo đoàn đội cấp cứu bắt đầu một phen cứu viện.

Ngoại khoa tim cũng không phải phòng ban cá ướp muối dưỡng lão gì, mỗi ngày đều trình diễn cấp cứu và tử vong.

Ở đây, có máy hô hấp, có dụng cụ khử rung tim... Thiết bị cấp cứu mười hai phần đúng chỗ.

Nhân viên cấp cứu cũng chuyên nghiệp không gì sánh được

Qua mười mấy phút cấp cứu, cô bé nhỏ cũng chậm lại, mở mắt... Lần này cô kém chút về không được

...

...

Hiện tại, một vấn đề bày ở trước mặt mọi người.

Vốn là hôm nay Trần Thương có thể cần tiến hành bốn ca phẫu thuật.

Mà bây giờ đột nhiên lại tăng lên hai ca.

Mà mấu chốt nhất là, hai ca phẫu thuật này, đều vô cùng khẩn cấp, không thể có trì hoãn quá lâu.

Cha mẹ hai đứa bé đều là bạn bè của nhau, trong nhóm họ cũng thường xuyên giao tiếp

Hiện tại hai đứa bé đều cần phẫu thuật khẩn cấp, làm sao bây giờ?

Cha mẹ của cả hai lần này đều im lặng

Không có người lựa chọn nhượng bộ

Trần Thương chỉ có một, chắc chắn cần phải đưa ra một lựa chọn, phẫu thuật cho ai trước

Đúng lúc này, một chủ nhiệm nói:

- Ý kiến của tôi là phẫu thuật người bệnh giường 19 trước, thuốc có thể duy trì thời gian cực kì có hạn, cần mau chóng phẫu thuật, nếu không... Thời gian kéo quá lâu, tôi sợ xảy ra bất trắc đó

Một chủ nhiệm khác thở dài:

- Người bệnh giường 11 cũng kéo không được quá lâu, phòng phẫu thuật cũng bắt đầu chuẩn bị rồi.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Thương

Bao gồm người nhà của hai bé, lúc này, họ đều lo lắng muốn chết.

Việc quan hệ đến đứa trẻ nhà mình, không có người nào có thể không để ý.

Không có khách sáo hư tình giả ý, ai cũng phải đối mặt với sinh tử, giành giật từng giây

Đưa tiền?

Cho hồng bao?

Hay là tìm quan hệ?

Những này họ đều nghĩ qua

Đáng tiếc...

Trần Thương không cho họ cơ hội.

Bên trong văn phòng, thoáng rơi vào im lặng.

Từ Tử Minh thở dài, nếu như mình đúng lúc này, có thể đứng ra nói, tôi có thể làm tốt phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, có phải là... Cũng là có cơ hội?

Đáng tiếc

Anh còn làm không được

Anh còn không thể đảm bảo mình có thể chắc chắn thành công.

Loại phẫu thuật này, chỉ có sống và chết, không có thành công và thất bại.

Từ Tử Minh nhìn người nhà, cũng biết, họ như nhau cũng không yên lòng chính mình.

Họ tới đây, chính là vì tìm Trần Thương.

Cho dù là Từ Tử Minh thân là chủ nhiệm ngoại khoa tim, họ đều không tín nhiệm

Mắt thấy xung quanh lâm vào bên trong một mảnh im lặng.

Trần Thương bỗng nhiên nói, anh nhìn thoáng qua Từ Tử Minh:

- Chủ nhiệm Từ, sắp xếp phẫu thuật, đồng thời tiến hành cả hai ca

Một câu trực tiếp làm tất cả mọi người đều sững sờ

Người nhà như nhau đều là trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Thương.

Đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật?

Điều này có thể à?

Không chỉ có là người nhà, mà mỗi cái chủ nhiệm khoa ở đây, cũng hơi khó có thể tin.

Cái này thích hợp à?

Người nhà vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần... Ngài như vậy có phải là có hơi...

Trần Thương không nói gì, nhìn người nhà, nghiêm túc nói:

- Thời gian không đợi người, mau chóng quyết định

Bên này, Từ Tử Minh không phải người do dự, sau khi anh nghe Trần Thương nói thì trực tiếp điện thoại gọi cho phòng phẫu thuật.

Trần Thương bên này, cũng không thể chậm trễ thời gian, lập tức bắt đầu bố trí toàn bộ quá trình phẫu thuật

Trần Thương cầm lấy bút bên trên bảng biểu thị, bắt đầu tô tô vẽ vẽ, an bài nhiệm vụ:

- Hai ca phẫu thuật, dịch ra mười phút

- Sức chịu đựng có hạn của giường 19, trước tiên bắt đầu phẫu thuật, giường 11 tiếp đó bắt đầu, chủ nhiệm Từ, anh đến phụ trách làm việc giai đoạn mở ngực trước cho người bệnh giường 11! Trước mười phút chắc chắn phải bảo đảm người bệnh tuyệt đối an toàn

- Làm việc mở trái tim ra, anh cũng tới làm, vị trí mở miệng dựa theo lựa chọn ngày thường của chúng ta mà làm, thành lập máy tuần hoàn ngoài cơ thể... Trong này, tôi trước phụ trách phẫu thuật giường 19.

- Sau khi tôi hoàn thành phẫu thuật mấu chốt cho giường 19, sẽ tiến hành thay phiên phẫu thuật

Đến lúc đó anh trở về, đổi phòng phẫu thuật, anh đến chỉ đạo hoàn thành phẫu thuật giai đoạn sau cho người bệnh giường 19

- Chủ nhiệm Tiền, chủ nhiệm Trương, các anh hiện tại đi giường 19, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

- Chủ nhiệm Hà, chủ nhiệm Lưu, các anh phối hợp với chủ nhiệm Từ chuẩn bị giai đoạn trước phẫu thuật cho người bệnh giường 11 đi

Sau đó, Trần Thương cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi điện thoại cho Chu Hạc ởphòng gây tê:

- Thầy Chu, tôi là Trần Thương

Sau khi Chu Hạc tiếp điện thoại, vội vàng nói:

- Được, bác sĩ Trần cậu nói đi, chuyện gì?

Trần Thương trực tiếp nói:

- 20 phút sau, phòng phẫu thuật sẽ đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật thay thế trái tim không ngừng đập van 2 lá, tôi sẽ đồng thời tiến hành... Anh phụ trách người bệnh giường 11, chắc chắn phải ổn định lại tình huống cho đứa trẻ, tôi sẽ phẫu thuật ở...

Chu Hạc nghe xong, lập tức biến sắc

Đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật

Cái này có thể tuyệt không phải bình thường nha...

Tiểu Trần này... Cũng quá lợi hại đi?

Sau đó, Trần Thương nhìn Từ Tử Minh:

- Thông báo phòng phẫu thuật, làm chuẩn bị video đối thoại phẫu thuật cho tốt đi.

…

…

Trần Thương lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua thời gian, hiện tại là buổi chiều 5 giờ 15 phút

20 phút sau, phẫu thuật đúng giờ bắt đầu

Mấy chủ nhiệm bị Trần Thương điểm danh trong lòng trĩu nặng, có rất nhiều thấp thỏm và bất an, thế nhưng, càng nhiều hơn chính là hưng phấn, và cả loại kích động kia

Có thể được Trần Thương điểm danh, cái này nói rõ đã nhận đến sự tán thành của giáo sư Trần.

Đồng thời, đây đối với họ mà nói, cũng là một lần kiểm tra quan trọng

Ngày thường những người này đi theo Trần Thương phẫu thuật, đối với thực lực bọn anh, Trần Thương cũng coi là vô cùng hiểu rõ.

Vì lẽ đó lần này, Trần Thương lựa chọn, cũng là những cái người có thực lực tương đối đáng tin cậy kia.

Trần Thương quay người nhìn thoáng qua người nhà song phương, nói với bác sĩ quản giường:

- Cầm tờ cam kết hiểu rõ tình hình phẫu thuật ra, hai phần, còn có thông báo bệnh tình nguy kịch

Những thứ này đều là chuẩn bị trước phẫu thuật

Cho dù là Trần Thương đối với phẫu thuật bắc cầu động mạch vành của mình có đầy đủ lòng tin.

Thế nhưng, phẫu thuật nói chung vẫn là có nguy hiểm.

Chương 942: Một Người, Hai Ca Phẫu Thuật, Đồng Thời Tiến Hành

Ai cũng không thể đảm bảo phẫu thuật có thể xảy ra bất trắc và nguy hiểm hay không.

Anh cũng không phải thần, việc có thể làm chỉ là toàn lực ứng phó mà thôi.

Trần Thương nhìn cha mẹ của hai đứa bé, người nhà của người bệnh giường 11 và giường 19, thản nhiên nói:

- Thời gian có hạn, tôi tin tưởng các anh cũng không cần tôi mà nói rõ nhiều như vậy, tình huống bây giờ rất nguy hiểm, không thể kéo dài thời gian, phòng phẫu thuật đã đang chuẩn bị

- Tôi tin tưởng, vừa rồi chúng tôi nên nói, anh cũng nghe thấy, hiện tại chúng tôi đều hi vọng đứa trẻ có thể an toàn sống sót, đều hi vọng phẫu thuật thành công, chuẩn bị ký tên đi.

Người nhà hai gia đình đều hai mặt nhìn nhau, hơi im lặng

Tay cầm bút hơi do dự, cũng hơi run rẩy

- Bác sĩ Trần, xin nhờ

Người nhà giường 19 cầm lấy bút trước tiên, bắt đầu ký tên.

Dù sao, ca phẫu thuật của họ là Trần Thương mổ chính.

Mà người nhà giường 11, lúc này cũng im lặng...

Anh từ bệnh viện Presbyterian New York nước Mỹ trở về, ôm lấy kỳ vọng đối với nơi này, thế nhưng mà ai có thể nghĩ tới, sẽ xảy ra chuyện như thế.

Thế nhưng mà, anh cũng biết, đúng lúc này, do dự vào giờ phút này là nhất cứng nhắc và vô lực.

- Bác sĩ Trần! Cố lên

Người đàn ông cắn răng một cái, tàn nhẫn viết xuống tên của mình, nặng vạn cân, kém chút làm rách tờ cam kết phẫu thuật

Trần Thương gật đầu, đứng dậy muốn rời khỏi, lúc đang muốn ra cửa, anh dừng bước chân một chút, sau khi do dự một phen, quay người nhìn người nhà song phương, bỗng nhiên nói:

- Chúng tôi càng hi vọng bọn nhỏ có thể còn sống sót

- Một chủ nhiệm đang ngồi, họ đều cố gắng, tất cả đều là vì lúc phẫu thuật, nhiều một phần thắng

- Giao cho chúng tôi đi

Nói xong, Trần Thương cầm giấy ký tên đứng dậy rời đi, trực tiếp đi tới phòng phẫu thuật

Để lại những cái chủ nhiệm kia bên trong văn phòng vốn còn hơi uể oải, dù sao không có đạt được tán thành của Trần Thương...

Thế nhưng lúc này

Trong lòng họ dấy lên hừng hực liệt hỏa, bởi vì họ cả đời này, không có điểm cuối cùng

Chỉ có tại một khắc ngã xuống không thể phẫu thuật này, họ mới có thể từ bỏ cố gắng.

Trung Quốc có ngàn vạn người, đang chờ họ cứu trị.

Toàn thế giới có vô số người bệnh đếm không hết, đang chờ họ đi ra biên giới, mang theo kiêu ngạo của Trung Quốc, truyền bá nhân ái! Một ngày nào đó, ngành chữa bệnh của Trung Hoa chúng ta cũng có thể đứng trên đỉnh thế giới

Cố lên

Mỗi người đều dấy lên đấu chí không thôi.

...

...

Phòng phẫu thuật, cửa đối diện nhau, hai ca phẫu thuật căng thẳng trù bị

Hai bệnh nhi ở trong hành lang chuẩn bị đưa vào phòng phẫu thuật

Giường 19 cô bé nhỏ nhìn cậu em trai nêm giường 11, chúng không biết tuần tự phẫu thuật gì, cho ai làm... Chúng cũng đều không hiểu những này

Họ chỉ biết là, tiến vào một cái cánh cửa này, đi ra sau đó, lại là thế giới mới.

Hai người cứ như vậy nghiêng đầu, nhìn thoáng qua đối phương.

Cô bé nhỏ cười nói:

- Chờ em đi ra, em đi tìm anh chơi

Cậu bé nhỏ nhếch miệng cười, vừa đến tuổi thay răng, để cậu thiếu một chiếc răng cửa, lúc này cậu bé cười rất vui vẻ:

- Được, sau khi đi ra ngoài, chúng ta làm bạn tốt nhất của nhau

Cô bé nhỏ cười đưa ngón út tay trái ra:

- Bắt ngoéo

Cậu bé nhỏ gật đầu:

- Bắt ngoéo

- Bắt ngoéo treo ngược...

- Một trăm năm không cho phép lừa gạt...

Nói xong nói xong, cả hai đều khóc.

Bởi vì bọn chúng đều biết bệnh của mình nguy hiểm cỡ nào, những năm này, chúng không thể cùng đến trường bình thường như bao đứa trẻ khác, chúng phải nằm viện, làm phẫu thuật...

Những năm gần đây, chúng quen thuộc nhất chính là chị y tá và mấy chú bác sĩ, là quen thuộc khu nội trú, quen thuộc hương vị bệnh viện...

Đây là người đáng yêu nhất trong con mắt của chúng

Cửa lớn phòng phẫu thuật là thứ chúng sợ hãi, cũng là nơi chúng mong đợi.

Bây giờ, cuối cùng chúng cũng phải đối mặt với chuyện này.

Vốn là muốn cười đi đối mặt lần khảo nghiệm này, thế nhưng kết quả là cuối cùng sẽ biết sợ.

Mười một mười hai tuổi, còn chưa học được vui vẻ, cũng đã học xong sợ hãi

Trần Thương nhìn hai người bắt ngoéo dần dần bị y tá đẩy tới trong phòng phẫu thuật.

Anh xoay đầu lại, bắt đầu nghiêm túc rửa tay

Từ Tử Minh hơi khẩn trương, anh nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần

Trần Thương sững sờ, quay người nhìn Từ Tử Minh đang rửa tay:

- Thế nào?

Từ Tử Minh hít sâu một hơi:

- Tôi hơi khẩn trương, cậu khích lệ tôi một chút đi

Mấy chủ nhiệm khác cũng đều gật đầu:

- Không sai... giáo sư Trần, cậu khích lệ chúng tôi một chút đi, tôi hiện tại cực kỳ sợ, lần thứ nhất đối mặt với khảo nghiệm như vậy, hơi sợ.

Mọi người đã thành thói quen gọi đùa Trần Thương là một tiếng giáo sư Trần.

Ngược lại càng làm càng quen thuộc.

Cùng tuổi tác không có quan hệ

Trần Thương cười cười, lắc đầu:

- Thật ra, các anh đã có thể độc lập ứng đối với phẫu thuật, tôi chẳng qua là không yên lòng. Chủ nhiệm Từ, thật ra anh rất lợi hại.

Từ Tử Minh nghe xong, cười cười, lắc đầu, họ cần chính là một tiếng cổ vũ như thế

Trần Thương ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên vách tường, buổi chiều 5 giờ 30 phút, năm phút sau, phẫu thuật sắp bắt đầu

Trần Thương quay người cười một tiếng:

- Cố lên! Buổi tối thành công tôi sẽ mời khách

Mọi người bỗng nhiên cười ha hả

Từ Tử Minh lập tức cười nói:

- Cậu cái này kiếm được còn nhiều hơn chúng tôi hợp lại, chắc chắn phải mời

Trần Thương không nhịn được cười một tiếng.

mỗi một đài phẫu thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương, đều là phí chuyên gia cộng thêm hệ số chia, xuống một đài phẫu thuật rất không rẻ

Cửa hai đài phẫu thuật đối diện nhau

Trần Thương tiến đến phòng phẫu thuật, y tá liền vội vàng đứng lên mặc quần áo cho tử tế, dụng cụ y tá chuẩn bị sẵn sàng, gây tê sư là chủ nhiệm khoa gây tê, Lâm Huy, lão chủ nhiệm năm mươi mốt tuổi

Hôm nay, một ca phẫu thuật này, tất cả mọi người đều rất xem trọng

Trần Thương nhìn y tá, nói:

- Mở video phẫu thuật của phòng phẫu thuật đối diện ra.

Y tá gật đầu, vội vàng kết nói với phòng đối diện bắt đầu video, không bao lâu, trên màn hình to lớn xuất hiện một cái tình cảnh bên phòng phẫu thuật khác, hai cái camera, một cái là trong phòng, một cái là từ xa.

Lâm Huy nhìn người trẻ tuổi này, trong lòng thật sự là nhiều hơn mấy phần bội phục

Một người tuổi tác mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, lại có loại khí phách này, một người chỉ huy hai ca phẫu thuật.

Phẫu thuật rất nhanh trình lên bệnh viện, sau khi Ngô Đồng Phủ biết được tin tức, lập tức biến sắc, chuẩn bị tan tầm anh vội vàng chạy đi hướng phòng phẫu thuật

Bên trong phòng họp bên ngoài phòng phẫu thuật, mọi người không có tham gia phẫu thuật đều đang chờ đợi phẫu thuật bắt đầu

Ngô Đồng Phủ vội vàng tiến đến ngồi xuống, con mắt mở to nhìn chằm chằm màn hình lớn

Lúc này, bên ngoài phòng phẫu thuật, người nhà hai bên đang an ủi lẫn nhau

Bên trong phòng bệnh ngoại khoa tim, hơn bảy mươi người nhà, hơn ba mươi người bạn nhỏ, chờ đợi cái một tin tức tốt truyền đến này

Thời gian: Buổi chiều 5 giờ 45 phút, phẫu thuật đã bắt đầu

Chương 943: Trực Tiếp Phẫu Thuật

Thời gian: Buổi chiều 5 giờ 45 phút

Lâm Huy chủ nhiệm khoa gây tê chính mình bắt đầu gây tê.

Mà bên trong phòng phẫu thuật bên cạnh, tất cả mọi người đều vây quanh cậu bé nhỏ, con mắt nhìn chằm chằm camera, chờ đợi Trần Thương tuyên bố bắt đầu phẫu thuật.

Trần Thương nhìn thời gian một cái, chờ đợi cái gây tê này có hiệu lực sẽ bắt đầu phẫu thuật.

Mà phía ngoài phẫu thuật bên trong phòng họp, mười chủ nhiệm và bác sĩ tụ tập ở đây, chờ đợi ca phẫu thuật này bắt đầu

Ngô Đồng Phủ nhìn màn hình lớn, mặc dù thần sắc vẻ mặt không chút hoang mang, thế nhưng hai tay vuốt ve chén trà, lại bán đứng anh

Ngô Đồng Phủ cũng hơi khẩn trương.

Trần Thương sẽ phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, những này anh biết rõ

Trần Thương đã ở bệnh viện trước sau làm mấy chục ca, những cái này cũng là Ngô Đồng Phủ phê duyệt thông qua

Nhưng mà bây giờ, thoáng cái tiến hành hai ca phẫu thuật như vậy, là Ngô Đồng Phủ hơi nghĩ không đến.

Loại chuyện này, làm tốt như thế nào đều dễ nói

Lỡ như làm không tốt, đây chính là phiền toái

Ngay lúc này, một trợ lý viện trưởng vội vã chạy vào văn phòng:

- Viện trưởng Ngô, người nhà người bệnh muốn cùng nhau quan sát phẫu thuật

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Ngô Đồng Phủ.

Người nhà quan sát phẫu thuật?

Loại chuyện này... Tựa như rất ít xuất hiện

Ngô Đồng Phủ vội vàng nghiêm mặt hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Ngô Đồng Phủ là viện sĩ, trong cuộc sống là phân phối trợ lý cuộc sống và tài xế, huống chi còn là viện trưởng.

Trợ lý vội vàng nói:

- Bởi vì ca phẫu thuật đặc biệt nên tất cả mọi người hi vọng may mắn được quan sát bác sĩ Trần Thương phẫu thuật, dù sao sau đó con của bọn họ cũng cần làm phẫu thuật, họ xin có thể quan sát phẫu thuật...

Ngô Đồng Phủ nghe xong, lập tức bất đắc dĩ lấy tay nhéo nhéo lông mày, loại chuyện này theo lý thuyết hẳn là nên từ chối

Thế nhưng mà...

Hiện tại tình huống này cũng không có cách nào từ chối nữa.

Bởi vì loại kĩ thuật bắc cầu động mạch vành này là hi vọng duy nhất của đám người gia trưởng kia, họ mặc dù là đi với Chu Hán Lượng cam tâm trạng nguyện đến nơi này, thế nhưng đều hi vọng có thể nhận đến một tia bảo hiểm.

Có cho nhìn hay không

Y tá trưởng phòng phẫu thuật ngay bên cạnh Ngô Đồng Phủ.

Gần đây tần suất viện trưởng Ngô đến phòng phẫu thuật nhiều rất nhiều, điều này làm cho y tá trưởng hơi thụ sủng nhược kinh.

Thế nhưng mà, nghe thấy người nhà người bệnh muốn nhìn phẫu thuật sau đó, y tá trưởng cũng là sững sờ

Loại chuyện này còn là lần đầu nha

Ngô Đồng Phủ rơi vào trầm tư

Không ngừng cân nhắc thật lợi hại

Nhìn sẽ như thế nào, không nhìn sẽ như thế nào?

Đúng lúc này, y tá trưởng bỗng nhiên nói:

- Viện trưởng Ngô... Anh hỏi Trần Thương bác sĩ Trần một chút không phải tốt à? Nghe ý kiến của anh ấy là được

Ngô Đồng Phủ lập tức ánh mắt sáng lên.

Điện thoại gọi cho phòng phẫu thuật, sau khi y tá kết nối, Ngô Đồng Phủ trực tiếp hỏi Trần Thương:

- Tiểu Trần, hiện tại ngoại khoa tim sáu bảy mươi người nhà người bệnh muốn xem cậu phẫu thuật, có công khai video phẫu thuật hay không?

- Anh nếu là không nguyện ý công khai, tôi lập tức phái người thông báo và giải thích cho họ.

Lúc này, Trần Thương vừa vặn tiếp nhận dao mổ, sau khi nghe thấy vậy, thản nhiên nói câu:

- Mở đi, để mọi người nắm chắc trong lòng.

Một câu, để bên cạnh tim chủ nhiệm Từ Từ Tử Minh hơi đập mạnh và loạn nhịp.

Bởi vì hai bên video kết nối, vì lẽ đó nghe là rành mạch.

Sau khi Ngô Đồng Phủ nghe thấy, lập tức sững sờ:

- Cậu không lo lắng... Phẫu thuật xảy ra vấn đề à?

Trần Thương sững sờ, lắc đầu nói:

- Tôi không lo lắng tôi xảy ra vấn đề, tôi lo lắng chính là đứa trẻ xảy ra vấn đề, sau khi mở video, cũng coi là chứng cứ hữu lực.

Một câu làm người xung quanh nói sững sờ.

Không sợ chính mình xảy ra vấn đề, chỉ sợ bởi vì người bệnh xảy ra bất trắc dẫn đến phẫu thuật thất bại

Cái này ngược lại là cái chứng cứ

Câu nói này trực tiếp để mọi người bất đắc dĩ hít sâu một hơi.

Đây là lòng tự tin cao cỡ nào nha?

Liền Ngô Đồng Phủ cũng cảm giác được một luồng nhiệt huyết không hiểu dưới trong lòng, bất đắc dĩ lắc đầu, thiếu niên thật là không ngông cuồng không phải

Có lẽ cũng chỉ có người trẻ tuổi có thể nói như vậy nha

Nhưng mà, Ngô Đồng Phủ nghe xong, nói:

- Kết nối TV to phía ngoài phòng phẫu thuật, mở video phẫu thuật ra

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh yên tĩnh trở lại

Công khai video phẫu thuật, loại chuyện này, thật sự là hơi quá lớn can đảm.

Ai có thể cam đoan phẫu thuật trên đường không có thao tác không quy phạm?

Bị có tâm nhân sĩ đem ra làm văn chương cũng quá đơn giản

Giáo sư Trần thực tế là quá... Quá... Quá... Qua loa

Mọi người bất đắc dĩ thở dài.

Có điều đúng lúc này, sau khi trợ lý chạy đến bên ngoài, thông báo với người nhà

...

Hơn bảy mươi tên gia trưởng người bệnh bệnh tim bẩm sinh hội tụ tại bên trong đại sảnh bên ngoài phòng phẫu thuật.

Họ cũng biết yêu cầu của mình hơi quá phận... Cũng biết loại không tín nhiệm này đối với bác sĩ mà nói hơi không tốt, cũng biết như vậy sẽ phụ lòng một mảnh ý tốt của bác sĩ Trần Thương

Thế nhưng, họ chẳng qua là hi vọng được tận mắt chứng kiến một ca phẫu thuật, nói miệng không bằng chứng, mặc dù họ cũng rất tin tưởng Chu Hán Lượng...

Thế nhưng vì đứa trẻ, họ còn muốn đi nhìn video phẫu thuật một chút.

Trợ lý đi ra sau đó, nhìn mọi người nói:

- Bác sĩ Trần Thương đồng ý yêu cầu của mọi người, đều mời ngồi đi, lập tức màn hình lớn sẽ đối mở ra phẫu thuật trực tiếp

Trong lúc nhất thời, cha mẹ mấy đứa trẻ ngay đang chuẩn bị phẫu thuật lập tức khẩn trương

Chỉ thấy màn hình lớn được kết nối, trên màn hình lớn xuất hiện mấy người phẫu thuật và Trần Thương, tiếp đó hình ảnh hoán đổi đến chế độ quan sát.

Mọi người rõ ràng nhìn thấy phẫu thuật bắt đầu

Đây là lần thứ nhất tất cả mọi người ở khoảng cách gần quan sát cái một viên trái tim đang liên tục đập này.

Căng thẳng

Sợ

Chân thực

Lúc này, bên trong phòng phẫu thuật

Trần Thương tâm niệm chạy xe không, không chút nào bởi vì mở camera ra mà ảnh hưởng đến thao tác của mình.

Vẫn là máy tuần hoàn ngoài cơ thể phụ trợ chuyển lưu, thế nhưng mà phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Cứ như vậy, có thể thông qua kỹ thuật chồng chất tâm nhĩ tới chữa trị tăng dầy tâm nhĩ.

Bên ngoài, mọi người thấy Trần Thương tay cầm dao mổ, trái tim nhảy loạn, mọi người căng thẳng cực kỳ

Mà trái tim của ca mẹ người bệnh đều sắp nhảy ra ngoài

Trong lúc đó, Trần Thương trực tiếp rạch mổ tại tâm nhĩ phải, từ phía trên nhĩ thất chỗ 2cm, trực tiếp rạch tâm nhĩ phải ra một cái, xuôi theo kênh nhĩ thất hướng ra phía ngoài kéo dài xuống.

Lập tức hình ảnh truyền tới, Trần Thương thản nhiên nói câu:

- Cầm máu

Chủ nhiệm Lưu tranh thủ thời gian cầm máu, có thể thật ra mọi người đều biết, cũng không có nhiều.

Trần Thương tiếp tục, từ ngoài vào trong làm rạch ra hố bầu dục, mở rộng trên dưới

Nhìn mọi người kinh hồn táng đảm.

Đúng lúc này, van 2 lá bạo lộ ra.

Trần Thương nhìn thoáng qua thời gian, sau đó tiếp nhận cái kéo bắt đầu thi công

Trần Thương toàn bộ tốc độ đều rất nhanh

Mà lúc này đây trái tim còn đang không ngừng nhảy lên, nhìn chỗ cùng người trong lòng vô cùng căng thẳng.

Tinh vi vá lại

Nhanh chóng cắt sửa

Quả quyết cắt đứt

Thao tác nước chảy mây trôi

Người nhà phía ngoài nhìn hơi mắt trợn tròn.

Khỏi cần phải nói, tay nhanh này... Cái thao tác này... Đã hù dọa mọi người.

Cái này quá giỏi đi?

Trách không được người ta có thể làm tốt phẫu thuật, họ cũng đã nhìn thấy người khác làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, cái kia toàn là run rẩy, cẩn thận từng li từng tí

Mà Trần Thương tựa như là làm phẫu thuật trái tim ngừng đập xuống vậy, không chút ảnh hưởng nào, thậm chí còn có thể mượn nhờ cái lực lượng một luồng đập này tiến hành thao tác

Đây chính là chỗ hơn người của Trần Thương

Đúng lúc này, y tá phụ trợ bên cạnh nói:

- Chủ nhiệm Trần, không... Bác sĩ Trần, 10 phút đến

Trần Thương gật đầu, cũng không ngẩng đầu nói:

- Chuẩn bị gây tê, mở ngực

Chương 944: Kinh Ngạc Toàn Trường! (Phần Một)

Bên này Từ Tử Minh cũng căng thẳng cực kỳ

Đây là lần thứ nhất anh tự mình làm loại phẫu thuật này, hơi chút khẩn trương.

Đây không phải cắt ruột thừa, nếu một đao cắt không tốt, sẽ đâu đơn giản chuyển sang nơi khác lại đến một đao như trước vậy

Đây là trái tim.

Không thể làm loạn

Đúng lúc này, thao tác của Trần Thương càng ngày càng nhanh chóng.

Nhất trợ, nhị trợ và những y tá ở xung quanh hỗ trợ Trần Thương phẫu thuật, nhìn Trần Thương đều hơi kinh ngạc

Hôm nay, tay Bác sĩ Trần tựa như có nhanh hơn, cũng càng ổn hơn

Tất cả mọi người phát hiện, hôm nay mấy thứ như cắt sửa kẹp, cái kéo này tại trong tay giáo sư Trần tựa như càng thêm dễ như trở bàn tay.

Sau đó đến lúc Trần Thương biểu diễn tuyệt chiêu

Đó chính là cắt sửa ra một cái bản vá thích hợp, tiến hành khâu lại

Quá trình này, là ai cũng so ra kém hơn Trần Thương.

Dùng lời Từ Tử Minh nói, đây là thiên phú của Trần Thương.

Không sai, con mắt Trần Thương giống như một cái máy tính tinh vi vậy

Có thể nhanh chóng tinh chuẩn lựa chọn ra một cái bản vá độ phù hợp bao nhiêu, hình dạng, kết cấu, mà tiến hành khâu van 2 lá lại.

Quá trình này có thể trong tay mấy bác sĩ khác cần mười mấy phút, thế nhưng trong tay Trần Thương, cơ bản sẽ không vượt qua một phút

Đây chính là thiên phú nha?

Cảm giác của Trần Thương đối với loại kết cấu không gian này đặc biệt mạnh, dưới con mắt trợ giúp, càng là giống như thước cặp tinh chuẩn vậy

Toàn bộ thao tác xem ở trong mắt mọi người, giống như giang hồ thất truyền cắt giấy, hai tay giống như xuyên hoa hồ điệp vậy, nhẹ nhàng thi công

Tiếp đó bắt đầu vá lại

Vá lại này là quá trình khó khăn nhất.

Hai tay chắc chắn phải tại mọi thời khắc duy trì một cái tính ổn định.

Mà lúc này, Từ Tử Minh đối diện đã bắt đầu phẫu thuật, đúng lúc này Trần Thương ngẩng đầu nhìn màn hình một cái, trực tiếp nói:

- Tâm nhĩ phải không thể phẫu thuật, lựa chọn vách tâm nhĩ thất tiến vào, chắc chắn phải cẩn thận, không được tổn thương thất trái

Nói xong, tiếp tục khâu lại van 2 lá van

Quá trình khâu lại vô cùng tinh vi

Đây là toàn bộ giai đoạn hạch tâm của ca phẫu thuật.

Mà Trần Thương lại trông rất thư giãn thích ý

Con mắt ngẩng đầu nhìn hình ảnh thuật trên màn hình đối diện một cái, lúc này mở trái tim đã đến lúc hoàn thành.

Van 2 lá bắt đầu bạo lộ ra

Lúc này, tim Từ Tử Minh cũng đập mạnh và loạn nhịp muốn chết, Trần Thương bình tĩnh ung dung sắp xếp

- Thi công van 2 lá, giữ lại vòng van van 2 lá...

- Đúng! Vào lúc 9 giờ cắt van lá con...

Mọi người bên trong phòng phẫu thuật đã nhìn đến hơi trợn tròn mắt

Giáo sư Trần đây là nhất tâm lưỡng dụng à?

Đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật?

Cái này...

Cái này cũng trâu bò rồi?

Thế nhưng, bên trong hết lần này tới lần khác xuyên thấu qua đèn mổ, tiến độ phẫu thuật của bác sĩ Trần căn bản không giảm xuống.

Mà bác sĩ Trần Thương tựa như cũng không ngẩng đầu, cứ nói...

Chẳng lẽ vừa rồi một cái liếc mắt đã hiểu rõ tình huống người bệnh van 2 lá đối diện vào lòng à?

Trần Thương thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một cái

Toàn bộ quá trình cắt sửa, Từ Tử Minh cẩn thận từng li từng tí, trợ thủ bên cạnh càng nơm nớp lo sợ.

Cũng may có Trần Thương chỉ điểm, mọi thứ tựa như thuận lợi mà thành chương

Mà lúc này, bên trong phòng họp phòng phẫu thuật, bác sĩ gây tê nhàn rỗi cũng chạy vào nhìn cái một ca phẫu thuật này, bác sĩ xung quanh làm xong phẫu thuật cũng chạy vào, cả Mã Nguyệt Huy, Từ Ái Thanh cũng tiến đến rồi

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương đang tiến hành một ca phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, mà còn đang chỉ huy một ca phẫu

thuật khác

Lập tức tất cả mọi người trợn tròn mắt

Cái này... Cái này cũng quá trâu bò?

Tất cả mọi người là bác sĩ khoa ngoại, thế nhưng mà anh rõ ràng là... Là... hành vi biến thái nha

Ngô Đồng Phủ cũng là cảm giác hơi tê cả da đầu.

Khi tiến hành một ca phẫu thuật, lại còn vừa chỉ huy một ca phẫu thuật có độ khó cao, cái này cũng quá... Quá lợi hại đi

Liền Ngô Đồng Phủ cũng không nhịn được kinh ngạc tại thao tác của Trần Thương.

Đây là một đôi tay như thế nào, có thể không nhúc nhích tí nào khống chế kẹp kim Pen trong tay, cùng trái tim bảo trì tần suất chấn động, tiếp đó đồng thời tinh vi khâu lại, mặt khác còn có thể không chút phí sức chỉ huy một ca phẫu thuật khác

Chính mình thật sự là đánh giá thấp thằng nhóc này

Mã Nguyệt Huy thì đứng ở phía sau, tràn đầy kích động cầm ghế tựa, hận không thể biến thanh niên đang làm màu trong hình này là chính mình

Mà lúc này, phía ngoài trên màn hình lớn, như nhau là chia hai cái màn hình phát ra, một cái là camera phòng phẫu thuật, một cái là camera thuật dã

Khi mọi người thấy cảnh này, trực tiếp kinh ngạc

Cái này...

Cái này cũng quá trâu bò đi?

Thế nhưng, mọi người đều biết, đây không phải Trần Thương cố ý

Vốn là người nhà đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị, đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật.

Thế nhưng mà... Tuyệt đối không ngờ là đồng thời tiến hành bằng một cái phương thức như vậy.

Một người, đồng thời làm bác sĩ mổ chính hai ca phẫu thuật, khi vá lại một cái, đồng thời chỉ huy ca phẫu thuật thứ hai.

Thế nhưng, mọi người đều biết đây hoàn toàn là bất đắc dĩ

Hai người bệnh đều cần phẫu thuật cùng lúc, về thời gian căn bản không kịp, Trần Thương chỉ có thể thông qua một cái thời gian chênh lệch cực hạn, để hoàn thành hai ca phẫu thuật

Rất nhanh

Trần Thương ngẩng đầu nhìn một cái, đối diện đã hoàn thành công việc, cần tiến hành bản vá cắt sửa tiếp đó khâu lại.

Đúng lúc này, Trần Thương cũng nhanh chóng hoàn tất khâu khâu lại
Thả khí cụ phẫu thuật, đứng dậy nói:
- Thay người
Từ Tử Minh như trút được gánh nặng, thay thân nhẹ nhàng thở ra.
Cuối cùng cũng hoàn tất
Anh đứng dậy, bắt đầu thay vị trí với Trần Thương.
Ngay lúc này, bỗng nhiên Chu Hạc biến sắc
- Người bệnh rối loạn nhịp tim, đập hơi vết tích bất quy tắc
Từ Tử Minh nghe xong câu nói này, lập tức như nhau cũng sắc mặt đại biến
Đúng lúc này, sợ nhất là loại tình huống này
Trần Thương mặt không đổi sắc:
- Đổi phòng
Từ Tử Minh đang muốn xoắn xuýt, Trần Thương tiến đến bắt đầu thay quần áo
- Nhanh đi làm phẫu thuật bên kia, không được trì hoãn thời gian
Từ Tử Minh cắn răng một cái, trong mắt tràn đầy không cam lòng:
- Chắc chắn phải cứu cậu ấy
Trần Thương gật đầu:
- Giao cho tôi
Phẫu thuật thay thế van 2 lá, thao tác hạch tâm nhất khi phẫu thuật là cái gì?
Chính là vá lại thay thế van 2 lá.
Mà lúc này, khi Trần Thương đang muốn tiếp nhận, ai có thể nghĩ tới, bệnh nhi này đột nhiên xảy ra rối loạn nhịp tim
Trái tim đập bất quy tắc này vào lúc này nhìn hết sức rõ ràng.
Lúc này, tất cả mọi người cũng bất đắc dĩ trong lòng lo lắng
Người nhà phía ngoài càng là dọa đến bắt đầu run rẩy
Ngoài ý muốn
Cuối cùng vẫn là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.
Người mẹ của cậu bé nhỏ thoáng cái cảm xúc hỏng mất.
Người đàn ông không ngừng an ủi:
- Không có chuyện gì, tin tưởng bác sĩ Trần
- Đúng! Tin tưởng bác sĩ Trần
- Bác sĩ Trần cố lên
Mọi người không tự chủ bắt đầu cầu nguyện, lúc này Trần Thương trở thành cứu tinh của tất cả mọi người

Chương 945: Kinh Ngạc Toàn Trường! (Phần Hai)

Trần Thương thay xong y phục đi tới
Chu Hạc biến sắc:
- Hội chứng WPW trái tim, nhịp tim người bệnh càng ngày càng yếu
Còi báo động bên trên ECG giám sát không ngừng vang lên
Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh xương cốt
Trần Thương cúi đầu xem xét, trái tim đột nhiên ngừng
Đúng lúc này, xảy ra trái tim đột nhiên ngừng
Tất cả mọi người đều bị dọa sợ
Lúc này mẹ của cậu bé nhỏ ở bên ngoài, lập tức gào khóc
- Mau cứu bảo bối của tôi đi
- Van cầu anh
Trong mắt tất cả mọi người, trái tim đột nhiên ngừng, cái này mang ý nghĩa xong rồi
Không chỉ có là người nhà
Bao gồm Ngô Đồng Phủ cũng hơi hoảng sợ, anh đứng dậy muốn hướng phòng phẫu thuật chạy đi, mà ngay lúc này.
Trần Thương nhìn mọi người:
- Không cần phải gấp, phản ứng chẳng qua là tính dự kích thoáng qua một cái
Nói xong, hai tay Trần Thương nắm chặt trái tim, không ngừng bóp cảm nhận, thông qua chính mình dùng sức, để kích hoạt cho trái tim đập lại
Đây chính là kỹ năng đoạn thời gian trước Trần Thương lấy được: 【Kỹ thuật khôi phục nhịp đập trái tim! 】
Ngay tại khi tất cả mọi người kinh ngạc, bỗng nhiên Chu Hạc nói:
- Trở về
- Nhịp tim trở về
- Nhịp tim... Bình thường
- Hoàn toàn khôi phục bình thường
Lúc này, tất cả mọi người đều sợ ngây người
Vốn các bác sĩ trong văn phòng phẫu thuật nhìn video đều đã dọa đến đứng người lên đến, bỗng nhiên nhìn thấy một màn này, lập tức sững sờ

Cái này... Là...

Ngô Đồng Phủ cũng biến sắc

- Đây là kỹ thuật phục đập trái tim, cùng loại với hồi sức tim phổi, là một loại thủ pháp cấp cứu, thế nhưng... Loại thủ pháp này nếu không có đầy đủ kinh nghiệm rất khó nắm giữ, tiểu Trần này thế nào nắm giữ vậy

Đúng lúc này, bỗng nhiên Mã Nguyệt Huy nói nói câu:

- Bản thân tiểu Trần chính là bên cấp cứu nha... Chẳng qua là bị ngoại khoa tim cướp đi mà thôi...

Một câu làm mọi người đề tỉnh

Đúng nha

Bản thân Trần Thương là thành viên bên khoa cấp cứu.

Thế nhưng mà... cậu ở khoa cấp cứu, phẫu thuật ngoại khoa tim lại xuất sắc như vậy, cậu... Có phải là cướp bát cơm không?

Con mắt Ngô Đồng Phủ nhìn chằm chằm Trần Thương, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, người trẻ tuổi này, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Mà người nhà họ bên ngoài quan sát phẫu thuật, bỗng nhiên hoan hô lên

- Chị à, tốt, đứa trẻ tốt

- Bác sĩ Trần Thương đã cứu được đứa trẻ

- Đúng nha, bác sĩ Trần Thương rất là lợi hại, vừa rồi che ở bên trên trái tim, không bao lâu, trái tim đã đập lại

- Bác sĩ Trần rất là lợi hại

Lúc này, Trần Thương đã khuất phục tất cả mọi người

Một bộ tay không này làm kỹ thuật phục đập trái tim, đầy đủ rung động lòng người

Có lẽ cả một đời họ cũng không quên mất, có một bác sĩ khoa ngoại mạnh mẽ như vậy

Hiện tại, không có người có hoài nghi đối với Trần Thương nữa

Chỉ có tín nhiệm trần trụi

Bởi vì anh tựa như có thể ứng đối đủ kiểu tình huống phức tạp, bất kỳ cái ngoài ý muốn gì khi trong tay anh, đều có thể bị nhẹ nhõm mà hóa giải

Người như vậy, giao người bệnh cho anh còn có cái gì không yên lòng nữa

Mà lúc này, bên trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người trừng to mắt nhìn Trần Thương, bỗng nhiên không biết làm sao

Mà Trần Thương nhìn mọi người một cái, bất đắc dĩ nói:

- Sững sờ cái gì? Đưa kéo cho tôi.

Vừa chủ nhiệm Tiền lập tức biến sắc, cầm cái kéo trong tay đưa cho Trần Thương.

Một loạt thao tác này

Mọi người mới phát hiện, thì ra ngày bình thường nhìn thấy, thì ra chỉ là một góc của băng sơn của giáo sư Trần.

Khi mỗi lần cho rằng mình đã hiểu rõ anh đủ nhiều, bỗng nhiên lại phát hiện, thì ra giáo sư Trần chính là thâm bất khả trắc

Mà Từ Tử Minh bên cạnh sau khi biết Trần Thương đã nhẹ nhàng hóa giải được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bắt đầu đem việc làm kết thúc bên này nghiêm túc làm.

Mà Chu Hạc nhìn thoáng qua Trần Thương, trong mắt tràn đầy kính nể

Đây mới là một tên bác sĩ khoa ngoại chân chính

Núi Thái Sơn sụp ở phía trước mà vẻ mặt vẫn không thay đổi

Bình tĩnh xử lý

Đây là biểu tượng của thực lực nha

…

…

Nhìn mọi người xung quanh xúc động, bỗng nhiên Ngô Đồng Phủ ngẩng đầu nhìn về phía máy giám sát ECG

Không đúng

Ngô Đồng Phủ nhạy cảm ý thức được, chuyện cũng không phải là đơn giản như mọi người tưởng tượng vậy.

Nhịp tim bình thường?

Nhịp tim vừa mới khôi phục, cái này mới bao lâu đã có thể ổn định nhịp tim?

Cái này sao có thể?

Điều này làm cho Ngô Đồng Phủ nhạy cảm ý thức được: Cái này... trình độ của tiểu Trần tuyệt không phải lợi hại như thế nha...

Lúc này, Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương, bên trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc

Cùng là kỹ thuật phục đập trái tim

Chênh lệch lại lớn như vậy.

Loại kỹ thuật này mặc dù nói đến vô cùng đơn giản, chính là mô phỏng hồi sức tim phổi, thông qua lực bên ngoài để trái tim toả ra sự sống, một lần nữa đập lại

Thế nhưng

Đây cũng không có nghĩa là khôi phục sau đó liền có thể khôi phục lại xuống nhịp tim bình thường nhanh như vậy, thường thường sau khi khôi phục cần cho dược phẩm mới ổn định nhịp tim được

Nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ vội vàng nói với y tá trưởng:

- Có thể tua lại không?

Mọi người hơi sững sờ, nhìn về phía Ngô Đồng Phủ

Mà y tá trưởng thì là nhẹ gật đầu:

- Được, cũng là có bảo tồn đồng bộ lại rồi, sau này có thể tua lại.

Ngô Đồng Phủ nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên, anh cảm giác vừa rồi Trần Thương chắc chắn làm chuyện gì lớn lao, để trái tim sau khi nhanh chóng hồi phục, đã cấp tốc duy trì tại bên trên dây chuẩn bảo trì nhịp tim bình thường được.

Ngô Đồng Phủ:

- Đưa điều khiển từ xa cho tôi

Nói xong, tua lại hình ảnh, con mắt tất cả mọi người trong văn phòng đều nhìn chằm chằm màn hình lớn, không biết viện trưởng Ngô rốt cuộc là muốn làm gì

Chỉ thấy sau khi tua lại hình ảnh, xuất hiện một khắc khi hai tay Trần Thương nắm được trái tim này, mà lúc này đây, Ngô Đồng Phủ trực tiếp thả chậm tốc độ, đến một phần tư

Đúng lúc này, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên

Nháy mắt, họ thấy được một chuyện khả năng cả đời này cũng không quên được

- Mẹ nó...

- Cái này... Tôi dùng hai tay thành tựu giấc mộng của anh? ?

- Đôi tay này cũng quá trâu bò đi

Mã Nguyệt Huy lúng ta lúng túng tự nói:

- Mẹ nó, không ăn không uống cũng phải học được nha! Cái này không chỉ phải thay đầu, còn phải đổi tay...

Tại trong mắt một bác sĩ cấp cứu như lão Mã này, kỹ thuật phục đập trái tim này của Trần Thương nếu đi so với cái kỹ thuật bắc cầu động mạch vành gì còn có sức hấp dẫn hơn!

Bởi vì cấp cứu, thứ trước hết cần cấp cứu người bệnh nhất chính là sinh mệnh.

Ngô Đồng Phủ hít sâu một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu

Trách không được

Thì ra là thế

Anh phát hiện, trong nháy mắt Trần Thương dùng hai tay nắm chặt trái tim đó, đã bắt đầu mô phỏng điện phản xạ trái tim

Xuất phát từ nút xoang, tiếp đó đến tâm nhĩ... Nút nhĩ thất... Tâm thất...

Nếu có một tờ điện tâm đồ, Trần Thương cứ thế mà dùng tay mô phỏng ra một cái sóng P... sóng QRS... sóng T... hoàn chỉnh.

Động tác hai tay Trần Thương đang được phát chậm xuống lại, mọi người có thể rõ ràng nhìn thấy hai tay khéo léo của anh liên tục dùng sức, trầm ổn... Linh hoạt... Tốc độ... Một cái cũng không thể thiếu

Đây là một đôi tay con người nên có à?

Chương 946: Một Góc Băng Sơn Của Giáo Sư Trần

Đây là một đôi tay mà con người nên có à?

Càng truy đến cùng, tất cả mọi người càng cảm thấy đáng sợ

Nếu như không phải Ngô Đồng Phủ, mọi người có thể đều không phát hiện được bên trong cái thao tác này của Trần Thương nhìn như bình thường, thế mà ẩn giấu độ dày và chiều sâu như vậy

Vốn mọi người đã cảm thấy kỹ thuật phục đập trái tim vừa rồi của Trần Thương rất cao siêu

Thế nhưng tuyệt đối không ngờ sẽ cao siêu như vậy

Những chủ nhiệm ngoại khoa tim kia đi theo Trần Thương đã học tập được rất nhiều, lúc này thật có thể cảm nhận được Trần Thương giỏi cỡ nào

Ngưỡng mộ núi cao

Họ phát hiện, càng hiểu rõ giáo sư Trần, thì càng có thể cảm nhận được loại rung động mà thực lực mạnh mẽ này mang tới

Càng tinh tế đào móc, thì càng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của anh

Mọi người biết được, thì ra thứ giống như một góc của băng sơn, giống như giọt nước trong biển cả, lại thật ra chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc

Cả chủ nhiệm ngoại khoa tim làm việc cấp cứu mấy chục năm, viện sĩ song viện Trung Quốc như Ngô Đồng Phủ, lúc này cũng chỉ có thể mặc cảm

Hoàn toàn chính xác, kỹ thuật phục đập trái tim của Trần Thương là cấp hoàn mỹ

Người có thể tu luyện loại kỹ năng cấp cứu này tới cấp hoàn mỹ thật quá ít, bên trên lâm sàng cũng không có người bệnh nào có thể luôn cho anh cầm trái tim để luyện tập.

Mà lại, dù có cho anh cơ hội, anh còn phải có một đôi hai tay khéo léo, mẫn cảm, ổn định này của Trần Thương, thuộc tính lực lượng vô cùng đầy đủ hết

...

...

Ghép đôi van nhân tạo và thất trái khoang là một kỹ thuật vô cùng có tính khảo nghiệm đối với đám bác sĩ ngoại khoa tim

Lựa chọn loại hình và kích thước cho van nhân tạo và khi vá lại cần cân nhắc đến độ lớn nhỏ của bản vá, không chỉ cần phải đo đạc cắt bỏ lá van sau vòng van, mà lại cần phải chú ý thể trọng của người bệnh và độ lớn của khoang thất trái.

Trừ đánh giá tổng thể kích thước khoang thất trái và ghép đôi van nhân tạo ra bên ngoài, còn cần phải coi trọng tình trạng của khoang thất trái vách trong, để điều chỉnh phương hướng lúc mở lá van nhân tạo ra

Từ đó cam đoan lúc mở ra phiến lá mép cạnh dưới không bị tổ chức tiếp xúc với bên trong khoang thất trái.

Đây là một cái quá trình vô cùng tinh vi

Cũng là một bước thao tác hạch tâm nhất của cả ca phẫu thuật.

Đáng tiếc, tại trong tay Trần Thương, cái này ngược lại thành một bước thư giãn thích ý nhất.

Trần Thương phát hiện, bản lĩnh của Từ Tử Minh thật ra không tệ, toàn bộ lúc cắt sửa van 2 lá so với yêu cầu của mình gần như không có sai lệch quá lớn.

Trần Thương bất đắc dĩ hài lòng tán thưởng một tiếng:

- Chủ nhiệm Từ, cắt không tệ

Cái một tiếng khích lệ này, lập tức làm Từ Tử Minh cảm giác như nghe thấy một câu êm tai nhất đời này

Mấy chủ nhiệm khác hâm mộ nhìn thoáng qua Từ Tử Minh.

Trần Thương nhìn mọi người:

- Tiếp sau bắt đầu ca phẫu thuật, các anh phụ trách cắt sửa, tôi đến phụ trách khâu lại bản vá, các anh phải không ngừng luyện tập trình độ của mình.

Mọi người trong phòng phẫu thuật nghe xong, hưng phấn trong lòng lập tức lộ rõ trên mặt.

Cái làm âm thầm gì, trước mặt giáo sư đối đãi như nhau, biểu hiện tính tình thật đi

Lỡ như giáo sư Trần không vui vẻ, để đám dự bị thủ thành bên ngoài kia tiến đến, cái này chẳng phải là thua thiệt lớn à?

- Tốt

- Cảm ơn giáo sư Trần

- Chắc chắn không phụ sự kỳ vọng

Trong lòng mấy chủ nhiệm là vui vẻ thật sự.

Mà lúc này mười chủ nhiệm ngoại khoa tim phía ngoài không được tham gia phẫu thuật, trong lòng tủi thân muốn chết.

Đều do chính mình không có cố gắng

Đều do chính mình không đủ liều mạng

Đều do tiểu tam gần đây quá dính người

Đều do chính mình làm cho vợ tức giận

Trong lúc nhất thời, mọi người ảo não không thôi, đều quyết định sau khi trở về trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác ngoài nghiên cứu học vấn, cái tiểu tam tiểu tứ gì, cút sang một bên

Đừng ảnh hưởng tôi trở thành một bác sĩ vĩ đại

Sau đó một thời gian, Trần Thương nhìn màn hình lớn, không ngừng chỉ huy Từ Tử Minh tiến hành phẫu thuật

Mà bên này còn có thể ung dung không vội tiến hành cắt sửa đối với van, tiến hành khâu...

- Chủ nhiệm Từ, từ bây giờ sẽ tiến hành vết mổ dọc theo phương hướng nhĩ trái, chồng chất nhĩ trái phía bộ phận bên phải

Đúng, căn cứ độ lớn của sức dãn, hình thoi, chắc chắn phải hình thoi, cắt bỏ một bộ phận vách nhĩ trái.

- Ai nha, hình thoi, hình thoi, anh không biết cái gì là hình thoi à? Anh như thế nào như thế... Như thế...

- Quên đi, anh xuống

- Thay người, chủ nhiệm Lưu anh lên

- Chủ nhiệm Từ, anh xem cách chủ nhiệm Lưu làm một chút

Trần Thương vừa làm phẫu thuật, vừa chỉ huy bên kia, mọi người phía ngoài nhìn một mặt thấp thỏm

Có điều tựa như Trần Thương phẫu thuật căn bản không có ảnh hưởng gì.

Chỉ là trong lòng chủ nhiệm Từ cũng hơi cực kỳ sợ

Anh nhưng mà biết rõ hiện tại mở ra trực tiếp đâu, ngay trước nhiều người phê bình như vậy, cũng quá mất mặt đi...

Nghĩ tới đây, trong lòng Từ Tử Minh đỏ mặt một trận.

Lần thi đấu cùng ca này, Trần Thương không quan tâm đến chức vụ, người có tài thì lên

…

…

Những cái người "tuyển thủ dự bị", "Máy đun nước tuyển thủ", "Thủ thành tuyển thủ" phía ngoài kia, khi họ nhìn Trần Thương "Mắng chủ

nhiệm Từ”, lập tức trong lòng vui mừng không thôi.

Họ thề, đây tuyệt đối không phải cười trên nỗi đau của người khác

Họ nhiều lắm cũng chính là... Được rồi, chính là cười trên nỗi đau của người khác, đã biểu hiện rất rõ ràng, đến mức người xung quanh đều nhìn ra được

Cái này thật ra cũng không thể trách họ

Cho tới nay, Từ Tử Minh thuộc về loại học sinh khá giỏi của tiểu ban này, cấp bậc lớp trưởng.

Không ngờ khi bị giáo sư Trần phê bình, đến một điểm vẫn nghiêm túc như thường

Điều này làm cho mọi người thấy hi vọng, chỉ cần mình tương đối mạnh, họ cũng không phải không thể nghịch tập thượng vị.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, cậu bé nhỏ giường 11 bởi vì trái tim xảy ra hội chứng WPW, Trần Thương cũng là cẩn thận từng li từng tí tiếp xuống hoàn thành phẫu thuật, sợ có quá nhiều tổn thương.

Thật ra, cho dù là phẫu thuật tim hay là phẫu thuật thần kinh khoa ngoại, kiểu gì cũng sẽ xảy ra chuyện kỳ quái.

Nhiều khi, bởi vì xử lý một cái thần kinh không thoả đáng, dẫn đến chuyện phẫu thuật trực tiếp bị thất bại, cũng không phải số ít.

Bởi vậy, phẫu thuật chắc chắn phải chú ý cẩn thận tiến hành

Đương nhiên, anh nếu là có thực lực như giáo sư Trần vậy, ngược lại cũng không cần nhiều lời.

Người nhà bên ngoài quan sát phẫu thuật mặc dù không rõ cụ thể quá trình phẫu thuật, thế nhưng họ nhận biết giám sát ECG

Nhìn con số liên tục đập phía trên, họ biết rõ... Tất cả những thứ này cũng là an ổn

Đứa trẻ của họ, còn rất an toàn

Phẫu thuật một giây một phút trôi qua.

Trần Thương từ đầu làm đến đuôi, thế nhưng... Mọi người phát hiện một chuyện vô cùng hiếm lạ.

Trần Thương bên này đã đem trái tim khâu lại hoàn tất, bên cạnh chủ nhiệm Lưu vẫn còn đang tiến hành

Tốc độ một trước một sau, chênh lệch thật là rõ ràng

Chương 947: Phê Bình Có Thể Nghiện? (Phần Một)

Chủ nhiệm Lưu nhìn thấy Trần Thương tiến đến, lập tức trên mặt cũng là mồ hôi, rất rõ ràng, anh cũng sợ Trần Thương trách cứ anh chậm

Thế nhưng... Chậm không thể trách chính mình nha, chỉ có thể trách giáo sư Trần quá nhanh

Nhanh, chúng tôi căn bản đuổi không kịp...

Cũng may, Trần Thương trong lòng vẫn hơi bức số, biết mình nhanh, cũng sẽ không trách cứ người khác chậm

Trần Thương cũng không có phê bình.

Trực tiếp đứng dậy hướng bên cạnh đi tới, bắt đầu chỉ điểm.

Mỗi người đều có ưu điểm và khuyết điểm, hiểu biết nắm chắc của chủ nhiệm Lưu đối với cái vách ngăn trái tim này thật sự rất không tệ

Nhờ vào chỉ đạo của Trần Thương, rất nhanh phẫu thuật đã hoàn thành

Sau đó đến khi mọi người quan tâm nhất để ý nhất, kiểm nghiệm thành quả phẫu thuật

Bởi vì trái tim không có ngừng đập, vì lẽ đó giảm đi một cái khâu lại bơm vào rất quan trọng, cũng tương tự như sau khi để huyết dịch tiến vào trái tim, không có đưa tới độ không thích ứng quá nhiều cho trái tim.

Tất cả mọi người đứng quan sát đánh giá

- Mở kẹp chặn ra

- Mở ra...

Mọi người con mắt mở to nhìn chằm chằm trái tim, nhìn chằm chằm máy theo dõi, liền Lâm Huy cũng là hơi khẩn trương

Một ca phẫu thuật như này, có thể nói là vạn chúng chú mục

Không người nào nguyện ý nhìn thấy thất bại

Rất nhanh

Huyết dịch lưu động khôi phục, trái tim tiếp tục đập

Thời gian... 1 giây, 10 giây, 30 giây... Một phút trôi qua

Không có dị thường

Mọi người nhất thời vui mừng

Thành công

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Chuẩn bị siêu âm tim

Bác sĩ kiểm tra gật đầu đi tới, vội vàng bắt đầu kiểm tra

Mọi người con mắt mở to nhìn chằm chằm màn hình, hi vọng có thể nhận đến một tin tức tốt

- Điểm số bơm máu bình thường
- Không có xảy ra hội chứng cung lượng tim thấp
- Chưa phát hiện bài trừ tắc nghẽn thất trái
- Chỉ số thể tích thất trái tâm thu bình thường
- Đường kính thất trái tâm thu bình thường

...

Kèm theo từng cái từng cái kết quả báo cáo ra đều bình thường, tất cả mọi người đều cười vui vẻ, chủ nhiệm Lưu thậm chí vui vẻ đập nhảy một cái, ùm... Rất nghịch ngợm

Lúc này, mọi người đều biết, phẫu thuật thành công

Thần sắc vui mừng, không lời nào có thể diễn tả được, cái một nghịch ngợm đập này, để tất cả mọi người bắt đầu vui vẻ.

Thật ra, những bác sĩ này, một điểm so với người nhà cũng không hơi buông lỏng, niềm vui sướng khi phẫu thuật thành công mang cho bọn anh, như nhau là không có gì sánh kịp

Sau đó, Trần Thương trở lại bên cạnh cậu bé nhỏ ở giường 11, như nhau bắt đầu kiểm tra

Kết quả bình thường giống nhau.

Trần Thương cuối cùng nhẹ nhàng thở ra

Hai đài phẫu thuật, đồng thời tiến hành, toàn bộ thành công

May mắn không làm nhục mệnh nha

Mà lúc này ở bên trong văn phòng phòng mổ, rất nhiều bác sĩ đã tại khi nhìn video kiểm tra, không tự chủ được đứng hết dậy.

Sau khi bọn anh nhìn thấy phẫu thuật thành công, lập tức bất đắc dĩ reo hò một tiếng

- Giáo sư Trần quá trâu bò
- Giáo sư Trần uy vũ
- Giáo sư Trần một chọi hai

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương lại một lần nữa sáng tạo ra lịch sử

Một người, đồng thời chỉ huy tiến hành hai đài phẫu thuật, mà lại là hai đài phẫu thuật thay thế trái tim không ngừng đập van 2 lá, độ khó phẫu thuật rất cao, hệ số nguy hiểm rất lớn

Thế nhưng mà Trần Thương làm được đến

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Trần Thương, đoán chừng giáo sư Trần hiện tại cũng rất kích động nha?

Dù sao loại chuyện quang vinh như này được truyền đi, sẽ rung động bao nhiêu người đâu?

Có điều, biểu lộ của Trần Thương để họ thất vọng

Chỉ thấy thần sắc Trần Thương anh lạnh nhạt, trong con mắt chỉ hơi tiếu ý.

Tựa như, tất cả cũng là như mây trôi nước chảy thôi vậy.

Cũng tựa như, tất cả những thứ này anh sớm đã định liệu được trước

Lại tựa như, Trần Thương phảng phất chẳng qua là làm một kỹ thuật cắt bỏ ruột thừa rất đơn giản

Cái này... Có lẽ mới là đại thần nha?

Mọi người bất đắc dĩ cảm khái, giáo sư Trần, ngài rốt cuộc còn có bao nhiêu tuyệt chiêu

...

Ngô Đồng Phủ cũng không có để ý, chẳng qua là cười cười, đứng dậy hướng bên ngoài đi tới.

Anh biết rõ, phẫu thuật rất thành công

Ngô Đồng Phủ lần này tới, không chỉ có vẻn vẹn là vì nhìn phẫu thuật, mà là vì chống đỡ cho Trần Thương.

Nếu như phẫu thuật xảy ra bất trắc, Ngô Đồng Phủ anh chắc chắn phải đứng ra ngăn tại phía trước Trần Thương

Bởi vì việc này Trần Thương không chắc chắn có thể chịu nổi

Thế nhưng thu hoạch thành công, khi nhìn thấy thành quả, phần công lao này thuộc về người trẻ tuổi kia.

Tương lai anh, rất có triển vọng

Thành công vui sướng, để người trẻ tuổi này đến tiếp nhận đi

Lúc Ngô Đồng Phủ ra cửa, lại quay đầu nhìn thoáng qua Trần Thương đặc biệt nổi bật trong màn hình, bất đắc dĩ xúc động một tiếng.

Có ai tuổi nhỏ không ngông cuồng

Đáng tiếc, người trẻ tuổi này, anh cuồng là từ bên trong ra bên ngoài

Anh cuồng, là tự tin, không phải khoa trương

Một người hai đài phẫu thuật, đây là ngông cuồng của anh

Mặt đối mặt với trái tim đột nhiên ngừng cũng không đổi sắc, đây là ngông cuồng của anh

Đối mặt với hai cái người bệnh độ khó cao mà vượt khó tiến lên, đây cũng là tình huống của anh

Đối mặt bới hơn ba mươi người bệnh trọng chứng, hơn bảy mươi tên người nhà có thể cam đảm nói "Một người cũng không thể thiếu", đây là ngông cuồng của anh

Có lẽ

Đây mới là người trẻ tuổi cần ngông cuồng đi...

Thật sâu trong mắt Ngô Đồng Phủ nhớ kỹ người trẻ tuổi này, nhắm mắt lại, trong đầu anh cũng là thản nhiên cười.

...

...

Ngô Đồng Phủ rời đi, cũng làm cho mọi người náo nhiệt hơn.

Trong lúc bất tri bất giác, phòng mổ bởi vì có Trần Thương đến, tăng thêm rất nhiều sức sống.

Mọi người hưng phấn nghị luận ầm ĩ, video phẫu thuật hôm nay, đủ cho họ thổi một năm

Kỹ thuật phục đập trái tim của Trần Thương cũng có thể đủ cho họ đắn đo thật lâu, thậm chí có thể đem cái truyền kỳ này, sau này già rồi nói cho con cháu nghe

Chỉ có lão Mã, Mã Nguyệt Huy nhìn hai tay của mình, hơi thương tiếc, hơi hối hận, cũng hơi tiếc nuối

Anh cảm thấy, cái kém chính mình so với Trần Thương không phải cái khác, mà là một người mẹ biết sinh đẻ

Bằng không tạo ra một đứa trẻ như mình, Trần Thương người ta tạo ra như vậy.

Hiện tại Mã Nguyệt Huy càng ngày càng cảm thấy, thật ra... Đầu thai thật sự là một môn kỹ thuật.

...

...

Trần Thương sau khi hoàn tất phẫu thuật, cũng không có trực tiếp rời đi phòng mổ, mà là bắt đầu thay quần áo, chải tay, chuẩn bị xuống phẫu thuật tiếp

Vốn là buổi chiều sắp xếp có bốn đài phẫu thuật, bởi vì hai đài chen ngang, lập tức liền cần bắt đầu tiếp xuống mặt khác mấy đài phẫu thuật

Thời gian lúc này, đã là buổi tối: 7 giờ 25 phút

Từ bắt đầu, đến kết thúc, đồng thời tiến hành hai đài phẫu thuật, tổng cộng thời gian không đến hai giờ

Phòng mổ y tá và bác sĩ chủ quản đứng dậy rời đi phòng mổ, đẩy người bệnh liền muốn trở về phòng bệnh.

Đi ra phòng mổ sau, chủ quản bác sĩ trực tiếp sững sờ

Hơn bảy mươi cái người nhà đứng ở cửa ra vào, đều cúi đầu.

- Cảm ơn bác sĩ

Họ chính mắt thấy phẫu thuật, cũng thấy tận mắt nổi khổ cực của bác sĩ.

Càng là chứng kiến độ nghiêm ngặt của Trần Thương

Đối với mỗi một chi tiết nhỏ đã tốt muốn tốt hơn, liền chủ nhiệm Từ cũng bị mắng.

Một người đồng thời chỉ huy hai đài phẫu thuật.

Họ càng là nhìn thấy sau khi từng cái từng cái chủ nhiệm làm phẫu thuật thành công, cũng bất đắc dĩ nhảy dựng lên.

Mặc dù một lão chủ nhiệm một thân áo phẫu thuật nhảy dựng lên trong hình vô cùng buồn cười, càng là nhiều hơn mấy phần khôi hài

Thế nhưng...

Đây là cách bộc lộ tình cảm chân thật nhất nha.

Chương 948: Phê Bình Có Thể Nghiện? (Phần Hai)

Phẫu thuật thành công, họ so với ai khác đều vui vẻ hơn

Mọi người không khỏi hơi xúc động.

Đúng lúc này, người nhà giường 11 vội vàng hỏi:

- Bác sĩ Trần đâu? Chủ nhiệm Từ đâu? Sao họ còn chưa đi ra

Bác sĩ chủ quản nghe xong, bất đắc dĩ thở dài.

Mà ở bên cạnh phòng phẫu thuật có một y tá bất đắc dĩ nói:

- Vốn xế chiều hôm nay là có 4 ca phẫu thuật, cũng là Bác sĩ Trần mổ chính, thế nhưng mà đột nhiên tăng thêm hai ca, bốn ca kia chắc chắn phải đẩy ra sau

- Bác sĩ Trần hôm nay đến bây giờ đã làm 7 ca phẫu thuật, buổi trưa anh ấy cũng chưa được nghỉ ngơi.

- Hiện tại bảy giờ rưỡi, xuống một ca phẫu thuật đúng bảy giờ năm mươi giờ bắt đầu, tất cả đều là bác sĩ Trần mổ chính, đoán chừng... Làm xong cũng đã hai ba giờ sáng đi...

Trần Thương chính là nam thần trong lòng đám y tá phòng mổ hiện tại

Nam thần một ngày cần làm nhiều ca phẫu thuật như thế, tất cả mọi người rất đau lòng.

- Bác sĩ phụ trợ cũng là đổi liên tục, thế nhưng mà bác sĩ Trần lại không thể thay đổi.

- Bác sĩ Trần kiên trì trong trạng thái này đã sắp hai tuần rồi...

Tiểu y tá bĩu môi đau lòng một phen, nghe vào trong tai mọi người, để tất cả mọi người bất đắc dĩ thở dài.

Mọi người cùng nhau nhìn trên màn hình lớn, Trần Thương bận rộn bên trong gian phòng, trong lòng cảm động không thôi

Bất đắc dĩ nói câu từ đáy lòng:

- Bác sĩ Trần khổ cực rồi

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương vì mau chóng phẫu thuật ra đến cái chỉ nam, trên cơ bản mỗi ngày vừa có thời gian sẽ đến phòng phẫu thuật.

Mà lúc này, Trần Thương ngay rửa tay, Từ Tử Minh bất đắc dĩ đi đến bên cạnh Trần Thương.

- Tiểu Trần... vấn đề có thể thương lượng chút hay không...

Từ Tử Minh cười cười xấu hổ.

Trần Thương sững sờ:

- Chủ nhiệm Từ, anh nói đi.

Từ Tử Minh khụ khụ một tiếng:

- Cậu có thể đừng ở trước mặt nhiều người như vậy phê bình tôi hay không, cậu xem... số tuổi tôi cũng đã lớn như thế, xấu hổ bao nhiêu nha?

Trần Thương bất đắc dĩ sững sờ...

Anh có thể là phê bình giáo sư Mạnh đến nghiện à?

Ai

…

…

Gần đây, Trần Thương tuy bận bịu nhưng đồng thời cũng rất vui vẻ

Mỗi một ca phẫu thuật, đều có thể cung cấp mấy vạn kinh nghiệm, trải qua liên tục 50 ca phẫu thuật bắc cầu động mạch vành xoát cao cấp quái

Trần Thương cuối cùng ý thức được, bệnh viện lớn quả nhiên là một cái phó bản cao cấp.

【Dược phẩm khôi phục x 30; dược phẩm thể lực x 10; dược phẩm bền bỉ x 5; dược phẩm tinh lực x 5;】

Có điều để Trần Thương tò mò chính là, vì sao không bạo cho mình trang bị nhỉ?

Nhìn đẳng cấp của mình một chút:

【Trần Thương: Cấp 49!】

Thời gian hai tuần, thăng lên 6 cấp, đây là Trần Thương như thế nào cũng không nghĩ ra, hiện nay, muốn tăng đẳng cấp lên phải càng ngày càng khó khăn như thế.

Thế nhưng Trần Thương ẩn ẩn cảm giác được có một chút khác biệt

Tựa như căn cứ đẳng cấp tăng lên, anh cảm giác tư duy lâm sàng chính mình cũng tốt, lý giải đối với bệnh tật cũng được hơn, những này đều có thay đổi một cách vô tri vô giác tăng lên một chút

Điều này làm cho Trần Thương hơi kinh hỉ.

Vốn đang cho rằng đẳng cấp tăng lên chỉ mang đến điểm kỹ năng, một điểm kỹ năng này thậm chí đúng lúc này đã có vẻ hơi không có sức lực.

Hiện tại xem ra, xa không phải như thế.

Không chỉ có thể mở rộng tầm mắt của mình, còn có thể đề cao nhận biết đối với kiến thức chữa bệnh mới và một chút năng lực tương lai, đặc biệt là đối với một cái phán đoán chữa bệnh.

Y học là ngành học phát triển, nắm giữ kỹ thuật phẫu thuật đơn giản tuyệt không phải là một bác sĩ vĩ đại.

Thủ pháp ưu tú và kỹ thuật có thể cứu vạn người

Thế nhưng mở rộng tầm mắt và cải cách chữa bệnh, là có thể cứu vạn vạn người

Trần Thương hi vọng, có một ngày nhân dân khi tao ngộ bệnh tật to lớn, có thể một người đã đủ giữ quan ải.

Có điều, mặc dù không có bạo trang bị, thế nhưng những dược phẩm này cũng làm cho Trần Thương vô cùng say mê

Nhiều loại thuốc nước mạnh như thế

Trần Thương càng xem càng là vui vẻ.

Nào là cái gì khôi phục, cái gì thể lực, bền bỉ, tinh lực nha... Đúng, thật ra cũng như vậy, thân thể của mình tốt như thế, mới sẽ không cần đâu.

Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành đã tạo thành xong chỉ nam, Trần Thương tại gần đây trong quá trình phẫu thuật, lại không ngừng nói cho những học sinh này.

Tài đại khí thô Trần Thương không chút do dự sử dụng một bình dược phẩm khôi phục.

Buổi tối có bốn ca phẫu thuật, Trần Thương không tự thân toàn bộ động thủ, mà bắt đầu chỉ đạo những chủ nhiệm cấp học sinh này, để họ tự thân động thủ, đi đối mặt các loại tình huống.

...

...

Mà cậu bé nhỏ giường 11 và cô bé nhỏ giường 19 sau khi trở về không bao lâu đã tỉnh lại.

Họ mở to mắt, khi nhìn thấy cha mẹ mình, lập tức nước mắt chảy xuống

Cũng không nói chuyện

Họ biết rõ, chính mình cuối cùng cũng xông qua một cái cửa ải sinh mệnh vô cùng khó khăn.

Họ sau khi đã hiểu chuyện sẽ biết, chính mình không giống với mấy đứa trẻ bình thường khác, chính mình không thể mệt nhọc, không thể chơi đùa không chút kiêng kỵ, thậm chí không thể giống như họ cùng đến trường.

Họ biết rõ, chính mình cần phẫu thuật

Phẫu thuật thành công, họ có thể giống như những người bình thường.

Hiện tại, họ mở to mắt, mặc dù trước mắt không hề khác nhau, thế nhưng họ biết rõ.

Thế giới sau này sẽ rất đặc sắc.

- Cha mẹ ơi, em trai nhỏ phẫu thuật có thành công hay không?

Cô bé nhỏ thấp thỏm hỏi.

Cha mẹ cô bé nghe xong, hơi sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới là cái cậu bé nhỏ giường 11 kia, lập tức cười nói:

- Thành công! Các con đều phẫu thuật thành công

Cô bé nhỏ lập tức nước mắt từng giọt lăn trên gò má chảy xuống:

- Con sau đó có thể đi học à? Có thể có bạn bè à?

Cha mẹ cô bé hơi lộ vẻ xúc động.

Bao nhiêu năm, cái này như nhau cũng là ác mộng của họ

Hiện tại, cuối cùng tỉnh mộng

Đúng lúc này, người nhà đứa trẻ trong phòng nhìn thấy cô bé nhỏ tỉnh lại, cũng rất vui vẻ.

Bởi vì chuyện này ý nghĩa là, họ cũng sẽ thành công

Hương vị của sự hi vọng là khiến người ta say mê như thế

Y tá mau tới cấp cho kiểm tra đo lường các dấu hiệu sinh mệnh, sau khi ghi lại, đang muốn rời đi.

Đúng lúc này, cô bé nhỏ bỗng nhiên gọi lại y tá:

- Chị y tá ơi... chú Trần Thương ăn cơm chưa?

Một câu, hỏi làm y tá sững sờ

Cô bé nhỏ tiếp tục nói:

- Trước khi, em nghe mấy chú bác sĩ họ nói, chú Trần Thương hôm nay làm phẫu thuật cả một ngày, làm phẫu thuật cho em xong sau đó, kế tiếp các còn phải làm phẫu thuật cho...

- Họ rất khổ cực... Có thể đói bụng hay không?

Một câu nói làm mọi người trợn tròn mắt.

Sau khi y tá nghe thấy, cũng hơi lộ vẻ xúc động.

Bác sĩ người ta vì làm phẫu thuật cho đứa trẻ, gấp gáp chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi để làm phẫu thuật, cứu được tính mạng của bọn trẻ, có lẽ cái này tại người khác xem ra đây là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng, đứa trẻ nhỏ lại có thể lòng mang cảm kích.

Cô bé nhỏ tiếp tục nói:

- Chị y tá ơi, chị nói cho chú Trần Thương hay là những cái chú bác sĩ kia cố gắng ăn cơm... Mẹ em nói phải ăn cơm đúng giờ, bằng không dạ dày sẽ không tốt...

Cô bé nhỏ chẳng qua là một câu quan tâm bình thường, lại làm cho y tá bất đắc dĩ ấm áp trong lòng

Cũng làm cho ba mẹ cô bé nhỏ hơi xấu hổ
Có lẽ tại mọi người xem ra, chữa bệnh chẳng qua là một giao dịch
Thật ra, anh cũng là một loại trợ giúp, cũng là một loại an ủi.
Không cần thiên ngôn vạn ngữ.
Chỉ cần một tiếng:
- Bác sĩ, cố gắng ăn cơm

Chương 949: Cố Gắng Ăn Cơm

Bên trong phòng phẫu thuật, bốn ca phẫu thuật, mười hai bác sĩ chủ nhiệm, tám y tá, hai bác sĩ gây tê... Vẫn luôn kiên trì đến rạng sáng 3 giờ đồng hồ

Hôm nay là lần thứ nhất họ tự thân cầm đao từ đầu tới đuôi, mặc dù là tiến hành nhờ vào chỉ đạo của Trần Thương, thế nhưng đối với mọi người mà nói, thực sự đầy đủ hưng phấn.

Vạn sự khởi đầu nan

Họ đã bước ra bước đầu tiên.

Xuống bàn phẫu thuật, khí trời tháng ba có lẽ nhiều hơn mấy phần ấm áp, thế nhưng rạng sáng thủ đô, y nguyên vẫn rất lạnh.

Mọi người đi ra phòng phẫu thuật, đi ra ngửi đuôi khói ô tô và khói sương mù lộn xộn, mùi vị không khí đặc thù của thủ đô, cảm giác cũng hơi thơm ngào ngạt

Mấy chủ nhiệm hưng phấn, không cần mời giáo sư Trần ăn tạ sư tiệc rượu.

Trần Thương thật ra hôm nay cũng thật vui vẻ, dù sao phẫu thuật đặc biệt thuận lợi, đặc biệt là ca phẫu thuật của cậu bé nhỏ và cô bé nhỏ kia, thật sự là hơi vui vẻ.

Mà lại, nhìn thấy học sinh của mình tự thân dạy dỗ nên cũng có thể độc lập tiến hành phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Trần Thương cũng là hết sức vui mừng.

Ba giờ, đi chỗ nào ăn đồ ăn ngon?

Không thể không nói, vòng tròn bác sĩ là tương đối phức tạp, lão Chu là phú nhị đại, nhà là mở công ty, chính mình học y hoàn toàn là vì truy cầu.

Anh đề nghị gọi tài xế mang theo họ đi đường Gongti West, Trần Thương đối với cái tên này sớm có nghe thấy.

Thế nhưng vẫn luôn chưa có cơ hội đi qua

Rạng sáng nơi nào, có xe xịn, mỹ nữ, có hoa mỹ ánh đèn, cũng có đường phố phồn hoa.

Có điều tất cả mọi người có hơi đói bụng, muốn tìm một chỗ ăn một chút gì, bỏ phiếu không thông qua.

Từ Tử Minh có ý tứ là, có muốn mở điện thoại ra, xem gần đây có cửa hàng nhà ai còn mở cửa hay không, đi qua tùy tiện ăn một chút.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Mà Lưu Toàn nói:

- Tôi mang theo mọi người đi một nơi đặc biệt! Chỗ đó thứ mùi vị không tệ, mà lại nhiều bao ăn no

Lưu Toàn không phải người thủ đô, sinh trưởng là người ở địa phương Thiểm Bắc, ngây người ở thủ đô vài chục năm, nói chuyện vẫn không đổi được chất giọng Tây Bắc.

Có điều mọi người cũng thực là đói bụng, nghe xong không uống rượu, dứt khoát lái xe đi ăn đồ ăn.

…

…

Khi mọi người nhìn thấy Panamera của Trần Thương, lập tức không nhịn được cười.

- Tiểu Trần là người giàu nha! Lái xe sang, trước kia cũng không chú ý.

Từ Tử Minh không nhịn được cười một tiếng:

- Tiền phẫu thuật mấy ngày nay của Tiểu Trần cũng đủ đổi một cái xe mới, đây được coi là gì! Ngạc nhiên...

- Tối nay, phải để thầy Trần của chúng ta mời ăn cơm

Trần Thương không nói:

- Nói làm xong lễ bái sư chưa? Các người là đám bất hiếu, tôi nên sớm đuổi khỏi sư môn.

Mọi người không nhịn được ha ha cười lớn.

Xe của Lưu Toàn là một chiếc xe thông thường Santana đời cũ, tám người, năm chiếc xe, không phải là bởi vì những thứ khác, mà là kế hoạch cơm nước xong tất cả đều về nhà, dứt khoát đều lái xe ra.

Lưu Toàn dẫn đầu, không biết đi bao lâu, dừng lại ở một nơi náo nhiệt.

Lưu Toàn xuống xe nói:

- Trước mặt không đi được, mọi người dừng xe ở chỗ này đi

Đoàn người đi xuống, nơi này nào có nguy nga lộng lẫy, càng không có mùi đặc biệt của phố thức ăn.

Đi năm phút, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy một hàng ánh đèn phía trước.

Ánh đèn không phải rất sáng, thưa thớt, nhưng có tiếng người ồn ào.

- Ông chủ, cho chúng tôi 50 cái Gluten! Một thùng bia

- Ông chủ, ba tô mì

- Ông chủ, ba phần cơm hộp

...

Dường như một nhóm người mặc quần áo công nhân vừa tan việc, quầy ăn vặt ở đây đều làm từ xe ba bánh.

Từ nơi này, có thể nhìn thấy ba toà tháp SOHO đã đóng kín, nhưng mà công trường cách đó không xa vẫn đang làm việc.

Tám người tìm một chỗ ngồi xuống, gọi rất nhiều ăn, nhưng mà không có món nào có đơn vị giá vượt qua mười lăm đồng.

Lưu Toàn nói:

- Nơi này chỉ có rạng sáng mới có quầy ăn vặt, vận may tốt có thể gặp được anh trai ôm đàn ghita hát dân công.

- Khi tôi mới đến thành phố, trong lúc vô tình đi ngang qua nơi này, vì vậy một đoạn thời gian sẽ chạy đến đây ăn.

- Đồ ăn không đắt, mùi vị không khéo léo, nhưng mà khi đói, ăn rất thơm.

Đúng là mọi người đều đói, cũng không lịch sự gì, ăn càng không chú ý đến tướng ăn.

Chỉ cảm thấy ăn thật nhiều

Một đêm, tám người, ăn thoải mái, không uống rượu, lúc rời đi, Trần Thương tính tiền, 329 tệ.

Ông chủ là một chú trung niên, cười nói:

- Lấy các cậu 329 tệ.

Khi trả tiền, ông chủ hỏi mấy câu:

- Các cậu không phải người quanh đây?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Cáu vừa mới tan làm, đói bụng quá nên ra ngoài kiếm ăn.

Ông chủ toét miệng cười một tiếng:

- Nhìn thấy các cậu ăn rất ngon, bận bịu đến bây giờ, cũng không dễ dàng, chú lấy 300 thôi

Trần Thương vừa nghe, lập tức lắc đầu, bỏ 350 tệ xuống, đứng dậy vội vàng rời đi.

Có lẽ thành phố chính là như vậy, không chỉ có xa hoa truỵ lạc và ánh sáng rực rỡ, còn có nhiều người xây dựng ở tầng dưới chót của cái thành phố này.

Nhưng mà cho dù như thế nào, những thứ này đều là quy luật sinh tồn của tòa thành thị này.

Nhưng mà Trần Thương luôn suy nghĩ một chuyện

Làm sao để giảm chi phí bắc cầu động mạch vành xuống để cho dân chúng bình thường cũng có thể làm phẫu thuật

Trần Thương khắc rất sâu cảm xúc mấy ngày này.

Trên thành phố thật sự là loại người gì cũng có, có người bệnh vung tiền như rác xuất ngoại xem bệnh, cũng có người đến làm công giống như vợ chồng Trần Thương, một ca phẫu thuật có thể là cả tài sản của người bệnh.

Có một người bệnh có tiền làm một ca một trăm hai mươi ngàn đô la Mỹ, nhưng mà phần lớn đều là người bình thường

Trần Thương đang suy nghĩ, làm sao mới có thể làm được chuyện này?

Xe rất nhanh đã mỗi người một ngả, lúc này đã hơn bốn giờ sáng

Sau khi Trần Thương về đến nhà, cẩn thận mở cửa phòng.

Cảm nhận được nhiệt độ trong phòng, lập tức ấm áp hơn rất nhiều

Có một loại cảm giác được về nhà.

Tò mò là, đèn trong phòng khách vẫn sáng, trong phòng có một mùi thơm thức ăn thản nhiên.

Sau khi Trần Thương đổi dép đi vào phòng, rón rén, rất sợ đánh thức Tần Duyệt.

Nhưng mà... Đột nhiên nhìn thấy Tần Duyệt co rúc ở trên ghế sa lon, đã ngủ

Mặc dù trong phòng có lò sưởi khá ấm, nhưng mà sao cô bé này lại ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách chứ?

Khi để cặp sách xuống, Trần Thương nhìn thấy trên bàn bày ba món ăn, còn có một món canh...

Trong lòng không nhịn được dâng lên một hồi cảm động

Khả năng đây chính là cảm giác của nhà?

Bây giờ Trần Thương biết, có thể là cô bé này chờ mình chờ tới bây giờ, đợi không được kết quả là ngủ luôn trên ghế sa lon, dù sao điện thoại di động vẫn còn để trên ghế sa lon.

Nghĩ tới đây, Trần Thương ngồi bẹp xuống đất, nghiêm túc thưởng thức cô bé đáng yêu này.

Lông mi thật dài, gò má trắng nõn, ngũ quan khá nhu hòa.

Nhìn một chút, Trần Thương lại không nhịn được cười xì một tiếng.

Cô bé tốt như thế, sau này sẽ là vợ mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy những thứ này đều là mơ.

Nhìn mấy phút, cơn buồn ngủ dâng lên, Trần Thương trở về phòng, phát hiện chăn gối đã sắp.

Trần Thương cẩn thận ôm lấy Tần Duyệt.

Chương 950: Nhiều Lượt Like Không?

Bị Trần Thương chạm vào như vậy, Tần Duyệt tỉnh, mắt lim dim buồn ngủ nhìn Trần Thương, xoa xoa:

- Ông xã, anh về rồi...

Trần Thương cười một tiếng:

- Ừ, đợi một đêm hả, cô bé ngốc, em cực khổ rồi.

- Anh ôm em đi ngủ

Tần Duyệt lắc đầu, mau dậy, nhìn Trần Thương, đau lòng nói:

- Anh ăn cơm chưa? Có phải đói hay không, em hâm nóng thức ăn cho anh, anh ăn chút rồi lại ngủ tiếp.

Trần Thương cười một tiếng:

- Ăn.

Tần Duyệt rót ly nước nóng:

- Uống nước, đi ngủ sớm một chút.

Trần Thương gật đầu.

Nhận lấy ly nước, chạm đến ấm áp, giờ phút này, lòng đều là ấm áp.

Có lẽ, đây chính là nhà?

Về đến nhà, có một ly nước nóng, có một bàn thức ăn, có một chờ mình về ngủ.

Trần Thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Duyệt, cười một tiếng:

- Đi thôi, đi ngủ

Tần Duyệt gật đầu:

- Anh ôm em.

- Anh không ở đây, em cũng không nỡ đi ngủ, nghĩ nằm trên ghế sa lon chờ anh về, chờ lại ngủ quên mất.

- Thức ăn hâm nóng rất nhiều lần...

Trần Thương trực tiếp ôm Tần Duyệt, nhét vào chăn:

- Sau này không nên chờ anh, lên giường đắp chăn ấm sớm một chút cho anh

Tần Duyệt cười hì hì một tiếng:

- Em phải đợi anh về làm ấm giường cho em

Tắt đèn, Tần Duyệt gối đầu lên tay Trần Thương, Trần Thương ôm Tần Duyệt, cứ ngủ như vậy.

Ngày thứ hai Trần Thương không cần đi bệnh viện sớm như vậy.

Sáng sớm Trần Thương tỉnh lại, sờ mép giường mọt cái, phát hiện người đã không có ở đây.

Gần đây Tần Duyệt đã đi Hiệp Hòa báo cáo.

Trần Thương cười một tiếng, đứng dậy, rửa mặt.

Trên bàn bày bữa sáng.

Nhiệt độ vẫn còn ấm, loại cảm giác này rất ấm áp.

Loại cảm giác có người quan tâm, có người thích, thật là khiến cho người chìm đắm.

Sau khi đứng dậy thu thập, Trần Thương đi bệnh viện, lúc này đã hơn chín giờ.

Mới vừa đến bệnh viện, Từ Tử Minh gọi điện đến.

- Tiểu Trần, cậu đến bệnh viện chưa?

Sau khi Trần Thương nghe, hơi kinh ngạc một chút:

- À! Vừa mới tới, có chuyện gì à?

Từ Tử Minh không nhịn được nói:

- Xảy ra chuyện! Video phẫu thuật của cậu ngày hôm qua đã truyền lên mạng, bị người khắc đăng lên diễn đàn DXY. cn, bây giờ đã được ghim lên đầu.

Trần Thương vừa nghe, thì ra là chuyện này, ngạc nhiên:

- À.... Có được nhiều like không?

Từ Tử Minh:...

Anh ta hơi không kịp phản ứng

…

…

DXY. cn là một trang web để chia sẻ kiến thức y học.

Là một cái bình đài chuyên nghiệp cho các nhân sĩ khoa học sinh mệnh chuyên nghiệp trao đổi trong nước Trung Quốc.

Trước mắt cũng là một trong những bình đài để làm trao đổi tri thức chữa bệnh tốt nhất trong nước, nghe nói thị trị giá đã vượt qua 1 tỷ đô la trở lên.

DXY. Cn là có diễn đàn, cũng có rất nhiều video được chia sẻ và khu vực thảo luận.

Trần Thương đi cấp cứu đổi quần áo, lập tức vội vã đi ngoại khoa tim.

Bên trong Mã Nguyệt Huy nhìn thấy Trần Thương sau đó, do dự thật lâu, dám giận... Thực sự lại không dám nói.

Dù sao vị đại lão Trần này hiện tại là bánh trái thơm ngon của toàn bộ ngoại khoa tim, hòn ngọc quý trên tay, hôm qua nói xấu Trần Thương một

câu, liền bị mười cái chủ nhiệm ngoại khoa tim vây quanh nhìn chăm chú

Dù là thiết thô lỗ lão Mã, cũng hơi cảm giác chột dạ không được.

Quên đi, được rồi

Trần Thương cười nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy:

- Lão đại Mã, tôi đi ngoại khoa tim một chuyến.

Mã Nguyệt Huy chỉ có thể chua chua nói câu:

- Đi đừng trở về

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Đương nhiên sẽ không

Có điều, lúc này Trần Thương rất quan tâm một chuyện, sẽ có người cầm video của anh ở DXY. Cn đi hấp phấn hay không

Đồng thời, cái video này của chính mình sẽ có bao nhiêu người bấm like, sẽ có bao nhiêu người hô 666 (chúc may mắn)

Đến ngoại khoa tim sau đó, những cái người nhà kia sau khi nhìn thấy Trần Thương, đều gật đầu tỏ ý:

- Bác sĩ Trần chào buổi sáng

- Bác sĩ Trần sớm như vậy

Trần Thương khẽ gật đầu đáp lại.

Tới sau đó, Trần Thương tiến văn phòng, Từ Tử Minh không ở đây, Trần Thương liền dứt khoát nói:

- Đưa bản bệnh lịch của hai cái người bệnh hôm qua cho tôi một cái, tôi đi xem người bệnh một tý.

Hai cái bác sĩ chủ quản trẻ tuổi một ngày, liền vội vàng đứng lên, đi theo Trần Thương đi ra.

Hiện tại Trần Thương nhưng so sánh ai cũng dễ dùng

Anh chọc chủ nhiệm, nhiều nhất chỉ là bị chủ nhiệm làm khó dễ anh chút thôi.

Anh nếu là chọc Trần Thương, thì toàn bộ bác sĩ chủ nhiệm mười cái khoa sẽ dứt khoát không cho anh giày xuyên.

Đến phòng bệnh sau đó, cô bé nhỏ nhìn Trần Thương, lập tức mắt sáng rực lên, cười nói:

- Chú Trần Thương ơi, con cám ơn chú

Người nhà liền vội vàng cười đứng dậy:

- Bác sĩ Trần tới rồi

Trần Thương nhìn cô bé nhỏ đáng yêu, nhìn cái nụ cười vui vẻ kia, đột nhiên cảm giác được mọi thứ đều có thể chữa trị.

- Cảm giác thế nào?

Cô bé nhỏ hì hì cười một tiếng:

- Con cảm giác đặc biệt thoải mái, ngực cũng không khó chịu nữa, thở cũng không khó khăn. Cảm ơn chú Trần Thương, cảm ơn chú đã cứu con.

Cô bé nhỏ nhìn Trần Thương, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

- Thật ra... Con muốn gọi chú là anh Trần Thương cơ, kêu chú thì quá già rồi, anh nhỏ như thế, không thể gọi là chú được...

Mẹ của cô bé nhỏ vội vàng nói:

- Anh là trẻ tuổi, không thể nói anh nhỏ, biết không?

Cô bé nhỏ thè lưỡi.

Trần Thương tinh tế thưởng thức ba giây đồng hồ.

Cô bé nhỏ khanh khách một tiếng:

- Anh Trần Thương, anh nhớ kỹ cố gắng ăn cơm, mẹ em nói phải ăn cơm đúng hạn.

Trần Thương gật đầu, nhìn người bệnh ghi lại một chút, sau đó cầm ống nghe bệnh lắng nghe tiếng tim đập.

Sau đó đối với bác sĩ chủ quản nói:

- Tiếp tục quan sát hai ngày, hai ngày sau đó không có chuyện gì, lập tức có thể bỏ đi máy theo dõi.

Sau khi Trần Thương hơi dừng lại, lại đi nhìn cậu bé nhỏ một chút.

Khôi phục cũng rất không tệ.

Đúng lúc này, Từ Tử Minh cũng quay về rồi.

Trần Thương đi tới:

- Chủ nhiệm Từ, tình huống như thế nào?

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Không biết hôm qua ai đem video phẫu thuật của anh truyền đến khu phẫu thuật DXY. Cn, đưa tới xôn xao cả một đám

Nói xong, Từ Tử Minh mang theo Trần Thương đi tới văn phòng bác sĩ, mở máy tính bảng ra, chỉ cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn bình luận phía dưới đã hơn hai vạn câu, lập tức sững sờ

«Một bác sĩ mổ chính, đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật thay thế trái tim không ngừng đập xuống van 2 lá, là mánh lới lẫn lộn? Còn là có dụng ý xấu! »

Chỉ xem cái tên này chính là tranh luận.

Video còn rất hoàn chỉnh, mà lại chỉ rõ xuất xứ.

- Cái video kia bắt nguồn từ bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, hôm qua, bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, đồng thời tiến hành hai ca phẫu

thuật bắc cầu động mạch vành, mà còn cung cấp hình ảnh phòng mổ cho cái khán giả bên ngoài phòng mổ phẫu thuật kia.

- Tạm thời không nói độ khả thi của kỹ thuật bắc cầu động mạch vành cao bao nhiêu, thế nhưng đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật, một cái bác sĩ mổ chính, cái này rất rõ ràng hơi qua loa

- Có điều, tôi cho rằng đây là hành vi học thuật một lần lẫn lộn. Quan điểm có ba

- Một, buồn cười lớn nhất, tạm thời không nói vấn đề thuật giả quá trẻ tuổi, mà bác sĩ mổ chính tốn không đến hai phút đã hoàn thành cắt sửa van nhân tạo, điều này có thể à? Theo tôi được biết, còn chưa có người thấp hơn sáu phút đâu! Mọi người nghĩ lại, điều này có thể à?

- Hai, mọi người nhìn, trong đó một ca phẫu thuật xảy ra thoáng qua một cái trái tim có tính hội chứng WPW, thế nhưng mà sau khi thuật giả khôi phục nhịp tim, nhịp tim cấp tốc khôi phục bình thường, điều này có thể à? Mọi người nhìn máy theo dõi, cảm thấy khả năng này tồn tại không?

- Thứ ba, đây là một ca phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, mọi người đều biết nguy hiểm cỡ nào, vấn đề như vậy tới, ai có thể cam đoan vừa phẫu thuật, vừa chỉ huy người khác, anh cho rằng đây là xem tivi kịch à?

- Trở lên ba điểm, là ý kiến cá nhân của tôi, tôi hi vọng ban ngành liên quan có thể can dự điều tra, đoan chính bầu không khí học thuật cần, chắc chắn muốn lẫn lộn, hành động như vậy, ngoại trừ lừa gạt người người bệnh bị hại ra, còn có ỳ gì chứ?

Chương 951: Video Chất Vấn

Tin tức này mới ra, lập tức phía dưới cũng có vô số người hùa theo.

- Học thuật không hợp, chẳng lẽ viện sĩ Ngô Đồng Phủ cũng không quản một chút?

- Loại video này cũng không cần để lên tới có được hay không, rõ ràng là lẫn lộn

- Video này lấy đi từ bên trong đài truyền hình ra nha, loại video này làm sao có thể xảy ra

- Bản thân tôi chính là bác sĩ chủ trị ngoại khoa tim một bệnh viện nào đó ở thủ đô, lâu chủ nói rất đúng, ba loại tình huống loại này cơ bản không tồn tại

- Từ lúc nào, quốc gia chúng ta có thể làm kỹ thuật bắc cầu động mạch vành tốt đến như vậy?

Mọi người càng thảo luận càng kịch liệt, ngược lại là thành mọi người thảo luận vấn đề khả thi của ba loại thao tác.

Có điều, trên cơ bản lại không ai tán thành

Dù sao, kỹ thuật bắc cầu động mạch vành họ đều làm không được, càng đừng đề cập đằng sau những cái thao tác tinh vi kia.

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mấy đầu phản bác, thế nhưng không làm nên chuyện gì, mà lại phản bác cũng là các bác sĩ của trung tâm cấp cứu.

Thế nhưng mà...

Giọng nói tiếng chất vấn quá nhiều, mọi người cũng lười quản.

Trần Thương sau khi xem xong, bỗng nhiên cười

Mọi người trong văn phòng nhìn cũng bất đắc dĩ sững sờ.

- Giáo sư Trần, anh cười cái gì?

- Tức cười đó, tuyệt đối là tức cười, giáo sư Trần anh yên tâm, tôi đã thấy rõ ràng, cái người phát bài post này, căn bản không có chứng nhận, bệnh viện cũng không có, chứng nhận thông tin cá nhân cũng chưa.

- Đúng đấy, chúng tôi có thể đứng ra phản bác nha! Thực tế không được thì chúng ta tổ chức buổi họp báo, đây chính là chúng tôi thực sự thành tích, dựa vào cái gì nói chúng tôi là lẫn lộn

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Góc độ của video rất tốt, các anh xem, vừa vặn thấy được góc nghiêng của tôi, thật đẹp trai

Mọi người nghe xong, lập tức im lặng.

Trần Thương dứt khoát cười một tiếng:

- Được rồi, loại chuyện này anh với họ tích cực làm gì?

- Họ nếu như không nguyện ý tin tưởng, anh cưỡng cầu để họ tin tưởng làm gì?

- Cái kia làm gì thì làm đi, lãng phí thời gian này làm chi, hôm nay mấy ca phẫu thuật, các anh ai lên đây?

…

…

Đối với mấy diễn đàn bình thường như này mà nói, bình thường sẽ không video ghim trên đầu, chỉ mặt gọi thẳng tên viết ra mấy bệnh viện này.

Có điều thiếp mời vẫn luôn có người hồi phục, người ở khu thảo luận video phẫu thuật rất nhiều, người ở bên trong luôn thảo luận liên tục, bởi vậy số lượng thiếp mời bị đỉnh rất cao.

Từ Tử Minh với tư cách chủ nhiệm ngoại khoa tim bệnh viện trung tâm cấp cứu, nhân mạch tài nguyên đương nhiên rất rộng, sau khi nghe được Trần Thương, bất đắc dĩ cười cười.

- Tôi còn tưởng rằng anh muốn đỉnh trở về nha? Tôi để cho người xóa rồi

Tại trong mắt Từ Tử Minh, cho rằng những người tuổi trẻ này như Trần Thương, sau khi bị người chửi bới, đương nhiên sẽ tâm lý không thoải mái, sẽ công khai đỗi trở về

Như vậy, họ cũng không để ý phối hợp một chút với bá khí của giáo sư Trần.

Có điều, không ngờ giáo sư Trần lại điệu thấp như thế.

Mọi người bất đắc dĩ cười cười.

Từ Tử Minh sau khi nói xong, trực tiếp liên hệ người trong cơ quan, xóa thiếp mời đi.

Tất cả mọi người không để ý, dù sao đây chính là địa vị học thuật.

Phẫu thuật hôm nay, sau khi mọi người thu thập một phen, liền tiếp tục bắt đầu.

Liên quan tới loại chuyện là video diễn đàn này, tựa như mọi người cũng không có ai để ý.

Dù sao DXY. Cn cuối cùng chẳng qua chỉ là một cái diễn đàn tư nhân, tại bên dưới sắp xếp trong vòng của đám đại lão, tất cả cũng là rõ ràng.

Tại khi hơn hai giờ xế chiều, bên trong diễn đàn xuất hiện càng ngày càng nhiều video liên quan tới chuyện phẫu thuật.

Mà lại, cái tiết tấu này chẳng mấy chốc sẽ khuếch tán qua mấy diễn đàn khác.

Mà cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều người cũng thấy được đầu tin tức này

Bao gồm cả Hiệp Hòa Vương Thông

Vương Thông vừa mới kiểm tra phòng xong, đang muốn về văn phòng, bỗng nhiên có một tên người bệnh và người nhà tìm tới.

- Chủ nhiệm Vương, ngài chờ một chút, tôi muốn hỏi ngài cái vấn đề.

Vương Thông dừng chân lại, quay người nhìn ông lão và con gái của mình:

- Được, vấn đề gì?

Con gái móc phẫu thuật ra, hỏi:

- Chủ nhiệm Vương, là như vậy, tôi muốn cho ba của tôi chuyển viện, tôi nhìn thảo luận trên DXY. Cn, nói ngoại khoa tim của bệnh viện cấp cứu trung tâm có thể làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, còn có thể làm rất tốt.

Vương Thông nghe xong, lập tức nhíu mày.

Sau khi để cô gái phát video qua cho anh, liền trấn an nói:

- Các vị đi về nghỉ trước, tình huống ông lão rất đặc thù, hệ số nguy hiểm rất cao, mà lại... tin tức trên mạng, độ đáng tin cậy cũng không phải là rất cao.

Nói xong, Vương Thông liền trở lại bên trong văn phòng, đem video nhìn một lần.

Sau khi xem xong, Vương Thông lập tức sững sờ

Anh vội vàng để người đem TV mở ra, phát một cái video này ra, sau khi Vương Thông xem xong, mi tâm lập tức nhíu chặt

Tầm mắt khác biệt, nhìn thấy đồ vật khác biệt, Vương Thông với tư cách nhân vật đứng đầu lĩnh vực ngoại khoa tim trên toàn quốc, tự nhiên có một cách nhìncủa chính mình.

Sau khi xem hết một lần, Vương Thông càng ngày càng trầm tư, anh vội vàng nói:

- Cho tôi điều khiển từ xa

Vương Thông đem video tua lại, bắt đầu tinh tế nhìn lại.

Càng xem, anh càng cảm thấy hơi không thể tưởng tượng nổi

Video này, rất có thể là thật

Thậm chí, Vương Thông nhìn video sau đó rất được dẫn dắt.

Điều này làm cho Vương Thông hơi kinh hỉ

Lập tức, anh bắt đầu tinh tế nhìn lại.

Mọi người thấy chủ nhiệm, bất đắc dĩ khuyên nói:

- Chủ nhiệm Vương, thế nhưng cái này chỉ là video lẫn lộn trên mạng mà thôi

- Đúng, chủ nhiệm Vương, cái này sao có thể nha?

- Cái video này hôm qua đã bắt đầu được phát, hôm nay bị DXY. Cn xóa, không ngờ lại đi ra.

Sau khi Vương Thông xem xong, lắc đầu nói:

- Không! Khả năng này là thật đấy

Mọi người nghe xong, lập tức cực kỳ hoảng sợ:

- Chủ nhiệm Vương, cái này... Cái này sao có thể?

Vương Thông nhìn một lần video sau đó, hỏi:

- Đây là chảy ra từ ngoại khoa tim bệnh viện trung tâm cấp cứu à?

Mọi người gật đầu

Vương Thông sau khi nghe xong, lập tức cầm điện thoại lên, bấm điện thoại cho Từ Tử Minh.

- Tử Minh, tôi hỏi anh một chuyện, cái video được ban bố lúc đêm qua kia, là thật hay giả vậy?

Từ Tử Minh sững sờ:

- Anh nói cái của DXY. Cn kia?

Vương Thông liền vội vàng gật đầu:

- Không sai! Chính là một cái bác sĩ mổ chính kia, video anh ấy đồng thời tiến hành hai ca phẫu thuật, là các anh cố ý chảy ra, hay là người khác ăn cắp thế?

Tại trong mắt Vương Thông, video cao cấp như thế có thể chảy ra, bản thân chính là một phúc lợi lớn

Dù sao, dạng video này cho người ta dẫn dắt, là rất trân quý

Thả ra chỉ có hai cái nguyên nhân, một là thuật giả không thèm để ý truyền đi video, mà là hi vọng càng nhiều người có thể học tập theo.

Hai chính là có ít người ăn cắp video truyền đến trên mạng.

Từ Tử Minh thản nhiên cười nói:

- Cái video kia chúng tôi hôm qua chính là đặt ở đại sảnh cho người bệnh nhìn, không quan trọng chảy ra hay không đi.

- Chẳng qua là không ngờ nhiều người như vậy không biết hàng, đều tại cho rằng là chúng tôi đang tung tin nhảm, tôi để cho người xóa rồi.

Chương 952: Đại Lão Tụ Tập

Sau khi Vương Thông nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chênh lệch quá xa, nếu như không phải tôi tinh tế đắn đo, có thể chính tôi cũng sẽ có loại tư duy cố hóa này, có điều... Người này cũng quá giỏi, người phẫu thuật là ai thế?

Từ Tử Minh cười nói:

- Người này cũng không bình thường, như vậy đi, anh Vương, anh đến bệnh viện chúng tôi, hôm nay cậu ấy có phẫu thuật, anh tự thân đến xem sẽ hiểu, tôi nói, khẳng định là nói không rõ

Vương Thông nghe xong, lập tức mừng rỡ:

- Tốt, tôi lập tức qua ngay

Chuyện giống vậy không chỉ xảy ra ở Hiệp Hòa.

Hà Đại Trân chủ nhiệm ngoại khoa tim bệnh viện301, Vu Chí Cường bệnh viện 302, cặp vợ chồng hoan hỉ oan gia này cũng đã thấy được tin tức.

Tôn Cao Hưng chủ nhiệm ngoại khoa tim bệnh viện An Trinh cũng tương tự bị tin tức này hấp dẫn ánh mắt.

Sau khi họ xem xong, cũng không phải giống như người bình thường bắt đầu trách trách hô hô nhảy ra kêu gào.

Mà là trầm tư thật lâu, sau khi lặp đi lặp lại nhìn video nhiều lần, lúc này mới cầm điện thoại lên bấm điện thoại cho Từ Tử Minh.

Sau khi Từ Tử Minh tiếp điện thoại vào, nói:

- Phẫu thuật này không phải tôi làm, là Trần Thương giáo sư của tôi làm, buổi chiều anh ấy có phẫu thuật, nếu các anh có thời gian, cùng một chỗ tới xem một chút đi

Sau khi nghe thấy cái tên Trần Thương, Hà Đại Trân lập tức hôn mê rồi

Trần Thương...

Chẳng phải Trần Thương đạt hạng quán quân giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tim lúc trước à?

Hà Đại Trân vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Từ, là Trần Thương năm ngoái thi giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa tim đúng không? Anh là... giáo sư của anh à? ?

Từ Tử Minh bất đắc dĩ cười nói:

- Đạt giả vi tiên, ba người đi tất có thầy tôi, đích thật là Trần Thương kia

Hà Đại Trân nghe xong, lập tức kinh hỉ vô cùng

Lúc đó, Trần Thương đã mang cho Hà Đại Trân đầy đủ kinh hỉ, bởi vì cô đã tận mắt chứng kiến Trần Thương hai lần lấy được điểm 100, sáng tạo ra lịch sử mới cho ngoại khoa tim

Không ngờ, thời gian qua đi nhiều ngày, vậy mà lại lần nữa nghe thấy được cái tên này.

Mà lần này, người Trần Thương này lại làm một chuyện mà cả Hà Đại Trân cô cũng không làm được

Kỹ thuật thay thế trái tim không ngừng đập xuống van 2 lá

Hà Đại Trân vội vàng thu dọn đồ đạc, đứng dậy xuất phát.

Vu Chí Cường nhìn vợ mình gấp gáp ra ngoài, lập tức sửng sốt một chút:

- Em đi đâu vậy?

Hà Đại Trân cười nói:

- Đi tìm Trần Thương

Vu Chí Cường lập tức khẽ run rẩy, cái tên này, đã làm anh và vợ mình bị đánh nhịp nhiều lần, hôm nay lại nghe thấy

Hà Đại Trân tiếp tục nói:

- Buổi sáng anh xem cái video kia, chính là video ghi lại Trần Thương làm phẫu thuật! Anh không đi xem hả?

…

…

Bên trong xã khu DXY. cn, cũng càng ngày càng nhiều người xem được video phẫu thuật.

Bắt đầu thảo luận chi tiết.

Thậm chí càng nói càng có xu thế ác liệt.

Cùng lúc đó, cũng rối rít nhảy ra rất nhiều chuyên gia, những thứ này đều được bên trên DXY. cn chứng nhận là bác sĩ trưởng nào đó trong ngoại khoa tim của ba bệnh viện lớn.

Họ bắt đầu nêu quan điểm về kỹ thuật bắc cầu động mạch vành của mình.

- Tôi cảm thấy nghiên cứu kỹ thuật bắc cầu động mạch vành rất có tương lai, những năm gần đây có rất nhiều ca phẫu thuật ngừng đập đã bị xác nhận sau khi phẫu thuật bệnh có rất nhiều di chứng rất nhiều, nếu như tình huống trong video lần này là thật thi quá tốt rồi

Cái này thật ra cũng là tiếng lòng của họ.

- Đúng vậy, nói không chừng cũng thật sự có thể, dù sao viện sĩ Ngô Đồng Phủ chính là đại lão trong lĩnh vực ngoại khoa tim, hội trưởng ngoại

khoa tim, trung tâm cấp cứu lại có tài nguyên đến không hết, có lẽ không phải là không thể nào

Những lời này, sau khi nói, có người đồng ý, nhưng mà ũng có rất nhiều đả kích

Thậm chí lúc này một ít "Trẻ trâu" lấy bàn phím trong tay ra:

- Lầu trên thật sự là tức cười, Ngoại Khoa Tim trong nước phát triển như thế nào mọi người còn không biết à? Chúng ta sử dụng thay thế hai lá van hai vẫn là nhờ năm chuyên gia nước Mỹ năm 2015 đến hướng dẫn, chúng ta sử dụng phương hướng mà người khác đã cải tiến để nghiên cứu ra đồ của mình? Chính tôi còn cảm thấy buồn cười...

- Chính xác, trong mắt tôi, nếu như trung tâm cấp cứu của bệnh viện có năng lực như vậy, chắc chắn sẽ tổ chức diễn đàn học thuật, mà không phải là tiến hành theo hình thức không có chứng cớ như vậy, như vậy chỉ có thể làm trò cười cho mọi người.

Lúc này, có một bác sĩ chứng nhận nói:

- Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, khi tôi học bổ túc ở Cleveland, thấy bác sĩ trưởng Ryan dùng qua, nhưng mà... Tôi thề, ông ấy rất cẩn thận, tuyệt đối là bạn không ngờ, tim đang đập bình bịch, dưới tình huống đó tiến hành bất kỳ thao tác nào, đều có nguy hiểm cực lớn

- Mà vị thần tiên trong video này, tim ở trong tay anh ta... Dường như là đồ chơi vậy, tha hồ táy máy, hai phút cắt sửa vá, thứ cho tầm mắt của tôi có hạn! Hình như, thời gian phẫu thuật kỷ lục là do thầy Ryan sáng tạo ra 5 phút 31 giây

Phía dưới bình luận, còn bổ sung thêm video, đó là một video cắt sửa bản vá.

Cái video này mấy trước đã được truyền ra, được vô số bác sĩ Tâm Ngoại Khoa gọi là kinh điển.

- Quỳ lạy đại thần Ryan

- Quỳ lạy

Video phía dưới, trực tiếp bị vô số người nhắn quỳ lạy.

Dù sao, ở trong lòng rất nhiều bác sĩ Ngoại Khoa Tim, Ryan làm bắc cầu động mạch vành ở tim là tốt nhất, cũng là bác sĩ có tốc độ thay thế hai lá van nhanh nhất.

- Nhìn đại thần Ryan làm việc xong, tôi đột nhiên ý thức được một vấn đề, đó chính là... Trên video có tăng nhanh thời gian phẫu thuật của đại thần Ryan không...

Mọi người vừa nghe, lập tức rối rít ồn ào lên.

- Đúng rồi, đoạn thời gian trước tập đoàn mạnh sinh tập đoàn Johson & Johnson cgho ra kỹ thuật X-Pri, khi bệnh viện Presbyterian ở New York thí nghiệm, người bệnh đã xảy ra sự cố bất ngờ.

- Sau đó viện trưởng Presbyterian bác sĩ Mond Alvin tạm thời từ chối sử dụng cách phẫu thuật này hành, bây giờ tập đoàn Johson & Johson lại luôn tìm người thí nghiệm phù hợp, đàn anh tôi học y ở trung tâm Cleveland, nghe nói người phụ trách hạng mục X-Pri của tập đoàn Johson & Johson tìm được là thầy Ryan, hy vọng hợp tác.

- Nhưng mà, rất rõ ràng, bác sĩ Ryan từ chối, bởi vì ông cảm thấy, máy cuối cùng cũng không cách nào thay thế phẫu thuật

- Nghe nói bây giờ tập đoàn Johson & Johson vội vàng cần một bác sĩ lợi hại tự mình cầm dao tiến hành kỹ thuật X-Pri, tìm phương hướng, thậm chí hứa hẹn sẽ chia cổ phần hạng mục kỹ thuật X-Pri

- Đối mặt cám dỗ này, vẫn có thể bảo vệ lương tâm, đây mới thật sự là bác sĩ ngoại khoa

Rất nhanh, khu bình luận nơi thổi phồng trung tâm y học Cleveland với bệnh viện Presbyterain của New York.

Nói Mond Alvin và bác sĩ Ryan có cái gì mà tinh thần trách nghiệm.

- Tôi tin tưởng, dưới sự hướng dẫn của thầy Ryan, kỹ thuật bắc cầu động mạch vành có thể sẽ xuất hiện hương đi đúng, mong đợi đến ngày hôm đó

Nhưng mà, dường như họ không để mắt đến một vấn đề.

Đó chính là sau khi bác sĩ Ryan tìm ra được kỹ thuật, sẽ dạy cho họ ư?

Chương 953: Một Bác Sĩ Nhỏ Phối Hợp Với Ba Chủ Nhiệm?

So sánh bàn tán sôi nổi trên diễn đàn DXY. cn, trong trung tâm cấp cứu của bệnh viện ngược lại sóng êm biển lặng, mọi người không quan tâm quá nhiều chuyện trên mạng, nên làm phẫu thuật thì làm phẫu thuật, nên nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm

Bên trong phòng phẫu thuật trung tâm cấp cứu của bệnh viện.

Lúc này Trần Thương đưa bọn Lưu Toàn và lão Chu ba người đang tiến hành một ca phẫu thuật.

Bây giờ Trần Thương đã không cần một mình một người làm phẫu thuật nữa, những học sinh này đã từ từ có thể thuận lợi thay thế, nhưng mà làm thầy luôn là không yên tâm học sinh, cần thỉnh thoảng chỉ dẫn một phen.

Trần Thương lắc đầu một cái, thở dài: Tấm lòng bao la

Anh đứng vừa, nhìn lão Chu làm hai lá van và vòng van, không ngừng chỉ dẫn, sau đó cầm hai lá van bắt đầu vá lại một cách phù hợp ăn khớp.

Một màn này, bị người vừa mới từ phòng họp đến xem mọi người phẫu thuật nhìn thấy.

Sớm ở lúc xế chiều, chủ nhiệm Ngoại Khoa Tim của bốn năm bệnh viện đã đến, nhưng sau đó thấy Trần Thương đang phẫu thuật, mọi người cũng không tiện vào quấy rầy, dứt khoát ở bên ngoài nhìn truyền hình trực tiếp.

- Chủ nhiệm Từ, bệnh viện các người đối đãi với bác sĩ trẻ tuổi đào tạo thật là rất coi trọng nha

- Một bác sĩ trẻ tuổi phối hợp với ba bác sĩ trưởng, không trách được bác sĩ nhỏ này có tay nghề tốt, dù sao bọn chủ nhiệm Lưu và chủ nhiệm Chu đều là bậc tiền bối, nhỡ xảy ra vấn đề gì, cũng có thể sửa chữa kịp thời

Đi đôi với câu nói của chủ nhiệm Ngoại khoa tim của bệnh viện Đông Phương, cả phòng lập tức đều yên tĩnh lại

Từ Tử Minh cũng là kinh ngạc một chút

Trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào...

Bởi vì điều này hình như trái ngược

Nhưng thật ra là ba chủ nhiệm khoa phối hợp với Trần Thương, khiến ba chủ nhiệm mới dám động thủ... Có Trần Thương ở đó, đã xảy ra chuyện gì, Trần Thương cũng có thể sửa chữa kịp thời

Xem ra chủ nhiệm bệnh viện Đông Phương không biết gì về "Thầy Trần".

Từ Tử Nhiên không nhịn được nói:

- Chủ nhiệm Tấm, ông nhìn kỹ một chút, cuối cùng là ai chỉ dẫn ai?

Chủ nhiệm Tấm nghe lời này, lập tức kinh ngạc một chút, nhìn cẩn thận, qua mười phút, lập tức trợn tròn mắt

- Cái này... Cái này... Người trẻ tuổi này cuối cùng là ai?

Ông không ngốc, mặc dù sau khi đi vào, chẳng qua là tùy tiện nhìn một cái, nhưng mà cẩn thận nhìn một chút, lập tức phát hiện, vừa rồi mình nói ngược lại

Trong ca phẫu thuật này, rõ ràng người trẻ tuổi này mới là trung tâm

Càng nghĩ, chủ nhiệm Tấm càng mờ mịt

Lúc này, Từ Tử Minh mới không nhịn được lắc đầu giới thiệu:

- Ông mới trở về nước, không quá hiểu, đây là người đạt hạng nhất trong cuộc thi kỹ năng phẫu thuật Ngoại Khoa Tim năm ngoái của chúng ta, Trần Thương

Chủ nhiệm Tấm vừa nghe, lập tức nhíu mày một cái:

- Ông nói đúng... Chính là tên nhóc đạt max điểm năm ngoái?

…

…

Từ năm ngoái đến nửa năm sau Trương Hằng bắt đầu sang nước ngoài làm nghiên cứu, luôn ở bên đó, trước Tết mới trở về

Khi biết cuộc so tài kỹ năng ngoại khoa tim có một người đạt max điểm, cũng là rất kinh ngạc

Đã sớm muốn gặp thằng nhóc đó một lần

Bây giờ ông không ngờ mới cách cuộc thi không lâu, ông lại nghe thấy cái tên này, thật sự là hơi ngạc nhiên và mừng rỡ.

- Không đúng! Chờ một chút... Lão Từ, ông nói là... Trần Thương là người dẫn đầu của ca phẫu thuật bắc cầu động mạch vành này?

- Còn video trên mạng ngày hôm qua, chẳng lẽ là sự thật?

Trương Hằng hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi

Chủ nhiệm Vương Thông Vương của Hiệp Hoà cũng nhìn chằm chằm Từ Tử Minh:

- Tử Minh, ông mau nói đi?

Từ Tử Minh không nhịn được lắc đầu một cái:

- Nói? Tôi nói thì có ích gì, kìa... Thầy Trần sắp bắt đầu cắt sửa bản vá, mọi người xem xong thì sẽ hiểu thôi

Mọi người vừa nghe, lập tức ngẩng đầu nhìn màn hình lớn

Mà lúc này, Từ Tử Nhiên không nhịn được nói:

- Thật ra thì, video ngày hôm qua không quá chính xác, tại sao thời gian thầy Trần cắt sửa bản vá có thể là hai phút chứ

Mọi người gật đầu, thở phào nhẹ nhõm

Hai phút quả thật hơi khoa trương.

Dù sao... Họ còn chưa nghe nói qua ai có thể chỉ trong hai phút cắt sửa bản vá, điều này thật sự là hiếm thấy.

Mắt thấy Trần Thương bắt đầu cắt sửa bản vá, Từ Tử Minh nói:

- Mọi người nhớ kỹ thời gian, nhìn một chút xem lát nữa cậu ấy làm bao lâu là xong

Lời này vừa nói, người xung quanh đã vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm thời gian trên góc bên phải, bắt đầu tính giờ

Lúc này là: 16 giờ 11 phân 22 giây! Trần Thương bắt đầu

Một màn tiếp theo, khiến cho tất cả xương hàm dưới của mọi người hoặc ít hoặc nhiều cũng hơi trật khớp.

Con mẹ nó

Tốc độ tay này?

Đây... Phải độc thân bao nhiêu năm?

Trong lòng Tương Hằng oán thầm không dứt.

Bởi vì Trần Thương cắt sửa quá nhanh, chờ một chút

Cậu ta... Cậu ta không cần đo lường à?

Không

Không cần

Thao tác như này khiến vẻ mặt Hà Đại Trân hơi ửng đỏ, cơn song trong lòng dâng trào, hô hấp dồn dập

Khiến lão Vu lo lắng hồi lâu, Vu Chí Cường không nhịn được ho khan một cái

Hà Đại Trân cảm khái:

- Tốc độ tay, tính ổn định và sự hiểu biết này đều là cao cấp đó

Thật lợi hại

Cho dù là Vu Chí Cường cũng không khỏi gật đầu.

Lúc này, Vương Thông đột nhiên nói:

- 53 giây

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Trần Thương đã cắt sửa xong, mà thời gian dừng lại ở: 16 giờ 12 phút 15 giây

Mọi người lập tức yên lặng

Thì ra, ý của chủ nhiệm Từ là... Hai phút là chậm, không phải nhanh

Ánh mắt Từ Tử Minh sùng bái nhìn Trần Thương trong video, không nhịn được nói:

- Không sai, cắt sửa bản vá là thiên phú của thầy Trần, về cơ bản thì một phút là có thể giải quyết, ngày hôm qua nói hai phút, rõ ràng nói bậy nói bạ, không tôn trọng sự thật.

Mọi người yên lặng, không muốn nói chuyện với Từ Tử Minh

Mà ngay tại lúc này, chủ nhiệm Hà Đại Trân của bệnh viện 301 dùng ánh mắt đầy mừng rỡ nhìn phòng phẫu thuật:

- Thật sự là càng ngày càng lợi hại, chờ chút có thêm một ca phẫu thuật, tôi muốn đến hiện trường làm trợ thủ cho cậu ấy? Khoảng cách gần sẽ có cảm giác một chút! Có thể không chủ nhiệm Từ?

Từ Tử Minh vừa nghe, lập tức đỏ mặt lên

Ông đột nhiên cảm giác được người làm chủ nhiệm Ngoại Khoa Tim như mình hơi uất ức...

Dù sao ai có thể vào phòng phẫu thuật cũng không phải do ông quyết định

Là do thầy Trần quyết định

Cho dù là ông là chủ nhiệm Từ nếu tự mình đến, nếu nói không cho vào là sẽ không cho vào

Cơ bản là không có đặc quyền

Thầy Trần phê bình người khác luôn không phân biệt trường hợp, nếu ngay trước mặt nhiều chủ nhiệm như vậy, mình lại bị thầy Trần phê bình một trận, chuyện này rất lúng túng đó

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh ho khan một cái một tiếng:

- Cái này, chờ phẫu thuật xong thì mọi người nói với thầy Trần đi

Mọi người vừa nghe, lập tức ngây người.

Vu Chí Cường không nhịn được cười ha ha một tiếng:

- Chủ nhiệm Từ, ông hơi khoa trương nha, ông là chủ nhiệm đó.... Chủ nhiệm Ngoại Khoa Tim, Trần Thương cuối cùng...

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy từ trong phòng hẫu thuật truyền đến giọng nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Chủ nhiệm Hà à chủ nhiệm Hà, cháu nói với chú bao nhiêu lần rồi, chỗ này không thể tùy tiện phẫu thuật, khi cắt chú phải cẩn thận, đây là buồng tim, buồng tim đó biết không?

- sau khi buồng tim bị tổn thương, dẫn tới rất nhiều tổn hại đều là không thể chữa trị được! Khi phẫu thuật ở tâm nhĩ, chắc chắn phải nhớ...

Chủ nhiệm Hà đỏ mặt xin lỗi:
- Thầy Trần... Tôi sai, tôi sai
- Tôi sau này phải rất cẩn thận

Chương 954: Hai Phút, Không Thể Nào?

Trần Thương thở dài, lắc đầu một cái, nhìn về phía máy thu hình nói:

- Chủ nhiệm Từ, chú đi vào, thay chủ nhiệm Hà một chút

Khi mỗi lần phẫu thuật, người thế chỗ cũng sẽ chuẩn bị sẵn sàng, nếu như có người không được, sẽ lập tức bị thay.

Từ Tử Minh vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Các vị chủ nhiệm, mọi người đi nghỉ ngơi trước, tôi vào phòng phẫu thuật trước, tôi dẫn mọi người đi của sau

Từ Tử Minh vui vẻ như điên đi về phía phòng phẫu thuật

Ông đã chờ thật lâu, cuối cùng thầy Trần cũng phê bình một người

Lần này, mọi người xung quanh lập tức ngây ngẩn...

Đây... Cuối cùng ai là chủ nhiệm?

Nhưng mà, họ cũng chính tai nghe Trần Thương giáo dục chủ nhiệm Hà, nói thế nào thì chủ nhiệm Hà cũng là nhân vật chủ nhiệm có cấp bậc ở trung tâm cấp cứu thành phố.

Mặc dù ở trong vòng còn kém lão đại đội thứ nhất, nhưng mà cũng là người khá có danh tiếng trong vòng này.

Nhưng mà...

Chẳng lẽ phải bị phê bình như vậy?

Hơn nữa, sau khi bị phê bình chỉ có thể xin lỗi

Quan trọng nhất là... người phê bình lại là một thằng nhóc nhỏ hơn họ mười mấy hai mươi tuổi

Cái này vốn là một màn lơ là bình thường, sau khi bị nhóm người ngoài thấy, hơi khó có thể chấp nhận.

Mà sau lưng mấy chủ nhiệm nhìn video yên lặng lắc đầu, không đến lượt họ ra sân, cuối cùng cũng hơi tiếc nuối.

- Chủ nhiệm Vương, ngồi xuống đi

- Đúng vậy lão Vu, hai vợ chồng các người cũng là ngồi xuống nhìn đi, tôi nghĩ chủ nhiệm Từ làm ca phẫu thuật này ít nhất cũng phải mất nửa giờ

- Ai... Lão Hà rất không chịu thua kém, lại bị đuổi đi một lần nữa

- Được rồi, ông bị đuổi đi còn ít à.... Nhưng mà, vừa rồi thầy Trần nói rất có lý, mọi người nhìn, khi phẫu thuật ở đây thật sự không thể dùng sức, ở giữa hai lá van và vách tim rất yếu ớt, chắc chắn phải cẩn thận

Ở đây còn có những chủ nhiệm khác đang xem video, rối rít thảo luận.

Giờ phút này, bọn Vương Thông đột nhiên ý thức được, dường như... Chuyện này không phải đơn giản như mình tưởng tượng

Chẳng lẽ... Trung tâm cấp cứu của bệnh viện thật sự đã làm thuần thục thuật thay thế hai lá van khi tim đang đập?

Nghĩ tới đây, Vương Thông không nhịn được hỏi người đi cùng ở sau lưng một câu:

- Chủ nhiệm Tiền, đây... Mọi người đã học bao lâu rồi?

Chủ nhiệm Tiền suy nghĩ trong chốc lát:

- Hơn nửa tháng

Vương Thông ồ một tiếng:

- Nửa tháng... Có thể nhập môn chưa?

Chủ nhiệm Tiền cười khổ một tiếng:

- Tuần tới có kiểm tra, ai không có thể tự mình làm thuật thay thế hai lá van khi tim đang đập, sẽ bị đá đi ra, nhập môn... Haizz! Yêu cầu của thầy Trần quá cao

Mấy người Vương Thông vừa nghe, lập tức cực kỳ sợ hãi:

- Mọi người... Mọi người đều đã có thể tự mình làm?

…

…

Lần này, không chỉ có là Vương Thông hơi giật mình, liền cả vừa Vu Chí Cường và hai vợ chồng Hà Đại Trân cũng là trực tiếp sững sờ

Hôm nay, họ đây là tới một chuyến đầm rồng hang hổ nha

Một luồng cảm giác gọi là uy hiếp lập tức tràn đầy chạy lên não.

Họ cũng là chủ nhiệm lớn, cũng là nhân vật diễn chính của mỗi cái bệnh viện ngoại khoa tim.

Thế nhưng bây giờ nhìn từng cái từng cái bác sĩ chủ nhiệm có kinh nghiệm so với bọn anh còn cạn bình thường đều đã nắm giữ một dạng phẫu thuật có thể nói độ khó vô cùng cao như này sau đó, lập tức mấy người hai mặt nhìn nhau, mi tâm khóa chặt, trong lòng... Sợ phải một đám

Xã hội này rất hiện thực, khôn sống mống chết, cũng là pháp tắc sinh tồn từ trước đến nay

những chủ nhiệm như họ này, muốn bảo trì địa vị học thuật, bảo trì địa vị ngành nghề, chắc chắn phải không ngừng nắm giữ kỹ thuật mới, tri thức không ngừng học tập tuyến đầu.

Thế nhưng hiện tại, từng cái từng cái bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện cấp cứu trung tâm đều đã tại lĩnh vực này vượt qua họ, cái này có thể buông lỏng à?

Thế nhưng

Vương Thông vẫn còn có hơi không nghĩ ra

hệ số cái kỹ thuật bắc cầu động mạch vành này có độ khó lớn bao nhiêu, hệ số nguy hiểm cao bao nhiêu tất cả mọi người ai cũng là hiểu rõ.

Không đến thời gian một tháng, Trần Thương yêu cầu mọi người độc lập hoàn thành một ca phẫu thuật như vậy, cái này... Rõ ràng có hơi quá khó khăn rồi.

Vương Thông bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Tiền, có phải là quá gấp không? Không đến một tháng đã độc lập làm, không sợ xảy ra vấn đề à?

Chủ nhiệm Tiền nghe xong, liền vội vàng lắc đầu:

- chủ nhiệm Vương à, không nói gạt anh, hiện tại, chủ nhiệm Từ đã có thể làm một mình bảy tám phần, nếu không phải yêu cầu của giáo sư Trần quá cao, anh ấy đã sớm chính mình bắt đầu làm phẫu thuật rồi

Lập tức, Vương Thông nghe xong Từ Tử Minh đã biết làm, không khỏi nhiều hơn mấy phần ngưng trọng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, Từ Tử Minh đã thay xong áo phẫu thuật bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật

Từ Tử Minh nhìn thoáng qua camera, bất đắc dĩ cười cười

Là lúc ông biểu diễn kỹ thuật chân chính rồi...

Một đám chủ nhiệm ở một khối này cũng là so đến so đi, đây thật ra là một loại cạnh tranh tốt, liên tục đề cao năng lực và trình độ hai bên.

Anh Từ, hôm nay phải ở đồng hành trước mặt, tú một cái anh cái này một cái lão đao

Dao đến

Nhìn tôi phẫu thuật nhĩ trái chồng chất đi

Trần Thương nhìn thoáng qua lão Từ, không nói gì.

Nhìn thấy đao thứ nhất của lão Từ sau đó, bất đắc dĩ nhẹ gật đầu, dụng tâm

Chồng chất thứ nhất xử lý không tệ

Cả lão Từ cũng cảm thấy có khác biệt so với trước kia, anh cảm giác mình có thể cảm giác được rõ ràng độ sức dãn của một cái luồng kia

Đồng thời ở khi hình thoi cắt bỏ một bộ phận vách nhĩ trái, tay ổn dao xảo

Xung quanh Lưu Toàn sau khi nhìn thấy, lập tức nói thầm một tiếng:

- Có thể ư? Chủ nhiệm Từ, một đao kia lợi hại nha

Trần Thương cũng là bất đắc dĩ gật đầu tán thưởng:

- Đúng, không sai, phát triển rất lớn! Tay ổn dao xảo, thật tốt lý giải cái từ này, cảm giác sức dãn cũng rất đúng chỗ

Nghe thấy Trần Thương tán dương, Từ Tử Minh lập tức kiêu ngạo

Trần Thương tiếp tục bổ sung một câu:

- Sử dụng hợp lý nhĩ trái rung động, dao nhỏ nhẹ một chút, như vậy đối vách nhĩ trái tổn thương rất nhỏ.

Từ Tử Minh nghe xong, lập tức trong lòng hiểu ra một trận.

Cái một ca phẫu thuật này, Từ Tử Minh phát huy siêu trình độ, thu hoạch tương đối khá, khiến cho đám "Đồng môn sư huynh đệ" này không ngừng hâm mộ

Một ca phẫu thuật sau khi kết thúc, khi Từ Tử Minh xoát tay, nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, có người muốn nhìn anh phẫu thuật, đánh trợ thủ cho anh một chút

Trần Thương nghe xong, lập tức tò mò:

- Ai vậy?

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Hẳn là có không ít là người quen, chủ nhiệm Tôn Cao Hưng Tôn bệnh viện An Trinh, 301 Hà Đại Trân, 302 Vu Chí Cường, chủ nhiệm Trương Hằng Trương bệnh viện Đông Phương. Nha! Đúng, còn có bệnh viện Hiệp Hòa, chủ nhiệm Vương Thông Vương bệnh viện Hiệp Hòa.

- Những này đều là nhân vật thủ lĩnh trong lòng của đám ngoại khoa trong nước chúng ta, cũng là trong lúc vô tình trên mạng nhìn video sau đó, đến học tập thỉnh giáo.

Từ Tử Minh cũng rất cho mặt mũi, nói tốt vài câu cho mấy người.

Trần Thương nghe xong, chẳng những không có không vui, ngược lại trong lòng vui mừng, đây là chuyện tốt

Có những chuyên gia này truyền bá, dạng một hạng kỹ thuật mới này có thể trợ giúp càng nhiều người

Đây là chuyện tốt.

Mà lại nhiều chủ nhiệm đến như thế, cũng đúng lúc giúp mình nhìn luận văn.

Chương 955: Nếu Như Không Phải Thật Sự Yêu, Ai Nguyện Ý Làm Liếm Chó Đâu

Nhìn thấy Trần Thương sững sờ, Từ Tử Minh cho rằng giáo sư Trần trong lòng hơi không vui vẻ.

Có điều ngay sau đó Trần Thương nói:

- Được, như vậy đi, xuống một ca phẫu thuật để tôi làm, các anh cũng tiến đến nhìn, để họ thay quần áo đánh trợ thủ giúp cho tôi, tôi làm một lần làm mẫu cho họ.

Nghe thấy Trần Thương, Từ Tử Minh lập tức trong lòng vui mừng

- Cảm ơn giáo sư Trần

Vị giáo sư Trần này quá cho mình mặt mũi, lão Từ vui vẻ giống một cái đứa trẻ hơn năm mươi tuổi.

Tranh thủ thời gian trở lại bên trong văn phòng, đối với mọi người nói:

- Chủ nhiệm Vương, chủ nhiệm Hà... giáo sư Trần đã đồng ý, các anh một hồi đi thay quần áo, chuẩn bị phẫu thuật, giáo sư Trần đồng ý cho các anh làm trợ thủ

Mấy người Vương Thông Hà Đại Trân nghe xong, lập tức cũng là bắt đầu vui vẻ.

Có điều, Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Thế nhưng... Tôi cảm thấy nha, dù sao cũng là học kỹ thuật người ta, vẫn là phải biểu đạt một cái tôn kính

- Các anh nếu là không ngại, một hồi vào khi phẫu thuật, nói ngọt một chút, nói không chừng giáo sư Trần một khi vui vẻ, sẽ để lại các anh đến nhiều chỗ học tập được một chút

Những người chủ nhiệm Từ này đã sớm gọi Trần Thương quen thuộc rồi.

Có điều, anh lo lắng những chủ nhiệm này có tâm lý gánh vác, dù sao ở bên ngoài cũng là chủ nhiệm nổi tiếng, gọi một cái thanh niên giáo sư, là lạ

Từ Tử Minh vừa bắt đầu cũng là cảm giác hơi kỳ cục, thế nhưng sau này anh phát hiện, làm liếm chó là có tính ỷ lại, mà lại sẽ nghiện lên

Lại nói, ba người đi tất có thầy ta

Nếu không phải chân ái, ai nguyện ý liếm chó đâu?

Mấy chủ nhiệm nghe xong, lập tức hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn chính xác... Hơi áp lực.

Vu Chí Cường trong lòng kiêu căng khó thuần, vợ của mình nếu là gọi giáo sư Trần, anh cam đoan trong lòng sẽ có ý kiến

Dù sao, hai người trước đây bởi vì điểm số của Trần Thương, đã từng có tranh chấp...

Chính mình khẳng định không phải ăn dấm

Rất nhanh, sau khi mọi người chuẩn bị một phen, phẫu thuật bắt đầu.

Người bệnh là một cái cô bé nhỏ, 11 tuổi, dáng dấp ngọt ngọt, nhìn thấy Trần Thương sau đó, cười vui vẻ.

- Anh Trần Thương làm phẫu thuật cho em nha

Trần Thương nghe xong, lập tức cười:

- Đúng, đúng rồi

- Ngủ một giấc, làm cái mộng, tỉnh lại liền tốt

Cô bé nhỏ gật đầu cười, dùng lực nhắm mắt lại:

- Tôi muốn làm cái mộng đẹp

Sau khi nói xong, cô bé nhỏ nhắm mắt lại, cười hì hì nói đến:

- Anh Trần Thương, các bạn nhỏ chúng em cũng đã thảo luận qua, chúng em đều quyết định, sau này sẽ không gọi anh là chú nữa, gọi là anh

Trần Thương nghe xong cười nói:

- Tốt

Cô bé nhỏ gật đầu:

- Đúng nha, anh so với những bác bác sĩ kia, lại non lại nhỏ, không thể gọi là chú, gọi anh thân thiết hơn

Trần Thương vốn đang thật vui vẻ, thế nhưng chẳng biết tại sao, vùng vẫy mười mấy giây đồng hồ, mới tỉnh hồn lại.

Anh cảm thấy hẳn là nên tăng cường giáo dục ngữ văn cho đứa trẻ nhỏ, để nó hiểu rõ trẻ tuổi và nhỏ là hai việc hoàn toàn khác nhau, hình dung soái ca phải dùng trẻ tuổi

Mấy người Vương Thông sau khi đổi xong áo phẫu thuật, khẽ gật đầu đối với Trần Thương.

Mà lúc này đây, Trương Hằng trước tiên gật đầu nói:

- Chào giáo sư Trần, hôm nay làm phiền rồi

Mọi người sững sờ, quay người nhìn Trương Hằng, thằng nhãi này... Mới vừa rồi khi đối mặt với chúng tôi, ánh mắt của anh kiên quyết nhất, bây giờ lại liếm nhanh nhất rồi

…

…

Trương Hằng rất rõ ràng

Cái một hạng kỹ thuật bắc cầu động mạch vành này sẽ nổi lên một trận gió, mau chóng nắm giữ, cho dù đối với mình, hay là đối với ngoại khoa tim bệnh viện Đông Phương, hoặc là đối với người bệnh mà nói, cũng là một chuyện rất tốt

Thậm chí có thể áp dụng chiến lược có hiệu quả cho việc tăng tốc khỏe mạnh Trung Quốc mình

Vì tổ quốc và nhân dân làm liếm chó, này làm sao có thể gọi là liếm chó nha?

Nghĩ tới đây, Trương Hằng cười nói:

- Giáo sư Trần, kính đã lâu kính đã lâu, tôi trợ thủ cho anh được không?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Trương khách khí, làm phiền ngài rồi

Ngay tại vừa rồi, Từ Tử Minh đã giới thiệu một phen, vì lẽ đó Trần Thương cũng kêu lên danh hiệu của anh

Mấy cái chủ nhiệm bệnh viện trung tâm cấp cứu sau khi nhìn thấy thao tác của Trương Hằng một phen, lập tức bất đắc dĩ dựng thẳng lên ngón cái

Cái chủ nhiệm Trương này, là một nhân tài, các anh... chỉ là phàm nhân...

Tại trước mặt giáo sư Trần vậy mà bưng

Vương Thông bước đầu tiên thi triển:

- Giáo sư Trần, tôi đánh nhị trợ cho anh

Trần Thương nghe thấy chủ nhiệm Hiệp Hòa Vương nói như vậy, cười gật đầu.

Cái quan hệ này phải xây dựng cho tốt, dù sao Tần tiểu liếm của mình còn đang lăn lộn ở Hiệp Hòa đó, cái này chủ nhiệm Vương có thể chiếu cố một hai, cũng là cực tốt

Phẫu thuật rất nhanh liền bắt đầu

Chu Hạc hiện tại đã trở thành bác sĩ gây tê mà Trần Thương ngự dụng, đây là sắp xếp của chủ nhiệm khoa gây tê Lâm Huy.

hợp tác với Trần Thương đã lâu, Chu Hạc cũng dần dần quen thuộc cách sắp xếp của Trần Thương.

Trần Thương nhìn thoáng qua Chu Hạc:

- Giáo sư Chu, thuốc tê không cần quá lâu, tình huống trái tim của người bệnh đặc thù, thuốc tê mạnh chịu không nổi, tốt nhất khống chế ở bên trong 1 giờ hoàn thành phẫu thuật là được.

Chu Hạc gật đầu.

Mà mọi người xung quanh nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên, giáo sư Trần hôm nay lại muốn đột phá

Từ Tử Minh nín thở tập trung tư tưởng, hôm nay, chắc canh là một ca phẫu thuật đặc sắc

Cách gần đó, nhìn Trần Thương làm phẫu thuật, cách khá xa, nhìn thao tác bằng thuật dã bên trong phòng mổ.

Gây tê hoàn thành

Trần Thương cầm dao mổ qua, quả quyết mở ngực, khi trái tim bại lộ sau đó, thành lập tuần hoàn ngoài cơ thể.

Đúng lúc này, cần rạch mổ trái tim.

Chỉ thấy Trần Thương nhẹ nhàng đem tay trái đặt trên trái tim và cảm thụ được quy luật rung động của nó, tay phải cầm đao, nhẹ nhàng vạch một cái, chảy máu rất ít

Tâm nhĩ phải nhanh chóng hình thành rạch mổ, quả quyết hướng vào phía trong kéo dài, xuất hiện lỗ bầu dục, chuẩn xác bại lộ van 2 lá

Một bộ động tác này cực nhanh, mà lại rất ổn, tựa như là kèm theo tâm động chu kỳ mà đi dao.

Lập tức mấy người hít sâu một hơi

Dù mấy cái chủ nhiệm như bọn anh thường xuyên tham gia vô số hội nghị trong ngoài nước, lúc này, cũng bị một hệ liệt thao tác này của Trần Thương làm cho kinh ngạc đến

Thế nhưng mà, họ đương nhiên không biết, phẫu thuật cái này vừa mới bắt đầu...

Cắt van

Sau khi bắt ngoéo lộ rõ van 2 lá, Trương Hằng rất chuyên nghiệp, cho kéo van, dùng thô sợi tơ khâu lại lá van lớn với tư cách kéo chỉ, dùng góc 90 độ kẹp kéo chỉ, mở rộng lá van lớn ra

Trần Thương bất đắc dĩ gật đầu:

- Không tệ

Trương Hằng lập tức mặt đỏ lên, cảm giác được người khích lệ, rất tốt

Vu Chí Cường bất đắc dĩ khinh bỉ một cái, cái này không tệ! ?

Thế nhưng mà tiếp xuống, anh mới ý thức tới, có thể được Trần Thương khích lệ là một chuyện khó được như thế nào.

Van cắt sửa lúc này xem ở trong mắt mọi người, hơi hoa mắt

Các loại cái kéo, cái kẹp, sợi tơ, dao mổ...

Những dụng cụ này dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Một cái cắt sửa van cần thiết hay không?

Thế nhưng mà...

Sau khi Trần Thương hoàn tất làm vá lại, lập tức cắt sửa bản vá, trong đầu Trần Thương đã tạo thành một cái trọn bộ quá trình tư duy rồi.

Bản vá rất nhỏ

Thậm chí có thể nói là một bản vá nhỏ tạo thành.

Chương 956: Giáo Sư Trần, Tôi Lau Mồ Hôi Cho Anh

Sau khi Trần Thương hoàn thành quá trình khâu lại bản vá, mọi người nhìn chằm chằm bên trong van, lúc này mới sững sờ

Cái này...

Cái này sao có thể?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây là phẫu thuật thay thế van 2 lá à?

Trần Thương cứ thế mà biến phẫu thuật thay thế làm thành kỹ thuật tạo hình

Một loạt thao tác, đặc sắc tuyệt luân

Vận dụng bản vá nhỏ nhất, phát huy tác dụng nguyên thủy của van, cắt sửa rơi tất cả vôi hóa hoại tử trong van, dùng hết khả năng bảo tồn sinh lực

Khả năng này là nội hàm mấu chốt của kỹ thuật thay thế van 2 lá à?

Họ không phải bác sĩ bình thường, mỗi một bước thao tác của Trần Thương, họ đều có thể xem hiểu rõ ràng

Thế nhưng...

Chính là bởi vì xem hiểu, mới có thể cảm thấy đáng sợ

Huống chi...

Xem hiểu và học được kém cách xa vạn dặm.

Lúc này, khi họ lại lần nữa nhìn Trần Thương, đã hiểu rõ, người này, kêu một tiếng giáo sư không lỗ

Vu Chí Cường do dự thật lâu, cầm lấy trong tay băng gạc:

- Giáo sư Trần, ngài đổ mồ hôi, để tôi lau giúp cho

Nói xong, quả quyết đưa tay lau mồ hôi

Trần Thương bất đắc dĩ gật đầu:

- Cảm ơn.

Hoàn toàn thao tác vừa rồi đúng là có hơi hao tổn tinh thần, tập trung tinh thần cao độ, khó tránh khỏi ra mồ hôi.

Hà Đại Trân bất đắc dĩ sửng sốt, trừng to mắt nhìn chồng mình, vừa rồi ai nói đánh chết cũng không gọi giáo sư Trần?

Anh có thể hơi tiết tháo hay không?

Sau khi làm kiểm tra hoàn tất, nhìn van đã hoạt động thuận lợi trở lại, mọi người bất đắc dĩ xúc động một tiếng

Giáo sư Trần quá trâu bò rồi

Từ Tử Minh lại một lần nữa cảm thấy chênh lệch giữa mình với giáo sư.

Mọi người ngẩng đầu nhìn một cái thời gian:

- 55 phút! Giáo sư Trần... Lợi hại

Mọi người giật mình ngẩng đầu, bất đắc dĩ xúc động, cái này đại khái chính là đại lão nha

Mấy chủ nhiệm liên tục nhìn hai ca phẫu thuật, đã chừng bảy giờ tối.

Trước khi đi, Vương Thông nhìn lại Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi có một việc muốn trưng cầu ý kiến của ngài.

Trần Thương gật đầu nói:

- Chủ nhiệm Vương, có gì cứ nói thẳng.

Vương Thông nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Giáo sư Trần, có phải ngày đã hoàn chỉnh chỉ nam kỹ thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập không?

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh yên tĩnh trở lại

Mọi người trợn cả mắt lên nhìn chằm chằm Trần Thương.

Bao gồm cả đám người Từ Tử Minh này cũng là như thế.

Họ cũng đều biết Trần Thương làm phẫu thuật rất lợi hại, thế nhưng... Nếu như giáo sư Trần một khi đã hình thành chỉ nam, cái này có thể tác dụng không giống nhau.

Chỉ nam là cái gì?

Là có thể mở rộng kỹ thuật ra ngoài, cung cấp chuẩn tắc một môn cho tất cả mọi người sử dụng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương

Chỉ thấy Trần Thương thản nhiên cười cười, thản nhiên thừa nhận:

- Đúng, đúng, đã hoàn thành

- Mà lại số liệu tôi đã thu thập hoàn thành, luận văn cũng viết xong rồi, đúng, các anh hôm nay đều ở đây, vừa vặn đi phòng họp nhìn luận văn của tôi chút đi

Lời này vừa nói, lập tức tất cả mọi người sững sờ.

Tạo thành thật rồi à?

Tất cả mọi người trong lòng đều giống như bị sét đánh vậy.

Tin tức này quá mức rung động.

Chỉ nam là cái gì?

Chỉ nam cần rất nhiều số liệu lâm sàng.

Thế nhưng mà...

Từ Tử Minh bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, tựa như... Giáo sư Trần đều có thu thập lại số liệu và tư liệu bệnh lịch của mỗi một người bệnh.

Chẳng lẽ... Anh hơn nửa tháng trước sớm đã bắt đầu chuẩn bị rồi?

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh cảm giác hô hấp của mình cũng dồn dập lên.

Một đoàn người cùng nhau đến bên trong văn phòng, thế nhưng... Hơi mất hồn mất vía.

Trần Thương nói y tá trưởng phòng mổ in luận văn ra cho một phần giao cho mọi người.

Sau đó, cũng in chỉ nam liên quan tới kỹ thuật thay thế van 2 lá ra, phát cho mọi người một phần.

Khi mọi người thấy cái từng tổ từng tổ số liệu rõ ràng này, mỗi một cái tác dụng phụ đều có phân tích, bao gồm cả chống chỉ định, chỉ định, xử lý như thế nào...

Các loại mỗi một tổ thông tin đều có phân tích cụ thể.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều hơi kích động.

Chúng tôi... Chúng tôi cũng có thể chế tác được một phần chỉ nam phẫu thuật thuật thức nghi nan

Trần Thương nhìn rất nhiều đại lão trong lĩnh vực ngoại khoa tim, cười nói:

- Mọi người buổi tối trở về nhìn luận văn, có ý kiến gì, ngày mai nói cho tôi biết.

Ngày mai thứ bảy, Trần Thương ước định địa điểm ngay ở văn phòng ngoại khoa tim.

…

…

Vào giờ phút này bên trong phòng làm việc, tất cả các chủ nhiệm cầm trên tay những bản luận văn và phương hướng này đều cảm thấy nặng trĩu

Đây là cái gì?

Mọi người trong lòng đều biết, cũng rất rõ ràng

Kỹ thuật thay thế hai lá van khi tim không ngừng đập đã hoàn chỉnh số liệu lâm sàng và được phân tích sang luận văn, cùng với phương hướng của ca phẫu thuật

Hô hấp của mọi người dồn dập.

Giờ phút này, trong ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương, đã tràn đầy kính nể

Thầy Trần

Một tiếng thầy Trần này, phải gọi.

Mà ở đây những người bên Từ Tử Minh cũng đột nhiên ý thức được, khoảng thời gian cố gắng này của họ, rất có thể khiến họ trở thành người dẫn đường cho kỹ thuật thay thế hai lá van khi tim đang đập

Thời đại từng cơn sóng không ngừng thay đổi, tốc độ thay cũ thành mới cũng sẽ càng ngày càng nhanh.

Nếu như muốn trở thành trụ cột vững vàng, chắc chắn phải không ngừng đi về phía trước

Lúc này bốn người Vương Thông, Trương Hằng, Hà Đại Trân, Vu Chí Cường nhìn tài liệu trong tay, không nhịn được nuốt ngụm nước bọt

Trần Thương nhìn thấy mọi người ngẩn ra, không nhịn được nói:

- Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, hiếm khi có cuối tuần mọi người nghỉ ngơi một chút cho khỏe, xem thật kỹ luận văn một chút, sáng ngày mai sáng chúng ta sẽ thảo luận chi tiết.

Trần Thương nói xong đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, Vương Thông vội vàng gọi lại:

- Thầy Trần

Trần Thương kinh ngạc một chút, xoay người lại:

- Sao thế?

Vương Thông chăm chú nhìn Trần Thương nói:

- Tôi muốn cùng cậu làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, hy vọng cậu có thể đồng ý.

Hà Đại Trân vội vàng nói:

- Còn có tôi nữa

Trương Hằng và Vu Chí Cường tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế.

Lúc này, nếu họ rơi phía sau một bước, thì đó chính là người ngu.

Sau khi Trần Thương nghe, không nhịn được cười một tiếng, lắc đầu một cái:

- Mọi người đều là chủ nhiệm khoa, chạy tới chạy lui sẽ không phù hợp.

Mọi người vừa nghe, không kiềm được hơi tiếc nuối.

Trần Thương là nói thật, bình thường họ bận rộn rất nhiều việc, rất khó rút ra chút thời gian này ngày chạy tới chạy lui.

Nhưng mà, mắt thấy kỹ thuật như vậy họ lại không thể học, đối với họ mà nói, là tổn thất lớn hơn

- Không có chuyện gì, chúng tôi tan việc sẽ tới...

- Đúng, mệt một chút cũng không sợ

Trần Thương nhìn bốn người căng thẳng, không nhịn được lắc đầu cười một tiếng:

- Tôi không phải có ý này, tôi đương nhiên sẽ không để ý chuyện dạy mọi người.

- Như vậy đi, sau khi mọi người trở về, tập trung vào người bệnh cần làm loại phẫu thuật này một chút, chúng ta rút ra chút thời gian thảo luận, đến lúc đó tôi sẽ đến bệnh viện dạy mọi người, như vậy sẽ phù hợp hơn.

Mọi người vừa nghe, lập tức cảm động rơi nước mắt

Thầy Trần thật sự là người tốt

Luôn lo nghĩ cho họ.

Chương 957: Cảng Tránh Gió

Vương Thông vừa nghe, lập tức gật đầu nói:

- Vậy thì rất cảm ơn thầy Trần, chúng tôi sẽ lấy cách thức cao nhất mời cậu tới làm phẫu thuật, cho dù là phí chuyên gia hay là phí giảng bài hướng dẫn, cũng dựa theo tiêu chuẩn quốc tế tiến hành

Những người khác cũng rối rít gật đầu

Những bệnh viện này cũng không phải là bệnh viện phổ thông, tiền muôn bạc biển, có cơ hội tăng sức mạnh cạnh tranh của ban mình lên cao, họ sẽ không bỏ qua

Trần Thương cười một tiếng, đứng dậy rời đi.

Sau này coi như cũng có cớ đi tìm Tần Tiểu Thiểm...

Nghĩ tới đây, Trần Thương đắc ý đứng dậy rời đi.

Hôm nay anh cảm thấy phải về nhà làm một bữa ăn ngon, khó có khi được nghỉ, cho Tần Tiểu Thiểm của mình một niềm vui bất ngờ

Đoạn thời gian này mỗi ngày đều bận rộn

Thật ra thì cũng bao gồm thu thập số liệu lâm sàng, mặc dù phương hướng của anh là được hệ thống thưởng, chính xác tuyệt đối, nhưng mà Trần Thương cũng phải căn cứ vào số liệu làm một ít thống kê để phân tích ra

Ban ngày phẫu thuật, tối về làm số liệu phân tích, cả người đều bận rộn.

Tần Duyệt cũng rất mệt mỏi, mới vừa đến phòng ban cô còn chưa quen thuộc với tiếu tấu của Hiệp Hòa nên hơi mệt mỏi.

Tần Duyệt rất thông cảm cho Trần Thương, nhưng mà quan hệ và tình yêu đều sự qua lại.

Nhìn Trần Thương bình tĩnh rời đi như vậy, mọi người trong phòng làm việc cũng không buông lỏng chút nào

Từ Tử Minh đóng cửa lại, nhìn những chủ nhiệm ở đây, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Luận văn và phương hướng này, tôi tin tưởng mọi người đều hiểu ý nghĩa trong đó, nhưng mà... Tôi hy vọng trước khi phát biển, không có người nào truyền nó ra ngoài! Càng không hy vọng nó sẽ trở thành công cụ kiếm lời của một số người

- Bằng không, Từ Tử Minh tôi xin thề, tôi sẽ không hơi nể nang mà vạch trần anh ta

Vẻ mặt của mọi người cũng nghiêm túc

- Đúng, thầy Trần thẳng thắn với chúng ta như vậy, nếu như có ai làm ra những chuyện kia, chớ trách chúng ta cùng nhau đối phó

Nếu như Trần Thương ở chỗ này, nhìn thấy đám đồ đệ này đồng lòng như vậy, có lẽ sẽ cảm động cả nửa ngày.

Mấy người Vương Thông rối rít gật đầu:

- Tử Minh, còn có các vị chủ nhiệm, yên tâm đi, chúng tôi biết nặng nhẹ mà.

Lúc này Từ Tử Minh mới gật đầu nói:

- Mọi người trở về xem thật kỹ một chút, ngày mai chúng ta thảo luận, cón phần phương hướng này, đối với chúng ta mà nói là rất có ý nghĩa

...

...

Về đến nhà, Trần Thương xu dọn một phen, Tần Duyệt còn chưa trở lại, khoảng thời gian này cũng khiến cho cô mệt lả.

Trần Thương xử lý thức ăn vừa mua sạch sẻ, bắt đầu hành trình trong phòng bếp của một bác sĩ ngoại khoa.

Một cánh gà KFC, một cá hấp, một đất tam tiên*.

(*) Một món ăn của Đông Bắc Trung Quốc

Bận làm bữa gần một tiếng, Trần Thương mang món ăn lên bàn, cơm cũng nấu xong.

Trần Thương cầm điện thoại di động lên, nhắn tin cho Tần Duyệt:

- Anh đi đón em nhé?

Lúc này, tiếng cửa mở vang lên.

Chỉ thấy Tần Duyệt bước vào, nhìn ra được, cô không vui lắm.

Nhưng mà, khi cô nhìn thấy Trần Thương, đột nhiên nhào vào trong ngực Trần Thương.

Dọa Trần Thương giật mình:

- Sao thế? Ai bắt nạt bé cưng nhà anh?

Tần Duyệt bĩu môi:

- Không có, chính là em mệt mỏi sau khi nhìn thấy anh, trong nháy mắt tâm trạng đột nhiên tốt lên.

Trần Thương đang ôm Tần Duyệt ở trên ghế sa lon ngẩn ra:

- Được rồi, rửa tay ăn cơm, nếm thử tay nghề của ông xã nhà em một chút

Tần Duyệt vội vàng cười hì hì gật đầu đứng dậy.

Trong khi ăn cơm, Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Anh thấy hôm qua em rất mệt mỏi? Rất khổ sao em?

Tần Duyệt thở dài:

- Cũng khá tốt, chính là giáo sư đối với em khá nghiêm khắc, yêu cầu khá cao, ngày ngày bảo em quản người bệnh, bảo em viết hồ sơ bệnh lý, lấy hàng... Phẫu thuật cũng không cho em đi.

- Nhưng mà, người vừa đến đều là như vậy, qua một thời gian ngắn là tốt rồi.

Trần Thương gật đầu:

- Nếu không, chúng ta đổi một thầy dạy khác?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Bà ấy là thầy em là đại đệ tử của bà, cũng là đàn chị của em, ở lại bệnh viện, mới có ít chuyện không tốt, không có chuyện gì, qua một thời gian ngắn là tốt thôi.

Ăn cơm xong, Trần Thương ôm Tần Duyệt làm ổ trong chăn, mở ra máy chiếu trong phòng ngủ ra.

Đây là hai người họ tự thiết kế, chính là vì khi bận rộn trộm một ít thời gian rảnh rỗi, có thể vùi ở trong chăn xem phim.

Nói là xem phim, thật ra thì không phải là Trần Thương ôm Tần Duyệt, hai người làm ổ trong chăn thì thầm với nhau.

Cũng bận rộn một ngày, nghe Tần Duyệt than phiền về đàn chị, về suy nghĩ của bệnh viện, đối với cách nhìn về bệnh tật, còn có một ít câu chuyện cảm động.

Cuộc sống, có lẽ chính là như vậy.

Chăn là một cảng tránh gió, để khi chúng ta mệt mỏi sẽ được an ủi cả người, nằm ở trong chăn, cùng thì thầm lời trong lòng của mình với người ở mép giường.

Nghe nhau than thở, khi có vết thương thì giúp nhau liếm, có vui sướng thì chia sẻ cùng nhau.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc.

…

…

Cuộc sống có oanh oanh liệt liệt, nhưng mà phần lớn thời gian, đều là bình bình đạm đạm.

Khi một cô gái nói chuyện với bạn nói không phải nói để nói bạn làm sao hay làm thế nào, cô ấy chỉ là muốn tìm một người cùng nói chuyện mà thôi.

Vì thiên tính nên các cô ấy luôn càu nhàu với người thân nhất của mình, chứ chẳng lẽ lại kìm nén đến mức bị u tuyến sữa à?

Lúc này, con trai chắc chắn không nên giảng đạo lý với con gái, nói phải trái với họ.

Thật ra trong cuộc sống nhiều khi không cần giảng đạo lý, điều bạn cần phải làm là lắng nghe, là để cho cô ấy tìm được một nơi yên tâm để bày tỏ hết nỗi lòng.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt nói đến mệt mỏi, ngáp một cái thì ngủ thiếp đi.

Lúc này phim mới chiếu được một nửa, nghe tiếng ngáy của Tần Tiểu Thiểm, Trần Thương đau lòng nhìn cô bé này, không nhịn được hôn một cái, nói một tiếng ngủ ngon.

Khoảng thời gian này cũng khiến thằng nhóc này mệt lả.

Nhưng mà ngay khi Trần Thương ôm Tần Duyệt mơ màng buồn ngủ, video phẫu thuật liên quan đến Trần Thương trên diễn đàn DXY. cn càng diễn càng ác liệt

- Trừ liên lạc với DXY. cn để xoá video, các người còn biết làm gì?

- Hy vọng người trung tâm cấp cứu của bệnh viện thành phố ra mà nói chuyện, đến nới xem các người làm thế là có ý gì?

- Nếu như các người thật sự có năng lực như vậy, tại sao không phát biểu công khai, mà lén lút phát một số video không có chứng cớ.

Cuối cùng, khi video càng diễn càng ác liệt, một người đàn ông có nhận chứng đứng dậy

- Đầu tiên, tôi xin thanh minh, đoạn video này, là tôi đăng lên, tôi là bác sĩ chủ trị ở trung tâm cấp cứu của bệnh viện thành phố: Triệu Kiệt.

- Thứ nhất video tôi đăng lên, cũng không phải là vì hấp dẫn cái gọi là tầm mắt của mọi người, mà là bởi vì kiêu ngạo! Video thứ nhất cũng không phải là đến từ tong phòng cấp cứu, mà là theo yêu cầu của người bệnh, bệnh viện chúng tôi đang tranh thủ sau khi bác sĩ mổ chính và người bệnh người đồng ý, để cho người nhà người bệnh xem video.

- Cho nên, không thể nghi ngờ tính chân thực

- Sau khi tôi thấy video thứ nhất này tôi rất vui vẻ, cũng rất kiêu ngạo, bởi vì vấn đề khó khăn như vậy đã được bệnh viện chúng tôi giải quyết, kỹ thuật thay thế hai lá van khi tim không ngừng đập, chúng tôi cùng tiến hành hai ca toàn bộ hai ca đều thành công! Làm một nhân viên y tế, tôi rất kiêu ngạo

- Còn những người nghi ngờ tính chân thực kia, tôi chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi, đã chạm đến điểm mù kiến thức của các người

Chương 958: Thật Xin Lỗi, Vì Đã Chạm Đến Điểm Mù Tri Thức Của Các Người

- Đừng tưởng rằng chuyện các người không làm được, người khác cũng không làm được.

- Bởi vì video này, đã ảnh hưởng đến danh dự đối với bệnh viện chúng tôi, đến thứ hai tôi đi làm, sẽ đi xin lỗi, và thừa nhận sai làm với lãnh đạo, tôi không nên khi chưa được cho phép đã tự ý đăng những video này lên mạng

- Nhưng mà, tôi đăng lên, chẳng qua là hy vọng sẽ khuyến khích lòng người, để cho mọi người biết, kỹ thuật trong nước của chúng ta quốc cũng là đang nhanh chóng phát triển, kỹ thuật bắc cầu động mạc vành của chúng ta, không thể kém hơn khi so với người khác cũng là hy vọng sẽ hơi dẫn dắt của những người thật sự dốc lòng nghiên cứu, cùng lúc đó cũng đưa đến mục đích trao đổi ngành nghề

- Video, tôi sẽ dăng lại một lần, đây là bản hoàn chỉnh tôi sẽ liên lạc phía admin ghim bài này lên đầu

Sau đó, người đàn ông tiếp tục đăng video lên, để ở phía dưới.

Phía nhân viên cũng ghim bài này lên đầu

Nhưng mà, ngay tại đàn ông đăng bài, phía dưới bắt đầu chửi.

- Thật là chuyện cười mà, đây là chân thực? Còn ghim? Cái này thuộc loại gì chứ?

- Đúng thế! Hai phút cắt sửa van là không thể nào

- Đúng, có bản lĩnh thì ông giải thích rõ tất cả video đi

- Đúng, không nên làm chuyện cười cho người ngoại quốc

Đúng lúc đó, rất nhanh, lại một người lên tiếng

- Tôi là Vương Thông của bệnh viện Hiệp Hòa, tôi tới cho để giải thích về video thứ nhất cho các người

Vương Thông xuất hiện, khiến diễn đàn DXY. cn nổ tung trong nháy mắt.

Dù sao Vương Thông là siêu cấp đại lão trong lĩnh vực Ngoại Khoa Tim, phó hội trưởng Ngoại Khoa Tim của cả nước, có nhiệm vụ đi ra để bác bỏ tin đồn, câu nói đầu tiên có thể được vô số người chú ý

Phía dưới Vương Thông, lại là một lên tiếng nữa

- Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành là kỹ thuật phẫu thuật mới nhất của bệnh viện tôi, tôi chứng minh tính chân thực trong lời nói của Triệu Kiệt

Rất nhanh, Từ Tử Minh cũng xuất hiện

Sau khi Từ Tử Minh xuất hiện, toàn bộ mười mấy người chủ nhiệm ở trung tâm cấp cứu của bệnh viện cũng rối rít lên tiếng

- Tôi là Lưu Toàn ở trung tâm cấp cứu của bệnh viện! Tôi...

- Tôi là...

Ở nơi này, Tôn Cao Hưng của bệnh viện An Trinh cũng lên tiếng công khai:

- Bệnh viện cấp cứu thành phố đã nắm giữ thành thục thuật thay thế hai lá van khi tim không ngừng đập

Sau đó là chủ nhiệm ngoại kha tim Hà Đại Trân của bệnh viện 301

Vu Chí Cường của bệnh viện 302, Trương Hằng của bệnh viện Đông Phương...

Họ cũng đứng lên chứng minh video.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mạch máu của diễn đàn DXY. cn đều nổ tung.

Dù sao lập tức có nhiều đại nhân vật xuất hiện như vậy, trực tiếp khiến những người chất vấn đều ngẩn ra

Phần lớn người trong diễn đàn DXY. cn đều cần chứng nhận thân phận, chứng minh được bạn là bác sĩ của phòng ban nào mới có thể có một chút quyền hạn.

Mà lúc này, những người ầm ỉ kia lập tức ngừng công kích

Nhưng mà, vẫn có những người bày tỏ không phục, phải biết, đa số mọi người đều ở vòng chữa bệnh

Bản thân họ cảm thấy nước ngoài mạnh hơn so với trong nước cũng tốt hơn

Thậm chí đến cái rắm của chuyên gia nước ngoài cũng cảm thấy kết cấu phân tử tốt hơn.

Không thể chối lĩnh vực y học hiện đại của nước ngoài phát triển sớm hơn so với chúng ta một ít, nhưng mà ở rất nhiều lãnh vực chúng ta cũng là sóng sau vượt sóng trước.

Cô Mạnh ngoại khoa gan đột phá cấm khu phẫu thuật “Phân tuỳ giữa của gan”, làm người đời khiếp sợ

Giáo sư khoa xương...

Giáo sư Thang ngoại khoa tay phân khu Thang pháp và Thang thị, đều là thành tựu mà chúng ta lấy được

Nhưng mà, theo bản năng họ không để mắt đến cố gắng của mọi người trong nước, ngược lại đi thừa nhận sự mạnh mẽ của người khác

Chúng ta sao lại không thể tự cố gắng chứ?

Sao cứ phải đi thổi phồng người khác?

Cent tiếp tục giải thích:

- Bác sĩ Ryan sáng tạo ghi lại cắt sửa hai lá van là năm phút, anh ta mới dùng bao lâu? 2 phút, có thể không? Mọi người nghĩ là có thể à?

- Cùng lúc thay thế hai lá van khi tim đang đập của hai người, ngay cả trung tâm y học Cleveland cũng không làm được?

Liên quan tới tin tức này, một đại lão đột nhiên xuất hiện

Đó chính là Ngô Đồng Phủ

- Tôi biết Ryan, là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc. Nhưng mà cũng không phải là ai cũng đều thích khoe khoang, cũng không phải tất cả mọi người làm phẫu thuật thì cũng sẽ đi xin kỷ lục Guinness của thế giới

- Các người cho là năm phút rất ngắn à? Không, hai phút là không thể nào ư? Được! Tôi cho các người xem một video, để cho các người biết một chút về cái gì gọi là thiên tài

Sau đó, Ngô Đồng Phủ đăng video Trần Thương phẫu thuật thay thế hai lá van trong vòng 55 giây

- Thấy không? Cắt sửa trong 55 giây, không tăng tốc độ, nhìn thêm thay thế hai lá van một chút, có lẽ bạn sẽ cảm thấy không thể nào, nhưng mà tôi phải nói cho bạn đây là thật

- Rất chính xác nhiều khi nước ngoài làm rất tốt, nhưng mà người bệnh này của chúng ta, đều là không làm được phẫu thuật ở nước ngoài nên trở về trong nước, mà sau khi quay về, là được tất cả các bác sĩ trung tâm cấp cứu Ngoại Khoa Tim cố gắng cứu trị

- Họ đi qua thánh địa trong lòng các người: Trung tâm y học Mayo, trung tâm y học Cleveland, New York Presbyperain... Nhưng mà, tôi muốn nói là, ở lĩnh vực thay thế hai lá van của chúng ta, chúng ta không kém hơn so với họ

- Luôn nghi ngờ, không bằng bình tĩnh lại tâm trạng rồi xem phẫu thuật một chút, xem video một chút, sẽ phát hiện một ít linh cảm, tìm kiếm một chút không đủ

- Mà không phải là khoe khoang sự dốt nát của mình trên mạng, như bác sĩ Triệu của chúng ta nói, thật xin lỗi, video của chúng tôi đã chạm đến đến điểm mù khiến thức của các người

- Có rất nhiều lĩnh vực phương Tây là tốt hơn so với chúng ta, nhưng mà cho tới bây giờ chúng ta cũng chứ từng dừng nhịp bước chân của mình lại.

- Cuối cùng, tôi muốn nói với mọi người một câu: “Quân tử Thiên Hành Kiện không ngừng vươn lên!”

Ngô Đồng Phủ nói một phen, có thể nói là rất uy tín

Liên tiếp mấy chục đại lão công khai bác bỏ tin đồn, lập tức khiến tất cả mọi người ngậm miệng

Mà Ngô Đồng Phủ đăng video cắt sửa van trong 55 giây, lập tức khiến diễn đàn nổ tung.

Ngay cả cũng chủ tịch của DXY. cn cũng không ngờ, sẽ đưa tới nhiều đại lão như vậy.

Nhưng mà, bây giờ có một vấn đề xuất hiện trong đầu tất cả mọi người

- Xin hỏi... Cuối cùng bác sĩ mổ chính là ai?

Ngay khi tất cả mọi người khiếp sợ bác sĩ mổ chính là ai, người trong cuộc Trần Thương, đang ôm vợ ngủ trong chăn....

Đêm nay, chú định có bao nhiêu người bởi chuyện này mà mất ngủ

Vương Thông sau khi trở về, cầm luận văn của Trần Thương lật qua lật lại nhìn nhiều lần, có một loại bội phục xuất hiện từ đáy lòng

Một bài luận văn này thật sự là một bài luận văn tường tận tới cực điểm

Vẻn vẹn chỉ phân tích chỉ tiêu số liệu lâm sàng, đã cao tới hơn 120 hạng, bất kỳ cái gì một cái tinh vi ảnh hưởng khỏe mạnh có liên quan tới trái tim đều sẽ tiến hành hội tụ đi phân tích và so sánh.

Hơn sáu mươi trang luận văn, đã không thể nói là luận văn, mà hẳn là gọi là một cái báo cáo tường tận.

Đề mục luận văn là « Kỹ thuật thay thế căn cứ vào 60 ca trái tim không ngừng đập xuống van 2 lá để phân tích tính an toàn của thuật thức và hiệu quả trị bệnh ».

cái đề mục rất bình thường, thế nhưng mà có thể từ hơn 120 hạng số liệu nghiên cứu, cái công trình này là lượng lớn tới cỡ nào.

Chương 959: Mang Theo Tiểu Liếm Đi Giải Sầu

Bảng ô biểu tượng hơn 300 cái.

Bên trong chỉ tiêu tính an toàn đại tiểu tiện ra máu thường quy gan thận công chờ những này cơ sở nhất ngoại trừ ra, Trần Thương từ trên mạng cũng tìm được và tiến hành phân tích chỉ tiêu tính an toàn mới nhất

Chỉ tiêu 120 hạng, hơn 300 ô biểu tượng, mười mấy vạn số liệu, hơn 60 trang trình bày và phân tích...

Đây mới là thái độ một cái người làm việc y tế nên có nha?

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương rất dụng tâm.

Mỗi ngày ngoại trừ phẫu thuật, trên cơ bản tất cả trải nghiệm đều đầu nhập trong đó.

Trần Thương chắc chắn phải căn cứ chỉ nam đến đẩy ngược số liệu nha, anh cũng không cần mệt mỏi, khổ cực như vậy, thế nhưng... Anh phải giả vờ chính mình không có hack nha

Bằng không, các hạng chuẩn tắc bên trong những này chỉ nam làm sao có được?

Cũng không thể không có lửa thì sao có khói nói tôi nói bừa

Cũng may Tần tiểu liếm cũng hỗ trợ chính mình ghi chép số liệu, bằng không một người thật bận không qua nổi.

Lĩnh vực y học, có hai thứ chắc chắn phải tinh chuẩn, một cái là hình thành chỉ nam thuật thức trị liệu mới, một cái là phát minh nghiên cứu tân dược sau đó phân tích hiệu quả trị bệnh lâm sàng.

Hai cái này, một cái liên quan đến độ khả thi của tân thuật thức, một cái liên quan đến tính an toàn và hiệu quả trị bệnh tính của tân dược.

Xem hết luận văn, Vương Thông rất ít hút thuốc lại đốt một điếu thuốc, chậm rãi thở dài một ngụm.

Đứng dậy nhìn cảnh đêm đã hơn rạng sáng bốn giờ, chẳng những không có mệt mỏi, ngược lại kẹp thuốc lá tay, thoáng hơi run rẩy.

Phẫu thuật bệnh tim bẩm sinh hở van tim 2 lá, một cái nan đề thuộc về tính quốc tế.

Các quốc gia và thi đấu trên thế giới, điểm xuất phát lại không giống nhau, chúng ta so người khác đã chạy muộn hơn một đoạn thời gian, thế nhưng... Hiện tại chúng tôi cuối cùng muốn dẫn trước họ một bước đến điểm cuối.

Trước đây Vương Thông sau khi nhìn thấy kỹ thuật X-Pri, đã rất khiếp sợ, dù sao khi loại thuật thức mới này xuất hiện, tuyệt đối sẽ phá vỡ phẫu thuật truyền thống của van 2 lá.

Khi vốn đang cho rằng nước ngoài tiếp tục dẫn trước một bước, Trần Thương đột nhiên xuất hiện, giống như ánh rạng đông chiếu vào niềm thắng lợi.

Tối nay, Vương Thông không ngủ

Không chỉ có anh, bao gồm cả hai vợ chồng 301,302, chủ nhiệm Hà Đại Trân và Vu Chí Cường cũng là vẻ mặt kích động.

Đám người Từ Tử Minh này làm học sinh, kính ngưỡng đối với Trần Thương càng là giống như ngưỡng mộ núi cao, có điều... Họ càng nhiều hơn chính là tôn kính đối với giáo sư Trần.

Mỗi ngày Trần Thương làm phẫu thuật dài muốn so họ còn phải dài, trở về sau đó làm số liệu nghiên cứu phải bao lâu?

Cái chỉ tiêu này hơn 120 hạng, hơn 300 cái ô biểu tượng, mấy chục vạn số liệu nghiên cứu, toàn bộ sử dụng phân tích hội tụ, cái này... Tính toán độ khó là dựa theo thời gian mấy tháng.

Thế nhưng mà Trần Thương làm được

...

...

Video phẫu thuật của Trần Thương lại rất nhiều người lửa cháy thêm dầu xuống, truyền đến trong tay càng ngày càng nhiều người, cả bác sĩ Ryan trung tâm y học Cleveland cũng đã nhìn thấy

Sau khi xem xong, Ryan mi tâm khóa chặt, nửa ngày không nói gì

Bởi vì tốc độ cắt sửa van nhân tạo van 2 lá như vậy của anh, mình cũng không có hi vọng đuổi kịp.

Thật lâu, Ryan đối với trợ thủ nói:

- Giúp tôi đặt trước một tấm vé máy bay gần nhất, đi thủ đô Trung Quốc

Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành là địa phương Ryan cho tới nay vẫn luôn rất am hiểu, thế nhưng mà hiện nay, lĩnh vực anh am hiểu nhất đã được người bằng tốc độ ánh sáng treo lên đánh

Thế nhưng đây không phải quan trọng nhất

Quan trọng nhất chính là, Ryan phát hiện, cái bác sĩ phẫu thuật mổ chính này, đối với kỹ thuật bắc cầu động mạch vành nắm giữ còn ở xa phía trên anh.

Thậm chí... Có khả năng đã tạo thành hoàn chỉnh chỉ nam kỹ thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập xuống

Đây mới là một điểm Ryan quan tâm nhất

Không chỉ có là Ryan, Presbyterian Mond Alvin bệnh viện New York như nhau cũng đã bắt đầu đặt trước vé máy bay, khởi hành đi Trung Quốc

Mà lúc này, George Anna quản lý tập đoàn Châu Á Johnson & Johnson sau khi đem video truyền cho Howard người phụ trách bộ phận hạng mục X-Pri.

- Tiên sinh Howard, anh không phải vẫn luôn đang tìm kiếm một người có thể trợ giúp anh phụ trách hình thành chỉ nam kỹ thuật X-Pri à? Có lẽ người này có thể

Howard gần đây thật sự là lòng nóng như lửa đốt, tập đoàn Johnson & Johnson và Pfizer không giống nhau, Johnson & Johnson là một cái tập đoàn lớn thông qua việc liên tục thu mua và đồng thời mua mà hình thành, toàn bộ tập đoàn trên cơ bản là phát triển vượt ngành nghề, cái gì cũng có sinh sản, thiết bị chữa bệnh lên tới đỉnh cấp, mục tiêu nhắm vào đã đến thuốc chống ung thư, xuống đến phấn rôm trẻ em, bỉm, trên cơ bản Johnson & Johnson đều đang làm

Mà kỹ thuật X-Pri trước kia ông chủ công ty chính là Howard, có điều sau khi X-Pri bị Johnson & Johnson xem trọng, cường thế thu mua, thế nhưng mà ký tên cũng không phải là hiệp ước ổn định, mà là hợp đồng đánh cược.

Dù sao đầu nhập nhiều tiền như vậy, Johnson & Johnson nếu như thu mua chẳng qua là một cái công ty giá trị không lớn, cổ phần đối bọn anh mà nói, nhưng thật ra là không có ý nghĩa, nếu như tăng giá trị, nhiều tiêu ít tiền cũng không quan trọng.

Loại đánh cược này là sáo lộ chu chuyển của tư bản thường dùng

Howard năm nay nếu như không cách nào hình thành chỉ nam, kỹ thuật X-Pri sẽ không cách nào ra mắt, tổn thất mang tới đối với bản thân Howard là vô cùng nặng nề

Vì lẽ đó, anh hiện tại đã hướng quốc gia, thậm chí là tiến hành mời rất nhiều danh y ngoại khoa tim quốc gia trên thế giới, đáng tiếc... Mọi người hoặc là không nguyện ý thất nghiệp, nếu không chính là quá tham lam, cho dù là đồng ý, thế nhưng cũng chậm chạp không làm được thành tích.

Dù sao, muốn đạt tới một cái tỉ lệ trị bệnh hiệu quả, thật không phải là người bình thường có thể làm được.

Hiện tại, Howard vô cùng bức thiết cần một cái người có thể trợ giúp anh hình thành chỉ nam

Một cái người có kỹ thuật ngoại khoa tim thật cao siêu

Một cái người có thể trợ giúp hoàn thiện chỉ nam kỹ thuật X-Pri

Vốn đang đối với video George Anna đưa qua không có hứng thú quá lớn, dù sao, lĩnh vực ngoại khoa tim phát triển ở Trung Quốc là so sánh cũng rất lạc hậu

Thế nhưng! Sau khi Howard xem xong video phẫu thuật, nháy mắt kinh ngạc, ngay sau đó anh kinh hỉ vạn phần

Anh dám xác định, trình độ nắm giữ người này đối với kỹ thuật bắc cầu động mạch vành tuyệt đối phải so với Ryan còn mạnh hơn

Kỹ thuật X-Pri thật ra cũng là một loại thủ đoạn căn cứ vào trái tim không ngừng đập xuống mà trị liệu có tính can dự.

Chỉ khi có nắm giữ kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, mới có thể thuần thục sử dụng kỹ thuật X-Pri.

Sau khi Howard xem xong, hưng phấn không gì sánh được, không để ý tới đối với George Anna nói một tiếng cảm tạ, vội vàng bảo thư ký chuẩn bị đi Trung Quốc

Anh muốn đi gặp bác sĩ mổ chính thần kỳ này

Một đêm này, bao nhiêu người không ngủ

Một đêm này, cũng có bao nhiêu người đang tìm kiếm Trần Thương.

Ngày hôm sau rời giường, Trần Thương đi mua bữa sáng, sáng hôm nay có thảo luận về luận văn, Trần Thương cũng không muốn làm cơm, định đi dưới lầu quán ăn sáng mua bữa sáng.

Tần Duyệt cũng lười biếng tỉnh lại.

Mở to mắt, nhìn Trần Thương, nhìn ánh nắng, hôm nay lại là một ngày tràn ngập sức sống tình cảm mãnh liệt tràn đầy

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, bất đắc dĩ cười nói:

- Buổi sáng không có chuyện gì, đi với anh tới bệnh viện đi, vừa vặn thảo luận về luận văn chúng ta làm gần đây một chút, em cũng là tác giả thứ nhất, đi nghe một chút.

Tần Duyệt cười hì hì gật đầu:

- Tốt! Em đến xem đám học sinh của mình cũng được

Trần Thương cười cười, thật ra cảm thấy mang theo Tần Duyệt đi thư giãn một chút tâm trạng cũng rất tốt.

Dù sao mỗi ngày ở tại một cái hoàn cảnh kiềm chế cũng không tốt, có thể đi trung tâm cấp cứu điều tiết

Trung tâm cấp cứu thủ đô cũng là rất tốt, khi gặp mọi người gọi cô một tiếng giáo sư Tần, cũng là cực kỳ vui vẻ.

Chương 960: Tiểu Trần, Tôi Muốn Mời Cậu Làm Chủ Nhiệm

Buổi sáng, Trần Thương lái xe mang theo Tần Duyệt đến văn phòng ngoại khoa tim.

Tiến đến sau đó, lớp trưởng Từ Tử Minh mang theo mọi người đều đứng dậy:

- Chào giáo sư Trần

Đúng, một màn này Trần Thương cũng nhắm mắt làm ngơ.

Có điều, mấy người Vương Thông và Trương Hằng cũng đi theo kêu một tiếng:

- Chào giáo sư Trần

Cái một tiếng này, đều vô cùng chân thành, dù sao Trần Thương nắm giữ đối với phẫu thuật bắc cầu động mạch vành hoàn toàn chính xác, rất kinh người, để họ vui lòng phục tùng.

Thế nhưng, ngay sau đó, Từ Tử Minh tiếp xuống một tiếng, làm cho họ hơi chần chờ:

- Ồ? Giáo sư Tần tới, chào giáo sư Tần

Tần Duyệt cười hì hì cúi đầu đáp lễ, Trần Thương là giáo sư của họ, Tần Duyệt lại không dám nhận.

Thế nhưng... nhất thời đám người Vương Thông cũng là sững sờ, cái này... giáo sư Tần này là thần thánh phương nào?

Tại sao lại đi ra một cái giáo sư Tần nữa

Đây là họ vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ lại có thêm cái đại lão gì?

Mấy người Vương Thông cũng vội vàng hoan nghênh:

- Chào giáo sư Tần.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Tốt, tất cả mọi người ngồi, bản này luận văn là tôi và Tần Duyệt cùng nhau viết, vì lẽ đó tôi cũng mang theo cô ấy tới, mọi người cùng nhau thảo luận một chút.

- Tối hôm qua luận văn đều xem rồi, nói ý nghĩ một chút, chỗ nào còn chưa đủ, cần hoàn thiện.

Mọi người nghe xong, lập tức nổi lòng tôn kính, thì ra cái này luận văn sở dĩ nhanh như vậy, là Trần Thương với vị giáo sư Tần này cùng nhau viết.

Từ Tử Minh trước tiên nói:

- Giáo sư Trần, độ phù hợp của một phần chỉ nam và luận văn này rất cao, trên cơ bản có thể làm được một cái tình trạng kỹ càng như vậy, tôi cảm thấy đã có thể.

- Trước mắt chỉ tiêu lâm sàng sử dụng đã vượt qua phần lớn số lượng chỉ tiêu chỉ nam trong nước chúng ta rồi, mà lại, môn phân tích thống kê và tính toán là tôi đã thấy chuẩn xác nhất, mỗi một cái môn phân tích thống kê cũng là sử dụng phương pháp phân tích thích hợp nhất, mà lại... Tôi không tìm ra bất cứ vấn đề gì không ổn

Từ Tử Minh phen này nịnh bợ làm cho Trần Thương cũng là vui vẻ thoải mái, không có tìm ra vấn đề đến là được rồi.

Những người khác nhìn thấy Từ Tử Minh nịnh bợ, lập tức cũng không thể nhịn, đều phát biểu ý nghĩ của mình.

Vương Thông trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần, tôi suy nghĩ một đêm, cái chỉ nam thuật thức trái tim không ngừng đập này đã đầy đủ tường tận, chúng tôi thật ra có thể trực tiếp sử dụng ở thủ đô, chờ thời gian dài hiệu quả trị bệnh đi ra, tiếp đó mở rộng tới toàn quốc.

- Trước mắt, trong nước chúng ta còn có rất nhiều người bệnh cần phẫu thuật, chỉ nam và kỹ thuật chúng ta sớm công bố cùng hoàn thiện một ngày, khả năng liền sẽ có một số người có thể được cứu chữa.

Mọi người nghe xong ý nghĩ của Vương Thông, cũng là đều gật đầu

Mở một cái hội nghị học thuật là có thể được

Trước tiên sử dụng ở thủ đô, đạt được thời gian dài hiệu quả trị bệnh quan sát cũng là có thể được

Thật ra bất kỳ hạng kỹ thuật nào, bắt đầu cũng là từ một chỗ như vậy mới tiến hành phổ biến ra toàn quốc sau.

Ngay lúc này, một bóng người đẩy cửa tiến đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên:

- Viện trưởng Ngô

Trần Thương cũng là đứng dậy:

- Viện trưởng Ngô, sao anh lại tới đây.

Ngô Đồng Phủ khoát tay áo:

- Ngồi xuống ngồi xuống, tôi nghe nói nơi này có hội nghị bí mật, tới đến xem náo nhiệt một chút.

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười.

Ngô Đồng Phủ nhìn mọi người, hài hước nhìn thoáng qua Từ Tử Minh, bất đắc dĩ cười nói:

- Tiểu Trần à, nhóm học sinh của anh thế nhưng mà thật trung thành tuyệt đối đó, ngay cả viện trưởng tôi cũng giấu giếm không nói.

- Tôi hôm qua hỏi chủ nhiệm Từ, anh có phải đi ra chỉ nam và luận văn hay không, chủ nhiệm Từ trực tiếp nói cho tôi: Tôi là học sinh, tôi không biết, anh hỏi giáo sư Trần đi! Cái tam liên này thật là thuần thục

Nói đến đây, Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ bật cười, Từ Tử Minh cũng xấu hổ cười cười.

Chủ nhiệm xung quanh cũng hơi xấu hổ.

Có điều, Ngô Đồng Phủ rất rõ ràng là đang nói đùa.

Trần Thương đưa chỉ nam và luận văn trong tay tới cho Ngô Đồng Phủ:

- Vện trưởng Ngô, đây là luận văn và chỉ nam.

Ngô Đồng Phủ cười cười, tiện tay mở ra, cũng không xem nữa, chỉ nói:

- Tất cả mọi người đã xem, tôi cũng liền không cần xem, mặc dù tôi là hội trưởng ngoại khoa tim, thế nhưng, cho dù là chủ nhiệm Vương Thông, hay là Từ Tử Minh, hoặc là chủ nhiệm Hà Đại Trân Hà các anh, tạo nghệ ở lĩnh vực ngoại khoa tim này thật ra so với tôi chênh lệch không bao nhiêu.

Ngô Đồng Phủ rất thản nhiên, sau khi làm viện trưởng, tinh lực dù sao cũng có hạn, luôn cần hi sinh.

Ngô Đồng Phủ nói:

- Mọi người tán thành thì đã có thể nói rõ vấn đề

- Hôm nay tôi đến đây là muốn nói một chuyện.

- Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành là một cái có tương lai, có tiềm lực trong lĩnh vực, chúng ta dẫn trước một bước, cho nên phải tiếp tục không ngừng đào sâu đi xuống, tiếp tục bảo trì tư thái dẫn trước

- Vì lẽ đó, tôi có một ý tưởng, chính là kết hợp tất cả lực lượng ngoại khoa tim của bệnh viện lớn trong thủ đô, thành lập một cái trung tâm y học nghiên cứu trái tim không ngừng đập! Cùng quốc gia muốn một bút chuyên hạng kế hoạch kinh phí, chúng ta chuyên môn đến làm chuyện này

Lời này vừa nói, lập tức tất cả mọi người sững sờ

Đây chính là một chuyện không nhỏ đó

Ngô Đồng Phủ nói đơn giản, thành lập một cái trung tâm y học nghiên cứu trái tim không ngừng đập, cùng quốc gia muốn một bút chuyên hạng kinh phí... Đây là chuyện dễ dàng à?

Mà lại, Ngô Đồng Phủ thật sự là cổ vũ lòng người, chúng ta đã dẫn trước một bước, chắc chắn phải tiếp tục bảo trì tư thái dẫn trước, một đường

hướng tới phía trước

Trong lĩnh vực kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, trở thành trung tâm y học đỉnh cấp thế giới

Trong lúc nhất thời, ngay cả Trần Thương cũng hơi hưng phấn và kích động.

Đứng được càng cao, nhìn càng xa

Trần Thương phát hiện, chính mình sai lệch với những đại lão đỉnh cấp này, tuyệt không chỉ là trình độ, mà là tầm mắt, là tương lai, là kỹ năng phân tích chiến lược vĩ mô đối với phát triển sau này

Nếu quả như thật có một ngày như vậy, ngoại khoa tim chúng ta có thể sừng sững ở thế giới rồi.

Quanh bãi Quật Châu,

Nhìn núi non rực đỏ, Rừng phong lá nhuộm

Sông tuôn dòng biếc, Thuyền trẩy như đua

Diều vỗ lưng trời, Cá vờn đáy nước

Hỏi mặt đất bao la, cuộc đời thăng trầm?

Cái này sao không phải con đường hào hùng cho người chữa bệnh chúng tôi nên đi chứ?

Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ cười nói:

- Nhìn thấy tất cả mọi người rất cố gắng, đều đang làm tốt chuyện của mình, tôi... Tự nhiên cũng không thể nhàn rỗi.

- Khoảng thời gian này, tôi đã tán gẫu qua với ủy Vệ Kiện quốc gia, Bộ Khoa học và Công nghệ bên kia, nếu như chúng ta chế tác được chỉ nam, liền có thể xin kế hoạch chuyên hạng, thành lập trung tâm y học.

- Quốc gia bên kia cũng là rất phối hợp với chúng ta nha! Biết được thành tích chúng ta làm ra sau đó, hết sức vui mừng, cổ vũ chúng ta phải làm cho tốt chuyện này.

- Hiện tại xem ra, mọi người đã chuẩn bị xong, cũng may tôi không có cản trở

Chương 961: Tiểu Trần, Tôi Muốn Mời Cậu Làm Chủ Nhiệm (Phần Hai)

Một phen, mọi người đang ngồi nói cho nhiệt huyết sôi trào

Đây mới là một đoàn đội hoàn chỉnh, có người phụ trách nghiên cứu khoa học, có người phụ trách đòi tiền, có người phụ trách lâm sàng, có người phụ trách trương dương

Mọi người đều đứng dậy, bất đắc dĩ nói:

- Cảm ơn viện trưởng Ngô

Ngô Đồng Phủ khoát tay áo:

- Một chuyện cuối cùng

- Vương Thông, trước thời hạn phân hội nhiệm kỳ mới cho y học hội ngoại khoa tim Trung Hoa năm nay, một tuần sau sẽ tiến hành, anh đến thu xếp chuyện này, tiếp đó chúng tôi tại một tuần sau, trong hội nghị công bố lần chuyện thành lập trung tâm y học nghiên cứu trái tim không ngừng đập này, tuyên bố đã hình thành chỉ nam, ở thủ đô bắt đầu vận hành một loạt...

Vương Thông gật đầu, anh cho tới nay đều bị xem là người nối nghiệp cho vị trí hội trưởng phân hội Tim ngoại.

Ngô Đồng Phủ quay người nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, tôi muốn mời cậu đến làm chủ nhiệm cho trung tâm y học nghiên cứu trái tim không ngừng đập này, cậu nguyện ý chứ?

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh đều yên lặng xuống

- Ừm! Đúng, còn có một việc, khoa học kỹ thuật quốc gia năm nay phát triển thưởng muốn bình thưởng, cậu nắm chắc thời gian làm chuyện này, đến lúc đó nói không chừng có thể cầm một cái giải thưởng

Hai câu này, một câu so với một câu càng có phân lượng

…

…

Lời của Ngô Đồng Phủ đã đủ rõ ràng

Rõ ràng đến mức khiến cho tất cả mọi người đều hơi khiếp sợ...

Chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu về tim.

Mọi người đều nghĩ là Ngô Đồng Phủ làm, dù sao hạng mục này liên quan đến quá lớn...

Nhưng mà Ngô Đồng Phủ lại mời Trần Thương làm chủ nhiệm, điều này cũng hơi lợi hại, đây cũng không chỉ dừng lại ở hai chữ tin tưởng nữa rồi.

Nhưng mà hạng mục cấp quốc gia, thậm chí thuộc về khắc phục vấn đề khó khăn vấn đề khó khăn trong kế hoạch hạng mục, muốn dẫn đầu, chắc chắn phải có một người đầy đủ danh vọng và thực lực chủ trì

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy vẻ mặt của mọi người như vậy, nói:

- Thật ra thì, tôi nói thật, đúng là phía trên hy vọng tôi làm người phụ trách cho hạng mục này, nhưng mà... Người làm chủ nhiệm như tôi, căn bản hữu danh vô thực, bởi vì tôi không có năng lực làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, cho nên, cũng chỉ có Trần Thương có thể làm.

- Hơn nữa, tôi làm chủ nhiệm, các người cũng không phục, bây giờ trong mắt mọi người, cũng chỉ có các thầy Trần

Một câu nói, khiến mọi người dở khóc dở cười.

Chính xác là đạo lý này

Cho dù Ngô Đồng Phủ là viện trưởng hay viện sĩ, là hội trưởng Ngoại Khoa Tim, là..., cho dù ông có rất nhiều vinh dự

Nhưng mà lúc này lại không chống đỡ được hai chữ Trần Thương

Mỗi người đang ngồi ở đây vẫn muốn Trần Thương làm chủ nhiệm hơn.

Bởi vì thực lực

Chỉ điều này là đủ rồi

Ngô Đồng Phủ thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói:

- Nhưng mà, chuyện dẫn đầu vẫn nên là chúng ta làm, chủ nhiệm Vương, Chủ nhiệm Hà... Các người đều là người đi đầu trong ngành Ngoại Khoa Tim của chúng ta, chuyện này các người nên đến sắp xếp.

Mọi người rối rít gật đầu.

Bàn bạc cụ thể một chút về chuyện của trung tâm nghiên cứu y học.

Lúc này, ánh mắt Tần Duyệt nhìn Trần Thương loé sáng hình ngôi sao, anh ấy thật là lợi hại?

Lên thành phố hơn một tháng, một tháng này, anh ấy đã trở thành người phụ trách hạng mục tim không ngừng đập của trung tâm nghiên cứu y học.

Trần Thương không từ chối, ngược lại anh rất muốn thử, dù sao sau khi làm tim không ngừng đập anh có thể làm rất nhiều loại phẫu thuật khác, phẫu thuật thay thế hai lá van?

Chỉ là một mở đầu mà thôi

Nhóm người Từ Tử Minh nhìn Trần Thương, mặt không nhịn được mà lộ ra sự mừng rỡ, sau khi trung tâm nghiên cứu tim không ngừng đập thành

lập, họ chắc chắn sẽ thành nhóm thành viên đầu tiên, hơn nữa còn là thành viên chủ yếu của hạng mục này.

Ngộ nhỡ... Đến khi trao thưởng, mình cũng sẽ giành được giải thưởng thành viên trong tiểu tổ

Dù sao giải thưởng đoàn đội không chỉ có một người đi đầu, mà còn có một ít thành viên tham gia, vấn đề lớn như vậy chỉ một người thì chắc chắn sẽ không hoàn thành được.

Nghĩ tới đây, mỗi một người ở đây đều hơi xúc động.

Từ Tử Minh không nhịn được nói:

- Viện trưởng Ngô, ông nói phần thưởng kia, là... Phần thưởng kỹ thuật y học của Trung Quốc hả?

Ngô Đồng Phủ cười một tiếng:

- Đúng vậy, nhưng không chỉ có thế

Một câu nói, khiến mọi người xung quanh đều ngây ngẩn.

Vương Thông trợn to hai mắt:

- Chẳng lẽ là... Phần thưởng phát triển khoa học kỹ thuật của quốc gia?

Ngô Đồng Phủ không vòng vo, trực tiếp gật đầu:

- Một hạng mục lớn như vậy, nếu chỉ có một phần thưởng thì cũng hơi quá thiệt thòi.

- Tiểu Trần cậu thử nghĩ một chút, nhìn vào phần thưởng tiến bộ khoa học kỹ thuật quốc gia mà cố gắng một chút, cũng không phải là không thể

Nghe được những lời này của Ngô Đồng Phủ, mọi người đều kinh ngạc một chút

Dù sao...

Bản chất của hai phần thưởng này có là có khác biệt.

Phần thưởng khoa học kỹ thuật Trung Quốc là phần thưởng khoa học kỹ thuật uy quyền nhất trong ngành nghề y dược vệ sinh của Trung Quốc, phần thưởng tiến bộ về khoa học kỹ thuật là giải thưởng cho nhóm người có cống hiến vượt trội trong nghề

Nhưng mà loại sửa đổi kỹ thuật này của Trần Thương không phải là thuộc lĩnh vực kỹ thuật nghiên cứu, mà hẳn là thuộc về phạm vi có công ích cho xã hội.

Cho nên, Vương Thông không nhịn được nói:

- Viện trưởng Ngô, kỹ thuật mới này được mở rộng, thì sẽ thuộc về thành quả nghiên cứu khoa học chứ? Có thể vào nghiên cứu? Hơn nữa người ta yêu cầu là phải có hiệu quả và lợi ích kinh tế

Vương Thông nói rất hợp lý, mặc dù họ không đạt được phần thưởng quá lớn, nhưng mà mấy phần thưởng nhỏ thì không thiếu

Vì vậy họ cũng hiểu rõ phần thưởng thu được, phần thưởng ngành y thu được phần lớn đều thuộc về nghiên cứu và phát minh ra loại thuốc mới, chữa trị các loại bệnh, có thể đóng góp lợi ích kinh tế cho xã hội.

Nhưng mà, loại phẫu thuật sáng tạo ra cái mới này, lập ra tiêu chuẩn nghề nghiệp... Trước kia chưa từng có ai được trao thưởng vì tạo ra kỹ thuật mới?

Người ta yêu cầu là, trong sự nghiệp nghiên cứu khoa học kỹ thuật đạt được thành tựu to lớn và được sử dụng rộng rãi trong xã hội, cũng có hiệu quả và ích lợi rõ rệt cho xã hội.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Ngô Đồng Phủ

Ngô Đồng Phủ cười nói:

- Hàng năm, Bộ vệ sinh sẽ đề cử người đạt giải thưởng khoa học kỹ thuật y học Trung Quốc đến giải thưởng khoa học kỹ thuật quốc gia

- Đây là đường tắt đặc biệt, nhưng mà có hạn chế số người, nhưng tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên cố gắng một chút.

Lời này vừa nói, mọi người lập tức vui vẻ.

Phần thưởng khoa học kỹ thuật y học Trung Quốc, giải thưởng khoa học kỹ thuật quốc gia

Đây đều những giải thưởng mà mọi bác sĩ đều mơ ước

Trong lúc nhất thời, mọi người náo nhiệt hẳn lên, bắt đầu rối rít thảo luận.

Nhưng mà, đang lúc mọi người vui vẻ thảo luận chi tiết.

Ngô Đồng Phủ đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, nghe thấy âm thanh bên kia, lập tức nhíu chặt lông mày

Không kiềm được, mọi người đều ngẩn ra, bởi vì bên kia điện thoại mơ hồ truyền tới chuyện liên quan đến thành lập trung tâm nghiên cứu y học

Chương 962: Lũ Lụt Trôi Miếu Long Vương

Dường như đã xảy ra vấn đề gì đó?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng làm việc rơi vào yên lặng.

Qua một lúc lâu sau, Ngô Đồng Phủ cúp điện thoại, không nhịn được nhíu mày một cái

Mọi người vội vàng hỏi:

- Viện trưởng Ngô, xảy ra chuyện gì?

Ngô Đồng Phủ xoa giữa trán suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới không nhịn được lắc đầu nói:

- Chuyện này, không phải đơn giản như trong tưởng tượng, trước mắt vấn đề khó khăn là trong năm nay bên Vệ Kiện uỷ quốc gia chỉ mấy cái, mà tài chính cũng có hạn, tôi đoán chúng ta còn phải cướp

- Với ai?

Vương Thông và Từ Tử Minh đồng thanh nói

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nói:

- Có rất nhiều người cướp, nhưng mà... Người khác đều dễ nói, nhưng năm nay bên ngoại khoa tay quyết tâm muốn cướp lấy, không phải cướp được kế hoạch năm nay

- Ngay cả Vương Ngọc sơn của Lục viện bên thành phố Thượng Hải, Thang Kim Ba đại học Nam Thông của chi nhánh bệnh viện Thang, hai người Cố Hồng Mai và Thường Hồng Lôi bên Tích Thuỷ Đàm cũng đứng ra, chắc chắn phải đoạt được vốn và phần thưởng

- Lại thêm Bộ vệ sinh đang nắm giữ số người đề cử lên giải thưởng tiến bộ khoa học kỹ thuật quốc gia

- Cho nên, đây là một đối thủ mạnh

Nói tới chỗ này, Ngô Đồng Phủ hơi nhức đầu

Mặc dù ông là viện sĩ, nhưng mà nói thật Ngoại Khoa Tim luôn không phải là trọng điểm của hạng mục lớn nào cả.

Cho dù mấy người bên ngoại khoa tay lý lịch kém hơn mình một chút, nhưng mà đều có một số học sinh mới lợi hại.

Đặc biệt là Thang Kim Ba, vừa mới cầm được phần thưởng "Y Học Tái Sinh" bên Mỹ, mà năm nay Lục viện Vương Ngọc Sơn của thành phố Thượng Hải cũng được bình chọn là viện sĩ.

Áp lực của lần cạnh tranh trực tiếp này rất lớn.

Ngô Đồng Phủ cũng không nhịn được thở dài một cái:

- Như vậy đi, ngày khác tìm thời gian, chúng ta chuẩn bị nhiều một chút, chủ nhiệm Vương, chủ nhiệm Hà, ngày khác chúng ta đi gặp lãnh đạo bộ ủy một chút

Mọi người rối rít gật đầu, ai cũng không muốn buông tha cho cơ hội lần này

Ngoại khoa tim yên lặng nhiều năm như vậy, họ muốn quật khởi thì sao có thể bỏ qua cho cơ hội lần này?

Đúng lúc đó, Trần Thương không nhịn được ngây ngẩn

Ngay cả Tần Duyệt cũng hơi kinh ngạc, cô nhìn thoáng qua Trần Thương, vẻ mặt tràn đầy màu sắc kỳ lạ.

Dường như... Người đàn ông này quá mê người, tại sao bây giờ bài tiết pheromone mình lại nhiều như vậy nhỉ?

Trần Thương cũng hơi nhức đầu, cái này... Hơi xung đột nhau

…

…

Hoàn toàn chính xác, cho dù là kỹ thuật khâu bắp thịt, hay là kỹ thuật tim không ngừng đập, đều là sở trường nghiên cứu mới của Trần Thương.

Đặc biệt là kỹ thuật khâu bắp thịt, đây là Trần Thương rút ra từ nhà họ Bách, tự mình nghiên cứu được kỹ thuật tốt

Anh cảm thấy, đây là nổ sung cho kỹ thuật khâu bắp thịt bây giờ, có thể nâng chất lượng cuộc sống của nhân dân lên cao.

Nhưng mà...

Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành rất có tương lai, Trần Thương cảm thấy nó có giá trị nghiên cứu

Cuối cùng là muốn cái nào?

Kỹ thuật khâu cơ?

Hay là phẫu thuật bắc cầu động mạch vành?

Lựa chọn, thật sự là một vấn đề khó khăn

Nhưng mà...

Trần Thương chợt nhớ tới một câu danh ngôn: Chỉ có trẻ con mới lựa chọn, chúng ta là người trưởng thành... Phải lấy hết

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Viện trưởng Ngô, chẳng lẽ... Không thể sử dụng cả hai cái ạ?

Nghe lời Trần Thương, mọi người đều yên lặng.

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nói:

- Được thì có được, nhưng mà... Cái này không thể nghi ngờ đây chính là một đối thủ mạnh, kế hoạch của đối phương cũng giống chúng ta, thành lập trung tâm nghiên cứu y học tái tạo bắp thịt, đến lúc đó, có thể cùng cạnh tranh phần thưởng khoa học kỹ thuật quốc gia với chúng ta

- Hơn nữa, nói thật, ưu thế của chúng ta không phải là rất lớn, bởi vì số người bị thương bắp thịt rất lớn, rất nhiều cơ số, một khi tính thành tích, sẽ mang lại hiệu quả và lợi ích rất lớn cho xã hội, chu kỳ bắc cầu động mạch vành của chúng ta khá dài.

- Nói trắng ra là, cùng một hạng mục, chắc chắn sẽ có cạnh tranh

Nhưng mà, nói tới chỗ này, ánh mắt Ngô Đồng Phủ đột nhiên sáng lên:

- Đúng vậy, chu kỳ của chúng ta khá dài, có thể sẽ dời ra một năm, như vậy, sẽ không bị ảnh hưởng gì

- Tốt nhất chính là, chúng ta tìm người phụ trách của đối phương rồi ngồi xuống trò chuyện một chút.

Lời này vừa nói, Trần Thương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm

- Đúng, dời ra là tốt nhất

Một năm cầm hai phần thưởng đối với Trần Thương mà nói vẫn hơi phí công, dù sao bạn suy nghĩ một chút, một lần lên bục trao thưởng, trực tiếp đọc tên mình hai lần, đây cũng quá khổ rồi?

Lúc này, điện thoại Trần Thương đột nhiên vang lên.

- Tiểu Trần? Tôi nói chuyện này cho cậu

Giọng nói của Vương Ngọc Sơn truyền tới.

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, viện trưởng Vương chú nói đi ạ.

Vương Ngọc Sơn gật đầu nói:

- À! Là như vầy, có chuyện mà tôi và lão Thang còn có củ nhiệm Thường muốn nói chuyện với cậu một chút.

- Tôi nghe nói cậu đi học bổ túc, hai ngày nay chúng tôi đều ở thành phố, mới vừa nói chuyện với bộ vệ sinh và bộ khoa học kỹ thuật về trung tâm nghiên cứu tái tạo cơ, gọi cậu đến bàn bạc một chút.

Trần Thương vội vàng gật đầu:

- Được, viện trưởng Vương thời gian là bao giờ ạ?

Vương Ngọc Sơn không nhịn được nói:

- Hôm nay đi, hôm nay thứ bảy, chúng tôi ngồi xuống cùng trò chuyện một chút, có chuyện mà chúng ta cần bàn bạc trước

- Chuyện năm nay chúng tôi xin kế hoạch chuyên hạng, xung đột với bên Ngoại Khoa Tim, tôi sợ đến lúc đó sẽ ảnh hưởng tới giải thưởng, cho

nên trước đó chúng ta nên bàn bạc xong, sau đó gọi người phụ trách của họ là viện sĩ Ngô Đồng Phủ, cùng nói chuyện với nhau một chút

- Tốt nhất có thể thương lượng ra một sách lược chu đáo, cái này... Trong điện thoại không nói rõ được, buổi tối tôi đã đặt phòng ăn, cậu đến rồi chúng ta từ từ nói

Trần Thương vừa nghe, anh cảm thấy mình đã rõ bảy tám phần.

Bây giờ bọn Vương Ngọc Sơn và Thang Kim Ba giống như hơi nóng nảy

Dù sao sức ảnh hưởng của bọn Ngô Đồng Phủ cũng không nhỏ, long tranh hổ đấu, chắc chắn là không tốt

Nhưng mà

Trần Thương cảm thấy chuyện này rất đơn giản?

Dù sao, mình cũng là người phụ trách, người hai vòng ngồi xuống nói chuyện một chút, bên tài chính thì năm nay anh nhiều một chút, sang năm tôi lại nhiều một chút,

Khi nhận thưởng, năm nay cho kỹ thuật khâu bắp thịt của Trần Thương giải thưởng lớn, sang năm cho kỹ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương giải thưởng lớn, Dường như... Cũng rất tốt

Trần Thương cảm thấy vấn đề này không lớn, nói trắng ra là, chính là vấn đề về thứ tự nhận thưởng của mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát nói:

- Cái này, viện trưởng Vương, chuyện này nói rất dài dòng, như vậy đi, tối hôm nay mọi người đặt một phòng lớn, tôi mang theo mấy người, có thể khoảng bảy tám người.

- Chính là bọn viện sĩ Ngô bên bắc cầu động mạch vành, đều là người mình, chúng ta nói chuyện thật tốt một chút

Lời của Trần Thương khiến Vương Ngọc Sơn kinh ngạc một chút, lúc này bên cạnh ông là mấy người Thang Kim Ba, Cố Hồng Mai và Thường Hồng Lôi.

Họ mới từ Bộ vệ sinh đi ra, lúc này cũng hơi bất an.

Sau khi nghe Trần Thương nói, Vương Ngọc Sơn kinh ngạc một chút:

- Cậu biết họ?

Trần Thương hơi dở khóc dở cười:

- Thật ra thì, kỹ thuật bắc cầu động mạch vành chính là do cháu đi đầu, cháu có thể cũng sẽ chủ nhiệm của tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành

Chương 963: Hai Bên Cùng So Kỹ Thuật

Sau khi Trần Thương nói thẳng ra, bên kia lập tức yên lặng

Vương Ngọc Sơn trố mắt nghẹn họng nói đến:

- Cái gì? Làm sao... Cái này... Thật?

Vương Ngọc Sơn cảm giác nói chuyện cũng hơi khó khăn, lần đầu tiên ông phát hiện thành tích không tốt của môn ngữ văn khi mình còn bé cuối cùng cũng biểu hiện ra

Nhưng mà, sự thật này, khiến cho ông hơi khó mà chấp nhận

Đám người Thang Kim Ba nhìn vẻ mặt này của Vương Ngọc Sơn, lại tò mò, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì

Trần Thương nói:

- Viện trưởng Vương, chú thu xếp một chút, buổi tối cháu dẫn người tới.

Đầu Vương Ngọc Sơn hơi kẹt, không ngừng nói:

- Được, được, được

Cúp điện thoại, Thang Kim Ba nhìn miệng Vương Ngọc Sơn há to miệng đến mức có thể nhét vào một quả đấm, không nhịn được nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Vương Ngọc Sơn lắc đầu một cái, dừng lại một chút:

- Nếu tôi nói cho mọi người, nước lũ cuốn trôi miếu Long vương, mọi người sẽ có suy nghĩ gì?

(DG: Nước lũ trôi miếu Long Vương: Ý nói là người của mình vì không quen biết nhau nên dẫn đến hiểu lầm.)

Cố Hồng Mai không nhịn được nói:

- Có gì nói thẳng đi

Vương Ngọc Sơn bưng ly lên, uống một ngụm, để mình dễ chấp nhận những tin tức này, rồi mới lên tiếng:

- Mọi người biết, đối thủ cạnh tranh lần này của chúng ta là ai không?

Thang Kim Ba trực tiếp nói:

- Không phải Ngô Đồng Phủ, viện sĩ Ngô à?

Vương Ngọc Sơn không nhịn được cười một tiếng, dở khóc dở cười nói:

- Không! Là Trần Thương! Tiểu Trần

Lời này vừa nói, ba đôi mắt xung quanh nhìn chằm chằm Vương Ngọc Sơn, tiểu Trần rõ ràng là người của chúng ta, làm sao thành đối thủ cạnh tranh?

Vương Ngọc Sơn:

- Bây giờ cuối cùng tôi cũng đã rõ ràng, Ngô Đồng Phủ viện sĩ Ngô chẳng qua là người đi đầu, là người đòi tiền cho hạng mục! Còn nhân vật quan trọng của kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, cũng chính là người sáng tạo ra kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, là Trần Thương

- Trong lúc tiểu Trần tới nơi này học bổ túc đã nghiên cứu ra kỹ thuật bắc cầu động mạch vành

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh lập tức ngẩn ra

Lượng tin tức này quả thực quá lớn

Khiến mọi người hơi không phản ứng kịp.

Vương Ngọc Sơn nói tiếp:

- Tiểu Trần bảo buổi tối chúng ta đặt một bàn tiệc, cậu ấy đưa bọn viện sĩ Ngô đến, chúng ta ngồi xuống từ từ trò chuyện.

- Thật sự là nước lũ cuốn trôi miếu Long vương, haiz... Tiểu Trần, quá... Quá yêu nghiệt

Cố Hồng Mai lúng túng nói, thật sự là hơi khó mà tin tưởng.

Thang Kim Ba không nhịn được thở dài:

- Thằng nhóc này, thật sự là yêu nghiệt, kỹ thuật khâu bắp thịt, không ngờ, lại chạy đến thành phố làm bắc cầu động mạch vành

Bên này, Trần Thương cúp điện thoại, nhìn mọi người nói:

- Buổi tối cháu bảo viện trưởng Vương Ngọc Sơn đặt một bàn tiệc, buổi tối mọi người ngồi xuống trò chuyện một chút về chuyện này nhé.

- Thật ra thì... Cháu cũng là chưởng khoa của trung tâm nghiên cứu y học khâu cơ thịt, cho nên, hẳn là dễ bàn bạc, dù sao nước lũ cuốn trôi miếu Long vương

Lời này vừa nói, bên trong phòng làm việc yên lặng như tờ.

…

…

Bên trong phòng, lặng ngắt như tờ

Đám người đang ngồi đều là chuyên gia lĩnh vực động mạch tim, hiện tại nếu là một người cho một tấm giấy trắng và một cái bút, tuyệt đối có thể mặt đối mặt đem hai bên điện tâm đồ vẽ ra đến, sai sót chắc chắn không cao hơn 20%

Tất cả mọi người mở to con mắt nhìn chằm chằm Trần Thương

Trong con mắt tràn đầy phức tạp.

Có kinh ngạc, chất vấn, tò mò, không hiểu, xoắn xuýt, vân vân,...

Nói tóm lại, những ánh mắt này nhìn chăm chú ở trên thân Trần Thương sau đó, để anh cảm giác mình hình như đã nói sai

Ngay cả chính anh cũng hơi không tự tin, bất đắc dĩ nghi ngờ trong lòng: Chẳng lẽ... Tôi nói dối?

Không có nha

Những này đều là sự thực mà

Trần Thương nhìn mọi người, không hăng hái nói tiếng:

- Thật, đều là tôi.

Một câu, rất không có sức.

Nói xong lời cuối cùng, âm lượng âm thanh cũng chỉ có Tần tiểu liếm có thể nghe thấy.

Ngô Đồng Phủ cảm thấy, hô hấp hôm nay, rất là ồn ào náo động, p sóng điện tâm đồ, hơi nghịch ngợm, khoảng pp hơi rút ngắn, ngay cả cái biểu đồ hình sóng qrs ngày thường kia, cũng hơi trầm bổng

Ai... Toàn bộ điện tâm đồ, hơi dây chuẩn trôi đi

Ngô Đồng Phủ lắc đầu, nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu nói nghiêm túc đi, có ý gì nha?

Từ Tử Minh cũng là nuốt ngụm nước miếng:

- Đúng nha, giáo sư Trần, cậu đây là ý gì? Chẳng lẽ cậu còn có học sinh khác?

Trần Thương thở dài, anh phát hiện, người đời này, thiếu màu, luôn phải làm trở về

- Chuyện... Xảy ra ở một năm trước.

- Khi đó tôi...

Trần Thương cảm thấy, tất nhiên muốn làm thì phải mượt mà một chút, làm giản dị tự nhiên, nhưng cũng cần không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại, anh quyết định dùng cách thức tường thuật văn, để diễn tả chuyện này.

Đáng tiếc

Tần Duyệt nhìn thằng nhãi này thực tế là tốn sức cực kỳ, trực tiếp nói:

- Nửa năm trước, Trần Thương nghiên cứu ra được một loại cách thức khâu cơ mơi, gọi là Trần pháp, lúc đó ngay cả đám người giáo sư Thang Kim Ba, giáo sư Vương Ngọc Sơn đều chấn động vô cùng, tự mình đi khoa cấp cứu tỉnh Đông Dương Tỉnh Nhị Viện

- Giáo sư Thang Kim Ba phát hiện, tính kỹ xảo và tính có thể nghiên cứu tính của Pháp rất mạnh, thậm chí trên nhiều khía cạnh đền bù pháp khâu lại Tang cũng không đủ

- Mấy vị giáo sư lĩnh vực ngoại khoa Tay phát hiện, Trần Thương ở bên trên pháp khâu cơ lại hết sức xuất sắc có thiên phú, tiện tay phác hoạ cái chỉ nam cơ phục hồi ở bệnh viện Tích Thủy Đàm bị trở thành bảo vật trấn viện, hiệu quả trị bệnh tốt rõ rệt

- Trần pháp cũng hấp dẫn lực chú ý của đám chuyên gia này, sau khi họ cẩn thận nghiên cứu đã phát hiện, pháp khâu lại còn có rất nhiều địa phương ưu tú, đáng giá xâm nhập vào để nghiên cứu thảo luận sâu hơn, thế là, đám người giáo sư Vương Ngọc Sơn, giáo sư Thang Kim Ba, giáo sư Thường Hồng Lôi Cố Hồng Mai đều tụ tập lại, quyết định thật tốt làm một cái nghiên cứu, lúc ấy đã quyết định thành lập một trung tâm y học tái tạo cơ, tận sức chữa trị tốt hơn cho cơ

- Mà xem như Trần Thương người phụ trách của việc khâu lại, tự nhiên là bị mấy giáo sư đề cử trở thành chủ nhiệm cho cái trung tâm nghiên cứu y học này

Tần Duyệt nói rất có điều lệ, sau khi nói xong, mọi người nháy mắt hiểu rõ

Thế nhưng mà, như nhau, sau khi nghe xong, họ đột nhiên cảm giác được... Tất cả những thứ này như thế nào lại quen thuộc như vậy nha?

Từ Tử Minh tỉ mỉ nghĩ lại, đột nhiên cảm giác được, cái này tựa như so với hành động của Trần Thương ở bệnh viện trung tâm cấp cứu không có khác gì mấy

Trong lúc nhất thời, người trên bàn đều liếc nhau.

Bất đắc dĩ toát ra đến kinh ngạc.

Dù sao, một người rốt cuộc sẽ giỏi bao nhiêu?

Tất cả mọi người là theo tân thủ kỳ tới, đều là bác sĩ khoa ngoại, ai không phải học một chút việc khâu lại vết thương bình thường, khâu lại một cái cơ ngẫu nhiên cũng bình thường.

Thế nhưng

Giáo sư Trần cũng là tùy tiện khâu lại một cái, kết quả người ta liền khâu đi ra Pháp

Làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành tất cả mọi người đang làm

Thế nhưng không có mấy người làm tốt, giáo sư Trần người ta cũng chính là tiện tay làm một chút, cũng không chú ý, liền đem chỉ nam kỹ thuật thay thế trái tim không ngừng đập xuống van 2 lá cho tùy ý làm được

Cái này...

Có thể à?

Nếu như đổi người, tất cả mọi người không tin, thế nhưng sự thực bày ở trước mặt, tựa như... Không có quyền lợi để hoài nghi nữa

Trần Thương bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Tần Duyệt, cái này bức, anh không hài lòng, nhiều nhất 60 điểm

Trữ tình không đúng chỗ

Chương 964: Thiếu Đến, Đều Phải Trả

Có điều Trần Thương nhìn ánh mắt của Tần Duyệt, chỉ có thể tủi thân cầu toàn nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, Tần Duyệt nói rất đúng

Tần Duyệt hài lòng cười cười, cái này mới nghe lời

Đúng lúc này, Trần Thương tựa như nhận đến một trận thông tin:

Tần Duyệt hướng ngài thả ra một chút Pheromone lấy đó cổ vũ

Tinh thần của Trần Thương và tiểu Trần Thương lập tức rất nhiều.

Chẳng lẽ, tối nay có ban thưởng?

Đúng lúc này, Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ thở dài, dở khóc dở cười nói:

- Hiện tại xem ra, vấn đề lớn nhất phải giải quyết của chúng ta

- Thực tế là nghĩ không ra nha, tiểu Trần cậu ngoại trừ ở ngoại khoa tim ra, còn có thiên phú ưu tú như thế ở lĩnh vực ngoài, đối với pháp khâu lại cơ còn có nghiên cứu sâu như thế.

Mọi người cũng là bất đắc dĩ gật đầu cười khổ

Người so với người làm người tôi tức chết

Hà Đại Trân bất đắc dĩ nói:

- Hiện tại xem ra, vấn đề cạnh tranh hẳn không phải là một vấn đề

Mọi người cười nhạt một tiếng.

Đúng lúc này, cạnh tranh có ý nghĩa gì?

Chính mình với mình tranh cái gì?

Vương Thông cũng là cười nói:

- Đúng vậy nha, có thể liên tục hai năm cầm cái phần thưởng khoa học kỹ thuật phát triển, chẳng qua vấn đề là trình tự trước sau thôi.

Dù sao, đều là đầu đề cảu chính mình, đơn giản chính là chuyện đổi lấy đến, thực tế là quá... Kích thích

Sau khi mọi người xúc động một phen, Trần Thương bỗng nói:

- Buổi tối hôm nay, chúng ta đi qua với bọn viện trưởng Vương Ngọc Sơn họ trò chuyện chi tiết thật tốt chút, mọi người tranh thủ đem chuyện làm xong đi.

- Thu hoạch thưởng nha thật ra không quan trọng, thế nhưng tôi vẫn là hi vọng chúng ta không cần lãng phí một cái cơ hội tốt như thế

- Tranh thủ cho dù là kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, hay là kỹ thuật tái tạo cơ, đều có thể làm tốt.

Mọi người nghe xong, bất đắc dĩ nhiều hơn mấy phần oán thầm: Thu hoạch thưởng đương nhiên không quan trọng, dù sao từ đầu đến cuối đều là anh thưởng, hiện tại chia làm hai năm thu được... Tốt hơn

Ngô Đồng Phủ cũng là nhẹ gật đầu:

- Không sai, giáo sư Thang họ trước đây làm qua Tang pháp rồi, chúng ta có thể hấp thụ một cái kinh nghiệm, chủ nhiệm Vương, các anh cũng đi thôi, đi giao lưu trao đổi thật tốt, học tập một chút.

Vương Thông nhẹ gật đầu:

- Được! Đúng, có điều... Tôi có nghĩ một cái ý tốt, khi cuối tuần là đại hội nhiệm kỳ mới Ngoại khoa tim, tôi muốn để tiểu Trần đến làm phó hội trưởng học hội ngoại khoa tim toàn quốc

Mọi người nghe xong, đều gật đầu, Ngô Đồng Phủ cũng là bất đắc dĩ nói:

- Được, cũng tốt, dù sao lập tức sẽ trở thành chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu y học trái tim không ngừng đập, cần học thuật địa vị làm cơ sở một chút.

Mà Từ Tử Minh nhìn Vương Thông cũng bắt đầu đi nịnh bợ giáo sư Trần, bất đắc dĩ nói:

- Giáo sư Trần, nếu không... cái kỹ thuật thay thế trái tim không ngừng đập xuống van 2 lá này của chúng ta, gọi là: Kỹ thuật thay thế thị van 2 lá đi?

Cái nịnh bợ này, đạt được công nhận của tất cả mọi người ở đây

- Tôi tán thành

- Duy trì

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười.

Cảm giác này thật sự chính là không tệ

Sau đó khi tâm trạng chính mình và Tần tiểu liếm không tốt, liền tìm đám học sinh này đến giải buồn vậy.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng cảm thấy hơi kích động

…

…

Đêm đó, ngoại khoa tim thủ đô lấy Ngô Đồng Phủ làm chủ thiên đoàn và cơ F4 gặp mặt thành công

Mà chủ xướng họ, nhưng đều là Trần Thương

Vốn hai bên tổ chức còn đang thảo luận sang năm thưởng ca sĩ tốt nhất là ai, hiện tại vấn đề này rõ ràng đã dư thừa rồi.

Dù sao, lũ lụt xông tới miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra người một nhà.

Vương Ngọc Sơn mấy người cũng là bất đắc dĩ bất đắc dĩ lắc đầu, họ cũng căn bản không ngờ bộ môn Trần Thương vậy mà là Ngoại khoa tim, mà lại, người ta tới thủ đô một tháng đã sớm làm ra đến chiến trận lớn như vậy.

Nghĩ tới đây, bốn người họ cũng là cảm giác hơi giống như nằm mơ

- Tiểu Trần à, anh là muốn làm ngoại khoa Tay, tiền đồ của anh, rất có triển vọng! Nếu không, anh lại xin một cái thạc sĩ song học vị đi?

Thang Kim Ba bất đắc dĩ nói.

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười, không có từ chối.

Anh tựa như tìm được một cái con đường không tệ, nếu như sau khi phát động nghề nghiệp mới của mình, có thể làm chuyện song học vị này một chút nha, mặc dù sự hiểu biết của anh đối với cái này cũng không phải rất rõ, thế nhưng... Hỏi thăm một chút luôn không sai chứ?

Trong bữa tiệc, ăn uống linh đình, tất cả mọi người rất vui vẻ

Không chỉ không phải đối thủ cạnh tranh, hơn nữa còn là một ông chủ, cái này chắc chắn phải móc tim móc phổi tạo mối quan hệ, hợp tác một phen lẫn nhau mới đúng.

Mà xem như Trần Thương là người trong cuộc, cũng bị rót nhiều nhất

Dù sao anh là kẻ đầu têu hai chuyện, ai cũng muốn kính anh ba phần, cái này một tới hai đi, tự nhiên liền uống nhiều.

Đúng lúc này, mọi người cũng mới biết được, cái này Tần Duyệt vậy mà chính là vợ của Trần Thương

Lần này, mọi người rốt cuộc tìm được đối tượng để vuốt mông ngựa

Dù sao, uy lực gió bên gối là rất mạnh nha.

Uống nhiều tất cả mọi người thật vui vẻ, đều kêu gào, sau đó sư mẫu Tần có chuyện gì, bất cứ lúc nào cung kính chờ đợi

Mở miệng một tiếng tiểu sư nương, kêu làm cho trái tim Tần Duyệt hoang mang rối loạn, ngay cả ánh mắt nhìn Trần Thương cũng hơi nhộn nhạo.

Không cẩn thận, Tần Duyệt cũng uống mấy chén

Nhìn người đàn ông của mình ưu tú như thế, Tần Duyệt tự nhiên cũng là vui vẻ ghê gớm nha.

Bữa cơm này, từ xế chiều sáu giờ đến mười một giờ đêm, mọi người hàn huyên rất nhiều, cũng lưu lại phương thức liên lạc cho đối phương.

Tất cả mọi người là đại lão bên trong vòng chữa bệnh, thế nhưng bởi vì ngăn cách giữa các bộ môn, vì lẽ đó ngày thường không quá quen thuộc.

Thế nhưng đi qua Trần Thương, mọi người cũng đều quen thuộc.

Dù sao đều là nhân vật có sức ảnh hưởng trong vòng, khó tránh khỏi sẽ có một chút chuyện cần trợ giúp và hợp tác, nhiều cái bạn bè nhiều con đường.

Tất cả mọi người uống nhiều, thế nhưng... Vẫn là đem giáo sư Trần và tiểu sư nương đưa về nhà giúp.

Trần Thương nhìn bên trong ánh mắt Tần Duyệt dọc theo đường đi vẫn luôn hiện ra ánh sáng lăn tăn sóng, giống như thu thủy vậy, liền không nhịn được nhiều hơn mấy phần kích động

Chẳng lẽ...

Trần Thương tôi tối nay phải làm một chuyện lớn nào đây?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức hưng phấn lên.

Anh tranh thủ thời gian nhìn thanh vật phẩm của chính mình một chút, không sai, có rất nhiều thuốc nước, thuốc nước bền bỉ cũng có tận mấy bình

Càng nghĩ, Trần Thương thì càng hưng phấn và kích động.

Nhìn một đôi tiểu tình lữ phía sau xe taxi, bất đắc dĩ cười cười, xuống xe Trần Thương làm cái ánh mắt cho đám đàn ông, ai nhìn xong cũng hiểu rõ, đồng thời cổ vũ cố lên

Tâm trạng Trần Thương lập tức thật tốt, khi quét mã hai chiều trả tiền, bất đắc dĩ cho thêm tiền ba mao tám điểm.

- Ai nha, Trần Thương... Em hơi chóng mặt.

Tần Duyệt rất ít khi uống rượu, hôm nay là quá vui vẻ, nhìn Trần Thương được hoan nghênh như thế, cô là vô cùng vui vẻ nha.

Dù sao... Người đàn ông của mình ưu tú, bản thân làm phụ nữ cũng rất kiêu ngạo nha

Đến mức, cô càng nhìn Trần Thương thì càng sùng bái

Chương 965: Có Một Người Đàn Ông Vẫn Luôn Bảo Vệ Cô

Nhìn từng chủ nhiệm đều gọi chính mình một tiếng tiểu sư nương, trong lòng Tần Duyệt càng cực kỳ vui vẻ.

Tự nhiên một tới hai đi uống nhiều.

Thật ra, ông Tần và Ký Như Vân quản giáo Tần Duyệt vẫn tương đối truyền thống và nghiêm khắc, ngay cả từ quần áo cách ăn mặc và cách đối nhân xử thế bình thường cũng có thể nhìn ra.

Tần Duyệt nói với Trần Thương, khi còn bé, nhà vẫn luôn có gác cổng canh mình, đến tám giờ tối chắc chắn phải về nhà.

Đến mức khi còn bé bạn bè của Tần Duyệt cũng không phải rất nhiều, lên đại học cũng là như thế, khi vào ngày nghỉ, vừa đến tám giờ, mỗi lần Tần Hiếu Uyên đều phải đi tìm.

Dùng lời hôm đó ông Tần nói khi đang say khướt chính là: Tôi quan tâm giữ gìn nó hơn hai mươi năm, nuôi đi ra được một cô con gái bảo bối như thế, bây giờ cậu lại chỉnh thành bông vải hắc tâm.

Trần Thương đối với cái này cũng vô cùng bất đắc dĩ, anh cảm thấy mình vô tội.

Anh cảm thấy Tần Duyệt đây là quá trình phát triển biến chất bình thường.

Nhìn Tần Duyệt đang chóng mặt, Trần Thương bất đắc dĩ cười, trực tiếp ôm lên:

- Ai cho em uống nhiều như thế

Tần Duyệt bĩu môi, trực tiếp ôm đầu Trần Thương, cười hì hì hôn một cái:

- Hôm nay bản cô nương vui vẻ

- Đây là một ngày vui vẻ nhất ở thủ đô của em

- Chồng à, anh thật là quá ưu tú, cũng may hai ta đã kết hôn, bằng không em hiện tại cũng không yên tâm về anh.

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười, ôm Tần Duyệt đi vào hành lang.

Tần Duyệt uống nhiều, nói hơi nhiều, ôm đầu Trần Thương, chôn đầu của mình chôn ở trong Trần Thương.

Nhỏ giọng không biết nói cái gì.

Mắt thấy sắp vào thang máy, Tần Duyệt bỗng nhiên trừng mắt to long lanh, nhìn Trần Thương:

- Chồng

Trần Thương cúi đầu, tại cái trán nhẹ nhàng hôn một cái:

- Thế nào?

Mặt Tần Duyệt thoáng cái đỏ lên:

- Anh tối nay... Hay là ăn em đi?

Trần Thương nghe xong, lập tức hưng phấn.

Cũng hơi kích động nhỏ

Tần Duyệt ngượng ngùng nói đến:

- Em... em muốn sinh cho anh tiểu bảo bảo

Trần Thương không kịp chờ đợi, tranh thủ thời gian chạy về nhà

Đến nhà, Trần Thương ôm Tần Duyệt tiến vào phòng ngủ, đặt Tần Duyệt lên giường, bỗng nhiên cảm giác trên người mình một mùi rượu nồng nặc.

- Anh đi tắm cái đã

Tần Duyệt trừng to mắt, nhỏ giọng nói:

- Anh nhanh lên, em chờ anh

Trần Thương gật đầu, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau khi làm qua loa tắm người một lần, Trần Thương kích động chạy ra, chợt phát hiện Tần Duyệt nằm ở chỗ kia đã ngủ.

Nhìn Tần Duyệt ngủ thiếp đi còn nằm cười trộm được, trong lòng Trần Thương vốn đang kích động thoáng cái bình phục xuống.

Hôm nay, thảo luận một ngày, buổi trưa cũng không có nghỉ ngơi, buổi tối lại uống nhiều như thế.

Không ngờ nha đầu này thoáng cái ngủ thiếp đi.

Tần Duyệt nằm lỳ ở trên giường, miệng nhỏ còn đang nói mê:

- Hắc hắc, tiểu sư nương...

- Gái già... Cô bắt nạt tôi, tôi sẽ tìm chồng mình đòi...

Trần Thương bất đắc dĩ thoáng cái bật cười.

Nha đầu này, thật sự là quá đáng yêu.

Trần Thương thận trọng đem quần áo trên người Tần Duyệt cởi ra, tiếp đó ôm chặt chăn.

Muộn như vậy, cô mệt mỏi, Trần Thương cũng không tiện giày vò nữa.

Dứt khoát ôm cô vào trong ngực, cùng một chỗ ngủ thiếp đi.

Dù sao cũng là vợ chồng rồi, những chuyện này cũng không đến mức gấp gáp.

Tần Duyệt nằm ở trong ngực Trần Thương, thỉnh thoảng cười ngây ngô.

Cô là thật vui vẻ

Rời đi vòng tay che chở của ba, đi tới thủ đô, lại nhận đến bảo vệ của chồng.

Đêm nay, cô làm giấc mộng, một cái mộng đẹp

Trong mộng, Trần Thương trở thành bạch mã vương tử của mình, vượt mọi chông gai, bảo hộ lấy chính mình, dù cho chính mình là một vịt con xấu xí... Thế nhưng cũng thành công chúa xinh đẹp

…

…

Xin hạng mục cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai

Gần đây, Ngô Đồng Phủ đưa theo Từ Tử không ngừng đi lại giữa Bộ vệ sinh và bộ khoa học kỹ thuật.

Bên Vương Thông cũng đang khẩn trương chuẩn bị cho nhiệm kỳ ở Ngoại Khoa Tim.

Đến thứ ba, sau khi mọi người quyết định xong thì cùng chung đi Bộ vệ sinh.

Mà Trần Thương coi như người phụ trách chủ yếu, ở hạng mục được đưa lên trước, đương nhiên phải đi gặp lãnh đạo.

Lần đầu tiên thấy nhân vật khác cấp Bộ trưởng, nói thật trong lòng Trần Thương vẫn là hơi thấp thỏm.

Mặc dù ngày thường Trần Thương qua lại với rất nhiều cán bộ cấp sở, ngay cả ông Tần cũng là cấp sở, nhưng mà... Còn cách một đoạn dài nữa mới đến Bộ trưởng

...

...

Tiếu Nhuận Phương coi như là người phụ trách của Bộ vệ sinh, mỗi lần đến ba tháng đều cực kỳ nhức đầu

Chuyện hạng mục kế hoạch bởi vì thuộc về vấn đề quan trọng là khắc phục khó khăn của quốc gia, liên quan đến nguồn vốn rất lớn, hạng mục cũng có hạn, được rất nhiều người chú ý đến, đương nhiên không thể qua loa, cho nên cần bà đến tự mình phụ trách.

Nhưng mà hàng năm cũng bởi vì chuyện này mà có nhiều người tranh chấp.

Dù sao thì nói trắng ra là, có thể làm vấn đề quan trọng này làm gì có ai là đèn cạn dầu

Mỗi một người dẫn đầu đều là viện trưởng của ba bệnh viện cấp quốc gia, nếu mà muốn tranh thì chính Tiếu Nhuận Phương cũng hơi nhức đầu và khó xử.

Năm nay còn gặp phải cứng đối cứng

Bọn Ngô Đồng Phủ viện sĩ Ngô và Vương Ngọc Sơn đều phải nâng đỡ.

Bây giờ thì khá phiền phức.

Ngoại khoa Tay bởi vì có Thang Kim Ba nên quốc gia càng ngày càng coi trọng, mà năm nay lão Ngô Đồng Phủ ở Ngoại Khoa Tim cũng quyết tâm phải tạo ra thành tích

Cuối cùng là nghiêng về ai, quá phiền phức.

Mặc dù bây giờ chưa đến ngày trình báo, nhưng mà... Nói trắng ra thì trình báo chỉ là làm theo quy trình, thật ra đã định xong trước thời hạn.

Đúng lúc đó, bí thư vội vã đi vào.

- Bộ trưởng Tiếu, bọn viện trưởng Ngô và viện trưởng Vương đều tới.

Tiếu Nhuận Phương vừa nghe, lập tức nhíu mày:

- Cùng tới?

Bí thư cười khổ một tiếng:

- Vâng, đều đang ở ngoài của

Lúc này Tiếu Nhuận Phương đã nghe tiếng nói chuyện:

- Được, cũng đã đến cửa mời họ vào đi.

Chỉ thấy bọn Ngô Đồng Phủ và Vương Ngọc Sơn rối rít cười đi vào:

- Chào lãnh đạo

Tiếu Nhuận Phương là một người phụ nữ năm mươi tám tuổi, hơn nữa bà đi lên từ viện trưởng bệnh viện Trung Khoa, trước kia cũng có qua lại với bọn Ngô Đồng Phủ, khá quen thuộc.

Bệnh viện trung tâm cấp cứu là đơn vị cấp sở, mà bệnh viện Trung Khoa là bộ ngoại giao trực tiếp thuộc đơn vị cấp cao

Ngô Đồng Phủ là viện sĩ của bệnh viện Trung Khoa, Tiếu Nhuận Phương nhưng mà viện trưởng, quan hệ này đương nhiên là không ít

Quan trọng là vòng học thuật khá khó nói

Sau khi Tiếu Nhuận Phương từ trong khoa viện đi Bộ vệ sinh, quả thực là khá chú ý đến hệ thống vệ sinh.

Tiếu Nhuận Phương nhíu mày nhìn mọi người:

- Mọi người ngồi xuống đi, nhìn dáng dấp, mọi người đã bàn bạc qua chứ?

Ngô Đồng Phủ ngượng ngùng cười một tiếng:

- Đã bàn bạc qua

Vương Ngọc Sơn cũng là lúng túng gật đầu:

- Đúng! Chúng tôi đã bàn bạc xong

Tiếu Nhuận Phương vừa nghe, kinh ngạc một chút, ngược lại bà tò mò:

- Không cãi nhau?

Hai bên cùng gật đầu:

- Không cãi nhau

- Đã nghĩ xong

Lần này, Tiếu Nhuận Phương trực tiếp trợn tròn mắt.

- Bộ trưởng Tiếu, chúng tôi đã bàn bạc xong, đây là chi tiết cụ thể, cô xem qua một chút đi.

Chương 966: Ra Mắt Đại Lão

Tiếu Nhuận Phương nhận lấy báo cáo, bà tò mò nhìn hai bên một cái, trong lòng hơi khó hiểu.

Sau khi cầm lên cẩn thận nhìn một chút, thì ra là kế hoạch của hai bên dời ra một chút, mặc dù là nhiệm vụ cùng kỳ, nhưng mà có thể trọng tâm hàng năm giống nhau.

Thật ra thì, mọi người cũng đều thảo luận tốt rồi

Trung tâm nghiên cứu tái tạo cơ ở tỉnh Đông Dương, đã xây dựng rất lâu, năm thứ nhất cũng không cần tiêu phí quá nhiều tiền.

Mà trung tâm nghiên cứu y học tim không ngừng đập ở thủ đô, còn cần kinh phí xây dựng và chu kỳ, như vậy, đương nhiên là sẽ tốn tiền nhiều hơn một chút.

Năm nay bạn nhiều một chút, sang năm tôi nhiều một chút, mọi người đều có thể chấp nhận

Ngay cả chu kỳ hoàn thành và báo tưởng của hai bên cũng lùi một năm.

Khiến Tiếu Nhuận Phương ngạc nhiên mừng rỡ hơn, thêm mấy phần tò mò:

- Thế này mới đúng, cùng nhau lùi lại, đều tốt cho hạng mục, chúng ta cũng có thể giúp đỡ nhau, như vậy tốt biết bao

- Nhưng mà... Sao mọi người có thể đạt được nhận thức chung thế?

Nghe lời của Tiếu Nhuận Phương, tất cả mọi người mà cũng không nhịn được cười một tiếng.

Ngô Đồng Phủ cười nói:

- Lãnh đạo, thật ra thì... Cũng không có thảo luận gì, người phụ trách hạng mục của chúng ta, đều là một người, cho nên cái này cũng không có vấn đề gì cả.

Lời này vừa nói, Tiếu Nhuận Phương trực tiếp ngây người

- Có ý gì?

Lúc này Ngô Đồng Phủ mới kéo Trần Thương qua giới thiệu một phen

- Đúng rồi, lãnh đạo, tôi giới thiệu với cô một chút, đây chính là người phụ trách tim không ngừng đập của chúng ta: Trần Thương, cậu ấy cũng là người hướng dẫn trung tâm cấp cứu bệnh viện thành phố làm phẫu thuật thay thế hai lá van khi tim đang đập

Trần Thương nhìn thấy người trước mắt thường xuyên xuất hiện trên đài truyền hình, không nhịn được kích động gật đầu cười một tiếng, chủ động bắt tay:

- Bộ trưởng Tiếu, chào cô cháu là Trần Thương.

Tiếu Nhuận Phương gật đầu, bà đã xem qua tài liệu của Trần Thương, nhưng mà dù vậy vẫn là hơi ngạc nhiên mừng rỡ:

- Ừ, thật sự là tuổi trẻ tài cao

Mà đây bên, Vương Ngọc Sơn đột nhiên nói:

- Lãnh đạo, thật ra thì... Trần Thương cũng là người phụ trách y học tái tạo cơ của chúng tôi, lúc trước tôi cũng đã nói qua với cô, cái phương pháp Chen đó là do Trần Thương nghiên cứu ra

Tiếu Nhuận Phương vừa nghe, lập tức ngẩn người

Cái này...

Đây là ý gì?

Nhìn thấy Tiếu Nhuận Phương hơi kinh ngạc, lúc này Vương Ngọc Sơn mới giải thích:

- Lãnh đạo, Trần Thương là phó chủ nhiệm của khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện ở tỉnh Đông Dương, Trưởng khoa ngoại khoa tay, lúc ấy cậu ấy nghiên cứu ra được phương pháp Chen, bây giờ cao ốc đang xây ở Tỉnh Nhị Viện, mà Trần Thương ra khỏi trung tâm cấp cứu của bệnh viện để học bổ túc, trong lúc ở chỗ này, sửa đổi thuật thay thế hai lá van truyền thống, nghiên cứu ra thuật bắc cầu động mạch vành ở tim

- Cho nên, thật ra thì hai hạng mục của chúng tôi, cuối cùng đều là hạng mục của Trần Thương, mà... Chúng tôi đều đang làm công cho Trần Thương

Một câu nói, khiến bí thư ở vừa nhìn ngây người

Dù anh ta đã hơn bốn mươi tuổi gặp qua cảnh tượng hoành tránh của nhiều người nhưng lúc này vẫn trực tiếp ngây người

Mười mấy chuyên gia Trưởng khoa, trong đó còn có viện sĩ vây quanh một chàng trai?

Cái này... Cái này cũng quá giả rồi

Ngô Đồng Phủ không nhịn được gật đầu:

- Không sai

Tiếu Nhuận Phương nhìn Trần Thương, hồi lâu không lên tiếng, cảm giác đầu óc ông ông

Đời này, bà ở viện Trung Khoa ngây người lâu như vậy, cũng coi là thấy qua chuyện đời, chuyện lạ trong ngoài nước ít nhiều gì cũng nghe qua một

ít

Sau khi bà làm rõ chuyện này, đột nhiên yên lặng.

Ngay sau đó, trong lòng bắt đầu ngạc nhiên mừng rỡ

Ban đầu giáo sư Thang Kim Ba đã khiến Tiếu Nhuận Phương đủ ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng mà bây giờ, loại ngạc nhiên mừng rỡ này đã bị phóng to đến vô tận.

Bà nhìn Trần Thương, sau hồi lâu, không nhịn được nói:

- Tốt! tốt! Tốt

Sau khi nói xong, Tiếu Nhuận Phương không nhịn được đứng dậy, đi khỏi phòng làm việc, nghiêm túc quan sát Trần Thương nửa ngày.

- Không tệ, rất tốt

- Tiểu Trần, làm rất tốt, lần này là cơ hội, có nhiều thầy, chuyên gia, giáo sư có kinh nhiệm giúp cậu, tốt nhất là làm ra chút thành tích

- Thật tốt, nhìn thấy mọi người có thêm một đời người mới, tôi rất vui vẻ.

Tiếu Nhuận phương nhìn Trần Thương, khen không dứt miệng

- Viện trưởng Ngô, viện trưởng Vương, còn có các vị chuyên gia, chuyện lần này, mọi người chắc chắn phải giúp thật tốt, làm ra thành tích

- Tiểu Trần còn trẻ, kinh nghiệm chưa đủ, mọi người làm thầy, phải giữ vững! Bảo vệ tốt cương vị, nối tiếp thành tích vẻ vang này

- Như vậy, mới có thể truyền lửa cho người mới

Tiếu Nhuận Phương càng vui vẻ, càng nói càng vui mừng.

- Được! Quá tốt, bí thư Vương, đứ số điện thoại của tôi cho tiểu Trần, đúng rồi cũng đưa số của ông cho cậu ấy nữa

- Tiểu Trần, sau này có chuyện gì thì hãy đến tìm tôi

…

…

Sau khi từ Bộ vệ sinh đi ra, Trần Thương cũng hơi xúc động

Dù sao, nói thật, anh cũng không ngờ nhanh như vậy mình có thể gặp và bắt tay với bộ trưởng bộ vệ sinh

Sân sau, thật sự rất quan trọng

Khi Trần Thương ở Tỉnh Nhị Viện, cho dù là xuất sắc như thế nào, nhưng mà tất cả người anh tiếp xúc đều là các chủ nhiệm của bệnh viện.

Nhưng mà bây giờ không giống nhau, sân sau của anh là một người đơn vị cấp sở, viện trưởng chủ nhiệm cũng rất có thể là viện sĩ, cứ như vậy, nhiệm vụ của bạn, hạng mục của bạn và cả đầu đề đều là hạng mục trọng điểm cấp quốc gia

Thật sự kém sân sau quá xa quá lớn

Khó trách, nhiều người liều mạng chen chúc muốn đến bệnh viện lớn như vậy, bởi vì tiếp xúc được với cấp độ của xã hội này, thì đã không còn giống nhau.

Ngô Đồng Phủ có thể thường xuyên chạy tới chạy lui giữa bộ khoa học kỹ thuật và bộ vệ sinh, nhưng mà cha vợ cũng là viện trưởng lại chỉ có thể chạy tới chạy lui trong tỉnh.

...

...

Bên này Tiếu Nhuận Phương đưa đám người Trần Thương đi, cũng hơi bùi ngùi.

Thời đại nào cũng đều sinh ra người tài, đây là một chuyện tốt đối với sự phát triển y học của đất nước.

Lúc đó Thang Kim Ba nghiên cứu ra được Tang pháp, đã khiến cho bà vui vẻ rất lâu, bây giờ lại thêm một người trẻ tuổi nữa, đương nhiên Tiếu Nhuận Phương rất mong đợi dáng vẻ khi cậu ấy trưởng thành.

Đúng lúc đó, điện thoại vang lên, Tiếu Nhuận Phương cúi đầu nhìn một cái, là nội bộ gọi đến.

- A lô

- Bộ trưởng Tiếu, tôi là Tần Vĩnh Nghĩa, có một chuyện tôi phải báo cáo với ngài một chút.

Giọng Tần Vinh Nghĩa khá vội.

Tiếu Nhuận Phương vừa nghe là Tần Vĩnh Nghĩa, thấy ông nói chuyện hơi nóng nảy, không nhịn được hỏi:

- Chuyện gì?

Tần Vĩnh Nghĩa vui vẻ nói:

- Là như vầy, hôm nay viện trưởng Ryan của trung tâm y học Cleveland, viện trưởng Mold Alvincủa bệnh viện Presbyterian ở New York nước Mỹ, còn có Johnson & Johnson tập đoàn đồng sự Howard, cùng với... Những bác sĩ ngoại khoa tim của thành phố, thông qua đại sứ quán bên kia liên lạc với tôi, hy vọng có thể liên lạc với trung tâm cấp cứu của bệnh viện, tham quan thuật phẫu thuật thay thế hai lá van khi tim đang đập của chúng ta

Tần Vĩnh Nghĩa rất vui vẻ

Dù sao loại chuyện nước ngoài tìm tới cửa học kỹ thuật này, thật sự rất hiếm thấy

Chương 967: Chúng Tôi Muốn Gặp Bác Sĩ Mổ Chính

Tần vĩnh nghĩa là cấp dưới ủy Vệ kiện đơn vị ỦY ban y tế quốc gia chủ nhiệm Trung tâm hợp tác và Trao đổi Quốc tế, cũng chính là phụ trách việc trao đổi học thuật và đối ngoại đối nội, công việc là giúp đỡ bệnh viện chữa bệnh.

Đến thứ hai, đại sứ quán liên lạc với bà, hy vọng có thể cùng nhau trao đổi, tiến hành học tập.

Tiếu Nhuận Phương vừa nghe, anh mắt lập tức sáng lên:

- Ồ?

Bà cũng rất vui vẻ, việc ngoại quốc đến học tập, đối với trong nước mà nói, cũng là một chuyện hiếm có.

Thật ra thì rất nhiều kỹ thuật y học Trung Quốc làm rất tốt, nhưng mà còn thiếu việc tuyên truyền hiệu quả.

Loại chuyện tuyên truyền này, giúp chúng ta nâng cao lòng tự tin và ngưng tụ

Nghĩ tới đây, Tiếu Nhuận Phương suy nghĩ nửa ngày, tự hỏi.

Rất nhanh, bà nhìn về phía Tần Vĩnh Nghĩa nói:

- Ông có ý kiến gì không?

Tần Vĩnh Nghĩa cười nói:

- Chuyện lần này, chúng ta có thể coi như là một lần tuyên truyền, coi như kỹ thuật tim không ngừng đập là một kỹ thuật mới, hoàn toàn có thể coi như là một hạng mục trọng điểm mà tuyên truyền, tôi cảm thấy có thể....

- Thứ bảy tuần này, đúng lúc là nhiệm kỳ mới của Ngoại Khoa Tim, chúng ta có thể mượn cơ hội này, mở một hội nghị ở ngoại khoa tim về kỹ thuật tim không ngừng đập

- Đến lúc đó, chúng ta có thể biểu diễn thủ thuật.

- Khoảng thời gian này, chúng ta có thể tuyên truyền một chút.

Tiếu Nhuận Phương gật đầu:

- Ừ, chuyện này giao cho ông làm đi.

Cúp điện thoại, Tiếu Nhuận Phương không nhịn được nhắm mắt lại, khóe miệng hơi giơ lên.

Tin tức tốt của hôm nay, hơi nhiều nha

...

...

Bên này,

Đám người Vương Thông cũng nhận được điện thoại của Tần Vĩnh Nghĩa, hội nghị chuẩn bị thăng cấp nhiệm vụ lại một lần nữa.

Mà buổi chiều Tần Vĩnh Nghĩa trực tiếp lái xe tới trung tâm cấp cứu của bệnh viện, gặp được Ngô Đồng Phủ.

- Viện trưởng Ngô, chuyện lần này, chúng ta phải làm thật tốt, chuyện này có lợi cho việc tăng lòng tự tin và tụ lực của dân tộc ta, khiến thế giới cũng có thể thấy sự phát triển trong y học của chúng ta

Ngô Đồng Phủ vui vẻ gật đầu:

- Ừ, rất đúng

Cho tới nay, loại kỹ thuật mới này đều là họ đi nước ngoài học tập, tham gia hội nghị của người ta.

Mà ngay tại lúc này, Howard của tập đoàn Johnson & Johnson và quản lý Châu Á trực tiếp tìm tới cửa.

Ngô Đồng Phủ ngay trước Tần Vĩnh Nghĩa gặp mặt họ.

Sau khi Howard đi vào, đầu tiên là hỏi thăm sức khỏe, sau đó George Anna nói:

- Viện trưởng Ngô, chúng tôi hy vọng có thể tài trợ cho nhiệm kỳ mới này của Ngoại Khoa Tim

Ngô Đồng Phủ vừa nghe, không nhịn được cười một tiếng, mỗi một lần hội nghị, đều có công ty y dược tài trợ.

George Anna tiếp tục nói:

- Chúng tôi sẽ không làm quảng cáo, cũng không rao bán thuốc men, hơn nữa, chúng tôi sẽ tài trợ hội nghị ba năm tiếp theo của Ngoại Khoa Tim,

- Chúng tôi chỉ có một điều kiện, hy vọng có thể gặp người phẫu thuật

Lời này vừa nói, ngay cả Ngô Đồng Phủ cũng ngẩn người

Hội nghị ba năm xài hết bao nhiêu tiền?

Chỉ vì gặp Trần Thương một chút?

Ngô Đồng Phủ không nhịn được hỏi:

- Tại sao phải gặp cậu ấy?

Howard không vòng vo, trực tiếp nói:

- Thực không dám giấu giếm, công ty chúng tôi nghiên cứu kỹ thuật X-pri, luôn thiếu một bác sĩ ngoại khoa có thực lực làm lâm sàng, chúng tôi hy

vọng người bác sĩ mổ chính kia có thể gặp mặt tôi, tôi tin tưởng cậu ấy sẽ cảm thấy hứng thú với kỹ thuật của chúng tôi

Ngô Đồng Phủ vừa nghe, do dự trong chốc lát.

Dường như...

Việc này rất đơn giản?

Chẳng qua là muốn gặp Trần Thương, hợp tác có thành công hay không còn chưa nói được.

Lòng Howard như lửa đốt, nếu như năm nay không có phương án, rất có thể gặp phải đánh cuộc bồi thường một khoản kếch xù trong hiệp nghị với nhau, cổ phần của tập đoàn cũng sẽ bị hạ xuống.

Ngô Đồng Phủ do dự một chút sau đó gọi điện thoại cho Trần Thương.

Qua không lâu, Trần Thương đẩy cửa đi vào, sau khi nhìn thấy Tần Vĩnh Nghĩa, không nhịn được kinh ngạc một chút:

- Chú Hai?

Tần Vĩnh Nghĩa cũng là dừng một chút:

- Tiểu Trần? Sao cháu lại đến đây?

Ngô Đồng Phủ cũng là không nhịn được cười một tiếng:

- Hai người quen biết nhau à?

Tần Vĩnh Nghĩa chợt nhớ tới chuyện Trần Thương học bổ túc, vội vàng nói:

- Đúng rồi, viện trưởng Ngô, tôi giới thiệu với ông một chút, đây là cháu rể của tôi, sau này còn phiền viện trưởng Ngô chăm sóc.

Ngô Đồng Phủ vừa nghe, lập tức cười:

- Tôi giới thiệu với ông một chút, đây chính là trưởng khoa tương lai của trung tâm nghiên cứu y học tim không ngừng đập, cũng là người sáng tạo ra thuật thay thế hai lá van khi tim không ngừng đập: Trần Thương

Tần Vĩnh Nghĩa lập tức mở miệng rộng, hơi trợn tròn mắt

Trùng hợp như vậy?

Thì ra đám quốc lão ở nước ngoài kia từ nước ngoài xa xôi chạy tới là muốn thấy hình dáng của bác sĩ mổ chính, lại chính là cháu rể của mình?

Kỹ thuật cao mà họ muốn học hỏi, chính là do cháu rể của mình nghiên cứu ra?

Thằng nhóc này...

Lợi hại như vậy?

Lúc này, trên mặt Tần Vĩnh Nghĩa lập tức có ánh sáng

Càng nghĩ càng vui sướng

Lúc này, Ngô Đồng Phủ nhìn về phía Trần Thương nói:

- Tiểu Trần, vị này là đổng sự Howard của tập đoàn Johnson & Johnson họ muốn nói chuyện với cậu.

Sau khi Howard nhìn thấy Trần Thương, cũng là lập tức kinh ngạc một chút, lại trẻ tuổi như vậy?

Ông ta mặt đầy hoài nghi nhìn Ngô Đồng Phủ một cái:

- Ông chắc chắn? Đây là bác sĩ mổ chính! ?

...

...

Sau khi từ trong phòng phẫu thuật đi ra, Howard mặt mũi tràn đầy hưng phấn

Anh vững tin, đây chính là người kia

Cái kia chính là người mình vẫn luôn đi tìm kiếm

Trẻ tuổi! Chuyện này ý nghĩa là có thể tiếp nhận bất kỳ chuyện mới mẻ nào.

Kỹ thuật thành thạo! Chuyện này ý nghĩa là anh có năng lực tiến hành thí nghiệm, thu được chỉ nam

Nghĩ tới đây, bên trong ánh mắt Howard nhìn Trần Thương tràn ngập khát vọng.

Có lẽ, chỉ có cậu ấy mới có thể trợ giúp chính mình

Cho dù cái kỹ thuật cách tân gì, đều cần gặp phải vô số lần bị thất bại và phủ định, mà bây giờ toàn bộ thân gia Howard đều đang đặt ở trên thân X-Pri, nếu như thất bại, anh sẽ là kẻ thất bại lớn nhất

- Xin lỗi, tiên sinh Trần, tôi đã hoài nghi cậu

Howard chân thành nói xin lỗi.

Vừa rồi cái một ca phẫu thuật kia, để Howard thấy được cái gì mới thật sự là kỹ thuật bắc cầu động mạch vành.

So với Ryan, so với Mond Alvin, đều giỏi hơn quá nhiều.

Trần Thương ở lĩnh vực này, có thể là người mạnh nhất Howard từng thấy qua.

Một đoàn người bước ra phòng mổ, trở lại phía ngoài bên trong văn phòng.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Howard tiên sinh, có chuyện gì, có thể nói thẳng nha

Trần Thương nhìn người đàn ông người da trắng thân cao trọn vẹn một mét chín mấy này, hơi nghi ngờ một chút.

Vì gặp mình, nguyện ý không cần bất kỳ điều kiện gì, duy trì niên hội tài trợ ngoại khoa tim ba năm.

Mặc dù niên hội ngoại khoa tim từ trước đến nay không thiếu tài trợ, thế nhưng... Những người này đều là vì làm quảng cáo, thậm chí là vì bán thuốc ở trong bệnh viện, bán dụng cụ... Các loại.

Howard từ trong túi móc ra một cái USB:

- Tôi có thể chiếm dụng hai mươi phút của cậu không?

Trần Thương gật đầu, hiện tại anh tựa như thật không có chuyện gì.

Mở ti vi, khi video bắt đầu phát ra, nháy mắt hấp dẫn lực chú ý của Trần Thương

Chương 968: Anh Như Vậy Mà Có Thể Không Có Bạn Bè

Đồng thời, Từ Tử Minh cũng đi theo vào.

Vừa vặn, video bắt đầu phát ra

Trong hình bắt đầu xuất hiện quá trình sử dụng kỹ thuật X-Pri, một khẩu súng cắm vào bên trong trái tim, tiến hành bao trùm và thay thế đối với van 2 lá, toàn bộ quá trình vô cùng đơn giản, thời gian phẫu thuật chỉ có không đến 15 phút

Video tại vừa bắt đầu, liền hấp dẫn lực chú ý của Trần Thương

Loại phẫu thuật này, trực tiếp rút ngắn quá trình phẫu thuật, giảm độ nguy hiểm của phẫu thuật xuống, thế nhưng... Đồng thời cũng không tinh vi bằng mở trái tim ra tiến hành khâu như vậy.

Thế nhưng

Chuyện tinh vi này vốn là khó nói, cũng không phải là tất cả mọi người đều có thể đem van 2 lá sửa đổi và ưu tú giống như Trần Thương

Thế nhưng loại có tính chất thay thế bao trùm này, có thể lợi dụng kỹ thuật nối lại xảo diệu đạt tới một cái hiệu quả đạt tiêu chuẩn, thật ra đã vượt qua rất nhiều bác sĩ.

Mà quan trọng nhất chính là, nếu như khái niệm biểu đồ trong hình thật thực hiện, không thể nghi ngờ đối với độ nguy hiểm của phẫu thuật mà nói, là một lần vô cùng to lớn tăng lên.

Thế nhưng...

Cái này thật có khả năng à?

Trần Thương liên tục rơi vào trầm tư.

Mà Từ Tử Minh bỗng nhiên nói:

- Đây chính là kỹ thuật X-Pri lần trước tiến hành ở bệnh viện Presbyterian New York à?

Howard gật đầu:

- Không sai.

Sau khi nói xong, bỗng nhiên Howard nhìn Trần Thương, một mặt thần bí nói:

- Đây là một kỹ thuật vĩ đại, trong lúc trái tim không ngừng đập xuống, không thích hợp máy tuần hoàn ngoài cơ thể, nhanh chóng tiến hành thay

thế cho van 2 lá, ở mức độ rất lớn giảm độ nguy hiểm của phẫu thuật xuống, đồng thời rút ngắn chu kỳ nằm viện của người bệnh, đối người bệnh mà nói, là giảm chi phí nằm viện xuống, đề cao xác suất phẫu thuật thành công

- Dù sao, kỹ thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập xuống, thiếu hụt một cái tiêu chuẩn thống nhất

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Giáo sư Trần đã chế định đi ra chỉ nam kỹ thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập xuống rồi

Howard lập tức sững sờ

Trần Thương bất đắc dĩ liếc Từ Tử Minh một cái, trực tiếp đánh mặt như vậy cũng hơi không thích hợp nha.

Vốn Howard đang hăng hái lập tức ỉu xìu... Bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng, nhìn Trần Thương:

- Thật à?

Trần Thương nhìn cái đứa trẻ bị dọa sợ này, bất đắc dĩ gật đầu:

- Thật

Howard đã không phải là bị dọa sợ thôi...

Chuẩn xác mà nói, là bị dọa gần khóc

Cái này mẹ nó...

Tôi thật vất vả tìm được bác sĩ thích hợp chế tác thao tác kỹ thuật X-Pri, kết quả người ta đã làm chỉ nam xong xuôi hết rồi

Phải biết rằng bản thân X-Pri và kỹ thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập xuống chính là hai đối thủ cạnh tranh

Hiện tại tốt, chỉ nam người ta đã chế tác tốt, chính mình đừng nói chỉ nam, số liệu lâm sàng cũng còn không có...

Howard cảm thấy mình đến Trung Quốc hoàn toàn là một chuyến sai lầm

Ai nói với mình Ngoại khoa tim ở Trung Quốc lạc hậu?

Lạc hậu con gà con đó

Cleveland y học trung tâm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành đến bây giờ còn không thấy bóng, người tôi nơi này đều chế tác tốt chỉ nam

Howard trong lòng hơi khó chịu.

Có điều, anh hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc một chút, anh cảm thấy có thể thay cái góc độ, nói thêm tý về ưu thế của kỹ thuật X-Pri nha

- Bác sĩ Trần Thương, thật ra... Chúng ta có thể nhìn từ nguy hiểm góc độ mà nói, cho dù là phẫu thuật bắc cầu động mạch vành có thể làm tốt, thế

nhưng... Xác suất thành công khẳng định sẽ có hạn nha, mọi người cũng biết, phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, hệ số nguy hiểm rất cao

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Còn tốt đó chứ? Chúng tôi trước mắt tiến hành 72 ca phẫu thuật, còn chưa phát hiện một người bệnh tử vong, hệ số an toàn chúng tôi đã tiến hành phân tích kỹ càng.

Trần Thương trách cứ nhìn thoáng qua Từ Tử Minh, dạng bạn bè này như anh có thể không có.

Howard há miệng, thực tế không biết nói gì

Nghe thấy Từ Tử Minh, Howard cảm giác chính mình nói lại nhiều, cũng là dư thừa

Có điều, Howard tiếp tục nói:

- Bác sĩ Trần, dưới sự trợ giúp của máy tuần hoàn ngoài cơ thể, cậu có thể tiến hành phẫu thuật van 2 lá, thế nhưng, rất nhiều người bệnh có chống chỉ định tuyệt đối đối với máy tuần hoàn ngoài cơ thể, đúng lúc này, cậu có thể đơn thuần gây mê toàn thân xuống, không sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể tiến hành van 2 lá phẫu thuật, đúng không?

Từ Tử Minh lần này không nói

Anh chẳng qua là đứng dậy, trên TV mở ra một video phẫu thuật đã được lưu sẵn, chính là trước đây Trần Thương trong vòng 15 phút hoàn thành ca phẫu thuật trái tim không ngừng đập, cũng không có sử dụng máy tuần hoàn ngoài cơ thể một đài kỹ thuật vá lại van 2 lá.

- Tiên sinh Howard, anh xem ca phẫu thuật này một chút

Howard tò mò ngẩng đầu, nhìn chằm chằm video phẫu thuật.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương bất đắc dĩ nhìn Từ Tử Minh một cái, thở dài, hôm nay trở về, chính mình chắc chắn phải nói với anh thật tốt một chút.

Mười năm phút sau, Howard tuyệt vọng thở dài.

Anh cảm giác linh hồn của mình cũng muốn rời đi rồi.

Nếu như ở đây ở lâu một giây đồng hồ, anh sẽ cảm thấy X-Pri chính là cứt chó

Dù sao...

Chính mình có thể làm được, người ta đều có thể làm đến, mà lại, phí phẫu thuật người ta khẳng định so với cái này còn tiện nghi rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Howard cảm giác chính mình đối với thị trường Trung Quốc thiếu hụt một cái trực quan hiểu rõ, nếu như thời gian tua lại, anh sớm

đến Trung Quốc một chút, khẳng định anh sẽ không nghiên cứu phát minh cái kỹ thuật X-Pri cứt chó gì này

Nghĩ tới đây, Howard đứng dậy, tuyệt vọng muốn rời khỏi văn phòng.

Mà George Anna khu quản lý tập đoàn Johnson & Johnson Trung Quốc lớn cũng là vội vàng đứng dậy, đi theo đồng sự Howard muốn rời khỏi.

Trần Thương dùng tiếng Trung trách cứ nhìn thoáng qua Từ Tử Minh:

- Anh cũng không thể khiêm tốn một chút à, phải nhường người ta nói hết lời đã

Từ Tử Minh nghe xong, lập tức sáng tỏ thông suốt, đúng nha, chính mình cái này quá xúc động, giáo sư Trần muốn làm màu, đã sớm đi chuẩn bị ở phía sau rồi...

Ai...

Chênh lệch nha.

…

…

Trần Thương vội vàng đứng lên:

- Tiên sinh Howard, chuyện của ngài còn chưa nói xong mà

Howard dừng một chút bước chân, cười khổ một tiếng, anh cảm giác chính mình không cần thiết nói nữa...

- Bác sĩ Trần Thương, phẫu thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập xuống của cậu là ca phẫu thuật mạnh nhất tôi thấy qua từ trước đến nay, không có cái thứ hai

- Có lẽ, nhờ sự cố gắng của ngài, kỹ thuật X-Pri chúng tôi, có vẻ sẽ dư thừa rồi...

Howard cảm thấy, lần này trở về sau đó, chuyện hẳn là chuẩn bị sẵn sàng phá sản và thanh toán tài sản rồi.

Trần Thương vội vàng lắc đầu, anh thật ra cảm thấy, kỹ thuật X-Pri hoàn toàn chính xác so ra kém chính mình, bởi vì dựa vào tác dụng của máy móc, bất kỳ cái phẫu thuật gì cũng chỉ có thể đạt tới một tuyến trình độ trung bình thôi.

Thế nhưng...

Đây đối với tình thế trong nước mà nói, ngược lại là một chuyện tốt.

Bởi vì mũi nhọn của việc phẫu thuật kỹ thuật, không thể nào phổ cập, bác sĩ đỉnh cấp cũng rất ít

Mà số lượng người bệnh lại nhiều như vậy, bởi vậy, chắc chắn phải có một loại tính phổ biến, thích hợp với phương pháp mà đại đa số phẫu thuật bác sĩ dùng.

Mà kỹ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương rất rõ ràng không thể thỏa mãn tất cả mọi người.

Chương 969: Chứng Minh Chuyển Chức Truyền Kỳ

Mà lúc này, kỹ thuật X-Pri sẽ đền bù chỗ thiếu hụt này.

Đoạn thời gian trước, Trần Thương cũng vẫn đang đi suy nghĩ vấn đề này.

Khoảng thời gian này người bệnh đến nằm viện ở bệnh viện cấp cứu trung tâm thủ đô, đại đa số đều là người có tiền, rất nhiều người cũng đều có thể ra nước ngoài xem bệnh, một cái bản vá tận 12 vạn đô la

Thế nhưng, đại đa số người không phải loại tình huống này.

Họ chính là 12 vạn nhân dân tệ đã móc không nổi, đừng nói lấy 12 vạn đô la mua bản vá.

Trần Thương thật ra vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, như thế nào mới có thể giúp người bình thường làm loại phẫu thuật này?

Năng lực của chính anh cũng là có hạn

Như thế nào mới có thể đề cao trình độ bác sĩ ở cơ sở bệnh viện, để họ có thể làm tiên thiên tính van 2 lá thiếu hụt bệnh tật.

Mà bây giờ, Trần Thương đã tìm được

Kỹ thuật X-Pri có thể chèo chống

Trước hết, so sánh với kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, độ khó được giảm xuống rất nhiều

Tiếp theo, chu kỳ nằm viện rút ngắn, biến hướng giảm bớt chi phí chữa bệnh.

Cuối cùng, tính phổ biến, nếu như đi qua một đoạn thời gian học tập, tất cả mọi người có thể nắm giữ, sẽ phổ biến thích hợp với đại đa số người bệnh.

Vì lẽ đó, Trần Thương cười nhìn Howard:

- Tất nhiên tới, nói hết lời lại đi thôi

Howard nghĩ lại, nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ cười nói:

- Kỹ thuật X-Pri là thứ tôi vẫn đang dẫn đầu làm, sau khi bị tập đoàn Johnson & Johnson thu mua, công ty...

Howard nói một cái cố sự, cũng chính là cố sự cược hiệp nghị.

Sau khi nói xong, Howard bất đắc dĩ nói:

- Tôi hi vọng có thể trong năm nay, hoàn thành thí nghiệm lâm sàng của kỹ thuật X-Pri, tiếp đó mở rộng đến toàn thế giới.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng rồi, giá tiền thuật của một ca phẫu như vậy là bao nhiêu?

Howard nói:

- Chúng tôi cố định chính là 6 vạn đô la, đương nhiên, bản vá là cần tự mình lựa chọn và mua sắm.

- Mỗi một ca phẫu thuật, chính là một ca có máy móc như vậy, một lần sử dụng duy nhất, sau khi bên trong nối lại khí tại sử dụng, sẽ sử dụng máy móc bị bên trong xong...

- Cũng giống như khí nang an toàn vậy, chi phí thu hồi rất cao

Trần Thương nghe xong 6 vạn đô la, trực tiếp bất đắc dĩ lắc đầu, tương đương hơn 40 vạn nhân dân tệ, bao nhiêu gia đình có thể chịu được

- Giá cả này, đối với người Trung Quốc mà nói, đã có thể đến thủ đô làm một ca phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Howard bất đắc dĩ lắc đầu

Đúng là như thế.

Thế nhưng, Trần Thương bỗng nhiên đề tỉnh anh

Đúng nha

Nếu thị trường cấp cao đã không có cách nào làm, họ có thể làm thị trường bình dân mà?

Ai nói Johnson & Johnson chắc chắn phải đắt tiền đâu?

Nếu như kỹ thuật X-Pri có thể làm tốt thành thục hoàn thiện

Được lão bách tính tiếp nhận rộng rãi sau đó.

Sau này có thể làm thông liên thất kỹ thuật vá lại, có thể làm rất nhiều phẫu thuật trái tim.

Thế nhưng, hiện tại mấu chốt nhất là trải rộng thị trường ra.

Chỉ nam mở rộng là cần thời gian hạn chế, cũng ví như kỹ thuật nước ngoài đến Trung Quốc cần ba đến năm năm thậm chí càng lâu hơn, như vậy... kỹ thuật bắc cầu động mạch vành Trung Quốc cũng cần thật lâu...

Như vậy, tập đoàn Johnson & Johnson hoàn toàn có thể mở nhà máy ở Trung Quốc, giảm chi phí X-Pri xuống, chế tạo thành một cái công cụ phẫu thuật rẻ tiền, thích hợp với lão bách tính, sau đó lại trở về nước Mỹ

Thực hiện chiếm lĩnh thị trường lại nói sau

Nghĩ tới đây, Howard sáng tỏ thông suốt

Lúc này, anh thậm chí hơi kích động:

- Trần Thương tiên sinh, nếu như X-Pri ở Trung Quốc hạ thấp 2 vạn đô la, anh nguyện ý chế tác chỉ nam giúp chúng tôi chứ?

Trần Thương nghe xong, bất đắc dĩ cười cười, 14 vạn khối tiền?

Có thể tiếp nhận

Thế nhưng... Trần Thương còn không hài lòng

Howard nhìn Trần Thương, bỗng nhiên nói:

- Mà lại, chúng tôi nguyện ý tài trợ 1000 súng phẫu thuật X-Pri, dùng để chế tác chỉ nam, mà lại phù hợp đặt vào tiêu chuẩn mỗi một người bệnh, miễn phí trị liệu... Đồng thời, chúng tôi sẽ chi cho cậu một bút phí kỹ thuật hướng dẫn khả quan! Thậm chí là nhập cổ phần kỹ thuật

Trần Thương không chút biến sắc, những này đều là tiêu chuẩn thường quy của thí nghiệm lâm sàng.

Còn về tới 1000 súng phẫu thuật?

Đơn giản là phí độc quyền và chi phí nghiên cứu phát minh đắt mà thôi, bản thân lại có thể giá trị bao nhiêu tiền?

Chẳng qua là nhập cổ phần kỹ thuật...

Trần Thương bất đắc dĩ bắt đầu im lặng.

Howard bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần Thương, cậu có yêu cầu gì?

Trần Thương chậm rãi nói:

- Nếu như hạ thấp chi phí phẫu thuật trong vòng 1 vạn đô la cho mỗi cái người bệnh Trung Quốc, cũng chính là cái 7 vạn nhân dân tệ này, tôi đồng ý giúp đỡ chế tác chỉ nam

Howard im lặng

Anh cẩn thận phân tích rất nhiều, bao gồm thị trường, bao gồm cả rất nhiều số liệu, thậm chí chi phí nghiên cứu phát minh...

- Anh chắc chắn phải đảm bảo trong vòng nửa năm hoàn thành chỉ nam

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Có thể

Howard nhìn Trần Thương:

- Kế tiếp là vấn đề thù lao của anh, chúng tôi không còn tiến hành chia và nhập cổ, bởi vì giá cả rất thấp! Chi phí 100 vạn đô la, thế nhưng mà lúc sau khi chế tác xong chỉ nam mới đi hoàn thành giao dịch.

Trần Thương sửng sốt một chút, nói thật, hơi kinh hỉ.

100 vạn đô la, cũng không ít đi

- Thành giao

Howard đứng dậy nắm tay với Trần Thương:

- Cậu là một bác sĩ tốt

- Chờ thêm đoạn thời gian, tôi sẽ tìm đoàn đội luật sư, đến ký kết hợp đồng kỹ càng với cậu.

Chờ sau khi Howard rời đi.

Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên:

【Đinh! Hành động của anh được coi là lòng mang đại ái, tạo phúc cho dân, hoàn thành nhiệm vụ thầy thuốc nhân tâm, chúc mừng ngài, thu được bằng chứng chuyển chức truyền kỳ.】

【Bằng chứng chuyển chức truyền kỳ: Sau khi phát động nhiệm vụ chuyển chức, có thể kích hoạt cái bằng chứng chuyển chức kia, chuyển chức thành công! Mở một cây kỹ năng mới, nhắc nhở: Bằng chứng chuyển chức truyền kỳ có thể trợ giúp anh nhận được càng thêm nhiều ca phẫu thuật hi hữu, kỹ năng lâm sàng, thậm chí bao gồm cả cấp hoàn mỹ và thuật thức mới!】

Trần Thương bỗng nhiên sững sờ

Anh không ngờ, chính mình vậy mà vô ý hoàn thành nhiệm vụ thầy thuốc nhân tâm được rồi

Mà lại... Vẫn có ban thưởng trân quý như thế

Thu được một cái bằng chứng chuyển chức truyền kỳ như vậy.

Truyền kỳ... Truyền kỳ...

Cái gì là truyền kỳ?

Hiện tại, Trần Thương càng ngày càng chờ mong chờ nhiệm vụ chuyển chức...

Lúc nào, có thể phát động chuyển chức nhiệm vụ nha?

Chẳng lẽ lựa chọn ngoại khoa Gan mật Tiền Lượng à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương liền lắc đầu.

Mình bây giờ chỉ có ba cái nghề nghiệp, không thể lãng phí.

Anh cần thận trọng cân nhắc một phen.

Mà lúc này, Ngô Đồng Phủ và Tần Vĩnh Nghĩa nhìn Trần Thương, họ ở cửa ra vào, mà đối thoại vừa rồi của anh và Howard, tự nhiên cũng nghe ở trong tai.

Hành động vừa rồi của Trần Thương, có lẽ... Thật trợ giúp cho những cái người bệnh cần trợ giúp kia.

Một ca phẫu thuật thay thế van 2 lá giảm xuống còn có bảy vạn khối tiền, cái này... Có lẽ sẽ có càng nhiều người có thể kiếm ra tới đi?

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn Trần Thương, thật lâu không nói.
Đây mới là bác sĩ nha
Trần Thương quay người nhìn mọi người:
- Các anh nhìn chằm chằm tôi làm gì?
Mọi người cười cười, không nói thêm gì.
...
...
PS: Lập tức trở về lâm sàng đi... Làm màu mệt mỏi quá. @@

Chương 970: Sự Thật Chuyện Thắng Hùng Biện

Khoảng thời gian này, Trần Thương thu lòng mình lại

Trở lại làm lâm sàng, nghiêm túc làm phẫu thuật, tìm hiểu bệnh tình của người bệnh, đi tiếp xúc với người bệnh.

Đi lắng nghe âm thanh của người bạn nhỏ.

Đi cảm nhận vui vẻ của họ.

Đi quan sát họ mỉm cười.

Lúc này, ngược lại so với lúc khác anh càng vui vẻ hơn.

So với khi anh trở thành phó hội trưởng Ngoại Khoa Tim còn khiến anh vui sướng hơn.

Cuối cùng khi về, ném tất cả chức vị, thân phận đi thì cuối cùng anh chẳng qua cũng là một người bác sĩ.

Chuyện của trung tâm nghiên cứu y học tim không ngừng đập, tháng ba nộp tài liệu, những thứ này trưởng lớp Từ Tử Minh đã toàn quyền phụ trách, mà tháng tư bắt đầu tuyển chọn, tháng năm cho ra kết quả.

Sau đó chắc sẽ bắt đầu xây dựng trung tâm nghiên cứu y học tim không ngừng đập.

Thứ bảy và chủ nhật Trần Thương tham gia đại hội nhiệm kỳ mới, nhưng mà anh không phải ở hiện trường, mà là ở phòng phẫu thuật, lấy một thân phận đặc biệt để tham gia.

Trần Thương muốn ca phẫu thuật phát trực tiếp ở hiện trường

Một sân khấu về thuật thay thế hai lá van khi tim không ngừng đập.

Lúc này, vô số truyền thông tập trung nhìn lên màn hình, mà lần này trợ thủ không còn là những chủ nhiệm nữa, mà là một số người mới, ví dụ như Triệu Kiệt, và một những bác sĩ chính khác.

Sau khi được bọn được Từ Tử Minh từng bước bồi dưỡng, Trần Thương bắt đầu để cho họ làm phẫu thuật.

Khi anh ở đây mà có thời gian, sẽ hướng dẫn, thuận tiện dạy người mới một chút.

Hôm nay, nhân viên công tác của diên dàn DXY. cn cũng tới, dù sao đoạn thời gian trước kia ca giải phẫu đã gây xôn xao rất lớn hấp dẫn vô số người chú ý.

Giờ phút phẫu thuật này, hấp dẫn rất nhiều người chú ý

Bởi vì tác dụng của tuyên truyền, còn có một số truyền thông và người chuyên nghiệp khá mạnh ở nước ngoài.

Bao gồm bệnh viện Presbyterian và bác sĩ Ryan của trung tâm y học Cleveland, cùng với những giáo sư Ngoại Khoa Tim ở nước ngoài.

Lần này đại hội nhiệm kỳ mới tiến hành tuyên truyền quy mô lớn, quan trọng nhất, chính là muốn công bố hướng đi của thay thế hai lá van khi tim không ngừng đập.

Ngô Đồng Phủ đứng ở phía trước hội trường, cầm microphone nói:

- Có lẽ đoạn thời gian trước mọi người đều bị video trên mạng làm cho kinh hãi, nói thật, lúc đầu biểu hiện của tôi cũng giống mọi người vậy.

- Trên mạng cũng có rất nhiều người nghi ngờ, nhưng mà bây giờ tôi phải nói cho mọi người là, tất cả những thứ này đều là thật

- Kỹ thuật tim không ngừng đập đã dần hoàn thiện, chúng tôi đã tìm ra lối đi cho thuật thay thế hia lác van khi tim không ngừng đập, đã có xấp xỉ mười lăm chủ nhiệm Ngoại Khoa Tim học được cách phẫu thuật

- Mà tiếp theo chúng tôi sẽ thành lập trung tâm nghiên cứu y học tim không ngừng đập, từng bước hoàn thiện kỹ thuật này

- Tiếp theo, Trần Thương sẽ tự trình diễn thuật tim không ngừng đập, mời mọi người nhìn màn hình lớn

Chiếu trên màn hình, là phòng phẫu thuật đang chuẩn bị trước khi phẫu thuật, mà vừa xuất hiện người giới thiệu về Trần Thương

- Tin tưởng mọi người đều rất tò mò, phẫu thuật là ai làm! Như vậy, mời xem màn hình lớn

- Trần Thương: 28 tuổi, thạc sĩ nghiên cứu sinh, năm 2019 đạt hạng nhất cuộc thi so tài kỹ năng phẫu thuật ngoại khoa tim, người nghĩ ra hướng đi của kỹ thuật thay thế hai lá van khi tim đang không ngừng đập

Khi mọi người thấy màn hình lớn, lập tức hơi khiếp sợ

Dù sao Trần Thương cũng quá trẻ tuổi, chỉ có 28 tuổi

Nhưng mà, người năm ngoái tranh tài đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, lập tức xì xào bàn tán:

- Là anh ta

- Người đạt max điểm đó

- Khó trách

- Thật sự là quái vật...

Mà lúc này, dưới đài còn có rất nhiều người quen, Đào Mật chỉ màn hình lớn, vui vẻ nhìn về phía người bên cạnh nói:

- Đây là người của bệnh viện chúng tôi! Tôi dạy cậu ấy làm phẫu thuật buồng tim...

Đám người Hạ Cao Phong, Dương Kiến Thụ, Hùng Đại Lâm đều hơi bùi ngùi

Chính mắt họ nhìn thấy người trẻ tuổi này từng bước từng bước đi tới hôm nay.

Vốn cho là người trẻ tuổi này chẳng qua là tiềm lực vô cùng, nhưng không nghĩ đến... Ngắn ngủi mới trôi qua mấy tháng, đã tăng phát triển đến mức này.

Thật sự là khiến cho mọi người thêm mấy phần hoảng sợ và xúc động

So sánh với họ, mặt Tần Nhạc Minh lộ ý cười

Bây giờ Trần Thương trở lại Tỉnh Nhị Viện, còn ai dám nói cái gì mà không xứng làm chủ nhiệm?

Cả nước không biết bao nhiêu là bệnh viện chờ cướp cậu ấy đâu

Phẫu thuật bắt đầu, tình huống của người bệnh khá ổn định, Trần Thương phẫu thuật nhưng không có vì vậy trở nên nông nổi, ngược lại từng bước từng bước làm có bài có bản, thật sự rất nghiêm cẩn

Chuẩn xác không mắc sai lầm khi phẫu thuật

Cẩn thận cắt sửa hai lá van, loại bỏ các bộ phận thay đổi.

Cắt sửa van nhân tạo

Khâu lại tiếp theo đến quá trình cấy.

Khi Trần Thương bắt đầu cắt sửa van nhân tạo, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào thời gian, dù sao... Đây là một trong những đề tài được tranh cãi nhiều nhất.

Nhưng mà...

Khi Trần Thương hoàn thành ca phẫu thuật...

Lúc này mọi người kinh ngạc phát hiện ra, thời gian Trần Thương thay van nhân tạo... Chỉ có 50 giây

Lần này, tất cả mọi người đều ngậm miệng

Khi video truyền trực tiếp ở trên diễn đàn DXY. cn.

- Mẹ nó, 50 giây... Đại thần lại tiến bộ

- Thật sự rất lợi hại, quan trọng là anh ấy mới 28 tuổi...

- Ryan cũng đến hiện trường, Cent có ở đây không? Cha ruột của các người tới kìa

- Các người xem, biểu cảm của Ryan

- Trâu bò, Trần Thương trâu bò

Đúng là, lúc này biểu cảm của Ryan vô cùng khiếp sợ, miệng há to, chậm chạp không ngậm lại.

Những người khác cũng không khá hơn chút nào.

Giờ phút này, những thứ kia Cent đều lập tức biến mất, dù sao khi sự thật đặt ngay trước mắt, so cái gì cũng phải có sức thuyết phục.

Nghi ngờ?

Thần tượng của các người cũng tâm phục khẩu phục, các người còn nghi ngờ gì nữa

Phẫu thuật kết thúc, người bệnh bị đưa đi, Trần Thương cũng lấy khẩu trang và mũ xuống, nhìn về phía máy thu hình nói:

- Chữa bệnh không có biên giới, phẫu thuật cũng là như vậy, tiếp theo chúng ta sẽ trở thành lập trung tâm nghiên cứu y học tim không ngừng đập, đến lúc đó nếu có hứng thú bạn có thể đến học tập.

- Cho dù là đến từ Trung quốc, hay là những quốc gia khác, chúng tôi cũng sẽ chào đón các bạn gia nhập.

Sau khi Trần Thương nói xong, gật đầu cười một tiếng.

Lập tức, tất cả khách quý ở hiện trường, đều rối rít bắt đầu vỗ tay.

Bao gồm Ryan, Mond Alvin,... mỗi một người họ đều thật lòng vỗ tay vì Trần Thương.

Bởi vì câu nói cuối cùng của Trần Thương, dùng tiếng Trung nói trước một lần, cuối cùng lại dùng tiếng Anh nói lại một lần.

Đây là tôn trọng

Thật ra thì Trần Thương nghĩ rất rõ ràng, trao đổi vĩnh viễn là cách tiến bộ tốt nhất, hơn nữa... Chữa bệnh thật sự là không có biên giới

Tiếng vỗ tay trải qua hồi lâu không giảm.

Không bao lâu, Trần Thương tắt video.

Mọi người vẫn chưa hồi phục lại.

Chữa bệnh không có biên giới

Những lời này nói phong cách của quốc gia chúng ta, biểu lộ rõ ràng trách nhiệm của quốc gia chúng ta

Khi Trần Thương đối mặt với bác sĩ toàn thế giới, nói chào mừng đến nước tôi học tập, lúc ấy trong lòng mọi người đều bắt đầu run rẩy! Một phút kia có rất nhiều người xúc động.

Bởi vì, chúng ta đã dần mạnh lên

Người nước ngoài cũng sẽ đến quốc gia của chúng ta học tập.

Trên mặt từng chủ nhiệm đều là vui vẻ và kiêu ngạo.

Ngay cả Mạnh Hi ngồi ở trong đám người phía dưới, trong lòng cũng khó mà khôi phục, cậu nhóc này đã trưởng thành rồi

Có người nhận ra:

- Ôi chao? Chủ nhiệm Mạnh, Trần Thương không phải học sinh của cô à?

Mạnh Hi cười một tiếng, gật đầu nói:

- Thật ra thì, chúng tôi là học tập lẫn nhau.

Người xung quanh rối rít gật đầu:

- Trần Thương cũng thật là lợi hại

...

...

Tiếp theo, Ngô Đồng Phủ bắt đầu tổ chức mọi người tiến hành phiếu nhiệm kỳ mới.

Bỏ phiếu kết thúc

Chủ nhiệm ngoại khoa tim Vương Thông của bệnh viện Hiệp Hòa chính thức đảm nhiệm hội trưởng Ngoại Khoa Tim.

Mà Trần Thương được phá lệ đề danh làm phó hội trưởng Ngoại Khoa Tim, chủ nhiệm ủy viên.

Cho dù Trần Thương không tham gia, không bỏ phiếu, thậm chí không có lên đài phát biểu, chẳng qua là được Ngô Đồng Phủ đề danh.

Nhưng mà mọi người bỏ phiếu, cũng là xuất phát ra từ trong lòng.

Bởi vì anh đáng được tôn kính

Anh cũng có năng lực, đưa Ngoại Khoa Tim tiến về phía trước

Chương 971: Đánh Mạt Chược Đánh Đến Bệnh (Phần Một)

Sáng sớm hôm nay, khi Trần Thương trở về khoa cấp cứu, cho tới bây giờ tâm trạng chưa từng buông lỏng

Hơi nhớ anh Mã ngốc nghếch, cũng hơi nhớ y tá Dương Khiết cho mình uống sữa.

- Bác sĩ Trần tới

- Chào bác sĩ Trần

- Bác sĩ Trần cuối cùng cậu cũng trở lại

Khi Trần Thương vào phòng làm việc, tất cả mọi người đều rối rít gật đầu.

Mọi người đều biết mấy ngày nay bệnh viện xảy ra chuyện gì, bây giờ Trần Thương ở bệnh viện là cái bánh thơm ngon.

Mọi người nghĩ đến Dương Hồng Mai, cũng không nhịn được lắc đầu một cái, khoảng thời gian này trong lòng y tá Dương cực kỳ sợ hãi, rất sợ Trần Thương làm khó mình.

Khi Trần Thương vào phòng làm việc, Dương Hồng Mai gật đầu lúng túng cười một tiếng:

- Chào bác sĩ Trần, cậu về rồi à?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng, không nói gì.

Mọi người đều là người trưởng thành, không nên ngây thơ như vậy.

Mã Nguyệt Huy nhìn thấy Trần Thương, lập tức trợn to hai mắt, không nhịn được cười một tiếng:

- Ngoại Khoa Tim không cần cậu nữa à? Cô nhi...

Trần Thương không nhịn được liếc mắt, tổ trưởng này, sao vẫn sống được đến giờ thế.

Trần Thương cười nhìn chủ nhiệm Dư:

- Chủ nhiệm Dư, cháu đã đi làm lại, đúng rồi... Mấy ngày trước cháu nhìn thấy cà phê của chú bị tổ trưởng Mã cầm.

Dư Dũng Cương mới vừa buồn cười, sau khi nghe Trần Thương nói một câu, lập tức xụ mặt, nhìn chằm chằm vào Mã Nguyệt Huy, ánh mắt dừng trên người ông ta khoảng 10 giây.

Tim lão Mã lập tức đập rộn lên

Nhìn Trần Thương, giận mà không dám nói gì...

- Chủ nhiệm, không phải... Đại ca, em sợ hết hạn

Lão Mã muốn giải thích, nhưng mà... Giải thích không có tác dụng, muốn phạt về thể xác làm gì?

Nhìn dáng vẻ lão Dư như vậy, Trần Thương lập tức hả hê rất nhiều.

Lão Dư không nhịn được nhìn Trần Thương, cười nói:

- Có thời gian thì đưa tôi đi làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành một lần, khoảng thời gian này hơi bận, nên không chú ý.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Vâng, chắc chắn rồi

Có núi dựa, thì phải dựa vào để đi lên.

Chờ Dư Dũng Cương rời đi, phòng làm việc lập tức xôn xao cười lên.

Từ Ái Thanh không nhịn được mặt đầy hài hước nhìn lão Mã:

- Ha ha... Nếu đi mua cà phê, tôi đoán là còn có thể cứu

Mã Nguyệt Huy cắn răng nghiến lợi, áp lực gấp bội.

Buổi sáng, Trần Thương không lái xe, dù sao Trần Thương là mang danh cấp cứu để ra ngoài nên cũng phải làm sao cho ra dáng vẻ cấp cứu, cho phép sáng hôm nay ngồi đài.

Ngồi trong phòng làm việc, 120 vội vàng đưa vào một người phụ nữ trung niên vào.

Dáng vẻ hơn 50 tuổi, xung quanh còn có ba người đi theo tới

Y tá tiểu Kha vội vàng gọi Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, người bệnh 55 tuổi, nữ, đau bụng kèm buồn nôn, nôn mửa càng ngày càng nặng

Vốn Trần Thương đang kiểm tra phòng, nghe âm thanh của tiểu Kha, vội vàng đi ra ngoài.

Sau khi đi ra, nhìn ba người xung quanh, lần này Trần Thương học được thông minh, vội vàng hỏi:

- Ai là người nhà của người bệnh?

Ba người rối rít lắc đầu

- Chúng tôi đều không phải là người nhà

Lần này Trần Thương ngẩn người.

- Chúng tôi là bạn đánh bài, khi bà ấy đánh bài, đột nhiên nôn, sau đó ôm bụng kêu đau, ba người tôi vội vàng đưa tới đây.

Ba người có một người nói lưu loát tiếng phổ thông.

Người bệnh mang thẻ căn cước, lúc này sắc mặt bà trắng bệch, trên mặt đầy mồ hôi lạnh.

Trần Thương thấy vậy cũng là không để ý tới những thứ khác, vội vàng nói:

- Tiểu Kha, đẩy giường, đưa đến phòng cấp cứu.

Tiểu Kha vội vàng gật đầu.

Mà bên đây bạn bài giúp đỡ làm thủ tục, sau đó liên lạc gọi người nhà đến.

- Đau chết tôi, tôi đau bụng quá... Bác sĩ cậu mau cứu tôi

Trần Thương gật đầu, trong lòng sớm đã có phán đoán.

Thật ra thì, một người nhân viên y tế hợp cách, lần đầu tiên nhìn thấy người bệnh, sau khi nghe được cá dấu hiệu, nên có một ấn tượng cảm giác đầu tiên và phán đoán.

Mà lúc này hai tay người phụ nữ ôm bụng, vẻ mặt đau khổ, hơn nữa kèm theo đó là nôn mửa.

Cái anh nghĩ tới đầu tiên chính là đau bụng cấp

- Cô nằm thẳng nhé, cháu sẽ kiểm tra cơ thể cho cô

Người phụ nữ lắc đầu:

- Không được, tôi xoay lại rất khó chịu.

Trần Thương giúp người phụ nữ nằm thẳng xong, sau đó vén quần áo lên, lộ bụng ra

Mới vừa lộ bụng ra, Trần Thương đã nhìn thấy bụng bị chướng, sau đó Trần Thương mới vừa đè một cái.

Người phụ nữ kêu rên rất đau khổ:

- Ai nha nha thật là đau, rất đau

Mấy phút sau, Trần Thương kiểm tra xong.

Trần Thương cũng có một ít ấn tượng

Ấn cả ổ bụng đều thấy đau, phản đau, bắp thịt căn cứng, bụng dưới lộ rõ.

Mà chướng bụng, Trần Thương hơi gõ một cái, lập tức cảm giác được một âm thanh trận trầm truyền đến

Lập tức nhíu mày

- Tiểu Kha, chuẩn bị châm cứu khoang bụng

Bây giờ người bệnh chắc chắn phải được chẩn đoán sớm, trong khoang bụng người bệnh có lượng chất lỏng lớn, bây giờ không biết là cái gì.

Mà Trần Thương cũng gọi bạn chơi bài vào

- Người bệnh có bị thương không?

- Không có

- Pháo khá nhiều, không bị thương nặng lắm

- Dạ

Nhìn ba người trả lời, Trần Thương cũng là cười khổ không thôi, pháo cũng không đến nỗi chảy máu bên trong chứ?

Lúc này, Tiểu Kha đã mở túi châm cứu ổ bụng ra, Trần Thương để người bệnh ký tên trước, sau đó châm.

Lúc này người nhà người bệnh còn chưa đến.

Cũng may mặc dù người phụ nữ đau bụng, nhưng mà cũng không đến nỗi hôn mê, ý thức rất rõ ràng, có thể ký tên.

Trần Thương tay cầm kim châm cứu, nhẹ nhàng châm vào bụng dưới.

Nơi này thật ra thì cần phải chú ý, bởi vì bụng dưới có bọng đái, chắc chắn không thể bởi vì châm bụng mà châm rách bọng đái, loại chuyện này thường gặp...

Khi chất lỏng được rút ra, Trần Thương lập tức ngây người

- Rút ra máu

- Chuyện gì xảy ra?

- Mau gọi điện cho con trai bà ấy

Lúc này ba bạn bài cũng luống cuống, vốn chỉ là đau bụng thường, bây giờ kết quả đột nhiên rút được máu từ trong bụng ra, đây đối với người bình thường mà nói, đều là một chuyện rất kinh khủng.

Ngay cả Trần Thương nhìn chất lỏng màu đỏ cũng nhíu mày

- Máu không đông

Nếu châm vào khoang bụng mà rút ra máu không đông là một chuyện rất nghiêm trọng.

Tại sao vậy?

Bình thường trong máu có tiểu cầu, bình thường khi chảy máu các loại tiểu cầu... Dưới tác dụng của một Prothrombin phức tạp máu sẽ đông lại.

Nhưng mà

Một khi châm dịch mà máu không đông, đầu tiên cân nhắc đến việc co quan nội tạng hoặc mạch máu bị nứt, nhắc nhở cần phải phẫu thuật khẩn cấp.

Giờ phút này, Trần Thương không nhịn được nhức đầu.

Đánh mạt chược cũng có thể đánh ra chảy máu trong?

Chuyện này không thể nào?

Trần Thương vội vàng nhìn tiểu Kha nói:

- Lấy máu làm xét nghiệm máu, đông máu...

Bây giờ đầu mối của Trần Thương khá loạn, bởi vì chứng cớ không đủ để chẩn đoán nội tạng trong khoang bụng người bệnh bị nứt.

Sau đó, Trần Thương vội vàng đẩy người bệnh chạy đến khoa chụp X-quang

Bây giờ, chỉ có trong chụp CT khoang bụng mới có thể chẩn đoán rõ ràng bệnh của người bệnh.

Mấy người bạn bài đều là hàng xóm, nhìn thấy trong bụng bạn cũ rút ra máu cũng hơi lo lắng.

Sau khi người bệnh đưa đến khoa X-Quang, rất nhanh đã tiến hành chụp phim

Chẳng qua là...

Trong khoang bụng không có dấu vết vỡ nội tạng

Khiến bác sĩ khoa chụp X-Quang và Trần Thương đều hơi ngẩn người.

Cuối cùng là nguyên nhân gì?

Nhưng mà, đúng lúc đó, bác sĩ khoa X-Quang đột nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, anh xem nơi này

Trần Thương lập tức nhìn thấy trong khoang bụng có một hình ảnh

Bác sĩ chụp X-Quang ngạc nhiên mừng rỡ nói:

- Dấu hiệu dây.

Những lời này vừa nói, mặt Trần Thương lập tức trắng bệch, chuyện lớn...

Chương 972: Đánh Mạt Chược Đánh Đến Bệnh (Phần Hai)

Vào lúc này có thể phát hiện kết quả hình ảnh của "Dấu hiệu dây" như vậy có tính khác thường tương đối cao là để người ngạc nhiên nha

Trên cơ bản, lâm sàng phát hiện "Dấu hiệu dây" có thể nhắc nhở có nhồi máu mạc treo cấp tính

Thế nhưng... Mấu chốt nhất là, loại nhồi máu mạc treo cấp tính này từ xưa tới nay trước khi phẫu thuật đều rất khó làm ra chẩn bệnh có ảnh hưởng chính xác, đại đa số kết quả đều là không có tính khác thường.

Bởi vậy vẫn luôn thường xuyên bị bác sĩ coi nhẹ, từ đó gây ra bệnh tật càng nặng thêm.

Tỉ lệ tử vong cao tới 60%

Đây là một con số kinh khủng.

Thật ra, có đôi khi, người bệnh khi chẩn bệnh đối với vận khí của mình có quan hệ rất lớn.

Bệnh tật như nhau, có thể kiểm tra không ra, dẫn đến bệnh tật không đúng lúc bị phát hiện, từ đó gây ra bệnh tật nặng thêm, thậm chí dẫn đến cái chết

Nhìn thấy "Dấu hiệu dây", bác sĩ hình ảnh không thể không nói hơi kinh hỉ, bởi vì cái này có thể giảm bớt bao nhiêu đường quanh co?

Trực tiếp bảo tồn phim X-quang lại

Đây là một ca bệnh điển hình.

Gặp ca bệnh điển hình bên trên lâm sàng thật sự là một kiện chuyện không thể nói may mắn hay là không may mắn.

Hiện tại Trần Thương rõ ràng, vì sao người bệnh lại xảy ra mạc treo thuyên tắc mạch máu

Một khi xảy ra tắc mạch máu, bệnh tật có thể xảy ra vô cùng nhiều.

Hiện tại, Trần Thương tuyệt không dám buông lỏng.

Chẳng lẽ là có bệnh Celiac?

Còn có huyết khối tĩnh mạch sâu?

Những cái này đều không phải cái chuyện đơn giản gì.

Bác sĩ X-Quang cho ra các loại kết quả, Trần Thương vội vàng mang theo người bệnh trở về phòng cấp cứu.

- Tiểu Kha, tranh thủ thời gian làm điện tâm đồ, đo huyết áp! Tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho tổ trưởng Mã Nguyệt Huy.

Trần Thương nhìn tình huống người bệnh càng ngày càng không đúng, cũng cầm lấy điện thoại liên hệ phòng phẫu thuật, dù sao... Loại phẫu thuật này, Trần Thương còn chưa biết nha.

Nếu như một khi có bệnh tắc ruột cấp tính, chắc chắn là cần mau chóng hoàn thiện phẫu thuật.

Căn bản không thể kéo dài

Lúc này, tình huống người phụ nữ trung niên càng ngày càng không ổn định, sắc mặt tái nhợt, tựa như là vì xuất huyết

Lúc này Trần Thương bên trong biểu đồ mô hình bốn chiều không ngừng mô phỏng ra các loại khả năng

Vào lúc này, một người y tá khác là Triệu Na chạy vào, cầm trong tay giấy xét nghiệm.

- Bác sĩ Trần, đã có kết quả công thức máu

Trần Thương lập tức vui mừng, công thức máu thuộc về một hạng kiểm tra máu ra kết quả tương đối nhanh.

Bạch cầu 26?

Tiểu Kha vừa mới làm xong điện tâm đồ, lập tức nhìn người bệnh, kinh hô một tiếng:

- Bác sĩ Trần, người bệnh hôn mê

Trần Thương không chút hoang mang:

- Bù dịch, liên hệ khoa truyền máu mau chóng phối máu.

Cầm điện tâm đồ qua xem xét, tất cả đều bình thường, trái tim không có vấn đề.

Trần Thương hít thở sâu một chút, vội vàng cúi đầu bắt mạch phần bụng cho người bệnh một lần nữa

Trong đầu của anh không ngừng căn cứ từ cảm giác của mình hoàn thiện độ khả thi cho biểu đồ bốn chiều.

Không phải bệnh lồng ruột

Cũng không phải dính ruột

Càng không phải là tắc mạch máu.

Một người y tá nhỏ nhìn Trần Thương lúc này không ngừng chạm đến ổ bụng, thậm chí nhắm mắt lại, lập tức hôn mê rồi.

Thật ra, vào lúc này hôn mê không phải chuyện xấu, vừa rồi bởi vì người bệnh cảm giác đau đớn vô cùng mãnh liệt, Trần Thương căn bản không có cách nào tiến hành bắt mạch phần bụng.

Hiện tại không giống vậy, Trần Thương nhu hòa đi bắt mạch ở phần bụng, trong đầu liên tục từ cảm giác của mình hình thành hoàn chỉnh hình ảnh bốn chiều.

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy gấp gáp chạy vào.

Nhìn thấy Trần Thương đang nhắm mắt chạm đến cái bụng cho người bệnh.

Lập tức sửng sốt một chút

- Tiểu Trần, cậu nhắm mắt lại làm gì?

Trần Thương bất đắc dĩ nói câu:

- Anh mở mắt ra có thể nhìn thấy tình huống trong bụng à?

Một câu, làm cho Mã trực tiếp sững sờ

Tựa như... Thật sự là một đạo lý như vậy

Thế nhưng mà, như thế nào luôn cảm thấy hơi kỳ quái nha?

Ngay lúc này, bên trong biểu đồ bốn chiều của Trần Thương đã căn cứ vào CT phim X-quang phần bụng của người bệnh, kết quả kiểm tra, bắt mạch nghe chẩn đoán bệnh... Các loại hình thành một cái hệ thống chẩn bệnh tổng hợp.

Bệnh thoát vị

Không sai

Trần Thương cảm giác là một loại bệnh sa cấp tính đặc biệt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Tổ trưởng Mã, có thể là thoát vị ruột, chuẩn bị phẫu thuật đi

Lão Mã lập tức sửng sốt một chút.

- Thoát vị ruột?

- Làm sao cậu biết?

Trần Thương quay người ném găng tay chất dẻo cao phân tử đi:

- Sờ được, tranh thủ thời gian liên hệ phòng phẫu thuật, mau chóng hoàn thiện phẫu thuật, người nhà có tới chưa?

Lão Mã lập tức sững sờ, anh lừa gạt tôi đọc sách ít, thoát vị trong ổ bụng có thể mò ra à?

Bạn chơi bài nhìn thấy bạn mình bỗng nhiên hôn mê, quả thực giật nảy mình

Trong lòng thề, hôm nay nếu là tốt, chắc chắn ít thắng cô ta mấy lần...

Vào lúc này, một nam thanh niên tuổi trẻ vội vàng chạy tới, đầu đầy mồ hôi:

- Bác sĩ, chuyện gì xảy ra? Mẹ của tôi thế nào?

Trần Thương trực tiếp nói:

- Đau bụng cấp, gây nên xuất huyết trong ổ bụng, hiện tại người bệnh đã hôn mê, tình huống tương đối rất khẩn cấp, cần phẫu thuật lập tức.

- Na Na, chuẩn bị thông báo bệnh tình nguy kịch và tờ cam kết hiểu rõ tình hình phẫu thuật.

Sau khi nghe thấy thông báo bệnh tình nguy kịch, nam thanh niên lập tức hơi hoảng hồn.

Nam thanh niên không lớn, cũng mới hai lăm hai sáu tuổi, sau khi nghe thấy Trần Thương, trực tiếp bị nói hôn mê rồi

- Thông báo bệnh tình nguy kịch?

- Bác sĩ, có phải là hơi quá không? Cái bệnh tình này nguy kịch? Sáng sớm hôm nay mẹ còn rất tốt mà?

Trần Thương lắc đầu:

- Loại tình huống này thuộc về trạng thái phát triển, mà lại tôi bây giờ hoài nghi đường ruột của cô ấy có hoại tử do thiếu máu, hệ số nguy hiểm vẫn tương đối cao, không mở bụng dò xét, ai cũng không có cách nào đảm bảo

Cậu bé trẻ tuổi nhìn mẹ mình thật tốt thành như vậy, cũng là trong lúc nhất thời hơi không tiếp nhận nổi

Dù sao, ngày bình thường mẹ anh vẫn luôn là một người phụ nữ khôn khéo tài giỏi, gạo cũng có thể khiêng lên tầng, hình tượng mẹ trong lòng anh vẫn luôn là khỏe mạnh thậm chí hơi mạnh mẽ.

Nhưng mà bây giờ nhìn dáng vẻ nằm ở trên giường bệnh thoi thóp này, nam thanh niên trực tiếp hoảng hốt.

Đứng ở bên giường phòng cấp cứu, nam thanh niên nhìn mặt mũi mẹ mình tràn đầy dáng vẻ thống khổ, khóe miệng giật giật, lại không nói lời nói

Vội vàng cầm lấy bút:

- Bác sĩ, anh chắc chắn phải mau cứu mẹ tôi! Xin nhờ. Bao nhiêu tiền đều trị

Trần Thương nhìn nam thanh niên hỏi han ký tên, hỏi:

- Trước đây, mẹ của anh mắc bệnh gì? Bây giờ đang uống thuốc gì?

Nam thanh niên trực tiếp sững sờ, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không muốn:

- Tôi... Tôi không biết...

Anh thật không biết mẹ anh đang uống cái thuốc gì

Thậm chí không biết mẹ anh mắc bệnh gì

Trần Thương thở dài, tiếp tục hỏi:

- Mẹ của anh mang thai mấy lần? Có mấy người con rồi, từng sinh non chưa...

Nam thanh niên lại lần nữa im lặng:

- Thật xin lỗi, tôi... Tôi không biết...

Trần Thương gật đầu, tựa như rất nhiều người đều không biết vấn đề này, thế là hỏi lần nữa:

- Mấy năm gần đây mẹ anh làm qua phẫu thuật gì hay không? Bởi vì nguyên nhân gì phải phẫu thuật?

Chương 973: Tôi Thật Không Biết

m thanh nam thanh niên đã mang theo tiếng khóc nức nở, bởi vì anh phát hiện, anh cái gì cũng không biết

Tất cả mọi thứ anh đều không biết

Mẹ anh từng có bệnh gì anh không biết, mẹ anh uống thuốc hay không anh cũng không biết, ngay cả việc mẹ anh làm qua phẫu thuật hay chưa, anh cũng không biết

Nghĩ tới đây, nam thanh niên cũng bất đắc dĩ nước mắt nữa, trực tiếp trào lên mà ra.

Anh biết cái gì?

Anh hoàn toàn không biết gì cả

Anh phát hiện, khi mẹ mình cần anh nhất, anh vậy mà đối tất cả những thứ này hoàn toàn không biết gì cả.

Anh sợ hãi

Anh áy náy

Anh cảm giác được một loại cảm giác tự trách và xấu hổ nồng đậm tràn đầy chạy lên não.

Nhiều năm như vậy, anh đột nhiên phát hiện anh cảm thấy mình quen thuộc đối với mẹ mình, vậy mà... Xa lạ, anh vậy mà đối với mẹ mình hoàn toàn không biết gì cả...

Áy náy nước mắt liên tục trào lên, nam thanh niên bỗng nhiên bịch một tiếng, quỳ rạp xuống bên giường mẹ cậu, hai tay sờ lấy tay của mẹ, trong lòng tràn đầy áy náy và bất an.

Vốn cho là người quen thuộc với mẹ nhất, chính là anh, thế nhưng mà kết quả là phát hiện... Anh thật không hiểu rõ mẹ chút nào.

Thậm chí nhiều năm như vậy, anh tựa như không có đi nếm thử hiểu rõ qua cô...

Lúc này, anh phát hiện chính mình đã bao lâu chưa quan sát mẹ từ khoảng cách gần như vậy

Vốn cho là người phụ nữ trung niên mình quen thuộc kia thích lải nhải, ưa thích chơi mạt chược, ưa thích lải nhải với mình, thích ăn cơm thừa, không nỡ dùng tiền mua thức ăn, bởi vì hai mao tiền có thể ầm ĩ lên với người bán... Bây giờ lại trở nên lạ lẫm như thế...

Anh phát hiện mình đã rất lâu không hề ngồi xuống tâm sự với mẹ...

Bận làm việc?

Bận sự nghiệp?

Bận tình yêu?

Thế nhưng mà... Thật sự là mỗi ngày không thể rút ra mấy phút bồi tâm sự với mẹ à?

Có thể chẳng qua là một khắc cầm điện thoại lên này, cảm thấy bà lải nhải cả ngày à?

Còn không thoải mái bằng chính mình chơi game...

Chàng trai trẻ tuổi nhìn mẹ mình, phát hiện dưới chỗ chân tóc năm trước nhuộm màu vàng có hơi quê mùa, uốn xoăn thêm sóng nước, tóc mới mọc ra đã hoa râm.

Còn phát hiện nếp nhăn khóe mắt mẹ anh cũng đã sâu hơn.

Phát hiện... Mẹ anh đã không còn là người phụ nữ có thể ôm lấy anh, đến đánh cái mông anh kia, bà... Đã chậm rãi già đi...

Nhìn thấy nam thanh niên như vậy, bạn vừa chơi bài nói:

- Cô trước đây có cao huyết áp, hơn ba năm, vẫn luôn uống thuốc hạ huyết áp, đoạn thời gian trước tôi có giới thiệu Amlodipine cho cô, hiệu quả còn có thể, tôi buổi sáng đo cho cô, là 120/ 80 mmHg.

- Tôi biết, 21 tuổi cô bắt đầu kết hôn, mang thai qua bốn đứa trẻ rồi, toàn bộ đều sảy thai, cậu nhóc này là cái cuối cùng của cô, như làm bảo vậy, lúc ấy cô mang thai sau đó, sợ muốn chết, sợ mình lại không có, vì lẽ đó sinh được cậu nhóc này sau đó, lúc nào cũng yêu thương như hòn ngọc quý trên tay vậy...

Một cái khác cũng nói:

- Nửa năm trước, cô đi kiểm tra kết quả bị u xơ tử cung, sợ đứa trẻ lo lắng, không có nói cho cậu ấy biết, là tôi cùng cô ấy đi cắt tử cung...

Bạn chơi bài bên cạnh tiếp tục bổ sung:

- Cô quá keo kiệt, làm cơm nhiều, không nỡ bỏ đi, luôn bỏ ở tủ lạnh ăn được mấy bữa, đầu tuần nói con mình muốn dẫn bạn gái về nhà, một người thu xếp cả bàn bảy tám cái đồ ăn, bận rộn một buổi chiều, kết quả đứa trẻ không đến, sau đó khi tôi đi tìm cô, cô đã ăn cơm thừa rất lâu...

- Có thể đã vẫn luôn có viêm ruột thừa, là khi đánh bài, luôn nói ruột thừa bị đau, chúng tôi đều khuyên cô cắt, cô lại nói không đau lắm, khẳng định là bị chúng tôi đánh bài tức giận...

...

Nhìn ba bạn chơi bài anh một câu tôi một câu, Trần Thương cũng rõ ràng tình huống của người bệnh.

Lúc này, người trẻ tuổi chợt phát hiện, chính mình còn không bằng những này bạn chơi bài, hiểu rõ mẹ đến vậy, khi then chốt... Vẫn là họ trợ giúp cứu mẹ anh

Nam thanh niên nhìn người nằm ở bên giường, gào khóc.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật đi.

Nam thanh niên vội vàng đứng lên, lau mặt một cái, nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ, anh chắc chắn phải mau cứu mẹ tôi có thể chứ? Tôi van xin anh

- Mẹ tôi rốt cuộc là thế nào?

- Tôi còn chưa cho mẹ hưởng phúc thật tốt...

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, yên tâm đi, chúng tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Vào lúc này, phòng phẫu thụaat bên kia cũng đem gian phòng chuẩn bị xong, Trần Thương và Mã Nguyệt Huy hướng thẳng đến phòng mổ đi tới.

Lão Mã nhìn nam thanh niên thất hồn lạc phách đằng sau, đột nhiên hỏi câu:

- Lần anh tổ chức sinh nhật cho mẹ gần nhất là khi nào?

Trần Thương lập tức bất đắc dĩ lắc đầu...

Anh tựa như chưa từng có...

Lão Mã cũng không nhịn được nói:

- Tôi tựa như nhiều năm, tôi đều sắp quên sinh nhật của mẹ rồi.

Hai người không nói nữa, hướng phòng mổ đi tới.

Khi rửa tay, lão Mã hỏi:

- Anh thật sờ ra bệnh?

Trần Thương đương nhiên gật đầu:

- Đương nhiên

- Cái gì?

Trần Thương do dự một chút:

- Đây không chỉ là một ca phẫu thuật

Lúc này, bác sĩ gây tê Chu Hạc đi tới, anh đã nhìn bệnh lịch, nhưng mà vẫn không quá khẳng định rốt cuộc là một cái ca phẫu thuật gì, nghe thấy Trần Thương nói như vậy, bất đắc dĩ hỏi:

- Có ý gì?

Chu Hạc và Mã Nguyệt Huy đều nhìn chằm chằm Trần Thương.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Tôi chẳng qua là suy đoán, có thể là thoát vị trong ổ bụng! Có điều... Dù sao cách cái bụng, không thể khẳng định.

Sau khi nói xong, Trần Thương bắt đầu trình bày lý do.

- Người bệnh trước kia có cắt bỏ tử cung, nửa năm trước cắt được, mà những cái kia bạn chơi bài nói có thể có viêm ruột thừa, thời gian dài ngồi lâu, thiếu hụt vận động, mà ăn uống cũng không có quy luật...

- Rất có thể là viêm ruột thừa nặng thêm, sinh ra dính liền với đường ruột

- Kết hợp tình huống khi bắt mạch, tôi cảm giác người bệnh là mạc treo ruột thừa và sau khi cắt bỏ tử cung có dây chằng dính liền.

- Cái dây chằng dính liền này tuyệt đối không phải thời gian một ngày hai ngày, dây dưa lâu dài xuống, dẫn đến đường ruột hình thành dây dưa với cái dây chằng dính liền này, dẫn đến cái tổ chức một bộ phận đường ruột này đưa tới mạc treo thuyên tắc mạch máu cấp tính

- Tiếp đó đưa đến hình thành loại thoát vị trong ổ bụng này

Giải thích một phen, lão Mã nhíu mày, bất đắc dĩ nói:

- Anh đây là... Chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn à?

Trần Thương trực tiếp liếc mắt:

- Cái tôi nói chính là suy luận

Chu Hạc bất đắc dĩ lắc đầu:

- Loại bệnh này rất ít gặp.

Lão Mã ngoài miệng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng thật ra ánh mắt nhìn Trần Thương hơi lộ ra ý kích động, anh cảm thấy Trần Thương đoán đúng bảy tám phần rồi:

- Chuẩn bị mở bụng

Nếu như chỉ là phẫu thuật bình thường, nội soi ổ bụng liền có thể, thế nhưng tình huống người bệnh rất đặc thù, chắc chắn phải tiến hành mở bụng.

Sau khi gây tê.

Mã Nguyệt Huy nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Cậu tới hay tôi tới?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Anh tới đi...

Mã Nguyệt Huy nghe xong lời này, lập tức sửng sốt một chút:

- Cậu không biết?

Trần Thương đỏ mặt một chút:

- Không phải, tôi muốn thấy tổ trưởng Mã làm thế nào.

Trong lúc nhất thời, Lão Mã bất đắc dĩ bắt đầu vui vẻ, hơi có chút hưng phấn, cuối cùng cũng gặp ca phẫu thuật Trần Thương không biết rồi:

- Thằng nhóc nhà anh, tôi dám đánh cược là anh không biết, nếu anh mà biết, vừa rồi cũng sẽ không bảo y tá gọi điện thoại kêu tôi trở về đâu.

- Làm màu gì nữa, không phải là không biết à, tới đi, tôi dạy cho cậu

Chương 974: Cậu Cẩn Thận Chút, Không Cần Lo Lắng

Mặt trắng của Trần Thương hơi đỏ lên, không biết không phải rất bình thường à?

Mà Chu Hạc bên cạnh cũng là sửng sốt một chút:

- Bác sĩ Trần, cậu không biết thật hả?

Y tá bên cạnh cũng trừng to mắt, lại có chuyện nam thần không biết à?

Trần Thương lập tức bó tay rồi

Tôi mẹ nó là đến bồi dưỡng, cái gì tôi cũng biết thì bồi dưỡng làm cái gì? Tôi trực tiếp tới chỗ này làm chủ nhiệm cho rồi

Tâm trạng Mã Nguyệt Huy thật tốt:

- Nhìn kỹ, cố gắng học

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, ba ngày Hà Đông, ba ngày Hà Tây, Mã thô lỗ anh chờ... Ngày mai tôi dạy anh làm người

Hoàn toàn chính xác, phẫu thuật của Trần Thương đối với dạ dày đường ruột ngoại trừ một cái đường ruột nối lại, trên cơ bản cái gì cũng không biết.

Phẫu thuật bắt đầu, Mã Nguyệt Huy thu hồi khuôn mặt tươi cười, tay cầm dao mổ, khi ở bên phải bụng giữa, làm rạch mổ dọc theo cơ bụng.

- Kéo tốt
- Cầm máu
- Hút dịch

...

Trần Thương cảm giác Mã thô lỗ là cố ý, bởi vì... rõ ràng Trần Thương mình đã cầm máu, anh hết lần này tới lần khác chắc chắn phải kêu đi ra làm gì?

Anh làm đây là kỹ năng à? Anh đọc lên đến có thể sử dụng?

Đáng tiếc, Mã thô lỗ đã nghiện.

Có điều, không thể không nói, thao tác của lão Mã đối với một hệ liệt mở bụng này thuần thục không gì sánh được, thận trọng tránh đi tất cả chỗ hiểm, đối với đường ruột hệ màng các loại bảo vệ cũng vô cùng tinh chuẩn.

Ngay một khắc lúc mở ổ bụng ra này.

Lập tức mọi người sững sờ

Bởi vì cái này so với Trần Thương lại giống nhau như đúc

Viêm ruột thừa có mủ, ruột thừa dính liền, cắt bỏ tử cung sau đó và bởi vì đầu thừa có dính liền, vào lúc này tạo thành dây chằng dính liền

Mà dạng ruột trực tiếp bị thoát vị ở bên trong này, hình thành hoại tử chật hẹp.

Toàn bộ đường ruột đã biến thành đen, ruột hoại tử khoảng chừng hơn một mét

Mà Mã Nguyệt Huy và Chu Hạc một mặt tò mò nhìn Trần Thương, quả nhiên đoán đúng? Cái này cũng có thể đoán được?

Lão Mã bỗng nhiên hơi trong lòng nghi ngờ:

- Cậu thật không biết ca phẫu thuật này?

Trần Thương cảm thấy, lão Mã là cố ý

Thật ra, lão Mã chẳng qua là sợ làm màu không thành bị cỏ, dù sao... Anh đoán được dạng phẫu thuật này, làm sao có thể không biết?

Mà lại, Trần Thương anh thế nhưng mà cách cái bụng mà đoán ra, cái này... Hệ số độ khó so với phẫu thuật còn cao hơn có được không?

Chu Hạc cũng là một mặt hoài nghi nhìn Trần Thương...

Trần Thương bất đắc dĩ:

- Tôi không biết thật...

...

...

- Thật không biết?

- Thật không biết...

- A! không biết thì tốt, đến đây, tôi dạy cậu

Sau nhiều lần xác nhận, lão Mã cảm thấy mình sẽ không gặp chuyện bị vả mặt, vì vậy ung dung bình tĩnh bắt đầu phẫu thuật tiếp.

Mà bác sĩ gây tê Chu Hạc ở bên cạnh cũng không nhịn cười được.

Ngay cả tâm trạng của y tá cũng thêm mấy phần đau lòng và tủi thân.

Sao nam thần có thể không biết chứ?

Họ cảm thấy, Mã Nguyệt Huy đang bắt nạt Trần oppa của chúng ta

Phẫu thuật tiếp đến, hệ số độ khó không thấp chút nào.

Bởi vì có nguyên nhân là bị viêm ruột thừa lại xuất hiện mủ, cộng thêm trên tim có dịch chảy ra, dẫn đến toàn bộ bên trong khoang bụng bị nhiễm trùng rất nghiêm trọng.

Không thể không dùng kỹ thuật sử dụng thuốc kháng sinh để kháng viêm và kháng nhiễm trùng.

Một đường ruột đỏ thẫm, bên trong vẫn còn căng phồng, lưu trữ không nhỏ, đầu tiên là phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, chắc chắn phải hoàn thành

trong khoang bụng lúc đường ruột dính liền.

Quá trình này cần nhẫn nại và tinh tế.

Mà lão Mã nhìn như người đàn ông thô lỗ, thật ra thì trong thô có tinh tế, ừm, khi Trần Thương và lão Mã cùng nhau đi vệ sinh, thường xuyên trò chuyện một chút chuyện vụn vặt về cuộc sống...

Khi lão lập tức phẫu thuật, đối với nắm chặc từng chi tiết rất đúng chỗ.

Vẫn còn tắc nghẽn đại tràng, vì thế mà vòng đại tràng vẫn còn nở lớn, dẫn đến thành ruột bị mỏng

Vì vậy, tiếp từ trong quá trình phân li rất dễ bị khiến đại tràng bị thương

Với tư cách là một ca phẫu thuật rất có mùi vị, một khi thành ruột bị vỡ, phân và nước tiểu sẽ làm ô nhiễm khoang bụng

Cho nên trước lúc này, đầu tiên phải giảm áp, sau đó sẽ phân li ruột.

Lúc này, lão Mã nhìn Trần Thương:

- Đẩy ruột non và màng ruột về phía bên trái, dùng băng gạc thấm nước muối bảo vệ nó, như vậy có thể giảm chỉ số nguy hiểm khi phẫu thuật xuống.

Đối với việc dạy Trần Thương, lão Mã vẫn là rất dụng tâm, một số chi tiết đều sẽ nói cho Trần Thương, đây đều là một ít kinh nghiệm và hoa quả khô, không phải là những thứ có trong sách vở.

Nói đùa là nói đùa, nhưng mà lão Mã dạy Trần Thương, cũng coi là hết lòng hết dạ, không giữ lại chút nào.

- Khi buộc ga-rô, nhớ phải mang theo vải, nếu không rất làm tổn thương màng dạ dày và mạch máu.

- Đoạn mạch máu phải buộc ga-rô hai lần.

...

Phẫu thuật từng bước từng bước tiến hành.

Mặc dù nhắc tới phẫu thuật đường ruột thì rất đơn giản, đơn giản là cắt đoạn bọ hỏng, sau đó khâu hai đầu lại là xong.

Nhưng mà thật ra thì chi tiết cần phải chú ý rất nhiều chi tiết khi phẫu thuật.

Lúc này, lão Mã nói:

- Cậu cầm đoạn ruột này lên, hai tay.

Trần Thương gật đầu, lúc này, lão Mã cầm tróc tử bắt đầu tách phúc mô sau lớp mỡ và tổ chức tuyến dịch limpha, hệ thẳng rễ mô.

Toàn bộ quá trình, tay lão Mã rất ổn, bởi vì bước này, trong quá trình chia lìa, chắc chắn phải cẩn thận

Nơi này có bóng đái, mạch máu ở buồng trứng, dĩ nhiên, đàn ông thì chính là mạch máu thừng tinh.

Trần Thương nhớ bên tỉnh nhân dân có một người bệnh cũng bởi vì khi phẫu thuật phẫu không may bị cắt mạch máu thừng tinh, một năm sau này mới biết, lúc ấy bệnh viện bồi thường hơn 200 vạn...

Sau khi đã làm xong tất cả, hoàn thành chuyện phân li ruột, chỉ cần cắt bỏ là được.

Mỗi một đầu mạch, đều cần hai thanh kẹp ruột để khống chế, phòng ngừa bên trong có vật chảy ra.

Lão Mã nhìn Trần Thương một cái:

- Khi cắt phải chú ý hơi nghiêng một chút

Trần Thương kinh ngạc một chút:

- Tại sao?

Lão Mã cười hì hì nói:

- Việc riêng, buổi tối mời tôi ăn cơm tôi sẽ nói cho cậu.

Bây giờ độ khó khi phẫu thuật không còn lớn, khâu nguy hiểm nhất đã qua.

Y tá ở bên cạnh không nhịn được nhổ nước bọt:

- Loại phẫu thuật có mùi vị này, tổ trưởng Mã chú ăn cũng thật ngon miệng.

Không sai

Trần Thương cũng chịu phục...

Lão Mã thật sự là người phóng khoáng,

Không thèm để ý những thứ chi tiết này.

Lão Mã không nhịn được lắc đầu:

- Thấy không? Khi cắt nghiêng, có thể tăng đường kính ở đoạn ruột cong, khi lát nữa khâu, cơ hội lựa chọn sẽ lớn hơn một chút

Lời này vừa nói, Trần Thương lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Tiếp theo anh dùng thao tác giống thế để hoàn thành nốt đoạn bên kia.

May mà chiều dài của đường ruột đủ, quanh co khúc khuỷu, sau khi mở độ dài hơn một mét rồi cắt ruột thì độ khó không còn lớn.

- Chromic Catgut số 3-0

Lão Mã cầm Pen kẹp kim nhìn Trần Thương một cái:

- Biết không?

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, biết một chút.

Lão Mã rất yên tâm:

- Đến, cậu thử một chút, tôi chỉ cậu.

Trần Thương gật đầu, đường ruột ăn khớp là cấp đại sư, mặc dù không phải là rất xuất sắc, thế nhưng anh vẫn làm được.

Lão Mã nhìn Trần Thương:

- Biết rõ quá trình làm không?

Trần Thương gật đầu:

- Rõ.

Lão Mã nhìn Trần Thương gật đầu, dứt khoát nói:

- Vậy cậu cẩn thận một chút, không cần lo lắng.

Chương 975: Trò Chơi May Vá

Điều này không thể trách lão Mã, bởi vì loại phẫu thuật đường ruột ăn khớp này với phá ăn khớp thông thường không giống nhau.

Toàn bộ quá trình khá phức tạp.

Đầu tiên cần xếp lớp lại ăn khớp với nhau rồi liên tục khâu lại, độ khó không nhỏ.

Tiếp theo lại dùng ăn khớp xếp lớp liên tục trên đường ruột rồi lật ra khâu lại

Sau đó còn phải dùng chỉ y tế ở trên miệng ăn khớp xếp trước sau thành một thành một loạt thanh mạc cơ rồi khâu lại.

Sau khi làm ăn khớp xong, dùng chỉ y tế khâu từng khúc vòng ruột và ruột già lại.

Toàn bộ quá trình, mỗi một quá trình đều có độ khó không nhỏ, hơn nữa bởi vì khá phức tạp, làm từng bước từng bước, rất khảo nghiệm kiến thức cơ bản về dạ dày đối với người làm phẫu thuật.

Lão Mã để Trần Thương làm, vừa có mấy phần cân nhắc, lại có mấy phần bồi dưỡng.

Trần Thương hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên anh làm loại ăn khớp như này, bởi vì căn bản là hai đầu ruột đều không giống nhau, đường kính cũng không giống nhau, hệ số độ khó khó tránh khỏi sẽ lớn hơn không ít.

Nhưng mà khi Trần Thương kéo hai đầu ruột ra, đột nhiên kinh ngạc một chút

Bởi vì anh phát hiện, đường kính nghiêng và một đầu khác khá ăn khớp

Trần Thương lập tức bừng tỉnh hiểu ra

Khó trách phải cắt nghiêng, lão Mã nhìn Trần Thương một cái, cười một tiếng:

- Biết tại sao chưa?

Trần Thương gật đầu

- Đầu đường kính của ruột già và vòng ruột không giống nhau, khâu lại như này đối với độ ăn khớp của đường ruột sẽ tốt hơn

Lão Mã không nhịn được cười nói:

- Đúng rồi

- Tôi gọi cái này là kỹ thuật ăn khớp đầu - chếch! Bí kíp có một không hai, truyền trong nhà không truyền bên ngoài, có muốn suy nghĩ xem gọi

một tiếng cha nuôi không? Tôi còn có rất nhiều tuyệt chiêu đấy

Trần Thương liếc mắt, coi như không thấy đồ thô lỗ này, nhanh chóng bắt đầu công việc trong tay.

Mới lần đầu Trần Thương đã như vậy, lão Mã ngẩn người, thằng nhóc này... Không thích hợp lắm?

Chẳng lẽ là... Giả heo ăn thịt hổ?

Rất chính xác

Không chỉ là lão Mã, ngay cả Chu Hạc cũng ngẩn người, đây là một người không biết về độ ăn khớp trong đường ruột?

Chỉ thấy kim khâu trong tay Trần Thương dường như có linh hồn, cái gọi là biết một hiểu trăm, Trần Thương khâu cơ rất tốt, ăn khớp mạch máu cũng tốt

Trước đây ăn khớp đường ruột của Trần Thương là đại sư, sau khi cảm ngộ hai loại thuật, cũng hiểu thêm mấy phần.

Y học, cuối cùng là một loại môn học có liên quan đến nhau, không phải là đơn độc.

Khi Trần Thương khâu lại thì rất có cảm giác, anh cảm thấy, công lực khâu vá của anh có thể vượt giới hạn

Chờ tối nay lấy tất bị xé rách tối hôm qua của Tần Tiểu Thiểm để thử nghiệm một chút, nói không chừng có thể trả lại dáng vẻ như cũ cho nó

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác được bác sĩ ngoại khoa cũng không nhàm chán lắm...

Thật ra thì may vá cũng rất thú vị?

…

…

Nhìn Trần Thương càng ngày càng say mê, toàn bộ đường ruột ở dưới tay Trần Thương càng ngày càng có linh hồn

Đường ruột, không thể nhận chỉ y tế... Nhưng ở trong tay Trần Thương lại khâu rất thuận tay

Giờ phút này, trong lòng lão Mã có thêm mấy phần sợ hãi và bất an

Ông cảm giác, chắc chắn là hôm nay Trần Thương đến để giả heo ăn thịt hổ, dựa theo cách làm thường ngày của Trần Thương, thường giả bộ không biết và cậu ấy theo thói quen khiêm tốn...

Trong lòng lão Mã dâng lên các loại lo lắng

Bác sĩ gây mê Chu Hạc ở vừa nhìn Trần Thương một cái, nghĩ đến phán đoán lúc đầu, anh ta đột nhiên cảm giác được... Đây là Trần Thương và lão Mã đang chơi trò chơi...

Cái trò chơi này gọi là: Giả heo ăn hổ, xem ai là bá vương

Anh ta cảm thấy, phần thắng của Trần Thương đã cao tới 80%.

Còn dư lại hai mươi, là anh ta thấy lão Mã đáng thương.

Mà mấy người y tá không hơi chút hại nào dành cho lão Mã, ở trong mắt các cô lão Mã mà so với Trần Oppa, sẽ bị các cô mặc tất cởi giày dùng sức chà đạp.

Mặc dù lão Mã không chắc chắn sẽ bài xích loại dày xéo này, nhưng mà bản chất là y tá cảm thấy Trần Oppa chắc chắn sẽ làm ca phẫu thuật này

Chẳng qua là từ thấy tổ trưởng thật... Đáng thương, nếu không tổ trưởng Mã cũng sẽ không còn cảm giác tồn tại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút tất cả mọi người đều say mê đôi tay kia.

Ngay cả lão Mã cũng không khỏi không phục, thằng nhóc Trần Thương này, khâu rất tốt, cũng rất nhanh

Mà ngay lúc này, y tá trưởng tỉnh bơ đi vào, đứng sau lưng y tá.

- Bắt đầu cũng không kêu tôi?

- Em bảo Giai Giai gọi chị mà...

Y tá trưởng trách cứ nhìn y tá một cái, bắt đầu xem cuộc vui.

Đây là lúc mà họ vui vẻ nhất mỗi ngày, chính là nhìn Trần Thương phẫu thuật.

Họ với tư cách là y tá của phòng phẫu thuật, chuyện thảo luận mỗi ngày chính là những bác sĩ ngoại khoa này, thảo luận tới thảo luận lui, đột nhiên cảm giác vẫn là bác sĩ Trần phẫu thuật đẹp nhất

Mã Nguyệt Huy nhìn thấy y tá Từ xinh đẹp đã lớn tuổi nhưng vẫn còn dáng vẻ thùy mị thướt tha đi vào, lập tức gật đầu cười một tiếng.

Ông cảm thấy, y tá Từ chắc chắn là đến xem ông phẫu thuật.

Rất nhanh Trần Thương đã khâu xong

Mã Nguyệt Huy trực tiếp bưng nước muối tới bắt đầu rửa vết mổ, rửa sau, dùng máy hút dịch hút sạch sẽ.

Tới lui mấy lần, lão Mã nói:

- Được rồi, khâu bụng đi.

Phẫu thuật không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn nào, đương nhiên, chủ yếu là bởi vì phát hiện kịp thời.

Loại bệnh mạch máu ở đường ruột bị tắc này lúc đầu sẽ không dễ phát hiện, để kéo dài bệnh sẽ nghiêm trọng, trong khoang bụng xuất hiện nhồi máu, hoại tử và lây nhiễm...

Đến lúc đó muốn trị cũng không trị được

Mã Nguyệt Huy cũng thuận tiên cắt luôn ruột thừa, còn sót lại bởi vì dính liền với dây chằng nên cắt hết, toàn bộ cuộc phẫu thuật đều rất sạch sẽ gọn gàng.

Sau khi phẫu thuật xong, Trần Thương đột nhiên nghe tiếng hệ thống nhắc nhở

Vẻ mặt Trần Thương lập tức trở nên vui mừng

Chẳng lẽ lại trộm được kỹ năng nào đó của Mã thô lỗ ư?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức kích động.

Suốt một ca phẫu thuật, để cho người này giả bộ lâu như vậy... Cuối cùng cũng đến lượt Trần bá vương nghịch tập ư?

Trần Thương tỉnh bơ nhìn nhắc nhở của hệ thống

Hơi thất vọng, còn cẩu thả...

Đinh! Chúc mừng anh đã giúp đỡ hoàn thành một ca phẫu thuật phổ ngoại khoa, kích hoạt nhiệm vụ đặc biệt của hệ thống.

Nhiệm vụ nhắc nhở: Thành công chẩn đoán bệnh của 50 người bệnh phổ ngoại khoa, giúp đỡ 50 ca phẫu thuật phổ ngoại khoa, xem 50 loại bệnh phổ ngoại khoa, có thể được nhiệm vụ chuyển chức của phổ ngoại khoa

Sau khi Trần Thương nghe được, lập tức kinh ngạc một chút...

Nhiệm vụ chuyển chức phổ ngoại khoa?

Mình có nên làm hay không?

Lúc đầu Trần Thương nghĩ là kích hoạt ngoại khoa thần kinh,

Dù sao đó là đỉnh của chuỗi những cái mà tất cả bác sĩ ngoại khoa coi thường.

Thật ra thì, ngoại khoa cũng có chuỗi coi thường, hơn nữa... Loại coi thường này còn rất rõ ràng, mà ngoại khoa thần kinh luôn đứng đầu.

Nhưng mà, phổ ngoại khoa thì...

Thật ra thì Trần Thương hơi do dự.

Có làm hay không?

Nhắc nhở: Phổ ngoại khoa cũng không phải là chỉ có phẫu thuật đường ruột, coi như là khoa có chủng loại nhiều nhất trong tất cả các khoa ở ngoại khoa, bao gồm hạng mục phổ ngoại khoa rộng nhất, xin nghiêm túc suy nghĩ

Chương 976: Nhiệm Vụ Chuyển Chức Phổ Ngoại Khoa

Nghe hệ thống nhắc nhở, Trần Thương đột nhiên thay đổi ý nghĩ một chút.

Thật ra thì, anh đạt được ngoại khoa thần kinh sớm như vậy, mình cũng không chắc chắn có cơ hội ra tay, nhưng phổ ngoại khoa không giống, nó là loại phẫu thuật hữu dụng nhất.

Trên cơ bản là bao gồm trực tràng hậu môn, cổ, lá lách, đường tiêu hóa, khoang bụng, tuyến vú, mạch máu, các loại gàn mật tuyến tụ đều là phổ ngoại khoa

Nói trắng ra là, chỉ cần phổ ngoại khoa đồng ý, thế giới ngoại khoa đều là thế giới của phổ ngoại khoa.

Cũng như lúc đầu phổ ngoại khoa ở Tỉnh Nhị Viện nghèo rớt mồng tơi, lúc đầu khi không có người bệnh, đã từng một lần cướp người bệnh u sơ tử cung với phụ khoa, cướp ca phẫu thuật trĩ cả khoa hậu môn, cướp u tuyến sữa với khoa tuyến sữa, cướp người bệnh bị cao áp tĩnh mạch với khoa mạch máu.

Thật ra thì...

Ánh mắt Trần Thương đột nhiên sáng lên.

Đúng vậy

Cái chứng minh truyền kỳ chuyển chức dùng ở phổ ngoại khoa không phải là rất hợp à?

Dù sao người ta cũng phẫu thuật nhiều chủng loại, có nghĩa là con đường của mình cũng rộng.

Có thể lựa chọn đổi nhiều loại phẫu thuật.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lựa chọn nhận nhiệm vụ.

Chẩn bệnh cho 50 người

Giúp đỡ 50 ca phẫu thuật

Xem 50 loại phẫu thuật phổ ngoại khoa

Trần Thương nhìn thanh tiến độ, bất đắc dĩ rơi vào im lặng.

Độ khó này, hẳn là không lớn đâu nhỉ?

Đến lúc đó...

Mình ở phổ ngoại khoa là một gốc cây truyền kỳ cao lớn, còn chưa phải là giây ngày giây đất giây không khí?

Phẫu thuật ổ bụng, sử dụng gây mê toàn thân, tài nghệ của Chu Hạc rất cao, nắm giữ thời gian rất tốt, lúc này người bệnh đã tỉnh lại.

- Bác sĩ, chuyện gì xảy ra với tôi thế?

Trần Thương nói:

- Bác bị viêm ruột thừa cấp tính sinh mủ, đã phát bệnh nhiều lần

Lại thêm sau khi bác cắt bỏ tử cung, bởi vì vẫn còn tàn đầu, thời gian dài thì dính vào túi thoát vị, hơn nữa bởi vì thời gian dài đánh mạt chược, ngồi không vận động, dẫn đến chức năng của đường ruột suy giảm, ruột thoái vị di chuyển vào trong túi thoái vị dẫn đến đường ruột thiếu máu và hoại tử

- Đây là đường ruột chúng cháu đã cắt

- Sau này bác phải rèn luyện nhiều một chút, bởi vì cắt đường ruột dài như vậy, sau này chức năng hâp thu của tiêu hóa có thể sẽ chịu ảnh hưởng, không nên ngày nào cũng đánh mạt chược.

Người phụ nữ vừa nghe, mặt đỏ lên, lúng túng cười một tiếng:

- Cám ơn bác sĩ... Haizz, hù chết tôi... Còn tưởng rằng lần này tôi sẽ đi thẳng một mạch luôn.

- Đứa trẻ còn chưa có kết hôn, tôi vẫn chờ sau này sẽ được ôm cháu trai đấy

Tuổi tác của người phụ nữa cũng không lớn, chỉ có 55 tuổi, nhìn không tính là già.

Lần bệnh này, thật sự là dọa bà giật mình.

- Đúng rồi... Bác sĩ, con trai tôi không có tới chứ?

Trần Thương:

- Chuyện lớn như vậy sao cháu có thể không nói chứ? Chắc cậu ấy đang chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Người phụ nữ vừa nghe, không nhịn được tự trách đứng lên:

- Haizz... Nó rất bận rộn, tôi thật không muốn gây phiền phức cho nó.

- Nếu nó biết, lại phải lo lắng

Nằm ở trên giường, người phụ nữa đã quên sự đau đớn của mình, đầu tiên là suy nghĩ cho đứa trẻ của mình.

Mọi người xung quanh thấy vậy, cũng là không nhịn được thở dài.

Chuyện ngày hôm nay, đối với rất nhiều bác sĩ mà nói, đều để lại cảm xúc khá sâu.

Gường phẫu thuật đẩy ra, người đàn ông vội vàng đứng dậy, còn chưa kịp nói chuyện, người phụ nữ đã nói:

- Con trai, mẹ không sao.

Người đàn ông nghe giọng nói của mẹ thì vội vàng đi lên, vừa cười vừa khóc:

- Mẹ, không có chuyện gì thì tốt, không có chuyện gì thì tốt

- Mấy ngày nay con xin công ty cho nghỉ, con chăm sóc mẹ.

- Đúng rồi, con bảo Gia Hân cũng tới gặp mẹ một chút.

- Mẹ mau khỏe nhé, con vẫn chờ mẹ ôm cháu trai đấy... Còn nữa, lần này xuất viện, chúng ta ở cùng nhau cũng rất thuận tiện.

Nghe lời của con, người phụ nữ không nhịn cười được, trong lúc lơ đãng, sờ nước mắt một cái.

...

...

Sau khi Trần Thương trở lại phòng bệnh, lúc này đã hơn ba giờ chiều, thế nhưng mà mới vừa trở lại bên trong đại sảnh, Trần Thương liền nhìn thấy ba người bạn chơi bài chung của dì vẫn còn ở nơi này

Nhìn thấy giường được đẩy tới, lúc này mới vội vàng chạy tới.

- Tú Lan không có chuyện gì chứ?

- Anh nói thật tốt một chút, làm sao lại thắt nút ruột đây?

- Đúng thế! Có phải là nã pháo tức giận không? Tôi nghe nói tức giận có thể bị thắt nút ruột

Hai người dì một bác gái nhìn thấy Tú Lan không có chuyện gì, cuối cùng cũng là nhẹ nhàng thở ra, có điều bạn chơi bài ngồi cùng một chỗ, tự nhiên không thể thiếu thảo luận một phen, bất đắc dĩ quan tâm tới.

Người phụ nữ nhìn ba người, bất đắc dĩ cười nói:

- Không có chuyện gì không có chuyện gì, bác sĩ nói với tôi, đây là di chứng phẫu thuật, trước đây phẫu thuật cắt không có sạch sẽ, hiện tại tốt, chỗ nào nên cắt đã cắt rồi.

- Có điều nha, chúng ta không thể mỗi ngày đều đánh mạt chược, phải đi ra ngoài đi bộ một chút, nhảy nhót múa ở quảng trường gì gì đó

Ba người nghe xong, lập tức vui vẻ.

Thật ra, người già cũng là cần bạn bè nha.

Mà lại, nói thật, Trần Thương nhìn mấy cái bạn chơi bài này, bất đắc dĩ xúc động một tiếng, chất lượng đám bạn chơi bài này thật là cao

Ít nhất lúc then chốt có thể mang người bệnh đưa đến bệnh viện, còn chờ làm xong phẫu thuật cũng không có rời đi.

Trách không được đều nói bà con xa không bằng láng giềng gần, muốn nói ai hiểu rõ người bệnh hơn, đám bạn bè này thật là giúp không ít việc.

Nam thanh niên nhìn thấy mẹ mình không có chuyện gì, vội vàng hướng mấy cái người dì nói cảm ơn.

Đây đều là hàng xóm, đều là họ nhìn lớn lên nam thanh niên từ hồi nhỏ xíu, đều là làm đứa bé.

Lại nói...

Đứa trẻ nhà ai lại có thể tốt bao nhiêu đâu?

Đứa trẻ cũng nguyện ý ra ngoài dốc sức làm, thậm chí thủ đô không ít gia đình đứa trẻ cũng muốn xuất ngoại đi dốc sức làm.

Người già trong nhà cũng đã tham gia náo nhiệt cùng đám bạn dưới quê nhà, không đến mức quá mức cô đơn.

Vào lúc này, người bệnh nói đối với ba người:

- Ai... Chờ khỏi bệnh, tôi phải dời đi ở cùng với thằng con, không thể mỗi ngày đánh mạt chược cùng mấy bà, mấy bà cũng đi rèn luyện một chút, chớ học theo tôi

Ba người nghe xong, lập tức ê ẩm trong lòng.

Ai...

Lão Mã nhìn mọi người, trong lòng cũng là rất có cảm xúc, có điều nhìn thoáng qua Trần Thương đột nhiên lại cảm giác được bình thường trở lại

Khi trở lại phòng trực ban, lão Mã bỗng nhiên nói, tôi hiện tại cảm thấy mình vô cùng không hiếu thuận, có điều... Sau khi nhìn thấy cậu, tôi đột nhiên cảm giác được thật ra nguyên nhân có thể là do nghề nghiệp chúng ta, cha mẹ tôi hẳn là cũng có thể hiểu được mấy phần.

Trần Thương nhìn cái như vậy của lão Mã, bất đắc dĩ nói câu:

- Tổ trưởng Mã, thật ra vừa rồi tôi đã lừa anh.

Mã Nguyệt Huy lập tức sững sờ:

- Lừa gạt tôi cái gì?

Trần Thương chậm rãi nói:

- Thật ra năm ngoái tôi vừa mới tổ chức sinh nhật cho mẹ xong, lúc ấy tôi chỉ là vì phối hợp với anh, mới cố ý.

Mã Nguyệt Huy nghe xong, lập tức sững sờ, nhìn Trần Thương, thốt ra một câu Vương Đức Phát (*).

(DG: Giống như chửi mẹ nó)

Chương 977: Nhảy Đại Tiên?

Có điều, thiết thô lỗ vui vẻ cũng rất đơn giản, chính là một cái một bữa cơm vô cùng đơn giản đã có thể giải quyết.

Mười phút sau, thức ăn nhẹ ngoài xe theo đường quen đưa đến khoa cấp cứu của bệnh viện, Trần Thương mời khách, cố ý đưa cho lão Mã nhiều hơn hai miếng thịt heo.

Gần đây tại mò được không ít tiền ở ngoại khoa tim, mời lão Mã ăn một bữa cũng không có việc gì.

Lúc xế chiều, Trần Thương thong thả, ở phòng trực ban đánh cái ngủ gật.

Bị điện thoại đánh thức.

Lão Mã cũng bị đánh thức, nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Ai vậy?

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Dương Khiết.

Xem xét là Dương Khiết, lão Mã lập tức sửng sốt một chút:

- Lại có sữa? Nhanh đi mở cửa...

- Nhìn không ra Dương Khiết này nha, không ngờ sữa thật đúng là sung túc

Trần Thương bất đắc dĩ liếc mắt, nhận điện thoại.

- Alo? Chị Dương, chuyện gì thế?

Dương Khiết nghe thấy Trần Thương nhận điện thoại, lập tức hơi nóng nảy nói đến:

- Bác sĩ Trần, có người bạn của chị, cô ấy cũng là giống như chị, vừa mới sinh xong, đang thật tốt đột nhiên bắt đầu phát sốt.

- Chị đã nói cô ấy đến tìm cậu

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Sao lại tìm em... Đúng rồi, em đang ở phòng trực ban, chị tới đi, gặp mặt rồi nói sau.

Trần Thương cảm thấy trong điện thoại cũng nói không rõ ràng, dứt khoát nói Dương Khiết đến phòng trực ban.

Lão Mã nhìn Trần Thương:

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Một người bạn của Dương Khiết bị bệnh, tới tìm tôi xem bệnh.

Lão Mã nghe xong, trong lòng lập tức không thoải mái.

- Như thế nào không tìm tôi? Tôi thế nhưng mà tổ trưởng tổ tiên phong đó

Trong lòng lão Mã thật sự rất biệt khuất

Anh phát hiện, khi chính mình ở chung với Trần Thương, tựa như căn bản không có cảm nhận được cảm giác vinh dự khi làm tổ trưởng và bác sĩ chủ nhiệm mang tới nữa rồi

Điều này làm cho lão Mã thấy rất khó

Trần Thương nhìn thấy lão Mã nói như vậy, bất đắc dĩ an ủi:

- Có thể là bởi vì tổ trưởng Mã anh tương đối bận rộn nha, Dương Khiết khẳng định cho rằng anh không có ở đây

Lão Mã nghe xong, nhẹ gật đầu, khẳng định là như vậy.

Dù sao mình là chủ nhiệm Mã, tổ trưởng Mã... Sao có thể đi so đo với một bác sĩ bồi dưỡng

Anh cảm thấy, khẳng định Dương Khiết đã cho là mình đang không ở bệnh viện.

Không bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên, Trần Thương đứng dậy mở cửa.

Dương Khiết vội vàng đi vào, nhìn thấy Trần Thương và Mã Nguyệt Huy đều ở đây, lập tức cười:

- Tổ trưởng Mã cũng ở đây

Mã Nguyệt Huy lập tức thiện ý gật đầu:

- Ừm, tiểu Dương có chuyện gì?

Dương Khiết lập tức cười nói:

- Không có chuyện gì, tôi tìm bác sĩ Trần, tâm sự một chuyện.

Nghe thấy Dương Khiết, Mã Nguyệt Huy lập tức sửng sốt:

- Không phải ai không thoải mái à?

Dương Khiết lập tức cười nói:

- Lần trước tôi nghe Bác sĩ Trần nói qua, vì vậy bác sĩ Trần hẳn cũng biết, tôi đến tìm bác sĩ Trần.

Mã Nguyệt Huy không cam tâm, còn là kiên nhẫn mà hỏi:

- Thế nào? Tôi cũng tham khảo cho cô một chút.

Trần Thương cũng là nhẹ gật đầu:

- Đúng đúng đúng, chị Dương chị nói thẳng, tổ trưởng Mã với tư cách là tổ trưởng tổ tiên phong chúng em, kinh nghiệm rất phong phú.

Dương Khiết nghĩ lại, cũng đích thật là có chuyện như vậy.

Dứt khoát trực tiếp nói đến:

- Là như vậy, bác sĩ Trần, một người bạn kia của chị, là bạn học thời đại học, cũng là y tá như nhau.

- Cô ấy cùng lớp với chị, năm ngoái mới sinh đứa trẻ, kết quả ba ngày trước đột nhiên đứa trẻ bị phát sốt

- Ngay sau đó liền bắt đầu xuất hiện đau bụng, tiêu chảy, kéo đều là sữa

- Ba với mẹ cô ấy đều là loại người đặc biệt phong kiến cổ hủ kia, đi bệnh viện kiểm tra không tìm ra nguyên nhân, liền đi tìm những người nhảy đại tiên kia, tìm đến bà cốt bắt đầu xem bệnh làm phép.

- Cô ấy ở bệnh viện huyện, điều kiện chữa bệnh bên kia cũng có hạn, vì vậy hỏi tôi một chút có quen biết chuyên gia nào hay không, xem đứa trẻ của cô ấy là thế nào

Sau khi nghe thấy Dương Khiết nói, lập tức Trần Thương và lão Mã hai mặt nhìn nhau.

- Có kết quả xét nghiệm và kết quả kiểm tra không?

Hai người trăm miệng một lời nói.

Ngay sau đó Trần Thương bắt đầu nói:

- Đúng rồi, lấy ghi chép chi tiết của ca bệnh gửi tới cho em.

Dương Khiết vội vàng gật đầu:

- Được, chị đi gọi điện thoại cho cô ấy.

Nói xong, Dương Khiết tranh thủ thời gian bấm qua điện thoại bên kia.

Không bao lâu, tiếng một người phụ nữ nghe máy:

- Dương Khiết, thế nào?

- Mẹ của tôi bị điên rồi, nói khẳng định là đứa trẻ trúng tà, những đứa trẻ bị trúng tà kia khi còn bé đều là giống như vậy

- Tôi đã bó tay rồi

…

…

Điện thoại mở chế độ rảnh tay ra, Trần Thương và Mã Nguyệt Huy đều nghe thấy được

Thật không ngờ, thời buổi này rồi còn có người như vậy.

Có điều, thế giới thật ra rất lớn, loại người gì cũng có.

Thứ như trúng tà này, cũng là tại nói là không rõ ràng.

Thế nhưng... Trần Thương nhìn qua một chỗ đưa tin, một người y học gia bên phương tây từng đi tiến hành nghiên cứu, anh cảm thấy thật ra trúng tà có thể là do một loại vi khuẩn lây nhiễm đặc biệt.

Thông qua một loại cơ chế lây nhiễm đặc biệt, sinh ra một hệ liệt phản ứng.

Thế nhưng, thứ này bản thân nói không rõ ràng.

Thiếu hụt một chẩn bệnh lâm sàng có hiệu quả.

Trần Thương lớn lên từ trong thôn, cũng hoàn toàn chính xác từng gặp qua mấy thứ như Chúc Do Khoa, Phù Y...

Có đôi khi cũng hoàn toàn chính xác có thấy hiệu quả.

Thế nhưng thứ này, vẫn không thể giải thích rõ ràng, vì vậy còn không được công nhận.

Thế nhưng cái này cũng đủ để nhìn ra, rất nhiều lão bách tính, đặc biệt là những người có tư tưởng phong kiến mê tín khá là nghiêm trọng kia, đối với những này hay là vô cùng tin tưởng.

Hiện tại đứa trẻ đoán chừng cũng đã không đến một tuổi tròn, nếu như xảy ra cái bệnh tật hoặc là lây nhiễm gì đặc thù, không được trị liệu đúng lúc, nhưng thật ra là rất nguy hiểm.

khi thời cổ đại, một cái phụ nữ mang thai từ lúc mang thai sinh ra đến khi trưởng thành, xác suất không đến một phần mười.

Có điều khi đó, đại đa số người sáu giờ tối trời tối sau đó giải trí chỉ giới hạn ở giường tre.

Mà khi đó, nhân khẩu thịnh vượng mới là chuyện tốt, vì vậy mọi người đối với sinh đứa trẻ cũng vui vẻ.

Thậm chí rất nhiều đứa trẻ sinh ra tới nếu có bệnh, trực tiếp liền không cho xem bệnh, mất liền mất...

Lúc này, người phụ nữ hơi tức giận:

- Mẹ của tôi hiện tại đã để đứa trẻ xuất viện, tôi chuẩn bị mang theo đứa trẻ tới bệnh viện tỉnh nhi đồng xem, cái huyện thành nhỏ này, căn bản nhìn không ra bệnh nổi

- Đứa trẻ phát sốt ba ngày, căn bản tìm không thấy nguyên nhân! Chất kháng sinh tốt nhất đều dùng hết rồi

- Kết quả, mẹ chồng tôi hôm qua đi tìm cái bà cốt hay là cái gì đó, chắc chắn phải đưa đứa trẻ tôi đi khu trừ tà gì đó, chồng tôi ngược lại còn cảm thấy có đạo lý

- Tôi thật sự là bó tay rồi... nếu thật là có tác dụng, cần bệnh viện làm gì nữa.

Sau khi Dương Khiết an ủi một phen, người phụ nữ cũng gấp gáp đi chụp hình.

Không bao lâu, rất nhanh đã đưa bệnh lịch ghi lại và cấu tạo sơ đồ máu đứa trẻ đưa phát tới.

Trần Thương xem xét, đứa trẻ chỉ có 11 tháng, phát sốt ba ngày, tiêu chảy kèm nôn mửa hai ngày, nhiễm trùng Amiđan, kèm thêm nhiều chỗ hạch bạch huyết sưng to lên, làn da trên thân xuất hiện mụn đỏ phiếm phát tính màu đỏ sậm mẩn.

Kiểm tra thân thể phát hiện bộ phận chỗ yết hầu có u hạt

Sau khi nhìn thấy, Trần Thương lập tức nhíu mày

Chẳng lẽ là... Dị ứng?

Mụn đỏ mẩn, hạch bạch huyết to lớn, phát sốt, biểu hiện đường tiêu hóa, cùng với có yết hầu sưng to lên.

Lây nhiễm hay là dị ứng?

Bản thân sức chống cự của đứa trẻ 11 tháng vốn đã tương đối thấp, nếu như xảy ra lây nhiễm nghiêm trọng, bệnh tình dự đoán không tốt, tỉ lệ dẫn đến tử vong cao tới tận 60-70%.

Đây là một con số kinh khủng.

Chương 978: Cho Cậu Một Bình Sữa

Vào lúc này đi Nhảy đại tiên, đây chắc chắn là sẽ xảy ra vấn đề nha.

Trần Thương thoáng cái cũng lo lắng.

Không chỉ có là anh, ngay cả lão Mã cũng bắt đầu khẩn trương.

- Kết quả xét nghiệm thế nào?

Dương Khiết lật điện thoại xem, lấy mẫu máu đi kiểm tra.

Biểu hiện bạch cầu của người bệnh tương đối nhiều tế bào đơn hạch, mà kiểm tra vi khuẩn lại không phát hiện nhiễm loại bệnh bạch hầu khuẩn que thường gặp hay vi khuẩn bệnh nổi ban chấm đỏ

Lập tức, Trần Thương và lão Mã đều nhíu mày tự hỏi.

Nhìn không thấy người bệnh, cần cung cấp ý kiến tính kiến thiết, thực tế là rất khó khăn.

Dù sao người bệnh anh nhìn không đến sinh mệnh các dấu hiệu, không thể kỹ càng kiểm tra, như vậy gọi điện thoại xem bệnh, bản thân liền là một loại quan niệm sai lầm.

Thế nhưng tình huống đặc biệt, cũng không có cách nào.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Dương Khiết nói:

- Bác sĩ Trần, lần trước anh không phải nói sữa của tôi không thể đặt vào tủ lạnh bệnh viện à?

- Tôi hoài nghi bạn của tôi có thể cũng có quan hệ với cái này, cô ấy cũng đang đi làm ở bệnh viện, nguyên nhân thường xuyên bởi vì tăng ca, thường xuyên đặt sữa bảo tồn ở trong tủ lạnh, sau đó về nhà cũng là để trong tủ lạnh, khi đứa trẻ cần tới, hâm nóng lại uống.

- Không phải cậu nói, việc này đối với đứa trẻ không tốt à? Nguyên nhân sẽ có liên quan tới cái này hay không?

Trần Thương nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên

Đúng nha, không thể loại trừ loại khả năng này.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chị kết nối điện thoại, em hỏi cô ấy mấy vấn đề.

Dương Khiết gật đầu, điện thoại rất nhanh kết nối:

- Tiểu Miêu, bác sĩ Trần và chủ nhiệm Mã chúng tôi hỏi cô mấy vấn đề.

- Cảm ơn! Cám ơn cô Dương Khiết, tôi là thật hết cách rồi.

Sau khi Trần Thương nhận lấy điện thoại, trực tiếp hỏi:

- Đứa trẻ gần đây có ăn cái đồ vật đặc biệt gì hay không?

- Không có, ngẫu nhiên ăn chút cháo, còn có phụ ăn, bởi vì sữa của tôi có mà khá là đủ, vì lẽ đó trên cơ bản cũng hay bú sữa mẹ.

- Sữa là tươi mới à?

Nữ tử lắc đầu:

- Cũng không hẳn, tôi lúc ở nhà là trực tiếp, có điều khi đi làm, là bảo tồn tốt hâm nóng cho con tôi uống.

...

Sau khi Trần Thương tiếp tục hỏi mấy vấn đề, bỗng nhiên nói:

- Có thể liên hệ bác sĩ bên các cô không?

Nữ tử nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Có thể, tôi đi tìm anh ấy

Vốn chính là một hệ thống bệnh viện, vì vậy cũng dễ nói chuyện.

Không bao lâu, bác sĩ tới, Trần Thương trực tiếp làm nói:

- Tôi hoài nghi người bệnh hẳn là do lây nhiễm vi khuẩn Listeria, tôi đề nghị làm một cái kiểm tra dịch não tủy.

Đối phương do dự.

Mã Nguyệt Huy trực tiếp nói:

- Tôi là Mã Nguyệt Huy khoa cấp cứu bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, tôi cảm thấy vấn đề kiểm tra một chút dịch não tủy có lẽ không lớn nha?

Mã Nguyệt Huy kinh nghiệm phong phú, có đôi khi bệnh viện địa phương nhỏ cũng cần dùng đến chiêu bài tạo áp lực từ bệnh viện lớn.

Quả nhiên, sau khi đối phương do dự một phen, vẫn quyết định tiến hành chọc dò tủy sống kiểm tra dịch não tủy cho đứa trẻ.

Dù sao hiện tại bọn anh đã hết cách rồi.

Sau khi cúp điện thoại, tất cả mọi người đều chờ đợi.

Khi hơn năm giờ chiều, điện thoại trở về:

- Chính là lây nhiễm vi khuẩn Listeria! Quả nhiên là như vậy, mà lại có viêm màng não

Dương Khiết đưa điện thoại cho Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, chính là lây nhiễm vi khuẩn Listeria, quả nhiên không sai

Trần Thương cũng vui mừng, ít nhất cũng tìm được nguyên nhân gây bệnh rồi:

- Ampicillin thêm Gentamicin hoặc Chloramphenicol thêm Aminoglycosides, đợt điều trị 3 tuần

Thật ra, kiểm tra ra nguyên nhân bệnh tật, các bước trị liệu tiếp theo cũng dễ dàng hơn, thế nhưng rất nhiều người bệnh đều là bởi vì tìm không thấy nguyên nhân, bị chậm trễ bệnh tình.

Bác sĩ bên kia cũng là hơi hưng phấn, dù sao kiểm tra ra nguyên nhân, mọi thứ đều sẽ dễ dàng hơn.

Lây nhiễm vi khuẩn Listeria ở bệnh viện nhỏ rất khó được phát hiện, loại vi khuẩn này cũng ưa thích xâm lấn mấy đứa trẻ nhỏ.

Mà những năm này điều kiện cuộc sống tốt, trong nhà mọi người đều có tủ lạnh, vi khuẩn Listeria lây nhiễm dần có xu thế tăng trưởng thêm.

Bởi vì vi khuẩn Listeria là vi khuẩn chịu rét, điều kiện nhiệt độ ở thấp dưới năm độ C vẫn vẫn có thể phát triển

Trong lòng Dương Khiết vẫn rất sợ hãi, bất đắc dĩ nhìn Trần Thương nói:

- Còn may lần trước có bác sĩ Trần khuyên tôi, bằng không chuyện như vậy có khi sớm xảy ra trên người của tôi rồi

- Đúng rồi, bác sĩ Trần, bình sữa này cho cậu... Sau này tôi thật là không dám

...

...

Tâm trạng tốt sau khi tan làm hôm thứ sáu và được nghỉ hai ngày bắt đầu.

So với bây giờ, Trần Thương về nhà rất sớm, muốn làm một bữa tối dưới ánh nến, anh cảm thấy cuộc sống cần phải có lãng mạn chút, thậm chí còn mua mấy đóa hoa hồng

Thịt bò bít tết cái gì đó, những thứ này đối với bác sĩ Trần mổ chính mà nói thì quá đơn giản.

Khoảng thời gian này làm phẫu thuật tim, đối với kết cấu của xương sườn anh rõ như lòng bàn tay, đơn giản chính là người biến thành bò mà thôi

Anh cảm thấy bị đao pháp và tốc độ của mình có thể xái thịt bắp thịt thành sợi cũng có thể tạo ra mùi vị.

Nhưng mà, ngồi ở trên ghế sa lon, Trần Thương suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến rượu phết lên thịt bò bít tết đều phải mua từ trong tiệm, hoa hồng cũng giống như cũng phải mua, bữa tối dưới ánh nến còn phải mua nến, cuối cùng còn phải phân loại rác... Chỗ vứt rác ướt cách dưới lầu 200 mét.

Đột nhiên Trần Thương cảm giác được còn không bằng trực tiếp ra tiệm ăn

Dứt khoát đứng dậy chuẩn bị cho Tiểu Thiêm một lần ngạc nhiên mừng rỡ.

Lúc ra cửa, đột nhiên nhìn thấy Tần Duyệt lại móc đầy quần áo cởi ra lên móc áo, Trần Thương không nhịn được cười mắng một tiếng, cô gái này, muốn phong độ không màng nhiệt độ.

Xế chiều hôm nay gió nổi lên, nhiệt độ cũng hạ xuống, Tần Duyệt ngày ngày đi làm đều đi bộ, bởi vì cũng không cách quá xa, đi mười mấy phút, coi như là đi bộ.

Trần Thương dứt khoát cầm quần áo lên, đi xuống lái xe.

...

Lúc này Tần Duyệt là vừa đói vừa rét, vốn là thời tiết cũng giống như bà dì vậy (kinh nguyệt) vậy, nói đến là đến, đột nhiên buổi chiều trời bắt đầu mát, đặc biệt là gió bên ngoài, nếu đi về nhà còn không phải sẽ bị lạnh đến cảm à?

Thật ra thì... Bị cảm cũng không có gì, coi như là cho hệ thống miễn dịch đổi mới một lần cũng không phải là chuyện gì quá xấu.

Nhưng mà... Ngày mai không đi làm, nằm trong nhà chảy nước mũi rất ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong lòng Trần bảo bối.

Hơn nữa, không thể yêu, cũng không thể ppp...

Dù sao làm một người yêu cái đẹp dù cô đi ngủ cũng phải đẹp

Nghĩ đến ngày mai có thể vùi ở trong chăn với Trần Thương một ngày, Tần Duyệt đột nhiên cảm giác được tâm trạng thật tốt.

- Tiểu Tần, ngày mai cô không tới, buổi tối thêm một ban bổ sung vào hồ sơ bệnh lý một chút, còn nữa, hai người bệnh xuất viện nhớ phối thuốc phù hợp, bảy rưỡi cô đi kiểm tra tình trạng của người bệnh sau khi phẫu thuật...

Chương 979: Em Phát Hiện Một Bí Mật

Nữ ma đầu nói liên tục sắp xếp nhiệm vụ cho cô tới khi tan việc.

Tần Duyệt không nhịn được nuốt nước bọt, ngày mai tôi không đến, nói với chị tới vậy...

Tần Duyệt:

- Dạ vâng, thầy Điền.

Thật ra thì, Tần Duyệt nhổ nước bọt trong bất lực, bạn vĩnh viễn sẽ không có cách nào tưởng tượng một người độc thân ba mươi bốn ba mươi lăm năm, thế giới bên trong của họ đã mất thăng bằng như thế nào.

Thật vất vả bận bịu khi đến khi tan làm, Tần Duyệt kéo áo khoác dài màu trắng, chuẩn bị tan việc.

Đàn chị cũng đi ra, nhìn thấy Tần Duyệt như vậy, không nhịn được nói:

- Sao em lại mặc ít như thế? Chỉ cần phong độ không màng nhiệt độ, nếu bị cảm thật thì làm thế nào?

Tần Duyệt cười một tiếng, đối với quan tâm của đàn chị cũng ôn nhu cười một tiếng:

- Ông xã của em tới đón em.

Đàn chị vừa nghe, vẻ mặt lập tức trầm xuống, nói câu:

- Đàn ông cũng không nhờ vả được! Dựa vào đàn ông không bằng dựa vào mình.

Nói xong thì rời đi trước...

Thật ra thì Tần Duyệt cũng chính là ngoài miệng khoe tài thôi, Trần Thương so với mình còn bận hơn, còn tới đón mình...

Thở dài bất đắc dĩ, che kín người chuẩn bị ra cửa

Chẳng qua là, cô mới vừa ra cửa, đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đẹp trai đi từ đối diện đến, cầm trong tay một chiếc áo khoác nỉ quen thuộc.

- Anh mang quân áo đến cho em

Vào giờ phút này nhìn Trần bảo bối cười đưa quần áo cho cô mặc.

Lòng Tần Duyệt cũng mềm nhũn rồi

Hạnh phúc tới có phải quá đột ngột hay không?

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ có người nhìn thấy khi trời nổi gió, sẽ nghĩ tới hôm nay cô ra cửa có mặc ít không, sẽ đưa quần áo cho cô

- Ông xã, anh mặc vào cho em đi.

Tần Duyệt không nhịn được cười hì hì nói.

Giờ phút này những tủi thân hôm nay gặp phải khi nhìn thấy Trần bảo bối,

Đều biến mất, thay vào đó là cảm giác hạnh phúc.

Trần Thương gật đầu, Trần Thương cẩn thận giúp Tần Duyệt mặc áo xong.

Tần Duyệt cảm thấy, tối nay phải khao Trần bảo bối, quá hiểu chuyện.

Là loại ấm áp đến tận tim.

Khi Trần Thương mặc quần áo cho cô, Tần Duyệt nhón chân lên trực tiếp hôn lên trán Trần Thương một cái.

Trần Thương không nhịn được cười một tiếng:

- Ở đây nhiều người như vậy.

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Không sợ, dù sao cũng không có ai biết anh với em.

Vừa dứt lời, lúc này, âm thanh nói chuyện vang lên.

- Ơ? Thầy Trần, cô tiểu Tần? Sao hai người lại ở đây.

Trần Thương xoay người nhìn một cái, là Vương Thông, lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm Vương, Tần Duyệt tan việc, tôi tới đón cô ấy.

Vương Thông lập tức cười một tiếng:

- À, ha ha, tôi không quấy rầy hai người, ngày khác chúng ta trò chuyện sau.

Vốn là Vương Thông còn muốn trò chuyện nhiều thêm mấy câu, nhưng mà nhìn thấy Tần Duyệt mắc cỡ đỏ mặt, lập tức biết điều rời đi.

Khuôn mặt Tần Duyệt đỏ lên, hận không được nhét vào trong quần áo của Trần Thương.

- Đều tại anh

- Để tại anh nói bậy bạ

Trần Thương không biết làm sao, sao có thể trách anh chứ...

Mặc quần áo dầy, hai người cãi nhau ầm ĩ ra khỏi bệnh viện, xe Trần Thương đỗ ở một bên.

Tần Duyệt đang muốn lên xe, đột nhiên nhìn thấy đàn chị, lập tức lên tiếng chào:

- Đàn chị, em về trước nhé

Nữ ma đầu xoay người nhìn Trần Thương với Tần Duyệt một cái, kéo khăn quàng lên, lập tức kinh ngạc một chút:

- Chú ý an toàn

Tần Duyệt cười hì hì, so với cái gì cũng vui vẻ hơn.

- Đó chính là đàn chị của em! Hừ, năm nay ba mươi lăm, vẫn chưa kết hôn, mắt cao hơn đầu, coi thường cái này, coi thường cái kia... Bên trong bài tiết đã mất thăng bằng, anh xem khuôn mặt đã trang điểm, cũng không ngăn nổi dấu vết của thời gian

Sau khi Tần Duyệt khoe ân ái thành công, trong lòng rất thoải mái.

Trần Thương cười một tiếng:

- Buổi tối ăn bữa tây chứ?

Tần Duyệt lắc đầu một cái:

- Không, em muốn ăn lẩu

Trần Thương lập tức sững sốt một chút, không nhịn được cười một tiếng:

- Được

- Tại sao em thích ăn lẩu như vậy? Bữa tây rất lãng mạn mà?

Tần Duyệt liếc Trần Thương một cái:

- Dế nhũi, bữa tây còn lãng mạn? Ăn bữa tây rất lãng phí

- Lẩu mới là đồ lãng mạn nhất thế giới này

Trần Thương lập tức tò mò:

- Tại sao?

Đương nhiên Tần Duyệt sẽ không nói là bởi vì ăn bữa tây mỗi người một đĩa thì sao có cơ hội để anh đút cho em chứ?

Ăn lẩu, em còn có thể ăn thịt anh nấu, cua nữa... Ừm

Em thật đúng là một cô bé thông minh

Tần Duyệt cười hì hì lắc đầu:

- Không nói cho anh đâu

Từ tiệm bán lẩu đi ra, đi khoảng mười mấy mét, Tần Duyệt đứng yên ở đằng kia, ôm cánh tay Trần Thương:

- Em cảm giác trong bụng mình đang bốc lửa

Trần Thương liếc một cái:

- Ai bảo em ăn nhiều cay như vậy?

Tần Duyệt nhìn Trần Thương chằm chằm:

- Em muốn uống trà sữa...

Lúc này, Trần Thương mới xoay người phát hiện một tiệm trà sữa, nhịn không được bật cười, không trách đi không nôi nữa, hóa ra là phát hiện tiệm trà sữa này

Còn cái gì mà lửa cháy trong bụng?

Sao em lại diễn kịch nhiều như vậy chứ?

Trần Thương cố ý sậm mặt lại, lắc đầu nói nói:

- Không được, ăn nhiều vào buổi tối sẽ béo đấy.

Tần Duyệt vừa nghe, vừa bắt đầu chu mỏ nũng nịu ỏn ẻn đùa bỡn vô lại, dù sao thì cũng không đi:

- Uống gì bổ gì, sẽ không béo, không uống sao có thể lớn lên

Trần Thương không biết làm sao, mỗi lần thấy bộ dáng cô như vậy, luôn không thể nhẫn tâm được.

- Haizz... Dáng dấp xinh đẹp, thật có thể muốn làm gì thì làm

Trần Thương không nhịn được thở dài.

Tần Duyệt vừa nghe, lập tức cười cong mắt, đứng ở đó cười to:

- Không được, không được, em không uống, trong bụng không buông được.

- Trần bảo bối, bây giờ anh càng ngày càng biết nịnh hót

Ánh đèn ban đêm rực rỡ, nụ cười của Tần Duyệt cũng rất rực rỡ.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, lái xe về nhà, trên xe Tần Duyệt đột nhiên nhìn Trần Thương, cười dâm một tiếng, nói:

- Em phát hiện một bí mật

…

…

Trần Thương lập tức kinh ngạc một chút

- Bí mật gì?

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Em phát hiện gần đây da em tốt hơn nhiều, vẻ mặt đỏ thắm có ánh sáng trắng

Trần Thương kinh ngạc, có chút im lặng:

- Em đây là lấy dương bổ âm! Em nhìn da anh một chút...

Trần Thương bất đắc dĩ.

Tần Duyệt nhìn một chút, lập tức cười khanh khách:

- Tên lỗ mũi của anh còn không co lấy một chút mụn, anh đây là âm dương điều hòa

Ở chung cuộc lâu dài, vợ chồng nhỏ cũng càng ngày càng tùy ý.

Tần Duyệt cảm thấy, đây mới là sống cuộc sống.

Tần Duyệt đột nhiên nói:

- Em nhìn thấy mặt đàn chị của em, chậc chậc, sắc mặt u ám, âm dương không điều

- Nhìn một là biết bài tiết bên trong không đều, cho nên, nghĩ như thế, đột nhiên em cảm giác được thật ra thì gì đó so với làm thẩm mỹ còn có ích

hơn.

- Em cảm thấy, chờ em sanh con xong anh phải điều chỉnh tốt cho em nhé...

Trần Thương hết ý kiến, tối rồi còn nổi cơn gì không biết.

Hơn nữa, anh đang lái xe nhé

Tốc độ xe của em so với anh còn nhanh...

Trần Thương điều chỉnh tư thế ngồi một chút, không để cho tỏ ra quá đột ngột.

Trong khi nói chuyện, Tần Duyệt nói:

- Đúng rồi, chuyển phát nhanh tới, anh giúp em lấy chưa?

Trần Thương gật đầu:

- Lấy đồ gì thế?

Tần Duyệt trực tiếp liếc Trần Thương:

- Thứ gì? Anh còn không biết xấu hổ mà nói, tất của em cũng để cho anh xé... Em không phải mua mới à?

Trần Thương vừa nghe, lập tức vui vẻ

- À, cái này à, có thể mua thêm một chút, tất mà, đồ khá mỏng, xé rách cũng bình thường... Ha ha, cái này ông xã của em thanh toán... Đúng rồi, em có muốn chút quần áo đặc biệt không?

Chương 980: Em Muốn Ngủ Một Giấc Mỹ Dung

(*) Giấc mỹ dung là trong khoảng thời gian từ 10h tối đến rạng sáng 2 giờ ngày tiếp theo. Khoảng thời gian này sự trao đổi chất tiến hành nhiều nhất, cũng là khoảng thời gian điều chỉnh nội bộ tốt nhất, vì thế nhất định phải trân quý khoảng thời gian này không nên thức khuya.

Về đến nhà, Trần Thương giục Tần Duyệt vội vàng thử tất một chút... Sau đó chính là một đêm yên lặng.

Ngày hôm say, mới vừa sáng, mắt Tần Duyệt vừa mở ra một cái, đưa tay bản năng sờ điện thoại, sờ tới sờ lui... Ý? Đây là cái gì?

Lần này Tần Duyệt tò mò, thử chạm một cái, lập tức kinh ngạc một chút.

Thì ra người ngủ cũng sẽ có phản ứng

Cô là một người học y tò mò tham khảo y học, Tần Duyệt mới vừa chuẩn bị nghiên cứu một chút.

Đột nhiên cảm giác Trần Thương giật giật, vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Trần Thương trở mình, cánh tay lục lọi tới lục lọi đi, lục lọi đến cánh tay của Tần Duyệt.

Nhỏ giọng nói:

- Gãi giúp anh với

Tần Duyệt bị dọa cho giật mình, má của tôi ơi, bị phát hiện?

Trái tim nhỏ bé bịch bịch nhảy loạn.

Nhưng mà, khi vội vàng cô phát hiện, mình hiểu lầm, Trần Thương là cầm cánh tay cô bắt đầu gãi lưng

Tần Duyệt không nói:

- Anh nghiện đúng không? Em cũng không phải là gậy gãi ngứa.

Trần Thương mơ màng nói:

- Nhanh lên một chút, xương dưới bả vai, vị trí thứ bảy, đúng đúng đúng... Theo hướng lưng rộng cơ, haizz… em gãi mạnh chút, sử dụng lực cơ cấp bốn...

Tần Duyệt không nói:

- Anh không thể nói trên dưới trái phải sao?

Trần Thương đột nhiên xoay người lại, nhìn Tần Duyệt ngáp một cái:

- Thói quen.

Trần Thương nhắm mắt lại ngủ tiếp, tối hôm qua thật mệt mỏi... Thì ra xé tất cũng cần sức lực...

Tần Duyệt không ngủ được, nhìn chằm chằm Trần Thương, càng nhìn càng đẹp, thấy thế nào cũng đẹp, dứt khoát nằm cười nói:

- Anh là một người đàn ông sao mà dáng dấp lại đẹp như vậy?

Trần Thương không để ý tới cô.

Tần Duyệt chưa hết giận, banh miệng, xoa xoa lỗ tai, bóp bóp lỗ mũi, thấy Trần Thương cũng không chơi với cô, đột nhiên nói:

- Ông xã, anh nhìn em chút đi mà? Em cũng không biết mình ưu điểm gì...

- Anh nói dáng dấp em cũng hơi đẹp một chút, cũng rất cao, chỉ số thông minh... Cũng vậy, ngực cũng vậy... Cái gì đều là bình thường thôi, sao anh lại thích em chứ?

Tần Duyệt chơi bàn tay của Trần Thương:

- Anh có phải là có sở thích yêu xấu xí không?

Trần Thương không biết làm sao, không ngừng lắc đầu.

Nhưng mà Tần Duyệt bất khuất, muốn Trần Thương nói lý do, thật ra thì... Đơn giản chính là để Trần Thương khen cô.

Đáng tiếc lúc này Trần Thương đang buồn ngủ, dù sao tối hôm qua người cực khổ là mình, em thoải mái, nơi này còn có một lão Hoàng Ngưu mệt mỏi đó.....

- Anh có phải có sở thích yêu xấu xí không?

Bị Tần Duyệt dày vò như vậy, Trần Thương nói qua loa lấy lệ:

- Đúng đúng đúng, bà xã em nói gì cũng đúng! Anh chính là người thích yêu xấu xí....

Tần Tiểu Thiểm vừa nghe, lập tức xù lông

- Trần trộm chó... Bà giết anh

Nói xong cũng nhào về phía Trần Thương

- Anh lại dám chê em xấu xí...

Tay chân nhũn xuống, Trần Thương vội vàng cầu xin tha thứ.

- Chị, là chính em nói, không thể trách anh...

Tần Duyệt hừ lạnh một tiếng:

- Em có thể nói em xấu xí, nhưng anh lại không thể nói! Anh nói chính là thiếu đòn...

Ừ, cuộc sống ở chung vẫn khá vui vẻ.

Vô câu vô thúc.

Sau một lúc chơi đùa, Wechat của Trần Thương vang lên, Vương Dũng mời Trần Thương chơi trò chơi.

- Thương Nhi? Chơi trò chơi không?

Trần Thương nằm ở trong chăn không muốn động gật đầu một cái:

- Anh mời em đi.

Vương Dũng gửi cho Trần Thương lời mời hòa bình tinh anh.

Trần Thương xoay người nhìn Tần Duyệt nằm ở nơi đó xem diễn:

- Bà xã, em ăn gà không?

Tần Duyệt kinh ngạc một chút, xoay người lại nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy phức tạp.

- Em... Suy nghĩ kỹ lại đã

Trần Thương không nói, cái này có gì mà suy nghĩ:

- Lập tức mở ra, do dự gì, chờ em đấy...

Tần Duyệt vẫn cảm thấy rất khó tiếp nhận...

Nháy mắt một cái nhìn Trần Thương chằm chằm, có chút ngượng ngùng:

- Nhất định phải sao?

Lúc này, âm thanh mở trò chơi quen thuộc vang lên:

- Trần Thương không nhịn được nói, em không đến anh và Vương Dũng chơi nhé.

Tần Duyệt nghe trò chơi, lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Trong lúc nhất thời, đỏ mặt như mông con khỉ vậy.

Trần Thương thấy vậy, đột nhiên ha ha ha cười lớn.

- Ha ha ha ha... Anh đủ rồi đó

- Cười nhạo em, anh nói trong đầu dưa nhỏ của em cả ngày đều suy nghĩ cái gì thế không biết

Tần Duyệt thẹn quá thành giận, cầm gối lên lần nữa đánh về phía Trần Thương.

- Đều tại anh

- Anh còn không biết xấu hổ mà nói?

- Anh cũng làm em hư

- Em muốn giết anh

Trần Thương sợ hết hồn:

- Chị tha mạng, hạ thủ lưu tình... Mau vào đi, còn đang chờ một mình em đó

Lúc này Tần Duyệt mới xóa bỏ, leo lên trò chơi.

Vương Dũng, Vương Khiêm đều ở đây.

Nhìn thấy hai người đi lên, lập tức chào hỏi.

Bốn người bọn họ đều là người tuổi trẻ, cùng nhóm vào bệnh viện, ngày thường sở thích cũng khá giống nhau.

Chơi một nhóm với nhau, thỉnh thoảng cũng chơi trò chơi.

Nhất định không nên cho là bác sĩ không chơi trò chơi, bọn họ chơi có thể so với ai khác cũng đều gan hơn...

Mở mic đội ra.

Tần Duyệt:

- Ôi... Ôi, ông xã cứu em

Trần Thương:

- Bà xã, chờ anh... Bà xã... em đừng chạy

Tần Duyệt:

- Ông xã, em cho anh gấp tám lần nội soi

Bên kia Vương Dũng và Vương Khiêm hết ý kiến:

- Chị, hai người một căn phòng, lại không thể tắt mic à? Tú ân ái như vậy có thích hợp không?

Vương Dũng muốn khóc:

- Đúng vậy, có thể chăm sóc cảm xúc của cẩu độc thân một chút không?

Hai mắt Trần Thương và Tần Duyệt nhìn nhau một cái, không nhịn được cười ha hả:

- Xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi cố ý

Một câu nói, khiến Vương Dũng tức gần chết

Chơi đến trưa, Tần Duyệt chăm sóc Trần Thương, buổi trưa làm thức ăn.

Nhưng mà...

Trần Thương cũng biết cô không yên lòng.

Đến khi buổi nghỉ trưa, Tần Duyệt mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Ông xã, em muốn ngủ một giấc mỹ dung?

Trần Thương lạnh người...

Ba mươi như chó sói

…

…

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Trần Thương cảm giác áp lực gần đây càng lúc càng lớn.

Bài tập hằng ngày của Tần tiểu liếm chính mình cũng có chút lực bất tòng tâm.

- Chồng, đến nha...

Tần Duyệt tay cầm máy tính bảng, nói đối với Trần Thương.

Trần Thương bất đắc dĩ, khóc không ra nước mắt:

- Chị ơi, anh... Thật không được mà

Tần Duyệt thở dài:

- Người bệnh này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đã liên tục phát sốt năm sáu ngày, phẫu thuật rất thuận lợi mà...

Không sai, hiện tại Tần Duyệt càng lúc càng thâm nhập vào khoa, bệnh nhân tiếp xúc cũng càng ngày càng nhiều, các loại kỳ quái bệnh tật cũng là khá là phức tạp.

Trần Thương càng ngày càng cảm thấy nhiệm vụ chuyển chức qua Phổ ngoại khoa nhất định phải làm xong nhanh, bằng không, bài tập ở nhà của Tần tiểu liếm cũng hoàn thành không được nữa.

Tần Duyệt bất đắc dĩ thở dài:

- So với Hiệp Hòa quả nhiên khác nhau, đến cũng là đủ kiểu kỳ quái bệnh tật, em còn tưởng rằng kinh nghiệm làm việc cấp cứu ba năm của chính mình hẳn là có thể nhẹ nhõm đối mặt, không nghĩ tới kết quả là phát hiện chính mình hiểu được thật là ít.

Trần Thương gật đầu:

- Đây chính là một cánh cửa cuối cùng, ở đây trị không hết, người bệnh cũng sẽ không có hi vọng

Nói đến đây, Trần Thương nhịn không được nói:

- Đưa cho anh, anh nhìn lại phim X-quang một chút?

Chương 981: Ai, Bài Tập Cũng Sắp Không Trả Được Nữa

Đây là cuộc sống hằng ngày của đôi vợ chồng bác sĩ, Trần Thương đối với làm việc cấp cứu không thể nói thuận buồm xuôi gió cỡ nào, thế nhưng bởi vì nguyên nhân phân công, cũng không đến mức áp lực quá lớn.

Mà nhiệm vụ cấp cứu chủ yếu cũng không phải là đánh hạ nghi nan tạp chứng, mà là thuộc về cứu mạng.

Sau khi cứu mạng, suy nghĩ thêm chữa bệnh.

Đến mức đại đa số khi, cấp cứu hoặc là liền cấp cứu tới, nếu không ở bên trong quá trình cấp cứu liền không có.

Những cái này đều là rất bình thường.

Thế nhưng chuyên khoa không giống nhau, chuyên khoa thuộc về làm đột phá ở bên trong bản lĩnh vực chuyên hạng.

Bởi vậy, cái này cũng sẽ xuất hiện đủ kiểu nghi nan tạp chứng.

Mà Hiệp Hòa lại là thánh địa chữa bệnh đỉnh cấp hàng đầu trong nước, tới đây nằm viện, tuyệt đối không phải là một người bệnh nhân viêm ruột thừa hoặc là viêm túi mật bình thường, nói câu không dễ nghe, bác sĩ nơi này vốn cũng sẽ không nhận loại người bệnh này.

Bởi vì cái này bản chất bên trên là lãng phí tài nguyên chữa bệnh, đoàn đội chữa bệnh đỉnh cấp, là để giải quyết nghi nan tạp chí đỉnh cấp, đột phá và giải quyết cái nan đề khó khăn, chứ không phải làm công việc tất cả bác sĩ đều có thể giải quyết.

Mục đích phân cấp chẩn đoán điều trị, chính là tiến hành phân luồng người bệnh hợp lý.

Vì lẽ đó, sau khi Tần Duyệt đến Phổ ngoại khoa Hiệp Hòa, nói thật, có chút áp lực.

Tình huống người bệnh nơi này rất phức tạp, thậm chí thường xuyên sẽ có nguy hiểm tử vong.

Buổi tối sau khi trở về, Tần Duyệt cũng sẽ bảo tồn tình huống người bệnh lại, trở về kiểm tra tư liệu cũng cẩn thận, tận khả năng hiểu rõ một phen.

Đến mức hiện tại áp lực Trần Thương phải đối mặt cũng càng lúc càng lớn.

Không được nha, mình phải tranh thủ thời gian tăng tốc độ Phổ ngoại khoa, bằng không thần tượng của Tần tiểu liếm cũng sắp phải thay người rồi.

Thời gian sau này cũng giống như mỗi ngày, khác biệt duy nhất chính là, sau khi buổi tối Trần Thương trở về đó, nhất định phải bồi tiếp Tần tiểu liếm học tập.

Đây không phải chuyện gì xấu.

Thế nhưng Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một người, chính là hai vợ chồng Hà Đại Trân và Vu Chí Cường, một người là chủ nhiệm ngoại khoa tim 301, một người là chủ nhiệm ngoại khoa tim 302, còn có thể gọi là đồng môn sư huynh muội, quan hệ như vậy, trong nhà nhất định là một phen gió tanh mưa máu.

Đoán chừng buổi tối đi ngủ cũng thảo luận là tâm nhĩ ai so với tâm nhĩ của ai giãn nở nhiều hơn.

...

...

Mỗi buổi sáng thứ ba, đều sẽ lớn kiểm tra phòng, cái này tra một cái phòng, trên cơ bản sẽ mỗi buổi sáng nhất định sẽ có vấn đề không giải quyết được.

Bởi vì bản thân người bệnh đã nhiều, sáu tiểu tổ, trên trăm giường bệnh, những người này đều phải cần đi một lần, cho dù là lão Dư rất nhanh, cũng phải đến giữa trưa.

Vừa mới kiểm tra phòng xong, lão Dư lập tức nhận được một cuộc điện thoại, có phẫu thuật đặc biệt nên vội vàng rời đi.

Buổi trưa thứ ba, mọi người sẽ vừa ăn cơm vừa đưa y lệnh, đây cũng là một đặc sắc của trung tâm cấp cứu.

Cũng may phân công rõ ràng, đại đa số bác sĩ quản giường đều là bác sĩ nội trú, công tác của bọn họ mặc dù bận rộn, thế nhưng không phải tựa như tiểu tổ cấp cứu, nhất định phải chạy nhanh qua lại, tham dự cấp cứu.

Buổi trưa khi chừng hai giờ, bỗng nhiên cấp cứu chạy vào mấy người, trong đại sảnh vừa khóc vừa gào

- Đứa trẻ thành cái như vậy, các anh đây cũng để nó xuất viện à?

- Bây giờ sau khi xuất viện đột nhiên phát sốt, các anh quá không chịu trách nhiệm.

- Tôi đã nói đứa trẻ còn chưa ổn định lại, không thể xuất viện, còn phải nhất định đưa chúng tôi ra viện, hiện tại thành như vậy, các anh thật sự là... Ài.

Một người phụ nữ vô cùng tức giận chỉ trích một y tá trong đại sảnh.

Y tá cũng kiên nhẫn giải thích nói:

- Thật không tiện, cái xuất viện này là y lệnh bác sĩ đưa xuống, chúng tôi cũng không có cách nào.

Bộ dạng cách ăn mặc của người này trông rất tinh anh, lịch lãm:

- Được rồi, chúng tôi cũng không nói những thứ này, tranh thủ thời gian chữa bệnh cho đứa trẻ đi, làm sốt ruột chết tôi rồi, các người... Ai

Hạ Lan cũng không phải cố tình muốn ồn ào, nhưng cô thật sự không có cách nào, cô và chồng mình đều là người nơi khác, dốc sức đi làm ở thủ đô, 33 kết hôn, 35 sinh con, cũng coi là sản phụ cao nguy, khi sinh đứa trẻ, cũng hoàn toàn chính xác bởi vì vấn đề tuổi tác, suýt chút xảy ra vấn đề.

Đối với đứa trẻ không thể nói nuông chiều, thế nhưng cũng là quan tâm quản lý, sợ đi một chút đường quanh co.

Mặt người đàn ông trung niên bên cạnh cũng đen lại không lên tiếng.

Trình độ học vấn bọn họ cũng đều cao, có thể xưng là nhân tài, ở thủ đô dốc sức làm xuống định cư cuộc sống, cũng đủ để nhìn ra năng lực của bọn họ.

Bác sĩ trực ban là Trương Viễn, anh vội vàng ra ngoài:

- Có chuyện gì vậy?

Người đàn ông có chút tức giận:

- Đứa trẻ sau khi xuất viện đã bắt đầu phát sốt, đau bụng, tiệm thuốc dưới lầu đo nhiệt độ cơ thể cho con chúng tôi, kết quả 39.4 độ C, các anh đây không phải hồ đồ à?

- Thật không biết các anh là làm phẫu thuật thế nào, có thể thành như vậy?

- Mà ngày thứ ba sau phẫu thuật đã thúc giục chúng tôi xuất viện, chúng tôi là cái gì? Là đồ vật để mua bán à? Bán xong là phải đi?

Hạ Lan thấy chồng mình tức giận, ngược lại cũng không náo loạn, thế nhưng trong, thực tế là có chút gấp gáp và hoảng sợ:

- Bác sĩ, anh tranh thủ thời gian xem thử, hiện tại con chúng tôi phát sốt đã một buổi sáng, hai chúng tôi đi làm để nó một mình ở nhà, buổi trưa trở về đã trực tiếp sốt mê man như vậy

Sau khi Trương Viễn nghe thấy, lập tức mang theo người bệnh tiến vào bên trong phòng cấp cứu.

Sau đó để y tá liên hệ bác sĩ mổ chính cho đứa trẻ lúc ấy.

Dù sao xảy ra chuyện như vậy, bác sĩ mổ chính và bác sĩ chủ quản lúc đó đối với tình huống người bệnh cũng hiểu rõ hơn.

Lúc này, Lý Việt và Trần Thương đi ra xe cấp cứu người bệnh, nghe thấy điện thoại sau đó, lập tức sửng sốt một chút.

- Càng ca, thế nào?

Trần Thương gần đây vẫn rất đề cao việc kiểm tra thanh tiến độ nhiệm vụ, vẫn luôn đi theo Lý Việt sở trường phẫu thuật Phổ ngoại khoa làm nhiệm vụ và phẫu thuật.

Lý Việt mang kính mắt, thoạt nhìn nhã nhặn, thế nhưng khi xử lý người bệnh lại lôi lệ phong hành, vô cùng quả quyết, khi Trần Thương đi theo anh, cũng là vui vẻ tiếp nhận.

Lý Việt nhíu mày nói:

- Một người bệnh phẫu thuật mấy ngày trước, là cậu bé nhỏ kia, sau khi phẫu thuật xong xuôi, hôm trước mới xuất viện, hôm nay người nhà đã chạy tới bệnh viện nói đứa trẻ đột nhiên sốt cao.

Nghe thấy Lý Việt, Trần Thương cũng lập tức sững sờ.

- Cậu bé nhỏ năm tuổi kia à?

Trần Thương hỏi ngược một câu:

- Tôi tháy khôi phục rất tốt mà?

Lý Việt cũng là nhíu mày, anh đẩy kính mắt, nhịn không được tự hỏi:

- Đúng, phẫu thuật rất thuận lợi

Kỹ thuật trung hòa phẫu thuật cũng không thấy bất cứ dị thường nào, rạch mổ không nhiễm khuẩn, lúc này đột nhiên phát sốt, rất rõ ràng có chút dị thường.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 982: Anh Tự Nghĩ Ra Bệnh Hả?

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nhận đến nhắc nhở của hệ thống:

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ giải vây cho Lý Việt, sau khi phẫu thuật thành công, có thể tùy cơ đạt được một hạng kỹ năng của Lý Việt! 】

Trần Thương lập tức sững sờ, xem ra đây không phải một chuyện đơn giản nha...

Trình độ của Lý Việt, Trần Thương đã thấm sâu trong người, kỹ năng lâm sàng quá cứng, lý luận cơ sở vững chắc, đây là một người đàn ông tùy lúc tùy chỗ đều thích để mấy tờ giấy bên trong túi áo.

Lý Việt có thói quen là mỗi ngày xem một bản luận văn, thói quen này vẫn luôn duy trì theo anh từ lúc đi làm đến bây giờ.

Mà bây giờ biểu hiện nhiệm vụ, nói rõ là Lý Việt cũng không giải quyết được vấn đề, nó cũng mang ý nghĩa chuyện nhất định không nhỏ chút nào

Đang lúc nói chuyện, xe cuối cùng dừng ở cửa ra vào cấp cứu.

Lý Việt đứng dậy bước xuống, Trần Thương theo sát phía sau.

Y tá tiểu Kha nhìn thấy mọi người, vội vàng nói:

- Bác sĩ Lý, bác sĩ Trần, người bệnh đã ở phòng cấp cứu rồi.

- Cẩn thận một chút, cái này... Người mẹ của cậu bé nhỏ kia là phóng viên, còn cha cậu ta hình như cũng là một luật sư

Tiểu Kha cẩn thận nhắc nhở.

Lý Việt gật đầu, câu nói này rất rõ ràng, đây là đang nói cho anh biết, không nên nói lung tung.

Sau khi tiến vào phòng cấp cứu, cậu bé nhỏ đã lên máy theo dõi.

Trương Viễn và Dương Tuệ đã đi bận việc.

Trông thấy Lý Việt và Trần Thương tiến đến, vội vàng nói:

- Giáo sư Lý.

Mà Hạ Lan và người đàn ông trông thấy Lý Việt, sốt ruột nói đến:

- Bác sĩ Lý, lúc ấy khi phẫu thuật, có phải là có ngoài ý muốn gì hay không?

Lý Việt lắc đầu, vẫn luôn chắc chắc:

- Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, phẫu thuật rất thuận lợi, video ghi hình phẫu thuật vẫn còn giữ, khi nào cũng có thể xem xét

Nghe thấy vậy, vợ chồng hai người Hạ Lan liếc nhau:

- Bác sĩ Lý, chúng tôi không phải đến gây sự, thật sự sốt ruột, đứa trẻ đột nhiên phát sốt.

Lý Việt gật đầu, nhìn cậu bé nhỏ nằm ở trên giường đang bực bội bất an, vừa khóc vừa gào, quay người đối với Hạ Lan người nhà nói:

- Được, các vị trước đến bên ngoài phòng cấp cứu, có chuyện gì tôi sẽ gọi hai người, tôi xem đứa trẻ là chuyện gì xảy ra một chút.

Hạ Lan nghe xong, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Lý Việt nghiêm túc như thế, cũng phải đi ra.

Mà người đàn ông lại có chút bướng bỉnh:

- Không được, tôi không làm rõ ràng nguyên nhân, tôi sẽ không rời đi, tôi ở đây, sẽ không quấy rầy quá trình trị liệu của các anh, thế nhưng tôi hi vọng anh đừng làm bất cứ chuyện gì che giấu chúng tôi.

Rất rõ ràng, người đàn ông đã cho rằng, đây là một lần chữa bệnh tranh chấp, là bởi vì Lý Việt không chịu trách nhiệm làm cho đứa trẻ bị lại bệnh tật ban đầu

Lý Việt thấy thế, nhịn không được lắc đầu, mà y tá bên trong phòng cấp cứu hai cái y tá trước sân khấu, cũng khẩn trương lên.

Lý Việt suy nghĩ một chút, đi thẳng đến chỗ người bệnh, nói với đứa trẻ:

- Để chú sờ cái bụng, thả lỏng. Chú ấn vào, nếu đau thì nói cho chú.

Cậu bé nhỏ bị Lý Việt nhẹ nhàng nhấn một cái, lập tức kêu rên lên:

- Đau đau đau, con thật là khó chịu, mau cứu con...

- Van cầu chú, đừng ấn! Đau quá...

Lý Việt nhíu mày, chỉ thấy đau bụng hết sức rõ ràng, kèm thêm cơ bụng căng cứng.

- Nhiệt độ cơ thể bao nhiêu?

Trương Viễn:

- 39.5 độ C

Chẳng lẽ là viêm phúc mạc?

Trong đầu tất cả mọi người đều xuất hiện khả năng này.

Trần Thương cũng nhìn thấy tất cả những thứ này ở trong mắt.

Ấn lên toàn bộ vùng bụng đều thấy đau, cơ bụng căng cứng, bật lại di chuyển, buồn nôn, nôn mửa, nhiệt độ cao

Dấu hiệu kích thích phúc mạc hết sức rõ ràng

Đây có vẻ đã thỏa mãn hết tất cả biểu hiện của bệnh viêm phúc mạc.

Lý Việt hỏi:

- Đã kiểm tra máu hay chưa?

Trương Viễn gật đầu:

- Rồi, cũng đã châm cứu phần bụng, đều kiểm tra gấp, đoán chừng còn phải 10 phút nữa.

Lý Việt gật đầu.

Hiện tại, tất cả mọi người đều hoài nghi cao là viêm phúc mạc.

Vào lúc này, Dương Tuệ cầm phim X-quang tới:

- Phim X-quang không có gì bất thường.

Lý Việt lấy tới xem xét, thể khí không có phân li, không phải thủng, không có tắc nghẽn, cũng không phải xoắn ruột...

Hiện tại, tất cả đầu mâu đều chỉ hướng viêm phúc mạc.

Bên trong gian phòng lâm vào một trận trầm mặc.

Người đàn ông phía sau nhịn không được chất vấn:

- Chuyện gì xảy ra?

Lý Việt bình tĩnh nói câu:

- Chờ kết quả! Yên lặng chút.

Người đàn ông lập tức nghẹn lời:

- Thái độ gì, tôi là luật sư! Cẩn thận...

Lý Việt:

- Tôi là bác sĩ, nếu như là vấn đề của tôi, anh tùy tiện đi kiện đi

Một câu lập tức làm cho tràng diện trở nên nóng lên.

Ai cũng không nguyện ý có liên hệ với truyền thông hay luật sư, cũng bởi vì bọn họ khá là mẫn cảm.

Thế nhưng là Lý Việt đối với phương án trị liệu của mình luôn rất tự tin, anh không cho rằng sẽ có quan hệ với mình.

- Sau khi các anh xuất viện, cho đứa trẻ ăn cái gì? Uống gì hay chưa?

Hạ Lan hít vào một hơi, muốn hòa hoãn bầu không khí một chút:

- Bác sĩ, anh đừng nóng giận, chồng của tôi có chút kích động và lo lắng.

- Sau khi đứa trẻ xuất viện, vẫn luôn ăn uống thanh đạm, đều là đồ ăn dễ tiêu hóa.

Vào lúc này, kết quả trở về

Bạch cầu tăng nhiều, nhiễm khuẩn là khẳng định có rồi, thế nhưng kiểm tra cổ trướng chưa phát hiện dị thường.

Hiện tại, manh mối lập tức đứt mất

Trương Viễn nhịn không được đề nghị:

- Giáo sư Lý, có cần lại mở bụng dò xét lần nữa hay không?

Người đàn ông sau lưng nghe xong, lập tức gật đầu:

- Tôi hoài nghi cách phẫu thuật các anh khẳng định là xảy ra vấn đề

Ngay tại khi Lý Việt nhíu mày suy nghĩ.

Ánh mắt Trần Thương bỗng nhiên sáng lên:

- Không phải viêm phúc mạc, cũng không phải bệnh biến chứng bên trong ổ bụng, phẫu thuật cũng không có bất kỳ cái ngoài ý muốn gì.

- Hội chứng của người bệnh là Ngày thứ năm

Lời này vừa nói, Lý Việt bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Mà cha của người bệnh bỗng nhiên cũng bị cái tên này hù dọa:

- Có ý gì?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Hội chứng này là Ngày thứ năm sau khi phẫu thuật ruột thừa cắt bỏ ở trẻ em, bên trong quá trình phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa ở trẻ em vô cùng thuận lợi, thế nhưng đến ngày thứ năm, lại đột nhiên xuất hiện đau bụng, nhiệt độ cao, mấy tiếng sau khi phát triển thành giống với triệu chứng viêm phúc mạc

Sau khi nói, người nhà người bệnh bỗng nhiên sững sờ, nhịn không được cười lạnh một tiếng:

- Anh là đùa tôi sao?

- Tất cả đều thuận lợi, sẽ xuất hiện nhiệt độ cao? Đau bụng? Anh là cảm thấy chúng tôi không hiểu y học sao? Chuyện gì cũng phải có cái nguyên nhân bệnh chứ?

- Hội chứng Ngày thứ năm, con của tôi có phải là ngày mai lỡ lại phát sốt, anh sẽ phải biên thêm một hội chứng ngày thứ sáu à?

- Ruột thừa cắt đã cắt, còn không rõ nguyên nhân phát sốt, khẳng định là khi phẫu thuật xuất hiện cái ngoài ý muốn gì rồi

Trần Thương nhịn không được lắc đầu, ruột thừa thật không có một chút tác dụng à?

Dĩ nhiên không phải, khẳng định là sẽ có tác dụng, chỉ là bởi vì y học hiện đại chưa nghiên cứu ra được mà thôi.

Chương 983: Vi Khuẩn Listeria (Phần Một)

Mà về phần thứ hội chứng là Ngày thứ năm này, cũng là thật

Thế nhưng nguyên nhân bệnh thật đúng là nói không rõ ràng, có người cho rằng khả năng là do thiếu hụt hệ miễn dịch cơ năng, phòng vệ yếu bớt gây nên.

Mà lúc này, Hạ Lan cũng vội vàng kéo người đàn ông, nhỏ giọng nói:

- Có thể là thật

Người đàn ông sững sờ, chỉ thấy Hạ Lan đưa điện thoại tới, sau khi người đàn ông nhìn thấy bỗng nhiên hôn mê rồi

Thật đúng là có cái bệnh này?

Trong lúc nhất thời, người đàn ông vạn phần xấu hổ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nửa ngày mới nói:

- Hội chứng Ngày thứ năm... Có phải là ngày thứ sáu sẽ tốt không?

Hạ Lan cũng nhịn không được che mặt, còn pháp luật cao tài sinh, như thế nào đã bị tức giận làm cho hồ đồ rồi?

- Được rồi, anh đi ra ngoài chờ xem, em đến trao đổi với bác sĩ

- Bác sĩ, thật là xin lỗi, chồng của tôi là tức đến chập mạch rồi, chúng tôi không phải không tín nhiệm, là nhất thời bị sốt ruột! Anh không cần để ý, anh nên trị liệu như thế nào thì cứ trị liệu, chúng tôi sẽ tích cực phối hợp

Lý Việt gật đầu:

- Vâng, hai người yên tâm, đây là trách nhiệm chúng tôi phải làm.

Chờ sau khi người nhà rời đi, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, cảm khái không thôi

- Giáo sư Trần quá trâu bò đi

- Đúng nha, nam thần... Anh quá lợi hại

Lý Việt thì là nhịn không được nhìn Trần Thương, cười nói:

- Cám ơn.

Làm bác sĩ, ai cũng không thể đảm bảo mình có thể thong dong đối mặt với tất cả tình huống, bởi vì bản thân bệnh tật cũng có nhiều mặt, cho dù là anh vẫn luôn học tập, cố gắng, cũng chắc chắn sẽ có một chút tri thức mù mịt.

Đây cũng là vì sao là một cái cương vị hiệp đồng chữa bệnh, mà không phải đơn đả độc đấu.

Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Gần đây vừa vặn nghiên cứu, vì vậy nghĩ đến cái bệnh tật này.

Kỳ thật bằng không thì, Trần Thương là cấp bậc hoàn mỹ đối với phẫu thuật ruột thừa, tác dụng thẻ đặc huấn cũng không có lãng phí vô ích.

Không nghĩ tới, trước đây cho rằng bé là không đáng nói đến kỹ thuật cắt bỏ ruột thừa nhất, cho rằng khi tiểu dụng thẻ đặc huấn đại tài, bỗng nhiên lại phát huy nhiệt lượng thừa.

Thế nhưng, dù vậy, Trần Thương cũng thương tiếc không thôi, dù sao ai có thể nghĩ tới là hội chứng Ngày thứ năm chứ?

Mọi người trông thấy Trần Thương khiêm tốn như vậy, nhịn không được cười cười:

- Được rồi, giáo sư Trần, anh cũng đừng khiêm tốn quá.

- Đúng nha, tôi thật không rõ còn có thứ gì mà anh không biết nữa?

- Đúng đúng đúng, tôi cảm thấy anh không cần tới bồi dưỡng, anh dứt khoát tới làm chủ nhiệm chỗ này đi?

Người ở tổ hai nhịn không được ồn ào.

Chẩn bệnh đã rõ ràng, trị liệu cũng phải tiếp tục.

Dương Tuệ nhịn không được hỏi:

- Giáo sư Trần, cái này nên xử lý như thế nào? Cần phẫu thuật không?

Trần Thương lắc đầu:

- Lấy bảo thủ trị liệu làm chủ, không cần phẫu thuật.

- Áp dụng cấm ăn, bù dịch tĩnh mạch, tiếp tục ống thông mũi – giảm sức ép dạ dày, chất kháng sinh, có hiệu quả đối với trị liệu là cần phải.

Sau khi nói xong, Trần Thương dặn dò:

- Thế nhưng, quan trọng là viêm ruột thừa sau đó trẻ em gặp phải, nhất định phải bảo đảm sau ngày thứ 6 mới có thể xuất viện, để tránh bỏ sót vì chẩn đoán và trễ nãi xử lý ra hội chứng Ngày thứ năm.

Lý Việt nhịn không được thở dài, anh cũng là quá tự tin.

Làm bác sĩ, tự tin là chuyện tốt, thế nhưng nhất định không thể tự tin một cách mù quáng

Người bệnh lại nằm viện xử lý lần nữa, được quan sát.

Một phen nháo kịch kết thúc, mọi người cũng đều nhẹ nhàng thở ra.

Cấp cứu, thật sự là một nơi không thể khiến người ta bớt lo.

Trương Viễn và Dương Tuệ đi theo sau lưng Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cái ruột thừa này thật một chút tác dụng cũng không có à?

Trần Thương trầm tư nửa ngày, nhịn không được nói:

- Có thể đây là tuệ căn của anh! Nói không chừng có thể đắc đạo phi thăng

Trương Viễn sững sờ:

- Anh đùa tôi hả?

Trần Thương liếc mắt:

- Tôi làm sao biết nha, tôi đến từ năm 2088, khi đó còn chưa có phát hiện tác dụng ruột thừa, anh cũng không thể trách tôi nha

Trương Viễn nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Vậy vợ của tôi là ai thế?

Dương Tuệ:

- Anh có thể có vợ à? Không đúng, anh có thể sống đến 2088?

Trở lại văn phòng vừa mới ngồi xuống, Trần Thương lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【 Đinh! Chúc mừng anh nhân được kỹ thuật nối lại dạ dày - tá tràng: Cấp đại sư. 】

Nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương quả thực có chút vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

So sánh với phẫu thuật đại tràng, độ khó của phẫu thuật dạ dày - tá tràng dù sao cũng tăng lên không ít.

Mà mấu chốt là độ khó và phương diện đặc điểm của kỹ thuật, dạ dày tá tràng càng có tiền cảnh nghiên cứu rồi

Phẫu thuật nối lại dạ dày và tá tràng là một loại phẫu thuật được khoa Ngoại tiêu hóa phổ biến nghiên cứu, thế nhưng cho tới nay cũng là cửa ải khó khăn nhất khoa mà Ngoại tiêu hóa vẫn luôn nghiên cứu và đánh hạ.

Vì sao nói như vậy?

So sánh với Tâm ngoại khoa loại phẫu thuật như này có độ khó phổ biến tương đối cao mà nói, khai triển bệnh viện tam giáp trên toàn quốc cũng không phải rất nhiều.

Thế nhưng phẫu thuật dạ dày tá tràng lại không giống nhau, hiện tại rất nhiều bệnh viện huyện cũng có thể hoàn thành kỹ thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày, sau đó tiến hành nối lại tá tràng dạ dày, thế nhưng mấu chốt là ngay tại ở phía trên cái nối lại này.

Nối lại thành công hay không, liên quan trực tiếp đến xác suất phẫu thuật thành công và độ khả thi của bệnh biến chứng, cũng tỷ như một cái bệnh biến chứng phẫu thuật nối lại dạng lỗ rò khá là thường gặp này.

Vì vậy dễ làm phẫu thuật tá tràng thuộc về vào tay, nhưng phẫu thuật tinh thông lại cực kỳ khó khăn.

Phải biết, một khi phát sinh những bệnh biến chứng như rò rỉ ruột này, phiền phức cũng không phải là một điểm hai điểm.

Trần Thương không có chút gì do dự, trực tiếp lựa chọn học tập.

Bản thân Lý Việt chính là bác sĩ khoa Ngoại tổng hợp, đối với dạ dày ruột ngoại khoa phẫu thuật khá là tinh thông, vì lẽ đó thu được dạng một loại kỹ năng phẫu thuật này, Trần Thương hay là hết sức hài lòng

...

...

Tối nay là Trần Thương trực ca đêm, sau khi ở phòng trực ban gọi điện thoại cho Tần Duyệt một lát, Trần Thương mới hơi chút nghỉ ngơi.

Hơn sáu giờ tối, Trần Thương chuẩn bị đứng dậy đi ăn cơm, y tá Dương Khiết giúp Trần Thương mang thức ăn ngoài đến, rất phong phú.

- Bác sĩ Trần, cảm ơn anh, con của người bạn của tôi kia tốt nhiều rồi

Dương Khiết hưng phấn nói đến:

- Thật sự chính là do cái vi khuẩn Listeria kia, tôi kiểm tra một chút, thật là đáng sợ, nếu thật chậm trễ, đứa bé có thể sẽ gặp nguy hiểm

Trần Thương mỉm cười:

- Khách sáo, việc nên làm, lại nói, một cái nhấc tay mà thôi.

Chương 984: Vi Khuẩn Listeria (Phân Hai)

Sau khi nói xong, Dương Khiết còn chưa kịp nói chuyện, mấy y tá khác cũng vội vàng chạy vào.

- Bác sĩ Trần, gần đây mỗi ngày chị Dương đều dọa đến chúng tôi cũng không dám dùng tủ lạnh, cái vi khuẩn Listeria gì kia là chuyện gì xảy ra thế?

- Đúng nha, mấy ngày nay tôi suýt chút đóng cửa tủ lạnh rồi, khi trước đây sữa của tôi khi nhiều cũng để trong tủ lạnh, bây giờ suy nghĩ một chút, thật có sợ hãi

- Đúng đúng đúng, tôi lúc ấy cũng không ít lần...

Trần Thương nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, không phải là bởi vì đói bụng, cũng không phải bởi vì thèm, mà là đơn giản bởi vì anh cảm thấy đám y tá nhỏ này là đang đùa giỡn anh, mặc dù anh không có chứng cứ

Giờ khắc này, Trần Thương đang tưởng niệm lão Mã không gì sánh được, mặc dù người này vô sỉ chút, thế nhưng... Lực chấn nhiếp vẫn cực kỳ đủ, ít nhất cũng không đến mức bị đám y tá nhỏ bọn họ vây quanh như này...

Trần Thương tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác, bằng không đám người kia lại so vấn đề là sữa của ai nhiều hơn, ai của ai sữa ít hơn, chuyện này sẽ chỉ càng chạy càng xa.

- Thật ra, không chỉ có quan hệ với tủ lạnh, vi khuẩn Listeria ở nhiệt độ bình thường cũng có thể tồn tại sinh sôi với số lượng lớn.

- Thế nhưng nói như thế nào đây, bình thường thì vi khuẩn không cách nào sống sót ở nhiệt độ thấp, bởi vậy cái này cho vi khuẩn Listeria có cơ hội để lợi dụng được, dẫn đến mọi người coi nhẹ vì thật ra trong tủ lạnh cũng vẫn tồn tại khả năng có vi khuẩn.

- Loại vi khuẩn Listeria này nói như thế nào đây? Đúng! Là tên sát thủ không sợ lạnh

Trần Thương nói xong, tiểu y tá giả vờ rất hài hước bắt đầu nở nụ cười.

Trần Thương cười lạnh một tiếng, quá giả, đơn giản là ngấp nghé nhan sắc của tôi mà thôi

- Vi khuẩn Listeria ở 2-42 độ, mà lại cho dù là độ PH cũng có thể sinh sôi nhanh chóng, thậm chí cũng có thể sinh tồn trong nhiệt độ thấp dưới 0

độ, cho nên vẫn nên phải chú ý chút

Nghe thấy kiểu nói này của Trần Thương, nói thật tất cả mọi người có chút bận tâm

- Đúng nha, tôi khoảng thời gian này xem nước Mỹ cũng có người bệnh bị nhiễm vi khuẩn Listeria, làm sao bây giờ?

Trần Thương cười nói:

- Thật ra trong nước chúng ta còn tốt, có quan hệ với thói quen ăn uống, nước ngoài thích ăn hoa quả rau salad, mà cơ bản trong nước chúng ta đều là thực phẩm chín, trên cơ bản vi khuẩn Listeria khi làm nóng ở 70 độ C trở lên trong hai phút đã bị tiêu diệt rồi, vì vậy cũng không cần lo lắng

- Trừ độc tủ lạnh định kỳ, giảm bớt khả năng sinh sôi của vi khuẩn, mà đối với đám người sức phía dưới miễn dịch, hạn chế tối đa không được uống sữa bò chưa qua khử trùng trừ độc, cả những thứ như pho mát, sushi, lát cá sống này, ăn trái cây cũng phải rửa sạch.

Y tá nhỏ nhìn Trần Thương thuần thục giải thích rõ vấn đề, trong lúc nhất thời không có lý do quấy rầy nữa, chỉ có thể trở về lại nghĩ biện pháp tiếp

Mà Trần Thương lại vào lúc này, nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng có thể ăn cơm.

Cấp cứu ca đêm, luôn làm cho người bất an, vốn không có người bệnh, thế nhưng cũng nhất định phải nói cho chính mình, ngàn vạn lần không thể nghĩ lung tung, bởi vì vừa nghĩ loạn, lập tức có thể tới ngay.

Ngay khi mười giờ rưỡi buổi tối, khoa cấp cứu tới một cô bé nhỏ.

Tuổi của cô bé nhỏ không lớn lắm, cách ăn mặc lại vô cùng... Gợi cảm, dù là ngày tháng ba thủ đô, cũng một thân tất chân thiếp thân váy liền áo, giày cao gót tạch tạch tạch, trong tay mang theo một cái túi xách Louis Vuitton.

- Tôi đăng ký.

Cô gái vô cùng bình tĩnh, căn bản nhìn không ra có bệnh hay không.

Tiểu Kha gật đầu, vội vàng chạy tới gọi Trần Thương.

Cách ăn mặc giản dị của Tiểu Kha ở trước mặt cô gái kia tựa như lập tức biến thành một cái vịt con xấu xí vậy.

Cô gái giống như khoe của tiện tay đặt chìa khóa xe Ferrari ở bên trên quầy lễ tân y tá, lấy tiền ra sau đó bắt đầu lấy CMND ra đăng ký.

Trần Thương lập tức vội vàng hỏi:

- Cô không thoải mái ở chỗ nào?

Cô gái thở dài, nhíu mày nói:

- Đau bụng, hai bên đều đau, vừa rồi eo đau đến mức không cúi xuống được, hiện tại tốt một chút rồi, nhưng vẫn đau.

Trần Thương gật đầu:

- Có thể tự mình đi chứ?

Cô gái gật đầu.

Trần Thương gọi tiểu Kha cùng một chỗ đến trong phòng cấp cứu, cho cô gái nằm ở trên giường.

- Trước đây cô từng có bệnh gì không?

Trần Thương thuận miệng hỏi.

- Không có, đều rất tốt.

Trần Thương gật đầu, để cô gái bày tư thế tốt, bắt đầu bắt mạch phần bụng, có điều, cách y phục không tiện, thế nhưng cô gái mặc váy liền áo, nếu kéo lên, tự nhiên cũng xuất hiện hình ảnh khá lúng túng.

Cũng may tiểu Kha ở đây, cũng không có chuyện gì.

Trần Thương nhẹ nhàng chạm đến phần bụng.

- Đau

- Ai nha... Đau đau đau

Trần Thương lập tức nhíu mày, dấu hiệu kích thích phúc mạc hết sức rõ ràng, mà khi bắt mạch phần bụng ấn lên thấy đau, phía dưới phần bụng hoặc bên phải bụng dưới làm chủ, đau nhức có bật lại, cơ bụng căng cứng rõ ràng.

Có viêm phúc mạc?

Không đúng

Có phải là bệnh tật phụ khoa hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói câu:

- Cô chịu đựng một chút, có thể sẽ đau một chút

Cô gái cũng thản nhiên, gật đầu cắn răng.

Ngay tại khi Trần Thương dùng tay chạm đến phần bụng dưới, cảm giác được vòm âm đạo chắc nịch, tính chênh lệch hoạt động ở cổ tử cung, kèm theo chạm đến khối u viêm, rõ ràng lấy phía bên phải.

Điều này làm cho anh lập tức có chút cau mày:

- Cô có từng mang thai chưa vậy? Hoặc là sinh non?

Cô gái nghe xong có chút không vui, nhưng vẫn nói:

- Mang thai 5 lần, toàn bộ sảy thai.

Nói khi câu nói này ra, cô gái rất bình tĩnh, nghe như là đang nói tôi buổi trưa ăn năm cái bánh bao vậy, không có chút kiêu ngạo hay tâm trạng chập chờn nào.

…

…

Thế nhưng, cái này lại làm cho tiểu Kha trừng lớn miệng.

Trần Thương có chút nhíu mày:

- Gần đây không mang thai à?

Cô gái trực tiếp nói:

- Hôm trước kinh nguyệt vừa hết.

Viêm phúc mạc?

Mà lại là... viêm phúc mạc hố chậu cấp tính?

Bắt mạch phần bụng đối với bác sĩ khoa ngoại mà nói, hai tay chính là con mắt, có thể trông thấy đồ vật phía dưới bụng nhìn không thể thấy, thông qua cảm giác hai tay, có thể sờ đến rất nhiều manh mối.

Bắt mạch xong, biểu đồ bốn chiều của Trần Thương đối với bên trong ổ bụng cô gái có một cái ấn tượng đại khái.

Trước bụng dưới cô gái có một hình xăm, Trần Thương không nhận ra hình vẽ, thế nhưng cảm thấy có điểm giống Cung Thanh Niên.

Quần rất đơn sơ, chỉ có vài sợi dây nối lại với nhau.

Kỳ thật, những người bị bệnh này Trần Thương cũng đã gặp không ít.

Trần Thương quay người đối với tiểu Kha nói:

- Làm điện tâm đồ.

Tiểu Kha gật đầu, đang muốn hỗ trợ làm, bỗng nhiên cô gái nói:

- Cẩn thận một chút, Victoria secret

Nhìn sợi dây điện tâm đồ và miếng dán, nhịn không được ghét bỏ một tiếng, nói:

- Làm xong lau sạch sẽ cho tôi chút.

Tiểu Kha không tranh luận, mà chỉ nhẹ gật đầu:

- Tốt.

Trần Thương thấy thế có chút nhíu mày, hỏi:

- Ngoại trừ đau bụng, còn không thoải mái chỗ nào không?

Sau khi cô gái suy tư một chút, không nhịn được nói:

- Hình như không có, à có... Đi tiểu cảm giác hơi đau, hay mắc tiểu, tiểu nhiều có tính không? Cô lấy chút thuốc giảm đau cho tôi là được rồi, buổi tối tôi còn có việc đó

Chương 985: Bệnh Lây Qua Đường Sinh Dục

Đang lúc nói chuyện, cô gái loay hoay điện thoại.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Cô gái nói câu:

- Các cô chơi trước, tôi lập tức sẽ qua ngay

Sau khi nói xong, cô gái nhịn không được nói:

- Kiểm tra xong chưa vậy?

Mặc dù cô gái dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng nhìn CMND, bộ dáng lại kém có chút nhiều với bản thân, tuổi tác chỉ có 22 tuổi, thế nhưng cách ăn mặc này lại khoảng hai lăm hai sáu, mà ở xã hội này, lại có trọn vẹn tận ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi.

Trần Thương thật không có bất cứ cái đánh giá gì, dù sao cấp cứu quá nhiều người, chức trách của anh là chẩn bệnh và trị liệu, căn bản không có quan hệ với cuộc sống của người ta.

Nếu như một lão đại gia nói mình tiểu nhiều, mắc tiểu, đi tiểu đau nhức, Trần Thương có thể cảm thấy là vấn đề ở tuyến tiền liệt.

Thế nhưng nếu một cái cô gái nhỏ hơn hai mươi tuổi nói mình như vậy, Trần Thương bản năng nghĩ đến một chút tình huống.

Đó chính là nhiễm trùng đường tiết niệu, hoặc là... Bệnh lây qua đường sinh dục

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Có lịch sử chơi xuân hay chưa?

Sau khi Tiểu Kha nghe thấy, cũng sửng sốt một chút, nhìn chằm chằm cô gái kia.

Cô gái thì là một mặt mờ mịt:

- Lịch sử chơi xuân? Đó là cái gì?

Trần Thương giải thích nói:

- Chính là có nhiều bạn đời hay không, lịch sử cuộc sống tình dục không sạch sẽ?

Cô gái lập tức có chút tức giận, cười lạnh một tiếng:

- Cái này có quan hệ gì với anh sao?

Trần Thương sững sờ, gặp loại người bệnh này thật phiền, tựa như có thiếu nợ cô gì vậy, nhịn không được thở dài, vẫn không nhịn được giải thích nói:

- Cái này có quan hệ với bệnh tật.

Cô gái mỉa mai nhìn thoáng qua Trần, cười nói:

- Chậc chậc chậc, tôi ngủ với mấy người thì có quan hệ với đau bụng à? Khôi hài thật! Anh chỉ là một bác sĩ nho nhỏ, dáng dấp cũng có đẹp trai một chút, thế nhưng cũng quá nhiều chuyện rồi?

- Lại nói! Ai không có mấy bạn trai chứ? Thời đại nào... Có điều, tôi đối với anh cũng không có hứng thú.

Trần Thương đối với câu nói của cô gái này thực tế là không dám gật bừa.

Đến mức sau đó, Trần Thương coi như là không có nghe thấy, đối với mình không hứng thú?

Trần Thương dở khóc dở cười, chính mình đố với cô, càng là một chút xíu tình thú cũng không có.

Cô gái bỗng nhiên nói:

- Cuộc sống tình dục không sạch sẽ đúng không?

- Ví như đi đều là khách sạn năm sao, câu lạc bộ tư nhân, cấp bậc cao thì sao, rất sạch sẽ, so với bệnh viện các anh còn sạch sẽ hơn.

Trần Thương nhịn không được cười cười, không phản bác, dù sao anh nói cái gì, cô cũng sẽ không tin.

Phía sau sự ngăn nắp xinh đẹp, cũng không nhất định chính là một dạng thánh khiết.

Thế nhưng, sau khi nghe thấy cô gái, kỳ thật trong lòng Trần Thương cũng có mấy phần suy tính.

Đó là chênh lệch xác nhận

Để Trần Thương nhíu mày hỏi:

- Có những lịch sử như bệnh lây qua đường sinh dục hay không?

Sau khi nghe thấy câu nói này, cô gái bỗng nhiên bị giật nảy mình:

- Không có nha! Đều là... Khẳng định không có.

- Anh bệnh thần kinh à? Anh mới có bệnh lây qua đường sinh dục

Câu nói này để Trần Thương có chút kinh ngạc.

Cô gái làm xong điện tâm đồ, nhanh chóng chỉnh lý y phục tốt, khuôn mặt rõ ràng kéo xuống:

- Anh có xong hay chưa vậy, tôi chỉ là đau bụng, anh hỏi cái này hỏi cái kia, anh như thế nào không hỏi tôi làm qua mấy lần?

- Bệnh thần kinh, anh cố ý à?

- Tôi mẹ nó khiếu nại anh có tin hay không?

Đối mặt cô gái đột nhiên nổi giận, Trần Thương cũng có chút tức giận, nếu cô không phải bệnh nhân của tôi, tôi quản cô đâu?

- Tùy cô

Trần Thương lạnh lùng nói câu:

- Nếu cô không phối hợp chẩn bệnh, vậy tôi không có biện pháp rồi.

Cô gái nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Anh chính là biến thái

Nói xong, đứng dậy, xuống giường mặc giày cao gót muốn rời khỏi.

Mà lúc này, một cái nam thanh niên trẻ tuổi đi đến, sau khi trông thấy cô gái, cười đi tới.

- Cô thế nào?

Cô gái nhếch miệng:

- Gặp phải cái đồ biến thái, hỏi cái này hỏi cái kia

Nam thanh niên nghe xong, lập tức nhịn không được cười.

Cô gái tiếp tục nói:

- Tôi đau bụng, vậy mà hỏi tôi có bệnh lây qua đường sinh dục hay không? Có phải là bệnh thần kinh à?

Nói xong, cô gái liền đi về phía trước:

- Đi thôi, trả lại xe cho anh, tôi đau bụng.

Chẳng qua là sau khi nghe thấy cô gái, khuôn mặt nam thanh niên có cái gì không đúng:

- A, cô đón xe tới trước đi, tôi về nhà lấy chút đồ vật.

Cô gái nghe xong, lập tức biến sắc:

- Anh nói tôi đón xe đi hộp đêm? Đại ca, mất mặt không?

Nam thanh niên cười nói:

- Tôi có việc gấp.

Cô gái tức giận ném chìa khóa cho nam thanh niên, giận đùng đùng rời đi.

Mà sau một lúc lâu nam thanh niên mới vòng trở lại cấp cứu, biến sắc:

- Bác sĩ, có phải là cô ấy có bệnh lây qua đường sinh dục hay không?

- Tôi mẹ nó khoảng thời gian này, không thoải mái, lỗ niệu đạo như có đồ vật sống tạm, thứ đồ gì?

Trần Thương nghe xong, lập tức có chút nhíu mày:

- Anh đăng ký đến xử lý.

Nam thanh niên thật sự là bị hù dọa

Gặp phải chuyện như vậy, thật sự là gặp quỷ.

Tốn mấy phút xử lý thủ tục, nam thanh niên sốt ruột chạy vào phòng xử lý.

- Tôi gần đây vẫn luôn cảm giác vẫn luôn không thoải mái, tôi cho là nguyên nhân do cuộc sống không quy luật, thời gian dài cuộc sống không quy luật, uống rượu, cho rằng chẳng qua là viêm niệu đạo.

Đang lúc nói chuyện, cởi quần.

Đều là nam cũng không có cái gì thật không tiện.

Thế nhưng, Trần Thương cúi đầu xem xét, phát hiện quả nhiên có mủ vảy dính chặt, là hiện tượng "Sống tạm"

Trần Thương mang găng tay vào, cầm tăm bông chèn ép chỗ sâu trong niệu đạo, lập tức nhìn thấy có chút ít mủ dịch mỏng chảy ra.

Mà Trần Thương nhịn không được nhíu mày, bởi vì có âm vang hệ thống nhắc nhở lên.

【 Bệnh lậu viêm niệu đạo cấp mãn tính! 】

Trần Thương đối với chẩn bệnh ngoài da giống như đang bật hack vậy.

Nháy mắt lập tức thấy rõ ràng.

Trần Thương thấy thế, đứng dậy kéo ném găng tay đi:

- Có thể là bệnh lậu, anh ngày mai đi khoa da liễu nhìn một chút, mau chóng trị liệu đi.

Trần Thương không muốn xử lý loại bệnh lây qua đường sinh dục này, cũng không bằng bộ môn khoa da liễu.

Sau khi nam thanh niên nghe thấy, lập tức chấn kinh, giận đùng đùng nói đến:

- Cái gì? Mẹ nó? Dm đám kỹ nữ, truyền nhiễm nhiễm bệnh cho lão tử

- Bác sĩ, cô ấy là tình huống như thế nào?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Nếu anh nhìn thấy cô, nói với cô mau chóng đi tiến hành trị liệu ở bệnh viện, tình huống của cô khá là nghiêm trọng, thuộc về viêm phúc mạc do lậu cầu, mà lại là hố chậu bị lây nhiễm nghiêm trọng, có bao khối.

Sau khi nam thanh niên nghe thấy Trần Thương, quả thực có chút bối rối

Dù sao, đột nhiên nghe thấy bản thân dính bệnh lậu, đối với ai mà nói cũng là một chuyện hết sức thống khổ thậm chí tuyệt vọng.

Loại bệnh này so với cảm cúm không hề giống nhau

Nam thanh niên thậm chí bị giật nảy mình, trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh

- Bác sĩ, tôi có thể chết hay không?

Trần Thương bị vấn đề này cho hỏi khó.

- Kỳ thật, nếu như chỉ là nhiễm vi khuẩn lậu bình thường, chỉ cần nhanh chóng chẩn đoán chính xác, minh xác lâm sàng, thời kỳ đầu, đủ lượng, quy tắc, trị liệu toàn diện, hiệu quả sẽ rất không tệ

Trần Thương trả lời rất quan phương.

Thế nhưng nam thanh niên lập tức khóc lóc thảm thiết cái mặt:

- Bác sĩ, ý của anh có phải là nói rất nguy hiểm đúng không?

- Nếu không, anh trực tiếp nói cho tôi, có thể chữa khỏi hay không là được rồi

Trần Thương cũng là nhịn không được thở dài

Chương 986: Đây Là Một Vấn Đề Xã Hội Học

Vấn đề này anh hỏi tôi cũng vô dụng, anh phải hỏi vi khuẩn trên thân tiểu thư vừa rồi tặng vi khuẩn lậu miễn phí cho anh là ai nha

Trông thấy bộ dáng của nam thanh niên thành như vậy, Trần Thương trực tiếp nói:

- Nói đơn giản một chút, phải xem vi khuẩn lậu của anh đến từ chỗ nào, nếu như chỉ là vi khuẩn lậu bình thường, tính kháng dược không mạnh, trị liệu cũng còn dễ nói.

- Thế nhưng... Nếu vi khuẩn lậu này của anh là nhập khẩu, vậy thì chưa chắc

Một câu làm đầu của nam thanh niên ông ông, có chút chuyển không đến.

- Bác sĩ, anh đừng nói giỡn, cái... Đồ chơi này... Còn có cái cách nói như nhập khẩu này sao?

Ngay cả tiểu Kha cũng là một mặt mờ mịt nhìn Trần Thương, vi khuẩn gây bệnh còn có thể nhập khẩu?

Chẳng lẽ nhập khẩu sẽ đắt hơn sản phẩm trong nước hả?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Nói dễ hiểu một chút, trước mắt đại đa số vi khuẩn lậu trong nước đều thuộc về loại nhập khẩu.

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương nói cũng không phải nói nhảm, mà căn cứ vào nghiên cứu mới nhất của dịch tễ học mà nói.

Bệnh lây qua đường sinh dục cấp hoàn mỹ giúp anh trong lĩnh vực này không chút phí sức

Thật ra, sớm trước khi giải phóng, bệnh lậu ở trong nước đã lưu hành vô cùng nghiêm trọng.

Thế nhưng giải phóng sơ kỳ bệnh lậu chiếm bệnh lây qua đường sinh dục vị thứ hai, đến trung kỳ thập kỷ 60, bệnh lậu ở nước ta cơ bản đã được tiêu diệt.

Một điểm này Trần Thương cũng là rất kiêu ngạo, sớm mấy năm quốc gia chúng ta đã vẫn luôn khống chế đối với bệnh lây qua đường sinh dục tốt thuộc về hàng đầu trên toàn thế giới.

Có điều... Từ khi nước ta mở ra cải cách, bệnh lậu ở thập niên 80 lại lần nữa truyền vào nước ta, từ thành thị duyên hải lan tràn vào nội lục thành thị.

Mà tỉ lệ tăng trưởng phát bệnh hàng năm cũng rất nhanh.

Cái này cũng còn tốt, sau khi những vi khuẩn lậu này trở về, quốc gia quản khống phát xuống triển vẫn tương đối chậm.

Thế nhưng nước ngoài người ta có nhiều chỗ khống chế cũng không tốt nha, mà vi khuẩn lậu có thuộc về một loại vi khuẩn "Tiến hóa" tương đối nhanh, vi khuẩn gây bệnh có tính kháng dược tương đối mạnh.

Nói thật, như nhau là vi khuẩn lậu, nếu chủng loại không giống nhau, độ khó trị liệu cũng sẽ không giống nhau.

Vì lẽ đó Trần Thương nhìn thoáng qua nam thanh niên tự cầu phúc, trực tiếp nói:

- Vi khuẩn lậu thật ta cũng đang không ngừng tiến hóa, mà trước mắt một chút địa khu ở nước ngoài đã xuất hiện rất nhiều loại vi khuẩn lậu gốc có tính kháng dược rất mạnh rồi.

- Nếu như cái nguồn gốc truyền nhiễm vi khuẩn lậu này của anh đến từ người nước ngoài, tôi không thể đảm bảo bao lâu sẽ khỏi hẳn, thế nhưng, nếu như chỉ là nước mình, vậy thì tính kháng dược cũng không phải rất mạnh, trị liệu dù sao cũng dễ dàng hơn một chút.

- Kỳ thật, không phải tất cả mọi thứ nhập khẩu cũng sẽ tốt

Trần Thương bổ sung một câu.

Nam thanh niên nghe thấy câu nói này, trong long đã sợ đến một đám

Lúc này anh chỗ nào còn cái tâm trạng gì khác, trước đây anh rất tốt, hiện tại nguồn gốc truyền nhiễm chỉ có thể duy nhất là cô gái kia.

Anh vội vàng cầm điện thoại lên:

- Tôi hỏi cô vài vấn đề

Cô gái sững sờ:

- Có chuyện gì?

- Cô có từng làm qua với người ngoại quốc hay chưa?

Nam thanh niên cắn răng nghiến lợi nói.

Cô gái lập tức trợn tròn mắt, tựa như trầm mặc một hồi, sau khi do dự một chút:

- Ai nói cho anh? Lỵ Lỵ? Hay là Lina?

Nam thanh niên nhanh khóc

Đậu phộng đại gia nhà cô...

Nam thanh niên rất bất đắc dĩ, có điều vào lúc này, nói cái gì cũng vô ích, cứng nhắc vô lực nói:

- Cô thật là biết chơi, cô đi xem một chút mình có bệnh hay không đi.

Nói xong, nam thanh niên cúp điện thoại.

Nói thật, tim nam thanh niên cũng sắp muốn chết rồi.

Nam thanh niên rời đi như thế nào chính anh cũng không biết, thất hồn lạc phách?

Dính loại bệnh này, thật sự là khó mà mở miệng.

Sau khi nam thanh niên rời đi, tiểu Kha cho thu dọn đồ đạc, sau đó rửa tay thật nhiều lần.

Nói thật, thứ nhân viên y tế bệnh viện sợ gặp phải nhất chính là mấy loại bệnh nhân, một loại chính là có bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng, một loại thì là bệnh lây qua đường sinh dục.

Nhiều khi, giải thích cũng giải thích không rõ ràng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao trên cơ bản trước khi phẫu thuật bệnh truyền nhiễm cũng phải làm kiểm tra lại một lần, dù sao trong lúc phẫu thuật đó ai có thể đảm bảo có thể gặp phải truyền nhiễm Iatrogenic hay không?

Nghề nghiệp phơi nhiễm đã càng ngày càng nhiều, hiện tại tất cả nhân viên y tế cũng khá là cảnh giác.

Tiểu Kha nhịn không được nói:

- Bác sĩ Trần, cái bệnh truyền nhiễm kia có nguy hiểm hay không?

Trần Thương do dự một chút:

- Hiện tại 60% các loại bệnh lây qua đường sinh dục trong nước, đại khái đều là bệnh lậu, nam giới còn nhiều hơn nữ giới

Tiểu Kha lập tức sửng sốt một chút:

- Nam giới tương đối dễ truyền nhiễm hơn so với nữ giới à?

Trần Thương lắc đầu, dở khóc dở cười nói:

- Không, nếu như nói dựa theo lời truyền nhiễm học được, nam giới sẽ chỉ thông qua truyền bá thu được, mà sau một lần nam giới phát sinh quan hệ với nữ giới mắc bệnh lậu, chỉ có cơ hội lây nhiễm là 25%.

- Thế nhưng là nữ giới không giống, truyền bá nữ tính cho dù là không phải tính tiếp xúc, cũng có thể bị bệnh, ví dụ như nhiễm bẩn quần áo, lây nhiễm gián tiếp bằng các loại vật dụng trên giường, khăn mặt, bồn tắm, bồn cầu,...

- Vì vậy, trên bản chất mà nói, cô gái lại càng dễ dính phải, thế nhưng nam tính rõ ràng nhanh hơn, bình thường cấp tính phát tác 2 - 5 ngày sẽ xuất hiện, thế nhưng nữ tính đại đa số sẽ bị coi nhẹ, cho là chứng viêm, khi phát hiện, thì đã khá phiền phức rồi.

Vào lúc này, tiểu Kha bỗng nhiên nói câu:

- Vậy tại sao nam tính nhiều hơn nữ tính?

Vấn đề này để Trần Thương cũng sững sờ

Đúng nha

Đây là một cái vấn đề rất có độ sâu, dính đến xã hội học.

Trần Thương suy nghĩ thật lâu, tựa như cũng không có trợ giúp tiểu Kha giải đáp vấn đề này.

Chẳng lẽ là một người bị bệnh nữ tính có thể truyền nhiễm mấy tên nam tính?

Lời nói này...

Có phải là nói rõ số lượng nam nhân không thành thật rất nhiều à?

Mà không cô gái thành thật sẽ vẫn luôn không thành thật, sẽ truyền cho mấy nam nhân không thành thật.

Trần Thương lạnh run một trận, nhịn không được lắc đầu, đây là một cái vấn đề có độ sâu, không thuộc về y học, hẳn là thuộc về... Xã hội học.

Trần Thương nói:

- Khi thanh lý những rác rưởi này chú ý một chút.

Trần Thương cũng là rửa tay thêm nhiều lần.

Kỳ thật, làm bác sĩ rất tốt, chỉ là có chút phí tay, đặc biệt là bác sĩ khoa ngoại, chẩn bệnh phải rửa tay, phẫu thuật cũng phải chải tay, Trần Thương cảm giác cái một đôi tay này của mình đã trải qua không biết bao nhiêu gian nan vất vả.

Tiểu Kha cũng không hiểu vấn đề này, muốn đi ra ngoài sau đó tìm các y tá giao tiếp một chút.

Lúc này mới chưa đến mười hai giờ tối, có lẽ đối với rất nhiều người mà nói đèn hoa mới lên, chính là lúc bắt đầu cho cuộc sống ban đêm.

Trần Thương nhìn trụy lạc xa hoa bên ngoài, nhịn không được thở dài.

Ai, nam thanh niên đi ra bên ngoài, nhất định phải chiếu cố “cậu nhỏ” của mình tốt một chút.

Các cô gái cũng càng phải bảo vệ tốt chính mình, mang các loại vật dụng tốt nhất ở khách sạn...

Chương 987: Giải Thi Đấu Đại Vị Vương

Một đêm không đơn giản, nam thanh niên rời đi hình như cũng mang ý nghĩa cấp cứu mở màn vừa mới bắt đầu

Rạng sáng lúc 1 giờ, một cuộc điện thoại khẩn cấp bỗng nhiên vang lên

- Chào anh, nơi này là phòng 1201 khách sạn Hilton cửa Quảng An khu Tây Thành thủ đô... Bị đau bụng kịch liệt, có chút nôn mửa, đúng là đau cực kỳ! Hi vọng tranh thủ thời gian cứu viện.

Y tá trực điện thoại ở quầy vừa mới để xuống, tiểu Kha đã vội vàng chạy vào văn phòng:

- Bác sĩ Trần, khách sạn Hilton có người phát sinh đau bụng kịch liệt, cần cứu viện khẩn cấp.

Trần Thương nhíu mày:

- Còn có miêu tả gì thêm không?

- Đau bụng, đau đớn kịch liệt, kèm theo buồn nôn.nôn mửa, thế nhưng không nghiêm trọng, không có xuất huyết.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức tự hỏi, nếu như chỉ là đau bụng bình thường, cũng là không cần có chuẩn bị đặc biệt.

Loại đau bụng này, hoặc lo lắng là có băng huyết đường tiêu hóa, đây là chuyện khá là phiền phức

120 xe đã chuẩn bị xong, Trần Thương và tiểu Kha vội vàng lên xe, chạy nhanh tới khách sạn Hilton.

Người bệnh là một cô gái người nước Mỹ, tuổi tác không lớn lắm, chỉ hơn hai mươi tuổi.

Lúc này, cô thống khổ nằm trên mặt đất không nhúc nhích, co rúc ở cùng một chỗ, mười mấy người vây xung quanh, có người Trung Quốc, cũng có người nước ngoài, mà bên trong gian phòng cũng có các loại các dạng đạo cụ camera, tựa như là đang tiếp nhận cái phỏng vấn gì

Cực kỳ giống liên hoan.

Một đám người vây một chỗ, tràn đầy lo lắng.

- Ông chủ, hiện tại Plens bị đau bụng, nằm trên đất không thể di chuyển, chúng tôi vừa rồi đã liên hệ trung tâm cấp cứu thủ đô

Nhân viên công tác tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Vốn đang tuyên truyền cực kỳ thành công một lần sẽ dẫn tới chuyện như vậy.

Chu Long mới vừa từ khách sạn đi ra, đã đưa đi một đám nhà đầu tư.

Nghe thấy nhân viên công tác nói, lập tức biến sắc:

- Tình huống như thế nào?

Nhân viên công tác cũng bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng không biết, thế nhưng hiện trường hiện tại đang có một đám người vây quanh, còn có phóng viên

- Vừa rồi khi phỏng vấn, bỗng nhiên đau bụng té lăn trên đất, rồi bắt đầu nôn mửa

Sau khi Chu Long nghe thấy, lập tức biến sắc.

Khi then chốt này nếu là xảy ra chuyện, cái này có thể là phiền phức lớn rồi.

Nhãn hiệu mắt xích thức ăn nhanh của anh vừa mới quảng bá ra, còn tìm minh tinh phát ngon, thật vất vả thừa dịp khi nhân khí như mặt trời ban trưa, lập tức liên hệ mạng lưới truyền thông cử hành một lần - Tranh tài Đại Vị Vương.

Còn mời rất nhiều nghề nghiệp cấp Đại Vị Vương trong ngoài nước tham gia

Vốn là dạng hoạt động thương nghiệp này chính là để gia tăng nhân khí, hấp dẫn ánh mắt người.

Dù sao bản thân tranh tài Đại Vị Vương cũng không thuộc về bất cứ một loại nào thi đấu nào, đơn giản chỉ là thông qua kích thích, thú vị, khác loại, hút con anh các loại nguyên tố đến hấp dẫn người tiêu dùng vây xem.

Từ đó đạt tới một cái hiệu quả tuyên truyền vô cùng tốt

Mà từ góc độ này bắt đầu, cái khác hoạt động vốn là so ra kém hiệu quả hơn “tranh tài Đại Vị Vương”

Đặc biệt là phát ra thịnh hành của những năm này trên internet, khán giả fan hâm mộ cũng rất nhiều, mà tổ chức tranh tài Đại Vị Vương trong nước cũng không phải có rất nhiều.

Vì lẽ đó nhãn hiệu mắt xích thức ăn nhanh lần này của Chu Long đã thành công hấp dẫn vô số người quan tâm, số lượng khán giả ở bên trên đài bình luận trực tiếp cũng cao tới hơn trăm vạn.

Cho nên nói, nói theo một ý nghĩa nào đó, lần tranh tài này là vô cùng thuận lợi.

Tối nay cũng hàn huyên rất nhiều với mấy cái nhà đầu tư, nếu như thuận lợi, chính là có thể xây dựng cửa hàng trải rộng ra tính trên phương diện toàn quốc.

Thế nhưng là, hết lần này tới lần khác vào lúc này, quán quân lại xảy ra vấn đề

Mà còn là xảy ra vấn đề vào khi phỏng vấn, cái này nếu là làm không tốt, đối với một nhãn hiệu mới phát triển mà nói, là một lần khảo nghiệm nghiêm trọng

Chu Long vốn đã uống nhiều, cũng bị câu nói này dọa đến làm cho tỉnh rượu rất nhiều.

Vội vàng hướng tài xế nói:

- Lái xe, đi khách sạn Hilton.

Dọc theo đường đi, Chu Long vô cùng lo lắng bất an.

Bản thân Plens chính là Đại Vị Vương nổi tiếng ở nước Mỹ, vì mời cô đến, đã tốn không ít tiền của Chu Long.

Hiệu quả cũng hoàn toàn chính xác rõ ràng

Thứ hạng của Plens trên thế giới là thứ 21.

Phải biết rằng Đại Vị Vương ở nước ngoài là một cái liên minh chuyên nghiệp, còn có xếp hạng thế giới.

Mà bên trong xếp hạng thế giới của nghề nghiệp Đại Vị Vương năm ngoái, Plens đã xếp hạng 21, cũng là một trong đám người đỉnh cấp của thứ nghề này.

Thế nhưng nói về xếp hạng, nhân khí là nhân khí

Plens thân cao 171, thể trọng 51kg, dáng người thon thả, bộ dáng cũng rất xinh đẹp, thuộc về vị trí đảm đương giá trị nhan sắc bên trong Đại Vị Vương

Cũng là bởi vì cái một điểm này, Chu Long mới dùng tiền mời cô tới.

Nếu hiện tại Plens xảy ra vấn đề, Chu Long ngẫm lại đều cảm thấy phiền phức.

Mercedes nhanh chóng chạy bên trong đường ban đêm ở thủ đô, mà xe cấp cứu 120 cũng là như nhau đang lao tới hiện trường.

Mà hiện trường người đại diện Plens thì một mặt bất an.

Plens nằm rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng bắt đầu nôn mửa, cũng đã bắt đầu chảy máu.

Điều này làm cho tất cả mọi người giật mình

Vào lúc này, truyền thông cũng nhạy cảm ý thức được, chuyện hôm nay tựa như tương đối nguy hiểm, thế nhưng tất cả mọi người không có gấp phát văn chương.

Bọn họ đang chờ ông Chu

Dù sao, nếu tiền đủ nhiều, tin tức có thể được thu mua lại.

Thời gian ước chừng tốn 20 phút, Trần Thương, tài xế lão Hạ, y tá tiểu Kha đã chạy thẳng đến khách sạn Hilton đi.

Quản lý Hilton cũng đã sớm đợi ở cửa ra vào.

Trần Thương thấy người ngã trên mặt đất chính là nước ngoài, lập tức sửng sốt một chút.

Có điều vẫn là vội vàng xoay người, hợp tác với tiểu Kha mang cho lên trên cáng cứu thương.

Trần Thương lập tức vội vàng hỏi:

- Cô thế nào?

Khả năng tiếng Anh của Trần Thương cũng rất tốt.

Sau khi Plens nghe thấy, nhanh chóng thống khổ nói:

- Đau, đau bụng, cực kỳ đau, giống như thịt bị dao nhỏ cứa cắt vậy, từng cơn từng cơn, liên tục nặng thêm

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức vội vàng hỏi:

- Có nguyên nhân dẫn đến không?

Plens nói đến:

- Hôm nay có tham gia trận đấu, tranh tài Đại Vị Vương, ăn rất nhiều.

Sau khi Trần Thương nghe thấy Đại Vị Vương tranh tài, hơi biến sắc, tranh tài Đại Vị Vương

Chẳng lẽ là Viêm tụy cấp?

Hoặc là viêm túi mật cấp tính?

Bởi vì số lớn đồ ăn cần được tiêu hóa hấp thu, cái này tất nhiên sẽ gia tăng gánh vác của hệ tiêu hoá.

Mà tuyến tụy bài tiết tuyến tụy dịch chứa các loại men tiêu hoá như Lipase, Trypsin, Amylase, đưa đến tác dụng tiêu hóa đối với đồ ăn.

Nếu như ăn uống rượu chè quá độ, rất dễ dàng gây ra phát sinh Viêm tụy cấp

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Trần Thương cúi đầu nhìn thấy bên trên có chút máu tươi, lập tức nhíu mày, phun máu à?

Chảy huyết trên đường tiêu hóa?

Viêm tụy là sẽ không chảy huyết nha?

Chẳng lẽ là...

Có điều, cho dù ra làm sao, hiện trường là không có đầy đủ điều kiện để xử lý, Trần Thương vội vàng nói:

- Thầy Hạ, đi, về bệnh viện.

Hiện trường Trần Thương cũng không thể tiến hành bắt mạch, lỡ như nếu xảy ra chuyện gì, nơi này vốn cũng không có bất cứ biện pháp cấp cứu

gì.

Trong lúc nói chuyện, một đoàn người nhanh chóng vội vàng vận chuyển người bệnh.

Người đại diện cho Plens, Chu Long và công ty nhân viên công tác cũng cùng đi, cùng nhau đi tới trung tâm cấp cứu.

Người đại diện cho Plens không phải người khác, chính là bác gái, cô một mặt lo lắng nhìn Plens, liên tục trấn an:

- Yên tâm đi, không có chuyện gì, Plens

- Rất nhanh chúng ta sẽ được đi bệnh viện

Vào lúc này, Trần Thương vội vàng gọi tiểu Kha theo dõi ECG.

Vừa mới kết nối, còi báo động liền vang lên.

- Huyết áp: 80/40 mmHg

Sao lại huyết áp thấp?

Trần Thương lập tức nhíu mày

Chương 988: Dạ Dày Không Chịu Nổi Gánh Nặng

Xe nhanh chóng lăn bánh

Trong lòng Trần Thương cũng có chút nóng nảy.

- Bác sĩ Trần, nhiệt độ cơ thể của người bệnh hiện tại là 39 độ C

Phát sốt

Trần Thương lập tức nhíu mày.

Chứng viêm?

Hay là nhiễm trùng?

Đây là một vấn đề.

Không đúng, có thể cả hai đều là vấn đề

Vào lúc này, người bệnh lại bắt đầu nôn mửa.

Số lớn thức ăn chưa tiêu hóa xong bên trong không ngừng nôn ra ngoài, xen lẫn với máu.

Tiểu Kha phản ứng rất nhanh, nhanh chóng lấy một cái túi tiếp được.

Mùi tanh hôi tràn ngập trong không gian không lớn này, tiểu Kha đứng gần nhất, biểu lộ trên gương mặt lại không chút thay đổi nào.

Tựa như, đây chính là công việc của cô.

Trần Thương cầm lấy ống nghe bệnh nghe vào trên bụng, âm thanh ruột biến mất, hơi bắt mạch, Trần Thương phát hiện một vấn đề

Mất vùng đục trước gan?

Trần Thương lập tức nhíu mày

Nghĩ đến một cái vấn đề khá là nghiêm trọng

Sau khi nghĩ tới đây, anh nhanh chóng tranh thủ thời gian bắt mạch ở dạ dày của Plens.

Vùng vang trống Traube biến mất.

Đây là...

Độ tinh thông trong việc kiểm tra thể trạng của Trần Thương, có thể nói là rõ như lòng bàn tay đối với thân thể.

Liên tục thôi diễn biểu đồ mô hình bốn chiều, các loại manh mối cũng đã đầy đủ rõ ràng.

Mặc dù không tiến hành kiểm tra ở phòng thí nghiệm và kiểm tra hình ảnh, thế nhưng, kỳ thật kết quả Trần Thương đã có thể đoán được đến bảy tám phần.

Bởi vì manh mối mang tính then chốt đã rất rõ ràng.

Chẩn bệnh, cũng không cần mỗi một hạng đều làm hết, một cái bác sĩ cấp cứu thành công, nhất định phải lợi dụng thủ pháp chẩn đoán bệnh có hạn, mới đạt được kết quả chẩn bệnh hiệu quả.

Trần Thương nghĩ đến một loại bệnh tật cực kì có khả năng:

- Thủng dạ dày

Nếu như vậy, tất cả những thứ này đã giải thích được rồi.

Đau nhức kịch liệt ở phần bụng là biểu hiện trực quan nhất chủ yếu nhất, cũng là triệu chứng quan trọng nhất.

Đau đớn bộ vị tại bộ vị thủng, thường hiện lên cơn đau nhức dạng như đao cắt hoặc bị bỏng, bình thường là duy trì tính liên tục, nhưng cũng có tồn tại tình huống loại như Plens này là phát sinh tính nặng thêm.

Mà người bệnh nôn mửa là bởi vì vi khuẩn tính viêm phúc mạc và liệt ruột gây nên.

Biểu hiện bây giờ chính là triệu chứng "Trúng độc"

Dù sao số lượng lớn đồ vật tiến vào bên trong ổ bụng, vi khuẩn tính viêm phúc mạc là đã có khả năng, hiện tại tình huống người bệnh mặc dù không đến mức bị sốc, thế nhưng... Trần Thương đoán chừng cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

Dù sao đã phát sinh liệt ruột, cái này đã nói rõ đã phát sinh lây nhiễm nghiêm trọng bên trong ổ bụng.

Lúc này, Trần Thương đặt tay ở phần bụng Plens, lập tức cảm giác giống như chạm đến tấm ván gỗ vậy

- Toàn bộ cơ bụng căng cứng, bụng cứng như tấm bảng

Đây là ấn tượng đầu tiên của Trần Thương.

Có thể chắc chắn tám chín phần mười

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn cái một người phụ nữ mập mạp tóc vàng mắt xanh trông cỡ hơn bốn mươi tuổi kia, trực tiếp nói:

- Người bệnh có thể là bởi vì thủng dạ dày mà đưa tới viêm phúc mạc cấp tính, liệt ruột, tình huống bây giờ khá là nguy hiểm, đến phòng cấp cứu, cần mau chóng hoàn thiện chẩn bệnh, tiến hành phẫu thuật.

- Cô có thể ký tên không?

Tracy nhanh chóng vội vàng gật đầu giải thích nói:

- Không có vấn đề, tôi có thể, tôi là bác gái và người đại diện của Plens, tôi có quyền ký tên.

- Bác sĩ, anh nhất định phải mau cứu Plens, Thượng Đế, cô ấy mới 24 tuổi

- Tranh tài bết bát như vậy sau này cũng không tiếp tục tham gia nữa

Tracy vô cùng sốt ruột, hai tay liên tục tại cầu nguyện hướng Thượng đế.

Kỳ thật, Trần Thương đối với cuộc thi đấu Đại Vị Vương này cũng không phải hiểu rất rõ, nhịn không được hỏi:

- Cô ấy thường xuyên tham gia tranh tài như vậy sao?

Tracy lắc đầu:

- Không phải, mặc dù tranh tài Đại Vị Vương thường xuyên cử hành, thế nhưng dạng tuyển thủ giống như Plens của chúng tôi, trên cơ bản một năm trận đấu tham gia vào cũng liền không đến mười lần.

- Lần này chỉ là vì tính chất thương nghiệp, có thể có quan hệ với hai lần tham gia tháng gần nhất của cô ấy.

- Không nghĩ tới thành như vậy! Thượng Đế, xin ngài phù hộ Plens

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Thật ra Đại Vị Vương cũng không phải là trời sinh, hậu kỳ cần liên tục luyện tập, luyện tập một năng lực để nở dạ dày ra.

Loại năng lực này, tại Trần Thương xem ra là ngoại trừ tổn thương dạ dày niêm mạc ngoài ý muốn thì không hề có tác dụng

Bởi vì dạ dày người trưởng thành cũng không khác mấy

Cũng không phải là dạ dày của anh liền lớn, người khác dạ dày sẽ nhỏ.

Bản thân dạ dày "Cốt cách kinh kỳ", có tính co duỗi siêu mạnh, tựa như một cái "Bóng hơi" vậy.

Anh bơm phồng cho bóng hơi, dung tích bóng hơi cũng sẽ trở nên lớn, cũng như vậy, dung tích dạ dày cũng là sẽ căn cứ vào thói quen ăn cơm mà thay đổi.

Thế nhưng, tính co duỗi của dạ dày rất tốt, dù sao cũng là đỉnh phối, nó là cấu tạo của sinh vật, vì vậy bản thân dạ dày không có khác biệt quá lớn, chỉ cần anh đồ ăn không thể bài tiết, bé ngoan dạ dày cũng sẽ trở về hình dáng ban đầu.

Cũng giống với một quần thun co giãn, người mặc béo gầy khác nhau, sau khi mặc trên người thì nhìn như là số đo khác nhau.

Chỉ khi nào cởi ra, quần co giãn nhanh chóng sẽ trở lại kích thước lúc đầu.

Dung tích dạ dày bình thường của bụng người trưởng thành lúc đói vẻn vẹn ước chừng chỉ 50ml, ăn vào sau có thể đạt tới 1.5l, lúc tràn dạ dày chủ yếu là mở rộng phần thân dạ dày.

Thể tích dạ dày cũng theo tuổi tác mà dần dần tăng lớn.

Đương nhiên, dạ dày của các đứa bé nhỏ kỳ thật rất nhỏ.

Sau khi ăn no, trẻ sơ sinh ước chừng là 7ml, một tuổi lúc đạt 300ml, lúc 3 tuổi có thể đạt tới 600ml, người trưởng thành có thể đạt tới 3000ml.

Mà Đại Vị Vương kỳ thật cũng không phải là công năng đặc biệt gì, có thể tập luyện.

Thế nhưng, dưới tình huống bình thường không có ai đi huấn luyện dung tích dạ dày thôi, dù sao anh muốn dung tích lớn như vậy cũng không có tác dụng.

Bình thường mà nói điển hình cũng chỉ có vận động viên đô vật, bọn họ cần đi qua huấn luyện đặc biệt, thậm chí có thể đạt tới 10 đến 20 lần ăn uống so với người bình thường.

Thế nhưng... nếu thổi bóng hơi lớn như thế, khẳng định sẽ nổ nha

Dạ dày cũng không phải giãn nở vô hạn, là có cực hạn, lượng cơm ăn luôn vượt qua cực hạn dung tích dạ dày, bắp thịt ở thành dạ dày cũng sẽ bị đẩy lên càng ngày càng mỏng, đưa tới dãn dạ dày cấp tính.

Mà nếu như bản thân đã có loét dạ dày, lại thêm dãn dạ dày cấp tính, cái này sẽ nhanh chóng xảy ra thủng dạ dày một cách tự nhiên

Bởi vì loét liền như là một cái vết thương của dạ dày

Một đường đi không nói chuyện, con mắt Trần Thương nhìn chằm chằm máy theo dõi, huyết áp giảm xuống hẳn là bởi vì chất điện giải và bên trong máu tạo thành.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cầm điện thoại lên, vội vàng liên hệ bệnh viện, mau chóng mở thông đạo màu xanh ra, chuẩn bị phòng phẫu thuật.

Không bao lâu, xe nhanh chóng dừng hẳn ở cửa ra vào cấp cứu, phía dưới đã có người chờ ở cửa ra vào

Trần Thương và tiểu Kha đẩy xe đi xuống dưới

Nhân viên công tác theo xe đến hỗ trợ làm thủ tục.

Trần Thương thì liên tục không ngừng bắt đầu truyền đạt các loại y lệnh:

- Công thức máu, công năng gan thận, nhóm máu, công năng ngưng huyết...
- Kiểm tra bệnh truyền nhiễm
- CT ổ bụng
- X-quang ngực

...

Trung tâm cấp cứu thật sự là một cái bệnh viện vĩnh viễn không ngừng chuyển 24 giờ, bất kỳ một bộ môn gì cũng sẽ đầu nhập công việc trong nháy mắt.

Trước kiểm tra phẫu thuật và chuẩn bị đã sớm hoàn thành xong, phòng ban phối máu cũng đã đem huyết dịch cần vận chuyển tới bắt đầu làm ấm lên.

Tất cả mọi người đều đang khẩn cấp bận rộn

Sau khi Trần Thương đẩy Plens tới phòng cấp cứu, nói với tiểu Kha:

- Chuẩn bị nội soi bụng

Hiện tại hay là cần thông qua nội soi bụng chẩn bệnh rõ ràng.

Quả nhiên, sau khi nội soi Trần Thương bụng thành công, lập tức xuyên ra dịch tiêu hóa màu vàng vẩn đục hoặc đồ ăn cặn bã

Vào lúc này, trên cơ bản đã có thể chẩn đoán chính xác

Rất nhanh, X-quang và kết quả CT phần bụng đã đi ra xong, có thể tiến hành chẩn bệnh trực quan, mọi thứ nhanh chóng chỉ chờ kết quả sinh lý sinh hóa.

Chương 989: Không Đợi Mổ Chính À?

Một giờ sau, tất cả kiểm tra kiểm nghiệm kết quả đã đi ra, người bệnh cũng được chẩn đoán chính xác

Mà phòng mổ bên này cũng nhanh chóng đầu nhập vào sử dụng

Ngay lúc này, Chu Long vội vàng hấp tấp đi tới cấp cứu.

Nhìn thấy Trần Thương đang muốn hướng phòng mổ đi tới, vội vàng gọi lại:

- Cậu này, có chủ nhiệm các cậu ở đây hay không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không có, có gì có thể trợ giúp anh không?

Chu Long gấp chính là đầu đầy mồ hôi, nói thật, anh thật sự là sốt ruột muốn hỏng.

Chuyện này của Plens nếu xử lý không tốt, nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn

- Người anh em, chuyện quá nghiêm trọng, có thể tìm chuyên gia phẫu thuật hay không nha, chuyện thật quá nghiêm trọng, nếu xảy ra vấn đề... Ai

Chu Long cũng là thấy Trần Thương khá là nóng vội, bản năng cảm thấy vẫn còn có chút không đáng tin cậy

Trần Thương gật đầu:

- Được, tôi đã liên hệ tổ trưởng ở đây, anh yên tâm đi.

Thật ra, sớm trước khi phẫu thuật, Trần Thương đã liên hệ Mã Nguyệt Huy, Mã Nguyệt Huy ban hai, đoán chừng không bao lâu cũng sẽ đến đây

- Thế nhưng tình huống người bệnh kéo không được, chúng tôi nhất định phải mau chóng thanh lý nhiễm trùng trong ổ bụng

Sau khi nói xong, Chu Long vội vàng nói cảm ơn:

- Cám ơn anh, người anh em! Làm phiền anh rồi

Trần Thương bên này cũng nhanh chóng vội vàng chuẩn bị đi tới phòng phẫu thuật, khi đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên vòng trở lại, nhìn thấy Hạ Chính Trị cũng là ca đêm.

Thế là trực tiếp nói:

- Bác sĩ Hạ, có thời gian không? Có người bệnh bị thủng dạ dày, cần hỗ trợ, có muốn đến hay không?

Hạ Chính Trị chính là bác sĩ bồi dưỡng đến từ tỉnh Bắc Hà, sau khi nghe thấy Trần Thương có phẫu thuật, lập tức hưng phấn lên.

- Có có, tôi biết, tôi chính là bác sĩ khoa Ngoại tổng hợp

Đây chính là biểu hiện của một cái bác sĩ khoa ngoại thời gian dài không làm phẫu thuật.

Hạ Chính Trị tới thật lâu, vẫn luôn là bác sĩ quản giường, rất ít khi được phẫu thuật, Trần Thương này cũng coi là lần đầu tiên cho anh phá

Hạ Chính Trị hưng phấn nhanh chóng vội vàng đứng lên đi theo Trần Thương tới phòng phẫu thuật

- Bác sĩ Trần, ai mổ chính thế?

Bản thân Hạ Chính Trị cũng chính là chủ trị, đối với thủng dạ dày phẫu thuật là có hiểu biết, mặc dù sẽ không làm, thế nhưng cũng thường xuyên hỗ trợ đúng không?

Trần Thương cười nói:

- Tổ trưởng Mã mổ chính! Tôi phụ trợ thứ nhất, anh phụ trợ thứ hai

Hạ Chính Trị nghe là Mã Nguyệt Huy mổ chính xong, tinh thần cũng lập tức tỉnh táo.

Dù sao Mã Nguyệt Huy chính là tổ trưởng tổ tiên phong mà.

Bọn họ ngày thường muốn đi phẫu thuật đã khó khăn, càng chưa nói có thể đi theo người tinh anh như tổ trưởng Mã như vậy mà phẫu thuật.

Mà Trần Thương cũng là khác loại bên trong đám bác sĩ bồi dưỡng

Người ta đừng nói đi theo Mã Nguyệt Huy làm phẫu thuật, ngay cả theo chủ nhiệm Dư phẫu thuật, Trần Thương chỉ cần có thời gian, lão Dư cũng sẽ chủ động hỏi Trần Thương muốn tới hay không! ?

Đây chính là chênh lệch

Hạ Chính Trị vốn là đang viết bệnh lịch ca đêm, lúc này tinh thần cũng lập tức phấn chấn lên.

Nếu tối nay có thể học được một chiêu nửa chiêu thức nào, hoặc là được nghe tổ trưởng Mã nói một chút kinh nghiệm độc nhất vô nhị của mình, một đêm này có thể nhanh chóng kiếm lợi lớn.

...

...

Khi Mã Nguyệt Huy nửa đêm nhận đến điện thoại, cũng đã sớm tỉnh lại từ trong mộng, lái xe lao vùn vụt tới bệnh viện.

Thủng dạ dày... Đây cũng không phải là phẫu thuật bình thường nha

Cái phẫu thuật này Mã Nguyệt Huy thật đúng là không yên lòng để Trần Thương làm.

Nếu như bề mặt vết loét thủng quá lớn, căn bản không thể tiến hành vá lại dạ dày, nhất định phải tiến hành kỹ thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày tiếp

đó mới tiến hành nối lại đối với dạ dày và tá tràng.

Đây là thao tác vô cùng có tình khảo nghiệm đối với một người bác sĩ.

Mà ông Mã nhà ta nhớ kỹ Trần Thương cũng không biết phẫu thuật đường tiêu hóa, lần trước phẫu thuật một cái đại tràng Trần Thương cũng không biết, càng đừng đề cập đến cắt bỏ đại bộ phận dạ dày

Nghĩ tới đây, lão Mã nhanh chóng hung hăng đạp mạnh chân ga.

Bên trong phòng phẫu thuật, Chu Hạc ban hai là đang đi ngủ bệnh viện, dù sao khi cần phẫu thuật khẩn cấp, bác sĩ gây tê thường xuyên sẽ không đủ, Chu Hạc để cho tiện cũng lười chạy từ nhà lên, đi ngủ ngay ở phòng trực ban bệnh viện luôn.

Sau khi biết được Trần Thương phẫu thuật, Chu Hạc tranh thủ thời gian đứng dậy, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Người bệnh được đẩy vào bên trong phòng phẫu thuật, hạng mục chú ý phẫu thuật, bệnh lịch bản nằm ở trong tay được Chu Hạc nhìn bốn, năm lần, cẩn thận và nghiên cứu.

Khi Hạ Chính Trị và Trần Thương chải tay, tò mò hỏi:

- Bác sĩ Trần, tổ trưởng Mã đâu?

Trần Thương cười nói:

- Nha! Sắp tới rồi.

Hạ Chính Trị nhìn Trần Thương mỉm cười, luôn cảm thấy có chút không đúng lắm, thế nhưng cụ thể chỗ nào không đúng, cũng không biết nói sao...

Rửa xong tay, tiến vào phòng mổ, y tá bắt đầu mặc áo phẫu thuật cho Trần Thương.

Nhìn y tá phục vụ tri kỷ, Hạ Chính Trị trừng to mắt, cái này... Có cần quá tri kỷ hay không nha.

Chẳng lẽ phòng mổ của bệnh viện lớn chính là không giống nhau à?

Đáng tiếc

Là anh nghĩ quá nhiều.

Áo phẫu thuật để ở chỗ kia, tự mình mặc.

Có điều, có thể phẫu thuật cũng không tệ rồi, chỗ nào chú ý nhiều như vậy?

Sau khi Chu Hạc nhìn thấy Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh mổ chính?

Trần Thương lắc đầu:

- Không, tổ trưởng Mã mổ chính.

Chu Hạc cười nói:

- Nha! Vậy tôi bắt đầu gây tê? Hay là chờ tổ trưởng Mã?

Một câu nói kia dừng ở trong lỗ tai Hạ Chính Trị luôn cảm thấy có cái gì không đúng.

Tổ trưởng Mã không đến gây tê làm gì?

Cái này thích hợp hả?

Trần Thương lắc đầu nói:

- Không đợi anh ấy làm gì, tôi phẫu thuật đi.

Chu Hạc gật đầu:

- Tốt, vậy tôi bắt đầu.

Hai câu đối thoại trực tiếp làm Hạ Chính Trị trực tiếp hôn mê rồi.

Có ý gì thế?

Hỗ trợ thứ nhất và bác sĩ gây tê nói không đợi mổ chính?

Mà gây tê sư cũng trực tiếp đáp ứng

Hạ Chính Trị cảm giác bản thân vừa lên phải thuyền giặc

Không sai, anh nhìn Trần Thương, luôn cảm thấy người anh em này là đang hố chính mình.

Nghĩ tới đây, anh nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, có chút sợ:

- Không chờ tổ trưởng Mã một chút à?

Thế nhưng

Anh phát hiện Chu Hạc đã bắt đầu gây tê

Các anh có thể nghe một chút ý kiến của tôi hay không?

Chẳng lẽ tôi nói không đúng à?

Chờ mổ chính có lỗi à?

Thế nhưng...

Hạ Chính Trị nhìn thoáng qua đám y tá nhỏ xung quanh, đột nhiên cảm giác được... Bọn họ tựa như không có một tia kỳ lạ.

Chẳng lẽ... Là do mình hiếm thấy kỳ quái à?

Phẫu thuật ở nơi này, không cần chờ mổ chính bác sĩ?

Chu Hạc cười cười nhìn Trần Thương:

- Lần trước có phải anh lừa gạt lão Mã hay không?

Trần Thương nghe xong, nhịn không được cười cười, không nói gì.

Để cho ổn thoả, Chu Hạc gây mê toàn thân.

Sau khi gây tê có hiệu lực, Trần Thương trực tiếp nhận dao mổ, rạch mổ một dao ở chính giữa bụng, dài ước chừng 12~ 14cm

Một bước này, gọn gàng mà linh hoạt.

Chu Hạc đã hiểu được.

Mổ chính là mổ chính, hỗ trợ thứ nhất cũng không phải là hỗ trợ thứ nhất, cũng có thể là mổ chính

Nhìn Trần Thương ung dung không vội mở bụng dò xét, Hạ Chính Trị đột nhiên cảm giác được lúc này mình đâm lao phải theo lao.

Sau khi Trần Thương mở bụng, lập tức một mùi thối tanh hôi đập vào mặt.

Lập tức làm cho Hạ Chính Trị trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn hình ảnh bên trong ổ bụng.

Cái này... Loại phẫu thuật này, anh không đợi tổ trưởng Mã à?

Tôi... Tôi hối hận rồi, bây giờ tôi có thể đi không?

Dù sao lúc này dạ dày đã vỡ ra một cái miệng lớn, độ tổn hại vô cùng nghiêm trọng, muốn vá lại phải đối diện với độ khó rất lớn.

Mà nguyên nhân bởi vì vật chứa rỉ ra bên trong toàn bộ ổ bụng, dẫn đến lây nhiễm vô cùng nghiêm trọng.

Toàn bộ phẫu thuật... có độ khó rất cao

Trần Thương, có thể làm hả?

Mà Trần Thương không chút hoang mang, khi đang thanh lý ổ bụng chạm đến dạ dày, bỗng nhiên có một trận thông tin truyền đến:

【 Đinh! Dạ dày bị tổn hại, quái lãnh chúa, nhiều chỗ bị loét dẫn đến thành dạ dày không chịu nổi độ gánh nặng, quái cấp 80, đề nghị cắt bỏ sau đó vá lại! 】

Trông thấy dòng chữ quái cấp 80, sắc mặt Trần Thương lập tức vui mừng.

Gặp được Boss rồi

Chương 990: Chúng Tôi Ngày Thường Đều Như Vậy! Thật

Sau khi Trần Thương nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, cũng lập tức mừng rỡ nhiều hơn mấy phần

Bởi vì anh đã rất lâu không có nhìn thấy Boss đồng thời có thể tự mình giải quyết...

Gần đây cũng đã gặp, thế nhưng... Những Boss cấp lãnh chúa này Trần Thương cũng không giải quyết được, tự nhiên sẽ không đần độn đi nếm thử, không cẩn thận phẫu thuật thất bại, không chỉ báo hỏng kiếp sống nghề nghiệp của mình, càng quan trọng hơn là sinh mệnh người bệnh sẽ bị hủy trong tay mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tự nhiên là nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Không đợi

Bắt đầu đi.

Bằng không khi tổ trưởng Mã trở về, Boss này là của ai có thể còn nói không chính xác nha, đương nhiên chủ yếu nhất là người bệnh không nhất định có thể đợi bao lâu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn thoáng qua Hạ Chính Trị:

- Anh lo lắng à?

Hạ Chính Trị không chỉ khẩn trương, anh là sợ đến một đám

Dù sao... một ca phẫu thuật như vậy, anh nhìn cái dạ dày kia cũng thành dạng gì, liệu có thể làm tốt à?

Hạ Chính Trị khóc không ra nước mắt, anh hỏi tôi có khẩn trương hay không...

- Có chút... Bác sĩ Trần, chúng ta chờ tổ trưởng Mã một chút đi, dù sao hệ số độ khó của ca phẫu thuật này có chút quá cao, anh nhìn cái bề mặt vết loét này đi, phúc mạc cũng bị phá hư, thủng còn không chỉ một chỗ, cái này suy tính đến vấn đề cắt bỏ một cái dạ dày lớn bao nhiêu và phạm vi, hay là chờ tổ trưởng Mã tới thương lượng một chút đi

- Mà người bệnh này còn là người nước ngoài, nghe nói còn là cái danh nhân gì đó, hai ta lại chơi đùa như thế... Tôi sợ xảy ra chuyện gì.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Tốt, vậy chúng ta trước thanh lý ổ bụng, chờ tổ trưởng Mã tới phẫu thuật. Thế nào?

Hạ Chính Trị nghe xong, lập tức cảm động đến rơi nước mắt, không có cái gì so câu nói này có thể làm anh càng vui vẻ hơn

Thì ra Bác sĩ Trần là loại người dễ nói chuyện như thế

Hạ Chính Trị nhanh chóng vội vàng gật đầu:

- Được, tôi giúp anh

Thanh lý ổ bụng là một kiện công việc vô cùng phiền phức mà lại nhất định phải thận trọng.

Vì lẽ đó, khi nhìn thấy Hạ Chính Trị có chút khẩn trương, Trần Thương cảm thấy trấn an là sách lược tốt nhất, dù sao bất kỳ yếu tố nào cũng phải suy nghĩ thêm ở bên trong.

Nhìn lúc này anh cũng không luống cuống nữa, Trần Thương bắt đầu thanh lý ổ bụng.

Muốn hút rửa sạch sẽ hết bên trong dạ dày.

Kỳ thật, quá trình này so với anh ăn lẩu làm sạch "sách" cũng không khác nhau quá lớn.

Có lúc, cảm giác phẫu thuật là tinh vi, có đôi khi lại cảm giác người và động vật không khác nhau ở chỗ nào?

Nếu không phải dòng máu đang chảy ồ ồ kia cùng với nhiệt độ 36 độ...

- Rửa dạ dày bằng nước muối ấm.

Hạ Chính Trị gật đầu.

Giờ khắc này, bác sĩ Hạ cũng không khẩn trương, anh cảm thấy người bác sĩ Trần này không sai, có thể nghe người ta đề nghị, kỳ thật có thể trao đổi và giao tiếp rất tốt.

Lúc này dạ dày bởi vì nguyên nhân liệt ruột, đã dẫn đến nhu động cơ bản của dạ dày biến mất, chính là như bệnh tắc ruột vậy.

Tá tràng cũng bị căng ra, căng phồng.

Khoa Ngoại tiêu hóa là một cái phòng ban có hương vị, chuyện này đối với khảo nghiệm tâm lý bác sĩ ngược lại cao hơn một chút.

Dùng cách Lý Việt thường nói, kỳ thật chúng ta chính là - nam hài móc phân-.

Tốn thời gian rất dài, hai người lúc này mới đem ổ bụng dọn dẹp sạch sẽ.

Tiếp đó sử dụng chất kháng sinh, phòng ngừa lây nhiễm tăng lên.

Bởi vì thời gian phẫu thuật tương đối dài, người bệnh đã sử dụng xong hết chất kháng sinh.

Sau khi thanh lý xong ổ bụng, Hạ Chính Trị do dự nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tổ trưởng Mã còn chưa có đến nữa?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm

- Nếu không... Chúng ta tới tách rời phần thân dạ dày trước đi

Hạ Chính Trị sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua Trần Thương, chỉ cảm thấy ánh mắt của anh thanh tịnh:

- Không đợi Tổ trưởng Mã hả?

Trần Thương mỉm cười:

- Không cần, Tổ trưởng Mã tới trực tiếp phẫu thuật là được rồi, chúng ta làm chuẩn bị công tác giai đoạn trước cho tốt, anh ấy cũng bớt lo

Hạ Chính Trị nghi ngờ nhìn thoáng qua gây tê sư Chu Hạc, nuốt ngụm nước miếng nhìn Trần Thương:

- Anh ngày thường đều là kiểu này à?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, Tổ trưởng Mã cũng tốt, chủ nhiệm Dư cũng thế, bọn họ sẽ chỉ làm thao tác mấu chốt, dù sao bọn họ bận rộn như vậy, làm gì có thời gian, chúng ta nếu là xử lý không tốt bọn họ ngược lại sẽ không cao hứng

Hạ Chính Trị nghe xong, cảm thấy Trần Thương nói rất có lý.

Mình cũng không được phẫu thuật với các đại lão, có điều cũng hẳn là một cái đạo lý như thế, con người bác sĩ Trần rất tốt, hẳn là sẽ không lừa gạt mình.

Vậy thì... Tiếp tục đi

Trần Thương thấy thế, vui mừng cười một tiếng, trẻ nhỏ dễ dạy

- Nhấc dạ dày lên

Hạ Chính Trị gật đầu, công việc này anh cũng hay làm, khi ở khoa bọn họ, khi chủ nhiệm làm phẫu thuật, anh chính là hay phụ trách cái này.

Thế nhưng... Hạ Chính Trị nhớ kỹ lời chủ nhiệm nói, tách rời dạ dày, tá tràng là một công việc vô cùng có tính khảo nghiệm đối với bác sĩ mổ chính, cũng không phải chỉ là một kiện khảo nghiệm công việc nhất trợ thôi à?

Thế nhưng, ngay sau đó anh đã nhìn Trần Thương trực tiếp dùng kẹp cầm máu đem dây chằng vị kết tràng trước tách ra một cái hố

Sau đó, cái ngón trỏ thon dài kia xâm nhập trong đó, hơi nhíu

Lập tức, nhấc dây chằng vị kết tràng lên

Giờ khắc này, đám y tá nhỏ kia cũng lập tức sững sờ

Bọn họ phát hiện, ngón tay của bác sĩ Trần thật dài, thật mạnh mẽ

Hoàn toàn chính xác, Hạ Chính Trị cũng không thể không ao ước, thì ra ngón tay dài cũng là có ưu thế

Sau đó Trần Thương xuôi theo bờ cong vị lớn - cạnh dưới mạc nối mạch máu cong, từ bên trái theo thứ tự cắt đứt dây chằng ở hai thanh kẹp cầm máu, và sử dụng sợi tơ buộc ga-rô.

Cái mấy ngón tay linh hoạt này xuyên qua trong đó, thon dài mà linh hoạt, nếu không phải mang theo găng tay, tuyệt đối đẹp mắt cực kỳ

Đám y tá nhỏ kia nhìn cũng sững sờ, các cô làm y tá dụng cụ lâu như thế, là lần đầu tiên phát hiện thì ra làm phẫu thuật khoa Ngoại tiêu hóa cũng có thể làm đẹp mắt như vậy

Kỳ thật, tất cả mọi người không quá ưa thích phẫu thuật với Ngoại khoa tiêu hóa, dù sao quá có hương vị, gặp phải bệnh tắc ruột, càng làm cho người ba ngày ăn không ngon.

Thế nhưng người ta là bác sĩ Trần làm phẫu thuật, đã để các cô quên đi rất nhiều những cái đồ vật không tốt kia, trong mắt chỉ còn lại cái ngón tay nhanh chóng phân li không ngừng cắm xuyên ở giữa mạc nối dạ dày này... Tách rời...

Tách rời đến vị mạc nối trái, khi giao giới chỗ động mạch phải, Trần Thương lập tức ngừng lại, bởi vì người bệnh cũng không cần cắt toàn bộ dạ dày, tách rời đến nơi này cũng đã đủ

Ngay khi tiếp xuống chuẩn bị động tác kế tiếp, Trần Thương chợt phát hiện một chuyện phiền toái.

Trách không được có thể được xưng là cấp lãnh chúa, thì ra là thế

Chỉ thấy bờ cong cạnh dưới phía bên phải: Dây chằng vị kết tràng, thành sau dạ dày, hoành kết tràng mạc treo và màng đầu bao tuyến tụy chặt chung một chỗ bốn phía vị trí mang tính mấu chốt

Nơi này là ngàn vạn không thể cắt đứt với kẹp khối lớn bên trái như vậy, không cẩn thận sẽ gây thêm rất nhiều tổn thương.

Chương 991: Lĩnh Ngộ Đau Nhức Cỡ Nào

Lúc này, Hạ Chính Trị và Chu Hạc cũng phát hiện, lập tức biến sắc

Họ nhìn thoáng qua Trần Thương, hơi bận tâm.

Bốn cái dính liền cùng một chỗ, nếu là tách rời không tốt, làm không tốt sẽ là bốn bại câu thương, đến lúc đó thì phiền phức lớn rồi

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Hạ Chính Trị:

- Nâng dạ dày lên, không nên động.

Sau đó, anh cẩn thận từng li từng tí trước tiên cắt bỏ dây chằng vị kết tràng trước

Sau đó cần tách rời dây chằng vị kết tràng trước tầng và sau tầng, thế nhưng bởi vì nguyên nhân góc độ, kẹp tách vào không được

Mà tính sắc bén khi tách rời, khẳng định sẽ tạo thành tổn thương đến động mạch bên trong đại tràng

Bởi vì những cái này đã sít sao dính liền cùng một chỗ, xử lý như thế nào đây?

Vị trí này khó chịu không gì sánh được, mà độ dính liền cũng hết sức phức tạp, muốn xử lý, hệ số độ khó sẽ cực cao

Hô hấp của Trần Thương cũng gấp rút hơn mấy phần, anh cẩn thận quan sát một phen, khoảng cách này... Trần Thương cúi đầu nhìn ngón trỏ và ngón giữa của mình một chút

Bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý

Hay là... Dùng ngón tay thử một chút?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy khả thi cực cao

Dù sao vị trí này có một sinh lý bờ cong bé, kẹp tách với không tới, cho dù vào được thì cũng không tiện dùng sức

Vẻ mặt Chu Hạc ngưng trọng, anh không ngờ sẽ gặp phải tình huống như vậy, vốn đang cho rằng chỉ là phẫu thuật bình thường, thực tế không ngờ lại là như vậy

Mà Hạ Chính Trị đã đâm lao phải theo lao, hai tay đem dạ dày nâng tốt, đã là dốc hết toàn lực.

Chờ tổ trưởng Mã đi

Tổ trưởng Mã tới chắc chắn sẽ tốt

Lúc này, Mã Nguyệt Huy đã thành cứu tinh của Hạ Chính Trị.

Ngay lúc này, Trần Thương đã bắt đầu hành động

Chỉ thấy anh vươn tay phải ngón trỏ và ngón giữa vào, sau khi vượt qua, lập tức vừa vặn đến dây chằng vị kết tràng

Ánh mắt Chu Hạc sáng lên, không tệ

Thao tác rất có ý tưởng.

Thế nhưng... Dùng ngón tay có thể tách rời trước sau tầng dây chằng à?

Cái này không chỉ cần phải đầy đủ lực lượng, còn cần đầy đủ độ khéo léo

Cái này được không?

Trần Thương nhìn thoáng qua găng tay, nếu không phải nhờ độ khéo léo này và gắng sức gia trì lực lượng, thật ra trong lòng Trần Thương cũng không có nắm chắc

Đám y tá nhỏ bên kia càng trừng to mắt, họ bỗng nhiên nghĩ đến ngón tay của Trương Khởi Linh kia bên trong Đạo mộ bút ký.

Chỉ thấy hai ngón tay của Trần Thương giao thoa, trên dưới dùng sức, kích thích thật thận trọng.

Quá trình này vô cùng phí sức, thế nhưng mà Trần Thương nghĩ không ra cái cách nào khác tốt hơn.

Nhìn hai ngón tay của Trần Thương dùng sức, Chu Hạc hưng phấn lên

- Mở mở! Mau tới

Mấy y tá nhỏ khác cũng kích động lên:

- Thật là lợi hại

Chỉ thấy giọng nói vang lên, dây chằng vị kết tràng trước tầng và sau tầng bóc tách đi ra.

Trần Thương cũng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhanh chóng đem dây chằng cùng sau tầng cùng một chỗ hướng đẩy ra.

Sau đó, dây chằng này buông lỏng ra, không gian để thao tác phẫu thuật nhanh chóng lớn lên.

Trần Thương cầm kẹp tách bắt đầu cẩn thận tách rời, tốn thời gian mấy phút sẽ thuận lợi giải trừ.

Toàn bộ phần thân dạ dày đã tách rời thành công

Tất cả mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, trên đầu Hạ Chính Trị toàn là mồ hôi, nhìn thoáng qua ngón tay của Trần Thương, lập tức không ngừng hâm mộ

Chu Hạc cũng dựng lên ngón cái cho Trần Thương

- Một đôi tay giỏi nha

Trần Thương mỉm cười, hoạt động ngón tay một chút, có hơi mệt.

Tiếp tục tiến hành phẫu thuật.

Tách rời dạ dày bờ cong bé... Phân li mạc nối.

Toàn bộ quá trình so với vừa rồi dễ dàng hơn rất nhiều.

Rất nhanh đã phân li xong

Hạ Chính Trị cũng buông lỏng rất nhiều, cuối cùng cũng tách rời thành công, có thể chờ tổ trưởng Mã tới

Không có tổ trưởng Mã, khi nãy trong lòng Hạ Chính Trị đúng là sợ đến một đám.

Chỉ thấy hơi thở anh còn chưa kịp thở ra xong

Trần Thương nhìn thoáng qua Hạ Chính Trị, bất đắc dĩ cười nói:

- Chúng ta cắt tá tràng trước đi

Hạ Chính Trị sửng sốt một chút

Trừng to mắt nhìn Trần Thương:

- Cái này... Không đợi tổ trưởng Mã đến mổ chính à?

Trần Thương cười cười, hướng dẫn từng bước, ân cần dạy bảo nói:

- Tổ trưởng Mã là mổ chính, anh ấy phụ trách cắt bỏ thân vị là được rồi, chúng ta cắt tá tràng, một hồi chẳng phải tăng lên cho anh ấy không ít thời gian à?

Hạ Chính Trị trợn tròn mắt

Anh cảm thấy mình thật sự vừa lên thuyền hải tặc, mà còn là lâm vào loại thế bí kia.

Bởi vì Trần Thương đã cầm lấy kẹp tá tràng

Hạ Chính Trị nhìn Trần Thương:

- Chắc là tổ trưởng Mã sắp tới rồi?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, có lẽ cũng sắp tới rồi

Hạ Chính Trị nhìn Trần Thương một chút:

- Các anh...

Trần Thương:

- Ừm, chúng tôi ngày thường đều như vậy, tôi đem các việc có độ khó không lớn làm, tổ trưởng Mã tới làm bộ vị quan trọng.

Hạ Chính Trị nuốt ngụm nước miếng, nghĩ thầm, có lẽ đúng là như thế đi...

Trần Thương ở gần môn vị, địa phương xa bên cạnh chênh lệch không đến 2cm, song song kẹp tá tràng hai cái kẹp, dùng băng gạc đệm ở môn vị mặt sau để tránh nhiễm bẩn.

Trần Thương quả quyết cầm lấy dao mổ, trực tiếp quả quyết cắt đứt động mạch dạ dày.

Sau đó nhìn thoáng qua dạ dày, trong đầu không ngừng suy nghĩ một hồi dạ dày và tá tràng có thể nối lại như thế nào

Phần mấu chốt của toàn bộ phẫu thuật đều ở ngay chỗ này.

Đem tá tràng cùng dạ dày tiến hành nối lại bằng cách nào, đây mới là cái câu hỏi khó lớn nhất của mọi người trong khoa Ngoại tiêu hóa.

Con mắt Trần Thương liên tục mô phỏng và khoa tay múa chân, giống như đang về tới khi cấy ghép mô da.

Lúc này, Trần Thương kinh ngạc phát hiện, Đôi Mắt Mỹ Lệ của mình còn có thể dùng như thế?

Trong lòng lập tức cực kỳ mừng rỡ

Thật sự là không mổ chính không biết tinh diệu của phẫu thuật nha.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương trọn vẹn mười mấy giây, cuối cùng, Trần Thương cắt dao nhỏ xuống.

Cũng không phải trực tiếp cắt đứt, mà là cắt theo một độ nghiêng.

Bởi vì khi một hồi cắt dạ dày, có cần

Sau khi cắt đứt tá tràng, Trần Thương không dừng tay mà lật thân vị lên, lại cắt đứt động mạch vị trái

Hạ Chính Trị nhìn Trần Thương, đang muốn nói chuyện.

Trần Thương trực tiếp nhìn Hạ Chính Trị, bình tĩnh nói:

- Bác sĩ Hạ, chúng ta tới cắt bỏ thân vị đi

Một câu làm cho Hạ Chính Trị hôn mê rồi

- Đã nói xong chờ Tổ trưởng Mã mà

Trần Thương thở dài:

- Tổ trưởng Mã còn không có đến, thế nhưng mà anh nhìn, dạ dày động mạch cũng đã cắt, nếu như thời gian quá dài, tôi lo lắng sẽ cung cấp máu không tốt, tôi cảm thấy chúng ta hay là mau chóng hoàn thành phẫu thuật luôn đi

- Mà lại, thao tác phẫu thuật hạch tâm là nối lại tá tràng dạ dày, chúng ta tới cắt dạ dày

Hạ Chính Trị khóc

Lần này là khóc thật.

Anh đã khẳng định, bác sĩ Trần tuyệt đối là cái đại lắc lư

Căn bản không có tổ trưởng Mã, tổ trưởng Mã tuyệt đối là do Trần Thương tự nghĩ ra.

Nơi nào có cái tổ trưởng Mã gì.

Hạ Chính Trị hối hận, anh rốt cuộc hiểu rõ, đám y tá và bác sĩ gây tê này cũng là liên hợp lại lừa gạt mình

Chương 992: Thật Là Thơm (Phần Một)

Độ sâu của các buff ở thủ đô quá thâm, tôi muốn về nông thôn

Chủ nhiệm, tôi không cần bồi dưỡng nữa.

Để tôi trở về được không?

Hạ Chính Trị cảm thấy mình anh minh cả đời, cẩn thận từng li từng tí, không ngờ lại ngã quỵ ở đây

Trần Thương cẩn thận nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

Hạ Chính Trị kém chút đã mang theo nức nở:

- Chuẩn bị xong

Phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương bắt đầu xem xét thân vị, lựa chọn khu vực để cắt bỏ.

Dạ dày cũng không phải muốn cắt bao nhiêu thì cắt bấy nhiêu, nhất là ruột non phân hủy thức ăn, công lao dạ dày vẫn rất lớn.

Trần Thương tốn nửa phút, cuối cùng con mắt cũng thấy được một đường

Đây chính là tiếp tuyến thân vị định ra

Cách đường dây xa 2cm, Trần Thương kẹp một cái kẹp dạ dày, nhìn Hạ Chính Trị:

- Giữ chắc

Hạ Chính Trị gật đầu, không để cho mình tay run.

Là cắt bỏ hoàn toàn hang vị và phần nhô ra hình lưỡi bên cạnh chỗ bờ cong bé, Trần Thương rạch mổ nghiêng xuống ngay trung tâm của bộ phận bên cạnh bờ cong bé, ở động mạch trái thứ hai chi nhánh xa hơn kẹp một cái kẹp cong

Sau khi làm tất cả công tác chuẩn bị xong, Trần Thương cũng cầm dao nhỏ lên.

Trong đầu Hạ Chính Trị chỉ có một cái tình cảnh

Đó chính là khâm sai đại thần Mã Nguyệt Huy lao vùn vụt tới, hô to một tiếng: Hạ dao lưu dạ dày

Đáng tiếc

Dao của Trần Thương lại quá nhanh

Giơ tay chém xuống, thân vị lập tức rơi xuống.

Hoàng đế lão nhi tới cũng cứu nó không được...

Đúng, phẫu thuật đến đây đã hoàn thành 60%.

Trần Thương nhìn thoáng qua Hạ Chính Trị, cổ vũ một câu:

- Bác sĩ Hạ coi như không tệ rồi

- Ồ? Sao tổ trưởng Mã còn chưa tới nữa

Trần Thương lẩm bẩm một câu,

Sau khi nói xong, thở dài, lại tăng thêm câu:

- Đến, chúng ta tới tiến hành nối lại tá tràng dạ dày luôn đi

Lúc này, Hạ Chính Trị rốt cuộc hiểu rõ, nơi nào có cái Tổ trưởng Mã gì, đều là biên ra cho tôi tưởng tượng

A

Lĩnh ngộ này có độ đau nhức cỡ nào

Anh chính là muốn làm hết toàn bộ

Chỉ gặp anh phân li dạ dày mạc nối, buộc mạch máu ga-rô, cắt bỏ dạ dày

A

Lĩnh ngộ này đau nhức tới cỡ nào nha...

Trần Thương nhìn thoáng qua đứa trẻ, hơi trầm tư một lát.

Không biết là gây khó dễ ở lên lương tâm, hay là bởi vì cái khác, cũng bất đắc dĩ nhắc nhở:

- Từng tiếp xúc qua phẫu thuật nối lại dạ dày tá tràng chưa?

Nghe thấy Trần Thương, thân thể Hạ Chính Trị lập tức chấn động nhẹ, bị dọa đến chảy mồ hôi lạnh ra

Chẳng lẽ...

Bác sĩ Trần anh không biết “Nối dạ dày với tá tràng” à?

Nghĩ tới đây, Hạ Chính Trị thật sự là hơi tuyệt vọng, anh cảm giác mình đâu phải là đang nhìn chăm chú dạ dày, mà là đang nhìn chăm chú cái thung lũng vực sâu nào

Sợ hãi tràn đầy chạy lên não, cũng nhanh muốn đem anh thôn phệ

Hạ Chính Trị nhìn thoáng qua Trần Thương, trì hoãn thần một chút:

- Bác sĩ Trần, đừng nói cho tôi anh không biết Billroth I nha

Nối dạ dày với tá tràng chính là Billroth I.

Trần Thương lắc đầu, cười nói:

- Tôi biết, ý của tôi là nếu như anh không biết thì, có thể nghiêm túc nhìn một chút, cơ hội khó có được.

Hạ Chính Trị nghe xong, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra

Hiện tại anh đã không yêu cầu xa vời chờ đợi cái chủ nhiệm Mã gì nữa, nguyện vọng của anh rất nhỏ, có thể làm xong phẫu thuật ong là được rồi.

Đến mức học thêm cái chút đồ vật gì từ Trần Thương, nói thật anh đã không có kỳ vọng gì rồi.

Ca phẫu thuật này đã học được rất nhiều, là những thứ còn quý giá hơn so với phẫu thuật

- Cảm ơn... cảm ơn Bác sĩ Trần

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Sao anh tự nhiên lại ra nhiều mồ hôi như thế, người trẻ tuổi, phải chú ý thân thể nha

Y tá nhỏ nghe thấy Trần Thương rất hiểu chuyện, chủ động tiến lên cho lau mồ hôi bác sĩ Hạ.

Điều này làm cho Hạ Chính Trị lập tức thụ sủng nhược kinh

Anh... Anh nơi nào có thể nhận qua loại đãi ngộ này?

Nhìn người y tá nhỏ diệu dàng động lòng, Hạ Chính Trị nhanh chóng vội vàng cười nói:

- Không hư, không hư, dương khí quá thịnh, hơi nóng

Mấy cái y tá nhỏ sửng sốt một chút, hít sâu khí lạnh 22 độ C đặc biệt của phòng phẫu thuật, nóng à?

Kỹ thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày cơ bản chính là hai loại phương thức nối lại chủ yếu, một loại là Billroth I, một loại là Billroth II.

Hai loại phương pháp tiếp tục sử dụng trăm năm, cũng vẫn luôn đang không ngừng được hoàn thiện.

Nói đơn giản một chút:

Nối dạ dày với tá tràng chính là Billroth I.

Mà nối dạ dày với hỗng tràng chính là Billroth II.

Tính hạn chế của Billroth I tương đối lớn, thế nhưng ưu thế cũng hết sức rõ ràng, bởi vì kết cấu và công năng có thể bảo lưu lại tá tràng, công năng không để cho dẫn đến việc sau phẫu thuật dạ dày bị hỗn loạn, nếu như điều kiện cho phép, cho nên vẫn là tận khả năng Billroth I.

Thế nhưng, khi dùng Billroth I nối lại, chắc chắn phải chú ý phòng ngừa miệng nối lại có sức dãn. Độ nhỏ hoạt động tá tràng, nếu như cắt bỏ thân vị quá lớn, là không thể sử dụng Billroth I được nữa.

Chính là bởi vì tồn tại các tính hạn chế, đưa đến độ khó phẫu thuật liên tục bị kéo lên.

Trần Thương hít sâu một hơi, cúi đầu bắt đầu nghiêm túc quan sát, chuẩn bị phẫu thuật nối lại.

Nếu đã gọi là nối dạ dày với tá tràng, cái này nói rõ, các yếu tố phẫu thuật hạch tâm, chính là ở ngay chỗ nối lại thân vị và tá tràng.

Chu Hạc nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ căn dặn một câu:

- Bác sĩ Trần, người bệnh có liệt ruột, hiện tại trên cơ bản nhu động ruột đã đình chỉ, chờ sau khi phẫu thuật giải trừ tắc nghẽn, khi biến mất đã tê liệt, rồi khôi phục nhu động của dạ dày, lại thêm khôi phục sức dãn của thành dạ dày, nối lại liên lụy miệng hai đầu thành dạ dày co lại, có thể sẽ ảnh hưởng đến nối lại miệng khép lại, thậm chí dẫn đến làm cho nối lại miệng bị chật hẹp, anh cẩn thận một chút.

Chu Hạc là có ý tốt.

Thật ra, từ trước đến nay không nên đánh giá thấp một bác sĩ gây tê, khi Trần Thương vẫn còn thực tập, đã thấy tận mắt một câu chuyện về bác sĩ gây tê cứu tràng, lúc ấy làm cho Trần Thương cũng bị dọa phát sợ.

Dù sao ở trong mắt rất nhiều người bác sĩ gây tê cũng chỉ là người hộ tống phẫu thuật, mà bác sĩ mổ chính mới là lão tài xế, thế nhưng mà họ coi nhẹ, cái người hộ tống này mỗi ngày đều thấy được quá nhiều ca phẫu thuật, thao tác có thể không được, thế nhưng tầm mắt và phạm vi nhìn lại rất cao

Nghe thấy Chu Hạc, Trần Thương cảm kích gật đầu:

- Cảm ơn giáo sư Chu

Billroth I của Trần Thương đến từ Lý Việt, nhưng mà cũng không phải hoàn toàn giống như Lý Việt, dù sao Trần Thương cũng có chút suy tính của chính mình.

Vì để tránh cho nối lại miệng quá lớn, trước khi nối lại, đoạn đầu yêu cầu trước tiên phải khâu lại bờ cong nhỏ của dạ dày.

Cho dù Billroth I hoặc là II, cũng có thể áp dụng phương pháp rạch mổ một nửa bên cạnh khép lại dạ dày bờ cong nhỏ.

Một bước này, thật ra là giống với lần trước đây Trần Thương nối van hai lá.

Con mắt Trần Thương liên tục bắt đầu so sánh.

Yêu cầu suy nghĩ đến sức dãn của thành dạ dày, cũng cần suy nghĩ đến độ hoạt động của tá tràng, vì lẽ đó độ khó của việc nối lại lập tức cũng tăng lên.

Chương 993: Thật Là Thơm (Phần Hai)

Sau một lúc lâu, Trần Thương nhanh chóng quay người:

- Đường ruột số 1.

Mà yêu cầu của nối lại dạ dày bờ cong nhỏ vẫn luôn rất nghiêm mật bền chắc, dù sao dạ dày thuộc về khí quan tiêu hóa, yêu cầu chịu đựng phải được đối với đồ ăn.

Kỹ năng khâu lại của Trần Thương rất tinh vi, pen kẹp kim giúp đỡ đường ruột số 1 từ rạch mổ phần dưới xung quanh kẹp cong khâu một loạt xếp lớp liên tục khâu lại

Ngay sau đó, Trần Thương nói với Hạ Chính Trị:

- Rút sạch kẹp cong, kéo căng hai đầu đường ruột

Hạ Chính Trị nhanh chóng vội vàng gật đầu.

Mà vào lúc này, Trần Thương lại lấy đầu mút đường ruột trở về khâu lại, từ đầu tâm vị xuống phía dưới, nhắm ngay khoảng cách khe hở giữa hàng thứ nhất và hàng thứ hai liên tục khâu lại

Một bộ thao tác này, làm cho Chu Hạc hơi sửng sốt một chút

- Đây là... phương pháp Lý Việt?

Trần Thương cười gật đầu:

- Không sai

Mà Hạ Chính Trị thì một mặt ngơ ngác nhìn Trần Thương:

- Đây là vì sao?

Trần Thương giải thích nói:

- Vì để cho cầm máu tin cậy

Hạ Chính Trị không tự chủ được nhẹ gật đầu, thật ra... Anh nghe không hiểu... Thế nhưng luôn cảm thấy dáng vẻ của Trần Thương nói rất có lý

Đang lúc nói chuyện, sau khi Trần Thương rạch mổ phần dưới hợp nhất xong, cũng nhanh chóng đi thắt nút hai đầu đường ruột.

Tiếp đó, đem hai bên thanh mạc-cơ khâu lại gián đoạn gia cố, đồng thời bao chôn tàn đầu mặt thô ráp.

Chu Hạc bất đắc dĩ nói:

- Kiến thức cơ bản quá vững chắc

Ánh mắt Hạ Chính Trị cũng sáng lên:

- Rất là lợi hại

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương khâu lại từ đầu tới đuôi, tổn thương đối với thành dạ dày vô cùng có hạn, khi cây kim ra, càng lợi dụng khoảng cách của cây kim để khống chế sức dãn của thành dạ dày cũng vô cùng xảo diệu, đây thật ra là một loại khâu lại sức dãn rất có hiệu quả.

Trần Thương cười nói:

- Cơ thao.

Thật ra, đây cũng là phương pháp Trần Thương vẫn đang đi nghiên cứu

Linh cảm này cũng là đến từ nối lại mạch máu lớn của Trần Thương, khi Trần Thương nối mạch máu lớn ở trong lồng ngực, bởi vì rung động mạch máu, yêu cầu cảm nhận được rung động và sức dãn của mạch máu

Lúc này, Trần Thương cũng cảm nhận được tầm quan trọng của sức dãn trong việc khâu lại, sức dãn này có thể có hiệu quả để tăng tốc khép lại, đồng thời có thể giảm bớt hai lần tổn thương.

Mà vừa rồi khi Trần Thương đang khâu lại thì bỗng nhiên trong đầu linh cơ khẽ động, anh phát hiện loại khâu lại sức dãn này thật ra sẽ đối với khâu lại thành dạ dày càng thêm có hiệu quả, thậm chí khi đi nối lại miệng dạ dày, loại khâu lại sức dãn này cũng sẽ càng thêm có ích lợi lớn

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ mừng rỡ.

Sau khi khâu lại bờ cong nhỏ dạ dày xong đoạn đầu, Trần Thương lấy hai thanh cái kẹp khép lại hai đầu dạ dày và tá tràng.

Vào lúc này, cần phải đi cảm nhận xem có sức dãn hay không

Nếu có, thì chắc chắn phải tách rời tá tràng, phòng ngừa lực nối lại miệng há to quá lớn, dẫn đến phẫu thuật thất bại

Rất may mắn, không có cảm nhận được sự tồn tại của sức dãn.

Có thể trực tiếp khâu lại

Trần Thương quay người nhìn thoáng qua Hạ Chính Trị:

- Anh đến cảm thụ một chút, nếu như ở đó có sức dãn, nhớ phải tách rời tá tràng, nếu như không có, có thể trực tiếp khâu lại.

Hạ Chính Trị cảm kích gật đầu, vội vàng bắt đầu cảm nhận.

Thật ra, ngoại khoa là yêu cầu một người nghiêm túc dẫn anh đi làm, mà không phải cho anh nhìn.

Nhìn bao lâu cũng xem không biết.

Cảm nhận rất quan trọng, giống là như bắt mạch trong Đông y vậy, có thầy dạy anh trầm, trì, phù, số so với tự mình phỏng đoán thì cách biệt sẽ rất lớn.

Vì vậy, có một người thầy tốt đối với một bác sĩ khoa ngoại có thể sẽ bớt đi bao nhiêu đường quanh co hơn.

Lúc này, Hạ Chính Trị cũng không nhịn được chẹp chẹp một chút miệng

Emma... Thật là thơm

Thì ra bác sĩ Trần lợi hại đến như vậy

…

…

Trần Thương vừa nói vừa làm, tận khả năng để Hạ Chính Trị hiểu rõ được nhiều hơn một chút, nói cũng khá là tỉ mỉ.

- Ở đây, lưu lượng máu của đầu thừa tá tràng không nhiều, sau khi cắt bỏ cũng không cần xử lý cầm máu nhiều

- Mà nếu lưu lượng máu đầu thừa dạ dày tương đối nhiều, thì khi đó anh chắc chắn phải nhớ kỹ trước khi kẹp phải theo thứ tự rạch dạ dày ra trước, sau vách thanh mạc-cơ, sau đó ghim khâu mạch máu tầng dưới màng nhầy

Trần Thương nói cho Hạ Chính Trị nghe, thật ra cũng là nói cho mình.

Dù sao, anh cũng là lần thứ nhất làm loại phẫu thuật này, khi giảng giải cho người ta, cũng có thể sẽ tự phát hiện một vài vấn đề.

Một ca phẫu thuật, nếu anh nói không rõ ràng, đã nói lên có điểm mù, cái này cần phải xem xét lại cho rõ ràng.

Sau đó Trần Thương dùng xếp lớp khóa nối lại miệng đường ruột số 1 vừa khâu lại, tiếp đó, khi vừa lúc khâu lại kết thúc xong, dùng cùng một cái đường ruột quấn đến thành trước làm xếp lớp liên tục bên trong mũi khâu lộn mép khâu lại

Một chỉ khâu lại, nhiều loại công dụng, khâu lại được mấy chỗ

Đây là một việc rất khảo nghiệm trình độ của bác sĩ lâm sàng.

Càng là tiến hành phẫu thuật, Hạ Chính Trị nhìn càng ngạc nhiên trong lòng

Anh không phải người ngu, anh càng xem càng cảm thấy kỹ xảo nối lại của Trần Thương lại vô cùng kinh người.

Khỏi cần phải nói, so với chủ nhiệm ngoại khoa của bệnh viện nhân dân tỉnh Bắc Hà họ thì tốt hơn nhiều

Mà lại, cái tốt này, là tốt hơn rất nhiều

Nhìn thao tác thuần thục của Trần Thương, ánh mắt Hạ Chính Trị nhìn Trần Thương có mấy phần sùng bái

Trần Thương mới lớn bao nhiêu?

So với mình còn trẻ hơn mấy tuổi, thế nhưng năng lực phẫu thuật của người ta so với những chủ nhiệm kinh nghiệm lâm sàng mấy chục năm làm mấy trăm ca phẫu thuật kia, còn phải tinh xảo hơn

Chẳng lẽ cậu ta đã bắt đầu được huấn luyện từ trong bụng mẹ à?

Nghĩ tới đây, Hạ Chính Trị bỗng nhiên cũng hiểu rõ vì sao chủ nhiệm Dư lại cho Trần Thương có quyền đơn thuốc và quyền phẫu thuật rồi

Bởi vì thực lực nha

Chu dù là ở chỗ nào thì thực lực vĩnh viễn là điểm quan trọng nhất.

Nhìn thao tác của Trần Thương, nghĩ đến chuyện lúc trước, Hạ Chính Trị bất đắc dĩ cười, bác sĩ Trần khẳng định là bởi vì lo lắng làm mình căng thẳng, lúc này mới nói với mình là chủ nhiệm Mã đến phẫu thuật

Thật ra, một mình bản thân anh cũng có thể hoàn thành phẫu thuật rồi.

Nghĩ tới đây, anh bất đắc dĩ bật cười.

Sau khi khâu lại xong, Trần Thương lại dùng chỉ cỡ trung bình làm gián đoạn xếp lớp thành trước lật bên trong khâu lại, lại dùng thành trước thanh mạc-cơ chỉ khâu không liên tục.

Cuối cùng, ở trên bên miệng góc nối lại thêm một cái khâu ví nhỏ gia cố

Vào lúc này, phẫu thuật cơ bản đã hoàn thành.

Mà trong lòng Chu Hạc hiện tại cũng đã chắc chắn, lần trước Trần Thương tuyệt đối là lắc lư lão Mã, thật ra anh hoàn toàn có thể làm ca phẫu thuật kia đi.

Nghĩ tới đây, Chu Hạc cũng không nhịn được nở nụ cười.

Hạ Chính Trị nhìn Trần Thương:

- Trần bác sĩ, tổ trưởng Mã mổ chính có phải là anh biên ra để lừa gạt tôi hay không?

Trần Thương sững sờ, nhìn Hạ Chính Trị, nghiêm túc nói:

- Không có nha? Lời tôi nói đều là thật, chỉ là... Trên đường đi khá là kẹt xe, phẫu thuật đã làm xong, anh ấy còn chưa đến.

Hạ Chính Trị hơi dở khóc dở cười:

- Thao tác mấu chốt đều làm xong hết rồi, còn thừa lại cái gì chứ?

Trần Thương cũng xấu hổ cười một tiếng.

Chương 994: Bạo! Bạo

Hạ Chính Trị kích động, rất lâu không động dao anh quả thực ngứa tay.

- Hay là để tôi đóng bụng?

Hạ Chính Trị nịnh nọt nói.

Trần Thương đang muốn gật đầu.

Vào lúc này, một cái người đàn ông vội vàng đi vào

Sau khi lão Mã tiến vào, nhìn Trần Thương, nhìn thoáng qua phần bụng:

- Tiểu Trần, tôi không tới chậm chứ?

Trần Thương lắc đầu:

- Vâng, giờ chỉ đang chờ chữ ký của anh

Mã Nguyệt Huy lập tức sửng sốt một chút:

- Có ý tứ gì?

- Làm phẫu thuật xong rồi à?

Chu Hạc gật đầu:

- Vâng, bác sĩ Trần làm phẫu thuật làm xong rồi, rất thuận lợi, đây là dạ dày được cắt đi.

Mã Nguyệt Huy lập tức biến sắc:

- Làm xong? Không phải chứ... kỹ thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày? Cậu... Cậu có thể làm?

Hai mắt Mã Nguyệt Huy trừng to, một mặt không hiểu nhìn Trần Thương, có điều nhìn dạ dày được cắt đi, lập tức bất đắc dĩ vỗ trán một cái

Dạ dày cũng cắt đi rồi, còn có thể làm hay không?

- Nối lại dạ dày tá tràng xong chưa?

Trần Thương lắc đầu:

- Vâng, chờ ngài cũng đóng bụng luôn rồi.

Lão Mã biến sắc:

- Tuyệt đối đừng đóng bụng, tôi xem làm ra làm sao một chút đã

Y tá nhỏ vội vàng giúp Mã Nguyệt Huy mặc quần áo tử tế.

Lão Mã mau tới trước bắt đầu kiểm tra

Kiểm tra rất nghiêm túc, cũng rất cẩn thận, từ đầu tới đuôi, theo phân li đến nối lại một cái cũng không buông tha

Dù sao, là lão Mã ký tên, nếu xảy ra vấn đề, lão Mã sẽ phải đến gánh trách nhiệm.

Mà lại, lão Mã cũng biết người này còn là nhân vật công chúng, Đại Vị Vương Plens, toàn cầu cũng có thứ xếp hạng.

Cái "dạ dày thiết" này nếu là gãy kích trầm sa ở trong tay Trần Thương, lão Mã đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp

Thế nhưng mà, vừa mới kiểm tra, lão Mã lại trợn tròn mắt

- Cậu làm à?

Mã Nguyệt Huy một mặt kinh ngạc nhìn Trần Thương, tràn đầy khó có thể tin.

Trần Thương gật đầu:

- Không sai

Mã Nguyệt Huy kinh ngạc một lát:

- Cậu biết làm phẫu thuật đường tiêu hóa?

Trần Thương tiếp tục gật đầu, ăn ngay nói thật:

- Biết làm một chút.

Chu Hạc nghe xong, không nhịn được cười, đoán chừng không phải một chút chứ?

Mã Nguyệt Huy trầm ngâm một lát, suy nghĩ thật lâu:

- Lần trước có phải là cậu hù dọa tôi không? Thật ra cậu biết làm mà?

Trần Thương sững sờ, dở khóc dở cười:

- Lão đại, tôi thật không biết

Mã Nguyệt Huy một mặt không tin nhìn thoáng qua Trần Thương.

Cái này thật xa chạy tới, chải tay cũng chải nhiều lần, áo phẫu thuật cũng đã mặc tốt, cũng không thể tới cái gì cũng không làm nha

- Để tôi đóng bụng

Hạ Chính Trị sững sờ

Anh còn muốn thử nghiệm nha, vốn đang cho rằng Trần Thương làm xong thao tác mấu chốt, mình sẽ còn có cơ hội vào tay.

Tuyệt đối không ngờ, cơ hội này anh đã chờ mong lâu. Giờ lại bị tổ trưởng Mã cướp đi

Lúc này, Hạ Chính Trị hối hận rồi

Anh cũng không thể muộn chút tới à?

Ăn canh cũng không cho...

Công việc đóng bụng cũng không cho tôi làm

Thôi thôi

Lão Mã cũng là bất đắc dĩ, hơn nửa đêm chạy tới cũng đóng bụng, ký cái chữ, hơi im lặng.

Sau khi làm phẫu thuật xong, Trần Thương lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【Đinh! Chúc mừng anh đã cắt bỏ quái lãnh chúa cấp 80, đang làm kết toán ban thưởng... Chúc mừng anh nhận được: 1, Một phần gói quà đặc biệt; 2, Một loại kỹ năng cấp đại sư; 3, Một tấm thẻ cải tiến thuật thức.】

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Ban thưởng cũng phong phú như thế à?

Lão Mã đứng ở vừa, nửa ngày không nói lời nào, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chu Hạc bất đắc dĩ nói:

- Lão Mã, anh thỏa mãn nha, có Trần Thương làm phẫu thuật cho anh, lấy tên của anh, không biết kiếm được nhiều bao nhiêu tiền đây

Lão Mã nghĩ lại, thật ra cũng là đạo lý này

Mặc dù Trần Thương có chia hệ số, thế nhưng chỉ có sáu phần nha, lão Mã anh cái gì cũng không làm cũng được ban thưởng, thật ra nghĩ như vậy, lão Mã cảm thấy là đạo lý này

Thế nhưng...

- Ai, lão Chu, nguy hiểm trong này cũng không nhỏ nha, anh biết rõ tôi một đường lo lắng nhiều không? Sợ thằng nhóc này ra cái sọt.

Chu Hạc bất đắc dĩ khinh bỉ một cái:

- Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ nữa

- Tiểu Trần làm phẫu thuật thất bại lần nào chưa? Anh sẽ làm phẫu thuật mình không có nắm chắc à?

Một câu, hỏi Mã Nguyệt Huy đến choáng váng.

Đúng nha

Thằng nhóc này... Phẫu thuật tựa như còn chưa có thất bại lần nào?

Tà môn như vậy?

Nghĩ tới đây, lão Mã nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên nở nụ cười.

Anh cảm thấy mình hẳn là hôm nào mình cũng nên dạy phẫu thuật đại tràng cho Trần Thương đi

...

...

Khi đi rửa tay, lão Mã nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cảm giác được mình hẳn là nên đối tốt với Trần Thương một chút

Cho nên nói với Chu Hạc như vậy, kỹ năng lâm sàng của người ta vô cùng đáng tin cậy, căn bản không cần mình phải lo lắng, mặc dù trên danh

nghĩa là dùng công số của chính mình, thế nhưng mà... Thật ra cũng là kiếm tiền cho mình

Nghĩ tới đây, lão Mã mỉm cười nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần à, sau này có việc gì cần cứ việc nói, tổ trưởng Mã tôi có thể đồng ý đều sẽ đồng ý nha

- Còn có phẫu thuật, chỉ cần trong lòng cậu nắm chắc, cứ việc làm, xảy ra vấn đề để tôi gánh cho

Khi nói câu thứ hai, lão Mã đập vào bộ ngực vang ầm ầm.

Trần Thương nhíu mày, nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nói:

- Tổ trưởng Mã, cái phổi này của anh rất khỏe mạnh, chẩn âm gõ ra nghe thật rõ ràng

Một câu nói làm lão Mã sững sờ, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười:

- Cậu cái đồ hỗn tiểu tử này

Phẫu thuật thành công, tất cả mọi người thật vui vẻ.

Gồm cả Hạ Chính Trị cũng học được không ít thứ hay ho.

Mà y tá nhỏ thì lại líu ríu vô cùng vui vẻ, không biết vì sao, chắc chắn phải lại gần Trần Thương họ cùng một chỗ rửa tay.

Lúc rửa tay, một đám người nhìn chằm chằm ngón tay của Trần Thương hồi lâu, càng nhìn càng hưng phấn

Làm lão Mã cảm thấy không hiểu thấu.

Lúc này, bên ngoài đã vô cùng lộn xộn

Một đám người tụ tập ở bên ngoài phòng phẫu thuật, Tracy bác gái của Plens và Chu Long ông chủ công ty, nhân viên công tác, phóng viên bình luận trực tiếp... Các loại.

Tất cả mọi người đang chờ đợi ca phẫu thuật kết thúc

Chu Long đi tới đi lui trong phòng, chuyện này, anh thật rất vô tội

Các nơi trên thế giới hàng năm đều có tranh tài Đại Vị Vương, hết lần này tới lần khác chính mình lại xảy ra chuyện ở chỗ mình, thật sự là một chuyện rất nhức đầu

Hơn nữa còn là tuyển thủ nhân khí

Hi vọng phẫu thuật thành công nha

Một đoàn người Trần Thương từ phòng phẫu thuật đi ra, lập tức một đám người xông tới.

- Bác sĩ, thế nào?

- Bác sĩ, dạ dày của Plens là xảy ra xảy ra chuyện gì?

- Bác sĩ, Plens là có bệnh gì không?

Nhìn nhiều truyền thông như thế, lão Mã không nói nhiều, mà quay người nhìn người nhà Tracy bên cạnh:

- Xin chào, người bệnh phẫu thuật rất thành công, tình huống cụ thể, chúng ta đến văn phòng tỉ mỉ trò chuyện đi

Tracy nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra:

- Tốt tốt! Vô cùng cảm ơn.

Mới vừa rồi, Tracy đã ký tên thư đồng ý phẫu thuật, biết rõ yêu cầu làm kỹ thuật cắt bỏ dạ dày, thế nhưng cô cũng không muốn để truyền thông xung quanh như thế nhiều biết rõ ràng.

Một đám truyền thông không đạt được kết quả mình mong muốn, tự nhiên là không từ bỏ.

Mà Chu Long chỉ có thể cố gắng áp chuyện này xuống tới, không biết cho bao nhiêu tiền mới đưa được đám ký giả truyền thông này đi.

Tracy đi theo đến văn phòng bác sĩ.

Chương 995: Ban Thưởng Đặc Biệt

Mã Nguyệt Huy nói:

- Người bệnh cắt bỏ một phần thân vị, nói tóm lại, phẫu thuật rất thành công, cơ bản bảo lưu lại đại đa số thân vị, cuộc sống hằng ngày cơ bản không có quá nhiều ảnh hưởng.

- Thế nhưng tôi muốn nói là, sau này người bệnh cũng không thể tham gia bất luận so tài Đại Vị Vương gì nữa, ăn uống chắc chắn cần có quy luật

Tracy nhanh chóng vội vàng gật đầu:

- Được! Cảm ơn bác sĩ, thật ra tôi đã sớm không muốn để cho cô ấy tham gia các loại so tài kia rồi.

- Thế nhưng... Chuyện này là làm sao gây nên vậy? Dạ dày của nó làm sao lại đột nhiên thủng thế?

Lão Mã muốn giải thích, thế nhưng mà chợt phát hiện Anh ngữ của mình rất kém, nói không hết ý, chỉ có thể nhìn Trần Thương một cái

Nói thật, hiện tại bác sĩ làm ở thủ đô thật yêu cầu có một trình độ Anh ngữ không tệ, đặc biệt là bác sĩ ở bệnh viện lớn.

Không chỉ có là bởi vì người bệnh đến từ các nơi trên thế giới, mà lại họ sẽ thường xuyên tham gia đủ kiểu hội nghị, không có Anh ngữ thành thạo, thật sự là hơi phiền phức.

Trần Thương nhìn lão Mã quẫn bách, giải thích nói:

- Người bệnh có dạ dày bị loét nghiêm trọng

- Mà người bệnh bị thủng loét dạ dày là một trong những bệnh biến chứng nghiêm trọng nhất của dạ dày, mà nguyên nhân người bệnh thủng dạ dày là ăn uống quá độ đưa tới dịch vị và pepsin bị gia tăng, nên rất dễ dàng gây ra thủng dạ dày.

Chu Long nghe thấy người bệnh dạ dày phá không có liên quan với mình quá nhiều, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra

Thật ra, anh còn lo lắng bệnh tật của Plens có quan hệ với cuộc tranh tài, có phải là bởi vì đồ ăn mình đưa đến hay không

Hiện tại Chu Long cuối cùng có thể thả lỏng.

Trần Thương tiếp tục căn dặn một phen:

- Sau này ăn cơm không thể quá nhanh, phải nhai kỹ nuốt chậm, bình thường cũng không thể quá đói.

- Thực phẩm thô ráp, quá lạnh, quá nóng và tính kích thích lớn: Như quả ớt, hạt tiêu, trà đậm, cà phê... Cũng cần tránh, đồng thời cai thuốc, rượu.

- Lúc đau đớn kịch liệt có thể ăn cơm cùng với sữa đậu nành hoặc sữa bò các loại, ăn nhiều cơm, mỗi ngày 5 ~ 8 lần (thích hợp với tất cả người bệnh bị loét dạ dày).

Sau khi chờ thu xếp tốt, Tracy họ mới rời khỏi.

Mà Mã Nguyệt Huy cũng tức giận bất bình nói:

- Anh ngữ này quá phiền toái, lúc nào toàn thế giới mới có thể nói tiếng Trung nha

Trần Thương bất đắc dĩ cười một tiếng, tôi cũng không muốn học Anh ngữ...

Một đêm, bởi vì chuyện của Plens mà bận bịu đến bận bịu làm việc đến gần 4 giờ.

Mà Plens cũng bị đưa đến phòng giám sát trọng chứng, dù sao nhiễm trùng nghiêm trọng bên trong ổ bụng, còn có liệt ruột, mà sau phẫu thuật rất nhiều thứ cần thiết phải chú ý.

Thật vất vả Trần Thương mới có thể nghỉ ngơi

Ngồi trong phòng làm việc, Trần Thương mở bình cà phê ra, thư giãn tâm trạng khẩn trương lại một chút.

Trần Thương thật ra muốn uống trà, thế nhưng mà... Trà quá nóng, nửa ngày uống không được, đây đối với cấp cứu mà nói, đợi anh pha trà xong, còn chưa kịp uống đã phải đi ra ngoài bận rộn.

Vẫn là bình chứa cà phê thích hợp hơn

Đến mức đồ uống năng lượng cũng có người uống, cũng ví như Hạ Chính Trị lúc này, ngay ở lịch phối bệnh Red Bull, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy một tiếng "Thoải mái"

Chẳng lẽ... Viết bệnh lịch cũng có thể đến cao siêu?

Trần Thương nghĩ mãi mà không rõ đứa bé này trong lòng rốt cuộc là suy nghĩ thế nào.

Trần Thương ngồi xuống, mở ban thưởng của hệ thống ra.

Bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

【Ban thưởng đặc biệt: sau khi mở ra, có thể nhận được vật phẩm đặc biệt, nhiệm vụ, sách kỹ năng, vân vân...】

Khi Trần Thương vừa nhìn thấy khảo nghiệm nhân phẩm, lập tức cũng hưng phấn.

Trực tiếp mở ra

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được ban thưởng kỹ năng đặc biệt: chẩn bệnh hệ tiêu hoá học (hoàn mỹ)】

Trần Thương trực tiếp sững sờ

Tôi... Mẹ nó

Chẩn bệnh hệ tiêu hoá cấp hoàn mỹ?

Kỹ năng này…, chẳng lẽ là vận khí hôm nay của mình quá nghịch thiên à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức nín thở tập trung tư tưởng, nhìn ban thưởng phát sáng ánh vàng rực rỡ, thật lâu cũng không thể tiêu tan.

Quái lãnh chúa cũng có thể tuôn ra kỹ năng cấp hoàn mỹ.

Tần tiểu liếm phù hộ rồi

Còn có một cái thư kỹ năng, cấp đại sư.

Thừa dịp tay tôi nóng, tranh thủ thời gian mở

【Đinh! Chúc mừng anh nhận được nối dạ dày với hỗng tràng, cấp đại sư!】

Trần Thương sắp cười ra tiếng.

Billroth II tới

Vừa mới thu được Billroth II, hiện tại lại đạt được Billroth II, hiện tại kỹ thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày Trần mỗ nhân tôi có thể nói là hoàn toàn nắm giữ rồi.

Cái cuối cùng là thẻ cải tiến thuật thức.

【Thẻ cải tiến thuật thức: Sau khi sử dụng có thể tiến hành cải tiến đối với một loại thuật thức nào đó.】

Tiếp nhận rất quan phương, Trần Thương trực tiếp bỏ vào nhà kho.

Hiện tại, Trần Thương rất muốn đi nhìn người bệnh được chính mình cắt dạ dày kia, hỏi một chút nhà cô có anh chị em nào cần đi cắt luôn không?

Tôi rất chuyên nghiệp

Trần Thương hơi bành trướng.

Dù sao chính mình từ hôm nay trở đi cũng coi là chính thức đặt chân lên Ngoại khoa tiêu hóa.

Ngay cả phẫu thuật cũng nắm giữ một cái kỹ thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày hoàn chỉnh rồi.

Còn có chẩn bệnh hệ tiêu hoá học cấp hoàn mỹ.

Sau này tôi còn sợ bị Tần tiểu liếm hỏi chất vấn bài tập rất khó khăn giao không được à?

So easy

Trần Thương nhìn nhiệm vụ tiến độ hoàn thành chuyển chức của mình một chút.

【Tổng hợp chẩn bệnh 50 người bệnh Ngoại khoa: 35/ 50. 】

【Tổng hợp phụ trợ / tham gia 50 ca phẫu thuật Ngoại khoa: 40/ 50. 】

【 Tổng hợp chứng kiến 50 loại bệnh Ngoại khoa: 20/ 50. 】

Hiện tại, Trần Thương chợt phát hiện nhiệm vụ này thật ra cũng rất khó khăn, cái thứ nhất cái thứ hai dễ nói, cái thứ ba là chứng kiến 50 loại bệnh thật hơi khó nha.

Dù sao tới lui chính là vài loại bệnh như vậy, muốn góp đủ 50 loại thật đúng là rất khó khăn.

Nếu không... Hôm nào đi dạo qua Ngoại khoa tổng hợp đi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.

Khi không vội vàng, Trần Thương bất tri bất giác nằm ở trên mặt bàn chợp mắt một hồi, khi tỉnh lại, không biết ai đã choàng cho mình một cái áo.

Lập tức trong lòng ấm lên không ít.

Lúc sáu, bảy giờ sáng, lại bắt đầu bận rộn, cấp cứu cũng sắp tới giờ cao điểm.

Khoảng thời gian này người đi làm rất nhiều, cái giờ này bệnh tật chủng loại đa số ngoại thương lệch nhiều, đại đa số là yêu cầu băng bó khâu lại, một điểm này so với khi ở Tỉnh Nhị Viện không quá khác nhau.

Trần Thương ở trong phòng xử lý, có ba cái đứa trẻ nhỏ oa oa khóc lớn ở cửa ra vào, ba đứa trẻ kia đều đến tiêm.

Cha mẹ đều đau lòng an ủi con mình, thật vất vả dỗ xuống.

Thật ra sợ nhất chính là đám trẻ cùng nhau khóc, đứa này vừa khóc như có thể truyền nhiễm như vậy, lập tức đứa kia cũng bắt đầu khóc theo.

Mà người ba nhà này cũng đều quen nhau, đều cùng một cái cư xá, trong một cư xá không xê xích bao nhiêu đứa trẻ cứ nhiều như vậy, cũng thường xuyên chơi chung với nhau

Ba cái đứa trẻ nói đến cũng nghịch ngợm, buổi sáng lúc ra cửa, đụng phải một con chó, ba đứa trẻ ở chỗ đó chơi đùa với chó

Một đứa bé túm cái đuôi, một đứa bé kéo lỗ tai, một đứa dứt khoát cưỡi thẳng lên.

Con chó nhỏ này lập tức tức giận, chó có thể chết, không thể nhục.

Trực tiếp xoay lại, mỗi người một cắn
Cắn xong bỏ chạy

Chương 996: Tôi Thật Không Phải Cố Ý

Mà ba đứa trẻ đều bị một ngụm bất thình lình làm cho sợ ngây người, vốn còn không có khóc đâu, nhìn thấy mẹ mình tới, lập tức từng cái đưa cái oa oa khóc lớn.

Dù sao đông xuân giao mùa, quần áo đứa trẻ mặc cũng dày, thế nhưng trên đùi hay là cắn một cái, thoạt nhìn lại giống thủng, lại giống là không có thủng

Thế nhưng ba mẹ cũng gấp gáp nha

Không để ý tới đi làm, trực tiếp mang theo đứa trẻ đến cấp cứu tranh thủ thời gian tiêm vào vắc xin phòng dại.

Mặc dù nói là 24 giờ tiêm vào sẽ không sao, thế nhưng... Làm ba mẹ ai cũng đều hi vọng sớm một chút, sợ chậm sẽ xảy ra chuyện gì.

- Tốt, bảo bối không khóc không khóc, tiêm một kim sẽ tốt thôi, không sợ

- Đúng, kiên cường một chút.

- Tiêm không đau, lập tức sẽ tốt.

Ba người cha mẹ đều đang trấn an.

Thật ra, nguyên nhân đám trẻ nhỏ này khóc là cái gì, mẹ của mấy đứa bé cũng không làm rõ ràng được, thế nhưng rất có thể là bởi vì bị ba mẹ mắng, cái này mới khóc.

Bằng không cái vết tích trên đùi chỗ kia sẽ thêm đau nha

Thế là tranh thủ thời gian trấn an:

- Tốt, mẹ cũng không mắng con, không cho con khóc, nếu còn khóc mẹ sẽ tức giận

Quả nhiên, một chiêu này thật đúng là có hiệu quả, ba đứa trẻ lập tức không còn khóc nữa.

Thế nhưng nghĩ đến một hồi nữa sẽ tiêm, mấy đứa bé lại bắt đầu khóc lên.

Ở trong mắt những đứa trẻ này, tiêm vẫn luôn là cái ác mộng.

Thật ra tiêm cấp cứu đều là y tá đi tiêm, thế nhưng buổi sáng bên này bận bịu phối dược chấp hành y lệnh, Trần Thương cũng đi làm thay.

Khi tiêm đến mấy đứa trẻ nhỏ, ba đưa trẻ lại bắt đầu khóc lên.

Ai cũng không muốn mình bị tiêm đầu tiên

Mà một cái thằng nhóc phía sau cũng là tiêm, có điều tiêm là thuốc Yếu tố tăng trưởng thần kinh (NGF).

Đứa trẻ nhỏ tuổi nửa đêm bị trúng gió, dậy sớm mặt đơ, hiện tại hoóc-môn trị liệu, bác sĩ nói tiêm vào chút Yếu tố tăng trưởng thần kinh (NGF) khôi phục tương đối nhanh, vì lẽ đó buổi sáng đi làm tới cấp cứu trước để tiêm.

Nhìn ba cái đứa trẻ làm ầm ĩ, người thanh niên trẻ tuổi cũng gấp gáp, nếu như vậy nữa anh sẽ bị muộn giờ làm

Bất đắc dĩ nói:

- Mấy chị à, hay là để tôi tiêm trước đi, mấy chị lại dỗ dành đứa trẻ, tôi đang vội đi làm nữa

Nhìn thấy anh ta cũng là tiêm, mấy người mẹ này lập tức tinh thần tỉnh táo lên

- Được, được, anh tới trước

Nam thanh niên cũng cười nói tiếng cám ơn.

Sau đó nhìn mấy đứa bé nói:

- Tiêm không đau, cháu nhìn chú đi, thật không đau

Trần Thương nhìn thoáng qua Yếu tố tăng trưởng thần kinh (NGF), do dự nhìn thoáng qua cậu thanh niên, cái kim này... Tựa như có một chút đau đó.

Hoàn toàn chính xác, dù sao yếu tố tăng trưởng thần kinh (NGF) cũng là tác dụng ở thần kinh, thật đau, mà lại đau cũng thật lâu...

Trần Thương nhìn nam thanh niên đang hăng hái, bất đắc dĩ đau lòng nhìn thoáng qua mấy đứa trẻ, anh luôn cảm thấy lát nữa sẽ hơi khó khăn.

Mấy người mẹ trẻ cũng là an ủi con mình:

- Đúng, bảo bối, thật không đau, bé ngoan, anh chú này đi, chú đó cũng là tiêm! Không tin các con xem, thanh niên hảo hán, tiêm không cho khóc không cho phép ồn ào nha.

Nam thanh niên nói đùa với đứa trẻ:

- Đúng, con nhìn chú này, thật không đau

Sau khi Trần Thương phối thuốc xong, trực tiếp đánh cái mông của nam thanh niên.

Lập tức

Một trận tiếng heo kêu rên thê thảm vang lên:

- Ai ui, đau đau đau! Hí

- Bác sĩ, làm sao lại đau như thế?

Nam thanh niên rất rõ ràng chưa chuẩn bị sẵn sàng, anh đã đánh giá thấp tác dụng của loại này thuốc.

Tiếng kêu thê thảm thật để ba cái đứa trẻ cũng không khóc, mắt trợn tròn nhìn cái ông chú "Kiên cường" này.

Mà ngay cả mẹ của ba đứa trẻ cũng sững sờ

Kịch bản này không đúng?

Hay là thằng nhóc này cố ý?

Cái thuốc này... Hết lần này tới lần khác còn không thể tiêm quá nhanh, thế là, nam thanh niên bắt đầu kêu lên, anh muốn cố nén, thế nhưng mà biểu lộ dữ tợn trên bộ mặt càng thêm sinh động, thuyết minh hình tượng cái gì gọi là đau

Cuối cùng, Trần Thương đã tiêm xong

Nam thanh niên càng đau

- Ai nha... Đau quá, bác sĩ, sao kim này lại đau như thế

Ba đứa trẻ thấy thế, lập tức oa một tiếng khóc, đứng dậy chạy ra bên ngoài

Mấy người mẹ trẻ tuổi càng trợn tròn mắt

Một mặt tức giận nhìn nam thanh niên.

Nam thanh niên cũng là một mặt vô tội, xoa cái mông bất đắc dĩ nói:

- Đây là đau thật nha

Mấy cái người mẹ phẫn nộ nhìn nam thanh niên một cái, đứng dậy chạy theo bắt đứa trẻ lại.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Nam thanh niên quay người nhìn thoáng qua Trần Thương, tủi thân nói:

- Tôi thật sự đau mà

Trần Thương gật đầu, tỏ ra là đã hiểu:

- Ừm, tôi biết

Thế nhưng mà, ánh mắt ba người mẹ vừa rồi nhìn nam thanh niên, tuyệt đối có thể giết anh...

Nam thanh niên cũng không nhịn được đuổi theo:

- Chị, chị ơi... em thật không phải là làm màu, là đau thật, các chị tha thứ em đi.

Ba chị đại này rất rõ ràng không đếm xỉa tới anh, nhanh chóng đuổi bắt đứa trẻ lại ngay ở đại sảnh cấp cứu.

Lúc này, đứa trẻ lại chạy rất nhanh, trong miệng khóc oa oa, vừa khóc vừa chạy:

- Cứu mạng...

Trần Thương thấy thế, bất đắc dĩ thở dài:

- Nghiệp chướng rồi...

…

…

Khi cái ba người mẹ trẻ tuổi này trở về, ánh mắt khi nhìn Trần Thương lại chợt hơi kỳ quái

Các cô mặc dù cảm thấy Trần Thương không phải chủ mưu, nhưng cũng tuyệt đối là đồng lõa.

Mà ánh mắt ba bạn nhóc nhỏ nhìn Trần Thương rõ ràng cũng như đang nhìn Đại Ma Vương

Trần Thương đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ.

Tôi chỉ đâm cái kim, trêu chọc người nào?

Cũng may vào lúc này, y tá bên kia cũng hết bận, tranh thủ thời gian trở về tiếp nhận, Trần Thương cũng nhanh lại giao ban.

Khi mấy cái bạn nhóc nhỏ nhìn thấy Dương Khiết, tựa như cũng không còn khóc dữ như vậy.

Điều này làm cho Trần Thương trừng to mắt tò mò nửa ngày, chẳng lẽ Dương Khiết còn có cái thuộc tính đặc biệt gì à?

Có điều cẩn thận so sánh một phen Dương Khiết và ba người mẹ anh mới hiểu được, thì ra... Tham phú phụ bần, khóc cái gì mà khóc, được chị gái xinh đẹp tiêm cho mà còn khóc cái gì, nếu là tôi, tôi cũng không khóc

Khi giao ban buổi sáng, lão Dư nói rõ mấy chuyện, trong đó cũng bao gồm cả chuyện "Hội chứng Ngày thứ năm".

Lão Dư nhìn mọi người, trực tiếp nói:

- Mọi người chú ý chút, lát nữa sau khi trẻ em làm phẫu thuật ruột thừa, chắc chắn phải ở đủ 8 ngày, tám ngày sau khẳng định không có chuyện gì, mói cho phép xuất viện, chắc chắn phải phòng ngừa hội chứng Ngày thứ năm bị bỏ sót.

- Sau đó định thời gian tổ chức dạy học hoạt động trong khoa một chút, không được bởi vì chúng ta là cấp cứu thì coi nhẹ những chuyện này. Chuyện này, may mắn có Trần Thương, mọi người tiếp tục học tập Trần Thương một chút.

Trần Thương được khích lệ quang minh chính đại như thế, còn hơi ngượng ngùng.

Mọi người thấy bác sĩ bồi dưỡng này, cũng là dồn dập bắt đầu vỗ tay, không keo kiệt chút nào đem tiếng vỗ tay hiến cho anh.

Chương 997: Tôi Muốn Ghi Danh

Ánh mắt Lão Dư nhìn Trần Thương cũng là càng ngày càng hài lòng, dù sao có một cái bác sĩ như vậy, thật sự là có thể giúp cho phòng ban bớt lo không ít.

Sau khi nói xong, bỗng nhiên lão Dư lấy ra điện thoại, gửi một tin tức tới y tá trưởng, sau đó nói:

- Cho mọi người xem hội nghị quốc tế, ai muốn tham gia đến lúc đó tìm y tá trưởng báo danh nhé.

Lời này vừa nói, lập tức mọi người dồn dập tò mò.

- Hội nghị? Hội nghị gì?

- Có thể xuất ngoại nghỉ phép à?

Mã thô lỗ nhỏ giọng nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Có cơ hội tôi chuẩn bị cho anh hai vé đi hội nghị quốc tế, anh mang theo bà xã nhà mình đi ra ngoài chơi mấy ngày.

Giọng của Mã thô lỗ quả thực hơi lớn, cho dù là thấp giọng, người xung quanh cũng nghe thấy.

Dư Dũng Cương ngồi bên cạnh càng là đầu đầy hắc tuyến, nắm tay nắm đến thật chặt, nhìn Trần Thương một chút, lại buông ra.

Mọi người cũng dở khóc dở cười

Nói đến, rất nhiều đại lý dược tổ chức hội nghị, thật ra chính là đánh lấy tên tuổi hội nghị mang theo một đám chuyên gia đi tiêu sái.

Chuyện này là có truyền thống, cái này phải nhắc đến Purdue Pharma.

Lúc ấy Purdue Pharma nghiên cứu ra được thuốc Opioid “Oxycodone” thuốc giảm đau trứ danh xúc tiến lượng tiêu thụ bỏ đi nghi ngờ trong lòng mọi người, nói cho nhân dân nước Mỹ biết thuốc này chính là tốt, là chữa bệnh, là giảm đau.

Cũng bắt đầu điên cuồng thu mua bác sĩ, thập niên 90 nước Mỹ cũng là bách phế đãi hưng, chỉ cần bác sĩ tham gia hội nghị, gia tộc Sackler lập tức mang theo sống phóng túng, chỉ cần anh ở bên trên hội nghị nói một câu lời hữu ích, sẽ cho anh 100 đôla.

Dẫn đến hiện tại thuốc Opioid đã tràn lan bên trên thị trường nước Mỹ, đối với dân chúng bình thường cũng tạo thành không thể tổn thương khổng lồ

Mà cái gia tộc Sackler này lại bởi vậy kiếm mấy chục ức đô la thậm chí nhiều hơn.

Thuốc giảm đau của gia tộc này bắt đầu sau đó, đám công ty y dược nước Mỹ cũng bắt đầu dồn dập bắt chước.

Cho nên nói, trước mắt thị trường y dược vẫn là một trong thị trường loạn nhất trên thế giới.

Có điều, mọi người cũng quen rồi, không cảm thấy kinh ngạc, quốc nội mặc dù không tàn nhẫn ngang ngược đến mức như thế, thế nhưng cũng không tốt đến nơi đâu.

Khác biệt duy nhất có thể chính là tư bản quyết định chính sách phương tây thế giới, có tiền lập tức có thể chi phối mọi thứ.

Có điều trật tự cái nghề này cũng dần ổn định lại, anh muốn cầm tiền, phải nghĩ làm sao để tư bản ưu ái, anh chắc chắn cũng phải có đầy đủ địa vị trong ngành nghề, bằng không công ty y dược mới không ngốc đâu, toi công cho anh tiền.

Dư Dũng Cương ho khan một tiếng, tàn nhẫn trừng mắt liếc Mã Nguyệt Huy, bất đắc dĩ nói:

- Lần hội nghị này không giống với quá khứ, đi tới đi lui lộ phí tìm bệnh viện thanh toán, danh ngạch phê duyệt đoán chừng rất phiền phức.

- Hội nghị tên là diễn đàn công năng đường tiêu hóa đỉnh phong quốc tế, không phải do công ty y dược tổ chức, mà là trung tâm y học Mayo, họ tựa như đang muốn trù hoạch kiến lập một cái tổ chức học thuật mang tính quốc tế, đối với lĩnh vực khoa tiêu hóa, đồng thời muốn tạo thành một bản tập san về hệ thống dạ dày

Mọi người nghe xong, lập tức sững sờ

Mayo lần này là động tác lớn nha

Với tư cách tư nhân trứ danh thế giới không phải mưu cầu lợi nhuận cơ cấu chữa bệnh, cũng là đương kim lực ảnh hưởng lớn nhất thế giới và đại biểu cơ cấu chữa bệnh có trình độ chữa bệnh cao nhất thế giới, toàn cầu có nhiều bệnh viện như thế, mà Mayo lại là nắm giữ No. 1 xếp hạng nhiều bệnh viện chuyên khoa nhất

Đương nhiên, cái này không phải mưu cầu lợi nhuận, còn cần phải đang khảo chứng, tạm thời không nói, thế nhưng chính là bởi vì cái phi lợi nhuận này, vì lẽ đó khẳng định là hội nghị có tính chất học thuật, khẳng định không phải cho anh đi hưởng phúc.

Thế nhưng không thể phủ nhận là địa vị của Mayo ở trong lĩnh vực chữa bệnh quốc tế.

Phải biết, bản thân khoa tiêu hóa Mayo là thuộc về top 1

Mayo nếu là tổ chức sáng lập và sáng lập cái tập san này, đây chắc chắn sẽ trở thành hạch tâm của ngành nghề, tập san cũng không bao lâu nữa liền sẽ trở thành tập san luận văn chữa bệnh đỉnh cấp quốc tế.

Có điều cái này tựa như cũng không có quá lớn quan hệ với mọi người, dù sao đều là làm cấp cứu, ở bên trên chuyên khoa, tựa như cũng không có tâm trạng lớn như vậy, làm cũng làm không qua chuyên khoa người ta.

Dư Dũng Cương nhìn tất cả mọi người không có hào hứng quá nhiều, bất đắc dĩ nói:

- Lần hội nghị này thật ra cũng là một lần hội nghị tuyển chọn, mời tất cả chuyên gia về bệnh tật dạ dày của các bệnh viện nổi danh toàn cầu, tôi đoán là muốn kết hợp tổ chức Y tế thế giới thành lập ủy ban công năng đường tiêu hóa, phương diện tập san học thuật, khẳng định cũng là sẽ tuyển mấy vị trí biên ủy, chủ biên gì đó.

- Có lòng tin có thể đi thử một chút, nếu như anh có thể trở thành ủy ban ủy viên, hoặc là trở thành biên ủy của tập san, sau đó bình xét chức danh bệnh viện chúng ta cũng là hữu dụng

Nói cuối cùng, lão Dư tự nhiên cũng không tin tưởng đám người đang ngồi dưới kia có thể có thực lực như vậy, dứt khoát nói:

- Nhìn là được rồi, viện trưởng Ngô để tôi chiếu, tốt, chuyện này.

Lão Dư cũng không đợi hội nghị thông báo đã thả ra ở trên TV, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Dù sao, khoa tiêu hóa họ là cái trình độ gì, trong lòng của anh vẫn hiểu rõ, anh để cấp cứu đi tham gia hội nghị chuyên khoa, bản thân cái này cũng như một chuyện đi tìm tai vạ vậy.

Bắt đầu phát hình ảnh ra, mọi người thành tựu những năm này nhìn Mayo lấy đến được, lập tức hơi ao ước

Đến mức chủ nhiệm Dư, trở thành cái gì ủy ban biên ủy cái gì, mọi người cũng không nghĩ, cái này sao có thể.

Thế nhưng...

Trần Thương sững sờ

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ khiêu chiến: Tham gia diễn đàn công năng tiêu hóa đỉnh phong của Mayo vào một tháng sau, lập tức có thể nhận được ban thưởng, trong lúc tiến hành hội nghị đó, lấy được lực ảnh hưởng càng lớn, chức vị càng cao, ban thưởng càng phong phú! Hội nghị kết thúc sau đó kết toán ban thưởng, nhắc nhở: Cố lên! 】

Sau khi nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương hơi cảm giác trở tay không kịp.

Tôi... Tôi mới vừa vặn đặt chân vào hệ tiêu hoá, anh đã để tôi bắt lấy Mayo...

Người anh em hệ thống à, cái này thích hợp à?

Hệ thống không có trả lời, Trần Thương cảm thấy đây cũng là mặc định của hệ thống.

Thế nhưng, Trần Thương nghĩ lại, chỉ cần báo danh đã có ban thưởng, cớ sao mà không làm đâu?

Lại nói, tôi nếu là thành đại lão ủy ban công năng tiêu hóa thế giới kia, cái này Tần tiểu liếm cũng không phải là nước lên thì thuyền lên à?

Tôi nếu là thành chủ biên tập san Mayo, Tần tiểu liếm sau đó còn lo lắng chức danh?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác được chính mình có phải là hẳn là cố gắng một chút, một tháng tiêu diệt Mayo đi?

Y tá trưởng nhìn mọi người:

- Mọi người có người báo danh không?

Mọi người im lặng.

Trần Thương lại giơ tay:

- Y tá trưởng, tôi muốn ghi danh

Chương 998: Rất Đơn Giản Hả?

Một tiếng báo danh của Trần Thương làm cho lão Dư vừa mới bước ra ngoài lại vòng trở lại

Tất cả mọi người trừng to mắt, tò mò nhìn Trần Thương.

Điều này làm cho người da mặt mỏng dễ dàng ngượng ngùng như Trần Thương lập tức có chút xấu hổ.

Dư Dũng Cương nhìn thoáng qua Trần Thương, xác nhận nói:

- Tiểu Trần, cậu muốn... Báo danh?

Mã thô lỗ cũng im lặng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Đây là bệnh viện bỏ tiền cho cậu đi, không phải để cậu đi ra ngoài chơi, lần sau có hội nghị tôi sẽ nhắc nhở cậu

- Tôi vừa rồi nói với cậu cũng không phải ý tứ này nha...

Bị Mã thô lỗ nói kiểu này, tất cả mọi người là dở khóc dở cười nhìn Trần Thương.

Trần Thương bị lão Mã nói kiểu này, càng thật không tiện:

- Chủ nhiệm Dư, tôi muốn đi xem thôi.

Dư Dũng Cương nhịn không được cười nói:

- Được, y tá trưởng, báo danh cho tiểu Trần đi.

Sau khi nói xong, Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cái này... Cậu cũng đừng ôm kỳ vọng quá lớn, dù sao chuyện này khá là phức tạp.

Hoàn toàn chính xác, Dư Dũng Cương cũng sợ đả kích tính tích cực của Trần Thương, thế nhưng để bệnh viện dùng tiền cho anh đi tham gia hội nghị nước Mỹ, nhất định có thể đi cứ mấy người như vậy, mà lại là hi vọng ra ngoài cầm cái chức vị về cho bệnh viện.

Lại nói...

Y tá trưởng cũng có hơi xấu hổ:

- Chủ nhiệm Dư, nhân viên bồi dưỡng cũng tính hả?

Mọi người sững sờ, lúc này cũng mới kịp phản ứng.

Đúng nha

Nhân viên bồi dưỡng này có thể tính không?

Trần Thương cũng không phải công nhân viên chức của bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Dư Dũng Cương cũng là bị vấn đề này làm khó, sau khi kinh ngạc một lát, đột nhiên cảm giác được, cái vấn đề phức tạp này không nên tự mình cân nhắc, báo cáo đi lên cho khoa y tế rồi nói sau

- Cái này, y tá trưởng, cô cứ báo lên cho tôi đi rồi nói sau, đến lúc đó nếu không được tính lại nói, báo danh lại không sai.

Sau khi nói xong, lão Dư cũng chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên hồi tưởng lại cái gì, quay đầu nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Cậu thật muốn đi à?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng

Lão Dư trầm ngâm một lát, nói với y tá trưởng:

- Cô nói Trần Thương là đại biểu cho sáu khoa cấp cứu chúng ta đi, nói là tinh thần đi học tập hội nghị.

Y tá trưởng rõ ràng hôn mê rồi, phản ứng mấy giây mới phản ứng được:

- Tốt... Tốt

Nói xong lão Dư gật đầu, đứng dậy đi.

Để lại mọi người đứng tại chỗ có chút ngẩn người.

Ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương cũng có chút không giống nhau.

Chủ nhiệm Dư này đối với Trần Thương thế nhưng là chân ái nha.

Điều như đại biểu cả sáu khoa cấp cứu đi tham gia này, phân lượng có thể nặng tới bao nhiêu, tại khi xét duyệt cái khoa y tế này, cũng không phải là nhìn mặt tăng, là phải xem mặt Phật

Anh đến cân nhắc sáu khoa cấp cứu sau đó lại tiến hành sàng chọn một chút.

Nói thật trong lòng Trần Thương cũng nhiều mấy phần cảm động.

Giống như mọi người nói vậy, một nhân viên bồi dưỡng có thể tham gia không?

Mà lại, hội nghị chuyên khoa hệ tiêu hoá của người ta, chính mình đi tham gia náo nhiệt, cạnh tranh với nhiều người như vậy, ý tứ của lão Dư chính là nói sáu khoa cấp cứu chúng ta cần phái một người đi, thì nhìn có cho mặt mũi này hay không.

Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người ai cũng bận rộn đi, mà lão Mã ngồi ở bên cạnh Trần Thương, cũng nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trần, cậu bị cái kích thích gì thế?

- Làm sao bỗng nhiên muốn đi tham gia hội nghị hệ tiêu hoá.

Trần Thương do dự một chút, nghiêm túc nói:

- Tôi chuẩn bị đi lăn lộn cái chủ biên coong coong, thuận tiện làm hội trưởng ủy ban này, đến lúc đó anh gửi luận văn cũng thuận tiện hơn một chút

Lão Mã nghe xong, lập tức đạp Trần Thương một cước:

- Cút đi, có phải là tối hôm qua làm ca đêm đến hồ đồ rồi không, nhanh đi nghỉ ngơi, ít nói chuyện hoang đường lại.

Trần Thương cười hắc hắc:

- Đúng vậy

Lão Mã bỗng nhiên nói:

- Cái này... nếu cậu là thật muốn đi, tôi đi cửa sau giúp cậu, lão La khoa y tế kia là đại cữu tử của tôi, tôi gọi điện thoại cho.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn Mã ca.

...

...

Khi Trần Thương rời khỏi bệnh viện, trong lòng có chút xúc động.

Mặc dù thời gian tới bệnh viện không quá dài, thế nhưng cảm giác những chủ nhiệm này đối với mình thật đúng là rất không tệ, căn bản không có xem mình là nhân viên bồi dưỡng.

Thế nhưng, chính vì vậy, Trần Thương cảm thấy mình cũng hẳn là thêm chút sức, cũng không thể thật sự là đi biệt danh à?

Gần đây phải nắm chắc thời gian trước tiên đem cái nhiệm vụ chuyển chức khoa Ngoại tổng hợp này hoàn thành, đến lúc đó phối hợp bằng chứng chuyển chức truyền kỳ của mình, cũng có thể có cạnh tranh tư bản một chút.

Bằng không, bằng vào thực lực bây giờ của mình, một cái chẩn bệnh học hoàn mỹ, căn bản không đủ để PK với đám đại lão đỉnh cấp khác trên thế giới.

Về đến nhà, Trần Thương tắm rửa một cái, nằm xuống ngủ.

Bình thường vào buổi trưa Tần Duyệt sẽ không trở về nhà, bận bịu ăn cơm ở căn tin bệnh viện, trở lại văn phòng ngồi nghỉ ngơi một chút là sẽ tiếp tục công việc.

Có điều Trần Thương tối hôm qua làm ca đêm, Tần Duyệt cũng sớm trở về, thuận tiện mua được chút đồ ăn ở căn tin.

Trần Thương mở mắt ra, nhìn thấy Tần Duyệt hâm cơm nóng cho mình, lập tức cười vui vẻ.

Cảm giác có người quan tâm hay là thật không tệ.

- Ăn chút cơm đi.

Tần Duyệt cho rót chén nước nóng bưng tới.

Trần Thương gật đầu:

- Cảm ơn bà xã.

Tần Duyệt liếc một cái:

- Buồn nôn, tranh thủ thời gian ăn cơm, một hồi nữa sẽ nguội hết đó

Trần Thương cười cười, đứng dậy rửa mặt, lại bàn ăn ngồi xuống.

Mà Tần Duyệt cầm một phần bệnh lịch trong tay đọc lên.

Trần Thương nghe xong cũng một mặt mờ mịt:

- Em đọc bệnh lịch làm gì thế?

Tần Duyệt mặt đỏ lên:

- Hôm qua vừa mới nhận được một bệnh nhân, là một tạp chứng nghi nan, nhận đến dưới tay em.

- Sư tỷ em cũng là không hiểu ra sao, không biết xử lý như thế nào, xế chiều hôm nay chuẩn bị tiến hành thảo luận cái ca bệnh nghi nan ở trong khoa

- Em cũng không thể không hiểu rõ đối với bệnh lịch nha, hiện tại học thuộc, ngày mai cũng dễ trao đổi hơn.

Trần Thương nghe xong, lập tức cười cười, ăn mấy ngụm cơm, nhịn không được nghe.

Sau khi nghe tới lui mấy lần như thế, Trần Thương lập tức cười nói:

- Cái này rất khó hả? Cái này không phải chỉ là loét thủng một cái tá tràng dạ dày kèm theo sinh mủ viêm phúc mạc cấp tính à, hẳn là cũng có bị sốc do trúng độc nhiễm trùng nữa.

Tần Duyệt nghe Trần Thương nói xong, lập tức sững sờ.

- Anh nói hươu nói vượn cái gì thế?

Trần Thương dở khóc dở cười:

- Anh đang nghiêm túc mà

- A, đúng, người bệnh hẳn là còn có lịch sử bệnh tật là tính viêm khô héo dạ dày mãn tính.

Nói tới đây, Trần Thương để đũa xuống, nhìn Tần Duyệt nói:

- Anh phân tích cho em một chút, em nhìn đi, sau một ngày người bệnh bị đau bụng xuất hiện phát sốt, là sốt từng cơn, nhiệt độ cao tới 40C, ngay tại chỗ bệnh viện cho Penicilin, dexamethasone. Sau đó không chuyển biến tốt đẹp rõ ràng. Đến đây viện ạm liền chẩn bệnh, siêu âm B mode "ổ bụng tích dịch, mạc nối lớn tăng dầy, mật trong túi mật trầm tích", bên phải của thùy gan châm cứu ra dịch tính mủ có mùi hôi thối.

Chương 999: Tiểu Tần, Cô Nói Một Chút Đi (Phần Một)

Lúc này hẳn là cân nhắc nhiệt độ lên cao, xuất hiện triệu chứng viêm phúc mạc, sau này kiểm tra siêu âm lại xuất hiện cũng có lẽ là chẩn bệnh duy trì viêm phúc mạc... Lúc này viêm phúc mạc hẳn là cân nhắc viêm phúc mạc cấp tính do lao.

Mà sử dụng Penicilin và Dexamethasone, nhiệt độ không giảm càng thêm duy trì hai loại chẩn bệnh này.

- Sau đó thì sao, em lại nghĩ một chút, vì sao người bệnh lại xảy ra tình huống này.

- Mạch đập nhanh là bởi vì nhiệt độ lên cao đưa tới bù trừ tính gia tăng.

Cảm giác nhu diện thành bụng, cần cân nhắc khả năng viêm phúc mạc kết hạch. Huyết sắc tố thấp, cân nhắc thiếu máu cường độ thấp... Cân nhắc đến có phải là viêm dạ dày mãn tính đưa tới mất máu hoặc là thủng thành trước mặt sau có thể làm cho tá tràng một bộ phận đưa tới mất máu hay không

- Vì lẽ đó, toàn bộ chẩn bệnh thật ra rất đơn giản nha

Nghe Trần Thương nói chuyện, Tần Duyệt đã trợn tròn mắt

Tựa như Trần Thương đã giải thích rất rõ ràng, đích thật là một đạo lý như thế?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt kinh ngạc nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Chồng à... có phải anh đã gặp người bệnh này hay không?

Trần Thương cười khổ không được:

- Không có nha, anh vừa rồi đọc bệnh lịch qua hơn ba lần, rồi tự hỏi thêm một chút như thế, cho nên đoán như vậy

Tần Duyệt lập tức hưng phấn lên, trên mặt cười ngây ngô, đứng dậy bỏ đi:

- Em đi bệnh viện, anh tự rửa bát đi

…

…

Trần Thương nhìn Tần Duyệt vung tay bỏ chạy, bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Anh cảm thấy... mình nói có hơi sớm rồi

Nghĩ tới đây, Trần Thương bỗng nhiên hơi hối hận, sớm biết vậy đã uy bức lợi dụ, nói không chừng có thể đạt được một chút chỗ tốt nào đó rồi...

Mà hiện tại cũng không phải rơi vào tình thế này, ngay cả bát cũng phải tự mình rửa.

Ai...

Buổi chiều không có chuyện gì, Trần Thương cũng có thể nghỉ ngơi một chút,

Hừ phát không biết chỗ nào nghe được 《 Bát Liên Sát 》, tiết tấu rửa bát cũng vui sướng hơn mấy phần.

Ngay khi Trần Thương rửa bát, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, lập tức sững sờ.

Vừa rồi chẩn bệnh

Mẹ nó?

Trần Thương bỗng nhiên ý thức được chính mình vừa mới lấy được ban thưởng đặc biệt là trâu bò dường nào

Chẩn bệnh hệ tiêu hoá cấp hoàn mỹ đó

Cái này cũng quá giỏi rồi?

Chính mình vừa rồi cũng mới nghe mấy lần, tư duy logic trong đầu không ngừng bắt đầu suy nghĩ, đủ kiểu các dấu hiệu, kiểm tra, kiểm nghiệm cũng bắt đầu phục vụ cho việc chẩn bệnh.

Cũng tựa như là máy tính vận chuyển một đài cao tốc vậy

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương bỗng nhiên cảm giác kích động không thôi.

Cái chẩn bệnh hệ tiêu hoá cấp hoàn mỹ này thật đúng là thần kỹ nha...

...

...

Văn phòng Ngoại khoa tổng hợp Hiệp Hòa.

Hơn ba giờ chiều.

Lúc này, mười mấy nhân viên danh y tiểu tổ Ngoại khoa tổng hợp đường tiêu hóa đang tiến hành thảo luận ca bệnh này một lần.

Dạng thảo luận ca này bệnh thật ra thường xuyên sẽ có, thường thường sẽ cử hành, hoặc là thảo luận ca bệnh nghi nan, hoặc là thảo luận ca bệnh tử vong, thảo luận thật ra cũng là công việc hàng ngày của đám nhân viên y tế.

Thứ tư ngày mai, chủ nhiệm kiểm tra phòng, chắc chắn phải thăm dò tất cả người bệnh lúc trước rõ ràng, bằng không sẽ phải gánh chịu chủ nhiệm Tôn nổi giận.

Trang Nguyệt Minh của tiểu tổ Ngoại khoa tiêu hoá nhìn tất cả mọi người đã tới đông đủ, gật đầu nói:

- Tiểu Tần, bắt đầu đi

Ngoại khoa tổng hợp Hiệp Hòa chính là chuyên khoa trọng điểm của quốc gia

Thậm chí trong lịch sử y học Trung Quốc, cũng có một huy hoàng và công trạng không thể xóa nhòa, đã bồi dưỡng ra được rất nhiều chuyên gia y học ở toàn quốc thậm chí thế giới.

Người dẫn đầu lãnh đạo xuống trong mỗi cái ngành học ở Ngoại khoa tổng hợp Hiệp Hòa, căn cứ vào đặc điểm Ngoại khoa tổng hợp, đã tách nhỏ thành lập bộ môn tổ ở trong nước sớm nhất: Bao gồm tuyến tụy, đường mật, đường tiêu hóa, mạch máu, tuyến sữa, lá gan, ngoại khoa dinh dưỡng, trọng chứng và phòng thí nghiệm bộ môn tương quan lâm sàng.

Người hướng dẫn Tôn Quảng Vũ của Tần Duyệt chính là đại chủ nhiệm của Ngoại khoa tổng hợp, rất có thành tích trong lĩnh vực hệ tiêu hoá, đối với tuyến tụy gan mật đường tiêu hóa cũng rất có nghiên cứu.

Mà hiện tại, Tần Duyệt đang nhanh chóng theo sư tỷ vào tiểu tổ đường tiêu hóa, mỗi giáo sư, phó giáo sư trong tiểu tổ bộ môn, tỉ lệ chủ trị cũng đều phân bố hiện lên hình tam giác hoàn mỹ.

Điều này cũng làm cho mỗi cái tiểu tổ có thể độc lập đối mặt nghi nan bệnh tật có giải quyết năng lực.

Nghe thấy chủ nhiệm Trang, Tần Duyệt cũng vội vàng đứng lên, đem tình huống người bệnh phát ở trên màn hình lớn, tiếp đó bắt đầu giải thích tình huống người bệnh.

Nói đến, Tần Duyệt cũng tò mò, hôm nay mình tuyệt đối không được căng thẳng

Cho dù là nhìn ở đây có nhiều giáo sư và chuyên gia như thế, một đám bác đạo thạc đạo, còn có chủ nhiệm... trong lòng vẫn sẽ vững như Thái Sơn, không sợ chút nào.

Trong lòng cũng mừng thầm, chồng nhà mình đã sớm công bố hết đáp án rồi

Các anh so với chồng tôi còn kém xa lắm

Con gái không thể nói thô tục, bằng không chồng sẽ không thích.

Nghĩ đến Trần Thương, trong lòng Tần Duyệt càng cực kỳ hài lòng, đây chính là một cái bạn trai cực phẩm nha.

Muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài có tài, ngay cả các hạng chỉ tiêu và số liệu về cuộc sống cá nhân cũng rất hài lòng

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt cảm thấy mình kiếm lợi lớn rồi.

Đem bản thảo chuẩn bị kỹ càng, Tần Duyệt lập tức bắt đầu đọc.

- Người bệnh nữ, 34 tuổi, bởi vì đau bụng gián đoạn, tiêu chảy kèm phát sốt hơn tháng 1... Kèm trướng bụng, ho khan... Ở bệnh viện bản xứ cho Penicilin, dexamethasone sau rõ ràng không chuyển biến tốt đẹp. Bốn ngày trước đến viện tôi xem bệnh...

Thông qua chải vuốt và suy luận của Trần Thương, Tần Duyệt đối với điều lệ người bệnh đã rất rõ ràng, mỗi loại chỉ tiêu và số liệu cũng ghi lại hết ở trong đầu rồi.

Tần Duyệt cái này viết xong giới thiệu tình huống người bệnh để ánh mắt của Trang Nguyệt Minh sáng lên, hài lòng gật nhẹ đầu.

- Không tệ! Xem ra tiểu Tần đối với người bệnh có hiểu rõ đầy đủ, Hứa Thụy, người bệnh này cho cô nhận, hiện tại có ý kiến gì không?

Trang Nguyệt Minh hỏi.

Hứa Thụy chính là sư tỷ của Tần Duyệt, học sinh Tôn Quảng Vũ.

Hứa Thụy nhìn thấy Tần Duyệt cũng đã đem bệnh lịch học thuộc xong hết, cũng không nhịn được sửng sốt một chút, bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Tình huống người bệnh này khá là phức tạp, hôm qua nhận vào nằm viện, hoàn thiện các loại kiểm tra

Siêu âm nhắc nhở tích dịch ổ bụng, ruột tụ tập thành đoàn, mạc nối lớn tăng dầy; X - quang ổ bụng cho thấy có tỷ lệ cao xảy ra dính liền, tích dịch. Tôi là lấy “Thủng dạ dày, viêm phúc mạc” nhậ vào viện.

- Thế nhưng nhiệt độ khống chế vẫn không tốt lắm, mà lại đau đầu rõ ràng, xuất hiện tinh thần uể oải, dẫn lưu dịch càng thêm đặc dính, tổng thể bệnh tình tiếp tục chuyển biến xấu, bệnh tình trầm trọng nguy hiểm.

Hứa Thụy thật sự đau đầu, trước đây người bệnh này có bốn lần phẫu thuật đường tiêu hóa, hai lần kỹ thuật cắt bỏ dạ dày, mà tuổi chỉ có 34 tuổi, nhưng mà bây giờ túi mật gan xuống phía bên phải vẩn đục chất nhầy, khe hở trực tràng tử cung dẫn lưu ra 80ml dịch thể vẩn đục, mà mấu chốt nhất là tối hôm qua ho khan cả một đêm, phát sốt không dừng, căn bản khống chế không nổi, sốt từng cơn

Chương 1000: Tiểu Tần, Cậu Nói Một Chút Đi (Phần Hai)

Trong lúc nhất thời, trong văn phòng lâm vào một trận im lặng.

Ca bệnh rất dài, kết quả kiểm tra kiểm nghiệm ra rất nhiều, đến mức tất cả mọi người thoạt nhìn cũng khá là tốn sức.

Qua mười mấy phút... Thậm chí hai mươi phút, lúc này mới phân tích xong tình huống người bệnh, bắt đầu lục tục nói chuyện.

Trang Nguyệt Minh cũng ngẩng đầu lên, nhìn ca bệnh này, chẩn bệnh trong lòng cũng dần dần sáng tỏ.

Càng suy nghĩ, càng cảm thấy đây là một cái ca bệnh khó gặp được

Cái ca bệnh này tuyệt đối là một cái tạp chứng nghi nan, đồ vật cần phải cân nhắc có rất nhiều, anh hơi không chú ý, lập tức sẽ rơi vào bên trong cạm bẫy bệnh tật.

Rất có giá trị thảo luận, cũng rất có ý tứ

Càng nhìn, Trang Nguyệt Minh càng cảm thấy kinh hỉ.

Cái ca bệnh này rèn luyện tư duy và khảo nghiệm lâm sàng đối với mọi người đều là khó mà có được.

Thật ra, đối với bác sĩ mà nói, những ca bệnh hi hữu này chính là tựa như đồ vật hiếm lạ vậy, làm người bất đắc dĩ muốn đi nhìn nhiều vài lần, nếu như có thể chữa lành cho một người bệnh như vậy, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng có cảm giác thành công.

Đương nhiên, những cái kia không hiểu rõ cũng không thể chữa khỏi, hay là không nên xuất hiện tương đối tốt...

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu dồn dập thảo luận.

Anh một lời, tôi một câu, vô cùng náo nhiệt.

Loại thảo luận này, cũng không phải cãi nhau, mỗi một quan điểm của anh đều phải phân tích có lý có cứ, mà không phải nói hươu nói vượn.

Mọi người hào hứng đều rất cao, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, vô cùng náo nhiệt

Rất nhanh, quan điểm càng ngày càng nhiều

- Tôi cảm giác cái này càng giống là một cái viêm phúc mạc sinh mủ, bên trong thuật nhìn thấy đến lỗ thủng của đường tiêu hóa, thế nhưng... Ở đây hơi nói không rõ chính là: Sau phẫu thuật lưu trí ống dẫn lưu là chính

xác, nhiệt độ tiếp tục tăng cao, chứng tỏ viêm phúc mạc không khống chế được, xuất hiện hiện tượng rạch mổ không khép miệng lại, chứng minh phẫu thuật không thành công, vấn đề chính là có thể còn có tồn tại lỗ hổng trong đường tiêu hóa

- Ừm, có đạo lý, thế nhưng mà nguyên nhân ho khan như vậy, hệ tiêu hoá sẽ không gây nên ho khan khó chịu ngực à? Nếu như cân nhắc lây nhiễm đặt ống thông trung tâm tĩnh mạch, trừ bỏ đặt ống thông, cắt mũi nhọn vi khuẩn bồi dưỡng chưa lớn lên. Sử dụng Levofloxacin, ceftriaxone thêm trị liệu chất kháng sinh metronidazole vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, cái này rất rõ ràng giải thích không rõ ràng

Trong phòng vô cùng náo nhiệt, hiện tại đã đưa ra mấy loại đáp án

Trang Nguyệt Minh cũng không nói chuyện, mọi người cũng tiếp tục thảo luận, bởi vì điều này nói rõ khẳng định còn chưa phải câu trả lời chính xác nhất

Rất rõ ràng, bệnh tật thường rất phức tạp, anh câu trả lời chính xác cũng không chắc chắn là chính xác, thậm chí không chắc chắn có câu trả lời chính xác

Bệnh này là cái gì?

Là một loại phản ứng bệnh trạng, mà không phải một đạo đề mục để anh phải đi tìm kiếm đáp án, điều yêu cầu cần anh làm chính là không ngừng phân tích đủ kiểu manh mối.

Trang Nguyệt Minh cũng không chắc chắn có thể chuẩn xác không sai, anh cũng cần nghe đề nghị của mọi người.

Loại nghi nan tạp chứng này, tốt nhất là có thể giải thích rõ ràng tất cả triệu chứng, đây mới là chẩn bệnh

Các phần khó sở dĩ của chẩn bệnh, chính là khó ở đây

Tác dụng của việc thảo luận cũng ở nơi đây, khi làm một đáp án có thể thuyết phục tất cả triệu chứng, đây chính là câu trả lời chính xác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, có lẽ tất cả mọi người đều đã lên tiếng.

Trang Nguyệt Minh nhìn thoáng qua Tần Duyệt đứng ở đằng kia hơi thất thần, bất đắc dĩ cười cười.

Xem ra cái bệnh này quá phức tạp làm cho cái cô gái nhỏ này choáng đầu rồi.

Trang Nguyệt Minh khụ khụ một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Tần, người bệnh này cô cũng là hiểu rõ nhất, cô có ý nghĩ gì không?

Tần Duyệt vốn là nghe mọi người hơi thất thần, lại bị chủ nhiệm Trang nói kiểu này, dọa đến lảo đảo một cái, tranh thủ thời gian mới đứng vững được

Mọi người thấy thế, bất đắc dĩ trong lòng cười một tiếng.

Thật ra mỗi lần thảo luận loại ca bệnh phức tạp này, đối với đại đa số người mà nói, thì là nghe tựa như sách trời vậy.

Hứa Thụy nhìn thấy Tần Duyệt thất thần như vậy, cũng sầm mặt lại.

Tần Duyệt vội vàng nhìn Trang Nguyệt Minh, gật đầu nói:

- Cũng có một chút ý nghĩ.

Mọi người nghe xong, trong lòng cười cười, không có để ý, cúi đầu nhìn bệnh lịch ghi lại và kết quả kiểm tra chụp được trên điện thoại di động đến.

Trang Nguyệt Minh nghe thấy Tần Duyệt, lập tức gật đầu:

- Được, vậy em đến nói một chút, em thấy người bệnh này thế nào.

Tần Duyệt gật đầu:

- Em trước nói chẩn bệnh một chút đi, em chẩn bệnh là như vậy.

- Trước hết người bệnh bị viêm khô héo dạ dày mãn tính, hiện tại chẩn bệnh chủ yếu là loét thủng tá tràng dạ dày kèm theo viêm phúc mạc cấp tính do lao, kèm thêm tính bị sốc trúng độc lây nhiễm nghiêm trọng

Lời này vừa nói, Trang Nguyệt Minh lập tức sững sờ

Anh một mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Tần Duyệt, há mồm ra, nhưng không có lên tiếng.

Anh chỉ nhìn Tần Duyệt hơi thất thần, muốn cô tham dự vào trong thảo luận lần này, căn bản không nghĩ đến Tần Duyệt có thể đưa ra cái đáp án gì.

Thế nhưng, Tần Duyệt này mới mở miệng, lập tức đã mang cho anh kinh hai

Cái này... chẩn bệnh so với mình lại giống nhau như đúc

Cái cô gái nhỏ này cũng quá... Tà môn đi?

Điều này làm cho Trang Nguyệt Minh cũng hơi kinh ngạc, dù sao cái ca bệnh này khó tới bao nhiêu, mọi người ở đây, bao gồm cả mấy cái giáo sư chuyên gia, tiến sĩ càng là nhiều vô số kể, họ thảo luận sắp đến một giờ cũng chưa có đáp án nào chuẩn xác, vậy mà Tần Duyệt chỉ trực tiếp một ngụm đã có thể nói

Không chỉ có là Trang Nguyệt Minh, những chuyên gia phía dưới kia vốn là đang nhìn bệnh lịch, khi lời của Tần Duyệt truyền đến trong lỗ tai, tất cả mọi người không có để ý.

Thế nhưng...

Khi bọn anh nương theo lời Tần Duyệt chẩn bệnh, nhìn lại bệnh lịch một chút, bỗng nhiên sững sờ

Họ phát hiện, tất cả những thứ này tựa như đều có thể giải thích thông rồi

Vì sao lại sốt từng cơn, bởi vì bệnh lao nha

Vì sao có triệu chứng ho khan ở đường hô hấp, sử dụng Dexamethasone và Penicilin cũng không có, bởi vì căn bản cũng không phải là nhiễm khuẩn, mà là tính bệnh lao

Viêm phúc mạc do lao (TP)

Tất cả mọi người không ngờ một cái điểm này, thậm chí bắt mạch nhu diện cảm phần bụng cũng có thể giải thích rõ, vốn là không phải sinh mủ tính, còn có vì sao...

...

Lúc này...

Tất cả, toàn bộ chân tướng tựa như đã rõ ràng

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt, bao gồm cả Hứa Thụy cũng là kinh ngạc nửa ngày không thể tưởng tượng nổi nhìn Tần Duyệt.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ văn phòng nương theo lấy một câu chẩn bệnh của Tần Duyệt, nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Ngay cả âm thanh ruột của chính mình cũng có thể nghe rành mạch, ừm, bốn lần mỗi phút...

Chương 1001: Thành Giao

Nửa ngày, Trang Nguyệt Minh tỉnh táo lại, anh hơi kinh ngạc nhìn Tần Duyệt vội vàng nói:

- Đến dây, em nói một chút vì sao? Phân tích suy luận của mình là như thế nào.

Tần Duyệt nhanh chóng vội vàng gật đầu, không chút hoang mang nói:

- Thật ra, chúng ta nên dựa theo phát triển bệnh tật mà xem, như vậy tương đối tốt đẩy lên, mà không phải dựa theo triệu chứng hiện tại mà xem, trước hết...

Tần Duyệt đổi giải thích của Trần Thương thành của mình nói cho mọi người một lần.

Dưới cái nhìn của cô, như vậy cũng không tính là mình đạo văn toàn bộ quan điểm của Trần bảo bối, đây là lý giải của chính mình, Trần bảo bối... Nhiều nhất chỉ là chỉ điểm một chút, còn lại cũng là thiên tư thông minh của mình.

Tần Duyệt vừa giải thích, vừa lật qua lật lại nội dung trên màn hình lớn, nói qua mười phút.

Tần Duyệt giải thích rõ toàn bộ tất cả triệu chứng một phen.

Lúc này, tràng diện ngưng trệ

Tất cả mọi người hơi không dám tin tưởng, một cái tạp chứng nghi nan như vậy, lại tùy ý bị một học sinh giải quyết.

Trong lúc nhất thời, còn hơi xấu hổ đỏ mặt.

Ngay cả Hứa Thụy cũng hơi kinh ngạc, chẳng lẽ... Ngày bình thường mình đánh giá thấp thực lực của Tần Duyệt hả?

Trang Nguyệt Minh nhìn Tần Duyệt, trước tiên vỗ tay một tràng

Ngay sau đó, mọi người cũng bắt đầu vỗ tay.

Trang Nguyệt Minh cười nói:

- Ca bệnh rất không tệ, chẩn bệnh cũng rất có tính suy luận logic, rất tốt.

Tần Duyệt được mọi người khích lệ như thế, còn hơi ngượng ngùng.

Trang Nguyệt Minh tổng kết nói:

- Không sai, tôi cũng là cho là như vậy, tình huống người bệnh mặc dù đặc biệt, thế nhưng dựa theo quá trình tư duy suy luận của tiểu Tần chúng ta mà nhìn như thế, tựa như mọi thứ cũng có thể tiếp nhận hết rồi.

- Xem ra, tiểu Tần chắc chắn từng có hiểu rõ kỹ càng đối với người bệnh rồi nha! Bằng không cũng sẽ không hiểu rõ về bệnh của người bệnh và quá trình phát triển như thế.

- Cái này là một lời nhắc nhở cho chúng ta, sau này ở bên trong quá trình liên hệ với người bệnh, chắc chắn phải tăng cường giao tiếp với người bệnh, đừng luôn nói chính mình có bận bịu hay mệt mỏi bao nhiêu, chen thời gian một chút, đây đối với chẩn bệnh và trị liệu chúng ta, cũng là rất hữu dụng

Nghe thấy tổ trưởng Trang Nguyệt Minh nói, mọi người cũng dồn dập gật đầu xúc động theo.

Mà mặt của Tần Duyệt đỏ lên, cô tựa như cũng không có tốt như chủ nhiệm nói như vậy, cũng chưa hỏi thăm xảy ra phát triển bệnh tật kỹ càng với người bệnh lần nào, tiếp đó...

Đây đều là Trần bảo bối nói hết nha...

Trang Nguyệt Minh xúc động một tiếng:

- Không có đầy đủ hiểu rõ với người bệnh, tuyệt đối không có tư duy logic chẩn bệnh rõ ràng như vậy được, xem ra, sau này tất cả bệnh án mà mọi người thu thập được cũng phải để ý nhiều hơn, học tập theo tiểu Tần một chút.

- Ba người đi tất có thầy ta, không nên cảm thấy bản thân là chủ nhiệm giáo sư chuyên gia thì ngon.

Sau khi nói xong, Trang Nguyệt Minh bỗng nhiên cười nhìn Tần Duyệt, tràn đầy thưởng thức:

- Tiểu Tần, em cảm thấy nên trị liệu thế nào đây?

Mặt Tần Duyệt đỏ lên, đáp án này cô còn chưa có hỏi.

- Em... Em đi nhà vệ sinh trước đã, trở về nói sau, có thể chứ?

Trang Nguyệt Minh sững sờ, mọi người xung quanh cũng là dở khóc dở cười:

- Đi nhanh về nhanh.

Tần Duyệt gật đầu đi ra ngoài, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Trần Thương:

- Chồng à, giang hồ cứu gấp, người bệnh buổi sáng kia anh còn nhớ rõ không? Trị liệu bằng cách nào thế

Trần Thương đang xem sách, nghe thấy Tần Duyệt, do dự một lát:

- Buổi tối! Đỏ, đen, thịt ba đầu

Tần Duyệt nghiến răng nghiến lợi:

- Một cái

Trần Thương:
- Hai cái
- Thành giao! Nhanh gửi qua Wechat cho em đi
…
…
Tần Duyệt hài lòng nhìn đáp án của Trần Thương vừa gửi tới, nhét điện thoại vào túi
Cười giễu một tiếng: Hừ hừ hừ
Đàn ông à, ngu xuẩn, ai dính ai tiện nghi còn nói chưa chắc đâu
Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đắc ý lau đi mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nhìn vào gương một chút, ừm, sắc mặt hồng nhuận rực rỡ.
Không tệ, không tệ
Sau khi nhớ kỹ đáp án Trần Thương vừa đưa, Tần Duyệt ung dung không vội, đứng dậy đi tới văn phòng.
Lúc này, bên trong văn phòng sớm đã nghị luận ầm ĩ.
Dù sao trong một hệ liệt quá trình suy luận vừa rồi kia của Tần Duyệt, thực tế là để cảm xúc họ rất sâu.
Không riêng gì họ, ngay cả Trang Nguyệt Minh cũng tinh tế thưởng thức lần vừa rồi của Tần Duyệt, càng nghe càng cảm thấy hơi đạo lý.
- Cái quá trình tư duy này thật rất tốt, lợi dụng quy luật phát triển xảy ra bệnh tật để cấu tứ, tiếp đó lợi dụng kết quả kiểm nghiệm kiểm tra có hiệu quả đẩy ngược, ngược lại có thể trợ giúp chẩn bệnh thật hiệu quả
Một chủ nhiệm dường như có điều suy nghĩ gật đầu
- Không sai, xem xét như thế, ca bệnh này thật rất có ý tứ, mà lại không chỉ cần phải hiểu rõ người bệnh, còn chắc chắn phải tinh thông đối với các loại kết quả kiểm nghiệm
- Chủ nhiệm Trương nói đúng, thật ra, quá trình nhìn như suy luận rất đơn giản, nhưng lại yêu cầu thật vững chắc kiến thức cơ bản, yêu cầu đối với các loại hình ảnh kiểm nghiệm lý hoá kiểm tra phải rõ ràng trong lòng nha
- Cái Tần Duyệt này thật là không tệ
- Hứa Thụy, anh chính là nhặt được bảo, tôi thấy Tần Duyệt người ta bình thường cũng rất chăm chỉ.
- Sau này không nên để cho người ta viết bệnh lịch, tham gia nhiều thêm mấy phẫu thuật gì đó, Ngoại khoa tổng hợp chúng ta cũng không phải nội khoa, bác sĩ ngoại khoa mà không phẫu thuật thì còn gọi là ngoại khoa cái gì

Nghe mọi người, Hứa Thụy cũng đỏ mặt một trận.

Thật ra Hứa Thụy cũng không tận lực đi quan sát Tần Duyệt, đây chỉ là một cô gái bình thường, cách sống cũng rất quen thuộc, chỉ là cô đặt loại tiêu chuẩn này ở trên thân người khác, cảm giác này mới thành như vậy.

Sau khi một người tạo thành tam quan của chính mình, khi đi đối đãi người khác, là sử dụng tam quan của mình để đánh giá và yêu cầu một người.

Khó tránh khỏi hơi không được.

Hứa Thụy cũng không nói lời nào, thật ra quan hệ của cô với đám bác sĩ khác bên trong văn phòng cũng khá là căng thẳng.

Mọi người cũng cảm thấy Hứa Thụy không dễ ở chung lắm, thậm chí cảm thấy tâm lý của Hứa Thụy cũng có một chút vấn đề.

Thật ra, ở thành phố lớn như thủ đô này, người 34-35 tuổi không kết hôn cũng không ít nên cũng không có gì, mà hiện tại tư tưởng mọi người cũng khá là khai hóa, có ít người cũng là độc lập không muốn kết hôn, cái này cũng dễ hiểu.

Nghe thấy mọi người nói mình, Hứa Thụy cũng không lên tiếng.

Vào lúc này, Tần Duyệt đi vào.

- Thật xin lỗi.

Tần Duyệt cười cười, tất cả mọi người cũng cười theo.

Trang Nguyệt Minh nhìn Tần Duyệt:

- Em sẽ trị liệu làm sao đối với người bệnh này thế?

Tần Duyệt xấu hổ cười một tiếng:

- Em cảm thấy có thể đến trị liệu theo mấy phương diện sau.

- Trước hết phải giám sát các dấu hiệu sinh mệnh, lưu trí ống dẫn lưu ở ổ bụng, phẫu thuật rạch mổ, phòng ngừa vết thương bị nhiễm khuẩn, tiếp theo trị liệu kháng lây nhiễm kéo dài, có thể lấy dẫn lưu dịch bồi dưỡng và kiểm tra tính mẫn cảm của thuốc, lựa chọn chất kháng sinh hợp lý để trị liệu

- Đồng thời, trị liệu yêu cầu đến bốn liên thậm chí năm liên kháng bệnh lao cường độ cao, bệnh lao của người bệnh trước mắt khá là nghiêm trọng, đang thuộc về thời kỳ phát triển, chắc chắn phải mau chóng khống chế.

- Cuối cùng chúng ta còn phải chú ý xảy ra viêm màng não với phòng ngừa bệnh lao, người bệnh hiện tại cũng còn có đau đầu, chúng ta chắc chắn phải tăng cường coi trọng

Chương 1002: Tốt

An bài này của Tần Duyệt có thể nói là rất thỏa đáng

Theo xử lý là của ngoại khoa, trị liệu chuyển đến lâm sàng, đến kháng bệnh lao, lại đến phòng bệnh khác.

Làm người ta tìm không ra nửa điểm mao bệnh

Ánh mắt của Trang Nguyệt Minh nhịn không được sáng lên, lúc này đánh nhịp:

- Tốt, cứ dựa theo cái phương án này mà tiến hành

- Phương án trị liệu rất không tệ, rất tốt

- Mạch suy nghĩ của Tiểu Tần rất rõ ràng, đề nghị phòng ngừa bệnh lao viêm màng não này rất tốt, lý niệm mới lạ

Được Chủ nhiệm Trang khen ngợi như thế, Tần Duyệt ngược lại hơi xấu hổ.

Trang Nguyệt Minh vừa nói tiếng lòng của tất cả mọi người, tất cả mọi người cảm thấy cái phương án này vô cùng tin cậy.

Xuất phát đồng thời ở nhiều góc độ, thậm chí cân nhắc đến lý niệm chưa bệnh trước phòng.

Đây là một lý niệm rất mới lạ, rất có ý nghĩ.

Hiện đại y học rất ít cân nhắc đến quan niệm chưa bệnh trước phòng, mạch suy nghĩ về phòng ngừa bệnh đã thay đổi, bình thường đều là trị liệu đúng bệnh, nhằm vào nguyên nhân mà trị liệu phát bệnh.

Kỳ thật, Trần Thương nghĩ được như thế, cũng là tham khảo một loại lý niệm trong Đông y.

Đông y cho rằng "Thấy Can bệnh, biết Can sẽ truyền Tỳ, trước nên thực Tỳ" (làm cho Tỳ Mạnh), cho rằng chưa bệnh tật thì phòng bệnh, đã bệnh thì phòng thay đổi.

(DG: Can: gan; Tỳ: Lá lách)

Khi còn chưa có xảy ra, phải phòng ngừa lỡ nó xảy ra, sau khi bệnh tật xảy ra cũng phải phòng ngừa lỡ nó truyền nơi khác.

Trần Thương chính thức cân nhắc đến tình huống của người bệnh, sau đó mạch suy nghĩ mới nghĩ đến một hệ liệt trị liệu sau.

Kỳ thật, Đông y có thể cung cấp cho y học hiện đại rất nhiều mạch suy nghĩ hay ho

Một hệ liệt ý nghĩ và thao tác này của Tần Duyệt hôm nay lập tức để mọi người có chút chấn kinh, ánh mắt mọi người nhìn Tần Duyệt cũng có chút lau mắt mà nhìn.

Tiến sĩ sinh này vừa tới không bao lâu đã rất không tầm thường

Trang Nguyệt Minh cười cười, nhìn Tần Duyệt và Hứa Thụy nói:

- Tiểu Tần, em đi theo sư tỷ Hứa Thụy của mình để ý nhiều một chút, người bệnh này chúng ta phải hộ lý đặc cấp, mỗi ngày theo dõi bệnh lịch, tiểu Tần em để tâm nhiều tý, chỉnh lý ca bệnh này cho tốt, khi chúng ta mở hội nghị, có thể chia sẻ một chút, thậm chí viết phân tích từng cái án ra.

Hứa Thụy và Tần Duyệt nhanh chóng vội vàng gật đầu:

- Vâng

Hội nghị không bao lâu cũng giải tán.

Thế nhưng từng người vẫn chưa thỏa mãn, một ca bệnh tốt, có thể khiến người ta dư vị thật lâu

Loại cảm giác thành tựu này, cũng tựa như đánh hạ một cái cửa ải khó khăn vậy

Sau khi mọi người tản đi, Tần Duyệt nhanh chóng chủ động hỏi:

- Sư tỷ, hiện tại đã xuống y lệnh chưa?

Khuôn mặt Hứa Thụy không có chút gợn sóng nào, gật đầu nói:

- Ừm, xong rồi.

Xuống y lệnh, Hứa Thụy chủ động nhìn Tần Duyệt nói:

- Đi thôi, chúng ta đi lưu trí ống dẫn lưu ổ bụng cho người bệnh, em biết làm sao không?

Tần Duyệt lập tức bắt đầu vui vẻ

Đương nhiên biết làm

Tần Duyệt sắc mặt vui mừng:

- Cám ơn sư tỷ.

Hứa Thụy hơi sững sờ, được Tần Duyệt nói tiếng cám ơn, còn có chút chưa thích ứng kịp nha.

Hai người bắt đầu bận rộn.

Ước chừng khi sáu giờ, bên này cũng không có việc gì, Hứa Thụy chủ động nói:

- Em về sớm một chút đi.

Tần Duyệt cười hì hì:

- Tối nay không vội, em đem viết lại quá trình phẫu thuật hôm nay rồi về sau, hôm nay là chồng em nấu cơm.

Hứa Thụy nghe xong, lập tức yên lặng.

Tần Duyệt thấy thế, biết mình nói sai rồi, nhịn không được ngậm miệng lại, bắt đầu viết bệnh lịch.

Buổi tối sau khi trở về, Tần Duyệt thấy Trần Thương làm một bàn đồ ăn, lập tức hết sức hưng phấn

- Chồng à, anh quá lợi hại

- Anh không nhìn thấy đâu, hôm nay bộ dáng của những chủ nhiệm kia, ha ha ha... Em quá vui vẻ rồi

- Còn có nha, hôm nay sư tỷ của em, ngày thường đối với em vô cùng dữ dằn, hôm nay cũng tốt nhiều...

- Hiện tại em cảm thấy, kỳ thật sư tỷ cũng không đáng ghét như vậy, có thể là do quá bận bịu công việc, không có quá nhiều thời gian để ý em, nghĩ như vậy, sư tỷ cũng thật đáng thương

- Sư tỷ trực ban cuối tuần này, em không bồi anh được rồi, em muốn bồi sư tỷ đi trực ban nhá

Khi Tần Duyệt ăn cơm, không ngừng nói chuyện, ngay cả sư tỷ ngày bình thường đều chán ghét ghi chép, hiện tại cũng tốt.

Trần Thương nhịn không được cười cười.

…

…

Ngày hôm sau

Trời tờ mờ sáng, Tần Duyệt nhanh chóng dậy thật sớm đi làm, thế nhưng... Tối hôm qua quá mệt mỏi, hai chân có hơi phát run, cực kỳ mệt mỏi

Nhìn tiểu Trần Thương, thằng này sáng sớm đã hăng hái, tức giận đến Tần Duyệt hung hăng trả thù một chút

Để anh tối hôm qua khi dễ người ta

Trần Thương đang nằm mơ, thình lình một chút lập tức bừng tỉnh.

Nhìn Tần Duyệt, bất đắc dĩ cực kỳ:

- Chị à, làm hỏng là tổn thất của chị đó.

Tần Duyệt cắt một tiếng:

- Sau này tự mình động đi, mệt chết em rồi, em đi làm, tự anh mua chút ăn

- Hôm nay giáo sư em kiểm tra phòng, một tuần chỉ gặp một lần như thế, chớ có chọc em không vui.

Kỳ thật, tìm loại đại lão làm giáo sư có một chỗ không tốt, bình thường rất ít gặp mặt, Tần Duyệt còn tốt, dù sao giáo sư là chủ nhiệm khoa, những

giáo sư là viện trưởng kia căn bản một năm còn không gặp mặt được mấy lần.

Có điều, viện trưởng cũng có chỗ tốt của viện trưởng, trên cơ bản có thể giúp ích cho tương lai của anh, sắp xếp được bảy tám phần.

Vì lẽ đó, tổng kết kinh nghiệm, sau này thi thạc sĩ cũng tốt, thi bác sĩ cũng được, nhất định phải tìm về quyền lực hành chính, đây là lời nói tự đáy lòng

Bên này Trần Thương cũng là không nóng vội, thời gian còn sớm, rời giường thu thập một phen, kết quả thu thập tốt một phen, bất đắc dĩ...

Đem những gì nên chỉnh lý thì chỉnh lý, nên ném thì dứt khoát ném đi, thừa dịp thời gian sớm, thật sớm xuống lầu ném rác rưởi xa một chút.

Hôm nay, Tôn Quảng Vũ kiểm tra phòng, giao ban buổi sáng, nói với mọi người:

- Hôm nay tôi có một chuyện muốn nói, một tháng sau, bên phòng khám Mayo sẽ kết hợp với tổ chức Y tế thế giới thành lập một ủy ban bộ môn lĩnh vực công năng đường tiêu hóa, còn phải sáng lập một tập san Ngoại khoa tiêu hóa, cụ thể là hội nghị sẽ diễn ra vào một tháng sau, vì lẽ đó tất cả mọi người trù bị một chút, nếu muốn tham gia cứ đi chỗ y tá trưởng báo danh.

- Ý bệnh viện là, chúng ta tốt nhất có thể cầm xuống một vị trí biên ủy cho tập san lần này, bên ủy ban công năng đường tiêu hóa kia, tốt nhất có thể có một cái ủy viên chủ nhiệm, chủ nhiệm Trang, đến lúc đó anh cùng đi với tôi chứ.

Trang Nguyệt Minh mặt đầy vui mừng, đây là một cơ hội nha

Khi kiểm tra phòng buổi sáng, giường số 12 người bệnh nữ 34 tuổi phát sốt đã rõ ràng giảm bớt, nhiệt độ hiện tại là 37.7 độ C, lập tức làm cho Tôn Quảng Vũ hơi sửng sốt một chút.

Bởi vì người bệnh này là anh thu từ phòng khám bệnh vào, vì lẽ đó anh cũng hiểu rõ nhiều hơn mấy phần, đang dự tính vào thứ tư kiểm tra phòng sẽ xem thật kỹ người bệnh này rốt cuộc thế nào rồi.

Không ngờ đã dần hết phát sốt, điều này làm cho Tôn Quảng Vũ có chút giật mình, anh quay người nhìn bác sĩ chủ quản Hứa Thụy:

- Tình huống người bệnh là như thế nào?

Tần Duyệt nhanh chóng đem đưa bệnh lịch tới, Hứa Thụy nói rõ bệnh tình một phen.

Chương 1003: Một Trong Những Cách Tự Sát Đau khổ Nhất

Sau đó nói một lần buổi thảo luận ca bệnh ngày hôm qua.

- Phương án trị liệu là gì?

Ngay sau đó Tôn Quảng Vũ hỏi.

Mà Hứa Thụy đưa y lệnh tới.

Tôn Quảng Vũ xem xét, lập tức thốt ra:

- Không tệ! Không tệ! Chủ nhiệm Trang, là cô đề nghị à?

Trang Nguyệt Minh bất đắc dĩ cười nói:

- Chủ nhiệm Tôn, đây là tiểu Tần, ý nghĩ của Tần Duyệt, tôi cảm thấy không sai, cho nên trực tiếp để họ dùng như thế luôn.

Tôn Quảng Vũ nghe là Tần Duyệt xong, lập tức nhíu mày, hoàn toàn tỉnh ngộ lại, mình còn có một học sinh như thế à?

Quay người nhìn thoáng qua Tần Duyệt, hài lòng nhẹ gật đầu:

- Không sai, đi theo sư tỷ của con học tập cho giỏi

Tôn Quảng Vũ cũng không quên Tần Duyệt, mà là bận rộn không có thời gian quản lý học sinh, đại đa số thời gian đều là sắp xếp cho đám chủ nhiệm phía dưới.

Mà Tần Duyệt là được Tần Vĩnh Nghĩa giới thiệu đến, vì lẽ đó Tôn Quảng Vũ muốn tôi luyện trước một phen, chờ đến khi gì để ánh mắt Tần Duyệt sáng lên, cũng không gấp gáp.

Chỉ là... Không ngờ đến nhanh như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Quảng Vũ bỗng nhiên nói:

- Tiểu Tần, con có hộ chiếu nước Mỹ không?

Tần Duyệt sững sờ:

- Thưa chủ nhiệm, con có.

Tôn Quảng Vũ nhẹ gật đầu:

- Một tháng sau Mayo sẽ cử hành diễn đàn đỉnh phong, con cũng cùng nhau đi xem một chút đi.

Lời này vừa nói, lập tức xung quanh bắn đến bao nhiêu ánh mắt hâm mộ

Cơ hội này có thể khó được nha, đi hội nghị nước Mỹ

Đi theo thầy hướng dẫn trâu bò, chính là điểm tốt chỗ này, hội nghị các nơi mở trên toàn thế giới đều được mang theo, căn bản không cần lo lắng vấn đề kinh phí.

Tần Duyệt cũng là lập tức vui mừng:

- Cám ơn thầy

Kiểm tra phòng kéo dài, chính Tần Duyệt cũng không ngờ, chẩn bệnh một ca bệnh đã thay đổi được cái nhìn của thầy về mình rất nhiều.

Mà mọi thứ này, toàn bộ đều thuộc về công của Trần bảo bối nhà mình.

Khi đi bộ, Hứa Thụy quan tâm nhìn thoáng qua Tần Duyệt:

- Chân cô bị sao vậy?

Tần Duyệt xấu hổ cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, tối hôm qua đụng.

Hứa Thụy gật đầu:

- Cẩn thận một chút.

Tần Duyệt đột nhiên cảm thấy đáng giá, chân run thì có sao chứ?

...

...

Vào buổi sáng, Trần Thương tuyệt đối cũng không nhẹ nhõm, cái mông căn bản chưa kịp ngồi xuống đàng hoàng nữa.

Mà bên này, trạm quầy y tá đã tiếp vào một cuộc điện thoại cấp cứu 120, người bệnh ở cư xá Khố Xái uống Axit Sunfuric tự sát, yêu cầu cứu viện khẩn cấp

Quầy y tá trạm nghe xong, lập tức biến sắc, uống Axit Sunfuric tự sát?

Tranh thủ thời gian liên hệ với bác sĩ ra xe cứu viện

Loại cấp cứu nguy hiểm này, trước tiên cân nhắc là tổ tiên phong, nhưng mà bây giờ ngoại trừ Trần Thương cũng chẳng có ai ở đây.

Dương Khiết vội vàng nói:

- Tiểu Trần, cùng nhau đi đến sự kiện bên tòa nhà đài truyền hình, có một người xảy ra tự sát, người bệnh có thể là uống axit sunfuric pH 3.5, tình huống bây giờ vô cùng nguy cấp.

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy cũng biến sắc

Uống Axit mạnh

Số con chó này là muốn mạng nha

- Dương Khiết, tranh thủ thời gian chuẩn bị dung dịch Magie Oxit 2.5% hoặc sữa Magiê, Magiê Hydroxit huyền phù 75%, nước xà phòng pha loãng, Gel nhôm Hydroxid khô chuẩn bị xuất phát

Dương Khiết là y tá lâu năm, kinh nghiệm phong phú, đối với những thứ này tự nhiên là cực kỳ hiểu rõ, sau khi nghe thấy Trần Thương an bài cũng vội vàng bắt đầu trù bị

Bên này, Trần Thương cũng lòng nóng như lửa đốt.

Phải biết rằng nếu trúng độc Axit mạnh, tỉ lệ tử vong sẽ cực cao, mà lại đây là một loại phương thức tự sát đau khổ nhất, nghĩ như thế nào không ra, vì sao lựa chọn dạng một loại tự sát này thế?

Bởi vì sau khi có Axit mạnh vào miệng, trên cơ bản mỗi một giai đoạn đều sẽ vô cùng đau khổ

Sau khi nuốt Axit mạnh vào, khoang miệng, cổ họng, thực quản và đường tiêu hóa các loại chỗ màng nhầy sẽ xảy ra mụn nước, lở loét và bỏng

Loại đau đớn này rất khó ngừng lại, mà nếu như đơn giản cho rằng chỉ là đau khổ vậy, đã quá xem thường những Axit mạnh này rồi.

Thật ra, dạ dày của anh so với anh nghĩ còn mạnh mẽ hơn, sau khi uống số lượng lớn axit mạnh, nó cũng có thể hấp thu

Mà một khi hấp thu, chính là khi nguy hiểm thật sự chân chính giáng lâm

Thường xảy ra trọng độ trúng độc Axit, sẽ xuất hiện hô hấp khó khăn, co giật, các loại hôn mê đây cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Thậm chí sẽ có rất nhiều người bệnh có tổn hại gan, thận, thậm chí xảy ra hoại tử gan, nhiễm trùng đường tiểu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tự nhiên là không thể không căng thẳng.

Bên này, sư phụ Hạ đã chuẩn bị sẵn sàng, Trần Thương mượn thời gian này, trực tiếp đi cửa ra vào mua đến một chút trứng gà sống và sữa bò, những thứ này một hồi đều có thể dùng tới

Dương Khiết bất đắc dĩ lo lắng nói:

- Ở bên cạnh đài truyền hình, không phải là cái người bệnh đặc biệt gì chứ?

Nghe thấy Dương Khiết, Trần Thương cũng sững sờ.

Tựa như... Cũng có khả năng nha

Nếu như vậy, phiền phức hình như càng nhiều.

...

...

Dương Khiết làm cho Trần Thương nhiều hơn mấy phần lo lắng

Đúng nha, gần đài truyền hình...

Nghĩ tới đây, Trần Thương lắc đầu, quản anh là cái gì chứ, mình là bác sĩ cấp cứu, công việc của mình là cứu mạng, chỉ thế thôi.

Xe cấp cứu lao vụt ở trên đường, lòng Trần Thương và Dương Khiết cũng lo lắng hơn mấy phần.

Một đường không nói chuyện, bên Trần Thương cũng không có nhàn rỗi, bắt đầu phối trí đồ vật một hồi cấp cứu có thể cần dùng, Dương Khiết cũng bắt đầu hỗ trợ.

Mười mấy phút sau, âm thanh còi báo động 120 gào thét đến, xung quanh nháy mắt sôi trào

- Mau tránh ra, nhanh nhường một chút

- Bác sĩ tới

Lúc này, người bệnh đang nằm trên mặt đất, đau khổ kêu rên, an ninh xung quanh và nhân viên công tác đài truyền hình cũng không dám loạn động.

- Ai gọi 120 thế?

Trần Thương vội vàng hỏi.

Một người đàn ông trung niên vội vàng đứng ra nói:

- Là tôi, tôi gọi, tranh thủ thời gian cứu người

Người đàn ông trung niên một thân đồ vét có bài bản hẳn hoi, trên thân treo chứng minh công tác ở đài truyền hình.

An ninh xung quanh cũng vội vàng để mọi người tản ra, tránh ra một con đường cho Trần Thương và Dương Khiết.

Người đàn ông nằm trên mặt đất, hết sức đau khổ, hai tay vỗ mặt đất, biểu lộ trên khuôn mặt dữ tợn không gì sánh được, mà đau khổ lại nói không ra lời nói.

Trần Thương nhíu mày, đây là vết bỏng dây thanh không cách nào phát ra âm thanh bởi vì Axit mạnh gây ra à?

Để người đàn ông nói chuyện đã không thực tế, Trần Thương nhanh chóng vội vàng hỏi nhân viên xung quanh đang tụ tập lại:

- Anh ấy uống bao nhiêu Axit Sunfuric? Thời gian bao lâu rồi?

Một nam thanh niên tuổi tác không lớn tầm hai mươi tuổi, mặc đồ bảo vệ, lúc này rõ ràng hơi bối rối:

- Anh là đến kêu oan, tôi đã... Tôi đã không dám cho anh ta đi vào, anh ta nói: Tôi không đi vào, tôi sẽ ngồi chờ ở đây

- Sau đó anh ấy hàn huyên nói chuyện phiếm với tôi, qua hơn nửa giờ, anh ta bỗng nhiên cầm lấy một cái bình nhỏ rồi ừng ực ừng ực uống.

- Tôi vừa bắt đầu không chú ý, chỉ cho là đồ uống, nhưng sau khi nghe mấy tiếng anh kêu rên lên, tôi cũng tranh thủ thời gian chạy ra kiểm tra, anh

ta đã uống hơn phân nửa bình, lúc ấy tôi mới kịp phản ứng, tranh thủ thời gian cướp lại, xem rõ mới biết là Axit Sunfuric, tôi lập tức bị dọa sợ

- Đến bây giờ hẳn là đã hơn 40 phút, tôi cũng không biết xử lý như thế nào, cái gì cũng không dám làm, đây là cái bình anh ấy đã uống xong

Chương 1004: Nếu Không Phải Cùng Đường Mạt Lộ, Ai Lại Muốn Chết Chứ?

Trần Thương nhận lấy cái bình kiểm tra, lập tức nhíu mày, uống nhiều như vậy hả?

Đây là Axit Sunfuric mua trên TaoBao đã phối trí tốt, phía trên là nhãn hiệu tự chế, viết pH 3.5, hẳn là Axit Sunfuric đậm đặc được pha loãng.

Vừa thấy vậy Trần Thương vội vàng nói với Dương Khiết:

- Chị Dương, trước nhấc lên một chút, đến trên cáng cứu thương rồi lại nói

Người đàn ông trung niên vội vàng nói với mấy bảo an:

- Nhanh lên, giúp bác sĩ làm việc

Người bệnh tương đối cao lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi, đang vào thời gian tráng niên

Mấy người cùng nhau dùng sức, mang lên trên cáng cứu thương.

Trần Thương cho đặt nằm ngửa, lấy ra mấy cái đệm lót bắp chân người bệnh

Thật ra, uống axit mạnh cũng là một loại phản ứng trúng độc, so với uống độc dược cũng không sai biệt lắm, chỉ là loại độc dược này khá là tàn nhẫn

Lực phá hoại của nó rất mạnh

Không giống với việc uống thuốc trừ sâu trúng độc nhau, sau khi uống axit mạnh sẽ cấm kỵ rửa dạ dày và thúc giục nôn, chính là lo lắng phòng ngừa thủng dạ dày hay chạm tới vết bỏng

Nói trắng ra, cũng là bởi vì cái đồ chơi này quá trâu bò, cũng không dám để nó chảy ra ngoài

Bên này, Trần Thương vội vàng nói:

- Lấy Magiê Hydroxit huyền phù 7.5% cho tôi, còn có sữa bò và lòng trứng gà tôi vừa chuẩn bị

Dương Khiết nhanh chóng gật đầu

Cảm xúc của người bệnh lúc này đã hơi sụp đổ, thống khổ đang kêu rên, một tay ôm lấy cổ, một tay ôm bụng, muốn kêu nhưng lại đau không kêu được, ho khan một tiếng, nước mắt chảy ngang.

Hiện tại tình huống này, rất khó khống chế lại

Trần Thương vội vàng nói:

- Tôi là bác sĩ, tôi có thể cứu anh, không cần sợ hãi

- Anh hả miệng ra, uống hết cái này đi.

Người đàn ông lắc đầu, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, sau khi nhìn thấy Trần Thương, lắc đầu, ngậm miệng không hả ra.

Lập tức Trần Thương sững sờ

Đây là... từ chối trị liệu à?

Đây là quyết tâm muốn tự sát à?

Nhìn thấy tình huống này, Trần Thương cũng bó tay rồi.

Sau một lúc lâu, người đàn ông móc ra mấy tờ giấy từ trong túi, đưa cho Trần Thương, tiếp đó hai tay chắp tay muốn cầu cứu.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, lập tức sửng sốt một chút.

Mà lúc này, người xung quanh cũng trợn tròn mắt, ngay cả nhân viên công tác đài truyền hình cũng sững sờ, đây là cái gì vậy?

Người bệnh chỉ chỉ phương hướng chỗ đài truyền hình, nước mắt trực tiếp chảy ra, hình như, đau lòng so với đường tiêu hóa màng nhầy bị axit mạnh kích thích còn muốn để tim anh chết.

Là tình huống như thế nào mới có thể làm cho người đàn ông dùng phương thức quyết tuyệt và tàn nhẫn như thế đối đãi với bản thân?

Nhìn người đàn ông tựa như là nếu mình không tiếp nhận trang giấy thì chắc chắn không tiếp nhận trị liệu, hai tay Trần Thương cũng nhanh chóng nhận lấy.

Mở ra xem:

- Tôi gọi Xa Triết Honha, năm nay 35 tuổi, con gái của tôi sinh bệnh, là bệnh tim, tình huống bây giờ rất nguy hiểm, yêu cầu dùng tiền để chữa bệnh, thế nhưng mà tôi... Tôi bị người lừa hơn 20 vạn... Cầu các anh giúp tôi một chút có được không? Tôi thật sự là cùng đường mạt lộ! Tôi có thể chết đi, nhưng tôi hi vọng có thể mau cứu con gái của tôi... Hi vọng có thể đòi tiền trở về.

Trần Thương sững sờ, vào lúc này, nhân viên công tác đài truyền hình cũng như vậy, người đàn ông trông giống như lãnh đạo đi đến đây, nhíu mày trưng cầu ý kiến của người đàn ông kia:

- Tôi có thể đọc không?

Xa Triết Hoa gật đầu, cũng không nói chuyện, chắp tay hai tay, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Nhân viên công tác đài truyền hình xem thử, sau khi xem xong, hơi thở dài, nói:

- Chuyện này, không phải chuyện của mình anh ấy, chúng tôi sẽ coi trọng, chuyện này chúng tôi sẽ phái nhân viên công tác chuyên môn đi tìm hiểu, để lộ ra ánh sáng, chuyện của anh ấy, chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý, anh chữa bệnh thật tốt, con gái của anh vẫn chờ anh đấy.

Nghe thấy hai chữ con gái, người đàn ông lập tức khóc, há to mồm gào khóc.

Không có cảm nhận được tuyệt vọng, ai sẽ lựa chọn tự sát chứ?

Nhân viên công tác Đài truyền hình nói:

- Đồng chí bác sĩ, anh phải trị liệu cho thật tốt, chi phí chúng tôi sẽ mau chóng liên hệ với lãnh đạo, nhìn xem có thể cứu trợ tài chính một chút hay không

Người đàn ông trung niên rất có bản lĩnh, sau khi trấn an một phen, cảm xúc của Xa Triết Hoa cũng ổn định hơn.

Anh muốn chết à?

Đương nhiên không muốn

Anh chỉ là cùng đường mạt lộ, bây giờ hết cách rồi, đầu óc nóng lên, làm ra đến chuyện vọng động như vậy.

Bên này trước tiên Trần Thương cho anh uống đi vào ước chừng 500 ml nước sạch, sau đó nhìn người đàn ông nói:

- Anh chịu đựng một chút, cần lấy đồ vật trong bụng anh ra! Có thể sẽ khó chịu một chút

Điều kiện cấp cứu ở hiện trường thực sự là có hạn, Trần Thương đã là dùng hết bất cứ thủ đoạn nào rồi.

Tìm đến ống thông dạ dày nhỏ mềm, thận trọng cắm vào trong dạ dày, toàn bộ quá trình xa so với trong tưởng tượng còn khó chịu hơn rất nhiều, rất nhiều

Bởi vì màng nhầy chỗ khoang miệng đã xảy ra bị bỏng, nhiều chỗ màng nhầy còn xảy ra mụn nước, lở loét và bỏng nặng

Vào lúc này, đừng nói cắm ống, ngay cả uống ngụm nước cũng là một dày vò

Hai tay người đàn ông siết chặt nắm chặt hai bên cây gậy cáng cứu thương, nổi gân xanh

Anh phải chịu đựng, anh không thể chết

Anh muốn nhìn con gái mình được cứu vớt.

Anh thấy được hi vọng rồi...

Cuối cùng, Trần Thương đã đút được ống nhỏ vào trong, bắt đầu chậm chạp hút dịch bên trong dạ dày ra.

…

…

Thật ra, anh chỉ là hi vọng những Axit Sunfuric kia chưa bị hấp thu hoàn toàn, có thể thông qua cái ống thông dạ dày mềm nhỏ này để rửa chúng đi ra một chút

Quá trình này, kéo dài thời gian năm sáu phút

Vừa mới rút ống nhỏ mềm ra, người đàn ông quay người lập tức bắt đầu nôn mửa liên tục

Vào giờ phút này, Xa Triết Hoa sống không bằng chết

Anh cảm giác toàn thân chính mình không thoải mái, âm thanh khàn giọng, thậm chí nói không ra lời, buồn nôn, nôn mửa, nhưng thực sự lại phun không ra bất kỳ cái gì

Trong bụng bị bỏng, cũng như là bên trong có lửa đang thiêu đốt vậy, thế nhưng mà thống khổ anh thực sự không dám uống đi xuống một ngụm nước.

Vào lúc này, sau khi Trần Thương rót 60 ml Magiê Hydroxit huyền phù rót vào cho người đàn ông, nghĩ tới nghĩ lui, lại lấy lòng đỏ trứng gà cho anh ấy uống một chút.

Người bệnh trúng độc loại axit này, chính là cấm dùng Natri Bicacbonat hoặc dung dịch Natri Cacbonat

Bởi vì một khi hai thứ trung hòa, thể khí sinh ra sẽ trở thành sát thủ trí mạng.

Trần Thương xoay người bắt đầu tiến hành bắt mạch đối với phần bụng, dựa theo kinh nghiệm của anh đối với trúng độc Axit Sunfuric thì lúc này vẫn chưa tới giai đoạn thủng màng nhầy ở đường tiêu hóa

Sau khi màng nhầy đường tiêu hóa bị phá hư, sẽ có một quá trình, quá trình này, thật ra chính là quá trình cắt thịt mãn tính, đường tiêu hóa sẽ từng bước một lở loét ra, theo màng nhầy... Cơ tầng... Đến phúc mạc... Thẳng đến thủng mà xảy ra

Mà nếu như vào lúc này, sử dụng Natri Bicacbonat hoặc dung dịch Natri Cacbonat, thể khí sinh ra sẽ dẫn tới trướng khí đường tiêu hóa, thậm chí làm thủng đường tiêu hóa.

Chương 1005: m mưu! m mưu! m mưu! (Phần Một)

Chuyện này đối với người bệnh mà nói thật chính là trí mạng

Một khi bị thủng, những dịch Axit này chảy vào bên trong ổ bụng, trên cơ bản... Hậu quả là có thể nghĩ mà biết.

Xa Triết Hoa hô hấp bình thường, không có tổn thương khí quản, mà đây là một tin tức tốt.

Thế nhưng, thống khổ bất an làm người xung quanh thoạt nhìn đều cảm thấy đáng thương.

Trần Thương quay người nói với Dương Khiết:

- Tiêm 50mg Pethidine vào cơ

Suy nghĩ một chút, Trần Thương tăng thêm một câu:

- Tiêm 10ml Canxi Gluconat 10% vào tĩnh mạch

Sau khi chờ tình huống người bệnh ổn định một phen, Trần Thương và Dương Khiết, lão Hạ cùng một chỗ đẩy người bệnh lên xe, vội vàng đi tới bệnh viện.

Lên xe, Trần Thương lại tiêm chất kháng sinh cho người bệnh.

Anh biết rõ, giai đoạn nguy hiểm nhất của người bệnh, còn chưa tới.

Cấp cứu kịp thời, có thể sẽ tốt hơn nhiều, thế nhưng Trần Thương đoán cái thực quản, dạ dày, tá tràng này đều sẽ sinh ra sẹo, thậm chí dẫn tới chật hẹp, chờ tình huống người bệnh ổn định lại, phẫu thuật vẫn là phải cần tiến hành ngay.

Pethidine giảm đau tác dụng mạnh, thế nhưng mà độ khả thi sinh ra giấc ngủ tương đối nhỏ.

Dương Khiết theo dõi ECG cho người bệnh, tình huống coi như ổn định, cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đặc biệt nào.

Một đường không nói chuyện, chỉ có âm thanh máy móc tích tích tích vang lên theo chu kỳ.

Còn có nước mắt người bệnh Xa Triết Hoa thỉnh thoảng rơi xuống.

Lúc này, người bệnh đã uống Axit mạnh được một giờ, vẫn chưa tới thời gian dùng hoóc-môn, Trần Thương vừa bắt đầu nhớ lại nội dung trên giấy vừa rồi, bất đắc dĩ thở dài

Đều là người đáng thương nha...

Nếu như không phải ép đến cùng đường mạt lộ, ai nguyện ý lấy phương thức như vậy đi đối với đãi sinh mạng và nhục thể của bản thân chứ?

Đoán chừng, người nhà của anh còn không biết đâu?

Sau khi xe cấp cứu đến, Trần Thương vội vàng liên hệ phòng nội soi tiến hành kiểm tra nội soi, để rõ ràng hơn đến cùng là tình huống gì.

Nhân viên công tác cũng liên hệ cục công an, sau đó liên hệ người nhà người bệnh.

Đây chính là người bệnh đặc biệt trong miệng Dương Khiết.

Thân phận đặc biệt

Tình huống đặc biệt

Tình hình cũng đặc biệt

Có điều những này đối với cấp cứu nhân viên y tế mà nói, tất cả người bệnh đều như thế, lại có cái gì đặc biệt chứ?

Kiểm tra...

Trị liệu...

Sau khi trở lại phòng cấp cứu, Trần Thương nói Dương Khiết cho Xa Triết Hoa uống 10mg Prednisone, trị liệu hoóc-môn cần duy trì ba tuần để giảm bớt xơ hóa và đề phòng chật hẹp sẹo đường tiêu hóa.

Ngay cả Dư Dũng Cương sau khi nhận được tin tức cũng vội vàng chạy đến.

Mặc dù là nhân viên công tác cục công an, người đàn ông trung niên đài truyền hình, đều dồn dập chạy đến.

Lúc này, người đàn ông lập tức trở thành tiêu điểm.

Tựa như đời này đều chưa từng có người quan tâm anh nhiều như thế.

Đường tiêu hóa trên nội soi kiểm tra phân cấp là cấp ba, điều này làm cho Dư Dũng Cương cũng hơi lo lắng, bởi vì người bệnh nào ở vào cấp thứ ba, có lẽ sau này 100% sẽ sinh ra chật hẹp.

Môn vị chật hẹp, thực quản dính liền, màng nhầy đường tiêu hóa tổn thương nghiêm trọng, có khả năng sẽ thủng

Phẫu thuật... Yêu cầu phải tiến hành ngay lập tức.

Vào ban đêm, vợ của Xa Triết Hoa tới, mang theo một cái cô bé nhỏ tám tuổi, sau khi tiến đến, người vợ nhanh chóng ôm con mình gào khóc.

Cô bé nhỏ nhìn ba nằm ở trên giường cắm một đống cái ống lớn, lập tức giật mình

Vì phòng ngừa dính liền nghiêm trọng, giữ lại ống ở bên trong thực quản...

Mà ngày hôm sau, bệnh viện tiếp tục tới hơn hai mươi người, một đám người vây quanh ở bên trong phòng bệnh, nhìn Xa Triết Hoa.

- Lão Xa, anh đừng nghĩ quẩn chứ, chúng ta còn chưa thua đâu! Anh gấp cái gì chứ? Nếu như có thể mời đến luật sư tốt nhất, chúng ta vẫn có phần thắng, chúng ta còn có thể tìm truyền thông nha, họ cũng có thể trợ giúp chúng ta

Xa Triết Hoa nhìn đám bạn già cùng là người bị hại, nhìn con gái và bà xã vừa, nước mắt không cầm được chảy xuống.

Bên này, Trần Thương từ phòng cấp cứu đi ra, lão Mã bất đắc dĩ hỏi:

- Tiểu Trần, chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Dương Khiết và đám y tá tiểu Kha cũng vây quanh, nhìn Trần Thương.

Trần Thương thở dài cái này mới nói:

- Người bệnh gọi là Xa Triết Hoa, 35 tuổi, trước đây làm việc ở Foxconn, sau khi kết hôn thì sinh con, cảm thấy Foxconn không có cái tiền đồ gì nên nhanh chóng đi thi đậu bằng lái C1, nghĩ vận chuyển hàng hóa đường dài đến kiếm chút tiền, cải thiện tình hình gia đình hiện tại một chút.

- Vào năm trước, anh suy nghĩ thừa dịp ăn tết kiếm nhiều tiền chút, nhanh chóng lên Internet tìm việc làm, vừa vặn có một công ty hậu cần xx thông báo tuyển dụng tài xế vận chuyển lượng lớn hàng hóa, bằng lái C1 là có thể, viết hợp đồng giữ tiền lương gốc là 1.5 vạn một tháng, lương một năm 18 vạn.

- Anh rất thuận lợi, thông qua phỏng vấn, tiến vào thử việc, tiếp đó tổng giám đốc cũng tự thân mang ký hợp đồng

- Xa Triết Hoa thật vui vẻ nha, lương một năm 18 vạn, đã lập tức có thể kiếm lấy nhiều tiền cho bà xã, con gái có cuộc sống tốt

- Thế nhưng vào ngày ký hợp đồng, công ty nói mỗi một tài xế đều cần tự mình mua xe, cho dù là mua không nổi, công ty cũng có thể giúp bọn anh đảm bảo tiền mua xe, nhưng yêu cầu phải giao 2 vạn tiền đặt cọc, làm việc một năm sẽ trả lại tiền đặt cọc, lấy tên đẹp là lưu lại nhân tài, phòng ngừa họ mua xe xong ăn máng khác.

- Xa Triết Hoa giao tiền thế chấp, công ty cũng ký hợp đồng, một tháng 1.5 vạn, tiếp đó mang theo anh đi công ty tài chính ký hợp đồng vay xe, tiền đặt cọc xe yêu cầu tiền thế chấp 2 vạn, nếu như không giao, sẽ lập tức tự động cho rằng từ bỏ cương vị.

- Sau khi Xa Triết Hoa thương lượng với người trong nhà một phen, lấy ra toàn bộ tích súc, có thể vay đều vay hết, ngay cả Alipay cho vay cũng

vay, lúc này mới góp đủ tiền, tiếp đó lấy xe.

- Rất nhanh anh đi làm, công ty phái anh đến tỉnh Bắc Hà chở hàng, thế nhưng mà thời gian eo hẹp nhiệm vụ lại nặng, đã để anh chở hàng quá tải, kết quả bởi vì làm trái quy tắc, bị cảnh sát giao thông giữ xe và hàng.

- Mà lại bị cảnh sát giao thông báo cho đây là xe chở khách, anh không chỉ chở hàng còn chở quá tải, bị phạt tiền tạm giam.

- Sau khi Xa Triết Hoa bị tạm giam cũng không dám nói cho người trong nhà, công ty nói phát tiền lương định kỳ, cứ ở trong sẽ không có chuyện gì, đây là trách nhiệm của công ty, tiền cũng cho anh.

- Kết quả sau khi ra ngoài, anh đi công ty yêu cầu bồi thường, lại được báo cho đã bị sa thải vào 15 ngày trước, đến lúc này, Xa Triết Hoa mới ý thức được mình bị lừa, không chỉ bị công ty hậu cần lừa 2 vạn tiền thế chấp, còn bị công ty tài chính gì và công ty ô tô cấu kết với nhau làm việc xấu, để anh tiền vay 13 vạn, mua xe chở khách giá trị mấy vạn khối

- Tiếp đó công ty hậu cần còn thiết kế cạm bẫy để anh làm thao tác trái quy tắc, bị bắt, sau đó trực tiếp sa thải

- Vào lúc này, anh mới biết được mình bị lừa, mà số người bị lừa cũng không chỉ một mình anh, gần mấy trăm người, rất nhiều người cũng là như thế

Chương 1006: m mưu! m mưu! m mưu! (Phần Hai)

- Họ tìm kiếm luật sư, lại bị thông báo là bọn anh tự mình ký hợp đồng, điều khoản đối với bọn anh rất bất lợi, rất khó đánh thắng được kiện cáo, tất cả mọi người đều sững sờ, giờ mới ý thức mình bị lừa.

- Sau khi Xa Triết Hoa về nhà, phát hiện trong nhà bị đổ dầu, bởi vì quá hạn không trả tiền vay, xe cũng bị kéo đi... Mà tiền vay ở Alipay anh cũng không trả nổi, hiện tại xe vay cũng lãi mẹ đẻ lãi con...

- Người vợ nói cho anh biết hôm qua con gái kiểm tra sức khoẻ yêu cầu phải phẫu thuật kịp thời, yêu cầu một số tiền lớn...

- Xa Triết Hoa rơi vào đường cùng, lựa chọn phương án này để giải quyết! Anh cảm thấy mình chết rồi, khẳng định tiền vay cũng không cần trả...

Sau khi Trần Thương nói xong, trong văn phòng toàn bộ đều tức giận không thôi

Lão Mã trực tiếp đánh một quyền lên trên bàn làm việc, nén giận mắng to một tiếng.

- Vô sỉ

- Táng tận thiên lương, sao có thể có loại người này chứ?

- Chắc chắn phải để pháp luật chế tài chúng

- Đúng

Đám y tá cũng dồn dập tức giận nói.

Mà lúc này, người đàn ông trung niên bên đài truyền hình cũng đi đến, vừa vặn nhìn thấy một màn này, bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Dư đâu?

Mã Nguyệt Huy hướng về phía trước nói:

- Có chuyện gì vậy?

Người đàn ông nhìn Mã Nguyệt Huy nói:

- Có chuyện yêu cầu giao tiếp với chủ nhiệm Dư một chút.

Vào lúc này, mọi người mới chú ý tới, phía sau người đàn ông lần này mang theo một đám phóng viên đến quay phim và phỏng vấn.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Hi vọng các anh có thể chủ trì công đạo cho người bị hại

Người đàn ông trầm giọng gật đầu:

- Được, chuyện này lãnh đạo cũng rất xem trọng, mời các bác sĩ yên tâm, hợp tác phối hợp với chúng tôi làm rõ chuyện này.

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông mang theo camera đến bên trong phòng cấp cứu, nhìn Xa Triết Hoa và mấy chục người bị hại ở đây.

Nghiêm túc nói:

- Tôi là Vưu Dũng ở đài truyền hình! Mọi người yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ công bố và làm cho chuyện này lộ ra ánh sáng, chỉ cần yêu cầu các anh tích cực phối hợp, tranh thủ cứu vãn càng nhiều người

Lời này vừa nói tất cả mọi người cũng trở nên hưng phấn

- Lão Xa, anh nghe thấy không, chúng ta chắc chắn có thể thắng được! Cái tổ chức lừa gạt kia, chúng ta chắc chắn sẽ đòi tiền trở về được

- Đúng

- Cám ơn, cám ơn...

Tất cả mọi người lập tức cảm kích nhìn qua người đàn ông.

Vưu Dũng quay người nhìn Trần Thương họ:

- Đồng chí bác sĩ, cộng đồng chúng tôi cố gắng, người bệnh chắc chắn phải trị liệu cho thật tốt, phương diện chi phí tạm thời không cần lo lắng.

- Chúng tôi chắc chắn phải để cho những hành vi trái luật pháp kia nhận phải trừng phạt thích đáng

...

...

Ngành tương quan tham dự để một chuyện vốn là không nhỏ càng là huyên náo xôn xao lên

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu quan tâm đối với tình huống của Xa Triết Hoa hơn, kết quả quan tâm chuyện này, quan tâm về tình huống công ty hậu cần kia, quan tâm mấy trăm người bị hại, đồng thời cũng bắt đầu quan tâm người một nhà của Xa Triết Hoa

Chi phí chữa bệnh của Xa Triết Hoa đã được ban ngành liên quan thanh toán cho, thế nhưng cái này tựa như tuyệt không có thể giảm bớt ốm đau cho anh

Sau khi uống Axit Sunfuric vào, phá hư đối với tổ chức đã càng ngày càng nghiêm trọng, Xa Triết Hoa cũng đã đánh giá thấp loại đau đớn này rồi

Cái gì gọi là đau đến không muốn sống, hiện tại Pethidine đã có tác dụng, thế nhưng mà cũng không thể dùng hoài nha?

Hiện tại càng ngày càng nhiều người quan tâm, làm cho áp lực đối với nhân viên y tế cũng lập tức tăng lên.

Bộ môn thượng cấp yêu cầu bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô chắc chắn phải làm tốt công việc cứu viện lần này, chắc chắn phải khôi phục cho Xa Triết Hoa thật tốt, không hi vọng chuyện này đưa tới quá phong ba và hậu quả nào quá nghiêm trọng.

Đây là chuyện tốt, nhưng mà áp lực bây giờ lập tức đến hết ở trên thân nhân viên y tế.

Dù sao tình huống thân thể của Xa Triết Hoa mọi người đều biết, muốn hoàn toàn khôi phục, độ khả thi quá nhỏ.

Đi qua hai ngày khôi phục hiện tại tình huống của Xa Triết Hoa trên cơ bản đã ổn định lại, mặc dù đau, thế nhưng không đến mức nguy hiểm tính mạng, bởi vì cấp cứu kịp thời, cộng thêm bên trên trị liệu thẩm tách, hiện tại người bệnh cũng không có xuất hiện bệnh biến chứng nghiêm trọng nào, thế nhưng mà có một vấn đề rất quan trọng lại lần nữa nổi lên.

Buổi chiều thứ sáu, bên trong thảo luận ca bệnh ở khoa cấp cứu bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, bảy tám chủ nhiệm Ngoại khoa tổng hợp tập hợp một chỗ, cộng thêm cả mấy người Dư Dũng Cương, Mã Nguyệt Huy, Lý Việt, Trần Thương.

Dư Dũng Cương nhíu mày nói:

- Chủ nhiệm Hà, anh có ý nghĩ gì?

Hà Chí Khiêm nhìn ảnh chụp nội soi trên màn hình lớn, thực tế là hơi đau đầu

- Cái thực quản này một khi khôi phục, chật hẹp phải vượt qua 70% trở lên, thậm chí cao hơn, cái này đã là không bao gồm cả những chỗ vá lại trên thực quản, cho dù là sử dụng khâu lại điều kiện tính ngoại sinh, cơ hội có thể giữ lại thực quản này cũng là cực kỳ nhỏ! Cái này còn không bằng cắt bỏ sử dụng thay thế toàn bộ bằng nhân tạo đi.

- Thế nhưng nếu thay thế nhân tạo thì cũng có một cái phiền toái, chính là dạ dày và tá tràng đều cần thay thế, cứ như vậy chỉ có thể giữ lại công năng kết cấu, vẫn chưa thỏa mãn công năng sinh lý.

Hà Chí Khiêm với tư cách đại chủ nhiệm Phổ ngoại, lời anh nói vẫn rất có quyền uy.

- Các anh nhìn, ở đây, toàn bộ thành dạ dày, không đến mấy ngày nữa khẳng định sẽ xuất hiện thủng, hiện tại dịch vị bài tiết bị ức chế, đến lúc đó dịch vị bài tiết ngày càng nhiều, phúc mạc khẳng định sẽ bị xuyên thủng.

- Phẫu thuật không thể kéo dài, hôm nay chắc chắn phải tiến hành, bằng không cho dù là kéo dài đến ngày mai, công năng đường tiêu hóa cũng sẽ rất khó khôi phục được

Tất cả mọi người thở dài dồn dập, đây là một vấn đề nha.

Hà Chí Khiêm nhìn chủ nhiệm Ngoại khoa lồng ngực Trương Sát Hải:

- Chủ nhiệm Trương, anh cảm thấy cái thực quản này nên xử lý như thế nào?

Trương Sát Hải bất đắc dĩ nói:

- Hiện tại tôi có một vấn đề, đó chính là nếu như tôi tiến hành phẫu thuật can thiệp vùng cuống hỗng tràng, sau đó các anh cắt bỏ dạ dày thì có thể thuận lợi nối lại hay không

Câu nói này mới ra, lập tức làm cho tất cả mọi người trong phòng họp sững sờ

Trương Sát Hải nói thêm:

- Hiện tại đã rất rõ ràng, thực quản chật hẹp nghiêm trọng nếu trải qua trị liệu mở rộng cũng sẽ không có hiệu quả, không thể dùng, chắc chắn phải cắt, thế nhưng tôi chỉ lo lắng sau khi sử dụng hỗng tràng, đến tiếp sau cắt bỏ cái dạ dày này sẽ rất khó thực hiện.

Vừa nghe đến đây, trong phòng lập tức lại lần nữa rơi vào im lặng.

Đây cũng không phải là một ca phẫu thuật, từ thực quản đến dạ dày, tá tràng, hỗng tràng đều cần cân nhắc vào.

Tuyệt không chỉ yêu cầu cân nhắc một vấn đề ở thực quản

Thực quản khẳng định phải làm, thế nhưng màng nhầy dạ dày đã loét nhiều ra như vậy, môn vị còn tắc nghẽn rõ ràng, cắt bỏ đại bộ phận dạ dày cũng chắc chắn là phải làm.

Như thế nào mới có thể xây dựng lại đường tiêu hóa hiệu quả, đây mới là một vấn đề lớn

Chương 1007: Tôi Có Một Ý Nghĩ

Tất cả mọi người đều đang tự hỏi và thảo luận, Ngoại khoa lồng ngực và Ngoại khoa tổng hợp cũng đang tự hỏi.

Mặc dù thực quản thuộc về đường tiêu hóa, thế nhưng đại đa số phẫu thuật đều đang là Ngoại khoa lồng ngực làm, Ngoại khoa tổng hợp đối với phẫu thuật thực quản làm rất bình thường.

Mà Ngoại khoa lồng ngực đối với phẫu thuật Ngoại khoa tổng hợp cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, căn bản chú ý không nổi.

Mọi người đã thảo luận trọn vẹn hai giờ.

Hiện tại vẫn chưa thống nhất được một phương án rõ ràng.

Vào lúc này, Trần Thương chủ động nói:

- Thật ra, tôi cảm thấy có thể sử dụng thuật can thiệp đại tràng thực quản.

Trần Thương phá vỡ lúc này yên tĩnh

Tất cả mọi người quay người nhìn người trẻ tuổi này, tràn đầy nghi ngờ.

Người đang ngồi đều là chủ nhiệm, anh một người trẻ tuổi thì biết cái gì?

Chúng tôi còn không biết thuật can thiệp đại tràng thực quản à?

Mấu chốt là thực quản có bao nhiêu? Cái này cắt bỏ sau đó cần tuyệt đối không phải một cái chật hẹp đơn giản như vậy, anh sử dụng đại tràng...

Đại tràng mới có mọc thêm?

Chiều dài đại tràng có hiệu quả có hạn, vì lẽ đó mọi người không có cân nhắc đại tràng, mà đầu tiên nghĩ đến sẽ là hỗng tràng.

Hỗng tràng là ruột non, chiều dài so với đại tràng muốn lớn rất nhiều, cho dù là lấy ra thay thế thực quản cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng đại tràng được không?

Mọi người nhìn thoáng qua Trần Thương, không để ý đến.

Tiếp tục suy nghĩ nhìn qua màn hình lớn, mà Dư Dũng Cương thấy thế, nói:

- Trần Thương, cậu có ý nghĩ gì, giới thiệu cho chủ nhiệm họ một chút.

Mọi người nghe đến cái tên Trần Thương này, tinh thần lập tức cũng tỉnh táo.

Họ đối với cái tên Trần Thương này, đã nghe nhiều nên thuộc.

Dù sao Trần Thương làm tới làm lui nhiều chuyện ở bệnh viện như thế, họ dù chưa gặp qua người thật nhưng nếu chưa nghe qua tên thì sao có thể chứ.

Hiện tại kỹ thuật bắc cầu động mạch vành đang hừng hực khí thế trù hoạch kiến lập ở ngoại khoa Tim, lại là xây dựng trung tâm nghiên cứu y học trái tim không ngừng đập mới, chuyện này ai không ao ước? Ai thấy mà không thèm?

Mà tất cả những thứ này, người khởi xướng đầu tiên chính là Trần Thương.

Trong lúc nhất thời, mọi người dồn dập ghé mắt.

Đây chính là Trần Thương?

Vào lúc này, mọi người cũng coi trọng nhiều hơn mấy phần.

Người chính là như vậy, thấp cổ bé họng, nếu như anh làm ra thành tích gì thì tự nhiên người khác sẽ lau mắt nhìn bằng con mắt khác đối với anh

- Bác sĩ Trần, cậu thấy thế nào?

Trương Sát Hải Ngoại khoa lồng ngực hỏi trước tiên, nếu là Trần Thương, tất cả mọi người không cho rằng cậu ta là đang bắn tên không đích.

Trần Thương đứng dậy đi về phía trước:

- Cái thực quản này cũng không cần cắt bỏ hoàn toàn, nếu như cắt toàn bộ sẽ rất lãng phí, mà xây dựng lại đường tiêu hóa cũng là một chuyện rất phiền phức, so với việc cắt toàn bộ, chẳng bằng thử lựa chọn: thuật vá lại thực quản + thuật cắt bỏ chật hẹp + thuật can thiệp đại tràng thực quản.

Không sai

Trần Thương chuẩn bị dùng ba loại phẫu thuật này để hoàn thành xây dựng lại thực quản.

- Như vậy, vừa không cần can thiệp thuật cắt bỏ đại bộ phận dạ dày, cũng không ảnh hưởng đến việc xây dựng lại thực quản.

Chủ nhiệm khoa tiêu hóa Hà Chí Khiêm trực tiếp hỏi:

- Cậu định sẽ cắt bỏ bao nhiêu đại tràng?

Nói đến, Hà Chí Khiêm đối với Trần Thương là có ý kiến

Bởi vì trung tâm y học Mayo tổ chức diễn đàn công năng tiêu hóa lần này Trần Thương cũng báo danh tham gia, bệnh viện xem ở mặt mũi Trần Thương là ngoại khoa Tim, khẳng định sẽ không nguyện ý quét mặt mũi của anh.

Thế nhưng Hà Chí Khiêm lại cảm thấy, anh một người làm cấp cứu và ngoại khoa Tim thì đi hội nghị công năng đường tiêu hóa làm gì

Loại này không phải là điển hình của việc chiếm nhà vệ sinh không gảy phân à?

Chuyện là La Hữu Tài của khoa y tế chủ động gọi điện cho Hà Chí Khiêm, báo với ông là số người hơi nhiều, bảo ông loại đi mấy người.

Còn nói là Trần Thương cũng phải tham gia, đều là danh ngạch, đi Mỹ tham gia hội nghị không phải là số tiền nhỏ, quay đi quay lại cũng phải hết mấy vạn, bệnh viện cũng sẽ không để cho họ đi uổng công.

Cho nên bên Hà Chí Khiêm cũng bất đắc dĩ.

Dĩ nhiên, có ý là có ý kiến, công việc là công việc, hai chuyện không thể nhập làm một

Ông có ý kiến là bởi vì ông cảm thấy chuyên môn không giống nhau, đi khá lãng phí, nếu như bản thân Trần Thương làm về dạ dày và đường ruột, ông không nói hai lời, cứ để cậu ta đi là được.

Dù sao chuyện này, Hà Chí Khiêm nhìn cũng biết, bệnh viện chính là hy vọng có thể mang về một thành tích tốt, tốt nhất là có thể cầm chức phái viên về.

Đồ chơi học thuật này, nói trắng ra là để người có tài chiếm được.

Nghe lời của Hà Chí Khiêm, Trần Thương khẽ mỉm cười:

- Chủ nhiệm Hà, không cần quá nhiều, 5cm là đủ rồi

Một câu nói khiến mọi người bối rối.

Ngay cả Trương Sát Hải chủ nhiệm ngoại khoa ngực cũng bắt đầu nhíu mày:

- 5cm?

Trần Thương gật đầu

Đứng ở phía sau Dư Dũng Cương và lão Mã, mặt Lý Việt cũng đầy tò mò nhìn Trần Thương.

Trương Sát Hải vừa nghe:

- Bác sĩ Trần, cậu nói một chút về y nghĩ của mình đi.

Trần Thương gật đầu, không lo sợ, đi lên phía trước.

Người bệnh Xa Triết Hoa là Trần Thương tự tay nhận, đối với chuyện của anh ta anh cũng rất thương tiếc, gặp phải loại chuyện như vậy, buổi tối hai ngày nay Trần Thương đều nghiên cứu tình huống của anh ta, nghiên cứu xem nên tiến hành phẫu thuật như thế nào

Nhưng anh cũng khá cẩn thận, không phô trương thanh thế nói ý tưởng của mình ra.

Dù sao nơi này cũng là thành phố

Là trung tâm cấp cứu của bệnh viện thành phố, nó còn có một biệt danh: Trung tâm nghiên cứu y học Quốc tế.

Đại lão ở nới này nhiều không đếm xuể, đương nhiên Trần Thương cũng không cho mình là người lợi hại duy nhất.

Đề nghị của mấy vị chủ nhiệm rất có ý xây dựng, sau khi Trần Thương nghe cũng là lý giải phong phú cho mình, lúc này mới chủ động nói quan điểm của mình ra.

Dư Dũng Cương không hiểu rõ về Trần Thương lắm, cũng không biết thằng nhóc này biết bao nhiêu về phẫu thuật.

Ông nhìn Mã Nguyệt Huy một cái:

- Tiểu Trần... Cậu ấy... Cậu ấy cũng giỏi về ngoại khoa tiêu hóa à?

Trong lòng Mã Nguyệt Huy không chắc chắn, ông so với lão Dư lại càng thêm khó hiểu, không nhìn thấu Trần Thương

- Cái này... Không sai, chắc... Là rất lợi hại

Một câu nói khiến lão Dư muốn đánh người

Sau khi Trần Thương đi lên, rất nhanh đưa toàn bộ hình ảnh trong thực trong trở về như cũ.

- Mặc dù nhìn toàn bộ thực quản rất nghiêm trọng, rất hẹp, nhưng mà, thật ra thì không cần phải cắt toàn bộ.

- Phần cổ của thực quản, ngực, ba đoạn bụng, chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào kết cấu phẫu thuật của ba khu này để lựa chọn ra phương pháp phẫu thuật phù hợp nhất

- Tôi đề nghị áp dụng phẫu thuật vá, nhưng mà phẫu thuật vá này chắc chắn phức tạp hơn, tôi nghĩ là...

Lời của Trần Thương còn chưa nói hết, lão Mã đã bật thốt lên:

- Sử dụng mô phổi để vá lại phần thực quản bị mất

Giọng của lão Mã thật sự rất lớn

Lập tức khiến tất cả mọi người trong phòng làm việc sợ hết hồn, ngay cả lão Vu cũng không nhịn được suýt nữa run một cái.

Chương 1008: Tiểu Trần Muốn Trang Bức

Dư Dũng Cương tức giận trợn mắt nhìn Mã Nguyệt Huy.

Lão Mã lúng túng cười một tiếng:

- Xin lỗi, tôi kích động quá! Đúng, chỗ này sử dụng mô phổi để vá lại phần cổ thực quản bị mất

Trần Thương liếc mắt, học thật nhanh

Lão Dư cũng là đột nhiên nhớ lại, đúng vậy, đây không phải là phương pháp cải tiến kỹ thuật vá thực quản khi Trần Thương mới tới à?

Ánh mắt lập tức sáng lên.

Nhưng mà, Trương Sát Hải ở ngoại khoa ngực không biết

Dư Dũng Cương không nhịn được nói:

- Đây là một loại phương pháp phẫu thuật mà tiểu Trần đã sửa đổi, cắt bỏ bộ phận vùng cuống dùng mô phổi để vá thực quản... Có thể khôi phục và xây lại chức năng của thực quản.

- Lần trước chúng ta có một người bệnh như vậy,

- Trần Thương sử dụng loại phương pháp phẫu thuật này, hiệu quả rất rõ ràng, người bệnh đã xuất viện, khi chúng ta đến thăm hỏi thì nghe nói đã khôi phục lại rất nhanh

Bản thân Trương Sát Hải chính là chuyên gia ngoại khoa ngực, sau khi nghe Dư Dũng Cương nói, lập tức bắt đầu suy tính tới các loại có khả năng, qua một lúc lâu sau, trong lòng lập tức vui mừng

Thật sự là một phương pháp tốt, hơn nữa... Đây còn là một lĩnh vực mới

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trương Sát Hải nhìn Trần Thương tràn đầy nóng bỏng

Thằng nhóc này, dường như rất không bình thường

Không được, phải tìm một thời gian kéo Trần Thương đến ngoại khoa ngực "Học bổ túc" một đoạn thời gian

Trương Sát Hải đột nhiên nghĩ tới Từ Tử Minh, đột nhiên cảm giác được vận may của người này quá tốt.

Không được

Phải tìm thời gian nói chuyện với Trần Thương một chút.

Trương Sát Hải vội vàng gật đầu:

- Ý kiến hay, bác sĩ Trần tiếp tục...

Mà bên này, nhìn thấy tình cảnh quỷ dị như vậy của chủ nhiệm phổ ngoại khoa Hà Chí Khiêm lập tức nhíu mày.

Thằng nhóc này... Sao lại quỷ quái như vậy?

Còn tinh thông phẫu thuật ngoại khoa ngực?

Chẳng lẽ... Cậu ta thật sự rất hiểu biết về chức năng của đường tiêu hóa?

Nghĩ đến Trần Thương ghi danh đi tham gia diễn đàn Mayo của nước Mỹ, giờ phút này đột nhiên Hà Chí Khiêm hơi dao động...

Bên này, Trần Thương tiếp tục giải thích:

- Về thực quản trong lồng ngực, tôi đề nghị sử dụng phương pháp can thiệp vào thực quản và dạ dày, cắt bỏ chỗ bị hẹp, sau đó vá lại những chỗ kia, có thể sử dụng cơ van vùng cuống của dạ dày, tiến hành vá lại, như vậy có thể vá lại rất tốt, vừa có thể khôi phục và ổn định thực quản trong lồng ngực tốt hơn.

- Cuối cùng là thực quản trong khoang bụng, đoạn này sẽ vá lại, mà đoạn này, sử dụng phương pháp cắt thực quản, trực tiếp cắt bỏ phần bị hẹp...

- Sau đó...

Trần Thương đang viết vẽ trên bảng, rất nhanh trả lại toàn bộ cảnh vá lại thực quản như cũ

Nhìn Trần Thương thuyết trình xong, trong nháy mắt Trương Sát Hải rất vui vẻ

- Được

- Phương án phẫu thuật tốt, rất xuất sắc

- Bác sĩ Trần thật sự là tuổi trẻ tài cao, những người có ý nghĩ cổ lỗ sĩ như chúng tôi cũng kém hơn rất nhiều

Trong toàn bộ phòng làm việc, ánh mắt mọi người nhìn Trần Thương tăng thêm mấy phần rung động.

Có thể khiến cho chủ nhiệm Trương Sát Hải Trưởng tự nhận là cổ lỗ sĩ, thực lực phải cao như thế nào?

Chắc chắn không nên xem thường mỗi một chủ nhiệm của trung tâm cấp cứu, họ đều là tồn tại đứng trên đỉnh chóp của nghề y.

Mà lúc này, Trần Thương giống như một ngôi sao mới xuất hiện vậy.

Lão Mã nhìn Trần Thương, trong lòng đột nhiên thêm mấy phần vui vẻ, dường như... Là mình biết làm vậy.

Mà lúc này, chủ nhiệm Hà Chí Khiêm của phổ ngoại khoa tràn đầy tò mò với Trần Thương, lúc này ông cảm thấy Trần Thương không phải cái loại người mua danh chuộc tiếng, bản thân cậu ấy cũng rất có ý tưởng và

năng lực, có lẽ... Cậu ấy đi Mayo, thật sự là có ý nghĩ và mục đích của cậu ấy.

Vì vậy, Hà Chí Khiêm không nhịn được nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, cậu thấy phẫu thuật dạ dày cho người bệnh nên làm như thế nào.

Trần Thương lập tức khẽ mỉm cười:

- Thật ra thì, cái vấn đề này tôi đã nghĩ rất lâu, làm thế nào mới có thể giữ lại chức năng tiêu hóa cho người bệnh.

- Biện pháp của tôi là, sửa đổi phương pháp cắt bỏ phần lớn dạ dày thành một phương pháp mới

Lời này vừa nói, xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Lại là sửa đổi?

Lão Mã nhìn Trần Thương, ông cảm thấy người này... Lại muốn trang bức

Mà đầu óc của Hà Chí Khiêm lại mơ hồ, sửa đổi phương pháp như thế nào?

...

...

Nghe Trần Thương sửa đổi phương pháp cắt bỏ phần lớn dạ dày mọi người trong phòng đều yên tĩnh lại

Mặt Hà Chí Khiêm đầy nghiêm túc nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, cẩn thận một chút, mọi người đều là người của bệnh viện, nói cũng có thể tha thứ.

- Nhưng mà những lời như sửa đổi phương pháp này, cậu không nên nói bậy bạ ở ngoài sẽ bị người khác bàn tán.

Lời Hà Chí Khiêm nói là thật, cũng là quan tâm Trần Thương.

Xem như cậu ấy còn trẻ tuổi, nhắc nhở một cậu ấy một chút, sửa đổi phương pháp không thể nói bậy bạ, không có phân tích lâm sàng đầy đủ, không thể nói là sửa đổi.

Sao anh biết được sau khi phương pháp được sửa đổi thì sẽ tốt hơn so với lúc đầu?

Trần Thương vừa nghe, lập tức ngượng ngùng gật đầu cười một tiếng:

- Xin lỗi, thầy Hà, là em hơi xúc động.

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Không có sao, cậu giới thiệu với mọi người một chút.

Trần Thương gật đầu.

Tối hôm qua, anh sử dụng sửa đổi phương pháp, sửa đổi phương pháp cắt bỏ phần lớn dạ dày.

Sau khi sửa đổi, trong đầu Trần Thương đều tiến hành các trình độ hoàn thiện khác nhau với Billroth I và Billroth II, thậm chí xuất hiện rất nhiều các loại hoàn cảnh thích hợp và khác biệt sau khi sử dụng phương pháp nối lại.

Chờ khi Trần Thương phản ứng lại, ngạc nhiên phát hiện:

Chuyện này vừa xong, thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày của Trần Thương đã tăng lên cấp hoàn mỹ nhất.

Khiến anh ngạc nhiên mừng rỡ muôn phần

Không ngờ những thứ trong phần thưởng lần trước lại phong phú như vậy.

Trần Thương đi lên sau đó bắt đầu giới thiệu.

- Màng nhầy ở dạ dày của Xa Triết Hoa bị tổn thương rất nghiêm trọng, cho dù khi nội soi cho chúng ta thấy dạ dày không có chỗ nào bị loét, thật ra thì cũng có trình độ tổn thương không giống nhau, thậm chí qua hai ngày quan sát, vẫn tồn tại khả năng trào ngược viêm thực quản.

- Một khi phẫu thuật cắt bỏ phần lớn đầu trên của thực quản ở bụng, trào ngược viêm thực quản sẽ nghiêm trọng

- Như vậy, một khi dạ dày bài tiết độ axit quá cao, cũng sẽ làm bệnh tình nặng thêm, cho nên cần áp dụng giảm chua và tăng nhanh tốc độ phẫu thuật dạ dày bài không, đây cũng là phương pháp trị liệu tốt nhất

- Tiến hành cắt đoạn dưới của thực quản và phần lớn dạ dày, sau đó tiến hành nối dạ dày với hỗng ruột.

Nghe lời của Trần Thương, mọi người khẽ gật đầu, chính xác là có một phương pháp như vậy.

Giảm bớt độ chua của dạ dày và bài tiết dịch vị của dạ dày, đúng là có thể có tác dụng vì thức ăn bên trong nhanh chóng được tiêu hóa, giảm bớt chuyện chảy ngược, cùng lúc giảm bớt việc tổn thương màng nhầy của thực quản và dạ dày.

Nói đến đây, ánh mắt Hà Chí Khiêm đột nhiên sáng lên:

- Bác sĩ Trần, ý cậu là sử dụng thuật nối lại Roux-en-y ở hỗng tràng?

Nghe nói đến thuật nối lại Roux-en-y của hỗng tràng, ánh mắt của mấy người ở ngoại khoa dạ dày đều sáng rực lên.

Đây là một loại phương pháp chữa trị cho bệnh trào ngược viêm dạ dày nghiêm trọng và chua dạ dày. Phẫu thuật chữa bệnh dạ dày bài tiết quá nhiều Pepsin.

Nhưng mà, nếu dùng ở chỗ này, dùng trên người một người bệnh phù hợp như vậy, thật là một cách tốt.

Chương 1009: Để Tôi Làm Bác Sĩ Mổ Chính

Ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên, đúng là so sánh với Billroth I và Billroth II, sử dụng thuật nối lại Roux-en-y ở hỗng tràng là phương pháp tốt nhất.

Nhưng mà...

Lúc này có một chủ nhiệm chậm chạp không nói gì, cuối cùng nói:

- Chính là hở miệng nối, nếu như sử dụng nối lại Roux-en-y hỗng tràng, hở miệng nối trên cơ thể người bệnh sẽ ảnh hưởng trên phạm vi lớn.

- Nếu như chuyện đó xảy ra, phải làm phẫu thuật hai lần, thậm chí còn cần xây lại đường tiêu hóa, độ khó của phẫu thuật sẽ tăng lên lần nữa

Đúng là biến chứng của thuật nối lại Roux-en-y ở hỗng tràng chính là hở miệng nối, nếu như không thể xử lý tốt chuyện này, rất rõ ràng người bệnh sẽ xảy ra một số chuyện phiền toái.

Trần Thương rất rõ ràng, sớm đã có chuẩn bị:

- Thật ra thì tôi muốn làm chính là thuật nối lại Roux-en-y ở hỗng tràng có sửa đổi một chút.

- Đó chính là, chúng ta không cần thiết phải phẫu thuật cắt hỗng tràng! Trong khi sử dụng thuật nối lại Roux-en-y ở hỗng tràng chúng ta không cắt đứt hỗng tràng, như vậy, sau khi phẫu thuật cũng không xảy ra khả năng bị hở vết thương dẫn đến ảnh hưởng đến phạm vi lớn

Trong khi nói chuyện Trần Thương nhanh chóng miêu tả trên bảng hiển thị.

Trần Thương đã nắm rõ toàn bộ quá trình trong đầy, vì vậy anh vẽ rất nhanh.

Rất nhanh Trần Thương đã dùng mấy nét bút phác họa toàn bộ quá trình phẫu thuật lên biểu đồ.

Sau khi vẽ xong, mọi người nhìn chằm chằm vào bản vẽ bắt đầu rơi vào suy nghĩ.

Không cắt đứt hỗng tràng?

Dường như cũng là một ý kiến hay.

Mấy chủ nhiệm nhỏ giọng thảo luận, bao gồm cả chủ nhiệm Hà Chí Khiêm cũng nhắm mắt suy nghĩ.

Một bác sĩ ngoại khoa thân kinh bách chiến có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, trong lòng ông sẽ có một cái hiểu tỉ mỉ hơn về phẫu thuật này,

thậm chí căn cứ vào hình ảnh để tạo thành các loại ý nghĩ.

Thời gian ở giờ phút này trở nên không đáng giá.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Mọi người cũng đang suy nghĩ.

Nhưng Lão Mã lại đang ngẩn người.

Lão Dư nhìn lão Mã một cái, lông mày lão Mã lập tức nhíu lại, không ngừng nhíu mày.

Trần Thương thề, đây là diễn xuất tệ nhất mà anh từng gặp.

Khi ông nhíu mày, có thể không cần toét miệng cười không.

Đến nước miếng cũng chảy ra.

Phàm là người, cũng có thể nhìn ra ông đang yy thứ gì đó.

Ông suy nghĩ... Suy nghĩ cái quỷ gì.

Trần Thương không biết làm sao.

Đúng là lão Mã thật sự không hiểu lắm về thuật nối Roux-en-y ở hỗng tràng, nhưng ông cảm thấy dáng vẻ trâu bò vừa nãy của Trần Thương cực kỳ giống trong mơ của mình.

Loại hăng hái này

Thật thoải mái mà...

Qua nửa giờ, sau khi mọi người thảo luận hồi lâu, rối rít gật đầu, sau khi ý nghĩ này trải qua sự nghiêm túc suy nghĩ và thảo luận của mọi người, cảm thấy có thể làm được

Nhưng mà hiệu quả như thế nào, còn khó mà nói

Dù sao đây chẳng qua là lý luận trên lý thuyết là có thể làm được, hiệu quả còn cần thêm một bước quan sát.

Mọi người cũng không nghĩ ra cách tốt hơn, còn không bằng làm như vậy.

Vì vậy, qua mấy phút.

Hà Chí Khiêm nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, sau khi chúng tôi thảo luận một phen, cảm thấy cái ý nghĩ này có thể làm được.

Trần Thương gật đầu nói cám ơn

Lần này anh cũng không phải cố ý muốn giả bộ, nếu không cũng sẽ không dùng thẻ sửa đổi phương pháp.

Trong đầu anh thật sự nghĩ phải giúp Xa Triết Hoa làm chút việc.

Anh không có đủ fan hâm mộ và sức ảnh hưởng giúp anh ta đi ra ánh sáng tuyên truyền, cũng không có đủ năng lực đi trừng trị cái ác nâng cao cái thiện.

Cuối cùng anh cũng chỉ là một bác sĩ.

Anh chỉ có thể ở trong phạm vi năng lực của mình, làm một số chuyện trong khả năng, giúp Xa Triết Hoa.

Ví dụ như...

Giúp anh ta có một cơ thể khỏe mạnh.

Lúc này, chủ nhiệm Trương Sát Hải của ngoại khoa ngực nhìn Trần Thương một cái:

- Bác sĩ Trần, không biết cậu làm phẫu thuật ngoại khoa ngực như thế nào, phẫu thuật hôm nay cậu có thể làm tốt không?

Trần Thương lập tức ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu:

- Có thể

Anh cho là mình nhiều nhất là hỗ trợ thôi, không ngờ chủ nhiệm Trương lại chủ động cho mình c vị để cho mình tự tới carry

Trương Sát Hải gật đầu cười một tiếng:

- Được, vậy cậu làm phẫu thuật thực quản đi

Trần Thương gật đầu vui mừng, trực tiếp đổi thuật can thiệp thực quản và dạ dày

Đây là kỹ năng của ngoại khoa ngực, lúc đầu Trần Thương cảm thấy nếu như mình không được phẫu thuật, cũng không cần đổi, bây giờ nhìn lại, Trần Thương trực tiếp lựa chọn đổi.

Trương Sát Hải gật đầu cười một tiếng, cổ vũ nói:

- Làm thật tốt! Để tôi nhìn một chút xem thuật dùng mô phổi vá lại thực quản của cậu làm như thế nào.

Sau khi Trần Thương nghe, cười một tiếng:

- Chắc chắn

…

…

Sau khi chờ đợi bên Trương Sát Hải nói xong, Hà Chí Khiêm cũng là ghé mắt nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày sau cải tiến thuật nối lại hình Roux-y này là cậu nói, cậu chắc chắn có thể làm chứ?

Mọi người nhìn Trần Thương, nếu như Trần Thương có thể làm, cái này chắc chắn là một cái chuyện tốt nhất rồi.

Vì sao nói như vậy?

Những năm gần đây này trong phẫu thuật vẫn luôn có một cái quan điểm, khi xây dựng lại đường tiêu hóa, nếu như từ một người Trần Thương

có thể đến làm toàn bộ, phong cách phẫu thuật các loại phương thức khâu lại sẽ có độ phù hợp tương đối cao.

Ý nói chính là nếu như một đài từ phẫu thuật thực quản đến đại tràng như vậy, có thể cho một mình Trần Thương đồng thời đến hoàn thành, này lại là một chuyện tốt.

Đến mức những năm này khoa Ngoại tổng hợp bác sĩ đều đang nghiên cứu khoa Ngoại lồng ngực phẫu thuật thực quản.

Hi vọng có thể nắm giữ.

Thế nhưng...

Trần Thương có thể làm tốt à?

Dù sao một người có thể là có hạn, tuổi tác Trần Thương cũng không lớn lắm, thật có thể một người độc lập đảm nhiệm đài phẫu thuật nghiêm chỉnh à?

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn về phía Trần Thương, chờ mong nhiều hơn mấy phần.

Trần Thương vào lúc này cười gật đầu nói:

- Có thể! Chủ nhiệm Hà, tôi có thể làm ca phẫu thuật này

Anh không khiêm tốn

Tại sao phải khiêm tốn

Thuật thức phẫu thuật của mình là hoàn mỹ, Trần Thương có tự tin như vậy.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ gật đầu cười một tiếng:

- Tốt, tôi trợ thủ cho cậu.

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương vội vàng cảm ơn:

- Cám ơn Chủ nhiệm Hà, cám ơn chủ nhiệm Trương

Trong lòng Lão Mã cũng ao ước nhiều hơn mấy phần

Lần này là thực danh ao ước.

Anh cảm thấy Trần Thương đã hoàn thành một trong mục tiêu người sinh mình rồi.

Mà bản thân còn chưa hoàn thành, lâu như vậy, lão Dư còn chưa có cam tâm trạng nguyện trợ thủ cho mình đâu.

Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy cũng bất đắc dĩ tiếc nuối nhiều hơn mấy phần, bên trong ánh mắt nhìn qua Trần Thương, cũng nhiều mấy phần chua chua: Có gì đặc biệt hơn người, tiểu Trần còn phải đánh trợ thủ cho tôi, đúng

Nghĩ như vậy, trong lòng lão Mã bỗng nhiên vui vẻ hơn rất nhiều.

Ngay lúc này, Vưu Dũng ở đài truyền hình gõ cửa.

Dư Dũng Cương nói một tiếng, mở cửa đi đến.

Vưu Dũng nhìn thấy tất cả mọi người đều có mặt, bất đắc dĩ gật đầu cười một tiếng, nói tiếng:

- Xin lỗi, quấy rầy rồi, là như vầy, các khán giả khá là quan tâm đối với tình huống người bệnh Xa Triết Hoa, chúng tôi muốn biết tình huống của anh ấy một chút, và tình huống phẫu thuật, có được hay không?

Dư Dũng Cương ừ một tiếng, gật đầu nói:

- Được, không vấn đề gì.

Chương 1010: Nhận Tiền Lì Xì

Vưu Dũng nghe xong, lúc này mới gật đầu nói:

- Quấy rầy, cái này, chủ nhiệm Dư, còn mời ngài giới thiệu cho chúng tôi tình huống người bệnh Xa Triết Hoa một chút đi, hiện tại anh ấy thế nào?

Dư Dũng Cương gật đầu:

- Thật ra thì tình huống người bệnh vẫn tương đối nguy hiểm, bởi vì Axit Sunfuric là một loại axit mạnh, người nào hít vào Axit Sunfuric với nồng độ cao, tỉ lệ tử vong thông thường đều sẽ rất cao, càng chưa nói uống vào trong miệng, đây là vô cùng nguy hiểm.

- Thật ra, còn là may mắn mà có bác sĩ Trần Thương chúng ta, anh ở bên trong công việc cứu viện phát huy thực lực tốt của một bác sĩ cấp cứu lúc cứu viện ở hiện trường, hiện tại tình huống người bệnh đã vô cùng ổn định, tính mạng cũng không còn nguy hiểm.

- Thế nhưng, người bệnh từ thực quản đến đường tiêu hóa đều có vết bỏng nghiêm trọng, hiện tại, chúng tôi cân nhắc chính là mau chóng hoàn thiện phẫu thuật, xây dựng lại đường tiêu hóa cho người bệnh, đây là một cái đại phẫu.

Vưu Dũng nghe xong, lập tức gật đầu:

- Phẫu thuật, độ khó có cao lắm không?

- Ừm, cái này, Trần Thương anh tới nói đi.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương nói.

- Vị này là Trần Thương, người bệnh Xa Triết Hoa này từ vừa mới bắt đầu đến khi nằm viện trị liệu, vẫn luôn là bác sĩ Trần Thương ở bên chăm sóc, anh ấy hiểu rất rõ người bệnh.

Sau khi Vưu Dũng nhìn thấy Trần Thương, gật đầu lên tiếng chào:

- Chào bác sĩ Trần.

Anh biết rõ Trần Thương, nếu từ vừa mới bắt đầu cứu viện đều chính là Trần Thương, vậy xem ra trình độ người bác sĩ trẻ tuổi này cũng rất cao.

Sau khi Trần Thương giới thiệu tình huống người bệnh qua một phen.

Trong lòng Vưu Dũng cũng nắm chắc mấy phần

Sau khi tắt camera, Vưu Dũng nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, khổ cực! Một người bệnh như vậy, tôi tin tưởng anh với tư cách bác sĩ mổ chính, trọng trách rất nặng, thế nhưng tôi đảm bảo, chúng

tôi chắc chắn sẽ đưa tin chính diện, anh cũng không cần có áp lực quá lớn.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Chức vụ quản lí của mỗi người mình, dùng hết khả năng

Vưu Dũng gật đầu cười nói:

- Tốt

Sau khi nói xong, đứng dậy rời đi.

Mọi người bên trong phòng nhìn thấy Trần Thương, hơi cảm giác không nói nên lời.

Ủy thác một cái trách nhiệm lớn thế này lên trên người một người trẻ tuổi, tất cả mọi người cảm thấy có hơi kỳ quái.

Nếu nói như là Vưu Dũng, tình huống Xa Triết Hoa vô cùng phức tạp, vậy lòng dũng cảm của Trần Thương cũng không nhẹ.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương, vỗ bả vai:

- Không có chuyện gì, có chuyện gì, lão Mã này gánh lấy cho cậu, còn có chúng tôi đây

Vốn là một câu hẳn là cảm động, thế nhưng...

Thế nhưng chẳng biết tại sao, Trần Thương hơi dở khóc dở cười

Dù sao... Nếu nói như chủ nhiệm Dư, khi xảy ra vấn đề, tổ trưởng Mã đỉnh lấy đâu.

Bỗng nhiên Mã Nguyệt Huy sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, mẹ nó... Đúng nha

Là tôi ký tên?

Tôi kí tên làm phẫu thuật...

Một khi xảy ra vấn đề đương nhiên là tôi gánh lấy.

Nghĩ tới đây, lập tức lão Mã cũng nhanh khóc.

- Tiểu Trần, cố gắng, không đúng, đừng có gánh nặng, phát huy bình thường là được rồi

- Cái này, tôi cổ vũ cho cậu nha

Mã Nguyệt Huy vội vàng nói.

Mọi người bất đắc dĩ dồn dập cười cười.

Sau khi thảo luận xong hết phương án phẫu thuật, một đoàn người đi nhìn người bệnh, nói rõ tình huống cho người nhà sau đó, mau chóng để phòng mổ bên này đi sắp xếp phẫu thuật.

Bà xã Xa Triết Hoa đau lòng nhìn những việc này của chồng, cũng là hơi khó chịu.

Cô bé nhỏ càng là ở vừa cầm tay của ba ba, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất nhanh, Trần Thương nghiêm túc giải thích về ca phẫu thuật với bà xã Xa Triết Hoa một lần, ký tên hết toàn bộ tờ cam kết hiểu rõ tình hình phẫu thuật và các loại thư thông báo tương quan phẫu thuật.

Đối phương không từ chối, Trần Thương họ có thể làm mọi thứ cho mình, cô đã rất cảm động.

Ký chữ xong, cô đau lòng nhìn thoáng qua chồng mình vừa mới ngủ thiếp đi, nhìn ngọn núi lớn luôn che chở mình, bầu trời trong nhà, bất đắc dĩ thở dài.

Hơi đau lòng

- Nhờ anh, bác sĩ

Trần Thương gật đầu:

- Được, yên tâm đi, chúng tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Người phụ nữ lắc đầu:

- Cho dù là phẫu thuật thành công hay không, các anh đều là ân nhân của chúng tôi

Bên này, Trần Thương để y tá chuẩn bị đẩy giường, đưa tới phòng phẫu thuật.

Mà chính mình cũng chuẩn bị khi đi ra.

Bỗng nhiên có cảm giác bị người kéo lại.

Trần Thương quay đầu nhìn lại, phát hiện là cô bé nhỏ chỉ có bảy tám tuổi kia, đôi mắt to tròn của cô nhìn chằm chằm Trần Thương, trong con mắt tràn đầy sợ hãi và lạ lẫm.

Thế nhưng cô vẫn nhìn chằm chằm Trần Thương, nói:

- Chú bác sĩ ơi, mau cứu cha con đi

Trần Thương gật đầu, cười nói:

- Được! Cha của con ngủ một giấc là khỏe ngay ấy mà.

Cô nhóc nhỏ nghe xong, lập tức khóc:

- Cha con rất đau, mau cứu cha đi.

Sau khi nói xong, cô bé nhỏ móc ra một bịch kẹo từ trong túi áo, nhét vào trong tay Trần Thương.

- Chú bác sĩ ơi, mau cứu cha con đi... Cha là người tốt, chỉ là bị người khác bắt nạt thôi.

Trần Thương nhìn cô bé nhỏ “Tặng quà”, anh nắm chặt bỏ vào trong túi:

- Được

Nói xong, xoay người rời đi.

Hôm nay, anh phá lệ nhận “Tiền lì xì”

...

...

- Tôi vừa nhìn thấy cậu nhận tiền lì xì

Lão Mã cười gian một tiếng:

- Cậu chia cho tôi chút, tôi không tố cáo cậu

Trần Thương tranh thủ thời gian nắm chặt túi:

- Tôi nhận tiền lì xì bằng thực lực, dựa vào cái gì phân cho anh

Lão Mã ngượng ngùng cười một tiếng:

- Con bé đáng yêu thật! Phân cho tôi một viên, chỉ một viên thôi.

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí chọn lựa một phen, lấy vị hoa quả rẻ nhất cho lão Mã một viên, thỏ trắng lớn thì lưu lại cho bản thân.

Lão Mã đắc ý trực tiếp mở ra nhét vào trong miệng, vị ngọt đánh tới, hương vị rất đậm rất giá rẻ nhưng cũng rất trân quý hòa tan ở trong miệng.

Ăn kẹo, lão Mã và Trần Thương cùng nhau đi đến phòng phẫu thuật.

Vừa tới phòng phẫu thuật, lão Mã miệng rộng đã nói về chuyện Trần Thương nhận tiền lì xì cho mấy chủ nhiệm kia một lần

Trần Thương lập tức bó tay rồi, con mẹ nó...

Chia kẹo đi

Chia ra như thế, trong tay Trần Thương chỉ còn lại ba viên thỏ trắng lớn, tranh thủ thời gian nhét vào trong miệng một viên, còn lại hai thỏ trắng lớn để cho Tần tiểu liếm.

Lão Mã mỉm cười nói đến:

- Tiền lì xì cũng thu rồi, cậu phải siêng năng làm việc đấy.

Trương Sát Hải gật đầu cười một tiếng:

- Dễ nói dễ nói.

Chải tay, trò chuyện hàn huyên chi tiết phẫu thuật, một đoàn người đi thẳng tới phòng mổ.

Chu Hạc là gây tê sư, sau khi phân tích xong, cũng bắt đầu căng thẳng trù bị.

Hệ số độ khó của ca phẫu thuật này rất lớn

Trần Thương ngẩng đầu nhìn thời gian, 7 giờ 20 phút buổi tối.

Phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Toàn bộ phẫu thuật yêu cầu vá lại tách rời tổ chức phần cổ, mở ngực, cắt bỏ phần lớn dạ dày, thuật can thiệp đại tràng thực quản, bởi vậy địa phương yêu cầu mở miệng cũng rất nhiều.

Phẫu thuật tách rời thực quản phần cổ chính thức bắt đầu, Trương Sát Hải nhìn Trần Thương thao tác thuần thục ổn trọng, nếu như không phải

nhìn mặt anh, còn tưởng rằng là một chủ nhiệm hơn năm mươi tuổi đang làm.

Cũng may màng nhầy còn chưa thủng, thế nhưng, khác nhau cũng không phải rất lớn.

Chương 1011: Mã Vai Phụ

Toàn bộ quá trình thậm chí so với độ khó đã tổn hại và thủng còn phải cao hơn không ít, bởi vì cái này cần tiến hành ước định và cắt bỏ đối với tổ chức đã bị hao tổn.

Cái này không thể nghi ngờ đã tăng lên một quá trình phẫu thuật, mà ở phần cổ nhiều dây thần kinh, mạch máu, tuyến giáp trạng các loại tổ chức đông đúc như vậy, phẫu thuật là một chuyện phiền phức vô cùng.

Tốn hơn hai mươi phút, Trần Thương mới tách rời thành công.

Mà cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở lại vang lên ở bên tai Trần Thương

【Đinh! Đường tiêu hóa bị Axit Sunfuric làm bỏng, phán định bệnh tật tổng hợp, có đẳng cấp là: Boss cấp vương giả, độ khó phẫu thuật khá cao, đề nghị tiến hành cẩn thận.】

Cấp vương giả

Có điều, độ khó của ca phẫu thuật như vậy, nói cấp vương giả tuyệt không quá đáng.

Tâm trạng Trần Thương không có quá nhiều chập chờn, cầm chắc dao phẫu thuật nhìn vách thực quản, bắt đầu chậm rãi xuống dao.

Đây là một cái quá trình rất tinh vi

Tiến hành bóc tổ chức chưa bị hao tổn ra như thế nào để có hiệu quả, giữ lại đối với tổ chức còn khỏe mạnh có hiệu quả, là một cái công việc yêu cầu kiên nhẫn không gì sánh được.

Con mắt của Trần Thương phán đoán đối với bộ vị màu đỏ bị hao tổn, là chính xác không gì sánh được.

Khi xuống dao, cũng rất quả quyết.

Quá trình phẫu thuật thật ra không tốt đẹp, máu không ngừng chảy ra, tổ chức sẹo tổn hại và loét vách trong lộ ra dữ tợn vô cùng.

Thế nhưng những thứ này mọi người cũng đã nhìn quen.

Nhìn Trần Thương vùi đầu làm việc, Trương Sát Hải thì tận khả năng đi phân li và cầm chắc thực quản.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương hi vọng có thể cố gắng nhiều giữ lại tổ chức bình thường, giữ lại đường tiêu hóa nhu động và công năng tương quan.

Kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa, trước mắt thế giới vẫn luôn là kỹ thuật đang được nghiên cứu nếm thử.

Bao gồm cả diễn đàn công năng đường tiêu hóa đỉnh phong lần này của Mayo cũng không quá đáng, mục đích họ theo đuổi đúng là như thế nào mới có thể thực hiện xây dựng lại đường tiêu hóa, khôi phục công năng đường tiêu hóa bằng trình độ lớn nhất.

Đây là một nan đề mang tính quốc tế

Yêu cầu cần cân nhắc có rất nhiều, hệ tiêu hoá tuyệt không phải chỉ có đường tiêu hóa, còn có gan mật tụy... các loại cơ quan tiêu hóa cộng đồng tham dự.

Sau đó là mở ngực cắt phổi.

Quá trình này, Trương Sát Hải nhìn vô cùng tập trung.

Trần Thương cũng không giữ lại.

Thật ra, Trần Thương đối với những kỹ xảo phẫu thuật này chưa từng giữ lại chút nào, thậm chí lần trước phẫu thuật còn cường điệu giảng giải nguyên lý và quá trình phẫu thuật cho Mã Nguyệt Huy một lần.

Thế nhưng lão Mã... Không nói cũng được, nói đến hơi sầu não.

Nhìn Trần Thương không hơi rung động nào, trong lúc nhất thời Trương Sát Hải lại hơi thất thần, bởi vì phần khí độ và bình tĩnh này, nói thật, rất không tầm thường.

Cắt đứt buộc ga-rô thùy giữa phổi phải, không tổn thương bất cứ cái tĩnh mạch động ở phổi nào, giữ lại tổ chức van, chế tác thành mô màng phổi, vá lại tổ chức phổi...

Toàn bộ quá trình xem ra đã xe nhẹ đường quen, tựa như đã làm qua mấy trăm ca giống vậy.

Sau đó, chính là quá trình nối lại.

Sau khi Trần Thương bao trùm mô phổi ở bộ vị thiếu hụt, cảnh tượng khó tin cũng xuất hiện

Hai mắt Trương Sát Hải trừng to, khó có thể tin nhìn Trần Thương.

Lợi hại như vậy?

Vừa rồi nhàn vân dã hạc một dạng nhàn nhã vậy mà...

Chẳng lẽ?

Không sai

Trương Sát Hải đã nhạy cảm ý thức được, Trần Thương phẫu thuật không phải không làm nhanh được, mà là vì cố ý đề cao độ chính xác của phẫu thuật mà giảm tốc độ phẫu thuật xuống, từ đó đảm bảo phẫu thuật hiệu quả tốt nhất.

Từ trên mô phổi thích hợp nhất, chế tác mô phổi nhỏ nhất, lại có thể thỏa mãn toàn bộ nhu cầu của thực quản, đây không phải trình độ thì là cái

gì?

Nghĩ tới đây, Trương Sát Hải cũng không khỏi nghiêm trọng nhiều hơn mấy phần.

Cắt nối lại mặt thực quản, Trần Thương sử dụng chỉ 3-0 tự tiêu bắt đầu liên tục khâu lại, cộng thêm khâu lại một tầng thanh mạc-cơ cùng loại.

Tốc độ và tiết tấu khâu lại tinh vi giống như máy móc vậy làm cho mấy chủ nhiệm bùi ngùi mãi thôi.

- Kiến thức cơ bản của Tiểu Trần thật là vững chắc nha, một bộ thao tác và làm phẫu thuật này, giống một cái lão chủ nhiệm hơn năm mươi tuổi vậy.

- Lợi hại

Mấy chủ nhiệm liên tiếp tán dương, Trần Thương cũng không nói một câu.

Mà lão Mã lại thản nhiên cười nói:

- Toàn thao tác cơ bản

Một câu nói làm toàn bộ đám người xung quanh sững sờ, ngay cả Trần Thương cũng ghé mắt quan sát vị vai phụ Mã này, đột nhiên cảm giác được có tiềm lực để khai thác

Vá lại phần cổ xong, Trần Thương trực tiếp tiến hành vá thực quản và bộ ngực, vào lúc này, đến dự phòng yêu cầu mở bụng cắt bỏ một đoạn đại tràng.

Trần Thương nhìn lão Mã, cảm thấy hẳn là khen ngợi một chút:

- Tổ trưởng Mã, anh đến cắt đại tràng đi, chỉ cần 5cm.

Lão Mã gật đầu, chớp chớp mắt, thấy không, tiểu Trần vẫn không thể thiếu tôi nha

Lão Mã cũng rất chuyên nghiệp, mở bụng rạch mổ cũng không có tuyển lựa mù quáng.

Dù sao một hồi phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày một hồi, nếu như cắt hai cái lỗ hổng là hoàn toàn không cần thiết, tốt nhất có thể xử lý hai việc một cái lỗ hổng.

Loại cơ thao này đối với Mã tổ trưởng mà nói, cũng là không phải cái vấn đề lớn gì.

Khi Trần Thương vá lại bên này cũng không sai biệt lắm rồi, mới nhìn qua địa phương bị phá hư nghiêm trọng nhất chật hẹp nhất không có cách nào vá lại, trực tiếp cắt bỏ luôn.

Mà bên này lão Mã cũng vừa phẫu thuật thành công, chuẩn bị vùng cuống đại tràng.

Cắt đứt đại tràng dùng phương pháp khâu lại gián đoạn hai tầng làm đầu đầu nối lại.

Sử dụng phẫu thuật bỏ trống đại tràng ở bộ ngực có thể có hiệu quả giảm bớt phản ứng không tốt nếu chèn ép khí quản.

Trần Thương trực tiếp làm một cái nhỏ rạch mổ ở cơ hoành và phía bên phải thoát vị thực quản, tiếp đó thuận thế thông qua đại tràng và nó cuống mạch máu, lấy đại tràng ở phía sau rốn phổi xuyên qua khoang ngực.

Toàn bộ quá trình nhìn như đơn giản, nhưng mỗi một bước lại đều cần chú ý cẩn thận, bởi vì một khi đại tràng cuống ở lệch vị trí lá lách phía sau và bên trong không gian phía trước thận sinh ra sức dãn sẽ ảnh hưởng đến lưu lượng máu, thậm chí dẫn đến phẫu thuật thất bại.

Sau khi làm phẫu thuật thực quản thành công xong.

Mọi người ngẩng đầu, phát hiện đồng hồ đã đến 9 giờ tối.

Xây dựng lại một cái thực quản, tốn gần hai giờ.

Kế tiếp là phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày, thao tác lại sẽ là hơn hai giờ.

Toàn bộ một ca phẫu thuật, không chỉ có độ khó cao, mà phân lượng cũng rất nặng.

Thao tác tinh vi dài đến bốn, năm tiếng, đối với một vị bác sĩ khoa ngoại mà nói, tựa như một cái khảo nghiệm.

Sau khi làm phẫu thuật thực quản thành công xong, Trương Sát Hải cũng nhẹ nhàng thở ra, hoạt động cái cổ một chút, tạch tạch tạch vang lên, làm bác sĩ khoa ngoại, có ai không có bệnh thoái hóa đốt sống cổ chứ?

Không có nghỉ ngơi, trực tiếp bắt đầu phẫu thuật.

Phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày sau cải tiến Roux-Y hình thuật nối lại

Hà Chí Khiêm đã sớm chờ mong không thôi, vào lúc này anh đã nhìn máy đun nước hơn hai giờ rồi.

Hai tay sớm đã nhịn tới đói khát

Chương 1012: Tôi Có Thể Chửi Tục Không?

Vào lúc này, Trần Thương nói:

- Đệm cao phần xương sườn lưng bên trái 20°.

Câu nói này lập tức làm cho mọi người sửng sốt.

Có điều hai y tá nam cũng vội vàng gật đầu, bắt đầu hỗ trợ.

Mà tất cả mọi người đều là một mặt mờ mịt, lúc này bị Trần Thương mở khẩu pháo dọa cho nhảy một cái.

Ngược lại Hà Chí Khiêm có hơi chột dạ.

Tôi sẽ không cho Bác sĩ Trần chọc cái gì họa nha?

Nghĩ được như vậy, Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ thở dài, chuẩn bị vào tay anh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Chủ nhiệm Hà, anh đến nhấc phần dưới thực quản lên đi.

Mặc dù Hà Chí Khiêm không biết Trần Thương muốn làm cái gì, nhưng vẫn có thể nghe hiểu lời chỉ huy.

Bên này, Trần Thương cũng đã bắt đầu nhanh chóng phẫu thuật

Nào biết được chính là Hà Chí Khiêm phát hiện, kế tiếp bản thân trong thời gian trọn vẹn nửa giờ đứng nâng thực quản

Đây đối với chủ nhiệm Hà Chí Khiêm làm phẫu thuật vài chục năm mà nói quả thực là... Đại tài tiểu dụng

Trong lòng Lão Hà cũng là rất biệt khuất

Ít nhất Trương Sát Hải người ta còn có hỗ trợ thao tác, còn mình thành người công cụ, phẫu thuật "sứ giả nâng thực quản" à?

Có điều, khi anh nhìn lão Mã, hai tay vẫn còn ở bên trên đại tràng, đột nhiên cảm giác được bản thân đã hạnh phúc nhiều rồi.

Lão Mã nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, tôi... Không thể nối lại?

Trần Thương lắc đầu:

- Nâng là được rồi, đừng lộn xộn.

Lão Mã nghe xong, bất đắc dĩ gật đầu, hâm mộ nhìn thoáng qua lão Hà.

Dù sao người ta nhanh chóng mang theo một cái thực quản tự do, đôi bàn tay này của mình dẫn theo hai cái đại tràng, cũng tựa như nửa cái đại tràng vậy.

Không có so sánh, cũng sẽ không có tổn thương.

Sau khi nhìn thấy "sứ giả nâng ruột" Mã thô lỗ, Hà Chí Khiêm còn cảm thấy bác sĩ Trần đối với mình cũng coi như là không tệ.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, Trần Thương thuần thục phẫu thuật cắt bỏ phần lớn ở gần môn vị cuối dạ dày.

Hai tay Hà Chí Khiêm bị trói buộc, thế nhưng ánh mắt lại được giải phóng, anh nhạy cảm phát hiện, phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày của Trần Thương so với mình tựa như hơi khác biệt

Điều này làm cho Hà Chí Khiêm lập tức nhíu mày

Cách cắt này rất kỳ quái nha?

Tại sao phải cắt đứt như thế?

Rõ ràng có thể giữ lại càng nhiều tổ chức dạ dày, Trần Thương tại sao phải cắt bỏ nha?

Cái này so với keo kiệt vừa rồi giống như cắt bỏ thực quản tạo thành chênh lệch rõ ràng

Vì sao?

Hà Chí Khiêm càng nghĩ càng là nghĩ không ra.

Mang theo nghi vấn bắt đầu nhìn lên phẫu thuật.

Bên này, Trần Thương đã hoàn thành đóng tá tràng đầu thừa hai tầng lại và để mở.

Sau đó trực tiếp cắt đứt dạ dày bên phải và động mạch bên phải mạc nối dạ dày, đóng kín khâu lại bờ cong nhỏ bên cạnh hai tầng, bên bờ cong lớn giữ lại đường kính 6cm

Đường kính 6cm, chuyện này sao có thể?

Như vậy, vốn sẽ không có cách nào tiến hành nối lại hỗng tràng dạ dày.

Một khi sức dãn quá lớn, khẳng định sẽ xuất hiện lỗ rò nối lại, cái này không chỉ không có giảm bớt, ngược lại sẽ nặng thêm

Giữ lại kết cấu dạ dày này rất rõ ràng làm cho mi tâm Hà Chí Khiêm hơi nhíu lại.

Tại sao phải làm như vậy?

Anh xem không hiểu

Điều này làm cho Hà Chí Khiêm rất khó chịu, nếu như nói đệm phần xương sườn lưng bên trái cao 20° lúc vừa bắt đầu, để anh chỉ là hơi cau mày mà nói.

Như vậy hiện tại cắt bỏ phần lớn dạ dày đã làm cho anh tràn đầy tò mò.

Chẳng lẽ trình độ Trần Thương có hạn?

Tuyệt đối không phải

Hà Chí Khiêm lắc đầu theo bản năng, nếu như là trình độ có hạn, tiết tấu cũng không thể nào là như vậy.

Đến cùng là bởi vì cái gì?

Hiện tại Trần Thương là càng làm càng hơi vui vẻ, dùng chơi bóng rổ nói chính là tay hiện tại càng ngày càng nóng lên, rất có xúc cảm

Không sai

Đón lấy bên trong, dựa theo thuật nối lại hỗng tràng dạ dày Roux-en-Y cách Treitz dây chằng 20cm chỗ cắt đứt hỗng tràng, thế nhưng Trần Thương không cắt đứt

Anh trực tiếp làm từ trên xuống dưới rạch ở mặt bên hỗng tràng ra, cắt từ trên xuống dưới sau đó làm nối lại phần thân dạ dày.

Sau khi thấy cảnh này, Hà Chí Khiêm lập tức sửng sốt.

Trong miệng chậm rãi phun ra một câu mẹ nó.

Anh hiểu được rồi

Anh cũng rõ ràng tất cả rồi, anh biết rõ tại sao Trần Thương phải làm như vậy.

Như vậy thuộc về xây dựng lại đường tiêu hóa nha

Chiều dài ruột non là đầy đủ, Trần Thương lợi dụng tính tự do không gian của hỗng tràng, không lựa chọn tá tràng, mà trực tiếp đem bộ phận bên cạnh hỗng tràng và dạ dày tạo thành một cái trên kết cấu "Giống như dạ dày"

Cứ như vậy, đã trùng hợp với hình ảnh Trần Thương vừa bắt đầu biểu diễn ra ở văn phòng.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ lắc đầu, thậm chí cảm giác được lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh chảy ra, đây là kích động, là chợt hiểu ra sau khi mừng rỡ.

Anh còn tưởng rằng Trần Thương mới thay đổi phương án lúc bắt đầu lâm trận phẫu thuật nha.

Hiện tại xem ra cũng không phải như thế

Là anh lý giải sai một bước thao tác của Trần Thương rồi.

Thiên tài nha

Tuyệt đối là thiên tài

Nối dạ dày Roux-en-Y với hỗng tràng là vì phòng ngừa viêm trào ngược thực quản, tăng tốc dạ dày bài không xây dựng như vậy một loại nhanh chóng bài không kết cấu.

Mà tình huống của người bệnh là màng nhầy dạ dày bị hao tổn, hiệu quả cùng loại với chảy ngược thực quản dạ dày, mà Trần Thương trực tiếp bỏ

qua tá tràng, dùng tá tràng khỏe mạnh hoàn chỉnh đến làm đáy dạ dày, thông qua thân vị còn lại và mặt bên hỗng tràng hình thành một cái kết cấu "Giống như dạ dày"

Đây mẹ nó chính là ý nghĩ của một thiên tài

Lúc này, Hà Chí Khiêm thật sự hưng phấn.

Anh từ trước đến nay không ngờ Trần Thương có thể nghĩ tới nhiều như thế.

Anh vốn còn cho rằng cải tiến sau đó Roux-en-Y nối dạ dày với hỗng tràng chỉ là không cắt đứt đại tràng, không ngờ... Anh là không cắt đứt như vậy.

Quá trâu bò nha

Cái thuật thức này, tuyệt đối có thể mở ra một cái lĩnh vực mới cho khoa Ngoại tiêu hoá.

Phẫu thuật "Giống như dạ dày"

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, hơi kích thích nói đến:

- Bác sĩ Trần à, cậu thật là làm cho tôi chịu phục

- Được một cái thuật thức phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày cải tiến! Cậu quả thực là xây lại một cái dạ dày nha

Trần Thương cười nói:

- Tiếp tục xem, không nên gấp

Hà Chí Khiêm sững sờ, chẳng lẽ còn có chỗ thần bí gì à?

Vào lúc này, Trần Thương cũng hơi hưng phấn, cái một đài phẫu thuật này, quả thực mở ra phạm vi nhìn về việc phẫu thuật đường tiêu hóa và mạch suy nghĩ hoàn toàn mới cho Trần Thương.

Anh đột nhiên cảm giác được, xây dựng lại đường tiêu hóa cũng không phải khó như trong tưởng tượng

Rất nhanh, thực quản cùng nối lại đầu dạ dày... sau đó là nối lại hai đầu đại tràng

Khi hoàn thành xong tất cả công tác sau đó, Trần Thương đem mạc nối lớn kết nối với dạ dày, qua loa cố định thân trên dạ dày, mà sau khi Trần Thương nối lại đại tràng xuống, cũng chỉnh thể bên trên động một chút...

Phối hợp với thao tác đệm phần xương sườn lưng bên trái cao 20° phía trước

Toàn bộ thực quản, dạ dày, ruột non, đại tràng... Lúc này đã xây dựng lại đường tiêu hóa thành công

Mọi người thấy một màn này, lập tức trừng to mắt, tràn đầy kinh ngạc

- Tôi có thể chửi tục không?

- Mẹ nó
- Trâu bò... Quá trâu bò
- Bác sĩ Trần, cậu chính là thiên tài

Chương 1013: Mã Thô Lỗ Lo Lắng

Tất cả mọi người tham gia phẫu thuật đều bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc

Bao gồm cả bác sĩ gây tê Chu Hạc cũng là như thế.

Lúc này, trên kết cấu của thực quản sau khi xây dựng lại cơ bản không có ảnh hưởng quá nhiều, mà phẫu thuật bỏ trống vùng cuống đại tràng, dẫn đến đại tràng bảo lưu lại đường ruột nhu động và công năng cơ vòng, đây đối với thực quản mà nói, thậm chí còn là một chuyện tốt.

Mà quan trọng nhất chính là dạ dày, sau khi phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày, dạ dày vốn giữ lại không nhiều, lúc này ở phía dưới sửa ngang - khâu lại kết tràng và hỗng tràng, khi khâu lại hỗng tràng dạ dày hóa giải hoàn toàn xảo diệu bởi vì sức dãn mà gây ra cả một hệ liệt bệnh biến chứng, ví dụ như: nối rò miệng

Hiện tại cái bề mặt khâu lại này, Trần Thương từ tầng màng nhầy đến phúc mạc, khâu lại toàn bộ cơ tầng, mà Trần Thương khâu lại bền chắc nghiêm mật, vô cùng kiên cố, sau khi khôi phục xong, hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng công việc.

Mà bây giờ dạ dày và hỗng tràng đang tồn tại chính là một cái tổ chức "Giống như dạ dày", mà lại cắt bỏ thượng bộ thực quản để kéo cao dạ dày, từ đó hình thành một cái khúc độ sinh lý, đây đối với phẫu thuật cũng là một trong những chỗ tinh diệu nhất.

Mà bao gồm cả xử lý đại tràng...

Hiện tại, mặc dù chiều dài của toàn bộ đường tiêu hóa đã giảm bớt một chút, thế nhưng nói như vậy công năng đường tiêu hóa vẫn giữ lại được, đây cũng là một chuyện khó khăn nhất.

Lợi dụng làm sao để tiến hành quy hoạch tổ chức đường tiêu hóa có hiệu quả và hợp lý, tiến hành xây dựng lại đường tiêu hóa, bản thân cái này chính là một chuyện có độ khó cực kỳ cao.

Mà hôm nay Trần Thương làm phẫu thuật, đã nếm thử tiến hành một lần đột phá

Đây chính là chỗ đáng sợ của Trần Thương

Ai có thể nghĩ tới?

Vào lúc này, Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần... Trước khi phẫu thuật... Cậu đã thiết kế tất cả những thứ này tốt rồi à? Vì sao khi nãy cậu không nói thế?

Bao gồm cả Trương Sát Hải cũng là nhìn Trần Thương như vậy.

Trần Thương khiêm tốn cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Hà, trước khi phẫu thuật chỉ là tưởng tượng, thế nhưng có thể thành công hay không, còn khó nói.

- Mà lại...

- Lúc ấy nếu như tôi nói mình muốn xây dựng lại đường tiêu hóa, khôi phục công năng đường tiêu hóa, có thể đưa tới phản cảm của anh hay không nha?

Một câu, để Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu, lại hơi á khẩu không trả lời được.

Người trẻ tuổi này, không chỉ biết nghiên cứu học vấn, mà quan trọng nhất chính là biết làm người.

Bác sĩ chính là như vậy, không chỉ phải học làm được phẫu thuật, quan trọng nhất, chính là yêu cầu học được cùng người bệnh câu thông.

Còn là lời nhàm tai một câu: Có khi đang chữa trị, thường thường trợ giúp, luôn luôn an ủi.

Mấy chủ nhiệm nhìn Trần Thương, trong lòng đều là một cái chữ phồn thể "Phục".

Thật chịu phục

Nếu như trước mắt đứng chính là một viện sĩ song viện nào đó, họ cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc, người có thể nghĩ tới loại phương án đồng thời hoàn thành phẫu thuật như vậy, họ chỉ có thể khen ngợi khâm phục

Mấu chốt còn là tư duy

Loại tư duy lâm sàng này quá quan trọng, quan niệm chỉnh thể, phương án phẫu thuật xuất phát từ chỉnh thể, không chỉ câu nệ riêng ở thực quản, dạ dày, ruột non...

Mà là cấu tạo toàn bộ một cái đường tiêu hóa này, năng lực và tư duy này, thật sự là rất khó có được.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ thở dài:

- Hôm nay lại có được thêm kiến thức

- Ca phẫu thuật này, tôi trở về phải nhìn kỹ mấy chục lần, đoán chừng tối nay phải mất ngủ rồi.

Phẫu thuật kết thúc, đến giai đoạn kết thúc.

Trần Thương tự nhiên xấu hổ sai bảo những chủ nhiệm này, đang muốn tự mình động thủ, mà những chủ nhiệm bên cạnh lại vội vàng khoát tay áo.

- Bác sĩ Trần, nghỉ một lát, làm bốn, năm tiếng phẫu thuật nãy giờ, khổ cực rồi

- Tiếp xuống để chúng tôi làm, cũng không thể để bọn này đứng một đêm cái gì cũng không làm nha?

- Đúng đúng đúng! Nói cái gì cũng không thể để cậu tiếp tục làm.

Trần Thương bất đắc dĩ, đành phải lui ra phía sau mấy bước, nhìn mấy chủ nhiệm, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Vào lúc này, Trần Thương chợt phát hiện bên cạnh có người, xoay người nhìn lại, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy lúc nào Mã thô lỗ cũng đứng ở bên cạnh mình.

- Anh cười cái gì? Tổ trưởng Mã.

Trần Thương tò mò.

Mã Nguyệt Huy cười ha ha:

- Vui mừng nha

Một câu, để lưỡi dao trong tay mấy vị chủ nhiệm bỗng nhiên dừng lại, quay người nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy.

Mã Nguyệt Huy lập tức biến sắc, cười xấu hổ:

- Tôi nói nhìn thấy thực lực của tiểu Trần đi lên, làm tổ trưởng đương nhiên sẽ vui mừng.

Mọi người tiếp tục phẫu thuật, không nhìn anh nữa.

Sau khi hoàn thành phẫu thuật, thời gian đã là 12 giờ 10 phút.

Một ca phẫu thuật này, từ 7 giờ 20 tiến hành đến 12 giờ 10 phút.

Cuối cùng cũng hoàn thành viên mãn

Tất cả mọi người rất vui vẻ.

Người nhận được lớn nhất tối nay hôm, thuộc về Hà Chí Khiêm, lần phẫu thuật này, nói thật đã mở rộng tầm mắt của anh ra, Trần Thương lập tức mở một cánh cửa sổ ra cho anh.

Lúc này tâm niệm Hà Chí Khiêm cũng đã thông suốt

Tựa như vừa được Trần Thương phá vỡ ràng buộc vậy, lập tức đột phá.

Thật sự là vui vẻ.

Loại cảm giác này, để dư vị Hà Chí Khiêm vô tận, thậm chí anh cảm giác được một loại hi vọng chưa từng có trước tới nay.

Vào lúc này, Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ nhìn Trần Thương, nói câu:

- Nói thật, hôm nay bác sĩ Trần lên một lần khóa cho chúng tôi nha, kêu gọi tiếng giáo sư Trần, một chút cũng không thấy oan uổng

Mọi người cười ha ha dồn dập gật đầu, cũng không có gì phải xấu hổ.

Dù sao, Hà Chí Khiêm là nói thật.

Trần Thương cười nói:

- Thật ra, hôm nay tay hơi nóng, trạng thái đặc biệt tốt, bên trong công việc xây dựng lại đường tiêu hóa, đường còn rất dài.

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Cùng nhau cố gắng, cùng nhau học tập

Trần Thương gật đầu.

Mọi người thay phiên đứng dậy, đi tới bồn rửa tay.

- Bác sĩ Trần, sau này có thời gian đến khoa Ngoại tổng hợp đi dạo nhiều một chút, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.

- Đúng, bác sĩ Trần, tôi nghe nói ở khoa Ngoại lồng ngực anh làm phẫu thuật cũng rất tốt, mọi người cùng nhau học tập phát triển đi.

Trần Thương mỉm cười gật đầu:

- Chắc chắn! Tôi chính là đi ra bồi dưỡng, nếu như có thể học thêm vài thứ cũng tốt.

Mọi người nghe xong, lập tức hài hước nở nụ cười.

- Cậu là đến bồi dưỡng cho chúng tôi, không phải đến bồi dưỡng học tập đâu.

- Ha ha ha...

- Đúng nha, hiện tại tôi rất an tâm, chờ khi tôi tới bảy tám chục tuổi, thân thể không xong rồi, khi nào yêu cầu phẫu thuật, nếu như có thể gặp bác sĩ Trần, đây tuyệt đối là vinh hạnh

Nhìn từng người nâng chính mình lên tận trời

Bỗng nhiên lão Mã nhìn chằm chằm.

Cái này không thể được nha.

Trần Thương đến bồi dưỡng hai ba tháng, đã bị ngoại khoa Tim cướp đi một tháng, cái này... Nhìn ánh mắt của Ngoại khoa lồng ngực và Ngoại khoa tổng hợp, lão Mã luôn cảm thấy hơi hiềm nghi cướp người.

Rửa xong tay, sau khi thu thập một phen, mọi người không có đi chỗ đó, mà là trực tiếp đi copy video phẫu thuật.

Ngay cả Trần Thương cũng copy một phần, dù sao hôm nay phẫu thuật là rất có giá trị nghiên cứu.

Cho dù là chính Trần Thương cũng cần nghĩ lại không đủ, hấp thụ tinh hoa.

Sau đó, mọi người mới đẩy người bệnh đi ra bên ngoài.

Lúc này

Bên ngoài phòng mổ hơn mười hai giờ, so với ngày thường còn diệu dàng và ồn ào náo động hơn rất nhiều.

Hơn hai mươi người bị hại, toàn bộ đang chờ đợi phẫu thuật lần này của Xa Triết Hoa kết thúc.

Họ không hiểu phẫu thuật nguy hiểm cỡ nào, theo cách nghĩ của bọn anh, phẫu thuật nghiêm trọng như vậy, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Mà một cô bé nhỏ hai tay nắm vuốt góc áo, trong lòng bàn tay nắm chặt mấy viên kẹo cũng toát hết mồ hôi.

Nhiệt độ 36.5°C và mồ hôi thấm ướt góc áo, cũng làm mềm kẹo sữa.

Cô bé đang chờ cha mình đi ra, chờ mấy chú bác sĩ đi ra.

Chương 1014: Rất Ngon Rất Ngọt

Trước khi phẫu thuật, mọi người ăn một ít cơm, nhưng mà phẫu thuật bốn năm tiếng, thật là hơi hao phí thể lực, bây giờ hơi đói.

Trước khi làm phẫu thuật, không thể ăn quá no, nếu không khi đứng sẽ rất mệt, hơn nữa ảnh hưởng đến trạng thái khi phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra

Tất cả mọi người đều đứng lên.

Đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào cửa, nhìn thấy bác sĩ đi từ trong phòng phẫu thuật ra, trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều như lửa nóng.

Trần Thương chợt phát hiện, Vưu Dũng cũng ở đây.

Thì ra, vẫn còn rất nhiều người nhớ Xa Triết Hoa.

Không đợi mọi người nói gì, Trần Thương trực tiếp nói:

- Phẫu thuật của Xa Triết Hoa rất thành công, mọi người yên tâm đi, đã trễ thế này, mọi người về nghỉ ngơi sớm một chút.

Nghe thấy phẫu thuật thành công, mọi người lập tức nở nụ cười.

Họ đâu biết cái gì là xây lại đường tiêu hóa, họ nghe hai chữ thành công là đủ rồi.

Cô bé chạy nhanh tới, kéo tay Trần Thương:

- Chú bác sĩ, cám ơn các chú.

Nói xong, lại nhét một viên kẹo cho Trần Thương.

- Có phải cha cháu sẽ không đau nữa không ạ?

Cô bé nhỏ giọng hỏi.

Lúc này, vợ của Xa Triết Hoa cũng đi tới, trong ánh mắt biết ơn mang lúng túng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thương:

- Cám ơn mọi người, bác sĩ! Cậu đã cứu cả nhà chúng tôi.

Người phụ nữ rất xin lỗi, bởi vì chuyện của chồng và bệnh của con gái, trong nhà đã hết tiền.

Bạn bè cùng bị nạn đều nói cô đưa phong bì cho bác sĩ mổ chính, nhưng mà... Cái phong bì này cô cũng không có được.

Cô nhìn con gái cho Trần Thương một viên kẹo, trong lòng mềm nhũn, hơi xấu hổ, sợ người ta là bác sĩ của thành phố sẽ cảm thấy khó coi.

Trần Thương ngồi xổm xuống, nhìn cô bé, xé bọc giấy ở ngoài viên kẹo, nhét vào miệng.

Cô bé lập tức cười lên.

Trần Thương cười một tiếng:

- Rất ngọt, cám ơn kẹo của cháu

- Cha cháu không đau, chờ tốt hơn thì sẽ hoàn toàn không đau nữa

Cô bé cười, cười rất vui vẻ, trong lòng bé cũng rất ngọt, so với ăn kẹo còn ngọt hơn.

Mà người phụ nữ ở bên cạnh lại khóc.

Những bạn bè cùng gặp khó khăn ở xung quanh cũng rối rít cảm động.

Vưu Dũng ở bên cạnh vội vàng dùng camera chụp lại màn này, nhìn như một tấm ảnh bình thường, những vào giờ phút này lại rất đỗi dịu dàng, khiến mọi người cảm động

Trần Thương cười sờ tóc cô bé một cái:

- Những bác sĩ này cũng làm phẫu thuật cho cha con, chú có thể chia kẹo cho họ không? Họ cũng rất muốn ăn.

Cô bé nghe lời của Trần Thương, hơi ngượng ngùng, lập tức đỏ mặt:

- Cháu đưa tất cả kẹo cũng cho chú rồi, cháu không còn nữa.

Một câu nói, khiến mắt Trần Thương ngấn lệ.

Đây là cô bé mang tất cả tình yêu và hy vọng cho mình.

Hy vọng Trần Thương có thể thỏa mãn một mong ước của bé.

Bây giờ, cũng may mong ước đã được thực hiện, nếu không, mình sẽ hơi tự trách?

Trần Thương cười, chia kẹo cho Trương Sát Hải, Hà Chí Khiêm, Mã Nguyệt Huy... Còn có y tá đi theo.

Mọi người cũng trực tiếp bóc vỏ, nhét vào trong miệng.

Cười tủm tỉm nhìn cô bé:

- Rất ngọt

- Ăn ngon thật

Người phụ nữ nhìn các bác sĩ, lập tức rơi lệ đầy mặt, trong lòng trừ biết ơn, những thứ khác không biết làm sao.

...

...

Sau khi Trần Thương trở lại phòng bệnh, đưa Xa Triết Hoa phòng hồi sức để giám sát, sửa đổi y lệnh sau phẫu thuật, viết hồ sơ bệnh án khi phẫu thuật xong.

Vợ Xa Triết Hoa hơi mệt mỏi đã ôm con gái ngủ, thân thể gầy yếu hơi mất sức, thế nhưng vẫn ôm con gái rất vững.

Nhìn Xa Triết Hoa được sắp xếp ổn thỏa, cũng thở phào nhẹ nhõm

Tìm một cái ghế dài, đặt con lên, đắp quần áo của mình lên người cô bé, mình thì dứt khoát ngồi ngủ dưới đất.

Sau khi Trần Thương đi ra, nhìn thấy đứa trẻ nằm ở trên ghế dài lạnh như băng, cùng người phụ nữ ngồi trên chiếu canh giữ bên người con gái thì vội vàng nói:

- Phòng trực có giường trống, hai người đi phòng trực đi?

Người phụ nữ vừa nghe vậy rối rít xin lỗi, vội vàng lắc đầu, nói gì cũng không đi:

- Không có chuyện gì, bên ở đây có máy điều hòa không khí, không lạnh

Cho dù Trần Thương nói gì, người phụ nữ cũng không đi.

Khuyên can mãi, lúc này mới bảo y tá ôm cô bé vào phòng trực.

Người phụ nữ cũng đau lòng cho con mình, nhưng mà lại sợ bé tỉnh lại không tìm được mình thì sợ, lúc này mới đi theo vào phòng trực.

Trần Thương về đến nhà cũng đã gần 1 giờ sáng.

Theo thói quen ôm Tần Duyệt lên giường, đắp chăn lên sau đó rửa mặt rồi mới lên giường.

Lúc này Tần Duyệt mở mắt, nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Anh về rồi?

Trần Thương nhìn thấy Tần Duyệt tỉnh, không nhịn được cười một tiếng:

- Hôm nay anh nhận được một món quà, muốn tặng cho em.

Tần Duyệt lập tức híp mắt:

- Thứ gì nha?

Trần Thương cười một tiếng:

- Em nhắm mắt lại, anh nói cho em.

Bên này, Trần Thương cầm kẹo thỏ đại cẩn thận nhét vào trong miệng Tần Duyệt, để cho cô thử liếm mùi vị.

Sau đó lại muốn lấy đi

Tần Duyệt lập tức cắn, vội vàng bỏ vào trong miệng.

- Thật lâu chưa ăn kẹo thỏ, anh lấy ở đây thế? Thật là ngọt nha

Trần Thương nằm trên giường, kể chút chuyện của Xa Triết Hoa cho Tần Duyệt nghe, sau đó nói một chút về chuyện của cô bé kia.

Sau khi Tần Duyệt nghe, lập tức không nhịn được mềm lòng.

- Haizz, đúng rồi, cô bé này bị bệnh gì thế?

Tần Duyệt không nhịn được hỏi.

Bị Tần Duyệt hỏi lên như vậy, Trần Thương đột nhiên cũng nhớ ra, dường như Xa Triết Hoa cũng muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con gái.

Nhưng mà, cụ thể là cô bé bị bệnh gì thì Trần Thương cũng không rõ lắm.

- Anh không biết, có thời gian thì anh hỏi một chút.

Sau khi Tần Duyệt ăn kẹo thỏ, Trần Thương lại kín đáo đưa cho cô một thứ:

- Anh cố ý cho cầm về cho em, xem anh tốt biết bao, cái gì cũng nghĩ đến em, em cũng không biết viên kẹo này có bao nhiêu cái tay muốn cướp đâu! Một đám chủ nhiệm mắt lom lom.

Tần Duyệt cười hì hì ôm Trần Thương:

- Trần bảo bối ngoan nhất, đi ngủ thôi

Một đêm yên lặng.

Mà lúc này nhưng lại có mấy người một đêm không chợp mắt.

Đặc biệt là Hà Chí Khiêm, ông nằm ở đó nhìn video lăn qua lộn lại không ngủ được, toàn bộ quá trình phẫu thuật càng xem càng ngạc nhiên mừng rỡ.

Ca phẫu thuật gợi cho Hà Chí Khiêm quá nhiều cảm nghĩ.

Điều này cũng làm cho Hà Chí Khiêm đột nhiên kịp phản ứng, Trần Thương đi tham gia hội nghị Mayo.là thật

Cậu ấy không chỉ có thực lực như vậy, hơn nữa còn ôm thái độ học tập đi.

Nghĩ tới đây, Hà Chí Khiêm bắt đầu mong đợi hành trình một tháng sau.

…

…

Ngay hôm sau, khi phổ ngoại khoa giao ban, Hà Chí Khiêm đang muốn đứng dậy rời đi.

Phó Trưởng khoa vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Hà, tôi đã nói chuyện với bệnh viện, tôi cảm thấy chúng ta có thể lấy được tấm vé kia của Trần Thương, dù sao cậu ta cũng chỉ là một bác sĩ học bổ túc, nói không chừng chúng ta có thể cố gắng một chút.

Sau khi Hà Chí Khiêm nghe, chợt nhớ tới còn có chuyện này.

Không nhịn được cười nói:

- Không cần, bác sĩ Trần chắc chắn là phải đi, chắc chắn bệnh viện phải cho cậu ấy một vé đi.

Lập tức, mọi người thảo luận:

- Dựa vào cái gì? Đây là hội nghị về đường tiêu hóa, cũng không phải là cấp cứu, càng không phải là Ngoại Khoa Tim.

Hà Chí Khiêm thấy vậy, dứt khoát nói:

- Thật ra thì, Trần Thương làm phẫu thuật về đường tiêu hóa rất tốt, ừm, thậm chí so với tưởng tượng của chúng ta còn tốt hơn, hôm nay mọi người làm việc trước, chờ chiều thứ năm khi thảo luận về ca bệnh tôi cho ngươi mọi người xem một video phẫu thuật, sau đó thảo luận một chút.

Nói xong, Hà Chí Khiêm đứng dậy rời đi.

Để lại một đám người á khẩu không nói được gì trong phòng làm việc.

Đây... Chuyện gì làm chủ nhiệm Hà thay đổi cách nhìn đối với Trần Thương vậy?

Hôm qua chủ nhiệm Hà còn tức giận mà, nói bệnh viện làm như vậy rõ ràng không hợp quy định, sao bây giờ lại vậy?

Mọi người trố mắt nhìn nhau, tràn đầy tò mò.

Chương 1015: Phần Thưởng BOSS Cấp Vương Giả

Trần Thương tỉnh dậy, cảm giác mình đã ngủ rất lâu

Đã rất lâu anh chưa được ngủ say như vậy.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt đang nằm trong ngực mình lập tức kinh ngạc, chẳng lẽ... Còn chưa đến bảy giờ?

Ngủ thêm chút nữa...

Trần Thương đang đợi đồng hồ báo thức.

Sau khi Trần Thương ngủ nửa ngày, phát hiện không đúng, sao hôm nay đồng hồ báo thức vẫn chưa kêu?

Nhìn Tần Duyệt ngủ như đứa trẻ, Trần Thương lập tức cầm điện thoại di động lên, phát hiện điện thoại di động đã hết pin

Lập tức bị dọa hết hồn.

Mẹ nó?

Đi muộn?

Anh vội vàng lắc Tần Duyệt:

- Mấy giờ rồi, sao em vẫn còn ngủ thế?

Tần Duyệt trở mình, cầm điện thoại di động lên nhìn một chút:

- Tám giờ hai mươi, Ơ? Sao anh còn chưa đi làm?

Trần Thương không nói:

- Em không đi làm?

Tần Duyệt đổi một tư thế thoải mái:

- Đúng vậy, hôm nay em nghỉ nên tắt báo thức.

Trần Thương vỗ trán một cái, tức chết anh.

Trần Thương xoay người dậy, thở phì phò đánh vào mông Tần Duyệt.

Vội vàng mặc quần áo đến bệnh viện.

Anh phát hiện cô nhóc Tần Duyệt này chính là một viên thuốc ngủ, ôm khi ngủ, chính xác có thể ngủ ngon, mềm nhũn.

Khó trách có câu nói rất hay, đêm xuân trướng ấm ủ phù dung, mặt trời lên vội đêm xuân ngắn, từ đây quân vương không lên triều

Điều này cũng không thể trách quân vương, tự nhiên cũng không thể trách cô nương nhà người ta, dung mạo xinh đẹp đương nhiên là không sai

Muốn trách thì trách... Quên đi, cũng không trách ai được.

Sáu khoa cấp cứu kỷ luật nghiêm minh, cho tới nay Dư Dũng Cương luôn quản lý họ như quân đội, không đến muộn không về sớm.

Khi Trần Thương vào cấp cứu, đúng lúc phòng làm việc đã giao ban, một đám người từ bên trong đi ra, sau khi mọi người nhìn thấy Trần Thương cũng rối rít chào hỏi.

- Bác sĩ Trần

- Tiểu Trần tới.

Dĩ nhiên, cũng có người cười trên sự đau khổ của người khác, con người mà, không thể nào để tất cả mọi người đều thích mình, Trần Thương rất xuất sắc, tự nhiên cũng có người nhìn không vừa mắt.

Nhìn thấy Trần Thương tới trễ cũng rất vui tay vui mắt, nhìn chủ nhiệm Dư phê bình như thế nào.

Trần Thương gật đầu chào hỏi các đồng nghiệp.

Lúc này, Dư Dũng Cương nhìn thấy Trần Thương tới.

Trần Thương vội vàng ngượng ngùng nói:

- Chủ nhiệm, xin lỗi, cháu đã dậy trễ.

Lão Mã đứng ở phía sau, cười trên sự đau khổ của người khác nhìn Trần Thương, cầm trong tay một hộp sữa uống, rất rõ ràng ông cũng mới tới không lâu, hơn nữa còn bị lão Dư mới vừa coi như điển hình mà phê bình nửa ngày.

Lão Mã cũng là một người đặc biệt

Coi như tổ trưởng tổ tiên phong, bác sĩ trưởng, năng lực xuất chúng, nhưng mà mỗi ngày đều bị lão Dư míu lấy không buông.

Giống như lão Dư nói thì chính là thiếu đòn.

Nhưng mà, lão Mã cũng rất bất đắc dĩ, khi phẫu thuật, từ trước đến nay lão Dư cũng chưa chủ động cho mình làm trợ thủ, nhưng mà trong cuộc sống, lão Dư cho tới bây giờ lão Dư luôn dùng toàn lực mà đánh vào mặt mình.

Haizz...

Nhìn Trần Thương, lão Mã đột nhiên có thêm mấy phần mong đợi, thậm chí còn có mấy phần vui vẻ.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, Dư Dũng Cương đột nhiên cười

Nụ cười này, khiến tất cả mọi người nhìn ngây ngẩn.

Lão Dư cười?

Lão Dư lại cười?

Xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều ngẩn ra

Trong lòng lão Mã suy đoán, chắc chắn là lão Dư giận quá hóa cười.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương, vỗ vai anh một cái, cũng không trách móc, ngược lại gật đầu nói:

- Tối qua rất khuya mới về à? Chú ý nghỉ ngơi

Một câu nói dọa mọi người phía sau sợ ngây người

Đây là lão Dư nói à?

Mã thô lỗ cũng bắt đầu sặc sữa, ông không phục.

Dựa vào cái gì?

Những người kia vốn là cười trên sự đau khổ của người khác lại càng ngây ngẩn.

Dư Dũng Cương cười nói:

- Sáng sớm hôm nay tôi gặp phải chủ nhiệm Hà Chí Khiêm ở phổ ngoại khoa, ông ấy nói cậu làm phẫu thuật rất lợi hại, rất có thiên phú, ông ấy nhìn một đêm, càng xem càng bị hấp dẫn

- Có thể, chuyện đi nước Mỹ lần này, tôi nói với cậu một chút, phải thật cố gắng, tranh thủ mang một chức vị về.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Cám ơn chủ nhiệm Dư.

Dư Dũng Cương gật đầu, vỗ bả vai Trần Thương một cái rồi đứng dậy rời đi.

Những hành động này khiến người xung quanh nhìn mà hâm mộ đến khóc.

Đây cũng quá... Hết ý kiến.

Nhưng mà, thái độ của Dư Dũng Cương chỉ là một phía, thế nhưng lời phía sau của chủ nhiệm, lại khiến họ khiếp sợ thật lâu.

Nếu Trần Thương lợi hại như vậy?

Trong lòng mọi người tăng thêm mấy phần suy xét.

Nói thật, Dư Dũng Cương cũng rất vui vẻ.

Cho tới nay, quan hệ của khoa cấp cứu và các khoa khác vẫn luôn là khoa cấp cứu phụ trách việc ổn định tình huống của người bệnh lại, sau đó giao cho khoa liên quan đến nhận sau khi phẫu thuật.

Vì vậy năng lực chuyên nghiệp của khoa cấp cứu cũng không phải là rất cao.

Nhưng mà bây giờ, Dư Dũng Cương chợt phát hiện, sau khi Trần Thương đến, dường như không giống nhau, đám chủ nhiệm của Ngoại Khoa Tim thấy mình thì thân thiết gọi chủ nhiệm Dư, hôm nay ngay cả

người mắt cao hơn đầu là Hà Chí Khiêm của phổ ngoại khoa cũng chủ động chào hỏi mình, kéo mình trò chuyện rất lâu.

Làm cho Dư Dũng Cương rất thoải mái.

Bước đi cũng mạnh mẽ hơn.

Bên này, Trần Thương vào phòng làm việc ngồi xuống, Dương Khiết nhìn thấy Trần Thương tới, cười nói:

- Chưa ăn sáng phải không? Quầy y tá có đồ ăn, tôi đi lấy cho cậu nha.

Trong khi nói chuyện cô đưa tới một ly cà phê, một ổ bánh mì.

Trần Thương cười nói:

- Cám ơn chị Dương.

Lão Mã không phục, dựa vào cái gì?

Giận đùng đùng ngồi bên cạnh Trần Thương:

- Tôi cũng đến trễ.

Trần Thương:

- Ừm

Lão Mã thấy Trần Thương không phản ứng, tủi thân nói:

- Tôi còn bị lão Dư mắng

Trần Thương tiếp tục gật đầu, đây không phải là một chuyện rất bình thường à?

- Ừm

Lão Mã lập tức tức giận đánh vào lưng Trần Thương một cái:

- Thằng nhóc cậu, quá khiến tôi hâm mộ.

Trần Thương bất đắc dĩ xoa xoa bả vai, thở dài, vẫn cảm thấy để cho lão Mã phát tiết một chút thì tốt hơn, đàn ông nhịn quá cũng có thể bị ung thư tuyến sữa.

Bên này sau khi anh ngồi xuống, Trần Thương đột nhiên nhìn thấy thông báo của hệ thống.

Giờ mới kịp phản ứng, boss cấp vương giả hôm qua

Hôm qua quá muộn, dậy sớm cũng vội vàng nên không thấy.

Nghĩ đến boss cấp vương giả, Trần Thương lập tức nâng tinh thần lên, xoa tay, trực tiếp mở thông báo ra.

[Đinh! Chúc mừng anh đã đánh chết BOSS cấp vương giả, đạt được phần thưởng: 1, Một quyển sách kỹ năng màu vàng; 2, Một túi phúc; 3, Tinh Độ chi mâu (màu vàng) !]

Nhìn thông báo của hệ thống có hai món tỏa ra ánh sáng màu vàng, Trần Thương lập tức kích động.

Hai món đồ màu vàng, quá mạnh mẽ

Cấp vương giả chính là kiêu ngạo.

Bùng nổ đó.

Trần Thương vui vẻ mở kỹ năng ra.

[Đinh! Mở sách kỹ năng màu vàng, đạt được: Kỹ năng cầm đèn nội soi (cấp hoàn mỹ) !]

Đầu Trần Thương đứng máy

WTF? ??

Cái quỷ gì vậy?

Kỹ năng cầm đèn nội soi?

[Kỹ năng cầm đèn nội soi: Tinh thông sử dụng các loại nội soi, nắm giữ linh hoạt sử dụng các kỹ năng nội soi trong khi phẫu thuật.]

Trần Thương yên lặng, đây là một đồ tốt.

Anh cũng thừa nhận.

Nhưng mà...

Mình đạt được một kỹ năng hỗ trợ của cấp vương giả.

Kỹ năng cầm đèn nội soi

Đối với lần này, Trần Thương hơi không cam lòng, cực khổ đánh chết boss cấp vương giả, đạt được một kỹ năng hỗ trợ, nói thật, trong lòng anh là từ chối.

Nhưng mà

Ngay khi Trần Thương chuẩn bị chửi đổng lên thì chợt phát hiện một thông báo.

[Khi sử dụng kỹ năng cầm đèn nội soi, có thể tăng cao xác suất học trộm được kỹ năng trên phạm vi lớn!]

Trần Thương cười.

Ha ha ha, thật là thơm

Chương 1016: Đều Tại Cháu

Hoá ra, từ trước đến nay làm phụ trợ không hề cô đơn.

Đánh vào hạch tâm của phụ trợ chính là vì học trộm.

Xem ra hệ thống rất hiểu ý người nha...

Khởi đầu tốt đẹp

Tiếp tục mở túi.

【Đinh! Chúc mừng anh mở ra túi phúc, nhận được tinh thông về lĩnh vực ruột non, sau khi sử dụng, có thể hiểu rõ về kết cấu, tiến hành xâm nhập công năng ruột non.】

Trần Thương nhìn tin đến từ hệ thống này, nhẹ gật đầu hài lòng.

Trung quy trung củ.

Thời gian khiến lòng người kích động nhất đã đến.

Dựa theo nguyên tắc đồ tốt đẹp mắt, Trần Thương chậm rãi lấy kim sắc bị trong truyền thuyết ra.

【Độ chính xác của mắt: Kim sắc bị, thuộc tính: độ chính xác của mắt + 30, tăng khả năng phân biệt, càng thêm khả năng phát hiện các vùng nhạy cảm khác nhau cùng không đủ, nhìn sự vật tinh vi hơn, có thêm năng lực phân biệt và giám định; Kỹ năng chủ động: Nhìn chăm chú (mỗi ngày một lần): Sau khi sử dụng nhìn chăm chú, có thể đề cao độ chính xác của mắt lên tới 100, duy trì thời gian liên tục là 10 phút.】

Trần Thương lập tức sững sờ

Mẹ nó.

Tự bị mang thần kỹ.

Gia tăng độ chính xác hai mắt, đây đối với việc can dự phẫu thuật và phẫu thuật thần kinh mà nói, kỹ năng này có thể gọi là thần kỹ.

Mặc dù bây giờ đối với Trần Thương mà nói thì khả năng là tác dụng không có lớn như vậy, thế nhưng trong tương lai, khẳng định sẽ trở thành ưu thế cho Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tự nhiên cũng trở nên hưng phấn không thôi.

Ba phần thưởng, đều rất tốt.

Mười giờ sáng, Trần Thương đến phòng hồi sức thăm Xa Triết Hoa, hiện tại anh đã tỉnh, chỉ là vẫn chưa thể nói chuyện.

Hiện tại cũng không thể làm phẫu thuật tổn thương thanh quản.

Xa Triết Hoa vuốt cuống họng rồi nói một câu, nghe không rõ lắm, hơi khàn giọng.

- Cám ơn anh, bác sĩ Trần

Trần Thương cười cười, y tá đưa số liệu giám sát cho Trần Thương xem, sau khi nhìn một lần, cũng không có tình huống gì đặc biệt.

Hậu phẫu chưa từng xuất hiện rõ biến chứng bệnh cấp tính bệnh, đến mức tình trạng khôi phục, còn phải chờ thêm thời gian để quan sát.

Nói tóm lại, Xa Triết Hoa khôi phục vẫn rất nhanh.

Trong phòng giám sát bệnh không cho người nhà nán lại, Trần Thương cũng không nhìn thấy cô bé kia ở đây.

Buổi sáng, lúc Trần Thương không bận rộn đã đi một chuyến đến siêu thị trong bệnh viện, mua một ít bánh kẹo khá ngon, định bụng khi gặp cô bé kia sẽ đưa cho nó.

Nhưng một cú điện thoại đã khiến Trần Thương không thể làm theo dự tính.

- Bác sĩ Trần, tôi là Howard! Hôm nay đoàn luật sư của chúng tôi sẽ tới, nếu như thuận tiện, hôm nay vừa vặn chúng ta có thể trò chuyện một chút với nhau, mau chóng hoàn thiện hiệp ước.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Bên phía tôi còn chưa liên hệ luật sư.

Howard gật đầu cười một tiếng:

- Không cần phải gấp, bác sĩ Trần, hiện tại tôi đã ở tại bệnh viện các anh, tôi sẽ đi qua tìm anh, trước tiên đưa hợp đồng tới, anh xem một chút, có vấn đề gì hay không, thuận tiện đưa tới một chút sản phẩm của kỹ thuật X-Pri.

Trần Thương nghe xong, anh thấy như vậy cũng khá thuận tiện.

Trần Thương đứng ở cửa bệnh viện, không bao lâu đã nhìn thấy Howard dẫn theo ba người cùng nhau đi tới, trong đó bao gồm cả George Anna.

Đối với hợp đồng, Trần Thương vẫn chưa hiểu rõ hết.

Howard đột nhiên tới, đương nhiên Trần Thương cũng chưa kịp chuẩn bị kỹ lưỡng.

Vội vàng một hồi lâu, Trần Thương liên hệ cho Hoàng Vĩ Nghiêm, sau khi đối phương biết được tin tức, quyết định thứ bảy sẽ trực tiếp tới thủ đô, đến lúc đó lại ký hợp đồng.

Howard cũng gật đầu đồng ý, lần này sau khi trở về, anh ta đã chuẩn bị rất lâu rồi, đạt được sự đồng ý của ban giám đốc.

Dù sao nếu như kỹ thuật X-Pri không có cách nào phát triển rộng trên thị trường, cái này sẽ là một chuyện rất phiền phức.

Mà tim Trần Thương không ngừng đập nhanh sau khi trung tâm nghiên cứu y học được thành lập, thế tất sẽ gây ra phản kích đối với X-Pri.

Howard vội vàng chuẩn bị hợp đồng dự bị, tiếp đó liên hệ với George Anna, mau chóng xây dựng nhà máy tại Trung Quốc, giảm chi phí sinh sản.

Bên này, Howard đưa tới hơn hai mươi cái súng X-Pri, đặt ở phía bên Trần Thương, để anh có thể thử nghiệm trước thời hạn, làm quen với thiết bị, thuận tiện cho Trần Thương 10 vạn đô la chi phí thí nghiệm trên động vật, đồng thời hứa hẹn, sau khi sử dụng loại súng X-Pri này, có thể thu hồi lại phế phẩm, một lần nữa đổi mới, sau này mau chóng hoàn thành thí nghiệm trên động vật, bắt đầu thử nghiệm lâm sàng, nghiên cứu số liệu.

Trần Thương phát hiện, những công ty chữa bệnh mang tầm quốc tế này thật sự là suy nghĩ chu đáo.

Ngay cả chi phí thí nghiệm trên động vật cũng đã chuẩn bị xong.

Sau khi bàn bạc xong, Howard cũng rất hưng phấn:

- Bác sĩ Trần, tôi tin rằng chúng ta sẽ trở thành đối tác của nhau

- Tuyệt không chỉ là bởi vì dung mạo của anh đẹp trai, mà là bởi vì lý tưởng của chúng ta không mưu mà hợp, tôi tin rằng, kỹ thuật X-Pri có thể cứu vớt ngày càng nhiều người

Howard hài hước làm Trần Thương không cảm thấy buồn cười, thế nhưng Trần Thương cũng cho rằng, kỹ thuật khoa học phát triển, thế tất mang tới sự đổi mới cho nền y học.

Cũng giống như là người máy giải phẫu Da Vinci, nếu như không phải phí tổn thực tế rất cao, đoán chừng là Trần Thương sẽ có được rất nhiều người ưu ái.

Dù sao ưu điểm của người máy hết sức rõ ràng, bất luận là các loại tỉ lệ độ chính xác, lực lượng, sai lầm so với nhân loại đều phải ít đi rất nhiều.

Hiện tại người máy giải phẫu đường tiêu hóa đã ngày càng phổ biến.

Thế nhưng thật sự là quá đắt, người máy Da Vinci được khởi động máy một lần sẽ phải tốn hơn vạn đô la, mà đắt nhất còn là cánh tay phẫu thuật của người máy, mỗi một cái cánh tay máy chỉ có thể sử dụng hơn mười lần, về sau sẽ phải thay đổi, mà chi phí thay đổi cánh tay máy lại càng đạt đến mười mấy vạn đô la.

Đây đối với lão bách tính mà nói, một ca phẫu thuật, có khi phải dùng ba năm vạn đô la, đây căn bản không chịu được, cũng không cần thiết.

Hơn ba giờ chiều, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy ở đại sảnh có tiếng huyên náo.

Đi ra ngoài xem xét, lập tức khiến Trần Thương sững sờ

Con gái của Xa Triết Hoa té xỉu xuống đất, lần này, Trần Thương đã vội vàng vọt tới.

Cô bé này thật rất khiến người khác ưa thích, hiện tại đột nhiên té xỉu, là xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến nội dung phong thư khi đó của Xa Triết Hoa, bỗng nhiên khiến Trần Thương nghĩ đến bệnh tim.

Bên này, sau khi y tá Dương Khiết nhìn thấy cô bé ngã xuống đất, vội vàng ôm đưa đến phòng cấp cứu.

Phía Trần Thương cũng bắt đầu gọi kéo điện tâm đồ.

Không bao lâu, điện tâm đồ cho ra kết quả

Trần Thương quá quen thuộc

Hở van tim 2 lá, Trần Thương cầm ống nghe bệnh quả nhiên nghe thấy tạp âm rõ rệt.

Vợ của Xa Triết Hoa lập tức trở nên hoảng loạn.

Chồng vừa mới phẫu thuật, con gái lại té xỉu.

Chuyện này đối với một người phụ nữ mà nói, chính là sự đả kích quá nặng nề.

Trần Thương tranh thủ thời gian hoàn thành các loại kiểm tra cho cô bé, biểu hiện của siêu âm tim, phân suất tống máu chưa đến 40

Công năng của tim cực kém, van 2 lá thiếu hụt nghiêm trọng, là điển hình của chứng hẹp van hai lá bẩm sinh.

Bên này, Trần Thương mau chóng để cho vợ của Xa Triết Hoa đi vào.

Hỏi thăm bệnh tình cụ thể, sau khi hỏi một chút, mới biết được.

Thật ra cô bé này đã sớm được chẩn đoán bệnh, thế nhưng vừa bắt đầu bệnh viện nói nếu phẫu thuật thì khả năng gặp nguy hiểm quá lớn, chờ khi lớn hơn một chút rồi tính.

Mà năm nay sau khi ăn tết xong, tần suất cô bé phát bệnh ngày một nhiều, mà Xa Triết Hoa cũng gặp phải chuyện như vậy.

Sau khi trải qua chặng đường cùng Xa Triết Hoa, lúc này mới diễn ra chuyện như vậy.

Vào lúc này, cô bé tỉnh lại, nhìn mọi người xung quanh, lập tức hiểu rõ xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng cô bé lại không nói lời nào, cúi đầu, chụp lấy ngón tay, hình như mình đã phạm phải sai lầm to lớn, nhỏ giọng nói:

- Thật xin lỗi
Đau lòng cho cô bé, Dương Khiết bất đắc dĩ ôm đứa nhỏ mà an ủi:
- Cô bé à, không phải lỗi của cháu, đừng sợ
Nước mắt của đứa nhỏ tí tách chảy xuống:
- Đều tại cháu...

Chương 1017: Cháu Nguyện Ý

Công sống luôn dạy chúng ta học được làm sao để hiểu chuyện.

Trần Thương nhớ khi đi thực tập, một giáo sư thường xuyên nói một câu: "Người, đều là đi theo không biết làm sao mà đi, khi đi đến không còn đường có thể đi, phát hiện làm gì cũng là sai, khi đi đến thông suốt mọi nơi, lại cảm thấy từng con từng con đường lớn đều có thể thông La Mã."

Câu nói này khi đó Trần Thương còn chưa quá rõ ràng, thế nhưng kiếp sống cấp cứu bốn năm, sự cảm ngộ của anh đối với câu nói này càng ngày càng sâu.

Cô bé nhỏ đem đầu vùi thấp xuống, giống một con đà điểu, hận không thể đem đầu chui đến bên trong hạt cát.

Nước mắt từng giọt lăn trên gò má chảy xuống:

- Nếu không phải cháu bị bệnh, cha cũng sẽ không đến mức này, đều tại cháu, là con không hiểu chuyện...

Bà xã Xa Triết Hoa đứng ở phía sau, che mặt nghẹn ngào khóc rống.

Dương Khiết ôm chầm đứa trẻ vào trong ngực, không ngừng an ủi.

- Không trách cháu được, bị bệnh sao có thể trách cháu chứ?

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không khóc, chú bác sĩ Trần Thương mua kẹo cho cháu nha, tiểu Kha, lấy kẹo lại đây.

Trần Thương nhìn thoáng qua tiểu Kha, tiểu Kha cũng vội vàng gật đầu chạy đi.

ECG theo dõi đều là bình thường, mới vừa rồi là phân suất tống máu trái tim rất thấp, thoáng qua một cái đưa tới mạch não tim cung cấp không đủ máu, dẫn đến hôn mê.

Tiểu Kha kín đáo nhét một túi bánh kẹo vào trong ngực cô bé nhỏ:

- Không khóc, không ai trách cháu nha

Có đôi khi, cái từ hiểu chuyện này Trần Thương rất không muốn đi đánh giá, rất nhiều người hiểu chuyện đến mức làm cho người đau lòng.

Nhìn cô bé nhỏ thờ ơ đối với bánh kẹo, Trần Thương thở dài.

Trần Thương đứng dậy hỏi thăm bệnh tình cô bé nhỏ một chút, hiểu rõ cho kỹ càng một phen.

Người phụ nữ trung niên vẫn ngồi khóc.

Chi phí của Xa Triết Hoa có người phụ trách, thế nhưng mà không có người nói, chi phí của cô bé nhỏ cũng có người phụ trách nha.

Trần Thương là nhân viên bồi dưỡng, quyền lợi của anh không có lớn như vậy, nếu như ở Tỉnh Nhị Viện, anh hoàn toàn có thể lựa chọn vận dụng quỹ từ thiện trọng chứng nguy cấp đến mà làm.

Nhưng mà bây giờ anh chẳng có cách nào.

Nhìn bản siêu âm tim của cô bé nhỏ, Trần Thương ngồi trên ghế, im lặng thật lâu.

Bên này tiểu Kha cũng đi vào văn phòng, nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, cô bé nhỏ không muốn nán lại ở bên trong, cô chắc chắn phải đi ra...

Trần Thương gật đầu:

- Để nó ra đi, có điều, không nên chạy loạn.

Tình hình của con bé không phải phát tác cấp tính, mà là một cái bệnh tật mãn tính lâu dài.

Có cần xin bên bệnh viện một chút hay không?

Trần Thương do dự.

Qua hơn mười phút, Trần Thương có mấy cái ý nghĩ.

Lựa chọn thứ nhất chính là trưng cầu ý kiến với tổ trưởng Mã Mã Nguyệt Huy một chút, dùng kinh phí nghiên cứu khoa học tới làm việc.

Còn có một cái chính là lựa chọn dùng kỹ thuật X-Pri.

Hai cái đều có thể làm

Thế nhưng, Trần Thương không đành lòng sử dụng X-Pri, bởi vì cái kỹ thuật này Trần Thương còn chưa có sử dụng qua, trong lòng tự nhiên là không chắc.

Có điều...

Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Bản thân hình như vẫn còn một nhiệm vụ nghiên cứu khoa học chưa hoàn thành

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, nghiên cứu khoa học nhiệm vụ, phát biểu luận văn lâm sàng ảnh hưởng đến thừa số cao tới 100 điểm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể được thu nhận ban thưởng: Thành thạo một loại công cụ chữa bệnh cao tân!】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, cũng bắt đầu rơi vào trầm tư.

Anh cảm thấy kỹ thuật X-Pri là một cái công cụ rất không tệ, thế nhưng, Trần Thương cuối cùng vẫn không muốn cống hiến ban thưởng này cho X-proi

Như vậy...

Thật ra còn có một lựa chọn.

Đó chính là đá mô phỏng

Trần Thương có thể nhằm vào người bệnh, mô phỏng lại một tình cảnh, dùng súng X-Pri không ngừng nếm thử, từ đó đạt được một mục đích thuần thục.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, trong lòng Trần Thương cũng có ý nghĩ.

Anh cảm thấy mình hẳn là trước thời hạn hoàn thành cái nhiệm vụ này đã...

Thế nhưng, cũng không phải là muốn sử dụng cái ban thưởng này để tinh thông kỹ thuật X-Pri.

Hiện tại Trần Thương còn có một viên đá mô phỏng, đủ để học được súng ống X-Pri, còn có nhiều động vật trái tim như vậy, không cần thiết lãng phí một cái kỹ năng rất có thể có tác dụng cực lớn như vậy.

Rất nhanh, Trần Thương đã vuốt mạch suy nghĩ cho rõ ràng.

Cũng nghĩ đến một cái biện pháp, sẽ làm phẫu thuật cho cô bé nhỏ như thế nào.

Anh quyết định phát luận văn

Làm nghiên cứu khoa học

Sử dụng kinh phí nghiên cứu khoa học của lão Mã để làm phẫu thuật cho cô bé nhỏ, kiểm tra kỹ càng, thuận tiện làm mấy thiên luận văn đi ra, hoàn thành nhiệm vụ nghiên cứu khoa học.

Hạ quyết tâm sau đó, Trần Thương trực tiếp móc điện thoại ra, gọi qua cho lão Mã.

- Tổ trưởng Mã, tôi là Trần Thương.

- Có chuyện gì mau nói

Lúc này Mã Nguyệt Huy đang ở hiện trường của một tai nạn giao thông, sau khi mới vừa nói chuyện với Trần Thương, vừa hô qua với y tá:

- Adrenalin...

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút:

- Tôi muốn dùng kinh phí nghiên cứu khoa học của anh cho một cô bé nhỏ làm tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da, có điều luận văn tôi sẽ cho anh chỉ đạo...

- Nói nhảm nhiều quá, đi, dùng đi

Sau khi Lão Mã nói một câu, trực tiếp cúp điện thoại.

Tiền tuyến cứu viện khẩn cấp, chậm trễ không nổi, đến mức Trần Thương nói sử dụng kinh phí, lão Mã không hề nghĩ ngợi trực tiếp đồng ý.

Đến mức cho dù có thêm tên tuổi của mình hay không, cũng chẳng quan trọng.

Anh tin tưởng năng lực của Trần Thương, thế nhưng càng thêm tin tưởng nhân phẩm của Trần Thương.

Chỉ thế thôi.

Cũng đã đủ rồi

Sau khi Trần Thương được sự cho phép của lão Mã, đi gọi bà xã Xa Triết Hoa và con gái vào bên trong văn phòng.

Cầm một trang giấy bắt đầu nói rõ.

- Là cái như vậy, tôi gọi các vị tới đây là muốn nói cho mọi người một tin tức tốt.

- Sau khi tôi nói chuyện với bệnh viện, biết được bệnh viện chúng tôi có một cái hạng mục cấp cứu nghiên cứu khoa học, mà tình hình con gái của chị, sau khi được chúng tôi khảo sát xong, phát hiện ca bệnh con bé cũng phù hợp với điều kiện chúng tôi đặt vào.

- Như vậy, trị liệu của cô bé, toàn bộ chi phí phẫu thuật sẽ được bệnh viện gánh chịu, thế nhưng yêu cầu nghe theo sắp xếp của chúng tôi, hoàn thiện chỉ tiêu các hạng kiểm tra kiểm nghiệm...

- Tình hình chính là một cái tình hình như vậy, trước thời hạn tôi nói với chị một tiếng, ngày mai tôi sẽ mang tờ cam kết phẫu thuật tương quan ra, nếu như mọi người nguyện ý, ký tên, bên chúng tôi có thể mau chóng sắp xếp phẫu thuật.

Nghe thấy Trần Thương nói, người phụ nữ trực tiếp sững sờ

Cô hiểu nhiều như vậy, thế nhưng... Cô không ngốc, cô hoàn toàn rõ ràng, cái này chắc chắn là cơ hội nhờ Trần Thương tranh thủ đi mới được một suất phẫu thuật miễn phí.

Thân thể người phụ nữ hơi run rẩy, cũng vội vàng gật đầu.

Lại nói, hiện tại có lựa chọn nào khác à?

Mà cô bé nhỏ lo sợ bất an nói đến:

- Là làm tựa như chuột bạch à?

Trần Thương cười nói:

- Không giống với đám chuột bạch đâu, để chú làm phẫu thuật cho con, không cần sợ hãi, chú đảm bảo chắc chắn chữa khỏi giúp con

Trần Thương nhìn cô bé nhỏ, an ủi.

Nghe thấy Trần Thương, cô bé nhỏ nhẹ gật đầu, có điều vẫn là lo lắng hỏi:

- Thật sự không cần bỏ ra tiền à?

Trần Thương gật đầu:

- Không cần bỏ tiền ra, mà con là đang làm cống hiến cho tổ quốc, phẫu thuật của con sẽ được viết thành luận văn, phát biểu đến các nơi trên thế giới! Trợ giúp những đứa trẻ cũng có bệnh giống như con.

Mỗi đứa trẻ nhỏ, đều có một cái giấc mộng được làm anh hùng.

Dù khác biệt giới tính cũng không có quan hệ.

Nghe thấy Trần Thương, cô bé nhỏ lập tức trừng to mắt, đây là một cái thế giới cô chưa từng được tiếp xúc qua, có quá nhiều thứ không hiểu.

Thế nhưng, khi nghe được chính mình không phải một thứ phiền toái, có thể đi trợ giúp càng ngày càng nhiều người, cô bé nhỏ rất vui vẻ, trong lòng thậm chí còn tự hào nhiều hơn mấy phần, có loại cảm giác thành tựu kia.

- Cháu nguyện ý

Cô bé nhỏ thốt ra

Chương 1018: Chúng Ta Vẫn Đang Làm, Là Bởi Vì Chúng Ta Nên Làm

Sắp xếp phẫu thuật cho cô bé nhỏ vào một tuần sau, có điều Trần Thương lại sắp xếp để cô tiến vào cấp cứu.

Ngày mai bắt đầu kiểm tra các hạng chỉ tiêu đo lường.

【Nhiệm vụ nghiên cứu khoa học: Tiến độ nhiệm vụ: 0/ 100. 】

Trần Thương nhìn tiến độ nhiệm vụ một chút, hiểu được, cái ảnh hưởng thừa số 100 điểm này, chỉ là bắt đầu tính toán từ khi một tháng phát động nhiệm vụ trước đây.

Nếu mà như vậy, thì là chính xác rồi.

Khoảng thời gian này, Trần Thương hoàn toàn không có phát biểu bài luận văn nào.

Vừa vặn, Trần Thương mượn số liệu làm phẫu thuật cho cô bé nhỏ kết hợp với đống số liệu trước đây, vừa vặn viết luận văn tốt.

Dù sao, ban thưởng của nhiệm vụ này cũng rất không tệ, tinh thông một công cụ chữa bệnh.

Khi đi căn tin ăn cơm buổi trưa, Trương Viễn và Dương Tuệ vội vã chạy đến bên cạnh Trần Thương:

- Nam thần, anh lên tin thời sự kìa! Không đúng, là báo chí! Còn có Weibo, là loại mang ảnh chụp kia

- Mà lại chụp siêu cấp siêu cấp đẹp trai loại nha

Trần Thương cũng là sửng sốt một chút.

- Cái tin tức gì?

Dương Tuệ tranh thủ thời gian mở điện thoại ra, trực tiếp mở Weibo của Đoàn thanh niên Cộng sản ra.

- Anh nhìn, đây không phải anh à?

Trần Thương tò mò, tiếp nhận điện thoại nhìn lại.

« Tiền Lì Xì Trân Quý Nhất »

Tiêu đề phía dưới dừng hình ảnh chính là Trần Thương đang xoay người ngồi xuống, sờ lấy đầu cô bé nhỏ, nhét cái kẹo vào trong miệng cô.

Phía dưới viết là chuyện của Xa Triết Hoa, đồng thời đang công kích và vạch trần vụ án lừa gạt kia, viết đến nhân gian vẫn còn có chân tình.

Viết đến nhân viên y tế dốc hết toàn lực cấp cứu.

Viết đến hình ảnh cô bé nhỏ hiểu chuyện đưa "Tiền lì xì" cho bác sĩ.

Viết đến tình cảnh tất cả chủ nhiệm nhét kẹo vào trong miệng, cô bé nhỏ vui vẻ ra mặt.

Quan phương không có điểm tên của Trần Thương, chỉ là @ bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô và viết tham gia phẫu thuật và nhân viên y tế cứu viện.

Loại chuyện năng lượng chính nghĩa này, là cần được truyền bá.

Sau khi Đoàn thanh niên Cộng sản phát biểu xong, mấy chỗ phương tiện truyền thông khác cũng bắt đầu đăng lại, thủ đô chữa bệnh, báo hằng ngày của thủ đô... Những truyền thông này cũng phát tin tức thật cuồng nhiệt.

Nháy mắt đã đưa lên Hot bình luận.

Mà "Tiền lì xì trân quý nhất" cũng hạng mười từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất Weibo, đã đưa tới rất nhiều người đau lòng và nước mắt lưng tròng.

Cái thế giới này, là cần cảm động.

Phía dưới rất nhiều bình luận.

Đương nhiên, cũng có mắng, nói chó không đổi được đớp cứt, bác sĩ không thu tiền lì xì? Làm sao có thể

Có điều đại đa số người nhìn thấy tin tức này đều là xúc động và vô cùng hi vọng.

- Hi vọng bên trong cuộc sống sẽ có nhiều bác sĩ tốt như vậy hơn

- Đúng nha, đại đa số bác sĩ là tốt, hi vọng có thể hoàn thiện cơ chế thưởng phạt, để bác sĩ trở về đến bên trong bản chức công tác cứu người trị bệnh đi.

- Hi vọng sau này tôi đi bệnh viện, cũng có thể gặp bác sĩ tốt

...

Quan hệ y hoạn căng thẳng, là xây dựng ở phía trên một loại lo lắng.

Nói trắng ra, xã hội này, ai cũng sợ sinh bệnh, mỗi người đều lo lắng cho mình khi sinh bệnh, lại gặp phải những cái bác sĩ đáng ghét kia, mặc người chém giết.

Đến mức còn căm thù đối với bác sĩ, rất nhiều người thậm chí là chỉ nghe đồn đại đến.

Cái này giống như tội phạm vậy, bên trong 100 người tội phạm, xuất hiện một tội phạm cứu người, anh sẽ cảm thấy anh là một người tốt, không phải tất cả tội phạm đều là người xấu.

Thế nhưng bên trong 1000 bác sĩ, xuất hiện mấy phân chuột, loại khủng hoảng này sẽ lan tràn, lan tràn đến làm cho tất cả mọi người lo lắng sợ hãi, cảm thấy bác sĩ đều là khốn kiếp.

Nếu suy nghĩ kỹ một chút, anh đã gặp qua bao nhiêu bác sĩ không tốt?

Còn không phải chỉ nghe đồn đại, tiếp đó là tin tức không biết truyền bao nhiêu tay, cũ tận mấy năm trước.

Mà lại, hiện tại cơ chế tố cáo rất đơn giản, tất cả bác sĩ đều đang lo lắng gặp phải tố cáo.

Khủng hoảng, thường là bị nhân sĩ có tâm lợi dụng.

...

Sau khi Trần Thương tiện tay lật xem một phen, cười cười, đưa điện thoại trả về.

Trương Viễn sững sờ:

- Đại thần, anh không kích động à? Đây chính là Đoàn thanh niên Cộng sản đấy?

Dương Tuệ cũng là tò mò nhìn Trần Thương.

Loại chuyện này, nếu là cho họ, có thể thổi cả đời.

Dù sao ai có thể có vinh dự như vậy nha?

Trần Thương nuốt thức ăn xuống, bất đắc dĩ nói:

- Cái này không phải chính là điều chúng ta phải làm à? Các anh cũng đang làm mỗi ngày, có cái gì kiêu ngạo?

Một câu nói làm cho hai người hơi lộ vẻ xúc động.

Rất nhiều chuyện, họ vẫn đang làm, là bởi vì nên đi làm, mà không phải bởi vì có người đang nhìn chúng ta, cho nên chúng ta cần phải đi làm.

Xúc động từ trước đến nay không phải giả vờ.

Anh nhưng thật ra là các mặt cuộc sống.

Mỗi người chúng tôi, làm sao không phải cuộc sống anh hùng đâu?

Tựa như cái cô bé nhỏ tám tuổi kia, cô cũng là anh hùng nhỏ trong nhà.

...

...

Vào thứ năm, Tôn Quảng Vũ được mời đi tới bên trong Ngoại khoa tổng hợp bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Hôm nay Ngoại khoa tổng hợp muốn tiến hành ước định phẫu thuật đối với Trần Thương cho Xa Triết Hoa.

Tôn Quảng Vũ mang theo Tần Duyệt cùng nhau đi đến.

Tiến đến sau đó, Hà Chí Khiêm bên này đã bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật video giới thiệu.

Nhìn thấy Tôn Quảng Vũ tiến đến, cười nói:

- Hoan nghênh chủ nhiệm Tôn.

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Còn phải cám ơn chủ nhiệm Hà, có video phẫu thuật tốt, có thể lấy ra chia sẻ.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ nói:

- Diễn đàn đỉnh phong Mayo một tháng sau, chúng ta đều phải cố gắng, hiện tại lại xuất hiện phẫu thuật này, đối với chúng ta mà nói có ý nghĩa phi phàm, nói thật, ca phẫu thuật này thật sự là mở ra rất nhiều tầm nhìn cho tôi

Hà Chí Khiêm nói một phen để Tôn Quảng Vũ hơi kinh ngạc.

Anh và lão Hà như nhau, đều là chuyên gia lĩnh vực Ngoại khoa tổng hợp, thậm chí lý giải của Hà Chí Khiêm ở lĩnh vực tiêu hóa đường tiêu hóa có khi so với chính mình còn phải khắc sâu một chút.

Có thể làm cho Hà Chí Khiêm nói lời như vậy, Tôn Quảng Vũ không thể không thận trọng lên.

Bên trong văn phòng đều là người, lít nha lít nhít, học sinh trên cơ bản đều là đứng, Tần Duyệt cũng là như thế, đứng ở hàng cuối cùng.

Video phẫu thuật bắt đầu, đầu tiên là giới thiệu tình hình người bệnh Xa Triết Hoa.

Sau khi Tôn Quảng Vũ nhìn thấy ảnh chụp nội soi lập tức cũng nhíu lông mày lại.

Tình hình rất tệ, so với trong tưởng tượng còn bết bát hơn, toàn bộ thực quản dính liền chật hẹp hết sức rõ ràng, ngay cả dạ dày và tá tràng cũng tổn thương nghiêm trọng.

- Ca phẫu thuật này, khó nha

Sau khi Tôn Quảng Vũ xem xong, đạt được một cái kết luận.

Mà sau khi Tần Duyệt xem xong, lại sững sờ

Sao người bệnh này quen thuộc như vậy nha?

Giống như gặp qua ở nơi nào rồi.

Đúng

Bên này Tần Duyệt chợt nhớ tới, không phải là video phẫu thuật một cái người bệnh bị bỏng do Axit Sunfuric Trần Thương cho mình nhìn qua à?

Còn đưa ra lý niệm về xây dựng lại đường tiêu hóa cho mình nữa.

Khoảng thời gian này, phẫu thuật trước trước sau sau, Tần Duyệt đã nhìn thật là nhiều lần.

Không ngờ hôm nay lại nhìn thêm lần nữa...

Quả nhiên bắt đầu phẫu thuật, video phẫu thuật được trải qua xử lý, rất nhiều quá trình đều được tăng tốc và tóm tắt, đến mức thời gian toàn bộ ca phẫu thuật chỉ có hơn một giờ.

Thế nhưng một video phẫu thuật khô khan như vậy, tất cả mọi người lại nín thở tập trung tư tưởng, không dám bỏ lỡ một cái chi tiết.

Bởi vì bản thân phẫu thuật đã tăng tốc, lại không dám chủ quan, sợ không để ý, sẽ không theo kịp tiến độ.

Phẫu thuật nửa giờ, một bộ điện ảnh thị trường, tên đầy đủ điểm vô niệu.

Thế nhưng, lại có rất nhiều nghi ngờ

Một khắc sắp kết thúc các loại phẫu thuật này làm toàn bộ đường tiêu hóa được biểu hiện ra đến, lập tức tất cả mọi người ở đây đều hít sâu một hơi

Mà Tôn Quảng Vũ cũng trực tiếp đứng lên

Cái này...

Là xây dựng lại đường tiêu hóa

Chương 1019: Từ Chối

Phương pháp xây lại đường tiêu hóa được tìm ra từ rất sớm vào năm 1881, TheodorBillroth ở Vienna cũng thành công phát triển khâu lại một ca cắt bỏ dạ dày Billroth I.

Đến nay đã hơn 100 năm

Đây đối với phẫu thuật ngoại khoa mà nói, thời gian phát triển đã đủ lâu.

Nhưng mà, thời gian dài cũng không có nghĩa là phát triển nhanh.

Cho dù là nghề gì cũng đều có một quy luật kỳ quái:

- Đồ vào tay càng nhanh thì độ khó càng cao.

Ngoại khoa tiêu hóa chính là một ví dụ điển hình.

Cho tới nay tất cả bác sĩ ngoại khoa cả thế giới, đều là "Nặng thì cắt bỏ còn tùy mức độ nặng nhẹ thì xây lại".

Nhưng mà, những năm gần đây, mọi người mới thật sự hiểu được: mấu chốt của xây lại đường tiêu hóa là lúc khâu trong khi phẫu thuật đường tiêu hóa

Nhưng mà, quan niệm "Xây lại đường tiêu hóa" đến tận năm 2008 mới nổi lên, các chuyên gia trong nước mới hình thành nhận thức chung.

Phát triển đến bây giờ, phần lớn bệnh viện trong nước đều có thể làm phẫu thuật cắt bỏ dạ dày, phẫu thuật đường gan là một loại phẫu thuật đường tiêu hóa.

Nhưng mà

Trên thế giới, trước mắt không một loại phương pháp xây lại đường tiêu hóa nào hoàn toàn thỏa mãn tất cả người bệnh.

Cho nên, cho tới nay phương pháp xây lại đừng tiêu hóa đạo đều là một khúc xương rất khó gặm.

Điều này cũng không thể trách Tôn Nghiễm Vũ kích động.

Tôn Nghiễm Vũ nhìn ca phẫu thuật khâu lại dạ dày hơi kích động.

Bởi vì cho tới bây giờ ông ta chưa từng thấy loại khâu dạ dày nào giống của Trần Thương, dùng dạ dày và hỗng tràng ở bên cạnh hình thành nên một cách khâu "giống như dạ dày".

Đây quả thực là mở mang tầm mắt của ông ta

Có năm cách khâu lại dạ dày giống, nhưng mà cách khâu này không nằm trong năm loại đó.

Lúc này, từ thực quản đến dạ dày của Xa Triết Hoa rồi hỗng tràng lại trở về ruột, cuối cùng là trực tràng... Đã hình thành một đường tiêu hóa toàn diện

Đây không phải là khái niệm "Xây lại đường tiêu hóa" à?

Ông ta nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cẩn thận suy nghĩ lại nhiều lần.

Lúc mở mắt ra, nhìn Hà Chí Khiêm, hơi hâm mộ nói:

- Chủ nhiệm Hà, thật là lợi hại! Ca phẫu thuật này, thật khiến tôi mở mang tầm mắt

- Có thời gian, tôi muốn mời ông đi Hiệp Hòa dạy một số giờ học cho chúng tôi.

Hà Chí Khiêm không nhịn được lắc đầu cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Tôn, ca phẫu thuật này không phải là tôi làm, thật ra cảm nhận của tôi cũng giống ông, hơi ngạc nhiên mừng rỡ.

Tôn Nghiễm Vũ cười một tiếng, nói thật:

- Nào chỉ là ngạc nhiên mừng rỡ? Đơn giản là vì tôi mở ra một cánh cửa sổ! Thậm chí là mở mang tầm mắt của rất nhiều người.

Nhưng mà Tôn Nghiễm Vũ nghe Hà Chí Khiêm nói không phải ông ấy làm, cũng có thêm mấy phần tò mò:

- Hả? Không phải chủ nhiệm Hà? Đó là... Vị chuyên gia kia?

Hà Chí Khiêm nhìn Tôn Nghiễm Vũ một cái, lại nhìn mọi người trong phòng đang yên lặng như tờ, không nhịn được nói:

- Bây giờ mọi người cảm thấy, Trần Thương có tư cách tham gia diễn đàn Mayo không?

Mọi người phía dưới rối rít thở dài

Sự thật thắng hùng biện

Cho dù có lý do tốt nhưng đứng trước năng lực tuyết đối, cũng sẽ tỏ ra yếu thế.

Tần Duyệt nghe những lời này của Hà Chí Khiêm, lập tức vui mừng: Trần bảo bối cũng tham gia diễn đàn Mayo ở nước Mỹ?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt lập tức vui sướng.

- Chủ nhiệm Tôn, thật ra thì phẫu thuật là do bác sĩ Trần Thương của khoa cấp cứu chúng tôi làm.

Hà Chí Khiêm không nhịn được nói.

Tôn Nghiễm Vũ vừa nghe, lập tức nói:

- Đây... Thuận tiện chủ nhiệm Hà có thể tiến cử một chút không? Tôi muốn nói chuyện với chủ nhiệm Trần một chút.

Ừm, theo bản năng Tôn Nghiễm Vũ coi Trần Thương thành chủ nhiệm.

Tần Duyệt vừa nghe, suýt nữa không nhịn cười được.

Hà Chí Khiêm cầm điện thoại lên:

- Xem giúp tôi bây giờ cậu ấy có đang bận không, đưa điện thoại cho cậu ấy một chút.

Tôn Nghiễm Vũ vừa nghe, vội vàng nói cảm ơn.

Điện thoại không bao lâu thì được bắt.

- Bác sĩ Trần, bây giờ cậu có rảnh không?

Lúc này Trần Thương đang làm phẫu thuật trong phòng phẫu thuật, để y tá cầm điện thoại:

- Chủ nhiệm Hà, cháu đang làm phẫu thuật, có thể phải mất hai giờ.

Bên này đầu dây Tôn Nghiễm Vũ nói, nghĩ tới nghĩ lui, bên Tôn Nghiễm Vũ cũng không thể đợi quá lâu.

Sau khi thảo luận một phen, nói:

- Ông nói cho cậu ấy biết, ngày khác tôi mời cậu ấy đến bệnh viện chúng tôi giảng bài, ông xem có tiện không?

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Bác sĩ Trần, gần đây cậu có thì thời gian rảnh không? Bên này có một người bạn cảm thấy hứng thú với ca phẫu thuật hôm qua của cậu, muốn mời cậu qua giảng bài, chủ nhiệm Tôn của bệnh viện Hiệp Hòa đối với cậu...

Bên này Hà Chí Khiêm lời còn chưa dứt, Trần Thương trực tiếp từ chối:

- Xin lỗi, chủ nhiệm Hà gần đây cháu thật sự không có thời gian, chờ qua khoảng thời gian bận rộn này rồi hãy nói.

Trần Thương không phải là một người không quả quyết, có thể giúp thì giúp, không thể giúp sẽ trực tiếp từ chối.

Gần đây anh có một đống chuyện, một đống lớn luận văn, căn bản là không thể phân thân.

- Chủ nhiệm Hà, bên này cháu phẫu thuật xong rồi liên lạc.

Nói xong, bên đường dây của Trần Thương đã truyền đến tiếng tít tít tít...

Trong phòng yên tĩnh lại

Thật rất yên tĩnh.

Mặt Tôn Nghiễm Vũ rất đỏ.

Thật rất đỏ

Cho tới bây giờ đều là ông được mời đi giảng bài, ông là bảng hiệu của Hiệp Hòa, mời một người tới giảng bài, không ngờ bị từ chối không chút lưu tình.

Khiến Tôn Nghiễm Vũ lập tức không phản ứng kịp.

Hà Chí Khiêm cũng hơi lúng túng.

Tôn Nghiễm Vũ thở dài:

- Chủ nhiệm Hà, chủ nhiệm Trần bận bịu cũng thôi đi, chờ có thời gian chúng tôi lại hẹn lại.

- Tiểu Tần, đi.

Nói xong, Tôn Nghiễm Vũ đưa Tần Duyệt rời đi.

Để lại một đống người bên trong phòng làm việc cảm thấy mắt choáng váng.

Có thể đi Hiệp Hòa giảng bài, cơ hội tốt như vậy, ai lại nguyện ý bỏ qua?

Nói, tôi đã từng đến Hiệp Hòa giảng bài, hãnh diện cỡ nào cơ chứ?

Nhưng mà...

Trần Thương lại từ chối không chút lưu tình.

Mọi người ở phổ ngoại khoa đối với Trần Thương cũng không phải là rất rõ, nhưng mà bây giờ... Trần Thương lập tức cho mọi người một ấn tượng rất cao lãnh.

Tài nghệ cao, không nghi ngờ chút nào

Lạnh! Là thật lạnh, từ chối không giữ một chút mặt mũi nào cho chủ nhiệm Hà, cũng không quan tâm bảng hiệu của Hiệp Hòa.

Đấy chính là đại lão đó?

Trong lúc nhất thời, mọi người không nhịn được xúc động.

...

...

Sau khi Tôn Nghiễm Vũ dẫn Tần Duyệt rời đi, trực tiếp lái xe chuẩn bị rời đi.

Đối với việc mất thể diện trước mặt học sinh trước mặt của mình, Tôn Nghiễm Vũ vẫn hơi khó chịu...

Ngồi trên xe, Tần Duyệt yên lặng, không biết nên nói gì.

Mặc dù bề ngoài đối với hoàn cảnh của thầy cô hơi lúng túng, nếu như đối phương là người khác, cô đã dùng sức nói xấu để an ủi thầy.

Nhưng mà...

Đối phương là chồng mình.

Đây cũng quá khó khăn.

Hơn nữa, trong lòng Tần Duyệt hơi vui vẻ: Thì ra chồng mình cũng có một mặt tổng tài bá đạo

Nghĩ tới đây tim trong lòng Tần Duyệt đập bịch bịch, hơi rung động.

Con gái kia thì luôn thích tình yêu của tổng tài bá đạo, hơn nữa, tổng tài này còn đối với mình muốn gì được đó, rất nghe lời mình nói.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Duyệt cười trộm rất lâu.

Mà sau khi Tôn Nghiễm Vũ lên xe, chậm chạp không khởi động xe.

Trong lòng ông cũng có rất nhiều suy nghĩ.

Nếu như đùa giỡn tính tình, đối phương không cho mặt mũi, mình chắc chắn sẽ xoay người rời đi,

Dù sao, thế nhưng Tôn Nghiễm Vũ ông cũng không phải là người bình thường, nhưng mà...

Cẩn thận đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút, người có tài năng có địa vị như ai, ai mà không phải vội vàng như vậy?

Chương 1020: Chủ Nhiệm Trần, Bên Trong Có Ổ Cứng

Thế nhưng, sau khi Tôn Quảng Vũ cẩn thận suy nghĩ nửa ngày thì cũng đã bình thường trở lại

Hoàn toàn chính xác, chính bản thân mình đang cần người ta giúp đỡ, mời người ta đến Hiệp Hòa để giảng bài, làm tốn thời gian của người ta, còn học tập kỹ thuật của người ta, bản thân cái này chính là một cuộc giao dịch không cân xứng.

Vốn không quen biết, dựa vào cái gì mà người ta đồng ý?

Ở địa vị như họ, thời gian của ai cũng đều rất quý giá.

Bởi vì Hiệp Hòa của anh, tôi chắc chắn phải đi à?

Không hẳn là vậy

Đổi vị trí suy nghĩ một chút, Tôn Quảng Vũ cũng cảm thấy lần đầu gặp mặt của mình, không đúng, còn chưa gặp mặt, yêu cầu này đã hơi quá phận.

Mà khi mình rời đi, thực tế hơi qua loa.

Dù sao chủ nhiệm Hà người ta đã nói chuyện thay mình, còn mình lại vội vàng rời đi như vậy, ngược lại đã làm mất mặt chủ nhiệm Hà Chí Khiêm.

Ngồi ở trong xe, thật lâu...

Tôn Quảng Vũ thở dài.

Nhìn Tần Duyệt ngồi ở ghế lái phụ, bất đắc dĩ hỏi:

- Tiểu Tần, em cảm thấy yêu cầu hôm nay của thầy có phải hơi quá phận hay không.

- Dù sao vẫn chưa tính là quen biết đã thông qua người khác mời người ta đi giảng bài, cái này hơi không tôn trọng người ta.

Tần Duyệt nhìn thầy của mình, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định hi sinh Trần bảo bối một chút...

- Không có, em cảm thấy thầy bản thân là đại chủ nhiệm ngoại khoa tổng hợp của Hiệp Hòa, là toàn quốc... Có thể đến giảng bài ở Hiệp Hòa chính là một vinh dự...

Tôn Quảng Vũ nghe Tần Duyệt vuốt mông ngựa, lập tức cũng bị chọc cười.

Người đã già, đều ưa thích lời nói ngọt ngào như vậy của học trò, tăng thêm một chút hương vị của người trẻ tuổi.

Tôn Quảng Vũ cười cười, bất đắc dĩ nói:

- Hôm nay em cũng xem ca phẫu thuật kia rồi, khỏi cần phải nói, trình độ của cậu thanh niên này thật lợi hại, đây là một ca phẫu thuật đường tiêu hóa hoàn hảo mà tôi từng thấy, cũng là một ca khâu dạ dày tốt nhất, một tháng sau Mayo cử hành diễn đàn xây dựng lại đỉnh phong công năng đường tiêu hóa, nếu mà chúng ta có thể nắm giữ kỹ thuật này...

- Đây đối với lực ảnh hưởng của phát triển học thuật của chúng ta mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt

- Vì lẽ đó, em cũng không thể xem thường người trong thiên hạ, không nên cảm thấy Hiệp Hòa chúng ta lợi hại như nào, cảm thấy Trung Quốc là vô địch, thật ra còn rất nhiều người tài giỏi trên thế giới

- Trần Thương này, có thể là em không quá hiểu rõ, thế nhưng đối với ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ta mà nói, tuyệt đối là một người có ý tưởng, người có năng lực, có suy nghĩ và ý nghĩ của bản thân, sẽ không bị người khác chi phối

- Loại người như vậy, đáng giá để thầy tốn thời gian tới kết giao và làm quen

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Tôn Quảng Vũ bình thường trở lại.

Nói chuyện phiếm với Tần Duyệt một chút, bỗng nhiên Tôn Quảng Vũ cũng đã hiểu ra.

Nói với Tần Duyệt:

- Được rồi, xuống xe, chúng ta đi tìm chủ nhiệm Hà, vừa rồi rời đi quá qua loa, coi nhẹ Hà chủ nhiệm người ta, thậm chí cũng không cho người ta mặt mũi.

- Hà chủ nhiệm người ta cũng là có ý tốt, chúng ta đi xin lỗi một chút, chờ chủ nhiệm Trần phẫu thuật xong, tốt nhất là nên trò chuyện cùng chủ nhiệm Trần, nói không chừng có thể thay đổi ý nghĩ của cậu ấy.

- Sau này em cũng nên học cách giao thiệp với người ta đi, nghĩ tới cảm nhận của người khác nhiều một chút...

Nghe lão sư coi trọng Trần Thương như vậy như thế, trong lòng Tần Duyệt cũng bắt đầu vui vẻ.

Bỗng Tần Duyệt cười nói:

- Nhưng thầy à, nếu chúng ta quay lại như vậy không xấu hổ ạ?

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Thế thì có thể làm sao bây giờ?

Tần Duyệt cười hắc hắc, lấy ổ cứng di động từ trong túi xách ra:

- Thầy nhìn đi, đây là cái gì?

Mắt Tôn Quảng Vũ lập tức sáng lên:

- Không tệ! Thông minh

Hiện tại, Tần Duyệt cũng không dám nói Trần Thương là ông xã của mình...

Quên đi, sau này tìm một cơ hội rồi nói sau

...

...

Lúc này, nói thật là Hà Chí Khiêm cũng không để ý những thứ này, chỉ là hơi bất đắc dĩ.

Thế nhưng, Trần Thương cũng thực sự bề bộn nhiều việc, cái này ông biết.

Mà Hà Chí Khiêm cũng sẽ không cho rằng Trần Thương không xứng để từ chối, địa vị của Trần Thương chỉ là chưa lên men, thời gian còn chưa thích hợp.

Người ta thế nhưng mà chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu y học về lĩnh vực tim mạch của toàn quốc, nghiên cứu ra được kỹ thuật bắc cầu động mạch vành.

Nhân vật như vậy, có thể nói người ta không bận rộn à?

Hà Chí Khiêm dẫn theo mọi người trong phòng ban thảo luận về ca phẫu thuật của Trần Thương làm.

Trải qua chuyện của Tôn Quảng Vũ, mọi người cũng xem rất nghiêm túc, cũng ý thức được khả năng của Trần Thương lợi hại ra sao...

Sau khi thảo luận nửa ngày, bỗng Tôn Quảng Vũ quay lại

Lập tức khiến tất cả mọi người hôn mê rồi

Đại lão này sao bỗng nhiên lại trở về rồi?

Hà Chí Khiêm cũng tò mò nhìn Tôn Quảng Vũ:

- Chủ nhiệm Tôn, tại sao ông lại trở lại vậy?

Tôn Quảng Vũ thản nhiên cười nói:

- Quay lại? Tôi vẫn chưa đi mà, tôi chỉ đi lấy ổ cứng di động một chút, ca phẫu thuật này tôi định sẽ trở về xem thật kỹ một chút, nghiên cứu một chút.

Sau khi nói xong, Tôn Quảng Vũ nói với Tần Duyệt:

- Tiểu Tần, đưa ổ cứng cho thầy.

Tôn Quảng Vũ cười đưa cho nhân viên công tác:

- Cảm phiền copy một phần.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười nói:

- Nào, ngồi xuống cùng nhau thảo luận đi

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- À đúng rồi, chủ nhiệm Hà, anh báo với chủ nhiệm Trần một tiếng, nói chờ sau khi làm phẫu thuật xong, muốn gặp mặt một chút.

Hà Chí Khiêm gật đầu cười nói:

- Được

Hà Chí Khiêm lấy điện thoại ra soạn một cái tin nhắn rồi gửi đi.

Tần Duyệt cũng tranh thủ thời gian móc điện thoại ra.

Cô sợ Trần Thương lại từ chối thầy của mình, cái này quá lúng túng rồi...

Cô vội vàng nói:

- Ông xã, Tôn Quảng Vũ là thầy của em, em cũng đi theo nữa, cứ gặp ông ấy một lần nhé! Cùng lắm thì... Một cái

Ừm, tin nhắn được gửi đi.

Trần Thương còn đang làm phẫu thuật, vừa vặn nghe thấy chuông tin nhắn kêu lên.

Y tá nhắc nhở:

- Bác sĩ Trần, chủ nhiệm Hà Chí Khiêm gửi Wechat.

Trần Thương gật đầu nói:

- Đọc một chút.

- Bác sĩ Trần, Tôn Quảng Vũ là chủ nhiệm ngoại khoa tổng hợp của Hiệp Hòa, đối với phẫu thuật đường tiêu hóa rất lợi hại, đối với việc xây dựng đường tiêu hóa cũng rất có nghiên cứu, ông ấy muốn cùng cậu gặp mặt, vui vẻ trò chuyện một chút, ông ấy đang ở phòng ban của chúng ta chờ cậu làm phẫu thuật xong, nếu cậu thấy thuận tiện, gặp mặt! Dù sao... Tất cả mọi người đều muốn tới tham gia hội nghị Mayo.

Trần Thương gật đầu, đang muốn nói, y tá tiếp tục nói:

- Còn có một cái, Tần tiểu liếm?

Trần Thương vội vàng nói:

- Lấy tới, tôi đọc một chút.

Trần Thương cũng không dám để người khác xem

Vạn nhất có lời riêng tư ngọt ngào gì, cái này không thích hợp.

Lấy tới xem, Trần Thương lập tức nhẹ nhàng thở ra, còn may không có để y tá đọc lên.

Nhưng mà, đọc tin nhắn, Trần Thương cười cười.

- Cô đè lại, tôi nói một câu.

Trần Thương khôi phục theo thứ tự.

Tôn Quảng Vũ lo sợ bất an như một đứa bé, sợ Trần Thương không tới gặp mình.

Không bao lâu, tin nhắn gửi tới.

Hà Chí Khiêm nhìn thấy câu thoại ngắn ngủi chỉ có 1 giây, lo lắng bất an.

Chẳng lẽ lại là từ chối à?

Sau khi mở, cẩn thận đặt ở bên tai, sợ đả kích đến Tôn Quảng Vũ.

- Được

Nghe thấy được, Hà Chí Khiêm vội vàng nói:

- Được! Bác sĩ Trần đã đồng ý.

Tôn Quảng Vũ cũng vui vẻ cười, nhẹ nhàng thở ra.

Nếu lại bị từ chối, cũng quá mất mặt

Cuối cùng Tần Duyệt cũng nhẹ nhàng thở ra.

Còn tốt còn tốt

Trần bảo bối cho mình mặt mũi, cho thầy mình một cơ hội...

Chỉ là, thế nào cứ cảm thấy hơi là lạ nhỉ?

Vào lúc này, nhân viên công tác bỗng nhiên nói:

- Chủ nhiệm Tôn... Ông... Trong ổ cứng di động này của ông có ca phẫu thuật này! Có muốn ghi đè lên không? Tôi thấy còn có bản đầy đủ...

Một câu này làm cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Cái này... Nói dối bị vạch trần cảm thấy thật xấu hổ...

Chương 1021: Tiểu Tần, Chào Giáo Sư Trần Đi

Tràng diện một trận xấu hổ

Đại não của Tôn Quảng Vũ trực tiếp chết máy...

Cái gì gọi là bên trong ổ cứng đã có video? Có muốn ghi đè hay không?

Mà lại hai video, một cái là nguyên bản?

Video này từ đâu tới?

Lập tức nhiều thông tin như thế, quả thực hơi làm khó Tôn Quảng Vũ rồi.

Anh trừng to mắt nhìn vừa Tần Duyệt:

Tất cả những thứ này làm giáo sư Tôn Quảng Vũ tiếp nhận, thực tế là rất khó khăn...

Vào lúc này mọi người cùng nhau nhìn Tần Duyệt.

Tần Duyệt nhìn nhân viên công tác, khụ khụ một tiếng, ngượng ngùng cười một tiếng:

- Thật à? Thật là trùng hợp nha...

Nhân viên công tác hơi dở khóc dở cười:

- Ha ha, thật là trùng hợp.

Thế nhưng, rất rõ ràng, một cái chữ "trùng hợp" là không giải quyết được vấn đề.

Cũng may vào lúc này, bỗng nhiên Chủ nhiệm Hà nói:

- Cái này, tiểu Trương, có phải là khi copy video, anh không có chú ý hay không? Anh thật sự cũng quá không cẩn thận rồi.

Vị bác sĩ họ Trương này lập tức vỗ trán một cái:

- Ai nha, thật không tiện, tôi vừa rồi nghe mấy vị chủ nhiệm nói chuyện phiếm, hơi quá đầu nhập vào, trong lúc nhất thời không để ý.

Tần Duyệt thấy thế, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, không thể không nói, gừng càng già càng cay

Vị Hà Chí Khiêm tiện tay ra một chiêu này, hời hợt hóa giải hết toàn bộ chuyện "trùng hợp" này.

Hiện tại, mặc dù Tôn Quảng Vũ không hiểu ra sao, thế nhưng cũng không quan trọng.

Mọi người mượn bắt đầu thảo luận chuyện phẫu thuật.

Mà càng thảo luận, ý nghĩ của mọi người cũng càng nhiều.

Học thuật nghiên cứu cuối cùng cần tiếp thu ý kiến quần chúng.

Khi ước chừng hơn sáu giờ, bên này Trần Thương đã làm xong phẫu thuật, cầm điện thoại lên trực tiếp đánh tới cho Hà Chí Khiêm:

- Chủ nhiệm Hà, tôi bây giờ đang ở phòng phẩu thuật, nếu không... Ngài tới đi? Một hồi có thể sẽ còn một ca phẫu thuật nữa.

Hà Chí Khiêm nghe xong, lập tức gật đầu đồng ý:

- Tốt tốt, hiện tại tôi đang đi qua với Chủ nhiệm Tôn rồi.

Trần Thương gật đầu, lúc này mới cúp điện thoại.

Mà Hà Chí Khiêm nhìn Tôn Quảng Vũ nói:

- Chủ nhiệm Tôn, chúng tôi đi phòng phẫu thuật nha, một hồi bác sĩ Trần có thể sẽ còn phẫu thuật nữa.

Lập tức ánh mắt Tôn Quảng Vũ sáng lên, hơi hưng phấn, cười nói:

- Chủ nhiệm Trần này thật đúng là một người cuồng công việc nha

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười lắc đầu, một mặt thần bí nói đến:

- Bác sĩ Trần này thật khó lường

Tôn Quảng Vũ nghe thấy Hà Chí Khiêm tán thưởng Trần Thương như thế, lòng tò mò cũng nhiều hơn mấy phần:

- Ồ? Chẳng lẽ Chủ nhiệm Trần còn có chỗ nào hơn người à?

Hà Chí Khiêm cười cười, nói đến:

- Bác sĩ Trần này thật không bình thường

- Đi thôi, để trên đường tôi tinh tế kể lại với anh một phen.

Tôn Quảng Vũ gật đầu, đi theo Hà Chí Khiêm nhanh chóng hướng bên ngoài đi tới.

Vừa ra cửa, Tôn Quảng Vũ nhìn thoáng qua Tần Duyệt:

- Tiểu Tần, nếu em không có gì gấp, cũng đi gặp chủ nhiệm Trần đi, gặp mặt nhiều hơn, nghe một chút, nói không chừng hơi trợ giúp cho em đấy

Tần Duyệt dở khóc dở cười, mỗi ngày cô đều đầu gối má kề nói chuyện thật lâu với Trần Thương mà, một hồi đoán chừng phải xấu hổ bao nhiêu nha

Có điều, thấy giáo sư đã nói như vậy, Tần Duyệt chỉ có thể gật đầu:

- Vâng, giáo sư

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- Ừm, không có chuyện gì, một hồi tôi đưa em về nhà.

Tôn Quảng Vũ và Tần Vĩnh Nghĩa đã quen biết nhiều năm, thường xuyên liên hệ, chiếu cố đối với chất nữ của anh, cũng coi như là cần phải lưu loát.

Lúc này, tất cả suy nghĩ trong lòng Tôn Quảng Vũ đã toàn là Trần Thương lợi hại, trâu bò cỡ nào, nơi nào còn có tim tư khác.

Ba người dọc theo đường đi, Hà Chí Khiêm tựa như đã thổi phồng Trần Thương đến mức trên trời dưới đất chỉ có cái dòng độc đinh thiên tài kia vậy

- Tôi cho anh biết, Bác sĩ Trần này nha, không chỉ có nghiên cứu đối với ngoại khoa tiêu hóa, cậu ấy cũng có kiến thức rất cao thâm đối với bên ngoại khoa lồng ngực, anh cũng nhìn thấy cái một ca phẫu thuật này, cái sử dụng mô phổi tiến hành vá lại thực quản kia chính là thuật thức mới của bác sĩ Trần, cũng là thứ chính cậu ta nghiên cứu ra được

Lập tức ánh mắt Tôn Quảng Vũ sáng lên:

- Cũng thật là lợi hại, cấp cứu thật sự chính là rèn luyện người địa phương nha

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười nói:

- Anh cho rằng cái này đã đủ à? Tôi cho anh biết một chuyện lớn này

- Anh biết rõ nghiên cứu trung tâm y học trái tim không ngừng đập không? Ngay cả là chủ nhiệm Hiệp Hòa Vương vẫn đang làm chuyện này

Tôn Quảng Vũ hâm mộ nói đến:

- Làm sao không biết, hiện tại huyên náo xôn xao, quốc gia rất xem trọng, kỹ thuật bắc cầu động mạch vành phát triển mạnh, trực tiếp thôi động phát triển trong lĩnh vực ngoại khoa Tim chúng ta, thay đổi hiện trạng Ngoại khoa Tim, quốc gia càng ngày càng coi trọng

Hiện tại danh vọng của Vương Thông ở Hiệp Hòa càng ngày càng cao, tư thế ẩn ẩn có trở thành phó viện trưởng thường vụ nhiệm kế tiếp, tiếng hô cũng rất cao.

Đây vốn là không thể rời đi lần này trở thành toàn quốc Ngoại khoa Tim học được hội trưởng quan hệ, càng không thể rời bỏ phó chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu y học trái tim không ngừng đập lần này và nguyên nhân người tham dự hạng mục thứ hai.

Hà Chí Khiêm bỗng nhiên nói:

- Vậy anh biết, chuyện lần này người dẫn đầu là ai không?

Tôn Quảng Vũ bỗng nhiên sững sờ:

- Trần... Trần Thương! Đúng, cũng là Trần Thương! Hai người kia là một à?

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Không sai, chính là Trần Thương mang theo Từ Tử Minh Ngoại khoa Tim chúng ta đi nghiên cứu ra được kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, sau này Vương Thông đã trực tiếp bái sư, gọi Trần Thương là giáo sư Trần, tiếp đó không phải sao, hiện tại lửa nóng cũng càng ngày càng huyên náo hơn?

Lời này vừa nói, Tôn Quảng Vũ lập tức sững sờ

- Cái chủ nhiệm Trần này thật là quá lợi hại! Thật sự là thiên tài nha, một người có thể tinh thông nhiều khoa phẫu thuật như thế.

Tôn Quảng Vũ cảm khái không thôi, trong lòng cũng chờ mong nhiều mấy phần, hi vọng Trần Thương cũng có thể mang theo bản thân làm ra tới một cái đến liền tốt.

- Cái Bác sĩ Trần này lúc nào sẽ đến bệnh viện các anh thế? Nhân vật như vậy tôi cũng chưa nghe nói qua

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười nói:

- Anh chưa nghe nói qua bình thường, chỗ Hiệp Hòa các anh mắt cao hơn đầu, đều khinh thường tham gia giải thi đấu các loại kỹ năng toàn quốc, cũng thật sự là lợi hại.

Tôn Quảng Vũ cười cười, lắc đầu.

Hoàn toàn chính xác, Hiệp Hòa từ trước đến nay không tham gia những này giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật trong nước, bởi vậy Tôn Quảng Vũ thật đúng là không quá quan tâm mấy thứ này.

Hà Chí Khiêm cười nói:

- Bác sĩ Trần này cũng không phải ở bệnh viện chúng tôi, chỉ là đến bệnh viện chúng tôi bồi dưỡng thôi.

Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức kinh ngạc

Anh cảm giác bản thân chắc chắn là nghe lầm rồi

- Bồi dưỡng?

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Không sai

Đang lúc nói chuyện, mấy người đã tiến vào bên trong phòng phẫu thuật, Trần Thương đã chờ đợi ở bên trong văn phòng.

Nhìn thấy Hà Chí Khiêm mang theo hai người tiến đến, Trần Thương đứng dậy đứng lên.

- Đây chính là Trần Thương, bác sĩ Trần

Tôn Quảng Vũ cũng vội vàng tiến lên nắm tay:

- Ôi, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, bác sĩ Trần tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng nha

Khi trách cứ, Tôn Quảng Vũ cũng biết không thể gọi là chủ nhiệm Trần.

Hà Chí Khiêm đã giới thiệu qua cho Trần Thương rồi.

Vì lẽ đó Trần Thương trực tiếp gật đầu mỉm cười nói:

- Chào chủ nhiệm Tôn, kính đã lâu kính đã lâu, gần đây thực sự là quá bận rộn, bận quá không có thời gian đi giảng bài cho.

- Lại nói, tôi nếu là đi, cảm giác hơi múa rìu qua mắt thợ, ngoại khoa tổng hợp của Hiệp Hòa, chính là hào môn, chút kiến thức của tôi thật đúng là không dám giảng bài.

Tôn Quảng Vũ không ngờ Trần Thương lại khiêm tốn như thế, vội vàng cười nói:

- Bác sĩ Trần thật là khiêm tốn

Sau khi nói xong, Tôn Quảng Vũ nói với Tần Duyệt:

- Tiểu Tần, đây chính là bác sĩ Trần, chào giáo sư Trần đi

Chương 1022: Tôi Hi Vọng Cầm Gương Cho Chủ Nhiệm Tôn

Thật ra Tôn Quảng Vũ cũng là muốn giúp đỡ Tần Duyệt.

Dù sao Tần Duyệt trẻ tuổi như thế, nhận biết được nhiều chuyên gia giáo sư danh y hơn một chút, đối với phát triển tương lai trong của cô mà nói cũng có trợ giúp lớn.

Đặc biệt là một lĩnh vực.

Cho nên mới nói với Tần Duyệt:

- Tiểu Tần, nhanh lên, chào giáo sư Trần

Tần Duyệt sững sờ, hơi sững sờ.

Gọi là giáo sư Trần Thương?

Cái này luôn cảm thấy có loại cảm giác gặp dịp thì chơi, thật xấu hổ nói.

Bên này, Trần Thương cũng cười xấu hổ, một mặt hài hước nhìn Tần Duyệt.

Bên trong ánh mắt nói: gọi nhanh lên, giáo sư của em cũng lên tiếng rồi

Vào lúc này, tiếng mở cửa bỗng nhiên vang lên.

Từ Tử Minh và đám người Vương Thông vừa mới hợp tác hoàn thành một đài phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, một mặt hưng phấn từ trong phòng phẫu thuật đi ra.

Những ngày này, Vương Thông có rảnh cũng chạy tới bệnh viện trung tâm Cấp cứu, sau khi tới cũng theo làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Hiện tại không cần Trần Thương nhìn mọi người đã có thể tự hoàn thành.

Mấy chủ nhiệm cũng rất vui vẻ, Vương Thông càng hưng phấn không gì sánh được, tựa như lập tức đến thanh xuân thứ hai trong đời vậy, tinh thần tràn đầy phấn chấn.

Một đoàn người tiến vào văn phòng, bỗng nhiên sững sờ.

- Ồ? Chủ nhiệm Tôn, sao anh lại tới đây?

Sau khi Vương Thông nhìn thấy Tôn Quảng Vũ, cười lên tiếng chào.

Tôn Quảng Vũ nhìn thấy Vương Thông, cũng là gật đầu cười, tư giao giữa anh và Vương Thông rất tốt:

- Tới tâm sự với Bác sĩ Trần nha.

Vương Thông gật đầu cười nói:

- Giáo sư Trần

Sau khi nói xong, nhìn vừa Tần Duyệt, lập tức sững sờ, cười nói:

- Y? Giáo sư Tiểu Tần cô cũng tới à?

Từ Tử Minh cũng là dồn dập chào hỏi:

- Giáo sư Tiểu Tần đến giám sát ban nha

Lưu Toàn một mặt quỷ tiếu:

- Tuyệt đối là đến kiểm tra cương vị

Vừa chủ nhiệm lão Chu cũng là cười nói:

- Giáo sư Tiểu Tần, giáo sư Trần, khi nào hai người kết hôn? Đến lúc đó nhớ kỹ gọi chúng tôi cùng đi với nha

Mọi người dồn dập ồn ào.

Mặc dù ngày bình thường cũng gọi giáo sư Trần, giáo sư tiểu Tần, thế nhưng mọi người cũng thật sự là nhau xem như bạn bè vậy.

Mà Tôn Quảng Vũ lại sững sờ

Đây là tình huống như thế nào?

Tựa như... Họ cũng quen biết nhau, chỉ có chính mình mơ mơ màng màng.

Loại cảm giác này tựa như bỏ lỡ xem một tập truyền hình, khi đọc tiểu thuyết, nhảy đặt trước mấy chương vậy

Thông tin không đối xứng, cái này cũng rất khó chịu.

Có điều, dù là như thế, hiện tại anh cũng hiểu đã rõ ra.

Cái Tần Duyệt này, học sinh của mình... mà còn là hôn thê Bác sĩ Trần à? ??

Tin tức này quá rung động, lập tức để Tôn Quảng Vũ khó mà tiêu hóa nổi.

Lúc này đầu óc của Tôn Quảng Vũ cũng chuyển rất nhanh, IQ 125 nhanh chóng vận chuyển, anh cảm giác bản thân đã gặp gỡ chuyện tốt rồi...

Nghĩ tới đây, lập tức Tôn Quảng Vũ cũng cười.

- Không ngờ nha, tiểu Tần, nha đầu này che giấu thật là sâu, nếu mà không phải hôm nay gặp mặt, tôi còn phải bị giấu tại bên trong cái trống đâu

- Bác sĩ Trần, thực tế là trùng hợp, thật trùng hợp

- Thật sự là duyên phận nha

Trần Thương cũng là cười xấu hổ:

- Đúng vậy nha, duyên phận

Tần Duyệt ở bên cạnh chỉ cười không biết nói cái gì.

Có điều, sau khi đám người Vương Thông nhìn thấy một màn này, lập tức trợn tròn mắt.

- Mẹ nó, Chủ nhiệm Tôn, anh cái này cũng quá làm cho người ao ước đi, đây coi như là cưỡng ép kéo quan hệ lên, lại trở thành giáo sư của giáo sư tiểu Tần

- Quá lợi hại

- Sau đó anh cái này sẽ có cơ hội lên như diều gặp gió nhiều đâu

Sau khi mấy người làm rõ ràng quan hệ lộn xộn, lập tức hâm mộ cực kỳ.

Bà xã Trần Thương là học sinh của người ta, cái này có thể không giúp?

Tùy tiện giúp cái chuyện nhỏ, chính là một cái đại khóa đề, không để ý làm sự kiện có thể chính là tồn tại trung tâm nghiên cứu y học trái tim không ngừng đập kế tiếp luôn nha.

Mọi người thấy, thực tế là bất lực nhổ nước bọt.

Sau khi đám người rời đi, Tôn Quảng Vũ cũng không có trì hoãn quá nhiều thời gian, mà trực tiếp ngồi xuống, hàn huyên một lát.

- Bác sĩ Trần, tôi cảm thấy rất hứng thú đối với ca phẫu thuật của Xa Triết Hoa của cậu, có thể thấy, cậu đối với xây dựng lại đường tiêu hóa chắc chắn cũng rất có nghiên cứu nha?

Tôn Quảng Vũ đi thẳng vào vấn đề nói đến.

Trần Thương gật đầu, khoảng thời gian này anh vẫn luôn đang nghiên cứu chuyện xây dựng lại đường tiêu hóa.

Thế nhưng, xây dựng lại đường tiêu hóa thật sự là một cái công trình lớn.

Bởi vì cái này không chỉ dính đến là xây dựng lại kết cấu, mà lại hiếm thấy nhất còn phải bao gồm cả xây dựng lại công năng.

- Đúng, có đọc lướt qua mấy chỗ, thế nhưng khẳng định không chuyên nghiệp bằng Chủ nhiệm Tôn các anh rồi, hiện tại chỉ có thể nói là hơi hiểu biết.

Tôn Quảng Vũ cũng không có trực tiếp phủ nhận đối với Trần Thương:

- Có thể làm tốt một chút đã rất lợi hại, cậu khâu lại và xây dựng lại dạ dày, thật sự đã mở một cái mới phạm vi nhìn cho chúng tôi rồi.

- Xây dựng lại đường tiêu hóa, trước mắt chủ yếu liên quan đến năm loại lớn mười tám cái thuật thức khâu lại trọng điểm.

- Khâu dạ dày, khâu ruột non, khâu đại trực tràng, khâu đường mật, khâu tuyến tụy.

- Mỗi một bước, đều là khó càng thêm khó

...

Tôn Quảng Vũ không thể không nói là chuyên nghiệp bao nhiêu, tất cả thuật thức và chủng loại đều có nghiên cứu hoặc đọc lướt qua, nói tới kiến thức chuyên nghiệp, cũng không kém cỏi chút nào

Sau khi nói xong, Tôn Quảng Vũ nói:

- Bác sĩ Trần, kỹ thuật khâu lại dạ dày anh chính là kỹ thuật tốt nhất tôi từng gặp qua.

- Một tháng sau, khi thành lập diễn đàn đỉnh phong Mayo, tôi hi vọng quốc gia chúng ta có thể chuẩn bị sẵn sàng, ở bên trong một cái tổ chức có tính quốc tế như vậy, lấy xuống thêm một chút chức vị, và cầm xuống một chút biên ủy trong tạp chí.

- Khâu dạ dày của cậu, tôi cảm thấy đã đủ để khóa chặt một cái vị trí trong đó rồi, nói không chừng còn có thể tiến vào ủy ban.

Thế nhưng

Nếu mà chí hướng của Trần Thương chỉ giới hạn ở đây mà nói, tự nhiên sẽ không thể nào cố gắng đến như vậy.

Vị trí anh muốn làm chính là chức vị cao tận khả năng

Nhiệm vụ khiêu chiến, hạn mức cao nhất càng cao, ban thưởng càng phong phú

Trần Thương tự nhiên không thể nào sẽ thoả mãn với hiện tại.

Bên này, Tôn Quảng Vũ bỗng nhiên nói:

- Một tuần sau cũng chính là ngày cuối tuần, tôi muốn thành lập một cái phòng khách khoa Ngoại tiêu hóa, mời chuyên gia ngành nghề đến thảo luận một chút, chia sẻ ca bệnh và phương pháp phẫu thuật một chút, cộng đồng phát triển học tập, hi vọng có thể có cảm ngộ rõ ràng, tôi hi vọng có thể mời Bác sĩ Trần tham gia.

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức hơi sáng lên.

Một cơ hội trao đổi như vậy, đối với anh mà nói còn là rất quan trọng.

Sau khi Trần Thương nghe được, lập tức gật đầu cười một tiếng:

- Vô cùng cảm ơn Chủ nhiệm Tôn đã cung cấp bình đài như vậy.

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Chúng ta đều cùng một cái chiến tuyến, nếu mà có thể có thành tích tốt, cũng có thể để khoa Ngoại tiêu hóa Trung Quốc chúng ta hơi danh tiếng ở phương diện toàn thế giới

Hoàn toàn chính xác, lực lượng đỉnh phong, so là sức cạnh tranh quốc tế.

Bao gồm cả lực ảnh hưởng học thuật, và lực ảnh hưởng lâm sàng

Bởi vậy tuyệt đối không nên cho rằng những cái địa vị quốc tế kia không quan trọng.

Những địa vị này, thường thường chính là biểu hiện cho địa vị của anh ở trong ngành học.

Tôn Quảng Vũ còn có một chuyện khác:

- Bác sĩ Trần, ngày mai bệnh viện chúng tôi có cái người bệnh cần phẫu thuật, là phẫu thuật nội soi ung thư đại tràng, tôi muốn mời anh tham gia

- Bỉ nhân bất tài, ở lĩnh vực đại trực tràng, vẫn tương đối có nghiên cứu, còn hi vọng có thể chỉ điểm lẫn nhau, học tập đôi bên.

Một câu, để hảo cảm của Trần Thương tăng thêm gấp bội.

Đây là một cái người vô tư thẳng tanh, người ta chính là hi vọng phát triển cho cộng đồng.

Trần Thương vội vàng nói:

- Tự nhiên là hết sức vui vẻ, chỉ là, tôi có cái yêu cầu hơi quá đáng

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Có chuyện chứ nói thẳng.

Trần Thương gật đầu:

- Tôi hi vọng tôi có thể cho cầm gương Chủ nhiệm Tôn nha

Chương 1023: Tần Duyệt Không Chen Lời Được

Trên đường trở về, Tôn Nghiễm Vũ lái xe, trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói vừa nãy của Trần Thương

- Tôi muốn cầu đèn nội soi cho ngài

Haizz…

Có lẽ đây chính là thiên tài ư?

Rõ ràng đã lợi hại như vậy, hết lần này tới lần khác lại muốn giúp đỡ mình, không ngại học hỏi kẻ dưới, khiêm tốn xin chỉ dạy, nếu người ta không thể thành công thì ai có thể thành công chứ?

Nghĩ tới đây, Tôn Nghiễm Vũ càng ngày càng cảm thấy Trần Thương là một người đáng để kết bạn

Nhưng mà, khiến ông hơi không thể ngờ tới là, học sinh của mình lại là vợ sắp cưới của Trần Thương?

Điều này thực sự khiến Tôn Nghiễm Vũ hơi ngạc nhiên mừng rỡ

Đột nhiên...

Ông lập tức nghĩ đến chuyện vừa nãy, trong ổ cứng di động có một video, ông đột nhiên cười một tiếng.

Tất cả chân tướng đã rõ ràng.

Người với người, thật là duyên phận

...

...

Sau khi nói chuyện với Tôn Nghiễm Vũ, Trần Thương cũng ý thức được mình và các đại lão khác nhau của lĩnh vực ngoại khoa tiêu hóa.

Kỹ thuật xây lại đường tiêu hóa...

Cũng không phải là không thể nào?

Bây giờ Trần Thương có một suy nghĩ

Cấu tạo là công năng cơ sở

Mà chỉ có cấu tạo phù hợp, mới có thể khiến công năng phát huy tác dụng tốt nhất.

Xây lại đường tiêu hóa, là một công trình lớn, bao gồm dạ dày, ruột non, đại trực tràng, đường mật và tuyến tụy.

Trần Thương lắc đầu, đặt một mục tiêu cho mình, đó chính là đột phá trong cách khâu

Chờ anh nắm giữ được tất cả năm loại lớn, sau đó sẽ ra tay từ quan niệm tổng thể, xuất phát từ thân thể con người có độ khó cao, đi điều chỉnh.

Bây giờ anh nghĩ điều này rõ ràng hơi cảm giác nghìn lẻ một đêm.

...

Sáng ngày hôm sau, Tôn Nghiễm Vũ bàn giao xong, nhìn mọi người, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, tiểu Tần, sau này cháu trực tiếp đi theo chú.

Một câu nói khiến mọi người nói hơi ngẩn ra

Tiến sĩ thạc sĩ dưới quyền Tôn Nghiễm Vũ có một đống, nhưng mà cho tới nay ông cũng chưa bao giờ tự mình dẫn theo, ngay cả đề bài luận văn tốt nghiệp đều là do thầy giáo dạy phụ nghĩ ra, nhiều nhất chính là khi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, Tôn Nghiễm Vũ sẽ tham gia một cách tượng trưng một chút, sau đó rất nhiều thầy giám khảo nhìn mặt mũi của Tôn Nghiễm Vũ, cho điểm cao, thưởng cho một luận xuất sắc.

Sau đó trong việc tốt nghiệp, Tôn Nghiễm Vũ có thể sẽ giúp đỡ một chút.

Bình thường, Tôn Nghiễm Vũ kiếm đâu ra thời gian tự mình dẫn dắt học sinh chứ

Những người chủ nhiệm ở Hiệp Hòa một người so với một người càng bận rộn hơn, thường xuyên tham gia các loại hội nghị trong và ngoài nước

Mà Tôn Nghiễm Vũ còn có một chức vụ đặc biệt: Bác sĩ tường đỏ

Là bác sĩ đặc biệt phụ trách một số bệnh tiêu hóa cho một ít lãnh đạo.

Mạng lưới quan hệ rất rộng

Cho nên, giúp học sinh tìm một công việc, đây coi như là một chuyện khá đơn giản.

Ngay cả tổ trưởng tiểu tổ dạ dày Trang Nguyệt Minh cũng hơi kinh ngạc, dù sao chủ nhiệm Tôn rất bận rộn, đừng nói mang học sinh, đoán chừng đến cả con mình cũng không dẫn dắt được?

Hứa Thụy thấy vậy, mặt không đổi sắc, nhưng mà trong lòng hơi mất mát, nói thật, gần đây cô và Tần Duyệt ở chung cũng không tệ lắm.

Hứa Thụy cảm thấy mình không có bạn bè, nhìn những người được gọi là bạn tốt gì đó, cô cảm thấy cùng lắm cũng chỉ là một tấm màn che nhân tính mà thôi.

Khiến lẫn nhau cảm thấy mình cũng có bạn, cũng không đến nỗi rất cô đơn.

Thật ra thì, Hứa Thụy cảm thấy lòng người chính là cô đơn.

Khi bạn đã đủ mạnh, bạn cũng không cần để ý ánh mắt của người khác, thậm chí còn biết hưởng thụ loại cô độc này.

Hứa Thụy rất thành công, 35 tuổi làm phó chủ nhiệm, phó giáo sư của Hiệp Hòa, cô vẫn cảm thấy mình không cần dựa vào người khác, nhưng mà những năm gần đây, cô phát hiện châm ngôn cuộc sống mà mình luôn tin tưởng hơi sai lệch.

Cô chợt phát hiện, cho dù mình kiên cường như thế nào, thật ra thì cũng cần một nơi giải tỏa.

Mà khi Tần Duyệt xuất hiện, khiến Hứa Thụy phát hiện trước đến nay mình chưa từng có cuộc sống.

Cô hâm mộ Tần Duyệt...

Mấy ngày nay, cô thử nói chuyện với Tần Duyệt, Tần Duyệt cũng chia sẻ một ít chuyện và quan niệm cho cô, thậm chí đưa cô một ít mỹ phẩm dưỡng da dạng nhỏ, mà Hứa Thụy đưa Tần Duyệt tham gia phẫu thuật, dậy cô ấy một ít kỹ thuật nhỏ.

Tình hữu nghị của hai người cứ như vậy mà bắt đầu tạo dựng lên.

Không ngờ chủ nhiệm lại muốn tự mình dẫn dắt Tần Duyệt...

Nếu như trước kia, Hứa Thụy sẽ cảm thấy Tần Duyệt là một gánh nặng, đây là chuyện tốt mà, nhưng mà bây giờ, cô hơi không bỏ được.

Sau khi Tôn Nghiễm Vũ nhìn thấy trạng thái của Hứa Thụy, đột nhiên kinh ngạc một chút

Tần Duyệt có thể thay đổi Hứa Thụy?

Tôn Nghiễm Vũ quả thực hơi khiếp sợ...

Tôn Nghiễm Vũ suy nghĩ trong chốc lát:

- Tiểu Tần, bình thường cháu đi theo chú, khi chú bận thì đi theo đàn chị Hứa Thụy.

Tôn Nghiễm Vũ đổi lời nói.

Hứa Thụy và Tần Duyệt vừa nghe, hai mắt của hai người lập tức nhìn nhau một cái, rồi cùng cười.

Người phẫu thuật của xế chiều hôm nay chính là lãnh đạo đã về hưu, 81 tuổi, phẫu thuật ung thư trực tràng, bởi vì được phát hiện sớm, phẫu thuật coi như đơn giản, phiền phức không phải là rất lớn.

Khoảng ba giờ chiều, Trần Thương nhận được điện thoại của chủ nhiệm Tôn Nghiễm Vũ ở Hiệp Hòa, nói một giờ sau đó phẫu thuật bắt đầu.

Trần Thương cúp điện thoại, lái xe trực tiếp đi

Gần đây trọng trách trên người Trần Thương rất nặng, muốn học nhiều kỹ năng như vậy, áp lực rất lớn.

Sau khi Trần Thương đến Hiệp Hòa, nói thật anh hơi bùi ngùi

Đậu xe xong, nhìn bảng hiệu của Hiệp Hòa, đây cũng là nơi mà mình đã từng tha thiết mơ ước.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác được, hơi hối hạn vì mình từ chối giờ học hôm qua.

Mặc dù không thể tới nơi này học, nhưng mà... Có thể tới nơi này làm chuyên gia mà

Đây cũng tính là biến tướng để hoàn thành ước mơ mà?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ bật cười.

Đi thẳng cửa phòng phẫu thuật, bên này Tôn Nghiễm Vũ đã đợi Trần Thương.

Sau khi nhìn thấy anh thì cười nói:

- Chào mừng bác sĩ Trần đến Hiệp Hòa làm khách.

Trần Thương cười một tiếng, đoàn người đổi quần áo, vào trong phòng phẫu thuật.

Trần Thương nhìn hồ sơ bệnh lý một chút, lập tức ngẩn người, đây không phải là... Nhân vật mà mình khi còn bé thỉnh thoảng thấy trong ti vi à?

Cái tên này gọi ra phỏng đoán phải bị * đi

Nghĩ tới đây, Trần Thương còn hơi bùi ngùi.

Nhưng mà, thật ra thì cũng không có qua hệ quá lớn đến Trần Thương, nằm trên giường, chính là người bệnh, quản ông ta đã từng như thế nào làm gì.

Nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thương, Tôn Nghiễm Vũ cười một tiếng:

- Đừng căng thẳng, coi như là người bệnh bình thường là được.

Trần Thương lắc đầu:

- Dạ.

Độ khó của phẫu thuật nội soi triệt căn trong điều trị ung thư đại tràng còn lớn hơn nhiều những thuật nội soi cắt bỏ đại trực tràng trong ổ bụng.

Bởi vì có quá nhiều mạch máu cần xử lý, nhân tố quá phức tạp.

Hơn nữa, phẫu thuật nội soi khoang bụng là việc một đoàn đội, tầm quan trọng của tay cầm đèn nội soi thì mỗi một bác sĩ phẫu thuật nội soi khoang bụng cũng có thể cảm nhận sâu sắc

Bình thường mà nói, mọi người đều cho người quen làm, thậm chí là cấp dưới cũ, thường xuyên có nhân viên của đoàn đội phẫu thuật đặc biệt cầm tay nội soi

Trang Nguyệt Minh nhìn Trần Thương, từ ý tốt cười nói:

- Bác sĩ Trần hay là để tôi làm cho?

Trần Thương cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, tôi là một người hỗ trỡ chuyên nghiệp, vẫn khá đáng tin, nếu như lát nữa tôi làm không tốt, còn phải nhờ chủ nhiệm Trang tự mình ra trận.

Tôn Nghiễm Vũ không nhịn được nói:

- Hôm nay cô cảm nhận kỹ thuật của bác sĩ Trần một chút đi

Mọi người ha ha cười lên.

Tần Duyệt nhìn ba người trò chuyện vui vẻ, đột nhiên cảm giác được... Mình là một tiểu bối, căn bản là không chen lời vào được.

Chương 1024: Phụ Trợ Hạch Tâm Áo Nghĩa

Khi thực hiện phẫu thuật ung thư đại tràng, bình thường phải cắt bỏ ở xa khối u 15cm.

Bởi vậy, toàn bộ một ca phẫu thuật phải cắt bỏ rất nhiều

Phần cuối hồi tràng, ruột thừa, manh tràng, đại tràng lên, và một phần ba đại tràng ngang.

Đồng thời, còn phải cắt bỏ mạc treo, mạc nối lớn và mạch máu xung quanh hạch bạch huyết tương ứng.

Phẫu thuật cắt bỏ khối u vẫn luôn là mục tiêu trọng điểm trước mắt của phẫu thuật đường tiêu hóa

Tôn Quảng Vũ nhìn thoáng qua Trần Thương, nói:

- Tiếp cận bên trong, có thể chứ?

Trần Thương gật đầu

Tiếp cận bên trong so với xâm lấn tối thiểu càng thêm khó khăn, thế nhưng nguyên tắc không tiếp xúc để trị tận gốc khối u phù hợp, mà lại có yêu cầu rất cao đối với tay cầm PEEK.

Trước khi phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương bắt đầu xử lý đầu ống soi.

Trước tiên ngâm trong nước nóng 60-70 độ, sau đó để nhân viên công tác chuẩn bị một phần nước ấm.

Lập tức khiến Trang Nguyệt Minh khá sửng sốt:

- Bác sĩ Trần thật là chuyên nghiệp?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, thường xuyên làm phụ trợ, rút ra được một vài kinh nghiệm.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu lau.

Tôn Quảng Vũ tò mò nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Vừa rồi cậu đã làm cái gì vậy?

Trần Thương cười nói:

- Sau khi sử dụng nước nóng để ngâm, hiệu quả quan sát sẽ trở nên rõ ràng hơn, với cả chuẩn bị thêm nước ấm, như vậy sẽ giúp đầu ống soi duy trì liên tục không bị mờ sương.

Tôn Quảng Vũ rất ít làm phụ trợ, đối với cầm PEEK thật đúng là không thạo lắm.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, lập tức cảm thấy rất có lý:

- Rất chuyên nghiệp

Trần Thương cười cười, dùng băng gạc vô khuẩn mềm mại bắt đầu lau.

Lau kính cũng rất có kỹ xảo.

Bên này sau khi bụng chướng lên, tiến hành nội soi ổ bụng.

Trần Thương đặc biệt lựa chọn một góc độ đặc biệt.

Góc độ khác nhau sẽ khiến cho tầm nhìn trong màn ảnh có sự khác biệt, ở trên tầm nhìn về nội soi ổ bụng, như thể là mở bụng, rất phù hợp thuật giả quan sát góc độ quen thuộc.

Tôn Quảng Vũ nhìn thoáng qua Trần Thương, quả thực trong lòng đã càng trở nên tò mò

- Tầm nhìn này thật là thoải mái

Tôn Quảng Vũ xúc động thốt lên một tiếng, ăn ngay nói thật.

Cái này hoàn toàn không phải nịnh nọt Trần Thương, mà là lời nói từ đáy lòng

Hoàn toàn chính xác

Một người cầm PEEK thành thạo cũng giống như một người thợ quay phim giỏi, hiện ra một hình ảnh mỹ lệ hài hòa cho người phẫu thuật.

Mà lúc này Trần Thương đã làm rất tốt, anh cho hiện ra trên màn hình một tỉ lệ "tỉ lệ vàng", người quan sát mục tiêu đặt trên "tỉ lệ vàng" này, loại thao tác này, rất chuẩn xác

Tôn Quảng Vũ sử dụng dao siêu âm, rất sắc bén

Bên này Trần Thương một mực duy trì tốt cái bệ trình độ nội soi ổ bụng, liên tục điều chỉnh kỹ thuật phẫu thuật

Bởi vì độ chính xác của ca phẫu thuật còn rất cao, cần xử lý mạch máu rất nhiều.

Tĩnh mạch xung quanh dạ dày đại tràng, tĩnh mạch dạ dày mạc nối, tĩnh mạch trong đại tràng... Tĩnh mạch tuyến tụy và tá tràng vân vân...

Bởi vậy, tầm nhìn màn hình phẫu thuật cần không ngừng phóng lớn và thu nhỏ.

Thay đổi tầm mắt cao thấp và xa gần, điều chỉnh thuật dã.

Nội soi ổ bụng cần sử dụng công năng của kính lúp, xảo diệu vận dụng thuật dã để xử lý mạch máu chính là ưu thế lớn của việc nội soi ổ bụng.

Bên này Tôn Quảng Vũ cảm giác ca phẫu thuật hôm nay vô cùng thuận lợi

Hình như đầu ống soi này có thể hoàn toàn dựa theo ý muốn của bản thân mà di chuyển, hình như có thể đọc hiểu suy nghĩ của mình

Không đúng...

Cái đầu ống soi này so với mình còn phải xuất sắc hơn

Xử lý rất nhiều đầu ống soi nhỏ, căn bản là Tôn Quảng Vũ nghĩ không ra.

Thế nhưng mỗi lần Trần Thương đều có thể theo kịp, thao tác thay đổi, cho ra tầm nhìn cực kỳ thoải mái

Thậm chí, Tôn Quảng Vũ có một loại ảo giác, cái tay cầm PEEK này so với bản thân mình còn hiểu về ca phẫu thuật này hơn

Nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ nhìn Trần Thương đầy phức tạp

Đây là từ trước tới nay của ông, lần đầu tiên cảm giác tay cầm PEEK có kỹ thuật cao siêu đến thế

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương cũng không ngờ phụ trợ của mình lại tốt như thế.

Cũng giống như chơi game LOL, một trợ thủ hay sẽ giúp bạn rất thoải mái, hơn nữa còn hiểu vấn đề hơn cả bạn

Không sai

Trần Thương không hiểu về phẫu thuật triệt căn ung thư đại tràng này, thế nhưng anh hiểu tầm nhìn phẫu thuật, lúc nào cần cung cấp loại đầu ống soi gì, cái gì là góc độ không ảnh hưởng đến thao tác của bạn.

Rất nhanh, đến lúc phải phân li đại tràng góc gan và tách rời phúc mạc bên.

Tiến vào giai đoạn tách Toldt và Gerota gân mô, vào lúc này, nội soi rất dễ dàng khiến tầm nhìn bị che khuyết, ảnh hưởng đến thao tác, ảnh hưởng tới độ chính xác của ca phẫu thuật

Thế nhưng...

Tôn Quảng Vũ kinh ngạc phát hiện, Trần Thương xoay tròn góc độ thông qua sợi quang học, xảo diệu đưa tới một góc độ quan sát lý tưởng

Cái này thật quá lợi hại

Loại thực hiện xoay tròn sợi quang học này đối với mục tiêu bao gồm các mặt quan sát, giúp các thao tác phẫu thuật đường tiêu hoá tốt hơn, tầm nhìn ổn hơn.

Tôn Quảng Vũ có hỗ trợ như này, càng như hổ thêm cánh.

Theo Trần Thương “Phía sau chỉ đường, hai bên bọc đánh, phía trước hội hợp” bao gồm quan sát các mặt đại tràng, thực hiện hoàn thành chuẩn xác.

Từ đầu tới cuối tay cầm PEEK nội soi ổ bụng tay đều phục vụ mổ chính, là con mắt mổ chính, bộ tư lệnh hạch tâm trên bàn phẫu thuật chỉ có thể có một người, đó chính là mổ chính

Bởi vậy tay cầm PEEK chắc chắn chính là đi theo mổ chính, nghĩ tới mổ chính, mổ chính nghĩ ở đâu, tay cầm PEEK sẽ chỉ chỗ đó

Thế nhưng

Một ca phẫu thuật này, Tôn Quảng Vũ cảm giác mình bị hỗ trợ đưa lên chín tầng mây...

Thật sự là như thế

Vốn dĩ Trần Thương đã bày ra mỗi một khâu của ca phẫu thuật rõ ràng như vậy, nói cho bạn, ở đây cần làm gì.

Giống như cùng là...

Đúng

Anh ta chỉ chỗ nào, bạn đánh chỗ đó

Thậm chí, cái tay cầm PEEK này trực tiếp giảm xuống độ khó của ca phẫu thuật, cứ thế mà để một ca phẫu thuật nội soi ổ bụng này làm so với phẫu thuật mở bụng còn thoải mái hơn

Tôn Quảng Vũ càng làm càng cảm giác vừa lòng đẹp ý, vui vẻ thoải mái

Thậm chí ẩn ẩn có một loại cảm giác đột phá bản thân.

Đúng

Còn có một loại cảm giác cao sơn lưu thủy kiếm tri âm.

Quan hệ giữa mổ chính và tay cầm PEEK, thật đúng là quỷ dị như vậy...

Phẫu thuật rất nhanh đã được cắt bỏ, đến giai đoạn khâu lại.

So sánh với kỹ thuật khâu của Trần Thương, Tôn Quảng Vũ lựa chọn máy khâu hoàn thành, dạng thao tác này, đối với lão nhân mà nói, sử dụng tài liệu khâu lại kim loại đặc biệt, không dễ dàng đưa tới phản ứng áp lực phẫu thuật, hiệu quả ngược lại là tốt nhất.

Rất nhanh

Phẫu thuật hoàn thành

Sau khi Tôn Quảng Vũ rút máy móc ra, nhìn Trần Thương, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nửa ngày nói không ra lời.

Hôm nay

Ông mới cảm nhận được cái gì gọi là hỗ trợ Thần cấp.

Một hỗ trợ là có thể mang theo mổ chính siêu thần.

Mà Trang Nguyệt Minh ở bên cạnh đã sớm trợn tròn mắt.

Cô ta nhìn ca phẫu thuật hôm nay, có câu nói thật không tiện nói với chủ nhiệm Tôn, cô ta cảm giác... Hôm nay chủ nhiệm Tôn đã thu được món hời

Mà công lao lớn nhất phải quy công cho Trần Thương.

Cô là nhất trợ, cô rõ ràng cảm giác được nội soi ổ bụng mang tới tầm nhìn thuận tiện.

Cô cảm thấy, để mình lên thì mình cũng làm được

Làm cũng chênh lệnh so với chủ nhiệm Tôn.

Nghĩ tới đây, Trang Nguyệt Minh nhìn Tôn Quảng Vũ, thậm chí hơi ao ước...

Phẫu thuật làm xong

Rốt cuộc Tôn Quảng Vũ nói:

- Đúng là không so không biết, hoá ra tay cầm PEEK, lại có nhiều lưu ý như vậy

- Tôi cảm thấy sau này không có bác sĩ Trần, mấy ca phẫu thuật nội soi này tôi cũng không muốn làm

Sau khi nói những lời này cũng không có ai cười cả.

Bởi vì đây là nói thật

Hơn nữa, bác sĩ gây tê ở bên cạnh nhìn ca phẫu thuật trên TV, lúng ta lúng túng tự nói:

- Đây là ca phẫu thuật thành công nhất mà tôi đã ghi lại, không có cái thứ hai

Trần Thương nghe thấy mọi người tán dương, bất đắc dĩ cười nói:

- Tôn chủ nhiệm khách khí. Mọi người... Quá khách khí.

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ thở dài:

- Anh cũng biết mà, bác sĩ Trần, thật sự không phải là tôi đang khách khí.

Lúc này Trần Thương chợt nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên:

【Đinh! Chúc mừng anh đã học được từ Tôn Quảng Vũ: Kỹ thuật khâu Đại trực tràng (chuẩn cấp hoàn mỹ)】

Trần Thương lập tức vui sướng không thôi, kiếm được món lợi lớn

Hiện tại anh đã biết rõ: Phụ trợ hạch tâm áo nghĩa chính là làm cho bác sĩ mổ chính thoải mái, tiếp đó đàng hoàng giao ra sách kỹ năng

Chương 1025: Tự Đào Hố Cho Mình

Trần Thương làm cho mình tỉnh táo lại

Ép buộc tỉnh táo lại.

Thế nhưng mà... Vẫn là không nhịn được.

Dù sao, trộm một cái kỹ năng chuẩn cấp hoàn mỹ, cho ai cũng không vững vàng nha.

Tần Duyệt đứng bên cạnh nhìn thấy cái đức hạnh này của Trần Thương, lập tức tò mò, lén lút đi theo:

- Anh làm gì đó?

Trần Thương lập tức bị Tần Duyệt làm giật nảy mình:

- Em dọa anh giật mình

Tần Duyệt híp mắt:

- Anh làm cái gì trái với lương tâm à?

Trần Thương lập tức liếc mắt:

- Em nói hươu nói vượn cái gì đấy?

Tần Duyệt lập tức tò mò:

- Vậy vì sao anh vui vẻ như vậy?

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Em có thể nhìn ra?

Tần Duyệt kém chút cười:

- Khóe miệng anh cũng giương đến mang tai rồi, còn nhìn không ra! Nói đi, đến cùng là chuyện gì?

Vào lúc này, Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh cũng tò mò nhìn Trần Thương:

- Đúng nha, tiểu Trần, cậu đang có chuyện gì vui vẻ à?

Trần Thương lập tức lộp bộp một cái

Sau đó phải âm thầm một chút, ít nhất phải giả vờ như bản thân không có hack, bằng không, sẽ có vấn đề nha...

Trần Thương vội vàng hưng phấn nói đến:

- Vừa rồi, khi tôi đang cầm PEEK, phát hiện rất nhiều vấn đề trong phẫu thuật, đặc biệt là huấn luyện cầm PEEK, tôi cảm thấy là một công việc rất có ý nghĩa, tôi cảm thấy loại năng lực này là đáng để bồi dưỡng

- Hiện tại trong ngoài nước rất ít coi trọng bồi dưỡng tay cầm PEEK, trong mắt tôi, đây thật ra là một cái lỗ thủng, kỹ thuật cầm PEEK tốt đẹp là

có thể đề cao hiệu suất phẫu thuật lên, mà cầm PEEK cũng có rất nhiều kỹ xảo, có thể phát huy đầy đủ ưu thế cho thị giác nội soi ổ bụng, trợ giúp bác sĩ an toàn trôi chảy hoàn thành không có nghị lực mà phẫu thuật nội soi ổ bụng

Nói tới đây, Trần Thương dấy lên đấu chí hừng hực:

- Tôi cảm thấy, chúng ta có thể viết một đoạn luận văn liên quan tới kỹ xảo nội soi, thế nhưng luận văn khẳng định viết không hết nhiều thứ như vậy, có lẽ... Viết một bản sách hẳn là có thể trợ giúp càng ngày càng nhiều người

Trần Thương còn bị ý nghĩ của mình dọa sợ

Vừa bắt đầu anh thật không có chí hướng to lớn như thế...

Anh chỉ muốn che giấu hack của mình một chút, cái này... Không để ý lại đào cho mình một cái hố sâu như thế

Gửi luận văn dễ nói, nhưng viết sách thì...

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, xuất bản một quyển sách liên quan tới sử dụng kỹ xảo nội soi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhận được số lớn điểm kỹ năng ban thưởng! Nhắc nhở: địa vị trong ngành nghề càng cao, ban thưởng càng phong phú!】

Trần Thương muốn khóc

Cái hố này, đã càng đào càng sâu rồi.

Nhiệm vụ hệ thống cũng tạo ra rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đã khóc không ra nước mắt.

Anh cười trộm cái gì

Ai cho anh cười trộm

Không phải chỉ là học trộm một kỹ năng thôi à?

Cần thiết đào cho mình một cái hố lớn như thế không?

Thế nhưng mà...

Những lời này của Trần Thương ở trong mắt người khác, lại là một cái hình ảnh hoàn toàn khác biệt.

Lúc này

Trong ánh mắt Tôn Quảng Vũ khi nhìn Trần Thương, tựa như đang nhìn giáo sư nào của mình

Tôn Quảng Vũ sư tòng Lý Hoài Dân, Lý Hoài Dân là người Hoa Kiều nước Mỹ, sinh ra ở Trung Quốc năm 1923.

Sau này, đúng lúc đang gặp loạn thế, gia cảnh Lý gia giàu có, đưaLý Hoài Dân đi nước Mỹ du học.

Mà cha Lý mang theo gia sản đầu nhập cách mạng

Thời đại kia, đại giới đầu nhập cách mạng rất lớn.

Sau khi kiến quốc, Lý Hoài Dân lại ngây người mười năm ở bệnh viện công California nước Mỹ, chờ đến năm 1960, mới dứt khoát kiên quyết về nước

Mang theo kỹ thuật và tri thức, mở ra cửa lớn phẫu thuật đường tiêu hóa trong cả nước

Đó là Thái Đẩu ở khoa Ngoại tổng hợp, lão viện trưởng của Hiệp Hòa, mang theo Hiệp Hòa thành lập hệ thống khoa Ngoại tổng hợp, chuyên khoa phân tổ...

Lúc này, ánh mắt của Tôn Quảng Vũ khi nhìn tới Trần Thương giống như giáo sư Lý vậy, kia là một người lòng luôn mang ý nghĩ chữa bệnh tạo phúc một phương

Trong lúc nhất thời, đầu tiên là Tôn Quảng Vũ sững sờ, tiếp theo ánh mắt khi nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ hưng phấn nói

- Tốt! Tốt! Tốt

- Bác sĩ Trần, bên trong người trẻ tuổi, cậu là người mà Tôn Quảng Vũ tôi để mắt tới nhất

- Kỹ thuật lợi hại, tôi cũng đã gặp, nhưng mà chân chính suy nghĩ vì sự nghiệp chữa bệnh làm cống hiến, thì số lượng người thật không nhiều

- Chuyện này, tôi sẽ làm với cậu

Trang Nguyệt Minh cũng là kích động gật đầu

- Đúng! Bác sĩ Trần, tôi cũng nguyện ý! Tôi nguyện ý thêm vào lịch trình viết quyển sách, cung cấp video phẫu thuật và kinh nghiệm nhiều năm của tôi

Lúc này

Họ tựa như đang làm một chuyện lớn gì vậy

Trang trọng nghiêm túc.

Mặc dù chỉ là ở bên cạnh bồn rửa tay phía ngoài phòng mổ, thế nhưng không chút nào ảnh hưởng đến tình cảm mãnh liệt mênh mông của mọi người, cùng nhau thỉnh nguyện trái tim vì dân

Trần Thương sắp khóc, các người nguyện ý, nguyện ý cái gì cơ chứ

Chính tôi hiện tại cũng không có ý nghĩ gì đâu

Tôi thật sự là kiếm chuyện cho mình chơi thôi mà...

Tôi gần đây thật bề bộn nhiều việc nha

Trần Thương muốn khóc.

Lúc này Tần Duyệt cũng trợn tròn mắt.

Cô đột nhiên phát hiện, chồng mình thật rất vĩ đại, thật đáng yêu

Mặc dù trong đời sống hơi ít đam mê, hơi ác thú vị.

Thế nhưng cái này lại không chút nào ảnh hưởng tới địa vị của anh trong lòng của cô.

Tần Duyệt rất kiêu ngạo, cô phát hiện, ông xã của cô là một anh hùng, một đại anh hùng mặc áo giáp trắng, chữa bệnh tạo phúc

Ngay cả bác sĩ gây tê cũng không biết đi ra từ khi nào, anh đứng ở phía sau, nhìn một màn này

Tựa như...

Thấy được hình ảnh bên trong sách lịch sử.

Tựa như thấy được « Lịch Sử Khoa Ngoại Y Học » ở tương lai, dừng ngay một tấm ảnh đen trắng

Nghĩ tới đây, anh lấy điện thoại ra.

Mở làm đẹp ra, mở bộ lọc ra, mở bóp mặt ra...

Đối với một màn này, chụp một cái

Có lẽ, lịch sử ngay trong kiểu vô ý này ở giữa dừng hình ảnh đi.

【Đinh! Bắt đầu kích hoạt nhiệm vụ, đếm ngược... 30 ngày!】

Trần Thương run một cái.

30 ngày

Hệ thống anh thay đổi rồi

Thật thay đổi

Trước đây từ trước đến nay anh chưa từng hạn chế thời gian cho tôi, cái nhiệm vụ này vậy mà lại hạn chế thời gian cho tôi...

Thế nhưng

Cái này tựa như cũng không phải là một chuyện xấu

Đầu óc Trần Thương chuyển rất nhanh, nhìn thoáng qua Tôn Quảng Vũ, lại liếc mắt nhìn Trang Nguyệt Minh, lại nghĩ tới Hà Chí Khiêm ở bệnh viện trung tâm Cấp cứu...

Lại nghĩ tới buổi họp mặt một tuần sau đó...

Trần Thương bỗng nhiên ý thức được...

Đây là một lần cơ hội tốt nha

Tên tuổi đánh lấy mở sách, dùng năng lực học trộm?

Phi phi phi

Người trí thức sao có thể gọi là học trộm được?

Cái này gọi là trao đổi học thuật

Đầu óc Trần Thương lập tức dời đi chỗ khác, anh đã nghĩ xong, mình nên đi làm chuyện này như thế nào.

Nghĩ lại như thế

Tựa như hệ thống cũng không phải là đang làm một chuyện xấu, mà là tại cho mình một cái cơ hội.

Bởi vì cái « kỹ xảo sử dụng nội soi ổ bụng và chỉ nam» này có thể nói là kỹ xảo thực dụng nhất trong Ngoại khoa tổng hợp.

Thích hợp với dạ dày, ruột non, đại trực tràng, tuyến tụy, gan mật... Mà nói đều phải cần sử dụng.

Họp mặt cuối tuần

Hoàn toàn mượn cơ hội này, đánh lấy làm cờ hiệu sách, tiến hành giao tiếp và học tập với mỗi vị chuyên gia trong lĩnh vực.

Đồng thời khi hoàn thành bộ sách xong, cũng học luôn kỹ năng vào tay

Mà lại...

Hành trình nước Mỹ còn có một tháng nữa thôi

Nếu mà quyển sách này hoàn toàn chính xác phát hỏa sau đó, trở thành cọc tiêu ngành nghề, anh nói anh dựa vào cái gì không đưa chức vị cho chúng tôi

Nghĩ tới đây

Trần Thương hít sâu một hơi

Nhìn mọi người, bất đắc dĩ nói:

- Vậy làm phiền các vị, chủ nhiệm Tôn, còn hi vọng trên buổi họp mặt vào một tuần sau, sẽ nói qua chuyện này một chút, chuyên gia chúng ta cùng nhau cố gắng, cùng cái chỉ nam này cho thật tốt

Chương 1026: Mang Muội Lên Điểm

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Tôn Quảng Vũ lập tức hưng phấn lên.

Nói thật, Trần Thương nói làm cho Tôn Quảng Vũ rất động tâm.

Vứt bỏ tất cả, đơn giản mà nói « sử dụng kỹ xảo nội soi », bản thân cái này chính là một cái rất có tương lai, thậm chí là làm ra rất lớn cống hiến cho ngành học.

Trước mắt, trong ngoài nước, cho dù là bệnh viện nào, hay thậm chí trung tâm y học Mayo, cũng không có nghiêm túc xem chuyện này như một chuyện lớn để làm.

Mà khoa học là cái gì?

Là làm thật tốt mỗi một chuyện nhỏ, dùng thái độ nghiêm cẩn và trình độ đủ chuyên nghiệp để làm một chuyện nhỏ thật tốt.

Bồi dưỡng tay cầm PEEK, chính là một chuyện bên trong lịch trình phát triển Ngoại khoa tổng hợp mà có thể lớn có thể nhỏ.

Mà Trần Thương cầm kỹ thuật PEEK, là người lợi hại nhất Tôn Quảng Vũ nhìn thấy qua.

Không có người thứ hai.

Trần Thương thật có thể làm rất tốt chuyện này.

Vào lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Mà lại, quyển sách này cần một chút phó chủ biên, tôi cảm thấy chủ nhiệm Tôn là vô cùng thích hợp

Đã muốn con ngựa chạy, lại muốn con ngựa không ăn cỏ.

Nào có chuyện tốt như vậy?

Cũng không thể biên một quyển sách đi ra, chỉ có một mình tự làm chủ bút, tiếp đó cái một cái phó chủ biên, biên ủy gì cũng không có, cái này xấu hổ bao nhiêu?

Mà lại, một bản sách có tính chuyên nghiệp cực mạnh, công dụng thương nghiệp thật ra lại rất nhỏ

Dù sao làm khoa ngoại chỉ có những người này

Quan trọng nhất còn là nổi tiếng trong ngành

Chỉ bằng vào chính mình, rất khó đánh ra tên tuổi, mà nếu mà có được chủ nhiệm Tôn Quảng Vũ của Hiệp Hòa, chủ nhiệm Hà Chí Khiêm của Ngoại khoa tổng hợp trung tâm cấp cứu... Làm phó chủ biên, đây cũng là một chuyện rất có mặt mũi nha

Còn có thể gia tăng độ tán thành cho quyển sách trong ngành nghề
Lại có thể đề cao tính tích cực cho "Con ngựa".
Một công nhiều việc
Mà Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức trong mắt cũng là lửa nóng:
- Có thể chứ?
Trần Thương gật đầu cười một tiếng:
- Đương nhiên, chuyện này muốn làm tốt, tất nhiên không thể rời khỏi sự trợ giúp của chủ nhiệm Tôn
Tôn Quảng Vũ lập tức hưng phấn nói:
- Nếu mà làm quyển sách thành, tôi sẽ mời giáo sư chúng ta làm lời tựa
Vừa nghe đến đây lập tức xung quanh đều yên lặng.
Đám người Trang Nguyệt Minh... Cũng nhìn Tôn Quảng Vũ.
Họ cũng đều biết người Tôn Quảng Vũ nhắc tới chính là lão Lý
Thế nhưng Trần Thương không biết nha.
Trần Thương tò mò hỏi:
- Giáo sư của chủ nhiệm Tôn chính là...
Tôn Quảng Vũ nghiêm túc nói:
- Giáo sư Lý, Lý Hoài Dân
mới nói ba chữ Lý Hoài Dân, Trần Thương và Tần Duyệt đều sững sờ.
Đây chính là đại lão của ngành nghề nha
Có ông làm lời tựa...
Áp lực trong Trần Thương lập tức lớn thêm không ít.
Trần Thương hít sâu một hơi:
- Quyển sách này, tôi sẽ xem như một bản sách giáo khoa vậy, làm thật nghiêm cẩn
Tôn Quảng Vũ gật đầu:
- Tôi tin tưởng cậu
Bên này, Trần Thương nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ tối.
Khi Trần Thương chuẩn bị đứng dậy rời đi.
Quay người nhìn Tần Duyệt hỏi:
- Em muốn tan tầm về nhà à?
Tần Duyệt lắc đầu:
- Anh đi về trước đi, buổi tối em muốn ăn...
- Một lát nữa chủ nhiệm Trang có một ca phẫu thuật, em muốn xem một chút.
Trần Thương liếc mắt.
Tôn Quảng Vũ thấy thế, cũng là cười.

Trẻ tuổi đúng là tốt.

Trang Nguyệt Minh nhìn thấy Trần Thương muốn rời khỏi, vội vàng níu lại:

- Bác sĩ Trần, cậu xem... Tôi có thể làm biên ủy không?

Trần Thương nghe xong, lập tức cười:

- Đương nhiên có thể

Trang Nguyệt Minh nghe xong, lập tức mừng rỡ.

Tuyệt đối không nên xem thường cái biên ủy này.

Phải biết, một bản sách vở ngành nghề chuyên nghiệp, một khi trở thành tiêu chuẩn cho ngành nghề, bản người chuyên nghiệp, khi mỗi người cầm một bản ở trong tay, một cái biên ủy như cô, đây chính là lý lịch

Cô viết tại bình chọn hoặc là tuyển chọn phía trên tài liệu, đều là lý lịch quang vinh, ai cũng không dám không nhìn.

Bởi vì, đây chính là quyền uy nha.

Trang Nguyệt Minh vội vàng nói cảm ơn:

- Vậy quá cảm ơn Bác sĩ Trần.

Cô là thật vui vẻ nha

- Tiểu Tần, ca phẫu thuật tiếp theo cậu tới làm nhất trợ đi

Trang Nguyệt Minh quyết định.

Mà lúc này đây, y sĩ trưởng bên cạnh sững sờ.

- Chủ nhiệm Trang... Không phải tôi à?

Trang Nguyệt Minh nhìn thoáng qua tiểu Cao, lập tức thở dài:

- Tiểu Cao, cho tiểu Tần một cơ hội, anh đến nhị trợ đi.

Bác sĩ Cao thở dài, thôi được rồi, nhị trợ cũng là hỗ trợ

Bên này, Trần Thương đang nói chuyện phiếm với Tôn Quảng Vũ, tự giễu nói:

- Tôi về nhà nấu cơm đây, gia đình chử phu...

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ cười nói:

- Đau lão bà tốt, xem ra tiểu Tần chính là vượng phu rồi.

Có điều, khi Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy tiểu Tần có phẫu thuật, quay người hỏi:

- Chủ nhiệm Trang, là phẫu thuật gì thế?

Trang Nguyệt Minh cười nói:

- Cũng là phẫu thuật triệt căn ung thư trực tràng.

Trần Thương nghe xong, bỗng nhiên nghĩ đến kỹ năng vừa mới lấy được, bất đắc dĩ ngứa tay.

- Cái này, chủ nhiệm Nhạc, tôi có thể động thủ không?

Lời này mới ra, Trang Nguyệt Minh và Tôn Quảng Vũ cũng lập tức sững sờ.

- Bác sĩ Trần, cậu cũng có nghiên cứu về phẫu thuật đại trực tràng à?

Trần Thương bất đắc dĩ cười xấu hổ:

- Hơi có chút nghiên cứu, vẫn phải học tập, còn hi vọng hai chủ nhiệm chỉ điểm một hai.

Trần Thương thật ra cũng muốn mang Tần Duyệt.

Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh nghe xong, lập tức hai mắt sáng lên, có mấy phần chờ mong và tò mò.

- Không có vấn đề, Bác sĩ Trần, mời.

Tôn Quảng Vũ chủ động nói:

- Tôi đến cầm PEEK

Trang Nguyệt Minh cười nói:

- Tiểu Tần, em hỗ trợ cho Bác sĩ Trần đi, tôi làm nhị trợ

Y sĩ trưởng vừa nãy lập tức sững sờ:

Tôi... Tôi có ý kiến

Thế nhưng mà, rất rõ ràng, ý kiến của anh chỉ có thể bảo lưu lại.

Trang Nguyệt Minh nhìn tiểu Cao, cười nói:

- Tiểu Cao, cơ hội khó được, xem thật kỹ Bác sĩ Trần làm phẫu thuật một chút, có thể học một chút gì đó

Bác sĩ Cao thở dài, không nói gì nữa.

Anh có cái gì để học, anh nếu để tôi nhìn chủ nhiệm Tôn phẫu thuật, tôi có thể nhìn một năm, mà còn là không cần chớp mắt...

Phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương nhìn Tần Duyệt, cười nói:

- Để anh dạy em làm phẫu thuật cắt bỏ trực tràng và phẫu thuật xây dựng lại đại trực tràng

Đang lúc nói chuyện, bên này Tôn Quảng Vũ học thao tác vừa rồi của Trần Thương, ra dáng bắt đầu "Ngâm kính"

Gây tê hoàn thành

Chướng bụng xong

Cắm nội soi vào...

Phẫu thuật cũng chính thức bắt đầu

Trần Thương thấy Tôn Quảng Vũ làm vụng về, bất đắc dĩ cười nói:

- Chủ nhiệm Tôn, không cần khẩn trương, hình ảnh hơi rung...

Tôn Quảng Vũ xấu hổ cười một tiếng:

- Châu ngọc ngồi phía trước, áp lực hơi lớn.

Trang Nguyệt Minh khụ khụ một tiếng:

- Chủ nhiệm Tôn, anh nghĩ như thế, anh lại làm sao cũng không thể nào vượt qua Bác sĩ Trần, cần tự cho mình áp lực làm gì nha

Lời tuy khó nghe

Thế nhưng...

Ở trong tai Tôn Quảng Vũ, thật đúng là hữu dụng

Đừng nói, thật đúng là không run lên.

Trần Thương bên này, cũng đã bắt đầu phẫu thuật đâu vào đấy.

Thế nhưng vừa bắt đầu, mọi người cũng ẩn ẩn cảm giác được điều khác biệt.

Cái thao tác này hơi... Không tầm thường nha

Lập tức

Mọi người nghiêm túc.

Họ phát hiện, Trần Thương làm phẫu thuật đại trực tràng tựa như làm rất lợi hại.

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết có được hay không

Từ lớn tới nhỏ, hiển lộ rõ ràng toàn bộ kỹ thuật và thực lực của mình...

Trang Nguyệt Minh và Tôn Quảng Vũ liếc nhau, chỗ nào là một hỗ trợ chuyên nghiệp nha...

Đây rõ ràng là mổ chính cấp Vương giả

Vương giả hỗ trợ có thể không lợi hại à?

Thế nhưng hiện tại thao tác của người mổ chính này đã rất vô tâm tú, tập trung tinh thần tại mang muội lên cao nhất...

Chương 1027: Phòng Phẫu Thuật Cũng Có Thể Tú n Ái

Cho tới bây giờ Tôn Nghiễm Vũ không ngờ, làm phẫu thuật cũng có thể lãng mạn và nhu tình như vậy.

Không sai

Lúc này, bên trong phòng phẫu thuật tràn đầy mùi vị của thức ăn cho chó.

Ai có thể nghĩ tới, khi máu tanh và bạo lực đan vào nhau trên bàn mổ, cũng có thể như vậy nhu tình và lãng mạn như thế.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, tay nắm tay bắt đầu dạy cô làm phẫu thuật.

Mỗi một chi tiết nhỏ đều phải tốt còn muốn tốt hơn.

Mỗi một thủ pháp đều phải chỉ ra điểm chính.

Đây đối với cao thủ mà nói, có lẽ là hơi dư thừa, nhưng mà đối với bác sĩ Cao ở sau lưng một người trợ giúp hai tay thứ mười tám mà nói, lại là một chuyện rất tốt.

Bây giờ anh ta rất vui mừng và biết ơn Trần Thương, có thể đẩy anh ta ra để anh ta học hỏi ca phẫu thuật một cách toàn diện.

Hai tay tự do anh ta bắt đầu cẩn thận ghi chép mỗi một câu nói của Trần Thương.

Những lời này, đối với anh ta mà nói, vừa vặn là được lợi

Mà Tôn Nghiễm Vũ ở vừa chính là tràn đầy tò mò.

Bởi vì... Ông phát hiện một chuyện kỳ lạ, cái Trần Thương nói lại càng ngày càng giống cảm ngộ của mình

Nghĩ tới đây, Tôn Nghiễm Vũ lập tức kinh ngạc một chút

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ...

Đây chính là suy nghĩ của anh hùng đều giống nhau?

Tôn Nghiễm Vũ đột nhiên có thêm một chút vui vẻ và ba phần phấn khởi.

Trên phương diện học thuật cho phép, đây là một chuyện rất hợp duyên.

Tôn Nghiễm Vũ cảm thấy biết Trần Thương đã dùng hết vận may của mình trong năm nay, dù là bây giờ mới chỉ là tháng ba, ông cũng không

quan tâm.

Mà Trang Nguyệt Minh nhìn hai vợ Trần Thương làm phẫu thuật, lại có một loại cảm giác mình người thứ ba nhúng tay vào.

Loại cảm giác này rất không thoải mái

Nhưng mà, cô cũng ý thức được, tài năng của Trần Thương và mình không thể xếp gần bằng nhau.

Giờ phút này, cô đột nhiên ý thức được, bác sĩ Trần này giấu quá sâu.

Phẫu thuật kéo dài rất lâu...

Nhưng mà mọi người không có một người ngại phiền.

Y tá nhìn một màn này, lập tức hơi hâm mộ, có lẽ:

Cô nghĩ chuyện lãng mạn nhất.

Chính là hai người cùng nhau cắt trực tràng...

Phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Nghiễm Vũ nhìn Trần Thương, không nhịn được nói:

- Bác sĩ Trần, tôi phát hiện, chúng ta thật sự là rất có duyên

- Lý niệm về kết trực tràng của cậu với tôi lại giống nhau như vậy! Tôi tin tưởng, chúng ta sẽ hợp tác tốt hơn ở lĩnh vực này.

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng

Tôi chính là học anh, nếu có nhiều chỗ không khớp với ngài thì đó mới chính là lạ.

Trang Nguyệt Minh nhìn Tần Duyệt, đột nhiên nghĩ tới quật khởi đời người là một kỷ xảo

Sau khi làm việc một phen, Trần Thương và Tần Duyệt đều phải đứng dậy rời đi.

Hôm nay Tần Duyệt rất vui vẻ.

Dù sao hôm nay học được rất nhiều tiểu xảo, hơn nữa... Quan trọng là được chồng dạy.

Đột nhiên, Tần Duyệt cảm thấy vấn đề thời gian của mình và Trần Thương không đủ dùng có thể giải quyết ở trong phòng phẫu thuật.

Nơi này là một nơi yên tĩnh.

Tần Duyệt tha hồ tưởng tượng chuyện tương lai:

Phòng phẫu thuật yên lặng, Trần Thương và mình tiến hành một ca phẫu thuật.

Hai người ẩn ý đưa tình, thân mật nói:

- Cục cưng, buộc ga-rô mạch máu

Ừm, đây cũng được xem là một chuyện tốt đẹp trong thường ngày.

Hôm nay Trần Thương nhận được rất nhiều
Dù sao thì lấy được một nhiệm vụ gia hạn 30 ngày.
Học được một kỹ năng chính xác hoàn mỹ.
Chuyện này thật sự hơi vui vẻ.
Trần Thương dẫn Tần Duyệt tạm biệt mọi người.
Bác sĩ Cao hơi không nỡ nhìn hai người:
- Bác sĩ Trần, anh hãy thường tới
...
...
Đi ra khỏi phòng phẫu thuật, Tần Duyệt vui vẻ lập tức nhào tới bả vai của Trần Thương.
- Anh à, hôm nay em rất vui vẻ
- Chồng, anh quá tuyệt vời, thật lợi hại, thật... Anh chính là anh hùng của em! Anh quá vĩ đại.
- Bây giờ em cảm thấy, đời trước em chắc chắn là cứu vớt cả thế giới, nếu không sao ông trời lại tốt với em như vậy.
Bên ngoài không có ai, Tần Duyệt như được giải phóng thiên tính vậy.
Trong bóng đêm vui vẻ nói chuyện bên tai Trần Thương.
Trần Thương cũng không ngại, cõng Tần Duyệt lên hai tay nâng chân cô, quan tâm nói:
- Ôm chặt nhé, đừng để bị rơi xuống
Tần Duyệt cười hì hì dán mặt vào lưng Trần Thương, đột nhiên lúng túng lẩm bẩm:
- Chồng, sao anh lại xuất sắc như vậy
- Dáng dấp anh đẹp trai
- Lại lợi hại như vậy
- Nhiều chủ nhiệm đều xoay quanh anh...
- Còn tỉ mỉ kiên nhẫn với em, dạy em làm phẫu thuật, cũng rất tốt với em, không giận em...
- Bây giờ em cảm thấy, mình như đang sống trong mộng vậy.
Trần Thương nghe Tần Duyệt lúng túng nói chuyện ở phía sau, không nhịn được cũng cười một tiếng.
- Anh nói xem anh không sợ sẽ chiều hư em à?
Nói tới chỗ này, Tần Duyệt vội vàng bảo đảm
- Chồng, em bảo đảm, em sẽ đối tốt với anh hơn, rất tốt rất tốt
- Em phải học làm món ăn ngon... Làm bữa trưa bữa tối cho anh.
- Em phải học...

- Em sẽ sinh cho anh một cục cưng...

Hai người vừa lặng lẽ nói vừa ra khỏi Hiệp Hòa.

Buổi tối, Trần Thương dưa Tần Duyệt đến một quán cơm, gọi hai món cá ăn món ăn thanh đạm, uống chén cháo.

Lúc này mới về nhà.

Sau khi về nhà, đã gần mười giờ.

Gian phòng này có một chỗ tốt nhất đó là có một sân thượng lớn, có thể nhìn thấy cảnh đêm của thành phố, Tần Duyệt trang trí nơi này rất thoải mái, phía dưới cửa trải hai tầng thảm, ghế ngồi thoải mái.

Sau khi trở về, hai người không tiếp tục ồn ào nữa, Trần Thương ôm máy tính viết luận văn.

Tần Duyệt cầm sách đọc ở bên cạnh.

Trần Thương cẩn thận suy nghĩ một chút, gần đây rất bận rộn.

Buổi tối về phải viết luận văn, anh cảm thấy hay là đầu tiên mình viết một luận văn liên quan tới kỹ thuật cầm đèn nội soi phẫu thuật khoang bụng.

Cũng không phải là phân tích, càng không cần kết quả thí nghiệm, đơn giản là lấy tổng hợp lại kỹ thuật trình bày và phân tích tình huống tiến hành.

Thật ra thì, loại luận văn này rất khó đạt điểm cao.

Bởi vì có thể tồn tại tính chủ quan rất mạnh, dẫn tới rất nhiều người không đồng ý.

Nhưng mà, Trần Thương cảm thấy mình cần phải thử một chút.

Hai giờ, Trần Thương đã viết bảy tám lần, nhưng mà anh cần tốn hai ngày để trau chuốt, Tần Duyệt kiểm tra một lần, đưa ra một ý kiến, sau đó sửa đổi một phen.

...

...

Ngày mai là thứ bảy, Tần Duyệt phải đi trực với Hứa Thụy.

Mà Trần Thương cũng không có chuyện gì, sau khi trau chuốt luận văn xong thì lưu lại.

Lúc này, điện thoại của Tôn Nghiễm Vũ gọi đến.

- Bác sĩ Trần, tôi đã bàn bạc một chút với các chủ nhiệm khác về kỹ thuật cầm đèn nội soi, mọi người đều cảm thấy có thể thực hiện

- Về việc cụ thể, khi cậu đến phòng khách, chúng ta ngồi xuống từ nói chuyện.

- Tôi cảm thấy, chuyện lần này chúng ta có thể làm xong.

Trần Thương vừa nghe, lập tức cũng cười lên:

- Làm phiền chủ nhiệm Tôn.

Sau khi cúp điện thoại, điện thoại Trần Thương lại đột nhiên vang lên

- Tiểu Trần, là tôi, Mã Nguyệt Huy, cậu mau đến bệnh viện

Trần Thương mới vừa nghe điện thoại, âm thanh của lão Mã đã nhanh chóng vang lên.

Trần Thương không để ý tới hỏi tại sao đã vội vàng đứng lên, đổi giày.

Bên này Mã Nguyệt Huy tiếp tục nói:

- Bên cầu trắng xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn, sau khi cậu đến thì mau tới đây người bệnh bên này hơi nhiều.

Sau khi Trần Thương nghe, lập tức vội vàng lái xe về phía bệnh viện

Chương 1028: Cấp Cứu! Cấp Cứu

Cấp cứu chính là như vậy

Ban hai chính là cần làm công việc cứu viện kịp thời cho tốt.

Tai nạn giao thông tổn thương đối với cấp cứu mà nói là một chuyện tổn thương vô cùng thường gặp, thế nhưng, phổ biến cũng không có nghĩa là sẽ đơn giản.

Tổn thương tai nạn giao thống có thể nói như vậy, là phức tạp nhất, có hệ số nguy hiểm dính đến cao nhất, cũng có thể là một loại bệnh tật liên lụy hệ thống nhiều nhất.

Ứng đối với tổn thương tai nạn giao thông, đối với bác sĩ cấp cứu mà nói, chính là khảo nghiệm

Cho dù là Trần Thương kinh nghiệm sa trường đầy mình, lúc này đi ứng đối cũng không thể không đánh tới mười hai phần tinh thần.

Bởi vì anh đối mặt là một người bệnh tình hình sống chết chưa biết, cùng căn bản nghĩ không ra có bao nhiêu thương thế phiền phức.

...

...

Sau khi Trần Thương chạy đến cấp cứu, bên này đã bắt đầu nhanh chóng chuẩn bị.

Công việc cấp cứu, thường thường đều là rút dây động rừng.

Tiểu tổ cấp cứu giống như tiên phong đội vậy, bệnh viện bên này cần làm hậu viện và duy trì cho tốt, phòng mổ thì là cần mở thông đạo màu xanh ra nhanh chóng, phòng phối máu, khoa X-Quang, khoa kiểm nghiệm, khoa y tế, tất cả phòng ban đều cần ứng đối tích cực

Một người có quyền lợi lớn nhất bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, chính là bao gồm La Hữu Tài.

Khoa y tế là phòng ban hành chính lớn nhất của cái bệnh viện này, cần đối mặt ứng đối và xử lý đủ kiểu chuyện.

La Hữu Tài là giáo sư của đại học Khoa học Chính trị và Luật pháp Trung Quốc, mà lại có kinh nghiệm pháp luật phong phú, đối với các việc xử lý chữa bệnh, là tuyệt nhất toàn bộ trung tâm cấp cứu

Ngô Đồng Phủ đã từng nói, có lão La ở đây, bác sĩ đã có thể yên tâm cứu người, không cần lo lắng quá nhiều.

Sau khi Trần Thương chạy đến, tiểu Kha đã chờ đợi thật lâu, trực tiếp đưa áo khoác trắng qua:

- Bác sĩ Trần, còn cần chuẩn bị cái gì không?

Trần Thương lắc đầu:

- Chuẩn bị xuất phát.

Hiện trường tai nạn giao thông, thật để cho Trần Thương phải suy nghĩ, cũng thực tế là nghĩ không được đầy đủ.

So sánh chuẩn bị, hiện tại càng nên nhanh chóng tổ chức cứu viện.

Lão Hạ đang ngồi chờ đợi, sau khi Trần Thương và tiểu Kha lên xe, lão Hạ trực tiếp đạp chân ga một cái chạy ra ngoài, còi báo động cấp cứu đặc biệt của 120 vang lên, Trần Thương cảm giác Adrenalin của mình cũng bắt đầu bài tiết...

Xe chạy được 20 phút, Trần Thương cuối cùng thấy được hình ảnh trước mắt

Lập tức biến sắc, nhanh chóng nói qua với lão Hạ:

- Lão Hạ, tránh xa một chút, phía trước có xe bồn

Hoàn toàn chính xác, nguyên chỗ lúc này có một cỗ xe bồn dừng ở ven đường, mặc dù không biết vấn đề có quá lớn hay không, thế nhưng một khi có vấn đề, đây chính là chuyện lớn rồi.

Lão Hạ gật đầu, tìm một khoảng cách an toàn.

Trần Thương mở cửa xe, xách giường theo, tiểu Kha cầm hòm cấp cứu nhanh chóng đi tới phía trước.

Lúc này, xung quanh tất cả đều là tiếng khóc rống, tiếng gọi ầm ĩ.

Ba bốn chiếc xe con đụng vào nhau, còn có một chiếc xe buýt du lịch.

Lúc này đã có rất nhiều bộ đội cứu viện đang bắt đầu tổ chức.

Mà Trần Thương nhìn trang phục, trên cơ bản đều là của bệnh viện Cấp cứu trung tâm, thế nhưng không phải sáu khoa thôi.

Hiện trường lúc này có người chỉ huy, Trần Thương ngẩng đầu nhìn lên, không phải người khác, chính là người quen biết cũ của Tưởng Văn Thụy.

Nhìn thấy Trần Thương tới, Tưởng Văn Thụy vội vàng nói:

- Trần Thương, qua bên kia

Trần Thương hướng phương hướng nhìn, trên mặt đất có hai người bệnh, Trần Thương trực tiếp chạy đến bên cạnh một tên.

Đây là một tên người trẻ tuổi hơn ba mươi tuổi, tình hình không thể nói có nghiêm trọng hay không, thế nhưng, bây giờ có thể cảm giác được chính là gãy xương chi dưới, có mở ra tính xuất huyết.

Trần Thương vội vàng cầm băng gạc qua, bắt đầu chèn ép cầm máu.

Người đàn ông lập tức một trận kêu rên.

Thế nhưng, lúc này kêu rên, ở bên trong một cái hoàn cảnh lớn xung quanh như vậy, thật là không có ý nghĩa.

Tiểu Kha thì nắm lấy tay của người đàn ông, nói:

- Cố lên! Không có chuyện gì, không cần phải sợ.

Hiện tại người đàn ông đã sợ đến khuôn mặt trắng bệch, nhìn thấy tiểu Kha nói chuyện, cũng là dùng lực gật đầu.

tình hình người đàn ông không phải rất nghiêm trọng, thế nhưng vấn đề tính xuất huyết chỗ vết thương mở ra, lại cũng là một cái vấn đề lớn, sau khi Trần Thương dùng bản cứng rắn cố định lại chỗ bị gãy xương của anh, nhanh chóng đưa lên xe cấp cứu, trước tiên cứ để lão Hạ đưa đi

Cấp cứu chính là như vậy, phía trước có nhân viên cấp cứu phụ trách, phía sau sẽ có khoa chỉnh hình, khoa Ngoại tổng hợp, khoa ngoại thần kinh... Một bộ khâu cấp cứu đến phụ trách đầy đủ.

Trần Thương đưa đi người đàn ông sau đó, cũng bắt đầu tìm kiếm người cần trợ giúp khác

Mà lúc này đây, Trần Thương nhìn thấy cửa xe bồn đang bị phòng cháy, bị một nhân viên công tác mở ra.

Một cái người đàn ông ở cửa xe mở ra một sát na kia, trực tiếp cắm đầu thẳng xuống đất.

Cả người tựa như mới mất đi chống đỡ vậy

Trần Thương lập tức biến sắc.

Vội vàng xông lên phía trước.

Cũng may đã được tiểu ca phòng cháy trực tiếp đỡ lấy, người đàn ông bên này nhưng cũng run rẩy đứng lên.

Nhân viên phòng cháy la lớn ở bên tai:

- Anh thế nào rồi?

Người đàn ông nhìn một màn trước mắt này, kinh hồn bạt vía, dáng vẻ đứng ở đằng kia tựa như hơi lung lay sắp đổ vậy.

Người đàn ông bước đi lảo đảo, cẩn thận đi tới phía trước.

Trên người anh rất đau, thế nhưng lại không biết tổn thương nơi nào.

Nhân viên phòng cháy nhìn người đàn ông, vội vàng gọi bác sĩ:

- Bên này

Trần Thương chạy về phía người đàn ông.

- Anh sao rồi?

Người đàn ông là một vị hơn năm mươi tuổi, trên cánh tay có hình xăm, hơi thở có hơi hung hãn, thân hình cao lớn, so với Trần Thương cũng phải

lớn hơn một vòng.

Người đàn ông khoát tay áo:

- Tôi không có chuyện gì, anh đi xem người khác một chút đi.

Trần Thương nhíu mày, anh cảm thấy người đàn ông tuyệt đối có chuyện.

Cái bụng của ông rất đau, thế nhưng còn là vịn thân xe, bắt đầu kiểm tra:

- Bác sĩ, anh đừng đi theo tôi, anh mau đi cứu người đi, tôi phải kiểm tra xe một chút, lỡ như rò rỉ xăng, chắc chắn có chuyện đấy

Nói xong, người đàn ông hơi đi lại tập tễnh, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra.

Đào Quân thật hơi nóng nảy, đây là xe bồn, có thể tuyệt đối không nên xảy ra chuyện nha.

Hiện trường tai nạn giao thống, có động tĩnh gì đều là động tĩnh lớn.

Đang lúc nói chuyện, người đàn ông vây quanh xe nhìn lại, khi đến ngay cạnh đuôi xe, anh lập tức biến sắc

Rò xăng

Người đàn ông lập tức quay người, la lớn:

- Tranh thủ thời gian rút lui! Xe bồn bị rò rỉ rồi

Lúc này, bộ đội cứu viện đã sớm bắt đầu vận chuyển hết người bệnh.

Sau khi nói xong, người đàn ông gấp gáp tranh thủ thời gian hướng đầu xe:

- Nhanh... Nhanh... Nhanh tắt nguồn điện

Mà lúc này, đám người trên xe buýt còn chưa hoàn toàn rút lui xong, mọi người lâm vào bên trong một mảnh bối rối và lo lắng

Một cảm giác vừa căng thẳng vừa bất an tràn ngập trong không khí.

Con đường nương theo mùi xăng đang tỏa ra, để mọi người cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Nhân viên phòng cháy bên này nghe thấy sau đó, cũng tăng tốc cấp cứu đối với xe buýt

Trực tiếp đón lấy trẻ em từ cửa sổ.

Mà người trẻ tuổi, cũng trực tiếp phá cửa sổ rồi nhảy ra.

Hiện tại toàn bộ mọi người đã bắt đầu cứu viện.

Thời gian, vào thời khắc này, trở nên càng ngày càng trân quý.

Nhân viên phòng cháy cũng bắt đầu vội vàng liên hệ tiểu tổ xử lý khẩn cấp, cũng tiến hành báo động.

Lúc này, vấn đề nghiêm trọng nhất không phải truy cứu trách nhiệm của ai.

Mà là cứu người

Mùi xăng trong không khí càng ngày càng nặng.

Bình thường, chỉ là có một đốm lửa nhỏ đã có thể dẫn tới cháy nổ, mang đến tai nạn nghiêm trọng.

Mà lúc này đây, quan binh phòng cháy lập tức tiến hành phân tỏa xung quanh, sơ tán đám người.

Trong vòng 100 mét, cấm chỉ tồn tại một ngòi lửa nào

Đồng thời, hai cái vành đai nước đường chính, lợi dụng súng phun sương bắn nước, tiến hành pha loãng đối với xăng dầu tràn ngập hơi xăng và rò rỉ, phòng ngừa sự cố bạo tạc, tránh tình thế mở rộng

Chương 1029: Tình Thế Nghiêm Trọng

Đông xuân giao mùa, trời hanh vật khô

Vào lúc này, hơi nước phun ra, ở mức độ rất lớn giảm bớt độ lớn của ngọn lửa.

Hơn nữa, hơi nước pha loãng, đối với bất luận là hơi xăng trong không khí, hay là mặt đường lúc này rò rỉ xăng, đều có tác dụng dự phòng rất tốt.

Mọi người đang khẩn cấp sơ tán.

Đào Quân cảm giác phần bụng đau đớn càng thêm rõ ràng, nhưng anh ta vẫn không yên lòng.

Không giống với loại xe vận chuyển bình thường, xe bồn chở các loại hóa chất nguy hiểm chính là loại xe vận tải "Di động nguy hiểm", một khi xảy ra va chạm tai nạn giao thông, chắc chắn sẽ gây ra hậu quả, tổn thất tài sản lớn.

Điều khiển xe chở hóa chất nguy hiểm vốn hẳn là cần phải thật sự cẩn thận, không được lấy tính mạng của bản thân và người khác ra làm trò đùa

Trước đây Đào Quân đã từng đi lính, chỉ là sau này bởi vì diễn ra một số chuyện phức tạp, xảy ra tranh chấp với một nhị đại, lỡ tay đả thương, được lão tiểu đội trưởng trợ giúp nên không bị làm khó xử quá mức, sau đó nghề gì cũng đã làm qua, từng làm bảo tiêu, bảo an, chở xe hàng, đòi nợ thuê, thậm chí còn đã từng ngồi tù, về sau thì lái xe bồn.

Để xảy ra loại chuyện này, đầu tiên Đào Quân nghĩ tới chính là không thể để cho chuyện trở nên nghiêm trọng thêm.

Trước khi xảy ra tai nạn giao thông, anh ta không kịp phanh xe lại, chỉ có thể vận dụng hết khả năng để khống chế xe.

Bên này, sau khi anh ta liên hệ với công ty, cẩn thận kiểm tra bốn phía, rồi trợ giúp di chuyển trẻ em trên xe buýt.

Phần bụng kịch liệt đau nhức khiến anh ta đi lại liên tục khó khăn

Đau đớn

Khó khăn

Trách nhiệm

Đảm đương

Đào Quân không thể có một chút buông lỏng.

Khi mọi người ở đây dời đi xong, Đào Quân cũng đang chậm rãi rời đi, chờ nhân viên phòng cháy cùng nhân viên chuyên nghiệp tiến hành bảo vệ

hiện trường.

Thế nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên anh ta nhìn thấy cốp sau của một cỗ xe con phía bên kia hình như hơi không đúng

Đào Quân lập tức biến sắc, nếu là vào lúc này, xe con phát nổ, thì đúng là xui tận mạng, mọi chuyện sẽ càng trở nên cam go

Anh ta lớn tiếng hô vài tiếng, phát hiện ra mọi người xung quanh không ai để ý

Nghĩ tới đây, Đào Quân không chút do dự, ôm bụng chạy về hướng bên kia, lúc này người trong vòng cảnh giới đã càng ngày càng ít, ngay cả nhân viên phòng cháy cũng bắt đầu lục tục ngo ngoe rời đi.

Sau khi Đào Quân chạy tới, phát hiện xe bị va chạm phần đuôi, tiếp đó cốp sau xe có một bình ắc-quy, đã bắt đầu bốc cháy

Một màn này, khiến Đào Quân bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh

- Đồng chí, ở đây, có lửa

Chiếc xe hơi này cách xe bồn hơi xa, hiện tại bên kia đều đang bận rộn xử lý xe bồn, người bên này thật đúng là không nhiều.

Mà Đào Quân lại đang bị đau bụng kịch liệt, muốn kêu cũng không kêu được! Lập tức lòng Đào Quân xoay ngang, cởi quần áo ra bắt đầu dập lửa

Đây là một cái bình ắc-quy dành cho xe điện, không lớn lắm

Thế nhưng tuyệt đối không nên xem thường bình ắc-quy, cái đồ chơi này một khi phát nổ, uy lực vô cùng lớn, tuyệt đối không phải một vài đốm lửa nhỏ

Mà lại, hiện tại là lúc nào?

Xe bồn rò rỉ

Bình ắc-quy một khi nổ tung, toàn bộ hiện trường sẽ trở thành phế tích

Tổn thất lớn bao nhiêu không cần nói cũng biết.

Nghĩ tới đây, Đào Quân làm gì còn tâm trạng lo lắng suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp bắt đầu dập lửa

Hiện trường trở nên hỗn loạn

Tất cả mọi người đang gấp gáp di chuyển, tiếng la khóc, tiếng gào thét, tiếng kêu rên, tiếng kêu cứu, không dứt bên tai

Cảm xúc khủng hoảng càng ngày càng lan tràn.

Thế lửa không lớn, chỉ là có một chút hộp ny lon vải ở cốp sau đã bị đốt, thế nhưng, dù là như vậy, cũng khiến cho Đào Quân tốn sức chín trâu hai hổ

Vốn là hơi trọng thương nên lúc này anh ta càng thêm mỏi mệt không chịu nổi.

Thế lửa được dập tắt

Đào Quân cũng không có buông lỏng cảnh giác, bởi vì đây là bình ắc-quy, không phải cái gì khác

Cho dù là không có đốm lửa nhỏ thì vẫn có thể bạo tạc, vốn có an toàn tai họa ngầm, hiện tại... Thứ này để ở chỗ này chính là thùng thuốc nổ

Làm sao bây giờ?

Đào Quân cũng bắt đầu suy tư.

Bỗng nhiên, ngay lúc này, trong đầu của anh nghĩ đến một biện pháp.

Nghĩ tới đây, Đào Quân trực tiếp lấy áo bao trùm lên bình ắc-quy không quá lớn này rồi hướng đi tới dải cây xanh bên cạnh không có người.

Từng bước một

Một phen giày vò như vậy, anh cảm thấy toàn thân mệt mỏi, muốn đi cũng đi không nổi.

Khi đi ra được khoảng một trăm mét, khi anh ném về phía bãi đất trống ở dải dây xanh thì trùng khéo làm bay ra khỏi tay

Tiếng nổ lập tức vang lên

- Bành

Chỉ thấy âm thanh này truyền đến, Đào Quân trực tiếp ngã lăn trên đất, nằm thoi thóp ở bên kia

Anh ta ráng chống đỡ nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có chuyện gì, chỉ là toàn bộ cây cối hoa cỏ xung quanh đều bị nổ mất rồi

Tuyệt đối không nên xem thường loại bình ắc-quy nhỏ như này.

Lúc này Đào Quân mới thở phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì thì tốt... Không có chuyện gì thì tốt...

Tiếng động ở bên này không lớn không nhỏ, nhưng lại đã gây tới sự chú ý của nhân viên chữa cháy, lập tức kinh hãi

Nhân viên chữa cháy nhìn thấy một cái bình ắc quy cách đó không xa vành đai cách ly đang bốc cháy, lập tức biến sắc

Nhìn thoáng qua người đàn ông đang nằm rạp trên mặt đất, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

- Bác sĩ, mau cứu người

- Bên này, mau lên

Nói xong, tay một chút cũng không dám chậm, bắt đầu dập lửa bên dải cây xanh.

Nghe thấy nhân viên phòng cháy hô to, cũng là lúc Trần Thương vừa mới hết bận xử lý ổn thoả cho các người bệnh.

Lập tức đứng dậy, chạy về phía Đào Quân.

Không thể không nói, cấp cứu là một công việc tốn thể lực.

Ngươi bên này vừa mới hoàn thành hồi sức tim phổi, lập tức sẽ phải tới ca cấp cứu tiếp theo.

Sau khi chạy tới, Trần Thương phát hiện Đào Quân đã hôn mê nằm trên mặt đất.

Sắc mặt trắng bệch

Khuôn mặt thống khổ

Đào Quân nằm rạp trên mặt đất, căn bản không nhìn ra được là đã xảy ra chuyện gì.

Trần Thương biến sắc, vội vàng nói:

- Lật người anh ta lại, để nằm ngang trên mặt đất

Hai quân binh phòng cháy vội vàng gật đầu, cẩn thận từng li từng tí xoay người đàn ông lại.

Sau khi Đào Quân bị lật qua, trực tiếp ho khan một tiếng, cố gắng mở mắt, nhìn lên bầu trời, hơi chói mắt.

Trần Thương thấy người đàn ông tỉnh lại, lập tức vui mừng

- Đồng chí, cảm thấy thế nào?

Phần bụng đau đớn khiến mi tâm Đào Quân nhíu lại:

- Không biết có phải là lá lách bị thủng không nữa? Thật đau

Một câu này khiến cho Trần Thương sững sờ

Trần Thương vội vàng nói:

- Anh cố chịu đựng một chút, để tôi kiểm tra.

Đào Quân gật đầu, ngẩng đầu nhìn một quân binh phòng cháy, nhếch miệng cười nói:

- Cũng may không có phát nổ ở bẻn kia, bằng không... Mẹ nó, hôm nay tôi thật sự phải xuống Địa Ngục rồi, cũng thẹn với liệt tổ liệt tông

Quân binh phòng cháy nhìn thấy cử động vừa rồi của Đào Quân, cũng bất đắc dĩ sinh lòng tôn kính

- Cám ơn anh

- Bằng không, hôm nay sẽ gây ra chuyện lớn.

Đào Quân lắc đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm nhận được cơn đau kịch liệt ở phần bụng truyền đến...

- Ai ui... Người anh em, đau quá... Thật là đau

Nhấn một cái như vậy, Đào Quân thật đúng là dậy tinh thần.

Mà Trần Thương, lại không có tinh thần.

Dấu hiệu kích thích phúc mạc dương tính, ấn lên phần bụng thấy đau, bật lại đau nhức, giống với có dấu hiệu dương tính Kehr

Không thể nghi ngờ là rách lá lách

Thế nhưng điều hiện tại Trần Thương lo lắng chính là, người bệnh không chỉ bị nứt lá lách, khả năng còn bị tổn thương gan

Đây là một chuyện rất phiền phức...

Bởi vì loại tổn thương phần bụng khép kín này trừ thương tích về gan thì thường kèm theo tổn thương những cơ quan nội tạng khác, bên ngoài mà phần bụng không có dấu vết bị thương.

Bóc tách tổn thương quá nguy hiểm, tỉ lệ chết bệnh thường cao hơn bị thương.

Hiện tại kèm theo tổn thương gan cộng thêm nứt lá lách, tình hình của người bệnh thật sự là cực kỳ nghiêm trọng.

Chương 1030: Thủ Đoạn Cứu Mạng

Bên này, nhân viên cấp cứu sau đó cũng chạy đến, sau khi Trần Thương phán đoán một phen, cũng quả quyết đưa ra quyết định

- Đưa đi bệnh viện! Tranh thủ thời gian chuẩn bị phẫu thuật

Bên này, tiểu Kha ôm cáng cứu thương chạy tới chỗ Trần Thương, vừa rồi lão Hạ đã đưa người bệnh xong, đang tiếp tục vòng trở lại.

Trần Thương nhìn thấy tiểu Kha, vội vàng bắt đầu gọi mấy người đưa Đào Quân lên xe.

Thân hình Đào Quân cao lớn, cao một mét chín mấy, mà lại vô cùng cường tráng.

Tiểu Kha vốn là nhấc không nổi.

Hiện tại xe cấp cứu căn bản vào không được trong vòng, bên này khoảng cách xe cấp cứu chỉ có hai trăm mét.

Trần Thương và hai quân binh phòng cháy cùng nhau dùng sức, cái này mới cho người đàn ông nâng đi lên

- Tôi có thể đi, chàng trai trẻ, anh để tôi xuống... Thật không có chuyện gì mà...

Nhìn dáng vẻ Đào Quân như vậy, Trần Thương cũng không lên tiếng.

Hai tên quân binh phòng cháy thì nhìn Đào Quân đưa lên xe cấp cứu, nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ, đây là anh hùng, anh có thể chắc chắn phải thật tốt cứu chữa, tôi sẽ báo cáo tình huống qua cho lãnh đạo.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm.

Mà Đào Quân sắc mặt tái nhợt, nghe thấy quân binh phòng cháy, bất đắc dĩ nhếch miệng cười một tiếng:

- Anh hùng chó má gì chứ, các anh mới là, tôi chỉ là lo xe nổ, lão tử không có tiền bồi thường.

Sau khi nói xong, Đào Quân nhắm mắt lại, tổn thương phần bụng làm cho anh hít một hơi cũng đau.

Phòng cháy quân binh bên này không nói nữa, mà là chào một cái với Đào Quân.

Hôm nay, nếu không nhờ có Đào Quân thì có thể tất cả mọi người cũng phải viết di chúc ở đây rồi.

Một khi bình ắc quy nổ đưa tới một loạt phản ứng liên hoàn, anh vốn là khó lòng phòng bị, tạo thành tổn thất khó mà đánh giá

Bên này, Đào Quân nhắm mắt lại

Ý chí mạnh mẽ, trước mắt để anh giữ vững tỉnh táo dù đau đớn cỡ nào, làm ra phán đoán chính xác nhất.

Để anh ở trong đau đớn, trước mắt lại thanh tỉnh không gì sánh được

Lúc này, anh cắn răng, kéo căng suy nghĩ, không nói một lời.

- Chịu đựng

Tiểu Kha nhìn người đàn ông này, bất đắc dĩ nói.

Đào Quân từ từ nhắm hai mắt, nói:

- Tôi thật là muốn từ bỏ, nhưng nhắm mắt lại sẽ ngủ mất...

Khuôn mặt tái nhợt, bầm tím bờ môi, để người đàn ông này xem ra càng thêm đáng sợ.

- Thế nhưng tôi nếu đi ngủ thật, vậy có thể không một ai nhớ kỹ tôi nổi rồi.

Sau khi nói xong, Đào Quân mở mắt ra, nhìn thoáng qua tiểu Kha:

- Con gái của tôi, so với cô cũng không xê xích bao nhiêu đâu.

- Cô đi theo ba mẹ của cô đi, đều tại tôi...

Nằm ở đây, Đào Quân cảm giác sinh mệnh của mình đang trôi qua, tựa như đã đến khi đếm ngược cho cuộc sống rồi.

Có một quyển sách nói rất hay: khi người đang mất máu, đồ vật trong đầu có thể nghĩ càng ngày càng ít, nhưng mà bây giờ có thể nghĩ tới, có thể là thứ trân quý nhất cả đời này của mình

Bởi vì anh đang dùng máu và năng lượng cuối cùng của mình, người mình nghĩ tới lúc này, chắc chắn là người anh yêu nhất, tiếc nuối nhất...

Đào Quân đã từng đi lính, làm người tốt rồi, kháng lũ lụt rồi, cũng đã cứu tai, làm anh hùng luôn rồi.

Đòi nợ thuê, đánh người, đi phạm tội, cũng đã từng ngồi tù, người xấu cũng đã làm.

Đã kết hôn, có một cái bà xã, có một cô con gái...

Ly hôn, có một gian phòng trống, có mấy cánh cửa sổ...

Khi nhắm mắt lại, Đào Quân cảm giác đây chính là cuộc sống của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đào Quân trực tiếp hôn mê

Trần Thương bên này đã sớm chuẩn bị bắt đầu các loại cấp cứu

Bên trên ECG giám sát, còi báo động giống như đồng hồ báo thức liên tục vang lên.

Huyết áp: 80/45 mmHg.

Nhịp tim: 90 lần/phút.

...

Trần Thương nhìn Đào Quân, nhìn người đàn ông hơn năm mươi tuổi râu ria xồm xoàm, trên người có hình xăm lộ ở bên ngoài áo lót này.

Bên trong văn hóa hình xăm, hình xăm là bao nhiêu chuyện cũ của một người.

Cho dù là đầu sói trên cánh tay, hay là chữ "Nhẫn" trên mu bàn tay trái, cũng đỡ không nổi tên của con gái ở ngay ngực.

Cũng ngăn không được một cái lá cờ phía trên trái tim bên ngực trái và phiên hiệu bộ đội kia.

Đây là một người đàn ông có chuyện cũ của riêng mình...

Tiểu Kha tranh thủ thời gian liên hệ trung tâm cấp cứu, sắp xếp phòng mổ, chuẩn bị bác sĩ phẫu thuật.

Trần Thương thì là bắt đầu đủ kiểu thủ đoạn cấp cứu

Cho oxy đầy đủ

Nhanh chóng làm ra chuẩn bị ba đường ống để truyền máu, truyền dịch thông suốt, tránh việc không đủ máu bơm vào cơ quan nội tạng quan trọng.

Bù dịch giãn nở

Đặt ống thông tiểu

Người bệnh lúc này đã lên cơn sốc rồi.

Lúc này, Trần Thương liên tục căn cứ vào áp lực trung tâm tĩnh mạch đến điều chỉnh số lượng truyền dịch.

Trong cơ thể của anh, căn cứ cũng dựa vào tình hình hiện tại, suy nghĩ cái này đi thi cứu như thế nào.

Thế nhưng mà

Kẹt xe ở thủ đô bỗng nhiên xuất hiện vào thời khắc này.

Lão Hạ tức giận trực tiếp chửi ầm lên.

Thế nhưng tình hình Đào Quân lúc này đã càng ngày càng kém.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Trong ổ bụng bị chảy máu, dẫn đến bị sốc do mất máu quá nhiều.

Trần Thương bên này cũng vô cùng tức giận

Mà lúc này, huyết áp người bệnh càng ngày càng thấp, cho dù là bù dịch giãn nở cũng căn bản không thể có tác dụng quá lớn.

Làm sao bây giờ?

Hiện tại tiểu Kha đã nhanh gấp đến độ không xong rồi, mà Trần Thương bên này cũng là nắm hai tay lại, không ngừng tự hỏi các loại khả năng.

Hiện tại đầu Trần Thương đã đầy mồ hôi, anh đang cướp người với Tử thần, mà lúc này, Tử thần chiếm thượng phong

Anh hít thở sâu một hơi, ép buộc bản thân tỉnh táo lên mấy phần, trong đầu của anh bắt đầu xuất hiện đủ kiểu hình ảnh và mô phỏng mô hình biểu đồ bốn chiều.

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp khẩn cấp

Truyền máu tự thân (ICS)

Đúng

Cứ làm như vậy

Sau khi nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói với tiểu Kha:

- Tiểu Kha, chuẩn bị mở bụng

Một câu, dọa tiểu Kha nhảy một cái

Trần Thương quay người nhìn tài xế Hạ, nói:

- Sư phụ Hạ, lái xe ổn chút

Lão Hà gật đầu

Làm tài xế, anh biết rõ chức trách của mình là gì

Trên xe cấp cứu có một cái rương phẫu thuật đơn giản, tiểu Kha nhanh chóng chuẩn bị sát khuẩn, trải khăn...

Trần Thương cũng đeo găng tay xong, mặc quần áo phẫu thuật dùng một lần, cầm dao phẫu thuật lên.

Trần Thương nhìn tiểu Kha:

- Chuẩn bị truyền máu tự thân (ICS), một hồi nhớ thu thập máu cho kỹ

Tiểu Kha nghe xong, cũng vội vàng gật đầu

Cô cũng lo lắng bất an, thế nhưng loại chuyện này, thậm chí còn là lần đầu tiên được nhìn thấy trong hơn ba năm gần đây.

Trần Thương nhanh chóng mở bụng

Anh muốn xem bên trong ổ bụng có kèm theo tổn thương cơ quan nội tạng, khoang trống trong bụng hay không, ngoài bị tổn thương hệ tiết niệu kèm theo rò rỉ nước tiểu ra, còn có tổn thương tuyến tụy hay không

Nếu có, truyền máu tự thân (ICS) đã không có thể nào sử dụng nữa.

Thế nhưng

Mở bụng cho dù là không có cách nào truyền máu tự thân, cũng có thể tiến hành cầm máu.

Trần Thương có thuật cầm máu thuần thục bằng tay không.

Thật ra, cho tới bây giờ, biện pháp có thể lựa chọn đã không nhiều lắm.

Mở bụng, thậm chí đã thành lựa chọn duy nhất.

Sau khi mở bụng, Trần Thương tranh thủ thời gian kiểm tra.

Lúc này, đôi mắt của anh giống như một cái ra- đa vậy, không ngừng tìm kiếm xem có cơ quan nội tạng nào bị tổn thương hay không...

Không có

Tuyến tụy cũng không tổn thương

Túi mật cũng không rạn nứt

Trần Thương càng xem càng hưng phấn.

Cứu được rồi

Thật ra, nghiên cứu cho thấy truyền máu tự thân (ICS) so sánh đưa vào kho máu, tỉ lệ chết bệnh có thể hạ xuống 10-9%.

Máu chảy ra bên trong ổ bụng hơn 1 giờ sau sẽ không xảy ra đông lại, chỉ cần thuật xuất huyết bên trong không hoạt động, cũng không thêm kháng ngưng thuốc.

Thu thập máu hoàn thành

Trần Thương để tiểu Kha vội vàng dùng mấy tầng băng gạc tiến hành lọc cẩn thận lại một phen.

Cuối cùng, thu thập thành công

Bắt đầu truyền máu

Lúc này mặt mũi Tiểu Kha đã tràn đầy thấp thỏm, nhìn Trần Thương:

- Cái này... Có thể làm à?

Trần Thương cười nói:

- Có thể! Nếu mà bây giờ cô tăng thêm 10ml Canxi Gluconat 10%, người bệnh sẽ tốt hơn

Vì đền bù dựa vào số lớn xuất huyết mà tiêu hao Ca2, mỗi lần truyền 500ml cần phải truyền vào thêm 10ml Canxi Gluconat 10%.

Hoàn toàn chính xác

Hiện tại truyền máu tự thân (ICS) đã càng ngày càng ít, bởi vì tất cả mọi người không nguyện ý mạo hiểm như vậy, thế nhưng lúc mấu chốt, trong mấy năm thời chiến tranh, khi rất nhiều tai nạn giao thông bị ngoại thương không kịp chuyển viện, đây là thủ đoạn cứu mạng phổ biến

Mà, tổn thương còn chắc chắn phải là không được mở ra.

Truyền máu tự thân (ICS) có thể là tuyệt chiêu cứu mạng lúc mấu chốt

Chương 1031: Tôi Biết Làm

Truyền máu tự thân (ICS) thuộc về một loại thủ đoạn cứu viện khẩn cấp

Chống chỉ định rất nhiều, mà chỉ định ngược lại rất ít.

Yêu cầu đối với người bệnh rất cao, yêu cầu đối với thương thế cũng rất cao.

Trước mắt, dưới tình huống máu trong kho máu còn tương đối sung túc, sử dụng truyền máu tự thân (ICS) chữa bệnh cơ cấu và cá nhân đã càng ngày càng ít.

Thế nhưng

Không thể phủ nhận là, truyền máu tự thân (ICS) ở mức độ rất lớn có thể giảm bớt khả năng hội chứng truyền máu.

Dù sao đây cũng là máu của mình, không phải máu của người khác

Tình trạng cơ thể Đào Quân rất tốt, mà lúc này lượng máu chảy vượt quá mong muốn, chắc chắn phải cần truyền máu để thỏa mãn nhu cầu tự thân.

Lúc này, đã không kịp làm nhiều suy tính như vậy rồi.

Nghĩ nhiều nữa, người cũng sẽ mất

Bên này, trong lòng tiểu Kha thật ra vô cùng sợ.

Truyền máu tự thân (ICS) còn là tình cảnh cô thấy qua trên TV, còn chưa từng gặp qua lần nào nha

Máu thông qua “Lọc khí” mà Trần Thương và tiểu Kha tự chế giản dị bên trong ổ bụng đã hoàn thành 500 ml máu, bắt đầu tiến hành truyền máu.

Mà bên này, để cho an toàn, Trần Thương quyết định lại lấy dự phòng thêm 300 ml

Mà lúc này, bên trong ổ bụng vẫn còn có máu

Có thể nghĩ, Đào Quân đến cùng đã chảy bao nhiêu máu?

May mà thân hình ông khôi ngô cao lớn, bằng không, hơn 1000 ml máu này, đã sớm giày vò một người bình thường đến mất mạng rồi.

Bên kia rút máu, Trần Thương bên này lại cần lập tức tiến hành cầm máu

Phẫu thuật?

Khẳng định là không thể nào.

Cho dù là cắt bỏ lá gan hay là vá lá gan, hoặc càng thêm tinh vi là vá lại lá lách, đều cần một cái hoàn cảnh phẫu thuật tốt

Cái này so với vá lại mạch máu cũng không giống nhau, bởi vì lá lách và mạch máu nội bộ lá gan, tất cả đều khá là tinh vi.

Cho dù là phẫu thuật vá lại thùy đuôi, hay là chữa trị mạch máu lá lách, Trần Thương cũng không có nắm chắc

Bình thường mà nói, so sánh với tổn thương lá gan khép kín kiểu này, ngược lại kia là đâm bị thương và bên trên vết cắt khá là nhẹ

Tổn thương khép kín thì là tương đối phiền phức rồi

【Lá gan tổn hại: Boss cấp vương giả! Lá gan dập nát, thực chất rạn nứt vượt qua 60%, mạch máu nhiều chỗ bị tổn thương, tổn thương thùy đuôi... 】

Trần Thương lập tức biến sắc

Tình hình tựa như so với trong tưởng tượng còn khó hơn

Dập nát lá gan là một loại tổn thương gan có tỉ lệ tử vong cực cao, bệnh tình phức tạp, dẫn đến tử vong tỉ lệ cao, nguy hiểm chủ yếu còn là mất máu bị sốc và nhiễm trùng thứ phát

Sau khi nhìn thấy cái lá gan này, dù là Trần Thương, sau lưng cũng phát lạnh, chảy từng trận mồ hôi lạnh ra

Có thể cứu không?

Không

Chắc chắn phải cứu

Bên này, Trần Thương nuốt ngụm nước miếng, ép buộc bản thân tỉnh táo lại, thế nhưng, đối mặt với người bệnh như vậy, trong lòng Trần Thương cũng không chắc chắn

Dù sao, không chỉ có rạn nứt gan, còn lá lách rạn nứt đang chờ đợi Trần Thương

【Lá lách tổn hại: Boss cấp Lãnh chúa, nang lách rách ra kèm theo nhu mô lách rách ra không có quy tắc... Đề nghị cầm máu vá lại kịp thời! 】

Lúc này lá gan vẫn đang ứa máu ra, lá lách cũng không ngoại lệ

Kẹp cầm máu buộc ga-rô?

Đây không thể nào hoàn thành, Tinh Độ chi mâu trợ giúp xuống, Trần Thương có thể nhìn thấy rõ ràng, cái lá gan này còn chưa có hoại tử, mà xung quanh mạch máu cho dù là lá gan, hay rạn nứt lá lách cũng đang không ngừng được cung cấp máu.

Thoi thóp, dù sao cũng tốt hơn so với chết

Thế nhưng, nên cầm máu bằng cách nào?

Lúc này xe đã bắt đầu chạy, đoán chừng không bao lâu sẽ có thể trở lại bệnh viện, cũng có thể vẫn còn rất lâu...

Con mắt Trần Thương không ngừng nghiêm túc dò xét lá gan bị tổn hại, tìm kiếm chỗ xuất huyết nhiều, bộ vị mấu chốt cần cầm máu.

Mấy giây sau

Trần Thương đối với tiểu Kha nói:

- Cho tôi mấy khối miếng gạc

Tiểu Kha vội vàng gật đầu, trực tiếp đưa tay tới.

Trần Thương tiếp nhận miếng gạc, đưa tay hơi dùng sức, đặt ở chỗ lá gan rạn nứt chảy máu.

Chèn ép cầm máu, có thể là phương pháp cầm máu đơn giản nhất.

Thế nhưng nếu mà đã tìm đúng chỗ, hiệu quả cũng là hết sức rõ ràng, chảy máu cũng ít đi.

Sau khi cầm máu thành công, Trần Thương ấn tay trái xuống, sau đó con mắt nhìn chằm chằm lá lách, lại là hai khối miếng gạc, trực tiếp nén cầm máu.

Chảy máu vào thời khắc này, trở nên chậm chạp, bên trong ổ bụng cũng không tích máu nhiều.

Thế nhưng, như vậy chung quy không phải biện pháp

Chắc chắn cần mau chóng hoàn thành phẫu thuật

Trần Thương nhìn dòng chữ【Lá gan】, 【Lá lách】màu đỏ tươi.

Nhìn phía trên tổ chức đang chậm rãi biến màu, đây là thay đổi vì dần dần thiếu máu gây nên.

Chỉ là...

Trần Thương phát hiện được sự khác biệt

Tựa như, người đàn ông này đã trải qua hai lần tổn thương gan.

Lần thứ nhất chỉ là xảy ra rạn nứt "rốn" gan và rạn nứt nhu mô gan, không đến nỗi dập nát tổn thương gan giống như bây giờ.

Thế nhưng, tổ chức lá gan cũng không có xảy ra gãy rời rõ ràng

Nhưng mà bây giờ một số tổ chức của lá gan, đã có gãy rời mơ hồ, mặc dù nhu mô gan không đến nỗi bị tổn thương, thế nhưng... tổ chức gãy rời ở xa bởi vì lưu lượng máu tổ chức gan cản trở, đang mất đi sức sống

Loại tổ chức này, chỉ có thể cắt bỏ...

Cứ như vậy, người bệnh rõ ràng là trải qua hai lần tổn thương rồi.

Bỗng nhiên, Trần Thương nghĩ đến quân binh phòng cháy vừa rồi, lập tức kịp phản ứng...

Sau khi Tiểu Kha hết bận, Trần Thương vội vàng để cô tranh thủ thời gian điện thoại cho bệnh viện, chuẩn bị vật phẩm cấp cứu, mở thông đạo màu xanh ra, nhanh chóng bắt đầu phẫu thuật

Mười phút sau

Xe cuối cùng cũng dừng lại ở cửa ra vào cấp cứu, một khắc mở cửa xe ra này, trên mặt Trần Thương đã tràn đầy mồ hôi

Đào Quân bị khăn vô khuẩn che kín.

Lúc này Dư Dũng Cương đã tiến vào phòng mổ, mà bên trong gian phòng là tổ trưởng tổ 2, anh nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thương, cũng lập tức biến sắc

- Mở bụng?

Trần Thương gật đầu

- Tình hình khẩn cấp, không thể không mở bụng

- Lá gan người bệnh bị dập nát nghiêm trọng, cộng thêm nhiều chỗ tĩnh mạch cửa của gan bị tổn thương, lá lách rạn nứt... Chảy máu cao tới 1200 ml trở lên, truyền máu tự thân (ICS) 500 ml

- Hiện tại huyết áp 90/ 65 mmHg! các dấu hiệu cũng ổn định, cần chuẩn bị phẫu thuật ngay lập tức

Nghe thấy Trần Thương, lập tức tất cả mọi người cũng sững sờ.

Tất cả mọi người là nhân viên cấp cứu, biết rõ mấy câu nói đó tuyệt không phải nói đơn giản như vậy, mà là một đường mạo hiểm và cấp cứu

Mà lại, loại tình huống như này mà vẫn có thể an toàn đưa tới

Có thể thấy được trình độ của Trần Thương cỡ nào

- Tranh thủ thời gian, cẩn thận dời đi, chuẩn bị xét nghiệm máu, liên hệ đơn vị và người nhà, ký tên ở khoa y tế... Nhanh chóng chuẩn bị phẫu thuật

Hầu Vinh tổ trưởng tổ 2 nhanh chóng bố trí

- Khiêng ổn! Đừng lộn xộn! Bác sĩ Trần, cậu buông tay trước đi, chờ một lát cầm máu

Trần Thương gật đầu

Bảy tám người đàn ông cùng nhau cố gắng, tiêu hao thật nhiều sức lực, mới cho vững chắc đẩy người bệnh tới.

Sau đó, lại bắt đầu khẩn cấp làm công việc cứu viện

Toàn bộ khoa cấp cứu lúc này giống như là thả ra dây cót đã vặn chặt, nhanh chóng vận chuyển.

Sau khi chuẩn bị một phen, bên này Đào Quân đã nhanh chóng được đưa tới phòng mổ.

Hầu Vinh tổ trưởng tổ 2 vào lúc này cũng tranh thủ thời gian mang theo mấy thành viên tiểu tổ cấp cứu, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật cho người bệnh

- Bác sĩ Trần, cậu nghỉ một lát, phẫu thuật để chúng tôi thực hiện là được rồi

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lo lắng nói:

- Người bệnh dập nát lá gan, cộng thêm tổn thương thùy đuôi... có thể sẽ cần phẫu thuật JHVI.

Hầu Vinh nghe xong, lập tức sững sờ

JHVI cho dù ở nơi nào, đều là nan đề

Bởi vì bộ vị giải phẫu đặc biệt, xử lý khó khăn, cho tới nay tổn thương thùy đuôi vẫn là một vấn đề khó giải quyết nhất bên trong lĩnh vực khoa ngoại lá gan.

Bên này Trần Thương nhanh chóng rửa mặt, ném quần áo phẫu thuật dùn một lần, trực tiếp nói:

- Tôi biết làm phẫu thuật JHVI

Chương 1032: Cố Gắng Hết Sức

Nghe lời của Trần Thương, bao gồm cả mấy người là thành viên tổ 2 của Hầu Vinh sau lưng lập tức kinh ngạc một chút

Kết hợp phẫu thuật chữa trị tổn thương tĩnh mạch ở gần gan và lá gan bị nát cùng nhau, là ý gì?

Tỷ số tử vong cao đến hơn 75%

Nếu như lại thêm một lá lách bị vỡ?

Đưa đến bệnh viện có khả năng chỉ còn khoảng 10%

Thậm chí khả năng phẫu thuật thành công sẽ thấp hơn.

Tai nạn giao thông vẫn luôn là đề tài nghiên cứu, mà đối với những phẫu thuật có tỷ số chết cực cao cũng sẽ tổng kết lại.

Bởi vì... Nói một câu rất thực tế

Không phải tất cả mọi người, đều cần tiêu phí nhiều nhân lực vật lực đi cứu.

Đây là lời nói thật.

Đối mặt số tiền phẫu thuật mấy trăm ngàn thậm chí hơn triệu, rất nhiều gia đình không cách nào chi trả, mà nếu như tỷ lệ tử vong cao đến hơn 90%.

Phần lớn gia đình có thể sẽ chọn từ bỏ.

Bởi vì...

Rất có thể sẽ gặp phải tình huống cả người và của đều mất hết.

Cho nên, lúc này, số liệu thống kê và độ khó phẫu thuật, vân vân, cũng sẽ tiến hành quy nạp.

Thật ra thì rất nhiều người nghi ngờ cấp cứu có cứu hay không

Thế nhưng.

Cho dù là mình, hay là 120 đến, chỉ cần tình huống khẩn cấp, nguy hiểm đến tính mạng, phần lớn tình huống đều là cấp cứu trước

Nhưng mà...

Cứu mạng và chữa bệnh, là hai chuyện khác nhau.

Cứu mạng là chắc chắn phải cứu, là chủ nghĩa nhân đạo, là đạo đức, hơn nữa bây giờ luật pháp khá hoàn thiện, nếu như bởi vì tiền mà không cứu mạng, bệnh viện sẽ gặp vấn đề rất lớn.

Trung tâm cấp cứu đặt ra nguyên tắc, chính là cấp cứu tính mạng của người bệnh.

Dĩ nhiên, Trung Quốc lớn như vậy, bệnh viện nhiều như vậy rất lâu sẽ bởi vì lãnh đạo khác nhau đưa đến thủ đoạn khác nhau.

Thật ra vẫn có bệnh viện không trả tiền thì không cứu.

Về phần trị bệnh, cái vấn đề này, tôi tin tưởng mọi người đều biết, tôi cũng không muốn nói nhiều.

Hơn nữa, cứu mạng trước sau đó đưa tiền, cũng không có nghĩa là không trả tiền.

Đúng lúc đó, cấp cứu vội vã chạy tới rất nhiều người.

Trong đó bao gồm lãnh đạo ở khu xảy ra sự cố tai nạn, còn có lãnh đạo bệnh viện.

Sau khi Tân Cừ nhìn thấy Hầu Vinh thì vội vàng nói:

- Tích cực cấp cứu người bệnh, Đào Quân vào trong sơ tán và cứu viện, cứu càng nhiều người cũng tránh khỏi việc tạo thành tổn thất lớn hơn, cứu tài sản quốc gia, chắc chắn phải cố gắng cấp cứu

Hầu Vinh vội vàng gật đầu, báo tình huống lại cho viện trưởng Ngô, dù sao phẫu thuật có tỷ lệ tử vong cao như vậy, không ai có thể bảo đảm được

Đừng nói bạn là anh hùng, bạn là ai cũng không có cách nào...

- Bác sĩ Trần, đi thôi! Chúng tôi cần cậu

Hầu vinh nhìn Trần Thương nói.

Trần Thương gật đầu, vội vàng chạy vào trong phòng phẫu thuật.

Lâu Tân Cừ coi như phó khu trưởng, rất coi trọng chuyện này, nếu như xảy ra chuyện nổ lớn, đối với toàn bộ cầu Bạch Phương, đối với trăm họ xung quanh, tổn thất tạo thành không cách nào lường được.

Đang theo dõi màn hình nhìn thấy hành động của Đào Quân, khu ủy vội vàng đuổi tới bệnh viện.

Lâu Tân Cừ nhìn Ngô Đồng Phủ:

- Viện trưởng Ngô, công việc cứu viện lần này chắc chắn phải làm tốt, một người cũng không thể từ bỏ

Nơi này là thủ đô

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Ừm, chúng ta chắc chắn sẽ dùng toàn lực cứu chữa.

Mà lúc này, nhân viện của cục công an đi tới:

- Lãnh đạo, người bị thương tên là Đào Quân, là tài xế xe bồn, trước kia từng làm lính, cũng đã từng ngồi tù... Đây là tài liệu cá nhân của anh ta.

Lâu Tân Cừ trực tiếp để tài liệu sang bên cạnh:

- Cho dù trước kia anh ta làm gì, bây giờ anh ta là anh hùng, chuyện nào ra chuyện đó, có liên lạc với người nhà chưa?

- Không có, sau khi Đào Quân phạm tội đã ly hôn với vợ anh ta, tự mình đi ngồi tù.

Nhân viên nói.

Lâu Tân Cừ vừa nghe, nhíu mày nói:

- Viện trưởng Ngô, tỷ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu?

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nhíu mày nói:

- Không đến 10%, tình huống của người bệnh quá nguy hiểm, dưới tình huống này, tỷ lệ tử vong là rất cao

Nghe lời của Ngô Đồng Phủ, Lâu Tân Cừ lập tức hít một hơi.

Xoay người nhìn nhân viên, nói:

- Gọi điện thoại cho vợ và con gái Đào Quân, tôi sẽ nói chuyện

Nhân viên vừa nghe, kinh ngạc một chút rồi vội vàng gật đầu.

Điện thoại không bao lâu thì được nhận.

Lâu Tân Cừ trực tiếp nghe điện thoại nói:

- Chào cô, tôi là phó khu trưởng mới của hải khu Lâu Tân Cừ.

- Vừa rồi Đào Quân... Anh ấy là anh hùng, cứu vớt tính mạng của nhân dân và tài sản quốc gia, bây giờ đang chữa trị ở bệnh viện cấp cứu, nhưng mà tình huống của người bệnh rất nguy hiểm, nguy hiểm khi phẫu thuật là rất lớn, chúng tôi hy vọng mọi người có thể đến nhìn anh ấy một chút, có thể lần này là lần cuối.

Sau khi nghe điện thoại của đối phương, theo bản năng cho là lừa gạt, nhưng... Sau khi nghe những lời này của đối phương, chẳng qua là để cho mình đến nhìn một chút?

Nhưng mà, rất nhanh

Lâu Tân Cừ nói thông tin liên quan đến người phụ nữa xong, cô đã tin

Khuôn mặt biến sắc:

- Được, tôi lập tức đến ngay

Cô và Đào Quân đã ly hôn 8 năm

Nhưng lúc đầu Đào Quân bởi vì không muốn ảnh hưởng đến vợ và con gái nên mới lựa chọn ly hôn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâu Tân Cừ báo tin cho con gái của Đào Quân.

Con gái trực tiếp lừa

Thật ra thì cô luôn rất hận người cha không chịu trách nhiệm này.

Nhưng mà khi cô nghe tin cha sắp ở chết, cái gì than phiền đã tan thành mây khói, cô chỉ muốn tới gặp ông một chút...

...

...

Bên này, sau khi Trần Thương chuẩn bị sẵn sàng vào phòng phẫu thuật, Hầu Vinh và hai người khác đã chuẩn bị kỹ càng

Trần Thương nhìn chủ nhiệm Hầu một cái, không nhịn được nói:

- Chủ nhiệm Hầu, tôi có thể làm mổ chính không?

Hầu Vinh lập tức kinh ngạc một chút

Ngay cả mặt hai người kia cũng là không hiểu nổi nhìn Trần Thương.

Hầu Vinh có thâm ý nhìn Trần Thương một cái:

- Cậu có nắm chắc cứu sống không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi sẽ cố hết sức

Hầu Vinh không do dự, đây cũng không phải là lúc do dự:

- Cậu tới trước, nếu như có vấn đề, thì tôi sẽ làm

Trần Thương gật đầu, vội vàng nói cảm ơn:

- Được, cảm ơn chủ nhiệm Hầu

Trần Thương không phải là không tin tưởng Hầu Vinh, anh chẳng qua là càng tin tưởng mình hơn.

Dưới sự giúp đỡ của Tinh Độ Chi Mâu, Trần Thương có thể dùng hết khả năng để vá gan và lá lách, hơn nữa cắt bỏ tổ chức bị hoại tử, không cần thiết phải cắt bỏ toàn bộ

Có ít thứ, Trần Thương không giải thích rõ ràng.

Nhưng mà, anh cần phải làm.

Phẫu thuật bắt đầu, Hầu Vinh tự mình làm phụ tá.

Bên này Trần Thương dĩ nhiên không cho, nhìn về phía Hầu Vinh nói:

- Khống chế cửa mạch gan và tĩnh mạch

Hầu Vinh nhìn Trần Thương một cái:

- Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Trần Thương gật đầu

Bên này Hầu Vinh cũng vội vàng hành động, tạm thời ngăn chặn lá gan chảy máu

Mỗi lần chặn máu ở lá gan không thể vượt quá 15 đến 20 phút, trong khoảng thời gian này, nếu như chưa phẫu xong, cần khôi phục máu, chờ đợi một thời gian ngắn, rồi mới chặn lần nữa.

Nhưng mà cứ như vậy, lá gan sẽ tổn thương càng nghiêm trọng hơn.

Kế hoạch của Trần Thương là trong 15 phút này làm xong phẫu thuật JHVI, vá tĩnh mạch gần gan, vá mạch máu bị vỡ

Sau đó sẽ vá lá gan bị tổn thương

Quá trình này, độ khó rất cao, áp lực cũng rất lớn

Nhưng mà một khi thành công, tỷ lệ sống của người bệnh sẽ tăng lên...

Trần Thương hít sâu một hơi, chính thức bắt đầu

Áp lực của anh rất lớn, đối mặt là một boss cấp vương giả và boss cấp lãnh chúa

Chương 1033: Không Có Ba Lượng Ba, Nào Dám Lên Lương Sơn

(DG: Ý là nếu như trên người không có bản lĩnh và năng lực vượt trội, làm sao lại dám tìm đến Lương Sơn nương tựa. “Ba lượng ba” mặt chữ ý tứ là ba lượng ba rượu.)

Y tá đã cho hình ảnh dừng ở thời gian 20 phút

Thời gian đếm ngược chính thức bắt đầu

Hầu Vinh và hai tổ viên khác nhìn Trần Thương, nói thật, họ đều rất lo lắng.

Vào lúc này, không ai còn tâm trạng để ước ao ghen tị hay là không phục gì đó, tất cả đều nghĩ nên như làm thế nào thực hiện ca phẫu thuật này một cách hoàn hảo nhất.

Muốn thực hiện tốt chữa trị thùy đuôi, nên chọn lựa đầu tiên chính là phẫu thuật thông tĩnh mạch chủ trong gan

Phẫu thuật thông tĩnh mạch chủ trong gan có thao tác phức tạp, tốn khá nhiều khá nhiều, độ khó khá lớn

Trần Thương đã chuẩn bị xong kết nối ống Silicon 34FR để bơm chuyển lưu.

Sau đó, nhanh chóng thắt tĩnh mạch chủ dưới trong khoang màng tim và tĩnh mạch chủ dưới của thận.

Đây là công tác chuẩn bị, sau khi làm xong thì mới có thể khống chế cửa gan, sau đó điều trị vết thương tĩnh mạch.

Làm xong tất cả những công việc này, Trần Thương cần bắt đầu xử lý thùy đuôi, mà lúc này, tính đặc biệt của góc độ và hệ số độ khó của kết cấu giải phẫu lập tức bày ra.

Hầu Vinh khẩn trương nhìn thoáng qua Trần Thương, như vừa rồi cách ly mạch máu xung quanh gan và phân lưu trong tĩnh mạch chủ, anh ta đã khẳng định, kỹ thuật xử lý thùy đuôi của Trần Thương rất lợi hại.

Thế nhưng, điều mấu chốt nhất chính là xử lý khâu lại vết thương, đây mới là khó khăn nhất.

Tay trái Trần Thương cầm kim pen kẹp, ngón tay phải trực tiếp xuyên qua vùng gan, sau đó ngón tay phải nhẹ nhàng kẹp phụ

- Dùng ngón tay để ấn (Shiatsu)

Một tổ viên ở bên cạnh bất đắc dĩ nói một tiếng, một người khác cũng hiểu ra.

Thế nhưng, nơi này, rất khó đưa kim vào...

Chỉ thấy vào lúc này, tay trái của Trần Thương nhanh chóng cầm kim bắt đầu xử lý khâu lại, toàn bộ quá trình nhanh chóng tinh chuẩn, Hầu Vinh nhìn á khẩu không biết nói gì

Cái này... Còn có thể dùng tay trái để khâu lại à?

Ngay cả mấy tổ viên bên cạnh cũng hơi kinh ngạc, cái tay trái này cũng quá linh hoạt đó chứ?

- Không đúng! Mọi người mau nhìn vị trí của lá gan kìa

Vào lúc này, mẹ nó mới nhìn rõ mấy đầu ngón tay phải của Trần Thương, khi dùng ngón giữa ngón trỏ để ấn (Shiatsu) tiến hành phẫu thuật, ngón cái nhẹ nhàng kéo lá gan ra, mà ngón áp út và ngón út kỳ diệu nén trong ổ bụng, cái này cho đầy đủ không gian thao tác.

Đây là tay trái của Trần Thương xử lý khâu lại cung cấp đầy đủ thời gian sung túc

Rất nhanh

Trần Thương không tốn hao quá lâu, ca phẫu thuật thuận lợi hoàn thành

Mà lúc này, thời gian mới trôi không bao lâu.

Đại đa số loại thao tác này, cần sử dụng tay phải, cần tiêu phí một chút thời gian để xử lý các khâu phức tạp của ca giải phẫu.

Mà lúc này, gan của người bệnh đã dập nát, Trần Thương dứt khoát nghĩ ra được một biện pháp như thế.

Đối với ca phẫu thuật lúc này, Trần Thương không buông lỏng chút nào

Anh tranh thủ thời gian thanh lý máu tụ trong ổ bụng, triệt để thanh trừ máu đông chỗ vết rách và bộ phận gan bị hoại tử

Lưỡi dao mổ giống như công cụ khéo léo, liên tục cắt bỏ một số tế bào đã hoại tử

Dưới ánh đèn mổ, lưỡi dao chiết xạ ra từng đợt tia sáng, hơi chói mắt.

Thậm chí khiến Hầu Vinh cảm giác có một loại đao quang kiếm ảnh đang xẹt qua.

Sau đó, Trần Thương không có thời gian để cân nhắc nhiều chuyện như vậy, hiện tại anh cần tiến hành khâu khá nhiều mạch máu của lá gan, sau đó, khôi phục cung cấp máu ổn định, lại tiến hành xử lý lá gan

- Còn ba phút

Tốc độ xử lý mạch máu của Trần Thương phát huy đến cực hạn.

Một ca phẫu thuật, Trần Thương không dám hứa chắc là làm tốt nhất, thế nhưng anh phải chắc chắn rằng sẽ chỉ tốn ít thời gian nhất.

Bởi vì hiện tại, thời gian chính là sinh mệnh của tế bào gan.

Lần sau buộc ga-rô, cần 5 phút, mà đến lúc đó, tình huống diễn biến như thế nào, không ai rõ

Không đủ

Còn chưa đủ

Còn có rất nhiều nơi không đủ

Làm sao bây giờ?

Bỗng linh cơ của Trần Thương khẽ động, mở ra "Nhìn chăm chú"

Nháy mắt

Trong mắt Trần Thương lóe ra một chút ánh sáng, vào lúc này, anh có thể rõ ràng nhìn thấy mạch máu đang chuyển động, rõ ràng nhìn thấy mạch máu bị tổn thương.

Lúc này, hai tay Trần Thương khâu lại, xe chỉ luồn kim giống như đao quang kiếm ảnh, tốc độ cực nhanh

Mà tất cả mọi người xung quanh, đều đã nhìn ngây người

Họ không ngờ, khâu mạch máu lại nhanh như vậy

Trần Thương đã không ngừng lại chút nào, bởi vì thời gian không cho phép anh ngừng lại.

Thời gian tí tách, máy theo dõi tích tích tích tích, đan vào một chỗ, cứ như là một khúc hoà âm sinh mệnh

Mà nốt nhạc sinh mệnh chính là chỉ khâu ở trong tay Trần Thương.

Con mắt Tinh Độ.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương sử dụng, hiệu quả lại rõ ràng khiến anh phải kinh ngạc.

Rất nhanh, thời gian đến

Y tá nhắc nhở:

- Đã đến giờ

Trần Thương vội vàng thắt nút rút sợi dây cắt đoạn.

Mà Hầu Vinh cũng tranh thủ thời gian buông kẹp cầm máu ra.

Nháy mắt máu lại lần nữa được bơm vào thành công, mắt của Trần Thương có thể nhìn thấy vết tích máu chảy qua một cách rõ ràng.

Thành công

Anh đã thành công

Trần Thương biết mình thành công.

Nhưng mà, lúc này công hiệu của "Nhìn chăm chú" còn chưa kết thúc.

Lúc này xử lý lá gan, rất rõ ràng sẽ không phải một lựa chọn sáng suốt.

Lợi dụng thời gian của "Nhìn chăm chú" còn dư, Trần Thương quyết định tinh vi khâu mạch máu ở lá lách.

So sánh với tác dụng của lá gan, lá lách tuyệt không kém.

Cơ quan lớn nhất trên thân thể anh ta là bạch huyết (Lympho), cũng là bộ phận quan trọng tạo nên hệ thống miễn dịch của cơ thể, khi bên trong dịch thể miễn dịch và tế bào miễn dịch nổi lên tác dụng quan trọng.

Trước đây cho rằng khi trị liệu nứt lá lách, phương pháp được lựa chọn hàng đầu sẽ là phẫu thuật cắt bỏ toàn bộ lá lách, rất nhiều sách giáo khoa cũng chủ trương bất luận lá lách rách ra trình độ như thế nào đều có cắt bỏ toàn bộ lá lách.

Thế nhưng, khi cắt bỏ toàn bộ lá lách sau hậu phẫu sẽ gia tăng tỉ lệ lây nhiễm, mà sức miễn dịch sẽ giảm lớn, hiện tại càng ngày càng nhiều học giả chủ trương chữa trị lá lách, áp dụng cắt bỏ bộ phận lá lách.

Dù sao, so với việc cắt bỏ toàn bộ, độ khó của việc cắt bỏ bộ phận đã rất lớn, mà lại phải bảo đảm tồn tại tế bào có đầy đủ khả năng cung cấp máu cho cơ thể sinh tồn tiếp, bằng không, mọi thứ vừa thực hiện đều trở nên công cốc

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên di chuyển từ lá gan đến lá lách, khiến Hầu Vinh giật nảy mình

- Bác sĩ Trần, cậu... cậu đây là đang...

- Sao đột nhiên cậu không xử lý lá gan nữa mà lại qua xử lý lá lách chứ?

Đương nhiên Trần Thương không thể nói bản thân anh có kỹ năng giới hạn thời gian, tranh thủ thời gian làm chút chuyện.

Chỉ có thể nói rằng:

- Thừa dịp hiện tại tay còn nóng, xử lý mạch máu của lá lách một chút

Một câu tay nóng khiến Hầu Vinh sững sờ

Tay nóng...

Chẳng lẽ là mình bị tụt hậu à?

Trong vòng thuyết pháp về phẫu thuật cũng có chuyện tay nóng này? Thế nhưng... Căn bản là anh ta cũng chưa từng nghe nói qua...

Nghĩ tới đây, anh ta nhìn thoáng qua tổ viên của mình, tràn đầy nghi ngờ nhìn mọi người một cái.

Chỉ thấy mặt mũi hai người họ cũng tràn đầy mơ hồ

Họ cảm thấy mình với Trần Thương không cùng đẳng cấp.

Không chơi cùng đẳng cấp.

Người ta phẫu thuật đều đã có xúc cảm?

Trần Thương cũng không quản nhiều như vậy.

Vì sao lá lách lại khó?

Cũng bởi vì thực tế là mạch máu ở trong quá nhiều, quá rườm rà, xử lý cái này đồng nghĩa với việc tự tìm tai vạ

Không cẩn thận, nếu như chữa trị không thành công, thậm chí cần phải phẫu thuật cắt bỏ lá lách lần thứ hai.

Căn bản cái được không đủ bù cái mất

Vì lẽ đó, không có ba lượng ba, nào dám lên Lương Sơn

Khoảnh khắc Trần Thương cầm lấy kim khâu.

Hầu Vinh vội vàng kêu lên:

- Trần Thương, cậu muốn làm gì

Anh ta vào lúc này, bỗng nhiên hiểu được ý tay nóng của Trần Thương là chuyện gì.

Anh ta muốn mượn sức khâu lại mạch máu lá gan vừa rồi, đến sửa chữa lá lách mạch máu.

Chuyện này... Làm sao có thể?

Chương 1034: Chưa Bao Giờ Rời Xa

Nhưng mà

Thời gian tiếp theo của Trần Thương.

Sẽ nói cho tổ trưởng Hầu biết cái gì gọi là Lý Ninh

Mọi thứ đều có khả năng

Hầu Vinh vội vàng nhắc nhở:

- Trần Thương, vá lá lách phù hợp với lá lách vỡ bình thường, dò xét bên trong thấy lá lách vỡ không hư hại đến cửa mạch máu của lá lách, bị vỡ ở đầu xa lá lách tổ chức chuyển máu vẫn hoạt động tốt.

Trần Thương gật đầu:

- Cám ơn chủ nhiệm Hầu, tôi biết, nhưng nếu như tôi có thể cải thiện tổ chức chuyển máu của lá lách, vá cửa mạch máu ở lá lách, đây không phải là điều hợp lẽ à?

Những lời này của Trần Thương trực tiếp khiến Hầu Vinh cứng họng

Lời tuy như vậy.

Nhưng mà đạo lý không phải như vậy.

Thật ra Hầu Vinh không chỉ là lo lắng cho Trần Thương, hơn nữa còn là lo lắng Đào Quân

Bây giờ mọi người đều biết, Đào Quân là anh hùng, cứu rất nhiều người, lúc này, rất nhiều người đều hy vọng Đào Quân có thể sống.

Mới vừa rồi Trần Thương phẫu thuật lá gan, cho dù là vá tĩnh mạch tổn thương gần gan, hay là vá lại mạch máu ở lá gan, thời gian cực hạn để làm được nhiều chuyện như vậy, Hầu Vinh chưa hề nghĩ tới

Thậm chí là đời này cũng chưa gặp được tốc độ như vậy

Hầu Vinh cũng rất vui vẻ và kích động.

Nhưng mà...

Chính là bởi vì Trần Thương cho ông đầy đủ hy vọng, bây giờ ông không thích Trần Thương tự tay đánh vỡ hy vọng này

Hầu Vinh nghiêm trang nhìn Trần Thương, trịnh trọng nói:

- Bây giờ cậu... Không được làm loạn

- Đây căn bản không phải là lúc để làm loạn, chuyện chúng ta cần phải làm là giữ lại được tính mạng cho Đào Quân

Trần Thương hít sâu một hơi, lúc này không phải lúc cãi vã, mà lẳng lặng nhìn Hầu Vinh.

Nói:

- Bây giờ tôi có thể nắm chắc, không chỉ có thể khiến anh ấy sống lại, hơn nữa còn có thể khiến anh ấy được chữa trị tốt nhất

Đúng là

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Trần Thương chưa chắc chắn lắm, nhưng đến bây giờ, anh cảm thấy mình đã nắm chắc.

Anh cảm thấy, mình có thể làm tốt

Nói xong, Trần Thương cầm lấy sợi chỉ, hít sâu một hơi.

Có "Nhìn chằm chằm" trợ giúp, mạch máu ở lá lách bắt đầu trở nên rõ ràng, khu vực bị tổn thương cũng dần phóng đại, giờ phút này Tinh Độ Chi Mâu trở nên lợi hại như vậy.

Trần Thương không dám khinh thường, thời gian có hạn:

"Nhìn chằm chằm" chỉ có 10 phút, bây giờ qua một phen dày vò, chỉ còn khoảng năm phút.

Trần Thương nhanh chóng tiến hành vá mạch máu khá chủ yếu của lá lách

Kỹ thuật khâu lại mạch máu của Trần Thương là hoàn mỹ

Cộng thêm, khâu lại nhanh là đại danh từ của Trần Thương

Loại phẫu thuật tranh đoạt từng giây một này, Trần Thương không dám có nửa phần căng thẳng hoặc là không ổn định.

Khâu lại

Nhanh chóng khâu lại

Mấy người Hầu Vinh, bao gồm cả bác sĩ gây mê, trong giờ phút này đều hơi xúc động.

Nơi này là thủ đô, kiến thức của họ rất rộng.

Nhưng mà đời này, là lần đầu tiên thấy người làm phẫu thuật vá lại lá gan và mạch máu ở lá lách nhanh như vậy

Tinh vi à?

Hầu Vinh vội vàng nói:

- Đeo kính hiển vi lên cho tôi, tăng 4 lần

Y tá vội vàng gật đầu

Hai tổ viên kia cũng bận rộn đeo kính hiển vi tăng 4 lần lên.

Giờ phút này

Họ chợt phát hiện, tam quan của mình bị Trần Thương đổi mới.

Tinh vi biết bao, nhanh chóng, có thứ tự, vá lại chặt chẽ

Mạch máu rất nhỏ, không cẩn thận thì sẽ có chuyện xảy ra, nhưng Trần Thương vá lại vừa đúng lúc.

Nhờ vào cơ sở Trần Thương nắm vững cách khâu các mạch máu xung quanh phần tay, đối với cơ, đối với chữa trị thần kinh, những thao tác tinh tế này, Trần Thương đã sớm tạo thành thói quen.

Phẫu thuật nhanh chóng tiến hành, thời gian không quá mấy phút...

Trần Thương kết thúc công việc trong tay

"Nhìn chằm chằm" chỉ còn hơn ba mươi giây.

Việc vá lại tiếp theo đã không còn ý nghĩa gì.

Lá lách không thể nào vá lại hết, tổ chức bị hoại tử ở xa lá lách cũng không cách nào cung cấp máu cho khu vực cần bị cắt bỏ

Nhưng mà

Sau một phen cố gắng này của Trần Thương, cũng không phải là lãng phí.

Anh đã cứu 60% lá lách của Đào Quân.

Chuyện này có ý nghĩa là, anh vì chất lượng cuộc sống tương lai của Đào Quân mà cố gắng hết sức của mình.

Đám người Hầu Vinh thấy Trần Thương ngừng tay, lập tức bùi ngùi không thôi.

Trong chốc lát Hầu Vinh phát hiện, mình càng ngày càng không nhìn thấu Trần Thương.

Đây cuối cùng là một loại người gì.

Lại hiểu lá gan và lá lách như vậy.

Đặc biệt là đối với mạch máu biến dạng, dường như mỗi một bước Trần Thương đều có thể nắm chắc

Đây là hiểu mạch máu trong cơ thể con người đến mức nào chứ?

Chẳng lẽ, người ta học phẩu thuật với tự học không giống nhau?

Cùng là đại học y khoa, giáo trình giải phẫu học cũng giống nhau, sao lại chênh lệch lớn như thế?

Không sai

Trần Thương tinh thông hệ thống mạch máu là trả tiền.

Sau khi khâu lại mạch máu, Trần Thương bắt đầu vá và cắt lá lách.

Khâu lại lá lách không thể dùng chỉ nhỏ, cũng không thể vá lại quá chặt, để tránh việc lá lách bị màng xé rách.

Trần Thương lấy chỉ tự tiêu 1-0 từ trong tay y tá, bắt đầu làm vá lại.

Vừa trải qua thao tác cực hạn ngón tay của Trần Thương rất mệt mỏi.

Trần Thương vá lá lách không tốn quá nhiều thời gian, mà phẫu thuật cắt bỏ bộ phận của lá lách, đối với Trần Thương mà nói thì rất đơn giản.

Dựa theo màu sắc không giống nhau của lá lách mà tiến hành vá, màu đỏ thì cắt hết

Mỗi một mặt cắt, Hầu Vinh đều nhanh chóng cầm băng gạc thấm nước muối nóng đè vào cho đến khi hết chảy máu, sau khi phẫu thuật xong, cuối cùng là dùng gạc cuốn ớn bao trùm lên.

Toàn bộ ca phẫu thuật lá lách, coi như là hoàn thành.

Cuối cùng đến vá lại lá gan, đường vảy cá liên tục khâu lại lá gan chằng vào chỗ rách...

So sánh với lá lách yếu ớt, lá gan đã đủ kiên cường.

Dù sao, cũng được xếp vào hạng giữa trong bảng xếp hạng nột tạng bị vỡ.

Lá lách mới là cái xứng đáng không thẹn với hạng nhất.

Thậm chí có khi ho khan kịch liệt, hắt xì hoặc đột nhiên tư thế bị thay đổi lá lách sẽ xuất hiện vết nứt.

Bộ phận yếu ớt như vậy, nhưng trên cơ thể người lại có tác dụng quan trọng.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, còn hơi đau lòng

Cuối cùng phẫu thuật lá gan cũng đến giai đoạn kết thúc.

Hoàn thành việc vá lại lá gan, chỗ nên cắt thì cắt không nên luyến tiếc.

Sau khi cắt và làm tốt tất cả công việc.

Trần Thương cũng không dám khinh thường, bắt đầu không ngừng tìm kiếm trong khoang bụng và lồng ngực, tìm xem có bị thương những chỗ khác không.

Sau đó dùng thuốc kháng sinh tiến hành chữa trị kháng khuẩn.

Dù sao cũng mổ bụng ở trên xe, việc kháng khuẩn là cần phải có.

Mà lúc này, khi kết thúc công việc, phía ngoài phòng làm việc.

Một cô gái đã khóc lóc đến chảy cả nước mắt nước mũi

Cô nhìn thấy, trên ngực cha có ba chữ

Đào An Nhiên

Có rất nhiều hoa văn và họa tiết, nhưng mà mỗi một chữ đều rất rõ ràng.

Cô thậm chí còn ở phía trên cờ đỏ năm sao.

Đào An Nhiên cũng không cách nào kiềm chế tình cảm của mình, khóc to lên.

Cha mình loại người gì, cô rất rõ ràng.

Đúng lúc đó, Tiểu Kha đi vào, sau khi nhìn thấy người nhà người bệnh, nói:

- Đây là điện thoại của người bệnh Đào Quân, ông ấy bảo tôi đưa cho cô, trong đó có một máy tính, ông ấy nói nếu như ông ấy không có ở đây, chắc chắn phải đưa cho con gái ông ấy.

Nghe lời của y tá, tay Đào an Nhiên run rẩy, nhận điện thoại, nhưng lại chậm chạp không dám mở ra.

Y tá nói:

- Mật mã là ngày sinh của cô...

Chỉ là, ấn khóa nhiều lần, một khắc khi điện thoại sáng lên kia, hình ảnh chính là mình.

Chẳng qua là... Là hình khi mình tốt nghiệp đại học

Chỉ là, không biết ông lấy hình này từ đâu ra...

Có lẽ, ông vẫn luôn lẳng lặng chú ý đến cuộc sống của mình, ở trong thế giới của mình, chưa từng rời đi, chưa bao giờ rời xa...

Chương 1035: Anh Hùng? Không! Tôi Là Người Bình Thường Thôi

Trong hình, Đào An Nhiên cười rất vui vẻ, mặc lễ phục tốt nghiệp màu xanh đậm lên người, nhìn vô cùng hoạt bát.

Đây là rất thời khắc quan trọng trong cuộc đời của cô

Cô không ngờ, cha mình vẫn giữ tấm hình này.

Mở album ảnh của cha ra, nước mắt Đào An Nhiên tí tách chảy xuống, bên trong album ảnh, tất cả đều là hình của cô và mẹ

Ông vẫn yêu hai người họ, thế nhưng... tại sao ông lại rời đi?

Đào An Nhiên rất không hiểu, vì sao cha lại muốn rời khỏi mình, ly hôn với mẹ chứ?

Đi lần này, cũng đã bảy tám năm, vì sao lại không tới nhìn hai người một lần

Đào An Nhiên rất không hiểu, vì sao cha mình muốn rời khỏi, mà lại tuyệt tình như vậy.

Vào lúc này, cô phát hiện mặt bàn có một cái Notebook.

Điền mật mã vào... Vẫn là sinh nhật của mình, lúc này Đào An Nhiên bỗng nhiên không dám tiếp tục.

Tựa như... khi chân tướng đang ở trước mắt, cô lại không dám nhìn tới.

Có điều, ngẩng đầu nhìn cha mình trong phòng phẫu thuật một cái, cô hít sâu một hơi, mở Notebook ra.

Rất nhiều rất nhiều...

Có rất nhiều nhật ký.

Thứ được viết trong nhật ký là thói quen từ nhỏ của Đào An Nhiên, thói quen viết nhật ký của Đào Quân cũng bắt đầu từ việc viết thư trước đây.

Khi làm lính, khi đó không có điện thoại, lão tiểu đội trưởng để họ viết thư về nhà, Đào Quân không biết chữ.

Đào Quân trượng nghĩa, đứng ở bên trong hàng đều là nổi dông.

Tân binh nhập ngũ, không thể thiếu đùa giỡn một phen, mà lúc này Đào Quân quả thực là mang theo một đám tân binh, thể hiện khí thế của một lão binh ra.

Trong lớp có một người rất có văn hóa, vừa bắt đầu Đào Quân đã để ông hỗ trợ viết thư cho nhà, thế nhưng... Sau khi một lần về nhà ra mắt quen

biết Đào An Nhiên mẹ mình sau đó, Đào Quân chợt phát hiện thư tình không thể để cho người khác viết

Thế là bắt đầu học viết chữ, rất nhanh, một bản 《Trích dẫn từ chủ tịch Mao》 cũng học xong toàn bộ...

Sau khi biết viết chữ, Đào Quân không làm gì thì viết thư, viết nhật ký, chờ cầm về nhà cho cô đọc.

Cái thói quen này, sau này lại chậm rãi biến mất, có điều ngẫu nhiên cũng sẽ còn viết.

Phía dưới Notebook còn có một file có tên: « Gửi An Nhiên ».

- An Nhiên, cha là một người cha không xứng chức, thế nhưng cha đoán khi con nhìn thấy lá thư này thì cha cũng không còn rồi.

- Trước năm 2014, cha gặp một số chuyện rất phiền phức, có thể phải ngồi tù, chỉ là một khi ngồi tù, cũng không biết phải mấy năm, thế nhưng... cha phải nói cho con, đó là cha không phải người xấu, từ trước đến nay cũng không phải, cha vẫn còn nguyên tắc và ranh giới cuối cùng của bản thân.

- Cha muốn làm một anh hùng, thế nhưng xã hội này nói cho cha, là cha không thể làm anh hùng. Chuyển nghề trở về, cha thỏa thuê mãn nguyện, muốn mở ra một kế hoạch lớn, cho mẹ và con gái có cuộc sống tốt nhất, đáng tiếc cha phát hiện, cha có quá nhiều lạ lẫm với cái thế giới này, thế giới đã từng rất quen thuộc với mình, đang không ngừng thay đổi...

- Ngồi tù, đây không phải chuyện hào quang đáng ngưỡng mộ gì, nói còn bị hàng xóm chê cười, thậm chí sau này cũng ảnh hưởng việc làm và tiền đồ của con, cha sẽ xử lý chuyển trường cho con, đi tìm chiến hữu của cha, đổi cho con đến một cái môi trường mới, tiếp đó thu xếp thật tốt cho con và mẹ con...

...

- Làm một người cha nhưng lại ngồi tù, đối với một gia đình mà nói là một chuyện phiền toái, cho dù sau này làm cái gì, cũng cần thẩm tra chính trị, Đào Quân tôi thất bại như thế nào, cũng không thể ảnh hưởng đến tiền đồ của con gái, mẹ của con cũng sẽ có lúc then chốt khi chuyển chính thức... Cha chỉ có thể ly hôn, rời bỏ hai mẹ con, tiếp đó để lão lãnh đạo có thể xem xét chút tình mọn ngày xưa, có thể giúp đỡ.

- Khi đó con chỉ có mười bảy mười tám tuổi, cha bị phán quyết tám năm, thế nhưng cha nghĩ đến lúc con tốt nghiệp tìm việc làm, lỡ như muốn tiến vào biên chế, khẳng định là cần thẩm tra chính trị, ba mình đi tù là rất khó thông qua, cha cũng bắt đầu cố gắng biểu hiện, cố gắng giảm hình phạt

xuống, cha lập công mấy lần, sáu năm ra tù, khi đó con tốt nghiệp đại học, cha lại đi nhìn con một cái...

- Sau khi đi ra, ba mới biết được, hai mẹ con vẫn mạnh khỏe... Cha rất vui vẻ

- Công việc của con giờ đã thành công, con cũng không lại bị liên lụy hay ảnh hưởng, lúc này... Cha thật sự vui vẻ

- Thế nhưng rốt cuộc cha vẫn không trở về được.

Đào Quân xuất thân từ quân nhân, đã từng là đảng viên, thậm chí còn có huy chương hạng 2 và huy chương hạng 3.

Ông dùng những này, cầu lão tiểu đội trưởng, để con gái của mình không bị nhận quá nhiều liên lụy.

Cho dù đã sớm ly hôn, thẩm tra chính trị vẫn sẽ tra được Đào Quân, thế nhưng Đào Quân biểu hiện hết sức ưu tú, thậm chí còn có hành vi lập công

Lại thêm huy chương hạng 2 huy chương hạng 3 trước đây, sự trợ giúp của lão lãnh đạo.

Đào An Nhiên không bị liên lụy, thuận lợi thông qua công chức thẩm tra chính trị.

Công chức kiểm tra thẩm tra chính trị dù sao rất nghiêm ngặt, nếu có ngay người nhà trực hệ đi tù, cho dù là đã ly dị, cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn, nếu như không có ly dị, ảnh hưởng sẽ chỉ càng lớn

Đào Quân biết rõ một điểm này, ông mới làm những chuyện này.

Ngôn ngữ của người đàn ông này dù không tốt, lại biết chính mình không thể liên lụy con cái và cái nhà này.

Ông rời đi, tình nguyện gánh lấy bêu dông mẫu nữ, cũng không muốn họ bị liên lụy.

Ông biết rõ, Đào An Nhiên và mẹ của cô, khẳng định là sẽ không đồng ý ly hôn, cho dù là như thế nào đi nữa, cũng sẽ không ly hôn.

Thế nhưng...

Tính cách của người đàn ông chủ nghĩa như Đào Quân này, là không cho phép bản thân thành như thế.

Đương nhiên, không có cái gì đúng sai với có đáng giá hay không

Từ phương diện của Đào Quân, có thể mọi thứ đều đáng giá.

Thế nhưng đối với Đào An Nhiên, cô tình nguyện cho thời gian quay lại, cô cũng phải có một gia đinh hoàn chỉnh, dù cha mình là một người ông hùng cũng tốt, người vô tích sự cũng được... Cha vẫn là cha, biên chế không tiến vào cũng được

Nhìn bức thư này, Đào An Nhiên khóc thật lâu.

Thật lâu, nhìn mẹ mình, Đào An Nhiên ôm bà nói:

- Mẹ ơi, thật ra cha không có vứt bỏ chúng ta, cha chỉ là sợ ảnh hưởng chúng ta thôi...

Người phụ nữ thở dài.

Sao bà có thể không biết chứ?

Đột nhiên ly hôn làm cho bà nhạy cảm ý thức được, xảy ra chuyện rồi.

Thế nhưng, khi đó An Nhiên thi đại học, bà cũng không thể nói

Nhìn con gái khóc thành như vậy, người phụ nữ cũng nước mắt như mưa.

Hiểu lầm trong bảy tám năm tan thành mây khói.

Thế nhưng cái này lại có thể như thế nào?

Nhìn thấy cha mình ở trên bàn phẫu thuật, sống chết chưa biết

Trong lòng Đào An Nhiên cũng là đau như đao cắt.

Có lẽ... Nếu như Lâu Tân Cừ không liên hệ với mình, cho dù có thể là một mình cha khỏi bệnh, cũng sẽ nằm một người ở đây, không có người chiếu cố à?

Anh hùng?

Anh hùng cái gì chứ

Đào An Nhiên chỉ hi vọng cha cô là một người bình thường.

Đây chính là anh hùng trong mắt của cô.

Đám người Lâu Tân Cừ nhìn một màn này, bất đắc dĩ thở dài.

Đào Quân này, là đàn ông thực sự nha.

Không quan tâm đã từng như thế nào đi nữa, thế nhưng những chuyện này của ông, Lâu Tân Cừ thân là đàn ông, cũng sẽ hơi khâm phục.

Không quản người làm cha này thành công hay không, ông... đã cố hết sức rồi

Cảm xúc Đào An Nhiên chậm rãi ổn định lại, cô đang khẩn cầu ông trời cho mình một cơ hội.

Để cha mình khỏe lại

Ông yên lặng bỏ ra vì mình nhiều như vậy, thế nhưng bản thân đã làm cái gì?

Ngoại trừ phàn nàn rồi hận ông, chính mình thậm chí còn không cố gắng đi tìm, lắng nghe ông.

Thậm chí, hôm nay tới đây, Đào An Nhiên chỉ muốn hỏi ông một câu, những năm này, cha đi chỗ nào? Khi đó vì sao ba không quan tâm con và mẹ thế

- Viện trưởng Ngô... Cha cháu, ông có thể được cứu sống không?

Đào An Nhiên bất đắc dĩ hỏi...

Chương 1036: Tay Bị Chuột Rút

Câu nói này, Đào An Nhiên đã dùng tất cả khí lực và dũng khí của mình để hỏi đi ra

Thân tình mất mà lại được, để phần này tình cảm trở nên càng thêm đầy đủ trân quý và chân thành

Thế nhưng...

Đồ vật tốt đẹp, thường thường đều khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Sợ, cái tốt đẹp này chỉ là ngắn ngủi...

Đào An Nhiên càng thêm sợ hãi, cha cô trở về, đối với cô mà nói, là có khó có thể tưởng tượng chưa từng có ý nghĩa, chính là bởi vì như thế, cô càng thêm sợ hãi.

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Đào An Nhiên, bà xã Đào Quân cũng lo lắng bất an nhìn Ngô Đồng Phủ.

Ngô Đồng Phủ từ đầu tới đuôi vẫn luôn nhìn vào phòng phẫu thuật

Anh chậm rãi nói:

- Phẫu thuật... Đã là phẫu thuật tốt nhất, nếu như còn làm không tốt, tôi đoán chừng cả nước cũng không còn ai có thể cứu đâu

- Bác sĩ Trần cấp cứu từ hiện trường, đã sớm nhanh chóng làm ra các loại cấp cứu khẩn cấp bên trên xe... Anh đã làm hết sức mình.

Những lời này là tán thưởng cao nhất của Ngô Đồng Phủ đối với phẫu thuật vừa rồi của Trần Thương

Không sai

Cấp cứu từ hiện trường, đến truyền máu tự thân (ICS) bên trên xe cấp cứu, lại đến hiện tại, đi đoạt thời gian với đám tế bào gan.

Trần Thương đã phát huy tới cực hạn của mình

Ngô Đồng Phủ là bác sĩ cấp cứu, phẫu thuật anh tinh thông rất nhiều, ngoại Gan mật, Phổ ngoại những này một chút cũng không thành vấn đề.

Chính thức bởi vì như thế, đánh giá của anh đối với Trần Thương xem ra rất chủ quan, thật ra... Đây là một cái đáp án khách quan nhất.

Trần Thương làm không tốt, có thể cả nước cũng chẳng ai làm tốt hơn nổi đâu.

Tổn thương thùy đuôi Ngô Đồng Phủ cũng có thể làm

Thậm chí còn làm phải ổn hơn so với Trần Thương.

Thế nhưng tuyệt đối làm không khéo léo và nhanh nhẹn bằng Trần Thương

Mà lúc này, thứ cần người bệnh Đào Quân chính là tốc độ.

Mỗi một giây đồng hồ, mọi thứ bao vây tổ chức lá gan đều là đang hoại tử, cầm máu chắc chắn phải toàn lực đi ứng phó.

Loại phẫu thuật này tỉ lệ tử vong cao ngay đang ở nơi này, cần nhanh chóng tinh chuẩn cầm máu như thế nào, chữa trị chảy máu tổ chức như thế nào cho có hiệu quả, giữ lại tổ chức lành như thế nào cho có mức độ lớn nhất, khôi phục công năng lá lách lá gan như thế nào để đạt tới trình độ lớn nhất

Vì lẽ đó, anh biết rõ Trần Thương làm phẫu thuật, đã vô cùng không dễ.

Thật ra, một ca phẫu thuật này, sớm vào một khắc bị kẹt xe, đã bắt đầu rồi.

Cái này không chỉ có tán thưởng của Ngô Đồng Phủ đối với Trần Thương.

Đây còn là suy nghĩ trong lòng của anh.

Nói thật, xem như viện trưởng cả trung tâm cấp cứu, Ngô Đồng Phủ đã gặp quá nhiều thiên tài, mưa gió vài chục năm nay, có cái gì anh chưa thấy qua?

Thế nhưng

Trần Thương là người vô cùng hiếm, có độ mẫn cảm cực cao đối với y học, thiên phú vô cùng tốt, trình độ cũng chẳng thấp.

Rất nhiều người thiên phú tốt, trời sinh có tay và đầu dành riêng cho khoa ngoại, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác hạn mức cao nhất vẫn có hạn, thiếu hụt một loại cách tân và năng lực cấp cứu.

Thế nhưng Trần Thương đều có

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Người xung quanh nghe thấy Ngô Đồng Phủ đến đánh giá một đài phẫu thuật này như thế, lập tức im lặng.

Đến anh tình trạng này, không có người sẽ cảm thấy anh khoác lác

Bởi vì không có ý nghĩa.

Trong lúc nhất thời, mọi người tràn đầy hi vọng.

công ty của Đào Quân, người đã sớm đến, chuyện ngày hôm nay, bởi vì nhờ Lâu Tân Cừ phó khu trưởng thêm vào, để mọi thứ đơn giản hơn.

Mà lại chuyện của Đào Quân, cũng rất nhanh được chính diện đưa tin.

Dù là hiện tại anh đang nằm trên bàn phẫu thuật còn chưa có xuống, nhưng trên mạng đã đem video anh bắt đầu truyền bá khắp nơi rồi.

...

...

Bên trong phòng phẫu thuật, Trần Thương bỗng nhiên cảm giác được ngón tay hơi co giật, lập tức sửng sốt một chút

Tranh thủ thời gian để dụng cụ khâu lại trong tay xuống.

Anh là thật mệt mỏi.

Sau khi Trần Thương có được hack, loại tình huống này vẫn luôn rất ít khi xuất hiện.

Thao tác cực hạn làm cho hai tay của anh hơi theo không kịp động tác của con mắt.

Đôi mắt Tinh Độ đối với phẫu thuật là một lần giúp trình độ tăng lên rất lớn.

Mà bây giờ hai tay của Trần Thương, tựa như so ra kém...

Anh thở dài, buông tay ra, đối với Hầu Vinh vừa và hai người đồng sự khác nói:

- Các anh đến đi, tay tôi... Có hơi co giật.

Hầu Vinh sửng sốt một chút, vội vàng tiếp nhận kẹp kim pen, bắt đầu làm kết thúc công việc.

Thế nhưng, Trần Thương vừa rồi làm cho trong lòng họ còn hơi sợ hãi.

Tay khâu tới mức bị co giật?

Đây là lần đầu tiên anh được nghe nói.

Thế nhưng...

Hồi tưởng lại thao tác vừa rồi của Trần Thương, họ đột nhiên cảm giác được, co giật không đáng sợ, đáng sợ là dưới tình huống như vậy, còn có thể không có chuyện gì, đây mới thực sự là đáng sợ.

Còn may Trần Thương này còn là một người

Bên này sau khi Ngô Đồng Phủ nghe thấy, vậy mà nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như Trần Thương lúc này còn chẳng có chuyện gì, anh đều sẽ cảm giác đến Trần Thương là một quái vật.

Hiện tại xem ra, còn tốt còn tốt...

Phẫu thuật đã tiến vào hồi cuối, hai Boss đã bị Trần Thương cầm xuống, độ khó không còn quá lớn.

Vì lẽ đó, Trần Thương cũng tương đối yên tâm.

Anh lắc đầu, rắc rắc rắc lại bắt đầu loạn hưởng xương cổ, hoạt động hai tay một phen, uốn éo người.

công việc cần cường độ và độ chính xác cao, thật sự là quá mệt mỏi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ nhìn lá gan bị cắt đi và mảnh cắt lá lách, trong lòng bất đắc dĩ nói: Người anh em lá gan, lá lách à, có thể cho cái thuốc nước cường hóa hay không nha?

Tay của mình đã không theo kịp ánh mắt của mình rồi.

Thậm chí... đôi mắt Tinh Độ đã bắt đầu ghét bỏ một đôi tay đã từng bị bao nhiêu y tá trông mà them, so với tay con gái còn dễ nhìn hơn này rồi.

Lúc này, đã có thể nói phẫu thuật cơ bản đã thành công

Toàn bộ quá trình, trong lòng bác sĩ gây tê cũng cực kỳ run sợ.

Mà vào lúc này, Ngô Đồng Phủ nhẹ nhàng thở ra, nhìn mọi người xung quanh, hơi vui mừng nói đến:

- Phẫu thuật rất thành công! Mọi người yên tâm đi

- Hiện tại xem ra, tính mạng người bệnh hẳn không có vấn đề gì, mà... Quan trọng nhất chính là, năng lực của bác sĩ mổ chính rất cao, anh lưu lại phần lớn lá gan và tổ chức lá lách cho người bệnh.

- Việc này đối với hậu kỳ khôi phục của người bệnh mà nói, có tác dụng cực kỳ quan trọng

- Đừng nói đề cao chất lượng cuộc sống của anh ấy, trên cơ bản, sau khi khôi phục, sẽ không có quá lớn khác nhau so với người bình thường

Khi nói lời này, Lâu Tân Cừ bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Thật à? Tôi làm sao nghe nói lá gan người bệnh là lá gan dập nát, lá lách cũng là rạn nứt rất nghiêm trọng à? Vẫn sẽ tốt tựa như một người bình thường được?

Ngô Đồng Phủ nhẹ gật đầu, cảm khái nói đến:

- Không sai, bác sĩ mổ chính vì thế đã bỏ ra cố gắng rất lớn, bảo vệ đại bộ phận trong tổ chức lá gan lá lách của người bệnh

Tất cả mọi người không hiểu y học, thế nhưng nghe thấy Đào Quân có thể khôi phục lại được như người bình thường, cũng vui vẻ không gì sánh được.

Mẹ con Đào An Nhiên hai người càng là kích động lệ rơi đầy mặt.

Tình cảm mất mà lại được, vĩnh viễn là thứ làm cho người trầm mê nhất.

Có điều, Ngô Đồng Phủ tiếp tục nói:

- Thế nhưng, người bệnh phẫu thuật tương đối phức tạp, sau khi phẫu thuật chúng tôi cần giám sát nghiêm khắc một chút, vì lẽ đó, khoảng thời gian này là cấm thăm hỏi.

Đào An Nhiên lau sạch sẽ nước mắt, vội vàng nói:

- Không có chuyện gì, cám ơn khu trưởng Lâu! Cám ơn Viện trưởng Ngô, không có các chú, có lẽ cháu... Sẽ hối hận cả đời.

Bên này, phẫu thuật đã kết thúc

Hầu Vinh vừa lòng thỏa ý.

Có cảm giác thành tựu vô cùng

Dù sao, phẫu thuật vĩ đại, chật vật, độ khó cũng khá cao như vậy, là chính mình tham dự xuống hoàn thành! Mặc dù chỉ là trợ thủ

Cái phẫu thuật này tỉ lệ tử vong cao tới 90%, lại được chính mình, được Hầu Vinh anh... Hoàn thành kết thúc công việc

Anh kiêu ngạo

Hai tổ viên khác, bên trong ánh mắt khi nhìn Trần Thương, cũng nhiều hơn mấy phần tôn kính.

Hầu Vinh cũng như thế.

Nghe tên không bằng gặp mặt, vẫn luôn nghe nói Trần Thương lợi hại, lúc này, là thật sự được lĩnh giáo rồi.

Chương 1037: Túi Phúc Màu Sắc Rực Rỡ

Chờ sau khi kết thúc tất cả công việc.

m thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Trần Thương.

[Đinh! Sau khi tổng hợp thống kê... Vá lá gan bị vỡ cấp vương giả, lá lách bị nứt cấp lãnh chúa, thanh toán phẫu thuật...]

[Chúc mừng anh! Thấy rằng độ khó của phẫu thuật quá cao, đạt được phần thưởng phong phú: 1, Có thể tùy ý tăng một loại phẫu thuật lên đến cấp hoàn mỹ (có thể tự chọn); 2, Đạt được nước thuốc cường hóa màu tím; 3, Một túi phúc màu sắc rực rỡ; 4, Cộng 10 điểm kỹ năng!]

Nhìn thấy phần thưởng của hệ thống

Trần Thương suýt bật cười, quả nhiên hệ thống rất săn sóc, nói đến nước thuốc, sẽ có nước thuốc, còn là nước thuốc cường hóa màu tím.

Quan trọng là...

Túi phúc màu sắc rực rõ là cái gì?

Chẳng lẽ còn lợi hại hơn so với màu vàng?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi mong đợi.

Tùy ý tăng một loại kỹ năng phẫu thuật lên cấp hoàn mỹ, cái này cũng là kỹ năng rất tốt, nhưng mà trước mắt Trần Thương vẫn chưa muốn tăng kỹ năng lên lắm, ngược lại cũng chưa phải là rất gấp.

Sau khi kết thúc phẫu thuật, Trần Thương trực tiếp dặn dò y tá đi lối đi nhân viên trực tiếp đưa người bệnh đến ICU, bây giờ còn chưa phải lúc thăm bệnh.

Sau khi phẫu thuật cho người bệnh xong, cần rất nhiều hộ lý chăm sóc sau khi phẫu thuật, Trần Thương không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian.

Y tá rất nghe lời Trần Thương, gật đầu đứng dậy đẩy người bệnh rời đi.

Mà lúc này, khi Trần Thương và đám người Hầu Vinh rửa tay.

Hầu Vinh không nhịn được hỏi:

- Bác sĩ Trần, tôi có một vấn đề, luôn muốn hỏi cậu một chút.

Trần Thương lập tức kinh ngạc một chút:

- Chủ nhiệm Hầu chú cứ nói.

Hầu Vinh như có điều suy nghĩ nói:

- Cuối cùng thì sở trường của cậu loại phẫu thuật nào?

Cái vấn đề này, hấp dẫn tất cả chú ý của mọi người xung quanh tới

Trần Thương cũng là ngây người, sau khi suy nghĩ rất lâu, vẫn nói:

- Chắc là Ngoại Khoa Tim.

Hầu Vinh ồ một tiếng, hỏi tiếp:

- Vậy... Phổ ngoại khoa coi là tài nghệ gì?

Trần Thương suy xét một phen:

- Không khác lắm với ngoại khoa gan, có thể là tài nghệ trung bình

Hầu Vinh không nói gì.

Đáp án này, ông cảm thấy là độ tin tưởng rất cao, nhưng... Vẫn rất khó tiếp nhận.

Cùng trình độ với ngoại khoa gan...

Haizz

Sớm biết đã không hỏi.

Hầu Vinh hơi hối hận, nhưng nếu không hỏi thì trong lòng ông lại ngứa ngáy không chịu được, nhưng nếu hỏi, ông lại cảm thấy bị tổn thương.

Sao lại có người tiện như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Hầu Vinh không nhịn được thở dài.

Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, mấy người Trần Thương Hầu Vinh đổi quần áo, khi thay quần áo... Hầu Vinh lại hâm mộ.

Cơ thể rất cường tráng

Nhìn cơ thể phát tướng của mình, Hầu Vinh cảm thấy mình cần phải tăng cường rèn luyện.

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương đã nhìn thấy đám người Ngô Đồng Phủ và Lâu Tân Cừ đứng ở cửa, còn có những người khác.

Đào An Nhiên trực tiếp chạy đến, cúi người nói:

- Bác sĩ Trần, cám ơn anh, cám ơn anh đã cứu cha tôi.

Trần Thương nhìn Đào An Nhiên, cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, đây là việc tôi nên làm.

Nhìn Đào An Nhiên, Trần Thương nhớ tới trước khi Đào Quân bị sốc, trong miệng luôn lẩm bẩm một cái tên:

- Cô là... An Nhiên?

Đào An Nhiên lập tức kinh ngạc một chút:

- Đúng, bác sĩ Trần biết tôi?

Trần Thương lắc đầu:

- Trước khi cha cô hôn mê, trong miệng luôn gọi tên cô, tôi đoán, ông ấy chắc chắn rất yêu cô

Sau khi Đào An Nhiên nghe lời của Trần Thương, không kiềm được ánh mắt lại lần nữa bị bao phủ bởi nước mắt mơ hồ.

Haizz

Cô đột nhiên cảm giác được, thì ra mình đã bỏ lỡ rất nhiều rất nhiều...

Nhìn thấy một màn này, Lâu Tân Cừ hơi bùi ngùi:

- Thật tốt! Cô bé, nói thật, tôi cảm thấy cha cô là một người cha tốt, ít nhất ông ấy vì cô nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, điều này đã đủ rồi.

- Cho dù đã từng có bao nhiêu ngăn cách, có chuyện gì, tôi cảm thấy hai người có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện với nhau.

Sau khi nói xong, Lâu Tân Cừ nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, mọi người chính là người hậu thuẫn mạnh nhất của nhân dân, có mọi người ở đây tính mạng của chúng tôi có thể bảo đảm! Tôi thay mặt tất cả người bệnh, nhân dân, cảm ơn mọi người, cảm ơn những điều mọi người đã bỏ ra.

Trần Thương cười một tiếng:

- Khu trưởng Lâu khách sáo, đây là trách nhiệm của chúng tôi, chúng tôi cũng là cống hiến sức lực của mình.

Lâu Tân Cừ hít sâu một hơi:

- Được, thật tốt, xã hội này chính nên như vậy, thì mới có thể càng ngày càng tốt hơn. Đúng rồi, chuyện của Đào Quân có thể sẽ xuất hiện trên báo chiều, tiện thể cậu và ký giả trò chuyện một chút, chúng tôi cũng hy vọng sẽ được phỏng vấn cậu một lần.

Công việc cấp cứu từ hừng đông kéo dài đến bây giờ, đã là hơn mười hai giờ trưa.

Người bệnh Đào Quân được đưa đi quan sát trong phòng ICU, Đào An Nhiên và mẹ đứng bên ngoài, đợi rất lâu mới rời đi.

Sau khi Trần Thương vào phòng ICU dặn dò bác sĩ trực một phen, lúc này mới rời đi.

Về đến nhà, Tần Duyệt không có ở đây, hôm nay cô và đàn chị trực.

Trần Thương dứt khoát ngồi xuống nghiên cứu thu hoạch hôm nay của mình.

Nước thuốc cường hóa màu tím: Nhằm vào hai tay, sau khi sử dụng, tăng cao lực lượng cho tay trên phạm vi lớn, độ khéo léo... Các loại.

Trần Thương nhìn nước thuốc, đột nhiên cảm giác được, bình thường chắc chắn là mình đã sơ sót hệ thống yêu quý.

Thật ra hệ thống rất nhân tính hóa, sau này mình phải nói chuyện với hệ thống nhiều hơn

Trần Thương cảm thấy sau này mình nên cầu nguyện nhiều hơn, nói không chừng sẽ có nhiều đồ tốt hơn.

Sau đó là túi phúc màu sắc rực rỡ, nhìn màu sắc phát ra, Trần Thương cảm thấy vật này không đơn giản

[Túi phúc màu sắc rực rỡ: Có thể mở ra vật phẩm vượt thời đại, cũng mở ra kỹ năng bình thường!]

Hô hấp của Trần Thương lập tức ngừng lại

Vật phẩm vượt qua thời đại?

Ý là... Là y học trong tương lai ư?

Trong chốc lát Trần Thương tăng thêm mấy phần kích động, thật vất vả mới bình phục lại tâm trạng.

Sau khi Trần Thương mở ra, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên.

[Đinh! Chúc mừng anh đã mở ra túi phúc màu sắc rực rỡ, đạt được phần thưởng đặc biệt: Diễn giải hoàn mỹ hình ảnh học (phần bụng)]

Trần Thương thở dài, cũng biết vận may của mình luôn bình thường.

Nhưng mà cũng coi như là có thể.

Diễn giải hoàn mỹ hình ảnh học phần bụng.

Thật ra Trần Thương có diễn giải lâm sàn hoàn mỹ về phần ngực.

Bây giờ... Cơ bản là trên phần đầu một chút, gì đó trở lên, cũng có thể nhìn rõ ràng, không tệ, hiệu quả vẫn đủ tốt.

Nhưng vẫn hơi đau lòng

Đây là lần đầu tiên anh đạt được phần thưởng có màu sắc rực rỡ, không ngờ lại bị bỏ lỡ.

Không biết là lúc nào mới được lần nữa.

Vượt qua thành quả nghiên cứu của thời đại này...

Có thể chữa trị bệnh AIDS, bệnh ung thư, hay là cao huyết áp hay không...

Trần Thương đột nhiên cảm giác được cả người mình tràn đầy sức lực.

Nếu có cơ hội, vậy thì đồng nghĩa với có thể.

Bởi vì hôm nay xuất hiện một boss cấp lãnh chúa, cộng thêm một boss cấp vương giả, cho nên mới xuất hiện

Nếu xuất hiện hai cấp vương giả, hoặc là boss cấp vương giả trở lên, có phải xác suất xuất hiện sẽ một chút không.

Trong chốc lát, cả người Trần Thương đột nhiên tràn đầy năng lượng.

Làm bác sĩ cảm giác thành tựu lớn nhất chính là chữa được bệnh?

Giá trị của một người là dựa trên cống hiến của người đó.

Chương 1038: Ai Nói Đàn Ông Không Rơi Lệ

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, chuyện diễn ra ở cầu Bạch Phương rất nhanh được đưa lên tin tức.

Số lượng xe bồn, xe buýt du lịch và xe cá nhân va chạm liên hoàn, xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, thậm chí làm cho xe bồn bị rò rỉ xăng.

Loại chuyện này một khi nổ, sẽ tạo nên ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Dù sao đây cũng là bên trong thành phố

Mà sau khi chỗ Đào Quân xảy ra tai nạn giao thông, lá gan và lá lách đã bị rạn nứt, thế nhưng vẫn cố chịu đựng đau đớn, không quên trách nhiệm của một người tài xế xe bồn, xuống xe kiên trì kiểm tra tình huống cả xe, khẩn cấp sơ tán nhân viên, tiến hành công việc cứu viện

Khi rời đi, chợt phát hiện hiện trường có ngọn lửa, dưới tình huống nguy hiểm như vậy, Đào Quân cũng chẳng sợ gian nguy dứt khoát kiên quyết đứng ra, bắt đầu dập lửa, sau đó cầm bình ắc-quy bốc cháy trong xe dời tới vị trí an toàn.

Mà vừa dời đi, bình ắc-quy cũng nổ tung

Vốn bản thân Đào Quân đã bị trọng thương, lại một lần nữa bị vụ nổ tác động đến, té ngã trên đất, tạo thành dập nát lá gan, và xuất huyết nhiều trong ổ bụng

Nguy hiểm đến tính mạng

Loại chuyện này, rất nhanh đạt được nhân dân quan tâm và đau lòng.

Báo chí làm ngưu bìa rất lớn cho chuyện ngày hôm qua.

Mọi người đối với người đàn ông hơn năm mươi tuổi này, đều cùng nhau giơ ngón tay cái lên

Danh hiệu đây là một người đàn ông thực thụ

Thế nhưng, chuyện mọi người đều quan tâm hơn chính là bệnh tình của Đào Quân.

Sau đó là phỏng vấn kết quả đối với nhân viên cấp cứu Trần Thương.

Khi người bệnh ở trên xe, đã xuất hiện bị sốc mất máu, bác sĩ cấp cứu Trần Thương đã mở bụng khẩn cấp vào lúc then chốt, sau khi dò xét nguyên nhân phát bệnh, sử dụng thuật truyền máu tự thân (ICS) tiến hành truyền máu khẩn cấp cho người bệnh, vì người bệnh tranh thủ một chút hi vọng sống.

Mà ở bên trong phòng phẫu thuật, càng dốc hết toàn lực cấp cứu cho người bệnh, dung hết khả năng bảo đảm sinh lực cho lá gan và lá lách.

Hiện tại báo chí đã trở thành một loại tuyên truyền môi giới quan phương, nói thật, người xem báo chí thật đúng là không nhiều.

Bên trong thành phố thủ đô lớn như vậy, mọi người không có quá nhiều thời gian quan tâm báo chí.

Thế nhưng dù vậy, « Báo Chiều Thủ Đô » tối hôm qua, lượng tiêu thụ vẫn vượt qua bình thường rất nhiều.

Dù ngày thường có rất ít người quan tâm hòm thư báo chiều và điện thoại thăm đáp lễ, hôm nay cũng biến thành bận rộn, thông tin thăm hỏi đều là quan tâm tới Đào Quân, với hi vọng nhìn thấy càng nhiều câu chuyện năng lượng chính.

Lúc này, lãnh đạo báo chiều bỗng nhiên ý thức được

Cái bận rộn, căng thẳng, nôn nóng, lo lắng trong thành thị này, thứ cần chính là xúc động, và anh hùng bình thường như vậy.

Thế là, ban biên tập báo chiều cũng bắt đầu mở hội nghị, thảo luận việc báo chiều có cần mở ra một cái bản khối, để tiến hành tuyên truyền cho những vị anh hùng bình thường kia hay không.

Họ có thể chỉ là những giao thông cảnh sát, là cảnh sát, là bác sĩ bình thường... Là giáo sư, thậm chí là công nhân vệ sinh...

Cố gắng của họ, đều đang vì thành phố này, gia tăng sắc thái càng đẹp hơn.

Lúc này, lãnh đạo của công ty Đào Quân đang làm cũng đứng ra hứa hẹn, sau khi Đào Quân khỏe lại, sẽ chuyển chính thức cho ông, đồng thời cũng ban thưởng, thanh toán toàn bộ tiền thuốc men lần này.

Ngày hôm sau, chủ nhật.

Trần Thương đi vào bệnh viện, anh nhanh chóng đến xem tình huống Đào Quân thế nào.

Sau khi đến bệnh viện, anh nhìn thấy Đào An Nhiên ngồi ở bên ngoài phòng giám sát, sau khi nhìn thấy Trần Thương tới, vội vàng hưng phấn đứng dậy:

- Bác sĩ Trần, anh đã tới.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, có chuyện gì à?

Đào An Nhiên do dự nửa ngày:

- Có thể cho tôi gửi một câu không?

- Tôi thực tế là bất đắc dĩ, tôi có thật nhiều lời nói muốn nói cho cha, tôi...

Nói nói, Đào An Nhiên lại khóc.

- Tám năm, một mình cha, chắc chắn rất đáng thương, ăn rất nhiều đắng, thế nhưng tôi lại tại oán trách ông, thật xin lỗi...

- Đây là một phong thư, tôi vừa viết tối hôm qua, ông có thể không thể nhìn, tôi đã thu lại một cái video, tiếp theo gửi vào tài khoản Wechat của ông, tôi có một bụng lời nói muốn nói cho ông.

Trần Thương nhìn Đào An Nhiên, cũng không biết làm sao an ủi, chỉ có thể gật đầu:

- Ừm, được thôi.

Đào An Nhiên gật đầu bắt đầu vui vẻ:

- Bác sĩ, chắc chắn phải chăm sóc cha tôi thật tốt, xin nhờ... Nhiều năm như vậy, cũng không có người quan tâm ông, hiện tại sinh bệnh, tôi hi vọng ông có thể thật tốt, tôi đã xin nghỉ ở đơn vị rồi, chờ cha ra khỏi phòng giám sát, tôi sẽ đến chăm sóc

- Đúng rồi, đây là cháo mẹ tôi vừa nấu, có thể uống không?

Trần Thương cười nói:

- Có thể.

Đào An Nhiên nghe thấy có thể, tỉnh táo lập tức tinh thần hơn.

Sau khi phẫu thuật cắt bỏ bộ phận lá lách, thật ra hẳn là tranh thủ nhanh chóng trải qua miệng ăn cơm.

Bởi vì sau khi trải qua miệng ăn cơm có thể mở rộng dạ dày ra, thu nhỏ các khe hở ở lá lách lại, có lợi cho cầm máu cục bộ.

Người bệnh cũng không phải là phẫu thuật đường tiêu hóa.

Chỉ là tiêu hóa, cũng không ảnh hưởng.

Trần Thương gật đầu, xách theo đồ đạc, tiến vào phòng giám sát.

Tiến đến sau đó, y tá cũng vội vàng đứng lên theo tới.

Hiện tại Trần Thương chính là ngôi sao mới trong cả sáu khoa cấp cứu, mọi người đều biết bác sĩ Trần rất lợi hại, chủ nhiệm rất coi trọng, vì lẽ đó, cho dù là tiểu hộ sĩ, hay những vị bác sĩ kia đều rất tôn trọng anh.

Đào Quân tỉnh, ngẩn người nhìn lên trần nhà.

Trần Thương đi tới, Đào Quân cũng vội vàng xoay người, nhìn Trần Thương cười nói: Bác sĩ Trần, cậu thật đúng là cứu tôi trở về rồi, cám ơn cậu.

Trần Thương cười cười, nói qua với y tá:

- Đưa số liệu giám sát cho tôi nhìn một chút.

Tiểu y tá gật đầu, cầm các dấu hiệu giám sát đưa qua tới.

Cắt bỏ ngoại thương lá gan và phẫu thuật cắt bỏ lá gan thường quy khác biệt, người bệnh thường sẽ kèm thêm bị sốc.

Bởi vậy, sau khi phẫu thuật sẽ được tiếp tục trị liệu kháng bị sốc, quan sát huyết áp mật thiết, mạch đập và biến hóa hô hấp, duy trì các dấu hiệu sinh mệnh cho ổn định rất là quan trọng.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Thương hôm nay đến.

Sau khi xem xong các hạng chỉ tiêu, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, bất đắc dĩ nói:

- Thân thể của anh thật là tốt

Đào Quân bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Không có học thức, chỉ có một thân khí lực.

Sau đó Trần Thương hỏi một vài vấn đề.

Đào Quân bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần, tôi nghe nói con gái và vợ trước của tôi có tới à?

Trần Thương sửng sốt một chút, nhìn dáng vẻ một mặt lo lắng của Đào Quân, bất đắc dĩ gật đầu:

- Ừm, họ từng tới.

Đào Quân nghe xong, gấp gáp muốn xoay người, thế nhưng mà vết thương từ ngực đến phần bụng lớn như vậy, làm ông đau đến nhếch miệng kêu rên

- Ai nha, không thể để cho họ nhìn thấy cái như vậy của tôi nha! Sẽ lại lo lắng mất

Đào Quân hơi lo nghĩ.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Đây là cơm trưa của anh.

Đào Quân sững sờ:

- Anh làm?

Trần Thương cũng sửng sốt một chút, anh nghĩ đẹp thế...

- Bà xã nhà anh làm, con gái cô đứng ở cửa ra vào, nhờ tôi mang vào cho anh.

Khi Đào Quân nghe xong càng xấu hổ, lập tức im lặng.

Trần Thương vào lúc này, nói:

- Đây là lời con gái muốn nói với anh, anh xem một chút đi, có điều... Đừng khóc, bằng không liên lụy vết thương, sẽ bị thủng...

Đào Quân nghe thấy là lời nhắn của con gái, lập tức vui mừng:

- Mới sẽ không đâu

Trần Thương mở video trong điện thoại mình ra, cầm tới.

Trần Thương đoán Đào Quân có thể kiên trì một phút.

Thế nhưng...

Anh đánh giá cao người đàn ông một mét chín này rồi, mới gọi một câu ba vui sướng, nước mắt đã sớm như mưa.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Ai nói đàn ông không rơi lệ?

Chỉ vì tình chưa tới chỗ sâu thôi.

Chương 1039: Mùi Vị Quen Thuộc

Video không ngắn, trôi qua chỉ có mười mấy phút.

Người trong phòng đều nghe thấy được.

Người bệnh, y tá, bác sĩ, đều bị âm thanh của Đào An Nhiên hấp dẫn.

Đào Quân vội vàng nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, quấy rầy mọi người rồi.

Dứt lời, nhanh chóng nói qua với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, gửi qua điện thoại di động của tôi đi, đúng rồi... Điện thoại của tôi đâu?

Đào Quân lau nước mắt trên mặt, mặc dù đang rơi lệ, thế nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười vui vẻ.

Cha, một cái xưng hô như vậy, đã bao lâu ông không được nghe thấy.

Khi nhìn thấy Đào An Nhiên nói một chữ này trong video, không chỉ có Đào Quân nước mắt rơi xuống, ngay cả Đào An Nhiên trong video cũng khóc rống lên.

Trần Thương bất đắc dĩ hít sâu một hơi, tiểu y tá bên cạnh cũng hơi xúc động, trực tiếp đưa hai tấm khăn tay qua.

Đào Quân vội vàng nói cảm ơn.

Trần Thương nhìn Đào Quân:

- Điện thoại, đã đưa cho con gái của anh, vào khi anh phẫu thuật, bởi vì lo lắng xác suất thanh công quá thấp, lúc đó tôi đã nói tiểu Kha đưa cho con gái anh.

Đào Quân lập tức sửng sốt một chút:

- Nó... Hôm qua có đến?

Trần Thương gật đầu:

- Sau khi xảy ra chuyện hôm qua, khu trưởng Lâu đã liên hệ cục công an, tìm kiếm người nhà của anh, mới tìm được họ, hi vọng có thể tới gặp anh một lần cuối.

Nghe thấy Trần Thương, Đào Quân bất đắc dĩ thở dài.

- Ai... Kết quả là, còn phải phiền phức họ, thân thể của tôi còn tốt, cũng không chắc chắn có thể làm việc nha? Con gái thật vất vả đi công tác, cái này lại đến chăm sóc tôi...

Đào Quân một phen để tiểu hộ sĩ vừa hơi cảm xúc.

Người làm cha, ai không phải như vậy?

Đều không nguyện ý tìm phiền phức cho con cái của mình.

Phàm là bản thân có thể động một chút, cũng không muốn phiền phức họ.

Trần Thương lắc đầu:

- Lãnh đạo đơn vị của các anh tới, khu trưởng Lâu cũng tới, chuyện lần này của anh, chính phủ rất xem trọng, sau khi đi ra ngoài, đơn vị các anh sẽ chuyển anh qua chính thức, tiếp đó điều nhiệm một cái công việc dễ dàng một chút, những phí chữa bệnh này cũng đều thanh toán tất cả rồi.

- Đúng rồi, anh hôm nay còn được đăng lên báo, khi tôi tới quên mua cho anh một phần, ngày mai đi làm, tôi mang cho anh một phần.

- Anh bây giờ là anh hùng đấy

Khi Đào Quân nghe thấy những lời này, bất đắc dĩ lắc đầu, xúc động một tiếng, thở dài.

Trong lòng cũng là rất có cảm xúc.

Cả đời này, gian khổ nhiều năm, sóng to gió lớn đi tới, mặc dù không có nhiều tiền, thế nhưng chuyện từng gặp phải, đồ vật nhìn thấy cũng không ít.

Huy chương chống lũ cứu tế hạng 2, kém chút đã làm ông không còn chân.

Huy chương người cứu viện địa chấn hạng 3, cứu 31 người.

Đây đều là huân chương công lao của anh.

Thế nhưng mà, xã hội nói cho anh biết, mấy thứ này, có đôi khi hữu dụng, có đôi khi... Thật không có tác dụng lớn tới vậy.

Rời đi bộ đội, trở về xã hội, chứa chan nhiệt huyết, muốn xông xáo ra sự nghiệp một phen.

Đi hộ tống xe than đá ở Sơn Tây, mang theo mười người anh em, cũng là uy phong lẫm liệt, đi theo ông chủ than đá, cũng gặp không ít, sau đó...

Thế nhưng, kết quả vẫn là.

Anh phát hiện, bản thân cho rằng đang làm chuyện tốt, lại bị rất nhiều người không đáng giá nhắc tới

Mà những chuyện bản thân trước giờ khinh thường làm, lại được người tôn kính gọi tiếng anh.

Để ông bắt đầu hoài nghi là xã hội thay đổi rồi?

Cái này mới đi đường quanh co.

Cùng nói là con gái của mình sợ trì hoãn, chẳng bằng nói là lần lao ngục này là cứu rỗi dành cho anh.

Cuộc sống sáu năm lao ngục, đi ra sau đó, anh phát hiện thế giới lại thay đổi.

Người từng là đại ca, tiến vào ngục giam, từng làm ông chủ, phá sản.

Lúc này Đào Quân, cũng bỏ đi những ý nghĩ kia, chỉ là lái xe, kiếm chút tiền, có thời gian đi xem con gái một chút, xa xa nhìn cô trưởng thành, hoặc là nhìn lão bà.

Đã từng bao nhiêu lần muốn đi tìm các cô, đều bị ép xuống

Vào khi ông cho là mình sẽ tầm thường cả đời, thì một chuyện nhỏ ở trong mắt anh xem ra, lại làm cho anh trở thành anh hùng?

Anh hùng?

Haizz...

Mình là anh hùng à?

Có lẽ, là bởi vì thời đại này, bắt đầu cần anh hùng rồi...

Đào Quân không có nói, cũng không có phản bác, ông năm nay hơn năm mươi tuổi, cũng coi như là gặp rất nhiều.

Anh nhìn thoáng qua Trần Thương, nói:

- Tôi không phải anh hùng, tôi chỉ là làm chuyện nào tôi cho rằng nên làm, tiếp đó cái thế giới này cần anh hùng, tôi sẽ thành anh hùng. Tôi... dù sao vẫn là người bình thường.

Một câu nói kia, làm cho Trần Thương bỗng nhiên sững sờ.

Bỗng nhiên cảm thấy rất có đạo lý

Có thể do vị lão đại ca này tuổi tác cũng hơn năm mươi năm, cảm ngộ cuộc sống hết rồi nha.

Đúng sai cũng không còn quan trọng như vậy.

Làm người làm việc, đều có một cái cân.

Sau khi nói xong, Đào Quân thèm ăn nói đến:

- Cái này... Giúp tôi mở cái nắp ra được không? Tôi đói...

Trần Thương cười cười.

Mở hộp đồ ăn ra.

Đào Quân ngửi ngửi mùi thơm, còn tâm trạng lo lắng phẩm vị thế nào nữa, trực tiếp một ngụm ực ực ực ực uống.

Nhiệt độ không nóng, vừa vặn.

Đào Quân một mặt hưởng thụ.

Bao nhiêu năm?

Mùi vị quen thuộc...

Đây chính là cảm giác của nhà nha.

Lẫn vào nước mắt, Đào Quân uống chén cháo xong.

Cười nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi đột nhiên cảm giác được, lần bị thương này là chuyện tôi làm chính xác nhất cả đời này

Trần Thương sững sờ.

Đào Quân tự mình nói:

- Ai, ông trời cuối cùng cũng để mắt đến tôi rồi

- Đào Quân tôi cám ơn ông trời

Hoàn toàn chính xác

Đào Quân cảm thấy, nếu như không phải có chuyện lần này, ông có thể sẽ cô độc sống hết sẽ quãng đời còn lại cuộc đời à?

Mà bây giờ thì sao?

Nhà cũng có, bà xã cũng quay về rồi, con gái lại có thể gọi một tiếng cha, công việc cũng chuyển chính thức, còn làm cái đồ anh hùng vứt đi gì kia.

Không chừng qua mấy năm, anh còn có thể có một đứa cháu ngoại nữa

Nghĩ tới những thứ này, Đào Quân bỗng nhiên cười.

Sau khi Trần Thương rời đi.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, có lẽ, đây chính là đại nạn không chết tất có hậu phúc nha?

Phúc họa tương y, người đời này, ai biết sẽ gặp phải những chuyện gì đâu...

Lắc đầu, Trần Thương đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Hôm nay khó có cơ hội được nghỉ, Trần Thương cũng không muốn mỗi ngày đều sống ở bệnh viện.

Lúc này cũng mới hơn mười giờ sáng.

Trần Thương ra bệnh viện, trực tiếp đi sạp báo, mua hai phần báo chí, rồi mới về nhà.

Vừa vặn về đến nhà, bên này điện thoại của Trần Đóa cũng vang lên.

- Anh, anh đang ở thủ đô à?

Trần Thương nhìn thấy điện thoại của Trần Đóa, lập tức sửng sốt một chút.

Trần Đóa chính là con gái của Trần Kiến Sơn là bác cả của Trần Thương, cũng chính là em gái họ của Trần Thương.

- Ồ? Đóa Đóa, thế nào? Có chuyện gì à?

Trần Đóa cười nói:

- Không có chuyện gì, hôm nay là cuối tuần, em gọi hỏi xem anh có bận gì với vợ hay không.

Bên này Tần Duyệt ở trên ghế sô pha nằm không có việc gì, nghe thấy điện thoại là Trần Đóa, lập tức nhận lấy điện thoại.

- Đóa Đóa? Hôm nay em được nghỉ à? Chúng ta đi dạo phố đi

Trần Đóa nghe xong, lập tức cũng cười:

- Tốt lắm, em còn nói các chị mới tới, cũng không quen thuộc, đưa anh chị đi bốn phía dạo chơi đâu.

Lần này, Tần Duyệt vô cùng hăng hái.

Vốn là trong nhà quá buồn chán, hiện tại nghe thấy có người hẹn, càng là đứng dậy bắt đầu thu thập.

- Đóa Đóa, em gửi địa chỉ cho chị đi, bây giờ tụi chị lái xe qua.

Trần Đóa dứt khoát nói:

- Đến trường học tụi em này, em đưacác anh nếm thử đồ ăn gần trường em, rất không tệ

Trần Thương thấy thế, lại bất đắc dĩ nhíu mày...

Chương 1040: Đừng Khinh Thiếu Niên Nghèo

Tháng ba và tháng tư là hai tháng có thời tiết thoải mái nhất.

Thời tiết không lạnh không nóng, ánh mặt trời vừa vặn, mà quan trọng nhất chính là, mùa xuân đến, mọi vật đều sinh sôi nảy nở, động vật đều đến...

Đối với động vật mà nói thì tháng ba khá đặc biệt, mà với sinh viên đang chuẩn bị tốt nghiệp như Trần Đóa mà nói nó cũng rất đặc biệt

Sau khi nghe tin Trần Đóa rủ đi dạo phố, Trần Thương thở dài

Anh cảm thấy mình cũng coi như là anh họ, cần phải nhắc nhở Trần Đóa một chút:

- Đóa Đóa, em đã viết xong luận văn tốt nghiệp chưa? Đã kiểm tra lại rồi nhờ thầy xem qua chưa?

Trần Đóa nghe thấy lời của Trần Thương, suýt nữa thì tức nổ phổi

Khoảng thời gian này, mỗi ngày đều kiểm tra sửa chữa luận văn, trong đầu đều là luận văn.

Thật vất vả mới rảnh rỗi một chút, không ngờ gọi điện thoại lại bị Trần Thương nói cho một trận.

Trần Đóa tức giận lớn tiếng nói:

- Anh, em muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với anh

Tần Duyệt cũng vậy, trực tiếp liếc Trần Thương một cái:

- Đóa Đóa, chị giúp em xử lý anh ấy

Trần Đóa thở dài:

- Gần đây em bận đến mức nổ cả đầu, thật vất vả mới viết xong luận văn, chuẩn bị đi thả lỏng một chút, anh thật xấu

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài

Phụ nữ luôn cùng chiến tuyến với nhau.

Đối với lời nói cửa mình “Thuốc tuy đắng nhưng dã tật” cơ bản là không để trong lòng.

Thôi, thôi

Cúp điện thoại, Tần Duyệt vội vàng chuẩn bị.

Rửa mặt, thay quần áo, trang điểm...

Ừm

Trần Thương phát hiện Tần Duyệt có ưu điểm rất tốt, chính là không tốn quá nhiều thời gian vào trang điểm, đơn giản bôi chút son, đây coi như

là đã trang điểm xong

Nhưng anh luôn có cảm giác là Tần tiểu liếm không quá hiểu về thuật ngữ trang điểm

Emmmm...

Dường như chuyện này không phải chuyện gì xấu đối với mình.

Đối với chuyện đi ra ngoài chơi, Trần Thương không bài xích chút nào, thậm chí có một chút mong đợi.

Thời gian ngây người ở bệnh viện quá dài, luôn hơi cảm giác xa lạ với thế giới này, thậm chí anh còn luôn không tự chủ được mà xem người ta có bệnh không...

Dường như trở lại thời gian còn là thực tập sinh, lúc ấy Trần Thương thực tập ở phòng khám phụ khoa một tháng, ngày nào bị rất nhiều thiếu nữ không biết mình mang thai làm cho khiếp sợ.

Đến mức trong một đoạn thời gian rất dài Trần Thương thấy ai cho là người đấy đang mang thai

Thật ra thì, thói quen nghề nghiệp là một chuyện rất nguy hiểm.

Giống như Trần Thương còn khá tốt, ngược lại cũng không đến nỗi bị ảnh hưởng quá nhiều.

Một số người làm ở trung tâm kế hoạch hóa gia đình và giám định ADN trong khoảng thời gian dài, thậm chí sẽ bắt đầu nghi ngờ thế giới và người ở bên họ trăm năm, trong đầu đều là không tín nhiệm.

Gần đây Trần Thương cũng bận rộn đến tối tăm mặt mày, khoa học nghiên cứu lâm sàng, quả thực cũng hơi mệt anh phải thư giãn đầu óc một chút.

Xuân thu loạn mặc quần áo, mùa này cũng là mùa mà các cô gái trang điểm lộng lẫy.

Là thành phố lớn, quần áo ở đây có sự khác biệt rất lớn so với An Dương.

Trần Đóa là nghiên cứu sinh của Đại học Khoa học Tự nhiên Bắc Kinh, năm nay tốt nghiệp, bây giờ đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp nghiên cứu sinh, nếu không Trần Thương cũng sẽ không hỏi.

Xe chạy khoảng bốn mươi phút mới đến đại học Khoa Học Tự Nhiên, sau khi đỗ xe xong, đột nhiên Trần Đóa cười nói.

- Anh, anh lái xe này, nếu không lái đến viện truyền thông chỗ chúng em thì hơi lãng phí.

Trần Thương vừa nghe, mặt lập tức biến sắc

Không đúng

Anh cảm thấy Trần Đóa đang báo thù.

Đúng như dự đoán, Tần Duyệt tàn nhẫn trợn mắt nhìn Trần Thương một cái, nhỏ giọng uy hiếp:

- Nếu anh dám lái xe đến truyền thông, hoặc là phải đi truyền thông để lái xe, em phế anh

Mặt Trần Thương đầy mơ màng

Trần Đóa vừa có ý kiến hay thì trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Anh cảm thấy Trần Đóa chắc chắn đang trả thù.

Ý kiến tốt như vậy nến nhắn tin riêng qua Wechat cho anh, mà không phải là nói thẳng trước mặt chị dâu em như vậy, cứ như vậy, khả năng trực tiếp bị hạ xuống 0...

Trần Thương hít sâu một hơi, anh càng ngày càng tán thành một câu nói của ông Tần

Cùi chỏ của con gái đều hướng ra bên ngoài.

Dù gì Trần Đóa cũng là người nhà họ Trần, em làm cho anh trai quá thất vọng.

Vào sân trường đại học, có vài cây đã bắt đầu mọc lá xanh biếc, những bông hoa cũng bắt đầu nở.

Toàn bộ sân trường đều là sinh viên tụ tập thành từng nhóm.

Đi vào cũng cảm giác được một loại không khí gọi là tuổi trẻ.

Mặc dù nói Tần Duyệt cũng đi học, nhưng... Sân trường của Hiệp Hòa đều là một đám bác sĩ...

Sau khi đi vào, nhìn thấy mái tóc dần dần thưa thớt, và cơ trí không thuộc về độ tuổi này, sẽ khiến cho bạn nghi ngờ về tuổi tác của mình.

Nhìn tình nhân nhỏ của mình, Trần Thương rất hâm mộ.

Tuổi trẻ thật tốt

- Trường học của các em thật là đẹp, khó trách mọi người đều điền nguyện vọng vào trường nổi tiếng

Trần Thương không nhịn được cảm khái một tiếng.

Tần Duyệt và Trần Đóa không nhịn cười được:

- Haizz, cái này gọi là tuổi trẻ không cố gắng về già lại bi thương! Đời này anh cũng không còn cơ hội nữa.

Tần Duyệt còn tốt, người ta học đều là trường tốt, nhưng mà đời này Trần Thương cũng chỉ quanh quẩn ở An Dương, sao có thể thấy được trường học cao cấp như này.

Trần Thương vừa nghe, lập tức hơi tức giận

- Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo! Đấy là hai người không có mắt nhìn.

Trần Đóa bất đắc dĩ bật cười:

- Ha ha, anh, so với anh em còn rất trẻ

Trần Thương không phục nói:

- Em có tin qua một thời gian ngắn nưa anh sẽ đến trường của các em làm giảng viên không?

Hai người Trần Đóa và Tần Duyệt lập tức cười:

- Đây là mục tiêu nhỏ của anh à?

Trần Thương nhìn hai người, tức đến nghiến răng, không nhịn được vỗ vào đầu nhỏ của Tần Duyệt một cái:

- Em đừng có đắc ý, hôm khác anh sẽ sang Hiệp Hòa làm thầy giáo

Nhìn nụ cười của hai người, Trần Thương cảm giác mình rất khuất nhục.

Ở cùng một chỗ với hạng người này, thì sẽ có tâm trạng ra sao.

Sau khi tới sân trường, vòng một vòng xung quanh, Trần Thương đột nhiên cảm giác được mệt mỏi và căng thẳng của một tuần qua đã thả lỏng rất nhiều.

Có lẽ chờ mình già rồi, đến đại học làm giảng viên cũng rất tốt.

Cả ngày ở chung một chỗ với học sinh, ngược lại cũng trẻ ra rất nhiều.

Bữa trưa, ba người ăn ngay ở nhà ăn trong trường.

Nhưng không biết vì sao, Trần Thương phát hiện mình có lực sát thương rất lớn đối với phụ nữ trung niên, khi mua cơm tay dì không run nhưng lại không cẩn thận múc nhiều thịt hơn

Càng thêm kiên định ý nghĩ sau này làm thầy giáo của Trần Thương.

Anh cảm thấy, mình có thể tiết kiệm không ít tiền.

Ăn cơm, thừa dịp hai vị nữ đại gia đang tiêu cơm ở đâu đó Trần Thương đứng dậy đi mua chút nước.

Đến siêu thị cạnh nhà ăn, có rất nhiều người, đều xếp hàng tính tiền ở đây, một cô gái xinh đẹp nhìn Trần Thương đang cầm ba chai nước trong tay một cái, lập tức kinh ngạc một chút, thật là đẹp trai

Vì vậy, nghĩ ra một cách, khi trả tiền, sẽ đưa thêm tiền

- A, xin lỗi, em lỡ ấn nhiều hơn

Sau đó nhìn Trần Thương cái:

- Anh trai, nếu không, em tính luôn tiền cho anh nhé? Anh thêm Wechat rồi trả tiền lại cho em là được.

Trần Thương thở dài, trường học thật tốt, trong lúc học đại học, cũng có rất nhiều chị gái làm quen mình như vậy.

Đã bao nhiêu năm anh cũng rất quen thuộc rồi

Trần Thương lấy sáu đồng tiền lẻ trong túi ra, đây là Trần Thương chuẩn bị cho tiền gửi xe.

- Ba chai Di Bảo.

- Xin lỗi, tôi không mang điện thoại

Hành động này, không chỉ có khiến chị gái kinh hãi, còn khiến dì bán nước kinh ngạc.

Thằng nhóc này, đáng đời bị độc thân...

Lúc Trần Thương rời đi, quyết định, sau này anh muốn đến trường học, mà phải đến thường xuyên...

Chương 1041: Tôi... Là Dùng Để Tìm Lỗi Chính Tả À?

Ăn cơm, đi dạo vòng quanh sân bóng hai vòng.

Đột nhiên cảm thấy vào mùa hè có thể đề nghị Mã thô lỗ tới học viện Truyền Thông làm nghĩa vụ kiểm tra sức khoẻ, tiến hành khám tổng quát cho thể chất của sinh viên.

Đây là một chuyện rất có ý nghĩa, hẳn là Mã thô lỗ cũng rất thích?

Thế nhưng Trần Thương không nói thì anh ta sẽ chỉ để kế hoạch nhỏ này ở trong lòng.

Lúc xế chiều, Trần Đóa kéo Tần Duyệt đi dạo phố, Trần Thương theo ở phía sau.

Nói là dạo phố, nhưng xác thực chỉ đơn giản là thử quần áo mà thôi.

Lòng đam mê mua sắm của hai người họ cũng không phải mãnh liệt như vậy.

Đi trong trung tâm mua sắm, lầu một rất thơm, rất nhiều quầy hàng xa xỉ, ví dụ như nhãn hiệu Chanel, Dior, và nhiều hàng hiệu khác nữa, thế nhưng khả năng phân biệt hàng hiệu của Trần Thương lại có hạn.

Tần Duyệt và Trần Đóa thấy son môi ở chuyên khu Chanel, bất đắc dĩ hưng phấn lên.

Trần Thương chợt phát hiện, Tần Duyệt mà cũng biết dùng son môi để trang điểm à?

Tốn nửa giờ, hai người nhìn lại thử, nhân viên hướng dẫn đứng ở bên cạnh, cũng không quản nhiều, dù sao... Nói thật, thứ này chính là như vậy, thử so với mua còn nhiều hơn nhiều.

Rất nhiều người chỉ đến để tham gia náo nhiệt.

Thế nhưng không ngờ, lần này Tần Duyệt bỗng nhiên hưng phấn mua mấy thỏi, nhãn hiệu của son môi khiến Trần Thương không dám nhìn thẳng...

- Tính tiền.

Kèm theo một giọng nói thanh thúy, Tần Duyệt đã lấy biên lai, đưa cho Trần Thương.

Trần Thương gật đầu, đứng dậy đi trả tiền.

So với những cô gái khác, người này đã rất tiết kiệm.

Hơn một ngàn, nói đắt không đắt, mà nói rẻ cũng không rẻ

Trần Thương cầm son môi, nói với Tần Duyệt:

- Aizz, tiền của phụ nữ thật là dễ kiếm mà, cái này đã hơn một ngàn.

Trần Đóa nghe xong, lập tức cười nói:

- Anh, tiền này hẳn là anh có dùng mà

Trần Thương không hiểu:

- Vì sao?

Trần Đóa cười hì hì nói:

- Hai người ăn cơm thì ai trả tiền?

Trần Thương gật đầu:

- Anh.

Trần Đóa tiếp tục nói:

- Vậy chẳng phải đúng rồi à

Trần Thương hơi im lặng:

- Cái gì mà đúng rồi? Bàng môn tà đạo...

Tần Duyệt cũng hơi không hiểu, chuyện này và mời khách ăn cơm có quan hệ gì chứ?

Bỗng Trần Đóa cười nói:

- Bởi vì... Son môi cũng là hai người ăn mà

Một câu này, Tần Duyệt lập tức đỏ mặt

Thế nhưng... Đột nhiên cảm giác được thật có lý, lý luận của Trần Đóa trực tiếp khiến Tần Duyệt động não, đột nhiên cô cảm giác được, dựa theo cái lý luận này...

Thật nhiều thứ đều cần phải mua

- Nếu là hai người ăn, mà anh của em cũng muốn ăn đến yên tâm an toàn? Anh còn cảm thấy đắt không?

Một câu này, khiến Trần Thương trực tiếp trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù biết rất rõ ràng là giảo biện, thế nhưng... Hình như mình lại không tìm được lời nào để phản bác.

Một buổi chiều, Tần Duyệt lấy đó làm cớ, mua một cái váy, hai chai nước hoa, còn có một hệ liệt đồ dùng mà Trần Thương cho rằng không có một xu quan hệ với mình

Điều này làm cho Trần Thương bỗng nhiên ý thức được, hôm nay mang theo Trần Đóa đi ra ngoài là một tổn thất thật lớn.

Đi dạo một buổi chiều, mấy người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống nghỉ chân, gọi nước uống.

Có thể Tần Duyệt cảm giác được lời đề nghị của Trần Đóa đối với mình có trợ giúp rất lớn, thế là cho một chút viện trợ.

- Đóa Đóa, đây là luận văn của em à? Chị giúp em đọc thử.

Tần Duyệt vừa cười vừa nói.

Nghe thấy Tần Duyệt nói vậy, Trần Đóa cũng bắt đầu vui vẻ.

Mặc dù không phải cùng một hệ thống, thế nhưng rất nhiều thứ vẫn có thể tham khảo, luận văn này, thật ra tới lui chỉ có vài thứ như vậy, đặc biệt là luận văn thạc sĩ.

- Chị dâu, chị nhận xét cho em một chút, em cứ cảm thấy có chỗ nào đó không quá phù hợp.

Trần Đóa vừa cười vừa nói:

- Còn có, thật ra luận văn của em cũng coi như là có dính dáng với y học

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy, cũng trở nên tò mò, bất đắc dĩ nói:

- Đóa Đóa, em cũng gửi cho anh một phần đi

Trần Đóa gật đầu, gửi luận văn tới Wechat của hai người.

Sau khi nói xong, Trần Đóa nhìn Trần Thương:

- Anh, vất vả cho anh rồi, anh... Anh soát lỗi chính tả cho em nhé, em không tìm được

Một câu này khiến Tần Duyệt kém chút nữa thì cười phun ra

Trần Thương bày ra dáng vẻ một mặt bị nhục nhã, cảm giác giá trị của mình bị đánh giá thấp vô hạn.

Tôi đường đường là Trần... Chỉ để tìm lỗi chính tả à?

Lúc này bỗng Trần Thương ý thức được, chính mình hẳn là nên chuẩn bị chút địa vị học thuật để cứu vớt thể diện, ví dụ như trở thành một giáo sư đại học.

Bằng không...

Anh rất khó khăn

Trần Thương mở file ra.

Sau khi nhìn thấy đề mục, rơi vào trong trầm tư, anh cảm thấy có một đạo kinh lôi hiện lên ở não hải, trong nháy mắt đốt sáng lên tầm mắt của anh

«Căn cứ vào điện tâm đồ trên máy vi tính để phân biệt và chẩn bệnh lấy suy tính và dự đoán mô phỏng điện tim tiết điểm»

Sau khi nhìn thấy cái này, Trần Thương đột nhiên hỏi Trần Đóa:

- Đóa Đóa, các em đây là sau khi thông qua số liệu lớn đối với tín hiệu điện của tim rồi tiến hành tính toán và thu thập, suy tính ra khả năng trái tim

xảy ra nhịp đập dị thường trong tương lai?

Trần Đóa nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, đề tài này cũng không phải là loại đề tài nổi bật gì, em cũng tiến hành mô phỏng, sử dụng máy tính loại tốt của trường học, thông qua tính toán tín hiệu điện nhịp tim của con thỏ, sau đó dự đoán điện tâm đồ trong một hai ngày, nhưng... Kết quả là thất bại.

- Luận văn của em cũng không có tính chứng minh hữu hiệu, mà là thông qua phân tích số liệu, để chứng minh suy nghĩ này là thất bại.

Trần Đóa nói xong, khiến Trần Thương cảm thấy cô em gái này của mình cũng có mấy phần trình độ.

Thật ra, mục đích làm luận văn chỉ là vì đạt được một kết luận.

Mà sẽ không để ý cái kết luận này là đúng hay sai.

Ví dụ như một loại thuốc nào đó, bạn chỉ cần chứng minh nó đối một loại bệnh tật nào đó không có bất kỳ ảnh hưởng gì, cũng là một nghiên cứu có ý nghĩa.

Thế nhưng, mặc dù Trần Thương không biết thí nghiệm của Trần Đóa đến cùng là như thế nào.

Thế nhưng sử dụng siêu máy tính đi mô phỏng kết cấu và công năng của cơ thể, sau đó tính toán một chút tín hiệu là có thể thực hiện

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không đoái hoài tới việc xem luận văn.

Nhắm mắt lại cố gắng tự hỏi.

Thật ra...

Suy tính đến loại máy tính mô hình thích hợp để sử dụng nhất, có thể chính là kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa.

Khoảng thời gian này đến nay, Trần Thương vẫn luôn đang xoắn xuýt tại cái vấn đề khó khăn này.

Bởi vì bất luận là ai, đường tiêu hóa của mỗi người trên cơ bản đều có hình dáng không khác nhau lắm, chỉnh thể không có sai lệch quá lớn.

Điều này cũng làm cho Trần Thương nghĩ đến Petra Toby

Người sáng lập viện thẩm mỹ chỉnh hình CIS.

Suy nghĩ của anh chính là thông qua một vài kết cấu tín hiệu đến mô phỏng bộ mặt con người trên máy tính, sau đó tiến hành mô phỏng và tính toán tiến hành phẫu thuật.

So với chỉnh hình khuôn mặt, như vậy... Đường tiêu hóa cũng có thể thông qua máy tính để mô phỏng đường tiêu hóa của mỗi người chứ?

Nếu mô phỏng thành công, đạt được một mô hình ba chiều đường tiêu hóa của mỗi người.

Như vậy khi tiến hành phẫu thuật, có thể tiến hành mô phỏng tính toán thông qua máy tính trước thời hạn.

Tiếp đó tốt hơn nên thực hiện công việc tái tạo lại đường tiêu hóa.

Nếu như vậy sẽ nâng cao hiệu suất công việc khi phẫu thuật, cũng có thể giảm bớt áp lực cho bác sĩ mổ chính.

Cái này hình như là một hạng mục có thể nghiên cứu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhíu mày, rơi vào trầm tư.

Mặc dù cái này chỉ là một suy nghĩ, thế nhưng Trần Thương cảm giác được đây là một nghiên cứu đáng giá.

Chương 1042: Chạy?

Thứ bảy, chủ nhật nghỉ ngơi để thần kinh Trần Thương vốn căng thẳng có thể buông lỏng.

Mà khi một người kết hợp khổ nhàn, tư duy cũng sẽ bắt đầu phát tán, nhưng thứ có thể tưởng tượng ra càng có nhiều ý tưởng hơn.

Trần Thương không hiểu máy tính, nhưng trong ấn tượng của anh, máy tính hẳn là một công cụ tính toán vô cùng mạnh mẽ.

Mà trình độ phức tạp của cơ thể con người, chắc chắn phải dựa vào một cái máy tính cường độ cao để tiến hành tính toán, đạt được một chút số liệu.

Trần Đóa không phải học sinh ngành y nên tư tưởng của cô cũng không bị y học ràng buộc.

Cô có can đảm đi mặc sức tưởng tượng điện tâm đồ có phải là một loại quy luật hình sóng, có thể thông qua máy tính đi phân tích trái tim đã từng mười ngày thậm chí càng dài tín hiệu điện tim hay không, tiếp đó để suy đoán mấy ngày sắp tới.

Đây là một loại tư duy dám nghĩ dám làm.

Cho dù là số liệu kết quả thí nghiệm đạt được thất bại, thế nhưng đó cũng không phải một loại thất bại đúng nghĩa.

Thân thể, bất kỳ hiệu gì gì, cũng là có dấu hiệu.

Dự đoán y học và tuyến đầu y học, vẫn luôn đang tập trung phương hướng nghiên cứu.

Cũng ví như trị số Homocysteine, chính là nhân tố bệnh tật bệnh tim mạch cao nguy.

Như vậy, vật chất thay thế tất nhiên có thể phỏng đoán mạch hướng đi sau này của bệnh tim.

Kể từ đó, y học dự đoán, cũng không phải là không có thể thực hiện con đường này.

tư duy của Trần Đóa, đã mở ra tầm nhìn trước nay của Trần Thương.

Trần Thương là bác sĩ, tư duy y học anh so sánh vẫn ổn định nhưng anh thiếu hụt một loại tư duy và năng lực nghiên cứu liên ngành.

Xã hội bây giờ càng ngày càng cần nhân tài ở phương diện nghiên cứu liên ngành, bởi vì nhiều ngành học giao nhau, có thể xúc tiến phát triển hai bên ngành học.

Điều này làm cho Trần Thương cảm giác y học không phải một môn ngành học độc lập mà phải tăng cường và liên hệ các ở giữa ngành các nghề.

Cũng ví như đề tài nghiên cứu «máy tính mô phỏng kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa ».

Đây chỉ là một đề tài nghiên cứu, thất bại rất bình thường, thế nhưng nếu thành công thì sao?

Làm khoa học, làm nghiên cứu, không sợ nhất chính là thất bại

Thế nhưng trong lòng Trần Thương đồng thời cũng đưa ra cho mình một mục tiêu, chắc chắn phải nhanh chóng đề cao địa vị và lực ảnh hưởng của mình trong ngành nghề.

Kể từ đó, mới có khả năng hợp tác tốt.

Hiện tại chính mình đi Khoa Học Tự Nhiên ở đại học thủ đô, tìm tới bọn người giáo sư trung tâm máy vi tính, thậm chí là những cái viện sĩ kia, nói tôi muốn làm vật này, mọi người ý nghĩ có thể đều sẽ cười cười, dù cho sẽ không đả kích chính mình, cũng sẽ không đi tiếp nhận hạng mục này

Thế nhưng nếu bản thân đứng ở phía trước nghề này thì sao?

Khỏi cần phải nói, ngay cả trở thành viện sĩ song viện như viện trưởng Ngô Đồng Phủ Ngô, anh nói muốn đi hợp tác với các anh, ý nghĩ của người ta có thể là chúng ta muốn làm gì thì làm

Trên bản chất cái này khác biệt rất lớn.

Lúc này, Trần Thương hít sâu một hơi, anh cảm thấy mình vẫn phải đề cao địa vị của mình trong ngành nghề, đề cao quyền lên tiếng của mình.

...

...

Thứ hai là bận rộn, đi qua hai ngày rảnh rỗi lại lần nữa phải về với công việc.

Buổi sáng là kiểm tra phòng căng thẳng, đổi y lệnh, thay băng...

Mặc dù có bác sĩ chuyên môn quản giường, nhưng vẫn cần mình làm tốt công việc của bản thân.

Mà chỉ có mình tự mình đi quan sát người bệnh, mới có thể chân thực hiểu được tình huống người bệnh, bao gồm cả khôi phục sau phẫu thuật, có phản ứng tốt hay không vân vân.

Làm bác sĩ tuyệt đối không chỉ vẻn vẹn có phẫu thuật, còn bao gồm đủ thứ chuyện.

Hơn mười giờ sáng, có một nam thanh niên mặt tròn vội vã chạy tới, sau khi tiến vào đã ồn ào nói:

- Bác sĩ... Nhanh nhanh nhanh, tôi đau bụng

Y tá Dương Khiết vội vàng đẩy giường đi ra, nâng nam thanh niên lên, nằm tốt.

Bên này cũng đến gọi bác sĩ.

Trần Thương vừa vặn có mặt, đứng dậy nhanh chóng đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy nam thanh niên, tiến lên hỏi:

- Không thoải mái chỗ nào?

Nam thanh niên mặt tròn hơi mập, thân hình không cao, thế nhưng tròn vo.

- Tôi đau bụng? Khi đi làm hôm nay đột nhiên đau dữ dội

Sau khi Trần Thương nghe thấy, nháy mắt khóa chặt mấy loại khả năng đau bụng cấp tính, tiếp tục hỏi thăm bệnh án kỹ càng.

- Đau hướng bộ phận vai lưng lan ra, mà lại... Tôi còn cảm thấy toàn bộ phần eo và lưng đều rất mỏi

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cũng vội vàng gật đầu:

- Chị Dương, đưa đến phòng cấp cứu, làm một cái điện tâm đồ nhìn tình huống.

Dương Khiết gật đầu.

Nhồi máu cơ tim cấp tính là có thể đưa tới triệu chứng cùng loại với đau bụng, điện tâm đồ cũng không tốn bao nhiêu thời gian, hiện tại so với suy đoán không bằng trực tiếp làm một cái đến thực tế.

Nam thanh niên nghe xong, vội vàng có ý kiến:

- Tôi... Tôi làm cái điện tâm đồ làm gì thế?

Chị Dương trấn an nói:

- Người bệnh nhồi máu cơ tim cũng có loại biểu hiện này, chúng tôi chắc chắn phải bài trừ.

Lâu dài làm việc trong khoa cấp cứu, Dương Khiết đã có thể tự mình xử lý rất nhiều chuyện.

Nam thanh niên nghe Dương Khiết nói như vậy, gật đầu không giãy dụa.

Điện tâm đồ rất nhanh đã có, máu cơ tim hơi thiếu, thế nhưng không phải nguyên nhân dẫn tới đau bụng.

Trần Thương hỏi:

- Anh có buồn nôn không? Trước đây từng mắc bệnh gì?

Nam thanh niên lắc đầu:

- Không có, chỉ có khi sáng nay, đột nhiên đau bụng, trước đây có sỏi mật, sau này cũng không có chuyện gì.

Trần Thương gật đầu:

- Tôi xem bụng anh thử.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu nhẹ nhàng đè lên phần bụng.

Kèm theo thao tác của Trần Thương, nam thanh niên ai u ai u thét lên.

Trần Thương trầm tư, dấu hiệu kích thích phúc mạc dương tính, phần bụng ấn lên thấy đau rõ ràng.

Ấn lên thấy đau ở bên trên phần bụng, có sỏi mật...

Chẳng lẽ là viêm tụy?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Hiện tại không thể xác định là cái gì, chúng tôi phải hoàn thiện kiểm tra một chút, làm siêu âm phần bụng và CT nha, nhìn một chút, tôi hiện tại cảm thấy anh tựa như viêm tụy cấp, thế nhưng hiện tại bởi vì kiểm tra còn chưa làm, tôi không thể chẩn đoán chính xác, chúng tôi cần hoàn thiện kiểm tra.

Nam thanh niên nghe thấy là viêm tụy, bất đắc dĩ hỏi:

- Viêm tụy nghiêm trọng không?

Trần Thương ăn ngay nói thật:

- Có, là một loại đau bụng cấp thường gặp, tỉ lệ phát bệnh cũng rất cao, 80% không nghiêm trọng, nếu chỉ là viêm tụy phù thũng đơn giản uống thuốc trị liệu một cái là được rồi, mấu chốt là cần kiểm tra hoàn thiện, xác định là có nghiêm trọng hay không.

- Nếu như là nghiêm trọng, thì là cần phẫu thuật trị liệu.

Nam thanh niên nghe xong, nhẹ nhàng thở ra:

- Được! Tranh thủ thời gian làm một cái đi

Trần Thương gọi điện thoại, liên hệ phòng CT, để Dương Khiết đẩy người bệnh đi làm kiểm tra.

Qua mười mấy phút, Dương Khiết trở về một mình.

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Người bệnh đâu?

Dương Khiết dở khóc dở cười nói:

- Chạy rồi.

Trần Thương trợn tròn mắt:

- Chạy? Có ý gì?

Dương Khiết cũng là bất đắc dĩ nói đến:

- Khi đi vào, anh ta bỗng nhiên nói cho tôi không đau nữa, sau đó bỏ chạy.

Trần Thương cũng sững sờ.

Có điều, cấp cứu loại người gì cũng có, chuyện này cũng không có gì quá hiếm có.

Nhưng lại tương đối phiền phức, dù sao người bệnh cấp cứu đi qua là có thể chen ngang, Trần Thương chào hỏi, kết quả đối phương lại trực tiếp đi thẳng một mạch, thật là tiêu sái, làm cho Trần Thương và đám bác sĩ khoa X-Quang cảm thấy xấu hổ.

Thế nhưng, Trần Thương vẫn thở dài:

- Cái này hơi quá qua loa, nếu là viêm tụy xuất huyết cấp tính, muốn chạy cũng không chạy được.

Trần Thương không phải nói đùa, tỉ lệ tử vong của bệnh viêm tụy xuất huyết cấp tính vẫn cao không giảm, đạt 30%~ 60%, mà lại dễ dàng xảy ra các loại biến chứng nghiêm trọng kèm theo bệnh, đối với bác sĩ là một cái khiêu chiến nghiêm trọng.

Chương 1043: Không Nể Mặt Mũi

Xem bệnh, quyền tự chủ này là ở trong tay người bệnh.

Nghe thấy Dương Khiết, Trần Thương cũng hơi bất đắc dĩ.

Cũng không thể để bệnh viện an bài mấy trăm người đàn ông, đứng ngay cửa ra vào, sau đó cột người bệnh lên trên giường, bắt đầu kiểm nghiệm các loại sinh lý sinh hóa, tiếp đó X-quang, dây chuyền hạch từ CT, cuối cùng đè người bệnh lại tiêm thuốc tê, ném ở trên bàn phẫu thuật được.

Cái này... Cũng là không thể nào.

Trần Thương thở dài:

- Chạy thì chạy đi.

Có điều, do dự một hồi, Trần Thương vẫn luôn có hơi không yên lòng, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Dương Khiết sững sờ:

- Bác sĩ Trần, anh định đi đâu?

Trần Thương không quay đầu, nói thẳng một câu:

- Nha! Không có chuyện gì, tôi thấy chắc là chưa chạy xa đâu, nói không chừng còn đang nằm trên mặt cỏ ở đâu đó, khiêng trở về vẫn có thể trị

Một câu làm cho Dương Khiết suýt chút phun sữa

Cái này cũng được à?

Dương Khiết nở nụ cười.

Trần Thương nhìn xung quanh một lần, hoàn toàn chính xác không tìm được người nào, lần này, anh mới yên tâm.

Dù sao, có thể chạy xa như vậy, hẳn không phải là viêm tụy hoại tử xuất huyết cấp tính, nhiều nhất cũng chỉ là viêm tụy phù nề cấp tính.

Hơi trầm ngâm một lát, Trần Thương an tâm trở về cấp cứu.

Dương Khiết bất đắc dĩ cười nói:

- Tìm được không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không có, mặt cỏ bồn hoa nhà vệ sinh cũng tìm hết rồi, không thấy.

Dương Khiết nhìn Trần Thương muốn cười:

- Bác sĩ Trần, anh có cần phải xuẩn manh như thế hay không?

Trần Thương sững sờ, nghiêm túc nói:

- Chị Dương, chị khẳng định hơi hiểu lầm với thuộc tính của em rồi.

Chuyện người đó chỉ là một đoạn nhạc đệm, Trần Thương bên này vẫn tiếp tục đầu nhập vào công việc.

...

...

Buổi trưa sau khi tan tầm, Trần Thương không về phòng mà ở văn phòng đặt thức ăn ngoài, buổi sáng có tương đối nhiều người bệnh, sau khi xử lý người bệnh nằm viện xong, lại tới rất nhiều người bị thương ngoài cần kịp thời xử lý.

Xử lý toàn bộ xong, đã đến đúng một giờ trưa.

Sau khi anh trai giao hàng cầm túi thức ăn để xuống, nhìn Trần Thương một cái:

- Bác sĩ Trần, ăn cơm sớm một chút.

Trần Thương cười cười.

Nói đến, khoảng thời gian Trần Thương ở cấp cứu này đến nay, đã quen biết mấy người shipper giao hàng, họ đưa cơm ngay gần bệnh viện, một tới hai đi thật đúng là đã quen thuộc.

Vừa vặn ăn cơm, Trần Thương đứng dậy đi phòng trực ban.

Nơi này so với phòng trực ban ở Tỉnh Nhị Viện còn lớn hơn không ít, mấy cái giường, lão Mã nằm ở nơi đó ngủ tiếng ngáy rung trời, có điều không ảnh hưởng tới Lý Việt bên cạnh chút nào.

Buổi sáng thứ hai là thật bận rộn, sau khi lão Mã tới từ tám giờ sáng, giao ban cũng không kịp, trực tiếp theo xe mang theo Lý Việt đi chấp hành nhiệm vụ cấp cứu.

Thủ đô quá lớn, khác biệt so với An Dương, trung tâm cấp cứu thủ đô là toàn bộ trung tâm cấp cứu của thành phố.

Viện trợ hai ca phẫu thuật cấp cứu, sau khi trở về, hai người cũng thành như vậy, bữa trưa thì ăn bánh mì trong tủ lạnh.

Trần Thương vừa mới nằm ngủ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Là một số điện thoại lạ, Trần Thương tò mò, tắt giọng nói phòng trực ban, rồi mới nhận.

- Alo? Chào ngài.

- Chào anh bác sĩ Trần, tôi là Từ Nhược Vận.

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói thanh thúy.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, không khỏi sửng sốt một chút.

Từ Nhược Vận?

Đây không phải... cái người bạn gái trong nhà Trịnh tổng ban đầu được mình khâu lại... à?

- Vâng, xin chào.

Trần Thương lễ phép trả lời một câu.

Từ Nhược Vận nói:

- Bác sĩ Trần, tôi có một người bạn đang bị thương, từ phần cổ đến ở ngực có một vết rạch tương đối lớn, cần khâu lại.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, bất đắc dĩ nói:

- Đến bệnh viện đi, nếu lỗ hổng tương đối lớn thì hoàn cảnh rất khó bảo trì vô khuẩn, mà cần chuẩn bị dụng cụ cũng tương đối nhiều.

Vào lúc này, điện thoại đã giao cho một người đàn ông khác.

- Bác sĩ Trần, tình huống tương đối đặc thù, đi bệnh viện tương đối phiền phức, nếu không thì anh đến nhà tôi một chuyến được không, dụng cụ tôi sẽ chuẩn bị kỹ càng cho.

m thanh người đàn ông nghe rất lễ phép, thật ra lại luôn có một loại cảm giác như đang vênh mặt hất hàm sai khiến vậy.

Thế nhưng, nghĩ đến Trịnh tổng có trợ giúp rất lớn đối với mình, Trần Thương cũng chuẩn bị đồng ý.

Có điều vào lúc này, điện thoại có người gọi đến, Trần Thương xem xét, là Tôn Quảng Vũ ở Hiệp Hòa.

Trần Thương nói qua với đối phương:

- Thật xin lỗi, chờ một chút, bên này tôi có điện thoại, đợi lát tôi gọi lại cho anh.

Nói chuyện, Trần Thương hoán đổi cuộc gọi:

- Chủ nhiệm Tôn, làm sao vậy?

m thanh Tôn Quảng Vũ rất rõ ràng hơi gấp rút:

- Tiểu Trần, đến phòng phẫu thuật Hiệp Hòa một chuyến đi, nhanh, sau khi tới tôi để người đi đón anh

m thanh của Tôn Quảng Vũ hơi run rẩy làm cho Trần Thương ý thức được, chuyện này hình như không đúng lắm.

Lập tức vội vàng gật đầu nói:

- Tốt, tôi lập tức đi ngay

Tôn Quảng Vũ gật đầu tiếp tục thúc giục một câu:

- Nhanh lên! Trong điện thoại nói không hết được.

Sau khi Trần Thương nghe thấy câu nói này, đồng ý, nhanh chóng cúp điện thoại, không kịp thay quần áo đã đứng dậy chạy ra bên ngoài.

Trung tâm cấp cứu đến Hiệp Hòa có gần 30 phút đường đi xe.

Trên đường Trần Thương trực tiếp gọi về cho Từ Nhược Vận một cái:

- Xin lỗi, hiện tại tôi hơi việc gấp, không thể qua được, thực sự xin lỗi.

Nghe thấy Trần Thương, người đàn ông lập tức biến sắc, lớn tiếng nói:

- Bác sĩ Trần, tôi biết anh cần tiền! 10 vạn, không 20 vạn! Anh chỉ cần khâu cái vết thương này, tôi sẽ cho anh 20 vạn

Trần Thương sững sờ, tôi làm sao lại đòi tiền?

Mà lại, nghe giọng nói của đối phương, Trần Thương quả thực hơi không thích.

- Thật xin lỗi, tôi có việc gấp! Nếu như là vết thương, anh tranh thủ thời gian liên hệ bác sĩ đi, không được kéo dài thời gian quá lâu, nếu không sau khi khôi phục, có thể sẽ hình thành vết sẹo tương đối rõ ràng.

Trần Thương là nhìn vào mặt mũi của Từ Nhược Vận, nhắc nhở một câu, đang lúc nói chuyện, cũng chuẩn bị khởi động xe rời đi.

Người đàn ông bên kia nghe xong, lớn tiếng nói:

- Không đủ đúng không? 50 vạn! Khâu lại một cái vết thương, năm mươi vạn

Trần Thương thấy thế, trực tiếp cúp điện thoại.

Loại người này là không thể nói lý.

Đừng nói hiện tại Trần Thương có thiếu tiền hay không, trước đây khi khâu lại cho Từ Nhược Vận, nếu như không phải vị Triệu Hổ Thu kia mang người tới cấp cứu ồn ào cầu xin mình, Trần Thương thật đúng là khó mà nói.

Mà ở trong mắt người đàn ông, chính mình cũng tựa như cung cấp phục vụ, đưa tiền, tôi phục vụ cho anh, anh không đến là bởi vì giá tiền không đủ, tôi có thể nâng giá.

Hoàn toàn chính xác

Tiền có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, thế nhưng tuyệt đối không phải tất cả vấn đề.

Vào lúc này, điện thoại vang lên, lại là Từ Nhược Vận, Trần Thương trực tiếp cắt đứt, không tiếp tục tiếp.

Không bao lâu, tới một cái tin nhắn.

- 100 vạn, 200 vạn đều được, chỉ cần anh khâu lại cho tốt.

Lại là kiểu này, Trần Thương trực tiếp không để ý đến.

Mà là để điện thoại qua bên cạnh, một chân đạp ga xuống dưới, chạy thẳng tới Hiệp Hòa.

Thâm chí có thể dọa cho âm thanh của Tôn Quảng Vũ hơi run rẩy, Trần Thương có thể tưởng tượng tình trạng hiện tại mình đang đối mặt chính là ra sao.

Tuyệt đối là vô cùng nguy hiểm

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng lo lắng nhiều hơn mấy phần.

Mà lúc này, bên trong một biệt thự sang trọng ở khu biệt thự Tây Tam Hoàn thủ đô, người đàn ông cầm điện thoại, sắc mặt dữ tợn, tức giận đến tay có hơi run

Mà đồng thời khuôn mặt Từ Nhược Vận cũng hơi khó coi.

Cô không ngờ, Trần Thương một chút cũng chẳng thèm nể mặt cô.

Chương 1044: Tôi Bề Bộn Nhiều Việc

Tề Sâm hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại, thế nhưng thực tế là khó mà bình tĩnh.

Lúc này, một cô gái trẻ tuổi nằm trên giường, vết thương từ cổ đến bộ ngực, mặc dù không có làm bị thương mạch máu lớn, thế nhưng lúc này tình huống vẫn chẳng thể lạc quan hơn.

Tề Sâm nhìn thoáng qua Từ Nhược Vận, cười giễu một tiếng:

- Khó mời như vậy?

Từ Nhược Vận cũng bất đắc dĩ thở dài:

- Chắc là anh ấy tương đối bận rộn.

Tề Sâm nhìn cô gái liên tục rơi lệ trên giường một chút, hơi tức hổn hển nói đến:

- Được rồi, đừng khóc, không chết được

Cô gái nghe xong, càng thêm khó chịu.

Có lẽ người khác nhìn thấy cô gái, chắc chắn sẽ kinh hô một tiếng, đây có phải là cái minh tinh nào vừa mới được chiếu lên phim truyền hình hay không?

Từ Nhược Vận nhìn thoáng qua người bạn của mình, bất đắc dĩ an ủi:

- Điền Hủy, không có chuyện gì, tôi sẽ tìm anh ấy một chút cho cô.

Điền Hủy nghe thấy Từ Nhược Vận nói vậy, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Cám ơn Nhược Vận! Tôi thật không muốn lưu lại vết sẹo trên người, tôi còn muốn quay phim...

Tề Sâm nghe xong, vội vàng nói:

- Đúng nha! Cô nói Trịnh tổng gọi điện thoại, không phải lúc ấy anh ấy nói là mình xem mặt mũi Trịnh tổng à?

Sau khi Từ Nhược Vận nghe thấy, mặt đen lại nhìn thoáng qua Tề Sâm:

- Không nên nói lung tung

Trong mắt Tề Sâm hơi sững sờ, bất đắc dĩ cười cười, quay đầu đi.

Nếu không phải nhờ Trịnh Quốc Đàm thì anh tính toán là cái gì?

Thật ra, hiện tại Từ Nhược Vận và Trịnh Quốc Đàm thật sự là như gần như xa, mặc dù mình còn là cầu được ước thấy, thế nhưng... hiện tại Trịnh tổng rất ít chủ động liên hệ với cô.

Thế nhưng, nghĩ đến bạn tốt của mình, Từ Nhược Vận vẫn không nhịn được bấm điện thoại cho Trịnh Quốc Đàm.

- Trịnh tổng, có chuyện muốn nhờ anh giúp một chút, một người bạn của em bị thương, muốn tìm Trần Thương để khâu lại một chút, thế nhưng... khi em gọi điện thoại cho anh ấy, hình như đang có việc.

Từ Nhược Vận rất thông minh, không có nói nhảm nhiều lời, mà đi thẳng vào vấn đề chuyện cần nói.

Sau khi Trịnh Quốc Đàm nghe thấy, do dự một lát, sau đó mới nói:

- Trần Thương có thể là thật có việc bận, để tôi gọi điện thoại hỏi một chút xem.

Cúp điện thoại, Trịnh Quốc Đàm bấm gọi qua Trần Thương.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy điện thoại có người gọi, biết rõ là chuyện gì, do dự một chút, mở car phone ra:

- Trịnh tổng.

Trịnh Quốc Đàm thấy Trần Thương nghe, hỏi:

- Tiểu Trần, cậu có việc gấp à?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, chủ nhiệm Tôn khoa Ngoại tổng hợp Hiệp Hòa có một ca phẫu thuật, cần tôi đi qua hỗ trợ khẩn cấp.

Anh không có lòng vòng, trực tiếp nói:

- Chuyện của Từ tiểu thư, tôi không qua được, xin lỗi Trịnh tổng.

Trịnh Quốc Đàm nghe xong, lập tức cười cười, không chút để ý nói:

- Không có chuyện gì, cậu làm việc của cậu, tôi cũng là lâu rồi chẳng có liên hệ cậu, gọi điện thoại cho cậu chỉ muốn nói là cậu đừng để ý chuyện bên kia, giờ cậu bận bịu cũng không nói nhiều nữa.

- Chờ thêm đoạn thời gian, có thể tôi sẽ đến thủ đô một thời gian ngắn, đến lúc đó lại gặp.

Trần Thương cười nói:

- Được.

Cúp điện thoại, Trịnh Quốc Đàm gửi tin nhắn cho Từ Nhược Vận, cũng không tiếp tục để ý.

Sau khi Từ Nhược Vận nhìn thấy tin nhắn, lập tức sửng sốt một chút.

- Bác sĩ Trần bề bộn nhiều việc.

Từ Nhược Vận bất đắc dĩ xin lỗi nhìn thoáng qua Điền Hủy:

- Bác sĩ Trần thật đang bận.

Tề Sâm nghe xong, lập tức cười quái dị một tiếng:

- Ha ha.

Sau đó cầm lấy điện thoại, bất đắc dĩ nói:

- Tôi còn chưa tin, một bác sĩ nhỏ thật có thần kỳ như vậy? Thủ đô lớn như thế, người giỏi hơn anh ta rất nhiều

Nghĩ tới đây, Tề Sâm bắt đầu không ngừng tìm người, liên hệ người...

Cuối cùng, Tề Sâm cũng đạt được phương thức liên lạc với phó hội trưởng hiệp hội chỉnh hình trong nước, và chủ nhiệm Cung Đại Trân của ngoại khoa chỉnh hình bệnh viện Hiệp Hòa.

Người đều là lấn yếu sợ mạnh, đối với Trần Thương, Tề Sâm anh có thể vênh mặt hất hàm sai khiến nói chuyện, thế nhưng đối với Cung Đại Trân, Tề Sâm anh còn chưa có năng lực lớn như vậy.

Thiện ý nói chuyện không nói, nào dám mời tới cửa?

Có điều, sau khi do dự một phen, Tề Sâm quyết định để cho cha mình gọi điện thoại liên lạc một chút.

Dù sao một phú nhị đại như anh, năng lực có thể lớn bao nhiêu?

Anh còn chẳng có cuồng vọng đến tình trạng chỉ huy một đại chủ nhiệm Hiệp Hòa.

Sau khi Tề Hướng Chính nghe thấy đầu bài công ty xảy ra chuyện, lập tức sửng sốt một chút, nghĩ đến hành động xưa nay của thằng con mình, lập tức hơi tức giận nghiến răng.

Có điều, hiện tại rất rõ ràng không phải vào lúc này.

Vẫn nên tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Cung Đại Trân.

- Chủ nhiệm Cung, tôi là Tề Hướng Chính, có chuyện đến làm phiền anh một chút.

Tề Hướng Chính và Cung Đại Trân đã có hợp tác, công ty chỉnh hình họ cũng có không ít người tìm Cung Đại Trân làm thiết kế và phẫu thuật.

- Tề tổng, là chuyện gì thì nói thẳng đi.

Cung Đại Trân vừa cười vừa nói.

Tề Hướng Chính trực tiếp đem sự tình nói một lần:

- Tình huống Điền Hủy đặc biệt, chủ nhiệm Cung, vẫn là hi vọng anh có thể đến giúp một chút.

Lúc này hơn hai giờ chiều, Cung Đại Trân gật đầu đồng ý:

- Được, địa chỉ cho tôi, tôi bây giờ đi qua.

Tề Hướng Chính vội vàng gật đầu.

...

...

Mà lúc này, bên trong phòng phẫu thuật của Ngoại khoa tổng hợp Hiệp Hòa, đang tiến hành một ca phẫu thuật.

Bên trong phòng phẫu thuật tụ tập rất nhiều chủ nhiệm của Hiệp Hòa, chủ nhiệm Ngoại khoa tổng hợp Tôn Quảng Vũ, chủ nhiệm ngoại khoa Gan mật Trịnh Quang Vĩ, chủ nhiệm Ngoại khoa tổng hợp bệnh viện quân đội Tổng thủ đô Thi Văn Ngạn, còn có Trang Nguyệt Minh và bảy tám bác sĩ chủ nhiệm khác.

Ca phẫu thuật này, họ đã làm chuẩn bị công thành chiến.

Thế nhưng sau khi mở bụng, họ phát hiện vấn đề phẫu thuật còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng nhiều

Hơn nữa còn không phải vấn đề nhỏ

Mấu chốt là thân phận của người bệnh cũng rất đặc biệt

Từng nhận được giải đặc biệt khoa học kỹ thuật phát triển quốc gia, là viện sĩ khoa học Viện hàn lâm, viện sĩ khoa học Viện hàn lâm thứ ba của thế giới, viện sĩ khoa học Viện hàn lâm của hàng không vũ trụ Quốc tế, cựu hiệu trưởng đại học Khoa Học Tự Nhiên ở thủ đô, thủ tịch nhà khoa học lĩnh vực kỹ thuật tài liệu hàng không vũ trụ Bốc Hàn Du.

Quốc gia từng vì khen ngợi Bốc Hàn Du lão tiên sinh, đã từng đặt tên cho một hành tinh nhỏ mới phát hiện, mệnh danh là “Bốc Hàn Du tinh”.

Đây là đại biểu cao nhất trong lĩnh vực nhà khoa học trong nước

Lúc này, ông đã 93 tuổi, đã đến mức đèn cạn dầu, phẫu thuật rất có thể sẽ đối mặt với thất bại.

Bác sĩ gây mê nhìn dấu hiệu sự sống, lông mày khóa chặt:

- Chủ nhiệm Tôn, không thể kéo quá lâu, hiện tại dấu hiệu sự sống đã không vững vàng, huyết áp bắt đầu chập chờn không ổn định, mau chóng hoàn thành phẫu thuật thôi

Tôn Quảng Vũ ngẩng đầu nhìn thời gian một cái, trong lòng cũng nhiều mấy phần bối rối:

- Chờ một chút

Không phải Tôn Quảng Vũ không muốn phẫu thuật, mà là hiện tại tình huống của Bốc tiên sinh hơi phức tạp

Xơ gan, tăng huyết áp, hiện tại hệ thống gan mật bên trong ổ bụng và dính liền đường tiêu hóa rất nghiêm trọng, lão nhân đã làm qua phẫu thuật ung thư dạ dày tận gốc, công năng đường tiêu hóa vốn đã vô cùng kém

Hôm qua Bốc tiên sinh mới xảy ra đau bụng cấp tính, được đưa đến Hiệp Hòa, chẩn bệnh rất rõ ràng, là bệnh Crohn gây nên bệnh tắc ruột cấp tính.

Trải qua trị liệu bảo thủ không có hiệu quả, rơi vào đường cùng, phẫu thuật thành thẻ đánh bạc cuối cùng.

Thế nhưng hơn chín mươi tuổi, tình huống phần bụng rất nghiêm trọng, nguy hiểm khi phẫu thuật cực lớn

Bởi vậy, Tôn Quảng Vũ mời tới rất nhiều chuyên gia.

Thế nhưng, dù vậy, sau khi mở bụng, họ phát hiện tình huống tuyến tụy người bệnh lại rất hỏng bét, hiện tại bên trong ổ bụng đã toàn bộ hỗn loạn không chịu nổi.

Phẫu thuật mù quáng, có xác suất thành công lớn bao nhiêu?

Trong lòng tất cả chủ nhiệm đều không chắc

Cho dù là người nhà đã ký tên vào tờ giấy thông báo bệnh tình nguy kịch, đồng thời biết rõ, ông đã hơn chín mươi tuổi, có thể thời gian còn không lâu, thế nhưng mặc nhiên vẫn sẽ hi vọng phẫu thuật thành công

Chương 1045: Lại Là Boss Cấp Vương Giả

Tôn Quảng Vũ nhìn thoáng qua y tá:

- Gọi điện thoại cho Trần Thương, hỏi xem cậu ấy đến đâu rồi.

Y tá gật đầu, cầm lấy điện thoại gọi tới Trần Thương.

Không bao lâu sau, điện thoại tiếp thông:

- Chủ nhiệm Tôn, tôi vừa dừng xe xong, sắp tới rồi

Tôn Quảng Vũ nghe vậy lập tức sắc mặt vui mừng:

- Tốt

Cúp máy điện thoại, Tôn Quảng Vũ nhìn đám người chủ nhiệm xung quanh, bất đắc dĩ nói:

- Mọi người chờ đợi một lát, Bác sĩ Trần rất có ý nghĩ trong lĩnh vực xây dựng lại đường tiêu hóa! Bây giờ chúng ta cũng không có đầu mối gì, thêm một người, nhiều một phần lực lượng.

- Tình huống hiện tại của tiên sinh Bốc, mọi người cũng nhìn thấy, không nói đến độ khó phẫu thuật quá lớn, quan trọng nhất chính là rất khó khôi phục công năng tiêu hóa sau phẫu thuật.

- Tôi cảm thấy, chúng ta vẫn phải dùng hết toàn lực, bảo vệ công năng tiêu hóa của Bốc lão tiên sinh, hết khả năng đề cao chất lượng cuộc sống.

Lời này của Tôn Quảng Vũ rất hợp lý, đề cao chất lượng cuộc sống sau này của người bệnh thế nào mới là quan trọng nhất.

Chín mươi ba tuổi, nhiều cơ sở bệnh như thế, ai cũng không thể cam đoan còn có thể sống bao lâu.

Mọi người thấy Tôn Quảng Vũ nói như vậy, nhẹ gật đầu, không nói thêm gì.

Dù sao Tôn Quảng Vũ là bác sĩ mổ chính, cuối cùng vẫn cần nghe anh.

Thật ra, ở trong phòng phẫu thuật này, họ tựa như những viện quân, mà thủ lĩnh trong quân vẫn là Tôn Quảng Vũ, cuối cùng quyền quyết định vẫn là của anh.

Sau khi nghĩ đến Trần Thương, Tôn Quảng Vũ nhẹ nhàng thở ra:

- Thật ra, lần trước cho mọi người nhìn cái kia một đài dạ dày phần lớn cắt bỏ thực quản xây dựng lại phẫu thuật, chính là Trần Thương làm

Nghe thấy câu này của Tôn Quảng Vũ, mọi người mới sửng sốt một chút.

- Chính là một ca phẫu thuật khâu lại dạ dày cải tiến kia? Hình thành cái giống như dạ dày kia?

Thi Văn Ngạn của bệnh viện quân đội trực tiếp hỏi

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- Không sai, chính là ca phẫu thuật đó, tôi mới có thể chính thức quen biết Trần Thương.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người lập tức sáng lên, đều nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Một ca phẫu thuật là có thể nhìn ra tư duy và trình độ phẫu thuật lâm sàng của một bác sĩ khoa ngoại.

Mà một ca phẫu thuật kia, theo bọn anh nghĩ chính là Trần Thương mang tiêu chí phẫu thuật, cũng đủ để chứng minh rất nhiều thứ.

Có điều, tình huống lúc này của Bốc tiên sinh, thực tế là làm mọi người hơi lo lắng.

Hơn chín mươi tuổi, lại có một loại bệnh tật phiền phức kiểu này.

Bệnh Crohn đưa tới chứng tắc ruột.

Bệnh Crohn là cái gì?

Bệnh Crohn là nguyên nhân phát bệnh viêm tạo mô hạt đường tiêu hóa không rõ.

Nói như vậy không dễ lý giải, thật ra có thể xem bệnh Crohn và viêm loét đại tràng gọi chung là viêm ruột, chính là một loại viêm đường ruột.

Chỉ là nguyên nhân phát bệnh chưa rõ...

Thế nhưng thủ đoạn trị liệu, trước mắt chủ yếu là giải quyết triệu chứng làm chủ.

Lại nói, Bốc lão tiên sinh năm nay hơn chín mươi tuổi, căn bản chịu không được quá nhiều giày vò.

Mà cũng may triệu chứng Crohn không rõ ràng, biểu hiện của Bốc tiên sinh là chứng tắc ruột.

Hiện tại mục đích phẫu thuật chủ yếu là cái gì?

Thứ nhất: Trị liệu chứng tắc ruột

Thứ hai: Thanh lý tuyến tụy

Thứ ba: Thanh lý đường tiêu hóa bên trong ổ bụng và tổ chức tuyến tụy dính liền rõ ràng.

Thứ tư: Xây dựng lại đường tiêu hóa.

Mỗi một bước xem ra đều không khó, thế nhưng sau khi kết hợp với nhau, xây dựng lại đường tiêu hóa lập tức trở nên khó càng thêm khó.

Cần xử lý đường mật, cần cắt bỏ tắc nghẽn đại tràng, mặc dù tuyến tụy không cần cắt bỏ hoàn toàn, thế nhưng sau khi thanh lý cũng cần lần nữa tiến hành khâu lại tụy tràng.

Mi tâm mỗi người đều khóa chặt nhìn chằm chằm ổ bụng, bắt đầu suy nghĩ.

Không bao lâu, Trần Thương đã vào bên trong phòng mổ.

Nhìn thấy Trần Thương đến, sắc mặt Tôn Quảng Vũ vui mừng:

- Tới rồi

Y tá đã sớm chờ đợi thật lâu, sau khi mặc áo phẫu thuật cho Trần Thương, anh lập tức đi tới.

Sau khi nhìn thấy tình huống phần bụng, lập tức trừng to mắt.

Cái này...

Hơi hỏng bét rồi.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Chứng tắc ruột bệnh Crohn?

Trần Thương thốt ra làm tất cả mọi người nhiều hơn mấy phần thưởng thức, có chút trình độ.

Thế nhưng sau khi Trần Thương xem xong, bắt đầu nhíu mày.

Bởi vì, hệ thống nói cho anh biết, ổ bụng người bệnh là cái ổ Boss, rất khó dây vào

【 Đinh! Ổ bụng phức tạp, tổng hợp phán định là Boss vương giả cấp 88, người bệnh là người già, nam tính, cơ sở bệnh khá nhiều, bệnh chứng tắc ruột Crohn... Mời chữa trị ổ bụng, xây dựng lại đường tiêu hóa! 】

Trần Thương thở dài, tổng hợp phán định là Boss vương giả cấp 88.

Độ khó này thật rất cao

Đây là Boss có đẳng cấp cao nhất Trần Thương từng gặp cho đến nay, cái này nếu trong trò chơi, chính mình đây tuyệt đối là bị miểu sát.

Chuẩn xác mà nói, là chết bởi chiêu AOE không rõ

(AOE: là chiêu đánh một lúc nhiều mục tiêu)

Nhìn dính liền bên trong ổ bụng, Trần Thương nhanh chóng hiểu ra.

Tắc nghẽn đại tràng chủ yếu là bởi vì sưng tấy nung mủ đưa tới, mủ dịch gây nên chính là còn có mủ dịch dính liền trong ổ bụng, nhiễm trùng phù thũng tuyến tụy, cắt bỏ phần lớn dạ dày, thì xây dựng lại đường tiêu hóa như thế nào đây?

Hiện tại nên xử lý thế nào

Tôn Quảng Vũ nhìn thoáng qua bác sĩ trưởng:

- Giới thiệu bệnh lịch một chút đi.

Trần Thương nghe xong ca bệnh, cúi đầu nhìn bên trong ổ bụng, một cái biểu đồ mô hình bốn chiều bắt đầu xuất hiện, mô phỏng một hồi phải nên làm phẫu thuật thế nào.

Sau một lúc lâu.

- Sách

Trần Thương sầu muộn theo bản năng.

Độ khó khi thanh lý ổ bụng dính liền là rất lớn, còn phải tách rời, lát nữa còn phải tiến hành khâu lại đại tràng, thật sự là đau đầu nha.

Cắt bỏ tuyến tụy à?

Cắt phiền phức, không cắt còn phiền phức hơn.

Sau một lúc lâu, Trần Thương nhìn Tôn Quảng Vũ:

- Chủ nhiệm Tôn, anh thấy thế nào?

Tôn Quảng Vũ nhíu mày:

- Trước khi mở bụng chúng tôi hoàn toàn không ngờ là tình cảnh như vậy, chỉ là muốn làm phẫu thuật nội soi, nhưng mà vừa vặn nội soi đèn vào đã nhìn thấy tình huống trong ổ bụng hỏng bét như thế, vội vàng bắt đầu chuyển thành mở bụng.

- Thật ra, khó khăn nhất hiện tại là chuyện xây dựng lại đường tiêu hóa, chờ sau khi cắt bỏ đại tràng xong, phải lựa chọn tuyến tụy thế nào?

- Phẫu thuật cắt khối tá tụy khẳng định phải làm, thế nhưng hiện tại mấu chốt là phải lựa chọn phẫu thuật tá tràng dạ dày lại lần nữa, chúng ta nên xây dựng lại đường tiêu hóa thế nào thì được

Thi Văn Ngạn gật đầu nói:

- Tôi nghĩ là trực tiếp cắt bỏ tá tụy, một lần nữa tạo dựng đường tiêu hóa cho dạ dày, hỗng tràng, tuyến tụy đi.

Nói tới đây, Thi Văn Ngạn nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh xem, nơi này có thể hay thành một cái hình cung giống như dạ dày không, tiếp đó, chúng ta lại làm cắt bỏ tá tụy, sau đó tiến hành khâu lại tụy tràng hoặc là khâu lại tụy dạ dày.

Tôn Quảng Vũ trực tiếp lắc đầu:

- Không được! Dạ dày thành giống như hình cung, sau này sẽ bất lợi cho dạ dày bài không, sau khi khâu lại tụy dạ dày, phản ứng không tốt lớn nhất chính là dạ dày cản trở bài không, cứ như vậy, không thể nghi ngờ là tăng thêm đối với khôi phục ở hậu kỳ, độ khó rất lớn.

Trần Thương hiểu rõ, hiện tại là một cái vấn đề tổng hợp đang bày ở trước mặt.

Đó chính là phải hình thành một cái khâu lại dạ dày, tuyến tụy, hỗng tràng, tốt đẹp như thế nào, tiếp theo là xây dựng lại đường tiêu hóa

Chính mình nghĩ bệnh Crohn ngược lại không phải chủ yếu nhất.

Cắt bỏ tắc nghẽn đại tràng cũng sẽ không ảnh hưởng lúc khôi phục của người bệnh.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn thoáng qua ban thưởng mình vừa mới lấy được:

【Tăng lên một loại kỹ năng đến cấp hoàn mỹ!】

Trần Thương cười khổ một tiếng, người anh em, hôm nay chắc chắn phải dùng anh rồi

Chương 1046: Phong Thái Của Một Đao Này

【Đinh! Chúc mừng, phẫu thuật cắt khối tá tụy của anh đã tăng lên đến cấp hoàn mỹ!】

Sau khi nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống

Trần Thương lại lần nữa trải qua một khoảng thời gian luân hồi mô phỏng không gian.

Không sai

Lần thời gian này, so với ngày xưa còn dài hơn, dù sao tuyến tụy khâu lại phẫu thuật vẫn luôn là chỗ khó.

Lúc này, Trần Thương lại suy nghĩ, tư duy lập tức phát tán ra.

Trong đầu của anh không ngừng tiến hành khâu lại hỗng tràng dạ dày, cắt bỏ tá tràng tuyến tụy, khâu lại tuyến tụy, vân vân...

Một loại...

Hai loại...

...

Bao nhiêu loại phương pháp đang liên tục bài trừ bên trong mô phỏng của Trần Thương.

Tôn Quảng Vũ và Thi Văn Ngạn vẫn còn đang suy tư tranh luận.

Thấy Trần Thương im lặng, Thi Văn Ngạn nói tới:

- Bác sĩ Trần, anh thấy thế nào?

Trần Thương nhìn thoáng qua ổ bụng, lấy tay vạch một đạo bên trên dạ dày, nói:

- Các anh cảm thấy, nếu như lại cắt dạ dày một lần, có được hay không?

Một câu làm tất cả mọi người đều nói sững sờ

- Cái gì?

- Lại cắt dạ dày một lần nữa?

- Đây không phải rõ ràng gia tăng độ khó cho phẫu thuật à?

- Không thích hợp nha

Thế nhưng

Nghe thấy lời của Trần Thương, Thi Văn Ngạn và Tôn Quảng Vũ liếc nhau một cái, trong ánh mắt hai bên nhìn thấy khủng bố và kinh ngạc

Cẩn thận nhìn chằm chằm một đường Trần Thương vừa vạch ra, lông mày khóa chặt, không ngừng suy nghĩ.

Giống như Trần Thương lập tức đốt sáng lên suy nghĩ của bọn anh.

Đúng nha
Thi Văn Ngạn cẩn thận suy nghĩ, cố gắng nhìn lại.
Bỗng nhiên
Anh thấy rõ rồi
Ngay nháy mắt thấy rõ, Thi Văn Ngạn lập tức kinh hô một tiếng:
- Thiên tài
Anh nghĩ tới ý nghĩ vừa rồi của Trần Thương, da đầu cũng cảm giác được tê dại một hồi.
Làm sao nghĩ ra được cái sáng ý này chứ?
Tôn Quảng Vũ thì nuốt ngụm nước miếng, không nói lời nào.
Anh kinh ngạc không hề ít hơn Thi Văn Ngạn, ngược lại còn khiếp sợ hơn.
Hoàn toàn chính xác
Chính như mọi người nói như vậy.
Cứ như vậy, tổn thương của người bệnh sẽ nặng thêm.
Dù sao cắt một dao phía trên một dạ dày khỏe mạnh, đây không phải chuyện gì tốt, thậm chí là sẽ gia tăng khó khăn cho phẫu thuật
Thế nhưng, cái này lại có thể thế nào?
Xem tới hiệu quả vào lúc sau phẫu mà nói, điểm ấy tổn thương có tính được là cái gì đâu?
Thậm chí...
Tôn Quảng Vũ hơi đỏ mặt chính là...
Phẫu thuật trị tận gốc ung thư dạ dày trước đây của Bốc tiên sinh là anh làm
Hiện tại anh đột nhiên cảm giác, thủ pháp phẫu thuật và công việc xây dựng lại đường tiêu hóa lúc trước của mình là không thành thục cỡ nào?
So với giữ lại, chẳng bằng xây dựng một lần nữa
- Tốt
Mấy chủ nhiệm xung quanh sững sờ.
Nhìn Tôn Quảng Vũ và Thi Văn Ngạn, họ đều hơi sững sờ.
Đến cùng Trần Thương đang làm cái gì?
Trần Thương nhìn thoáng qua hai người nói:
- Tôi đến mổ chính nhé.
Thi Văn Ngạn và Tôn Quảng Vũ vội vàng gật đầu.
Nơi nào còn dám nói thêm lời thừa thãi.
Hiện tại Thi Văn Ngạn cũng thật sự là tâm phục khẩu phục đối với Trần Thương.

Một dao tùy ý này đã giải quyết quá nhiều vấn đề.

Cái này như là tác phẩm nghệ thuật vậy, vào khi tất cả mọi người đều không biết nên làm thế nào cho phải, Trần Thương vẽ rồng điểm mắt một bút, trực tiếp làm cho tất cả mọi người vì đó khen ngợi khâm phục.

Mà lúc này, mặt khác mấy cái chủ nhiệm cũng bởi vì khoảng cách vừa rồi quá xa, không có phản ứng tới.

Hiện tại từng cái từng cái đều đã trông mong nhìn chằm chằm bàn phẫu thuật, tìm tòi thực giả

Trần Thương không có giống như bình thường, nhiều lời nói nhảm, sau khi nhanh chóng chuẩn bị một phen, đã bắt đầu phẫu thuật.

Vốn chính là ở trên bàn phẫu thuật, không thể trì hoãn quá nhiều thời gian.

Mà lại, Bốc lão tiên sinh đã lớn tuổi rồi, thời gian phẫu thuật quá dài rất rõ ràng nguy hiểm sẽ hơi cao.

Đến mức Bốc Hàn Du?

Trần Thương vốn không nhận ra.

Dù sao không phải cùng một lĩnh vực.

Mà lại, nói câu ghim tâm, cho dù là một vị nhà khoa học đỉnh cấp, thế nhưng sự nổi tiếng trong lòng lão bách tính còn không bằng khả năng của một sao điện ảnh nhỏ.

Thế nhưng, ở trong mắt Trần Thương, nằm ở đây chính là ai, tựa như thật không có khác nhau quá lớn.

Nếu như biết rõ là đại lão, nói không chừng sẽ còn căng thẳng mấy phần.

Bên này, Trần Thương hít sâu một hơi, cầm kẹp tách qua.

Anh nhìn thoáng qua hai người:

- Nhớ rõ phải để ý ổ bụng.

- Đổ một khay ấm nước muối sinh lí

Thi Văn Ngạn rất thực tế, mạnh mẽ đổ một khay nước vào, dọn dẹp một cái.

Sau đó, là thuốc kháng sinh...

- Hút dịch

Sau khi làm xong, Trần Thương giơ tay lên, quyết định bắt đầu tách rời.

Vẫn là bắt đầu từ ruột non.

Tay trái Trần Thương trực tiếp chạm đến đường ruột, tiếp đó cẩn thận bóc kẹp tách ra.

Nói thật, Trần Thương cảm giác tay của mình so với trước đây đã dùng tốt hơn rất nhiều

Anh tựa như còn có thể khống chế cường độ của chính mình

Lớn bao nhiêu...

Nhỏ bao nhiêu...

Mức độ nặng nhẹ...

Những thứ đó vào lúc này cũng ổn định rất nhiều.

Mà lại, phối hợp với xúc cảm tay trái, Trần Thương thậm chí có thể đoán được chính mình nên ra bao nhiêu lực thì phù hợp, tách rời như thế nào thì càng thêm an toàn.

Cái này hơi quá kinh người nha?

Đây cũng là công hiệu thuốc nước cường hóa màu tím mang tới à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi kinh ngạc và vui mừng.

Nếu như ổn định kiểu này dùng vào khi phẫu thuật mở đường mở sọ não ra, cái này chắc chắn là một đôi tay ổn định đến để người sợ hãi nha

Mà lúc này, những chủ nhiệm xung quanh nhìn thấy Trần Thương tách rời đường ruột ra khỏi ruột thừa... những công việc này.

Cũng hơi sững sờ

Quá nhẹ nhàng linh hoạt, thật đơn giản

Không sai, cảm giác Trần Thương mang tới cho họ chính là cái này.

- Kiến thức cơ bản thật vững chắc! Rất trầm ổn, hai tay khéo léo vô cùng

- Thật sự là một bác sĩ khoa ngoại trời sinh nha

Đây là ý nghĩ trong đầu tất cả mọi người.

Công việc tách rời không có tốn quá nhiều thời gian.

Mà lúc này đây, gây tê sư bỗng nhiên nói câu:

- Có thể cần thêm thuốc mê.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, trầm tư một lát, lắc đầu nói:

- Trước chưa cần thêm

Bác sĩ gây mê sửng sốt một chút

Ngay cả tôi anh cũng quản?

Tôn Quảng Vũ thì nhìn thoáng qua Trần Thương, sau đó đối với bác sĩ gây mê nói:

- Chờ một chút đi, chủ nhiệm Dương.

Sau khi tách rời xong, Trần Thương trực tiếp nhận lấy dao mổ, sau đó nói với Tôn Quảng Vũ đối diện nói:

- Anh đến làm phẫu thuật đại tràng, để tôi làm cắt bỏ tá tụy

Sau khi nói xong, Trần Thương ngẩng đầu nhìn Thi Văn Ngạn một cái:

- Anh... Anh tới giúp tôi nâng cái dạ dày này

Thi Văn Ngạn cười cười, nhìn qua Trần Thương xấu hổ:

- Tôi gọi là Thi Văn Ngạn.

Trần Thương gật đầu:

- Được, cầm chắc

Tách rời mạc nối lớn...

Tác rời dạ dày...

Sau khi làm tốt mọi thứ, Trần Thương trực tiếp xuống một dao, cắt ở phía trên thân vị, những chủ nhiệm nhìn từ phía sau kia lập tức sững sờ

Tại sao phải cắt như thế?

Tất cả mọi người đều nhíu mày

Thế nhưng tiếp đó Trần Thương làm phẫu thuật làm cho họ đời này cũng khó có thể quên.

Thuần thục cắt bỏ tá tụy, nhân tiện còn đưa tiễn một đoạn thân vị.

Trần Thương nhìn thoáng qua dạ dày, muốn hòa hoãn một cái xấu hổ với Thi Văn Ngạn, thế là nói:

- Có thể lúc ấy người bệnh phẫu thuật ở nông thôn, điều kiện có hạn, anh nhìn chỗ khâu lại này thật ra là không đạt yêu cầu.

- Nếu như tôi là mổ chính, tôi sẽ không làm như thế...

Nghe thấy Trần Thương, đại tràng trong tay Tôn Quảng Vũ bỗng nhiên không thơm

Thi Văn Ngạn nhẹ gật đầu:

- Ừm, nghĩ thử lời của bác sĩ Trần, tôi cũng cảm thấy trình độ đối phương chính xác hơi có vấn đề nha

Đao trong tay Tôn Quảng Vũ càng ổn

Nếu Trần Thương phê bình, Tôn Quảng Vũ có thể tiếp nhận.

Thế nhưng Thi Văn Ngạn, anh xem náo nhiệt làm gì?

Sau khi cắt bỏ, lại tới khâu quan trọng nhất.

Lúc này thuật Trần Thương sử dụng chính là khâu lại tụy dạ dày PG

Thuật thức truyền thống.

Thật ra, là cam đoan chất lượng cho khoảng khâu lại, bác sĩ lâm sàng vẫn phải sử dụng phương thức khâu lại nào bản thân quen thuộc nhất, mà không phải đơn giản là truy cầu kỹ thuật khâu lại mới.

Thậm chí hẳn là biết được đầy đủ ưu khuyết điểm của mỗi một loại phương thức khâu lại

Khâu lại tụy dạ dày nhưng thật ra là thuật thức khâu lại cổ xưa mà được sử dụng nhiều nhất.

Ưu điểm loại thuật thức này rất rõ ràng

Đầu tiên là giải phẫu bộ vị liền nhau dạ dày và tuyến tụy, bởi vậy khâu lại tụy dạ dày sức dãn nhỏ bé, cứ như vậy, không dễ dàng hình thành rò miệng nối.

Mà tiếp theo, Trypsinogen ở bên trong hoàn cảnh Axit dịch vị cũng không bị hoạt hóa, bảo lưu lại công năng tiêu hóa tốt hơn

Đây là nhân tố cân nhắc quan trọng nhất khi xây dựng lại đường tiêu hóa, đó chính là công năng đường tiêu hóa không thể có tổn thương

Ngay khi Trần Thương tiến hành khâu lại hỗng tràng dạ dày

Hỗng tràng là tự do, vô cùng thuận tiện tiến hành cố định vị trí, mà lúc này, chỉ thấy Trần Thương hình thành một cái khéo léo cắt khâu lại dạ dày, tụy và hỗng tràng.

Lập tức tất cả mọi người sợ ngây người

Còn có thể như vậy?

- Trách không được phải cắt một dao thân vị, như vậy, khâu lại tụy dạ dày chỗ khó lớn nhất dạ dày bài không cản trở đã giải quyết

- Không sai! Anh xem đây là điều mấu chốt nhất khi xây dựng lại công năng đường tiêu hóa

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dồn dập nghị luận lên.

Lúc này, mọi người đều hiểu tại sao phải cắt một đao như thế.

Thế nhưng

Tựa như cái này còn chưa kết thúc.

Sau khi hoàn thành khâu lại, khi Trần Thương cố định thân vị ở mạc nối lớn, Trần Thương đặc biệt đem một bộ phận kia ở hỗng tràng cũng cố định lại

Cứ như vậy, vừa vặn tạo thành một cái kết cấu tốt đẹp.

Lập tức

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Còn có thể như vậy à?

Thi Văn Ngạn đây cũng là sửng sốt một chút.

Chính mình còn đánh giá thấp phong thái một đao này.

Một đao kia, cũng tính toán luôn hỗng tràng ở trong đó.

Quá giỏi đi

Một dao này nghĩ phải có thể sâu xa tới bao nhiêu nha?

Thi Văn Ngạn nhìn người trẻ tuổi này, hít vào một hơi khí lạnh.

Thế này cũng quá giỏi rồi
Trần Thương nhìn thoáng qua Thi Văn Ngạn:
- Cái kia... Xấu hổ, anh tên là gì nhỉ? Anh đến kết thúc đi

Chương 1047: Để Ruột Xuống, Có Gì Từ Từ Nói! (Phần Một)

- Anh tên là gì?

Cái này... Là vấn đề quan trong nhất

Thi Văn Ngạn nghe thấy Trần Thương hỏi không tự chủ được sửng sốt một chút, sau đó hơi thất lạc, hơi tủi thân

Mà vào lúc nàym Thi Văn Ngạn đang xoắn xuýt, Tôn Quảng Vũ nói mình phẫu thuật làm tương đối kết hợp giữa thành phố - thôn quê, lúc này cũng kinh ngạc một trận, thân thể bất đắc dĩ co quắp, muốn cười nhưng phải cố nén lại

Thi Văn Ngạn quay người hung tợn nhìn thoáng qua Tôn Quảng Vũ.

Quan hệ giữa hai người cũng coi như là đánh nửa đời người, cũng là quen thuộc.

Thật ra Trần Thương cũng không phải cố ý muốn để Thi Văn Ngạn đến thanh lý ổ bụng và khâu những cái mạc nối lớn kia.

- Vừa rồi tôi có một ý nghĩ, mọi người nhìn một chút, nếu như cố định đoạn dưới hỗng tràng, nhưng thật ra là có trợ giúp bài không dạ dày.

- Sau khi khâu lại tụy dạ dày người bệnh, rất dễ ảnh hưởng đến bài không dạ dày, cộng thêm thân vị bị cắt sửa một chút, công năng chứa đựng của dạ dày như vậy là sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

- Tự do hỗng tràng thật ra vào lúc này chính là một cái nhân tố không ổn định, so với kiểu này, chẳng bằng trực tiếp cố định thì thực tế hơn.

Trần Thương nói ra ý nghĩ của mình, chia sẻ với mọi người một chút.

Dù sao có nhiều thứ cũng không chắc chắn phải thật thành thục.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhanh chóng bắt đầu thảo luận từ thân thể của Bốc lão tiên sinh, một hồi cầm ruột, một hồi nắm vuốt lá gan...

Tựa như... Quên đi lúc này bên ngoài phòng phẫu thuật, bên trong sảnh còn có rất nhiều đại lão đang quan sát phẫu thuật.

Dù sao Bốc Hàn Du cũng là công huân cấp đại lão, cả một đời thành tựu nổi bật, cho dù là hiện tại, vẫn là cố vấn của Hằng Nga Hào.

Vì lẽ đó, đối với tình huống của Bốc lão tiên sinh, tất cả mọi người rất quan tâm, ngay cả lãnh đạo cục hàng không cũng tự thân đến.

Lão nhân cả một đời kinh nghiệm phong phú, đối với lĩnh vực tài liệu mới hàng không vũ trụ, chính là bảo vật vô giá

Thế nhưng nhìn Trần Thương thư giãn thích ý tiến hành phẫu thuật như thế, tất cả mọi người hơi thấp thỏm...

Ngay cả viện trưởng Lý Khải của Hiệp Hòa cũng hơi cảm giác da đầu căng lên.

Thằng nhóc này là ai, anh cũng không biết

Mặc dù loại phẫu thuật này, làm viện trưởng không nên đi can dự phẫu thuật phía dưới.

Thế nhưng...

Nhìn Trần Thương như chơi đùa, tùy ý cầm hỗng tràng và gan mật, ở nơi đó giảng bài, Lý Khải luôn cảm thấy cảm giác hô hấp hơi dồn dập.

Người anh em, không nói trước anh là ai...

Cũng không nói anh làm như thế nào.

Thế nhưng... Chúng ta có thể để ruột xuống, từ từ nói chuyện hay không nha.

Không chỉ có là Lý Khải.

Ngay cả con cái của Bốc lão tiên sinh, cháu trai, cháu gái... Những người này cũng ở đây

Một ca phẫu thuật này, có thể nói rất nhiều người quan tâm.

Con trai Bốc Nhạc Sơn của Bốc lão tiên sinh bây giờ nhìn một màn này, thực tế hơi bận tâm.

- Viện trưởng Lý... Cái này... Bác sĩ đó đến cùng là ai thế?

Lý Khải trầm tư một lát, nếu anh nói không nhận ra, có thể rất tồi tệ hay không?

Anh nhìn con gái hơn sáu mươi tuổi của Bốc lão tiên sinh trước mắt, còn có Bốc Nhạc Sơn không xê xích bao nhiêu với mình, do dự một chút, quyết định uyển chuyển một chút.

- Ừm, là chuyên gia chủ nhiệm Tôn mời tới.

Anh sợ ngôn ngữ mình kịch liệt, đưa tới người nhà làm ra phản ứng không tốt, mặc dù biết là thư hương môn đệ, thế nhưng ai có thể đảm bảo thư hương môn đệ sẽ không tức giận chứ?

Bốc Nhạc Sơn nuốt ngụm nước miếng:

- Cái này... viện trưởng Lý, chơi như vậy, không phải... nâng ruột như thế, nâng không hỏng à?

Bốc Nhạc Sơn do dự thật lâu, cuối cùng nói lời nói tự đáy lòng

Người nhà họ Bốc và người cục hàng không đều đang nhìn chằm chằm Lý Khải.

Áp lực của viện trưởng Lý cũng rất lớn nha

- Ừm, chơi không hỏng đâu! Không phải, nâng không hỏng, dù sao họ là chuyên nghiệp...

Nói nhầm làm Lý Khải bị dọa đến lau mồ hôi.

Bên này

Trần Thương làm sao biết đây là Bốc lão tiên sinh, càng không biết đang có một đám người nhìn phẫu thuật.

Ở trong mắt anh xem ra, đây nhiều lắm chỉ là một ca phẫu thuật khó khăn như ngày thường, đem ra phân tích và thảo luận là thích hợp nhất.

Dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng tiến trình phẫu thuật và xác suất thành công.

Ngay cả đám người Tôn Quảng Vũ trong lúc nhất thời cũng quên đi đây là Bốc lão tiên sinh, tính chất dạt dào bắt đầu đối với cái hỗng tràng này, chỉ trỏ hồi tràng, bình phẩm từ trong ra ngoài.

...

...

Mà bên này, Cung Đại Trân mang theo trợ thủ của mình đi biệt thự Tây Nhị Hoàn, Tề Sâm vội vàng đi ra nghênh tiếp.

Tề Hướng Chính bên này cũng không đoái hoài tới mặt khác, sau khi đi ra khỏi công ty, tranh thủ thời gian lái xe chạy đến bên này.

Điền Hủy là nữ minh tinh mấu chốt gần đây họ đang đẩy lên, ai có thể biết rõ sẽ gặp phải chuyện như vậy, nghĩ đến thằng con không hăng hái kia của mình, Tề Hướng Chính hít sâu một hơi.

Thật hơi phóng túng.

Công ty giải trí của Tề Hướng Chính không nhỏ, đã ra mắt mấy bộ phim điện ảnh không tệ, nghệ nhân dưới cờ không ít, tuyến một cũng có mấy người, được tính là một công ty giải trí trung lưu.

Đối với Tề Sâm, Tề Hướng Chính đối với thằng con này của mình còn là hiểu rất rõ.

Chí lớn nhưng tài mọn, ưa thích chụp mấy đồ vật tự cho là của mình, có điều, Tề Hướng Chính cũng không để ý.

Dù sao, đạo diễn như anh làm nhiều nhất là đốt tiền, chỉ cần không mang tai họa đến cho công ty, hàng năm thậm chí Tề Hướng Chính sẽ cho anh ta một hạng mục nhỏ hoặc là một khoản tiền để anh ta giày vò.

Cái này cũng tiêu không được bao nhiêu tiền, hơn nữa còn là cầm tiền công ty làm tiền tiêu vặt, vì Tề Hướng Chính tiết kiệm một số lớn chi tiêu.

Thế nhưng không ngờ thằng con Tề Sâm này vậy mà tai họa đi lên ngay trên người Điền Hủy đang được bồi dưỡng chuẩn tuyến một.

Thật ra đối với những thổ hào này mà nói, dùng tiền để con bớt lo một chút so với cái gì cũng rất đáng giá, nếu để nó tới công ty tham gia quản lý, tổn thất một năm này đã có thể không chỉ mấy ngàn vạn.

Bên này, Cung Đại Trân vừa vặn cùng chạy đến với Tề Hướng Chính.

- Chủ nhiệm Cung! Chào anh, hôm nay thật đúng là làm phiền rồi.

Cung Đại Trân gật đầu cười một tiếng:

- Khách khí, Tề tổng.

Tề Sâm đứng ở bên cạnh ngược lại là không dám nói lời nào.

Tề Hướng Chính trừng mắt liếc Tề Sâm, không nói gì.

Sau khi một đoàn người đến biệt thự, nhìn thấy Điền Hủy ở trên giường, đã có nhân viên y tế đang xử lý vết thương, mặc dù Tề Sâm không có bản sự, thế nhưng rất biết tiêu tiền, đã sớm mời tới mấy nhân viên bệnh viện bác sĩ thẩm mỹ tiến hành xử lý khẩn cấp.

Thế nhưng, họ cũng không dám tùy tiện khâu lại.

Dù sao ai cũng không thể đảm bảo tình huống khôi phục và khép lại của vết thương.

Rửa tay, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Cung Đại Trân mang theo trợ thủ của mình vào phòng.

Sau khi nhìn thấy Điền Hủy, Cung Đại Trân không chút biến sắc, người tai to mặt lớn trong ngành giải trí anh đã thấy nhiều, chuyện hơi lung tung cũng thường thấy, tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều.

Lấy băng gạc vô khuẩn trên vết thương ra, vết thương dữ tợn lập tức bạo lộ ra.

Nhìn thấy vết thương này, Cung Đại Trân bỗng nhiên nhíu mày.

Cái này...

Này là làm sao khâu, cái này cần làm khâu lại kéo duỗi mô da à?

Bởi vì khoảng cách vết rách rất lớn, mà trên người cô gái là có máu ứ đọng, rất rõ ràng là bị thương do bạo lực.

Chương 1048: Để Ruột Xuống, Có Gì Từ Từ Nói! (Phần Hai)

Sau khi xem xét một phen, Cung Đại Trân trực tiếp nói:

- Tề tổng, khâu lại không thể làm, đi bệnh viện thôi, cái này cần làm trong hoàn cảnh vô khuẩn, làm phẫu thuật mô da, dụng cụ nơi này cũng không đủ.

Nghe thấy Cung Đại Trân nói vậy, Tề Sâm kém chút kêu đi ra:

- Không thể đi bệnh viện nha?

Tề Sâm cũng ý thức được, một khi chuyện này bị làm lớn, sẽ gây nên tổn thất rất lớn đối với công ty bọn anh.

Tề Hướng Chính từ từ nhắm hai mắt, hô hấp dồn dập, bộ ngực phiên trào

Nếu không phải có người ngoài ở đây, anh đã sớm muốn động thủ.

Điền Hủy người ta thật tốt, bị con giày vò thành như vậy, công ty vừa mới tiếp đại ngôn, còn chuẩn bị đưa cô đi tham gia giải thi đấu người mẫu năm nay.

Cái này nếu là không thể tiến hành đúng hạn, tổn thất này lớn bao nhiêu?

Cung Đại Trân:

- Đến phòng làm việc của tôi đi, mau chóng làm phẫu thuật.

Tề Hướng Chính gật đầu, vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Cung, sẽ khôi phục chứ?

Cung Đại Trân:

- Khôi phục? Trên cơ bản có thể khôi phục, thế nhưng hiệu quả sau khi khâu lại tôi chỉ có thể tận lực. Thế nhưng... Nếu như...

- Nếu như người kia nguyện ý giúp anh, có thể để tỉ lệ phẫu thuật cao hơn một chút đấy

Tề Hướng Chính lập tức trừng to mắt:

- Ai?

- Ngàn vạn không thể lưu lại sẹo

Tề Hướng Chính căng thẳng nói

Bây giờ trên người Điền Hủy có rất nhiều hợp đồng còn chưa hoàn thành đâu, cả giải thi đấu người mẫu cần tốn rất nhiều tiền, độ quan tâm rất

cao

Tề Hướng Chính không thể không quan tâm, cái hợp đồng này cũng chưa hoàn thành! Trọng trách trên người Điền Hủy bây giờ đã rất nặng

Hiện tại diễn viên vớt công ty bọn anh đã điều động toàn bộ, sau khi hoàn thành, công ty họ sẽ hoàn thành một lần đầu tư bỏ vốn tốt nhất từ trước tới nay.

Trái lại, nếu thất bại sẽ tổn thất rất lớn

Nghe thấy Cung Đại Trân nói vậy, Tề Hướng Chính vội vàng nói:

- Tìm ai? Ai có thể khâu lại tốt nhất?

Đám người Tề Sâm, Điền Hủy nhất thời trừng to mắt nhìn về phía Cung Đại Trân.

Điền Hủy càng là khóc nói:

- Tề tổng, chủ nhiệm Cung, em thật không muốn lưu lại sẹo.

Hoàn toàn chính xác, từ cái cổ đến ngực, cái này nếu là xử lý không tốt hình thành vết sẹo, thật sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Cung Đại Trân nói:

- Người này, thật ra rất có danh tiếng trong ngành, các anh có thể chưa từng nghe qua, anh ta là người làm khâu lại làn da tốt nhất tôi gặp qua, chi tiết nắm chắc rất đúng chỗ, có điều, anh rất khiêm tốn.

Hoàn toàn chính xác, cái tên Trần Thương rất nổi danh trong lĩnh vực bác sĩ chỉnh hình thẩm mỹ, dù sao cũng là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất năm 2019.

Cái danh xưng này rất có phân lượng ở trong nghề.

Có điều người này rất điệu thấp...

Nếu người bình thường thu được cái danh xưng này, đã sớm dựa vào danh khí của nó mở công ty, kéo đầu tư, xây dựng bệnh viện, làm cái gì đó.

Thế nhưng đã hơn mấy tháng, cũng không thấy Trần Thương có quá nhiều động tĩnh.

Sau khi Tề Sâm nghe thấy, lập tức trong lòng hưng phấn thật nhiều, tựa như là tìm được cứu tinh

- Chủ nhiệm Cung, xin nhờ, anh ấy là ai, tôi tự mình đi mời

Trần Thương anh đắc ý cái gì?

Không phải chỉ là một bác sĩ địa phương nho nhỏ thôi à?

Nơi này là thủ đô, địa linh nhân kiệt, không nên quá để ý mình.

Tề Hướng Chính cũng là nhìn Cung Đại Trân:

- Chủ nhiệm Cung, phiền toái rồi

Cung Đại Trân gật đầu, cởi găng tay xuống, lấy điện thoại ra:

- Như vậy đi, chúng ta đi chỗ kia của tôi trước, hiện tại tôi sẽ liên hệ người, đừng ảnh hưởng khâu lại.

Sau khi nói xong, Cung Đại Trân cầm lấy điện thoại:

- Anh gọi Trần Thương, tôi liên lạc một chút.

Sau khi nghe thấy là Trần Thương, đám người Tề Sâm nhất thời sững sờ

Trần Thương?

Ngay cả chủ nhiệm Cung cũng tìm Trần Thương?

Từ Nhược Vận bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Cung, là Trần Thương của Tỉnh Nhị Viện An Dương kia à?

Cung Đại Trân nghe xong, lập tức cười:

- Cô nhận biết? Như vậy cũng dễ nói, thật ra Bác sĩ Trần rất dễ nói chuyện, người rất điệu thấp, không có một chút kiêu ngạo, thế nhưng năng lực rất cao

- A, đúng! Anh ấy còn là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới năm 2019.

Lời này vừa nói, lập tức trong phòng yên tĩnh trở lại

Tề Sâm càng bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng...

Mình lại ra giá 20 vạn với bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới...

Còn cảm thấy rất cao?

Mà lại cái kia vênh mặt hất hàm tư thế sai khiến...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Tề Sâm âm tình bất định.

Không nói nữa

Hiện tại, anh chỉ hi vọng chủ nhiệm Cung Đại Trân có thể mời được Trần Thương.

Lúc này, Cung Đại Trân cầm lấy điện thoại, gọi qua nhưng không có người tiếp.

Lần thứ nhất là Trần Thương đang phẫu thuật, thật không có nghe thấy.

Cung Đại Trân chờ giây lát, lại đánh qua.

Lần này, y tá nói:

- Bác sĩ Trần, là điện thoại của chủ nhiệm Cung Cung Đại Trân

Bản thân Cung Đại Trân chính là chủ nhiệm khoa ngoại chỉnh hình ở Hiệp Hòa, các y tá đương nhiên biết rõ.

Trần Thương sững sờ:

- Giúp tôi mở loa ngoài đi.

Sau khi kết nối điện thoại, Trần Thương trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Cung, tôi đang phẫu thuật, có chuyện gì à?

Cung Đại Trân nghe thấy Trần Thương đang phẫu thuật, cũng xấu hổ, nói ngắn gọn:

- Là như vậy, chỗ này của tôi có một người bệnh rất đặc biệt, là minh tinh, hiện tại cần khâu lại vết thương...

Sau khi Trần Thương nghe thấy, không cần nghĩ, cũng trực tiếp từ chối.

- Thật không tiện, chủ nhiệm Cung, tôi không có thời gian.

Thật ra, hiện tại Trần Thương làm phẫu thuật đã tiến hành đến hồi cuối, chỉ là đơn giản không muốn đi.

Vì sao?

Không muốn đi mà thôi, không có vì sao.

Cung Đại Trân nghe thấy Trần Thương, lập tức gật đầu, cười nói:

- Được, tốt, vậy chúng ta có thời gian lại trò chuyện.

Sau khi cúp điện thoại, Cung Đại Trân nói:

- Anh ấy không có thời gian, còn đang phẫu thuật.

- Đi thôi, chúng ta đi phòng làm việc của tôi, tôi sẽ dốc toàn lực khâu lại, chờ sau khi khâu lại xong, làm nhiều mấy lần hộ lý, trang điểm sau đó hẳn không phải quá rõ ràng.

Nghe thấy Cung Đại Trân nói vậy, Tề Hướng Chính lập tức sững sờ.

- Mời không được à?

Cung Đại Trân tiếc hận thở dài:

- Ừm, thật ra, nếu anh ấy tới, hiệu quả khâu lại không chỉ rất tốt, mà khép lại còn tương đối nhanh, anh rất có nghiên cứu đối với việc xử lý để xâm lấn vết thương tối thiểu, tôi từng xem qua luận văn của anh ta.

Cung Đại Trân đã nghiên cứu về Trần Thương, đối với ảnh chụp vết thương xâm lấn tối thiểu của anh cũng nhìn thật lâu, đã phát hiện Trần Thương là một người cực kỳ mẫn cảm đối với khoa ngoại, đối với xử lý vết thương, cũng cực ỳ sở trường.

Vào lúc này, Tề Sâm bất đắc dĩ nói:

- Thật ra... Tôi liên hệ Bác sĩ Trần...

Nghe thấy Tề Sâm nói, Tề Hướng Chính lập tức quay người nhìn thằng con không hăng hái này của mình:

- Có ý gì?

Đứng dậy lặp lại lời nói vừa rồi một lần.

Lập tức, Cung Đại Trân bất đắc dĩ im lặng.

Coi Trần Thương trở thành cái gì?

Trách không được người ta không đến, đừng nói bận rộn, không bận cũng sẽ không đến.

Anh không phải có tiền à?

Anh đi dùng tiền khâu lại đi.

Tề Hướng Chính cũng bất đắc dĩ nữa, trực tiếp nhấc chân đá tới cái bụng Tề Sâm:

- Con mẹ nó, có tiền thì không tầm thường đúng không? Cái đồ thành sự không có bại sự có thừa

Anh là thật sự tức giận

Nếu Điền Hủy thật bị lưu lại một vết sẹo này, vậy người đại diện của công ty đồ trang sức kia, còn có thể làm à?

Giải thi đấu người mẫu kia còn có thể tham gia à?

Còn có hợp đồng kia...

Chương 1049: Để Ruột Xuống, Có Gì Từ Từ Nói! (Phần Ba)

Bên này, Trần Thương làm xong tất cả phẫu thuật.

Mấy chủ nhiệm trong phòng là thắng lợi trở về

Bọn họ là thật hài lòng, hôm nay Trần Thương làm phẫu thuật, mặc dù đối với khâu lại tuyến tụy không có quá nhiều thay đổi, thế nhưng bọn họ phát hiện, hiệu quả phẫu thuật cũng không phải là nhất định phải xây dựng ở trên một thuật thức được cách tân.

Liên tục hoàn thiện công việc bằng thuật thức truyền thống, thành lập đường tiêu hóa càng được hoàn thiện... Những thứ này đều rất quan trọng.

Một đoàn người đi ra khỏi phòng phẫu thuật, Tôn Quảng Vũ còn một mặt hưng phấn khoa tay múa chân với Thi Văn Ngạn, kể về một ca phẫu thuật vừa rồi.

Vào lúc này, đối diện gặp phải bọn người viện trưởng Lý, viện trưởng Bốc Nhạc Sơn.

Lập tức lúc này Tôn Quảng Vũ mới phản ứng được, đúng nha, hôm nay là làm phẫu thuật cho Bốc lão tiên sinh

Thế nhưng vào lúc này, nghĩ đến những cái tình cảnh vừa rồi, Tôn Quảng Vũ lập tức đỏ mặt một trận, mang theo Trần Thương tiến vào bên trong văn phòng.

- Đúng rồi, Bác sĩ Trần, tôi giới thiệu cho anh một chút, người bệnh mình phẫu thuật vừa rồi chính là thủ tịch, nhà khoa học trong lĩnh vực tài liệu mới hàng không vũ trụ của quốc gia chúng ta, viện sĩ khoa học Viện hàn lâm thứ ba... Bốc Hàn Du lão tiên sinh

- Đây là cục trưởng cục hàng không, đây là con cái của Bốc lão tiên sinh, đây là...

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt một chút

Anh trừng to mắt nhìn một đám người nhìn mình bằng ánh mắt có vẻ không thích hợp lắm, thế là... Quay người nhìn một chút

Lập tức... một màn trước mắt để Trần Thương có chút thất thần, bởi vì video phẫu thuật còn đang mở chiếu lại, trong hình Trần Thương xách theo một đoạn tràng giải thích cho mọi người...

Vào giờ khắc này, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy sợ

Anh cảm thấy mơ ước lúc còn nhỏ bỗng nhiên hoàn thành, còn hoàn thành một cách vượt mức...

Khi còn bé, anh muốn làm nhà khoa học.

Hiện tại... Anh đang làm dạ dày cho nhà khoa học

Còn tiện thể cầm ruột của nhà khoa học giảng đạo lý cho người khác.

...

...

Đối với việc thực hiện mộng tưởng, Trần Thương hiện tại nghĩ cũng không dám nghĩ.

Anh cảm thấy, chính mình trước mắt hẳn là phải tự giới thiệu như thế nào, có cần nói mình là Mã Nguyệt Huy ở trung tâm cấp cứu hay không?

- Viện trưởng Lý, cục trưởng Trương, còn có viện trưởng Bốc, tôi giới thiệu cho các anh một chút, vị này chính là Trần Thương Bác sĩ Trần của bệnh viện trung tâm Cấp cứu.

- Tình huống của Bốc lão tiên sinh tương đối phức tạp, sau khi chúng tôi một mực hi vọng phẫu thuật, có thể khôi phục công năng tiêu hóa cho ông tốt hơn, mà Bác sĩ Trần có rất tốt nghiên cứu ở lĩnh vực xây dựng lại đường tiêu hóa.

- Vì lẽ đó, chúng tôi đặc biệt mời Bác sĩ Trần tới, cùng nhau hiệp trợ tiến hành ca phẫu thuật này

Tôn Quảng Vũ trực tiếp giới thiệu Trần Thương.

Bốc Nhạc Sơn gật đầu, chủ động nắm tay với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, làm phiền, tình huống của cha tôi tương đối phức tạp, chúng tôi vẫn luôn biết rõ.

- Qua nhiều năm như vậy rơi xuống bệnh đau bao tử lâu năm, mười năm trước còn phát hiện ung thư dạ dày, cũng may mắn có chủ nhiệm Tôn làm phẫu thuật cho, mấy năm gần đây cũng là thường xuyên phát hiện khó chịu phần bụng, mãn tính viêm tụy cái gì, cũng nằm viện không ít.

- Thế nhưng đại đa số đều là trị liệu bảo thủ, dù sao lão nhân đã lớn tuổi, tất cả mọi người không nguyện ý giày vò, thế nhưng kết quả hôm qua lại là chứng tắc ruột cấp tính

- Tôi cũng biết phẫu thuật có nguy hiểm lớn, trọng trách các chủ nhiệm cũng rất lớn, thật sự là cám ơn Bác sĩ Trần, cám ơn chủ nhiệm Tôn còn có các vị chủ nhiệm...

Bốc Nhạc Sơn không kiêu ngạo, với tư cách viện trưởng học viện máy tính Khoa Học Tự Nhiên đại học thủ đô, anh còn là rất khiêm tốn biểu đạt lòng biết ơn.

Thế nhưng Tôn Quảng Vũ lại có chút đỏ mặt

Vào giờ khắc này, trong lòng mấy chủ nhiệm xung quanh cũng sửng sốt một chút.

Đối với lời cảm ơn của Bốc Nhạc Sơn tất cả mọi người không để ý, ngược lại cảm thấy hứng thú đối với một câu trong lời nói của anh, liên quan tới chuyện phẫu thuật trị tận gốc ung thư dạ dày

Thì ra là chủ nhiệm Tôn làm phẫu thuật nha

Mọi người nghe xong, ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm Tôn Quảng Vũ, có chút muốn cười.

Thi Văn Ngạn càng kìm nén đến có chút thận đau.

Dù sao, vừa rồi sau khi đám người Trần Thương và Thi Văn Ngạn phẫu thuật xong, khi đẩy ngược nguyên nhân phát bệnh, đã đối cái một ca phẫu thuật trị tận gốc ung thư dạ dày giống như bộ phận kết hợp giữa thành phố - thôn quê kia tiến hành đánh giá có chiều sâu.

Đương nhiên, là ví dụ mặt trái.

Trách không được vừa rồi chủ nhiệm Tôn không nói một lời, còn tưởng là âm thầm gật đầu chứ?

Không nghĩ tới là... Là nguyên nhân này nha

Trong lòng Tôn Quảng Vũ là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cường điệu nói:

- Ừm, là mười năm trước.làm

Anh muốn biểu đạt một cái chính mình lúc ấy mới hơn bốn mươi tuổi, còn trẻ.

Thế nhưng Bốc Nhạc Sơn nhịn không được nói:

- Nhìn tướng mạo Bác sĩ Trần còn rất trẻ đi?

Trần Thương cười nói:

- Năm nay 28 tuổi.

Mọi người xung quanh lập tức xúc động một phen, thật sự là tiền đồ vô lượng nha.

Mà Tôn Quảng Vũ thì là cảm giác thần kinh trên đầu nhảy loạn, hết chuyện để nói à

Anh cảm thấy, Bốc Nhạc Sơn này khẳng định là có thành kiến đối với mình.

Thi Văn Ngạn thật nhịn không được, kìm nén khụ khụ một tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Nghe thấy Trần Thương chỉ có hai mươi tám tuổi, mọi người nhiều hơn mấy phần lo lắng, dù sao ở trong mắt đại đa số người, bác sĩ già thì tốt hơn.

Bốc Nhạc Sơn có chút lo lắng bất an, anh cũng không có nói thẳng ra, mà là uyển chuyển hỏi:

- Chủ nhiệm Tôn, tình huống phẫu thuật hiện tại của cha tôi là thế nào?

Nhìn người Bốc gia lo sợ bất an, Tôn Quảng Vũ gật đầu nói, có điều lần này, anh nói tương đối bảo thủ, không có phóng đại khen ngợi Trần Thương, sợ nói không đúng, bị "Nâng giết"

Loại chuyện này không hiếm thấy, dù sao tình huống người bệnh đặc biệt, cẩn thận là hơn:

- Trước mắt xem ra, chúng tôi phẫu thuật rất thành công, có Bác sĩ Trần trợ giúp, sau khi chúng tôi tiến hành thủ thuật cắt khối tá tụy, một lần nữa thành lập đường tiêu hóa, đối với người bệnh mà nói, kỳ thật ảnh hưởng không phải rất lớn, thậm chí, theo một góc độ khác mà nói, còn có lợi cho hậu kỳ khôi phục.

Nói đến đây, Tôn Quảng Vũ lấy video phẫu thuật ra nói:

- Các anh nhìn một chút, tôi giải thích cho các anh... Nói một cách khác, hoàn toàn có thể đề cao chất lượng cuộc sống sau này của lão tiên sinh.

Tốn mười phút, Tôn Quảng Vũ giới thiệu rõ ràng.

Kỳ thật, Tôn Quảng Vũ tương đối hiểu rõ những phần tử trí thức này, giảng giải rất thấu triệt, bọn họ sẽ yên tâm một chút, người nhà càng là có văn hóa, có đôi khi thì càng phiền phức, đây là lời nói thật.

Đồng thời không bởi vì Bốc lão tiên sinh như thế nào, sẽ thiên vị ai.

Có đôi khi, vì làm phẫu thuật cho những "nhân vật lớn" này, thật ra lại rất phiền phức.

Thế nhưng Tôn Quảng Vũ cũng coi như là kinh nghiệm phong phú, dù sao bác sĩ Hồng tường không phải để không.

(DG: bác sĩ hồng tường là chuyên chữa bệnh cho các lãnh đạo cấp cao trong cơ quan nhà nước)

Mà lại dính đến người bệnh, bất kỳ người nhà nào đều là tương đối lo lắng.

Huống chi còn là người nhà họ Bốc.

Bốc Hàn Du lão tiên sinh đối với người nhà họ Bốc mà nói còn là một cái tấm gương sáng nha

Chương 1050: Đầu Tư

Sau khi Tôn Quảng Vũ giới thiệu xong, làm ra tổng kết:

- Mọi người thấy sau khi làm thảo luận và phân tích, chúng tôi kết luận là: phương án làm ca phẫu thuật này của bác sĩ Trần, đã đi qua thảo luận của tất cả chủ nhiệm, trước mắt là phương án phẫu thuật tốt nhất chúng tôi có thể nghĩ tới

Quả nhiên, Bốc Nhạc Sơn và người nhà khác đều nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ nói:

- Cám ơn Bác sĩ Trần, thật sự quá cảm ơn anh.

Trần Thương cười nói:

- Không có gì, đây là tôi phải làm.

Thật ra, Trần Thương cũng không có gánh nặng gì trong lòng, dù sao vừa rồi anh chỉ là mượn tình huống người bệnh để tiến hành câu thông và thảo luận với bọn người chủ nhiệm Tôn một chút.

Đây là một cái ca bệnh tốt, cũng là một chuyện mọi người thường xuyên làm.

Gặp phải ca bệnh tốt, thảo luận nhiều hơn một chút, đây không phải cái gì xấu.

Mọi người nghe thấy Tôn Quảng Vũ đánh giá Trần Thương cao như vậy, mọi người cũng dồn dập kinh ngạc một trận

Mà cục trưởng cục hàng không Trương Tộ nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi cảm thấy chúng tôi sau này sẽ thường xuyên liên hệ nha, không thể thiếu làm phiền Bác sĩ Trần.

Lời nói này của Trương Tộ làm mọi người dồn dập quay người ghé mắt.

Trương Tộ có thể nói là chức vị cao nhất ở nơi này.

Cục hàng không là lệ thuộc vào một đơn vị cấp dưới bộ Công nghiệp quốc gia và Công nghệ thông tin, thế nhưng cục trưởng Cục hàng không lại là một vị trí rất đặc biệt.

Có thể nói là thuận tiện nhất, cấp tốc nhất, cũng là ván cầu mạnh mẽ nhất

Bình thường đều là bộ Công nghiệp và phó lãnh đạo Công nghệ thông tin kiêm nhiệm, mà Trương Tộ kiêm nhiệm chính là chủ tịch tập đoàn khoa kỹ thuật vũ trụ hàng không, như nhau cũng là cấp bậc phó bộ.

Lời nói này của Trương Tộ cũng làm mọi người bỗng nhiên ý thức được rất nhiều thông tin

Cũng nhiều rất nhiều tâm tư

Bởi vì Trần Thương trẻ tuổi.

Mới 28 tuổi.

Họ bây giờ đang là tráng niên, khoảng chừng hơn năm mươi tuổi.

Chờ khi bọn anh bảy tám chục, Trần Thương hơn năm mươi tuổi, chính là tráng niên

Tất cả những thứ này, ý vị thâm trường

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Việc cục trưởng Trương làm chính là đại sự, cũng là làm chuyện tốt vì nhân dân vì quốc gia, sau này có chuyện gì, cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.

Trương Tộ nghe xong, lập tức cười nói:

- Vậy coi như quyết định đi

Đầu tư thiên tài là chuyện mỗi một người thông minh đều thích làm.

Đặc biệt là một thiên tài có thể trưởng thành.

Rất rõ ràng, Trần Thương chính là loại này

Thế nhưng lúc này nhiều người, mọi người cũng sẽ không nói nhiều thêm cái gì, chờ đến khi đi ra từ phòng phẫu thuật, từng người nhìn Trần Thương, gật đầu nở nụ cười.

Dồn dập bắt đầu trao đổi phương thức liên lạc, thêm bạn Wechat lưu lại điện thoại, sau đó thường liên hệ.

…

…

Sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật, cả nhà Bốc Nhạc Sơn lại lần nữa cảm tạ nửa ngày đối với Trần Thương, chắc chắn phải tìm ngày rảnh mời Trần Thương ăn một bữa cơm.

Nhìn thấy người nhà họ Bốc thịnh tình không thể chối từ, Trần Thương cũng thật sự là chối từ không được.

Lúc này mới đồng ý xuống.

Bốc Nhạc Sơn gật đầu nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi là viện trưởng học viện máy tính Khoa Học Tự Nhiên của đại học thủ đô, có cơ hội có thể hợp tác một phen.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sững sờ

Học viện máy tính Khoa Học Tự Nhiên đại học thủ đô?

Đây không phải trường học của hố ca muội muội Trần Đóa mình à?

Mà mấu chốt nhất không phải Trần Đóa, mà là những ý nghĩ của Trần Thương đoạn thời gian trước kia, liên quan tới những phương diện như sáng tạo nghiên cứu một cái mô phỏng thông tin đường tiêu hóa điện tử này.

Anh cảm thấy những này là hoàn toàn có thể thực hiện.

Thế nhưng, Trần Thương cũng không phải một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, mới vừa quen đã đưa ra ý nghĩ.

Mà là nghiêm túc nói:

- Viện trưởng Bốc, tôi cảm thấy chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, hi vọng ngày đó sẽ không quá xa.

Trần Thương sẽ chờ sau khi ý nghĩ của mình dần thành thục, lại ngồi xuống tâm sự thật tốt với Bốc Nhạc Sơn, cũng không phải là trong trường hợp này.

Bốc Nhạc Sơn nghe xong, lập tức gật đầu mỉm cười:

- Chờ mong ngày đó.

Nói thật, Trần Thương có thể được bọn Tôn Quảng Vũ họ khen ngợi như thế đã nói rõ năng lực của anh thật ra đã đủ để đưa tới sự coi trọng của đám người này.

Chờ sau khi đám người Bốc gia người mỗi người đi một ngả.

Trần Thương chuẩn bị rời đi, Lý Khải lại gọi lại Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, không vội vã, vào trong văn phòng ngồi một chút, có một số việc muốn trò chuyện với cậu đây.

Trần Thương sững sờ:

- Tôi à?

Lý Khải cười gật đầu, những ngày này, anh nghe thấy cái tên "Trần Thương" này không ít, thế nhưng chủ yếu là nghe chủ nhiệm Vương Thông nói đến ngoại khoa Tim thôi.

Mỗi lần gặp Vương Thông lại nói liên miên lải nhải ngay tại bên tai Lý Khải nửa ngày.

Nói giáo sư Trần là nhân tài hiếm có, hiện tại chỉ là đang bồi dưỡng ở trung tâm cấp cứu, có điều là nhậm chức ở Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương.

Người tài giỏi như thế Hiệp Hòa mình chắc chắn phải tranh thủ.

Còn nói một đống thứ lợi hại của Trần Thương.

Thật ra, nghe Vương Thông nói, Lý Khải cũng hơi ý động.

Bên này Lý Khải vẫn muốn tìm một cơ hội, gặp mặt Trần Thương, thuận tiện hiểu người này một chút.

Thế nhưng cuộc sống lại trùng hợp như vậy, không ngờ hôm nay sẽ gặp mặt theo phương thức như vậy.

Lý Khải nhìn Tôn Quảng Vũ:

- Chủ nhiệm Tôn, đi thôi, đi văn phòng của anh ngồi một chút. Bác sĩ Trần, cùng nhau ngồi chút không?

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Tôn Quảng Vũ mang theo mọi người tới văn phòng chủ nhiệm khoa Ngoại tổng hợp.

Cùng đi còn có Thi Văn Ngạn.

Tiến đến sau đó, Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Bác sĩ Trần, cái này cục trưởng Trương thật đúng là coi trọng đối với anh nha, cái nhân mạch này anh nhưng phải kinh doanh cho tốt, người ta mới năm mươi sáu tuổi, không chừng ngày nào đã làm quan to một phương.

Nghe thấy câu nói này, bỗng nhiên Trần Thương sửng sốt một chút.

Quan to một phương?

Cái này rất khó lường.

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ nhìn Trần Thương nói:

- Cậu còn trẻ, kết giao thêm một số người, những thứ khác học y chúng ta không nói, nhân mạch vẫn tương đối dễ tích lũy.

- Cái này sau đó là trợ giúp rất lớn cho anh đấy

- Có điều, dù vậy, loại tiềm lực giống cục trưởng Trương này, trợ giúp cho anh có thể sẽ càng lớn, loại nhân vật này, cơ hội được nhận biết cũng không nhiều.

Tôn Quảng Vũ là nói thật.

Trần Thương cũng tán thành, dù sao cũng là quan to một phương, bản thân cũng nên nhận biết một cái.

Tốt nhất có thể thiết lập một nhóm ở trong Wechat: nhóm quan to một phương...

Nghĩ tới đây, Trần Thương tranh thủ thời gian lắc đầu.

Loại tư tưởng này, không được, không được

Vào lúc này, Lý Khải bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, chủ nhiệm Tôn, anh cũng không cần trêu chọc Bác sĩ Trần.

- Có điều, tiểu Trần cậu cũng đừng nghĩ lung tung, chỉ có bản thân ưu tú mới có thể nhận biết càng nhiều người ưu tú thôi.

Trần Thương gật đầu cười cười.

Thi Văn Ngạn ừ một tiếng:

- Không sai, học y chúng ta không thể có giả tạo, người ta nhận biết chúng ta, nói trắng ra, chính là hi vọng thêm một cái bảo hộ, lỡ như sau này có nhu cầu gì, có thể để giúp họ một chút. Những nhân vật máu mặt này, từng người đều vô cùng tinh khôn.

Tất cả mọi người dồn dập cười to, cũng không nói thêm gì.

Chương 1051: Chờ Tôi Có Thể Thành Chủ Nhiệm, Tôi Lại Đến

Mấy người họ nhận biết mấy chục năm, có cái gì nói cái đó, những lời này cũng không phải phát ngôn không đứng đắn gì.

Đơn giản là thấy tuổi Trần Thương còn trẻ, nói nhiều thêm vài câu.

Trần Thương bất đắc dĩ gật đầu, ngồi cùng một chỗ với bọn người chủ nhiệm Tôn, vòng tròn tự nhiên là không giống nhau.

Tự nhiên tầm mắt và cách trò chuyện cũng không giống.

Họ nói chuyện phiếm một phen, Trần Thương cũng hơi mở mang hiểu biết.

Có điều, vào lúc này, bỗng nhiên Lý Khải nói:

- Bác sĩ Trần, tôi nghe Vương Thông nói cậu không phải ở bệnh viện trung tâm Cấp cứu à? Cậu là ở Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, đúng vậy, chủ nhiệm khoa cấp cứu Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương.

Lý Khải gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ Trần, cũng không có người ngoài, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, cậu cảm thấy Hiệp Hòa thế nào?

Trần Thương lập tức sững sờ

Hơi kích động

Thế nhưng, Trần Thương lập tức im lặng lại, nhìn Lý Khải hỏi:

- Viện trưởng Lý, tôi tới Hiệp Hòa, mấy năm mới có thể làm chủ nhiệm khoa cấp cứu?

Một câu hỏi làm cho tất cả mọi người đều khó nói

Liền Lý Khải cũng hơi kinh ngạc.

Bỗng nhiên, Lý Khải bình thường trở lại, anh hiểu được ý nghĩ của Trần Thương:

- Ừm, tôi hiểu rõ ý của cậu, như vậy đi, chờ khi tôi có thể cho cậu làm chủ nhiệm, tôi sẽ lại mời cậu một lần.

Trần Thương gật đầu cười:

- Được, rất chờ mong ngày đó.

- Thật ra, nói thật, trước đây tôi mộng tưởng chính là đến Hiệp Hòa đi học

Lý Khải bỗng nhiên cười:

- Được, cố gắng, có cơ hội, tôi mời cậu đến Hiệp Hòa làm giáo sư.

Trần Thương bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

Sau khi hàn huyên một phen, Trần Thương cũng đứng dậy rời đi.

Thật ra, hiện tại Trần Thương đã sớm không giống nhau trước đây.

Thứ anh từng hi vọng chính là một cái biên chế và công việc ổn định.

Nhưng hiện tại, thứ anh cần lại là một cái độc lập tự chủ, bình đài để anh đến phát huy năng lực của mình.

Nói trắng ra, Trần Thương chính là cần lắng đọng.

Y học, không chỉ là đề cao kỹ thuật, mà còn phải lắng đọng những kỹ thuật này xuống.

Tỉnh Nhị Viện không lớn, thế nhưng đối với Trần Thương mà nói, lại là một bình đài rất tốt, tòa cao ốc cấp cứu tám tầng, đầy đủ Trần Thương đến lắng đọng và xem như ván cầu.

Còn về Hiệp Hòa?

Sau khi tới có thể làm gì?

Có thể cũng chỉ là một bác sĩ bình thường thôi.

Muốn trở thành một chủ nhiệm ở Hiệp Hòa, anh cần chuẩn bị cực kỳ nhiều.

Thật ra, cho đến trước mắt, Trần Thương đã có rất nhiều ý nghĩ liên quan tới phát triển của mình trong tương lai.

Anh quy hoạch cũng rất rõ ràng, Tỉnh Nhị Viện anh thật ra hiểu rõ vô cùng, bản thân nếu vào, cũng ở không được mấy năm, thế nhưng thời gian mấy năm này, quy hoạch cuộc sống đối với anh mà nói, quá quan trọng

Sau khi Trần Thương rời đi.

Tôn Quảng Vũ cười nhìn Lý Khải:

- Ha ha, lần thứ nhất bị từ chối nha, cảm giác gì?

Lý Khải lắc đầu:

- Anh sẽ đến, chờ khi anh có năng lực trở thành chủ nhiệm, tôi sẽ dốc hết toàn lực mời anh.

Nói tới đây, Lý Khải bất đắc dĩ tán thưởng một phen:

- Bác sĩ Trần, anh ấy biết mình muốn cái gì, mà anh cũng có quy hoạch minh xác đối với cuộc sống, cậu hiện tại cần chính là một cái bình đài, cho dù tôi đưa khoa cấp cứu Hiệp Hòa cho cậu thì cậu cũng bắt không được đến, chẳng bằng chậm rãi lịch luyện thêm mấy năm.

- Đến lúc đó, tôi bảo vệ cậu làm chủ nhiệm cấp cứu

Tôn Quảng Vũ nghiêm nghị nhìn thoáng qua Lý Khải:

- Lựa chọn sáng suốt nha

...

...

Vào lúc này, Lý Khải bỗng nhiên vỗ đùi

- Ai nha, quên một chuyện

Tôn Quảng Vũ sững sờ:

- Là chuyện gì? Đáng giá để anh đánh chính mình như thế à?

Lý Khải bất đắc dĩ cười lắc đầu:

- Tôi còn nói để anh đăng ký một cái nữa.

- Lần sau đi, để Trần Thương đến đăng ký một cái bằng cấp bác sĩ hành nghề, hiện tại cũng hành nghề nhiều một chút, tiểu Trần cũng thường xuyên đến làm phẫu thuật, như vậy cũng thuận tiện một chút.

Thi Văn Ngạn bất đắc dĩ cười nói:

- Hiệp Hòa cũng có thể cho phép người khác tới, sau đó hành nghề nhiều một chút à? Ha ha.

Lý Khải tự tin nói:

- Nhân tài không giống nha, đãi ngộ đặc biệt.

- Mà cũng giảm bớt không ít phiền phức, không thể đảm bảo mỗi lần phẫu thuật cũng không có vấn đề gì nha! Đây là một loại bảo vệ.

Sau khi Tôn Quảng Vũ nghe thấy, nhẹ gật đầu, đúng là như thế, còn là viện trưởng Lý nghĩ chu đáo.

...

...

Sau khi Trần Thương rời khỏi Hiệp Hòa, hít sâu một hơi

Nhìn lên bầu trời, thật sự là cảm giác trời đất rất lớn.

Ai có thể nghĩ tới, người bệnh hôm nay, vậy mà là lão nhân viện sĩ ba viện, nhà khoa học thủ tịch, công huân cấp quốc gia

Đây là thế giới ngày bình thường từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc qua.

Thế nhưng cái thế giới này vốn là cho rằng sẽ rất xa xôi, thật ra khi coi anh không ngừng trưởng thành, mọi thứ đã trở nên không còn xa vời.

Thậm chí, đưa tay là có thể chạm tới

Từ Hiệp Hòa đi ra, nhiều thật nhiều phương thức liên lạc.

Dùng lời Tôn Quảng Vũ vừa nói, đây là nhân mạch, là tích lũy.

Nhiều một cái tương lai quan to một phương, nhiều một cái viện trưởng học viện, còn có mỗi cái bộ môn trẻ tuổi một chút.

Có lẽ, cái thế giới thủ đô này, đang theo chính mình mở rộng nha

Bệnh viện dừng xe là dừng khó khăn nhất, dừng xe ở bệnh viện, đội ngũ kia có thể xếp thật lâu.

Thế nhưng bệnh viện là có đường riêng cho xe công vụ dùng, chuyên môn chuẩn bị cho xe bệnh viện, ví dụ như vận chuyển y dược, xe cấp cứu, xe tuyến.

Cũng ví như hôm nay, sớm đã có người chờ lấy Trần Thương ở cửa bệnh viện, thuận lợi tiến vào bệnh viện.

Thật ra, xe công nhân viên chức bệnh viện cơ bản không đỗ ở trong bệnh viện, bởi vì quá phiền toái, tất cả mọi người thu lệ phí bãi đỗ xe ở gần đó.

Trần Thương mới vừa tiến vào trong xe, âm thanh nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên.

【Đinh! Chúc mừng anh đã thành công giải quyết Boss Vương giả cấp 88 bên trong tổng hợp kết toán... Thu được phần thưởng phong phú: 1, Túi mở rộng kỹ năng phẫu thuật cắt bỏ tuyến tụy; 2, Đẳng cấp + 3!】

Trần Thương nhìn ban thưởng của hệ thống, ngồi trên xe chậm chạp không nói lời nào

Túi mở rộng kỹ năng?

Chính là cái này?

Còn có một cái đẳng cấp thêm ba.

Quá bắt nạt người rồi?

Trần Thương cảm thấy, hệ thống có phải là có cái thành kiến gì đối với Boss cấp Vương giả không?

Nếu không chính là... Giảm tỉ lệ rơi đồ xuống à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi hơi thất lạc.

Cái này quá qua loa rồi

Thở sâu, Trần Thương mở ban thưởng ra:

【Túi mở rộng phẫu thuật cắt bỏ tuyến tụy đã có: Xét thấy trước mắt anh đã nắm giữ phẫu thuật cắt khối tá tụy cấp hoàn mỹ, sau khi sử dụng túi mở rộng, hoàn thiện phẫu thuật cắt bỏ tuyến tụy, bao gồm: Phẫu thuật cắt bỏ khối đầu tụy - đuôi tụy, phẫu thuật cắt bỏ khu vực tụy, phẫu thuật nhẫn tụy, phẫu thuật làm sạch tuyến tụy.】

Trần Thương phát hiện, mình còn là bi thương quá sớm.

Thì ra còn có chuyện so với bi thương càng bi thương hơn

Cái này gọi là ban thưởng à?

Trần Thương xem như thấy rõ, một cái túi mở rộng này trực tiếp để cho mình bắt đầu cắt bỏ tuyến tụy tốt hơn.

Nói đơn giản một chút, chính là 【nhiều kiểu thuật cắt bỏ tuyến tụy】

Ừm

Cấp hoàn mỹ.

Thoạt nhìn là một đống lớn kỹ năng, thế nhưng... Tỉ mỉ nghĩ lại, tựa như còn là phẫu thuật cắt bỏ tuyến tụy.

Khóc không ra nước mắt.

Quá qua loa

Chương 1052: Ba Lần Mời Trần Thương

Ngồi trên xe, Trần Thương bất đắc dĩ tiện tay lựa chọn học tập.

Thế nhưng, cái này vừa học tập xong, để Trần Thương hoàn toàn tỉnh ngộ lại

Hai mắt trừng lớn...

Tựa như... Chính mình đã đánh giá thấp cái ban thưởng này rồi

Cái ban thưởng này đối với cấp cứu như Trần Thương mà nói, ngược lại là một chuyện tốt to lớn.

Bởi vì bệnh tật tuyến tụy, rất nhiều đều là trọng chứng cấp cứu nguy cấp

Những phẫu thuật này, mỗi một đài đều có một điểm thiên về không giống nhau.

Thậm chí một đài phẫu thuật tuyến tụy làm sạch vết thương, có thể trình độ lớn nhất giữ lại tuyến tụy, không tiến hành cắt bỏ tuyến tụy, còn có phẫu thuật cắt bỏ khối đầu tụy - dạ dày (hang vị) những này, đều là có trọng điểm khác biệt.

Cái này hoàn thiện, thật ra đã để Trần Thương biến tướng có thể giải quyết đại đa số bệnh tật tuyến tụy, ứng đối với rất nhiều loại phẫu thuật tuyến tụy.

Thậm chí là vào khi đối mặt các loại bệnh tật tuyến tụy sau này, đối với rất nhiều phương pháp càng dễ xử lý hơn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vui mừng trong lòng, chuẩn bị phát động xe rời đi.

...

...

Mà lúc này, bên trong phòng làm việc của Cung Đại Trân, anh và thành viên đoàn đội của mình đang xử lý vết thương của Điền Hủy.

Họ phát hiện, vết thương đã rất sâu, mà lại, bề mặt rách trên miệng vết thương hơi bất quy tắc, tựa như cần làm sạch vết thương sau đó xây dựng lại mặt ngoài vết thương, sau đó mới tiến hành khâu lại được.

Hoặc là... Phải cần mở cái lỗ hổng tiến hành khâu lại một cái mô da kéo duỗi hình H.

Thế nhưng nếu như vậy, phẫu thuật khâu lại bởi vì có tồn tại sức dãn, lại càng thêm khảo nghiệm trình độ thuật khâu lại giả.

Muốn thực hiện không lưu vết sẹo, độ khó đã rất lớn.

Trợ thủ nhìn thoáng qua Cung Đại Trân, hơi lo lắng:

- Chủ nhiệm, cái này chỉ sợ rất khó không lưu vết sẹo nha, loại khâu lại sức dãn kiểu này...

Cung Đại Trân lại làm sao không biết đâu?

Nhíu mày, cô nói:

- Trước làm sạch vết thương đi, anh đến.

- Tôi đi và Tề tổng nói chuyện này một chút.

Trợ thủ gật đầu, bắt đầu thận trọng thanh lý.

Sau khi Điền Hủy nghe thấy đối thoại giữa hai người, nước mắt lại một lần nữa mông lung dựa vào dáng người và tướng mạo Điền Hủy rất rõ ràng đã gặp vận may, chính mình là minh tinh.

Năng lực?

Kỹ thuật?

Ha ha

Cô thậm chí biết tiền đặt cược trên người mình lớn đến bao nhiêu.

Thế nhưng, ai cũng không phải đang cố gắng chứ?

Có lẽ trong mắt rất nhiều người, minh tinh chuyển hình thành công là có thực lực biến thành minh tinh.

Thế nhưng thời đại này, minh tinh chuyển hình chân chính là từ trước sân khấu đến phía sau màn, từ minh tinh, chuyển hóa đến tư bản.

Cũng tựa như Dương Bí

Người ta đi qua hợp đồng ba năm đánh cược, thành công thực hiện từ minh tinh thuế biến đến tư bản.

Điền Hủy cũng hi vọng mình có thể.

Nhưng bây giờ thì sao?

Nếu như chỉ đánh cược còn hoàn thành không được, cô lấy cái gì đi chuyển hình.

Cái này như là một chậu nước lạnh, trực tiếp giội ở trên đầu cô, dập tắt toàn bộ lửa nhiệt tinh tinh, trực tiếp dập tắt uy thế ngọn lửa đang cháy lan ra đồng cỏ.

Bao gồm cả Tề Sâm, Điền Hủy xem ra, cũng là một môi giới.

Nhìn nước mắt của Điền Hủy, trợ thủ bất đắc dĩ thở dài.

Sau khi Cung Đại Trân đi ra, nhìn mấy người bên ngoài, sau đó nhìn về phía Tề Hướng Chính.

- Tề tổng, tình huống vẫn tương đối nghiêm trọng, miệng vết thương hơi lớn, cần làm sạch vết thương, sau đó xây dựng lại mặt ngoài vết thương, tiếp đó cấy ghép mô da, sau cùng mới khâu lại.

- Thế nhưng cứ như vậy, bởi vì có tồn tại sức dãn, có thể sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả khâu lại, khả năng sẽ để lại vết sẹo lớn đấy.

Nghe thấy Cung Đại Trân, bên này Tề Hướng Chính quả thực là tức điên lên

Anh quay người nhìn Tề Sâm, thậm chí đã không có tâm trạng đi mắng chửi người.

Tề Hướng Chính bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Cung, nếu không... Lại gọi điện thoại cho bác sĩ Trần đi? Bao nhiêu tiền cũng được! Một trăm vạn, hai trăm vạn đều có thể

- Dù sao, bây giờ anh cũng biết, hợp đồng của tôi... Ai

Cung Đại Trân và Tề Hướng Chính cũng là bạn cũ.

Đều biết rõ một chút tin tức nội bộ

…

…

Cung Đại Trân thật ra cũng muốn trợ giúp Tề Hướng Chính.

- Để Tề Sâm có thể nói lời xin lỗi với Trần Thương, tôi cảm thấy Trần Thương cũng là người rất tốt, sở dĩ không đến, khẳng định có nguyên nhân bên trong.

- Nếu muốn anh ấy phẫu thuật, Tề Sâm nói một lời xin lỗi, nói không chừng sẽ được chấp nhận.

Sau khi Tề Hướng Chính nghe thấy, ánh mắt lập tức sáng lên, quay người nhìn Tề Sâm:

- Xin lỗi! Tranh thủ thời gian gọi điện thoại xin lỗi Bác sĩ Trần.

- Hôm nay nếu mày không mời được Bác sĩ Trần thì cút ngay ra khỏi Giải trí Tượng Chinh cho tao

- Điện ảnh? Chụp cái rắm

Vẻ mặt Tề Sâm cũng buồn vui bất thường.

Nghe thấy lời cha mình nói, anh cũng rất thức thời, không dám cãi lại.

Chuyện đến trình độ này, anh cũng ý thức được tính nghiêm trọng, cha là chủ tịch công ty, nhưng tuyệt đối không phải chuyện Tề Hướng Chính có thể giải quyết.

Tất cả mọi người đều mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng nếu xảy ra chuyện, thậm chí Tề Sâm phải bồi thường rất lớn, Tề Hướng Chính cũng sẽ đối mặt với chất vấn của ban giám đốc.

Vấn đề này, tuyệt đối còn phức tạp hơn so với tưởng tượng

Tề Sâm bấm số của Trần Thương được Từ Nhược Vận gửi tới.

Trần Thương mở lời:

- Chào anh.

Tề Sâm vội vàng cười làm lành nói:

- Bác sĩ Trần, là tôi, vừa rồi gọi điện thoại cho anh.

- Mới vừa rồi do tôi gấp quá, cho nên nói hơi quá phận, hiện tại tôi muốn xin lỗi anh.

- Vẫn hi vọng anh tới giúp một chút.

Trần Thương nghe thấy đối phương, trực tiếp chuẩn bị tắt điện thoại.

Anh thật không muốn gặp gỡ với loại người này quá nhiều.

Vào lúc này, Cung Đại Trân nói:

- Bác sĩ Trần, tôi là Cung Đại Trân.

Trần Thương sững sờ, dừng lại tắt điện thoại:

- Chủ nhiệm Cung, anh nói đi.

Cung Đại Trân cảm thấy hiện tại vòng vo không có bất kỳ cái ý nghĩa gì, dứt khoát nói thẳng:

- Bị thương chính là Điền Hủy, mà tôi là bạn với Tề tổng của tổng giám đốc công ty bọn họ.

- Hiện tại là khi rất quan trọng, Điền Hủy là người phát biểu của rất nhiều hoạt động, còn phải tham gia mùa giải người mẫu vào tháng sau, hiện tại cô ấy lại có vết thương ngay trên cổ.

- Đây nếu như xử lý không tốt, chuyện rất nghiêm trọng.

Thấy Trần Thương im lặng, Tề Hướng Chính vội vàng nói:

- Chào bác sĩ Trần, tôi là Tề Hướng Chính, chuyện hôm nay là thằng con tôi cân nhắc không chu toàn, xin lỗi anh, nhưng... Tôi thật hi vọng lần này anh có thể cứu tôi, giúp một chút

Lần này, Tề Hướng Chính im miệng không đề cập tới chuyện tiền nữa.

Mà Trần Thương nghe thấy đối phương, bỗng nhiên nói:

- Bao nhiêu tiền?

Nghe thấy Trần Thương, Tề Hướng Chính lập tức sửng sốt một chút

Đây... Không phải nói Bác sĩ Trần không thích tiền à?

Chẳng lẽ Tề Sâm lừa mình?

Nghĩ tới đây, Tề Hướng Chính vô cùng tức giận

Tề Hướng Chính vội vàng nói:

- Một trăm vạn! Hai trăm vạn cũng được! Nếu không, Bác sĩ Trần, anh cho cái giá đi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lắc đầu:

- Không đủ, anh trước cho tôi địa chỉ, tôi nhìn kỹ rồi nói.

Trần Thương thật ra bị lời nói vừa rồi của Tề Sâm chọc tức.

Tề Hướng Chính nghe xong, vội vàng gật đầu:
- Tốt tốt, hiện tại tôi lập tức gửi địa chỉ tới.

Chương 1053: Không Đủ! Không Đủ

Trần Thương nghĩ, có Trịnh Quốc Đàm và Cung Đại Trân ở đó, thái độ Tề Hướng Chính cũng tốt như thế, giá tiền phù hợp, hả giận, đi một chuyến cũng không quan trọng.

Địa chỉ là phòng làm việc tư nhân của Cung Đại Trân, vị trí tương đối xa, có thể chính là vì tương đối yên tĩnh.

Một cái lầu nhỏ không lớn, bên trong còn có căn phòng khác, sau khi tiến vào, cho dù là trang trí hay vật dụng bên trong đều rất hiện đại.

Sau khi vào trong phòng, bọn người Cung Đại Trân đi ra.

- Bác sĩ Trần, tới rồi

Cung Đại Trân cười chào hỏi.

Mà ánh mắt Từ Nhược Vận nhìn Trần Thương hơi quái dị.

Nói thật, Từ Nhược Vận cho tới nay đều không đặt Trần Thương trong lòng.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Cung, đã lâu không gặp.

Cung Đại Trân cảm kích cười nói:

- Hôm nay cảm ơn, tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là Tề tổng Tề Hướng Chính.

Lúc này Tề Hướng Chính hơi nóng nảy, dù sao chuyện quan trọng trước mắt như thế, ai có thể bình tĩnh?

Trần Thương gật đầu:

- Chào ngài Tề tổng.

Tề Hướng Chính nhìn Trần Thương trẻ tuổi như thế cũng hơi tò mò, nhưng Cung Đại Trân hẳn sẽ không gạt mình, vội vàng gật đầu cười:

- Chào bác sĩ Trần, làm phiền.

Trần Thương gật đầu, nói với Cung Đại Trân:

- Chủ nhiệm Cung, tôi đi xem người bệnh trước chút đã.

Cung Đại Trân vội vàng gật đầu, mang theo Trần Thương tiến vào trong phòng mổ bên cạnh.

Đổi y phục, sau khi tiến vào phòng mổ, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

Căn phòng mổ này trước mắt phối trí rất xa hoa

Các loại máy móc đều rất mới, đều là hàng hiệu công ty lớn.

Phòng phẫu thuật của Trương Chí Tân đã rất tốt, nhưng so với nơi này, thật vẫn kém xa vạn dặm.

Nhìn sơ qua phối trí phòng mổ này, đoán chừng phải tốn rất nhiều tiền

Mà lúc này, Tề Sâm rời khỏi phòng mổ, bất đắc dĩ mặt đen lại:

- Cuồng cái gì mà cuồng? Chỉ là một bác sĩ, lại thật chảnh và nhị ngũ bát vạn vậy, còn không phải vì tiền?

- 200 vạn còn không đủ? Nghĩ gì thế? Tôi nói là không đủ tiền! Hừ

Tề Hướng Chính đen mặt lại, cũng không nói chuyện, hoàn toàn chính xác, anh cảm thấy, một vết thương hai trăm vạn thực sự quá nhiều.

Mặc dù giá trị Điền Hủy càng nhiều tiền, nhưng Tề Hướng Chính theo bản năng cảm thấy, Trần Thương cũng đang làm công phu sư tử ngoạm, rao giá trên trời, anh cảm thấy một chuyện đơn giản như vậy, lại muốn 200 vạn.

Lúc này, Trần Thương quay người nhìn thoáng qua Tề Sâm, bất đắc dĩ cười cười.

Anh nghe thấy được

Không sai, sau khi Trần Thương cường hóa, các phương diện thính lực và thị lực đều được tăng lên rất mạnh.

Rất không khéo, lời Tề Sâm nói về Trần Thương đã nghe thấy được toàn bộ.

Có điều anh cũng chẳng nói gì.

Quay người nhìn thoáng qua vết thương Điền Hủy, trong mắt không ngừng hiện lên các loại phương pháp phẫu thuật và khả năng.

Qua mấy phút.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Tôi đã biết.

Nói xong, đi ra.

Nhìn thấy Trần Thương đi ra, Tề Hướng Chính vội vàng hỏi:

- Bác sĩ Trần, có thể trị không?

Trần Thương gật đầu:

- Có thể

Tề Hướng Chính cũng vội vàng gật đầu:

- Chuyện kia cần làm phiền Bác sĩ Trần, chuyện lần này xin nhờ, hiện tại tôi cũng để cho người chuẩn bị tiền, 200 vạn

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi nói, 200 vạn không đủ

Một câu làm người xung quanh đều yên lặng xuống.

Tề Hướng Chính bất đắc dĩ hỏi:

- Đây... Bác sĩ Trần cảm thấy bao nhiêu tiền phù hợp?

Trần Thương cười nói:

- Một ngàn vạn.

Tề Hướng Chính lập tức nghẹn lời

Anh không phải móc không nổi, mà anh cảm thấy, như mua thức ăn vậy, một củ khoai tây bán cho mình một ngàn vạn, đây không phải rao giá trên trời à?

Tề Sâm trực tiếp bất đắc dĩ:

- Anh nghèo đến điên rồi à! Một ngàn vạn, sao không cướp luôn đi?

Trần Thương nhìn Tề Sâm, anh biết rõ chính là người này vừa bắt đầu đã nói mình như vậy.

Tề Hướng Chính im lặng.

Một ngàn vạn cũng không phải một con số nhỏ.

Trần Thương cười cười, nhìn chằm chằm Tề Sâm, tiếp tục nói:

- 1000 vạn không đủ, 2000 vạn

Tề Sâm lập tức biến sắc:

- Anh con mẹ nó

Tề Hướng Chính quay người chính là một bàn tay, trực tiếp đập ngã Tề Sâm trên mặt đất, lực rất mạnh

- Mày con mẹ nó câm miệng cho lão tử

Bây giờ Tề Hướng Chính cũng hiểu, chính là Tề Sâm làm cho Trần Thương tức giận.

Lúc này Trần Thương cười cũng không nói chuyện, anh không phải nhiều tiền à?

Tiền có thể giải quyết tất cả à?

Anh dùng tiền thịt sẽ không đau à?

…

…

Theo một câu của Trần Thương, nháy mắt cả đám trở nên yên tĩnh lại

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương.

Từ Nhược Vận có hơi không thể tin, cô như nhau cảm giác Trần Thương điên rồi

Anh cướp tiền đó à?

Một vết thương, anh muốn một ngàn vạn? Không đúng, hiện tại là hai ngàn vạn

Cái này nhẹ nhàng ung dung một lát sau, có khi so sánh còn vượt qua doanh thu minh tinh tụi cô thu được, mà thậm chí lại là doanh thu của cả

nửa năm, một năm.

Anh dựa vào cái gì?

Cung Đại Trân thì khoanh tay đứng nhìn, đi vào phòng phẫu thuật.

Chuyện này, không có bất cứ quan hệ nào với anh, nh có thể mời Trần Thương đến, cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Mà như là Tề Sâm nói như vậy, anh đã nói là hoạt động thương nghiệp, anh bỏ tiền anh làm việc, đó chính là vấn đề giá cả có thích hợp hay không.

Thậm chí, nghe thấy Trần Thương "Tùy tiện" như thế, Cung Đại Trân chẳng những không có phản cảm, ngược lại... Hơi hưng phấn.

Tề Sâm có thể tùy tiện nói với Trần Thương: Đây không phải là không đủ tiền à?

Trần Thương dựa vào cái gì không thể hùng hồn nói: Đúng, chính là không đủ tiền

Nghe những lời này, trong lòng Cung Đại Trân vậy mà thoải mái mấy phần, dù sao, trên bản chất cô vẫn nguyện ý đứng chung một chỗ với Trần Thương.

Trần Thương đồng ý đến đã cho mình đủ mặt mũi rồi

Phải biết, liên hệ với những người này, ai sẽ không thấy tức giận chứ?

Lúc còn trẻ Cung Đại Trân cũng như thế.

Là sau khi lớn tuổi, địa vị cũng cao, cũng có rất ít người để mặt anh, nói trắng ra, hiện tại chỉ có thể nhìn tâm trạng và quan hệ.

Trần Thương như vậy, làm cho Cung Đại Trân cảm thấy rất thoải mái?

Ha ha

Tuổi trẻ tài cao thật là tốt.

Cô cười cười, tiến vào bên trong phòng phẫu thuật, không còn tham dự chuyện này.

Trần Thương cũng không nói chuyện, chỉ nở một nụ cười hài hước nhìn thoáng qua Tề Sâm.

Lúc này, Tề Sâm thật sự là cũng muốn sắp bị tức đến nổ tung rồi, rõ ràng là làm thịt người, sao cha lại đánh chính mình

Cha bị não tàn à?

Nhìn không ra Trần Thương này rõ ràng đang muốn hố bọn họ à?

Sao Tề Hướng Chính lại không biết?

Thế nhưng biết thì làm cái gì?

Máu nóng trong lồng ngực Tề Hướng Chính cuồn cuộn, một luồng tức giận ở trong lồng ngực anh, tán đi không ra, kìm nén đến khó chịu lại cũng không thể tránh được

Anh nhìn thoáng qua Trần Thương, bình phục một cái cảm xúc, phối cái khuôn mặt tươi cười:

- Bác sĩ Trần, anh nói đùa à?

Trần Thương nhìn Tề Hướng Chính, thu hồi khuôn mặt tươi cười, bình tĩnh nói:

- Không có, tôi là nghiêm túc, đây chỉ là một lần hành động thương nghiệp, chỉ cần giá tiền phù hợp, tôi cũng có thể khởi công bất cứ lúc nào.

Tề Hướng Chính cười nói:

- Bác sĩ Trần, kết giao bạn bè có được hay không? Dù sao sau này chúng ta không thể thiếu hợp tác, dưới cờ chúng tôi có rất nhiều nghệ nhân, chỉnh hình là không thể tránh được, sau đó...

Trần Thương nghe xong lời này, càng thấy không thể rẻ hơn

Cái này không thể mở hỏng đầu.

Trần Thương cười nói:

- Giá cả công đạo, già trẻ không gạt, nếu như Tề tổng không chịu bỏ ra số tiền này, vậy tìm người chịu làm với gia 200 vạn đến làm đi.

Giá này rất đắt à?

Chương 1054: Đánh Nát Hàm Răng Cũng Phải Nuốt Vào Trong Bụng

Trước đây Trịnh Quốc Đàm mời đoàn đội chữa bệnh Petra đến làm chỉnh hình vết sẹo khuôn mặt cho Trương Ái Hương, đã tốn trọn vẹn hơn chục triệu đô la, nguyên nhân đây là bởi vì có Lenacus ở bên trong.

Cho dù sau cùng là Trần Thương làm phẫu thuật, số tiền này nên tốn cũng tốn không ít.

Nói xong, Trần Thương cởi găng tay ra, quay người cũng chuẩn bị rời đi.

Nhìn Tề Sâm bị đánh mặt, Trần Thương cũng giải mấy phần tức giận.

Tất nhiên giá cả không thể đồng ý, đi cũng tốt.

Nhìn thấy Thương quay người rời đi, lửa giận Tề Sâm bốc lên đầy người, anh đã nhìn ra, chuyến này của Trần Thương, chính là tới đánh mặt làm màu, hiện tại vừa làm màu xong, đánh mặt bị ba mình làm thay, cái này... Muốn đi

Đã biết là anh ta có chủ tâm

Thậm chí cảm thấy người này cũng không thể lợi hại tới như vậy?

Tề Sâm anh thật đúng là không tin.

Mà nhìn bóng lưng Trần Thương quay người rời đi, vô cùng quyết tuyệt

Tề Hướng Chính lại hoảng hốt, vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, chờ một lát! Dễ nói dễ nói, 2000 vạn, dễ nói, hiện tại tôi lập tức cho người đi chuẩn bị.

Anh là thật sự hết cách rồi

2000 vạn nha, lòng như đao cắt, mặc dù toàn bộ Tượng Chinh là công ty lớn giải trí mấy tỷ, thế nhưng! Mấu chốt là 2000 vạn này là đến từ tiền túi của chính Tề Hướng Chính anh, thậm chí chuyện này anh cũng không dám nói đến với người cùng công ty, bằng không vấn đề sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Đánh nát hàm răng cũng phải nuốt vào trong bụng

Nhìn thoáng qua Tề Sâm, trong lòng Tề Hướng Chính phẫn nộ, cái đồ nghịch tử “chó chết” này.

Quá phóng túng

Tề Hướng Chính chỉ có thể tự nhận không may, cắn chặt răng gượng cười nói:

- Bác sĩ Trần, anh cho tôi một số tài khoản, hiện tại tôi đi chuẩn bị ngay.

Trần Thương ngừng chân, quay người:

- Tề tổng thật quyết đoán

Sau khi nói xong, nhìn Tề Sâm một cái thật sâu, anh không phải có tiền à?

Anh không phải tùy hứng à?

Tề Sâm cảm giác nhận lấy như khuất nhục vậy, bất đắc dĩ nói:

- Cha, cha điên rồi à, đây là 2000 vạn đó, cha rõ ràng...

Tề Hướng Chính nhìn thấy Trần Thương lại muốn chuẩn bị cười, lập tức biến sắc

Cái này mẹ nó, cười một tiếng thì là ít nhất một ngàn vạn đó

Đại gia Trần, anh đừng cười.

Anh cảm thấy Trần Thương nhìn Tề Sâm chính là đang đào hố, đầu óc của con trai mình không được dài, rõ ràng là đang nhảy thẳng vào trong hố của người ta

Đang lúc nói chuyện, Tề Hướng Chính quay người lập tức đá ra, đạp thẳng tới chỗ Tề Sâm:

- Mày câm miệng cho lão tử, hôm nay nếu không phải nhờ mày thì có thể tới thế này?

Tề Hướng Chính là sợ thật

Quay người nhìn thoáng qua Trần Thương, thấy anh không cười, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tề Hướng Chính vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, chuyện của Điền Hủy, còn hi vọng anh giúp đỡ thật tốt chút, kéo dài không nổi nha.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm.

Sau khi chuẩn bị một phen, Trần Thương cũng tiến vào bên trong phòng phẫu thuật.

Cung Đại Trân nhìn Trần Thương đi vào, bất đắc dĩ cười nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

Trần Thương cười gật đầu:

- Để chủ nhiệm Cung chê cười rồi.

Cung Đại Trân lắc đầu:

- Người trẻ tuổi thì phải có năng lượng của người tuổi trẻ.

Sau khi nói xong, thu thập một phen, Trần Thương chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Thật ra, sớm lúc trước, Trần Thương đã trù hoạch phương án phẫu thuật, độ khó không nhỏ, tương đối tỉ mỉ chính xác, giống như Cung Đại Trân đã nói, cần thiết kế mặt ngoài vết thương một lần nữa, tiếp đó lại tiến hành kéo duỗi mô da từ trên xuống dưới.

Sau khi Trần Thương nhìn kỹ, trước hết cầm dao phẫu thuật qua, bắt đầu tiến hành thanh trừ và xử lý đối với bề mặt hai đầu thương tích.

Con mắt anh đã có thể càng dễ nhìn thấy những tổ chức nhiễm trùng thật ra đã tồn tại từ lâu này hơn.

thanh lý những tổ chức này đối với khép lại và phẫu thuật khâu lại mà nói là một chuyện tốt.

Sau đó, Trần Thương cầm dao mổ, tận khả năng tiến hành quy tắc cắt, cắt bỏ thối thịt bị nhiễm trùng ra.

Mà lúc này, Cung Đại Trân cũng phát hiện chỗ cao minh của Trần Thương

Tay anh đang xây dựng lại mặt ngoài vết thương, chính là như đang kẹp lấy thước đo vậy

Chỉnh tề

Sạch sẽ

Lực đều

So với cắt đến đậu hũ còn phải chỉnh tề thuận lợi hơn, điều này nói rõ Trần Thương đối với tổ chức nơi này, đã như nắm trong lòng bàn tay rồi.

Cũng may người bệnh bị tổn thương không thương tổn đến tầng sâu của tổ chức và cơ quan, bằng không, không thể thiếu một chút phiền toái.

Phẫu thuật chỉ cần tiến hành phẫu thuật đối với mô da là được rồi.

Mà lúc này, trợ thủ đã bất đắc dĩ than sợ hãi.

Trách không được chủ nhiệm Cung nói Trần Thương tới là có thể làm tốt, hiện tại xem ra, đúng là như thế

Sau đó, Trần Thương đối mặt ngoài vết thương hai đầu phân biệt làm kéo dài, cắt bổ sung, tiến hành làm hai cái khâu mũi trượt mô da hình chữ nhật.

Nếu như xử lý tốt một bước này, sẽ đơn giản hơn được rất nhiều.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, Cung Đại Trân cũng bắt đầu ra tay trợ giúp.

Làn da và liên kết mô là có co dãn, có thể tiến hành kéo duỗi.

Sau đó thứ Trần Thương cần phải làm chính là đem mô da kéo đưa qua đến, tiến hành khâu lại.

Bởi vì loại mô da này lấy từ bộ phận thiếu hụt cạnh nhau, cho nên độ dày của mô da, nhan sắc, độ mềm và dai đều hợp yêu cầu chỗ thiếu hụt.

Thế nhưng nếu thật cho rằng phẫu thuật không có độ khó thì sẽ rất sai.

Vì sao Cung Đại Trân mời Trần Thương đến, anh đã bàn giao với Tề Hướng Chính vô cùng rõ ràng:

Bởi vì phải làm cấy ghép mô da, vì lẽ đó sau khi kéo duỗi ở mô da như vậy, là có một luồng sức dãn

Huống chi phía dưới là cơ ức đòn chũm, mà lại độ hoạt động phần cổ so bất kỳ địa phương nào đều phải nhiều hơn, khuôn mặt anh có thể khống chế, thế nhưng, anh nuốt, hô hấp, nói chuyện, quay người, bất kỳ một cái động tác gì, đều không thể rời đi hoạt động ở phần cổ

Cái này một khi phần cổ có hoạt động, có thể sẽ gặp phải vết thương lại lần nữa nặng thêm

Cứ như vậy, nếu như sử dụng phổ biến mô da mà làm, sức dãn không chỉ sẽ có, mà lại kết hợp phần cổ cái bộ vị đặc thù này, độ khó khâu lại cũng sẽ vô cùng khó khăn

Mà nếu như tồn tại nhiều sức dãn và độ hoạt động như thế, như vậy, chỉ thẩm mỹ cũng không thể sử dụng.

Chỉ là thẩm mỹ là cái gì tất cả mọi người rất rõ ràng, ưu điểm của nó chính là vào khi khâu lại vết thương, không dễ dàng lưu lại vết sẹo, bởi vì rất nhỏ rất nhỏ.

Có lẽ hai người cũng không hiểu chỉ thẩm mỹ là cái gì.

“Chỉ thẩm mỹ” nói chuẩn xác chút phải gọi là sợi chỉ khâu lại của khoa ngoại.

Người ta vốn là sợi chỉ thích hợp với mạch máu, thần kinh, sức dãn bộ phận làn da mặt mũi vô cùng nhỏ khâu lại và khoa mắt, phẫu thuật khoa ngoại

Nhưng đối với phẫu thuật giống nhau, sức dãn chỗ rạch mổ xa xa cao hơn sức dãn của “Chỉ thẩm mỹ” có thể tiếp nhận, anh nói có thể sử dụng nó khâu à? Vậy rạch mổ có thể khâu được à? Dù cho khâu lên cũng sẽ vỡ ra tiếp.

Chỉ thẩm mỹ so với chỉ khâu lại bình thường mà nói, so với cọng tóc còn nhỏ hơn rất nhiều rất nhiều, bình thường đều là sáu cái 0 phía dưới chỉ.

Tất nhiên mỏng manh như thế, có thể nghĩ, sức dãn của nó cũng vô cùng nhỏ, rất yếu đuối

Như nhau, sử dụng cái chỉ thẩm mỹ này, phải có chuyên môn về kim khâu thẩm mỹ.

Chỉ thẩm mỹ chính quy đều là kim chỉ một thể, kim cũng vô cùng nhỏ bé yếu ớt

Cái này nếu như vào khi khâu lại, đối mặt với vết thương có sức dãn khá mạnh, ai biết có thể xảy ra vấn đề gì hay không?

Cái một đài phẫu thuật này, nhìn như đơn giản, thế nhưng muốn làm tốt, khó khăn lại phát cùng một lúc

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay cả Cung Đại Trân cũng không dám cam đoan.

Phẫu thuật chậm chạp tiến hành

Chương 1055: Ghi Phiếu Nợ

Cuối cùng, đến một bước mấu chốt nhất: Khâu lại

Đây cũng là mục đích chủ yếu mời Trần Thương đến.

Vào lúc này, Cung Đại Trân đã lo lắng nhiều hơn mấy phần, anh nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu sử dụng cái gì khâu lại?

Trần Thương trầm tư một lát:

- Kim chỉ thẩm mỹ.

Một câu làm cho Cung Đại Trân và trợ thủ kém chút giật nảy mình.

- Có thể chứ? Độ hoạt động phần cổ và sức dãn của làn da... Rất lớn đó.

Trần Thương cười nói:

- Cô rất gầy, mà lại anh nhìn sức dãn của làn da nơi này, thật ra không có lớn như vậy, mà lại, có thể thích hợp tiến hành rút mỡ vừa rồi một chút, như vậy có thể giảm bớt một chút sức dãn.

Cung Đại Trân nghe xong, bất đắc dĩ nói:

- Như thế vẫn chưa đủ à?

Trần Thương cười thần bí:

- Với tôi mà nói cũng đủ rồi

Không sai, chỉ thẩm mỹ đối với người khác mà nói sẽ lạ lẫm, thế nhưng mà đối với Trần Thương mà nói, lại một chút cũng không xa lạ gì, nắm giữ khâu lại mạch máu cấp hoàn mỹ anh thật ra đã có thể sức dãn mạch máu cảm thụ tốt và đầy đủ, tiếp đó có thể thong dong lựa chọn khâu lại.

Lúc này, anh như nhau cũng có thể

Mà còn có một chỗ, cái này thuộc về hành vi bật hack của Trần Thương.

Kim khâu của anh sắc bén, so với người khác bén hơn, tính bền dẻo của chỉ khâu lại cũng phải càng mạnh.

Thứ này Trần Thương giải thích không rõ ràng, chỉ có thể không giải thích.

Đang lúc nói chuyện, phẫu thuật bắt đầu

Kim chỉ một thể lộ ra đơn bạc như vậy, thế nhưng ở trong tay Trần Thương, lại tản ra hương vị cực kỳ sắc bén.

Phẫu thuật tiến hành.

Trần Thương nhanh chóng bắt đầu khâu lại, anh mở ra chính mình nhìn chăm chú, dưới sự trợ giúp của Tinh Độ chi mâu, Trần Thương cố gắng tìm

kiếm nếp nhăn làn da.

Phần cổ làn da tương đối nhiều, cũng tương đối rõ ràng.

Trần Thương tận khả năng đảm bảo mỗi một lần khâu lại, đều ở giữa nếp nhăn, cho dù là đặt chân hay là ra kim, đều là tinh tế vô cùng.

Cung Đại Trân cúi đầu nhìn Trần Thương khâu lại, hơi nhìn không đủ tinh tế tỉ mỉ, vừa liếc mắt ra hiệu cho y tá, rất mau đưa kính hiển vi cầm tới, mang tốt.

Chỉ là...

Cung Đại Trân vốn đang cho rằng kính hiển vi xuống có thể nhìn rõ ràng hơn, kế tiếp chuyện càng thêm để anh hơi nghẹn họng nhìn trân trối, tràn đầy kinh ngạc

Bởi vì anh phát hiện, Trần Thương khâu lại chỉ có thể dùng năm chữ để hình dung:

- Nhìn kỹ sợ cực kỳ

Không sai, dưới tình huống bình thường, thậm chí không cảm giác được sự lợi hại của Trần Thương.

Mà thông qua nguyên nhân kính phóng đại, khi chi tiết bị phóng đại hết, kỹ thuật chân chính mới hiện đi ra.

Mỗi một kim, mỗi một cước đều là tinh chuẩn giống như máy tính vậy.

Cung Đại Trân thấy vậy hơi ao ước! Kinh ngạc

Tay tốt ổn, con mắt thật là lợi hại, là như thế nào làm đến?

Mà lại, khoảng cách nắm chắc, vừa vặn có thể đem sức dãn phần cổ chia đi ra, cứ như vậy, nhanh chóng có thể khéo léo hóa giải sức dãn trong vô hình.

Trách không được nha

Cung Đại Trân cũng không dám quấy rầy Trần Thương.

Mà Trần Thương bên này cũng là tập trung tinh thần.

Dưới tác dụng của “Nhìn chăm chú”, trình độ khâu lại trong vô hình cũng được đề cao hơn.

Thời gian một giây một phút trôi qua.

Cuối cùng

Trần Thương xử lý xong

Mà lúc này, sau khi Trần Thương thanh lý làn da bên ngoài, lập tức cười nói:

- Được rồi.

Cung Đại Trân cúi đầu xem xét, bất đắc dĩ hít sâu một hơi, lắc đầu.

Đoán chừng, khôi phục sau đó, tỉ lệ lưu lại vết sẹo rất nhỏ đi?

Cung Đại Trân cảm giác, đây đã là cực hạn của việc khâu lại.

Sau đó, Trần Thương đối với Cung Đại Trân nói:

- Mang cái nẹp cổ đi, khoảng thời gian này đừng động đậy phần cổ.

- Chủ nhiệm Cung, công việc đến tiếp sau anh đến căn dặn đi, tôi còn phải về bệnh viện.

Trần Thương cảm giác chính mình thực tế là hơi tự do tản mạn nha.

Đi ra bồi dưỡng có thể tự do tựa như Trần Thương như vậy thật sự là ít thấy.

Trong lòng Trần Thương cũng là hổ thẹn, chờ đi thương lượng lại với lão Mã một chút.

Hiện tại thời gian đã đến buổi chiều nhanh sáu giờ rồi, cái này đều phải tan việc, chính mình còn chưa có đi làm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng là hổ thẹn nhiều hơn mấy phần.

Đi ra phòng mổ, Cung Đại Trân nhìn Tề Hướng Chính, vui vẻ nói:

- Tề tổng, phẫu thuật rất thành công, chờ tháo chỉ là được rồi, mà tôi thấy Bác sĩ Trần làm khâu lại, hẳn là có thể tăng nhanh khôi phục.

- May mắn có Bác sĩ Trần, tôi còn thực sự tìm không được người thứ hai có thể làm tốt như thế đâu

Cung Đại Trân nói câu này là tự đáy lòng, cái giá 2000 vạn này mặc dù hơi nhiều, thế nhưng tốn một chút cũng không lỗ

Dù sao thế giới này, vật độc nhất vô nhị, từ trước đến nay khá là đắt

Tề Hướng Chính mặc dù thịt đau, số tiền kia cũng có thể chờ đến khôi phục cắt chỉ sau đó lại cho, thế nhưng không cần thiết.

chủ tịch anh là biểu tượng của công ty, anh không phải Tề Sâm có thể chơi xấu.

Lại nói, Cung Đại Trân cũng ở tại chỗ, gọn gàng mà linh hoạt nói cho Trần Thương:

- Trần tiên sinh, tiền sẽ có tới sổ trong vòng hai ngày, dù sao không phải số lượng nhỏ, tôi đến tự mình đi ngân hàng một chuyến.

Trần Thương gật đầu, mặc dù cũng không lo lắng, thế nhưng...

- Tề tổng, lần đầu gặp mặt, thôi không bằng ghi phiếu nợ đi

Một câu làm mọi người sững sờ

Cả Tề Hướng Chính cũng mặt đỏ tía tai.

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Tôi tiểu môn tiểu hộ, 2000 vạn tự nhiên không phải số lượng nhỏ, so ra kém Tề tổng gia đại nghiệp đại.

Một câu có thể đem người xung quanh tức chết

Ai có thể kiếm tiền ác hơn cả anh nữa

Có điều, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Trần Thương, không giống như là nói đùa, chỉ có thể đủ kiểu không tình nguyện viết phiếu nợ xuống.

...

Hài lòng cầm phiếu nợ, lúc này Trần Thương mới cáo biệt.

Cung Đại Trân cười nói:

- Bác sĩ Trần, chuyện cắt chỉ, tôi đến làm là được, anh mau lên.

Tề Hướng Chính cười làm lành nói:

- Hữu duyên tạm biệt.

Trong lòng là thật không muốn gặp

Trần Thương suy nghĩ lúc cái 2000 vạn này tới tay, có thể nhìn phòng ốc ở bên trong Tam Hoàn, không thể thật để cho cha vợ mua nhà nha?

Nếu không...

Nhìn cái nào thổ hào trả tiền nhiều, lại làm chút, nói không chừng...

Đến nhiều mấy lần như thế, một bộ biệt thự Tam Hoàn cũng đến tay.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy, đây là một suy nghĩ đáng giá và vấn đề đáng cố gắng nghiên cứu.

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái.

Trần Thương vốn là bị Tề Sâm làm tức giận hơi khó chịu, hiện tại thể xác tinh thần đều vô cùng vui vẻ.

Thì ra, cảm giác đánh mặt lại có thể thoải mái như thế.

Chương 1056: Không Lỗ Nha

Trần Thương vừa vặn chuẩn bị rời đi, chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Thế là vòng trở lại

Trông thấy Trần Thương quay lại, Tề Sâm nhịn không được bị dọa đến lui ra sau một bước.

Anh thề, nếu Trần Thương quay lại đánh mình, ai cũng sẽ không ngăn cản, thậm chí cha ruột của anh còn tự tay giúp anh ta ấn mình lại.

Đây là một sự thật không thể chối cãi

Nghĩ tới đây, Tề Sâm lại lùi ra sau hai bước.

Sau khi Trần Thương quay lại, cười nói với Tề Hướng Chính:

- Tề tổng, tôi quên nói một chuyện.

Tề Hướng Chính nghe xong lời này, lập tức vô ý lui ra phía sau nửa bước, chuẩn bị tinh thần.

Trần Thương cười nói:

- Tôi có chuyện quên nói, nếu quý công ty có cần chỉnh hình, băng bó, hay gia công nghệ nhân, xin liên lạc cho tôi nhé.

Sau đó, Tề Hướng Chính nghe thấy mặt mày ủ rũ, có thể ông không tuyển nổi Trần Thương.

Nhưng vẫn cười nói:

- Vậy làm phiền Bác sĩ Trần.

Trần Thương cười cười:

- Không có chuyện gì, đúng, còn có một việc, 2000 vạn này là thuế sau khi thu vào.

Tề Hướng Chính sững sờ, còn chưa kịp hiểu, đang muốn nói chuyện, lại trông thấy Cung Đại Trân liếc mắt ra hiệu cho anh, nên nuốt xuống lời nói trong miệng.

Anh biết rõ, chủ nhiệm Cung có lời muốn nói

Như vậy Trần Thương mới yên tâm rời đi.

Bên này, Tề Hướng Chính nhìn Cung Đại Trân, vẻ mặt cầu xin hỏi:

- Chủ nhiệm Cung, sao anh cản lại, để tôi tổn thất nhiều thêm mấy trăm vạn! Thuế này cũng không nhẹ.

Sau khi nói xong, thuận tay đánh một cái vào tay Tề Sâm:

- Thứ bại gia này, mỗi ngày đều gây thêm chuyện cho lão tử

Tề Sâm bị đánh bất thình lình vào bàn tay có chút choáng váng.

Tủi thân khóc hu hu.

Đây có quan hệ gì với hắn chứ?

Mà Cung Đại Trân nhìn Tề Hướng Chính, mặt mũi tràn đầy trịnh trọng nói đến:

- Không lỗ

Khuôn mặt Tề Hướng Chính cười khổ, không lỗ?

- Thằng nhóc ngốc này của tôi biết rõ ràng người ta đang công phu sư tử ngoạm rao giá trên trời, ngài nói với tôi không lỗ, anh đây đang đánh giá cao trí thông minh của thằng con tôi?

Cung Đại Trân nhàn nhạt nói:

- Mấy ngày nay, Điền Hủy cũng ở lại đây đi, chờ khi chúng tôi cắt chỉ, cũng sẽ biết có lỗ hay không?

- Hơn nữa, bác sĩ Trần vừa rồi có nói, có cần thì liên hệ cậu ấy, chuyện này với các anh mà nói, là một chuyện tốt, ít nhất nói rõ hai bên vẫn thuận nhau, cậu ấy đối với anh không có ý kiến.

- Sau này thật sự có gì cần, Bác sĩ Trần vẫn có thể giúp.

Tề Hướng Chính thở dài, anh cảm thấy Trần Thương đang cảm thấy ông là một tên ngốc tiền nhiều, lớn lên tương đối giống oan đại đầu.

...

...

Xuất phát từ tinh thần trách nhiệm nghiêm túc đối với công việc, Trần Thương vẫn quyết định về bệnh viện, mặc lại áo khoác trắng vừa cởi ra.

Trần Thương cảm thấy, sở dĩ bệnh viện không có quẹt thẻ đi làm, cũng không phải vì không quan tâm anh đến trễ về sớm, mà vì các lãnh đạo sợ các bác sĩ ngu ngốc phát hiện bí mật, thật ra bọn họ đã công tác một ngày mười hai tiếng

Cứ như vậy, anh không nói tôi không nói, bác sĩ cũng không có làm thêm giờ.

Có điều, khi vừa tới bệnh viện, anh cầm lấy điện thoại, vừa mới nhìn rõ, vừa nãy Mã Nguyệt Huy có gọi mấy cuộc điện thoại chưa nhận, sau đó còn nhắn một tin bên Wechat.

- Sắp mở hội nghị, tranh thủ thời gian trở về.

Trần Thương sững sờ, nhìn đồng hồ, năm phút trước, cũng không phải lâu rồi.

Chuẩn bị tiến vào khoa cấp cứu, sửa sang lại áo khoác trắng trên thân, giả vờ người khác không phát hiện được chuyện anh mượn giờ làm việc đi

kiếm thêm hai ngàn vạn.

- Tiểu Trần, anh mới đi chỗ nào?

Trần Thương mới vừa tiến vào phòng, còn chưa kịp suy nghĩ xong lời kịch cho tốt, đã nghe thấy âm thanh Mã thô lỗ vang lên bên tai.

Trần Thương quay người, nhìn tổ trưởng Mã, cười cười:

- Tổ trưởng Mã.

Mã Nguyệt Huy liếc mắt nhìn:

- Đang giờ làm việc, anh lại đi đâu đó?

Trần Thương nhìn xung quanh có nhiều bác sĩ nhìn chằm chằm mình nên trong lòng cũng hơi xấu hổ, có điều bây giờ sắp sáu giờ rồi, còn mở họp làm chi?

Trần Thương thấy thế, ăn ngay nói thật:

- Hội chẩn

Mã Nguyệt Huy nhẹ gật đầu, cũng không có truy đến cùng, ừ một tiếng, đã nhàn nhạt nói:

- Nhanh ngồi xuống, chủ nhiệm Kiều có chút chuyện muốn nói.

Tất cả bác sĩ xung quanh từng người từng người nhìn Mã Nguyệt Huy không trách cứ Trần Thương, tự nhiên trong lòng cũng có chút ghen ghét lại không dám nói.

Vào lúc này, Kiều Thành An tiến vào văn phòng, nhìn Mã Nguyệt Huy nói:

- Tổ trưởng Mã, tổ các anh đều đến đông đủ rồi à?

Mã Nguyệt Huy cười gật đầu:

- Chủ nhiệm Kiều, xin lỗi, đã đến đông đủ

Kiều Thành An là phó chủ nhiệm thứ sáu của khoa cấp cứu, là chủ nhiệm ICU thứ sáu của khoa cấp cứu giám thị phòng ban công việc hàng ngày, là một thành viên lãnh đạo hiếm có ở khoa cấp cứu.

Dù sao Dư Dũng Cương quá bận rộn, phòng ban thường ngày cần một người đến phụ trách.

Kiều Thành An và Dư Dũng Cương khác nhau, bốn mươi bảy bốn mươi tám tuổi nhưng da mịn thịt mềm, bảo dưỡng rất tốt, ngày bình thường mang kính mắt tơ vàng, gặp ai cũng sẽ gật đầu cười một cái.

Kiều Thành An nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, hôm nay anh lại chậm trễ không ít thời gian của mọi người, đi đâu làm gì?

Kiều Thành An cũng biết Trần Thương tương đối đặc biệt, mặc dù là nhân viên bồi dưỡng, nhưng Dư Dũng Cương lại bảo anh đối đãi với Trần

Thương như công nhân viên chức.

Hơn nữa, mấu chốt là Trần Thương vừa tới không bao lâu, đã tạo ra không ít thành tích trong bệnh viện.

Người này thật sự rất có trình độ, rất có năng lực.

Đối với người có năng lực, mọi người đều nhìn với con mắt khác, đối đãi cũng khác nhau.

Nói đơn giản một chút, chính là song tiêu

Cũng như hôm nay, tại sao Kiều Thành An phải chờ Trần Thương?

Trần Thương cũng không biết nói gì, cười cười:

- Đi hội chẩn, có điều không phải trong viện, vì vậy nên thời gian chậm trễ một chút, để mọi người đợi lâu, thực sự xin lỗi.

Trần Thương cũng không phải người không biết chuyện, mình sai nên nhận thì phải nhận, nên xin lỗi thì xin lỗi.

Mọi người nghe xong, lập tức tò mò.

Hội chẩn ở ngoài viện?

Trần Thương mới tới mấy ngày đã có thể hội chẩn ngoài viện?

Ngay cả Kiều Thành An cũng có chút hiếu kỳ:

- Ồ? Đi hội chẩn chỗ nào thế? Người bệnh nào?

Trần Thương nói:

- Tôn Quảng Vũ chủ nhiệm khoa Ngoại tổng hợp của Hiệp Hòa mời tôi đi làm một cuộc đại phẫu thuật.

Lời này vừa nói, người xung quanh lập tức sững sờ, nháy mắt nghị luận ầm ĩ.

Hiệp Hòa Phổ ngoại, đây chính là Phổ ngoại mang tính toàn quốc nha

Tôn Quảng Vũ tìm Trần Thương đến hội chẩn, phân lượng này phải nặng đến bao nhiêu nha?

Khoảng thời gian này động tĩnh của Trần Thương rất lớn, mọi người cũng đã dồn dập tra tài liệu cặn kẽ của Trần Thương một chút.

Phát hiện lĩnh vực nghiên cứu sinh của anh chính là ngoại khoa Tim, còn là quán quân giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa Tim năm 2019.

Nhưng một người làm ở ngoại khoa Tim như anh, lại được chủ nhiệm Tôn ở Hiệp Hòa mời đi hội chẩn...

Thật hay giả?

Có chút ý vị sâu xa.

Đặc biệt là Mã Nguyệt Huy, anh vốn cho rằng Trần Thương chỉ tìm một cái cớ hội chẩn để ra ngoài, kết quả thằng nhóc này, tìm cũng không thể tìm một lý do nào có độ tin cậy cao một chút sao?

Nếu anh nói đến ngoại khoa Tim của Hiệp Hòa, anh là học sinh của Vương Thông cũng không dám nói không phải nha

Hết lần này tới lần khác lại phải nói là đi khoa Ngoại tổng hợp Hiệp Hòa.

Tôn Quảng Vũ thấy dáng vẻ kia của anh?

Mã Nguyệt Huy nhìn thoáng qua Trần Thương, vô cùng không hăng hái, đứa nhỏ này, nói dối cũng không biết nói.

Kiều Thành An thấy Trần Thương như vậy, không có hoài nghi, ngược lại hiếu kỳ hỏi:

- Ồ? Phẫu thuật cái gì?

Trần Thương nhớ lại ca bệnh một cái, nói:

- Bệnh chứng tắc ruột Crohn, cộng thêm viêm tụy cấp làm phẫu thuật cắt khối tá tụy và thuật khâu lại tụy dạ dày.

Kiều Thành An bỗng nhiên nhìn Trần Thương, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Sở trường của anh là làm phẫu thuật tuyến tụy sao?

Trần Thương nhìn những kỹ năng tuyến tụy đều là cấp hoàn mỹ này, nghĩ tới nghĩ lui nói câu:

- Cũng bình thường thôi.

Chương 1057: Tặng quà

Lão Mã nhìn Trần Thương, anh cảm thấy có một câu nói đặc biệt đúng.

Một lời hoang ngôn thường sẽ cần một trăm lời hoang ngôn mới dám nói như vậy.

Trần Thương có thể làm phẫu thuật tuyến tụy hay không, lão Mã còn không rõ ràng à?

Thật sự là bình thường nha.

Có điều, Trần Thương mới vừa nói cũng thực sự lời nói thật

Nhưng với tư cách người nhà mẹ đẻ của Trần Thương, lão Mã cũng sẽ không vạch trần anh.

Kiều Thành An bỗng nhiên cười cười:

- Ừm, kỳ thật chuyện ngày hôm nay, chủ yếu là có quan hệ với tuyến tụy.

- Giữ mọi người đến bây giờ, chủ yếu cũng vì chuyện này.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương có một loại linh cảm không lành, anh cảm giác hình như bản thân... lại tự đào cái hố cho mình

Quả nhiên, vào lúc này, Kiều Thành An tiếp tục nói:

- Văn kiện gần đây Vệ Kiện ủy xuống, muốn trung tâm Cấp cứu bệnh viện thủ đô chúng ta làm cơ sở, mở rộng việc huấn luyện một lần, thời gian vào thứ bảy tuần sau.

- Nội dung lần huấn luyện này chủ yếu chính là phổ biến lại một vài căn khó trong cấp cứu một chút, mà nội dung khoa cấp cứu thứ sáu của chúng ta chính là phẫu thuật tuyến tụy.

- Đây cần chúng ta lấy ra mấy cuộc phẫu thuật cũ điển hình, tiến hành giảng giải, đồng thời còn phải làm phẫu thuật một chút ở hiện trường, cũng là phẫu thuật tuyến tụy, nhưng độ khó có thể phải hơi cao một chút.

Sau khi Kiều Thành An nói xong, nhìn mọi người ở đây.

Kiều Thành An là bác sĩ nội khoa, tự nhiên không biết phẫu thuật, vì lẽ đó cần sắp xếp nhiệm vụ, tiến hành phân công.

Nhưng, vào lúc này Trần Thương lại nhẹ nhàng thở ra, loại nhiệm vụ này hẳn sẽ không tìm đến mình đâu?

Dù sao tiến hành huấn luyện, cũng phải cần đại nhân vật nào có tư lịch có thể diện một chút, đây là chuyện của người ta, một nhân vật râu ria như mình, muốn đi còn chẳng có cơ hội.

Nhưng, có người lại hai mặt.

Như Trần Thương, vào lúc này anh ngược lại muốn tham gia

Nghe thấy có ca bệnh đặc thù, hai mắt Trần Thương tỏa sáng, ý nghĩa chuyện này ít nhất phải là một con lãnh chúa?

Mà lại, người đến huấn luyện đại đa số đều là cấp cứu và Phổ ngoại, còn có thể biến tướng gia tăng độ nổi tiếng của bản thân, đối với việc mở rộng sách vở và tiêu thụ «nội soi kỹ xảo sử dụng và chỉ nam» của mình mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Hiện tại Trần Thương bỗng nhiên lại muốn tham gia...

Vào lúc này, Kiều Thành An cầm bảng công việc để sắp xếp một vị trí thích hợp cho ngày đó, ngoại trừ sắp xếp nhiệm vụ cấp cứu khám gấp ra, rất nhiều người cũng phải tham dự, phụ trách thu thập ca bệnh.

Cuối cùng Kiều Thành An nhìn mọi người nói:

- Mọi người ai có nguyện vọng báo danh, nói với tôi một tiếng, nay mai hai ngày, ngày kia hết hạn, hi vọng mọi người có thể tích cực hăng hái báo danh.

Nói xong, Kiều Thành An nhìn thoáng qua Trần Thương, cười cười:

- Bác sĩ Trần, có muốn tôi giúp anh báo cái tên không?

Trần Thương vào lúc này, cũng muốn nói.

Bản thân có năng lực, không cần thiết che giấu, loại công việc huấn luyện này, nói không chừng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ 【thầy thuốc nhân tâm】 của chính mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát thản nhiên cười cười:

- Có thể, chủ nhiệm Kiều.

Nghe thấy Trần Thương tiếp nhận thoải mái như thế.

Kiều Thành An cũng hiếu kỳ nhiều hơn mấy phần, hài lòng gật nhẹ đầu:

- Tốt, tất cả mọi người học tập theo Trần Thương, tích cực báo danh.

- Được, tôi cũng không chậm trễ thời gian mọi người nữa, sớm tan tầm một chút.

Nói xong, Kiều Thành An nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, huấn luyện lần này cần một ca bệnh của mình, anh tốt nhất nên chuẩn bị một cái.

Trần Thương gật đầu:

- Được, chủ nhiệm Kiều

Thứ bảy tuần này có một căn phòng tổ chức hệ thống phổ ngoại của Tôn Quảng Vũ, Trần Thương vừa vặn mượn cơ hội này, đến thu thập một vài ca bệnh.

Kiều Thành An nhìn thoáng qua Trần Thương, vỗ bả vai:

- Đừng có áp lực, công việc huấn luyện khẳng định không chỉ của một người, mỗi người chỉ cần chia sẻ kinh nghiệm và cảm ngộ tâm đắc với một ca bệnh của mình là được rồi, huống chi còn có người khoa Ngoại tổng hợp tham gia và hiệp trợ, đến lúc đó, đoán chừng sẽ có mười mấy người.

Trần Thương nghe như thế, nhẹ nhàng thở ra.

Nếu quả thật để một mình anh đến giữ thể diện, đoán chừng rất khó.

Kiều Thành An nói một câu:

- Chuẩn bị thật tốt đi nhé

Đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Bên trong văn phòng, mọi người cũng dồn dập nghị luận.

Mã Nguyệt Huy nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, anh được không? Đây chính là lộ mặt ngay trước nhân dân cả nước đấy! Mất mặt có thể sẽ mất cả danh dự.

Trần Thương liếc mắt:

- Tổ trưởng Mã, đến lúc đó anh sẽ trợ thủ cho tôi như thế nào đây? Nếu như tôi xử lý không được thì anh đến làm.

Mã Nguyệt Huy nghe xong:

- Ừm, cũng được, có điều có thể sẽ đoạt danh tiếng của anh, ha ha ha...

Trần Thương nhìn Mã thô lỗ tự tin, nhịn không được cũng cười theo.

...

...

Sau khi tan việc, Trần Thương đứng dậy đến phòng trực ban cầm một thùng sữa và hộp sô cô la, rồi đi tới ngoại khoa Tim.

Những thứ này đều là lúc trước Trần Thương mua sẵn.

Tối nay Lưu Toàn làm ca đêm, trông thấy Trần Thương đến, cười nói:

- Giáo sư Trần, đến thị sát công việc à? Nha, ai tai to mặt lớn như thế, còn để giáo sư Trần tặng đồ vậy.

Trần Thương cười cười:

- Tôi đến xem người bệnh kia, chủ nhiệm Lưu, Xa Linh ở phòng kia à?

Lưu Toàn:

- Tôi vừa mới đi nhìn thấy cô ấy, tôi dẫn anh đi.

Nói tới chỗ này, Lưu Toàn bỗng nhiên kịp phản ứng:

- Nha! Ngày mai là Xa Linh phẫu thuật đúng không, chủ nhiệm Trần, nếu không... Anh mang theo tôi nhá?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm! Được.

Xa Linh chính là con gái của vị Xa Triết Hoa nuốt axit sunfuric bị trúng độc kia.

Ngày mai là Xa Linh phẫu thuật, Trần Thương đi lên nhìn cô bé nhỏ hôm trước nhét cho mình viên kẹo kia.

Nói thật, ấn tượng của Trần Thương đối với cô bé nhỏ này rất tốt, hiểu chuyện, lanh lợi, thậm chí làm cho người khác đau lòng.

Sau khi biết được bản thân bị bệnh, ngược lại oán trách đối với mình, tự trách mình không hiểu chuyện.

Trần Thương:

- Kết quả kiểm tra xét nghiệm của Xa Linh có chưa?

Lưu Toàn trực tiếp lật bản bệnh lịch trong tay ra, đưa cho Trần Thương:

- Ừm, có rồi, tình huống căn bản rất tốt, cũng là bệnh tim bẩm sinh, gần đây còn bị tác động mạnh...

Trần Thương xem kết quả xét nghiệm tỉ mỉ một lần, không có chuyện gì là được rồi.

Bằng không còn phải chọn ngày phẫu thuật.

Sau khi vào phòng, cô bé nhỏ lo sợ bất an ngồi ở trên giường, cầm một con búp bê trong tay, không biết đang trầm tư cái gì.

Trông thấy Trần Thương tiến đến, bà xã Xa Triết Hoa đã vội vàng đứng lên:

- Bác sĩ Trần, ngài đã tới.

Đối với Trần Thương, người nhà Xa Triết Hoa thật sự rất cảm kích.

Làm phẫu thuật miễn phí cho Xa Linh, đây đối với một nhà hết dầu tắt đèn như gặp được cứu tinh vậy.

Trần Thương gật đầu cười cười:

- Vâng.

Sau khi nói xong, đem sữa để dưới đất, sau đó đưa sô cô la qua cho Xa Linh:

- Con không phải nói chưa ăn qua Dove sao? Chocolate Dove, tặng cho con.

Trông thấy Trần Thương đưa tới cái hộp xinh đẹp, Xa Linh lập tức vô cùng vui vẻ, nhưng lại lắc đầu.

- Rõ ràng mắt con sớm đã không thể dời ra khỏi hộp sô cô la, nhưng hai tay lại giấu ở sau lưng, từ chối.

- Không cần, quá đắt.

Xa Linh bĩu môi, nhỏ giọng nói.

Trần Thương nghe xong, nhịn không được cười cười:

- Không đắt, đây là lễ vật chú tặng con mà.

Xa Linh bỗng nhiên nói:

- Con không sợ phẫu thuật, con rất dũng cảm, chú ơi chú đừng lo lắng.

Trần Thương cười cười, sờ lên đầu của cô:

- Ừm, chú biết con rất dũng cảm, nhưng thứ này rất ngọt

- Con đưa kẹo cho chú, thì chú cũng phải tặng quà cho con chứ, đúng hay không?

...

Chương 1058: Cùng sân khấu thi đấu, áp lực quá lớn! (Phần 1)

Xa Linh nhìn một chiếc hộp đổ đầy sô cô la như trong truyện cổ tích.

Cũng không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì?

Trần Thương cảm thấy một đứa bé sẽ không thể nghĩ vấn đề cao thâm gì.

Đối với một đứa trẻ, ngẩn người, khả năng chỉ đơn giản là ngẩn người mà thôi.

Nhưng, bỗng Trần Thương nghĩ đến một chuyện, trong lòng nhịn không được mềm nhũn, nhanh chóng mở hộp ra, lấy ra một khối sô cô la, xé ra giấy gói kẹo đưa cho Xa Linh.

Xa Linh nhìn Trần Thương một cái, cười cười, há mồm ra, cắn một cái.

Cảm nhận được mùi thơm ngát của sô cô la dần dần lan toả trong miệng, Xa Linh nhịn không được nheo mắt cười.

- Ăn ngon! Ngọt...

Trần Thương cười cười, sờ lên đầu nhỏ của cô bé:

- Tối nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chú sẽ làm phẫu thuật cho cháu, không cần phải sợ, chú rất lợi hại.

Xa Linh gật đầu:

- Vâng, cháu không sợ.

Trong miệng vẫn ngậm sô cô la nhưng cô bé vẫn nhịn không được cười nói.

Đi ra từ khoa Tim ngoại, Trần Thương trực tiếp về nhà.

Tần Duyệt đã trở về, bây giờ cô không cần mỗi ngày ở chung với Hứa Thụy, thời gian tăng ca cũng ít, thời gian dư dả rất nhiều.

Tần Duyệt ngồi trước máy truyền hình xem tivi, đồ ăn đã nấu xong, chờ Trần Thương trở về ăn cơm.

- Trở về rồi à? Em nghe thầy của em bảo hôm nay anh có đến Hiệp Hòa?

Tần Duyệt nghe thấy tiếng động, tò mò hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, có một ca phẫu thuật, nhưng làm xong còn có chút việc gấp cần đi xử lý, cũng chưa kịp đi gặp em.

Tần Duyệt hiếu kỳ nói:

- Đó là bệnh nhân gì? Thầy của em cũng không có để người khác đi, nhưng hôm nay em quan sát kỹ nhiều người đến thăm lão nhân, trong đó còn có một vài người nổi tiếng trên TV

Trần Thương nói:

- Nhà khoa học thủ tịch quốc gia, viện sĩ tam viện, Bốc Hàn Du.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức trừng to mắt:

- Hoá ra là Bốc lão tiên sinh

- Đây chính là bác sĩ thực hiện tổng công trình tài liệu Thần Châu, ông ấy đã làm phẫu thuật thành công

Nhìn thấy Tần Duyệt như vậy, Trần Thương nhịn không được nhéo nhéo mặt của cô:

- Em cũng không nhìn lại ông xã của em là ai?

Nhưng, Trần Thương nhớ đến trưa nay, có dùng cơm chung với viện trưởng Lý Khải, có liên quan đến chuyện quy hoạch trong tương lai từng nói với Tần Duyệt.

- Rồi sau này em định thế nào? Về An Dương sao?

Trần Thương hỏi, kỳ thật Trần Thương cũng muốn nghe một chút quan điểm của Tần Duyệt.

Tần Duyệt đang ăn cơm, suy nghĩ một chút, trả lời một câu rất đơn giản lại làm cho Trần Thương rất cảm động.

- Anh đi đâu, em đi đó.

Tần Duyệt tỉnh bơ nói.

Trần Thương cười cười:

- Nếu anh về nông thôn thì sao?

Tần Duyệt híp mắt:

- Em cùng anh đi xuống nông thôn.

- Nếu anh đến vùng thiên tai thì sao?

- Em đi hỗ trợ anh.

- Nếu anh đi...

- Được rồi, sao anh cứ lải nhải giống đàn bà vậy, em đã nói, anh đi chỗ nào thì em đi chỗ đó...

...

Cuộc sống hằng ngày vì có sự xuất hiện của Tần Duyệt, có rất nhiều ôn nhu và ngọt ngào.

Ăn cơm xong, Tần Duyệt rửa bát, Trần Thương chỉnh lý xong toàn bộ luận văn của hai ngày này, rồi gửi tới hộp thư của Đường Sâm, biên tập

viên của « Tạp chí ngoại khoa nước Anh».

Thuận tiện gọi điện thoại nhắc nhở một câu.

Từ khi luận văn của Trần Thương thuận lợi được vinh dang thì tính ra quen biết Đường Sâm cũng được nửa năm, ngẫu nhiên trò chuyện một chút, thúc giục viết bản thảo.

Cả hai bài luận văn này đều liên quan tới kỹ xảo sử dụng nội soi, nhưng một bài hơi liên quan tới phân tích bệnh lịch đặc biệt, một bài khác thì liên quan tới viết một kỹ xảo đặc biệt về sử dụng nội soi.

Sau đó, Trần Thương chuẩn bị đi ngủ sớm một chút.

Hiện tại hệ số ảnh hưởng của « Tạp chí khoa ngoại nước Anh» dưới 10 điểm, cả hai bài báo cáo cũng chưa được 20 điểm.

Khoảng cách đến 100 điểm là có chênh lệch quá lớn.

Hiện tại Trần Thương thật hi vọng có thể phát biểu mấy bài luận văn liên quan tới 《The Lancet》 để độ ảnh hưởng cao tới gần 30 điểm.

Nhưng, bên phía « Tạp chí khoa ngoại nước Anh» có người quen, bất kỳ là xét duyệt hay phát biểu, đều rất nhanh chóng, không cần lãng phí quá nhiều thời gian.

Ít nhất thì phúc thẩm rất nhanh, nếu không bị cự tuyệt, hoặc được chọn, đây chính là lợi ích của việc có người quen.

Qua khoảng một tiếng, Đường Sâm gọi điện thoại tới.

- Trần Thương, anh đang nói thật hay giả vậy?

Đường Sâm một mặt hồ nghi hỏi.

Bởi vì thực tế có rất ít người lựa chọn chủ đề về kỹ xảo sử dụng nội soi, người trực tiếp viết ra kiểu luận văn như Trần Thương vốn đã ít nay lại càng ít, hơn nữa, điểm này chưa từng thực tiễn qua, sẽ rất khó nói.

Bình thường mà nói, thứ có tính kỹ xảo này, tính chủ quan quá nhiều, mà thứ này cũng rất khó lấy ra số liệu làm phân tích.

Vì lẽ đó nên kỳ thật Trần Thương cũng đã nghiên cứu rất kỹ, viết một bài kỹ xảo nhỏ, tiếp đó cường điệu trình bày phân tích một phen.

Nếu thứ này có thể được duyệt, Trần Thương đạt 100 điểm có lẽ không phải vấn đề lớn.

Nghe thấy vấn đề của Đường Sâm, Trần Thương cười cười:

- Đương nhiên là thật, tôi còn có thể hố anh hay sao?

Đường Sâm nhịn không được nói:

- Tại cuộc họp ngày mai, tôi sẽ hỏi một chút, nhưng tôi nói thật, chủ nhiệm Oersted đối với anh có ấn tượng rất tốt, hiện tại ông ấy đặc biệt ưa

thích phẫu thuật nội soi cắt ruột thừa, thậm chí có ý định sẽ đi tìm anh để trao đổi.

- Ngày mai tôi cần phải đi một chuyến đến bệnh viện Hoàng gia Brompton, tôi sẽ trình luận văn của anh cho chủ nhiệm Oersted xem qua, nói không chừng ông ấy sẽ có hứng thú.

Trần Thương cười nói:

- Cám ơn, trở về Bắc Kinh tôi sẽ mời anh ăn vịt nướng.

Đường Sâm nói câu "Keo kiệt" rồi cúp điện thoại.

Trần Thương đối với kỹ thuật của bản thân rất có lòng tin, anh hi vọng vị chủ nhiệm Oersted chưa từng gặp mặt này sẽ có hiểu biết một chút.

Cứ như vậy, luận văn của mình có thể ra một bản chuyên mục thì...

Đến mức 《The Lancet》... Thôi thôi.

Trần Thương cảm thấy nếu có thời gian thì phải đi The Lancet để trổ tài, bằng không, phát biểu luận văn cũng là một vấn đề...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngủ một giấc an lành.

Duy nhất có gợn sóng chính là Trần Thương bởi vì nghĩ đến 2000 vạn ở trong mơ mà cười trộm đã bị Tần Duyệt phát hiện, tiếp đó kéo hỏi có phải là làm việc trái với lương tâm hay không?

Về vấn đề tiền riêng, thật ra Tần Duyệt rất ít thảo luận với Trần Thương.

Bởi vì tài vụ của Trần Thương vẫn tương đối tự do, Tần Duyệt rất ít can thiệp.

Tần Duyệt cũng có nguồn thu nhập, chi phí chi tiêu thường ngày trong nhà cũng đủ.

Nếu cần mua sắm món gì đắt tiền thì Trần Thương sẽ đưa tiền, nhưng Trần Thương cũng tiết kiệm cho Tần Duyệt trong một tấm thẻ ngân hàng.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thương đi vào bệnh viện, giao ban, bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật cho Xa Linh.

Độ khó của ca phẫu thuật không phải rất lớn.

Đó là đối với Trần Thương.

Nhưng, với người bệnh mà nói, bất kỳ một ca phẫu thuật nào, đều không phải một ca tiểu phẫu.

Cho dù với những bác sĩ ngoại khoa mà nói thì có những ca phẫu thuật sẽ có độ khó không phải rất lớn, ví dụ như cắt bỏ ruột thừa, phẫu thuật túi mật, đều sẽ khiến người ta đau đớn không chịu nổi, vì lẽ đó, với tư cách là bác sĩ, sẽ cố gắng làm tốt mỗi một ca tiểu phẫu.

Tận tâm tận lực làm tốt mỗi một ca phẫu thuật, giảm bớt biến chứng bệnh, xử lý tốt mỗi một chi tiết, giúp bệnh nhân có thể giảm bớt áp lực và

sợ hãi.

Theo tâm lý trị liệu trước khi chuẩn bị phẫu thuật, cần phẫu thuật trị liệu, cần hậu phẫu hộ lý.

Mỗi một quá trình, đều cần các nhân viên y tế và người bệnh tham dự, như vậy mới có thể để cho người bệnh yên tâm.

...

Chương 1059: Cùng sân khấu thi đấu, áp lực quá lớn! (Phần 2)

...

Mà lúc sáng, trong lúc Trần Thương làm phẫu thuật, khoa Ngoại tổng hợp lại như ong vỡ tổ.

- Ca phẫu thuật này thật lợi hại

- Đúng vậy, rất là lợi hại, thật sự là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

- Đúng vậy, cứ vậy mà giải quyết được khâu khó nhất của phẫu thuật khâu lại tụy dạ dày, đây quả thực là thiên tài

- Cái này đâu là điểm sáng, các người mau nhìn, chỗ mấu chốt nhất là ở nơi đó? Là một dao kia, dùng một dao cắt đứt, cắt bỏ tá tụy, đây tương đương với chuyện xây lại đường tiêu hóa

...

Kiều Thành An vốn muốn bắt đầu liên hệ với Hà Chí Khiêm của khoa Ngoại tổng hợp có hơi liên quan tới chuyện huấn luyện phẫu thuật tuyến tụy vào thứ bảy tuần sau, bỗng nhiên nghe thấy bên trong đang náo nhiệt như cãi nhau.

Nhịn không được đẩy cửa đi vào.

Phát hiện không phải người khác, chính là những chủ nhiệm của khoa Ngoại tổng hợp đang xem một ca phẫu thuật rồi nghị luận ầm ĩ.

Từng người từng người thậm chí nói đến đỏ mặt tía tai, thần sắc kích động.

Trông thấy có người đi vào, mọi người khụ khụ một tiếng, nhanh chóng yên tĩnh lại.

Dù sao, Phổ xấu không thể truyền ra ngoài.

- Chủ nhiệm Kiều sao lại tới đây?

Hà Chí Khiêm khụ khụ một tiếng, để mọi người im lặng.

Kiều Thành An cười cười:

- Chủ nhiệm Hà, đích thật là có một việc, cần bàn bạc một chút với khoa Ngoại tổng hợp.

Nói xong, Kiều Thành An nói ra chuyện huấn luyện phẫu thuật tuyến tụy.

- Buổi huấn luyện vào thứ bảy tuần sau, khả năng cần chủ nhiệm Hà với tư cách nhân vật chính, còn cần mấy vị chủ nhiệm tiến hành giải thích một chút kinh nghiệm.

Nghe thấy Kiều Thành An nói vậy, khoa Ngoại tổng hợp lập tức trở nên yên lặng.

Mọi người một mặt quái dị nhìn Kiều Thành An, nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Kiều, khoa các người... Ai báo danh?

Kiều Thành An trông thấy mọi người quái dị như vậy, có chút không rõ:

- Hiện tại mới có Trần Thương và Lý Việt báo danh, người khác còn chưa bắt đầu báo.

Nghe thấy lời của Kiều Thành An, Hà Chí Khiêm nhịn không được bật cười:

- Có bác sĩ Trần xuất mã, chuyện này còn vấn đề gì lớn nữa sao

Người xung quanh cũng dồn dập gật đầu:

- Đúng, bác sĩ Trần mà ra trận, một mình anh ta đã có thể chống đỡ một buổi huấn luyện rồi, một chuyên đề tọa đàm đều không có vấn đề gì.

Kiều Thành An cảm giác đầu mình có chút không đủ dùng

Đây là tình huống gì?

Những người này đều điên rồi sao?

Chẳng lẽ... Trần Thương đắc tội với khoa Ngoại tổng hợp?

Nghĩ tới đây, Kiều Thành An vội vàng khụ khụ một tiếng, cười nói:

- Chủ nhiệm Hà, có ý gì? Sao mà tôi nghe không hiểu.

- Buổi huấn luyện này vẫn cần mọi người cùng nhau đến thực hiện, dù sao Trần Thương vẫn còn trẻ, còn cần mời mọi người đi ngồi chủ trì

- Chủ nhiệm Hà, ông thân là phó hội trưởng của học hội khoa Ngoại tổng hợp chúng ta, ông sẽ không cự tuyệt chứ?

Nụ cười của Hà Chí Khiêm ngưng trệ ở trên mặt.

Ông rất muốn cự tuyệt

Chính vì ông thân là phó hội trưởng học hội khoa Ngoại tổng hợp, áp lực càng lớn, trách nhiệm giữ thể diện cũng rất nặng.

Dù sao nếu cùng đài thi đấu, lập tức sẽ bị phân cao thấp

Đến lúc đó bị so tài nghệ với Trần Thương, đây sẽ xấu hổ cỡ nào chứ?

Mặc dù ông cũng biết, truyền không mất mặt, nhưng... Người khác không biết.

Truyền tin đi nói Hà Chí Khiêm ông đường đường là phó hội trưởng học hội khoa Ngoại tổng hợp, lại không bằng một bác sĩ trẻ mới ba mươi

tuổi, mấu chốt là còn chưa có biện pháp phản bác, người ta nói cũng đúng sự thực

Đây có bao nhiêu xấu hổ

Nghĩ tới đây, Hà Chí Khiêm quay người nhìn mấy vị chủ nhiệm khác một chút:

- Chủ nhiệm Triệu, nếu không ông đi đi

Sắc mặt của chủ nhiệm Triệu lập tức trở nên quẫn bách:

- Tôi... khả năng ngày đó tôi có việc bận, chủ nhiệm Dương ông đi đi?

Một phen từ chối, chính là không có người nào nguyện ý đi

Kiều Thành An có chút tức giận.

Đám người này làm sao lại không rõ ràng chứ?

Trần Thương đã đắc tội gì các người, cũng không thể như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Kiều Thành An bình thường luôn luôn gặp ai cũng cười, lúc này lập tức xụ mặt xuống nói:

- Đây là văn kiện của Vệ Kiện ủy thác xuống, ta sẽ đi bàn bạc với viện trưởng. Nếu các vị đối với Trần Thương có ý kiến, chúng ta có thể bàn bạc lại, thậm chí có thể thay Trần Thương bằng người khác, nhưng các vị lại chối từ thế này, không thích hợp lắm phải không?

Căn bản là ông không nghĩ tới đám người của khoa Ngoại tổng hợp lại có thể chối từ như vậy, rõ ràng chính là không cho khoa mình mặt mũi.

Trông thấy Kiều Thành An tức giận, Hà Chí Khiêm sững sờ, vội vàng ngăn lại, nói:

- Chủ nhiệm Kiều anh hiểu lầm rồi, chúng tôi căn bản không có bất cứ ý kiến gì với bác sĩ Trần Thương, mà là... Aizz

- Chủ nhiệm Kiều, không phải chúng tôi không nguyện ý đi, chỉ vì áp lực này quá lớn.

Kiều Thành An tò mò.

- Chủ nhiệm Hà, ông cứ nói thẳng là được.

Hà Chí Khiêm nhịn không được lắc đầu:

- Ông xem một chút cái ca phẫu thuật này sẽ biết.

Nói xong, Hà Chí Khiêm cho người trình chiếu ca phẫu thuật một lần nữa.

Kiều Thành An nhìn hình ảnh trong ca phẫu thuật bắt đầu từ ổ bụng, lập tức giật nảy mình.

Ổ bụng này, làm sao bết bát như vậy?

- Đây là ca phẫu thuật gì?

Kiều Thành An hỏi.

- Bệnh Crohn chứng tắc ruột, cộng thêm viêm tụy cấp làm phẫu thuật cắt khối tá tụy và phẫu thuật khâu lại tụy dạ dày.

Hà Chí Khiêm nói thẳng.

Kiều Thành An nghe xong, đột nhiên cảm giác thấy cực kỳ quen tai

Thế là tiếp tục quan sát.

Vừa nhìn, Kiều Thành An cũng không dời mắt được, trong miệng thỉnh thoảng phát ra một chút cảm khái.

Qua rất lâu, phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc

Kiều Thành An xúc động nói một tiếng:

- Ai nha... Thật là một ca phẫu thuật lợi hại, đây là phẫu thuật ở đâu vậy?

Hà Chí Khiêm nói:

- Đây là video phẫu thuật của khoa Ngoại tổng hợp của Hiệp Hoà gửi tới hôm nay.

Kiều Thành An nghe xong là khoa Ngoại tổng hợp của Hiệp Hoà, lập tức cảm khái nói:

- Hoá ra là chủ nhiệm Tôn Quảng Vũ, ông ấy quá lợi hại, nếu có thể mời được ông ấy đến tham gia buổi huấn luyện lần này, tôi tin rằng hiệu quả sẽ rất tốt

- Nhưng, chuyện này thì có quan hệ gì với buổi huấn luyện của chúng ta?

Một câu này, mọi người lại trầm mặc.

Hà Chí Khiêm nhìn Kiều Thành An:

- Ca phẫu thuật này cũng không phải chủ nhiệm Tôn làm, chủ nhiệm Tôn chỉ phụ trách làm phẫu thuật đại tràng, mà phẫu thuật tuyến tụy vừa rồi là Trần Thương làm

Kiều Thành An:

- Nha... ? Ai

Hà Chí Khiêm:

- Bác sĩ Trần Thương, người của khoa các ông.

Kiều Thành An lập tức không có phản ứng gì, sau khi nghe thấy Trần Thương, lập tức ngây người.

Bỗng nhiên kịp phản ứng

Trách không được ông lại cảm thấy người làm phẫu thuật này rất quen thuộc.

Hoá ra là Trần Thương

Hoá ra chiều hôm qua cậu ta nói đến Hiệp Hòa làm phẫu thuật là thật, không phải lừa gạt mình, không nghĩ tới, bác sĩ Trần Thương ẩn tàng sâu như vậy

Trần Thương vậy mà lợi hại như vậy.

Mà lại, mấu chốt là còn đặc biệt điệu thấp.

Nghĩ tới đây, Kiều Thành An thật sự vừa mừng vừa sợ.

Có Trần Thương xuất mã, công tác huấn luyện khẳng định có thể thuận lợi hoàn thành.

Nhưng...

Vẫn là cần Hà Chí Khiêm mấy người đến tọa trấn.

- Chủ nhiệm Hà, trách nhiệm giữ thể diện quá lớn

Vẫn phải lấy đại cục làm trọng! Dù sao công tác huấn luyện có can hệ trọng đại, lại nói, nếu không thì để Trần Thương lên đài cuối cùng, các vị cảm thấy như thế nào đây?

- Thật chẳng lẽ muốn để người ta nói trung tâm cấp cứu chúng ta không có ai sao?

Hà Chí Khiêm nhịn không được thở dài, ông biết rõ, chuyện lần này, nhất định phải đi.

Đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi

Nghĩ tới đây, Hà Chí Khiêm bỗng nhiên có loại cảm giác:

- Gió thổi hiu hắt, nước sông Dịch lạnh. Chủ nhiệm một đi không trở về.

...

Chương 1060: Thần ngủ

Sau khi Xa Linh kết thúc phẫu thuật, Trần Thương mặc quần áo cho cô bé nhỏ chỉnh chu xong, sau đó lại để y tá đẩy đi.

Nhìn thấy cô bé nhỏ đang ngủ say, gương mặt Trần Thương lộ ra ý cười.

Mà lúc này đây, Lưu Toàn thấy thế, bỗng nhiên cười:

- Giáo sư Trần, còn chưa chuẩn bị có đứa bé à?

Câu nói này nháy mắt nhắc nhở Trần Thương.

Đúng nha...

Theo tuổi tác càng cao, Trần Thương càng có nhiều rất nhiều tình cảm không hiểu được đối với trẻ em.

Có thể do con người tới một độ tuổi nhất định, cũng sẽ ưa thích em bé nhỉ?

Nghe thấy Lưu Toàn, Trần Thương cười cười:

- Cũng đang chuẩn bị.

Lưu Toàn gật đầu:

- Ừm, chuẩn bị sớm một chút, không nên thấy quá bận rộn mà trì hoãn, tôi cảm thấy, con người nên vào thời gian thích hợp, làm chút chuyện thích hợp.

- Anh cũng không cần yêu cầu hà khắc đối với bản thân như vậy, mỗi ngày đều khổ cực mệt mỏi như thế.

- Nói một câu thực tế, hiện tại dù khởi đầu của anh không suôn sẻ, sau này cũng sẽ là một viện sĩ.

- Sự nghiệp và học thuật của anh, đã vượt qua rất nhiều người một đoạn dài.

- Anh phải cố gắng hơn trên cuộc sống

Lưu Toàn vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Để tôi cố gắng một chút.

Các y tá nhìn Trần Thương chỉnh lý y phục cho Xa Linh, cũng ấm lòng cười cười nói:

- Bác sĩ Trần thật là tri kỷ.

Trần Thương cười cười, không nói gì.

Sau khi phẫu thuật xong, Trần Thương về tới khoa cấp cứu.

Buổi sáng ở khoa cấp cứu mãi luôn bận rộn như vậy, Trần Thương vừa mới trở về, đã bị gọi đi đổi thuốc.

Lúc mười một giờ, điện thoại 120 vang lên, một người bệnh đột nhiên té xỉu ở trên đường phố, sau khi người đi đường nhìn thấy, tranh thủ thời gian gọi120.

Bên này Trần Thương vừa vặn ngừng lại công việc trong tay, lúc này vội vội vàng vàng mang theo Dương Khiết lên xe cấp cứu.

Đột nhiên té xỉu, tình huống cũng rất nhiều, nhưng đại đa số tình huống đều không thể lạc quan, nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi lo lắng.

Tim mạch ngất xỉu?

Hay bệnh biến hệ thần kinh?

Cho dù là loại nào, đều sẽ có chút phiền phức.

Mà lại, bình thường mà nói, người qua đường gọi 120 cũng tương đối không rõ ràng, nhiều khi nói về tình huống người bệnh không rõ ràng, vì lẽ đó tình huống còn phải suy nghĩ thêm một chút.

Nhưng, người ta có thể đánh 120 đã rất tốt, rất nhiều người sau khi trông thấy, thậm chí còn hận không thể tránh đi.

Lúc này, Dương Khiết cũng đã chuẩn bị xong dụng cụ khử rung tim rồi.

Với tư cách là một y tá cấp cứu lâu năm có uy tín, kinh nghiệm Dương Khiết rất phong phú, đối mặt với tình huống như vậy, thậm chí những bác sĩ cấp cứu bình thường của những bệnh viện khác đều phải kém hơn.

Thậm chí khi đối mặt với tình huống đột phát, Dương Khiết xử lý, thường làm cho hai mắt của Trần Thương tỏa sáng.

Kỳ thật hiện tại chuyện Trần Thương lo lắng nhất chính là trái tim người bệnh đột nhiên ngừng.

Nếu thật như vậy, chờ xe đi tới, khả năng người kia cũng chẳng còn sống nổi?

Thời gian hoàng kim để cấp cứu trái tim đột nhiên dừng lại cứ như vậy trôi qua mấy phút.

Hai người liếc nhau, từ trong đôi mắt hai bên đều thấy được một tia bất an.

Cuối cùng, xe cấp cứu đến địa điểm chỉ định.

Rất dễ tìm, sau khi xuống xe Trần Thương đã nhìn thấy một đám người vây quanh bên đường.

Dương Khiết vội vàng hô:

- Mọi người nhường một chút, cám ơn.

Nghe thấy 120 tới, mọi người tranh thủ thời gian tránh ra.

Bên này Trần Thương cũng nhanh nhanh chạy tới.

Trong tay thậm chí đã cầm chắc một vài thứ cấp cứu khi cần.

Nhưng vừa mới tới, Trần Thương lại bỗng nghe thấy một tràng tiếng ngáy vang lên.

- Khò khè...

Một nháy mắt, Trần Thương kinh ngạc.

Đây... Là ngủ thiếp đi?

Còn Dương Khiết vừa làm chuẩn bị CPR tốt, vừa nghe thấy tiếng ngáy của người bệnh trên mặt đất.

Hai người liếc nhau, từ trong con mắt hai bên thấy được một loại bất đắc dĩ...

Trần Thương nghĩ tới đây, vỗ bả vai người đàn ông, hô bên tai:

- Anh ơi, tỉnh lại đi

Sau khi đập một hồi, người đàn ông mơ mơ màng màng mở mắt:

- Ôi? Tôi lại tới bệnh viện à?

Nói xong nhìn một chút xung quanh, người đàn ông ảo não nói một câu:

- Thao, lại ngủ thiếp đi.

Một câu, khiến người đi đường xung quanh nói dở khóc dở cười.

Cái gì gọi là lại ngủ thiếp đi?

Người đàn ông cũng đã hơn ba mươi tuổi, thở dài, nhìn Trần Thương một chút, do dự nửa ngày, thở dài, yếu ớt hỏi:

- Bác sĩ, anh nhìn tôi cũng không có chuyện gì, còn bệnh viện, khẳng định tôi cũng không muốn đi, tiền xe cấp cứu lần này tôi có thể không trả không?

- Tôi... Tôi cũng không nghĩ tới chuyện sẽ thành ra như vậy.

Nhìn bộ dạng người đàn ông, Trần Thương nhíu mi tâm lại.

Mà Dương Khiết lại nhịn không được cười lên.

Người đi đường vây xem xung quanh nhìn người đàn ông không có việc gì, lập tức cũng nở nụ cười.

- Tôi dựa vào, thì ra là ngủ thiếp đi...

- Người anh em này cũng quá mạnh đi, đi đường cũng ngủ, đây là buồn ngủ đến cỡ nào?

- Trâu bò, đại thần

- Thần ngủ trên đường nha.

...

Nghe nghị luận ầm ĩ xung quanh, người đàn ông cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Dương Khiết cũng đã nhìn ra, đại ca này cũng không phải lần đầu, bằng không cũng sẽ không hỏi về chuyện có cần giao chi phí xe cấp cứu120 hay không?

Có điều, bình thường mà nói xe cấp cứu đi không được gì cũng không phải chuyện hiếm có, xe cấp cứu 120 Tề Tề Cáp Nhĩ năm ngoái chạy không gần 5000 chuyến, kỳ thật, đại đa số loại tình huống này, xét đến cùng vẫn thuộc về lãng phí tài nguyên của cấp cứu.

Như tình huống ngay lúc này, người có lòng tốt gọi 120 đã sớm rời đi, mà người bệnh cũng tỉnh dậy, rõ ràng không thu hoạch được gì.

Tài xế lão Lưu trông thấy một màn này, cũng quen thuộc, lắc đầu, phát động xe, nhanh chóng muốn rời khỏi.

Chạy làm một chuyến vô ích, anh sớm đã tập mãi thành thói quen, có người ven đường té xỉu, hoặc uống say, người khác có lòng tốt đi ngang qua hỗ trợ bấm 120 rồi cũng rời đi.

Cũng có chút chứng bệnh nhẹ, sau khi gọi điện thoại cấp cứu, bệnh nhân cảm giác triệu chứng của mình đã biến mất hoặc giảm bớt, lại thay đổi chủ ý, không ngồi xe nữa.

Thậm chí còn có chuyến đường dài, anh đã sắp đến hiện trường, đột nhiên gọi điện thoại nói đợi không được, trước thời hạn đón xe.

Dù sao đủ kiểu tình huống đều có.

Mà khi tất cả mọi người chuẩn bị rời đi, Trần Thương nhìn người đàn ông, bỗng nhiên nói:

- Anh hình như không phải lần đầu tiên như vậy đúng không, ví dụ như đi bộ ngủ gục, lúc lái xe, lúc ăn cơm, cũng có tình huống như vậy?

Người đàn ông vốn đang quay người chuẩn bị rời đi, nghe thấy Trần Thương, nhẹ gật đầu:

- Ừm, đúng vậy, làm sao anh biết?

Trần Thương nói:

- Triệu chứng này của anh rất có thể là một căn bệnh, gọi là chứng ngủ rũ.

Nghe thấy Trần Thương, lập tức người đàn ông cười cười:

- Thật sự không biết trên đời này cũng có căn bệnh này?

Sau khi người qua đường vây xem xung quanh nghe thấy, cũng lập tức ghé mắt nhìn lại.

Căn bệnh như chứng ngủ rũ này mặc dù không đáng sợ, nhưng đáng sợ là, thường xuyên xảy ra sẽ gây ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn vì hội chứng này.

Loại bệnh này không phổ biến ở cấp cứu, nhưng... Loại bệnh này lại thường xuyên đưa tới sự cố cho cấp cứu

Kỳ thật loại bệnh này, nhiều khi, đều dựa theo triệu chứng để chẩn bệnh.

Trần Thương phát hiện người đàn ông này rõ ràng không biết gì về căn bệnh đó, mà lại nhiều lần như vậy cũng không hề quá coi trọng, may mà vận khí anh ta tốt, không có xảy ra chuyện, bằng không... Thật sự sẽ có chuyện lớn

Nhưng, Trần Thương vẫn cảm thấy người đàn ông này nên đi bệnh viện khám:

- Chứng ngủ rũ là một loại mãn tính, nó gây nên tàn tính thần kinh, đồng chí, tôi cảm thấy anh cần phải coi trọng hơn.

Chương 1061: Ai... Đều do căn bệnh này

Nghe Trần Thương nói, người đàn ông lập tức hơi sửng sốt.

Nói thật, loại xác suất này cũng không phải rất lớn, chỉ là ngẫu nhiên phát sinh, anh ta cảm thấy mình từ nhỏ đang đi trên đường tự lăn ra ngủ cũng rất nhiều.

- Tôi... ban ngày tôi ngủ rất nhiều. Hẳn không phải bệnh đâu?

Trần Thương lắc đầu:

- Triệu chứng của chứng ngủ rũ, cũng bao gồm cả giấc ngủ quá độ vào ban ngày.

Nhìn ánh mắt kiên định của Trần Thương, người đàn ông cũng có chút do dự.

Mà nhìn thấy tình huống này, lúc này, quần chúng vây xem xung quanh, cũng ra lời khuyên dồn dập.

- Nhóc con, tôi cảm thấy lời bác sĩ này nói rất đáng tin cậy, anh cũng đi bệnh viện xem một chút đi, lại không có tổn thất gì

- Đúng nha, chuyện anh tự lăn ra đường ngủ thiếp đi, nếu như đang băng qua đường thì nguy hiểm cỡ nào?

- Không sai, người ta là Cấp cứu của bệnh viện trung tâm, cũng không thể lừa anh.

- Đi xem một chút, chớ trì hoãn. Anh còn trẻ, đừng xảy ra chuyện gì quá đáng tiếc

Mặc dù, tất cả mọi người đều chưa nghe nói qua căn bệnh này, nhưng khi nãy Trần Thương đứng ở đằng kia, cũng đã để mọi người cảm thấy người thanh niên này rất chuyên nghiệp.

- Đúng nha, anh nhìn cậu bác sĩ này, vừa nhìn đã không giống lừa người.

Một bà dì lớn nhịn không được nói.

Bị người xung quanh nói như vậy, người đàn ông kia cũng suy tư một hồi, bỗng nhiên nói:

- Vậy được nha, cám ơn anh bác sĩ.

Lúc đang nói chuyện, người đàn ông lên xe cấp cứu.

Trên xe, người đàn ông nhìn Trần Thương, vẫn còn có chút bất an và lo lắng.

- Bác sĩ, hàng năm đơn vị tôi đều có kiểm tra sức khoẻ, cũng không đến mức nào? Các hạng chỉ tiêu đều Rất bình thường.

Người đàn ông vẫn còn có chút không hiểu.

Trần Thương lắc đầu:

- Loại bệnh này không nằm trong phạm vi kiểm tra sức khoẻ, cần phải làm các loại kiểm tra tương quan về dịch não tủy.

Nghe Trần Thương nói, người đàn ông cũng không nói nữa.

Bên này Dương Khiết cũng không hiểu rất rõ về căn bệnh này, nhưng người bệnh ở đây, cũng không tiện hỏi thăm.

Người đàn ông thì ở nơi đó lầm bầm lầu bầu.

- Tôi vẫn cứ tưởng rằng đây là thiên phú dị bẩm chớ... Một lời không hợp sẽ đi ngủ, thì ra lại là bệnh

- Chính là vậy...

Nói chỗ này, con mắt người đàn ông bỗng nhiên sáng lên:

- Bác sĩ, so sánh lời cậu nói, trước đây tôi đi học, vừa nghe giảng đã ngủ, đây cũng không thể trách tôi? Hẳn là do căn bệnh này?

Nói một phen, làm cho Trần Thương và Dương Khiết hai người đều trợn tròn mắt

Thậm chí có chút muốn cười.

Trần Thương theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng... hình như anh cũng tìm không thấy lý do để phản bác.

Nếu anh ta cầm triệu chứng bệnh này, suy đoán ra nguyên nhân hành vi ngủ khi đi học, hình như rất hợp tình hợp lý, dù sao cả hai biểu hiện xác thực không sai biệt lắm.

Bởi vì hai kiểu ngủ, đều là không cách nào khống chế.

Người đàn ông càng nói càng hăng hái, dứt khoát cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho ba mẹ.

- Cha mẹ, con đang trên xe cấp cứu, chuẩn bị đi trung tâm cấp cứu. Hôm nay, con đi trên đường lại không cẩn thận ngủ gục, tỉnh lại bỗng nhiên thấy xe cấp cứu 120 đến.

- Ai nha, bác sĩ người ta nói con mắc bệnh, gọi là chứng ngủ rũ, các người còn nói con không thể ngủ! Đây là bệnh, không phải lười

- Ba, ba có thể tin tưởng con hay không, quả thật con bị bệnh, chính là khống chế không nổi giấc ngủ của mình, ban ngày đi ngủ gọi là giấc ngủ quá độ, ai...

- Con nói con khi còn bé thành tích không tốt, đi học đã ngủ gà ngủ gật! Thì ra đây là bệnh, đã nhiều năm như vậy ba cũng không mang con đi khám

một chút. Ba, ba cũng quá không có trách nhiệm rồi, ba đây chính là oan uổng vài chục năm của con, khi còn bé còn bị ba đánh không ít.

- Được rồi, hai người mau tới bệnh viện với con đi, đúng, bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, tới sẽ biết.

Sau khi người đàn ông cúp điện thoại, thở ra một hơi thật dài, như tất cả lo lắng nhiều năm tích tụ lại cũng tản đi hết.

Như tìm được một lý do cho chính mình.

Trần Thương nhìn người đàn ông, do dự nửa ngày, lại không phản bác.

Anh phát hiện, tư duy suy đoán của mình so với người đàn ông này còn kém hơn không ít.

Anh cảm thấy đi học đi ngủ hẳn không có quan hệ với việc này, nhưng... không có chứng cứ.

Thôi thôi...

Anh cảm thấy sau khi trở về bệnh viện, tìm bác sĩ khoa Nội thần kinh hội chẩn một cái.

Bằng không, chính mình đều không phải đối thủ của đại ca này.

Sau khi một đoàn người tiến vào khoa Cấp cứu, Trần Thương muốn an toàn, nên đã liên hệ một chủ nhiệm của khoa Nội thần kinh phối hợp chẩn bệnh một chút.

Biết được Trần Thương hội chẩn, Chủ nhiệm Dương khoa Nội thần kinh tự thân đi xuống.

Nhìn người bệnh, tiến hành thu thập bệnh án kỹ càng một phen.

Thanh niên này thật rất thực tế, ngay cả sở thích ngủ lúc đi học của mình, cũng nói rất chi tiết, giải thích cho sự thực ban ngày thích ngủ này.

Mà lúc này đây, ba mẹ bà xã người đàn ông cũng tới

Sau khi biết được người đàn ông này sinh bệnh, người một nhà đều rất lo lắng.

Nói thật, mọi người đối chứng ngủ rũ này thật không quá quan tâm và nhận thức nó, luôn cảm thấy đây là một loại thói quen trong cuộc sống và thể chất.

Chủ nhiệm Dương cũng nhịn không được nói:

- Căn bệnh này, cũng không có bị thời gian dài như anh nói, mặc dù nguyên nhân phát bệnh không rõ, nhưng quan hệ cũng không lớn với việc anh ngủ khi đi học

- Chúng ta trước làm kiểm tra xác nhận một chút

Người đàn ông không tin, nói:

- Chủ nhiệm, tôi khẳng định mắc căn bệnh này, vừa rồi tôi còn ở trên xe tra một chút, tôi cũng cảm thấy bản thân đặc biệt giống

- Tôi thật có bệnh, ba, ba đừng trừng mắt với con, nếu như ba sớm đưa con đi khám bệnh, con cũng không đến nỗi thi không đậu Thanh Hoa, ba cũng biết trí thông minh của con rất cao.

Đối mặt với người bệnh này, tất cả mọi người đều dở khóc dở cười.

Làm kiểm tra độ trễ nhiều giấc ngủ (MSLT), đo đa ký giấc ngủ (PSG), còn rút dịch não tủy.

Đợi đến khi tan việc buổi tối, có kết quả, chủ nhiệm Dương cũng xuống, đi phòng bệnh nhìn người đàn ông một chút.

- Ừm, chẩn đoán chính xác, cái này anh thuộc về hình NT1, cũng chính là chứng ngủ rũ cấp độ 1.

Người đàn ông như có chút cao hứng, kéo ba mẹ nói:

- Ba, mẹ, hai người xem, chẩn đoán chính xác, con chính là bị bệnh

Ba mẹ cũng có chút bận tâm:

- Chủ nhiệm, căn bệnh này làm sao trị liệu?

Chủ nhiệm Dương cười cười:

- Đầu tiên là điều chỉnh thói quen cuộc sống, cố gắng thời gian làm việc không cần duy trì liên tục, kéo dài quá lâu, làm việc và nghỉ ngơi đúng quy luật...

- Nếu nghiêm trọng, cũng cần phối hợp thuốc trị liệu, có điều tôi nhìn tình huống cậu ấy cũng còn tốt, để tôi kê chút thuốc cho anh, mọi người trở về, nhớ kỹ dựa theo đơn, uống thuốc cho đúng giờ...

Người đàn ông cũng vội vàng gật đầu.

Chủ nhiệm Dương nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, người bệnh này khi uống thuốc, cần thuốc cataplexy ức chế nghiêm trọng và thuốc chống trầm cảm nha...

Khi chủ nhiệm Dương chỉ dẫn Trần Thương kê đơn thuốc, người đàn ông bỗng nhiên đi ra.

Nhìn chủ nhiệm Dương và Trần Thương, lén lút mà hỏi:

- Chủ nhiệm, tôi có một việc muốn hỏi các anh một chút...

Chủ nhiệm Dương gật đầu:

- Ừm, anh nói.

Người đàn ông có chút xấu hổ:

- Tôi thấy căn bệnh này có một triệu chứng gọi là cơ bắp yếu đi đúng không?

Chủ nhiệm Dương gật đầu:

- Ừm, đúng thế.

Người đàn ông nhăn nhăn nhó nhó hỏi:

- Có đôi khi, trong cuộc sống vợ chồng, bỗng nhiên xỉu xuống, có phải cũng do bệnh tật làm cho cơ bắp yếu đi không? Hay là liệt dương không? Tôi cảm thấy tôi rất mạnh...

- Đều do căn bệnh này... Ai...

Trần Thương lập tức bó tay rồi, tư duy người đàn ông này... thật nhảy vọt quá nhanh.

Ngay cả Chủ nhiệm Dương cũng là kinh ngạc một trận, liếc mắt với Trần Thương, khuôn mặt bất đắc dĩ

Chủ nhiệm Dương thở dài:

- Người anh em, sau khi anh trở về, tìm thời gian đi nam khoa xem một chút đi.

Trần Thương hiểu rõ, Chủ nhiệm Dương cũng chống đỡ không được.

...

Chương 1062: Ca bệnh hiếm gặp

Sáng sớm, Đường Sâm gọi điện thoại cho George Sivir:

- Chủ biên, luận văn của Trần Thương tới rồi.

Nghe thấy vậy, George Sivir lập tức vui mừng:

- Nha! Đường Sâm, cậu quả thực là một thiên tài! Nhanh như vậy đã thúc giục được rồi sao?

Đường Sâm cười cười:

- Tôi và Trần Thương là bạn bè.

Nhưng...

Sau nửa giờ.

George Sivir nhìn Đường Sâm, đột nhiên cảm giác thấy Đường Sâm có chút ngốc

Thậm chí bà còn cảm thấy khi Đường Sâm nói Trần Thương là bạn anh ta, nhất định là không hiểu hết ý nghĩa của hai chữ "Bạn bè".

- Đường Sâm, nếu tôi là cậu thì tôi nhất định sẽ nghiêm túc bàn bạc với bác sĩ Trần một chút, viết một vài bài luận văn liên quan tới kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, kiến thức này đối với tạp chí xã của chúng ta hay liên quan tới cậu mà nói, đều là một chuyện tốt

- Thậm chí tôi sẽ nói cho anh ta biết, chúng ta có thể giúp anh ta ra một bộ chuyên mục

- Trông coi một * ngọn kim sơn * tốt như vậy, vậy mà cậu lại thúc giục đến hai bài luận văn thế này?

Ngọn kim sơn: là một ngọn núi vàng, ý chỉ Trần Thương là báu vật.

- Chẳng lẽ cậu không biết sao? Hiện tại chủ đề đang nổi là cái gì, chính là hội nghị của tổ chức tim không ngừng đập của Trung Quốc, còn có Mayo kỹ thuật tiếp tục xây dựng lại đường tiêu hóa, tôi cảm thấy cậu nên dốc sức vào hai mảng này, hiểu chứ?

George Sivir cảm giác chính mình rõ ràng đã qua thời mãn kinh, nhưng lại vì Đường Sâm mà lập tức tái phát lại thời mãn kinh.

Vốn dĩ sau khi Đường Sâm nói với bà rằng hai bài luận văn của Trần Thương đã được gửi tới, George Sivir đã vô cùng vui vẻ, cho là cuối cùng thì Trần Thương cũng muốn bắt đầu làm luận văn phát triển nghiên cứu lĩnh vực tim không ngừng đập.

Dù sao kỹ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương đã có chút danh tiếng, thậm chí đã thành chủ đề hot trước mắt, đều khiến cho Đường Sâm phải thuyết phục rất lâu.

Nhưng sau khi xem xong, lại là hai bài luận văn về nội soi, điều này làm cho George Sivir có chút hụt hẫng.

- Được rồi được rồi, cậu đi mau đi, để lại một phần luận văn, tôi nhìn lại một chút.

George Sivir khoát tay áo với Đường Sâm.

Đường Sâm thở dài, sớm đã biết sẽ có kết quả này.

Sau khi thu dọn xong, anh ta đứng dậy đi tới bệnh viện Brompton hoàng gia anh.

Nghĩ tới nghĩ lui, cầm theo hai phần luận văn của Trần Thương, sau đó đứng dậy đến bệnh viện.

Đến khoa ngoại, khi tìm tới Oersted, Đường Sâm đưa văn kiện cho Oersted xác nhận không sai rồi ký tên.

Sau đó nói:

- Bác sĩ Oersted, chỗ tôi có hai bài luận văn, ông thử xem một chút được chứ?

Oersted lập tức sững sờ:

- Ồ? Luận văn gì thế?

Đường Sâm nghe thấy Oersted cảm thấy hứng thú, vội vàng nói:

- Là luận văn của Trần Thương, chính là luận văn về phẫu thuật nội soi cắt ruột thừa mà ngài rất xem trọng đó.

Mắt Oersted bỗng nhiên sáng lên:

- Đó là một bác sĩ rất tỉ mỉ, đưa luận văn cho tôi, tôi nhìn một chút.

Đường Sâm gật đầu, lấy bài báo từ trong túi ra, đưa tới:

- Bác sĩ Oersted, tôi không quấy rầy ngài nữa, tạm biệt.

Nói xong, anh ta đứng dậy rời đi.

Oersted vừa mới xem kỹ xảo sử dụng nội soi, lập tức khẽ nhíu mày, vậy mà lại nghiên cứu cái này?

Xem ra bác sĩ Trần Thương này thật sự rất để ý tới các chi tiết của khoa ngoại.

Tiêu tốn rất nhiều tinh lực và thời gian để nghiên cứu kỹ xảo sử dụng nội soi.

Ở trong mắt đại đa số người, thứ mà bác sĩ khoa ngoại cần nghiên cứu chính là phẫu thuật và bệnh tật về khoa ngoại, mà không phải đi nghiên cứu

một loại máy móc... Đây giống với nghiên cứu các dụng cụ như kim pen kẹp, kẹp tách, kẹp cầm máu.

Vì rất nhiều người cảm thấy, đây là chuyện của công ty thiết bị y tế. Mặc dù Oersted cho rằng rất có sáng tạo, nhưng sau khi xem một lúc, cũng không có để ý quá nhiều, ông cũng cảm thấy một bác sĩ có tài lại đi nghiên cứu thứ này thật sự có chút lãng phí tinh lực.

Nghĩ tới đây, xuất phát từ lòng tốt, Oersted quyết định nhắc nhở cậu ta một chút, hi vọng đừng lãng phí tài hoa và tinh lực của mình, nên đi nghiên cứu nhiều hơn về một vài ca phẫu thuật khoa ngoại có ý nghĩa.

Oersted trực tiếp cầm điện thoại lên, gọi cho Đường Sâm.

Đường Sâm trông thấy Oersted gọi điện thoại, lập tức vui mừng, chẳng lẽ Oersted tiên sinh rất xem trọng luận văn của Trần Thương?

Nếu ông ấy xem kỹ, chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề.

Dù sao Oersted cũng là phó tổng biên, cho dù là George Sivir, cũng cần nghe chỉ đạo của ông ấy.

- Bác sĩ Oersted, chào ông

Đường Sâm vội vàng nói.

Oersted gật đầu nói:

- Tôi đã xem luận văn rồi, rất có sáng tạo, cũng làm cho hai mắt tôi tỏa sáng, có thể phát biểu

Đường Sâm lập tức hưng phấn lên, cười nói:

- Cám ơn tổng biên

Oersted tiếp tục nói:

- Nhưng... Đường Sâm, nhờ cậu nhắn với bạn của cậu, cậu ta rất có tài, vẫn nên dành thời gian đi nghiên cứu một vài phẫu thuật khoa ngoại thì hơn, chứ không phải đi nghiên cứu những thứ này, mặc dù hữu dụng, nhưng với cậu ta mà nói, không thể nghi ngờ có chút lãng phí tinh lực

Đường Sâm nghe xong, lập tức sững sờ.

Cười cười xấu hổ:

- Vâng, cám ơn Oersted tiên sinh đã nhắc nhở.

Cúp điện thoại, Đường Sâm thở dài, bất đắc dĩ cười cười.

Ném túi xách xuống ghế lái phụ, lái xe chuẩn bị rời đi.

...

Oersted vừa vặn cúp điện thoại, y tá đã đến thúc giục:

- Bác sĩ Oersted, phẫu thuật sắp bắt đầu rồi.

Oersted cười đứng dậy, nói tiếng “Cám ơn”, rồi đi tới phòng mổ.

Với tư cách là người phụ trách khoa ngoại của bệnh viện Brompton Hoàng gia Anh, địa vị trong ngành của ông rất cao, trong giới học thuật khoa Ngoại tổng hợp nước Anh có lực ảnh hưởng rất lớn, đồng thời còn kiêm nhiệm chức phó tổng biên của « Tạp chí khoa ngoại Anh».

Ca phẫu thuật hôm nay rất quan trọng, là phu nhân của một vị quyền quý ở Luân Đôn, bản thân người phụ nữ này còn là con trong một gia tộc lớn.

Luân Đôn là một thành phố phồn hoa, nơi này chiếm nhiều loại xe sang trọng nhất quốc gia này, sở hữu căn hộ đắt nhất, thậm chí rất nhiều người giàu có trên thế giới đều chơi không biết chán, dồn dập mua bất động sản ở Luân Đôn.

Như thường lệ Oersted khử trùng tay rồi thay quần áo, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Ca phẫu thuật hôm nay có tầm quan trọng lớn, cũng sẽ có chút khó, đây đối với Oersted mà nói, cũng rất có tính khiêu chiến.

Bệnh nhân là một ca bệnh bị nhiễm dị vị túi mật.

Khi viêm túi mật phát tác, dù đã làm rất nhiều kiểm tra cũng không có phát hiện, cũng do Oersted đưa ra kết luận rằng người bệnh là bị nhiễm dị vị túi mật.

Người phụ nữ mới 34 tuổi, rất sợ trên thân thể mình để lại sẹo, hi vọng bản thân bác sĩ Oersted mổ chính, tốt nhất có thể hoàn thành phẫu thuật nội soi.

Lúc này, ở ngoài phòng mổ, có một khu vực quan sát, đích thân viện trưởng bệnh viện Brompton Hoàng gia Anh đi cùng chồng của bệnh nhân, lo lắng quan sát ca phẫu thuật được tiến hành.

Oersted đối với loại tình huống này sớm đã nhìn nhiều thành quen, người Anh hình như rất ưa thích xem những thứ mà mình không hiểu, mà hết lần này tới lần khác còn phải giả vờ như chính mình rất chuyên nghiệp.

Oersted không để ý mọi người ở trên, mà nghiêm túc bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật.

Sau khi cho ống nội soi vào ổ bụng, Oersted lập tức nhíu mày lại.

Túi mật của bệnh nhân thuộc về loại nằm ngang, nằm tròn giữa lá gan và dây chằng, mà hết lần này tới lần khác vào dây phút này, tam giác Calot dính liền nghiêm trọng, tỉ lệ độ khó của ca phẫu thuật bắt đầu gia tăng.

Nhưng, Oersted cũng không lo lắng, dù sao nhiều năm làm việc như vậy, không biết ông đã thực hiện bao nhiêu ca phẫu thuật lớn nhỏ, hiện tại ông có đầy đủ tự tin.

*

Chương 1063: Đây là một trang trong sách của tôi

Bắt đầu phẫu thuật, Oersted cầm lấy kẹp tách, thận trọng bắt đầu tách rời.

Nhưng, vị trí túi mật rất đặc thù, hơn nữa, sau khi tách rời dính liền, độ khó còn sẽ gia tăng hơn.

Công việc tách rời càng thêm khó khăn.

Dù là bác sĩ Oersted có kinh nghiệm phong phú, kỹ năng thành thạo, cũng cần tiến hành xử lý thật cẩn thận.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Oersted cuối cùng thành công tách rời khu tam giác Calot, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một vị trí nghiêm trọng cần tách rời.

Túi mật ngang, và lá gan, dây chằng tròn cách rất gần

Muốn cắt bỏ chuẩn xác mà nói độ khó quá lớn.

Những khuyết điểm của phẫu thuật nội soi lập tức thể hiện ra: hình ảnh rất tốt, nhưng không gian hơi nhỏ.

Loại tình huống này, dao siêu âm không cẩn thận lập tức sẽ tổn thương đến lá gan và dây chằng.

Làm sao bây giờ?

Vì lý do an toàn, nếu không... Chuyển thành phẫu thuật mở bụng?

Bác sĩ xung quanh cũng bắt đầu lâm vào trầm tư, mọi người đều biết, hiện tại vấn đề gặp phải đã rất nghiêm trọng.

Có điều, bọn họ đều đang đợi mệnh lệnh của tiên sinh Oersted.

Dù sao, bác sĩ Oersted là người nắm giữ quyền uy tuyệt đối ở đây

Ngay khi Oersted chuẩn bị từ bỏ phẫu thuật nội soi, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một trận ánh sáng

Nháy mắt đốt sáng lên trong đầu của anh.

Oersted bỗng nhiên nhớ lại trên một luận văn nào đó vừa nhìn thấy hôm nay

Bên trong vừa vặn giới thiệu chính là một loại phân tích sử dụng kỹ xảo nội soi ổ bụng trong hoàn cảnh khó khăn như vậy.

Hình như, có thể có biện pháp thông qua thao tác nội soi gia tăng không gian trong ổ bụng.

Nghĩ tới đây, Oersted dừng lại thân hình, quay người nhìn thoáng qua trợ thủ của mình.

Đây là bạn nối khố của mình - David

- David, lời tôi nói sắp kế tiếp, anh ghi nhớ thật tốt nhé.

David sửng sốt một chút, ngay cả những bác sĩ khác và trợ thủ bên trong gian phòng cũng sững sờ

Sắc mặt Oersted tiên sinh lúc này lại nghiêm túc như thế, muốn nói gì?

Chẳng lẽ... Là bí tịch gì sao?

Tất cả mọi người dựng lỗ tai lên, có chút hiếu kỳ.

David nhẹ gật đầu:

- Được, Oersted tiên sinh.

Oersted cố gắng nhớ lại luận văn hôm nay nhìn thấy, nói:

- Bây giờ, anh dời vị trí trung tâm túi mật đặt ở trung tâm hình ảnh, tiếp đó bắt đầu xoay tròn, sử dụng sợi quang học 30 độ nội soi ổ bụng...

- Đúng! Sợi quang học nội soi ổ bụng lệch trái 30 độ... Tiếp xuống, cùng góc độ đó tiếp tục lệch hướng bên phải, quá tuyệt

- Tiếp xuống, xoay tròn 180 độ... Cứ như vậy... Trời ạ, tôi thấy được cái gì

Khi David điều khiển xoay tròn sợi quang học trong tay, một loại hình ảnh lập thể nội soi túi mật trong ổ bụng xuất hiện trong đầu của anh, thứ này nằm ổn định ở trung tâm, khóa chặt vị trí cơ bản của túi mật, tiếp đó thông qua sử dụng biến hóa góc độ và chếch đi...

Một loại hình ảnh lập thể hiện ra ở trên TV

Giờ khắc này, Oersted cảm giác được một loại kinh ngạc vui mừng đến từ sâu trong linh hồn.

Lập tức sáng tỏ thông suốt

Quá thần kỳ.

Không chỉ có là Oersted, David tự thân điều khiển xoay tròn sợi quang học cũng trợn tròn cả tròng mắt.

Mặt mũi anh tràn đầy khiếp sợ nhìn màn này... Loại hình ảnh lập thể này thật sự do bản thân làm ra sao?

Mình... Vậy mà trầu bò đến vậy?

David nuốt ngụm nước miếng...

Tất cả nhân viên xung quanh nhìn thấy hình ảnh trên màn hình TV phẫu thuật, cũng có chút bị kinh ngạc.

Thao tác như vậy, cũng để hai mắt bọn họ tỏa sáng tương tự.

Tất cả mọi người nhìn nội soi trong tay David.

Đột nhiên cảm giác thấy, đây so với nội soi của mình, có vẻ không quá giống nhau.

Đây là phiên bản 3D...

Oersted hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại.

Một màn vừa rồi kia, để ông bỗng nhiên ở giữa ý thức được, bác sĩ Trần Thương thần bí đó, lợi hại hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của bản thân.

Nội soi, đích thật là một loại công cụ phụ trợ.

Nhưng tất cả mọi người đều đánh giá thấp tác dụng của nó, qua nhiều năm như vậy, còn chưa thuận lợi nắm giữ ích lợi của công cụ này.

Lợi hại

Thực sự lợi hại

Lúc này, Oersted chỉ muốn làm xong phẫu thuật, tranh thủ thời gian liên lạc với Đường Sâm một chút, anh có rất nhiều lời, muốn nói với vị bác sĩ Trần Thương này.

Oersted nhìn thoáng qua David:

- Biết thao tác không?

David gật đầu:

- Biết

Trong lúc nhất thời, ánh mắt David nhìn Oersted có chút sùng bái, cảm thấy mình vẫn thua kém xa so với Oersted tiên sinh.

Sau khi viện trưởng quan sát phẫu thuật phía trên và người nhà nhìn thấy, nở nụ cười:

- Oersted tiên sinh rất lợi hại

Viện trưởng cười không nói, nhìn vị quý tộc này, thân thiết gật đầu, anh hiểu cái cọng lông gì...

Tiến hành phẫu thuật tiếp tục

Dưới ảnh hưởng bao gồm các mặt hình ảnh, Oersted phẫu thuật phát huy đến cực hạn

Không tốn bao nhiêu thời gian, cuối cùng phẫu thuật cũng hoàn thành

Oersted bất động thanh sắc kết thúc hoàn thành công tác, trong mắt người khác, lúc này Oersted tiên sinh thật cao thâm mạt trắc

Kết thúc hoàn thành công tác.

Oersted không thèm giao lưu với đám bác đang ầm ĩ xung quanh, cầm lấy điện thoại trực tiếp rời đi.

Mà viện trưởng và ông xã người bệnh trông thấy một màn này, cảm khái cười cười.

- Oersted tiên sinh thật bận rộn

- Cảm ơn anh, giúp bà xã nhà tôi hoàn thành phẫu thuật.

...

...

Oersted không để quan tâm tới cuộc trò chuyện với viện trưởng và vị quyền quý kia, vào giờ phút này, hiện tại trong lòng ông ấy chỉ có Trần Thương, so với nữ vương còn quan trọng hơn.

Từ phòng thay đồ đi ra, anh vội vàng trở lại phòng làm việc của mình...

Vì anh căn bản không có số của Đường Sâm, phương thức liên lạc duy nhất còn đặt trên bàn làm việc của mình.

Hi vọng mới vừa rồi bản thân chưa có ném nó vào trong thùng rác... Dù sao dì công nhân vệ sinh, mỗi lần quét dọn văn phòng mình cũng vô cùng chịu khó.

Trở lại văn phòng, trông thấy luận văn và tấm thẻ trên bàn, Oersted nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng vui mừng, trực tiếp bấm điện thoại cho Đường Sâm.

- Đường Sâm tiên sinh, xin lỗi, hôm nay anh không cần thúc giục hai bản luận văn tháng này nữa.

Đường Sâm trợn tròn mắt

Phó tổng biên anh không thể lừa người nha...

- Vì sao?

Oersted tiếp tục nói:

- Tôi sẽ liên hệ tổng biên, tạo ra một kỳ chuyên mục, mà hai bản luận văn của bác sĩ Trần Thương, chúng ta sẽ dùng chúng để làm chủ đề luận văn, thậm chí cần hình bác sĩ Trần Thương làm trang bìa.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Đường Sâm trực tiếp sửng sốt.

Chuyện này tới quá đột ngột, có chút trở tay không kịp.

Oersted tiếp tục nói:

- Chuyện này anh không cần phải để ý đến, anh cho tôi xin số điện thoại tiên sinh Trần Thương đi, tôi hi vọng có thể trực tiếp nói chuyện một lần với cậu ấy

Đường Sâm đần độn nhẹ gật đầu.

Sau khi gọi điện thoại cho Trần Thương, thông báo chuyện của Oersted cho Trần Thương, sau đó nhắn mấy tin.

Oersted rất nhanh bấm số gọi cho Trần Thương

- Trần Thương tiên sinh, xin chào, tôi là Oersted của bệnh viện Hoàng gia Brompton nước Anh.

Trần Thương đã được Đường Sâm thông báo trước, đương nhiên biết rõ vị Oersted này là một vị đại lão

- Oersted tiên sinh, chào ngài, tôi đã xem qua luận văn của ngài rồi, rất tuyệt

Ừm, thật sự là da mặt dày

Oersted nghe thấy lời nói dối này vô cùng lưu hành trong vòng học thuật của chính phủ ở Trung Quốc của Trần Thương, nên vô cùng hưởng thụ

- Ha ha, Trần Thương tiên sinh, luận văn của cậu, tôi cũng đã nhìn! Hôm nay, tôi còn đặc biệt sử dụng kỹ xảo nội soi của cậu, thật sự là để tôi mở rộng tầm mắt.

- Bác sĩ Trần, kỹ xảo như vậy cậu không phải chỉ có một cái đi?

Trần Thương gật đầu cười cười:

- Vâng, khả năng này là một trang trong sách tôi chuẩn bị xuất bản

Nói một câu, đã dọa cho Oersted sợ

Rồi im lặng ngưng nghẹn, trong lúc nhất thời cũng không nói được.

Ông ta cho rằng Trần Thương sẽ có hai ba nghiên cứu... Không nghĩ tới, cậu ấy đã nghiên cứu ra một quyển sách rồi...

Trần Thương này rốt cuộc là ai?

...

Chương 1064: Khoác lác

Oersted suy nghĩ một chút, chẳng lẽ vì từ đơn phiên dịch không giống nhau sao?

Nghĩ tới đây, Oersted cường điệu một câu:

- Bác sĩ Trần Thương, là một quyển sách sao? Hay như sách giáo khoa kia?

Trần Thương gật đầu:

- Đại khái như một quyển sách có 300 trang.

Lần này, Oersted trầm mặc

Ông mở một quyển sách trong tay ra, nhìn độ dày một chút... Trong lòng cũng lộp bộp một tiếng.

- Mạo muội quấy rầy một cái, xin hỏi... Anh đối với nội soi ổ bụng đã nhận biết đến tình trạng có thể xuất bản thành sách sao?

Nghĩ đến chính mình, Oersted thật sự có chút bị đả kích

Trần Thương cười cười:

- Kỳ thật, còn cần hoàn thiện một chút, tôi gần đây đang thu thập ca bệnh, hi vọng có thể văn hay tranh đẹp, cung cấp một chút tài liệu, càng dễ phục vụ vì y học hơn.

Sau khi nghe thấy lời Trần Thương nói, Oersted bỗng nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, tôi... Nói không chừng có thể cung cấp mấy ca bệnh, tôi hi vọng có thể thêm vào biên ủy, anh thấy thích hợp không?

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên, mặc dù anh đối với Oersted cũng không quá hiểu rõ, nhưng dựa theo giới thiệu của Đường Sâm.

Đây cũng là một vị đại lão trong học hội khoa Ngoại tổng hợp Châu u, có ông tham dự, nói không chừng sách của mình có thể được bán trên toàn thế giới

Đến lúc đó, sách của mình còn được in ấn thành hơn một trăm loại ngôn ngữ...

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng cảm thấy bản thân hơi suy nghĩ có chút tham lam

- Đương nhiên có thể, nhưng... Quyển sách này tôi có thể sẽ hoàn thành trong một tháng sắp tới, vì vậy, Oersted tiên sinh, tôi sợ về thời gian có thể không kịp rồi.

Trần Thương nhìn nhiệm vụ hệ thống một chút, bất đắc dĩ nói.

Oersted nghe xong, lập tức nói:

- Tôi sẽ đến Trung Quốc một chuyến! Tôi hi vọng có thể gặp mặt nói chuyện với bác sĩ Trần.

Trần Thương cười cười:

- Vậy tôi rất mong chờ được gặp ngài

Cúp điện thoại, Oersted ngồi trong phòng làm việc, trầm mặc rất lâu

Quay người nhìn đủ kiểu vinh dự và huy hiệu trên tường, đột nhiên cảm giác thấy không vừa mắt.

Bác sĩ, chức trách là trị bệnh cứu người, chăm sóc người bị thương.

Nhưng, nhiệm vụ của chuyên gia chữa bệnh, lại không chỉ là chữa bệnh.

Cái gọi là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Bọn họ đã không chỉ là một bác sĩ bình thường, nên trách nhiệm cũng càng lớn hơn.

Chuyện bọn họ cần làm rất nhiều, ví dụ như khi có khó khăn phải đứng ra, trở thành lãnh tụ tinh thần và lãnh tụ học thuật như Chung lão tiên sinh vậy.

Thứ bọn họ cần phải làm là vượt qua từng cửa ải khó khăn của đủ loại căn bệnh, giải quyết từng nan đề, tổng kết kinh nghiệm, giúp càng nhiều người.

Oersted chẳng lẽ không hi vọng tên của mình được ghi lại phía trên lịch sử y học sao?

Mà Bác sĩ Trần Thương đã làm tới bước này

Nếu nói đến Trần Thương, thứ trong sách ghi lại là các cách kỹ xảo liên quan tới nội soi, mà còn không kém hơn một cách mình sử dụng hôm nay...

Thậm chí, ông có thể tưởng tượng được, quyển sách này đối với nhân viên y tế khoa ngoại mà nói, như một cách cống hiến vậy

Đây mới thực sự là chuyên gia thực sự

Chuyên gia, trong chữ "gia" này, có chứa chữ "an" nghĩa là muốn hàng vạn người đều sống bình yên, trong lòng luôn nghĩ đến mọi người trên thế giới này

Cũng không phải mỗi một chuyên gia, đều xứng với cái danh này của mình

Tuy Oersted không hiểu rõ Hán ngữ, nhưng ông biết rõ hàm nghĩa của chuyên gia.

Thật lâu

Ông thở ra một cái thật dài.

Con đường của mình, còn rất xa.

Nhưng, ông lại càng thêm kiên định với kế hoạch gần nhất của mình.

Ông muốn rời khỏi nơi này, gặp mặt Trần Thương, hoàn thiện quyển sách này,

Nghĩ tới đây, ông ngồi xuống, bắt đầu sắp xếp lại công việc gần đây của mình.

...

...

Trần Thương cúp điện thoại, Tần Duyệt bỗng nhiên hiếu kỳ hỏi:

- Điện thoại của ai? Làm sao lại nói ngoại ngữ?

Trần Thương cười cười:

- Oersted, em nghe nói qua chưa?

Sau khi Tần Duyệt nghe thấy cái tên này, con mắt tự nhiên trợn lên:

- Đương nhiên, mấy ca phẫu thuật chỉ nam ruột thừa và túi mật mà chúng ta bây giờ sử dụng, cũng do ông ấy soạn ra.

Trần Thương nghe xong, lập tức kinh ngạc một trận.

Làm sao mọi người đều biết?

Trần Thương bất lực nhổ nước bọt, xem ra bản thân cần phải cố gắng làm thêm nhiều bài báo.

Nhưng, Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy quá phiền toái...

Tần Duyệt cười châm chọc nói:

- Không có đi học đúng không?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Ừm.

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Ông ấy tìm anh làm gì vậy?

Trần Thương suy nghĩ một lát, vị Oersted này muốn làm biên ủy của mình, cứ như vậy, có thể xem là làm trợ thủ của mình đi...

- Anh ấy muốn làm trợ thủ cho anh.

Trần Thương vừa vặn nói, Tần Duyệt kém chút phun ra một ngụm nước, sặc sụa.

- Khụ khụ... Khụ khụ! Da mặt anh càng ngày càng dày, anh còn không nhận ra người ta, làm trợ thủ cho anh...

Trần Thương nói thầm một tiếng:

- Anh không nhận ra ông ấy, nhưng ông ấy nhận biết anh.

Sau khi nói câu nói này, Trần Thương bỗng nhiên sửng sốt một chút

Đúng nha.

Anh cần gì nhận biết nhiều người như vậy chứ?

Chờ anh lợi hại hơn, để cho bọn họ tới chủ động nhận biết mình, được rồi, cứ như vậy, không thể nghi ngờ sẽ tiết kiệm rất nhiều khí lực.

Tần Duyệt liếc mắt:

- Khoác lác

Đối với chất vấn của Tần Duyệt, Trần Thương có rất nhiều loại biện pháp giải quyết, anh nhìn đồng hồ, nhanh đi ngủ, quyết định lựa chọn phương thức đơn giản mà thô bạo nhất.

Hê hê hê hê...

...

...

Ngày hôm sau, Trần Thương đến bệnh viện, thời gian còn sớm, thuận tiện đi nhìn Xa Linh một chút.

Khôi phục rất tốt.

Hôm qua sau phẫu thuật, Xa Linh Hoa tiến vào một căn phòng giám sát với ba của cô bé là Xa Triết Hoa.

Nhìn con gái phẫu thuật thành công, Xa Triết Hoa cười rất vui vẻ.

Mà sau khi Xa Linh tỉnh lại sau cơn mê, nhìn thấy Xa Triết Hoa, nét mặt cũng vui như hoa.

Nhìn hai người mỉm cười, mặt Trần Thương cũng xuất hiện một nụ cười, hết sức vui mừng.

Chuyện vui vẻ nhất khi làm bác sĩ, chính là nhìn gia đình sắp phá nát được cứu vớt, loại vui vẻ này so với việc mang hi vọng cho người ta, mới là vui vẻ nhất.

Khi giao ban buổi sáng, Kiều Thành An nhìn mọi người.

- Mượn thời gian này, nói chút chuyện với mọi người, đây... Liên quan tới sắp xếp nhân viên công tác huấn luyện phẫu thuật tuyến tụy, đã tạm thời đã sắp xếp xong.

- Cụ thể nhân viên huấn luyện có 10 người, trong đó nhân viên phòng ban chúng ta có 4 tên, Trần Thương, Lý Việt... Khoa Ngoại tổng hợp sáu người... Còn về hộ lý cần có 22 nhân viên phục vụ...

Sau khi công bố xong.

Kiều Thành An nhìn Trần Thương:

- Còn có khâu quan trọng nhất, biểu diễn phẫu thuật, hôm nay tôi nói qua với bệnh viện địa phương rồi, chủ yếu có năm cuộc phẫu thuật, Trần Thương, đến lúc đó anh là bác sĩ mổ chính, chuẩn bị sẵn sàng, anh soạn ra một danh sách nhân viên cần hỗ trợ cho mình, giao cho tôi.

Dư Dũng Cương nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy:

- Mã Nguyệt Huy, đến lúc đó anh trợ thủ cho Trần Thương, Lý Việt anh cũng đi.

Theo một câu của Kiều Thành An, bên trong văn phòng yên tĩnh trở lại

Lại để Trần Thương biểu diễn phẫu thuật... Đây thích hợp sao?

Hơn nữa, còn để tổ trưởng Mã và Lý Việt tới trợ thủ cho.

Không bàn về năng lực của anh như thế nào, đây chỉ là một nhân viên bồi dưỡng, có thể đại biểu cho bệnh viện sao?

Sau khi Mã Nguyệt Huy nghe thấy, cũng sửng sốt một chút

Nhưng nhiều hơn là mấy phần mừng thầm...

Như có thâm ý nhìn thoáng qua Dư Dũng Cương, gật đầu:

- Được, cám ơn chủ nhiệm Dư

Anh cảm thấy đây là cơ hội lão Dư cho mình ra mặt đây.

Chương 1065: Người bệnh lại chạy

Thậm chí Lão Mã đã chuẩn bị xong kịch bản

Đúng lúc đó, trên bàn phẫu thuật, Trần Thương chợt phát hiện độ khó của ca phẫu thuật quá lớn không cách nào giải quyết, lúc đó, ông có thể đứng ra, tự tay làm mổ chính, lại có Lý Việt trợ giúp, thuận lợi hoàn thành ca phẫu thuật

...

Ừm, kịch bản thật sự rất ổn thỏa, khả năng duy nhất là Trần Thương sẽ ném một chút mặt mũi.

Nghĩ tới đây, trong mắt Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương, nhiều hơn mấy phần xấu hổ

Chờ sau khi giao ban kết thúc, Mã Nguyệt Huy đứng bên cạnh Trần Thương, cười nói:

- Tiểu Trần, không cần áp lực! Đến lúc đó đã có tôi đây.

Trần Thương nhẹ gật đầu, chắc chắn phải đi cùng tổ trưởng Mã

Dù sao... khâu mấu chốt chắc chắn phải để ông làm.

- Ừm, vất vả cho tổ trưởng Mã rồi.

Lúc này Dư Dũng Cương cũng đi tới, nhìn Trần Thương, hiếm thấy mặt mo đỏ ửng, khụ khụ một tiếng:

- Tiểu Trần, cậu ra đây một chút.

Thật ra, Dư Dũng Cương rất đen, căn bản không nhìn ra đang đỏ mặt, nhưng... Mã thô lỗ là ai, một người theo lão Dư nhiều năm như vậy.

Một cái đã nhìn ra

- Lão Dư, sao mặt ông đỏ lên vậy? Dị ứng?

Lão Dư trừng mắt liếc Mã Nguyệt Huy:

- Nói ít làm nhiều đi, ông rất nhàn rỗi à?

Mã Nguyệt Huy sững sờ, sao vậy, đây mới là dáng vẻ mà ông nên có chứ

Nhưng... Thấy lão Dư gọi Trần Thương đi.

Mã Nguyệt Huy nhớ lại khi lão Dư đỏ mặt cộng thêm xấu hổ, lập tức kiên định suy nghĩ trong lòng mình.

Khẳng định là lão Dư cảm thấy đã khiến Trần Thương mất mặt, nên áy náy...

Trần Thương gật đầu, đi theo Dư Dũng Cương ra ngoài.

Sau đó Dư Dũng Cương đi ra, khó khăn cười một tiếng, nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, tôi nghe Tôn Quảng Vũ nói cậu đang viết sách? Hướng dẫn sử dụng nội soi, thật hay giả vậy?

Trần Thương gật đầu:

- Thật, nghĩ sẵn trong đầu hết cả rồi, đến lúc đó còn phải nhờ đến chủ nhiệm Dư hỗ trợ nhìn qua bản thảo một chút.

Dư Dũng Cương nghe xong, lập tức cười nói:

- Được chứ

Ông phát hiện, nói chuyện với người thông minh thật dễ dàng

Trong lúc nhất thời quay người rời đi, cũng không có vạch trần

Mã Nguyệt Huy lén nhìn một cái, nhìn lão Dư đang nhếch miệng cười, lập tức sửng sốt một chút

Lão Dư vậy mà còn cười, trúng tà rồi?

Dư Dũng Cương đương nhiên vui vẻ, Trần Thương tìm mình nhờ xem giúp bản thảo, ý rất rõ ràng chính là mình cũng có thể tham dự viết sách, thêm một biên ủy có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn.

Vì lẽ đó cũng không hỏi thêm gì nhiều

Người gặp việc vui thì tinh thần sẽ thoải mái, nên lão Dư cũng thật vui vẻ.

Hiện tại đột nhiên ông cảm thấy Trần Thương chính là phúc tinh của mình.

Mà đối với Trần Thương, những chuyện này căn bản không phải chuyện xấu, ngược lại là chuyện tốt.

Một quyển sách, càng nhiều ủy biên thì càng thu hút, đây càng có thể nói rõ phân lượng của quyển sách này nặng bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng cười cười.

...

...

Buổi trưa khi sắp tan tầm, một người đàn ông mập mạp, hơi thấp vội vã chạy vào bệnh viện.

Dương Khiết thấy thế, mắt lập tức sáng lên.

Ai nha, tiểu tử cậu trở về rồi, tiền điện tâm đồ lần trước tôi còn chưa tính rõ ràng với cậu đâu

Dương Khiết vội vàng gọi lại:

- Hà Chính, tiền điện tâm đồ lần trước cậu còn chưa giao, đã chạy.

Hà Chính khom người:

- Giao giao giao, không phải tôi đã tới rồi sao, mau mau, lấy cho tôi cái số, tôi đang bị đau bụng đây.

Dương Khiết cũng chỉ thuận tiện nhắc nhở một chút, nhìn thấy anh ta khom người vịn vào cái bàn ở quầy trạm y tá, vội vàng tới phòng làm việc gọi bác sĩ trực ban.

Vào lúc này, vừa vặn Trần Thương cũng ở đây:

- Bác sĩ Trần, người bệnh kia của anh lại tới

Trần Thương sững sờ:

- Người nào?

Dương Khiết dở khóc dở cười nói:

- Chính là người kia... Hai ngày trước có một người bệnh bị đau bụng bỏ chạy, ai nha, anh đi ra sẽ biết, dáng dấp rất dễ nhận ra

Trần Thương cũng bất đắc dĩ cười, dáng dấp rất điển hình?

Hình dung này cũng thật mới lạ...

Sau khi đi ra, Trần Thương nhìn người đàn ông mập mạp đang khom lưng, nhanh chóng biết là ai.

Thanh niên mập mạp này mình còn từng ra ngoài tìm một vòng nhưng không tìm được.

- Thế nào rồi?

Trần Thương hỏi.

Người đàn ông nhìn thấy Trần Thương thì cười cười xấu hổ:

- Ai nha, bác sĩ Trần, lại là anh à, thật là trùng hợp.

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Lần này có định chạy nữa hay không?

Anh ta lắc đầu:

- Không chạy, thật sự sẽ không chạy! Bụng tôi lại đau...

Trần Thương gật đầu, dẫn anh ta đến phòng cấp cứu, trực tiếp sắp xếp làm kiểm tra thử xem.

Kết quả siêu âm hiện ra, người đàn ông mập bị viêm tụy, nhưng thời kỳ phát triển không quá rõ ràng, kết quả siêu âm cũng không thể nhìn ra.

Sau đó gọi y tá rút máu làm xét nghiệm một phen.

Dương Khiết đẩy người đàn ông mập đi làm CT ổ bụng, bất đắc dĩ nói:

- Lần trước anh đã chạy thế nào? Còn khiến bác sĩ Trần giải thích nửa ngày với bác sĩ khoa X-Quang.

Anh ta xấu hổ cười nói:

- Lần trước là do tôi đang trong giờ làm việc lén chạy đến, tôi làm ở tòa nhà bên cạnh, cao ốc Tây Dương.

Dương Khiết cũng dở khóc dở cười:

- Thân thể quan trọng! Để bệnh lâu, không tốt

Người đàn ông xấu hổ cười nói:

- Ừm, tôi biết rồi.

Dương Khiết cũng cười cười không nói gì.

Vì người đàn ông này đến một mình, nên Dương Khiết đã dẫn đi làm kiểm tra.

Hôm nay Trần Thương không trực ban, nhưng vẫn phải để ý tình trạng của người đàn ông này nên buổi trưa chỉ tới căn tin ăn ăn một ít cơm đạm bạc.

Sau khi trở về, kết quả cũng đã có, lúc này Dương Khiết mới đi ăn cơm.

Người đàn ông nhìn Dương Khiết, cảm kích nửa ngày.

- Bác sĩ, tôi không có chuyện gì chứ?

Hà Chính nhìn Trần Thương, lo lắng hỏi.

Trần Thương cầm phim X-quang nhìn một chút, tính viêm giới hạn ở đuôi tụy, tuyến tụy phình lớn, phù mô kẽ.

Nhưng... Người bệnh cũng không phải cấp tính, đã thành một căn bệnh mãn tính kéo dài không khỏi, phát tác bị viêm.

Hơn nữa, vào lúc này, đã có kết quả kiểm nghiệm.

Trần Thương nhìn một chút, chẩn đoán chính xác bị viêm tụy, còn có... Tăng mỡ trong máu.

Hiện tại, Trần Thương cũng nắm rõ tình trạng bệnh tình của người đàn ông

- Không nghiêm trọng lắm, phù thũng hình, tương đối nhẹ.

- Nhưng, tình huống của anh tương đối đặc biệt.

- Bản thân anh đã mắc chứng tăng lipid máu, mà thuyên tắc mỡ tuyến tụy mạch máu dẫn tới thiếu máu cục bộ, mao mạch mạch máu mở rộng, tổn hại thành mạch máu, dễ gây ra chảy máu tính viêm tụy cấp, tôi vẫn đề nghị anh nên phẫu thuật.

Nghe Trần Thương nói vậy, Hà Chính cũng bị dọa cho phát sợ

Lần này cũng rất phối hợp, quả quyết xử lý nằm viện, Trần Thương cũng cho sắp xếp phẫu thuật.

Nhưng...

Đợi đến ngày hôm sau khi cần phẫu thuật, lúc Trần Thương cầm giấy ký tên tìm tới người bệnh, bỗng nhiên anh ta lật lọng

- Bác sĩ Trần, tôi cố gắng suy nghĩ một chút rồi, tôi không phẫu thuật

Trần Thương sững sờ

- Phòng mổ đã sắp xếp xong cả rồi, hơn nữa, tôi đã nói với anh vô cùng rõ ràng, bây giờ sau khi anh thực hiện trị liệu tiêu viêm, khẳng định đau đớn giảm bớt, nhưng sẽ còn tiếp tục phát tác.

Hà Chính lắc đầu, chết sống không ký tên

Trần Thương thật sự hết cách...

Gặp phải loại người bệnh này thực sự không biết nói gì.

Sau đó, người đàn ông trực tiếp làm thủ tục xuất viện rời đi.

Phòng mổ gọi điện thoại tới, Trần Thương không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi... Cũng may Trần Thương có ít danh tiếng ở phòng mổ, cũng dễ trao đổi, người bình thường sớm đã bị mắng.

Dù sao, để sắp xếp một ca phẫu thuật, cần phòng mổ, bác sĩ gây tê vân vân... Nhiều phương diện cân đối cần liên hệ, sắp xếp ổn thỏa.

Một người bệnh không ký tên, khiến kế hoạch ban đầu xáo trộn.

Dương Khiết nhìn thấy Trần Thương im lặng, bất đắc dĩ nhổ nước bọt nói:

- Tên mập chết bầm này, thật vô lại, lần sau...

Trần Thương lắc đầu, cười nói:

- Lần sau còn phải tiếp tục xem bệnh

Dương Khiết thở dài, hoàn toàn chính xác...

Chương 1066: Trục xuất khỏi sư môn

Việc người đàn ông này "Lật lọng" rời đi, căn bản không có quá nhiều gợn sóng đối với cấp cứu.

Từ chối ký tên trên bàn phẫu thuật còn có, huống chi kiểu người còn chưa có vào cửa.

Các hạng chỉ tiêu và số liệu của Xa Linh đã làm xong, Trần Thương thu thập số liệu một cái, đặt vào trong phòng trực ban, chờ sau khi trở về, cố gắng nghiên cứu một chút, viết thành một bài luận văn.

Lưu Toàn từ trong thang máy đi ra, mặt mũi tràn đầy hưng phấn tìm tới khoa cấp cứu.

- Y? Chủ nhiệm Mã, kia... giáo sư Trần đâu?

Lưu Toàn tiến vào khoa cấp cứu, nhìn thấy một đám người, hết lần này đến lần khác lại tìm không thấy Trần Thương.

Mã Nguyệt Huy ngồi ở đằng kia cắt móng tay, với tư cách là một bác sĩ khoa ngoại, trên thân Mã thô lỗ đã chuẩn bị sẵn một cái dao cắt móng tay, móng tay dài dễ dàng giấu vật bẩn, tồn tại vi khuẩn, hơn nữa, thường xuyên cấp cứu, khi đeo găng tay, móng tay dài dễ đâm rách, không cẩn thận sẽ làm nhiễm trùng người bệnh.

Không phải nói quan niệm vô khuẩn của lão Mã thật sự có mạnh bao nhiêu, khả năng đơn thuần là do trí nhớ tương đối tốt mà thôi.

Mã Nguyệt Huy ngẩng đầu nhìn Lưu Toàn một cái:

- A, chủ nhiệm Lưu, cậu ấy có thể đến phòng trực, anh ngồi đi, đợi lát nữa có thể cậu ấy sẽ quay lại.

Lưu Toàn gật đầu, đi tới vị trí cách lão Mã năm cái ghế ngồi xuống.

Lão Mã thấy thế, lập tức sững sờ:

- Chủ nhiệm Lưu, anh ghét bỏ tôi à? Cách tôi xa như vậy?

Lưu Toàn dở khóc dở cười, đối với tên Mã Nguyệt Huy cùng chung giáo sư với mình, cùng nhau học tập phẫu thuật bắc cầu động mạch vành của Trần giáo sư, theo lý thuyết nên thuộc về đồng môn sư huynh đệ.

Nhưng... Hết lần này tới lần khác Mã Nguyệt Huy này lại tự rời khỏi văn phòng của giáo sư.

Đúng

Còn nói với giáo sư Trần, anh ngay cả tôi đều không dạy nổi, không xứng làm giáo sư của tôi

Có điều, lão Mã vẫn kiên nhẫn chờ phẫu thuật xong, sau khi ký cái chữ, mới tiêu sái rời đi, không mang theo một khối băng gạc nào.

Đối với câu nói này của lão Mã, tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả Trần Thương buổi tối còn mất ngủ, nghĩ lại thật lâu, thật chẳng lẽ bản thân mình sai rồi?

Thẳng đến ngày hôm sau, khi Mã thô lỗ mang theo nụ cười chân thành tìm tới mình kề vai sát cánh gọi Trần lão đệ, Trần Thương mới đột nhiên ý thức được, tích cực với thằng nhãi này? Không phải là mình đang muốn dìm chết mình?

Lưu Toàn nhìn thấy Mã Nguyệt Huy nhiệt tình, cười nói:

- Chủ nhiệm Mã hiểu lầm, không có.

Vào lúc này, Trần Thương đi đến.

Ssau khi nhìn thấy Lưu Toàn, tò mò hỏi:

- Ồ? Chủ nhiệm Lưu, sao anh lại tới đây?

Lưu Toàn cười cười, hơi xấu hổ, cầm lên đồ vật trong tay:

- Giáo sư Trần, đây là một bản luận văn liên quan tới thuật thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập tôi vừa viết xong, dù sao anh là giáo sư chỉ đạo, nên muốn làm phiền anh nhìn xem, đừng đến lúc đó không phù hợp tâm ý của anh.

Nghe thấy Lưu Toàn, Trần Thương bỗng nhiên sững sờ

Anh bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đó chính là... Người khác viết luận văn, bản thân là giáo sư chỉ đạo, dạng luận văn này đến cùng có tính là mình viết hay không?

Mặc dù hệ thống không để ý đến chính mình.

Nhưng Trần Thương dám cam đoan, anh đã phát hiện được lỗ thủng của hệ thống

Thẻ BUG người ta, hơi không vui vẻ và cảm xúc nhỏ cũng bình thường

Lập tức, trong lòng Trần Thương tràn đầy hưng phấn.

Nếu như... Nếu như các học sinh viết luận văn cũng được tính, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy, nhiệm vụ này hình như cũng không có khó khăn như vậy.

Nhìn Lưu Toàn, Trần Thương vui mừng cười nói:

- Được, để chỗ này đi, một hồi tôi nhìn, buổi tối sửa chữa cho anh một cái, sẽ gửi lại nhanh.

Lưu Toàn vội vàng hưng phấn gật đầu:

- Tốt tốt! Phiền phức giáo sư Trần, vậy tôi trở về nha?

Trần Thương bất động thanh sắc cười cười.

Sau khi đợi Lưu Toàn rời đi, ánh mắt mọi người trong văn phòng nháy mắt toàn là vẻ hâm mộ.

Nghiên cứu khoa học và luận văn đối với bác sĩ lâm sàng mà nói, chính là một thanh đao gác ở trên cổ

Mỗi ngày họ bận rộn lâm sàng, nơi nào có thời gian viết luận văn.

Mà hiện tại Trần Thương người ta cũng đã thoát khỏi giai đoạn khổ bức này rồi, người ta... Người ta đã có học sinh viết luận văn cho.

Từng người đều hâm mộ muốn chết, ghen ghét đến khóc, chanh chua thành tinh

Đây cũng quá thoải mái đi?

Những người kia vốn nhìn Trần Thương hơi khó chịu, lúc này nháy mắt cảm giác trong lòng bị từng thanh dao nĩa đâm vào uy hiếp, quá đỉnh

Đây quả thực còn muốn thoải mái hơn so với thạc đạo, bác đạo.

Những học sinh thạc đạo bác đạo kia, tính là trình độ gì?

Từng người đều là thạc sĩ, tiến sĩ nho nhỏ có thể phát biểu luận văn đủ sức ảnh hưởng

Nhưng vừa rồi đây chính là bác sĩ Lưu Toàn chủ nhiệm ngoại khoa Tim nha, phát biểu luận văn này là trình độ gì?

Đừng nói những người này ganh tị, ngay cả Mã Nguyệt Huy đang cắt sửa móng tay, cũng sững sờ

Anh há mồm muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nói cái gì, trong lúc nhất thời, đã há hốc mồm kinh ngạc nửa ngày...

Nhìn thấy Mã Nguyệt Huy như vậy, Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài:

- Ai...

Mã Nguyệt Huy sững sờ, nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, anh thở dài làm gì?

Người xung quanh cũng nhìn Trần Thương, hi vọng nghe được nguyên nhân làm cho Trần Thương phát sầu một chút, có thể để cho mình không có chua như thế.

Dù sao chuyện phiền não của người có tiền cũng rất nhiều, ví dụ như mua ba căn biệt thự, nhưng bản thân cũng không thích, nên có nên mua một căn hay không? Cái này... Thật ra cũng là một chuyện phiền lòng.

Trần Thương khẳng định cũng có loại chuyện phiền lòng kiểu này

Từng người từng người vểnh tai lên...

Trần Thương bất đắc dĩ nói với Mã Nguyệt Huy:

- Học sinh quá ưu tú cũng không tiện, anh suy nghĩ một chút, tôi ngay cả biên tập tạp chí xã cũng không nhận, còn phải để chính bọn anh nói, giúp không được gì, rất áy náy.

Mã Nguyệt Huy nghe thấy lời này, đột nhiên cảm giác thấy chuyện rời đi dưới trướng của Trần Thương, cũng là một kiện may mắn dường nào, giáo sư như vậy, không cần cũng được

Học sinh người ta là ăn bám giáo sư, còn Trần Thương, lại thành ăn bám học sinh

Mất mặt

Ngay lúc này, Lưu Toàn vội vã chạy vào, thở phì phò nói:

- Giáo sư Trần, đúng, có chuyện tôi quên nói với ngài, khoảng thời gian này chủ biên của «khoa Ngoại lồng ngực niêm giám» vẫn luôn hỏi điện thoại của ngài, anh có muốn tôi đưa cho bên đó không?

- Tôi suy nghĩ khẳng định là muốn hẹn bản thảo với ngài đó, ngài bận rộn như vậy tôi đoán chừng cũng không có thời gian, vì lẽ đó tôi quên mất tạm thời không có nói cho anh biết, anh xem có muốn nói hay không?

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Cho thì cho đi, sau đó luận văn các anh cũng viết cho tốt một chút, đúng, bản luận văn này anh chuẩn bị viết đến đâu rồi?

Lưu Toàn nghe thấy Trần Thương đồng ý, hơi mừng rỡ nói đến:

- Tôi vốn chuẩn bị đăng trên «Châu u tâm khoa Ngoại lồng ngực tạp chí» thử một chút, có điều sau khi ngài nhìn, đoán chừng vấn đề đăng trên «khoa Ngoại lồng ngực niêm giám» có lẽ không lớn.

«Khoa Ngoại lồng ngực niêm giám» và «Châu u tâm khoa Ngoại lồng ngực tạp chí» và «thế giới nước Mỹ khoa Ngoại lồng ngực hiệp hội tập san», là ba tập san đỉnh cấp lớn nhất thế giới về khoa ngoại tim ngực.

Có thể được chủ biên mấy tập san này điện thoại hẹn bản thảo, đây là một chuyện có mặt mũi tới cỡ nào nha

Mã Nguyệt Huy bỗng nhiên lại hối hận, sớm biết đã ôm đùi rồi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cũng gật đầu nói:

- Được! «Khoa Ngoại lồng ngực niêm giám» cũng có thể.

Vào lúc này, ngay cả Kiều Thành An vừa mới chuẩn bị vào cửa, bỗng nhiên lại không muốn vào cửa nữa.

Đây cũng quá đả kích người đi?

Sau khi Lưu Toàn nói xong, mới quay người rời đi:

- Vậy giáo sư ngài nhìn trước, chủ biên «khoa Ngoại lồng ngực niêm giám» biết rõ anh đồng ý cho họ số điện thoại, chắc chắn rất vui vẻ

Trần Thương gật nhẹ đầu:
- Được, đi thôi

Chương 1067: Có Phải Là Người Nên Nói Hay Không?

Chờ Lưu Toàn rời đi, Trần Thương ngồi xuống ở bên người Mã Nguyệt Huy.

Lại thở dài

Mã Nguyệt Huy thấy thế, lập tức vô cùng tức giận, chua chua nói:

- Cái này không phải « niêm giám Ngoại khoa lồng ngực » đều nhận biết anh à? Tại sao lại thở dài

Trần Thương lắc đầu:

- Cũng thế, làm người không thể quá tham lam, « niêm giám Ngoại khoa lồng ngực » cũng còn có thể, thật ra... Tôi muốn 《 The Lancet 》 hẹn bản thảo với mình.

Trần Thương hời hợt nói một câu.

Làm cho lão Mã đang cắt móng tay cắt phạm luôn vào thịt.

Làm cho mọi người viết bệnh lịch làm rơi bút lốp bốp.

Để Kiều Thành An đang muốn vào cửa tìm Trần Thương nói chuyện, lại nén giận trời đất mà đi.

Để những cái người vốn là ghen tỵ khó chịu kia nhìn Trần Thương, nắm đấm cũng ngày càng nắm chặt

- Anh nghe một chút, đây là tiếng người à?

- Đây là lời một người có thể nói à? ??

- Cái gì gọi là «ngoại khoa lồng ngực niêm giám» cũng không tệ lắm?

Đó là TOP 3 đó, có hiểu hay không?

Đó là tập san quyền uy trong lĩnh vực lồng ngực ngoại khoa tim, anh nói còn tạm được?

《 The Lancet 》

Anh làm sao không tìm 《 Cell 》, 《 Tự Nhiên 》...

Mọi người nén giận trong lồng ngực, ngay cả lão Mã cũng xoa bộ ngực, cảm giác hít thở không thoải mái, anh cảm giác bản thân hơi tăng sản, nếu như không phát tiết thậm chí sẽ phát triển thành khối u.

Tức giận

Thằng Trần Thương này càng ngày càng không muốn mặt.

Phi

Khuôn mặt lão Mã nổi gân xanh, lòng đầy căm phẫn

Có điều, một ưu điểm lớn nhất của người lão Mã này là không có đầu óc, anh nhìn thấy Trần Thương đọc luận văn, bỗng nhiên nghĩ lại.

- Tiểu Trần, anh xem... Tôi có thể thêm cái tên hay không?

Mã Nguyệt Huy một mặt mong đợi nhìn Trần Thương.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sững sờ:

- Người bệnh bên trong luận văn có thể để tên thật à?

Mọi người xung quanh kém chút cười phun ra

Mã Nguyệt Huy không ngừng khuyên bảo chính mình, không tức giận không tức giận, tức giận sẽ không có cơm ăn.

Khi ngay ở trong đầu Mã Nguyệt Huy cái khó ló cái khôn, 120 lại đưa tới một người bệnh.

Lão Mã cũng không đoái hoài tới nói đùa, thu hồi khuôn mặt tươi cười đã vội vàng đứng lên đi ra ngoài đón, mà Trần Thương theo sát phía sau đi theo ra ngoài.

- Người bệnh, nam, 51 tuổi, đau bụng cấp tính kèm thêm khó chịu nghiêm trọng ở khu trước ngực một tuần, nặng thêm một ngày...

Bác sĩ đi từ xe cấp cứu ra tranh thủ thời gian nói lại bệnh án.

Lão Mã thấy thế, vội vàng gọi y tá đẩy giường, bắt đầu dời đi.

Mặc dù lúc này ý thức của người bệnh thanh tỉnh, thế nhưng... Rất rõ ràng hai mắt vô thần, thậm chí hơi dại ra.

Đi theo người đàn ông đến chính là một ông lão hơn bảy mươi tuổi và một bà lão hơi lớn tuổi vẻ mặt lo lắng.

Hai người đỡ lấy nhau từ bên trên xe cấp cứu xuống, tốn rất nhiều sức.

Tiến đến cấp cứu, bà lão một mặt lo lắng nhìn Mã Nguyệt Huy:

- Bác sĩ, mau cứu thằng nhóc nhà tôi đi! Nó... Là một người đáng thương ai...

Mã Nguyệt Huy nhanh chóng vội vàng gật đầu:

- Được, bà yên tâm

Sau đó, Mã Nguyệt Huy liếc mắt ra hiệu đối với một y tá lớn tuổi ngay trạm quầy y tá, dặn dò:

- A Liễu, chiếu cố bà ấy một chút.

Y tá gật đầu, nhanh chóng vội vàng đứng lên đi ra trấn an bà lão.

Cấp cứu thường xuyên xảy ra một chút chuyện trời đất xui khiến.

Ví dụ như một người mẹ đến đưa đứa trẻ đến khám bệnh, tình huống đứa trẻ không sao, mà kết quả người mẹ đã bị dọa phải nằm viện.

Kinh nghiệm cấp cứu của Mã Nguyệt Huy rất phong phú, mặc dù bình thường mặt ngoài tùy tiện thậm chí hơi qua loa, thật ra đối nhân xử thế vô cùng cẩn thận, thậm chí có thể nghĩ tới một chút chuyện người khác không ngờ.

Trước đây vào khi Dư Dũng Cương mang theo tổ tiên phong tham gia giải thi đấu cấp cứu quốc tế, lão Mã là thật lập xuống công lao

Trần Thương nhìn thấy một màn này, tự nhiên cũng là học được.

Bên này, sau khi Mã Nguyệt Huy đẩy người đàn ông vào phòng cấp cứu, cũng vội vàng hỏi:

- Anh cảm giác chỗ nào không thoải mái?

Ánh mắt người đàn ông hơi dại ra:

- Tôi... Cảm giác đau dạ dày, nơi này... Cũng không thoải mái

Người đàn ông khoa tay múa chân một cái chỗ dạ dày và phần dưới xương ức.

Đối mặt tình huống như vậy, phản ứng đầu tiên của Mã Nguyệt Huy không phải nhìn bụng mà là làm điện tâm đồ, mà người bệnh đã 51 tuổi, trước hết cân nhắc còn là bài trừ khả năng nhồi máu cơ tim.

Thường xuyên sẽ có rất nhiều người bệnh đến cấp cứu, thoạt nhìn là đau dạ dày, nhưng thật ra là vấn đề ở trái tim.

Vì lẽ đó, Mã Nguyệt Huy vội vàng nói với tiểu Kha:

- Tiểu Kha, điện tâm đồ, tranh thủ thời gian kéo một cái.

Sau khi nói xong, thì tự mình động thủ mang dưỡng khí tới cho người bệnh.

Sau đó, kiên nhẫn đợi.

Vào lúc này, y tá a Liễu cũng xong xuôi thủ tục trợ giúp cho bà lão, cầm bản chữa bệnh của người đàn ông tiến đến.

Sau khi Lão Mã nhìn một lần, nhíu mày tự hỏi, sau đó đưa bản bệnh lịch vào trong tay Trần Thương.

Sau khi Trần Thương mở bản bệnh lịch ra, phản ứng không khác gì Mã Nguyệt Huy cho lắm

Người đàn ông 51 tuổi, mười lăm năm trước bởi vì bà xã vượt quá giới hạn sau ly hôn, xảy ra tai nạn giao thông dẫn tới đứa con qua đời, sau đó người đàn ông bị rối loạn stress sau sang chấn (PTSD), rối loạn ranh giới nhân cách, trước kia còn có rối loạn phân liệt cảm xúc.

Nhìn tới đây, Trần Thương nhìn người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm này, liên tưởng tới lời của bà lão vừa rồi, bất đắc dĩ thở dài, cũng là một người đáng thương.

10 năm trước bởi vì nuốt vào vật lạ, tiến hành phẫu thuật phần bụng: Mổ bụng kiểm tra + thuật cắt bỏ tá tràng.

Sau đó ba năm, bởi vì hậu phẫu dính liền, lục tục xảy ra ruột dính liền và tắc ruột.

Trước kia không có bệnh án tim mạch, không bệnh lịch sử truyền nhiễm, phụ mẫu kiểm tra sức khoẻ, chưa phát hiện bệnh di truyền của dòng họ.

Hiện tại uống Flupentixol - Melitracen (Deanxit)...

Trần Thương đại khái xem hết bệnh án, còn không kịp suy nghĩ thì điện tâm đồ đã đi ra.

Sau khi Lão Mã nhìn thấy, lập tức biến sắc

Vốn là hiện tại anh đã phủ định bệnh tật tim mạch, hoài nghi là một cái bệnh biến tính tắc nghẽn đường tiêu hóa, dù sao trước đây người đàn ông cũng từng có lịch sử loại bệnh tật này, vẫn nên phải cân nhắc những thứ này trước.

Thế nhưng

Nhìn thấy kết quả biểu hiện của điện tâm đồ: nhồi máu cơ tim cấp tính

Mặc dù lão Mã không có thói quen nhìn máy móc chẩn bệnh, thế nhưng lúc này điện tâm đồ nhắc nhở ST đoạn cánh cung nâng lên, thành dưới thất trái đoạn ST quá cao, V2/V3 có thể thấy được sóng T song hướng...

Thậm chí có thể nhìn thấy đây là điển hình của bệnh nhồi máu cơ tim.

Nghĩ tới đây, lão Mã theo bản năng lập tức chuẩn bị xuống một hệ liệt y lệnh chống đông tan huyết.

Mà vào lúc này, sau khi Trần Thương nhìn thấy phim X-quang cũng lập tức sững sờ.

Chẳng lẽ quả nhiên là nhồi máu cơ tim?

Thế nhưng...

Nếu như là nhồi máu cơ tim, hoàn toàn không trì hoãn được, chắc chắn phải nhanh chống đông tan máu, thậm chí là tiến hành trị liệu can dự.

Bởi vì nhồi máu cơ tim người bệnh tùy thời có thể nguy hiểm đến sinh mạng.

Thế nhưng...

Nhìn người đàn ông vốn là chẳng có triệu chứng nhồi máu cơ tim cấp tính nào.

Chẳng lẽ...

Lão Mã cũng buồn bực tương tự.

Cấp cứu, quái bệnh quá nhiều.

Lão Mã và Trần Thương liếc nhau, từ bên trong ánh mắt hai bên thấy được rất nhiều sự không hiểu.

Trần Thương lại lần nữa cầm lấy điện tâm đồ, lần này, anh nghiêm túc nhìn một lần, tựa như... Cái này hơi kỳ lạ nha?

Trần Thương phát hiện một số khác biệt

Sau đó bắt đầu kiểm tra thể trạng, không nghe thấy tạp âm trái tim gì, bụng dưới phẳng mềm không căng trướng, ấn nhẹ lên sườn dưới bên trái thấy đau...

- Kiểm tra gấp các dấu hiệu trái tim đi, tiếp đó chuẩn bị chụp X-quang bụng, cái này phải nhanh, không được trì hoãn thời gian quá nhiều.

Dù sao, có đôi khi điện tâm đồ là sẽ nói dối.

Lão Mã gật đầu đồng ý.

Cái này nếu như ở bệnh viện nhỏ, khẳng định sẽ tiến hành trị liệu bệnh tim, thế nhưng, nơi này là bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, kiến thức Mã Nguyệt Huy rộng rãi, anh cũng sinh ra chất vấn.

Rất nhanh, hai người tự thân đẩy đi làm X-quang bụng.

Kết quả đi ra

Sườn dới bên trái có rải rác nhiều cái bóng dị vật.

...

Chương 1068: Hung Phạm Là Cái Gì?

Trần Thương nhìn phim X-quang bụng, hơi sững sờ

Điện tâm đồ của anh là cấp hoàn mỹ, kiểm tra hình ảnh học phần bụng cũng là cấp hoàn mỹ

Thế nhưng lúc này anh vẫn chưa có biện pháp suy đoán ra đến cùng tại sao điện tâm đồ của người bệnh lại dị thường, xuất hiện điện tâm đồ "Nhồi máu cơ tim" ?

Không chỉ có Trần Thương nghi ngờ, ngay cả lão Mã cũng nhìn phim X-quang bụng mà ngẩn người

Gặp phải một loại ca bệnh kỳ quái như vậy, đối với mọi người mà nói, đều là cực kì hiếm thấy.

Vào lúc này, Hầu Vinh tổ trưởng tổ 2 và tổ trưởng tổ 3 cũng chạy đến, nhìn kết quả người bệnh, lông mày nhíu lại chặt.

- Hay là cho chống đông và tan máu trước đi?

Thật lâu, Hầu Vinh cho ra đề nghị.

Trần Thương trực tiếp lắc đầu:

- Không thể

Hầu Vinh lập tức nhíu mày:

- Vì sao?

Trần Thương cầm phim X-quang bụng cầm lên, chỉ vào phim X-quang nói:

- Lúc này, người bệnh có nuốt vào dị vật không rõ, mà thời gian dài lại còn có dính ruột, tôi hoài nghi có chảy máu đường tiêu hóa, mà phẫu thuật lấy dị vật khẳng định phải làm, hiện tại cần tan máu chống đông...

Một câu, để Hầu Vinh hơi im lặng.

Trần Thương nói rất có lý, vào lúc này, một đám học sinh bồi dưỡng dồn dập bu lại.

Làm một cái ca bệnh nghi nan, tất cả mọi người rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì?

Khi Trần Thương cầm phim chụp X-quang, mấy học sinh trẻ tuổi nhỏ giọng bàn luận:

- Anh nhìn vật kia trong phim X-quang dạ dày bụng giống cái gì nha?

- Giống cái gì? Cà rốt?

...

Hai người nói chuyện phiếm bỗng nhiên làm Trần Thương tỉnh táo lại

Đúng nha, điện tâm đồ có thể có quan hệ với nuốt dị vật vào hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức nghĩ đến rất nhiều loại tình huống, ví dụ như...

Thế là Trần Thương quay người, vội vàng nói với Mã Nguyệt Huy:

- Tổ trưởng Mã, liên hệ phòng nội soi, nhìn trong dạ dày là cái gì.

Mã Nguyệt Huy gật đầu, những kết quả như Troponin kia cũng chưa hề đi ra đây.

Hiện tại phải tra ra dị vật người bệnh nuốt vào là cái gì, xem thử nội soi đến cùng có thể lấy ra hay không.

Rất nhanh, Mã Nguyệt Huy liên hệ phòng nội soi, y tá đẩy người bệnh đi tới qua bên kia.

Mà vào lúc này Trần Thương thì là tìm tới bà lão nói họ tới ký tên.

Nội soi thật ra cũng là một loại kiểm tra rất nguy hiểm, thậm chí có thể coi là một loại phẫu thuật.

Vì lẽ đó ký tên là không thiếu được.

Chỉ là Trần Thương còn chưa có giải thích xong, bà lão đã cười nhận lấy cây bút, bắt đầu ký tên.

Bà lão viết chữ rất đẹp, không chút do dự.

- Phiền phức bác sĩ rồi

Bà lão cười cười.

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Bác không muốn hiểu rõ cụ thể một chút à?

Ông lão lắc đầu:

- Các anh còn có thể bắt nạt một kẻ đáng thương à?

Một câu làm Trần Thương bỗng nhiên im lặng.

Đây là tín nhiệm à?

Trần Thương cười nói:

- Yên tâm đi, có chúng tôi rồi

Bà lão cười ha hả nhẹ gật đầu.

...

...

Mấy chủ nhiệm cũng rất tò mò đến cùng là chuyện gì xảy ra, dứt khoát đi theo cùng nhau đi tới.

Trên đường, Hầu Vinh tò mò hỏi:

- Bác sĩ Trần, anh cảm thấy tình huống người bệnh là như thế nào?

Trần Thương suy nghĩ một chút, nói:

- Tôi cảm thấy khả năng có quan hệ rất lớn với trúng ăn đồ vật vào nha.

Tổ trưởng Thường bỗng nhiên sững sờ:

- Ăn đồ vật lạ vào? Cái này có thể có quan hệ gì? Ăn cái gì có thể làm thay đổi cả điện tâm đồ thế

Ngay cả hai người nghiên cứu sinh cũng nhiều mấy phần tò mò.

Dù sao, họ còn là lần đầu nghe nói ăn đồ ăn có thể ăn ra cơ tim nhồi máu đó?

Trần Thương bỗng nhiên quay người nhìn một nữ sinh, hỏi:

- Điện tâm đồ là cái gì?

Cô gái nhỏ này là nghiên cứu sinh thạc sĩ Hầu Vinh, nghe thấy sau khi vấn đề của Trần Thương, bỗng nhiên sửng sốt một chút, vội vàng nói:

- Điện tâm đồ là hình ảnh ghi lại hoạt động điện học của tim, những xung điện do tế bào cơ tim phát ra được ghi lại dưới dạng đồ thị qua các điện cực tiếp nhận ngoài da.

Trần Thương gật đầu:

- Được, chuyên nghiệp học có thể, trái tim xung điện bắt đầu từ nút xoang. Tiếp đó, tín hiệu điện nhanh chóng truyền bá ra, từ nút xoang kích động trước hết dẫn truyền đến tâm nhĩ phải...

- Đây là một cái chu kỳ tâm động hoàn chỉnh

Mấy người không hiểu thấu nhìn Trần Thương, không biết tại sao phải nói điện tâm đồ.

- Cái này có quan hệ gì với ăn trúng đồ vật nào nha?

Cô gái trực tiếp hỏi.

Trần Thương bỗng nhiên cười nói:

- Nếu là một loại tín hiệu điện, như vậy, có tồn tại tín hiệu điện quấy nhiễu đến từ bên ngoài hay không?

Một câu làm tất cả mọi người hôn mê rồi

Đúng nha

Có khả năng tồn tại điện quấy nhiễu hay không đâu?

Hai mắt Hầu Vinh bỗng nhiên tỏa sáng:

- Anh nói là...

Vào lúc này, Trần Thương lấy phim X-quang bụng của người bệnh ra, đưa cho Hầu Vinh:

- Chủ nhiệm Hầu, anh lại xem, đồ vật bị ăn đi vào giống cái gì?

Hầu Vinh chỉ vào phim X-quang, bỗng nhiên ha ha ha ha nở nụ cười:

- Anh nói là... Có thể có thể! Bác sĩ Trần, tài nghệ này của anh thật là cao nha! Cái này cũng có thể nghĩ ra được

Tổ trưởng Thường nhìn thấy Hầu Vinh cười, lấy tới phim X-quang vừa nhìn, lập tức cũng bất đắc dĩ cười lên.

Lúc này lão Mã ở phía trước đi, phía sau nghe thấy họ cười ra tiếng, bất đắc dĩ quay đầu:

- Các anh cười gì vậy?

Hầu Vinh bất đắc dĩ nói:

- Lão Mã, anh biết rõ vì sao điện tâm đồ của người bệnh dị thường không?

Hầu Vinh thần bí lắc đầu:

- Tôi thừa nước đục thả câu cho anh, đi tới phòng nội soi sẽ biết.

Lúc này, Hầu Vinh và tổ trưởng Thường nhìn Trần Thương một chút, bất đắc dĩ dựng thẳng lên đến ngón tay cái

- Thật là cao

Mà hai nghiên cứu sinh càng là không hiểu ra sao.

Hiện tại Lão Mã cũng không đoái hoài tới mà nói đùa với bọn anh, liếc Hầu Vinh một cái:

- Người bệnh cũng thành như vậy, các anh còn cười, may mà người nhà không có mặt.

Hầu Vinh đỏ mặt một trận, khụ khụ một tiếng, không nói nữa.

Hoàn toàn chính xác, như vậy ảnh hưởng không tốt lắm, thế nhưng anh cũng là bất đắc dĩ.

Sau khi một đoàn người đến phòng nội soi, rất nhanh sắp xếp tới kiểm tra.

Khi nội soi thăm dò xâm nhập vào thực quản... sau khi đến trong dạ dày, bỗng nhiên một màn trước mắt để mọi người sợ ngây người

- Đây là... Pin?

Bác sĩ nội soi một mặt kinh ngạc nhìn bên trong ổ bụng, không ngờ nuốt vào mười mấy cục pin AA, pin AAA.

Những cục pin này chồng chất ở trong dạ dày, ngay cả vỏ còn chưa bị ăn mòn, rất rõ ràng là nuốt vào không lâu.

Bỗng nhiên Mã Nguyệt Huy vỗ đầu một cái

Lập tức kịp phản ứng.

Đây là do pin điện tiến hành quấy nhiễu đối với điện tâm đồ, tạo thành loại điện tâm đồ “Cấp tính nhồi máu cơ tim” như này.

Trong lúc nhất thời, lão Mã không biết nên khóc hay cười

Nội soi bác sĩ hỏi:

- Người bệnh... Đây là có chuyện gì thế?

Mã Nguyệt Huy dở khóc dở cười thuật lại bệnh tình một lần.

Bác sĩ nội soi cũng sững sờ, rất rõ ràng, làm nghề y qua nhiều năm như vậy, còn là lần đầu nghe nói đây.

Hầu Vinh bất đắc dĩ nói:

- Ngay trước khi đến, Bác sĩ Trần người ta đã đoán được rồi

Bác sĩ nội soi bất đắc dĩ ghé mắt nhìn Trần Thương một cái:

- Anh chính là Bác sĩ Trần à, kính đã lâu kính đã lâu, xem ra, Bác sĩ Trần không chỉ có là phẫu thuật làm tốt, ngay cả loại bệnh hiếm lạ này, cũng có thể chẩn đoán được đến, thực sự là lợi hại.

Trần Thương lắc đầu, khiêm tốn cười nói:

- Cho dù là cái suy đoán gì, cũng phải kiểm tra chứng thực mới được.

Nếu là pin, còn là có cơ hội đi qua nội soi lấy ra.

Có điều rất rõ ràng, khẩu vị người đàn ông rất dị thường, không chỉ có pin, còn có một số vật kỳ quái...

Chương 1069: Dìu Đỡ

Cũng may bác sĩ nội soi đã có kinh nghiệm phong phú.

Lần lượt lấy mười mấy viên pin từ trong bụng ra, còn có cái nắp lon coca...

Tốn một phen sức lực không nhỏ

Cũng may là màng nhầy dạ dày của người bệnh chưa bị tổn hại gì, cũng không có chảy máu, giảm bớt một phen phiền phức và giày vò

Nếu như nuốt vào là đồ vật to lớn gì hoặc là nguy hiểm không dễ lấy ra, nội soi cũng không lấy ra được, sẽ chỉ có thể thông qua mổ bụng để giải quyết vấn đề.

Hiện tại xem ra không thể nghi ngờ giảm bớt quá nhiều phiền phức.

Có điều, vị trí hai mảnh pin còn lại xuống quá thấp, nội soi không qua được, cũng không cần thiết phẫu thuật.

Bác sĩ nội soi nói:

- Hai mảnh sau cùng có thể tới tận bên trong ruột, đoán chừng qua mấy ngày sẽ có thể bài xuất ra, không cần lo lắng.

Mã Nguyệt Huy gật đầu:

- Đúng rồi, làm một điện tâm đồ cho người bệnh đi, tôi xem thử thế nào?

Phòng nội soi có máy móc biểu đồ tâm điện, dù sao thường xuyên sẽ có một chút người bệnh tới sau đó muốn làm.

Nếu như điện tâm đồ có gì lạ, có khả năng bị bệnh tim, nội soi kiểm tra cũng phải cần tham khảo.

Mấy phút sau, làm điện tâm đồ tốt, mọi người vừa nhìn, hoàn toàn bình thường

Xem ra, kẻ cầm đầu đưa tới điện tâm đồ kỳ lạ, quả nhiên là những cục pin này.

Trong ánh mắt hai cái nghiên cứu sinh sau lưng nhìn Trần Thương đã sớm đều là sùng bái

Nhìn nhiều pin và dị vật như thế, Mã Nguyệt Huy thở dài, cái này có thể không đau bụng à?

Lúc này tác dụng thuốc tê còn chưa hết, Trần Thương hỗ trợ y tá mang người bệnh mang lên giường, đứng dậy đẩy người đàn ông rời khỏi phòng nội soi.

Sau khi trở lại phòng bệnh, những cái kiểm tra Troponin kia cũng làm, kết quả đều là bình thường.

Nhìn lại cả chuyện mà nói, nhưng cũng là sợ bóng sợ gió một trận.

Lúc này người bệnh vẫn chưa tỉnh lại, thế nhưng mọi người cũng không có lo lắng như trước nữa.

Sau khi đưa người bệnh đến phòng bệnh để lưu lại xem xét, Trần Thương đứng dậy đi ra nói tin tức tốt này đi nói cho ba mẹ của người đàn ông.

...

...

Ông lão cầm tay bà lão, an ủi:

- Không có chuyện gì, không nên lo lắng.

Bà lão lắc đầu, ai một tiếng thật dài.

- Có đôi khi tôi cũng nghĩ nha, thật ra nếu không có nó cũng rất tốt, tôi... Tôi nhìn thấy nó như vậy, cũng vô cùng khó chịu nha.

- Chúng ta già không có ở đây, một mình nó phải làm sao bây giờ

Nói đến đây, bà lão bất đắc dĩ dụi dụi con mắt, nước mắt còn chưa có chảy ra đã lau sạch sẽ.

Lão đại gia bất đắc dĩ răn dạy một tiếng:

- Nói lung tung, nó là đứa bé, cho dù bị bệnh! Chờ nó tốt là được rồi. Y học phát đạt như thế, chắc chắn có thể trị tốt

Bà lão:

- Tôi chính là nhìn nó như vậy, trong lòng thực rất khó chịu.

- Tội gì nha, chắc chắn để nó như vậy.

Loại chuyện như người đầu bạc tiễn người đầu xanh này, ai nguyện ý nhìn thấy chứ?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác sau khi gặp loại chuyện này, anh không có cách nào nói.

Khi Trần Thương đi tới, bà lão tranh thủ thời gian lau sạch sẽ nước mắt, lo lắng hỏi:

- Bác sĩ à, tôi... thằng bé nhà tôi không có chuyện gì chứ?

Bà lão và ông lão muốn đứng lên, Trần Thương cũng vội vàng cười ngồi xuống bên cạnh.

Hai người đi đứng không tốt, vừa rồi lúc xuống xe, Trần Thương đã nhìn thấy.

Trần Thương bồi tiếp ngồi xuống, hai người cũng không đứng dậy.

Trần Thương an ủi:

- Không có chuyện gì, vừa vặn làm kiểm tra đã phát hiện, anh ấy ăn bậy đồ vật, còn ăn pin vào trong bụng, sau đó vì không tiêu hóa được cho khó chịu.

- Điện tâm đồ kỳ lạ là bởi vì pin quấy nhiễu, hiện tại kết quả đều đi ra, không có việc gì.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, hai ông bà cũng là nhẹ nhàng thở ra, thấp thỏm bất an trong lòng cuối cùng cũng nuốt vào trong bụng.

Bà lão vui vẻ tự nhủ:

- Không có chuyện gì thì tốt, không có chuyện gì thì tốt

- Tôi nói với anh nha, bác sĩ, anh chớ nhìn hiện tại nó như vậy, thật ra... Nó rất ưu tú, cậu thấy một cái tòa nhà nơi xa kia hay chưa? Là nó thiết kế đấy

- Tốt nghiệp học viện Thanh Hoa, trong lúc học đại học còn lấy được thưởng... Năm thứ ba đại học cũng nhận đến đại tập đoàn offer, lương một năm 50 vạn

Khi bà lão nói tới con trai mình, trên mặt cũng là tràn đầy vinh quang.

Lúc này chính vào buổi trưa, tất cả mọi người lần lượt tan tầm, Trần Thương thấy bà lão như vậy nên cũng không vội, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh nghe bà lão kể.

Vào lúc này, bà lão móc điện thoại ra từ túi áo.

Còn là Smartphone

Trần Thương cười nói:

- Dì à, dì còn biết chơi Smartphone à?

Bà lão cười nói:

- Đều là con trai dạy cho tôi, nó tự nhiên bệnh nha, cũng không phải một mực như vậy, có đôi khi tốt, có đôi khi xấu, sau khi không thể đi làm thì ở nhà chơi với tôi.

- Nó dạy tôi không ít thứ đấy.

Bà lão mở điện thoại ra, hình nền chính là ảnh chụp của người đàn ông, mặc một bộ đồ vét, rất phong độ.

- Cậu xem, rất đẹp nha, ai... Lại đáng tiếc, số khổ

- Bởi vì học kiến trúc, cũng không đi làm ở tổng công ty, thường xuyên phải đi theo công trình, vì lẽ đó... Cái cuộc sống hôn nhân này, không quá thuận lợi được.

- Nó đó, chính là cả một đời quá thuận lợi, khi học ở trường, chính là học sinh khá giỏi, một đường thuận lợi, từ tiểu học đến đại học, tiếp đó đến công việc.

- IQ rất cao, thế nhưng... còn cái gọi là EQ thật quá kém, đi qua hôn nhân, đả kích từ con cái, lập tức không gượng dậy nổi.

- Ai, nếu tôi nói nha, người trẻ tuổi, chắc chắn lúc tuổi còn trẻ phải trải qua nhiều chuyện chút, đứa trẻ nhấp nhô gập ghềnh đi tới, bất kể nói thế nào, ít nhất thế giới trong lòng người ta cũng mạnh mẽ, đều tại tôi. Từ nhỏ đã buộc nó trong nhà, học tập...

Bà lão rõ ràng là cả một bụng lời không nói được, sau khi nhìn thấy Trần Thương, nói ra hết toàn bộ lời trong lòng.

Nói xong bà lão là hai mắt đẫm lệ

Cả ông lão cũng bất đắc dĩ quay đầu đi, sớm đã lão lệ chảy ngang.

Hai người đều là người có trí thức, nói chuyện cũng rất có trình độ, mặc dù là con dâu vượt quá giới hạn, thế nhưng bà lão không có giống như người khác không ngừng quở trách người khác không tốt.

Mà chỉ nói do con trai của mình không đủ mạnh mẽ

Chẳng lẽ là oán trách à?

Dĩ nhiên không phải

Là đau lòng

Trần Thương để y tá tiểu Kha đi phòng ăn mua cho hai người đồ ăn, ngay ở bệnh viện ăn một bữa cơm đơn giản.

Bà xã vượt quá giới hạn đối một người đàn ông đả kích lớn bao nhiêu?

Thống khổ mất con đối với một người cha mà là tai nạn lớn cỡ nào?

Bà lão nhìn Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Bác sĩ, cậu nói... Tôi có thể nhìn thấy nó sẽ khá lên một ngày hay không?

Nghe thấy câu nói này của ông lão, Trần Thương bỗng nhiên im lặng.

Lúc xế chiều, người đàn ông tỉnh lại, tình huống cũng khôi phục bình thường, thần chí vô cùng rõ ràng, nói với Trần Thương một câu:

- Cám ơn bác sĩ.

Có điều anh cám ơn cũng không phải là nhằm vào Trần Thương cứu anh, mà là bởi vì, Trần Thương mua đồ ăn cho cha mẹ mình.

Người đàn ông đỡ hai ông bà rời đi.

Trần Thương đứng ở phía sau, im lặng không nói.

Hình ảnh ba người này dìu đỡ lẫn nhau hơi chạm đến tâm linh của người ta.

Mà Trần Thương nghĩ nhưng cũng là lời nói sau cùng của ông lão.

Có thể trị không?

Bệnh tật đối với một gia đình mà nói là một cái tai nạn.

Bỗng nhiên Trần Thương ý thức được, đường mình cần đi còn rất dài.

Người mang hack như anh tuyệt không chỉ cần dùng để hưởng lạc, còn cần rất nhiều chuyện chờ để anh đi làm.

Nếu có một ngày, anh có thể cứu ngàn vạn gia đình, cái này hay là đối với cuộc sống của mình mà thật sự là chuyến đi này không tệ nha

Chương 1070: n Nhân Cứu Mạng

Mắt thấy cách thứ bảy, chủ nhật càng ngày càng gần, Trần Thương cảm giác nhiệm vụ của mình cũng càng ngày càng bận rộn.

Chủ biên «Ngoại khoa lồng ngực niêm giám» hàn huyên với Trần Thương một đoạn thời gian, hi vọng có thể được phỏng vấn Trần Thương một lần.

Sau khi nghe thấy tin tức này, bản thân Trần Thương thì không có bất kỳ ý kiến gì, thế nhưng...

Tháng này thời gian của Trần Thương trên cơ bản đã kính lịch

Thứ bảy tuần này là Tôn Quảng Vũ tổ chức phòng khách tiêu hóa, thứ bảy tuần sau là quốc gia tổ chức cơ sở cấp cứu huấn luyện đề cao tri thức phẫu thuật tuyến tụy.

Tiếp qua hai tuần thì anh sẽ đến nước Mỹ tham gia hội nghị Mayo công năng đường tiêu hóa.

Gần đây Trần Thương là thật bề bộn nhiều việc.

Vì vậy chỉ có thể đẩy về sau bớt.

Có điều, làm cho Trần Thương tò mò chính là đối phương hoàn toàn có thể lý giải và tiếp nhận, ngược lại cảm thấy đương nhiên.

Xem ra, thời gian của danh nhân thật không phải là thời gian của mình nha.

Khuya về nhà, Trần Thương bắt đầu bật máy tính lên lấy kỹ xảo sử dụng liên quan tới nội soi trong đầu tiến hành làm ra đại cương.

Đoạn thời gian trước sớm biết có thể viết luận văn, Trần Thương đã không tốn nhiều thời gian đi phát biểu như vậy, dù sao còn nhiều học sinh như thế, Trần Thương suy nghĩ tìm thời gian đi để đám người này mỗi người đều viết một luận văn, góc độ và điểm phân tích thiên về một thuật thức phẫu thuật khác biệt nha.

Hiện tại Trần Thương đã hiểu rõ vì sao những người giáo sư kia họ có nhiều luận văn như vậy, khẳng định không phải là mình viết, họ nơi nào có nhiều thời gian như vậy nha.

Cũng là có đoàn đội của bản thân.

Quyển sách « Kỹ xảo sử dụng và chỉ nam nội soi » này, thật ra không gian có thể phát huy rất nhiều, bởi vì nội soi cũng chia làm nội soi ổ bụng,

nội soi lồng ngực..., phẫu thuật khác nhau khẳng định là cần nhân tài chuyên nghiệp khác biệt đến tiến hành tham dự.

Thế nhưng tham thì thâm, chẳng bằng nghiêm túc làm tốt một loại.

Chính là sử dụng nội soi ổ bụng.

Tốt nhất là văn hay tranh đẹp, mỗi một cái kỹ xảo có biểu đồ phẫu thuật bổ sung.

Học tập này càng thuận lợi thêm một chút.

Có điều nhiều chủ biên phó chủ biên biên ủy cái gì như thế, công việc khẳng định không thể tự mình một người làm nha.

Trần Thương quyết định trước tiên đưa ra chỉnh thể rõ ràng sau đó phân công chi tiết cho tốt, tốt nhất là ở buổi gặp mặt phòng khách lần này phải thành lập tiểu tổ biên ủy chuyên môn.

Sau đó đưa những cái công việc cụ thể và hình ảnh cho những biên ủy này đến hoàn thành.

Thật ra, viết sách là một công trình lớn

Thời đại thật không giống nhau.

Những danh gia y án kia, một quyển sách họ đã từng viết vài chục năm, thậm chí là mấy chục năm, đều là tự mình nhất bút nhất hoạ viết ra.

Thế nhưng hiện tại thì sao?

Trên cơ bản anh có thể nhìn thấy sách vở một chút của giáo sư nào đó, tất cả đều là học sinh làm ra.

Thậm chí chính là từ vài cuốn sách đến một đoạn đông, một đoạn tây kiếm ra đến.

Xã hội này, người chân chính có thể bình tĩnh lại làm học vấn, đã càng ngày càng ít.

Bàn về sách, ở trong mắt những người này là một chuyện đại sự

Thế nhưng hiện tại trong mắt rất nhiều người, ra sách đã thành một loại mạ vàng.

Thậm chí tất cả đại tập san và bình đài bắt đầu công khai “Trưng thu” một chút vị trí “Phó chủ biên”, “Biên ủy”.

Văn hóa và học thuật đã không biết vào lúc nào đã trở thành một loại “sản phẩm giao dịch”.

Mặc dù Trần Thương so ra kém những chuyên gia kia, thế nhưng cũng hi vọng, quyển sách này viết ra sẽ chân chính hữu dụng, mà không phải mạ vàng.

Là có thể coi như chỉ nam nội soi cho rất nhiều bác sĩ ngoại khoa

Khi Trần Thương bận rộn, Tần Duyệt cũng không quấy rầy, nhanh chóng cầm lấy sách của mình, ngồi đọc.

Trần Thương tốn thời gian một đêm, cắt tỉa đồ vật trong đầu một lần, chỉnh lý đại cương cho tốt.

Trước hết, quyển thứ nhất là hướng dẫn sử dụng nội soi, sử dụng quyển sách phổ biến.

Tiếp theo, quyển thứ hai anh hi vọng dựa theo chủng loại bệnh tật, viết ra kỹ xảo cho các phương thức.

...

...

Ban ngày lâm sàng, buổi tối viết sách, cuộc sống như vậy là thật phong phú, nói đơn giản một chút chính là rất mệt mỏi.

Thế nhưng mệt mỏi thì mệt mỏi, loại công việc có ý nghĩa này chắc chắn phải bình tĩnh tâm trạng lại, kiên nhẫn tỉ mỉ mới làm được.

Thật ra, anh hiểu được, anh đã đầu cơ trục lợi, kỹ xảo và kinh nghiệm nội soi hoàn mỹ trong đầu sử dụng giống như hình ảnh vậy, liên tục hiện lên, Trần Thương chỉ cần phân loại mấy thứ này cho tốt là được rồi.

Có điều, khi buổi sáng thứ năm, Tôn Quảng Vũ Hiệp Hòa bên kia gọi điện thoại tới, Bốc lão tiên sinh hi vọng gặp mặt Trần Thương, tự thân biểu thị cảm ơn.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cảm giác rất vinh hạnh, tan việc sau đó đi siêu thị, chọn lựa tỉ mỉ một chút đồ bình thường thích hợp cho Bốc lão tiên sinh có thể ăn một chút.

Buổi trưa đặc biệt đi tới Hiệp Hòa một chuyến, gặp Bốc lão tiên sinh một chút.

Bốc lão tiên sinh nhìn thấy Trần Thương tới, gọi người nhà đỡ ông ngồi dậy, cười nhìn Trần Thương nói:

- Tới là được rồi, còn mang theo quà làm gì.

Trần Thương cười lắc đầu:

- Cháu chỉ mua một chút hàng mẫu, sau khi thầy Bốc lão đi ra ngoài có thể dựa theo những thứ cháu mua, đối với đường tiêu hóa có chỗ tốt.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Bốc Hàn Du lập tức nở nụ cười.

Người xung quanh Bốc lão tiên sinh nhìn thấy Bốc Hàn Du vui vẻ như vậy, lập tức bất đắc dĩ cảm khái: Có văn hóa chính là không giống nhau, tặng quà còn lộ ra có đạo lý như thế, còn đưa đến khảm trong tâm người ta.

Đây là phòng bệnh VIP, có phòng chuyên môn tiếp khách, trong phòng có rất nhiều người.

Xem ra hôm nay là Bốc lão tiên sinh có thể tiếp khách, rất nhiều người cũng chạy đến.

Bốc Hàn Du gọi Trần Thương ngồi vào bên giường, hàn huyên.

Vốn cho là sẽ nói đại đạo lý thao thao bất tuyệt, nhưng không ngờ lại tương phản.

Bốc lão tiên sinh căn dặn Trần Thương, lúc còn trẻ phải chú ý thân thể, thân thể là tiền vốn làm cách mạng, anh cái người bệnh tật đầy mình này đều là rơi xuống lúc tuổi còn trẻ, cười ha hả tán thưởng thật lâu đối với Trần Thương.

Hàn huyên với Bốc Hàn Du một hồi lâu, Trần Thương chuẩn bị cáo biệt.

Dù sao người ta vừa chuyển biến tốt đẹp, không thể quá mệt mỏi.

Khi chờ Trần Thương chuẩn bị rời đi, Bốc lão tiên sinh gọi Trần Thương lại, rũ cụp lấy con mắt, chậm rãi nói:

- Cái này, tiểu Trần à, cháu cũng coi như là người đã cứu mạng của lão đầu

- Sau này có gặp phải vấn đề gì thì tới tìm bác, lão đầu tử vẫn còn chút bản lãnh.

Một câu làm Trần Thương sững sờ, ngay cả mọi người trong phòng tiếp khách cũng lập tức sững sờ.

Đây chính là hứa hẹn của lão nhân nha, xem ra lão nhân rất coi trọng Trần Thương

Đây là để đối đãi cho ân nhân cứu mạng.

Trong lúc nhất thời, mọi người cảm khái không thôi

Đối với cái này, Trần Thương tự nhiên là vô cùng cảm kích.

Mặc dù lão nhân xem ra chỉ là một cái lão nhân tuổi xế chiều, yếu không ra gió, thế nhưng nghĩ lại những cống hiến của ngài, khả năng thật không phải là người bình thường có thể so sánh đến nha

Sau khi Trần Thương nói mọi loại cảm ơn, đứng dậy rời đi, căn dặn lão nhân cố gắng tĩnh dưỡng, sau khi xuất viện mới đến nhà bái phỏng.

Có điều, nếu đã tới Hiệp Hòa, Trần Thương quyết định đi một chuyến đến ngoại khoa Tim gặp Vương Thông

Vương Thông dần dần nắm giữ phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, gần đây bận việc túi bụi, không ngừng tiến hành phẫu thuật, bà xã sớm đã bị đày vào lãnh cung.

Hiện tại Vương Thông có lẽ sắp thành “Bác sĩ nội trú”, mỗi ngày nghiên cứu kỹ thuật bắc cầu động mạch vành.

Nhìn thấy Trần Thương tới, Vương Thông để cơm hộp trong tay xuống:

- Giáo sư Trần, sao anh lại tới đây?

Một tiếng Giáo sư Trần này, Vương Thông kêu không oan uổng.

Trần Thương cười nói:

- Vừa vặn đi ngang qua, ghé thăm anh một chút.

Vương Thông gật đầu cười cười, nhanh chóng mời Trần Thương vào văn phòng.

Nhìn thấy cơm hộp và máy tính mở trên bàn Vương Thông, và đống luận văn bày biện in ra trên đó.

Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy, chủ nhiệm Hiệp Hòa thật không phải là dễ làm như thế

Chương 1071: Icon Khuôn Mặt Tươi Cười

Nhìn thấy Vương Thông như vậy, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Vương khổ cực như vậy hả? Trước ăn cơm lại bận rộn

Vương Thông bất đắc dĩ cười cười, rút một tờ khăn giấy lau miệng:

- Chê cười, nhiều năm như vậy đã thành thói quen.

- Nếu khi ăn cơm không cầm luận văn ăn với cơm thì ăn không thấy ngon

Nghe thấy Vương Thông nói vậy, Trần Thương đột nhiên sững sờ.

Cái này... Chính là cao thủ à?

Trước đây mình đều là ăn cơm với phim ảnh đây.

Trách không được Vương Thông người ta đã có thể trở thành đại ngưu của ngoại khoa Tim bệnh viện Hiệp Hòa?

Đây là do nỗ lực mà có

Mấy chục năm như một ngày đã thành thói quen.

Nhìn như nói đùa lại làm cho Trần Thương nhiều hơn mấy phần xúc động.

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì, chủ nhiệm Vương anh bận rộn nha, chú ý nghỉ ngơi.

Trần Thương vốn là còn nói để chủ nhiệm Vương viết một luận văn, hiện tại xem ra, cũng hơi không đành lòng.

Vương Thông nghe xong, vội vàng ngăn Trần Thương lại, khép hộp cơm lại, nói với Trần Thương:

- Hôm nay tới thật đúng lúc, tôi có chuyện còn muốn trò chuyện với anh chút.

Trần Thương tò mò:

- Là chuyện gì?

Vương Thông xấu hổ cười nói:

- Giáo sư Trần, tôi gần đây chuẩn bị viết một bài luận văn liên quan tới trái tim không ngừng đập, thử《The Lancet》một lần

Lời này mới ra, Trần Thương lập tức sững sờ.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Vương, đây là chuyện tốt

Vương Thông gật đầu cười nói:

- Ừm, tôi cảm thấy đây là một cơ hội, dù sao hiện tại tiếng hô của kỹ thuật bắc cầu động mạch vành càng trên quốc tế ngày càng cao, mà chúng ta lại là ở vào địa vị dẫn trước, tôi cảm thấy có thể đánh hạ một cái《 The Lancet 》

Có thể phát biểu trên 《 The Lancet 》, đối với một nhân viên y tế mà nói là một cái vinh dự rất lớn

Đừng tưởng rằng Hiệp Hòa đã có thể tùy tiện phát biểu.

Toàn bộ đại học Khoa học và Kỹ thuật Hoa Trung bệnh viện Hiệp Hòa tổng cộng phát biểu không đến năm bài, mà Hiệp Hòa thủ đô phát biểu cũng không nhiều như trong tưởng tượng.

Năm nay Vương Thông muốn tranh thủ một cái phó viện trưởng, vì vậy hiện tại đã toàn thân toàn ý vùi đầu vào bên trong công tác chuẩn bị đi.

Đầu tiên là nhiệm kỳ mới học hội ngoại khoa Tim, Vương Thông thành tân hội trưởng, ngay sau đó là đi theo Trần Thương tiến vào trung tâm nghiên cứu y học trái tim không ngừng đập, trở thành phó chủ nhiệm.

Khi nhân tố bên ngoài không cách nào thay đổi quá nhiều, hiện tại việc cần làm dùng học thuật thực sự của mình để giữ địa vị, thể diện

Mà 《 The Lancet 》 vào thời khắc mấu chốt này, vẫn rất có lực sát thương

Vương Thông nhìn Trần Thương, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Trần Thương cũng không phải người xa lạ, dứt khoát nói:

- Giáo sư Trần, tôi giao cho anh cái đáy, cuối năm nay tôi chuẩn bị thử tranh cử một cái phó viện trưởng một lần, thật ra tôi đã chuẩn bị không sai biệt lắm, thế nhưng nếu có một bài được đăng trên 《 The Lancet 》, tôi cảm thấy phần thắng của mình sẽ càng lớn thêm chút

Nghe thấy Vương Thông, Trần Thương bất đắc dĩ giơ ngón tay cái lên

- Vậy anh phải cố gắng nha

Trần Thương là ăn ngay nói thật

Dù sao sau này nói không chừng mình sẽ đến Hiệp Hòa lăn lộn, có một người đệ tử làm viện trưởng, bước đi sẽ rất thuận lợi.

Trong triều có người làm quan, huống chi người này còn là đệ tử của mình

Đối với cái này, Trần Thương tuyệt đối là đại lực duy trì

Vương Thông nghe thấy Trần Thương cổ vũ, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nói thật, anh vốn còn lo lắng Trần Thương cảm thấy mình là kẻ đầu cơ.

- Sau khi viết bản này luận văn xong, giáo sư Trần là giáo sư chỉ đạo, đến lúc đó... Còn phải kiểm định giáo sư Trần một chút

Vương Thông vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Dễ nói dễ nói

Hiện tại đưa ra luận văn cho học sinh làm, Trần Thương tuyệt đối là hai tay hoan nghênh

...

...

Mắt thấy sắp đến thứ bảy.

Trần Thương tăng giờ làm việc mấy ngày, cuối cùng cho viết đi ra một bản đề cường sơ lược sử dụng kỹ xảo nội soi.

Anh quyết định chờ đến hội nghị ngày mai, khi trao đổi, lấy chuyện này ra nói một chút.

Buổi tối, Trần Thương bị Tôn Quảng Vũ kéo vào một cái Wechat group chat, trong đó có hơn ba mươi người.

Tên nhóm chính là nhóm trao đổi phòng khách ngày 28 tháng 3.

Nhìn thấy Trần Thương được thêm vào, rất nhanh đạt được mấy người hoan nghênh.

Hà Chí Khiêm là người thứ nhất đứng ra.

Sau đó mấy người Tôn Quảng Vũ, Thi Văn Ngạn, Trang Nguyệt Minh cũng tranh thủ thời gian hoan nghênh.

Mọi người nhìn thấy mấy cái đại lão cũng bắt đầu hoan nghênh, lập tức tò mò, cuối cùng là đại lão phương nào?

- Chủ nhiệm Tôn, đây là vị chuyên gia nào thế?

- Đúng nha, giới thiệu một chút đi

Nhìn mọi người ồn ào, Tôn Quảng Vũ ngược lại cười nói:

- Tạm thời cho tôi thừa nước đục thả câu, chờ đến ngày mai sẽ biết, vị này chính là một kỳ nhân đấy

- Lần này chúng ta đi Mayo, còn phải dựa vào anh ấy đến giữ thể diện

Hai câu nói này nháy mắt để mọi người càng thêm tò mò.

Có điều ngay lúc này, Tôn Quảng Vũ gửi một liên kết video trên đám mây (giống Google Drive) vào trong nhóm.

- Đây là video phẫu thuật của Bác sĩ Trần, buổi tối mọi người cứ xem trước một chút, ngày mai chúng ta có thể sẽ thảo luận về một ca phẫu thuật này.

Nhìn thấy Tôn Quảng Vũ lập tức đẩy mình lên cao như vậy

Trần Thương còn hơi không biết làm thế nào.

Cái kịch bản này... Hơi không đúng nha

Trần Thương đã nghĩ xong, sau khi vừa vào trước tiên sẽ giả vờ là bé con bán cái manh, cho mọi người một người một ấn tượng mới.

Tiếp đó giả heo ăn thịt hổ... Sau cùng làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Làm màu đánh mặt sáo lộ kiểu này, thoải mái cỡ nào nha?

Thế nhưng...

Không ngờ vị Tôn Quảng Vũ này, một chút cũng không phối hợp với mình, anh thành thật như thế, sau này tôi còn giả heo ăn thịt hổ như thế nào đây? Đánh mặt đến như thế

Mọi người một cái dồn dập tò mò.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy mình không chào hỏi cũng không phù hợp.

Thế nhưng làm sao phát tin tức mới có thể lộ đại khí của cấp bậc cao cấp ra đây, mà còn phải phù hợp nhân thiết điệu thấp cao thủ của mình nữa?

Nghĩ tới nghĩ lui...

Suy nghĩ đại khái khoảng một tiếng, trong lúc đó còn ăn cơm tối.

Sau cùng, Trần Thương dứt khoát gửi một icon: Khuôn mặt tươi cười.

Ừm

Lễ phép mà không mất đi ưu nhã, khiêm tốn mà hào phóng

Dù sao tựa như đại nhân vật đều ưa thích phát khuôn mặt tươi cười.

Quả nhiên, sau khi gửi icon mặt cười, rất nhiều chủ nhiệm dồn dập chào hỏi.

- Chào anh, giáo sư Trần

- Đúng, tôi thật mong đợi

Khi mọi người ở đây nói chuyện trời đất, không biết ai đột nhiên nói câu:

- Nhanh xem video kìa, ôi trời ơi, ca phẫu thuật này chính là Giáo sư Trần làm à?

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Ừm, ca phẫu thuật này chính là Bác sĩ Trần làm, mọi người xem trước đi, ngày mai lúc thảo luận chúng ta, mọi người tốt nhất nói hết ý nhé.

Sau khi đạt được sự tán thành của Tôn Quảng Vũ, tất cả người nhìn phẫu thuật đều kinh ngạc

Vừa rồi một dao kia, thật sự là cắt tới trong lòng họ

Vô cùng rung động.

Thật lâu không thể quên.

Nhìn khuôn mặt tươi cười Trần Thương gửi tới, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Đây chắc chắn là đại lão

Gửi icon khuôn mặt tươi cười là thói quen của các đại lão.

Thế nhưng... Vị Bác sĩ Trần này đến cùng là ai?

Vì sao nhìn vào cứ thấy khác loại thế nào vậy?

Trong lúc nhất thời, mọi người vô cùng trông mong.

Mà ai chưa xem phẫu thuật, cũng tranh thủ thời gian chạy đi xem một lát, sau khi xem hết phẫu thuật, tranh thủ thời gian trở về nhìn ảnh chân dung (avatar) của Trần Thương.

Chẳng lẽ, ảnh chân dung này có hàm nghĩa đặc biệt gì à?

Chương 1072: Gặp Mặt Trong Khu Nhà Cao Cấp

Nơi tổ chức gặp mặt không phải ở khách sạn, mà là ở bên trong một cái tòa nhà từ thiện công ích.

Đây là một nhà từ thiện tên là Đồ Thừa, là của một phú thương người Hoa, trước kia đã ở lại ở Singapore và Malaysia, cả một đời không kết hôn, càng không có con cái.

Sau khi sáu mươi tuổi đã uỷ trị công thức chính thức cho người quản lí nghề nghiệp, trở lại chỗ cũ ở thủ đô, mua một tòa cấp cao ở khu nhà tứ hợp viện.

Năm nay bảy mươi mốt tuổi, trong mười năm kim ngạch dùng cho công ích từ thiện cao tới hơn mười ức, cũng là nhà từ thiện đỉnh cấp trong vòng.

Mà vị lão nhân này say mê phát triển sự nghiệp chữa bệnh ở trong nước, trước sau quyên tặng hơn 300 chiếc xe cấp cứu ở thủ đô.

Trong lúc đó còn nhiều lần tài trợ các giải thưởng y học quốc gia cho Ngô Giai Bình để thưởng y học, ở trong vòng cũng là một danh nhân.

Mà vị lão nhân này cũng là bạn của rất nhiều đại lão hiện tại, Tôn Quảng Vũ thì được lão nhân trả lương cao thuê làm bác sĩ chăm sóc sức khỏe, tiến hành kiểm tra sức khoẻ theo định kỳ.

Sau khi biết được gặp mặt lần này, lão nhân nhiệt tình mời tới trong nhà.

Đối với loại gặp mặt học thuật chuyên nghiệp này, Đồ lão nhân ông cũng rất hứng thú.

Phòng này của lão nhân cũng không phải tứ hợp viện bình thường, nếu đã nói là khu nhà cấp cao, vậy khẳng định là tòa nhà mà không phải viện tử.

Tứ hợp viện là rất được có chú ý ở thủ đô.

Mà tòa nhà vị Đồ Thừa này mua, cũng cách không xa với tòa nhà của những danh nhân như Quách Mạt Nhược kia, cho dù đó chỉ là tòa nhà này là một vị phú thương, không phải làm lãnh đạo, càng không phải là vương phủ.

Dùng lời nói của Đồ ông, ông chính là thương nhân, mua loại tòa nhà này cũng là thích hợp nhất.

Những người làm phú thương tòa nhà và lãnh đạo tòa nhà, liếc một cái đã có thể nhìn ra khác nhau, chỉ từ cái cửa, xà nhà kia đã có thể nhìn ra.

Sau khi Trần Thương chào hỏi với Tôn Quảng Vũ, mang theo Tần Duyệt cùng nhau đi tới.

Dù sao Tần Duyệt cũng làm ở Phổ ngoại, nghe những thứ này nhiều một chút cũng không sai.

Xe không thể lái vào bên trong nên chỉ có thể tìm rồi dừng tốt ở bãi đỗ xe gần đó, sau đó đi bộ một hồi mới nhìn thấy tòa nhà này.

Đối diện cửa ra vào là một khối bức tường phù điêu lớn, trước mắt là những đồ vật cũ như thuyên mã trụ hạ mã thạch này, đều còn ở đây, hai sư tử đá cũng là được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Lúc này Tôn Quảng Vũ đã chờ ở cửa ra vào, nhìn thấy Trần Thương và Tần Duyệt, cười nói:

- Tới rồi, mau vào đi thôi! Tôi chờ người.

Trần Thương gật đầu, mà Tần Duyệt thì là cười nói:

- Giáo sư, em bồi anh.

Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức gật đầu cười nói:

- Cũng được.

Đối với người học sinh này, Tôn Quảng Vũ thật rất thích.

Vào cửa lại là một khối bức tường phù điêu lớn, Trần Thương biết rõ, đây là để che sát khí, sau khi tiến vào cửa hông là viện tử, bên trong đã bày xong bàn trà, mấy nhân viên phục vụ chạy trước chạy sau lu bù công việc hết lên.

Rất nhiều người đã ngồi xuống, mà trong viện này các thiết bị một chút cũng không bị thiếu khuyết hiện đại hóa, thứ cần thiết cho gặp mặt cũng coi như là cái gì cần có đều có.

Trần Thương tìm một chỗ ngồi xuống, trên bàn đã có đặt sẵn thức ăn, rất nhanh có người đi tới pha trà cho Trần Thương.

Nhìn bố cục xung quanh một lần, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy, mua một tứ hợp viện như vậy cũng rất không tệ, ít nhất vẫn tiếp địa khí.

Có điều, sau khi nhìn thấy cửa thuỳ hoa, Trần Thương mới ý thức được, không cần một cái viện lớn như thế chỉ là ngoại viện thôi thì mình đã... không mua nổi rồi.

Sau khi mọi người ngồi xuống, phải bình tĩnh hơn so với Trần Thương rất nhiều, tựa như loại tình hình này đã nhìn nhiều thành quen.

Có điều nghĩ đến thân phận địa vị những người này, Trần Thương cũng thoải mái, có thể làm được đại chủ nhiệm của những bệnh viện thủ đô kia, chỗ nào đơn giản?

Vào giờ phút này, mọi người thảo luận không phải cái khu nhà tứ hợp viện cấp cao này bao nhiêu tỷ.

Càng không phải là vị phú thương Đồ ông này.

Mà là một video phẫu thuật được gửi đến trong nhóm tối hôm qua và khuôn mặt tươi cười bác sĩ Trần phát ra kia.

- Video phẫu thuật ngày hôm qua kia, tôi đã xem trọn vẹn bảy, tám lần, thật càng xem càng cảm thấy kinh ngạc

- Đúng vậy đấy, đặc biệt là có thể nghĩ tới một dao mở ngay dạ dày kia, đây quả thực mở rộng tầm mắt của tôi ra

...

- Anh nói vị bác sĩ Trần này đến cùng là ai?

- Người họ Trần trong nhóm cũng có mấy người như vậy, chúng tôi cũng đều nhận biết nha

Mọi người rất rõ ràng cũng đang thảo luận Trần Thương.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, hiện tại để anh rất khó làm nha, lập tức một cái ấn tượng đại lão đã được tạo, sau khi họ nhìn thấy mình sẽ xấu hổ cỡ nào?

Nghĩ tới đây, Trần Thương u oán nhìn thoáng qua Tôn Quảng Vũ bên ngoài.

Ước chừng khoảng chín giờ, người đều đến đủ.

Tôn Quảng Vũ làm người chủ trì, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại đến từ Tần Vĩnh Nghĩa.

Sau đó lên đài nói:

- Hôm nay là một lần gặp mặt bên trong ngành nghề, dạng gặp mặt này chúng tôi cũng thường xuyên tổ chức, trước hết phải cảm ơn Đồ lão tiên sinh đã tận lực trợ giúp cung cấp cho chúng tôi.

Vào lúc này, Trần Thương mới chú ý tới một tiểu lão đầu không đáng chú ý ở cách đó không xa, ngồi ở tại chỗ trông coi một cái bếp lò trà nóng cho mọi người.

Lập tức

Trần Thương sửng sốt một chút, lão nhân thật điệu thấp nha.

Trần Thương càng thêm ảo não, anh xem người ta một chút, một thổ hào lớn như thế, tự thân pha trà, cái bức cách này cũng tựa như lão tăng quét rác vậy, làm cho người ta rung động.

Mà còn mình thì sao?

Ai, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Tôn Quảng Vũ tiếp tục nói:

- Hôm nay, chúng tôi còn mời được một vị khách quý thần bí, anh ấy rất có lực ảnh hưởng ở lĩnh vực Phổ ngoại quốc tế, anh cũng là ảnh hưởng rất

lớn tới giới khoa Ngoại tiêu hóa phẫu thuật đường tiêu hóa ở quốc tế, anh ấy đến cả tôi cũng không ngờ

- Thế nhưng không thể nghi ngờ, anh ấy đến đối với gặp mặt mà nói hôm nay của chúng ta, càng gia tăng rất nhiều tính thảo luận, đối với thành công của tổ chức gặp mặt lần này, cũng có ảnh hưởng rất tích cực

- Còn về là ai...

- Ha ha, tôi thừa nước đục thả câu

Nghe thấy Tôn Quảng Vũ, mọi người sôi nổi lên, bắt đầu ồn ào.

Gặp mặt và tọa đàm khác nhau ở ngay tại nơi này, mọi người có thể nói thoải mái, trong lúc nhất thời đã nói sôi nổi.

- Chủ nhiệm Tôn, anh như vậy cũng quá đáng nha, tối hôm qua đến bây giờ, anh bán hai cái nút rồi

- Ha ha, đúng nha, tôi đoán cái này có thể là người Bác sĩ Trần nha

- Rất có thể, bằng không cũng không thể nào làm ra đến phẫu thuật như vậy đi

- Tôi càng ngày càng mong đợi người này là ai.

...

Nghe thấy lời của mọi người, Trần Thương lập tức ngơ ngác

Anh nhìn thoáng qua Tôn Quảng Vũ, nhìn chằm chằm Tần Duyệt nói:

- Giáo sư của em... Cần phải hại anh thảm như vậy không

Tần Duyệt che miệng cười, cũng không nói chuyện, cười nhét một cái bánh vào trong miệng:

- Ăn thật ngon nha

Trần Thương im lặng

Em cái ăn hàng

Em theo phe nào?

Trần Thương sắp khóc, trước kia không oán ngày nay không thù, Chủ nhiệm Tôn ngài như vậy cũng quá đáng nha.

Tôi cái này còn chưa có xuất đạo đâu, anh đã nói tôi rất có lực ảnh hưởng ở lĩnh vực Phổ ngoại quốc tế

Tôi tổng cộng đã làm mấy ca phẫu thuật chứ? Còn ảnh hưởng rất lớn tới giới phẫu thuật đường tiêu hóa quốc tế khoa Ngoại tiêu hóa...

Trần Thương giống như về tới phòng khám bệnh chỉnh hình của Trương Chí Tân, anh làm giới thiệu vắn tắt thân phận giả cho mình.

Nếu như này bị vạch trần xấu hổ bao nhiêu nha?

Rất nhanh, Tôn Quảng Vũ cũng không thèm để ý, rất nhanh bắt đầu gặp mặt hôm nay.

Trước hết chính là bắt đầu thảo luận đối với cái một đài phẫu thuật này.

Mọi người tối hôm qua cũng đã nhìn một đài phẫu thuật kia, tự nhiên là rất có cảm xúc, trong lúc nhất thời cũng phát biểu sôi nổi.

Khoan hãy nói, mỗi người đều có ý nghĩ cùng kiến giải của mình, đối với khâu lại tụy dạ dày cũng là rất có nghiên cứu, tất cả mọi người bắt đầu thảo luận.

Chương 1073: Chuyến Này, Chỉ Vì Gặp Mặt Bác Sĩ Trần

Mục đích chính của phòng khách thật ra chính là một nơi tụ hội chuyên gia trong ngành nghề, so với hội nghị càng thêm nhàn nhã và tùy ý.

Có ăn, có uống, có lời nói.

Tần Duyệt không nói lời nào, chỉ là nhìn ăn ăn uống uống, cực kỳ giống học sinh đến ăn nhờ ở đậu.

Trần Thương thì không dám phát biểu, anh sợ chính mình vừa nói sẽ bị người hỏi thăm là ai

Hiện tại ngồi cùng một chỗ với Tần Duyệt, tất cả mọi người đều coi mình là một học sinh mà đối đãi, cũng không có đưa tới quá nhiều quan tâm.

Rất nhanh, mọi người từ thảo luận nối lại đuôi tụy đến nối lại đường tiêu hóa, lại thảo luận đến xây dựng lại đường tiêu hóa.

Vào lúc này Tôn Quảng Vũ nói:

- Mục đích của cái phòng khách này hôm nay, tôi tin tưởng mọi người vô cùng rõ ràng.

- Tôi hi vọng chúng ta có thể liên hợp lại, hai bên tăng cường câu thông và trao đổi, thực hiện phát triển cộng đồng tốt nhất.

- Học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới được tổ chức Y tế thế giới kết hợp với trung tâm y học Mayo thành lập sắp đến, cái này sẽ là một tổ chức vệ sinh quốc tế có sức ảnh hưởng, tôi hi vọng tất cả mọi người chúng ta đều có thể tiến vào bên trong, trở thành một thành viên quan trọng.

- Mà công năng đường tiêu hóa là một chủ đề nghiên cứu cần thời gian dài, thế nhưng xây dựng lại kết cấu đường tiêu hóa, lại là một nan đề hàng đầu cần học hội ngoại khoa tiêu hóa thành lập thế giới giải quyết, đồng thời căn cứ dùng với cái tư cách này, tuyển ra chức vị và thành viên học hội tương quan.

- Học hội lần này đạt được rất nhiều quan tâm từ tư bản, tài chính sung túc, địa vị học thuật và lực ảnh hưởng cũng rất sâu xa, vì vậy Vệ Kiện ủy hi vọng chúng ta có thể tận khả năng quản thêm chuyện nhiều một chút, tranh thủ cầm xuống mấy vị trí quản sự thường vụ, cố gắng lấy một cái phó hội trưởng

Mayo ở lĩnh vực ngoại khoa tiêu hóa là đứng thứ nhất không hề nghi ngờ, kết hợp với tổ chức Y tế thế giới thành lập học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, đại đa số học hội ngoại khoa tiêu hóa quốc gia khẳng định phải thêm vào trong đó, trở thành một trong hội viên của tổ chức.

Nghe thấy Tôn Quảng Vũ, trong lòng mọi người cũng đầy mong đợi.

Nếu như có thể trở thành quản sự học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, như vậy vinh dự là khó có thể tưởng tượng, trên cơ bản anh đi bất kỳ quốc gia nào, đều sẽ nhận ưu đãi.

Có đôi khi, thậm chí vàng, dầu hỏa các loại đều không phải đồng tiền mạnh nhất của cái thế giới này.

Mà nhân tài, tri thức những này lại bị tất cả quốc gia lớn trên thế giới tranh nhau quan tâm hơn.

Khi bị tai nạn, bệnh dịch, bệnh tật đến, thêm một nhân tài đỉnh cấp, chính như là nhiều thêm một người thủ lĩnh trong quân.

Một hội trưởng học thuật tổ chức quốc tế, bất kỳ nơi nào ở toàn thế giới đều sẽ có được tôn trọng.

Đối với tổ chức quốc gia mà nói, nếu như thành viên tổ chức của họ có thể thu được địa vị tốt hơn, đối với địa vị học thuật quốc gia này má nói, đều sẽ có tăng lên rất lớn.

Ngay cả như là thị trường chứng khoán, giá cổ phiếu dâng lên và ngã xuống đến từ lòng tin cổ dân.

Mà chữa bệnh, phát triển khoa học kỹ thuật nhanh hay chậm, cũng giống vậy là đến từ lòng tin nhà khoa học, ví dụ như quốc nội chúng ta cái khoa học kỹ thuật nào đó phát triển rất tốt, sẽ hấp dẫn đến rất nhiều nhân tài, càng thêm xúc tiến để cái nghề này phát triển.

Đây là một cái tuần hoàn tốt

Khi nói tới đây, Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Xây dựng lại đường tiêu hóa là nan đề, cũng là khó khăn mà chúng tôi vẫn muốn giải quyết, mà một ca phẫu thuật kia ngày hôm qua mọi người cũng xem hết, thảo luận rõ ràng, kế tiếp tôi có thể sẽ phải giới thiệu Bác sĩ Trần làm phẫu thuật này

- Anh rất có nghiên cứu ở lĩnh vực xây dựng lại đường tiêu hóa, rất có kiến giải đối với nối lại đường tiêu hóa, nối lại đuôi tụy, thậm chí là để hai mắt chúng ta tỏa sáng.

Ngay lúc này, điện thoại Tôn Quảng Vũ vang lên.

Nhìn thấy số điện thoại gọi, Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Hiện tại, hai cái nút tôi bán cho mọi người đều phải giải mã

- Mọi người chờ một chút

Sau khi nói xong, Tôn Quảng Vũ cầm điện thoại lên đi xuống phía dưới.

Trong lúc nhất thời, mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ

- Đến cùng là ai?

- Không biết

- Có thể không phải người Trung Quốc chúng ta?

- Có khả năng

Trần Thương bất đắc dĩ liếc mắt, đặt « kỹ xảo sử dụng cùng chỉ nam nội soi » trong tay lên bàn, chuẩn bị đứng dậy.

Nhìn thấy Tôn Quảng Vũ, anh bất đắc dĩ cũng muốn đứng lên, anh đoán chừng, đứng lên sau đó, khẳng định sẽ rất xấu hổ, mà ít nhất sẽ để cho mọi người thất lạc...

Dù sao, anh Tôn Quảng Vũ đem hình tượng của tôi khiêng cao như vậy, tôi cũng rất xấu hổ nha

Trần Thương nghĩ tới đây, thở dài...

Mọi người nhìn Tôn Quảng Vũ xuống, lập tức cũng kích động lên.

Trần Thương mắt thấy Tôn Quảng Vũ tiến lên, chuẩn bị đứng lên chào hỏi với mọi người, thế mà... Tôn Quảng Vũ lại đi ngang qua

Đi ngang qua...

Qua...

Trần Thương hôn mê rồi

Trong đầu lập tức hiện lên rất nhiều nghi ngờ

Không phải mình?

Chẳng lẽ là mình nghĩ nhiều rồi?

Người này không phải mình à?

Là mình tự đa tình à?

Còn hên chưa đứng lên.

Thật xấu hổ.

Trần Thương cảm thấy vừa rồi chính mình nếu như đứng lên, tuyệt đối xấu hổ tới cực điểm.

Thế nhưng, phẫu thuật này chính là mình làm mà?

Vừa rồi giới thiệu cũng rõ ràng là nói tôi đây à?

Chẳng lẽ... Mình đối với bản thân mình có hiểu lầm gì đó?

Hay là...

Chỉ thấy Tôn Quảng Vũ ra ngoài, một lát sau, Tôn Quảng Vũ đi trở về, kết bạn mà đi còn có hai người đàn ông nước ngoài, một cái người đàn ông da trắng một mét tám mấy, thân hình cao lớn, râu quai nón so tóc còn phải

rậm rạp đi đến, một thân đồ vét có bài bản hẳn hoi, bên cạnh người đàn ông, thoạt nhìn như là một người trợ thủ.

Sau khi mọi người nhìn thấy người đàn ông này, lập tức sôi nổi kinh ngạc vui mừng.

- Oersted

- Phó viện trưởng bệnh viện Brompton Hoàng gia Nước Anh, hội trưởng học hội ngoại khoa tổng hợp y học hội nước Anh! Oersted tiên sinh

- Thì ra là anh

- Tôi nói là ai đây? Không ngờ là vị này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bình thường trở lại, thì ra... Là vị ngưu nhân này.

Những túi mật đang sử dụng trong nước, các loại chỉ nam phẫu thuật ruột thừa cũng chính là đến từ vị ngưu nhân này.

Khi mọi người tham gia hội nghị, tự nhiên cũng đã gặp.

Oersted nhìn thấy nhiều người như vậy, nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Hôm nay đã muốn gặp mặt với Bác sĩ Trần, nói đến, Oersted còn hơi căng thẳng đây.

Nghĩ đến sự nhận biết của Bác sĩ Trần đối với nội soi, anh dám đánh cược, Bác sĩ Trần nghiên cứu ở lĩnh vực ngoại khoa tổng hợp, tuyệt đối cũng không kém hơn anh.

Tôn Quảng Vũ đối với Oersted nói:

- Giáo sư Oersted, nói với mọi người vài câu đi?

Oersted gật đầu, chỉ là... Vẫn còn hơi thấp thỏm và căng thẳng.

Anh sợ chính mình nói sai, dù sao lần này đến, anh là hi vọng có thể phối hợp với Bác sĩ Trần hoàn thành một bản « kỹ xảo sử dụng cùng chỉ nam nội soi » kia.

Anh tin tưởng, quyển sách này xuất hiện sẽ thay đổi phát triển ở ngoại khoa

Đối với toàn bộ ngoại khoa mà nói, đều có ý nghĩa sâu xa.

Chuyện lớn cỡ này, cám dỗ đối với Oersted rất lớn

Oersted mở miệng giọng Luân Đôn chính tông nói:

- Mọi người tốt, tôi rất vui khi được tới đây, nói đến cũng là trùng hợp, không ngờ vừa vặn đuổi kịp một cái phòng khách như vậy, rất vinh hạnh tiến hành chia sẻ và học tập với mọi người.

- Trung Quốc là một quốc gia thần kỳ, địa linh nhân kiệt, lần này đến, thật ra tôi cũng rất thấp thỏm.

- Thậm chí là lòng mang thành kính, ôm trái tim học nghề từ Luân Đôn chạy tới.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Tôn Quảng Vũ cũng sững sờ.

Phía dưới mọi người tò mò nhìn cái này nghe nói là quái tính tình râu quai nón Oersted, tựa như so với nghe đồn không giống nhau lắm.

Phương tiện truyền thông nước ngoài bình xét Oersted rất nghiêm túc, ăn nói có ý tứ, bản thân chính là một người đàn ôn râu quai nón mặt, thoạt nhìn như là vô cùng nghiêm khắc đấy

Thế nhưng mọi người nhìn người ta rất khiêm tốn mà?

Xem ra, lời truyền thông nói thật không thể tin nha

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ hỏi:

- Mục đích chuyến này của giáo sư Oersted là cái gì thế?

Oersted nhìn dưới trận hơn ba mươi người, quay người lại liếc mắt nhìn Đồ Thừa một thân đường trang pha trà ngay ở lò bếp đốt, nghĩ đến lão tăng quét rác ở Trung Quốc

Chẳng lẽ... Là anh?

Oersted nhìn chằm chằm Đồ lão tiên sinh chậm rãi nói:

- Mục đích chuyến đi này, chỉ vì gặp Bác sĩ Trần một lần

Lập tức, phía dưới trợn tròn mắt...

Chương 1074: Là Anh! Là Anh! Chính Là Anh

Lời Oersted nói quả thực làm cho tất cả ở đây sửng sốt

Mục đích chuyến đi này là vì gặp Bác sĩ Trần?

Chẳng lẽ... Oersted không phải Bác sĩ Trần à?

Ừm, đúng, xem ra không phải...

Tôn Quảng Vũ đứng ở bên cạnh, trong lúc nhất thời cũng là hơi kinh ngạc.

Lần này Oersted tới là để gặp Trần Thương à

Hiện tại, tất cả mọi người đều quan sát bốn phía, ai là bác sĩ Trần?

Oersted tiếp tục nói:

- Tôi đã đọc luận văn bác sĩ Trần mới phát biểu gần đây, liên quan tới kỹ xảo sử dụng nội soi ổ bụng và chỉ nam, sau khi xem xong, nói thật tôi rất là kinh ngạc.

- Mọi người có thể xem một ca phẫu thuật này, sẽ hiểu rõ ý của tôi.

Trợ thủ của Oersted thương lượng với nhân viên công tác một phen, chiếu video phẫu thuật lên màn hình.

Oersted chỉ vào ổ bụng người bệnh trên màn hình lớn nói:

- Đây là video phẫu thuật một ca phẫu thuật cắt bỏ dị vị túi mật hiếm thấy, túi mật và lá gan, dây chằng tròn dính liền rất rõ ràng, hơn nữa còn là một cái hoành vị túi mật...

- Người mắc bệnh này là bà xã của một người quý tộc nước Anh, cô không hi vọng có vết sẹo nào ở trên thân thể của mình, thế là tận khả năng sử dụng phẫu thuật nội soi, thế nhưng mọi người có thể nhìn thấy, cảm giác không gian loại này là rất khó hoàn thành phẫu thuật

Mọi người nghị luận sôi nổi, hoàn toàn chính xác, dưới hình ảnh như vậy, muốn không tổn thương lá gan, dây chằng tròn đến hoàn thành phẫu thuật, quả thực là khó như lên trời.

Thế nhưng vào lúc này, giáo sư Oersted đột nhiên cười thần bí:

- Thế nhưng, dưới sự trợ giúp của Bác sĩ Trần, tôi đã thuận lợi hoàn thành phẫu thuật! Mọi người nhìn hình ảnh tiếp theo.

Tất cả mọi người nhìn màn hình lớn, chỉ thấy hình ảnh chuyển động, thế nhưng... vị trí túi mật vẫn còn ở trung ương, tiếp đó hình ảnh xung quanh túi mật liên tục xuất hiện, một loại cảm giác không gian và bao gồm các cảm giác khác xuất hiện ở bên trong tầm nhìn tất cả mọi người

Lập tức, mọi người sững sờ

Khó có thể tin

Làm sao làm được?

- Đây là... Công nghệ cao à?

- Nội soi 3D à?

- Không phải, đây là sử dụng nội soi sợi quang học xoay tròn khéo léo căn cứ tầm mắt biến hóa kiến tạo một loại bao gồm các mặt cảm giác hình ảnh, cứ như vậy, hoàn toàn có thể hiện ra hình ảnh các mặt bao quanh túi mật, thế nhưng! Sao có thể làm được? Khó có thể tin...

Rất nhanh, có một số chủ nhiệm tương đối thấu triệt đối với nghiên cứu nội soi, nhanh chóng phân tích hết mấy nguyên lý đại khái.

Thế nhưng đối với trình tự chi tiết, vẫn không có người nào biết rõ.

Oersted nói:

- Sử dụng loại kỹ xảo nội soi này chính là nhờ một bài luận văn của bác sĩ Trần, chính anh ấy đã nói cho tôi biết.

Mọi người nghị luận ầm ĩ, vị bác sĩ Trần này đến cùng là thần thánh phương nào?

Không chỉ làm tốt đối với nối lại đường tiêu hóa, cắt bỏ dạ dày, thuật nối lại đuôi tụy, ngay cả nội soi mọi người cũng không quá chú ý cũng nghiên cứu đến thấu triệt như thế

Nói thật, những người tham gia phòng khách hôm nay, có thể có nghiên cứu đối với nội soi ít càng thêm ít.

Bởi vì nội soi đều là bác sĩ nội trú, làm công việc chủ trị y, nào có chủ nhiệm nào rảnh mỗi ngày cướp đỡ đèn nội soi.

Mà bác sĩ Trần lại có thể mở ra lối riêng bên trong một chi tiết loại này, phát hiện đồ vật người bình thường không phát hiện được, xảo diệu hóa giải vấn đề.

Oersted tiếp tục nói:

- Mà tôi may mắn được nói chuyện điện thoại với Bác sĩ Trần, theo tôi được biết, nội dung này, vừa vặn chỉ là một cái bên trong sử dụng kỹ xảo nội soi, mà Bác sĩ Trần, đã viết một quyển sách liên quan tới « sử dụng kỹ xảo nội soi và chỉ nam».

- Vì lẽ đó, mục đích của chuyến này của tôi chính là hi vọng gặp mặt bác sĩ Trần, có thể đi theo anh hoàn thiện quyển sách này, có thể phục vụ vì sự nghiệp ngoại khoa tốt hơn

Oersted nói làm tất cả mọi người im lặng một phen.

Địa vị người "Bác sĩ Trần" này ở trong suy nghĩ mọi người lại cất cao thêm lần nữa

Tất cả mọi người đều tưởng tượng được, một khi quyển sách này ra mắt sẽ trở thành một cái cọc tiêu bên trong ngành nghề, thậm chí tất cả bác sĩ ngoại khoa tổng hợp đều sẽ chuẩn bị đặt mua một bản vào tay.

Dù sao, muốn làm chủ trị y sĩ tốt, chắc chắn phải đỡ đèn nội soi được tốt.

Cầm đèn nội soi là đường mà bác sĩ mổ chính phải đi qua

Tôn Quảng Vũ nhìn mọi người càng ngày càng tò mò, bất đắc dĩ nói:

- Tin tưởng mọi người đều tràn ngập tò mò đối với Bác sĩ Trần, đến cùng là ai đúng không? Vậy chúng ta lập tức tiếng vỗ tay cho mời khách quý quan trọng hôm nay, Trần Thương, Bác sĩ Trần

Mọi người tranh thủ thời gian vỗ tay, tiếp đó bắt đầu nhìn bốn phía.

Trần Thương lấy bản phác thảo đã được in ra cầm trong tay, đứng dậy đi lên trước sân khấu.

Mọi người quay người, nhìn chằm chằm Trần Thương, lập tức sững sờ

Sau khi người trẻ tuổi này tới thì ngồi ở sau lưng, mọi người bởi vì lạ mặt nên cũng không chủ động đi lên chào hỏi.

Anh... Anh ta là bác sĩ Trần?

Trong đầu tất cả mọi người đều là tò mò và khó có thể tin.

Chắc là không phải đâu?

Có thể là học sinh của bác sĩ Trần

Tôn Quảng Vũ nhìn Trần Thương bắt đầu, cười nói:

- Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, cái này một vị chính là Trần Thương, cũng chính là cái nút tôi vừa bán, cũng là Bác sĩ Trần trong miệng ngài Oersted

Trần Thương bắt chước qua cái biểu tình tối hôm kia, mỉm cười đối với mọi người.

Tiếp đó cười nói:

- Chào mọi người, tôi là Trần Thương, rất vinh hạnh có thể được Chủ nhiệm Tôn mời tham gia hội nghị hôm nay.

Sau khi nói xong, xoay người sang chỗ khác nhìn Oersted:

- Rất vinh hạnh được gặp Oersted tiên sinh.

Sau khi Oersted nhìn thấy Trần Thương, khuôn mặt tươi cười:

- Bác sĩ Trần, thật sự là rất hân hạnh gặp anh

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Chính như mọi người nói tới, Bác sĩ Trần rất có nghiên cứu đối với phẫu thuật ngoại khoa tổng hợp, kế tiếp tôi sẽ nhường thời gian cho Bác sĩ Trần, để anh tiến hành một phen giới thiệu cho mọi người nhé.

Tôn Quảng Vũ và Oersted cùng nhau đi xuống phía dưới, ngồi xuống.

Trần Thương nhìn mọi người phía dưới, có khuôn mặt quen thuộc, cũng có rất nhiều chưa từng thấy qua.

Đám người Hà Chí Khiêm và Thi Văn Ngạn cười không nói nhìn Trần Thương trên đài, họ mặc dù vừa bắt đầu biết rõ là Trần Thương, thế nhưng... Không ngờ Oersted cũng nhúng vào.

Đây là chuyện tuyệt đối không ngờ.

Thế nhưng, thiên tài giống như Trần Thương này, cho dù là đi qua chưa từng nghe tiếng, thế nhưng cuối cùng sẽ một bước lên trời, một tiếng hót lên làm kinh người

Trần Thương cười cười, nói với mọi người:

- Các vị chủ nhiệm, giáo sư, chào mọi người, tôi tên Trần Thương, kế tiếp tôi sẽ lợi dụng thời gian thật tốt, nói mấy thảo luận tôi cho rằng có giá trị, có thể cung cấp video dẫn dắt cho mọi người, và thảo luận một chuyện với mọi người.

Ngay lập tức, Tần Duyệt vội nhét cái bánh vào trong miệng, tranh thủ thời gian đứng dậy thương lượng với nhân viên công tác, phát video lên trên màn hình lớn.

Sau đó Tần Duyệt đi đến phía dưới, cười nhìn Trần Thương, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Nhìn ông xã mình ưu tú như vậy, làm vợ có mấy người không tự hào?

Nhìn Trần Thương khí định thần nhàn tự tin đứng ở phía trước, Tần Duyệt bất đắc dĩ bật cười.

Mà Trần Thương thì mở video phẫu thuật cho Xa Triết Hoa và mấy ca phẫu thuật gần đây lên.

Đều là phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa.

Thật ra, độ khó phẫu thuật cũng không chắc chắn càng khó càng có giá trị.

Phẫu thuật khó khăn có thể kích phát sức tưởng tượng của người, mà người bình thường phẫu thuật, mới thật sự là đề cao cho mọi người.

Rất nhanh, Trần Thương cũng bắt đầu giảng giải video này và thảo luận với mọi người.

Trần Thương từ đầu tới đuôi không thảo luận với mọi người chính mình là ai, vì sao trẻ tuổi như thế.

Ngược lại là đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp bắt đầu tiến hành giảng giải đối với xây dựng lại đường tiêu hóa và thảo luận phân tích nghiên cứu.

Chương 1075: Bác Sĩ Trần Anh Quên Tôi Rồi À?

Thời gian không được bao lâu

Trần Thương đã đưa ra rất nhiều quan điểm sắc bén, để người bất đắc dĩ vỗ tay tán dương, nháy mắt làm cho thái độ của mọi người đối với Trần Thương lần lượt nâng lên

Khi coi thành tích, năng lực và trình độ của anh cũng đủ để người ta coi nhẹ rất nhiều thứ.

Mọi người cũng sẽ không chút do dự vào trước làm chủ đặt ở một cái trình độ cấp bậc ngang nhau thậm chí cao hơn

Trẻ tuổi, vào lúc này không còn là thiếu hụt mà trở thành một cái hạng mục thêm điểm

Tuyệt đối không nên nói nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Chớ đừng nói chi là tuổi tác gì cũng không quan trọng.

Bất kỳ một ngành nghề nào, tư lịch vĩnh viễn là thứ mọi người xem trọng hơn, trừ phi anh có gì đó tuyệt đối hơn người khác một bậc, như vậy mới có thể để người ta coi trọng mấy phần.

Vì sao lúc trước Tôn Quảng Vũ không làm chủ giới thiệu Trần Thương?

Thật chẳng lẽ chỉ vì thừa nước đục thả câu à?

Dĩ nhiên không phải, anh biết rõ ưu thế của Trần Thương, cũng hiểu rất rõ đám chuyên gia này.

Anh cần để cho họ trước tiên hiểu rõ đến năng lực của Trần Thương, tiếp đó, mới có thể thật sự dứt bỏ quan điểm thành kiến đối với Trần Thương.

Cũng giống như lúc này vậy, vì sao tất cả mọi người không chất vấn Trần Thương?

Bởi vì sự tôn sùng phẫu thuật ngay từ đầu của Tôn Quảng Vũ

Mà Oersted đến đây càng đẩy loại cảm giác thần bí và năng lực của Trần Thương lên cực điểm.

Nội dung Trần Thương giảng giải đã càng ngày càng khắc sâu

Từ cắt bỏ phần lớn dạ dày đến xây lại đường tiêu hóa, lại đến kết cấu sinh lý ruột non và nghiên cứu công năng đường tiêu hóa, lại lần nữa đưa tuyến tụy vào trong đó, nghiên cứu công năng tiêu hóa

Nương theo Trần Thương càng nói càng sâu, ngay từ đầu mọi người còn hăng hái phát biểu, phát biểu quan điểm của mình.

Thế nhưng đến cuối cùng, mọi người phía dưới đã mở điện thoại ra ghi âm, cầm bút trong tay và bắt đầu ghi lại.

Thậm chí, mỗi lần Trần Thương nói một vài thứ, cũng sẽ có người giơ tay phát biểu, hi vọng Trần Thương có thể giải thích một chút.

Hình tượng của Trần Thương trong lòng họ cũng dần đầy đặn

Một người này thật hoàn toàn là thiên tài

Một thiên tài nhận biết siêu tuyệt đối với Ngoại khoa tổng hợp, đối với hệ tiêu hoá.

Cũng là một thiên tài điệu thấp làm nghiên cứu.

Bằng không vì sao ngay từ đầu tất cả mọi người chưa từng nghe qua?

Thậm chí, có người bắt đầu suy đoán, có thể nếu như không phải học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới Mayo và tổ chức Y tế thế giới kết hợp thành lập lần này, cao nhân như Trần Thương cũng sẽ không đứng ra?

Sau khi Trần Thương nói xong những thứ bản thân đã chuẩn bị, phía dưới bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay.

Tất cả mọi người là phát ra từ tận sâu trong tim.

Dù sao thật sự là học được rất nhiều thứ, cũng tăng trưởng rất nhiều kiến thức, thậm chí đối với xây dựng lại đường tiêu hóa cũng có một cái ấn tượng mơ hồ.

Thật ra

Không nói những người khác, lúc này Trần Thương cũng chính là như vậy.

Xây dựng lại đường tiêu hóa ở trong ấn tượng của anh còn hơi loáng thoáng, không cách nào hình thành một hệ thống nhận biết.

Anh cảm giác là bởi vì nắm giữ chưa đủ tri thức

Dù sao anh hiện tại chỉ có 【Nối lại đường tiêu hóa】 hoàn mỹ, 【Nối lại đuôi tụy】 hoàn mỹ, 【Nối lại đại trực tràng】 chuẩn hoàn mỹ thôi.

Mà 【Nối lại ruột non】, 【Nối lại đường mật】 thì vẫn hiểu quá nông cạn, sau khi tinh thông hết hai loại phẫu thuật này, anh tin tưởng cảm ngộ chính mình đối với xây dựng lại đường tiêu hóa sẽ càng ngày càng sâu.

Mà hai loại phẫu thuật làm sao tới đây?

【Nối lại đại trực tràng】 như thế nào mới có thể đến hoàn mỹ đây?

Trần Thương nhìn người phía dưới... Trong lòng mỉm cười, đây mới là mục đích chủ yếu để mình đến đây.

Bái sư học nghệ

Đúng, cái chữ bái này mặc dù không quá chuẩn xác.

Thế nhưng, ý tứ đúng là được rồi.

Vào lúc này, Trần Thương đem bút điện tử để xuống.

Nhìn mọi người:

- Tiếp theo là một chuyện khác.

- Vừa rồi Oersted tiên sinh cũng đã nói, tôi đang chuẩn bị một quyển sách.

Nói đến đây, Trần Thương cầm trọn vẹn bản phác thảo hơn mười trang được in ra sẵn trong tay lên, ngoài bìa viết: « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam».

Trong lòng mọi người nói thầm một tiếng:

- Sách cũng đã viết xong rồi à?

Trong lời nói, tràn đầy rung động.

Ai cũng biết, độ khó của việc viết sách lớn bao nhiêu?

Hiện tại đại đa số sách đều là đông chép tây chép kiếm ra.

Thế nhưng quyển sách này của Trần Thương, tất cả đều là hoa quả khô nha, đều là thành quả nghiên cứu.

Ở trong mắt Oersted thì tràn đầy xúc động

Quả thật đã hoàn thành...

Cái này tùy tiện một trang đều là một bài luận văn đỉnh cấp nha.

Không thể nghi ngờ, đây là một bản trứ tác đi

Trần Thương để sách xuống:

- Ngày ấy, tôi đã thảo luận với Chủ nhiệm Tôn, tôi hi vọng nhân cơ hội này hôm nay, liên quan tới quyển sách, mở một hội biên ủy nhỏ, tôi hi vọng mời mọi người tham gia vào quyển sách này để hoàn thiện nội dung bên trong.

- Bản phác thảo đã hoàn thành, thế nhưng một quyển sách phải cần không ngừng hoàn thiện và trau chuốt.

- Đang ngồi đều là chủ nhiệm trong lĩnh vực ngoại khoa tổng hợp, giáo sư, chuyên gia, tôi hi vọng có thể mời mọi người trở thành biên ủy của quyển sách này.

Sau khi mọi người nghe xong lời Trần Thương nói, từng người lập tức hô hấp dồn dập.

Chuyện tốt như vậy lại tự tìm tới cửa?

Trong ngày thường, họ muốn viết sách hay chỉ là biên ủy đều phải tới cửa cầu người ta.

Hiện tại, Bác sĩ Trần người ta lại chủ động mời họ thêm vào.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cực kỳ cảm động

Hận không thể lập tức kết bái anh em nâng cốc ngôn hoan với Trần Thương

Lòng cảm kích đối với Trần Thương cũng tới lên tới một cái vị trí rất cao.

Chuyện tốt như thế, có thể mời họ thêm vào, thật sự là... Ai

Nói là ân tình, một chút cũng không quá đáng

- Bác sĩ Trần yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ làm tốt quyển sách này

- Đúng, Bác sĩ Trần cứ yên tâm đi, quyển sách này, chúng tôi chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành.

- Chúng tôi sẽ chế tạo quyển sách này thành một bản trứ tác

...

Tất cả mọi người đều kích động.

Giá trị của quyển sách này vào khi Oersted vừa đến, mọi người cũng đã nhận thức được.

Một khi xuất bản, quyển sách này sẽ là một bản mà toàn bộ ngoại khoa tổng hợp trong nước, ai cũng sẽ mua sắm

Thậm chí sẽ được phiên dịch thành mấy chục loại ngôn ngữ, bán ở các nơi trên thế giới, trở thành một bản sách tham khảo cho bác sĩ ngoại khoa tổng hợp toàn thế giới cần phải có.

Có thể trở thành biên ủy của quyển sách như vậy, đây tuyệt đối là một thiên đại vinh dự

Mọi người tự nhiên là hết sức hưng phấn.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Cho nên, tiếp theo tôi hi vọng mọi người dựa theo sở trường của mình tiến hành phân tổ, mỗi một tổ tiến hành một bộ phận hoàn thiện và phân phối công việc...

Trần Thương mở e-Book ra, để mọi người dựa theo phân loại tiến hành phân tổ.

- Sở trường của tôi là phẫu thuật ruột non ruột thừa

- Sở trường của tôi là phẫu thuật đại trực tràng

- Tôi rất có nghiên cứu đối với gan mật...

...

Tất cả mọi người là lão nhân, tự nhiên đối hai bên hiểu rất rõ, tự giác tiến hành phân tổ.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy từng phân tổ, cực kỳ hài lòng

Quả nhiên cái phẫu thuật gì cũng có

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhiều hơn mấy phần hưng phấn

Học tập là một loại chuyện rất vui vẻ.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Tiếp xuống một đoạn thời gian nữa tôi sẽ phân phát tư liệu dựa theo bệnh tật, mọi người đi phân công dựa theo tiểu tổ cho hợp lý... Tôi hi vọng có thể mau chóng hoàn thành ở bên trong hai tuần

Ngay lúc này, có người đột nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi đối với những thao tác này khẳng định không nhanh bằng tay của anh, có thể ảnh hưởng hiệu quả hay không? Chúng tôi lo lắng ảnh hưởng đến tiến độ và chất lượng quyển sách này

Trần Thương rất hài lòng nhìn vai phụ này một chút

Rất thượng đạo, đáng giá trọng dụng

- Mọi người yên tâm, tôi sẽ đến mỗi cái tiểu tổ, tự thân chỉ điểm cho mọi người, dạy mọi người thao tác.

Vào lúc này, tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Tất cả mọi người đều bị cảm động trước tinh thần của Trần Thương.

- Bác sĩ Trần thật sự là làm cống hiến vì y học nha

- Đúng

- Ai, tôi đột nhiên cảm giác được hơi hổ thẹn...

- Lão Vu, anh đừng nói như vậy, nghe anh nói chuyện, tôi cũng rất hổ thẹn

- Cùng thẹn cùng thẹn...

Mà Oersted thấy cảnh này lập tức cũng gấp

Bác sĩ Trần anh quên tôi rồi à?

Chương 1076: Trao Đổi Học Thuật

Cơm trưa là lão nhân đặc biệt mời lão đầu bếp làm cho, bày ba bàn, lấy trà thay rượu, cũng coi là đặc sắc.

Trong bữa tiệc, Đồ lão tiên sinh còn tự tới uống một ly trà với Trần Thương, hàn huyên một chút.

Nói đến, Đồ Thừa cũng là thật tò mò đối với Trần Thương.

Dù sao một người trẻ tuổi như vậy sao có thể làm đến mức này?

Đối với thiên tài, ai cũng muốn kết giao.

Đồ lão tiên sinh dạo qua một vòng, sau khi hàn huyên với mọi người một hồi thì đi tới hậu viện nghỉ ngơi.

Mọi người cũng hơi nghỉ ngơi ở trong phòng khách, chuẩn bị tiếp tục thảo luận.

Mà Oersted lại là hơi nóng nảy, đi theo sau lưng Trần Thương, bất đắc dĩ hỏi:

- Bác sĩ Trần... Tôi...

Trần Thương nhìn Oersted:

- Giáo sư Oersted, có chuyện gì nói thẳng, không cần khách khí.

Oersted ho nhẹ một tiếng:

- Cái này, tôi cũng muốn thêm vào biên ủy, nói thật, lần này tôi đến chính là hi vọng được đi theo Bác sĩ Trần làm tốt quyển sách này nha

- Tôi rất có nghiên cứu đối với hệ thống gan mật, nội soi phẫu thuật gan mật này cũng rất sở trường, tôi hi vọng tôi có thể cung cấp một chút mạch suy nghĩ và ý nghĩ cho sách của Bác sĩ Trần.

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên, Oersted am hiểu... Cái này cần là hoàn mỹ cấp bậc đi?

Kém nhất cũng phải là chuẩn hoàn mỹ

Thế nhưng Trần Thương có một vấn đề:

- Giáo sư Oersted, anh có thời gian không? Anh không trở về Luân Đôn à?

Oersted bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu:

- Tôi lần này đến là hạ quyết tâm, muốn ở một thời gian ngắn.

- Bệnh viện bên kia tôi cũng đã nói chuyện, lần này coi như là đến Trung Quốc làm trao đổi và học tập công việc một lần.

Thật ra, ở cấp bậc này của Oersted, đến bất kỳ một quốc gia làm viếng thăm trao đổi đều sẽ nhận được hoan nghênh.

Huống chi quốc nội rất nhiều phẫu thuật còn là sử dụng chỉ nam của Oersted người ta.

Ví dụ như phẫu thuật ruột thừa thường thấy, phẫu thuật túi mật, phẫu thuật đường mật những chỉ dẫn lâm sàng và chỉ nam mới nhất này, người chế tác đều là Oersted.

Sau khi Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cảm giác thấy có một người như vậy đi theo chính mình cũng không tệ lắm

Dù sao cứ như vậy, làm ra sử dụng kỹ xảo nội soi khẳng định càng thêm được người tán thành.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Vậy... ý của Oersted tiên sinh là?

Oersted kiên định gật đầu:

- Đi theo Bác sĩ Trần! Bác sĩ Trần đi chỗ nào, tôi đi chỗ đó.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Có được hay không?

Oersted cười nói:

- Tôi sẽ nói chuyện với Vệ Kiện ủy, nên có thể.

Trần Thương bất đắc dĩ oán thầm một câu, đây chính là đại lão nha?

Buổi chiều, trạng thái mọi người là hưng phấn đến chưa từng có.

Dù sao, sự xuất hiện của Trần Thương hôm nay cho mọi người quá nhiều kinh ngạc vui mừng và hưng phấn.

Đặc biệt là chuyện làm biên ủy cho « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam», mọi người nghĩ tới tương lai tên của mình có thể vang vọng mỗi một nơi trên thế giới, nhớ tới cũng là cực kỳ kích động.

Có điều, dù sao hôm nay xây dựng lại đường tiêu hóa cũng là đề tài làm chủ, tất cả mọi người thay nhau đi lên tiến hành chia sẻ sở trường tuyệt chiêu của mình.

Mà khi Trần Thương ở phía dưới nghiêm túc lắng nghe, chợt phát hiện một chuyện

Đó chính là thanh điểm kinh nghiệm đang thong thả đề cao

Mà lại lúc nhanh lúc chậm

Vào lúc này, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

Đây chẳng lẽ là hoa quả khô và chênh lệch trình độ à?

Trần Thương nhạy cảm ý thức được, đây cũng là một kỹ xảo?

Thông qua vật này, mình có thể phát hiện tinh hoa, thiết thực có thể dùng, cái nào không phải thì chỉ cần nghe qua rồi thôi.

Sau cùng, Oersted cũng không bỏ qua, lên đài nói ý nghĩ của mình

Mà lúc này đây, Trần Thương kinh ngạc phát hiện

Con hàng này thật sự là hoa quả khô vô cùng nha.

Thanh điểm kinh nghiệm cũng nhanh chóng tăng trưởng

Xem ra, mặc dù người đàn ông râu quai nón này nhìn qua hung hãn thế nhưng người ta rất không tệ.

Sau khi kết thúc phòng khách.

Mọi người cũng sôi nổi rời đi, hôm nay thu hoạch là tương đối khá

Đối với Trần Thương mà nói cũng là như thế, cho dù là tầm mắt hay là kinh nghiệm, đều có tăng lên rất lớn.

Lúc kết thúc hội nghị, Trần Thương thành công đột phá đến cấp 50.

...

...

Khi bắt đầu đi làm thứ hai, Trần Thương nhiều hơn một tùy tùng thượng cấp.

Thân cao một mét tám, cân nặng... Đoán chừng ít nhất là 90 kg, mà cái kia mặt mũi tràn đầy râu quai nón, xem ra tương đối hung hãn và dọa người.

Điều này làm cho lão Mã trong lúc nhất thời cũng không dám động tay động chân với Trần Thương nữa

Dù sao một đại hán như thế đi theo sau lưng Trần Thương, mà lại mở miệng một tiếng "Bác sĩ Trần", điều này làm cho lão Mã hoài nghi mình chỉ cần đập Trần Thương một bàn tay, người ngoại quốc này có thể sẽ đánh mình một đấm hay không.

Nghĩ tới đây, lão Mã quyết định nhịn một chút.

Mà mọi người nhìn thấy Trần Thương mang theo một người ngoại quốc tới, mà lại còn là tất cung tất kính đối với Trần Thương, cũng là một mặt tò mò

Mặc dù bệnh viện trung tâm Cấp cứu cũng có học giả từ bên ngoài đến, thế nhưng số tuổi không có lớn như thế, nhìn vị Oersted râu ria còn nhiều hơn tóc này, tất cả mọi người đều rất tò mò.

Lúc giao ban, Dư Dũng Cương cường điệu giới thiệu về Oersted một phen.

Lúc này, mọi người mới sững sờ

Vị râu quai nón kia lại lợi hại như vậy?

Mà mấu chốt là còn cung kính với Trần Thương như thế, đây rốt cuộc là vì sao?

Trần Thương có lợi hại như vậy à?

Trần Thương có lợi hại hay không họ không biết, thế nhưng cái này nghe xong tên của Oersted đã lợi hại.

Thế là, hôm nay đặc biệt sắp xếp mấy ca phẫu thuật, để Oersted đến làm.

Đối với cái này

Oersted đã sớm chờ mong không thôi, thậm chí hơi hưng phấn.

Bởi vì tới hai ba ngày, cuối cùng có cơ hội biểu hiện mình, anh phát hiện, danh hiệu của mình ở trước mặt Trần Thương tựa như chẳng có cái lực uy hiếp gì.

Điều này làm cho Oersted vô cùng muốn chứng minh chính mình.

Nghe thấy có cơ hội biểu diễn, Oersted tự nhiên cực kỳ hưng phấn, đây là lần thứ nhất anh chờ mong làm phẫu thuật như thế trong những năm gần đây.

Cho dù là phẫu thuật ruột thừa cũng không xoi mói, chỉ cần là phẫu thuật là được rồi, có thể làm cho Bác sĩ Trần lau mắt đối với chính mình mà nhìn là đủ rồi.

Oersted cười đối Dư Dũng Cương nói:

- Chủ nhiệm Dư, nếu đã đến trao đổi, tôi hi vọng có thể sắp xếp nhiều phẫu thuật cho mọi người biểu diễn một chút, làm công việc trao đổi tốt hơn.

- Tôi tự nhận là các loại phẫu thuật ở phương diện ruột thừa, đường mật là có kiến giải của riêng mình, có thể để một chút bác sĩ đến làm, trao đổi lẫn nhau.

Dư Dũng Cương nghe xong lập tức cảm thấy cũng là một đạo lý, không thể bỏ qua cơ hội này

Đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở trên thân Trần Thương.

- Tiểu Trần, anh nhanh chóng trao đổi với Oersted tiên sinh đi! Trao đổi lẫn nhau, hai bên học tập một chút, như thế nào?

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy, nhẹ gật đầu:

- Tốt.

Mặc dù anh tương đối có khuynh hướng đánh phụ trợ, thế nhưng có Oersted chỉ điểm, cũng là một chuyện tốt.

Có điều...

Oersted nghe thấy là Trần Thương, trên mặt thì mây trôi nước chảy nhưng trong lòng đã sớm nổi sóng lớn không ngừng, trong lòng hưng phấn và cực kỳ kích động.

Chủ nhiệm Dư thật đúng là người tốt nha.

Oersted cảm thấy, như vậy vừa đến, Trần Thương quan sát phẫu thuật của mình trong khoảng cách gần, mới có thể biết được thật ra mình cũng rất lợi hại

Chính mình nói chưa chắc còn có thể thuận tay chỉ điểm Bác sĩ Trần một phen.

Đương nhiên, khi chỉ điểm, Oersted không ngừng khuyên bảo chính mình, chắc chắn phải cẩn thận, giọng nói phải diệu dàng một chút.

Nghĩ đến lúc đó... Oersted bất đắc dĩ cười ngây ngô.

Chương 1077: Bác Sĩ Trần, Tôi Muốn Mời Anh Chế Tạo Chỉ Nam

Sau khi người bệnh biết để Oersted làm phẫu thuật, vốn là từ chối

Ai cũng không nguyện ý để một người ngoại quốc xem như một tên tội phạm động dao cho mình chứ.

Dù sao... "Không phải tộc tôi trong lòng ắt suy nghĩ khác"

Thế nhưng tình huống này vhit tiếp tục không đến hai phút sau đó, người bệnh đã quả quyết đồng ý xuống.

Dù sao cũng là phó hội trưởng học hội khoa Ngoại tổng hợp Châu u, phó hội trưởng học hội khoa Ngoại tổng hợp thế giới... Một đống lớn danh hiệu bày ra đến sau đó, còn là rất thơm.

Hôm nay Oersted và Trần Thương cùng trao đổi sắp xếp năm ca phẫu thuật.

Người bệnh thứ nhất là một người bị viêm ruột thừa cấp tính.

Người bệnh là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, biết được ruột thừa của mình sắp được vị đại lão đỉnh cấp này cắt, còn hơi kích động, thậm chí có một loại đem ruột thừa bên trên ký tên lấy đi cất giữ mà xúc động.

Oersted với tư cách người chế định chỉ nam phẫu thuật ruột thừa trong nước, tư thế rất đủ, một cái ca phẫu thuật này có rất nhiều người quan sát

Dù sao trao đổi, phải có dáng vẻ trao đổi.

Oersted quyết định phải phát huy một cái thật tốt.

Trần Thương theo sau lưng, phụ trách trợ thủ, chuẩn bị học trộm.

Thế nhưng mà không ngờ thằng nhãi Oersted này nói cho người bệnh, muốn làm phẫu thuật vết mổ nhỏ

Đối với cái này, Trần Thương đột nhiên sửng sốt một chút, tôi dựa vào... Anh đây không phải khiêu chiến tôi à?

Dù sao, phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ của mình phát biểu chính là «Châu u khoa ngoại tạp chí».

Nghe Đường Sâm nói Oersted lúc ấy cũng là rất ưa thích.

Trần Thương không ngờ người này lại muốn múa rìu qua mắt thợ?

Anh nói anh sử dụng phẫu thuật nội soi thật tốt không được à? Đó mới là ưu thế của anh, tôi đỡ kính cho anh, anh lại có thể làm màu, tôi lại có thể học trộm

Hiện tại tốt, Bác sĩ Trần hơi hơi tức giận.

Phẫu thuật bắt đầu, Oersted cười nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, cái phẫu thuật vết mổ nhỏ cải tiến này còn là anh làm, hôm nay anh nhìn tôi làm như thế nào?

Đối với cái này, Oersted có đầy đủ tự tin

Dù sao cũng là phẫu thuật bản mệnh.

Trần Thương sững sờ, nhìn thoáng qua Oersted, anh khẳng định không biết, tôi tờ thứ nhất Đặc huấn thẻ chính là lãng phí ở cái phía trên này đấy.

Phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ không cần gây mê toàn thân.

sau khi gây tê cục bộ, Oersted soái khí cầm dao mổ.

Mở bụng

Vết thương chỉ có 2 centimet.

Trần Thương tranh thủ thời gian cầm máu, rất tốt, chảy máu rất ít.

...

Không hổ là người chế định chỉ nam phẫu thuật ruột thừa, rất có một bộ.

Phẫu thuật nhanh chóng tiến hành, chuyện này đối với Oersted mà nói là quá đơn giản.

Trần Thương làm phụ trợ cũng rất đúng chỗ, dù sao anh cảm thấy, tâm thành thì linh.

Cho dù là không có gia trì nội soi, chỉ cần mình nghiêm túc, u khí của mình từ trong ra ngoài phát ra, có thể học trộm thêm nhiều kỹ năng một chút.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cố gắng trợ giúp phẫu thuật.

Phẫu thuật rất nhanh đã hoàn thành.

Trước sau không có tốn bao nhiêu thời gian.

Phẫu thuật vừa vặn xong, người bên trong phòng họp quan sát phẫu thuật cũng bắt đầu vỗ tay.

Mặc dù nhìn như đơn giản, thế nhưng thật sự là một ca phẫu thuật giống như sách giáo khoa, một chút chi tiết cũng nắm chắc rất tốt.

Mà người bệnh cũng rất phối hợp:

- Nhanh như vậy nha, tôi cũng còn không làm tốt chuẩn bị đâu, phẫu thuật đã kết thúc! Chuyên gia thật đúng là chuyên gia

Cái tiểu ca kia thậm chí hơi thương tiếc:

- Ai, lần thứ nhất được chuyên gia làm phẫu thuật, vậy mà là ruột thừa, mới làm mấy phút như thế, rất tiếc nuối... Y tá, ruột thừa tôi có thể mang đi à?

...

...

Tiểu ca đóng gói mang đi ruột thừa của mình.

Tất cả mọi người rất vui vẻ, mà Trần Thương lại rất mất mát, học trộm thất bại rồi

Ai, anh thở dài, hơi tức giận làm sao bây giờ?

Mà Oersted sau khi làm màu thành công tựa như hơi vui vẻ.

Trần Thương nhìn thoáng qua râu quai nón Oersted, hít sâu một hơi.

Bất đắc dĩ quay đầu, nghiêm túc nhìn thoáng qua Oersted:

- Anh làm sao không sử dụng phẫu thuật nội soi vậy?

Oersted gật đầu nói:

- Bởi vì tôi cảm thấy tôi có thể làm tốt phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ, mà lại tổn thương nhỏ, khép lại cũng nhanh...

Trần Thương gật đầu, rất tốt, phản bác cũng học xong rồi...

- Anh cảm thấy phẫu thuật vừa rồi của mình có thể đánh bao nhiêu điểm?

Oersted im lặng một lát:

- 10 điểm

Trần Thương sững sờ, xem ra gia hỏa này thật khiêm tốn nha?

Thế nhưng... Nói thật, 10 điểm cũng hơi thấp:

- Tôi cảm thấy có thể đánh 85 điểm

Oersted sững sờ:

- Bác sĩ Trần nói là thang điểm một trăm à? Xin lỗi, tôi cho là thang điểm 10.

Trần Thương hơi kinh ngạc một lát, lập tức tức giận nói:

- Oersted tiên sinh rất tự tin nha.

Oersted bảo lưu lại người phương Tây nên có kiêu ngạo và tự tin, cười nói:

- Ừm, tôi làm phẫu thuật ruột thừa, bản thân vẫn là rất hài lòng. Bác sĩ Trần đối với phẫu thuật vừa rồi có cái đánh giá gì không?

Trần Thương cười nói:

- Thật ra, khuyết điểm rất nhiều

Oersted lắc đầu:

- Làm sao có thể?

Trần Thương hít sâu một hơi, tất cả oán trách đều nói đi ra:

- Điểm thứ nhất, lựa chọn vị trí vết cắt nhỏ, nếu như tuyển ở địa phương phía trên điểm McBurney 2cm, anh hoàn toàn có thể thông qua thành bụng làn da nếp nhăn để đền bù sai lầm mở miệng 2 cm, thế nhưng mà anh không

có! Phải biết, nếu như tuyển ở dựa vào trong vị trí 2 cm, anh mở miệng có thể thu nhỏ đến 1.5cm

- Điểm thứ hai, khi anh làm tách rời hệ ruột thừa...

- Điểm thứ ba, khi cắt bỏ ruột thừa...

- Điểm thứ tư...

...

- Điểm thứ chín: khi khâu lại, anh rõ ràng có thể sử dụng mũi khâu trong da gia tăng sức dãn đồng thời giảm bớt vết sẹo, vì sao không có lựa chọn?

Trong lúc nhất thời

Tràng diện ngưng trệ.

Mặc dù người trong phòng mổ không nhiều, y tá nghe cũng không hiểu, bác sĩ gây tê cũng chẳng có nghe cẩn thận.

Thế nhưng camera mở ra đâu à

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Mã Nguyệt Huy ừng ực một tiếng, nuốt ngụm nước miếng, anh đang suy nghĩ một vấn đề, cái này tiểu Trần cũng quá bắt nạt người, ở xa tới là khách, sao có thể không cho mặt mũi như vậy đâu

Đột nhiên, lão Mã nghĩ đến một vấn đề, râu quai nón kia sẽ không thẹn quá hóa giận chứ?

Ngay cả Dư Dũng Cương cũng không ngờ, sẽ xảy ra một chuyện như vậy.

Anh há mồm ra, suy nghĩ một chút, lại khép lại, bởi vì... Không biết nói cái gì.

Mọi người phía dưới bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần quá đáng nha...

- Đúng nha, tại sao có thể như vậy chứ?

Hà Chí Khiêm lại lắc đầu:

- Bác sĩ Trần nói đều là thật! Nhìn tới... Bác sĩ Trần nắm rất chắc đối với phẫu thuật ruột thừa, muốn so ở bên trên Oersted

Lời này vừa nói, mọi người lập tức cười.

Làm sao có thể?

Oersted chính là người chế tác phẫu thuật ruột thừa đấy

Trần Thương là ai?

Ngẫm lại cũng không thể nào đi

Thế nhưng mà, ngay lúc này, hình ảnh camera bên này để mọi người trợn tròn mắt.

Chỉ thấy:

Oersted im lặng hồi lâu, thân thể thậm chí hơi run rẩy, miệng môi ẩn tàng dưới chỗ râu quai nón hơi run run...

Trần Thương nhìn hài tử, đột nhiên sửng sốt một chút, đột nhiên tỉnh lại, đúng nha, mở camera ra đâu, ở xa tới là khách, chính mình nói hơi quá hại người...

Nghĩ tới đây, Trần Thương chuẩn bị xin lỗi.

Thế nhưng mà vào lúc này, Oersted đột nhiên quay người, một phát bắt được hai tay Trần Thương.

Trần Thương lập tức sững sờ

Pk không qua sắp đánh người à?

So văn thua, lại chuẩn bị đọ võ à?

Chỉ thấy hai mắt Oersted tràn đầy kích động, trên mặt viết đầy hưng phấn, hưng phấn bên trong còn kèm theo kinh ngạc, vui mừng

- Bác sĩ Trần, tôi tỉ mỉ nghĩ lại, anh nói câu đều có lý, không ngờ anh cũng nghiên cứu thấu triệt đối với phẫu thuật ruột thừa thế

Tôi Oersted thực tế là bội phục ngài

Đúng, tôi muốn mời ngài cùng nhau tham dự chế tác chỉ nam phẫu thuật ruột thừa năm 2020, có thể chứ?

Anh yên tâm, anh giống như tôi, đều là người chế tác chỉ nam! Giống như là tác giả thứ nhất vậy

Lời này vừa nói, văn phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Cái này...

Có phải là có hiểu lầm gì đó?

Trần Thương nhìn thấy Oersted khiêm tốn như vậy, thậm chí còn mời tự mình chế tác chỉ nam, còn thật nhiệt tình

Trong lúc nhất thời cũng xấu hổ, quyết định còn là phơi bày một ít tương đối tốt

Bất đắc dĩ thở dài, nhìn thoáng qua Oersted:

- Xuống một đài phẫu thuật ruột thừa để tôi làm, anh đến xem

Oersted lập tức vui mừng:

- Tốt

Trần Thương nhìn thấy Oersted khiêm tốn như vậy, cũng không tiện, quyết định còn là phơi bày một ít tương đối tốt

Chương 1078: Tay Không Bộ Ruột Thừa

Bên trong phòng phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn sàng

Dư Dũng Cương quyết định tự mình đi hiện trường nhìn.

Mà lão Mã đương nhiên cũng phải đi, không phải là bởi vì tò mò, càng không phải là bởi vì muốn xem Trần Thương làm màu, đơn giản chỉ là bởi vì anh cần làm một chương trình hạch tâm.

Mà lại là không phải anh không thể.

Thật ra, vào lúc này lão Mã phát hiện mình thật ra cũng nắm giữ tác dụng người khác không thể thay thế.

Viện lãnh đạo bên này cũng biết Oersted đến bệnh viện làm trao đổi viếng thăm, chuyện này đối với Ngô Đồng Phủ là một chuyện vô cùng được mặt được mũi.

Mà khoa tuyên truyền bệnh viện tự nhiên không thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, thậm chí mời hệ thống truyền thông vệ sinh, tiến hành công việc quảng cáo một lần cho Trung tâm cấp cứu.

Có điều, tin tức Oersted đến hấp dẫn một nhà truyền thông quốc tịch nước ngoài nước Anh, lập tức hi vọng theo tới cùng nhau phỏng vấn.

Thế là, một đám viện lãnh đạo và phóng viên sôi nổi đi tới văn phòng phẫu thuật.

Hi vọng có thể ghi chép lại nội dung này, tiếp đó tiến hành sửa chữa, tiến hành tuyên truyền, như vậy đã có thể đề cao chấp hành bệnh viện, còn có thể biến tướng đề cao lực ảnh hưởng của bệnh viện trong ngành nghề.

Sau khi đến văn phòng, Ngô Đồng Phủ đã nhìn thấy có không ít người.

- Chủ nhiệm Dư đâu rồi?

Ngô Đồng Phủ hỏi một tiếng.

Lúc này, Hà Chí Khiêm đứng dậy trả lời chắc canh:

- Đi phòng phẫu thuật, làm một ca phẫu thuật hình như là thuật cắt bỏ ruột thừa.

Ngô Đồng Phủ nhẹ gật đầu, gọi các phóng viên ngồi xuống, chờ đợi Oersted đi ra.

Vào lúc này, Ngô Đồng Phủ liếc mắt ra hiệu cho Hà Chí Khiêm.

Hà Chí Khiêm đứng dậy theo Ngô Đồng Phủ đi ra khỏi phòng.

Ngô Đồng Phủ nhìn Hà Chí Khiêm, nhỏ giọng nói:

- Cái này, hay là ca phẫu thuật anh lên đi, anh xem người của phương tiện truyền thông nước ngoài cũng đã tới, tuy nói là trao đổi, thế nhưng cũng không thể mất mặt chứ?

Nghe thấy Ngô Đồng Phủ, Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười nói:

- Viện trưởng Ngô, anh không cần lo lắng, Trần Thương cũng ở bên trong mà! Mà tiếp theo còn do cậu ấy mổ chính

Ngô Đồng Phủ lập tức mặt đen lại:

- Hồ đồ, lúc này cũng không thể để tiểu Trần hồ nháo, truyền thông ngoại quốc này rất ưa thích xoi mói mao bệnh, nếu như thêm mắm thêm muối nói một ít lời.

- Lãnh đạo Vệ Kiện ủy lại muốn nổi giận

Ngô Đồng Phủ nhìn Hà Chí Khiêm, trầm giọng nói:

- Anh nhanh đi, chớ trì hoãn chuyện đứng đắn.

Thực tế Hà Chí Khiêm rất là bất đắc dĩ, cho nên nói lại kỹ càng chuyện vừa rồi Trần Thương và Oersted cùng phẫu thuật cho Ngô Đồng Phủ.

Sau khi nói xong, Hà Chí Khiêm đột nhiên nhíu mày:

- Đúng rồi, tôi phải đi khuyên Trần Thương, không thể ngay trước mặt truyền thông nước Anh người ta phê bình Oersted, như vậy không tốt

Nghĩ tới đây, Hà Chí Khiêm đứng dậy cũng chuẩn bị thay quần áo đi tới phòng phẫu thuật.

Sau khi Ngô Đồng Phủ nghe xong, lập tức sửng sốt một chút:

- Không lẽ... Tiểu Trần phẫu thuật ruột thừa còn lợi hại hơn Oersted?

Hà Chí Khiêm:

- Là tự Oersted nói, tôi dù sao cũng chưa từng thấy qua tiểu Trần làm phẫu thuật ruột thừa, cụ thể tôi cũng không tiện phán đoán.

Ngô Đồng Phủ vội vàng nói:

- Anh nhanh đi...

Sau khi nói xong, Ngô Đồng Phủ cũng trở lại văn phòng.

Mà lúc này, bên trong phòng phẫu thuật, người bệnh đã nằm ở trên giường

Thế nhưng... Nhìn mấy chủ nhiệm còn có một người ngoại quốc xung quanh, đột nhiên trong lòng lộp bộp một tiếng.

- Bác sĩ, anh có phải lừa gạt tôi hay không? Tôi khẳng định không phải viêm ruột thừa đúng không? Tôi khẳng định là bị bệnh rất nặng?

Người bệnh là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, mập mạp, nói xong cũng hơi lo lắng.

- Khẳng định là bọn nhỏ lừa gạt tôi, che giấu tôi... Bác sĩ, anh ăn ngay nói thật, tôi không sợ, tôi có phải ung thư dạ dày hay không?

Một câu làm cho Trần Thương không biết trả lời thế nào, hơi dở khóc dở cười

Nghĩ tới nghĩ lui đành phải nói:

- Phẫu thuật xong con cho cô xem ruột thừa của cô một chút, cô sẽ biết là không phải gạt cô đâu.

- Phẫu thuật rất nhanh, không cần bao nhiêu thời gian.

Người phụ nữ mặc dù lo lắng, thế nhưng cũng không có cách nào.

Người phụ nữ này lo sợ bất an nhìn từng chủ nhiệm xung quanh, thậm chí còn có chuyên gia ngoại quốc, lúc này trong lòng luôn cảm thấy không chắc chắn.

Người bệnh tương đối mập, lớp mỡ tương đối dày, như vậy, độ khó khi phẫu thuật vết mổ nhỏ cũng lớn thêm không ít.

Oersted nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, hiện tại sử dụng vết mổ nhỏ, có phải là độ khó tương đối lớn không?

Trần Thương lắc đầu:

- Còn tốt, thật ra chân chính vết mổ nhỏ quan trọng nhất chính là tìm kiếm được vị trí thích hợp, tiếp đó lựa chọn lỗ hổng thích hợp...

Sau khi nói xong, bác sĩ gây tê chuẩn bị gây tê cục bộ.

Mà Trần Thương lại nói:

- Chờ một lát

Sau đó anh bắt đầu từ nhẹ đến nặng bắt đầu sờ theo bụng dưới của người bệnh, theo từng tiếng kêu rên của người phụ nữ, biểu đồ bốn chiều trong đầu Trần Thương bắt đầu liên tục hình thành một biểu đồ bố cục hệ thống ruột thừa.

Căn cứ vào kết quả hình ảnh nhắc nhở, Trần Thương làm một cái tiêu ký điểm ở trên thành bụng người bệnh.

Sau đó, gây tê cục bộ bắt đầu có hiệu lực.

Trần Thương nhận dao mổ, bắt đầu thao tác.

Loại người bệnh có lớp mỡ phần bụng tương đối dày này, chắc chắn phải chú ý, Trần Thương không vì tranh khẩu khí tận lực thu nhỏ lỗ hổng, mà ngược lại, anh thực hiện lỗ hổng còn là 2 cm.

Thế nhưng thao tác tiếp theo của Trần Thương chân chính trên ý nghĩa thuyết minh cho cái gì gọi là nước chảy mây trôi, cái gì gọi là rõ như lòng bàn tay đối với phẫu thuật.

Tình huống bên trong ổ bụng giống như lấy đồ trong túi

Mà mỗi một bước thao tác đều có bài bản hẳn hoi, vừa đúng, vừa vặn

Không nhiều không ít, không tăng không giảm

Oersted thấy vậy hô hấp dồn dập, mà vừa ba người Dư Dũng Cương, lão Mã, Hà Chí Khiêm cũng giống như thế.

Nhìn mây trôi nước chảy trên mặt Trần Thương, tất cả mọi người rơi vào trầm tư.

Anh đến cùng có cái gì không biết?

Nghĩ tới đây, mọi người bất đắc dĩ thở dài.

Phẫu thuật cũng chậm chạp kết thúc ngay bên trong cái tiếng thở thật dài này.

Nếu như phẫu thuật có đặc hiệu, một ca phẫu thuật này tuyệt đối là kim quang lóng lánh, lưu ly thất thải tường vân quanh quẩn, nở rộ từng búp sen xanh.

Đợi đến sau khi Trần Thương khâu lại, bốn người cúi đầu xem xét, lập tức sửng sốt một chút

Kém chút không tìm được vết thương

Nhìn kỹ lại là chỗ nếp nhăn trên làn da của người phụ nữ

Bởi vì mập mạp ngồi lâu nên phần bụng thường xuyên sẽ có một đạo thịt ngấn...

Lúc này vừa vặn ẩn giấu vết thương đi.

Nếu như nói hiện trường nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy, thế nhưng mà bên ngoài camera mọi người lại là chợt phát hiện không tìm được vết thương

Cảm giác cũng là trừng mắt nhìn, không thấy vết thương

Thế nhưng ruột thừa bị cắt ra đặt vào trong khay, cái này... Là làm ảo thuật à?

Tay không biến ruột thừa?

Rõ ràng trên bụng một vết mổ cũng không có, phẫu thuật còn có thể cách không lấy vật à

Oersted nhìn Trần Thương, tâm phục khẩu phục

Trách không được vừa rồi có thể chỉ ra tất cả không đủ của bản thân.

Mặc dù nhìn như hơi hà khắc.

Thế nhưng những chỗ này đều là những chỗ mà mình cần đề cao.

Mà Trần Thương đã làm đủ tốt ở những phương diện này.

Phẫu thuật xong, sau đó người phụ kia ngồi dậy, nhìn mọi người, lại nhìn ruột thừa một chút:

- Cái này... Đây là ruột thừa?

Đúng, trong lời nói tràn đầy không tin

Thế nhưng cô cũng biết, thời gian cũng không lâu lắm.

Xúc động một tiếng, thậm chí nhìn cái bụng của mình, kém chút không có tìm được vết thương

Nếu không phải hiệu quả thuốc tê sắp biến mất, cảm giác đau đớn truyền đến, cô còn hơi không quá tự tin có phải là phẫu thuật, có thể bác sĩ cầm ruột thừa của con heo lừa gạt chính mình hay không! ?

- Cám ơn anh, bác sĩ

Người phụ nữ cười cười.

Nói xong, đắc ý được y tá đẩy đi.

Chương 1079: Dù Sao, Người Ta Cũng Đã Đồng Ý Cho Tôi Làm Phó Hội Trưởng

Phẫu thuật xong, một đoàn người đi từ phòng phẫu thuật ra, sau đó tiến vào trong văn phòng.

Phóng viên truyền thông của nước Anh cũng vội vàng đứng lên, vội vàng bắt đầu phỏng vấn với Oersted.

- Oersted tiên sinh, tại sao anh lại muốn tới nơi này viếng thăm trao đổi? Vừa rồi phẫu thuật anh cảm thấy như thế nào đây?

Mà tiếp xuống một câu của Oersted, làm tất cả mọi người ở đây vì đó chấn động

- Kỹ thuật phẫu thuật ruột thừa của bác sĩ Trần ở trên tôi rất nhiều, thậm chí, không chỉ có là phẫu thuật ruột thừa, Bác sĩ Trần rất nhiều kỹ thuật thậm chí là phẩm chất, cũng đều đáng giá để tôi đi học tập.

- Chính là bởi vì như thế nên tôi mới đến đây viếng thăm trao đổi học tập

- Mà tôi cũng hi vọng có thể mời Bác sĩ Trần cùng đến chế tác chỉ nam ruột thừa năm nay, có sự gia nhập của anh ấy, tất nhiên sẽ để giúp phẫu thuật nhìn như đơn giản nhưng lại không đơn giản này, làm càng ngày càng tốt

- Mà một cái ca phẫu thuật vừa rồi kia của Bác sĩ Trần, tôi nghĩ đến: tinh thần công tượng, đại sư chân chính, vĩnh viễn giấu một viên trái tim học nghề trong lòng, bất kỳ một ca phẫu thuật gì, cho dù là phẫu thuật ruột thừa cấp độ nhập môn, đều phải đã tốt còn phải tốt hơn, đi hoàn thiện rèn luyện

- Đây là đánh giá của tôi sau lần phẫu thuật vừa rồi của bác sĩ Trần, cũng là yêu cầu của tôi đối với công việc sau này của mình! Cám ơn

Oersted nói một phen, làm hiện trường vang lên tiếng vỗ tay

Mà câu nói này đem đến sự cổ vũ cực lớn của tất cả người bên trong phòng.

Ngô Đồng Phủ tò mò nhìn thoáng qua Trần Thương, càng ngày càng cảm thấy mình nên cố gắng lưu Trần Thương lại.

Một người trẻ tuổi như vậy, tiền đồ vô hạn

Mà mấu chốt là anh ta đều có kiến giải độc đáo của riêng mình đối với nhiều loại bệnh tật trong hệ thống cấp cứu

Mặc dù Trần Thương phát triển xem ra không có quy luật nào: ngoại khoa Tay, ngoại khoa tim, Ngoại khoa lồng ngực, Phổ ngoại, anh ta đều có đọc lướt qua.

Thế nhưng Ngô Đồng Phủ cẩn thận bình tĩnh trạng lại suy nghĩ một chút, đột nhiên anh phát hiện Trần Thương đối với bệnh tật và phẫu thuật học tập, vẫn luôn là phẫu thuật tương quan trong cấp cứu.

Cái này nói rõ, trong lòng Trần Thương thật ra luôn rất có ý nghĩ và mục tiêu.

Lấy thiên phú và cố gắng của anh.

Đợi một thời gian, thậm chí Ngô Đồng Phủ cảm thấy Trần Thương sẽ mang theo y học cấp cứu của Trung Quốc đi trước thế giới một đoạn

Trở thành một môn long đầu y học

Nghĩ tới đây, anh hít sâu một hơi, vẫn là mình nên tranh thủ thời gian tìm Trần Thương tâm sự chút.

Con đường cấp cứu này, so với bất cứ ngành học gì cũng phải khó khăn hơn

Mà lại phát triển ở bên trong thế giới lịch sử y học, cấp cứu y học cũng là cất bước trễ nhất trong ngành học.

Đường dài còn lắm gian truân nha

...

Mà sau khi phóng viên phương tiện truyền thông nước ngoài nghe thấy Oersted tán dương cho Trần Thương như thế, cũng là hơi kinh ngạc, họ nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, xin hỏi đối với lần phẫu thuật vừa rồi, anh có cảm tưởng gì?

Trần Thương thản nhiên nói đến:

- Gánh nặng đường xa

- Tuyệt đối không nên xem thường bất luận một cái ca phẫu thuật gì, những phẫu thuật tồn tại phổ biến kia, nhìn như đơn giản, vừa vặn cũng là bệnh tật có tỉ lệ phát bệnh cao

- Chính là bởi vì số người bệnh loại này rất lớn, chúng tôi mới muốn càng nghiêm túc làm một loại phẫu thuật này tốt hơn, hoàn thiện chỉ nam, trợ giúp càng nhiều người

- Thật ra, đối với người bệnh mà nói, không có một ca phẫu thuật nào là tiểu phẫu, đối với bác sĩ mà nói, mỗi một ca phẫu thuật đều phải đã tốt còn

phải tốt hơn

...

...

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Oersted hi vọng truyền thông có thể sớm rời đi, đừng ảnh hưởng trật tự bình thường của bệnh viện, cũng không ảnh hưởng đến các ca phẫu thuật và công việc tiếp theo.

Đối với cái này, truyền thông nước Anh hết sức phối hợp.

Ngô Đồng Phủ càng là được hài lòng bài thi với khoa tuyên truyền bệnh viện, mang theo mọi người bên trong đi tới rất sôi nổi.

Lão Mã thấy phóng viên rời đi, hơi tiếc nuối, họ tựa như quên phỏng vấn một nhân vật mấu chốt, dù sao người kí tên phẫu thuật là: Mã Nguyệt Huy

Ai...

Sau khi mọi người rời đi, trong văn phòng phẫu thuật yên tĩnh trở lại.

Hiện tại Oersted hơi phiền muộn.

Anh nói thế nào cũng là thê đội thứ nhất trong lĩnh vực Ngoại khoa tổng hợp nước Anh, mặc dù chiếc ghế đệ nhất này hơi bất ổn, thế nhưng cũng tám chín phần mười.

Thế nhưng Trần Thương phê bình, lại làm cho cái này râu quai nón hơi bực bội.

Một ca phẫu thuật chính mình am hiểu nhất lại bị Trần Thương nói tồi tệ, điều này làm cho anh hơi uể oải.

Lão Mã nhìn thấy dáng vẻ này của Oersted, bất đắc dĩ thở dài, muốn đi lên an ủi một phen, thế nhưng cân nhắc đến Anh ngữ thủ đô của mình, bất đắc dĩ lắc đầu.

Được rồi

Từ từ anh cũng sẽ quen thôi.

Cái này mà đã là gì?

Vừa mới bắt đầu thôi...

Khi đã quen thuộc thì chuyện gì cũng dễ nói

Dù sao tất cả mọi người đều là như thế.

Trong lúc nhất thời, nhìn vị râu quai nón này, lão Mã đột nhiên cảm giác thấy cũng không có hung hãn như vậy, ngược lại cảm thấy hơi thân thiết, câu nói kia nói thế nào đến?

Cùng là người lưu lạc thiên nhai...

...

Sau đó còn có một ca phẫu thuật là một ca Ngoại khoa tổng hợp và phẫu thuật ngoại khoa Gan mật: Phẫu thuật hẹp đường mật ngoài gan lành tính.

Cấp cứu bên này tất cả mọi người tương đối bận rộn, vì lẽ đó đều đi, ngay cả Dư Dũng Cương cũng sớm rời đi rồi.

Lưu lại chỉ có Mã thô lỗ.

Đến mức nguyên nhân thì không cần nói cũng biết.

Mà Oersted ngồi ở đằng kia hơi ngẩn người, hiện tại có một chuyện anh rất lo lắng, Bác sĩ Trần có thể ghét bỏ mình hay không?

Dù sao... Chính mình mới vừa rồi còn tự tin đánh max điểm cho mình, cho rằng phẫu thuật ruột thừa là phẫu thuật mà mình am hiểu nhất.

Thế nhưng lập tức đã bị Bác sĩ Trần đánh mặt.

Trong lúc nhất thời, Oersted hơi đỏ mặt.

Do dự rất lâu sau đó, Oersted nhìn Trần Thương:

- Thật ra tôi am hiểu nhất là phẫu thuật nối lại đường mật, thật đấy

- Anh biết hội nghị xây dựng đường tiêu hóa mà Mayo và tổ chức Y tế thế giới kết hợp cùng thành lập không? Họ muốn tôi trở thành ban trị sự chuyên môn, đã gửi lời mời cho tôi, hi vọng tôi tham gia, đồng thời trở thành tổ trưởng tiểu tổ quản sự đường mật.

Trần Thương sững sờ:

- Anh cũng muốn đi hội nghị lần này?

Oersted thấy thế, lập tức sửng sốt một chút, chẳng lẽ Bác sĩ Trần không hi vọng mình đi à?

Thế là anh tranh thủ thời gian lắc đầu:

- Tôi vốn là chuẩn bị đi, thế nhưng... Hiện tại tôi cảm thấy có chuyện quan trọng hơn chờ lấy mình, thời gian tôi có hạn, thôi không đi.

- Dù sao, đi theo Bác sĩ Trần hoàn thành « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam » mới là mục đích lớn nhất chuyến này của tôi

- Còn về hội nghị kia, có đi hay không cũng không quan trọng, chủ sự đơn vị đã hứa hẹn cho tôi là phó hội trưởng, phân công quản lý tiểu tổ quản sự đường mật.

Một câu làm mọi người sững sờ

Hà Chí Khiêm im lặng.

Trần Thương cũng nhiều hơn mấy phần ao ước ghen ghét.

Người so với người làm người ta tức chết đi

Chương 1080: Phát Hiện Vấn Đề! (Phần Một)

Rất nhanh, phòng phẫu thuật thông báo, một ca phẫu thuật tiếp theo có thể chuẩn bị.

Hà Chí Khiêm tranh thủ thời gian lắc đầu, bắt đầu mong đợi.

Phẫu thuật ruột thừa nói đến ba hoa chích choè, cũng là một ca phẫu thuật cấp độ nhập môn, cho dù là Oersted lại nghiên cứu thế nào, cũng sẽ không mỗi ngày làm ruột thừa.

Thế nhưng mà phẫu thuật đường mật không giống nhau, với tư cách phân đoạn quan trọng bên trong việc xây dựng lại đường tiêu hóa, cũng là phẫu thuật giao nhau giữa Gan mật ngoại khoa và ngoại khoa tổng hợp, còn là rất có trình độ khảo nghiệm.

Mà Oersted có thể được mời tham dự, đồng thời hứa hẹn làm phó hội trưởng, phân công quản lý tiểu tổ quản sự đường mật, có thể thấy được năng lực cỡ nào

Sau đó cái một ca phẫu thuật này chính là hẹp đường mật ngoài gan gây nên dịch mật trầm tích thường thấy, tắc nghẽn làm người bệnh có bệnh vàng da.

Vào lúc này, bác sĩ chủ quản đi đến, cũng đưa theo người bệnh tiến đến.

- Oersted tiên sinh, đây là phẫu thuật tiếp theo, người bệnh là tổn thương đường mật ngoài gan Iatrogenic, mười năm trước, lúc làm phẫu thuật cắt bỏ túi mật, bác sĩ không cẩn thận tổn thương đến đường mật ngoài gan, kết quả lại tạo thành chật hẹp đường mật...

Sau khi Oersted nghe thấy, ánh mắt lập tức sáng lên

Phẫu thuật đường mật?

Một trong nhưng phẫu thuật chính mình am hiểu nhất.

Nghĩ tới đây, Oersted nhìn thoáng qua Trần Thương, đang chuẩn bị đánh cược, thế nhưng, vừa quay đầu lại phát hiện Trần Thương nhìn chằm chằm chính mình.

Lời lừa mới chuẩn bị nói đã nuốt vào trong bụng.

Hơi chột dạ nói:

- Bác sĩ Trần, anh mổ chính à?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi đỡ kính cho anh, anh cố lên, làm cho thật tốt

Oersted nghe xong, tranh thủ thời gian gật đầu, cơ hội rửa sạch nhục nhã tới rồi.

Một đoàn người đứng dậy đi về phía phòng phẫu thuật.

...

…

Nối lại mật-ruột với tư cách một khâu quan trọng nhất trong các khâu xây dựng lại công năng đường tiêu hóa, mặc dù không thể nói độ khó rất cao, thế nhưng tuyệt đối là vô cùng quan trọng.

Mà bên xây dựng lại đường tiêu hóa, phẫu thuật nghi nan nhất thuộc về thuật nối lại tuyến tụy-dạ dày, mà thuật cắt bỏ tá tụy càng là một trong phẫu thuật có độ khó cao nhất.

Chỗ khó trong việc xây dựng lại đường tiêu hóa thật ra là triển khai xoay quanh chỗ ruột non

Chỗ khó tự nhiên cũng chính là phương diện xử lý ruột non.

Nối lại ruột non nhìn như đơn giản nhất, thế nhưng với tư cách phân đoạn trung tâm, ngược lại là khó khăn nhất.

Bởi vì nó kết nối với dạ dày, đường mật, tuyến tụy.

Mà ba cái cơ quan tiêu hóa quan trọng này, tăng thêm ruột non đã tạo thành 90% cả đường tiêu hóa.

Mà đại nối lại trực tràng, tựa như mọi người cho tới nay đều không có coi trọng quá nhiều.

Ngay từ đầu, Trần Thương vốn cảm thấy độ khó của xây dựng lại đường tiêu hóa không cao, thế nhưng sau khi xâm nhập hiểu rõ hơn, cũng càng ngày càng biết được độ khó của cái này tựa như cao hơn so với trong tưởng tượng của mình nhiều

Bằng không cũng sẽ không quấy nhiễu ngoại khoa tiêu hóa trên trăm năm, đến nay vẫn chưa có phương án giải quyết tốt hơn.

Vào lúc này, khi Trần Thương quay đầu lại nhìn thì chợt phát hiện túi mở rộng kỹ năng phẫu thuật tuyến tụy trước đây mình lấy được thực tế là đã chiếm đại tiện nghi.

Vấn đề hiếm thấy nhất, tựa như để anh trước hết nhất đi giải quyết.

Sau khi bắt đầu phẫu thuật, Trần Thương cẩn thận tỉ mỉ cầm đèn nội soi.

Phẫu thuật nội soi túi mật thật ra là rất khảo nghiệm người khác.

Cũng ví như người bệnh lúc này, nguyên nhân xảy ra chật hẹp đường mật chính là vào lúc phẫu thuật cắt bỏ túi mật trước đây, không cẩn thận tổn thương đường mật, dẫn đến chật hẹp đường mật, đưa đến dịch mật trầm tích, xảy ra bệnh vàng da.

Mà dưới phẫu thuật nội soi, tổn thương đường mật như đã thành một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Đây cũng không phải là chuyện riêng, thậm chí đã thành vấn đề của cả ngành nghề.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không nóng vội suy nghĩ có thể học trộm hoặc là làm gì, anh hi vọng dùng kỹ xảo cầm đèn nội soi của mình để đến quan sát túi mật, nhìn xem có thể giảm bớt tỉ lệ tổn thương đường mật không

Trần Thương dứt khoát bình tĩnh lại, bắt đầu quan sát Oersted làm phẫu thuật.

Sau khi nội soi ổ bụng lộ rõ đường mật, cần thận trọng tách rời.

Bởi vì xung quanh đường mật có nhiều mạch máu, muốn xuyên qua những mạch máu đó cần chú ý hết sức cẩn thận.

Khi Oersted phẫu thuật, cũng không bởi vì đây là phẫu thuật mình am hiểu mà buông lỏng cảnh giác, ngược lại phá lệ nghiêm túc hơn nhiều.

Vào lúc này, đột nhiên Trần Thương nói:

- Giáo sư Oersted, anh cảm thấy phẫu thuật đường mật và phẫu thuật túi mật, nguyên nhân tổn thương đường mật chủ yếu nhất là cái gì?

Vấn đề này đột nhiên làm Oersted im lặng lại

Hẹp đường mật ngoài gan bởi vì lúc phẫu thuật tổn thương vào đường mật ngoài gan ước chừng chiếm 80%~ 90%.

Mà thứ phát chứng viêm ở xung quanh sau khi phẫu thuật đường mật, nhiễm trùng và thiếu máu chỉ chiếm 10%~ 20%.

Như vậy, vì sao tổn thương?

Đây là một vấn đề rất quan trọng

Tỉ lệ thương vong đã cao như vậy, vì sao không đánh xuống?

Oersted nghĩ tới đây, bất đắc dĩ nói:

- Đây là một vấn đề

Một câu làm Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ liếc mắt

Còn tưởng rằng có thể nói lời nói gì có trình độ chứ?

Lúc này, Hà Chí Khiêm sung làm trợ thủ cũng tự hỏi.

Phẫu thuật xử lý tổn thương đường mật chật hẹp đều là phẫu thuật đường mật lại lần nữa, có thậm chí đạt hơn 10 lần, là phẫu thuật vô cùng khó khăn.

Tuyệt đối không phải một lần có thể thuận lợi hoàn thành phẫu thuật, bao gồm cả người bệnh lúc này, ba năm trước đây đã hoàn thành qua một lần

Bốn người đồng thời tự hỏi.

Sau một lúc lâu, Oersted nói:

- Có thể là bởi vì thuật dã có vấn đề không?

Hà Chí Khiêm cũng nhẹ gật đầu:

- Ừm, cho dù là phẫu thuật mở bụng, vào lúc xử lý túi mật, bởi vì các loại nguyên nhân lá gan có quá nhiều mạch máu, khi xử lý khu tam giác Calot sẽ dễ gây tổn thương đến đường mật.

Vào lúc Oersted xử lý ống mật chủ, Trần Thương đột nhiên nói:

- Anh chờ một chút, tôi đổi góc độ khác cho anh, anh lại đến xử lý

Ngay khi tách rời và tiến vào lỗ mạc nối, Trần Thương trước tiên đem nội soi theo tới, vào lúc này, Trần Thương chuyển động sợi quang học, rất nhanh, phẫu thuật lưu lại nút thắt và đường mật chật hẹp chỗ nốt sần xuất hiện ở trong màn hình TV.

Sau khi nhìn thấy thì ra là cái này chật hẹp, Trần Thương rơi vào trong trầm tư.

Vì sao lại tổn thương chỗ này?

Nghĩ tới đây, anh tranh thủ thời gian vội vàng nói:

- Tôi xem chỗ lỗ lần trước thao tác nội soi một chút.

Lập tức, ánh mắt Oersted cũng sáng lên.

Mấy vết tích phẫu thuật ở giữa phần bụng lần trước lưu lại xuất hiện.

Trần Thương nhìn mấy vết tích, mà Oersted cấp tốc phân ra cái nào là lỗ thao tác, cái nào là phụ trợ.

Mà Trần Thương thì trừng to mắt, nhìn biểu đồ bốn chiều, không ngừng tự hỏi...

Vào lúc này, anh phát hiện chỗ lợi hại từ biểu đồ bốn chiều của mình

Đây rõ ràng chính là một cái biểu đồ mô phỏng kết cấu.

Thông qua ba cái trống rỗng, thậm chí bắt đầu mô phỏng lúc phẫu thuật.

Qua mấy phút, Trần Thương đã nghĩ đến mấy chục loại khả năng tổn thương.

Cái này... Cùng không ngờ không có gì khác nhau.

Mấy chục loại phẫu thuật rất rõ ràng không có bất luận cái đại biểu tính gì, anh cần tìm kiếm một cái điểm tổn thương giống nhau

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng rõ ràng, đây không phải là vấn đề một ca phẫu thuật có thể giải quyết, có thể cần càng nhiều phẫu thuật để nghiệm chứng.

Trần Thương dứt khoát nói:

- Giáo sư Oersted, anh đến xử lý, tôi quan sát cho anh

Oersted gật đầu, Trần Thương nói vấn đề này cũng làm cho anh rơi vào trong trầm tư.

Phẫu thuật một giây một phút trôi qua.

Chương 1081: Phát Hiện Vấn Đề! (Phần Hai)

Trần Thương không ngừng phát huy ra kỹ xảo nội soi, tận khả năng cân nhắc đến tất cả kết cấu và tổ chức.

Thuật nối lại đường mật hỗng tràng của Oersted làm rất thuận lợi

Đây là lần thứ nhất Oersted được Trần Thương tự mình đỡ kính, cũng là lần đầu cảm nhận được kỹ thuật cầm đèn nội soi của Trần Thương là lợi hại cỡ nào

Mỗi một bước, Trần Thương thậm chí đều có thể nghĩ đến trước thời hạn.

Mạch máu, dây chằng, lá gan, đường mật... Bất kỳ một cái nào có khả năng tổn thương đến tổ chức, Trần Thương đều sẽ sử dụng kỹ xảo nội soi để chiếu sáng tầm nhìn trước thời hạn, tiếp đó làm tác dụng cảnh cáo tốt

Nội soi tựa như là con mắt của bác sĩ mổ chính, mà Trần Thương với tư cách tay cầm đèn nội soi, cứ thế mà đem con mắt bác sĩ mổ chính biến thành camera 360 độ không góc chết

Đến mức Oersted nên phẫu thuật gì tiếp theo cũng vô cùng thuận lợi

Oersted cũng cảm giác một ca phẫu thuật của bản thân hôm nay trôi chảy đến chưa từng có, mỗi một chi tiết nhỏ cũng có thể nắm chắc đúng chỗ.

Tất cả những thứ này, đương nhiên phải quy công cho Bác sĩ Trần.

Trong lúc nhất thời, Oersted có một loại dự cảm, có phải Trần Thương có thể làm loại phẫu thuật này lợi hại hơn so với mình hay không?

Nghĩ tới đây, Oersted ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, chỉ thấy lông mày anh nhíu lại, không biết đang tự hỏi cái gì

Lập tức, đột nhiên trong lòng Oersted lộp bộp một cái, trong ánh mắt không khỏi nhiều hơn mấy phần lo lắng.

Chẳng lẽ... biểu hiện một ca phẫu thuật này của mình lại để cho Bác sĩ Trần không hài lòng à?

Nghĩ tới đây, Oersted đột nhiên cảm giác lo sợ bất an, phẫu thuật càng ngày càng nghiêm cẩn nghiêm túc

Phẫu thuật rất nhanh kết thúc

Thế nhưng Trần Thương vẫn không nói lời nào, điều này càng làm cho Oersted lo lắng bất an

…

…

Ca phẫu thuật kết thúc, người bệnh được đưa đi.

Một đoàn người ra ngoài rửa tay, chờ đợi để bắt đầu làm ca phẫu thuật khác.

Lúc này Trần Thương đã coi nhẹ ca phẫu thuật không nhận được gì vừa rồi, không có trộm được bất cứ kỹ năng nào.

Trong đầu của anh liên tục hồi tưởng lại ca phẫu thuật vừa rồi.

Liên quan tới nguồn gốc phẫu thuật lỗ nội soi... Và thao tác phẫu thuật tương quan.

Trong lòng Trần Thương có rất nhiều suy đoán.

Liệu có phải có liên quan tới vị trí lỗ nội soi hay không?

Có khả năng

Bình thường đều khống chế kính ở vị trí gần rốn, cái này không sai, thế nhưng... Khi thực hiện thao tác, lựa chọn vị trí để đặt dao không phải vẫn nên bàn bạc kĩ à?

Thứ hai chính là nguyên nhân cơ bản dễ khiến phạm sai lầm.

Trong quá trình thực hiện thao tác, có phải bởi vì tay cầm đèn nội soi kỹ thuật có hạn mà coi nhẹ đi vị trí quan trọng hay không?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Trần Thương cảm thấy rất bế tắc

Bây giờ anh có được kỹ xảo nội soi cấp hoàn mỹ, rất khó đem chính mình thay vào một cái thái điểu đi suy nghĩ thái điểu nên làm sao khống chế kính.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương nhìn thoáng qua Hà Chí Khiêm, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu.

Sau đó dời ánh mắt về phía Mã Nguyệt Huy

Hay là... Đây là một lựa chọn tốt.

Ít nhất Hà Chí Khiêm còn là chủ nhiệm của khoa Ngoại tổng hợp, năng lực sử dụng nội soi khẳng định là sẽ không kém cỏi lắm.

Thế nhưng... Tổ trưởng Mã thì khác, anh ta đối với nội soi, hẳn là một người có tố chất phù hợp nhất.

Dù sao khoa cấp cứu thực hiện nội soi cũng không bằng người của khoa Ngoại tổng hợp.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nghĩ tới việc lên kế hoạch và sắp xếp một ca phẫu thuật.

...

Mà Oersted không nói một lời, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Thương một cái.

Đã qua rất lâu, nhận ra bác sĩ Trần không phê bình gì mình, lúc này Oersted mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, thấy Trần Thương vẫn nhíu chặt mày, hình như có tâm sự gì ở trong lòng.

Chỉ thấy bác sĩ Trần nhìn mình một cái, hình như có chuyện muốn nói, nhưng kiểu muốn nói lại thôi.

Oersted sững sờ, chẳng lẽ... Biểu hiện của mình đã khiến bác sĩ trần khinh thường nên định mở miệng chất vấn à?

Chẳng lẽ bác sĩ Trần cảm thấy mình không cứu nổi à?

Nghĩ tới đây, Oersted bất đắc dĩ nhìn Trần Thương, nói:

- Bác sĩ Trần, anh có gì cứ nói thẳng, tôi có thể tiếp nhận được

Trần Thương sững sờ, hơi kinh ngạc.

Không ngờ Oersted lại hiểu mình như thế?

- Một hồi nữa khi anh làm phẫu thuật, có thể lại vụng về một chút hay không?

Trần Thương dứt khoát nói thẳng.

Một câu vừa nói đã khiến Oersted kém chút nói khóc

Ngay cả Mã Nguyệt Huy và Hà Chí Khiêm cũng bị câu nói của Trần Thương dọa cho sững sờ.

- Anh có thể làm vụng về một chút không?

Câu nói này khiến đầu óc cả ba người trở nên rối mù.

Câu mắng nhiếc này cũng thật khó nghe?

Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Oersted, cái tên râu quai nón này, so với mình còn đáng thương hơn nhiều.

So với ông ta, hình như mình vẫn còn vinh hạnh hơn rất nhiều, ít nhất Trần Thương nói chuyện cũng không có khó nghe như vậy

Mà Hà Chí Khiêm lại hơi chân tay luống cuống, lời này của Trần Thương kém chút nữa đã khiến ông không dám phẫu thuật.

Vốn là ông định chuẩn bị tự thân thực hiện ca phẫu thuật, thế nhưng lúc này, câu nói này cứ thế mà làm ý định nén trở về.

Ngay cả Oersted làm phẫu thuật hoàn hảo như vậy còn bị Trần Thương nói "Ông còn có thể lại vụng về một chút không?"

Tới lượt mình thì sẽ phải nói cái gì?

Oersted hít sâu một hơi để cho mình bình phục lại.

Lời nói rất khó nghe, Oersted cảm thấy một loại nhục nhã...

- Bác sĩ Trần, cảm phiền anh nói cho rõ ràng một chút.

Oersted liên tiếp bị đả kích, kém chút nữa thì khiến trong lòng sụp đổ.

Trần Thương nghe xong, tự cảm thấy trình độ Anh ngữ của mình vẫn không quá chuẩn xác.

Thế là, Trần Thương kiên nhẫn nói:

- Vừa rồi tôi vẫn một mực đang nghĩ vì sao đường mật lại bị tổn thương.

- Nếu phẫu thuật nối mật-ruột để lại nhiều biến chứng và di chứng như vậy, vì sao đường mật lại bị tổn thương? Tôi nhìn vết thương vừa rồi, vẫn luôn đang suy nghĩ nguyên nhân.

- Thế nhưng, vừa rồi phẫu thuật do giáo sư Oersted thực hiện rất hoàn hảo, tôi không thấy sai sót ở đâu, vì lẽ đó... Tôi đang nghĩ, khi thực hiện một ca phẫu thuật, anh có thể phát huy thất thường một chút hay không, đương nhiên, không phải tôi đang khinh rẻ anh, tôi là đang hi vọng anh có thể dựa theo một thái điểu hoặc là tư duy của một người bác sĩ bình thường để tiến hành phẫu thuật

- Anh vận dụng tư duy của một người bác sĩ bình thường để tiến hành phẫu thuật, phát huy kém hơn so với vừa rồi, thế nhưng đừng hạ dao, như vậy sẽ không thể tổn thương đường mật.

Lời này vừa nói, Oersted lập tức hiểu rõ ý của Trần Thương

Bác sĩ Trần hi vọng ông sử dụng tư duy của một người bác sĩ bình thường để tiến hành phẫu thuật, cứ như vậy sẽ có thể tìm kiếm được nguyên nhân gây ra tổn thương.

Đây là một biện pháp tốt

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là...

Bác sĩ Trần không phải đang mắng mình.

Anh ta cảm thấy mình phát huy quá tốt rồi.

Ừm, không phải phê bình mình, Oersted nhẹ nhàng thở ra.

Hà Chí Khiêm và Mã Nguyệt Huy nghe thấy hai người nói chuyện xong, lúc này mới thở ra một ngụm.

Xem ra không phải đang mắng chửi người

Dù sao ở xa tới là khách, không thể đả kích người ta như thế.

Chương 1082: Mã Nguyệt Huy Lập Công

Sau đó, Oersted nói:

- Không có vấn đề, bác sĩ Trần, tôi hiểu ý của anh, thế nhưng... Muốn mô phỏng còn cần một người bình thường, thậm chí là người ngoài nghề để cầm đèn nội soi

Lời này vừa nói, Trần Thương nhìn Mã Nguyệt Huy, chỉ cười không nói.

Hà Chí Khiêm và Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương, đồng thời dời ánh mắt về phía Mã Nguyệt Huy...

Trong lòng Mã Nguyệt Huy lập tức run lên

Mẹ nó, có ý gì?

Vì sao các người đều nhìn tôi?

Tôi vụng về như thế à?

Thế nhưng, nhìn Trần Thương, Hà Chí Khiêm, Oersted... Mã Nguyệt Huy nuốt ngụm nước miếng, hình như... Thật sự là bản thân mình cùi bắp nhất.

Mặc dù ông không nguyện ý thừa nhận.

Thế là, hai ca phẫu thuật sau đó, lão Mã có thêm một cái nhiệm vụ mới.

Đóng vai nhân vật "Thái điểu tay cầm đèn nội soi"

Phẫu thuật bắt đầu.

Mã Nguyệt Huy nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, chúng tôi đều được phân công nhiệm vụ rồi, còn cậu đến phụ trách làm gì?

Oersted nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, cậu đến trợ thủ?

Trần Thương khụ khụ một tiếng, mặt không đỏ tim không gấp nói:

- Cái này... Tôi không thích hợp, mọi người làm đi.

- Chủ nhiệm Hà tới đi, ca phẫu thuật này, tôi đến chỉ huy.

Nói thật, Trần Thương căn bản không biết phẫu thuật đường mật là cái gì.

Thế nhưng, một câu không thích hợp của Trần Thương, ở trong mắt ba người lại thành một ý khác.

Có thể là bác sĩ Trần muốn phát huy thất thường cũng tương đối khó khăn?

Trong lúc nhất thời, ba người bùi ngùi mãi thôi

Ca phẫu thuật thứ hai, khi Mã Nguyệt Huy biểu diễn.

Quả nhiên Trần Thương phát hiện một chút dị thường

Ca phẫu thuật nội soi thường quy quả nhiên tồn tại chỗ nhầm lẫn

Cho dù là Oersted cũng thiếu chút khi tổ trưởng Mã khống chế nội soi xảy ra bất trắc.

Tin tức này khiến bốn người đều mừng rỡ vạn phần, vì thế mà chấn động

- Chủ nhiệm Mã quá lợi hại

- Đúng vậy, chủ nhiệm Mã cứ tiếp tục, nói không chừng còn có thể có góc độ khác

Oersted cũng hơi hưng phấn.

Những sai lầm này đều thường gặp trong phải, có thể tránh.

Mà lúc này, tâm trạng Mã Nguyệt Huy lại hết sức phức tạp.

Mặc dù ông cũng biết khi bản sắc của mình biểu diễn ra, mình đã lập công, thế nhưng... Ông nghĩ như thế nào, cứ có cảm giác hơi là lạ.

Ca phẫu thuật thứ hai, cơ bản không cần Trần Thương nhắc nhở

Rất nhanh, họ phát hiện bốn năm vị trí dễ dàng phạm sai lầm.

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Ông biết rõ, mình đã lập công

Trong bài gửi SCI lần natf, tác giả thứ nhất chắc chắn phải có tên của mình.

...

...

Giải quyết một vấn đề, tuyệt đối không phải phẫu thuật lần một lần hai là có thể được kết quả.

Thế nhưng, Trần Thương nói ra ý nghĩ này ra lại đủ để họ ý thức được tầm quan trọng của chuyện.này

Cải tiến một cái thuật thức rất khó, có thể cần mấy trăm hơn ngàn ca phẫu thuật.

Thậm chí cần chính là cố gắng của cả một thế hệ.

Thế nhưng phát hiện một vấn đề, tìm kiếm được nguyên nhân, thật ra cũng là rất có giá trị nghiên cứu.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, tất cả mọi người thắng lợi trở về.

Còn về vấn đề chật hẹp tổn thương đường mật, còn cần đi nếm thử, phát hiện nguyên nhân.

Vấn đề này một khi giải quyết, cũng là một chuyện rất không tầm thường.

Hiện tại, trong vòng phẫu thuật càng ngày càng lưu hành một loại thuật thức, gọi là "Tinh chuẩn phẫu thuật", cái này thật ra nói chính là vấn đề này.

Đề cao độ chính xác khi phẫu thuật như thế nào, giảm bớt tổn thương không cần thiết.

Trần Thương nán lại thêm ở phòng phẫu thuật cũng chẳng có ý nghĩa.

Thế nhưng hiện tại Oersted và Mã Nguyệt Huy mới quen đã thân, hai người cảm thấy, lúc họ phát hiện vấn đề này có thể đạt thành nhận thức chung trong lĩnh vực.

Mà Anh ngữ giọng thủ đô của Mã Nguyệt Huy cũng không có gì xấu hổ, hai người rất có một bộ tư thế hận gặp nhau muộn.

Mà giờ phút này Hà Chí Khiêm đã thành phụ trợ chuyên nghiệp, toàn tâm toàn ý phục vụ cho hai người.

Lão Mã cười nói:

- Ở phương diện vụng về, tôi là chuyên nghiệp đấy

Đương nhiên, lão Mã chẳng qua chỉ đùa một chút, với tư cách mãnh tướng đứng đầu khoa cấp cứu, tố dưỡng chuyên nghiệp của lão Mã là không thể nghi ngờ.

Trần Thương không tiếp tục nán lại mà là đứng dậy rời đi.

Buổi trưa anh chắc chắn phải nghỉ ngơi một chút, buổi tối có ca đêm, anh cũng lo lắng mình không chịu được.

Không về nhà, mà gọi một thức ăn ngoài ở bệnh viện, sau đó cũng ba người cố gắng phấn đấu cho cấp cứu.

Ăn cơm, Trần Thương trực tiếp nằm ngủ thiếp đi ở phòng cấp cứu.

Khoảng thời gian này hơi quá mệt mỏi, mỗi ngày vì viết « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» cho ra, mỗi ngày thức đêm, Tần tiểu liếm ngoài miệng không nói, thế nhưng đều sắp muốn đuổi Trần Thương ra khỏi phòng ngủ.

Thật ra, loại cuộc sống này chính là hiện trạng của đại đa số chủ nhiệm nổi danh bệnh viện tam giáp.

Chẳng qua là Trần Thương cứ thế mà đem cuộc sống của một nhân viên bồi dưỡng thành dáng vẻ của chủ nhiệm, nói đến cũng rất kiêu ngạo.

...

...

Mà lúc này, Tây Tam Hoàn.

Bên trong phòng nhỏ ngày thường luôn yên tĩnh, hôm nay tới rất nhiều người.

Thế giới không có tường nào gió không lọt qua được, huống chi còn có một con heo cải trắng ưa thích ủi góc tường nhà mình.

Tề Hướng Chính thật sự là rất tức giận.

Chuyện Điền Hủy bị thương nháy mắt đã truyền tới mấy cái đổng sự quan trọng trong nội bộ công ty.

Dù sao một nhân vật sinh động trong ngành giải trí như vậy, một tuần không có tin tức, này làm sao có thể?

Ban giám đốc liên tục truy vấn, Tề Hướng Chính cũng không dối gạt được, dứt khoát cũng bàn giao chuyện này một phen.

Nghe được tin tức này, nháy mắt toàn bộ ban giám đốc cực kỳ chấn động

Dù sao hiện trên người Điền Hủy chính là rất nhiều người thân gia, Điền Hủy xảy ra chuyện, tất cả mọi người là châu chấu trên một sợi thừng, đều phải xảy ra chuyện.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều rất bối rối, sôi nổi muốn tới tìm tòi hư thực

Mà Tề Hướng Chính thì hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể nói tình huống lúc đó một cái.

Khi mọi người biết được lão Tề tốn 2000 vạn chỉ để khâu lại, từng người cũng hít sâu một hơi.

Dù sao một vết sẹo 2000 vạn, cái này thật sự là hơi đau lòng

Thế nhưng, so sánh với Tề Hướng Chính, mọi người càng quan hệ tình huống bây giờ của Điền Hủy như thế nào.

Mà lúc này, một đổng sự trong đó đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

- Đúng rồi, tôi nhận biết một cái Thái đẩu giới chỉnh hình, là đại sư chỉnh hình của Nhật Bản, hiện tại đang ở thủ đô, để tôi gọi anh ấy cùng tới

Mọi người nghe xong, lập tức gật đầu

- Có thể, dù sao lão Tề tốn hơn 2 000 vạn, không thể bỏ không, nếu thật là thằng nhóc này lừa bịp người, chúng ta cũng không thể để anh ta phách lối như thế.

- Đúng, hiện tại trước mắt không cân nhắc chuyện này, cho dù là Điền Hủy chữa trị không tốt, vẫn nhìn có thể bổ cứu hay không?

Mọi người thương thảo một phần, quyết định mời vị Thái đẩu giới chỉnh hình đến từ Nhật Bản kia tới.

Mà vừa vặn, hôm nay Cung Đại Trân cũng gọi điện thoại thông báo cho Tề Hướng Chính là khôi phục rất tốt, đã có thể cắt chỉ.

Nghe thấy tin tức này, Tề Hướng Chính cũng lo lắng bất an.

Thế nhưng... Sau khi đi tới, nếu mà phát hiện Điền Hủy vẫn còn vết sẹo, cái này thật có thể xảy ra chuyện rồi.

Chương 1083: Là Trần Thương Quân À?

Nhìn Thái đẩu giới chỉnh hình Nhật Bản được Dương nói, Tề Hướng Chính cũng nhẹ nhàng thở ra, cái đại sư này ít nhất lớn tuổi một chút, có độ tin cậy cao hơn so với Trần Thương.

Thế là một đoàn người cùng nhau đi, nhanh chân tới trong phòng làm việc của vị Cung Đại Trân này.

Mà lúc này, Cung Đại Trân nhìn thấy tới nhiều người như vậy, cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

- Tề tổng, tới đây, tiểu thư Điền chuẩn bị cắt chỉ, có cần mời Bác sĩ Trần tới hay không?

Tề Hướng Chính nghĩ đến Trần Thương thì lắc đầu, thằng nhóc này, tới không chừng còn phải tốn thêm đống tiền, bây giờ bị Trần Thương làm đã hơi có bóng ma tâm lý.

Trực tiếp nói:

- Không cần, vị này là Takuto Miyake tiên sinh, nhân vật cấp Thái đẩu trong giới chỉnh hình đến từ Nhật Bản.

Đều là một vòng tròn, Cung Đại Trân tự nhiên cũng nhận biết những sinh động ở tuyến một Takuto Miyake này.

Bất đắc dĩ cười, lên tiếng chào.

Đổng sự Dương nhìn Takuto Miyake, bất đắc dĩ nói:

- Miyake tiên sinh, khi cắt chỉ, anh xem một chút, cái vết thương này, có đáng giá 2000 vạn nhân dân tệ hay không.

Miyake gật đầu.

Đi theo Cung Đại Trân tiến vào bên trong phòng phẫu thuật, chuẩn bị tiến hành cắt chỉ cho Điền Hủy.

Lúc này, Điền Hủy cũng là hơi lo lắng thấp thỏm, một tuần này đến nay, mỗi ngày cô đều trôi qua trong sự sợ hãi và bất an.

Người khác đánh cược là tiền, thứ cô đánh cược chính là tương lai đó.

Bề ngoài ngăn nắp xinh đẹp, thật ra nhiều lắm chỉ là đồ chơi của tư bản thôi, bằng không sao sẽ xảy ra chuyện như thế?

Khi Cung Đại Trân chuẩn bị cắt chỉ, cầm kéo lên, đột nhiên sững sờ

Vào lúc này, anh phát hiện một kiện chuyện rất kỳ quái, khi Trần Thương khâu lại, vì bảo vệ vết thương, thiết kế góc độ kim chỉ vô cùng xảo trá... Ngay từ đầu thậm chí không có cảm giác, thế nhưng lúc này sau khi

vết thương khép lại, cái hướng đi của đường cong này càng ngày càng kỳ quái.

Điều này làm cho Cung Đại Trân đang cầm kéo lên đột nhiên do dự

Mà lúc này con mắt Takuto Miyake đột nhiên co rụt lại

Bất đắc dĩ nhìn Cung Đại Trân nói:

- Đây là... Bác sĩ Trần khâu lại à?

Một câu, nói cho Cung Đại Trân trợn tròn mắt.

- Miyake tiên sinh... Sao anh biết? Tề tổng nói với anh à?

Miyake bất đắc dĩ hít sâu một hơi, lắc đầu:

- Người có thể xử lý vết thương kiểu này, tôi chỉ gặp qua một người

- Đó chính là Trần Thương tiên sinh

Nói đến đây, Miyake bất đắc dĩ cười nói với Cung Đại Trân nói:

- Chủ nhiệm Cung, anh không cần cắt chỉ, lúc ấy tôi cũng ý đồ cắt chỉ, sau đó phát hiện là vết thương do Bác sĩ Trần khâu lại, chỉ có anh ấy cắt chỉ mới tốt nhất.

- Giải thi đấu y sĩ chỉnh hình hàng năm vào năm ngoái, mấy người bệnh được Bác sĩ Trần khâu lại, sau đó do chúng tôi cắt chỉ, cắt chỉ xong thì mới kinh ngạc phát hiện khôi phục rất tốt

- Thế nhưng bởi vì không chú ý trình tự cắt chỉ, dẫn đến một chút tổn thương nhẹ, vì lẽ đó... Còn là mời Bác sĩ Trần tới đi

Takuto Miyake tiên sinh nghĩ đến chuyện kia trước đây lại hơi xúc động

Khi đó anh mới phát hiện, Trần Thương khâu lại cũng không phải là khâu lại liên tục, mà là áp dụng kết hợp không liên tục và liên tục, thậm chí vào lúc thắt nút chỉ, vì để che giấu đường chỉ đã khéo léo xử lý đường chỉ, một chỉ nhiều mục đích.

Tùy tiện cắt chỉ không những không tốt, thậm chí còn tạo thành một chút tổn thương.

Đây đối với một bác sĩ thẩm mỹ truy cầu hoàn mỹ mà nói, không thể nghi ngờ là không cho phép.

Takuto Miyake bất đắc dĩ cười nói:

- Đã một đoạn thời gian không có gặp Trần Thương quân, thật ra, tôi cũng rất muốn biết, anh ấy sẽ cắt chỉ như thế nào.

- Cũng muốn có một cái hiểu rõ trực quan đối với người bệnh được anh tự thân cầm dao.

Nghe thấy Takuto Miyake khen ngợi Trần Thương như thế, Cung Đại Trân phát hiện... Tựa như chính mình còn đánh giá thấp địa vị của Trần Thương trong giới chỉnh hình rồi.

Không ngờ Takuto Miyake lại có đánh giá cao đối với Trần Thương như vậy.

Trong lúc nhất thời, Cung Đại Trân lại hơi im lặng.

Liên tưởng tới một tuần trước mình gọi điện thoại cho anh ta, có thể thật sự là Trần Thương cho mình mặt mũi không?

Bằng không... Ha ha

Nghĩ tới đây, Cung Đại Trân bất đắc dĩ lắc đầu.

Takuto Miyake đột nhiên nói:

- Chủ nhiệm Cung, mạo muội hỏi một chút, có ảnh chụp của người bệnh trước khi phẫu thuật không?

Cung Đại Trân gật đầu, đây là tư liệu nguyên thủy chắc chắn phải có.

Anh đứng dậy bật máy tính lên, chiếu lên màn hình ảnh chụp trước khi phẫu thuật.

Hình ảnh dữ tợn giống như con rết xuất hiện ở trước mắt hai người.

Sau khi Takuto Miyake phóng đại ảnh chụp, nhìn kỹ...

Khoảng mấy phút sau.

Miyake mới bất đắc dĩ cười nói.

- Độ khó phẫu thuật không nhỏ nha! 2000 vạn? Thực tế là tiện nghi họ rồi.

Sau khi Cung Đại Trân nghe thấy, tò mò hỏi:

- Miyake tiên sinh, anh cảm thấy nếu anh xử lý cái vết thương này, cần bao nhiêu tiền?

Miyake cười nói:

- Đối với vi chỉnh và khâu lại làn da, tôi làm còn chẳng tốt bằng Trần Thương, thế nhưng giá tiền có thể còn phải cao hơn cái này một chút.

Nghe thấy Takuto Miyake nói vậy, Cung Đại Trân cũng không hỏi nhiều.

Rất rõ ràng, Takuto Miyake không muốn nói.

Hai người kết bạn cùng đi, lần lượt ra khỏi phòng phẫu thuật.

Nhìn thấy hai người đi ra, mấy đồng sự vội vàng đi ra phía trước.

- Miyake tiên sinh, chủ nhiệm Cung, cắt chỉ rồi à?

- Hiệu quả như thế nào?

Đối với mấy cái vấn đề này, Cung Đại Trân ăn ngay nói thật:

- Cái này còn cần tự bác sĩ Trần đến cắt chỉ, cái này mới có thể đảm bảo khôi phục được tốt nhất, thế nhưng tôi nhìn hiệu quả, hẳn là sẽ rất tốt

Nghe thấy lời này, mấy người Tề Hướng Chính lập tức sững sờ

- Cắt chỉ còn cần người chuyên trách? Có phải hơi khoa trương hay không?

- Đúng, chủ nhiệm Cung, có phải là hơi quá không thể?

Mấy người còn muốn lên tiếng, Takuto Miyake trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Cung nói rất đúng, chúng tôi cũng có thể cắt chỉ, thế nhưng muốn kết quả tốt hơn, cần Trần Thương quân tự thân đến! Đương nhiên, các anh cũng có thể không tin.

Nghe thấy Takuto Miyake, mấy người đều bất đắc dĩ sững sờ.

Dù sao, lời Miyake nói họ còn là vô cùng tin phục.

Bởi vì Miyake quý nha

Mấy đồng sự nói chuyện phiếm ở giữa biết được, một siêu sao Hollywood từng tìm đến Takuto Miyake chỉnh hình, trước sau tốn trọn vẹn nhanh hơn ba ngàn vạn đô la.

Đương nhiên

Cái tiền này cũng không bỏ phí

Vào lúc này, Tề Hướng Chính cắn răng:

- Làm phiền chủ nhiệm Cung gọi điện thoại cho Bác sĩ Trần rồi

Cung Đại Trân gật đầu, mở điện thoại ra, bấm điện thoại cho Trần Thương.

Buổi chiều lúc này chính không bận, Trần Thương đang chỉnh lý tư liệu, nhìn thấy điện thoại vang lên, là số của Cung Đại Trân.

Trần Thương bất đắc dĩ cười cười, rốt cuộc đã đến?

Nhận điện thoại.

- Chủ nhiệm Cung, cắt chỉ phải không?

Trần Thương trực tiếp hỏi.

Cung Đại Trân bất đắc dĩ gật đầu, xem ra đã bị Trần Thương đoán được.

- Ừm, tiểu Trần, có lẽ phải nhờ cậu tự đến cắt chỉ.

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Cung đưa điện thoại cho Tề tổng với.

Sau khi Cung Đại Trân nghe thấy, đột nhiên có một loại linh cảm không lành, đau lòng nhìn thoáng qua Tề Hướng Chính:

- Trần Thương muốn nói chuyện với anh.

Tề Hướng Chính vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, cái này... Còn phải làm phiền anh một chuyến.

Trần Thương nghe xong, cười nói:

- Tề tổng, dễ nói dễ nói, chúng ta cũng coi như là đồng bạn hợp tác, tôi nói thẳng nha, một lần cắt chỉ giá 200 vạn

Chương 1084: Không, Một Chút Cũng Không Đắt

Tề Hướng Chính kém chút phun máu
Đậu phộng đại gia anh
Cắt sợi chỉ mà 200 vạn.
Tiền ở nhà tôi là trên trời rơi xuống à?
- Bác sĩ Trần nói giỡn, cái này...
Trần Thương cười nói:
- A, Tề tổng không đồng ý coi như xong, dù sao mua bán không thành nhân nghĩa tại đi
Trần Thương nói xong cũng chuẩn bị tắt điện thoại.
Mà lúc này, Tề Hướng Chính lập tức biến sắc, cắn răng một cái:
- Được được được, Bác sĩ Trần, anh mau tới đi, tôi đồng ý
Tề Hướng Chính thực tế là bị chỉnh Trần Thương ra đến bóng mờ.
Sợ lần này cúp điện thoại thì lần kế tiếp sẽ là 400 vạn.
Cúp điện thoại, Tề Hướng Chính một mặt bất đắc dĩ nói:
- Ai, cắt chỉ giá 200 vạn, tôi cảm thấy người ta tới chỗ tôi chủ yếu kiếm tiền đấy.
Vào lúc này, Takuto Miyake bất đắc dĩ nói:
- Anh cảm thấy quý à?
Vị đổng sự Dương kia đột nhiên hỏi:
- Takuto Miyake tiên sinh, anh là chuyên nghiệp, anh đến nói một cái, một cái khâu lại và cắt chỉ này, giá trị bao nhiêu tiền?
Takuto Miyake nhìn thoáng qua Cung Đại Trân, không có trả lời vấn đề này, mà là hỏi:
- Trần Thương quân là bạn với chủ nhiệm Cung à? Điện thoại cũng hẳn là chủ nhiệm Cung à?
Cung Đại Trân nhẹ gật đầu:
- Đúng
Tề Hướng Chính bất đắc dĩ nói:
- Cái này có liên quan gì với chủ nhiệm Cung thế?
Miyake bất đắc dĩ nói:
- Tề tổng, cái giá này, anh thỏa mãn nha, nếu như không phải là bởi vì chủ nhiệm Cung, cái giá này của anh, căn bản mời không được Trần Thương.

- Anh không nên cảm thấy giá tiền này rất đắt, chẳng qua Trần Thương là tương đối ít nổi danh thôi, trình độ của anh ấy ở phương diện này còn giỏi hơn tôi rất nhiều, nếu như Bác sĩ Trần muốn thì giá cả của anh còn có thể cao hơn

Một phen làm mọi người im lặng

Thế nhưng mọi người nhìn Takuto Miyake căn bản không giống như là đang nói đùa.

Thật ra, giá cả của Takuto Miyake quý, là một loại Hunger Marketing thôi.

Hộ khách của anh không phú thì quý, dù ít làm phẫu thuật nhưng cũng phải gìn giữ một cái giá và tiêu chuẩn cao.

Cho nên mới có danh xưng là bác sĩ chỉnh hình ngàn vạn.

Nếu như Trần Thương ở đây nghe thấy được Takuto Miyake nói vậy tuyệt đối sẽ cực kỳ hối hận.

Thật ra Trần Thương cũng không quá hiểu rất rõ về quy tắc giá cả trong cái ngành nghề này, vì lẽ đó... Cảm thấy 2000 vạn đã rất nhiều.

Nếu như anh biết rõ Takuto Miyake đắt như vậy, tuyệt đối trong lòng có cảm xúc

Dù sao để thằng nhãi Tề Hướng Chính này chiếm tiện nghi, quá thua thiệt.

Có điều, Takuto Miyake có thể có hôm nay, giá cả đó cũng không phải một ngày hai ngày có thể tạo ra.

Bất cứ cái ngành nghề gì đều cần Marketing, bệnh viện thẩm mỹ của Miyake cũng không nhỏ.

Thật ra hiện tại Takuto Miyake cũng là đề cao giá trị bản thân cho Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Takuto Miyake cảm thấy mình phải trò chuyện với Trần Thương một chút.

Cái địa vị này của họ không thể tùy tiện là làm một ca phẫu thuật để đề cao giá trị bản thân, gia tăng phục vụ VIP xung quanh một chút, từ đó dẫn đến đề cao thu lệ phí, để họ cảm thấy không lỗ.

Dù sao, Takuto Miyake cảm thấy Trần Thương là bằng hữu của mình thậm chí là... đồng bạn hợp tác.

Mà những người khác, là hộ khách.

…

…

Takuto Miyake tốn thức thổi phồng cho Trần Thương một phen, để không khí hiện trường đột nhiên quỷ dị hẳn

- Miyake tiên sinh, ý của anh là... Trần Thương chẳng những không hố Tề tổng, ngược lại là Tề tổng chiếm cái tiện nghi à?

Tên đồng sự Dương kia bất đắc dĩ nói.

Miyake thản nhiên cười nói:

- Năm ngoái, năm 2019, sau khi Trần Thương cầm xuống giải thưởng bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới hàng năm, ngoại trừ công ích thì tựa như cũng chưa làm qua bất cứ một ca phẫu thuật nào mang tính chất thương nghiệp nha?

Câu nói này làm tất cả mọi người đều sửng sốt một chút

Mọi người đều biết nói câu nói này của Miyake đại biểu ý nghĩa phía sau là cái gì.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tề Hướng Chính cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang

Chẳng lẽ... thật ra Trần Thương... Không phải cố ý hố chính mình? Thậm chí là trợ giúp mình?

Nghĩ tới đây, trong lúc nhất thời Tề Hướng Chính không biết nên làm thế nào cho phải

Dựa theo ý tứ của Miyake, thật ra Trần Thương đã giúp mình đại ân.

Nghĩ tới đây, Tề Hướng Chính thở thật dài trong lòng, tranh thủ thời gian cầm lấy điện thoại, gọi tới Tề Sâm:

- Bây giờ con cầm 200 vạn tiền mặt đến chỗ phòng làm việc của chủ nhiệm Cung, đừng hỏi vì sao! Tranh thủ thời gian đến đây

Tề Sâm tự nhiên không ngốc, hôm nay hẳn là ngày Điền Hủy cắt chỉ, mà hai trăm vạn... Chẳng lẽ Trần Thương lại cố ý hố tiền?

Nghĩ tới đây, Tề Sâm bất đắc dĩ hừ lạnh một tiếng

Không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, ông già này của mình, thực tế là cùng...

Được rồi

Không thể mắng mình được.

Nghĩ tới đây, mặc dù Tề Sâm im lặng thế nhưng cũng không thể không nhanh đi chuẩn bị tiền.

...

Khi Trần Thương đến bệnh viện, gần như là đồng thời vào cửa với Tề Sâm.

Trần Thương mỉm cười, nhìn thấy vết bầm tím xanh trên mặt Tề Sâm đã sắp khỏ, hết sức vui mừng.

Mà Tề Sâm nhìn thấy Trần Thương cười thì rất tức giận.

Hai người không nói chuyện, bắt đầu lên lầu hai, vừa mới bước vào đã nhìn thấy một đám người ngồi ở đằng kia.

Tề Sâm nhìn thấy đều là đồng sự biểu tượng cả tập đoàn, tổng cộng bốn năm người.

Mà Trần Thương nhìn thấy Cung Đại Trân cùng với Takuto Miyake thì cũng sửng sốt một chút

Hai người liếc nhau, trong lòng Trần Thương bất đắc dĩ trầm xuống, phe mình chỉ có hai người rưỡi, vị Takuto Miyake này còn không biết là địch hay bạn, mà đối phương có tới năm người

Trong lúc nhất thời, đội hình hơi không cân bằng.

Mà Tề Sâm thì cười giễu nhìn thoáng qua Trần Thương, cho anh đắc ý, hôm nay nói không chừng sẽ để toàn bộ tiền anh ăn hết, đều phun ra ngoài.

Nhìn thấy hai người đến, mọi người cùng nhau đứng dậy, chuyện này làm cho Tề Sâm lập tức sững sờ, mình... có mặt mũi như thế?

Sau khi Trần Thương đi vào thì chạy thẳng tới Cung Đại Trân:

- Chào anh, chủ nhiệm Cung.

Mà Takuto Miyake cũng chủ động chào hỏi:

- Trần Thương, đã lâu không gặp.

Trần Thương cười nói:

- Miyake tiên sinh, chào anh.

Mà Tề Hướng Chính thì vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, tiền cắt chỉ đã chuẩn bị xong! 200 vạn, đều ở nơi này.

Nói tới đây, Tề Hướng Chính đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng bổ sung một câu:

- Nha! Đúng, thuế sau thuế sau

Nói xong, vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Tề Sâm:

- Nhanh, lấy tiền tới.

200 vạn cũng không phải con số nhỏ, một cái vali được xách qua.

Tề Sâm bất đắc dĩ nói:

- Trần Thương, anh cũng quá đáng quá đi, cắt mỗi sợi chỉ mà cũng muốn...

Ba~

Chỉ thấy một bàn tay cứ thế vang lên, Tề Sâm trực tiếp bị lão Tề tát ngã trên mặt đất.

- Câm miệng! Đồ hỗn trướng

Tề Hướng Chính nhìn thấy Trần Thương không lên tiếng, nhẹ nhàng thở ra, kém chút lại là hai trăm vạn.

Một tát này cũng coi như là đáng giá.

Tề Sâm hôn mê rồi

Tôi có bệnh à? Là tôi đến đưa tiền?

Miệng tôi tiện? Tôi không nên nói?

Trần Thương cười cười, sau khi nhìn, nói:

- Tiền mặt tôi cũng cầm không được, chuyển khoản đi! Còn là tài khoản nào.

Tề Hướng Chính cũng vội vàng gật đầu, thế nhưng... Anh nhìn thoáng qua Takuto Miyake, liên tưởng đến một phen vừa rồi.

Đột nhiên lắc đầu, cắn răng một cái, làm một quyết định

Nói:

- Bác sĩ Trần, chuyện này là trách nhiệm của tôi, là tôi không biết dạy con, tạo thành một chút ảnh hưởng không tốt cho anh.

- Thế nhưng tôi không ngờ anh chẳng những không làm khó xử tôi, đại nhân không chấp tiểu nhân, ngược lại còn xuất thủ tương trợ, Tề Hướng Chính tôi cũng nhớ kỹ ân tình của anh.

- Hai trăm vạn tiền mặt này coi như là chi phí tôi nói xin lỗi, còn 200 vạn kia tôi sẽ mau chóng gửi tới.

Chương 1085: Đại Nhân Không Chấp Tiểu Nhân

Sau khi nói xong, Tề Hướng Chính chủ động đưa tay:

- Hi vọng có thể làm bạn với Bác sĩ Trần, sau này kết giao nhiều hơn.

Trần Thương sững sờ

Chuyện gì xảy ra?

Người có tiền sao đều thích lải nhải, bị mình hố còn nói cái gì đại nhân không chấp tiểu nhân

Có điều, Trần Thương bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng, có thể nhận biết loại "bạn bè" thuộc dạng ngốc nhiều tiền này, tựa như cũng không phải chuyện gì xấu.

Vội vàng nắm tay:

- Được, tôi thật ra cũng rất hợp ý với Tề tổng

Dù gì thì ai lại gây khó dễ với tiền chứ?

Sau đó, Tề Hướng Chính tranh thủ thời gian giới thiệu về đổng sự trong công ty họ một chút cho Trần Thương.

Mà những người khác cũng nhiệt tình chào hỏi Trần Thương.

Nhận biết một cái đại lão giới chỉnh hình, mà còn là người trong nước, đối với người làm giải trí như bọn anh mà nói, không phải chuyện xấu.

Trong thế giới người trưởng thành, không có kẻ địch hoặc là bạn bè vĩnh viễn, đơn giản chỉ là đồng bạn hợp tác thôi.

Tề Sâm nằm dưới đất sờ khuôn mặt, nhìn thấy một màn trước mắt này cuối cùng bị đánh tỉnh

Sau khi đánh mặt ba lần, cho dù anh có ngốc thì cũng đã thấy rõ sự thật.

Anh đến đây là để bị cha đánh mặt cho Trần Thương nhìn.

Dù sao... Chuyện lấy tiền này, ai lấy mà không được?

Vì sao hết lần này tới lần khác lại gọi mình đến

Lần này anh cũng không tranh luận, ngồi trên mặt đất một hồi, thay đổi để thở.

Anh xem như thấy rõ, vị trí của Trần Thương này còn lớn hơn mình nhiều.

Sau khi nghĩ rõ ràng, anh dứt khoát đứng lên nói xin lỗi nhận sai, dù sao... Đây cũng không phải là lần đầu anh làm chuyện này.

- Bác sĩ Trần, tôi sai rồi, tôi xin lỗi anh.

Tề Sâm vội vàng gật đầu nói xin lỗi.

Trần Thương cười nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm, đúng rồi, tôi nhìn khóe miệng anh có vết thương, cần xử lý không?

Nghe thấy câu nói này của Trần Thương, người nhà họ Tề biến sắc

- Không cần, không cần, không dám làm phiền Bác sĩ Trần

Tề Hướng Chính vội vàng nói.

Tề Sâm cũng biết rõ mình giá trị bao nhiêu tiền, vội vàng từ chối.

Sau đó đến lúc cắt chỉ, Trần Thương vào trong phòng phẫu thuật, mang găng tay cho tốt, cầm kéo cắt chỉ, nhìn tình huống của Điền Hủy.

Khôi phục rất tốt.

Mà hẳn là Cung Đại Trân cho dùng thuốc đặc biệt, bằng không sẽ không được cái dáng vẻ này.

Khi cắt chỉ, Cung Đại Trân và Takuto Miyake cùng nhau nghiêm túc quan sát.

Chỉ thấy Trần Thương phân biệt cắt ngắn ở mười chỗ khác nhau, sau đó tháo bỏ từng cái...

Toàn bộ trình tự cắt chỉ nhìn như lộn xộn, thật ra đây là Trần Thương đang cố ý.

Đối với khâu lại làn da, Trần Thương cảm thấy mình không bao lâu đã có thể đột phá đến cấp bậc hoàn mỹ.

Rất nhanh, tháo chỉ.

Khi cái cổ và phần trước ngực của Điền Hủy xuất hiện ở trước mặt mọi người, ánh mắt cả bọn lập tức sáng lên, khôi phục thật là tốt.

Vào lúc này, Cung Đại Trân nói với trợ thủ mời mời bọn người Tề tổng đến, nhìn thấy da thịt trắng noãn của Điền Hủy, chỉ có một chút vết sẹo như ẩn như hiện.

Thế nhưng... Chút xíu này căn bản sẽ không ảnh hưởng gì.

Một tầng phấn lót đã có thể giải quyết.

Mà qua không bao lâu nữa cũng có thể dần khôi phục, đi qua một hệ liệt xử lý dưỡng da, là có thể chậm rãi giảm bớt.

Gặp qua tổn thương, Tề Hướng Chính hít sâu một hơi, tiền này không uổng phí

…

…

Sau khi Trần Thương xử lý xong chuyện, cũng không tiếp tục ở lại.

Sau khi đi ra ngoài, Trần Thương trực tiếp lái xe đi ngân hàng một chuyến, gửi tiền vào tài khoản.

Dù sao cầm nhiều tiền mặt như vậy ở trên người cũng vô dụng, gửi đi vẫn tốt hơn, chờ khi tích lũy đủ tiền cũng có thể học Đồ lão tiên sinh, mua một tòa tứ hợp viện.

Mặc dù giấc mộng này rất khó thực hiện...

Khi anh trở lại bệnh viện đã hơn năm giờ chiều.

Bầu trời cũng tối tăm mờ mịt, trời bắt đầu mưa.

Đều nói mưa xuân nhuận như bơ, nhưng nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, Trần Thương chỉ có thể nói một câu, mưa xuân ở thủ đô khả năng càng "Xốp giòn".

Nếu không phải trận mưa này, Trần Thương cũng nghĩ không ra, lập tức đã đến thanh minh.

Mặc dù bệnh viện không nghỉ, thế nhưng đối với những nhân viên bồi dưỡng này cũng là quản lý nhẹ nhõm.

Thế nhưng năm nay, Trần Thương đã bận quá không có thời gian trở về, tháng này, thời gian được an bài của anh tràn đầy.

Trời mưa và tuyết rơi đối với cấp cứu cũng không có quá nhiều ảnh hưởng.

Dù sao cấp cứu khám gấp, khẩn cấp chẩn trị và cứu viện, ai sẽ để ý thời tiết, cái này là có bản chất khác biệt với mấy phòng khám bệnh.

Dương Khiết nhìn khí trời bên ngoài, nói thầm một tiếng:

- Thanh minh năm nào cũng mưa, Đỗ Mục khẳng định không phải thi nhân mà xuất thân là làm thiên văn.

Trần Thương sững sờ:

- Vì sao vậy?

Dương Khiết nói với vẻ đương nhiên:

- Thời tiết thanh minh mưa dồn dập

Sau khi Trần Thương đi vào cũng không vội thay quần áo mà chọn món ăn ăn cơm, chuẩn bị trực ca đêm.

Tuyệt đối không nên đợi đến tan tầm mới ăn cơm, bởi vì khi anh tan tầm, người khác cũng tan tầm, khi đó chính là dòng người cao điểm.

Trần Thương vừa vặn ném hộp cơm vào thùng rác bên ngoài, ra cửa phòng trực đã nghe thấy tiếng còi của 120 vang lên.

Trần Thương sửa sang lại quần áo, cũng vội vàng hướng đi tới phía trước.

Bác sĩ Lý Việt trực ban buổi chiều còn chưa rời đi, sau khi nhìn thấy cũng cùng nhau đi tới.

Trên xe cấp cứu có một lão đại gia được đưa xuống tới, tuổi tác không nhỏ, khoảng bảy tám chục tuổi.

Theo sau là đôi vợ chồng một nam một nữ, cỡ hơn ba mươi tuổi đi cùng.

Sau khi Lý Việt nhìn thấy, vội vàng gọi Dương Khiết đẩy giường ra, vừa chuyển người bệnh lên trên giường, vừa thu thập bệnh án.

Mà bên này bác sĩ cấp cứu đi theo xe tới rất rõ ràng nhận biết Lý Việt, sau khi nhìn thấy anh, nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi đợi đưa lão nhân đến phòng cấp cứu, anh mới một mặt lo lắng nói:

- Bệnh tình của ông hơi đặc biệt, lão Lý, lát nữa anh chú ý một chút, trong nửa năm này ông đã ngồi ba lần xe cấp cứu, mà còn đặc biệt khéo léo đều là tôi làm

Một câu làm Lý Việt và Trần Thương hơi dở khóc dở cười

Có điều, bác sĩ xe cấp cứu tiếp tục nói:

- Hai lần đều là đau bụng, thế nhưng kiểm tra không ra nguyên nhân phát bệnh, tôi ở trên xe nhìn ra hai lần kết quả kiểm tra, sau đó tôi cũng cảm thấy hơi kỳ quái, anh... Tốt nhất nên tra kỹ càng một chút, bằng không quá bị tội, nửa năm ba bốn lần! Ai...

Nói tới đây, ngay cả bác sĩ xe cấp cứu cũng cực kỳ đau lòng.

Sau đó, anh nói lại một chút tình huống của ông lão:

- Người bệnh, nam, 77 tuổi, đau bụng kèm thêm buồn nôn và nôn mửa 2 ngày, phần bụng căng, đau càng ngày càng nặng thêm, người bệnh nói trước kia không bệnh án tương quan đường tiêu hóa. Không hút thuốc lá hoặc uống rượu, kiểm tra thể trạng, biểu hiện thấy đau khi ấn lên bên trên thượng vị...

- Điện tâm đồ bình thường, huyết áp bình thường, không thấy gì khác, hiện tại tôi cân nhắc còn là đau bụng cấp, thế nhưng không thể loại trừ những khả năng khác.

Nói xong, sau khi bác sĩ xe cấp cứu đem người bệnh người bệnh dời đi, ký tên, hoàn thành kết nối, đứng dậy rời đi

Lý Việt nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Đi thôi, đi xem một chút

Tiến vào phòng cấp cứu, ông lão đan nằm ở trên giường đau đớn rên rỉ.

Sau khi Trần Thương nhìn thoáng qua Lý Việt, chủ động nói:

- Tôi tới nhé?

Lý Việt gật đầu

Chương 1086: Trốn Tránh Trách Nhiệm

Đối với Trần Thương, hiện tại Lý Việt là rất tín nhiệm, thậm chí anh có một loại dự cảm, trình độ của Trần Thương thậm chí vượt qua anh.

Sau khi Trần Thương bắt đầu, đã bắt đầu bắt mạch phần bụng cho ông lão.

- Ông à, cháu sờ bụng cho ông, ông co lên lên, đau thì nói cháu.

Ông lão rên rỉ gật đầu:

- Được... được.

Lúc này, Trần Thương bắt đầu nhẹ nhàng sờ dọc từ phần bụng đến rốn.

Khi đến thượng vị, đau đớn đột nhiên tăng lên

Thượng vị đau đớn.

Dưới sườn trái, đau nhức rõ ràng

Chưa phát hiện cơ căng cứng rõ ràng.

Ấn lên vùng rốn không thấy đau

Trần Thương rất nhanh nghĩ được một căn bệnh tương đối chính xác:

- Có thể là viêm tụy cấp, lấy máu trước, chụp CT và siêu âm ổ bụng hoàn thiện kiểm tra một chút.

Lý Việt gật đầu:

- Được, để tôi viết bệnh lịch.

Trần Thương thì quay người ra ngoài tìm người nhà của ông lão nói chuyện.

77 tuổi bị viêm tụy cấp là một bệnh nguy hiểm, cần phải đầy đủ coi trọng.

Sau khi ra ngoài, hai người trẻ tuổi đi tới:

- Bác sĩ, không có chuyện gì chứ?

Trần Thương lắc đầu:

- Bây giờ hoài nghi là viêm tụy cấp, cần hoàn thiện chẩn bệnh, các anh là người nhà của ông lão à?

Sau khi nghe thấy Trần Thương nói, hai người trẻ tuổi cười xấu hổ.

- Thật ngại quá, bác sĩ, chúng tôi không phải người nhà.

- Chúng tôi là khách trọ của ông. Ông lão là chủ thuê nhà của chúng tôi, lần này ông xảy ra chuyện, chúng tôi vừa lúc ở nhà, nhanh chóng đưa tới đây.

Nghe thấy lời này, Trần Thương lập tức nhíu mày.

Sao người nhà không đến?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cười cảm ơn sự nhiệt tình của hai người, chuẩn bị nói y tá quầy trạm liên hệ người nhà.

Vào lúc này, Trần Thương hỏi:

- Các anh biết rõ số điện thoại người nhà của ông ấy không?

Người đàn ông gật đầu:

- Có, tôi biết.

Tiền thuê nhà của họ toàn là trực tiếp giao cho con trai của ông lão, vì vậy hai người còn có số điện thoại.

Không bao lâu, điện thoại đã được kết nối.

Y tá trạm quầy kết nối điện thoại:

- Chào anh, các anh là người nhà của Vương Tồn Hữu à? Hiện tại ông ở trung tâm cấp cứu thủ đô, người bệnh đau bụng, hoài nghi là viêm tụy cấp, cần người nhà các anh đến một chuyến.

Thế nhưng điện thoại vốn là cho rằng thuận lợi, không ngờ đối phương trực tiếp nói:

- A, xin lỗi, tôi đang họp, anh gọi điện cho em trai tôi giúp đi, số điện thoại là 181...

Sau khi nói xong thì lập tức tắt máy.

Điện thoại lại lần nữa được gọi tới người "Em trai" bên kia, sau khi Dương Khiết nói rõ tình huống một chút, đối phương cũng bắt đầu từ chối:

- Thật xin lỗi, tôi đang ở nơi khác, anh gọi điện thoại cho chị của tôi nha, số điện thoại là...

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, cái người gọi là chị này dứt khoát không nghe điện thoại

Trong lúc nhất thời, tất cả y tá quầy trạm sững sờ.

Mà lúc này, khách trọ vừa rồi mới thở dài, chậm rãi nói:

- Khi lần thứ nhất ông lão bị bệnh, họ còn tới, thế nhưng... Nửa năm ba bốn lần, lần thứ ba cũng chẳng còn người đến, bằng không chúng tôi cũng sẽ không đưa tới.

Một phen làm cho Dương Khiết ngơ ngác.

Lúc này là trốn tránh trách nhiệm à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Dương Khiết:

- Gọi 110 đi! Để cảnh sát nhân dân liên hệ người thân của ông ấy.

Nếu như không liên lạc được người nhà, bệnh viện sẽ mở hội nghị, đi chương trình.

Thế nhưng liên hệ đến người nhà không nguyện ý đến, thì lại là một chuyện khác.

Vào lúc then chốt lại không có người đứng ra.

Trần Thương không khỏi cảm thấy thương tâm cho ông lão này...

…

…

Một đôi vợ chồng trẻ tuổi đưa ông lão đến đây cũng không phải người bản địa ở thủ đô.

Ông lão tên là Triệu Khải, năm nay 77 tuổi, bạn già vào bảy, tám năm trước đã ra đi, ở một mình.

Có bốn người con, hai nam hai nữ, đều ở thủ đô.

Mà ông lão lúc còn trẻ cũng có năng lực, mở nhà máy ở Lang phường kiếm không ít tiền.

Gom góp cũng xây được một dãy phòng trọ ở trong thủ đô, sống cũng tương đối tốt.

Trước đây phòng ở đều là mét vuông nhỏ, một nhà sáu người căn bản ở không đủ, khi đó cũng không quá thịnh hành nhà cao tầng, ông lão nhanh chóng mua một cư xá, một tầng lầu hai phòng thì không thể nghi ngờ thuận lợi hơn rất nhiều.

Nếu muốn nói có tiền, cũng không có nhiều tiền như vậy.

Sau khi con mình kết hôn, phòng ở đã cho nó còn mình thì về ở lại cái nhà cũ kia.

Thứ nhất là cư xá cũ con trai con gái cũng chướng mắt, thứ hai là trong lòng của ông cũng hiểu, con đã lớn cũng đều không thích trông coi ông.

Sau khi bạn già đi, ông lão dứt khoát thu thập phòng ở một phen, dọn một căn phòng ra cho thuê, bằng không cũng không có nhân khí, quá lạnh lẽo.

Thế nhưng vừa mới cho thuê thì ồn ào phiền phức đã tới, đầu tiên là con trai cả trở về khóc một trận, nói cháu đích tôn của ông ra nước ngoài học, trong nhà mua phòng ở mới vẫn đang trả nợ, kinh tế khó khăn.

Ông lão mềm lòng, suy nghĩ dù sao sau này già rồi đều là của họ, cũng trực tiếp gửi tiền thuê nhà của khách trọ cho con trai.

Chuyện này người con trai thứ hai cũng biết, hai cô con cái cũng cũng tới.

Náo loạn một trận, ông cụ cũng đành chịu, chỉ có thể để hai đứa con trai mỗi đứa một năm tiền thuê nhà, thay phiên nhận.

Một khi vấn đề dính đến tiền đều là vấn đề lớn.

Vào hai năm trước, một mình ông lão sống đến cũng không có sức lực, một bạn già cũ cũng chuẩn bị giới thiệu với anh một người bạn già.

Anh nói người già không thể quá buồn chán, một người dễ phải đi sớm.

Vừa thương lượng như thế mấy cái ông bạn cũ cũng chuẩn bị giới thiệu một bà cụ cho ông lão.

Chuyện như vậy, ngay từ đầu ông lão cũng là từ chối, dù sao... Cảm giác như đang tái hôn vậy.

Kết quả ở chung thì mới phát hiện, còn rất tốt, thế là hai người cũng không lĩnh chứng, cuộc sống chung bếp, tháng ngày cũng là yên tĩnh.

Thế nhưng sai khi bị mấy đứa trẻ biết rõ trở về mới tìm Triệu Khải nói một trận.

- Cha, người ta chính là ham phòng ở của chúng ta, tiểu khu này của mình thế chính là khu vực tốt, tấc đất tấc vàng, một khi phá dỡ một mét vuông tầm hai mươi vạn đâu

- Đúng, cha cũng không thể lĩnh chứng, trong nhà bà cụ người ta còn có ba người con trai, nghe nói có người còn chưa kết hôn, đến lúc đó ỷ lại vào chúng ta làm sao bây giờ?

- Đúng! Cha không thể hồ đồ nha

- Đúng đấy, mẹ con biết sẽ đau lòng cỡ nào nha

Bốn người này còn nói lại ồn ào, làm cho bà cụ người ta hơn bảy mươi tuổi tức khóc, đi luôn trong đêm.

Tức giận Triệu Khải lớn tiếng răn dạy mọi người:

- Đám hỗn đản chúng mày, chúng mày đang ép tao chết sớm có phải không? Tốt nhất là khi tao chết, vừa vặn phá dỡ phòng ở, còn có thể cầm một bút đền bù đúng không?

Vì thế, ông lão còn bệnh nặng một trận.

Có điều sau chuyện này, ông lão và mấy người con cũng xa lánh.

Hoặc là nói là bọn nhỏ cũng mượn cơ hội xa lánh với ông lão.

Có điều, Triệu Khải này từ đây cũng học tinh minh rồi, ông có tiền hưu thương nghiệp, cũng có tiền hưu xí nghiệp, một tháng không ít tiền.

Một mình ông cũng không cần đến, cho nên lần này là thực sự nắm ở trong tay.

Dù sao, già bị ghét, già bị chê, lời người thế hệ trước này nói vẫn rất có đạo lý.

Hiện tại Triệu Khải còn có thể đi lại hoạt động, thế nhưng nhìn mấy đứa trẻ kia sợ là không dứt được.

Chương 1087: Chẳng Lẽ... Sở Trường Của Mình Là Gọi Điện Thoại? (Phần Một)

Cảnh sát liên hệ người nhà, sâu một hồi thì toàn bộ cũng chậm chạp chạy đến.

Nhưng kết quả kiểm tra kiểm nghiệm của ông lão đã có.

Trần Thương đẩy ông lão đi làm CT ổ bụng, kết quả mới vừa ra tới, Trần Thương cũng chẩn đoán chính xác là viêm tụy cấp.

Theo biểu hiện kết quả quét hình CT ổ bụng: Ở bên trong bộ tá tràng thứ 2 có ranh giới thịt thừa rõ ràng, thể tích tuyến tụy tăng lớn, ống tụy chính hơi mở rộng.

Kết quả này làm cho Trần Thương và Lý Việt đều hơi nghi ngờ

Viêm tụy là có thể khẳng định, thế nhưng... thịt thừa này là gì?

Khối u?

Không giống

Lý Việt nhíu mày, nhìn bác sĩ khoa X-Quang:

- Đây là tình huống như thế nào? Khối u?

Khoa X-Quang bác sĩ nhíu mày:

- Không quá giống, nếu là khối u... lớn như thế à?

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, đột nhiên nói:

- Bác sĩ Vương, anh cho quét mấy tầng nữa ở phía trên đi

Sau khi bác sĩ khoa X-Quang nghe thấy, lập tức gật đầu

Không bao lâu, kết quả đã có

Dạ dày tựa như cũng tồn tại tình huống hình thái học dị thường, thế nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì căn bản không rõ lắm.

Chụp CT từ những thứ này cũng không phải vạn năng, đồ vật có thể nhìn thấy cũng là có hạn.

Trần Thương nhìn mười mấy tấm phim X-quang trong máy vi tính, lập tức rơi vào trầm tư

Ngay lúc này, Trần Thương kinh ngạc vui mừng bởi vì anh phát hiện một chuyện rất thần kỳ

Hình ảnh học phần bụng cấp hoàn mỹ + biểu đồ mô hình thân thể bốn chiều sinh ra một cái phản ứng mới thần kỳ

Trần Thương à có thể kết hợp phim X-quang bên trên mỗi một tầng kết cấu đến hoàn nguyên tình huống bên trong ổ bụng của người bệnh.

Lúc này

Trần Thương kém chút kích động nhảy dựng lên.

Anh cẩn thận nhìn chằm chằm vào biểu đồ bốn chiều, tiếp đó mượn nhờ mỗi một thông tin được tờ CT phản hồi đến, liên tục tiến hành tổ chức lại, hình thành một cái hoàn nguyên kết cấu thượng vị

Vào lúc này

Thời gian một giây một phút trôi qua.

Trần Thương nhìn hình dạng đường tiêu hóa kỳ lạ này, đột nhiên nghĩ đến một căn bệnh đặc biệt

Tá tràng và dạ dày lồng vào nhau

Bộ phận đường tiêu hóa lồng vào nhau kiểu này là cực kỳ hiếm thấy.

Vào lúc này, Lý Việt thấy vẻ mặt Trần Thương vui mừng, bất đắc dĩ hỏi:

- Tiểu Trần, anh nhìn ra tình huống như thế nào rồi à?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đoán được một chút, thế nhưng người bệnh cần làm nội soi dạ dày chứng thực một chút.

Nghe thấy Trần Thương, hai người cùng nhau quay người nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Ồ? Tình huống như thế nào?

Trần Thương trực tiếp chỉ vào mấy tấm phim X-quang trên máy vi tính nói:

- Các anh xem, cùng một chỗ nhìn năm tấm này.

- Có thể đây là biểu hiện của một dạ dày tá tràng lồng vào nhau không điển hình, cũng gọi là hội chứng van bi (BVS), là một loại bệnh tật cực hiếm thấy

- Các anh nhìn nơi này! Thật ra chính là bởi vì vùng cuống thành dạ dày bệnh biến bị sa xuống bên trong tá tràng.

Nghe được căn bệnh hiếm thấy này, tất cả mọi người là sửng sốt một chút.

Bác sĩ khoa X-Quang cũng nghe qua căn bệnh này rồi, thế nhưng hiểu rõ thật không phải là rất nhiều.

Thế nhưng Lý Việt không giống, với tư cách một bác sĩ khoa ngoại kinh nghiệm phong phú, Lý Việt nhíu mày hỏi:

- Thế nhưng hội chứng van bi (BVS) tôi biết, nhưng vì sao lại chèn ép bóng Vater? Còn có, cái nhô lên này là tình huống như thế nào?

Trần Thương nghe thấy Lý Việt, hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén nói đến:

- Nếu như tôi không đoán sai... Có thể là khối u, các anh nhìn kỹ, vật này thật ra là không giống với tín hiệu phần đuôi, tôi hoài nghi đây là phần đuôi của khối u.

- Mà đây cũng là kẻ cầm đầu đưa tới rất nhiều tình huống cho người bệnh

- Ung thư dạ dày đưa tới dạ dày tá tràng lồng vào nhau có khuynh hướng xuất hiện bộ phận ở đoạn xa dạ dày, chủ yếu xảy ra ngay môn vị, thân vị, đáy dạ dày và ít thấy bên trong nối lại.

Thế nhưng bệnh lồng ruột đối với vách tá tràng hướng phía dưới kéo khả năng vặn vẹo cũng trở ngại của bóng Vater.

Lồng vào nhau đầu đến bộ tá tràng thứ 2, cứ như vậy tạo thành một hình dạng đặc biệt cho người bệnh

Cái này dẫn đến bóng Vater bị ép, lại có quan hệ với viêm tụy cấp và tắc nghẽn đường mật.

Trần Thương nói một phen trực tiếp làm cho Lý Việt và bác sĩ khoa X-Quang hơi thất thần

Thật ra, mỗi một bác sĩ hình ảnh đều là một "Kiến mô sư"

Họ kết hợp từng biểu đồ scan mặt phẳng CT lại, hình thành một biểu đồ kết cấu giải phẫu trong đầu.

Cái này không chỉ cần có rất nhiều năng lực duyệt phim

Còn yêu cầu có cơ sở giải phẫu cực tốt, cảm giác không gian, vân vân...

Rất nhanh, sau khi hai người tới tới lui lui nhìn hai lần, lông mày Lý Việt cũng giãn ra, nếu quả thật giống như Trần Thương nói, mọi thứ cũng có thể giải thích rõ ràng

Với tư cách là một bác sĩ khoa cấp cứu, năng lực chẩn bệnh thật sự là quá giỏi

Trong vòng chữa bệnh có một câu lưu truyền thế này:

"Biểu hiện trâu bò nhất của một ác sĩ khoa ngoại là cái gì?

Đáp án là: Trở thành một bác sĩ nội khoa!"

Có ý tứ gì?

Bác sĩ nội khoa làm chẩn bệnh, năng lực trị liệu so với bác sĩ khoa ngoại là giỏi hơn, dù sao thuật nghiệp hữu chuyên công.

Thế nhưng vào lúc này, Trần Thương quả thực là đem năng lực chẩn bệnh của mình trở nên không thua gì với bác sĩ nội khoa.

Đương nhiên, năng lực nhìn phim của Trần Thương cũng vượt qua - bác sĩ nhìn phim

Thuận lý thành chương.

Vào lúc này, khoa X-Quang bác sĩ bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần, anh thật quá lợi hại

- Anh nhìn phim còn chuyên nghiệp, lợi hại hơn tối! Có kỹ xảo gì không thế?

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Không vì gì khác, chẳng qua là thuần thục thôi.

...

...

Trang bức một cái, Trần Thương tranh thủ thời gian mang theo Lý Việt đi vào trong máy "Lấy" CT người bệnh.

Dù sao hiện tại ông lão cũng không có người nhà hỗ trợ, chỉ có thể họ đến làm.

Mà duy nhất chỉ có bác sĩ khoa X-Quang là còn ở nơi đó, luôn cảm thấy từng nghe qua câu nói này chỗ nào, nhưng cũng không nhớ nổi.

Sau khi đẩy ông lão đi ra, tựa như đau đớn của Triệu Khải hơi hóa giải, bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ, tôi bị sao thế?

Đẩy giường, Trần Thương nói:

- Không cần lo lắng, là viêm tụy cấp và tắc nghẽn đường mật, vì vậy mới đau bụng, còn có cảm giác buồn nôn, nôn mửa, không cần lo lắng.

Sau khi nghe thấy Trần Thương nói, Triệu Khải chẳng những không buông lỏng, ngược lại thở dài.

Đột nhiên chậm rãi ung dung nói:

- Ai... tình huống tôi thật ra tôi biết, tôi lúc này ăn cơm ít đã hơn một năm, hơn một năm nay gầy xuống hai ba mươi cân.

- Bác sĩ nha, anh cũng đừng lừa gạt tôi, khi bà xã tôi còn sống, bà ấy cũng là bác sĩ, tôi biết không ít đấy, tôi cảm giác mình có thể là bị bệnh không tốt.

- Thật ra, đi thì đi nha, tôi nói thật, cũng không phải tôi sợ hãi, người đến bảy mươi xưa nay hiếm, số tuổi này của tôi nên hưởng phúc cũng hưởng, nên thấy cũng đều thấy

Trần Thương nghe thấy ông lão chậm rãi ung dung nói chuyện, cũng không cắt đứt.

Ông lão nói chuyện rất rõ ràng, trình độ văn hóa rất cao.

Thế nhưng, loại cảm xúc bi ai này lại là không thích hợp, Trần Thương dứt khoát đổi chủ đề:

- Ông à, ông hẳn là rất có văn hóa nha, ông làm nghề gì thế?”

Chương 1088: Chẳng Lẽ... Sở Trường Của Mình Là Gọi Điện Thoại? (Phần Hai)

Ông lão vốn đang than thở, nghe thấy vấn đề của Trần Thương, cũng không khỏi tự chủ sửng sốt một chút, trì hoãn tâm trạng một chút, nói:

- Tôi nha, đời này sống cũng không có uổng phí, gặp qua Nhật Bản đầu hàng, cũng nhìn thấy qua lão Tưởng đi vịnh, sau khi tận mắt đến hiện trường nhìn nhân dân cộng hòa quốc Trung Hoa thành lập, khi đó... Tôi kích động nha

- Đi theo chủ tịch, ăn cơm no, mọi người cũng bắt đầu... Sau khi mở ra cải cách, lá gan tôi lớn, cũng theo phong trào, đi phường Lang ra một nhà máy nước ngọt, nước ngọt vị quýt, chúng tôi khi đó, nước ngọt tốt trong nước vô cùng nhiều, Bắc Băng Dương ấy, hay Sơn Hải quan... Mà lại phối phương là cùng hưởng, không có độc quyền gì, khi năm chín mấy, cho thu mua Pepsi, Coca Cola...

Một ông lão sắp bảy mươi bảy tuổi, sinh năm 1933, thật sự là người chứng kiến tân Trung Quốc.

Nghe lời của ông lão, trong lòng Trần Thương và Lý Việt suy nghĩ có thể lại là vấn đề ký tên một hồi.

Ông lão 77 tuổi làm nội soi dạ dày là có nguy hiểm, người nhà không ở đây, ai đến ký tên?

Ông lão hẳn là cũng có thể chứ?

Bình thường mà nói, mặc dù pháp luật quy định, bản thân và trực hệ ký tên là được

Thế nhưng bản thân người bệnh, đặc biệt là ông lão 77 tuổi giống như vậy có nguy hiểm cao, cho dù là ký tên, xảy ra vấn đề người nhà vẫn tìm đến gây sự như thường.

Nói một cách khác, thật ra có đôi khi, bản thân người bệnh chỉ có quyền lợi không đồng ý phẫu thuật, không có quyền lợi quyết định phẫu thuật.

Hiện tại ông lão có viêm tụy cấp, còn có tắc nghẽn đường mật cấp tính, cộng thêm tá tràng lồng vào nhau, có thể tồn tại khối u.

Vẫn là rất nhiều người không rõ vì sao người bệnh có thể bị viêm tụy cấp.

Cái này thật ra đã dính đến một vấn đề giải phẫu học

Người có ông mật chủ, ống tụy và mở miệng ở bóng Vater chiếm 80%, sau khi tụ lại tiến vào tá tràng

Thế nhưng, lúc này áp suất cao từ trong khoang tá tràn, chèn ép dẫn đến dịch tá tràng chảy ngược vào ống tụy, hoạt hóa Enzyme tụy sinh ra viêm tụy cấp.

Vì vậy cũng đưa đến tắc nghẽn đường mật cấp tính và viêm tụy cấp.

Thật ra cái này cũng như sức miễn dịch bệnh tật của thân thể vậy.

Tế bào miễn dịch giết chết tổ chức và tế bào của chính mình.

Mà viêm tụy này chính là cùng với dịch vị tiêu hóa tuyến tụy của mình, gây nên bệnh biến.

Thật ra, tình huống thân thể đang rất phức tạp.

Sau khi trở về, y tá Dương Khiết trực tiếp nói:

- Đã liên hệ đồn công an, thế nhưng... Hiện tại vẫn còn chưa tới, làm sao bây giờ?

Một câu làm cho Lý Việt và Trần Thương hơi tức giận

Lúc nào rồi còn chưa tới.

Vào lúc này, kết quả kiểm nghiệm cũng đã có.

Trần Thương cầm lấy xem xét:

- Số lượng bạch cầu 17200/μL; Xét nghiệm nồng độ AST 183U/L; Xét nghiệm nồng độ ALT 81U/L; nồng độ Bilirubin 360mg/dL; nồng độ Amylase 3686 U/L.

Trên cơ bản đã có thể chẩn bệnh rõ ràng.

Thế nhưng... tình huống quan trọng nhất, ung thư dạ dày đưa tới viêm tụy cấp, tắc nghẽn đường mật và dạ dày tá tràng lồng vào nhau.

Thông báo với người nhà là chắc chắn phải làm rồi.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Số điện thoại bao nhiêu, để tôi gọi

Dương Khiết đọc số điện thoại của con trai cả mình ra.

Trần Thương trực tiếp gọi qua.

Sau khi bên kia bắt máy, Trần Thương trực tiếp nói:

- Chào anh, anh là con trai Triệu Khải tiên sinh, Triệu Chí Đằng đúng không? Có chuyện tôi phải trao đổi với anh một chút, tình huống cha của anh bây giờ rất nguy hiểm, có thể còn tồn tại khối u, hiện tại cần hoàn thiện kiểm tra nội soi dạ dày, làm bệnh kiểm, các anh phải đi đến một chuyến

Sau khi nghe thấy là ung thư dạ dày, người đàn ông lập tức sững sờ:

- Tốt, bác sĩ, tôi lập tức đi ngay

Trần Thương lập tức sững sờ

Dễ nói chuyện như thế à?

Anh đã nhẫn nhịn đại chiêu chuẩn bị thao thao bất tuyệt, thế nhưng không ngờ... Lại đơn giản như thế?

Sau đó, Trần Thương lần lượt gọi ba bốn cuộc điện thoại, toàn bộ thông báo đến, kết quả, sau khi biết được ông lão là ung thư dạ dày, toàn bộ đều tới

Trần Thương trực tiếp sững sờ

Chẳng lẽ... khi mình gọi điện thoại cũng bật hack?

Cúp điện thoại, Trần Thương nhún vai:

- Toàn bộ đều sẽ đến

Ngay cả người xung quanh cũng nhìn sững sờ.

Thậm chí Dương Khiết cũng im lặng:

- Tôi nói còn tốt hơn anh, thế nhưng vì sao họ lại không đến?

Vào lúc này, người đàn ông khách trọ trẻ tuổi nói:

- Bởi vì vị bác sĩ này nói ông lão có ung thư, vì vậy...

Lập tức, tất cả mọi người sững sờ

Một câu nói kia ý vị thâm trường nha...

…

…

Nghe thấy vị khách trọ này nói, ấn tượng đầu tiên của Dương Khiết là:

- Xem ra họ còn rất thức thời à? Biết rõ ba mình bệnh nặng, cho nên tranh thủ thời gian chạy đến

Có điều...

Sau khi nghe thấy lời Dương Khiết nói, Lý Việt lại thở thật dài, lắc đầu.

Không nói gì

- Cuộc sống đã gian nan như thế, có một số việc cũng không cần vạch trần.

Có lẽ lúc này là lúc hình tượng nhất nha?

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ của Lý Việt, đột nhiên cũng sững sờ, kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Mà y tá Dương bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Lý giải này của anh là gì thế?

- Nếu quan tâm thật đã sớm chạy tới, bằng không thậm chí khi cảnh sát gọi điện tới, cũng chẳng quan tâm à?

- Nói trắng ra, chính là nghe thấy bệnh tình ông lão nguy kịch, chạy tới chia gia sản

- Anh suy nghĩ một chút, hiện tại nếu phá dỡ phòng Nhị Tam Hoàn kia của ông lão, bao nhiêu tiền một mét vuông? Bồi thường khoản 20 vạn! Một phòng ở 2000 vạn, hai phòng ở bao nhiêu tiền?

- Nói trắng ra là đến chia tiền, đau lòng ông lão chỗ nào

Câu nói này của y tá Dương còn chưa nói xong, Lý Việt tranh thủ thời gian khụ khụ một tiếng, nhắc nhở nhìn cô một cái.

Y tá Dương dứt khoát không nói.

Thế nhưng lời cũng đã nói, mỗi người ở đây thật sự rõ ràng nghe vào trong tai.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, nghe những lời này thật hơi ghim tâm

Thậm chí là thất vọng đau khổ

...

...

Vào lúc này, điện thoại của Lý Việt vang lên, màn hình gọi đến lưu số là bà xã.

Lý Việt vỗ bả vai Trần Thương, xin lỗi nói câu:

- Hôm nay sinh nhật của vợ, tôi phải trở về.

Trần Thương gật đầu, cười nói:

- Chúc chị dâu sinh nhật vui vẻ

Sau khi nói xong, Trần Thương chợt nhớ tới cái gì:

- Đúng rồi, anh Việt, chờ một chút.

Nói xong Trần Thương chạy vào phòng trực ban.

Hôm nay khi đi qua phòng làm việc của Cung Đại Trân, cô đã cho Trần Thương mấy thẻ chăm sóc da.

Ở bên ngoài, Cung Đại Trân có một cái bệnh viện chỉnh hình.

Bệnh viện chỉnh hình thật ra ngoại trừ chỉnh hình ra, thu vào lớn nhất chính là hộ lý và bảo dưỡng.

Tiện nghi trẻ hóa da cái gì thượng vàng hạ cám xuống hai ba ngàn, có thể đến ba bốn ngàn ở thủ đô.

Làm mặt, một lần làm hơn một vạn, thế nhưng hiệu quả không tệ.

Những cái này là Cung Đại Trân cho Trần Thương, để Tần tiểu liếm có thời gian đến làm một lần.

Trần Thương thuận tay cầm năm ba tấm thẻ đi ra.

Chương 1089: Con Cái Thành Đàn

- Anh Việt, một chút tâm ý, đây là quà mà em tặng cho chị dâu, đây là công ty của bạn em, cầm cái thẻ này sẽ được miễn phí chăm sóc da một lần

Sau khi Lý Việt nhìn thấy, bất đắc dĩ cười nói:

- Cám ơn, tiểu Trần

Lý Việt cũng thật vui vẻ.

Dù sao hôm nay trực ban, căn bản không có thời gian đi với vợ, khi sắp tan tầm, lại có cái người bệnh, hiện tại đã hơn tám giờ.

Mặc dù vợ mình đã thành thói quen bản thân đi sớm về trễ, thế nhưng trong lòng thật ra hơi tự trách.

Sau khi Lý Việt rời đi, Trần Thương cũng hoàn toàn đầu nhập vào trong công việc.

Đau bụng viêm tụy cấp là hết sức rõ ràng, thật ra đối với người già, có thể cho một ít thuốc giảm đau.

Ngàn vạn không nên xem thường chuyện đau đớn, nhiều khi nó có thể thông qua dây thần kinh phế vị phản xạ, xảy ra co giật động mạch vành.

Sau đó Trần Thương cho ra một chút thuốc ức chế bài tiết dịch tụy, khống chế chứng viêm phát triển.

Chờ đến chín giờ rưỡi tối, cấp cứu tiếp tục tới một đám người

Tại sao nói như vậy?

Rất nhiều, mười mấy người cũng đi vào phòng cấp cứu.

Nguyên một đám xem ra còn rất có thân phận, quần áo đều có bài, thế nhưng vì sao không rõ mặt lắm?

- Bác sĩ, chúng tôi là người nhà Triệu Khải, ba của tôi hiện tại thế nào.

Y tá Dương Khiết nhìn thấy bốn gia đình này, đã đến hết không sai biệt lắm?

Đây là... tụ hội ở bệnh viện à?

Dương Khiết liên tưởng đến vị y tá lâu năm vừa rồi, bất đắc dĩ thở dài, thản nhiên nói đến:

- Tôi đi gọi bác sĩ.

Nói xong, đứng dậy đi tới văn phòng.

- Bác sĩ Trần, người nhà của ông lão đã tới, mười người

Dương Khiết nhếch miệng, hơi khinh thường nói.

Trần Thương đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Một điểm thật ra rất quan trọng trong công việc bệnh viện là không thể mang theo tình cảm đi làm việc.

Thế nhưng, nếu như con người không có tình cảm thì khác với thực vật ở chỗ nào

Một con mèo con chó còn biết khi nào anh không thoải mái, đi theo bên cạnh liếm tay anh.

Thành kiến, không nên mang thành kiến đi nhìn xã hội, rất khó khăn.

Trần Thương hơi điều chỉnh trạng thái của mình, đi ra bên ngoài.

Chẳng qua là sau khi đi ra nhìn mười mấy người trong đại sảnh, mặt Trần Thương hơi tối lại.

- Chào anh, tôi là Bác sĩ Trần, xin hỏi... Các anh ai là trực hệ của ông Triệu Khải.

Lập tức, mấy người đứng ra:

- Là tôi

- Bác sĩ, ba tôi thế nào?

- Không có chuyện gì chứ?

Trần Thương cười cười, nhẹ gật đầu:

- Ừm, mọi người không cần lo lắng, hiện tại ông ấy chủ yếu là nằm viện do viêm tụy cấp, tình huống này... Tương đối phức tạp, thuộc về dạ dày tá tràng lồng vào nhau tương đối hiếm thấy, mà dưới biểu hiện kết quả CT, dạ dày có tín hiệu dị thường.

- Tín hiệu dị thường này tương đối phức tạp, có thể là khối u, vì đó chắc chắn phải làm nội soi kiểm tra bệnh lý, hiện tại kết luận vẫn còn tương đối khó nói.

Sau khi nghe thấy lời Trần Thương nói, hai nam hai nữ vây quanh đều nhẹ gật đầu.

Như hơi suy nghĩ

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Các anh... Có muốn gặp mặt ông ấy hay không?

Mấy người sững sờ, vội vàng nói:

- Đúng đúng đúng, ba tôi đang ở đâu?

Trần Thương mang theo đoàn người đến phòng quan sát.

Viêm tụy cấp cường độ thấp chỉ cần trị liệu nội khoa là được, cũng không cần phẫu thuật.

Thậm chí một khi phẫu thuật, thể chất 77 tuổi chưa chắc có thể chịu đựng được.

Sau khi đến phòng bệnh, một đám người vội vàng chạy tới.

- Cha, con là Chí Đằng, con mang theo bọn nhỏ tới thăm cha
- Cha, ba thật là, không thoải mái sao cũng không cho chúng con biết.
...
Nhìn một màn ấm áp, Trần Thương thật ra rất cảm động.
Nhân gian có tiền thật, tiền thật có chân ái.
Ông lão mở mắt ra, nhìn tất cả mọi người vây ở bên cạnh, đột nhiên bất đắc dĩ cũng cười.
Chẳng qua là Trần Thương biết rõ, bên trong nụ cười này là nụ cười đắng chát.
Đã qua mấy phút, Trần Thương nói:
- Hiện tại ông ấy cần làm nội soi dạ dày, cần người nhà ký tên, các anh ai đến?
Triệu Chí Đằng vội vàng đứng lên:
- Tôi đến tôi đến.
- Bác sĩ, chắc chắn phải trị thật tốt.
Triệu Chí Đằng nhìn Trần Thương, nghiêm túc dặn dò
Tiếp đó quay người nhìn ông lão:
- Ai, cha, gần đây quá bận rộn, quá mệt mỏi, mỗi ngày mở hội nghị, con còn đang định đi gặp ba một chút đây
- Nếu không như vậy đi, Dương Dương ra nước ngoài, cũng rất ít trở về, ba cứ chuyển tới ở cùng với chúng con
- Bây giờ ba lớn tuổi rồi, ở có một mình chúng con lo lắng, ba dọn qua, để con cho thuê bảo mẫu, hầu hạ ba thật tốt.
Triệu Chí Đằng nói là tình chân ý thiết, ngay cả Trần Thương cũng hơi xúc động.
Mà đám anh em bên kia nghe xong, lập tức nói:
- Anh cả nói rất đúng, ba, ba cũng không thể ở một người, chúng con sau này sẽ thay phiên chiếu cố ba
- Ba cũng già, hưởng hưởng thanh phúc đi
- Đúng nha...
…
…
Ký tên, giống như đồng ý cổ đại vậy.
Đây chính là có trách nhiệm pháp luật.
Người nhà thận trọng bồi tiếp ông lão đi tới phòng nội soi.
Nguyên một đám hết sức ân cần, ngược lại Trần Thương hơi không chen tay vào được.

Đến phòng nội soi, rất nhanh an bài kiểm tra.

Cân nhắc đến tình huống của ông lão, cho làm nội soi không đau dạ dày.

Nội soi bác sĩ quen biết Trần Thương đã lâu, chuyện "pin trong dạ dày" lần trước cũng để Trần Thương hơi có danh tiếng ở phòng nội soi.

Thật ra, có danh tiếng ở bệnh viện là chuyện tốt.

Đương nhiên, cái danh tiếng này không phải kiểu tiếng xấu lan xa kia, mà là mang đi ra danh tiếng nhờ thực lực.

Còn chuyện bác sĩ vượt quá giới hạn, vợ hay tiểu tam đại náo phòng khám đã chẳng hiếm thấy.

Thế giới lớn, là chuyện gì cũng có

Mà Trần Thương loại này dựa vào thực lực đánh ra danh tiếng, rất thuận lợi cho công việc của anh.

Bởi vì, tất cả mọi người sẽ hi vọng nhận biết một cái bác sĩ có cấp độ đáng tin.

Dù là bác sĩ cũng nghĩ như vậy.

Lúc then chốt tìm anh hỗ trợ, hội chẩn... Những này đều là có thể.

Nhìn thấy Trần Thương tới, bác sĩ Trương khoa nội soi vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, là người bệnh nào thế.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Hội chứng van bi (BVS) không điển hình

Một câu làm bác sĩ Trương sững sờ.

Sau một lát, cái này mới bất đắc dĩ lắc đầu:

- Quả thật là lần nào cậu tới thì lần đó chắc chắn có thể tăng kiến thức cho tôi nha, có điều... Cũng thật khảo nghiệm người

Rất nhanh, tiêm thuốc tê cho ông lão, sau khi có hiệu lực mới bắt đầu chuẩn bị đèn nội soi.

Theo nội soi dần dần đi xuống, tình huống trong dạ dày cũng xuất hiện ở trên TV.

Rất nhanh

Thông tin bên trên hình ảnh phản hồi về tới

Kiểm tra nội soi thực quản dạ dày tá tràng biểu hiện bắt nguồn từ hang vị khối u thông qua môn vị thoát rủ xuống tiến vào tá tràng

Trần Thương nhìn cái khối u này, bất đắc dĩ hít sâu một hơi.

Nhìn hình dạng bất quy tắc và đám thịt thừa xung quanh kia.

Bác sĩ Trương cũng bất đắc dĩ nói:

- Cái này... xác suất là ác tính tương đối lớn

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Vào lúc này, bác sĩ Trương phòng nội soi nói:

- Có điều... Bác sĩ Trần, người bệnh không cần thiết mở bụng, hoàn toàn có thể sử dụng nội soi ống dẫn Balloon dời khối u về dạ dày, từ đó giải trừ dạ dày tá tràng lồng vào nhau.

Vừa nghe vậy, ánh mắt Trần Thương lập tức sáng lên.

Nói thật, anh đối với thủ đoạn nội soi thật sự chính là không đủ hiểu.

Nghĩ tới đây, anh vội vàng nói:

- Tôi đi tìm người nhà ký tên.

Bác sĩ Trương gật đầu:

- Ừm.

Chương 1090: Lòng Mang Ý Xấu

Lúc này, bốn người anh chị em đó ở bên ngoài cũng bắt đầu thảo luận đại sự gia đình.

Liên quan tới vấn đề phân chia như thế nào, mỗi tháng mỗi người cho bao nhiêu tiền.

Đương nhiên, không thể thiếu chuyện lần này ông lão nằm viện sẽ dùng tiền của ai trả.

Khi đang nói di sản và phòng ở, thái độ mọi người đều rất cường ngạnh, một chút không lui về phía sau.

Bao gồm cả hai người con gái bên trong cũng không nhượng bộ một chút

Dù sao, mang theo chồng mình đến cũng đã cho thấy thái độ.

Phương diện về di sản này, ai nói phụ nữ không bằng nam giới?

Đều là sinh ra cùng một mẹ, dựa vào cái gì các anh có tôi không có.

Cũng may là buổi tối, bên ngoài không có người, họ thảo luận cũng coi như là nói thoải mái.

Ngay vào lúc Trần Thương đè mở khóa xuống, ra khỏi phòng nội soi, bên ngoài nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Cũng vội vàng đứng lên:

- Bác sĩ, thế nào?

Trần Thương vốn nhìn họ hơi không thoải mái, thế nhưng... Liên tưởng đến nguyên một đám đột nhiên muốn vội vàng chiếu cố ông lão vừa rồi, dáng vẻ chạy đến giật cơ hội hầu hạ.

Trong lúc nhất thời kế thượng tâm đầu

- Hai chuyện

- Chuyện thứ nhất, là vấn đề dạ dày và tá tràng lồng vào nhau, chúng tôi có thể thông qua nội soi tiến hành phẫu thuật, không cần mổ bụng, như vậy đã có thể giúp mọi người ít tốn tiền hơn, cũng có thể giúp ông lão giảm bớt thống khổ, dù sao tuổi tác lớn, há miệng cũng chậm

Nghe xong lời này, mọi người vội vàng nói:

- Đúng đúng đúng, mấu chốt là không cần khó chịu! Tiền hay không không quan trọng, làm con cái, cũng không phải hi vọng cha mẹ sống tốt một chút hay sao

Trần Thương gật đầu, cười nói:

- Được, mọi người thật hiếu thuận.

- Chuyện thứ hai: Chính là biểu hiện nội soi vừa rồi, ông lão có khối u, còn có thịt thừa, hiện tại cần kiểm nghiệm bệnh lý, hi vọng các anh chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Mấy người nghe xong, lập tức hít sâu một hơi, để cho mình thở dài, có hơi uể oải.

Già Đại Triệu Chí Đằng vội vàng nói:

- Bác sĩ, có việc muốn xin nhờ anh một chút.

- Chính là tuyệt đối không nên đem chuyện này nói cho cha tôi, bằng không, ông lại phải lo lắng, chúng tôi biết rõ là được rồi.

- Đúng nha! Tuyệt đối không nên để cha tôi biết rõ

Sau khi nghe thấy, Trần Thương gật đầu:

- Được, tốt

Khi Trần Thương quay người tiến vào phòng nội soi, lắc đầu.

Anh cảm giác hai chữ u ác tính này, khi một khi rơi vào bên trên bản bệnh lịch của Triệu Khải.

Cái này so với một chữ "Sách" ở trong phòng nhà mình có cái gì khác nhau?

Sau khi trở về, Trần Thương tựa như nhìn thấy trên trán ông lão cái lít nha lít nhít nếp nhăn kia tạo thành một chữ loáng thoáng là "Sách".

Cái chữ này là chữ mà con cái họ nguyện ý nhìn thấy nhất lúc này.

Cũng là một chữ để linh hồn họ cũng cảm giác vui vẻ, nhìn thấy có thể làm cho lượng Adrenalin nhanh chóng tăng lên, vô cùng dũng khí, cho dù mua xe thể thao đoán chừng cũng sẽ không nháy mắt mấy cái.

Đơn ký tên cũng ký, phẫu thuật cũng sắp bắt đầu.

Bác sĩ Trương kinh nghiệm phong phú, đem nội soi xâm nhập tá tràng, tiếp đó nội soi Balloon bắt đầu chống lên đến, giống như một cái bóng hơi vậy.

Sa xuống khối u to lớn nâng lên

Bác sĩ Trương bất đắc dĩ chậc chậc xúc động một tiếng:

- Lớn như vậy, mà chưa kiểm tra qua, không phải là thời kì cuối à?

- Khối u dạ dày lớn như thế, khẳng định sẽ có triệu chứng, người nhà ông lão không cảm giác ăn cơm thiếu đi cái gì à?

Trần Thương nói:

- Ông lão ở một mình.

Những lời khác cũng không cần nói.

Dù sao... Anh có quyền lợi để cho mình xem thường loại hành vi này, nhưng chẳng có quyền tuyên dương người khác khắp nơi.

Trần Thương là người bình thường, không phải con người toàn vẹn, cũng có tình cảm của mình.

Cũng ví như Nghiêm Minh trước đây, quay đầu nhìn bản thân trước đây đánh anh một quyền, khẳng định là không đúng, thế nhưng... Người đều có cảm xúc của mình.

Đúng cũng tốt, sai cũng tốt, đây mới là một người.

Trần Thương không phải con người vẹn toàn.

Rất nhanh, thông qua nội soi Balloon ống dẫn dời khối u về dạ dày.

Như vậy, triệu chứng của người bệnh trên cơ bản có thể hóa giải.

Sau khi rời đi, Trần Thương mang theo ông lão trở về cấp cứu.

Người nhà đi cùng toàn bộ hành trình

Một đêm trị liệu và dùng thuốc, đến sáng ngày hôm sau, triệu chứng của người bệnh lập tức được giảm bớt, chất xúc tác lá gan và enzyme tụy cũng khôi phục bình thường.

Sau đó Trần Thương tìm tới người nhà, nói:

- Tình huống ông lão đã ổn định, có thể xuất viện, kết quả kiểm nghiệm bệnh lý, ba ngày sau các anh đi khoa kiểm nghiệm lấy là được.

Sau khi người nhà biết rõ, vội vàng gật đầu.

Trần Thương lấy phim X-quang nội soi dạ dày ra:

- Khối u rất lớn, bất kể có phải ác tính hay không, đều phải phẫu thuật, các anh... Mau chóng phẫu thuật đi.

Mọi người thấy cái khối u đường kính 4.5× 4.0cm này, không khỏi rơi vào trầm tư.

Trần Thương thấy thế, rất muốn hỏi một câu, cái này có phải là kế hoạch nham hiểm trong lòng các anh hay không

Trần Thương nhìn cái bụng ông lão, có ít người mọc khối u trong bụng, có thể cắt.

Có ít người nếu như mọc khối u trong linh hồn, vậy cần phẫu thuật như thế nào?

Trần Thương suy nghĩ một chút, đột nhiên nói:

- Tháng ngày còn lại của ông lão không nhiều lắm, chiếu cố thật tốt

Chờ khi ông lão được chúng tinh phủng nguyệt rời đi, Trần Thương bất đắc dĩ chúc phúc một tiếng, hi vọng lên đường bình an.

Thật ra...

Đối với ông lão mà nói, lòng tựa như gương sáng, cả một đời gian khổ nhiều năm đi tới, ông nhìn so với người khác đều rõ ràng.

Dùng tiền tài thu mua thân tình, cho dù là biến chất, quá thời hạn, thậm chí hương vị đều không đúng, thế nhưng cũng là thân tình.

Đây đối với Triệu Khải lúc này mà nói cũng là cần.

...

...

Xuống ca đêm, cảm xúc Trần Thương có hơi nhạt nhẽo.

Ăn bát mì vằn tanh ở quán ăn nhỏ bên đường, thả thêm quả ớt, ăn hai bát.

Về nhà Tần Duyệt đã đi làm.

Tắm rửa một cái, dứt khoát nằm xuống ngủ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ đã hơn hai giờ chiều, sau khi tỉnh, Trần Thương rửa mặt, lấy kế hoạch hằng ngày của mình ra.

Chẳng qua lần này, khi Trần Thương nhìn thấy thời gian biểu, chẳng những không có quá nhiều hưng phấn, ngược lại cảm thấy một tia áp lực và mỏi mệt.

Khoảng thời gian này, anh sắp xếp lịch trình cho mình hơi đầy

Sau đó, gọi điện thoại cho ba mẹ, biết được ba mẹ đang chuẩn bị mang theo mẹ mình đi nhìn mơ hạnh, cách thành phố Tấn Dương hơn năm mươi cây số có một kênh mương mơ hạnh, phong cảnh đẹp vào tháng tư, mơ hạnh nở rộ, hai người già cũng vui vẻ chuẩn bị cho lần du lịch này.

Sau đó biết được tin này, Trần Thương cũng rất vui vẻ.

Cúp điện thoại, anh chợt có chút dự định.

Chờ hội nghị lần này kết thúc, Trần Thương muốn nghỉ ngơi một chút, tốt nhất có thể mang theo Tần Duyệt đi đâu đó dạo một vòng.

Hộ chiếu cũng giải quyết, chờ sau khi hội nghị Mayo kết thúc, Trần Thương quyết định từ từ hẳn về nước, mà ra ngoài đi nhìn một chút.

Mang theo Tần Duyệt chơi tuần trăng mật một lần.

Đời người bảy mươi năm, mười năm trẻ nhỏ, mười năm già yếu.

Còn lại năm mươi năm, thì nửa đêm nửa ngày, mà trừ bỏ gió thổi trời mưa, tam tai lục bệnh thì còn dư được bao nhiêu ngày?

Chương 1091: Đam Mê Kỳ Lạ?

Trong thời gian ngắn ngủi, phấn đấu hẳn là có nhưng thanh xuân cũng không thể trì hoãn.

Mặc dù không thể nói lấy mộng làm ngựa, thế nhưng cũng phải không phụ cảnh xuân tươi đẹp nha

Xuống lầu đến công viên trong cư xá đi lòng vòng, hít thở không khí tươi mát.

Vật nghiệp của tiểu khu này cái gì cũng không tệ, vào tháng tư, đã có rất nhiều hoa cỏ, nhìn qua cũng chẳng hề tiêu điều.

Chạy bộ phía dưới có mấy đứa trẻ đang chạy trốn nhốn nháo, tốp năm tốp ba, cười cười nói nói.

Trần Thương tìm cái ghế ngồi xuống, cảm nhận được ánh nắng chiều tháng tư, không diễm lệ, cũng không rêu rao, rất thoải mái.

Vừa qua ba giờ, khi Trần Thương chuẩn bị đứng dậy ra ngoài mua chút đồ, điện thoại vang lên.

Là nhân viên công tác Vệ Kiện ủy gọi Trần Thương đi qua ký tên, liên quan tới công việc tương quan của trung tâm nghiên cứu y học trái tim không ngừng đập.

Trần Thương dứt khoát đứng dậy, chuẩn bị đi tới chỗ của Vệ Kiện ủy.

Trần Thương vốn đã chuẩn bị lái xe, thế nhưng nghĩ đến lái xe còn chẳng thuận lợi bằng tàu điện ngầm, dứt khoát đứng dậy đi ngồi tàu điện, không kẹt xe, còn bớt lo.

Tiền thuê nhà ở tiểu khu này đắt cũng là có đạo lý, cách bệnh viện gần, giao thông cũng thuận lợi, cách trạm tàu điện ngầm cũng chỉ một ngàn mét, phụ cận còn có một trường tiểu học rất tốt.

Đi mấy phút đã đến trạm tàu điện ngầm.

Người trên tàu điện không phải rất nhiều, ngày xuân thu thật sự là mặc quần áo loạn, trên tàu điện ngầm có đại gia mặc áo lông, cũng có cô gái mặc váy ngắn, thằng nhóc áo khoác gió...

Thế nhưng làm cho người ta chú ý nhất lại là một người đàn ông trung niên.

Ba bốn mươi tuổi, thế nhưng lại ăn mặc đồng phục học sinh, cái bụng bia làm cho bộ đồng phục học sinh hơi không hợp thời.

Cái đồng phục học sinh này chính là đại đa số kiểu đồng phục học sinh rộng lớn cho người cao trung mặc vận động, rộng rãi, thế nhưng người đàn ông bụng bia nhường đồng phục học sinh trông rất kệch cỡm.

Lúc này, người đàn ông cầm điện thoại mang tai nghe, cười nói với người trong video:

- Mẹ, con đang về nhà, hôm nay đi học thầy còn khích lệ, nói con thi điểm cao nhất cả lớp

- Buổi tối hôm nay con muốn ăn sủi cảo

...

Nghe người đàn ông và mẹ mình trong video nói chuyện phiếm, người xung quanh nhìn thoáng qua anh, hơi... Ý vị thâm trường.

Số tuổi lớn như thế, còn đi học?

Mà... Đây cũng là đồng phục cao trung nha.

Trong lúc nhất thời, mọi người mặc dù không có nói rõ, thế nhưng cũng là chỉ trỏ, coi người đàn ông trở thành một quần thể đặc biệt.

Có điều, sau khi cúp điện thoại, người đàn ông nhìn thoáng qua người xung quanh xin lỗi, trong ánh mắt tràn đầy xấu hổ.

Thế nhưng... Trường hợp như vậy, anh cũng đã quen.

Dù sao cũng là người lạ, có quan hệ gì với mình chứ?

Trần Thương ở bên cạnh nhìn hành vi của người đàn ông trung niên, cũng hơi không hiểu.

Cái này... Chẳng lẽ là một người có IQ không bình thường?

Thế nhưng, lúc người đàn ông xoay người, liếc nhìn Trần Thương một cái, gật đầu cười cười.

Trần Thương cũng sững sờ, bởi vì anh phát hiện, rõ ràng trong ánh mắt của người đàn ông tràn đầy cơ trí và cơ linh, ánh mắt rất linh động, cái này... So với người kia là không giống nhau, mà biểu lộ các phương diện trên mặt lại rất bình thường.

Có điều, Trần Thương cần đổi tuyến, cũng dứt khoát xuống xe.

Khúc nhạc đệm này đối với Trần Thương mà vốn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Buổi chiều, đi tới Vệ Kiện ủy, tìm nhân viên việc làm ký tên, tiếp đó tiện đường đi nhìn Tần Vĩnh Nghĩa một chút.

Nhìn thấy Trần Thương tới, Tần Vĩnh Nghĩa cũng cười gật đầu.

- Tiểu Trần tới rồi, nhanh ngồi.

Sau đó tranh thủ thời gian gọi thư ký pha một ly trà ngon cho Trần Thương.

Trần Thương cười kêu một tiếng gọi chú hai.

Hai người cũng là trò chuyện lên chuyện nhà.

Nói đến, chức vị của Tần Vĩnh Nghĩa này cũng không phải bề bộn nhiều việc, tương đối phụ trách là đi viện trợ ngoại và trao đổi, bình thường nào có chuyện lớn gì, chuyện nhỏ người phía dưới đã làm hết.

Cũng chính là khi Oersted đến, Tần Vĩnh Nghĩa tự mình tiếp đãi một phen.

Sau đó, hai người nói đến chuyện học hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới lần này.

Tần Vĩnh Nghĩa thần bí nói đến:

- Tiểu Trần, nếu như lần này cháu có thể gia nhập học hội khoa ngoại thì đối với cháu sẽ có trợ giúp rất lớn.

- Tổ chức vệ sinh quốc gia kiểu này của chúng ta cũng muốn gia nhập tổ chức học thuật quốc tế, đạt được sự tán thành của quốc gia rất cao, lượng hàm kim cũng tương đối, nếu cháu có thể gia nhập, đối với phát triển sau này mà nói, có trợ giúp rất lớn

Sau đó, Tần Vĩnh Nghĩa nói rất nhiều thứ cho Trần Thương, chiến lược dự trữ nhân tài, học giả Trường Giang, kế hoạch hàng trăm vạn người...

Dù sao chính là nói cho Trần Thương, nên tranh thủ chắc chắn phải tranh thủ.

Trước khi đi, Tần Vĩnh Nghĩa lấy ra mấy hộp lá trà từ ngăn kéo:

- Lấy về cho mình uống đi, đây cũng là có người tặng cho chú, uống không được.

Trần Thương chối từ một phen, sau đó dứt khoát đồng ý.

Khuya sau khi về nhà, Trần Thương tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối một chút.

Bồi tiếp Tần Duyệt vượt qua một cái đêm ấm áp ngọt ngào.

Tháng ngày tiếp tục đi tới.

Mã Nguyệt Huy và Oersted đánh thành một đoàn, gặp nhau thật vui, mà khi Trần Thương nói chuyện trời đất với Oersted lại kinh ngạc phát hiện... khẩu âm kinh điển Luân Đôn của Oersted đột nhiên nhiều hơn mấy phần vị của thủ đô

Cái này thật sự là một chuyện dở khóc dở cười.

Có điều, quan trọng nhất chính là hai người hợp tác ngược lại bổ sung lẫn nhau, phối hợp hết sức ăn ý, dưới sự trợ giúp của Hà Chí Khiêm và Ngoại khoa tổng hợp.

Họ quả thực phát hiện mười mấy loại thao tác sai lầm dễ dàng dẫn đến tổn thương đường mật thường thấy

Đây đối với mọi người mà nói, không thể nghi ngờ là một phát hiện kinh hỉ.

Tranh thủ thời gian mời Trần Thương đến, phá giải từng cái, tìm kiếm phương án giải quyết.

Hai ngày này, một đám người không ngừng cố gắng, cuối cùng hoàn thành xong cái công trình này.

Một đám người cũng hơi kích động, dù sao... Đây quả thật là một cái phương án giải quyết rất có ý nghĩa, thông qua biện pháp này, thiết thực có thể giúp cho rất nhiều người.

Mà lại, vấn đề phát biểu một thiên 《 The Lancet 》 có lẽ không lớn nữa

Buổi tối, mang theo Oersted ăn đồ nướng bên đường, chúc mừng một phen.

Ngày hôm sau, Trần Thương vừa tới bệnh viện, lúc này vẫn chưa tới tám giờ.

Cấp cứu sớm cao điểm, lưu lượng người rất nhiều, Trần Thương cũng nhanh chuẩn bị đi hỗ trợ.

Có điều ngay lúc này, điện thoại chợt vang lên.

- Ký túc xá Hải Điến đơn nguyên thứ ba nhà máy khu Cứ Điều, một ông lão trượt xuống từ trên thang lầu, hiện tại tay đâm đập vào lan can, người cũng hôn mê, tranh thủ thời gian phái xe cấp cứu tới.

Lời vừa nói, Trần Thương vội vàng mang theo y tá Trình Di xuất phát.

Bị ngã cầu thang đối với bản thân ông lão chính là một chuyện rất nguy hiểm.

Hàng năm đều có tình huống như vậy xảy ra.

Hiện tại người bệnh hôn mê, tay đập vào lan can, Trần Thương không khỏi ngừng thở.

Ký túc xá nhà máy Cứ Điều là một giáo khu cũ, đều là lầu nhỏ sáu tầng, phòng ở nơi này cũng phải sắp bị hủy đi, phần cứng phần mềm cư xá đều rất kém.

Chương 1092: Kỳ Lạ? Không! Là Cho Rằng Đó Là Yêu

Cửa lầu lan can hơi rỉ sét, Trần Thương và tiểu Trình tiến vào cửa lầu, cuối cùng nhìn thấy tình huống của ông lão.

Cũng rốt cuộc biết vì sao tay này có thể bị đâm xuyên lan can.

Bởi vì hàng rào này sau khi bị biến chất không có ai sửa chữa.

Đến mức có nhiều chỗ thanh sắt hàng rào đã gãy, xiên ra.

Mà bà lão khẳng định là từ trên lầu trượt xuống sau đó hốt hoảng sơ suất, tay bắt đầu nắm bắt loạn lại đâm vào bên trong thanh sắt hàng rào này.

Đúng lúc là ở giữa hai đầu ngón tay.

Máu tươi chảy ra, hiện tại toàn bộ bàn tay đã xanh tím phình to, máu tươi nhuộm đỏ mu bàn tay, mà bà lão lại té xỉu.

Thế nhưng Trần Thương nhìn một màn này, cũng hơi khó khăn.

Bởi vì cây sắt đã đâm vào mu bàn tay, khẳng định cần cưa xuống.

Toàn bộ giáo khu cũ trên cơ bản đều là người già, người trẻ tuổi không nhiều, nếu có thì cũng đi làm rồi.

Hiện tại chính là bảy tám giờ sáng, lúc này, một ông lão cơ thể rắn chắc tay cầm lưỡi cưa đi tới.

- Đến, tôi cưa xuống cho! Như thế sẽ có thể đi bệnh viện.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, nhẹ gật đầu, sơ tán ông lão, bà lão xung quanh.

Vấn đề không phải lớn, bây giờ gọi phòng cháy có hơi không cần thiết.

Mà lão đại gia cũng thành công xác nhận, đại gia chính là đại gia, dưới sự trợ giúp của lưỡi cưa, vốn là còn lại cây sắt cũng bị cưa xuống.

Vào lúc này, Trình Di vội vàng chuyển cán cứu thương đến.

Thế nhưng hiện tại thứ Trần Thương lo lắng nhất cũng không phải miệng vết thương ngoại thương phần tay này mà là có gãy xương trong thân thể hay không.

Vào lúc này, khi di chuyển cần rất cẩn thận.

Mấy đại gia dưới sự chỉ huy của Trần Thương, thận trọng đưa bà lão lên cáng cứu thương, bảo vệ xương cổ, không để bị thương lần thứ hai.

Sau đó, Trần Thương nhìn người xung quanh, bất đắc dĩ nói:

- Bà lão có người nhà không?

Vào lúc này, một đại gia nói:

- Bạn già không có ở đây, có một đứa con, thường xuyên tới, trong điện thoại di động của bà có số điện thoại, để tôi gửi qua cho cậu.

Trần Thương từ trên người bà lão móc ra một chiếc điện thoại cũ, vốn không cần mật mã, rất quen thuộc mở điện thoại ra.

Tranh thủ thời gian bấm điện thoại người liên hệ gần đây nhất.

Điện thoại vừa kết nối, truyền tới một âm thanh hơi quen thuộc.

- Alo? Mẹ, có chuyện gì vậy?

Giọng nói rất kiên nhẫn.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chào anh, tôi là Trần Thương trung tâm cấp cứu thủ đô, mẹ của anh sáng nay lúc xuống lầu, bị trượt chân, hiện tại hôn mê, tay cũng bị vật kim loại đâm xuyên, hiện tại chúng tôi chuẩn bị đưa bà lão đến bệnh viện... Cần sự phối hợp của anh

Sau khi nghe thấy lời này, nam thanh niên lập tức sửng sốt một chút

- Tốt tốt, bác sĩ, tôi lập tức đi, hiện tại tôi sắp xếp đi qua, chắc chắn mau cứu mẹ tôi, tiền không là vấn đề, xin nhờ bác sĩ

Trần Thương đưa điện thoại cho Trình Di, để cô bàn giao một phen chi tiết, nhanh chóng gọi xe cấp cứu chuẩn bị lên đường.

Sau khi kết nối ECG giám sát, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Dấu hiệu của sự sống bình thường.

Bà lão có thể là bị dọa ngất đi, nghĩ tới đây, Trần Thương nói:

- Hạ thấp lưu lượng oxy xuống.

Sau đó Trần Thương bắt đầu thận trọng kiểm tra tình huống và lão, tựa như cũng không phát hiện vết thương nào rõ ràng.

Hiện tại, cần chờ và lão tỉnh lại trước.

Nếu như chẳng qua là đơn thuần dọa ngất và đâm xuyên mu bàn tay, vấn đề cũng chẳng quá lớn.

Sau khi xe đến cửa ra vào phòng cấp cứu dừng xong, vội vàng gọi người đẩy giường chạm đất ổn định, sợ người bệnh có tổn thương đến cột sống.

Thế nhưng ngay lúc này, bà lão đột nhiên ngồi dậy.

Hoảng sợ nhìn bốn phía:

- Nơi này là bệnh viện? Sao tôi lại tới bệnh viện? Ai đưa tôi đến?

Thần chí của bà lão này rất rõ ràng.

Lúc này, Trần Thương mới giải thích một phen:

- Buổi sáng lúc bà xuống lầu, không cẩn thận trượt xuống từ thang lầu, tay cũng đâm vào hàng rào sắt, đây là vết thương, hàng xóm mới gọi 120.

Bà lão này nhìn thoáng qua tay, lập tức hít vào một hơi... Rất rõ ràng, lúc này mới ý thức được tay của mình rất đau

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Bà à, bà còn có chỗ nào không thoải mái không?

Bà lão này cũng lợi hại, nói:

- Hiện tại tôi cảm giác chỉ là tay đau, những chỗ khác tôi cũng không có cảm giác đau đớn gì, các anh để tôi xuống đi hai bước, xem có sao không?

Nói xong, đẩy giường dừng lại, bà lão xuống, đi vài bước, cũng không có việc.

Bà lão nhe răng trợn mắt nói:

- Không có chuyện gì, chỉ có tay có vấn đề.

Trần Thương gật đầu:

- Được, chúng cháu đi chụp phim X-quang, xem tình huống như thế nào.

- Đúng rồi, chúng cháu đã thông báo con trai của bà, chắc cậu ấy cũng sắp tới đây, không cần lo lắng.

Nghe xong Trần Thương nói như vậy, người phụ nữ biến sắc, vội vàng nói:

- Không được không được, bác sĩ, tôi đây chỉ là thủng cái lỗ thôi, khâu lại là được rồi, không cần gọi con trai tôi tới đi? Nó chỉ mới lớp mười hai! Áp lực rất lớn, mà còn sắp phải thi đại học, cũng không thể để nó phân tâm nha

Trần Thương sững sờ

Cái này... bà lão đã hơn sáu mươi tuổi rồi?

Con trai mới lên cấp ba?

Hơi không phù hợp logic chút nào

Trần Thương nhìn bà lão này, đột nhiên sửng sốt một chút:

- Bà à, bà bao nhiêu tuổi?

Bà lão sững sờ:

- Cái này... Tôi cũng nhớ không rõ lắm, ai nha, bác sĩ, tôi thật không có chuyện gì, nhưng tuyệt đối không nên gọi con trai tôi đến.

Chụp X quang, bà lão bị gãy xương tay, tổn thương cơ.

Thế nhưng có cây sắt ở đây, không thể làm hạch từ.

Cần mau chóng phẫu thuật, rút cây sắt ra ngoài, tiếp đó hoàn thành vá lại.

Sau khi Trần Thương trở lại cấp cứu, rất nhanh có một nam thanh niên chạy vào.

- Bác sĩ y tá, mẹ tôi tên Trương Liên Hoa, tôi là con trai bà, vừa rồi gọi điện thoại cho tôi, hiện tại mẹ tôi thế nào?

Nam thanh niên thở hồng hộc nhìn quầy y tá trạm, lớn tiếng hỏi.

Trần Thương cũng vừa mang theo bà lão trở về, sau khi nhìn thấy nam thanh niên, vội vàng nói:

- Ở đây.

Nam thanh niên xoay người lại, sau khi nhìn thấy bà lão, tranh thủ thời gian chạy tới, nhìn tay của bà, run rẩy nâng hai tay lên muốn sờ, đau lòng kém chút nước mắt chảy xuống.

- Mẹ...

Trần Thương nhìn thấy một thân trang phục nghề nghiệp của nam thanh niên, thành thục hào phóng, thế nhưng... Nhìn bên trên mặt anh, tràn đầy quen thuộc.

Đây không phải... là người đàn ông mặc đồng phục học sinh bên trên tàu điện ngầm kia à?

Mà bà lão nhìn người đàn ông gọi mình là mẹ, bất đắc dĩ nói:

- Cậu kia, anh là ai? Tôi cũng không phải mẹ của cậu! Cậu nhận lầm người

Trần Thương cũng sững sờ

Vào lúc này, người đàn ông chợt hiểu ra, quay người đeo túi xách chạy vào nhà vệ sinh, không bao lâu sau đã mặc đồng phục học sinh chạy ra.

Chẳng qua là cái bụng lớn, phía trước bị căng phình lên...

- Mẹ, mẹ không có chuyện gì chứ?

Người đàn ông đau lòng nói.

Bà lão nhìn thấy người đàn ông, lập tức tự trách nói:

- Sao con lại chạy tới đây, lớp mười hai nhiệm vụ nặng, con không thể trốn học loạn nha, mẹ không có chuyện gì, con nhanh về đi học

Một đoạn đối thoại làm cho Trần Thương và tất cả mọi y tá ở trạm quầy đều sững sờ.

Người đàn ông liếc mắt ra hiệu cho Trần Thương, Trần Thương đưa bà lão về phòng bệnh, mau chóng sắp xếp lấy máu kiểm tra.

Chương 1093: Rửa Sạch Duyên Hoa Mà Lại Thong Dong (Phần Một)

Cũng vào lúc này, người đàn ông cầm CMND trên người, còn có sổ hộ khẩu cũng lấy ra.

Cười khổ một tiếng:

- Mẹ tôi bị mất trí nhớ, chỉ có thể nhớ dáng vẻ của tôi lúc học cấp 3, sau khi phát hiện, lúc tôi mặc đồng phục thì mẹ sẽ có thể nhận ra, không mặc lại không nhận ra...

- Mấy thứ này, tôi thường mang theo, chỉ sợ mẹ tôi xảy ra chuyện, khiến người khác hiểu lầm

Một câu làm cho Trần Thương đột nhiên im lặng.

Liên tưởng đến chuyện ở tàu điện ngầm hôm qua, Trần Thương đột nhiên bình thường trở lại, thì ra là thế...

Người con trai rất hiếu thuận nha

Có thể không để ý ánh mắt của người khác, đi làm tốt bổn phận một người con mình cho rằng nên làm.

Nhìn như đơn giản, lại phải nhận áp lực từ dư luận.

Thế nhưng người đàn ông lại rất bình tĩnh yên lặng tiếp nhận.

Có lẽ đây chính là thân tình?

Người đàn ông bình tĩnh nói một phen, thậm chí có hơi xấu hổ.

Thế nhưng, mấy lời này nghe vào tai người khác sẽ cảm giác tâm linh chấn động, lại không gì so sánh nổi.

Anh có bao nhiêu bình tĩnh, người khác sẽ thấy rung động bấy nhiêu.

Người đàn ông họ La, tên La Minh, năm nay 36 tuổi, làm kế hoạch quảng cáo cho một nhà công ty mạng ở thủ đô.

Ba năm trước, sau khi ba qua đời, mẹ anh nhận lấy đả kích cực lớn. Lúc ấy công việc của La Minh bận bịu, vừa kết hôn, sự nghiệp vừa bắt đầu, bà xã ở cữ, con vừa mới sinh, trách nhiệm cuộc sống như vậy lập tức chồng chất lên trên người La Minh.

Trương Liên Hoa cũng rất thông cảm cho con trai, khi mỗi lần La Minh đến gặp bà, bà đều nở nụ cười trấn an con là mình không có chuyện gì.

Còn thường xuyên nói cho anh biết, con gái ở cữ là rất quan trọng, phải chăm sóc tốt.

Lúc ấy La Minh quyết định chuẩn bị đón bà đến ở cùng, thế nhưng Trương Liên Hoa lại trực tiếp từ chối.

- Mẹ đi tới không tốt, phụ nữ ấy, trong lúc ở cữ, quan trọng nhất chính là tâm thuận, bằng không sẽ bệnh trầm cảm sau sinh.

- Mẹ đi tới, con dâu có nói mẹ hai câu, hoặc là mẹ nói nó hai câu, con ở giữa sẽ khó xử, như vậy, mẹ bỏ tiền, các con cho thuê người giúp việc, cùng nhau chăm sóc với mẹ vợ của con, như vậy cũng thuận lợi hơn.

Thật ra, Trương Liên Hoa rất biết giải quyết, một bộ này quyền tổ hợp để vừa nhà vợ La Minh đều vui vẻ.

Thế nhưng Trương Liên Hoa lại ngay khi đó, chậm rãi bị mất trí nhớ, cũng chính là bệnh Alzheimer.

Cái này dọa Trương Liên Hoa sợ hãi, đột nhiên không nhớ nổi rất nhiều chuyện, làm cho một nữ kế toán cả đời tinh minh như Trương Liên Hoa bỗng nhiên ý thức được chính mình bị bệnh.

Một người chạy đi bệnh viện chẩn bệnh, kết quả báo cho là biểu hiện giai đoạn trước bệnh Alzheimer.

Vào lúc này, Trương Liên Hoa quả thực bị dọa sợ.

Về đến nhà, bà cũng không có nói cho con mình, mà là bắt đầu thu thập mọi chuyện trong nhà thỏa đáng, thừa dịp trí nhớ còn tốt bàn giao tất cả hậu sự cần thiết, toàn bộ cho liệt kê ra một danh sách viết vào cuốn vở.

Bằng không, nếu thật là đợi bà quên hết thì phải làm sao bây giờ?

Sau khi làm tốt chuyện này, Trương Liên Hoa bắt đầu chuẩn bị album ảnh, rửa toàn bộ những hình trước đây ra, cất vào bên trong album ảnh.

Mỗi ngày, bà liệt kê cho mình một danh sách, dậy sớm đọc, mà tên thứ nhất trong danh sách, chính là:

- Con trai của tôi tên La Minh.

Bà đặt ảnh chụp con trai trên tủ đầu giường, mỗi ngày dậy sớm lần đầu tiên nhìn thấy, để cho mình không thể nào quên.

Nói thật, đời này người mà bà lưu luyến nhất chính là con trai.

La Minh cũng dần phát hiện, mẹ mình chậm rãi thay đổi, quên đi rất nhiều chuyện.

Sau mỗi lần đi tới đều cười làm cho anh thịt kho tàu thích ăn nhất, thế nhưng... một lần bà quên đi chính mình bị viêm túi mật cấp tính thì rất ít ăn đồ vật có dầu mỡ.

Chậm rãi, những chuyện mẹ anh quên càng ngày càng nhiều.

Quên ba đã biến mất, đây là chuyện tốt, ít nhất mẹ sẽ không phải đau đớn mỗi ngày, mà là nói cho La Minh, ba anh đi ra khỏi nhà, một năm bốn

mùa đều như vậy.

Quên đi số tuổi thật sự của bà, thậm chí bắt đầu quên đi mấy người hàng xóm mới quen...

...

Dần dần, bà cũng quên đi mình hiện tại

Khi đó, La Minh mới phát hiện mẹ mình bị mất trí nhớ đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi anh biết mẹ mình chỉ còn nhớ rõ dáng vẻ của mình thời cấp ba, anh vui vẻ muốn chết, vào internet mua một bộ đồng phục học sinh, mặc về nhà.

Anh phát hiện, mẹ thật còn nhớ rõ anh.

Lấy ra ảnh chụp bên trong album ảnh cho anh xem:

- Con xem, đây là con lúc 13 tuổi... Đây là con lúc 15 tuổi... Đây là ảnh chụp của con lúc 17 tuổi...

Anh chợt phát hiện, thanh xuân phản nghịch anh, sau khi anh tốt nghiệp trung học, ảnh chụp đã lưu lại toàn bộ ở bên trong QQ, không ở bên trong một cái bản album ảnh thật dày kia của mẹ.

Trong lúc nhất thời, anh ảo não không thôi.

Thế là anh bắt đầu thường xuyên rút thời gian ra tới xem bà một chút, bồi tiếp bà.

Trương Liên Hoa có hai cái điện thoại, một smartphone, một điện thoại bình thường đời cũ.

Bởi vì bị mất trí nhớ, lúc bà cầm smartphone ra cửa, luôn bị trộm nhớ thương nên đã đặt ở trong nhà, gọi video với con trai.

Lúc ra khỏi cửa, sẽ cầm điện thoại cũ, bên trong cũng chỉ có mấy số điện thoại.

Mà khi mỗi lần La Minh bồi nói chuyện video với mẹ, đều phải thay đổi đồng phục học sinh.

Khi ngay từ đầu, anh cảm giác rất bất an.

Thế nhưng anh dần phát hiện, anh thành chỗ để mẹ ký thác tinh thần.

Vào lúc này, anh không dám trốn tránh

Cũng biết không thể trốn tránh

Anh bắt đầu chậm rãi quen hơn, thích ứng loại trạng thái này, dù là bị người khinh bỉ chê cười, cũng không quan trọng.

Bởi vì ở trong mắt anh xem ra, những người xa lạ này chế nhạo, lại có thể thế nào?

Anh chậm rãi bắt đầu bình tĩnh tiếp nhận.

Nghĩ đến tay của mẹ, trong lòng La Minh lo lắng muốn chết.

Lần này mẹ anh bị thương, trong lòng La Minh cũng kiên định ý nghĩ, anh phải bồi tiếp bà thật tốt, không biết cuộc sống bà về sau còn dài được bao nhiêu, thế nhưng... La Minh rất sợ hãi có ngày ngay cả trường cấp 3 anh mẹ cũng sẽ quên.

- Bác sĩ Trần, tay mẹ tôi, có thể khôi phục không?

Nửa ngày, La Minh bất đắc dĩ hỏi, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Trần Thương nói thật, thật bị chuyện của La Minh làm cảm động.

Người khác còn tốt, không có tự mình gặp một màn ở trên tàu điện ngầm của La Minh kia.

Thế nhưng Trần Thương thấy tận mắt, anh nhìn người trung niên này đối mặt với nhạo và chất vấn, y nguyên vẫn có thể mây trôi nước chảy làm bộ điềm nhiên như không có gì, nói chuyện phiếm với mẹ.

Nói một chút chuyện mà người khác nghe rất hoang đường

Cái gì điểm kiểm tra đứng nhất, cái gì được thầy giáo khen con có thể thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại.

Đối mặt ánh mắt khác thường của người xung quanh, Trần Thương bội phục từ tận đáy lòng đối với người đàn ông này.

Cái gì là đàn ông?

Đây mới là đàn ông

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, muốn nuôi mà thân không cần.

La Minh không thèm để ý lưu ngôn phỉ ngữ của họ, trong lòng anh đều biết.

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Tôi chắc chắn sẽ chữa lành cho tay mẹ anh

La Minh vội vàng cảm kích cầm Trần Thương tay:

- Cám ơn anh, Bác sĩ Trần

Trần Thương lắc đầu, trong lòng có một câu không có nói: Cám ơn anh.

Chuyện bốn người con mình chia gia sản hôm trước kia, vốn có tạo thành chút quấy nhiễu cho Trần Thương, thế nhưng khi La Minh xuất hiện, để anh tin tưởng, thế giới này, nhiều người tốt, chính năng lượng càng nhiều

Sau đó, La Minh mặc đồng phục học sinh tiến vào phòng bệnh, mà Trần Thương thì là đơn giản xử lý một chút, chờ đợi kết quả kiểm nghiệm lý hoá đi ra, mau chóng mở rộng phẫu thuật.

Sau đó, Trần Thương bên này cũng bắt đầu tổ chức phẫu thuật.

Chương 1094: Rửa Sạch Duyên Hoa Mà Lại Thong Dong (Phần Hai)

Lúc này, trong văn phòng ngoại khoa Tay, chủ nhiệm Hoàng Hạo đang giao ban, buổi sáng có kiểm tra phòng, khá là bận rộn.

Vào lúc này, y tá trực ban bên ngoài chạy vào:

- Chủ nhiệm Hoàng, cấp cứu số sáu vừa tới người bệnh bị cây sắt đâm thủng qua mu bàn tay, cần phẫu thuật.

Hoàng Hạo nghe xong, nhíu mày, gật đầu nói:

- Hôm nay ai trực ban?

Một bác sĩ tuổi trẻ đứng dậy nói:

- Chủ nhiệm Hoàng, tôi trực ban, bây giờ tôi đi qua.

Nói xong, người đàn ông chuẩn bị đứng dậy.

Sớm trước khi Trần Thương chở người bệnh đến, cấp cứu đã làm tốt hội chẩn cân đối và chuẩn bị phẫu thuật.

Chỉ đợi Trần Thương phản hồi về đến, anh có thể xử lý.

Vì lẽ đó, lúc này điện thoại lại vang lên, một y tá tiến đến nói:

- Chủ nhiệm Hoàng, cấp cứu nói không cần hội chẩn phẫu thuật, bác sĩ Trần Thương có thể hoàn thành.

Sau khi nghe thấy cái tên Trần Thương này, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại

Cái tên Trần Thương này ở chỗ khác có thể còn chưa nghe tới.

Thế nhưng trong lỗ tai vị chủ nhiệm Hoàng Hạo ngoại khoa Tay này, Trần Thương chính là một cái truyền kỳ.

Đặc biệt là sau khi thành lập tin tức làm trung tâm phục hồi cơ, Hoàng Hạo gặp mặt với bọn người Cố Hồng Mai qua, tự nhiên đã nghe nói về chuyện Trần Thương.

Thế nhưng thực tế Hoàng Hạo cũng là tìm không thấy một cái lý do thích hợp.

Hiện tại tốt

Hoàng Hạo vội vàng nói:

- Cái này, chuyện người bệnh tương đối quan trọng, sáng hôm nay không kiểm tra phòng, ngày mai kiểm tra phòng, tôi đi phẫu thuật

Y tá bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Chủ nhiệm... phòng khám bệnh ngày mai của ngày...

Hoàng Hạo sửng sốt một chút:

- Nha... Vậy ngày kia kiểm tra phòng

Nói xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

So với nhận biết giao hảo với Trần Thương, cái chuyện kiểm tra phòng này thực tế là chuyện không quan trọng.

...

...

Hoàng Hạo vội vàng xuống lầu, sau khi đến khoa cấp cứu, chạy thẳng tới văn phòng.

Lúc này cấp cứu cũng vừa giao ban, nhìn thấy Hoàng Hạo đến, Dư Dũng Cương lập tức sửng sốt một chút.

Đồng hành là oan gia không giả, Dư Dũng Cương và Hoàng Hạo cũng có chút chuyện cũ.

Lúc ấy, sau khi Dư Dũng Cương tới trung tâm cấp cứu, thật ra nơi anh muốn làm hơn chính là khoa chỉnh hình, mà Hoàng Hạo cũng xuất thân từ khoa chỉnh hình, nhưng so sánh kiến thức chuyên nghiệp, Dư Dũng Cương lại hơi kém một chút.

Hoàng Hạo cao hơn một bậc đã làm chủ nhiệm khoa chỉnh hình

Sau đó, bệnh viện phát triển, sau khi mở rộng phẫu thuật, Hoàng Hạo thì làm lên đoàn đội Tay ngoại, kiêm chức phó viện trưởng bệnh viện.

Vì lẽ đó, hai người cũng coi như là oan gia cũ, có điều cũng thường xuyên phẫu thuật, chuyện này đơn giản là đề tài nói chuyện.

- Chủ nhiệm Hoàng tới?

Dư Dũng Cương cười nói.

Hoàng Hạo gật đầu:

- Ừm, tôi nghe nói có một người bệnh, cần phẫu thuật, mới xuống xem.

Dư Dũng Cương nghe xong, ý vị thâm trường ồ một tiếng...

- Tiểu Trần, cậu tới đây.

Trong lòng Dư Dũng Cương cũng là nhiều hơn mấy phần sảng khoái.

- Giới thiệu cho cậu một chút, vị này là chủ nhiệm ngoại khoa Tay, Chủ nhiệm Hoàng, lát nữa khi cậu phẫu thuật, cố gắng mang theo Chủ nhiệm Hoàng, tôi không đi, hai người cố gắng phẫu thuật nhé.

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ của hai người, lập tức hiểu rõ mấy phần ý tứ.

Bất đắc dĩ khụ khụ một tiếng:

- Là tôi phải học tập Chủ nhiệm Hoàng.

Dư Dũng Cương xoay mặt suy nghĩ một chút, lập tức ừ một tiếng:

- Cũng thế, lão tiền bối chủ nhiệm Hoàng, không thể nào còn không bằng một tiểu tử như cậu được, cố gắng học tập với Chủ nhiệm Hoàng.

Hoàng Hạo nhìn cái dáng vẻ này của Dư Dũng Cương, cũng bất đắc dĩ bó tay rồi.

Dư Dũng Cương cũng thật sự là thù dai

Đây là bắt lấy cơ hội cố gắng miệng tiện à?

Hoàng Hạo bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chủ nhiệm Dư, tôi ao ước được như anh nha, tìm được một hạt giống tốt

- Hiện tại tôi cũng hối hận, trước đây anh đến làm chủ nhiệm khoa chỉnh hình, để tôi làm chủ nhiệm cấp cứu này thì tốt cỡ nào

Một phen, Dư Dũng Cương lập tức thoải mái, vài chục năm không thoải mái lúc này thả hết ra ngoài.

Thật ra, Dư Dũng Cương cũng không có thù oán gì với Hoàng Hạo, thường xuyên còn cùng nhau làm phẫu thuật, đơn giản chính là đấu võ mồm ngoài miệng thôi.

Chuyện mười năm trước, đã cũ xưa xửa xừa xưa, đã sớm quên đi.

Bây giờ nói, cũng là trở thành trò cười trêu đùa.

Nghe thấy Hoàng Hạo nói như vậy, Dư Dũng Cương vô cùng vui vẻ.

Anh vỗ vai Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Cấp độ của chủ nhiệm Hoàng khoa chỉnh hình rất cao, đi theo cố gắng học

Nói xong, xoay người vui vẻ rời đi.

Hoàng Hạo bất đắc dĩ oán thầm một câu trong lòng: Chậc chậc, một chút không thay đổi, làm lính nha, quá ngây thơ, vài câu lời dễ nghe, đã dỗ dành cho đi qua

Hoàng Hạo vội vàng cười nói:

- Cái này, tiểu Trần nha, tôi và bọn chủ nhiệm Thường Hồng Lôi họ thường xuyên nói về cậu, họ nói cậu dùng cái phương pháp tốt cái gì, hôm nay tôi phải kiến thức một chút

Trần Thương nghe xong, lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm Hoàng chê cười, học tập lẫn nhau, ai cũng có sở trường riêng.

Lúc này, kết quả các loại kiểm nghiệm đi ra, phòng phẫu thuật cũng gọi điện thoại tới báo đã chuẩn bị xong.

La Minh vội vàng đẩy mẹ đi ra.

Trương Liên Hoa được con trai bồi tiếp, trong lòng vô cùng vui vẻ, muốn nói... Yêu là thuốc giảm đau hữu dụng nhất.

- Mẹ, không cần sợ hãi, bác sĩ nhổ cây gậy ra sẽ tốt.

Trương Liên Hoa cũng không muốn để con trai lo lắng, bất đắc dĩ nói:

- Được, mẹ không có chuyện gì, không cần con lo lắng, con cố gắng đọc sách, chờ mẹ tốt sẽ làm thịt kho tàu cho con

Nhìn một màn này, Hoàng Hạo cũng là sững sờ.

Nghi ngờ nhìn thoáng qua, nhỏ giọng hỏi:

- Alzheimer?

Trần Thương gật đầu:

- Lát nữa sẽ nói với anh.

Y tá Dương Khiết đẩy người bệnh tiến vào phòng phẫu thuật, mà bên này đi về phía trước, La Minh từ túi áo lấy ra một xấp tiền, có vẻ cỡ hơn hai ngàn muốn nhét vào túi cho Trần Thương.

Trần Thương vội vàng nói:

- La đại ca, anh đừng như vậy, tôi tôn kính cách làm người của anh, phẫu thuật chúng tôi chắc chắn sẽ cố gắng, không cần lo lắng

- Giữ lại tiền, mua chút ăn uống cho bác đi.

Nói xong, đi vào phòng phẫu thuật với Hoàng Hạo.

Đến phòng thay đồ, Trần Thương nói chuyện của La Minh kỹ càng một lần.

Sau khi nghe xong, Hoàng Hạo cũng đột nhiên sững sờ.

Có thể làm cho một người trung niên làm ra cử động ngây thơ thậm chí buồn cười như vậy, thực tế là rất khó khăn.

Hoàng Hạo bất đắc dĩ nói:

- Ai... Cố gắng phẫu thuật đi! Xã hội này, năng lượng chính nghĩa còn rất nhiều! Có đôi khi, bệnh viện thật sự là một chỗ thần kỳ, có hiện thực tàn khốc, có công danh lợi lộc, thế nhưng càng nhiều còn là chân tình xúc động nha

- Anh biết vì sao khi xúc động phải rơi lệ không?

Hoàng Hạo cười hỏi một câu.

Trần Thương sững sờ:

- Vì sao?

Hoàng Hạo cười nói:

- Bởi vì con mắt tựa như tâm linh vậy, cần rửa cát bụi đi

- Có câu nói là thế nào nói đến? Chúng ta phải rửa sạch duyên hoa mà lại thong dong, nhìn thấy công danh lợi lộc, cũng không thể bị che đậy hai

mắt, đây chính là vì sao người cần nước mắt đi rửa sạch mắt khi xúc động.

Lời Hoàng Hạo nói cũng rất có đạo lý, Trần Thương như có điều suy nghĩ gật đầu.

Sau một lúc lâu, bất đắc dĩ xúc động một tiếng:

- Chủ nhiệm Hoàng văn chương tốt.

Hoàng Hạo cười nói:

- Làm hành chính trong thời gian dài, cậu sẽ phải học được cái này, như quân y như Dư Dũng Cương kia mới nói không ra những lời này.

Hai người nhìn nhau, ha ha ha cười lên.

Lão Dư đang chuẩn bị đi đột nhiên hắt hơi một cái, nói thầm một tiếng, thời tiết thay đổi? Phải thay quần áo...

Hoàng Hạo bất đắc dĩ nói:

- Thật ra, đi theo lão Dư có thể học rất nhiều thứ, tôi chú ý anh rất lâu, thế nhưng... Tôi cũng biết anh chí không ở chỗ này, còn là muốn làm cấp cứu, đi theo lão Dư làm rất tốt.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, cám ơn Chủ nhiệm Hoàng.

Hai người cười cười, hướng phòng mổ đi tới.

Chương 1095: TikTok Sôi Trào

Trong lúc phẫu thuật, La Minh chờ ở ngoài phòng phẫu thuật.

Gọi điện thoại cho vợ, nói chuyện của mẹ một phen.

- Em, mấy ngày nay anh bồi tiếp mẹ, chiếu cố bà một chút.

- Ừm, em đừng đến, mấy đứa con cần em chăm sóc, lại nói... Em cũng biết, mẹ anh giờ cũng không nhận ra anh, càng chưa nói con anh. Ai...

Cúp điện thoại, La Minh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong đại sảnh, thở dài.

Vào lúc này, anh mới tỉnh hồn lại, cũng chuẩn bị gọi điện thoại cho quản lý, đột nhiên điện thoại bên này đánh tới.

- La Minh, anh xem tin nhắn tôi mới gửi cho anh, cái này... Chuyện gì xảy ra à?

Quản lý hơi quan tâm hỏi.

Cho tới giờ, biểu hiện của La Minh đều rất tốt, năng lực cũng rất giỏi, công việc ngày bình thường cũng cố gắng, là cốt cán của công ty, một khi công ty đưa ra thị trường anh sẽ có cổ quyền chia hoa hồng.

Quản lý cũng rất thưởng thức anh.

Thế nhưng gần đây công ty lại nghị luận ầm ĩ về La Minh, cái này để quản lý rất hiếu kì, một cái đại sảnh, nhân viên công ty này cho quản lý xem một video ngắn trên TikTok.

La Minh mặc thân đồng phục học sinh ở bên trong tàu điện ngầm, khi gọi video với mẹ, bảo hôm nay đi học được thầy khen ngợi...

Sau khi nhìn thấy cái video này, quản lý trước tiên là sửng sốt một chút.

Ngày bình thường La Minh làm người, làm việc đều rất tốt, sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Vì lẽ đó, nhìn đến đây, quản lý lòng đầy nghi hoặc.

Thế nhưng, sau khi liên tục xác nhận, chính là La Minh

Quản lý cũng hơi im lặng ở bên trong văn phòng, nhìn hôm nay La Minh còn chưa tới đi làm, dứt khoát gọi điện thoại hỏi một chút đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Dù sao thân là quản lý, anh cũng biết quan hệ cạnh tranh ở giữa các nhân viên nội bộ công ty.

La Minh nghe thấy quản lý, lập tức sửng sốt một chút, giải thích chuyện hôm nay một chút:

- Quản lý, buổi sáng khi tôi sắp đến đơn vị, trung tâm cấp cứu gọi cho tôi tới bệnh viện, nói mẹ tôi đi xuống thang lầu bị té xỉu, tay đâm xuyên qua cây sắt, hiện tại đang phẫu thuật, tôi đợi bà ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Nghe thấy La Minh, quản lý ồ một tiếng, nhẹ gật đầu:

- Được, tôi đã biết, vậy anh bồi tiếp bác gái thật tốt, có gì cần cứ gọi điện thoại cho tôi.

- Đúng rồi, cậu xem TikTok đi, tôi gửi qua Wechat cho cậu, đây là chuyện gì?

Sau khi La Minh cúp điện thoại, tò mò mở video TikTok quản lý gửi tới ra.

Vừa nhìn qua, La Minh im lặng.

Bởi vì đây chính là video anh và mẹ mình nói chuyện phiếm trên tàu điện ngầm, trong lúc nhất thời, La Minh thở dài, ấn mở video TikTok.

Không có bất luận cái ngoài dự kiến gì, sau khi toàn bộ video đi qua một chút phối âm và bối cảnh âm nhạc, hình ảnh lộ ra càng thêm buồn cười.

Sau khi La Minh xem xong, chính mình cũng bất đắc dĩ cười.

Cười cười, hai tay bụm mặt, nước mắt chảy xuống.

Cảm giác bất lực.

Khuôn mặt nhợt nhạt.

Giải thích?

Anh lười giải thích...

Qua một lúc lâu, quản lý gửi tới tin tức:

- Đây là cậu à?

La Minh nhìn màn hình một chút, hồi phục một câu:

- Vâng, là tôi, thật xin lỗi, quản lý, hi vọng sẽ tôi sẽ không tạo thành quá nhiều ảnh hưởng cho công ty.

Quản lý sững sờ:

- Chớ gây áp lực quá lớn cho mình, có chuyện gì tới tìm tôi, chúng ta ngồi xuống trò chuyện.

- Còn có, thằng nhóc cậu cũng không cần quá đề cao mình, cậu có thể có cái gì ảnh hưởng cho danh dự của công ty, cậu cho rằng cậu là chủ tịch à?

La Minh cảm kích cười một tiếng:

- Cám ơn quản lý, tôi hiểu rồi.

Thấy quản lý an ủi, La Minh cũng nhẹ nhàng thở ra

Hiện tại cũng đang ở thời kỳ mấu chốt trong phát triển sự nghiệp, chi tiêu trong nhà cũng lớn, có thể dung không được mất việc nha.

Lúc này, y tá trạm quầy bên kia cũng nhàn rỗi, lướt TikTok cũng lướt đến video La Minh.

- Các người mau tới đây, cái này... Đây không phải vị La Minh kia à?

- La Minh nào thế?

- Ai nha, là La Minh mặc đồng phục học sinh hôm nay kia, trên TikTok đó

Mọi người nghe xong La Minh, lập tức sửng sốt một chút:

- Anh như thế nào lên TikTok thế?

Hồi tưởng lại La Minh, vì mẹ mình mà nguyện ý mặc đồng phục học sinh, không để ý sắc mặt người khác, tất cả mọi người là giơ ngón tay cái lên cho người đàn ông.

Cái gì là đàn ông?

Có đảm đương kiểu này mới là đàn ông

Rất nhanh, tất cả mọi người thấy được video.

Sau khi xem xong, y tá trưởng im lặng

Tiếp đó đột nhiên phẫn nộ

Tất cả mọi người rất tức giận.

Dù sao video bị quay chụp thành video chơi ác kiểu này.

Này lại đối người trong cuộc tạo thành ảnh hưởng cỡ nào?

Người ta gọi điện thoại có quan hệ gì với anh chứ?

Người ta là quấy rầy hay đi can thiệp anh?

Thế nhưng người quay chụp video rất rõ ràng đem La Minh trở thành một người IQ trưởng thành không hoàn thiện, nếu không chính là đam mê dị trang, bằng không sẽ không phối đồ và thêm âm thanh chơi ác như vậy.

Cho dù là IQ trưởng thành không hoàn thiện cũng có thể được chơi ác à?

Có đạo đức hay không thế?

Nghĩ tới đây, một đám y tá lập tức lòng đầy căm phẫn.

Dồn dập phát biểu ở khu bình luận, yêu cầu chủ video thu hồi video.

Thế nhưng...

Điều này có thể à?

Một video nóng kiểu này, đối với chủ video mà nói là rất hấp phấn, thu hồi?

Cái này không quá thực tế?

Thế là, một đám ý tá dồn dập bình luận dưới.

...

...

Mà lúc này, Trần Thương và mấy người Hoàng Hạo cũng làm chuẩn bị phẫu thuật xong, cùng đi còn có tiến sĩ nghiên cứu sinh Hoàng Hạo ở ngoại khoa Tay.

Hoàng Hạo cười nói:

- Tiểu Chu, đây là Bác sĩ Trần, anh ấy là người làm khâu cơ tuyệt nhất đấy, hôm nay thật tốt đi theo học tập một chút.

Chu Thao cười gật đầu:

- Cám ơn Bác sĩ Trần.

Hoàng Hạo bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Chu Thao:

- Gọi là giáo sư Trần.

Chu Thao sững sờ, vội vàng đổi giọng:

- Chào giáo sư Trần.

Ừm, không nhìn mặt Trần mà nhìn mặt Hoàng, đồng chí tiểu Chu cũng coi như thượng đạo.

Một ca phẫu thuật như vậy, độ khó thật ra một chút cũng không nhỏ, bởi vì sau khi cây sắt xuyên qua bàn tay, tạo thành tổn thương khớp nối của bàn tay.

Cùng lúc đó, tuần mạch máu bên ngoài bị phá hư, tổn thương gân bắp thịt, thần kinh đứt ra... Toàn bộ tổ chức phá hư vẫn tương đối nghiêm trọng.

Khi phẫu thuật, cần sau khi tách rời tổ chức, lại đem cái cây sắt này tách ra, thế nhưng quá trình này chắc chắn phải cực kỳ cẩn thận, bằng không chắc chắn sẽ tạo thành tổn thương lần thứ hai cho tổ chức, thương thế nặng hơn.

Phẫu thuật sắp bắt đầu.

Bác sĩ gây tê và Hoàng Hạo tự nhiên nhận biết, cười lên tiếng chào:

- Viện trưởng Hoàng, anh phẫu thuật?

Hoàng Hạo gật đầu cười một tiếng:

- Ừm

Sau khi gây tê, cánh tay người bệnh mất đi cảm giác.

Mà Trần Thương bắt đầu khử trùng làm sạch vết thương, tiếp đó thận trọng bắt đầu đem tổ chức xung quanh mổ tách.

Toàn bộ quá trình phải thuộc lòng đối với tổ chức thần kinh mạch máu bàn tay, nếu như anh cầm dao nhỏ tùy tiện cắt ra, cái kia ngược lại là đơn giản rất nhiều, cây sắt cũng rất nhanh có thể bị rút ra.

Thế nhưng... Cái này hữu dụng không?

Rút cây sắt ra thì cái tay cũng bị phế đi

Cái này rất rõ ràng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Có điều vào lúc này, Trần Thương toàn thân toàn ý đầu nhập vào trong đó, liên tục truyền đạt các loại chỉ lệnh cho Hoàng Hạo.

- Băng gạc, cầm máu

- Nước muối sinh lí, tranh thủ thời gian khử trùng

- Đúng, nơi này, kéo dây chằng

- Ai nha... Kẹp tách, hướng phía trước lỏng một chút

Ngoại trừ khi Trần Thương dạy Tần tiểu liếm phẫu thuật rất có kiên nhẫn, thì khi đối mặt người khác, đều hơi... Ừm, táo bạo chút.

Ít nhất lúc này Hoàng Hạo là rất có cảm xúc.

Y tá và bác sĩ gây tê bên cạnh thì là nguyên một đám nuốt nước miếng, muốn nói lại thôi.

Mà Chu Thao nhìn thấy giáo sư Hoàng bị Trần lão sư nói mặt đỏ rần, trong lúc nhất thời lại còn mừng thầm...

Không phải là bởi vì cái khác

Đơn giản là bởi vì tiểu tiến sĩ Chu đơn thuần hi vọng giáo sư có thể cảm giác được một chút bị người mắng là cái dạng gì.

Họ tự nhiên nhận biết Trần Thương, thế nhưng... Cũng là bởi vì nhận biết, nhưng cũng càng thêm đối cái “Tiểu gia” này có càng hiểu rõ sâu hơn.

Đây thật sự chính là trở mặt không biết quen người nha

Chương 1096: Giáo Sư À, Anh Thay Đổi Rồi

Thật ra Trần Thương cũng không phải là lệ riêng gì, rất nhiều bác sĩ ngoại khoa rất tùy tính trong cuộc sống, tùy tiện cũng không quan trọng.

Thế nhưng khi phẫu thuật, bởi vì cường độ công việc và áp lực, hoặc là nhiều loại nhân tố gây ra, khi phẫu thuật, nếu như gặp phải khi không thuận tâm mắng chửi người là rất bình thường.

Cái này... Tất cả y học sinh ngoại khoa đều hẳn là có kinh nghiệm?

Đi theo thầy làm phẫu thuật, không cho mắng vài câu, người nào sẽ không ghét bỏ?

Hoàn toàn chính xác

Khi Trần Thương phẫu thuật, toàn tâm đầu nhập, rất khó suy nghĩ vấn đề khác.

Mà như vậy đối với phẫu thuật có độ tinh vi rất cao kia, yêu cầu độ chính xác vô cùng cao, Trần Thương yêu cầu cũng rất cao.

Cũng tạo thành vào khi Trần Thương phẫu thuật, thường xuyên bởi vì nói chuyện khi làm việc không chú ý làm người khác hiểu lầm.

Hoàng Hạo bị Trần Thương nói mặt cũng phải đỏ hơn mấy phần.

Tiểu huynh đệ à, tôi tốt xấu cũng là lãnh đạo của anh, phó viện trưởng, khi anh nói chuyện, có thể chú ý một chút hay không?

Mà học sinh tôi còn đang bên cạnh đây, anh kiểu này, làm cho tôi thật mất mặt nha

- Đừng lo lắng, anh tranh thủ thời gian, đi vòng qua, giữ chặt chỉ bện

Trần Thương cảm giác đến động tác của trợ thủ đình trệ, theo bản năng nói.

Hoàng Hạo bị Trần Thương nói lập tức mặt đỏ tía tai, vội vàng nói:

- Thật xin lỗi

Hiện tại anh đột nhiên ở giữa hiểu rõ Dư Dũng Cương vì sao mới vừa nói:

- Tiểu Trần, hướng dẫn chủ nhiệm Hoàng thật tốt.

Thằng nhóc này không phải cố ý à?

Không phải là Dư Dũng Cương phái tới cố ý chỉnh chính mình chứ

Nghĩ tới đây, Hoàng Hạo có hơi do dự.

Có điều, lần này phó viện trưởng lão Hoàng học cơ trí, anh xem như phát hiện, Trần Thương căn bản không có đem chính mình trở thành phó

viện trưởng mà đối đãi, bằng không cũng chẳng không nể mặt mũi như thế.

Người nha, nếu muốn không bị mắng, phải có bản lĩnh thật sự

Có điều, đồng chí tiến sĩ sinh tiểu Chu bên cạnh ngay từ đầu còn rất thoải mái.

Dù sao để giáo sư cũng khắc sâu lĩnh hội một cái bị cảm giác người phê bình.

Có điều, dù sao lão Hoàng mới là thân đạo sư, giáo sư Trần này... Xem như người công cụ nha.

Dần dần, khi nhìn giáo sư Trần nói lão Hoàng đỏ mặt cực kỳ, tiến sĩ tiểu Chu đột nhiên bắt đầu đau lòng thay anh.

Làm sao lại gặp một người mổ chính như vậy?

Rất nhanh, Trần Thương phân chia quá trình, toàn bộ kết cấu giải phẫu mu bàn tay cứ thế bị Trần Thương một phân chia từng bước ra, mạch máu, thần kinh, khung xương phân chia ra ở hai bên, cây sắt ở giữa cuối cùng cũng bắt đầu buông lỏng.

Vào lúc này, Trần Thương quay người nhìn thoáng qua tiến sĩ Chu, từ đầu tới đuôi không dám nói lời nào.

Bất đắc dĩ nói:

- Đến, anh đến nhổ nó ra.

Tiểu Chu sững sờ, bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng:

- Tôi à?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, tôi và chủ nhiệm Hoàng giữ chặt, anh đến nhổ ra, cẩn thận một chút.

Tiểu Chu khẩn trương:

- Tôi... Tôi lo lắng.

Trần Thương thật ra cũng là song tiêu chó, đối đãi với cấp bậc chủ nhiệm yêu cầu rất cao, thế nhưng đối với học sinh, còn rất khoan dung.

Trần Thương khích lệ nói:

- Không có chuyện gì, anh cầm nó, chúng tôi khống chế xong, khi nói anh nhổ thì anh nhổ ra là tốt.

Tiểu Chu tiến sĩ gật đầu, lấy dũng khí nắm chặt cây sắt, theo Trần Thương ra lệnh "ừm" một tiếng.

Lập tức bắt đầu thận trọng nhổ thanh sắt ra.

Không tổn thương hai bên

Trần Thương lập tức cười cười, khích lệ nói:

- Không tệ

Tiến sĩ tiểu Chu nghe xong, lập tức trong lòng cũng cười nở hoa.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, đến lúc sửa chữa.

Đầu tiên là cố định khung xương, sau khi thanh lý triệt để hai đầu khung xương xong.

Trần Thương cố định vị trí tốt, bên này Hoàng Hạo tranh thủ thời gian dùng đinh Kirschner đan chéo cố định, từ đó cố định bàn tay tốt.

Cũng may khi cây sắt đâm vào, không tổn thương đến khớp nối, nếu không khớp nối bị phá hư là một chuyện rất phiền phức.

Sau đó đến lúc chữa trị phần cơ.

Hoàng Hạo hít sâu một hơi, chuẩn bị kỹ càng, muốn nhìn một chút giáo sư Thường Hồng Lôi bọn anh nói có phải là hơi quá khoa trương không.

Chỉ thấy vào lúc này, Trần Thương nhìn hai đầu cơ một chút, đầu tiên dùng kẹp kéo duỗi lại một cái, cảm nhận chiều dài và co dãn của nó một phen.

Sau đó đắn đo một lúc, nhanh chóng bắt đầu khâu lại

Trần Thương nhìn thoáng qua tiến sĩ tiểu Chu, đột nhiên nói:

- Đến, anh tới giúp tôi cầm cái kẹp.

- Sau đó lấy sợi chỉ kim khâu số bốn ra.

Lần này, Trần Thương mở ra nhìn chăm chú, anh cảm thấy, khâu lại cơ mình còn có thể tiến thêm một bước, đem cơ nối lại như thế nào cho tốt, mà không để bị dính liền, đây là cấp độ rất khảo nghiệm.

Vào lúc này, Trần Thương nhanh chóng bắt đầu khâu lại.

- Chỗ này, sử dụng pháp Bunnell, như vậy, có trợ giúp chôn giấu đường chỉ, tiếp đó sử dụng Kleinert khâu lại, nơi này, thấy không...

- Sau đó là cải tiến phương pháp khâu lại Kessler, sau đó chúng ta ra chỉ nơi này, đúng, vào lúc này, nhẹ tay lại, sử dụng khâu hình số 8 kết thúc...

...

Một cái cơ, Hoàng Hạo sững sờ

Trần Thương trọn vẹn sử dụng bốn năm loại phương pháp khâu lại à?

Không đúng, nếu như chỉ riêng tên, Trần Thương chí ít sử dụng sáu bảy loại, mỗi một loại chỉ dùng một chút kỹ xảo nhỏ...

Vừa tiến sĩ tiểu Chu trực tiếp sững sờ

Anh nuốt ngụm nước miếng, nhìn viện trưởng Hoàng một chút, lại hơi nhìn giáo sư Trần.

Anh đột nhiên suy nghĩ một vấn đề

Có muốn phản bội sư môn hay không?

Mặc dù biết đầu này là tử lộ.

Thế nhưng vì sao lại có sức hấp dẫn như thế?

Giờ phút này, tiến sĩ tiểu Chu đột nhiên cảm giác thấy Trần Thương càng ngày càng thơm.

Hoàng Hạo nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ hỏi:

- Tiểu Trần nha, đây chính là phương pháp Chen à?

Trần Thương lắc đầu:

- Không tính hoàn toàn là phương pháp Chen nha, dù sao phương pháp Chen tương đối hệ thống, tương đối giống với nghiên cứu của chủ nhiệm Thường Hồng Lôi, cùng một loại tổ hợp phương pháp khâu lại.

- Phương pháp Chen, có thời gian có thể đi Tỉnh Nhị Viện Đông Dương còn có Tỉnh Nhân Dân, bên kia tôi có hai học sinh, phương pháp Chen họ làm tương đối chuẩn xác.

Hoàng Hạo nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên.

- Có thời gian mời hai vị đến bệnh viện chúng tôi làm biểu diễn một chút, hiện tại tôi đối với Phương pháp Chen cũng càng ngày càng tò mò.

Hoàng Hạo bất đắc dĩ nói.

Mà lúc này, tiến sĩ tiểu Chu bên cạnh đột nhiên tò mò hỏi:

- Giáo sư, Phương pháp Chen là cái gì? Tại sao tôi chưa có nghe qua?

Hoàng Hạo cười nói:

- Qua mấy năm, phương pháp khâu Chen này sẽ vang vọng thế giới tựa như phương pháp Tang vậy, giáo sư Trần trước mặt anh, chính là người sáng tạo ra Phương pháp Chen đấy

Vừa nghe lời này lập tức mặt tiến sĩ tiểu Chu lộ tinh quang

Anh đột nhiên làm một quyết định.

- Giáo sư Trần, tôi có thể đi theo anh học Phương pháp Chen không?

Trần Thương sững sờ, cười cười, đang muốn nói chuyện.

Kết quả vào lúc này, Hoàng Hạo biến sắc, anh thằng nhóc này, còn muốn làm sư huynh tôi? Tôi cũng còn chưa có bái sư đâu

Đột nhiên nói:

- Phẫu thuật xong lại nói chuyện này.

Tiến sĩ tiểu Chu một mặt tò mò.

Đợi đến phẫu thuật kết thúc, Hoàng Hạo đẩy tiểu Chu ra, đột nhiên mặt đỏ lên, nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần nha, anh xem... hiện tại tôi bái sư, tính toán thứ mấy đây?

Trần Thương sững sờ

Thì ra là thế.

Mà lúc này tiến sĩ tiểu Chu đứng ở phía sau, một mặt phức tạp nhìn giáo sư: Giáo sư à, anh thay đổi rồi

Chương 1097: Bác Sĩ Trần, Anh Thiếu Đồ Đệ Không?

Cái này không thể trách Hoàng Hạo không nhân nghĩa

Chỉ có thể nói thằng nhóc anh không thức thời

Dù sao hiện tại, trước mắt Phương pháp Chen này trong là lĩnh vực ngoại khoa Tay quốc nội vẫn là truyền thuyết, thậm chí có thể so với phương pháp Tang.

Mặc dù chỉ là truyền bá trong vòng nhỏ, thế nhưng Hoàng Hạo tự nhiên cũng biết rõ một chút nội tình.

Thậm chí giáo sư Thang Kim Ba cũng tự mình gia nhập đoàn đội phục hồi cơ này, ngoại trừ giáo sư Thang còn có viện sĩ Vương Ngọc Sơn chuẩn Thượng Hải, Tích Thủy Đàm Thường Hồng Lôi, Cố Hồng Mai.

Bốn người này trên cơ bản là đỉnh cấp trong lĩnh vực ngoại khoa Tay trong nước?

Nhưng bây giờ, bốn người lại cùng nhau xin quỹ ngân sách đề đầu chuyên hạng quốc gia, thành lập trung tâm phục hồi cơ.

Mấu chốt nhất là người phụ trách lần này còn không phải ai khác mà chính là Trần Thương

Cái này hơi không thể tưởng tượng, nghe rợn cả người

Mặc dù Hoàng Hạo không cảm thấy bản thân thiên tư thông minh cái gì, thế nhưng lỡ như... lỡ như nếu là học xong?

Cái này chẳng phải có chỗ tốt à?

Kết quả là, Hoàng Hạo bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần à, anh... Có thể nhận thêm học sinh không?

Trần Thương sững sờ, lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm Hoàng khách khí, học tập lẫn nhau thôi, sau này có phẫu thuật, có thể gọi tôi, có thời gian, tôi chắc chắn tới.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Hoàng Hạo không khỏi nhiều hơn mấy phần thất vọng.

Thế nhưng tiến sĩ tiểu Chu bên cạnh lại không giống:

- Giáo sư Trần, anh... Nói học sinh của mình nhận thêm một học sinh được không?

Một câu này làm cho Hoàng Hạo tê cả da đầu

Quá độc ác

Có điều, trẻ tuổi chính là tư bản nha.

Nói cho Trần Thương như lọt vào trong sương mù

Có ý gì?

Tiểu Chu tiến sĩ nói:

- Tôi muốn học tập phương pháp Chen, tôi có thể đi An Dương, hi vọng giáo sư Trần viết một thư giới thiệu cho tôi

Trần Thương nghe xong kịp phản ứng, Hmm... Cái này hình như có thể.

Thế nhưng, Trần Thương nhìn thoáng qua Hoàng Hạo, lại liếc mắt nhìn tiểu Chu, trong ánh mắt tuyệt đối không có tồn tại bất kỳ cái châm ngòi ly gián nào.

Mặc dù ý tứ biểu đạt cũng đầy đủ rõ ràng: vấn đề sư đồ các anh, chính các anh giải quyết.

Ngay lúc này, mặt Hoàng Hạo đen lại, nhìn tiểu tử này.

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Tôi đi nhà vệ sinh.

Hoàng Hạo mặt đen lại nhìn Chu Thao, cũng không lên tiếng.

Mà Chu Thao thì nhỏ giọng nói:

- Giáo sư, anh phải nghĩ như thế, tôi nếu như học xong, tôi trở về dạy anh, như vậy, anh cũng không cần bái sư.

- Đúng không? Nếu không lỡ như Giáo sư Trần đi theo chủ nhiệm Dư bái sư, sau đó anh gặp chủ nhiệm Dư xưng hô như thế nào? Cái này xấu hổ bao nhiêu?

- Tôi bây giờ ở nán lại trung tâm cấp cứu cũng không có quá nhiều ý nghĩa, tôi sang năm mới tốt nghiệp, hiện tại chẳng bằng ra ngoài học tập một chút, sau khi trở về, nếu tôi viết một bản luận văn liên quan tới Phương pháp Chen, anh đây sẽ dài bao nhiêu mặt nha

Không thể không nói, viện trưởng học sinh chính là không giống nhau, nói chuyện làm việc cũng trật tự rõ ràng

Ngay cả Hoàng Hạo còn bị nói có hơi động lòng.

Trầm ngâm một lát:

- Học tập cho giỏi

Trần Thương ở nhà vệ sinh, kiên trì tiểu tiện ba phút, không thể kiên trì được nữa, trong lòng nói thầm, hai người này đến cùng nói xong hay chưa?

Rơi vào đường cùng, đi ra xem.

Một màn này đến, nhìn thấy sư đồ hai người trò chuyện vui vẻ, cũng coi như nhẹ nhàng thở ra, không đánh nhau, không trở mặt thành thù

Bên này, trong phòng phẫu thuật cũng thu thập xong, cố định cánh tay người bệnh Trương Liên Hoa.

Sau đó cần đánh cố định thạch cao, tránh hoạt động.

Những công việc này giao cho tiến sĩ tiểu Chu.

Hoàng Hạo bên cạnh thở dài:

- Ai, Bác sĩ Trần, thật ra tiểu tử Chu Thao rất cơ trí, tôi đã già, thế nhưng người trẻ tuổi có thể bồi dưỡng.

- Tôi có thể tiến cử cho anh, chờ sau khi thành lập trung tâm phục hồi cơ, khẳng định cần nhân viên, thế nhưng trong nhiều phương diện tiểu Chu đều rất tốt, cái này đi tới cũng coi như là thành viên tổ chức của anh.

Trần Thương gật đầu:

- Được, một hồi trở về tôi sẽ viết một phong thư đề cử, để anh trực tiếp đi tìm chủ nhiệm An là được rồi. Chủ nhiệm An là người đầu tiền theo tôi học tập Phương pháp Chen, cấp độ rất không tệ.

Hoàng Hạo nghe xong, vội vàng gật đầu cười một tiếng:

- Tốt, tốt! Vậy thì phiền phức Bác sĩ Trần.

Sau khi phẫu thuật xong, Trần Thương mang theo Trương Liên Hoa đi ra.

Mà lúc này, La Minh đã sớm rất lo lắng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy mấy người Trần Thương đi ra, nhất thời gấp đứng dậy:

- Bác sĩ Trần... Mẹ tôi...

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, Trương Liên Hoa đã cười nói:

- Mẹ thật không có chuyện, con không cần lo lắng.

Trần Thương cười cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy, phẫu thuật rất thuận lợi, chữa trị cũng rất thành công, thế nhưng thời gian kế tiếp này tay không thể động, cần phải chú ý một chút...

- Đi thôi, chúng ta đến phòng bệnh nói rõ chi tiết.

La Minh cười nói:

- Được rồi, thực sự rất cám ơn Bác sĩ Trần.

Sau khi trở lại phòng cấp cứu, các y tá nhìn thấy bọn người La Minh trở về, lập tức hơi nóng nảy, nhưng nhìn Trương Liên Hoa, tất cả mọi người không nói chuyện.

Chẳng qua là sau khi thu xếp tốt, một y tá trẻ tuổi gọi La Minh đến.

- Anh La, hiện tại trên TikTok có người đăng video của anh... Quá đáng, cái này sẽ tạo thành tổn thất danh dự lớn cho anh... Chúng tôi nói họ xóa video, thế nhưng đối phương cũng không quản

Lúc này, Trần Thương cũng đi tới:

- Có ý tứ gì?

La Minh thấy thế, bất đắc dĩ xúc động một phen, cười nói:

- Cám ơn mọi người, chuyện này tôi đã biết, trở về liên lạc luật sư một chút, để cho đối phương xóa video cũng nói xin lỗi.

Mặc dù đối phương không trực tiếp đưa ra đánh giá, chẳng qua là đăng video, phối âm nhạc, nhưng chuyện như xâm phạm quyền danh dự này, anh còn cần trưng cầu ý kiến của luật sư.

Vào lúc này, Trần Thương cũng xem hết video.

Sau khi xem xong, lập tức cảm giác hơi không thoải mái.

Anh cảm thấy, chuyện này hẳn là phát huy năng lượng chính, truyền bá năng lượng chính, mà không phải trở thành một trò đùa giải trí cho quần chúng.

Anh thấy La Minh bận trước bận sau, mặc đồng phục học sinh hơi không vừa vặn trước mặt mẹ, làm bộ như một học sinh trung học.

Anh cảm thấy mình hẳn là nên làm chút việc

Nghĩ tới đây, Trần Thương quay người, bắt đầu nghĩ biện pháp.

Ai quen biết người bên TikTok kia?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra người nào.

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên điện thoại vang lên:

- Tiểu Trần, buổi chiều anh có thời gian không?

Điện thoại là Tôn Quảng Vũ.

- Chủ nhiệm Tôn, thế nào?

Tôn Quảng Vũ trầm tư sau một lát, cái này mới nói:

- Một vị lão lãnh đạo, gần đây thân thể không thoải mái, thế nhưng mà kiểm tra nửa ngày, hiện tại cũng không phát hiện được nguyên nhân.

Buổi chiều cần thảo luận tìm kiếm nguyên nhân ca bệnh phát bệnh, tôi mời mấy vị chuyên gia tới, có thời gian, anh tới giúp chút nhé.

Trần Thương sau khi nghe xong, nhẹ gật đầu:

- Vâng, được, chủ nhiệm Tôn, buổi chiều tôi đi qua.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương cầm điện thoại lên, do dự, lúc này đột nhiên cũng không biết gọi cho ai.

Gọi ai có thể giúp La Minh đây?

Xóa bỏ video?

Để người quay video xin lỗi?

Trần Thương cảm thấy như thế vẫn chưa đủ

Đây căn bản không thể giải quyết vấn đề thực tế.

Nghĩ tới nghĩ lui, ánh mắt Trần Thương đột nhiên sáng lên, anh nghĩ tới một biện pháp tốt hơn.

Trần Thương trực tiếp cầm lấy điện thoại, bấm điện thoại một người bí thư.

- Thư ký Hà, tôi là Trần Thương, tôi muốn tìm bộ trưởng Tiêu nói một chuyện.

Chương 1098: Phim Công Ích

Sau khi thư ký Hà gõ cửa, đi vào bên trong văn phòng của Tiêu Nhuận Phương.

- Chủ nhiệm, vừa rồi Trần Thương gọi điện thoại, nói muốn trò chuyện với anh, liên quan tới chuyện quay một video quảng cáo công ích.

Tiêu Nhuận Phương bất đắc dĩ cười nói:

- Ồ? Là video gì?

Thật ra, loại chuyện này vốn không cần Tiêu Nhuận Phương đến đánh nhịp quyết định.

Chẳng qua Trần Thương hi vọng có thể xem nó như một chuyện tương đối quan trọng mà làm.

Thư ký Hà cười nói:

- Liên quan tới video công ích chống bị mất trí nhớ.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy, bất đắc dĩ tò mò.

Vì sao Trần Thương đột nhiên muốn quay video này?

Thật ra, khoảng thời gian này đến nay, Tiêu Nhuận Phương cũng ngày càng chú ý Trần Thương.

Dù sao cậu nhóc này mới lớn bao nhiêu, đã làm ra hai hạng mục chữa bệnh cỡ lớn, mà hai loại thuật thức còn là tương đối dẫn trước trên quốc tế.

Cái này có thể không hấp dẫn lực chú ý của chủ quản vệ sinh Tiêu Nhuận Phương à?

Mấu chốt nhất là Tiêu Nhuận Phương còn từ Trung khoa viện đi ra, bản thân cũng cảm thấy rất hứng thú đối với nghiên cứu khoa học.

Giờ đột nhiên nghe thấy Trần Thương muốn làm video gì, ý nghĩ theo bản năng là...

Chẳng lẽ thằng nhóc Trần Thương này nghĩ đến đánh biện pháp hạ bệnh Alzheimer?

Có điều... Gần đây bọn Tôn Quảng Vũ nói, không phải Trần Thương chuẩn bị xung kích một học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới Mayo à?

Làm sao đột nhiên làm qua Alzheimer?

Nghĩ tới đây, Tiêu Nhuận Phương mang theo đầy tò mò trong đầu bấm điện thoại cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn thấy điện thoại vang lên, lập tức nhận.

- Chào ngài, lãnh đạo

Tiêu Nhuận Phương ừ một tiếng, bất động thanh sắc hỏi:

- Cậu đang nghiên cứu Alzheimer?

Trần Thương khụ khụ một tiếng, lắc đầu:

- Không phải.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy, lập tức tò mò hỏi:

- Vậy cậy quay video này làm gì? Hơn nữa còn cho tôi biết?

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Tôi muốn để quảng cáo công ích này để càng nhiều người nhìn thấy, tôi cảm thấy có trợ giúp thay đổi thứ liên quan tới tình yêu sâu trong lòng mọi người và... Đồng thời để mọi người cũng chú ý bệnh Alzheimer.

Tiêu Nhuận Phương bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Là cái này?

Trần Thương thở dài, nói rõ ràng chi tiết chuyện của La Minh, còn nói rõ chi tiết các loại chuyện thượng truyền TikTok này một phen.

Sau khi nói:

- Tôi tựa như lấy La Minh làm nguyên mẫu, quay một video quảng cáo công ích, có thể đánh thức thủ hộ của mọi người đối với thân tình, đồng thời cũng có thể biến tướng chú ý tới bệnh Alzheimer.

Sau khi hiểu rõ chân tướng, Tiêu Nhuận Phương cũng im lặng một chút.

- Được, có thể

- Như vậy đi, chuyện này tôi tuyên truyền nói với nhân viên công tác phụ trách một chút, mau chóng quay chụp, hi vọng sẽ quay xong trước ngày của Cha và ngày của Mẹ, làm một cái video công ích.

- Đúng rồi, anh đến làm biên kịch cái này nhé?

Trần Thương nghe xong, lập tức bắt đầu vui vẻ:

- Cám ơn lãnh đạo! Tôi có thể làm

Thật ra cái phim ngắn này Trần Thương vẫn có thể tìm người chế tác.

Thế nhưng

Tuyệt đối không có quá nhiều sức ảnh hưởng khi tuyên bố quan phương, bộ trưởng Tiêu ra mặt, thế nào cũng phải ở trung ương đài, thả một cái ra ở trên đài, trên internet càng là sẽ tuyên truyền.

Như vậy, lực ảnh hưởng tự nhiên là đi lên.

Thật ra, chuyện này đã không phải chuyện riêng của mình La Minh, cũng là một cái chấp niệm trong long Trần Thương.

- Phân gia tổ bốn người

Để long Trần Thương có hơi khó chịu, mà La Minh xuất hiện, thì là biến hướng cứu Trần Thương.

Trần Thương cảm thấy, hẳn là hô hào xã hội này đi quan tâm ba mẹ, đánh thức trong lòng mọi người.

Anh biết rõ, thế giới này, đại đa số người là tốt

Cũng như lời Hoàng Hạo nói hôm nay vậy.

Khi mười một giờ trưa, Trần Thương vừa hết bận công việc trong tay, điện thoại đã đánh tới.

Là lãnh đạo Hàn Y Lâm phụ trách công việc quảng cáo ở Vệ Kiện ủy, là một phụ nữ 40 tuổi, cũng đã là cấp chính thính.

Hàn huyên với Trần Thương một phen chi tiết, sau đó hỏi:

- Bác sĩ Trần, phương diện kịch bản, là cậu viết à? Hoặc đối với diễn viên, cậu có nhân tuyển nào thích hợp hay hợp tác công ty giải trí không?

Trần Thương sửng sốt một chút, anh muốn để La Minh bản sắc biểu diễn, thế nhưng cần trưng cầu cái ý kiến của anh.

Cúp điện thoại, sau khi Trần Thương đem chuyện này nói cho La Minh, La Minh trực tiếp sững sờ

- Bác sĩ Trần, chuyện này... Thích hợp không?

Trần Thương cười nói:

- Thích hợp, tôi thấy anh so với minh tinh, diễn còn xuất sắc hơn.

La Minh do dự nửa ngày, anh cũng rất muốn chứng minh chính mình.

Thế nhưng...

Anh từ chối

Anh không muốn để mẹ mình biết chuyện này, cũng không muốn để người khác can thiệp cuộc sống của mình và người nhà ba mẹ.

Càng không muốn người khác dùng ánh mắt đồng tình đi nhìn bản thân và mẹ.

Chuyện này với anh mà nói, chẳng qua là anh phải làm.

Nếu phải làm, cái kia cần gì phải đi tuyên truyền đây?

Vì lẽ đó, La Minh nghĩ tới nghĩ lui, nói khéo từ chối:

- Bác sĩ Trần, ý tốt của anh tôi xin giữ trong lòng, nhưng tôi không muốn tham gia vào chuyện này, tôi lo lắng đối mẹ của tôi, gia đình của tôi, tạo thành ảnh hưởng không cần thiết...

- Thật ra, nói trắng ra... Tôi chỉ là người bình thường thôi.

La Minh cười cười, liên tục cảm kích vạn phần, sau đó nghe thấy mẹ gọi mình, xin lỗi cười một tiếng:

- Bác sĩ Trần, tôi đi vào trước.

Sau khi Trần Thương nghe thấy La Minh nói như vậy, hoàn toàn lý giải.

Quên đi, bản thân cũng không phải chuyên nghiệp, vẫn là đem những này chuyện chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp đến làm thôi.

Đột nhiên, Trần Thương nghĩ đến oan đại đầu Tề Hướng Chính.

Anh chính là chủ tịch giải trí Tượng Chinh, hẳn là rất quen thuộc trong ngành giải trí đi?

Sau khi Tề Hướng Chính nhìn thấy điện thoại của Trần Thương, do dự một chút, nhận.

- Bác sĩ Trần, có chuyện gì à?

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Đúng, có một việc, muốn nói với anh một chút.

Sau đó Trần Thương đem chuyện video, nói với Tề Hướng Chính một lần.

Sau khi nói xong, Tề Hướng Chính lập tức sững sờ

Cái này... chuyện tốt lớn như thế nện ở trên đầu của anh?

Thực sự là hơi hưng phấn và kích động.

Phải biết, quay chụp video cho quan phương nhìn như không kiếm tiền, thế nhưng video này thật ra chính là một cái quảng cáo lớn nhất đó

Đẩy đỏ một người, tính là gì?

Có điều, vào lúc này, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Tề tổng, tôi hi vọng anh không nên nghĩ một chút tâm tư lung tung, đây là quảng cáo công ích, tôi hi vọng truyền đạt ra được một loại hiệu quả và lý niệm nào đó.

Tề Hướng Chính vội vàng bảo đảm:

- Bác sĩ Trần, nói câu lời nói từ đáy lòng, chuyện này, tôi chính là không kiếm một phân tiền, cũng sẽ quay cho xong, minh tinh tôi đi tìm người tốt nhất, Hoàng Bác được không? Tôi nhìn câu chuyện bên trong này rất phù hợp! Tự tôi đi tìm, Hoàng Lỗi cũng được, đúng, Tôn Hồng Lôi cũng được, anh thấy ai phù hợp?

- Mặc dù lĩnh vực chữa bệnh tôi không bằng anh, thế nhưng cái ngành giải trí này, Tề Hướng Chính tôi cũng là hơi danh tiếng

- Bác sĩ Trần anh có thể nghĩ tới ta, Tề Hướng Chính tôi cũng không muốn nói nhiều, sau này có chuyện gì, cứ mở miệng

Sau khi hai người tinh tế hàn huyên một phen, Trần Thương quyết định tìm thời gian, để tự thân Hàn Sảnh ở Vệ Kiện ủy đi ra trò chuyện với bọn Tề Hướng Chính một chút.

Dù sao, Vệ Kiện ủy có ý nghĩ của Vệ Kiện ủy, nói không chừng người ta đã có phương án.

Đến buổi chiều, Trần Thương trực tiếp đứng dậy đi tới bệnh viện Hiệp Hòa.

Chương 1099: Tiểu Trần, Ý Của Cậu Là

Sau khi Tề Hướng Chính cúp điện thoại, trong lòng quả thật hơi hưng phấn

Giải trí Tượng Chinh cũng không phải công ty nhỏ, dưới cờ có mấy minh tinh tuyến một, cộng thêm đề tài trước mặt, nhiệt độ, lưu lượng của Điền Hủy cũng không kém, tài vụ bảng báo cáo nhìn rất đẹp.

Bằng không cũng sẽ không cùng một nhà công ty đầu tư để tiến hành đánh cược hiệp nghị.

Quay video này thoạt nhìn là bỏ tiền xuất lực, thế nhưng anh phải nhìn theo hướng lâu dài nha

Anh không ngờ Trần Thương còn có thể có quan hệ với Vệ Kiện ủy, nghĩ tới đây, Tề Hướng Chính đột nhiên cảm giác thằng con ngu xuẩn của mình cũng không phải ngu như vậy.

Ít nhất lúc gây rắc rối còn có thể làm nhân họa đắc phúc cho mình

Trần Thương này chính là quý nhân của mình nha

Sau này nhất định phải chiêu đãi thật tốt.

Nghĩ tới đây, Tề Hướng Chính chuẩn bị bận rộn, bắt đầu chuẩn bị kỹ càng cho chuyện này.

...

...

Hiện tại Trần Thương đối với Hiệp Hòa là xe nhẹ đường quen, dù sao đến mấy lần.

Sau khi đi thẳng đến ngoại khoa tổng hợp, Tần Duyệt nhìn thấy Trần Thương, vội vàng đi tới đưa anh đến cửa phòng họp.

- Đi vào đi, em không vào đâu.

Tần Duyệt nhỏ giọng nói.

Trần Thương sững sờ:

- Vì sao?

Tần Duyệt liếc mắt, móng tay bóp lên lưng Trần Thương, tức giận nói:

- Anh cố ý chọc giận em à? Cắt, trở về thu thập anh, tranh thủ thời gian đi vào đi.

Trần Thương vội vàng cầu xin tha thứ.

Lúc này trong phòng đã có người, thế nhưng không nhiều, tất cả mọi người đang nói chuyện phiếm với nhau.

Nhìn thấy Trần Thương vào, một đám dồn dập chào hỏi.

- Bác sĩ Trần tới

- Bác sĩ Trần sớm nha.

- Bác sĩ Trần, đến ngồi bên này.

...

Tất cả mọi người rất nhiệt tình, điều này làm Trần Thương cũng có hơi không biết làm sao, không ít người tới tham gia thảo luận đều là người quen, chính là những người lần trước tham gia phòng khách kia.

Sau khi Trần Thương ngồi xuống, Tôn Quảng Vũ cầm một phần ghi lại ca bệnh in ra đưa cho Trần Thương:

- Đây là tình huống cơ bản của ông cụ.

Trần Thương gật đầu, cũng không nói nhiều, dứt khoát lật xem.

- Người bệnh là người già, giới tính nam, 85 tuổi, hai tháng gần đây gián đoạn xuất hiện buồn nôn, bệnh kén ăn kèm thêm đau bụng, trước kia có bệnh tiểu đường, thời gian dài tiêm vào Insulin, gần một tuần đến đường máu khống chế như thường...

Trần Thương nhìn lại kỹ càng bệnh lịch của ông cụ.

Đây cũng là một cái bệnh biến tính chất công năng đường tiêu hóa phức tạp.

Đây là cảm giác đầu tiên của Trần Thương.

Bởi vì người bệnh khi nội soi kiểm tra đường tiêu hóa đều là bình thường, kết quả CT cũng không có phát hiện cái tín hiệu dị thường gì, siêu âm gan, mật, tụy, lá lách, thận, phần bụng đều bình thường.

Trần Thương sững sờ, lại còn làm nội soi mật tụy ngược dòng (ERCP) và cộng hưởng từ mật tụy (MRCP).

Thế nhưng kết quả đều biểu hiện là không thấy dị thường rõ ràng, cái này thì quả là hơi kỳ quái.

Trước đó từng bị viêm túi mật, thế nhưng không phẫu thuật.

Người bệnh có lịch sử hút thuốc thời gian dài, những bệnh tật đường hô hấp như phổi tắc nghẽn mãn tính này.

Thế nhưng...

Đường hô hấp có quan hệ gì với đường tiêu hóa chứ?

Chắc chắn phải có quan hệ, Đông y cho rằng: Phổi và đại tràng tương hỗ là trong ngoài, chỉ có thể giải thích như vậy.

Thế nhưng Trần Thương vẫn cảm thấy không thích hợp.

Quá nhiều nghi ngờ ẩn tàng ở trong, lục tục tới mười chuyên gia chủ nhiệm, sau khi tất cả mọi người đến đông đủ.

Tôn Quảng Vũ đứng dậy nói:

- Hiện tại mọi người nhìn tình huống căn bản của người bệnh trước một chút, tiếp đó chúng ta lại xem phim X-quang, rồi bắt đầu thảo luận.

Chờ hai ba mươi phút sau, mọi người trên cơ bản đều đã hiểu rõ một chút về tình huống của người bệnh rồi.

Ngay lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Một người đàn ông trung niên uy nghiêm đi vào.

Người đàn ông một thân quân trang, nhìn qua vô cùng bá khí, mà trên quân hàm màu vàng kim có thêu cành lá và hai ngôi sao màu vàng kim.

- Các vị chủ nhiệm, người bệnh là cha tôi, tôi muốn nghe ngóng tình huống của ông một chút, hi vọng không quấy rầy đến các vị.

Ngoại trừ Tôn Quảng Vũ, tất cả mọi người để lộ ra mấy phần thận trọng, con trai mà đã là hai sao, thế người cha sẽ là cấp bậc gì?

Trách không được Tôn Quảng Vũ thần bí như vậy.

Mọi người dồn dập gật đầu:

- Không ảnh hưởng.

Tôn Quảng Vũ bên này cũng là vội vàng đứng lên:

- Tư lệnh Tần, mời ngồi.

Tần Trấn Hoành gật đầu, ngồi xuống ở phía sau.

Anh cũng là mới vừa từ đơn vị chạy đến, vì vậy y phục vốn chưa đổi kịp.

Tôn Quảng Vũ nói:

- Đây là kết quả siêu âm phần bụng người bệnh, mọi người nhìn một chút, tôi cảm giác không phát hiện cái tín hiệu dị thường gì.

- Đây là kết quả hình ảnh CT...

Nhìn từng tấm phim X-quang, mọi người lần lượt thảo luận.

Từ bệnh lý đến đơn xét nghiệm, kết quả kiểm bệnh.

Mọi người thảo luận cũng rất kịch liệt, không có khí chất bệnh biến tính, đây là chủ yếu nhất, bác sĩ nội khoa trong phòng tiêu hóa cũng rất nhiều.

Kết quả chẩn bệnh sơ bộ của người bệnh là bệnh tính chất công năng tính đường tiêu hóa phức tạp

Thật ra là trước mắt kiểm tra không thể phát hiện có khí chất tổn thương nào, nhiều loại bệnh công năng đường tiêu hóa thời gian dài đồng thời và tồn tại, một hệ liệt nhóm bệnh tật có triệu chứng công năng đường tiêu hóa phức tạp.

Cũng không phải một loại bệnh tật đơn giản.

Bệnh kén ăn, đau bụng, buồn nôn, cái này rất khó tính nhắm vào tiến hành chẩn bệnh.

Mọi người thay nhau phát biểu ý kiến của mình, trên cơ bản bắt đầu thảo luận từ điện sinh lý đường tiêu hóa, thậm chí thảo luận đều là chủ đề mới một chút.

Mà Trần Thương lại nhìn chằm chằm mấy tấm phim CT và X-quang phần bụng quay chụp trong điện thoại di động, bắt đầu tự hỏi.

Ngay lúc này, sau khi Trần Thương lần lượt nhìn mấy tờ phim X-quang, chợt đứng dậy nói:

- Tôi muốn đi xem người bệnh, tự mình bắt mạch.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, tất cả mọi người sửng sốt một chút.

Ngay cả Tần Trấn Hoành cũng tò mò nhìn người trẻ tuổi này, sinh lòng nghi ngờ, trẻ vậy cũng là chuyên gia?

Tôn Quảng Vũ nhìn thoáng qua Trần Thương, gật đầu đồng ý:

- Đi thôi, đến phòng bệnh xem một chút.

Dù sao, chỉ dựa vào ghi chép trên giấy hơi không đáng tin, thế nào cũng phải nhìn thấy người bệnh rồi nói sau?

Sau khi đến, Trần Thương nhìn ông cụ nằm trên giường, nhắm mắt lại, đang nằm nghe vở hài kịch - Sênh Thượng Đảng.

Nhìn thấy mọi người tới, cười đứng dậy, tắt radio.

Gật đầu chào hỏi với mọi người.

Mà bên này, sau khi Trần Thương nhìn thấy ông cụ đột nhiên cảm giác thấy vô cùng quen mặt, tin tức anh nhìn khi còn bé hình như thường xuyên nhìn thấy ông.

Tôn Quảng Vũ nói:

- Lãnh đạo, chúng tôi cần bắt mạch một cái, ông cứ nằm đó là được rồi.

Ông cụ rất phối hợp, nằm tốt cười nói:

- Tới bệnh viện, các anh chính là lãnh đạo, tôi phải phục tùng sắp xếp của các anh.

Trần Thương nhìn ông cụ dễ nói chuyện như thế, bất đắc dĩ cười cười, xoa đôi bàn tay, để tay ấm lên, bắt đầu bắt mạch.

Phần bụng phẳng mềm, ấn lên không thấy đau, cơ căng cứng...

Bắt mạch âm đục giới cũng không dị thường...

Vào lúc này, Trần Thương buông phần bụng người bệnh ra, cầm phim X-quang lên tiếp tục nhìn kỹ.

Sau khi anh xem mỗi một tờ phim X-quang xong, đột nhiên nói câu:

- Đi đập cái tụy MRE đi! Cộng hưởng từ đàn hồi tuyến tụy.

Vừa nghe vậy, lập tức lông mày Tôn Quảng Vũ nhíu lại:

- Tiểu Trần, ý của anh là?

Trần Thương trực tiếp nói:

- Hiện tại tôi hơi hoài nghi là vấn đề ở tuyến tụy.

Thật ra, Trần Thương không chỉ hoài nghi vấn đề tuyến tụy, anh hoài nghi, ông cụ bị "Ung thư tử thần"

Chương 1100: Ung Thư Tử Thần

Thế nhưng, rõ ràng trước khi chẩn bệnh

Những lời này tuyệt đối không thể nói.

Thế nhưng Trần Thương đưa ra đi làm MRE từ đàn hồi cộng hưởng tuyến tụy thật ra để những bác sĩ này cũng đều hiểu rõ một hai cái trong đó.

Mặc dù bây giờ kỹ thuật từ đàn hồi cộng hưởng tuyến tụy so với kiểm tra truyền thống còn chưa vô cùng thành thục.

Thế nhưng, anh lại là một loại kiểm tra nhằm vào tuyến tụy rất có giá trị.

Bởi vì tuyến tụy ở vị trí sâu, hình thái bất quy tắc và xung quanh tiếp giáp mấy tổ chức kết cấu phức tạp đặc biệt.

Trước mắt phương pháp lâm sàng chẩn bệnh tật tuyến tụy thời kỳ đầu, còn chưa quá hoàn thiện.

Hiện giai đoạn sử dụng CT truyền thống đã được áp dụng vào chẩn bệnh ung thư tuyến tụy thời kỳ đầu và viêm tụy mãn tính vẫn còn nhiều mặt thiếu hụt.

Mặc dù siêu âm, CT cũng biểu hiện tuyến tụy không thấy dị thường rõ ràng.

Thế nhưng, Trần Thương lại cảm thấy dị thường.

Dưới hình vẽ bốn chiều, Trần Thương kết hợp mười mấy tấm phim CT và X-quang, anh bắt đầu mô phỏng ra tình huống bên trong ổ bụng.

Bao gồm các cảm giác các mặt và cảm giác không gian, nghiệm chứng các hạng kiểm tra...

Nói đến đây, may mà lão nhân làm kiểm tra nhiều, cái gì CT phần bụng quét trực tiếp ra mười mấy tấm phim X-quang.

Cộng thêm nội soi mật tụy ngược dòng (ERCP) và cộng hưởng từ mật tụy (MRCP) có thể cung cấp hình ảnh chi tiết rõ ràng nhất về hệ thống đường mật.

Mà sau khi kết hợp các loại kết quả kiểm tra, anh cảm thấy siêu âm ổ bụng thật ra có vấn đề

Dù Trần Thương chỉ hoài nghi, thế nhưng sự hoài nghi này đáng để tìm tòi nghiên cứu một chút.

Rất nhanh, mọi người rời khỏi phòng bệnh, về tới trong văn phòng.

Tần Trấn Hoành cũng nhìn ra biểu lộ trên mặt mọi người không thích hợp, thế nhưng lúc ở trong phòng bệnh cũng không nhiều lời, chờ sau khi đến bên trong phòng họp.

Lúc này anh mới hỏi:

- Vị tiểu đồng chí này, vừa rồi anh hoài nghi là chuyện gì xảy ra thế? Cứ nói đừng ngại.

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi cảm thấy có thể làm kiểm tra tuyến tụy để bài trừ một cái, dù sao kiểm tra chủ yếu vẫn là bài trừ tuyển hạng.

Sau khi Tần Trấn Hoành nghe xong, tự nhiên sẽ không tin Trần Thương một phen từ chối giải thích như thế

Nghĩ tới đây, anh liếc mắt ra hiệu cho Tôn Quảng Vũ.

Sau khi Tôn Quảng Vũ hiểu được ý, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Trần, cậu nói chẩn bệnh của mình một chút đi, không cần lo lắng, nếu là hội chẩn, tất cả mọi người cần nói thoải mái.

Nghe đến đó, Trần Thương nhìn thoáng qua xung quanh, bất đắc dĩ nói:

- Tôi hoài nghi là ung thư tuyến tụy.

Một câu

Lập tức hiện trường im lặng lại.

Tần Trấn Hoành cũng bị giật nảy mình.

Đây cũng không phải là nói đùa đâu chứ?

Ung thư tuyến tụy là cái gì?

Ung thư tuyến tụy còn được xưng là "Ung thư tử thần"

Ung thư tuyến tụy là trình độ cao ác tính nhất, một trong khối u có bệnh tật tương quan tỉ lệ tử vong cao nhất.

I-IV toàn bộ kỳ ung thư tuyến tụy trong 5 năm, tỉ lệ còn sống chỉ có 8%.

Chính là vì độ chênh lệch dự đoán bệnh tình, danh xưng giang hồ là "Ung thư tử thần".

Tần Trấn Hoành không hiểu ung thư tử thần là gì, nhưng nghe xong ung thư, chuyện này có thể sẽ phiền toái.

Họ nhà này, ông cụ chính là lá cờ đầu, ông cụ ở đây lá cờ đầu sẽ không đổ, mà đối với quốc gia mà nói, cái này cũng là bảo tàng nha.

Vì lẽ đó, nghe thấy Trần Thương nói như vậy, lập tức cũng giật nảy mình

Lông mày một đám chủ nhiệm xung quanh càng nhíu lại, bên trong ánh mắt nhìn Trần Thương đầy phức tạp.

Thế nhưng vẫn có người nói:

- Bài trừ một cái cũng tốt.

- Ừm, tư lệnh Tần đừng quá lo lắng, kiểm tra khẳng định là bài trừ làm chủ, lại nói, hiện tại bên trên kết quả hình ảnh học cũng không quá đi về hướng này.

Thế nhưng mà có ít người lại trực tiếp nói:

- Khả năng cực nhỏ! Vốn không có bất kỳ triệu chứng nào.

- Đúng, tư lệnh Tần không cần lo lắng, tiểu bác sĩ này chắc cũng là lo lắng, sở dĩ nói ý nghĩ này, nhưng tôi cảm thấy độ tin cậy cũng rất thấp, gần như là số không

Thấy mọi người an ủi, Tần Trấn Hoành nhẹ nhàng thở ra.

So với Trần Thương, anh thật ra càng muốn tin tưởng đám chuyên gia này hơn.

Thế nhưng

Câu nói của Trần Thương lại thật lâu khó tản đi ở trong đầu anh.

Nhìn thấy mọi người như vậy, Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, sớm biết không nói

Vào lúc này, Tôn Quảng Vũ không như mọi người, trực tiếp phủ nhận hay an ủi.

Anh là bác sĩ tổ chuyên gia, chẩn bệnh và trị liệu là trách nhiệm của anh, anh tự nhiên không thể buông lỏng cảnh giác.

Anh hiểu rõ Trần Thương, cũng biết Trần Thương sẽ không nói nhảm.

Nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ trực tiếp hỏi:

- Tiểu Trần, cậu nói ra suy nghĩ của cậu chút đi?

Sau khi Trần Thương tổng kết một phen, nói ba điểm

- Thứ nhất: Tuyến tụy vị trí sâu hơn, thể tích nhỏ, xung quanh không thể nào bởi vì tuyến tụy sưng khối chèn ép nhanh chóng xuất hiện triệu chứng cơ quan, những bệnh khác ví dụ như đau bụng, bệnh kén ăn cái gì không có khác thường tính, vì thế rất khó để phát hiện ung thư tuyến tụy thời kỳ đầu, phát hiện chỉ là thời kì cuối, tôi hi vọng nhanh chóng nhận đến nguyên nhân tuyến tụy, tránh đến thời kì cuối.

- Thứ hai: Loại bệnh tật này thiếu hụt thường tính khác, các dấu hiệu khối u mẫn cảm cũng tương đối cao. Hoàn toàn chính xác, đơn xét nghiệm CA199 là bình thường, thế nhưng, anh với tư cách so sánh mẫn cảm ung thư tuyến tụy sàng lọc kiểm tra chỉ tiêu, khác thường không quá rõ ràng, mà siêu âm, CT thiếu hụt thủ đoạn kiểm tra sàng lọc ra khác thường của ung thư tuyến tụy thời kỳ đầu.

- Thứ ba: Ông cụ có nhân tố gây ra, tôi xem lịch sử bệnh tật của ông có một đoạn thời gian dài hút thuốc, lại mập mạp, lượng đường trong máu cao, dùng thuốc Statin thời gian dài, những cái này đều phù hợp với nhân tố sinh bệnh, quan trọng nhất chính là gần đây ông cụ khống chế đường máu không nổi, đây cũng là nguyên nhân tôi lo nghĩ.

Trần Thương nói một phen, từ nguyên nhân gây ra phát bệnh đến triệu chứng biểu hiện chủ yếu trước mắt, và tất cả góc độ xuất phát khó mà sàng lọc tra thời kỳ đầu, đem quan điểm của mình trình bày vô cùng đúng chỗ.

Lập tức

Trong phòng yên tĩnh lại, dù là người vừa rồi chuẩn bị nghi vấn Trần Thương cũng không lại tiếp tục nói lời nói.

Đám người Tôn Quảng Vũ thì bất đắc dĩ vỗ tay tán dương, phần tư duy chẩn bệnh chặt chẽ này, so với những bác sĩ nội khoa ở đây còn lợi hại hơn

Trong lòng Tần Trấn Hoành thật tựa như ngồi trên cáp treo vậy, một đợt còn chưa lắng lại, một đợt lại tới tập kích

Anh có loại cảm giác là cái gì đây?

Càng sợ cái gì, càng tới cái đó

Mặc dù anh không biết thanh niên này đến cùng là ai, thế nhưng Tôn Quảng Vũ tin tưởng anh như vậy, khẳng định sẽ có nguyên nhân.

Càng nghĩ, anh càng sợ.

Có loại cảm giác càng suy nghĩ kỹ thì càng sợ.

Lúc này, Tôn Quảng Vũ nói:

- Làm kiểm tra xem một chút đi, kéo lấy cũng không phải biện pháp gì.

Thế là, Tôn Quảng Vũ cầm điện thoại lên trực tiếp liên hệ khoa chẩn đoán hình ảnh, chuẩn bị kiểm tra MRE từ đàn hồi cộng hưởng tuyến tụy.

Hình ảnh thiết bị MRE chủ yếu bao gồm kích thích máy, hệ thống hình ảnh MR, thân thể bộ phận cuộn cảm và sóng cơ học dẫn truyền cố định.

Máy trùng kích từ chủ động máy kích thích và máy trùng kích bị động cấu thành, đây là thiết bị kiểm tra cỡ lớn mới nhất được xuất hiện những năm gần đây.

Ở bệnh viện, cho dù là bệnh viện cấp tỉnh cũng có thể không có

Sau đó tự mình mang theo ông cụ đi tới khoa X-Quang, Trần Thương theo sau lưng cùng đi tới.

Rất nhanh, ông được sắp xếp đi vào, tất cả mọi người đều lo lắng bất an chờ đợi kết quả.

Mọi người mặc dù cảm thấy Trần Thương nói có đạo lý, thế nhưng... vẫn rất khó tin tưởng, ông cụ đến một tý dấu hiệu gì cũng không có, dựa

vào cái gì là ung thư tuyến tụy chứ?

Chương 1101: Lòng Còn Sợ Hãi

Vào giờ phút này, tổ chuyên gia cũng xuất hiện nhiều ý kiến khác nhau.

Một cái là lấy nghi vấn chẩn bệnh của Trần Thương, theo họ nghĩ, đây cũng là một bệnh tật công năng hệ tiêu hoá phức tạp.

Ung thư tuyến tụy?

Cái này cũng thực có can đảm nghĩ, phát bệnh tỉ lệ mới cao bao nhiêu?

Tại sao anh không nói ung thư ruột non, cái đó càng ít

Mà đổi thành một nhóm người bên ngoài thì là duy trì Trần Thương, đồng thời đồng ý phân tích thảo luận của anh, cho rằng cái kiểm tra này rất có khả thi.

Một đội hình này cũng không phải đơn giản chỉ là nội khoa ngoại khoa.

Cho dù là trước đây mọi người tham gia phòng khách, cũng không ít nghi ngờ ý nghĩ của Trần Thương.

Học thuật chính là như vậy, anh đồng ý quan niệm học thuật của anh, chỉ thế thôi.

Văn nhân tương khinh còn vẫn tồn tại.

Tần Trấn Hoành ngồi bên cạnh, lo sợ bất an, trong lòng thật sự là cực kỳ thấp thỏm.

Vốn cho rằng cha mình chỉ là đau bao tử lâu năm, sớm biết không bằng tìm đám đại sư Đông Y y học Trung Quốc kia xem một chút, điều trị uống chút thuốc Đông Y, hiệu quả cũng rất tốt.

Hôm nay một lần này, thật đúng là muốn mạng nha

Trái lại Trần Thương, đứng ở đằng kia ngoại trừ cầm điện thoại không ngừng lục soát minh tinh ra, thật đúng rất bình tĩnh.

Thật ra, Trần Thương cũng đang tìm kiếm một người trong lòng anh.

Những người kia quá đẹp trai... Ừm, Trần Thương cảm thấy đám minh tinh này quá đẹp rồi, pass nhanh, bởi vì anh cần chính là hình tượng loại tiểu thị dân kia, người bình thường.

Anh đẹp trai như thế để người không có nhập cảm lớn.

Mà Tôn Quảng Vũ bên cạnh thật ra còn lo lắng, nhìn thấy Trần Thương xoát ảnh chụp minh tinh này, bất đắc dĩ bó tay rồi...

- Anh... Tìm kiếm minh tinh?

Tôn Quảng Vũ nhìn Trần Thương, nghi ngờ hỏi.

Trần Thương lắc đầu:

- Không có, tôi muốn làm quảng cáo công ích, tôi là biên kịch, phải tự tìm kiếm diễn viên.

Một câu làm Tôn Quảng Vũ choáng váng:

- Anh đang làm bác sĩ thật tốt, tự dưng đi biên kịch làm gì?

Trần Thương cười nói:

- Đây là... Bí mật

Tôn Quảng Vũ cũng bất đắc dĩ, chụp phim X-quang phải cần một khoảng thời gian.

Tần Trấn Hoành muốn bình tĩnh trở lại, thế nhưng, nhiều năm tu thân dưỡng tính đến một phần bình tĩnh kia đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Thời gian một giây một phút trôi qua.

Trần Thương nhìn thấy một tấm ảnh sân khấu của Tôn Hồng Lôi, đó là dáng vẻ người mặc đồng phục học sinh cười ngại ngùng, đầu trọc, ngây ngô... Tựa như rất không tệ.

Ngay lúc này, chủ nhiệm khoa X-Quang ngồi trước máy vi tính, lông mày nhăn chặt

Bởi vì anh phát hiện, bên trên tổ chức tuyến tụy hoàn toàn chính xác tồn tại tín hiệu tính đàn hồi không giống nhau.

Đây là ý gì?

Nghiên cứu tương quan MRE tuyến tụy người bình thường trước mắt đã có báo cáo.

Chỉ ra điểm khác biệt ở tính đàn hồi bộ vị tuyến tụy không tồn tại khác biệt rõ ràng, khác biệt cá thể ở giữa bởi vì tuổi tác và chỉ số khối cơ thể (BMI) dẫn đến xơ hóa tuyến tụy và nhiễm mỡ các loại nguyên nhân khả năng sinh ra ảnh hưởng đối với giá trị tính đàn hồi của tuyến tụy.

Thế nhưng, đây không phải là biểu hiện một cái nhiễm mỡ và xơ hóa nha

Bình thường, u lành nhiều hiện ra có thứ tự lớn lên, tính đàn hồi tổ chức bình thường kém không nhiều.

Ngược lại, u ác tính lớn lên đa số không có thứ tự, không có tổ chức, lợi dụng một điểm này có thể hiểu tế bào khối u lớn lên, ngấm vào và trình độ ác tính, căn cứ toàn bộ tuyến tụy chiếm chỗ hiện ra co dãn dị chất để giám định tuyến tụy lành hay ác tính.

Cũng bởi vì như thế, chủ nhiệm khoa X-Quang này mới có thể cảm giác lo lắng bất an, người bệnh rất có thể tồn tại tuyến tụy u ác tính

Nghĩ tới đây, anh tỉ mỉ nhìn đi nhìn lại nhiều lần, sợ bởi vì nguyên nhân kỹ thuật nhìn lầm

Thế nhưng, rất rõ ràng, kết quả vẫn không có sai

Nghĩ tới đây, anh hít sâu một hơi, viết lên kết quả, đồng thời thận trọng ký tên của mình.

Đứng dậy, xuất phim, đi ra bên ngoài.

Lúc này, mọi người đã chờ đợi hơi nôn nóng bất an.

Đám người Tôn Quảng Vũ nghe thấy cửa phòng mở, vội vàng vây lại.

Chỉ thấy chủ nhiệm khoa X-Quang Lý nhìn mọi người, sắc mặt trầm thấp biến thành màu đen, cực kỳ ngưng trọng.

Tần Trấn Hoành thấy thế, trực tiếp hỏi:

- Chủ nhiệm Lý, kết quả thế nào?

Chủ nhiệm Tôn cũng nhìn Lý Hằng, hỏi:

- Chủ nhiệm Lý, có kết quả rồi à?

Vào lúc này, y tá và nhân viên y kỹ khoa đẩy ông cụ đi ra.

Tôn Quảng Vũ nói với y tá:

- Đưa ông đưa trở về, nghỉ ngơi một chút.

Mấy phút sau, Lý Hằng ăn ngay nói thật:

- Có thể là u ác tính

Một câu

Đem tất cả mọi người đều nói sững sờ

Không ngờ thật là u ác tính?

Tần Trấn Hoành trực tiếp hô hấp dồn dập, cảm giác cả người đều không đúng, hai lỗ tai ong ong ong quanh quẩn trong đại não

Lý Hằng gọi mọi người vào trong văn phòng.

- Các anh xem, đây là kết quả tín hiệu tính đàn hồi, nơi này... Nơi này rõ ràng xuất hiện một khu vực bất quy tắc, mà ở bộ vị đầu tụy, vừa vặn ảnh hưởng tới công năng độ co giãn của người bệnh, cho dù là tiêm Insulin vào khống chế đường máu, hiện tại cũng không ổn định.

- Có điều, hiện tại hẳn là thuộc về thời kỳ đầu, bởi vì trước hết thể tích khối u rất nhỏ, thế nhưng... Đề nghị của tôi là, đập cái PET-CT đi, để đảm bảo chắc chắn đồng thời cũng có thể nhìn xem có di chuyển hay không.

PET-CT thì rất nhiều người nghe nói qua, thế nhưng không hiểu quá rõ.

Thật là hòa làm một thể PET giống như CT hoàn mỹ, từ công năng cung cấp ổ bệnh tường tận của PET giống như thay thế chia đều thông tin, mà CT cung cấp định vị chính xác vị trí ổ bệnh cần phẫu thuật.

Một lần lộ ra có thể đạt được hình ảnh đứt gãy các phương vị toàn thân, có linh mẫn, chuẩn xác, khác thường và định vị chính xác các loại đặc

điểm, có thể liếc qua thấy ngay hiểu rõ tình trạng chỉnh thể toàn thân, đạt tới thời kỳ đầu phát hiện ổ bệnh và đạt được mục đích chẩn bệnh.

Nghe thấy chủ nhiệm Lý nói như vậy, mọi người cũng im lặng.

Lý Hằng hít sâu một hơi:

- Đây chính là thật lợi hại nha, xem bệnh tình bình thường lại có thể nghĩ đến ung thư tuyến tụy, đi làm cái MRE này, chủ nhiệm Tôn thật lợi hại

Lý Hằng từ đáy lòng cảm khái nói:

- Nói như vậy, tôi làm kiểm tra nhiều năm như thế, còn là lần đầu phát hiện ung thư tuyến tụy sớm được như vậy, muốn phát hiện ở thời kỳ đầu, thực sự là rất khó khăn.

Mà lúc này vẻ mặt Tần Trấn Hoành vô cùng kém, sau khi nghe thấy ba mình ung thư tuyến tụy, trong lòng đã sớm tâm chìm đáy cốc:

- Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Tôn, cha tôi có nghiêm trọng không?

Lý Hằng nhìn Tần Trấn Hoành, ăn ngay nói thật:

- Tư lệnh Tần, anh cũng đừng lo lắng, tôi nói một câu công chính, hôm nay có thể phát hiện ung thư tuyến tụy là chuyện rất tốt, bởi vì đại đa số ung thư tuyến tụy thời kỳ đầu vốn là không phát hiện được

- Tất nhiên đã phát hiện, trị liệu kịp thời, loại xác suất thành công vẫn rất cao, ung thư tuyến tụy không sợ cái gì, chỉ sợ phát hiện chậm, một khi đến thời kì cuối, trên cơ bản tỉ lệ sống sót sẽ rất thấp.

- Vì lẽ đó, anh phải cảm ơn chủ nhiệm Tôn người ta một cái

Sau khi rất nhiều chủ nhiệm xung quanh nghe thấy, dồn dập xúc động một tiếng, đưa ánh mắt về phía Trần Thương.

Tần Trấn Hoành cũng nhìn về phía Trần Thương.

Bởi vì chính người trẻ tuổi này đã chỉ ra tình huống của ông cụ.

Thật là một nhân vật lợi hại nha.

Nghĩ tới đây, Tần Trấn Hoành nhìn Trần Thương, từ đáy lòng nói:

- Tiểu đồng chí, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, chuyện này, quá cảm ơn cậu, sau này có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.

Sau khi mọi người nghe thấy, lập tức sững sờ...

Chương 1102: Có Hi Vọng

Nghe thấy Tần Trấn Hoành nói vậy, tất cả mọi người có hơi ao ước

Dù đều là chủ nhiệm, cũng nhận biết với một số lãnh đạo.

Thế nhưng, có thể làm cho Tần Trấn Hoành thận trọng đồng thời nói những lời nghiêm túc như thế.

Có thể nghĩ, tâm trạng trong lòng Tần Trấn Hoành vào giờ phút này là như thế nào.

Tôn Quảng Vũ nói:

- Tư lệnh Tần, tôi giới thiệu cho anh một chút, vị này là Trần Thương, mặc dù trẻ tuổi, thế nhưng năng lực ở lĩnh vực khoa Ngoại tiêu hóa rất giỏi

- Lần này tiến về hội nghị y học thế giới của trung tâm Mayo, Bác sĩ Trần cũng tham gia, mà thậm chí có cơ hội cầm xuống vị trí tốt.

Nghe thấy Tôn Quảng Vũ giới thiệu, Tần Trấn Hoành nhẹ gật đầu:

- Rất tốt, tiểu Trần, cố gắng thật tốt, tổ quốc chính cần người nối nghiệp như vậy như cậu.

Tôn Quảng Vũ nhìn Tần Trấn Hoành, cũng là an ủi:

- Tư lệnh Tần, chuyện của ông cụ, nói với chủ nhiệm Lý như vậy, hiện tại chúng tôi phát hiện, có thể có biện pháp, nếu thật là kéo dài nữa, cái này khó nói

- Nói câu may mắn, người hiền tự có thiên tướng, ông cụ có thể gặp được Trần Thương, cũng coi như là chuyện tốt

Tần Trấn Hoành gật đầu bình phục tâm trạng một cái, hít sâu một hơi, hơi điều chỉnh trạng thái của mình

Đúng như Lý Hằng và Tôn Quảng Vũ nói, phát hiện sớm như thế là chuyện tốt

Chuyện quá đột ngột, ai cũng khó có thể tiếp nhận.

Đến lúc này, ai còn có thể nghi ngờ Trần Thương?

MRE đã cho kết quả, khả năng u ác tính cực lớn, hiện tại có gì để tranh luận?

Mọi người cả đám thậm chí hơi đỏ mặt, thật nếu là bởi vì họ lôi đi qua, cái này có thể cũng không phải là một chuyện nhỏ.

May mà Trần Thương phát hiện nha

Mà còn là thời kỳ đầu, đây đối với mọi người mà nói, đều là một chuyện tốt.

Mọi người cầm phim X-quang, đi tới ngoại khoa tổng hợp.

Tôn Quảng Vũ dọc theo đường đi vẫn giải thích và nói rõ bệnh tình ông cụ cho Tần Trấn Hoành.

Tình huống bây giờ cũng rất rõ, cần nằm viện hoàn thiện kiểm tra, xác định rõ tiến độ phát triển và tình huống ung thư tuyến tụy, tiếp đó mau chóng sắp xếp phẫu thuật.

Trở lại phòng họp, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, trợ giúp tướng quân Tần hoàn thành phẫu thuật, trị tận gốc ung thư tuyến tụy, nhiệm vụ hoàn thành có thể đạt được ban thưởng: Một thẻ đặc huấn!】

Sau khi nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Thẻ đặc huấn

Cấp hoàn mỹ

Nghĩ tới đây, Trần Thương động lòng.

Thế nhưng trong văn phòng, Trần Thương cũng không tiện nói thẳng.

Cũng may vào lúc này, mọi người thảo luận chi tiết đến vấn đề phẫu thuật và trị liệu.

Mà lúc này, Tần Trấn Hoành chủ động hỏi thăm Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, cậu có ý nghĩ gì không? Hoặc là cậu có nắm chắc đối với một ca phẫu thuật như thế này không?

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Bác sĩ Trần là một trong những người làm phẫu thuật cắt bỏ tá tụy tuyệt nhất tôi từng thấy, tiểu Trần, chờ khi phẫu thuật, cậu đến mổ chính đi?

Trần Thương thấy thế, gọn gàng mà linh hoạt nhẹ gật đầu:

- Được, đến lúc đó chủ nhiệm Tôn gọi điện thoại là được.

Một màn này xem ở trong mắt Tần Trấn Hoành đã thành dứt khoát, lưu loát, quả quyết, đảm đương và tự tin

Đây đối với xuất thân từ cảnh sát vũ trang như Tần Trấn Hoành mà nói, hết sức hài lòng

- Không sai, Bác sĩ Trần, người trẻ tuổi phải như vậy, có tự tin, quả quyết, có chí hướng.

- Chuyện của cha tôi, nhờ cậu vậy

Tần Trấn Hoành chủ động tiến lên, bắt đầu nắm tay với Trần Thương.

Sau khi biết được ba mình là ung thư tuyến tụy, người nhà họ Tần đều bị tin tức đột nhiên xuất hiện này dọa sợ.

Thế là vội vàng chạy tới bệnh viện.

Thế hệ chung với Tần Trấn Hoành ở Tần gia có bốn người anh chị em, hiện tại đại bộ phận thân ở chức vị quan trọng.

Tần Trấn Hoành là anh cả, cũng bận rộn để mọi người yên ổn.

- Em hai, em ba, các em về trước đi, đừng khiến cho xôn xao như thế, để ba biết rõ cũng không tiện.

- Chuyện lần này, may mà có Bác sĩ Trần, nếu như không phải cậu ấy đề nghị làm kiểm tra, anh đoán sẽ rất khó phát hiện...

Tần Trấn Hoành kéo Trần Thương qua giới thiệu cho mấy cái anh chị em một phen.

Sau khi biết được ngọn nguồn chuyện này, mọi người hoảng sợ một trận

- Cám ơn tiểu Trần

- Em đối với tiểu Trần ngược lại đã có mấy phần ấn tượng.

Một em gái của Tần Trấn Hoành đột nhiên nói:

- Trước đây khi anh tham gia đại hội bác sĩ chỉnh hình thế giới hàng năm, đoàn ủy chúng em còn cường điệu nói qua chuyện này

- Khi đó tiểu Trần chia sẻ các hạng kỹ xảo chỉnh hình cho những bác sĩ chỉnh hình kia, đã lộ rõ ràng phong nghi của đại quốc chúng ta, không ngờ Bác sĩ Trần lợi hại như vậy.

...

Ngày mai ông cụ sẽ làm PET-CT, hôm nay giải quyết chuyện nằm viện, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là ba ngày sau sẽ tiến hành phẫu thuật.

Mà trước khi đi, Trần Thương đột nhiên nói:

- Dì Tần, tôi có một việc muốn nhờ

Tần Hiểu Nhiễm và hai người Tần Trấn Hoành nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, có chuyện nói thẳng, đừng như người xa lạ.

Trần Thương gật đầu:

- Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, là gần đây tôi gặp phải một người nhà người bệnh, người bệnh là bệnh Alzheimer, cũng chính là bị mất trí nhớ, con trai của bà tên La Minh...

- Mà bây giờ, video này đang thịnh truyền trên mạng, tôi thực sự không muốn để chuyện này tạo thành ảnh hưởng không tốt cho một người đàn ông này, mà tôi lại cảm thấy xã hội cần truyền bá năng lượng chính như vậy

- Tôi gần đây cũng liên hệ với chủ nhiệm Tiếu Vệ Kiện ủy, sắp tới sẽ quay chụp một quảng cáo công ích, sẽ lấy anh ấy làm nguyên mẫu.

- Tôi hi vọng... Dì Tần có thể giúp chuyện này, không nên để cho một thân tình như vậy bị người hiểu lầm rồi truyền bá ác tính.

Sau khi nghe thấy lời Trần Thương nói, Tần Hiểu Nhiễm và Tần Trấn Hoành hơi sững sờ.

Khi nói, họ cũng bị cảm động.

Một tình cảm bình thường lại chân thành kiểu này là cần mặt tích cực hướng dẫn.

Thật ra Trần Thương cho rằng Tần Hiểu Nhiễm là đoàn ủy Cộng sản Đoàn thanh niên, hi vọng cô có thể tuyên truyền một chuyện mặt tích cực loại này.

Thế nhưng Tần Trấn Hoành bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Nhiễm, đây chính là chuyện các anh tuyên truyền ngăn à?

Tần Hiểu Nhiễm gật đầu:

- Đúng, chúng tôi gần đây đang chuẩn bị đối với mấy cái này video bình thẩm tra xử lí không nghiêm khắc chuyện tiến hành hẹn phỏng vấn, chuyện lần này tôi xử lý cho cậu một chút, cậu gửi video đến Wechat tôi đi.

Trần Thương nghe xong, lập tức sững sờ

- Cám ơn dì Tần

Tần Hiểu Nhiễm cười nói:

- Hẳn là tôi phải cám ơn cậu, truyền bá chính năng lượng cho xã hội, đúng là chuyện chúng tôi phải đi làm, chuyện này cậu yên tâm, cứ giao cho tôi xử lý tốt.

- Đúng rồi, quảng cáo công ích nhớ quay thật tốt nhé

Trần Thương nghe xong vội vàng gật đầu cười nói:

- Cám ơn

Anh thật không nghĩ đến, hôm nay đi ra chuyến này, còn thuận lợi giải quyết luôn chuyện của La Minh.

Không ngờ dì Tần vậy mà là công tác nhân viên trung tuyên bộ... Cái này có thể lợi hại...

Lúc này thời gian cũng không sớm, Trần Thương không định về bệnh viện.

Đón Tần tiểu liếm về nhà

Trên đường, Trần Thương bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện chọn diễn viên.

- Tần Duyệt à, em cảm thấy ai thích hợp đóng vai La Minh đây? Anh thấy Tôn Hồng Lôi không tệ, em cảm thấy thế nào?

Tần Duyệt cũng biết chuyện của La Minh, do dự nửa ngày:

- Không thể mời Hồ Ca à? Bành Vu Yến cũng được! Trần Đạo Minh... Lưu Đức Hoa...

Nhìn Tần Duyệt nước bọt, Trần Thương một cước chân ga đạp xuống đi.

Vô cùng tức giận

Tiểu tặc này.

Chương 1103: Chân Tướng Rõ Ràng

Tối hôm qua, Trần Thương đi ngủ nằm mơ thấy mình thành nhà biên kịch lớn, đạo diễn lớn... Hắc hắc hắc...

Sau khi tỉnh lại sau giấc ngủ, thừa dịp Tần tiểu liếm không chú ý vụng trộm đổi đồ lót, vụng trộm giặt sạch sẽ cái kia.

Lúc này mới tranh thủ thời gian đến bệnh viện.

Vừa tới bệnh viện, thời gian còn sớm, y tá ca đêm tối hôm qua tìm tới Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, chiều hôm qua Xa Linh và Xa Triết Hoa đã xuất viện.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút.

- A? Nhanh như vậy đã xuất viện à?

Y tá bất đắc dĩ cười nói:

- Xa Triết Hoa nằm viện cũng hơn nửa tháng, Xa Linh cũng ở ICU một tuần rồi, chiều qua mới xuất viện.

Trần Thương lúc này mới kịp phản ứng, thời gian trôi qua thật nhanh

- Hôm nay thứ mấy?

Y tá cười nói:

- Xem ra bác sĩ Trần bận rộn tới hồ đồ rồi, hôm nay thứ tư.

Trần Thương ồ một tiếng, còn nói đi xem tiểu nha đầu kia một chút, không ngờ đã ra viện.

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, nhanh chóng muốn đi tới văn phòng.

Nhưng y tá lại nói:

- Bác sĩ Trần chờ một chút, Xa Linh có món quà tặng cho anh.

Trần Thương nghe xong vẻ mặt lập tức vui mừng:

- Ồ? Là quà gì thế?

Vào lúc này, y tá móc một lọ thủy tinh ra:

- Chính là cái này, còn có một lá thư.

Trần Thương nhận bình thủy tinh và lá thư, về tới bên trong văn phòng.

Mở ống thủy tinh ra, bên trong là ngôi sao nhỏ tự tay xếp, mà giấy là vàng óng ánh các loại màu sắc, Trần Thương luôn cảm thấy cái này rất thơm.

Cẩn thận cầm lên ngửi một cái

Đây không phải hương vị sô cô la à?

Đột nhiên Trần Thương kịp phản ứng, những cái này đều là giấy gói kẹo sô cô la.

Trách không được khi mỗi lần đi kiểm tra phòng ICU, luôn nhìn thấy cô lén lút, mà lại ăn sô cô la giấy gói kẹo đều bị cô thu thập lại, làm phẳng ép vào trong sách.

Nhìn thấy một hũ giấy gói kẹo sô cô la xếp ngôi sao nhỏ này, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy tâm trạng hôm nay đều tốt đẹp, vào lúc này, anh mới nhìn rõ mấy chữ dùng cọ màu viết cong vẹo bên trên ống.

- Bình hi vọng.

Trần Thương nhìn cái tên này, đột nhiên cười.

Mở lá thư ra, bên trong viết một chút lời nói ấm lòng.

- Chú Trần Thương ơi, con sắp xuất viện

- Con thật vui vẻ, thế nhưng lại có luyến tiếc, mấy cô chú nơi này đều rất tốt.

- Thế nhưng mẹ nói với con, con ở thêm một ngày sẽ phải tốn thật nhiều thật nhiều tiền, số tiền này có phải là chú trả hay không...

Sau khi chờ con kiếm tiền, con muốn quyên thật nhiều tiền, xây dựng một bệnh viện lớn, để rất nhiều trẻ em không xem nổi bệnh có thể nằm viện miễn phí...

Chú Trần Thương, tạm biệt, chú là bác sĩ tốt nhất, tốt nhất, tốt nhất con gặp qua, cái bình hi vọng này chính là hi vọng của con, bên trong đầy ngôi sao, chú so với nó, tựa như ngôi sao trong đêm tối chiếu sáng cái bầu trời đêm này vậy, cám ơn chú cứu ba con.

Tạm biệt, chú Trần Thương, con sẽ nhớ chú.

Kiểu chữ cong vẹo, còn có ghép vần, viết ra một phong thư.

Nhìn Trần Thương hơi xúc động, đưa tay gấp giấy viết thư lại, kẹp vào một quyển sách, sau đó cầm bình về cất kỹ chỗ phòng trực ban.

Lúc buổi sáng, tiến sĩ tiểu Chu tới.

- Giáo sư Trần, đây là tư liệu của tôi, đây là bằng chứng tài liệu.

Chu Thao ngược lại là thành thật, đeo cặp sách tới, sau khi mở ra, cầm một đống những bản photo copy giấy chứng nhận thành tích và trình độ học vị này trong tay.

Trần Thương lập tức sửng sốt, nghi ngờ hỏi:

- Tiến sĩ Tiểu Chu, anh là nghĩ thế nào, là muốn đi bên kia học tập? Hay là muốn đi An Dương tham gia công tác.

Chu Thao hồi tưởng lại lời ngày hôm qua thầy mình nói, kiên định gật đầu:

- Hiện tại là đi học tập, thế nhưng... Chờ sau khi tôi tốt nghiệp, tôi muốn cùng với giáo sư Trần đưa trung tâm phục hồi cơ chế tạo thành đứng đầu ở ngoại khoa Tay.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, chính mình cũng không khỏi tự chủ sửng sốt một chút.

Ngay cả anh còn chưa có nghĩ tới như thế...

Thế nhưng trong lúc bất tri bất giác, mình đã trở thành thầy và thủ lĩnh của bao nhiêu người.

Giáo sư Thang Kim Ba đề cử học sinh của mình, học sinh Cố Hồng Mai cũng ở bên người, có thể còn có những người khác...

Bỗng nhiên, Trần Thương cũng ý thức được, trên vai của mình là tương lai rất nhiều người

Nhiều người nguyện ý đi theo chính mình như vậy

Nghĩ tới đây, Trần Thương cúi đầu cầm lấy bút, viết thư đề cử, ký tên của mình:

- Anh đi tìm chủ nhiệm An Ngạn Quân An, nói tôi bảo anh tới, đi tới đi theo chủ nhiệm An cố gắng học tập.

Tiểu Chu tiến sĩ nghe thấy Trần Thương, kích động nhẹ gật đầu:

- Cám ơn giáo sư Trần, chờ lúc anh bồi dưỡng trở về, tôi chắc chắn có thể học được phương pháp Chen

Trần Thương cười cười, gật đầu nói câu:

- Cố lên

Sau đó Trần Thương gọi điện thoại cho An Ngạn Quân, dù sao Chu Thao còn chưa tốt nghiệp, chẳng qua là đi học tập, không có nhiều chuyện phiền toái như vậy.

...

...

Buổi sáng, sau khi làm xong một ca phẫu thuật, lúc này Trần Thương mới kịp đi nhìn người bệnh phẫu thuật hôm qua.

Đang muốn kiểm tra phòng đi nhìn Trương Liên Hoa, Trần Thương đến trạm quầy y tá:

- Lấy ca bệnh của Trương Liên Hoa giúp tôi một cái.

Sau khi một y ta nghe thấy, vội vàng chạy vào:

- Bác sĩ Trần, buổi sáng có người quan phương đến xem ca bệnh La Minh rồi báo cáo, nghe nói là bộ trung tuyên, chúng tôi dẫn người khoa tuyên truyền đến.

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Ồ? Trung tuyên bộ... lúc mấy giờ?

Y tá:

- Hẳn là khi khoảng chín giờ, lúc ấy anh ở phòng phẫu thuật, tôi cũng chưa nói cho anh.

Trần Thương đột nhiên kịp phản ứng, hẳn là Tần Hiểu Nhiễm đi?

Có điều Trần Thương bất đắc dĩ xúc động một tiếng, động tác nhanh như vậy à?

Hẳn là đến điều tra và xác minh chuyện mẹ của La Minh đến cùng là thật hay giả.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra, cầm bản bệnh lịch tiến vào phòng bệnh.

La Minh cũng có mặt:

- Bác sĩ Trần, chào anh.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Dì, cảm giác thế nào?

Trương Liên Hoa một mực nở nụ cười:

- Rất tốt, chỉ là không thoải mái bằng trong nhà, bác sĩ, bao lâu nữa tôi mới có thể ra viện?

Trần Thương cười nói:

- Xế chiều hôm nay có thể về rồi, chỉ là không thể hoạt động mạnh, nghỉ ngơi một thời gian.

Trương Liên Hoa nghe thấy mình có thể ra viện, vui vẻ như đứa bé vậy.

Sau đó, Trần Thương gọi La Minh lên:

- Cái kia, tin tức phía trên TikTok hẳn sắp tới rồi đấy...

Vừa dứt lời, y tá vừa mới chạy đến vội vàng kẹp bệnh lịch cho Trần Thương, ngạc nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, anh La, các anh xem, bên trên Weibo hôm nay phát biểu một văn chương, chính là điểm danh nói chuyện này cho anh La, hơn nữa còn cường điệu khen ngợi anh.

- Anh mau xem, tôi sẽ gửi cho các anh

- Đúng rồi, người đàn ông bên trên TikTok kia cũng bị @, còn yêu cầu anh ta tiến hành công khai xin lỗi, xóa bỏ video.

- Quá trâu bò! Tôi đã nói rồi, chính nghĩa có thể sẽ đến trễ, thế nhưng tuyệt đối không vắng mặt

- Đại ca La, cuối cùng anh không cần nghĩ nhiều như vậy, không cần để ý ánh mắt của người khác

La Minh cầm điện thoại qua xem xét, quả nhiên là tin tức quan phương Đoàn thanh niên Cộng sản phát biểu, mà chính mình còn được @...

Trong lúc nhất thời, nước mắt La Minh lưng tròng

Nói không có để ý là không thể nào

Thế nhưng hiện tại, không có người trào phúng anh nữa...

Công ty cũng sẽ không bởi vì việc này trách anh.

Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay người nhìn chằm chằm Trần Thương, trong mắt tràn đầy kích động.

Chương 1104: Anh Chọc Giận Một Người Đàn Ông Từng Lên《 The Lancet 》

Thế giới của người trưởng thành phần lớn là tiếp nhận và kiềm chế.

Truyện cổ tích là của bọn nhỏ.

Cuộc sống chỉ dạy cho bọn chúng biết tiếp thu.

Những năm gần đây, La Minh bị chê cười qua bao nhiêu lần, anh không có để ý, bởi vì cảm thấy mẹ vì mình nỗ lực nhiều như vậy, chính mình... chút chuyện ấy tính là gì.

Thế nhưng quá trình này tuyệt đối không phải một câu đơn giản như thế.

Mà là cần phải yên lặng tiếp nhận

Giải thích?

Ngay từ đầu anh sẽ, thế nhưng về sau khi thành cứng nhắc vô lực, anh phát hiện, không cần giải thích.

Đại đa số người chỉ là muốn nhìn trò cười thôi.

Vào lúc này, anh nhớ tới buổi sáng có một người đàn ông đến phỏng vấn mình, lại liên hệ đến lời nói vừa rồi của Trần Thương, lại đến một tin tức Đoàn thanh niên Cộng sản vừa ban bố hiện tại.

Nháy mắt, tất cả đầu mối lộn xộn thành một đoàn, chải vuốt xong

Chân tướng đã rõ ràng.

Anh không ngờ mình lại có một ngày có thể được truyền thông quốc gia đến rửa sạch oan khuất kiểu này.

Càng không có nghĩ tới được khen ngợi còn gọi là con có hiếu

Tất cả những thứ này, tựa như tất cả tuổi thân mấy năm này đến, tan thành mây khói, tất cả mọi thứ... Vào giờ phút này để anh cảm thấy đáng giá

Nhận đến sự tán thành của quốc gia, phương tiện truyền thông tán thành, đây đối với một lão bách tính bình thường mà nói, vinh dự như vậy, để anh có thể vui vẻ cả một đời

- Bác sĩ Trần! Cám ơn anh

La Minh có ngốc cũng biết là Trần Thương giúp mình

Người trẻ tuổi không lớn trước mắt này, khả năng thật có năng lực rất lớn.

Nhìn thấy trạng thái của La Minh, Trần Thương cũng cảm thấy đáng giá
Nhiều khi, thứ mình cần chỉ là được công nhận.
Mặc dù không được công nhận, cũng không cần đi mang theo kính mắt có sắc nhìn ta.
Y tá bên cạnh lại là một mặt mê mang, cái này... Cái này có quan hệ gì với Bác sĩ Trần đây?
Vào lúc này, điện thoại La Minh vang lên.
Là quản lý công ty, cấp trên của mình.
- Quản lý, anh tìm tôi.
La Minh chỉnh lý cảm xúc một cái, vội vàng nói.
- Ha ha ha, lão La, rất giỏi nha, còn lên phương tiện truyền thông, thực sự là lợi hại, hiện tại toàn bộ công ty đều biết, anh ẩn giấu đi một cái bom lớn như thế
- Hiện tại tổng giám đốc đều biết, sếp nói tôi thông báo anh, thời gian nửa tháng tiếp theo anh nghỉ phép có lương, chiếu cố cho dì thật tốt, chờ dì khỏe hẳn rồi mới đi làm lại
La Minh nghe xong, lập tức cảm kích nói:
- Cám ơn quản lý
Quản lý cười nói:
- Lão La, được lắm, anh thật là một người đàn ông! Tôi tiết lộ cho anh một tin tức, chức phó quản lý lần này, có hi vọng
La Minh tắt điện thoại
Thật không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.
Hạnh phúc tới quá nhanh, tựa như là gió xoáy vậy.
Mà lúc này, lại một y tá chạy tới:
- Mau xem mau xem, anh La, người quay video anh ngày đó đã bài rồi, còn quay video công khai nói xin lỗi
Người đàn ông rất chân thành cúc cung xin lỗi:
- Thật xin lỗi, anh La, tạo thành ảnh hưởng cho anh, tôi hết sức xin lỗi... Video tôi đã xóa bỏ, tôi chỉ muốn nói với anh một câu, anh La, rất tốt, là đàn ông! Tôi phục anh
La Minh hít sâu một hơi, kéo Trần Thương qua, ôm lấy
- Cám ơn anh, Bác sĩ Trần
Trần Thương an ủi vỗ La Minh:
- Đây là anh nên có được
Trở lại bên trong văn phòng, sau khi Trần Thương nhìn tin tức bên Đoàn thanh niên Cộng sản một chút, phía dưới bình luận rất nhiều, đại đa

số là gửi lời chào lão La

Trần Thương cảm kích cười một tiếng, gửi cái tin tức cho Tần Hiểu Nhiễm:

- Cám ơn dì, dì Tần.

Không bao lâu, tin tức trả lời gửi tới:

- Tôi cám ơn anh, chính năng lượng lần này đã làm cho lãnh đạo rất hài lòng.

...

Lúc xế chiều, Tôn Quảng Vũ gọi điện thoại tới.

- Tiểu Trần, kết quả PET-CT của ông Tần đã có, cũng đoán giống như anh, là ung thư tuyến tụy, chẩn đoán chính xác

- Thế nhưng tin tức tốt là chưa xâm nhập tới tổ chức xung quanh, cũng chưa thay đổi vị trí, ung thư mới thuộc về ung thư tuyến tụy giai đoạn đầu thôi

Tôn Quảng Vũ đều rất vui vẻ, tế bào ung thư chưa có xâm nhập và thay đổi vị trí là chuyện thật tốt.

Dù sao tuyến tụy là chỗ nào?

Đây chính là tổ chức tuyến dịch Limpha lớn nhất của thân thể.

Mà lại, sau khi xảy ra ung thư tuyến tụy, lưu lượng máu gần đó rất nhiều, chi nhánh rất nhiều, phương hướng chảy máu không biết, mật thiết với cơ quan xung quanh, tuyến dịch Limpha gần đó dẫn lưu phức tạp, cái này đại biểu ung thư tuyến tụy là rất dễ dàng thay đổi vị trí, một khi phát hiện chậm, cái sẽ là phiền phức lớn.

Vì vậy, sau khi biết được tin tức, Tôn Quảng Vũ cũng rất hưng phấn

Tần Trấn Hoành thì càng vui vẻ.

Chuyện này ý nghĩa là xác suất phẫu thuật thành công rất cao, dự đoán bệnh tình cũng sẽ rất tốt.

Nhận lấy điện thoại, Tần Trấn Hoành lại lần nữa cảm ơn Trần Thương, đây là cứu ông cụ một mạng nha, thậm chí là biến tướng trợ giúp toàn bộ người nhà họ Tần.

Thời gian phẫu thuật cũng định vào sáng thứ sáu.

Vào lúc này, Oersted và Mã Nguyệt Huy khoác vai cất bước tới, có thể thấy hai người rất vui vẻ

- Tiểu Trần, anh xem đây là cái gì?

Chỉ thấy Mã Nguyệt Huy đập một trang giấy tới trước mặt Trần Thương, vênh váo đắc ý nói

Trần Thương sững sờ, tò mò ngẩng đầu nhìn hai người:

- Đây không phải giấy kết hôn

Mã Nguyệt Huy lập tức liếc mắt:

- Tới tới tới, mở ra, cẩn thận nhìn một cái, là cái gì

Oersted cũng là hơi hưng phấn:

- Đúng, tuyệt đối là kinh ngạc vui mừng

Trần Thương liếc mắt, cầm lấy trang giấy nhìn lại.

Cái này xem xét, Trần Thương cũng sững sờ

- Thông báo thu nhận?

Lúc này Trần Thương mới nhìn kỹ, luận văn «Tìm kiếm phẫu thuật túi mật dẫn đến đường mật tổn thương gây ra đường mật chật hẹp nguyên nhân và biện pháp cải tiến » được 《 The Lancet 》 thu nhận

Cái này... Cái này mới mấy ngày thôi?

Trần Thương thật sự hơi sững sờ.

Cái này mới hai ba ngày nha, nhanh như vậy đã nhận đến thông báo thu nhận, điều này có thể à?

Nhìn thông báo thu nhận được in ra, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Các anh PS?

Oersted cười nói:

- Tôi nhận biết với chủ biên 《 The Lancet 》, mà một bài luận văn có hàm kim lượng thật cao, chúng tôi tìm kiếm rất nhiều loại biện pháp, dẫn đến chật hẹp đường mật, tiếp đó sử dụng kỹ xảo của anh đi cải tiến, hiệu quả rất tốt

- Luận văn như vậy thật ra rất phù hợp phong cách của 《 The Lancet 》, họ cần chính là loại luận văn này, sau khi nhanh chóng xét duyệt, chủ biên đã gửi thông báo thu nhận cho chúng tôi

Trần Thương nhìn tính danh, ừm, quả nhiên chính mình còn là giáo sư chỉ đạo.

- Y? Tổ trưởng Mã cũng là tác giả thứ nhất à?

Mã Nguyệt Huy lập tức sững sờ, đây chính là bài 《 The Lancet 》 thứ nhất bên trong cuộc đời mình, lão Dư có à? Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy lập tức hưng phấn lên.

Thế nhưng nghe thấy Trần Thương nói như vậy, lão Mã lập tức có tính khí

- Tôi đối với bản luận văn này làm rất lớn cống hiến đâu, anh cũng không nhìn một chút, bao nhiêu sai lầm là tôi phát hiện

Oersted gật đầu:

- Không sai, chủ nhiệm Mã ở phương diện phát hiện sai lầm, thật rất có thiên phú, anh thành công trợ giúp chúng tôi tìm được rất nhiều biện pháp dễ dàng tổn thương đường mật...

Vào lúc này, Hầu Vinh tổ trưởng tổ hai nghe thấy vậy, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Thì ra vụng về cũng có thể phát biểu 《The Lancet》? Cái này chỉ có tổ trưởng Mã mới được, người bình thường làm không được...

Lão Mã nghe thấy được, lập tức mặt đỏ lên:

- Lão Hầu, tôi cho anh biết nha, anh đường càng chạy càng hẹp! Anh chọc giận một người đàn ông phát biểu 《The Lancet》rồi

Mọi người trong văn phòng nhất thời nở nụ cười ha ha ha.

Thật là náo nhiệt.

Chương 1105: Mã Thô Lỗ Không Còn Đường Nào Để Đi

Việc lão Mã được phát biểu 《 The Lancet 》, mọi người trong khoa dồn dập hâm mộ và ghen ghét

Dù sao

Tôi lên tôi cũng được mag?

Nói không chừng còn có thể ưu tú hơn lão Mã luôn đấy.

Trương Viễn và Dương Tuệ đứng vừa, nhỏ giọng thầm thì nói:

- Chậc chậc, mạch suy nghĩ quyết định đường ra nha, vụng về cũng là một loại năng lực, tôi cảm thấy cơ hội đời tôi được phát biểu The Lancet rất lớn

Anh nói phạm sai lầm có thể phạm đến đưa tới sự chú ý của 《 The Lancet 》, đây cũng là nhân tài thực sự.

Lão Mã bản sắc biểu diễn, chuyện phát biểu 《 The Lancet 》 bằng thực lực cũng hấp dẫn mọi người chú ý

- Bác sĩ Trần, tôi cái kia làm phẫu thuật tuyến tụy rất vụng về, có thể phát biểu 《 The Lancet 》 không?

- Đúng đúng, cái lỗ rò tá tràng kia tôi luôn làm rất không tốt, cảm thấy có thể làm một tài liệu mặt trái giảng dạy phát biểu cái văn chương...

...

Nhìn mọi người trong gian phòng dồn dập ồn ào, Oersted một mặt buồn bực, tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Mã, họ đang nói cái gì?

Mã Nguyệt Huy nhún vai một cách tự nhiên, thở dài nói:

- Họ muốn mô phỏng theo quỹ tích thành công của tôi, ai... người ưu tú luôn bị mô phỏng theo, có lẽ tôi hẳn nên từ từ quen thuộc cuộc sống kiểu này

Trần Thương dở khóc dở cười.

Bên này Lão Dư vừa đi ngang qua, một cách tự nhiên nghe thấy được Mã Nguyệt Huy phen này không muốn ngôn ngữ Bích Liên.

Bất đắc dĩ trừng mắt liếc:

- Giờ làm việc, làm gì đó?

Mọi người cái này mới hậm hực cười cười, trở về làm việc.

Lão Mã lần này lại không sợ, chậc chậc chậc đứng dậy, ôm lão Dư:

- Lão Dư, tôi thực hiện mộng tưởng nửa đời người thay anh nhé

Dư Dũng Cương lập tức nhíu mày:

- Có chuyện gì từ từ nói, đừng động tay động chân, người lớn như vậy rồi mà còn không biết chú trọng mặt mũi

Lão Mã cũng không giận cầm thông báo vừa nhận được trên bàn lên, mỉm cười nói:

- Nhìn một chút, đây là gì?

Lão Dư nhìn thấy từ đơn thư thông báo thu nhận của The Lancet này, lập tức sửng sốt một chút

Tranh thủ thời gian giật nhìn lại

Lúc này xem xét, lập tức sững sờ

Lão Dư trừng to mắt:

- Anh phát biểu?

Lão Mã tự tin gật đầu:

- Đương nhiên

Lão Dư chắc chắn không tin

Quay người nhìn thoáng qua Oersted và Trần Thương, do dự một lát:

- Các anh không thể nuông chiều anh ấy như thế! Cái này... Đây là học thuật làm giả

Sau khi nói xong, Dư Dũng Cương nhìn chằm chằm Mã Nguyệt Huy:

- 《The Lancet》 là đồ tốt, thế nhưng anh phải phát biểu bằng bản sự, Mã Nguyệt Huy, anh nếu như hỗn danh ngạch như vậy, tôi có thể nhìn không nổi anh nữa

Một câu làm lão Mã khóc không ra nước mắt

Sao tôi lại phải làm giải học thuật?

Trần Thương nhìn thấy Dư Dũng Cương rõ ràng là hơi nghiêm túc, bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Dư, không như anh nghĩ, bài đề tài này đích thật là công lao của tổ trưởng Mã.

Mã Nguyệt Huy tủi thân gật đầu:

- Đúng đúng.

Lão Dư không để ý tới Mã Nguyệt Huy, nhìn Trần Thương:

- Anh ta là trình độ gì tôi còn không biết à, đối với phẫu thuật đường mật căn bản chính là một bác sĩ nhị lưu, anh ta còn có thể cải tiến cái này?

Trần Thương cũng cười khổ không được, chỉ được chậm rãi giải thích nói, cặn kẽ giải thích chuyện lão Mã biểu diễn trình độ dị bẩm thiên phú nhị lưu một phen.

Sau khi nghe xong, lão Dư im lặng

Yên lặng nhìn Mã Nguyệt Huy.

Gọi cái gì?

Vụng về ra trình độ?

Nói thật, bỗng nhiên, anh hơi ao ước thằng nhãi này.

Dựa vào cái gì tốt số như thế?

Mã Nguyệt Huy nhìn lão Dư:

- Lão Dư, anh đừng nhìn tôi như vậy, thật ra... Tôi cũng là vừa vặn phát hiện ưu thế của mình, sau này nếu tôi có cái luận văn nào, chắc chắn sẽ không quên anh

- Lão Dư, anh yên tâm, sau khi tôi có luận văn lập tức gọi anh, cho anh thêm cái tên gì, không quan trọng, dù sao, anh nhìn tôi cũng coi như là phát biểu qua...

Lão Dư nghe xong, tức giận đi:

- Mau mau cút

Hồi tưởng lại dáng vẻ gợi đòn của Mã Nguyệt Huy, anh liền tức giận nghiến răng.

Thế nhưng... cũng không thể làm gì.

Ai...

Lão Mã nhìn thoáng qua bóng dáng lão Dư, cô đơn nói câu:

- Ai, người ưu tú, quả nhiên dễ dàng ghen ghét

Sau khi nói xong, lão Mã vỗ đùi, nhìn Trần Thương:

- Không đúng, tiểu Trần, làm sao lại không có người ao ước ghen ghét với cậu thế?

- Cậu nói cậu còn là chỉ đạo giáo sư đấy, dựa vào cái gì không có người ao ước anh? Tôi cảm thấy... công lao tôi so với cậu còn lớn hơn, nói nói sai lầm là tôi phát hiện...

Mọi người sững sờ

Nhìn lão Mã, đột nhiên cảm giác thấy cái này lão Mã có quá không biết đồ, quên hết đường của mình...

Không nhờ Bác sĩ Trần người ta, anh phát biểu cái chùy.

Trần Thương cũng nhìn lão Mã một cái thật sâu, đột nhiên cảm giác thấy, lão Mã đã không phải đi làm cho đường mình hẹp hơn, mà là đi mất rồi

Anh có thể tới hôm nay, hẳn là toàn bằng tốt số.

...

...

Trần Thương ngồi trên ghế, nhìn thanh nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ nghiên cứu khoa học cũng hoàn thành một nửa, còn kém hơn 40 điểm đã có thể xong nhiệm vụ, đến lúc đó cũng có thể thu được một cái dụng cụ chữa bệnh tinh thông.

Nói cách khác, lại đến hai thiên 《The Lancet》 là đủ rồi.

Còn có nhiệm vụ chuyển chức này là làm Trần Thương nhức đầu nhất.

Ngoại khoa tổng hợp 50 loại bệnh tật, hiện tại còn thiếu 10 cái.

Nhiệm vụ phẫu thuật ngược lại đã hoàn thành, hiện tại chỉ thiếu chẩn bệnh 10 loại bệnh tật ở Ngoại khoa tổng hợp, nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương cảm thấy năm nay cần đi dạo qua Ngoại khoa tổng hợp rồi.

Chẳng qua là... Đi bệnh viện nào đây?

Sau khi phòng khách kết thúc, Trần Thương cũng phân phối nhiệm vụ cho những chủ nhiệm này, còn nói sẽ đến hiện trường chỉ đạo.

Thế nhưng gần đây lại chẳng có thời gian.

Vào lúc này, điện thoại vang lên.

- Bác sĩ Trần, tôi là Lư Siêu từ 301, hôm nay anh có thời gian không? Chúng tôi gần đây vẫn đang nhanh chóng hoàn thành cái kỹ xảo nội soi kia, nhưng mà bây giờ có một chút vấn đề không giải quyết được, cần anh tới chỉ đạo giúp

Trần Thương nghe xong, phải, không cần tuyển chọn, chính là 301

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Được, chủ nhiệm Lư, tôi sẽ qua ngay.

Cúp điện thoại, Trần Thương đứng dậy, lên tiếng chào với tổ trưởng Mã.

- Tổ trưởng Mã, cái kia... chủ nhiệm Lư của 301 mời tôi đi qua chỉ đạo sử dụng kỹ xảo nội soi một cái.

Mã Nguyệt Huy cũng không ngẩng đầu:

- Được, đi thôi, dù sao tôi cũng không quản được anh.

Trần Thương: …

Sau khi mọi người xung quanh nghe thấy, không thể không thở dài.

Hiện tại Trần Thương treo thân phận là bồi dưỡng, lại làm lấy công việc của chủ nhiệm.

Từng ngày, không phải bị Hiệp Hòa mời hội chẩn, thì là bị 301 mời chỉ đạo.

Không biết, khẳng định sẽ nghĩ anh đang thổi trâu bò

Thế nhưng, từ từ mọi người cũng đều quen thuộc, người ta thực sự nói thật.

Không có cách, chính là ưu tú như thế.

Đến mức lão Mã cũng hiểu rõ, Trần Thương nha, mặc dù là binh dưới tay mình, thế nhưng chính mình lại không thể quản.

Không chỉ không thể quản, còn phải hầu hạ thật tốt.

Lỡ như tâm trạng tốt, lại cho chính mình một bài trên 《The Lancet》 thì sao, đây cũng là cực tốt.

Oersted thấy Trần Thương chuẩn bị rời đi, đột nhiên hỏi:

- Anh đi đâu vậy, Bác sĩ Trần?

Trần Thương chợt nhớ tới, thế là dùng Anh ngữ nói một lần.

Oersted nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Tôi có thể đi theo anh đi không?

Trần Thương gật đầu:

- Đương nhiên có thể, đi thôi.

Dù sao... Tùy thân mang theo một cái có thể là đại lão max cấp, đây rất có cảm giác an toàn.

Oersted nghe xong, lập tức mừng rỡ.

Chương 1106: Vật Đổi Sao Dời

Lư Siêu nghe thấy Trần Thương muốn tới, vẻ mặt lập tức vui mừng.

Sau khi cúp điện thoại, nhìn mọi người bên trong phòng, bất đắc dĩ vui vẻ nói:

- Hôm nay nha, người tôi mời tới cho mọi người chính là tác giả của sử dụng kỹ xảo nội soi và chỉ nam này

- Bản thân anh ta cũng rất có nghiên cứu đối với bệnh tật của Ngoại khoa tổng hợp

- Tôi đoán nha, cái hội nghị trung tâm y học Mayo tổ chức năm nay, Bác sĩ Trần người ta ít nhất có thể cầm được quản sự thường vụ luôn đấy

Địa vị của Ngoại khoa tổng hợp và ngoại khoa Gan mật trong 301 cũng là dẫn trước trong nước, mọi người không ít người báo danh tham gia cái hội nghị cử hành ở nước Mỹ năm nay này.

- Chủ nhiệm Lư, quy tắc bình chọn cái này là gì thế?

Chủ nhiệm Lý bất đắc dĩ hỏi.

Lư Siêu gật đầu nói:

- Đối với nhân tuyển quản sự thật ra là tiến cử, mỗi thêm vào tổ chức khoa Ngoại tiêu hóa thế giới có thể tiến cử một số nhân tuyển, trên cơ bản sẽ không bị thẻ, thế nhưng có hạn chế số người.

- Thường vụ quản sự là tuyển ra thông qua ban quản sự, tiếp đó phó hội trưởng sẽ căn cứ lực ảnh hưởng trong ngành nghề, bao gồm năng lực nghiên cứu khoa học, các loại năng lực phẫu thuật tiến hành đề danh, tiếp đó tuyển cử ban trị sự thường vụ.

- Hội trưởng và bí thư trưởng thì là phó hội trưởng và thường vụ quản sự cùng tuyển ra

Sau khi nói xong, Lư Siêu bất đắc dĩ nói:

- Thật ra, hội nghị lần thứ nhất cùng giới thứ nhất phó hội trưởng nhân tuyển thật ra chủ yếu là căn cứ vào lực ảnh hưởng trong ngành nghề, tiến hành đề danh.

- Bác sĩ Trần thật tích lũy quá ít, bằng không, phó hội trưởng cũng có thể đề danh

Sau khi nghĩ tới đây, Lư Siêu đột nhiên sững sờ

Anh nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.

Khi quyển sách kia của Trần Thương xuất bản, tuyệt đối là bắt đầu trước ngày diễn ra hội nghị.

Nếu như vậy...

Chỉ cần được càng nhiều người nhìn thấy... Sử dụng, như vậy! Lực ảnh hưởng của Trần Thương tuyệt đối sẽ được tăng lên biên độ lớn.

Đến lúc đó, Trần Thương tuyệt đối có sức ảnh hưởng.

Chỉ bằng vào « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» này, trợ giúp đối với toàn bộ Ngoại khoa tiêu hóa là không gì sánh kịp, chắc chắn có thể đề cao địa vị của Trần Thương trong ngành nghề.

Nếu như khoảng thời gian này Trần Thương có thể phát biểu mấy bài luận văn đỉnh cấp trong ngành nghề

Mà lại là loại vô cùng có sức ảnh hưởng kia, thật ra... Chuyện sẽ vô cùng chắc chắn.

Vòng học thuật, đại đa số còn là nhìn vào lực ảnh hưởng học thuật.

Mà lại là hội nghị thứ nhất trong giới, khẳng định không thể làm loạn.

Vào lúc này, Lư Siêu bất đắc dĩ hít sâu một hơi, anh đột nhiên ý thức được, có thể là Bác sĩ Trần đang chạy cái mục tiêu này

Nghĩ tới đây, Lư Siêu đột nhiên giật mình.

Trong lúc nhất thời anh hơi kinh ngạc, cảm giác một Bác sĩ Trần bình dị gần gũi kia, anh khả năng so với tất cả mọi người tưởng tượng còn phải xa, còn phải lợi hại hơn

Chờ trong lúc đó, Lư Siêu nhìn mọi người:

- Một hồi Bác sĩ Trần tới, tôi cũng không phải một người phẫu thuật, Vương chủ nhiệm, Triệu chủ nhiệm, Lý chủ nhiệm, các anh đều đến cảm nhận Bác sĩ Trần sử dụng kỹ xảo nội soi một chút.

Sau khi nói xong, Lư Siêu nhìn mấy nhân viên bồi dưỡng:

- Các anh lần này tới bồi dưỡng thật sự là đúng lúc, bằng không, cũng nhìn không thấy ca phẫu thuật đặc sắc như vậy

Mọi người dồn dập gật đầu cảm ơn:

- Cám ơn chủ nhiệm Lư.

Dù sao loại này có thể nói là hạch tâm thậm chí là kỹ xảo phẫu thuật bí mật, bình thường những nhân viên bồi dưỡng này còn không được tham dự.

Thế nhưng chủ nhiệm Lư cảm thấy bác sĩ địa phương đến đều là đến học tập, tất cả có cơ hội tốt, cơ bản cũng để tới xem một chút.

Có thể đến 301 bồi dưỡng, cũng đều là một chút lớn tuổi tư chủ trị.

...

...

Sau khi Trần Thương đến 301, gọi điện thoại cho Lư Siêu.

Lư Siêu vội vàng tự thân đi ra nghênh tiếp, sau khi nhìn thấy Trần Thương và Oersted, lập tức bắt đầu vui vẻ.

- Hoan nghênh hoan nghênh, không ngờ Oersted tiên sinh cũng tới.

Oersted khiêm tốn nói đến:

- Hiện tại tôi là trợ thủ của Bác sĩ Trần.

Lư Siêu bất đắc dĩ sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua Oersted, không giống như là nói đùa.

Anh càng ngày càng kiên định khả năng lần này Trần Thương có thể cầm chức phó hội trưởng.

Một đoàn người đến phòng phẫu thuật, thay quần áo, đến bên trong phòng phẫu thuật chờ đợi phẫu thuật bắt đầu.

Người bên trong rất nhiều, toàn bộ phòng phẫu thuật gần mười người, thế nhưng lại cũng không lộ ra chen chúc.

Sau khi biết được Oersted cũng tới, mọi người càng thêm hưng phấn.

Dù sao, trong vòng đại đa số người đều biết Oersted, người chế tác chỉ nam này, một đại lão ở lĩnh vực khoa Ngoại tiêu hóa Châu u.

Bởi vì Oersted tồn tại, ca bệnh báo cáo đều phải dùng tiếng Anh, đây đối với chủ nhiệm ở 301 mà nói độ khó cũng không phải là rất lớn.

Thế nhưng nghe vào trong mắt những cái nhân viên bồi dưỡng phía sau kia, lại có vẻ hơi cao đại thượng.

- Ai, thủ đô đúng là thủ đô, thật không giống, chuyên gia mời tới đều là nổi tiếng tận thế giới

- Đúng vậy nha, đây thực sự là thành phố lớn quốc tế, trách không được người ta lợi hại như vậy

- Trách không được người ta lợi hại, cơ hội này khó được đấy, cùng chuyên gia quốc tế cùng đài thi đấu

Ba bốn bác sĩ bồi dưỡng bùi ngùi mãi thôi, mà một người trong đó lại không thế nào nói chuyện.

- Lão Đoàn, bình thường anh nói nhiều như thế, tại sao hôm nay không nói chuyện?

Trong đó một cái bất đắc dĩ nhỏ giọng hỏi.

Đoàn Ba nhìn phía trước Trần Thương, bất đắc dĩ thở dài

Hiện tại anh xem như hiểu rõ, thì ra người để chủ nhiệm Lư khoa Ngoại tổng hợp 301 tôn xưng là Bác sĩ Trần không ngờ là Trần Thương.

Nghĩ tới đây, anh lập tức có một chút xúc động

Anh vẫn nhớ kỹ khi trước đây mình làm khó dễ ở khoa cấp cứu, cố ý giật dây Trần Thương làm phẫu thuật túi mật.

Chẳng qua là, chuyện này mới đi qua bao lâu, người trẻ tuổi trước đây không đáng giá nhắc tới trong mắt mình kia, lúc này đã phát triển đến độ cao như vậy.

Nếu như không phải mắt thấy mới là thật, anh thậm chí căn bản không thể tin được tất cả những thứ này.

Nghĩ đến mấy tháng trước mình còn hoài nghi Trần Thương có thể làm phẫu thuật túi mật hay không, Đoàn Ba bất đắc dĩ cười khổ.

Nếu như... Nếu như lúc ấy không phải mình giật dây, mà là chủ động hỗ trợ, này sẽ là tình cảnh như thế nào đây?

Khi ngay tại mấy cái nhân viên bồi dưỡng hướng phía trước dựa vào nhìn phẫu thuật sắp bắt đầu, Đoàn Ba lại lui về phía sau môt bước, không muốn để Trần Thương nhìn thấy.

Mình bây giờ, có thể ở trong mắt Trần Thương cũng tựa như trước đây mình nhìn Trần Thương trước đây?

Không

Có thể so với cái này còn phải chênh lệch lớn hơn

Dù sao, Bác sĩ Trần trong miệng anh hôm nay đã thành đại chủ nhiệm khoa Ngoại tổng hợp 301, là người có thể trở thành quản sự thường vụ học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới...

Cao không thể chạm

Vào lúc này, một âm thanh truyền đến.

- Chủ nhiệm Đoàn, anh đến đánh nhất trợ đi

Tất cả mọi người đều bị một tiếng này nói cho sững sờ.

Theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy là Trần Thương đang nói chuyện.

Lập tức mọi người tốt kỳ, ai là chủ nhiệm Đoàn?

Lư Siêu cũng tò mò nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, người anh nói là...

Trần Thương cười nói:

- Vị Đoàn Ba kia, là chủ nhiệm Ngoại khoa tổng hợp bệnh viện chúng tôi, không ngờ nơi này có thể gặp người quen.

Lư Siêu sững sờ:

- Ai là Đoàn Ba?

Thân là chủ nhiệm anh không biết nhân viên bồi dưỡng rất bình thường.

Thế nhưng vào lúc này, mấy bồi dưỡng nhân viên nghe xong, lập tức sửng sốt một chút, dồn dập quay người nhìn Đoàn Ba.

Đoàn Ba cũng một mặt không thể tưởng tượng nhìn Trần Thương.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương mỉm cười chân thành, lập tức bắt đầu ngại ngùng.

Chương 1107: Tủi Thân Khóc

Sau khi Đoàn Ba nghe thấy Trần Thương nói vậy, cứ ngỡ mình đã nghe lầm.

Nhưng khi nhìn Trần Thương thì hình như... Không phải đang nói đùa với mình, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Chào anh, bác sĩ Trần.

Đoàn Ba cười nói.

Trần Thương cũng gật đầu mỉm cười:

- Thật là có duyên, chủ nhiệm Đoàn đây là đi... Học tập?

Đoàn Ba gật đầu:

- Ừm, tôi đi tương đối sớm, đi từ lúc trước tết, tới đã được mấy tháng.

Ở nơi đất khách gặp được người quen thì ai cũng sẽ vui mừng, càng đừng nói tới gặp được một đơn vị.

Mặc dù ngay từ đầu Đoàn Ba cũng làm khó khoa cấp cứu, thế nhưng sau này khi đã hoà hoãn mối quan hệ với khoa Phổ ngoại, Trần Thương cũng cùng Đoàn Ba tiến hành qua phẫu thuật, quan hệ cũng không tệ.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Lư, đây là Ngoại khoa tổng hợp của bệnh viện chúng tôi, quen biết đã lâu, hay là để anh ấy tới làm trợ thủ?

Lư Siêu cũng không để ý, ngược lại gật đầu cười:

- Được, không có vấn đề, chủ nhiệm Đoàn nhưng phải học tập cho tốt, cơ hội khó có được.

Đoàn Ba gật đầu cảm kích nói tiếng cám ơn.

Mấy nhân viên bồi dưỡng ở phía sau cũng hâm mộ nhìn Đoàn Ba, không ngờ anh ta còn có một phen cơ duyên như vậy.

Thật ra, Lư Siêu đối với lời của Trần Thương cũng sẽ không từ chối, dù sao đây là người giữ vị trí hội phó hội trưởng trong tương lai của hội khoa Ngoại tiêu hóa học, bản thân mình sẽ không tự chuốc nhục nhã.

Lư Siêu làm mổ chính, Trần Thương cầm đèn nội soi, Đoàn Ba làm trợ thủ một, Oersted làm trợ thủ hai.

Oersted nhìn Đoàn Ba, chủ động lên tiếng chào.

Lần này lại khiến cho Đoàn Ba hơi thụ sủng nhược kinh.

Đang ngồi ở đây cũng đều là nhân vật có máu mặt...

Phẫu thuật bắt đầu.

Lư Siêu tập trung tinh thần, bắt đầu thao tác.

Mà mấy vị chủ nhiệm 301 ở xung quanh thì trừng to mắt nhìn chằm chằm Trần Thương thực hiện thao tác.

Đây là một ca phẫu thuật đường mật bình thường, độ khó không quá cao, thế nhưng phẫu thuật này dễ dàng làm tổn thương đường mật, phải làm phẫu thuật lần hai.

Điều này làm cho Trần Thương hơi xúc động, vừa vặn tổ trưởng Mã làm ra một bài luận văn như vậy, dù gặp tình huống như vậy, đối với Trần Thương cũng là xe nhẹ đường quen.

Oersted ở bên cạnh không có nói nhiều, công việc trợ lý hai với ông mà nói rất thư giãn thích ý, không những vậy mà loại thao tác này còn không có khó khăn, giúp ông có càng nhiều cơ hội để dùng vào việc suy nghĩ các thao tác của Trần Thương.

Chuyện này với ông mà nói rất quan trọng.

Video của mỗi một ca phẫu thuật đều sẽ được lưu giữ cẩn thận, lấy dùng để làm tư liệu phẫu thuật.

Kĩ thuật làm phẫu thuật của Lư Siêu rất tốt, thế nhưng một ca phẫu thuật tuyệt đối không phải một người là có thể hoàn thành, đặc biệt là phẫu thuật nội soi.

Vì lẽ đó chuyện này đối với tay cầm đèn nội soi có yêu cầu rất cao.

Lúc này, Trần Thương vừa làm vừa giải thích cho mọi người nội dung chủ yếu và thao tác kỹ xảo.

Hơn nữa, quan trọng nhất không chỉ là một ca phẫu thuật này, thậm chí là những hạng mục cần phải chú ý trong công việc phẫu thuật.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, bác sĩ Trần đang không chút phí sức nào mà khống chế tốt nội soi, đồng thời còn đang chỉ đạo Lư Siêu thuận lợi hoàn thành phẫu thuật.

Chuyện này hơi ý vị sâu xa

Thế nhưng, dần dần, ca phẫu thuật kéo dài, mọi người phát hiện, mỗi một câu mà Trần Thương nói không chỉ là để nói cho Lư Siêu, mà còn nhắc vào trong tâm khảm của họ.

- Khi ở ống mật chủ, chúng ta phải chú ý, ngàn vạn nhớ kỹ phải thu tay, bởi vì chỗ này của đường mật và tụy...

- Còn có chỗ này, có một sai lầm theo thói quen, đó là khi sử dụng nội soi, rất dễ dàng đụng phải lá gan, vào lúc này, dễ dàng thay đổi vị trí trước kia của đường mật, tạo thành tổn thương.

- Dao siêu âm...

Đột nhiên, họ phát hiện một vấn đề: Trần Thương luôn có thể trực tiếp chỉ ra một chút sai lầm của họ

Ở đây có bao nhiêu người?

Bốn năm chủ nhiệm

Bốn bác sĩ bồi dưỡng

Họ kinh ngạc phát hiện, những vấn đề mà Trần Thương mới vừa nói, luôn có một chút thích hợp với họ

Cẩn thận hồi tưởng một phen vừa rồi của bác sĩ Trần, suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ, mọi người chợt phát hiện những chỗ này đều là vị trí mà mình có nguy cơ gây ra sai sót.

Lần này, tất cả mọi người đều mơ hồ.

Bác sĩ Trần còn chưa từng thấy mình làm phẫu thuật, vậy mà có thể chỉ ra toàn bộ những sai lầm này.

Đây là trùng hợp à?

Thế là, mọi người hai bên nhìn thoáng qua đồng nghiệp bên cạnh, trong ánh mắt họ, tất cả mọi người nhìn thấy tràn đầy kinh ngạc...

Nguyên một đám dường như đã bị bác sĩ Trần nhìn thấu, những vị trí mình thường xuyên phạm sai lầm đều bị nói, cảm giác như Trần Thương ở ngay trước mặt họ chỉ ra chỗ thiếu hụt trên người họ...

Ừm

Rất không có cảm giác an toàn.

Mà lại... Loại cảm giác này thật hơi dọa người

Vào lúc này, họ mới phát hiện, hoá ra không phải trùng hợp, không chỉ có mỗi mình như vậy.

Bác sĩ Trần chỉ ra sai lầm, vậy mà lại là những sai lầm mà tất cả họ đều đã từng mắc phải.

Trong lúc nhất thời, mọi người im lặng

Liền Lư Siêu cũng bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng.

Phẫu thuật rất nhanh đã kết thúc, mỗi một người đang quan sát ca phẫu thuật ở đây đều được lợi rất nhiều.

Ca phẫu thuật này vừa hay để bác sĩ Trần chỉ ra rất nhiều vị trí dễ dàng phạm sai lầm của họ.

Thật ra, người đã lên tới cấp bậc chủ nhiệm, họ cũng sẽ phạm sai lầm, thậm chí... Những sai lầm này đã tạo thành thói quen, bản thân lại không nhận ra.

Cái này cần một người lợi hại chỉ ra.

Thế nhưng vào giờ phút này, bác sĩ Trần còn chưa từng thấy họ phạm sai lầm, vậy mà đã chỉ ra được thiếu sót của họ.

Loại cảm giác này, không khác gì thời đi học gặp thầy giáo, bị thầy đoán ra tâm tư nhỏ.

Tất cả mọi người dồn dập thở dài

Chuyến này, thu hoạch quá nhiều, thật sự chuyến đi này không tệ mà

Ca phẫu thuật kết thúc trong hữu kinh vô hiểm.

Trần Thương kịp thời nhắc nhở chủ nhiệm Lư mấy chi tiết nhỏ, để ca phẫu thuật hoàn thành mỹ mãn.

Sau khi người bệnh được đưa đi.

Lúc này Lư Siêu mới bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần, anh rất thân thuộc với phẫu thuật đường mật à? Vì sao tôi cứ cảm thấy những biến chứng thường gặp ở loại tổn thương đường mật này anh đều có thể khéo léo tránh đi.

- Hơn nữa, tại sao tôi có cảm giác rằng anh có thể nhìn ra tâm tư của tôi, biết rõ sai lầm mà tôi phạm phải, sau đó kịp thời ngăn lại

Mọi người dồn dập ngẩng đầu, hoá ra chủ nhiệm Lư cũng hoang mang như thế, thế là... Từng đôi mắt ngây thơ tò mò nhìn chằm chằm Trần Thương

Trần Thương cũng sững sờ, anh nghĩ tới Mã Nguyệt Huy, anh biết rõ tổ trưởng Mã - Lợi hại-ra sao, thế nhưng không ngờ tổ trưởng Mã lại lợi hại như vậy

Đến cùng thì còn sai lầm gì mà tổ trưởng Mã chưa phạm phải

Ngẫm lại đều cảm thấy... Đáng sợ

Trần Thương khụ khụ cười, khẽ nói:

- Ừm, thật ra đây là một vấn đề trong 《The Lancet》 mà gần đây tôi đang chỉ đạo, cũng coi như là một đầu đề nhỏ, là tôi cùng tiên sinh Oersted và tổ trưởng Mã Nguyệt Huy nghiên cứu ra được, chính là nghiên cứu phẫu thuật tổn thương đường mật, mọi người có thể đi nhìn.

- Thật ra, chúng tôi cũng cân nhắc đến vấn đề này, đồng thời làm chuyên hạng đột phá, trọng điểm chính là tình huống giải quyết và tránh gây ra tổn thương đường mật.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, lập tức khiến mọi người xung quanh hai mặt nhìn nhau.

Hai chữ chỉ đạo này dùng khá hay

Bác sĩ Trần chỉ đạo giáo sư Oersted... Phát biểu 《The Lancet》

Có thể đây chính là cao thủ thế giới rồi?

Mà tổ trưởng Mã Nguyệt Huy, lúc này dường như bị mọi người quên lãng.

Này thật đúng là oan uổng cho tổ trưởng Mã, thật ra ông mới là nhân vật quan trọng, nếu không phải nhờ ông, làm sao có thể tìm ra nhiều như vậy sai lầm đây?

Sau khi tổ trưởng Mã hiểu rõ, chắc chắn sẽ tủi thân mà khóc.

Chương 1108: Mở Ra Lối Riêng

Nhưng sau khi ca phẫu thuật đó kết thúc

Nguyên một đám chủ nhiệm ngứa ngáy trong lòng.

Họ phát hiện, thật vất vả mới tìm được một người thầy chỉ đạo, sao có thể tùy ý bỏ qua cho được?

Đến tình trạng này của họ, lại đề thăng, độ khó sẽ tương đối lớn, rất nhiều chỗ đều cần cao nhân chỉ điểm một phen, có thế mới có thể đột phá

Thế là nguyên một đám chủ nhiệm thay nhau ra trận

Lúc này, thật ra Lư Siêu rất muốn chơi xấu, một cơ hội khó có được như thế, có bác sĩ Trần và Oersted đều ở đây, có thể lấy được bao nhiêu đề nghị đúng trọng tâm?

Đáng tiếc

Nhìn đám chủ nhiệm đàn kích động ở xung quanh, Lư Siêu không thể không nhường chỗ.

- Ca phẫu thuật tiếp theo là phẫu thuật nội soi cắt bỏ phần lớn dạ dày, bác sĩ Trần, vẫn hi vọng anh chỉ điểm nhiều hơn

Chủ nhiệm Lý ở bên cạnh nhìn Trần Thương.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Học hỏi lẫn nhau.

Thật ra, hiện tại trong lòng Trần Thương đang nói thầm một câu khác

Vì sao học trộm kỹ năng còn chưa khởi động chứ?

Hết cách rồi

Ca phẫu thuật tiếp tục tiến hành, Trần Thương lý giải về lĩnh vực cắt bỏ phần lớn dạ dày vẫn rất đúng chỗ, đặc biệt là kỹ thuật nối đường tiêu hóa.

Mặc dù thoạt nhìn chủ nhiệm Lý đang làm phẫu thuật, thế nhưng... Tất cả mọi người đã nhìn ra, đây chẳng qua chỉ là một khôi lỗi

Nói trắng ra chính là chỉ chỗ nào đánh chỗ đó

Kĩ thuật nội soi của Trần Thương vào giờ phút này hóa thân thành gậy chỉ huy.

Thế nhưng chủ nhiệm Lý đang chìm đắm trong đó có thể nói là trong lòng cực kỳ vui vẻ, mỗi một hướng dẫn của Trần Thương, mặc dù nói chuyện trực tiếp, thế nhưng có thể vượt qua mặt ngoài, đến thẳng bản chất

Điều này làm cho ông xúc động rất sâu

Thế là một người đa mưu túc trí như chủ nhiệm Lý lại thực hiện ca phẫu thuật rất chậm, trên cơ bản mỗi một vấn đề không hiểu đều phải hỏi một lần.

Từ việc lựa chọn vị trí cắt bỏ phần lớn dạ dày đến thủ pháp nối lại...

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, Trần Thương cảm thấy hơi miệng đắng lưỡi khô.

Mọi người xung quanh đương nhiên nhìn ra 'gian kế' của chủ nhiệm Lý, lập tức quyết định noi theo

Mà Lư Siêu lại hối hận

Ông làm hơi quá nhanh, còn là ca phẫu thuật đơn giản, vốn là muốn bộc lộ tài năng trước mặt bác sĩ Trần, không ngờ... Aizz... Thất sách

【 Đinh! Học trộm thành công, thu được kĩ thuật chữa trị đường mật cấp đại sư. 】

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Trần Thương lập tức vui mừng

Phẫu thuật chữa trị đường mật?

Mặc dù không phải 【 nối lại mật - ruột 】 mà Trần Thương muốn nhất, thế nhưng chữa trị đường mật cũng không tệ, lại còn là cấp đại sư.

Làm người không thể quá tham lam

Trần Thương hài lòng nhìn mọi người, mỉm cười nói:

- Kế tiếp là ai?

...

...

Khi Trần Thương còn chưa cầm cái chén, anh chưa kịp nói gì, chỉ thấy một chủ nhiệm cầm một chén nước chạy vào.

- Bác sĩ Trần uống nước đi

Mấy chủ nhiệm khác lập tức sững sờ, đột nhiên kịp phản ứng.

Đúng nhỉ, bác sĩ Trần khát nước đối với mình mà nói thế chính là chuyện hỏng bét, lỡ như bác sĩ Trần không nói chuyện nữa, cái này chẳng phải uổng công à?

Thế là

Ca phẫu thuật tiến hành trong thoải mái nhàn nhã.

Trần Thương được đãi ngộ rất tốt, đồ ăn trưa rất phong phú, còn phong phú như chủ nhiệm Billo, mọi người chắc chắn phải chiêu đãi ăn ngon uống sướng.

Đến hơn ba giờ chiều, cuối cùng Trần Thương cũng sắp xếp ổn thỏa mấy kỹ xảo nội soi sử dụng nộp một lần.

Trước khi đi, mấy chủ nhiệm nhớ nhung lưu luyến, trong lòng càng thêm kiên định phải phải làm cho tốt quyển sách về hình minh họa công việc này.

Trần Thương ngồi trên xe, hơi xúc động

Hôm nay cuối cùng cũng học được kỹ năng của Oersted.

Thế nhưng vẫn không phải nối lại mật - ruột, điều này làm cho Trần Thương buồn bực.

Mà là phẫu thuật chữa trị đường mật chuẩn cấp hoàn mỹ.

Lần này khiến Trần Thương hơi buồn bực.

Xế chiều hôm nay thành công học trộm hai lần, xác suất thành công cao hơn, đáng tiếc trộm được lại là một kỹ năng.

Khiến Trần Thương khá là cảm khái.

Một chuyến này của Oersted cũng rất có cảm ngộ, trở về khách sạn rất sớm.

Mà sau khi Trần Thương trở lại bệnh viện, đi tới phòng trực ban.

Nhắm mắt lại nằm ở trên giường, trực tiếp học tập hai kỹ năng vừa lấy được.

Thế nhưng

Ngay sau khi Trần Thương học toàn bộ hai kỹ năng xong, đột nhiên Trần Thương sững sờ

Không phải anh kinh ngạc ở suy nghĩ của Oersted

Mà là đối với suy nghĩ kia của chủ nhiệm Lý hơi trợn tròn mắt...

Mặc dù chỉ là chữa trị đường mật cấp đại sư, thế nhưng, Trần Thương được lợi rất nhiều

Lúc này, không thể không nói về chỗ thần kỳ của học trộm kỹ năng.

Sau khi học trộm, thường thường còn có thể bị ảnh hưởng từ suy nghĩ và ý tưởng phẫu thuật của người bị học trộm.

Cái này rất thần kỳ.

Hiện tại, khi Trần Thương quay đầu lại nhìn cầm đèn nội soi thuật, đột nhiên cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Không thể không nói một câu xúc động từ đáy lòng, đây chính là một thứ tốt đẹp

Suy nghĩ của chủ nhiệm Lý như thế nào đây?

Phẫu thuật chữa trị đường mật ý chỉ vẫn bảo đảm cho con đường lưu thông dịch mật được tự nhiên, để khôi phục công năng sinh lý.

Mà tính hoàn chỉnh của đường mật chỉ khi được bảo tồn tốt hơn, mới có thể khiến cho dịch mật tiến vào tá tràng theo con đường theo tự nhiên.

Đồng thời còn có thể bảo đảm và phát huy công năng của ống dẫn mật cơ vòng Oddi, trừ tính điều tiết sinh lý ở bên ngoài, nhất là có thể tránh cho dịch ruột non chảy ngược vào trong đường mật bên gây ra đủ loại nguy hại.

Mà đoạn xa kết cấu giữa đường mật và cơ vòng Oddi giống như công năng bình thường, là một yếu tố cơ bản khác.

Mà nếu như phá hủy tính tự nhiên của đường mật, tiến hành phẫu thuật nối lại mật - ruột, bất kể có ra sao, cũng không bằng hiệu quả tốt vốn có của bản thân tự nhiên đường mật nối lại.

Như vậy, sẽ xảy ra vấn

Tất nhiên phẫu thuật nối lại mật - ruột sẽ có nhiều vấn đề

Như vậy, có thể mở ra lối riêng hay không, tận khả năng chữa trị đường mật bị tổn thương, khôi phục công năng ban đầu của đường mật, từ đó không cần nối lại mật - ruột rồi?

Sau khi Trần Thương nhìn thấy ý kiến này, trong nháy mắt đã hiểu ra mọi chuyện.

Đúng thế

Thật ra, làm gì có phẫu thuật nào là hoàn mỹ

Chỉ cần là phẫu thuật, khẳng định là sẽ phải phá hư kết cấu ban đầu, một lần nữa tạo dựng một kết cấu mới.

Thật ra thân thể có thể hình thành nên dạng tổ chức và hình thái như hiện tại, thì bản thân đã đủ trưởng thành.

Bất kể là túi mật hay là ruột thừa đều là tác dụng không thể thay thế.

Mà nối lại đường mật hỗng tràng, vốn dĩ bản thân nó đã tồn tại một chút tai họa ngầm

Sau phẫu thuật nối lại mật - ruột thường thấy các loại biến chứng bệnh như chảy máu, rò đường mật, vị trí nối lại lần nữa tắc nghẽn.

Về lâu dài có thể xuất hiện sỏi thận bên trong đường mật, xuất hiện nhiễm trùng ngược dòng mà hình thành nhiễm trùng đường mật, người bệnh sẽ lại phát sốt, thậm chí viêm ống mật, bệnh vàng da.

Những vấn đề này tồn tại, lần nữa đề cao độ khó để nối lại.

Muốn xây dựng lại đường tiêu hóa, nối lại mật - ruột và nối lại tụy tràng sẽ trở nên vô cùng quan trọng.

Nếu như sau khi xây dựng lại, biến chứng bệnh ngược lại sẽ càng nhiều hơn, như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Đột nhiên Trần Thương cảm thấy, suy nghĩ này của chủ nhiệm Lý, trực tiếp giúp cho anh nhận được ích lợi không nhỏ

Nếu như đường mật có thể sử dụng, đương nhiên sẽ không có chuyện phá hư đầu mút mật - ruột, có thể sử dụng phẫu thuật chữa trị đường mật hay không, mà không phải sử dụng phẫu thuật nối lại mật - ruột chứ?

Bao quát tuyến tụy cũng như thế

Nghĩ tới đây, cuối cùng Trần Thương cũng không kìm nén được suy nghĩ trong lòng, vội vàng đứng dậy bắt đầu lấy giấy ra vẽ hình đường mật, tiếp đó bắt đầu phân tích.

Anh cảm thấy, loại mạch suy nghĩ này có thể thực hiện

Mở ra lối riêng, giải quyết biến tướng lỗ hổng của nối lại mật - ruột.

Thế nhưng rất nhanh anh đã phát hiện ra một vấn đề

Đó chính là anh không đủ hiểu biết về phẫu thuật nối lại mật - ruột.

Chỉ khi hiểu rõ về nối lại mật - ruột thì anh mới có thể nghĩ ra một loại mạch suy nghĩ hoàn toàn mới hơn

Chương 1109: Tâm Tư Của Đàm Lập Quốc

Sau khi Trần Thương rời khỏi bệnh viện 301, đại chủ nhiệm Lư Siêu của ngoại khoa tổng hợp lại gọi Đoàn Ba lại.

- Chủ nhiệm Đoàn này, sau này anh không cần đi quản người bệnh mỗi ngày nữa

Lư Siêu nhìn Đoàn Ba, mỉm cười nói.

Câu này của Lư Siêu khiến Đoàn Ba giật nảy mình, cho là mình đã phạm sai lầm gì

Vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Lư, thật ra... Tôi...

Lư Siêu thấy thế, biết rằng Đoàn Ba hiểu lầm, vội cười nói:

- Lúc bác sĩ Trần rời khỏi đã nói tôi quan tâm chăm sóc anh, nói anh ở bệnh viện cũng đã giúp cậu ấy không ít việc.

- Cho nên, sau này anh cứ theo tôi làm phẫu thuật

Nghe thấy vậy, Lư Siêu trợn tròn mắt.

Đi theo chủ nhiệm Lư làm phẫu thuật, chuyện này đối với một nhân viên bồi dưỡng mà nói, phải khó khăn cỡ nào?

Đoàn Ba vội vàng cảm kích nói:

- Chủ nhiệm Lư, rất cám ơn anh

Lư Siêu cười nói:

- Không có chuyện gì, trở về tích cực phát triển ngoại khoa tổng hợp, anh nói đi, dù sao bác sĩ Trần cũng là người của bệnh viện các anh, ngoại khoa tổng hợp của chúng ta không thể mất mặt được? Anh nói đúng không?

Đoàn Ba không ngừng gật đầu.

Đợi đến sau khi tan việc, trong lòng Đoàn Ba đã có đủ loại cảm giác xông lên đầu, bùi ngùi mãi thôi

Nghĩ tới nghĩ lui, Đoàn Ba cũng không biết nên nói với ai, dứt khoát gọi điện thoại cho Trương Hữu Phúc.

- Chủ nhiệm Trương, tôi là Đoàn Ba

Quan hệ giữa Trương Hữu Phúc và Đoàn Ba không tệ, chủ yếu là bởi vì Đoàn Ba là người nghe lời, được việc.

Năng lực... Trung quy trung củ.

Sau khi Trương Hữu Phúc nhận điện thoại:

- Chủ nhiệm Đoàn, sao thế?

Đoàn Ba do dự nửa ngày, nói:

- Nhớ tới anh thôi, có mấy lời muốn nói với anh, nên tìm anh để tâm sự.

Trương Hữu Phúc nghe thấy vậy, giật nảy mình, chuyện cũ nổi lên trong lòng, Trương Hữu Phúc không nhịn được nuốt ngụm nước miếng:

- Chủ nhiệm Đoàn, anh... Khống chế cảm xúc của mình tốt một chút, anh hơi không đúng...

Đoàn Ba thở dài:

- Aizz... Đúng vậy, hôm nay hơi xúc động, hôm nay tôi đã gặp Trần Thương.

Trương Hữu Phúc sững sờ:

- Tiểu Trần hả? Cậu ta thế nào? Vẫn ổn chứ? Hôm nào mời người ta ăn một bữa cơm, sau khi trở thành chủ nhiệm khoa cấp cứu, anh cũng nên buông xuống thành kiến, cách cục không thể quá nhỏ.

Nghe chủ nhiệm Trương lải nhải, Đoàn Ba lắc đầu, cười khổ một tiếng:

- Hiện tại tôi mời khách, có khi còn không mời nổi người ta, chủ nhiệm Trương, có lẽ anh không biết...

Đoàn Ba kể lại mọi chuyện của hôm nay một cách kỹ càng, bao gồm việc Oersted làm trợ thủ cho Trần Thương, chủ nhiệm Lư thì bưng trà rót nước...

Sau khi nghe xong, Trương Hữu Phúc cũng im lặng.

- Thật?

- Ừm

Trương Hữu Phúc biết rõ, mặc dù năng lực của Đoàn Ba có hạn, thế nhưng khẳng định là vẫn nổi bật, bằng không cũng sẽ không cùng mình ở khoa cấp cứu làm ra những chuyện kia.

Sau khi Trương Hữu Phúc nghe xong, bất đắc dĩ thở dài.

- Aizz... Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy tiểu tử này lợi hại, thế nhưng tôi không ngờ lại trưởng thành nhanh như vậy

- Mới đến thủ đô chưa tới nửa năm, đã đến trình độ này, một năm sau trở về, cậu ta phải lợi hại cỡ nào chứ?

- Có lẽ tiểu Trần thích hợp với môi trường này

...

Hai người anh một lời tôi một câu hàn huyên hơn một giờ, Dương Đồng, vợ của Trương Hữu Phúc nhìn mà ngây người.

Chờ khi cúp điện thoại, Dương Đồng bất đắc dĩ hỏi:

- Lão Trương, ai vậy? Trò chuyện lâu như thế

Trương Hữu Phúc:

- Đoàn Ba, khi anh ta đi bồi dưỡng, gặp phải tiểu Trần, bà không biết đâu, hiện tại tiểu Trần... Lợi hại

Trương Hữu Phúc kể lại những lời Đoàn Ba vừa nói cho Dương Đồng.

Hai vợ chồng cũng thảo luận một đêm.

Ở trong mắt người khác, Trương Hữu Phúc và Dương Đồng cũng coi như là người có tiền, có quyền, có văn hóa gia đình ở Tỉnh Nhị, thế nhưng họ biết rõ, mình cũng cần chỗ dựa.

Trương Hữu Phúc kể chuyện về Trần Thương cho thư ký Đàm của lão cấp trên, không vì cái gì khác, chỉ hi vọng sau sẽ có mối quan hệ tốt với Trần Thương.

- Lão Đàm, viện trưởng Tần cũng sắp điều đi rồi, vị trí của anh không thay đổi, nếu đã như vậy, anh phải suy nghĩ thật kỹ làm sao cho phải.

Trương Hữu Phúc nói.

Đàm Lập Quốc gật đầu:

- Cám ơn, Hữu Phúc.

Trương Hữu Phúc gật đầu:

- Ừm, viện trưởng tương lai còn chưa biết là ai, anh muốn động cũng tốt, muốn ngồi vững ở vị trí này cũng được, tiểu Trần chính là mấu chốt.

Đàm Lập Quốc ừ một tiếng:

- Ừm, đúng

Một đêm này, Đàm Lập Quốc đã đưa ra một quyết tâm.

Sáng sớm hôm sau lúc đi làm, Đàm Lập Quốc lấy hai bình đặc cung quý giá giữ bao nhiêu năm trong nhà ra, buổi sáng đi tặng cho Tần Hiếu Uyên.

- Ông Tần, gần đây tôi kiêng rượu, trong nhà có hai chai Mao Đài, cho người khác thì tôi cứ thấy tiếc, mà ông cũng thích uống rượu, nên đem tới cho ông.

Đàm Lập Quốc cười đặt rượu ở trên bàn cho Tần Hiếu Uyên.

Chuyện này khiến Tần Hiếu Uyên sững sờ:

- Lão Đàm, có chuyện gì cứ nói thẳng, ông thế này cứ khiến tôi sợ cực kỳ.

Đàm Lập Quốc lắc đầu:

- Thật không có chuyện gì, cũng không đúng, có chuyện, chờ lúc Duyệt Duyệt nhà ông và tiểu Trần kết hôn, nhớ mời tôi nhé! Đúng, đến lúc đó rượu, thuốc lá cũng đừng chuẩn bị, chỗ tôi đã có sẵn.

Lần này, ngược lại là Tần Hiếu Uyên hơi không biết làm thế nào.

...

...

Sau đó, Trần Thương sẽ không cần đi lo liệu chuyện gì, toàn thân toàn ý chú tâm vào con đường làm phụ trợ và nhận thêm ca bệnh

Bệnh viện An Trinh, tổng viện quân đội thủ đô, bệnh viện Địa Đàn...

Đâu đâu cũng có bóng dáng Trần Thương.

Đi tới đâu, chính là truyền thuyết chỗ đó

Trần Thương dẫn theo Oersted làm phụ trợ không ngừng chạy đi rừng, học trộm kỹ năng

Mục đích của Trần Thương cũng rất đơn giản, có thể học bao nhiêu thì học bấy nhiêu, học không được cũng không sao.

Dù sao việc chuyển chức nhiệm vụ của mình cũng sắp hoàn thành, đến lúc đó, mình dùng kỹ năng điểm học tập nối lại mật - ruột.

...

Mà lúc này, tổng bộ 《The Lancet》 ở nước Anh, trong hội nghị, một câu nói của tổng biên đã làm rối loạn tất cả chương trình.

- Tờ báo cuối tháng ba đổi một chủ đề mới, đến từ một bài luận văn về phẫu thuật đường mật chật hẹp của Trung Quốc, tác giả là Oersted và Mã Nguyệt Huy, làm đề mục trang đầu

Tổng biên Plandos nhìn mọi người rồi nói.

Các chủ biên và biên tập ở dưới lập tức sững sờ:

- Đã sắp xếp xong xuôi, hôm nay sẽ bắt đầu in và phát hành, có phải không quá thích hợp không?

- Bất ngờ đổi bản thảo có thể sẽ khiến cho người gửi bản thảo bất mãn?

Plandos lắc đầu:

- Thích hợp, mà tôi còn cảm thấy rất thích hợp.

- Chúng ta không cần người gửi bản thảo có hài lòng hay không, cái mà chúng ta cần chính là người đọc hài lòng, nội dung hay chắc chắn phải mau chóng được truyền bá ra ngoài, đây mới là tôn chỉ của chúng ta.

- Hội nghị đường tiêu hóa thế giới tháng 5, tờ báo tháng tư của chúng ta căn bản không kịp truyền bá, mà trùng hợp bây giờ, bản luận văn này rất có giá trị, tôi cho rằng chắc chắn phải để càng nhiều nhân viên y tế đọc được.

Plandos suy nghĩ một chút, đột nhiên nói:

- Nếu đổi bản thảo sẽ không thích hợp, vậy cứ thêm một bài, đặt ở phía trước.

Mọi người nghe thấy vậy, vội gật đầu.

Thêm một bài cũng sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng.

Thế nhưng mọi người rất tò mò, vì sao Plandos lại coi trọng bài luận văn này đến thế.

Sau hội nghị, Plandos gửi tin nhắn cho Oersted:

- Ok

Sau khi Oersted nhìn thấy, lập tức vui mừng:

- Cám ơn

Bài luận văn này đối với mình mà nói có ý nghĩa không lớn, thế nhưng đối với Trần Thương thì lại có ý nghĩa rất lớn

Chương 1110: Luận Văn Dữ Dội

Plandos và Oersted là bạn bè tốt đã nhiều năm.

Quan điểm học thuật của hai người cũng rất giống nhau, quan trọng nhất chính là, vốn dĩ Plandos và Oersted đã từng cùng nhau nghiên cứu một hạng mục nghiên cứu khoa học, mặc dù sau cùng đều thất bại, thế nhưng hai người cũng bởi vậy mà đã có mối quan hệ khăng khít.

Plandos là nhà khoa học xử lí công trình tế bào học, về sau được tập đoàn săn đầu người Elsevier BV tới mời, đảm nhiệm chức vụ tổng biên của 《The Lancet》.

Một lần làm thoắt cái đã nhiều năm.

Oersted nói với Plandos:

- Lần này có thể là bác sĩ Trần sẽ trở thành hội trưởng hội học khoa ngoại tiêu hóa thế giới, tin tôi đi

Đối với lời nói ngông cuồng của Oersted, chắc chắn là Plandos sẽ không tin.

Sau đó hai người nói chuyện phiếm, Oersted kể ra những gì mình biết về Trần Thương, chắc chắn nói:

- Tin tôi đi. Hoặc là giúp tôi

Đối với lối suy nghĩ điên cuồng này của Oersted, Plandos không từ chối.

Mà chỉ mở ra tập san «Tạp chí khoa ngoại Anh quốc», tìm bài phát biểu kỹ xảo sử dụng nội soi trước kia của Trần Thương.

Sau khi xem xong, Plandos sửng sốt một chút

Sau đó ông nhanh chóng tìm tư liệu về Trần Thương, phát hiện phần lớn tài liệu tìm được đều là với vai trò người chỉ đạo.

Hiện tại một bài này cũng thế, cái này khiến Oersted hơi giật mình.

Hơn nữa, gần đây bài phát biểu trên 《The Lancet》 cũng là của Trần Thương, đó chính là vụ án công kích FDA thông qua kiểm tra đo lường Siro trị ho, thông qua án lệ lấy chứng nhận, đẩy ngược cho thấy sản phẩm siro trị ho của công ty VOLB không hợp cách, tên sách là Các Loại Hành Vi Không Rõ.

Chuyện này thậm chí còn giúp 《The Lancet》 nhận được không ít khen ngợi

Điều này làm cho Plandos tò mò, người tên Trần Thương này, đến cùng thì tinh thông cái gì?

...

...

《The Lancet》có rất nhiều độc giả, mà lại có trình độ chuyên nghiệp tương đối cao.

Sau ngày tập san được công bố, rất nhiều người đã bắt đầu thử nghiệm và học tập đối với nội dung sách.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao《The Lancet》được hoan nghênh, bởi vì người ta ở phương diện học thuật, thật sự có tính quyền uy, tất cả mọi người rất tin tưởng.

Mà tại trung tâm y học Rochester ở trấn Minnesota, Kewell đang ăn pizza thì đọc được tập san tháng ba của《The Lancet》.

Với tư cách là bác sĩ trưởng trẻ tuổi tại trung tâm y học Mayo, Kewell rất cố gắng chăm chỉ nâng cao tay nghề bản thân.

Sau khi đọc được bài luận về những sai lầm thường gặp trong phẫu thuật đường mật và phương pháp khắc phục, Kewell lập tức vui mừng, không ngờ tạp chí như《The Lancet》vậy mà lại có thể đăng lên loại tổng kết kỹ thuật như vậy.

Rất hiếm thấy

Cho tới nay,《The Lancet》ở trong lòng mọi người đều là một tòa soạn chuyên nghiệp và xa xỉ, đối với một bác sĩ nhỏ mà nói, thậm chí là hơi cảm giác không dính bụi trần.

Không ngờ lần này sẽ cho đăng kiểu văn chương này, khiến anh ta rất mừng.

Kewell nhìn kỹ, càng xem càng thấy hưng phấn, bởi vì những sai lầm được chỉ ra trong bài viết này gần như là tiếng lòng của anh ta, một loại cảm giác tán đồng xuất hiện ở trong lòng

Là một bài luận rất ý nghĩa

Hơn nữa, còn có biện pháp giải quyết và cách thức cải tiến.

Cả buổi trưa này Kewell đã đọc trọn vẹn bốn, năm lần, để cho chắc chắn, anh ta còn ghi chép lại.

Sau khi xong xuôi, Kewell nhìn tên tác giả một chút, lập tức hiểu ra tất cả, hóa ra là giáo sư Oersted, còn có Mã Nguyệt Huy.

Nhưng rồi, khiến anh ta càng thêm kinh ngạc chính là, vì sao bài luận của giáo sư Oersted lại có một người khác làm vai trò chỉ đạo chứ?

Lần này, Kewell tò mò bắt đầu tìm kiếm cái tên Trần Thương.

Vừa mới tìm kiếm, đã xuất hiện thêm mấy bài luận văn nữa.

Không những vậy, người tên Trần Thương này cũng thật sự là một người quá tài giỏi, hai bài đăng trên 《The Lancet》, có một bài là «Cấy ghép Gan»... đây cũng quá trâu bò mà

Kết quả là, Kewell mở ra bài viết về kỹ xảo sử dụng nội soi được đăng trên «Tạp chí khoa ngoại Anh quốc».

Sau khi đọc xong, Kewell có một loại vẫn chưa thỏa mãn

Rất nhanh, buổi chiều có ca phẫu thuật, Kewell là trợ thủ, cũng sung làm công việc tay cầm đèn nội soi.

Mà ca phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày lúc chiều, bác sĩ mổ chính là bác sĩ trưởng ở chỗ của Kewell, trong khi ca phẫu thuật được tiến hành, gặp một chút nan đề, dạ dày tá tràng tách rời của người bệnh xuất hiện vấn đề, cảm thấy vấn đề không đủ không gian có thể sẽ gây tổn thương tĩnh mạch ở xung quanh.

Ngay lúc này, bỗng Kewell liên tưởng đến kỹ thuật xoay tròn sợi quang học mà hôm nay đã nhìn thấy.

Vội vàng nói với tổ trưởng Nancy:

- Nancy tiên sinh, anh chờ một chút.

Nancy sững sờ, quay người nhìn thoáng qua cái người trẻ tuổi tên Kewell:

- Cậu có biện pháp gì à?

Kewell gật đầu:

- Anh nhìn màn hình, tôi đến khống chế kính, anh xem thử kiểu không gian này có hữu dụng hay không.

Sau khi nói xong, Kewell bắt đầu khống chế xoay tròn sợi quang học nội soi.

Chỉ thấy hình ảnh biến hóa, lúc xoay tròn đầu ống soi cũng không có thay đổi bản thân trung tâm tầm mắt, mà là thông qua việc xoay tròn sợi quang học, lại cứ thế mà tạo nên một loại cảm giác không gian bao quát các mặt.

Không chỉ người khác, ngay cả Kewell cũng phải trợn tròn mắt

Thành công

Thật sự đã thành công

Nancy sững sờ, nhìn một màn này, lập tức kinh ngạc vui mừng vạn phần:

- Kewell! Đây là có chuyện gì?

Thân là tổ trưởng tổ trị liệu của Mayo, ông biết rõ một màn trước mắt này đại diện cho cái gì

Kewell cũng hơi kích động:

- Xin lỗi, tổ trưởng, đây là lần đầu tiên tôi thao tác, lại tiếp tục làm mấy lần, tôi tin rằng sẽ có hình ảnh đẹp nhất

Nancy gật đầu, hiện tại phẫu thuật so với bất cứ cái gì đều quan trọng.

Chờ ca phẫu thuật xong, rồi mới nói chuyện này một cách cụ thể.

Nói thật, hành vi vừa rồi của Kewell khiến ông ý thức được, có lẽ đây là một lĩnh vực mới.

Quả nhiên, sau khi Kewell thử bảy tám lần, có thể tiến hành thuận lợi các thao tác, ca phẫu thuật có thể tiếp tục, cũng không cần tiến hành kết hợp rạch mổ ngực bụng để làm phẫu thuật.

Phẫu thuật kết hợp mổ rạch ngực bụng để cắt bỏ dạ dày tá tràng rất dữ tợn.

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, Nancy nhìn Kewell:

- Kewell, làm sao mà anh làm được? Vừa rồi, chính là cái lúc dời tầm mắt kia.

Kewell cười xấu hổ:

- Hôm nay tôi đọc được một bài luận văn được đăng trên «Tạp chí khoa ngoại Anh quốc», trên đó viết về kỹ xảo này, đúng rồi, người tác giả kia tuyệt đối là một thiên tài

Nancy nghe xong, vội vàng trở về văn phòng.

Đã qua nửa giờ, Kewell hít sâu một hơi:

- Nếu có quyển sách «Kỹ Xảo Sử Dụng Nội Soi» này, tôi tin rằng khoa ngoại sẽ trở thành loại sách được đón đọc nhiều nhất, mỗi người đều sẽ chuẩn bị một bản

Kewell gật đầu:

- Tôi cũng sẽ làm vậy

Chuyện như vậy, không chỉ xay ra ở trung tâm y học Mayo, còn có rất nhiều nơi trên thế giới...

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu ý thức được bài luận văn này có khả năng sẽ mở ra một lĩnh vực mới, có thể chân chính trợ giúp cho rất nhiều bác sĩ khoa ngoại và người bệnh.

Loại kỹ xảo sử dụng nội soi này đã có người từng nghiên cứu

Thế nhưng chưa từng có ai nghiên cứu sâu, trên cơ bản Trần Thương đã hệ thống hóa một kỹ thuật này, sau đó tiến hành phân tích theo hình thức sách giáo khoa.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng có nhiều người dồn dập gọi điện thoại đến «Tạp chí khoa ngoại Anh quốc», hi vọng có thể liên hệ với tác giả, hy vọng sẽ cho ra bài luận văn mới.

Chương 1111: Tôi Có Một Quyển Sách

Có đôi khi, quá trình lên men cần một đoạn thời gian rất dài

Thế nhưng có đôi khi, lại vừa vặn chỉ cần một ngày

George Sivir cảm thấy hôm qua trùng hợp là mình đã mắng Đường Sâm vô năng, thế mà hôm nay lại không thể không chủ động mời anh ta đến văn phòng, tự mình pha cà phê cho người ta.

Điều này khiến George Sivir cảm thấy cuộc sống thực sự là quá... Quá hỗn đản.

Đáng tiếc, tổng biên đã lên tiếng, chắc chắn phải dốc hết khả năng để lôi kéo Trần Thương, nhanh chóng viết tiếp bản luận văn «Kỹ Xảo Sử Dụng Nội Soi» thứ hai

Mà Đường Sâm lại là người có quan hệ mấu chốt với Trần Thương, cộng thêm còn là đồng hương

George Sivir đối với chuyện này đúng là hết cách rồi

...

Bởi vì chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, email của toàn bộ tạp chí xã đã nhận mấy ngàn tin nhắn, đây là một chuyện quỷ dị.

Phải biết rằng đây là tập san của một nhà học thuật, cũng không phải là mấy chuyên mục tình cảm hay tiết mục chuyện xưa, làm gì có nhiều tin nhắn như vậy chứ

Ngay khi bộ môn kỹ thuật của công ty cho rằng bị đối thủ cạnh tranh và hacker ác ý công kích...

Bộ phận kỹ thuật truyền tới một tin tức tốt

Hiện tại người phụ trách của bộ phận kỹ thuật vội vàng cầm bảng báo cáo và số liệu của tập san tháng ba đến văn phòng của tổng biên.

Tờ tập san tháng ba mà «tạp chí khoa ngoại Anh quốc» vừa mới xuất bản đã thu hút sự quan tâm, trong đó số lần bài viết được trích dẫn điên cuồng gia tăng

Trong vòng hai ngày ngắn ngủi, không ngờ đã vượt qua cả số lần trích dẫn bình thường của cả mười ngày.

Số lần trích dẫn là gì?

Thực chất số lần trích dẫn chính là cơ sở để móc nối với thừa số ảnh hưởng.

Có thể hiểu như vậy, số lần quyển sách trên tạp chí này được trích dẫn càng nhiều, thừa số ảnh hưởng sẽ càng cao

Điều này khiến tổng biên sững sờ.

Vì sao lại xuất hiện chuyện như vậy, nội dung của bài viết kỳ này có vấn đề gì à?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tạp chí xã đều trở nên chấn động.

Bộ phận kỹ thuật cẩn thận nghiên cứu số liệu, và những tin nhắn trong email của công ty.

Đáp án đã có

Đó chính là bài luận văn về «Kỹ Xảo Sử Dụng Nội Soi» thu hút vô số độc giả, hi vọng đăng một kỳ tập san với nội dung hay như vậy nữa.

Tin tức này khiến cả tạp chí xã đều trở nên hưng phấn.

Nếu như thừa số ảnh hưởng của tập san càng tăng cao, thì giá trị thị trường cũng sẽ được nâng cao không ít, đây rõ ràng chính là dấu hiệu của việc thăng chức tăng lương thêm tiền thưởng mà.

Thật ra, tuyệt đối không nên cho rằng những tập san học thuật này là công lập, đại đa số đều là tập đoàn tư nhân.

Ở nước ngoài, giá để tải xuống để xem một bài tập san học thuật cũng không thấp.

Nước ngoài đối với quyền tài sản tri thức và nạn sách lậu vẫn tương đối nghiêm khắc, trên cơ bản đọc một bài luận văn quan phương của người ta đều cần tốn không ít tiền.

Đương nhiên, trong nước bởi vì tồn tại kỹ thuật “Sao chép”, điều này khiến cho sách lậu trở nên thịnh hành, thậm chí rất nhiều người sẽ cảm thấy vì sao cần phải đọc bản gốc?

Chính do hành vi như vậy còn tồn tại, để ngành nghề sách lậu tồn tại nên cũng càng ngày càng phát triển chậm chạp.

Dù sao mất động lực, thì lấy đâu ra sức cạnh tranh?

Vì lẽ đó, nguyên nhân tập san của nước ngoài phát triển tốt là ở một điểm, họ có quần thể độc giả trung thực, càng thêm coi trọng nội dung của sản phẩm, và sự cạnh tranh giữa các ngành nghề.

Mà có rất nhiều tập san trong nước rất thông minh, năng lực thích ứng rất nhẹ, tất nhiên không có cách nào kiếm tiền từ độc giả, vậy liền kiếm tiền từ tác giả.

Thế là cái nghề này lại xuất hiện rất nhiều sản phẩm dị dạng.

Chỉ cần bạn cho tạp chí xã tiền, cái gọi là lệ phí làm màu bìa thì đã có thể xuất bản thành văn, viết nội dung cứt chó gì cũng được, kiểm tra?

Không kiểm tra cũng được, dù sao cũng không có người đọc.

Không phải nói trong nước không có gì tốt

Đại đa số đồ tốt cũng là có xí nghiệp, cơ cấu chống đỡ, không phải dùng để làm lợi nhuận.

Đương nhiên, cũng không phải là nói cái gì của nước ngoài cũng tốt, chỉ có thể nói sách lậu không phải thứ gì tốt, phá hủy quy tắc ngành nghề, ảnh hưởng tới sự phát triển của các ngành các nghề.

...

Lúc này tổng biên của «Tạp chí khoa ngoại Anh quốc» tìm chủ biên George Sivir, người phụ trách vấn đề này, để bà mau chóng liên hệ với giáo sư Trần Thương, hi vọng có thể hẹn gặp anh để thảo luận về bản thảo

Khi George Sivir nhận được tin tức thì trợn tròn mắt

Bởi vì hai bài luận van này đều là được Đường Sâm đưa tới, thậm chí là ở trong mắt bà hai bài luận văn đó cũng không đáng để nhắc tới vậy mà nhận được tiếng vọng dữ dội như vậy

George Sivir sững sờ

Chẳng lẽ mắt nhìn của mình kém như vậy à?

Nghĩ đến trước đây kém chút phẫn nộ đuổi Đường Sâm đi, George Sivir vẫn bất đắc dĩ vô cùng xúc động.

Trong văn phòng, George Sivir nhìn Đường Sâm:

- Đường Sâm, tôi cảm thấy năng lực và ánh mắt của cậu khẳng định là đáng giá.

Hôm nay trong lòng Đường Sâm cũng như ăn phải mật

Tổng biên tự mình tán dương, vinh dự này đối với một tiểu biên mà nói, quả thực rất vui vẻ, quan trọng nhất chính là, tháng này, anh ta sẽ có một bút tiền thưởng thêm.

Nhìn chủ biên George Sivir tự thân pha cà phê cho mình, anh ta là thật thoải mái.

- Cám ơn chủ biên.

Đường Sâm vừa cười vừa nói.

George Sivir gật đầu:

- Ừm, bản thảo lần trước cậu và Trần Thương thảo luận rất tốt, hi vọng cậu có thể lần nữa liên hệ với Trần Thương để bàn về vấn đề liên quan tới Kỹ Xảo Sử Dụng Nội Soi.

Sau khi nói xong, George Sivir nhìn Đường Sâm, nghiêm túc nói:

- Chuyện lần trước, tôi nói xin lỗi với cậu! Sau này tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của cậu.

Đường Sâm cảm thấy cuộc sống của mình thật viên mãn.

Thật sự là thoải mái

Trần Thương quả thực là phúc tinh của mình mà.

Tới lúc đó được chuyển chính thức, tăng lương đều dựa vào Trần Thương.

Tương lai được thăng chức...

Đường Sâm vội vàng gật đầu:

- Chủ biên yên tâm, chuyện này giao cho tôi.

Đường Sâm rời khỏi phòng làm, trực tiếp gọi điện thoại cho Trần Thương.

- Trần Thương, cậu đúng thật là lợi hại mà

Đường Sâm vừa mở miệng đã khiến mới ba giờ sáng mà Trần Thương cũng phải sửng sốt.

- A? Cái gì? Có chuyện gì thế?

Trần Thương nhận điện thoại, một mặt không hiểu gì.

Nhìn tên người gọi điện thoại gọi đến và thời gian, lập tức bó tay rồi:

- Đại ca, hiện tại là ba giờ sáng, anh cảm thấy gọi điện thoại cho tôi vào giờ này thích hợp lắm à?

Đường Sâm vội vàng xin lỗi nói:

- Thực sự là thật không tiện, là tôi quá kích động, người anh em, cậu biết không, cậu đã làm nên một sự kiện lớn! Cậu trở nên nổi tiếng rồi

Trần Thương sững sờ, cúi đầu nhìn tất chân bị cởi bỏ ở trên nền nhà... Đây là chuyện lớn mà anh làm đêm qua...

- Mau nói... Đại ca, tôi buồn ngủ lắm.

Trần Thương im lặng.

Đường Sâm vội vàng nói:

- Hai bản thảo mà lần trước cậu đưa cho tôi đã trở nên nổi tiếng rồi

- Cậu biết không? Nó nhanh chóng bạo khoản! Hiện tại tất cả tạp chí xã đều trở nên hưng phấn, tổng biên của chúng tôi đích thân tới gặp tôi, bảo tôi liên hệ với cậu, chủ biên còn pha cà phê cho tôi...

Trần Thương để điện thoại ra xa một chút

Anh cảm thấy, Đường Sâm hơi quá mức phấn khởi.

Đã qua nửa ngày, cuối cùng Trần Thương mới hiểu rõ mọi chuyện.

Hai bài luận văn của mình đã trở nên sôi nổi

Hai câu đơn giản như vậy, cái tên Đường Sâm này nói cả trăm câu vẫn chưa xong, mới xuất ngoại mấy ngày nên quên tiếng phổ thông?

Đường Sâm bất đắc dĩ cười nói:

- Anh em, có Kỹ Xảo Sử Dụng Nội Soi hay không, tôi có thể hẹn một ngày không! Cậu yên tâm, trang nhất! Đảm bảo sẽ đăng ở trang nhất

- Tôi biết là sẽ rất khó, thế nhưng... cố gắng thêm chút nữa là được, tôi biết cậu có thể.

Trần Thương sững sờ:

- Được, tôi biết rồi.

Đường Sâm lập tức im lặng:

- Thận trọng chút, anh em, cậu nổi tiếng rồi! Đúng rồi, bây giờ cậu có ý tưởng để viết tiếp hay không?

Trần Thương gật đầu:

- Có chứ! Tôi có một quyển sách đây.

Đường Sâm sững sờ:

- Một quyển sách...

Chương 1112: Khó Khăn Là Cố Ý

Khoảng thời gian này đi mấy bệnh viện làm phụ trợ, thu hoạch rất lớn

Khỏi cần phải nói, học trộm kỹ năng lại lần nữa phát huy sức mạnh của nó, thành công học được phẫu thuật nối lại mật - ruột cấp đại sư.

Khoảng thời gian này, Trần Thương càng đi nghiên cứu sâu, càng phát hiện ra vấn đề và chi tiết của xây dựng lại đường tiêu hóa.

Nhưng phát hiện thì phát hiện, lâm sàng vẫn là lâm sàng.

Phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng của bệnh Ung thư đầu tụy chính là một cơ hội rất tốt để làm lâm sàng.

Thật ra, đây cũng là độ khó lớn của việc xây dựng lại đường tiêu hóa, dự đoán được tình hình xấu nhất của bệnh tình, nhiều biến chứng bệnh nhất, có ích cho việc duy trì ca phẫu thuật ngắn nhất.

Lý giải sự khác biệt của chiều sâu, tầm nhìn và biện pháp đều không giống nhau.

Ca phẫu thuật ngày thứ sáu, nhưng Trần Thương đã bắt đầu mong đợi.

Thế nhưng, Trần Thương nghĩ không ra một chuyện, vì sao một ca phẫu thuật ung thư đầu tụy giai đoạn đầu bình thường, lại có thể cho mình một tấm thẻ Đặc huấn chứ?

Dựa theo phán định của hệ thống, độ khó và ban thưởng có quan hệ trực tiếp với nhau, cũng sẽ không quản người bệnh có thân phận gì.

Ban thưởng tấm thẻ Đặc huấn này, như thế nào cũng phải là một boss cấp lãnh chúa trở lên

Thế nhưng hiện tại xem ra, chẳng qua là người bệnh chỉ bị ung thư đầu tụy giai đoạn đầu, không có thay đổi vị trí hay di căn.

Nghĩ không ra

Sáng thứ sáu, từ sớm Trần Thương đã đến văn phòng của khoa Ngoại tổng hợp bệnh viện Hiệp Hòa.

Tôn Quảng Vũ nhìn thấy Trần Thương tới, sắc mặt hơi quỷ dị, vội vàng gọi Trần Thương lại.

Trần Thương thấy thế, tò mò đi tới:

- Chủ nhiệm Tôn, sao vậy?

Tôn Quảng Vũ kéo Trần Thương sang vừa, nhỏ giọng nói:

- Người nhà họ đang cãi vã.

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Vì sao?

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ nói:

- Người con trai thứ hai của Tần gia muốn người của Mayo làm phẫu thuật cho ông cụ, ông cụ lại nhất quyết không đồng ý

- Ông cụ sinh ra ở thời đại trước, cái này... Hơi thành kiến, mà lại nhất quyết giữ tư tưởng thâm căn cố đế, không lay chuyển được, sống chết không đồng ý để người nước Mỹ làm phẫu thuật cho mình.

Trần Thương hơi sững sờ, thật ra cũng có thể lý giải, dù sao ông lão cũng xuất thân từ quân ngũ, trải qua một số chiến tranh, tự nhiên tư tưởng sẽ tương đối bảo thủ.

Mặc dù ở thời đại này hơi cứng nhắc, thế nhưng... Nghĩ đến ông lão, thật đúng là hơi đáng yêu.

- Đúng rồi, chủ nhiệm Tôn, ông cụ biết bệnh của mình chứ?

Trần Thương tò mò hỏi.

Tôn Quảng Vũ cười khổ một tiếng:

- Ông cụ ấy à, cứ như gương sáng vậy, trong lòng vô cùng thông thấu, biết tất cả mọi chuyện, nhưng cảm xúc các phương diện đều rất tốt, tích cực làm phẫu thuật, những thứ này đều không có vấn đề.

Nói đến đây, Tôn Quảng Vũ hơi hổ thẹn:

- Nhắc tới cũng trách tôi, không nên lắm mồm.

Ông lại tiếp tục thở dài nói:

- Sau khi chẩn đoán chính xác cho ông cụ, người nhà họ đều tới tìm tôi, hỏi tôi một chút về tình huống bệnh tật và vấn đề khó dễ của ca phẫu thuật.

- Thế nhưng cậu cũng biết đấy, độ khó, tính nguy hiểm và biến chứng bệnh của phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng rất lớn, sau đó tôi đã thuận miệng nói là trung tâm y học Mayo là bệnh viện tốt nhất hiện tại về lĩnh vực này.

Nói đến đây, Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

- Kết quả, người con trai thứ hai của nhà họ Tần này, ngày hôm sau đã mời chuyên gia của trung tâm y học Mayo tới, tiến hành chẩn đoán tình trạng bệnh của đối ông cụ, cũng cho ra một vài hứa hẹn.

Sau khi Trần Thương nghe xong, lập tức sững sờ

Anh hiểu được, hoá ra độ khó của ca phẫu thuật nằm ở chỗ này, là bởi vì thiết kế khó khăn...

Nhưng mấy người nhà họ Tần này cũng thật sự là có bản lĩnh, trực tiếp mời chuyên gia từ trung tâm y học Mayo tới, thật đúng là mánh khoé thấu trời

Lại nói, trung tâm y học Mayo và mấy người quý tộc quan to trên thế giới có liên hệ cũng là chuyện thường thấy nhất, người bệnh cấp cao đến từ hải ngoại, bao gồm cả vương thất vùng Trung Đông, quan viên phú hào hoặc người nổi tiếng đến từ các quốc gia trên thế giới chiếm 5% trong tổng số người bệnh.

Nghĩ như vậy, cũng không thấy gì bất ngờ.

Thế nhưng, nếu không có được thẻ Đặc huấn sắp tới, Trần Thương chắc chắn sẽ không cam lòng.

Mặc dù anh không biết trình độ của tổ chữa bệnh Mayo ra sao, thế nhưng Trần Thương tự nhận trình độ phẫu thuật đầu tụy tá tràng của mình cũng hẳn là không kém.

Thế nhưng, hiện tại phải chờ xem ông cụ quyết định như thế nào.

...

...

Trong phòng bệnh, Tần Trấn Vĩ một mặt bất đắc dĩ nói:

- Ba, con cũng đã nói, chữa bệnh là không phân biệt biên giới, bác sĩ Norman Bethune không chi viện cho quốc gia chúng ta à? Bệnh viện Hiệp Hòa vốn là do dòng tộc Rockefeller xây dựng cơ mà

Ông cụ Tần đen mặt lại:

- Ba tin người Trung Quốc chúng ta cũng có thể làm giỏi loại phẫu thuật này

Ông cụ dứt khoát nói một câu khiến bốn người con trong phòng đều hơi bất đắc dĩ.

Tần Trấn Vĩ nhìn thoáng qua Tần Trấn Hoành bất đắc dĩ nói:

- Anh, anh mau khuyên ba đi, chính miệng chủ nhiệm Tôn cũng đã nói, trước mắt chỉ có trung tâm y học Mayo thực hiện tốt loại phẫu thuật này, chúng ta không thể trơ mắt... Aizz

Tần Trấn Hoành nhìn em trai, bất đắc dĩ ngồi bên cạnh lão gia, nói:

- Ba, con cảm thấy em trai nói cũng có lý, chính trị là chuyện chính trị, nhân dân là chuyện của nhân dân, tất cả chúng con đã tính toán tất cả rồi, từ thời Thanh triều còn có 'sư di trường kỹ dĩ chế di' mà, sao chúng ta lại không được?

(DG: Norman Bethune ~ Bạch Khâu n

'Sư di trường kỹ dĩ chế di' là Học tập kỹ thuật tiên tiến của phương tây từ đó chống lại sự xâm lược của cường quốc phương tây.)

- Chẳng qua chúng ta chỉ là sử dụng phương pháp chữa bệnh xem bệnh cho ba, tiếp đó đợi ba khỏe lên, mới có thể phát huy nhiệt lượng thừa chứ?

Đúng không

Nhưng mà, mặc cho anh em nhà họ Tần có nói thế nào, ông cụ cũng không đồng ý, sống chết không đồng ý.

Đại ý chính là dù không làm phẫu thuật cũng không để người nước Mỹ làm

Trong lúc nhất thời, phẫu thuật lâm vào trạng thái căng thẳng.

Rơi vào đường cùng, hai anh em Tần Trấn Hoành chỉ có thể mời các chú bác tới khuyên nhủ ông cụ.

Lần này, Hiệp Hòa lại náo nhiệt.

Trần Thương đứng ở bên ngoài, cứ như xem bản tin thời sự, nguyên một đám người già quen thuộc đi vào đi ra.

Thật sự là hơi rung động lòng người

Không biết đã qua bao lâu, Trần Thương và Tôn Quảng Vũ được gọi vào phòng bệnh.

Tiến sau đó, có hai ông lão tầm tuổi nhau ngồi bên cạnh ông cụ, còn có hai anh em Tần Trấn Hoành, Tần Trấn Vĩ của Tần gia.

Ông cụ nhìn thấy Trần Thương và Tôn Quảng Vũ đi vào, không nói gì khác, gọn gàng dứt khoát hỏi một câu:

- Đồng chí Tiểu Trần, cậu đối với ca phẫu thuật của tôi, có nắm chắc không?

Trần Thương sững sờ, nhìn thần sắc kiên định của lão nhân, hình như rất hi vọng nhận được ánh mắt khẳng định, thế là nghiêm túc nhẹ gật đầu:

- Có

Ông cụ nghe thấy vậy, trực tiếp cười ha ha ha

Mà anh em nhà họ Tần lại trực tiếp xụ mặt.

Rất rõ ràng, câu trả lời của Trần Thương lúc này vô cùng quan trọng.

Một ông cụ gầy gò ngồi bên cạnh cũng mỉm cười nói:

- Được rồi, chúng ta cũng đừng tranh giành, đều lui một bước.

- Vừa rồi Trấn Vĩ cũng đã nói, những chuyên gia của Mayo nói có thể chẩn đoán được bệnh này, cần rất năng lực chẩn đoán rất cao, nhìn ra, đồng chí tiểu Trần thật sự có bản lĩnh.

- Để tôi nói thử, cứ để tiểu Trần đến làm mổ chính, mấy người của trung tâm y học Mayo, đến làm trợ thủ, hỗ trợ tiến hành phẫu thuật

- Dù sao, mục đích của chúng ta là giúp cho ca phẫu thuật thành công, đến lúc đó hai bên trao đổi hợp tác lẫn nhau, như vậy mới có thể được.

Nói xong, nhìn ông cụ:

- Hiện tại cũng lưu hành việc trong và ngoài nước hùn vốn, chúng ta cam đoan tự mình có vị trí chủ đạo là được, đúng hay không?

Sau khi nói dứt lời, mấy ông cụ cũng cười.

Chương 1113: Tôi Cho Phép Anh Đến Hiện Trường Quan Sát Ca Phẫu Thuật

Đều nói già trở lại nhỏ.

Này cũng không phân cao thấp quý tiện gì.

Nhưng phàm là bất cứ ai, sau khi đã lớn tuổi rồi, tính tình đôi lúc cứ như đứa trẻ.

Nói không được mắng không xong, còn phải dỗ dành.

Sau một pha giằng co, ông cụ cũng đồng ý.

Trần Thương làm mổ chính, mấy người của Mayo tới hỗ trợ, cùng tiến hành ca phẫu thuật này.

Trong phòng, ánh mắt của ba ông cụ và hai anh em nhà Tần đều đang dồn lên người Trần Thương.

Trần Thương quyết không lùi bước

Kỹ năng phẫu thuật tuyến tụy cấp hoàn mỹ khiến Trần Thương có đầy đủ tự tin, trung tâm y học Mayo thì có làm sao

Trần Thương đón ánh mắt của mọi người, mỉm cười gật đầu.

Ba ông cụ tò mò, vui mừng hơn nhiều.

Ở trên địa vị cao đã lâu, mọi người đã sớm tu luyện một đôi hỏa nhãn kim tinh, hơn nữa trên cơ bản ngày bình thường không giận tự uy, thế nhưng sau khi đối diện với Trần Thương lại khác.

Người trẻ tuổi kia cũng có thể đối diện nhìn thẳng mình, có thể thấy được trong lòng tự tin và năng lượng dồi dào cỡ nào.

Trong lúc nhất thời, ba ông cụ dồn dập nở nụ cười.

Sau khi đi ra khỏi phòng, Tôn Quảng Vũ vội vàng bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật.

Mà lúc này, sau khi Tần Trấn Hoành và Tần Trấn Vĩ đi ra thì gọi Trần Thương vào.

Tần Trấn Hoành vẫn tương đối tín nhiệm Trần Thương, cộng thêm tương đối nghe lời ông cụ, vỗ vai Trần Thương:

- Tiểu Trần, chuyện khác tôi không nói nữa, chắc chắn phải làm phẫu thuật thật tốt! Tôi tin tưởng cậu

Trần Thương gật đầu cười một tiếng.

Mà Tần Trấn Vĩ thì không giống vậy, phần lớn tính cách của con trưởng và con thứ trong các gia đình sẽ có khác biệt.

Lão nhị vẫn như trước không có đủ tín nhiệm dành cho Trần Thương, nhìn thoáng qua Tần Trấn Hoành, sau đó nhìn Trần Thương nói:

- Anh, bác sĩ Trần, tôi có ý này

- Khi làm phẫu thuật, chắc chắn là ông cụ sẽ được gây mê ngủ thiếp đi, dù sao hiệp trợ phẫu thuật, ai chủ ai phụ cũng chẳng ai chú ý nhiều như vậy, phía bên Mayo còn hợp tác lâu dài, để tiểu Trần mổ chính khẳng định sẽ thiếu sự rèn luyện, vì lẽ đó tôi nghĩ là... bác sĩ Trần, đến lúc đó cậu để cho họ tới làm mổ chính

- Cậu yên tâm, sau khi chuyện này kết thúc, tôi chắc chắn cảm tạ anh thật tốt

Tần Trấn Hoành nhíu mày nhìn lão nhị, thực sự là không biết nên nói cái gì

Trần Thương cũng chỉ biết thở dài

Xem ra, bất kỳ lúc nào, bất kỳ ca phẫu thuật gì, phân đoạn quan trọng nhất vẫn là thoả thuận xong với người nhà người bệnh.

Vào lúc này, Tần Trấn Vĩ dẫn theo Trần Thương đến vừa ở trong phòng họp, lúc này Trần Thương cũng nhìn thấy bốn người nước ngoài.

Phía sau còn có mấy y tá, trên bàn để một bộ dụng cụ.

Trần Thương biết rõ phối trí của Mayo, bình thường mà nói, ngoại trừ bác sĩ mổ chính, Mayo sẽ chuyên môn vì bác sĩ mổ chính mà bồi dưỡng một trợ thủ khoa ngoại.

Mayo chia đều công việc cho bác sĩ càng thưa, chuyên môn của họ là bồi dưỡng ra loại trợ thủ khoa ngoại này

Trong quá trình phẫu thuật sẽ hỗ trợ phơi nhiễm phẫu thuật dã, bắt ngoéo, xong hỗ trợ cùng nhau khâu bụng.

Mà trong đó có một loại gọi là:

- Trợ thủ thứ nhất

Chu kỳ học tập càng dài, yêu cầu càng cao hơn, có càng nhiều quyền hạn làm việc hơn.

Chân chính thực hiện thuật nghiệp hữu chuyên công.

Lần này Mayo đến đây, chính là đoàn thủ tịch chữa bệnh, một bác sĩ mổ chính, một thứ mổ chính, hai trợ thủ 1, ba y tá, một bộ dụng cụ đầy đủ.

Có thể thấy, trung tâm y học Mayo đối với chuyện này cũng có thái độ vô cùng nghiêm túc, dù sao theo họ nghĩ chẳng qua chỉ là một ca phẫu thuật ung thư đầu tụy giai đoạn đầu.

Ford Demps là bác sĩ mổ chính của ca phẫu thuật lần này, cũng là cây dao đứng đầu trong lĩnh vực phẫu thuật tuyến tụy của trung tâm y học Mayo.

Nhìn thấy mấy người Tần Trấn Vĩ đến, Ford cười nói:

- Chừng nào thì bắt đầu phẫu thuật, Tần.

Tần Trấn Vĩ cười nói:

- Rất nhanh thôi, phòng phẫu thuật đã được chuẩn bị.

Ford nghe xong, lập tức gật đầu:

- Ừm, mấy người Lieza, đến phòng phẫu thuật, đi theo chuẩn bị phẫu thuật, đổi dụng cụ thành đồ của chúng ta.

Tôn Quảng Vũ muốn sắp xếp cho y tá dẫn theo Lieza tới phòng phẫu thuật.

Mà lúc này đột nhiên Trần Thương nói:

- Không cần, dụng cụ của chúng tôi cũng có thể sử dụng, thay đổi dụng cụ, tôi không thuận tay.

Một câu này khiến mọi người trong phòng sững sờ.

Mà sau khi Tôn Quảng Vũ nghe thấy, trong lòng bỗng run lên, câu nói này nghe thật sảng khoái.

Trần Thương nói tiếng Anh, vì lẽ đó mấy người Ford cũng nghe rất rõ ràng.

Ford tò mò nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Anh là ai?

Trần Thương cười nói:

- Chào ông, tôi là bác sĩ mổ chính của ca phẫu thuật lần này, Trần Thương.

Đoàn người Ford nghe xong câu của Trần Thương thì sững sờ.

Liếc nhau, sau đó nhìn hai anh em Tần Trấn Vĩ.

Tần Trấn Vĩ cũng sững sờ.

Trần Thương biết rõ, vào lúc này không phải lúc để tranh luận, mà là cần dùng thực lực để chinh phục đối phương.

Trần Thương nhìn vào giới hạn ung thư, phải đảm bảo chất lượng sinh tồn của ông cụ, đây là một năng lực quan trọng không gì sánh được.

Bản thân vốn mắc bệnh tiểu đường, cắt bỏ tuyến tụy thì sẽ là bao nhiêu?

Hơn nữa, phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng là có ý gì?

Phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng bao gồm 3 trình tự chủ yếu là kiểm tra, cắt bỏ và tái tạo lại đường tiêu hóa.

Kiểm tra là trình tự quyết định vị trí có thể cắt bỏ

Mà cắt bỏ là cắt bộ phận đầu tụy, hang vị dạ dày môn vị, toàn bộ tá tràng và đoạn dưới ống mật chủ và khu vực hạch bạch huyết

Mà sau cùng xây dựng lại là nối lại ống mật chủ, ống tụy và dạ dày phân biệt giống như hỗng tràng.

Ca phẫu thuật như vậy, họ an tâm về Trần Thương...

Nói câu không dễ nghe, Trần Thương còn không yên tâm về họ đâu

Đây không phải một ca tiểu phẫu, có thể nhượng bộ, Trần Thương tuyệt không chỉ để ý một tấm thẻ Đặc huấn này, mà còn càng thêm quan tâm tình huống sau phẫu thuật của ông cụ.

Anh cho rằng, anh có thể làm tốt.

Thế là, trong phòng, không khí lập tức ngưng trệ.

Ford xin lỗi nhìn Trần Thương cười cười, sau đó nhìn thoáng qua Tần Trấn Vĩ, tiếp đó nói:

- Tôi tin tưởng kỹ thuật của bác sĩ Trần, thế nhưng, chúng tôi có cả một đội ngũ hoàn chỉnh, thêm vào bác sĩ Trần, tôi cảm thấy sẽ ảnh hưởng một chút tới chi tiết các thao tác. Tôi tự nhận là, chúng tôi làm phẫu thuật tuyến tụy cũng không tệ.

- Đương nhiên, bác sĩ Trần có thể đến hiện trường quan sát.

Sau khi những lời này được nói.

Dù là Trần Thương hay Tôn Quảng Vũ, đều biến sắc rõ rệt.

Mà lúc này đây, tiếng đập cửa vang lên, cảnh vệ viên của ông cụ đi đến.

Cùng tới còn có hai vị ông cụ khác.

- Chủ nhiệm Tôn, chiếu camera phòng phẫu thuật ra đi, ông cụ muốn xem Trần Thương làm phẫu thuật. Hai lão đầu chúng tôi cũng được thêm kiến thức.

Một câu này, khiến Tần Trấn Vĩ sững sờ.

Một câu nói kia, là vạch trần triệt để mánh khoé của ông.

Tần Trấn Hoành bất đắc dĩ lắc đầu, gừng càng già càng cay mà.

Ông cụ hiểu rất rõ mấy đứa con của mình.

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- Được.

Mà lúc này đây, Tần Trấn Vĩ bất đắc dĩ nhìn Ford, gật đầu nói:

- Ford tiên sinh, xin lỗi, cha tôi hi vọng các vị hợp tác cùng bác sĩ Trần để hoàn thành ca phẫu thuật này.

- Đồng thời, cũng hi vọng bác sĩ Trần với tư cách là bác sĩ mổ chính của ca phẫu thuật này.

Nghe thấy câu nói này, mấy thành viên đoàn Ford lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Để họ làm trợ thủ cho người trẻ tuổi này?

Mấy người của tổ đoàn chữa bệnh Mayo đều cho rằng Ford sẽ từ chối.

Thế nhưng ngược lại, Ford hơi hăng hái mà nhìn Trần Thương, gật đầu đồng ý:

- Được, tôi không ngại.

Sau khi nói xong, Ford nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Rất chờ mong bác sĩ Trần làm phẫu thuật, để tôi học hỏi thêm kiến thức phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng của bệnh viện Hiệp Hoà Trung Quốc.

Ford rất rõ ràng là hơi không vui, thế nhưng ông ta sẽ không nói, nơi này là Trung Quốc.

Trần Thương nghe thấy câu nói này, trong lòng càng thêm không thoải mái, cười nói:

- Nếu nói như vậy, chủ nhiệm Tôn tới làm trợ thủ thứ nhất, gọi chủ nhiệm Trang Nguyệt Minh trợ thủ hai, xa tới là khách, để Ford tiên sinh được chiêm ngưỡng phẫu thuật cắt bỏ tá tuỵ của Hiệp Hòa chúng ta

- Ford tiên sinh, tôi cho phép anh có thể tới hiện trường quan sát ca phẫu thuật.

Chương 1114: Đương Nhiên Phải Có Thể! Chắc Chắn Phải Có Thể

Nghe thấy Trần Thương nói một câu ý vị thâm trường nhưng cũng vô cùng bá khí như vậy, hiện trường lại lần nữa trở nên an tĩnh.

- Tôi cho phép mọi người tới quan sát

Sau khi Tôn Quảng Vũ nghe thấy vậy, trong lòng thật sự là thật lâu không thể bình phục.

Thật hả giận.

Các người không cho chúng tôi lên làm phẫu thuật, chúng tôi dựa vào cái gì mà không thể không cho các người làm?

Cũng bởi vì mấy người tài giỏi à?

Xin lỗi, tôi còn tài giỏi hơn

Trần Thương có đầy đủ năng lực.

Mặc dù không biết năng lực phẫu thuật của đối phương mạnh bao nhiêu, thế nhưng Trần Thương cảm giác được, khẳng định không có ai giỏi hơn mình.

Mặc dù chính Trần Thương cũng tự thừa nhận là do tức giận quá nên mới nói vậy.

Thế nhưng thực sự là do Trần Thương cố ý nói như vậy

Chính như ngay từ đầu Ford đã nói như vậy, họ không cần bác sĩ Trần hay là những người khác trợ giúp, họ có thể để anh ở bên cạnh quan sát, thế nhưng đừng làm ảnh hưởng ca phẫu thuật của họ.

Đây là một đạo lý.

Lời của Ford nhìn như có vẻ rất hợp lý, thật ra vẫn không tín nhiệm, thậm chí là không để vào mắt.

Trần Thương nhớ lại ánh mắt vừa rồi của ông cụ, tự nhiên hiểu rõ, trong lòng ông cụ này thật sự rất kiên trì.

Cho dù là già, ông nói gì bọn nhỏ cũng không chắc chắn nghe, nhưng ông vẫn hi vọng người Trung Quốc tự cứu người Trung Quốc.

Ông cụ có sự kiên trì của ông cụ, không thể nói tốt hay xấu, không thể cho là thành kiến.

Thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, ai trên đời mà không có chút kiên trì chứ?

Bản thân ông chính là người góp công xây dựng nên Trung Quốc từ những buổi đầu, một hy vọng như vậy cũng không thể thoả mãn hay sao?

Đương nhiên phải làm được

Chắc chắn phải làm được

Ông muốn mở ra camera để ông cụ tỉnh lại còn xem, ngay khi y học Trung Quốc đang phát triển bồng bột, liên tục tiến bộ, một ngày kia, chúng ta không kém bất kì ai

Ông chắc chắn muốn giữ vững kiên trì.

Hơn nữa, sau khi mấy ông lão đi tới, lại lần nữa khẳng định suy nghĩ và kiên trì của ông lão.

Hai anh em Tần Trấn Hoành và Tần Trấn Vĩ đều im lặng.

Trong lúc nhất thời, cũng không biết nên nói cái gì.

Con cái muốn ông cụ được hưởng chế độ chữa bệnh tốt nhất, đoàn đội cao cấp nhất.

Thế nhưng ông cụ lại một lòng có kiên trì của bản thân mình.

Vào lúc này, một ông cụ nói với hai anh em nhà họ Tần:

- Hai người các cháu đi ra đây, chú nói một câu.

Hai người Tần Trấn Hoành đi theo ông cụ ra ngoài.

Ông cụ thở dài:

- Các cháu ấy à, căn bản không hiểu ba các cháu muốn cái gì

- Các cháu không suy nghĩ một chút gì cả, ông ấy là người từng tham gia chiến tranh viện triều, hai vết sẹo do dính đạn vẫn còn trên người, đời này chưa ăn qua, dùng qua hàng gì của Mỹ, ngay cả một chai CocaCola ông cụ cũng không uống, trước khi chết cháu còn muốn để người nước Mỹ tới cứu ông ấy à?

- Đây không phải hồ đồ à?

- Đồ nước ngoài rất tốt, chúng ta biết rõ! Thế nhưng cháu có biết lúc ấy sau khi ông cụ kia đi Mỹ nhìn thấy người ta đi xe ô tô xa hoa, nhà cao tầng, công nghệ cao thì suy nghĩ đầu tiên là gì không?

- Không phải mua về một trăm chiếc, không phải không biết cách hưởng thụ đồ tốt của người ta, càng không phải là mời người ta đến xây dựng, mà là chúng ta chắc chắn phải có một chiếc xe do chính chúng ta tạo nên! Dù không tốt bằng họ, thế nhưng cũng chắc chắn phải có

- Các cháu ấy à, trẻ tuổi, tư tưởng khai sáng, thế nhưng... Các cháu không hiểu sự kiên trì của thế hệ của chúng ta đâu...

- Lại nói, núi dựa núi sẽ đổ, dựa vào người người sẽ chạy, lịch sử dạy bảo còn chưa đủ thê thảm đau đớn hay sao?

Hai người nghe thấy lời của ông cụ xong, không tự chủ được im lặng, Tần Trấn Vĩ còn muốn nói gì đó.

Ông cụ lại nhanh chóng cắt ngang:

- Cháu khỏi cần nói thêm gì với chú, chú nói cho cháu biết, tiểu tử họ Tần, cháu còn không hiểu cha cháu bằng đồng chí tiểu Trần đâu

Sau khi nói xong, ông lắc đầu, hơi tiếc nuối thở dài, dẫn cảnh vệ viên đi theo viện trưởng Lý Khải đến phía dưới phòng phẫu thuật.

Thần tiên đánh nhau, làm viện trưởng Lý Khải cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Mà lúc này, Trần Thương cũng không nói thêm gì nữa, dẫn theo Tôn Quảng Vũ, gọi thêm Trang Nguyệt Minh đi tới phòng phẫu thuật.

Trong văn phòng, chỉ còn cha con nhà họ Tần và mấy người của Mayo.

Từ bao giờ mà đám người Ford bị xem như không khí, nhưng nhìn Tần Trấn Vĩ, sau đó Ford không nhịn được bật cười:

- Tôi đồng ý với Tần tiên sinh mà đến, chính là vì đảm bảo ca phẫu thuật này sẽ an ổn mà tiến hành

- Chúng tôi sẽ ở bên cạnh, đương nhiên... Nếu như gặp phải bất cứ vấn đề gì, chúng tôi đều sẽ đến hỗ trợ.

Tần Trấn Vĩ gật đầu nói cám ơn.

...

...

Khi thay quần áo, Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh không nói câu nào.

Chuyện hôm nay, đã thượng cương thượng tuyến.

Đây thậm chí không chỉ đơn giản là một ca phẫu thuật như vậy.

Họ nhìn Trần Thương, thật ra lúc này trong lòng cũng không chắc chắn

Dù sao đây không phải ai khác, đây là tổ chữa bệnh cấp đỉnh của trung tâm y học Mayo, cây dao phẫu thuật tuyến tụy tầm thế giới, Ford Demps.

Trong lòng họ biết rõ, mình khẳng định là không làm tốt bằng đối phương, bởi vì đó là do kỹ xảo và lý niệm họ sử dụng, còn là vị Ford tiên sinh này.

Trần Thương nhìn thấy hai người như vậy, an ủi một câu:

- Chủ nhiệm Tôn, chủ nhiệm Trang, hai người... Không cần khẩn trương, có tôi đây.

Hai người nghe thấy câu nói này, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Trần, chúng tôi sợ làm cản trở cậu, aizz...

Trần Thương thấy thế, cười nói:

- Các vị cứ đứng nhìn là được, tôi có thể làm tốt.

Trần Thương càng an ủi, hai người Tôn Quảng Vũ thì càng bất đắc dĩ, không nhịn được thở dài:

- Aizz...

Trong phòng phẫu thuật được chuẩn bị khẩn cấp, ông cụ cũng được đẩy vào.

Trần Thương cũng đã hiểu rõ tình trạng bệnh tình của ông lão.

Ông cụ nhìn thấy Trần Thương đi tới, dẫn theo hai người Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh.

Đột nhiên tò mò hỏi:

- Những chuyên gia nước ngoài kia đâu? Họ không đến à?

Trần Thương nhìn ông cụ, cười nói:

- Một hồi sẽ đến, nhưng ông yên tâm, cháu không cho họ ra tay, một kim một chỉ cũng không để họ khâu, chúng cháu làm phẫu thuật, họ xem là được.

Ông cụ nghe xong, đột nhiên kích động vỗ ván giường một cái, ha ha ha ha cười nói:

- Tốt tốt tốt, không tệ! Có cốt khí, đúng là khí khái của người Trung Quốc! Đúng thế, tiểu tử, cậu là đảng viên chưa? Tôi giới thiệu cậu vào đảng

Ông cụ thật sự vui vẻ, câu nói này nghe vào trong tai, làm sao lại thư thái vậy chứ

Ông cụ mỉm cười nhìn Trần Thương nói:

- Tiểu tử, sau khi phẫu thuật xong, tôi mời cậu tới nhà uống trà, cậu đừng sợ, tùy tiện mà làm

- Tôi phúc lớn mạng lớn, lúc ấy hai viên đạn bắn vào ngực cũng không có chuyện gì, hôm nay cắt tuyến tụy tính là gì chứ.

- Cho dù làm không tốt, tôi cũng không trách cậu! Chủ nhiệm Tôn là chuyên gia, mà ai cũng không tin lại tin cậu, tôi cũng sẽ tin cậu! Làm không tốt, đó là do tình hình trong nước chúng ta! Nói rõ sự nghiệp chữa bệnh của chúng ta vẫn còn trong giai đoạn sơ cấp của chủ nghĩa xã hội, còn cần phát triển

- Nói một lời nói từ đáy lòng, thế hệ này của bọn ta đã già, không còn dùng được, nói trắng ra chỉ là trụ cột tinh thần, nếu như tư tưởng của chúng ta còn không chịu nổi khảo nghiệm, người nào còn có thể?

Mấy y tá, bác sĩ gây mê ở xung quanh nghe xong lời của ông cụ, cả đám đều im lặng.

Mà lúc này hai ông bạn già của ông lão ở bên trong phòng họp nghe xong, cũng dồn dập nở nụ cười.

Trần Thương cũng cười cười, kiên định nhìn ông cụ, nói từng câu từng chữ:

- Ông yên tâm đi, khả năng của chúng ta lợi hại hơn họ nhiều lắm! Chẳng qua là họ chưa được chiêm ngưỡng mà thôi.

- Có thể sau này hội trưởng của Ngoại khoa tiêu hóa thế giới cũng sẽ là người Trung Quốc chúng ta

Ông cụ gật đầu, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không nói nữa.

Thế nhưng lồng ngực kịch liệt phập phồng nói cho mọi người biết, ông rất kích động.

Ai lại không hi vọng nhìn thấy một ngày này chứ?

Mà Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh ở bên cạnh cũng bị câu nói này của Trần Thương làm cho hoảng thần, quay người nhìn chằm chằm Trần Thương, nhìn anh không giống như là đang nói đùa.

Trong lúc nhất thời, đột nhiên Tôn Quảng Vũ hiểu ra vấn đề.

Có lẽ...

Trước tới nay thứ mà Trần Thương chuẩn bị đều không chỉ là một chức vị ủy viên?

Chương 1115: Mạch Suy Nghĩ Mới

Sau khi Trần Thương chuẩn bị sẵn sàng, mấy người Ford cũng đến bên trong phòng phẫu thuật.

Mấy bác sĩ và trợ thủ đều tới, có điều chỉ đứng đằng xa nhìn bàn phẫu thuật, cũng không nói chuyện.

Ford đánh giá phòng phẫu thuật một phen, đột nhiên đối mặt với ánh mắt Trần Thương, lập tức sửng sốt một chút.

Ánh mắt này là ý gì?

Có chút giống... Cổ vũ?

Ford hơi mơ hồ, cái này tựa như khi mình vừa mới đến bệnh viện, giáo sư vui mừng nhìn mình, nói:

- Học tập cho giỏi

Lúc này, y tá của Ford đều đã cầm dụng cụ tiến đến, tựa như... Bất cứ lúc nào chuẩn bị tiếp nhận phẫu thuật.

Mặc dù phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng là trị liệu tuyến tụy ung thư cái này khối u tương đối hữu hiệu liệu pháp, nhưng hiệu quả trị bệnh vẫn không thể khiến người vừa ý.

Đặc biệt là ung thư đầu tụy kém cỏi nhất

Mấy loại hình ung thư khác hơi tốt chút, nhưng tỉ lệ phẫu thuật cắt bỏ chỉ 30%, tỉ lệ tử vong phẫu thuật và tỉ lệ cắt bỏ hậu phẫu năm năm chữa trị cũng chỉ có 10%.

Vì vậy, phẫu thuật này yêu cầu độ tinh tế rất cao, đồng thời phải làm mỗi một cái phân đoạn cho tốt.

Như nhau, đây cũng là chỗ đám người Ford tự tin nhất, họ có đầy đủ kinh nghiệm lâm sàng phong phú và sách lược ứng đối

Thậm chí là cũng có nhảy vọt phát triển ở lĩnh vực xây dựng lại đường tiêu hóa.

Ford nhìn Trần Thương, thấy thần thái của anh vui mừng không hơi gợn sóng nào, điều này làm anh nhiều hơn mấy phần tò mò.

Người trẻ tuổi này tựa như một chút cũng không khẩn trương, chẳng lẽ anh không biết phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng khó bao nhiêu à?

Có lẽ... Người không biết không sợ

Ford tin tưởng, trong phẫu thuật anh có thể phát hiện Trần Thương rất nhiều không đủ và sai lầm, thậm chí anh sẽ chuyên môn viết ra một bài luận

văn phát biểu bên trên tập san y học hội ở nước Mỹ.

Phẫu thuật sắp bắt đầu

Bác sĩ gây tê là chủ nhiệm khoa gây tê, phía trước đã tiến hành đầy đủ trao đổi, mở bụng phẫu thuật.

Lựa chọn là gây tê ngoài màng cứng bằng cách truyền liên tục, như vậy giúp thời gian duy trì dài, phản ứng khá nhỏ, cơ bụng mềm mại, dễ dàng cho hiện rõ.

Ford nhìn thấy một màn này, kém chút bất đắc dĩ cười lên: Chẳng lẽ... Một ca phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng anh cũng chuẩn bị mở bụng à?

Hiện tại loại phẫu thuật này, Mayo vốn toàn bộ đã là phẫu thuật nội soi

Ford đột nhiên có loại cảm giác giảm chiều không gian...

- Bác sĩ Trần, anh muốn mở bụng?

Ford còn là bất đắc dĩ hỏi.

Trần Thương không quay đầu lại, mà là nhìn y tá bên cạnh nói:

- Dao mổ

Ford thấy thế, lập tức đỏ mặt một hồi.

Trần Thương đã sớm thương lượng chuyện này với bác sĩ gây tê, lựa chọn mở bụng kiểm tra là trình tự quyết định xem có cần phải cắt bỏ có thể hay không

Bởi vì ông cụ là giai đoạn đầu, thậm chí chưa thay đổi vị trí quá nhiều, bởi vậy từ đầu Trần Thương đã dự định sẽ giữ lại một số bộ phận, cắt bỏ một số bộ phận.

Đây cũng là thứ anh dang nghiên cứu và tìm kiếm một loại phương án phẫu thuật gần đây.

Nếu như sử dụng phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng truyền thống, dựa theo tố chất thân thể này của ông cụ, cộng thêm bệnh tiểu đường kéo dài, Trần Thương dám đảm bảo, thời gian còn sống sẽ không quá dài.

Cho dù là thuật cắt bỏ tá tụy hoàn mỹ cũng vô dụng

Đây là một thiếu hụt của phẫu thuật.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trần Thương tranh thủ phẫu thuật, bởi vì anh biết rõ, nếu như Ford làm, khẳng định sẽ cắt bỏ toàn bộ, cái này không có khác nhau quá lớn so với người thường, khác biệt duy nhất ngay vào khi xây dựng lại đường tiêu hóa, Ford có thể làm tương đối tốt một chút.

Đây chính là chỗ chênh lệch giữa Ford và Trần Thương.

Mà sau khi thuật cắt bỏ tá tụy của Trần Thương đến hoàn mỹ, phối hợp những cái chuẩn hoàn mỹ nối lại mật - ruột kia... các loại nối lại đường tiêu

hóa cấp hoàn mỹ, điều này làm cho Trần Thương ý thức được một chuyện.

Đó là bản thân phẫu thuật đã không trọn vẹn.

Càng xâm nhập vào nghiên cứu, Trần Thương càng phát hiện phẫu thuật rất không được trọn vẹn.

Nào có cái phẫu thuật hoàn mỹ gì, có điều là 'ải tử lý diện bạt tướng quân', khi không cắt không được, anh có thể phẫu thuật càng tốt hơn, bệnh biến chứng tương đối thấp hơn một chút thôi.

(DG: 'Ải tử lý diện bạt tướng quân': Từ trong những người không xuất sắc lựa chọn người tốt nhất.)

Vì vậy, Trần Thương căn bản không chú ý Ford, kế tiếp cần làm một ca phẫu thuật tốt đã.

Cầm dao mổ qua, Trần Thương tiến hành rạch mổ ở chính giữa bên cạnh bên phải bụng trên ông cụ.

Rạch mổ không lớn, thế nhưng vị trí này vừa vặn dễ dàng cho trên, dưới, kéo dài, giúp toàn bộ đường tiêu hóa hiện rõ hết mức.

Sau khi ổ bụng lộ ra, Trần Thương bắt đầu kiểm tra.

Độ lớn của túi mật bình thường, đây là chuyện tốt, ung thư đầu tụy không đến mức chèn ép đường mật đưa tới bệnh biến túi mật.

Khi hai tay Trần Thương chạm đến đầu tụy, rõ ràng cảm thấy một hồi thông tin truyền đến.

【Ung thư đầu tụy: Giai đoạn đầu, đề nghị cắt bỏ!】

Cảm nhận được đầu tụy sưng lên, thứ Trần Thương phải làm chính là rạch ra kiểm tra tá tràng, phân biệt rõ ràng tình huống phát triển của ung thư đầu tụy.

Loạt thao tác này có tính nguy hiểm, rất dễ dàng làm khối u lan rộng hoặc lan truyền vi khuẩn vào ruột trong ổ bụng, vào lúc không thật sự cần thiết, nên tận lực tránh đi.

Tôn Quảng Vũ lo lắng đề phòng nhìn Trần Thương, không dám thở mạnh một hơi.

Mặc dù đã trò chuyện phương án phẫu thuật, anh vẫn hơi khẩn trương.

Ford cũng trợn tròn mắt

Trần Thương đây là đang nhảy múa trên mũi dao

Sau khi làm thấy rõ ràng kết cấu bên trong, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó phải quyết định chính là có cắt bỏ hay không, có thể trị tận gốc tính cắt bỏ.

Bản thân việc kiểm tra ung thư là không vượt ra tuyến thể và xâm lấn cửa tĩnh mạch, mạc treo bên trên động tĩnh mạch, động mạch chủ bụng, tĩnh

mạch chủ dưới... mạch máu quan trọng.

Vào lúc này, Trần Thương trực tiếp rạch rìa ngoài tá tràng sau phúc mạc ra, chuyển tá tràng và bộ phận đầu tụy vào phía trong

Sau đó, thận trọng dùng ngón tay trái kiểm tra bộ phận đầu tụy bên lưng và khe hở bên cạnh động mạch chủ, tĩnh mạch chủ dưới bụng.

Dễ dàng đem ngón tay đưa vào khe hở nơi đây, nói rõ ung thư còn giới hạn bên trong tụy, chưa thay đổi vị trí.

Rất may mắn, còn chưa thay đổi vị trí

Quá trình này cần ba bước kiểm tra, Trần Thương lại làm vài chục bước, anh cân nhắc đến những chỗ mình có thể cân nhắc, toàn bộ đều ở trong tính toán.

Cái này... Là việc phẫu thuật nội soi vĩnh viễn làm không được.

Tỉ mỉ, chính xác và tinh chuẩn hóa.

Thời gian một giây một phút trôi qua, Trần Thương kiểm tra rất cẩn thận.

Cuối cùng, kiểm tra xong

Trần Thương nhìn ổ bụng, biểu đồ mô hình bốn chiều bắt đầu không ngừng mô phỏng, đã qua hai phút sau đó, Trần Thương bắt đầu động

Bây giờ phải hết sức tách rời nội tạng cơ quan chuẩn bị cắt bỏ.

Mà vào một phân đoạn mấu chốt như vậy, Trần Thương đột nhiên không có tách rời thân vị, mà là bắt đầu tách đường mật ra

Sau đó... bên dưới kẹp cầm máu, trước tiên anh một dao rạch ống mật chủ phía dưới và bộ vị tuyến tụy hình Y ra.

Sau đó lại tiến hành tách rời một cái khéo léo, vào lúc này, tuyến tụy đột nhiên tách ra

Một cái thao tác khó hiểu thấu làm mọi người trợn tròn mắt

Vào lúc này, đầu tụy là không thể đụng vào, mà lại cho dù là tá tràng hay thân vị, thậm chí là phẫu thuật đường mật đều cần làm buộc ga-rô tốt mới cắt bỏ, phòng ngừa khối u tế bào lan rộng.

Thế nhưng, lúc này Trần Thương lại trực tiếp tách đường mật và tuyến tụy ra, đường mật cứ như vậy tự do

Một thao tác này trực tiếp làm Ford sau lưng nhìn trợn tròn mắt

Đây là có chuyện gì?

Trần Thương hít sâu một hơi, một bước vừa rồi anh đã cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ đưa tới hậu quả không tốt, hai mắt nhìn chăm chú đã sớm mở ra

Toàn tâm tập trung đi vào

Anh cần phải làm là không cắt bỏ đường mật, khéo léo dùng tách rời thực hiện một lần cắt bỏ hiệu quả.

Trước mắt xem ra, hiệu quả không tệ

Chí ít một hồi nối lại mật - ruột, độ khó sẽ nhỏ hơn.

Chương 1116: Tôi... Căn Bản Không Xứng

Nhìn một bước hoàn thành thuận lợi này của Trần Thương, Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh thở phào một hơi

Họ biết rõ, một ca phẫu thuật này, nếu thành công, Trần Thương gần như xem như mở ra một loại phương pháp phẫu thuật mới

Có khó không?

Rất khó

Nhưng hiệu quả sẽ rất tốt

Xây dựng lại đường tiêu hóa vĩnh viễn không dùng tốt bằng lúc đầu, nếu đã như vậy, có thể tận khả năng sửa chữa hay không?

Đây là một quan niệm trong phẫu thuật

Tận khả năng giữ lại nhiều kết cấu nguyên thủy của đường tiêu hóa.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Trần Thương không dám thư giãn chút nào, theo trình tự xuống cần bắt đầu cắt đứt dạ dày, cắt đầu tuyến tụy, chặt đứt hỗng tràng, lấy đi toàn bộ một bộ vị ở giữa

Thế nhưng Trần Thương vốn không làm thế, hiện tại ngay cả đường mật cũng giữ vững kết nối với tá tràng.

Nếu mở đầu không giống nhau, lúc phát triển khẳng định không giống nhau, kết cục đương nhiên cũng không giống nhau.

Một bộ phương án phẫu thuật kỹ càng này Trần Thương đã sớm kế hoạch tốt.

Từ vừa mới bắt đầu rạch ra tá tràng bắt đầu Trần Thương đã làm tốt bộ phận cắt bỏ chuẩn bị.

Tuyến tụy ở phía dưới dạ dày, mà đường mật ở bên phải tuyến tụy, tá tràng kết nối lấy tuyến tụy và đường mật.

Vào lúc này, Trần Thương trực tiếp buộc ga-rô hai đầu tá tràng, sau đó bắt đầu cắt bỏ...

Tôn Quảng Vũ hỗ trợ phụ trợ, lúc đầu còn hơi theo không kịp tiết tấu của Trần Thương

Trang Nguyệt Minh càng liên tục không ngừng làm đủ kiểu cân đối tốt.

Mà lúc này, vẻ mặt của Ford tối sầm, không ngờ anh lại xem không hiểu Trần Thương muốn làm gì?

Phẫu thuật liên tục tiến hành, thời gian một giây một phút trôi qua.

Cuối cùng, vào khi Trần Thương bắt đầu sửa chữa ống mật, Ford sững sờ

Anh kinh ngạc phát hiện, Trần Thương muốn làm tuyệt không chỉ là một ca phẫu thuật cắt bỏ đầu tụy tá tràng.

Trình tự bình thường là kiểm tra, cắt bỏ, xây dựng lại đường tiêu hóa.

Thế nhưng Trần Thương vốn cũng không phá hư những miệng nối lại kia, làm sao xây dựng lại được?

Có thể xây dựng lại duy nhất chính là thuật nối lại đường tiêu hóa à?

Khi Trần Thương cắt bỏ toàn bộ tá tràng còn giữ lại tổ chức sửa chữa đầy đủ.

Đến mức sửa chữa hậu kỳ căn bản không cần thay đổi miệng nối lại quá nhiều

Một thao tác này làm Ford nhìn đến hoa mắt...

Sao anh ta có thể làm được?

Vào lúc này, anh liên tưởng trước khi phẫu thuật Trần Thương đã kiểm tra từng vị trí một, rõ ràng chỉ cần ba bước, thế nhưng anh lại làm mười mấy hai mươi bước.

Ngay từ đầu anh đã chuẩn bị tốt như vậy

Hổn hển...

Ford cảm giác hô hấp của mình cũng dồn dập.

Độ nguy hiểm của ca phẫu thuật này, độ khó, chi tiết, khống chế đều vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Thậm chí Ford nghĩ không ra Trần Thương muốn làm gì tiếp theo.

Cái này hơi kinh khủng

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Sau khi cắt bỏ đầu tụy và tá tràng, mọi người phát hiện chỉ cần hỗng tràng bình di (*), toàn bộ đường tiêu hóa sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng

Cái này... hơi kinh khủng

Trần Thương gia tăng độ khó cắt bỏ lên, thế nhưng nếu như vậy sẽ giảm bớt độ khó khi xây dựng lại đường tiêu hóa.

Đồng thời giảm bớt một hệ liệt bệnh biến chứng đủ kiểu bởi vì miệng nối lại không thỏa đáng mà tiến hành cưỡng ép ôn hòa mang tới

Lúc này, đầu Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh đã đầy mồ hôi

Y tá lau mồ hôi, lúc này lượng công việc của một y tá cũng không nhỏ

Mà trái lại Trần Thương, bình tĩnh như vậy, mây trôi nước chảy

Độ khó công việc nối lại rất nhỏ

Nhỏ đến ra ngoài dự liệu của mọi người.

Ford đứng ở phía sau, trong lúc bất tri bất giác cảm giác sau lưng mình tất cả đều là mồ hôi lạnh, trên trán tóc, cũng bị mồ hôi ướt nhẹp dính trên trán.

Cả người giống như rơi vào trong nước

Ford thật bị hù sợ.

Từ trước đến nay, anh không ngờ một loại phương thức phẫu thuật như vậy, chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy

Giữ lại hệ thống đường tiêu hóa ban đầu, đặc biệt là đường mật, một cơ quan dẫn truyền dịch mật quan trọng trong đường tiêu hóa.

Xây dựng lại đường tiêu hóa chắc chắn phải xây dựng ở phía trên công năng cơ sở của tiêu hóa.

Mà trình độ phẫu thuật lớn nhất của Trần Thương đã bảo lưu lại phát huy hết bên trên công năng tiêu hóa.

Đây là một phương hướng mới

Thậm chí là một lĩnh vực mới

Ford sợ hãi không phải là mình, mà là toàn bộ trung tâm đường tiêu hóa Mayo.

Ford thậm chí có thể tiên đoán được một tương lai, loại phương thức phẫu thuật giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy này khẳng định sẽ trở thành một chủ lưu

Trong đầu Ford suy nghĩ rất nhanh

Xây dựng lại đường tiêu hóa... Xây dựng lại đường tiêu hóa...

Như vậy... xây dựng lại như thế nào

Anh phá hủy đường tiêu hóa ban đầu, sau đó nối lại có thể dùng tốt hơn bao nhiêu?

Anh cho rằng thân thể là khâu lại quái à?

Phẫu thuật từng giây từng phút trôi qua, Ford đã không còn tâm trạng quan sát phẫu thuật nữa, mỗi một bước thao tác của Trần Thương giống như ma chú vậy, quanh quẩn trong đầu của anh, thật lâu vẫn không thể tản đi

Chưa nói có nhìn hay không... Cho dù nhìn anh cũng không nhìn thấy thao tác hạch tâm.

Loại phẫu thuật này, cho dù như thế nào Ford cũng không dám thử.

Đây là thuật trị ung thư tận gốc

Cho dù giữ lại một cái bộ vị nào cũng không tốt, nắm chắc không đúng chỗ sẽ đưa tới khối u tế bào lan rộng

Nói đơn giản một chút, chính là thay đổi vị trí

Càng nghĩ Ford càng sợ hãi.

Xuất hiện một thuật thức mới như vậy sẽ mang tới một lần xung kích cho khoa ngoại đường tiêu hóa, là xưa nay chưa từng có

Địa vị của trung tâm Mayo còn có thể duy trì được không?

Nằm mơ

Đến cuối cùng, anh nhìn không nổi nữa, nếu còn nhìn tiếp, anh không biết mình có thể sụp đổ hay không.

Anh tranh thủ thời gian mở cửa phòng phẫu thuật chạy ra bên ngoài, rất chật vật, cũng rất vội vàng

Sau lưng anh, những trợ thủ, y tá kia thấy thế cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Chỉ thấy Ford sa sút tinh thần ngồi dưới đất, lớn tiếng thở dốc.

- Giáo sư, anh không thoải mái à?

Trợ thủ bất đắc dĩ hỏi.

Ford lắc đầu:

- Tôi đi vệ sinh một chút.

Sau khi nói xong, phí sức đứng dậy đi tới phía trước.

Vào lúc này, mọi người mới nhìn rõ, phía sau lưng Ford đã ướt đẫm

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Ford trở lại phòng thay đồ, vào phòng vệ sinh, rửa mặt, cởi quần áo phẫu thuật ra đổi lại quần áo của mình.

Anh điều chính cảm xúc mình một chút.

Anh biết rõ, bản thân cần trở về nước.

Nơi này... Quá đáng sợ.

Người trẻ tuổi tên là Trần Thương này, trực tiếp duy nhất một lần đánh tan phòng tuyến tâm lý của anh.

Đánh tan anh ở ngay trên lĩnh vực mình am hiểu nhất

Đã không chỉ là đánh bại.

Anh thậm chí có thể nghĩ đến, tương lai một ngày nào đó, một loại thuật thức này của Trần Thương tất sẽ trở thành chủ lưu.

Nghĩ đến chính mình ngay từ đầu cuồng vọng tự đại, Ford đột nhiên ở giữa ý thức được, chính mình quá vô tri.

Mayo đã an nhàn quá lâu

Có lẽ đã quên cạnh tranh là cảm giác gì rồi?

Sau khi ra phòng phẫu thuật, anh trước mặt bắt gặp Tần Trấn Vĩ.

- Ford tiên sinh, anh... Sao lại ra làm gì? Phẫu thuật kết thúc rồi à?

Tần Trấn Vĩ bất đắc dĩ bức thiết hỏi.

Ford lắc đầu:

- Đoán chừng sắp rồi, có lẽ còn cần nửa giờ nữa.

Tần Trấn Vĩ bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Vậy anh... sao lại đi ra ngoài trước?

Ford bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

- Tần tiên sinh nói đùa.

- Bác sĩ Trần Thương làm phẫu thuật đoán chừng là phương án phẫu thuật tốt nhất trước mắt, cũng là hiệu quả tốt nhất.

- Nguyên nhân tôi đi ra là bởi vì tôi ở hiện trường sợ quấy rầy bác sĩ Trần Thương làm phẫu thuật, mà... Tôi vốn chỉ đạo không được phẫu thuật của Bác sĩ Trần, không đúng, tôi vốn không xứng đưa ra đánh giá.

- Hiện tại tôi đã biết rõ tại sao anh ta phải bảo tôi đứng ở bên cạnh nhìn...

Ford chỉ đạo, nếu như mình ra tay, lấy trạng thái trước mắt của mình, tuyệt đối là tai nạn phẫu thuật...

Chương 1117: Họ Bị Anh Dọa Chạy

Phẫu thuật, đặc biệt là những ca phẫu thuật độ tinh vi rất cao kia, đặc biệt cần một trái tim bình tĩnh

Rất nhiều bác sĩ mổ chính ngoại khoa đều ưa thích bật nhạc ở trong phòng phẫu thuật, cũng là bởi vì những này âm nhạc có thể giúp đạt tới một hiệu quả không tệ.

Thế nhưng một ca phẫu thuật cần độ tinh vi cao kiểu này, nếu như Ford đi lên nhìn thấy một bộ thao tác của Trần Thương, không nói dọa nước tiểu, thế nhưng đạo tâm tuyệt đối đã sập một nửa

Đừng nói phẫu thuật tinh vi, có thể kiên trì đi xuống cũng không tệ rồi.

Tần Trấn Vĩ đột nhiên sửng sốt một chút, lúc này Ford đột nhiên... Phát bệnh thần kinh gì thế?

Tần Trấn Vĩ bất đắc dĩ nói:

- Ford tiên sinh, anh... nghiêm túc hả?

Ford ăn nói có ý tứ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Trấn Vĩ, nói:

- Xưa nay tôi sẽ không lấy danh dự và học thuật của mình ra đùa.

Cuối cùng vào lúc này, Tần Trấn Vĩ mới ý thức được có thể anh thật đánh giá thấp Trần Thương

Ford cũng không muốn xoắn xuýt chi tiết chuyện Trần Thương làm phẫu thuật với Tần Trấn Vĩ, dù sao đối mặt với một ngoài nghề như vậy, không thể nghi ngờ là đàn gảy tai trâu.

Thế nhưng, đột nhiên anh cảm giác mình phải nói chút gì đó.

Nghĩ tới đây, Ford nhìn Tần Trấn Vĩ nói:

- Tần tiên sinh, Trần Thương phẫu thuật thật rất xuất sắc, phẫu thuật sẽ rất thành công, bệnh biến chứng hậu kỳ cũng sẽ rất ít, thậm chí thời kỳ khôi phục của ba anh cũng ngắn hơn.

- Không bao lâu, ông cụ đã có thể khôi phục! Thân thể trên cơ bản không có ảnh hưởng quá nhiều.

Tần Trấn Vĩ gật đầu:

- Được, cám ơn anh, Ford tiên sinh.

Ford lắc đầu:

- Anh hẳn nên cảm ơn là Trần Thương, có lẽ, tôi cũng hẳn là cảm ơn anh ấy, một chuyến đi Trung Quốc đã làm tôi mở rộng tầm mắt

- Hôm nay có thể tôi sẽ trở về nước.

Tần Trấn Vĩ sững sờ:

- Ford tiên sinh đường xa mà đến, tôi còn chưa tận tình hữu nghị chủ nhà, hay là hôm nay tôi thiết yến mời anh và đoàn đội, còn có giới thiệu Bác sĩ Trần cho anh biết?

Sau khi Ford nghe được câu này, lộ vẻ do dự...

Cũng không phải là do dự những chiêu đãi thiết yến kia, anh do dự chính là nhận biết với Trần Thương.

Thế nhưng, sau khi Ford tỉ mỉ nghĩ lại thì cười từ chối nhã nhặn:

- Không cần, lần gặp mặt này, ấn tượng của Trần Thương tiên sinh đối với tôi đã không tốt, tôi với anh ấy không bao lâu nữa sẽ còn gặp mặt.

Ford rất rõ ràng, Trần Thương khẳng định sẽ đi tham gia hội nghị đường tiêu hóa ngoại khoa thế giới

Mà lần tham gia này, có lẽ Ford cũng đoán trước hội nghị lần này sẽ kịch liệt cỡ nào.

Nếu như chậm thêm ba năm

Chắc chắn sẽ đặc sắc.

Vương giả cũ và mới gặp nhau, chắc chắn là một lần thịnh hội xưa nay chưa từng có.

Trước khi đi chuyến Trung Quốc này, Ford vốn đảm bảo hội trưởng học hội giới thứ nhất khẳng định là bác sĩ Hubert.

Có điều... Trần Thương chẳng qua là thanh danh không hiện.

Nghĩ tới đây, Ford cho rằng hơi thương tiếc, Trần Thương vẫn là tuổi còn quá trẻ, tích lũy không đủ.

Lực ảnh hưởng đối với ngoại khoa tiêu hóa có hạn, cống hiến đã ít lại càng ít.

Chỉ bằng vào phẫu thuật và lý niệm, còn cần thời gian mấy năm nha?

Nghĩ tới đây, Ford lắc đầu, không nghĩ những chuyện phức tạp này.

Anh muốn về nước, sau khi trở về bình tĩnh tâm trạng lại, nghiên cứu mạch suy nghĩ và ý nghĩ của Trần Thương thật tốt.

Lần lượt, những trợ thủ, y tá của Ford cũng dồn dập đứng dậy rời khỏi phòng phẫu thuật, theo anh đứng dậy rời đi.

Đến bây giờ, họ vẫn không rõ vì sao giáo sư Ford lại vội vã rời đi như thế.

...

...

Tần Trấn Vĩ vào trong phòng phẫu thuật, đi theo hai ông cụ còn có mấy người cảnh vệ viên ngồi xuống.

Yên lặng ngẩng đầu nhìn phẫu thuật, cũng không nói chuyện.

Lúc này trong hình, Trần Thương nghiêm túc làm tốt mỗi một bước thao tác và chi tiết phẫu thuật, đối với anh mà nói, cái này so với tác phẩm nghệ thuật trân quý nhất thế giới, còn phải ngạc nhiên mừng rỡ hơn.

Sau khi làm công việc nối lại xong, cuối cùng Trần Thương nhẹ nhàng thở ra

Toàn bộ phẫu thuật, thực sự là quá tỉ mỉ chính xác.

Mà quan trọng nhất chính là nó vẫn là ca phẫu thuật đầu tiên, khả năng sau này đi qua chính mình liên tục tổng kết, tinh luyện... Còn có thể hoàn thiện tốt hơn

Đến lúc đó cũng không cần khổ cực như vậy.

Sau khi Trần Thương cầm giữ kim kẹp đưa cho Trang Nguyệt Minh, đứng thẳng người, vừa vặn ngẩng đầu đứng thẳng, đột nhiên cảm giác truyền đến một hồi chóng mặt trên đại não, kém chút không đứng vững, lui về phía sau hai bước

Lần này, Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh giật nảy mình

- Tiểu Trần

Hai người kinh hô một tiếng, mà y tá bên cạnh thì tranh thủ thời gian hỗ trợ dìu đỡ một cái.

Trần Thương bất đắc dĩ hít sâu một hơi, trì hoãn một chút thần:

- Hơi thiếu máu não...

Một ca phẫu thuật này đã tiến hành trong hai giờ.

Mấu chốt nhất là tinh thần luôn phải tập trung cao độ, toàn bộ lực chú ý tập trung cường độ siêu cao trong hai giờ

Trần Thương hoạt động cái cổ một chút, vang lên tạch tạch tạch.

Xin lỗi cười nói:

- Tôi không có chuyện gì.

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ nói:

- Anh nghỉ một lát đi, tôi đến kết thúc.

Trần Thương không từ chối, gật đầu nói:

- Được.

Sau khi nói xong, Trần Thương đi đến một góc, ngồi xuống.

Thân thể cũng phục hồi từ từ.

Một màn này được tất cả mọi người nhìn thấy ở trong mắt.

Trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Trần Thương, mang theo tôn kính.

Mà hai ông cụ trong phòng cũng thấy một màn này, bất đắc dĩ cười nói:

- Cái này, sau này ông Tần chắc chắn phải mời tiểu đồng chí kia ăn bữa cơm đấy.

Một ông cụ khác cười lắc đầu:

- Có lẽ trong thời gian ngắn ông Tần không được ăn cơm.

Hai người ha ha nở nụ cười.

Nhưng nhìn mặt Trần Thương, trong lòng cũng an tâm hơn mấy phần.

Tựa như cho rằng nhìn thấy Trần Thương sẽ không sợ sinh bệnh

Vào lúc này, một ông cụ đột nhiên tò mò nhìn nói:

- Ai? Bác sĩ nước Mỹ đi đâu rồi? Sao không thấy đâu nữa?

Mặt khác ông cụ cũng là một mặt tò mò:

- Vừa rồi phẫu thuật nhìn quá nhập thần, tôi không chú ý.

Ông cụ sững sờ:

- Anh có thể xem hiểu?

- Xem không hiểu! Thế nhưng... Xem không hiểu cũng thấy nhìn rất đẹp...

Vào lúc này, Tần Trấn Vĩ bất đắc dĩ nói:

- Anh Ford đã về nước Mỹ.

Hai vị ông cụ liếc nhau, sửng sốt một chút:

- Sao không xem xong đã rồi đi? Thật xa mời đến cũng không dễ dàng, phẫu thuật không làm về không làm, thế nhưng... Cấp bậc lễ nghĩa nhận đến.

Tần Trấn Vĩ thở dài:

- Ford nói nơi này không cần anh ta, Bác sĩ Trần phẫu thuật vượt xa anh ta, rất nhanh ba tôi sẽ khôi phục, lưu lại cũng không có ý nghĩa gì.

Tần Trấn Vĩ đem lời Ford nói vừa rồi trần thuật lại một lần.

Sau khi nói xong, hai vị ông cụ đều sửng sốt một chút.

- Thật?

Tần Trấn Vĩ gật đầu:

- Vâng.

Hai vị ông cụ nghe xong, lập tức bất đắc dĩ bật cười.

- Nếu như Tần lão đầu biết rõ chuyện này sẽ vui vẻ bao nhiêu nha

- Ha ha... Tôi cũng mặc kệ anh ta có vui vẻ hay không, dù sao tôi cũng vui vẻ.

- Anh vui vẻ cái gì?

- Tôi vui vẻ sau này tôi bị bệnh sẽ có người trị cho tôi, còn là người Trung Quốc chúng ta

Hai người anh một lời tôi một câu, nhanh chóng đấu võ mồm như hai đứa trẻ nhỏ vậy.

Vào lúc này, Trần Thương chợt phát hiện không thấy bọn người Ford.

Lập tức sửng sốt một chút:

- Y tá trưởng... Họ đi khi nào vậy?

Vừa rồi y tá trưởng thế nhìn thấy toàn bộ tình huống của Ford ở trong mắt.

Cô hưng phấn nói:

- Họ bị anh hù chạy

Trần Thương: …

Chương 1118: Xin Lỗi

- Bác sĩ Trần, tôi kể anh nghe, anh không biết đâu, vừa rồi vị Ford kia, đầu đầy mồ hôi vội vàng bỏ chạy khỏi phòng phẫu thuật...

Y tá trưởng khoa tay múa chân liên tục miêu tả ra tình cảnh Ford rời đi, so với Trần Thương còn hưng phấn và vui vẻ hơn

- Anh không biết đâu, sau khi Ford kia tới, còn sai người mang một vài dụng cụ sớm đưa đến, nói chúng tôi sớm khử trùng, còn nói chúng tôi là thay đổi toàn bộ tất cả y tá...

- Tư thế phô trương đó, quá lớn

...

Có thể y tá trưởng thật bị một đoàn người Ford chọc giận, nên sau khi nhìn thấy Ford rời khỏi thì cô so với ai khác còn vui vẻ hơn

Trần Thương thì lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh biết rõ ý nghĩa của một ca phẫu thuật hôm nay này, đừng nói là Ford, cho dù vừa rồi là Trần Thương, hay ngay cả Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh cũng kém chút sợ tè ra quần.

Dù sao loại thuật thức và quan niệm phẫu thuật này đã phá vỡ cả một phẫu thuật truyền thống.

Sáng tạo lại lý niệm định nghĩa của việc nối lại đường tiêu hóa them lần nữa.

Ford với tư cách một cây đao ở phẫu thuật tuyến tụy của trung tâm y học Mayo, tự nhiên anh thấy rõ nội hàm trong phẫu thuật của mình.

Thắng bại vào lúc bắt đầu thật ra đã không còn ý nghĩa.

Lại nói, phẫu thuật vật này, nào có cái gì thắng bại, nhiều lắm là liên tục phát triển thêm về lý niệm y học thôi.

Trị bệnh cứu người mới là mục đích.

Trần Thương cũng không quen nhìn tư thái vừa bắt đầu của Ford, cao cao tại thượng, tựa như có mình Mayo các anh là đệ nhất thiên hạ vậy.

Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh làm kết thúc công việc vẫn không hề có một chút áp lực.

Đã qua nửa giờ, phẫu thuật hoàn toàn xong.

Bác sĩ gây tê nhìn đồng hồ, nói câu:

- Thuốc tê còn có thời gian khoảng nửa giờ.

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- Được, đưa về phòng phẫu đi.

Mấy y tá gật đầu, sau khi thu thập một phen, sau đó giúp ông cụ sửa sang lại quần áo rồi mới đẩy giường đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Khi rửa tay với Trang Nguyệt Minh và Tôn Quảng Vũ, Trần Thương phát hiện lông mày họ nhăn chặt, giống như tự hỏi cái gì.

Sau một lúc lâu, Tôn Quảng Vũ đột nhiên nói:

- Tiểu Trần, cái này... sau khi Ford trở về sẽ nói ra tin tức này với Mayo nha

Trang Nguyệt Minh cũng thận trọng gật đầu:

- Đúng nha, vừa bắt đầu đã không nên để anh ta thấy ca phẫu thuật này, ai... Đến lúc đó...

Nhìn hai người giống như bảo bối trong nhà bị trộm, Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Nếu thật là có thể bị học lén, cũng không gọi là bảo bối nữa.

- Ếch ngồi đáy giếng, tiểu đạo mà thôi

- Cũng giống xem bệnh Đông y, anh trộm đơn thuốc không có tác dụng, anh muốn trộm thì phải trộm biện chứng luận trị phái phương kê đơn bản lĩnh thật sự.

Nhìn dáng vẻ không quan trọng kia của Trần Thương, hai người đều là gấp nghiến răng:

- Cái đó cũng không được, hiện tại là lúc nào rồi, nếu như bị họ biết, lỡ như làm ra chút manh mối nào thì sao?

Trần Thương nghe xong, cười càng rõ:

- Đây là chuyện tốt

Hai người liếc mắt:

- Làm sao lại là chuyện tốt? Anh sẽ không phải là giận điên rồi chứ

Trần Thương cười nói:

- Mọi người kiếm củi đốt ngọn lửa cao, mới lý niệm xuất hiện và được công nhận chắc chắn sẽ là một cái quá trình dài đằng đẵng.

- Sau này tôi sẽ trở về viết một bài luận văn, phát biểu đến trên《 The Lancet》, truyền quan niệm này ra ngoài, để càng ngày càng nhiều người ý thức được tính hữu hiệu và tầm quan trọng của nó.

- Mayo khẳng định cũng sẽ bắt đầu nghiên cứu, tôi hi vọng lịch trình họ nghiên cứu có thể nhanh một chút, chờ đến khi mở hội nghị khoa ngoại đường tiêu hóa thế giới.

- Nếu như Mayo càng thêm tán thành loại quan niệm này, đến lúc đó... Chúng ta chỉ cần dẫn trước hơn hẳn so với họ, cái này sẽ đủ

- Nếu như Mayo không đồng ý loại quan niệm này, thậm chí làm quan niệm phản bác thì càng dễ nói, chúng ta chỉ cần chứng minh tính hữu hiệu của mình là được.

Sau khi nói xong, Trần Thương cười đi ra bên ngoài.

Để lại tổ hai người lo lắng.

Trang Nguyệt Minh nói thầm một tiếng:

- Hình như tiểu Trần nói thật có đạo lý

Tôn Quảng Vũ liếc mắt:

- Anh có thể đảm bảo anh không lạc hậu hay không? Dù sao hiện tại tôi vừa vặn sờ đến da lông, tôi đã sợ đám người Mayo kia lợi hại hơn mình rồi.

Trang Nguyệt Minh lập tức sững sờ, tranh thủ thời gian đuổi theo với Tôn Quảng Vũ.

- Tiểu Trần, tiểu Trần, chúng ta như thế nào mới có thể dẫn trước Mayo

- Đúng đấy, hiện tại trong lòng tôi đặc biệt không chắc chắn, vạn nhất người ta còn lợi hại hơn so với chúng tôi thì làm sao bây giờ?

Trần Thương bất đắc dĩ dừng bước:

- Các anh gấp cái gì? Không phải có tôi đây à?

Hai người Tôn Trang liếc nhau, trong mắt im lặng: Chúng ta không giống nhau...

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói:

- Đúng rồi, ngày mai và ngày kia có hội nghị huấn luyện phẫu thuật tuyến tụy, nếu các anh có thời gian thì đến làm trợ thủ cho tôi, tôi sẽ dạy các anh từng bước một.

Hai người nghe xong, lập tức vui mừng khôn xiết

Họ phát hiện, mình có thể sẽ là đệ tử đời thứ nhất học kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa của nhà họ Trần

- Được rồi, giáo sư Trần

- Đúng vậy, giáo sư Trần

Trần Thương lập tức im lặng...

Rửa tay xong, vừa mới qua ra thì Trần Thương đã nhìn thấy Tần Trấn Hoành và Tần Trấn Vĩ chờ ở cửa, còn có hai ông cụ cũng ở trong phòng họp.

Vẻ mặt Tần Trấn Vĩ hơi lo lắng, một lúc lâu sau, Tần Trấn Vĩ đột nhiên cuối người trước mặt Trần Thương:

- Xin lỗi bác sĩ Trần, chuyện này là tôi cân nhắc không chu toàn, tôi xin lỗi cậu.

- Cám ơn cậu đã giúp cha tôi phẫu thuật.

Nhìn thấy Tần Trấn Vĩ cúi đầu với Trần Thương, lập tức hai người Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh biến sắc.

Mặc dù Tần Trấn Vĩ này kém anh trai anh của mình, thế nhưng trước mắt cũng là giám đốc một nhà xí nghiệp nhà nước cỡ lớn, rất có lực ảnh hưởng.

Mà lúc này, Tần Trấn Vĩ có thể ngay cúc cung xin lỗi Trần Thương trước mặt mọi người, đây cũng không phải ý nghĩa bình thường nha

Trần Thương thấy thế, cũng sửng sốt một chút:

- Tần tổng, anh quá khách khí, anh đây cũng là chuyện thường tình thôi.

Mà hai ông cụ trong phòng cũng ung dung nói:

- Không chút khách khí nào, nếu như tôi là ông Tần, tôi cũng phải để con mình cúi đầu cảm ơn như vậy.

Sau khi Tần Trấn Vĩ đứng dậy, mặt đỏ lên, không nói gì.

Hôm nay trải qua chuyện của Ford đã làm cho Tần Trấn Vĩ ý thức được mình hơi quá không tín nhiệm đối với Trần Thương.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh cho rằng chắc chắn phải xin lỗi, bằng không trong lòng cũng băn khoăn.

Sai chính là sai, lại nói... một bác sĩ thiên tài như vậy, cho dù là Tần Trấn Vĩ cũng không nguyện ý trở mặt

Nói thật, thậm chí là không dám trở mặt.

Mặc dù bây giờ nghe khoa trương, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, cái này một chút cũng không khoa trương...

Một ông cụ nhìn Trần Thương, xúc động cười nói:

- Hiện tại tôi đặc biệt chờ mong sau khi ông Tần tỉnh lại, nhìn thấy hình ảnh trên màn hình giám sát sẽ vui vẻ thành thế nào nha.

- Đồng chí Tiểu Trần, anh rất không tệ đó

Một ông cụ khác thì cười nói:

- Cũng không thể để ông Tần nhìn thấy, nếu lỡ như cười đứt đường chỉ không phải sẽ phiền phức à! Ông ta béo như vậy, cười lên vết thương khẳng định sẽ căng ra.

Hai người ha ha nở nụ cười.

Có thể thấy, hai ông lão thật vui vẻ.

Vui vẻ không chỉ là ông Tần phẫu thuật thuận lợi.

Vui vẻ là y học tổ quốc chúng ta cũng đang dần phát triển, cũng có thể hù chuyên gia Mayo bỏ chạy

Nghĩ tới đây, hai ông cụ là kiêu ngạo từ đáy lòng, tràn đầy vui mừng

Nhìn Trần Thương, trong mắt hai người vui vẻ, một ông cụ cười nói:

- Tôi phải thừa cơ hội này đi trước cửa sau, sau này, nếu tôi chỗ nào không khỏa, tiểu Trần cậu nhất định phải phẫu thuật cho ông già này đấy

Chương 1119: Bệnh Lịch Thần Kỳ

Sáng hôm nay, tiến hành phẫu thuật cho ông Tần thành công, ngay cả những chủ nhiệm kia cũng không gọi, càng đừng đề cập những y sĩ trưởng kia.

Có điều, không đi thì không đi, thế nhưng mọi người càng ngày càng tò mò ca phẫu thuật hôm nay.

Dù sao Ford của trung tâm y học Mayo cũng tới

Lúc này, tất cả mọi người trong văn phòng Ngoại khoa tổng hợp hưng phấn bàn luận một chuyện

- Tôi nghe nói giáo sư Ford của trung tâm y học Mayo phẫu thuật không làm xong đã trở về

Một người đàn ông nhỏ giọng nói.

Câu nói này lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người

- Vì sao?

- Đúng vậy, chuyện gì xảy ra, mau nói, không được thừa nước đục thả câu

Nguyên một đám tò mò nhìn người đàn ông.

Người đàn ông nói nhỏ:

- Một ca phẫu thuật này nha, từ khi vừa bắt đầu, cả đoàn đội Ford đã náo loạn mâu thuẫn với bác sĩ Trần Thương, khi Trần Thương phẫu thuật, vốn còn không cho vị Ford kia chạm vào dao mổ, ngay cả quần áo phẫu thuật cũng chưa kịp đổi! Dùng lời nói của bác sĩ Trần Thương chính là: Tôi cho phép anh quan sát chúng tôi phẫu thuật

- Chậc chậc chậc, thật là bá khí nha

Mọi người dồn dập phụ họa.

Người đàn ông cười nói:

- Mới nhiêu đó mà bá khí cái gì? Tôi nói cho các anh biết, cái này còn không phải bá khí nhất đâu

- Đó là trong lúc phẫu thuật, Ford nhìn bác sĩ Trần phẫu thuật, sau khi quan sát một nửa đã bị bác sĩ Trần làm phẫu thuật dọa cho chạy! Các anh biết rõ cái loại cảm giác này không? Ở lĩnh vực mình am hiểu nhất lại bị đánh bại thương tích đầy mình

- Vì vậy, phẫu thuật còn chưa làm xong thì Ford đã đứng dậy rời đi...

Nghe người đàn ông này nói, mọi người nhất thời sững sờ:

- Chuyện này không thể nào, Ford chính là đệ nhất thanh đao ở phẫu thuật tuyến tụy của Mayo, chuyện này sao có thể?

Người đàn ông kia cười nói:

- Không thể nào? Ai... Các anh cũng không phải chưa từng thấy các sĩ Trần làm phẫu thuật, có cái gì không thể à?

...

Nghe mọi người nghị luận về người đàn ông của mình, Tần Duyệt tự nhiên cũng quan tâm tò mò.

Tay viết bệnh lịch đột nhiên chậm lại, vểnh tai nghe lấy một đám người bát quái.

Có điều đám người này càng nói càng thái quá, nói Trần Thương quả thực thành một cái...

Mặc dù thái quá, nhưng Tần Duyệt vẫn mừng thầm, vui vẻ như người họ thổi phồng là chính cô vậy.

Vào lúc này, Tôn Quảng Vũ tiến vào văn phòng, mọi người vội vàng yên tĩnh lại.

Tôn Quảng Vũ nhìn mọi người, nói rõ việc vặt một chút, thuận tiện dặn dò mọi người không nên nói lung tung.

Sau khi nói xong, Tôn Quảng Vũ đột nhiên nhìn thấy Tần Duyệt đang ngồi viết bệnh lịch, lách đi qua.

Nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, Tôn Quảng Vũ đột nhiên sững sờ

- Tiểu Tần, em đang làm gì đấy?

Tôn Quảng Vũ nhìn Tần Duyệt, một mặt toát mồ hôi hỏi.

Tần Duyệt sững sờ:

- Giáo sư, không có... Em đang rất tập trung viết bệnh lịch

Tôn Quảng Vũ dở khóc dở cười chỉ vào bệnh lịch nói:

- Em đang viết cái gì đây? Nhanh xóa đi...

Tần Duyệt nhìn màn hình, cái này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn kỹ lại mới lập tức đỏ mặt

Nhìn trên màn hình, Tần Duyệt viết một đám - Chồng chồng chồng... Trần Thương Trần Thương...

Thì ra khi mọi người nói chuyện trời đất, Tần Duyệt lắng nghe, trong lòng đắc ý không cẩn thận đem sinh lòng thổ lộ đi viết vào bệnh lịch

- Giáo sư... Cái này... Bàn phím hỏng, đánh chữ sai.

Tần Duyệt tranh thủ thời gian xóa bỏ, giải thích nói.

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu:

- Được rồi, không yên lòng, Trần Thương ở cửa ra vào chờ em đấy, tranh thủ về trước đi.

Tần Duyệt bất đắc dĩ nói:

- Bệnh lịch em còn chưa viết xong.

Tôn Quảng Vũ sững sờ:

- Không có chuyện gì, người kia... Anh đến đây, viết xong bệnh lịch này đi.

Nói xong, Tôn Quảng Vũ chỉ vào thanh niên vừa bát quái nói.

Người đàn ông lập tức trợn tròn mắt:

- Chủ nhiệm... Tôi... Tôi?

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- Đúng, viết thật tốt, kiểm tra phía trước một chút, ngày mai giao ban tôi kiểm tra.

Người đàn ông khóc không ra nước mắt...

...

Trần Thương bồi tiếp Tần Duyệt ăn cơm, cũng không quấy rầy người nhà họ Tần, sau đó trực tiếp trở về trung tâm cấp cứu.

Ông cụ vừa mới phẫu thuật xong, cần đưa đến ICU giám sát.

Dù sao Trần Thương cũng là lần đầu tiên tiến hành loại phẫu thuật này, mặc dù trên lý luận thì vấn đề không có quá lớn, thế nhưng... thứ như y học này, ai có thể nói đúng được chứ?

Hiện tại trong lòng Trần Thương cũng là có một đống chuyện, nóng vội về phòng trực ban của trung tâm cấp cứu.

【 Đinh! Chúc mừng anh đã hoàn thành nhiệm vụ, nhận ban thưởng: một tấm thẻ đặc huấn! 】

Ban thưởng tới sổ, thế nhưng không có đưa tới quá nhiều gợn sóng cho Trần Thương, một ca phẫu thuật này hôm nay cũng cho Trần Thương không ít mới dẫn dắt.

Thứ như phẫu thuật này, chắc chắn phải vào tay mới được, nghĩ viển vông sẽ không phát hiện được vấn đề.

Trần Thương đang tự hỏi một chuyện, nếu đường mật đã có thể chữa trị, như vậy... Ống tụy có thể chữa trị hay không?

Thuật nối lại hỗng tràng ống tụy vẫn luôn tồn tại, thế nhưng đại đa số chỉ vào khi ống tụy mở rộng đến 5 mm mới sử dụng.

Thế nhưng Trần Thương cảm thấy ống tụy 3 mm cũng rất có triển vọng

Như thế nào lợi dụng cái ống tụy 3 mm này tốt hơn, thành vấn đề Trần Thương quan tâm nhất hiện tại.

Ống gan chung tương đối thô to, phẫu thuật khả thi rất cao, thế nhưng ống tụy lại không giống, quá nhỏ

Không chỉ dễ dàng tắc nghẽn, mà lúc nối lại ống tụy và hỗng tràng, thậm chí không có cách nối lại nào tốt hơn, rất dễ dàng đưa tới xuất hiện rò tụy.

Dịch ngoại tiết tuyến tụy có tính ăn mòn cực manh, cho dù chứng viêm cơ quan nội tạng cục bộ cũng có thể dẫn phát tỉ lệ tử vong tương đối cao.

Nếu như xử lý nối lại không tốt tạo thành rò tụy, chuyện này trước mắt cũng là tồn tại một đại nạn khi phẫu thuật tuyến tụy.

Đồng thời công năng nội tiết của tuyến tụy đối với đường máu thân thể người, nhu động của dạ dày có tác dụng điều tiết quan trọng, đối với người bệnh cũng có ảnh hưởng quan trọng cho chất lượng cuộc sống sau này.

Vì lẽ đó, xây dựng lại đường tiêu hóa tuyến tụy như thế nào, thành một vấn đề khó khăn nhất.

Hiện tại có hai vấn đề bày ở trước mặt Trần Thương.

Thứ nhất: lợi dụng ống tụy như thế nào mới hữu hiệu? Ví dụ như dưới tình huống không phá hư ống tụy và đứt ruột nối lại, chữa trị ống tụy.

Thứ hai: Như thế nào dưới tình huống không có ống tụy mà tiến hành nối lại tụy tràng hoặc là nối lại đuôi tụy.

Anh cầm giấy và bút không ngừng tiến hành tô tô vẽ vẽ.

Phẫu thuật cấp hoàn mỹ để giúp đầu anh vào giờ phút này xuất hiện đủ kiểu thuật thức phẫu thuật, ví dụ như thuật thức chữa trị ống tụy Rong...

Trần Thương viết rất nhiều, cũng chuẩn bị rất nhiều

Sau khi lòng tin tràn đầy, Trần Thương vội vã cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho Hà Chí Khiêm.

- Chủ nhiệm Hà, hiện tại có người bệnh tuyến tụy hay không?

Hà Chí Khiêm lập tức sững sờ:

- Có nha, thế nào? Phòng phẫu thuật đang có một ca.

Trần Thương cúp điện thoại, vội vã chạy vào bên trong phòng phẫu thuật, nhìn thoáng qua người bệnh, tiếp đó quay người rời đi.

Để lại đám người Hà Chí Khiêm một mặt ngơ ngác

Không vào thì anh đến đây làm gì?

Trần Thương trở lại phòng trực ban đóng kỹ cửa lại, trực tiếp kích hoạt một bảo bối sau cùng của mình: Đá mô phỏng

Đây là một viên còn sót lại cuối cùng của Trần Thương.

Thật ra Trần Thương không định sử dụng, anh muốn để sử dụng cho kỹ thuật X-pri, vốn Trần Thương cho rằng, dựa vào một cái đá mô phỏng hẳn

là có thể giải quyết vấn đề.

Thế nhưng hiện tại, Trần Thương cho rằng chuyện lập tức tựa như càng khó giải quyết hơn so với X-Pri một chút.

Chương 1120: Có Bạn Từ Xa Tới

Người bệnh này không phụ kỳ vọng của Trần Thương

Độ khó phẫu thuật so với ông Tần còn cao hơn rất nhiều.

Như vậy, Trần Thương sẽ có đầy đủ không gian thao tác.

Sau khi hiểu rõ, Trần Thương bình tĩnh tâm trạng lại, tiến vào bên trong không gian ảo...

Lần lượt nếm thử...

Vốn đã có thuật nối lại tuyến tụy cấp hoàn mỹ, thế nhưng lúc này Trần Thương là cải tiến thuật thức truyền thống, không thể không một lần nữa thay đổi.

Nếu như có thể thông qua đối ống tụy chính trực tiếp chữa trị, duy trì kết cấu đường tiêu hóa sinh lý hoàn chỉnh tính không bị phá hư, chuyện này đối với phát triển phẫu thuật tuyến tụy sẽ là một chuyện cực kỳ có lợi.

Cũng ví như thuật thức chữa trị ống tụy, thật ra là mượn nhờ hệ thống phẫu thuật người máy, ổn định phóng đại tầm nhìn và thao tác tinh vi linh hoạt, thành công đem ống tụy gần đoạn xa tuyến tụy chính tiến hành khâu lại với nhau, đây là một loại ý tưởng phẫu thuật, trước mắt vẫn chưa có người tiến hành.

Mà Trần Thương thì đang cố dựa vào thực lực của mình hoàn thành chữa trị ống tụy

Một lần... Mười lần... Một trăm lần...

Có kinh nghiệm khâu lại mạch máu, thần kinh, cơ, Trần Thương lại một lần nữa bắt đầu chữa trị xung kích ống tụy.

Thẳng đến xác suất thành công liên tục tăng lên

Sau đó, Trần Thương bắt đầu tổng kết kinh nghiệm, đơn giản hóa quá trình này như thế nào.

Anh có thể đảm bảo tự mình hoàn thành, như vậy, như thế nào mới có thể để cho thuật thức này càng thêm thích hợp với càng nhiều người?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương bắt đầu nghiên cứu công việc của mình.

...

...

Sau khi tiếng gõ cửa vang lên, cuối cùng Trần Thương cũng mở mắt

Đá mô phỏng biến mất, thế nhưng Trần Thương lại nhận được tương đối khá

Có điều đáng tiếc duy nhất là thời gian và số lần dùng Đá mô phỏng có hạn, không giống với thẻ đặc huấn.

Kiều Thành An nhìn Trần Thương, cười nói:

- Không ngờ thằng nhóc cậu ở chỗ này, tôi tìm cậu nửa ngày

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Kiều tìm tôi có chuyện gì?

Kiều Thành An khụ khụ một tiếng:

- Tôi tới nói với cậu một chuyện, chuyện công tác huấn luyện bệnh tật tuyến tụy sáng ngày kia.

- Là như vậy, sắp xếp tới phát biểu, buổi chiều thứ bảy anh ra sân một trận, vậy còn chủ nhật... Cậu có thời gian không?

Trần Thương gật đầu:

- Được, chủ nhật không có việc gì.

Kiều Thành An khụ khụ một tiếng, hơi xấu hổ:

- Chủ nhật vốn là mời Hà chủ nhiệm anh tọa trấn, thế nhưng... Anh ấy nói có cậu ở đây thì anh ấy ngượng ngùng lên đài, vì vậy chỉ có thể cho cậu đi.

- Chủ nhật buổi sáng thời gian tương đối dài, chính cậu sắp xếp thời gian lên phát biết, anh nói xong, chúng tôi sẽ kết thúc

Kiều Thành An cũng hơi ngượng ngùng, dù sao... đến cả ngày chủ nhật được nghỉ ngơi của Trần Thương mà mình cũng chiếm dụng.

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy chẳng những không có không vui, ngược lại cười nói:

- Được, cứ yên tâm giao cho tôi.

Kiều Thành An sững sờ:

- Cậu không để ý?

Trần Thương cười nói:

- Không để ý

Kiều Thành An bất đắc dĩ thở dài:

- Được! Được

【Đinh! Tiếp nhận nhiệm vụ, đồng ý yêu cầu của Kiều Thành An, hoàn thành công việc huấn luyện lần này, hiệu quả huấn luyện của anh liên quan trực tiếp đến phần thưởng đấy, mời cố gắng!】

Sớm vào lúc Kiều Thành An tiến đến, nhiệm vụ của Trần Thương đã được phát động.

Hiệu quả huấn luyện trực tiếp liên quan đến thành quả ban thưởng

Cái này có ý tứ.

Anh đang nghĩ, nếu như dùng thời gian huấn luyện này, trực tiếp truyền lại loại lý niệm mới phẫu thuật chữa trị ống tụy và phẫu thuật tuyến tụy này cho những bác sĩ kia thì sẽ có phản ứng như thế nào?

Thông qua tâm đắc của chủ nhiệm Dương ở bệnh viện địa phương kia, Trần Thương ý thức được một việc: trí tuệ của quần chúng nhân dân là vô tận, mỗi người bình thường đều có rất nhiều mạch suy nghĩ và ý nghĩ.

Lực lượng của một người có hạn, nếu đã như vậy thì chẳng bằng trực tiếp để mọi người gia nhập vào, cùng nghiên cứu, cùng cách tân.

Trần Thương cần mang cho mọi người chính là biểu diễn phẫu thuật và lý niệm cách tân một chút, để họ nhìn thấy những phẫu thuật này là có thể thực hành, mở mạch suy nghĩ ra cho đám bác sĩ ngoại khoa Trung Quốc

Có ăn ngon trước phải nhớ tới người nhà mẹ đẻ nha

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp gọi điện thoại cho chủ nhiệm Lý Bảo Sơn của trung tâm cấp cứu An Dương.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy Trần Thương điện thoại gọi đến, lập tức hơi vui vẻ.

- Tiểu Trần

Lý Bảo Sơn gọi rất thân thiết.

Trần Thương cũng cười nói:

- Chủ nhiệm Lý, rất lâu không liên lạc, gần đây bận việc không?

Lý Bảo Sơn nhận được điện thoại của Trần Thương, cũng rất ghê gớm, mặt đen cười lên tựa như hoa cúc vậy.

Mấy người Trương Hữu Phúc, Đào Mật bên cạnh thấy vậy ngây người.

Trương Hữu Phúc nói thầm một tiếng, thì ra Lý than đen này cũng có mùa xuân? Cười vui vẻ như vậy

Trần Thương và Lý Bảo Sơn hàn huyên một hồi, sau khi hàn huyên một phen mới đi thẳng vào vấn đề nói:

- Chủ nhiệm Lý, ngày mai trung tâm cấp cứu thủ đô có một đợt huấn luyện tuyến tụy, anh biết không?

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Có, tôi biết chuyện này.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Sáng ngày kia tôi có thể sẽ tiến hành huấn luyện, anh để bệnh viện chúng ta làm phổ ngoại, bác sĩ phẫu thuật ngoại Gan mật đều tới đi, cơ hội khó được.

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy, lập tức vui mừng:

- Là đâu? Anh muốn huấn luyện? Đây chính là chuyện tốt, được được, hiện tại tôi lập tức thông báo mọi người, hiện tại sẽ đi

Vốn Lý Bảo Sơn thật đúng là không để ý chuyện này, dù sao công việc huấn luyện mà thôi, hàng năm đều có.

Thế nhưng nghe thấy Trần Thương muốn huấn luyện, lập tức cảm giác này tựa như người nhà mẹ đẻ vậy, lúc này Lý Bảo Sơn đánh nhịp muốn đi ngồi xem bệnh cho Trần Thương.

Lúc này chừng ba giờ chiều, buổi tối bảy tám giờ báo cáo, ngày mai bắt đầu huấn luyện, vẫn còn kịp.

Trần Thương gật đầu:

- Được, chủ nhiệm vậy ngài bận rộn, nếu anh có thời gian cũng tới nha.

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút.

Thủ đô đó...

Ai...

Trước đây chính mình là từ chỗ kia chật vật trở về, thật không muốn quay lại đâu.

Thủ đô đã thành khúc mắc trong lòng của Lý Bảo Sơn.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Bảo Sơn nhìn Trương Hữu Phúc:

- Ngày mai tiểu Trần có huấn luyện tuyến tụy, vừa vặn là thứ bảy, chủ nhật, anh đi không?

Trương Hữu Phúc nghe xong:

- Đi chứ! Chắc chắn phải đi, tôi tổ chức những người không trực ban trong khoa đều đi.

Hai người trao đổi một phen, trực tiếp trở về trong khoa, để lại Đào Mật một mặt tủi thân:

- Tôi... Ngoại khoa tim như tôi không thể đi à?

Sau lưng Lý Kiến Vĩ bất đắc dĩ nói câu:

- Làm như anh đi tới cũng có thể nghe hiểu vậy...

Đào Mật: …

Sau khi Lý Bảo Sơn trở lại trong khoa, nói chuyện Trần Thương huấn luyện một lần, tất cả mọi người rất vui vẻ, sau khi để lại nhân viên trực, dồn dập tiến về

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Ngoại khoa tổng hợp của Tỉnh Nhị Viện Đông Dương và người làm phẫu thuật tuyến tụy khoa cấp cứu đều chuẩn bị, ra ba chiếc xe, nhanh chóng xuất phát.

Lý Bảo Sơn do dự mãi, cuối cùng cũng lên xe

Bên này, sau khi Trần Thương cúp điện thoại cũng rất vui vẻ.

Đi ra ngoài mới biết mình thân thiết cỡ nào với An Dương.

Công việc hấn luyện là dùng tiền của quốc gia, số lượng có hạn, có điều Trần Thương cũng không để ý, sau khi xác nhận số người, trực tiếp đặt trước khách sạn ở gần đó, tự móc tiền túi

Sau đó lại đặt trước hai bàn khách sạn ở gần đó, gọi điện thoại cho Tần Duyệt.

Đã lâu không gặp, thật là nhớ cô nàng này mà.

Nghe thấy mọi người dồn dập đến cổ động, mũi Trần Thương còn hơi chua chua.

Chờ tôi trở về

Tôi sẽ phát triển cao ốc cấp cứu Tỉnh Nhị Viện Đông Dương thành nhất lưu trong cả nước

...

Chương 1121: Tuổi Trẻ Tài Cao Biết Tiến Thoái

Sáng ngày kia sẽ giảng bài, Trần Thương lấy mấy tờ giấy ra, bắt đầu lên kế hoạch bài giảng.

Cũng không thể đi lên sau đó lại nói hươu nói vượn thổi trâu bò nha.

Thứ như huấn luyện này không phải một mạch lấp đầy tất cả mọi thứ vào, mà là cần một loại phương thức hướng dẫn chầm chậm tiến dần để người tiếp nhận được quan niệm và ý nghĩ của phương thức, sau đó học tập quá trình này.

Tốn mấy tiếng, Trần Thương đã hoàn thành xong sơ lược cho bài giảng của mình, trong lòng cũng đại khái có một chút ấn tượng.

Hiện tại... Chỉ thiếu một bệnh lệ rõ ràng

Ai sẽ may mắn như vậy chứ?

Rất rõ ràng, buổi chiều quốc thái dân an trời trong nắng ấm.

Ước chừng bảy giờ tối, điện thoại của Trần Thương vang lên.

- Thương Nhi, ha ha ha, chúng tôi đến rồi, đang ở dưới khách sạn, bây giờ anh đang ở đâu? Chúng tôi đi qua tìm anh.

Giọng nói quen thuộc của Vương Khiêm vang lên.

Trần Thương cười nói:

- Các anh ngồi đợi một chút, bây giờ tôi sẽ đi qua, thuận tiện đưa thẻ phòng cho các anh, buổi tối tôi có đặt cơm trước rồi.

Vương Khiêm chậc chậc nói:

- Thoải mái nha, người của thủ đô thật là không giống.

Trần Thương cúp điện thoại, trong lòng là thật vui vẻ, tan tầm lái xe chạy thẳng đến Hiệp Hòa, Tần Duyệt đã ở ven đường chờ Trần Thương, sau khi lên xe, hai người chạy thẳng tới khách sạn.

Tần Duyệt trên xe cũng líu ra líu ríu thật vui vẻ.

Đến thủ đô, mặc dù mọi người cũng rất tốt, thế nhưng vẫn có một loại cảm giác câu thúc.

Không bằng ở Tỉnh Nhị Viện, cảm giác loại vô câu vô thúc kia không quan trọng nói đùa.

Đến khách, trực tiếp đi ra hơn mười người, ông Trần cũng tới, còn cố ý mặc âu phục giày da, rất khí phái

Trần Thương cười hắc hắc:

- Lão đại, anh đi ra mắt à?

Trần Bỉnh Sinh một bàn tay vỗ nhẹ trên đầu Trần Thương:

- Thằng nhóc này! Tham gia thế nào cũng phải chính tề chút chứ.

Trần Thương cười nói:

- Chị dâu đâu anh?

Ông Trần lập tức sững sờ.

Mà lúc này, Trương Chí Tân đứng bên cạnh lại cười:

- Tiểu Trần, tôi phải nói với cậu một chút nha, vừa gặp mặt đã hỏi chị dâu...

- Cút

Trần Bỉnh Sinh tức giận muốn đánh người.

Lập tức mọi người ha ha ha nở nụ cười.

Tha hương ngộ cố tri là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Có điều để Trần Thương tò mò chính là... Vương Dũng lại cùng một cô bé tay cầm tay đến

- Con mẹ nó... Vương Dũng, anh tìm người yêu sau lưng tôi

Trần Thương thốt ra.

Đối tượng của Vương Dũng không phải ai khác, là nhân viên mới của Ngoại khoa tổng hợp, tên là Tôn Lỵ.

Tôn Lỵ cũng che miệng nở nụ cười:

- Xem ra hai người các anh mới là chân ái nha

Mọi người một phen làm ầm ĩ, Trần Thương mang theo mọi người đi tới khách sạn, xử lý thủ tục thuê phòng.

Sau đó chạy thẳng tới tiệm cơm.

Mặc dù đặt hai bàn, thế nhưng xem xét nhân số, chen chen có thể đủ một bàn lớn, vì muốn náo nhiệt nên mọi người dứt khoát chen cùng một chỗ.

Trương Hữu Phúc trực tiếp từ bên trong cốp sau xe ôm một thùng rượu đi lên

Trong lúc đó gọi điện thoại cho Đoàn Ba, cũng đi theo tới.

Mọi người một chút không thay đổi, chẳng qua là hôm nay thật sự được triệt để buông lỏng nghỉ ngơi.

Lý Bảo Sơn ngồi ở bên cạnh Trần Thương, vốn Trần Thương cho rằng chủ nhiệm Lý không uống rượu, không ngờ anh vậy mà chủ động rót một ly cho mình, đứng dậy nói:

- Hôm nay khó được tụ lại nha, thừa cơ hội này, tôi cũng kính mọi người một ly, cấp cứu cũng bận bịu, mọi người khổ cực.

Sau khi nói xong, Lý Bảo Sơn trực tiếp uống một hơi cạn sạch, có điều... Thật lâu không uống rượu, sặc một cái, khụ khụ vài tiếng.

Trực tiếp làm cho tất cả mọi người nhìn sững sờ

Dù sao trong ấn tượng tất cả mọi người, Lý Bảo Sơn đều không uống rượu, Trương Hữu Phúc trực tiếp sửng sốt.

- Ông Lý, không uống được thì đừng uống.

Lý Bảo Sơn bất đắc dĩ cười nói:

- Nhìn như anh có thể uống, lúc tuổi còn trẻ tôi có thể uống gấp đôi anh đấy

Trương Hữu Phúc nghe xong hăng hái:

- Ha ha, có thể có thể, tới tới tới, tối nay hai ta một phòng, ai nôn làm cháu

Lý Bảo Sơn lập tức híp mắt cười một tiếng:

- Được

Đây là lần thứ nhất anh uống rượu trong mười mấy năm qua, uống đến rất sung sướng, cũng rất vui vẻ.

Nhìn đội ngũ của mình không ngừng lớn mạnh, trong lòng Lý Bảo Sơn cũng dâng lên một cảm giác tự hào

Đương nhiên, trường hợp kiểu này chắc chắn sẽ có người phá hư lịch sự tao nhã.

Vương Khiêm ôm Trần Thương:

- Thương Nhi à, anh nhìn xem, tôi gần đây rất mệt mỏi nha, tháng ngày anh không ở đây, chúng tôi rất khổ cực đấy

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Anh cũng nên rèn luyện một chút, quá hư.

Vương Khiêm nghe xong không vui:

- Gì chứ? Tôi hư? Tối nay hai ta chung một phòng, ai tiểu nhiều người đó là cháu

Mọi người lập tức ha ha nở nụ cười.

Ăn cơm xong, mọi người trực tiếp đi lên phòng karaoke trên lầu ca hát.

Chơi đến hơn 12 giờ đêm, mọi người mới tản đi.

Đều uống nhiều, khi ăn cơm uống một chút, ăn cơm xong lại đi quán karaoke uống.

Ngay cả Tần Duyệt cũng uống mấy ly bia.

Buổi tối, Trần Thương không định về nhà, anh đã nghĩ xong, hôm nay khẳng định phải uống rượu.

Tất cả mọi người uống nhiều, nguyên một đám cong vẹo về phòng, sau khi Trần Thương thu thập cho Tần Duyệt xong, đợi cô ngủ thiếp đi, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí.

Một đêm bên tai đều là ông ông, Vương Dũng bí ẩn làm người ta phát bực uống nhiều thành Mic King, hát quên cả trời đất.

Sau khi đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Lý Bảo Sơn cũng ở ngoài.

Điều này lập tức làm Trần Thương sửng sốt một chút.

- Chủ nhiệm, không uống nhiều chứ?

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Không có, chỉ là hơi buồn bực, đi xuống hít thở không khí.

Trần Thương nghe xong, lập tức nói:

- Cùng nhau đi.

Hai người kết bạn mà đi, đi xuống dưới lầu.

Ban đêm ở thủ đô không lạnh như ở An Dương, lại nhiều hơn mấy phần khí tức đặc thù so với An Dương, ngẫu nhiên có một cơn gió thổi qua cũng có thể làm cho phiền não tản đi không ít.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, câu được câu không.

Qua rất lâu, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Chủ nhiệm, hình như tôi nghe anh nói trước đây anh từng ở thủ đô phải không?

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Ừm, ngây người ở thủ đô 18 năm, tôi tốt nghiệp đại học Y Khoa thủ đô năm 92, cũng chính là đại học Y thủ đô hiện tại.

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Có thể nha, tốt nghiệp danh giáo

Lý Bảo Sơn cười cười.

Hoàn toàn chính xác, tiền thân của đại học Y Bắc Kinh là trường công lập y học Bắc Kinh, sáng tạo vào năm 1912 ngày 26 tháng 10, là trường học y học công lập được chính phủ Trung Quốc dựa vào lực lượng của mình xây dựng, chỗ đầu tiên chuyên môn giảng dạy y học phương tây.

Nếu thật là nói đến, cũng coi như là phát triển tiên phong của lĩnh vực y học trong nước.

Lý Bảo Sơn tiếp tục nói:

- Sau khi tốt nghiệp sau đó trực tiếp ở lại viện, đi tới bệnh viện lâm sàng thứ nhất, cũng chính là bệnh viện Bắc Đại, ở nơi đó một chờ chính là 18 năm nha

Trần Thương sững sờ:

- 18 năm! Chủ nhiệm cũng đây là... ngây người ở bệnh viện Bắc Đại 18 năm, sau đó vì sao đi tới Tỉnh Nhị Viện thế? Càng lăn lộn càng không xong rồi à?

Trần Thương nói đùa.

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Ha ha, anh đi bệnh viện Bắc Đại hỏi một chút, ai không biết Lý Bảo Sơn tôi

Trần Thương cười hắc hắc:

- Chủ yếu là chưa từng nghe anh nói về chuyện trước kia.

Lý Bảo Sơn bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ai... Không có gì đáng nói, cũng không phải cái chuyện hào quang gì.

- Chọc rất nhiều chuyện... Ai

- Lúc ấy, lão chủ nhiệm khoa cấp cứu muốn nghỉ hưu, thật ra tôi chính là hạt giống tuyển thủ, có điều... Trẻ tuổi nha, không biết sâu cạn, quá lỗ mãng, ai...

Chương 1122: Quá Khứ Của Lý Bảo Sơn

Trần Thương sửng sốt một chút, anh biết rõ chủ nhiệm Lý có lời muốn nói.

Cũng không tiếp lời, yên tĩnh nghe.

Lý Bảo Sơn cũng uống không ít, những lời này đã chôn ở trong lòng hơn mười năm, cũng chưa tâm sự với ai.

Rời khỏi thủ đô đến An Dương vài chục năm, trằn trọc hai ba nhà bệnh viện, sau cùng mọc rễ ở Tỉnh Nhị Viện, thoáng cái đã hơn mười năm.

Trong hơn mười năm này cũng là xông ra tới một cái thanh danh tứ kiệt cấp cứu tỉnh Đông Dương.

Có điều, khác biệt duy nhất chính là, Lý Bảo Sơn rất ít tham gia hội nghị học thuật, tổ chức học thuật cũng tham gia rất ít, trên cơ bản chỉ toàn tâm toàn ý nhào vào lâm sàng.

Lý Bảo Sơn ai một tiếng, thở thật dài.

Chuyện năm đó, cũng không phải cái chuyện hào quang gì, nói đến còn hơi mất mặt.

Nhìn Trần Thương, Lý Bảo Sơn cho rằng mình còn cần thiết nói một chút.

Tuổi trẻ tài cao là chuyện tốt.

Thế nhưng... Tuổi trẻ tài cao cũng phải biết tiến thoái.

Lý Bảo Sơn nói:

- Đời tôi có hai quý nhân, một là thầy của tôi, một là lão chủ nhiệm của tôi.

- Sau khi tốt nghiệp, thầy đã giữ tôi ở lại viện, lúc ấy mặc dù cũng không khó, thế nhưng... Cậu phải biết rằng bất cứ lúc nào, chúng ta là những người ở tầng dưới, muốn ở lại thủ đô nơi mà ‘một người có một vị trí, không có địa phương dư thừa’ để phát triển cũng không dễ dàng.

- Thầy đã giữ tôi ở lại, đúng rồi, thầy của tôi là Dương Phái.

Sau khi nghe cái tên Dương Phái này, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Cái tên này trước đây anh rất xa lạ, cơ bản chưa nghe nói qua, thế nhưng anh gần đây viết luận văn kiểm tra không ít văn hiến và tư liệu, tự nhiên cũng biết về nhân vật truyền kỳ này.

Được xưng là viện sĩ đáng tiếc nhất.

Tại sao nói như vậy chứ?

Bởi vì vị viện sĩ tráng niên này mất sớm

Vừa vặn bình chọn viện sĩ năm thứ hai xong đã mất, cái này vốn là có thể trở thành đại lão nhân viên lĩnh quân Ngoại khoa tổng hợp trong nước, rất có danh vọng trong lĩnh vực phẫu thuật Phổ ngoại mạch máu

Lý Bảo Sơn rõ ràng hơi uể oải, trong âm thanh cũng nhiều mấy phần thê lương và bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là hối hận

- Lúc ấy, giáo sư Dương còn là đại chủ nhiệm của Ngoại khoa tổng hợp, trong nước chúng ta ít có viện sĩ song viện, lúc ấy học hội ngoại khoa tổng hợp trong nước chúng ta hợp tác với tổ chức Y tế thế giới mới chính thức bắt đầu, giáo sư Dương cũng vô cùng nỗ lực làm việc, dù sao lúc đó, chúng ta mới vừa bắt đầu liên hệ với thế giới, chắc chắn phải làm ra thành tích, để người khác coi trọng chúng ta

- Thời đại đó... không giống so với hiện tại, các cậu là những thế hệ 90 này, còn có thế hệ 2k, đại bộ phận ấn tượng nhìn thấy đều là quốc gia chúng ta mạnh lên, các cậu nhìn thấy hiện tại kinh tế của chúng ta lớn thứ hai thế giới, mọi mặt thường thường bậc trung, đại quốc quật khởi, dẫn dắt 5G cái gì... đại bộ phận các cậu tiếp xúc đều là ấn tượng tổ quốc mạnh mẽ.

- Nhưng trước đó không giống nhau, quốc gia chúng ta giống như tiểu tử lỗ mãng hơn hai mươi tuổi vậy, mới vừa tiến vào thế giới, chỉ sợ người ta khinh thường! Các ngành các nghề đều thế, bởi vậy viện sĩ khi đó, họ nguyên một đám liều mạng làm việc, làm lâm sàng, làm nghiên cứu khoa học... Sợ bị người nước ngoài người ta nói này kia.

Nói tới đây, Lý Bảo Sơn đưa tay sờ lên nước mắt trên khóe mắt.

Đoạn hồi ức này, mỗi lần nói đến, anh đều cực kỳ hối hận khó chịu.

- Năm thứ hai, chúng tôi vừa vặn tham gia một lần hội nghị quốc tế xong, sau khi trở về, giáo sư Dương đã mắc phải hội chứng Budd-Chiari cấp tính phức tạp.

- Mấu chốt là cái gì! Khi đó, giáo sư Dương chính là mang theo phương hướng chúng tôi làm mạch máu Phổ ngoại, lúc ấy sau ki bị bệnh, cần phẫu thuật.

- Nhưng mà bây giờ xuất hiện vấn đề, tìm ai phẫu thuật, lúc ấy chúng tôi chính là quyền uy nha, bệnh viện trong nước thì chúng tôi chính là lợi hại nhất, nếu không chỉ có ra nước ngoài tìm bác sĩ nước ngoài.

Nói đến đây, cảm xúc của Lý Bảo Sơn trực tiếp hỏng mất, khóc không thành tiếng, ngồi ở trên bậc thang oa oa khóc lớn lên.

- Tôi khi đó 44 tuổi, đã là phó chủ nhiệm cấp cứu, giáo sư bảo sư đệ gọi tôi gọi đến ngoại khoa tổng hợp, anh nằm ở trên giường bệnh, cười nhìn tôi, tôi nhớ được rành mạch.

- Ông nói: 'Bảo Sơn, cuối cùng đã tới lúc khảo nghiệm các cậu, cơ hội khó được, đây là điển hình của hội chứng Budd-Chiari tính chất phức tạp cấp tính, cậu nhìn biểu đồ tạo ảnh mạch máu này, khi phẫu thuật... '

- Giáo sư Dương lấy chính mình làm ca bệnh, nằm ở trên giường bệnh nói ca bệnh và phẫu thuật cho chúng tôi.

- Nói xong sau đó, ông nói cho tôi: 'Bảo Sơn, cậu là đại sư huynh, cậu phải ngẩng đầu, phẫu thuật do cậu đến làm, tôi cũng phải thử thách cậu một chút. '

- Lúc ấy giáo sư tin tưởng tôi, để cho tôi tới phẫu thuật, tôi lúc ấy không dám, thế nhưng giáo sư nói: 'Tôi là ai? Tôi là Dương Phái, hội trưởng học hội mạch máu Phổ ngoại quốc nội, cậu nói tôi đi tìm ai? Tìm đám người nước ngoài kia à? Người ta không chê cười chúng ta à? '

- Ý nghĩ một đời người khi đó của họ, chính là tự cường, chính là có một luồng sức lực trong xương cốt, không cho ngoại nhân chế giễu.

- Tôi mang theo bác sĩ phẫu thuật trong khoa, độ khó phẫu thuật rất cao, tôi rất sợ hãi thất bại, có thể càng sợ hãi thì càng phạm sai lầm, càng lo lắng cái gì thì càng đến cái đó

- Trong lúc phẫu thuật, động mạch chủ rạn nứt, vốn đến bổ cứu sửa chữa... Máu tươi trực tiếp phun ở trên mặt chúng tôi, tựa như đang nhục nhã chúng tôi, nói chúng tôi là cái bọn hèn nhát...

- Phẫu thuật thất bại, ông đã không xuống được bàn phẫu thuật.

- Người giáo sư tín nhiệm nhất là tôi, tôi là đại sư huynh, tôi lại... Tôi lại thua thất bại thảm hại, hại tính mạng của giáo sư.

Vào lúc này, Lý Bảo Sơn ôm đầu khóc rống, tựa như một đứa bé vậy.

Trần Thương lý giải loại cảm giác này

Giáo sư bị bệnh, để học sinh mình tín nhiệm nhất cho lên đài phẫu thuật, kết quả học sinh của mình không thể thành công.

Trần Thương cũng thở dài.

Thế nhưng, phẫu thuật luôn có nguy hiểm và ngoài ý muốn.

Lý Bảo Sơn khóc một hồi, âm thanh đều hơi khàn giọng:

- Sau đó, tôi hơi không gượng dậy nổi, chuyện này đả kích đối với tôi rất lớn, buổi tối mỗi ngày mất ngủ, không uống rượu căn bản ngủ không được, phòng trực ban chỉ để có bình rượu.

- Lại một lần uống nhiều, kết quả gặp được phẫu thuật khẩn cấp, chữa bệnh gặp sự cố, chủ nhiệm cấp cứu giúp tôi, anh gánh chịu trách nhiệm bên trong phòng ban, không có cho tôi... Chính anh một năm kia tấn cấp phó viện trưởng thất bại.

Lý Bảo Sơn đứng dậy, nhìn tòa nhà cao tầng phía trước, nở nụ cười khổ.

- Tôi hố chính giáo sư của mình, lại hố chủ nhiệm của mình, tôi không còn mặt mũi lại tiếp tục ở chỗ đó nữa.

- Sau đó, tôi nghỉ ngơi một năm, rồi trở về quê quán tỉnh Đông Dương, ở nơi đó cắm rễ xuống.

- Vừa mới bắt đầu đi tới tỉnh Nhân Dân, lão chủ nhiệm giúp tôi chào hỏi lãnh đạo, để tôi đi tới trực tiếp làm phó chủ nhiệm, tôi không quen, đã đi...

- Sau cùng đến làm chủ nhiệm ở Tỉnh Nhị Viện, từ đó về sau, tôi cai rượu, một giọt không đụng tới, bởi vì... Không có ai cõng nồi giúp tôi, tôi là chủ nhiệm, tôi phải làm tấm gương tốt cho các cậu, cõng nồi cho các cậu.

Lý Bảo Sơn đứng dậy:

- Mười mấy năm qua, tôi không dám tới thủ đô, tôi sợ hãi nơi này, sợ gặp người quen, mỗi lần tôi tới đều cảm thấy mình là tội nhân

Trần Thương nhìn bóng lưng của Lý Bảo Sơn, một cảm giác tịch mịch nói không ra lời.

Chương 1123: Lão Đại Mang Hàng, Bác sĩ Trần

Trần Thương bồi tiếp Chủ nhiệm Lý ngồi ở trên bậc thang thật lâu.

Nói ra khúc mắc, trong lòng vui vẻ rất nhiều.

Thế nhưng Trần Thương ngồi ở đằng kia, cũng nghĩ rất nhiều...

Người đều sẽ già, nếu những trưởng bối, giáo sư, thân nhân kia bị bệnh, mình có thể cứu được họ không?

Đều nói 'Y bất tự y'*, thế nhưng thật đến khi đó, mình sẽ thờ ơ?

(DG:

'Y bất tự y': Là chỉ bác sĩ có thể chữa bệnh cho người khác, nhưng không thể chữa trị bệnh của mình. (lúc chữa bệnh cho người ta có thể căn cứ bệnh tình khách quan tiến hành luận trị biện chứng, đơn thuốc dùng thuốc lấy bệnh mà lập, không cố kỵ nhiều, vì lẽ đó thường thường hữu hiệu. Lúc chữa bệnh cho mình hoặc là người nhà, thường liên tưởng khá nhiều, lo lắng khá nhiều, lo lắng thuốc nào nóng, thuốc nào lạnh, thuốc nào có hại, thuốc nào có độc, ước lượng đến ước lượng đi như thế, hạ không nổi quyết tâm.)

Lỡ như giáo sư Mạnh bị ung thư vú, có cắt hay không? Khẳng định là phải cắt

Dù sao một ngày làm thầy cả đời làm cha, chút chuyện này khẳng định phải làm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi, ai... Gánh nặng đường xa nha, yêu cầu học phẫu thuật thật đúng là nhiều

Rượu không say lòng người, người tự say. Lý Bảo Sơn đứng ở chỗ đó đột nhiên cảm giác hơi chóng mặt.

Đương nhiên cũng có thể là say rượu trúng gió, cũng có thể là WuSu* lên đầu.

(DG: WuSu: 1 loại bia.)

Trần Thương đỡ Chủ nhiệm Lý đi lên, đưa vào phòng, lúc này mới trở về đi ngủ.

Sau khi trở về, bị con mắt đỏ hồng của Tần Duyệt nhìn chằm chằm làm giật nảy mình.

Vội vàng trấn an:

- Thế nào bảo bối?

Tần Duyệt mắt đỏ hồng nói:

- Em gặp ác mộng, mộng thấy anh không cần em nữa, tiếp đó sờ sờ bên cạnh, anh cũng không ở đây...

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức cười nói:

- Nha đầu ngốc, anh hơi đau đầu, ra ngoài hít thở thông khí.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương lên giường, ôm Tần Duyệt vào trong ngực, vuốt tóc Tần Duyệt:

- Được rồi, ngủ đi, không nên suy nghĩ lung tung.

Tần Duyệt bĩu môi:

- Hơn nửa đêm không trở lại đi ngủ, anh có phải đi tìm con hồ ly tinh nào khác hay không?

Trần Thương bất đắc dĩ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Tần Duyệt:

- Anh cam lòng như thế nào

- Khi anh đi xuống hít thở không khí, thì gặp phải chủ nhiệm, lại ngồi hàn huyên chút...

Trần Thương nói một lần chuyện của chủ nhiệm Lý, Tần Duyệt nghe lấy vậy thốt ra liên tục.

Sau khi nói xong, Tần Duyệt trở mình:

- Em ngủ.

Thuận tiện cuốn lấy chăn mền...

Trần Thương bất đắc dĩ:

- Em cướp chăn mền của anh...

Tần Duyệt liếc mắt:

- Anh sao cứ đần như vậy, anh ôm em ngủ nha! Em đã cho anh cơ hội, anh cũng không biết tranh thủ, đáng đời độc thân nhiều năm như vậy...

Trần Thương sững sờ, thì ra là thế, cẩn thận nghe xong, tựa như còn rất có đạo lý.

...

...

Ngày hôm sau, mọi người cùng nhau đi, đi tới phòng hội nghị lớn của bệnh viện.

Bệnh viện trung tâm Cấp cứu Thủ đô với tư cách làm mẫu đơn vị cấp cứu trung tâm toàn quốc, cũng là trung tâm huấn luyện kỹ thuật cấp cứu quốc gia, nơi này hàng năm sẽ tổ chức rất nhiều lần huấn luyện làm việc khác nhau.

Lần đầu tiên Trần Thương huấn luyện bác sĩ, hơi khẩn trương, nghĩ đến cái tình cảnh người đông nghìn nghịt kia, Trần Thương còn hơi thấp thỏm

Có điều, sau khi đến hiện trường, Trần Thương mới hiểu được... nhân viên tham gia không nhiều như mình tưởng tượng.

Trần Thương đột nhiên hiểu rõ vì sao mọi người muốn tới cổ động

Trần Thương vừa bắt đầu còn lo lắng vị trí không đủ, hiện tại xem ra... Emmmm tuổi của mình còn là rất trẻ nha

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên bắt đầu lo lắng một vấn đề, đó chính là buổi sáng ngày mai chính mình sẽ diễn kịch một mình, có thể tẻ ngắt hay không nha?

Tẻ ngắt không đáng sợ, đáng sợ là rời trận

Lỡ như sau khi kết thúc hoạt động tổ chức, mọi người dồn dập rời đi, sau khi rời đi lại thảo luận với đồng nghiệp, đột nhiên nói:

- Ai nha, giáo sư năm nay là người kém nhất tôi mang qua huấn luyện trong giới này.

Nếu bị người khác nghe thấy được thì sẽ mất mặt cỡ nào

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương lại hơi lo sợ bất an.

Sau khi thu xếp tốt cho mọi người, Trần Thương đi tới hậu trường, lúc này hội nghị còn chưa bắt đầu, mấy viện lãnh đạo, Dư Dũng Cương và mấy chủ nhiệm La Hữu Tài ở nơi đó ngồi nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy Trần Thương một thân thường phục đi đến, nguyên một đám sửng sốt một chút.

Lúc này, Trần Thương mới nhìn rõ, ngay cả Mã Nguyệt Huy cũng là một thân đồ vét phẳng phiu, xem ra có bài bản hẳn hoi.

Kiều Thành An vội vàng nói:

- Ai nha, đều tại tôi, quên căn dặn tiểu Trần mặc chính thức một chút.

Trần Thương lập tức xấu hổ một hồi.

Nhìn đồng hồ, sắp tới thời gian bắt đầu rồi, Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ nói:

- Vậy thế này đi, dáng dấp tiểu Trần rất có tinh thần, không cần đổi.

Mã Nguyệt Huy lập tức nhỏ giọng thầm thì một câu:

- Lần trước tôi không mặc đồ vét, ngài nói không để cho tôi lên đài...

Sau khi La Hữu Tài nghe thấy, bất đắc dĩ khụ khụ một tiếng, không để cho mình bật cười.

La Hữu Tài nhìn người em rể này cũng là một mặt bất đắc dĩ, thật không biết em gái mình là coi trọng tên lỗ mãng này chỗ nào.

Ngô Đồng Phủ không nhìn thẳng Mã Nguyệt Huy, tiếp tục nói:

- Đúng rồi, nói một chuyện, hôm nay huấn luyện sẽ kết hợp xã khu DXY, Yishi Tv để truyền hình trực tiếp, mọi người chú ý một chút, trong

lúc huấn luyện nha, không nên nói lung tung

Trần Thương ngẩn người, quay người nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy, lập tức sửng sốt, trách không được thằng nhãi này ngày bình thường biếng nhác hôm nay lại ăn mặc ra dáng.

Có điều, Trần Thương chủ yếu làm việc huấn luyện là vào ngày mai, xế chiều hôm nay thật ra chủ yếu là biểu diễn phẫu thuật, muốn mặc cũng là mặc quần áo phẫu thuật.

Thế nhưng, nghĩ đến phát sóng trực tiếp nhiều khán giả như vậy, Trần Thương đột nhiên mong đợi, là vòng phấn hay là nhận đen phải xem hai ngày nay và mai thế nào

Nghĩ đến chính mình cũng sẽ trở thành võng hồng, Trần Thương đột nhiên bắt đầu suy nghĩ biến hiện lưu lượng như thế nào

Ví dụ như bán cái hàng gì?

Lão đại Lý Giai Kỳ người ta một đêm bán đi hơn trăm triệu nguyên son môi.

Ngay cả lập nghiệp tiểu năng thủ giáo sư La cũng tiến vào cái nghề này.

Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy nếu như mình phát hỏa, có thể bán cái hàng gì?

Kẹp cầm máu?

Hay là băng gạc vô khuẩn

Thực sự không được, thật ra thuốc cảm cúm cũng có thể.

Đúng

Dù sao công ty y dược không thiếu tiền.

Sau khi hiểu rõ, cuối cùng Trần Thương cũng tìm xong đường lui cho mình.

Hiện tại, bước đầu tiên chính là vòng phấn

Thật ra, loại hình thức trực tiếp này vẫn luôn có, mọi người cũng không lạ lẫm, thế nhưng... một điểm duy nhất chính là một khi ra trực tiếp sau đó, sẽ phải đối mặt với càng nhiều người sử dụng trên toàn quốc.

Như vậy có thể sẽ gia tăng khảo nghiệm đối với bác sĩ

Sau khi Ngô Đồng Phủ bàn giao hạng mục chú ý một phen, nói:

- Đi thôi, chuẩn bị nghi thức khai mạc

Với tư cách nhân viên huấn luyện quan trọng lần này, trên đài hội nghị, Trần Thương cũng có một chỗ ngồi.

Nghi thức khai mạc như thường là lãnh đạo họ phát biểu, Trần Thương phụ trách vỗ tay.

Nghi thức khai mạc kết thúc, huấn luyện chính thức bắt đầu, người thứ nhất lên đài chính là chủ nhiệm Hà Chí Khiêm.

Buổi sáng chủ yếu là video giảng giải phẫu thuật, giới thiệu phương pháp mới và hoa quả khô một chút, từ cơ sở đến nâng cao đều dính đến.

Thời gian mỗi người yêu cầu gần một giờ, phía dưới cũng đều là bác sĩ có kinh nghiệm làm việc tương đối phong phú, vì lẽ đó, phát biểu đều nhắm vào ca bệnh đặc biệt, để sau này lâm sàng gặp phải cũng không đến mức luống cuống chân tay.

Chương 1124: Sư Giả, Truyền Đạo Thụ Nghiệp Giải Thích Nghi Ngờ Đấy

Đến lúc xế chiều đã trở thành biểu diễn phẫu thuật.

Bệnh viện tuyến dưới đã chuyển đến một vài người bệnh phẫu thuật nghi nan, bệnh viện trung tâm Cấp cứu tiến hành cấp cứu cứu chữa, nhắm vào vấn đề giải quyết.

Mà đám người Trần Thương kết thúc nghi thức khai mạc, cũng trực tiếp trở lại phòng bệnh, bắt đầu tiếp xúc và tìm hiểu người bệnh.

Người bệnh hôm qua đã được đưa tới, đã nơi đó hoàn thành các loại kiểm tra và kiểm nghiệm kết quả ở bệnh viện, bởi vì độ khó phẫu thuật quá cao, bệnh viện nơi đó không có nắm chắc hoàn thành, đã đưa đến nơi này, còn có chủ quản bác sĩ cùng đi đến.

Phen kiểm tra này, Trần Thương không thể không nhíu mày, có thể bị đưa tới, quả nhiên không có ca bệnh nhẹ nha

Độ khó đều rất cao

Trần Thương bắt đầu tìm hiểu người bệnh cùng với đám người Mã Nguyệt Huy, cũng bắt đầu làm chuẩn bị phẫu thuật trước, chuẩn bị bắt đầu thảo luận phương án phẫu thuật.

Vào lúc này, hai người Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh chạy đến.

Cùng đi đến còn có Hoàng Hạo bệnh viện 301, bệnh viện quân y thủ đô Thi Văn Ngạn, bệnh viện Địa Đàn...

Đám người này rất nhiều, sau khi đến khoa cấp cứu, chính bản thân Trần Thương cũng sửng sốt

- Sao các anh đều đến đây hết vậy?

Tôn Quảng Vũ ho khan một tiếng, bất đắc dĩ thở dài, đều do say rượu nói lung tung, không cẩn thận nói ra chuyện Trần Thương phẫu thuật vào thứ sáu, thậm chí còn nói Trần Thương mời họ tham gia làm việc huấn luyện thứ bảy, chủ nhật.

Cái này một tới hai đi, mấy người cũng đều theo tới

Hoàng Hạo xấu hổ cười một tiếng:

- Cái này, tới xem Bác sĩ Trần có gì cần trợ giúp hay không, có cần đánh trợ thủ một chút hay không, đúng rồi, còn có cái phổ đồ kia tôi cũng chế tác tốt, mang tới cho cậu

Thi Văn Ngạn gật đầu:

- Không sai, tôi cũng đã làm tốt! Tới đưa đồ phổ.

Trần Thương bất đắc dĩ, đến cũng đã đến rồi, cũng không thể đuổi đi được?

Có điều, trưa hôm nay khẳng định là phải nuôi cơm, mếu đã như vậy... Không dùng thì phí.

Ngay lúc này, mấy phóng viên khiêng camera đến, ông Mã thấy thế, lập tức mở áo khoác trắng rộng, lộ áo sơ mi trắng bên trong âu phục ra, học dáng vẻ của bác sĩ trên TV...

Trần Thương đột nhiên sững sờ, trong đầu bất đắc dĩ toát ra hai chữ: Taobao

...

...

Bởi vì là trực tiếp, khẳng định yêu cầu tiến hành chọn địa điểm bên trong bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Đương nhiên đây cũng không phải là mấu chốt nhất, quan trọng nhất chính là yêu cầu biểu diễn buổi chiều, phẫu thuật này cần tiến hành giới thiệu tình huống của người bệnh một chút, bằng không sau khi phẫu thuật, bác sĩ mổ chính đến không kịp, mà mọi người nhìn chính là một mặt mờ mịt.

Đây là chuyện chắc chắn có thể xảy ra.

Nhân viên công tác cũng rất khách khí, đến rồi sau đó lại tiến hành liên lạc với mấy người Trần Thương, bao gồm phòng bệnh và người bệnh bên trong nói chuyện, vân vân... cũng sớm thu xếp sau đó quay chụp tốt.

Nhìn Mã taobao, Trần Thương cũng vui vẻ đến thanh nhàn, dứt khoát để anh đi ứng phó những ký giả và truyền thông kia.

Mà Trần Thương thì mang theo mấy chủ nhiệm đến vừa bắt đầu thảo luận mỗi một chi tiết nhỏ về phẫu thuật.

Hôm nay những này đều là trợ thủ phẫu thuật, Trần Thương muốn cam đoan chất lượng của buổi phẫu thuật, chắc chắn phải đem chi tiết nói rõ cho mọi người.

Đồng thời cũng hi vọng chia sẻ những quan niệm này cho mọi người.

Hoàn thiện một loại lý niệm không chỉ cần phải một cái tiên phong, còn yêu cầu tùy tùng một chút.

Cũng ví như Cơ Đốc và học trò của anh vậy.

Mặc dù họ không chắc chắn trở thành tùy tùng của Trần Thương, thế nhưng nếu như có thể trợ giúp tuyên truyền và phát triển cũng là cực tốt

Bên trong phòng họp, sau khi Trần Thương nói ra phương án phẫu thuật hôm nay.

Bởi vì ngày hôm qua, Tôn Quảng Vũ đã nói Trần Thương phẫu thuật nên tất cả mọi người đã bị chuẩn bị sẵn tâm lý, mặc dù cũng vô cùng kinh ngạc, thế nhưng không đến mức biểu hiện quá khoa trương.

Thế nhưng lúc này vị đại lão Oersted đến từ lĩnh vực khoa Ngoại tổng hợp Châu u, trực tiếp ngơ ngác

Chưa từng có tiếp thụ qua loại lý niệm này, Oersted biểu hiện tựa như Ford hôm qua vậy, bị Trần Thương nói và giảng thuật lý niệm đến trấn trụ

Thế nhưng Oersted quay người nhìn mọi người bên cạnh, tựa như không có quá nhiều gợn sóng, lúc này... Anh đột nhiên biến sắc

Họ... Vì sao một chút cũng không kinh ngạc thế?

Đây chính là sửa chữa ống tụy, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ... Ngoại khoa tổng hợp Trung Quốc phát triển nhanh như thế, ngay cả sửa chữa ống tụy đều đã có thể làm tốt?

Nghĩ tới đây, phía sau Oersted chảy ra mồ hôi lạnh một hồi.

Thừa dịp khi Trần Thương đi ra ngoài, Oersted vẫn không có nhịn xuống hỏi:

- Chủ nhiệm Tôn, các anh... Các anh đã có thể sửa chữa ống tụy à?

Tôn Quảng Vũ đương nhiên lắc đầu:

- Có ý nghĩ này, thế nhưng còn chưa có mạch suy nghĩ và phương pháp. Đây thật ra là hôm qua Bác sĩ Trần làm phẫu thuật, nói một loại lý niệm gọi là phẫu thuật giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy.

Lời này vừa nói, Oersted càng thêm sửng sốt

Lý niệm phẫu thuật giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy?

Thì ra cái này gọi là giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy...

Lông mày Oersted lập tức nhíu lại, hô hấp dồn dập, trong đầu của anh kết hợp lời giới thiệu phẫu thuật vừa rồi, bắt đầu không ngừng tự hỏi.

Anh càng nghĩ sâu thì càng kích động, trong lòng cũng càng kinh ngạc

Thật lâu sau

Oersted đột nhiên mở to mắt, khi Trần Thương nói loại này giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy ở xây dựng lại đường tiêu hóa, tuyệt đối là một cái lợi khí

Thế nhưng nghĩ tới đây, Oersted đột nhiên lại cảm giác cực kỳ tủi thân.

Bởi vì! Trần... Bác sĩ Trần bất công

Bác sĩ Trần vậy mà ghét bỏ chính mình là một người nước ngoài, có chỗ giữ lại với mình.

Khẳng định là như vậy.

Bằng không họ đều biết, sao mình không biết...

Vào lúc này, Trần Thương đi đến, đang muốn tiếp tục giảng giải một đài phẫu thuật xuống, giảng bài thật sự là miệng đắng lưỡi khô nha.

Thế nhưng Oersted đột nhiên đứng lên:

- Bác sĩ Trần, anh có phải ghét bỏ tôi là người nước ngoài hay không?

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Không có nha

Đây là lời nói thật, ấn tượng của Trần Thương đối với anh rất không tệ.

Khoảng thời gian này Oersted và Trần Thương phẫu thuật hợp tác cũng coi như bổ sung lẫn nhau, thường xuyên trao đổi một chút lý niệm.

Oersted hơi hờn dỗi, vào lúc này Mã Nguyệt Huy đi đến, vừa vặn nhìn thấy Oersted đứng chỗ đó, hai mắt đỏ lên, bên trong ánh mắt tràn đầy u oán và tủi thân, không khỏi sửng sốt một chút:

- Oersted... Ai bắt nạt anh?

Oersted không để ý đến Mã Nguyệt Huy, bất đắc dĩ nói:

- Vậy tại sao loại ý nghĩ giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy này anh chưa từng nói tới?

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- A, đây là một loại quan niệm tôi mới nghĩ ra được gần đây thôi, đi qua phẫu thuật sau đó, tôi phát hiện cũng có thể thực hành, còn chưa kịp chia sẻ với mọi người.

- Hôm nay đâu, chủ yếu giảng một chút quan trọng nhất trong chữa trị phẫu thuật tuyến tụy: khâu lại tuyến tụy và sửa chữa ống tụy, thông qua chữa trị tuyến tụy, thật ra có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với xây dựng lại công năng đường tiêu hóa.

Chương 1125: Sư Giả, Truyền Đạo Thụ Nghiệp Giải Thích Nghi ngờ Đấy! (Phần Hai)

Sau khi Oersted nghe thấy, nhẹ nhàng thở ra.

Thế nhưng lập tức, anh lại bị hấp dẫn bởi hai loại phương thức phẫu thuật Trần Thương nói tiếp theo.

Bởi vì bất luận là sửa chữa khâu lại tuyến tụy, hay là sửa chữa ống tụy đều là một nan đề, khi xây dựng lại đường tiêu hóa, tụy rò vĩnh viễn là vấn đề rất nghiêm trọng.

Chẳng lẽ, Bác sĩ Trần đã có phương án giải quyết?

Tiếp đó, Trần Thương nói rất kỹ càng, cũng rất nghiêm túc, đem ngày hôm qua chính mình vô số lần nếm thử kết quả nghiêm túc chia sẻ một chút.

Nói thật, Trần Thương không cảm thấy một người có thể thay đổi thế giới này, yêu cầu một đám người cùng cố gắng mới được.

Trần Thương nói cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, thậm chí có thể nói là không chút nào giữ lại. Trần Thương càng như vậy, mấy vị phía dưới càng ý thức được: tầm quan trọng của khóa chuyến này hôm nay

Họ thậm chí có thể kiên định tin tưởng

Đây là một loại lĩnh vực hoàn toàn mới, mà bên trong cái lĩnh vực này, Trần Thương đã đi ở phía trước tất cả mọi người.

Thế nhưng mà, đối mặt bọn anh, Trần Thương vậy mà không giữ lại chút nào.

Tất cả mọi người im lặng.

Đây là một loại tín nhiệm như thế nào?

Cũng là một lòng dạ như thế nào?

Thời gian buổi sáng trôi qua rất nhanh, mà Trần Thương miệng đắng lưỡi khô cũng nói cái bảy tám phần, thế nhưng... Rất nhiều thứ chính là anh có thể hiểu, thế nhưng muốn làm đến lại rất khó

Đối với cái này, chỉ có thể không ngừng dùng phẫu thuật thực tiễn để đền bù.

Mọi người nghe xong sau đó, lần này nhưng không có hưng phấn hoặc là cái khác.

Ngược lại rất im lặng

Bởi vì bọn anh cho rằng, phần ân tình và tín nhiệm này, thực sự là quá quý giá, để họ không biết nên đi ứng đối như thế nào.

Mọi người hai mặt nhìn lẫn nhau, thế nhưng sau một lúc lâu.

Oersted đứng dậy, trước tiên nói:

- Bác sĩ Trần, cám ơn anh đã thẳng thắn và không chút nào giữ lại dạy bảo, tôi hi vọng có thể gọi anh là giáo sư, nghiêm túc học tập tư tưởng và lý niệm của anh, đồng thời làm cho loại phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa này của Trần thị phát dương quang đại! Hi vọng anh không từ chối

Lời này vừa nói, người xung quanh dồn dập đứng dậy.

- Đúng! Giáo sư Trần, đạo bất khinh truyền, mấy thứ này quá trân quý, nhận lấy thì ngại nha! Chúng tôi cũng muốn theo anh học tập cho giỏi loại lý niệm này, còn hi vọng không bị ghét bỏ.

- Chúng tôi muốn bái anh làm thầy, cùng nhau đem lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa của Trần thị phát dương quang đại

...

Nhìn nguyên một đám chủ nhiệm kích động như thế, trong lúc nhất thời, Trần Thương cũng sửng sốt.

Có điều nhìn dáng vẻ mọi người tựa như không chấp nhận lại vẫn cúi đầu.

Trần Thương chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu:

- Được, tôi đồng ý mọi người.

Trần Thương phát hiện chính mình và giáo sư chiêu sinh ở trường học khác không giống nhau.

Người ta là một năm một lần, còn mình... lại là chiêu sinh tùy duyên.

Có điều, đối với Trần Thương mà nói, đây thật ra là chuyện tốt, thêm vào những người này, toàn bộ lý niệm hoàn thiện và truyền bá thậm chí còn phát triển cũng sẽ tăng tốc rất nhiều

Phẫu thuật buổi chiều rất nhanh cũng bắt đầu.

Bên trong phòng phẫu thuật không có khác nhau quá lớn so với thường ngày, khác biệt duy nhất chính là, bác sĩ mổ chính Trần Thương yêu cầu nói mấy câu trước camera.

Trần Thương cũng là không khẩn trương, ngược lại mấy vị chủ nhiệm sau lưng lại tương đối khẩn trương.

Vị người bệnh thứ nhất là đường mật chật hẹp đưa tới dịch mật tính xơ gan, đưa đến tắc nghẽn ống dẫn mật.

Nếu như dựa theo thao tác bình thường, yêu cầu làm phẫu thuật là ‘Phẫu thuật viêm tụy mạn tính và tắc nghẽn ống tụy —— thuật nối lại ống tụy

hỗng tràng từ bên này qua bên kia'.

Người bệnh bởi vì tắc nghẽn, đưa đến đầu tụy nhiễm trùng và hoại tử mãn tính thời gian dài, vì lẽ đó trong lúc phẫu thuật đó cần cắt bỏ những tổ chức đầu tụy hoại tử này.

Như vậy, độ khó phẫu thuật không thể nghi ngờ đề cao rất nhiều.

Đối mặt với đài phẫu thuật như vậy, ngay cả lựa chọn phương pháp phẫu thuật truyền thống cũng rất khó, càng chưa nói Trần Thương muốn sử dụng chính là phẫu thuật giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy mới.

Cắt bỏ đầu tụy, tiếp đó sửa chữa tổ chức tuyến tụy, rạch đường mật tắc nghẽn ra, lấy ra tắc nghẽn tiếp đó sửa chữa

Toàn bộ phẫu thuật dính đến ba khâu quan trọng:

Thứ nhất: cắt bỏ và khâu lại đầu tụy.

Thứ hai: sửa chữa ống tụy.

Thứ ba: lấy ra cộng thêm sửa chữa đường mật bị tắc nghẽn.

Đây là quan niệm của Trần Thương, nếu như phương pháp trước đây thì đơn giản cũng thô bạo, cùng loại với việc cắt bỏ tuyến tụy tá tràng.

Thế nhưng nếu cứ vậy thì bản thân người bệnh chính là một cái tắc nghẽn, anh lại làm phẫu thuật cùng loại với ung thư tuyến tụy, cái này rõ ràng là cái được bù không đủ cái mất.

Cũng không thể bởi vì bị vạch một đường vết rách trên tay, tiếp đó cắt cánh tay nha?

Thành viên phụ trợ là hai người Oersted, Tôn Quảng Vũ, họ đều hơi khẩn trương, thế nhưng càng nhiều hơn chính là chờ mong.

Họ chờ mong loại lý niệm này truyền đi sau đó, mang cho cái nghề này thay đổi.

Có lẽ... Rất nhiều tiểu phẫu về gan tụy, từ đây không cần làm to chuyện

Hình ảnh bắt đầu sau đó, là buổi sáng Mã Nguyệt Huy giới thiệu bệnh tật của người bệnh, tất cả mọi người nhìn màn hình lớn, nghe thấy giới thiệu bệnh tật sau đó, mọi người dồn dập nghị luận lên.

- Nhỏ thuật cắt bỏ tá tụy nha

- Ừm, thuật cắt bỏ lá tụy, cũng coi như là phẫu thuật Phổ ngoại Everest, nhìn trung tâm cấp cứu người ta làm như thế nào nha

Phía dưới trong màn đạn bắt đầu dồn dập nhắc nhở.

Mà lúc này, bên trong khoa Ngoại tổng hợp y viện Hoa Tây, bác sĩ trực ban mở máy tính ra, cũng nhìn trực tiếp.

Bác sĩ bên cạnh nói:

- Thuật cắt bỏ tá tụy, bác sĩ Dương, có cái cách nhìn gì không.

Vị bác sĩ Dương kia cười nói:

- Tôi không nhìn trực tiếp, tôi đang nhìn mưa đạn, tôi chợt phát hiện, nhân tài cũng thật nhiều.

Bác sĩ sau lưng nghe thấy sau đó, lập tức cũng là tò mò bu lại.

Giới thiệu xong bệnh lịch người bệnh, hình ảnh cho đến phòng mổ, bác sĩ mổ chính Trần Thương cần nói mấy câu.

- Bác sĩ này thật trẻ tuổi nha, trung tâm cấp cứu phái người trẻ tuổi này ra sân, xem ra thực lực trung tâm cấp cứu cũng rất không tệ đi

- Ừm, sau khi viện sĩ Ngô đi lên, hiện tại trung tâm cấp cứu cũng là càng làm càng tốt.

Trần Thương nói đơn giản một câu đối với camera:

- Mấy ca phẫu thuật theo bởi vì thời gian có hạn, tôi chỉ làm phẫu thuật, cũng sẽ không tiến hành giảng giải.

- Tôi tin tưởng bên trong phẫu thuật mọi người sẽ có rất nhiều nghi ngờ, buổi sáng ngày mai, tôi sẽ tiến hành giải thích cặn kẽ cho màn phẫu thuật hôm nay, cám ơn

Sau khi nói xong, Trần Thương đến trên bàn phẫu thuật, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Mưa đạn không khỏi phát khởi dòng chữ ‘666’.

- Rất tự tin nha

- Mặc dù thuật cắt bỏ tá tụy khó, thế nhưng nào có vấn đề gì?

- Bác sĩ nội trú đi ngang qua, nghe nói độ khó loại phẫu thuật này rất cao, hi vọng đại lão có thể giải thích...

-+ 1

-+ 2

Chương 1126: Tôi Cũng Không Biết Nữa

Dù sao vẫn là người bình thường nhiều, lại nói bản thân thuật cắt bỏ tá tụy cũng rất khó, rất nhiều bác sĩ nội trú, chủ trị y dồn dập phát tới mưa đạn cầu cứu.

- Tôi là Tương Nhã phó chủ nhiệm Ngoại khoa tổng hợp, mọi người có nghi ngờ gì thì cứ hỏi, tôi có thể hỗ trợ giải đáp.

Hoa Tây bên trong phòng trực ban, vị bác sĩ Dương nhìn trực tiếp kia cũng bắt đầu tâm huyết dâng trào:

- Tôi là Hoa Tây... Tôi cũng có thể trợ giúp giải đáp

- Tôi là Tề Lỗ của bệnh viện... Có nghi ngờ các bằng hữu cmt vào bên trên màn hình chung, văn minh xem thuật thuật! Không cần dẫn chiến mưa đạn.

- Cảm ơn đại lão

Sau khi phẫu thuật bắt đầu, tất cả mọi người dồn dập yên tĩnh lại, bắt đầu nghiêm túc quan sát phẫu thuật.

Thế nhưng

Phẫu thuật vừa bắt đầu, mọi người đã sửng sốt.

- Vị trí mở miệng chỉ có lớn như thế, có thể phẫu thuật à?

- Đây là một loại rạch mổ nang thức, tầm nhìn trên dưới trái phải rất tốt, không cần quá lớn, đã có thể thực hiện với hiệu quả rất tốt, người phẫu thuật là một lão thủ

- 666

- Dài tri thức

Loại hình thức trực tiếp này vẫn rất hữu dụng, đưa ra vấn đề, rất nhanh đã có người giải thích, cũng là một loại bình đài trao đổi rất tốt.

Trong video, phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Thế nhưng thời gian kế tiếp đến, rất nhiều vấn đề càng ngày càng nhiều

- Ai? Bác sĩ mổ chính đang làm gì? Tại sao phải cắt một cái lỗ hổng ở chỗ này đâu? Rạch mổ bên trên đường mật... Không cắt bỏ ống dẫn mật à?

- Không biết! Tôi cũng không biết anh ấy muốn làm gì?

Nhìn vấn đề càng ngày càng nhiều, ngay cả đại thần phổ cập khoa học vừa rồi hiện tại cũng không nói chuyện.

Bởi vì anh cũng nhạy cảm ý thức được, bác sĩ mổ chính làm phẫu thuật tựa như... Không phải đang làm thuật cắt bỏ tuyến tụy tá tràng.

Cái này hơi quỷ dị

Anh ta muốn làm gì?

- Tôi đi? Đây là... Làm gì? Như thế nào anh lại che cắt bỏ hai đầu ống tụy? Lát nữa nối lại như thế nào?

- A? Đầu tụy cũng xử lý như thế, cái này... Ống tụy làm sao kết nối với tuyến tụy đây, đây là làm gì chứ?

Rất nhanh, vừa vấn đề trên hình ảnh phẫu thuật càng ngày càng nhiều

Mọi người chợt phát hiện, họ xem không hiểu bác sĩ mổ chính muốn làm gì

Không chỉ có là họ, ngay cả những vị Tương Nhã, Hoa Tây các đại lão vừa rồi kia cũng dồn dập im lặng không nói.

Bởi vì những vấn đề này căn bản giải thích không rõ ràng.

Họ cũng không biết Trần Thương muốn làm gì.

- Đại lão nhanh giải thích đi, tôi cái gì cũng xem không hiểu

- Tôi... Tôi thật ra cũng xem không hiểu

Đại lão bất vừa rồi đắc dĩ nói đến.

Mọi người cũng đều im lặng.

Rất nhanh

Toàn bộ mưa đạn cũng không thăm hỏi đề, biến thành thuần một màu:

- ? ??

Cái ký hiệu này đã chiếm cứ toàn bộ vừa khu bình luận.

Ngay cả các đại lão phổ cập khoa học vừa rồi cũng bắt đầu gửi

- ? ??

Bởi vì bọn anh vẫn không biết bác sĩ mổ chính đang làm cái gì

Đây là cái phẫu thuật gì

Có người đột nhiên nói:

- Anh ta vốn không biết làm phẫu thuật hả, đây là... làm mù trong truyền thuyết?

Mọi người bất đắc dĩ, lại không biện pháp phủ nhận.

Thế nhưng

Ngay vào khi tất cả mọi người thở dài, đột nhiên bên trên mưa đạn xuất hiện liên tiếp:

- ! !! !!

Mọi người xem xét, đây không phải đại lão Tương Nhã vừa rồi à?

Anh chẳng lẽ phát hiện cái gì?

- Đại lão có phát hiện gì! ?

Vào lúc này, vị đại lão Tương Nhã này nói:

- Quá trâu bò, đây quả thực là một thiên tài! Các anh nhìn miệng nối lại...

Theo câu nói này của nam tử, mọi người kinh ngạc phát hiện, ống dẫn mật vốn không có phá hư, thế nhưng tắc nghẽn lại không còn nữa

Lúc này, tất cả mọi người đều sợ ngây người

…

…

Chỉ thấy phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Bác sĩ mổ chính không nhanh không chậm, mà họ có thể thấy rõ ràng chính xác trình độ của phẫu thuật, ngay cả vừa nhân viên phụ trợ đối với chi tiết cũng nắm chắc vô cùng đúng chỗ

Vào lúc này mọi người ý thức được, đây không phải một đài phẫu thuật đơn giản.

Trần Thương kế tiếp bắt đầu sửa chữa đường mật

Mọi người quan sát trực tiếp kinh ngạc phát hiện, ống dẫn mật cơ vòng Oddi cũng không có phá hư, miệng nối lại càng là thông suốt

Phá hư?

Cắt bỏ?

Không

Căn bản không có

Người ta chẳng qua là mở miệng ở đường mật, thanh lý tắc nghẽn.

Biện pháp tốt nha

Thế nhưng, chữa trị đường mật như vậy có thể đưa tới chật hẹp đường mật hay không? Dù sao sửa chữa đường mật đồng thời rất dễ dàng tổn thương đường mật một lần nữa.

Rất nhanh, Trần Thương phẫu thuật thành công thuyết minh cái gì gọi là chữa trị đường mật

Chật hẹp?

Chật hẹp là không thể nào, đời này cũng không thể

Trên màn hình rất nhanh liên tiếp xuất hiện

- ! !

Mọi người đều bị thao tác của Trần Thương trấn trụ.

- Đây là một đại lão thật

Đại lão Tương Nhã phổ cập khoa học vừa rồi biểu lộ cảm xúc.

Rất nhiều người đã bắt đầu hiểu rõ

Thế nhưng ngay lúc này, có người nói nghi ngờ:

- Cái này... Cái này cũng quá lỗ mãng đi? Đường mật có thể sửa chữa, tuyến tụy làm sao bây giờ

- Đúng nha! Chẳng lẽ ống tụy cũng có thể sửa chữa à?

Mưa đạn còn không có biến mất, rất nhiều bên trong thuật dã, một đôi bàn tay lớn khéo léo thon dài kia đã bắt đầu chuẩn bị khâu lại sửa chữa ống tụy

Lập tức tất cả mọi người sửng sốt

- Thực lực đánh mặt, thật đến nha?

- Sửa chữa ống tụy? Con mẹ nó, cái này không đến 3 milimet nữa, sửa chữa như thế nào?

- Cái này hơi quá mức đi?

Có điều, rất nhanh, camera tập trung phóng đại, mọi người cũng nhìn thấy chỗ sửa chữa ống tụy.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người im lặng.

Mọi người đều bị một màn này chấn nhiếp đến.

Mà lúc này, Tương Nhã bên trong phòng trực ban Ngoại khoa tổng hợp, một người đàn ông đột nhiên vụt một cái đứng dậy, cầm điện thoại, vội vội vàng vàng mở trực tiếp ra, mở quay video màn hình lên

Chẳng qua là hai tay anh cầm điện thoại đều hơi run nhè nhẹ

Điều này sao có thể?

Thuật sửa chữa ống tụy thường quy, mà lại là không có mượn dùng RONG thức người máy và máy tính phụ trợ hỗ trợ.

Anh ta làm thế nào vậy?

Ba milimet sửa chữa đối với Trần Thương mà nói khó khăn, thế nhưng không có lớn như tưởng tượng.

Đi qua bên trong đá mô phỏng bao nhiêu lần lặp lại, thậm chí anh đã tổng kết ra một bộ thuật sửa chữa ống tụy Chen thức hữu hiệu.

Bên trên mưa đạn yên tĩnh.

Cho dù là tân thủ hoặc là cao thủ, đều thả hai tay ra

Nghiêm túc nhìn phẫu thuật, mắt một cái cũng không nháy.

Thời gian sau đó, mưa đạn không còn.

Bởi vì vấn đề bọn anh đưa ra, cũng không có người có thể trả lời.

Đây là một loại thuật thức phẫu thuật hoàn toàn mới, càng quan trọng hơn là một loại lý niệm phẫu thuật.

Phẫu thuật dưới tình huống cho phép, bên trên trình độ lớn nhất giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy, ở đây cơ sở bên trên, có thể tiến hành phá hư và sửa chữa, thế nhưng không cần xây dựng lại

Thời gian một ca này kéo dài thời gian không ngắn.

Thế nhưng tất cả mọi người nhìn chằm chằm màn hình, không dám dịch ra, sợ bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

Thẳng đến sau khi hoàn thành phẫu thuật, mọi người không hẹn mà cùng thở dài.

- Có đại lão phổ cập khoa học nào không?

Không có người trả lời

Cho dù là phó chủ nhiệm Tương Nhã vừa rồi, hay là bác sĩ Hoa Tây nào đó, cũng không có trả lời.

Bởi vì bọn anh biết rõ, mình căn bản không có tư cách đánh giá

Thực lực của bác sĩ mổ chính vượt xa bọn họ, thậm chí càng vượt qua giáo sư, chủ nhiệm của họ

Sau đó mọi người xúc động...

Chương 1127: Hạch Tâm Vòng Phấn

Mà lúc này, camera thay đổi, camera đến trước mặt Trần Thương, nói:

- Đây là một loại nếm thử mới, tôi gọi đó là Chen thức lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa, thông tin cụ thể ngày mai nói, 30 phút sau, tiếp tục một ca phẫu thuật tiếp theo, mọi người xem ca bệnh trước

Nói xong, Trần Thương mang theo mọi người ra ngoài rửa tay.

Mà lúc này, mọi người đột nhiên nhìn thấy bên trong đám trợ thủ lại còn có một người nước ngoài...

- Quả nhiên là đại lão, các anh nhìn thấy người nước ngoài kia không?

Thế nhưng, những người hơi trình độ kia lại đột nhiên im lặng, lý niệm Chen thức xây dựng lại đường tiêu hóa.

Dùng tên của mình làm lý niệm phẫu thuật... Thật là cuồng vọng, thế nhưng... Mọi người không có ai nghi ngờ, vì người ta hoàn toàn chính xác có thực lực như vậy.

Cho dù là họ năng lực có hạn, cũng đã nhìn ra, cách tân một loại lý niệm phẫu thuật này mang tới là dạng gì

Thậm chí họ cũng bắt đầu tăng lên rất nhiều mạch suy nghĩ, liên quan tới phẫu thuật... Liên quan tới cách tân...

Cái này thật ra chính là mục đích của Trần Thương, anh muốn để càng nhiều người tiếp nhận dạng lý niệm này, đi xâm nhập tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ, đi cách tân, đi bù đắp dạng lý niệm này

Ca phẫu thuật thứ hai, rất nhanh sẽ bắt đầu, một ca chắc chắn phải cắt bỏ ống tụy và phẫu thuật đầu tụy.

Thuật nối lại tụy tràng

Thế nhưng, quan trọng nhất của ca phẫu thuật này chính là phẫu thuật tuyến tụy và khâu lại đường ruột kinh điển, đồng dạng cũng là một trong những phẫu thuật tụy rò xảy ra cao nhất, tất cả mọi người chờ mong nên giải quyết như thế nào.

Vào lúc này, Trần Thương không tốn quá nhiều sức như trong tưởng tượng, trực tiếp bắt đầu thao tác

Mọi người mới chính thức thấy được trình độ khâu lại của vị bác sĩ mổ chính này

Nắm chắc độ chặt lỏng, duy trì sức dãn, khống chế lưu lượng máu...

Dưới kỹ xảo khâu lại khéo léo của Trần Thương, đem khả năng tụy rò giảm xuống gần như không còn

Nhìn tất cả mọi người đều là bất đắc dĩ vỗ tay tán dương

Quá trâu bò

Vào lúc này, có người đột nhiên nói:

- Cái này khâu lại, quá hoàn mỹ, tôi muốn tua màn hình lại, nhìn một trăm lần...

Mọi người lúc này mới phản ứng được

Đúng nha, tua lại nhiều lần nha

Thế là, mưa đạn lần nữa biến mất...

Ca phẫu thuật này, thực lực của Trần Thương đã thuyết minh cái gì gọi là nối lại tụy tràng, nói cho bọn anh, trên cơ bản xây dựng lại đường tiêu hóa truyền thống của vị bác sĩ mổ chính này, như nhau cũng là cấp bậc Vương giả

...

Ca phẫu thuật thứ hai kết thúc, cũng đã đến hơn sáu giờ

Cái này cũng mang ý nghĩa huấn luyện thứ bảy cũng đến đây kết thúc.

Thế nhưng hiện tại tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn, nhìn chằm chằm màn hình lớn chậm chạp không muốn rời đi.

Hai ca phẫu thuật vừa rồi của Trần Thương liên tục quanh quẩn ở trong đầu mọi người.

Huấn luyện hôm nay, cho tất cả mọi người một loại cảm giác chuyến đi này không tệ.

Hình ảnh thay đổi, Trần Thương nói:

- Hai ca phẫu thuật, độ khó không lớn không nhỏ, là một loại nếm thử, cũng là một loại khiêu chiến, tôi tin tưởng mọi người có rất nhiều nghi ngờ, buổi sáng ngày mai, tôi đến chỗ cũ giải thích cho mọi người, mọi người có thể đưa ra vấn đề, tôi giúp đỡ giải thích nhé.

- Cám ơn, tạm biệt

Sau khi đóng Video lại, công việc huấn luyện hôm nay kết thúc.

Thế nhưng hiện tại trong đầu rất nhiều người chỉ có một cái ý nghĩ và xúc động: Đến hiện trường, đưa ra vấn đề

Bởi vì bọn anh có quá nhiều nghi ngờ yêu cầu một đáp án

Không chỉ như thế, rất nhiều người đem video phẫu thuật hôm nay gửi cho chủ nhiệm phòng ban, trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều người thấy được ca phẫu thuật hôm nay.

Sau khi xem xong, cảm xúc vút mọi người rất sâu

Nguyên một đám chủ nhiệm bắt đầu gọi điện thoại, hỏi thăm, trưng cầu, đến cùng bác sĩ mổ chính này là ai

Loại quan niệm phẫu thuật này là lúc nào nói

Cho dù là Tương Nhã, Tề Lỗ, Hoa Tây... Các loại càng ngày càng nhiều người Phổ ngoại đều thấy được đài phẫu thuật này.

Cũng có rất nhiều người đi suốt đêm xe xuất phát tới thủ đô

Mà càng nhiều người bắt đầu trực tiếp mong đợi ngày mai.

Hôm nay Trần Thương, thực lực vòng phấn

…

…

Mà lúc này cho dù là xã khu DXY, hay Tv Yishi, Y Mạch Thông... vân vân, bất kỳ một nhà truyền hình trực tiếp nào tham gia huấn luyện hôm nay đều vô cùng náo nhiệt

Thậm chí giáo sư so với giờ cao điểm ngày bình thường trực tiếp còn phải nóng nảy hơn

Mấu chốt là, cái nóng nảy này kéo dài ròng rã một đêm

Điều này làm cho nhân viên công tác hậu trường hơi hoài nghi nhân sinh

Các anh làm bác sĩ chẳng lẽ không ngủ à?

Chẳng lẽ không biết buổi tối là dùng để nghỉ ngơi à?

Bà xã các anh không thơm à?

Đáng tiếc

Không có cách nào, tối nay đối với rất nhiều người mà nói, chắc chắn là một cả đêm không ngủ

Bác sĩ ngoại khoa bên trong Ngoại khoa tổng hợp là người nhiều nhất, mà lĩnh vực Ngoại khoa tổng hợp, Ngoại khoa tiêu hóa cũng là quần thể lớn nhất

Cứ như vậy, mọi người một truyền mười, mười truyền trăm, mỗi kênh trực tiếp cũng bắt đầu điên cuồng thảo luận

Nói đến, những trang web này ngày bình thường người sử dụng sinh động thật có hạn, nhưng mà hôm nay bởi vì chuyện trực tiếp, server cũng tăng thêm hai tổ, thậm chí nhân viên công tác lưu lại không ít người trực ban.

Ngày mai trực tiếp yêu cầu tiếp tục, lúc buổi tối, cũng lưu lại không ít người, đến đã tốt chuẩn bị cho ngày mai.

Dù sao buổi tối nha, tất cả mọi người nghĩ đến không có chuyện gì, trực ban và nghỉ ngơi không hề khác nhau.

Thế nhưng... Tuyệt đối không ngờ, nhân số khu diễn đàn sinh động tăng vọt, ngay cả ngày bình thường không có người phản ứng BUG còn xuất hiện mấy người.

Lập trình viên trong đêm tăng ca sửa chữa

Mà khu nhân viên công tác diễn đàn nhìn đống thiếp mời điên cuồng loạn động, mí mắt trực nhảy.

Các anh... Đúng là mẹ nó có gan nha

...

...

Không thể không nói, ba thợ giày thối đấu qua Gia Cát Lượng

Dù nói thế nào có thể trở thành bác sĩ, cũng là người nhận qua giáo dục cao đẳng, khi mọi người vây ở một chỗ thảo luận, anh một lời tôi một câu, thật sự là linh cảm bạo rạp

Trần Thương cũng như là đốm lửa nhỏ vậy, lửa cháy tiếp tục lan ra phía trên đồng cỏ mang đến đốm lửa nhỏ, tiếp xuống, có thể là lửa cháy lan ra đồng cỏ chi thế

- Lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa của Trần thị

Danh từ chuyên nghiệp như vậy được mọi người ghi vào trong đầu.

Lý niệm Trần thị mới lạ, mở ra lối riêng, nối lại không đánh vỡ miệng đường tiêu hóa nguyên thủy, mà tiến hành sửa chữa.

Như vậy, rất rõ ràng sẽ giảm bớt phản ứng không tốt khi nối lại mang tới.

Cơ sở việc xây dựng lại đường tiêu hóa là kết cấu, hạch tâm là công năng

Mà Trần Thương cho dù là kết cấu, hay công năng, đều để hai mắt tất cả mọi người tỏa sáng, có thể xưng tuyệt nhất.

Thế nhưng, mọi người cũng kinh ngạc phát hiện một vấn đề

Đó chính là thật ra lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị tồn tại một cái vấn đề rất quan trọng, đó chính là độ khó thao tác so với lên phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa truyền thống, bị tăng cao lê rất nhiều

Bất luận là độ chính xác phẫu thuật, hay độ khó phẫu thuật đều có tăng lên rõ rệt

Thậm chí là tỉ lệ phẫu thuật sai số đều rất thấp

Cái này để mọi người hơi khó khăn.

Thế nhưng

Người trẻ tuổi có cái đặc điểm gì?

Chứa chan nhiệt huyết

Biết rõ núi có hổ, vẫn đi lên núi

Khó? Sợ cái gì?

Sau khi họ nhìn thấy loại mới lý niệm này xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên chính là học được nó

Chương 1128: Bác Sĩ Đều Có Lá Gan Như Thế À?

Sau khi họ nhìn thấy loại mới lý niệm này xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên chính là học được nó

Xã hội này chính là vậy, anh muốn đi trước người khác, muốn thu hoạch nhiều hơn người khác, anh phải không bình thường giống đám người đó, anh phải nắm giữ thứ người khác không có

Mà một loại lý niệm phẫu thuật mới này, lập tức mở cửa lớn ra cho rất nhiều người trẻ tuổi.

Nắm giữ nó sẽ tương đương với việc nắm giữ tương lai

Khó không sợ

Sợ chính là không có cơ hội

Sợ chính là không có hi vọng

Hiện tại, dưới thể chế chữa bệnh này, muốn trổ hết tài năng thì bản thân anh cần phải nắm giữ kỹ thuật mà người khác không có

Trong lúc nhất thời, mọi người bắt đầu hết lần này tới lần khác quan sát video phẫu thuật, học tập, phân tích

Thế nhưng độ khó ca phẫu thuật của Trần Thương quả thực hơi cao.

Thế là, mọi người bắt đầu thảo luận.

Nói đến, thảo luận trên các nhóm và diễn đàn chữa bệnh không giống với những nơi khác.

Tất cả mọi người không phải bắn tên không đích, đại đa số đều là nhằm vào mỗi một chi tiết nhỏ trong phẫu thuật, tiến hành đào sâu mỗi một hình ảnh

Thật ra, thường thường một ca phẫu thuật chịu không được cân nhắc một tấm một tấm hình ảnh như thế

Cho dù là cao thủ, cũng dễ dàng phát hiện một chút chi tiết thao tác không tốt hoặc là nói thói quen phẫu thuật không tốt.

Thế nhưng họ phát hiện, Trần Thương làm phẫu thuật vừa vặn ngược lại.

Mỗi một chi tiết nhỏ đều là trải qua lại mọi người tinh tế quan sát, thậm chí có người nói một câu nói như vậy:

- Tôi phát hiện, ca phẫu thuật này anh không thể xem tựa như mấy video phẫu thuật bình thường khác được, vì sau khi xem xong, anh không biết là như thế nào, thậm chí sẽ cảm giác trong đầu có ấn tượng

- Thế nhưng khi anh nghĩ lại sẽ phát hiện đầu óc trống rỗng, hiện tại trong tay tôi bày chính là mô hình đường tiêu hóa, thế nhưng... Tôi nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu

- Thế là tôi quay đầu tiếp tục xem phẫu thuật video, bắt đầu một tấm một tấm hình ảnh bắt đầu xem, vào lúc này tôi chợt phát hiện: Vị đại thần này là thật trâu bò, anh ta làm phẫu thuật thật đúng là yêu cầu một tấm một tấm học tập, bởi vì khi đại thần phẫu thuật, mỗi một đường chỉ và lựa chọn, thậm chí là động tác tay, đều sẽ có điều chỉnh rất nhỏ, mọi người có thể xem...

Cái bình luận này nháy mắt được vô số người đẩy đến trang đầu

Tiếp đó mọi người bắt đầu tách ra từng tấm hình thảo luận.

Hoàn toàn chính xác

Thao tác hạch tâm của Trần Thương trong hai ca phẫu thuật này, cho dù là chữa trị ống tụy, hay nối lại tuyến tụy, đều là hình ảnh cao năng

Đây là sau khi anh trải qua hàng ngàn, hàng vạn lần mô phỏng, nhận đến một loại động tác phẫu thuật thậm chí có thể so với ký ức của bản thân vậy.

Quy phạm

Hiệu suất cao

Khoa học

Trên diễn đàn, loại thảo luận này càng diễn càng mạnh, nhân số tham dự cũng ngày càng nhiều.

Thậm chí, mọi người còn thảo luận ra thêm không ít thứ.

Đại đa số bình thường bác sĩ là tiến hành phân tích thảo luận ở trên mạng, mà những chủ nhiệm kia lại không như thế.

Sau khi họ nhìn phẫu thuật, hơi chấn động

Thậm chí có thể nói là hưng phấn và kích động.

Mọi người không phải người ngu, tầm mắt so với đám bác sĩ tuổi trẻ và bác sĩ kia tự nhiên không biết mạnh bao nhiêu

Đây chính là một lần bước ngoặt chuyển tiếp.

Mọi người trong âm thầm một liên hệ

Lúc này làm quyết định

Vào kinh

Họ muốn đi hiện trường, trong lòng thậm chí cũng có rất nhiều vấn đề

Họ muốn ở trước mặt ngồi xuống trò chuyện một chút với Trần Thương.

...

...

Mà sau khi Trần Thương đi ra phòng phẫu thuật, hơi lo lắng.

Anh hỏi vừa Tôn Quảng Vũ và Oersted:

- Phẫu thuật có khó không?

Oersted hít sâu một hơi:

- Rất khó

Sau khi Oersted tự thân đảm nhiệm trợ thủ vào chứng kiến phẫu thuật, càng là đầu rạp xuống đất với Trần Thương

Thế nhưng, độ khó phẫu thuật quá cao, anh luôn cảm thấy... Không thể nào phổ cập.

Trần Thương nghe thấy Oersted nói như vậy, trong lòng đột nhiên lộp bộp một tiếng, Oersted còn cảm thấy rất khó, những người xem video trực tiếp kia có thể chửi mẹ hay không nha?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi bận tâm nhìn Tôn Quảng Vũ.

- Chủ nhiệm Tôn, tôi nghe nói anh là giáo sư Hiệp Hòa?

Tôn Quảng Vũ ừ một tiếng:

- Ừm, phó viện trưởng.

Trần Thương vui mừng, phó viện trưởng tốt, phó viện trưởng trâu bò cỡ nào đâu, Trần Thương hơi ngượng ngùng nói:

- Cái này... chủ nhiệm Tôn, nếu không ngày mai anh sắp xếp học sinh của các anh đến nơi này của chúng ta ngồi tràng, như thế nào đây?

Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức sửng sốt một chút:

- Ngồi tràng?

Trần Thương trong lòng bồn chồn:

- Ừm, đúng! Tôi lo lắng tất cả người hội trường đều đi...

…

…

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ sửng sốt một chút

Cũng là

Phẫu thuật khó như vậy, hiện trường có bao nhiêu người nguyện ý lưu lại đâu?

Tôn Quảng Vũ thở dài:

- Ai... Hoàn toàn chính xác, độ khó ca phẫu thuật này anh làm hơi cao, chúng tôi trở về thông báo mọi người một chút.

Trần Thương gật đầu:

- Được, cũng không thể để mọi người tay không một chuyến, 100 khối ngồi tràng một buổi sáng, buổi trưa quản cơm hộp...

Hồi tưởng lại kinh lịch ngồi tràng thời đại học, bản thân Trần Thương cũng hơi ngượng ngùng.

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ bật cười.

Ba người kết bạn mà đi, đi đến phía đại sảnh cấp cứu.

Mà Mã Nguyệt Huy bên này vội vàng theo sau, anh vừa vặn hoàn thành ký tên, áp lực như núi

Nói thật, Mã Nguyệt Huy hơi trạng thái của người tàng hình, sau khi đi theo Trần Thương chạy tới.

Bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Trần nha, anh... Đây là muốn gây sự sao, một công việc huấn luyện mà anh làm khó thế, anh tưởng là làm gì vậy

- Tôi đoán sau khi lão Dư biết rõ khẳng định sẽ nổ tung, ngày mai có thể ngàn vạn đừng dọa hiện trường không có người đến, cái này mất mặt cỡ nào nha.

Cũng không thể trách lão Mã nói như vậy, một ca phẫu thuật này lão Mã nhìn từ đầu tới đuôi, từ một mặt ngơ ngác đến nhìn thấy sinh không thể luyến, kém chút ngủ gật

Anh xuất thân từ khoa chỉnh hình, mặc dù cũng làm những phẫu thuật Ngoại khoa tổng hợp này, thế nhưng không phải chuyên nghiệp nha.

Anh và lão Dư là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, hai người khoa chỉnh hình cũng coi như trình độ đỉnh cấp, dù sao khi đó họ bộ đội cũng được xưng là bệnh viện khoa chỉnh hình bộ đội, là khi Đường Sơn phòng chống động đất lúc ấy lưu lại một nhóm người khẩn cấp xây dựng bệnh viện lên, sau đó vào vài năm (200x) mới cải chế.

Nghe thấy lão Dư nói như vậy, trong lòng Trần Thương càng không chắc chắn

Vừa vặn thay đổi y phục, đi ra khỏi phòng phẫu thuật, điện thoại Trần Thương vang lên

Trần Thương xem xét là Ngô Đồng Phủ, lập tức liên tưởng đến vừa Mã Nguyệt Huy, trong lòng đã không có lực lượng.

Lão Mã xem xét điện thoại gọi đến biểu hiện, lập tức thở dài:

- Haizz, chuyện xấu đi! Viện trưởng cũng biết rồi

Trong lòng Trần Thương không chắc chắn, nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy:

- Tổ trưởng, anh nói tôi đi WC nha...

Mã Nguyệt Huy sững sờ:

Trần Thương nhận điện thoại, âm thanh Ngô Đồng Phủ nhanh chóng truyền đến:

- Tiểu Trần, anh tranh thủ thời gian đến tầng 28

Tốc độ nói rất gấp, âm thanh nghiêm túc

Chuyện xấu

Trần Thương vội vàng nói:

- Được, viện trưởng, tôi lập tức đi lên.

Mã Nguyệt Huy thở dài:

- Tôi biết sẽ tới như vậy mà...

- Đi thôi, tôi đi lên với anh, nói không chừng nể tình tôi, viện trưởng có thể không mắng anh.

Trần Thương đối với câu này dù rất xúc động, thế nhưng... Anh rất hoài nghi lão Mã có thể làm trở ngại chứ không giúp gì được.

Dù sao thằng nhãi này... Thấy thế nào cũng không giống dáng vẻ rất có mặt mũi.

Đặc biệt là trước mặt viện trưởng.

Chương 1129: Tôi Không Có Ánh Mắt?

Một đoàn người đi lên tầng trên.

Vừa mới tiến vào đại sảnh, Trần Thương sửng sốt.

Bởi vì... Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không nói lời nào, con mắt mở to nhìn chằm chằm Trần Thương.

Trần Thương đem sức thở 5500 của mình toàn bộ bài không

Lại thay đổi dùng miệng để thở, để cho mình càng thêm thích ứng với loại hoàn cảnh này.

Mà lão Mã lại đánh trống lui quân, tiết tấu này, mặt mũi của mình có thể cũng không chịu nổi.

Ngay sau đó, Ngô Đồng Phủ nói:

- Vị này chính là Bác sĩ Trần, Trần Thương sẽ huấn luyện phẫu thuật cho mọi người, mọi người vỗ tay hoan nghênh.

Nháy mắt, tiếng vỗ tay rung trời vang lên, quanh quẩn trong hội trường lớn như vậy, kéo dài không thôi

Thẳng đến khi Trần Thương lên đài, tỏ ý mọi người im lặng xuống, cái này mới coi như thôi.

Ngô Đồng Phủ nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Tiểu Trần, chuyện là... Mọi người chắc chắn phải gặp anh một chút, tự thân cảm ơn một phen, anh đến nói vài câu đi.

Trần Thương sững sờ, không phải phun chính mình là được.

Trần Thương đứng thẳng người, nhìn mọi người:

- Chào mọi người, tôi là Trần Thương, rất vinh hạnh được tiến hành lần huấn luyện phẫu thuật này cho mọi người.

- Trước hết, tôi trước làm kiểm điểm với bản thân, độ khó hai ca phẫu thuật rất lớn, tôi cũng hiểu rõ, thế nhưng thời gian có hạn nên không kịp giải thích, vì lẽ đó tôi đẩy lên ngày mai...

Lập tức, tiếng vỗ tay lại vang lên

Lần này Trần Thương sửng sốt, anh nhìn từng trương mặt của mọi người đỏ lên, cái này... Cái này không giống như tẻ ngắt nha, ngược lại như đang kích động.

- Cám ơn ngài, Bác sĩ Trần, phẫu thuật hôm nay tôi được lợi rất nhiều, quá cảm ơn ngài

- Đúng! Cảm ơn Bác sĩ Trần biểu diễn ca phẫu thuật đặc sắc như thế cho chúng tôi

- Kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa Chen thức quá uy vũ

...

Nghe được âm thanh phía dưới, Trần Thương ý thức được, tựa như... Chính mình phạm vào một cái sai.

Anh coi trình độ bác sĩ tham dự người ta bằng với Mã thô lỗ

Nghĩ tới đây, anh hít sâu một hơi.

- Ngày mai, còn là nơi này, mọi người không gặp không về, đến lúc đó, tôi sẽ giải thích cặn kẽ về lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị cho mọi người, còn có một chút kỹ xảo phẫu thuật, bao gồm khâu lại ống tụy vân vân,...

Mọi người dồn dập đứng dậy, tiếng vỗ tay vang lên lần nữa.

- Không gặp không về

Sau khi mọi người thối lui, còn thừa lại đoàn hậu viện của Trần Thương, họ dồn dập giơ ngón tay cái lên cho Trần Thương

Nhìn một màn này, Trần Thương bất đắc dĩ cười cười.

Sau khi hội trường tản đi, Mã Nguyệt Huy đứng ở bên cạnh Trần Thương, hơi không hiểu:

- Cái này... Không đúng à? Họ có thể nghe hiểu?

Vào lúc này, điện thoại của Ngô Đồng Phủ vang lên.

- Viện trưởng Ngô, nhân số ngày mai tham dự càng ngày càng nhiều, nơi này chúng tôi thống kê nhân số đạt đến hơn một ngàn người... Sắp không chứa được, là đổi bãi sân hay dừng cho đăng kí?

Chủ nhiệm La Hữu Tài khoa y tế gọi điện thoại tới.

Sau khi Ngô Đồng Phủ nghe thấy, cũng là sửng sốt:

- Có ý tứ gì?

La Hữu Tài:

- Từ khi tiến hành phẫu thuật xế chiều hôm nay sau đó, lần lượt có rất nhiều người gọi điện muốn đến hiện trường tham gia. Trong đó bao gồm bệnh viện Tề Lỗ, y viện Hoa Tây... Rất nhiều chủ nhiệm chuyên gia bệnh viện, tôi cũng không tiện từ chối.

Ngô Đồng Phủ hít sâu một hơi, cũng hơi kích động.

Loại công việc huấn luyện này cử hành nhiều lần như vậy, nào có quy mô tới như thế.

Thế nhưng, nhân số nhiều khẳng định không được nha.

Làm sao bây giờ?

Tôn Quảng Vũ đột nhiên nói:

- Viện trưởng Ngô, nếu không... Ngày mai đi báo cáo sảnh viện y học Hiệp Hòa chúng tôi?

Ngô Đồng Phủ nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Có được hay không?

Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Đương nhiên không có vấn đề, phải xem giáo sư Trần bên này có thuận tiện hay không.

Trần Thương tự nhiên là vui vẻ nha

Dù sao ban thưởng nhiệm vụ rất rõ ràng: Huấn luyện hiệu quả càng tốt, ban thưởng càng phong phú

Chính mình cái này nếu huấn luyện nhiều người như vậy, ban thưởng phải có nhiều phong phú đi?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi không vấn đề

Tôn Quảng Vũ nghe xong, vội vàng nói:

- Hiện tại tôi lập tức đi an bài.

Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương:

- Khổ cực rồi

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Phải làm.

Mà lúc này, Mã Nguyệt Huy thấy cảnh này vẫn cảm giác khó có thể tin...

Không thể tưởng tượng nổi lúng ta lúng túng lẩm bẩm:

- Phẫu thuật khó như vậy... Đám người kia thật biết? Chắc là đến tham gia náo nhiệt thôi

Mà Oersted nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy, nói câu thành thật lời nói:

- Họ đều rất có ánh mắt

Mã Nguyệt Huy nghe xong, trừng mắt liếc cái râu quai nón này, anh là nói tôi không có ánh mắt à?

Anh chắc chắn là chưa từng nghe qua một câu: lão Mã tôi không phát uy, anh vốn không biết Mã bối lặc tôi có bao nhiêu con mắt

Tôi còn không có ánh mắt sao

...

...

Ngày hôm sau.

Buổi sáng, Trần Thương cố ý thu thập một phen, mặc một bộ âu phục soái khí vào.

Hôm nay phải đi Hiệp Hòa.

Bao nhiêu năm rồi, mộng tưởng hôm nay cũng phải thực hiện một phần.

Mặc dù không phải học sinh Hiệp Hòa, nhưng cũng đã tiến hành công khai tọa đàm bên trong hội trường lớn Hiệp Hòa

Tần Duyệt đeo cà vạt cho Trần Thương, sửa sang y phục lại, híp mắt nhìn anh:

- Quá đẹp rồi! Ánh mắt của em thật là tốt

Trần Thương cũng là bất đắc dĩ bật cười.

- Đúng không, em có thể ao ước anh, có chồng là một đại soái bỉ như vậy

Tần Duyệt cũng không tức giận:

- Ao ước nha? Người ao ước anh nhiều! Không có cách, trời sinh tốt số

Đang lúc nói chuyện, Tần Duyệt cầm lấy chìa khóa xe:

- Hôm nay em lái xe, làm tài xế cho anh.

Tối hôm qua, sau khi lâm thời thay đổi nhân viên công tác cũng bắt đầu bố trí ở Hiệp Hòa, nơi này là nơi mở đại hội động viên tân sinh, diện tích rất lớn, cũng có thể chứa rất nhiều người.

Bên trên toàn bộ sân khấu lớn như vậy, giờ chỉ có một cái bàn, một người, đó chính là Trần Thương

Mà dưới đài, lại có hơn hai ngàn người

Chuyên gia nổi danh y quốc, bác đạo thạc đạo, các lộ chuyên gia chủ nhiệm, và bác sĩ phổ thông đến từ rất nhiều nơi cố ý chạy tới, còn có bản bộ không ít học sinh Hiệp Hòa

Nhìn mọi người phía dưới, Trần Thương không khỏi kích động nhiều hơn mấy phần.

Mở bài thuyết trình PowerPoint của mình mở ra, Trần Thương đứng dậy, cuối chào một cái với mọi người.

- Nhìn thấy nhiều người như vậy, tôi hơi thụ sủng nhược kinh, từ chỗ viện trưởng Ngô biết được, rất nhiều người còn suốt đêm chạy tới, có lẽ có người không đến kịp, đối với chuyện này, tôi rất xúc động, cũng rất có áp lực.

- Thế nhưng, tôi đảm bảo với mọi người, chuyến đi này của các vị chắc chắn không tệ

Trần Thương vừa dứt lời, mọi người phía dưới dồn dập bắt đầu vỗ tay.

Trần Bỉnh Sinh ngồi trong đám người, nhìn người trẻ tuổi trên đài này, trong lòng thật là bùi ngùi mãi thôi, tiểu bác sĩ kia từng đi theo sau mình mở miệng gọi tiếng lão đại, hiện tại đã có một phong phạm và tư thế của chuyên gia.

Trần Thương nói:

- Liên quan tới lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị này, tôi tin tưởng hôm qua mọi người cũng nhìn video liên quan đến phẫu thuật, nhưng... Cũng không phải quá rõ ràng, trước hết, tôi sẽ cho mọi người xem một video phẫu thuật khác, sau đó sẽ dùng video này, bắt đầu nội dung hôm nay của tôi.

Chương 1130: Buổi Tọa Đàm Ở Hiệp Hòa

Sau khi Trần Thương chỉnh lý video phẫu thuật cho ông Tần một phen, truyền phát ra trên màn hình lớn.

- Đây là một ca phẫu thuật ung thư đầu tụy điển hình, nhưng tôi không có áp dụng phương án phẫu thuật bình thường, vì số tuổi của ông cụ cũng lớn, sau khi xây dựng lại đường tiêu hóa, khôi phục khẳng định chậm, mà lại dự đoán các phương diện bệnh tình cũng không quá tốt

- Thế là, tôi lập tức suy nghĩ một vấn đề, có thể nối lại những chỗ không tổn thương hay không, chỗ nên cắt bỏ thì cắt bỏ, tiếp đó tận khả năng giữ lại đường tiêu hóa ban đầu, tiếp đó ở bên trên cơ sở tiến hành sửa chữa và xây dựng lại.

Sau khi Trần Thương bắt đầu, phía dưới lập tức yên tĩnh lại, mọi người lấy giấy và bút ra, dồn dập bắt đầu ghi lại.

Hôm nay, một chuyến này, mục đích mọi người cũng rất rõ ràng, chính là cảm thấy rất hứng thú với cái gọi là lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị này

Trần Thương nói rất chi tiết, phía dưới nghe cũng rất nghiêm túc.

Trực tiếp hôm nay cũng thay đổi phương thức, biến thành quay phim chuyên nghiệp.

Ống kính phân tán ra sau đó, thỉnh thoảng quay từng khuôn mặt ở bên dưới.

Mà lúc này ai không đến hiện trường, theo dõi camera thấy bên dưới còn có người mình quen, có chủ nhiệm, cũng có rất nhiều chuyên gia.

Nhưng lúc này, họ đều đang tô tô vẽ vẽ gì đó.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc rất sâu

Thời gian một buổi sáng thật không dài, mà Trần Thương đã uống tù tì hai ly nước.

Thế nhưng, lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị lại tạo thành một ấn tượng đại khái trong đầu mọi người phía dưới.

Sau đó, Trần Thương lại nói phẫu thuật sửa chữa ống tụy, nói kỹ xảo khâu lại tuyến tụy.

Thế nhưng mấy thứ này yêu cầu phải chậm rãi rèn luyện.

Tuyệt không phải một ngày là xong.

Vốn huấn luyện một buổi sáng, kéo dài thời gian đến một ngày.

Mà đến buổi chiều, có mấy ông cụ cũng đến yên tĩnh tìm chỗ ngồi xuống, cầm cuốn vở, lấy kính lão ra, cũng bắt đầu lắng nghe học tập.

Sau khi người xung quanh nhìn thấy, lập tức sửng sốt một chút

Mấy ông cụ này sao lại tới đây?

Rất nhanh, đại ca quay phim trợ giúp dưới, những người xem video trực tiếp cũng nhìn thấy từng khuôn mặt quen thuộc kia.

Nhìn thấy họ cầm giấy bút nghiêm túc tô tô vẽ vẽ, không khỏi sinh lòng tôn kính

Đây là người làm việc Ngoại khoa tổng hợp đời trước.

Không ngờ họ cũng đến nơi này.

Trong lúc nhất thời, mọi người sinh lòng xúc động.

Đợi đến kết thúc một khắc này, tất cả mọi người ở hiện trường đứng dậy, dưới dẫn đầu của một đám ông cụ, cuối người một cái với Trần Thương.

Sau đó, tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc quanh quẩn trong đại sảnh, thật lâu không dứt bên tai.

Trần Thương cũng cuối đầu một cái về phía mọi người.

- Cảm ơn mọi người lắng nghe, cũng cảm ơn mọi người nghiêm túc cố gắng, tôi tin tưởng, dưới sự cố gắng mỗi người chúng ta, Ngoại khoa tổng hợp Trung Quốc cũng sẽ sừng sững ở đỉnh thế giới được thôi.

- Chữa bệnh không biên giới, thế nhưng bác sĩ có biên giới, y thuật cao thấp cũng chia biên giới

- Nguy nan trước mắt, chúng ta vẫn phải dựa vào chính mình, người khác cũng chỉ là người khác, núi dựa núi sẽ đổ, người dựa người sẽ chạy

- Cái này cần chúng ta tự lập tự cường, dùng sở học suốt đời của mình, bảo vệ cứu vớt người nhà và đồng bào chúng ta

- Nghèo thì chỉ lo thân mình, giàu thì kiêm tế thiên hạ

- Tôi hi vọng, y học dân tộc Trung Hoa có thể mạnh lên, đồng thời bảo vệ tốt nhân dân chúng ta, cũng có thực lực kiêm tế thiên hạ

Sau khi nói xong, Trần Thương hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

- Cảm ơn mọi người

Trần Thương dõng dạc một phen làm cho mọi người phía dưới cảm xúc kích động.

Nguyên đám người trẻ tuổi, mặt đỏ lên.

Mà những ông cụ kia, lại mông lung mắt.

Hội nghị kết thúc, mọi người dồn dập tản đi, lần này đi, lại là giấu mộng tưởng trong lòng.

Mà lúc này, Tôn Quảng Vũ vội vàng đi tới.

- Giáo sư Trần, tôi dẫn anh đi gặp mấy người.

Đang lúc nói chuyện, mang theo Trần Thương hướng phía dưới đi tới.

Khi Trần Thương nhìn thấy mấy ông cụ tóc trắng xóa phía trước, lập tức sững sờ.

Hơi nhận biết, hơi chưa thấy qua, thế nhưng anh tin tưởng hẳn là nghe qua tên của nhưng người này.

Tôn Quảng Vũ giới thiệu nói:

- Vị này là đạo sư của tôi, viện sĩ Lý Hoài Dân, vị này là viện sĩ Trương Chu Hoàn, vị này là...

- Sau đó họ thấy anh làm video, dồn dập muốn qua học tập.

Vào lúc này, là một ông cụ cầm đầu gầy gò đánh gãy lời của Tôn Quảng Vũ:

- Tiểu tử, cậu không cần câu nệ, so với chúng tôi, cậu cống hiến càng lớn, chúng tôi nha, đã già, tương lai cũng là thiên hạ của các cậu.

- Hôm nay sang đây xem đến một màn này, tôi rất vui và hưng phấn

- Bởi vì y học tương lai tổ quốc chúng ta, có người kế nghiệp.

Sau khi nói xong, những ông cụ này vui mừng gật đầu cười.

- Cố lên! Hội nghị đường tiêu hóa khoa ngoại thế giới lần này, chắc chắn phải đại biểu Trung Quốc chúng ta cầm xuống một cái thứ tự tốt trong học hội khoa Ngoại tiêu hóa

- Đến lúc đó, lão đầu tử chúng tôi tự thân bày tiệc ăn mừng cho các cậu

- Đúng, muốn để thế giới biết rõ, chúng ta lớn mạnh

…

…

Sau khi hội nghị kết thúc, buổi tối có tiệc ăn mừng, đám người Lý Bảo Sơn lên tiếng chào với Trần Thương xong, tranh thủ thật sớm rời đi.

Trần Thương đưa bọn anh lên xe, cười nói:

- Chờ tôi trở về

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Học tập cho giỏi, sau khi trở về, chúng tôi đi theo cậu

Trần Bỉnh Sinh cũng là cười nói:

- Tiểu Trần cố lên

Vương Khiêm cũng là vung quyền:

- Giáo sư Trần Thương, phòng ban chúng tôi chờ anh trở về theo chân lăn lộn đây.

...

Từng câu lời nói, để Trần Thương hơi cảm xúc

- Được! Chờ tôi trở về

Thạch Na thì cười cười, nhìn Tần Duyệt:

- Chờ tin tức hai người kết hôn nha.

Tần Duyệt nhìn mọi người rời đi, mũi bất đắc dĩ chua chua.

Đưa người nhà mẹ đẻ đi, buổi tối chiêu đãi thiết yến với mọi người trong bệnh viện.

Hội nghị lần này thành công, được lãnh đạo Vệ Kiện ủy điểm danh tán thưởng, đặc biệt là Trần Thương.

Mà người tham gia tiệc tối không chỉ trong bệnh viện, ngược lại người tham gia học hội đường tiêu hóa khoa ngoại thế giới đều ở lại.

Mọi người định mượn cơ hội thương lượng công việc cụ thể một chút luôn.

Mà lúc này, lão tiên sinh Lý Hoài Dân của hội trưởng học hội khoa Ngoại tiêu hóa toàn quốc đột nhiên nói:

- Cái này, Trần Thương còn không phải người của học hội Ngoại khoa tổng hợp chúng ta à? Sao tôi không có ấn tượng nào thế.

Sau khi nói câu này ra, hiện trường lập tức yên tĩnh lại

Mọi người nguyên một đám tò mò nhìn Trần Thương.

Trần Thương cười xấu hổ:

- Vâng, không phải, cháu còn chưa được thêm vào học hội Ngoại khoa tổng hợp.

Trần Thương gia nhập ngoại khoa Gan mật, thế nhưng Phổ ngoại còn chưa được thêm vào.

Lời này vừa nói, mọi người lập tức bất đắc dĩ bật cười.

Lý Hoài Dân đột nhiên bảo:

- Cái này, hôm nay tôi tới đây, muốn nói một chuyện với mọi người, số tuổi tôi ngày càng lớn, vinh dự treo cái thân phận hội trưởng này cũng vô dụng, Tôn Quảng Vũ anh đến phụ trách, cuối tuần tổ chức đại hội nhiệm kỳ học hội khoa Ngoại tổng hợp mới, hội trưởng tôi không quản trong các anh ai sẽ làm, thế nhưng tôi muốn đề danh Trần Thương đến làm phó hội trưởng.

- Lần này đi học hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới, tiểu Trần không thể đầu trọc đi nha

- Cũng không phải sợ tiểu Trần người ta khó xử, chỉ sợ tiểu Trần trở thành hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, còn không phải phó

hội trưởng quốc nội chúng ta, cái này khi lui qua các anh không xuống đài được.

Chương 1131: Đưa Tới Cửa Khiêu Khích

Sau khi mọi người nghe thấy vậy thì hậm hực cười một tiếng, đúng như thế

- Lão Lý yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối duy trì để tiểu Trần làm cái phó hội trưởng này.

Mọi người dồn dập đảm bảo.

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời này, lập tức sững sờ

Được rồi, anh không để ý trở thành phó hội trưởng học hội ngoại khoa tổng hợp.

Vòng học thuật trong nước, địa vị học thuật này vẫn rất hữu dụng.

Mặc dù anh thật không có quyền lợi lớn như vậy, chỉ là một cái tính học thuật, tính công ích, không phải mưu cầu lợi nhuận câu lạc bộ pháp nhân, thế nhưng cái này vào lúc bình chọn viện sĩ, nhà khoa học, hàng trăm vạn người kế hoạch thậm chí là học giả Trường Giang, lại là một cái ván cầu rất quan trọng.

Vòng học thuật, phải có quy tắc của vòng học thuật.

Cũng ví như Chung lão tiên sinh người ta, chính là hội trưởng y học hội Trung Hoa.

Vào lúc này, Tôn Quảng Vũ cũng nói chuyện Trần Thương mới ra sách.

Chuyện này mọi người tham gia phòng khách lần trước ở thủ đô đã biết rõ, mà tất cả đồ phổ gần đây cũng hoàn thành, thành sách sắp đến.

Tôn Quảng Vũ nói chuyện quyển sách kia một lần.

Sau khi nghe thấy câu nói này, mọi người đột nhiên sững sờ.

Hoa Tây chủ nhiệm ngoại khoa tổng hợp y viện vỗ đùi:

- Tôi vừa vặn đọc bài luận văn trên «Tạp chí ngoại khoa nước Anh», mà tự mình đã thử qua, thật không hề sai, tôi còn nói muốn để tỷ lệ xảy ra cao biểu mấy thiên văn chương kiểu này đấy, không ngờ Bác sĩ Trần anh còn thành sách

- Đúng nha, bài luận văn này rất hot, tôi cũng thấy, không ngờ là cậu viết

...

Mọi người dồn dập bàn tán sôi nổi, dù sao bài luận văn kia thuộc về khoản bạo, bên trên mấy tập san chuyên nghiệp trong vòng học thuật, cũng hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Tự nhiên là rất nóng

Trần Thương cũng không ngờ sẽ có một cục diện kiểu này.

Sau khi Lý Hoài Dân nghe thấy, nói:

- Ngày mai cậu đưa sách cho tôi, tôi xem một chút, viết cho cái chữ.

- Thuận tiện tôi sẽ liên hệ một nhà xuất bản cho cậu, mau chóng phê duyệt xuất bản.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức cảm kích gật đầu.

Nói đến, anh vốn cũng không hiểu rõ về mấy chuyện nhà xuất bản này.

Có ông Lý trợ giúp, mọi chuyện cũng thuận lợi rất nhiều.

Trần Thương uống một ít rượu, Tần Duyệt dẫn Trần Thương về trong nhà.

Mặc dù không uống nhiều, nhưng cũng chóng mặt.

Tần Duyệt rót một ly nước, Trần Thương ngồi ở đằng kia, đột nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên.

【 Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành nhiệm vụ, hiệu quả huấn luyện rất tốt, nhận được ban thưởng phong phú: 1, đã mô phỏng màu vàng x 10; 2, thẻ giám định x 10; 3, tinh thông loại hạng thiết bị chữa bệnh; 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ.

Ban thưởng rất phong phú.

Thế nhưng...

Đá mô phỏng màu vàng là cái quỷ gì?

【 Đá mô phỏng màu vàng: là cấp độ cao hơn đá mô phỏng bình thường, tăng tốc độ thời gian thiết trí trôi qua lên, có thể quan sát đánh giá đến trạng thái thân thể người bệnh trong vòng 10 năm. 】

Trần Thương nháy mắt hiểu được.

Trước đây, đá mô phỏng chẳng qua là phán định một kết quả phẫu thuật, thế nhưng đối với hiệu quả khôi phục hậu kỳ là gì, vốn lại nhìn không thấy.

Mà bây giờ đá mô phỏng đã có thể đánh giá một trị bệnh hiệu quả phẫu thuật dài hạn.

Nghĩ như vậy, thật ra đá mô phỏng màu vàng này thật sự chính là một thứ đồ cực tốt.

Thẻ giám định cũng là đồ tốt, đáng tiếc lúc ấy Trần Thương nghiên cứu Siro trị ho VOLB này thì đã dùng hết.

Sau cùng là tinh thông một loại dụng cụ chữa bệnh.

Rất hài lòng về kỹ năng.

Khi Trần Thương đang muốn tắm rửa đi ngủ, điện thoại chợt vang lên.

Không phải người khác, chính là Oersted.

- Giáo sư Trần, chúng tôi bị người ta chửi bới.

m thanh của Oersted rất bình tĩnh, chẳng hề giống dáng vẻ đang bị chửi bới chút nào.

Trần Thương tò mò hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Oersted trực tiếp gửi một tin nhắn qua Trần Thương:

- Đây là một báo cáo phát biểu về tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế hôm nay, cậu xem một chút.

- Nội dung tôi nhìn một lần chủ yếu là liên quan tới phẫu thuật trực tiếp hôm qua của anh, nói hai ca phẫu thuật của huấn luyện tuyến tụy trung tâm Trung Quốc, cũng không phù hợp tiêu chuẩn tiểu tổ rò tụy quốc tế, không có chút giá trị nghiên cứu nào.

Sau khi Oersted nói xong, Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Đừng để ý họ.

Oersted lắc đầu, ngược lại nghiêm túc nói:

- Thật ra... giáo sư Trần, tôi cảm thấy cái này lại là một cơ hội tốt cho anh.

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Ý anh là...

Oersted trực tiếp nói:

- Bây giờ thứ anh cần chính là chủ đề và nổi tiếng trong ngành nghề, giáo sư nổi danh quốc tế không phải đánh mấy lần mới thắng trận, bằng không dựa vào cái gì người khác có thể ghi nhớ anh

- Lúc ấy, tôi đánh chiến nước bọt lẫn nhau với một nhà tập san SCI nước Mỹ nửa năm, lúc này mới đánh được danh tiếng.

- Thật ra, nếu anh có thể đánh thắng, để tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế kia nói xin lỗi anh, cái này đối với độ tán thành trong ngành nghề quốc tế của anh mà nói, có trợ giúp rất lớn

- Có điều... tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc gia này, cũng rất lợi hại.

…

…

Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế?

Trong đầu Trần Thương hiện ra tổ chức này.

Trên quốc tế có chia nhỏ các tổ chức chuyên nghiệp hóa ra khác nhau, mà như vậy một cái chuyên môn bởi vì rò tụy cái này cùng nhau phát chứng

bệnh thành lập tiểu tổ chuyên nghiệp nghiên cứu, còn là có thể mặt bên phản ứng ra cái này một bệnh tật coi trọng trình độ.

Nói đến, đến nay vẫn chưa có một phương pháp nối lại tuyến tụy sau cắt bỏ tiêu chuẩn nào được thống nhất, mà rò tụy tồn tại đúng là uy hiếp đến sức khỏe mọi người.

Cho nên, mấy nhân vật thủ lĩnh này mới từ trong phạm vi toàn thế giới, kết hợp tạo thành ngoại khoa bộ phận tuyến tụy, thành lập tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế.

Mục đích tổ chức này thành lập đúng là để bảo đảm chỉ tiêu khả quan cho bác sĩ ngoại khoa tuyến tụy toàn thế giới có thể áp dụng và có danh từ thống nhất để tiến hành trao đổi, đáng tiếc bất kỳ tổ chức nào đều sẽ bị biến chất qua thời gian dài.

Sau khi tắt máy, Trần Thương mở bài luận văn ra xem lại.

Đây cũng không phải là một bài luận văn hệ thống, mà càng giống là cùng loại với một báo cáo bình luận vậy.

- Quá khứ 20 năm đi qua cố gắng của chúng ta, tỉ lệ tử vong thuật cắt bỏ tá tụy đã hạ xuống đến nhỏ hơn 5%, thế nhưng tỉ lệ xảy ra bệnh biến chứng vẫn tương đối cao, nối lại tuyến tụy thất bại, đặc biệt tỉ lệ rò tụy xảy ra vẫn là bệnh biến chứng và nhân tố ảnh hưởng quan trọng nhất

- Mà tiêu chuẩn kỹ thuật được phán định là chuẩn hóa và quốc tế hóa có trợ giúp giảm bệnh biến chứng và tỉ lệ tử vong xuống, cũng như nhau có thể trợ giúp chúng ta, cùng nhau câu thông và trao đổi.

- Mà trong công việc huấn luyện bệnh tật tuyến tụy của Trung Quốc lần này, lại xuất hiện một tán đồng phẫu thuật thiếu hụt tiêu chuẩn đối với ngành nghề, và đối với chế định chuẩn hóa chỉ nam, thiếu hụt căn cứ lâm sàng, thiếu hụt số liệu từ chứng nhận y học chứng minh hữu hiệu, không cách nào tiến vào chứng nhận thể hệ tiêu chuẩn của tiểu tổ chúng tôi.

- Đằng sau còn có một chút thông tin cụ thể.

Chương 1132: Nếu Như Em Là Anh

Sau khi Trần Thương xem xong, bất đắc dĩ bật cười.

Cái tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế này cũng thật là có ý tứ, nhìn như thao thao bất tuyệt một đống lời nói học thuật khách sáo.

Thật ra nói trắng ra cũng bởi vì lý niệm Trần Thương đưa ra sẽ tạo thành một chút bất lợi ảnh hưởng cho bọn họ.

Trước hết chính là Trần Thương còn chưa tiến hành sử dụng chế định chuẩn hóa trong tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế các anh, bởi vì hiện tại thứ tiểu tổ rò tụy quốc tế chủ đẩy chính là những cái thường dùng thuật nối lại kia, mà Trần Thương trực tiếp tránh đi nối lại bằng những thuật này, làm cho người chế định tiêu chuẩn trong học thuật ngành nghề thấy thật mất mặt.

Tiếp theo đơn giản là xung kích đến ích lợi của bọn họ.

Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế tài chính chủ yếu có mấy cái phương diện, một cái là tổ chức Y tế thế giới tiền nào việc ấy, một cái khác thì đến từ một chút từ thiện tài chính trong ngoài nước, đương nhiên, những quốc tế hóa học thuật tổ chức này là rất tốn tiền, đặc biệt là đối với những công ty y dược kia

Đây chính là một cái bánh gato khổng lồ

Sau khi phương pháp này của Trần Thương xuất hiện, đối với bọn anh mà nói, là thêm một đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn.

Họ có thể không vội vã phát biểu à?

Đầu tiên đột nhiên đứng ra với Trần Thương, nói anh không sử dụng tiêu chuẩn họ chế định, tiếp đó công khai đánh nhịp nói tôi còn mạnh hơn cả anh.

Đây chắc chắn sẽ để cho người ta thấy thật mất mặt.

Đương nhiên, nguyên nhân còn có một phương diện, chính là nắm quả hồng mềm.

Nếu như trung tâm y học Mayo đột nhiên đứng ra tuyên bố cái quan điểm này, khẳng định là một đống lộn xộn.

Dựa theo bảng xếp hạng cơ cấu chữa bệnh nghiên cứu khoa học lâm sàng thế giới mới nhất bên trong:

Trung tâm y học Mayo có chỉ số thống kê điểm số cao tới 97.31 điểm ở lĩnh vực nghiên cứu khoa học ngoại khoa tiêu hóa thế giới, mà chỉ số lâm

sàng cũng cao tới 90.12 điểm.

Mà Hiệp Hòa nước ta ở trong mấy nhà bệnh viện ngoại khoa tiêu hóa đỉnh cấp, toàn bộ bao dung bên trong có một cái chỉ số nghiên cứu khoa học, điểm chỉ cao 12.11.

Cái chênh lệch này, kém gần chín lần.

Điểm số này là kết quả thống kê thống kê cơ cấu ở phe thứ ba, số liệu vẫn tương đối khách quan.

Sau khi Trần Thương xem xong, dựa vào đầu giường, sờ tóc Tần Duyệt, bắt đầu tự hỏi đối sách.

Vào lúc này phải làm gì?

- Ai nha, anh đừng sờ tóc em nữa! Sắp rụng hết rồi, anh còn sờ loạn.

Tần Duyệt phàn nàn nói, thuận tay đem ôm tay Trần Thương vào trong ngực, để anh thành thật một chút.

Sau đó, Tần Duyệt hỏi:

- Mới vừa rồi là Oersted? Anh ta nói cái gì?

Trần Thương cười nói:

- Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, nhảy ra trêu chọc, nói chúng ta không dựa theo tiêu chuẩn của họ, còn nói chúng ta không đủ khoa học hóa.

- Nếu em là anh, em sẽ làm như thế nào?

Tần Duyệt lập tức bất đắc dĩ cười:

- Em nếu như là anh à, em sẽ ôm cô nàng đại mỹ bên cạnh này đi ngủ! Không đi nghĩ những chuyện phiền lòng kia, “Mặt trời lên vội, đêm xuân ngắn. Từ đây quân vương không tảo triều”

Tần Duyệt nghịch ngợm dùng âm thanh mị hoặc đùa giỡn Trần Thương một phen, ra cái nói đùa.

Chơi thì chơi, sau khi nói xong, Tần Duyệt cũng ngồi xuống, dựa lưng vào đầu giường, sau khi suy nghĩ một phen, rồi mới lên tiếng.

- Nếu em là anh, em sẽ làm mấy chuyện như.

- Trước hết, trước đây chúng ta dùng chính là chỉ nam họ nha, chúng ta sẽ làm loại phẫu thuật này đến tốt nhất, so với người dẫn đầu tiểu tổ nghiên cứu học thuật đỉnh cấp họ còn tốt hơn

- Tiếp theo thì sao, chúng ta lại chứng minh loại phẫu thuật kia không đủ và lỗ thủng trong đó

- Sau cùng, chúng ta sẽ dùng phương án phẫu thuật mới của mình, đánh đối phương thương tích đầy mình

- Cái này sảng khoái hơn nha! Chúng ta đánh bại họ ngay trên lĩnh vực họ am hiểu nhất, tiếp đó chúng ta lại sửa cũ thành mới

...

...

Ngày hôm sau, Trần Thương vừa vặn giao xong ban, khi chuẩn bị bắt đầu làm việc, Hà Chí Khiêm ngoại khoa tổng hợp nhanh chóng vội vàng đi tới.

- Giáo sư Trần, đến, tôi nói với anh chuyện.

Trần Thương thấy thế, gật đầu theo đi ra ngoài:

- Có chuyện gì?

Hà Chí Khiêm trực tiếp nói:

- Bí thư trưởng của tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế kia đến bệnh viện, muốn gặp mặt với anh, tôi nói anh đang phẫu thuật ở đây.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút:

- Có thể à, trực tiếp tới một cái bí thư trưởng, rất coi trọng sao

Bình thường loại tiểu tổ nghiên cứu này và ban trị sự không sai biệt lắm.

Lớn nhất chính là hội trưởng, tiếp đó bí thư trưởng, tiếp theo là phó hội trưởng, sau đó là thường vụ quản sự, cuối cùng là quản sự phổ thông.

Trần Thương thật ra nghĩ đến họ có thể sẽ.

Gấp gáp như vậy làm chuẩn bị phòng ngự tốt, khẳng định là nói rõ coi trọng của đối phương đối với mình.

Dù sao hôm trước phẫu thuật, hôm qua tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế đã làm ra đánh giá, đơn giản là lo lắng.

Hà Chí Khiêm cũng hơi tức giận nói:

- Đám người này thật sự có ý tứ, hôm qua mới điểm danh nói chúng ta, hôm nay đã đến gặp mặt

- Như thế nào nha? Trước gõ một gậy, sau đó lại cho viên kẹo là tốt à? Nằm mơ

Hà Chí Khiêm thật ra cũng là quản sự của tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế này.

Dù sao cũng là tổ chức quốc tế, rất nhiều quốc gia đều tham dự vào trong đó.

- Giáo sư Trần, anh có gặp hay không, nếu không gặp hay là tôi trực tiếp đẩy đi cho?

Trần Thương cười một tiếng:

- Anh không sợ bí thư trưởng làm khó dễ mình à?

Hà Chí Khiêm cắt một tiếng:

- Một cái tổ chức học thuật mà thôi, có thể làm được gì chứ? Thật sự cho rằng tiến vào học thuật địa vị sẽ được đề cao à?

- Bây giờ tôi nhìn rất rõ ràng, tự lập tự cường mới là đạo lí quyết định, bằng không thêm vào lại nhiều tổ chức cũng vô dụng

- Mayo người ta còn chẳng gia nhập tổ chức này, anh như thường không dám xem thường người ta

Trần Thương thật ra cũng rất tò mò các cô là làm gì:

- Đi thôi, chúng ta đi xem một chút, nói không chừng là đến nói xin lỗi thì sao

…

…

Hai người cùng nhau đi đến ngoại khoa tổng hợp.

Vừa xuống thang máy, sau khi mọi người nhìn thấy Trần Thương, cũng dồn dập chào hỏi.

Ánh mắt các bác sĩ nhìn Trần Thương tràn đầy tôn kính

Hà Chí Khiêm thấy thế, bất đắc dĩ cười nói:

- Nếu anh tới nơi này làm chủ nhiệm, tôi đoán chừng sẽ chẳng có ai ngăn cản, thậm chí nói không chừng, đám tiểu tử này còn giơ tay hoan nghênh đấy

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Tôi cái này phát triển thuộc về lệch khoa, cả hệ thống ngoại khoa tổng hợp lớn như thế, tôi so với chủ nhiệm Hà kém một đoạn dài, chức chủ nhiệm này tôi nhưng làm không được.

Hà Chí Khiêm được Trần Thương vỗ mông ngựa vỗ đến vui vẻ thoải mái, thế nhưng lại cũng không cho là thật

Anh còn nhớ rõ trước đây Trần Thương nói mình không biết làm nối lại đường tiêu hóa đấy

Sau này lại làm so với ai khác còn tốt hơn

Nói trắng ra là khiêm tốn đây.

Hai người đến văn phòng chủ nhiệm, sau khi mở cửa đi vào, trước mặt có ba người một nam hai nữ.

Trong đó một người là nữ trợ lý, một thân đồ nghề nghiệp, cầm tư liệu.

Chương 1133: Họ Tính Là Cái Gì?

Một cô gái khác xem ra tuổi cũng không nhỏ, có vẻ hơn bốn mươi tuổi, mang theo một cặp kính đen, tóc không dài, thân hình tương đối đầy đặn, thế nhưng cách ăn mặc quần áo... hơi sexy.

Hà Chí Khiêm giới thiệu một phen:

- Vị này là bí thư trưởng Daphne, bí thư trưởng tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế.

- Giáo sư Daphne, vị này là giáo sư Trần Thương.

Sau khi nhận biết một phen, Daphne nhìn Trần Thương, không biết đang suy nghĩ gì

Mà qua sau một lát, mấy người cũng nói chuyện phiếm một phen.

Daphne đột nhiên cầm qua một phần tư liệu từ trợ thủ bên cạnh.

- Chào ngài, giáo sư Trần Thương, hôm nay đến đây là có ít chuyện, anh nhìn cái này một chút xem.

Sau khi nói xong, Daphne đưa cho Trần Thương.

Sau khi Trần Thương tò mò mở ra, lập tức không nhịn được cười.

Đây là một tấm thư mời.

Một phần thư mời thuê Trần Thương trở thành quản sự thường vụ tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế.

Daphne nhìn Trần Thương nghiêm túc nói:

- Đây là kết quả sau khi chúng tôi nghiêm túc cân nhắc, giáo sư Trần, anh rất có thiên phú, chúng tôi cũng rất xem trọng anh, vì vậy mới cố ý mời anh vào tổ chức chúng tôi.

Theo cô ta thấy, cái chức vị quản sự thường vụ này đã đủ hấp dẫn người.

Đáng tiếc

Bà thực sự là đánh giá thấp Trần Thương.

Trần Thương cười cười, đem thư mời cài nút, nhìn Daphne:

- Chỉ có cái này thôi à?

Daphne lập tức sững sờ, như thế vẫn chưa đủ hài lòng hả?

Hà Chí Khiêm cũng là quản sự phổ thông mới, anh còn muốn cái gì?

Phó hội trưởng?

Ha ha

Daphne cười nói:

- Giáo sư Trần muốn chính là cái gì?

Trần Thương nhìn chằm chằm Daphne:

- Giải thích.

Daphne sững sờ:

- Giải thích?

Trần Thương gật đầu:

- Các người dựa vào cái gì nói phẫu thuật của tôi có vấn đề?

Daphne bất đắc dĩ cười, đương nhiên nói:

- Bởi vì chúng tôi là tiêu chuẩn, là chỉ nam, 118 quốc gia trên thế giới, đếm không hết bao nhiêu bệnh viện đều sử dụng tiêu chuẩn chúng tôi, chúng tôi cho rằng phẫu thuật của anh không phù hợp tiêu chuẩn của mình.

- Chúng tôi có quyền lợi và nghĩa vụ tiến hành đánh giá mấy phẫu thuật này, lấy hi vọng không biết lừa dối những cái bác sĩ và người bệnh kia.

- Đây là trách nhiệm chúng tôi.

Sau khi nói xong, Daphne tiếp tục nói:

- Anh phẫu thuật chúng tôi đã xem, thậm chí hôm qua chúng tôi đã tiến hành nếm thử một chút, thế nhưng mà tỉ lệ thất bại phẫu thuật quá cao, căn bản không đủ để trở thành một loại phẫu thuật phổ biến, cũng căn bản không phù hợp tiêu chuẩn chúng tôi.

- Hôm nay tôi cố ý tới đây, là muốn gặp anh một lần, mời anh thêm vào tổ chức chúng tôi.

- Đương nhiên, thêm vào bên này đối với anh mà nói, chắc chắn có chỗ tốt.

Daphne thấy, Trần Thương có thể đưa loại lý niệm này ra, thế nhưng cũng không thể nào hoàn thiện, tuổi anh còn rất trẻ.

Đối với kiểu thiên tài này mà nói, quản sự thường vụ hoàn toàn chính xác cũng không phải là rất cám dỗ, có sức hấp dẫn nhất chính là bọn anh có thể trợ giúp Trần Thương hoàn thiện chỉ nam.

Trần Thương tò mò vểnh tai:

- Ồ? Chỗ tốt gì?

Daphne trực tiếp nói:

- Tổ chức chúng tôi nắm giữ nhân vật thủ lĩnh lớn nhất trong tuyến tụy ngoại khoa thế giới, có trợ giúp của bọn họ, lý niệm của anh có thể nhanh chóng hoàn thiện, anh phẫu thuật cũng có thể hình thành tiêu chuẩn

- Như vậy có thể trợ giúp càng nhiều người! Tên của anh, cũng sẽ hưởng dự toàn cầu.

Một phen rất có sức hấp dẫn

Đối với trẻ tuổi nhiệt huyết người mà nói, hưởng dự toàn cầu, trợ giúp càng nhiều người... Những lời này quá có lực kích động.

Mà sau khi Trần Thương nghe xong, lại bất đắc dĩ bật cười nói:

- Tôi có phải sẽ bị yêu cầu đem quá trình phẫu thuật kỹ càng cho các người trước? Để những cái chuyên gia kia giúp tôi nghiên cứu, cải tiến, hoàn thiện

Daphne gật đầu:

- Đúng, anh sẽ trở thành quản sự thường vụ chúng tôi, có quyền lợi như vậy, đương nhiên cũng cần tận nghĩa vụ.

Dù sao những chỉ nam này chúng tôi đều thống nhất dựa theo thành viên và sửa chữa để hoàn thiện, cái này cũng không chỉ một mình anh, đương nhiên, anh cũng có thể trợ giúp cải thiện chỉ nam người khác.

Lần này Trần Thương là hiểu rõ toàn bộ

Đám người này nha

Lừa đảo còn muốn làm cường đạo.

Bên này vừa phát thông báo nói phẫu thuật Trần Thương tồn tại vấn đề, không phù hợp tiêu chuẩn.

Một mặt khác đã vội vàng chạy đến muốn hợp tác với anh, thuận tiện lấy đi phẫu thuật và lý niệm của anh, tiếp đó mục đích đánh lấy cải tiến, thậm chí kí tên cũng muốn cướp đi.

Đoán chừng sau đó cũng không phải là Trần thị nữa rồi?

Có thể biến thành phẫu thuật Daphne thức gì đó?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đều sắp tức giận cười.

- Xin lỗi, thuật thức phẫu thuật tôi đã hoàn thiện, cũng không cần sự hỗ trợ của các người, còn nữa, tôi căn bản không có bất cứ hứng thú gì với tổ chức của các người

Trần Thương gọn gàng dứt khoát nói.

Nếu đã biết đối phương tới làm gì, Trần Thương cũng không cần thiết lá mặt lá trái trao đổi.

Daphne sững sờ, lập tức biến sắc, cười giễu nói:

- Người trẻ tuổi, anh quá ngây thơ, không! Anh quá cuồng vọng, cho rằng hoàn thiện một cái thuật thức là một người có thể làm à?

Trần Thương lắc đầu:

- Dĩ nhiên không phải, thế nhưng tôi có rất nhiều đồng bạn, họ có thể giúp tôi hoàn thiện, cũng chẳng cần các người.

- Mục đích hôm nay tôi tới gặp các người, chỉ là muốn nói một câu, tốt nhất là nên nhanh chóng xóa bài đăng phê bình luận văn của tôi đi, bằng

không các người sẽ hối hận.

Daphne trực tiếp lắc đầu, đứng dậy rời đi, lúc ra tới cửa, quay đầu nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Anh sẽ hối hận.

Trần Thương không quan trọng nhún vai:

- Rửa mắt mà đợi.

Khi Daphne rời đi, Hà Chí Khiêm vội vàng nói:

- Chờ chút! Tôi có lời muốn nói.

Trần Thương sững sờ, Daphne lại cười cười, quay đầu.

- Giáo sư Hà, tôi hi vọng anh giúp tôi khuyên nhủ anh ấy.

Hà Chí Khiêm lập tức cười giễu một tiếng:

- Xin lỗi, tôi nói không được cái này.

- Tôi muốn nói là, tôi muốn rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, đúng, cái quản sự này tôi cảm thấy không có tý cần thiết nào.

Sau khi Hà Chí Khiêm nói xong, mấy người Daphne lập tức biến sắc

Một mặt tức giận, nổi đầy gân xanh.

Khuôn mặt, quần áo, cách ăn mặc này của Daphne, nhìn qua không giống bí thư trưởng ngược lại còn như thư ký nào, tức giận lên hơi vặn vẹo.

Quay người rời đi

Trong miệng nghĩ linh tinh tên điên

Không có ai đi tiễn bọn họ.

Trần Thương tò mò nhìn thoáng qua Hà Chí Khiêm:

- Chủ nhiệm Hà, anh...

Hà Chí Khiêm cắt một tiếng:

- Họ tính là cái gì! Tôi đi theo cậu, chúng ta cũng thành lập một cái tiểu tổ rò tụy! XXX mẹ bọn họ

Hai mắt Trần Thương lập tức sáng lên

Đây là ý kiến hay

Chuyện của tiểu tổ rò tụy quốc tế đã là kích thích đến thần kinh của Trần Thương.

Đúng Daphne nói, trong 118 quốc gia trên thế giới có rất nhiều nhà bệnh viện sử dụng chỉ nam của họ.

Mặc dù nói đến cũng đích thật là một tổ chức học thuật công ích, thế nhưng nghĩ như thế nào đều cảm thấy càng giống là một tổ chức học thuật lũng đoạn.

Một tiểu tổ nghiên cứu rò tụy nho nhỏ đã có thể có năng lực lớn như thế?

...

...

Chương 1134: Sau Khi Chết, Sơn Hà Vẫn Tốt

- Chủ nhiệm Hà, tiểu tổ nghiên cứu này lợi hại như vậy à?

Hà Chí Khiêm dặn dò Trần Thương ngồi xuống, rồi mới nói:

- Nói như thế nào đây, nói họ lợi hại thì cũng đúng, nếu không lợi hại thì sao có thể có ảnh hưởng lớn như vậy.

- So với những đại lưu manh FDA kia thì họ xem như một tiểu lưu manh, mà khi tổ chức này mới bắt đầu thành lập cũng đích thật làm ra tác dụng rất lớn.

- Lúc ấy phẫu thuật cắt bỏ tá tụy tỉ lệ tử vong rất cao, tỉ lệ bệnh biến chứng cũng cao, sau mấy năm tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế thành lập đã phát huy tác dụng rất lớn.

- Nhưng sau khi ổn định thì đã trở thành công cụ vơ vét của cải của nhà tư bản, giống với FDA, thật ra đều là cá mè một lứa, những năm này cũng không có tác dụng gì quá lớn, sau khi chuyện ngày hôm nay xảy ra, hiện tại tôi đột nhiên hiểu ra những năm này tiểu tổ này làm chuyện gì.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ xúc động một tiếng.

Bài trừ đối lập

Nếu không hợp nhất, thì chửi bới.

Dù sao là thực hiện chế bá địa vị trong ngành nghề.

Hiện tại Trần Thương đột nhiên từ chối, bất kỳ một tổ chức nào nếu như mất đi sơ tâm sẽ, trở thành một nhà độc đại, cũng sẽ trở thành một nghiệp vụ như vậy.

Trần Thương không có lưu lại ở ngoại khoa tổng hợp quá lâu, đứng dậy xuống lầu.

Mà buổi tối hôm đó, Hà Chí Khiêm ăn cơm tối sau đó cùng với vợ mình đi xuống công viên của khu cư xá tản bộ.

Khoảng thời gian này quá bận rộn nên anh đã không chăm sóc gia đình mình cho tốt.

Đi chưa được mấy bước, điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy tên người gọi là Tôn Quảng Vũ.

Đêm đó Tôn Quảng Vũ trực tiếp gọi điện thoại cho Hà Chí Khiêm:

- Ông Hà à? Xảy ra chuyện gì vậy, sao tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế lại bãi đi chức quản sự của anh, đã vậy còn xóa tên?

Hà Chí Khiêm cũng sững sờ, còn không có tới kịp nói chuyện.

Tôn Quảng Vũ cho rằng Hà Chí Khiêm còn chưa biết nên dứt khoát chụp màn hình đoạn tin tức này gửi đến Wechat của Hà Chí Khiêm.

- Tôi đã gửi tin tức đến Wechat của anh, anh tranh thủ thời gian xem thử chuyện gì xảy ra.

Hà Chí Khiêm mở ra xem, là trang web thông báo tin tức nhân sự.

Tin tức tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế vừa công bố mới nhất, bỏ đi chức quản sự Châu Á của Hà Chí Khiêm, đồng thời không còn là hội viên tiểu tổ.

Tin tức này có lẽ đối với rất nhiều người căn bản không tính là tin tức lớn gì.

Thế nhưng lại kích thích thần kinh của rất nhiều người

Vừa phê bình hội nghị huấn luyện tổ chức tuyến tụy của trung tâm cấp cứu, chửi bới phẫu thuật của Trần Thương, hiện tại đã vội vàng đá Hà Chí Khiêm đi

Cái này hơi quá mức đi?

Sau khi Tôn Quảng Vũ nhìn thấy cũng hơi tức giận.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười giễu một tiếng:

- Động tác của họ thật nhanh, hôm nay ta chủ động rời khỏi, không ngờ còn chưa kịp đi chương trình, đã trực tiếp bị đá, xem ra tiết kiệm cho tôi không ít quá trình.

- Daphne này cũng thật là quả quyết

Trong lúc nói chuyện, Hà Chí Khiêm nói rõ chi tiết chuyện hôm nay Daphne dẫn người tới gặp Trần Thương một lần.

Sau khi nói xong, Tôn Quảng Vũ lập tức cũng giận

Cái này rõ ràng là uy bức lợi dụ mà

Một tổ chức học thuật, bí thư trưởng dẫn người đi ra làm loại chuyện này, thật quá đáng?

Trong lúc nhất thời Tôn Quảng Vũ vô cùng tức giận

Nhưng Trung Quốc ở trong Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế cũng có một phó hội trưởng, liên tiếp xảy ra hai chuyện như thế, chẳng lẽ Chương viện sĩ hắn không biết?

Nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ muốn gọi điện thoại liên lạc thử, thế nhưng vừa xem thời gian đã chín giờ rưỡi, quyết định ngày mai tự mình đi đến đó gặp mặt trực tiếp nói chuyện.

Bên này, sau khi Tôn Quảng Vũ tắt điện thoại, lần lượt Hà Chí Khiêm nhận đến rất nhiều điện thoại và quan tâm của đồng sự.

Nghe xong Hà Chí Khiêm nói, họ đều là tức giận không gì sánh được, nguyên một đám lòng đầy tức giận.

- Tổ chức rác rưởi như vậy, rút là tốt! Mẹ nó, ngày mai tôi cũng xin rút

Những lời như vậy Hà Chí Khiêm không chỉ nghe được một lần.

Cái thứ nhất Hà Chí Khiêm là an ủi.

Cái thứ hai Hà Chí Khiêm là xúc động

Thế nhưng khi lần lượt những lời nói như vậy càng ngày càng nhiều, trong lòng Hà Chí Khiêm đột nhiên dâng lên một ý nghĩ mà đến cả bản thân anh kích động thậm chí hơi run rẩy

Nghĩ tới đây, anh tranh thủ thời gian kiềm chế lại, quyết định ngày mai tìm mọi người nói chuyện một phen

Mà xế chiều ngày hôm sau, Trần Thương đi một chuyến đến Hiệp Hòa gặp ông Tần một chút.

Nhìn thấy Trần Thương đến, ông cụ cực kỳ vui vẻ.

Dặn dò y tá nâng giường lên, chủ động cầm quả táo trong tay đưa cho Trần Thương.

- Rất tốt, đồng chí trẻ, mấy ngày nay ngày nào tôi cũng xem đi xem lại video phẫu thuật ngày đó của cậu

- Rất giỏi, làm cho mấy người Mayo cảm thấy không bằng

Ông cụ rất hưng phấn, nằm ở trên giường bệnh mặt mày hớn hở nhìn Trần Thương.

Trần Thương chẳng qua là cười cười, nói:

- Những hoa này đều mang đi đi, khoảng thời gian này ngài cũng không thể ăn.

Ông cụ nghe xong, lập tức cười nói:

- Tiểu nha đầu qua đây, cháu có nghe thấy không, Trần bác sĩ người ta không cho ăn trái cây, lần sau người khác đưa đến cửa ra vào thì cháu cứ trực tiếp lấy đi phân chia ra cho các y tá, cầm về chất đống ở ta chỗ này cũng là chiếm chỗ.

Y tá cười cười.

Tất cả mọi người rất ưa thích ông Tần, một chút kiêu ngạo cũng không có, hoàn toàn giống như ông cụ bên hàng xóm.

Trần Thương cũng bồi tiếp ông cụ hàn huyên, ông một lời tôi một câu, hai người cũng là hợp ý, trò chuyện vui vẻ.

Ông cụ xúc động một tiếng:

- Tốt! Thật tốt

- Tôi sống tới hôm nay, 85 tuổi đã đủ rồi! Thật đủ rồi, kiếm lời lớn! Tôi tốt số hơn những chiến hữu kia, sống đến nay, thật ra... có đôi khi tôi cảm thấy, ta là đang sống thay họ, tôi phải dẫn con mắt của họ đi tận mắt nhìn.

- Nhìn thấy các cậu đều trưởng thành, nhìn tổ quốc chúng ta càng ngày càng phát triển, nhân dân chậm rãi giàu mạnh, thật tốt! Trong lòng tôi là thật vui vẻ.

- Sớm mấy năm tôi không muốn chết, không phải là bởi vì sợ chết, là vì tôi sợ sau khi chết đi, xuống đó không có mặt mũi gặp những thủ trưởng và bộ hạ cũ, chiến hữu cũ của mình! Tôi sợ họ lại hỏi tôi, tổ quốc được chứ? Nhân dân có bình yên không? Cuộc sống có giàu sang không? Ta sợ tôi không trả lời được! Tôi sợ tôi làm không tốt.

- Nếu mấy năm trước chết thì tôi là thật sợ hãi, thế nhưng... bây giờ tôi không sợ.

- Vì bây giờ, sau khi đi xuống tôi có thể nói cho bọn họ là tổ quốc sơn hà không việc gì, nhân dân an khang, quốc gia giàu mạnh

Người đã già, nước mắt nhiều.

Trần Thương đưa cho ông cụ mấy tờ giấy, ông cụ lau nước mắt.

Mỗi lần nhớ tới những chuyện này, ông cũng bất đắc dĩ rơi lệ.

Đã qua thật lâu, ông cụ cầm tay Trần Thương, vỗ vỗ, khí phách nói:

- Chàng trai trẻ, cố lên! Cậu làm rất tốt

- Cái gì cũng không cần sợ, chỉ cần cậu làm thật tốt, làm việc tốt cho nhân dân, cho đất nước thì tôi vẫn ủng hộ cậu! Cậu phải ghi nhớ câu nói ngày hôm nay của tôi.

- Cái gì ngưu quỷ xà thần, quốc gia phát đạt, chủ nghĩa tư bản... Chúng ta không kém hơn họ, cậu chỉ cần nhớ, sau lưng cậu là toàn bộ quốc gia

Chương 1135: Tôi Có! Tôi Dám! Tôi Có Thể

Trần Thương bị ông cụ nói hơi xúc động.

Dù chưa trải qua thời đại đó, thế nhưng tình cảm lại là có thể cảm động lây.

Có lẽ chúng tôi chưa tham gia vào thời đại kia, thế nhưng chúng tôi chưa từng quên những bậc tiên liệt thời cách mạng đó.

Trần Thương từng đọc qua những chuyện năm đó của thỏ, Băng Điêu Liên, anh hùng về nước... Những chuyện đó cũng không chỉ một lần mông lung qua cặp mắt anh.

Thế nhưng giống như ông cụ nói.

Sau khi chết, sơn hà tốt chứ?

Sau khi chết, tổ quốc tốt chứ?

Trần Thương chưa từng tham gia vào quá khứ này, lại có thể đi vào tham dự việc xây dựng tương lai tổ quốc, chờ đến khi chính mình già đi, nói cho bọn anh, ông à, sơn hà không việc gì, nhân dân đều bình yên, dân phú quốc cường

Khi rời khỏi Hiệp Hòa, Trần Thương hít sâu một hơi, trong lòng càng thêm kiên định làm ra sự nghiệp hẳn hoi.

...

...

Ngày hôm sau, Tôn Quảng Vũ giao ban xong trực tiếp đi bệnh viện Địa Đàn, với tư cách top 3 lĩnh vực Phổ ngoại trong nước, ngoại khoa tổng hợp của bệnh viện Địa Đàn phát triển cũng hết sức nhanh chóng.

Đặc biệt sau khi nhà khoa học viện sĩ Chương Dụ học thành từ nước Mỹ trở về, mang theo ngoại khoa tổng hợp của bệnh viện Địa Đàn làm ra không ít thành tích.

Ngoại khoa tuyến tụy trong nước phát triển cũng như tiến vào đường cao tốc.

Sau khi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế thành lập, hướng trong nước cũng phát ra thư mời, mời viện sĩ Chương trở thành phó hội trưởng đầu tiên.

Viện sĩ Chương bây giờ đã 72 tuổi, nhưng vẫn sinh động ở lâm sàng.

Sau khi Tôn Quảng Vũ đến, Viện sĩ Chương đang mang theo đám người Hoàng Hạo vừa tiến hành thảo luận ca bệnh nghi nan xong.

Nhìn thấy Tôn Quảng Vũ vội vã chạy đến, ông sửng sốt một chút:

- Tiểu Tôn, có chuyện gì?

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ nói:

- Viện sĩ Chương, có chuyện tôi muốn thương lượng với anh một chút.

Chương Dụ gật đầu:

- Được, vào văn phòng rồi nói.

Hoàng Hạo mang theo hai người đến văn phòng chủ nhiệm, sau khi ngồi xuống, Tôn Quảng Vũ nói ra chuyện của Trần Thương và Hà Chí Khiêm một phen.

Chuyện này giấu ở trong lòng, lật qua lật lại một đêm không ngủ, buổi sáng giao ban đã vội vàng chạy đến.

Nghe thấy Tôn Quảng Vũ nói chuyện này, Chương Dụ lập tức im lặng, vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cái bàn.

Mặc dù ông cũng là phó hội trưởng, thế nhưng những năm này cơ bản không tham gia chuyện trong tiểu tổ, nhiều lắm vào khi tuyên bố chỉ nam hoặc mở hội nghị nhận thức chung chuyên gia, mới mang theo mọi người đi một cái.

Ngay lúc này, điện thoại của Tôn Quảng Vũ vang lên.

- Chủ nhiệm Tôn, anh lên trang web tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế xem một chút đi, chuyện ngày càng nghiêm trọng rồi.

Tôn chủ nhiệm sững sờ:

- Chuyện gì xảy ra?

Đối phương trực tiếp nói:

- Bắt đầu từ đêm qua, lần lượt không ít người đệ trình xin lui khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, tuyên bố lui hội, sáng hôm nay tôi xem xét, tin tức đã công bố ra ngoài, hiện tại đếm qua đếm lại, có hơn ba mươi hội viên và hai quản sự

Sau khi Tôn Quảng Vũ nghe thấy, lập tức sững sờ

Nhiều người như vậy?

Chuyện có vẻ lớn rồi

Cúp điện thoại, Hoàng Hạo tranh thủ thời gian bật máy tính lên, đăng nhập trang web, quả nhiên có nhìn thấy tin tức biến động nhân sự.

Sau khi xem hết, ba người đều sửng sốt

Chương Dụ trực tiếp vỗ bàn một cái đứng dậy:

- Khinh người quá đáng! Có quản sự và thành viên lui hội cũng không nói với tôi một tiếng à?

Chương Dụ là thật tức giận.

Anh khai trừ một cái không nói tôi còn được. Con mẹ nó ba mươi, bốn mươi người bày ra ở chỗ này, rõ ràng là không đem chúng ta nhìn ở trong mắt.

Nghĩ tới đây, Chương Dụ cầm điện thoại lên, tức giận đến tay đều hơi run rẩy

Trực tiếp bấm dãy số bí thư trưởng Daphne.

- Tôi yêu cầu một lời giải thích

Chương Dụ trầm giọng chất vấn

Sau khi Daphne nghe thấy, đột nhiên cười.

- Không biết hội phó Chương yêu cầu giải thích cái gì?

Chương Dụ:

- Vì sao khai trừ nhiều hội viên và quản sự như thế lại không nói tôi một tiếng?

Daphne nghe xong, làm bộ làm dáng vẻ như không có gì, trực tiếp cười nói:

- Xin lỗi, hội phó Chương ngài sai lầm một việc, là họ chủ động muốn rời khỏi, tôi cũng không thể không đồng ý nha, tổ chức chúng tôi lớn như thế chẳng lẽ còn phải uy hiếp người khác?

Hoàn toàn chính xác

Daphne vốn không có để ý những người này rời khỏi hay không

Nhân vật nhỏ mà thôi, không quan trọng gì, rút thì rút thôi, thật đề cao bản thân quá.

Hội trưởng Chương Dụ cũng ngồi đủ lâu, nếu như không phải xem trọng vì Trung Quốc còn có một phần hội phí phong phú và tài trợ tiền bạc, thật ra đã không để ý đổi một người.

Bình thường mà nói, quản sự nội bộ học hội ra những này bên ngoài, là có một tổ chức chuyên môn đến phụ trách công việc hàng ngày, mà Daphne chính là người quản lý cả tổ chức.

Rút khỏi hội là phải trải qua một quá trình yêu cầu đệ trình, mà phê duyệt... là khâu sau cùng của quy trình.

Nhưng mà bây giờ mới qua một ngày.

Sau khi Chương Dụ cúp điện thoại, bộ ngực chập trùng, sắc mặt ngưng trọng không biết đang suy nghĩ gì.

Bên cạnh Tôn Quảng Vũ và Hoàng Hạo cũng hai mặt nhìn nhau.

Qua không biết bao lâu, Chương Dụ trực tiếp nói:

- Gọi điện thoại cho Trần Thương, cùng nhau đi Hội đồng Khoa học Quốc tế một chuyến

Tôn Quảng Vũ sững sờ, vội vàng gật đầu một cái.

Mặc dù Chương Dụ chưa từng quen biết với Trần Thương, thế nhưng cũng nghe Hoàng Hạo nói qua người trẻ tuổi này.

Mà lại sau khi nhìn Trần Thương làm phẫu thuật, Chương Dụ cũng hơi ngạc nhiên mừng rỡ, một người trẻ tuổi thiên phú như thế, tiền đồ vô lượng.

Không ngờ tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế vậy mà làm ra chuyện này.

Cái này so với lưu manh khác nhau chỗ nào.

Tổ chức kiểu này, không tham gia cũng được

Các anh không phải chướng mắt chúng tôi à?

Nếu đã làm thì phải làm hẳn ra chuyện lớn.

Một chuyện mà phải làm cho các anh hối hận.

Khí huyết Chương Dụ cuồn cuộn, ông cụ hơn bảy mươi tuổi đã lui khỏi vị trí về lại tuyến sau là thực sự tức giận

Có điều, ông nghĩ lại:

- Đừng gọi điện thoại, chúng tôi trực tiếp đi trung tâm Cấp cứu, tôi có mấy câu muốn tự hỏi Trần Thương một chút, sau đó lại nói.

Ba người lái xe, chạy thẳng tới trung tâm Cấp cứu.

Hoàng Hạo gọi điện thoại cho Trần Thương:

- Tiểu Trần, Viện sĩ Chương có mấy câu muốn nói chuyện trực tiếp với cậu, bây giờ chúng tôi đang trên đường đi trung tâm Cấp cứu.

Sau khi Trần Thương nghe thấy tin này lập tức sửng sốt một chút:

- Được, tôi đang ở bệnh viện.

Trần Thương từng nghe danh tiếng viện sĩ Chương, tổng biên bản tài liệu giảng dạy thứ chín về phẫu thuật tuyến tụy ngoại khoa Trung Quốc, tổ trưởng tiểu tổ hội y học phân hội tuyến tụy ngoại khoa Trung Hoa.

Không biết mục đích ông ấy đến là gì?

Đã qua nửa giờ, Trần Thương mang theo ba người đến phòng trực ban.

Chương Dụ tiến vào phòng trực ban, chưa kịp ngồi xuống đã trực tiếp hỏi Trần Thương:

- Tiểu Trần, hôm nay tôi đến là muốn hỏi cậu mấy chuyện.

- Chuyện thứ nhất, cậu có can đảm dẫn đầu phát triển một tiểu tổ ngoại khoa tuyến tụy hay không?

- Chuyện thứ hai, cậu có dám đối địch với tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế hay không?

- Chuyện thứ ba, cậu có thể tiếp nhận cái ghế tổ trưởng ngoại khoa tuyến tụy này hay không?

Đây là Chương Dụ đang kiểm tra sự can đảm, dũng khí, năng lực, linh hồn đối với Trần Thương

Trần Thương nhìn ánh mắt bén nhọn của Chương Dụ, bật thốt lên nói:

- Tôi có! Tôi dám! Tôi có thể

Chương Dụ vỗ vai Trần Thương một cái:

- Tốt! Theo tôi đi, tới Hội đồng Khoa học Quốc tế

Trần Thương sững sờ:

- Đi làm cái gì?

Chương Dụ cười giễu một tiếng:

- Đi rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế

Trong lòng Trần Thương lập tức chấn động

Không chỉ có anh, Hoàng Hạo và Tôn Quảng Vũ sau lưng cũng bất đắc dĩ giật mình tại chỗ

Chương 1136: Chúng Tôi Cũng Rất Nhiệt Huyết

Nghe thấy Chương Dụ nói vậy, tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ

Tôn Quảng Vũ vội vàng hỏi:

- Viện sĩ Chương, ý của ngài là...

Chương Dụ trực tiếp nói:

- Nếu họ đã không chào đón chúng ta, chúng ta cũng cần gì phải vứt mặt mũi đi theo người ta làm gì.

- Lại nói, hiện tại Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế còn có cái ý nghĩa gì? Hàng năm đổi mới chỉ nam tới tới lui lui cũng có mấy chuyện đó, ngoại trừ phô trương thanh thế mở mấy lần hội nghị, cũng không có giá trị gì

Nói đến đây, con mắt Chương Dụ híp lại:

- Ý của tôi là rời khỏi hội! Tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc chúng ta rời khỏi cái gọi là tiểu tổ nghiên cứu quốc tế này

Lời này vừa nói

Lập tức ba người đều bị kinh ngạc.

Đây cũng không phải là vấn đề một người rời khỏi, mà đã dính đến một tổ chức quốc gia rồi.

Bình thường thì một tổ chức quốc tế hóa đều không phải lấy người làm đơn vị gia nhập, đại đa số đều là lấy tính chất tổ chức quốc gia thêm vào.

Vì lẽ đó, câu nói này của Chương Dụ mới có thể làm ba người chấn động như thế.

Thế nhưng, sau khi nghe thấy, mọi người là thật thỏa nguyện

Đúng nha

Dựa vào cái gì mà mình phải đi theo đám bọn họ, chúng ta không thể tự mình làm à?

Anh không phải chướng mắt chúng tôi à?

Được thôi, rời khỏi

Toàn bộ rời khỏi

Toàn bộ Trung Quốc rời khỏi nhóm chat, tự các anh chơi đi

Nghĩ tới đây, ba người hai mặt nhìn nhau, mặt đều đỏ lên.

Thật ra, hội trưởng những học hội này, càng giống là một cái lãnh tụ tinh thần, khi gặp phải vấn đề, yêu cầu hội trưởng đứng ra, chủ trì đại cục

Học hội là một cái tổ chức học thuật tính chất phi lợi nhuận nhàn tản, ngoại trừ bình thường duy trì vận hành học hội một chút bộ môn ra, trên cơ

bản ban trị sự cũng sẽ không tham dự vào trong đó đến, cho dù là hội trưởng, phó hội trưởng, quản sự thường vụ thậm chí là quản sự, mọi người trên cơ bản đều là tạm giữ chức, không có công việc cụ thể.

Cho nên sẽ thường xuyên nhìn thấy một số chuyên gia trực thuộc mười mấy cái tổ chức học thuật, có người... Trên trăm cái cũng không khoa trương, những đại lão kia trên danh thiếp không có viết nhiều như vậy, đơn giản là vì danh thiếp không đủ chỗ...

Tùy ý một vị chuyên gia bệnh viện cấp tỉnh, đã có mười mấy cái danh hiệu

Viện sĩ Chương Dụ hơn bảy mươi tuổi, với tư cách tổ trưởng tiểu tổ y học hội ngoại khoa phân hội ngoại khoa tụy Trung Hoa, lúc ấy anh mang theo tiểu tổ gia nhập tổ chức này.

Anh là lãnh tụ tinh thần chính của tổ chức, và người dẫn đầu học thuật.

Một thời khắc như vậy, Chương Dụ muốn dẫn bọn chiến hữu kia lui ra ngoài

Lúc này, Trần Thương cũng cảm giác hơi kích động.

Loại cảm giác này tựa như tìm được tổ chức vậy.

Mình bị Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế bắt nạt, được, tổ chức chúng tôi sẽ lấy lại danh dự cho anh

Tôn Quảng Vũ gọi điện cho Hà Chí Khiêm, sau khi Hà Chí Khiêm nghe thấy tin tức này, không để ý tới cái khác, vội vàng từ trong khoa đi ra.

Anh tuyệt đối không ngờ mình rời khỏi hội sẽ dẫn tới một phen chấn động lớn như thế, trong lúc nhất thời, trong lòng Hà Chí Khiêm tràn đầy áy náy

Dù sao, anh chẳng thể nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện lớn như thế.

Sau khi xuống lầu, nhìn thấy ông Chương, Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ hơi ngượng ngùng nói đến:

- Viện sĩ Chương... Tôi không nên xúc động

Viện sĩ Chương nhìn Hà Chí Khiêm:

- Xúc động? Cái này không gọi là xúc động. Cái này nói rõ máu của anh còn nóng

- Đi thôi, hôm nay tôi là phải nói cho anh, không phải chỉ mình anh đầy nhiệt huyết

Lời này của Chương Dụ để một luồng nhiệt huyết chui lên đầu bốn người, nhiều hơn mấy phần kích động.

Một đoàn lái xe chạy thẳng tới Hội đồng Khoa học Quốc tế

Sau khi Tiêu Nhuận Phương biết được Viện sĩ Chương tới, cũng là tự mình chạy ra đón.

Đến văn phòng, Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy tới nhiều người như vậy, tò mò hỏi:

- Viện sĩ Chương, hôm nay tới là chuyện gì?

Chương Dụ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Bộ trưởng Tiêu, hôm nay tôi đến, là đến phiền phức ngài.

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, lập tức sửng sốt một chút:

- Có chuyện nói thẳng.

Tiêu Nhuận Phương và Chương Dụ từng quen biết, biết rõ tính cách của Chương Dụ, điển hình vô sự không đăng tam bảo điện, người có sao nói vậy.

Chương Dụ nói thẳng:

- Tôi muốn rời khỏi Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, không chỉ có tôi, còn muốn mang tất cả thành viên quốc gia chúng tôi rời khỏi! Nói đơn giản một chút, tiểu tổ Ngoại tụy Trung Quốc chúng ta sẽ rời khỏi Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế

Lời này vừa nói, Tiêu Nhuận Phương lập tức sửng sốt

Viện sĩ Chương này sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Tiêu Nhuận Phương lập tức nhíu mày:

- Vì sao?

Tôn Quảng Vũ lúc này mới nói ra chuyện kia kỹ càng một lần.

Sau khi trình bày, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Lông mày Tiêu Nhuận Phương cũng nhíu chặt lại, lần này, đối phương rất rõ ràng hơi quá đáng.

Chương Dụ cười giễu một tiếng:

- Đối phương căn bản không để chúng ta vào mắt, một tổ chức như vậy, chúng ta tham gia còn có ý nghĩa gì?

- Mà lý niệm và nghiên cứu của Trần Thương, còn dẫn trước tiểu tổ rò tụy gì kia rất nhiều, chúng ta gia nhập chẳng qua là cống hiến cho những người kia, không đáng

- Chúng ta hoàn toàn có thể tự mình làm

- Vì vậy tôi muốn lui ra, chính mình làm chính mình, ai nguyện ý thêm vào bên đây, thì thêm vào, người nào không nguyện ý thêm vào thì chúng tôi cũng không quan trọng

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe xong, hít sâu một hơi.

Chuyện này, nói lớn cũng có thể lớn, nói nhỏ cũng có thể nhỏ.

Mấu chốt là xem ở chỗ giải quyết như thế nào.

Tiêu Nhuận Phương hỏi:

- Yêu cầu đối phương xin lỗi không được à?

Năm người không nói lời nào

Đây cũng không phải vấn đề xin lỗi có thể giải quyết.

Ông Chương nhìn Tiêu Nhuận Phương:

- Lãnh đạo, học thuật phải tôn nghiêm cũng như nhà văn phải ngông nghênh, chúng tôi là những nhà nghiên cứu học vấn, làm nghiên cứu nếu như ranh giới cuối cùng trong lòng mình còn thủ không được thì chúng tôi còn có thể làm cái gì

- Chuyện lần này, không có thương lượng, nếu như tổ chức không đồng ý, Chương Dụ tôi không nói hai lời, rời khỏi tất cả tổ chức hiện tại, một thân vinh dự này tôi thà không cần

Chương Dụ khí phách nói ra một câu làm cho trong phòng lâm vào yên tĩnh.

Tiêu Nhuận Phương cũng bị lời này của Chương Dụ làm sửng sốt

Cô đứng dậy nhìn ngoài cửa sổ, do dự nửa ngày.

Sau một lúc lâu, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên quay người, vỗ bàn một cái:

- Tôi phê chuẩn

Một câu, năm người đều cười

Tiêu Nhuận Phương nhìn năm người, hít sâu một hơi nói:

- Thế nhưng phải làm cho thật tốt, tôi không hi vọng chúng ta bị người khác chế giễu, nói chúng ta không biết tự lượng sức mình rời khỏi tổ chức này.

- Các anh có thể xúc động, có thể nhiệt huyết! Thế nhưng không thể lấy sức khỏe của người dân trả giá cho hành động của các anh

Mấy người cùng nhau gật đầu:

- Yên tâm đi, bộ trưởng Tiêu, chúng tôi sẽ cố gắng

Trần Thương cũng gật đầu nói:

- Đúng, bộ trưởng Tiêu, thật ra bây giờ chúng tôi nắm giữ kỹ thuật, so với họ còn lợi hại hơn, không bao lâu nữa tôi chắc chắn sẽ chứng minh một điểm này

Tiêu Nhuận Phương nhẹ gật đầu, để lại mấy người.

Bắt đầu thương thảo cụ thể về việc rút khỏi hội.

Một tổ chức quốc tế cũng là tổ chức Y tế thế giới trao quyền thành lập như vậy, cho dù hiện tại cũng đã tiếp nhận cấp phát tổ chức Y tế thế giới.

Có điều, hiện nay, một tổ chức kiểu này, ban trị sự cái gì cũng đã bị một chút cơ cấu và đoàn thể để khống chế, trở thành một tổ chức học thuật vặn vẹo.

Chương 1137: Nhân Vật Nhỏ

Thứ năm này, chắc chắn không phải một thứ năm tầm thường.

Hội đồng Khoa học Quốc tế Trung Quốc đột nhiên công khai tuyên bố, 129 chuyên gia ngoại khoa tụy bao gồm Chương Dụ cùng nhau rời khỏi Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, phân hội y học ngoại khoa Trung Hoa và tiểu tổ ngoại khoa tụy chính thức rời khỏi tổ chức nghiên cứu rò tụy quốc tế.

Sau khi quan phương công bố tin tức lập tức chấn động cả tổ chức ngoại khoa tổng hợp quốc tế

Dù thường xuyên có tồn tại tình huống rời tổ chức, thế nhưng đại đa số là vì bất hòa các loại lý niệm, chế độ.

Mà Trung Quốc, một quốc gia chính trị kinh tế ổn định như vậy đột nhiên tập thể rời khỏi tổ chức, thực sự quá hiếm thấy.

Nhưng bây giờ, tin tức bất thình lình này, nháy mắt làm cho mọi người nhận thức được, lần này Trung Quốc làm thật.

Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế lần này đụng vào rủi ro

Tin tức cũng không lâu lắm, Hội đồng Khoa học Quốc tế lại lần nữa công bố tin tức

- Hội đồng Khoa học Quốc tế Trung Quốc rút vốn khỏi Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, sau này không cung cấp bất luận tài chính, khoa học kỹ thuật, nhân tài hay các loại viện trợ gì

- Y tế bên phía Trung Quốc... Sẽ không giúp đỡ bất cứ gì thêm cho Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế

...

Liên tiếp công bố tin tức ra

Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế trực tiếp bị hôn mê rồi

Họ dù không thèm để ý những hội viên này, nhưng cũng không phải không thèm để ý Trung Quốc.

Mặt Daphne thì càng kinh ngạc và khiếp sợ nhìn tin tức này, cực kỳ kinh ngạc.

Đến giờ cô vẫn không thể tin được

Sao Trung Quốc lại rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy?

Họ Cương sao lại làm vậy?

Lúc này đã sớm hoảng hốt lo sợ.

Mà một đoàn ký giả truyền thông tự nhiên chen chúc tới, tụ tập ở tổng bộ Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế Baltimore của nước Mỹ.

Một tin tức lớn cỡ này, mọi người sớm đã nhận được đầu tin tức và tư liệu.

Hơi thông minh đã bắt đầu đào móc đáy liệu hai ngày này của Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, cuối cùng phát hiện dây dẫn nổ chỗ tồn tại.

Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế phủ nhận buổi huấn luyện phẫu thuật tuyến tụy của Trung Quốc, cho rằng đối phương không sử dụng tiêu chuẩn chế định của mình, lần lượt có gần hơn bốn mươi vị quản sự Trung Quốc và hội viên lui hội.

Thế là, dưới tuyên truyền của truyền thông, bắt đầu truyền tới tin tức Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế chèn ép tổ chức và hội viên Trung Quốc.

Dư luận áp lực, áp lực bên ngoài càng lúc càng lớn

Sau khi Jim Lawrence, hội trưởng tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, biết được tin tức này vội vàng tổ chức buổi họp báo phóng viên.

Muốn giải thích làm sáng tỏ.

Thế nhưng lúc này, người ta đã lui hội, anh lại làm thế nào cũng vô dụng.

Jim Lawrence là phó viện trưởng bệnh viện Johns Hopkins, người phụ trách ngoại khoa gan mật tụy vào lúc này lập tức triệu tập mấy phó hội trưởng của tổ chức hội nghị video từ xa, đám người bí thư trưởng Daphne cùng nhau suy nghĩ đối sách

Có điều, làm cho Jim Lawrence tức giận là rất nhiều người còn từ chối tham dự.

Chẳng ai ngờ rằng Trung Quốc lần này kiên quyết rời khỏi như thế.

Lúc này, Daphne trực tiếp nói:

- Hay là chúng ta tìm tổ chức Y tế thế giới đến giảng hòa?

Sau khi thảo luận một phen, chỉ có thể làm vậy, thế là hội trưởng Jim Lawrence trực tiếp ra mặt mời tổ chức Y tế thế giới, dù sao đây cũng là một tổ chức quốc tế.

Rất nhanh, nhân viên công tác tương quan của tổ chức Y tế thế giới bắt đầu ra mặt điều giải, hi vọng hai bên hòa đàm, giải quyết vấn đề này làm thỏa đáng nhất.

Nhưng lần này, Tiêu Nhuận Phương trực tiếp từ chối hòa đàm.

Rút cũng đã rút, xin lỗi cũng vô dụng

Mà xem như nguyên phó hội trưởng, Chương Dụ tổ trưởng tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc càng công khai tuyên bố ra ngoài:

- Không thể nào có bất kỳ liên hệ với cái tổ chức mục nát này! Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế đã mất đi chức năng lúc đầu của nó, tôi hi vọng ban ngành liên quan có thể can dự điều tra.

Sau khi tuyên bố tin tức này, nội bộ tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế loạn thành một chùm.

Đối mặt phóng viên thay nhau đặt câu hỏi, họ cũng phải đứng ra trả lời.

Thế là mọi người cùng hợp lại, quyết định đẩy nồi

Thối lui ra khỏi còn cái gì dễ nói, mà lại cũng không phải chúng tôi đuổi đi, là các anh chủ động đi.

Lawrence dứt khoát nói với mọi người:

- Việc tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc rời khỏi lần này, tôi cảm giác có lỗi sâu sắc.

- Thế nhưng, Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế đã luôn cố gắng chế định một tiêu chuẩn và chỉ nam quốc tế hóa, chúng tôi không thể chiều theo một quốc gia hoặc người nào đó, dù sao chúng tôi thành lập mục đích là nhân dân thế giới khỏe mạnh, là vì giải quyết bệnh biến chứng rò tụy.

- Mà sự thực chứng minh, những năm này chúng tôi đã làm ra thành tích không tệ.

- Đối với việc tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc rời khỏi, tôi chỉ có thể nói xin lỗi.

Một câu đường hoàng

Mà đến thứ bảy, tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc công khai tuyên bố:

- Từ bây giờ, chúng tôi sẽ chuẩn bị thành lập tiểu tổ rò tụy, sau khi hội nghị Mayo kết thúc sẽ thành lập, bản tổ chức tận sức tại tốt hơn giải quyết tỉ lệ tử vong của phẫu thuật cắt bỏ tá tụy, giảm bệnh biến chứng rò tụy xuống

Tin tức này vừa công bố, đã tương đương công khai tuyên chiến với tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế

Đối với cái này, Daphne, bí thư trưởng của tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế trực tiếp công bố số liệu một tổ

Trong đó bao gồm phẫu thuật cắt bỏ tá tụy tỉ lệ tử vong nhỏ hơn 5%, tỉ lệ bệnh biến chứng rò tụy hạ thấp 30% trở xuống

Hai cái này mà kỹ càng số liệu rất rõ ràng nói đây là công lao của họ.

Trong lúc nhất thời, giương cung bạt kiếm giữa tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc và Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế chính thức bắt đầu

...

...

Baltimore nước Mỹ, tổng bộ Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế.

Jim Lawrence vội vàng trở lại văn phòng, nhìn Daphne nói:

- Tranh thủ thời gian chuẩn bị tiền, lần này tôi sẽ tranh cử hội trưởng tiểu tổ đường tiêu hóa ngoại khoa thế giới, yêu cầu tốn không ít tiền

- Nhưng nếu chúng ta thành công, lợi ích sẽ vô cùng lớn, so với tổ chức này, đường tiêu hóa ngoại khoa thế giới quả thực là bánh trái thơm ngon, chúng ta có thể nói càng nhiều điều kiện với những công ty y dược kia.

Daphne nhíu mày, nhìn bảng báo cáo tài vụ gần đây, một mặt bất đắc dĩ nói:

- Sau khi Trung Quốc rời khỏi, rất nhiều công ty đã dồn dập rút vốn, hiện tại tài vụ lại không đủ.

Jim Lawrence nghe thấy nói:

- Chỉ nam không phải sắp ban bố à? Tranh thủ thời gian liên hệ công ty chữa bệnh, cần tài trợ

- Đúng rồi, chúng ta có thể thêm tập đoàn tân dược Novartis vào bên trong chỉ nam năm nay.

Tập đoàn Novartis là một công ty chữa bệnh sinh sản vật phẩm chăm sóc sức khỏe, cũng là thương nghiệp cung ứng vật phẩm chữa bệnh chăm sóc sức khỏe lớn nhất trên thế giới.

Daphne bất đắc dĩ nói:

- Nếu như cuối năm chúng ta không cách nào hoàn thành nhiệm vụ chỉ nam, một số tài chính lớn sẽ bị tổ chức Y tế thế giới đoạt về.

Jim Lawrence bất đắc dĩ cười nói:

- Chẳng lẽ có người vượt qua chỉ nam chúng ta được à?

Daphne nghe xong, bất đắc dĩ lắc đầu, hoàn toàn chính xác, hiện tại không có

Thế nhưng nghĩ đến vị bác sĩ Trần Thương ở Trung Quốc kia, Daphne nhắc nhở một câu:

- Anh cũng nhìn thấy phẫu thuật của Trần Thương rồi đó, là rất có ý nghĩ.

Jim Lawrence không thèm để ý chút nào cười nói:

- Nhân vật nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới

...

...

Chương 1138: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy

Sau khi Trung Quốc rời khỏi Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế, cũng tổ chức đại hội nhiệm kỳ mới cho học hội ngoại khoa tổng hợp.

Trong lúc mấu chốt tổ chức đại hội nhiệm kỳ mới, một cách tự nhiên hấp dẫn rất nhiều truyền thông trong và ngoài nước chú ý.

Mà đại hội nhiệm kỳ mới như này, trở thành buổi biến đổi nhân viên ba đời già, trung niên, trẻ quan trọng một lần.

Một đời trước một đám hội trưởng lấy Lý Hoài Dân làm chủ, phó hội trưởng dồn dập từ nhiệm.

Mà một đời mới lấy ngoại khoa tổng hợp Tôn Quảng Vũ của Hiệp Hòa làm đại biểu một nhóm người trở thành nhân vật thủ lĩnh ngoại khoa tổng hợp trong nước.

Nếu nói đây là chuyện trong dự liệu rất nhiều người, vậy tin tức Trần Thương được chọn làm phó hội trưởng lại làm những đám truyền thông nước ngoài kia trấn trụ

Có điều, rất rõ ràng, chuyện còn chưa kết thúc

Cùng ngày, ban trị sự thông qua quyết nghị, phân hội ngoại khoa tổng hợp thành lập tiểu tổ nghiên cứu ngoại khoa tiêu hóa, mà Trần Thương thuận lợi được chọn làm tổ trưởng tiểu tổ nghiên cứu ngoại khoa tiêu hóa đầu tiên

Như thế vẫn chưa đủ

Cùng ngày, phân hội tiểu tổ nghiên cứu tuyến tụy ngoại khoa tổng hợp tuyên bố nhiệm kỳ mới, Chương Dụ làm đại biểu một đám người làm việc thế hệ trước tuyên bố từ nhiệm ở ngoại khoa tụy, mà Trần Thương chính thức đảm nhiệm chức tổ trưởng ngoại khoa tụy

Liên tiếp các tin tức được công bố, tất cả truyền thông đang ngồi hoàn toàn kinh ngạc.

Trần Thương gần 28 tuổi, đã chính thức được làm phó hội trưởng phân hội y học hội ngoại khoa tổng hợp Trung Hoa, tổ trưởng tiểu tổ nghiên cứu ngoại khoa tiêu hóa, tổ trưởng tiểu tổ nghiên cứu ngoại khoa tụy

Vòng học thuật lập tức kinh ngạc

Đây cũng không phải là chuyện chưa từng có, cũng có qua, viện sĩ Nhan 38 tuổi trẻ tuổi nhất quốc nội thành công trúng tuyển, năm 2003 cũng có Lư Kha 38 tuổi được tuyển vào viện sĩ Viện hàn lâm khoa học Trung Quốc.

Không bám vào một khuôn mẫu giảm nhân tài từ trước đến nay không phải chuyện hiếm có gì.

Chỉ sợ anh không có bản lĩnh

Lần này Trần Thương có thể nói là nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy.

Trong lúc mấu chốt, trở thành tổ trưởng ngoại khoa tụy, tổ trưởng ngoại khoa tiêu hóa.

Tất cả mọi người đều tràn đầy chờ mong

Mắt thấy hội nghị học hội đường tiêu hóa ngoại khoa thế giới vào tháng năm cũng sắp mở, mọi người cũng tràn ngập tò mò và chờ mong vào vị tổ trưởng trẻ tuổi này.

Trong lúc nhất thời, truyền thông nước ngoài cũng dồn dập đưa tin, bao gồm chú ý đối với Trần Thương, đào sâu luận văn... Vân vân.

Vào lúc này, mọi người mới kinh ngạc phát hiện

Thì ra Trần Thương sớm đã trở thành bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới hàng năm năm 2019.

Còn phát biểu hơn mười bài luận văn trong một năm, đều là tập san học thuật điểm SCI cao đỉnh cấp, trong đó có hai bài trên 《 The Lancet 》, tổng thừa số ảnh hưởng cao tới 161 điểm.

So với những đại lão kia, có lẽ 161 điểm này không tính là gì, thế nhưng chỉ trong vòng một năm, nói cho đúng là tổng điểm thừa số ảnh hưởng phát biểu trong vòng sáu tháng.

Cái này hơi rung động.

Sau khi Daphne chuẩn bị xong tất cả tư liệu của Trần Thương, cô đột nhiên cũng hơi sửng sốt

Bởi vì Trần Thương phát triển quỹ tích rất giống những cố sự bên trong tự truyện kia...

Vào lúc này, giác quan thứ sáu của phụ nữ loáng thoáng nói cô biết, họ đã làm một chuyện sai lầm.

Nếu như bây họ còn chưa ý thức được Trần Thương là một thiên tài, vậy bọn anh thực sự quá đáng yêu.

Jim Lawrence ngồi trên ghế, nhìn tư liệu, luận văn thu thập được của Trần Thương.

Lật xem xong, Jim Lawrence cũng không thể không xúc động một tiếng:

- Tôi nói làm sao Trung Quốc lại quyết định rời tổ chức, thì ra là đem tất cả hi vọng đều chồng chất trên thân người trẻ tuổi này

- Rất giỏi

- Tổ trưởng Ngoại khoa tụy, tổ trưởng ngoại khoa tiêu hóa, trọng trách này thật nặng nha, xem ra vào hội nghị tháng năm, chúng ta lại không thể thiếu một lần tranh đấu nữa

Ngay cả Jim Lawrence cũng không thể không tán thưởng người trẻ tuổi này, rất có thiên phú.

Thế nhưng, mặc dù anh ưu tú, cũng cần có một thời gian trưởng thành chứ?

Mà lại, anh trước sau phân tích tư liệu trong ngoài của Trần Thương, sau nhiều lần phát hiện, Trần Thương hoàn toàn chính xác có thiên phú, năng lực phẫu thuật cũng rất tốt.

Thế nhưng tích lũy không đủ

Anh không có một đồ vật đủ để ảnh hưởng cái ngành nghề này, anh có thể dựa vào tiểu tổ ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc trở thành quản sự thường vụ, thế nhưng không đủ để thành phó hội trưởng

Quản sự thường vụ lựa chọn dựa vào là ban trị sự, cũng chính là quản sự đề cử.

Thế nhưng hội trưởng và phó hội trưởng, đã đủ để ảnh hưởng người học hội, họ tuyển cử có số liệu tham khảo nghiêm khắc.

Ví dụ như thành tích, lực ảnh hưởng, năng lực nghiên cứu khoa học, năng lực phẫu thuật vân vân...

Mà những thứ này cho điểm là thông qua tạp chí chuyên nghiệp đến bình chọn, ví dụ như 《The Lancet》 sẽ cắt cử tiến về một vị chủ biên, còn lại mấy cái tạp chí bên kia cũng biết.

Thứ như lực ảnh hưởng này, tên tuổi của một thiên tài còn thiếu rất nhiều.

Nhìn thấy kết quả của đại hội nhiệm kỳ mới học hội ngoại khoa tổng hợp Trung Quốc, Jim Lawrence đã ý thức được:

Trần Thương đây là muốn mang theo Trung Quốc tham gia vào hội nghị học hội đường tiêu hóa ngoại khoa tổ chức vào tháng năm, thậm chí muốn đánh vào một vị trí phó hội trưởng.

Đến lúc đó...

Khi đó anh thấy tôi là hội trưởng, có thể sẽ rất ngạc nhiên mừng rỡ hay không đây?

Nghĩ tới đây, Jim Lawrence bất đắc dĩ cười cười.

Có lẽ, ngay cả phó hội trưởng anh cũng không chắc chắn có thể thành công.

...

...

Nhiệm kỳ mới của phân hội y học hội ngoại khoa tổng hợp Trung Hoa kết thúc.

Ngày chủ nhật, Trần Thương mang theo thành viên tổ chức đường tiêu hóa ngoại khoa lần đầu tiên vào hội nghị.

Đồng thời truyền đạt hai nhiệm vụ

Thứ nhất, công việc xuất bản « sử dụng kỹ xảo và chỉ nam nội soi ».

Thứ hai, hoàn thành «năm 2020, đường tiêu hóa xây dựng lại chuyên gia chung nhận thức».

Thứ ba, hoàn thành «chỉ nam sửa chữa ống tụy»

Hiện tại Trần Thương đã nghĩ kỹ.

Gửi luận văn đã không có bất cứ ý nghĩa gì, phải làm ra một phen thành tích, phải lớn tiếng nói cho thế giới này, anh đến rồi

Vì lẽ đó, hiện tại Trần Thương cần làm là ba chuyện này, một khi hoàn thành, chắc chắn sẽ thành ba tiếng sét trong lĩnh vực đường tiêu hóa ngoại khoa

Gần 200 thành viên tiểu tổ, trong đó bao gồm rất nhiều chuyên gia giáo sư chủ nhiệm tam giáp bệnh viện cỡ lớn trong nước, đều nhìn Trần Thương, trong con mắt đầy người tín nhiệm.

Lần chiến đấu này, có quan hệ tôn nghiêm, có quan hệ vinh dự

Chắc chắn phải toàn lực ứng phó.

«Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» đã hoàn thành toàn bộ, bắt đầu in ấn, hiện tại sắp sẽ xuất bản bên trong ngoại khoa tổng hợp toàn quốc.

Thậm chí bao gồm in và phát hành, tuyên truyền, mở rộng rất nhiều công việc.

Mà «chuyên gia đường tiêu hóa chung nhận thức» thật ra chủ yếu là hoàn thành lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị.

Cái này cần Trần Thương mang theo mọi người tự mình đi hoàn thành công việc.

Trần Thương đem lý niệm thay đổi nhỏ đến mỗi một loại bệnh tật và phẫu thuật, mọi người tới chọn người bệnh và phẫu thuật, lấy đường tiêu hóa ngoại khoa làm hạch tâm, rất nhiều bệnh viện là bình đài, triển khai một cái hợp tác nhiều căn cứ.

Mà «Chỉ nam chữa trị ống tụy» cũng trở thành công việc chủ yếu của tiểu tổ ngoại khoa tụy

Trần Thương lấy bệnh viện trung tâm Cấp cứu với tư cách là căn cứ biểu diễn, tập trung tiến hành biểu diễn và huấn luyện học tập cho phó hội

trưởng, những ông cụ mang hình thức người mới tách ra tiến hành.

Trong lúc nhất thời

Toàn bộ tiểu tổ tập trung đến khẩn trương, có thứ tự mà làm việc

Lúc này.

Truyền thông nước ngoài vốn cho rằng Trần Thương sẽ phát biểu luận văn vào thời gian này, đại lượng đột nhiên yên tĩnh lại.

Một bài luận văn cũng chẳng ra mắt

Lập tức, mọi người sửng sốt, chẳng lẽ... Không chiến mà bại?

Chương 1139: Bàn Tay Này Dính Đầy Máu Tươi

Thời gian ngày lại ngày trôi qua

Ngoại khoa tiêu hóa trong nước nhanh chóng nghênh đón thời kỳ phát triển.

Lý niệm đường tiêu hóa được các chuyên gia nhận thức chung tuyệt không phải một câu đơn giản, sau khi Trần Thương cung cấp phương hướng lớn, mỗi một phó hội trưởng, chủ nhiệm cũng bắt đầu thu nhỏ lý niệm lớn này, thay đổi thành nhỏ chính xác đến một bệnh tật cụ thể.

Sau đó, những phương án bệnh tật thay đổi nhỏ chính xác này lại lần nữa phản hồi về đến từng bậc từng bậc, cuối cùng vào trong tay Trần Thương, tiếp tục buổi tối

Toàn bộ quá trình một lần lại một lần

Nhận thức chung và chỉ nam từng chuyên gia không giống nhau, thế nhưng có thể hiểu thành một bước đầu của chỉ nam, và một ý kiến dùng để chỉ đạo phẫu thuật cho chuyên gia.

Thời gian từng ngày trôi qua

Trần Thương thu hoạch rất phong phú

Mỗi ngày mấy ca phẫu thuật, mặc dù đại đa số đều là phẫu thuật phổ thông, mỗi ca Trần Thương đều có thể rơi ra một chút vật phẩm nhỏ.

【Thuốc nước tinh lực x 129.】

【Thuốc nước thể lực x 201.】

【Thuốc nước bền bỉ x 31.】

【Thuốc nước trí nhớ x 40.】

【Túi may mắn x 66.】

Trần Thương mắt thấy mình sắp trở thành nhà chuyên bán thuốc nước, những phúc may mắn này Trần Thương cũng lười mở, một mở chính là độ thiện cảm của giáo sư Mạnh, thuốc nước tinh lực cái gì.

Sau đó, Trần Thương cũng dứt khoát không mở.

Có điều, Trần Thương cũng không thể không xúc động, còn may có những thuốc nước này xuất hiện, bằng không Trần Thương thật không chống nổi.

Bởi vì nhận thức chung của chuyên gia chủ yếu là nhằm vào bệnh tật phổ thông cung cấp một ý kiến chuyên gia, cũng cung cấp một loại công

việc chỉ đạo cho đại đa số các bác sĩ, Trần Thương phải đảm bảo tính hữu hiệu và quyền uy của nhận thức chung cho chuyên gia này, chắc chắn phải tự thân giữ cửa ải.

Thường thường một chi tiết cần phải xét duyệt thật nhiều lần

Vì vậy, mỗi ngày Trần Thương kiên trì làm 18 giờ trở lên, mỗi ngày phẫu thuật cao tới 20 ca

Đương nhiên, cũng không phải là mỗi một phân đoạn đều cần Trần Thương làm, anh cần làm là phân đoạn hạch tâm, bao gồm việc sử dụng lý niệm vân vân...

Tiểu tổ 200 người, anh yêu cầu một đám một đám bồi huấn

Sau khi phân tổ, mỗi một tiểu tổ yêu cầu giải quyết một vấn đề.

Mà giáo sư chỉ đạo chỉ có một mình Trần Thương.

Cường độ công việc không thể nào không lớn.

Biểu hiện của Trần Thương đều ở trong mắt mọi người, trong lòng gấp, nhưng cũng vô năng bất lực.

Sau khi đám người Tôn Quảng Vũ và Hà Chí Khiêm, Hoàng Hạo nhìn thấy Trần Thương, bất đắc dĩ thở dài.

Muốn thuyết phục, nhưng lại lắc đầu.

Trần Thương vốn không nghe họ.

Ba chủ nhiệm các ông dù sao đã lớn tuổi rồi, tinh lực so ra kém Trần Thương, thế nhưng trạng thái làm việc cường độ cao của Trần Thương đã kéo dài hơn mười ngày, mọi người không lo lắng là không thể.

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương đã hơn mười ngày chưa trở về nhà, mỗi ngày đi ngủ ở phòng trực ban, trên mặt bàn bày biện ghi chép và trang giấy thật dày, viết không có nước trung tính bút có bảy, tám cây, càng đừng đề cập máy vi tính cường độ cao.

Phẫu thuật, tổng kết, thảo luận

Quá trình này lặp lại mỗi ngày.

Mọi người nhìn tổ trưởng liều mạng như vậy, một đám ngoài miệng không nói, nhưng cũng dồn dập nắm chặt nắm đấm.

Một trận chiến này, phải tất thắng

Họ yêu cầu một lần thắng lợi đến phấn chấn nhân tâm.

Sau khi những lão chủ nhiệm kia nhìn thấy Trần Thương, mặt lộ xấu hổ, gánh nặng này hẳn là họ tiếp nhận nâng lên đến mới đúng, mà không phải vung tay giao cho một người trẻ tuổi như vậy.

Tôn Quảng Vũ vẫn không nhịn được, gọi Trần Thương ra:

- Giáo sư Trần, cậu liều mạng như vậy, lần sau còn có cơ hội, chúng tôi cố gắng là được rồi, hôm nay trở về tắm rửa, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai tiếp tục.

Trần Thương cười cười, tinh thần phấn chấn nói:

- Không có chuyện gì, tôi không mệt! Chủ nhiệm Tôn, các anh về trước đi.

Trần Thương phát hiện có một chút không tốt, sau khi sử dụng những bình thuốc nước này, mặc dù tinh lực, thể lực có thể khôi phục, thế nhưng mắt quầng thâm nên có vẫn có

Đây là thiết kế rất không được nhân tính.

Tôn Quảng Vũ nhìn vành mắt tiều tụy và con mắt đỏ lên của anh, cảm giác mũi chua chua, bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác.

Công việc vẫn phải tiếp tục

Nhìn bóng lưng Trần Thương quay người rời đi, những bác sĩ tuổi trẻ kia nhất thời hít sâu một hơi, mặt lộ tôn kính

Có lẽ, thiên tài chính là như vậy đi ra?

Từ chín giờ tối đến rạng sáng 3 giờ, còn có 7 ca phẫu thuật cần Trần Thương đến chỉ đạo.

Thời gian Trần Thương rửa tay, Thi Văn Ngạn người phụ trách một tiểu tổ nhìn bảy tám tổ viên, thần sắc trang nghiêm nói:

- Tất cả mọi người giữ vững tinh thần, nghe thật tốt, học thật tốt, các anh chỉ làm một loại phẫu thuật như thế, thế nhưng tổ trưởng Trần lại phải làm mấy chục ca, cậu ấy đã kiên trì thật lâu, nhìn con mắt của anh ấy kìa, mẹ nó giống như gấu trúc vậy, mọi người tranh thủ tối nay giải quyết ca phẫu thuật này

- Có nghe thấy không?

Bảy tám người chủ trị y dồn dập gật đầu:

- Nghe thấy

Họ đều là tổng viện quân đội thủ đô, trên thân mang theo hơi thở quân nhân, đối với người giỏi, đặc biệt là người giỏi làm gương tốt như Trần Thương, họ tôn kính từ đáy lòng, bội phục từ đáy lòng

Đương nhiên, Trần Thương cũng không phải không có việc gì

Bàn tay mỗi ngày phải chải mấy chục lượt, cho dù làm bằng sắt cũng phải bị mài rơi một tầng

Càng đừng đề cập đây là đôi có máu có thịt

Trần Thương chải tay chải thịt đau, nhìn một đôi bàn tay dính đầy máu tươi, Trần Thương hít sâu một hơi.

Thật mẹ nó đau

Thế nhưng thao tác dưới yêu cầu vô khuẩn, Trần Thương chắc chắn phải rửa, còn phải phẫu thuật nghiêm túc.

Phẫu thuật kết thúc, mọi người xúc động.

- Tổ trưởng Trần, tay của ngài thật khéo léo nha

- Đúng vậy, mà lực lại rất ổn, nắm chắc đối với chi tiết thật tốt.

Mọi người dồn dập xúc động

Trần Thương cười cười, lúc này, lại đến ba giờ sáng.

Trần Thương trước tiên cởi găng tay, cảm giác tay thật đau, hệ thống quá không nhân đạo, cũng không cho kem dưỡng da tay hay đồ gì đó.

Khi Trần Thương rửa tay, đám người Thi Văn Ngạn vừa vặn đi ra, họ đang muốn nói chuyện.

Đột nhiên trong lúc nhìn thấy tay Trần Thương, lập tức tất cả mọi người sửng sốt

Cho dù là Thi Văn Ngạn xuất thân quân đội, con mắt cũng bất đắc dĩ mơ hồ, tranh thủ thời gian xoay người chỗ khác, trừng to không cho nước mắt chảy xuống.

Bảy tám cái chủ trị y cũng chợt sửng sốt.

Một đôi tay đỏ hồng hồng, cái này tựa như sưng lên, mà lại tựa như bị phá hư biểu bì vậy, lộ lớp da trong ra ngoài

Lớp da mơ hồ trong lúc đó, còn có thể nhìn thấy một đường vân mảnh

Cái này... Phải đau cỡ nào nha

Thế nhưng, chính là một đôi tay như vậy, nhưng lúc phẫu thuật vẫn nước chảy mây trôi, một chút cũng không ảnh hưởng đến thao tác.

Ý chí lớn cỡ nào

Mới có thể làm ra chuyện vậy.

Tất cả mọi người im lặng.

Cả đám đều bất đắc dĩ xoay người, trừng hai mắt, không cho nước mắt chảy xuống đến

Trần Thương thấy thế, ngượng ngùng cười nói:

- Chà tay quá nhiều, hôm nào phải yêu cầu bệnh viện đổi nước rửa tay chút.

Mọi người nghe thấy câu nói này, nước mắt lập tức chảy xuống.

Đám bác sĩ thiết huyết này đi ra từ bệnh viện quân khu, cũng không nhịn được cảm động.

Mà khoảng thời gian này, Jim Lawrence tổ trưởng tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế lại liên tiếp xuất hiện phía trên các tạp chí và tập san lớn.

Trong lúc nhất thời, mọi người tựa như đều quên lãng tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc

Thậm chí có truyền thông bình luận thao tác lần này của Trung Quốc là hành vi xúc động, không đủ lý trí...

Ngay lúc này, một quyển sách, được xuất bản

Chương 1140: Tức Giận Chưa Từng Có

«Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» được biên soạn bởi học hội y học Đông y, do Trần Thương là tổng biên, cuối cùng đã ra mắt

Lúc đầu một quyển sách như vậy không đủ đưa tới quá nhiều người chú ý.

Dù sao mỗi ngày có quá nhiều sách y học được hoàn thành, ở trong thời đại học thuật rác rưởi sinh sôi, một quyển sách có lẽ không được quá nhiều chú ý.

Nhưng quyển sách hôm nay lại không giống vậy

Sau khi quyển sách này hoàn thành, hội y học Trung Hoa tổ chức buổi họp báo sách mới

Tình huống như vậy thường xuyên nhìn thấy bên trong rất nhiều thương nghiệp, dù sao người ta là vì ngưng tụ tăng cường fan hâm mộ, đồng thời cũng để chế tạo mánh lới, bán sách tốt hơn

Thế nhưng, tình huống quan phương đứng ra đẩy sách loại này còn là lần đầu nhìn thấy.

Hội y học Trung Hoa là cái gì?

Học hội này so với tân Trung Quốc trong lịch sử còn lâu đời hơn, sớm vào 1915 đã thành lập, là khoa học kỹ thuật y học Trung Quốc được người làm việc tự nguyện tạo thành cũng theo pháp luật đăng ký học thuật, tổ chức xã hội không phải mưu cầu lợi nhuận, là phát triển kỹ thuật khoa học y học và lực lượng xã hội vệ sinh sự nghiệp quan trọng nước ta.

Chính là một tổ chức như vậy, tự thân tổ chức buổi họp báo giới thiệu về quyển sách này, có thể nghĩ có bao nhiêu long trọng

Thậm chí, còn chủ động mời rất nhiều nhà truyền thông trong và ngoài nước

Cái này hơi ý vị sâu xa.

Sau khi tổ chức buổi họp báo đó, Chung lão tiên sinh hội trưởng học hội, viện sĩ Lý Hoài Dân, viện sĩ Chương Dụ... Mười mấy vị viện sĩ lĩnh vực ngoại khoa tổng hợp dồn dập đến hiện trường.

Thế nhưng, tất cả truyền thông và phóng viên phát hiện, đứng ở giữa lại là Trần Thương

Lần này, mọi người tò mò.

Rất lâu không nhìn thấy Trần Thương.

Người đàn ông hồi trước đăng nhập trang đầu không ít báo chí truyền thông, cuối cùng đã xuất hiện.

Khoảng thời gian này.

Phương tiện truyền thông nước ngoài, đặc biệt là phương diện truyền thông Mỹ, một chút tạp chí và tập san trắng trợn tuyên truyền tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế, công bố thuật thức cải tiến truyền thống gần đây của họ, sẽ công bố bên trong chỉ nam.

Jim Lawrence với tư cách hội trưởng càng liên tiếp xuất hiện ở trang đầu tạp chí tập san, miêu tả thành tựu trong lĩnh vực ngoại khoa tụy những năm này của anh.

Cái này so với tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc vừa rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế tạo thành một cái chênh lệch rõ ràng

Mọi người phát hiện, tựa như sau khi Trần Thương được ban trách nhiệm đột nhiên mai danh ẩn tích.

Tất cả tập san và tạp chí lớn căn bản không phát hiện tên của anh.

Trong lúc nhất thời, truyền thông dồn dập cho rằng Trần Thương tổ trưởng tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc tựa như đã bỏ đi cạnh tranh với Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế.

Dù sao từ các phương diện học thuật luận văn mà xem, tựa như Trần Thương thật sự đã thua.

Thế nhưng mọi người không ngờ chính là, ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên có mặt ở buổi họp báo hội sách mới y học Trung Hoa.

Chung lão tiên sinh nhìn truyền thông ở hiện trường, nói:

- Hôm nay tổ chức buổi họp báo sách mới lần này, cho mời các vị đến từ trong ngoài nước trình diện truyền thông, là vì chúc mừng một cái thời khắc lịch sử

- Có lẽ tất cả mọi người rất hiếu kì, vì sao nói là thời khắc lịch sử, trước đây phát minh ra nội soi, phương án thay đổi phẫu thuật nguyên thủy, chúng ta thông qua nội soi có thể giảm vết thương phẫu thuật xuống, rút ngắn thời kỳ khôi phục... Vân vân, có thể nói nội soi xuất hiện, thay đổi phẫu thuật truyền thống.

- Hôm nay, quyển sách này xuất hiện, sẽ thay đổi phẫu thuật nội soi truyền thống! Để phẫu thuật nội soi tiến vào một thời kì mới

Nói đến đây, Chung lão tiên sinh cầm lấy một quyển sách, cực lực giới thiệu đến.

Truyền thông phía dưới lập tức tò mò

Nguyên một đám cầm máy ảnh chụp quyển sách lại, dù sao có thể làm cho hội y học Trung Hoa tổ chức buổi họp báo sách mới, để hội trưởng tự thân tiến cử, có thể thấy phân lượng của quyển sách này.

Chung lão tiên sinh tiếp tục nói:

- Quyển sách này tác giả lại không phải tôi, mà là Trần Thương

- Nói đến, tại sao tôi phải long trọng tiến cử quyển sách này như vậy, tuyệt không chỉ vì Trần Thương là thành viên hội y học chúng tôi.

- Mà bởi vì quyển sách này thật đối với một người bác sĩ ngoại khoa là không thể thiếu, thậm chí tôi cảm thấy đây là một bản sách tham khảo chuẩn bị riêng cho bác sĩ ngoại khoa.

- Thậm chí tôi hi vọng tất cả bác sĩ ngoại khoa tổng hợp chúng ta có thể mỗi người một bản

- Bởi vì quyển sách này, sẽ sử dụng kỹ xảo nội soi hình thành một môn hệ thống ngành học, thậm chí tôi đoán trong thời gian mấy năm sau, đẩy tới một chuyện, tôi hi vọng quyển sách này có thể trở thành tài liệu giảng dạy cho học sinh nghiên cứu sinh ngoại khoa tổng hợp chúng ta sau này.

Vừa nghe những lời này, phía dưới càng thêm sôi trào

Trần Thương yên lặng một đoạn thời gian, không ngờ lại vô thanh vô tức hoàn thành một bản sách được Chung lão tiên sinh cực lực tôn sùng, cái này có thể không làm mọi người tò mò?

Đây rốt cuộc là quyển sách như thế nào?

Thật có lợi hại như Chung lão tiên sinh nói không?

Vào lúc này, một người đàn ông đi tới, phương tiện truyền thông nước ngoài nhìn thấy người đàn ông có râu quai nón này, sau đó lập tức sững sờ:

- Oersted, không ngờ là Oersted

Xem ra, Oersted còn rất nổi danh

Oersted cầm quyển sách lên nói:

- Đây là sách giáo sư Trần Thương tự thân hoàn thành, tôi cũng tham gia biên soạn một phần trong đó, thế nhưng đứng ở chỗ này, tôi nghiêm túc nói một tiếng với các vị đồng hành, đây là một quyển sách đáng giá nắm giữ ngoại khoa! Quyển sách đã thông qua xét duyệt hội y học nước Anh chúng tôi, sẽ đồng bộ đưa ra thị trường ở nước Anh.

Bác sĩ Oersted gọi Trần Thương là giáo sư làm mọi người phía dưới trợn tròn mắt.

Cái quỷ gì?

Giáo sư Trần Thương

Có lẽ Oersted nói sai à?

Những nhà truyền thông một mặt kinh ngạc nhìn Oersted, đáng tiếc anh rất bình tĩnh

Từ đầu tới đuôi, Trần Thương còn chưa nói một câu, mà người xung quanh anh một lời tôi một câu đã sớm tô đậm bầu không khí đến cực hạn

Mọi người càng ngày càng tò mò đây rốt cuộc là bản sách như thế nào, có thể làm nhiều người tán đồng như vậy

Trần Thương phát biểu sau cùng, thế nhưng lại không nói thêm gì, mà là thản nhiên cảm tạ người tham dự biên soạn sách một chút.

Buổi họp báo sách mới kết thúc, chuyện Trần Thương viết sách nháy mắt truyền ra

Mà hiện tại sách này có hai ngôn ngữ là tiếng trung và tiếng anh, thật ra vốn không có muốn ấn chế tiếng Anh, thế nhưng sau khi Oersted về nước, thảo luận với quan phương phê duyệt trong đêm sau đó, cuối cùng quyển sách thông qua lưu hành.

Mà ngày hôm sau khi sách mới được tuyên bố, bản nguyệt san tạp chí « tạp chí ngoại khoa nước Anh », đột nhiên phát biểu chuyên mục nửa tháng

Chuyên mục bản có giới hạn, bìa chính là Trần Thương

« sử dụng và chỉ nam kỹ xảo nội soi ».

Sách bản gốc hải ngoại in ấn chính là giao cho tạp chí xã « tạp chí ngoại khoa nước Anh », tổng biên tự thân đến Trung Quốc biểu thị cảm ơn, cũng chia một tiêu thụ rất cao cho Trần Thương

Thật ra, bây giờ Trần Thương vốn chưa không ý thức được, một quyển sách như vậy có thể có bao nhiêu tiền?

Thứ anh để ý là lực ảnh hưởng

Sở dĩ lựa chọn « tạp chí ngoại khoa nước Anh » đầu tiên là vì ở nơi đó Trần Thương đã từng phát biểu luận văn tiền lệ cùng loại.

Tiếp theo là vì quan hệ với Oersted.

Sau khi Hội y học Trung Hoa tổ chức buổi họp báo truyền thông đa quốc và « tạp chí ngoại khoa nước Anh » phát biểu chuyên mục nháy mắt hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Họ phát hiện, bìa « tạp chí ngoại khoa nước Anh » lại là hình của Trần Thương

Chương 1141: Hiện Tượng Cấp

Trần Thương vốn chính là nhân vật nóng hổi trong khoảng thời gian này

Hiện tại còn được Oersted và «tạp chỉ ngoại khoa nước Anh» cực lực tuyên truyền, rất nhanh quyển sách này nhận lấy càng ngày càng nhiều người chú ý.

Dù sao cũng là quyển sách Trần Thương đột nhiên công bố sau một đoạn thời gian yên lặng rất dài

Tất cả mọi người hiếu kì, đến cùng đây là sách gì?

Bởi vì hàng sách thực thể còn chưa tới, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, trước tiên đặt mua tập san «tạp chỉ ngoại khoa nước Anh» điện tử trên mạng.

Sau khi nhìn thấy tập san, tất cả mọi người đều nghiêm túc học tập.

Dù sao thứ này là không thể nào làm hai mắt người ta tỏa sáng, hiệu quả chân chính chắc chắn phải đợi đến thí nghiệm lâm sàng.

Mà lúc này, sau khi Kewell ở trung tâm y học Mayo nhìn thấy «tạp chỉ ngoại khoa nước Anh» tuyên bố tin tức này, lập tức mừng rỡ như điên, trực tiếp lên mạng đặt hàng.

Một bài luận văn lần trước kia thật đã rất hấp dẫn anh

Loại thao tác thần kỳ khéo léo này có thể thay đổi tầm nhìn, đây đối với một người si mê phẫu thuật nội soi như Kewell thực sự có quá nhiều sức hấp dẫn

Sau khi mở chuyên mục điện tử ra, Kewell nhìn thấy, cái này so với tập san và luận văn lần trước, còn chi tiết hơn nhiều

Thậm chí mỗi một bước còn kèm theo ảnh chụp, học tập càng nhanh hơn

Điều này làm Kewell nhanh chóng hưng phấn.

Mà lúc này, Lý Chính Kim chủ nhiệm ngoại khoa tổng hợp tổng hợp bệnh viện Singapore như vậy, cũng thấy được buổi họp báo ngày đó, tò mò, nhanh chóng nhờ bạn mang về giùm một bản sách thực thể.

Bệnh viện tổng hợp Singapore cũng là bệnh viện đỉnh cấp thế giới, lần đầu tiến vào Top 3 thứ hạng mới nhất cả thế giới

Đây cũng là một bệnh viện Châu Á đỉnh cấp duy nhất có thể leo lên thứ ba thế giới.

Lý Chính Kim với tư cách Hoa Kiều, tổ tông đã sớm đi tới Singapore buôn bán.

Một chuyện gây huyên náo xôn xao gần đây, tự nhiên cũng nhìn ở trong mắt.

Thế nhưng mấy ngày nay, Lý Chính Kim thật bị quyển sách kia của Trần Thương làm kinh ngạc

Liên tiếp mấy ca phẫu thuật dưới tình huống yêu cầu lâm thời chuyển thành mở bụng phẫu thuật, kịp thời lấy được thành công giải quyết vấn đề

Điều này làm cho Lý Chính Kim đột nhiên ý thức chỗ đáng sợ của quyển sách này

Cẩn thận hồi tưởng lại buổi họp báo sách mới trước đây, nghĩ đến lời Chung lão tiên sinh và đám người Oersted nói, thậm chí Lý Chính Kim cảm giác có một loại cảm giác lạnh sống lưng

Đây quả thật là một quyển sách có thể thay đổi phẫu thuật nội soi truyền thống nha

Sau khi Lý Chính Kim hiểu rõ, quả quyết làm ra quyết định, mua quyển sách này với số lượng lớn, với tư cách ngoại khoa tổng hợp của bệnh viện đa khoa Singapore dùng sách chỉ đạo

Thậm chí Lý Chính Kim còn cực lực tiến cử quyển sách « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» này ở trên Twitter mình.

- Đây là một quyển sách có thể thay đổi và đổi mới nhận biết về nội soi của anh! Cực lực tiến cử trở thành sách chỉ đạo của mỗi một người làm việc trong ngoại khoa tổng hợp

Không chỉ có một

Lý Chính Kim tuyệt đối không phải người đầu tiên phát hiện cái bảo tàng này

Phía dưới nghiên cứu tổ trưởng Nancy và Kewell của trung tâm y học Mayo, cũng tương tự bị hiệu quả quyển sách này làm khiếp sợ.

Vừa bắt đầu chẳng qua là khi họ chỉ định phẫu thuật nếm thử, sau đó, họ quyết định, lần lượt nếm thử từng bước mỗi một chi tiết nhỏ trong sách.

Vào lúc này

Họ đều bị hiệu quả làm khiếp sợ đến.

Hình ảnh càng thêm rõ ràng.

Vấn đề trước đây cũng được giải quyết dễ dàng hơn nhiều.

Rất nhiều góc độ xảo trá cũng có được biện pháp giải quyết hợp lý.

Thế nhưng cái này còn không phải mấu chốt nhất.

Quyển sách này hệ thống chỉ đạo rõ ràng anh nên sử dụng nội soi như thế nào, bao gồm cả đi theo thao tác của bác sĩ mổ chính như thế nào... Vân vân

Một quyển sách cực kỳ chi tiết

Sau khi Nancy xem xong, trực tiếp đi gặp phó viện trưởng Hubert.

Thật ra Hubert chính là người dẫn đầu hội nghị lần này, cũng là người có sức cạnh tranh chức hội trưởng.

Nghe Nancy giới thiệu, lại nhìn một vòng quyển sách này xong một cái, họ bắt đầu nghiên cứu một phen.

Càng nghiên cứu, Hubert thì càng ngạc nhiên, mừng rỡ

Bởi vì

Mayo đối với trợ thủ phẫu thuật là chuyên gia tách ra bồi dưỡng, thậm chí không cần là học sinh viện y học, mà quyển sách này có thể trợ giúp họ tiến hành bồi dưỡng Mayo trên bàn phẫu thuật "trợ thủ thứ nhất" tốt hơn

Cái này còn chịu nổi à?

Lập tức Hubert bắt đầu liên lạc với mấy chủ nhiệm và viện trưởng khác ở trung tâm y học Mayo.

Một ngày sau

Thành viên ban giám đốc tập đoàn sức khỏe Mayo, cũng là người thành lập Mayo, nhân vật mấu chốt gia tộc William, Mayo Sitarz - Mayo, tự thân đi đến Trung Quốc tiến hành hữu hảo trao đổi với y học hội Trung Hoa.

Mà Trần Thương chính là nhân vật mấu chốt lần này họ tìm hiểu

Đi qua trao đổi một phen, hai bên đạt thành hiệp nghị hợp tác, đem cuốn sách «kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» của Trần Thương với tư cách làm tài liệu giảng dạy cho trợ thủ phẫu thuật trung tâm chữa bệnh Mayo quan phương.

Tin tức đạt thành hiệp nghị hợp tác, trực tiếp được quan phương tập đoàn chữa bệnh Mayo tuyên bố

Quyển sách này sẽ trở thành cuốn sách đầu tiên trong lịch sử vốn là không do trung tâm làm ra nhưng được trung tâm y học Mayo sử dụng.

Cái này còn không phải mấu chốt nhất

Chuyện còn đang lên men, thời gian mấy ngày ngắn ngủi, càng ngày càng nhiều bệnh viện, cơ cấu, chuyên gia đều biết đến tầm quan trọng và ý nghĩa phi phàm của quyển sách này.

Quyển sách này, nháy mắt làm cho Trần Thương nổi danh, địa vị trong nghề thẳng tắp đề cao

Một quyển sách hiện tượng xuất hiện, đủ đưa tới rất nhiều biến hóa.

Nhật Bản, Hàn Quốc cũng tới đến Trung Quốc, hi vọng có thể nhận đến bản dịch của quyển sách « kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» này.

...

...

Bên này Trần Thương khí thế hừng hực, thế nhưng một bên khác, Jim Lawrence lại trợn tròn mắt.

Họ vốn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Với tư cách chuyên gia ngoại khoa tổng hợp, thật ra bản năng Lawrence không muốn xem quyển sách này, nhưng nhìn nó nóng nảy như thế, cũng thử tiến hành thí nghiệm ở bệnh viện Johns Hopkins.

Không thí nghiệm còn tốt, một khi thí nghiệm lập tức dọa cho phát sợ

Biết rõ giá trị quyển sách này lớn đến bao nhiêu.

Đây đối với phát triển ngoại khoa tổng hợp là một lần tiến bộ mang tính lịch sử.

Làm sao bây giờ

Làm sao bây giờ?

Tổ chức ngoại khoa tụy Trung Quốc rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy ngoại khoa, Jim Lawrence biết mình đã đứng ở phía đối lập.

Sau khi nhìn đến quyển sách này, Lawrence ý thức được Trần Thương toan tính quá lớn

Tuyệt đối không chỉ là vấn đề ở tiểu tổ nghiên cứu rò tụy.

Thậm chí đã thăng lên đến cạnh tranh với anh, tiếp xuống chức vị hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới

Lần này, cuối cùng Lawrence bắt đầu thận trọng, anh không thể không coi trọng Trần Thương.

Mà xem như bí thư trưởng Daphne thì bây giờ cũng trợn tròn mắt.

Cô chưa từng xem thường Trần Thương, thậm chí đã cho anh đầy đủ coi trọng.

Thế nhưng, cô phát hiện, cái coi trọng này còn chưa đủ

Nghĩ đến đoạn thời gian trước nhìn thấy Trần Thương phẫu thuật, Daphne càng ngày càng lo lắng, cô cảm giác Trần Thương tuyệt đối không chỉ có như vậy.

Nhìn càng ngày càng nhiều cơ cấu chữa bệnh và chuyên gia đánh giá, mãnh liệt tiến cử quyển sách này.

Trên thế giới rất nhiều truyền thông dồn dập bắt đầu đưa tin về Trần Thương

Vào lúc này, nhật báo Luân Đôn lộ ra một tin tức:

Trần Thương và Jim Lawrence quyết đấu, có thể sẽ nhất quyết thắng bại trong hội nghị ngoại khoa tiêu hóa thế giới vào tháng năm

Vậy sẽ là một lần quyết đấu đỉnh cao

Lúc này, mọi người cũng cuối cùng đặt Trần Thương và Jim Lawrence ở độ cao như nhau

Chương 1142: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Mắt thấy thời gian cách hội nghị học hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới từng ngày tới gần, tất cả mọi người đều tựa như bắt đầu khẩn trương chuẩn bị.

Quyển « Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» này của Trần Thương hoành không xuất thế, tựa như làm rối loạn tiết tấu rất của nhiều người.

Hiện tại không ít người hi vọng đạt được chức Hội trưởng hội nghị học hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới thế hệ thứ nhất, bắt đầu dồn dập kiêng kỵ Trần Thương, có điều cũng có rất nhiều người bắt đầu nếm thử tiếp xúc với Trần Thương.

«Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» cực lớn cổ vũ quyết tâm của mọi người ở Trung Quốc khoa Ngoại tiêu hóa.

Mấy ngày nay, Tiêu Nhuận Phương chủ nhiệm đương nhiệm ở Hội đồng Khoa học Quốc tế là trên mặt thật có ánh sáng.

Đoạn thời gian trước, khi đồng ý yêu cầu rời khỏi Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy quốc tế của đám người Chương Dụ và Trần Thương, thật ra Tiêu Nhuận Phương cũng gánh lấy rất nhiều áp lực.

Dù sao rời khỏi một cái tổ chức quốc tế, tuyệt đối không phải bình thường, cơ cấu chính phủ cũng tuyệt đối không phải chung một đường.

Lúc đó, Tiêu Nhuận Phương có thể dùng sức một người dẹp nghị luận của mọi người làm đến một điểm này, thật ra rất khó

Cùng nói là Tiêu Nhuận Phương tín nhiệm Chương Dụ họ, chẳng bằng nói là kỳ vọng lên Trần Thương.

Cô tin tưởng Trần Thương có thể làm ra một phen chuyện lớn.

Thế nhưng... Nói thật, từ trước đến nay cô không ngờ một ngày này sẽ đến nhanh như vậy

Mấy ngày nay mặt mũi Tiêu Nhuận Phương là thật sáng sủa

Tựa như Trần Thương vừa thay cô xả giận vậy.

Thật ra, quan hệ gì với mình đâu?

Thế nhưng “không ở chỗ đó không lo việc đó”, Tiêu Nhuận Phương ngồi ở vị trí này, tự nhiên không chỉ hưởng thụ quyền lợi của mình, càng phải đi làm một cái chỉ trích tốt mà phải làm bộ trưởng.

Mặc dù chuyện này đối với toàn bộ ngành nghề vệ sinh chữa bệnh mà nói không coi là chút chuyện gì, thế nhưng cũng đã đủ để cô vui vẻ rất lâu.

Chính như nói tới với Tiêu Nhuận Phương, lần này rời khỏi tổ chức quốc tế kia, trong lòng toàn bộ người ở tiểu tổ khoa Ngoại tụy đều kìm nén một hơi.

Tất cả mọi người kéo dài một cái thắng lợi đến cổ vũ nhân tâm.

Mà bây giờ, làm đến

Dưới Trần Thương dẫn đầu, vinh dự lần này làm mặt mũi tất cả mọi người sáng sủa

Ai cũng rất vui vẻ.

Tiêu Nhuận Phương tự thân mang theo nhân viên công tác đi thăm trung tâm cấp cứu thủ đô, tự mình đi phòng phẫu thuật, phòng họp nhìn mọi người khí thế ngất trời.

Thế nhưng, sau khi Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy Trần Thương, cả người đều sửng sốt

Đây là tiểu tử tinh anh soái khí trước đây à?

Lúc này, Trần Thương rất rõ ràng hơi tiều tụy, hai mắt đỏ bừng, tựa như thức đêm thật lâu rồi.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Nhuận Phương, tinh thần Trần Thương run rẩy chủ động nắm tay:

- Lãnh đạo tốt

Tiêu Nhuận Phương nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ đau lòng.

Cậu ta mới lớn bao nhiêu chứ

So với thằng con mình còn nhỏ hơn không chỉ một giáp.

Thế nhưng lại vất vả như thế, Tiêu Nhuận Phương đang muốn nắm tay, lập tức lại nhìn thấy tay phải đỏ hồng hồng của Trần Thương, tay vươn đi ra đột nhiên ngừng lại

Cô một mặt kinh ngạc nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần... Tay... Tay cậu bị sao vậy?

Sau lưng không biết ai không nhịn được nói câu:

- Mỗi ngày tổ trưởng yêu cầu hơn hai mươi ca phẫu thuật, vì đảm bảo điều kiện vô khuẩn, mỗi ngày anh phải rửa tay hơn năm mươi lần

Trần Thương vội vàng cười nói:

- Không có chuyện gì, không ảnh hưởng, chỉ là da mỏng, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy, sắc mặt lập tức xụ xuống

- Cậu biết rõ một đôi tay đối với bác sĩ khoa ngoại mà nói quan trọng cỡ nào mà? Cậu không trân quý chính mình như thế! Cậu mới lớn bao nhiêu?

m thanh của Tiêu Nhuận Phương nghe như răn dạy, nhưng thật ra là đau lòng không thôi

Sau khi đám nhân viên công tác và phóng viên sau lưng nhìn thấy, lập tức cũng nhìn chằm chằm một đôi tay này, thật lâu không nói gì.

Phóng viên vội vàng cầm lấy máy ảnh chụp mấy cái, Trần Thương thấy thế, vội vàng thu hai tay lại.

Mấy thứ này, anh không muốn để người khác nhìn thấy, thế nhưng vẫn bị máy ảnh chụp lại, hình ảnh như ngừng lại cái kia một tấm ảnh chụp phía trên

Lúc này

Mọi người mới biết được, là lấy đến thành tích như vậy, Trần Thương với tư cách tổ trưởng yêu cầu bao nhiêu nỗ lực?

Tại rất nhiều người xem ra, thân là phó hội trưởng học hội khoa Ngoại tổng hợp, tổ trưởng khoa Ngoại tiêu hóa, tổ trưởng tiểu tổ Ngoại khoa tụy này là vinh dự rất giỏi.

Thế nhưng Trần Thương thấy đây là trách nhiệm

Cũng là nghĩa vụ

Chính mình yêu cầu làm tốt chuyện này, mới có thể không phụ lòng tín nhiệm của mọi người.

Sau lưng những tổ viên kia cũng biết, những chức vụ này thật sự là đảm đương và nỗ lực.

Họ không biết tổ trưởng khác có thể làm được hay không, nhưng họ biết rõ, Trần Thương có thể làm được

Họ phục anh

Loại kính nể này không liên quan tới tuổi tác, không liên quan tới thân phận, chỉ có quan hệ với một phần đảm đương và trách nhiệm này

Trần Thương thấy thế, vội vàng cười nói:

- Không có chuyện gì, trẻ tuổi đâu, qua mấy ngày sẽ tốt.

Tiêu Nhuận Phương hít một hơi thật sâu, nhìn Trần Thương, nửa ngày, lúc này mới bất đắc dĩ nói:

- Khổ cực

Tiêu Nhuận Phương nói sau đó, những tổ viên sau lưng cũng dồn dập gật đầu, nhìn Trần Thương nói câu:

- Khổ cực! Tổ trưởng.

Nghe thấy mọi người dồn dập nói như vậy, Trần Thương cũng bất đắc dĩ nhếch miệng cười một tiếng.

Tiêu Nhuận Phương nhìn đồ vật trong phòng trực ban, đột nhiên hỏi:

- Rất lâu không về nhà à?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, hết bận khoảng thời gian này thì tốt, không có gì, thời gian cách mở hội nghị chỉ có một tuần, kiên trì một chút nữa.

Con mắt Tiêu Nhuận Phương hơi ửng đỏ, cô từ trên người Trần Thương thấy được tinh thần làm việc cho khoa học của những người thế hệ trước

Cô hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu:

- Được, tôi cũng không khuyên giải cậu.

- Chờ sau khi hội nghị lần này kết thúc, cho cậu nghỉ, nghỉ ngơi thật tốt, không nghỉ ngơi tốt không cho phép quay lại! Muốn đi chỗ nào du lịch thì cứ đi, quốc gia chi trả cho cậu

Tiêu Nhuận Phương không có tiếp tục lưu lại, cô biết mình lưu lại đối với bọn người Trần Thương ngược lại là chậm trễ công việc của bọn họ, thế là rời đi thật sớm.

Mà trung tâm Cấp cứu lại lần nữa lâm vào bên trong công việc bận rộn.

Bận rộn một ngày sau đó, Trần Thương cuối cùng có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Lúc này lại là hơn ba giờ sáng.

Phòng trực ban không có người, chỉ có một mình Trần Thương.

Dư Dũng Cương vì để cho Trần Thương nghỉ ngơi thật tốt, phân phòng trực ban cho Trần Thương, để cái thành viên trực ban khác đi văn phòng chủ nhiệm nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, Trần Thương qua lên tháng ngày ngay ở phòng trực ban.

Mở cửa sổ ra, hít thở thông khí, gió đêm thổi tới cũng tỉnh táo thêm một chút.

Cầm lấy điện thoại nhìn tin tức một chút, đây là công việc giải trí duy nhất mỗi ngày của anh

Mặc dù Trần Thương không trở về nhà mỗi ngày, Tần Duyệt đều sẽ quay lại một vài video cho anh, chia sẻ qua.

Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ tươi cười của Tần Duyệt, anh luôn vui vẻ như vậy. Tựa như thiên hạ có tốt đẹp đến đâu, chuyện khó khăn cũng không đáng anh bận tâm.

Có đôi khi, một đoạn tình yêu tốt đẹp thật là đủ để an ủi nhân sinh mệt mỏi, để anh tháo tất cả bọc hành lý xuống, thư giãn thích ý trong lòng.

Trả lời mấy tin nhắn của Tần Duyệt, Trần Thương chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ, xuất bản sách «Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» thành công, được trong ngoài nước nhất trí khen ngợi, ảnh hưởng sâu xa, chúc mừng anh nhận được lượng lớn điểm kỹ năng ban thưởng: điểm kỹ năng! 】

Trần Thương lập tức sửng sốt

Kỹ năng, cái này trực tiếp tương đương với mình tăng 100 cấp đi?

Cái này cần đánh giết bao nhiêu cái Boss chứ

Nghĩ tới đây, Trần Thương thực sự là vui vẻ hỏng.

Tiến độ nhiệm vụ chuyển chức của mình cũng sắp sửa hoàn thành, hiện tại chỉ kém một cái chẩn bệnh Ngoại khoa tổng hợp, sẽ có thể chuyển chức thành công.

Một khi chuyển chức, cái kỹ năng này thật có thể phát huy tác dụng lớn.

Thế nhưng... anh phát hiện, đại đa số lâm sàng vẫn là người bệnh phổ thông, người bệnh chân chính hiếm lạ cũng không thấy nhiều, đặc biệt là ở khoa cấp cứu.

Chương 1143: Cô Bé Tên Quái Dị

Nửa đêm, từng tiếng còi báo động 120 dồn dập quanh quẩn ở bên tai.

Trần Thương đã quen với việc chìm vào giấc ngủ bằng 'Khúc hát ru' này rồi.

Bệnh viện trung tâm cấp cứu tựa như một công xưởng cỡ lớn xưa nay chưa từng nghỉ ngơi, mỗi ngày không ngừng có xe cấp cứu lui tới.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, đã là sớm bình minh.

Sau khi rửa mặt một phen, Trần Thương phát hiện quầng thâm nơi mắt đã khá hơn một chút, nhưng vẫn tương đối rõ ràng.

Ngồi ở trên giường, Trần Thương bắt đầu tự hỏi.

Lúc nào, để cho năng lực mình khôi phục đề cao một chút đây?

Bằng không khỏi phải nói, đôi tay này cũng không chịu được nữa

Biết rõ còn tốt, không biết còn cho là mình làm màu.

Mấu chốt nhất thật ra vẫn tương đối đau

Cái này quá nhạy cảm, bản thân cũng có gia trì mẫn cảm, hiện tại cảm giác đau đớn lại tăng lên mấy phần.

Im lặng

Sau khi nhìn thấy Trần Thương đi ra, y tá và bác sĩ cấp cứu dồn dập chào hỏi.

Hiện tại Trần Thương dù chỉ ở trong bệnh viện trung tâm Cấp cứu, cũng đã là một danh nhân.

Cho dù những chủ nhiệm kia nhìn thấy, cũng phải cung kính gọi một tiếng Bác sĩ Trần.

Khoảng thời gian này, Trần Thương đã quen dậy sớm kiểm tra phòng, dù sao buổi sáng vẫn phải phẫu thuật, vốn không có quá nhiều thời gian.

Hiện tại những y tá đều nghiêm túc giám sát mỗi một hạng chỉ tiêu cho người bệnh, dù sao đây là dính đến kết quả kế tiếp của Trần Thương, dung không được nửa phần qua loa.

Nói đơn giản một chút, đây cũng là một cái thí nghiệm lâm sàng không quá hà khắc.

Đại khái vào lúc bảy giờ rưỡi, một cô gái vội vàng chạy tới bệnh viện.

Trên mặt một mặt bất đắc dĩ, móc CMND trong túi ra vội vàng đăng ký.

Mà lúc này, Dương Khiết đang muốn hỏi cô không thoải mái thế nào, chỉ thấy cô không ngừng phát ra từng tiếng kêu quái dị trong miệng

- Ợ
- Ợ
- Nấc
Lập tức Dương Khiết Dương Khiết y tá quầy trạm cũng sửng sốt:
- Cô thấy không thoải mái chỗ nào?
Cô gái cũng chỉ hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, hôm nay muốn tham gia phỏng vấn quan trọng, vì thế mấy ngày nay vẫn luôn tích cực chuẩn bị chiến đấu.
Có điều sau khi hôm nay dậy sớm, cô phát hiện một chuyện quỷ dị
Mình luôn không ngừng phát ra chút âm thanh quái dị từ trong miệng, nghe như ợ hơi...
Mấu chốt là cái này không giống ợ hơi, ợ hơi cũng chính là chờ một lúc đánh một tiếng, còn cái này... lợi hại hơn nhiều
Có lúc, liên tục phát ra tới nhiều lần, ngay cả ngậm mồm cũng không thể nào dừng lại
Lần này cô gái cũng vô cùng luống cuống.
Còn đi phỏng vấn kiểu gì đây?
Đi tới lỡ bị xem như bệnh thần kinh làm sao bây giờ?
Buổi phỏng vấn chuẩn bị rất lâu đang ở trước mắt, thế nhưng tuyệt đối không ngờ lại xuất hiện chuyện này, cô gái thật sự là bị nó trấn trụ.
Dương Khiết thấy thế, cũng kịp phản ứng, vội vàng hỏi:
- Cô thế này bao lâu rồi?
Cô gái dùng thật lớn khí lực mới nói được một câu rõ ràng:
- Hôm nay... Sáng sớm hôm nay... Dậy sớm đã thành như vậy.
Nói hết câu cô gái đã khóc lên:
- Hôm nay tôi... hôm nay tôi... Phỏng vấn! Cầu mọi người... Giúp đỡ tôi với.
Nhìn cô gái cũng là thật bất đắc dĩ, Dương Khiết cũng không tìm bác sĩ trực ban, trực tiếp đi kiếm Trần Thương.
Dù sao ở trong mắt cô, Trần Thương là không gì làm không được
Trần Thương vừa mới kiểm tra phòng, thấy Dương Khiết vội vàng đi tới:
- Thế nào vậy chị Dương, gấp gáp như vậy?
Dương Khiết vội vàng nói:
- Tới một cô gái, hai mươi bốn tuổi, hôm nay tham gia phỏng vấn, kết quả dậy sớm phát hiện mình không ngừng ợ hơi, thế nhưng... Giọng nói

cũng không giống với ợ hơi lắm, cậu tranh thủ thời gian tới xem chuyện gì xảy ra đi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cũng vội vàng gật đầu

Ợ hơi đánh vào cấp cứu thật đúng là hiếm thấy

Nhìn tới... nhiệm vụ chuyển chức hôm nay của mình, hẳn là nên hoàn thành rồi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gật đầu, bước chân cũng nhanh thêm mấy phần.

Sau khi đi ra, nhìn thấy ngoài trạm quầy y tá có một cô gái trẻ, tuổi không lớn lắm, thanh tú xinh đẹp, một thân ăn mặc cũng vừa vặn, chẳng qua trong miệng không ngừng phát ra đủ loại giọng nói.

Một lát, cũng trêu đến người bệnh cấp cứu xung quanh đến vây xem.

Cô gái cũng đỏ mặt muốn che miệng, thế nhưng âm thanh vẫn phát ra tới, thậm chí còn hơi run rẩy.

Trần Thương thấy thế, lập tức nhíu mày.

- Chị Dương, mang cô đến phòng quan sát đi.

Đến phòng quan sát, Trần Thương để người bệnh nằm thẳng trên giường, trấn an nói:

- Thư giãn một chút.

Sau khi nói xong, Trần Thương đặt tay lên phần bụng cô gái, vị trí cơ hoành giao giới giữa ngực và bụng.

Sau khi nghe thấy âm thanh của người bệnh, thật ra theo bản năng Trần Thương cũng nghĩ tới ợ hơi

Bình thường thì ợ hơi bản thân cũng không phải một loại bệnh tật, là biểu hiện lâm sàng thường thấy triệu chứng.

Bình thường là vì nguyên nhân ăn uống hay các loại bệnh tật khí chất trong dạ dày, đưa tới triệu chứng cơ hoành thỉnh thoảng không tự chủ co lại.

Mà lại, liên tưởng đến Dương Khiết vừa nói, tình huống người bệnh hẳn là có liên quan đến cảm xúc khẩn trương, mệt nhọc quá độ.

Cô gái bị Trần Thương sờ bụng, lập tức càng căng thẳng hơn, âm thanh từ trong miệng liên tiếp truyền đến.

Lần này đã không phải là tiếng ợ hơi, chuẩn xác mà nói, là kêu quái dị

Vào lúc này, Trần Thương chợt cảm nhận được phần bụng cô gái truyền đến từng đợt co lại có nhịp

Cái tốc độ co này còn rất nhanh

Trần Thương vội vàng bắt đầu tính toán

Đã qua một phút, Trần Thương buông lỏng hai tay, lông mày nhíu lại.

Trong đầu anh tự nhiên tạo thành biểu đồ mô hình bốn chiều của cô gái, vừa rồi hai tay cảm giác thấy thể nội cô co lại có nhịp nhanh chóng kia...

Tần suất vừa rồi rất nhanh, mỗi phút đã có thể đạt đến 100~ 200 lần, Trần Thương đếm kỹ đến không kịp, thế nhưng bằng vào cảm giác, hẳn là cũng tám chín phần mười

Sau khi nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức tự hỏi.

Cô gái ngồi dậy, cảm giác khá hơn một chút, thế nhưng... vẫn liên tiếp phát ra một loại âm thanh ngắn ngủi kì lạ, khó mà kiềm chế

Cô gái cũng vội vàng hỏi, tiếng có hơi bị gián đoạn:

- Bác sĩ, tôi đây là ợ hơi à?

Trần Thương gật đầu:

- Không phải.

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Gần đây cô tiếp xúc với động vật nào không. Chuẩn xác nói là có bị mèo, chó, hay động vật hoang dã khác cắn hay cào không?

Cô gái lắc đầu:

- Tôi sợ mèo chó lắm, xưa nay sẽ không chủ động trêu chọc, càng sẽ không dây vào mấy con này.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, nhẹ gật đầu.

- Trước đây có phát tác bệnh động kinh bao giờ chưa? Trong nhà có lịch sử bệnh động kinh không?

Cô gái lắc đầu:

- Cũng không có

Sau khi nói xong, cô gái khẩn trương hỏi:

- Bác sĩ, tôi bị sao vậy?

- Tôi... hôm nay tôi có buổi phỏng vấn, rất quan trọng.

Trần Thương nhìn trạng thái của cô, mới nói:

- Tôi có hơi hoài nghi cô là bị rung cơ hoành, cô đi chụp phim X-quang chút, chúng tôi nhìn qua, chẩn đoán chính xác một cái.

Sau khi nghe Trần Thương muốn chẩn bệnh, cô gái cũng vội vàng hỏi:

- Có nguy hiểm không?

Trần Thương bị vấn đề này hỏi:

- Tình huống của cô, hiện tại vấn đề không lớn, thế nhưng... Ai cũng không thể hoàn toàn đảm bảo.

Cô gái gật đầu, mặc dù ợ hơi, thế nhưng không ảnh hưởng tư duy và thao tác của cô, vội vàng chạy tới khoa X-Quang.

Chương 1144: Chuyển Chức Hoàn Thành

Sau khi cô gái rời đi, Dương Khiết lại tò mò hỏi.

- Bác sĩ Trần, cái này... Cái này nghe rất giống ợ hơi đấy

Trần Thương gật đầu, hoàn toàn chính xác cả hai xem ra không khác nhau lắm.

Thế nhưng ợ hơi chẳng qua là một phản ứng sinh lý mang tính thỉnh thoảng, ngay cả phản ứng bệnh lý cũng không tính.

Thế nhưng rung cơ hoành lại là một tình huống tương đối phức tạp, thậm chí... Cũng có thể gây ra chút bệnh tim không tốt.

Lúc cơ hoành có bệnh, rung cơ hoành làm phụ áp trong lồng ngực đột nhiên tăng, khí lưu xông vào trên đường hô hấp, đi qua dây thanh nửa đóng kín, phát ra tiếng đặc biệt vang.

Lúc vừa bắt đầu phát tác còn tốt, cũng sẽ không có triệu chứng nghiêm trọng khác, thế nhưng sau thời gian dài, vấn đề sẽ nhiều lên

Cũng như Dương Khiết nói, có đôi khi, chỉ sợ chẩn đoán sai, bệnh tật sẽ kéo dài thêm.

Người bệnh cho rằng rung cơ hoành là ợ hơi, kết quả trị liệu vốn không có hiệu quả, thậm chí trì hoãn qua thời kỳ trị liệu tốt nhất.

Sử dụng một chút cổ phương cổ pháp trị liệu ợ hơi truyền thống, hi vọng đưa đến tác dụng chắc chắn.

Chỉ là... Chẳng những không hiệu quả, ngược lại còn tăng thêm bệnh tình.

Trần Thương nhìn thoáng qua Dương Khiết:

- Vâng, xem ra hoàn toàn chính xác rất giống, bởi vì hình thức cả hai phát bệnh đều giống nhau, cùng là do phản ứng cơ hoành, chẳng qua... Một cái là phản ứng sinh lý, một cái là phản ứng bệnh lý.

Sau khi Trần Thương tiếp tục kiểm tra phòng, nhưng thời gian ước chừng đã qua 20 phút, bác sĩ khoa X-Quang vội vàng cõng cô gái chạy vào.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, vừa rồi ngực cô đau nhói, mà hô hấp cũng khó khăn, tôi mới tranh thủ thời gian đưa tới

Dương Khiết nhìn thấy một màn này, trực tiếp trừng to mắt.

Mới vừa rồi vẫn còn tốt mà?

Làm sao lại thành như vậy rồi

Dương Khiết vội vàng đẩy giường, đưa cô gái vào trong phòng cấp cứu.

Cô gái nằm trên giường, tiếp tục phát ra tiếng quái dị, nhưng tình huống bây giờ đã rõ ràng nghiêm trọng hơn.

Cô cảm giác ngực mình rất đau, hô hấp dồn dập khó khăn, ngay cả trái tim cũng hơi không thoải mái

- Có cần làm điện tâm đồ không?

Dương Khiết thấy thế, vội vàng hỏi

Trần Thương lắc đầu, hiện tại ra kết quả khẳng định không được, làm cũng vô dụng.

Vào lúc này, kết quả X-quang ngực cũng đã có.

Trần Thương cầm phim X-quang qua xem xét, lập tức có thể rõ ràng nhìn thấy cơ hoành kịch phát từ bên trên lồi vị biến thành bằng phẳng, kết quả rõ ràng.

Người bệnh chính là rung cơ hoành.

Mà giờ lại xuất hiện tình huống này, hoàn toàn là do kéo dài thời gian lâu khiến thân thể người bệnh tiêu hao nghiêm trọng, thậm chí bởi vì rung cơ hoành mà dẫn đến trái tim co lại cứng nhắc và hỗn loạn điện sinh học.

Chẩn bệnh là chẩn bệnh rõ ràng

Sau đó sẽ là trị liệu.

Thế nhưng... Trần Thương hình như không quá sở trường trị liệu rung cơ hoành đi?

Tiên thuốc an thần?

Đây cũng là một cách, nhưng lại không phải một cách tốt, tốt nhất là khôi phục sinh lý rung điện dị thường của cơ hoành lại điện vị bình thường.

Ngay lúc này, đột nhiên một hồi âm thanh nhắc nhở hệ thống truyền tới.

【Đinh! Chúc mừng anh hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức ngoại khoa tổng hợp! Có sử dụng chứng minh chuyển chức thành công hay không?】

【Đinh! Kiểm tra đo lường đến truyền kỳ chuyển chức chứng minh một phần, có sử dụng hay không!】

Hai mắt Trần Thương sáng lên, nhìn tới... Chính mình chẩn bệnh rõ ràng.

Người bệnh chính là rung cơ hoành.

Mà nhiệm vụ chuyển chức thuận lợi hoàn thành

Trần Thương tâm niệm vừa động, trực tiếp lựa chọn kích hoạt chứng minh chuyển chức, nghề nghiệp thứ ba của Trần Thương cuối cùng cũng xuất hiện

【 Đinh! Chúc mừng anh đã chuyển chức thành công: bác sĩ Ngoại khoa tổng hợp! 】

Từ âm thanh một tiếng thanh thúy vang lên

Trên màn hình ảo trước mắt Trần Thương xuất hiện một cây kỹ năng to lớn.

Trên ngọn cây này có thể nhìn thấy rất nhiều trái cây kỹ năng màu vàng chói mắt, thấy cảnh này, Trần Thương thậm chí hơi kích động.

Phẫu thuật cấp một... phẫu thuật cấp hai... phẫu thuật cấp ba... phẫu thuật cấp bốn...

Để Trần Thương kinh ngạc phát hiện, phẫu thuật cấp bốn trở lên còn có một chút ban thưởng đặc biệt.

Đây là cái gì?

Bình thường mà nói, lâm sàng phân chia độ khó phẫu thuật thành bốn cấp, chính là vì phân chia độ khó phẫu thuật ra.

Trần Thương hô hấp dồn dập, anh vội vàng nhẹ nhàng xúc động cái phẫu thuật cấp bốn trở lên này.

【 Phẫu thuật nghi nan: phẫu thuật nghi nan phức tạp cỡ lớn! Đẳng cấp vượt qua cấp 80 có thể học tập! 】

Trần Thương trợn tròn mắt, nhìn trạng thái mình trước mắt cấp 53 một chút, bất đắc dĩ thở dài.

Sớm biết không nhìn

Có điều bây giờ trước mặt còn có một người bệnh cần cứu chữa đó

Trần Thương nghĩ mà phát sầu, không ngờ đã đến chuyển cơ.

Trần Thương quả quyết lựa chọn kỹ năng cấp hai 【 máy tạo nhịp tim ngoài (EDP) thuật 】.

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, lập tức sửng sốt một chút.

【 Mời lựa chọn đẳng cấp muốn đổi: Có sơ cấp, trung cấp, cao cấp, cấp đại sư, cấp hoàn mỹ! 】

Trần Thương lập tức bắt đầu vui vẻ.

Không ngờ có thể đi thẳng đến cấp hoàn mỹ.

Mà đối với kỹ năng hơi không cần thiết, tăng lên nhân tính hóa có thể lựa chọn, lựa chọn sơ cấp trung cấp cũng vẫn có thể.

Quả nhiên là chứng minh chuyển chức trong truyền kỳ, cái này cũng quá tuyệt.

Vào lúc này, Dương Khiết thấy Trần Thương nhìn chằm chằm cô gái đột nhiên khóe miệng lộ ra một hồi cười quái dị...

Lập tức một hồi ác hàn

Vội vàng đánh gãy Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, bây giờ nên làm gì đây?

Trần Thương khụ khụ một tiếng, vội vàng thu nụ cười của mình lại, nói với Dương Khiết:

- Không có việc gì, không cần lo lắng

Sau khi nói xong, Trần Thương cầm điện thoại lên, trực tiếp liên hệ ngoại khoa tổng hợp, cầm máy tạo nhịp tim ngoài (EDP) xuống.

Hiện tại ngoại khoa tổng hợp trên cơ bản đã trong trạng thái Trần Thương lão đại, Hà Chí Khiêm lão nhị.

Đối với mệnh lệnh của tổ trưởng Trần, mọi người nói gì nghe nấy, một tiểu hộ sĩ vội vàng đẩy máy tạo nhịp tim ngoài (EDP) xuống.

Trần Thương mở cây kỹ năng ra, trực tiếp lựa chọn đổi.

Cao cấp vậy cũng đủ rồi

Trần Thương vừa vặn tốn 3 điểm kỹ năng, học xong cái kỹ năng cao cấp này, đây đối với Trần đại gia hiện tại thắt lưng quấn 128 điểm kỹ năng thì tiêu phí hoàn toàn tựa như trải nghiệm cuộc sống vậy.

Thật ra, đối với rung cơ hoành đơn thuần cũng là không phải rất phiền phức, lo lắng nhất chính là những bệnh biến chứng như bệnh chó dại, bệnh động kinh này.

Mà người bệnh hẳn là thuộc về một loại cơ hoành điện phản ứng dị thường, sử dụng máy tạo nhịp tim ngoài là thông qua công năng tính điện kích thích dây thần kinh cơ đưa tới cơ hoành co lại, có thể hoàn toàn hữu hiệu đạt tới một kích thích điện vị phục hồi công hiệu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng bắt đầu tự thao tác.

Trần Thương không tốn quá nhiều thời gian, ước chừng chỉ có năm phút.

Trần Thương dặn dò y tá tắt điện đi.

Mà lúc này đây, cô gái nằm trên giường đột nhiên sửng sốt một chút.

Vừa rồi từng đợt điện kích thích là có cảm giác, thế nhưng... Hiện tại...

Trần Thương cười nói:

- Cảm giác thế nào?

Cô gái hơi sững sờ, ngồi dậy, tâm trạng thong thả một chút, cứ như vậy ngồi trọn vẹn một phút, cô phát hiện mình không phát ra tiếng kỳ quái kia nữa

Lập tức cực kỳ ngạc nhiên mừng rỡ.

Nhìn Trần Thương vui đến phát khóc.

Vội vàng từ trên giường chạy xuống lập tức ôm Trần Thương khóc lên

Trần Thương sửng sốt

Vội vàng đẩy cô gái ra:

- Có thể do gần đây cô ăn uống không đúng quy luật, cộng thêm cảm xúc khẩn trương kích động, gây nên một hệ liệt phản ứng không tốt, trở về chú ý một chút sẽ tốt.

Cô gái vội vàng cảm kích:

- Cám ơn ngài bác sĩ, có thể lưu cho tôi số điện thoại không? Tôi đi phỏng vấn trước...

Trần Thương vào lúc này vừa vặn nghe thấy bên ngoài có người gọi, vội vàng đứng dậy rời đi:

- Cái này… chị Dương, em đi kiểm tra phòng trước, chị xử lý giúp em nhé.

Sau khi Trần Thương ra khỏi phòng bệnh, cũng nhẹ nhàng thở ra

Hiện tại anh cảm giác, cô gái này vừa rồi ôm mình tuyệt đối là cố ý... Khẳng định là muốn chiếm tiện nghi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài, ai... Thế phong nhật hạ nhân tâm không Cổ

Xem ra pháp luật cũng cần hoàn thiện thêm.

Bằng không một mình cậu trai nhỏ ở bên ngoài, thật rất nguy hiểm

Đặc biệt là lúc trực ca đêm

Sau khi trực ban phải lưu tổ trưởng Mã lại chung mới được...

...

...

Chương 1145: Ý Nghĩ Của Trần Thương

Sáng hôm nay, tập đoàn Johnson & Johnson thông báo một tin tức.

Công ty Akers cấp dưới tập đoàn Johnson & Johnson chính thức rời khỏi tập đoàn, tin tức này tựa như không có động tĩnh gì lớn.

Dù sao hình thức phát triển của tập đoàn Johnson & Johnson là không ngừng thông qua việc chiếm đoạt công ty con để phát triển và lớn mạnh bản thân, bình thường thì đều là Johnson & Johnson cổ phần khống chế công ty con tự mình phát triển. Thế nhưng nếu khi công ty con tồn tại khác nhau nghiêm trọng với bản bộ Johnson & Johnson, sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng sau khi Trần Thương thấy tin tức này, lập tức sửng sốt

Bởi vì bản thân tổng giám đốc công ty Akers chính là Howard, lúc ấy ký tên hợp đồng cũng ký tên với công ty Akers, điểm ấy Trần Thương còn nhớ rành mạch. Hiện tại không ngờ, cái Johnson & Johnson này lại từ bỏ Akers?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương cũng im lặng

Anh bắt đầu suy nghĩ chuyện này có quá nhiều quan hệ với mình hay không. Không bao lâu điện thoại liền vang lên.

- Ngài Trần, tôi là Howard

Khẩu âm quen thuộc vang lên, giọng nói tựa như rất bình tĩnh. Trần Thương gật đầu:

- Ừm, tôi nhìn thấy tin tức, xảy ra chuyện gì?

Với tư cách đồng bạn, Trần Thương cũng thông cảm an ủi một phen, hỏi một câu vì sao.

Howard cười khổ một tiếng:

- Lý niệm không hợp, cao tầng tập đoàn Johnson & Johnson cho rằng xây nhà máy ở Trung Quốc và tranh chấp đối với chúng tôi định giá xảy ra vấn đề, cho rằng không cách nào thu hồi chi phí đầu tư.

- Cũng may có nhà đầu tư 'Thiên thần' trợ giúp, tôi dùng ba mươi phần trăm cổ phần, đổi lại tự do quản lý! Mặc dù xem ra một vào một ra thua thiệt không ít, thế nhưng... kỹ thuật X-Pri xem như thành thục.

Vốn công ty Akers cũng không nhỏ, hành hạ qua lại một cái như thế, Johnson & Johnson cho rằng X-Pri tiếp tục tồn tại không thể nghi ngờ là hao phí tư bản của mình, quả quyết chia tay với Howard trong hòa bình.

Đương nhiên, bằng tư cách trợ giúp khai phát kỹ thuật X-Pri, Howard hoặc là từ bỏ độc quyền, Johnson & Johnson có thể đền bù một khoản tiền, hoặc là cầm tiền đền bù cho Johnson & Johnson, đổi độc quyền về đi. Khoảng thời gian này, Howard vẫn luôn giữ liên hệ với tư bản, cuối cùng thu được một bút đầu tư phong phú, trả lại cho Johnson & Johnson, có điều cổ quyền đại giới là ba mươi phần trăm. Thế nhưng nhà đầu tư 'Thiên thần' sẽ không can thiệp quản lý và vận doanh Howard, thậm chí còn cung cấp trợ giúp một chút.

Sau khi nghe xong, Trần Thương chỉ có thể nhún vai, nói:

- Có lẽ đây không phải chuyện xấu gì.

Howard cười cười, cũng là thản nhiên:

- Ừm, hiện tại tôi có thể sẽ đến Trung Quốc xây nhà máy, thế nhưng... hiện tại lại không có đủ tiền, không biết bác sĩ Trần có quen thuộc công ty nào hay không, chúng ta có thể hợp tác xây nhà máy.

Sau khi nghe thấy câu nói này, Trần Thương không khỏi sửng sốt một chút. Nhớ tới y dược An Húc, cũng chính là công ty của mình.

Sau khi trải qua chuyện Siro trị ho VOLB, đi qua nửa năm khôi phục và phát triển, thuận lợi phát triển, vốn là giá trị cũng có tới hai ba ức, hiện tại cũng lập tức chiếm lĩnh không ít thị trường, phát triển cũng không tệ, hiện tại cũng có một bút không ít tài chính.

Đoạn thời gian trước nói chuyện phiếm với Cố Hân, hiện tại Cố Hân cũng không có mù quáng mở rộng chuẩn bị, đơn đặt hàng và tài chính trong tay rất dư dả.

Mà trước mắt người quen thuộc kỹ thuật X-Pri nhất, thật ra khả năng chính là Trần Thương, dù sao đi qua một đoạn thời gian nghiên cứu, Trần Thương cảm giác vật này đúng là có thể thực hiện. Bởi vì bản thân Trần Thương là làm cái phẫu thuật van hai lá này xâm lấn tối thiểu, phí tổn cho đài phẫu thuật này còn phải ở trên một đài phẫu thuật X-Pri.

Mà mấu chốt nhất là, loại phẫu thuật này rất khó cho mọi người đều học được, độ khó vào tay quá cao. Thế nhưng, nếu kỹ thuật X-Pri tạo thành chỉ nam, rất nhiều bệnh viện cấp tỉnh cũng có thể tiến hành, không cần thiết đến những nơi như thủ đô tới làm phẫu thuật. Xét đến cùng là một nhà chuyện tốt.

Có điều Trần Thương nghĩ lại, dù mình còn chưa đủ có tiền, nhưng mình nhận biết người có tiền nha.

Bản thân cái này là một cái phương hướng đầu tư không tệ. Thế là, Trần Thương nói:

- Bản thân tôi có một công ty nhỏ, nhưng tôi nhận biết vài bạn bè, tiền của họ tương đối mà nói thì dư dả một chút, tôi cảm thấy vấn đề xây nhà máy không lớn.

Sau khi Howard nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Chuyện này lại phiền phức bác sĩ Trần, chờ anh hết bận hội nghị lần này, tôi đi Trung Quốc tìm anh.

Hiển nhiên, Howard cũng là một người có lòng, cũng lưu tâm đến Trần Thương trước mắt còn phải chuẩn bị hội nghị lần này của Mayo.

Trần Thương cười cười, gật đầu đồng ý, hiện tại anh hoàn toàn chính xác không có quá nhiều hứng thú ra ngoài tụ hội.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương chuẩn bị sớm liên hệ giáo sư Mạnh một chút. Đương nhiên, Trần Thương không phải ưa thích hố người chung nhà. Mặc dù kỹ thuật X-Pri là sản phẩm của công ty Akers, thế nhưng về với anh nhất có lòng tin, ngay cả Howard cũng so ra kém Trần Thương.

Có điều nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương còn quyết định lý do an toàn, lấy một tờ 【 thẻ giám định 】 ra, lại lấy ra một cái súng X-Pri đặt ở trong đó.

【 đang giám định... 】

【 đinh! Giám định thành công

Sản phẩm: X-Pri, sản phẩm thay thế van 2 lá khi trái tim không ngừng đập.

Thông tin sản phẩm: Sử dụng thay thế van 2 lá...

Phiên bản sản phẩm: Đời thứ nhất.

Tiềm lực sản phẩm: Tốt đẹp. 】

Trần Thương quan tâm nhất là phải chăng có thể mở rộng tiền cảnh.

【 kiên định kết quả: Tiền cảnh tốt đẹp! 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy tin tức, trong lòng đáng tin cậy nhiều, hệ thống hẳn sẽ không hố chính mình.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng có thể yên tâm. Giáo sư Mạnh hẳn là rất thích hợp. Dù sao bản thân giáo sư Mạnh đã là thổ hào, mà cô còn làm ở ngoại khoa Tim, vì thế Trần Thương cảm thấy nên nói chuyện này với cô một chút.

Nhìn thấy Trần Thương điện thoại, Mạnh Hi rất là vui vẻ. Có đoạn thời gian không thấy Trần Thương, còn rất nhớ. Có điều tiểu tử này cũng không gọi tới, để giáo sư Mạnh một trận muốn đem gia hỏa này trục xuất sư môn

Hàn huyên một phen, hai người đều thật vui vẻ. Có điều sau khi Trần Thương đem kỹ thuật X-Pri nói, Mạnh Hi lập tức sửng sốt

Sau khi Mạnh Hi nói chuyện cụ thể, Trần Thương lại che lại

- Làm sao cô biết thứ này?

Trần Thương một mặt kinh ngạc nói.

Mạnh Hi bất đắc dĩ lắc đầu, xúc động một tiếng:

- Lúc ấy tôi làm luận văn tốt nghiệp bác sĩ ở học viện Karolinska Thụy Điển, cũng có quan hệ với cái này, lúc đó công ty Akers tốn 100 vạn đô la mua độc quyền của tôi, còn mời đi họ nơi đó làm việc.

- Không ngờ dạo qua một vòng lại chuyển quay lại

Lúc này, Trần Thương mới nói ra chuyện hợp tác xây nhà máy một phen, mặc dù Mạnh Hi rất động tâm, nhưng vẫn nói:

- Tôi phải thương lượng với mẹ mình một chút, dù sao can hệ trọng đại, đây chắc chắn không phải một con số nhỏ.

Trần Thương gật đầu.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương quyết định gọi điện thoại cho đại thổ hào

Dù sao chính mình là hạt vừng, giáo sư Mạnh nhiều nhất tính toán quả táo, còn phải liên lạc với dưa hấu một chút. Thế là, Trần Thương bấm điện thoại Trịnh Quốc Đàm.

Cho tới nay, tổng giám đốc Trịnh thật ra trợ giúp Trần Thương rất nhiều, vì thế, có tiền cùng nhau kiếm. Mà bản thân Trịnh Quốc Đàm còn có đoàn đội, cho dù là tư bản, nhân mạch, quan hệ đều rất thành thục, có anh dẫn đầu, tương về mà nói thuận lợi một chút.

Chương 1146: Sát Chiêu Xuất Hiện

Sau khi Trịnh Quốc Đàm bên này nhận đến điện thoại của Trần Thương, tinh tế trò chuyện với anh một phen.

Chủ yếu là nghe đề nghị của Trần Thương một chút, thật ra Trịnh Quốc Đàm cảm thấy rất hứng thú về cái ngành nghề này, bởi vì ngành bất động sản khẳng định không phải một con đường lâu dài, rất nhiều đại lão đều đã bắt đầu từng bước chuyển hình. Mà Trịnh Quốc Đàm lại phát hiện vẫn đang chậm chạp không làm được quyết định.

Ngành nghề chữa bệnh chăm sóc y tế là một lựa chọn, không chỉ một lần có đầu tư công ty tìm tới qua Trịnh Quốc Đàm tinh tế trò chuyện về chuyện này. Thế nhưng, đồ vật không hiểu, Trịnh Quốc Đàm hạ thủ quá do dự.

Mà điện thoại này hôm nay của Trần Thương lại hấp dẫn lực chú ý của Trịnh Quốc Đàm

Sau khi nghe lấy Trần Thương nói tình huống và hình thức phát triển cụ thể liên quan tới X-Pri một lần, Trịnh Quốc Đàm động lòng, anh trầm tư một lát.

Nếu quả thật như Trần Thương nói vậy, công ty Akers đều là một phương hướng đầu tư vô cùng tốt. Về việc Trần Thương gọi điện thoại, trong lòng Trịnh Quốc Đàm cũng cảm động hết sức, dù sao loại chuyện này có thể nhớ tới chính mình, đây chính là người một nhà.

Cúp điện thoại, Trần Thương nghỉ ngơi một lát.

Tiền một người vốn kiếm không hết, chút tiền của mình này, cũng chỉ đi theo đại lão uống chút canh tương về nhanh một chút, An Húc y dược mặc dù cho tới nay đều là Cố Hân tại giải quyết, thế nhưng Trần Thương mới là đại cổ đông. Mà bây giờ, kỹ thuật X-Pri chính là một cơ hội mới.

Thế nhưng, khối này thịt quá lớn, tự nhiên phải cần đại tư bản đại thổ hào như Trịnh Quốc Đàm này tham dự mới được. Đón lấy Trần Thương đầu nhập vào bên trong phẫu thuật đi.

Chuyện X-Pri chỉ có thể chờ đợi đến hội nghị sau này hãy nói, dù sao Akers vừa vặn bị Johnson & Johnson vứt bỏ còn cần hoàn thiện và giải quyết các loại vấn đề nhỏ, hiện tại cũng không dứt ra được.....

Hiện tại nhận thức chung cho chuyên gia xây dựng lại đường tiêu hóa đã hoàn thành, một bộ lý niệm hoàn chỉnh đã đóng thành sách, chờ đợi

bước kế tiếp kiểm tra công việc.

Mà lúc này, thời gian cách kế tiếp hội nghị ngày càng ít, còn không đủ ba ngày.

Mà chỉ nam sửa chữa ống tụy, lại xuất hiện một vấn đề trong quá trình chế tác. Trần Thương hạ độ khó việc sửa chữa ống tụy xuống, để mọi người có thể có một bộ phương pháp phẫu thuật hữu hiệu.

Có điều lúc này, lại có người bệnh sửa chữa ống tụy thất bại, không thể không nửa phương án phẫu thuật sửa chữa đường, kết quả này, không hề nghi ngờ là làm cho bọn người Trần Thương im lặng.

Bởi vì sau khi cắt bỏ ống tụy, phẫu thuật chắc chắn phải điều chỉnh, độ khó tổn thương so với trước còn phải lớn hơn không ít.

Bản thân phẫu thuật tuyến tụy là phẫu thuật tỉ mỉ chính xác, mà sửa chữa ống tụy càng phải tỉ mỉ chính xác trong tỉ mỉ chính xác, cái này cần người phẫu thuật có trạng thái và kiến thức cơ bản đặc biệt tốt.

Thế nhưng mà

Bản thân thân thể đã có tính hạn chế, cái này không thể nào để phẫu thuật thuận lợi trăm phần trăm. Chỉ cần khống chế tại chắc chắn tỉ lệ một chút, sẽ tốt đẹp.

Trần Thương cũng không ép buộc chứng bệnh. Thế nhưng càng xâm nhập hiểu rõ, Trần Thương phát hiện, vấn đề càng ngày càng nhiều.

Thứ nhất là phẫu thuật sửa chữa ống tụy, không thể nào tồn tại phẫu thuật nội soi

Chuyện này ý nghĩa dù là một đài phẫu thuật viêm tụy cấp, cũng phải mở bụng

Càng chưa nói yêu cầu dính đến phẫu thuật tụy tá tràng xây dựng lại đường tiêu hóa.

Thứ hai chính là vấn đề tinh vi và tính ổn định, như thế nào đi vượt qua?

Hai vấn đề này ở rất nhiều tiểu tổ thành viên xem ra, cũng không phải là cái vấn đề lớn gì, dù sao họ đã thay đổi cùng tiến bộ rất nhiều. Tại mọi người xem ra, Trần Thương đối với bản thân quá mức hà khắc rồi.

Mắt thấy hội nghị sắp cử hành, vé máy bay mọi người đã đặt trước tốt, buổi sáng ngày kia sẽ bay.

Thế nhưng hai ngày này Trần Thương lại chậm chạp chút không quan tâm. Đầy trong đầu đều đang nghĩ như thế nào giải quyết và vượt qua hai vấn đề kia, Trần Thương cũng bắt đầu tìm đọc tư liệu và văn hiến.

Mà lúc này đây, phía trên tập san « hội y học nước Mỹ », một ảnh chân dung xuất hiện trong tầm mắt Trần Thương. Jim Lawrence sử dụng hệ thống người máy phẫu thuật Da Vinci thông qua phân tích 500 ca phẫu thuật cắt bỏ tá tụy

Sau khi thấy bản luận văn này, Trần Thương lập tức trợn tròn mắt. 500 ca người máy Da Vinci phẫu thuật cắt bỏ tá tụy. Cái này cũng quá trâu bò rồi?

Đừng nói 500 ca, có thể thống kê ra 50 ca người máy Da Vinci phẫu thuật đã quá sức. Có thể đây là đại chiêu Jim Lawrence che giấu?

Ngay vào hai ngày trước khi công bố cử hành hội nghị, trước mắt hệ thống người máy phẫu thuật Da Vinci đã thành một trào lưu phát triển, càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý hệ điều hành này.

Thế nhưng khuyết điểm duy nhất là chi phí quá cao, 95% người bệnh dùng không nổi. Dù sao anh khởi động máy đã phải hơn vạn đô la, cái này ai chịu đựng được, càng đừng đề cập cái cánh tay máy yểu điệu kia.

Trần Thương vội vàng mở luận văn nhìn lại, càng nhìn, Trần Thương càng ngạc nhiên mừng rỡ. Cái Jim Lawrence này cũng thật là một nhân tài tuyệt đối.

Bài văn chương này dù nói là chỉ nam, thế nhưng lý niệm phẫu thuật thiết thực cải tiến không ít. Để Trần Thương xem cũng là được ích lợi không nhỏ.

Mà loại phẫu thuật này xuất hiện, cũng lập tức mở tầm nhìn của Trần Thương ra.

Anh biết phương hướng mình nên cố gắng là nơi nào. Đó chính là giải phẫu người máy hệ điều hành Da Vinci

So sánh mấy phẫu thuật xâm lấn tối thiểu khác, người máy phẫu thuật có thể cung cấp tầm nhìn ba chiều và góc độ quan sát đánh giá càng tốt cho người phẫu thuật.

Đồng thời, phẫu thuật hệ thống 7 độ tự do Endowrist TM mô phỏng chân thật cổ tay dụng cụ, tay chấn động tiêu trừ, thiết lập tỉ lệ động tác, động tác chỉ tiêu hóa chờ công năng, có thể trong phẫu thuật mô phỏng toàn bộ động tác phần tay phương vị

Cứ như vậy, Trần Thương hoàn toàn có thể hợp tác với công ty hệ thống người máy Da Vinci.

Mô phỏng phẫu thuật sửa chữa ống tụy ra, cũng lọc chấn động run rẩy, giảm bớt thao tác lầm và tổn thương trong quá trình phẫu thuật, bảo hộ thuật dã tổ chức xung quanh tốt hơn, hữu hiệu giảm bớt thuật chảy máu

Đồng thời, người máy giảm mạnh độ khó nội soi khâu lại, khiến cho khó khăn nhất bên trong phẫu thuật xâm lấn tối thiểu chính xác tổ chức xây dựng lại trở thành có khả năng,

Như vậy, chính hai vấn đề mình gặp phải sẽ được giải quyết dễ dàng

Sau khi nghĩ rõ ràng vấn đề này, Trần Thương đã không kịp chờ đợi muốn bắt đầu chuẩn bị.

Cấp cứu tự nhiên không có người máy giải phẫu, thế nhưng Ngoại khoa tổng hợp là có, lúc ấy sau khi đưa vào tới, cũng có rất nhiều người sử dụng nếm thử.

Thế nhưng nói thật, có thể sử dụng tốt cũng chỉ một hai người. Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không để ý bên trên cái khác, cầm điện thoại lên chuẩn bị liên hệ Hà Chí Khiêm, trao đổi chuyện này một chút.

Thế nhưng lúc này, điện thoại Trần Thương vang lên.

Là Oersted, giờ Oersted đã sớm về nước:

- Giáo sư Trần, lần này hội trưởng bỏ phiếu ngoại trừ thường vụ quản sự ngoài ý muốn, tăng thêm một chút có tập san chuyên nghiệp có sức ảnh hưởng và đại học.

- Tôi vừa vặn đọc được luận văn của Jim Lawrence, bây giờ mới hoài nghi, người anh ủng hộ lớn nhất chính là vị này

- Phải biết rằng phổ cập người máy giải phẫu, đã cố gắng vài chục năm, tuyên bố cái chỉ nam này, lực ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, gật đầu cười nói:

- Cám ơn anh, Oersted! tôi đã biết.

Oersted im lặng thở dài, anh thật từ trước tới nay chưa từng thấy Trần Thương sử dụng người máy Da Vinci, có thể cái này sẽ trở thành thiếu sót của anh nha

Chương 1147: Bảo Bối Tốt

Thật ra Oersted đối với Trần Thương, còn rất tôn trọng

Nhưng anh hi vọng Trần Thương có thể trở thành hội trưởng Ngoại khoa tiêu hóa, nhưng lại không xuất phát từ tư tâm.

Oersted và Trần Thương có một điểm không giống nhau, xuất thân quốc tịch nước Anh đối với anh cũng không coi trọng như vậy, mà sau khi trải qua liên minh Châu u EU lâu dài, càng là như vậy.

Sau khi đi qua khoảng thời gian ở chung này, anh ngày càng biết được thiên phú Trần Thương mạnh cỡ nào

Y học vừa bắt đầu khảo nghiệm một người là chăm chỉ, cơ sở anh càng vững chắc, tiến bộ sẽ càng nhanh, này sẽ quyết định anh có thể trở thành một bác sĩ nội trú ưu tú hay không.

Thế nhưng lâu dần, anh sẽ phát hiện, chỉ bằng vào chăm chỉ đã không đủ dùng, vào lúc này, tư duy lâm sàng sẽ quyết định anh có thể trở thành một cái chủ trị hợp cách hay không

Có thể trở thành một chủ nhiệm ưu tú, cấp quốc gia, danh y cấp tỉnh thành hay không, cái này xem chính là thiên phú

Bác sĩ như thế, bác sĩ khoa ngoại lại càng như vậy

Anh càng thêm chú ý năng lực tư duy, năng lực động thủ, năng lực cách tân, và năng lực khẩn cấp ứng biến,... của một người.

Oersted tự nhận mình đã đầy đủ ưu tú, thế nhưng sau khi gặp Trần Thương, anh mới hiểu, người trẻ tuổi này, là người có thể thay đổi hoàn cảnh lớn trước mắt của khoa Ngoại tiêu hóa.

Oersted cũng càng thêm hi vọng anh tới thay đổi, vì lẽ đó, Oersted lại trợ giúp anh.

Thế nhưng, vẫn là tích lũy không đủ

Tuyệt đối không nên đánh giá thấp bất kỳ ai có khả năng cạnh tranh chức hội trưởng.

Họ mỗi người đều đã phấn đấu trong trọn vẹn ngành nghề này mấy chục năm.

Cho dù nhân phẩm như thế nào, năng lực khẳng định là có.

Thật ra nói câu nói từ đáy lòng, năng lực và nhân phẩm chẳng có quan hệ, thậm chí rất nhiều người là đạt thành một loại mục đích, sẽ càng thêm không từ thủ đoạn, sẽ càng thêm cố gắng.

Cho dù là Jim Lawrence, Hubert hay học vị Hamilton viện sĩ viện y Harvard điệu thấp kia, họ đều rất ưu tú.

Thế nhưng, thời đại phát triển quá nhanh.

Kỹ thuật khoa học, máy tính, tài liệu các loại bất cứ vật biến hóa gì, đều sẽ thay đổi thời đại này.

Sau khi Oersted trở về, nghiêm túc phân tích và học tập lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa của giáo sư Trần Thương nhà mình.

Anh chợt phát hiện một vấn đề, loại lý niệm này cũng không phải là chưa từng tồn tại qua.

Thế là anh bắt đầu đọc qua sách vở, tìm đọc văn hiến, quả nhiên bị anh tìm được.

Sớm vào năm 1960, đã có một đám học giả nói loại ý nghĩ này ra, hơn nữa còn nếm thử và cố gắng rồi.

Thế nhưng nhiều lần thất bại.

Vì cái gì?

Bởi vì tài liệu và thiết bị vốn theo không kịp ý nghĩ bọn anh.

Đơn giản ví dụ, anh muốn sửa chữa ống tụy, anh có thích hợp chỉ khâu lại à?

Cái này cần một thể kim chỉ châm nhỏ chỉ nhỏ, đảm bảo tính bền dẻo, đồng thời phải phòng ngừa yêu cầu cắt thiết kế phương pháp khâu lại.

Cái hạn chế này lại phát triển

Phát minh máy bay, phát hiện đèn điện, phát minh ô tô chẳng lẽ người xưa không nghĩ đến à?

Dĩ nhiên không phải

Mà là bởi vì nghĩ đến cũng không cách nào vượt qua

Đây cũng là vì sao học hội tuyển cử cách tân lần này mời danh giáo tham gia, chính là thích ứng thời đại mới.

Mà Trần Thương còn trẻ, anh có đầy đủ năng lực cách tân ưu tú, cũng có đầy đủ thị giác nhạy cảm phát hiện đồ mới, anh có ưu thế người khác không có, vì lẽ đó Oersted cho rằng Trần Thương là thủ lĩnh thích hợp.

Đáng tiếc

Hiện tại tích lũy của Trần Thương vẫn quá kém.

Muốn chinh phục đám phó hội trưởng kia, thứ cần thiết cũng không ít.

Sau khi Oersted trấn an Trần Thương một phen, cười nói:

- Anh đã rất ưu tú, giáo sư Trần.

Trần Thương cười cười, sau khi hàn huyên vài câu, lập tức cúp điện thoại.

Phát hiện vấn đề là chuyện tốt, thời gian hai ngày, cũng không phải không còn cơ hội.

Hiện tại Trần Thương đã cho 【 tinh thông một loại dụng cụ 】 tìm được một đối tượng thích hợp.

Đó chính là hệ thống phẫu thuật người máy Da Vinci 'Bạch tuộc Hank'

Điều duy nhất Trần Thương không quá rõ chính là, nếu sau khi mình tinh thông cái dụng cụ này, sẽ có thể thuần thục sử dụng các loại phẫu thuật của mình không?

Như vậy, vậy thật quá tuyệt vời.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp kích hoạt.

【 Đinh! Thành lập không gian mô phỏng, có tiến vào hay không? 】

Trần Thương vừa lựa chọn xác định, nháy mắt hình ảnh biến đổi, xuất hiện bên trong phòng phẫu thuật, giống như thẻ đặc huấn vậy.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương bắt đầu xuống tay với bạch tuộc Hank (*) này, không ngừng học nguyên lý của người máy, chi tiết thao tác, mỗi một cái công dụng cánh tay máy, và chi tiết thao tác phẫu thuật.

(DG: Bạch tuộc Hank: Một con bạch tuộc có bảy xúc tu trong phim hoạt hình 'Đi tìm Dory')

Thế nhưng Trần Thương càng xâm nhập hiểu rõ, thì càng cảm giác kinh người

Mẹ nó... Cũng quá biến thái rồi

Không sai, đây là Trần Thương đúng nghĩa hiểu rõ tên to xác này, thế nhưng càng hiểu rõ, Trần Thương lại cảm thấy càng ngạc nhiên mừng rỡ.

Thông qua không ngừng việc nếm thử và học tập, Trần Thương cảm giác mình ngày càng ăn ý với người máy này

Không biết đã qua bao lâu, Trần Thương quyết định tiến hành nếm thử một ca thuật cắt bỏ ruột thừa

Hình ảnh biến đổi, bàn phẫu thuật xuất hiện một người bệnh.

Bên trên bàn điều khiển, Trần Thương thông qua kính hiển vi bàn điều khiển nhìn thấy hiệu quả biểu hiện 3D rất thật, bao gồm các mặt cảm giác mạnh, cấp độ cảm giác tốt, có thể thu được khoảng cách không gian chính xác.

Mắt thường tầm nhìn ba chiều HD

Mà lại có thể phóng đại quang học 15 lần, phóng đại chữ số 4 lần, so sánh với phóng đại nội soi bình thường 5 lần, loại hình ảnh HD rõ ràng này có thể cung cấp cảm nhận phẫu thuật càng chân thực cho bác sĩ

Đồng thời, người máy nắm giữ bảy độ tự do, xoay tròn 540 độ

Mỗi loại công cụ máy móc đều làm nhiệm vụ được thiết kế riêng, như kẹp chặt, cắt, cứng lại, giải phẫu, khâu lại và tổ chức tiến hành tương quan thao tác với thân thể người

Loại này đột phá mỗi người cực hạn có thể chuyển cổ tay dụng cụ phẫu thuật, có thể ở khu vực giải phẫu chật hẹp thông thuận thao tác, so với tay người càng linh hoạt.

Mà không chỉ linh hoạt, người máy còn có thể tự động bỏ rung động của tay người, thực hiện một hiệu quả ổn định

Mà quan trọng nhất là trì hoãn mắt tay không cân đối, chuẩn xác tái hiện động tác mỗi người, vượt qua khuyết điểm của các loại nội soi truyền thống cũ.

Để thao tác của bác sĩ càng ổn định

Làm nội soi mạch máu chính xác, các loại thao tác nối lại đường ruột trở thành hiện thực, có thương tích nhỏ, chảy máu ít, bệnh biến chứng ít, khôi phục các loại đặc điểm nhanh.

Phẫu thuật kết thúc, Trần Thương kinh ngạc thốt lên câu hoàn mỹ.

Loại công cụ này đối với bác sĩ khoa ngoại mà nói, tuyệt đối là một đại bảo bối nha.

Trước đây chính mình sao lại chưa tiếp xúc đến đâu?

Được rồi, chủ yếu là Tỉnh Nhị Viện Đông Dương một cái cũng không có, đây cũng không phải là Trần Thương sai.

Sau khi thuần thục, Trần Thương thao tác thuận buồm xuôi gió.

Thời gian cũng không biết qua bao lâu, Trần Thương đã cầm tên to xác này bắt đầu chơi tiếp.

Sửa chữa tất chân

Khâu lại vỏ quả nho

Khắc trên hạt gạo một dòng chữ ‘Tần tiểu liếm trâu bò’

...

Dù sao Trần Thương có thể nghĩ tới toàn bộ biện pháp nhàm chán một lần.

Rất thoải mái

Hiện tại anh thấy mình như có bảy đầu cánh tay, mà lại là bảy đầu cánh tay kim loại ổn định, linh hoạt, lực lượng lớn

Con mắt là 360 độ không góc chết, hơn nữa còn là kiểu phóng đại 15 lần.

Trần Thương hơi xúc động, bảo bối như vậy, sau này mình thật cần phải mua một cái đặt trong bệnh viện.

Rất thích hợp với mình.

Có điều, Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sử dụng vật này tới làm một chút phẫu thuật thử nhìn một chút đi

Chương 1148: Tổ Trưởng Trần, Anh Thử Một Chút

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng không kịp chờ bắt đầu công việc nếm thử

Trần Thương quyết định đem phẫu thuật mình am hiểu làm một lần

Đầu tiên là dùng phương pháp khâu Chen khâu lại cơ

Sau khi làm xong, Trần Thương sửng sốt, quá kém

Hiệu quả hoàn toàn không bằng hai tay của mình.

Đối với năng lực thần kinh nhận biết cũng không được.

Độ chính xác là đủ rồi, nhưng bởi vì những cục sắt lạnh buốt này vốn không cảm giác được sức giãn cơ, cứ như vậy, đi khâu lại như thế nào mới tốt?

Trần Thương nhíu mày

Tiếp đó sửa chữa mạch máu lớn, nối lại mạch máu...

Cuối cùng cho điểm: 90 điểm

Trần Thương hít sâu một hơi, xuất hiện vấn đề cuối cùng.

Khi sửa chữa và khâu lại, anh có thể làm được độ chính xác và cường độ ổn định, nhưng lại không cách nào cảm giác tổ chức cảm nhận đối với thao tác của mình.

Nói đơn giản, là không có phản hồi từ xúc giác

Thường thường xúc giác là để bác sĩ phán đoán nhận biết và xử lý người bệnh phẫu thuật quan trọng ảo giác, nhiệt độ, tính bền dẻo, sức dãn... Các loại, đều rất quan trọng.

Nếu như nói điểm trung bình phẫu thuật nội soi là 60, điểm cao nhất 80.

Như vậy người máy Da Vinci điểm trung bình là 80, cao nhất điểm là 90.

Mà điểm trung bình mở bụng không xác định, có thể điểm cao nhất là 99.

Đương nhiên, phẫu thuật mấu chốt ở chỗ người, bất cứ một loại phẫu thuật gì, đều cần bác sĩ tới điều khiển, trình độ cuối cùng còn quyết định ở bản thân bác sĩ.

Mà lại hơi phẫu thuật, xúc giác phản hồi rất quan trọng, thế nhưng hơi lại không quan trọng.

Những cái phẫu thuật thần kinh nhạy cảm kia, người máy giải phẫu Da Vinci lại tồn tại tai hại, ví dụ như ngoại khoa Tay, khoa Ngoại thần kinh, ngoại khoa Tim là không đủ, mà cánh tay máy mài mòn cũng sẽ lưu lại kim loại hạt tròn trong máu.

Thế nhưng ở Ngoại khoa tổng hợp, phụ khoa, Ngoại khoa lồng ngực thực quản, ngoại khoa gan mật có trợ giúp rất lớn.

Sau khi làm rõ ràng, Trần Thương dời ánh mắt về hai cái hạng mục mình đang nghiên cứu: Một là phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa, hai là phẫu thuật tuyến tụy, gồm chữa trị ống tụy và khâu lại tuyến tụy.

Vừa thử nghiệm cái này, Trần Thương thật sự có thu hoạch lớn

Cho dù kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa hay phẫu thuật chữa trị ống tụy.

Dưới một máy móc ổn định, khéo léo, mà tầm nhìn lại cực tốt kiểu này, lập tức trở nên thuận buồm xuôi gió

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không nhịn được tâm động.

Anh có thể mô phỏng theo Jim Lawrence người ta một chút hay không nha?

Anh không phải làm ra tới chỉ nam người máy xây dựng lại đường tiêu hóa Da Vinci thường quy à?

Nếu không để tôi cũng làm một cái?

Làm một cái chỉ nam xây dựng lại đường tiêu hóa Chen?

Càng nghĩ, Trần Thương càng cảm giác đỏ mặt.

Anh bỗng thấy mình làm như vậy hơi quá đáng đi

Quên đi, đàn ông không hung ác sẽ không vững địa vị.

Trần Thương bất chấp tất cả, bắt đầu công việc nghiên cứu dài dằng dặc.

Cuối cùng, Trần Thương hoàn thiện, mà cái thẻ【Tinh thông một loại dụng cụ】này cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hiện tại Trần Thương phát hiện, tinh thông dụng cụ là có thể thuần thục sử dụng, nhưng vẫn yêu cầu anh có đầy đủ hiểu rõ về phẫu thuật, còn phải không ngừng nếm thử, tối đa cũng chỉ có thể giúp anh lên tay càng nhanh một chút

Sau khi đi ra, anh nhanh chóng liên hệ Hà Chí Khiêm, nói mình muốn hiểu rõ người máy Da Vinci một chút.

Sau khi Hà Chí Khiêm biết rõ, lúc này mang theo Trần Thương đi tới phòng phẫu thuật.

Phó chủ nhiệm phòng ban ngoại khoa tổng hợp, tiến sĩ Triệu Lập Tân, 42 tuổi, du học về chuyên môn phụ trách sử dụng cái người máy này.

Sau khi thấy Trần Thương tới, Triệu Lập Tân vội vàng đứng dậy chào hỏi.

- Chào tổ trưởng Trần

Trần Thương cũng vội vàng chào hỏi:

- Hello, chủ nhiệm Triệu, tôi muốn biết về cái máy móc này một chút, từ mọi phương diện, anh thuận lợi giới thiệu cho tôi chút được không?

Khi Trần Thương nói câu nói này, cảm giác mình quá giả.

Thế nhưng, thế nào cũng phải có quá trình này nha

Bằng không, anh chưa gì đã biết hết, cái này lộ ra quá không có nhân đạo, cũng giải thích không thông nha.

Triệu Lập Tân nghe xong, lập tức hưng phấn lên.

- Tốt tốt, biết gì nói nấy

Phòng phẫu thuật cũng không có người bệnh, Triệu Lập Tân chuẩn bị trong lúc đó, Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Triệu, một ca người máy giải phẫu phải mất bao nhiêu tiền? Một lần phẫu thuật xài hết bao nhiêu tiền?

Nghe thấy câu nói này, Triệu Lập Tân bất đắc dĩ nhổ nước bọt đi lên:

- Ở nước ngoài, một đài Da Vinci người máy chỉ cần tốn 100 - 150 vạn đôla, nhưng bán đến nước ta thì giá cả lại cao tới 2000 vạn nhân dân tệ, hàng năm còn phải tốn tiền bảo trì máy móc cao

- Có điều, cánh tay người máy là một loại cao giá trị, hao tiền. Thời gian sử dụng là lâm thời lắp đặt đến người máy phía trên, mỗi đầu cánh tay máy sử dụng 10 lần xong sẽ không thể tiếp tục sử dụng, giá cả cánh tay máy đại khái mỗi cái sẽ là 10 vạn nhân dân tệ

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt một chút:

- Đắt như thế?

Trần Thương cố gắng nghĩ lại cánh tay máy trong không gian ảo của mình, bất đắc dĩ đau lòng, một lần mình khắc hạt gạo, khâu lại tất chân, sửa chữa một cái vỏ quả nho đã phải tốn nhiều tiền như thế?

Trách không được quốc nội rất nhiều người bệnh dùng không nổi

Mẹ nó, đây không phải là đoạt tiền sao

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Vậy một ca phẫu thuật kia, thu phí đại khái đắt bao nhiêu?

Triệu Lập Tân tiếp tục nói:

- Mặc dù tiết kiệm nhân lực, thế nhưng giá cả sẽ đắt hơn không ít. Trước đây phải bảy, tám vạn một ca phẫu thuật, nhưng hiện tại, có thể cần cái bốn, năm vạn nha. Dù sao khởi động máy một lần sẽ tốn một hai vạn.

- Mấu chốt nhất là kỹ thuật người máy Da Vinci và thị trường bị công ty chế tạo nước ngoài lũng đoạn, giá cả cứ phải gọi là bạo lợi, cơ cấu chữa bệnh quốc nội mình chỉ có thể bị nắm mũi dẫn đi, rất bị ăn thiệt thòi.

Sau khi nói xong, Trần Thương cũng không thể không tiếp nhận cái hiện trạng này.

Có điều anh cũng tổng kết ra tai hại của người máy Da Vinci.

Thứ nhất, giá cả quá cao

Thứ hai, thông tin xúc cảm phản hồi không đủ

Thứ ba, dính đến khu vực thần kinh nhạy cảm, không thể sử dụng.

Sau cùng là tồn tại tai họa ngầm khó lường và vấn đề an toàn.

Sau khi làm rõ những vấn đề này, Trần Thương cũng không tiếp tục xoắn xuýt.

Nói trắng ra, cái người máy Da Vinci này nhiều lắm chỉ là một công cụ thôi, giống như cái kẹp khi nội soi ổ bụng, gì đó.

Chính mình không cần thiết xoắn xuýt nó tốt xấu, chỉ cần đem ưu điểm nó phát huy ra là được.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu đi theo Triệu Lập Tân làm bộ 'Nghiêm túc' học tập.

Sau khi nhìn mấy ca, Trần Thương cảm giác không sai lắm, dù sao... Sau này nói đến có người làm bằng chứng là ok rồi.

Chính mình cũng là đi theo chủ nhiệm Triệu học qua, chỉ có thể nói thiên phú dị bẩm, tiến độ tương đối nhanh, người khác cũng không lời nào để nói.

Sau khi hiểu rõ, Trần Thương đứng dậy lập tức muốn rời khỏi.

Vào lúc này, Triệu Lập Tân đột nhiên nói:

- Tổ trưởng Trần, anh có muốn ra tay thử một chút hay không, ví dụ như khâu lại một cái vỏ quả nho?

Trần Thương nghe xong, bất đắc dĩ nói:

- Cái này... Không lãng phí à?

Triệu Lập Tân cười nói:

- Tiêu tiền sao có chuyện không đau lòng, học tập có cái nào không cần tiền. Lại nói, anh học tập, bệnh viện đều vô cùng hoan nghênh, viện trưởng đoán chừng khẳng định sẽ đồng ý, tôi đi lấy quả nho cho anh.

Đang lúc nói chuyện Triệu Lập Tân cầm một quả qua để đó, mới cười nói:

- Nói không chừng thiên phú tổ trưởng Trần tốt, vào tay sẽ nhanh lên thì sao

Chương 1149: Cao Kiến Của Cao Nhân

Nghe thấy Triệu Lập Tân nói vậy, Trần Thương cũng hơi ngượng ngùng

Nâng thế này cũng quá tri kỷ rồi.

Khẳng định là hệ thống đã nhân tính hóa cách sắp xếp

Này chắc chắn đang giúp mình làm màu, Trần Thương cảm giác cũng hơi ngượng ngùng.

Mắt thấy chủ nhiệm Triệu sắp bày nho xong, Trần Thương chuẩn bị thao tác, mà bên này Hà Chí Khiêm đi đến, vừa thấy một màn đó.

Bàn điều khiển người máy Da Vinci cũng giống Robot vậy, dùng cả tay chân, mà con mắt lại dính vào trong, thị giác cảm giác như 3D, còn là rất khoa huyễn.

Vì lý do an toàn, chủ nhiệm Triệu bày mấy quả nho ra xong, vội vàng đứng dậy rời đi, sợ Trần Thương cho anh một cánh tay máy.

Loại chuyện này cũng hoàn toàn chính xác xảy ra rồi...

Ba người Hà Chí Khiêm ra khỏi phạm vi thao tác cánh tay máy, nghiêm túc nhìn video, Trần Thương thì bắt đầu thao tác của mình.

Thuần thục khống chế cần điều khiển, bắt đầu làm thao tác.

Triệu Lập Tân nhìn Trần Thương điều khiển ra dáng, bất đắc dĩ sửng sốt một chút:

- Chủ nhiệm, thiên phú của tổ trưởng Trần này thật tốt nha

- Vào tay lại nhanh như thế! Lúc ấy tôi thế còn nhìn video nhiều lần, học tập trực tuyến rất lâu, xong xuôi mới dám chân chính thao tác, mà mặc dù như thế, lần đầu làm việc cũng không lưu loát tới đâu

Hà Chí Khiêm cũng không biết nên bình luận thế nào, chỉ có thể yên lặng gật đầu.

Trần Thương thuần thục hoạt động cánh tay máy một phen, sau khi 'Ma quyền sát chưởng', cuối cùng bắt đầu thao tác của mình.

Khi vừa bắt đầu, anh còn cần làm bộ trang ngây ngô, thế nhưng từ từ...

Cái làm phẫu thuật này, lại tựa như đang uống rượu vậy, rất trôi chảy dễ dàng.

Cuối cùng, cái tài hoa kia cũng không thể giấu được.

Sau khi thao tác, Trần Thương chân chính trên ý nghĩa để vừa nhân sinh hai người quan sát phẫu thuật nhận thức được bật hack là dạng gì.

Lột vỏ cho quả nho?

Trần Thương nhàm chán trong không gian đã làm không biết bao nhiêu lần.

Lần này anh cảm thấy mình cần làm chút công việc tương đối có ý nghĩa hơn.

Tựa như...

Cho quả nho làm một ca phẫu thuật sinh mổ (c-section).

Thế là, một ca - Người máy Da Vinci phẫu thuật mổ tử cung quả nho chính thức bắt đầu

Lưỡi dao mỏng như cánh ve nhẹ nhàng mở vỏ quả nho ra, không chút nào có thể tổn thương thịt quả nho, tiếp đó thận trọng tách rời một lỗ hổng nhỏ bé...

Lại chậm chạp dùng thao tác cực kì tinh tế tỉ mỉ lấy hết hạt nho ra

Một thai, hai thai, ba thai

Đây là một quả nho sinh sản nhiều.

Sau đó, Trần Thương bắt đầu khâu lại, thậm chí anh mặt ngoài tầng kia của thịt quả nho đều cho khâu lại.

Sau đó là khâu vỏ quả nho, lần này Trần Thương rất để tâm, dùng một phương thức kim thẩm mỹ khâu lại, đường chỉ ẩn nấp làm rất tốt, một kim một chỉ... Nếu không phải nghĩ đến vỏ quả nho quá mỏng, Trần Thương còn chuẩn bị làm khâu lại đặc biệt rồi.

Phẫu thuật kết thúc

Trần Thương chưa đủ nghiền, anh thao tác cái kẹp kẹp lấy hạt nho, quyết định đặt tên cho tụi nó.

Cái thứ nhất đi ra gọi: Nho Đại.

Cái thứ hai là Nho Nhị, cứ thế mà suy ra...

Hai người Hà Chí Khiêm và Triệu Lập Tân ở bên ngoài xem phẫu thuật đã sớm chuẩn bị lấy hạt quả nho cho Trần Thương rạch, một khắc này cũng bị sửng sốt.

Hình ảnh kế tiếp làm hai người hoàn toàn vượt qua trong sự mê mang và suy nghĩ nhân sinh.

Sinh mổ (c-section) vậy cũng thôi đi, anh đặt tên cho ba hạt quả nho này làm gì?

Triệu Lập Tân đã sớm trợn tròn mắt:

- Chủ nhiệm... vị tổ trưởng Trần này...

Hà Chí Khiêm lắc đầu, thở dài thật sâu:

- Lâu rồi sẽ quen, có thể này là... Quái vật nha

Vốn Hà Chí Khiêm muốn nói đây là thiên phú, thế nhưng nghĩ lại, đây là thiên phú quỷ gì, đây là biến thái mới đúng.

Triệu Lập Tân đã sớm bó tay, nếu không phải là mình tự thân một tay dạy cho Trần Thương, và vừa bắt đầu không thạo, anh tuyệt đối cho rằng tổ trưởng Trần đang giả heo ăn thịt hổ

Chờ sau khi phẫu thuật kết thúc, Trần Thương đi ra, cười nói:

- Cái máy móc này dùng thật tốt, rất thích hợp cho phẫu thuật Ngoại khoa tổng hợp chúng ta

- Chủ nhiệm Triệu, hôm nay anh lại giúp tôi quá nhiều rồi, không đúng, là mở tầm nhìn mới của tôi ra, có điều... Cái thao tác này còn rất khó khăn, trở về tôi phải suy nghĩ tốt một chút

Trong lúc nhất thời, Triệu Lập Tân không biết nên làm sao cho phải...

Tôi nên nói cái gì?

Chẳng lẽ nói đường dài còn lắm gian truân à?

Tôi không xứng đâu

Tổ trưởng Trần à, không phải tôi mở tầm mắt của anh ra.

Là anh trực tiếp mở tầm mắt của tôi đó, cuối cùng lại nói tôi: Thiên tài và quái vật là có khác biệt.

Triệu Lập Tân thở dài:

- Tổ trưởng Trần, anh... Thật lợi hại

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Triệu cũng dạy rất tốt.

Một câu làm Triệu Lập Tân sửng sốt.

Chẳng lẽ... Thật sự là tôi có cái thiên phú này?

Nghĩ tới đây, Triệu Lập Tân rơi vào trầm tư, có lẽ tôi vẫn coi nhẹ hạch tâm thiên phú của mình, sở trường tôi tương đối tốt là giáo dục người à?

Có điều vào lúc này, một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi đi tới:

- Giáo sư, một hồi có ca phẫu thuật, đây là bản bệnh lịch.

Một câu trực tiếp làm Triệu Lập Tân thức tỉnh

Tỉnh lại đi, anh nhìn một cái dáng vẻ học sinh mình là gì, trong lòng anh không có điểm số?

Triệu Lập Tân hoàn toàn tỉnh ngộ, chuẩn bị trục xuất học sinh ra khỏi sư môn.

Anh cảm thấy, là học sinh hạn chế đường phát triển của mình.

Cần phải thu nhiều đệ tử như Trần Thương chút, dù sao... Sư bằng đồ quý

- Ai...

Triệu Lập Tân thở dài:

- Đi lấy quả nho và hạt quả nho kia tới đây, nhìn xem viết cái gì.

Người trẻ tuổi gật đầu, đi cầm quả nho tới, còn có ba cái hạt.

- A? Đây... Đây là giáo sư ngài khâu sao, khâu thật là tốt, không đúng... Cái này so trước đây tiến bộ quá nhiều

Người trẻ tuổi xúc động một tiếng:

- Tôi đi, còn khắc trên hạt

Người trẻ tuổi nhạy cảm phát hiện trên hạt quả nho hình như còn có chữ viết:

- Đây là chữ gì thế?

Sau khi nói xong, anh tranh thủ thời gian cầm kính phóng đại bên cạnh qua, lập tức trợn tròn mắt.

Triệu Lập Tân thấy thế vội vàng nhận lấy nhìn kỹ

Đây là... Khắc chữ?

Mà lại là... Chữ phồn thể

Tổ trưởng Trần cái này cần... nhàm chán tới cỡ nào, mới có thể làm ra chuyện vậy.

Thế nhưng, nhìn chữ khắc tinh vi, nhưng cũng để Triệu Lập Tân ý thức được, vị tổ trưởng Trần này, tuyệt đối là quái vật.

- Đây là tổ trưởng Trần làm người máy phẫu thuật biểu diễn.

Triệu Lập Tân nói với học sinh.

Học sinh nhìn Trần Thương, tràn đầy sùng bái

Vị tổ trưởng Trần này, ở trong lòng người Ngoại khoa tổng hợp là một anh hùng đó.

- Giáo sư Trần, cái này... Cái hạt nho này tặng cho tôi được không?

- Không được

Hà Chí Khiêm quả quyết đánh gãy người tuổi trẻ, trực tiếp nói:

- Đây là thứ tổ trưởng Trần dạy bảo chúng tôi, chúng tôi chia ra mỗi người một viên, sau này dùng để cảnh cáo bản thân! Khuyên bảo mình làm phẫu thuật phải đã tốt còn phải tốt hơn

Triệu Lập Tân nhìn thoáng qua chủ nhiệm, hoàn toàn tỉnh ngộ, đúng nha

Trách không được tổ trưởng Trần muốn làm như thế này.

Lợi hại như tổ trưởng Trần, làm sao lại làm chuyện nhàm chán như thế?

Đúng là cao nhân có cao kiến

Nghĩ tới đây, Triệu Lập Tân bất đắc dĩ thở dài.

- Tổ trưởng Trần, cảm ơn.

- Giáo sư Trần, tôi chắc chắn sẽ cố gắng

Thấy ba người nói như vậy, Trần Thương sửng sốt một chút, không ngờ anh lại hết đường chối cãi không biết nên giải thích thế nào...

Tôi có thể nói chẳng qua là tâm huyết tôi dâng trào, kết hợp điêu khắc hạt gạo với khâu lại vỏ quả nho không...

Ai

Tôi rất khó khăn...

Chương 1150: Là Anh Ta, Chính Là Anh Ta

Nghe học sinh Triệu Lập Tân nói có phẫu thuật, Trần Thương mới chợt nhớ tới một chuyện khác.

Chính là vụ chứng chỉ.

Muốn điều khiển loại này máy móc tiến hành lâm sàng phẫu thuật, chắc chắn phải lấy được quan phương chứng chỉ.

Cái này cũng giống khi lái xe, anh phải có bằng lái.

- Chủ nhiệm Triệu, thu chứng chỉ này bằng cách nào?

Trần Thương tò mò hỏi.

Triệu Lập Tân cười nói:

- Bình thường thì phải trải qua huấn luyện trực tuyến, thao tác thí nghiệm động vật offline, sau khi kiểm tra một hệ liệt quá trình lấy đến chứng chỉ, mới có tư cách tiến hành phẫu thuật lâm sàng.

- Thế nhưng... tổ trưởng Trần, anh thì không cần những quá trình này, làm một lần thao tác thí nghiệm động vật là được rồi.

Trần Thương nghe xong, mình còn có quyền lợi này?

Lúc ấy, Triệu Lập Tân lưu điện thoại lại đưa cho Trần Thương:

- Tôi giúp anh liên hệ chút, xem buổi nào để nhân viên công tác họ tới một chuyến là được rồi.

Trần Thương gật đầu, gọi điện thoại tới.

Người máy Da Vinci trên toàn thế giới đều có chi nhánh công ty, sau khi biết được tin tức này, suy nghĩ một phen trực tiếp liên hệ tổng công ty ISI bên kia.

Công ty Intuitive Surgical Inc nước Mỹ, (sau này tên gọi tắt là công ty ISI, bằng không quá dài...)

Vốn Trần Thương cho rằng sẽ cần chờ thật lâu, kết quả còn chưa quay người rời đi, một số điện thoại đã gọi tới.

- Chào giáo sư Trần, tôi là người phụ trách hạng mục công ty ISI, Hardy Budo.

- Kiểm tra đối với anh, chúng tôi có thể áp dụng hình thức kiểm tra trực tuyến, nếu anh thuận tiện, chúng tôi sẽ sắp xếp nhân viên công tác tiến hành xét duyệt.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, gật đầu:

- Bây giờ có được không?

Hardy Budo lập tức sững sờ:

- Bây giờ? Được chứ! Đương nhiên là được, tôi sẽ lập tức liên hệ nhân viên kiểm tra, đại khái cần 30 phút, sau khi bên anh chuẩn bị xong, chúng ta có thể sử dụng video từ xa để tiến hành.

Sau khi Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu.

Cúp điện thoại, Trần Thương nhìn Hà Chí Khiêm:

- Chủ nhiệm Hà, hiện tại phòng thí nghiệm chúng ta có động vật không?

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Có, tổ trưởng Trần anh cần tiến hành cái phẫu thuật gì thế?

Trần Thương suy nghĩ một chút:

- Phẫu thuật chữa trị ống tụy lợn, con nào khỏe mạnh là được, sau khi tới tôi phá hư trước, rồi chữa trị.

Cái này dễ thôi, Hà Chí Khiêm vội vàng gọi điện thoại cho phòng thí nghiệm, để đưa lợn tới dùng thí nghiệm.

Bình thường bệnh viện tam giáp cỡ lớn đều có căn cứ nghiên cứu khoa học.

Lợi hại chút thì tự mở căn cứ, không có năng lực này, trên cơ bản đều là hợp tác đơn vị.

Tốn không bao lâu thời gian, một con lợn nhỏ đưa tới.

Ống tụy loài lợn còn tỉ mỉ hơn nhân loại, cái này yêu cầu độ khó phẫu thuật càng cao.

Chuyện này đối với Trần Thương mà nói cũng là lần đầu, dù sao anh thật đúng là chưa từng phẫu thuật động vật nhỏ, trong không gian mô phỏng anh chỉ toàn sử dụng người mô phỏng.

Mà lúc này công ty ISI nước Mỹ, Hardy Budo với tư cách người phụ trách bộ môn mở rộng người máy giải phẫu Da Vinci, anh vội vàng liên hệ nhân viên công tác bộ phận kiểm tra trình diện.

Cho tới giờ, trong nước chỉ có xí nghiệp ngoại khoa người máy phẫu thuật của mình là được ISI nước Mỹ cho phép đăng ký.

Thế nhưng quá trình mở rộng cũng không phải rất thuận lợi, theo phương diện phê duyệt người máy, trong nước làm rất nghiêm ngặt, vào tháng 12năm 2018, người máy phẫu thuật Da Vinci đời thứ tư mới được phép đăng ký.

Mà lịch trình phát triển lại rất chậm chạp, Trung Quốc là quốc gia có dân số nhiều nhất thế giới, thị trường lớn nhất.

Nếu Trần Thương có thể sử dụng người máy Da Vinci tốt, đối với ISI mở rộng hải ngoại có ý nghĩa rất quan trọng.

Vì thế, lần kiểm tra này công việc rất thận trọng, thậm chí phó tổng công ty còn tự mình đến trực tiếp quan sát video.

Đây chính là hiệu ứng danh nhân

Dù sao trước mắt Trần Thương cũng là nhân vật đứng đầu hội nghị trong xây dựng lại đường tiêu hóa, nếu có thể đạt thành hiệp nghị hợp tác, chuyện này đối với công ty ISI mà nói, ai trở thành hội trưởng không quan trọng, quan trọng là ai có thể trợ giúp chúng tôi mở rộng người máy ra ngoài.

Không bao lâu, sau khi mở video ra, Trần Thương bắt đầu giới thiệu.

- Đây là một con lợn khỏe mạnh, mục đích tôi phẫu thuật là phá hư ống tụy, sau đó tiến hành chữa trị lại.

Thấy Trần Thương nói lời như vậy, lập tức toàn bộ nhân viên khảo hạch công ty ISI cũng bị sửng sốt

Vì sao không làm một ca thuật cắt bỏ ruột thừa?

Kiểm tra thật ra chẳng qua là kiểm tra cơ bản, Trần Thương đây là... chủ động đề cao độ khó cho mình?

Đây là để làm màu à?

Dĩ nhiên không phải

Người với người đều hợp tác lẫn nhau, ISI coi trọng Trần Thương, thế nhưng Trần Thương cũng tương tự sẽ coi trọng ISI.

Yêu cầu anh cho mình là, để công ty ISI nhìn thấy tiềm lực của mình, nếu mình sử dụng người máy Da Vinci hoàn thiện lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa được, đồng thời có thể làm thao tác chữa trị ống tụy độ khó cao như vậy được.

Cái này không thể nghi ngờ đối với mở rộng người máy Da Vinci của ISI mà nói là một hấp dẫn cực lớn.

Jim Lawrence chỉ làm ra chỉ nam sử dụng người máy Da Vinci làm xây dựng lại đường tiêu hóa truyền thống.

Cái này hoàn toàn không đủ để hấp dẫn toàn thế giới, vì cũng chỉ là sử dụng máy móc vi thao năng lực khống chế thôi.

Nhưng Trần Thương không giống thế, anh có thể sử dụng lý niệm của mình, kết hợp ưu điểm người máy giải phẫu Da Vinci, cường cường liên thủ.

Cứ như vậy, thành lập hệ thống dựa theo phẫu thuật của mình, đưa vào bên trong hệ thống phẫu thuật Da Vinci, tiếp đó bắt đầu phẫu thuật, như vậy đã có thể giảm độ khó phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị xuống, lại có thể gia tăng tính ổn định lên.

Đây là một lần cường cường liên thủ hợp tác, mà mục đích của Trần Thương đúng là để công ty ISI đầy đủ coi trọng mình, biết mình có thể mang cho bọn anh một cái tương lai.

Cái này cũng giống kỹ thuật X-Pri vậy, đồ nhà anh thật vô dụng, phải có một người chế tác chỉ nam cho anh

Da Vinci cũng giống thế, xuất hiện vài chục năm, mà lại là lũng đoạn hơn mười năm, thế nhưng vẫn không có định mức mở rộng thị trường số, tổng tư sản vẫn chưa đột phá đại quan 4 tỷ đô la.

Họ muốn phát triển, sẽ cần một người rất lợi hại bày công năng phẫu thuật Da Vinci ra được.

Trần Thương biết rõ mục đích của bọn anh, mà Trần Thương cũng có suy nghĩ của mình.

Đó chính là một cái giá cả hợp lý, thậm chí là giá cả thấp hơn

Nếu có thể xóa đi giá cả người máy phẫu thuật Da Vinci cao hơn phẫu thuật bình thường ba bốn vạn, cái này cho dù đối với ai mà nói, đều là một chuyện tốt.

Người máy trong nước còn chưa có phát triển lên trước, Trần Thương yêu cầu phải giảm giá cả tiến hành người máy phẫu thuật Da Vinci trong nước xuống.

Dựa vào cái gì nước ngoài giá cả 1000 vạn nhân dân tệ, mà trong nước sẽ phải 2000 vạn?

Cái này không hợp lý

Nếu có thể giảm các phương diện chi phí xuống.

Đã có thể đề cao hiệu quả phẫu thuật, lại có thể giảm nguy hiểm phẫu thuật xuống, giảm bớt chi phí phẫu thuật, đề cao hiệu quả trị bệnh người bệnh, rút ngắn thời kỳ khôi phục...

Trần Thương cớ sao không làm?

Phải biết rằn, giờ nơi nắm giữ nhiều người máy Da Vinci nhất trong nước không phải những bệnh viện công cỡ lớn kia, mà là bệnh viện tư nhân.

Cũng là bởi vì nguyên nhân giá cả.

Vì lẽ đó, vừa bắt đầu Trần Thương đã nghĩ kế tiếp phải nên làm thế nào xong rồi.

Anh biết mình nên làm gì, trước hết bước đầu tiên, cần làm đối phương thấy mình ưu tú, một phát bắt được trái tim của họ

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hôm nay Trần Thương cần làm một ca phẫu thuật chữa trị ống tụy tinh diệu và độ khó cao.

Này sẽ gia tăng thẻ đánh bạc đàm phán sau này của Trần Thương.

Phẫu thuật vừa bắt đầu, chợt truyền đến một tiếng thanh thúy:

- Da Vinci chuẩn bị xong

Phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Bốn cái nành động như hạt đậu hình thành, Trần Thương bắt đầu thao tác, bốn đầu cánh tay kim loại để anh có thể phát huy tất cả cực hạn của mình.

Thao tác độ khó cao?

Đặc giáo biểu diễn?

Kính dao đi theo?

Xin lỗi đây chỉ là thao tác cơ bản

...

Lúc này, Trần Thương biểu hiện ra kỹ xảo cả ca phẫu thuật, trực tiếp làm tất cả người quan sát cái một đài này nghẹn họng nhìn trân trối

Mà nhân viên khảo hạch ISI cũng lập tức sửng sốt, mẹ nó anh là tới kiểm tra à?

Anh xác định không phải tới tú thao tác à?

Thế nhưng, tổng công trình sư bộ môn phát minh nghiên cứu lại kích động nói:

- Là anh ta! Là anh ta! Chính là anh ta

Cho đến trước mắt, vị giáo sư này đến từ đại học MIT đã được nhìn rất nhiều ca phẫu thuật, thế nhưng! Chỉ có một ca này phù hợp với khái niệm phẫu thuật của mình, Trần Thương hoàn toàn làm được những thao tác chỉ có anh não bổ mới có thể xuất hiện kia, quá thần kỳ

Thậm chí chỉ có hơn chứ không kém

Đây mới là chủ nhân chân chính của người máy Da Vinci nha

Chỉ có anh ta

Mọi người lập tức sửng sốt, quay người nhìn chằm tổng công trình sư đang kích động, đang khoa tay múa chân nhìn màn hình hát tiểu Na Tra

Vị tổng công trình sư này hôm nay bị sao vậy...

...

...

Chương 1151: So Với Trần Thương, Người Khác Chẳng Phải Là Cái Gì

Hệ thống Da Vinci cũng không phải là mình công ty ISI nghiên cứu ra mà là hợp tác với MIT khai thác lâm sàng sử dụng hệ thống.

Có điều trường nước ngoài không giống với trường trong nước, người ta là có cổ đông, có thể coi là xí nghiệp.

Những danh giáo nước Mỹ này cũng là một trong những xí nghiệp rất kiếm được tiền ở đây, tại sao lại nói vậy?

Trên cơ bản sinh viên Mỹ đều sẽ gánh vác cho vay để đi học, mà trường đại học càng tốt, học phí sẽ càng không rẻ

Mà nhà tư bản cũng thông minh, họ vì để cho học phí này xem ra đáng giá, họ sẽ xây dựng trường học rất tốt, bao anh ăn ở, đều sẽ cho người ta một loại cảm giác cao đại thượng.

Thậm chí, nước ngoài rất nguyện ý cho những sinh viên này vay, vì sau khi những người này tốt nghiệp, sẽ có cả thù lao và thể lực, càng danh giáo, năng lực trả nợ càng mạnh.

Nói trắng ra, những người này chính là 'Rau hẹ' trong mắt chủ nghĩa tư bản.

Từ ngày sinh ra, họ đã tính toán anh rành mạch, sắp xếp rõ ràng.

Vì thế tuyệt đối không nên cầm công trình công lập đại học nước ngoài và đại học quốc nội ra so sánh, bởi vì học phí có khi kém gấp mười lần, cái này hoàn toàn là dùng tiền tới mua phục vụ.

Mục đích chủ nghĩa tư bản rất đơn giản, chính là để kiếm tiền.

Bao gồm cả hệ thống Da Vinci

Nước Mỹ phát triển, thật ra nhà tư bản cũng phát triển, dù là Vanderbilt phủ đường sắt kín nước Mỹ, hay Carnegie vì căn cơ hiện đại nước Mỹ đổ bê tông sắt thép, hoặc là Rockefeller tiến hóa từ dầu hoả đến dầu thô, thậm chí bao gồm Morgan đầu tư Edison và Stella phát triển điện lực...

Chính phủ nước Mỹ trước giờ đều là thân phận người đứng xem thôi.

Thật ra, anh có thể cống hiến giá trị gì cho thời đại này, anh sẽ có thể thu hoạch bấy nhiêu tài phú.

Người máy phẫu thuật Da Vinci xuất hiện, thay đổi chính là ngành nghề phẫu thuật truyền thống, nhưng mà cho tới nay không cần điểm tô một cái

xí nghiệp đẹp quá độ.

...

Giáo sư Canet là tổng công trình sư của Da Vinci, cũng là viện sĩ vật lý chuyên nghiệp ở MIT, thứ anh phụ trách là sử dụng cánh tay máy.

Với tư cách nhà thiết kế và công trình sư, thao tác người máy trong lòng anh là một ảo tưởng

Trong mắt anh, ngay cả Jim Lawrence, người có thể làm hơn ngàn ca phẫu thuật người máy Da Vinci này, cũng chưa đầy đủ kỳ vọng của Canet.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy Trần Thương phẫu thuật, Canet lại thật hưng phấn.

Vốn không quản đối tượng phẫu thuật là một con lợn, anh hưng phấn chỉ vào Trần Thương nói:

- Quá thần kỳ, người này chính là người làm thao tác người máy Da Vinci lợi hại nhất tôi gặp qua, tôi dám đảm bảo, cũng không lợi hại chỉ như nhìn thấy

- Jim Lawrence so với anh ta chẳng là cái thá gì

- Tin tưởng tôi, chính là anh ta! Chúng ta cần anh ta.

Thấy tổng công trình sư hưng phấn như vậy, mọi người cũng hơi sửng sốt.

Bao gồm cả phó tổng giám đốc Hill đến xem kiểm tra ngày hôm nay.

Quái lão đầu ngày thường im lặng ít nói như thế, hôm nay thế nào?

Quái... Là không sai.

Thế nhưng cũng quá hưng phấn nha?

Mọi người tiếp tục quan sát phẫu thuật, mỗi một chi tiết nhỏ Trần Thương đều xử lý cực kỳ đúng chỗ, tựa như có thể phát huy toàn bộ ưu thế của người máy ra, kết hợp với Trần Thương chính xác nắm chắc, cả đài phẫu thuật thuận lợi hoàn thành

Phẫu thuật kết thúc

Tất cả mọi người cũng vì thế vỗ tay, đây quả thật là một ca phẫu thuật đặc sắc.

Người tổng phụ trách kiểm tra chính là công trình sư Canet, anh vẫn luôn tìm kiếm một người, hôm nay rốt cuộc tìm được.

Bên này, Trần Thương cũng rất hài lòng ca phẫu thuật vừa rồi, đối diện với video nói:

- Tôi đã phẫu thuật xong, cám ơn các vị.

Lời còn chưa dứt, Trần Thương đã nhìn thấy một người đàn ông đứng lên:

- Không! Giáo sư Trần, cảm ơn anh, cảm ơn anh để tôi nhìn thấy uy lực chân chính của người máy Da Vinci, anh là người sử dụng Da Vinci tốt nhất tôi gặp qua, anh thông qua kiểm tra, chứng chỉ bây giờ chúng tôi lập tức cấp cho anh.

- À! Đúng, tôi là Canet, tổng công trình sư cánh tay máy Da Vinci, chúng ta sẽ gặp lại, tin tưởng tôi.

Nghe thấy người đàn ông gần sáu mươi tuổi này lại là nhà thiết kế chính của Canet, còn tán thưởng Trần Thương như thế, hai vị chủ nhiệm và một học sinh đứng ngoài quan sát cũng hơi xúc động.

Có lẽ, người này cùng người nha, thật sự là không giống.

Thậm chí Triệu Lập Tân cảm thấy, sau này cần cách tổ trưởng Trần này xa một chút, cái này cũng quá hại người.

Anh ưu tú như thế, để chúng tôi làm sao đây?

Tôi học người máy nhiều năm, lại còn không bằng một buổi chiều của anh...

Hàn huyên vài câu, lưu lại phương thức liên lạc cho Trần Thương, lúc này mới tắt điện thoại.

Hà Chí Khiêm một mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Thương:

- Tổ trưởng Trần à, cái này... Kinh hãi thế tục thật

Trần Thương cười cười, không lên tiếng, có điều xem phản ứng của Canet họ, hiệu quả cũng không tệ.

Sau này muốn làm, chính là hoàn thiện đồng thuận của các chuyên gia và chỉ nam.

Tiếp đó, kiên nhẫn chờ đợi tin tức tốt từ đối phương.

Trần Thương tin, công ty ISI chắc chắn sẽ thận trọng cân nhắc một phen.

Về việc bỏ phiếu cho Jim Lawrence, hay bỏ phiếu cho mình, lựa chọn chắc chắn rất khó khăn.

Hoàn toàn chính xác

Lúc này sau khi kết thúc kiểm tra ở ISI, hôm sau lập tức bắt đầu tổ chức hội nghị, nhân viên tham dự không phải rất nhiều, lại toàn bộ đều là tầng quản lý hạch tâm.

Phó tổng Hill phát ca phẫu thuật hôm qua ra xong:

- Đây chính là quá trình phẫu thuật của Trần Thương.

Trong đó một đồng sự kiên trì đến:

- Jim Lawrence là đồng bạn hợp tác của chúng ta từ xưa tới nay, anh vừa mới phát biểu chỉ nam, tiếng vọng rất tốt, tôi vẫn kiên trì để Jim

Lawrence làm người phát ngôn.

Mấy người khác cũng dồn dập phụ họa:

- Hoàn toàn chính xác, ảnh hưởng của Jim Lawrence trong phạm vi thế giới càng lớn hơn nhiều so với Trần Thương, hơn nữa còn là phó hội trưởng y học hội nước Mỹ, quyền nói chuyện quốc tế của anh càng lớn hơn so với Trần Thương.

Nghe thấy mấy đồng sự nói vậy, vừa Canet trực tiếp vỗ bàn đứng lên:

- Các anh thật ngu xuẩn, các anh vốn không hiểu gì là người máy Da Vinci, thậm chí Jim Lawrence cũng chẳng hiểu.

- Ánh mắt của các anh quá nhỏ hẹp, lý giải về Da Vinci của Jim Lawrence còn kém Trần Thương quá nhiều

- Tôi lựa chọn Trần Thương, chỉ có Trần Thương mới có thể để Da Vinci người máy phát huy ra tiềm lực của nó, mà một điểm này, tôi không nhìn thấy trên người Jim Lawrence, nói một lời thật lòng, Trần Thương là không thể thay thế, thế nhưng Jim Lawrence, đổi người chúng ta như thường có thể làm

- Sản phẩm chúng ta làm, người có thể dùng sản phẩm tốt nhất mới là thích hợp nhất

Hill gật đầu:

- Tôi cũng tán thành ý nghĩ của Canet.

Vào lúc này, đột nhiên Hardy Budo nói:

- Thật ra, nếu cần lựa chọn, tôi cảm thấy chúng ta tìm Trần Thương là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng... Tôi hơi lo lắng, Trần Thương có thể đồng ý hợp tác với chúng ta hay không?

Một câu, nói để mọi người sửng sốt.

Vì sao không hợp tác?

Hardy Budo nhìn mọi người, anh luôn cảm thấy Trần Thương không đơn giản như vậy, độ mẫn cảm thị trường cũng nói anh biết, Trần Thương có thể thật sẽ có ý khác.

Chủ tịch nhìn mọi người phía dưới, suy nghĩ một chút, nói:

- Chờ một chút.

Chương 1152: Ngày Anh Hùng Trở Về, Tôi Tới Thiết Yến

Công ty ISI đi so với những tập đoàn lớn Johnson & Johnson Pfizer này, quả thực nhỏ yếu đến đáng thương.

So như thế, thì ISI và Akers càng thêm giống nhau, đều là công ty một sản phẩm, giá trị thị trường cũng sẽ không quá cao.

Có điều, ưu điểm duy nhất của công ty ISI chính là lịch sử phát triển lâu đời hơn Akers nhiều, cũng thông qua FDA nước Mỹ và kiểm tra đo lường 510K, sau khi địa vị lấy đến lũng đoạn, thuận lợi phát triển, cái này mới đạt tới quy mô 4 tỷ đô la.

Mà hiện tại thị giá trị của Akers chỉ mới cỡ 1,2 tỷ đô la, sau khi bồi thường cho Johnson & Johnson số tiền lớn, hiện tại Akers thật sự là lung lay sắp đổ, sắp chống nổi mùa đông này rồi, còn chắc chắn phải dựa vào chỉ nam X-Pri xuất hiện.

Hai ngày này, tất cả tiểu tổ thiết kế chỉ nam chợt phát hiện không thấy tổ trưởng Trần, cẩn thận tìm kiếm, mới phát hiện anh bắt đầu chơi cái 'Bạch tuộc' này

Thật ra, làm thao tác người máy phẫu thuật Da Vinci loại này, cũng chẳng nhẹ nhõm hơn làm tay chút nào.

Hai ngày này, Trần Thương không ngừng thông qua người máy phẫu thuật Da Vinci, tới hoàn thiện lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa, để diện tích che phủ đồng thuận của các chuyên gia càng thêm rộng.

Sau đó đem chỉ nam chữa trị ống tụy tăng thêm một cái chỉ nam thao tác người máy phẫu thuật Da Vinci.

Như vậy, toàn bộ chỉ nam cũng càng hoàn thiện hơn.

Triệu Lập Tân với tư cách làm người máy, tự thân ra trận, Trần Thương bắt đầu dạy anh tiến hành phẫu thuật chữa trị ống tụy.

Sau khi phát hiện heo dùng tốt, phòng thí nghiệm đưa tới không ít.

Để mọi người luyện tập với nhau.

Có điều, chợt Trần Thương nhớ tới một chuyện, người máy phẫu thuật Da Vinci là tốt, thế nhưng tài nguyên có hạn, có thể sử dụng kỹ thuật máy móc hoàn thiện phẫu thuật bình thường hay không đây?

Đây là một cái ý nghĩ

Có thể cất đi sau này từ từ nghiên cứu.

Thời gian hai ngày trôi rất nhanh, Trần Thương cũng đã hoàn thành đồng thuận của các chuyên gia và chỉ nam xong.

Khi chỉ nam và đồng thuận của các chuyên gia mới tinh xuất hiện, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

Khoảng thời gian này cố gắng, họ làm được chuyện rất nhiều trước đây xem ra làm chưa tốt.

Hai thứ này chính là vũ khí bí mật của họ, vũ khí thông hướng thành lập đại hội thế giới khoa Ngoại tiêu hóa lần này

Buổi tối hôm nay, sau khi tan tầm, Trần Thương mang mọi người đi thẳng đến một tiệm cơm.

Đây là quyết định 'khao' cả bọn

Trần Thương khổ cực, thế nhưng mọi người cũng không thoải mái hơn bao nhiêu, đều là như thế mà vượt qua.

Mỗi một chi tiết nhỏ, đều cần rất nhiều người không ngừng nếm thử nghiệm chứng.

Hiện tại, Trần Thương cũng ngày càng ý thức được tầm quan trọng của đoàn đội.

Năng lực một người là có hạn

Buổi tối là tiệc ăn mừng, cũng vui vẻ tiệc rượu đưa tiễn

Ngày mai lên đường đến nước Mỹ, hơn năm mươi người này cũng không phải đi hết toàn bộ.

Thành viên tiểu tổ khoa Ngoại tiêu hóa Trung Quốc tổng cộng hai trăm người, đây là toàn quốc, nhiệm vụ công việc thời gian này là căn cứ phụ tới hoàn thành.

Chỉ bằng vào trung tâm cấp cứu, vốn chẳng có nhiều địa phương như vậy.

Mà trong 50 người thủ đô này, cũng chỉ có không đến 30 người tiến về.

Không thể tự mình đi, tràn đầy cô đơn và ao ước

Ngoại khoa nhiều đàn ông, thế nhưng phụ nữ cũng không ít, thời gian này các cô làm cũng không ít hơn đàn ông chút nào.

Mỗi một người đều là leng keng hoa hồng.

- Tổ trưởng Trần, chắc chắn phải giành được chức hội trưởng đó

Một người đàn ông ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi uống nhiều, đôi mắt mông lung nhìn Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

- Chúng tôi mẹ nó dốc hết sức, không phải vì cái khác, chính là phải tranh khẩu khí

- Dựa vào cái gì những tổ chức kia đều là người nước ngoài làm hội trưởng, dựa vào cái gì có thể tùy ý phủ định phẫu thuật của chúng ta, tôi thật sự nuốt không trôi cục tức này

- Chúng ta thật như họ à?

Nói nhiều, lão gia hơn ba mươi tuổi này vậy mà lau nước mắt, khóc lên.

Thế nhưng không có ai chê cười anh.

Tất cả đều rất rõ ràng, khoảng thời gian này, trong lòng mọi người đều kìm nén một hơi.

Lần này cùng với chuyện tiểu tổ tuyến tụy, để mọi người bị kích thích rất lớn.

Bộ trưởng Tiêu thừa nhận áp lực lớn như thế, để họ kiên cường một lần, lần này chúng ta không thể thua

Chúng ta cần một lần thắng lợi để chứng minh bản thân, chúng ta không thể kém họ chút nào

Chúng ta thật sự không bằng họ à?

Câu này làm tất cả mọi người đều rất khó chịu.

Trong lúc nhất thời, hội trường náo nhiệt yên tĩnh trở lại.

Trần Thương cũng bị nói đến ấm ức ở ngực, bất đắc dĩ nói:

- Ai nói chúng ta kém! Chúng ta chỉ là bước chậm một chút

- Chúng ta không kém hơn họ! Chúng ta chẳng qua chỉ rơi sau mấy năm thôi

- Lần này, chúng ta phải nói cho thế giới, chúng ta rất trâu bò, mỗi người các anh đều rất trâu

Nói xong, mắt Trần Thương cũng hơi ẩm ướt.

Anh nhiều lắm là một cậu trai nhiệt huyết hơn hai mươi tuổi, gặp trường hợp như vậy, lập tức cũng không nhịn được.

Trần Thương trực tiếp hai tay cầm lấy mặt nam tử, một đôi đỏ hồng con mắt nhìn chằm chằm anh, nói ra từng chữ:

- Tôi cho anh biết, tôi đảm bảo! Lần này, chúng ta phải thắng, phải thắng được thân phận, thắng được vang dội! Thắng được vĩ đại

- Trần Thương tôi! Chắc chắn sẽ trở thành hội trưởng

Tôi sẽ cầm hai cái chứng chỉ trở về, một cái là thư mời hội trưởng, một cái là thư mời tổng biên tạp chí

- Những cai này không phải thành tích của một mình tôi, là của mọi người, là của mỗi một người, chỉ nam của chúng ta, đồng thuận từ các chuyên gia, là nhờ các anh đi hoàn thiện sửa chữa từng cái chi tiết trong đó

Nói xong, hai người cũng lệ nóng doanh tròng

Người xung quanh đều không nhịn được lau nước mắt.

Chuyện lần trước, tất cả mọi người giấu ở trong lòng cực kỳ lâu, lần này, cuối cùng thả ra.

Họ cần thắng lợi, cần cổ vũ

Họ cần chứng minh bản thân cũng là anh hùng, cũng có thể cứu chữa nhân dân của họ.

Nam tử nhiệt lệ cuồn cuộn:

- Tổ trưởng, tôi tin tưởng anh

Lúc này, vừa một nữ tử lau mắt, nói:

- Lần này tôi không đến hiện trường được, sau khi chủ nhiệm anh đi chụp tấm ảnh cho chúng tôi, quay cái video, chúng tôi cũng muốn nhìn nghi thức trao giải.

- Đúng! Mọi người quay cái video, chúng tôi phải chứng kiến giờ khắc đó

- Được! Không có vấn đề, tôi đi tới cái gì cũng không làm, chuyên môn phát video cho mọi người

Tôn Quảng Vũ mắt đỏ.

Nhìn mặt mũi mọi người tràn đầy chờ mong, Trần Thương bất đắc dĩ nắm tay, lần này, tôi chắc chắn phải thắng

Không chỉ có thủ đô, rất nhiều nơi đều xảy ra một màn này.

Tất cả rất cố gắng đi hoàn thiện chỉ nam, đều đi cố gắng làm tốt chuyện này.

Khoảng thời gian này vừa đến, không ai thư giãn.

Cũng vì hội nghị lần này.

Chúng ta phải chứng minh bản thân, chứng minh chúng ta không kém bất kì ai, chứng minh một lần lại một lần thành công chúng ta lấy đến những năm này, cũng không phải bám vào trên chỉ nam quốc tế của các anh.

Chúng tôi muốn nói cho thế giới, tiểu tổ chữa bệnh khoa Ngoại tổng hợp Trung Quốc chúng tôi đã mạnh lên

Rượu hết người tán.

Tất cả mọi người uống nhiều.

Khi Trần Thương lảo đảo đứng dậy đi ra tính tiền, giám đốc mang theo một đám phục vụ mở cửa đi vào.

Trần Thương nói:

- Xin chào, trả tiền.

Tôn Quảng Vũ kéo Trần Thương lại:

- Để tôi! Anh tranh với tôi làm gì, dù anh là tổ trưởng, thế nhưng không có kiếm tiền nhiều

Trần Thương mặc xác anh:

- Tôi có tiền

...

Trong mắt quản lý tôn kính nhìn người ở đây, kích động nói:

- Hôm nay, chúng tôi tới mời khách, chờ ngày các anh hùng trở về, chúng tôi thiết yến hoan nghênh

Mấy nhân viên phục vụ sau lưng cũng xoa xoa khóe mắt, tình cảnh vừa nãy các cô cũng nghe được rành mạch.

- Cố lên

- Cố lên

Chương 1153: Nơi Nào Có Em, Nơi Đó Chính Là Nhà

Tần Duyệt đi đón Trần Thương về.

Lần này anh uống hơi nhiều, uống đến chóng mặt, không có sử dụng thuốc thể lực để khôi phục.

Anh cảm thấy, có đôi khi, say rất tốt.

Loại cảm giác này mới chân thực.

Ngày mai mười một giờ trưa bay, Tần Duyệt nhìn Trần Thương ngồi ngay kế bên tài xế, mặc dù không bẩn thỉu thế nhưng cả người lại vô cùng tiều tụy, cái cằm cũng nhọn mấy phần, cả người nhắm mắt lại nửa nằm ở chỗ ngồi.

Nhìn một màn này, Tần Duyệt thật rất đau lòng

Cô rất muốn nói một câu:

- Anh, có thể không mệt mỏi như vậy nữa được không? Em không cần anh trở thành cái hội trưởng gì, em chỉ muốn anh khỏe mạnh vui vẻ...

Thế nhưng cô cũng biết, vào lúc này không thể nói những thứ đó.

Trần Thương gánh vác hi vọng rất nhiều người trên thân, đây là Tần Duyệt nhìn ở trong mắt nghe vào trong tai.

Những ngày này, Ngoại khoa tổng hợp trò chuyện nhiều nhất là về 'tổ trưởng Trần'

Cái tên này đã thành lãnh tụ tinh thần cho rất nhiều người.

Trần Thương nằm bên trên tay lái phụ lại thiếp đi, khoảng thời gian này thật hơi quá mệt mỏi.

- Tôi phải cầm chứng chỉ hội trưởng quay lại cho các anh xem... ha ha...

- Các anh chờ đấy

Nhìn nụ cười của Trần Thương, Tần Duyệt cười chảy nước mắt.

Cô không làm anh hùng được, cô có thể sẽ tương đối ưu tú, có chút thiên phú, thế nhưng... vẫn không phải thiên tài.

Việc cô làm được không nhiều.

Thế nhưng, cô có thể yên lặng đi theo Trần Thương. Anh uống say đón anh về, sau khi trở về thay đổi quần áo, lau người cho anh, giặt sạch một đống lớn quần áo đưa về trong nhà, đợi phơi khô thì mang ủi rồi gấp gọn. Xử lý ngay ngắn rõ ràng việc trong nhà.

Lúc nào chồng trở về, nơi này cũng là một ngồi nhà ấm áp.

Có một cốc nước ấm, có một ngày ba bữa, bốn mùa mưa gió có một câu chào hỏi an tâm và cái ôm ấm áp.

Sau khi giặt quần áo xong, ngồi chỗ đầu giường bên cạnh Trần Thương dùng bình giữ nhiệt rót một cốc nước ấm.

Tiếp đó cô chuẩn bị ra nước ngoài, cần chuẩn bị quần áo vật dụng hàng ngày và giấy chứng nhận tương quan.

Bận rộn hơn hai giờ, cuối cùng thu thập ổn thỏa xong mọi thứ.

Lúc này mới lên giường đi ngủ.

Tần Duyệt không cầu trở thành người phụ nữ thành công cỡ nào phía sau Trần Thương, thế nhưng cũng có thể làm tốt chuyện mà vợ nên làm.

Ngày hôm sau, cô chủ động dậy sớm làm đồ ăn sáng.

Trần Thương tỉnh lại, tựa ở đầu giường, nhìn phòng ngủ quen thuộc ấm áp như vậy, dù chỉ là thuê phòng ở, thế nhưng cũng là nhà.

Cầm lấy cái cốc, uống một hớp, nhiệt độ vừa phải.

Trần Thương cười cười, nơi nào có em, nơi đó chính là nhà.

Tình cảm của Trần Thương và Tần Duyệt, đã chậm chạp thuế biến, một loại gọi là dựa vào và tình thân đang không ngừng sinh sôi.

Có lẽ, đôi khi thân tình là một loại làm bạn và quen thuộc, bình thường anh có thể không cảm giác được, nhưng thật ra nó đã dung nhập vào máu và linh hồn anh rồi.

- Dậy rồi à? Anh ngồi đó làm gì đây.

Giọng Tần Duyệt vang lên bên tai, lúc này Trần Thương mới hồi phục tinh thần lại.

- Anh đang suy nghĩ tối qua làm sao em mang anh lên giường được.

Trần Thương đau lòng nhìn Tần Duyệt.

- Đứng lên đi, cũng sắp tới giờ rồi, chúng ta ăn cơm xong vừa vặn đi sân bay, mọi người hẹn xong sân bay tụ lại.

- Quần áo em giặt cho anh rồi, hôm nay mặc bộ này đi, anh đi tắm trước, em đặt ở bên ngoài.

Trần Thương đứng dậy, cười nói:

- Tuân mệnh, bà xã đại nhân

Đi ra phòng ngủ, nhìn hai vali hành lý được thu thập ngay ngắn gọn gàng, lòng Trần Thương là thực sự thỏa mãn.

Rửa mặt một phen, ăn bữa sáng, khi Tần Duyệt thu thập bát đũa, Trần Thương cắt vật phẩm tùy thân thường dùng của mình vào trong túi xách, một chút cần chuẩn bị đặt trong va li.

Thu thập xong

Hai người cùng nhau đứng dậy, đón xe chạy thẳng tới sân bay.

Tốn hơn một giờ, đến đại sảnh sau đó lấy phiếu, rồi liên hệ với nhóm người.

Hơn ba mươi người hội tụ vào một chỗ, cũng là náo nhiệt, đoạn đường này, cũng sẽ không quá cô đơn.

Từ thủ đô đến Mỹ cần khoảng mười bốn tiếng, mà vừa khéo chính là, lệch giờ cũng hơn mười giờ.

Trần Thương bất đắc dĩ nhổ nước bọt một tiếng, cứ như vậy, đi tới nước Mỹ cũng chỉ tốn không đến một giờ?

Được, tôi thật sự là một tiểu thiên tài.

Bởi vì đều là một chuyến bay, Tôn Quảng Vũ với tư cách phó tổ trưởng, phụ trách sự vụ hậu cần, sau khi kiểm kê số người thì bắt đầu xét vé tiến vào phòng chờ đăng ký máy bay.

Sau khi máy bay cất cánh, nhìn thủ đô ở trong mắt ngày càng nhỏ, Trần Thương nhắm mắt lại.

Tổ quốc

Lần này, tôi sẽ mang theo lễ vật quay lại.

Hơn mười giờ bay rất nhàm chán, thế nhưng đối với hơn ba mươi người này mà nói, vốn không nhàm chút nào.

Mọi người lấy luận văn chuẩn bị xong, lấy bản thảo ra, nhìn lại.

Nếu không sẽ trực tiếp đem video phẫu thuật lại phát lại một lần, ngồi gần nhau còn bắt đầu thảo luận.

Mà Trần Thương bên này cũng là mở notebook ra, không ngừng viết ra thứ khoảng thời gian này mình tâm đắc lĩnh hội được.

Hảo tâm cơ không bằng nát đầu bút.

Trần Thương cảm thấy mình còn cần tăng cường trí nhớ một chút.

Trần Thương viết có phải là cái khác, chính là liên quan tới chuyện chuẩn bị cho hội nghị lần này cần gì.

Người máy phẫu Da Vinci, Trần Thương lại thêm một chút cảm ngộ.

Từ hiện đại khoa học kỹ thuật, tài liệu phát triển, thứ chúng ta có thể thay đổi được đã ngày càng nhiều.

Lựa chọn miệng nối lại cũng bắt đầu từ chỉ khâu lại đến máy khâu biến hóa, còn có từ nối lại vân vân...

Hiện tại, thứ Trần Thương cần làm là về nước sau đó một cái phương hướng.

Nghiên cứu một chút miệng nối lại khác nhau, nên lựa chọn phương thức nối lại dạng gì thì phù hợp.

Kim chỉ là truyền thống, thế nhưng cũng là tồn tại không đủ.

Muốn phát triển, chắc chắn phải tìm kiếm thay đổi.

Cây già nở mới hoa là khó khăn, thế nhưng nếu như chiết cành lại là một lựa chọn tốt.

Hành trình hơn mười giờ thật rất mệt mỏi, 8500 mét trên không trung, nhân loại thật vĩ đại, thực hiện mộng tưởng bay vọt trên trời, cũng làm cho khoảng cách lại không trở thành ràng buộc điều kiện chúng ta phát triển.

Đang ngủ, đột nhiên một hồi âm thanh dồn dập truyền đến.

- Cứu mạng

Một người đàn ông từ phòng vệ sinh chạy ra, phá vỡ yên tĩnh lúc này.

Lúc này đã buổi tối, máy bay đã bay hơn mười giờ, phía dưới là biển lớn mênh mông.

Một cô gái tóc vàng nằm trên mặt đất, quần áo không chỉnh tề, hô hấp dồn dập, hai tay đặt ở ngực liên tục đau đớn rên rỉ.

Vào lúc này, hai tiếp viên hàng không vội vàng chạy tới xem xét.

- Mọi người không nên kinh hoảng, ngồi tại chỗ đừng lộn xộn.

Đã qua không bao lâu, bên trong loa máy bay phát ra giọng nói:

- Trên máy bay có nhân viên công tác xảy ra bất trắc, có bác sĩ nào không...

Nghe thấy âm thanh sau đó, hơn ba mươi người Trần Thương bên này đều sửng sốt

Cùng nhau quay người.

Một máy bay này cũng không thiếu bác sĩ.

Tôn Quảng Vũ thì dặn dò mọi người đừng lộn xộn, tiếp đó đứng dậy nói:

- Tôi là bác sĩ

Lúc này, Trần Thương cũng nhận đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ khẩn cấp cứu, miêu tả nhiệm vụ: dưới tình huống loại thiếu hụt hệ thống thiết bị cấp cứu trên máy bay, tiến hành cấp cứu thành công cho người bệnh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể thu được một vật phẩm ban thưởng ngẫu nhiên! 】

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Tôi đi với anh.

Chương 1154: Máy Bay... Rất Nguy Hiểm

Trong lúc nói chuyện, ba người Trần Thương, Tôn Quảng Vũ, Hoàng Hạo đứng dậy.

Thừa vụ trưởng bên này sớm đã bối rối, ai có thể nghĩ tới trên máy bay sẽ gặp chuyện như vậy.

Nhìn cô gái nằm rạp trên đất, mọi người cũng không dám động loạn, váy cũng hơi nhếch nhác.

Thế nhưng bây giờ không phải lúc cân nhắc chuyện này.

Thấy ba người Tôn Quảng Vũ đứng dậy, vụ trưởng Thừa lập tức vui mừng, mang theo mấy người đi tới chỗ hiện trường.

Lúc này không gian tương đối tối, để cấp cứu, cabin đèn cũng mở ra.

Sau khi nhìn thấy cô gái, ba người Trần Thương lập tức nhíu mày.

Mà người đàn ông kêu cứu vừa rồi đã sớm không thấy bóng dáng.

Thế nhưng giờ không phải lúc nói chuyện này, sau khi Trần Thương ngồi xổm xuống, cũng vội vàng hỏi:

- Cô không thoải mái chỗ nào?

Mặt mũi cô gái tràn đầy đau đớn:

- Tôi... Tôi cảm giác mình không thể hít thở, mau cứu với, nơi này... Nơi này rất đau

Cô gái chỉ vào vùng trước ngực của mình.

Lúc này, Tôn Quảng Vũ và Hoàng Hạo lập tức hiểu được, có thể là gãy xương sườn?

Trần Thương vội vàng nói:

- Cô chịu đựng một chút, tôi tới xem chuyện gì xảy ra.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương dùng ngón tay ấn lên xương sườn và xung quanh mấy lần:

- Xương sườn bị gãy rồi, sao cô lại bị thương?

Cô gái sắc mặt đỏ bừng:

- Khi tôi đang đi WC, không cẩn thận ngã sấp xuống, đụng lên chốt cửa.

Đối với lấy cớ này, ba người Trần Thương là có thể tiếp nhận, dù sao quần áo không chỉnh tề cũng giống dáng vẻ đi WC, thế nhưng... Vẻ mặt mấy tiếp viên hàng không và vụ trưởng Thừa lại rất quái dị.

Trần Thương dặn dò mọi người trước tiên đem chuyển cô đến một nơi tương đối an toàn lại nói.

Qua không đến năm phút, hô hấp cô gái ngày càng dồn dập lên.

Trần Thương nhìn vẻ mặt cô cứng nhắc, hô hấp ngắn ngủi, Trần Thương lập tức nhíu mày

Chẳng lẽ... Đâm rách phổi, tạo thành tràn khí màng phổi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhất thời gấp.

Vị trí này sẽ không tổn thương trái tim, mà gãy xương sườn lại là dễ dàng đâm rách khoang màng phổi, thậm chí đâm phổi rách, hình thành một cái phụ áp, chèn ép phổi...

Như vậy, rõ ràng phiền phức cho người bệnh càng nhiều.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu bắt mạch bộ ngực, lập tức truyền đến tiếng trống một hồi, âm thanh biến thành âm cổ, đây là tràn khí màng phổi nha

Bên này Tôn Quảng Vũ vội vàng nói:

- Trên máy bay có hộp cấp cứu không?

Vụ trưởng Thừa gật đầu, vội vàng chạy đi cầm hộp cấp cứu, không bao lâu mang tới, bên trong có băng gạc, cái kẹp, cái kéo... Lidocainev thường thấy, đây cũng là một hộp cấp cứu ngoại thương bình thường.

Thế nhưng... đây cũng không phải thứ phẫu thuật cần nha.

Sau đó, Trần Thương đem ba ngón tay đặt lên phần cổ cô gái, lập tức phát hiện khí quản xảy ra chếch đi, khuynh hướng bên trái, điều này nói rõ vào lúc này, phổi bên phải cô gái đang khô héo.

Phiền phức

Trần Thương vội vàng nói:

- Người bệnh gãy xương sườn đâm vào phổi phải, chắc chắn phải tiến hành phẫu thuật, nhanh nhất chúng ta có thể hạ xuống lúc nào?

Trần Thương vẫn còn nghĩ cứu người an toàn hữu hiệu như thế nào

Sau khi vụ trưởng Thừa chuyển đạt vấn đề cho Trần Thương, rất nhanh cơ trưởng truyền đến trả lời.

- Sân bay gần nhất cần phải hai giờ, bây giờ chúng ta còn đang trên biển.

Một câu làm Trần Thương lâm thời bỏ đi ý nghĩ chuyển người bệnh đến bệnh viện.

Hai giờ, vốn là đến không kịp

Tình huống hiện tại của cô, dựa theo trạng thái lúc này, vốn duy trì không được lâu.

Lúc này khi mỗi lần người bệnh hô hấp, đều sẽ có một chút không khí từ vết thương bên phải phổi tiến vào bên trong khoang ngực, những không

khí này tích lũy trở thành một luồng sức chịu nén rất lớn, liên tục đọng lại tổn thương phổi, bản thân phổi có không khí ít, phía ngoài không khí nhiều, một tới hai đi, phổi cũng khô héo theo.

Đến lúc đó, hô hấp sẽ càng lúc càng khó khăn, cho đến ngạt thở

Vào giờ phút này, thời gian chính là sinh mệnh

Hiện tại rốt cuộc Trần Thương cũng hiểu ý nghĩa lời nhắc nhở của hệ thống.

Một bác sĩ hợp cách không chỉ phải có năng lực phẫu thuật, còn phải có loại bản sự tùy cơ ứng biến kia khi ở hiện trường, căn cứ hoàn cảnh chữa bệnh có hạn, tiến hành phẫu thuật cho người bệnh

Đây mới là năng lực

Trần Thương hít sâu một hơi, trong đầu không ngừng suy nghĩ máy móc và thiết bị kế tiếp phẫu thuật cần đề cập đến.

Anh cần một vật phẩm có thể đơn hướng rút hết không khí ra.

Cần khử trùng, cần...

Trần Thương bắt đầu lật xem bên trong hòm cấp cứu, có rất nhiều đồ, cái hộp cấp cứu này khoa ngoại thế nhưng chỉ có những thứ phổ thông, khác biệt duy nhất là nhiều thuốc tim hơn chút.

Xem ra chuyến bay quốc tế còn là có chuẩn bị.

Vào lúc này, Trần Thương quyết định tự mình chế tạo van một chiều.

- Có ống dẫn hay không? Loại ống dẫn thông khí hô hấp ấy

Tiếp viên hàng không rất nhanh lấy ra một cái mặt nạ dưỡng khí, Trần Thương lập tức vui mừng.

- Có dưỡng khí?

Tiếp viên hàng không gật đầu

Trần Thương tiếp tục nói:

- Thở oxy cho cô ấy.

Sau đó Trần Thương trực tiếp cầm lấy mặt nạ, cắt đứt ống cao su.

Sau đó Trần Thương hỏi:

- Có cái bình không?

Thừa vụ trưởng hỏi:

- Anh xem cái này được không?

Đang lúc nói chuyện, anh cầm ra một chai rượu Brandy và chai nước lọc.

Trần Thương lập tức gật đầu, vừa vặn, Brandy cũng không tệ, có thể dùng tới sát trùng khử trùng

Trần Thương cầm chai nước lọc, đục hai cái lỗ trên nắp nhựa, đổ đi một phần hai nước trong chai.

Tiếp đó đậy cái nắp lại, cắm ống cao su vào trong lỗ, một cái khác lộ ra.

Sau đó bịt kín cái chai, tiếp đó liên tiếp...

Cứ như vậy, một cái van một chiều đơn giản tự chế hoàn thành.

Hiện tại cần phải làm là châm cứu ngực.

Vào trường hợp như vậy, áp lực châm cứu ngực của Trần Thương còn là rất lớn, không có kim châm cứu ngực, cái gì cũng không có.

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Có móc treo quần áo không, loại bằng kim loại

Nhân viên phục vụ gật đầu, vội vàng chạy vào phòng trực ban, lấy một cái móc treo quần áo kim loại, Trần Thương nhìn mới gật đầu:

- Có thể

Châm cứu ngực bắt đầu.

Trần Thương đem mấy thứ này khử trùng sau đó, cầm lấy ống tiêm, tiến hành gây tê cục bộ, đáng tiếc duy nhất chính là, lấy ống tiêm kim tiêm dùng để châm cứu... Hiệu quả cũng tạm được, nhưng Trần Thương lo lắng không đủ chiều dài.

Nghĩ tới đây cắn răng một cái. Cầm lấy ống sắt, cắm vào chỗ rạch mổ cách đó không xa.

Cho dù là gây tê, đau đớn vẫn cực kỳ kịch liệt, hai người Tôn Quảng Vũ đè người bệnh lại, Trần Thương châm cứu thành công.

Vào lúc này, Trần Thương bắt đầu dùng ống tiêm nếm thử rút một cái, không có máu

Anh nhẹ nhàng thở ra

Không thương tổn đến mạch máu lớn, có thể này là vạn hạnh trong bất hạnh.

Sau khi kết nối ống cao su, dùng băng dán quấn tốt, trong chai nước lập tức xuất hiện bọt khí.

Cấp cứu thành công

Đến lúc phẫu thuật rút ra xương sườn bị gãy, Trần Thương từ bỏ.

Vốn không có điều kiện như vậy, loại tình huống này, muốn khâu phổi lại, cực kỳ khó khăn.

Sau khi cố định xung quanh người bệnh tốt rất nhanh, hô hấp của cô gái đã khôi phục bình thường.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Máy bay cũng là không cần đổi tuyến đường, tình huống người bệnh trong thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì.

Bàn giao một phen, Trần Thương về tới chỗ ngồi.

Hoàng Hạo bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Máy bay chấn động còn là... Rất nguy hiểm.

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ nói:

- Không nên nói lung tung, chỗ này có trẻ em.

Hoàng Hạo nhìn thoáng qua Trần Thương, lập tức cắt một tiếng.

Trần Thương sững sờ, anh... Các anh xem thường ai đây?

Tôi cứu người có được hay không

Chương 1155: Tổng Bộ Tuyên Chỉ Ở An Dương?

Thịnh hội kiểu này là có nhân viên công tác chuyên môn phụ trách tiếp đãi.

Đến Minnesota của thị trấn Rochester, chừng ba giờ chiều.

Sau khi Tôn Quảng Vũ và mấy đội ngũ nhỏ khác tụ lại, mới đặt ở khách sạn.

Rochester là thành phố lớn thứ ba của Minnesota, nói là thành phố, thế nhưng... so với tưởng tượng vẫn có khoảng cách.

Rochester cũng là một thành phố có lịch sử lâu đời, kiến trúc cổ xưa rất nhiều, rất nhiều đã bị xếp vào danh sách sử tích quốc gia, bao gồm nhà hát Burg, phòng hòa nhạc Avalon...

Có điều, nguyên nhân thành phố này chân chính nổi tiếng cả thế giới lại là cơ cấu chữa bệnh tổng bộ trung tâm Mayo.

Không lòng dạ nào du lịch, sau khi hơi dạo qua một vòng, mọi người tranh thủ về trong khách sạn.

Đăng ký vào ở, nhận lấy tư liệu tham gia là có quá trình cụ thể.

Thời gian hội nghị lần này kéo tương đối dài, so với hội nghị tổ chức thứ bảy, chủ nhật lần trước, lần này hội nghị thả lỏng một chút, chia thành bốn tới năm ngày hoàn thành.

Hội nghị lần này tự nhiên hấp dẫn đến truyền thông từ các nơi trên thế giới, mọi người đối với hội nghị lần này đã chờ mong thật lâu.

Đặc biệt là bởi vì tổ chức ngoại khoa tụy Trung Quốc rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu Rò tụy, Trần Thương và Jim Lawrence trở thành tuyển thủ có chủ đề và độ bàn tán sôi nổi.

Việc có tính cạnh tranh còn có thể hấp dẫn tới nhiệt độ cao, ngay cả bên phía tổ chức cũng vui tay vui mắt.

Ủy ban rổ chức Y tế Thế giới và bí thư xử trưởng đều phái nhân viên công tác chuyên môn tới.

Hội nghị lần này là hạng mục lần trước đại hội tổ chức Y tế Thế giới quyết định, tổ thành viên chấp hành hội nghị cũng tới không ít, vì để đảm bảo hội nghị lần này được tiến hành thuận lợi.

Trần Thương vừa đến cửa ra vào khách sạn, đã có một đám phóng viên xông tới.

Trốn tránh không được, Trần Thương dứt khoát thản nhiên đối mặt truyền thông.

Có điều có thể thấy, đại đa số vấn đề xảo trá của phóng viên, muốn nhận đến chút tin tức giống như vạch trần từ miệng Trần Thương.

- Trần Thương tiên sinh, hiện tại bên ngoài nói anh muốn tranh cử hội trưởng, xin hỏi là thật không ạ?

- Trần Thương tiên sinh, anh thật cho là anh có tư cách tranh cử hội trưởng à?

- Trần Thương tiên sinh, anh thấy Jim Lawrence thế nào...

Đủ loại vấn đề đều hỏi tới.

Trần Thương lại rất thản nhiên nhìn mọi người, tự tin nói:

- Không sai, tôi là tới tranh cử hội trưởng, binh sĩ không muốn làm tướng quân không phải binh sĩ! tốt

- Vấn đề về tư cách này, tôi khẳng định có tư cách được đề danh, thế nhưng anh có tư cách tiến hành bỏ phiếu hay không, tôi rất xin lỗi.

- Sau cùng, tôi rất tôn trọng các tiền bối Jim Lawrence, Hubert, họ là tiền bối học thuật, luận văn và tư tưởng học thuật cũng dẫn dắt tôi rất nhiều, thế nhưng tiến bộ lý niệm là kết quả va chạm trong học thuật, cạnh tranh là động lực để tiến tới, tôi rất hướng tới có thể thi đấu với bọn họ

Trần Thương dứt khoát lưu loát mấy câu làm cho đồng bạn xung quanh nắm chặt nắm đấm nói hay

Nói thật hay

Trần Thương thật sự là ăn miếng trả miếng, điều này làm đám truyền thông kia hơi kinh ngạc.

Trong mắt bọn họ, người Trung Quốc rất khiêm tốn, thế nhưng Trần Thương lại như không giống vậy.

Người truyền thông bị Trần Thương nói không có tư cách cũng sửng sốt một chút, anh không ngờ Trần Thương công khai nói anh không có tư cách, lập tức tức giận im lặng.

Bởi vì... truyền thông họ hoàn toàn đúng là không có tư cách.

Sau khi nói xong, Trần Thương trực tiếp về phòng khách sạn, anh ở chung một phòng với Tần Duyệt.

Sau khi trở về, Trần Thương cười nói:

- Vừa nãy anh nói có quá đáng lắm không?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Hả giận

Trần Thương cười cười, mở lịch trình hội nghị ra xem.

Ngày mai là ngày đầu tiên buổi hội nghị, chủ yếu là công khai thành lập học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, tổ chức Y tế Thế giới tiến hành tuyên bố hội viên các nước nào tham gia.

Tiếp đó lãnh đạo tổ chức Y tế Thế giới phát biểu, rồi đến Hubert người dẫn đầu trung tâm y học Mayo phát biểu.

Tiếp đó buổi chiều bắt đầu, chính thức cử hành hội viên đại hội.

Hội nghị từ tổ trù bị chủ trì, tổ trù bị ngoại khoa tiêu hóa lần này chủ yếu là nhân vật thủ lĩnh trong mấy lĩnh vực tiêu hóa học hội ngoại khoa tổng hợp thế giới, trong đó bao gồm 9 người: Hubert, Jim Lawrence, Hamilton, Lý Chính Kim, Oersted....

Tiếp đó là quản sự thường vụ người ứng cử danh sách, đây là người danh dự được tổ trù bị đề danh tiến cử cho đại hội, đồng thời cần làm tiến cử nói rõ về mỗi người.

Sau đó là bỏ phiếu biểu quyết đề cử quản sự thường vụ.

Lần bỏ phiếu này cũng có ý tứ, không chỉ là phiếu chín thành viên tổ trù bị tìm tới, còn có 5 thành viên ủy ban chấp hành tổ chức Y tế Thế giới phái tới, năm người bỏ phiếu tổ chức truyền thông học thuật phái tới.

Vì lẽ đó xem toàn thể cũng là công chính.

Xế chiều ngày mai tuyển ra quản sự thường vụ.

Ngày hội nghị thứ nhất chính thức kết thúc.

Ngày thứ hai là ban trị sự giới thứ nhất của tổ chức.

Tổ trù bị và quản sự thường vụ là người chủ trì hội nghị, đây cũng là một cái phân đoạn quan trọng nhất, bởi vì người chủ trì nhắc tên người tiến cử ứng cử hội trưởng, phó hội trưởng, bí thư trưởng sơ bộ.

Xác định danh sách người ứng cử

Quá trình này tương đối phức tạp, bởi vì hội trưởng, phó hội trưởng, bí thư trưởng đều là chức vị quan trọng, đề danh đơn giản, lúc giới thiệu tương đối phiền phức.

Sau đó cũng cần diễn thuyết, lên đài giới thiệu chính mình và lý niệm của mình, nói trắng ra là để kéo phiếu bầu.

Quá trình này có thời gian hai ngày

Ngày thứ tư, cử hành đại hội hội viên lần thứ hai.

Ban quản trị danh dự công bố người ứng cử hội trưởng, phó hội trưởng, bí thư trưởng chính thức của đại hội, bắt đầu tuyển cử.

Tiếp đó tổ chức Y tế Thế giới tuyên bố kết quả tuyển cử, trao bài trao ấn

Ngày cuối cùng, cũng chính là ngày thứ năm.

Hội trưởng chủ trì hội nghị, xác định kết cấu bên trong, nhân viên phân công, danh dự mời các nhân viên công tác đảm nhiệm chức vụ hội trưởng, phó hội trưởng, cố vấn khác.

Hội nghị lần này tăng lên một chuyện, là xác định vị trí tổng bộ.

Cái này trên cơ bản phải dựa theo hội trưởng giới thứ nhất tới chọn.

Sau đó là tuyên ngôn nhận chức.

Sau khi xem hết cả quy trình, Trần Thương cũng cảm thấy cực kỳ nhức đầu, quá trình toàn bộ hội nghị vô cùng rườm rà.

Mà mấu chốt nhất là Trần Thương nghĩ đến một chuyện...

Hình như mình không nhớ tới một chuyện, đó là địa điểm tổng bộ.

Đặt ở chỗ nào?

Nếu mình làm hội trưởng, bộ phận quản lý đặt ở chỗ nào nha?

Chẳng lẽ đặt ở thành phố Rochester này?

Đương nhiên không thể

Khẳng định là phải đặt ở bên cạnh mình nha.

Bằng không có bất cứ chuyện gì đều cần mười mấy tiếng máy bay, quá phiền toái.

Đặt ở thủ đô?

Chợt Trần Thương nghĩ đến một chỗ

- An Dương

Không sai bộ phận, quản lý đặt ở tỉnh Đông Dương thành phố An Dương.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định có muốn chào hỏi một chút với lãnh đạo hay không.

Nếu như thành phố có thể có một tổ chức quốc tế hóa như này, thế tuyệt đối là một chuyện tốt to lớn.

Hàng năm không nói người khác, tổ chức hội nghị đều có thể kéo theo phát triển kinh tế.

Trần Thương đột nhiên do dự, hiện tại gọi điện thoại, nếu như... Nếu như không được chọn, cái này xấu hổ cỡ nào chứ?

Nếu không chờ trúng tuyển hội trưởng rồi nói sau, dù sao trong lúc đó còn kém hơn thời gian một ngày.

Nếu không đến lúc đó uổng công lãnh đạo vui vẻ một trận, cái này vô cùng xấu hổ

Chương 1156: Trúng Tuyển Quản Sự

Hội nghị chính thức bắt đầu

Buổi sáng ngày đầu tiên, tổ chức Y tế Thế giới trình diện với nhân viên công tác Liên hiệp quốc, tổ trưởng phát biểu ủy ban chấp hành, tuyên bố thành lập Học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới

Đây đối với Ngoại khoa tiêu hóa mà nói là một lần thịnh hội long trọng

Tổ chức này thành lập, đối với Ngoại khoa tiêu hóa coi trọng trình độ, cũng mang ý nghĩa sau này càng nhiều tài chính, các loại tinh lực đều sẽ vùi đầu vào lĩnh vực kiểu này.

Sau khi một học hội chuyên nghiệp được thành lập, trong khoảng thời gian sẽ nghênh đón một thời kỳ phát triển giống như giếng phun.

Cũng không phải là tất cả đều sẽ si mê chức hội trưởng, trong chín thành viên tổ trù bị, Jim Lawrence rất chấp nhất, mà Hubert lại có tiếng hô cao nhất, Hamilton vai trò thấp nhất, thế nhưng lại là đại biểu phái học thuật.

Sáu người khác thì tương đối mà nói không quan trọng, theo bọn họ nghĩ, ai làm hội trưởng cũng giống vậy, quan trọng nhất là phát triển Ngoại khoa tiêu hóa

Tổ chức Y tế Thế giới phát biểu xong, tuyên bố hội nghị chính thức thành lập

Tất cả mọi người đều hoan hô.

Chuyện này nghĩa là, Ngoại khoa tiêu hóa đã chính thức trở thành một tổ chức học thuật quốc tế hóa.

Cố gắng của bọn họ không lãng phí vô ích.

Sau đó, Hubert người dẫn đầu bước lên sân khấu, Trần Thương cũng nhìn thấy vị Hubert gần sáu mươi tuổi này.

Rất gầy rất cao, một thân tây trang màu đen hơi không vừa vặn, mang theo một cái kính mắt, trong ánh mắt lộ ra cơ trí, anh đứng trên đài, rất kích động.

- Tôi rất kích động, học hội chúng ta thành lập rồi

- Chúng ta cố gắng rất nhiều năm, vẫn luôn làm chuẩn bị, làm nghiên cứu, từ khi tiểu tổ chuẩn bị thành lập đến giờ, chúng ta còn thừa lại chín người, cảm ơn sự ủng hộ của các anh, cám ơn

Hubert rất kích động, thế nhưng lại không có nụ cười.

Sau khi chương trình giới thiệu hội nghị xong xuôi, đến thời gian tất cả mọi người quan tâm nhất.

Quản sự thường vụ đề danh

Quản sự thường vụ có 60 người, nhìn thì rất nhiều, nhưng chia đều ra mỗi quốc gia lại không có bao nhiêu, thậm chí có mấy quốc gia còn không có một quản sự thường vụ.

Đề danh bắt đầu, đầu tiên là Hubert trước tiên bắt đầu đề cử, anh cần tiến hành giới thiệu về thành viên mình đề cử, sau đó bắt đầu tuyển cử.

Hàng thứ nhất dưới hội trường đều là giám khảo và đám người bỏ phiếu, bao gồm tám thành viên trong tổ trù bị khác, năm thành viên tổ chức Y tế Thế giới, năm nhân vật đại biểu đại học và tập san học thuật.

Số lượng quản sự thường vụ thậm chí trực tiếp quyết định ở vòng tuyển cử kế tiếp.

Bởi vì quản sự thường vụ tiến hành tuyển cử hội trưởng, bí thư trưởng, phó hội trưởng, cứ như vậy, duy trì ai có quản sự thường vụ càng nhiều, cơ hội lại càng lớn.

Nghĩ tới đây, đám người Tôn Quảng Vũ không khỏi bắt đầu im lặng.

Bởi vì nếu như vậy, độ khó chuyện Trần Thương được bình chọn làm hội trưởng sẽ tăng lên không ít.

Mọi người bất đắc dĩ thở dài, nhiều hơn mấy phần bất đắc dĩ.

Sau khi bắt đầu đề danh, mọi người phía dưới bắt đầu khẩn trương lên, rất chờ mong đối với đề danh lần này.

Không quản có thể đề danh thành công hay không, nhưng có thể đi vào nhân tuyển đề danh, đã là một vinh hạnh đặc biệt lớn lao.

- Martha - Simir! 51 tuổi...

- Trudeau - John...

Hiện trường tên tĩnh, sau khi mỗi cái tên được điểm ra, trên màn hình lớn sẽ xuất hiện giới thiệu, nhưng người đề danh còn cần tiến hành giới thiệu, nói rõ lý do đề danh.

Những này đều là những người đã có thành tích trong Ngoại khoa tiêu hóa.

Mỗi một thành viên tổ trù bị có thể đề danh 10 người, 9 người, … sau đó Hubert im lặng nhìn thoáng qua cái tên cuối cùng, lớn tiếng nói:

- Trần Thương, đến từ Trung Quốc, 28 tuổi

Cái tên này xuất hiện, một khu vực lập tức sôi trào.

Ai có thể nghĩ tới, Hubert lại đề danh Trần Thương, thực sự hơi kinh ngạc.

Rất nhanh, Hubert bắt đầu tiến hành giới thiệu về Trần Thương:

- Đây là một ngôi sao mới trong lĩnh vực Ngoại khoa tiêu hóa, thậm chí có thể nói là thiên tài, 28 tuổi, phát biểu luận văn thừa số ảnh hưởng cao tới 188 điểm, cách tân sử dụng cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ, tiến hành cải tiến phẫu thuật nội soi rạch mổ... Đây là một người trẻ tuổi có thiên phú

- Năng lực tiếp nhận sự vật mới mẻ của anh cực mạnh, tự mình biên soạn «Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» đã được 32 quốc gia phiên dịch, cũng là sách hướng dẫn sử dụng nội soi của trung tâm y học Mayo, anh là một người có ánh mắt và ý nghĩ rất đặc biệt về xây dựng lại đường tiêu hóa, là một nhân tài hiếm có

- Lý do đề danh: Trẻ tuổi, có thực lực, thiên tài, nhân tuyển hội trưởng

Lời này vừa nói, toàn trường lập tức kinh hãi

Hubert lại điểm danh nói Trần Thương là nhân tuyển của hội trưởng?

Lúc này, tất cả mọi người biến sắc.

Chẳng ai ngờ Hubert nhân khí độ cực cao vậy sẽ đề danh Trần Thương, đây là... Hubert phải tận lực Trần Thương?

Thậm chí đã bắt đầu trợ giúp Trần Thương bỏ phiếu à?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hội trường cũng bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Chẳng ai ngờ rằng, hội nghị vừa mới bắt đầu, đã xuất hiện hình ảnh kình bạo như vậy.

Mà hàng thứ nhất trong đám người, Jim Lawrence biến sắc, một đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm Hubert, giống như kền kền

Anh làm tốt chuẩn bị đầy đủ, không ngờ lại vào lúc này, gặp loại chuyện này

Có điều... Anh cho rằng cái này đủ rồi à?

Jim Lawrence hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại.

Lúc này rất nhiều người khu vực Châu Á đều trở nên hưng phấn, Hubert là lão tiền bối mọi người rất tôn trọng, nhân khí cũng cao nhất, thậm chí cũng là anh vừa bắt đầu đã chủ trương thành lập học hội Ngoại khoa tiêu hóa này.

Mà Trần Thương được anh đề danh, mà còn là nhân tuyển hội trưởng

Cái phân lượng này rất nặng

Này thậm chí là có thể được Hubert đến duy trì một chút.

Lúc này, mọi người bất đắc dĩ kích động lên, cảm giác mất mát lập tức tan thành mây khói, thay vào đó là chờ mong.

Mà Trần Thương lại sửng sốt, anh nhìn Hubert, hơi kinh ngạc, cũng nhiều mấy phần cảm kích.

Có thể vào trường hợp này, lấy thân phận như vậy đi đề danh Trần Thương làm hội trưởng, chẳng lẽ Hubert từ bỏ à?

Không chỉ Trần Thương nghĩ thế, rất nhiều người duy trì Hubert cũng nhíu mày, chuyện đề danh Trần Thương là hội trưởng nhân tuyển này đến cùng là tình huống thế nào?

Hubert không muốn lại làm hội trưởng à?

Anh cố gắng nhiều năm như vậy...

Tất cả mọi người hơi im lặng nhìn người đàn ông cao cao gầy gò kia.

Sau khi đề danh nhân tuyển, bốn người Tôn Quảng Vũ, Hoàng Hạo, Ngụy Gia Oánh, Dương Bảo Lộ lần lượt được đề danh, đại đa số là từ Lý Chính Kim bệnh viện công Singapore và Nobita Shinichi Nhật Bản đề danh.

Lập tức, mọi người ở Châu Á hưng phấn, năm người đã không ít, dù sao tất cả mới 100 người.

Đề danh đến trưa vừa kết thúc, công bố 100 nhân tuyển được đề danh ra, chờ đợi buổi chiều bỏ phiếu.

Đồ ăn buổi trưa tẻ nhạt vô vị, tất cả mọi người trong phòng ăn đang thảo luận chuyện bỏ phiếu buổi chiều, dù sao có thể trở thành quản sự thường vụ, đã là một vinh dự hiếm có.

Trong 100 người sẽ có 60 người trúng tuyển chính thức, xác suất này cũng không phải là 60%, thật ra xác suất mỗi người đều là 50%, được tuyển chọn, hoặc là bị thua.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều khẩn trương lên.

Ngay cả đám người Tôn Quảng Vũ lúc này cũng cực kỳ khẩn trương.

Họ yên lặng chờ mong, hi vọng có thể tiến vào, đến lúc đó thuận tiện duy trì Trần Thương

Chương 1157: Trần Thương Thù Rất Dai

Buổi chiều, bỏ phiếu bắt đầu

Tất cả mọi người đều mở to mắt chằm chằm màn hình lớn.

Chờ mong mình có thể trúng cử, Trần Thương cũng như thế, nói đến, nếu như ngay cả quản sự thường vụ mình còn không thể vào được, cái này lúng túng lắm...

Có điều, rất rõ ràng, Trần Thương suy nghĩ cho dù như thế nào, chỉ bằng vào lực ảnh hưởng, anh cũng có thể tiến vào danh sách thí sinh quản sự thường vụ.

Trúng tuyển quản sự thường vụ dựa theo trình tự đề danh tiến hành công bố kết quả.

Mà lúc này, truyền thông xung quanh đã bắt đầu đi đưa tin.

Thật ra, những truyền thông này không giống đại đa số mấy truyền thông khác, đa số họ là nắm giữ tập san và bối cảnh tạp chí chuyên nghiệp.

Mà sớm vào khi bắt đầu, một tạp chí xã có tên «Thế giới mới Phổ ngoại» đã tiến hành dự đoán danh sách trúng tuyển.

Mà Trần Thương vừa vặn được nhà này đoán sẽ ở ngoài danh sách.

Họ cho rằng, Trần Thương cũng chỉ viết một quyển sách kỹ xảo nội soi, cho dù là tư lịch hay năng lực, đây là kế hoạch một lần tạo sao của Ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc.

Thậm chí họ còn bắt đầu phân tích mấy ca phẫu thuật của Trần Thương, công khai trào phúng vô tri và năng lực của anh, hi vọng ảnh hưởng bỏ phiếu.

Nói đến, tin tức nhà tạp chí xã này am hiểu nhất cũng không phải tập san học thuật, kỳ hạ «Thế giới mới Phổ ngoại» thừa số ảnh hưởng họ chỉ có 1.8 điểm, thế nhưng người đầu tư mở ra lối riêng, đi con đường bát quái học thuật, chuyên môn tiến hành đào sâu và nhổ nước bọt mấy người có tranh cãi học thuật này.

Một nơi truy cầu 'Nhân quyền' như nước Mỹ, tự do ngôn luận khá là không kiêng nể gì cả.

Hôm qua, Trần Thương nói họ không có tư cách tham gia bình chọn ngay trước mặt mọi người cũng làm họ nhiều hơn mấy phần phẫn nộ.

Cho dù là những người đoạt giải Nobel kia, khi đối mặt mấy tạp chí lưu manh kiểu này, cũng sẽ lựa chọn đứng xa mà trông, dù sao đây chân chính

nghĩa là con ruồi

Bởi vì Trần Thương được Hubert đề danh, hạng mười tiến hành bỏ phiếu.

Theo tiếng đếm 3-2- 1, kết quả xuất hiện.

Tất cả 19 chuyên gia bỏ phiếu, Trần Thương thu được 11 phiếu, thuận lợi tấn cấp.

Cái số phiếu này rất xấu hổ

Trúng tuyển, là không hề nghi ngờ trúng tuyển danh sách thường vụ quản sự.

Thế nhưng, nếu muốn lấy được tuyển hội trưởng, cái số phiếu này thật sự không có sức thuyết phục.

Trong lúc nhất thời, mọi người phía dưới dồn dập nghị luận ồn ào lên.

Mà lúc này, tạp chí «Thế giới mới Phổ ngoại» không chút nào cho là mình dự đoán sai, họ ngược lại hưng phấn đưa tin:

- Trần Thương tự tin cầm xuống 11 phiếu, thành công tiến vào ban trị sự thường vụ, khả năng này là phiếu tuyển chuẩn hội trưởng thấp nhất từ trước tới nay, xem ra ánh mắt chuyên gia bình chọn vẫn còn được.

Có đôi khi, tuyển cử thật sự là xem khí thế, có đôi khi khí thế thậm chí có thể chi phối rất nhiều người.

Thật ra 11 phiếu đối rất nhiều người mà nói đã rất tốt, nhưng đối với Trần Thương muốn tranh cử hội trưởng mà nói, thực sự là quá thấp.

Tranh cử hội trưởng là gia nhập ban trị sự, mà bản thân Jim Lawrence đã đề danh mười người, không nói có thể thông qua mấy cái, những người này khẳng định là người ủng hộ đáng tin của Jim Lawrence.

Nghĩ như vậy, tựa như đối đầu giữa Trần Thương và Jim Lawrence, thật sự là cầm trứng gà chọi tảng đá, không cùng một trọng lượng.

Trong lúc nhất thời, dù là truyền thông hay người ủng hộ xung quanh, thậm chí những người bắt đầu chuẩn bị duy trì Trần Thương Châu Á thường vụ quản sự kia, cũng bắt đầu do dự...

Nhưng Trần Thương lại không chút hoang mang, thường vụ quản sự đối với Trần Thương chỉ là một tấm vé ra trận, tiến đến là được.

Quân cờ chân chính còn vào sáng ngày kia

Trung Quốc ngoại trừ Trần Thương còn có ba người trúng tuyển, Tôn Quảng Vũ, Hoàng Hạo, Ngụy Gia Oánh lần lượt trúng tuyển.

Họ cũng đích thật là đắm chìm nhiều năm trong lĩnh vực đường tiêu hóa, có rất nhiều thành quả học thuật.

Những người bỏ phiếu kia là căn cứ hạng chỉ tiêu của anh tới: ba điểm năng lực nghiên cứu khoa học, năng lực lâm sang và lực ảnh hưởng học thuật.

Lực ảnh hưởng học thuật của Trần Thương vì «Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam» rất cao, thế nhưng hai năng lực nghiên cứu khoa học và lâm sàng, trên số liệu thật so ra kém những lão tiền bối kia.

Vì lẽ đó bỏ phiếu cũng là có căn cứ.

Ngày hội nghị đầu tiên bình chọn xong sau đó, thuận lợi kết thúc.

Trần Thương vừa mới ra cửa lớn, đã có một đống lớn truyền thông vây quanh.

Trí nhớ Trần Thương rất tốt, liếc mắt đã nhìn thấy phóng viên hôm qua hơi đùa cợt với mình, lúc này thấy đối phương cười trên nỗi đau người khác, giơ micro nhìn Trần Thương.

- Trần Thương tiên sinh, xin hỏi cái gì cho anh dũng khí để anh và Jim Lawrence, Hamilton... Những người này tiến hành tuyển cử.

- Nghe nói trước đây Trung Quốc rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu Rò tụy cũng là công lao của ngài, ngài đây coi như là hố tổ quốc mình à?

Trần Thương nhìn thoáng qua cô gái tóc vàng mắt xanh ngực to mà không có não kia, vốn không muốn phản ứng, nhưng nhìn cô nói chuyện ngày càng khó nghe, tò mò hỏi một câu:

- Xin hỏi cô là một nhà tạp chí nào?

Cô gái cười nói:

- «Phổ ngoại thế giới mới »

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Tôi nhớ kỹ rồi.

Nói xong, đứng dậy rời đi.

Cô gái thấy thế lập tức cười trên nỗi đau của người khác:

- Xin hỏi Trần Thương tiên sinh, anh là muốn đi gửi bản thảo cho tạp chí xã chúng tôi à? Xin lỗi, anh không chắc chắn có thể qua thẩm

- Tôi đề nghị anh thử cạnh tranh phó hội trưởng một chút đi, có lẽ sẽ vì anh đến từ Trung Quốc mà cho mặt mũi, hơi xíu cơ hội đó

Hôm nay bỏ phiếu kết quả đi ra sau đó, lập tức đưa tới rất nhiều người chú ý.

Mà Trần Thương nổi tiếng nhưng cũng bằng mấy trò ác ý của nhà truyền thông, tăng lên rất nhiều.

Thậm chí nhà tạp chí này còn chơi ác tự thân thiết kế tạo hình một nhân vật phim hoạt hình cho Trần Thương.

...

...

Ngày hôm sau, hội nghị bắt đầu, tổ trù bị sẽ đề danh hội trưởng, phó hội trưởng, bí thư trưởng.

Hội trưởng một người, phó hội trưởng mười người, bí thư trưởng một người.

Sau khi đề danh sẽ tiến vào giai đoạn diễn thuyết và bỏ phiếu.

Mỗi người chỉ có cơ hội một lần, tham gia tuyển cử hội trưởng, sẽ không thể tham dự phó hội trưởng và bí thư trưởng.

Đầu tiên là đề danh hội trưởng

Sau một phen đề danh, nhân tuyển hội trưởng xuất hiện bốn cái.

Trần Thương, Jim Lawrence, Hubert và Hamilton.

Trần Thương so với ba vị đại lão này, thật là quá mức nhỏ gầy.

Thế nhưng lúc này, Hubert lên đài trực tiếp nói:

- Đối với đề danh đồng hành, tôi cảm giác sâu sắc xin lỗi, tôi lại không muốn trở thành hội trưởng, tôi sẽ trở thành một phó hội trưởng, đem hết khả năng, làm tốt công việc mà mình nên làm, cảm ơn mọi người.

Hubert bỏ thi đấu để dự thi nhân tuyển trở thành ba người.

Mà Jim Lawrence cũng nhẹ nhàng thở ra, nói thật, nếu Hubert cũng tranh cử, anh thật không có đủ lòng tin.

Rất nhanh, tiến vào giai đoạn diễn thuyết, thời gian cả ngày hôm nay, sẽ là chuẩn bị cho ba vị ứng cử hội trưởng.

Mà lúc này Jim Lawrence lên đài trước tiên, anh nhìn mọi người, rất tự tin.

- Tôi rất vinh hạnh, cũng rất chờ mong đứng trên vị trí này

- Tiếp xuống, tôi sẽ dùng hành động thực tế nói với mọi người, tôi có năng lực làm Hội trưởng giới thứ nhất của học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới chức tốt

Sau khi nói xong, Jim Lawrence mở máy tính của mình ra, hình ảnh máy chiếu cũng bắt đầu xuất hiện

Chương 1158: Đạo Văn? Vô Sỉ

- Thời đại người máy

- Hiện đại y học phát triển là xây dựng ở khoa học kỹ thuật, các loại tài liệu liên tục phát triển phía trên cơ sở.

- Mà Ngoại khoa phát triển chúng ta cũng giống thế, xây dựng lại đường tiêu hóa vẫn luôn là vấn đề chúng ta muốn giải quyết, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, tiến bộ của chúng ta thực sự quá chậm.

- Đơn giản là vì lý niệm và kỹ xảo phẫu thuật chúng ta không đủ à?

- Không! Tôi cho rằng không phải

- Gần đây, tôi và thành viên đoàn đội cố gắng thông qua, tiến hành phân tích chiều sâu cho 500 ca phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa, kết quả luận văn tôi tin tưởng mọi người đã thấy

- Thế nhưng hôm nay tôi muốn nói là một phần chỉ nam, tôi cảm thấy cái này không chỉ là một phần chỉ nam, mà còn là một lần phát triển kỷ nguyên mới cho Ngoại khoa, chúng ta cần cố gắng theo phương hướng này

- Thời đại này tôi gọi là thời đại người máy

Không thể không nói, Jim Lawrence vừa bắt đầu đã dùng 'thời đại người máy' đem mọi người nói tiến vào trạng thái

Cái gì là thời đại người máy?

Rất nhanh, Jim Lawrence đem tuyệt chiêu áp đáy hòm của mình ra.

Không bao lâu trên màn ảnh máy vi tính, ảnh chụp một cái được anh xưng là đại biểu cho thời đại người máy phẫu thuật xuất hiện trước mắt mọi người.

- Dù là nối lại đường tiêu hóa, nối lại đường ruột, hay nối lại tụy tràng, nối lại đuôi tụy, nối lại mật - ruột..., sử dụng nối lại phẫu thuật truyền thống của chúng ta là không đủ, tôi cảm thấy xây dựng lại đường tiêu hóa là tiến một bước hoàn thiện cho việc nối lại và sửa chữa

- Mà, đối với mấy cái ống tụy có thể giữ lại kia, đường mật chúng ta cũng có thể sự giúp đỡ của người máy Da Vinci, tiến hành chữa trị, điều này làm cho xây dựng lại của chúng ta sẽ càng thêm phù hợp với trạng thái nguyên thủy ban đầu

Theo âm thanh vang lên, mọi người phía dưới lập tức sửng sốt

Đám người Tôn Quảng Vũ Hoàng Hạo thì càng trực tiếp trợn tròn mắt.

Mọi người ngẩng đầu nhìn Jim Lawrence, đều hơi kinh ngạc.

Cái này cũng quá vô sỉ đi?

Chính chủ còn ngồi ở nơi này, anh đây là quang minh chính đại đạo văn à?

Tận khả năng giữ lại nguyên thủy đường tiêu hóa, bản thân lý niệm này là Trần Thương nói, thậm chí là lệ thuộc vào một cái phân đoạn quan trọng nhất trong lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị.

Mà bây giờ, Jim Lawrence người ta quang minh chính đại làm nó thành thành quả nghiên cứu của mình.

Thế nhưng, anh vốn còn chẳng thể nói người ta không đúng.

Bởi vì người ta sử dụng là tiến hành kết quả dưới phẫu thuật của người máy Da Vinci.

Như vậy, ngược lại Jim Lawrence là tiến hành cách tân cải tạo trên lý niệm của Trần Thương.

Nguyên một đám nhân viên tham dự của Châu Á xanh xám cả mặt, Tôn Quảng Vũ thậm chí hơi tức giận, đây quả thực quá vô sỉ, nếu đây không phải ở hội trường, anh đã sớm đứng dậy mắng to Jim Lawrence vô sỉ

Ngay cả Oersted cũng nhăn chặt lông mày, không nói nữa

Mặc dù rất nhiều người ở đây đều hoặc nhiều hoặc ít nghe nói qua lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa của Trần Thương, tận khả năng giữ lại những cái ống dẫn khó mà nối lại kia của đường tiêu hóa.

Nhưng mà mọi người vô cùng rõ ràng, cái này độ khó quá cao

Động vật sử dụng họ cũng học sử dụng qua, nhưng không tính ổn định quá cao, yêu cầu đối với thuật giả cũng rất cao.

Một loại phẫu thuật xác suất thành công không đến 50% kiểu này, mọi người vốn không dám tác dụng trên lâm sàng.

Thế nhưng hiện tại, Jim Lawrence vậy mà sử dụng người máy Da Vinci cho ống tụy, tiến hành chữa trị đường mật.

Lúc này, Jim Lawrence bắt đầu giảng giải chi tiết phẫu thuật, hạng mục chú ý, giải thích như thế nào mới có thể giảm sai lầm phẫu thuật xuống, đề hiệu suất phẫu thuật cao lên.

Sau khi hình ảnh biểu diễn kết thúc, rất nhanh, trên màn hình lớn xuất hiện hai video phẫu thuật

Jim Lawrence nói với mọi người:

- Mọi người mời xem, đây là hai ca phẫu thuật! Một ca là mở bụng chữa trị ống tụy, một ca là được người máy Da Vinci chữa trị ống tụy.

Hình ảnh bên trên, độ khó đối với chữa trị ống tụy của mỗi người rất cao, mỗi chi tiết nhỏ đều phải khống chế, thế nhưng trái lại người máy, cánh

tay máy của nó rất ổn, nội soi ở bội số lớn 15 lần, mọi thứ lộ ra khoan thai tự đắc như vậy

Lập tức, mọi người dưới đài được hình ảnh hấp dẫn.

Jim Lawrence thấy cảnh này, hài lòng cực kỳ.

Anh nhìn người ứng cử Trần Thương ngồi ở hàng thứ nhất, bất đắc dĩ nhún vai, ném đi một nụ cười ý vị thâm trường.

Thế nhưng, để anh không hiểu là, Trần Thương như nhau cũng là báo lấy cười lạnh một tiếng, tựa như muốn nói: Học không tệ, có điều đây đều là tôi chơi thừa.

Jim Lawrence không quan trọng lắc đầu, nhìn về phía hiện trường

Không thể không nói, ý này của anh, xác thực hiệu quả rất tốt, hấp dẫn chú ý của mọi người.

Jim Lawrence tiếp tục nói:

- Nhân loại chúng ta ở khống chế chi tiết, không tinh chuẩn bằng cánh tay máy, đồng thời ở phương diện ổn định, cũng không ổn định bằng nó, như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể phát huy ưu thế khoa học kỹ thuật.

Lúc này, trong video, bác sĩ mổ chính bởi vì thao tác vô ý, dẫn đến khi khâu lại, khâu lại tạo thành một chút tổn thương cho ống tụy, mặc dù rất không đáng chú ý, nhưng đây đối với ống tụy lại là một lần tổn thương nghiêm trọng.

Bản thân ống tụy chỉ có 3 milimet tổn thương như thế, là tổn thương nghiêm trọng cho rò tụy ổ bụng.

Mà người máy vững chắc không gì sánh được

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn chằm chằm video người máy phẫu thuật, tâm động không thôi.

Đồng thời, trong lòng cũng nhiều hơn mấy phần đáng tiếc cho Trần Thương.

Dù sao, Trần Thương lớn mật mà đưa ra ý nghĩ cách tân này, nhưng, mấu chốt nhất là Trần Thương tự thân dùng phẫu thuật đi hoàn thành những thao tác độ khó cao kia.

Đây là hiếm thấy nhất

Rất nhiều ý nghĩ, rất khó đi làm được, thế nhưng Trần Thương lại là biến loại không thể này thành có thể.

Thế nhưng hiện tại, Jim Lawrence lại làm cho quá trình này trở nên càng thêm đơn giản, trở nên khả thi cao hơn, tỉ lệ sai số thấp hơn.

Đây chính là uy tín lâu năm của giáo sư Ngoại khoa tiêu hóa

Họ đã có ý nghĩ của mình trong lĩnh vực, đồng thời, khi gặp sáng ý mới và lý niệm, còn có thể liên tục đi hoàn thiện dung hợp, để ý nghĩ của mình trở nên càng thêm tiên tiến.

Đây chính là tích lũy

Trong lúc nhất thời, mọi người dồn dập cảm khái, trong lòng cũng nhiều mấy phần bội phục Jim Lawrence

Thời gian chậm rãi trôi qua, Jim Lawrence rất nhanh giải thích xong lý niệm và ý nghĩ của mình.

Sau đó nhìn mọi người ở đây, nắm chặt quyền, lớn tiếng nói:

- Thời đại người máy đến, thay đổi phương pháp phẫu thuật truyền thống của chúng ta

- Xây dựng lại đối với tiêu hóa, có lẽ chúng ta cần xâm nhập nghiên cứu, tiếp xuống, tôi muốn làm, chính là liên tục hoàn thành loại chỉ nam phẫu thuật chữa trị này, hi vọng mang đến trợ giúp cho mỗi một bác sĩ Ngoại khoa tiêu hóa

- Đem sử dụng người máy đối với chúng tôi phẫu thuật có trợ giúp chi tiết phát hiện, đào móc có chiều sâu, đồng thời chế định ra chỉ nam một phần đi hữu hiệu

Sau khi nói xong, Jim Lawrence cuối chào mọi người một cái

- Cảm ơn mọi người, cũng cảm ơn Trần Thương mọi người cung cấp một loại lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa như vậy cho chúng tôi

- Hi vọng mọi người có thể đem một phiếu đầu quý giá cho tôi

Lúc kết thúc, Lawrence còn không có từ bỏ ‘Cảm ơn’ Trần Thương, cái này đến trong mắt những người từ Trung Quốc kia đây chính là một loại châm biếm trần trụi

Chương 1159: Jim - Món Ăn Khai Vị - Lawrence

Ngay lúc Jim Lawrence diễn thuyết xong, tiếng vỗ tay rất nhanh vang lên

Mà tất cả nhân viên Trung Quốc tham gia đều nhìn chằm chằm Jim Lawrence, hận không thể xé nát anh ta ra, quá vô sỉ

Thế nhưng, cũng không thể làm gì.

Người máy Da Vinci có hiệu quả rất tốt cho Ngoại khoa tổng hợp, những này mọi người đều biết, mà Jim Lawrence đã đắm chìm đạo này thật lâu, thậm chí còn tạo nên ý nghĩ của riêng mình.

Hiện tại, sau khi kết hợp với lý niệm của Trần Thương, tựa như càng được hoàn thiện.

Ngay cả mấy người Hubert cũng không thể không giơ ngón tay cái lên.

Hội trưởng này, có lẽ thật có trình độ.

Sau khi Jim Lawrence kết thúc diễn thuyết, người chủ trì Hubert lên sân khấu nói:

- Diễn thuyết rất đặc sắc, lý niệm cũng rất mới lạ, giáo sư Jim Lawrence vừa bắt đầu đã hấp dẫn tôi rồi, thời đại Người máy, có lẽ kết hợp giữa y học chúng ta và khoa học kỹ thuật liên tục phát triển giống như chiều sâu, một ngày này rất nhanh sẽ đến.

- Mọi người nghỉ ngơi một chút, vị thứ hai diễn thuyết người là giáo sư Hamilton.

Thời gian nghỉ ngơi, mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ, trộm tới ánh mắt tiếc hận cho Trần Thương.

Tần Duyệt cũng tự mình tới bên cạnh Trần Thương, an ủi anh.

Trần Thương ngược lại cười nói:

- Không cần lo lắng.

Tần Duyệt gật đầu.

Oersted nhìn Trần Thương, phát hiện giáo sư nhà mình vẫn ung dung bình tĩnh như cũ, nhất thời, anh cũng bắt đầu tò mò.

Giáo sư Trần thật làm người ta nhìn không thấu

Mà lúc này, truyền thông «Thế giới mới Phổ ngoại» càng là tán thưởng về Jim Lawrence không gì sánh được, trắng trợn tuyên truyền, cũng càng nói Trần Thương thành một nhân vật nhà quê.

Thời đại người máy, lập tức cũng leo lên rất nhiều tạp chí và trang web.

Thật ra, mỗi lần hội nghị cỡ lớn, những chuyên gia này xuất hiện, đều có thể mang đến rất nhiều cách tân.

Thuật học giới cũng là có 'Nhiệt độ' có thể cọ.

Cũng ví dụ như lý niệm 'Thế giới chân thật' đi ra, văn chương vốn là mang theo 'Thế giới chân thật', vẫn rất dễ được phát biểu trên tập san cao cấp.

Cũng như một số khi bị cảm cúm tàn phá bừa bãi, mấy luận văn có liên quan đến cảm cúm cũng tựa như thế.

Mà thời đại người máy, tương tự cũng hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

Hamilton là viện sĩ y học viện Harvard, là một bác sĩ điệu thấp.

Thế nhưng tuyệt đối không nên xem thường người nước Đức xem như bình thường này, vì đời này anh đã độc quyền đầy đủ xây dựng lên một nhà bệnh viện tam giáp cỡ lớn.

Hamilton có nhận biết và kiến giải rất sâu sắc của mình về nối lại đường tiêu hóa, trước sau đã phát minh bảy tám loại máy khâu, nhằm vào nối lại đường tiêu hóa khác biệt bên trong ổ bụng.

Sau khi chậm chạp lên sân khấu, Hamilton cười nói:

- Thuật nghiệp có chuyên công, những năm này, tôi vẫn đang nếm thử nghiên cứu máy khâu, mà hiện nay, thị trường máy khâu cũng phát triển ngày càng tốt, bởi vì vậy, ngay trong thời gian hai năm tôi đi qua, trước mắt đối với tất cả máy khâu trên thị trường, kỹ xảo và phương thức nối lại, tiến hành một cái tổng kết

- Mời mọi người nhìn lên màn hình lớn, đây là thành quả nghiên cứu của tôi: «Chỉ nam tuyển chọn nối lại trong xây dựng lại Đường tiêu hóa»

Đề mục vừa xuất hiện, dưới khán đài cũng vang lên tiếng vỗ tay oanh minh một hồi.

Đây là một người nghiêm túc nghiên cứu học vấn

So với thời đại Người máy, Hamilton lập tức kéo tất cả mọi người về hiện thực.

Hamilton cười nói:

- Bất luận là nhân lực phẫu thuật, hay là người máy phẫu thuật, phương thức nối lại tuyển chọn đều là chắc chắn phải lựa chọn.

Thế là, Hamilton bắt đầu tự mình giới thiệu.

Dưới khán đài, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, so với Jim Lawrence, Hamilton mới thật sự là mở ra lối riêng, cho dù phẫu thuật thế nào đều cần cân nhắc nối lại.

Hamilton nói rất chuyên nghiệp, ưu khuyết điểm phương thức của anh và tuyển chọn của mỗi kiểu nối lại đều tiến hành phân loại.

Lúc này, Trần Thương cũng không nhịn được nghiêm túc lên

Nếu anh là hội trưởng, anh tuyệt đối sẽ mời Hamilton trở thành hội trưởng danh dự, năng lực người này rất cao.

Không có tốn bao nhiêu thời gian, phần giới thiệu của Hamilton kết thúc.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Hamilton có fan hâm mộ đáng tin của riêng mình.

Hamilton chậm rãi xuống, tiếp xuống, sẽ đến lượt Trần Thương.

Vào lúc này, tất cả mọi người nhìn Trần Thương, thanh niên chỉ mới 28 tuổi, đứng trên sân khấu thậm chí còn lo lắng anh có thể trấn trụ tràng hay không.

Đi qua Jim Lawrence, hiện tại mọi người cũng không biết Trần Thương còn có cái gì có thể nói.

Xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị?

Tựa như hạch tâm đã bị giảng thuật rồi

Chữa trị ống tụy?

Thậm chí đã được cải tiến.

Trần Thương đến cùng còn có phần thắng hay không.

Nhất thời, tất cả mọi người đưa mắt về phía người đang chậm chạp lên sân khấu.

Hubert cổ vũ nhìn thoáng qua Trần Thương, anh xem trọng Trần Thương, bởi vì trẻ tuổi, có tiềm lực

Thế nhưng, xem trọng là xem trọng, tuyển cử là tuyển cử

Khi nhân viên công tác bắt đầu chuẩn bị máy vi tính, Hubert lại lần nữa tiến hành giới thiệu Trần Thương một phen.

Mọi người phía dưới, hiện tại cũng cổ vũ nhiều hơn mấy phần cho Trần Thương.

Cho dù thế nào, người trẻ tuổi này đã rất ưu tú, có thể đứng trên sân khấu này, tranh cử chức vị hội trưởng, đã nói lên năng lực và can đảm của anh.

Trần Thương hơi cúi đầu với mọi người, cũng gật đầu tỏ ý với Hubert, anh không biết vì sao người này lại đánh giá mình cao như thế, thế nhưng Trần Thương cảm thấy mình không thể phụ lòng kỳ vọng của anh.

Trần Thương tự giễu cười cười, nhìn mọi người nói:

- Ý nghĩ của hai vị giáo sư rất tốt, thậm chí giáo sư Jim Lawrence đã nói về lý niệm của tôi nên tôi đỡ phải giảng thuật một chút, tôi cần cảm ơn giáo sư Jim Lawrence, bởi vì anh đã sớm tiến hành phổ cập khoa học một chút cho mọi người, thậm chí nói khái niệm thời đại Người máy, kế tiếp thứ tôi muốn giải thích có thể sẽ dễ dàng tiếp nhận và lý giải hơn rồi.

Nói tới đây, Trần Thương thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói:

- Thế nhưng sau đó, thứ tôi phải nói, độ khó tương đối cao, hi vọng mọi người tập trung tinh thần, không được thất thần, bởi vì nếu bỏ lỡ một chi tiết, giải thích đằng sau có thể sẽ nghe không hiểu

Câu này của Trần Thương làm tất cả mọi người hơi sửng sốt một chút

Quá cuồng vọng

Nghe không hiểu?

Anh xem thường ai vậy?

Ngay cả mấy người Hubert cũng hơi nhíu mày.

Mà sau khi Oersted nghe thấy, yên lặng chuẩn bị giấy bút kỹ càng, anh biết rõ... giáo sư Trần muốn nghiêm túc thật

Nghĩ tới đây, thậm chí Oersted hơi kích động.

Đây là lần đầu anh thấy giáo sư Trần nghiêm túc và chăm chú như thế.

Anh có một dự cảm, giải thích kế tiếp, có thể sẽ được lợi không nhỏ

Mà Jim Lawrence thì sửng sốt một chút, một mặt mộng bức...

Có ý gì đây?

Thứ tôi nói chỉ là món khai vị?

Vào lúc này, tất cả mọi người đều mắt không chớp nhìn chằm chằm Trần Thương, không biết anh trong ấm đến cùng muốn làm cái gì?

Cố lộng huyền hư?

Mà lúc này tạp chí «Thế giới mới Phổ ngoại» đã công khai tiến hành giễu cợt Trần Thương:

- Thật sự là một người cuồng vọng vô tri, kinh nghiệm mỗi người ở đây đều phong phú hơn cả anh, vậy mà có thể nói lời không hợp thói thường như vậy

- Nói thật, chỉ bằng câu nói này, nếu tôi là người bỏ phiếu, tôi có thể sẽ lập tức bác bỏ luôn tư cách tranh cử của Trần Thương

Ngay lúc này, Trần Thương đã mở một thiên Đồng thuận của các chuyên gia mình chuẩn bị xong ra

« Đồng thuận của các chuyên gia về lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị »

Chương 1160: Nghiêm Túc Chút, Không Cần Hạ Xuống Đội Ngũ

Sau khi mọi người thấy một màn này, không khỏi nhíu mày.

Đồng thuận của các chuyên gia?

Đồng thuận của các chuyên gia có gì khó đâu?

Lập tức, Trần Thương trượt xuống một trang, bắt đầu giới thiệu:

- Xây dựng lại đường tiêu hóa, bao gồm kết cấu và công năng, duy trì tốt kết cấu thế nào để tốt hơn, công năng hoàn nguyên là yếu tố quan trọng nhất.

- Mà bài luận văn này là tôi và đoàn đội của mình, với nghiệm chứng đồng thuận của các chuyên gia, kế tiếp tôi sẽ bắt đầu giới thiệu

- Đối với lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị, thật ra giáo sư Jim Lawrence đã nói giới thiệu rõ ràng dễ hiểu một chút da lông, kế tiếp tôi sẽ nhảy qua da lông, trực tiếp bắt đầu đề tài chính

- Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng, tôi hi vọng mọi người thận trọng, không được buông lỏng như vừa rồi.

Một câu kém chút làm Jim Lawrence tức giận nôn máu ra, tôi mẹ nó làm sao lại thành da lông? Nghe tôi làm sao lại buông lỏng

Mọi người ở đây, thật ra hiện tại đã nhíu mày nhiều hơn mấy phần với Trần Thương, bởi vì Trần Thương tựa như quá coi thường họ.

Lập tức

Trần Thương bắt đầu phần giới thiệu hôm nay.

- Đầu tiên là xây dựng lại kết cấu dạ dày, nối lại đường tiêu hóa tạo dựng một cái mô hình dạ dày chứa đựng, chúng ta phải kết hợp công năng dạ dày đi hình thành kết cấu dạ dày, đầu tiên là kết cấu giống như dạ dày, thứ hai là kết cấu bài không nhanh chóng; thứ ba: Nhanh chậm nhu động...

Mấy khái niệm của Trần Thương trực tiếp làm cho mọi người mộng bức, nhưng nhìn phối đồ kế tiếp, họ mới sửng sốt

Từng người lập tức trừng to mắt, vội vàng cầm máy ảnh lên quay phim lại.

Lý niệm và danh từ Trần Thương truyền lại trực tiếp vượt ra khỏi lý giải về xây dựng lại đường tiêu hóa của họ, đây đều là những danh từ mình chưa từng nghe

Cái gì giống như dạ dày, cái gì bài không nhanh chóng, nhanh chậm nhu động...

Thế nhưng, khi làm những này liên hệ tới bệnh tật, phẫu thuật, phối đồ, mọi người bỗng có một loại cảm giác chợt hiểu ra

Lúc này, mọi người khu vực ở Châu Á đều nhanh chóng ghi chép lại, Oersted đã sớm chụp mấy tấm hình, ghi lại trên notebook rất nhiều thứ.

Những người vừa nãy cảm thấy Trần Thương cố lộng huyền hư kia kém chút tức khóc

Bởi vì mắt thấy Trần Thương sắp muốn lật trang, điện thoại mọi người quay chụp cũng không kịp.

Lập tức mọi người gấp không nổi.

Thế nhưng, cũng không dám buông lỏng cảnh giác, sợ bỏ lỡ cái gì hay, tay chân luống cuống tranh thủ thời gian mở điện thoại ra quay phim, vừa bắt đầu quay phim, vừa cầm bút ghi lại.

Sau khi Hubert thấy Oersted, càng là sửng sốt một chút, Oersted đã ghi lại hai trang

Vào giờ phút này, phía dưới nơi nào còn người dám buông lỏng cảnh giác, lúc này họ mới ý thức được, Trần Thương người ta là nghiêm túc nhắc nhở họ thật

Họ ngược lại còn nghĩ Trần Thương đang làm màu...

Thực sự quá hối hận

Sau khi Trần Thương giới thiệu khái niệm xong, mới nói:

- Bây giờ tôi sẽ cho mọi người xem hai video, là xây dựng lại kết cấu dạ dày, một ca là thao tác bằng tay, một ca là thao tác bằng người máy.

- Chỗ này tôi muốn nói một chút, khái niệm phẫu thuật người máy, mọi người cũng nên nghiêm túc đi xem chút, rất nhiều thao tác xem không hiểu cũng không sao, chắc chắn phải nhớ kỹ trước

- Chúng ta từ từ nói sau, thế nhưng tuyệt đối không nên mất trật tự, cảm thấy khoa trương...

Lần này, mọi người im lặng xuống, nhìn đến cùng là thần thánh phương nào?

Rất nhanh, Trần Thương chiếu ca phẫu thuật lên, đều chỉ là không đến một phút, bởi vì chỉ cần cắt bỏ và xây dựng lại, không cần quá nhiều.

Thao tác tay không cần phải nói, mọi người chỉ có thể kinh ngạc

Thế nhưng... Đến khi người máy thao tác, tất cả mọi người trừng to mắt ngừng thở, kém chút vỗ bàn đứng dậy, mẹ nó đây là người máy à?

Anh xác định không phải người máy trí năng trong tương lai?

Cái cánh tay máy này... Đây là thao tác cực hạn đó?

Còn có nối lại này... cũng... Quá huyền ảo rồi?

Mà lúc này, Canet trực tiếp bất đắc dĩ đứng dậy

Tay chỉ vào hình ảnh khó có thể tin

Lợi hại

Quá ngưu

Quá trâu bò

Anh là đại biểu MIT phái tới, sau khi thấy Trần Thương thao tác, Canet thân là người thiết kế người máy Da Vinci lập tức ngơ ngác.

Vị Trần Thương này đã vượt qua lý giải đối với người máy của mình.

Mình thân là công trình sư còn không lý giải khắc sâu như Trần Thương à?

Cái này... Đây là người máy do tôi thiết kế à?

Vì sao lại thấy lạ lẫm như thế

Lúc này, tất cả mọi người im lặng

Hiện tại họ mới đột nhiên rõ ràng, cái gì gọi là xem không hiểu chắc chắn phải nhớ kỹ.

Hiện tại bọn anh cuối cùng cũng kịp phản ứng, vì sao Trần Thương nói người máy của Jim Lawrence là người máy đơn giản, bởi vì người máy của Trần Thương là người máy bản khoa huyễn

Chênh lệch này mẹ nó quá lớn rồi

Không so không biết, so sánh như thế, chỉ nam của Lawrence thật phải ném đi.

Dù sao... cái chỉ nam anh làm kia là cái rắm.

Chính anh điều khiển người máy còn không tốt, anh dựa vào cái gì làm chỉ nam.

Mà lúc này, Jim Lawrence nhìn Trần Thương thao tác, trực tiếp trợn tròn mắt.

Chuyện này... Chuyện này không thể nào

Làm sao lại có người dùng người máy còn tốt hơn tôi?

Tôi đã sử dụng bao nhiêu ca

Chuyện này... tuyệt đối không thể nào

Cái này chắc chắn là phim khoa huyễn bom tấn PS...

Thế nhưng, họ phát hiện, kế tiếp Trần Thương thật sự là tăng tỉ lệ độ khó lên cao.

Phẫu thuật dạ dày vừa nãy, thật sự chỉ là - Món ăn khai vị

Sau đó là ‘Mở ruột vụng về, ‘Mở tụy vụng về’, ‘Mở gan vụng về’...

Tất cả mọi người đến cuối cùng, đã không dám cầm bút, đều giơ điện thoại lên quay phim lại...

Lần lượt, sau đó, toàn bộ khán đài đã giơ điện thoại lên hết.

Có ít người sắc mặt tủi thân sắp khóc

Thật nghe không hiểu nha.

Loại cảm giác này đã bao lâu chưa xuất hiện, chỉ có thể yên lặng đánh mình một bạt tai, này thì vừa rồi làm màu

Nghe không hiểu thì nghe không hiểu, thế nhưng không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại rồi

Cái gì giữ lại đường tiêu hóa nguyên thủy, đây chỉ là một khái niệm không rõ ràng, thao tác kế tiếp của Trần Thương nói cho họ, cái gì mới là khái niệm

Khi cả đám nghe mấy từ ngữ chưa từng thấy, vốn chỉ là nghe không hiểu, thế so với ảnh chụp... ca bệnh và bệnh tật chân thực, cuối cùng mới chợt hiểu ra, thế nhưng, loại chợt hiểu ra này cũng không tồn tại quá lâu, rất nhanh đã bị kỹ xảo phẫu thuật kế tiếp đánh tan

Dù là thao tác tay hay người máy Da Vinci phẫu thuật.

Đều để người cảm giác đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng

Cuối cùng còn có vấn đề phẫu thuật mở bụng tuyển chọn và người máy phẫu thuật lấy hay bỏ, còn có chỉ nam phẫu thuật...

Thật sự là quá kỹ càng

Tốt thì tốt

Cái này không phản đối.

Nhưng mà khó quá...

Những từ ngữ kia anh có thể hơi đơn giản lại chút hay không.

Cuối cùng, không biết điện thoại ai không có pin, nhìn điện thoại trong tay, tức giận đến hận không thể ném đi

Mà những người bị xếp sau quay phim bị mờ kia đã tủi thân không xong rồi

Nhưng hàng trước cũng không tốt bao nhiêu, họ đã như lọt vào sương mù, vừa mới nghe, cảm thấy rất trâu bò, tỉ mỉ nghĩ lại, đầu óc trống rỗng... Đầu ong ong

Hiện tại, mọi người chỉ có một ý nghĩ: Nói quá nhanh

Trần Thương thấy mọi người đăm chiêu, xúc động một tiếng:

- Tất cả mọi người đều là chuyên gia, thời gian có hạn, tôi sẽ nói nhanh một chút

Sau khi câu này nói, người phía dưới lập tức hôn mê rồi

Hội trưởng Trần

Ngài có thể đừng làm chúng tôi ngớ ngẩn, nói chậm một chút có được không

Tôi đều gọi là cậu hội trưởng Trần, cậu cũng không thể đồng ý bọn này à?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng, Trần Thương hoàn thành diễn thuyết của mình trong vòng thời gian quy định.

chúng sinh phía dưới đều ở vào một trạng thái đờ đẫn.

Họ thấy mình đã không phải đang nghe giảng, mà là đang nghe thiền, như lọt vào sương mù, lập tức chỉ muốn đốn ngộ.

Trần Thương đứng dậy:

- Cảm ơn mọi người, cũng cảm ơn giáo sư Jim Lawrence giới thiệu để mọi người hơi hiểu rõ thô sơ giản lược sớm, để tôi có thể thuận lợi nói xong, cám ơn

Nói đến đây, Trần Thương như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Jim Lawrence, ý vị thâm trường

Mà Jim Lawrence thật tức giận ruột gan đứt từng khúc nha...

Mà có ít người không tập trung: Hả? Nói xong rồi?

...

...

Chương 1161: Nghi Ngờ À?

Ford nhìn hình ảnh Trần Thương trên sân khấu, trong hai mắt tràn đầy hưng phấn và kích động

Trần Thương lại tiến bộ

Thậm chí anh đã hoàn thiện xong lý niệm của mình, tạo thành đồng thuận của các chuyên gia và chỉ nam.

Nếu hỏi ai nhận biết trước hết nhất về lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa của Trần Thương, đây tuyệt đối là Ford.

Được người Tần gia mời làm phẫu thuật, anh thấy tận mắt phẫu thuật xây dựng lại của Trần Thương, một lần kia đã cho anh cảm giác chấn động mãnh liệt.

Đến mức cho tới nay, tín niệm đệ nhất Ngoại khoa đường tiêu hóa Mayo trực tiếp sụp đổ trong lòng anh.

Khoảng thời gian này, anh và chủ nhiệm, cũng chính là Hubert vẫn đang nghiên cứu hoàn thiện loại lý niệm này.

Thế nhưng, càng tìm hiểu rõ thì càng xúc động về độ khó trong đó, thứ cần cân nhắc đến quá nhiều.

Mà Jim Lawrence họ thấy chẳng qua là Trần Thương đối với phẫu thuật huấn luyện cấp cứu Ngoại khoa tụy, bên trong vừa vặn dính đến gan tụy xử lý, như thuật chữa trị ống tụy những thứ này...

Thế nhưng họ vốn không biết, hạch tâm của lý niệm đường tiêu hóa Trần thị cũng không ở chỗ chữa trị, thậm chí chữa trị chẳng qua là một phương thức thôi.

Cái chính của lý niệm ở chỗ anh tạo thành một loại hệ thống xây dựng đường tiêu hóa đặc biệt cho riêng mình

Cái gì là hệ thống?

Lấy ví dụ:

Phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày sau khi khâu lại, có ba loại thuật thức kinh điển, chính là cắt bỏ phần lớn dạ dày kinh điển sau nối lại hệ thống.

Mà hiện tại, dù thứ Trần Thương dùng là mấy loại nối lại đường tiêu hóa 'Giống như dạ dày' 'Nhanh chóng bài không', hay hệ thống lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa trong miệng Trần Thương.

Những này đều là bên trên cơ sở Billroth I, Billroth II, tiến hành cải tiến các thuật thức truyền thống, bên trong cơ sở nối lại, gia nhập dạ dày hình

thái học và suy tính kết cấu học.

Đây mới là mục đích khi xây dựng lại đường tiêu hóa

Chính như Trần Thương nói vậy, xây dựng lại đường tiêu hóa là thống nhất các công năng kết cấu.

Mỗi một danh từ anh dùng, cũng không phải hư cấu hay cố làm ra vẻ huyền bí gì, mà là nghiêm túc đi nghiên cứu qua.

Mà mỗi một loại thuật thức từ chỉ định bệnh tật đến chống chỉ định, quá trình phẫu thuật, hạng mục chú ý trong lúc hậu phẫu... đều rất toàn diện.

Ford nhìn Trần Thương, một bài diễn thuyết hôm nay này, để anh thu được ích lợi không nhỏ

Đến mức Trần Thương làm phẫu thuật... Anh không có nghiên cứu tinh tế, bởi vì cũng không cần thiết, nếu ngay cả cơ bản nhất còn không làm rõ ràng được, cần gì đi xoắn xuýt quá trình phẫu thuật đâu?

Hiện tại Ford đã sớm thu đủ táo bạo và tự đại, bắt đầu dốc lòng đi nghiên cứu một ca phẫu thuật, một môn kỹ thuật.

Hubert là lão chủ nhiệm của Ford, chuyện bên Trần Thương cũng là Ford nói anh biết.

Nhìn Trần Thương hăng hái trên đài, Hubert rất vui mừng, anh không nhìn lầm người.

Mà Jim Lawrence thì là sắc mặt xanh xám.

Anh không ngờ Trần Thương vậy mà đi xa đến thế

Anh chán ghét Trần Thương, nhưng cũng không có nghĩa anh là kẻ ngu.

Anh biết rõ ảnh hưởng một phần đồng thuận của các chuyên gia này sẽ sâu xa đến cỡ nào.

Thế nhưng, anh lại đơn giản không nguyện ý tin tưởng tất cả những thứ này.

Anh cho là mình giỏi rồi, thậm chí còn dung hợp lý niệm của Trần Thương vào của mình, làm khi anh dương dương tự đắc, chợt phát hiện thứ anh học được chẳng qua là một góc của băng sơn, một chút cạnh góc trang làm cẩu thả...

Hiện tại Jim Lawrence đột nhiên hiểu vì sao ngay lúc mình chế giễu Trần Thương, nhận lại không phải Trần Thương phẫn nộ, ngược lại là vui mừng và khích lệ...

Bởi vì trong mắt anh xem ra, mình chỉ là một người học sinh?

Trong lúc nhất thời, thậm chí Jim Lawrence sinh ra một loại cảm giác thất bại

Anh dựa vào cái gì?

Thế nhưng, Jim Lawrence kinh hãi nhất cũng không phải sửa chữa ống tụy, dù sao bản thân cái này chính là đồ của Trần Thương.

Để anh sinh ra cảm giác thất bại chính là phẫu thuật người máy Da Vinci của Trần Thương.

Anh phát hiện, phẫu thuật của Trần Thương và anh, không cùng đẳng cấp chút nào...

Nắm chắc đối với người máy, sử dụng hợp lý bốn cái cánh tay máy khi phẫu thuật, mỗi một cánh tay máy điều khiển và phối hợp, ý nghĩa chân chính là phát huy tác dụng lớn nhất.

Hai người phẫu thuật, dù ăn ý đến thế nào, cũng không bằng một người có bốn đầu tay tới ăn ý

Mà Trần Thương phẫu thuật, lại thực hiện được một điểm này.

Anh điều khiển năng lực trực tiếp để đầu ống soi, khâu lại, cố định... Đâu vào đấy

Có thể xưng tuyệt nhất

Điều này làm cho Jim Lawrence rất khó tin tưởng những thứ kia là thật.

- Chuyện này không thể nào! Tôi đáp lại thái độ hoài nghi đối với người máy phẫu thuật của anh, tôi cũng không cho rằng người máy có thể làm được mức này.

Jim Lawrence trực tiếp đứng dậy, đang muốn xuống sân khấu lớn tiếng nói với Trần Thương.

Sau khi nghe thấy câu này, mọi người trong hiện trường đều yên lặng.

Canet nghe xong lời này, lập tức giận dữ, tên hỗn đản, Trần Thương biểu hiện dáng vẻ nên có của lý tưởng Da Vinci trong suy nghĩ của anh

Anh nói chuyện này là giả?

Không sai

Ở trong mắt tổng công trình sư Canet, phẫu thuật vừa rồi chính là thao tác khái niệm, cái này so với tưởng tượng của anh còn ưu tú hơn nhiều.

Nếu khi vừa bắt đầu khảo hạch, thao tác của Trần Thương tựa như dáng vẻ Da Vinci trong đầu của anh, vậy hiện tại, thao tác của Trần Thương đã làm Canet kinh ngạc

Quá thần kỳ.

Đột nhiên, Canet liên tưởng đến kỹ xảo nội soi và chỉ nam Trần Thương sử dụng, lập tức kịp phản ứng

- Có thể đây là một người điều khiển thiên phú cực kỳ cao

Thấy Jim Lawrence nghi vấn, tất cả mọi người phía dưới sửng sốt.

Họ cũng thấy người máy của Trần Thương thao tác quá mức trôi chảy, tự nhiên, cho người ta một loại cảm giác như cánh tay mình vậy.

Cái này có thể à?

Mọi người dồn dập ngẩng đầu, nhìn Trần Thương, muốn nhìn một chút Trần Thương sẽ trả lời thế nào.

Vào lúc này, Trần Thương lại đột nhiên cười cười.

Anh còn chưa kịp nói chuyện, Canet giám khảo bữa tiệc phía dưới đã trực tiếp đứng dậy:

- Vì sao người máy Da Vinci không thể như vậy?

Jim Lawrence lập tức sửng sốt

Anh vốn không ngờ Canet sẽ phủ nhận mình.

Ngay cả nhân viên tham dự cũng hôn mê rồi.

Đây là fans của Trần Thương à?

Canet đi lên sân khấu:

- Tôi là Canet, viện sĩ công trình vật lý MIT, cũng là tổng công trình sư hạng mục Da Vinci, tôi rất vinh hạnh được thấy một người có thể bày ra mị lực chân chính của Da Vinci.

- Không có gì là không thể, tôi từng thấy thao tác của Trần Thương! Đúng, chỗ này tôi có một cái USB, là video Trần Thương phẫu thuật chữa trị ống tụy.

Nói đến đây, Canet lấy USB mở ra, phát video lên.

Rất nhanh

Trong hình xuất hiện một đoạn hình ảnh đặc sắc.

Tụy ống dẫn yếu ớt mọi người là đều biết, thế nhưng cánh tay máy ba đầu Trần Thương thận trọng làm thao tác, phối hợp giống như đúc, lập tức mọi người đều bị hấp dẫn.

Ngay cả Jim Lawrence cũng bất đắc dĩ hít một hơi.

Anh thực sự không muốn tin tưởng chuyện này

Anh đưa ra thời đại Người máy.

Thế nhưng lại chợt phát hiện: Anh không phải người làm người máy phẫu thuật tốt nhất.

Anh học được lý niệm của Trần Thương.

Thế nhưng lại phát hiện: Anh chẳng qua chỉ học được chút xíu da lông thôi.

Thế nhưng, việc đã đến nước này, Jim Lawrence cảm thấy mình đã không còn đường rút lui.

Anh hít sâu một cái, bình phục tâm trạng một chút.

Thản nhiên nói:

- Tôi đối với Trần Thương từ đầu đến cuối vẫn sẽ bảo trì hoài nghi, dù sao anh tuổi còn rất trẻ, tôi không quá tin tưởng anh có thể làm được một điểm này, chẳng lẽ... Mọi người không nghi ngờ à?

Chương 1162: Cơ Hội Tới

Jim Lawrence nhìn ra, cho dù là lý niệm hay thao tác, Trần Thương đều đã vượt qua đại đa số người ở đây

Anh cũng không tin, tất cả mọi người đều có thể tin phục Trần Thương?

Jim Lawrence nói:

- Các anh tin tưởng một người 28 tuổi có thể nghiên cứu ra bộ lý niệm hoàn chỉnh như này à? Có thể làm một đài phẫu thuật ổ bụng cỡ lớn tốt như thế? thao tác thành người máy như vậy à?

- Xin lỗi, tôi rất khó tin tưởng

Một phen, để người ở đây im lặng.

Ngoài miệng không nói, thế nhưng trong lòng mọi người đều hơi cảm giác khó có thể tin.

Vào khi phía dưới yên tĩnh, hàng trước Ford đột nhiên đứng dậy nói:

- Sớm không đến một tháng trước, tôi tới thủ đô Trung Quốc một chuyến, khi đó, tôi đã chứng kiến bác sĩ Trần Thương sử dụng lý niệm hiện tại này hoàn thành một ca phẫu thuật cắt bỏ tá tụy, vì thế tôi cho rằng, anh hoàn toàn có năng lực như thế.

Ford tại là người rất nổi danh trong các quản sự thường vụ, vì bản thân tư lịch anh đã có thể so ra mà vượt cả thành viên tổ trù bị.

Vì thế sau khi nghe thấy Ford nói vậy, mọi người dồn dập ghé mắt nhìn Trần Thương.

Trần Thương nhìn thoáng qua Jim Lawrence, bất đắc dĩ bật cười, cái này đều chuẩn bị chơi xấu.

Trong lúc nhất thời, mọi người phía dưới nghị luận ầm ĩ.

Mà truyền thông càng đi xuyên tạc phóng đại thêm lời của Jim Lawrence.

Đặc biệt là truyền thông «Thế giới mới Phổ ngoại», sau khi họ nhìn thấy Trần Thương kỹ kinh tứ tọa, thật ra cũng hơi mộng, người này thật sự lợi hại đến vậy à?

Nói thật

Họ vừa bắt đầu đã không cho rằng Trần Thương có thể làm hội trưởng.

Nhưng tình hình bây giờ rất đặc biệt, màn giới thiệu của Trần Thương thật đã chinh phục rất nhiều người ở đây.

Trong lúc nhất thời, họ bắt đầu phóng đại Jim Lawrence, công khai hoài nghi độ tin cậy lý niệm của Trần Thương.

Vào khi tràng diện một trận hỗn loạn, Hubert làm chủ trì người, lên đài nói:

- Mọi người im lặng chút, đối với một người bác sĩ chúng ta mà nói, muốn làm giả rất đơn giản, nhưng cũng rất khó, thế nhưng không cần nhất.

- Hiện trong tay tôi có hai người bệnh đặc thù cần tiến hành phẫu thuật, là một bác sĩ khoa ngoại vô cùng khảo nghiệm đến phẫu thuật.

Nghe thấy Hubert nói vậy, có ít người rõ ràng biến sắc, Ford càng là bất đắc dĩ nắm chặt tay.

Bởi vì bọn anh biết rõ Hubert đang nói ai

Đó chính là hai tôn nữ của Hubert

Quả nhiên, lúc này Hubert đứng dậy nói:

- Chỗ này tôi không có bản giới thiệu ca bệnh, thế nhưng có ảnh chụp, tôi có thể cho mọi người nhìn một chút.

Lúc này, ngay cả Trần Thương cũng hơi tò mò.

Jim Lawrence càng nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Chỉ thấy Hubert chuyển ảnh chụp truyền đến trên máy vi tính, rất nhanh, trên màn hình lớn xuất hiện một ảnh chụp.

Sau khi thấy ảnh chụp, rõ ràng người ở đây lập tức sửng sốt một chút

- Trẻ sinh đôi kết hợp

Sau khi thấy dáng vẻ người bệnh, tựa như toàn trường cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Phẫu thuật tách rời trẻ sinh đôi kết hợp là một trong những phẫu thuật phiền toái nhất trước mắt, tựa như không có tỉ lệ bệnh biến chứng, chỉ có thành công và tử vong.

Cho đến trước mắt, trên thế giới này cũng không đến 30 ca án lệ tách rời thành công, thậm chí những tách rời bộ vị này còn không phải nguy hiểm nhất.

Thế nhưng hai cô bé trong ảnh chỉ nhỏ có 4 tuổi, hai đứa chặt chẽ đăng nhiều kỳ cùng một chỗ.

Hình ảnh tiếp tục chuyển đổi.

Rất nhanh, mọi người thấy được tình huống cụ thể của người bệnh.

Hai cô bé nhỏ bắt đầu kết nối từ phía dưới mõm kiếm lồng ngực, đến phần bụng rốn mới tách ra.

Phần bụng tương liên

Có thể đây là một loại liên thể phương thức thường thấy nhất trong các tình huống sinh đôi kết hợp, song sinh dính liền tới 20%.

Song sinh dính liền thuộc về dị dạng trưởng thành, sẽ có 50% xác suất chết từ trong tử cung, mà 75% thời gian sinh tồn của các đôi song sinh dính liền rất ngắn.

Mà bé gái lại chiếm đa số

Trong song sinh dính liền, bé gái chiếm tới 75% trở lên.

Vì thế khi đối mặt tình huống như vậy, đại đa số tình huống sẽ vào khi tuổi bé còn nhỏ, tiến hành phẫu thuật tách rời dưới tình huống tổ chức và không gian trưởng thành tương đối lớn.

Trong hình, thành bên phần bụng hai cô bé nhỏ đã nhô lên một cái u rất lớn.

Tất cả mọi người nhận biết

Đây đã cắm vào tổ chức máy giãn nở.

Đây là... Đã làm chuẩn bị cho phẫu thuật à?

Để phẫu thuật tách rời liên thể, khiến cho làn da phần bụng sẽ có thiếu hụt rất lớn, đây đối với trẻ em mà nói rất nguy hiểm.

Bởi vậy trước khi phẫu thuật, cần sớm tiến hành phẫu thuật giai đoạn thứ nhất, là đặt một tổ chức máy giãn nở ở phần bụng, tiếp đó đúng giờ lại tiêm vào nước muối sinh lý trong máy giãn nở.

Cứ vậy, đã có thể kéo khoảng cách bộ vị giữa hai đứa bé ra, đồng thời cũng có thể bồi dưỡng đầy đủ phần bụng làn da dùng để che phủ khoang trống sau khi cắt

Hiện nay, tổ chức bồi dưỡng hai cô bé đã hoàn thành, có thể không lâu sau sẽ cần tiến hành phẫu thuật?

Tất cả mọi người rất nhanh bị khuôn mặt tươi cười của hai cô bé nhỏ hấp dẫn.

Trẻ sinh đôi kết hợp, phải nói là vạn hạnh trong bất hạnh

Đang ngồi đều là bác sĩ, sau khi thấy phim X-quang, mọi người bất đắc dĩ tự hỏi, trợ giúp đứa bé thế nào đây.

Hiện tại cần xem chính là ngoại trừ thành bụng ra, có cơ quan nội tạng nào khác tương liên trong ổ bụng hay không

Khả năng này trực tiếp liên quan đến độ khó và thành bại phẫu thuật.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

Ngay lúc này, Hubert thở dài, tiếp tục nói:

- Hai đứa bé này là cháu gái tôi, tôi tới miêu tả ca bệnh đơn giản một chút nha.

- Kết quả hình ảnh biểu hiện: đại đa số cơ quan nội tạng của hai bé đều độc lập, lá gan tương liên, cần tách rời, dạ dày, tá tràng hơi lẫn lộn, phiền toái nhất còn là tuyến tụy, đầu tụy dính liền nghiêm trọng, ống tụy và sử dụng.

- Như vậy, độ khó phẫu thuật rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Lời này vừa nói, lập tức tất cả mọi người yên tĩnh trở lại

Nếu quả thật giống như Hubert nói, khả năng độ khó phẫu thuật thật sẽ rất cao rất cao

Cái này xây dựng lại đường tiêu hóa so với khó khăn khi phẫu thuật ổ bụng phổ thông không chỉ một chút

Rất nhiều người im lặng.

Mà lúc vừa bắt đầu, thật ra Jim Lawrence đã hưng phấn và kích động, anh cảm thấy nếu mình thành công làm tốt ca phẫu thuật này...

Cái này... Không chỉ có thể thu được tình hữu nghị với Hubert, cộng them một cái trường hợp kiểu này hôm nay mà nói, không thể nghi ngờ là một lần tuyên truyền quan trọng cho bản thân

Có cái gì có thể phù hợp hơn việc súng thật đạn thật như vậy tới phẫu thuật đâu?

Thế nhưng sau khi nghe được kết quả hình ảnh Hubert giới thiệu về người bệnh, lại lập tức im lặng, đường ruột lẫn lộn, lá gan tụy tương liên, ống tụy dùng chung, độ khó ca phẫu thuật này... Lập tức vượt qua phạm vi anh có thể bảo đảm có thể

Có muốn đi hay không

Lúc này, Jim Lawrence nhìn thoáng qua Trần Thương, tinh quang lóe lên từ ánh mắt.

Mà lúc này, Hubert nhìn mọi người:

- Thật ra, tôi chuẩn bị là tự mình phẫu thuật.

- Thế nhưng mà đối mặt tiến hành phẫu thuật cho người thân, tôi rất khó đảm bảo hiệu quả của ca phẫu thuật

- Thế nhưng, theo ý tôi cho tới diễn thuyết hôm nay, tôi hi vọng mời bác sĩ Trần Thương phẫu thuật cho cháu gái tôi, trở thành bác sĩ mổ chính, xin hỏi có được không?

- Đương nhiên, tôi có thể đảm bảo, cho dù thành công hay không, anh đều sẽ là bạn tốt nhất của Hubert này

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt về phía Trần Thương

Chương 1163: Một Bàn Tay

Đây là cơ hội à?

Phải

Thế nhưng càng nhiều hơn là khiêu chiến.

Chỗ khó lớn nhất khi phẫu thuật tách rời song sinh dính liền là không biết tổn thương.

Thân thể của hai bé bốn tuổi đã qua bốn năm rèn luyện, tạo thành một hệ liệt bù trừ và thích ứng loại hình thái này rồi.

Tách rời lá gan hay tuyến tụy, đều sẽ lộ ra độ khó rất lớn.

Mà, quan trọng nhất là kết quả hình ảnh chỉ là phiến diện, rất nhiều thứ họ còn chưa thấy được, những này đều là vực sâu khó lường.

Có đôi khi, bất kỳ một ca phẫu thuật nào, đều cần ôm tư tưởng tập trung chuẩn bị vực sâu.

Cẩn thận, cẩn thận, không thể khinh thường

Mà vào lúc này

Tất cả mọi người đều đưa mắt dời đến Trần Thương, họ rất muốn biết, Trần Thương sẽ từ chối hay không?

Ánh mắt Hubert tràn đầy chờ mong.

Có lẽ anh không nên nói yêu cầu quá đáng như thế trong trường hợp này, làm cho Trần Thương khó xử.

Thật ra, Hubert cũng đã nghiêm túc cân nhắc.

Trần Thương dựa vào học thức và lý niệm của mình có thể chinh phục rất nhiều người, nhưng, họ đều là bác sĩ ngoại khoa

So với những lý niệm này, đối mặt với nghi vấn của mọi người, có lẽ độ khó của một ca phẫu thuật thực sự cao càng có sức thuyết phục hơn.

Mà khi nghĩ đến cái này, anh lại nghĩ đến cháu gái mình.

Ánh mắt lập tức sáng lên

Đây là một ca phẫu thuật yêu cầu cao, một ca ngay cả Hubert cũng không nắm chắc, độ khó cực cao

Jim Lawrence? Hay là Hamilton...

Những này Hubert đều từng quen biết, anh không được, họ càng không được

Mà Trần Thương rất có thể là một ngoại lệ, hi vọng anh có thể trợ giúp mình, đồng thời cũng hi vọng Trần Thương có thể chứng minh bản thân

Nghĩ tới đây, Hubert hít thật sâu, nhìn Trần Thương, chậm rãi gật nhẹ đầu.

Mà Jim Lawrence như nhau cũng là nhìn Trần Thương.

Vốn là anh muốn tham gia phẫu thuật để trợ giúp Hubert, giờ lại hơi im lặng.

Bởi vì anh cũng không dám hứa chắc phẫu thuật có thể thuận lợi hay không

Một đài phẫu thuật liên quan đến danh dự kiểu này, ai cũng không thể cam đoan.

Đột nhiên... Anh nghĩ tới một chuyện

Anh chẳng qua chỉ muốn chứng minh trình độ phẫu thuật của Trần Thương không đáng tin, nếu... Nếu phẫu thuật thất bại thì...

Nếu như vậy, anh sẽ có thể làm hội trưởng rồi?

Nghĩ tới đây, Jim Lawrence vội vàng sững sờ, chính anh cũng bị ý nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng

Tranh thủ thời gian lắc đầu tỉnh táo.

Lập tức, anh đưa tay đánh mình một cái

Gọn gàng mà linh hoạt

Jim, anh là một bác sĩ! Anh tên hỗn đản, anh sao có thể có ý nghĩ như vậy?

Anh không ngừng thức tỉnh chính mình, nói với mình không thể có loại ý nghĩ đáng sợ này.

Anh ưa thích danh lợi, ưa thích lực ảnh hưởng, anh cũng muốn tên tuổi mình ghi lại trên lịch sử phát triển y học, chứng minh mình là bác sĩ vĩ đại trong thời đại này.

Cái này không sai

Người đều có mộng tưởng.

Thế nhưng cũng không có nghĩa anh sẽ vì cái ghế hội trưởng mà không từ thủ đoạn

Anh có thể cạnh tranh với Trần Thương, có thể học tập Trần Thương đền bù kỹ thuật mình không đủ, thậm chí có thể dùng tiền thu mua người tuyển cử một chút, thế nhưng... Những này đều là thủ đoạn, không vi phạm ranh giới cuối cùng của anh.

Ranh giới cuối cùng của anh là cái gì?

Bác sĩ

Anh là một người bác sĩ

Quyền lợi đấu tranh đều sẽ tồn tại trong bất cứ một lĩnh vực gì, thế nhưng chỉ cần không vi phạm điểm mấu chốt của mình, đồng thời lòng thủ vững, ở trong mắt anh xem ra đây đều là không có vấn đề.

Nghĩ tới đây, anh hít sâu một hơi, để mình tỉnh táo lại.

Vào lúc này, Trần Thương gật đầu:

- Được, rất chờ mong có thể cùng phẫu thuật với giáo sư Hubert.

Hubert nghe xong, lập tức mừng rỡ, ánh mắt sáng lên:

- Cám ơn Bác sĩ Trần.

Nói thật, rốt cuộc Trần Thương cũng hiểu vì sao luôn thấy Hubert hơi có tâm sự, thì ra là ca phẫu thuật cháu gái của mình.

Trần Thương thản nhiên nói đến:

- Khách khí, chúng ta vốn là bác sĩ.

Lập tức, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay.

Mọi người lúc này, kịch liệt vỗ tay cho Trần Thương, dù thế nào, anh có can đảm làm mổ chính cho đài phẫu thuật này, đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

Có điều, lúc này Jim Lawrence cũng đứng lên:

- Tôi cũng muốn thêm vào phẫu thuật.

Hamilton gật đầu:

- Còn có tôi.

Hubert gật đầu cười một tiếng, thêm một người, nhiều một phần lực lượng:

- Cảm ơn mọi người.

Phẫu thuật là phẫu thuật, cạnh tranh là cạnh tranh.

Dù họ là đối thủ cạnh tranh, nhưng vào thời khắc này, cũng đều cần phải hiểu được, bệnh tật to lớn trước mặt, cần phải kề vai chiến đấu.

Một ca phẫu thuật khó khăn, lại như là một kẻ địch mạnh mẽ.

Thật ra, đại đa số trong ngành nghề này đều rất căm hận và xem thường một loại người: Đó là đem người bệnh thành công cụ

Họ là bác sĩ, không phải đồ tể

Không có quyền xem mạng người như cỏ rác.

Nếu như một người ngay cả y đức còn chẳng có, sao có thể làm hội trưởng học hội y học tốt được?

Jim Lawrence hít sâu một hơi, lúc này anh nhìn thoáng qua Trần Thương bên cạnh, nói câu:

- Rất chờ mong anh phẫu thuật

Trần Thương cười cười, nhẹ gật đầu.

Anh cũng cần chứng minh chính mình.

Phía dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Không biết ai nói câu:

- Giáo sư Hubert, có thể để chúng tôi quan sát phẫu thuật không?

Một câu, lập tức đưa tới mọi người phụ họa.

Một ca phẫu thuật hiếm thấy kiểu này, đương nhiên đáng giá đi nghiên cứu một hai.

Người ở đây nhiều như thế, làm sao xem?

Hubert cũng sẽ không để ý những này, gật đầu nói:

- Có thể, tôi sẽ liên hệ nhân viên công tác, vào khi phẫu thuật, mở ra trực tiếp video tại đây.

- Có điều... Đây cũng là một ca phẫu thuật lâu, có lẽ mọi người có thể sớm nghỉ ngơi một chút.

Hoàn toàn chính xác, một ca phẫu thuật này có thể cần thời gian thật lâu, bảy, tám tiếng? Có lẽ hơn mười giờ?

Tất cả mọi người cười cười.

So với nghỉ ngơi, có gì đặc sắc hơn so với đài phẫu thuật khó khăn kiểu này.

Trong lúc nhất thời, mọi người dồn dập cười lắc đầu.

Hội nghị hôm nay cũng kết thúc.

Tuyển cử phó hội trưởng ngày mai thật ra mọi người một chút cũng không quan tâm, ngược lại quan tâm nhất là phẫu thuật tối nay.

Lúc này, Trần Thương và đám người Hubert ăn cơm tối chung ở khách sạn, mới đi tới trung tâm y học Mayo.

Lúc nói chuyện, đây là lần đầu tiên Trần Thương tới Mayo.

Trần Thương cũng là tràn ngập tò mò về nơi này.

Hàng năm sẽ có rất nhiều người tới Mayo, tham quan, học tập, bồi dưỡng, thậm chí Tần Hiếu Uyên còn tới nơi này học quản lý qua.

Nói tóm lại, Mayo chính là cọc tiêu trong ngành, từ quản lý đến lâm sàng đều rất xuất sắc.

Mấy thành viên tổ trù bị Oersted cũng dồn dập theo tới.

Sau khi đoàn người tiến vào phòng bệnh, lập tức thấy hai cô bé nhỏ mặc quần áo đặc chế, ở đó bưng lấy một bản tập tranh nhi đồng nhìn.

Thấy ông mình quay lại, hai người buông xuống tập tranh, cười vui vẻ.

- Ông ơi

- Ông ơi

Đây là hai song bào thai, dáng dấp giống nhau như đúc, có điều bây giờ hai bé xoay người cũng hơi khó khăn, càng chưa nói chuyện đứng lên.

Hubert cười cười, tới bên giường ngồi xuống, nhìn hai đưa bé, cười nói:

- Tối nay, ông quyết định sẽ sử dụng ma pháp tách hai đứa ra, có được không?

Sau khi hai bé nghe được, lập tức bắt đầu vui vẻ.

Chương 1164: Thế Giới Xa Lạ

Đối với Olga và Jody, hai đứa bé bốn tuổi đã bắt đầu tràn ngập tò mò với cái thế giới này

Hai đứa cuối cùng cũng phát hiện mình không giống bình thường

Thậm chí ở trong mắt mấy bạn khác, bọn chúng chính là quái vật.

Quái vật hai đầu, bốn tay, bốn chân

Thế nhưng chúng rõ ràng là hai người, không phải là quái vật.

Phiền não và quái gở bắt đầu cắm rễ bên trong tâm linh nhỏ yếu

Thẳng đến có một ngày, ông nói cho hai đứa bọn chúng, các cháu đã có thể tách ra, lúc này, hai đứa bé đều vô cùng vui vẻ.

Tuyệt đối không nên cho rằng trẻ sinh đôi kết hợp thật sự là rất thích, rất thành thật với nhau, chỉ là vì không cách nào tách ra, các cô chắc chắn phải thích ứng loại trạng thái này.

Sau khi làm tư tưởng thành thục, trong lòng đứa trẻ cũng sẽ sinh ra các loại suy nghĩ.

Dù sao vẫn là hai người độc lập.

Olga rất vui vẻ, ôm Jody, hôn một cái:

- Jody, tách ra chị vẫn sẽ ngủ chung với em, không cần phải sợ

Vào lúc này, Trần Thương nói:

- Tôi đi xem tình huống đứa bé trước một chút.

Hubert gật đầu, nói với đứa bé:

- Chú ấy đến từ Trung Quốc thần kỳ, chú ấy sẽ trợ giúp hai cháu hoàn thành nghi thức tách ra, các cháu không cần lo lắng.

Olga và Jody trừng to mắt, tò mò nhìn Trần Thương, không dám nói chuyện.

Trần Thương để hai đứa nằm xuống, mới bắt đầu cẩn thận từng li từng tí chạm đến, cảm nhận tình huống bên trong ổ bụng cả hai.

Anh rất cẩn thận, cũng không bởi vì có kết quả hình ảnh lại coi nhẹ phương pháp kiểm nghiệm kiểm tra truyền thống, có đôi khi, hai tay có thể cảm giác được rất nhiều thứ.

Mấy thứ này thậm chí còn chân thực hơn kết quả hình ảnh, cũng ví như hiện tại.

Sau khi Trần Thương tiến hành nghe chẩn đoán bệnh các khu vực ở phần bụng, trái tim...

Đại khái qua mười mấy phút, Trần Thương buông hai đứa bé.

Olga hơi to gan hơn, nhỏ giọng hỏi:

- Tụi con có thể tách ra à?

Trần Thương nhìn cô bé nhỏ tóc vàng trừng mắt mắt to, cười nói:

- Ngủ một giấc, tỉnh lại mấy đứa sẽ tách ra

Olga nghe xong, trong mắt đều tràn đầy vui vẻ.

Sau đó, một đoàn người đứng dậy đi vào phòng, y tá thì bắt đầu tiến hành chuẩn bị phẫu thuật trước cho hai cô bé.

Bên trong phòng, làm đủ loại kết quả hình ảnh rất nhiều.

Tất cả mọi người xem những tấm phim X-quang này, sau khi xem xong thảo luận.

Dù là CT hay hạch từ, đều không cách nào thấy rõ cơ quan nội tạng khoang trống đường tiêu hóa, muốn thấy cụ thể rõ ràng, thật ra vẫn phải rạch ra rồi kiểm tra kỹ càng.

Thế nhưng biểu hiện trong tạo ảnh đường tiêu hóa chính là tá tràng dính với nhau, không có dùng chung khoang, có thể đây là một tin tốt, cũng không cần phân một cái đường tiêu hóa cho hai người.

Thế nhưng, phiền phức chính là, cái dây dưa này cũng không phải trên ý nghĩa một sợi dây như mặt ngoài, rất có thể đã sinh trưởng cùng một chỗ.

Như vậy, tách ra sẽ rất phiền phức.

Tách rời lá gan

Tách rời tuyến tụy

Tái tạo ống tụy

Nối lại tụy tràng

Độ khó phẫu thuật thật sự còn khó hơn mọi người nghĩ.

Lúc này, Trần Thương đã căn cứ kết quả và một cái kết cấu chẩn bệnh mơ hồ mình hình thành vừa rồi trong biểu đồ bốn chiều, anh bắt đầu tự hỏi quá trình và phương án phẫu thuật.

Vào lúc này, Hubert nói phương án phẫu thuật của mình ra.

Thế là, mọi người bắt đầu thảo luận.

Ống tụy khẳng định chỉ có một người có thể sử dụng, biện pháp tốt nhất là tiến hành nối lại một cái tụy tràng khác, thế nhưng tình huống dính ruột không quá chuẩn xác, còn cần mở bụng tiến hành quan sát.

Bảy tám người dồn dập bắt đầu thảo luận, ngược lại là Trần Thương im lặng hơn.

Anh cũng đang suy nghĩ làm sao có thể để hai cái cô bé nhỏ đều bảo trì được một đường tiêu hóa để khỏe mạnh lớn lên.

Thế nhưng sau khi suy tính rất lâu, vẫn không thể đưa ra quyết định.

Tình huống tá tràng không rõ, cái này cần mở bụng mới lại hạ quyết định được

Sau khi chuẩn bị một phen, mọi người đi tới phòng phẫu thuật.

Ford đi theo vào, sau khi Trần Thương nhìn thấy thì gật đầu cười cười.

Ngược lại, Ford lại hơi đỏ mặt, lúng túng nói:

- Chuyện lần trước... xin lỗi.

Trần Thương cười nói:

- Khách khí, chuyện hôm nay cám ơn anh.

Ford hiểu Trần Thương nói cái gì, bất đắc dĩ nhếch môi cười khổ.

Sau khi chuẩn bị xong, phẫu thuật cũng chuẩn bị bắt đầu.

Nhìn hai cô bé nhỏ, bác sĩ gây tê cũng chuẩn bị kỹ càng.

Olga và Jody cũng coi như là hai tiểu danh nhân, ở bệnh viện một thời gian, mọi người đều biết hai cô bé nhỏ này.

Trần Thương việc nhân đức không nhường ai, đứng ở vị trí mổ chính, Hubert đứng bên cạnh trợ thủ cho Trần Thương, ba người khác cũng đứng ngay ngắn, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Bởi vì tư thế đặc biệt, vừa bắt đầu mở miệng đã có vấn đề, không cách nào tiến hành ngực bụng kết hợp rạch mổ như người bệnh bình thường.

Sau khi Trần Thương cân nhắc một phen, quyết định trước tiên mở một cái lỗ hổng ở phần bụng của Jody, rõ ràng một chút tình huống bên trong ổ bụng.

Hiện tại thành bụng liền một khối, Trần Thương cũng không cách nào tuyển chọn từ giữa đó mở miệng, nơi này vừa lúc là một cái tới gần lá gan, còn có tình huống ổ bụng phức tạp.

...

...

Lúc này, hình ảnh cũng đang đồng bộ truyền thâu trong triển lãm sảnh khách sạn, tất cả mọi người nhìn thấy hình ảnh người bệnh, lập tức yên tĩnh lại.

Tại sao phải mở lỗ hổng ở chỗ này?

Bắt đầu có người nhỏ giọng hỏi.

Lập tức có một người đàn ông bên cạnh nói:

- Nơi này an toàn nhất, không tới gần chỗ dính liền của cơ quan nội tạng, khai đao sẽ không tạo thành tổn thương không biết, nếu như mở cái lỗ hổng ở cô bé bên trái kia, nơi này rất dễ dàng tới gần lá gan, lá gan lại đang dính liền, thế sẽ rất phiền phức.

Trong lúc nhất thời, người xung quanh chợt hiểu ra.

Mà sau khi Trần Thương mở bụng, không có tạo thành bất kỳ tổn thương gì.

Sau đó, Trần Thương trực tiếp quay người:

- Nội soi cho tôi

Bên cạnh, trợ thủ đã sớm chuẩn bị nội soi xong đưa cho Trần Thương, người xung quanh cũng đều bắt đầu nhìn chằm chằm TV.

Lỗ hổng phần bụng có thể mở bao nhiêu đều cần thông qua tình huống dính liền phần bụng tới phân tích.

Sau khi tinh tế thẩm tra, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp tục mở miệng

Một ca phẫu thuật kiểu này, cần mở miệng rất lớn.

Kế tiếp Trần Thương rạch ra, thận trọng tránh đi mạch máu lớn, tận khả năng biểu hiện khu vực cần phẫu thuật ra.

Thế nhưng, đồng thời còn cần cân nhắc đến một hồi phẫu thuật tách rời.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu rạch ra từng chút từng chút bộ phận liền thể.

Những cái này độ khó đều không phải rất lớn

Hai bên trợ thủ lại áp lực rất lớn, họ cần cố định tư thế hai đứa bé cho tốt.

Phẫu thuật tách rời liền thể kiểu này không giống khi nằm thẳng, tư thế người bệnh là không ổn định, một khi tách ra, sẽ có thể cho rằng mất đi sức kéo mà tư thế bất ổn.

Toàn bộ quá trình rạch ra, Trần Thương đã tốn gần bốn mươi phút.

Vào lúc này, tình huống trong ổ bụng người bệnh cuối cùng bạo lộ ra.

Mà lúc này, độ khó cũng chân chính trên ý nghĩa xuất hiện.

Nhìn tình huống trong ổ bụng, mọi người trên bàn phẫu thuật đều nhíu lông mày lại.

Bao gồm Trần Thương cũng là như thế

Mà mọi người quan sát phẫu thuật trong sảnh triển lãm, bất đắc dĩ hít vào hơi khí lạnh

Tình huống này so với tưởng tượng còn phải phức tạp hơn

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhíu mày suy tư.

Nên bắt đầu thế nào đây?

Chương 1165: Boss Lãnh Chúa Cấp 99

Mà lúc này, Trần Thương nhìn tình huống trong ổ bụng, hình ảnh trong mắt cũng thay đổi

【 Phẫu thuật tách rời ổ bụng hai trẻ sinh đôi dính liền: Cấp 99, Boss lãnh chúa! 】

Trần Thương trực tiếp sửng sốt

Boss lãnh chúa cấp 99

Cái này cũng hơi quá không hợp thói thường rồi?

Trần Thương cảm thấy, có thể đây là ca phẫu thuật ổ bụng độ khó cao nhất mấy cái cùng loại đi?

Dù là cấy ghép gan cũng không có độ khó cao đến vậy.

Kỹ năng cắt bỏ lá gan của Trần Thương là cấp đại sư, sau khi do dự một chút, vẫn quyết định tự mình động thủ, bởi vì độ nắm chắc của anh về mạch máu trong lá gan vô cùng cao.

Phẫu thuật tách rời lá gan cũng không có một cái thuật thức chuyên nghiệp như vậy, thật ra chính là rạch lá gan sinh trưởng cùng nhau ra.

Thế nhưng khi rạch ra, vẫn phải chú ý mạch máu trong gan chút, lỡ như tạo nên tổn thương, sẽ được không bù mất.

Trần Thương vô cùng tinh thông về hệ thống máu thân thể người, khi hai tay chạm đến lá gan, thông tin truyền đến.

【Lá gan dính liền, cẩn thận tĩnh mạch rốn, thùy đuôi... Các loại mạch máu. 】

Lá gan màu vàng, cũng không phải màu đỏ.

Chuyện này nghĩa là bản thân lá gan không hơi tổn thương gì.

Trần Thương do dự một chút, lá gan trong mắt anh nhanh chóng xuất hiện một đường đỏ.

Anh phát hiện mình có thể thấy rõ ranh giới giữa hai lá gan.

Lập tức, Trần Thương hưng phấn lên.

Anh phát hiện, màu sắc hai lá gan hai cô bé thật ra không giống nhau, như vậy, có phải mình có thể dựa theo đường này để cắt hay không?

Nghĩ tới đây, trái tim Trần Thương không hăng hái kích động mấy phần.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

- Dao mổ

Trần Thương nói:

- Giáo sư Hubert, anh giúp tôi đỡ lá gan chút.

Sau đó, Trần Thương bắt đầu từng li từng tí cẩn thận cắt xuống.

Xử lý mạch máu trong lá gan là phiền toái nhất, cái phiền phức đầu tiên chính là vị trí giữa hai lá gan vừa vặn có một mạch máu lớn là rốn thông với tĩnh mạch, cái mạch máu lớn này cần tách rời lá gan không tổn thương

Như vậy, độ khó tiếp tục gia tăng

Lúc này, người quan sát phẫu thuật cũng bắt đầu khẩn trương lên, Tần Duyệt càng là nhìn chằm chằm lá gan, không dám thở mạnh một hơi.

Chỉ thấy Trần Thương thản nhiên mổ dao thật sâu, tiếp đó không ngừng rạch xuống, tiếp tục thay đổi góc độ.

Sau đó Trần Thương nói:

- Kẹp mạch máu

Mà lúc này, một màn kinh người xuất hiện

Chỉ thấy hai tay Trần Thương hơi dùng sức, hai lá gan lập tức tách rời ra.

Tuy giữa hai bên còn có dính liền, thế nhưng... Những này đều là mạch máu lớn trong lá gan.

Thời gian ngắn tất cả mọi người kinh ngạc thốt lên một tiếng:

- Lợi hại

- Lợi hại thực sự

- Nắm chắc đối với mạch máu tinh chuẩn như thế?

- Cái này... Bác sĩ Trần thực sự là quá lợi hại?

Hoàn toàn chính xác, không chỉ có họ, lúc này bên trong phòng mổ, mấy vị chủ nhiệm cũng nhìn màn này, hơi giật mình.

Jim Lawrence càng khó có thể tin nhìn màn hình lớn.

Anh cũng có thể tách rời lá gan, nhưng... Tuyệt đối không thể tinh xảo như Trần Thương

Không sai, Trần Thương tách rời lá gan làm cực kỳ tinh xảo, chỗ cắt bỏ cũng vừa vặn, quan trọng nhất chính là nắm chắc về các mạch máu quan trọng, quả thực có thể nói là hà khắc

Sau đó, tới xử lý mạch máu lớn.

Jim Lawrence bắt đầu ra tay xử lý, Trần Thương không rảnh xử lý.

Thời gian một giây một phút trôi qua, tách rời toàn bộ lá gan, mọi người tốn trọn vẹn bốn mươi phút.

Đây là bên trong một đám chuyên gia.

Sau khi tách rời lá gan, mọi người tựa như đều bị mấy phút ngắn ngủi này thành công cổ vũ sĩ khí

- Trần Thương cố lên

- Bác sĩ Trần cố lên

Người quan sát phẫu thuật trong sảnh triển lãm lúc này đều bị màn phẫu thuật tinh xảo vừa rồi của Trần Thương làm rung động.

Nếu bây giờ, có người hoài nghi phẫu thuật không phải nghệ thuật, họ tuyệt đối sẽ phản đối.

Bởi vì biểu hiện của Trần Thương, so với nghệ thuật còn tinh xảo tỉ mỉ hơn…

Đây là một người có nắm chắc về mạch máu trong lá gan cực cao.

Bên trong phân đoạn này, nếu lỡ làm bị thương cái mạch máu nào đều sẽ mang đến vô số phiền phức.

Thế nhưng, Trần Thương khéo léo làm đến không tổn thương bất cứ mạch máu lớn nào, dù chỉ một.

Những mạch máu này như nhau cũng là nguồn suối sinh mệnh lá gan, bảo vệ chúng nó, cũng bảo vệ được lá gan

Sau khi tách rời, tới lúc Jim Lawrence và Hamilton sửa chữa lại mạch máu lá gan.

Trần Thương bắt đầu nghiên cứu tuyến tụy và tá tràng.

Hai cái này gần như là một chỉnh thể, một cái tác động đến nhiều cái, muốn xử lý đơn giản một cái vốn là không thể nào.

Tuyến tụy thông qua đường mật ống tụy và tương liên tá tràng, tách rời thế nào đây?

Cái này trở thành bộ phận khó khăn nhất của ca phẫu thuật, thậm chí có thể cho rằng: Một khi xử lý tuyến tụy và ống tụy tốt, độ khó toàn bộ phẫu thuật sẽ hạ theo xuống trình độ bình thường.

Boss lãnh chúa cấp 99, thật không dễ chọc nha.

Vào giờ phút này, phẫu thuật đã tiến hành hơn hai giờ.

Mắt Trần Thương nhìn đường ruột, còn quyết định trước tiên tách đường ruột ra lại nói.

Nút xoắn đánh thắt ở giữ hai cái tá tràng

Mà quan trọng nhất, cái thắt nút xoắn này còn chưa có biện pháp cởi ra, bởi vì hai cái tá tràng hoàn toàn sinh trưởng ở chung một chỗ.

Hubert thấy một màn này, trực tiếp trừng to mắt, hơi bất đắc dĩ, cũng có rất nhiều bi thương.

Dính liền kiểu này, không đúng là mở cùng một chỗ, hai lớp màng bên ngoài tá tràng mô liên kết lỏng lẻo và biểu mô hình thành màng đệm hoàn toàn là dung hợp cùng nhau.

Người trong phòng phẫu thuật thấy cảnh này, đều hơi không cam tâm.

Tách rời?

Độ khó quá cao, quá tỉ mỉ chính xác

Dùng người máy càng không thể, bởi vì không tồn tại xúc giác phản hồi, không cẩn thận còn tổn thương đường ruột.

Bảo vệ một cái?

Cho ai?

Olga hay Jody?

Nha

Đúng, trong bụng chỉ có một cái ống tụy, cho ai đây?

Công bằng để... Mỗi người một cái?

Anh muốn ruột, anh muốn ống tụy?

Hay từ bỏ một cái, bảo vệ một cái

Đây là vấn đề luân lý học.

Y học phát triển chưa từng thoát ly phát triển luân lý học, thậm chí có thể cho rằng đây là hai cái ngành học song hành.

Mọi người trong sảnh triển lãm xem đều một màn này, tựa như cũng hiểu được.

Nên lấy hay bỏ đây?

Nếu như là tách rời sọ não, khả năng tuyển chọn sẽ không khó như vậy, bởi vì khẳng định sẽ có một người tử vong.

Nhưng bây giờ sẽ không, cô bé sẽ không chết, chẳng qua khi sống sẽ rất đau đớn.

Đồ người khác ăn, cô không thể ăn

Cần cẩn thận từng li từng tí để sống.

Thế nhưng, cái này công bằng thật à?

Mọi người nhìn hai cô bé nhỏ, trên mặt xuất hiện thương tiếc.

Mà Hubert thân là ông ruột, thấy màn này, tim càng như bị đao cắt.

Nên lấy hay bỏ đây?

Trên bàn phẫu thuật, không thể có quá nhiều do dự.

Trần Thương cúi đầu nhìn đường ruột, hai tay anh cẩn thận chạm đến, cảm nhận...

Vào lúc này, Hubert nói:

- Bác sĩ Trần, mỗi người một nửa đi

Một câu, lập tức để ánh mắt mọi người sáng lên.

Đúng nha

Tách tá tràng ra, mỗi người giữ lại một nửa.

Có thể là lựa chọn khó khăn nhất.

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên lắc đầu:

- Không cần, tôi có thể tách rời

Giọng Trần Thương không lớn, lại tựa như sấm sét, vang lên trong đầu mọi người

Cái gì?

Tách rời?

Mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, trong con mắt tràn đầy vẻ phức tạp, có không hiểu, có xúc động, có chất vấn, cũng có ao ước...

Thế nhưng sau khi Hubert nghe được, lại ngạc nhiên mừng rỡ, anh hơi khó có thể tin, cẩn thận hỏi:

- Thật à?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi thử một chút, dù sao mỗi người một nửa chỉ là lựa chọn kém nhất.

P/s: Tá tràng: Đoạn đầu ruột non nối với dạ dày.

Chương 1166: Jim Vĩnh Không Làm Nô

Hoàn toàn chính xác

Mỗi người một nửa là lựa chọn kém nhất.

Thử một chút cũng không có vấn đề.

Thế nhưng, sau khi người trong sảnh nghe thấy, lại bất đắc dĩ mong đợi.

Có lẽ Trần Thương thật có thể làm được?

Tất cả mọi người nhìn các sĩ Trần trẻ tuổi nhưng một chút cũng không đơn giản này.

Hi vọng anh thật có thể trợ giúp hai cô bé nhỏ.

Lúc trước, Trần Thương từng thu được một kỹ năng, là【tinh thông kết cấu sinh lý hợp công năng ruột non】.

Vốn cho rằng chẳng qua là một ban thưởng hơi ít còn hơn không.

Thế nhưng hiện tại anh phát hiện, cái ban thưởng này vẫn có thể dùng

Ít nhất anh có thể phán đoán tình huống ruột non trước mắt thật rõ ràng, làm ra lựa chọn thích hợp nhất.

Sau khi kiểm tra một phen, Trần Thương kết hợp suy nghĩ của mình, anh phát hiện: Dù hai tá tràng thoạt nhìn là sinh trưởng ở cùng một chỗ.

Nhưng thông qua cảm giác hình thái kết cấu, và kết hợp độ dày, Trần Thương cảm giác, có thể bộ phận kết hợp vừa vặn chỉ là phúc mạc tá tràng thôi.

Sau khi phúc mạc tổn thương, sẽ dễ tạo thành rò rỉ ruột, cũng rất nguy hiểm

Thế nhưng sau khi cẩn thận tách rời, mô liên kết lỏng lẻo tồn tại mà biểu mô vẫn có thể lớn lên.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cầm kẹp tách dao mổ lên, bắt đầu tách rời hai tá tràng.

Quá trình này dù nhìn như đơn giản, thế nhưng độ khó ngay chỗ làm sao không phá hư quá nhiều màng đệm phần ngoài tá tràng.

Chuẩn xác chút nói là khống chế độ dày tách rời thật tốt

Toàn bộ quá trình, cực kỳ chính xác.

Hô hấp mỗi người trong phòng mổ cũng chậm dần, con mắt nhìn chằm chằm mũi dao của Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương cũng phát hiện dao mổ của mình cũng rất lợi hại.

Độ sắc bén ất tốt, khi dựa theo đường chỉ có màu khác nhau trong mắt tiến hành cẩn thận cắt, độ khó giảm xuống rất nhiều

Quá trình này, cần một centimet tiến hành một centimet, dù là Trần Thương cũng không dám chủ quan một chút.

Cũng may tá tràng không phải hỗng tràng hồi tràng, có đến mấy mét, quá trình xử lý không phải quá mức dày vò...

Nếu thật là đến mấy mét, Trần Thương chỉ muốn xếp gọn, cắt một đao.

Cho nên nói, phẫu thuật là một cái quá trình kiên nhẫn, Trần Thương có một lần cảm thấy phụ nữ tới làm phẫu thuật có thể càng thêm chu đáo hơn.

Tốn thời gian rất dài, tách rời hoàn thành, đến chỗ thắt nút xoắn, Trần Thương trực tiếp nói với Hamilton:

- Giáo sư Hamilton, cắt nơi này, tiếp đó dùng thuật nối lại hỗng tràng tá tràng.

Sau khi Hamilton nghe thấy, lập tức gật đầu, thậm chí trong lòng nhiều hơn mấy phần vui vẻ.

Bởi vì anh thấy đây là tán thành Trần Thương đối với chính mình

Tán thành kỹ thuật nối lại của mình

Nghĩ tới đây, Hamilton vui vẻ nhiều hơn mấy phần:

- Được, yên tâm đi, các sĩ Trần, cậu trước nghỉ một lát, một hồi còn cần xử lý tuyến tụy, vẫn cần cậu ra sân.

Hubert gật đầu:

- Đúng, Bác sĩ Trần, cậu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút.

Hiện tại, Trần Thương đã dùng hành động thực tế chinh phục người khác.

Lúc này hiện trường cả sảnh triển lãm càng thêm náo nhiệt

Đã hơn mười một giờ hội trường chưa có người tản đi, tất cả đều đang hoan hô:

- Bác sĩ Trần lợi hại

- Bác sĩ Trần quá lợi hại

Mọi người đều bị thao tác của Trần Thương làm kinh ngạc.

Thậm chí có thể nói là chinh phục

Quá giỏi.

Hiện tại ai muốn nói Trần Thương chỉ là hư danh, họ sẽ không phục đầu tiên.

Mà sau khi người Trung Quốc nghe thấy tiếng reo hò này, tất cả đều bất đắc dĩ kích động lên.

Tựa như những reo hò này đều đang khen thưởng họ

Đây là một loại tán thành

Tất cả đều cảm giác vô cùng kích động và hưng phấn.

Tần Duyệt ngồi trên ghế càng nắm thật chặt đôi tay, kích động nước mắt cũng nhanh chảy ra

Từ lúc vừa bắt đầu cho tới bây giờ, Trần Thương trải qua bị nghi ngờ, bị truyền thông chơi ác thậm chí là chửi bới

Nhưng bây giờ, Trần Thương dùng thực lực của mình chứng minh bản thân.

Chứng minh anh trâu bò cỡ nào

...

...

Thật ra, Trần Thương cũng cần hoãn một chút.

Thao tác cần độ chính xác cao vừa rồi để anh hơi mệt mỏi.

Mà lại... Nối lại ruột non anh làm thật đúng là không phải rất xuất sắc, đến giờ trình độ cũng mới cấp trung nha, không cần mất mặt tương đối tốt hơn

Trần Thương cười nói:

- Được rồi, anh nối lại đường ruột trước, tôi đi suy nghĩ xử lý tuyến tụy thế nào.

Vào lúc này, Trần Thương bất động thanh sắc giật giật, sử dụng một bình thuốc nước tinh lực, còn có một bình thuốc nước thể lực

Trạng thái cả người khôi phục rất nhiều.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Kỹ thuật nối lại của Hamilton thật rất đáng tin cậy, Trần Thương cảm giác loại kỹ thuật nối lại này so với Oersted họ còn tốt hơn.

Sau khi Hamilton hoàn thành, Trần Thương bất đắc dĩ giơ ngón tay cái lên:

- Giáo sư Hamilton thật rất lợi hại, nếu tôi là hội trưởng, tuyệt đối mời anh làm hội trưởng danh dự.

Lời này vừa nói, lập tức Hamilton nở nụ cười, kém chút còn bắt tay giảng hòa với Trần Thương, đạt thành hiệp nghị và duy trì Trần Thương thành hội trưởng.

Thế nhưng lúc này, sắc mặt Jim Lawrence lại xụ xuống, hơi không vui, ở trước mặt tôi tiến hành giao dịch, cái này thích hợp à?

Hubert cũng bất đắc dĩ bật cười.

Mà mọi người xem video trong hiện trường càng nhỏ giọng trò chuyện bật cười.

Lúc này, hội trường có hai cái video, một cái thuật dã, một cái là hình ảnh bên trong phòng.

Vì thế mọi người có thể nghe nói chuyện phiếm.

Mọi người cũng dồn dập nở nụ cười.

Mà những fans kia của Hamilton nói thật đã làm tốt chuẩn bị bỏ phiếu cho Trần Thương.

Phẫu thuật tuyến tụy chuẩn bị bắt đầu.

Hai đầu tụy tuyến tụy dính liền cùng một chỗ, ở địa phương cùng đường mật hợp lại, có một đoạn ống tụy thậm chí là dùng chung.

Xử lý cái này thế nào đây?

Sau khi cử lý xong, cơ bản ca phẫu thuật sẽ hoàn thành.

Còn về cấy ghép mô da thành bụng, đã bồi dưỡng tổ chức tốt, chỉ chờ phẫu thuật

Mắt thấy sắp đến cái hóa giải cuối cùng.

Trên cơ bản ai cũng đã ra tay một lần.

Duy chỉ có Jim Lawrence, từ đầu tới đuôi chỉ bắt ngoéo thắt nút, một chút công việc có trình độ cũng không có.

Mắt thấy phẫu thuật sắp kết thúc, Jim Lawrence cũng tủi thân muốn khóc rồi

một cơ hội biểu hiện kiểu này

Trần Thương cầm đầu to, Hamilton cũng độc lĩnh phong tao trong việc nối lại, mà chỉ có mình anh... tổ trưởng tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Thế giới, bây giờ còn chưa được phát huy

Jim Lawrence u oán nhìn qua Trần Thương, muốn dùng ánh mắt đặc biệt phát tiết bất mãn của mình.

Thế nhưng...

Vào lúc này, vừa vặn đón nhận ánh mắt của Trần Thương.

Trần Thương nháy mắt đọc hiểu ý nghĩ bên Jim Lawrence, lập tức sửng sốt một chút, nhìn Jim Lawrence nói:

- Hay là... giáo sư Jim, anh tới?

Hubert lập tức biến sắc:

- Đừng! Bác sĩ Trần anh tới đi

Ngay cả Ford cũng suýt chút bị Trần Thương dọa phát sợ.

Sắc mặt Jim Lawrence âm tình bất định

Anh thề, Trần Thương đây là cố ý

Bởi vì mẹ nó độ khó phẫu thuật cao như vậy, anh để tôi tới à?

Anh cố ý phải không?

Nghĩ tới đây, Jim Lawrence u oán trừng Trần Thương một cái, rất muốn ném băng gạc không quan trọng trong tay đứng dậy rời đi

Anh thề, từ giờ trở đi:

Đánh chết cũng không làm phụ trợ

Jim vĩnh viễn không làm nô

Trần Thương thấy thế, bất đắc dĩ thở dài:

- Thật ra, một lát vẫn là thật cần giáo sư Jim hỗ trợ... Nếu như giáo sư Jim không muốn, Ford, nếu không anh tới?

- Không! Tôi nguyện ý

Trần Thương lời còn chưa dứt, Jim Lawrence nháy mắt cướp lời.

...

...

Chương 1167: Thường Thường Không Có Gì Lạ, Bình Thường Đầu Tụy Quá Vững Chắc

Ford nghe thấy lời Trần Thương nói lập tức đuôi lông mày vui mừng

Cho tới nay, anh luôn muốn hợp tác tiến hành phẫu thuật tuyến tụy một lần với Trần Thương, cuối cùng cũng có cơ hội.

Thế nhưng tuyệt đối không ngờ, đường đường là giáo sư Jim Lawrence này lại học được cướp tay trên?

Trong lúc nhất thời, Ford tức giận dựng râu trừng mắt, trợn mắt nhìn nhau, độ thiện cảm liên tục xói mòn đi...

Trần Thương cũng bất đắc dĩ nhìn thoáng qua độ thiện cảm của Jim Lawrence, vào lúc then chốt sợ thằng nhãi này lại tìm mình phiền toái.

【 Jim Lawrence, độ thiện cảm: 1 】

Trần Thương lập tức sững sờ

Vẫn còn may chưa âm, vậy anh nhiều nhất chỉ không thích mình, chứ cũng không quá chán ghét, thậm chí... Còn có một điểm hảo cảm nữa?

Trần Thương yên tâm.

Jim Lawrence cũng nhìn cái tuyến tụy này, kích động, ngứa tay rất lâu.

Tiện tay đưa trong tay băng gạc cho Ford, nghiêm túc nhìn tuyến tụy tự hỏi.

Có điều, sau khi anh đối mặt với tuyến tụy lần thứ ba... Jim im lặng

Cũng là vào lúc này

Jim hoàn toàn tỉnh ngộ lại.

Anh ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, tựa như còn ngửi thấy hương vị âm mưu.

Cái tuyến tụy này khó xử lý nhất, anh để tôi ra tay, đây không phải đang hố tôi à?

Mà tôi... Còn cướp tay trên

Jim Lawrence bị một hệ liệt thao tác ngốc nghếch của mình làm tức khóc.

Sao mình lại đần như vậy?

Anh thấy mình lại bị Trần Thương lừa.

Tại sao phải dùng 'Lại'

【 Đinh! Độ thiện cảm của Jim Lawrence - 1! 】

Trần Thương lập tức sững sờ.

Mẹ nó... chuyện quỷ gì vậy?

Tôi còn chưa kịp nói, đây coi là nằm thương à?

Trần Thương lập tức quay người nhìn thoáng qua Jim Lawrence:

- Giáo sư Jim, có vấn đề gì à?

Jim tức giận nghiến răng:

- Bác sĩ Trần định tách rời tuyến tụy thế nào?

Trần Thương nhìn thoáng qua Jim Lawrence, lập tức sửng sốt một chút, anh cũng kịp phản ứng?

Nhìn dáng vẻ xuẩn manh của anh, độ thiện cảm Trần Thương đối với anh tượng trưng tăng thêm một điểm.

Jim Lawrence nhìn ánh mắt thanh tịnh sạch sẽ của Trần Thương, cũng sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn Trần Thương cũng nhu hòa mấy phần, chẳng lẽ là mình... hiểu lầm người ta?

Vào lúc này, hình ảnh tuyến tụy ở sảnh xuất hiện trong tầm mắt mọi người:

Bao quấn đầu tụy, ống tụy bại lộ mà dung hợp lại cùng nhau, tựa như không chỗ đều tại nói cho anh: Tôi chẳng qua là một đầu tụy bình thường không có gì lạ, thế nhưng... Rất vững chắc

Đây là chỗ khó nhất ca phẫu thuật, thành lập đường tiêu hóa tuyến tụy thế nào mới tốt, đối với hai đứa bé mà nói, thật ra đều rất quan trọng.

Lúc này, Trần Thương cũng thở dài lắc đầu:

- Giáo sư Jim, phần ngoài ống tụy này dung hợp với nhau, chúng ta muốn tách ra sẽ rất khó.

- Thế nhưng, tôi từng xem luận văn của giáo sư Jim, trong đó có một kiểu suy nghĩ là: kéo dài ống tụy thế nào, phẫu thuật tiến hành kéo dài đầu tụy bên trong ống tụy chính, vừa lúc chúng ta cần rạch chỗ kết hợp đầu tụy ra, phía dưới rất có thể vẫn có hai ống tụy chính tuyến tụy

- Có lẽ từ lúc ban đầu ra như vậy, cũng là để sau này dần dần dung hợp, tôi đang nghĩ tách ra xong, dùng thuật khâu lại tuyến tụy, dùng tuyến tụy lớp màng bên ngoài bao quấn tuyến thể, sau đó lại tách ống tụy ra.

- Cái này... Không phải mạch suy nghĩ trong luận văn của giáo sư Jim à?

Nói tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, hơi thất vọng nhìn qua Jim, trong ánh mắt viết đầy: Thì ra anh không phải Jim Lawrence kia mà tôi biết.

Anh làm tôi quá thất vọng

Lúc này, Jim Lawrence đột nhiên sửng sốt

Anh... Anh hình như có một cảm giác bị phụ lòng thì phải...

Thì ra, Trần Thương chưa từng xem thường chính mình

Anh cũng chưa từng lừa gạt mình.

Thậm chí anh còn đọc tất cả luận văn, anh ta... lại tín nhiệm mình như thế.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Jim Lawrence tràn đầy xấu hổ, anh cảm giác mình trách lầm Trần Thương rồi.

Khi anh nhìn mắt Trần Thương lần nữa, mới hiểu được, người trước mắt này, là một đối thủ khả kính, dù thất bại hay thành công đều được, đây là một người hiểu rõ giá trị của mình nhất

Jim Lawrence tranh thủ thời gian lấy lại tinh thần, đưa một ánh mắt kiên định cho Trần Thương

Thế là Trần Thương cứ như vậy 'Mắt đi mày lại' với Lawrence bốn năm lần, làm mấy người trên bàn phẫu thuật đều xem trợn tròn mắt...

Không chỉ họ, những khán giả ở hiện trường kia càng mờ mịt nhìn chằm chằm hai người, luôn cảm giác hơi hương vị không nói được.

Không lâu sau

Sau khi Jim Lawrence nghiêm túc quan sát một phen, gật đầu nói:

- Ý của bác sĩ Trần Thương thật có thể làm thử

- Giáo sư Hubert, anh xem, thật ra hai đầu tụy dính liền cùng một chỗ, giữa đầu tụy đều có ống dẫn tụy nội bộ, nếu có thể tách đầu tụy ra, mà không tổn thương đến nội bộ ống tụy...

Sử dụng ống tụy bóc ra và kéo dài là có thể thực hiện

Ford cũng gật đầu tán thành, không thể không nói, tổ trưởng tiểu tổ rò tụy Jim Lawrence này thật không phải chỉ nói đùa.

Sau khi Hubert thấy ba người đều nhất trí ý kiến, lập tức nhìn qua Jim Lawrence, nghiêm túc nói:

- Xin nhờ giáo sư Jim.

Jim Lawrence nghe xong, xấu hổ cười nói:

- Luận văn lúc đó chỉ là suy nghĩ của tôi thôi, cũng chưa từng chân chính làm qua... Vì thế, tôi cũng không nắm chắc lắm.

- Vẫn phải khổ cực bác sĩ Trần rồi

Jim nhìn Trần Thương, cười xấu hổ nói.

Trần Thương cũng không khách sáo, anh cầm dao mổ qua, nhìn chằm chằm hai cái đầu tụy, không thể không từng li từng tí cẩn thận tách rời.

Ống tụy là phân ống tụy chính và ống tụy phụ, mục đích của ống tụy phụ là bài tiết dịch tụy tuyến tụy hội tụ đến ống tụy chính, tương đương với nhánh cây chạc cây.

Trần Thương hít sâu một hơi, công việc lần này anh cũng không chắc chắn, dù sao ống tụy và mạch máu không giống nhau, anh cũng không phải hiểu rất rõ.

Lỡ như cắt hỏng...

Nghĩ tới đây, anh trực tiếp bắt đầu 【Nhìn chăm chú】

Hai mắt nhìn chằm chằm tuyến tụy, một dao nhẹ nhàng mở dựa theo đầu tuyến tụy, tổ chức tuyến tụy rất mềm, cũng không giống lá gan, độ khó phẫu thuật tương đối lớn.

Thế nhưng dao Trần Thương rất sắc bén.

Một chút, một chút...

Cẩn thận từng li từng tí tách rời, hai đầu tụy đều cần tách rời, mà lại không thể tổn thương ống tụy.

Tất cả mọi người lại ký thác hết hi vọng vào Trần Thương lần nữa, mà lúc này, Jim Lawrence cũng không nhàn rỗi, anh dù sao cũng cực kỳ hiểu về tuyến tụy.

Nói thật, anh còn vô cùng kích động

Dù sao mắt thấy suy nghĩ mình muốn biến thành hiện thực, dù không phải mình làm, Jim Lawrence vẫn tương tự cảm thấy vui vẻ.

Bỏ đi mọi thứ, Jim Lawrence cũng là một bác sĩ Ngoại khoa tụy đỉnh cấp, anh nói rất nhiều cấu tứ về tuyến tụy.

Bởi vì nguyên nhân trình độ, rất nhiều suy nghĩ phẫu thuật dù không sai, nhưng rất khó thực hiện được.

Thế là anh bắt đầu tìm người máy phẫu thuật, sau khi đạt thành hợp tác với công ty ISI, thật sự đã giúp anh tiến bộ rất lớn.

Trần Thương phẫu thuật làm cho Jim Lawrence không khỏi cảm khái, một đôi tay này đừng nói làm phẫu thuật tuyến tụy, ngay cả làm phẫu thuật khoa Ngoại thần kinh, cũng có thể trở thành bác sĩ đỉnh cấp đó

Ngoại khoa thần kinh là có tiếng chính xác, khi luyện tập, hai tay cần cầm máy khoan điện tách lớp vỏ trứng gà ra, lại không được tổn thương tầng mô ngoài trứng gà kia.

Tỉ mỉ chính xác, trầm ổn

Mà đôi tay này của Trần Thương, đầy đủ thỏa mãn tất cả những thứ kia

Chương 1168: Thua Lỗ Thành Hội Trưởng Để Tiêu Tan Hiềm Khích Lúc Trước Bắt Đầu

Trần Thương đang chậm rãi làm phẫu thuật.

Thế nhưng không ai dám thúc giục

Loại công việc này ngoại trừ Trần Thương, thậm chí không ai có thể làm được.

Trên TV thuật dã, dao trong tay Trần Thương giống như dao điêu khắc.

Uốn lượn quanh co, quỷ phủ thần công

Toàn bộ quá trình cần cực kỳ để tâm, chỉ khác với tác phẩm nghệ thuật chính là anh cần hiểu rõ đầy đủ về kết cấu cơ thể người, thậm chí là quen thuộc

Cần chú ý kết cấu và công năng

Dù là Trần Thương, lúc này thái dương và trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi hột, nhiệt độ trong phòng phẫu thuật là 22 độ, tất cả mọi người ai nấy cũng tràn đầy khẩn trương.

Jim Lawrence cẩn thận bảo vệ tuyến tụy, giúp Trần Thương tách rời, một tay cầm bông cầm máu, một tay cầm kẹp cầm máu, sợ Trần Thương tổn thương đến mạch máu lớn.

Đáng tiếc

Mỗi một bước của Trần Thương, đều có thể tránh đi mạch máu quan trọng.

Một điểm này người khác xem ra có thể chẳng qua là chảy máu cực ít, thế nhưng đối với Jim Lawrence trực tiếp tham gia phẫu thuật thì thật là một chuyện kinh khủng.

Độ khó rất cao

Vốn cho là mình đã hiểu rõ Trần Thương, nhưng Jim Lawrence đột nhiên phát hiện người trẻ tuổi này thật sự là thâm tàng bất lậu

Jim cũng đã đọc hết các bài luận văn của Trần Thương rồi, không thích cũng không có nghĩa không coi trọng Trần Thương.

Đối với mỗi một người có năng lực và tiềm lực, anh đều sẽ học tập và nghiên cứu.

Thế nhưng lúc này, anh phát hiện Trần Thương lại như một cái động không đáy làm cho anh nhìn không thấu

Nếu không phải Trần Thương dễ dàng bị chọc giận, còn quá trẻ, hành vi quá nhiệt huyết, có dáng vẻ người trẻ tuổi nên có, Jim Lawrence đều sẽ hoài nghi, Trần Thương trước mắt này tuyệt đối là yêu quái sống mấy trăm tuổi

Còn về nguyên nhân luận văn ít, có thể là bởi vì không có thời gian viết luận văn đi?

Lúc này, thời gian đã đến rạng sáng hai giờ đồng hồ

Thế nhưng mọi người một chút buồn ngủ cũng không có.

Ngay cả mọi người trong sảnh triển lãm ở khách sạn cũng tràn đầy phấn khởi, nhân viên công tác khách sạn rơi vào đường cùng, không thể không đưa tới bữa ăn khuya, trà, bánh và cà phê cho họ.

Hội nghị lần này đối với toàn thể nhân viên đều là một lần hội nghị khó quên.

Dù sao xem phẫu thuật thâu đêm suốt sáng ở hội trường kiểu này, thực sự để người không thể tưởng tượng.

Thế nhưng, chân mọi người hết lần này tới lần khác vẫn bước không ra.

Tên đầy đủ ca phẫu thuật là vô niệu điểm, cao siêu thay nhau nổi lên, rung động đến tâm can, mỗi chi tiết nhỏ đều kéo theo lòng người.

Phẫu thuật và phim ảnh không như nhau, kết quả ai cũng không cách nào kịch thấu.

Cuối cùng, Trần Thương tách rời xong

Toàn trường mọi người cũng bất đắc dĩ nữa, kinh hô lên:

- Lợi hại

- Trần Thương thật lợi hại

Tần Duyệt càng trực tiếp đứng người lên:

- Chồng quá tuyệt

Cũng may người xung quanh nghe không hiểu tiếng Hán, bằng không khẳng định sẽ nói:

- Đây là chồng tôi

Quả nhiên, một cái nam tử bên cạnh Tần Duyệt cho rằng học được tiếng Hán:

- Chồng quá tuyệt

Tiếp đó một mặt hưng phấn nói:

- Tôi nói chính là Hán ngữ đúng không? Có ý gì thế?

Tần Duyệt một mặt ngơ ngác

Cái này... Cái quỷ gì thế?

Anh không biết thì mù hô cái gì?

Có điều, dù là thế, nguyên đám nhân viên tham dự Trung Quốc cũng bất đắc dĩ bật cười.

Hội nghị hôm nay, là một lần họ vui vẻ nhất.

Nhìn tổ trưởng mình phóng khoáng tự do trên sân khấu thế giới kia, loại cảm giác tự hào và vinh dự này, không cần nói cũng biết

Bên này, sau khi Trần Thương tách rời xong cũng không rảnh rỗi, trực tiếp nói với Jim Lawrence:

- Anh tới khâu lại cái tuyến tụy này, tôi tới tách rời ống tụy

Trần Thương trực tiếp giao phẫu thuật khâu lại tuyến tụy ống tụy nắm giữ hoàn chỉnh cho Jim, bản thân bắt đầu tách rời một cái tuyến tụy không có ống tụy chính khác.

Jim lập tức gật đầu:

- Yên tâm

Trần Thương dù lo lắng cũng không còn cách nào, anh không thể đồng thời làm tốt hai việc.

Thế là Trần Thương bắt đầu việc tách ra.

So với nguy hiểm vừa rồi không biết, trước mắt tách ra ống tụy chính nhẹ nhõm không ít.

Sau khi nhanh chóng tách rời ổn thỏa, Trần Thương cũng không nhàn rỗi, quay qua nói với Ford:

- Đến, tiến hành sửa chữa ống tụy và đường mật, anh giúp tôi phụ trợ

Nghe thấy Trần Thương, hai mắt Hubert và Hamilton tỏa sáng

Ngay cả Jim đang làm việc sửa chữa đến một nửa cũng ngừng lại.

Anh thấy Trần Thương tiến hành khảm vào thức nối lại chia ống tụy chính và ống mật chủ ra, lập tức hô hấp dồn dập, bất đắc dĩ hỏi:

- Bác sĩ Trần, anh đây là... muốn xây dựng lại ống dẫn mật à?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, nếu nối lại ống tụy và tá tràng, rò tụy càng nguy hiểm hơn, chẳng bằng cùng sử dụng một đoạn đường mật với tư cách ống dẫn mật

Hai mắt Ford sáng lên

Đây là lý niệm phẫu thuật Trần Thương giảng thuật hôm nay, hiện tại muốn đích thân phẫu thuật, khó tránh khỏi hơi hưng phấn.

Không chỉ có họ, mỗi người ở đây thấy thuật thức mới tinh này xuất hiện, cũng hưng phấn nhiều hơn mấy phần.

Ngay lúc này, Trần Thương quay người nhìn thoáng qua Jim Lawrence, bất đắc dĩ hơi dừng lại.

Sau khi do dự một lát, anh nói với Ford:

- Trước sửa chữa tuyến thể, một hồi mới xây dựng lại ống dẫn mật.

Ford lập tức tò mò:

- Vì sao?

Ngay cả hiện trường mọi người nghe thấy câu này cũng tò mò

Đúng nha, vì sao?

Trần Thương cười nói:

- Chờ Jim một chút.

Một câu làm cho tất cả mọi người đều im lặng.

Hubert ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, bất đắc dĩ vui mừng gật đầu, tay Hamilton cầm băng gạc trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

Ford cũng hít sâu một hơi: Quá đại khí

Mà lúc này, Jim Lawrence kém chút nước mắt lưng tròng

Bác sĩ Trần Thương đây là đối thủ của tôi à?

Không

Khẳng định không phải

Sau khi Jim Lawrence nghe câu này của Trần Thương, trong lòng dời sông lấp biển, xấu hổ không thôi.

Cái gì gọi là lấy ơn báo oán?

Cái gì gọi là nhân tâm hậu đức đại y bản sắc

Bản thân nghi vấn Trần Thương trước mặt nhiều người như vậy, thế nhưng người ta thì sao?

Mà mới nãy anh còn hoài nghi Bác sĩ Trần muốn hãm hại mình nữa

Hiện tại xem ra, đều là tự anh suy nghĩ miên man thôi

Không ngờ, trước khi phẫu thuật mấu chốt, Bác sĩ Trần lại đợi mình, không muốn để chính mình bỏ lỡ một màn đặc sắc này.

Hai mắt hơn năm mươi tuổi của Jim Lawrence kém chút cũng ngập nước.

Anh cảm thấy, lần này mình làm hội trưởng, chắc chắn phải mời Trần Thương làm hội trưởng danh dự, vì Trần Thương hoàn toàn xứng đáng

Ngay cả hiện trường mọi người thấy cảnh này, nghe thấy Trần Thương, đều im lặng.

Lòng dạ thẳng tanh vô tư, không câu nệ tiểu tiết, đối mặt nghi vấn từ đối thủ của mình, làm có thể làm được hành vi như thế, Trần Thương thật sự không thể không để người tôn kính mà.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người nhánh chóng điểm like cho Trần Thương

Có thể đây là thủ lĩnh và thần tượng trời sinh đi?

Mà lúc này, Jim Lawrence quay người nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Trần, anh sẽ trở thành bạn của Jim Lawrence

【Đinh! Độ thiện cảm của Jim Lawrence + 30!】

Sau khi Trần Thương nghe được thông báo của hệ thống thì giật nảy mình

Lập tức sững sờ

Mẹ nó, Jim, anh đừng như vậy chứ.

Anh là nhân vật phản diện đó có được không?

Đột nhiên thêm 30 độ thiện cảm cho tôi, thật hơi không thích ứng nổi...

Trần Thương hơi mờ mịt với những thứ này, anh vốn không biết làm sao lại xảy ra chuyện vậy.

Thực sự quá quỷ dị...

Tôi... Tôi chỉ muốn chờ anh làm phẫu thuật xong, có thể để anh trơ mắt ếch ra nhìn tôi làm màu...

Bằng không, thao tác trâu bò như vậy anh không nhìn thấy, cái này dùng gì được? Rất không có cảm giác thành công đó

Lại nói, anh không phải nghi ngờ tôi à?

Tôi muốn chứng minh bản thân nha

Trần Thương khóc không ra nước mắt.

Đối với những chuyện này, thật không biết nên làm sao cho phải.

Ai, nhân vật phản diện biến mất một cái.

Thật tịch mịch...

Đúng

Còn có người khác, như... «Thế giới mới Phổ ngoại», tạp chí này...

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ nở nụ cười hắc hắc hắc.

Mà trong mắt Jim Lawrence và mọi người, này lại tựa như trở thành nụ cười tiêu tan mọi hiềm khích lúc trước.

Lúc này, Jim rất cảm động

...

...

Chương 1169: Làm Màu Cấp Độ Chín Ngôi Sao

Về việc nhân vật phản diện lâm trận phản chiến, Trần Thương cực kỳ im lặng.

Với anh, Jim Lawrence chính là một nhân vật phản diện không hợp cách.

So với mình, hình tượng của «Thế giới mới Phổ ngoại» quá đầy đặn, thứ nhất: Nói nhiều! Phù hợp đặc trưng cơ bản nhất của nhân vật phản diện! Thứ hai: Không có đạo đức nghề nghiệp, hám lợi

Nhân vật phản diện kiểu này, Trần Thương không có bất cứ gánh nặng nào trong lòng.

Mà trái lại Jim Lawrence, nhìn ánh mắt ẩn ý đưa tình của anh, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, được rồi, được rồi...

- Xây dựng lại ống dẫn mật tôi cũng chỉ mới làm một lần, nhưng điểm quan trọng nhất là xuất hiện đường cong sinh lý, không thể đưa tới dịch mật chảy ngược đến tuyến tụy, cho nên chúng ta cần thiết kế góc độ cho tốt...

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu làm thao tác.

Ống tụy chính trong đầu tụy không thô bằng ống bên ngoài, cảm giác chỉnh thể tựa như là ống tụy nhà ấm, giữ lại thể chất tuyến tụy khá là mềm.

Vì nếu như vậy, khi nối lại trong cùng một đường mật, độ khó sẽ tương đối cao.

- Đưa kính hiển vi cho tôi, 10 lần.

Sau khi mang kính tới, toàn bộ tầm nhìn rõ ràng hơn nhiều, nhưng theo đó kim chỉ trong tay cũng to lên không ít

Cảm giác nội soi là một kỹ năng hết sức đặc biệt, thậm chí có thể nói là một loại thiên phú.

Cảm giác không gian nội soi của Trần Thương vẫn chưa tiến bộ quá nhiều, bắt nguồn từ chủ nhiệm An Ngạn Quân, cảm giác nội soi cao cấp lúc này hơi lực bất tòng tâm.

Có điều cũng may tay Trần Thương rất ổn, chữa ống tụy cũng khá là sở trường.

Muốn làm một cái lỗ hổng ở vị trí ống mật chủ trước, sau đó nối ống tụy lại.

Việc nhìn như đơn giản nhưng lại làm động lòng tất cả mọi người.

Bao gồm luôn cả Trần Thương

Phẫu thuật chậm chạp tiến hành, Trần Thương vừa điều khiển vừa giải thích những điều cần chú ý, lần này mọi người đều rất yên tĩnh lắng nghe.

Jim Lawrence cẩn thận giao đường mật, không dám có nửa phần ba động.

Trên mặt Hubert tràn đầy cảm kích, thật ra anh cũng có thể làm, nhưng muốn đã tốt còn phải tốt hơn như Trần Thương, có lẽ anh làm không được.

Đều là phẫu thuật, lại có rất nhiều kỹ xảo thao tác khác nhau.

Ưu thế của Trần Thương ở có thể biến suy nghĩ rất nhiều người khác thành sự thật.

Gồm cả suy nghĩ phẫu thuật tách ra kéo dài ống tụy của Jim Lawrence cũng như thế.

Kiến thức cơ bản vững chắc, làm việc thao tác tinh tế tỉ mỉ, tồn tại những phần cứng này, mới có thể thực hiện đến phần mềm.

Rò tụy là thứ phiền phức nhất, mà cái thiết kế đường mật tụy này, thực sự cũng là chuyện mạo hiểm nhất.

Nếu không đủ tự tin, thậm chí không bằng đơn giản tới làm nối lại tụy tràng còn thực tế hơn.

Thế nhưng về hiệu quả lại không giống nhau.

Vì đứa trẻ chỉ mới bốn tuổi, thân thể còn đang sinh trưởng phát dục, Trần Thương tin tưởng, ống dẫn mật anh thiết kế mấy năm sau sẽ trở nên giống ống dẫn mật nhân thể y đúc, đầu tụy bị tách rời cũng sẽ khôi phục như ban đầu.

Lần khâu lại này, vốn Trần Thương không dám sử dụng khâu lại liên tục, vì nó khẳng định sẽ tổn thương tới ống tụy.

Khâu lại không liên tục lại cần lượng công việc rất lớn, tinh lực cũng tốn càng nhiều.

Ngay khi Trần Thương sắp xử lý xong lại gặp một vấn đề nhỏ

Cái ống tụy này không giống với ống tụy bại lộ bên ngoài lắm, làm sao mới phòng ngừa dịch mật chảy ngược được đây?

Hamilton nhìn Trần Thương khâu lại, bất đắc dĩ tự hỏi.

Anh rất có nghiên cứu về kỹ thuật nối lại, nhưng khi nhìn Trần Thương làm, đột nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, anh cân nhắc về nối lại tam giác chưa?

- Đó là một loại hình thức nối lại bằng máy khâu, nó khâu lại rất chặt chẽ, nhưng tôi thấy nếu dùng hình thức khóa biên máy khâu tam giác, có thể toàn bộ ống dẫn mật sẽ hình thành một cái ngăn trở tự nhiên...

Ngay lúc này, Trần Thương lập tức sững sờ

Anh chợt nhớ tới tuyển chọn máy khâu hồi trước của mình.

Cúi đầu xem xét, mắt lập tức sáng lên:

- Có thể thực hiện

Nói xong, anh hơi thay đổi cơ sở khâu lại, xâm nhập kim chỉ vào đường mật nhiều hơn mấy phần, cái này cần mô phỏng một loại hiệu quả.

Jim Lawrence cũng nói:

- Đúng, nơi này có thể hình thành một ngăn cách sinh lý, cứ thế, dịch mật chảy ngược có thể sẽ được giảm rất nhiều

Đây là cái hay khi làm việc với chuyên gia, khi gặp vấn đề, mọi người có thể đưa ra đề nghị có kiến thiết.

Sau đó xử lý thuận lợi, cũng không gặp chút gợn sóng nào.

Lúc mọi người lo lắng thấp thỏm, tụy đường mật đã xây dựng thành công, phẫu thuật cơ bản hoàn thành

- Dấu hiệu sức sống bình thường

Lúc này truyền đến giọng của bác sĩ gây tê

Lập tức làm trong lòng mọi người vui mừng

Tách ra

Thật tách ra rồi

Thành bụng cũng nhanh chóng chênh lệch lìa ra.

Lúc này, phẫu thuật đã hoàn thành 90%

Nhờ có Trần Thương tham gia, một ca phẫu thuật tách trẻ sinh đôi kết hợp này vô cùng thuận lợi

Đây mới thật là ý nghĩa của lý niệm xây dựng lại đường tiêu hóa Trần thị, cái gì gọi là xây dựng lại, xây dựng lại chính là để kết cấu và công năng đường tiêu hóa như đúc với ban đầu

Phẫu thuật sắp thành công.

Mọi người ai nấy đều hưng phấn kích động.

Cảm xúc thật có thể truyền nhiễm, trong phòng phẫu thuật lúc này, cảm xúc của Hubert sâu nhất, tận mắt thấy cháu gái nhà mình sắp được tách ra, anh cũng kích động khó mà nói nên lời.

Nói thật, anh vẫn có thể thành công, nhưng lúc phẫu thuật cho thân nhân đoán chừng sẽ lo trước lo sau.

Mà tuổi đã cao lại làm phẫu thuật quy mô lớn cỡ này, vẫn rất nguy hiểm.

Hubert nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần, rất cảm ơn cậu

Nháy mắt, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Lần này, không ai keo kiệt tiếng vỗ tay và tán thưởng của mình.

Mọi người nhìn hình ảnh trên màn hình, đều kích động đứng lên, tiếng vỗ tay không dứt bên tai.

- Trần Thương

m thanh vang vọng cả hội trường.

Trần Thương cứu hai thiên sứ nhỏ này

Sứ mệnh của một người bác sĩ là gì?

Chính là mang sức khỏe và hi vọng cho người bệnh.

Mà lúc này, Trần Thương chân chính làm được, anh dùng 'ma pháp Trần thị' tách hai đứa bé ra.

Tất cả mọi người đều hoan hô

Rạng sáng hơn bốn giờ lúc này đã như ngừng lại.

Dù tối nay không ngủ

Nhưng mọi người có thể chứng kiến và chúc mừng trận thắng lợi này

Duy chỉ có một lúc không cân đối, Tần Duyệt nghe thấy tiếng 'chồng' vang bên tai, cực kỳ chói tai

Cả ca phẫu thuật này, Trần Thương hoàn thành hơn 80%.

Nhưng anh cũng biết, những giáo sư kia thật đều rất lợi hại, xây dựng lại đường tiêu hóa là vấn đề khó giải quyết nhất Ngoại khoa tiêu hóa, nhưng cũng không phải là vấn đề duy nhất.

Cũng như giáo sư Hamilton, lúc then chốt đưa ra phương thức dùng máy khâu nối lại tam giác tới tạo vách ngăn trở.

Phẫu thuật ổ bụng xong

Rất nhanh, đến lúc tách rời thành bụng và cấy ghép mô da.

Cần cấy ghép cơ và mô da ở phần bụng người bệnh, hình thành một vách tường phòng hộ tự nhiên.

Đây chính là nguyên nhân vì sao khi nãy phải đặt máy giãn nở ở cạnh thành bụng.

Hubert nói với y tá:

- Đi nói bộ phận da liễu chuẩn bị một cái, chuẩn bị cấy ghép tách cơ và mô da ra.

Y tá gật đầu, đứng dậy nhanh đi liên hệ.

Mà lúc này Trần Thương hơi do dự chút, bất đắc dĩ nói:

- Chờ chút đã

Chương 1170: Bại Bởi Người Như Vậy, Không Oan

Phẫu thuật cấy ghép tách bắp thịt - mô da ra là bước cuối cùng

Chờ sau khi tách rời cơ quan nội tạng phần bụng xong, mới tiến hành phẫu thuật.

Vì không xác định phẫu thuật cần bao lâu, nên đối phương cũng không chờ trong phòng mổ.

Nên trong lúc đợi đến khi phẫu thuật, trở lại làm sau cũng không muộn.

Thế nhưng, nghe thấy Trần Thương để chờ một chút, để mọi người trong phòng hơi sửng sốt một chút

Mọi người quay người nhìn Trần Thương, mặt mũi tràn đầy tò mò:

- Bác sĩ Trần, có ý gì thế? Chẳng lẽ còn vấn đề gì sai?

Nghe đến đó, Hubert càng thêm biến sắc.

Chẳng lẽ còn có vấn đề gì nữa?

Ngay cả người trong hiện trường cũng ngưng reo hò, con mắt nhìn chằm chằm Trần Thương.

Đến mức Tần Duyệt liếc mắt, gia hỏa này... Lại muốn làm màu

Quả nhiên, người một nhà đúng là hiểu rõ nhau

Trần Thương nói:

- Việc cấy ghép tách bắp thịt - mô da ra tôi tới đi

Một câu đem mọi người hôn mê luôn rồi.

Hubert muốn từ chối, nhưng cũng ngượng ngùng

Anh sợ Trần Thương làm phẫu thuật đến có hơi nghiện, chắc chắn phải làm xong mới được, nhưng để anh làm đi, tôi cũng lo lắng đó

Có điều... từ chối à?

Từ chối lại không tốt lắm, dù sao Trần Thương người ta còn là mổ chính đó, từ đầu ngồi đến đuôi, anh cũng không tiện mở miệng chối từ...

Lúc này, Hubert thấy mình thật là khó

Cấy ghép thành bụng... Trần Thương có thể làm tốt à?

Người xung quanh cũng bất đắc dĩ nhìn Trần Thương, muốn nói nhưng cũng ngại nói.

Mà lúc này, Jim Lawrence chợt thốt lên:

- Giáo sư Hubert, có lẽ bác sĩ Trần là một lựa chọn tốt.

Hubert nhìn chằm chằm Jim Lawrence, anh thấy thằng nhãi này lại chẳng có ý tốt

Jim sững sờ, lập tức càng thêm tủi thân.

Làm sao ai nhìn tôi cũng không vừa mắt thế?

Jim Lawrence bất đắc dĩ bất đắc dĩ nói:

- Trần Thương người ta là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất năm 2019! Anh làm phẫu thuật mô da cấy ghép rất không tệ nha

Một câu, để mọi người thật hôn mê rồi.

Cũng không phải ai cũng biết rõ bối cảnh của Trần Thương, sau khi nghe lời Jim Lawrence nói, mấy người trong phòng đều muốn hôn mê

Cái gì?

Cái quỷ gì?

Bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm?

Trần Thương không phải bác sĩ khoa Ngoại tổng hợp à?

Đám người Hubert nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy:

Mà khán giả hiện trường thì càng nổ tung.

Phải biết, Trần Thương có một điểm mạnh hơn, đã đủ để họ thấy hơi hâm mộ ghen ghét, thế nhưng khi thấy Trần Thương đã lên cấp Vương giả rồi, bọn anh không đến ghép đôi chung nổi, họ đã biết rõ mình không phải đối thủ của Trần Thương

Gia hỏa này là anh hùng đi

Lập tức, cả đại sảnh nghị luận ầm ĩ, mọi người thậm chí bắt đầu tìm kiếm, vừa tra một cái, lập tức sôi trào

- Ôi trời

- Thượng Đế, đây là thật à?

- Này cũng quá lợi hại rồi

- Chồng thật tuyệt vời

...

Mọi người trong đại sảnh cầm điện thoại, âm thanh xúc động không dứt bên tai.

Mà lúc này, Trung Quốc đã sớm trở thành đối tượng quốc dân hóng bát quái, dồn dập bắt đầu hỏi thăm, nghe ngóng Trần Thương.

Hiện tại, Hà Chí Khiêm lại thành người hiểu rõ Trần Thương nhất, trò chuyện với một em gái da đen cực vui vẻ, hưởng thụ cảm giác sùng bái từ cô em này

Người đàn ông vừa nghe ngóng tình huống của ‘Chồng’ từ Tần Duyệt, cô lại hờ hững lạnh lẽo...

Mà Jim Lawrence nhìn ánh mắt đám người Hubert xung quanh, lập tức biến sắc, hận không thể nâng dao lên mổ mình hai đao, dùng kim chỉ khâu miệng bản thân lại

- Anh bị ngu à? Jim! Anh thật sự là não tàn

- Anh biết quá nhiều à?

Jim thật hối hận muốn chết, một bí mật ẩn tang cỡ này của Trần Thương bị mình nói, thế không phải não tàn thì là gì

Không biết còn tưởng mình là vai phụ của Trần Thương nữa

Trần Thương người ta còn chưa tự làm màu, mình ngược lại còn đi trợ giúp.

Đây quả thực... Quá thiếu thông minh rồi

Lúc này, trong lòng Jim Lawrence chảy hết nước mắt nước mũi, đáng đời anh không làm hội trưởng nổi

Anh chính là mệnh tổ trưởng rồi

Jim Lawrence thở dài, người thật sự có thể ngu xuẩn đến phát khóc.

Mà Trần Thương cũng tò mò nhìn thoáng qua Jim Lawrence, hơi kinh ngạc, đây là... hành động gì thế?

Có điều... Công khóa làm thật có thể

Điều tra rõ ràng như vậy.

Jim Lawrence thấy ánh mắt của Trần Thương, lúc này cũng bình thường trở lại

Thôi thôi

Anh cũng xuống công phu với Trần Thương thật mà, điều tra tất cả tình huống của người ta rành mạch rồi.

Nếu không phải hiểu Trần Thương hơn, anh sao lại như lâm đại địch mà xem Trần Thương như kẻ địch lớn nhất chứ?

Gia hỏa này... Quả thực chính là một tên biến thái.

Công việc bên Daphne vẫn rất đúng chỗ, điều tra Trần Thương hết rành mạch.

Jim Lawrence chợt cảm giác thấy, sau này lại cần thêm một cái trong lý lịch của Trần Thương: hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới

Thật ra, Jim Lawrence đã nghĩ xong, sau một ca phẫu thuật này người ủng hộ Trần Thương khẳng định sẽ ngày càng nhiều, không nói người khác, đội ngũ Hubert khẳng định sẽ duy trì anh, còn có Oersted...

Nghĩ tới đây, Jim Lawrence bất đắc dĩ thở dài.

Được rồi... Trở về ngẫm lại bổ cứu làm sao thôi.

Sau khi Hubert chiếm được tin tức này, càng không có lý do từ chối

Bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm ở đây, những người kia trong bệnh viện mình sao có thể giỏi hơn?

- Bác sĩ Trần, không ngờ cậu lại bác học tinh thông như thế

Hubert cảm khái nói.

Trần Thương cười nói:

- Cuộc sống bức bách

Mọi người nghe xong, kém chút cắm hết dụng cụ trong tay vào Trần Thương

Quá vô sỉ?

Cái gì gọi là cuộc sống bức bách

Tần Duyệt càng kém chút phun hết ngụm cà phê ra.

Gia hỏa này, hôm nay làm màu đến nghiện rồi

Trần Thương cũng không nói sai, lúc ấy anh thật sự thiếu tiền, mà chỉnh hình lại là cách kiếm tiền nhanh, nên mới đi một đường không lối về, dưới cơ duyên xảo hợp, thuận tay cầm vòng nguyệt quế bác sĩ chỉnh hình hàng năm này xuống.

Nhưng đến nay, Trần Thương cũng không quên ngày đầu, giấc mộng của anh là làm một bác sĩ cấp cứu giỏi nhất

Nắm giữ bệnh tật nào dính đến cấp cứu, hoàn thành một bản khoáng thế chi tác không nói, thế nào cũng phải làm ra một chút cống hiến cho y học cấp cứu thế giới này phát triển nha?

Còn về sau đó... sẽ nói sau, cả một đời quá dài

Dù Trần Thương đã chuyển chức Ngoại khoa tổng hợp, nhưng anh cũng không tranh cãi vạch toàn bộ học hội những kỹ năng này, thật ra là do tinh lực có hạn, anh không thể tinh thông hết bất cứ một ngành học nào.

Mà xây dựng lại đường tiêu hóa cũng vẻn vẹn nó dính đến cấp cứu thôi.

Dù sao cấp cứu đau bụng gặp quá nhiều, lý niệm này trên cơ bản có thể trợ giúp đại đa số những vấn đề đó.

Ngoại khoa lồng ngực, ngoại khoa tim cũng giống thế

Mà khả năng kế tiếp quan trọng nhất cấp cứu chính là ngoại khoa thần kinh, Trần Thương hạ quyết tâm, năm nay cho dù thế nào, cũng phải học tập ngoại khoa thần kinh cho tốt một chút, dù sao số lượng người bị ngoại thương sọ não, xuất huyết não tử vong hàng năm đang càng nhiều, đã trở thành dịch bệnh cấp cứu và bệnh thường xảy ra.

Mà bệnh hệ thần kinh cũng quá quỷ dị, chuyện này đối với cấp cứu cũng là một chuyện cực kỳ khó giải quyết.

Jim nghe thấy câu cuộc sống bức bách này của Trần Thương, đột nhiên im lặng.

Anh tha thứ cho mình, anh cùng một trọng lượng với Trần Thương.

Trần Thương... thuộc tính không biết xấu hổ max rồi

Mà chỉ số làm màu: cho chín sao

Thôi, thôi, bại vì người như vậy, không oan

Chương 1171: Để Tôi

Trần Thương cầm dao qua, bắt đầu phẫu thuật cấy ghép tách cơ khỏi mô da

Công việc này cần rạch thành bụng chỗ nối liền giữa hai cơ thể, tinh tế và chuẩn xác.

Trần Thương nhìn phụ trợ hai bên chậm rãi nói:

- Bắt đầu

Ford và Jim dồn dập gật đầu.

Trần Thương dựa theo đường chỉ dẫn bắt đầu rạch, không quá nhiều trở ngại, phần bụng không có thành bụng, không có cơ, không có mô liên kết...

Ngay lúc dao nhỏ chậm rãi vạch mỡ làn da....

Thân thể hai đứa bé từ từ tách ra, Hamilton bên cạnh cẩn thận cầm máu, lấy ra từng khối băng gạc nhuộm đỏ, chồng qua một bên.

Lúc này, băng gạc đã chất đống thành núi.

Truyền máu cũng gần 800 ml.

Phẫu thuật như vậy không chỉ là khảo nghiệm cho bác sĩ, đối với người bệnh cũng càng có tính khảo nghiệm.

Trần Thương không phải để khoe khoang, mà đơn giản chỉ muốn cho hai cô bé một phẫu thuật hoàn chỉnh.

Đều là con gái, ai không thích cái đẹp chứ?

Cấy ghép mô da nhìn như đơn giản, nhưng muốn làm tốt, độ khó một chút cũng không thấp.

Đặc biệt là phẫu thuật với diện tích lớn như vậy

Nếu xử lý các mạch máu không tốt, lúc đó màu sắc da không cân đối, vết sẹo phân bố phần bụng và lưng, ít nhiều vẫn sẽ ảnh hưởng tâm linh và cuộc sống các em chứ?

Vì thế, Trần Thương quyết định cứu người thì cứu đến cùng

Sau khi tách rời, hai ca phẫu thuật cũng cần chia nhau làm.

Trần Thương vốn vẫn có thể phân rõ Jody và Olga, nhưng sau khi tách ra, chợt lại hơi phân không rõ lắm.

Hệ thống máy giãn nở là loại thiết bị da liễu rất thường thấy, hiệu quả cũng rất tốt, coi như là chuẩn bị nguyên vật liệu cho mình đi.

Trần Thương nhìn qua thành bụng, biểu đồ bốn chiều và con mắt mỹ lệ bắt đầu cùng làm việc.

Tiến hành phẫu thuật thế nào đây?

Lúc này, Trần Thương không nói một lời, hai tay mang găng, không ngừng khoa tay múa chân.

Trong mắt càng là không ngừng tính toán.

Đứa trẻ có một cái ưu thế, là tính đàn hồi da tốt, lực co duỗi cũng tương đối mạnh, cứ vậy cũng có thể nói sẽ thêm ưu thế cho cấy ghép mô da.

Thành bụng có thể bảo vệ duy trì cơ quan nội tạng, tham dự hô hấp thân thể vận động và bụng ép lấy sinh ra có lợi cho ho khan, các loại công năng bài tiện, vì thế xây dựng lại thành bụng trong phẫu thuật lộ ra rất là quan trọng

Thành bụng trước bằng phẳng lại giàu tính đàn hồi, lực co dãn mạnh, hệ thống máy giãn nở bồi dưỡng cũng đi qua tính toán.

Có thể thấy, đối phương rất chuyên nghiệp

Ước chừng sau 10 phút, Trần Thương bắt đầu ra tay.

Anh dựa theo phòng tuyến bì văn bắt đầu làm một rạch mổ hướng ngang, lấy máy giãn nở ra, tiếp đó từng bước rạch làn da, lớp mỡ, lớp sợi, cuối cùng là lớp cơ ra

Những cái này đều rất quan trọng

Cơ bụng hai đứa trẻ rõ ràng không đủ dùng, chắc chắn phải thông qua thành bên tới bổ sung thêm.

Cứ thế tiến hành cấy ghép cơ mô da, vô cùng khảo nghiệm trình độ của bác sĩ.

Lúc này mọi người cũng không giúp được gì, chỉ có thể xuống tay mấy cái nhỏ.

Mà Trần Thương cũng không cần người hỗ trợ.

Cấy ghép mô da có rất nhiều cách, phổ biến đơn giản nhất, cũng là hiệu quả trị bệnh tốt nhất.

Nhưng rất rõ ràng, sử dụng mô da phổ biến cho cô bé rất khó, chắc chắn phải mở miệng tiến hành tách mô da sau đó mới cấy ghép.

Lựa chọn làm thế nào rất quan trọng

Sau khi bỏ hệ thống máy giãn nở đi, toàn bộ thành bụng bên phải ra tới một hệ thống có dư.

Trần Thương nói với Hubert:

- Giúp tôi kéo chút.

Hubert lập tức gật đầu

Sau khi Trần Thương làm một dao hình chữ ‘Z’ trên thành bụng.

Đều là da phần bụng, mô da máu cung ứng cũng đều là đến từ mạch máu bụng, những này đều rất thuận tiện

Đường rạch khu vực làn da trục dài cần nhất trí hướng đi song song với mạch máu chủ yếu

Trần Thương từ hướng rạch vừa bóc mặt ngoài gân mô gần sát bên cạnh ra.

Đến khi rạch mổ cái bên cạnh, hình thành một vạt da.

Sau đó, Trần Thương tranh thủ thời gian cầm máu

...

Mô da rất nhanh đã tách xong, có điều vào lúc này, thay đổi trình tự ở bộ phận cuống, cần cẩn thận từng tí vuốt thuận mạch máu, bằng không phẫu thuật thành công, máu qua hay không qua, khẳng định sẽ dẫn tới hoại tử trong hệ thống.

Những này đều là Phổ ngoại đại hán

Chỗ nào hiểu được thẩm mỹ.

Đối với ca phẫu thuật cấy ghép mô da xem không hiểu này, mọi người đã hơi buồn ngủ.

Có điều, giờ đã bốn năm giờ sáng, giày vò một đêm, rất nhiều người đều mệt lả.

Thời gian một giây một phút trôi qua

Ngay lúc Trần Thương làm khâu lại mô da đến một nửa, cửa lớn phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra

Có hai người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi vào, thấy sau khi Trần Thương làm thao tác, lập tức sửng sốt một chút

- Viện trưởng Hubert... Cái này... Olga và Jody... Phẫu thuật thất bại?

Một câu dọa Hubert đang cẩn thận từng li từng tí xem phẫu thuật nhảy một cái

Quay người tức giận không gì sánh được nhìn chằm chằm nói:

- Ngậm miệng quạ đen của anh lại

Nói câu này trong hiện trường phẫu thuật làm ai cũng tức giận.

Conny vội vàng xoay người nhìn máy theo dõi, dấu hiệu sinh tồn lại hoàn toàn bình thường

Thế nhưng... Vì sao không gọi mình tới phẫu thuật chứ?

- Xin lỗi, viện trưởng Hubert, tôi... Tôi thấy ngài không gọi mình phẫu thuật... Tôi cho rằng...

Lời còn chưa nói hết, Hubert trợn mắt một cái nhìn sang, đối phương cũng không nói thêm nữa.

Anh nhìn Trần Thương đang khâu lại:
- Vị này là...
Conny lập tức hiểu ra
Viện trưởng Hubert tìm được chuyên gia, từ bỏ chính mình...
Trần Thương không để ý Conny, ngẩng đầu nhìn Hubert một cái:
- Đến, hướng bên này của tôi đẩy làn da chút
Hubert cũng không đếm xỉa tới tên ngớ ngẩn này nữa
Tiếp tục làm phẫu thuật.
Mà giờ Trần Thương đã tiến hành đến hồi cuối phẫu thuật, toàn bộ cấy ghép thành bụng đã dần thành công
Đợi đến khi hoàn thành tất cả chỗ khâu lại, lúc này anh mới ngẩng đầu.
Mà giờ, Conny đang muốn viện trưởng Hubert phân xử, nhưng sau khi thấy làn da người bệnh, lập tức sửng sốt một chút
Thượng Đế (Oh my god)
Kim chỉ đâu?
Vết thương đâu?
Không đúng! Đây là tiến hành khâu lại dựa theo hướng nếp nhăn da phần bụng, là lựa chọn phương thức khâu lại ẩn nấp...
Conny lập tức che miệng, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, vô cùng kinh ngạc
Phải biết rằng máy giãn nở phần bụng là tự tay anh đặt, biết rõ phẫu thuật khó cỡ nào
Người phẫu thuật là ai?
Lúc này, Conny trừng to mắt nhìn Trần Thương đang đeo khẩu trang, đây rốt cuộc là ai? Sao cứ thấy quen mặt thế nhỉ?
Mà lúc này, người xung quanh cũng cúi đầu nhìn qua, khi bọn họ nhìn thấy da phần bụng người bệnh bằng phẳng, lập tức trừng to mắt.
- Vết thương đâu? phương pháp khâu lại xảo diệu như thế
Mấy người đều vây quanh nhìn kỹ, càng xem càng ngạc nhiên mừng rỡ.
Trần Thương nhìn Conny, cũng cảm giác đã gặp qua ở đâu.
Mà lúc này Hubert nhìn Olga, trong mắt bị nước mắt lấp đầy, tràn đầy kích động
Ngày này anh đã chờ bao lâu rồi
Cuối cùng cũng thành công.
Anh dùng tay đụng nhẹ vào bụng, một cảm giác trước nay chưa từng có ngập trong lòng, cảm giác chân thực trước nay chưa từng có

Chương 1172: Vinh Dự, Thuộc Về Anh

Trong đại sảnh, tiếng ngáy dần vang lên.

Rất nhiều người chờ kết quả phẫu thuật, nhưng cấy ghép mô da nhàm chán lại không gợi được tý hào hứng nào cho họ.

Dứt khoát dựa lưng vào ghế tựa ngủ thiếp đi.

Ngay lúc này, không biết ai kinh ngạc thốt lên:

- Thượng Đế, đây là ma pháp à?

Theo tiếng nói cũng đánh thức đồng bạn xung quanh, họ trừng to mắt nhìn chằm hình ảnh phía trên, khó có thể tin

Lúc này video đúng lúc vừa hoàn thành phẫu thuật Olga xong

Bụng đứa trẻ cực kỳ hoàn chỉnh, giờ đang nằm lật vừa, bình tĩnh ngọt ngào

Có thể từ khi sinh ra, đây là lần đầu bé nằm ngủ đi?

Nhưng cũng không phải quan trọng nhất

Quan trọng nhất là mọi người đều thấy rõ phần bụng Olga bằng phẳng, nhẵn bóng, ngay cả vết thương cũng chẳng thấy đâu...

- Tôi còn chưa tỉnh ngủ à? Đúng vậy! Tôi chắc chắn là đang mơ

Vào lúc này, càng nhiều người bắt đầu tỉnh lại, nghe được phẫu thuật hoàn thành, mới trợn mở to mắt.

Khi bọn họ nhìn thấy phần bụng Olga, rất nhiều người vụt phát đứng lên

Đây không thể nào

Cái này... phần bụng sao có thể còn bằng phẳng thế, đây là tình cảnh sau phẫu thuật à?

Rất nhanh, họ lại phát hiện trong nếp nhăn da, có vết thương khâu lại cực nhỏ

Giờ phút này, mọi người đều sửng sốt.

Thật không hổ là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất hàng năm

phẫu thuật kiểu này, quả thực làm mọi người đều hoài nghi, đây là ma pháp thần kỳ từ phương đông.

- Trời ạ, bác sĩ Trần Thương cũng quá lợi hại rồi

- Đúng vậy nha, phẫu thuật kiểu này, cần không chỉ là kỹ thuật, mà là... Nghệ thuật

- Rất lợi hại

Đối mặt hình ảnh như vậy, mọi người đều cảm giác hơi không chân thật.

Rất nhanh, có người lên tiếng:
- Còn một cô bé nhỏ chưa phẫu thuật đâu
Lập tức, mọi người tỉnh táo tinh thần
Lần này, chắc chắn phải nhìn cẩn thận chút.
Mà Conny nhìn Trần Thương rất lâu, càng nhìn càng thấy quen mặt
Mà lúc này bác sĩ xung quanh đều tinh thần tỉnh táo.
Trần Thương làm xong một ca, ca thứ hai rõ ràng thuận buồm xuôi gió.
Lần này, thời gian trôi rất nhanh...
Tách mô da ra...
Xử lý...
Mỗi bước đều càng thêm thành thạo.
Ngay lúc thời gian ngừng ở 6 giờ sáng.
Trần Thương hoàn toàn phẫu thuật xong
Mọi người lần này xem rất nghiêm túc, cuối cùng thấy rõ ràng cách ra tay và thao tác của anh.
Bất đắc dĩ cảm khái.
Có lẽ đây chính là thiên tài đi?
Trần Thương phẫu thuật chỉnh hình, là kết hợp hoàn mỹ giữa y thuật và nghệ thuật, tạo ra một thứ gọi là mỹ cảm tự nhiên
Tuyệt không thể tả
Lúc này, Conny lại không nói chuyện, anh rốt cuộc biết vì sao viện trưởng Hubert không gọi anh tới làm phẫu thuật.
Có một tôn đại thần ở đây, anh tính toán là cái gì?
Phẫu thuật lúc này cuối cùng cũng kết thúc
Từ bảy giờ tối qua đến sáu giờ sáng, hơn 11 giờ, cuối cùng hoàn thành phẫu thuật.
Một đêm này, đối với Hubert mà nói, thật sự là kinh tâm động phách, thế nhưng cũng rất ngạc nhiên.
Vì nhìn cháu gái mình phẫu thuật vô cùng thuận lợi.
Nhìn hai đứa tách ra thành công, ai nấy đều bất đắc dĩ bật cười.
Có lẽ từ nay trở đi, cuộc sống của các cô, sẽ bắt đầu lịch trình mới.
Các cô chân chính trở thành bản thân mình.
Tên của Olga và Jody cũng không còn dính liền nhau, sẽ trở thành hai cái tên riêng biệt.
Trần Thương cười cười, gật đầu nói với Hubert:
- May mắn không làm nhục mệnh, phẫu thuật hoàn thành
Hubert vui vẻ dạt dào nói đến:

- Quá cảm ơn ngài, bác sĩ Trần, chi phí phẫu thuật chúng tôi sẽ dựa theo tiêu chuẩn mà kết toán

Trần Thương gật đầu, cũng không để ý.

Dù sao ca phẫu thuật như vậy, anh cũng không cảm thấy có thể có nhiêu tiền.

Trần Thương cười nói:

- Không cần khách khí.

Lúc này, Jim Lawrence cũng thở một hơi dài ra, toàn thân nhẹ nhõm rất nhiều.

Lúc này, anh có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Nhìn thoáng qua Trần Thương, Jim Lawrence bất đắc dĩ cười:

- Bác sĩ Trần, thật là một ca phẫu thuật ký ức vẫn còn mới mẻ, có thể trong hồi ký của tôi, nó sẽ là một lần phẫu thuật rất đặc sắc

Ngôn ngữ của Hamilton không tốt, cũng nhẹ gật đầu:

- Không sai

Hai đứa bé được đưa về nghỉ ngơi.

Phẫu thuật dài đến 11 giờ, hai người cần qua một đoạn thời gian ở phòng giám sát.

Mà lúc này đại sảnh trong hiện trường, mọi người dù không thấy Trần Thương, nhưng tiếng vỗ tay vẫn y nguyên vang lên, dành tặng cho vị thiên tài từ phương đông này

Bàn phẫu thuật tối nay, thuộc về anh

Mà vinh dự đêm nay, cũng thuộc về anh

Trần Thương dùng thực học chân tài của mình, chinh phục mỗi người ở đây.

Tất cả sẽ ghi nhớ đêm không ngủ này, có một người trẻ 28 tuổi, hoàn thành một ca phẫu thuật nghi nan 11 giờ

Một đêm này, sẽ được mọi người ở đây ghi khắc

Mà những hội viên khu vực Trung Quốc kia càng như vậy.

Tha hương nơi đất khách quê người, giấu vinh dự và mộng tưởng trong lòng mà đến, lúc này, là một bước cách mộng tưởng của họ gần nhất.

Trần Thương

Tổ trưởng tiểu tổ khoa Ngoại tiêu hóa Trung Quốc, 28 tuổi

Năm nay, anh chắc chắn sẽ sáng lập huy hoàng.

Lúc này trên màn hình lớn đóng kín, một nhân viên công tác lên đài nói:

- Tiếp đến là tin của Hubert tiên sinh, mọi người nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tiếp tục tiến hành hội nghị

Mọi người dồn dập gật đầu, đứng dậy rời hội trường.
Tất cả mọi người mệt mỏi
Duy chỉ có Tần Duyệt trừng to mắt tràn đầy hưng phấn và mừng rỡ.
Tôn Quảng Vũ tới, nhìn thoáng qua Tần Duyệt:
- Mau đi về nghỉ đi, nhìn con mắt của cô kìa.
Tần Duyệt cười hì hì nói:
- Vâng, giáo sư
Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ cười cười.
Mọi người cùng trở về phòng.
...
...
Mà ngay lúc Trần Thương lấy khẩu trang xuống rửa tay, Conny mới chợt hiểu ra:
- Trần Thương! Bác sĩ Trần Thương! Trách không được, trách không được
Trần Thương nhìn người đàn ông hơn bốn mươi tuổi trước mắt này, thực không biết phải phản ứng kiểu gì.
Hỏi anh là ai tổn thương người bao nhiêu chứ?
Chỉ có thể cười nói:
- Ah! Là anh à
Conny thấy Trần Thương biết mình, lập tức càng vui vẻ:
- Đúng! Là tôi, Conny! Michael - Conny! Chúng ta từng gặp trong đại hội chỉnh hình năm ngoái đấy.
- Anh phẫu thuật quá tuyệt
Hubert giới thiệu cho Trần Thương:
- Đây là Conny tổ trị liệu khoa ngoại chỉnh hình ở bệnh viện, hệ thống máy giãn nở là nhờ anh cắm vào đấy
Trần Thương gật đầu:
- Thiết kế vừa vặn! Rất lợi hại.
Conny được Trần Thương khen, lập tức bắt đầu vui vẻ.
Mà lúc này, Hubert nói với Trần Thương:
- Bác sĩ Trần, chi phí phẫu thuật là 55 vạn đô la, chúng tôi thêm 20% phí chuyên gia, tất cả là 70 vạn, anh có thẻ không?
Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức kém chút té lăn trên đất
- Bao nhiêu?
Hubert ăn ngay nói thật:
- 70 vạn đô la

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt.
Đột nhiên cảm giác... Một đêm này, thật ra cũng đắt đỏ lắm
Một ca 70 vạn đô la... Chậc chậc chậc, ở Mỹ kiếm tiền thật là dễ...
Sau này, lúc không có tiền sẽ tới thêm mấy lần.
Làm mấy ca bơm ngực... Chỉnh hình...
...
...

Chương 1173: Tần Duyệt Có Quan Hệ Đến Rút Thưởng

Phẫu thuật kết thúc, mọi người đều rất mệt mỏi

Đa phần đều đã hơn năm mươi, có khỏe cũng chịu không được mười hai giờ phẫu thuật như thế.

Hubert vội phái người đưa họ về khách sạn.

Trần Thương và Oersted một xe, ngồi xuống Oersted bất đắc dĩ nói:

- Giáo sư, anh lại mạnh lên.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, hơi sửng sốt một chút, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Hội nghị học thuật kiểu này thực ra rất cần thiết cho việc đề cao bản thân, Jim Lawrence Hamilton họ có lý giải quá sâu sắc về mình

- Có đôi khi, loại bổ sung và trao đổi này, cũng cực kỳ quan trọng.

Nói đến đây, Trần Thương nhìn Oersted, cười nói:

- Xây dựng lại ống dẫn mật hôm nay, nói đến cũng bắt nguồn từ ý nghĩ của anh đấy.

Trần Thương học trộm được phẫu thuật chữa đường mật chuẩn cấp hoàn mỹ từ Oersted, trong đó có một suy nghĩ kiểu này.

Oersted bất đắc dĩ cười lắc đầu:

- Đây chỉ là cấu tứ, trước nay đều chưa từng nghĩ sẽ thực hiện thật, không ngờ hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy.

Nói đến đây, Oersted tiếp tục nói:

- Tôi thấy vấn đề lần này giáo sư trúng cử hội trưởng có lẽ không lớn.

Trần Thương nghe thấy câu nói này, cũng im lặng, lúc vừa bắt đầu, anh chỉ là vì vinh dự, thế nhưng hiện tại... Anh chợt cảm giác chức hội trưởng này, là một phần trách nhiệm đảm đương.

Một đường không nói chuyện, Trần Thương nghe nhắc nhở của hệ thống vang lên, cũng bất động thanh sắc, chờ về khách sạn lại nhận lấy sau.

Mà lúc này chiếc xe bên cạnh.

Hai người Hamilton Jim Lawrence ngồi cùng xe, ai cũng không để ý ai

Thật ra, Jim Lawrence là muốn trò chuyện với Hamilton chút, dù sao hai người thật ra đã không phải là đối thủ cạnh tranh.

- Hamilton, thật ra tôi cảm thấy, chúng ta vẫn có thể hợp tác

- Còn có, anh nghĩ kỹ một chút...

Jim loạn xả nói một đống.

Thế nhưng lại Hamilton nhắm nhẹ mắt, dựa lưng vào ghế, mắt lim dim ngủ.

Jim suy nghĩ thật lâu, đều không nói lời.

Sau khi xuống xe, Hamilton ngáp một cái rời đi:

- Tôi buồn ngủ quá, Jim, tôi về nghỉ trước.

Jim đờ đẫn gật đầu, anh thấy Hamilton không có ánh mắt, lại còn xem mình là đối thủ cạnh tranh, quá ngây thơ... Chẳng lẽ không biết Trần Thương mới là kẻ địch lớn nhất à?

Jim Lawrence đi từ phòng mổ ra, nháy mắt bị gió lạnh sáng sớm thổi tỉnh

Cái phẫu thuật này nha, đôi khi thật không phải là đồ tốt, xem thời gian dài, để người dễ dàng xem say, thần hồn điên đảo.

Hamilton vào phòng, treo quần áo lên, mới nằm xuống liền ngủ.

Trong lòng nói thầm một tiếng, cậu Jim này, thật là khờ, tôi hợp tác với cậu để cạnh tranh Trần Thương?

Tôi cũng không phải có bệnh điên

Không nói trước cậu có thể đi lên không, cậu anh đi lên tôi cũng là một phó hội trưởng danh dự.

Nhưng mà nếu cậu cạnh tranh thất bại, bác sĩ Trần Thương là hội trưởng, hội trưởng danh dự của tôi chẳng phải biến mất à?

Hiện tại ai tôi cũng sẽ không để ý, các cậu dù ai lên đài vẫn đưa danh dự hội trưởng cho tôi mà, cớ sao mà không làm đâu?

Một giấc ngủ này, giúp tinh thần Hamilton vô cùng thoải mái.

Trong mơ, bản thân trở thành hội trưởng danh dự...

Bên này sau khi Trần Thương trở về, mới vào cửa chỉ nghe thấy một hồi tiếng ngáy khẽ truyền đến, lập tức tỉnh táo tinh thần

Ai nha?

Cô gái nhỏ này lại ngáy ngủ?

Vào lúc này, Trần Thương rón rén cởi quần áo ra chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe một hồi tiếng cười truyền đến:

- Hắc hắc hắc... Đó là chồng tôi đó

- Thật tuyệt

- Ông xã quá lợi hại...

Trần Thương sững sờ, cẩn thận từng li từng tí đến bên giường, nhìn Tần Duyệt nằm nghiêng ở trên, hắc hắc hắc hắc cười khúc khích, nước bọt lưu

trên cánh tay, còn đang nói mê...

Ha ha

Trần Thương lập tức hào hứng, cầm điện thoại nhanh chóng thu hình lại.

Sau khi Tần Duyệt hắc hắc cười ngây ngô xong, đột nhiên 'Di trượt' một tiếng, hút nước miếng vào, Trần Thương lập tức bất đắc dĩ, che miệng ha ha ha nở nụ cười.

Lưu chứng cứ lại, mới xách chân lên giường.

Nằm lên trên giường, Trần Thương mở thông báo hệ thống ra.

【 Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành phẫu thuật tách rời trẻ sinh đôi kết hợp quái lãnh chúa cấp 99, độ tham dự 90%, thu được phần thưởng phong phú! 】

【 Đinh! Chúc mừng ngài thu được: 1, Găng tay cảm giác; 2, Một túi may mắn màu vàng; 3, Điểm đẳng cấp + 2; 】

Trần Thương lập tức mừng như điên

Anh nhìn hai vật phẩm màu vàng lóng lánh trước mắt, nước bọt cũng sắp chảy xuống rồi

Hai vật phẩm màu vàng, ngẫm lại cũng thấy hơi hưng phấn.

【 Găng tay cảm giác: Vật phẩm màu vàng, mang theo găng tay, lực cảm giác + 50! Kỹ năng bị động: Hoàn nguyên! Khi đeo găng tay, khi ngài tiến hành bắt mạch với cường độ lực cảm giác cao, có thể thu được càng nhiều thông tin hơn! Bị đến thanh bị tự động có hiệu lực! Đẳng cấp yêu cầu: Cấp 60! 】

Sau khi Trần Thương thấy hệ thống nhắc nhở, không khỏi sửng sốt.

Tăng lên 50 điểm lực cảm giác, nói đơn giản chút chính là lực cảm giác lên năm lần.

Nhưng không có tăng thuộc tính khéo léo, chính xác, lực mạnh cả...

Có điều thông qua tên cũng có thể nhìn ra, găng tay cảm giác, đây là một đôi găng tay chuyên chú vào phương diện kiểm tra tìm kiếm, công dụng cụ thể còn không xác định rõ.

Nhưng Trần Thương cảm giác, có thể được đánh giá là vật phẩm màu vàng, khẳng định sẽ không như trước.

Có điều, sau khi nhìn thấy đẳng cấp yêu cầu, Trần Thương lập tức sửng sốt.

Một ngụm dịch vị qua đêm kém chút xông lên cổ họng, đẳng cấp yêu cầu tận 60

Hệ thống anh thay đổi rồi, anh bắt đầu xuất hiện hạn chế đẳng cấp.

Vừa mới tăng thêm được 2 cấp, hiện tại cũng mới 55.

Khoảng cách đến 60 còn tận 5 cấp đó

Thứ hai là một túi may mắn màu vàng.

Trần Thương hít sâu một hơi, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có lẽ mình dính chút khí u rồi.

Quay người nhìn qua Tần Duyệt, nha đầu này, vận khí tốt như thế, bằng không đi chỗ nào tìm được anh chồng tuyệt cỡ này đây?

Nghĩ nghĩ, Trần Thương xoay người tay nắm trên mũi Tần Duyệt một cái, để thể khí tràn ngập trong lòng bàn tay mình

Ừm

Trần Thương cảm nhận được trong hai tay, có một luồng khí u lưu chuyển, tuyệt đối đại bạo phát

Sau khi lòng tin tràn đầy mở phúc túi kim sắc ra.

【Đinh! Mở túi may mắn ra, vui như lên trời, thu được kỹ năng: Phẫu thuật vi phẫu tái tạo mũi! (cấp hoàn mỹ)】

Trần Thương sửng sốt một chút

Anh nhìn qua ban thưởng của hệ thống, lại nhìn mặt Tần Duyệt một chút

Vì sao rút đến phẫu thuật vi phẫu tái tạo mũi

Cũng vì thứ mình đang nắm là mũi à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thật hơi vô cùng căm phẫn bất bình, sớm biết... đã sờ chỗ khác

Thế nhưng, lần này để cho Trần Thương một lời nhắc nhở

Sau này có phải là, sờ chỗ nào sẽ có thể thu được ban thưởng đó?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn chằm chằm cái đầu nhỏ của Tần Duyệt, hê hê hê hê nở nụ cười.

Mà lúc này đây, Tần Duyệt xoay người nhìn Trần Thương, thấy anh cười quái dị nhìn chằm chằm mình, lập tức sững sờ, trong đầu hiện ra một dòng chữ: Nhân vật đóng vai?

Tần Duyệt không khỏi tủi thân bĩu môi, hai tay nắm chặt chăn mền, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Không được... Van cầu anh bỏ qua cho tôi đi...

Trần Thương nhìn Tần Duyệt như vậy, lập tức sửng sốt một chút, con bé này... Hí tinh à

Có điều...

Chương 1174: Hội Trưởng! Hội Trưởng

Buổi trưa ăn cơm xong, tinh thần mọi người cũng không tệ

Cả đám cũng nắm được cảm giác lịch sử khi dạo một vòng tòa thành thị này, mua chút vật kỷ niệm gì đó.

Trần Thương tiếp điện thoại của Hubert, đi gặp Olga, Jody và ba mẹ hai bé một chút.

Hai đứa đã tỉnh lại, đang ở phòng giám sát, dùng hai mắt đầy hưng phấn nhìn thế giới này, cảm giác chờ mong không nói được.

Su khi ba mẹ hai đứa bé thấy Trần Thương, cực kỳ cảm kích

Lúc này, Trần Thương mới biết được, ba mẹ Jody Olga đều là thành viên hệ thống MSF, cũng chính là bác sĩ không biên giới kia

Thời gian họ xử lí công việc chữa bệnh cứu viện đã mấy năm, là từ khi Olga và Jody sinh ra.

Điều này làm Trần Thương vô cùng kính nể.

Dù sao so với bác sĩ ở bệnh viện, vấn đề an toàn sinh mệnh của bác sĩ không biên giới thật ra không được bảo hộ đầy đủ.

Tổ chức này là một trong hệ thống cứu chữa bệnh độc lập lớn nhất thế giới.

Họ sẽ lưu ý các nơi xảy ra thiên tai nhân họa, cũng trong thời gian ngắn nhất động viên nhân viên duy trì khẩn cấp và hiệp trợ cứu tế vật tư.

Trò chuyện tỉ mỉ một phen, Trần Thương cũng không nán lại, lưu phương thức liên lạc lại cho Perls - ba của mấy đứa nhỏ, Trần Thương mới đưaTần Duyệt rời đi.

Trước khi đi, Hubert nhìn Trần Thương cười nói:

- Bác sĩ Trần, tôi sẽ ủng hộ cậu

Trần Thương cười cười.

Hội nghị hôm sau đúng hạn cử hành.

Sau khi Trần Thương đi vào hội trường, tiếng vỗ tay dồn dập vang lên, rất nhiều người tới bắt chuyện nắm tay với Trần Thương, hi vọng có thể làm quen một chút.

Đối với một bác sĩ lợi hại bền chắc như vậy, ai cũng không từ chối.

Hơi hàn huyên khách sáo một phen, mọi người dồn dập về tới chỗ ngồi của mình.

Hôm nay chú định là một ngày tràn ngập mong đợi, nhân tuyển vị trí hội trưởng phó hội trưởng và bí thư trưởng hôm nay sẽ có kết quả.

Sau khi buổi diễn thuyết phó hội trưởng và bí thư trưởng kết thúc, tuyển cử chân chính bắt đầu.

Cuối cùng cũng đến thời khắc kích động lòng người nhất

Đến tột cùng ai mới là hội trưởng?

60 thành viên ban trị sự, 9 nhân viên tổ trù bị, năm hệ thống danh học thuật, năm nhân viên tổ chức Y tế Thế giới.

Tổng cộng có 79 phiếu bầu

Mỗi người chỉ có thể chọn một người làm hội trưởng.

Đến cùng là chọn ai?

Người phía dưới ai cũng không nắm chắc.

Hubert làm người chủ trì, đứng trên sân khấu, hôm nay nụ cười của anh so ngày bình thường tươi hơn nhiều, nhìn mọi người nghiêm túc nói:

- Chức Hội trưởng, liên quan đến phát triển và hướng đi cả học hội chúng ta, đây là hội nghị của giới thứ nhất, lần tuyển cử này cũng là hội trưởng giới thứ nhất, tôi hi vọng mọi người thận trọng suy nghĩ, tuân theo bản tâm, ném một phiếu quý giá ra

Hiện tại là bỏ phiếu điện tử, cũng không tốn quá nhiều thời gian, ngay cả Trần Thương cũng có một phiếu của mình.

Mà lúc này, trên màn hình lớn đã bắt đầu xuất hiện chân dung ba người Trần Thương, Jim Lawrence, Hamilton, bên cạnh hình là số phiếu.

Sau khi bỏ phiếu bắt đầu, biểu đồ hình trụ cạnh ba người không ngừng biến hóa, con số cũng nhánh chóng biến động.

Hình ảnh kích động lòng người như thế, dẫn động tới hưng phấn rất nhiều người

Jim Lawrence chưa từng nghĩ tới từ bỏ.

Dù Trần Thương lợi hại hơn anh, anh cũng muốn tranh thủ một chút.

Mọi người dưới đài nhìn chằm chằm ba người không ngừng biến hóa bên con số, cũng bắt đầu kích động khẩn trương lên.

Trong nháy mắt bắt đầu đó, bọn người Tôn Quảng Vũ cũng theo bỏ phiếu xuống.

Số phiếu chỗ Trần Thương không ngừng biến hóa.

5 phiếu... 10 phiếu... 15 phiếu... khi đến 20 phiếu, tốc độ đột nhiên chậm lại.

Mà Jim Lawrence như nhau không chút thua kém.

Nhiều năm tích lũy nhân khí cũng không phải nói đùa.

Số phiếu theo sát phía sau, đạt đến 18 phiếu.

Tựa như, phiếu tuyển lần này, thật trở thành một lần long tranh hổ đấu.

Mà để người đặc biệt chính là, số phiếu Hamilton ngược lại là chỉ có 6, rồi không di chuyển nữa.

Thời gian bỏ phiếu kết thúc còn có 2 phút.

Ngay lúc này, số phiếu bắt đầu động

Phiếu của Trần Thương nhanh chóng tăng lên, 25... 30... 35

Giờ phút này, ngay lúc Trần Thương đạt đến 35 phiếu, kết quả lập tức sắp đi ra

79 phiếu, Trần Thương đã 35 phiếu, mà Hamilton 6 phiếu, cái này đã chiếm 41 phiếu, còn lại không đủ 38 phiếu, toàn bộ có thể cho Jim Lawrence?

Rất rõ ràng không thực tế

Lúc này số phiếu tiếp tục biến hóa...

Cuối cùng, lúc phiếu của Jim Lawrence đến 23, rốt cuộc đứng im

Hamilton từ đầu tới cuối chỉ 6 phiếu

Mà số phiếu cuối cùng của Trần Thương, 50

Lúc biểu đồ hình trụ đột nhiên quật khởi, tất cả mọi người cũng hiểu, Trần Thương có thể là chiều hướng phát triển.

Jim Lawrence nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, thở phào một cái, cả người nới lỏng.

Kết thúc

Anh quay người nhìn thoáng qua Trần Thương, cười nói:

- Chúc mừng cậu

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Cám ơn

Jim Lawrence dựa lưng vào ghế, giờ phút này, anh thấy mình đã cố gắng, đã tranh thủ, nhưng thất bại là thất bại.

Dù vậy cũng không có nghĩa mình chưa cố gắng qua.

Nhìn số phiếu không ngừng biến hóa vừa rồi, Jim Lawrence cũng hiểu.

Thật ra rất nhiều người cũng do dự khi tuyển chọn.

Chọn anh hay là chọn Trần Thương.

Nếu chọn anh, anh có kinh nghiệm phong phú, đối với loại hệ thống này cũng không xa lạ gì, có thể tiến vào công việc tốt hơn.

Nếu chọn Trần Thương, lựa chọn có thể là một cái tương lai.

Nếu là tương lai, vậy lại mang ý nghĩa rất không chắc chắn

Thế nhưng trên người Trần Thương, để họ thấy được một mảnh tương lai sáng tỏ.

Nháy mắt, tiếng vỗ tay truyền khắp cả hội trường

Vui vẻ nhất hẳn là bọn Tôn Quảng Vũ, tất cả nhìn một màn này, trên mặt lộ rõ vẻ cực kỳ kích động.

Họ thành công rồi

Tôn Quảng Vũ kích động cũng sắp chảy nước mắt xuống.

Bàn tay chụp vang ba~ ba~, tay cũng đau

Không chỉ có anh, những bác sĩ Ngoại khoa tiêu hóa một đời trước kia, thấy cảnh này, cũng kích động đến nước mắt chảy ngang.

Bao nhiêu năm.

Chúng ta cuối cùng cũng có thể đứng trên vị trí kia.

Mọi người rất vui vẻ, vừa vỗ tay, vừa cười, vừa rơi lệ.

Nhìn đồng bạn của mình, mũi cũng chua chua.

Có thể ở sân khấu thế giới, chúng tôi đây chỉ là một tiểu lĩnh vực không ý nghĩa, thế nhưng

Đốm lửa nhỏ đã bốc cháy lên, lửa cứ cháy lan ra đồng cỏ sẽ còn xa à?

Hubert nhìn Trần Thương, cũng cười nói:

- Để tôi lại nhiệt liệt vỗ tay lần nữa, chúc mừng Trần Thương! Trở thành hội trưởng giới thứ nhất học hội khoa ngoại giáo hoa thế giới chúng ta

Trần Thương đứng dậy, đi lên phía trước, quay người bái mọi người thật sâu một cái

Giờ phút này, anh như nhau cũng bùi ngùi mãi thôi, khó mà bình phục

Làm được rồi

Họ thật làm đến.

Nhưng Trần Thương biết rõ, cái vinh dự này, không chỉ thuộc về mình, nếu không có thành viên tiểu tổ khoa Ngoại tiêu hóa Trung Quốc hết ngày dài lại đêm thâu công việc hoàn thiện chỉ nam, có lẽ... Một ngày này còn không biết khi nào mới đến đi?

Trần Thương hít thở sâu, lại lần nữa cúi đầu về hướng khu vực Trung Quốc

Cảm ơn các anh, chiến hữu thân ái nhất của tôi

Cái khom người chào này, lại làm mông lung hai mắt mọi người nữa.

Lần này, chúng ta làm được

Chúng ta thành công rồi

Chúng ta chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn

Y học Trung Quốc, cố lên

Chương 1175: Tốt! Thật Tốt

Từ khi rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu rò tụy, trong lòng mọi người luôn có một cảm giác này

Là một cảm giác không được coi trọng

Cảm giác được nhu cầu là một loại cao cấp, là một cấp bậc sau khi thỏa mãn điều kiện vật chất cao hơn truy cầu.

Mà dân tộc, quốc gia là gì?

Là vô số người tập hợp chung một ý chí

Thậm chí, rời khỏi tiểu tổ rò tụy cũng vẻn vẹn một cái dây dẫn nổ.

Giống như, những năm này đất nước mạnh lên.

Thế nhưng, thứ cần để lớn mạnh chính là quá trình, chúng ta cũng không phải trong lĩnh vực nào đều có chỗ đứng.

Cái gì là lớn mạnh?

Chính là bất cứ ai cũng không thể xem thường anh, không thể coi nhẹ anh, không thể không có anh

Có thể tùy ý bị khai trừ ra hệ thống rò tụy, bị người phủ định phẫu thuật của anh, có thể ngồi nhìn mấy chục người bên anh rời khỏi không hơi chú ý, đây là cái gì?

Không thèm nhìn

Vì nghĩ anh có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Nên mới ra tình huống này.

Nếu anh đủ lớn mạnh, thử người khác có dám không?

Mà bây giờ, Trần Thương trở thành hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, điều này có ý nghĩa gì?

Mang nghĩa chúng tôi cũng lớn mạnh, còn lớn mạnh đến tình trạng các anh không thể không có chúng tôi.

Nghiên cứu của chúng tôi, thành công của chúng tôi, nhân dân thế giới đều cần

Tiểu tổ ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc chúng tôi, có thể cứu nhân dân Trung Quốc, cũng có thể cứu nhân dân cả thế giới

Đây là một loại cảm giác tự hào dân tộc

Cũng là sức mạnh đoàn kết cả dân tộc.

Mọi người lúc này đều kích động đến rơi nước mắt.

Có lẽ, chữa bệnh không có biên giới.

Nhưng vinh dự lại có biên giới, bác sĩ có biên giới, nhân dân chúng tôi cũng có biên giới

...

...

Mà lúc này, truyền thông theo sau lưng Ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc, cũng hưng phấn lên.

Phóng viên đằng trước cầm micro, ngành tố dưỡng nào, cái gì phát giọng nói thanh... Toàn bộ biến mất, hưng phấn kích động đều lộ rõ trên mặt, âm thanh run rẩy nói đến:

- Thành công! Trung Quốc Trần Thương, anh trở thành hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới

- Đây là hội trưởng thứ nhất trong lĩnh vực ngoại khoa tổng hợp thế giới nước ta, Trần Thương làm được! Tiểu tổ ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc làm được! Nhân dân Trung Quốc chúng ta cũng làm được rồi

- Từ nay trở đi, ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc chúng tôi, chân chính đứng lên

Dù chuyện lần này chưa được sắp xếp truyền hình trực tiếp, nhưng người chủ trì đứng ở ngoài sân, tan nát cõi lòng la lớn về phía camera

..

Lúc này, thời gian ở Trung Quốc là rạng sáng bốn giờ.

Rất nhiều người đều đang ngủ.

Thế nhưng cũng có vô số người lại đang lo lắng đợi điện thoại, chờ tin tức

Rất nhiều nhân viên không thể tham dự ngoại khoa tiêu hóa đều đang đợi tin vui truyền đến

Lo lắng

Khẩn trương

Thấp thỏm

Lúc này, ngay cả trong văn phòng Vệ Kiện ủy và rất nhiều nhân viên công tác khác cũng trắng đêm không ngủ.

Tối nay, rạng sáng họ muốn công bố một tin tức, mà họ cũng đang đợi một tin tức truyền đến

Ngay lúc này, vô số người chợt lần lượt nhận đến tin nhắn, video, điện thoại

- Xong rồi! Trần Thương trở thành hội trưởng

- Thành công! Chúng ta thành công! Trần Thương thành công lấy 50 phiếu trúng cử hội trưởng

- Chúng ta thành công rồi

Thủ đô, Thượng Hải, Giang Chiết, Tề Lỗ, An Dương... Lần lượt trong từng thành phố, từng căn phòng chợt truyền đến từng âm thanh hưng phấn mừng như điên.

Có lẽ loại vinh dự này đối với người thường cũng chẳng mấy ai chú ý, so với cái gì quán quân đại hội thể dục thể thao, cái gì giải thi đấu trò chơi, cái gì thi đấu... Đều không quan trọng gì.

Nhưng giờ đối với hàng ngàn hàng vạn bác sĩ ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc mà nói, đây là một lần thịnh yến lịch sử

Đây là vinh dự thuộc về người khoa tiêu hóa Trung Quốc chúng tôi, cũng thuộc về lịch sử nước chúng ta

Một đêm này, bao nhiêu người kích động trắng đêm khó ngủ

Điện thoại reo tỉnh người trong mộng.

Tin vui truyền đến

Vui đến phát khóc

Bao nhiêu nhân viên không thể tham dự lúc này thấy hình ảnh được truyền tới từ điện thoại, kích động đến mức rơi nước mắt.

Họ biết rõ, cố gắng của mình, thật không lãng phí vô ích

...

Trần Bỉnh Sinh đợi đến rạng sáng bốn giờ, sau khi nhìn thấy âm thanh hình ảnh truyền đến, lập tức kích động khóc không thành tiếng, thân thể run rẩy đánh thức hai vợ con nằm bên.

- Mẹ ơi, sao ba lại khóc

Bé trai thấy ba nhóc khóc không thành tiếng, hơi không hiểu, bất đắc dĩ hỏi Cố Hân.

Cố Hân nhìn Trần Bỉnh Sinh, vỗ sau lưng anh, cũng không nói chuyện, nhìn hình ảnh truyền đến từ di động.

Quay qua dỗ nhóc con:

- Chú Trần Thương trở thành hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, ba con đang vui vẻ đó.

Cậu bé nhỏ nghe xong, cầm trang giấy đưa cho lão Trần:

- Ba ơi, ba đừng khóc, chú Trần Thương sẽ chê cười đó...

Trần Bỉnh Sinh bất đắc dĩ ôm con trai, lau nước mắt:

- Ba là vui vẻ, con cũng không thể làm phản đồ nói cho chú Trần Thương đấy

...

Nửa đêm Tần Hiếu Uyên cầm điện thoại lên, gửi qua Lý Bảo Sơn

- Lão Lý, anh thấy chưa! Thằng bé Trần Thương kia trở thành hội trưởng rồi! Ha ha ha...

Tần Hiếu Uyên kích động gọi điện cho Lý Bảo Sơn

- Đến, hai ta cách không uống một cái trước, tôi thật là vui vẻ nha

- Đi! Ngày mai, tới nhà tôi! Chúng ta không say không về

Lý Bảo Sơn cũng hưng phấn khó mà chìm vào giấc ngủ

...

Họ là thật vui vẻ

Với tư cách người nhà mẹ đẻ của Trần Thương, sau khi thấy tin tức, tất cả đều là vui vẻ cực kỳ

Vì cái vinh dự này, đối với rất nhiều người trong ngoại khoa tiêu hóa mà nói, là một lần thắng lợi nay chưa từng có.

Có đôi khi, cảm giác tự hào dân tộc làm sao tới?

Là do anh hùng mang tới

Từng chuyện của một đời lại một đời anh hùng để chúng tôi biết rõ, dân tộc chúng tôi, là vĩ đại

Không truyền kỳ, không anh hùng, sẽ không có lịch sử

Từ con cháu Viêm Hoàng đến tứ đại phát minh, từ Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, đến Đường Tống Nguyên Minh Thanh huy hoàng, đây chính là ký ức của dân tộc Trung Hoa, cũng là tồn tại cảm giác tự hào dân tộc chúng tôi

Mà lúc này, trong Vệ Kiện ủy

Tiêu Nhuận Phương ngủ thiếp đi trong văn phòng, hơn sáu mươi tuổi bà cũng không giống thanh thiếu niên, bà chịu không nổi

Trong lúc ngủ mơ, thư ký hưng phấn chạy vào

- Chủ nhiệm! Thành công! Trần Thương thành công rồi

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, vội vàng đứng người lên, hai mắt nhìn chằm chằm thư ký:

- Từ từ rồi nói

Vào lúc này, thư ký cầm điện thoại, chỉ vào nói:

- Ngài mau em, đây là video

Tiêu Nhuận Phương tiếp nhận video nhìn lại

Thấy Hubert tuyên bố Trần Thương đã trúng cử hội trưởng, lập tức cười thật vui vẻ

- Tốt! Quá tốt rồi! Quá tuyệt

- Tranh thủ thời gian, liên hệ với phóng viên xác minh thông tin, để bộ tuyên truyền, mau chóng tuyên bố tin tức

- Tôi muốn nói tin tức tốt này cho mọi người

Lúc này, cả bà lão sáu mươi tuổi cũng tràn đầy hưng phấn

Trước đây bà đánh nhịp rời khỏi tiểu tổ nghiên cứu Rò tụy, hôm nay, Trần Thương không để chính bà tự đánh mặt mình

Bà là thật vui vẻ

Đợi khi thư ký đi ra ngoài, Tiêu Nhuận Phương nhìn xuyên qua thủ đô trong đêm, bất đắc dĩ cười

- Tốt! Thật tốt

Bà cầm lấy điện thoại, lật qua lật lại, nhìn video thật nhiều lần

Xem đến khi mắt cũng hơi mông lung

...

...

Chương 1176: Trao Bài Trao Ấn

Đại đa số tuyển cử phó hội trưởng đều là thành viên của những tổ trù bị kia, họ ngầm thừa nhận phó hội trưởng, cơ bản tuyển cử cũng chỉ là hình thức.

Bao gồm cả Oersted, Lý Chính Kim, Nobita Shinichi...

Ngay cả Jim Lawrence và Hamilton tuyển cử hội trưởng thất bại, Trần Thương suy tính một phen, quyết định mời Hamilton trở thành hội trưởng danh dự.

Thật ra, Hubert có thể là nhân tuyển tốt nhất.

Thế nhưng ý của Hubert đã rất rõ ràng, mình làm phó hội trưởng được rồi.

Có điều, hội trưởng danh dự là công việc đầu tiên sau khi Trần Thương nhận chức ngày mai.

Hôm nay chủ yếu là chọn ra hội trưởng, phó hội trưởng, bí thư trưởng, khi xác định tất cả nhân viên xong.

Hubert mời hết mọi người lên sân khấu

Ủy viên ủy ban chấp hành Tổ chức Y tế Thế giới, Matthew Bill bí thư trưởng Y học hội thế giới lên sân khấu làm diễn thuyết.

Tiếp đó đến phân đoạn mấu chốt, trao bài trao ấn

Matthew Bill nhìn qua Trần Thương, nắm tay cười nói:

- Anh là người trẻ nhất, có tiềm lực nhất, cũng là hội trưởng đẹp trai nhất tôi từng gặp

Một câu, cũng kéo không khí hiện trường theo.

Mọi người cười nhìn hai người trên sân khấu.

Rất nhanh, con dấu và chứng chỉ hội trưởng được nhân viên công tác mang lên, còn có một thư mời, huy chương.

Hội trưởng không chỉ là chức vị, mà còn là một vinh dự.

Học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới là một học hội độc lập, không bị tổ chức Y tế Thế giới giám thị, cũng không bị học hội thế giới Y quản lý, là một tổ chức học thuật thế giới độc lập.

Cái này không giống Y học hội hay học hội ngoại khoa tổng hợp trong nước, lệ thuộc vào cấp một học hội Trung Hoa Y học hội cấp dưới phân hội, mà ngoại khoa tiêu hóa thì là phân hội phía dưới tiểu tổ nghiên cứu.

Thế nhưng trên quốc tế khi thành lập một cái Y học hội như vậy, là một Y học hội độc lập được các tổ chức khác tán thành, là các tổ chức song song.

Mục đích của nó là chế tạo một tổ chức thế giới ngoại khoa tiêu hóa nghiên cứu và diễn đàn bàn luận học thuật.

Bình thường, nơi phát ra tài chính là hội viên các nước thế giới giao nạp và quyên tặng hội phí và chuyên hạng tài chính từ tổ chức Y tế Thế giới.

Có điều, vì tổ chức vừa mới thành lập, tổng bộ còn chưa được thiết lập. Có thể chu kỳ xây dựng sẽ cần thời gian một đến hai, ba năm sau đó mới chính thức tổ chức đại hội hội viên.

Mà học hội thì phải xây dựng một tổng bộ, với tư cách địa điểm xử lý công việc thường ngày của học hội.

Có điều, lần này thành lập học hội ngoại khoa tiêu hóa, còn phải sáng tạo một bản tập san «thế giới ngoại khoa tiêu hóa học hội tập san» với tư cách cơ cấu lợi nhuận, tài chính chủ yếu để duy trì vận chuyển học hội, như: hội nghị tổ chức, xuất bản tập san, sử dụng các loại sách vở.

Trần Thương với tư cách hội trưởng, thật ra cũng không cần can thiệp quá nhiều, bí thư trưởng và cơ cấu tổ chức cấp dưới lần lượt sẽ liên tục hoàn thiện trong một đến hai năm.

Công việc chủ yếu của hội trưởng chính là nhằm vào vấn đề ngoại khoa tiêu hóa gặp phải trước mắt, xác định phương hướng phát triển, nghiên cứu kế hoạch, mở hội nghị...

Công việc hàng ngày là hoàn thành làm việc với bí thư trưởng và đơn vị thành lập.

Khi cầm thư mời và con dấu trong tay, Trần Thương nhìn mọi người ở đây, khom người bái thật sâu, biểu thị cảm ơn và tín nhiệm

Lúc này, hội trưởng đã không còn là vinh dự, ngược lại trở thành trách nhiệm

Phía dưới tiếng vỗ tay cũng dồn dập vang lên.

Trần Thương không cần nói quá nhiều, vì ngày mai sẽ có thời gian một ngày cho anh.

Bí thư trưởng là giáo sư Eileen đến từ học viện giáo sư Karolinska Thụy Điển.

Sau khi kết thúc hội nghị, đám người Matthew Bill, Hubert tổ chức nhân tuyển tương quan hội nghị lần này, tiến hành nói chuyện một phen.

Bữa tối ăn ở nhà Hubert, đây là một biệt thự không nhỏ, điều này làm Trần Thương hơi kinh ngạc.

Hubert có tiền như vậy à?

Ăn bữa tối xong, đoàn người ngồi xuống một chỗ.

Chủ yếu là trao đổi chuyện sau này.

Năm nay Trần Thương mới 28 tuổi, thiên phú là có, nhưng lịch duyệt và kinh nghiệm chắc chắn không đủ, về việc quản lý cái học hội này, Hubert cũng lo lắng.

Lúc này mới có tụ hội buổi tối.

Bí thư trưởng Eileen cười nói:

- Tôi có kinh nghiệm làm bí thư trưởng, trước đây từng làm ti trưởng cấp dưới Y tế thế giới, giáo sư Hubert và hội trưởng Trần có thể yên tâm.

Bí thư trưởng là toàn chức, năm nay Eileen 52 tuổi, người sống với chủ nghĩa không kết hôn, làm bác sĩ không biên giới năm năm, trước sau nhậm chức các loại cơ cấu ở tổ chức Y tế Thế giới.

Eileen chen vào, tựa như để tổ chức này được an toàn hơn mấy phần.

Có điều Eileen lại nhắc nhở:

- Hội trưởng Trần, giờ chúng ta cần tuyển với tư cách tổng bộ xây dựng căn cứ, tiếp đó hoàn thành thông báo tuyển dụng, mau chóng đi xây dựng đội ngũ.

Hubert cũng nói:

- Đúng vậy, tổng bộ học hội rất quan trọng, đặc biệt là lần này học hội còn có tập san chuyên nghiệp, xây dựng tổng bộ đi lên, mới có thể mau chóng hoàn thiện cơ cấu tổ chức.

Có điều... Tôi có một đề nghị, hội trưởng giới thứ nhất vốn sẽ liên nhiệm, dù sao giới thứ nhất chủ yếu là thời gian xây dựng chuẩn bị, anh có thể tuyển chọn ở Trung Quốc, khoảng cách gần anh một chút.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, nhẹ gật đầu:

- Tôi có một vấn đề, vị trí cần chọn là ở chỗ phồn hoa à?

Mọi người nghe xong, bất đắc dĩ bật cười:

- Dĩ nhiên không phải, nhưng giao thông phải tiện lợi, anh tốt nhất suy tính một chút, nếu ở Trung Quốc thì anh cần tiến hành bàn việc với tổ chức các anh. Nếu không ở Trung Quốc tì cần chúng tôi tiến hành trao đổi với thành viên các nước.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Anh đương nhiên hi vọng xây dựng ở trong nước.

Mọi người đều là lão tiền bối kinh nghiệm phong phú, đối với thành lập dạng tổ chức này, cũng là xe nhẹ đường quen.

Trần Thương cũng khiêm tốn, có gì không hiểu sẽ hỏi.

Hội nghị ngày mai cần xác định kết cấu nhân viên tổ chức, phân công nhân viên, mời đảm nhiệm chức vụ hội trưởng danh dự, cố vấn đến hình thành toàn bộ hệ thống tổ chức.

Cái này cũng như là chuyện cần thảo luận tối nay.

Eileen lấy máy tính ra nhanh chóng đi trù hoạch.

Bên này, Hubert chủ động nguyện ý làm cố vấn học hội, đây là một chuyện rất vui vẻ cho Trần Thương.

Hội trưởng danh dự, Trần Thương cũng quyết định chọn giáo sư Hamilton.

Đến mức danh sách nhân viên công tác, ưu tiên từ hội viên nội bộ học hội mà tuyển chọn.

Tiếp theo mới đi công khai thông báo tuyển dụng.

Tiếp đó sẽ xác định vị trí tổng bộ, bắt đầu tuyên ngôn nhận chức.

Toàn bộ quy trình, Trần Thương vẫn rất nhức đầu.

Có điều, Eileen chế tác công việc rất kỹ càng.

Điều này làm áp lực của Trần Thương ít đi rất nhiều.

Đến mười giờ hơn, việc trên thân Trần Thương chỉ còn hai cái.

Thứ nhất là tuyên ngôn nhận chức.

Thứ hai là xác định vị trí tổng bộ.

Cái kết cấu nội bộ nhân viên gì khác, phân công nhân viên các loại, bí thư trưởng Eileen đã bắt đầu chuẩn bị.

Đối với cái này, Trần Thương tự nhiên là cảm kích vô cùng.

Lúc rời đi, Eileen và Trần Thương ngồi một xe, Eileen cười nói với Trần Thương:

- Hội trưởng, thật ra anh có thể chọn một ít người Trung Quốc, dù sao tổng bộ chúng ta sẽ chọn ở Trung Quốc, nhân viên công tác tuyển chọn người Trung Quốc, dù sao các phương diện cho việc khai triển cũng sẽ thuận lợi hơn

- Mà quan trọng nhất chính là, anh có thể tuyển chọn ít người anh tin tưởng, đến với tư cách nhân viên nội bộ kết cấu của chúng ta.

Nghe được Eileen nhắc nhở, Trần Thương cũng gật nhẹ đầu.

Chương 1177: Anh Cho Em Ăn Nhá

Trần Thương hối hận rồi

Anh không muốn làm hội trưởng...

Thật khó khăn

Trần Thương thề, sau này ai muốn làm hội trưởng thì người đó là đồ đần.

Trần Thương quyết định chủ ý, sau này không thể tự thân mình đi làm, mình làm gì có nhiều thời gian như vậy chứ, mỗi ngày bị những việc vặt tạp vụ này quấn thân, làm gì còn thời gian làm chuyện mình thích nữa

Lại nói, ai nói hội trưởng nhất định phải tự mình làm?

Hiện tại anh chợt nghĩ đến một cách rất tốt: phương pháp khôi lỗi nâng đỡ

Đơn giản chút, chính là nâng đỡ mấy tiểu đệ, cầm lấy đi làm hội trưởng.

Như lão Trần này, mình có thể nói anh biết: đồng chí Bỉnh Sinh, cái học hội ngoại khoa tổng hợp thế giới này có một chỗ hội trưởng đang trống, anh đi đi

Đồng chí Bảo Sơn, cái tổ chức Y tế Thế giới này khẩn cấp cứu viện ti thiếu cái ti trưởng, anh đi đi

...

Ai, cái này sảng khoái hơn nha?

Hiện tại, Trần Thương là đâm lao phải theo lao

Cũng không thể bỏ gánh không làm nữa đâu?

Ban thưởng hội trưởng của mình còn chưa tới tay đây...

Ai

Trách không được giáo sư Hubert người ta không chịu làm hội trưởng, quá thông minh, mua cái biệt thự trêu chọc trẻ nhỏ, làm chút phẫu thuật hưởng thụ chút cuộc sống, đây cũng là cực tốt

Trần Thương cảm thấy đầu mình sắp nổ rồi.

Cũng may có Eileen, hội trưởng danh dự Hamilton và một đống phó hội trưởng ở đây, Trần Thương chỉ cần làm phương hướng tốt là được rồi.

Nhưng sau này ai biết mấy học hội khác cũng sẽ ra sức như thế không đồng đội.

Trần Thương thở dài, về đến phòng.

Đồ chơi buổi tối ăn gì kia, hiện tại cũng đói bụng rồi...

Ai, tâm trạng không tốt quả nhiên làm gì cũng không thoải mái.

Ngang qua siêu thị mua cái bánh bông lan nhỏ, Oreo, sữa chua, đồ ăn vặt còn có Cocacola, lúc này mới hài lòng về phòng.

Tần Duyệt thấy một đống lớn đồ ăn vặt như thế, trực tiếp nhảy dựng lên

Trần Thương thấy thế, lập tức nói:

- Đây là của anh! Em giảm béo

Tần Duyệt nghe xong, lập tức giận dỗi ngồi trên giường, trừng mắt nhìn Trần Thương không nói lời nào.

Trần Thương thấy thế, vui vẻ lên.

Có điều, trước cũng nên làm chính sự đã.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp bấm điện thoại cho Tiêu Nhuận Phương.

Điện thoại vừa vang lên không bao lâu đã nhận, tựa như chủ nhiệm Tiếu cũng đang đợi điện thoại đến

Thấy điện thoại, Tiêu Nhuận Phương vui vẻ ghê gớm.

- Tiểu Trần! Tốt, quá tốt rồi

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, Tiêu Nhuận Phương đã vội vã lên tiếng.

Trần Thương lập tức nở nụ cười:

- Chủ nhiệm Tiếu, tôi nói với ngài một chuyện, hiện tại vị trí tổng bộ học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới còn chưa xác định, tôi với tư cách hội trưởng đời thứ nhất, có thể tự do tuyển chọn.

- Ngài nói tôi có nên chọn ở Trung Quốc không?

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, lập tức vỗ bàn đứng dậy:

- Nên! Đương nhiên nên

Loại chuyện này thế nhưng là chuyện tốt, sao có thể đẩy ra chứ?

Tiêu Nhuận Phương vội vàng nói:

- Tiểu Trần, cậu phải nhớ, nhất định phải lựa chọn ở quốc gia mình đó.

- Dạng xây dựng tổng bộ này ở nơi đó, là có thể đề cao trình độ chữa bệnh, đề cao ảnh hưởng học thuật! Lâu dài mà xem...

Tiêu Nhuận Phương vui vẻ loạn xả nói một tràng các vị trí tốt ở Trung Quốc

Bà là thật cao hứng nha

Vốn cho rằng chỉ là một hội trưởng, không nghĩ tới... Tuyển một cái hội trưởng, còn được tặng cái tổng bộ

Nghĩ tới đây, Tiêu Nhuận Phương vội vàng nói:

- Tiểu Trần, hiện tại tôi lập tức tổ chức mở hội nghị, báo cáo chuyện này với lãnh đạo một chút.

- Đúng rồi, cậu có vị trí thích hợp nào không?

Lúc này, Tiêu Nhuận Phương mới nghĩ đến Trần Thương, nhịn không được hỏi.

Trần Thương:

- Có thể chọn ở An Dương không?

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, lập tức tự hỏi:

- Không phải là không thể, hiện tại An Dương phát triển cũng không tệ, với tư cách thành phố trung bộ, giao thông tiện lợi, cũng có thể chọn.

- Thế nhưng... Vị trí khẳng định là cần bàn với lãnh đạo một chút, có điều cậu tuyển chọn sẽ rất quan trọng.

- Cậu chờ một chút, hiện tại tôi báo cáo với lãnh đạo, tiếp đó tổ chức hội nghị.

Trần Thương gật đầu, sau đó cúp điện thoại.

Mà bên này, lại gọi điện thoại qua lãnh đạo Khổng ở tỉnh Đông Dương.

Với tư cách người đứng thứ hai Đông Dương, có lẽ anh rất có quyền nói chuyện đi?

Mà lại, Trần Thương khẳng định phải về phát triển An Dương, nếu có một tôn đại phật kiểu này bảo kê, vậy còn nỗi lo về sau nha?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy mình phải thương lượng với lãnh đạo một chút

Dù sao... Đây cũng có quan hệ với mình đâu, trên danh nghĩa anh còn phải gọi Khổng Gia Huy một tiếng anh trai, gọi vị lãnh đạo này một tiếng bác trai.

Điện thoại không bao lâu đã tiếp thông.

- Alo, tiểu Trần à.

Khổng Tường Dân ngồi ở văn phòng, khó được nghỉ ngơi một chút, sau khi thấy điện thoại của Trần Thương, trực tiếp nhận.

Người trong vòng chính trị khá là mẫn cảm với một ít chuyện, gần đây anh lại là có nghe nói, Trần Thương cứu Tần lão gia tử, ai có thể nghĩ tới vụ này mới bao lâu, Trần Thương đã phát triển đến tình trạng hiện giờ.

Khổng Tường Dân cũng có chút xúc động

Ai có thể cam đoan mình không sinh bệnh, Khổng Tường Dân cũng là người.

Nếu trước đây Khổng Tường Dân hoàn toàn xem ở phân thượng cứu con trai mình, như vậy hiện tại, đã là một loại kết giao bình đẳng.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Bác Khổng, con có chuyện muốn nói với bác chút, con tới tham gia...

Trần Thương càng hời hợt, Khổng Tường Dân lại càng chấn kinh.

Hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới?

Cái vị trí tổ chức quốc tế hóa này muốn tuyển ở An Dương?

Đây là tin tức cực tốt nha

Nói lớn chuyện ra, tổ chức này đến, có thể gia tăng tiêu chí kiến trúc ở An Dương, có thể đề cao vinh dự thành thị, đề cao trình độ chữa bệnh... vân vân vân vân

Chỗ tốt thực sự quá nhiều

Đối với chính ông mà nói, với tư cách là lãnh đạo tỉnh Đông Dương.

An Dương phát triển tốt, sự nghiệp chế tạo vệ sinh chữa bệnh đi lên, cái này không phải cũng là một công tích rất tốt à?

Tỉnh Đông Dương với tư cách thành thị trung bộ, liên tiếp rất nhiều thành thị khác, giao thông tiện lợi, bốn phương thông suốt, thế nhưng kinh tế vẫn không lên nổi.

Tất nhiên phát triển kinh tế không tốt, vậy có thể làm phục vụ vệ sinh chữa bệnh lão bách tính được không?

Khổng Tường Dân suy nghĩ rất nhiều.

Ngày bình thường mây trôi nước chảy, Khổng Tường Dân dù con trai đứt mất tay cũng chỉ là nhíu mày một chút, lúc này có chút động dung

- Tiểu Trần, bác nhờ cậu vấn đề

Trần Thương nghe thấy lời này, lập tức sửng sốt một chút:

- Bác Khổng, ngài quá khách khí.

Khổng Tường Dân nói:

- Tiểu Trần, chuyện này mấu chốt còn ở con, hiện tại lãnh đạo rất vừa ý, con là hội trưởng, vị trí khẳng định là muốn lấy con làm trung tâm.

- Vì thế, bác vẫn hi vọng con có thể suy tính An Dương một chút, kiên trì một chút

- Bác bên này cũng đi báo cáo tình huống cho lãnh đạo.

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Kiện ủy bên này khẩn cấp tổ chức hội nghị.

Mà Khổng Tường Dân trước gọi điện thoại cho Tỉnh Vệ Kiện ủy, chủ quản vệ sinh và lãnh đạo xây dựng thành phố, anh cần mau chóng cho ra một cái phương án

Mà bên này, Trần Thương cúp điện thoại bắt đầu đợi.

Có điều anh xoay người nhìn lại, phát hiện Tần Duyệt đã đặt bánh bông lan nhỏ bị đánh cho bất tỉnh vào miệng, vỗ về Cocacola hết giận rót vào

bụng, có nhân Oreo cũng bị khích lệ chia tay dính sữa chua...

Thấy Trần Thương nhìn chính mình, Tần Duyệt sững sờ.

Cười hắc hắc.

- Ăn ngon

Trần Thương tức giận mắt trợn trắng

Tần Duyệt thấy anh thế này, vội vàng nịnh nọt đi lên xum xoe.

-..... anh cho em anh ăn nhá

Chương 1178: Nói Xin Lỗi

Lúc này, ở Trung Quốc chính là buổi sáng.

Trong Vệ Kiện ủy, Tiêu Nhuận Phương tự mình chủ trì hội nghị đang được nhanh chóng tiến hành.

Khổng Tường Dân đã liên hệ với lãnh đạo, dù sao vẫn cần lãnh đạo phê chỉ thị mới được.

Chuyện này, có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Nếu như lãnh đạo có kế hoạch đặc biệt, muốn thống nhất an bài thì Khổng Tường Dân cũng không thể không nghe theo.

Thế nhưng, khẳng định phải nghe ý nghĩ của Trần Thương.

Mà lúc này, Trần đại gia đang ngồi ở trên ghế, bật máy tính lên chuẩn bị gõ bản thảo phát biểu, Tần nha hoàn ở bên cạnh cẩn thận từng li từng tí đút đồ ăn đấm chân, thật không nhàn rỗi.

Mà đúng lúc này, đám người Tôn Quảng Vũ tới gõ cửa.

Tần nha hoàn tranh thủ thời gian mở cửa:

- Chào thầy.

Phía sau Tôn Quảng Vũ đi theo mấy người.

Trần Thương không biết viết bản thảo diễn thuyết, nên đã gọi tất cả mọi người đến thương lượng một nên ứng đối chuyện kế tiếp thế nào.

Trần Thương hỏi:

- Chủ nhiệm Tôn, anh xem tuyên ngôn nhậm chức này viết như thế nào?

Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức đau đầu, xấu hổ nói:

- Cái này...

Trần Thương xem xét điệu bộ này, lập tức hiểu được.

Bất động thanh sắc nói:

- Hôm nay tôi gọi mọi người tới là có mấy chuyện muốn nói một chút với mọi người.

- Sau khi tổ chức được thành lập thì khẳng định sẽ cần một vài nhân viên công tác, nếu mọi người có đề cử gì thì có thể nói cho tôi, tôi sẽ đi nói với bí thư trưởng một tiếng.

- Còn tiếp theo, chính là cần một vài cố vấn, ta định mời mọi người trở thành cố vấn của học hội, hoàn thành một vài công việc.

Lập tức, Tôn Quảng Vũ cướp lấy máy tính:

- Cái này... hội trưởng Trần, cậu tìm đúng người rồi đấy

- Tuyên ngôn nhậm chức chính là sở trường của tôi, nếu như cậu làm hội trưởng thì không thể thiếu một cố vấn như tôi đâu

Tần Duyệt nhìn thầy của mình, lập tức sững sờ

Tại sao thầy có thể như vậy?

Mà Hoàng Hạo lại nói:

- Hội trưởng, ngoại trừ tuyên ngôn nhậm chức còn có chuyện gì khác không?

Ngụy Gia Oánh gật đầu:

- Đúng vậy, hội trưởng, cậu cũng không thể việc gì cũng phải tự làm được, đúng không? Chúng ta phải san sẻ cho hội trưởng.

...

Trần Thương lập tức minh bạch, thì ra đây mới là hội trưởng phương thức mở ra chính xác

Nhìn tất cả mọi người đang bận việc, Trần Thương vội vàng nói:

- Tần Duyệt, đi pha chút trà cho mọi người... chủ nhiệm Tôn, anh có lá trà không?

Chủ nhiệm Dương đứng sau lưng nghe xong:

- Ai nha, chuyện này cứ giao cho tôi

Hôm nay, mọi người đều rất vui vẻ, vui vẻ từ đáy lòng.

Lúc này, Tôn Quảng Vũ hỏi:

- Hội trưởng, cậu dự định xây dựng tổng bộ của chúng ta ở nơi nào?

Mọi người nghe thấy vậy đều tương đối tò mò.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Tôi muốn xây dựng ở An Dương, nhưng mà vẫn phải xem lãnh đạo nói thế nào.

Mọi người nghe xong:

- Tỉnh Đông Dương rất tốt, bốn phương thông suốt, giao thông tốt, khoảng cách cả nước đều thật thuận tiện.

Ước chừng khoảng mười hai giờ

Điện thoại của Trần Thương vang lên.

Khổng Tường Dân vui vẻ nói:

- Tiểu Trần, tôi đã hỏi rõ ràng, tổ chức còn là quyết định dựa theo ý muốn của cậu

Khổng Tường Dân tuyệt đối không ngờ.

Những chuyện như thế này khẳng định sẽ ưu tiên thủ đô, sau đó mới là một số nơi phát triển trọng điểm.

Khổng Tường Dân cho rằng sẽ tương đối khó khăn, thế nhưng chuyện này lại đặc biệt thuận lợi.

Ý của lãnh đạo là, cứ xây dựng dựa theo ý muốn của hội trưởng Trần Thương, giao toàn bộ quyền quyết định cho Trần Thương, chuyện này vẫn là lần đầu tiên có.

Trần Thương nghe vậy, trong lòng thật vui vẻ:

- Tốt, bác Khổng, cháu đã biết làm như thế nào, bác yên tâm đi.

Khổng Tường Dân cười ha hả gật đầu:

- Ừm, tốt! Sau đó cháu về nước, bác sẽ cho người mang phương án đến cho cháu! Còn có, về nước chắc chắn phải về An Dương một chuyến, về nhà ăn bữa cơm! Tay của anh cháu khôi phục rất tốt, hiện tại trên cơ bản đã không ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày.

Trần Thương gật đầu, cười cười, sau đó cúp điện thoại.

Vào lúc này, điện thoại của Tiêu Nhuận Phương cũng vang lên

- Tiểu Trần, chuyện này cháu không cần lo lắng, cho dù cháu lựa chọn như thế nào, chúng tôi đều sẽ duy trì.

- Đối với công việc xây dựng tổng bộ học hội, còn có lựa chọn nhân viên, nếu như cháu cần, bất cứ lúc nào chúng ta cũng sẽ an bài đầy đủ.

...

...

Hôm nay là ngày cuối cùng của hội nghị.

Trần Thương đứng trên sân khấu, nhìn mọi người, dựa theo quá trình đại bí thư Eileen an bài tốt, bắt đầu công việc hôm nay.

Mời giáo sư Hamilton đảm nhiệm chức vụ hội trưởng danh dự.

Bao gồm Tôn Quảng Vũ và Hoàng Hạo, Ngụy Gia Oánh ở trong hai mươi danh hội viên trở thành cố vấn học hội, tham gia vào công việc.

Cuối cùng là thành lập tổ biên tập tập san.

Trần Thương tự mình đảm nhiệm chức tổng biên, mời Lý Chính Kim, Nobita Shinichi, Hubert, Oersted... chín vị thành viên tổ trù bị trở thành chủ biên danh dự của tập san.

Toàn bộ đại hội như một buổi lễ phong chức.

Đêm khuya hôm qua, Eileen đã phối hợp với Trần Thương làm tốt công việc ngày hôm nay, làm vô cùng tường tận công việc của bí thư trưởng.

Sau đó, cuối cùng Trần Thương xác định vị trí quản lý bộ phận đặt ở An Dương Trung Quốc.

Lúc xế chiều, khi tất cả mọi thứ mọi thứ đều đã kết thúc.

Trần Thương nhìn mọi người, bắt đầu tuyên ngôn nhậm chức:

- Lần thứ nhất làm hội trưởng, hơi khẩn trương, áp lực cũng rất lớn.

Phía dưới mọi người nghe thấy vậy, bất đắc dĩ cười bắt đầu vỗ tay, cho Trần Thương lòng tin.

- Nói thật, ban đầu tôi rất sợ mình làm không tốt, sợ phụ lòng tín nhiệm của mọi người.

- Thế nhưng sau khi tỉ mỉ nghĩ lại, đang ngồi ở đây đều là các tiền bối, chuyên gia, giáo sư, ngành học tiến bộ và phát triển là dựa vào cố gắng của mỗi người.

- Có hội viên và đoàn đội ưu tú như thế, ta làm hội trưởng có gì phải sợ hãi?

...

- Trung Quốc có câu ngạn ngữ: Chuyến đi ngàn dặm, bắt đầu ở dưới chân, từ giờ trở đi chúng ta sẽ bước đi từng bước một, lần lượt giải quyết các vấn đề, lần lượt đánh hạ các bệnh tật

- Tôi sẽ toàn lực ứng phó, cảm ơn mọi người.

Trần Thương diễn thuyết rất bình thản, không có quá nhiều cam kết, thế nhưng trong lỗ tai mọi người lại rất chân thành.

Hội nghị kết thúc.

Buổi tối có an bài tiệc tối, sau khi mọi người lưu lại phương thức liên lạc của nhau, chuẩn bị rời đi.

Jim Lawrence đã rời đi từ sớm.

Trần Thương cũng là ngày mai trở về.

Tối nay, trong hội trường, người Trung Quốc trở thành người được hoan nghênh nhất.

Ngày hôm sau, mọi người thu thập xong hành lý, chuẩn bị về nhà.

Khi ngồi trong phòng chờ sân bay, một nhân viên công tác đột nhiên nói:

- Hội trưởng, anh xem kìa, tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế tuyên bố một tin tức mới

Lập tức, tất cả mọi người sửng sốt.

Trần Thương nhận lấy điện thoại, nhìn kỹ.

« Đối với đoạn thời gian trước, Ngoại khoa tụy của Trung Quốc nghiên cứu tiểu tổ rời khỏi tổ chức thông báo »

Sau đó nhìn thấy tin tức cụ thể, Trần Thương lập tức im lặng.

Tổ trưởng Jim Lawrence của tiểu tổ nghiên cứu rò tụy công khai phát biểu xin lỗi, biểu thị đoạn thời gian trước là mình làm việc thất trách, đồng

thời kiểm điểm bản thân, chủ động sa thải chức Hội trưởng, mời tiểu tổ Ngoại khoa tụy Trung Quốc trở về tổ chức.

Tin tức này là trang web quan phương công bố, sau khi nhìn thấy tin tức này.

Vẻ mặt của mọi người đều rất hưng phấn.

Lần này, họ chủ động để đối phương nhận lầm.

Tin tức như vậy ai có thể vui vẻ?

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của mọi người, Trần Thương đứng dậy nói với Tần Duyệt:

- Anh đi nhà vệ sinh một lát.

Đi ra sau đó, bấm Jim Lawrence điện thoại.

Sau khi điện thoại kết nối, hai người không nói chuyện liên quan tới việc này, Trần Thương chỉ cười nói:

- Chúng tôi sắp phải về nước, có thời gian thì đến Trung Quốc chơi.

Jim Lawrence nói:

- Một lời đã định.

...

Chương 1179: Tàng Bảo Đồ

Trên máy bay.

- Em qua đây

- Không đâu

- Cho anh sờ một chút

- Mơ đi

- Anh thật không sờ soạng, em qua đây, trên máy bay, nhỏ giọng một chút, người ta đều ngủ

Trần Thương bất đắc dĩ nói.

Lúc này, Tần Duyệt mới tiếp tục ngủ.

Trần Thương nhìn chằm chằm Tần Duyệt, nhìn chằm chằm tùy thời chờ động.

Khoảng năm phút sau, Trần Thương quay người thấy Tần Duyệt đã ngủ thiếp đi, lập tức nở nụ cười hắc hắc hắc, đưa tay phải ra bắt đầu sờ đầu của cô

Xoa như thế mấy phút, Trần Thương cảm giác trên tay mình đã có điện, lúc này mới hài lòng buông xuống tay.

Bắt đầu nhận lấy ban thưởng

【 Đinh! Đang tổng kết ban thưởng... Chúc mừng anh trong hội nghị lần này trở thành hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, nhận được phong phú ban thưởng! 】

【 Nhận được ban thưởng: 1, Tàng bảo đồ x 1; 2, Quyển trục nhiệm vụ màu vàng x 1; 3, Bảo rương hoàng kim x 1; 4, Sách kỹ năng x 1! 】

Trần Thương trừng lớn hai mắt, nhìn nhiều phần thưởng phong phú như thế.

Trong lòng kích đông, tay run rẩy, thừa dịp Tần nha hoàn vẫn còn u khí, trực tiếp ấn mở sách kỹ năng

【 Phẫu thuật làm sạch vết thương sọ não: Cấp hoàn mỹ! 】

Trần Thương cười ha hả

Tới, tới rồi

Xem ra, mình đã phát hiện lỗ thủng của hệ thống.

Nghĩ tới đây, Trần Thương liếc mắt về phía bảo rương hoàng kim, bảo rương hoàng kim này lớn như vậy, chắc chắn là đồ tốt.

Mấy phút sau đó...

Tần Duyệt tức sùi bọt mép, con mắt mở to nhìn chằm chằm Trần Thương, lúc này tóc của cô đã sớm đã bị Trần Thương làm cho rối tung rối mù, giận đùng đùng nắm lấy tay Trần Thương, trực tiếp cắn một cái trên cánh tay

Trần Thương lập tức che miệng, đau nhe răng trợn mắt thế nhưng lại không dám kêu lên.

Cắn đã rồi, lúc này Tần Duyệt mới lấy điện thoại ra bắt đầu chỉnh sửa lại mái tóc của mình

Tức chết rồi, không biết bắt đầu từ khi nào thằng nhãi này dưỡng thành một thói quen sờ đầu, mà mỗi lần như vậy đều làm cho tóc của mình lộn xộn hết cả lên.

Trần Thương cảm thấy mình không thể lãng phí u khí mà Tần Duyệt mang tới, cắn tay cũng phải hết sức lợi dụng.

Trực tiếp mở ra bảo rương hoàng kim.

【Đinh! Mở ra bảo rương, nhận được thiên phú: Thao tác nội soi.】

Thiên phú?

Trần Thương sửng sốt.

【Đinh! Thiên phú thao tác nội soi: Nắm giữ cảm giác không gian nội soi một cách hoàn mỹ, khi tiến hành thao tác nội soi, hiệu suất, độ chính xác, tính ổn định... của thao tác sẽ tăng lên biên độ lớn!】

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng, nhìn thoáng qua cái thiên phú này, sau đó lại nhìn một chút dấu răng chỉnh tề trên cánh tay mình.

Cắn răng một cái, làm cái quyết định

- Đến, bảo bối, cắn anh một cái nữa đi

Trần Thương nhìn chằm chằm Tần Duyệt, lấy hết dũng khí nói.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức thẹn quá hóa giận:

- Đi chết đi, đồ lưu manh

Trần Thương trợn tròn mắt.

Lưu manh?

Sao mình lại lưu manh rồi?

Không phải chỉ là nói em cắn cánh tay một cái à?

Cái này... Cũng thành lưu manh

Trần Thương rất là không hiểu tư duy của con gái.

Nhưng hai ban thưởng trước mắt này đối với Trần Thương đã đầy đủ.

Tính thực dụng rất cao.

Chuyến đi nước Mỹ lần này thật không uổng phí.

Còn có một tàng bảo đồ và một quyển trục nhiệm vụ màu vàng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp mở ra.

【Tàng bảo đồ sơ cấp: chưa thể sử dụng, đẳng cấp: sau khi đạt cấp 80 sẽ mở ra hệ thống tầm bảo, thông qua chỉ dẫn tầm bảo, có thể nhận biết bệnh tật hiếm thấy, trị liệu phẫu thuật nghi nan, kết bạn với đại sư cao cấp, hoàn thành nhiệm vụ tầm bảo, có thể đạt được ban thưởng phong phú! 】

Trần Thương sửng sốt

Cấp 80 mới mở ra hệ thống tầm bảo?

Hơi quá mức

Găng tay cấp 60 mới có thể đeo, còn hệ thống tầm bảo này thì phải cấp 80 mới có thể kích hoạt.

Xem ra, điểm cuối cùng của hệ thống này không phải là cấp 100?

Tỉ mỉ nghĩ lại, cũng là hợp lý, y học đang phát triển, bệnh tật, virus, vi khuẩn cũng đang không ngừng tiến hóa.

【quyển trục nhiệm vụ màu vàng: sau khi mở ra có thể thu được một cái nhiệm vụ màu vàng, hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được ban thưởng phong phú! 】

Trước đây Trần Thương cũng từng nhận được quyển trục nhiệm vụ, cũng đã sử dụng qua.

Trực tiếp mở ra quyển trục nhiệm vụ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên.

【 Đinh! Phát động nhiệm cao cấp vụ: Nhận được giải thưởng bác sĩ Ngoại khoa thần kinh Vương Trung Thành Trung Quốc. Thời gian: Hai năm! 】

Sau khi nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lập tức sửng sốt.

Mẹ nó

Quả nhiên là một cái hố to.

Giải thưởng bác sĩ Ngoại khoa thần kinh Vương Trung Thành Trung Quốc hàng năm là bác sĩ vinh dự cao nhất thưởng của Ngoại khoa thần kinh, mỗi năm bình chọn một lần, bao gồm 1 giải thành tựu chung thân, 2 giải thành tựu học thuật và 5 giải bác sĩ thanh niên.

Mà Vương Trung Thành này cũng là nhân vật truyền kỳ trong đại lão ngoại khoa thần kinh trong nước, là một trong người khai thác và người sáng lập sự nghiệp ngoại khoa thần kinh Trung Quốc.

Trong hơn vạn bác sĩ ngoại khoa thần kinh Trung Quốc, có gần 1/3 là được Vương Trung Thành chỉ đạo trưởng thành, số liệu này có thể thấy được chút ít

Có đôi khi, Trần Thương cũng hoài nghi đại lão này đến cùng có hack hay không, dù sao cuộc đời của bọn họ đôi khi so với hack còn bưu hãn hơn.

...

...

Tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế rất nhanh đã ban bố tin tức khắp Trung Quốc.

Sau khi mọi người thấy tin tức này khẳng định là sẽ vui vẻ

Cả Tiêu Nhuận Phương không ít nhân viên công tác trong Vệ Kiện ủy cũng rất hả giận.

Tần Vĩnh Nghĩa thì trực tiếp vui vẻ chạy tới văn phòng của bộ trưởng Tiêu, chỉ vào thông báo cười ha ha.

Thế nhưng sau khi vui vẻ thì tất cả mọi người cũng đều bình tĩnh lại.

Tất cả mọi người là người trưởng thành, đối đãi với chuyện gì tự nhiên khá là khách quan.

Thế giới người trưởng thành nào có nhiều trùng hợp như vậy?

Nào có vô duyên vô cớ nhận lầm?

Vì sao trước đây không nhận lầm?

Nghĩ tới đây, chẳng những mọi người không vui vẻ, ngược lại đều im lặng.

Đơn giản chính là lần này chúng ta lợi hại, ở trên sân khấu quốc tế biểu hiện ra sự mạnh mẽ của chúng ta.

Còn không phải bởi vì Trần Thương mang theo đội ngũ ngoại khoa tiêu hóa của chúng ta, dũng cảm bước lên ở đại hội thành lập ngoại khoa tiêu hóa thế giới à

Nói trắng ra, lạc hậu thì sẽ bị đánh

Muốn được người khác tôn trọng thì trước hết chính mình phải mạnh lên.

Tần Vĩnh Nghĩa nhìn Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm, đáp lại thế nào đây?

Chuyện đối với tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế họ đương nhiên cần phải đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Tiêu Nhuận Phương trầm ngâm sau một lát, trực tiếp nói:

- Chờ Trần Thương quay lại, cho cậu ấy xử lý chuyện này.

Sau khi nói xong, Tiêu Nhuận Phương đứng dậy, nói với Tần Vĩnh Nghĩa:

- Cái này... Anh đi chuẩn bị một chuyện.

- Sáng sớm ngày mai máy bay của họ sẽ xuống sân bay, công việc nghênh đón cũng không cần quá khoa trương, như vậy đi, anh đi đặt khách sạn, đặt trước tiệc ăn mừng.

Tần Vĩnh Nghĩa gật đầu, cười nói:

- Tốt

Tiêu Nhuận Phương cúp điện thoại, gọi điện thoại cho thư ký:

- Làm một cái huy hiệu, đối tiểu tổ ngoại khoa tiêu hóa Trung Quốc làm ra thành tích, biểu thị khẳng định, đưa đến học hội Trung Hoa Y đi.

Sáng ngày hôm sau, mười giờ hơn, một bay cất cánh từ thị trấn nhỏ Rochester của nước Mỹ dừng lại ở phi trường quốc tế thủ đô.

Vừa mới xuống máy bay đã nhìn thấy đội ngũ đến đây đón tiếp.

Khi mọi người thấy người đi đầu là Tiêu Nhuận Phương thì trong lòng đều kích động lên.

Tiêu bộ trưởng và Chung tiên sinh tự mình đến hoan nghênh họ quay lại.

Không có đội ngũ đón tiếp xa hoa, không có quá nhiều hoa tươi, thế nhưng Tiêu Nhuận Phương và hội trưởng học hội Trung Hoa Y Chung lão tiên sinh tự thân đến đã làm tất cả mọi người bắt đầu vui vẻ.

Đây là tổ chức tán thành đối với bọn họ

- Hoan nghênh về nhà

Chương 1180: Tiểu Trần quay lại

Nhìn Trần Thương, Chung tiên sinh hơn tám mươi tuổi chậm chạp đi lên phía trước.

- Hoan nghênh về nhà

Trần Thương cười cười, hai tay nắm chặt tay ông lão chủ động duỗi đến:

- Cám ơn hội trưởng.

Chung tiên sinh cười nói:

- Nghỉ ngơi cho thật tốt, buổi tối chúng ta từ từ trò chuyện.

Sau khi Trần Thương nghe xong, gật đầu cười.

Tiêu Nhuận Phương và Ngô Đồng Phủ cũng từ trong đám người đi tới.

- Chuyện lần này xong, tiểu tử cậu không được lên ban, nghỉ ngơi thật tốt một đoạn thời gian

Mặt Ngô Đồng Phủ đen lại nói.

Trần Thương cười xấu hổ, qua loa nhẹ gật đầu.

Dù sao hiện tại còn có một nhiệm vụ màu vàng đang chờ đợi mình đây.

Giải thưởng bác sĩ ngoại khoa thần kinh Vương Trung Thành Trung Quốc, còn có nhiệm vụ tầm bảo cấp 80.

Đánh quái thăng cấp bạo sách kỹ năng

Đây mới chính là cuộc sống mình nên có.

Trần Thương định ra nước ngoài du lịch, cho rằng có thể nghỉ ngơi mấy ngày, kết quả thức đêm làm phẫu thuật một lần, trước khi đi còn mang theo mọi người tăng giờ làm việc chuẩn bị tuyên ngôn nhậm chức.

Đến mức một tháng này, Trần Thương đều thiếu ngủ nghiêm trọng.

Tiêu Nhuận Phương gật đầu cười một tiếng:

- Đúng, nên nghỉ ngơi thật tốt.

Trần Thương vò đầu:

- Thật ra cũng không mệt mỏi.

Tiêu Nhuận Phương bất đắc dĩ nói:

- Còn không mệt mỏi, cậu không nhìn dáng vẻ của mình trong lúc thực hiện nghi lễ trao bài trao ấn à? Con mắt đó của cậu... viết rõ một câu rất lâu không ngủ ở bên cạnh rồi

Tiêu Nhuận Phương nói đùa làm tất cả mọi người nở nụ cười.

Đám người sau lưng, họ đã tận mắt chứng kiến Trần Thương một tháng này.

Mặc dù đang cười nhưng trong lòng lại là kính nể

- Tốt, khách sạn đã đặt xong, mọi người trở về nghỉ ngơi một chút, chênh lệch thời gian, buổi tối mở tiệc ăn mừng.

Tiêu Nhuận Phương vừa cười vừa nói.

Tham gia không phải người tuổi trẻ, đều là cô chú hơn năm mươi tuổi, cả đám cũng không phải Trần Thương, không chịu nổi hành hạ như thế.

...

Buổi tối, ngoại trừ nhân viên tham dự, còn có thành viên của những tiểu tổ không tham dự cũng tới.

Nguyên một đám chủ nhiệm giảng thuật tại chuyện đã xảy ra trong chuyến này.

Mọi người nghe chủ nhiệm giải thích, nguyên một đám sinh lòng ao ước, mặt lộ ước mơ, đợi một thời gian nữa, họ rất muốn trở thành...

Thật ra, một chuyến này đối với những chủ nhiệm đó cũng mang ý nghĩa phi phàm.

Có lẽ, cái này sẽ là một lần ký ức kích động nhất đời này của họ.

Trở về nói cho các học sinh, nói cho bác sĩ trong khoa...

Tiếng cười nói vang lên trong đại sảnh, mọi người ăn uống linh đình, nâng cốc nói chuyện vui vẻ.

Mà Trần Thương và Chung lão tiên sinh cũng ở bên cạnh nhìn mọi người, cười nói với nhau.

Ngày hôm sau, tổ trưởng Trần Thương đại biểu tiểu tổ ngoại khoa tụy Trung Quốc xin thêm vào tổ chức rò tụy.

Ngày kế tiếp, tổ trưởng tiểu tổ rò tụy quốc tế Jim Lawrence tự mình đi đến Trung Quốc, mời Trần Thương trở thành tổ trưởng vinh dự, Hoàng Hạo trở thành phó hội trưởng.

Khổng Tường Dân đi đến thủ đô gặp mặt Tiêu Nhuận Phương và Trần Thương nói chuyện.

Cũng lấy ra phương án tổng bộ của học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới.

Ngày hôm sau, ví thư trưởng Eileen, thành viên trong 12 vị của tổ thư ký cùng với Khổng Tường Dân trở về An Dương, bắt đầu công việc xây dựng học hội.

Ban đầu Trần Thương chuẩn bị vụng trộm về bệnh viện, kết quả bị Ngô Đồng Phủ đuổi đi

Đồng thời đưa cho Trần Thương hai tấm phiếu hội nghị đi Châu u mười ngày dành cho viện trưởng.

Không sai

Phiếu hội nghị

Công ty chữa bệnh, hội nghị quốc tế cỡ lớn thường xuyên cử hành loại phiếu hội nghị này, mang theo các viện trưởng đánh lấy danh nghĩa trao đổi học tập để dạo chơi một phen.

Trần Thương muốn vào bệnh viện nhưng lại bị Ngô Đồng Phủ ngăn ở cửa ra vào không cho vào

- Viện trưởng, tôi hứa chỉ nhìn, không ra tay

Trần Thương bất đắc dĩ nói.

Mặt Ngô Đồng Phủ đen lại:

- Không được, tôi đã đưa cho cậu phiếu hội nghị 10 ngày, yêu cầu mỗi ngày phải lĩnh hội một phần mới.

Trần Thương xám mặt lại, chỉ có thể cầm hai tấm phiếu, lái xe về nhà.

Đột nhiên Trần Thương nghĩ đến cái gì:

- Viện trưởng, mua vật kỷ niệm có được thanh toán không?

Ngô Đồng Phủ cũng bị lời nói vô sỉ của Trần Thương làm sửng sốt:

- Thanh toán

Trần Thương sững sờ, còn có chuyện tốt như vậy?

Ngay sau đó, Ngô Đồng Phủ nói tiếp một câu làm Trần Thương trợn tròn mắt:

- Sau đó sẽ trừ vào thẻ lương của cậu, trừ đến khi hết nợ mới thôi.

Trần Thương bất đắc dĩ, đứng dậy rời đi.

Vốn là mấy ca phẫu thuật Trần Thương không làm, hiện tại cảm giác toàn thân không được tự nhiên, nằm ở trên giường không bao lâu.

Đột nhiên tiếng mở cửa vang lên, Tần Duyệt đã trở về.

- Thế nào?

Tần Duyệt thở dài:

- Em bị thầy khuyên ở nhà nửa tháng.

Sau khi nói xong, Tần Duyệt trừng mắt Trần Thương:

- Đều tại anh! Em muốn lên ban! Anh đền cho em đi

Trần Thương nhìn chằm chằm Tần Duyệt, nha đầu này quá vô sỉ rồi

Loại lời này cũng có thể nói được?

Em nằm mơ cũng nói: Đi làm mệt mỏi quá, cá ướp muối rất thoải mái...

Cứ như vậy.

Tần Duyệt trực tiếp bị Tôn Quảng Vũ 'Khuyên lui ở nhà' nửa tháng, để cô bồi tiếp Trần Thương thật tốt.

Kết quả là hai người chỉ có thể thu thập một phen, ngồi lên khoang thương gia tiến về Châu u, Trần Thương mang theo Tần tiểu liếm bắt đầu cuộc sống không biết xấu hổ không có lo âu...

...

...

Trung tâm Cấp cứu Thủ đô, trong văn phòng khoa cấp cứu thứ sáu, khẩn trương và bận rộn tràn ngập tại toàn bộ nội khoa.

- Dụng cụ khử rung tim! Đáng chết dụng cụ khử rung tim ở đâu?

- Adrenalin 1 ml

- Tranh thủ nhanh chóng đặt ống thông tĩnh mạch.

- Giường số tám, đi, cho hồi sức tim phổi...

...

Bận rộn là nhạc dạo của cấp cứu.

Mà lúc này, trong văn phòng, Dư Dũng Cương mang theo thành viên tổ tiên phong và Phổ ngoại Hà Chí Khiêm đang thảo luận về một người bệnh

Mà ở bên cạnh lắng nghe lại là mấy cái cảnh sát và người nhà của người hiềm nghi.

- Bản thân người bệnh là có bệnh tim, nửa tháng trước nhập viện làm điện kiểm tra tâm đồ, điện tâm đồ là tính đa dạng, nhịp nhanh xoang, ST thay đổi, Block dẫn truyền tổ chức đều xuất hiện.

- Thế nhưng... Cơ tim trúng độc là tình huống như thế nào?

Một bác sĩ pháp y nhíu mày hỏi.

Rạng sáng hôm nay, một chiếc Mercedes đâm vào bồn hoa bên đường, một ông lão chạy bộ sáng sớm mới phát hiện người bệnh, sau đó báo động.

Thông qua pháp y phán đoán, người bệnh tử vong khoảng năm tiếng trước, kiểm tra phát hiện cơ tim tồn tại phản ứng trúng độc, hoài nghi đây là báo thù.

Mà người bệnh nửa tháng trước bởi vì viêm tụy cấp phát tác đến Tỉnh Nhị Viện khám bệnh, sau khi trị liệu chuyển biến tốt đẹp mới xuất viện.

Đối với người bệnh tối hôm qua đột nhiên tử vong, hiện tại nghĩ thành một cái không hiểu.

Mà người bệnh tối hôm qua không uống rượu, không có hơi cồn trong máu mà chỉ đơn thuần liên hoan với những người bạn của mình.

Hiện tại chưa rõ nguyên nhân cái chết của người bệnh, người nhà cũng vô cùng khẩn trương, sợ là báo thù.

Công ty bảo hiểm cho rằng là tự sát, không muốn bồi thường.

Hiện tại vấn đề khá là rắc rối phức tạp

Ngay khi tất cả mọi người không hiểu thì đột nhiên một giọng nói nhớ tới.

- Đây là điển hình hội chứng tim tụy, cơ tim người bệnh trúng độc là bởi vì trọng chứng viêm tụy phóng ra lượng lớn độc tố dẫn đến cơ tim trúng độc, từ đó gây ra nhịp tim tăng nhanh.

- Trên xe có nôn đã chứng minh điểm này, mà chính là bởi vì nôn mửa đưa tới phản xạ tăng áp lực, dẫn đến huyết áp hạ xuống, gây ra rối loạn nhịp tim nhanh chóng.

- Mà nội tạng thần kinh phản xạ đưa tới chụp mạch vành co giật, vì vậy mới sinh ra một hệ liệt các loại biểu hiện: tim mạch đột tử, cơ tim trúng độc.

- Vì lẽ đó người bệnh cũng không phải tự sát, cũng không phải bị giết, mà là bệnh tật đột nhiên phát tác, gây ra một hệ liệt phản xạ bệnh lý

Lập tức

Lời giải thích làm cho hai mắt tất cả mọi người tỏa sáng.

Mà khi tất cả mọi người quay lại, thấy một khuôn mặt đẹp trai lập tức vui mừng.

- Tiểu Trần

- Hội trưởng Trần

- Tiểu Trần quay lại rồi

Chương 1181: Tìm Chuyên Gia?

Dư Dũng Cương thấy Trần Thương tới, cũng chậm rãi cong môi cười.

Thời gian Trần Thương không ở đây, anh rõ ràng cảm giác hơi căng thẳng.

Thứ cảm giác này lam Dư Dũng Cương hơi không thích ứng kịp.

Dù sao... Trước khi Trần Thương đến, toàn bộ sáu khoa cấp cứu phát triển vẫn cực kỳ thuận lợi, dù không có Trần Thương và liên tiếp những chuyện lớn sau đó, nhưng cũng coi là đâu vào đấy.

Nhưng giờ Trần Thương chợt biến mất gần một tháng, lại để Dư Dũng Cương hơi trở tay không kịp.

Mã Nguyệt Huy càng thấy cuộc sống như mất đi ý nghĩa vậy.

Ngay cả việc ký tên bình thường cũng lực bất tòng tâm.

- Ngày thứ 21 Trần Thương rời đi... Nhớ anh...

Mấu chốt nhất là Trần Thương tới trung tâm cấp cứu mới mấy tháng, đã để số lượng chất lượng người bệnh tăng rõ lên không ít.

Cái này để mọi người áp lực rất nhiều.

Thời gian gần đây, người luôn hăng hái như lão Dư cũng thấy bồn chồn trong lòng mỗi, lúc thấy người bệnh anh đều lo lắng có thể cứu hay không?

Suy nghĩ này trước đây cũng có, thế nhưng không mãnh liệt như thế.

Quay người thấy Trần Thương đến, mọi người ở tổ tiên phong đều nhanh chóng hiện ra nụ cười.

- Tiểu Trần quay lại rồi

Dư Dũng Cương cười đứng dậy, bảo Trần Thương ngồi xuống.

Lão Mã nháy mắt chạy tới ngồi chung với Trần Thương.

Hai mắt đẫm lệ nhìn Trần Thương:

- Cuối cùng cậu cũng quay lại...

Hành động này làm Trần Thương kém chút giật nảy mình, muốn đứng dậy báo động đồng chí cảnh sát người này muốn quấy rối tình dục

Lão Dư thấy Mã Nguyệt Huy như vậy, trên mặt thì tỉnh bơ, dưới mặt bàn thì nhanh chân đạp thằng nhãi này một cước.

Quay qua nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu ngồi xuống đi.

Bốn năm cảnh sát nhìn Trần Thương, cũng hơi tò mò, người trẻ tuổi này đến cùng là ai vậy?

Nhân viên công tác công ty bảo hiểm kia cũng đầy cảnh giác nhìn chằm chằm Trần Thương.

Mấy lời vừa nãy của Trần Thương nháy mắt hấp dẫn chú ý của mọi người.

Tiêu Lĩnh nhìn Trần Thương, nhíu mày nói:

- Vị đồng chí này, có thể giải thích lời vừa rồi của anh chút không?

- Nói kỹ càng một lần, dù sao chuyện liên lụy theo tương đối lớn, chúng tôi vẫn phải nghiêm túc xử lý đối đãi một chút.

Dư Dũng Cương giới thiệu đến:

- Tiểu Trần, vị này là phó cục công an khu cục Triều Dương, cục trưởng Tiêu, cũng là người phụ trách vụ án lần này.

- Cậu ngồi xuống trước, nghiêm túc nhìn người bệnh tình huống tý đi, không cần phải gấp.

Dư Dũng Cương là đang bảo vệ Trần Thương, lúc này cũng chẳng phải thảo luận ca bệnh, sao có thể nói chuyện thoải mái. Mà hiện giờ mỗi một lời đều có thể nộp lên toàn án làm chứng cứ, lời khai.

Trực tiếp liên quan đến vấn đề sống chết của người bệnh, thậm chí gồm người bệnh, người nhà, công ty bảo hiểm...

Vì thế, Dư Dũng Cương mới để cho Trần Thương tỉnh táo lại trước.

Trần Thương gật đầu:

- Báo cáo ca bệnh và kiểm tra thi thể người bệnh nhanh cho tôi cái.

Lý Việt gật đầu, đưa một phần bản photo copy tới.

Lý Nguyên Chu pháp y bên cục cảnh sát cũng đưa báo cáo tương quan người bệnh qua.

Sau khi Trần Thương nhận lấy, nghiêm túc so sánh.

Khoảng mười phút, Trần Thương đã vuốt đầu mối hết rõ ràng.

- Nửa tháng trước người bệnh đến bệnh viện chúng nằm viện trị liệu, thật ra chẳng qua là hóa giải triệu chứng, dựa theo tình huống người bệnh thì người bệnh là kỳ phát tác viêm tụy mãn tính cấp tính.

- Mà dựa theo điện tâm đồ, người bệnh là có bệnh nhồi máu cơ tim cũ, lại tồn tại các loại nhân tố cao nguy như huyết áp cao, bệnh tiểu đường,...

- Dựa theo báo cáo kiểm tra thi thể, trúng độc cơ tim hoàn toàn phù hợp với phản ứng trọng chứng viêm tụy, khi phát tác trọng chứng viêm tụy, sẽ phóng thích số lớn độc tố dẫn đến tế bào cơ tim bị trúng độc, những này có lẽ sẽ kiểm tra được, loại tử vong tế bào cơ tim này thật ra không giống với tình huống tử vong phổ thông.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn qua mấy người liên quan tới lúc người bệnh chết:

- Người bệnh có ăn gì vào ban đêm không? Uống gì? Nói gì không?

Đến đều là bạn bè bán hàng của người chết, ngày thường cũng thường xuyên hợp tác, lúc này người chết rồi, mọi người ai cũng thương tiếc, nhưng càng nhiều hơn chính là lo lắng, vì hiện tại đang hoài nghi người đàn ông này có khả năng bị mưu sát.

Một người trung niên mập mạp trực tiếp nói:

- Tối nay là cậu ấy gom tiền, nguyên nhân chủ yếu là muốn dự trữ ít tiền, hiện tại công ty cậu ấy gặp vấn đề rất lớn, quay vòng vốn không ra, lại sắp đến kỳ cho vay, còn lại thì không kể gì.

Một người khác thì nói:

- Cậu cũng không uống rượu, có điều vì tâm trạng không tốt, ăn rất nhiều, món tối qua ăn là thịt nướng, còn rất nhiều đồ ăn, đồ uống, còn có canh bồ câu.

Trần Thương nghe xong gật đầu:

- Được, như vậy xem ra, hẳn không có vấn đề, tối qua người bệnh hấp thu số lớn thức ăn dầu mỡ vào, trực tiếp kích thích tách rời men tiêu hoá tuyến tụy, tăng thêm gánh nặng trong tuyến tụy, bản thân đã có viêm tụy mãn tính, khi bệnh biến tuyến tụy, nội tạng thần kinh phản xạ gây ra bệnh ở động mạch vành, dẫn đến co giật chụp mạch vành.

- Chất lỏng nôn mửa vừa nói cũng có thể nhìn ra, tối qua người bệnh phát tác viêm tụy cấp, xuất hiện nôn mửa, dẫn đến một chút phản xạ áp lực tăng hệ liệt, dẫn đến tái phát bệnh tim.

Nghe xong Trần Thương làm phân tích, nhân viên chuyên nghiệp xung quanh dồn dập gật đầu.

Mà lúc này, pháp y Lý Nguyên Chu nghe Trần Thương phân tích trật tự rõ ràng xong, một hệ liệt đầu mối trong đầu như được đả thông vậy, nháy mắt có mối liên kết

Anh cảm kích nhìn thoáng qua Trần Thương, nhẹ gật đầu biểu thị cảm ơn.

Sau đó nhìn qua cục trưởng Tiêu Lĩnh:

- Cục trưởng, vị bác sĩ này phân tích rất hợp lý, mà tất cả điều kiện đều phù hợp, tế bào cơ tim bên này cũng đã đi xét nghiệm, có thể chờ đợi kết quả.

Tiêu Lĩnh nghe xong, lập tức gật đầu:

- Được, tốt, vị đồng chí này, cảm ơn trợ giúp của anh

Trần Thương cười cười, mà đúng lúc này, người đàn ông của công ty bảo hiểm lại hơi nhíu mày.

Anh nhìn Trần Thương, lại nhìn thoáng qua cục trưởng:

- Cục trưởng Tiêu, tôi... Tôi hơi không quá tin lời bác sĩ này nói, còn hi vọng ngài có thể thận trọng chút, tìm chuyên gia kiểm tra đo lường.

Tiêu Lĩnh gật đầu:

- Cậu yên tâm, đây đều là công việc của chúng tôi.

Nhân viên công tác công ty bảo hiểm nói:

- Được, dù sao hiện tại cậu ấy có vay ngân hàng 300 vạn, áp lực hiện tại rất lớn, nếu dựa theo bảo hiểm tai nạn, bồi thường tử vong là một số lớn khoản tiền lớn, vì thế không thể loại trừ khả năng tự sát

Vợ nạn nhân ôm con trai hơn mười tuổi ngồi đằng kia, cậu bé nghe thấy câu này lập tức đứng dậy.

Dùng mu bàn tay xoa nước mắt trên mặt, mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm người đàn ông:

- Chú nói bậy, cha con sẽ không làm chuyện này

Cậu nhìn mẹ mình, quay người tiếp tục nói qua phía người đàn ông:

- Chú chỉ không muốn cho tiền chúng con! Chú chính là lừa đảo

- Chú bác sĩ cũng nói rồi, ba con là ngoài ý muốn

Lời cậu bé nói lập tức làm Trần Thương sửng sốt một chút, đột nhiên anh ý thức được, mình là hi vọng trong loòg cậu bé nhỏ, là người chủ trì công đạo.

Người đàn ông của công ty bảo hiểm nhìn thoáng qua cậu, không để ý mà ngược lại đưa mắt tới đám người Dư Dũng Cương Hà Chí Khiêm, nói:

- Chúng ta vẫn phải nghe chuyên gia chứ, đúng không? Cục trưởng Tiêu?

Nghe thấy câu này, Dư Dũng Cương trực tiếp nói:

- Cục trưởng Tiêu, đúng, tôi quên giới thiệu một cái, vị này là hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, tổ trưởng danh dự tiểu tổ nghiên cứu rò tụy Quốc tế, hội trưởng Ngoại khoa tụy hóa học Ngoại khoa tiêu hội Y học Trung Quốc, nghiên cứu của cậu ấy về tuyến tụy, là đứng đầu cả nước

Chương 1182: Thu Hoạch Tương Đối Khá

Những lời này trực tiếp làm cho đám cảnh sát trực tiếp sửng sốt

Mọi người trừng lớn mắt nhìn Trần Thương, tràn đầy kinh ngạc

Khỏi cần phải nói, một chuỗi danh hiệu dài như vậy, trực tiếp làm cho mọi người... Không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại

Bác sĩ ngoại khoa tuyến tụy giỏi nhất cả nước

Hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới

Danh hiệu này có thể nặng bao nhiêu

Tiêu Lĩnh nhìn Trần Thương, sửng sốt một chút, anh cho rằng chẳng qua chỉ là bác sĩ bình thường, không ngờ... lại là một nhân vật lợi hại như thế.

Pháp y Lý Nguyên Chu càng tràn đầy tò mò đánh giá Trần Thương.

Trần Thương cười cười, nhìn chằm chằm nhân viên công ty bảo hiểm, cười không nói.

Mà đối phương, lại đã sớm ngơ ngác.

Anh biết rõ điều này có ý nghĩa gì

Nếu Trần Thương lợi hại như vậy... lời anh nói có thể làm chứng cớ

Dù sao, anh tìm ai làm chứng, tìm chuyên gia cỡ nào có thể chuyên nghiệp hơn cả Trần Thương chứ?

Dù là đi Ủy ban Hòa giải Y tế, Hiệp Hòa... Vân vân đều vô dụng

Tiêu Lĩnh nhìn Trần Thương:

- Hội trưởng Trần, ký tên đi.

Nói xong, đưa bản ghi chép tới.

Trần Thương gật đầu, nhận lấy, viết tên của mình lên trên.

Tiêu Lĩnh cầm bản ghi chép, nhìn một chút, tiếp đó... Nhíu mày nhìn chằm chằm Trần Thương.

Trần Thương sững sờ:

- Cục trưởng Tiêu, còn có vấn đề gì không?

- Hội trưởng Trần, bút là của tôi.

Trần Thương sững sờ, lập tức kịp phản ứng, vội vàng trả bút vừa ký tên vô ý nhét vào túi lại cho Tiêu Lĩnh, ngượng ngùng nói:

- Cục trưởng Tiêu, xin lỗi, quen tay...

Hiện tại Trần Thương rất sợ

Thật vất vả làm màu, lại ngay trực tiếp trộm bút trước mặt cục trưởng cục cảnh sát, không đúng... Cũng có thể nói là cướp bút, đây có bị coi là cướp bóc không?

Trần Thương nói thật, hiện tại hơi sợ...

Nhân viên y tế xung quanh thấy màn này cũng lập tức bất đắc dĩ cười trộm.

Hoàn toàn chính xác, mỗi một bác sĩ đều có một chấp niệm đối với bút

Trên bàn văn phòng bác sĩ trường tồn luôn để hai vật: Một là 100 khối tiền, hai là 1 cây bút.

Anh yên tâm, cầm tiền là người khác, cầm bút tuyệt đối là bác sĩ

Mọi người thấy Trần Thương trộm bút ngay trước mặt cảnh sát, bất đắc dĩ giơ ngón tay cái lên.

Họ nhiều nhất lúc đi tiệm ăn cơm, khi viết thực đơn sẽ thuận tay bỏ bút vào túi, nhưng rất ít người dám làm chuyện này ngay trước mặt cảnh sát.

Có điều, hiện tại phòng ăn gần bệnh viện đều học thông minh, họ buộc luôn bút trên thực đơn...

Một chuyện vinh quang nhất của Lão Mã là một lần lái xe nhanh bị cảnh sát giao thông ngăn lại, sau khi bị phạt tiền thuận tay cầm bút của cảnh sát giao thông đi

Tiêu Lĩnh nghe thấy Trần Thương, lắc đầu:

- Không có chuyện gì.

Sau khi nói xong, Tiêu Lĩnh nhìn qua thân nhân của người đã chết, nói:

- Chuyện này, chúng tôi sẽ xử lý công bằng, chắc chắn sẽ cho mọi người một câu trả lời hài lòng.

Mọi người dồn dập rời bệnh viện.

Cậu bé nhỏ cũng theo mẹ rời đi, thế nhưng không bao lâu đã vòng trở lại, cuối người một cái về phía Trần Thương:

- Cám ơn chú bác sĩ

Có đôi khi, cuộc sống thật sự là một ngời thầy vô tình, dùng roi tẩm nước ớt nóng đánh người

Nhìn cậu bé mới chỉ mười mấy tuổi, Trần Thương gật đầu:

- Chăm sóc mẹ cho tốt, cố gắng nhé.

Cậu bé nhỏ nghe xong, lập tức hít mũi một cái, trừng không cho nước mắt chảy ra đến, dùng lực gật đầu:

- Vâng

...

...

Mọi người tản đi, văn phòng chỉ còn lại nhân viên công tác bệnh viện.

Lúc này mọi người mới buông lỏng tâm trạng.

Mã Nguyệt Huy dựng thẳng ngón cái lên:

- Cướp bóc ngay trước mặt cục trưởng, tiểu tử, đi ra ngoài một chuyến, được lắm! Lá gan lớn lên rồi?

Trần Thương cười xấu hổ.

Dư Dũng Cương cười nhìn Trần Thương, trong lòng cũng vui vẻ hơn mấy phần:

- Đây là đi làm lại à?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, quay lại.

Lúc này, Dư Dũng Cương mới nhớ tới cái gì:

- Tiểu Trần, hay là cậu ở lại bệnh viện chúng tôi đi, đến phụ trách tổ tiên phong.

Câu này làm mọi người sửng sốt

Hà Chí Khiêm nghe lời này xong, quả quyết nói:

- Nếu cậu tới Phổ ngoại, cậu đến làm phó chủ nhiệm, chờ qua mấy năm sẽ cho cậu làm chủ nhiệm

Mã Nguyệt Huy lập tức trừng to mắt:

- Khoan khoan khoan khoan... Lão Dư, cậu ta làm tổ trưởng, tôi làm cái gì?

Dư Dũng Cương trực tiếp nói:

- Anh? Chính anh suy nghĩ đi...

Mã Nguyệt Huy lập tức im lặng:

- Anh đây coi là có mới nới cũ à?

Tất cả mọi người bất đắc dĩ bật cười.

Có điều nói thật, ai cũng muốn để Trần Thương ở lại.

Trần Thương nói:

- Tôi mang chút quà cho mọi người, ở văn phòng bác sĩ đây.

Vừa dứt lời, lão Mã đã biến mất...

Dư Dũng Cương và Hà Chí Khiêm nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần, cậu không suy nghĩ kỹ càng chút à?

Trần Thương cười lắc đầu:

- Trong thời gian ngắn có thể sẽ không suy tính, công việc An Dương bên kia cũng cần tôi, thời gian ngắn chắc sẽ ra không được.

- Lần này tới thủ đô, cũng là để học kỹ thuật, bằng không trở về làm chủ nhiệm, luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn

Nghe thấy lời này của Trần Thương, mọi người cũng cười cười, không tiếp tục kiên trì nữa.

Dư Dũng Cương gật đầu nói:

- Hoàn toàn chính xác, làm chủ nhiệm không giống làm bác sĩ, anh là núi dựa của mọi người, không có thực lực đặt cơ sở, thật sự là rất không có cảm giác an toàn.

- Khi đó tôi ở bệnh viện quân khu, một lần ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, lần đầu dẫn đội ra ngoài, luống cuống tay chân, bởi vì lúc ấy là ở Châu Phi, đủ loại bệnh tật, thật sự là cả đời cũng không quên được.

Sau khi nói xong, Dư Dũng Cương lại không xoắn xuýt chủ đề nặng nề như vậy, cười nói:

- Lần này cậu ra ngoài có thu hoạch gì không?

Trần Thương suy nghĩ một chút:

- Có, thu hoạch cũng không ít, đi theo một đám viện trưởng, học không ít thứ.

Trần Thương là đang nói thật, lần này, anh thu hoạch tương đối khá

Chính anh cũng không ngờ, một lần vốn xem như du lịch tuần trăng mật lại thành một lần phó bản.

Sau khi trao đổi một phen, về tới trong văn phòng.

Trần Thương mang rất nhiều đặc sản đồ ăn vặt còn có một ít vật kỷ niệm.

Giá cả không đắt, nhưng cũng rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Trần Thương cười lấy một đồ chơi Transformers từ túi ra, đưa cho Từ Ái Thanh:

- Chị Từ, đây là quà em mua cho mấy đứa.

Từ Ái Thanh trợ giúp Trần Thương rất nhiều, dù là công việc hay cuộc sống, khi Trần Thương mới tới, ngay cả phòng cũng là nhờ chị Từ hỗ trợ tìm cho.

Cô có một đứa con trai, năm nay mới 6 tuổi, chính là thời gian ưa thích đồ chơi.

Từ Ái Thanh cười cười.

Lúc này đã sắp tan việc, Trần Thương cũng gấp gáp tới buổi trưa.

Sau khi Từ Ái Thanh thấy món quà này, cũng cảm ơn nở nụ cười:

- Nó chắc chắn sẽ ưa thích, cám ơn cậu tiểu Trần.

Lúc này, trong điện thoại đang phát trận bóng, trực ban Trương Viễn và lão Mã đang xem cuộc tranh tài.

- Tay của Leonard thật lớn nha

Trương Viễn bất đắc dĩ nói.

Lão Mã nhổ nước bọt một tiếng:

- Tay lớn cũng có thể là đầu ngón tay phình to

Trương Viễn gật đầu:

- Ừm, anh khoan hãy nói, không ít vận động viên đều là Mã Phàm tổng hợp...

Nói chưa hết câu, lão Mã trừng mắt liếc Trương Viễn.

Trương Viễn thè lưỡi, tranh thủ thời gian không nghị luận nữa.

Mà Trần Thương thì rõ ràng thấy vẻ mặt Từ Ái Thanh thay đổi một cái.

Chương 1183: Huân Chương Của Lão Mã

Cuộc sống dần bước vào quỹ đạo.

Buổi sáng Trần Thương vừa tới bệnh viện, gặp được Dương Khiết, cô vội vàng chạy tới:

- Bác sĩ Trần.

Vừa Trần Thương vừa mặc áo blouse trắng, vừa hỏi:

- Làm sao vậy, chị Dương?

Dương Khiết ngượng ngùng nói:

- Cái kia, con gái của chị gái chị, cậu còn nhớ chứ?

Trần Thương lập tức nghĩ đến cô bé không có mũi kia, lập tức gật đầu:

- Vâng, nhớ kỹ, tình huống của bé gần đây ổn định chưa?

Dương Khiết gật đầu:

- Ừm, tình huống giờ cơ bản cũng tốt, chỉ là mũi... cậu xem có thể làm phẫu thuật không?

Lúc ấy cân nhắc đến bệnh tình cô bé phức tạp, mà lại vì mũi tam giác nguy hiểm tổn hại nhiễm trùng, dẫn đến tâm huyết nhiễm trùng và lá lách sưng to lên, người bệnh còn uống kích thích tố trong thời gian dài.

Các phương diện miễn dịch của thân thể tương đối kém, nếu tiến hành phẫu thuật, không chỉ không thể khôi phục, thậm chí bệnh tình còn nặng thêm.

Vì thế, lúc đó Trần Thương định cũng là chọn ngày phẫu thuật, chờ cơ sở bệnh của bé chuyển biến tốt đẹp, kích thích tố theo giảm xuống, sau này sẽ tiến hành phẫu thuật sau.

Trần Thương nghe thấy cũng gật đầu đồng ý:

- Vâng, em nhớ được nhà họ có quen biết hội trưởng Cung Đại Trân nha?

- Được rồi, chuyện này để em xử lý, chị không cần lo lắng.

Trần Thương cười an ủi.

Dương Khiết nhẹ gật đầu:

- Cám ơn cậu, bác sĩ Trần.

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì.

Bên này vừa dứt lời, bên kia tiểu Kha lại chạy tới.

- Chị Dương, người bệnh giường 19 không chịu rửa ruột.

Dương Khiết vừa nghe thấy, vội vàng đi tới phòng bệnh.

Không bao lâu, Dương Khiết bất đắc dĩ quay lại, nói qua với lão Mã:

- Tổ trưởng Mã, ông lão giường 19 từ chối rửa ruột.

Mã Nguyệt Huy lập tức sững sờ:

- Tại sao vậy?

Dương tỷ dở khóc dở cười nói đến:

- Ông cụ cảm thấy ngại, chắc chắn phải bảo chúng ta tìm y tá nam, thế nhưng y tá nam khoa chúng ta đều ở phòng phẫu thuật, bây giờ đi tìm chỗ nào đây.

Mã Nguyệt Huy nghe được để sữa đậu nành xuống, đứng dậy nói:

- Đi thôi, tôi đi xem một chút, ồ? Tiểu Trần tới, đi, đi rửa cái ruột với tôi

Trần Thương hơi nhìn bánh bột ngô trong tay, thuần thục bỏ vào trong bụng, anh sợ một hồi quay lại mình lại không muốn ăn.

Mã Nguyệt Huy thấy thế, lập tức chậc chậc một tiếng:

- Các anh nha, cũng quá lập dị.

Trong lúc nói chuyện, hai người cùng đi tới phòng bệnh, ông cụ nằm trên giường gào khóc thét lên, bạn già bên người cũng bất đắc dĩ cười khổ không thôi.

Một trai một gái cũng là hiếu thuận, đứng bồi ở bên cạnh.

Thế nhưng ông cụ là già trở lại nhỏ, tức giận đến quở trách ba người:

- Sao tôi lại sinh hai đứa con như này...

- Khuê nữ người ta cho tôi... Uổng cho các anh nghĩ ra

Bạn già như cười mà như không cười nhìn lão cổ hủ này:

- Đây là thủ đoạn trị liệu của bác sĩ, bây giờ ông không đi đại tiện được, thấy ông khó chịu.

Ông cụ trợn mắt nhìn sang:

- Cái kia cũng không được, loại chuyện này là vấn đề nguyên tắc.

Một trai một gái kia sau khi nghe thấy, bất đắc dĩ xoay đầu cười trộm.

Vì rửa ruột, hai người đã làm tư tưởng công tác rất lâu.

Bây giờ bị ba mắng là máu chó đầy đầu.

Có điều hai người cũng hiếu thuận, bị mắng không cãi lại.

Người lớn tuổi, có đôi khi chính là vậy, nhìn ba mình tàn nhẫn càn quấy như vậy, hai đứa con và bà cụ đều như cười mà không cười.

Ông cụ thấy thế, lập tức vô cùng tức giận:

- Nếu như là chủ tịch hồi đó, các con đều phải bị xử bắn! Các con còn cười ba.

Ông cụ nói mệt mỏi, nằm trên giường nửa ngày hết không giận nổi, bà cụ mới đưa nước qua:

- Được rồi, đây, uống nước rồi mắng tiếp, miệng khô rồi.

Ông cụ tức không nhịn nổi, nằm nghiêng sang một bên.

Bà cụ bất đắc dĩ an ủi:

- Chỉ hai ngụm thôi.

Ông cụ quay người lại, ngậm lấy ống hút, uống hai ngụm thật to.

Uống nước xong, lại tiếp tục nằm nghiêng sang, cũng đi nhìn bọn họ, tựa như đang hờn dỗi vậy.

Có điều vừa mới xoay người, lại cảm giác bụng không thoải mái, mắt liếc sang ba người, lặng lẽ meo meo nằm thẳng tới, nhưng vẫn nghiêng đầu không nhìn ba người.

Trêu làm bà cụ và hai người con bất đắc dĩ bật cười.

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy tiến đến.

Người nhà đứng dậy:

- Chủ nhiệm Mã.

Mã Nguyệt Huy gật đầu, nhìn ông cụ:

- Ông cụ, chúng cháu còn phải rửa ruột nha, bằng không chú sẽ bực bội bất an, phát sốt cũng không giảm được, hiện tại bụng khó chịu không dứt nữa?

Ông cụ thấy Mã Nguyệt Huy, trong lòng an tâm rất nhiều, hai mắt đẫm lệ nói:

- Bác sĩ Mã, có thể không để hai cô gái kia rửa ruột hay không?

Mã Nguyệt Huy nhếch miệng cười một tiếng:

- Được, để cháu rửa ruột cho chú.

Ông cụ gật đầu:

- Bác sĩ Mã thật tốt, cám ơn cậu

Bà cụ cũng xúc động nói:

- Cám ơn cậu, chủ nhiệm Mã, thật là làm phiền cháu quá, lão đầu, thỏa mãn ông rồi đó, để chủ nhiệm người ta tự thân làm cho ông

Ông cụ tức giận nói với ba người:

- Các người ra ngoài

Bà cụ cười gật đầu với Mã Nguyệt Huy, sau đó mang theo hai đứa con dở khóc dở cười rời khỏi phòng.

Trần Thương cũng biết, lão Mã người này không chê bẩn không sợ mệt mỏi, việc gì cũng có thể làm được.

Trong thành viên cả tổ tiên phong, cũng chỉ lão Mã đi theo lão Dư làm lính quân y, đó là người từng chân chính đi lên chiến trường.

Lính quân y là phải theo tiểu đội ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, bác sĩ chiến trường là ở lại bệnh viện xem bệnh cho binh sĩ, thế nhưng lính quân y phải đi theo xung phong, hai cái này có khác biệt.

Lúc này, bụng ông cụ đã trướng nghiêm trọng, táo bón không nói, giờ toàn bộ bụng cũng không thể nào thoát khí, dẫn đến bụng trướng rõ ràng.

Mục đích rửa ruột đúng là để làm mềm phân.

- Bác nằm nghiêng giúp cháu.

Lão Mã nói xong, cũng bắt đầu động tác của mình.

Căn dặn ông cụ hít thở sâu sau đó lão Mã mới bắt đầu hành động.

Thật ra, nhìn như rửa ruột bình thường, cũng rất có nghiên cứu, một chủ nhiệm toàn tâm toàn ý làm tốt rửa ruột được như lão Mã, thật đúng là không nhiều.

Ít nhất Trần Thương chưa từng gặp qua.

Sau khi làm xong, người nhà quay lại Mã Nguyệt Huy mới căn dặn một phen:

- Giữ nguyên 5-10 phút sau mới được đại tiện.

Ông cụ gật đầu:

- Cám ơn cháu, chủ nhiệm Mã, mỗi lần đều làm phiền cháu hết.

Mã Nguyệt Huy cười lắc đầu, thu dọn đồ đạc rời đi.

Ông cụ cũng không lên tiếng, sợ xì hơi, không cẩn thận...

Bệnh viện chính là như vậy, người bệnh loại gì cũng có.

Sau khi lão Mã đi ra rửa tay một cái, như thường uống sữa đậu nành vào, không ảnh hưởng chút nào.

Vào lúc này, Dư Dũng Cương tiến đến, thấy trên tay áo lão Mã có vết ướt, khinh bỉ nói:

- Uống có thể uống đến trên tay áo, anh cũng thật là kỳ hoa

Lão Mã nghe xong không phục:

- Lão Dư, anh nói hươu nói vượn, cái này là sữa đậu nành à anh ngửi xem đây là gì?

Lão Dư cũng là cương, tiến gần nhìn tay áo, nhìn kỹ, lập tức nhíu mày:

- Đây là... dịch rửa ruột?

Lão Mã đắc ý nói:

- Đúng thế, tôi vừa làm rửa ruột cho người bệnh đó.

Nói xong, hút hút hút uống hết ly sữa đậu nành, suýt nữa dùng tay áo lau miệng...

Lão Dư đứng vừa nhìn dựng thẳng ngón cái lên

Đối với lão Mã to gan này, Dư Dũng Cương là ai cũng không phục.

Trần Thương nhìn lão Mã dương dương đắc ý xem dịch rửa ruột như huân chương, cũng hơi bất đắc dĩ thở dài.

Chương 1184: Lão Tướng Mạt Lộ

Vào buổi sáng, một cuộc điện thoại vang lên trong cấp cứu.

- Chào bệnh viện, chúng tôi là Trung tâm thể dục thể thao LeTV, chuyện là nhà thi đấu Wukesong của chúng tôi hiện tại có một vận động viên bị thương, ngực trái vô cùng đau đớn...

Một cuộc điện thoại gọi đến khoa cấp cứu, y tá Trình Di vội vàng đứng lên chạy đến văn phòng:

- Bác sĩ Mã, nhà thi đấu Wukesong có vận động viên đột phát ngực trái đau đớn kịch liệt.

Mã Nguyệt Huy nghe thấy thế vội vàng đứng lên.

Ngực trái đau đớn kịch liệt?

Nhồi máu cơ tim?

Còn cái gì nữa?

Mã Nguyệt Huy do dự một phen, đến ngay chỗ Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, ra xe cấp cứu với tôi

Trần Thương buông công việc trong tay xuống, vỗ vai bác sĩ trực ban:

- Tôi đi ra ngoài một chuyến.

Sau đó lập tức đứng dậy đi ra bên ngoài.

Mã Nguyệt Huy trực tiếp trao đổi tình trạng của người bệnh cho Trần Thương biết:

- Vừa rồi trong nhà thi đấu Wukesong có một vận động viên đột nhiên xảy ra ngực trái đau đớn kịch liệt, nên đã gọi xe cấp cứu

Trần Thương nghe thế, trong đầu liên tục suy nghĩ tất cả khả năng, quay người nhìn tiểu Kha:

- Tiểu Kha, chuẩn bị hộp dụng cụ...

Bác sĩ Mã thấy thế, không nói thêm gì nữa.

Lo trước tất cả.

Công việc của cấp cứu chính là như vậy.

Vận động viên bị độ phát ngực trái đau đớn, không thể loại trừ khả năng nhồi máu cơ tim, thế nhưng còn có một các bệnh khác là không thể loại trừ, chính là bệnh biến mạch máu đột phát, như bóc tách động mạch chủ.

Tổn thương động mạch chủ nội mô, dẫn đến mạch máu bên trong tạo thành một cái tường kép, trở ngại vận chuyển máu, tạo thành cảm giác đau đớn kịch liệt.

Cái tường kép này tương đối nguy hiểm.

Thế nhưng

Tường kép này vô cùng nguy hiểm dễ dàng rạn nứt nên chắc chắn phải tiến hành phẫu thuật.

Sở dĩ Trần Thương mang theo dụng cụ phẫu thuật là lo lắng tường kép của động mạch chủ này xảy ra ở bộ phận nào.

Nếu thật là ở trên động mạch chủ, cái này không đưa đến bệnh viện là không thể sống nổi.

Sau khi chuẩn bị một phen, một nhóm bác sĩ, y tá vội vàng chạy ra xe cấp cứu.

...

...

Trong nhà thi đấu Wukesong, đội bóng Bắc Kinh cùng với một đội bóng Châu u đang giao hữu.

Ở sân thi đấu cũng có rất nhiều khán giả

Thế nhưng ngay khi tranh tài, một vận động viên đột nhiên té ngã trên đất, hai tay ôm ngực, đứng lên không nổi nữa.

Nhân viên y tế ở sân vội vàng chạy tới tiến hành sơ cứu.

Mà trận đấu vẫn còn tiếp tục

Đội Bắc Kinh là có đội y tế, thế nhưng đội đại học y khoa đa số đều là vận động y học và khôi phục y học, đối với đột phát tính bệnh tim cũng không nhiều, chủ yếu là những thao tác cơ bản, vì vậy tranh thủ thời gian liên hệ trung tâm cấp cứu 120.

Điền Chính Khải nằm trên mặt đất, hai tay ôm ngực, cảm giác thần chết gọi tên càng ngày càng tới gần

Trận đấu này tiến tục đến hiệp thứ ba, rất lâu không có ai chơi chính ghi được 12 điểm liên tục.

Đã làm cho tất cả mọi người phải dụi mắt để nhìn điểm số

Số điểm này đối với một vận động viên bóng rổ ở cái tuổi 33 là rất không dễ dàng.

Mỗi lần thi đâu, anh đều dồn toàn lực để biểu hiện của chính mình tốt nhất, tranh thủ được huấn luyện viên và đồng đội tán thành.

Thi đấu thể thao vĩnh viễn là một ngành nghề tàn khốc nhất, sống nay chết mai từ trước đến nay đều là chuyện thường

Anh liều mạng huấn luyện, tập trung độ cao chơi bóng mọi lúc.

Vì chứng minh chính mình, anh có thể làm được.

Thế nhưng, ngay thời khắc anh vừa ngã trên sàn đâu, anh đã có cảm giác tràn đầy sự thất vọng về bản thân.

Loại cảm giác này, khiến người ta cảm thấy từ trước đến nay chưa có chuyện gì làm họ tuyệt vọng đến như vậy.

Cảm giác như cái chết càng lúc đến gần.

Bên này, đội y tế cũng lấy dưỡng khí ra cho anh hít thở, liên tục nói anh buông lỏng, hô hấp nhân tạo…

Điền Chính Khải cầm tay đội y tế:

- Tôi... Tôi có cảm giác mình sắp phải chết...

Đội y tế nghe xong cũng giật mình, huấn luyện viên thì đang không ngừng an ủi anh

- Kiên trì lên, Điền Chính Khải, chờ cậu hồi phục, quay trở lại để chơi chính! Thế vận hội Olympic năm nay cậu chắc chắn phải có mặt

Điền Chính Khải hô hấp dồn dập, sắc mặt trắng bệch, đây là giấc mộng của anh, thế vận hội Olympic năm 2020...

Tranh thủ thời gian giải lao, các đội viên quây quanh ở bên cạnh Điền Chính Khải, cầm tay anh, không ngừng nói chuyện với anh.

Điền Chính Khải ở trong đội là người cố gắng nhất, cũng không chịu thua kém ai.

Đỉnh cao sự nghiệp của một vận động viên Trung Quốc là 25-28 tuổi, những cầu thủ ngôi sao thiên phú dị bẩm của NBA, đỉnh phong cũng khoảng 31 tuổi, 33 tuổi đã là huấn luyện viên không còn ra sân như trước

Sức khỏe bản thân, tất cả phương diện của cơ thể đều sẽ hạ xuống do những tổn thương trước đó.

...

...

20 phút trôi qua, xe cấp cứu đã có mặt ở cửa ra vào của nhà thi đấu

Một vận động viên đã sớm đứng chờ ở cửa ra vào, khi vừa nhìn thấy xe đã vội vàng chạy tới chào hỏi.

- Bác sĩ! Ở đây, ở đây

Xe cấp cứu vừa mới dừng lại, Trần Thương cầm hộp cấp cứu, tiểu Kha xách theo hộp dụng cụ, Mã Nguyệt Huy thì ôm cáng cứu thương chạy thẳng đến trong nhà thi đấu.

Trần Thương cũng thích chơi bóng, khi đến thủ đô anh đã nói nếu có cơ hội hi vọng sẽ đến nhà thi đấu xem trận đấu tranh tài, dù sao thủ đô cũng có không ít người nổi tiếng, Lâm Thư Hào...

Không ngờ lần đầu tiên anh tới nơi này lại với tư cách là bác sĩ.

Bây giờ không phải là lúc để Trần Thương suy nghĩ đến đây với tư cách gì, Trần Thương vội vàng chạy về phía vận động viên Điền.

Sau khi đến phòng thay đồ, nhìn thấy một người cao hơn hai mét, người bệnh nằm thẳng dưới đất thấy Trần Thương lập tức cảm thấy sửng sốt một chút

Điền Chính Khải

Ở thế vận hội Olympic năm 2008, huấn luyện viên Diêu cho làm dự bị, mà Dream Team lại tranh tài, một cái tên cao thủ chấn động cả nước chính là Điền Chính Khải, thậm chí cùng tranh tài với Đại Diệu.

Khi đó, Điền Chính Khải 22 tuổi, người cao hai mét hai, thể chất không tầm thường, thiên tài bẩm sinh. Cậu ấy cao, sải tay dài, bàn tay lớn, trở thành cao thủ hàng đầu

Về sau trằn trọc mấy đội, ba năm trước đây ký kết với đội Bắc Kinh.

Trần Thương thấy thế, vội vàng sơ tán đám người:

- Mọi người phía trước nhường đường một chút.

Mọi người lập tức tản ra.

Bởi vì họ là vận động viên bóng rổ, thao tác rất nhanh.

- Cậu cảm giác chỗ nào không thoải mái?

Mã Nguyệt Huy hỏi.

Khuôn mặt Điền Chính Khải biểu lộ rất đau khổ:

- Tôi cảm thấy mình sắp chết, chỗ này cực kỳ đau! Đau kịch liệt, còn thêm phía sau lưng

Trần Thương nghe thấy, vội vàng gọi tiểu Kha:

- Đo huyết áp hai tay.

Sau đó anh cầm lấy ống nghe bắt đầu nghe khu vực trước ngực

Trần Thương ở van động mạch chủ nghe chẩn đoán bệnh khu nghe thấy được tạp âm ù ù. Mặt khác còn có thể chạm đến âm thanh của động mạch đùi

Trần Thương lập tức sững sờ

Không đúng?

Đây là âm thanh đầy đủ do động mạch chủ đóng kín không được?

Rất nhanh, tiểu Kha nói:

- Tay trái huyết áp 110/70 mmHg, tay phải huyết áp 140/90 mmHg

Nghe thấy câu nói này, lão Mã và Trần Thương liếc nhau

Đầu óc Trần Thương chuyển rất nhanh, huyết áp hai tay có chênh lệch, chênh lệch cái 5-10 mmHg thì còn có thể tiếp nhận, thế nhưng chênh lệnh 30 mmHg, chuyện này chắc chắn là có vấn đề.

Tiểu Kha cũng suy nghĩ, chẳng lẽ là vấn đề kỹ thuật?

Lập tức, tiểu Kha đo lại lần nữa, kết quả vẫn như thế.

Ngực trái đau đớn kịch liệt, cảm giác sắp chết, sau lưng khó chịu, hai bên huyết áp chênh lệch nhiều như thế lại thêm triệu chứng động mạch chủ đóng kín không đầy đủ...

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng

- Bóc tách động mạch chủ?

Chương 1185: Một Loại Thuốc Giảm Đau Không Có Hiệu Quả Đau Đớn

Được xưng là 'Thuốc giảm đau gia tộc' của gia tộc Sackler cũng không phải là quá tệ.

Họ vì để cho thuốc Opioid trở thành đệ nhất trong thế giới thuốc, để đau đớn trở thành tiêu chuẩn để trị liệu.

Đến mức đau đớn ngày càng được con người coi trọng, chỉ số đau đớn và cho điểm cũng nhanh chóng phát triển.

Bóc tách động mạch chủ tuyệt đối là phân cấp cao nhất trong bốn độ đau đớn, cũng chính là đau đớn cấp năm (tiêu chuẩn cấp năm)

Loại trình độ này, mặc dù Trần Thương chưa cảm thụ qua, thế nhưng dựa theo chỉ dẫn miêu tả thì đau đớn sẽ kéo dài đến kịch liệt, đồng thời sẽ kèm thêm các loại dấu hiệu sinh tồn biến hóa huyết áp, đại đa số sẽ làm người ta rất khó chịu nổi.

Có lẽ loại miêu tả này không đủ trực quan, làm một ví dụ, dựa theo mười hai cấp đau đớn, xem đến các phân cấp, cấp thứ nhất: Muỗi đốt; cấp thứ năm: Dùng tay tát thật mạnh vào mặt lưu lại dấu tay; cấp thứ sáu: ăn uống không chú ý dẫn tới viêm dạ dày gây đau nhức; cấp thứ bảy: Dùng gây đánh tạo thành một vết bầm tím.

Cấp thứ tám: Các loại ngoại thương dẫn đến chảy máu, cấp thứ chín: Sinh nở đau nhức, đương nhiên là nói sinh nở thuận lợi.

Cấp thứ mười: Làm cho tay chân tàn tật bằng cách đánh nhau bị thương đến rớt ngón tay, cấp thứ mười một: Làm cho nội tạng đau nhức, cấp thứ mười hai... có thể là cực hình cấp mười trong cực hình của nhà Mãn Thanh.

Mà bóc tách động mạch chủ cấp tính phát tác đau đớn không có phân cấp cụ thể, bởi vì phân tích cụ thể tuyệt đối không dưới sinh nở.

Dù sao đây là một loại bệnh lý tính đau đớn.

Loại đau đớn này sẽ cho người một cảm giác sắp chết, đó là một loại cảm giác tử vong có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Có thể anh cho rằng đây chính là sự tàn nhẫn nhất à?

Dĩ nhiên không phải

Nhìn thấy sắc mặt Điền Chính Khải trắng bệch, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu lăn đều xuống, dù cái thân này có cao hơn hai mét như người khổng

lồ cũng khó mà chịu đựng được sự đau đớn kịch liệt này, bản thân vốn là vận động viên, ý chí của Điền Chính Khải vẫn rất kiên cường, bên cạnh là người đồng đội và huấn luyện viên đều cực kỳ lo lắng.

Ngày thường, Điền Chính Khải vẫn luôn là anh cả trong đội, là một người rất khiêm tốn, đối với người mới thì chăm sóc, thường xuyên truyền đạt lại một chút kỹ xảo.

Bởi vậy mọi người rất tôn trọng anh

Vì lẽ đó, nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, trong lòng những đồng đội này đều rất khó chịu

- Bác sĩ, có thể dùng thuốc giảm đau không?

- Đúng, là Morphine

Trần Thương thở dài, lắc đầu:

- Không phải là không cho dùng mà là có dùng cũng vô dụng, bóc tách động mạch chủ đau đớn như vậy, Morphine căn bản không có tác dụng. Mà Morphine sẽ còn ảnh hưởng đến huyết áp vốn không ổn định của anh ta.

Sau khi làm rõ ràng, Trần Thương nói với lão Mã:

- Lên xe trước, đưa đến bệnh viện đi.

Mấy vận động viên vội vàng nói:

- Để chúng tôi, nặng quá đi

Trần Thương và lão Mã cười cười, họ vận động một chút cũng sẽ không ít.

Hai người liếc nhau, nâng lên cái cáng cứu thương đi ra bên ngoài.

Phó huấn luyện viên thấy thế, nói:

- Các người nán lại tiếp tục tranh tài, chúng ta cùng đi bệnh viện

Nói xong, Trần Thương không nói thêm lời gì mà đi theo hai người rời đi.

Không thể không nói, cái tên này thật là nặng, mà thân hình lại cao như vậy, cáng cứu thương vốn không vừa.

Trần Thương lo lắng chiều dài xe cấp cứu có đủ hay không...

Cũng may xe cấp cứu đủ dài, không cần phải quá lo lắng về vấn đề này.

Phó huấn luyện viên tuổi không lớn lắm, ông là tiền bối của Điền Chính Khải, giải nghệ đi làm phó huấn luyện viên đội Bắc Kinh, Điền Chính Khải tới đây cũng một phần là do ý của ông.

Thấy dáng vẻ hiện tại của ông, phó huấn luyện viên cũng lo lắng cực kỳ.

Vội vàng hỏi:

- Chính Khải, số điện thoại người nhà là bao nhiêu?

Điện thoại Điền Chính Khải còn ở phòng thay đồ, xảy ra tình huống nghiêm trọng như vậy, khẳng định là cần phải liên hệ người nhà.

Lúc này, Điền Chính Khải đã hơi kiệt sức, đau đớn làm cho anh tiêu hao quá nhiều sức lực, chậm rãi đọc ra số điện thoại người nhà của mình.

Bên này, Trần Thương và Tiểu Kha cũng tranh thủ thời gian làm một điện tâm đồ.

Mà lão Mã thì lo liên hệ bệnh viện, chuẩn bị tốt mọi thứ, mau chóng hoàn thiện để kiểm tra tương quan.

Bóc tách động mạch chủ nguy hiểm nhất là cái gì?

Vỡ động mạch chủ

Một khi vỡ, xác suất tử vong sẽ rất lớn.

Đầu óc Trần Thương xoay chuyển rất nhanh, Mã Nguyệt Huy cũng hỗ trợ máy theo dõi lên, đúng giờ sẽ giám sát huyết áp.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, một khi huyết áp của người bệnh quá cao, lúc đầu bị tổn thương động mạch chủ, sau đó rất có thể bởi vì sức dãn quá lớn mà đột nhiên vỡ.

Như ống nước chạy bên trong da, đột nhiên ống nước bên trong da vỡ, kế tiếp nước sẽ tràn ngập trong đó, làm ống da trướng lên biến thành mỏng

Mà đúng lúc này, bởi vì tạo thành một khối u động mạch giả tính, gây trở ngại cho vận chuyển nước, áp lực cực lớn chỗ này còn có thể tiếp tục rộng ra, thẳng đến khi... bành một cái... vỡ ra

Kết quả điện tâm đồ đã có, không có biểu hiện đặc thù, mọi thứ gần như bình thường

Trần Thương nhìn thoáng qua lão Mã:

- Tổ trưởng Mã, điện tâm đồ bình thường

Cái này thoạt nhìn là một tin tức tốt, bởi vì nhồi máu cơ tim đã bị loại bỏ.

Thế nhưng những chẩn bệnh thế này, bài trừ một hung thủ, sau đó thường sẽ có một loại khác xuất hiện.

Biểu hiện của bóc tách động mạch chủ và nhồi máu cơ tim rất giống nhau, mà điện tâm đồ có thể phân biệt, mà nhồi máu cơ tim chỉ cần sử dụng thuốc giảm đau là có hiệu quả, bóc tách động mạch chủ lại không thể.

Hiện tại, người bệnh đã có thể chẩn đoán chính xác là bóc tách động mạch chủ.

Vào lúc này, vợ của Điền Chính Khải kết nối điện thoại, sau đó, phó huấn luyện viên vội vàng nói lại chuyện xảy ra một lần.

Tin tức này đột nhiên xuất hiện dọa cho cô nhảy dựng một cái

Không để ý tới việc đã đến giờ đi làm mà tranh thủ thời gian ra ngoài đón xe.

Con mắt lão Mã nhìn chằm chằm vào huyết áp, chỉ sợ nó lên cao.

Hiện tại huyết áp đã trở thành nhân tố nguy hiểm đe dọa đến mạng sống người bệnh.

- Tiểu Kha, thêm vào 100mg Natri Nitroprusiat 5%, 500ml glucose nhỏ với tốc độ 20 µg/phút

Trần Thương trầm ngâm sau một lát nói.

- Thêm 0.5 mg Propranolol

Trần Thương quả quyết đưa ra phương án.

Hiện tại huyết áp của người bệnh là 100-110 đủ cung cấp máu duy trì trái tim, não, thận và các loại cơ quan nội tạng quan trọng, nếu ra nhiều sẽ rất nguy hiểm.

Mà chắc chắn phải giảm lực xuống trái tim co lại, từ đó ổn định tốt mạch máu, tuyệt đối không nên thủng

Có đôi khi, y học giải thích không thông, chỉ có thể dùng huyền học

Cũng vào lúc này, trong lòng phó huấn luyện viên hết sức khẩn trương, chỉ có thể cầu nguyện.

Cầu nguyện hữu dụng không?

Phó huấn luyện viên đương nhiên không biết, thế nhưng... anh không biết mình có thể làm gì hơn được

Không chỉ có anh, trong lòng Trần Thương và cụ Mã cũng lo sợ bất an, Trần Thương đã đặt dụng cụ vào trong hộp, vạn nhất huyết áp chợt hạ xuống, khẳng định sẽ mau chóng phẫu thuật.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, bên trong vẫn vô cùng lo lắng.

Cuối cùng, 20 phút sau, khi xe cấp cứu dừng lại ở cửa ra vào trung tâm

Trần Thương chạy xuống đầu tiên, lão Mã bên đằng sau tiếp ứng, dưới bốn năm người hỗ trợ mới ổn định đẩy xe xuống.

- Làm siêu âm tim trước

- Liên hệ nội khoa tim hội chẩn, mau chóng chuẩn bị tạo ảnh động mạch chủ

- Mau chóng lấy máu, hoàn thiện chẩn bệnh, thông báo phòng phối máu, làm tốt máu để chuẩn bị cung cấp.

Nếu bóc tách động mạch chủ bị thủng, máu chảy cũng không phải là một chút, chắc chắn phải sớm chuẩn bị sẵn sàng

Quan trọng nhất của y học chính là cái gì?

Lo khỏi họa trước

Cân nhắc đến tất cả khả năng.

Dù sao bất luận là cái gì, chỉ một chút xíu chủ quan thôi cũng có thể mất một mạng

Chương 1186: Hội Chứng Marfan

Từ Tử Minh nghe thấy có người bệnh bóc tách động mạch chủ đã tự thân chạy tới khoa cấp cứu.

Sau khi xuống, nhìn thấy Trần Thương, trực tiếp hỏi:

- Thầy Trần, đã xảy ra chuyện gì?

Đối với Trần Thương, Từ Tử Minh vẫn rất tôn kính, nếu không nhờ có Trần Thương, hiện tại sao biết được thay thế van 2 lá trái tim không ngừng đập?

Đây căn bản là chuyện không thể nào

Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành hiện tại nghiễm nhiên ngày càng quý hiếm, hiện tại anh và Vương Thông của Hiệp Hòa đã là hai cái cọc tiêu trong lĩnh vực này.

Thế nhưng họ rất rõ ràng, tất cả những thứ này đều đến từ Trần Thương.

Sau khi nghe thấy khoa cấp cứu số sáu hội chẩn, Từ Tử Minh trực tiếp đứng dậy chạy đến.

Tạo ảnh động mạch chủ là thông qua tiêm thuốc vào tạo ảnh, tiếp đó thông qua CT hiện ảnh có thể thấy rõ ràng vị trí bóc tách động mạch chủ đã xảy ra.

Bóc tách động mạch chủ không phải là chứng phình động mạch, cũng không phải là giả phình mạch, mà là bởi vì các loại nguyên nhân đưa tới động mạch nội mô và lớp giữa bị tổn thương, máu xuôi theo làm xé rách nội mô, nên hình thành sưng tấy ở lớp giữa

Đồng thời bóc động mạch chủ ra thành hai tầng, ở nơi xung kích máu chảy xuống, bóc ra bộ phận dần hướng động mạch chủ đến gần đầu mút trái tim và từ đầu mút trái tim kéo dài mở rộng, hình thành lớp tách rời bành trướng phạm vi lớn, gọi là bóc tách động mạch chủ, có người thích thì gọi là bóc tách động mạch chủ tách rời.

Từ Tử Minh vội vàng từ bên trong đi ra, cầm phim X-quang trong tay, sắc mặt rõ ràng hơi nghiên trọng.

Trần Thương thấy thế, vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Tình huống có chút đặc thù rồi

Một câu thôi cũng đủ để trong lòng Trần Thương lộp bộp một tiếng:

- Ở động mạch chủ lên?

Từ Tử Minh gật đầu

Lúc ấy, Trần Thương tham gia kỹ năng ngoại khoa tim mà giải thi đấu chủ yếu tranh tài lại là nối mạch máu lớn trong lồng ngực.

Mà nối mạch máu lớn trong lồng ngực, độ khó kỹ thuật cao nhất, tính nguy hiểm cao nhất cũng chính là động mạch chủ lên.

Hiện tại, bóc tách động mạch chủ xuất hiện ở vị trí động mạch chủ lên, cái này rõ ràng không phải tin tức tốt gì

Trần Thương vội vàng xem kĩ lại phim X-quang, lập tức nhìn thấy vị trí bóc tách động mạch chủ

Mà rõ ràng là có thể nhìn thấy động mạch chủ bóc ra thành phần gốc bộ vị mở đầu tại động mạch chủ lên, nội mô ở động mạch chủ lên gần đầu mút thành chỗ thủng mở đầu trước, đoạn hướng động mạch chủ kéo xa đến động mạch chủ xuống

Tình huống... Thật sự là hơi phức tạp đây.

Bởi vì đã dính đến nhánh tường kép của bộ phận động mạch chủ, van động mạch chủ đóng kín không được đầy đủ.

Nhìn thấy phim X-quang, ba người lập tức rơi vào im lặng.

- Về cấp cứu trước, trở về rồi nghĩ biện pháp

Mã Nguyệt Huy nói thẳng:

- Bây giờ còn có một vấn đề cần phải làm rõ ràng, nguyên nhân phát bệnh của người bệnh đến cùng là gì

Đang nói chuyện, một đoàn người đẩy người đến bệnh đến phòng cấp cứu, mà kết quả kiểm tra kiểm nghiệm bên này cũng lần lượt có

Lúc này, bác sĩ quản giường đã cùng người nhà thu thập xong lịch sử bệnh tật.

Thấy đám người Trần Thương quay lạivới họ vội vàng đi tới.

- Trần bác sĩ, thông qua việc liên hệ cùng người nhà, lịch sử bệnh tật là như vậy, trước kia người bệnh kiểm tra sức khoẻ không có ngoại thương và lịch sử phẫu thuật, không có huyết áp cao hay bệnh tiểu đường... Cha mẹ của người bệnh cũng không phát hiện bệnh di truyền

Bác sĩ quản giường nói mấy câu, nói đến mức làm cho ba người Từ Tử Minh sửng sốt

Nguyên nhân là gì?

Mặc dù nguyên nhân phát bệnh bóc tách động mạch chủ đến nay không rõ ràng, thế nhưng cũng sẽ có một chút nhân tố gây ra?

Vào lúc này, Trần Thương chợt nhớ tới chuyện gì, xoay người đi vào phòng cấp cứu.

Sau khi vào, hai tay Trần Thương trực tiếp nâng người bệnh lên rồi trực tiếp nhìn lại

Điền Chính Khải là ngôi sao bóng rổ, thân hình cao ráo, cánh tay dài, nắm tay lớn, Trần Thương cũng chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện như thế.

Chỉ thấy hai tay của anh có ngón tay rất dài

Trần Thương cẩn thận so sánh, chiều dài của tay anh ta trọn vẹn 25cm cả trái và phải, thân cao 2m2... Tay và thân cao so sánh sẽ > %

Sau đó, Trần Thương tranh thủ thời gian để quan sát bàn tay.

Lúc này, sau khi Điền Chính Khải sử dụng thuốc, triệu chứng đã giảm bớt một chút.

Điền Chính Khải gật đầu làm theo.

Trần Thương lập tức thấy đầu ngón cái của Điền Chính Khải vượt qua mép bàn tay

Đây là dấu hiệu của ngón tay cái

Khung xương biến hóa đặc biệt, biểu hiện tim mạch dị thường, mặc dù không có triệu chứng phần mắt, bây giờ Trần Thương chẩn đoán chính xác chỉ kém một cái, đó chính là lịch sử gia tộc

Vào lúc này, Từ Tử Minh và Mã Nguyệt Huy cũng thấy rõ ràng Trần Thương kiểm tra, trong lúc nhất thời, cũng kịp thời phản ứng đến cùng đã xảy ra tình huống như thế nào.

Trần Thương vội vàng nói với bác sĩ quản giường:

- Dẫn tôi đi gặp mặt người nhà

Bác sĩ trẻ tuổi gật đầu, trực tiếp mang theo Trần Thương vào bên trong đại sảnh cấp cứu, Trần Thương cũng nhìn thấy vợ và mẹ của người bệnh.

Sau đó thì thấy ba, Trần Thương cũng nhiên hiểu rõ, hóa ra thân cao thật sự là do di truyền.

- Xin chào, tôi là bác sĩ Trần Thương, hiện tại tôi có mấy vấn đề muốn hỏi về Điền Chính Khải.

Trần Thương không khách sáo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Lúc này, lòng dạ của người nhà Điền Chính Khải đã sớm rối loạn.

Đứa con của Điền Chính Khải chỉ có hai tuổi, bị mẹ của nó ôm vào trong lòng ngực.

Mà mẹ thì không đến sáu mươi tuổi, còn ba thì rất cao.

- Bác sĩ Trần, đứa con của anh ta hiện tại đang trong tình huống như thế nào?

Bà Điền hơi bận tâm hỏi.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Tình trạng có vẻ không tốt lắm, chúng tôi đang chuẩn bị phẫu thuật, lần này tìm ông nói chuyện, là muốn thứ nhất là hiểu rõ một chút tình trạng, thứ hai là ký tên để đồng ý phẫu thuật

Nói xong, Trần Thương nói với bác sĩ trẻ tuổi:

- Đi chuẩn bị giấy đồng ý sau khi được nghe giải thích, thông báo tình hình bệnh tình đang nguy kịch...

Sau khi bác sĩ quản giường nghe thấy vậy cũng vội vàng đứng lên.

Mà bên này, người của Điền gia đột nhiên trợn tròn mắt, người của Điền gia vội vàng hỏi:

- Thông báo bệnh tình nguy kịch? Bác sĩ Trần, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao lại bệnh tình lại nguy kịch?

Cha mẹ của Điền Chính Khải chẳng qua cũng chỉ là người bình thường, ba là một giáo viên thể dục trung học, mẹ là giáo viên dạy số học, hiện tại hai người đều đã về hưu, quê quán tại tỉnh Bắc Hà, bây giờ ở thủ đô, chăm sóc đứa con của mình.

Mà vợ hiện tại là 28 tuổi, còn đứa con chỉ mới hai tuổi

Mà với dạng gia đình này, nếu như Điền Chính Khải xảy ra chuyện, kết quả không cần nói cũng biết.

Với tư cách là trụ cột gia đình, cái tai nạn này có thể mang tính hủy diệt.

Phải biết, Điền Chính Khải cho dù là 33 tuổi, một năm cũng kiếm ra mấy trăm vạn lương, cho dù là ở thủ đô, cũng là (cao thu vào quần thể.)

Nếu như Điền Chính Khải...

Vì lẽ đó, sau khi nghe thấy tin tức này, sắc mặt ba người đều trắng bệch.

Trần Thương thấy thế, đem tính nguy hiểm mà có thể xảy ra cho người bệnh cho bàn giao một phen, thậm chí mang tỉ lệ tử vong của ca phẫu thuật cũng đều giải thích kỹ càng một lần.

Sau khi nghe xong, mọi người trong nhà đều im lặng.

Người vợ đầy mắt nước mắt mà nhìn Trần Thương, ôm đứa con trên tay nhưng hơi run rẩy:

- Bác sĩ, người chắc chắn phải mau cứu anh ấy đi

- Con tôi vẫn chưa đến hai tuổi, vừa mới học được cách gọi ba ba...

Vợ Điền Chính Khải còn chưa nói xong, giọng nói đã nghẹn ngào.

Trần Thương trấn an cô nói:

- Chúng tôi sẽ dốc toàn lực để ứng phó mọi tình huống.

Nói xong, Trần Thương nhìn ba của Điền Chính Khải:

- Xin hỏi, trong nhà ông có ai mắc hội chứng Marfan hay không?

Chương 1187: Tôi Tin Tưởng Anh

Ba của Điền Chính Khải bị cái tên xa lạ này làm cho ngơ ngác

- Bác sĩ, cái gì là... Hội chứng Marfan?

Trần Thương cho giải thích nói:

- Hiện tại, động mạch chủ người bệnh bóc tách đột phát, không có nguyên nhân phát bệnh và nhân tố gây ra, mà lại có 'Chứng ngón tay nhện' khá điển hình, bây giờ tôi hoài nghi người bệnh là bị hội chứng Marfan.

- Hội chứng Marfan là một bệnh di truyền bẩm sinh, đặc thù chủ yếu là mô liên kết dinh dưỡng xung quanh không đầy đủ, khung xương dị thường, bệnh về mắt và tim mạch dị thường, là một loại bệnh di truyền lấy mô liên kết làm căn bản thiếu hụt.

- Nói đơn giản chút, loại bệnh này là bệnh di truyền trội, xác suất di truyền hết sức rõ ràng

- Một khi mắc loại bệnh này, Chondroitin Sulfate A hoặc C, Mucopolysacarit tích tụ trong thân thể, từ đó ảnh hưởng tới sợi đàn hồi và kết cấu công năng của sợi mô liên kết khác, làm cơ quan tương ứng trưởng thành không tốt, xuất hiện công năng dị thường.

- Biểu hiện ở van tim, mạch máu lớn thì là bệnh biến tim mạch, cũng là đặc thù chủ yếu của loại bệnh này, biểu hiện bình thường là bệnh biến động mạch chủ và van

- Tác dụng ở con mắt sẽ sinh ra một loại bệnh là tróc võng mạc ra...

Sau khi Trần Thương nói xong, đột nhiên bố Điền nhíu mày.

Anh nâng hai tay mình lên, nhìn thoáng qua:

- Tôi... Tôi đây coi là gì?

Sau đó, mẹ của Điền Chính Khải chợt nói:

- Trước đây, không phải nói con trai chú hai nhà anh bị bệnh tim đột nhiên chết à? Người em gái họ của anh cũng thật sớm đã có bệnh tim, sau này làm phẫu thuật mới tốt chút... Còn rất trẻ tuổi, nguyên một đám vẫn chưa tới 40 tuổi đã nhiễm bệnh, theo lý thuyết cũng không có những bệnh cao huyết áp này nha

Lời này nhắc nhở bố Điền

Ông nhíu mày nói:

- Bác sĩ Trần, thật có quỷ quái như thế? Đây đều là bệnh di truyền?

Trần Thương nghe thấy xong, hít sâu một hơi, nếu nói như vậy, sự thật đã tám chín phần mười

Mà lại nếu thật như vậy, người bệnh tám chín phần mười chính là hội chứng Marfan

Thấy bố Điền nghi ngờ như thế, Trần Thương khẳng định gật đầu nói:

- Vâng, hẳn không có vấn đề, xác suất bệnh này di truyền rất lớn

Trần Thương nói sự thật, nói đến, đây cũng là lần đầu anh thấy nó, không, chuẩn xác chút nói là lần đầu chẩn đoán chính xác loại bệnh tật này.

Vì loại bệnh này được xưng là 'Tử thần', ở tâm ngoại khoa là loại bệnh vô cùng hiếm thấy nhưng lại vô cùng trí mạng, mà thậm chí bệnh này tuổi tác trung bình một khi xuất hiện triệu chứng, nếu không thêm trị liệu can thiệp, rất khó vượt qua hơn 30 tuổi

Vì tùy thời tùy chỗ sẽ lo lắng động mạch chủ đột nhiên giống bóng hơi vậy, phanh một cái rồi nổ tung

Một nháy mắt, người nhà đều bị tin tức này làm kinh ngạc.

Hiện tại, đầu của vợ Điền Chính Khải cũng ong ong, cô đã mất đi năng lực suy nghĩ

Cô nghĩ đến chồng mình, nghĩ đến con cái...

- Bác sĩ Trần, ý của anh là... hiện tại chồng tôi chẳng qua là chậm chạp bắt đầu, động mạch chủ của anh lại không ngừng bị tổn thương?

Trần Thương thở dài:

- Trên lý luận là như thế.

- Có thể phẫu thuật không? Ngài chắc chắn phải cứu anh ấy

Lúc này, cô gái đã lệ rơi đầy mặt, nước mắt trượt xuống, nhỏ giọt trên mặt của con mình...

Trần Thương gật đầu:

- Chúng tôi chắc chắn sẽ cố gắng, tình huống hiện tại của Điền Chính Khải, chúng tôi cân nhắc còn là phẫu thuật thay thế động mạch chủ lên và vòm động mạch chủ, đổi mạch máu lớn bị tổn thương toàn bộ thành mạch máu nhân tạo.

- Nếu như hậu kỳ, có thể còn cần làm phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng, nói tóm lại sẽ là thay thế toàn bộ mạch máu lớn

Loại phẫu thuật này là làm theo giai đoạn, độ khó hệ số cao, độ khó phẫu thuật lớn tuyệt không phải người thường có thể làm.

Mà bác sĩ mổ chính phẫu thuật được trọn bộ hội chứng Marfan trong cả nước, không cao hơn hai chữ số

Đây là thống kê trong phạm vi quốc gia.

Gồm cả Trần Thương bên trong, lúc này anh cũng chưa chắc làm tốt

Vì động mạch chủ chi nhánh ngực bụng phải thay thế rất nhiều, cung cấp tuỷ sống ở giữa động mạch, động mạch hai bên thận, ổ bụng, động mạch treo trên dưới mạc....

Lúc này nói thật, trong lòng Trần Thương cũng không chắc chắn

Phẫu thuật tuyệt đối không thể nào 100%.

Dù là Trần Thương có cây kỹ năng khoa ngoại tim, thế nhưng phẫu thuật cấp đại sư, khẳng định là không đủ để Trần Thương cho ra một câu trả lời kiên định chắc chắn.

Vào lúc này, đối mặt với ánh mắt mong đợi cả ba người, và một tiểu baby trừng to mắt dạt dào tò mò nhìn thế giới, thật ra Trần Thương rất muốn nói với họ một câu:

- Yên tâm đi, không có vấn đề

Thế nhưng anh không thể

Người bệnh ở phẫu thuật trước tiện tay có thể xảy ra động mạch chủ khối u hoặc là tường kép động mạch khối u vỡ tử vong, khi phẫu thuật, còn có thể xảy ra tắc động mạch tróc ra dẫn đến tắc mạch máu hay tắc nghẽn nghiêm trọng, hậu phẫu phổi nhiễm trùng và thận công năng bị tổn thương là mấy chuyện thường thấy

Làm sao Trần Thương có dũng khí đi cam đoan

Đột nhiên xuất hiện một hội chứng Marfan, trực tiếp đánh chức vị hội trưởng học hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới Trần Thương vừa thu được vào phàm trần

Cuộc sống khả năng chính là như vậy, chữa bệnh cũng là như vậy.

khi lần lượt xuất hiện vấn đề, tất cả tự tin của anh, đều sẽ biến mất không còn

Vào lúc này, bác sĩ chủ quản Tiểu Hạ đưa giấy ký tên tới.

Trần Thương đưa cho người nhà:

- Mau chóng ký tên, chúng tôi cần mau chóng bắt đầu phẫu thuật.

Người Điền gia đã biết được độ khó của chuyện, này lúc này không dám trì hoãn nửa phần

Thế nhưng dù vậy, tay phải nâng bút lên, lại có cảm giác... một cây bút này thật rất nặng nề

Nặng nề làm cho họ không thở nổi

Thế nhưng, thực sự không dám trì hoãn thời gian thêm nữa

Gấp gáp ký tên, Trần Thương quay người rời đi.

Ngay một phút này, Trần Thương chợt nghe một tiếng kêu đằng sau.

- Bác sĩ Trần

Trần Thương quay người, thấy mẹ của Điền Chính Khải nước mắt như mưa, nắm chặt nắm đấm khích lệ nói:

- Bác sĩ Trần, cố lên

Trần Thương sững sờ, gật đầu quay người rời đi.

Đợi sau khi Trần Thương rời đi, mẹ Điền mới nói:

- Hiện tại áp lực của Bác sĩ Trần so với chúng ta còn lớn hơn, có thể thấy cậu ấy cũng rất khẩn trương

- Chúng ta có lẽ duy trì cậu ấy! Cổ vũ tin tưởng bác sĩ

Lời mẹ Điền nói trực tiếp để hai người khác vì đó chấn động:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi tin tưởng anh

Lần này, Trần Thương không quay đầu lại, hướng thẳng đến phòng cấp cứu.

Bác sĩ quản giường theo thật sát sau lưng Trần Thương, cũng bị một màn này làm cảm động.

Anh bất đắc dĩ theo sau lưng Trần Thương:

- Có đôi khi đối mặt với không tín nhiệm, tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ, thế nhưng... Không ngờ khi đối mặt với sự tín nhiệm, ngược lại áp lực càng lớn.

Trần Thương nhẹ gật đầu, hít sâu một hơi.

Thế giới này, chỉ có hi vọng và tín nhiệm là không thể phụ lòng...

Bác sĩ quản giường lấy dũng khí nói:

- Bác sĩ Trần... Tôi...

- Tôi muốn phẫu thuật với anh

Trần Thương gật đầu:

- Được, anh đi chuẩn bị chút, chuẩn bị phẫu thuật

Hạ Siêu nghe xong, lập tức kích động lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói đến:

- Cám ơn Bác sĩ Trần, tôi chắc chắn sẽ cố gắng thật tốt

Trần Thương bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

- Anh cũng nhìn thấy, chúng ta đối mặt với áp lực lớn bao nhiêu

Trẻ tuổi Hạ Siêu nhìn Trần Thương:

- Tôi tin tưởng anh

Chương 1188: Tôi... Còn Chưa Đủ Nhanh Nha?

Hạ Siêu là tiến sĩ, tiến sĩ tốt nghiệp bệnh viện Thụy Kim Giao Đại Thượng Hải, không ở lại Thượng Hải, trở về quê quán thủ đô.

Lại tràn ngập nhiệt huyết đi tới trung tâm cấp cứu, thuận lợi trở thành một bác sĩ nội trú sinh bình thường

Đây chính là thủ đô

Một tiến sĩ tốt nghiệp không lâu chỉ có thể làm công việc bác sĩ nội trú.

Ở trong mắt Hạ Siêu, lợi hại nhất trung tâm Cấp cứu là viện trưởng Ngô, đó là một vị kỳ tài, cũng là một người toàn tài, tinh thông mảng phẫu thuật cấp cứu không gì sánh được

Sau đó mới tới sáu khoa cấp cứu, anh hùng trong mắt Hạ Siêu là Dư Dũng Cương, đây là một người đàn ông cũng tương tự thiết huyết không nhận thua.

Mà bây giờ thần tượng trong mắt Hạ Siêu, lại là Trần Thương

Chàng trai một thân tràn đầy thần bí và sắc thái truyền kỳ này

Tuổi tác cũng tương đương với mình, thế nhưng vẻ mặt bình tĩnh thong dong khi đối mặt người bệnh kia, là phẩm chất anh luôn tha thiết ước mơ.

Trần Thương cười nhìn thoáng qua Hạ Siêu:

- Tôi cũng không có anh tin tôi đi! Nhanh đi chuẩn bị thôi

Nói xong, Trần Thương quay qua với Từ Tử Minh Mã Nguyệt Huy nói:

- Liên hệ phòng phẫu thuật, chuẩn bị phẫu thuật

Từ Tử Minh nghe Trần Thương nói thế, trong lòng tự nhiên nhiều hơn mấy phần kích động

Phẫu thuật hội chứng Marfan đó

Phẫu thuật thay thế động mạch chủ lên và toàn bộ vòm động mạch chủ

Phẫu thuật có độ khó cao nhất trong ngoại khoa tim cả nước, số người có thể mổ chính chỉ đếm được trên đầu ngón tay

Từ Tử Minh cảm thấy, đi theo Trần Thương thật sự có thể học tập rất nhiều.

Mã Nguyệt Huy cũng chẳng nhàn rỗi, bắt đầu chạy đi chuẩn bị.

Trần Thương đến bên giường nhìn Điền Chính Khải, ngắm thật sâu vài lần, không nói gì đứng dậy đi tới chỗ phòng phẫu thuật.

- Chuẩn bị phẫu thuật

...

...

Giờ phút này, Trần Thương chợt nghĩ đến chủ nhiệm Lý Bảo Sơn

Anh và giáo sư mình là chuyên gia trong phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng.

Lúc này, anh mới rốt cuộc hiểu tín nhiệm bị phụ lòng là cảm giác gì?

Tự làm thầy nhà mình có bệnh, nằm ở trước mặt anh, đối mặt với phẫu thuật kiểu này, thật rất khó

Thầy tin tưởng anh ấy, tự nguyện giao bản thân cho anh

Trần Thương đứng trong phòng thay đồ, vốn chuẩn bị khóa điện thoại, nghiêm túc đi làm đài phẫu thuật này, đột nhiên do dự một phen, lại cầm lên soạn tin nhắn gửi cho Lý Bảo Sơn:

- Tổ chức chúng ta qua hàng ngàn, hàng vạn lần cấp cứu, từng thành công, cũng từng thất bại, từ lâu lĩnh hội khắc sâu loại nỗi đau như cắt này rồi, tôi mới có thể dứt khoát kiên quyết thủ hộ mẫu ruộng sau cùng trong lòng mình, bác sĩ cũng là người, không phải thần

Trần Thương không nói gì thêm, chẳng qua chỉ thản nhiên gửi tin nhắn, anh tin tưởng chủ nhiệm Lý sẽ rõ.

Anh hi vọng chủ nhiệm Lý gỡ được khúc mắc này ra.

Trong phòng phẫu thuật, Chu Hạc là bác sĩ gây tê.

Bốn người Trần Thương, Từ Tử Minh, Mã Nguyệt Huy, Hạ Siêu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Phẫu thuật sắp bắt đầu.

Trần Thương dùng độ thiện cảm học cấp đại sư xong.

【Thuật thay thế động mạch chủ lên】+【Thuật thay thế toàn bộ cung động mạch chủ】

Độ thiện cảm biến mất hầu như không còn, cũng may thỉnh thoảng vẫn có thể kiếm lại, bằng không thật đúng là không đủ dùng.

Hiện tại, Trần Thương chợt hơi hoài niệm giáo sư Mạnh, nếu cô ở đây, thỉnh thoảng kinh ngạc một cái, kiếm chút độ thiện cảm cũng không phải vấn đề.

Phẫu thuật bắt đầu

Lúc này, Trần Thương không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, giờ suy nghĩ gì cũng vô dụng.

Nhẹ nhàng rạch một đường giữa xương ức, sau đó mổ kéo dài vùng lõm phía bên trái xương quai xanh thích hợp, vì chắc chắn phải làm thay thế toàn bộ cung.

Cũng may lần này không làm thay thế động mạch chủ phần bụng, bằng không, tất cả những miệng này phải dài hơn một mét, từ bộ ngực quấn bụng lớn bộ phận, theo phần bụng đến trên gai chậu trước

Một ca phẫu thuật như vậy, độ khó thật sự quá cao.

- Thành lập tuần hoàn ngoài cơ thể

- Một hồi cần áp dụng sâu kỹ thuật nhiệt độ thấp ngừng tuần hoàn, xử lý tốt cắm ống tĩnh mạch.

Trần Thương làm sắp xếp đâu vào đấy, vừa mấy người đều yên lặng ghi ở trong lòng.

...

Những này đều là công tác chuẩn bị, xem như mọi thứ tốt sau đó, Trần Thương tìm tới gia hỏa cầm đầu

Cái túi bóc tách động mạch chủ, động mạch khối u này.

Thế nhưng, lúc Trần Thương thấy toàn bộ động mạch chủ, bất đắc dĩ nhíu lông mày lại.

Tường kép động mạch chủ lên màu đỏ thẫm, vòm động mạch chủ màu đỏ, mà phía dưới động mạch chủ xuống lại có thể cảm giác được một tia nhan sắc thản nhiên.

Đây là ý gì?

【Bóc tách động mạch chủ: cấp 85, quái tinh anh, biểu hiện tổn hại nội mô động mạch chủ ở hội chứng Marfan giai đoạn đầu đưa tới bóc tách động mạch chủ, phạm vi khá lớn, đề nghị thay thế!】

Quái cấp 85, đẳng cấp không thấp

Mà quái lãnh chúa... Xem ra hệ thống cho rằng cũng không liên lụy đến thay thế động mạch chủ phần bụng, vì thế cho rằng độ khó phẫu thuật không cao, vừa vặn chỉ là cấp tinh anh.

Trần Thương đoán, một bộ phẫu thuật hội chứng Marfan đầy đủ, hẳn là quái lãnh chúa cấp 95 trở lên mới đúng

Trước mắt mình chẳng qua là một kỳ phẫu thuật thôi.

Trần Thương mở đầu 3cm chỗ chặn động mạch chủ lên ở rời xa động mạch vô danh, rạch tường kép động mạch ra.

- Cardioplegic

Sau khi Trần Thương nhận lấy, cẩn thận cảm nhận từng tí, phải bơm Cardioplegic vào động mạch vành, trái tim ngừng đập sau đổi dùng nghịch rót kéo dài bảo vệ cơ tim.

Đây là một loại bảo vệ cho tế bào cơ tim.

Vì lúc này tường kép đã liên lụy tới giao giới van động mạch chủ, Trần Thương chắc chắn phải khâu lại chỗ giao giới tương ứng mang Đệm thức gia cố giao giới.

Sau đó trực tiếp thêm một vòng tấm nỉ ở nội mô động mạch chủ và tất cả lớp màng bên ngoài, quay qua nói với Từ Tử Minh:

- Dùng chỉ Polypropylene 4-0 gia cố khâu lại.

Từ Tử Minh nghe xong, vội vàng chuẩn bị

Mà Trần Thương cũng không nhàn rỗi, mang mạch máu nhân tạo độ lớn vừa phải tới, dùng chỉ Polypropylene 3-0 liên tục khâu lại mạch máu nhân tạo và phần gốc động mạch chủ

Quá trình này cần cực kỳ chính xác, cẩn thận chú ý vị trí động mạch vành trái, phải mở miệng, tránh ảnh hưởng cung cấp máu ở miệng mở.

Mà Trần Thương rất có nghiên cứu ở lĩnh vực nối lại mạch máu, nên việc thay thế và nối lại cũng khá thuận lợi.

Rất nhanh tới lúc nối lại động mạch gian sườn

Mấy người đều im lặng, vì động mạch gian sườn chắc chắn phải nhanh chóng có thứ tự nối lại, bằng không tủy sống thiếu máu thời gian dài có khả năng sẽ đưa tới liệt nửa người

Mà độ khó khi khâu lại động mạch gian sườn còn không nhỏ, vì thế Tâm ngoại khoa luôn được ví như cướp thời gian Tử thần vậy

Trần Thương nhìn thoáng qua Từ Tử Minh:

- Tôi đến sửa chữa

Nói xong, Trần Thương mang chỉ khâu lại tới, nói:

- Chuẩn bị kẹp

Mã Nguyệt Huy gật đầu

Trần Thương nhìn thoáng qua Hạ Siêu:

- Anh dùng tay nâng giúp tôi với, tôi đến khâu lại.

Hạ Siêu hơi lo sợ bất an, sợ mình làm không tốt.

Trần Thương cổ vũ nhìn thoáng qua:

- Làm khoa ngoại không chỉ cần tay ổn, trái tim cũng phải ổn, dù biết mình sắp thất bại, cũng phải vững vàng

Hạ Siêu hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu

Động mạch gian sườn có mười một đôi, ngoại trừ động mạch gian sườn thứ nhất thứ nhì đến từ động mạch dưới đòn chi nhánh, còn chín đôi động mạch gian sườn và một đôi động mạch dưới đòn còn lại đều đến từ động mạch chủ ngực.

Dù lần này Trần Thương cũng không cần xử lý hết, dù sao không có thay đổi động mạch chủ ngực, thế nhưng giờ anh thấy nhiều mạch máu như thế, muốn trong thời gian ngắn khâu lại xong không ảnh hưởng cung cấp máu tủy sống, độ khó thật đúng hơi lớn, sau này vào lúc làm phẫu thuật hội chứng Marfan, khẳng định sẽ đối mặt tình huống như vậy.

Xem ra, mình còn chưa đủ nhánh rồi

Chương 1189: 22° Kiên Trì

Nối lại mạch máu lớn cấp hoàn mỹ sẽ hoàn mỹ thật à?

Trần Thương nhìn các khâu lại của mình, bắt đầu đối với tự hỏi một vấn đề như vậy

Cái gì là hoàn mỹ?

Hoàn mỹ là sử dụng thủ đoạn trước mắt đạt tới một giá trị ngưỡng.

Thế nhưng thủ đoạn trước mắt vốn đã bị giới hạn.

Dù kỹ xảo phẫu thuật hay phương án phẫu thuật đều sẽ tồn tại không gian có thể tăng lên và cải tiến.

Đây là một quá trình cần không ngừng nghiên cứu và cải tiến.

Hoàn mỹ đã như vậy, huống chi mới cấp đại sư.

Lúc này, phẫu thuật bóc tách động mạch chủ và thay thế toàn bộ cung động mạch chủ của Trần Thương đều chỉ cấp đại sư.

Muốn đột phá đến hoàn mỹ, vẫn cần một khoảng cách rất dài.

- Chỉ số bốn.

- Rửa nước muối sinh lí

- Kẹp

...

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Đối mặt việc chữa trị động mạch gian sườn, Trần Thương bắt đầu bình tĩnh tâm trạng lại đi dụng tâm quan sát, sườn thứ ba... sườn thứ tư...

Trần Thương chợt quay qua hỏi Từ Tử Minh:

- Thời gian hạn chế để động mạch gian sườn cung cấp máu cho tủy sống là bao lâu?

Từ Tử Minh gật đầu:

- Ừm, dựa theo bản chỉ nam năm 2009 hoàn thành trong 60 phút là được, thế nhưng về sau nghiên cứu phát hiện, thật ra chỉ cần 45 phút đầu, cũng đã bắt đầu xuất hiện phản ứng tủy sống thần kinh tổ chức thiếu máu thiếu oxy, dù không có biểu hiện trực quan, nhưng đối với chữa trị hậu kỳ vẫn tồn tại một vài vấn đề

Trần Thương nhìn phức tạp động mạch gian sườn rối ren như thế:

- Thời gian tốt nhất là bao lâu?

Vừa Hạ Siêu thốt ra:

- Giáo sư Ngô của bệnh viện Thụy Kim có thể hoàn thành chữa trị tất cả động mạch gian sườn trong 35 phút! Đó là... giáo sư của tôi.

Từ Tử Minh gật nhẹ đầu:

- Ừm, đúng là như thế, giáo sư Ngô Nam kinh nghiệm phong phú đối với hội chứng Marfan, thời gian dài tận sức ở đây, cũng luôn không ngừng luyện tập chữa trị động mạch gian sườn.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, gật nhẹ đầu

Hơn 20 động mạch, 30 phút

Tất cả thời gian đã được tính hết xong, nửa giờ chia ra cho ba mươi mạch máu, cái này còn cần xử lý đầu chỉ nút thắt, tiến kim vào... rất nhiều vấn đề

Xử lý mạch máu liên sườn quan trọng nhất còn phải dính đến vấn đề tránh tổn thương thần kinh liên sườn.

So với mạch máu lớn lồng ngực còn phiền toái hơn rất nhiều.

Trần Thương cầm dụng cụ để mài thời gian cực hạn là ba bốn mươi giây, thế nhưng nếu đặt vào tình huống như vậy thì cần bao lâu?

Trần Thương quyết định khi nào có thời gian phải tập luyện một chút.

...

Sau đó phẫu thuật bắt đầu, bác sĩ gây tê Chu Hạc vẫn luôn theo dõi dấu hiệu sinh tồn người bệnh, vì thời gian phẫu thuật rõ dài, cần chọn phương pháp bảo vệ não thích hợp.

Thật ra, nếu người bệnh không có hội chứng Marfan, vừa vặn chẳng qua chỉ là một người hình bóc tách động mạch chủ cấp tính, làm mỗi thay thế động mạch chủ lên hoặc thuật thay thế bán cung thôi là được.

Nhưng giờ có cả hội chứng Marfan, động mạch chủ lên vốn bị tổn thương và cung động mạch chủ đã có lớp sợi biến hóa, nếu không thêm vào khống chế, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề

Dùng thuật thay thế toàn cung khẳng định là tốt, hoặc sử dụng ‘Vòi voi phẫu thuật’ thường thấy, hiệu quả cũng rất rõ rệt

Thế nhưng đây đều có yêu cầu rất cao cho người bệnh và bác sĩ mổ chính.

Không chỉ yêu cầu kỹ thuật bác sĩ mổ chính thuần thục, mà còn cần tình huống cơ thể người bệnh tốt, mới có thể thuận lợi tiến hành phẫu thuật ổn định.

Điền Chính Khải xuất thân là vận động viên nên cơ thể rất không tệ, kỹ thuật của Trần Thương cũng đầy đủ thuần thục, vì thế vào lúc này, phẫu thuật thay thế toàn cung thật ra lại là cái tốt nhất

Xử lý động mạch chủ lên xong

Dấu hiệu sinh tồn người bệnh hoàn toàn bình thường, đang chuẩn bị tiến hành phẫu thuật thay thế toàn cung

Trần Thương thân một hơi, nói:

- Hạ nhiệt độ

Nhiệt độ thấp, ngừng tuần hoàn, tăng thêm tĩnh mạch chủ trên đi ngược chiều bơm vào đây là sách lược bảo vệ não hữu hiệu

Công việc tất cả mọi người cũng bắt đầu lu bù lên

- Điều đến bao nhiêu độ C?

Chu Hạc nhìn Trần Thương trực tiếp hỏi.

- Giảm đến 20 độ C

Trần Thương quả quyết nói

Chu Hạc sững sờ

Nhiệt độ thấp là có liên quan trực tiếp tới ngừng tuần hoàn.

Nhiệt độ càng thấp, thời gian cho phép tuần hoàn đình chỉ càng dài, cỡ 15~ 18 độ C có thể duy trì tận 60 ---- 80 phút

Như vậy, thời gian có thể thao tác cũng trở nên dư dả.

Nhiệt độ cao thì thời gian sẽ có hạn, thế nhưng... tổn thương tới người bệnh sẽ hơi nhỏ chút.

Có điều nếu thời gian của anh dư dả, có thể người bệnh cũng cần chút đền bù

Vì sao nói y học khó?

Vì chúng tôi tranh thủ thời gian, thật ra là người bệnh cho, mà thời gian người bệnh, là thôn phệ từ tử thần

Mỗi khi chúng tôi tiêu hao một phút, bệnh tật tổn thương một phút, Tử thần sẽ thôn phệ nhiều hơn một chút

Đây chính là một trận tranh tài kéo co, thẻ đánh bạc là thời gian.

Ai kéo người bệnh tới trước thì thì sẽ thắng

Có lẽ vào lúc này, cảm giác tranh đoạt thời gian với Tử thần kia mới có thể rõ ràng

Mà Trần Thương chọn nhiệt độ mức 20, yêu cầu cho bác sĩ lập tức đề cao, bởi vì có thể thao tác thời gian thay đổi ngắn, thế nhưng tổn thương tới người bệnh cũng nhỏ lại.

Chu Hạc nhìn thoáng qua ánh mắt kiên định của Trần Thương, hơi gật đầu

Mà Từ Tử Minh và Hạ Siêu cũng dồn dập xúc động: Trần Thương, đây đúng chính là Trần Thương

Thậm chí Hạ Siêu còn kích động hơn mấy phần.

Khi nhiệt độ hạ đến còn 20℃, ngừng tuần hoàn kèm theo tĩnh mạch chủ đi ngược chiều bơm vào cùng lúc hoàn thành

Trần Thương bắt đầu tách rời cung động mạch chủ

Không khí khẩn trương

Trong tay truyền đến cảm giác nhiệt độ thấp

Vô cùng lo lắng về thời gian

Lúc này, máy theo dõi truyền đến âm thanh tích tích tích

Hô hấp của mấy bác sĩ ngày càng rõ ràng.

Tất cả dấu hiệu cho thấy, đây là một ca phẫu thuật có độ khó vô cùng cao.

Tách ra cung động mạch chủ đoạn xa là một môn thao tác tỉ mỉ chính xác.

Cần cẩn thận xác nhận thần kinh phế vị và dây thần kinh thanh quản quặt ngược, tách thần kinh trước ra mới kéo đặt đai lưng, đặc biệt phải chú ý lúc tách ra cung bộ cạnh dưới đoạn xa, phòng ngừa tổn thương dây thần kinh thanh quản quặt ngược.

Trần Thương tiếp tục khéo léo ổn định cẩn thận tránh đi nguy hiểm.

Tốn không đến thời gian 8 phút, đã tách rời thành công

Từ Tử Minh và Hạ Siêu liếc nhau, tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ.

Như thế nhanh chóng tinh chuẩn tách cung động mạch chủ ra, giúp một hồi phẫu thuật thay thế tiết kiệm quá nhiều thời gian.

Trong các thao tác nhìn như bình thường những tràn đầy kỹ thuật chi tiết thậm chí nhìn không rõ.

Thế nhưng, chuyện này đối với người có kinh nghiệm phong phú như Từ Tử Minh thì thực sự là một cơ hội học tập và rèn luyện.

Hạ Siêu hơi hưng phấn.

Vừa nãy, thời gian Trần Thương tách ra không kém hơn so với giáo sư nhà mình chút nào.

Sau đó, Trần Thương buông kẹp tách xuống, bắt đầu cắt sửa cung động mạch chủ

Sau đó chọn mạch máu nhân tạo thích hợp, dùng chỉ Polypropylene 4-0 khâu lại miệng động mạch chủ xuống trước.

Quá trình này, Trần Thương tốn ít thời gian hơn, với tư cách quán quân tranh tài giải thi đấu kỹ năng khâu lại mạch máu lớn ngoại khoa tim, xử lý mấy thứ này tựa như không tý áp lực với Trần Thương.

Sau đó, bắt đầu khâu lại cung bộ gồm 3 mạch máu nhánh, mở miệng vách sau, những cái này đều là chi nhánh và hướng đi của mạch máu, khâu lại cần nghiêm mật phòng ngừa rò máu.

Nơi này chính là động mạch chủ, huyết áp lớn, lỡ như có cái khe hở, đây đối với người bệnh mà nói chính là tai nạn tiềm ẩn

Vì thế, nối lại mạch máu nhân tạo và mạch máu, là mấu chốt của phẫu thuật

Không chỉ phải nhanh

Mà còn phải dày

Nhạc dạo toàn bộ phẫu thuật chính là như vậy

Chương 1190: Tôi Không Dám Hứa Chắc

Phẫu thuật một giây một phút trôi qua.

Trần Thương toàn tâm đầu nhập vào đó, cũng không dám suy nghĩ việc khác.

Mà Từ Tử Minh và Hạ Siêu nhìn lại là bách vị tạp trần

Đây là lần đầu Từ Tử Minh thấy Trần Thương làm loại phẫu thuật này, dù anh đã chuẩn bị tinh thần Trần Thương sẽ rất lợi hại, thế nhưng... Vẫn bị khuất phục toàn tập trước phẫu thuật của cậu

Dù là kiến thức nối lại mạch máu cơ bản, nắm chắc chi tiết trong phẫu thuật.

Trần Thương giống một người trẻ tuổi chỗ nào?

Nếu không phải đã thân, Từ Tử Minh còn cảm giác phía sau Trần Thương giấu một đại Boss

Có điều, lúc này Từ Tử Minh lại có hơi mong đợi, có lẽ... Trần Thương cũng có thể làm tốt phẫu thuật hội chứng Marfan nha?

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh hạ quyết tâm, chắc chắn theo giáo sư Trần học tập một chút.

Thật ra Từ Tử Minh cũng đắc ý

Đi theo Trần Thương có thể học không ít thứ.

Chủng loại phẫu thuật của ngoại khoa tim trên cơ bản là nhiều bậc nhất trong tất cả các ngoại khoa, đương nhiên không thể so với Phổ ngoại.

Chuyên gia có thể tinh thông 3-5 loại phẫu thuật trở lên không ít, thế nhưng có thể làm ba năm loại phẫu thuật đến tình trạng như Trần Thương thật đúng là không nhiều, càng đừng đề cập tinh thông mọi thứ.

Mà Trần Thương tựa như là một quái thai vậy, Tâm ngoại, Phổ ngoại, Tay ngoại những lĩnh vực này đều có phẫu thuật Trần Thương am hiểu.

Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Ngay khi trăm mối vẫn không có cách giải, ánh mắt Từ Tử Minh đột nhiên sáng lên, anh cuối cùng đã phát hiện một đầu mối

Anh phát hiện Trần Thương làm phẫu thuật nhìn như lộn xộn, thật ra lại rất có thứ tự

Phương hướng chỗ anh đánh xuống, thật ra toàn bộ đều là phương hướng cấp cứu phẫu thuật, cũng chính là khoa cấp cứu học trong truyền thuyết

Ngoại khoa tim có nhiều phẫu thuật như vậy, Trần Thương khá là có nghiên cứ về sửa chữa mạch máu lớn và van bệnh u cấp tính, còn cái khác chắc chỉ do không hứng thú thôi...

Mà lĩnh vực Phổ ngoại lớn như vậy, trọng tâm của Trần Thương tựa như cũng chính là một loại phẫu thuật giới hạn ở đau bụng cấp, đối với ung bướu, giáp nhũ các loại vốn không hiểu rõ quá sâu

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh chợt hiểu ra

Anh vốn còn lo Trần Thương tham thì thâm, hiện tại xem ra, mục tiêu của cậu ấy đã rất rõ ràng, đó chính là khoa cấp cứu học

Nghĩ tới đây, ánh mắt Từ Tử Minh nhìn Trần Thương nhiều hơn mấy phần khâm phục.

Phát triển y học cấp cứu, là một môn thời gian ngắn nhất trong tất cả ngành học.

Y học cấp cứu trên thế giới cất bước rất muộn.

Ngay cả sách vở «khoa cấp cứu học» hiện tại cũng được trích ra từ mỗi cái ngành học, vốn chưa từng được nghiên cứu độc lập.

Cùng loại với «Ngoại khoa ung bướu học» cũng không như thế

Khoa ngoại ung bướu học cũng là một môn dính đến tất cả ngành học khoa ngoại học, thế nhưng phát triển lại rất nhanh.

Bởi vì cái gì?

Bởi vì kiếm tiền nha

Hiện tại toàn thế giới đều biết ung bướu kiếm tiền, công ty y dược đi nghiên cứu phát minh, bệnh viện mở chuyên môn khoa ngoại ung bướu... Phàm là bệnh tật có quan hệ với nó, trên cơ bản sẽ được bạo lợi

«Cấp cứu» cũng là không có nhiều chất béo

Góc độ Từ Tử Minh nhìn thấy không giống với Trần Thương, phức tạp hơn một chút.

Khoa cấp cứu học là một con đường chật vật, cũng là một đường cằn cỗi, bởi vì khoa cấp cứu vĩnh viễn là một trong phòng ban nghèo nhất trong toàn bệnh viện cả nước.

Thế nhưng, đây cũng là phòng ban cứu mạng mà dân chúng bình thường cần nhất.

Thứ cấp cứu y học phát triển dựa vào là lực lượng quốc gia và xã hội.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Từ Tử Minh nhìn Trần Thương, nhiều hơn mấy phần kính nể

Có năng lực và thiên phú như vậy, lại hết lần này tới lần khác đi làm cấp cứu.

Ấn tượng cấp cứu cho người là mọi thứ thông, nhưng mọi thứ không tinh.

Mà mục đích của Trần Thương đúng là tinh thông mọi thứ, chế tạo ra một chỉ nam phần khoa cấp cứu

...

...

Phẫu thuật kết thúc, làm động mạch đùi bơm vào thoát khí, cung bộ chi nhánh mạch máu thoát khí, đồng thời đình chỉ tĩnh mạch chủ trên nghịch rót hoặc mang tính lựa chọn não bơm vào.

Hết sức thoát khí xong mới kẹp mạch máu nhân tạo.

Thoát khí mạch máu nhân tạo, mở kẹp chặn ra.

Kiểm tra miệng nối lại không chảy máu hay rướm máu

Phẫu thuật, thuận lợi kết thúc

Tốn thời gian 42 phút.

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, nhìn dấu hiệu sinh tồn của người bệnh coi như bình thường.

Nhưng mọi người cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Giai đoạn nguy hiểm sau phẫu thuật còn chưa vượt qua, cần nghiêm mật quan sát.

Thế nhưng, ít nhất đi xong bước đầu tiên rồi

Từ phòng phẫu thuật đi ra, mọi người rửa tay chuẩn bị rời đi.

Từ Tử Minh nhìn Mã Nguyệt Huy:

- Lão Mã, anh cũng không lo lắng à?

Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương còn chưa đi ra, thở dài:

- Mẹ nó, không lo lắng? Anh thử một chút! Anh là bác sĩ ký tên đó

- Thế nhưng... Tôi có thể sợ à?

- Nếu tôi sợ, có khi tiểu tử Trần Thương kia còn sợ hơn tôi! Trước đây còn cho rằng ký tên là công việc thoải mái nhất.

- Hiện tại? Tôi nghe thấy ký tên đã cực kỳ sợ rồi

- Mỗi lần phẫu thuật xong, tôi xem dấu hiệu sinh tồn trên máy theo dõi kia lại tựa như xem dãy xổ số lô tô vậy, mỗi lần phẫu thuật kết thúc, nhìn mỗi một con số, cũng vui vẻ như mới trúng lô tô

Từ Tử Minh bất đắc dĩ cười hỏi:

- Vậy mà anh còn muốn đi theo?

Lão Mã thở dài:

- Lão Từ, anh cái này không hiểu, anh biết rõ khi đánh nhau, đội trưởng chắc chắn phải có mặt? Không phải là vì anh trâu bò bao nhiêu, mà là vì

lòng quân nha, ổn định lại lòng quân mới có thể đánh thắng.

- Tôi đi theo, trong lòng tiểu tử này cũng nắm chắc, khi phẫu thuật có thêm sức mạnh.

Trần Thương tai thính mắt tinh, dù không ra ngoài, nhưng nghe thấy lời lão Mã nói cũng sửng sốt một chút.

Tỉ mỉ nghĩ lại, hình như thật sự là như vậy

Tổ trưởng Mã thật sự chính là một người dũng cảm mà thận trọng nha.

Ra khỏi phòng phẫu thuật, một đám người bên ngoài ai nấy đều mét chín đi lên, cao lớn uy mãnh

Thấy mấy người Trần Thương đi ra, cũng vội vàng đứng lên

- Bác sĩ, anh Điền thế nào?

- Đúng vậy! Bác sĩ, phẫu thuật cho Thiên như thế nào

Mà đúng lúc này, cha mẹ và bà xã Điền gia cũng tiến tới.

- Bác sĩ, phẫu thuật...

Trần Thương gật đầu:

- Phẫu thuật rất thuận lợi, thế nhưng giờ còn chưa thể đưa ra kết luận, chúng tôi cần đến phòng giám sát quan sát một tuần, nếu không có chuyện gì, phẫu thuật sẽ xem như thành công.

Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người im lặng.

Nửa vui nửa lo

Đối với người nhà mà nói, phòng phẫu thuật chính là cửa sinh tử, họ trừ chờ đợi ra thì không có bất kỳ biện pháp nào.

Mỗi lần đều là đợi tuyên án trong lo sợ bất an

Thế nhưng có chút bệnh tật, rất khó lập tức tuyên án, loại này vô cùng lo lắng, để thân nhân thật sự khó chịu

Còn cần bản thân người bệnh cố gắng.

- Cám ơn ngài, bác sĩ Trần

Vợ của Điền Chính Khải nhìn Trần Thương, cuối người một cái

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Đợi đến sau khi người nhà trở về, vận động viên họ lại im lặng, họ gọi lại Trần Thương.

Trợ giáo nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, Chính Khải là hội chứng Marfan?

Mấy vận động viên khác cũng vây quanh nhìn anh.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm! Chẩn đoán chính xác, là hội chứng Marfan.

Nghe được tin tức này, tất cả mọi người thở dài.

Có lẽ người nhà Điền Chính Khải không hiểu, thế nhưng họ hiểu nha.

Thân là vận động viên, họ hiểu rõ đối với hội chứng Marfan được xưng là 'Cự nhân sát thủ' này không gì sánh được.

Không ngờ Điền Chính Khải cũng là loại bệnh tật này.

- Bác sĩ, cái này bệnh anh có thể trị không?

Đột nhiên, một người nói tiếng Trung không rõ hỏi.

Trần Thương ngẩng đầu nhìn lên, là Jeremy Lin.

Trần Thương thở dài, lắc đầu, ăn ngay nói thật:

- Tôi không dám hứa chắc.

Chương 1191: Tôi Làm Giáo Sư Của Thanh Hoa?

Nghe Trần Thương nói như vậy, mọi người không có quá nhiều phản ứng.

Thất vọng?

Mọi người cũng đã quen rồi

Bệnh nghề nghiệp nhiều nhất để kiếp sống nghề nghiệp bọn anh rút ngắn, mà hội chứng Marfan lại có thể rút ngắn tuổi thọ.

Thật ra, Điền Chính Khải cũng không phải người duy nhất mắc hội chứng Marfan, xung quanh họ cũng có.

95% vận động viên hội chứng Marfan chết bởi bệnh biến chứng tim mạch.

Nhất là người biết rõ nữ Hyman nước Mỹ cũng đột tử ở sân bóng vào năm 1986, nguyên nhân cái chết là phình tách vỡ động mạch chủ ngực… bệnh biến chứng nghiêm trọng của 'Hội chứng Marfan'.

Trên 'danh sách tử vong' của con ma bệnh này, còn có càng nhiều tên thể dục: Năm 1984, Trung Quốc vận động viên bóng rổ nam Hàn Bằng Sơn đột tử;

Năm 2001, Chu Cương vận động viên bóng chuyền Tứ Xuyên đột tử;

Năm 2012, từng được vinh dự 'Tiểu Diêu Minh' nguyên Liêu Ninh đội bóng rổ nam Trương Giai Địch đột phát bệnh tim qua đời;

Năm 2016, Hoắc Huyên nữ đứng hàng danh thủ quốc gia đột phát nhồi máu cơ tim qua đời;

Năm 2017, Trung Quốc Lục Phi nam đứng hàng chủ lực tiếp ứng vì bệnh tình bóc tách động mạch chủ bụng chuyển biến xấu mà qua đời...

Vân vân...

Quá nhiều.

Người bệnh hội chứng Marfan bởi vì hình thể đặc thù, chiếm cứ một chút ưu thế trong thể dục thể thao.

Có một câu nói như vậy:

- Tất cả món quà mà vận mệnh đã đưa tặng, sớm đã đánh dấu giá cả tốt trong bóng tối rồi.

Cái này giống như vận mệnh của tiền xu vậy, khi giao dịch, âm thầm đổi thẻ đánh bạc.

Thế nhưng, cái này đơn giản là một câu trêu đùa thôi, ai lại muốn dùng sinh mệnh để đổi thiên phú như vậy chứ?

Hoàn toàn chính xác

Thân hình người bệnh hội chứng Marfan thường sẽ cao lớn, tay chân dài, nắm giữ thể trạng khác hẳn với vận động viên bình thường, thế nhưng, thực sự bởi vậy bệnh tật này cũng được xưng là 'sát thủ của cự nhân'.

Tỉ lệ phát bệnh là 1/ 5000 ~ 1/ 3000, đại đa số người bệnh là di truyền trong nhà, đồng thời có 15%~ 30% người bệnh là vì bản thân đột biến dẫn đến.

Thẳng đến năm 2018, hội chứng Marfan mới được xếp vào « mục lục nhóm bệnh hiếm thấy đầu tiên » trong nước ta.

Mọi người thấy thế, lần lượt than thở rời đi.

Mà Trần Thương thấy một màn này, chỉ có thể bất đắc dĩ.

Thế nhưng, cuộc sống chính là như vậy.

Đợi sau khi mọi người đi hết, Trần Thương mới về lại văn phòng.

【Đinh! Chúc mừng anh đã thay thế bóc tách động mạch chủ quái tinh anh cấp 85, nhận được ban thưởng: 1, Khuôn đúc sinh vật mô phỏng x 50; 2, Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 50; 3, Kinh nghiệm + 10 vạn.】

Trần Thương nhìn ban thưởng, đột nhiên tò mò.

Khuôn đúc mô phỏng sinh vật?

Đây là cái gì?

Nhưng nhìn xung quanh nhiều người như vậy, anh đành từ bỏ, chờ về nhà lại nhìn sau.

Ngồi ở đằng kia, Trần Thương đột nhiên tò mò, người khác làm phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ này cần bao nhiêu thời gian nhỉ?

Dứt khoát lên mạng kiểm tra thử, nhưng vừa xem, lập tức trong lòng anh lộp bộp một tiếng.

Phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ nhanh nhất cả nước chỉ cần 18 phút

Trần Thương im lặng.

Trâu bò...

40 phút này của mình xem ra là vừa đạt tiêu chuẩn.

18 phút, tách rời cung động mạch chủ, khâu lại tám cái chắp đầu, xử lý tốt mỗi chi tiết... Cái này quá khó

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng qua anh không muốn nhanh mà thôi, anh theo đuổi sự ổn định.

Về nhà liên hệ thật tốt một chút thôi.

Vào lúc này, điện thoại Trần Thương vang lên, là của viện trưởng Ngô.

Nhận điện thoại, Trần Thương cười nói:

- Viện trưởng Ngô, ông khỏe không.

Ngô Đồng Phủ cười nói:

- Trần Thương à, cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyến, có một chuyện tôi muốn thương lượng với cậu.

Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu, đi tới chỗ văn phòng Ngô Đồng Phủ.

Vừa mới vào, Trần Thương đã thấy người quen: Lý Khải

Viện trưởng bệnh viện Hiệp Hòa, cũng là viện trưởng viện y học.

Ngoại trừ Lý Khải, còn có hai người đàn ông trung niên, đang chuyện trò vui vẻ với Lý Khải.

Sau khi Trần Thương đi vào thì lên tiếng chào mọi người.

- Viện trưởng Ngô, viện trưởng Lý

Mấy người đánh giá Trần Thương, cười gật đầu, rất hài lòng.

Ngô Đồng Phủ đứng dậy:

- Trần Thương, tôi giới thiệu với anh một chút, vị này là viện trưởng Lý Khải của viện y học Hiệp Hòa, vị này là Chiêm Ngọc Phong chủ nhiệm bộ phận nghiên cứu sinh, còn vị này là giáo sư Hách Quân, phó hiệu trưởng đại học Thanh Hoa.

Trần Thương vội gật đầu, chào hỏi từng vị, thế nhưng trong lòng cũng lo lắng, đến cùng là chuyện gì.

Ngay cả phó hiệu trưởng Thanh Hoa cũng tới?

Lý Khải nhìn Trần Thương, cười nói:

- Hôm nay lại gặp mặt.

- Hôm nay chúng tôi tới đây là tới mời cậu.

Nghe thấy câu này, Trần Thương lập tức tò mò.

Mời mình làm gì?

Chiêm Ngọc Phong nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi rất có hứng thú với cậu, mà học sinh trường chúng tôi càng có hứng thú hơn, hôm nay đến chúng tôi cũng coi như vì dân thỉnh nguyện tới

Ngữ khí của Chiêm Ngọc Phong rất hài hước, cười ha hả nói:

- Hôm nay tôi đại biểu trường học mời cậu trở thành giáo sư trường học chúng tôi.

Một câu làm cho Trần Thương sửng sốt

- Giáo sư Hiệp Hòa?

Trần Thương yếu ớt hỏi một câu.

Chiêm Ngọc Phong cười ha ha:

- Không sai

Mà đúng lúc này, Hách Quân phó hiệu trưởng đại học Thanh Hoa mới nói:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi cũng đã nghiêm túc cân nhắc, cậu có một bộ tư duy hoàn thiện về y học cấp cứu và lâm sàng, rất có kiến giải trong một số ngành học, chúng tôi muốn mời cậu làm giáo sư viện y học Hiệp Hòa chúng tôi.

- Đương nhiên, chúng tôi cũng cân nhắc đến vấn đề thời gian rồi, cậu cũng tương đối bận rộn, cũng không ở lại thủ đô quá lâu, cho nên ý của chúng tôi là tạm thời mời cậu làm giáo sư khách tọa ở viện y học Hiệp Hòa đại học Thanh Hoa, ý cậu thế nào?

Câu nói này làm Trần Thương hơi kích động

Giáo sư khách tọa của đại học Thanh Hoa, viện y học Hiệp Hòa?

Nguyện vọng nhiều năm trước tới nay của tôi nhanh như vậy đã thực hiện được rồi à?

Trần Thương cảm giác mình hơi bành trướng

Đột nhiên lại thấy giáo sư Mạnh không xứng với mình.

Ha ha ha...

Trần Thương đang YY, mấy người Lý Khải thấy cậu im lặng cũng hơi sửng sốt.

Ngô Đồng Phủ cũng sửng sốt

Tiểu tử này, ánh mắt cao như vậy?

Chướng mắt giáo sư khách tọa đại học Thanh Hoa?

Nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ vội vàng nói:

- Trần Thương, giáo sư khách tọa này là danh hiệu vinh dự, cũng không cần cậu thường xuyên tới trường học, chủ yếu là hợp tác nghiên cứu, chỉ cần không định kỳ đến làm báo cáo, hoặc là làm một tọa đàm gì cũng được.

Hách Quân gật đầu:

- Không sai, bác sĩ Trần, y học hiện đại phát triển là đan chéo phát triển nhiều ngành học, đại học Thanh Hoa có thể cung cấp nhiều tư nguyên hơn, định kỳ chúng tôi sẽ tổ chức các loại phòng khách giáo sư và thảo luận.

- Trường bên đây cũng có nhiều người ưu tú trẻ tuổi lắm, tôi tin các cậu sẽ có tiếng nói chung.

Mọi người khuyên lời thấm thía

Trần Thương vội vàng nói:

- Cám ơn hiệu trưởng Hách! Cám ơn viện trưởng Lý! Cám ơn chủ nhiệm Chiêm

Trần Thương đột nhiên nói cảm ơn là bốn người sửng sốt.

Đây là không đồng ý?

Ngô Đồng Phủ cũng trợn tròn mắt.

Trần Thương thấy ba người như thế vội vàng nói:

- Tôi nguyện ý! Tôi nguyện ý

Lúc này, ba người Lý Khải mới thở phào nhẹ nhõm...

Tiểu tử này

Hách Quân cười nói:

- Được rồi, chúng tôi cũng tự mình tới nói với cậu một tiếng, nghi thức cụ thể tạm định vào thứ hai nhé? Lúc đó cậu đến trường học tổ chức tọa đàm, thuận tiện mời đảm nhiệm chức vụ cậu trở thành giáo sư.

Chương 1192: Cô Mạnh Sắp Đến

Từ văn phòng đi ra, Trần Thương hơi lâng lâng.

Tâm trí như rơi vào trong sương mù, hơi hưng phấn.

Trần Thương không hiểu chuyện gì đã trở thành giáo sứ của đại học Thanh Hoa, sau này khi người khác hỏi tới nơi làm việc, Trần Thương sẽ tự hào nói về nới làm việc của chính mình.

Chuyện này, Trần Thương trước tiên nghĩ đến cha Trần Đại Hải của mình.

Sau này, nói đến con trai mình là giáo sư của đại học Thanh Hoa, làm rạng danh dòng họ Trần, có thể về đốt hương cho ông bà tổ tiên.

Ngày sau nói đến, con trai của mình là giáo sư đại học Thanh Hoa, chắc chắn sẽ về đốt hương cho ông bà tổ tiên.

Đây thật sự là làm rạng rỡ tổ tông.

Quả nhiên, Trần Đại Hải nghe thấy con trai mình trở thành giáo sư suýt nữa vui đến phát khóc.

Đối với Trần Đại Hải, Trần Thương trở thành giáo sư của đại học Thanh Hoa còn tốt hơn trở thành hội trưởng của Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, danh tiếng được bay xa hơn

Mặc dù đại học Thanh Hoa ở trong nước, nhưng với gia đình Trần Thương thì nó được so với các trường đại học danh tiếng trên thế giới Harvard, Stanford, MIT, Cambridge.

Trần Đại Hải một hồi thất vọng nói với Trần Thương, phải làm một giáo sư thật tốt, vì nhân dân mà cống hiến...

Loạn xả nói một đống.

Kết quả, Dương Giai Tuệ cướp lấy điện thoại, nói cho Trần Thương biết Trần Đại Hải uống say, bảo Trần Thương đừng suy nghĩ quá nhiều, sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Trần Thương suy nghĩ một chút, bấm gọi điện thoại cho bác sĩ Mạnh.

Điện thoại vừa mới kết nối, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, tâm trạng của bác sĩ Mạnh hình như rất không tệ.

- Chào bác sĩ Mạnh

Trần Thương vừa cười vừa nói.

Lúc đầu tâm trạng Mạnh Hi rất tốt, nghe thấy Trần Thương chào hỏi nghiêm túc như thế, có chút không rét mà run

- Những lời khoe khoang thì... Cũng không cần nói cho tôi biết.

Hiểu rõ bản tính Trần Thương nên bác sĩ Mạnh ngay từ đầu đã nói thẳng.

Trần Thương nghe xong, như vậy sao có thể

Tôi gọi điện thoại nói là cái này, cô không cho tôi nói không phải lãng phí tiền điện thoại của tôi à?

Trần Thương cười nói:

- Cô Mạnh, tôi có một chuyện tốt muốn nói cho cô biết.

Mạnh Hi một mặt cảnh giác:

- Mau nói

Trần Thương cười nói:

- Mạnh Hi lập tức sẽ trở thành giáo sư của đại học Thanh Hoa

Mạnh Hi lập tức sững sờ:

- Là sao?

Trần Thương thở dài:

- Bác sĩ Mạnh, tôi thật là ghen tị với cô, có được học sinh ưu tú như thế, ai...

Mạnh Hi liếc mắt, cô biết Trần Thương tìm mình chắc chắn là để khoe khoang

Ngoài miệng thì nói mau cút nhưng trong lòng thì rất vui vẻ.

Dù sao Mạnh Hi và Trần Thương cũng nổi tiếng với mối quan hệ thầy trò, mặc dù có chút xấu hổ... giáo viên giống học sinh, học sinh giống như giáo viên... Thế nhưng cái này cũng không phải quá quan trọng.

Học sinh lợi hại, làm cho giáo viên nở mặt nở mài

- Có chuyện gì mau nói! Tôi chuẩn bị có một ca phẫu thuật.

Mạnh Hi nghiêm túc, hơi tức giận.

Trần Thương cười nói:

- Cô Mạnh, cô biết đại học Thanh Hoa chứ? Biết viện y học Hiệp Hòa chứ? Họ muốn mời tôi làm giáo sư cho đại học Thanh Hóa

- Người ta dựa vào chồng mà quý, tôi đoán cậu cũng dựa vào tôi mà quý

Nghe thấy Trần Thương, Mạnh Hi bất đắc dĩ vui vẻ lên.

Có thể được Thanh Hoa mời, cũng không phải dễ dàng gì, được mời làm giáo sư trên cơ bản là một cái danh hiệu vinh dự, mặc dù không thể ra trình độ của Trần Thương cao thấp như thế nào, thế nhưng nó phản ánh đầy đủ địa vị xã hội của một người.

Thanh Hoa cũng mời rất nhiều giáo sư, thế nhưng đại đa số là thương gia, người nổi tiếng cũng có thế nhưng rất ít.

Trong lòng Mạnh Hi cảm thấy vui vẻ, cũng là vì Trần Thương.

Sau đó cúp điện thoại, Cát Hoài thấy chủ nhiệm Mạnh cười vẻ nét như hoa, trong lòng hơi hồi hộp một chút, điện thoại của Trần Thương?

Trong lúc nhất thời, Cát Hoài nhiều hơn mấy phần đau đầu

Khoảng thời gian này là khoảng thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời anh. Có thể cùng chủ nhiệm Mạnh "ở chung" mấy tháng, tháng ngày không có Trần Thương, công việc cũng như thế cũng hài lòng, trong ngày thường ồ ồ chảy xuôi máu động mạch, giống như dòng suối nhỏ chảy nhỏ giọt, cảm giác như vậy thật làm cho người ta thoải mái.

Chỉ cần được phẫu thuật với chủ nhiệm Mạnh, cho dù là bóc tách động mạch chủ cũng phải đem nụ cười vào trong phẫu thuật.

Vào lúc này, Hạ Cao Phong đi vào văn phòng.

- Mọi người hãy im lặng một chút, tôi có một chuyện muốn thông báo.

Hạ Cao Phong vui vẻ nói:

- Sáng ngày kia chúng ta may mắn mời được giáo sư Lưu Toàn đến từ bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, biểu diễn cho chúng ta xem phẫu thuật thay thế trái tim không ngừng đập xuống van 2 lá, ca phẫu thuật này diễn ra vào thứ bảy, chủ nhật mọi người nắm chắc thời gian

- Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành tôi không nói nhiều lời, hiện tại trong nước của chúng ta cũng phát triển, dẫn trước một môn phẫu thuật, mọi người xem nhiều một chút, khoảng thời gian này tôi có một kế hoạch, sẽ cho một bác sĩ ra ngoài học thêm nhiều cái mới

Sau khi nói xong, Hạ Cao Phong đảo mắt một vòng, đột nhiên nó:

- Cái này, chủ nhiệm Mạnh, hay là cô đi nha?

Mạnh Hi không có do dự, lập tức đồng ý.

Suy nghĩ Trần Thương thấy mặt mình sẽ có biểu cảm gì, Mạnh Hi bất đắc dĩ nở nụ cười trong lòng.

Hạ Cao Phong tiếp tục nói:

- Bác sĩ Cát, anh cũng đi theo chủ nhiệm Mạnh học tập đi.

Cát Hoài nghe xong, lập tức hưng phấn:

- Chủ nhiệm, tôi chắc chắn sẽ học thành tài trở về, đền đáp phòng ban

Nghĩ đến sẽ được ra ngoài học tập với chủ nhiệm Mạnh, Cát Hoài rất mong đợi.

Một mình ra ngoài là khách qua đường, đồng hương gặp gỡ đồng hương khẳng định sẽ thân thiết.

Cát Hoài đã đoán được cuộc sống sẽ tốt đẹp trong ba tháng tương lai.

Cát Hoài cảm thấy chủ nhiệm Hạ vì mình mà làm như vậy

Nghĩ tới đây, Cát Hoài gật đầu nhẹ với Hạ Cao Phong, họ đã hiểu ý nhau cười một tiếng.

Hạ Cao Phong sửng sốt một chút, mặt đầy ngơ ngác

...

...

Cấp cứu bận rộn, đối với thời gian dài ra ngoài học như thế này là rất hưởng thụ

Có thể nói hưởng thụ như thế rất bệnh hoạn, thế nhưng đây là một lời nói thật. Mỗi khi âm thanh còi báo xe cấp cứu 120 vang lên, khi đó máu như chảy nhanh hơn, cảm giác Adrenalin tăng vọt, làm nhiều người rất mê muội.

Trần Thương không thể nói hưởng thụ, thế nhưng cũng không bài xích.

Hơn tám giờ tối, cấp cứu đón tiếp một cậu bé.

Trần Thương bên này vừa mới xử lý xong. Bởi vì vợ chồng mâu thuẫn đánh con cái khóc, tức giận đến cha chồng đập vỡ bàn thủy tinh, mảnh vỡ thủy tinh đâm vào mu bàn tay người còn trai.

Chỉ nghe thấy quầy y tá trạm quát lên:

- Bác sĩ Trần, bé trai 10 tuổi hô hấp khó khăn.

Nghe thấy như vậy, Trần Thương cũng là không thể giải quyết mâu thuẫn giữa các thành viên trong gia đình, vội vàng nói:

- Mọi người, cãi nhau không tốt, đánh con cái cũng không tốt, đập vỡ thủy tinh làm bị thương chính mình càng không tốt, hòa thuật một chút, mọi người suy nghĩ một chút, tôi không thể nói chuyện với mọi người

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi.

Bên này bé trai nhìn Trần Thương đi, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, không biết nên tìm ai giúp đỡ, trong lòng rất buồn.

Người mẹ nói:

- Con trai đến với mẹ, qua đây

Có thể thấy, người con trai hơi do dự, vẻ mặt đau khổ đi tới.

- Cha mẹ, cha mẹ có thể không tức giận mà không đánh con... Ăn cơm đi ngủ đánh con là không đúng...

Chương 1193: Cơ Chế Phản Ứng Của Người Bệnh Dị Ứng

Trần Thương vừa mới đi ra, sau đó nghe thấy câu nói này, dở khóc dở cười.

Vào lúc này, Trần Thương cũng nhìn thấy người bệnh đến cấp cứu.

Kia chỉ là bé trai 10 tuổi, trên mặt và bờ môi sưng phù.

Trần Thương nhìn thấy, lập tức nhíu lông mày đi tới, cái này... Hẳn là... Dị ứng?

Cấp cứu cho người bị dị ứng là một trong những loại cấp cứu nhiều nhất ở bệnh viện.

Với tỷ lệ bệnh xảy ra cao, cho dù Trần Thương không có nhiều kỹ năng về cấp cứu dị ứng thì cũng có thể xử lý thuần thục.

Thấy Trần Thương tới, mẹ của người bệnh lo lắng hỏi:

- Bác sĩ, bác sĩ, làm ơn kiểm tra giúp con tôi, nó bị gì thế?

Người đàn ông trung niên ôm bé trai, bé hiện tại hơi không đúng, đã bắt đầu trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhìn như buồn ngủ.

Trần Thương thấy thế, lập tức nhíu mày

Đây chắc chắn không phải là ngủ

Đây chẳng lẽ là... bị sốc dị ứng?

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp mang cậu bé vào phòng cấp cứu. Nếu quả thật là dị ứng, một khi bệnh tình nghiêm trọng sẽ dẫn đến số dị ứng, đây cũng là một chuyện phiền phức.

Mang theo người nhà vào bên trong phòng cấp cứu, Trần Thương đột nhiên thấy trên chân của cậu bé đã phát ban.

Vội vàng vén quần áo lên, chỉ thấy trên bụng, ngực hiện ra rất nhiều màu đỏ của triệu chứng phát ban.

Trần Thương đang muốn hỏi thử nhưng cậu bé đã lập rơi vào hôn mê, mẹ của cậu bé đứng bên cạnh cũng bị dọa đến khóc lớn.

- Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu con tôi, nó…nó bị gì thế?

Cha của cậu bé cũng bị dọa hoảng hồn.

Trần Thương cũng vội vàng bảo Trình Di hỗ trợ kết nối với máy giám sát ECG. Rồi quay lại nói với cha mẹ của cậu bé:

- Cậu bé xảy ra chuyện gì vậy?

Mẹ của cậu bé đã khóc không thành tiếng, cha của nó cũng hơi hoang mang lo sợ, nghe Trần Thương hỏi vậy thì vội vàng trả lời:

- Sau khi ăn cơm tối xong, thằng bé liền ra chơi điện thoại, đột nhiên nó nói ngực cực kỳ khó chịu, tôi cho là nó chơi thua nên mới tức giận, nên tôi cũng không để ý tới nó.

- Nhưng một lát sau nó lại bảo khó chịu, nói đau bụng, cảm giác thở không ra hơi, tôi thấy nó hơi lạ nên đưa đến trạm xá, nhưng trạm xá lại bảo chúng tôi nhanh đưa nó đến Trung tâm Cấp cứu.

Trần Thương nhíu mày:

- Đứa bé có thể là dị ứng, nó có uống đồ vật hay tiếp xúc với những vật đặc biệt có nguy cơ dị ứng hay không?

Cha đứa bé chợt nhớ tới:

- Buổi tối có ăn một quả trái cây.

Vào lúc này, máy theo dõi vang lên còi báo động.

- Bác sĩ Trần, huyết áp chỉ có 80/40 mmHg

Bên này, Trình Di giám sát kết nối máy ECG, vội vàng nói:

- Hô hấp 31 lần/phút! Độ bão hòa oxy trong máu là 89

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cũng đoán được tám chín phần mười.

Bị sốc dị ứng

- Chuẩn bị đặt nội khí quản

Hiện tại thở oxy hơi quá sức, đường hô hấp của cậu bé hơi tắc nghẽn, cổ họng bị sưng nghiêm trọng

Trước mở ra đường hô hấp, lại truyền dưỡng khí

- Tiêm 0.5 ml Adrenalin dưới da.

- Glucose 5% nhỏ, duy trì tiêm tĩnh mạch thông suốt

Bên này, Trần Thương quay lại nói với người nhà của đứa bé:

- Đứa bé có thể là bị dị ứng do ăn loại quả đó

Mẹ của đứa bé nghe thấy, lập tức nói:

- Không thể nào?

- Đầu tuần nó có ăn quả đó, bảo thích nên thứ bảy hôm nay tôi mới mua thêm một chút, nếu là bị dị ứng… thì lần trước ăn đã bị rồi

Hiện tại Trần Thương không có lòng dạ nào giải thích, bởi vì tình trạng cậu bé không hề giảm bớt.

Trần Thương quay người nói với Trình Di:

- Tiêm vào tĩnh mạch 0.2 ml adrenalin.

Adrenalin là thuốc cấp cứu đặc trị có cấp bậc cao thứ ba.

Có thể xử lý rất nhiều bệnh cấp tính phức tạp

Đối vói tính sốc sau khi bị dị ứng cũng là lựa chọn đầu tiên của bác sĩ.

Có thể thông qua hiệu ứng thụ thể β làm phế quản co giật nhanh chóng nở ra, thông qua hiệu ứng thụ α làm bên ngoài tuần mạch máu co lại.

Nó còn có thể chống lại bộ phận phản ứng dị ứng phóng thích hình môi giới l chất, bởi thế, nó mới là loại thuốc cứu chữa hàng đầu

Trong quá trình mắc bệnh có thể dùng đến mấy lần.

Thế nhưng, bình thường chỉ cần tiêm vào 1-2 lần adrenalin thì đa số người bệnh bị sốc dị ứng có thể dần hồi phục trong vòng một giờ đồng hồ.

Trần Thương quan sát tình huống của cậu bé cũng hơi lo lắng.

Tuổi không lớn lắm, chỉ chừng mười tuối, Adrenalin cũng không xê xích gì nhiều.

Nếu như bị sốc kéo dài không thấy cải thiện thì chính là ca bệnh nghiêm trọng, phải ngay lập tức tiêm vào Dexamethasone.

Mà cha mẹ của cậu bé cũng rất hoảng sợ, không dám nói chuyện lớn tiếng bên trong phòng cấp cứu, thế nhưng trong lòng lại thắc mắc tại sao lần đầu ăn quả đó không bị dị ứng, đến lần thứ hai ăn thì lại nghiêm trọng đến thế?

Hơn nữa…

Sau khi được cấp cứu cũng chẳng có chuyển biến tốt đẹp.

Có phải là chuẩn đoán sai hay không?

- Bác sĩ, tôi hơi không rõ… tôi có thể hỏi chút được không? Có phải là bị dị ứng không thế? Lần trước ăn quả đó còn rất tốt mà, sao lần này lại đột nhiên bị dị ứng, tôi cảm thấy hơi không hiểu…

Hiện tại, những việc có thể làm cho người bệnh đều đã làm, bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Vào lúc này, bên ngoài lại chạy vào một bác sĩ trực ban khác:

- Bác sĩ Trần, giúp một chút, điện tâm đồ này là có chuyện gì vậy?

Trần Thương đang muốn giải thích cho người nhà của cậu bé thì thấy người chạy vào là bác sĩ Trương Viễn nên tiện tay nhận lấy điện tâm đồ, nhìn kỹ.

Xem xong, Trần Thương lập tức nhíu mày.

- S1Q3T3?

Trần Thương đột nhiên nói:

- Anh đã bài trừ thuyên tắc phổi hay chưa?

Sau khi Trương Viễn nghe thấy, lập tức sững sờ:

- Thuyên tắc phổi?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, điện tâm đồ này là điển hình S1Q3T3, tăng thêm có nhịp nhanh xoang, phải thắt nhánh dẫn truyền cản trở, tám chín phần mười là nguyên tắc phổi, anh mau để cho người bệnh hoàn thiện kiểm tra một chút

- Đúng rồi, trước đó anh nên thông báo ngay cho Ngoại khoa lồng ngực đến hội chẩn, tôi đoán tình huống người bệnh không tốt lắm, mau chóng chẩn đoán chính xác! Không nên chậm trễ.

Trương Viễn nghe xong, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài:

- Cám ơn bác sĩ Trần

Bên này, Trình Di cũng lập tức vui mừng:

- Bác sĩ Trần, huyết áp của người bệnh đã tăng trở lại! Độ bão hòa oxy trong máu cũng đã khôi phục

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, xem ra, không cần thêm thuốc kháng dị ứng.

Huyết áp tăng, tình trạng sốc cũng chuyển tốt, bệnh tình cơ bản có thể ổn định lại.

Trần Thương quay người giải thích với cha mẹ cậu bé:

- Người bệnh hẳn là bị dị ứng với quả sổ, triệu chứng thuộc về nhanh phát hình dị ứng phản ứng. Loại dị ứng thể chất này đồng dạng vào 5~ 20 phút, nhiều nhất không cao hơn nửa giờ sẽ xuất hiện.

- Cũng may cậu bé được đưa tới đây kịp thời, nếu như không xem trọng loại phát bệnh này hoặc nhập viện trễ có thể ảnh hướng lớn đến các cơ quan nội tạng bên trọng, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

- Hai người nên cẩn thận những tình huống như thế này

Trần Thương nghĩ đến cha cậu bé cho là bé chơi game thua nên không để tâm, vì thế bất đắc dĩ thở dài.

Bên này, cậu bé đột nhiên xoay người, mở mắt.

Cha mẹ cậu bé cũng nhẹ nhàng thở ra

Thấp thỏm bất an trong lòng cũng bỏ xuống.

Nếu như con mình xảy ra chuyện gì... hai người cũng không dám tưởng tượng đến cái hình ảnh kia.

- Cám ơn bác sĩ! Cảm ơn anh.

Mẹ cậu bé vội vàng nói:

- Làm tôi sợ muốn chết

Nói xong, mẹ cậu bé vội vàng chạy đến bên cạnh con mình, hai tay run rẩy sờ vuốt ve gương mặt cậu.

Trần Thương gật đầu:

- Không có chuyện gì.

Sau khi nói xong, Trần Thương quan sát thấy cậu bé cũng không còn vấn đề gì quá lớn, chuẩn bị ra ngoài xem người bệnh phổi của Trương Viễn.

Vừa mới đứng dậy, Trần Thương chợt nhớ tới một chuyện khác.

Đó chính là hình như người bệnh không quá hiểu rõ đối với loại chuyện dị ứng này.

Chương 1194: Nhàn Rỗi Cùng Đau "Bi"

Trần Thương nghĩ tới đây, lại lo lắng đối phương không hiểu cơ chế dị ứng.

Đứa bé này là dị ứng thể chất, sau này còn cần phải chú ý.

Thế là, Trần Thương dừng bước nhìn vợ chồng hai người, kiên nhẫn giải thích nói:

- Thật ra, cũng không phải nói lần đầu không có dị ứng, cái này chủ yếu là thân thể một cái cơ chế dị ứng.

- Sở dĩ lần đầu ăn quả sổ không có phản ứng, cũng không thể nói thật không sao, mà là vì trong cơ thể sinh ra kháng thể IgE tương ứng, mặt ngoài tế bào phình to che trong tổ chức thân thể mà gây nên mẫn; Thế nhưng, sau đó lại hấp thu nguyên nhân dị ứng vào lần nữa, sẽ xảy ra hiện tượng Degranulation, đưa tới một loạt triệu chứng.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Lát nữa tôi sẽ làm cho đứa bé nguyên nhân dị ứng, sau này khi ra ngoài nhớ chú ý thêm.

- Còn có, đồ cho đứa bé ăn, ít nhất phải "Ăn thử" 2 lần trở lên, số lượng phải ít, đồng thời chú ý quan sát phản ứng sau khi ăn vào, chắc chắn không thể lần đầu ăn vào không sao, lần sau sẽ buông lỏng cảnh giác.

Bình thường, sau khi "ăn thử 3 lần" không có phản ứng gì, mới có thể dần thêm số lượng vừa phải.

Nghe thấy Trần Thương nói, người phụ nữ vội vàng gật đầu:

- Vâng bác sĩ, tôi đã biết, sau này chắc chắn sẽ chú ý

- Cám ơn anh! Thật cám ơn anh

Thật ra, nhiều khi thân thể khác thường lại là một chuyện phức tạp.

Đối với nhiều người mà nói là thức ăn ngon, nhưng với người khác mà nói là độc dược

Thậm chí, nói trên lý luận y học, bất kỳ đồ ăn gì cũng có thể dẫn tới phản ứng dị ứng.

Đồ vật thường thấy như quả dứa, nó chứa Bromelain, chất xúc tác này có thể làm gia tăng tính thông suốt cho niêm mạc đường tiêu hóa, trong đường tiêu hóa lớn phần tử dị thể Protein thâm nhập chảy máu.

Biểu hiện chứng dị ứng dứa là thấy bụng quặn đau kịch liệt, nôn mửa, tiêu chảy, cùng lúc còn ngứa da, ửng hồng, tứ chi và miệng lưỡi tê dại,

nhiều mồ hôi, bệnh mề đay, kết mô chảy máu, hô hấp khó khăn...

Còn có cái gì da viêm quả xoài, chứng dị ứng đường hô hấp chuối tiêu, bệnh mề đay ô mai...

Có đôi khi thật không thể đi nghĩ quá nhiều.

Vì anh cẩn thận nghĩ một chút, sẽ xúc động một tiếng: Mẹ nó, thì ra sống thật không dễ dàng

...

...

Trần Thương vừa ra khỏi phòng cấp cứu, lại thấy Trương Viễn đang bàn giao bệnh tình cho người bệnh, bên cạnh là người nhà người bệnh.

Người bệnh không lớn, tuổi chừng năm mươi, người nhà là vợ và đứa con.

- Bác sĩ, thuyên tắc phổi? Có phải hơi khoa trương không, anh ấy chỉ ngực khó chịu thôi mà, không đến mức đó chứ?

Trương Viễn bên này cũng đang chăm chú thuyết phục, tựa như người nhà cũng không quá tin tưởng, luôn thấy Trương Viễn hơi phóng đại.

Vẻ mặt Trương Viễn ngưng trọng:

- Tôi không nói đùa, đúng là tôi không nắm chắc khẳng định là thuyên tắc phổi, nên chúng tôi mới cần hoàn thiện kiểm tra, mau chóng rõ ràng, nếu chúng tôi kịp thời xử lý, lỡ không phải thì tốt nhất rồi, các vị nói đúng không?

Đối phương nghe thấy xong, tựa như hơi do dự.

Trần Thương thấy thế, dứt khoát đi tới:

- Thật ra cũng hơi thuyên tắc phổi là không có triệu chứng, chủ yếu còn quyết định ở chỗ mạch máu ngăn chặn bao nhiêu

- Nếu bị nhẹ, chặn 2~ 3 đoạn phổi lại, có thể không có bất cứ triệu chứng gì; nhưng nếu nghiêm trọng đến người bị nặng 15~ 16 đoạn phổi thì có thể sẽ xảy ra sốc hoặc đột tử.

- Vì thế, tôi vẫn hi vọng mọi người nên cẩn thận.

Người nhà do dự.

Vốn chỉ là ông cụ ở trong nhà không thoải mái, người đàn ông này cũng đã làm điện tâm đồ rồi, tim gần đây có đập mạnh và loạn nhịp.

Vậy mà vừa làm xong thật đúng là có vấn đề

Còn là thuyên tắc phổi

Nghe thấy hai bác sĩ nói tương đối nguy hiểm, người nhà nói thật cũng hơi lo lắng bất an.

Thanh niên hơn hai mươi tuổi nói với cha mình:

- Ba, con thấy vẫn nên nghe bác sĩ, chúng ta hoàn thiện kiểm tra một chút đi, bệnh viện cũng đến rồi, coi như là kiểm tra sức khoẻ.

Người đàn ông nghe xong, cắn răng đưa ra quyết định:

- Được, vậy làm phiền bác sĩ Trương rồi.

Trương Viễn lập tức nhẹ nhàng thở ra, nếu người đàn ông này thật muốn rời đi thì Trương Viễn cũng không còn cách nào, nhưng khẳng định sẽ tiếc nuối.

Có đôi khi, bác sĩ đối mặt với người bệnh có tồn tại khả năng nguy hiểm lớn này, cũng rất là lo lắng.

Họ thậm chí còn lo lắng hơn bản thân người bệnh.

Luôn cảm thấy: một đạo lý cùng chính mình không có dụng tâm đi cứu người.

Trương Viễn nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần... Hay là, anh đến đi?

Trần Thương nhìn chằm chằm Trương Viễn, lắc đầu:

- Anh đến xử lý thôi

Trương Viễn lại vội vàng gật đầu

Bác sĩ cấp cứu là cần đao thật thương thật rèn luyện, thấy người bệnh quyết định lưu lại, Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi chuyện bên này xong, Trần Thương cũng xoay người về lại phòng cấp cứu.

Bình thường mà nói

Đại đa số người đều không nguyện hơn nửa đêm đến cấp cứu, trừ phi là bệnh khẩn cấp.

Đương nhiên... Cũng có đau "bi"

Cũng ví như người bệnh kế tiếp này.

Ước chừng vào rạng sáng 1 giờ, cấp cứu có hai người trẻ tuổi đi tới, số tuổi không lớn, chỉ tầm hai mươi tuổi, một nam một nữ.

Vẻ mặt cậu thanh niên thì vô cùng thống khổ, thậm chí hơi dữ tợn, lúc đi bộ hơi giống... Phim ảnh 《 Giơ Tay Lên 》 trong Phan Trường Giang diễn binh của Nhật Bản.

Bước chân hơi chệch choạc, từng bước đi về trước

Mà cô gái bên cạnh thật ra là muốn cười, thế nhưng... Cậu thanh niên đã quá đau làm cô cũng cười không nổi.

Trần Thương thấy thế cũng hơi tò mò, y tá Trình Di gần 22 tuổi lòng cũng cực kỳ tò mò thấy thế vội vàng tới hỗ trợ

Hiện tại cậu thanh niên này cũng không đoái hoài tới lễ nghĩa liêm sỉ ngượng ngùng gì.

Vẻ mặt cầu xin nói:

- Bác sĩ... Tôi đau "bi"

Một câu nói làm cô gái đi cùng cậu trực tiếp không nhịn được, cười to ra.

Trình Di lại là tò mò trừng to mắt.

Thì ra...

Cái từ đau "bi" này cũng không phải hư cấu?

Là có thật?

Chẳng lẽ là nhàn rỗi đau "bi" ?

Nhưng nhìn cậu thanh niên biểu lộ đau đớn, Trình Di bắt đầu nghĩ phân cấp đau đớn mà lúc trước bác sĩ Trần phổ cập cho cô

Đây là đau đớn cấp mấy?

Sau khi Trần Thương nghe thấy từ ngữ này, vội vàng nói:

- Cùng ta đến phòng chữa bệnh.

Bốn người đỡ cậu thanh niên tới phòng xử lý.

Bên này, Trần Thương hỏi:

- Sao lại bị như vậy?

Câu thanh niên một mặt tủi thân nói:

- Lúc đang trả bài thì chợt lập tức đau lên.

Trần Thương sững sờ, phản ứng.

Trả bài nha...

- Cởi quần, ngồi xuống, tôi xem một chút.

Cậu thanh niên gật đầu.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy, lập tức nhíu mày:

- Anh làm sao tổn thương? Va chạm?

Nam tử lắc đầu:

- Không có... Tôi... Tôi...

Cô gái nhìn không được, trực tiếp nói:

- Anh ấy xem TV, học mấy động tác! Chắc chắn phải thử một chút, kết quả làm hơi nhanh quá nên thành như vậy?

Trần Thương nghe thấy xong, không khỏi gật nhẹ đầu

Người khai thác luôn phải trả giá thật lớn, nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn thoáng qua Trình Di:

- Gọi điện cho khoa tiết niệu đi, thông báo cần hội chẩn gấp.

Trình Di gật đầu, vội chạy ra ngoài, trong lòng tim đập mạnh, thì ra nhàn rỗi và đau “bi” là không liên quan đến nhau

Chương 1195: Tuổi Tác Sinh Lý Còn Rất Trẻ Nha

Vào lúc này, Trần Thương gọi Dương Khiết đến.

Cô gái Trình Di này còn rất trẻ, lòng hơi tò mò, còn hơi... Ừm, không quá thích ứng kịp.

Trần Thương chợt hoài niệm Thường Lệ Na, sau khi người kia thấy cái này, trên cơ bản có can đảm trực diện bất luận cái gì tình cảnh, lại mây trôi nước chảy để người bệnh cảm giác cực độ không thích ứng.

Người bệnh này chẳng qua là vì bệnh tật.

Người bệnh thật có hơi lộ đam mê mình ra, ưa thích vào lúc y tá thay băng cố ý vô tình hay cố ý biểu thị anh là đàn ông.

Thế nhưng, Thường Lệ Na cô là người thế nào, bình tĩnh thong dong nhìn, còn có thể hài hước khôi hài nói một tiếng:

- Ông chú, nhìn tuổi tác chú cũng không nhỏ, không ngờ tuổi tác sinh lý còn rất trẻ.

Bởi vậy, đến mức hình như người đó còn bị để lại bóng ma, cắm ống tiểu chỉ để nam làm.

Vào lúc này, cậu thanh niên chợt nói với Trần Thương:

- Bác sĩ, tôi hơi buồn nôn, muốn ói

Trần Thương nghe thấy xong, lập tức hơi sững sờ, kịp phản ứng

Vận động dữ dội rồi phát bệnh, mà lại kèm thêm sưng điển hình, đau nhức kịch liệt...

Bộ phận nang đau nhức kịch liệt lại sưng, kèm thêm buồn nôn, nôn mửa

Đây là... thức xoắn tinh hoàn trrong sách giáo khoa?

Trần Thương không phải khoa tiết niệu, dù người bệnh khoa cấp cứu tiết niệu cũng hoàn toàn chính xác không ít, nhưng đại đa số đều phải mời hội chẩn.

Xoắn tinh hoàn chính là bệnh bộc phát nặng trong khoa cấp cứu nha

Nếu bị chẩn đoán sai là viêm túi tinh cấp tính dẫn đến trị liệu trễ, đây chính là quan hệ đến chuyện lớn cả đời.

Vì nguyên nhân xoắn chủ yếu là thừng tinh xuôi theo từ ngoài vào trong vectơ quay, làm máu cung cấp cho tinh hoàn bị ngăn trở, mà tạo thành bệnh biến thiếu máu

Nhưng loại bệnh này thường thấy ở trẻ em, người trưởng thành cũng không ít, nhưng đại đa số là khi trưởng thành hơi thiếu sót, lại khá là ham

chơi thôi.

Loại xoắn tinh hoàn này phương pháp tốt nhất là thủ pháp phục vị giai đoạn đầu

Để an toàn, Trần Thương thu xếp xong:

- Anh đừng lộn xộn, tôi đang hoài nghi anh là xoắn tinh hoàn, hiện tại cơ quan bị thiếu máu thiếu oxy, dẫn đến đau nhức kịch liệt và sưng.

- Hiện tại tôi để bác sĩ siêu âm siêu cho một cái, xem tình huống bên trong thế nào, có nghiêm trọng hay không.

Nói đến đây, Trần Thương lập tức muốn đi ra ngoài, cậu thanh niên đột nhiên sửng sốt

Anh cũng không phải đồ đần, tự nhiên cũng nghe ra một hai.

Cậu thanh niên vẻ mặt cầu xin:

- Bác sĩ, cái này nếu thiếu máu thiếu oxy nghiêm trọng, hoại tử thì... Có phải là phải cắt không?

Trần Thương đột nhiên sững sờ

Có lẽ... Đây không phải không thể, nếu thật là hoại tử, lưu lại đã không còn chút ý nghĩa gì.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Thương, cậu thanh niên cũng là lộp bộp một tiếng, tính cách nổ

Dù sao, đối với đàn ông, anh cho dù thiếu tay thiếu chân, cũng không thể mất đi một đôi "cái dùng để nối dõi tông đường" này được

Mà cô gái cũng bị chuyện này làm sửng sốt.

Vốn chỉ là một trận khôi hài, không ngờ... lại làm ra chuyện lớn

Cô gái vội vàng đi tới, khom lưng nắm chặt tay của bạn trai, nhỏ giọng an ủi:

- Chớ suy nghĩ lung tung, không dễ hỏng như vậy đâu, chúng ta làm kiểm tra trước, không cần lo lắng

Hiện giờ cậu thanh niên một tý hào hứng nào cũng không có, nếu thật là... có phải anh sẽ trở thành thái giám đầu tiên của nước nhà sau khi thành lập Trung Quốc mới không?

Nghĩ tới đây, đau nhức kịch liệt phía dưới cũng không phải rõ ràng như vậy.

Nhất thời cậu thanh niên rơi lệ lã chã.

Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì:

- Bác sĩ, tôi đây là hai cái đều hỏng, hay chỉ hỏng một cái?

Trần Thương do dự một chút:

- Chờ chút đã, bác sĩ siêu âm lập tức tới ngay, tôi để bác sĩ khoa tiết niệu xem một chút nữa.

Không bao lâu, một cậu người đàn ông niên hơn bốn mươi tuổi xuống thang máy, đi tới cùng với siêu âm.

Thấy được Trần Thương, cười nói:

- Bác sĩ Trần, tình huống như thế nào?

Trần Thương suy nghĩ một phen, mới nói:

- Tôi hoài nghi người bệnh là xoắn tinh hoàn, bác sĩ Vương anh tới xem một chút.

Đang lúc nói chuyện, một đoàn người tiến vào phòng xử lý.

Người bệnh nằm trên giường, khóc không ra nước mắt.

Có đôi khi, luôn cảm giác mình có thể tùy tiện chơi, thế nhưng xảy ra chuyện mới biết được, thì ra thân thể chịu không được giày vò như thế.

Bác sĩ Vương vừa tiến đến, thuần thục mang găng tay bắt đầu kiểm tra.

Không hề nghi ngờ, đưa tới một hồi kêu rên đau đớn của cậu thanh niên.

Bác sĩ Vương nhíu mày nói:

- Hẳn là xoắn, thế nhưng... góc độ xoắn này của cậu hơi đặc biệt, dùng tay để nó trở về vị trí cũ là không thể nào, có lẽ cần phẫu thuật, trước làm siêu âm tôi xem chút đã.

- Bác sĩ, siêu âm không có phóng xạ chứ?

Cậu thanh niên suy nghĩ một chút, lo lắng hỏi.

Siêu âm bác sĩ thở dài, lúc nào rồi còn lo phóng xạ?

- Không có, có thể sẽ đau một tý, cậu cố chịu đựng nhé.

Khoảng qua mấy phút, kết quả đã có, Vương Chí Giang nhìn ảnh hưởng siêu âm, nhíu mày nói:

- Phải phẫu thuật, xoắn tinh hoàn này khẳng định dùng tay không giải quyết được.

Cậu thanh niên vội vàng gật đầu:

- Bác sĩ, có thể cứu à? Có thể cứu mấy cái? Tốt nhất có thể cứu được toàn bộ, sau này tôi chắc chắn không làm loạn nữa

Vương Chí Giang cười nói:

- Không cần lo lắng, vì anh tới tương đối sớm, thời gian thiếu máu không tính quá lâu, vấn đề không lớn.

Cậu thanh niên nhanh chóng xử lý các loại phẫu thuật, y tá Dương Khiết tới chuẩn bị da.

Nếu thật là để Trình Di làm, Trần Thương lo lắng 'tiểu tử' vốn là có nội thương không chừng vẫn phải thêm mấy ngoại thương mới...

Người bệnh thấy bác sĩ nói không có chuyện gì, thấp thỏm bất an cuối cùng cũng thả lại vào bụng.

Toàn bộ hành trình anh hơi bất an, khẩn trương nắm tay bạn gái.

Nhỏ giọng hỏi:

- Nếu anh hỏng... Chúng ta chia tay nha...

Cô gái trẻ lườm cậu thanh niên một cái:

- Nghĩ hay lắm

Cậu thanh niên thở dài, trong lòng thật bách vị tạp trần, có lẽ đây là một lần cách thái giám gần nhất của anh.

Dù ngày thường anh cũng hay nói đùa, nhưng nếu chuyện này đến thật, loại tuyệt vọng và bất lực đó thật sự là làm cho người ta nản lòng thoái chí.

Trạng thái này so với "Thánh nhân" còn siêu nhiên hơn

Cậu thanh niên im lặng.

Cô gái thì bất đắc dĩ ra vẻ buông lỏng, cười an ủi:

- Anh như vậy cũng do em tạo thành, em cũng phải phụ trách anh nha, đúng không? Không cần lo lắng, không có chuyện gì, có em ở đây, anh sợ cái gì

Nam nhân than thở:

- Cái kia... Ai! Không giống nhau...

Cô gái nhìn cậu thanh niên, nhỏ giọng ghé vào tai anh nói:

- Em nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho anh, làm chuyện trước đây em làm không được... Anh còn nhìn không ra tâm ý của em à?

Lòng cậu thanh niên chấn động một cái.

Hai người đã đính hôn, chỉ đợi đến kết hôn, cô gái thấy gánh nặng trong lòng của anh tựa như rất nặng, thế nhưng... Cũng không biết nên an ủi thế nào, cứ cầm tay anh như vậy.

Cậu thanh niên được bạn gái cầm tay, cũng an tâm hơn mấy phần.

Thật ra, có đôi khi, chúng ta đều sẽ bất lực.

Nên khi có một người bồi bên cạnh không rời không bỏ, loại bất lực này có thể sẽ biến mất rất nhanh.

Thế nhưng, thực sự có đôi khi, vào khi anh bất lực uể oải đột nhiên đối mặt với phản bội và vứt bỏ, có thể đây là điều nguy hiểm làm người tuyệt vọng nhất.

Hai người đều không nói lời nào, cô gái kiên định nhìn bạn trai, không quản tương lai ra sao, giờ phút này, trong lòng cậu thanh niện thực sự đã đủ

ấm áp.

Rất nhánh đã chuẩn bị da xong, Dương Khiết nhìn thoáng qua đôi tình nhân này, bất đắc dĩ an ủi:

- Không sao đâu mà, không cần lo lắng.

Chương 1196: Đúng Lúc Thiếu Người

Trước khi chuẩn bị xong phẫu thuật, Vương Chí Giang nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, muốn làm phẫu thuật không?

Trần Thương nghe xong, cảm thấy nhiều kỹ năng cũng không ảnh hưởng gì, lỡ như còn rèn luyện được vài kỹ năng thì cũng tốt:

- Được.

Sau khi nói xong, bàn giao mọi chuyện rồi anh đứng dậy xuất phát.

Vào lúc này, Trương Viễn chạy ra:

- Tôi cũng đi, tôi cũng đi

Vương Chí Giang gật đầu:

- Ừm, đi thôi, đúng lúc thiếu người đây.

Trần Thương nghe xong, thiếu người?

Mà Trương Viễn không nhận ra gì khác, còn cười:

- Xem ra vận may của tôi cũng không tệ

Vương Chí Giang gật đầu:

- Ừm, đúng nha.

Đoàn người cùng nhau đi đến phòng phẫu thuật.

Bác sĩ gây tê đã thuần thục gây tê ngoài màng cứng, không bao lâu nữa ca phẫu thuật sẽ bắt đầu.

Mà lúc này, Vương Chí Giang lại trực tiếp rạch một đường ở trên nang.

Vương Chí Giang vừa nói vừa làm:

- Thật ra ca phẫu thuật này cũng không quá khó.

Nói xong, thuận lợi mổ bộ phận nang da, màng thịt, rồi tới vách tầng vỏ màng.

Vào lúc này, Trần Thương cũng có thể thấy tinh hoàn xoắn thừng một cách rõ ràng.

Lúc này, Vương Chí Giang nhìn Trương Viễn, cười nói:

- Bác sĩ Trương, anh đỡ một cái.

Trương Viễn sững sờ, nhìn thuật dã, suy tư một chút về việc mà mình có thể đỡ, không nhịn được ngẩng đầu nhìn Vương Chí Giang:

Vương Chí Giang nhẹ gật đầu, cho một ánh mắt đầy khẳng định.

Trương Viễn do dự một phen, nhìn thoáng qua Trần Thương.

Trần Thương làm như không thấy.

Hiện tại anh ta... Rốt cuộc cũng hiểu được câu đúng lúc thiếu một người của Vương Chí Giang là có ý gì

Tôi... Tôi mẹ nó chỉ tới để đến đỡ cái này?

Phẫu thuật tiếp tục, Trần Thương học tập quá trình phẫu thuật của Vương Chí Giang, xem anh ta phục vị thừng tinh vặn vẹo, bắt đầu quan sát tình trạng cung cấp máu.

Lúc này, hình thái vẫn còn tương đối biến thành màu đen, điều này có nghĩa là tình trạng cung cấp máu vẫn chưa khôi phục như bình thường.

Vương Chí Giang chợt nói:

- Dùng các loại băng gạc thấm nước muối nóng, thoa thừng tinh khoảng 5 phút, làm vậy sẽ giúp xúc tiến khôi phục tuần hoàn máu của tinh hoàn

Y tá đổ nước muối sinh lý vào trong chậu nước ấm, sau đó ngâm băng gạc vào.

Vương Chí Giang không tiếp nhận.

Trần Thương thấy thế, cũng không có tiếp nhận.

Trương Viễn sững sờ:

- Tôi?

Hai người cùng nhau gật đầu.

Trương Viễn trừng to mắt, lúc này, anh ta thấy rất hối hận.

Nhưng nhìn thoáng qua Vương Chí Giang, lại liếc mắt nhìn Trần Thương, chỉ biết thở dài, được rồi.

Đã nâng đỡ một cái, không quan tâm lại thêm một cái.

Kết quả là, tay trái lẫn tay phải của bác sĩ Trương... Nhìn qua nói không lên điều gì quái dị.

Thế nhưng hiệu quả cũng không tệ, màu sắc dần khôi phục bình thường.

Vào lúc này, Vương Chí Giang cười nói với Trần Thương:

- Bình thường sau khi ca phẫu thuật kết thúc, vì phòng trường hợp lại bị xoắn lần nữa, cố định màng trắng thừng tinh ở bên trong vỏ màng gần đó, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Đột nhiên Trần Thương tò mò:

- Chủ nhiệm Vương, cái này có hạn chế thời gian không? Nếu người bệnh bị xoắn tinh hoàn chưa rõ ràng thì cần khoảng thời gian bao lâu là tuyệt đối an toàn?

Vương Chí Giang hơi trầm ngâm một lát:

- Bình thường thì bộ phận lâm sàng của chúng ta yêu cầu phải tiến hành phẫu thuật trong vòng 2 giờ, gần như tinh hoàn là có thể giữ nguyên toàn bộ

- Qua 24 giờ, đã hoại tử toàn bộ, phải cắt bỏ toàn bộ, như đã nói... Hỏng bao nhiêu cắt bấy nhiêu

- Đương nhiên, cái này cũng phải xem tình huống của từng người, cũng có thiên phú dị bẩm, như ba người, bốn người đều từng có.

Vào lúc này, hai quả cầu màu đen đã khôi phục lưu lượng máu, biến thành màu đỏ nhạt.

Vương Chí Giang nhéo một cái, cảm thấy cũng không tệ cười nói:

- Ừm, có thể khôi phục, nếu như hoại tử, thật ra khá là mềm, thật sự trong thời gian dài mà sờ một cái thì cũng có thể sờ được.

Nhìn Vương Chí Giang kinh nghiệm hai tay, Trần Thương đờ đẫn gật đầu

Anh... Nghĩ đến cảm giác găng tay của mình, nghĩ đến việc sẽ hỏi một vài đề tài.

Thật ra mật độ của rất nhiều cơ quan nội tạng như lá gan, lá lách, phần bụng... đều không giống nhau, thông qua cảm giác thật ra có thể phán đoán rất nhiều thứ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương càng ngày càng chờ mong hơn.

Cấp 60

Có lẽ không còn xa nữa.

Sau khi đặt dẫn lưu, Vương Chí Giang nói:

- Thật ra phương pháp khâu lại nang cũng có kỹ xảo đặc biệt, cậu làm thử xem.

Trần Thương gật đầu, tiếp nhận kim chỉ.

Dưới ánh mắt hâm mộ của người đại diện cầm kính Trương Viễn tới bắt đầu trình tự khâu lại.

Kiến thức cơ bản về phương pháp khâu Trần Thương đã nắm rất vững chắc, một kim một chỉ có bài có bản.

Nhưng khi Trần Thương đang khâu, đột nhiên trong đầu nghĩ đến một chuyện.

Loại da này mặc dù không giống biểu bì, bởi vì mật độ, sức dãn, tính đàn hồi đều có chênh lệch...

Đã như vậy

Phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ, còn có hội chứng mạch máu lớn Marfan thay thế sử dụng mạch máu nhân tạo đều là mạch máu nhân tạo sợi biên chế Polyester.

Loại tài liệu này không giống với mạch máu lớn

Vì lẽ đó khi mình khâu lại, tốc độ cũng không giống nhau.

Muốn quen thuộc và đề cao tốc độ khâu của chính mình, chắc chắn phải nghiên cứu tài liệu về sợi biên chế Polyester, khâu lại

Mình có khuôn đúc, chỉ còn thiếu một loại tài liệu Polyester.

Chỉ cần mình quen thuộc với thuộc tính của tài liệu sợi Polyester, nắm vững được lúc khâu lại, chỉ cần những thứ này là đủ rồi.

Nghĩ xong xuôi, tâm trạng Trần Thương cũng tốt hơn

Nhìn người này, đột nhiên cũng cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

Vương Chí Giang nhìn Trần Thương khâu lại, không nhịn được tán dương:

- Kiến thức cơ bản của bác sĩ Trần thật là lợi hại.

Trần Thương không nhịn được cười nói:

- Quá khen.

Nhìn hai người cười cười nói nói, trong lòng Trương Viễn cũng có một loại cảm xúc.

Anh ta cảm thấy mình bị vũ nhục

Không phải là bởi vì người bệnh đẹp trai hơn mình.

Mà đơn thuần bởi vì không có cảm giác tồn tại ở trong ca phẫu thuật này.

Vào lúc này, Vương Chí Giang quay người nhìn Trương Viễn:

- Bác sĩ Trương cũng vất vả rồi, không có anh, ca phẫu thuật này cũng không có thuận lợi như vậy.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, tôi thấy bác sĩ Trương càng ngày càng thuận tay.

Trương Viễn nghe xong, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Thế nhưng, cái gọi là đưa tay không đánh mặt người cười.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Viễn không nhịn được cười xấu hổ:

- Không có gì...

Người con trai chỉ bị gây tê cục bộ, cũng không phải gây mê toàn thân.

Nhưng dù như thế, vừa rồi cũng ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, lo lắng bất an nhìn ba người:

- Bác sĩ... Tôi... Tôi vẫn là con trai đúng không?

Một câu hỏi này khiến ba người đều sửng sốt.

Thấy ba người sửng sốt, anh ta chợt cảm thấy như bị sét đánh.

- Tôi... Tôi bảo vệ mấy cái?

Vương Chí Giang không nhịn được cười nói:

- Không có chuyện gì, đều tốt, hai ngày này nghỉ ngơi một chút, một tuần sau có thể xuất viện.

Anh ta nghe xong, mắt lập tức sáng lên, nếu không phải tác dụng của thuốc gây tê, sớm đã đứng lên nói lời cảm ơn.

- Bác sĩ... Đối với sau này, tôi có bị ảnh hưởng gì không?

Vương Chí Giang lắc đầu:

- Trường hợp của anh không nghiêm trọng, cũng khá kịp thời, không bị ảnh hưởng gì, thế nhưng... Sau này anh cũng nên chú ý một chút.

Anh ta nhẹ nhàng thở ra, chuyện tối nay, đối với anh ta chính là một đả kích quá lớn.

Cảm giác cứ như một hồi trên trời, một hồi dưới đất...

Vương Chí Giang không nhịn được nói:

- Thật ra, đây đều là cơ quan của anh, đừng có giày vò, cũng như ngón tay, con mắt, cái mũi, chẳng qua là chức năng không giống nhau thôi, sử dụng hợp lý, không cần giày vò.

...

...

PS: Ừm, nói tóm lại, mỗi một bộ phận, cơ quan nội tạng trong cơ thể, thật ra đều là cơ quan của chúng ta, vì lẽ đó cũng đừng có hay đùa bỡn, giày vò cơ quan của bản thân mình, rất dễ xảy ra vấn đề, sử dụng hợp lý, chính xác mỗi một bộ linh kiện của bản thân mới là tốt nhất.

Chương 1197: Tôi Không Chết?

Khi tiến vào phòng phẫu thuật, vẻ mặt của anh ta là đau khổ.

Khi ra khỏi phòng phẫu thuật, anh ta mỉm cười

Đây có lẽ là giá trị lớn nhất của bác sĩ làm phẫu thuật.

Thế nhưng trong phòng thay quần áo, Trương Viễn lại trở nên buồn bực, Vương Chí Giang thấy anh ta hơi lo lắng, không nhịn được hỏi:

- Bác sĩ Trương anh sao vậy?

Trương Viễn sững sờ, thở dài:

- Không có... Không có chuyện gì

Trong mắt Vương Chí Giang hơi hoảng hốt, chỉ ồ một tiếng, nói:

- Ừm! Không có chuyện gì thì tốt.

Nhưng khi nhận ra Trương Viễn có gì đó không đúng, Vương Chí Giang hỏi:

- Bác sĩ Trương đã có bạn gái chưa?

Trương Viễn lúng túng vò đầu:

- Chưa có... Chưa có

Vương Chí Giang thấy thế, quyết định an ủi cậu thanh niên này, còn khẳng định hôm nay người ta bị kích thích.

Ông đột nhiên nói:

- Thật ra, tôi nói với anh, khoa tiết niệu chỉ là một tấm màn che, sau khi anh tới thì sẽ biết, thật ra thể trạng của mỗi người đều không khác nhau là mấy.

- Lúc tôi ở tuổi dậy thì, thật ra cũng rất tự ti, nhưng sau này khi đi làm, mỗi ngày làm phẫu thuật bao quy đầu, mới biết được, thứ vũ khí kia, chỉ là phô trương thanh thế, 80% - 90% người đều không khác nhau là mấy.

- Vì lẽ đó, anh cũng đừng có bóng ma tâm lý, tự tin lên chút

Nói xong, Vương Chí Giang vỗ vai chàng trai trẻ, sau một phe an ủi, thở dài, đứng dậy rời đi.

Để lại Trương Viễn ở nơi đó hơi kinh ngạc.

Có ý gì?

Vừa rồi bác sĩ Vương nói cái gì chứ?

Trương Viễn cẩn thận suy nghĩ ba năm phút, lập tức đứng lên, mặt đỏ tía tai

Cái này đúng là hiểu lầm lớn

Mình còn chưa có kết hôn mà, cũng không thể làm hỏng thanh danh của bản thân được.

Đi ra ngoài, Vương Chí Giang đã đi xa.

Trương Viễn khóc không ra nước mắt.

Trần Thương cười nhìn thoáng qua Trương Viễn.

Mắt hổ của Trương Viễn trừng một cái.

Trần Thương không nhịn được ha ha ha cười lớn, nhanh chóng ra khỏi phòng thay đồ.

Lần này Trương Viễn cũng bó tay rồi:

- Chờ một chút, bác sĩ Trần chờ tôi một chút

...

...

Sau khi trở về, Trần Thương phát hiện đứa bé bị dị ứng kia đã hoàn toàn có chuyển biến tốt, cuối cùng người nhà ở trong phòng bệnh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Con cái ốm đau, phận làm cha mẹ sao ngủ yên được?

Thấy Trần Thương quay lại, hai người vội vàng nói:

- Rất cảm ơn anh, bác sĩ Trần.

Cậu bé cũng rất hiểu chuyện nói:

- Cám ơn bác sĩ.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng, nhìn cậu bé và nói:

- Sau này cháu có ăn uống thì phải chú ý một chút, đồ gì chưa từng ăn thì tốt nhất quan sát một chút, bằng không cứ như hôm nay sẽ có thể gây ra nguy hiểm.

Cậu bé gật đầu:

- Làm cháu sợ muốn chết

Trần Thương dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, đứng dậy rời đi.

Phẫu thuật xoắn tinh hoàn không khó, thời gian thực hiện cũng không nhiều, hiện tại cũng mới hơn hai giờ.

Thấy khoa cấp cứu cũng không có việc gì, dứt khoát trở về phòng trực ban chợp mắt một hồi.

Sáng ngày hôm sau được nghỉ ngơi, Trần Thương cũng không nhàn rỗi, anh đã sắp xếp cho mình một chuyện, đó chính là luyện tập làm việc với tài liệu Polyester và thuật nối lại khuôn đúc.

Buổi chiều khi Điền Chính Khải làm xong phẫu thuật, vẫn ở trong trạng thái hôn mê.

Nhiệt độ thấp trong thời gian dài cộng thêm tim ngừng đập, ngừng tuần hoàn khiến cỗ thân thể này dưới tác dụng của việc gây tê hơi không thích ứng.

Cha mẹ của Điền Chính Khải ôm cháu về nhà, còn vợ anh ta vẫn yên lặng ngồi trong hành lang, không nói một lời.

Vốn cho rằng bệnh viện là một nơi rất xa xôi, bên trong chỉ toàn mùi cồn thuốc.

Thế nhưng cô đã ngồi ở nơi này mười hai giờ, uống một bình nước khoáng, dầu muối không vào.

Cô đang sợ

Dù có đói thì cũng ăn không ngon.

Cô không dám đi ngủ, cô muốn chờ chồng tỉnh lại, vào xem một chút, dù là một chút, cũng đủ để cho cô được an tâm.

Đáng tiếc, nhiều lần muốn hỏi bác sĩ trực phòng ICU, đều không biết phải mở miệng ra sao.

Cô cũng sợ sau khi tỉnh giấc, phát hiện ông Điền đã...

Cô đã lên mạng tìm hiểu về ca phẫu thuật như vậy, nghe nói tỉ lệ tử vong cao đạt 20%, mà nếu như cộng thêm hội chứng Marfan thì... Xác suất này sẽ còn tiếp tục tăng

Xác xuất chiếm một phần năm cũng đủ để cho người sợ hãi, càng chưa nói...

Trong phòng giám sát, bỗng Điền Chính Khải đang mơ màng thì nhúc nhích, ý thức của anh ta cũng dần khôi phục lại.

Điền Chính Khải chậm rãi mở to mắt, dường như cái cảm giác ngực đau kịch liệt đã biến mất...

Mình chết rồi à?

Đột nhiên, anh ta khẽ động, cảm giác ngực truyền tới một hồi đau đớn, khiến anh ta bất đắc dĩ kêu rên.

Y tá giám sát 24 giờ trong phòng nghe thấy tiếng động thì vội vàng đứng lên, sau khi thấy Điền Chính Khải tỉnh lại, lập tức cười nói:

- Anh đã tỉnh?

Điền Chính Khải thấy y tá, chảy nước mắt.

- Tôi... Tôi không chết?

Anh ta nhớ rõ ràng mình đột nhiên ngã lăn trên mặt đất của sân bóng, loại cảm giác ngực đau nhức kia khiến người ta ngạt thở, thật cảm giác bản thân sẽ chết

Sau khi đến bệnh viện, không đến bao lâu thì dẫn đến bị sốc, không còn nhớ kỹ mọi chuyện sau đó...

Một lần nữa mở mắt ra thì đã thấy mình ở đây.

Y tá vội vàng nói:

- Anh không chết, số anh may mắn lắm, bác sĩ Trần rất lợi hại, anh ấy đã tự mình làm phẫu thuật cho anh đó, chắc chắn anh sẽ nhanh khỏe lại

Cô y tá vừa cười vừa nói.

Điền Chính Khải nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận may mắn sống sót sau tai nạn.

Y tá nói tiếp:

- Vợ của anh đã chờ anh ở ngoài cửa một ngày, cuối cùng anh cũng đã tỉnh lại, tôi thấy cô ấy rất lo lắng cho anh, cứ nhất quyết ngồi ở cửa ra vào, tình cảm của hai người thật là tốt.

Điền Chính Khải nghe thấy vậy, không nhịn được lại rơi nước mắt.

Có lẽ là trải qua một lần tử vong, anh ta càng ngày càng trân quý và xúc động tất cả mọi thứ ở hiện tại, sức khỏe, tình thân, tình yêu...

Tất cả những thứ này đều cho thấy tầm quan trọng rất nhiều

Y tá nói:

- Tôi đi nói với cô ấy một tiếng, tới bây giờ cô ấy còn chưa ngủ đó.

Y tá nói xong, đứng dậy ra khỏi phòng giám sát, thấy một cô gái đang ngẩn ngơ ngồi ở đằng kia không nói một lời.

- Cô không cần lo lắng, Điền Chính Khải đã tỉnh rồi

Y tá nói.

Nghe thấy vậy, cô ta vội vàng đứng lên, nói với y tá:

- Cám ơn! Cám ơn cô y tá... Tôi... Tôi có thể vào thăm không?

Y tá hơi khó xử:

- Cô chờ một chút nhé, tôi đi hỏi ý kiến của bác sĩ Trần.

Nói xong cô y tá đứng dậy chạy đến phòng trực ban, gõ cửa đánh thức Trần Thương.

Sau khi biết được Điền Chính Khải đã tỉnh, Trần Thương cũng thấy yên lòng.

Nói thật, anh cũng rất lo lắng

Nhanh chóng đi theo y tá tới phòng ICU, vừa vặn gặp vợ của Điền Chính Khải.

Nhìn dáng vẻ cô ta tiều tụy như vậy, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Cô cùng đi theo đi.

Cô gái nghe thấy vậy, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ:

- Cám ơn bác sĩ Trần

Ba người vào phòng giám sát, Trần Thương nhìn Điền Chính Khải:

- Cảm thấy như thế nào rồi?

Điền Chính Khải thật không khác gì một người khổng lồ cao bằng hai người, giường bình thường cũng không vừa.

Nghe thấy Trần Thương hỏi, ánh mắt lại mở to nhìn chằm chằm vợ mình.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lệ rơi đầy mặt

- Rất tốt, cám ơn anh, bác sĩ Trần.

Trần Thương gật đầu:

- Anh thử cử động một ngón tay ngón chân đi.

Điền Chính Khải hoạt động ngón tay ngón chân.

Trần Thương thấy thế, lập tức nhẹ nhàng thở ra, giọng không có khàn nữa, chứng minh trong quá trình phẫu thuật không có hư hao quặt ngược dây thần kinh thanh quản của anh ta, ngón tay ngón chân có thể cử động, nói rõ không có liệt nửa người, tư duy đại não rất bình thường

Xem ra ca phẫu thuật cũng không tệ

Chương 1198: Tài Liệu Mô Phỏng Sinh Vật

Trực xong ca đêm, Trần Thương chuẩn bị rời đi, nhìn thoáng qua Trương Viễn, mắt hơi quầng thâm.

Trần Thương không nhịn được thở dài, đứa nhỏ này có thể nghĩ cả một đêm?

Hoàn toàn chính xác! Trương Viễn lật qua lật lại mà vẫn không ngủ được, sợ Vương Chí Giang nói lung tung làm hỏng thanh danh của mình

Anh ấy à... Chủ yếu không phải là bởi vì cái này.

Trương Viễn đã suy nghĩ suốt một đêm, thở dài:

- Bác sĩ Trần, cậu phải bồi thường cho tôi một người bạn gái

Trần Thương sững sờ:

Tình huống gì vậy?

Trương Viễn chững chạc đàng hoàng nói:

- Tôi là bạn của hai người các cậu, tối hôm qua cậu lại khiến cho hai người bạn gái của tôi đều...

Trần Thương suýt nữa phun ra một ngụm nước

Cái tên này, quá có tài mà?

Trần Thương liếc mắt:

- Được rồi, đi thôi, bạn gái thì tôi không giới thiệu được, thế nhưng tôi có thể mời cậu ăn bữa cơm.

Anh có thể nhìn ra, Trương Viễn cũng chỉ đùa một chút.

Làm nghề này như họ, cái gì mà chưa thấy qua?

Ăn bữa cơm ở gần bệnh viện, Trần Thương lên xe, đột nhiên anh hơi suy nghĩ trong đầu mở ra vật phẩm được ban thưởng của mình.

Khuôn đúc mô phỏng sinh vật

【 Khuôn đúc mô phỏng sinh vật: Sẽ căn cứ vào mô hình mô phỏng chân thật cơ quan cơ thể mà bạn muốn, nhắc nhở: Mỗi một khuôn đúc chỉ có thể sử dụng một lần. 】

Trần Thương nghĩ đến tình hình của cung động mạch chủ, khuôn đúc trong tay lập tức nảy sinh biến hóa.

Trong nháy mắt biến thành một kết cấu mạch máu lớn trong lồng ngực, cung động mạch chủ, động mạch chủ lên sinh động như thật.

Mà chất liệu cũng rất kì lạ

Trần Thương lập tức bắt đầu vui vẻ...

Đột nhiên anh nghĩ đến Trương Viễn

Lập tức, Trần Thương không nhịn được cười hắc hắc hắc hắc, lại lấy một khuôn đúc ra thêm lần nữa

Tâm niệm vừa động...

Lập tức, hình ảnh trước mắt khiến Trần Thương sửng sốt.

Thật đúng là có thể?

Còn... Chân thật như thế?

Xử lý thế nào đây

Mang về nhà?

Sau khi Tần đại nhân thấy sẽ nghĩ như thế nào?

Thế nhưng ném đi thì... Luyến tiếc

Thôi, thôi

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui vẫn bỏ lại trong không gian, tốt xấu gì cũng có thể nhét vào, bằng không chắc Trần Thương sẽ tủi thân mà chết.

Về đến nhà, Tần Duyệt vẫn chưa rời giường, Trần Thương để bữa sáng lên bàn:

- Dậy ăn cơm nào.

Tần Duyệt nằm ở trên giường, làm nũng nói:

- Không được, em bị điểm huyệt rồi, phải bế đi mới được.

Trần Thương nhìn con heo lười nhỏ này, càng ngày càng tinh nghịch.

Trần Thương tắm rửa một cái, trở lại phòng khách, Tần Duyệt mặc đồ ngủ cầm điện thoại nói:

- Em đã đặt xong lịch chụp ảnh cưới rồi, anh thấy tháng sau được không?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, được.

Gần đây anh cũng không bận gì, thời gian khá là dư dả.

Vả lại, quan trọng nhất chính là ngày kết hôn của hai người cũng không còn xa, đặt thời gian khi đó là Quốc Khánh.

Thời tiết tháng năm, tháng sáu không quá nóng, sớm chụp ảnh cưới, bằng không đến mùa hè thì chụp ảnh cũng là một việc khổ cực.

Buổi sáng, Trần Thương để khuôn đúc trong lồng ngực lên bàn, thế nhưng... Không có tài liệu Polyester khâu lại.

Dùng mạch máu nhân tạo chính là vải dệt Polyester, loại tài liệu này khá là bền vững kiên cố, hơn nữa sẽ không để cho thẩm thấu ăn mòn máu, không cần thay đổi, có thể sử dụng cả đời.

Thật ra mặc dù là tài liệu cao tân, thế nhưng nhìn qua là dệt len sợi tổng hợp, sờ lên mềm mềm có tính đàn hồi, nhăn nếp giống ống xả nước máy giặt.

Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Chúng ta có tài liệu Polyester không?

Đang nói chuyện, Trần Thương nhìn thoáng qua quần áo của Tần Duyệt, ước lượng một chút.

Tần Duyệt sững sờ, lập tức cảnh giác:

- Anh muốn làm gì?

Trần Thương thấy thế, lập tức thở dài, xem ra chỉ có thể dùng trí.

Buổi sáng, Tần Duyệt có hẹn đi dạo phố với Hứa Thụy, lái xe đi.

Trần Thương ngồi trong nhà rảnh rỗi đến nhàm chán, dứt khoát bắt đầu lục tung tìm đồ.

Khoan hãy nói, trời không phụ người có lòng, thật đúng là để anh tìm được.

Chân váy xếp ly của Tần Duyệt

Nếu thật là dùng mạch máu nhân tạo kết nối quá đắt, có thể là Trần Thương dùng không nổi, mà Trần Thương lại cảm thụ một chút khâu lại bằng loại tài liệu Polyester này.

Cái chân váy xếp ly này của Tần Duyệt có đầy đủ kết nối.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lấy kim khâu, pen kẹp kim, cầm cái kéo bắt đầu cắt chân váy xếp ly.

Sau đó dùng máy khâu chế tác vải dệt dựa theo mô hình tài liệu Polyester thành một cái mạch máu.

Chuẩn bị xong, anh bắt đầu một ngày tốt đẹp.

...

...

Hôm nay, Đông Đại Nhất viện nghênh đón giáo sư Lưu Toàn đến từ trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Trước mắt, mặc dù kỹ thuật bắc cầu động mạch vành vẫn chưa được truyền bá rộng rãi, thế nhưng mọi người truyền miệng nhau nên có không ít người biết tới, hiện tại ngoại khoa tim của trung tâm Cấp cứu thủ đô chính là khoa quan trọng của lĩnh vực ngoại khoa tim trong nước.

Hiện tại, bác sĩ trong khoa cũng là vừa đến cuối tuần sẽ bắt đầu giảng bài khắp nơi.

Lúc đầu, phẫu thuật thay van 2 lá và tách van hai lá hẹp bằng bóng qua da của ngoại khoa tim trong nước đều khá là yếu kém.

Thế nhưng hiện tại gần như đã có bước phát triển nhảy vọt, kỹ thuật của ngoại khoa tim trực tiếp từ những năm tám mươi của thế kỷ 20 nhảy lên thành niên đại ba bốn mươi của thế kỷ 21.

Đây đối với phẫu thuật van 2 lá là một cơ hội khó có được.

Đông Đại Nhất viện được Lưu Toàn ghé đến cũng đã là rất nể mặt.

Mở miệng một tiếng giáo sư Lưu, chuyên gia Lưu.

Biết được Lưu Toàn đã đến, Đào Mật dẫn theo Tiền Lâm đến Đông Đại Nhất viện, hi vọng có thể học tập một chút.

- Giáo sư Lưu, hôm nay đã làm phiền tới anh rồi.

Hạ Cao Phong vừa cười vừa nói.

Đây cũng là tình trạng hiện tại trong nước

Chuyên gia đến từ thủ đô giảng bài làm phẫu thuật phi đao cơ bản đều tiến hành ở thành thị hạng hai, mà chuyên gia của An Dương làm phẫu thuật giới hạn ở một số huyện thị xung quanh bản tỉnh.

Lưu Toàn cười nói:

- Chủ nhiệm Hà quá khách khí, học hỏi lẫn nhau mà thôi.

Chín giờ sáng, chính thức bắt đầu công việc dạy học hôm nay.

Lưu Toàn vô cùng tôn kính Trần Thương, trên cơ bản khi giảng bài, mở miệng đều gọi một tiếng "Thầy Trần cho rằng".

Nhưng đây không chỉ có mỗi Lưu Toàn thường nói, chnihs là Từ Tử Minh của ngoại khoa tim cũng nói vậy.

Gần như thầy Trần đã trở thành tiếng gọi mà mọi người thường nói.

Một bài giảng, toàn bộ mọi người trong phòng đều lặng ngắt như tờ, mọi người đều nghe một cách rất nghiêm túc

Đặc biệt là mỗi lần nhắc tới câu "Thầy Trần cho rằng", tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị bút ký, bởi vì họ phát hiện, đây thật là hạch tâm và hoa quả khô.

Lưu Toàn cũng rất thực tế, mọi lời nói cũng đều rất thấu triệt.

Nhưng mọi người đối với vấn đề liên quan đến "Thầy Trần" thì tương đối tò mò, người này rốt cuộc là ai?

Bởi vì cho đến khi hiện tại kỹ thuật bắc cầu động mạch vành vẫn chưa được truyền bá rộng rãi, mà đầu đề của hạng mục trọng điểm quốc gia cũng phải tới tuần đầu tháng năm mới có thể công bố.

Nói cách khác, cho đến trước mắt, bắc cầu động mạch vành của trung tâm nghiên cứu y học vẫn chưa hoàn toàn công khai.

Mọi người chỉ biết là do ba nhà trung tâm Cấp cứu thủ đô, viện y học Hiệp Hòa và khoa viện phụ ngoại bệnh viện Trung Ương cùng hợp tác xây

dựng trung tâm nghiên cứu bắc cầu động mạch vành.

Thế nhưng... Đối với việc cụ thể ai là người phụ trách, nhân viên tham dự cụ thể có ai, vẫn hoàn toàn không biết gì cả

Nếu như không phải đoạn thời gian trước lộ ra một ca phẫu thuật ở trên diễn đàn DXY. CN thì mọi người vẫn sẽ không biết có chuyện như thế đây.

Bởi vậy, hiện tại có rất nhiều tập san trong ngoài nước cũng rất bức thiết cần luận văn tương quan về phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Buổi sáng, Lưu Toàn nói xong khóa thì đã giữa trưa, mọi người nghỉ ngơi một chút, buổi chiều chính thức bắt đầu phẫu thuật.

Chương 1199: Trần Thương? Bại Tướng Dưới Tay Tôi...

Bên trong phòng phẫu thuật

Lưu Toàn như trở thành thủ lĩnh, được mọi người vây quanh ở giữa.

Ca phẫu thuật thứ nhất sắp bắt đầu, ba người Hạ Cao Phong, Đào Mật, Mạnh Hi làm trợ thủ, tiến hành làm ca phẫu thuật thứ nhất.

Máy tuần hoàn bên ngoài cơ thể, tim còn đang nhảy lên một cách chậm chạp.

Nhìn quả tim đang đập này, nói thật, mọi người cũng rất căng thẳng.

Nếu so sánh thì Lưu Toàn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Kỹ thuật tay của Lưu Toàn rất ổn, theo nhịp tim đập, phẫu thuật chậm chạp tiến hành.

Trong lòng Hạ Cao Phong thở dài, nói:

- Tay thầy Lưu thật sự rất ổn! Chắc chắn đã cực khổ huấn luyện?

Lưu Toàn không phủ nhận:

- Ừ, mọi mặt của thầy Trần đều rất giỏi, nhưng mà đối với chuyện chúng ta phẫu thuật lại không khoan dung một chút nào, làm không tốt một chút thôi sẽ bị loại bỏ và thay người mới

- Cho nên, mọi người vì sợ mình bị đuổi nên một chút sai lầm cũng không dám phạm phải.

Khi nói đến đây, Lưu Toàn không nhịn được nói:

- Các người chưa thấy qua kỹ thuật tay của thầy Trần... Còn có tốc độ khâu lại kia...

Lúc này, Mạnh Hi đột nhiên nghĩ tới Trần Thương

Người này cũng như vậy, mỗi lần đều rất hung dữ, rõ ràng không có một chút ngực nào, nhưng mà tính tình mỗi lần đều lớn như vậy

Hơn nữa, kỹ thuật tay của Trần Thương cũng rất ổn

Lúc này, Mạnh Hi đột nhiên ngẩn người.

Lưu Toàn nhìn về phía Mạnh Hi một cái, cười nói:

- Đây là chủ nhiệm Mạnh Hi đúng không, khi phẫu thuật nếu mà cô cứ ngẩn người như vậy chắc chắn sẽ bị thầy Trần đuổi ra ngoài.

Mặt Mạnh Hi lập tức đỏ lên, vội vàng nói:

- Xin lỗi.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, dưới sự hướng dẫn của Lưu Toàn, ca phẫu thuật thứ nhất cũng nhanh chóng hoàn thành.

Mà lúc này, Lưu Toàn chợt nhớ tới Trần Thương chính là người của Tỉnh Nhị Viện ở tỉnh Đông Dương.

Lưu Toàn đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, chắc các người đã nghe qua thầy Trần nhỉ, anh ta là chủ nhiệm khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương, tên là Trần Thương

Vừa nghe đến đây

Toàn bộ phòng phẫu thuật đều yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trong phòng phẫu thuật cũng chỉ còn lại tiếng tích tích tích tích của máy móc, ngay cả bác sĩ gây mê cũng mờ mịt nhìn Lưu Toàn.

Lưu Toàn cũng ngây người, ông nhìn cả ba trợ thủ đều đang chết máy, lập tức thở dài.

Nếu thầy Trần gặp được cảnh này chắc chắn sẽ đuổi toàn bộ họ ra ngoài.

Lúc này, mọi người cũng lấy lại tinh thần, nhưng mà vẻ mặt đều rất phức tạp.

Mà Cát Hoài là phức tạp nhất

Gần đây anh mới có cảm giác tốt đẹp khi mùa xuân sắp đến, cùng song phi với cô Mạnh...

Nhưng anh lại không ngờ, thằng nhóc Trần Thương này đến trung tâm cấp cứu của bệnh viện thủ đô lại lắc mình một cái biến thành thầy Trần

Hơn nữa còn là người sáng lập ra kỹ thuật tim không ngừng đập mà họ muốn học tập

Chuyện này có thể chịu nổi không?

Mình còn không phải là đưa cô Mạnh đến tay của Trần đại ma vương à?

Mà cùng một hàng ở phía sau, bạn học Giáp hít sâu một hơi, nhìn tiểu Lâm mập mạp ở bên cạnh đang khí huyết dâng trào, nhỏ giọng an ủi:

- Đừng tức giận, lão Tiền! Thật sự không có chuyện gì, mặc dù cậu không đẹp trai như Trần Thương, cũng không phẫu thuật tốt như người ta, cái chênh lệch càng kéo càng lớn, nhưng cũng không phải là cậu không có ưu điểm gì

- Cậu nhìn, lúc Trần Thương đi, cậu là 301 cân, bây giờ cậu đã tăng lên 320 cân, đây là ý gì? Tiến bộ đó! Cậu lại tăng lên 18 cân, đây chính là dấu

mốc lịch sử đó

Tiền Lâm muốn khóc.

Kẻ định của anh ta càng ngày càng lớn mạnh.

...

Lưu Toàn nhìn tất cả mọi người đều yên lặng, lập tức kinh ngạc một chút, nói:

- Các người biết Trần Thương?

Hạ Cao Phong nhìn Lưu Toàn, không nhịn được nói:

- Thầy Lưu, chúng tôi biết Trần Thương, thầy biết đây là ai không?

Hạ Cao Phong chỉ Mạnh Hi

Lưu Toàn lập tức kinh ngạc một chút, đây không phải là tiểu Mạnh mà vừa nãy mình vừa phê bình à?

- Đây không phải là Mạnh Hi? Chủ nhiệm tiểu Mạnh à?

Hạ Cao Phong không nhịn được hít sâu một hơi:

- Đây... Thầy Lưu, đầu tiên tôi nói trước một câu nhé, mỗi người chúng ta giao một vật ra, không có ý gì khác.

- Chủ nhiệm Mạnh, Mạnh Hi, cô ấy là người hướng dẫn của Trần Thương

- Chủ nhiệm Đào, Đào Mật, anh ấy là chủ nhiệm Ngoại Khoa Tim của Tỉnh Nhị Viện, cũng coi như là một nửa người dẫn đường của tiểu Trần

- Bác sĩ Cát, anh ấy... anh ấy...

Hạ Cao Phong suy nghĩ hồi lâu, cũng không tiện nói chuyện lần đó ông ấy thắng Trần Thương ra khỏi miệng.

Cát Hoài vừa nghe, chuyện vinh quang như thế sao có thể không nói?

Lập tức nói:

- Trước kia tôi tranh giải khâu lại với Trần Thương, thắng Trần Thương một giây đồng hồ

Lưu Toàn lập tức ngây người

Mặt đầy mơ ước nhìn Cát Hoài, dù sao thì tốc độ khâu lại của Trần Thương cũng rất nhanh

Có thể thắng thầy Trần một giây... Người đàn ông này có thể nhanh đến mức nào chứ?

Cát Hoài đột nhiên cảm giác được, đây là vinh dự lớn nhất đời này của mình.

Cho dù có một ngày Trần Thương trở thành chuyên gia Ngoại Khoa Tim giỏi nhất trên thế giới, thì từ đầu đến cuối Cát Hoài vẫn nhớ, cậu ta đã từng thua mình

Chờ khi anh ta già đi, anh ta có thể nói với con trai của mình:

- Đời này của ba con, không sống uổng phí, con biết Trần Thương chứ? Lúc đầu cậu ta hâm mộ danh tiếng mà tới thi với ba, bởi vì sơ ý mà thua ba một giây đồng hồ

- Lúc ấy, ba và cậu ta đã từng tranh chủ nhiệm Mạnh, đáng tiếc là... Lúc ấy ba càng thích mẹ con hơn

Lưu Toàn nhìn Mạnh Hi một cái:

- Đây là... Cô Mạnh! Không ngờ cô lại là người hướng dẫn của thầy Trần

Lúc này, Mạnh Hi cũng hơi ngạc nhiên mừng rỡ

- Chủ nhiệm Lưu, kỹ thuật phẫu thuật khi tim đang đập là do Trần Thương nghiên cứu ra à?

Lưu Toàn gật đầu:

- Nói chính xác một chút là được thầy Trần sửa đổi, đối với thủ thuật anh ấy có một khứu giác rất đặc biệt.

Bây giờ Lưu Toàn hơi lúng túng, không ngờ... Tất cả người ở nơi này đều là người nhà của Trần Thương.

Còn gặp phải một người là "thầy của thầy" Trần...

Nên xưng hô như thế nào đây?

Mạnh Hi vội vàng cười nói:

- Thầy Lưu đừng như vậy, quá khách sáo, mỗi người chúng ta giao một vật ra, anh là chuyên gia.

Lưu Toàn nghe lời này xong, chuyện này cũng có thể làm được à?

- Chủ nhiệm Mạnh, cô quá khách sáo rồi, cô là thầy của thầy Trần, tôi còn phải đi theo cô học hỏi kỹ thuật mà.

Hai người cứ từ chối lẫn nhau, Mạnh Hi cũng không tiện.

Dù sao...

Cô và Trần Thương có hình dáng gì cũng không phải là không biết.

Trong chốc lát, cô cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng Mạnh Hi nói:

- Trần Thương này, khi cậu ấy phẫu thuật, tính tình đúng là khá lớn... Khi đó tôi cũng không ít lần bị cậu ấy nói.

Lưu Toàn vừa nghe, lập tức ngây người

Tính tình của thầy Trần đúng là rất lớn, đối với thầy của mình cũng như vậy... Đối với mình đã là rất khoan hồng độ lượng rồi.

Vì vậy, thời gian kế tiếp, thành đại hội buôn chuyện về Trần Thương.

Mọi người bắt đầu điên cuồng thảo luận về Trần Thương.

Lưu Toàn cảm giác mình lấy được một phần tài liệu về thầy Trần, sau này viết 《Dã sử về Trần Thương》 cũng không có vấn đề.

Lúc này Hạ Cao Phong nói:

- Thầy Lưu, tôi chuẩn bị cho chủ nhiệm Mạnh và bác sĩ Cát Hoài đến trung tâm cấp cứu Ngoại Khoa Tim học bổ túc một khoảng thời gian... Đặc biệt học tập kỹ thuật tim không ngừng đập, không biết có được hay không?

Hạ Cao Phong cũng lo lắng trung tâm cấp cứu Ngoại Khoa Tim không còn suất cho nhân viên học bổ túc học kỹ thuật này.

Lưu Toàn vừa nghe, nhưng miệng lại đồng ý:

- Cô Mạnh phải đi, chắc chắn sẽ không có người ngăn cản

- Chính là chủ niệm Từ của chúng ta gặp cô Mạnh, có lẽ cũng phải tiếng gọi một tiếng cô Mạnh đó

Lưu Toàn nói một câu đùa giỡn.

Mọi người không nhịn được cười ha hả.

Chương 1200: Phụ Nữ, Hừ! Quá Dễ Dụ

- Chồng yêu, em về rồi nè

Tiếng mở cửa vang lên, Tần Duyệt trở về, vui vẻ nói.

Lúc này đã khoảng năm giờ chiều.

Tần Duyệt vui vẻ xách theo mấy cái túi chạy vào:

- Chồng yêu, hôm nay em mua mấy bộ quần áo rất đẹp.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Ừm, em xử lý trước đi, anh làm cho xong cái này đã

Trời không phụ người có lòng, Trần Thương dành thời gian một ngày, thành công biến Polyester chân váy xếp ly thành mạch máu nhân tạo to nhỏ khác nhau.

Mặc dù màu sắc không giống nhau, thế nhưng tài liệu đều là Polyester bện vải vóc, khẳng định có chỗ khác biệt, thế nhưng... Cũng không quá lớn, xếp hai tầng vừa vặn có thể cảm nhận cái này.

Tần Duyệt vui vẻ mở ra tủ quần áo:

- Hôm nay em vừa mua một cái áo khoác, còn có một đôi giày da, phối hợp với cái váy em vừa mua mấy hôm trước, vừa vặn

Tần Duyệt vui vẻ hát khúc dân ca, vui vẻ mở ra tủ quần áo tìm kiếm.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được, quay đi ra cái bàn, rót cho mình chén nước rồi tự hỏi.

- Em nhớ được đặt ở trong ngăn tủ! Sao giờ lại không thấy.

Tần Duyệt tự nhủ.

Trần Thương toàn tâm toàn ý phẫu thuật khâu lại, cuối cùng cũng hoàn thành 8 mối nối

Thời gian, 20 phút

Cả ngày hôm nay rèn luyện thật không phải là uổng phí, sau khi quen thuộc loại tài liệu này, tốc độ khâu lại Trần Thương nhanh chóng tăng lên.

Trần Thương vui vẻ đứng dậy:

- Quá tuyệt

Sau đó anh thấy Tần Duyệt đang ngồi nhíu mày:

- Sao vậy?

Tần Duyệt thở dài:

- Váy của em đâu mất rồi? Sao em lại không tìm thấy

Sau khi nói xong, cầm lên khuôn đúc và "Mạch máu nhân tạo" của Trần Thương, đột nhiên nói:

- Y? Màu sắc của mạch máu nhân tạo này thật kỳ lạ.

Trần Thương lập tức sững sờ

Nhạy cảm ý thức được chuyện này hình như không thích hợp, vội vàng nói:

- Ha ha, em mệt không, chúng ta nghỉ ngơi một chút sau đó anh dẫn em đi ăn ngon! Mạch máu nhân tạo có gì đáng xem

Tần Duyệt đột nhiên cuối người, phát hiện trên mặt đất có khóa kéo...

Còn có một chút vải thừa rơi trên mặt đất...

Cẩn thận ghép lại, ai nha, sao lại thấy quen như vậy chứ?

Lập tức

Tần Duyệt đột nhiên đứng dậy, cô nhìn trên bàn đang bày ra mấy chục cuốn "Mạch máu nhân tạo", híp mắt:

- Đây là cái gì?

Trần Thương khụ khụ một tiếng, một mực chắc chắn nói:

- Mạch máu nhân tạo

Tần Duyệt nghiến răng nghiến lợi:

- Là anh tạo?

Trần Thương thấy điểm tức giận của Tần Duyệt liên tục kéo lên, vội vàng nói:

- Không phải... Vợ à, em nghe anh giải thích, thật... Ai nha, em nghe anh giải thích đi, nghe xong em lại động thủ

- Là do anh chưa từng thấy em mặc, nên anh nghĩ là em không thích, cho nên mới mang đi cắt nhá... Ai nha... Thật

- Giải thích! Cái váy này em vừa mua, còn chưa mặc lần nào

Tần Duyệt tức giận nói:

- Đây là em mua ở nước Pháp

Trần Thương ôm đầu ngồi xổm ở góc tường:

- Không phải... Anh thật không phải cố ý, anh chính là hiến thân vì y học, chúng ta là đang cố gắng vì tiến bộ khoa học

Tần Duyệt cười giễu một tiếng:

- Tất chân của em anh xé nhiều như vậy, sao anh không đi khâu lại?

Trần Thương nghe xong:

- Cũng muốn, trước đó anh có xem qua tất chân, chẳng qua là tài liệu không đúng, mà độ chi tiết cũng không được, sau đó anh mới tìm trong tủ treo quần áo một lần, cũng chỉ có cái váy này của em là phù hợp

Tần Duyệt thực tế là giận không chỗ phát tiết.

Đánh Trần Thương cũng đánh mệt mỏi, cô nhìn một ống trên bàn, một ống váy.

Suýt nữa tủi thân khóc.

Một cái váy thật tốt, trêu ai ghẹo ai

Trần Thương lấy lòng đủ kiểu, cầu xin tha thứ đủ kiểu, chuyện cuối cùng giải quyết.

Tần Duyệt im lặng, vì cái váy này, cô mua một bộ quần áo và giày, kết quả... Váy mất rồi

Trần Thương cũng bất đắc dĩ, anh tủi thân co rúc ở góc tường, tự hỏi một vấn đề.

Cuộc sống gia đình của nhà khoa học đến cùng là như thế nào?

Newton có dùng quả táo trong nhà biểu diễn lực vạn vật hấp dẫn hay không?

Cái này chắc chắn là một chuyện không bị người ngoài biết được

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài

Tiêu sái đứng dậy, nhặt vải vụn trên đất để lên bàn, nhìn Tần Duyệt đi làm nấu, hừ lạnh một tiếng, cô gái chính là cô gái, chỉ cần hơi dỗ dành một chút thì đã vui vẻ

Ai

Trần Thương ngồi xuống, cầm kéo và kim chỉ lên, cười giễu một tiếng, không gì hơn cái này

Không phải chỉ là tách "Mạch máu nhân tạo" này ra khâu lại thành một cái váy à?

Chuyện nhỏ

Váy cũng là một mạch máu nhân tạo lớn thôi.

Nông cạn

Kết quả là, Trần Thương bắt đầu công việc của mình...

Khoan hãy nói, thật ra cắt chỉ cũng là một cái việc cần kỹ thuật, Trần Thương cảm thấy, thấu hiểu việc đời đều là học vấn, khâu váy và khâu làn da thật ra cũng giống nhau mà thôi...

Vào buổi tối, Trần Thương nhận được điện thoại của Cung Đại Trân.

- Giáo sư Trần, chúc mừng

Bắt đầu một câu làm cho Trần Thương sửng sốt.

- Chủ nhiệm Cung, anh quá khách khí.

Cung Đại Trân bất đắc dĩ cười nói:

- Không khách khí, lúc này cậu sắp là giáo sư của Hiệp Hòa, giờ mà tôi mở miệng gọi một tiếng tiểu Trần cũng không thích hợp, gọi cậu là bác sĩ Trần thì lộ ra xa lạ, hiện tại tốt, gọi cậu là giáo sư vừa vặn, nên gọi cậu là giáo sư Trần luôn

Trần Thương nghe xong, cảm thấy cũng đúng

Bây giờ mình là giáo sư Trần của viện y học Hiệp Hòa, đại học Thanh Hoa, là cùng cấp với Tôn Quảng Vũ, không đúng, Tôn Quảng Vũ còn là học sinh của mình nữa

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn Tần Duyệt một chút, anh cảm thấy mình cần phải sợ như thế à?

Tần Duyệt trực tiếp trừng tới:

- Nhìn cái gì vậy?

Trần Thương nịnh nọt cười một tiếng:

- Anh thấy em thật là quá xinh đẹp

Tần Duyệt nghe xong, tiêu tan chút tức giận trong lòng.

Bên này, Cung Đại Trân tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần, tôi nói với cậu một chuyện, cô gái nhỏ Triệu Tư Hàm đó tôi đã xử lý nhập viện rồi, phẫu thuật, lúc đầu tôi định sử dụng giả thể mũi khoang chế tạo.

- Nhưng hôm nay tôi nhìn thấy một tin tức, có cơ quan quyên tặng, cậu xem thử xem có thể sử dụng dị thể để phẫu thuật tái tạo toàn bộ mũi hay không?

Cung Đại Trân cũng là hơi bận tâm

Các loại giả thể làm phẫu thuật là có khác nhau rất lớn.

Trước hết vẫn phải tiến hành liên lạc tốt với người hiến tặng, căn cứ người bệnh cần lấy phần nào.

Bước đầu tiên này độ khó đã không nhỏ.

Tiếp theo là cấy ghép dị thể, giữ nguyên mô da và các loại tổ chức, tiến hành cấy ghép.

Như vậy, muốn duy trì mỹ quan lúc đầu, độ khó là rất lớn.

Bởi vì tính co dãn và tính dẻo của cấy ghép dị thể không phải rất tốt.

Thế nhưng nếu sử dụng dị thể di thực thì chỗ tốt quá rõ ràng.

Đã có tái phân bố thần kinh trợ giúp khuôn mặt, còn có thể để sửa chữa bên ngoài càng thêm hoàn thiện, mà đối với cơ năng của khoang mũi thì hiệu quả càng tốt hơn.

Thế nhưng, một ca phẫu thuật này thật ra đã coi như là một ca “Phẫu thuật thay đổi khuôn mặt” cỡ nhỏ

Bởi vậy, Cung Đại Trân cũng hơi lo lắng cho Trần Thương.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【Đinh! Nhiệm vụ kích hoạt, trợ giúp cô bé tiến hành phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt, lâm thời thu được: Kỹ năng sửa chữa mũi (cấp đại sư), sau khi hoàn thành nhiệm vụ vĩnh cửu nắm giữ!】

Nhiệm vụ này, trước đây Trần Thương đã sớm thu được, thế nhưng vẫn không thể nhận, khi hiện cần làm phẫu thuật, nhiệm vụ này mới kích hoạt.

Bản thân Trần Thương đã có【phẫu thuật vi phẫu tái tạo mũi】cấp hoàn mỹ.

Mà【kỹ năng sửa chữa mũi】cấp đại sư càng làm cho Trần Thương nhiều hơn mấy phần lực lượng.

Chương 1201: Gửi Một Vòng Bạn Bè

Trần Thương nghe nói về việc cấy ghép dị thể, đây quả thật là một tin tức tốt.

Bây giờ bản thân có lẽ đã có thể tự xử lí.

Trước hết phải tách rời toàn bộ da, mạch máu và dây thần kinh ở mũi của đối phương, cần phải lợi dụng việc sửa mũi mới có thể tách rời hiệu quả.

Trần Thương gật đầu nói:

- Chủ nhiệm Cung, bên này tôi không có vấn đề gì, đối phương có thể cung cấp dị thể gì?

Cung Đại Trân nói:

- Hiện tại vẫn chưa chắc chắn, là người nhà người bệnh liên lạc, đối phương còn là một cô gái, mắc hội chứng Marfan di truyền, tình hình bây giờ không tốt lắm.

- Nhiều người trong gia đình đã chết vì bệnh này, hiện tại mặc dù đã chuẩn bị tốt ca phẫu thuật này, thế nhưng... họ cũng không quá hy vọng vào nó, nên đã ký trước vào biên bản hiến tạng, hi vọng có thể giúp đỡ được cho những người cần giúp đỡ.

Nghe thấy lời này, Trần Thương sửng sốt một chút.

Hội chứng Marfan?

Lại là Marfan

Trần Thương không nhịn được liền thở dài:

- Ừm, vậy thì... đến lúc đó rồi liên lạc.

Nói xong, Trần Thương cúp điện thoại.

Trong việc hiến tạng, cấy ghép dị thể mô da, cần phải mau chóng tiến hành tách mô da càng nhanh càng tốt khi người bệnh chưa tử vong, bởi vì cần phải đảm bảo chức năng của các dây thần kinh mặt.

Trần Thương xoay người nhìn Tần Duyệt đã làm xong thức ăn.

Ừm, rất phong phú

Ba món ăn, một bát canh đang bày trước mặt cô ấy.

Mà bên cạnh chính bản thân thì là một chiếc đũa, một chén cơm....

Quá độc ác

Trần Thương nhìn thấy một số lượng lớn “mạch máu nhân tạo”, không chịu được mà tháo dỡ toàn bộ, nghĩ tới nghĩ lui, để kỉ niệm một ngày nhàm

chán và muốn ăn đòn của mình, cầm lấy điện thoại chụp mấy tấm ảnh sau đó gửi bạn bè.

Anh cảm thấy, một chuyện ý nghĩa như vậy, đáng để chia sẻ.

Ít nhất như Từ Tử Minh, Vương Thông... bên ngoại khoa Tim, họ có thể hiểu được.

Nghĩ đến việc này, Trần Thương lén lút chụp người, gửi cho nhóm bạn bè, đăng một dòng trạng thái trong vòng bạn bè.

- Hôm nay thứ bảy, vốn định nghỉ ngơi một ngày, nhưng trong lòng không thể buông bỏ được tốc độ nối mạch máu nhân tạo, nhiệt huyết dâng trào, tôi nghĩ đến một chuyện, sử dụng quần áo bằng Polyester để chế tác mạch máu nhân tạo, không thể không nói, hiệu quả rất đáng kể

- Hôm nay tốn mất 8 tiếng đồng hồ, tôi chỉ làm 120 mạch máu nhân tạo, mà ca phẫu thuật 8 khớp nối để đặt ống thông cung động mạch chủ chỉ mất 20 phút! Y học, bắt nguồn từ cuộc sống

- Cuối cùng, cảm ơn vợ tôi vì đã cung cấp chiếc chân váy xếp ly Polyseter

Sau đó, Trần Thương gửi tất cả các "mạch máu nhân tạo" mà chính mình đã khâu lên cho các bạn bè

Ừm, còn nhân tiện chặn cả Tần Tiểu Liếm, đề phòng cô ấy cảm thấy bản thân không thay đổi ý định, cái này cũng không thích hợp, vì thế... không nên để cô ấy phát hiện

Sự vui vẻ của đàn ông, chính là đơn giản như thế.

Đăng lên trang cá nhân ở chế độ bạn bè xong, Trần Thương dùng một chiếc đũa bắt đầu ăn cơm.

Tần Duyệt nhìn qua Trần Thương:

- Anh có cảm thấy em vô nhân đạo không?

Trần Thương vỗ bàn một cái:

- Làm sao có thể chứ?

- Anh cảm thấy đây là sự quan tâm và bảo vệ của vợ đối với anh

- Em chắc chắn là cảm nhất anh thân là một bác sĩ ngoại khoa, chiếc đũa này cũng giống như một cái kim, phải học được cách dùng đũa thuần thục ăn cơm và hoàn thành các động tác khó khác nhau

Tần Duyệt tò mò nhìn Trần Thương:

- Thật à?

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Đúng vậy

Trần Thương ăn một bữa cơm rất lâu... anh cảm thấy, thêm một vài lần nữa, kĩ thuật cầm kim của bản thân chắc chắn sẽ cao thêm một bậc.

Đây là sự kì vọng của vợ đối với anh.

Trước khi ngủ, Trần Thương cầm lấy điện thoại, trầm tư.

Anh đăng trạng thái cho bạn bè.

- Bàn về một chiếc đũa ăn cơm là sự bồi dưỡng đối với một tên bác sĩ ngoại khoa

Trần Thương cảm thấy, vui một mình không bằng nhiều người cùng vui chung, sau khi viết xong, Trần Thương hài lòng nằm ở trên giường.

Cuối tuần, Trầm Thương cho rằng mình là cá ướp muối một ngày.

Có thể không một chút kiêng kỵ chiếm lấy chiếc giường lớn của chính mình.

Kết quả Tàn Duyệt đột nhiên nói:

- Đúng rồi, tức giận đến em.... quên nói với anh một chuyện.

- Ngày mai anh phải cùng em ra ngoài một chuyến, đi đến nhà của một người bạn học.

- Hôm nay lúc cùng với Hứa Thụy đi dạo phố, vừa khéo đụng phải một người bạn học nghiên cứu sinh, kết hôn rồi, ngày mai mời chúng ta đến nhà làm khách.

Trần Thương sau khi nghe thấy, nhẹ gật đầu:

- Được.

Tần Duyệt nhìn thấy Trần Thương như cá ướp muối, tức giận nói:

- Anh ngày mai phải lên tinh thần một chút! Bày ra anh đẹp trai nhất cho em

Trần Thương sững sờ:

- Tại sao?

Tần Duyệt hai tay chống nạnh:

- Làm gì có cái gì tại sao? Dù sao chính là phải đẹp trai

- Em còn nói ngày mai sẽ mặc váy, bây giờ váy cũng chẳng có, tức chết em rồi

Nói xong, Tần Duyệt trừng mắt nhìn Tần Thương, xoay người cuốn chăn mền đi ngủ.

Lần này thật sự là một đêm không tiếng nói.

Trần Thương co rúc ở một góc trong chăn, vô cùng đáng thương.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thương dọn dẹp sạch sẽ rồi đưa Tần Duyệt đến nhà bạn thân.

Trần Thương cảm thấy, các cô gái gặp mặt khẳng định là một bữa tiệc nhàm chán.

Nghĩ đến đây, trước khi đi anh đã tải về trong điện thoại khá nhiều luận văn, khi đi cũng có thể đọc.

Không nghĩ rằng người bạn học này lại là một nhà giàu, sống trong một biệt thự.

Bên trong lúc này cũng có rất nhiều người, xem ra bữa tiệc này không chỉ là mời mỗi mình Tần Duyệt.

Nhìn thấy Tần Duyệt và Trần Thương đi cùng với nhau, một cô gái đi ra cùng với một người đàn ông đẹp trai cao lớn, thấy Tần Duyệt ôm tay Trần Thương, lập tức sủng sốt.

Tần Duyệt mỉm cười:

- Đã lâu không gặp, San San! Đây là bạn trai của cậu à?

Hồng San kéo tay Tần Duyệt:

- Đúng vậy, đã lâu không gặp, cái này.... người này chính là chồng sắp cưới của mình

Hồng San quét nhìn Trần Thương, Tần Duyệt cũng quyết nhìn đối phương một lượt.

Vòng thứ nhất PK, từ ánh mắt hơi đắc ý Tần Duyệt có thể nhìn thấy, Tần Duyệt thắng rồi.

Tần Duyệt hài lòng vỗ Trần Thương, trong lòng cũng vui vẻ, mỗi lần ra trận, Trần Thương đều có biểu hiện không tầm thường, rất tốt, rất tốt

Một chút sau, Tần Duyệt rất vui vẻ, cười nói:

- Cậu sắp kết hôn rồi? Chúc mừng nha

Hồng San gật đầu:

- Ừm! Hai người... cũng sắp rồi chứ?

Tần Duyệt gật đầu:

- Chúng tớ đã đi làm giấy chứng nhận rồi, có điều vẫn chưa tổ chức hôn lễ, đến lúc đó chắc chắn sẽ mời cậu tham gia.

- Đúng rồi, giới thiệu cho cậu, đây là Trần Thương

Hồng San gật đầu:

- Đây là Tiết Tống.

Trần Thương và đối phương bắt tay nhau cười cười.

Tiết Tống nói:

- Mau vào thôi, hôm nay cũng là cuối tuần hiếm hoi, tụ tập cùng bạn bè ở nhà.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn đã chiêu đãi.

Biệt thự có một cái sân, không lớn cũng không nhỏ, không lớn bằng sân Hubert, nhưng... ở thủ đô, quả thực giá cả cũng không ít.

Buffer kiểu Tây, không ít người tới.

Hồng San kéo Tần Duyệt đi dạo khắp nơi.

Tiết Tống cũng rất biết giải quyết, sau khi đến đã ngồi với Trần Thương một lúc, trò chuyện vài câu, tính tình thoải mái, cũng không có vẻ kiêu ngạo gì.

- Anh Trần, bên trong đều có thân phận như nhau, có cơ hội thì làm quen một chút, mặc dù họ không cao quý như giới y khoa của các anh, nhưng các ngành các nghề ngược lại cũng hơi thú vị.

Trần Thương cười nói:

- Ừ, được thôi, anh mau đi giải quyết công việc đi.

Chương 1202: Ai Có... Anh Trai Vĩ Đại

Tần Duyệt và Hồng San ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Tần Duyệt xúc động chân thành nói:

- San San, nhà của cậu thật lớn

Hồng San cười nói:

- Đây là nhà được cha mẹ anh ấy mua cho, muốn cử hành hôn lễ ở đây, cũng là lần đầu tiên mời mọi người.

- Sau khi tốt nghiệp hơn ba năm không gặp, cậu thật sự là một chút cũng không thay đổi.

Tần Duyệt cười nói:

- Không có thời gian thay đổi, mình ở khoa cấp cứu, ngày nào cũng bận rộn, vừa làm xong kế hoạch, lại phải ra ngoài học thạc sĩ rồi.

Hồng San giơ ngón tay cái lên:

- Ai.za, mình không thể so sánh với học bá như cậu, vốn dĩ việc học của mình mệt mỏi không ổn, thật sự không có động lực tiến về phía trước.

Tần Duyệt ồ một tiếng:

- Vậy bây giờ cậu đang làm gì?

Hồng San nói:

- Sau khi tốt nghiệp mình tới công ty Glaxo Smith Kline, làm đến bây giờ.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức giơ ngón tay lên:

- Công ty quốc tế lớn nha, đây là thương hiệu hàng đầu OTC trong nước chúng ta, được đó

Hồng San cười nói:

- Cậu cũng biết tính cách của mình mà, ngồi không yên, thích ồn ào, nếu thật sự đến bệnh viện, có lẽ tiềm lực phát triển cũng giống như vậy, mình cảm thấy tính cách của mình phù hợp làm cái này hơn.

Bạn học cũng gặp mặt, ở sâu trong lòng mặc dù cũng có chút hư vinh, nhìn họ có sống tốt như bản thân mình hay không, nhưng nếu thật muốn khoe của cái gì thì cũng không đến mức.

Đương nhiên, loại thiếu niên trẻ tuổi đến khoe của cũng có.

Nói xong công việc, tám xong những thứ này, Hồng San liếc mắt ra hiệu với Tần Duyệt:

- Được đấy nha, ông xã của cậu cũng đẹp trai đó! Làm sao cướp được vậy?

Tần Duyệt đắc ý cười nói:

- Đẹp trai không! Chỉ là hơi 2! Hai chúng mình học cùng một khoa, mình theo đuổi cả ba năm! Đây chính là một cái du mộc u cục, thông suốt cũng quá muộn, nếu như anh ấy còn không tỏ tình, mình đoán mình sắp Bá Vương ngạnh thượng cung* rồi

(* Du mộc u cục: có nghĩa là rễ cây du cứng, phép ẩn dụ của ý nghĩ cố chấp.)

(**Bá Vương ngạnh thượng cung: Tương truyền Hạng Vũ, vị vua nhà Chu, có sức mạnh vô hạn, khi đeo dây cung lên, ông ta buộc một đầu dây cung, chỉ cần một cánh tay mạnh mẽ là có thể bẻ cong dây cung, dùng sức kéo dây cung, vì thế mới có câu nói Bá Vương ngạch thượng cung.)

Sau khi Hồng San nghe xong, cũng cười khúc kha khúc khích.

- Lợi hại! Rồi sao nữa?

Tần Duyệt liếc mắt:

- Lúc đi Pháp, không dễ dàng gì mới mua được một cái chân váy xếp ly đẹp, hôm qua đi dạo phố chính là vì chọn quần áo phù hợp với chiếc váy này

- Kết quả cậu biết thế nào không?

- Tối hôm qua mình về nhà phát hiện cái tên này đã lấy chiếc chân váy của mình cắt thành vải, làm thành mạch máu nhân tạo và đang khâu chúng nó lại! Cậu nói có tức hay không

Vài câu nói khiến Hồng San không nhịn được bắt đầu cười ha ha:

- Cậu đúng thật là đã tìm được một học bá

Bên này Tần Duyệt cũng nhíu mày:

- Kim cương Vương lão ngũ* này, trẻ tuổi nhiều tiền, nhà lớn như thế, mắt nhìn của cậu cũng được đó

(* Kim cương Vương lão ngũ: ý chỉ một người đàn ông độc thân trên 35 tuổi và rất giàu có, xuất phát từ bộ phim “The King of Kings”.)

Hồng San cười nói:

- Ừm, gia đình Tiết Tống kinh doanh ngoại thương ở Quảng Đông, anh ấy mở một công ty nhỏ ở thủ đô, chúng mình cũng quen biết nhau hơn ba năm rồi! Mình và anh ấy hợp nhau về mọi mặt, đều tương đối giỏi trong phương diện kết giao, sau khi mua căn biệt thự này, cơ bản chưa từng có thời gian rảnh rỗi.

Trần Thương bên này cũng không nhàn rỗi, buổi tiệc tối nay cũng có mấy người trung niên, trong khi người lớn ngồi tán ngẫu, ba bốn đứa trẻ bốn năm tuổi ngồi trên đất điều khiển cái máy xúc.

Trần Thương nhìn ba đứa trẻ miệt mài khám phá sự nghiệp, không nhịn thở dài, sinh ra trong một gia đình như vậy... ước mơ của bọn trẻ chắc chắn không được tán thành.

Ngay khi mọi người đang hăng say trò chuyện.

Đột nhiên một tiếng than khóc vang lên.

- Gọi 120! Nhanh gọi 120

Nhìn cảnh hỗn loạn bên kia, Trần Thương và Tần Duyệt theo bản năng nhanh chóng chạy đến.

Thấy một người phụ nữ nằm trên mặt đất, thở gấp, thậm chí giọng nói hơi khàn khàn, nằm co rúc trên mặt đất.

Người phụ nữ đến một mình, là bạn làm ăn của Tiết Tống, gần 40 tuổi.

Nhìn thấy người phụ nữ đột nhiên ngã trên mặt đất, Tiết Tống cũng hoảng sợ.

Nếu như xảy ra chuyện ở chỗ anh ta thì phiền phức rồi.

Anh ta nhanh chóng cầm điện thoại gọi 120, bây giờ ở tình huống như thế này, ai cũng không dám nhúc nhích.

Đúng lúc này, có người đột nhiên nói:

- Tôi có Nitroglycerin, có thể dùng không?

Mọi người nghe xong, trong lòng chợt động.

Đúng rồi

Nitroglycerin viên, đây chính là thần dược.

- Thử xem thế nào! Chắc là đau thắt ngực

Mọi người xung quanh đều thất thần, họ cũng không biết cũng không hiểu cái gì là gọi cấp cứu.

Đúng lúc này, Trần Thương vội vàng chạy đến.

- Đừng! Đừng dùng Nitroglycerin

- Tôi là bác sĩ, mọi người tránh đường một chút.

Trần Thương vội vàng nói, tình huống hiện tại chắc chắn không thể lạc quan.

- Cứu tôi với

Giọng nói người phụ nữ trầm và khàn, đau đớn đến không mở mắt ra được, hô hấp khó khăn

Tần Duyệt và Hồng San đều học y, lúc này đều đã chạy đến.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chị thả lỏng một chút, không cần khẩn trương

Sau khi nói xong, Trần Thương vội vàng nói:

- Đã gọi 120 chưa?

Tiết Tống gật đầu:

- Gọi rồi, nhưng... ở khu biệt thự này có lẽ phải một lúc nữa mới đến được.

Trần Thương nghe xong, nhẹ gật đầu.

Tần Duyệt nói:

- Trên người chị có thuốc không?

Người phụ nữ lắc đầu, yếu ớt nói:

- Không có...

- Có phải là nhồi máu cơ tim hay không?

Hồng San hỏi.

Trần Thương nghe xong, lắc đầu:

- Không giống lắm! Có ống nghe không?

Tiết Tống trực tiếp nói:

- Không có

Trần Thương nghe xong, cũng không quan tâm đến những cái khác, anh để người phụ nữ nằm ngang, kéo áo của cô ta ra, trực tiếp áp tai lên.

Trần Thương bắt đầu cau mày

Tiếng tạp âm ở vùng van động mạch phổi, tiếng tạp âm co lại vùng van ba lá, tiếng tim tâm thất phải thứ 3,4

Sau đó, Trần Thương đưa tay ra, rờ vào cổ, vào ngực của cô ta

Trần Thương cảm thấy rõ ràng nhịp đập van động mạch phổi tăng lên

Những người xung quanh không rõ lắm, nhưng cũng không dám nói lung tung.

Lúc này, Trần Thương thấy người phụ nữ hô hấp ngày càng dồn dập hơn, vội vàng nói với Tần Duyệt và Hồng San:

- Đỡ chị ấy lên trước

Anh cảm thấy rõ ràng sức lực và sự hô hấp khó khăn của người phụ nữ.

Quả nhiên sau khi người phụ nữ đứng dậy, hô hấp của cô ta hơi dịu lại.

Khàn giọng... mệt mỏi... hô hấp khó khăn... đau thắt ngực...

Đáp án đã rõ ràng

Trần Thương vội vàng xoay người hỏi:

- Trên người của mọi người có thuốc gì? Trong nhà có thuốc gì?

Lập tức, mọi người nhìn vào trong túi và hô lên.

- Tôi có Nitroglycerin

- Tôi có Jiuxin tác dụng nhanh
- Tôi có thuốc xịt Salbutamol.
Sau khi nghe xong, Trần Thương lập tức nhíu mày.
Những thứ này....
Đều không được
Đột nhiên, Trần Thương xoay người, lớn tiếng hỏi:
- Ai có Viagra* ?
(* Viagra: Viagra là tên hiệu của thuốc Sildenafil dùng để giúp chứng liệt dương ở nam giới, do công ty Pfizer sản xuất.)
Câu nói này khiến tất cả người có mặt bình tĩnh.
Mọi người nhìn nhau.
Thứ này.... chính là có cũng không thể nói?
Hơn nữa, đã là lúc nào rồi, cậu còn muốn Viagra
Cả đám mặt đều đen lại, không biết nên nói như thế nào.
Vào lúc này, một người đàn ông trung niên không nhịn được nói:
- Tôi... tôi có.
Lập tức, tất cả mọi người quay người, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên có dáng người thấp kia.
Người đàn ông hơi xấu hổ:
- Cái này... cho cậu, bác sĩ.
Trần Thương nhìn thấy Viagra dạng viên, lập tức vui mừng:
- Được rồi, cảm ơn

Chương 1203: Cha Cháu Có Nhiều Lắm

Những người xung quanh cũng không rõ lắm

Không biết vì sao lúc này Trần Thương lại muốn loại thuốc Viagra này... loại thuốc không thích hợp

Nitroglycerin tốt hay Jiuxin tác dụng nhanh thì không dùng, mà lại dùng...

Nhưng họ không hiểu, cũng không dám hỏi

Cả đám đều yên lặng.

Mà lúc này, Trần Thương vội vàng nói với Tần Duyệt:

- Đi rót ly nước.

Tần Duyệt vội vàng đứng lên

Mọi người đều biết Viagra là một loại thuốc dùng để điều trị sự cản trở đứng lên của "thằng bé"

Thế nhưng không ai biết loại thuốc này thật ra là thuốc ức chế Phosphodiesterase Type-5 (PDE-5), chính xác hơn mà nói, hàm lượng chính của thuốc này là PDF-5 trên cơ trơn mạch máu, có tác dụng giãn mạch máu

Lần đầu khi được nghiên cứu ra, nó là một loại thuốc dùng để điều trị các bệnh về tim mạch.

Chẳng qua sau đó, sau khi phát hiện tác dụng phụ của thuốc...

Họ phát hiện, có lẽ... tác dụng phụ bán còn chạy hơn

Trên thực thế, đúng thật là như thế này, trên thế giới có 66 triệu người dùng trung thành với Viagra, toàn thế giới có 5 tỷ người đến xem, không tính phụ nữ, người già và trẻ con... có gần 100 triệu người trên 1 tỷ người đang sử dụng

Xác suất một phần mười, bạn nói có thấp không?

Mà sự phát triển của Viagra trong những năm gần đây, khiến càng thêm chú trọng vào việc sử dụng để điều trị rối loạn cương dương và tăng áp động mạch phổi

Mà lúc này người phụ nữ rất có khả năng là bị tăng áp động mạch phổi

Trần Thương có thể chẩn đoán không?

Tất nhiên không thể

Thế nhưng, bây giờ liệu có còn cách khác

Tăng áp động mạch phổi là một loại bệnh có thể nhanh chóng làm tử vong.

Chỉ cần chẩn đoán đúng là tăng áp động mạch phổi, bất kể chức năng tim là độ II hay độ III, bất kể là tăng áp động mạch phổi nhẹ hay tăng áp động mạch phổi từ trung bình đến nặng, đều cần phải chữa trị sớm, để tránh bệnh tình ngày càng chuyển biến xấu hơn.

Nhiệm vụ thiết yếu đầu tiên của chữa trị là cải thiện các triệu chứng

Mà bây giờ các triệu chứng của người bệnh đã đủ để chỉ ra rằng đó là một người bệnh bị tăng áp động mạch phổi.

Do giảm mạch máu phổi, cung lượng tim không thể tăng khi vận động, sau khi khó thở hoạt động thường là triệu chứng sớm nhất của tăng áp động mạch phổi.

Do giảm cung lượng tim, thiếu oxy mô dẫn đến mệt mỏi ngã xỉu

Do sự sưng tấy của tâm thất phải, sự tưới máu của động mạch vành và sự cung cấp máu tương đối ít của cơ tim, dẫn đến các triệu chứng tương tự như đau thắt ngực

Thế nhưng

Đây không phải là những yếu tố đủ để hỗ trợ chẩn đoán của Trần Thương

Cuối cùng, điều khiến Trần Thương kiên định với kết quả chẩn đoán là tiếng giọng khàn của người phụ nữ

Tại sao lại nói như vậy?

Bởi vì chỉ khi giãn động mạch phổi, thì sẽ có một bộ phận phát bệnh lạ: chèn ép dây thần kinh thanh quản quặt ngược

Dẫn đến giọng nói bất thường.

Sau đó, Trần Thương nhanh chóng bắt đầu chẩn đoán của mình, nghe tim chẩn đoán bệnh và bắt mạch

Sở dĩ không sử dụng Nitroglycerin là bởi vì Trần Thương nghi ngờ có khả năng sẽ bị tụt huyết áp.

Do tăng áp động mạch phổi nặng, có thể dẫn đến huyết áp thấp.

Mà nếu như huyết áp quá thấp, còn thêm sử dụng Nitroglycerin, chắc chắn là đang gây hấn với tử thần.

Mọi thứ có vẻ rất phức tạp, nhưng chỉ trong tích tắc, một suy nghĩ phiếm diện đã hình thành trong đầu Trần Thương.

Ba bốn đứa trẻ bây giờ cũng đang lo lắng và tò mò tiến vào đám đông, nhìn Trần Thương và cô dì đang ngã trên mặt đất.

Bọn trẻ ngước nhìn những người lớn này, vì sao lại đều một mặt kinh ngạc.

Viên Viagra thần kỳ vẫn tương đối nhanh.

Mọi người nhìn người phụ nữ uống thuốc, vẫn đang nằm ở đó với dáng vẻ rất khó chịu, họ cũng không khỏi lo lắng.

Trần Thương nói:

- Chờ một chút, không sao

Về phương diện hiệu quả của nó:

"Viagra" chưa bao giờ làm mọi người thất vọng.

Bình thường mà nói, thời gian 30 phút, nồng độ thuốc trong huyết tương sẽ đạt đến nồng độ đỉnh trong huyết tương.

Mà thời gian hiệu quả sẽ nhanh hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hô hấp của người phụ nữ cũng dịu hơn, cả người không còn vẻ đáng sợ như trước.

Ngay cả nói chuyện cũng rõ ràng hơn nhiều

Vào lúc này, cô thậm chí còn chậm rãi đứng dậy...

Tất cả mọi người đều sửng sốt

Nhanh như vậy mà đã có hiệu quả?

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Trần Thương đều tràn đầy sự kính nể.

Nhìn thấy màn này, gã hói đầu bỗng cảm thấy tự hào, mình có Viagra, mình tự hào! Tôi đã cứu được người

- Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu rất nhiều.

Người phụ nữ nhìn Trần Thương, vô cùng cảm kích.

Trần Thương gật đầu:

- Chị hãy nghỉ ngơi một chút, loại thuốc này chỉ là tạm thời làm giảm cơn tăng áp động mạch phổi, nhưng điều trị cụ thể vẫn phải do bệnh viện chẩn đoán.

Người phụ nữ gật đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi hỏi:

- Tôi... tôi bị sao vậy?

- Tăng áp động mạch phổi cấp tính

Trần Thương nói:

- Loại bệnh này có thể nguy hiểm đến tính mạng

Sau khi nghe thấy, người phụ nữ lập tức sững sờ, nhíu mày:

- Tôi bình thường... tôi bình thường cũng không cảm thấy khó chịu? Chỉ là cảm thấy hơi mệt... nhưng cũng không đến mức...

Trần Thương giải thích:

- Các triệu chứng lâm sàng ban đầu của tăng áp động mạch phổi không điển hình, thường thì bị chẩn đoán nhầm hoặc bỏ sót, đa số chỉ được xem xét nghiêm túc khi đến giai đoạn cấp tính.

Đúng lúc này, xe cấp cứu đến.

Hai vị bác sĩ vội vàng chạy xuống.

- Người bệnh ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

Trần Thương nói:

- Người bệnh hẳn là phát tác tăng áp động mạch phổi cấp tính.

Ngay khi những lời này vừa nói, sắc mặt của hai bác sĩ đột nhiên biến sắc.

Phát tác tăng áp động mạch phổi cấp tính?

Đây là muốn lấy mạng à?

Nghĩ đến việc cần đến 20 phút mới đến được, cả hai người đều nhíu mày:

- Người bệnh đang ở đâu?

Trần Thương chỉ vào người phụ nữ:

- Là cô ấy.

Hai người họ nhìn người phụ nữ hơi ốm yếu, nhưng... có chỗ nào giống người bệnh tăng áp động mạch phổi?

Hai người nhíu mày đang muốn nói chuyện.

Trần Thương dứt khoát nói:

- Người bệnh vừa rồi có dấu hiệu mệt mỏi rõ ràng, ngất xỉu trên mặt đất, xuất hiện dạng đau như đau thắt ngực trước, khó thở và cùng với khàn giọng...

- Tôi kiểm tra phát hiện van động mạch phổi tăng lên, nhịp nâng tâm thất phải, van động mạch phổi co lại vang ra tiếng tạp âm, tiếng tâm thu vùng van 3 lá, tiếng tâm thất phải thứ 3 và 4...

- Viên Viagra đã uống được 20 phút, và bệnh trạng đã thuyên giảm

m thanh giải thích liên tiếp khiến hai người bác sĩ trố mắt.

Người này cũng quá chuyên nghiệp rồi?

Mà lại dùng Viagra chữa bệnh

Đây quả thật là thiên tài

Không nói đến việc có dám dùng hay không, người có thể nghĩ đến cũng rất ít

Hay người lập tức sững sờ:

- Người anh em... cao thủ đó, cậu cũng là bác sĩ à?

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, đúng vậy, các anh tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện đi, đừng có xảy ra trục trặc gì trên đường.

Hai người nghe xong, vội vàng gật đầu:

- Được được
Vào lúc này, một bác sĩ trẻ tuổi hỏi:
- Cậu không có ống nghe bệnh, làm sao có thể nghe được?
Một tên bác sĩ khác trừng mắt liếc anh ta, vội vàng nói:
- Đi thôi, nhanh lên! Đừng chậm trễ.
Hai người tranh thủ thời gian đưa người phụ nữ lên xe, vội vàng rời đi.
Để lại những người xung quanh dồn dập vỗ tay đối với Trần Thương.
Những cậu bé phía dưới còn càng thích thú hơn
- Viagra lợi hại như thế à?
- Cha của cháu cũng có
- Nhà cháu cũng có
- Ngăn kéo nhà cháu cũng có mấy hộp
- Cha cháu cũng có nhiều
- Cha cháu cũng nhiều nhiều
- Cha của cháu uống được nhiều
.....
Lập tức, một cảnh tượng xấu hổ
....
.....

Chương 1204: Chồng Của Tôi Rất Lợi Hại

Trên xe cấp cứu, bác sĩ trẻ đã nhẫn nhịn rất lâu rồi

Vừa rồi anh luôn muốn hỏi Trần Thương, vì sao không có ống nghe mà vẫn có thể nghe ra được tạp âm của người bệnh.

Sau khi đưa người phụ nữ lên xe, nhìn thấy kết quả điện tâm đồ, vị bác sĩ lớn tuổi kia cũng im lặng.

Mặc dù điện tâm đồ không thể cho thấy biểu hiện của sự tăng áp động mạch phổi, nhưng nhìn vào các dấu hiệu trên, đây cũng chắc tám chín phần mười.

Sau đó cầm ống nghe lên và nghe cẩn thận, quả thật nghe thấy tiếng tạp âm của vùng van động mạch phổi, tiếng tâm thu vùng ba lá, tiếng tâm thất phải thứ 3 và thứ 4

Những điều này nói rõ cái gì, giống như đúc những lời nói lúc nãy của chàng trai trẻ tuổi.

Cao thủ

Lúc này bác sĩ trẻ tuổi hỏi:

- Thầy Trương, cậu ta... không có ống nghe cũng có thể nghe được?

Lão Trương không nhịn được cười nói:

- Đây chính là cao thủ

Bác sĩ trẻ nghe xong, không nhịn được khạc nhổ:

- Đây là cao thủ? Không phải là mèo mù gặp cá rán à?

Ông Trương trừng mắt liếc người trẻ tuổi:

- Tiểu Chu, tôi nói cho cậu biết, cậu quá coi thường người trong thiên hạ rồi.

- Vị bác sĩ vừa rồi còn giỏi hơn tôi, thậm chí so với chủ nhiệm của chúng ta còn lợi hại hơn về kiểm tra thể trạng, cậu ta trên cơ bản đều cảm nhận rõ ràng được từng đặc điểm của bệnh lý.

- Không cần phải nói nữa, đưa cho cậu ống nghe bệnh, cậu có thể nghe ra những tạp âm này không?

Người trẻ tuổi nhất thời nghẹn lời.

Mà ông Trương thì tiếp tục nói:

- Chúng ta đều biết công dụng của Viagra có thể trị tăng áp động mạch phổi, thế nhưng, khi cậu gặp phải người bệnh này, cậu có thể nghĩ tới Viagra không? Cho dù là có nghĩ đến, nhưng cậu có dám dùng không?

Người trẻ tuổi lại lần nữa nghẹn lời

Lão Trương thở dài:

- Tôi từng gặp qua một cao thủ, đó là lần cùng chủ nhiệm ra ngoài đi họp, vừa đúng lúc trên xe lửa gặp một người bệnh đột nhiên phát bệnh, đột nhiên một vị bác sĩ già đi đến, bắt mạch cho người bệnh phổi, tiếp đó áp xuống người bệnh nghe, cậu biết nói rõ điều gì không?

- Ông ấy rõ ràng nghe thấy vùng bóng mờ trong phổi của người bệnh! Đây chính là trình độ gì? Còn có thể nói đại khái phạm vi phân suất tống máu, thu hẹp phạm vi bệnh tật, đưa ra chẩn bệnh, lúc đó tôi và chủ nhiệm cũng rất bực tức, thậm chí hơi tức giận, cho rằng cái này là vô trách nhiệm

- Sau đó chúng tôi cùng nhau đưa người bệnh đến bệnh viện gần nhất, kết quả chẩn đoán! Bác sĩ già kia chẩn đoán hoàn toàn chính xác! Sau này tôi mới biết, rất nhiều người đối với việc kiểm tra thể trạng hiểu biết rất rõ ràng, sử dụng thuận buồn xuôi gió, tôi đoán vị bác sĩ trẻ kia cũng không kém

Lúc này, người phụ nữ không nhịn được nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy... tôi nhớ rõ ràng lúc đó, tôi cảm thấy khó chịu không chịu nổi, ngực cũng rất đau, lúc đó người trẻ tuổi trước sau nghe cho tôi, đến cái cổ... sau đó không đến hai phút, tiếp đó cậu ấy hỏi ai cũng có thuốc

- Lúc đó có rất nhiều người có Nitroglycerin, còn có Jiuxin tác dụng nhanh... vị bác sĩ trẻ tuổi đó đều không cho tôi dùng

Không đến hai phút

Lúc này, đến cả lão Trương cũng hơi sững sờ

- Thật sự là lợi hại

Lúc này, vị bác sĩ già nhìn vào màn hình, không nhịn được nói:

- Ai, nếu không phải là vị bác sĩ trẻ này, hôm nay sợ rằng cô không giữ được mạng rồi

Nói xong, ông Trương hỏi vị nghiên cứu sinh ở bên cạnh:

- Nếu như là cậu, thì cậu có dùng Nitroglycerin hay không?

Bác sĩ trẻ tuổi ở bên cạnh sững sờ:

- Dùng ạ, tại sao lại không dùng! ? Nhìn thấy có người té xỉu, lại nghi ngờ bị đau thắt tim, dùng Nitroglycerin là phương pháp mà đại đa số mọi người đều nghĩ đến?

Lão Trương thở dài:

- Cậu nhìn thấy huyết áp của người bệnh, cậu cũng dám dùng, cũng may là không dùng! Cậu không nhớ chống chỉ định của Nitroglycerin à? Huyết áp tâm thu bây giờ là bao nhiêu?

- Cậu dùng Nitroglycerin cho huyết áp thấp như vậy? Đây không phải là cứu mạng, mà là hiến mạng

Vị bác sĩ trẻ tuổi nghe xong, vội vàng ghi nhớ lại, sau đó hỏi:

- Thầy Trương, nếu như dùng Nitroglycerin, lại dùng thêm Viagra, như thế có phải là tốt nhất không?

Vị bác sĩ già nghe xong, suýt nữa bật cười

- Ai! Những thứ thuốc này đều là cấm kỵ, sau khi uống Nitroglycerin, lại dùng Viagra, hai vị thuốc này dùng cùng nhau có thể tăng cường giảm huyết áp rất lớn, nếu như làm không tốt có thể trực tiếp liền huyết áp thấp mất tại chỗ rồi! Càng chưa nói đến việc cứu mạng

- Chúng ta làm về cấp cứu, chắc chắn phải nhớ những điều kiêng kỵ của các loại thuốc thông thường này

....

....

Mà lúc này, trong biệt thự, Trần Thương cứu người làm cho mọi người xúc động.

Mà mấy cậu bé thì còn tại không chịu thua tranh luận ba ai lợi hại hơn, ba ai ăn uống thuốc đó nhiều hơn.

Không ai phục ai

Rơi vào đường cùng, một cô gái nhỏ nói:

- Cậu hỏi thử ba của các cậu thử là biết ba ai lợi hại hơn ngay mà.

Thế là, ba cậu bé bắt đầu tìm kiếm ba của mình...

Thế nhưng sau khi chúng dạo qua một vòng cũng không có tìm được ba

- Ba đi đâu?

- Mẹ ơi, ba đi đâu rồi?

Đối với vấn đề này, nguyên một đám nam đồng chí lâm vào đồng tình, mà nữ đồng bào lâm vào tò mò.

Tất cả mọi người quan sát xung quanh ai biến mất.

Nơi xa có mấy người đàn ông nhẹ nhàng thở ra, con thỏ nhỏ chết bầm này, tối nay trở về, chắc chắn phải thật tốt thu thập chúng một chút

Hình như là cảm giác tâm linh, lại có lẽ là máu mủ tình thâm loại huyết mạch tương liên.

Ba cậu bé hình như đối với vấn đề này rất có chấp niệm

- Bác ơi, bác thấy cha cháu không? Chính là cao cao, gầy gò... Đúng, âu phục màu xám tro...

Mấy người nơi xa nhìn chằm chằm lập tức biến sắc

Cái này... Hố cha chi tâm thề không bỏ qua

Nam đồng chí xung quanh nguyên một đám lộ ra biểu lộ thương mà không giúp được gì, dù sao, đám hài tử này miêu tả quá sinh động như thật, chỉ có thể đối với cười cười xấu hổ:

- Cậu bé nhỏ, ngữ văn của cháu học thật là tốt

Ba cậu bé thấy thế, dồn dập gật đầu:

- Lớn lên cháu cũng muốn làm bác sĩ

- Đúng, cháu cũng muốn học tập theo chú này

Nói xong, mấy cậu bé chạy về phía Trần Thương, dù sao trong con mắt của chúng, Trần Thương đã trở thành siêu anh hùng, có thể trị bệnh cứu người, quá thần kỳ.

Tụ hội lại lần nữa trở lại trong bình tĩnh đi.

Ba cậu bé tiếp tục mang theo bé gái tranh tài kỹ thuật máy xúc.

Nói đến, Tiết Tống cân nhắc cũng rất chu đáo, chuyên môn tạo ra một bãi cát cho mấy đứa nhỏ ngồi chơi.

- Cám ơn anh, bác sĩ Trần

Tiết Tống bất đắc dĩ xúc động một tiếng:

- Nếu như hôm nay chị Triệu ở đây xảy ra vấn đề, lúc đó thật sự là phiền toái.

Trần Thương cười nói:

- Không có việc gì, cũng là trùng hợp thôi.

Mọi người vừa nói vừa cười hàn huyên.

Nhưng lần này, có rất nhiều người chủ động đi lên chào hỏi Trần Thương, lẫn nhau nhận biết.

Tần Duyệt và Hồng San ngồi cùng một chỗ, Hồng San bất đắc dĩ cười nói:

- Chồng của cậu thật là lợi hại, học bá chính là học bá

Tần Duyệt cười nói:

- Chuyện này ngược lại là thật, anh ấy thật rất lợi hại

Hồng San nghe xong, lập tức cười hì hì ở bên tai nói:

- Lợi hại bao nhiêu? Có uống viên thuốc nhỏ hay không?

Tần Duyệt mặt đỏ lên:

- Cậu là nữ lưu manh! Anh ấy mới không cần đâu

Hồng San chớp chớp mắt, vũ mị cười một tiếng.

Chương 1205: Ta Đạo Không Cô

(* Ta đạo không cô: Tôi không cô độc trên con đường hiện tại tôi đang đi.)

Bữa cơm trưa rất phong phú, với đầu bếp chuyên môn làm đồ ăn phương Tây, hương vị rất ngon.

Trần Thương ăn uống no đủ, tìm một chỗ đẹp trong sân, tiếp thuốc diệt tia tử ngoại.

Ba đứa trẻ và Tiểu Côn cũng chạy đến.

Nơi này là một đồng cỏ, lúc này cũng đã hơn tháng năm, chính là thời gian hoa lá nở rộ, chim hót hoa nở và mùi thơm của bùn đất.

Trần Thương nhấp một ngụm soda, nhắm mắt lại, cũng nhàn rỗi đung đưa chiếc ghế xích đu.

- Wow, đây là... con gián?

- Có tận mấy con

- Có phải là chúng đã chết rồi hay không?

- Không có... cậu xem, còn cử động đây này

Mấy đứa trẻ tò mò không biết cách nào tìm mấy con gián sắp chết, suy nghĩ một lát, có nên cử hành cho bọn nó một tang lễ hay không?

Vào lúc này, đứa bé gái đột nhiên cẩn thận đi đến bên cạnh Trần Thương, nhỏ giọng hỏi:

- Chú ơi, có phải là chú biết ma pháp hay không?

Trần Thương sững sờ, cảm thấy bản thân nên trêu chọc bọn nó một tí:

- Đúng thế, chú có ma pháp sinh mệnh! Sẽ biến bệnh tật trở nên khỏe mạnh, biến xấu xí thành xinh đẹp

Đứa bé gái vừa nghe xong:

- Vậy... vậy chú... vậy chú có thể biến cho bọn nó sống lại không?

Bé gái bi bô mà hỏi.

Trần Thương nghiêng đầu, nhìn thấy mấy con gián, lập tức liếc mắt.

Tuy nhiên, anh nhìn kỹ bãi cỏ xung quanh, đây là mới được xử lí qua, những con gián này hẳn là dùng thuốc sát trùng?

Nghĩ đến đây, Trần Thương chợt thấy ly soda bên cạnh, nảy ra ý tưởng

- Được thì có được, nhưng mà đến tối mới có thể khỏe được

Nói xong, Trần Thương đứng dậy, đổ khá nhiều soda lên trên người những con gián.

Trong lòng lẩm nhẩm:

- Gián con à, mày có thể sống thì hãy sống lại, không sống lại được thì cũng không thể trách tao

Dù sao, sau khi ngộ độc thuốc sát trùng, có thể sử dụng nước Carbonat Natri 1-2% hoặc nước muối sinh lí từ để rửa dạ dày.

Trần Thương đương nhiên là không có nước Carbonat Natri, nhưng... nước soda có được không?

Thế nhưng không bột đố gột nên hồ*, kiếp nạn hôm nay của bọn gián này là không có cách nào độ hóa được.

(* Không bột đố gột nên hồ (tục ngữ): ngay cả một người phụ nữ thông minh và đảm đang thì cũng không thể nấu mà không có gạo. Ví von là con người dù có năng lực đến đâu nhưng nếu thiếu những điều kiện cần để thì làm việc gì cũng khó thành công.)

Nghĩ đến đây, Trần Thương thở dài.

- Bây giờ, chú tưới nước sự sống lên trên người bọn nó, có thể sống sót hay không, thì phải xem tạo hóa của bọn nó rồi

Nói xong, Trần Thương cao thâm mạt trắc* rời đi.

(* Cao thâm mạt trắc: có nghĩa là mức độ thâm sâu khó lường, mô tả rất khó hiểu.)

Dù sao, soda cũng là đồ uống, trong đó khí CO2 được ép thành nước uống tinh khiết, đồng thời tăng thêm vị ngọt và hương liệu.

Cho nên nói, nước soda thực chất là một dung dịch nước của Natri Bicacbonat, có tính kiềm yếu, trong y học có thể khử trùng và sát trùng bên ngoài, uống có thể tổng hợp cân bằng Axit-Bazơ trong cơ thể người và thay đổi tính Axit.

Bởi vì mỗi ngày chúng ta ăn rất nhiều các loại thịt, cá, đều là đồ ăn có tính Axit, nên tạo thành trong cơ thể có tính Axit yếu.

Do đó, để duy trì tính cân bằng Axit-Bazơ, hãy uống chút nước Soda và ăn đồ ăn có tính kiềm.

Dương nhiên, những người bị viêm dạ dày ruột có thể không nhất thiết phải uống loại nước giải khát có ga này.

....

....

Khoảng hơn bốn giờ, mọi người vui vẻ ra về, lúc Trần Thương nhìn lại ba đứa trẻ, đột nhiên sửng sốt.

Tại sao trong mắt bọn nó lại rưng rưng nước mắt?

Chẳng lẽ là bởi vì ba con gián kia chết rồi à?

Xem ra kế hoạch cứu chữa bằng nước soda đã tan vỡ.

Nhưng... nếu nhưng bọn chúng có may mắn sống lại thì... cũng không biết người anh em Tiết Tống có ghi hận mình hay không?

Rời khỏi biệt thự, Trần Thương cảm thấy hôm nay ăn uống no say, còn được nghỉ ngơi rất tốt, Trần Thương đột nhiên cảm thấy mua một cái biệt thự cũng tốt.

Cuộc sống của người giàu quả nhiên nhàm chán

Lúc trở về, Tần Duyệt lái xe, Trần Thương ngồi ở bên cạnh chơi điện thoại, mở ra vòng bạn bè, lặng lẽ mở chặn cho Tần Duyệt.

Nếu như bị phát hiện đã chặn thời gian khá lâu, như vậy thì không tốt.

Mà vòng trạng thái bạn bè này đã là ngày hôm qua, cô ấy hẳn sẽ không xem nó?

Nhưng, anh thấy vòng bạn bè của mình toàn ấn like.

Hơn nữa có rất nhiều người quyết định muốn thử

Vương Thông:

- Ngày mai thử một chút

Từ Tử Minh:

- Tôi đã tìm được chiếc chân váy xếp ly của con gái, cũng được làm từ Polyeste.

Lưu Quang:

- Người ở An Dương, vừa mới phẫu thuật xong! Về nhà sẽ thử xem

.....

Nhìn thấy một đám người kích động, Trần Thương đột nhiên xúc động một tiếng:

- Tôi đạo không cô

Anh quyết định, ngày mai đi làm chắc chắn là một ngày đặc sắc, anh muốn hỏi Từ Tử Minh một chút, anh ta ngày hôm qua luyện tập khâu lại như thế nào?

Qua ngày hôm sau, mới sáng sớm Trần Thương đã không kịp chờ đợi mà đi liền đến bệnh viện.

Chỉ thấy lão Mã quầng mắt thâm đen đang giận dữ đi đến.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- A? Tổ trưởng Mã, tối hôm qua ông trực ca đêm à? Làm sao mà mắt lại thâm đen thế này?

Mã Nguyệt Huy híp mắt, vô cùng tức giận nhìn chằm chằm vào Trần Thương, hận không thể ăn thịt Trần Thương

- Tối hôm qua tôi ngủ ở bệnh viện

Trần Thương nghe xong, vội vàng xúc động nói một tiếng:

- Tổ trưởng Mã thật là tận tâm với công việc của mình.

Mã Nguyệt Huy mặt đen lại:

- Tôi là bị chị dâu của cậu đuổi ra ngoài

Trần Thương nghe xong, sửng sốt một chút:

- Cái này... việc nhà à?

Mã Nguyệt Huy lắc đầu:

- Chính là tôi làm hư một cái váy Givenchy thôi, hôm qua tôi giặt một đống quần áo cả ngày, buổi tối còn phải chạy đến cấp cứu.

- Tiểu tử cậu, hại người rất nặng đó

Trần Thương nghe xong, lập tức thấy thoải mái

Mã Nguyệt Huy trừng mắt nhìn Trần Thương:

- Cậu còn vui vẻ như thế à?

Trần Thương bị dọa đến run rẩy:

- Không có nha, anh nhìn thấy tôi vui vẻ chỗ nào?

Dương Khiết đi đến:

- Bác sĩ Trần, vui vẻ như thế à?

Trong lòng Trần Thương lộp bộp, rõ ràng như thế à?

Lão Mã tức giận: "Uổng công tôi tin tưởng cậu như vậy, cậu vậy mà còn cười trên nỗi đau khổ của người khác!"

Trần Thương vội vàng dừng lại:

- Tổ trưởng Mã, anh hiểu lầm tôi rồi, anh suy nghĩ kỹ một chút, ca phẫu thuật ngày hôm qua của anh có tiến bộ hay không? Tốc độ khâu lại có nhanh hay không?

Lão Mã nghe thấy câu nói này, lập tức sửng sốt một chút.

Để tay lên ngực tự hỏi, thật sự là nhanh hơn không ít

- Nhanh hơn.

Trần Thương vỗ tay một cái:

- Nhanh là được rồi, ông cảm thấy cứu người với một cái váy, bên nào nhẹ bên nào nặng?

Lão Mã gật đầu:

- Nói thì nói như thế! Nhưng mà...

Trần Thương tiếp tục nói:

- Vậy ông cảm thấy mạch máu nhân tạo đắt như thế, ông có cơ hội luyện tập à? Ông có thể tùy ý như thế à?

Lão Mã lập tức sững sờ, tiếp tục gật đầu:

- Chính là...

Trần Thương thở dài:
- Vậy không phải là đúng rồi à?
Lão Mã nhìn chằm chằm vào Trần Thương:
- Thế nhưng, tại sao tôi vẫn không vui vẻ như thế chứ?
Trần Thương nghe xong lời này, không nhịn được lập tức nói:
- Như vầy đi, tổ trưởng Mã, tôi chỉ cho anh một biện pháp tốt.
- Hôm qua anh khâu lại xong có chụp hình chưa?
Lão Mã gật đầu:
- Chụp rồi
Trần Thương gật đầu:
- Như vậy càng tốt
- Anh hãy đăng lên vòng bạn bè, nhớ kỹ, chụp cả tên bảng hiệu của váy chị dâu, anh hãy nói, vợ vì để cho tôi luyện tập khâu lại mạch máu nhân tạo, đã đem chiếc váy Givenchy vừa mới mua tặng cho tôi
- Nhớ kỹ, quan trong là: "Đằng sau mỗi một người đàn ông thành công, luôn có một người phụ nữ âm thầm nỗ lực mà không cần báo đáp!"
Lão Mã nghe vậy, lập tức vỗ trán một cái:
- Ý kiến hay
Trần Thương tiếp tục giật dây:
- Nào, bây giờ đăng liền, chị dâu nhìn thấy càng sớm, tôi tin tưởng hiệu quả sẽ càng tốt

Chương 1206: Hồng Huyết (Máu Màu Hồng)

Sau khi lão Mã đăng trong vòng bạn bè xong, không nhịn được cười hắc hắc hắc.

Trần Thương cũng là cười theo.

Lão Mã sững sờ:

- Tại sao cậu lại cười tà ác như vậy?

Trần Thương:

- Anh không cảm thấy... câu chuyện của anh có thể bắt chước à?

Lão Mã sững sờ

Lập tức bừng tỉnh

Anh ta đập bàn:

- Ý của cậu là... không phải xin lỗi? Mà là... để càng thêm nhiều người học tập động tác của tôi? Sau đó... chia sẻ đau khổ?

Trần Thương hài lòng nhìn thoáng qua lão Mã, nhanh chóng nói:

- Cái gì mà chia sẻ đau khổ, anh thử nghĩ xem, chuyện này thật sự là cống hiến đối với nhân dân, đối với Tổ quốc, cái này sao có thể gọi là chia sẻ đau khổ? Cái này phải gọi là chia sẻ kinh nghiệm thành công

- Đợi đến lúc, tất cả các bác sĩ khâu lại mạch máu của chúng ta, có tay nghề cao trong các ca phẫu thuật thay thế mạch máu lớn, việc này thật tốt biết bao

Lão Mã sững sờ, nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Trần Thương à, tôi phát hiện, cậu càng ngày càng hư rồi! Nhưng mà... tôi thích, ha ha ha...

Sau khi nói xong, hai người nhìn nhau cười, lập tức cười ha ha ha ha lên.

Đột nhiên cảm thấy, cơn gió hôm nay rất ồn ào và náo động.

....

....

Bên này còn chưa kịp tới thời gian giao ban, một cuộc gọi cấp cứu khẩn cấp vang lên.

- Một bé gái 15 tuổi bị đau bụng trên kèm theo nôn mửa, ở phòng khám bệnh truyền dịch đột nhiên hôn mê, hiện tại đang trên đường di chuyển, còn khoảng 10 phút nữa đến.

Một cuộc điện thoại làm cho Trần Thương và lão Mã ngay lập tức trở lại trạng thái cũ, nhanh chóng nói:

- Chuẩn bị tốt cấp cứu

Lão Mã lo lắng nói:

- Liệu có phải là phản ứng truyền dịch hay không?

Trần Thương gật đầu, không thể loại trừ khả năng này

Trình độ phòng khám tuyến địa phương không đều, bản thân bé gái là nhập viện do đau bụng nôn mửa, nghi ngờ là do viêm đường tiêu hóa, khi dùng thuốc kháng viêm và kháng sinh, thì sẽ xảy ra trường hợp phản ứng truyền dịch, mà cho dù không phải là dị ứng, thì cũng có thể là do phản ứng truyền máu...

Nghĩ đến đây, cả hai bắt đầu chuẩn bị.

Lúc này, người phụ trách phòng khám Miêu Cao Quân cũng đến theo, anh ta làm sao cũng không nghĩ đến sẽ gặp phải loại chuyện như thế này, nhưng anh ta cũng không phải là rất bối rối.

Giờ mở phòng khám, có ai mà chưa gặp qua loại chuyện như thế này?

Mặc dù họ cũng cẩn thận đi từng li từng tí, bước đi trên miếng băng mỏng, sợ gặp phải tình huống như vậy, dù sao một sự cố y tế, cũng phải bồi thường mấy chục vạn hoặc hơn trăm vạn cũng bình thường, việc này mà làm không tốt thì cũng phải làm không công rất lâu đấy.

Có điều, Miêu Cao Quân này thật sự có kinh nghiệm rất phong phú, anh ta quanh năm đều ở phòng khám nên biết rất rõ chuyện này, anh ta dứt khoát đi theo người nhà vào bệnh viện.

Một khi xảy ra vấn đề, bồi thường là xong

Nói thật, về việc bồi thường tiền, Miêu Cao Quân anh một chút cũng không lo lắng.

Dù sao bây giờ có thể mở phòng khám ở thủ đô, không thể không nói rằng một năm không kiếm được trăm vạn.

Anh ta chỉ sợ bị kiện, làm hỏng thanh danh và bị thu hồi bằng cấp chuyên môn bác sĩ.

Mặc dù tìm người trực thuộc cũng thuận tiện, nhưng... những năm gần đây ở thủ đô, đối với việc xác minh chứng nhận kiểm tra ngày càng khắc khe.

Cái bằng chứng nhận này của Miêu Cao Quân cũng là không dễ dàng gì mới có được, tốt nghiệp trung cấp y học và đã phải nỗ lực rất nhiều để có ngày hôm nay.

Anh ta đích thân cùng gia đình người bệnh đến trung tâm cấp cứu, bận trước bận sau, đơn giản chính là để người nhà không tiện vạch mặt.

Có điều, bé gái hiện đang trong tình trạng hôn mê và sốc, cha mẹ cô bé đã sớm phát điên, căn bản chẳng hề quan tâm đến Miêu Cao Quân.

Trần Thương và Mã Nguyệt Huy bên này nhìn thấy xe cấp cứu đã đến, vội vã chào hỏi chuyển giường.

Bác sĩ cấp cứu đăng ký tình huống, Mã Nguyệt Huy trực tiếp hỏi:

- Chuyện là như thế nào?

Mẹ của bé gái tên là Vi Nhã Ngọc:

- Bác sĩ, hôm nay đi học, sau khi ngủ dậy, nó ăn vài chiếc bánh xốp đường đỏ, sau đó uống sữa, nhưng trên đường đi học đột nhiên bắt đầu đau bụng

- Tôi mới đầu cứ nghĩ là nó giả vờ, nhưng không ngờ là đầu nó đầu mồ hôi hột, nên vội vàng đưa nó đến phòng khám cư xá.

Nói xong, Vi Nhã Ngọc chỉ vào Miêu Cao Quân:

- Anh ta cho rằng là có thể bị viêm dạ dày ruột, ăn hư bụng rồi, nên cho truyền chút chất lỏng.

- Thế nhưng, không ngờ đến nửa tiếng sau, bụng của con gái tôi càng ngày càng đau, bực bội bất an, tôi thấy tình hình không ổn, nên nhanh chóng gọi 120, nhưng vừa gọi điện thoại chưa được bao lâu thì con gái tôi đã té xỉu.

Nói đến đây, Vi Nhã Ngọc lạnh lùng nhìn Miêu Cao Quân, mặc dù không nói lời hung ác, nhưng... ánh mắt không cần nói cũng biết.

Dù sao, nếu như con gái có xảy ra chuyện gì, thì cơ bản không phải là vấn đề của tiền.

Khi bé gái được đưa xuống phòng cấp cứu, Trần Thương nhìn người đàn ông mập mạp.

Thật sự là dị ứng phản ứng?

Mã Nguyệt Huy vội vàng hỏi:

- Anh truyền dung dịch gì vào?

Miêu Cao Quân tổ chức ngôn ngữ:

- Dung dịch tôi truyền vào là Levofloxacin, Levofloxacin là một loại thuốc chống viêm Quinolone không cần thử nghiệm trên da, và tôi cũng đã hỏi qua xem người bệnh có lịch sử bị dị ứng hay không.

Bây giờ, việc mà Miêu Cao Quân cần làm là chứng minh bản thân mình không có sai.

Mã Nguyệt Huy đã thu thập bệnh án, mà Trần Thương thì đưa bé gái vào trong phòng cấp cứu.

- Tạo một ECG*

(* ECG: Điện tâm đồ là đồ thị ghi những thay đổi của dòng điện trong tim. Quả tim co bóp theo nhịp được điều khiển của một hệ thống dẫn truyền trong cơ tim. Những dòng điện tuy rất nhỏ, khoảng một phần nghìn volt, nhưng có thể dò thấy được từ các cực điện đặt trên tay, chân và ngực người bệnh và chuyển đến máy ghi.)

- Theo dõi ECG

Tiểu Kha đang ở bên này bận rộn.

Bé gái này có da có thịt, ngược lại cũng rất đáng yêu.

Trần Thương hoàn toàn không nghĩ lung tung, anh là đang suy nghĩ về một vấn đề khác

Thật sự là phản ứng truyền dịch à?

Có khả năng khác hay không?

Phản ứng truyền dịch quả thật là có thể dẫn đến buồn nôn, nôn mửa, đau đầu, đầu choáng váng, bực bội bất an, nói mê, nghiêm trọng hơn là người bệnh có thể hôn mê, tụt huyết áp, xuất hiện bị sốc và suy hô hấp, các loại triệu chứng dẫn đến tử vong.

Thế nhưng, bản thân người bệnh có tiền sử đau bụng từ trước.

Hiện tại, những điều này cũng không thể loại trừ

ECG rất nhanh đã xuất hiện, bình thường

ECG hoàn toàn bình thường

Máy đo ECG mới được kết nối, Trần Thương bên này vội vàng nói:

- Lấy máu, kiểm tra máu định kỳ, chức năng gan thận... cộng với Amylase huyết thanh.

Tiểu Kha lập tức đứng lên, ra ngoài gọi Trình Di vào lấy máu.

Ngay lúc này, y tá lấy máu đột nhiên sững sờ

- Bác sĩ Trần, anh mau xem

Trần Thương quay người, thấy ống máu đầu tiên rút ra lại là màu hồng

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Lấy thêm một ống khác

Nó cũng có màu hồng

Tất cả mọi người cũng không dám tin vào mắt mình.

Máu màu hồng?

Như vầy cũng quá khoa trương rồi?

Nhưng rõ ràng, khoa trương còn ở phía sau.

Lúc này, y tá thực tập cầm ống máu đầu tiên nói:

- Chủ nhiệm Mã, bác sĩ Trần, hai người xem, máu... máu đang đọng lại...

Cô y tá thực tập nhìn chằm chằm vào ống dẫn trên tay với ánh mắt giải thích.

Hơi hoảng hồn nói:

- Tôi... tôi không làm gì cả...

Tất cả mọi người đều sửng sốt

Tình huống như vậy làm sao có thể kiểm tra được, đoán chừng cái máy móc kiểm chứng cũng không có cách nào phân biệt được?

Đến cùng là việc gì đang xảy ra

Trần Thương nói:

- Đưa máu cho tôi, tôi xem một chút

Y tá thực tập vội vàng gật đầu.

Bên này, Trần Thương cầm lấy xem, đột nhiên nhíu mày:

- Đây là... dịch mỡ?

- Tổ trưởng Mã, chuẩn bị thay máu...

Lão Mã cũng hiểu được, lập tức biến sắc, quay người hô:

- Liên hệ khoa truyền máu, chuẩn bị máu, tiến hành thay máu

Chương 1207: Bệnh Tình Dục... Di truyền?

Gọi điện cho khoa truyền máu, Trần Thương bên này cũng vội vã nói với y tá Tiểu Kha:

- Tranh thủ thời gian kiểm tra lượng đường trong máu

Tiểu Kha nghe xong, lập tức phản ứng, tranh thủ thời gian kiểm tra gấp lượng đường trong máu.

Sau khi đo lượng đường trong máu, các y tá nhìn chằm chằm vào dụng cụ đo đường máu đều sửng sốt

- Bác sĩ Trần! Tăng mạnh...

Trình Di không nhịn được nói.

Trần Thương nghe xong, trái tim anh như đang rơi xuống đáy vực

Có đôi khi, làm bác sĩ, không biết nên vui hay nên buồn khi đoán đúng tình huống của người bệnh.

Thật sự là sợ cái gì thì cái đó đến

- Đưa ống dẫn nước tiểu, khẩn trương kiểm tra nước tiểu thường quy, chú ý đến thể Ketone trong nước tiểu.

- Đi gọi bác sĩ siêu âm đến, kiểm tra tình hình phần bụng.

...

Trần Thương sắp xếp đâu vào đấy, lão Mã bên kia cũng không nhàn rỗi.

Tình trạng của người bệnh, lão Mã cũng đoán được bảy tám phần.

Kiến thức chuyên nghiệp của Trần Thương rất vững chắc, cũng rất đáng tin, điều này khiến lão Mã có thể ra ngoài chuẩn bị cho những chuyện khác.

Bởi vì lượng mỡ trong máu của đứa bé gái quá nhiều, do đó dẫn đến hiện tượng máu hồng và trạng thái ngưng kết

Tình huống này là một chuyện rất nguy hiểm, chắc chắn phải thông qua máy móc, sử dụng phương pháp tuần hoàn ngoài cơ thể để "dọn sạch" mỡ thừa và các cặn bã khác trong máu.

Trần Thương bên này đang chuẩn bị cho việc hạ đường huyết và tiêm Insulin.

Hiện tại phần lớn là người bệnh bị rối loạn tiểu đường Ketoacidosis, thế nhưng có còn bệnh khác hay không?

Dù sao người bệnh trước lúc vào phòng khám bệnh đã đau bụng, mà trong lúc bắt đầu truyền dịch thì càng đau bụng hơn

Điều này nói rõ sự tồn tại khả năng bị đau bụng cấp tính

Viêm ruột thừa?

Hay là viêm túi mật?

Hoặc có lẽ là... viêm tụy

Ba bệnh này đều có khả năng, bác sĩ siêu âm bên này cũng là gấp gáp chạy đến.

Tranh thủ thời gian làm kiểm tra.

Vừa mới kiểm tra, tình trạng lại lần nữa xảy ra chuyển biến.

Chỉ nhìn thấy siêu âm, tuyến tụy rõ ràng đã sưng to lên, mơ hồ, không có quy tắc, tiếng vang tăng lên, không đều và các bất thường khác, bên trong tuyến tụy còn có những mảng nhỏ của vùng lưỡng lự âm hoặc vùng không về âm

Viêm tụy cấp tính

Dưới siêu âm có thể nhìn thấy rõ ràng các tổn thương tụy, nhưng siêu âm đối với chẩn bệnh viêm tụy thì không rõ ràng, đặc biệt là đối với sự phát triển của viêm tụy thành CT.

Dù sao còn phải cân nhắc đến sự có tồn tại của tắc nghẽn đường mật hay không, có muốn kiểm tra hoàn thiện hay không?

- Bác sĩ Trần, huyết áp chỉ có 80/40 mmHg

Một câu nói, cắt ngang suy nghĩ của Trần Thương.

Bây giờ, Trần Thương đã chắc 70-80% là người bệnh bị viêm tụy cấp nặng.

Mà có thể nắm chắc là phản ứng cấp tính

Được rồi

Việc cấp bách là chữa trị cơn sốc, bổ sung huyết tương, duy trì sự cân bằng của nước và điện.

Nghĩ đến đây, Trần Thương bên này căng thẳng bắt đầu chuẩn bị.

Khoa xét nghiệm sau khi biết được tình trạng của người bệnh, tự thân cử người đến rút máu lấy mẫu.

Kiểu người bệnh thế này quả là hiếm thấy.

Trần Thương ở phòng cấp cứu ngây người thời gian lâu như vậy, là lần đầu tiên gặp tình huống như vậy.

Công việc cấp cứu được thực hiện một cách trật tự

Mà lúc này, Trần Thương nói với bác sĩ quản giường:

- Anh xem chừng, có tình huống gì thì gọi tôi, tôi đi tìm cha mẹ của người bệnh để hỏi thăm tình hình một chút

Lúc này, bên ngoài phòng cấp cứu đã ồn ào lộn xộn thành một mảnh.

Vi Ngọc Nhã và chồng của mình là Cát Hưng Nghiệp đều đang trách móc bác sĩ phòng khám bệnh Miêu Cao Quân.

Cát Hưng Nghiệp nhìn chằm chằm vào Miêu Cao Quân gầm thét:

- Cái đồ thầy lang băm, không có năng lực thì đừng mở phòng khám bệnh, anh có còn lương tâm hay không?

Miêu Cao Quân nhìn thấy Cát Hưng Nghiệp như thế, cũng không lên tiếng, thở dài ngồi ở bên cạnh.

- Cô cũng không cần chửi tôi, nếu như có xảy vấn đề gì, cần phụ trách thì tôi sẽ phụ trách, là trách nhiệm của tôi, tôi cũng sẽ không thoái thác, tôi hôm nay một bước cũng sẽ không rời bệnh viện.

Hai tay Vi Nhã Ngọc ôm ở trước ngực, đi qua đi lại ở cửa ra vào.

Hoàn cảnh của đứa bé gái này rất tốt, mẹ là giám đốc điều hành cao cấp của một công ty nước ngoài, thường xuyên đi công tác, có văn phòng tại Philippines, thường xuyên ra nước ngoài, chỉ mới vừa trở về.

Chồng Cát Hưng Nghiệp cũng là quản lí một nhà xí nghiệp tư nhân, dưới tay quản lí hai ba mươi người, rất có khí thế.

Sau khi Trần Thương ra bên này, anh nhìn Cát Hưng Nghiệp và Vi Nhã Ngọc:

- Người nhà qua đây một chút, tôi có vấn đề muốn hỏi hai người

Vi Nhã Ngọc vội vàng chạy đến:

- Bác sĩ, tình huống thế nào?

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Tình huống... không lạc quan

- Chúng tôi đã lấy một lượng máu không tốt trong người người bệnh, các chỉ số xét nghiệm cụ thể vừa được gửi đến, lượng đường trong máu của người bệnh rất cao, đó là hôn mê do rối loạn bệnh tiểu đường Ketoacidosis

- Tuy nhiên, đồng thời người bệnh có chứng viêm tụy cấp tính, nói tóm lại, hình huống rất nguy hiểm, hiện tại tôi thấy lá gan cũng hơi không ổn, siêu âm xuống chỉ có thể nhìn thấy là gan nhiễm mỡ, không thể xác định là có bệnh viêm gan hay không, tôi cần hỏi người nhà một chút vấn đề

Vi Nhã Ngọc vội vàng gọi Cát Hưng Nghiệp đến:

- Anh qua đây, bác sĩ muốn hỏi một vài vấn đề.

Cát Hưng Nghiệp tức giận đi tới.

Trần Thương nhìn thấy Cát Hưng Nghiệp trách móc Miêu Cao Quân, không nhịn được thở dài.

- Hai người có bệnh tật gì di truyền hay không, còn có bệnh tình dục truyền nhiễm không?

Trần Thương đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Vi Nhã Ngọc lắc đầu:

- Không có, tôi về nước vừa làm kiểm tra, cái gì cũng không có.

- Thời gian trước tôi ở nước ngoài, tôi mới trở về hôm thứ sáu, các báo cáo y tế đều có sẵn, đều rất tốt.

Mà lúc này, Cao Hưng Nghiệp đột nhiên sửng sốt, khi anh ta vừa tới, không có nghe thấy toàn bộ, chỉ nghe được nửa câu nói sau.

Đúng lúc này, bác sĩ Triệu quản giường đột nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, huyết áp người bệnh đến 90

Trần Thương gật đầu:

- Hai người có thể hỏi một chút, điều này... vẫn là rất cần thiết, tôi một lát đi ra thì nói lại cho tôi.

Vi Nhã Ngọc vội vàng gật đầu.

Ánh mắt Cát Hưng Nghiệp hơi hoảng hốt:

- Anh... anh đi hỏi một chút.

Vi Nhã Ngọc lườm anh ta một cái.

....

Tim Cát Hưng Nghiệp đột nhiên đập mạnh, vừa nãy bác sĩ hỏi rất rõ ràng, có mắc bệnh di truyền hay không? Còn là bệnh tình dục truyền nhiễm?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cát Hưng Nghiệp khá luống cuống.

Anh ta cầm lấy điện thoại chạy ra bên ngoài nơi không có người, bấm một số điện thoại.

- Alo, tôi hỏi cô một chuyện? Cô có bệnh hay không?

Đối phương im lặng một chút

- Anh cũng tra ra rồi?

Sau đó một giọng nữ truyền đến.

Cát Hưng Nghiệp bị dọa đến run rẩy

- Đến cuối cùng là bệnh gì! Cô nói nhanh một chút

Cát Hưng Nghiệp vội hỏi, con mắt nhìn bốn phía xung quanh, vô cùng cảnh giác.

Người phụ nữ thở dài:

- Giang mai*

(* Giang mai: Là một bệnh nhiễm khuẩn do xoắn khuẩn Treponema pallidum gây ra. Vi khuẩn giang mai xâm nhập trực tiếp vào cơ thể khi quan hệ không được bảo vệ, qua các vết xước trên da và niêm mạc khi tiếp xúc với dịch tiết từ tổn thương giang mai.)

Cát Hưng Nghiệp lập tức cúp điện thoại.

Tức giận đến hận không thể quăng chiếc điện thoại.

Chẳng lẽ... bệnh giang mai cũng có thể truyền nhiễm?

Anh ta nhân lúc vợ ra nước ngoài đã dẫn người đó về, sợ bị phát hiện, nên ngay phòng của con gái...

Thế nhưng

Anh ta đã cho người dọn dẹp nhà cửa?

Cái này cũng có thể phát hiện?

Nghĩ đến đây, toàn thân Cát Hưng Nghiệp phát run.

Bên này Trần Thương điều chỉnh phương án, sau khi đi ra, nhìn thoáng qua Vi Nhã Ngọc:

- Cha mẹ hai bên có bệnh di truyền không?

Vi Nhã Ngọc gật đầu:

- Bên tôi không có, còn cha của anh ấy bị tiểu đường cùng cao huyết áp, ôi! Còn có nhồi máu não. Bác sĩ, sao thế?

Trần Thương thở dài:

- Hẳn là bệnh tiểu đường di truyền.

Chương 1208: Tôi Sẽ Không Đi Đâu

Trần Thương giải thích:

- Nếu như trong gia đình có bệnh tiểu đường di truyền, tất cả những việc này đều dễ giải thích.

- Đứa bé có thể chưa đi khám sức khỏe, tôi nghĩ có thể là do chế độ ăn uống bình thường tương đối không đều, lâu ngày ăn đồ ăn vặt, ăn quá nhiều thức ăn có đường, nhiều calo đã khiến máu trong tình trạng cô đặc lâu ngày, mới hiện ra dạng máu đặc thù như vậy.

- Về sau, các người làm cha mẹ nên chú ý một chút đến chế độ ăn uống của con cái, bản thân đã tồn tại nhân tố di truyền, cộng thêm ăn uống không kiểm soát được, thì rất dễ xảy ra vấn đề

- Hiện tại trong máu có rất nhiều mỡ, chắc chắn phải tiến hành tuần hoàn ngoài cơ thể, lọc ra những thứ mỡ màu trắng trong máu.

Nói đến đây, Trần Thương hít một hơi thật sâu:

- Hơn nữa, người bệnh còn đang bị viêm tụy cấp nặng, chúng ta cần phải phẫu thuật viêm tụy sau khi lọc máu, nói chung, nguy hiểm rất lớn.

- Cái này cần chữ ký của hai người.

Giờ phút này, sau khi Vi Nhã Ngọc nghe thấy thì liên tưởng đến phòng trong căn nhà.

Socola, gà rán, Hamburger đóng hộp... trong tủ lạnh đều là nước Cocacola...

Nghĩ đến đây, trong lòng Vi Nhã Ngọc đốt lên một loại lửa giận

Khi cô đi, đã dặn đi dặn lại, chỉ lo lắng con gái xảy ra vấn đề

Người giúp việc đâu?

Người giúp việc cũng bị sa thải rồi

Vi Nhã Ngọc càng ngày càng tức giận.

Vừa vặn vào lúc này, Cát Hưng Nghiệp mặt đầy phức tạp đi đến.

Sau khi thấy Trần Thương, đang muốn nói chuyện.

Chỉ nhìn thấy Vi Nhã Ngọc giơ lên một bàn tay

Choàng váng, vang dội vô cùng

Nhưng...

Điều làm mọi người kinh ngạc chính là, một cái bạt tay này là đánh lên mặt Cát Hưng Nghiệp không một chút gợn sóng.

Lúc này, Vi Nhã Ngọc đang nổi nóng:

- Hay cho anh, Cát Hưng Nghiệp này, tôi chỉ là đi ra nước ngoài nửa năm! Nửa năm đã biến thành như vầy? Nếu như tôi đi một năm, có phải cái nhà này không còn là nhà nữa không?

- Bác sĩ nói cho tôi biết, bây giờ con của chúng ta đang gặp nguy hiểm, tính mạng nguy hiểm bất cứ lúc nào

Nói đến đây, Vi Nhã Ngọc khóc, nước mắt chảy dài.

Cô nhìn chằm chằm vào Cát Hưng Nghiệp:

- Anh nói xem, anh ở nhà đã làm cái gì?

- Anh nhìn trong phòng con gái đều là cái gì? Lúc tôi đi, anh đã hứa thế nào?

- Anh xứng à?

- Tôi không nói đến liệu anh có phải là một người chồng đủ tiêu chuẩn hay không, nhưng tôi hỏi anh, anh có phải là một người cha đủ tiêu chuẩn hay không?

- Anh xem đây là cái gì! Giấy báo bệnh tình nguy hiểm! Nó mới bao nhiêu? 15 tuổi! Anh nói xem nó bây giờ phải làm sao?

Cát Hưng Nghiệp nghe thấy lời nói của Vi Nhã Ngọc, hít một hơi thật sâu, thì ra... cô ấy đều biết hết rồi.

Nhưng... phòng của con gái đều đã được thu dọn sạch sẽ, sao cô ấy phát hiện được?

Cât Hưng Nghiệp cũng không muốn tranh cãi ầm ĩ, việc đến nước này, giải thích cũng không còn ý nghĩa gì nữa

- Đều là lỗi của anh, em không sai

Cát Hưng Nghiệp từ tốn nói:

- Vượt quá giới hạn là do anh không đúng, bệnh truyền nhiễm cũng không phải do anh cố ý, anh biết ý của em, li hôn đi.

- Anh không tốt, nhưng em tốt à?

- Tối thiếu thì mỗi ngày anh đều ở bên cạnh con, còn m thì sao? Kết hôn 18 năm rồi, em đã làm cái gì?

- Trong mắt của em chỉ có sự nghiệp, nha! Có thể còn có việc khác nữa, nh cũng lười nói.

- Một năm bốn mùa, em ở nhà được bao lâu? Con gái 15 tuổi, em ở bên cạnh nó được bao lâu?

- Anh biết bây giờ em đã có bản lãnh nên xem thường anh, được! Em nói cái gì cũng đều được, anh chịu em đủ rồi

- Tất nhiên... nếu em đã đều biết rồi, vậy thì li hôn đi.

- Đợi con khỏe rồi, chúng ta sẽ li hôn, em yên tâm, bệnh của anh tuyệt đối sẽ không lây cho em, bởi vì... anh cũng đã quên đã bao lâu rồi em không cho tôi đụng vào em

- Anh là đàn ông! Anh cũng có nhu cầu! Anh cmn là đàn ông, em hiểu không?

- Em đã cho người đàn ông như anh tôn nghiêm chưa? Ở nơi công cộng, nói đánh là đánh, nói chửi là chửi, anh nhịn

- Nhưng Vi Nhã Ngọc, anh nói cho em biết, anh đã chịu đủ rồi, chúng ta li hôn đi! Quyền nuôi dưỡng con cái, chúng ta lên tòa, tôi tin tưởng con gái sẽ đưa ra sự lựa chọn của mình

Mấy câu nói đã làm cho tất cả mọi người sửng sốt.

Trần Thương cũng là một mặt ngơ ngác, không biết vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Có điều... thông qua sự miêu tả của hai bên, Trần Thương cũng đã hiểu rõ một chút tình huống.

Nhưng hiện tại thứ mà anh quan tâm không phải những thứ này.

Mà là đứa trẻ đáng thương kia

Bệnh của đứa trẻ, đột nhiên trở thành ngòi nổ cuối cùng của gia đình tan vỡ.

Những oán hận nhiều năm tích tụ, tất cả đều bùng phát lên

Cát Hưng Nghiệp nhìn thấy Trần Thương cần thông báo bệnh tình nguy hiểm:

- Nào, bác sĩ, để tôi kí.

Lúc này, Vi Nhã Ngọc đã trực tiếp ngơ ngác rồi

Vượt quá giới hạn?

Nhiễm bệnh?

Phụ nữ?

Một loạt đầu mối khiến cô mù quáng triệt để.

Thêm mấy câu nói phía sau, khiến Vi Nhã Ngọc trực tiếp trợn tròn mắt.

Bên này Cát Hưng Nghiệp vừa mới kí tên, bên kia Vi Nhã Ngọc đã trực tiếp chạy đến đấm đá vào người Cát Hưng Nghiệp:

- Anh là cái tên hỗn đản, anh lại làm loạn để nhiễm bệnh? Anh... em muốn giết anh

Cát Hưng Nghiệp trực tiếp kéo tay cô lại, hít sâu một hơi:

- Nói như thế này đi, anh sớm đã muốn li hôn, nếu như không phải vì con gái, có thể là sớm đã li hôn rồi.

- Chúng ta ai cũng đừng nói ai nữa, vì sao em không cho anh chạm vào, chẳng lẽ anh không biết à?

- Đừng nói mình thành đạo đức cao như thế, anh biết em là loại người gì, em cũng đừng luôn lấy đạo đức dạy anh.

- Bởi vì em cũng không xứng

Nói xong, Cát Hưng Nghiệp trực tiếp đứng dậy rời đi, đi qua bên khác:

- Không cần kéo dài quá lâu, bây giờ đã có thể ly hôn! Bây giờ anh sẽ gọi điện thoại cho công ty.

Nói xong, cầm điện thoại trực tiếp gọi cho bộ phận pháp vụ của công ty, liên hệ với luật sư.

Vi Nhã Ngọc lập tức khóc, thất hồn lạc phách ngồi xổm trên mặt đất, gào khóc.

Nhà còn gọi cái gì là nhà?

Cô trực tiếp cầm lấy túi xách chạy ra ngoài.

Mà Cát Hưng Nghiệp thấy vậy, cũng không có chút do dự gì nữa, đứng dậy rời đi.

Tất cả những điều này khiến những y tá xung quanh và quần chúng vây xem chết lặng.

Miêu Cao Quân cũng là một mặt bối rối.

Mà lúc này, y tá đi đến:

- Bác sĩ Trần, phòng lọc máu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một y tá khác nói:

- Bác sĩ Trần, giải quyết phí thiếu nợ hay là...

Trần Thương còn hơi chưa lấy lại tinh thần:

- Gọi cảnh sát trước, gọi 110.

Miêu Cao Quân bên này không nhịn được lắc đầu, từ trong túi lấy ra 5 vạn tiền tệ, đưa ra:

- Không cần giải quyết phí thiếu nợ, tôi ứng ra trước.

Trần Thương sững sờ, nhìn Miêu Cao Quân, vẫn cho rằng là một tên bác sĩ không chịu trách nhiệm, không ngờ vào lúc này, anh ta vẫn ở lại.

Miêu Cao Quân thấy Trần Thương nhìn mình như vậy, không nhịn được cười một tiếng:

- Trình độ của tôi tuy kém các anh, nhưng mà... tôi cũng biết bản thân không có chẩn bệnh rõ ràng, nên chịu trách nhiệm về pháp luật, tôi cũng sẽ không chạy trốn.

- Tôi cũng chỉ là mở một phòng khám trị liệu đau đầu phát sốt mà thôi, cho rằng đứa bé là bị viêm dạ dày, ai... nguyên nhân cũng là tại tôi, không

suy nghĩ kĩ càng, tiền, lúc tôi đến cũng mang theo.

- Lúc tôi đến cũng có nói rồi, hôm nay tôi khẳng định sẽ không đi.

Trần Thương lắc đầu:

- Thật ra kháng viêm cũng không sai, đứa bé có triệu chứng viêm tụy cấp nặng, kháng viêm quả thật đã giảm bớt một vài triệu chứng.

Trần Thương là nói thật, không có thiên vị.

Thế nhưng... còn cha mẹ này, Trần Thương cũng không biết nói cái gì, lắc đầu, xoay người quay vào phòng cấp cứu.

...

...

Chương 1209: Cuộc Sống, Đây Chính Là Cuộc Sống

Vi Nhã Ngọc và Cát Hưng Nghiệp rời đi cũng không trì hoãn việc liên quan tới trị liệu cho đứa bé.

Lúc này, Cát Ngọc vẫn giữ nguyên trạng thái hôn mê, cô bây giờ căn bản không biết chờ đợi cô ở phía ngoài cũng không phải là cha mẹ của cô, mà là ông chú mập ở phòng khám bệnh cư xá.

Một loại phòng khám bệnh trình độ không cao làm kế mưu sinh, bác sĩ trẻ Miêu Cao Quân gặp ai cũng thiện ý, hòa khí sinh tài.

Miêu Cao Quân cũng lo lắng, không ngờ, mới vừa rồi đôi vợ chồng còn nhất trí đối ngoại quở trách mình kia mà giờ lại đột nhiên đã biến mất.

Không chỉ có anh, ngay cả Trần Thương cũng là một mặt như đang nằm mơ

Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, hiện tại cũng không biết.

Tôi chỉ hỏi mấy vấn đề đơn giản thôi mà, ngay cả lịch sử chơi xuân tôi cũng đều không dám há miệng, các người... sao lại như vậy?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, nhìn thoáng qua Miêu Cao Quân, về tới bên trong phòng cấp cứu.

Công việc cấp cứu vẫn còn đang tiến hành

Rất nhanh, báo cáo kết quả kiểm nghiệm đã có rồi.

Một y tá trẻ để điện thoại xuống rồi nhanh chóng vội vàng chạy vào:

- Bác sĩ Trần, ketone nước tiểu bốn dấu cộng! Máu nước tiểu Amylase cao hơn chỉ tiêu bình thường gấp năm lần

Một câu để trái tim mấy người đều chìm sâu vào đáy cốc

Ngay sau đó một giờ, lúc Cát Ngọc nằm viện, huyết áp tăng lên, cơn sốc cũng hơi giảm bớt.

Thế nhưng hiện tại Trần Thương lo lắng nhất còn là trọng chứng viêm tụy cấp

Trọng chứng viêm tụy cấp thuộc về viêm tụy cấp loại hình đặc biệt, là một loại bệnh tình hiểm ác, biến chứng bệnh nhiều, bệnh đau bụng cấp có tỉ lệ chết tương đối cao.

Hiện tại ở vào kỳ cấp tính phản ứng, ngược lại cũng có thể khống chế tốt, nếu như tiến vào kỳ toàn tỉnh nhiễm trùng, phối hợp loại máu này, thực

tế là hơi làm cho người khác đáng lo.

- Kết quả kiểm tra lượng đường trong máu cũng đã có! Chuẩn bị huyết tương thay thế

Mã Nguyệt Huy vội vàng chạy vào nói.

Một đám người lại lần nữa bắt đầu lu bu công việc cả lên.

Hiện tại máu của cô bé này chính là một loại vấn đề phiền phức, chắc chắn cần phải thay thế huyết tương, loại bỏ ra những thứ "Mỡ dịch" màu trắng kia

Nói đơn giản một chút: Đây chính là cần phải đổi máu.

Không đúng, khẳng định một lần là không đủ, có thể cần thay máu hai đến ba lần

Dựa theo suy đoán của Trần Thương, với thể trạng này, không có 1 vạn ml máu e là căn bản không ra được.

Phòng cấp cứu, nếu nán lại cũng không có ý nghĩa gì, hiện tại cần chuyển đến ICU giám sát trọng chứng.

Chủ nhiệm ICU Kiều Thành An khi biết được tình hình người bệnh, cũng đã nhanh chóng sắp xếp ổn thoả.

Bọn người Trần Thương ở lại phòng cấp cứu xử lý xong, sau đó cũng đã đến 10 giờ sáng rồi.

Bận trước bận sau những ba giờ, vẫn luôn trong một giai đoạn nguy hiểm.

Bên này vừa xử lý xong, Trần Thương vừa mới trở lại văn phòng, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ tới lời mình mới vừa nói.

Chẳng lẽ... nguyên nhân là ở mình à?

Trần Thương hơi không hiểu, vì sao mình hỏi một vấn đề thật tốt mà đã thành như vậy.

Ngay khi Trần Thương lâm vào trầm tư, quầy y tá tiểu Kha lại lo lắng chạy vào:

- Bác sĩ Trần, cầu Hòa An có người nhảy sông tự sát, nhưng mà đã được người cứu lên rồi, hiện tại lâm vào trạng thái hôn mê, ý thức không rõ ràng, nhịp tim rất yếu, tình huống này phải nói là vô cùng nguy hiểm.

Trần Thương vừa mới bởi vì Cát Ngọc cấp cứu bài tiết Adrenalin đã tiêu hao hết, sau khi nghe thấy ngâm nước nháy mắt đã đứng dậy, sau đó vội vàng chạy về phía xe cấp cứu.

- Đi

Một câu cũng không kịp nói quá nhiều, mau lên xe

Mà lại nói, đối với việc đuối nước tổn thương bản thân cũng không phải việc gì dễ nói, chỉ có thể tranh chút thời gian hơn vài giây.

Hiện tại chỉ có thể chờ mong người nhảy sông không ngâm nước quá lâu mà thôi

Bình thường thì nếu như có thể ở giai đoạn đầu hầu co giật (đuối nước trong 1 đến 2 phút) được cứu vớt thì sẽ không có việc gì lớn, tối đa cũng chỉ biểu hiện là hít thở không thông dẫn đế thiếu oxy, sau khi được cứu vớt lên thì đại đa số người có thể khôi phục lại được như lúc ban đầu.

Thế nhưng nếu như vào thời kì cuối khi hầu co giật, sự việc đuối nước đạt đến ba bốn phút, việc này phải nói là tương đối phiền phức

Nếu việc này lại kéo dài một chút, cao hơn 5 phút, hiện tại Trần Thương cũng không dám đảm bảo có thể cứu được hay không.

Trên xe, cảm xúc của tiểu Kha hơi bất mãn, ngày bình thường lúc khẩn trương cô thích dùng phương thức nói chuyện để giải quyết.

Nhưng mà bây giờ trên xe cả người mặt đen lại không thích nói chuyện.

Trần Thương thấy thế cũng tò mò hỏi:

- Thế nào? Sao lại mất hứng như vậy?

Tiểu Kha bất đắc dĩ nói:

- Tôi đang cảm thấy người tự sát rất quá đáng.

- Mỗi ngày có nhiều người cố gắng vì có sức khỏe mà cố gắng sống đến như vậy, họ... Có chút quá không trân quý tính mạng của chính mình.

- Mà lại nói, mỗi ngày cả nước bởi vì người tự sát cần phải lãng phí bao nhiêu tài nguyên chữa bệnh, rất nhiều người vì cứu họ mà lãng phí tính mạng của mình, tài nguyên chữa bệnh là có hạn... Ai

Nói tới đây, tiểu Kha bất đắc dĩ thở dài.

Mà đúng lúc này, tiểu Kha lại nghĩ tới Cát Ngọc:

- Còn có, Cát Ngọc cũng là người vô tội, dựa vào cái gì cha mẹ phạm sai lầm lại phải để con cái nhận hậu quả chứ, vốn các người đã không làm tốt một phần trách nhiệm của cha mẹ, cần gì phải như vậy chứ?

- Còn không bằng cùng với tôi mở phòng khám đi, không quen không biết, chờ đợi ở bệnh viện.

Nói đến đây, tiểu Kha không khỏi xúc động một tiếng.

Lúc này, lão Hạ đang lái xe bất đắc dĩ cười nói:

- Tiểu Kha, đây chính là cuộc sống, tôi lái xe cấp cứu hơn ba mươi năm, vừa mới bắt đầu cũng giống như cô, thấy cái gì cũng là vô cùng căm phẫn bất bình, thế nhưng dần dần tôi phát hiện, thật ra sau lưng mỗi người đều có một việc xưa, mà nào có cái gì tuyệt đối đâu, người tốt người xấu cũng thế.

- Bên trong ký ức của tôi đặc biệt rõ ràng, lúc ấy tôi mới 30 tuổi, đi đón chính là một tên tội phạm, hắn cướp bóc một người trong nhà, lúc xuống lầu, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, bị thương, tôi lúc ấy đã cảm thấy, tội phạm chết thì chết, cứu làm gì nữa, trừng phạt như thế là đúng tội.

- Người đàn ông được chữa khỏi, sau đó đã bị phán án 8 năm, sau đó có một lần tôi xem tin tức, thấy được một tin tức, sau khi tên tội phạm này được ra tù, vì giành lại trẻ em từ trong tay bọn buôn người mà bị đâm ba mươi dao, nhưng quan trọng chính là hắn không buông tay.

- Sau đó điều tra mới biết được, lúc ấy, tên tội phạm này vì cứu con của mình nên mới hết cách, bí quá hóa liều, đi cướp tiền.

- Mà lúc đó, cái nhà bị cướp kia, kết quả cô biết rõ họ đã làm gì không? Người nhà kia mới không phải thứ gì tốt, người nhà đó chính là một bọn buôn người

- Cho nên mới nói con người nha, là thứ phức tạp nhất, đời này có rất nhiều chuyện căn bản không thể nhìn rõ ràng, cái gì đến tuổi năm mươi sẽ biết thiên mệnh?

- Năm mươi tuổi đã biết đời này mình nên làm gì và không nên làm gì, tôi làm tài xế xe cấp cứu, thì sẽ làm tốt việc mà mình nên làm, bác sĩ thoì trị bệnh cứu người cho thật tốt bổn phận của mình, còn những việc khác, quản cũng không quản được.

Tài xế Hạ nói lời nói này làm cho tiểu Kha bất đắc dĩ mà lâm vào im lặng.

Nhưng lão Hạ vẫn là không nhịn được nói:

- Nhưng mà, người trẻ tuổi phải có cách sống của riêng người tuổi trẻ, có suy nghĩ của mình, có sướng vui giận buồn và xúc động, bằng không sao có thể nói là người trẻ tuổi được chứ?

- Nếu tất cả mọi người đều sống giống một người năm mươi tuổi như tôi, vậy thì cuộc sống này không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

- Tiểu Kha, nếu tôi nói, cô phải nắm chắc thời gian tìm đối tượng, thật sự phải nói là thật tiếc vì con tôi đã kết hôn sớm, bằng không, tôi thật sẽ kết hợp hai người.

Tiểu Kha nghe câu này bất đắc dĩ nhìn lão Hạ nở một nụ cười.

Chương 1210: Người Thần Bí… Nhảy Sông

Khoảng cách từ bệnh viên đến hiện trường cũng không quá xa, không đến 10 phút, Trần Thương và với nhân viên y tế rất nhanh đã chạy tới. Ở hiện trường đã có người tiến hành cấp cứu.

Lại nói, có thể nhảy xuống sông cứu người thì quả thật là người tốt

Trần Thương cũng không biết muốn nhảy xuống sông cứu một người lên khó cỡ nào, bởi vì bản thân anh không có khả năng làm được, cũng không có kinh nghiệm cứu người như vậy.

Thế nhưng, có lẽ là rất khó

Một người bị chìm trong nước nặng bao nhiêu anh biết rõ, muốn cứu một người chết đuối không còn ý thức, thậm chí là đã ngâm nước rất lâu, mang lên bờ là rất khó.

Bên này, Trần Thương vội vàng chạy tới.

Người tự tử là một cô gái trẻ không đến 20 tuổi, mà cứu người lại là một chàng trai cường tráng đã 30.

Lúc này, cô ấy đã được mang lên bờ, được mọi người xung quanh đỡ nằm xuống đất, chàng trai đang tiến hành hô hấp nhân tạo cho cô ấy.

Trần Thương vừa đến, Tiểu Kha vội vàng nói:

- Bác sĩ, cô ấy đã không còn thở

Tiểu Kha vừa nói dứt lời, Trần Thương vội vàng đặt cô gái nằm dưới đất, ngồi xổm người xuống, tay phải đặt lên động mạch cổ kiểm tra mạch đập, tiếp đó bắt đầu quan sát hô hấp và nghe nhịp tim

Nhịp tim vẫn còn, nhưng rất yếu, mà hô hấp cũng đã biến mất.

Trần Thương thấy thế, vội nói với tiểu Kha:

- Tiểu Kha, Atropin

Vào giờ phút này, tiêm Atropin vào để ức chế phản xạ của dây thần kinh phế vị, làm phổi giãn nở

Có thể tiến hành hô hấp nhân tạo cho nạn nhân

Đương nhiên cũng có thể cho nạn nhân nằm sấp để tiến hành ép lưng hô hấp.

Thế nhưng

Cái trước có lợi thế hơn cái sau, bởi vì dạng hô hấp nhân tạo này vừa vặn có thể ép một lực đẩy từ khoang miệng làm lá phổi dãn ra, cải thiện không khí trong phổi, khi đó có thể thở dễ dàng hơn.

Như vậy, có thể giúp phổi khôi phục chức năng.

Bên này, sau khi Trần Thương tiêm Atropin vào.

Tiểu Kha không chút do dự, trực tiếp khom lưng mở miệng, bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Bạn nghĩ hô hấp nhân tạo rất đơn giản à?

Hãy để tay lên ngực tự hỏi, bao nhiêu người có thể làm được?

Rất nhiều quá trình cấp cứu, thí nghiệm không chỉ là kiến thức y học, hơn nữa còn là một loại tâm lý

Tiểu Kha có thành kiến với những người tự sát, nhưng khi đối mặt với người tự sát, cô không có một chút do dự nào bắt đầu chức trách cứu người.

Không biết đã qua bao lâu, mọi người xung quanh tụ tập lại càng ngày càng đông.

Mà bên này, tiểu Kha đột nhiên vui vẻ nói:

- Bác sĩ Trần, cô ấy đã có hô hấp

Lúc này, Trần Thương lập tức vui mừng:

- Tốt, trước tiên hãy đưa lên xe cứu thương.

Trong lúc này chúng ta không thể chậm trễ.

Chuyển nạn nhân lên xe cứu thương, tiểu Kha nhanh chóng cắt quần áo của nạn nhân, nối liền theo dõi ECG

- Lượng oxy trong máu 85

- Huyết áp 76/45

Huyết áp thấp

Trần Thương vội vàng nói:

- Dopamine, tiêm thêm Dexamethasone vào, ghi nhớ chú ý một chút xem chừng không khớp số liệu

Cũng may cô ấy vẫn còn nhịp tim, đây là một chuyện tốt

Tiểu Kha cởi bỏ quần áo của cô gái, dùng vải khô lau vội cơ thể cho cô, dùng chăn mền đắp lên, để duy trì thân nhiệt.

Những chi tiết thao tác này, thông thường có thể cải thiện người bệnh trong tình huống nguy cấp.

Lúc này, tim phổi đã hoạt động bình thường

Thế nhưng mà cô ấy vẫn chưa tỉnh.

- Chỏm băng

Trần Thương chỉ có thể dùng chút thủ đoạn nhỏ này để đầu của cô gái tiến vào trạng thái ngủ đông.

Xe cấp cứu chạy một mạch, nhanh chóng tới bệnh viện.

Lão Mã, Từ Ái Thanh rất nhanh đưa nạn nhân đến phòng cấp cứu, bắt đầu công việc cấp cứu.

Trên người cô gái không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận như điện thoại, giấy chứng minh thư.

Điều này làm cho bệnh viện căn bản là không có cách nào liên lạc với người nhà.

Có thể thấy, cô ấy đã quyết tâm tự tử.

Cứu người chết đuối là một quá trình phiền phức lại kéo dài dằng dặc.

Nhưng mà bệnh viện cũng đã nhanh chóng liên lạc với công an để tiến hành xác minh thân phân của nạn nhân.

Vào lúc xế chiều, một cảnh sát tới bệnh viện, lấy lời khai của một số nhân chứng mang trở về cơ quan.

Sau khi anh cảnh sát này thấy Trần Thương, hơi sững sờ, bất đắc dĩ nói:

- Giáo sư Trần

Trần Thương cũng sững sờ

Nhìn anh cảnh sát hiền hòa này một chút, đây là người lần trước chứng kiến mình cướp bút.

- Khỏe chứ! Đồng chí cảnh sát

Anh cảnh sát cười nói:

- Bác sĩ Trần, đây là thông tin của người bệnh.

- Người bệnh là nữ, tên là Vu Uyển, sinh năm 1995, năm nay 25 tuổi...

Nói chuyện một lúc, anh đưa tấm ảnh của cô ấy ra:

- Bác sĩ nhìn này, chính là cô ấy.

Trần Thương xem hình, sững sờ một lúc.

Cô gái này trông rất xinh đẹp, sao lại nghĩ quẩn như vậy?

Anh cảnh sát nói tiếp:

- Bây giờ chúng tôi đã liên lạc với người nhà người bệnh, họ sẽ đến đây rất nhanh.

Trần Thương gật đầu nhẹ:

- Vì sao tự sát như vậy?

Anh cảnh sát cũng sững sờ:

- Tôi cũng không biết, thế nhưng... tôi biết một chút về chuyện kỳ lạ này.

Trần Thương nghe được câu này, lập tức sửng sốt.

- Chuyện kỳ lạ? Anh có ý gì?

Anh cảnh sát thở dài:

- Aizz... Nói đến, gia đình nhà cô ấy cũng thật đáng thương, trong nhà năm đứa con, cô ấy là nhỏ nhất

- Thế nhưng... hai anh trai, hai chị gái, thì... hai anh đều qua đời, vào ngày này năm ngoái chị gái của cô cũng nhập viện, cô ấy hiện còn lại một chị gái.

- Ba cũng đã qua đời, trong sổ hộ khẩu cũng chỉ có cô ấy và người mẹ, còn có hai chị gái.

Nói mấy câu, Trần Thương cung muốn hôn mê luôn rồi

- Chết như thế nào?

Trần Thương trực tiếp hỏi.

Anh cảnh sát lắc đầu:

- Anh hỏi khó tôi quá, tôi còn thực sự không biết là chết thế nào, chỉ biết là một người anh chết lúc 29 tuổi, người anh trai còn lại chết 30 tuổi, còn những cái khác tôi cũng không biết.

Tin tức đăng ký ở cơ quan Công an rất có hạn, có nói những thứ này cho Trần Thương biết cũng đã không dễ dàng.

Anh cảnh sát nói:

- Thế nhưng, chúng tôi thu thập thông tin từ những nhân chứng, thông qua các dữ liệu camera quay lại cũng nhìn thấy, Vu Uyển đúng là tự sát, không có bất kỳ dấu hiệu nào khác.

Trần Thương nghe được đến đó, lông mày nhíu lại.

Chẳng lẽ gặp phải lời nguyền gì?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Anh cảnh sát hỏi:

- Cái đó... Vu Uyển tỉnh lại chưa?

Trần Thương gật đầu:

- Vẫn chưa, có lẽ là ngâm trong nước quá lâu, hiện tại tim phổi đã hoạt động bình thường, thế nhưng Vu Uyển vẫn còn hôn mê, đương nhiên, cũng có thể là bản thân Vu Uyển không muốn tỉnh lại.

Trần Thương nhìn như nói đùa, đôi khi, thật ra cũng có thể hiểu như thế.

Có một loại người bệnh, trong tiềm thức của họ luôn ở trạng thái đóng kín, không muốn tiếp nhận tin tức từ thế giới bên ngoài.

Vả lại, sau khi não bên phải bị tổn thương, các bộ phận não bộ khác bởi vì thiếu máu, thiếu oxy, dẫn đến tình trạng không cách nào thông qua dây thần kinh truyền tải vào biên giới của vỏ não.

Từ đó làm cho não bộ lọt vào trạng thái không tiếp nhận tin tức từ bên ngoài

Loại này cũng giống như người thực vật.

Cơ thể bản thân người bệnh có thể di chuyển, thế nhưng bởi vì tác động bên ngoài không thể ảnh hưởng, ở vào một cái trạng thái ngủ đông.

Đây cũng không phải là không thể nào.

Đại não con người là khu vực mà nhân loại chưa hề đặt chân đến.

Tràn ngập sắc thái thần bí không thể lý giải.

Chương 1211: Sớm Muộn

Nghe thấy lời của Trần Thương, công an cũng là thở dài.

- Tôi đã liên lạc với người thân của Vu Uyển, họ sẽ mau chóng để đến đây thôi.

Bên này, anh công an lời còn chưa dứt, từ bên ngoài đã có ba người vội vàng chạy vào khoa cấp cứu.

Hai người con gái tuổi khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi dìu tay một bà cụ sáu bảy mươi tuổi.

Họ tiến đến gần, bà cụ thấy bác sĩ và công an thì vội vàng nói:

- Bác sĩ, đồng chí công an, tôi là mẹ của Vu Uyển, con gái của tôi như thế nào?

Trên khuôn mặt của bà mẹ già bộc lộ rõ tất cả sự lo lắng, đau lòng cho đứa con gái, giọng nói nghẹn ngào.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy thì bất đắc dĩ nói:

- Vu Uyển, bây giờ cô ấy vẫn còn hôn mê, thế nhưng tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, bà đừng lo lắng.

Bà mẹ nghe vậy thì không thể kiềm chế được cảm xúc. Khóc nức nở, thở dài:

- Ai...

Nét buồn của hai người chị gái cũng hiện rõ, mặt mũi tràn đầy mây đen.

- Bác sĩ, tôi... Tôi có thể nhìn Vu Uyển một chút không?

Trần Thương do dự một chút, gật đầu trả lời:

- Gia đình, đi theo tôi.

Sau khi nói xong, Trần Thương dẫn ba người đến phòng bệnh giám sát để nhìn cô ấy, bên trong phòng bệnh, Vu Uyển đang chìm vào hôn mê, cho dù là ở trạng thái hôn mê, lông mày cũng nhăn chặt lại.

Hiện tại trên khuôn mặt của cô ấy vẫn trắng bệch như lúc nhập viện, một tia huyết sắc lại sáng lên.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, Trần Thương từ trên mặt của cô ấy vẫn ánh lên một tia hy vọng.

Bà mẹ che miệng, im lặng bật khóc, nhìn đứa con gái của mình trong dáng vẻ này, làm người mẹ lại thêm bất lực, cảm giác khó chịu đứng khoanh tay chịu thất bại thật sự là rất khó khăn.

Bà rất muốn hỏi một câu vì sao

Nhà họ đã làm gì sai cớ sao chuyện lại như thế này.

Vì sao ông trời lại trừng phạt bà, vì sao... Tôi sai rồi... Cầu xin ngài bỏ qua cho đứa con gái của tôi.

Bà mẹ tay chân mềm nhũn, té lăn trên đất, hai người con gái giật nảy mình, vội vàng dìu bà đứng lên, tất cả mọi người cẩn thận rời khỏi phòng giám sát.

Sau đó mọi người đi ra, tiểu Kha lấy khăn giấy từ trên bàn đưa cho con gái của bà.

Thật ra Trần Thương cũng muốn hỏi hỏi vì sao Vu Uyển nghĩ quẩn tự sát, thế nhưng... Nghĩ lại mình không có quan hệ gì với gia đình họ, lấy tư cách gì để hỏi.

Giống như lão Hạ nói vậy, làm một bác sĩ thì nên làm tốt nhiệm vụ của một bác sĩ.

Chuyện không liên quan gì đến mình thì không nên hỏi, cũng không cần suy nghĩ nhiều, bằng không sẽ chỉ tăng thêm đau đầu thôi.

Thế nhưng thực tế trong lòng Trần Thương rất băn khoăn.

Mà lúc này, tiểu Kha đột nhiên hỏi:

- Bà à, Vu Uyển...

Bà mẹ thấy tiểu Kha, bất đắc dĩ nói:

- Cô y ta, tuổi của cô và Uyển nhi không chênh lệch quá nhiều?

Tiểu Kha gật đầu:

- Dạ, cháu cũng sinh năm 95.

Bà mẹ hít sâu một hơi:

- Tôi không ngờ con gái tôi sẽ lại thúc chính mình bằng cách này…...

- Thật ra, bình thường Vu Uyển rất lạc quan, là người lạc quan nhất trong số những người con của tôi, ngày bình thường cũng là tùy tiện, cho nên hành động hôm nay, chúng tôi căn bản không ngờ.

- Đáng tiếc, số mệnh của đứa nhỏ này không tốt

Nói đến đây, bà mẹ thở dài thật sâu.

- Tôi sinh năm đứa con, hiện tại chỉ còn lại ba người, đứa thứ hai ra đi lúc 28 tuổi, đứa ba thì 30 tuổi, tiếp đó là người chồng của tôi cũng rời tôi mà đi.

- Tôi 66 tuổi, không ngờ đã tiễn ba người ra đi, tôi có đôi khi nghĩ, tôi có phải là một sao chổi, mang tai họa đến cho cái nhà này

Người mẹ nói nước mắt không cầm được chảy xuống.

- Sau đó mới biết được, gia đình tôi có hội chứng Marfan, đây là một loại bệnh di truyền, năm đứa con, hai đứa chết đi đều là bởi vì bệnh này, đột

nhiên động mạch chủ vỡ ra, con thứ ba ra nước ngoài đi công tác, đang đi trên máy bay, anh cả... Chết ở trong nhà, tôi trơ mắt nhìn nó ra đi, không có cách nào cứu chúng.

- Sau đó, chồng tôi có ý đi kiểm tra nhưng xui thay ông ấy bệnh đường sinh dục, khi làm phẫu thuật thì chết trên bàn phẫu thuật, ông ấy cũng rời tôi mà đi.

Nghe thấy câu nói này, lúc này Trần Thương cảm thấy trái tim của mình như là bị nắm đấm đấm thẳng vào tim.

Có vẻ như là hội chứng Marfan đang cười nhạo Trần Thương:

- Anh xem đi, các người không có cách nào bắt được tôi đâu?

Thân là bác sĩ, nhìn thấy chuyện này, anh cũng thật sự là hơi bất lực.

Vì bác sĩ không thể cứu được người bệnh tật, cái loại cảm giác này rất khó chịu.

Bà mẹ nói xong, rốt cuộc không chịu nổi, nghẹn ngào bật khóc, nước mắt chảy ngang, tiếng khóc không thành tiếng.

Hai người chị và tiểu Kha cũng bất đắc dĩ an ủi.

Qua mấy phút, người mẹ mới nói:

- Đứa con gái này của tôi cũng kiểm tra và mắc hội chứng Marfan, đã làm phẫu thuật lần thứ nhất, bây giờ chuẩn bị phẩu thuật lần hai.

- Mà Vu Uyển, kiểm tra cũng mắc hội chứng Marfan, mà so với anh chị cô ấy còn nghiêm trọng hơn.

- Năm đứa con, cũng chỉ có một người không có, để tôi không đến mức một mình sống quãng đời còn lại.

- Trong nhà không có tiền, vì cho phẫu thuật ba và chị gái của Vu Uyển, đồ đạc trong nhà đã bán hết, đứa nhỏ Vu Uyển này từ nhỏ đã hiểu chuyện, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện như thế.

Sau khi nói xong, xung quanh lập tức an tĩnh lại.

Từ Ái Thanh không biết đứng ở bên cạnh lúc nào, nghe thấy người nhà nói chuyện, lúc này cũng nước mắt như mưa.

Hội chứng Marfan

Cái tên này giống như là một cái tâm ma, trong lòng tất cả mọi người người nhà người bệnh, vĩnh viễn không cách nào tiêu tán, trở thành một ác ma đưa không đi.

Trần Thương đứng dậy, vừa vặn thấy Từ Ái Thanh, thấy cô ấy khóc đến giống như lệ nhân, trong lúc nhất thời cũng hơi ngạc nhiên.

Vào lúc này, y tá ICU vội vàng chạy ra:

- Bác sĩ Trần, người bệnh đã tỉnh lại.

Trần Thương nghe vậy thì vội vàng chạy vào.

Thấy Vu Uyển nằm ở trên giường, hai mắt không ánh sáng nhìn xung quanh, hình như mọi thứ không có quan hệ gì với cô.

Thấy Trần Thương đi vào, Vu Uyển bật khóc.

- Tại sao phải cứu tôi... Tại sao phải cứu tôi...

Trần Thương bất đắc dĩ nhíu lông mày.

Mặc dù Trần Thương cũng không thể không thương cảm cho cô, thế nhưng... Trần Thương phải nói chuyện này như thế nào đây?

Cô muốn chết, chỉ có người yêu cô sẽ an phận thủ thường.

Nhưng cô biết rõ cô tự sát sẽ mang đến hậu quả gì không?

Giống như tiểu Kha nói, cô là người bệnh lãng phí tài nguyên của bệnh viện, là bất công đối với người liều chết cứu mạng cô

Trần Thương hít sâu một hơi, muốn nói điều gì, thế nhưng tại nhìn thấy dáng vẻ của Vu Uyển lúc này, thực sự không thể nhẫn tâm nói.

Vu Uyển khóc nói:

- Tôi sống không có ý nghĩa gì, tôi chỉ có chết, mới có ý nghĩa...

- Các người cứu tôi vẫn phải lãng phí kinh phí chữa bệnh, thế nhưng tôi không muốn nhảy lầu, sau khi nhảy lầu, nhiều bộ phận cơ quan trên người của tôi không thể dùng, tôi cũng không dám uống thuốc độc, tôi sợ nội tạng trở nên có độc...

- Tôi là người bệnh mắc hội chứng Marfan, sớm muộn gì tôi cũng sẽ chết, tôi khẳng định sẽ sống không quá ba mươi tuổi.

Vu Uyển bất đắc dĩ lệ rơi đầy mặt, nhìn qua làm cho người khác sinh lòng thương hại.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài:

- Hiện tại phẫu thuật có thể trị, chỉ cần thay đổi...

Trần Thương còn chưa kịp nói xong, Vu Uyển trực tiếp nói:

- Bác sĩ, tôi biết, thế nhưng trong nhà của chúng tôi đã không có tiền, tiền trợ cấp dưỡng lão đều đã xài hết rồi, nhà ở cũng bán, bố tôi ra đi trên bàn phẫu thuật, riêng chỉ có chị tôi phẫu thuật thành công nhưng còn hai kỳ phẫu thuật nữa, tiền trong nhà chỉ đủ cho một người...

Chương 1212: Tôi Có Thể Cứu Cô

Vu Uyển dùng tay lau nước mắt, hít sâu một hơi, cô không khóc nữa chẳng qua là ngồi ở trên giường cười khổ một mình:

- Tôi cũng muốn sống

- Mà thôi, mỗi ngày tôi có thể trân trọng thời gian của mình, tôi học tập là cố gắng nhất, tôi không dám lãng phí một phút, tôi nghiêm túc ăn cơm, nghiêm túc hít thở, cho dù là uống nước tôi cũng rất cẩn thận...

- Lúc tôi mười tám tuổi tôi đã biết, tôi có thể sẽ không sống quá ba mươi tuổi, bố tôi và hai người anh tôi cũng qua đời vì bệnh... chị gái cũng ngã bệnh... Khi đó, tôi đã biết, đây chính là số phận của mình.

- Tôi khát vọng tình yêu, giấc mơ của tôi là trở thành một người mẹ, thế nhưng tôi không thể làm được...

- Tôi không thể phá hư một gia đình, tôi sợ hãi khi nghĩ đến tôi sẽ sinh ra đứa con giống như chính mình

- Tôi thật sự sợ hãi...

Vu Uyển im lặng một lúc, âm thanh đều đang run rẩy, Trần Thương cũng im lặng nghe lấy, y tá trong phòng giám sát không nhịn được quay lưng đi lau nước mắt.

- Lúc tôi mười tám tuổi, tôi đã biết mình mắc hội chứng Marfan, tôi cảm thấy đây chính là một lời nguyền cho chính gia đình của tôi, ở cái tuổi đẹp nhất, nói cho tôi biết, tôi sống không quá ba mươi tuổi

Mỗi ngày chuyện thứ nhất khi tôi thức giấc, là hít thở sâu, hỏi mình còn sống hay không? Câu này như thần chú mỗi ngày đều nhắc nhở tôi.

- Tôi phải hưởng thụ, thế nhưng tôi không thể xài tiền bậy bạ, bởi vì mỗi một đồng tiền trong nhà đều phải để dùng cho chị gái tôi phẫu thuật.

- Tôi cố gắng làm việc, tôi trốn tránh tình yêu, trốn tránh mọi thứ, bởi vì mọi thứ không hợp với tôi.

- Tôi cũng nghĩ tích góp tiền làm phẫu thuật cho mình, thế nhưng tôi... cơ thể càng ngày càng tệ, không có nào làm việc như trước.

- Tôi thật sự không muốn chết, làm người ai cũng muốn mình sống, tôi nguyện ý đi tranh thủ, thế nhưng... Cuộc sống rất hiện thực

- Chúng ta ai cũng không phải nhân vật chính của cuộc sống, không có người nào được thiên vị, ít nhất tôi không phải.

Lời của Vu Uyển lọt vào trong lỗ tai của mọi người, hơi bất lực.

Một người, tình yêu cũng không dám thử, mọi lúc đều lo lắng có thể xảy ra, dù trân trọng mỗi một phút mỗi một giây, đó cũng đã rất xa xỉ, đây là cái gì?

Vào lúc này, một y tá đi đến:

- Bác sĩ Trần, có người tìm anh.

Trần Thương gật đầu, quay người đi ra khỏi phòng giám sát.

Sau khi đi ra, công an đứng bên cạnh người đàn ông.

- Bác sĩ Trần, tôi là chủ tịch hội Chữ Thập Đỏ, Ủy ban quyên hiến bộ phận thân thể Triệu Quang.

Người đàn ông gật đầu nắm tay với Trần Thương.

Công an nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi vừa mới nhận được tin tức, Vu Uyển đã liên lạc với hội Chữ Thập Đỏ, nói muốn tiến hành phẫu thuật để quyên góp thân thể của mình.

Trần Thương lập tức sững sờ

Triệu Quang thở dài:

- Bác sĩ Trần, hãy nhìn một chút cái này, đây là một phần đơn đăng ký.

Trần Thương đọc, quả nhiên là Vu Uyển

Triệu Quang nói:

- Câu chuyện của cô ấy, chúng tôi cũng biết qua, người rất đáng thương, cô ấy thường xuyên đến hội Chữ Thập Đỏ làm công tác tình nguyện, vừa mới bắt đầu tiếp xúc, chúng tôi hi vọng hội Chữ Thập sẽ trợ giúp cô ấy tiến hành phẫu thuật, và tìm kiếm mạnh thường quân để quyên góp một chút tiền.

- Thế nhưng... Vu Uyển không chấp nhận

- Cô ấy nói không muốn lãng phí nhiều tiền như thế, tỉ lệ phẫu thuật tử vong rất cao, cho dù thành công, cũng phải uống thuốc cả đời

- Vu Uyển nói mình sống sẽ mãi là gánh nặng của người khác, chết đi cũng sẽ lộ ra phiền phức, hi vọng chúng tôi hỗ trợ, có thể quyên tặng thân xác, để người khác mang theo con mắt của cô ấy đi nhìn ngắm thế giới này.

- Không ngờ, cô ấy đã chọn cách tự sát.

Nói đến đây, Triệu Quang nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần, tôi không phải đến thúc giục để lấy cơ quan, bác sĩ không nên hiểu lầm, tôi cũng nghe qua tên tuổi của bác sĩ, tôi tới đây, là muốn nói với bác sĩ, hi vọng có thể cứu sống cô ấy.

- Đây là một người con gái rất tốt

Sau khi nói xong, Triệu Quang thở dài.

Trần Thương như người mất hồn khi nghe tin này.

Thậm chí... Nguyên bản đối Vu Uyển còn có rất nhiều lời oán giận giờ đột nhiên biến mất.

Đối với cô gái này, Trần Thương không biết nên nói cái gì, thật sự là không sinh ra hận ý.

Triệu Quang cuối người đối với Trần Thương một cái:

- Chúng tôi biết rõ bác sĩ ở lĩnh vực khoa ngoại rất có trình độ, đã trợ giúp cho nhiều ca khó như bệnh tim hẹp van hai lá cho nhiều người bệnh, tôi biết chi phí cho cô ấy rất nhiều nhưng hi vọng bác sĩ Trần cũng có thể mau cứu cô ấy.

Trần Thương thấy thế, bất đắc dĩ sửng sốt.

Đây không phải Trần Thương lần thứ nhất cảm giác đến sứ mệnh, nhưng lại là lần đầu tiên muốn đi chữa bệnh cho một người đến như vậy.

Lần này, hack đặc biệt không có trợ giúp.

Thế nhưng, Trần Thương không sợ:

- Tôi sẽ cố gắng.

Trần Thương nghĩ tới đây, đứng dậy tới phòng giám sát.

Nhìn Thấy Vu Uyển, Trần Thương rất muốn nói với chuyện, Vu Uyển đột nhiên quỳ xuống chân Trần Thương.

- Bác sĩ, tôi muốn chết không đau... Có biện pháp nào như vậy không? Có thể để tôi ngủ một giấc dài và không tỉnh lại nữa?

- Tôi sợ mình nhảy lầu hủy thân thể của mình không thể hiến tặng, tôi cũng lo lắng uống thuốc tổn thương chức năng lá gan, thận, tôi cho rằng nhảy sông có thể cứu tôi... Còn có thể kịp thời bị người khác phát hiện đưa đến bệnh viện...

- Tôi... Thật sự không muốn chết như thế...

Thấy Vu Uyển như vậy, Trần Thương nói:

- Tôi có thể cứu cô

Vu Uyển nghe thấy vậy thì đột nhiên sửng sốt, toàn bộ thân thể cứng đờ.

Cô nhìn Trần Thương:

- Tôi... Tôi không có tiền...

Trần Thương cười nói:

- Chúng tôi có thể ký vào một bản hiệp ước, cô phải nguyện ý phối hợp với chúng tôi phẫu thuật? Chính là đảm nhiệm người thí nghiệm lâm sàng, nếu như thành công, cô sẽ thành công, hơn nữa còn có thể trợ giúp những người bệnh Marfan khác

Nếu như thất bại, cơ thể cô chúng tôi sẽ trợ giúp cô để quyên tặng cho người cần trợ giúp, như thế nào?

Vu Uyển nhìn ánh mắt nghiêm túc của Trần Thương, bất đắc dĩ kích động lên.

Cô đột nhiên cảm giác thấy, đây cũng là con đường thích hợp nhất.

Trần Thương tiếp tục cổ vũ nói:

- Hội chứng Marfan có thể làm người tốt thật không nhiều, cô cũng biết, thế nhưng thân thể của cô chính là cống hiến lớn nhất, ý cô như thế nào?

Vu Uyển thật do dự

Động lòng

Cô ấy nhìn Trần Thương, trừng to mắt:

- Thật à?

Trần Thương gật đầu:

- Thật

Nước mắt Vu Uyển bất đắc dĩ chảy xuống:

- Tôi chấp nhận

Trần Thương gật đầu:

- Khoảng thời gian này, cô ở lại bệnh viện, chúng tôi cần giám sát định kỳ và lấy máu thân thể của cô, cô cần chuẩn bị sẵn sàng.

Vu Uyển gật đầu:

- Tôi sẽ hợp tác hết sức mình.

Trần Thương gật đầu, liếc mắt ra hiệu cho y tá, nói:

- Cô đừng làm chuyện điên rồ, cô tự sát, rất nhiều cơ quan cũng không thể dùng, cho dù là nhảy sông, cũng sẽ dẫn tới rất nhiều cơ quan suy kiệt, căn bản không cách nào sử dụng.

- Cho mình một cơ hội.

Nói xong Trần Thương đứng dậy rời đi.

Mà Vu Uyển nghe thấy nói câu sau cùng của Trần Thương thì ngồi bất động ở đó.

Cho mình một cơ hội...

Thật lâu, cô mới hít sâu một hơi, đột nhiên cười:

- Cám ơn, bác sĩ.

Trần Thương quay người nhìn lại, nước mắt lăn dài trên đôi mắt, thế nhưng cô ấy cười lên giống như mùa xuân thật sự rất có sức hút.

Nụ cười của cô ấy, thật sự rất có nội lực.

Chương 1213: Lắc Lư Cô Mạnh

Trần Thương từ trong phòng giam sát bước ra, bồi hồi nhớ lại lời nói của bác sĩ Hạ, không khỏi trầm tư.

Có lẽ bác sĩ Hạ nói như vây, bên trong chuyện nào đó sẽ có đúng có sai.

Trần Thương rất muốn giúp đỡ Vu Uyển có một ca phẫu thuật miễn phí, trước mắt Trần Thương không thể trao đổi chi tiết cùng với chủ nhiệm Dư, trưởng khoa Mã.

Trần Thương sẽ cố gắng thuyết phục họ.

Đương nhiên, họ không phải là bác sĩ chính để tiến hành ca phẫu thuật mà là đội ngũ ngoại khoa tim.

Lần này, Trần Thương muốn nhờ đội ngũ ngoại khoa tim giúp đỡ chuyện này.

Có thể họ sẽ không chấp sự nhờ vả này, cũng có thể là mẹ Vu Uyển không đồng ý, càng có thể ca phẫu thuật không thành công phí lá gan.

Phẫu thuật của Vu Uyển có thể chọn ngày tiến hành, bởi vì trong phòng giám sát, cô có thể được giám sát bất cứ lúc nào, tiến hành điều chỉnh và cải thiện sức khỏe, như vậy, không cần gấp gáp yêu cầu tiến hành phẫu thuật.

Thế nhưng trước đó, Trần Thương cần phải đi học tập một chút phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng.

Bệnh của Vu Uyển không giống nhau lắm với người khác, cô ấy cần làm là rạch mổ kết hợp ngực bụng, vết rạch mổ là rất dài, vì vậy cần đến cả một ekip chuyên nghiệp, độ khó rất lớn, bản thân phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng đã khó, nhưng ca phẫu thuật càng phúc tạp và khó hơn rất nhiều, tỉ lệ tử vong cực cao.

Cũng không bao nhiêu người mắc hội chứng Marfan có thể kiên trì vượt qua thay thế động mạch chủ bụng.

Vì vậy Trần Thương rất muốn đi học để trao dồi thêm kinh nghiệm phẫu thuật.

Trần Thương đã an ủi người nhà Vu Uyển, nói mẹ cô ấy yên tâm:

- Bà cứ yên tâm, phẫu thuật của Vu Uyển, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành tốt ca phẫu thuật

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, bà mẹ vừa mừng vừa sợ. Bà rất vui vì con gái mình đã có cơ hội phẫu thuật và sẽ có cuộc sống như bao người khác.

Thế nhưng…. Mẹ cô ấy rất lo lắng, gần 60 tuổi thì làm gì có thu nhập để đảm bảo rằng sẽ trả đủ chi phí cho ca phẫu thuật của con gái mình bây giờ.

Thấy vẻ mặt lo lắng của bà mẹ, Trần Thương vội vàng nói:

- Tiền phẫu thuật không cần lo lắng, hiện tại bệnh viện chúng tôi đang nghiên cứu hội chứng Marfan, hi vọng ca phẫu thuật này thành công, để chữa khỏi cho nhiều người bệnh giống như cô ấy, Vu Uyển thỏa mãn tất cả yêu cầu tiêu chuẩn của nghiên cứu, nên chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật như một thí nghiệm. Vì vậy bà đừng lo lắng về khoản chi phí.

Bà mẹ nghe không hiểu là như thế nào, bà chưa từng nghe qua thí nghiệm lâm sang là gì? Cứ tưởng con gái mình là đồ vứt đi cho thí nghiệm.

Cũng may có hai người con gái, họ hiểu những lời Trần Thương nói và giải thích cho bà mẹ nghe, lúc này bà mới hiểu rõ.

Sau khi nghe xong, bà mẹ lập tức sửng sốt, còn có chuyện tốt như vậy?

Vội vàng cảm kích Trần Thương vì đã giúp đỡ cho con gái mình.

Suy nghĩ hết một ngày, nào có thời gian dư thừa nữa, nên tan ca Trần Thương đã tìm người giúp đỡ.

Trần Thương đến phòng hồi sức khám cho Cát Ngọc, y tá nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, hôm nay Cát Ngọc thay thế 5000 ml máu, lọc ra 4000 ml "Mỡ dịch"

Sau khi Trần Thương nghe thấy thì lập tức lộp bộp một tiếng, máu trong cơ thể đều thay đổi một lần:

- Không có xuất hiện phản ứng gì?

Y tá gật đầu:

- Không có, tất cả mọi thứ đều rất ổn định, ngày mai có thể đi chụp CT, ngày kia vẫn phải thay thế huyết tương.

Trần Thương nghe thấy, im lặng một lát:

- Ừm, chú ý phát sốt, một khi có bất kỳ biểu hiện nào lập tức báo với chủ nhiệm Kiều, ngày mai mau chóng hoàn thiện kiểm tra các cơ quan, sử dụng Insulin tìm nội tiết hội chẩn đi?

Y tá gật đầu:

- Vâng, chủ nhiệm Quách tự quyết định cho việc kiểm tra.

Huyết tương đều được thay thế, rất nhiều các chỉ tiêu nội tạng không thể tham khảo.

Hiện tại, Trần Thương quan tâm nhất là triệu chứng viêm tụy cấp.

Nhìn cái bảng báo cáo sức khỏe của Cát Ngọc, Trần Thương cũng thở phào nhẹ nhõm bước ra khỏi phòng bệnh

Chuẩn bị tan ca, bỗng dưng điện thoại của Trần Thương lại vang lên.

Là cô Mạnh gọi đến, mây đen trên mặt Trần Thương cũng tản đi không ít.

- Trần Thương, đang ở đâu đấy?

Mạnh Hi như một đàn chị khóa trên, tùy ý hỏi.

Trần Thương cười nói:

- Vừa tan ca, cô Mạnh có gì dặn dò?

Mạnh Hi nghe thấy Trần Thương, đột nhiên giật mình:

- Nha, có tâm sự à? Đi ra ngoài ăn thịt xiên nướng

Trần Thương lập tức liếc mắt:

- Tôi đi An Dương tìm cô ăn thịt xiên, tôi rảnh lắm hả?

Mạnh Hi cười thần bí:

- Trần Thương đi đón bác sĩ Tần, lát nữa tôi đón xe tới, tôi đến thủ đô có việc.

Trần Thương nghe thấy, lập tức vui mừng:

- Được rồi, tối nay Tần Duyệt trực ca đêm, cô ở chỗ nào, tôi trực tiếp đến đón.

Mạnh Hi cho Trần Thương một địa chỉ, cách nơi này không xa, Trần Thương kêu xe trực tiếp đến đón.

Lúc này, Cát Hoài một mặt tủi thân nhìn cô Mạnh, nói xong hai người tụ họp ở đâu, xem thử Trần Thương sẽ gọi tới đâu?

Hôm nay, Cát Hoài mặc một bộ quần áo rất chi là đep, để chuẩn bị tổ chức một bữa tối lãng mạn cùng với cô Mạnh.

Thế nhưng... Không ngờ ăn nhà hàng thị xiên nướng?

Điều này làm cho bộ quần áo tôi chọn không phù hợp.

Không bao lâu, ba người gặp mặt nhau ở một cửa hàng thịt xiên nướng.

Thấy Cát Hoài cùng Mạnh Hi, Mạnh Hi vui vẻ ôm nhau một cái như tình hữu nghị, Cát Hoài thấy thế, hờn dỗi cũng cùng Trần Thương ôm một cái...

Sau khi Ngồi xuống, Trần Thương cười nói:

- Giáo sư Cát, anh cũng tới à? Quả là không tệ, chúng ta ra đây để mở hội nghị mà?

Mạnh Hi nói:

- Lần này, hai chúng tôi thật sự là đến học tập, chủ nhiệm Hạ bảo chúng tôi đến trung tâm cấp cứu, học tập kỹ thuật bắc cầu động mạch vành.

- Lần này, chúng tôi thật sự là tới nhờ vả

- Sao cậu lại mặt mày ủ rũ vậy?

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì, gặp phải ca bệnh của người bệnh rất khó.

Nói xong, ông chủ tiệm đã đưa tới bia và xâu xiên nướng, ba người ngồi ăn, Mạnh Hi nói:

- Chuyện gì có thể làm Trần Thương sầu tư như thế này? Nói đi, để tôi cho cậu lời khuyên

Trần Thương gật đầu, nói một chút chuyện của Vu Uyển, sau khi nói xong, Trần Thương nhìn Mạnh Hi:

- Cô Mạnh, cô có thể dạy tôi à?

Sau khi nói xong, ba người hai mặt nhìn nhau, xâu nướng nháy mắt không thơm.

Mạnh Hi khụ khụ một tiếng:

- Được rồi, hôm nay không nói chuyện công việc.

Trần Thương rất hiếu kì đến cùng giáo sư Mạnh có thể phẫu thuật hay không, tò mò, đột nhiên ấn mở kỹ năng Mạnh Hi.

Độ thiện cảm của Cô Mạnh đối với Trần Thương đã đầy đủ.

Trần Thương thật đúng là thấy được động thuật thay thế mạch chủ bụng

【Thuật thay thế động mạch chủ bụng: Trung cấp!】

Sau khi Trần Thương thấy, đột nhiên mắt sáng rực lên:

- Giáo sư Mạnh, bắc cầu động mạch vành van 2 lá phẫu thuật có ý gì? Hay là hai người kết hợp với tôi làm ca phẫu thuật này! Cô cảm thấy thế nào?

Mạnh Hi nghe xong, khuôn mặt nhỏ tái đi vội vàng lắc đầu:

- Không được không được! Tôi không làm được loại phẫu thuật này.

Trần Thương lập tức vỗ bàn một cái, giơ ly rượu lên nói:

- Tôi cảm thấy có thể.

- Cứ quyết định như vậy, lần này học tập, chúng ta sẽ làm được cái này, bác sĩ Cát, anh nói đúng không?

Cát Hoài sững sờ, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?

Tôi là tới học kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, Trần Thương đừng kéo tôi xuống nước, cậu cho rằng tôi không biết ca phẫu thuật tỉ lệ tử vong cao thế nào à?

Kết quả là, Trần Thương lắc lư cộng thêm cồn kích thích, giáo sư Mạnh chóng mặt nên đã đồng ý.

Còn về bác sĩ Cát

Cái tên này sớm đã bị Trần Thương chuốc say và đồng ý phẫu thuật, Trần Thương đã sớm trở thành chuyên gia khoa ngoại đứng đầu cả nước, hướng đến đỉnh cao nhân sinh cũng sớm cưới cô gái bạch phú mỹ về làm vợ.

Chương 1214: Chúng Tôi Ủng Hộ Cậu

Ngày hôm sau, Trần Thương vừa tới bệnh viện, đã đến gặp chủ nhiệm Dư trao đổi một chút về chuyện của Vu Uyển.

Dư Dũng Cương nghe thấy thì cũng hơi do dự

Ca phẫu thuật và chuyên môn phẫu thuật của chủ nhiệm Dư cũng không giống, làm một ca phẫu thuật thay thế toàn thân động mạch chủ, rất tốn kén tối thiểu phải tốn khoảng ba mươi đến năm mươi vạn?

Bệnh viện có thể sẽ chấp nhận hạng mục phẫu thuật dạng như thế nào à?

Dư Dũng Cương bất đắc dĩ nhíu lông mày.

Nói thẳng ra bệnh viện cũng là tự chịu trách nhiệm lời lỗ trong sự nghiệp đơn vị, quốc gia không có nghĩa vụ cho tiền bác sĩ thực hiện ca phẫu thuật dạng thí nghiệm như vậy, bác sĩ muốn kiếm tiền là dựa vào tiền thưởng của chính mình.

Kinh phí của nghiên cứu khoa học có thể không đủ để bác sĩ thực hiện như vậy

Dư Dũng Cương nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi là người ăn ngay nói thật, tôi có một số kinh phí, cũng không ít, có hơn ngàn vạn, thế nhưng... Cho dù xét duyệt, phẫu thuật hội chứng Marfan cũng rất khó thông qua.

- Trong bệnh viện vẫn còn kinh phí dự trù, có hơn ngàn vạn, thế nhưng cái tiền này phải được hội đồng quản trị thông qua, cũng không phải là nói bác sĩ không thể sử dung. Thế nhưng….

- Mỗi một đồng xuất ra là phải được hội đồng xét duyệt, vì thế bác sĩ chắc chắn sử dụng số tiền kia vào một đích chính đáng và rõ rang.

- Một ca phẫu thuật hội chứng Marfan trước sau cũng hơn năm mươi vạn, 20 người 1000 vạn, đây là một con số khổng lồ.

- Nhưng mấu chốt là, nếu thí nghiệm của cậu được thông qua thì 20 ca phẫu thuật kế tiếp cậu tính như thế nào?

Đây mới là mấu chốt

Bác sĩ có thể đề cao người bệnh Marfan hậu phẫu coi như tỉ lệ sinh tồn là có thể giảm tỉ lệ tử vong?

Nhưng rất khó khăn?

Thậm chí căn bản là 20 ca phẫu thuật không có cách hoàn thành, bênh cạnh đó là vấn đề về kinh phí chúng ta không thể thống kê phân tích.

Muốn hoàn thanh ca phẫu thuật từ đầu đến đuôi đến khi có kết quả, là một đường quá sức không thể tưởng tượng được

Nghĩ tới đây, Dư Dũng Cương nói với Trần Thương:

- Cậu hãy đi đến ngoại khoa tim hỏi một chút về hội chứng Marfan, để cấp cứu chúng ta đến làm, đoán rằng tổ chuyên gia không cho thông qua, tôi nghĩ nên cậu liên hệ với viện trưởng Ngô, xem ông ấy có ý kiến gì không.

Trần Thương gật đầu nói.

- Tôi sẽ trực tiếp đi đến Ngoại khoa tim, lúc này Ngoại khoa tim giao ban còn chưa kết thúc, thấy Trần Thương tới, tất cả mọi người gật đầu hô lên bác sĩ Trần.

Trần Thương gọi Từ Tử Minh ra ngoài nói chuyện, nói rõ về chuyện phẫu thuật Marfan một lần.

Sau khi nói xong, Từ Tử Minh im lặng.

- Bác sĩ Trần, cậu có ý nghĩ như vậy là tốt, thế nhưng phẫu thuật Marfan tỉ lệ tử vong quá cao, mà chi phí trị liệu cũng rất cao, bệnh viện chúng ta, tôi nghĩ sẽ không cho chúng ta tiền tiền hành ca phẫu thuật này.

- Trước đây phòng ban của chúng tôi cũng có làm một kế hoạch về hội chứng Marfan, thế nhưng…. Căn bản là kế hoạch không đi đến được Bộ vệ sinh đã bị dập tắt, bởi vì tổ chuyên gia cho rằng ca phẫu thuật này sẽ không có kết quả gì.

- Như vậy đi, ca phẫu thuật này, còn liên qua đến ngoại khoa tổng hợp phẫu thuật mạch máu, tôi nghĩ cậu nên gọi điện thoại cho bác sĩ Hạ, chúng ta ngồi xuống cùng nhau trò chuyện một chút chia sẻ kế hoạch về ca phẫu thuật này.

Trần Thương gật đầu.

Sau khi Hà Chí Khiêm biết được chuyện này, cũng trầm lặng rất lâu, sau cùng nói:

- Bác sĩ Trần, tôi ủng hộ bác sĩ.

Từ Tử Minh sững sờ:

- Bác sĩ Hà... mọi người đều có thể làm?

Hà Chí Khiêm lắc đầu:

- Không thể làm.

Từ Tử Minh nhất thời nghẹn lời:

- Vậy bác sĩ tính làm sao...

Hà Chí Khiêm đột nhiên cười nói:

- Chúng tôi sẽ dùng tiền lợi nhuận của phòng ban ủng hộ cậu

Một câu nói làm cho Trần Thương và Từ Tử Minh lập tức suy sụp:

- Bác sĩ Hà, cái này… Trong khoa sẽ không đồng ý, tất cả mọi người làm việc là để nuôi sống bản thân và gia đình, tiền lợi nhuận của khoa chúng ta dùng để duy trì, mọi người sẽ không chấp nhận.

Hà Chí Khiêm lắc đầu:

- Để tôi làm công tác

- Tôi tin tưởng bác sĩ Trần, thí nghiệm sẽ thành công, ngoại khoa tổng hợp chúng ta chính là phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng đứng TOP trong nước, mỗi bác sĩ chúng ta đều là danh y, mà mấu chốt là tiền thưởng cũng có thể gấp bội

- Kết quả không tốt, chúng ta chỉ mất mấy tháng tiền thưởng, chúng ta cũng có thể vượt qua.

- Chuyện này, để tôi làm công tác, tôi xem một chút có bao nhiêu người đồng ý, không đồng ý về vấn đề tiền thưởng là được rồi.

Nói xong, Hà Chí Khiêm nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi tin tưởng cậu

Đứng dậy xuống lầu.

Từ Tử Minh bên này lại bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

...

...

Hai ngày sau, Trần Thương chính thức lấy thân phận nhân viên bồi dưỡng tham gia hội nghị trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Ngô Đồng Phủ nói ra ý nghĩ của Trần Thương:

- Cái vấn đề này, tôi cho rằng là có thể nghiên cứu một chút, cũng rất cần thiết, chúng ta với tư cách bệnh viện đứng đầu trong nước, là có trách nhiệm và nghĩa vụ tiến hành nghiên cứu khoa học loại hạng mục này.

Thế nhưng, chủ nhiệm khoa Tô Hạo Cường lại trực tiếp từ chối:

- Tôi không đồng ý, chúng ta không phải là không có xin qua chuyện này, thế nhưng mà chưa từng có kế hoạch nào được thông qua, cái vấn đề trong nước không có ra thành tích, hiện tại bệnh này chính là một nghiên cứu khoa học bị cấm, bởi vì không được kết quả, có rất ít người đầu tư vào.

- Mà muốn có kết quả, căn bản là làm không được, hàng năm bệnh viện cung cấp kinh phí có hạn, vấn đề là nhiều như vậy, không có kinh phí để duy trì kế hoạch.

Vào lúc này, lần lượt cũng có người khác nói.

Lần này, mục đích chủ yếu của hội nghị là lấy về vấn đề của Trần Thương ra bàn, xem thử có thể thông qua hay không.

Có thể tổ chúc hội nghị lần này, là cũng nể mặt Trần Thương, dù sao người ta cũng phó khoa của một bệnh viện. Thậm chí là đã cân nhắc tới những thành công trước kia mà Trần Thương đạt được.

Nhưng nói chung, chuyện này không thể nào. Có người nhảy dây tốt nào, vì người đánh bóng bàn tốt mua cho một trái bóng và cái bàn? Nhưng trái bóng và cái bàn không rẻ, mọi người tốn số tiền kia có được danh tiếng danh lợi gì không? Cao thủ bóng bàn nhiều như mây, kết quả là sẽ rất khó khăn.

Nói đến ví dụ này mặc dù không quá phù hợp, thế nhưng có đạo lý

Bệnh viện cũng phải cân nhắc.

Sau khi một phen thảo luận, Ngô Đồng Phủ nhìn mọi người, gật đầu nói:

- Để công bằng chúng ta bỏ phiếu đi.

Cuộc họp có 15 người tham gia, thì có 8 phiếu là có thể thông qua.

Đáng tiếc...

Đồng ý chỉ có không đến 5 người, cái này còn bao gồm cả Ngô Đồng Phủ.

Bất đắc dĩ

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, nắm chặt hai nắm tay.

Số tiền đó thật quá nhiều, muốn ra thành tích, một lúc có thể chi ra à?

Trần Thương cũng không xác định

Trần Thương có thể chưa suy nghĩ ra, cần nhất là phải có một đội ngũ bác sĩ chuyên nghiệp.

Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ lắc đầu:

- Kết quả sẽ như thế nào...

Đột nhiên, ngay lúc này, một bác sĩ đứng dậy:

- Chờ một chút, viện trưởng Ngô, viện trưởng Tô, kinh phí tài chính dự trù đâu?

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, thấy là Hà Chí Khiêm.

Mọi người sững sờ, chủ nhiệm khoa Tô Hạo Cường cũng sửng sốt:

- Bác sĩ Hà, cậu có ý kiến gì?

Hà Chí Khiêm nói:

- Chúng ta không cần đến dùng đến tiền của bệnh viện, chúng ta hoàn toàn có thể tự duy trì tài chính để làm ca phẫu thuật này, tôi cảm thấy vấn đề như vậy không lớn?

Tô Hạo Cường là phó viện trưởng, rất có quyền nói chuyện, nghe thấy câu nói này sau đó, lập tức nhíu lông mày tỏ ra khó chịu:

- Đây không phải một số tiền nhỏ, một lúc làm sao chúng ta có thể góp đủ?

- Vấn đề về kinh phí đa số đều do bệnh viện thông qua, dự trù tài chính chỉ chiếm một phần nhỏ, thậm chí có thể không cần tự dự trù.

Hà Chí Khiêm trầm giọng nói:

- Ngoại khoa tổng hợp chúng ta tự duy trì, ngoại khoa tổng hợp năm ngoái lợi nhuận 2 ức, năm nay chúng ta lấy ra nửa năm tiền thưởng của mình, như vậy bệnh viện sẽ không gây khó dễ?

- Đúng rồi, đây là một ý kiến hay! Chúng ta có 9 chủ nhiệm, 13 bác sĩ, 44 y tá đồng ý tham dự

Vào lúc này, Từ Tử Minh cũng đứng dậy:

- Ngoại khoa tim chúng tôi cũng đồng ý tự dự trù kinh phí, đây là thỉnh nguyện sách, phòng ban chúng tôi có 11 chủ nhiệm, 19 bác sĩ, 59 y tá đồng ý tham gia cùng

Một câu nói làm cho tất cả mọi người sửng sốt

Hơn một trăm người đồng ý dùng tiền thưởng của bản thân để duy trì hạng mục này, trước đây từng có, thế nhưng mỗi người cũng không tốn bao nhiêu tiền, thế nhưng lần này... Có thể là tốn rất nhiều tiền, đó là một con số không cụ thể

Tô Hạo Cường thở dài:

- Vì sao mọi người làm như vậy? Cần gì chứ

Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm nhìn qua Trần Thương:

- Chúng tôi tin tưởng bác sĩ Trần

- Chúng tôi tin tưởng Trần Thương sẽ có kết quả tốt

Một câu, làm cho tất cả mọi người đều trầm lặng.

Thế nhưng, làm cho Trần Thương quay mặt đi, trên đôi mắt ngấn lệ

Bác sĩ Trần có tài đức gì chứ

...

Chương 1215: Tôi Không Bằng Sư Huynh Của Tôi

Về vấn đề chi phí cho ca phẫu thuật được triển khai trong phòng họp, trong đầu tất cả mọi người vẫn nghĩ đây chỉ là giấc mơ.

Ngoại khoa lồng ngực và ngoại khoa tổng hợp lại đồng ý kết hợp kinh phí dự trù để cho Trần Thương thực hiện ca phẫu thuật?

Đơn giản cũng là bởi vì sự tín nhiệm?

Tô Hạo Cường không hiểu tại sao mọi người lại tín nhiệm Trần Thương và đồng ý kinh phí cho ca phẫu thuật?

Đây là tiền thưởng của hơn trăm người

Trong lúc nhất thời, mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Hoàn toàn chính xác, mọi người không hiểu được tại sao Trần Thương lợi hại đến như vậy.

Không thể dùng lời nói để miêu tả sự lợi hai của Trần Thương, bởi vì cái này còn cái tài cái đức, thậm chí những thành tích mà Trần Thương đã đạt được từ lúc làm bác sĩ cho đến hiện tại mà mọi người nhìn thấy.

Chính là bởi vì họ hiểu rõ Trần Thương là người bác sĩ như thế nào, cái này mới là lí do tại sao họ ủng hộ Trần Thương và đồng ý hỗ trợ kinh phí cho ca phẩn thuật.

Đến khi năm mươi tuổi họ mới biết ý trời là gì, ở cái độ tuổi bây giờ họ chưa hiểu rõ chuyện?

Đương nhiên hiểu rõ

Thế nhưng có một người như Trần Thương để họ đồng ý hợp tác nhiệt huyết với nhau cho ca phẫu thuật, can tâm trạng nguyện để đi đến cuộc họp ủng hộ Trần Thương.

Thật lâu, Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Tốt! thí nghiệm Marfan được duyệt, mau đem bàn nhiệm vụ này cho mọi người.

Lúc này, Tô Hạo Cường cũng không còn gì để nói nữa.

Dù sao, người ta đều tự dự trù kinh phí làm nghiên cứu khoa học, còn có cái gì có thể nói chứ?

...

...

Trần Thương đi trước Ngoại khoa tim một chuyến, nhìn mọi người, bất đắc dĩ cúi người:

- Cảm ơn mọi người tín nhiệm

Đám người Lưu Toàn bất đắc dĩ bật cười:

- Bác sĩ Trần, cậu thật là khách sáo với chúng tôi, có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ thì cứ nói

- Đúng đấy, chúng tôi bây giờ chính là bành trướng, kỹ thuật bắc cầu động mạch vành đã không thỏa mãn được trái tim của chúng tôi.

Còn có rất nhiều y tá, bác sĩ cũng đi tới:

- Bác sĩ Trần cố lên

- Đúng, chúng tôi tin tưởng cậu

Mọi người ở Ngoại khoa tổng hợp không kém cỏi chút nào, thời gian trước đó, họ đã thực hiện nhiều ca phẫu thuật để phục hồi đường tiêu hóa cho người bệnh, thế nên mọi người không có lời oán giận nào, vào giờ phút này, hai khoa chính thức bắt đầu hợp tác cùng nhau để đánh bại Marfan

Việc cần thiết bây giờ là cần mời chuyên gia có chuyên môn và sở trường về phẫu thuật động mạch chủ thay thế để cùng nhau nghiên cứu thảo luận.

Từ Tử Minh có thể làm được điều đó, thế nhưng trình độ của bác sĩ Từ cũng có giới hạn.

Nghiên cứu động mạch chủ bụng Hà Chi Khiêm có thể làm được, thế nhưng việc áp dụng thì rất khó, nó không giống như lí thuyết nghiên cứu.

Mọi người ngồi xuống cùng nhau suy nghĩ tìm người có chuyên để giúp đỡ,

Từ Tử Minh đột nhiên nói:

- Chúng ta cứ yên tâm, lúc trước bác sĩ Dương Phái ở Phổ ngoại mạch máu trong lĩnh vực động mạch chủ bụng là đỉnh cao của thế giới. Thế nhưng… đáng tiếc ông ấy lại chết bởi hội chứng Budd-Chiari.

Nghe thấy Dương Phái nhắc đến cái tên này, Trần Thương đột nhiên nhớ một chút gì đó, bởi vì... Cái tên này rất quen thuộc, không phải gắn liền với cái tên của chủ nhiệm khoa Lý Bảo Sơn à?

Hà Chí Khiêm nghe xong, gật đầu thở dài:

- Lúc ấy, nếu như bác sĩ Dương sống, phẫu thuật phổ ngoại mạch máu quốc gia chúng ta có thể đã được mọi người biết nhiều hơn thế, Marfan có lẽ cũng không phải là vấn đề

- Thật sự đáng tiếc, bác sĩ Dương đã qua đời từ sớm.

Tất cả mọi người thở dài cho sự tiếc nuối này.

Trong một xã hội hiện đại tiên tiến đôi khi thật sự là dựa vào anh ùng và người bình thường rất nhiều, thế nhưng người có thể cống hiến cho thế giới phát triển này làm nên lịch sử là quá ít

Từ Tử Minh đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, bác sĩ Hà, bác sĩ Dương Phái có học trò nào không? Tôi nhớ được mấy người học trò của ông, lúc ấy tôi và họ không khác biệt nhau rất lớn.

Kiểu nói này, Hà Chí Khiêm vỗ tay một cái:

- Đúng vậy, chúng ta hãy tìm họ hỏi một chút đi

Xế chiều hôm đó, một nhóm người tiến đến ngoại khoa tổng hợp bệnh viện phụ thuộc Bắc Đại.

Chủ nhiệm gọi Diêu Nhạc Khang, là một người chủ nhiệm đầu trọc, mời ba người vào bên trong văn phòng.

- Chủ nhiệm Diêu, chúng tôi cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề luôn, hôm nay chúng tôi đến đây là có một số vấn đề cần được thỉnh giáo.

Hà Chí Khiêm nói với Diêu Nhạc Khang:

- Chúng tôi bây giờ chuẩn bị làm nghiên cứu về hội chứng Marfan lâm sàng, phẫu thuật cần một chút người có kinh nghiệm đến tham gia.

- Chủ nhiệm Diệu cũng là học trò của bác sĩ Dương, tôi cũng nghe nói chủ nhiệm có kinh nghiệm về ca phẫu thuật này, vì thế chúng tôi muốn mời chủ nhiệm đến tham gia ca phẫu thuật nay.

Diêu Nhạc Khang nghe thấy, lập tức tò mò:

- Các người... nghiên cứu Marfan? Nghiên cứu này có thể thông qua? Bệnh viện đã Cho bao nhiêu kinh phí?

Đều là người trong nghề, tới tớ lui đều biết rõ cái này việc chuyện này.

Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ cười nói:

- Chúng tôi thực hiện ca phẫu thuật lần này là do kinh phí phòng ban tự dự trù, chúng tôi hợp tác với Ngoại khoa tim về kinh phí và nhân lực để thực hiện nghiên cứu.

- Đúng rồi, xin giới thiệu một chút với chủ nhiệm Diêu, người phụ trách hạng mục lần này chính là bác sĩ Trần Thương

Diêu Nhạc Khang Phổ ngoại, đối với Trần Thương thì ông ấy biết rất rõ, vội vàng đứng lên, cười nói:

- Bác sĩ Trần! Chúng ta hôm nay đã có dịp gặp mặt

Trần Thương gật đầu chào hỏi Diêu Nhạc Khang.

Sau đó, Diêu Nhạc Khang suy nghĩ một chút nói:

- Những ca phẫu thuật cho người bệnh mắc bệnh Marfan tôi đích thân thực hiện cũng không ít, thế nhưng... tôi chủ yếu nghiên cứu phương hướng cho lĩnh vực của ngoại khoa tổng hợp, Trần Thương cũng biết, làm chủ nhiệm không phải là làm cái gì cũng giỏi.

- Nếu thật là để tôi làm, cũng có thể làm, thế nhưng... Tôi làm khẳng định tôi không phải là người giỏi.

Mọi người nghe thấy thế thì thở dài, cảm thấy nuối tiếc.

Ngay lúc này, Diêu Nhạc Khang đột nhiên nói:

- Tôi biết một người có thể, lúc ấy anh ấy chủ yếu chính là nghiên cứu hệ liệt phẫu thuật về hội chứng Marfan, bất luận là năng lực thiên phú hay là sự can đảm mọi thứ đều rất nhiều.

Mọi người đều nói cùng một lúc:

- Ai?

Diêu Nhạc Khang hít sâu một hơi, hơi cô đơn nói đến:

- Sư huynh của tôi.

Mọi người sững sờ, sư huynh?

Vào lúc này, Trần Thương lại nghĩ đến cái gì

Trần Thương nhớ đã từng nghe chủ nhiệm Lý nói, anh ấy là học trò đầu tiên của bác sĩ Dương, người rất được coi trọng.

Quả nhiên, Diêu Nhạc Khang tiếp tục nói:

- Lý Bảo Sơn, Đại sư huynh của tôi.

Nghe thấy tên Lý Bảo Sơn, mọi người khác đều sửng sốt một chút, Hà Chí Khiêm đột nhiên nói:

- Không phải nói chủ nhiệm Lý ra nước ngoài à?

Diêu Nhạc Khang lắc đầu:

- Không có, sau cái chết của thầy, chủ nhiệm Lý sống mãi trong sự ân hận và tiếc nuối, nên chúng ta không thấy chủ nhiệm Lý xuất hiện nữa.

- Nếu như chủ nhiệm Lý không phẫu thuật cho thầy tôi thì… Lý Bảo Sơn là người có năng lực không ai có thể thay thế.

- Tôi không bằng sư huynh của tôi đâu

Hà Chí Khiêm vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Diêu, anh có thể giúp chúng tôi liên hệ với chủ nhiệm Lý giúp tôi không?

Diêu Nhạc Khang gật đầu.

Đương nhiên là Diệu Nhạc Khang đồng ý để tìm sư huynh mình trở về, càng không muốn bỏ lỡ cơ hội phát triển phương hướng mạch máu lớn.

Diêu Nhạc Khang cầm điện thoại lên, bấm gọi điện thoại cho Lý Bảo Sơn.

Cái số này, lâu lắm rồi Diệu Nhạc Khang không bấm rồi.

Các sư đệ sư muội không có trách móc gì Lý Bảo Sơn, phẫu thuật có kết quả ngoài ý muốn là không thể tránh khỏi

Làm bác sĩ ngoại khoa, nói thật lòng, trong tay ai không có mấy trăm mạng người?

Đáng tiếc, sư huynh không thể quên được chỉ sống mãi trong cái bóng đó.

Trần Thương muốn tự mình liên lạc với chủ nhiệm Lý, thế nhưng… nghĩ đến mình không thề bằng Diệu Nhạc Khang, họ đều là sư huynh đệ có tình cảm sâu nặng, cùng học chung một thầy.

m thanh tút tút tút tút vang lên rất lâu.

Diêu Nhạc Khang hơi lo lắng, bấm số điện thoại... Rất lâu không có ai nghe máy.

Thế nhưng chẳng ai nhấc máy cả.

Mọi người nghĩ có thể là lúc này không có người nghe máy.

Một hồi âm thanh vang lên:

- Alo.

Chương 1216: Yên Tâm Đi

Diêu Nhạc Khang vui mừng khi nghe thấy giọng nói thân thuộc của sư huynh mình, trong lúc nhất thời hơi kích động, vui mừng đến không thể thốt lên lời.

- Alo? Nhạc Khang?

- Chào sư huynh, Nhạc Khang đây.

Diêu Nhạc Khang nghe thấy cách xưng hô quen thuộc, vội vàng nói.

Khi trả lời với Nhạc Khang là sư huynh, trong lòng Lý Bảo Sơn hơi bối rồi, chủ nhiệm Lý cảm thấy mình không xứng đáng với hai từ sư huynh.

Diêu Nhạc Khang nói:

- Sư huynh, rất lâu chúng ta không gặp nhau, có thời gian...

Lý Bảo Sơn im lặng một lát:

- Có chuyện gì à?

Diêu Nhạc Khang ừ một tiếng:

- Chuyện là như thế này, bên trung tâm cấp cứu có một hạng mục cần làm ngoại khoa tổng hợp và ngoại khoa tim hợp tác với nhau. Họ muốn mời thêm sư huynh để hỗ trợ, là làm phẫu thuật hội chứng Marfan, tiến hành thay thế động mạch chủ toàn thân.

Lý Bảo Sơn nghe thấy vậy thì lập tức không đồng ý:

- Tôi không thể giúp được người ta, tôi không làm được.

Diêu Nhạc Khang nghe thấy thế thì đột nhiên sững sờ:

- Sao sư huynh lại không thể làm được, mười mấy năm trước sư huynh đã có thể làm, bây giờ không thể không làm được.

Lý Bảo Sơn:

- Tôi không thể làm được chuyện này, nếu là chuyện khác tôi sẽ đồng ý với cậu.

Diêu Nhạc Khang nghe xong, tức giận:

- Lý Bảo Sơn, anh không phải đang giúp tôi, anh đang giúp chính mình thoát khỏi quá khứ

- Anh hãy nhìn mình xem đã trở thành cái gì? An Dương có tốt như vậy không? Thủ đô không tốt à? Anh rõ ràng là có thể phát triển sự nghiệp tốt hơn, anh …. anh chính là một tên hèn nhát

Lý Bảo Sơn nghe thấy:

- Tôi ở đâu, không liên quan gì đến cậu.

Diêu Nhạc Khang bất đắc dĩ mỉa mai:

- Đúng, không có liên quan gì tới tôi, đơn giản là tôi đang xem thường anh mà thôi, không có liên quan, vậy chuyện kia có liên quan gì hay không?

- Tôi biết vì sao anh không dám tới thủ đô, anh đang sợ hãi không dám đối diện với hiện thực, anh đang trốn tránh, anh là người nhát như chuột

- Phẫu thuật thất bại một lần thì đã sao? Có cần phải biến mình thành như vậy không? Nếu tôi là thầy, tôi sẽ cho anh biết, tôi sẽ trục xuất Lý Bảo Sơn khỏi ngành bác sĩ này, bởi vì anh không xứng đáng làm đại sư huynh của chúng tôi

- Thầy đã từng nói, bác sĩ ngoại khoa mạnh mẽ nhất không chỉ là phẫu thuật mạnh mẽ nhất, mà còn là người có trái tim mạnh mẹ nhất, người đó chắc chắn phải có một trái tim bất khuất, anh có à? Hèn nhát

- Được rồi, tôi sẽ cúp điện thoại, sau này Nhạc Khang sẽ không bao giờ gọi điện thoại được cho tôi nữa.

Ngay lúc này, Trần Thương cầm lấy điện thoại nói:

- Chủ nhiệm Lý, là tôi! Tôi là Trần Thương.

- Ca phẫu thuật hội chứng Marfan là tôi tổ trưởng của hạng mục này, chúng tôi thiếu một bác sĩ phẫu thuật có kinh nghiệm, tôi muốn mời chủ nhiệm Lý thực hiện cùng chúng tôi.

Mọi người sững sờ, nhìn về phía Trần Thương, lúc này mới nhớ tới, Trần Thương là học trò của Lý Bảo Sơn.

Trong lúc này, Hà Chí Khiêm và mọi người đều mong đợi câu trả lời của chủ nhiệm Lý.

Có đôi khi, điều có thể thay đổi một người, chỉ có tương lai

Mà Trần Thương, không hề nghi ngờ, chính là tương lai trong lòng Lý Bảo Sơn

Mà đúng lúc này, Lý Bảo Sơn đột nhiên nói:

- Chờ một chút

Lúc này, tất cả mọi người sửng sốt

Sau một lúc lâu, Lý Bảo Sơn đột nhiên nói:

- Ngày mai tôi sẽ quay lại thủ đô.

Sau đó điện thoại đã tắt máy, tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Thương, không ngờ Lý Bảo Sơn lại đồng ý với Trần Thương?

Đó là chuyện thật không thể tin

Lúc này, Trần Thương lại kinh ngạc với chính mình

Tôi lại có sức ảnh hưởng đến như vậy à?

...

...

Sáng ngày hôm sau, Trần Thương giao ban, sau đó đi nhìn Cát Ngọc một chút, lúc này cô ấy đã tỉnh lại.

Ngay lúc này, cô còn hơi thấp thỏm lo âu nhìn xung quanh.

Trần Thương đi tới:

- Tỉnh rồi à?

Cát Ngọc gật đầu:

- Ừm...

Cô ấy đã trải qua những chuyện rất khủng khiếp, đối với căn bệnh này nó quá lạ lẫm và chưa được nhiều người biết đến.

Y tá cầm tới quyển ghi chép, Trần Thương nhìn một lần, lúc này toàn thân máu trong cơ thể cô đầy đã thay đổi khoảng ba lần, lọc hơn 9000 ml "Mỡ dịch"

Cái này làm người ta hơi kinh ngạc.

Nghe nói lọc tim cũng bị chặn lại.

Kết quả CT cũng như vậy, quả nhiên là triệu chứng viêm tụy cấp cấp tính đã tới giai đoạn nguy hiểm.

Chúng ta đã sử phương pháp điều trị, và dùng thuốc kịp thời, không có tiếp tục phát triển, nhưng phẫu thuật đương nhiên là cần phải làm, thế nhưng không phải là bây giờ.

Tình trạng hiện tại của Cát Ngọc đã ổn định.

Có lẽ bác sĩ đã có thể nói với Cát Ngọc, cô ấy biết rất rõ mình đã trải qua những chuyện gì.

Trần Thương cười:

- Sau khi ra ngoài thì ăn ít gà rán, khoai tây, Hamburger và Cocacola, mấy thứ này không tốt cho sức khỏe.

Cát Ngọc gật đầu:

- Cám ơn bác sĩ.

Trần Thương đang chuẩn bị rời khỏi phòng, đột nhiên Cát Ngọc hỏi:

- Bác sĩ, cha mẹ và bác của tôi đâu?

Câu hỏi đã làm khó Trần Thương:

- Tôi sẽ giúp cô liên lại với gia đình, cô hãy nằm nghỉ ngơi thật tốt.

Đi ra khỏi phòng giám sát, ý tá nói với Trần Thương, từ ngày nằm viện đến bây giờ cha mẹ của Cát Ngọc đều chưa tới bệnh viện.

Trần Thương thở dài lắc đầu.

Vào lúc này, Từ Ái Thanh vội vàng đi tới, thấy Trần Thương, sau đó Từ Ái Thanh đột nhiên nói:

- Trần Thương, tôi... Tôi muốn gia nhập nhóm nghiên cứu hội chứng Marfan của bác sĩ. Có thể chứ?

Trần Thương sững sờ:

- Có thể chứ, sao đột nhiên bác sĩ Từ lại muốn gia nhập nhóm nghiên cứu...

Từ Ái Thanh cười khổ một tiếng:

- Con trai tôi cũng mắc hội chứng Marfan, tôi muốn làm chút gì đó cho con trai tôi.

Trần Thương nghe thấy vậy thì sửng sốt.

Mười một giờ trưa, nhìn thấy điện thoại vang lên là số của Lý Bảo Sơn.

Trần Thương rất vui mừng:

- Chủ nhiệm Lý, anh đã đến rồi à?

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Bây giờ tôi đang ở ngoại khoa tim.

Trần Thương cúp điện thoại, vội vàng chạy tới chỗ chủ nhiệm Lý.

Trần Thương cũng không ngờ, chủ nhiệm Lý Bảo Sơn lại lợi hại đến như vậy.

Thấy Lý Bảo Sơn, Trần Thương cảm giác thân thiết:

- Chủ nhiệm Lý

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Ừm.

Từ Tử Minh cười nói:

- Chủ nhiệm Lý đã hỗ trợ chúng ta làm kế hoạch một chú, kế hoạch rất bao quát từ đầu cho đến quá trình cụ thể cùng với phương thức huấn luyện, thật rất lợi hại.

Trần Thương vui mừng:

- Chủ nhiệm, đã làm phiền anh, dạy tôi phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng, tôi muốn làm tốt ca phẫu thuật này.

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Trần Thương, lúc nào cậu học cùng tôi, giờ còn bày đặt khách sáo?

Sau khi nói xong, Trần Thương xấu hổ vò đầu cười:

- Chủ nhiệm, chủ nhiệm ở lại bao lâu?

Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương:

- Tôi ở lại đến khi nào cậu học được mới thôi, tôi đã thông báo với bệnh viện, và xin rời khỏi một thời gian, cậu cứ yên tâm.

Trần Thương bất đắc dĩ cười.

Bên này, Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại cấp cứu đã vang lên:

- Trần Thương, Vu Uyển xuất hiện bóc tách động mạch chủ bụng, mà... tình trạng của Vu Uyển như thế nào bác sĩ cũng biết, thành mạch máu của cô ấy rất yếu, tường kép rất lớn! Tình huống bây giờ rất nguy hiểm, cần tổ chức thực hiện phẫu thuật ngay

Từ Ái Thanh gấp gáp nói.

Khuôn mặc Trần Thương lập tức biến sắc:

- Chủ nhiệm, có một người mắc bệnh hội chứng Marfan cấp tính phát tác, hiện tại động mạch chủ bụng xuất hiện tường kép phình động mạch to lớn, cần mau chóng phẫu thuật

Lý Bảo Sơn nghe vậy thì vội vàng đứng lên:

- Đi thôi, đi đến phòng phẫu thuật.

Từ Tử Minh liên lạc với Hà Chí Khiêm, cùng Lý Bảo Sơn vội vàng chạy về phòng phẫu thuật bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật.

Mà vào lúc này, Trần Thương lại vội vàng chạy vào phòng cấp cứu.

Vu Uyển đang trong tình trạng nguy kịch, hô hấp dồn dập, hai tay để ở trước ngực, tình trạng như lúc này làm cho Vu Uyển càng thêm đau đớn, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu làm ướt hết cái trán.

Thế nhưng khi nhìn thấy Trần Thương, Vu Uyển cố kiềm nén sự đau đớn nở nụ cười với Trần Thương.

- Bác sĩ Trần! Xin nhờ bác sĩ giúp

Trần Thương nhìn chằm chằm Vu Uyển, nhẹ gật đầu:

- Yên tâm đi

Chương 1217: Chiến Y Của Bạch Khâu n

Đây chính là sự đáng sợ của hội chứng Marfan, hệ thống mạch máu bị phá hư rất nghiêm trọng, dù ở bệnh viện cũng có thể phát bệnh

Sự khác biệt duy nhất chính là ở tại bệnh viện người bệnh có thể được tổ chức cấp cứu một cách nhanh chóng.

Trần Thương ngẫm lại cảm thấy mình đã chậm một bước, cơ bản Vu Uyển còn có thể duy trì thêm mấy ngày, chờ sau khi mình học giỏi có khả năng chính mình phẫu thuật cho cô ấy, có thể chọn ngày tiến hành phẫu thuật, không ngờ là đột nhiên Vu Uyên có thể xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng suy ngẫm lại cũng thế, mỗi ngày đều có người bệnh rời đi, người bênh bệnh tật đã nhiêu xưa nay, sẽ không lấy người có ý chí.

Rất nhanh, Vu Uyển được đưa đến bên trong phòng phẫu thuật, tờ cam kết phẫu thuật đã sớm hoàn thành từ hai ngày trước.

Lúc này, trong lòng Trần Thương thấp thỏm, hít sâu một hơi, đi tới phòng phẫu thuật.

Bên này, Từ Ái Thanh vội vội vàng đuổi theo ra đến:

- Trần Thương, chờ tôi một chút.

Trần Thương quay người, Từ Ái Thanh kiên định nói:

- Tôi muốn đi phẫu thuật.

Trần Thương cười nói:

- Được thôi

Ca phẫu thuật này, rất nhanh bị viện phương biết được.

Ngô Đồng Phủ ngay lúc này mở cuộc họp, sau khi biết được tin tức phẫu thuật thì vội vàng đứng lên nói:

- Trước nói đến đây thôi.

Sau đó, nhanh chóng chuẩn bị đi tới phòng phẫu thuật.

Tô Hạo Cường bên này nghe thấy, cũng đi theo:

- Tôi cũng đi xem.

Các chủ nhiệm khác thấy thể cũng dồn dập đứng dậy đi theo ra ngoài.

Lần này ngoại khoa tổng hợp và ngoại khoa tim tự dự trù tài chính thành lập "phẫu thuật Hội chứng Marfan" hạng mục tại bệnh viện đã truyền ra, tất cả mọi người cảm giác Hà chủ nhiệm và Từ chủ nhiệm hai người hơi bối rối.

Thế nhưng... Nói thật, vẫn còn hơi ngưỡng mộ và đỏ mắt.

Dù sao, Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm có thể thuyết phục các bác sĩ trong khoa lấy tiền thưởng làm dự trù tài chính đến làm nghiên cứu lâm sàng, chuyện này là rất khó

Anh hãy suy nghĩ một chút, anh phải thuyết phục các bác sĩ phòng ban mạo hiểm với anh, họ dùng chính tiền thưởng của mình để làm dự trù chi phí, đây là người bình thường có thể làm được?

Cái này rất cần sự đồng lòng của các phòng ban, cùng nhau hướng về một mục tiêu.

Rất khó

Rất khó khăn

Vì lẽ đó, sẽ có người ủng hộ thậm chí là khâm phục, thế nhưng có rất nhiều người im lặng thái độ chế giễu.

Bởi vì các anh thành công thì sẽ có những người lộ ra sự ganh tị, xem chuyện đó là bình thường.

Chính họ không thử một lần cố gắng, ngược lại không muốn nhìn khác tốt hơn mình, thậm chí muốn để người khác không bằng họ, tốt nhất là đâm nhau đến chảy máu

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều mong đợi

Dù sao hạng mục mới vừa được phê duyệt thông qua, còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng đã phải bắt đầu phẫu thuật, có thể có cái gì chuẩn bị từ trước?

Họ cũng đều biết, Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh đặt tất cả hi vọng lên người Trần Thương.

Rất nhanh, mười mấy chủ nhiệm, viện trưởng đi theo đến bên trong văn phòng phòng phẫu thuật, chờ đợi ca phẫu thuật bắt đầu.

Cho dù là Ngô Đồng Phủ ở phòng phẫu thuật, mọi người cũng châu đầu ghé tai nhỏ giọng trò chuyện.

Bên này, trong phòng phẫu thuật, Vu Uyển nhìn Trần Thương, bên trong ánh mắt ấy là giọt nước mắt, hơi óng ánh:

- Bác sĩ Trần, nếu tôi có chuyện gì... bác sĩ chắc chắn phải giúp tôi hoàn thành ý nguyện hiến xác, tôi đều đã nghĩ xong, cái mũi của tôi sẽ hiến tặng cho một cô gái, cô ấy đã đợi chờ...

Trần Thương nghe thấy vậy thì suy nghĩ

Chẳng lẽ là Triệu Tư Hàm?

Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi, nếu là như vậy, thế giới này thật trùng hợp.

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Cô sẽ không sao, sẽ sống thật tốt mà

- Người sống sẽ có giá trị xa so với ngươi quyên tặng cơ quan phải lớn hơn nhiều

Trần Thương nắm chặt tay của cô ấy nghiêm túc nói.

Đây không phải cam kết gì, càng không phải là đảm bảo, chẳng qua là lời chúc phúc của Trần Thương.

Chữa bệnh từ trước đến nay không phải không có sự cố, mạng sống của người bệnh như treo trên sợi tóc, phẫu thuật kinh tâm động phách, sau cùng cũng có kết quả thành công.

Thế nhưng, kết quả của một ca phẫu thuật không phải là như vậy, nguy hiểm lớn phẫu thuật luôn có thất bại, chẳng qua là, đối mặt với thất bại, chúng ta đã thành thói quen.

Sau khi nói xong, Trần Thương đi ra rửa tay chuẩn bị, Từ Tử Minh và mọi người cũng không nói chuyện.

Mà nói thật, Lý Bảo Sơn cũng hơi khẩn trương

Những năm này, anh không chưa từng ra tay làm phẫu thuật dạng này, thế nhưng... Thất bại thật sẽ phá hủy người ý chí.

Lần này, là một lần cá cược

Người bệnh chết đi, chúng ta thua hết.

Đương nhiên, không phải là lấy sinh mệnh của người bệnh ra cá cược, thế nhưng tất cả mọi người đều sẽ làm tốt lần cá cược này.

Tiến vào bên trong phòng phẫu thuật

Khối u động mạch chủ bụng... ca phẫu thuật này thật là hiếm thấy

Động mạch chủ bụng rạch ra đặt ống thông thuật mạch máu nhân tạo

Phải biết, phẫu thuật động mạch chủ bụng khối u cắt bỏ là rất nguy hiểm, bên trong đối với động mạch chủ bụng chặn cùng mở ra, sẽ dẫn tới chảy máu động lực

Mà bản thân Vu Uyển lại mắc hội chứng Marfan, trái tim và động mạch chủ lên cũng có những tình huống không tốt lắm, loại chảy máu này rất nhanh, rất dễ dàng đưa tới rất nhiều chuyện phiền toái

Mà sau khi đã biết nhân tố nguy hiểm bên trong, trái tim bệnh tật danh liệt thủ vị, bao quát tim đau thắt không ổn định, ứ máu suy tim cùng trước đây có lịch sử nhồi máu cơ tim.

Bởi vậy, mấy người Trần Thương chắc chắn phải làm tốt công tác chuẩn bị cấp cứu nhồi máu cơ tim

Tiếp theo còn có hệ hô hấp và thận không được đầy đủ do mắc hội Marfan.

Rất nhiều người bệnh hậu phẫu trong một tuần, chết bởi do suy thận

So sánh với những nhân tố nguy hiểm này, tuổi tác thì tương đối không phải là nhân tố quan trọng.

Rất nhanh, ca phẫu thuật bắt đầu

Trần Thương xoắn xuýt.

Đến cùng là mặc áo blouse của Khâu n hay là chọn chiến y của Bạch Khâu n?

Nếu chọn cái thứ nhất thì áo blouse có thể kích hoạt Bạch Khâu n giáng lâm, đó là một đại lão ngoại khoa tim cấp 99.

Thế nhưng...

Nếu chọn 【Chiến y của Bạch Khâu n】 thì sẽ được nắm giữ một kỹ năng

Làm cho ca phẫu thuật mình tham gia hoặc quan sát qua có thể chuyển hóa thành chính kỹ năng phẫu thuật của chính minh, đồng thời tăng lên đến mức độ hoàn mỹ, có tác dụng trong một tháng, mỗi tháng một lần, sau một tháng, kỹ năng này sẽ tự động biến mất, có thể kích hoạt sử dụng lại lần nữa.

Kỹ năng này đối với Trần Thương có sức hấp dẫn quá lớn

Hơi chút xoắn xuýt, Trần Thương trực tiếp lựa chọn 【Chiến y của Bạch Khâu n】, trang bị màu vàng quả nhiên không tầm thường, sau khi chuẩn bị, Trần Thương cảm thấy các phương diện thể lực của mình đều có thể nâng cao

Quan trọng nhất chính là có thể chính mình phẫu thuật khứu giác.

Chu Hạc nhìn thoáng qua Trần Thương và Lý Bảo Sơn, nói:

- Bắt đầu à?

Lý Bảo Sơn gật đầu.

Trần Thương thành lập hai đường ống tĩnh mạch, một cái kiểm tra đo lường áp lực tĩnh mạch trung tâm, một cái khác để đưa thuốc vào.

Đặt nội khí quản, gây mê dần dần có hiệu lực.

Mà lúc này, tất cả mọi người hơi khẩn trương lên.

Lý Bảo Sơn là bác sĩ mổ chính, Trần Thương bắt đầu mong đợi.

Sau khi quan sát, anh có thể học được kỹ năng này, mặc dù chỉ là tạm thời.

Thế nhưng... Trần Thương cảm thấy vậy đã đủ.

Nếu như tự mình trải qua, Trần Thương tin tưởng mình chắc chắn có thể học được.

Phẫu thuật bắt đầu, Lý Bảo Sơn tay cầm dao phẫu thuật, bắt đầu rạch mổ.

Do thẳng đến xương khung chậu.

Sau đó kiểm tra mọi mặt, Lý Bảo Sơn liếc mắt ra hiệu cho Trần Thương:

- Bại lộ phình động mạch.

Trần Thương gật đầu, tiến lên phụ trợ.

Lý Bảo Sơn đã bắt đầu mổ gần đoạn động mạch chủ bụng, vào lúc này, động tĩnh mạch chậu chung cuối cùng cũng hiện ra

Mà phẫu thuật, cũng đã đến lúc mấu chốt

Chương 1218: Anh Ta Thật Giỏi

Lý Bảo Sơn buông dao mổ trong tay xuống.

Bắt đầu cầm lấy dao điện

Lúc này, anh hơi khẩn trương, kế tiếp cần rạch ra vách động mạch bị phình

Quá trình này diễn ra rất thuận lợi, lúc này tay của Lý Bảo Sơn trở nên rất ổn định, anh cẩn thận từng li từng tí, cần thuận rạch một đường chính giữa từ ngoài vào trong, rạch lớp màng bên ngoài và bên trong màng ra, thế nhưng không thể cắt vào bên trong khoang phình.

Đây là trình độ bác sĩ nắm chắc phẫu thuật

Đón lấy bên trong, Lý Bảo Sơn dùng dao lấy khối u ra, sau khi tiến vào khoang phình, nhanh chóng thanh trừ khối u bên trong làm tắc động mạch và nội mô tăng dầy cứng rắn.

...

Toàn bộ quá trình xem ra vô cùng thuận lợi

Lúc này, Trần Thương cũng xem rất nghiêm túc.

- Polyester, xử lý mạch máu dự ngưng

Lập tức mạch máu được nối lại, quá trình diễn ra rất thuận lợi

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút.

Phẫu thuật rất nhanh tới hồi cuối.

Phẫu thuật rất thành công

Thao tác của Lý Bảo Sơn rất tinh tế, những năm này, mặc dù anh rất ít làm phẫu thuật này, thế nhưng xử lý mạch máu trong ổ bụng cũng chưa từng buông xuống.

Mặc dù có khúc mắc, thế nhưng... Lý Bảo Sơn nguyện ý vì Trần Thương, làm tốt thân phận một tấm gương này

Anh không hi vọng mình bồi dưỡng ra một người cũng nhát gan giống như mình.

Phẫu thuật thành công rồi à?

Bên trong văn phòng, tất cả mọi người mong đợi.

Mặc dù Lý Bảo Sơn nối lại không phải rất nhanh, thế nhưng rất ổn, đối với xử lý đầu mạch cũng rất chặt chẽ cẩn thận.

Một lần phẫu thuật tiến hành trọn vẹn hai giờ.

Rất khẩn trương

Lý Bảo Sơn nhẹ nhàng thở ra.

Đang muốn cười nhẹ một tiếng.

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng bịch vang lên, mọi người nghe thấy một âm thanh thúy truyền đến.

Ngay sau đó, đột nhiên một luồng máu phun ra, Lý Bảo Sơn và Trần Thương đều cảm giác bị một luồng máu này phun đến phía trên mặt nạ

Tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên

- Còn có một động mạch chủ phình

- Bên này cũng vỡ

Nhìn thấy máu phun ra, tất cả mọi người đều biến sắc

Ở bên ngoài quan sát phẫu thuật, Ngô Đồng Phủ không khỏi biến sắc, sau đó đứng dậy.

Mà ngay lúc này

Tay Lý Bảo Sơn đột nhiên run rẩy lên.

Không chỉ tay anh run rẩy, mà ngay cả thân thể cũng đang run rẩy.

Chuyện xưa như sương khói hiện lên ở trong lòng, anh hình như về lại bàn phẫu thuật mười mấy năm trước, một lần phẫu thuật đó anh cũng thất bại

Tình cảnh giống nhau cỡ nào đây

Lý Bảo Sơn nhìn thấy hai tay của mình run rẩy, muốn lên cầm máu, thế nhưng căn bản không đến kịp.

Bọn người Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm, Từ Ái Thanh bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Phẫu thuật lại xảy ra ngoài ý muốn, hóa ra, động mạch chủ bên trong bụng của người bệnh, còn có một chỗ sớm ở trước đó đã bị tổn hại.

Vừa rồi cầm máu nối lại, máu lưu động thay đổi, tạo thành máu u, cho nên trong nháy mắt vỡ ra

Trái tim tất cả mọi người chìm vào đáy cốc, cảm giác phẫu thuật thất bại, Trần Thương đột nhiên đưa tay ra, dùng ngón cái cắm vào lỗ vỡ

【Đinh! Thu được phẫu thuật bụng thay thế động mạch chủ! Đồng thời tự động tăng lên đến cấp hoàn mỹ!】

Trần Thương nhìn thoáng qua chủ nhiệm Lý, trong ánh mắt của hắn tràn đầy sự sợ hãi và bất an, tay phải đang không ngừng run rẩy

Tình huống này, anh đã không có cách nào tiếp tục phẫu thuật.

Trần Thương vội vàng nói với y tá dụng cụ bên cạnh:

- Kẹp cầm máu

- Dao điện

Lúc này, Trần Thương đột nhiên ra sân

Hiện tại, độ khó của phẫu thuật còn khó hơn so với vừa rồi

Bởi vì bản thân người bệnh đã chiếm dụng số lớn thời gian phẫu thuật, máu vừa mới khôi phục, giờ đã không còn lưu chuyển, đối với tĩnh mạch chủ, hai bên động mạch thận, động mạch trên dưới đều có ảnh hưởng rất lớn.

Thời gian cho Trần Thương không nhiều lắm

Nhà dột còn gặp mưa, thuyền trễ lại gặp ngược gió

Vào lúc này, y tá đột nhiên nói:

- Nhịp tim người bệnh đang đập chậm lại

Chu Hạc nghe thế không khỏi biến sắc

- Nhĩ trái tĩnh mạch giảm xuống

- Trái tim người bệnh xảy ra giống như... Không đúng, nhịp tim bất thường, người bệnh rung tâm thất

- Chuẩn bị điện giật khử rung tim

- Điện áp 200

- Amiodarone...

Thân thể chính là tàn khốc như thế, một động tác bất kỳ gì xảy ra ở bên ngoài thường chính là tàn khốc đến như vậy.

Theo một phản ứng hệ liệt, đều là phản ứng muốn mạng như thế.

Lúc này, tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Mọi người ở bên ngoài quan sát phẫu thuật, trái tim tất cả mọi người đều như chìm xuống đáy cốc

Người bệnh hẳn là không qua được rồi

Tất cả mọi người biết rõ, người bệnh có thể sẽ không...

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, gần như không thể nào sẽ cứu được.

Bởi vì hiện tại phía dưới còn đang chảy máu, chắc chắn phải ở trong thời gian rất ngắn hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ phình động mạch chủ cộng thêm việc thay thế, điều này có thể à?

Không

Ngô Đồng Phủ hít sâu vào một hơi, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Giám sát ECG, tiếng còi báo động giống như tử thần đến đòi mạng

Mà lúc này, Trần Thương lại tỉnh táo đến lạ thường

Bên trong phòng phẫu thuật, y tá liên tục nhanh chóng xử lý, Trần Thương liên tục truyền đạt y lệnh.

Sau đó Trần Thương hỏi:

- Thầy Chu, thận có thể kiên trì được thêm bao lâu nữa?

Chu Hạc nói với sắc mặt nghiêm túc:

- Mười phút là có thể, trái tim người bệnh bị rung tâm thất, ngược lại tranh thủ một chút thời gian, sau mười phút, chắc chắn phải dừng phẫu thuật, bằng không... cho dù người bệnh được phẫu thuật thành công cũng sẽ chết, trái tim chịu không được.

10 phút

10 phút cần phải hoàn thành cắt bỏ khối u và thay thế mạch máu nhân tạo.

Dù là chỉ có một bộ phận rất ngắn.

So với độ khó phẫu thuật vừa rồi đã giảm xuống rất nhiều, thế nhưng vẫn giữ nguyên mức độ cấp bách, độ khó cực lớn.

Lớn đến mức tất cả mọi người đều chuẩn bị từ bỏ phẫu thuật

Trần Thương quay người, nhìn Từ Tử Minh nói:

- Chủ nhiệm Từ, tới đây hỗ trợ

Từ Tử Minh biến sắc, vội vàng ra trận

Mà sau khi tất cả mọi người thấy Trần Thương ra trận thì đều sửng sốt.

Anh ta có thể làm à?

Đáp án là không biết

Mà lúc này, biểu hiện của Trần Thương trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm

Thanh trừ khối u

Rạch ra khoang phình

Xử lý máu chảy, thanh lý tổ chức tổn hại và tắc động mạch...

Toàn bộ quá trình Trần Thương xử lý cực nhanh

- Chỉ còn có 5 phút

Trần Thương không hề bị lay động, thế nhưng trên đầu mồ hôi đã bán đứng anh.

Anh rất khẩn trương

- Ba phút

Dưới mặt nạ bảo hộ, hai mắt Trần Thương cẩn thận từng li từng tí nhìn chằm chằm thành mạch máu, anh sắp bắt đầu khâu lại.

- Hai phút

Lúc này, tất cả mọi người cũng bắt đầu bất an.

Trần Thương vẫn chưa hoàn thành nối lại.

Gần như tất cả khi mọi người đều cầu nguyện vì Trần Thương.

Trần Thương cảm giác mình đã đến cực hạn.

Tay hắn đều suýt nữa bắt đầu co giật

Tất cả mọi người bên trong phòng phẫu thuật lại chỉ có thể không ngừng nhìn chăm chú Trần Thương, trong mắt ai cũng tràn đầy chờ mong.

- Nhìn chăm chú

- 30 giây

Nhanh

Nhanh hơn chút nữa

Trần Thương bắt đầu khẩn trương lên.

- 5... 4... 3... 2... 1

- Tốt

Trần Thương khâu lại xong một mũi kim cuối cùng, buông kẹp cầm máu ra.

Cũng không kịp kiểm nghiệm có rò máu hay không.

Thành công

Mà lúc này, hai tay Trần Thương bắt đầu co giật

- Nhịp tim bình thường

- Huyết áp khôi phục

- Tốt quá rồi

Chỉ có Trần Thương ngồi xổm trên mặt đất, hai tay dính vào trên thân thể, để tay thoải mái một chút.

Mọi người xung quanh nháy mắt tặng cho Trần Thương một tràn vỗ tay

Anh làm được rồi

Anh lại một lần nữa làm được rồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng hưng phấn.

Người đàn ông này, quá đáng sợ

Tiếng vỗ tay không dứt bên tai, bởi vì Trần Thương làm phẫu thuật mà tay Trần Thương đã bị chuột rút đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng.

Chương 1219: Không Sợ Mưa Gió, Không Sợ Tới Lui

Nhìn Trần Thương bởi vì tay bị chuột rút mà khom lưng nhe răng trợn mắt trên mặt đất.

Mọi người bất đắc dĩ đều để lộ ra nụ cười thân thiện.

Trần Thương nhìn mọi người, bất đắc dĩ nói:

- Còn cười, mau làm phẫu thuật đi

Từ Tử Minh cười gật đầu, nhìn Trần Thương, trong lòng rung động không cần nói cũng biết

Chỉ trong vòng mười phút, Trần Thương đã hoàn thành việc cắt bỏ một đoạn bụng phình động mạch và thay thế mạch máu

Họ không biết cực hạn của thế giới này là gì, thế nhưng lại biết rõ, lần này, Trần Thương đã cứu Vu Uyển

Mà tất cả mọi người đều không cho rằng khi Vu Uyển sẽ chết tiếp tục có người cứu cô ấy

Quá lợi hại

Thế nhưng... Hà Chí Khiêm bất đắc dĩ hỏi:

- Thầy Trần, vừa rồi sao cậu biết được là phẫu thuật động mạch chủ phần bụng?

Trần Thương còn chưa kịp nói gì, Lý Bảo Sơn đột nhiên hít sâu một hơi rồi nói:

- Trần Thương đối với phẫu thuật khứu giác rất tốt, đó là tài năng thiên phú của cậu ấy, bản thân đối với việc phẫu thuật thay thế mạch máu lớn thì lại có cơ sở vững chắc, ca phẫu thuật vừa rồi quả thật là vừa nhìn đã thông.

- Sau khi cậu ta nhìn tôi phẫu thuật, rất nhanh đã có thể lĩnh ngộ được phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng một cách tinh tế

- Khi cậu ta ở Nhị Viện, chính là như vậy

Lúc này, tất cả mọi người hôn mê rồi

Quay người nhìn Trần Thương đang ngồi trên mặt đất hai tay đặt ở trên bụng mình, thật hơi khó tin.

Xem một lần đã biết?

Mẹ nó chính là thiên tài

Không

Là quái vật.

Trong lúc nhất thời, mọi người đột nhiên thương cảm đám bác sĩ ở Tỉnh Nhị Viện làm việc với Trần Thương, bởi áp lực của họ quá lớn rồi?

Hình như, họ đã quên mở miệng nói một tiếng với thầy Trần, đúng thật là không có giữ vững được lòng người mà.

Bởi vì mọi người phát hiện, khi Trần Thương xử lý, rõ ràng so với Lý Bảo Sơn còn quen thuộc hơn.

Nếu không phải là Trần Thương có quan hệ tương đối rộng, họ tuyệt đối cho rằng Trần Thương chính là người "giả heo ăn thịt hổ".

Thế nhưng, ở trước mặt số mạng, khi nào là "giả heo ăn thịt hổ" ?

Lần trước, khi phẫu thuật thay thế động mạch chủ ở ngực, họ có thể thấy kỹ thuật của Trần Thương có lợi hại hay không? Rất lợi hại

Thế nhưng, khoảng cách hiện tại đã có rất nhiều chênh lệch, khỏi cần phải nói, thời gian phẫu thuật thay thế mạch máu đã giảm bớt bao nhiêu?

Trần Thương đã kịp thời xuất hiện, vốn dĩ Vu Uyển đang nguy cơ sớm tối, hoặc phải nói là đã có một chân bước tiến tử thần, lại bị kéo lại

Từ Ái Thanh nhìn Trần Thương, trong lòng lại càng thêm kích động hơn, có lẽ... Con của mình được cứu rồi phải không?

Không chỉ có mỗi anh, mà gian phòng bên trong còn rất nhiều người đều nhìn Trần Thương với vẻ mặt lộ vẻ chờ mong.

Đặc biệt là hai bác sĩ Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh đã đánh cược tiền thưởng và lợi nhuận của phòng ban

Con đường của họ mở rộng

Phẫu thuật đang tiến hành một cách chậm rãi, kết thúc công việc cũng không cần Trần Thương thêm vào, dù sao tay bị chuột rút cũng không có giảm bớt, hiện tại phẫu thuật cũng không thể nghi ngờ là kiếm chuyện cho mình.

Thế nhưng hiện tại Lý Bảo Sơn đứng ở kế Trần Thương, trên mặt tràn đầy những giọt mồ hôi.

Chuyện xảy ra vừa rồi, giống như một cơn ác mộng, ở trong đầu anh vung đi không được, thậm chí hai tay bắt đầu run rẩy.

Nhưng nhìn thấy Trần Thương khẩn trương phẫu thuật cấp cứu, Lý Bảo Sơn sửng sốt

Trong lòng tràn đầy sự áy náy và cùng với đó là sự tự trách.

Anh không nên dừng lại

Anh một lần nữa lui lại.

Không phải là không có khuyết điểm, mà là vì có vô số người đều rất trong chờ, Lý Bảo Sơn đã bắt đầu sợ hãi một cách thất bại.

Nhìn thấy Trần Thương, Lý Bảo Sơn thở dài:

- Tiểu Trần à, tôi... tôi... Ai

Trần Thương nhìn thấy sắc mặt chủ nhiệm Lý trông có vẻ cô đơn, bất đắc dĩ thở dài, cười lắc đầu:

- Chủ nhiệm, thật ra anh dạy thật tốt, anh không phát hiện trong ca phẫu thuật vừa rồi tất cả đều là cái bóng của anh à?

Một câu làm cho Lý Bảo Sơn ngơ ngác

Trần Thương quả thật cũng phát hiện dáng vẻ lạ của chủ nhiệm Lý, ca phẫu thuật thất bại đó đã lưu lại bóng mờ, thậm chí có thể quy nạp làm một loại di chứng.

Một "Di chứng thương tích"

Mà Trần Thương hi vọng mình có thể trợ giúp chủ nhiệm Lý ra khỏi bóng mờ, anh tin là chủ nhiệm Lý có thể.

Nghe thấy Trần Thương, trong lúc nhất thời Lý Bảo Sơn bắt đầu im lặng, anh ấy cẩn thận suy nghĩ một chút, thật sự là do Trần Thương phẫu thuật phát hiện cái bóng của mình bên trong.

Thời khắc này, Lý Bảo Sơn ngẩng đầu:

- Tiểu Trần... Ý của cậu là...

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Quả thật, chủ nhiệm, anh rất ưu tú, đồng thời còn rất lợi hại, có lẽ anh nên tự tin một chút.

...

...

Vào giờ phút này, phía ngoài đại sảnh đã trong nháy mắt giống như đã vỡ òa

- Ông trời của tôi

- Điều này... Điều này làm sao có thể?

- 10 phút! 10 phút đã hoàn thành thay thế...

- Thiên tài! Thực sự là thiên tài

Tô Hạo Cường nhìn chằm chằm vào màn hình lớn nửa ngày vẫn không nói gì.

Hiện tại, anh đã hiểu rõ vì sao Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh lại duy trì Trần Thương với cường độ như thế.

Bởi vì cậu ta chính là kỳ tích chứ sao

Với một ca phẫu thuật này, Tô Hạo Cường cho rằng Vu Uyển đã là người chết, lập tức bị kéo lại.

10 phút dài bao nhiêu?

Còn chưa đủ chơi một ván Vương giả, cũng không đủ thời gian chế một ly cà phê...

Thế nhưng, trong mười phút này, hai tay Trần Thương đã nhanh đến cực hạn, thành công cứu vớt người bệnh đáng thương này, không, phải gọi là người bệnh may mắn mới đúng.

Bởi trong mắt Tô Hạo Cường, tình hình vừa rồi của Vu Uyển, là ai cũng sẽ không thể cứu được.

Thế nhưng Trần Thương lại chính là người làm được điều đó.

Mà lúc này, Ngô Đồng Phủ quả thật là rất vui vẻ.

Nguyên bản cảnh đẫm máu này, Ngô Đồng Phủ thậm chí hơi không đành lòng nhìn thẳng, thế nhưng gần như ngay một nháy mắt anh thấy như vậy, Trần Thương dùng ngón tay trực tiếp nhét vào bên trong mạch máu, sau đó hoàn thành cầm máu, nhanh chóng bắt đầu sửa chữa, thay thế, rồi khâu lại...

Một bộ thao tác này như nước chảy mây trôi, có thể xưng là một ca cấp cứu phẫu thuật hoàn mỹ.

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy Trần Thương ngồi dưới đất là hai tay đặt trên bụng mình, anh bất đắc dĩ bật cười.

- Lợi hại! Quá lợi hại

Nói xong, Ngô Đồng Phủ bắt đầu vỗ tay

Mà lúc này, mọi người cũng dồn dập bắt đầu vỗ tay theo, tất cả mọi người toàn trường đều khâm phục khả năng phẫu thuật của Trần Thương.

Nhìn mà phải than thở

Cho dù là chướng mắt, cảm thấy hai người chủ nhiệm là Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm hơi quá đáng, nhưng cũng bắt đầu vỗ tay.

Bởi vì bất luận là chướng mắt như thế nào, trong lúc người bệnh nguy cấp, họ cũng không phải là kẻ địch.

Kẻ địch chung của họ chính là ma bệnh và Tử thần

Cái này vĩnh viễn là hai bên đối lập nhau.

Cho dù là họ ghen ghét thực lực của Trần Thương, thế nhưng họ không thể không dâng lên tiếng vỗ tay.

Bởi vì quá lợi hại.

Sau khi chờ phẫu thuật kết thúc, những người kia nhìn thấy Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm, trong lòng đều ê ẩm, giống như ăn chanh chua, như axit

ở trong dạ dày.

Hai người đó thật sự là ôm vào bắp đùi mà không buông lỏng.

Mà khi Ngô Đồng Phủ nhìn thấy Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh cùng nhau kết thúc hoàn thành phẫu thuật trùng, anh bất đắc dĩ lắc đầu, hai con người này, con đường đúng là càng chạy càng rộng mà

Nhưng càng làm viện trưởng vui vẻ hơn.

Dù sao, đây cũng là phẫu thuật Marfan, nghị viện có thể một tay cũng làm tốt được.

Nếu đến lúc đó, trung tâm cấp cứu bồi dưỡng ra một đám nhân tài dạng này, ngẫm lại đều cảm thấy hưng phấn.

Mà đột nhiên, Ngô Đồng Phủ lại thật không muốn thả Trần Thương đi...

Có thể lưu lại hay không....

Trong lúc nhất thời, chính Ngô Đồng Phủ cũng hơi ao ước hai người này.

Mười năm thanh xuân, gặp phải loại biến thái này, ai sẽ để ý có làm liếm chó hay không chứ?

Mỗi một ca phẫu thuật, thật sự chính là một lần mạo hiểm, chúng ta cố gắng cùng hội cùng thuyền, thực sự không khỏi trải qua bão tố, vào lúc này, muốn chống đối tốt với mưa gió phải chuẩn bị cùng sánh vai.

Không sợ mưa gió, không sợ tới lui.

Chương 1220: Ảnh Hưởng Của Trần Bức Vương

Một ca phẫu thuật cấp cứu, công lao từ trước đến nay không phải một người

Vào lúc này, Chu Nhạc gây tê cho Vu Uyển, Chu Nhạc là một bác sĩ gây tê rất chuyên nghiệp, có trình độ gây tê rất cao.

Trong lúc nguy cấp, không chút hoang mang, tất cả nhân viên y tế phối hợp cùng nhau để cứu người bệnh, đồng tâm hiệp lực.

Nhìn người bệnh dần khôi phục, lúc này trái tim mọi người đã nhẹ nhàng thở đều.

Thế nhưng, tất cả nhân viên y tế đều biết rõ, mấy ngày kế tiếp, chính là kiểm tra họ phẫu thuật thành công hay không, giống như một bài thi.

Ca phẫu thuật hoàn thành rất nhanh chóng, người bệnh không thể chịu đựng được phút giây giày vò nào nữa.

Chủ nhiệm phòng giám sát Kiều Thành An đích thân tới đón Vu Uyển, Trần Thương đi dọc theo đường đi thảo luận với Trần Thương những công việc cần chú ý cho hạng mục này.

Kiều Thành An rất nghiêm túc với hạng mục này.

Sau đó, Trần Thương đưa Kiều Thành An đi, đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Trong lúc nguy cấp, cấp cứu Vu Uyển thành công, hoàn thành phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng, nhận được ban thưởng: Thẻ biểu diễn bóc tách động mạch chủ phình mạch nâng cấp.】

Trần Thương lập tức sửng sốt.

【Thẻ biểu diễn bóc tách động mạch chủ phình mạch nâng cấp: Quá trình phẫu thuật đã được thu lại, sau này có thể sử dụng video để dạy học loại bỏ khối u, video ghi nguồn từ chỉ nam phẫu thuật bóc tách động mạch chủ năm 2030.】

Nghe thấy thông báo, Trần Thương vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ.

Bóc tách động mạch chủ sinh ra ra phình mạch, là phân đoạn mấu chốt nhất của phẫu thuật bóc tách bên trong động mạch chủ, cái tốc độ thanh lý phân đoạn, trình độ thanh lý trực tiếp liên quan đến xác suất thành công của ca phẫu thuật.

Thông tin mới nhất của nghiên cứu nói rõ, trình độ cắt bỏ khối u càng cao, biến chứng hậu phẫu của người bệnh càng nhỏ.

Video phẫu thuật cắt bỏ khối u đến từ năm 2030.

Trần Thương ngẫm lại và hơi kích động.

Ca phẫu thuật thành công mỹ mãn.

Đưa Kiều Thành An đi, Trần Thương trở lại phòng phẫu thuật, phát hiện tất cả mọi người đều thảo luận về ca phẫu thuật.

- Lúc ấy khoảng cách của tôi và bác sĩ Trần rất gần, tôi thấy bác sĩ Trần trực tiếp dùng ngón cái tiến thẳng vào bên trong động mạch chủ, trong nháy mắt máu đã ngừng chảy! tuyệt chiêu này là tay không cầm máu, thật sự là khiến người ta cảm thấy lợi hại.

- Thế nhưng… cái này còn không phải là quan trọng nhất, các anh nhìn chỗ này một chút, các anh có thấy bác sĩ Trần khâu lại với tốc độ rất nhanh, một tay giữ mạch máu, mà tôi cứ cảm giác như hai tay, thật là lợi hại, lợi hại, quá nhanh quá chính xác! Đây mới là mấu chốt

Tất cả mọi người ở đó đều thảo luận rôm rả.

Sau khi Trần Thương tiến đến, bất đắc dĩ ho khụ khụ một tiếng:

- Tốt tốt, mọi người không thể chiếm phòng phẫu thuật, lát nữa còn có phẫu thuật khác…

- Còn có, mọi người không thể lẫn lộn ai mới thật sự là người lợi hại, tôi chẳng qua là làm một phần rất nhỏ trong ca phẫu thuật, mấu chốt nhất cũng là khó khăn nhất chính là chủ nhiệm Lý đã làm.

Mọi người dồn dập gật đầu phụ họa:

- Chủ nhiệm Lý không hổ danh là học trò của thầy Dương, tay nghề rất cứng.

Mà trong lòng Lý Bảo Sơn, thật ra lại vẫn có một khối u.

Cái khối u này đã tồn tại một thời gian không ngắn, thậm chí đã cắm rễ, giống như khối u, phát triển vào trong máu thịt của mình.

Khi đi ra phòng phẫu thuật, đi ngang qua phòng họp.

Ngô Đồng Phủ và mọi người đi ra, nhìn thấy Trần Thương và mọi người, đâm đầu đi tới.

- Hôm nay, cực khổ cho mọi người rồi

Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương, vừa cười vừa nói.

Trần Thương cười nói:

- Phải làm thôi.

Ngô Đồng Phủ gật đầu ừ một tiếng:

- Trần Thương, Hà Chí Khiêm, Từ Tử Minh, ba người theo tôi, chúng ta thảo luận một chuyện.

Trần Thương, Hà Chím Khiêm, Từ Tử Minh cả ba nhìn mặt nhau, đi theo viện trưởng Ngô vào trong văn phòng.

Sau khi mọi người đi vào thì nhìn thấy Tô Hạo Cường cũng ở đây.

Ngô Đồng Phủ nói:

- Là như thế này, hôm nay nhìn mọi người phẫu thuật, tôi và viện trưởng Tô đã thảo luận với nhau một chút, chúng tôi cảm thấy các cậu là người có năng lực sẽ làm tốt hạng mục nghiên cứu phẫu thuật.

- Vì lẽ đó, chúng tôi quyết định sẽ tổ chức cuộc họp một lần nữa về vấn đề chi phí cho nghiên cứu, dù sao… bệnh viện không thể để các bác sĩ tự móc tiền túi, thắt eo buộc bụng làm nghiên cứu, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người khác sẽ chê cười thế nào

- Ngày hôm nay trở về, tôi và viện trưởng Tô sẽ xem thật kĩ về kế hoạch hạng mục nghiên cứu lần này của mọi người, ngày mai chúng tôi sẽ trả lời.

Sau khi nghe Ngô Đồng Phủ nói mấy câu, trong lòng hai người Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh đã không thể kiềm nén, vô cùng hưng phấn kích động

Nếu như bệnh viện có thể hỗ trợ kinh phí để nghiên cứu, đây là một chuyện tốt, mặc dù các bác sĩ, các y ta đã đồng ý dùng tiền thưởng của bản thân, … thế nhưng, thân là một chủ nhiệm, lương tâm của họ sẽ có cảm giác hổ thẹn.

Thế nhưng hiện tại vẫn chưa thống nhất ý kiến

Vào lúc này, Hà Chím Khiêm, Từ Tử Minh, Tô Hạo Cường và Ngô Đồng Phủ, nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Vào lúc này, họ hiểu rõ, người có thể thay đổi tất cả những thứ này không ai khác.

Chính là Trần Thương

Trần Thương đã dùng tay nghề của chính mình để phẫu thuật, dùng kỳ tích chứng minh chính mình.

Thực tế, Trần Thương dùng hành động để chứng minh: Chúng ta có thể làm được

Từ những việc làm mà Trần Thương và mọi người đã làm, chủ nhiệm chỉ biết thở dài, dù sao cũng không thể làm điều gì khác được, dù sao mọi người cũng rất giỏi

Tô Hạo Cường nhìn Trần Thương nói:

- Bác sĩ Trần và mọi người đã làm rất tốt, cảm ơn.

Câu nói sau cùng của Tô Hạ Cường đã làm mọi người chú ý, họ nhìn chằm chằm viện trương Tô từ trước đến nay ăn nói khó nghe, hôm nay lại nói chuyện nghiêm túc, khác lạ so với mọi ngày.

Chủ nhiệm Tô cũng có thể nói lời như vậy?

Không sai

Tô Hạo Cường có thể

Chỉ cần là mọi người có thể phát triển tên tuổi của bệnh viện, có thể giúp người bệnh có cuộc sống tốt, chịu thua thì thế nào? Nhận thua cũng không sao?

Tô Hạo Cường cười cười, không nhăn nhó nữa ngược lại thoải mái nói tiếp:

- Tôi thừa nhận, tôi... Đánh giá thấp người có năng lực của các cậu, bởi vì kinh phí hạng mục nghiên cứu khoa học của bệnh viện có hạn, tôi không thể không thận trọng, thân là người phụ trách, tôi chắc chắn phải để dành thép tốt dùng làm lưỡi đao.

- Thế nhưng hiện tại, tôi tin tưởng các cậu, đối với hạng mục lần này, chúng ta chắc chắn sẽ thành công

- Làm rất tốt, chúng ta bắt đầu làm

Nói xong mấy câu, Tô viện trưởng tỏ ra rất coi trọng Trần Thương, chắp tay cám ơn Trần Thương.

Nếu tính tuổi của Trần Thương nhỏ hơn viện trưởng Tô gần mười mấy tuổi nghề bác sĩ.

Trần Thương có thể chinh phục Tô Hạo Cường, cũng chinh phục được họ

...

...

Trần Thương và mọi người rời phòng phẫu thuật, vừa ra cửa lớn đã nhìn thấy rất nhiều người đứng ở cửa ra vào.

Trước mắt Trần Thương có rất nhiều người như đang bao vây làm cho Trần Thương hoang mang.

Có cả người nhà Vu Uyển, còn có rất nhiều người mà Trần Thương không nhận ra.

Thế nhưng thấy Trần Thương đi ra, mọi người dồn dập đứng dậy, khẩn trương nhìn họ.

- Bác sĩ... Phẫu thuật có thành công hay không?

Mẹ của Vu Uyển liền hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Trong lúc phẫu thuật xảy ra một số chuyện nhỏ ngoài ý muốn, thế nhưng hiện tại Vu Uyển đã an toàn, nhưng chúng tôi vẫn phải tiếp tục quan sát.

Nghe thấy câu nói này, phía dưới mọi người xôn xao

- Quá tốt rồi, ca phẫu thuật như thế, chỉ cần quan sát, không thành vấn đề

- Đúng rồi, phẫu thuật thành công.

Nghị luận của mọi người làm cho đám người Trần Thương sửng sốt một chút.

Họ cũng hiểu à?

Vào lúc này, chị gái của Vu Uyển nói:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi đều là những người thuộc nhóm mắc hội chứng Marfan, họ đến bởi vì biết được Vu Uyển phẫu thuật, đến để cầu nguyện cho Vu Uyển.

Nhìn thấy có rất nhiều người mắc bệnh, Trần Thương rất bất ngờ

- Mọi người yên tâm đi, phẫu thuật... Rất thành công, mọi người về nghỉ đi, có tin tức tốt, tôi chắc chắn sớm thông báo cho mọi người.

Chương 1221: Còn Là Người À?

Trần Thương rời khỏi phòng phẫu thuật, sau đó trực tiếp đi đến phòng cấp cứu.

Thấy rất nhiều người bệnh với ánh mắt đầy hi vọng như thế, Trần Thương hơi cảm giác áp lực...

Mà bên này, Ngô Đồng Phủ lấy video ca phẫu thuật lưu lại.

Thân là một bác sĩ ưu tú của ngoại khoa, chắc chắn phải làm bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị mang bàn

Đối với video phẫu thuật của bác sĩ ưu tú ngoại khoa, chắc chắn phải che đi một chút gì đó.

Trần Thương vừa mới đến cấp cứu, Cung Đại Trân đã gọi điện thoại đến:

- Giáo sư Trần, có thể ca phẫu thuật cho Triệu Tư Hàm vẫn phải kéo dài thời hạn, thân nhân của cô ấy mấy ngày nay vẫn đang vội vàng tìm người để quyên tặng.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, trong lòng hơi tò mò và cũng nói theo:

- Cô ấy đã tìm được nhà quyên tặng là ai rồi à?

Cung Đại Trân sững sờ, vấn đề này có thể là đang hỏi khó:

- Cha đứa be gọi điện thoại đến, tình trạng giống như Triệu Tư Hàm, cụ thể gọi như thế nào thì tôi không rõ, nghe nói là hội chứng Marfan, rất nghiêm trọng, người bênh đã sớm ký tên quyên tặng.

Trần Thương nghe xong, không hỏi thêm gì nữa.

Hắn cảm giác tám chín phần mười.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu.

Sau đó, Lý Bảo Sơn và Trần Thương cùng nhau trở lại khoa cấp cứu, nói:

- Bệnh viện Bắc Đại đã gọi cho tôi.

Trần Thương sững sờ, lập tức mặt mày hớn hở nói:

- Tốt

Lấy hết dũng khí đối mặt với sự sai lầm mà đã phạm sai là rất khó, mình không chịu thoát khỏi trách nhiệm của sai lầm đó, Lý Bảo Sơn biết mình có lẽ nên đi chỗ khác một chuyến.

Nói một tiếng “Xin lỗi” với chính mình, các sư đệ sư muội và các lãnh lão,

Có lẽ một tiếng xin lỗi sẽ không thay đổi được chuyện gì, thậm chí sẽ không cải thiện được ấn tượng của Lý Bảo Sơn trong lòng mọi người.

Thế nhưng Lý Bảo Sơn chắc chắn phải đi

Bởi vì Lý Bảo Sơn biết rõ, có thể cứu chính mình, chỉ có chính mình.

Khi quyết định đi đến thủ đô để hỗ trợ Trần Thương, Lý Bảo Sơn đã chuẩn bị tốt, thản nhiên đối mặt với tất cả những thứ này.

Thế nhưng, đứng trên bàn phẫu thuật, chuyện cũ lại tái hiện trong đầu của Lý Bảo Sơn, anh bắt đầu sợ hãi không dám mở mắt....

Lý Bảo Sơn biết rõ, mình càng trốn tránh thì càng không thể thoát khỏi chuyện của quá khứ.

Lần này, Lý Bảo Sơn quyết định đối mặt.

Từ bi thương nhất không chịu nổi cũng có thể bắt đầu đi.

...

...

Trần Thương trở lại bệnh viện đã gặp lại hai người quen, một người là Cát Hưng Nghiệp, người kia là Vi Nhã Ngọc, cũng chính là mẹ của Cát Ngọc.

Sau khi thấy Trần Thương, Cát Hưng Nghiệp đi tới:

- Bác sĩ Trần, con gái tôi thế nào rồi?

Trần Thương chào hỏi y tá đi đến phòng giám sát lấy bệnh án:

- Thật đúng lúc, tôi muốn thông báo một chút về tình trạng sức khỏe của người bệnh.

- Cát Ngọc thay thế huyết tương, thay thế 12000 ml huyết tương, lọc ra gần 9000 ml mỡ dịch, tình trạng hiện tại người bệnh hệ miễn dịch đã thay đổi tất cả.

- Mà người bệnh còn có di chứng viêm tụy cấp, phản ứng cấp tính, hiện tại chúng tôi có thể duy trì một chút, thế nhưng cần tiến hành phẫu thuật.

- Thế nhưng, như tôi vừa nói, thân thể của người bệnh rất mẫn cảm, phẫu thuật có tính nguy hiểm rất cao, thế nhưng chúng tôi thực sự không thể bỏ mặc cho phát triển được, trong tuần này chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật.

- Vì lẽ đó, cần người nhà của người bệnh ký tên vào.

Hai người Vi Nhã Ngọc và Cát Hưng Nghiệp, mặc dù đã ly hôn và giữ khoảng cách nhất định, thế nhưng nghe thấy tình trạng của con gái mình, gương mặt cả hai đều thay đổi.

Mặc dù hai người họ nghe không hiểu những thuật ngữ chuyên ngành của Trần Thương, thế nhưng họ biết rõ Cát Ngọc đang rất nguy hiểm.

Vi Nhã Ngọc tiếp tục nói:

- Bác sĩ,... Tôi muốn hỏi là, lúc nào Cát Ngọc có thể ra viện?

Một câu hỏi làm Trần Thương cảm thấy bực tức

Tình trạng như thế này mà muốn ra viện?

Chẳng hiểu đầu óc của mẹ Cát Ngọc đang suy nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ tôi nói như vậy còn chưa đủ rõ ràng?

- Chờ một chút! Xin lỗi, tôi nói người bệnh đang trong tình trạng rất nguy hiểm, hiện tại vẫn còn nằm trong phòng giám sát, căn bản không được xuất viện, sinh mạng của người bệnh đang gặp nguy hiểm, hai người muốn ra viện để làm gì?

Trần Thương nghiêm túc nói.

Vi Nhã Ngọc tiếp tục nói:

- Chúng tôi muốn ly hôn, đối với việc tranh giành quyền nuôi dưỡng con cái, cần phải ra tòa.

Trần Thương nghe câu nói này suýt nữa tức giận muốn đánh người

Tại sao, một người mẹ có thể nói những lời như vậy?

Thậm chí Trần Thương cảm thấy, việc tranh đoạt quyên nuôi dưỡng lần này căn bản không phải ai là người yêu thương muốn chăm sóc con cái hơn, mà là tranh giành ai có bản lĩnh hơn

Xem ra ở trong mắt Trần Thương, Cát Ngọc lần này sẽ bị hai người hại chết.

Trần Thương hít sâu một hơi, để cho mình tỉnh táo lại.

- Xin lỗi, người bệnh rất nguy hiểm, không thể ra viện, mà lại cần lập tức phẫu thuật.

- Chúng tôi đã liên lạc với bệnh viện tư nhân, thậm chí mời các chuyên gia chuyên môn nước ngoài vì làm phẫu thuật cho Cát Ngọc, vì lẽ đó bác sĩ yên tâm chứ.

Vi Nhã Ngọc nói thẳng.

Trần Thương nghe thấy những lời này, cảm thấy trái tim thật lạnh.

Trần Thương cảm giác, tất cả các thứ này căn bản không phải làm cho Cát Ngọc, mà chỉ là lời nói suông.

Thậm chí, cái này nghe qua cứ như gia đình giàu có, có gia tài bạc tỷ, biệt thự, đi siêu xe hạng sang, trình độ học vấn cao, sao hai người họ có thể nghĩ như vậy....

Trần Thương còn chưa kịp giải thích, Vi Nhã Ngọc nói tiếp:

- Đúng rồi, chúng tôi sẽ ký tên vào tờ cam kết phẫu thuật! Có phải bác sĩ nói là sẽ không tính toán, tôi đi tìm chủ nhiệm.

Trần Thương không tiếp tục để ý họ, đứng dậy rời đi.

Có lẽ một ngày có thể bệnh viện sẽ làm cho hai người họ suy nghĩ lại?

Có lẽ có thể

Ai biết được?

Dù sao trong mắt họ, có tiền là có thể muốn làm gì thì làm.

Trần Thương thở dài, phẫu thuật cho Cát Ngọc không phải là quá khó, mà khó là chính toàn thân người bệnh đã được thay máu toàn bộ.

Cha mẹ của Cát Ngọc đã tìm thấy Dư Dũng Cương, biểu hiện rõ ý đồ với viện trưởng, Dư Dũng Cương còn chưa kịp nói chuyện, bác sĩ Mã bất đắc dĩ trực tiếp nói

- Hai người muốn Cát Ngọc chết à? Hai người không phải là cha mẹ ruột của Cát Ngọc à?

- Khi con gái xảy ra chuyện, hai người ở nơi nào? Cát Ngọc nhiều lần chạm đến cái chết trước mắt hai người ở đâu?

- Có một gia đình khác con gái họ bị viêm ruột thừa, đã nằm ở đây và làm bạn vài ngày với Cát Ngọc, lúc đó hi người ở đâu? Hiểu không? Cát Ngọc được đi học à?

- Cầm thú

- Không, nói các người là cầm thú, người khác sẽ nói tôi không yêu quý động vật.

- Các ngươi là cầm thú cũng không bằng

Bác sĩ Mã đã nói trong lúc tức giận, không thể chấp nhận được trên đời có loại cha mẹ như vậy.

Thực tế là bác sĩ Mã đã tức điên lên, bác sĩ Mã là người trực tiếp chứng kiến từ đầu đến cuối trình trạng của Cát Ngọc.

Toàn thân thay thế 12000 ml máu, tất cả máu đều không phải là của hai người

Thật không đáng là cha mẹ của người khác?

Mã Nguyệt Huy mắng chửi hai người họ, thế nhưng Dư Dũng Cương không có ngăn cản.

Dư Dũng Cương là chủ nhiệm, những lời này không thể nói, thế nhưng không phải là chủ nhiệm Dư không muốn nói.

Nét mặt Vi Nhã Ngọc biến sắc, giống như bị người ta vạch trần bộ mặt dối trá đạo đức của bà, chỉ thẳng vào mặt Mã Nguyệt Huy nói:

- Anh nói cái gì đấy? Chúng tôi là đi tìm bác sĩ giỏi để chữa trị cho con gái

- Chúng tôi...

Ngay lúc này, Cát Hưng Nghiệp hét lớn một tiếng:

- Đủ rồi

Bênh viện lập tức yên tĩnh trở lại.

Cát Hưng Nghiệp nhìn qua Vi Nhã Ngọc, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Con gái của hai người sẽ xuất hiện, thế nhưng tôi có một thỉnh cầu.

-... hãy chờ cô ấy bình phục trở lại rồi xuất viện.

Nói xong, Cát Hưng Nghiệp đứng dậy rời đi.

Con cái không phải là vật hi sinh, Cát Hưng Nghiệp thừa nhận chính mình không phải là cha, thế nhưng... Anh không muốn làm cầm thú.

Cát Hưng Nghiệp quay đầu nhìn thoáng qua Vi Nhã Ngọc.

Ánh mắt đầy hi vọng.

Chương 1222: Tôi Không Có Tư Cách Đánh Giá

Cát Hưng Nghiệp rời đi không có cái gì thay đổi.

Chuyện Vi Nhã Ngọc muốn mọi đều đối nghịch với Cát Hưng Nghiệp.

Xế chiều hôm đó, một chiếc xe cấp cứu A lái vào trung tâm cấp cứu của bệnh viện, đưa Cát Ngọc đến bệnh viện United Family.

Ở thủ đô, United Family là một bệnh viện chữa bệnh tương đối tốt.

Có lẽ rất nhiều người không hiểu quá rõ về United Family.

Đây là bệnh viện theo tiêu chuẩn quốc tế, chẩn đoán và kỹ thuật điều trị dẫn trước tính chữa bệnh tổng hợp cơ cấu.

Khi vừa bắt đầu, tập đoàn United Family xác định là phục vụ tại trú cho các đặc phái viên trên nhiều quốc gia, nhân viên nước ngoài sống ở Trung Quốc.

Bệnh viện mời đảm nhiệm chức vụ quốc gia u Mỹ, bác sĩ hành nghề và nhân viên làm việc có kinh nghiệm đều theo tiêu chuẩn nước ngoài. Từ quản lí, phục vụ, chữa bệnh đều áp dụng quy trình tiêu chuẩn của bệnh viện cấp cao của nước Mĩ.

Vì lẽ đó, tập đoàn bệnh viện United Family được đưa ra thị trường, họ có thể cung cấp các dịch vụ chăm sóc khách hàng cực tốt, không có bác sĩ la mắng người khác là người không có lương tâm, chỉ cần có tiền, thì người bệnh chính là Thượng Đế.

Sau đó, Cát ngọc được đưa lên xe cấp cứu, bác sĩ Mã giơ ngón tay giữa lên đối với Vi Nhã Ngọc.

Vi Nhã Ngọc rất tức giận, bước lên chiếc Maserati của mình.

Trở về trong phòng, tâm trạng của Mã Nguyệt Huy mới hơi tốt một chút:

- Aizz... Có lòng tốt lại xem như lòng lang dạ thú.

Dư Dũng Cương nhìn thoáng qua bác sĩ Dư, cười cười không nói chuyện.

Tiểu Triệu ở bên cạnh thì khinh bỉ nói một câu:

- Nhà giàu mới nổi! Bỏ hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới đi sang United Family, đây không phải não tàn thì là cái gì?

Dư Dũng Cương cũng nói:

- Nhưng mà nói thật, đưa đi United Family hoàn toàn chính xác so với chúng ta chỗ này để được quan tâm, nuông chiều, dù sao cơ cấu chính là

cung cấp dịch vụ phục vụ.

...

...

Mà bên này, Ngô Đồng Phủ ngồi trong văn phòng, ngồi đối mặt với Tiêu Triết Hải

- Bác sĩ Tiêu, xem hết hay chưa?

Ngô Đồng Phủ hỏi.

Tiêu Triết Hải sờ cằm, nhìn lại một lần:

- Đây là chuyện không thể nào?

Ngô Đồng Phủ lập tức liếc mắt:

- Làm sao không thể nào, tôi đích thân xem, cái này còn có thể là giả à?

Tiêu Triết Hải chậc chậc lắc đầu, trong video hình ảnh liên tục lặp lại Trần Thương phẫu thuật với thời gian chỉ 10 phút.

- Cái này cũng lợi hại quá rồi?

- Cái này giống như bộc phát ra nhanh gấp mười lần

Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ nói:

- Đánh giá một cái đi

Tiêu Triết Hải nghe thấy, trực tiếp lắc đầu:

- Đánh giá không được

Ngô Đồng Phủ lập tức sững sờ:

- Có chuyện gì à? Đánh giá không được?

Tiêu Triết Hải thận trọng nhẹ gật đầu:

- Không sai, phẫu thuật trực tràng này tôi không thể đánh giá được.

- Bởi vì kỹ thuật của bản thân Trần Thương cao hơn tôi rất nhiều, tôi chưa có tư cách đánh giá người ta phẫu thuật

- Không phải, không phải ông làm phẫu thuật động mạch chủ tốt nhất bệnh viện Thụy Kim à? Ý của bác sĩ Tiêu là cái này so với cái kia khác nhau?

Ngô Đồng Phủ hơi không dám tin tưởng.

Ngô Đồng Phủ biết Trần Thương lợi hại, cũng biết Tiêu Triết Hải này phẫu thuật siêu tuyệt.

Thế nhưng Tiêu Triết Hải là ai?

Viện trưởng bệnh viện Thụy Kim, dựa vào động mạch chủ phẫu thuật đánh vào nhân vật thủ lĩnh quốc tế, đây là người dẫn đầu về ngành học thủ tịch nhà khoa học.

Ngô Đồng Phủ cũng lợi hại, thế nhưng dù sao anh cũng là xuất thân cấp cứu, cho dù làm rất nhiều phẫu thuật rất ưu tú, là hội trưởng ngoại khoa tim.

Thế nhưng, không phải Ngô Đồng Phủ cũng phải dốc lòng nghiên cứu thứ này một đời à?

Tiêu Triết Hải lắc đầu nói:

- Nói như vậy, bác sĩ Ngô, tôi phân tích thêm cho bác sĩ một chút.

- Mặc dù tôi không bằng cậu ấy, thế nhưng cũng có thể nhìn ra một ít kỹ thuật.

- Mặc dù, đây chỉ là tường kép nhỏ rất đáng chú ý trước động mạch chủ bụng, độ khó so với vừa rồi Lý Bảo Sơn làm phẫu thuật giảm xuống rất nhiều, thế nhưng, anh phải chú ý một chút, cái này chính là một cái tường kép phình động mạch, phân đoạn cần xử lý một chút cũng không thể thiếu.

- Trước hết, ca phẫu thuật có ba chỗ lợi hại nhất

- Thứ nhất, là về cầm máu, kẹp cầm máu không giống nhau với cầm máu bình thường, khi Trần Thương cầm máu, anh nhìn theo hướng này một chút, nơi này vừa vặn có thể hữu hiệu cầm máu thay đổi tuần hoàn đồng thời bảo vệ bóc tách động mạch chủ, sau khi tường kép phá vỡ có rất nhiều tắc động mạch và nội mô, những cái này ngược dòng, tuyệt đối gây ra nhồi máu cơ tim

- Thứ hai, là xử lý nhanh phình động mạch, đây cũng là chỗ lợi hại nhất, mà cậu ấy có thể làm trong vòng 10 phút, hoàn thành việc xử lý phình động mạch tường kép, đặc biệt là anh nhìn chỗ này.

Tiêu Triết Hải muốn miêu tả, thế nhưng với tốc độ quá nhanh này, căn bản không thể tạm dừng hình ảnh.

Bất đắc dĩ lắc đầu:

- Điều chỉnh đến 0.5 lần

Hình ảnh biến đổi, đến x0.5.

Thế nhưng...

Vẫn chưa được

Tiêu Triết Hải thấy màn này, tê cả da đầu, cái này ngươi hơi quá mức?

- Tốc độ 0.25.

Ngô Đồng Phủ tiếp tục chỉnh sữa tốc độ, cuối cùng hình ảnh đến một tình trạng tương đối bình thường.

Tiêu Triết Hải nhìn thấy tốc độ là 0.25, sau đó nhìn hình ảnh Trần Thương xử lý, bất đắc dĩ hít vào một hơi, cảm khái nói:

- Chậc chậc, đây là một đôi tay trời sinh của ngoại khoa

- Tay mắt lanh lẹ, anh xem cái kẹp tinh chuẩn, còn có xử lý này, quá lợi hại

Ngô Đồng Phủ hỏi:

- Bác sĩ Tiêu, so với anh thì như thế nào?

Tiêu Triết Hải lập tức trợn mắt nhìn:

- Bác sĩ Ngô, anh bắt nạt tôi à?

Ngô Đồng Phủ ha ha ha nở nụ cười:

- Nói tiếp, không phải còn có điểm thứ ba à?

Tiêu Triết Hải gật đầu:

- Chỗ lợi hại thứ ba chính là chỗ này, nối lại mạch máu nhân tạo

- Anh cũng biết, tại khi di chuyển mạch nối lại, phương hướng kim chỉ có thể là từ bên trong ra ngoài, mà khi liên tục nối lại, không gian có thể thao tác rất nhỏ, như vậy, độ khó rất cao, thế nhưng cậu ấy lại vô cùng hiểu rõ đối với việc nối lại mạch máu nhân tạo, cái này không có đầy đủ kinh nghiệm, tuyệt đối luyện không được, đương nhiên, thiên phú cũng là một điều kiện quan trọng.

Sau khi nói xong, trong lòng Tiêu Triết Hải tò mò muốn chết:

- Nhanh lên, bác sĩ Ngô, anh mau nói cho tôi biết đó là ai

Ngô Đồng Phủ cười nói:

- Trần Thương

Ánh mắt Tiêu Triết Hải lập tức sáng lên:

- Là Trần Thương cắc cầu động mạch vành van 2 lá tim không ngừng đập?

Ngô Đồng Phủ cười thần bí:

- Còn là hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới

Tiêu Triết Hải nghe thấy như thế, lập tức ê a một tiếng:

- Chậc chậc, Trần Thương này lại lợi hại như vậy?

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Không sai, rất là lợi hại

Đột nhiên Tiêu Triết Hải tò mò nói:

- Trần Thương thường xuyên làm phẩu thuật thay thế động mạch chủ à?

Ngô Đồng Phủ lắc đầu:

- Không, Trân Thương không phải là rất nhiều, bằng không cũng sẽ không mời Lý Bảo Sơn hỗ trợ.

Tiêu Triết Hải nghe xong lời này, lập tức biến sắc:

- Anh nói là... Hiện học hiện dùng?

Lời này vừa nói, hai người đều im lặng

Mặc dù không đồng ý thừa nhận, thế nhưng... Hiện thực chính là tàn khốc như thế, anh cũng không có biện pháp gì.

Tiêu Triết Hải đột nhiên nói:

- Thế nhưng sao Trần Thương có thể nối lại với tốc độ nhanh như vậy? Cái này không phải rất khó kết nối à?

Ngô Đồng Phủ gật đầu, anh cảm thấy Tiêu Triết Hải nói rất có lý.

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngô Đồng Phủ lấy điện thoại ra.

Chương 1223: Số Tiền Nghiên Cứu Có Một Không Hai

Ngô Đồng Phủ mở Wechat ra, sau đó mở kích vào Trần Thương ở trong danh sách bạn bè.

- Có phải bởi vì cái này hay không?

Ngô Đồng Phủ đưa điện thoại cho Tiêu Triết Hải, tò mò hỏi.

Tiêu Triết Hải cầm lấy nhìn kỹ, lập tức sửng sốt...

Đây là, cái gì vậy?

Đây là mạch máu nhân tạo làm từ vải polyester?

Tiêu Triết Hải đọc kĩ bài văn trên Wechat, lập tức nhíu mày:

- Chậc chậc, người trẻ tuổi thật có nhiều ý tưởng, cái này có thể hữu dụng không?

Ngô Đồng Phủ lắc đầu:

- Có điều, mấy ngày trước cậu ta vừa làm phẫu thuật, phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực, cậu ta nối lại đầu mạch dùng 40 phút, ông dùng bao lâu?

Tiêu Triết Hải cười cười, tự hào nói:

- 18 phút.

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Ừm, thời gian thích hợp, cậu ấy sau đó trực tiếp đến trình độ này ngày hôm qua...

Sau khi nói xong, hai ông già gần 60 nhìn nhau, nhẹ gật đầu.

Trong lòng đã có chủ ý.

Cho dù nói thế nào cũng phải thử một chút, nếu như có hiệu quả thì à?

Vải polyester cũng không phải là quá đắt.

Sau khi nói chuyện phiếm, Ngô Đồng Phủ nói:

- Đúng rồi, ông đến thủ đô làm gì? Cùng ông nói chuyện về phẫu thuật, nên quên mất chuyện này

Tiêu Triết Hải nói:

- Ngày mai có một ca phẫu thuật, ở bệnh viện trực thuộc Bắc Đại, là một ca giang mai bị phình động mạch chủ bụng hiếm gặp, người bệnh còn là nhân vật công chúng.

Sau khi nghe thấy, Ngô Đồng Phủ lập tức sững sờ:

- Bệnh giang mai? Cẩn thận một chút. Ông cần gì phải như vậy chứ?

Ngô Đồng Phủ cũng không có hỏi là ai, cái ngành này có quy tắc của cái ngành này, thậm chí là phải kí thỏa thuận bảo mật.

Tiêu Triết Hải không nhịn được cười nói:

- Rất cần tiền, ca phẫu thuật này 300 vạn, ông có làm hay không?

Ngô Đồng Phủ không nhịn được sững sờ:

- 300 vạn? Trời ơi, thật có tiền! Chẳng trách có thể mời ông đến đây, có điều tôi nói ông, ông cần nhiều tiền như thế làm gì? Không có con cái, không có vướng víu

Tiêu Triết Hải cười bí hiểm:

- Đợi tôi chết rồi, tôi muốn thành lập một quỹ ngân sách, chuyên môn xử lí số tiền kia của tôi, sẽ trao cho những người có đóng góp xuất sắc trong ngoại khoa Tim.

Ngô Đồng Phủ nghe xong, lập tức cười chế nhạo một tiếng:

- Chỉ là ông nhiều thủ đoạn! Đúng là người trở về từ nước ngoài có cái khác người.

Tiêu Triết Hải nghiêm túc nói:

- Cái này có tác dụng rất lớn.

Tiêu Triết Hải ở nước Mỹ ngây người 18 năm mới nhận ra rằng, có đôi lúc, tiền và danh dự còn hấp dẫn hơn bất cứ thứ gì khác.

Lúc này, Ngô Đồng Phủ nói:

- Đúng rồi, tôi hỏi ông một chuyện, tên tiểu tử Trần Thương này muốn thực hiện nghiên cứu lâm sàng ngoại khoa Tim và ngoại khoa tổng hợp về hội chứng Marfan, và phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng-ngực...

Ngô Đồng Phủ nói chuyện này với Tiêu Triết Hải.

Tiêu Triết Hải nghe xong, không khỏi thở dài một hơi:

- Người trẻ tuổi, nghé con mới đẻ không sợ cọp! Chúng ta khi đó không phải cũng như vậy à?

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Ủng hộ không?

Tiêu Triết Hải trầm tư một lúc:

- Nếu như tôi là ông, tôi sẽ ủng hộ! Không cần biết người khác nói cái gì, nếu đều muốn giống người khác, thì làm sao tiến bộ được, bất kì phẫu thuật gì, khái niệm, sự tiến bộ của chỉ nam không phải kiểu như thế này à?

Tiêu Triết Hải liếc Ngô Đồng Phủ một cái:

- Có chàng trai giỏi như thế này, ông không vội ủng hộ, đợi người ta đi rồi, ông hối hận cũng không kịp

- Ông đó, khuôn mặt đó của ông đáng bao nhiêu tiền? Người khác nói một chút thì ông mất miếng thịt à! Ông thấy tôi, tôi còn không thèm để ý ánh mắt của người khác, tôi có thể vì 300 vạn mà phẫu thuật cho người bệnh bị giang mai

Ngô Đồng Phủ không nhịn được cười lên.

Đúng là như thế, về mặt vật chất, nói đáng tiền, nói không đáng tiền, cũng là không đáng một cắc.

Tiêu Triết Hải 21 tuổi ra nước ngoài, 39 tuổi về nước, ông ấy biết các bác sĩ trong nước con trọng thể diện như thế nào

Nhưng ông ấy không giống như thế, bình thường nói công tác là công tác, sau đó khi làm phẫu thuật, ông ấy luôn công khai giá, đối với ca phẫu thuật khó khăn giá cao, ông ấy cũng không từ chối.

Câc đánh giá trong ngành của Tiêu Triết Hải cũng rất bình thường, có rất nhiều bác sĩ nói ông ấy không có y đức, hám lợi.

Nhưng bất kể nói thế nào, ông ấy chính là người phẫu thuật mạch máu tốt nhất trong nước, có một không hai, không thể không phục

Từ khi 50 tuổi, ông ấy vẫn luôn chuẩn bị cho chuyện kia, tích góp ra một quỹ ngân sách, giao cho đồng đội xử lý, chính là vì thành lập một cái giải thưởng, còn về đồng hành?

Từ trước đến nay Tiêu Triết Hải không thèm để ý, từ xưa đến nay không phải là đệ nhất văn chương, ai cũng không phục ai.

Vào năm 2000, ông ấy vừa về nước không bao lâu đã tham gia xuất bản sách chuyên khảo phẫu thuật 《Phẫu thuật mạch máu lớn》, trực tiếp cùng viện sĩ Dương Phái thúc đẩy phát triển phẫu thuật mạch máu lớn.

Sau đó càng phát ra thì càng không thể ngăn cản, năm 2002, thành công cắt bỏ mạch phình giả 15cm, đây là ca phẫu thuật lớn nhất thế giới cho đến nay.

Năm 2009, tham gia hội nghị quốc tế về phẫu thuật mạch máu lớn ở Sydney và đưa ra một báo cáo học thuật mang tên《850 trường hợp phình động mạch chủ bụng》, chấn động thế giới, ông ấy đã làm hơn 1000 ca phẫu thuật phình động mạch chủ bụng.

Vì lẽ đó, bất luận những người khác có đánh giá ông ấy thế nào, ông ấy vẫn đứng trên đỉnh cao của ngành, tầm mắt bao quát nghìn sông.

....

....

Ngày hôm sau, trung tâm Khẩn cấp Thủ đô một lần nữa lại thảo luận về các chủ đề liên quan đến Trần Thương và Hà Chí Khiêm.

Hai vị viện trưởng Tô Hạo Cường và Ngô Đồng Phủ trực tiếp giơ tay biểu quyết ủng hộ, những người khác cũng chỉ có thể giơ tay theo.

Việc giơ tay này, đồng nghĩa với việc dự án nghiên cứu với kinh phí lên đến 100 triệu đã chính thức được thông qua

Đó là số kinh phí lớn chưa từng có như vậy ở bệnh viện

Thậm chí cả nước đều chưa từng có lấy một cái, có thể nói là viện cấp đầu đề có một không hai.

Hàng năm chi phí các bệnh viện dùng cho nghiên cứu khoa học cũng không nhiều, vì phải tự chịu trách nhiệm về việc lời lỗ, rất nhiều bệnh viện vì phát triển, bình thường đều thích xây dựng một tòa nhà, sửa mới khu bệnh viện...

Dù sao đây cũng là thành tích của viện trưởng

Ít nhất, các viện trưởng của bệnh viện tam giác này là đang khởi nghiệp, vì một mảnh tiền đồ tốt đẹp, làm thế nào để thu được thành tích?

Nghiên cứu khoa học, là hiệu quả chậm nhất

Vì thế rất nhiều bệnh viện đều không xem trọng, một cái đầu đề của trình báo, đến khi hoàn thành cần ba năm, sau đó bắt đầu sử dụng ba năm, lại thêm ba năm để có kết quả... mười năm trôi qua, còn không biết là có kết quả hay không, thì có đồ ngốc nào mà nguyện ý đi làm?

Vì vậy, kinh phí cho các đề tài cấp bệnh viện nói chung là hàng chục nghìn, con số lớn nhất là hàng trăm nghìn.

Mà bây giờ, trung tâm thủ đô cấp cứu đã tuyên bố thông báo tin này trên trang web

Trực tiếp phê duyệt 100 triệu nhân dân tệ kinh phí nghiên cứu khoa học, đây chắc là kinh phí của toàn bộ bệnh viện trong rất nhiều năm?

Mấy người Tô Hạo Cường đều là thịt đau không chịu được.

Có điều, lần này họ cũng đã nghĩ thông suốt rồi

Liều đi

Liều mà thôi, đây chính là một tia sáng, toàn bộ trung tâm cấp thủ đô, thậm chí là toàn bộ bệnh tật đều sẽ được lợi.

Liều không được... hàng năm đầu đề thất bại nhiều như thế, nếu như sợ thất bại, vậy sao có thể làm.

Sau khi tin tức này được công bố, toàn bộ bệnh viện đều sôi nổi.

Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy tin tức trên trang web của bệnh viện, đều bị số kinh phí này dọa sợ.

Đây là một trăm triệu nha

Trần Thương chỉ là một thực tập sinh đã có thể nhận được 100 triệu nhân dân tệ tài trợ nghiên cứu từ trung tâm cấp cứu

Mọi ngóc ngách của bệnh viện đều đang thảo luận về chuyện này.

Chương 1224: Có Lẽ, Trần Thương Có Thể Làm Được

Có điều, kinh phí 100 triệu này cũng ngay lập tức khiến tất cả nhân viên bệnh viện ý thức được một chuyện

Bệnh viện đối với việc bồi dưỡng nhân tài, từ trước đến giờ không bám theo khuôn mẫu

Chỉ cần anh có năng lực

Chỉ cần anh có ý tưởng

Có nỗ lực, thì bệnh viện sẽ ủng hộ

Dự án 100 triệu này hình như một tấm gương, thu hút rất nhiều bác sĩ, cũng như cỗ vũ rất nhiều các bác sĩ.

Mà cùng lúc đó, trong thông báo của bệnh viện tiếp tục tuyên bố thêm một tin tức.

Năm nay bệnh viện sẽ tăng thêm kinh phí cho nghiên cứu khoa học, cổ vũ các bác sĩ lâm sàng nghiên cứu, dốc sức bồi dưỡng các nhân tài có năng lực nghiên cứu khoa học.

Không thể không nói, tin tức này lập tức thu hút được rất nhiều người.

Có đôi khi, tại sao nhiều cơ sở nghiên cứu khoa học ở nước ngoài lại thu hút được nhiều nhân tài như vậy, bởi vì người ta có đầy đủ kinh phí cho nghiên cứu khoa học, có tư bản hỗ trợ cho anh nghiên cứu, không sợ không có tiền.

Nghiên cứu khoa học rất là tốn kém

Cũng như nhóm người Trần Thương lần này, chi phí điều trị cho một người bệnh Marfan, bao gồm chi phí quan sát, chi phí thí nghiệm lâm sàng, sẽ tốn đến gần bảy tám chục vạn.

Một trăm triệu nhìn có vẻ nhiều, nhưng thực tế cũng chỉ đủ để quan sát dữ liệu của hơn 100 người bệnh.

Sau khi bệnh viện trung tâm cấp cứu Thủ đô công bố tin tức này, đồng nghiệp lập tức đều nhìn thấy.

Sau khi nhiều bệnh viện nhìn thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên là xốc nổi, lẫm lộn.

Nhưng khi họ ý thức được, lần này bệnh viện trung tâm cấp cứu là làm thật, ý nghĩ của họ càng trở nên bác bỏ

Làm phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng-ngực?

Làm hội chứng Marfan?

Việc này rõ ràng là không biết tự lượng sức mình

Đừng nói là cho 100 triệu, cho dù có cho cả 10 tỷ, anh có thể trị khỏi à?

Có điều, chỉ có thể nói những người trong cái vòng này cũng tương đối tinh tế, không đến mức giống như những người khác, công khai chửi mắng châm biến.

....

....

Trần Thương nhìn hệ thống khen thưởng sau ca phẫu thuật cắt bỏ mạch phình giả, lập tức cảm thấy thông suốt, cảm giác sảng khoái.

Chỉ là không biết tại sao, Trần Thương luôn cảm thấy đôi tay phẫu thuật bên trong kia hơi quen thuộc, nhưng găng tay lại không giống?

Trần Thương chỉ có thể cảm thấy là ảo giác của mình

Thế nhưng, ảo giác thì là ảo giác, Trần Thương nằm trên giường, trong đầu không ngừng nhớ lại về trình tự phẫu thuật, vẫn không khỏi kinh ngạc.

Nó là một video hướng dẫn đến từ năm 2030.

Mặc dù chỉ là một video phẫu thuật, nhưng đối với Trần Thương bây giờ mà nói, đã đủ để cho anh học được rất nhiều thứ.

Ngân quỹ giảm, ngay tại bộ phận khoa học và giáo dục, Từ Tử Minh với tư cách là người quản lí, đang bận rộn chạy trước chạy sau với những chuyện này.

Ngược lại Trần Thương cũng không cần lo lắng, dù sao hai chủ nhiệm là Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm cũng có kinh nghiệm phong phú.

Đây chính là dáng vẻ một đoàn đội thành thục nên có.

Bên này sau khi Tiêu Triết Hải đến bệnh viện trực thuộc Bắc Đại, Diêu Nhạc Khang tự mình đưa Tiêu Triết Hải đến phòng bệnh đặc biệt.

Cuối cùng cũng gặp được người bệnh trong truyền thuyết này, đây cũng là một nam minh tinh rất được yêu thích một thời.

Nhưng lúc nhìn thấy dáng vẻ của anh ta, Tiêu Triết Hải không nhịn được xúc động một tiếng, thở dài.

Ai có thể ngờ đến thế hệ siêu sao điện ảnh và truyền hình chói lọi trên màn ảnh, năm nay gần hơn bốn mươi tuổi, lại có thể đến tình trạng như ngày hôm nay.

Không nói đến việc gầy như que củi, quan trọng nhất là bây giờ đã là giang mai giai đoạn III.

Diêu Nhạc Khang cầm hồ sơ bệnh án, đích thân mô tả tình hình của người bệnh:

- Chủ nhiệm Tiêu, người bệnh bị giang mai giai đoạn III, phần bùng có một khối phình động mạch chủ bụng dài 8cm, chính tại... mà còn kèm theo không đủ động mạch chủ kín và bệnh ở động mạch vành, suy thận... tình hình khá là phức tạp.

- Vì vậy, thời gian phẫu thuật có giới hạn, chúng tôi đã xác định thời gian phẫu thuật tốt nhất là hoàn thành trong 40 phút, như vậy cơ hội sống sót của người bệnh sẽ cao hơn, bằng không...

Sau khi Diêu Nhạc Khang nghe thấy thì nhẹ gật đầu:

- Ừm, tôi xem người bệnh một chút.

Bởi vì người đàn ông rất gầy, nên có thể sở thấy nhịp đập động mạch ở phần bụng.

Mà Tiêu Triết Hải có kinh nghiệm phong phú, tự nhiên cảm giác hơi không giống bình thường.

Ông rõ ràng cảm thấy, nhịp đập động mạch ở phần bụng của người bệnh, không phải chỉ đơn giản là phình động mạch

Sau khi Tiêu Triết Hải kiểm tra người bệnh xong thì lập tức hơi nhíu mày, nói:

- Cho tôi xem kết quả chụp X quang.

Diêu Nhạc Khang gật đầu, cầm ảnh phim X quang đến.

Thật lâu sau đó

Tiêu Triết Hải đột nhiên nói:

- Chủ nhiệm Diêu, có thể tình trạng không đúng, chụp X quang lại cho người bệnh lần nữa

Diêu Nhạc Khang lập tức sững sờ:

- Hình này là mới chụp?

Tiêu Triết Hải không nhịn được nói:

- Có thể tình trạng phức tạp hơn, người bệnh chắc chắn không đơn giản chỉ là phình động mạch, tôi đề nghị mau chóng hoàn thành kiểm tra, và chỉnh sửa lại phương án phẫu thuật, nếu không thì... quá sức

Câu nói này của Tiêu Triết Hải trực tiếp dọa sợ Diêu Nhạc Khang và người bệnh

Nên biết, Tiêu Triết Hải là một người có thẩm quyền trong lĩnh vực này.

Ông nói có vấn đề, thì chắc chắn là có nguy hiểm tiềm ẩn tồn tại.

Diêu Nhạc Khang vội vàng liên hệ với Khoa chẩn đoán hình ảnh, chuẩn bị cho việc kiểm tra hình ảnh.

Khoảng năm giờ chiều hôm đó, kết quả đã có

Mà đối diện với kết quả này, Tiêu Triết Hải và Diêu Nhạc Khang đều im lặng.

Có hai cái phình động mạch chủ, mà cả hai cái trái phải đều có kích thước khoảng 8cm, một cái khác còn dính đến động mạch chậu.

Đối mặt với tình huống như thế này, muốn hoàn thành ca phẫu thuật trong 40 phút đã trở thành trò cười

Vừa vào phẫu thuật đã phải mất gần một tiếng, giờ đến tận hai phẫu thuật có mức độ khó ngang nhau thì cần phải mất thời gian bao lâu?

Người bệnh dường như đã biết tình trạng của bản thân.

Trên gương mặt tiều tụy lộ ra vẻ sợ hãi:

- Bác sĩ, chắc chắn phải cứu tôi! Tôi có thể trả thêm tiền! Tôi có tiền, ông chắc chắn phải cứu tôi

Thế nhưng tất cả mọi người đều biết, đây không phải là vấn đề tiền bạc.

Có đôi lúc, đối với một số người, có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề, thì đó hoàn toàn không phải là vấn đề.

Tuy nhiên, có một số việc, có tiền cũng không thể giải quyết được.

Cũng như tình huống lúc này.

Diêu Nhạc Khang nhìn Tiêu Triết Hải đang cau mày lại, đưa mắt hỏi:

- Chủ nhiệm Tiêu... hay là, thì từ bỏ đi?

Trong đầu Tiêu Triết Hải không ngừng hiện lên các khả năng phẫu thuật

Tuy nhiên, những khả năng này cũng không ngừng bị ông lật đổ

Không thực tế

Một cái cũng không thực tế

Một người thì không thể thực hiện ca phẫu thuật này

Đúng rồi

Hai mắt Tiêu Triết Hải lập tức sáng lên:

- Tôi có một ý tưởng

Diêu Nhạc Khang trừng to mắt, còn người bệnh thì hơi kích động.

Tiêu Triết Hải nói:

- Tôi cần một người trợ giúp, một người còn giỏi hơn tôi đến giúp đỡ làm mổ chính

Câu nói này trực tiếp khiến hai người từ bỏ

Tìm đâu ra một người như vậy

Người bệnh vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Tiêu, ông có quen biết người như thế này không? Tôi đưa tiền, cũng là 300 vạn

Tiêu Triết Hải gật đầu:

- Tôi có biết một người như vậy, nhưng... tôi không chắc chắn có thể mời được.

Diêu Nhạc Khang hơi tò mò nhìn Diêu Triết Hải:

- Chủ nhiệm Tiêu, là ai vậy?

Tiêu Triết Hải hồi tưởng lại ca phẫu thuật mà ông đã nhìn thấy ngày hôm qua, có lẽ, Trần Thương có thể làm được

- Cậu ấy là Trần Thương, ở bệnh viện trung tâm cấp cứu Thủ đô, tôi có thể mời giúp anh, thế nhưng có thành công hay không, tôi thật sự không dám chắc

Người bệnh vội vàng nói:

- Xin nhờ cậy chủ nhiệm Tiêu

Chương 1225: Này Thì Miệng Tiện

Tiêu Triết Hải chưa từng gặp Trần Thương, cũng chưa từng nói một lời nào.

Nói thật, ông đối với bản tính của người trẻ tuổi này cũng không hiểu rõ lắm.

Thế nhưng, ca phẫu thuật này, Tiêu Triết Hải thật sự là không làm được.

Trong vòng 40 phút muốn hoàn thành hút sạch khoang khối u + thay thế động mạch chủ thì anh có thể hoàn thành được, nhưng muốn hoàn thành 2 ca phẫu thuật này, anh không thể nào, mà cũng không có ai có thể làm được...

Không đúng

Tiêu Triết Hải liên tưởng đến video phẫu thuật đã xem hôm qua, nghĩ đến bất đắc dĩ, nói không chừng tên tiểu tử Trần Thương này có thể làm được...

Nghĩ đến đây, Tiêu Triết Hải đột nhiên muốn than thở

Thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của người bệnh trên giường, Tiêu Triết Hải cũng muốn giúp anh ta một chút.

Thật ra có đôi khi, bất kể bình thường anh có quyền lực thế nào, uy tín cỡ nào, có địa vị xã hội và sức ảnh hưởng như thế nào.

Khi anh nằm trên giường bệnh, thì anh cũng chỉ là một người bệnh yếu ớt mà thôi.

Tiêu Triết Hải cởi găng tay ném đi, đi ra ngoài phòng rửa tay, sau đó cầm đi thoại lên bấm gọi cho Ngô Đồng Phủ.

Mà bên này, khi Trần Thương nhận được lời mời của Tiêu Triết Hải, muốn mời anh hỗ trợ thì lập tức sững sờ

Thậm chí hơi bất ngờ.

Dù sao lão tiên sinh Tiêu Triết Hải cũng là một nhân vật truyền kỳ, mặc dù kém viện sĩ Dương Phái mười mấy hai mươi năm, thế nhưng hai người đã chống lên các hướng đi của các mạch máu lớn.

Mà Tiêu Triết Hải đã hoạt động trên bàn phẫu thuật gần 60 năm, trở thành nhân viên gương mẫu trong ngành.

Đương nhiên, cái tên này đã bị rất nhiều người chế giễu, nguyên nhân là do rất nhiều chuyên gia cho rằng, Tiêu Triết Hải không có đủ "đức cao vọng trọng" mà người bác sĩ nên có.

Thế nhưng, điều này cũng không ảnh hưởng đến những người học tập Tiêu Triết Hải.

- Viện trưởng Tiêu, xin chào

Trần Thương hơi hưng phấn, nếu như có thể học tập được một chút kỹ xảo trên người Tiêu lão tiên sinh, đây đối với Trần Thương mà nói, tuyệt đối là vô cùng lợi ích.

Tiêu Triết Hải cười cười, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Trần Thương, là như vầy, có một người bệnh tương đối đặc biệt, tôi sẽ trực tiếp nói với cậu.

- Người bệnh là một người nổi tiếng, ca phẫu thuật cần phải kí thỏa thuận bảo mật, tuy nhiên tình trạng người bệnh cũng tương đối đặc biệt, là một người bệnh bị giang mai giai đoạn III, có hai túi phình ở động mạch chủ bụng, còn có bệnh ở động mạch vành, suy động mạch chủ, và suy thận.

- Vì vậy, thời gian phẫu thuật là có hạn, chắc chắn phải hoàn thành trong vòng 40 phút.

- Ca phẫu thuật này, một mình tôi thì không thể hoàn thành, cần một người có trình độ phẫu thuật không kém tôi cùng làm phẫu thuật, tôi muốn mời cậu cùng tôi hoàn thành ca phẫu thuật này.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, trực tiếp sửng sốt.

Anh hơi phấn khích, dù sao có thể được Tiêu Triết Hải mời đi làm phẫu thuật, điều này nói rõ được sự coi trọng của đối phương.

Vả lại, lời nói của Tiêu Triết Hải thật là nể tình, làm Trần Thương cảm thấy khuôn mặt mình đã đỏ bừng.

Việc này nói nên là có mặt mũi bao nhiêu

Nhưng...

Người bệnh bị giang mai.

Trong lòng Trần Thương vẫn là hơi thấp thỏm.

Làm phẫu thuật cho người bị bệnh truyền nhiễm, thật ra rất nhiều bác sĩ mổ chính không bằng lòng, tiếp xúc nghề nghiệp không phải là hiếm gặp trong lâm sàng.

Dù là Trần Thương có mở hack, gặp phải loại bệnh truyền nhiễm tương đối phức tạp này, trong lòng hơi bất an.

Dù sao bản thân mình cũng là người, bị lây nhiễm cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Đặc biệt là bản thân sắp phải kết hôn sinh con.

Có muốn làm hay không?

Do dự một phen, Trần Thương hít sâu một hơi, đưa ra quyết định.

Trong công việc sau này, bản thân chắc sẽ tiếp xúc đủ loại người bệnh, như viêm gan B, HIV-Aids, bệnh giang mai... vân vân, đủ mọi loại người bệnh mắc bệnh truyền nhiễm, chẳng lẽ mỗi lần đều sẽ từ chối à?

Không thể nào

Với tư cách là một bác sĩ, thật ra có nhiều thứ anh cần phải đối mặt.

Nghĩ đến lão tiên sinh Tiêu Triết Hải có thể ung dung nói những lời này, Trần Thương hít sâu một hơi, xem ra làm bác sĩ, tuyệt đối không phải là chỉ cần kỹ năng cao siêu, mà là cần phải có tâm lí siêu việt.

Nghĩ đến đây, Trần Thương cảm thấy đã buông xuống được.

Sớm muộn gì cũng cần phải đối mặt, sao không bình tĩnh mà đối diện, còn có thể tích lũy kinh nghiệm.

Cẩn thận là được

Tiêu Triết Hải hình như nghe ra được là Trần Thương đang do dự, ông không chế giễu, so với Trần Thương, trước đây ông cũng không có tốt hơn chút nào.

Thậm chí đối với mấy bệnh lây qua đường tình dục này cũng tránh né như ôn thần.

Hận không thể cách xa vạn dặm.

Ông chuẩn bị an ủi Trần Thương một chút, nhưng mà không ngờ Trần Thương lại kiên quyết đồng ý.

- Vâng, được, viện trưởng Tiêu, lúc nào, ở đâu?

Tiêu Triết Hải nghe xong lời này, lập tức sửng sốt, tiểu tử này... có gan nha

- Ừm, rất tốt, có can đảm

- Thế nhưng, lúc phẫu thuật, chắc chắn phải cẩn thận một chút, làm tốt biện pháp phòng hộ, địa chỉ ở bệnh viện trực thuộc Bắc Hải, hôm nay phẫu thuật, cậu nhanh chóng tới là được.

- Đúng rồi, phí phẫu thuật là 300 vạn, nếu như cậu không hài lòng, có thể tăng thêm.

Sau khi Trần Thương nghe thấy phí phẫu thuật, cười nói:

- Đủ rồi

Xem ra tin đồn không sai, vị viện trưởng Tiêu này thật sự là một nhân viên gương mẫu trong ngành.

Bên này, Trần Thương và Mã Nguyệt Huy đang ở phòng kiểm tra, Trần Thương quay người cười nói:

- Tôi ra ngoài một chuyến.

Mã Nguyệt Huy tò mò:

- Đi làm cái gì?

Trần Thương thở dài:

- Ai, viện trưởng Tiêu Triết Hải có một ca phẫu thuật không thể một mình hoàn thành được, cần một người lợi hại giống như ông ấy cùng phẫu thuật, ông ấy vừa rồi gọi điện thoại cho tôi.

Nói xong, Trần Thương không nhịn được lắc đầu:

- Tổ trưởng Mã, thật ra có đôi khi tôi ao ước được giống như anh, mỗi ngày không cần phải giống như tôi, mỗi ngày đều phải bôn ba.

- Thật ra... bình thường một chút cũng tốt.

Sau khi Trần Thương rời đi, Mã nguyệt Huy trợn tròn mắt há mồm nhìn bóng dáng thằng nhóc này, kinh ngạc một hồi, sau đó mới kịp phản ứng... tự tát mình mấy bạt tay.

- Này thì miệng tiện! Này thì miệng tiện

- Mày lộ ra không có chuyện gì? Đừng để nó giả bộ

.....

.....

Trần Thương không tự lái xe, mà đón xe đến bệnh viện trực thuộc Bắc Hải.

Trên đường đi, Trần Thương không ngừng tìm kiếm những trang bị có thể tăng khả năng phòng thủ.

Tìm được hai cái, một cái là [Áo khoác trắng Bạch Khâu n] + 20 phòng thủ, nó sẽ không có hiệu lực sau khi mặc áo phẫu thuật.

Còn một cái là [mặt nạ phòng thủ] + 20 phòng thủ, cái này có lẽ có thể dùng được.

Thế nhưng, Trần Thương cảm thấy như thế vẫn chưa đủ dùng.

Cẩn thận vẫn hơn

Tuyệt đối không cắt ngón tay, tuyệt đối không bị xoắn khuẩn giang mai lây nhiễm...

Không lâu sau, Trần Thương đã đến bệnh viện trực thuộc Bắc Đại, nơi Lý Bảo Sơn từng ở.

Sau khi đến khoa Ngoại tổng hợp, sau khi liên lạc bằng điện thoại, Tiêu Triết Hải đưa Trần Thương và Diêu Nhạc Khang đến văn phòng chủ nhiệm.

Diêu Nhạc Khang là mới vừa gặp Trần Thương, thậm chí còn từng với Trần Thương và sư huynh đến bệnh viện, cùng mọi người ăn một bữa cơm, không ngờ lại gặp lại nhanh như thế.

Tiêu Triết Hải thì lần đầu tiên nhìn thấy anh, sau khi nhìn thấy, Tiêu Triết Hải cười nói:

- Trông cậu hơi không giống một bác sĩ nổi tiếng.

Một câu nói chọc cười cả hai người.

Tiêu Triết Hải tiếp tục nói:

- Trước tiên hãy nói về chuyện chính sự, đây là kết quả chụp X quang, phiếu xét nghiệm, và hồ sơ bệnh án của người bệnh, cậu hãy xem qua một chút.

Trần Thương gật đầu, Tiêu Triết Hải cũng không quấy rầy.

Qua hơn mười phút, Trần Thương cũng đã hiểu rõ một chút đối với tình huống của người bệnh.

Chương 1226: Hội Trưởng Trần Mổ Chính

Đối với bệnh lây qua đường sinh dục, Trần Thương hiểu rất nhiều.

Tính truyền nhiễm của loại bệnh giang mai lây qua đường sinh dục này tương đối mạnh, bình thường đều là bệnh giang mai giai đoạn cuối, giai đoạn đầu cũng có.

Giang mai giai đoạn cuối cũng chia thành ba giai đoạn, trên thực tế là căn cứ vào ba giai đoạn phát triển xoắn khuẩn giang mai.

Điều tương đối phiền phức ở giang mai giai đoạn ba này là các triệu chứng rất phức tạp, có thể ảnh hưởng đếm bất kỳ mô hoặc cơ quan nào, bao gồm da, niêm mạc, xương khớp, và các cơ quan nội tạng khác, và có nhiều khả năng xâm lấn hệ thần kinh.

Vì vậy nó thường gây ra phá hủy tổ chức

Mà tình trạng hiện tại của người bệnh, sự thay đổi của dịch não tủy không quá nghiêm trọng, có thể là liên quan đến việc anh ta trị liệu trong thời gian dài.

Chủ yếu là mạch máu nội mô bị tổn thương, trở thành nhân tố chính.

Nhưng... Trần Thương nhìn thấy bên trên phim chụp X quang, tình trạng hẹp động mạch chậu do phình động mạch chủ gây ra rất nghiêm trọng.

Anh phát hiện ra một vấn đề, mạch máu nơi này dường như... có thể được bảo lưu, ranh giới xung quanh... các phương diện đều rất rõ ràng, đây là một chuyện tốt

Chẳng lẽ trực tiếp thay thế bằng các mạch máu Polyester nhân tạo?

Nghĩ đến đây, trong đầu anh đột nhiên nghĩ đến một số thao tác phẫu thuật điều trị chứng phình động mạch giả.

Đột nhiên hai mắt sáng ngời

Có lẽ, thay thế mạch máu nhân tạo không phải là biện pháp phẫu thuật duy nhất.

Nghĩ đến đây, Trần Thương hơi hưng phấn, nhưng anh cũng không quá dám chắc việc này bao nhiêu khả thi.

Lúc này, Tiêu Triết Hải nói:

- Trần Thương, ý của tôi là, hai người chúng ta, mỗi người xử lí một việc, như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, đây là kế hoạch phẫu thuật của tôi...

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Triết Hải đã mô tả chi tiết, có trật tự và logic rất rõ ràng.

Diêu Nhạc Khang ở bên cạnh nghe xong cũng rất thán phục, đúng là người tài cao, gan lớn.

Dù sao như vậy mà nói, độ khó của ca phẫu thuật sẽ tăng lên rất nhiều.

Anh biết rõ Tiêu Triết Hải có thể làm được, nhưng... Trần Thương có thể làm tốt à?

Diêu Nhạc Khang hơi lo lắng

Mặc dù không biết tại sao chủ nhiệm Tiêu lại tin tưởng Trần Thương như thế, nhưng... anh luôn cảm thấy Trần Thương hơi bí hiểm, bằng không cũng sẽ không mời Lý Bảo Sơn...

Tiêu Triết Hải nhìn Trần Thương:

- Cậu có nắm chắc không?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi có nắm chắc.

- Thế nhưng... tôi còn có ý nghĩ khác.

Lời này vừa nói ra đã khiến Tiêu Triết Hải và Diêu Nhạc Khang đều sửng sốt.

Trong lòng Diêu Nhạc Khang không khỏi thở dài, tên tiểu tử này đúng thật là nghé con mới đẻ không sợ cọp

Trực tiếp ngay trước mặt Tiêu Triết Hải nói mình có phương án khác, không cần phải nói, phần can đảm này cho max điểm.

Có điều, ánh mắt Tiêu Triết Hải thì lại sáng lên, tò mò:

- Ồ? Phương án gì? Cậu nói thử xem.

Trần Thương không chút rụt rè, anh trải tấm phim lên bàn, trực tiếp nói:

- Ý tưởng của tôi là ở chỗ này, xử lí bóc tách và khâu lại bản vá ở động mạch chủ bụng và động mạch chậu nội mô.

Sau khi nói xong, Trần Thương chỉ vào nơi phình động mạch chủ bị chèn ép và tắc động mạch chậu.

- Nếu như đồng thời cùng làm phẫu thuật cấy ghép mạch máu nhân tạo, mặc dù có thể có hiệu quả, thao tác đơn giản, nhưng dễ dàng để sót lại dị vật, gây ra lây nhiễm.

- Kết quả chụp ảnh cho thấy, chúng ta có thể thấy được các mạch máu xung quanh không có quá nhiều tổn thương, nếu như mạch máu được cấy ghép thì chúng ta phải phá hủy toàn bộ, cái được không thể bù cái mất.

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, Tiêu Triết Hải và Diêu Nhạc Khang lập tức đứng dậy nhìn lại ảnh phim X quang.

Diêu Nhạc Khang không nhịn được nhíu mày:

- Cậu nói xử lí bóc tách, là giống loại phẫu thuật bóc tách động mạch chủ bụng à?

Trần Thương còn chưa kịp trả lời, Tiêu Triết Hải đã trực tiếp cắt ngang

- Không! Không phải phẫu thuật bóc tách động mạch chủ bụng, ý của Trần Thương hẳn là phần hình thành tường ghép nội mô nên được xử lí sau đó cố định lại, sau đó chữa trị bằng bản vá động mạch.

- Ý tưởng này rất hay, mặc dù không có nội mô, thế nhưng bởi vì nguyên nhân bản vá, mạch máu có thể duy trì được chức năng bình thường

Tiêu Triết Hải càng nói, trong lòng càng hưng phấn

Ông nhìn Trần Thương, không nhịn được nói:

- Phương pháp xử lí này rất tốt, nhưng cậu có thể xử lí tốt nội mô à?

Phẫu thuật xử lí nội mô bên trong mạch máu là phần khó khăn nhất

Nó phải được xử lí chính xác, không thể làm tổn thương quá sâu lớp màng bên trong, khiến cho thành mạch máu quá yếu và có nguy cơ vỡ, hơn nữa còn phải làm thật sạch sẽ, để không thể gây tổn thương đến lớp nội mô bình thường.

Như vậy, độ phẫu thuật chính xác càng tăng lên

Thời gian phẫu thuật đương nhiên cũng theo đó mà kéo dài hơn.

Thế nhưng xét về hiệu quả phẫu thuật, thì đây lại là phương án tốt nhất

Sau khi nghe Tiêu Triết Hài giới thiệu, Diêu Nhạc Khang đột nhiên hiểu ra, làm sạch lớp nội mô, có thể đạt đến hiệu quả trị bệnh dài hạn.

Nhưng vấn đề lại trở lại với nghi ngờ của Tiêu Triết Hải vừa rồi

Trần Thương có thể xử lí tốt nội mô à?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi có thể

Tiêu Triết Hải nhìn thoáng qua Trần Thương, thật lâu, hời hợt nói:

- Cậu đến mổ chính đi

Một câu nói dọa Diêu Nhạc Khang phát sợ

Trần Thương mổ chính?

Cậu ta có thể ổn định tinh thần đội quân à?

Trần Thương cũng không nhăn nhó:

- Được

....

....

Mười phút sau, ba người xuất hiện ở trong phòng phẫu, ngoại trừ ba người họ còn có thêm bốn chủ nhiệm đến làm trợ thủ cho ca phẫu thuật lần

này

Trình độ xa hoa của đội hình này không cần nói cũng biết.

Trong văn phòng bên ngoài phòng phẫu thuật, Diêu Nhạc Khang giới thiệu:

- Vị này là bác sĩ mổ chính hôm nay: Trần Thương! Để hội trưởng Trần giới thiệu cho mọi người quá trình phẫu thuật.

Sau khi bốn vị chủ nhiệm thấy Trần Thương, lập tức sững sờ, hơi kinh ngạc

Trần Thương là hội trưởng Trần rất nổi tiếng ở Ngoại khoa tổng hợp

Thế nhưng, cho dù là vậy, nhưng khi mọi người nghe thấy là Trần Thương mổ chính, đều là không nhịn được nhìn thoáng qua Tiêu Triết Hải, hơi hiếu kì, vì sao chủ nhiệm Tiêu lại không mổ chính?

So với Trần Thương, danh tiếng của chủ nhiệm Tiêu còn lớn hơn, sức ảnh hưởng cũng xa hơn.

Tiêu Triết Hải đã nhìn ra sự tò mò của mọi người, không nhịn được nói:

- Mọi người nhìn vào phương án phẫu thuật thì sẽ biết tại sao.

Nhìn vào bảng biểu đồ, Trần Thương cầm bút lên, chỉ vào bảng biểu:

- Lần phẫu thuật này, chia thành hai nhóm nhỏ, chủ nhiệm Tiêu là mổ chính của nhóm 1, tôi là nhóm 2, mỗi nhóm hai người trợ thủ, phương án phẫu thuật như sau...

Trần Thương giới thiệu ca phẫu thuật.

Sau khi nghe thấy cách xử lý bóc tách của Trần Thương, các chủ nhiệm đầu tiên là sửng sốt, sau đó là nhắm mắt rơi vào trầm tư.

Sau vài phút, mọi người đã thông suốt hiểu rõ

Cái này nói là một loại phẫu thuật, không bằng nói là một loại phương pháp điều trị khoang phình, rất tinh vi

Đem lại cho người ta một loại cảm giác hoàn toàn mới mẻ

Nhưng điều quan trọng nhất là hiệu quả lâu dài hơn so với thay thế mạch máu nhân tạo

Thâm chí, mọi người càng nghĩ, lại càng thấy mức độ khả thi càng cao

Khuyết điểm duy nhất là độ khó quá lớn

Video phẫu thuật này phải được nghiêm phong, bởi vì điều thỏa thuận bảo mật, không thể sap chép

Mặc dù mọi người rất tò mò về ca phẫu thuật của Trần Thương, thế nhưng nghĩ đến vị này chính là viện sĩ Tiêu Triết Hải, trong lúc nhất thời, mọi người cũng rối rắm.

Chọn ai đây?

Lúc này, Diêu Nhạc Khang nói:

- Chủ nhiệm Trương, ông cùng tôi qua trợ giúp hội trưởng Trần.

- Còn hai người qua trợ giúp chủ nhiệm Tiêu hoàn thành ca phẫu thuật

Tiêu Triết Hải gật đầu: Tình trạng của người bệnh, tất cả mọi người đều hiểu rõ, nên cẩn thận một chút

Phẫu thuật sắp bắt đầu

...

...

Chương 1227: Không Theo Kịp Tiết Tấu...

Người thực hiện ca phẫu thuật này đều là chủ nhiệm, một phó chủ nhiệm cũng không có.

Thứ nhất là bởi vì đã lớn tuổi rồi, tim hóng tin tức cũng không có mạnh mẽ như vậy, bác sĩ chủ nhiệm trực thuộc Bắc Đại, ai mà không nhận ra mấy người minh tinh này?

Đi đến trình độ này, cũng không có tò mò cả nửa ngày giống mấy người trẻ tuổi.

Thứ hai chính là kỹ thuật quá tốt

Chủ nhiệm Trương Hiên nhìn thoáng qua Diêu Nhạc Khang, hơi bất đắc dĩ, kỳ thực ông cũng muốn đi theo phẫu thuật cùng chủ nhiệm Tiêu hơn, dù sao với tư cách là đại não phẫu thuật mạch máu lớn đỉnh cấp trong nước, Tiêu Triết Hải có rất nhiều thứ có thể học hỏi.

Có thể phụ trợ cho Tiêu Triết Hải tiến hành phẫu thuật, đối với họ mà nói, có thể dẫn dắt và đề cao hơn một chút.

Ca phẫu thuật này sẽ không cho họ xem lại video thu hình, nếu như không phải đề phòng sau này muốn ra tòa về va phẫu thuật, thì camera trong phòng phẫu thuật sẽ không được bật.

Do đó, ca phẫu thuật này, họ sẽ không có cơ hội để xem lại video thu hình.

Đối với việc này, thật ra Tiêu Triết Hải cũng rất bất đắc dĩ, phải biết rằng, so với những người khác, trong lòng của ông càng tò mò mạnh hơn.

Việc Trần Thương xử lý cắt bỏ động mạch chủ bụng khiến lúc này Tiêu Triết Hải càng ngứa ngáy hơn.

Sau khi gây mê, rạch mổ phần bùng bắt đầu thành lập.

Lần này phạm vi lựa chọn rạch mổ tương đối lớn, nên thuận tiện cho hai ca phẫu thuật tham gia cùng nhau

Trước khi bắt đầu phẫu thuật, Tiêu Triết Hải nhìn mọi người, nói:

- Tất cả mọi người cẩn thận một chút

Lần này, tất cả mọi người đều đeo hai lớp găng tay, trên mặt cũng đeo khẩu trang.

Mặc dù rất nhiều người cảm thấy hai lớp găng tay này không có tác dụng, hơn nữa còn ảnh hưởng đến tính linh hoạt của phẫu thuật, thế nhưng

thật sự không phải là như vậy, nghiên cứu cho thấy, xác suất bị nhiễm bệnh của việc đeo hai lớp găng tay chỉ bằng 1/5 so với một lớp găng tay.

Dù sao bất luận là dao mổ, kim khâu... những thứ này đều cực kì sắc bén, không cẩn thận sẽ bị cắt đứt.

Có thể vai trò của hai lớp găng tay là tăng cường phòng vệ và sự an toàn của mọi người.

Trần Thương mổ chính, anh phụ trách mở ổ bụng, mà Diêu Nhạc Khang phụ trợ ở phía đối diện hỗ trợ cho anh.

Cái gọi là người trong nghề vừa ra tay đã biết là có được hay không

Ca phẫu thuật này là không có mở cố định.

Cần bác sĩ mổ chính căn cứ vào kết quả ảnh hưởng của chính mình mà phán đoán.

Đây chính là khảo nghiệm đầu tiên đối với người mổ chính

Có điều, Trần Thương vì sự tồn tại của biểu đồ mô hình bốn chiều, mà lúc này anh đối với tình huống ổ bụng của người bệnh có thể nói là rõ như lòng bàn tay

Như thế nào lựa chọn một vết mổ phù hợp, trở nên đặc biệt quan trọng.

Mọi người ai cũng biết vết hở càng lớn, thì càng khó khôi phục, nguy cơ lây nhiễm lại càng lớn.

Ngay lúc này, Trần Thương từ sườn trái thứ 12 nhạy bén đưa đến đường giữa dưới rốn 5~7cm thì dừng lại

Vết rạch này khác xa với phẫu thuật thay thế mạch máu lớn thông thường.

Cái này có thể được hay không?

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn vào Trần Thương với ánh mắt nghi ngờ.

Thế nhưng, khi Trần Thương rạch từng lớp cơ chéo bụng ngoài, cơ chéo bụng trong và cơ ngang bụng, hiện rõ phúc mạc, sau đó từng lớp tách đường ruột ra, rất nhanh hai mạch máu lớn đều đã lộ ra

- Móc kéo

- Toàn bộ bắt ngoéo

Sau khi toàn bộ bắt ngoéo tách mô, thuật dã ngay lập tức đã lộ ra

Mà cách mở miệng này, so với cách mở thông thường mà nói, không chỉ làm tăng lên không gian cho thuật dã hai bên và các thao tác, mà còn tận dụng hiệu quả sự co bóp của da bụng để giảm miệng vết thương ở bụng.

Thao tác này, ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, đã làm tất cả các chủ nhiệm hai mắt phát sáng

Nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, mọi người bất đắc dĩ xúc động một tiếng, dù sao cũng là người có tên tuổi trong lĩnh vực khoa Ngoại tổng hợp.

Sau khi mạch máu lớn lộ ra, Trần Thương và Tiêu Triết Hải nhìn nhau, nhẹ gật đầu, nói:

- Bắt đầu phẫu thuật

Trong một không gian có hạn, chắc chắn phải thực hiện hai ca tay tốc độ, một trái một phải, làm cùng một lúc

Việc này có yêu cầu cực cao đối với hai bác sĩ mổ chính

Đồng thời, đối với các vị chủ nhiệm phụ trợ, cũng cần có yêu cầu chính xác.

Mà lúc này, Diêu Nhạc Khang đối với phẫu thuật của Trần Thương cũng trần ngập sự tò mò và chờ mong

Anh muốn xem là cái gọi là phẫu thuật bóc tách của Trần Thương rốt cuộc là xử lý như thế nào

Làm thế nào để xử lý khối u máu dài đến 8cm này?

Bởi vì thời gian có hạn, Trần Thương và Tiêu Triết Hải cũng không dám trì hoãn.

Trần Thương cẩn thận từng li từng tí tách động mạch chủ bụng và động mạch chậu hai bên ra, động mạch chậu ngoài và động mạch chậu trong

Toàn bộ quá trình hoàn toàn chính xác, vượt qua phạm vi bệnh biến 2~3cm.

Hơn nữa, tăng thêm khống chế và kiểm soát đồng thời động mạch xương giữa và động mạch thắt lưng trong mặt phẳng tương ứng.

Mà cùng lúc đó, việc cầm máu cần phải tiến hành cùng lúc với Tiêu Triết Hải, hai người phối hợp tốt với nhau.

Phẫu thuật bắt đầu sau 6 phút

Tiêu Triết Hải và Trần Thương cùng nói:

- Tách rời thành công! Chuẩn bị kẹp cầm máu

Bác sĩ phụ trợ Tiêu Triết Hải bên này lập tức sững sờ

Họ không ngờ Trần Thương cũng nhanh như vậy

Tiêu Triết Hải “nhanh” thế nhưng mà thuộc top đầu trong ngành, ông đã từng sáng tạo ra phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ chỉ tốn 18 phút.

Không ngờ Trần Thương so với Tiêu Triết Hải cũng không kém hơn chút nào

Có điều, trong lòng hai người trợ giúp Trần Thương là Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên chấn động càng dữ dội hơn

Bởi vì họ biết rõ, thật ra... vừa rồi Trần Thương thật ra là nhanh hơn so với Tiêu Triết Hải.

Bởi vì sau khi Trần Thương xử lí xong, anh đã làm sạch và tách các mô xung quanh, để phẫu thuật mạch máu càng thêm thuận tiện hơn

Giờ phút này, hai người họ hơi kinh ngạc

Thật nhanh

Nếu như Đào Mật và Hạ Cao Phong hoặc những người quen biết Trần Thương mà có mặt ở đây, có thể sẽ thản nhiên nói một câu:

- Thao tác cơ bản

Dù sao, hội trưởng Trần của chúng ta cũng có tiếng là - Nhanh

Bên này, Trần Thương cảm nhận được nhịp đập do bóc tách động mạch chủ lớn khối u máu bằng tay, trong lòng cũng bắt đầu cảm nhận được, thuận tiện cho một hồi thực hiện ca phẫu thuật cắt mạch máu.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, tình huống của mạch máu lớn cũng xuất hiện trong đầu Trần Thương

【Bóc tách động mạch chủ bụng phình mạch giả: cấp 88, cấp lãnh chúa, xoắn khuẩn giang mai lây nhiễm tạo thành mạch máu bộ phận nội mô gây nên tổn thương, dẫn đến phá hư động mạch chủ, tạo thành mạch phình giả.】

Quái lãnh chúa cấp 88

Trung quy trung củ*

(* Trung quy trung củ: ám chỉ cách làm việc cứng nhắc, quá coi trọng các quy củ, không hợp thời.)

Dù sao, Trần Thương cũng là lão đại đã từng gặp qua Trẻ sinh đôi kết hợp cấp 99, loại quái lãnh chúa cấp 88 này tự nhiên cũng không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Lúc này, kẹp cầm máu đã sẵn sàng

Trần Thương quay người cầm dao mổ, bắt đầu thao tác tiếp theo của bản thân: rạch vách động mạch bị phình ra

Trần Thương cầm một con dao điện, cẩn thận từng li từng tí theo đường chính giữa từ ngoài vào trong làm rạch ra ngoại mô và trung mô, lúc này, phần trên chỉ dừng lại ở chỗ nối của khối u và động mạch bình thường, sau đó dao xoay ngang rạch thành hình chữ T

Cứ như vậy, vết rạch ngang chiếm khoảng 40% chu vi, đây là đường kính xử lí tốt nhất

Lúc này, cần dùng chuôi dao cẩn thận xử lí khối u, mặt phẳng bóc tách có thể nằm giữa môi trường và mạc nối.

Bởi vì chỗ này, có những chất như khối huyết dính vào nội mô, những thứ ngày một khi tiến vào tuần hoàn máu, thì chính là chuyện phiền phức.

- Kim thăm dò
- Muỗng
- Nước muối sinh lí
- Ống hút

Lúc này, hai tay Diêu Nhạc Khang theo chỉ dẫn của Trần Thương tiến hành các thao tác.

Giờ phút này Diêu Nhạc Khang chợt phát hiện một chuyện

Anh hơi không theo kịp tiết tấu của Trần Thương...

Chương 1228: Địa Bàn Của Tôi Đều Nghe Cậu

Đúng vậy

Diêu Nhạc Khang hận mình không thể biến thành ba đầu sáu tay, hai tay Trần Thương như một cỗ máy không ngừng biến đổi.

Tất cả các loại dụng cụ phẫu thuật trong tay cậu ta chưa đến 10 giây đã đổi thành cái kế tiếp

Điều này khiến cho Diêu Nhạc Khang hơi ảo tưởng

Chẳng lẽ... kiến thức về các loại dụng cụ củ bản thân chưa đủ sâu sắc?

Hoàn toàn chính xác

Thao tác tiếp theo của Trần Thương nói cho anh biết, muỗng có thể dùng như thế

Thế nhưng, nói thật, cho dù là Diêu Nhạc Khang nhìn thấy, cũng thật sự không dám dùng linh tinh

Bởi vì cái này đòi hỏi thao tác chính xác và kỹ thuật ổn định

Mà tay của Trần Thương rất nhẹ nhàng và ổn định, điều này làm cho Diêu Nhạc Khang hơi nghi ngờ, rốt cuộc Trần Thương có đeo hai lớp găng tay hay không?

Không chỉ là muỗng, kim thăm dò, kẹp, chuỗi dao... mỗi một thao tác đều khiến cho Diêu Nhạc Khang mở rộng tầm mắt, suýt nữa kinh ngạc thốt lên

Chuyến đi này đáng giá, chuyến đi này thật sự đáng giá

Diêu Nhạc Khang cảm thấy, rất nhiều thao tác của Trần Thương mà anh chưa từng biết đến.

- Xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nhíu mày nhìn thoáng qua Diêu Nhạc Khang.

- Xin lỗi, xin lỗi! Thất thần

Mà bên này, Trương Hiên cũng sững sờ, anh không ngờ đến Trần Thương sẽ trực tiếp mở miệng chỉ trích chủ nhiệm Diêu

Đây chính là địa bàn của chúng tôi có được hay không?

Cậu có tin là chúng tôi nhốt cậu lại, mỗi ngày đều bắt cậu làm phẫu thuật hay không.

Thứ nhưng, mấu chốt là... Chủ nhiệm Diêu lại nói xin lỗi.

Thật là quá đáng

Có điều, Trương Hiên cũng không dán thất thần, có lẽ chuẩn xác hơn mà nói là không nỡ thất thần

Bởi vì phẫu thuật của Trần Thương quá có sức hấp dẫn rồi.

Mặc dù về mặt thể chất, ông là đang đứng cùng một chỗ với Diêu Nhạc Khang

Nhưng trên tinh thần

Ông cảm thấy bản thân đang không ngừng tiến lại gần hướng bên Trần Thương.

Dù sao... có kỹ thuật thì chính là mẹ

Ừm...

Lúc này, Trương Hiên mồ hôi đầm đìa, vội vàng bỏ đi những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Ca phẫu thuật này của Trần Thương, rất nhiều kỹ xảo nhỏ thực sự đem lại nhiều lợi ích cho anh.

Mỗi một giây một phút phẫu thuật trôi qua.

Cuối cùng Trần Thương cũng đến phần bóc tách cắt bỏ nội mô.

Lúc này, cần phải tìm chính xác khe hở dưới của động mạch nội mô, dùng khí cụ mổ cắt mô hoặc kéo Metzenbaum cong để mổ cắt toàn bộ toàn bộ chu vi của động mạch bệnh biến

Cốt lõi quan trọng nhất của toàn bộ quá trình phẫu thuật, cũng là trọng điểm khảo nghiệm kỹ năng

Thậm chí có thể nói, đây là bước then chốt nhất của ca phẫu thuật

Nếu bước này thành công thì ca phẫu thuật sẽ thành công

Mà nếu như bước này làm không tốt, mọi thứ sẽ dừng lại

Lúc này, Trần Thương cũng bắt đầu khẩn trương, ca phẫu thuật phình động mạch chủ của anh là cấp hoàn hảo.

Thế nhưng kỹ thuật này lại là thao tác anh xem được trong video phẫu thuật năm 2030.

Bao gồm các thủ thuật nhỏ và chức năng, đều là thu hoạch của Trần Thương.

Anh không ngờ nhanh như vậy mình đã có đất dụng võ.

Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên nhìn qua Trần Thương, đột nhiên không biết nên làm sao.

Bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy loại phẫu thuật này, căn bản là không thể làm được.

Đến cuối cùng thì họ đã làm được gì đâu?

Thế nhưng, mặc dù là người hỗ trợ nhưng cũng chỉ có gây trở ngại chứ không giúp được gì

Nếu không...

Là làm, hỗ trợ nhìn?

Hoặc là... hò hét cổ vũ?

Trong lòng Diêu Nhạc Khang hơi thấp thỏm, Trần Thương sẽ không mắng người nữa chứ?

Anh cũng là một chủ nhiệm

Cái này cũng rất mất mặt.

Có điều lần này, Trần Thương rất bình thản, anh cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại.

- Kéo Metzenbaum cong

Y tá lấy đến loại kéo rất ít khi sử dụng này, Trần Thương bắt đầu thao tác tiếp theo.

Bước này, không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho trung mô, mà cũng không thể làm thiệt hại các nội mô bình thường.

Lúc này, đang phẫu thuật, Tiêu Triết Hải rất muốn xoay người lại nhìn một chút

Rất có sức hấp dẫn

Đáng tiếc

Trong lúc phẫu thuật không thể phân tâm.

Lúc này, Tiêu Triết Hải rốt cuộc cũng đã xử lý xong, làm tốt việc chuẩn bị thay thế động mạch chủ.

Hai người trong nhóm cũng đang bận rộn tiến hành thứ tự bên trong.

Mà vào lúc này, Trần Thương nín thở tập trung tư tưởng, tay cầm kéo Metzenbaum cong, từ từ bóc ra toàn bộ chu vi nội mô bệnh biến.

Mỗi một lần đều là 1mm.

8cm không nhỏ

Nhưng cũng không thể chủ quan chút nào.

Mỗi một mm dường như đều là một quá trình rất tốn công sức.

Giờ phút này, cuối cùng Diêu Nhạc và Trương Hiên cũng đã thấy rõ

Thế nhưng, chính là bởi vì đã thấy rõ, mà trong lòng bị chấn động và kinh ngạc càng hơn.

Trần Thương lại muốn làm như vậy! ?

Hai người nhìn nhau, từ trong ánh mắt của nhau thấy được sự kiêng kị và sự ngưng trọng.

Ngay cả hô hấp cũng cảm thấy hơi khó khăn.

Họ lại một lần nữa nhìn qua bên chủ nhiệm Tiêu của họ cũng đang khẩn trương tiến hành, vì sợ sẽ làm ảnh hưởng đến Trần Thương.

Phải biết, đây là công phu phẫu thuật trong gang tấc

Điều này đòi hỏi một đôi tay nhẹ nhàng, linh hoạt đồng thời vừa phải ổn định và chính xác

Giờ phút này Trần Thương cũng cảm thấy rất phí sức

Anh mở ra nhìn chăm chú.

Mắt sáng như ngọn đuốc

Đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào nội mô mạch máu, sợ là có một chút tổn thương hoặc là phẫu thuật sai sót.

Đây là một lần tranh tài với bản thân

Ngay cả Trần Thương, cũng cảm thấy mồ hôi không ngừng ướt đẫm bộ quần áo xanh của mình.

m thanh tích tích tích quanh quẩn bên tai

Chiếc kéo cắt mô trong tay Trần Thương tiếp tục bóc từ trên xuống dưới tất cả lớp nội mô bệnh biến

Ở đây nội mô biến mỏng, trung mô dính chặt, cuối cùng cũng đã đi đến điểm cuối.

Cuối cùng Trần Thương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không chỉ có anh, Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên ở bên cạnh cũng cảm giác sau lưng ướt sũng

Quá mạo hiểm

Thao tác vừa rồi, thật ra không kém hơn so với ca mổ nội soi thần kinh là bao nhiêu.

Trần Thương quay người, nhìn vào Diêu Nhạc Khang:

- Cái kéo

Diêu Nhạc Khang vội vàng gật đầu, lúc này trong ánh mắt của anh khi nhìn Trần Thương, đã là tràn đầy tôn kính

Trần Thương dùng thực lực để sư đệ Lý Bảo Sơn tâm phục khẩu phục

Trước tiên Trần Thương cắt bỏ nội mô bên trên, sau đó kiểm tra độ bong tróc ở đầu xa đã đủ hay chưa, và cắt đứt sai nhiều lần xác nhận

Lúc này, ca phẫu thuật đã tiến hành được 2/3

Trình tự mấu chốt nhất đã hoàn thành.

- Nước muối Heparin rửa sạch khoang máu

Trần Thương nói với Trương Hiên.

Trương Hiên vội vàng gật đầu.

Trần Thương nhân cơ hội kiểm tra xem nội mô có tách ra hay không.

Cũng may là không có

Sau khi kiểm tra và công tác chuẩn bị, cần cố định lại đoạn nội mô cạnh xa

Trình tự này là phân đoạn mấu chốt khảo nghiệm khâu lại.

Như thế nào để có hiệu nghiệm đối với việc cố định lại đoạn nội mô xa, chính là sau khi phẫu thuật thời gian dài, mấu chốt trị bệnh hiệu quả.

Lần này, Trần Thương nhìn thoáng qua hai người Diêu Nhạc Khang, nói:

- Hai người xem kỹ đây

Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên nghe xong thì ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng gật đầu, thầy Trương muốn học nghề truyền đạo

Lúc này, chỉ nhìn thấy Trần Thương bắt đầu nghiêm túc dùng chỉ khâu đơn sợi không hập thụ 6-0 cố định lại biên giới nội mô và thành mạch máu, nút thắt hướng ra ngoài, là vì để bảo vệ kết cấu của nội mô mạch máu.

Khâu lại là ưu thế lớn nhất của Trần Thương.

Rất nhanh, cố định lại đoạn nội mô rìa xa đã thành công

Trong mấy phút ngắn ngủi khâu lại ca phẫu thuật này, Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên là hai người duy nhất có thể xem hiểu

Không đúng, nói là có thể xem hiểu, thì đúng hơn là nói có thể xem hiểu bảy tám phần.

Có thể quang minh chính đại gọi Trần Thương một tiếng lợi hại

Ca phẫu thuật này đã đến hồi kết.

Hoàn thành bản vá động mạch, phẫu thuật triệt để kết thúc.

Trương Hiên không nhịn được xúc động một tiếng, thật là thỏa nguyện

Ca phẫu thuật này đối với anh là hoàn toàn mới mẻ, thì ra tường kép còn có thể xử lý như vậy

Mặc dù rất khó, nhưng ít nhất là còn có phương hướng.

Chương 1229: Có Rảnh Thường Đến

Phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc

Thế nhưng chủ nhiệm Diêu Nhạc Khang và chủ nhiệm Trương Hiên còn chưa lấy lại tinh thần.

Đến cấp bậc chủ nhiệm, muốn lần nữa tiến bộ là rất khó.

Muốn loại cảm giác hoàn toàn mới mẻ này thì chắc chắn phải trở lại giai đoạn bác sĩ nội trú chưa biết gì mới được.

Thế nhưng, Trần hôm nay Thương bóc tách xử lý động mạch chủ bụng giả tính tường kép phình động mạch đã làm cho bọn họ loại cảm giác này

Học được

Thật sự là học được.

Hiện tại, Trương Hiên một chút cũng không hối hận vì mình đã gia nhập tổ của Trần Thương để tiến hành phẫu thuật, thậm chí anh cảm thấy đây là một lựa chọn chính xác nhất năm 2020 của anh.

Thậm chí còn hơi may mắn

Vào lúc này, mặt ngoài vết thương đã được cầm máu triệt để, Trần Thương nhìn thoáng qua hai người phụ trợ vẫn còn đang ngẩn người, bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ có thể tự mình rửa hút sạch.

Mà đổi thành bên cạnh, Tiêu Triết Hải cũng thuận lợi hoàn thành phẫu thuật.

- Hút không khí

...

Khi tất cả mọi thứ chuẩn bị hoàn thành, buông kẹp cầm máu ra, máu lại lần nữa bơm vào.

Lúc này, phẫu thuật rốt cuộc hoàn thành

Tiêu Triết Hải và Trần Thương liếc nhau, nhẹ gật đầu.

Rốt cuộc hoàn thành, hai người quay người nhìn thoáng qua thời gian, vừa vặn trôi qua 35 phút

Nói thật, Tiêu Triết Hải cũng không có cách nào mới nhanh như vậy, dù sao tốc độ của Trần Thương đã vượt qua anh, điều này làm cho lòng tranh cường háo thắng của Tiêu Triết Hải dâng lên, nên anh không thể không tăng tốc độ phẫu thuật.

Kết quả là, hai người hoàn thành phẫu thuật cùng lúc.

Thế nhưng, Tiêu Triết Hải biết rõ, độ khó ca phẫu thuật của Trần Thương cũng không nhỏ hơn của mình, mặc dù phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng rất khó, thế nhưng Trần Thương chắc chắn phải cẩn thận từng li từng tí xử lý mạch máu nội mô.

Hai người có thể nói là bất phân thắng bại

Sau khi phẫu thuật kết thúc thành công, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mấy người đi theo Tiêu Triết Hải phẫu thuật đều là mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên và mừng rỡ, bởi vì hôm nay đi theo chủ nhiệm Tiêu tiến hành một lần phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng vô cùng đặc sắc, giống y như sách giáo khoa

Họ quay người nhìn thoáng qua Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên, chỉ thấy hai người hơi ngơ ngác.

Không sai

Lúc này, Trương Hiên thật sự là ngơ ngác, mà Diêu Nhạc Khang thì cũng không tốt đến nơi nào.

Hai người đều yên lặng hồi tưởng lại dư vị chi tiết ca phẫu thuật vừa rồi.

Thu hoạch quá lớn.

Ba vị chủ nhiệm còn lại không khỏi cảm khái.

Ai

Chủ nhiệm Diêu quả nhiên là chủ nhiệm, có đảm đương.

Chẳng qua là đáng tiếc cho chủ nhiệm Trương

Quên đi, cùng lắm thì buổi tối mời hai người họ ăn bữa cơm, còn về tiền cơm thì khẳng định sẽ do ba người chia đều.

Nếu như một ca phẫu thuật này đối với bác sĩ chính là khảo nghiệm, như vậy đối với bác sĩ gây tê chính là thi đại học

Muốn duy trì tốt dấu hiệu sinh tồn của người bệnh là rất khó khăn.

Bản thân người bệnh đã có bệnh tim, không chỉ phải chặn động mạch chủ thời gian, tránh huyết áp đột nhiên lên cao, còn phải cẩn thận từng li từng tí tại mở kẹp chặn máu để phòng ngừa huyết áp hạ đột ngột.

Phẫu thuật kết thúc 10 phút, dấu hiệu sinh tồn của người bệnh hoàn toàn bình thường, lúc này tất cả mọi người mới chính thức nhẹ nhàng thở ra.

Diêu Nhạc Khang muốn hít sâu một hơi bình phục một chút tâm trạng, thế nhưng... Nghĩ đến trong phòng này sẽ có rất nhiều xoắn khuẩn giang mai, nghĩ tới nghĩ lui anh quyết định cắt đứt khẩu khí này.

- Phẫu thuật đặc sắc, cảm ơn chủ nhiệm Tiêu và hội trưởng Trần, hôm nay thật sự là cho chúng tôi mở rộng tầm mắt

Tiêu Triết Hải cười nói:

- Chủ nhiệm Diêu khách khí, nhưng vẫn là mau chóng đưa người bệnh đến phòng giám sát, kịp thời quan sát.

Diêu Nhạc Khang gật đầu, ra cửa thu thập một phen, sau đó gọi điện thoại cho chủ nhiệm ICU, an bài phòng bệnh VIP giám sát.

Sau phẫu thuật cần phải giám sát dấu hiệu sinh tồn nghiêm mật, bảo trì tốt công năng của trái tim và dung tích máu tuần hoàn thích hợp, hơn nữa còn phải quan sát lưu lượng máu, kịp thời phát hiện nội mô bóc tách dẫn đến tắc động mạch hoặc mảnh vỡ của nội mô hoặc cục máu đông tạo thành thuyên tắc động mạch đến chi dưới.

Vì vậy toàn bộ phẫu thuật vẫn còn chưa kết thúc, cần chờ một tuần sau, người bệnh chân chính ổn định lại.

Lúc này, Diêu Nhạc Khang còn có một vấn đề không rõ lắm, nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ, chờ sau khi chuyển người bệnh đi.

Anh vội vàng vòng trở lại, nói với Trần Thương:

- Cái này... hội trưởng Trần, tôi có một chuyện không rõ, vừa rồi lúc cậu xử lý động mạch chủ, tại sao phải tách rời thêm 2cm?

Sau khi Trương Hiên nghe thấy câu nói này cũng lập tức hồi tưởng lại vừa rồi tách ra mạch máu kia nhiều ra đến 2cm.

Anh cho là thói quen của Trần Thương, bây giờ nghe thấy Diêu Nhạc Khang hỏi như vậy, bất đắc dĩ xúc động một tiếng

Người ta không hổ danh là chủ nhiệm

Đối với quan sát chi tiết quá đúng chỗ.

Ngay khi rửa tay, trong đầu Tiêu Triết Hải cũng hoàn nguyên hình ảnh Trần Thương phẫu thuật.

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói:

- Búi thần kinh nơi đó tương đối đặc biệt, một khi búi thần kinh động mạch chủ trước bị tổn thương... sẽ rất dễ dẫn tới cản trở công năng tiểu sinh của đàn ông.

Trương Hiên nghe xong, lập tức chợt hiểu ra, lấy tay mò mò lên túi áo, vội vã lấy ra quyển sổ tay nhỏ ghi lại.

Mà Diêu Nhạc Khang thì cũng chợt hiểu ra nhẹ gật đầu.

Thật ra...

Không chỉ có vấn đề này, anh còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Thế nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhiều thao tác lại không biết nên hỏi thế nào.

Tư liệu hình ảnh của người bệnh bị mã hóa, anh cũng không tiện sao chép, mặc dù với tư cách người tham gia phẫu thuật, anh xem cũng không quan trọng.

Thế nhưng, làm người vẫn phải có nguyên tắc.

Bản thân Diêu Nhạc Khang là chủ nhiệm, tự nhiên cũng phải làm gương tốt.

Video phẫu thuật rất nhanh được mã hóa để lưu trữ.

Trần Thương cũng không tiện ở lại nữa, thế là chuẩn bị rời đi.

Diêu Nhạc Khang vội vàng gọi lại:

- Cái này... hội trưởng Trần, lưu lại phương thức liên lạc? Sau này có thể giao tiếp nhiều hơn

Sau khi Diêu Nhạc Khang nói vậy thì đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Trần Thương có thể không để ý tới mình hay không, sau đó quay người rời đi.

Nếu thật như vậy thì... Chẳng phải là rất xấu hổ?

Cả Trương Hiên cũng trừng to mắt nhìn chủ nhiệm Diêu.

Chủ nhiệm Diêu, sao anh có thể liếm như thế chứ?

Mới vừa rồi người ta còn phê bình anh nữa nha

Đây là địa bàn của chúng ta, chỉ cần một câu nói của anh...

Trương Hiên móc điện thoại ra:

- Hội trưởng Trần, đúng đúng đúng, đây là Wechat của tôi, cậu thêm một chút, sau đó thường xuyên liên lạc

Trần Thương cười nói:

- Ừm, thường xuyên liên lạc.

Thấy Trần Thương lưu lại phương thức liên lạc, Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên mới hài lòng cất điện thoại.

Mà Tiêu Triết Hải thì cùng với Trần Thương đi ra ngoài:

- Cái này, Trần Thương, tôi định theo cậu tới trung tâm Cấp cứu thủ đô một chuyến.

Nói xong, Tiêu Triết Hải cười nói với đám người Diêu Nhạc Khang:

- Chủ nhiệm Tiêu, giờ tôi sẽ về trước, cuối tuần tôi lại đến.

Diêu Nhạc Khang và Tiêu Triết Hải cũng không phải lần đầu gặp nhau, Tiêu Triết Hải từ thời kì Dương Phái đã thường xuyên đến bệnh viện phụ thuộc Bắc Đại, cũng là khách quen.

Thậm chí Diêu Nhạc Khang phải xem anh như thầy của mình.

- Vâng, vậy chủ nhiệm Tiêu chú ý an toàn.

Còn về chuyện tiền bạc thì hai người không có nhiều lời, dù sao nhiều người nhiều miệng, không thích hợp nhiều lời.

Sở dĩ Tiêu Triết Hải đi theo Trần Thương rời đi, thật ra trong lòng cũng là ngứa ngáy cồn cào, cực kỳ tò mò.

Anh rất muốn biết đến cùng thì Trần Thương làm phẫu thuật thế nào.

Thế nhưng, hỏi đi, cũng hỏi không ra cái gì.

Còn chỉ có thể chờ đợi khi có cơ hội, thật tốt quan sát một chút.

Y học chính là phải học tập lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ

Lực lượng một người vẫn là có hạn.

Chương 1230: Tổ Năm Người Keo Kiệt

Trên đường đi, Tiêu Triết Hải và Trần Thương đã nghe rất nhiều người nói về ca phẫu thuật hôm qua.

Thuận lợi hoàn thành ca phẫu thuật hôm qua, họ đã trò chuyện với nhau về phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng.

Trên đường đi, tài xế xe taxi rất muốn trò chuyện với Trần Thương và Tiêu Triết Hải.

Thế nhưng...

Thực tế, Trần Thương và Tiêu Triết Hải đang nói chuyện về chuyên môn của mình, tài xế taxi căn bản là không hiểu hai người họ nói gì.

Chỉ có thể tập trung lái xe.

Tài xế không thể làm gì khác ngoài chuyện lái xe, lúc này tài xế lái xe taxi mới hiểu được cái gì gọi là đàn gãy tai trâu.

Làm cho anh cảm thấy chóng mặt, khó chiu

Thường ngày, tài xế Dương nói rất nhiều, nhưng hôm này làm cho cả người anh cảm giác không được thoải mái.

Cũng không phải là không nói câu nào, lúc hai người xuống xe, Trần Thương có hỏi bao nhiêu tiền taxi.

Tài xế Dương trả lời:

- 35

Cuối cùng họ cũng có nói chuyện với nhau, anh Dương cũng hiểu họ nói gì

Nghĩ tới việc đã nói chuyện, thì anh quyết định nói thêm vài câu:

- Wechat Alipay là gì?

Nghĩ tới đây, anh quyết định nhiều lời vài câu:

- Wechat hay là Alipay?

Chủ nhiệm Tiêu Triết Hải không ở lại lâu, sau khi hàn huyên tâm sự với Ngô Đồng Phủ thì xách hành lí đi ra sân bay.

Lúc này, Trần Thương trở lại bệnh viện, sau đó đi tới phòng trực ban.

【Đinh! Chúc mừng bác sĩ Trần, đã thực hiện thành công ca phẫu thuật cấp 88, phình động mạch chủ tường kép, đã được thưởng Pen kẹp kim của tôi.】

Trần Thương: ?

Pen kẹp kim của tôi?

Cái quỷ gì thế?

Trần Thương nhìn cái phần thưởng trong hư vô, không nói thành lời.

【 Pen kẹp kim của tôi: kéo dài trạng thái, gia trì nên trạng thái có thể làm lý giải sâu sắc đối với pen kẹp kim, làm cho tay và pen kẹp kim bảo trì một trạng thái phù hợp nhất. 】

Hết rồi?

Trần Thương nhìn phần thưởng của mình, anh không biết nên nói cái gì để diễn tả được cảm nhận của mình lúc này

Đây là một cái lam buff?

Không đúng, là pen kẹp kim buff?

Trong đầu Trần Thương tự động hiện ra tay phải của mình biến thành một cái pen kẹp kim...

Mặt mũi tràn đầy biểu cảm.

Ban thưởng quỷ gì vậy?

Trần Thương không có kinh nghiệm đoán phần thưởng là gì

Mà lúc này, Trần Thương đã cấp 57, cách cấp 60 chỉ còn ba bước

Hiện tại trời đã không còn sớm, Trần Thương thu dọn, đứng dậy về nhà.

...

...

Mà lúc này, Ngoại khoa tổng hợp bệnh viện Bắc Đại có vài chủ nhiệm đi ra, kéo lấy Trương Hiên và Diêu Nhạc Khang nhất định phải mời hai người họ cùng nhau đi ăn cơm.

Vì biểu dương thành tích hai người đạt được, họ cùng với chủ nhiệm Tiêu quyết định mời hai người ăn bữa cơm ngon.

Thế là năm người đi tới một nhà hàng, nhìn vào thực đơn tất cả món ăn không vượt quá 50 đồng, nói với Trương Hiên:

- Trương Hiên, tùy cậu chọn món

Sau khi ăn no nê, ba người họ bắt đầu thảo luân về ca phẫu thuật hôm nay, nói chuyện say sưa

Đang lúc nói chuyện, chủ nhiệm Tôn bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm Diêu, hình như hôm nay tôi thấy Trần Thương phê bình chủ nhiệm Dương đúng không?

Hai người khác dồn dập nói:

- Đúng đấy, chúng tôi thấy Trần Thương phê bình chủ nhiệm Diêu, Trần Thương cũng quá lời, không phải dạng vừa….

Diêu Nhạc Khang sững sờ, lập tức đỏ mặt, không ngờ đám người này cũng nghe thấy được.

Nhưng...

Nghe thấy ba người nói Trần Thương không tốt, Diêu Nhạc Khang vội vàng ngăn lại:

- Hôm nay là vấn đề của chính tôi, trong lúc phẫu thuật hơi không tập trung.

- Aizz, nói đến cũng là phẫu thuật của Trần Thương hôm nay quá đặc sắc

Trương Hiên vội vàng gật đầu:

- Đúng, các người không thấy được hôm nay Trần Thương phẫu thuật như thế nào đâu, tôi làm trợ thủ mới thấy được.

- Trần Thương, thật là quá lợi hại

Năm chủ nhiệm bàn về bệnh nhân bốn mươi lăm tuổi sẽ phẫu thuật vào ngày mai, mỗi người một lời xôn xao. Hôm nay bắt đầu nhớ lại, thức ăn đầy bàn.

Nói đến, đây cũng là truyền thống tốt đẹp của Ngoại khoa tổng hợp phụ thuộc bệnh viện Bắc Đại: Keo kiệt

Một bữa cơm ba người có thể mời được, hơn nữa còn là mời ở nhà hàng nhỏ.

Bên này, ba người nghe thấy Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên tán thưởng Trần Thương thì cảm thấy không phục

Có lẽ họ cảm thấy chủ nhiệm Tiêu Triết Hải lợi hại hơn nhiều.

Kết quả, sau khi uống ba năm chai bia vào trong bụng, trình độ học vấn cao đến mấy cũng thành tên chợ búa vén tay áo lên tranh luận.

Làm cho ông chủ tiệm cơm cắn răng đưa họ một dĩa đậu phộng miễn phí.

Trên lý thuyết thì chủ nhiệm rất có tiền. Thế nhưng, mỗi lần đến lúc tính tiền, cái bản chất keo kiệt của chủ nhiệm lại được bộc lộ.

Ai

Sau khi một đám người ăn cơm no nê thì vẫn không ai phục ai.

Quyết định ngày mai sẽ quyết đấu trên bàn phẫu thuật, xem thử ai lợi hại hơn, Tiêu Triết Hải hay Trần Thương.

Mặc dù ông chủ tiệm cơm không biết họ tranh luận về cái gì. Thế nhưng, biết mấy người kia thường kia thường xuyên tăng ca đến mười một, mười hai giờ. Cho nên ông quyết định không đuổi bọn họ đi.

Cũng không dễ dàng...

Ngày hôm sau, ca phẫu thuật đã được tiến hành, Diêu Nhạc Khang và Trương Hiên tiến hành, những người khác quan sát.

Ca phẫu thuật vừa bắt đầu, Diệu Nhạc Khang và Trương Hiên hợp tác cùng nhau để hai người cũng nhau tỏa sáng.

Mặc dù chỉ là một ca phẫu thuật bình thường, thế nhưng

Mấu chốt là nằm ở chỗ lý niệm.

Hai người Diệu Nhạc Khang và Trương Hiên đem dụng cụ cứ thế mà dùng, họ trở thành không biết nhau, nhưng... phẫu thuật có rất nhiều chi tiết cùng nhau thao tác, đều này làm cho họ trợn mắt há hốc mồm

- Mẹ nó... Cái pen kẹp kim này còn có thể dùng như thế? Khoan hãy nói, cái kẹp này xử lý như vậy rất phù hợp

- Ừm, anh xem cái kim thăm dò này thật sự là thiên tài

...

Ba người càng xem càng thấy kỳ lạ.

Phẫu thuật xong, phản ứng đầu tiên của ba người không phải là Trần Thương trâu bò

Mà tối hôm qua thua thiệt hết 128 nguyên, tiền cơm.

Họ vốn cho rằng thua thiệt là Trương Hiên và chủ nhiệm Diêu, hôm qua mình là người được lợi nhất

Họ không ngờ Trần Thương cũng lợi hại như vậy.

Hồi tưởng lại thái độ của Tiêu Triết Hải đối với Trần Thương, năm người bất đắc dĩ.

Diêu Nhạc Khang nói:

- Thật ra, phẫu thuật ngày hôm qua là Tiêu Triết Hải đích thân mời Trần Thương đến

- Chủ nhiệm Tiêu nói một mình không thể làm được phẫu thuật, cần có một người tay nghề không thua chủ nhiệm Tiêu cùng hợp tác

- Thế nhưng sau khi chủ nhiệm Tiêu nói xong phương án phẫu thuật, Trần Thương đột nhiên nói rằng mình có phương pháp tốt hơn

- Sau khi chủ nhiệm Tiêu nghe xong thì mới quyết định để Trần Thương mổ chính

Lúc này, họ mới sửng sốt.

Thì ra là thế

Trách không được Trần Thương là bác sĩ mổ chính.

Thế nhưng, như vậy thì họ lại càng thua thiệt.

Ba người một suy nghĩ:

- Chủ nhiệm, hay là... Chúng tôi xem video phẫu thuật?

Diêu Nhạc Khang lập tức lắc đầu:

- Không được, không được, vấn đề nguyên tắc

Ba người nghe xong, bất đắt dĩ thất vọng.

Diêu Nhạc Khang cười nói:

- Chúng ta không phải lưu lại phương thức liên lạc à? Cái này thường xuyên nhắn tin dễ mà

Ba người vội vàng nói:

- Mau gửi Wechat hội trưởng Trần qua cho tôi.

Diêu Nhạc Khang gật đầu, gửi cho từng người.

Lúc này, một người trong đó nói:

- Chủ nhiệm Diêu, xem thử trang cá nhân của Trần Thương có cái gì hay có thể chia sẻ không.

Diêu Nhạc Khang nghe xong, cảm thấy rất đúng

Lập tức mở ra trang cá nhân của Trần Thương.

- Ai? Anh xem bản tin gần đây nhất này, bác sĩ Trần Thương vì luyện tập thay thế phẫu thuật động mạch chủ, quen thuộc mạch máu nhân tạo, đã lấy chiếc váy Polyester của vợ làm thành mạch máu nhân tạo

Sau khi năm người xem xong, nhìn nhau, có chút áp lực

Họ rất khó làm được.

Dù sao một tháng vợ họ chỉ cho 1000 tiền tiêu vặt...

Ai... Nếu không phải chân ái, ai nguyện ý làm viêm khí quản...

...

...

Chương 1231: Hội Trưởng Trần Muốn Làm Gì Thì Làm

Sau khi Vu Uyển phẫu thuật được hai ngày

Chẳng qua là, thời gian hai ngày này, người bệnh vẫn còn ở trạng thái hôn mê, điều này làn cho viện phương hơi thấp thỏm lo âu, trong lòng cảm thấy bất an

Mặc dù người nhà Vu Uyển biết được ca phẫu thuật Vu Uyển rất nguy hiểm, thể nhưng vào giây phút này, cũng không tránh khỏi sự lo lắng cho cô ấy.

Người nhà không có trách móc bất cứ điều gì, ngược lại còn rất cảm kích.

Lời nói của người mẹ:

- Tôi nghĩ đến hình ảnh ngày mà Uyển nhi rời đi, qua nhiều năm như vậy, tôi mỗi ngày đều nghĩ, tôi không dám nghĩ, thế nhưng mà nằm ngủ tôi cũng mơ thấy.

- Tôi biết ngày này sớm muộn gì cũng tới

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Nói không hết bi thương, bất đắc dĩ nói không ra.

Từ đó, người mẹ mỗi ngày đều đến bệnh viện năm sáu lần, buổi sáng còn chưa kịp giao ban, tiếp đó mỗi lần cơm nước xong xuôi, còn đến buổi tối trước khi ngủ...

Bà không có bản lĩnh, không thay đổi được cái gì.

Chỉ hi vọng sau khi con gái tỉnh lại có thể nhanh nhìn thấy được con gái.

Mặc dù ý tá không ngừng căn dặn, nếu Vu Uyển tỉnh dậy sẽ nhanh chóng thông báo cho người nhà, thế nhưng bà mẹ không thể chịu được, cứ thấp thỏm lo âu:

- Cô ý tá, nếu tôi không đến đây, ăn cơm sẽ không ngon, ngủ sẽ không yên giấc.

Vu Uyển đã có dấu hiệu bình phục, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, điều này làm cho Trần Thương và Lý Bảo Sơn rất lo lắng.

Vào buổi sáng ngày thứ năm, cuối cùng Vu Uyển cũng tỉnh lại, buổi sáng Dư Dũng Cương, Hà Chí Khiêm đích thân đi đến phòng giám sát để

quan sát Vu Uyển.

Sau khi tỉnh lại, Lý Bảo Sơn liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

Mặc dù Vu Uyển trả lời hơi chậm chạp, thế nhưng ý thức về mọi thứ đề rất rõ ràng, mặc dù chưa thực sự bình phục thế nhưng lại có thể tiếp nhận tất cả thông tin, hoạt đông hô hấp của tim bình thường…

Kiểm tra tất cả các chỉ tiêu đều bình thường, điều này làm cho tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, yên tâm được phần nào

Mẹ của Vu Uyển cũng được vào thăm, nhìn con gái một chút cùng với hai con gái lớn. Hai chị gái nhìn nhau, không nói chuyện, nước mắt đầy tròng, vừa cười vừa khóc.

Bên trong ánh mắt Vu Uyển đều là vì người con gái thua thiệt.

Bên trong ánh mắt của người me là sự vui mừng khi nhìn thấy đứa con gái bé bỏng của mình đã tỉnh dậy sau những ngày dài hôn mê của bậc làm cha làm mẹ.

Nhưng tình trạng Vu Uyển cần phải giám sát nghiêm ngặt và tịnh dưỡng, ngày đầu tiên Kiều Thành An bắt đầu nghiêm cấm tất cả mọi người đến thăm hỏi Vu Uyển.

Mà Trần Thương, Lý Bảo Sơn, và những người tham gia phẫu thuật, đều đã an tâm, nhẹ nhàng thở ra

Hiện tại, người bệnh có hi vọng rất lớn

Trong lúc ăn cơm trưa, Lý Bảo Sơn đột nhiên tìm tới Trần Thương nói chuyện:

- Bác sĩ Trần, tình Đông Dương muốn thành lập kho nhân tài: anh tài Đông Dương. Cậu xem có thích hợp cái nào với mình không.

Trần Thương sững sờ:

- Anh tài Đông Dương? Đó là cái gì?

Lý Bảo Sơn nói:

- Tỉnh Đông Dương chúng ta vì muốn áp dụng chiến lược tăng tốc nhân tài, xây dựng nhân tài trưởng thành trên đất màu mỡ, hoàn thiện bản thân, kích thích sự sáng tạo trong cuộc sống lập nghiệp của nhân tài.

- Tỉnh ủy quyết định áp dụng “anh tài Đông Dương” duy trì kế hoạch, trong phạm vi toàn tỉnh tuyển chọn một số nhân tài, là những người cốt cán cùng với một số thanh niên ưu tu, duy trì kế hoạch.

Sau khi Nghe thấy tin tức này, Trần Thương cũng cảm thấy rất hứng thú.

Lý Bảo Sơn tiếp tục nói:

- Cái này tương đương với một cái kho nhân tài cao cấp cho tỉnh Đông Dương chúng ta, thành lập để trợ cấp nhân tài, bồi dưỡng nhân tài cao cấp.

Trần Thương gật đầu, Lý Bảo Sơn mở điện thoại di động ra nhìn thông báo được gửi tới.

Chủ yếu là ba cấp bậc.

Thứ nhất là "lĩnh quân nhân tài cấp cao", thứ hai "nhân tài cốt cán hàng đầu", thứ ba "Thanh niên nhân tài ưu tú".

Sau khi nhìn thấy thông báo cụ thể, Trần Thương bất đắc dĩ tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Thế nhưng lần này tiền phụ cấp rất cao.

Hằng năm, nhân tài cấp cao được trợ cấp năm vạn, cốt cán hàng đầu được ba vạn, thanh niên nhân tài ưu tú một vạn.

Mặc dù tiền trợ cấp không nhiều, thế nhưng số tiền sẽ được nhân lên rất nhiều.

Trần Thương tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Lý, anh nằm trong cấp nào?

Lý Bảo Sơn cười nói:

- Mấy năm nay tôi không có cái gì đặc thù vinh dự và thành tựu, cũng không phải viện sĩ, chỉ là "nhân tài cốt cán hàng đầu".

Trần Thương nghe xong, lập tức sững sờ, xem ra mình chỉ có thể là nhân tài cấp bậc thấp nhất?

Thứ nhất chọn các cấp phải thông qua tuyển chọn, yêu cầu là viện sĩ quốc gia, hoặc là học giả Trường Giang, thanh niên kiệt xuất quốc gia, đại sư y học Trung Quốc, công mỹ đại sư, quán quân Olympic, 500 cường cấp cao quản lý công trình kỹ thuật nhân tài, và tất cả làm các giải thưởng lớn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên sững sờ

Mình có thưởng à?

Danh hiệu vinh dự có tính không?

Trần Thương có chút tủi thân.

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Chủ nhiệm Lý, tôi là hội trưởng Ngoại khoa tiêu hóa thì tính là cái gì? Có tính là giải thưởng không?

Lý Bảo Sơn sững sờ, anh cảm thấy... chính phủ tỉnh Đông Dương và Tỉnh ủy đã quên cái này

Bởi vì bên trong điều kiện của kế hoạch, cơ bản không có nhắc đến tính uy quyền những chức vụ hội trưởng.

Bởi vì những chức vụ này quá mơ hồ

Trên thực tế, có thể trở thành hội trưởng thì không phải ai cũng là viện sĩ.

Trần Thương chính là một nhân tài.

Bên trong ánh nắng Lý Bảo Sơn nhìn Trần Thương tràn đầy hâm mộ và ghen tị.

Mình đã khổ cực phấn đấy nhiều năm như vây, chỉ mới là thành viên "nhân tài cốt cán hàng đầu", Trần Thương ngược lại tốt, hiện tại đã có cơ hội trở thành hội trưởng "lĩnh quân nhân tài cấp cao".

Lý Bảo Sơn khụ khụ một tiếng:

- Nếu có giải thưởng thì rất cao, cậu nhìn câu đầu này, giải thưởng quốc tế quốc nội trứ danh kiến trúc, giải thưởng thiết kế công nghiệp, giải thưởng văn học, giải thưởng phim ảnh, giải thưởng TV, giải thưởng hài kịch, giải thưởng âm nhạc, giải thưởng quảng cáo, giải thưởng sẽ dựa vào cấp bậc của người đoạt giải.

- Trần Thương muốn đoạt được một giải thưởng, tôi sẽ giúp cậu trình báo lên bệnh viện, có lẽ vấn đề, đáng tiếc là…

Trần Thương nghe xong, biết rằng cách tính thưởng lớn của quốc tế có tầm quan trọng như thế nào.

Đúng

Mình là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất năm 2019?

Xem ra giải thưởng vẫn thật rất quan trọng, nghĩ tới đây

Trần Thương cảm thấy thành lập Ngoại khoa tiêu hóa thế giới là một giải thưởng, cũng coi như là vinh dự.

Chính mình với tư cách là hội trưởng, khẳng định sẽ được giải thưởng thứ nhất.

Nghĩ tới đây

Trần Thương lập tức cầm điện thoại, gọi điện thoại cho bí thư Eileen.

- Eileen, tôi có cái ý nghĩ nay, sau ba năm chúng ta sẽ tổ chức bình chọn một lần cho Ngoại khoa tiêu hóa học thế giới, chia làm: thưởng cho bác sĩ tốt nhất Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, thưởng cho bác sĩ thanh niên tiêu biểu Ngoại khóa tiêu hóa thế giới.

Eileen nghe xong, cảm thấy rất hứng thú với cái ý nghĩa này, bình chọn thưởng như vậy, không chỉ giúp ngành học phát triển, hơn nữa còn có thể giúp mọi người dồn hết sức mình dồn vào công việc.

Đây là một tin tức tốt

Eileen gật đầu:

- Tốt, hội trưởng Trần, hãy cho tôi thời gian suy nghĩ về kế hoạch nay, tôi sẽ trả lời với anh về vấn đề này sau.

Lý Bảo Sơn trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Thương, không tưởng tượng nổi rằng Trần Thương có thể suy nghĩ ra cái kế hoạch này.

Tổ chức một cái trao giải cho tổ chức của mình?

Thế nhưng

Lý Bảo Sơn không còn lời nào để nói.

Dù sao, người ta chính là hội trưởng, hội trưởng... Có thể muốn làm gì thì làm à?

Nhìn biểu hiện trên gương mặt Trần Thương, Lý Bảo Sơn đã biết rõ đáp án cho câu hỏi của mình

Hội trưởng không biết xấu hổ là gì, muốn làm gì là làm

Chương 1232: Cơm Này, Không Có Cách Nào Ăn

Trần Thương cúp điện thoại, thở dài:

- Aizz... Xem ra, mình muốn trở thành lĩnh quân nhân tài cấp cao, còn cần phải chờ hai năm nữa

Lý Bảo Sơn suýt nữa phun máu

Hôm nay, Trần Thương đột nhiên đến ngồi ăn cơm với Lý Bảo Sơn, Lý Bảo Sơn cảm thấy đó là điều sai lầm lớn nhất.

Không có chuyện gì đến tại sao đến ngồi với mình?

Lý Bảo Sơn thở dài, lắc đầu.

Đột nhiên ánh mắt anh sáng lên, đúng rồi, hai năm nữa, tới lúc đó có lẽ mình cũng đã về hưu rồi, đến lúc đó Trần Thương cũng sẽ không thể khoe khoan với mình được.

Nghĩ được như vậy, Lý Bảo Sơn thoải mái ăn mấy muỗng cơm.

Bây giờ, Trần Thương đã tìm được mục tiêu phấn đấu, đặt điện thoại lên bàn, vừa ăn cơm vừa chờ cái gì đó

Bắt đầu xem từng điều kiện để đạt được "lĩnh quân nhân tài cấp cao".

- Đúng rồi, chủ nhiệm Lý, năm ngoái tôi nhận được giải thưởng bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới hằng năm có tính hay không, hay chỉ là giải thuyết lớn?

Vừa nghe xong, Lý Bảo Sơn cảm thấy ăn cơm không ngon nữa.

Lý Bảo Sơn bắt đầu nghiến răng, cảm thấy bực bội, không được tự nhiên.

Cả hạt gạo lớn chắc nịch hình như quên dây dưa với nước bọt Amylase, đã liều lĩnh xông qua miệng - lưỡi và cơ miệng, mở ra cánh cửa cơ lưỡi gà, tiến vào thực quản

Tên gọi tắt: Thịt vịt tê răng, hạt gạo nghẹn lại

Lý Bảo Sơn vội vàng nhấp một hớp canh rong biển.

Thế nhưng bị nghẹn do ăn cơm thì đã được giải quyết, thế nhưng trong lòng lại nghẹn lời.

Lý Bảo Sơn cứ thế thật lâu không thể nói được câu nào.

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy khẽ hát bưng đồ ăn đi tới.

Sau khi thấy hai người thì cười và chào một tiếng.

- Trần Thương, sao không ăn cơm? Không hợp khẩu vị à?

Bác sĩ Mã cười, cắn một miếng thịt viên, toàn thân thoải mái.

Làm sao thoải mái, chỉ cần có thịt là thoải mái

Mệt mỏi buổi sáng, thế nhưng mỗi ngày vui sướng nhất đối với bác sĩ Mã là thời gian ở phòng ăn, ngửi được mùi vị thức ăn, ăn một phần ăn đầy đủ món, đó là thời gian thoải mái nhất với Mã Nguyệt Huy.

Trần Thương lắc đầu:

- Tỉnh Đông Dương chúng ta phải báo cáo kế hoạch Đông Dương, tôi đang xem thử tôi phù hợp với hạng mục nào.

Bác sĩ Mã nghe xong, lập tức nói:

- Aizz, bác sĩ nói cái này, những năm nay rất nhiều nơi lần lượt công khai kho chính sách nhân tài.

Anh tài Sơn Tây, anh tài Thượng Hải, anh tài thủ đô…

Tôi còn là thanh niên nhân tài thủ đô cốt cán, tương đương với cái thứ hai, hàng đầu cốt cán.

Chủ nhiệm Mã đối với cái này rất có cảm giác thành tựu.

Dù sao, cái kho nhân tài này, phê duyệt tương đối nghiêm khắc.

Vì bảo đảm nhân tài trong thời gian định tính nên hằng năm đều tổ chức bình chọn một lần, người thì lui, người thì tiến, gia tăng sức cạnh tranh.

Sau khi Trần Thương nghe, cũng không lên tiếng, chủ nhiệm Mã tỉnh bơ kẹp chân vịt bỏ vào trong chén của mình, giống như nói - Trần Thương không ăn thì để tôi, không thể lãng phí

Trần Thương gật đầu:

- Anh ăn đi, tôi xem một chút tôi thỏa mãn yêu cầu nào không.

Chủ nhiệm Mã cười ha ha một tiếng:

- Bác sĩ Trần hỏi tôi đi, tôi rất thạo nghiệp vụ.

Lý Bảo Sơn nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy, anh muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, quên đi, mặc kệ, ăn cơm trước đã.

Đợi Trần Thương nói xong, Lý Bảo Sơn lo lắng mình ăn không thấy ngon miệng.

Lúc này, Trần Thương rất nghiêm túc lấy ra một tờ giấy, vừa nói vừa viết.

- Chủ nhiệm Lý, tôi phát hiện tôi phù hợp với nhiều hạng mục cấp bậc thứ nhất lĩnh quân nhân tài cấp cao

- Anh xem, Trần Thương nói trọng điểm kế hoạch nghiên cứu quốc gia phát minh thủ tịch nhà khoa học, người phụ trách hạng mục, người chủ trì của quỹ ngân sách khoa học tự nhiên quốc gia, quỹ ngân sách khoa học xã hội

Trần Thương nhíu mày tự hỏi:

- Quỹ ngân sách Tự Nhiên và Xã Khoa Quốc gia thì tôi không có, thế nhưng... Thế nhưng tôi có phụ trách hai hạn mục Vệ Kiện ủy quốc gia và Bộ Khoa học và Công nghệ

Mã Nguyệt Huy vừa mới ăn một miếng cơm đã đột nhiên ho khụ khụ vài tiếng, cảm giác như nuốt trọng cơm.

Cơ bản cơm đã tiến vào thực quản mới đúng, đột nhiên bị một luồng khí vào bên trong ngăn cản đường hô hâp

May mắn là đã ho ra

Mã Nguyệt Huy tức giận nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ Trần hơi quá đáng rồi đấy. Cái hạng mục kế hoạch này lại so sánh với hạng mục Tự Nhiên Quốc gia, anh cố ý khoe khoang à?

Trần Thương nghiêm túc lắc đầu:

- Dĩ nhiên không phải

Lý Bảo Sơn thấy thế, đột nhiên cảm thấy đưa Trần Thương đi bồi dưỡng là một chuyện tốt, cậu ta sẽ không có cơ hội tham gia hạng mục lần này, bớt đi một nỗi đe dọa.

Nhìn Mã Nguyệt Huy, Lý Bảo Sơn cảm thấy đau lòng, giống như trước đây nhìn dáng vẻ Vương Khiêm.

Trần Thương nhìn Mã Nguyệt Huy, tiếp tục nói:

- Chủ nhiệm Mã, tôi muốn lấy chứng nhận mà thôi.

Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ.

Chính là cảm giác: Muốn ăn - 2.

Trần Thương tiếp tục xem.

- Tôi thấy cái này tôi cũng phù hợp, giáo sư của trường đại học có thể do trường đại học ra tiến cử.

Lý Bảo Sơn và Mã Nguyệt Huy liếc nhau, những điều Trần Thương mới vừa nói người phụ trách, hội trưởng, họ cũng đều biết.

Thế nhưng...

Song nhất lưu, giáo sư trường đại học?

Trần Thương trở thành giáo sư lúc nào.

Lý Bảo Sơn nhớ rõ Trần Thương là nghiên cứu sinh của đại học y khoa Đông Dương mà thôi, mặc dù cha vợ là hiệu trưởng trường đó, thế nhưng... Nơi đó cũng không phải trường đại học quốc gia.

Quan trọng nhất chính là, giáo sư khách tọa cũng không phải dễ làm như vậy

Mã Nguyệt Huy nghiêm túc nói:

- Bác sĩ Trần, muốn làm giáo sư của học viện không dễ dàng, mà giáo sư khách tọa thì bác sĩ Trần không có đủ thực lực, người ta là sẽ không mời.

Lý Bảo Sơn rất đồng ý

Thế nhưng, vào lúc này Trần Thương, cầm điện thoại lên, nói tiếp:

- Học viện y học Hiệp Hòa thì tính là trường học cấp bậc gì?

Lý Bảo Sơn và Mã Nguyệt Huy rất phối hợp với nhau:

- Đương nhiên là trọng điểm bên trong trọng điểm, nhất lưu trong nhất lưu

Trần Thương gật đầu, hời hợt nói:

- Tôi sắp làm giáo sư khách tọa của Hiệp Hòa.

Một câu nói làm cho hai người muốn hôn mê rồi.

- Bác sĩ Trần, cậu nói đùa hả?

Lý Bảo Sơn cố gắng hỏi lại

Mã Nguyệt Huy gật đầu:

- Chuyện lớn như vậy, sao tôi không biết?

Mã Nguyệt Huy nuốt ngụm nước miếng: Đồ ăn - 3

Trần Thương mở thư mời trong điện thoại ra:

- Không phải sao, thứ bảy tuần này sẽ tổ chức nghi thức sính nhiệm giáo sư, còn có, tôi cần phải lên phát biểu nữa.

- Tôi căn bản cho rằng đi làm khách tọa giáo sư học viện y học học Hiệp Hòa không có gì lạ, thế nhưng… Viện trưởng người ta và nghiên cứu sinh, bộ phận chủ nhiệm đều đích thân tới cửa mời, tôi cũng không tiện từ chối

Trần Thương thở dài:

- Aizz, không ngờ còn được phát huy tác dụng, thật sự là... thời cơ tới đỡ cũng không được.

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát đứng dậy:

- Cái này, chủ nhiệm Lý, bác sĩ Mã, mọi người ăn trước, tôi đi Hiệp Hòa một chuyến. Nói với viện trưởng Lý Khải chiều nay gửi giúp tôi một lá thư đề cử.

- Quá phiền phức, sớm biết vậy trước hết đó lúc tổ chức hội nghị ở Minnesota, tôi đã thưởng cho bác sĩ tốt nhất Ngoại khoa tiêu hóa thế giới.

Nói xong, Trần Thương thở dài, tự trách mình:

- Vẫn là không đủ kinh nghiệm

- Mọi người ăn đi

Nói dứt lời, Trần Thương rời đi.

Mà Mã Nguyệt Huy nhìn phần ăn của mình có miếng thịt.

Muốn ăn - 10...- 10...- 20
Lý Bảo Sơn thở dài, cơm này, không có cách nào ăn

Chương 1233: Thầy Trần Cần Thợ Quay Phim

Thứ năm, lúc xế chiều, Trần Thương ở trong khoa cùng đám người Hà Chí Khiêm hoàn thiện bản kế hoạch, mà đúng lúc này, nhân viên công tác bên phía Hiệp Hòa cũng gọi điện thoại tới.

- Chào giáo sư Trần, tôi là Triệu Nhã của viện y học Hiệp Hòa, thứ bảy này, bài diễn thuyết của anh xếp ở vị trí thứ sáu, anh đã chuẩn bị xong bài diễn thuyết chưa chưa?

Nhanh chóng từ trong điện thoại truyền đến một giọng nói của phụ nữ làm cho Trần Thương đột nhiên sửng sốt.

Anh suýt nữa quên chuyện này mất.

Hôm nay đã là thứ năm

Thứ bảy càng ngày càng gần, trong lòng Trần Thương cũng có chút lo lắng.

Đó chính là mình phải nói cái gì?

Thứ bảy Hiệp Hòa sẽ sính nhiệm thêm sáu giáo sư, mỗi người đều cần thảo luận một buổi tọa đàm không ngắn.

Bởi vì đại đa số đều là giáo sư chuyên gia và chủ nhiệm nên những thứ được nói trong buổi tọa đàm cũng tương đối cao siêu.

Dù sao người ở đó đều là nhân tài với trình độ học vấn cao.

Trần Thương vội vàng nói:

- Tốt, cám ơn cô, tôi đã biết.

Sau khi Triệu Nhã đối chiếu một chút thông tin với Trần Thương thì cúp điện thoại.

Điện thoại vừa mới tắt, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ: Được nhiều người ủng hộ! Chi tiết nhiệm vụ: Với tư cách là thanh niên tài tuấn của giới y học, mỗi lời nói cử động của anh đều sẽ ảnh hưởng rất nhiều bác sĩ trẻ tuổi, mời làm ra nội dung diễn thuyết ưu tú, sau khi nhiệm vụ hoàn thành có thể đạt được ban thưởng: Kỹ xảo nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo.】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy nhiệm vụ của hệ thống thì sắc mặt lập tức vui mừng.

Kỹ xảo nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo.

Đây là một loại kỹ xảo trước mắt Trần Thương vô cùng cần.

Đây đối với việc Trần Thương hoàn thành hội chứng Marfan và thay thế mạch máu chính là một thủ đoạn vô cùng không tệ, mà tính thực dụng cũng rất cao.

Thế nhưng, sau khi nhìn thấy miêu tả nhiệm vụ thì Trần Thương lại bắt đầu rơi vào trầm tư, mình phải diễn thuyết như thế nào mới tốt đây?

Mọi người xung quanh thấy thầy Trần nhận điện thoại rồi đột nhiên rơi vào trầm tư, lập tức dồn dập quyết định phát huy nhiệt huyết của mình, bày mưu tính kế cho thầy Trần.

- Thầy Trần, có chuyện gì vậy?

- Đúng đó, có chuyện gì anh cứ nói ra đi

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức mặt mày hớn hở, thật không uổng phí mình nhận những học sinh này.

- Tôi được viện y học Hiệp Hòa thuê làm giáo sư khách tọa, thứ bảy sẽ diễn ra nghi thức sính nhiệm, cho nên tôi cần chuẩn bị trước một bài diễn thuyết, mọi người nói ta nên nói gì khi lên diễn thuyết đây?

Mọi người nghe xong, lập tức nhíu mày.

- Những cái đó mà tính là gì chứ? Thầy Trần học thức uyên bác, anh tùy tiện lấy ra cũng là một đồ tốt.

- Đúng vậy, anh nói một chút về kỹ thuật bắc cầu động mạch vành hoặc là của Ngoại khoa tiêu hóa, tùy tiện lấy ra một cái cũng đủ để cho tất cả mọi người khen ngợi khâm phục

- Ừm, mấy thứ này đều là dẫn trước quốc tế, nếu nói ra tuyệt đối có bức cách

Mọi người dồn dập nói.

Thế nhưng, một tiểu bác sĩ nhỏ giọng nói:

- Nói những cái này nghe không hiểu...

Giọng của tiểu bác sĩ không lớn, nhưng lại làm cho trong phòng yên tĩnh trở lại.

Bởi vì tiểu bác sĩ này nói rất có đạo lý.

Mặc dù những phẫu thuật mới này hoặc là lý niệm mới này rất cao siêu, thế nhưng nói những nội dung rất bức cách, cao siêu mà các sinh viên thì lại không hiểu được, chẳng bằng nói ra những thứ gần gũi dễ hiểu.

Dù sao, Trần Thương cũng hiểu, lần này mình đi không phải để làm màu.

Không ở chỗ đó không lo việc đó.

Chính mình tất nhiên muốn làm cái này diễn thuyết, chẳng bằng nói một chút tất cả mọi người rất có thu hoạch đồ vật.

Lý Bảo Sơn nhẹ gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác, trình độ sinh viên Hiệp Hòa cao thấp không đều, thế nhưng đều là sinh viên, những quan niệm của cậu đặt trên đại hội thế giới cũng có một ít chủ nhiệm, chuyên gia nghe không hiểu, nếu nói cái này cho sinh viên thì rất rõ ràng hơi không hợp thời.

Hà Chí Khiêm cũng thở dài:

- Nói như vậy, nói một chút canh gà? Dốc lòng cố sự? Thầy Trần đây tuyệt đối là thần tượng của bác sĩ trẻ tuổi.

Từ Tử Minh trực tiếp liếc mắt, nhìn thoáng qua Hà Chí Khiêm, bất đắc dĩ nhổ nước bọt nói:

- Rót canh gà cho sinh viên ngành y, uổng cho anh nghĩ ra

Mọi người xung quanh nghe thấy câu nói này thì bất đắc dĩ bật cười.

Trần Thương nhìn tiểu bác sĩ kia, tò mò hỏi:

- Cậu cảm thấy tôi nên nói cái gì mới tốt?

Tiểu bác sĩ nghe thấy vậy thì đột nhiên nghẹn lời, thấy một đám chủ nhiệm nhìn mình chằm chằm, nhất thời trong lòng đầy khẩn trương, còn có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

- Tôi... Tôi cảm thấy... Nói một chút về chữa bệnh đơn giản nhất như làm sạch vết thương, khâu lại... Cái gì.

Mọi người nghe xong, bất đắc dĩ thở dài.

Nói thật, muốn đem thứ đơn giản nói để người ưa thích, nói trò mới, hệ số độ khó quá cao.

Mà ánh mắt Trần Thương thì đột nhiên sáng lên

Đúng vậy

Trần Thương đột nhiên linh cảm thấy.

Chỉ giảng một chút 【pen kẹp kim của tôi】 cũng tốt

Thứ này thật ra là rất có thể giảng dạy.

Nhìn như đơn giản, chính là một dụng cụ chữa bệnh, một dụng cụ mà mỗi một bác sĩ ngoại khoa nào cũng cần làm bạn cả đời, thật ra có rất nhiều cách nói và kỹ xảo.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên đưa ra quyết định.

Chọn cái này đi

Nhưng hiện tại cần lâm sàng thực tiễn cung cấp một chút hình ảnh.

Nghĩ tới đây, Trần Thương gọn gàng linh hoạt đứng dậy:

- Mọi người cứ thảo luận trước đi, tôi đi chuẩn bị một chút tài liệu.

Mấy chủ nhiệm tò mò nhìn bóng lưng Trần Thương:

- Thầy Trần anh định nói cái gì?

Trần Thương cười nói:

- Pen kẹp kim của tôi

Mọi người sững sờ, chính là cái loại thời thượng thời thượng rất thời thượng à?

Chờ sau khi Trần Thương rời đi, Hà Chí Khiêm đột nhiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

- Tôi cũng muốn đi xem.

Từ Tử Minh nghe vậy thì lập tức đánh nhịp:

- Cùng nhau đi

...

...

Sau khi Trần Thương trở lại khoa cấp cứu thì bắt đầu bận rộn.

- Bác sĩ Trương, có người bệnh chuẩn bị khâu lại, anh đến chuẩn bị một chút.

Y tá vội vàng nói.

Trần Thương nghe xong, vội vàng nói:

- Ta tới đi

Y tá thấy Trần Thương đồng ý, vội vàng nói:

- Trần bác sĩ, để tiểu Trương bác sĩ là được rồi, ngài đi làm việc ngài.

Trương Viễn lúng túng gật đầu:

- Đúng, loại việc nặng nhọc này, để tôi làm là được rồi! Không cần hàm lượng kỹ thuật gì cả.

Trần Thương cười nói:

- Ai nói không có hàm lượng kỹ thuật?

Sau khi nói xong:

- Lát nữa để tôi khâu lại, anh giúp tôi chụp ảnh.

Trương Viễn nghe thấy vậy thì lập tức nhíu mày:

- Chụp ảnh? Chụp ảnh gì?

Trần Thương nói:

- Lúc tôi khâu lại, nói anh chụp chỗ nào thì anh chụp chỗ đó, ta sắp đi Hiệp Hòa tọa đàm, cần chuẩn bị Powerpoint.

Trương Viễn nghe xong, lập tức cảm khái, cũng là khâu lại, bác sĩ Trần có thể đi Hiệp Hòa giảng bài, còn mình chỉ có thể làm thành việc nặng.

Chênh lệch

Trần Thương đột nhiên cảm thấy làm Powerpoint thật quá mệt mỏi, quay người nhìn Trương Viễn:

- Đúng rồi, thứ bảy tuần này anh có thời gian không? Tôi đi viện y học Hiệp Hòa tọa đàm, cần một người giúp đỡ, anh đi với tôi được không?

Trương Viễn nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, mặt mày hớn hở.

Xoa xoa đôi bàn tay:

- Viện y học Hiệp Hòa? Ta có thể làm gì?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Thật ra cũng không có gì, chính là giúp tôi cầm một chút đồ gì đó.

Trương Viễn nghe thấy vậy thì vội vàng hưng phấn gật đầu:

- Có thể có thể! Đại thần... Nhưng tại sao anh lại đến Hiệp Hòa?

Trần Thương cười nói:

- Tôi là giáo sư khách tọa của Hiệp Hòa, thứ bảy, chủ nhật phải đến đó sính nhiệm, cho nên cần chuẩn bị bài diễn thuyết.

Trương Viễn nghe thấy thì ánh mắt nhìn Trần Thương tràn đầy tinh quang.

Mà sau lưng thì là ánh mắt u oán của lão Mã.

Chương 1234: Ngưỡng Mộ Hội Trưởng Trần

Bên trong phòng xử lý.

Người bệnh là một người phụ nữ 30 tuổi, hôm nay lúc đi làm, cánh tay bị vạch trầy một vết lớn.

Vốn dĩ người phụ nữ phải đau khóc kêu gào, nhưng khi thấy Trần Thương thì trong lòng lại căng thẳng rất nhiều.

Dù sao, đứng trước soái ca sơ suất là một chuyện rất lúng túng.

Có đôi khi, giá trị nhan sắc cũng là liều thuốc tê tốt nhất

Trần Thương nhớ mang máng trước đây khi xem Tân Dòng Sông Ly Biệt, phân đoạn người nào đó bị thương, bị người nào đó hôn giảm đau.

Thậm chí sau đó còn điều tra một chút tư liệu, từ góc độ tiết phân tích một chút theo chứng cứ chứng nhận y học.

Ít nhất, Trần Thương nhớ đến lúc Tần Duyệt làm sạch vết thương cho người ta, rất ít còn thấy người đàn ông nhe răng trợn mắt.

Có rất nhiều người còn phải hiên ngang lẫm liệt nói một câu:

- Không sao đâu, không cần thuốc tê

Huống chi lúc này Trương Viễn còn cầm điện thoại thời khắc chuẩn bị làm tốt chụp ảnh.

Sau khi Trần Thương bàn giao với người phụ nữ này một phen, đối phương rất phối hợp, chẳng qua là đưa ra một cái yêu cầu:

- Nhớ kỹ phải khâu lại đẹp một chút

Sau khi Trần Thương hoàn thành xử lí hoàn thành cho người bệnh, sau đó tiêm thuốc tê.

Trần Thương chuẩn bị cầm lấy pen kẹp kim khâu lại.

Anh nói với Trương Viễn:

- Chụp một bức ảnh

Trương Viễn vội vàng gật đầu, chụp cho Trần Thương và người phụ nữ một bức ảnh.

Trần Thương lập tức nhíu mày:

- Chụp pen kẹp kim trong tay của tôi, không phải chụp tôi.

Trương Viễn liền vội vàng gật đầu.

Nhưng Trương Viễn như không phát hiện lạ thường trong đó.

Trần Thương thấy thế, bất đắc dĩ nhắc nhở:

- Anh chú ý tay, phương thức và góc độ cầm kim của tôi một chút.

Trương Viễn sững sờ, pen kẹp kim có cái gì để xem?

Anh ấy nhìn kỹ Trần Thương khâu lại, chỉ thấy anh ta dùng kim khí cụ nhạy bén kẹp lấy và khâu vết thương ở giữa 1/3 chỗ giao giới, tiếp đó bắt đầu khâu lại.

Hình như rất bình thường

Thế nhưng, ngay khi Trần Thương khâu lại, anh chợt phát hiện điểm khác biệt.

Trần Thương thường sử dụng nhất là "Nắm vững pháp", thế nhưng khi kim đâm vào, chỉ thấy cổ tay Trần Thương hơi dùng sức, anh chợt phát hiện, cây kim, pen kẹp kim trên tay Trần Thương hình như trở thành một cái góc độ đặc biệt.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chụp ảnh

Mặt Trương Viễn biến sắc, vội vàng bắt đầu chụp ảnh.

Lúc này

Cuối cùng anh cũng ý thức được một chuyện, cách đại thần khâu và mình khâu không giống nhau.

Pen kẹp kim của anh, có thể thật là pen kẹp kim của Trần Thương.

Lúc này, Trương Viễn lập tức thu hồi sự chủ quan vừa rồi, cẩn thận từng li từng tí chụp ảnh, anh sợ bỏ lỡ một chi tiết nào, cẩn thận từng li từng tí, mỗi một phân đoạn đều nghiêm túc chụp ảnh.

Không sợ chụp nhiều, chỉ sợ bỏ sót

Không chỉ có bản thân Trương Viễn, mà lúc này Trần Thương cũng hơi kinh ngạc.

Anh cũng phát hiện, 【 pen kẹp kim của tôi 】 cũng rất không bình thường

Pen kẹp kim trong tay Trần Thương như có một loại kết nối với kim khâu, nói không nên lời, nhưng lại tồn tại thiết thực.

Góc độ khác biệt để kim khâu tiến vào càng thêm dễ dàng, tốc độ và góc độ giúp cây kim phá hư tổ chức càng nhỏ hơn…

Kể từ đó, toàn bộ công tác khâu lại cũng trở nên thuận buồm xuôi gió.

Rất nhanh, anh đã khâu lại xong

Mà vào giờ phút này, Trương Viễn lại lần nữa nhìn cánh tay đã được khâu lại, lập tức sợ ngây cả người

Kết nối bằng phẳng này, xử lý chi tiết làn da, che giấu đường chỉ… vân vân, mỗi một chi tiết nhỏ đều xử lý vô cùng đúng chỗ.

Lúc này, Trương Viễn hình như đã hiểu vì sao Trần Thương ưu tú.

Bởi vì mỗi một công đoạn nhỏ nhất anh đều dụng tâm xử lý, mỗi một cái ở trong mắt mình đều là việc nặng, đã tốt lại còn muốn trở nên tốt hơn.

Đây là một loại thái độ nghề nghiệp

Trương Viễn hít sâu một hơi.

Mà người phụ nữ này nhìn thấy cánh tay của mình, khâu lại xinh đẹp như thế lập tức sửng sốt một chút:

- Bác sĩ, có thể để lại sẹo không?

Trần Thương còn chưa kịp nói gì, Trương Viễn đã bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Trần là người tiến hành khâu lại một cách thẩm mỹ, xử lý rất đúng chỗ, đường chỉ che giấu gì đó đều làm rất tinh tế.

- Nói thật, đây là lần khâu ngoại thương tốt nhất mà tôi thấy

Người bệnh nghe vậy thì lập tức mừng rỡ.

- Cám ơn bác sĩ

Người bệnh rời đi, Trần Thương dẫn theo Trương Viễn đi hướng về phòng phẫu thuật.

Vừa đi vừa nói:

- Anh thấy không?

Trương Viễn kích động gật đầu:

- Vâng! Thấy được

Trần Thương ừ một tiếng:

- Mới vừa rồi là khâu lại làn da, tiếp theo chúng ta đi phòng phẫu thuật Ngoại khoa tổng hợp, phẫu thuật ngoại khoa tim, phẫu thuật ngoại khoa tay.

- Chúng ta theo thứ tự đi thu thập khâu mạch máu, khâu đường ruột, khâu cơ bằng việc sử dụng kỹ xảo pen kẹp kim này.

- Quá trình này cũng không cần chụp ảnh, thế nhưng anh phải nhớ kỹ đi câu thông một chút, chúng ta cần phải phẫu thuật Screenshots.

Trương Viễn vội vàng gật đầu.

Trần Thương tìm tới phòng phẫu thuật của y tá trưởng, nhìn lại ca phẫu thuật hôm nay.

Sau đó, Trần Thương dẫn theo Trương Viễn trực tiếp đi ngoại khoa tổng hợp.

Sau khi Trần Thương tiến vào phòng phẫu thuật, là một ca phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày, phẫu thuật chính là phó chủ nhiệm Vu của ngoại khoa tổng hợp.

Sau khi Thấy Trần Thương đến, tất cả mọi người đều ngạc nhiên mừng rỡ

- Hội trưởng Trần tới

- Hội trưởng Trần

Tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

Bao gồm cả mổ chính là chủ nhiệm Vu cũng như thế, đừng đề cập đến các tiểu bác sĩ xung quanh.

Trần Thương của tiểu tổ tiêu hóa là thần tượng của họ.

- Hội trưởng Trần, anh… Sao lại tới đây?

Chủ nhiệm Vu hỏi.

Trần Thương cười nói:

- Tôi cần một chút ảnh tài liệu, cần khâu lại đường tiêu hóa một chút.

- Không quấy rầy chủ nhiệm Vu phẫu thuật chứ?

Chủ nhiệm Vu nghe vậy vui vẻ còn không kịp

Có thể được Trần Thương tự thân chỉ đạo, cơ hội như vậy khó mà có được.

- Không quấy rầy, không quấy rầy, cái này, mau mặc áo phẫu thuật cho hội trưởng Trần

- Phẫu thuật tạm dừng

- Bác sĩ Trần để tôi làm trợ thủ cho anh.

Trần Thương cười nói một tiếng cảm ơn.

Trong lúc nói chuyện đã bắt đầu mặc áo phẫu thuật.

Y tá vội vàng đi lên hỗ trợ.

Mà lúc này, tất cả mọi người đầy cõi lòng mong đợi.

Họ cũng muốn tận mắt nhìn hội trưởng Trần phẫu thuật.

Vừa rồi, Vu chủ nhiệm còn nói Trần Thương xây dựng lại đường tiêu hóa lợi hại cỡ nào cho đám thanh niên bác sĩ và nghiên cứu sinh này.

Không ngờ nhắc tào tháo thì tào tháo đến

Hội trưởng Trần lại đến thật.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghiêm túc.

Mà đúng lúc này, Trần Thương chuẩn bị sẵn sàng, nhìn chuẩn bị nối lại đường tiêu hóa trong ổ bụng, nhìn kỹ một chút.

Sau khi phân tích một phen, gật đầu khen ngợi:

- Không tệ, xây dựng kết cấu dạ dày rất tốt, xử lý tá tràng cũng rất đúng chỗ, chủ nhiệm Vu rất lợi hại.

Vu Đào nghe xong, trong lòng lập tức kiêu ngạo.

Có thể được Trần Thương tán dương, cái này ngưu, hắn có thể thổi một năm

Trần Thương quay người.

- Pen kẹp kim.

Y tá vội vàng đưa qua, địa vị của Trần Thương ở ngoại khoa tổng hợp không kém hơn chủ nhiệm Hà chút nào.

Trần Thương nói với Vu Đào:

- Anh nghiêm túc nhìn pen kẹp kim và khâu lại của ta.

Vu Đào thấy Trần Thương nghiêm túc như thế, lập tức cũng ngưng trọng lên.

Trần Thương bên này vừa bắt đầu, lông mày Vu Đào đã lập tức khóa chặt

Những người ở đây đều là chủ nhiệm và phó chủ nhiệm, kinh nghiệm đầy người nên tự nhiên nhìn một cái đã nhìn ra bất phàm.

Chỉ thấy cổ tay Trần Thương nhẹ nhàng run run, liên tục hoàn thành từng mũi khâu, biên độ run không lớn, nhưng lại vừa vặn để kim tiến vào kim và rút ra.

Nhìn như khâu lại bình thương nhưng lại lộ ra vô cùng không tầm thường.

Dần dần, nhìn động tác của Trần Thương, hai mắt Vu Đào càng ngày càng trừng lớn, thậm chí bắt đầu hô hấp dồn dập.

Động tác cầm kim

Góc độ đâm kim vào

Nhìn như rất bình thường nhưng đều là kỹ thuật không hề tầm thường.

Cái này đại khái chính là hội trưởng Trần?

Ngưỡng mộ núi cao

Chương 1235: Người Đi Nhẹ Nhàng...

Phẫu thuật tiến hành trong thời gian rất ngắn, không bao lâu đã hoàn thành công tác nối lại.

Đường tiêu hóa và làn da nối lại không giống nhau, trọng tâm ở chỗ phòng ngừa hình thành – Rò.

Bởi vậy, góc độ tiến kim vào và ra kim cũng không giống nhau.

Thậm chí là khi nối lại, góc độ và tốc độ, vân vân...

Bởi vì lúc trước Trương Viễn đã hiểu rõ mục đích của hội trưởng Trần, vì vậy khi quan sát lần này, đặc biệt rất để tâm chi tiết.

Quả thật, anh lý giải rất nhiều thứ đồng thời không đúng chỗ, thậm chí không rõ vì sao Trần Thương phải làm như thế.

Thế nhưng, không hiểu thì không hiểu, nhưng cứ nhớ kỹ trước đa, để sau này có dịp sử dụng.

Mà Vu Đào thì không giống nhau, con mắt anh ta đang nghiêm túc nhìn chằm chằm mỗi một chi tiết nhỏ.

Sau khi kết thúc nối lại đường tiêu hóa, Vu Đào đưa Trần Thương đi, trong lòng cảm khái không thôi.

Khi Vu Đào còn đang dư vị, các bác sĩ trẻ xung quanh đều nhỏ giọng bàn luận.

- Ai, không thấy được bản lĩnh thật sự của hội trưởng Trần, thật hơi đáng tiếc.

- Lần sau, lúc nào hội trưởng Trần thực hiện những ca phẫu thuật kia...

Nhìn mọi người có vẻ hơi tiếc hận, Vu Đào bất đắc dĩ nói một câu:

- Thật ra, vừa rồi nối lại, nếu như các anh học xong kỹ thuật nối lại của bác sĩ Trần, không khoa trương chút nào, các anh có thể tạo ra thanh danh ở trong lĩnh vực tiêu hóa của ngoại khoa trong nước

Vừa nói lời này, bác sĩ trẻ xung quanh đều hơi kinh ngạc nhìn chủ nhiệm Vu.

Họ cảm thấy hơi khoa trương.

Hội trưởng Trần thật là lợi hại, thế nhưng... Cũng không đến nỗi lợi hại như chủ nhiệm Vu nói chứ?

Đọc hiểu kiểu này hơi quá đáng?

Giống như trước đây học ngữ văn, giao viên bắt anh phải đọc hiểu, nhưng căn bản là chưa chắc tác giả đã nghĩ như thế.

Đương nhiên, họ tự nhiên sẽ không ngu ngốc ở trước mặt nhiều người đưa ra nghi vấn hội trưởng Trần.

Cái này đơn giản là hành động không lý trí.

Thế nhưng, Vu Đào đã nhìn ra tâm tư của mọi người.

Bất đắc dĩ mà nói:

- Quả thật, tôi nói với các cậu, có thể các cậu cũng không chắc chắn tin tưởng, tối nay trở về xem lại thật kỹ một chút đi.

Có nhiều thứ, cần phải cho họ biết được.

Nhưng mà ngay lúc này, học sinh của Vu Đào bất đắc dĩ hỏi:

- Thầy, hình như tôi phát hiện khi hội trưởng Trần nối lại, cổ tay và góc độ pen kẹp kim... không giống với bình thường.

Câu nói đã khiến con mắt Vu Đào lập tức sáng lên

Tên nhóc này, không ngờ lại phát hiện?

Quả thật việc này làm cho Vu Đào hiow mừng rỡ.

Không ngờ học sinh của mình còn có thể có tầm mắt như vậy.

Vu Đào bất đắc dĩ nhiều hơn mấy phần nghiên cứu hỏi:

- Ồ? Tại sao không giống? Cậu nói rõ hơn đi.

Học sinh kia hồi tưởng lại ca phẫu thuật vừa rồi:

- Vừa rồi cổ tay hội trưởng Trần giống như nối liền với pen kẹp kim, nối lại như thế này hình như rất tiết kiệm sức, mà thao tác cổ tay phối hợp kim hình thành một giống như nguyên lý đòn bẩy, giúp kim tiến vào với tốc độ nhanh hơn...

- Cái khác... Tôi nhìn không ra...

Mấy câu nói đã khiến cho tất cả mọi người đều im lặng.

Cẩn thận hồi tưởng lại, hình như thật sự là đã có sự chênh lệch.

Vu Đào bất đắc dĩ tán thưởng một tiếng:

- Tốt lắm, không tệ, rất có mắt

- Để tôi nói tiếp mấy chỗ nữa, đó chính là tính ổn định của cây kim, hội trưởng Trần cố định...

Vu Đào nói lưu loát mấy điểm, sau khi nói xong, xúc động một tiếng:

- Thật sự là khắp nơi đều có học vấn, không ngờ, công phu của hội trưởng Trần ở trên pen kẹp kim cũng lợi hại như vậy, mọi người trở về xem kỹ một chút nhé

Lúc này, hiện trường đã không còn âm thanh nữa.

Mà bác sĩ gây tê Chu Hạc đứng ở bên cạnh thì như đang suy nghĩ điều gì.

Tình hình như vậy cũng xảy ra ở ngoại khoa tay, ngoại khoa tim...

Sau khi Trần Thương rời đi, trong phòng phẫu thuật đều lặng ngắt như tờ.

Y tá trưởng theo sau lưng, nhìn thấy mấy cảnh tượng ấy... Chợt nhớ tới một bài thơ.

Người đi nhẹ nhàng, chính như người nhẹ nhàng đến, người nhẹ nhàng như bức tranh, đi không mang một áng mây

Không sai, nhìn thấy từng cái trợn mắt hốc mồm của chủ nhiệm, thực tế y tá trưởng không biết nên nói cái gì.

Sau khi Trần Thương rời đi, Trương Viễn copy video phẫu thuật.

Sau khi trở lại khoa cấp cứu, Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn.

Trương Viễn vội vàng khoát tay, anh hiểu được, có thể đi theo Trần Thương làm cái công việc này, đối với anh chính là một bước ngoặt quan trọng

Rõ ràng anh biết được đây là một cơ hội.

Nếu như mình có thể hiểu rõ cái điểm này, không khoa trương chút nào, cấp cứu sẽ có một chỗ cắm dùi.

Trương Viễn vội vàng nói:

- Đại thần, tôi giúp anh tạo Powerpoint nhé?

Trần Thương nghe vậy thì hai mắt lập tức sáng lên:

- Có khổ cực anh quá không

- Hay là tôi và anh cùng làm?

Trương Viễn vội vàng khoát tay:

- Anh và tôi không giống nhau, anh có vợ, tôi trở về cũng là nhàn rỗi, có thể học tập là tốt nhất.

Trần Thương nghe vậy thì trầm ngâm một lát, sau đó nói:

- Lát nữa tôi sẽ viết một chút diễn giải, đợi anh trở về sau đó kết hợp với những tấm ảnh làm một lần.

- Làm phiền anh

Trần Thương vỗ vai Trương Viễn.

Trương Viễn nghe xong, vội vàng gật đầu:

- Tốt, không phiền, không phiền, nếu tôi có thể tìm hiểu được những điều này, trợ giúp được tôi sẽ càng lớn, cám ơn anh, Trần Thương

Trương Viễn nói một cách nghiêm túc.

Công việc này rất phiền phức, cần phân loại rất nhiều tấm ảnh, sau đó kết hợp diễn giải với tấm ảnh làm thành văn án.

Cho dù là làm nhanh đi nữa, cũng phải cần thời gian rất lâu.

Thế nhưng

Trương Viễn hiểu rõ, nếu như mình có thể quy nạp rõ ràng, chuyện này đối với chính mình có rất nhiều lợi ích

Ai không phải cố gắng?

Nếu có một cơ hội như thế này bày ở trước mặt, cứ cho là bởi vì lười biếng đi, nhưng sau này muốn tìm đến có thể cũng là quá khó khăn.

Trên đời này, cơ hội như vậy cũng chỉ có mấy lần.

Nếu anh bỏ qua một lần, chắc chắn sẽ bị bỏ lại một đoạn dài.

Trương Viễn hiểu rõ, mình chẳng qua chỉ là một trong 4000 nhân viên trong trung tâm Cấp cứu thủ đô, một người rất bình thường.

Trình độ đối với bệnh viện chỉ là nước cờ đầu

Sau khi anh được nhận vào, dựa vào vẫn là chính anh.

Thiên phú không đủ thì phải cố gắng góp

Trần Thương nhìn thấy Trương Viễn, cười cười, đứng dậy trở lại phòng trực ban.

Hiện tại Trần Thương mang theo notebook tùy thân, đặt ở trong ngăn tủ ở phòng trực ban, sau khi đi vào rồi lại mở ra, suy nghĩ một chút, gọi Trương Viễn đến.

- Tôi vừa viết vừa nói một chút, anh nghe cho kỹ nhé.

Trương Viễn kích động gật đầu.

- Tốt tốt

Anh muốn mở điện thoại ra ghi âm, thế nhưng suy nghĩ một chút, lo lắng Trần Thương để ý cho nên quyết định không mở ra.

Không ngờ Trần Thương trực tiếp nói:

- Anh mở ghi âm, buổi tối trở về kết hợp video phẫu thuật lại nhìn một chút.

Trương Viễn bất đắc dĩ cười.

Trần Thương tốn hai mươi phút phân loại viết ra diễn giải.

Tiếp đó tốn hơn một giờ nói cho Trương Viễn.

Nghe Trần Thương giới thiệu xong, Trương Viễn cảm thấy mạch suy nghĩ của mình lập tức được mở ra.

Rất nhiều chi tiết phẫu thuật, hạng mục công việc cần chú ý, đều có thể cân nhắc, anh căn bản nghĩ không ra, sử dụng kỹ xảo một cái pen kẹp kim nho nhỏ có thể thay đổi hiệu suất và đề cao phẫu thuật khâu lại như vậy

Thu hoạch tương đối khá

Hôm nay thật sự là một ngày may mắn nhất của mình.

Trương Viễn bất đắc dĩ kích động.

Tối nay, cho dù thức suốt đêm cũng phải làm tốt tư liệu, ngày mai đi tìm Trần Thương thẩm tra đối chiếu một chút

Không thể phụ lòng đại thần được.

Chương 1236: Pen Kẹp Kim Của Tôi

Ngày hôm sau, lúc giao ban, Trương Viễn mang theo một gương mặt tiều tụy chạy tới.

Thế nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy phấn chấn

- Đại thần, làm xong rồi

Ngay khi thấy Trần Thương, Trương Viễn hưng phấn nói.

Trần Thương nghe vậy lập tức gật đầu:

- Đi thôi, chúng ta đi phòng trực ban xem.

Trương Viễn ôm notebook đi vào phòng trực ban.

Không bao lâu sau, Trần Thương đã xem hết.

Không thể không nói, Trương Viễn làm Powerpoint tốt hơn Trần Thương quá nhiều.

Logic rõ ràng, có trật tự.

Phong cách Powerpoint cũng rất hào phóng, điển hình có thể phát biểu ở nơi thanh nhã.

Thật ra, làm Powerpoint tốt cũng là một bản lĩnh, mọi ngành nghề đều cần.

- Quá tuyệt, vất vả anh rồi

Trần Thương cảm kích cười một tiếng.

Trần Thương khen ngợi trở thành chuyện vui nhất lúc này của Trương Viễn.

- Khách khí khách khí, anh hài lòng là được.

Nói thật, thật ra Trương Viễn cũng được lợi rất nhiều, tối hôm qua, anh đã nghiêm túc phân tích video phẫu thuật và Screenshots, sau đó thông qua tạo Powerpoint tổng kết một phen, chuyện này vô cùng quan trọng đối với tri thức của Trương Viễn.

Nhưng càng nhiều hơn chính là thực tiễn cần trong lâm sàng.

Xế chiều hôm đó, nhân viên viện y học Hiệp Hòa, Triệu Nhã gọi điện thoại tới, hỏi Trần Thương có cần chuẩn bị trước một vài thứ hay không.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng không cần chuẩn bị cái gì.

Sau đó Triệu Nhã nói một chút quá trình hội nghị, các hạng mục Trần Thương cần chú ý, vô cùng chu đáo chặt chẽ.

Khuya về nhà, Tần Duyệt vểnh chân lên bắt chéo nằm trên ghế sô pha ăn đồ ăn vặt, thấy Trần Thương đi về thì mặt mũi tràn đầy không vui trừng

mắt liếc Trần Thương.

Trần Thương thấy vậy nói:

- Ai nha, ai chọc giận em vậy?

Tần Duyệt bĩu môi:

- Anh

Trần Thương sững sờ:

- Anh chọc giận lão nhân gia ngài hồi nào.

Tần Duyệt thở dài:

- Thật vất vả mới được nghỉ ngơi một ngày, trường học lại bắt chúng êm đi ngồi tràng. Nói muốn cử hành nghi thức sính nhiệm giáo sư khách tọa gì đó, còn muốn làm tọa đàm cho các anh

- Thời gian ngủ quý giá của em lại bị các anh chiếm dụng, ai...

Trần Thương bất đắc dĩ nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Duyệt:

- Ngày mai phải đi, mà còn phải ngồi đến sau cùng cho anh.

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Có ban thưởng gì không?

Trần Thương lập tức gật đầu

- Có! Mà còn rất quý giá

Tần Duyệt trừng lớn mắt:

- Là gì vậy?

Trần Thương cười hắc hắc:

- Anh muốn tặng em DNA tổ truyền nhà anh

Tần Duyệt:

- Đi chết đi

...

...

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm, là một thời tiết làm màu tốt.

Trương Viễn sớm đã đến cư xá của Trần Thương, nhìn thấy Tần Duyệt thì gật đầu cười, lên tiếng chào.

Anh đã từng gặp Tần Duyệt.

Một đoàn người lái xe chạy tới Hiệp Hòa.

Trương Viễn ôm máy tính, chuẩn bị kỹ càng một cái USB dự phòng, là một người trợ lý xứng chức.

Đến hội trường, Tần Duyệt tự giác tách ra với Trần Thương, tiến vào hàng ngũ học sinh, nhìn Trần Thương được nhân viên công tác lễ phép dẫn vào.

Mà mình thì phải đi theo đội ngũ học sinh xếp hàng đi vào, tràn đầy căm phẫn bất bình

…

…

8 giờ 30 phút, nghi thức trao giải chính thức bắt đầu.

Thật ra Hiệp Hòa có một đoạn thời gian rất dài "Cộng kiến" với Thanh Hoa.

Viện y học Hiệp Hòa rất hi vọng hợp tác với Thanh Hoa, cùng xây dựng ngành học nhất lưu trong nước.

Mà đại đa số thầy giáo già của Hiệp Hòa thì đều duy trì, bởi vì một khi hợp tác với Thanh Hoa, cái này mang ý nghĩa có rất nhiều quỹ ngân sách và vị trí chuyển bác, thậm chí cơ hội nghiên cứu khoa học cũng càng nhiều.

Thế nhưng hệ thống vệ sinh cũng không hi vọng Hiệp Hòa hợp vào Thanh Hoa, bởi vì Hiệp Hòa là một trường đại học cấp dưới duy nhất lệ thuộc trực tiếp Vệ Kiện ủy.

Thế nhưng, trước mắt Hiệp Hòa đã hợp tác với Thanh Hoa, cho dù là chứng nhận tốt nghiệp cũng đóng dấu có biểu tượng Thanh Hoa.

Vì vậy, thật ra bản thân hai học giáo càng phải hợp tác.

Nghi thức trao giải hôm nay, phó hiệu trưởng Thanh Hoa - Hách Quân cũng tự thân trình diện.

Hách Quân cũng là người trước đây đưa ra lý niệm Thanh Hoa và Hiệp Hòa "Môn đăng hộ đối, cùng chung chí hướng".

Nghi thức trao giải rất nhanh bắt đầu, Lý Khải với tư cách viện trưởng Hiệp Hòa tự mình lên trao giải.

Lần này trao giải nhân viên có sáu người, bốn nhân viên y tế, hai tổng giám đốc của y dược xí nghiệp.

Đây đều là những người có hợp tác với Hiệp Hòa, mà giáo sư khách tọa cũng là vì tăng cường kết nối song phương, cho vinh dự ban phát danh hiệu.

Nghi thức rất long trọng, Trần Thương với tư cách trẻ tuổi, soái khí, tóc rậm rạp nhất trên đài, tự nhiên trở thành nhân vật trung tâm trong nghi thức trao giải lần này, mà camera dưới đài cũng cho Trần Thương đầy đủ ống kính.

Đối mặt truyền thông, hiện tại Trần Thương đã sớm không quan tâm hơn thua.

Lý Khải nhìn Trần Thương, cũng cười nắm tay.

Nhưng đối với học sinh Hiệp Hòa thì sáu giáo sư hôm nay cũng nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Họ quan tâm hơn chính là, những giáo sư này có thể mang đến cho họ lý niệm và ý nghĩ gì đó mới.

Vì vậy, bình thường giáo sư khách tọa đến Hiệp Hòa tọa đàm thì áp lực đều tương đối lớn.

Nhưng mọi người đang ngồi ở đây đều rất chờ mong Trần Thương.

Bởi vì lần trước, Trần Thương huấn luyện công tác tuyển tụy chính là được diễn ra ở hội trường Hiệp Hòa.

Lúc ấy, học sinh tham gia cũng rất nhiều.

Hôm nay mọi người đối với buổi tọa đàm của các giáo sư cũng rất trông mong

Buổi sáng là hai vị xí nghiệp gia, họ đều là học sinh đã tốt nghiệp của Hiệp Hòa, nhưng sau này phát triển xí nghiệp, đi lên một con đường cong cứu quốc.

Hiện tại cũng là công thành danh toại, quay về trường học cũ.

Thành lập học bổng tương quan và đạt thành quan hệ hợp tác với trường học, đồng thời mời các học sinh sau khi tốt nghiệp thì vào xí nghiệp làm việc.

Nhưng so sánh những cái này, đại đa số học sinh Hiệp Hòa muốn trở thành bác sĩ.

Đợi đến diễn thuyết phẫu thuật chuyên nghiệp bắt đầu, mọi người trở nên say sưa ngon lành.

Đáng tiếc, thời gian buổi sáng quá ngắn ngủi.

Hơn bốn giờ chiều, Trần Thương lên đài

Bởi vì trước đó đã có ba chuyên gia diễn thuyết học thuật, mọi người lập tức chờ mong giá trị đề cao đến một cái đỉnh phong

Nếu như Trần Thương nói không ra gì đó quả nổi trội, đoán chừng chính là một mảnh không hài lòng.

Trần Thương chậm chạp lên đài, mà Trương Viễn thì trợ giúp mở ra Powerpoint.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người trong hội trường, Trần Thương cúi đầu cười với mọi người một cái nói.

- Rất vinh hạnh, có thể trở thành giáo sư khách tọa của Hiệp Hòa, bởi vì nơi này vẫn luôn là trường đại học mà tôi tha thiết ước mơ

- Thật ra, trước đây tôi đặc biệt ao ước có thể đến Hiệp Hòa như các vị, mà có thể tới đây, đều là học sinh ưu tú nhất cả nước, các vị điểm số cao như vậy lại tới đây, chọn lựa trở thành bác sĩ, cái này nói rõ các vị đối sự nghiệp y học là ôm lấy khát khao.

- Ở đây có rất nhiều người, nội ngoại phụ nhi đều có, tôi muốn nói một vài thứ có trợ giúp đối với tất cả mọi người.

- Tôi suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra được nội dung hôm nay.

Trong lúc nhất thời, mọi người phía dưới, bao gồm các giáo sư chuyên gia đều tò mò.

Trần Thương muốn nói cái gì?

Chỉ thấy Trần Thương ấn mở Powerpoint, lập tức trên màn hình xuất hiện mấy chữ lớn bắt mắt

Lập tức tất cả mọi người trừng to mắt, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi

- Pen kẹp kim… của tôi?

Lập tức, phía dưới nổ tung

Cái tên này thực sự là quá quỷ dị.

Sao có thể nghĩ đến cái tên như vậy?

Pen kẹp kim có cái gì để nói.

Cả mấy người Lý Khải và Vương Thông cũng là một mặt xấu hổ.

Rốt cuộc Trần Thương muốn làm gì?

Trong hồ lô anh ta đến cùng có chứa cái gì?

Chương 1237: Các Người Không Thể? Nhưng Tôi Có Thể

Lý Khải cảm thấy rất xấu hổ, thế nhưng phó hiệu trưởng đại học Thanh Hoa Hách Quân ngồi bên cạnh lại càng không hiểu ra sao

Họ chưa hiểu rõ về Trần Thương, thấy Trần thương làm như vậy thì càng thêm tức giận.

Lý Khải bất đắc dĩ nghĩ rằng: từ giờ đến lúc kết thúc tọa đàm, Trần Thương này tốt nhất đừng làm cho tôi tức giận thêm lần nào nữa, nếu có sẽ biết thế nào là lễ độ

Lý Khải quay người nhìn Trần Thương hơi quen thuộc. Vương Thông và Tôn Quảng Vũ, chỉ thấy hai người này mắt lớn trừng mắt nhỏ, một mặt chết lặng

Không chỉ có họ

Trung tâm cấp cứu tới tham gia tọa đàm có Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh, hiện tại mọi người đều xuất hiện trên màn hình.

Họ cho rằng hôm nay bác sĩ Trần không đi đường thường, muốn giảng một chút hội chứng Marfan, kích thích sự trách nhiệm trong lòng tuổi trẻ, còn có thể nói một chút là dẫn trước phẫu thuật thay thế mạch máu lớn.

Cái này đủ mặt?

Nội nhoa có thể mạch máu lớn toàn thân, thay thế hai cánh tay, thay thể mạch máu có rất nhiều rủi ro.

Đáng tiếc, họ phát hiện mình hoàn toàn không biết gì về bác sĩ Trần cả....

Trần Thương thấy phía dưới mọi người nói chuyện ầm ĩ, bất đắc dĩ nói:

- Không sai, tôi suy nghĩ thật lâu quyết định có lẽ nói một chút, chỉ cần là bác sĩ ngoại khoa thì tất cả mọi người phải biết sử dụng một loại dụng cụ: Pen kẹp kim.

Nói xong, Powerpoint đến hình ảnh thứ hai, là một pen kẹp kim bình thường, nhìn kĩ thì có một đôi tay khá là đẹp, Trần Thương tương đối hài lòng về tấm ảnh, bình thường nắm vững phương pháp phẫu thuật

Cơ bản mọi người nghĩ là treo đầu dê bán thịt chó, thế nhưng không ngờ thật sự là pen kẹp kim.

Trong lúc nhất thời, mọi người thảo luận càng lớn.

Mấy giáo sư vừa mới được mời đảm nhiệm cũng hơi dở khóc dở cười nhìn Trần Thương, hơi khinh thường.

Người trẻ tuổi kia thật quá... Quá hồ đồ.

Nơi này là Hiệp Hòa, ngày thường các giáo sư đã rất lợi hại, không phải lấy ra mấy cái tầm thường mà dạy họ được.

Các giáo sư rất thất vọng.

Mọi người cho răng Trần Thương có thể nói một chuyện lợi hại, nói không chừng có thể lấy làm nội dung tham gia tuyển hội trường cũng được.

Không ngờ nói một cái pen kẹp kim?

Trong lúc nhất thời, đa số mọi người bắt đầu hơi tức giận.

Thậm chí có rất người cảm thấy Trần Thương đang xem thường họ, tùy tiện đến nói một cái gì đó.

Viện trưởng Lý Khải của Hiệp Hòa cũng lo lắng về chủ đề pen kẹp pim của Trần Thương.

Vì lẽ đó viện trưởng lo lắng nhìn về phía Trần Thương.

Mà Trần Thương lại rất bình tĩnh, trợ lý Trương Viễn nhìn xuống những đám cao tài sinh phái phía, nở nụ cười thần bí, họ còn quá ngây thơ

Trần Thương chậm rãi bắt đầu giới thiệu:

- Cầm kim khí cụ là dụng cụ lâm sàng thường thấy nhất, tần suất sử dụng rất cao, thế nhưng tôi muốn hỏi, mọi người thật sự biết sử dụng pen kẹp kim không?

Một vấn đề làm cho tất cả mọi người đều tức giận, Trần Thương không biết ai đây

Ai ở đây mà không biết sử dụng pen kẹp kim.

Trên cơ bản, ngoại khoa nào mà không có khâu lại?

Xuống đến vết thương nhỏ, lại đến mạch máu đường tiêu hóa gân thần kinh bắp thịt... vân vân, đều không thể thoát khỏi khâu lại.

Lúc này, người phía dưới cũng bất đắc dĩ nữa

- Biết

- Làm sao lại không?

- Nói chuyện có ý nghĩa đi

...

Mấy giáo sư thấy vậy thì lập tức một trận hoảng sợ, còn may chính mình không lấy Powerpoint tới lừa gạt mọi người, thật là nể phục

Lý Khải cũng thở dài, lắc đầu, anh ngẩng đầu nhìn Trần Thương, nhưng Lý Khải lại cảm thấy như mây trôi nước chảy, mọi thứ giống như nằm trong lòng bàn tay của Trần Thương.

Thế nhưng ngay lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Phải không?

Nói xong, Trần Thương trực tiếp chuyện Powerpoint đến trang sau, hỏi:

- Vết thương này khâu lại thế nào?

Chỉ thấy Trần Thương chiếu một bức ảnh ngoại thương.

Các giáo sư phía dưới thấy tấm ảnh, bất đắc dĩ nhổ nước bọt:

- Cầm kim khâu

Lập tức xung quanh ồn ào.

Vào lúc này, các giáo sư chuyên gia lại nhíu mày.

Bởi vì, các vết thương này rất bình thường, thế nhưng khi xử lý thật ra, lại hơi phiền phức, bởi vì cây kim ra vào hơi khác thường so với thường ngày...

Vào lúc này, Trần Thương tiếp tục chiếu tấm ảnh kế tiếp.

- Cái này khâu lại thế nào?

Nói xong, tiếp tục chiếu ảnh...

Tiếp tục chiếu lần lượt các hình ảnh, mọi người phía dưới không một người nào nói chuyện

Bởi vì các giáo sư phát hiện ra, bình thường họ nghĩ rằng khâu lại rất đơn giản, bây giờ nhìn thấy hình chiếu thì sự khó khăn khi khâu lại tăng lên gấp bội.

Trần Thương không dừng lại, tiếp tục chiếu hình ảnh:

- Tốt, đây là một hình ảnh mạch máu trong ổ bụng, đưa cho mọi người khâu lại với thời gian chỉ có 2 phút, mọi người phải làm sao khâu lại?

- Đây là cơ, khâu lại như thế nào mới có thể không bị dính liền?

- Đây là đường tiêu hóa, khâu lại như thế nào mới có thể không bị rò?

...

Vấn đề của Trần Thương càng ngày càng phức tạp, độ khó càng ngày càng cao, vừa bắt đầu buổi tọa đàm mọi người còn xôn xao phát biểu, còn lúc này không nghe được một nửa âm thanh mọi người.

Phía dưới các giáo sư chuyên gia, lúc này cũng răng môi khóa chặt, không nói lời nào

Bởi vì họ biết rằng, họ cũng không thể làm được

Bất luận là nhanh chóng khâu lại mạch máu, nối đường tiêu hóa, hay khâu cơ không dính liền, cơ bản là họ không thể thực hiện được.

Trong nháy mắt, toàn bộ hội trường yên tĩnh, lặng ngắt như tờ

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương trên đài.

Chỉ thấy Trần Thương từ từ hỏi:

- Mọi người không thể làm, đúng không?
- Thế nhưng tôi có thể
Một câu, chẳng biết tại sao lại làm cho Lý Khải chỉ muốn đánh người
Làm cho mỗi một giáo sư phía dưới đều nổi gai ốc.
Tất cả các giáo sư đều năm chặt tay, chỉ muốn đi lên đập chết Trần Thương chỉ vì tưởng Trần Thương đang xúc phạm mình.
Tần Duyệt bất đắc dĩ vùi đầu xuống, sợ người khác nhận ra mình là vợ của Trần Thương
Quá mẹ nó nguy hiểm.
Mà vào lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:
- Vì sao? Chẳng lẽ là bởi vì bẩm sinh?
- Là bởi vì tôi cố gắng hơn mọi người?
- Thôi đừng chém gió! Đều không phải
- Chẳng lẽ mọi người ngây thơ cho rằng, tốc độ khâu lại, mật độ khâu lại, khi khâu lại. Những chi tiết mọi người nghĩ rằng chỉ cần cố gắng là có thể đổi nhiều à?
- Không
- Dĩ nhiên không phải
- Hôm nay tôi đến đây chính là muốn nói cho mọi người biết, vì sao
Nói xong, Trần Thương cũng không ngồi xuống, đứng dậy, cầm micro đứng trên đài, chỉ vào trên màn hình Powerpoint nói:
- Tiếp tục, quan sát tôi, đừng rời mắt đi đâu
Trương Viễn với tư cách trợ lý, chuẩn bị thay đổi hình ảnh Powerpoint.
Mà Trần Thương tiếp tục nói:
- Hôm nay, tôi muốn nói chính là sử dụng pen kẹp kim như thế nào mới chính xác
- Mọi người xem, bức ảnh đầu tiên, nắm vững phương pháp, rất cơ bản, thế nhưng thật rất cơ bản à? Các mọi người nhìn một chút chỉnh thể hình dạng của cổ tay, pen kẹp kim, cây kim, có phải là một cái chỉnh thể?
Lúc này, tất cả mọi người bị Trần Thương làm cho tỉnh hồn, trừng to mắt nhìn một tấm ảnh,
Sau đó một phút, cũng có người cuối cùng thông suốt sáng tỏ
Những chuyên gia và giáo sư đột nhiên nín thở, nghiêm túc tự hỏi bản thân.
Sau một lúc lâu, họ hoàn toàn tỉnh ngộ lại, thậm chí trong lòng chấn động mấy phần
Vội vàng cầm lấy điện thoại, bắt đầu chụp ảnh

Họ bỗng nhiên ý thức được, hôm nay đã thay đổi cách khâu của họ thường ngày.

Chương 1238: Thẹn Với Thầy Trần

Rất nhanh, Trần Thương tiếp tục đổi slide ảnh.

Đến với đại cương lần này, Trần Thương chia kỹ năng khâu lại thành mấy mục lớn, cái này một tấm là đai cương tổng thể.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều ý thức được, những thông tin mà Trần Thương nói là thông tin rất cần thiết cho bản thân.

Hình ảnh làn da khâu lại bên trên rất nhanh đã xuất hiện trên màn hình.

Trần Thương bắt đầu giới thiệu bằng cách kết hợp từ nhiều gốc độ và khái niệm.

Mỗi một khái niệm Trần Thương đều phối đồ giống như video phẫu thuật với tư cách là một người hướng dẫn.

Trông rất giống như thần tượng của mọi người.

Thế nhưng muốn hiểu thật rõ, lại vô cùng khó khăn

Bởi vì thấy rõ, hiểu và biết là ba khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Vừa bắt đầu, Trần Thương đã bắt đầu trình bày như thế nào là cách dùng pen kẹp kim để duy trì trạng thái ổn định.

Như thế nào là kết hợp với bàn tay khóe léo, để làm ổn định mà không mất đi tính linh hoạt.

Lúc này, Trần Thương thật hóa thân trở thành một chuyên gia ngoại khoa

Từ gốc độ là một bác sĩ, mọi người bắt đầu nghiêm túc phân tích ý nghĩa của mỗi loại phương pháp.

Trần Thương từ cơ mô bên trên ngón cái, ngón giữa, ngón áp út và ngón út, phân biệt góc độ khác biệt ở bên trên chuôi kẹp, sau ba ngón khép lại cố định ngón trỏ đặt ở pen kẹp kim trước bộ phận gần chỗ trục đốt.

Phân tích ngón cái cùng với cơ mô trên và đầy đủ khớp nối của bàn tay hoạt động một cách điêu luyện.

Thân thể mỗi người mỗi cách khâu cái khớp nối, cơ, xương, có rất nhiều tiêu chí kết hợp với pen kẹp kim chuôi vòng trên răng bắt tới. Miêu tả như thế nào là hơn sử dụng tiểu kỹ xảo.

Lúc này, Lý Khải và các giáo sư, chuyên gia nhìn nhau cảm thấy mình đã sai vì đã xem thường Trần Thương.

Không biết vì sao, Lý Khải luôn có cảm giác trần Thương đang lứa dối anh, thế nhưng... hết lần này tới lần khác Trần Thương nói rất có lý.

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương đã mở ra một thế giới mới cho bác sĩ ngoại khoa ở đây

Các bác sĩ chưa từng nghiêm túc chú ý qua cái thế giới mà Trần Thương mở ra.

Thế giới này cứ như có thần kỳ ma lực gì dấy chờ đợi họ khám phá.

Thời gian một giây một phút trôi qua.

Giờ phút này, đột nhiên mọi người dưới đài hiểu được Trần Thương:

- Không cần rời chỗ.

Bởi vì thời gian có hạn, Trần Thương không thể không biết được việc giới hạn thời gian.

Vì vậy Trần Thương giải thích rõ ràng toàn bộ khái niệm.

Đương nhiên, việc giải thích là rất khó khăn.

Trần Thương chẳng qua là giới thiệu những thông tin cơ bản với mọi người, hi vọng sẽ ảnh hưởng đến mọi người chút gì đó.

Trần Thương giảng không nghĩ đến thời gian, tất cả mọi người đều dùng điện thoại chụp hình tạch tạch tạch.

Không có bất cứ người nào đưa ra bất cứ một câu hỏi nào cho Trần Thương.

Lý Khải nhìn thoáng qua hiệu trưởng Hách, phát hiện Hách Quân cũng nghe rất tập trung, đầu gật gù theo từng câu nói của Trần Thương.

Lý Khải hơi im lặng, anh có thể nghe hiểu à?

Hách Quân với tư cách phó hiệu trưởng của Thanh Hoa, cho dù không phải hiểu rất rõ đối với y học, thế nhưng đối với cơ học là rất có nghiên cứu.

Trong phần giới thiệu, Trần Thương có phân tích sâu sắc về cơ học.

Sử dụng pen kẹp kim đối với thân thể mỗi người là một tài liệu tiến hành tổ chức khâu lại là khác nhau. Cái này không còn là một vấn đề y học, thậm chí có thể kéo dài trở thành một vật lý học và tài liệu học

Hách Quân nhìn Trần Thương trên đài tọa đàm, một chàng trai trẻ tuổi, giàu kinh nghiệm. Đột nhiên trong lòng nhiều hơn mấy phần dự định.

Nếu không...

Trần Thương mời đến Thanh Hoa, giảng cho các học sinh khoa kỹ thuật.

Nghĩ tới đây, Hách Quân cảm thấy đây là một chuyện là rất có ý nghĩa.

Hiện tại ngành học phát triển, bồi dưỡng nhân tài là nhiều ngành học nhân tài.

Song học vì mục đích hi vọng bồi dưỡng nhân tài từ nhiều góc độ tư duy.

Nhiều khi, một ngành học rất dễ dàng bị ràng buộc tư duy, như thế sẽ lộ ra điểm yếu của bác sĩ ngoại khoa.

Mà Trần Thương chính là một bác sĩ nhân tài tư duy không bị giam cầm.

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương hoàn toàn không bị giam cầm, dù sao năm năm của khoa chính quy không đủ để giam cầm suy nghĩ của Trần Thương...

Nếu như học lên thêm thạc sĩ, thì có thể nói ngược lại.

Dần dần, nội dung chia sẽ cũng đến hồi kết.

Mọi người phía dưới đột nhiên cảm thấy bài giảng quá ngắn.

Tại sao có thể ngắn như vậy chứ?

Trần Thương đã giải thích trọn vẹn hơn một giờ, nội dung cũng rất phong phú, từ cơ bản đến trọng điểm của nội dung

Chính là bởi vì như thế, tất cả mọi người cảm thấy quá nhanh, cũng quá thoải mái

Nhanh như vậy đã kết thúc rồi à?

Lúc này trong lòng mọi người Hà Chí Khiêm và những người ở trung tâm Cấp cứu cảm thấy rất hổ thẹn.

Mọi người nhìn mặt lẫn nhau, bên trong ánh mắt thấy được cùng một tâm sự: Họ quá ngu

Không sai

Họ đi theo bác sĩ Trần lâu như thế nhưng lại không phát hiện được Trần Thương lợi hại như vậy.

Aizz, các chủ nhiệm bắt đầu hoài nghi IQ của mình.

Chẳng lẽ, tôi thật sự không xứng đáng trở thành học sinh của bác sĩ Trần à?

Có trăm ngàn cảm xúc trong mỗi người.

Thế nhưng

Họ đã kiên định trong lòng của mình, chắc chắn phải quan tâm đến nhất cử nhất động của bác sĩ Trần nhất, bao gồm cả ăn uống ngủ nghỉ cũng không thể bỏ qua

Hà Chí Khiêm tính mọi thứ trên đầu ngón tay, tính toán đâu ra đấy, bác sĩ Trần cũng không ở được bao lâu...

Hơn nửa năm, bao nhiêu thứ phải học tập.

Nhìn Trần Thương rời đi, nhưng không có lưu lại tài phú gì, cái này cũng quá... Nghiệp chướng.

Cuối cùng, Powerpoint sau cùng cũng đã dừng lại.

Nhìn mấy câu phía trên, tất cả mọi người đều im lặng, họ ý thức được, diễn thuyết hôm nay đã phải kết thúc.

Nuôi tiếc không thôi

Trần Thương vừa bắt đầu buổi tọa đàm cứ như đang chất vấn mọi người, lúc này họ cảm thấy cực kì xấu hổ không biết nhét đầu vào đâu, thật sự là không có mặt mũi nào nhìn người khác.

Quá mất mặt

Nguyên bản cho rằng Giáo sư Trần vứt xuống một khối sắt, tuyệt đối không nghĩ là vũ khí hạt nhân

Lấy mọi người ra làm trò.

Các chuyên gia và giáo sư không nhịn được thở dài một hơi.

Đây mới là "Chuyên gia"

Đây là thứ đơn giản, thế nhưng nó không đơn giản như mình nghĩ, đây mới chính là trình độ.

Mà trình độ của Trần Thương, thực tế là quá cao

Trần Thương với tư cách là hội trưởng ngoại khoa tiêu hóa thế giới, Trần Thương không xây dựng lại đường tiêu hóa một chút để các học sinh giống như đang xem phim bom tấn, cảm giác như cái đó là đều không tưởng.

Mà lấy một thứ bình thường có thể thấy ở khắp mọi nơi như pen kẹp kim, nói ở quỹ ngân sách khoa học tự nhiên quốc gia.

Có thế, đây mới chính là giáo sư

Vào lúc này, Trần Thương nhìn một đoạn văn sau cùng, thản nhiên nói:

- Thật ra, chúng ta bình thường hay không, không chỉ ở chỗ chúng ta thiên phú và cố gắng, còn ở chỗ chúng ta cần phải mở mang tầm mắt của mình, bằng cách quan sát trong cuộc sống từ nhiều góc độ.

- Có đôi khi, đồ vật nhìn như rất đơn giản nhưng đối với chúng ta nó có thể hỗ trợ rất lớn.

- Nếu có một ngày, mọi người làm tốt một chuyện nhỏ, mọi người chính là chuyên gia

- Cảm ơn mọi người

Lập tức, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Kéo dài không thôi

Tất cả mọi người nhìn người trẻ tuổi này, khâm phục từ đáy lòng.

Mọi người liên tưởng đến lời nói của Trần Thương, đột nhiên ý thức được một chuyện.

« Kỹ xảo sử dụng nội soi và chỉ nam » cũng là Trần Thương tổng kết ra.

Lúc này, lập tức tất cả mọi người hiểu được.

Quyển Thần Thư này, trên cơ bản trở thành sách mà mỗi một bác sĩ ngoại khoa chuẩn bị chỉ nam dùng.

Lúc này, 【Pen kẹp kim của Trần Thương】 đã làm tất cả mọi người thay đổi ý nghĩ.

Nhưng vào lúc này, lại có một âm thanh vang lên.

- Cái này không công bằng, nội khoa chúng tôi cũng muốn tọa đàm
- Đúng rồi
- Dựa vào cái gì thiên vị ngoại khoa...
- Nội khoa chúng tôi không phục...

Chương 1239: Tôi Quá Vượng Phu?

Đối mặt với ý kiến của sinh viên nội khoa, bất đắc dĩ cười cười.

Nội khoa?

Nội khoa dĩ nhiên không phải không biết, từ hình ảnh đến thí nghiệm, từ kiểm tra thể trạng đến cách cấp cứu dùng thuốc.

Trần Thương có rất nhiều kinh nghiệm muốn chia sẻ.

Mà đúng lúc này, sắp đến lúc nghi lễ bế mạc, Lý Khải và Hách Quân và mọi người dồn dập lên đài, muốn giải vây cho Trần Thương.

Dù sao Trần Thương người ta cũng là một bác sĩ khoa ngoại, để Trần Thương nói về chuyên môn của nội khoa, đây không phải làm khó à?

Lý Khải bất đắc dĩ nói:

- Pen kẹp kim có ý thật rất đặc sắc với tôi, tôi là một bác sĩ nội khoa, cũng bị hấp dẫn, bác sĩ Trần đối với khoa ngoại hiểu biết thật rất sâu sắc

- Một cái pen kẹp kim nho nhỏ, có thể nói nhiều công dụng như vậy.

Không đợi Lý Khải nói xong, phía dưới rất nhiều học sinh dồn dập không hài lòng

- Sinh viên nội khoa cần tọa đàm

- Đúng! Viên trưởng Lý cũng là bác sĩ nội khoa, viện trưởng Lý nghĩ như thế nào về chuyện này?

Bởi vì hội nghị kết thúc, nên mọi người càng tăng thêm sự nhiệt tình.

Nghe những lời nói của sinh viên phía dưới, Lý Khải cũng không hề tức giận, mà ngược lại rất vui.

Lý Khải chỉ cảm thấy hơi khó khăn cho Trần Thương

Lý Khải bất đắc dĩ vừa cười vừa nói:

- Mọi người làm cho bác sĩ Trần khó xử quá, người ta chỉ là bác sĩ khoa ngoại, khẳng định lần sau người ta không dám tới đây.

Phía dưới lập tức cũng không nhịn được nở nụ cười.

Sau khi nói xong, nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, sự nhiệt tình của mọi người rất cao, Trần Thương thấy thế nào?

Nhìn sự náo nhiệt của sinh viên phía dưới, Trần Thương cũng cảm thấy rất vinh hạnh.

Cảm thấy được mọi người công nhận và cần mình thì cảm giác rất vui vẻ.

Trần Thương bất đắc dĩ bật cười:

- Nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người, vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh.

Lý Khải thoạt nhìn qua Trần Thương, cảm thấy Trần Thương là một người tuổi trẻ tài cao, rất có khí chất.

Chúng mình cho một tràn vỗ tay.

Lập tức, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Mà đúng lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Nội dung của nội khoa cũng rất nhiều, hay là như vậy đi

Mọi người bỏ phiếu về nội dung nội khoa, cái nào nhiều nhất thì chúng ta sẽ nói về cái đó? Như thế nào?

Trần Thương nói câu này làm cho mọi người phía dưới càng thêm phấn khích.

Lý Khải trừng to mắt nhìn Trần Thương, chỗ này là mình tự làm? Đây rõ ràng là tự mình đào mộ cho mình.

Nội khoa và ngoại khoa là hai khoa hoàn toàn khác biệt, dù là có rất nhiều điểm giống nhâu, thế nhưng kiến thức của mỗi người là có hạn

Mà thao tác của Trần Thương này lại có chút quá

Trong lúc này có rất nhiều giáo sư ngẩng đầu lên nhìn Trần Thương bên trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, cái đứa nhỏ ngốc nghếch, bị người khác khen ngợi lại tỏ vẻ như đứa nhỏ.

Đã nghe nói qua say rượu, say oxy, đây là lần đầu tiên nghe nói say tiếng vỗ tay

Mà các sinh viên ngồi dưới thì không nghĩ như thế.

Tất cả mọi người rất vui vẻ, thậm chí hơi hưng phấn

Trần Thương câu nói này để tất cả mọi người ở đây đều náo nhiệt lên.

Bỏ phiếu nhiều nhất?

Tất cả sinh viên nam cười thần bí, hắc hắc hắc hắc

Sinh viên nữ cũng không kém bao nhiêu, nhìn người bạn thân bên cạnh một chút, hê hê hê hê...

Lý Khải thấy màn này, đột nhiên cảm giác thấy hơi tự trách.

Lý Khải thở dài, cảm giác giống như mình làm cho Trần Thương khó xử

Mình hơi lỗi với giáo sư Trần.

Nghĩ tới đây, Lý Khải nhìn sinh viên phía dưới rất nhiệt tình, đột nhiên ý thức được, đột nhiên ý thức được, đây là lần đề cao để sinh viên của chính mình có cơ hội tọa đàm với Trần Thương.

Quay người nhìn thoáng qua Trần Thương, đột nhiên cảm giác thấy rất có lỗi

Cắn răng một cái, Lý Khải nói lớn tiếng:

- Như vậy đi, chúng ta cho bác sĩ Trần chút thời gian để chuẩn bị,.. Vậy một tháng nha

- Một tháng sau, chúng ta mời giáo sư Trần thêm một lần nữa làm khách mời Hiệp Hòa, theo muốn của mọi người một lần tọa đàm về nội khoa! Nhưng lần tiếp theo giáo sư Trần sẽ nói về chuyên môn này

- Sau đó trường học chúng ta mỗi tháng sẽ tổ chức hoạt động tọa đàm, chúng ta sẽ bỏ phiếu qua app, mọi người viết lên đó chương trình học mình thích nhất, tiến hành bỏ phiếu.

- Tiếp đó đến cuối tháng, chúng ta sẽ mời chuyên gia phù hợp với chuyên môn mà mọi người muốn tìm hiểu thêm, mọi người thấy thế nào?

Cái này còn cần nghĩ?

Chắc chắn là hài lòng

Các chuyên gia sẽ được mời theo sự yêu cầu của mọi người, cái này còn không thoải mái à?

Muốn tìm hiểu cái gì liền được các giáo sư chuyên gia giải đáp?

Nơi nào dân chủ như trường học chúng ta

Trong lúc nhất thời, Lý Khải đã tạo ra không khí vui vẻ trong đài.

Nhìn phía dưới sinh viên reo hò, cực kỳ hài lòng.

Chợt lúc đấy, Lý Khải nhìn thoáng qua Trần Thương hơi áy náy, nhìn giáo sư Trần không hơi rung động nào, đột nhiên hơi không đành lòng.

Nghĩ tới đây, Lý Khải nghiêm túc nói:

- Giáo sư Trần, cậu để tôi viết lá thư đề cử, tôi chắc chắn sẽ viết thật tốt! Thân bút viết

Trần Thương sững sờ, gật đầu cười nói:

- Cám ơn viện trưởng Lý.

Aizz

Trần Thương vẫn chỉ là một đứa bé, có phải mình đã làm chuyện hơi quá mức?

Cũng may Mã Nguyệt Huy và Lý Bảo Sơn không ở đây, nếu không họ chắc chắn sẽ đánh vào mặt mình, chắc chắn phải cho Trần Thương một cơ hội cung cấp các nội dụng như vậy.

Nhân sinh ở khắp nơi chỉ là vai phụ

Đáng tiếc, viện trưởng Lý còn quá trẻ, suy nghĩ quá đơn thuần.

Sau khi Trần Thương xuống đài, hiệu trưởng Hách tiếp tục làm lễ tổng kết.

Đầu tiên là tán thưởng các vị giáo sư có cống hiến trong quá trình làm việc

Đặc biệt là Trần Thương sẽ được tán dương, Trần Thương chính là hình mẫu tiêu chuẩn về nhân tài trong thời đại mới, kiến thức sâu rộng, kĩ năng rất tốt.

Thậm chí biểu đạt chỉ để diễn tả sự xem trọng Trần Thương

Đối với cái này, Trần Thương chỉ có thể khiêm tốn tiếp nhận sự khen ngợi của hiệu trưởng Hách.

Dù sao đó là tuổi trẻ thường có, mà Bá Nhạc thì không có

Buổi tối yến hội, cuối cùng Tần Dương cũng được hưởng thụ một lần đặc quyền người nhà.

Sau khi Lý Khải thấy Tần Duyệt, thế mới biết, Trần Thương người ta cũng là của con rể của Hiệp Hòa.

Điều này làm cho Lý Khải một đêm ăn cái gì cũng cảm thấy không ngon, luôn cảm thấy lương tâm mình có lỗi.

Thế là, tìm một cơ hội đi đến bên cạnh Trần Thương, ngồi xuống nói chuyện:

- Giáo sư Trần, nếu không như vậy đi, cậu đã có thời gian đến Hiệp Hòa chúng tôi làm cái đầu đề, chúng tôi sẽ cho giáo sư Trần một chứng chỉ tiến sĩ, cậu thấy thế nào?

Lời này vừa nói, Trần Thương con mắt lập tức sáng lên

Trần Thương phát hiện viện trưởng Lý người này cũng quá tốt rồi?

Cung cấp cho mình như vậy một cái sân khấu phát sáng phát không nói, lại chủ động viết thư đề cử cho mình, thậm chí lại cho mình một tốt nghiệp chứng nhận tiến sĩ Hiệp Hòa.

Cái này... Cái này cũng quá tốt rồi?

Trần Thương hít sâu một hơi, hơi kích động.

Thế nhưng Lý Khải thấy Trần Thương không nói lời nào, Hách Quân bên này lại nói:

- Tôi cảm thấy giáo sư Trần rất có bản lĩnh trong y học, có thể hợp tác với Thanh Hoa, như cải tiến một chút pen kẹp kim gì đó?

- Đây cũng là chuyện tốt mà

- Đúng rồi, đại học Thanh Hoa chúng tôi rất hoan nghênh giáo sư Trần đến, chúng tôi rất muốn mời Trần Thương trở thành giáo sư của trường chúng tôi.

Tần Duyệt trợn tròn mắt nhìn hai viện trưởng, Tần Duyệt cẩn thận nhìn chằm chằm Trần Thương hồi lâu, tiếp đó lấy điện thoại của chính mình để xem khuôn mặt mình như thế nào.

Tần Duyệt đột nhiên nghĩ đến một chuyện...

Chẳng lẽ... Là mình đã thích giáo sư Trần?

Chương 1240: Thầy Trần Nổi Tiếng

Trương Viễn với tư cách là trợ lý của Trần Thương, hôm nay cũng là trao dồi thêm kiến thức, bên trong vòng tròn các giáo sư đứng đầu, trong lòng hơi lo lắng bất an.

Trần Thương cầm thư mời và chứng chỉ trong tay, nhìn hiệu trưởng đại học Thanh Hoa trò chuyện vui vẻ với đại thần, trong lòng rất phấn khích.

Nhân viên phục vụ đưa tới một ly cà phê, Trương Viễn lập tức ngồi thẳng người, để cho người ta rằng mình cũng là một giáo sư.

Trong buổi tiệc có rất nhiều giáo sư ngồi nói chuyện với nhau.

Khoảng 10 giờ, buổi tiệc kết thúc.

Trần Thương đích thân đưa Trương Viễn về đến nhà, sau đó đó mới đưa Tần Duyệt về nhà.

Vừa mới đến cửa chính, Tần Duyệt đã nhìn chằm chằm Trần Thương, nói nhỏ:

- Trần Thương, em muốn cho anh biết một chuyện

Trần Thương đổi dép lê, thấy Tần Duyệt thần bí như vậy cũng rất tò mò:

- Em mang thai à?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Không có, là chuyện có liên quan tới chúng ta

Trần Thương sững sờ, lập tức chăm chú nhìn Tần Duyệt:

- Vấn đề của anh có thể làm em mang thai không? Em cũng điều tra?

Tần Duyệt nhếch mép cười với Trần Thương

- Ai, không phải chuyện con cái, mà là chuyện khác

Tần Duyệt tức giận ngồi ở trên ghế sô pha:

- Anh có phát hiện khi đi với em, anh càng ngày càng may mắn hay không?

Trần Thương nghe xong thì đứng lên cái cân, xem số cân của mình, lập tức hít vào một hơi:

- Aizz? Em đừng nói nữa, anh mập lên ba ký rồi

Tần Duyệt tức giận nhéo lỗ tai Trần Thương:

- Anh ngồi xuống

Trần Thương ngoan ngoãn nghe theo, hai tay ôm lên đầu.

Tần Duyệt nhìn dáng vẻ lúc này của Trần Thương, dở khóc dở cười, bất đắc dĩ bật cười.

- Aizz nha, chồng có phát hiện hay không, anh đi với em thì mọi chuyện đều trở nên thuận lợi hay không?

Tần Duyệt kéo Trần Thương ngồi xuống bên cạnh nói.

Trần Thương cười cười, sờ lên tóc Tần Duyệt:

- Phát hiện! Đã sớm phát hiện, nhà ta có một người luôn mang lại may mắn cho chồng.

Tần Duyệt nghe xong, lập tức vui vẻ ra mặt, mắt to nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Thật không?

Trần Thương gật đầu, nghiêm túc nói:

- Đương nhiên là thật

Tần Duyệt nở nụ cười.

Nhu cầu cảm xúc thật sự là rất cần thiết, cùng với Trần Thương, Tần Duyệt vẫn luôn cố gắng, mặc dù không phải chứng minh mình không phụ thuộc, thế nhưng cũng không trở thành một cái gì vướng víu Trần Thương.

Nhưng nghe thấy Trần Thương nói như vậy, dù biết rõ chỉ lời an ủi, thế nhưng Tần Duyệt cũng rất vui vẻ.

Trần Thương nằm ở trên giường, nhìn hệ thống nhắc nhở.

【 Đinh! Chúc mừng Trần Thương, đã thành công hoàn thành buổi tọa đàm, dẫn dắt học sinh rất tốt, đã ảnh hưởng rất tích cực, hiệu quả rõ rệt, được ban thưởng: Kỹ năng nối lại mạch máu –mạch máu nhân tạo. 】

Sau khi nhe được nhắc nhở của hệ thống, Trần Thương đã yên lặng nhắm mắt lại, tận hưởng giấc ngủ ngon sau một ngày làm việc.

Tần Duyệt thấy thế, cho rằng hôm nay Trần Thương rất mệt nên cũng không quấy rầy Trần Thương, quay người hôn lên trán Trần Thương một cái, nói tiếng chúc ngủ ngon rồi đi ngủ.

Mà Trần Thương nhìn kỹ xảo nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo, giống như lúc trước đây lấy được khoang phình xử lý kỹ xảo sai lệch không lớn

Nếu nói như vậy... Có thể làm tốt

Nhắm mắt lại, Trần Thương bắt đầu không ngừng suy nghĩ.

...

...

Mỗi ngày buổi sáng ánh nắng chiếu vào phòng, mở mắt ra, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của bữa sáng, chào đón một ngày tốt đẹp.

Xuống giường đi rửa mặt, ăn sáng xong, Trần Thương đi theo Tần Duyệt đến công viên để phơi nắng, buổi trưa đi ăn lẩu.

Có lần Trần Thương nghi ngờ rằng nồi lẩu có chất gây nghiện, mà Tần Duyệt chính là một kẻ nghiện.

Sau khi ăn uống no say, Tần Duyệt đột nhiên nở nụ cười:

- Em cho anh xem cái này.

Trần Thương sững sờ:

- Cái gì vậy?

Tần Duyệt cười nói:

- Có người sửa đổi bài giảng hôm qua của anh, còn cover 【pen kẹp kim của tôi】thành bài hát, còn đưa những tư duy của anh vào bài hát, để em mở cho anh nghe một chút?

Trần Thương nghe xong, lập tức nổi hứng tò mò:

- Cho anh xem một chút, nghe chút thử xem.

Không bao lâu, Trần Thương đã kết nối, lập tức nhìn thấy mấy cái MV y học mà học sinh làm.

Cái tên vẫn chính là "pen kẹp kim của tôi".

m nhạc rất thư giãn tạo nên sự thích ý, mặc dù nói là MV, thế nhưng chỉ là những hình ảnh dùng điện thoại chụp, mấy cái hình ảnh này học sinh cầm pen kẹp kim tại khâu lại da nhân tạo, mạch máu nhân tạo...

Mấu chốt nhất là bài hát này từ rất hay làm cho người khác nhập tâm vào từng lời hát

Trong từng ca từ, chải vuốt tri thức một cách nhẹ nhàng.

Đưa nội dung Trần Thương nói hôm qua vào trong bài hát, từng lời ca rất mượt mà.

Trần Thương bất đắc dĩ khen ngợi:

- Thật là lợi hại

Sau đó hai người nhìn nhau, cũng không để ý, Trần Thương cảm thấy chuyện này không phải là chuyện gì xấu, ngược lại là một chuyện rất tốt.

Lan truyền rộng rãi, mới có thể giúp càng nhiều người.

Mà đối phương rất tôn trọng Trần Thương, bắt đầu đã nói cảm ơn giáo sư Trần Thương, vì Trần Thương đã chia sẻ nội dung rất hay nên video mới được chia sẽ rộng rãi như vậy, chưa lấy bản quyền, không dùng cho mục đích mua bán gì cả.

Nói trắng ra, đây chỉ là một video giải trí thôi.

...

...

Lúc xế chiều, hai người đi siêu thị mua sắm một chút vật dụng hằng ngày.

Cảm giác cứ bình yên như thường ngày, thế nhưng lại tỏ ra một vẻ rất thư thái hài lòng.

là lựa chọn mua giấy vệ sinh thế nhưng hai người phải tranh luận với nhau loại nào tốt, mềm mại và sử dụng thoải mái.

Lần này, hai người tính tiền ở quây, Trần Thương chuẩn bị mua vài cái "áo mưa", Tần Duyệt đứng kế bên Trần Thương nói nhỏ vào tai:

- Không cần mua

Trần Thương sững sờ

Tần Duyệt đỏ mặt một lúc:

- Chúng ta muốn có em bé mà.

Sau khi Trần Thương nghe xong, lập tức trái tim bé nhỏ đập loạn nhịp.

Có chút kích động, cũng hơi khẩn trương.

Đến mức lúc tính tiền, mồ hôi trên ngón tay không thể mở vân tay điện thoại được để thanh toán tiền.

Lời nói của Tần Duyệt làm cho Trần Thương cần hơi thời gian suy nghĩ và giảm sốc.

Một đêm, có nhiều chuyện xảy ra...

Ngày hôm sau, Trần Thương vừa tới bệnh viện, y tá Trình Di cười chạy tới:

- Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần đã trở thành người nổi tiếng rồi nha

Trần Thương sững sờ:

- Người nổi tiếng? Y tá Trình có ý gì?

Trình Di cười nói:

- Bác sĩ Trần mở Weibo lên xem thì sẽ biết.

Trần Thương lập tức xấu hổ cười:

- Tôi không có Weibo.

Trình Di bất ngờ, đưa điện thoại cho Trần Thương:

- Anh lên tìm kiếm tin nóng đi

Trần Thương sững sờ:

- Tìm kiếm tin nóng?

Mặc dù Trần Thương không dùng Weibo, thế nhưng biết rõ tìm kiếm tin nóng chỉ có những tin tức của người nổi tiếng.

Từ trước tới giờ, chưa từng biết một vai quần chúng là như thế nào.

Tôi... chẳng lẽ tôi là người nổi tiếng đã bị che đậy từ lâu hay à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương tìm kiếm tin nóng, quả nhiên nhìn thấy tên của mình.

Top mười

Trần Thương “Pen kẹp kim của tôi”

Trần Thương lập tức bất ngờ.

Trần Thương nhìn Trình Di với một đôi mắt đầy tự hào, Trần Thương hơi không tin vào mắt mình, cứ ngỡ đang mơ lấy tay sờ lên mặt, cũng không tìm được bút.

- Tôi có phải là nên cho người ta xin chứ ký?

Trần Thương nói rất nghiêm túc.

Trần Thương cảm thấy, chỉ có như vậy mới xứng với xếp hạng thứ mười đó của anh

Trần Thương làm cho Trình Di tức cười.

- Y tá Trình, cô mau xem video

Chương 1241: Cô Mạnh Thoải Mái Nhàn Nhã

Vốn Trần Thương cho rằng mình đã thấy rồi.

Thế nhưng...

Anh phát hiện bản thân quá ngây thơ.

Còn đánh giá thấp tính đa dạng của nhân tài, không biết có thứ video gọi là Bilibili, họ lại sửa đổi thu hình mình đứng tọa đàm trên đài hôm qua

Rút âm thanh giảng bài của mình ra, dựa theo nhạc từ khúc giao phó cho linh hồn hôm qua

Khoan hãy nói, còn không có chút cảm giác kỳ lạ nào

Mà tiêu đề còn viết là "Học bá chính xác mở ra phương thức —— pen kẹp kim của tôi, giáo sư khách tọa trẻ tuổi nhất ở viện y học Hiệp Hòa tiến hành một lần tọa đàm".

Mà giáo sư Trần Thương cũng thành công lên top tìm kiếm

Điều này làm Trần Thương lo sợ bất an cả buổi sáng, thậm chí còn hơi chờ mong.

Sẽ có săn tìm ngôi sao nào coi trọng mình không nhỉ

Vào buổi sáng, Tề Hướng Chính giải trí Tượng Chinh gọi điện thoại tới.

- Giáo sư Trần, chúc mừng nhé, trở thành giáo sư Hiệp Hòa.

Tề Hướng Chính vừa cười vừa nói đi thẳng vào vấn đề.

Không thể không nói, Tề Hướng Chính thật là cực kỳ chú ý tới Trần Thương.

Ngay cả chuyện Trần Thương xuất ngoại đi bình chọn hội trưởng, sau khi Tề Hướng Chính biết rõ, còn tự thân đánh Tề Sâm biểu thị chúc mừng một trận.

Đối với Tề Sâm này cũng không thể làm gì.

Trần Thương cười nói:

- Tổng giám đốc Tề có chuyện gì?

Tề Hướng Chính trực tiếp nói:

- Video đã quay xong, không biết khi nào giáo sư Trần có thời gian, tới xem một chút?

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên.

Quảng cáo công ích Vệ Kiện ủy lần trước đã kết nối với giải trí Tượng Chinh rồi, tiến hành quay phim.

Còn về chuyện tuyển diễn viên, người họ lựa chọn là Hoàng Bột tiểu thị dân càng đặc chất.

Mắt thấy sắp đến ngày của Mẹ, họ cũng thuận lợi quay xong rồi.

Trần Thương vội vàng nói:

- Anh trực tiếp gửi qua đi, tôi xem một chút.

Tề Hướng Chính gật đầu:

- Không vấn đề! Có gì không hài lòng cậu cứ nói, chúng tôi làm lại nhé.

Có điều Tề Hướng Chính vì phim này thật sự là tốn không ít công phu, trước sau còn đầu tư vào đó không ít tiền.

Cũng chỉ để làm cái quảng cáo công ích này tốt.

Tề Hướng Chính gửi video qua xong.

Trần Thương nhìn kỹ, video không dài, chỉ có khoảng 5 phút, thế nhưng rất có cảm giác, thậm chí diễn kỹ Hoàng Bột cũng trong tuyến, một thân đồng phục học sinh video hình ảnh với mẹ, trực tiếp hoàn nguyên ấn tượng đầu tiên Trần Thương thấy La Minh ở chỗ tàu điện ngầm.

Trên cơ bản cố sự cũng hoàn toàn phù hợp với La Minh.

Video không dài, dù Trần Thương đã sớm biết kết quả thế nào, thế nhưng xem hết, cảm xúc y nguyên vẫn ngàn vạn.

Lúc video kết thúc, là một đoạn văn bản.

Những này đều là Trần Thương viết.

Rất hài lòng

Không thể không nói, vẫn nên để nhân sĩ chuyên nghiệp làm chuyện chuyên nghiệp.

Trần Thương gửi cái tin tức cho Tề Hướng Chính, biểu thị rất hài lòng

Sau đó đứng dậy đi kiểm tra phòng.

Tình huống của Vu Uyển đã dần chuyển tốt, điều này làm Trần Thương và bác sĩ khác đều rất hài lòng.

Vu Uyển thấy Trần Thương thì kích động nước mắt chảy ròng.

Bởi vì từ hôm nay, cuối cùng cô cũng phá vỡ vòng đếm ngược cả đời, bắt đầu một ngày mới tinh.

- Cám ơn anh, Bác sĩ Trần

Vu Uyển tế không biết nên nói gì.

Có đôi khi, cảm ơn rất trân quý, cô hội tụ tất cả cảm kích, Vu Uyển nói không nên lời nào khác, thế nhưng trong lòng không ngừng thề:

“Chờ sau khi mình ra viện, chắc chắn phải quý trọng tương lai thật tốt đẹp sau này.”

Có lẽ đại đa số người thấy chỉ là một ngày bình tường, nhưng đối với Vu Uyển thực sự là vô số cố gắng đổi lấy.

Minh tinh bóng rổ Điền Chính Khải so với tình huống của Vu Uyển càng thêm không tệ, vốn là phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực, hiện tại anh đã tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng...

Cả người lại đặc biệt im lặng.

Từ chết đến sống, anh cảm giác chính là may mắn không gì sánh được.

Thế nhưng...

Mình có lẽ cũng không còn thể nào bước lên sân khấu kia.

Sân khấu trên thế vận hội Olympic, có lẽ từ nay anh đã thuộc về khán đài rồi.

Từ đây, anh cũng không tiếp tục là một vận động viên bóng rổ.

Thân thể của anh, cũng không cho phép anh tiếp tục nữa.

Có điều dù vậy, anh đã rất cảm kích, bởi vì ít anh vẫn còn sống

Sống quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Khoảng thời gian này, Điền Chính Khải cũng bắt đầu tiếp xúc và hiểu rõ Marfan, cuối cùng anh cũng ý thức được chỗ đáng sợ của căn bệnh, cho dù là anh, cũng phải tiếp tục hoàn thành hai kỳ phẫu thuật ở giai đoạn sau.

...

...

Toàn bộ hai người bệnh phẫu thuật thành công, cái này đối với đoàn đội thành lập không lâu, là cổ vũ cực lớn.

Cũng cho Trần Thương lòng tin đầy đủ

Mà gần đây Mạnh Hi cũng rất lo lắng bất an

Vốn là đến Tâm ngoại khoa học tập, thế nhưng sau khi tới, Lưu Toàn vừa giới thiệu cho mọi người, nói đây là giáo sư Trần.

Lần này tốt rồi

Cô nháy mắt cảm giác ánh nhìn từ người khác hơi quái dị.

Họ bắt đầu mở miệng gọi một tiếng “chủ nhiệm Mạnh”.

Có rất người, vào lúc biết được Mạnh Hi muốn học kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, từng người tự thân gọi Mạnh Hi tiến vào phòng phẫu thuật rồi dạy cô từng chữ

Điều này làm Mạnh Hi rất không thích ứng nổi

Hơi... Cảm giác là lạ.

Nói không ra.

Khi vừa bắt đầu, Mạnh Hi thật hơi khẩn trương bất an.

Thế nhưng dần dần, cô ngày càng thấy thoải mái...

Không cần kiểm tra phòng, không có áp lực nghiệp vụ, không bị chủ nhiệm răn dạy, đồng sự xung quanh cũng ở chung tốt, mỗi ngày phẫu thuật có người dạy, mỗi ngày ăn cơm có người mời khách...

Cảm giác đỉnh phong cả đời nhận đến, còn có gì không hài lòng nữa chứ?

Thì ra bồi dưỡng là một chuyện thoải mái như thế

Thế là, giáo sư Mạnh phía dưới sự che âm của học sinh, bắt đầu không biết xấu hổ không có kiếp sống bồi dưỡng nóng nảy

Có điều so với giáo sư Mạnh, thời gian của Cát Hoài, có thể nói là một ngày bằng một năm

Khi Lưu Toàn giới thiệu Cát Hoài, nói:

- Bác sĩ Cát tranh tài nối lại mạch máu với giáo sư Trần, còn hơn giáo sư Trần một giây đồng hồ đó

Tin tức này công bố ra, ánh mắt người xung quanh nhìn Cát Hoài đều là sùng bái

Tựa như đang đối đãi với "cường giả" vậy

Tràn đầy tôn kính

Thế nhưng, loại tôn kính này lại làm cho Cát Hoài ăn ngủ không yên, cả ngày ăn không ngon ngủ không ngon, cả người còn gầy mấy cân.

Trong lòng phàn nàn Trần Thương nhiều hơn mấy phần.

Thế nhưng...

Anh đương nhiên không dám nói, thật ra Trần Thương không phải là bản của mình, chẳng qua là tình địch của mình thôi

Đáng tiếc.

Anh không dám nói.

Cát Hoài khắc sâu biết được, nơi này là đại bản doanh của Trần Thương

Ở chỗ này nói Trần Thương không tốt, rất rõ ràng là một hành vi không lý trí, không khác gì muốn chết.

Cát Hoài nhìn thoáng qua chủ nhiệm Mạnh ngồi đằng kia bị một chủ nhiệm nói ca bệnh, trong lòng hơi chua.

Anh cảm thấy lần này đi ra, tuyệt đối là một lựa chọn sai lầm.

Ngay lúc này, đột nhiên một hồi âm thanh vang lên bên tai.

- Bác sĩ Cát, chúng ta so đấu khâu lại một lần không?

Một y bác sĩ trưởng tuổi trẻ chợt mặt mũi đầy hưng phấn nhìn Cát Hoài.

Lời này vừa nói, xung quanh lập tức lại náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Cát Hoài:

- Đúng, tôi còn chưa được nhìn bản lĩnh thật của bác sĩ Cát

- Đúng đấy, có thể phân cao thấp với giáo sư Trần, bác sĩ Cát chắc chắn là có bản lĩnh thật sự

Lúc này, trong lòng Cát Hoài cũng thật luống cuống

Bản lĩnh thật sự cái rắm đấy.

Chương 1242: Có Thể Cứu Được Không?

Cả văn phòng lập tức náo nhiệt lên.

Cát Hoài cực kỳ luống cuống

Anh biết trình độ mình ở đâu mà.

Lát nữa sẽ xấu hổ cỡ nào chứ?

Thật ra, khâu lại mạch máu của ngoại khoa tim vẫn luôn là môn bắt buộc của mỗi bác sĩ, không chỉ có Đông Đại Nhất viện thường xuyên so tài, rất nhiều bệnh viện cũng có thói quen này.

Bởi vì rất nhiều phẫu thuật trong ngoại khoa tim đều không thể không dính tới nối lại mạch máu.

Mà phẫu thuật thay thế mạch máu lớn hội chứng Marfan, càng không thể bỏ qua nối lại mạch máu.

Nhanh chóng nghiêm mật mà tinh chuẩn thế nào để làm nối lại mạch máu và mạch máu nhân tạo, vẫn luôn là nơi mấu chốt của loại phẫu thuật này.

Cũng ví như Tiêu Triết Hải ở bệnh viện Thụy Kim, ông có thể nhanh chóng thay thế toàn cung động mạch chủ chỉ trong 18 phút, sẽ cần hoàn thành xử lý tám giai đoạn trong thời gian rất ngắn.

Đây là một quá trình chật vật.

Nghe thấy có so tài, Từ Tử Minh cũng cười nói:

- Bác sĩ Cát, tôi đi chuẩn bị đồ cho các anh nhé?

Lòng Cát Hoài sợ đến một đám:

- Không cần không cần, quá phiền toái, tôi chỉ tới học tập thôi...

Từ Tử Minh nghe xong:

- Đều là thanh niên, nên thi đấu nhiều chút, sẽ có trợ giúp đề cao.

Nói đến đây, Từ Tử Minh đột nhiên nói:

- A! Bác sĩ Cát là lo gặp đến tính tích cực của bác sĩ tiểu Chu ư? Không cần lo lắng cái này đâu.

- Đúng! Bác sĩ Cát, bộc lộ tài năng đi

Giờ phút này, trong lòng Cát Hoài hối hận không thôi, sớm biết làm màu khổ cực như vậy, nói gì cũng không nên giả bộ

Hiện giờ anh đã rõ một câu: “Có thực lực gọi làm màu, không có thực lực...”

Thấy tất cả mọi người náo nhiệt, Cát Hoài cũng bất đắc dĩ thở dài.

Thôi! thôi

Ngay lúc này, Trần Thương đi đến.

Mọi người dồn dập cười chào hỏi:

- Giáo sư Trần

- Giáo sư Trần

Mạnh Hi cười nói:

- Tiểu Trần tới rồi.

Trần Thương cười cười lên tiếng chào, nói với giáo sư:

- Giáo sư Mạnh

Nhìn xung quanh một chút, Trần Thương cười nói:

- Tất cả mọi người đều ở đây à?

Từ Tử Minh cũng đến:

- Giáo sư Trần, sao anh lại tới đây?

Trần Thương nhìn Cát Hoài và một bác sĩ trẻ khác đã bày chiến trận xong, lập tức sững sờ, cười nói:

- Đây là... So tài khâu lại mạch máu à?

Từ Tử Minh gật đầu:

- Ừm, tuổi trẻ, nên giao lưu trao đổi nhiều chút.

Trần Thương thấy màn này, lập tức nhớ tới ban thưởng mấy ngày trước.

Kỹ xảo nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo

Cái này thật ra nhằm vào chủ yếu là phẫu thuật thay thế mạch máu lớn.

Trần Thương phát hiện, phía trên rất nhiều kỹ xảo, nhằm vào mạch máu khác nhau, sẽ có kỹ xảo khâu lại khác nhau.

Vốn Trần Thương thấy tốc độ khâu lại của mình đã đủ nhanh, thế nhưng sau khi phẫu thuật xong, lại phát hiện tốc độ này so với viện sĩ Tiêu Triết Hải vẫn còn chút chênh lệch.

Má chênh lệch này không hề chỉ là chênh lệch về khâu lại mạch máu.

Mà là chênh lệch về cách xử lý mạch máu chi tiết.

Lợi dụng thời gian thế nào mới hợp lý, giảm bớt thời gian thừa thế nào mới hữu hiệu... rất là quan trọng.

Mà bản thân phẫu thuật thay thế mạch máu lớn đã là đang đoạt thời gian với Tử thần.

Nếu có thể giảm thời gian phẫu thuật xuống thật hữu hiệu, đề cao hiệu suất phẫu thuật lên, đây thật là có thể giảm bệnh biến chứng xuống.

Một trong nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tử vong sau khi phẫu thuật thay động mạch chủ bụng hội chứng Marfan, cũng là vì sau khi thay thế động mạch chủ bụng xong đưa tới thận suy kiệt.

Mà phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ cũng giống như thế

Tủy sống cung cấp máu có hơn mười đôi động mạch gian sườn tiến hành cung cấp máu, còn có động mạch khác, khác toàn bộ phẫu thuật rất cao, cứ như vậy, trong thời gian có hạn hoàn thành tất cả mạch máu nhân tạo và nối lại mạch máu thế nào, lại rất là quan trọng

Sau khi Trần Thương thông qua học tập kỹ xảo, giờ cũng muốn thử một chút.

Lúc này, Lý Bảo Sơn cũng đi đến, hăng hái nhìn màn tranh tài sắp tiến hành.

Trần Thương vốn chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên nghe tiếng điện thoại mình vang lên

- Trần Thương, tôi là Dư Dũng Cương, một người bệnh hội chứng Marfan, sau khi thăm Vu Uyển xong, đột nhiên phát bệnh, vừa mới đi làm kiểm tra xong, bây giờ hoài nghi là bóc tách động mạch chủ, kèm thêm bóc tách động mạch chủ bụng, tình huống rất nghiêm trọng

- Cậu đang ở ngoại khoa tim à? Gọi mấy người chủ nhiệm Từ xuống xem! Người bệnh hiện tại vẫn bị sốc, không biết có kịp làm tạo ảnh không, các anh mau xuống xem.

m thanh của Dư Dũng Cương hơi vội vàng

Vì tình huống người bệnh thực đã quá gấp gáp.

Cung động mạch chủ tường kép cộng thêm bóc tách động mạch chủ bụng

Hai động mạch chủ cùng lúc phát bệnh, tình huống như vậy thực là rất hiếm thấy

đồng thời tiến hành chỉ trong một đài, người bệnh có thể chịu nổi không?

Trần Thương cúp điện thoại xong, nói với đám người Từ Tử Minh Lý Bảo Sơn:

- Cấp cứu có một người bệnh thăm Vu Uyển rồi chợt phát bệnh, động mạch chủ và động mạch chủ bụng toàn bộ xuất hiện tường kép

- Hơn nữa hiện tại người bệnh đã lên cơn sốc rồi, còn chưa kịp tiến hành kiểm tra tạo ảnh

Trần Thương nói xong, cũng đi thẳng ra bên ngoài.

Mà Lý Bảo Sơn và Từ Tử Minh liếc nhau, trong ánh mắt lẫn nhau nhìn thấy ngưng trọng

Toàn bộ văn phòng mới vừa rồi còn vui vẻ một mảnh, hiện tại lập tức yên tĩnh nghiêm túc lên.

Mạnh Hi trực tiếp theo sát phía sau chạy ra ngoài.

Hiện giờ tình huống người bệnh có thể nói là nguy cơ sớm tối

Hai nơi động mạch chủ cùng lúc bị bóc tách, vì nguyên nhân tắc nghẽn dẫn đến toàn bộ tuần hoàn máu không thoải mái, thậm chí làm huyết áp lên cao

Mà tăng huyết áp đồng thời lại thành một nhân tố mới cực kì nguy hiểm.

Bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành chèn ép tường kép phình động mạch đưa tới vỡ

Đến cửa thang máy, thang còn đang ngược lên, rơi vào đường cùng, một đoàn người dọc theo thang lầu lập tức chạy xuống đi.

Bị sốc vào lúc này.

Nguyên nhân cũng biết rất nguy hiểm, nhân tố cần cân nhắc cũng tương tự rất nhiều.

Có phải là vì bóc tách động mạch chủ vỡ gây nên không?

Rất nhanh, một đoàn người đã chạy xuống sáu tầng lầu, đến trong đại sảnh cấp cứu.

Lúc này, người bệnh đã được đẩy vào cấp cứu.

Trần Thương chẳng quan tâm cái khác, vọt thẳng chạy vào.

Vừa tiến đến, chỉ thấy còi báo động của máy theo dõi vang lên tích tích tích.

- Huyết áp người bệnh hạ xuống đột ngột

- Gọi bác sĩ siêu âm đến

Trần Thương nghe thấy huyết áp chợt hạ xuống, lập tức biến sắc

- Nhịp tim 40 lần mỗi phút

- Hô hấp dồn dập

Mỗi một tin tức vang lên, đều mang ý nghĩa một nhân tố không tốt

Mà Trần Thương vội vàng chạy tới, cầm lấy ống nghe bệnh để ở trước ngực khu nghe.

Lập tức, cảm giác đến một hồi tạp âm rất không bình thường truyền đến.

Mà tiếng này vừa vặn che giấu tiếng tim đập thứ nhất...

Trong một chớp mắt, Trần Thương đã nghĩ đến một loại khả năng.

- Tách rời bóc tách động mạch chủ

Lúc này, bác sĩ siêu âm đang vội vàng chạy vào.

Trần Thương lại nói với y tá:

- Chuẩn bị châm cứu màng ngoài tim.

Mà lúc này, Dư Dũng Cương cũng tự mình tổ chức cứu viện.

Cũng nháy mắt ý thức được xảy ra chuyện gì

- Màng ngoài tim bị lấp đầy?

Trần Thương gật đầu

Vào lúc này, kết quả siêu âm tim nháy mắt thấy được có rất nhiều huyết dịch trong màng ngoài tim.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều lộp bộp trong lòng.

Cái này... Có thể cứu không?

Chương 1243: Thuốc Này Có Thể Sử Dụng À?

Tường kép vỡ?

Nghĩ tới đây, trên người ai nấy đều bắt đầu chảy từng giọt mồ hôi lạnh

Động mạch chủ lên có một phần là trong màng ngoài tim, một khi nơi này vỡ ra, rất nhanh động mạch máu sẽ tràn ngập trong toàn bộ màng ngoài tim, hình thành một lực chèn ép đến màng ngoài tim trái tim

Mà biểu hiện này, vừa vặn cũng là nguy hiểm nhất, cũng là nguyên nhân tỉ lệ tử vong cao nhất

Vì thế, sau khi nghe Trần Thương nói màng ngoài tim lấp đầy, dù là Dư Dũng Cương, Lý Bảo Sơn hay Từ Tử Minh, trong lòng cũng bất đắc dĩ lạnh một nửa

Làm sao bây giờ?

Ngay cả chủ nhiệm Dư Dũng Cương xuất thân khoa cấp cứu, đối mặt với người bệnh như vậy, giờ cũng là hữu tâm vô lực

Bởi vì dù là Từ Tử Minh ngoại khoa Tim, lúc này cũng rất khó hình thành một mạch suy nghĩ cấp cứu rõ ràng

Có đôi khi, rất nhiều bệnh vì tới vội vàng, hơn nữa mang theo bệnh biến chứng nghiêm trọng nhất theo tư thái lăn đều mà đến, lại tựa như hồng thủy ngập trời, mà người bệnh nhiều lắm chỉ là chiếc thuyền nhỏ trôi dạt trên đại dương kia thôi

- Bác sĩ Trần, cần giải trừ màng ngoài tim lấp đầy không?

Trần Thương hít sâu một hơi, lúc này siêu âm tim vì màng ngoài tim đã tràn đầy máu, rất nhiều chỗ đã không rõ ràng

Chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều máu tràn ngập trong màng ngoài tim.

Đến cùng thì người bệnh đã là trạng thái thế nào rồi?

Có thể giải trừ hay không?

Có lẽ nên giải trừ?

Có thể gây ra nguy hiểm nào nữa không?

Ai cũng không thể bảo đảm

Trừ phi kiểm tra rõ ràng

Thế nhưng bây giờ kiểm tra à?

Đi đây kiểm tra?

Kiểm tra cái gì?

Nói thật, hiện tại dù làm cái kiểm tra gì cũng không khác hành vi chịu chết một lần cả

Thế nhưng, nếu không có chẩn bệnh rõ ràng thì làm sao mới có thể tiến hành phán đoán tinh chuẩn về bệnh tình của người bệnh đây?

Làm sao mới có thể chế định ra một bộ phương án trị liệu hữu hiệu đầy đủ đây?

Trong lúc nhất thời, người bệnh đã tiến vào một vòng lặp vô hạn

Chẩn bệnh không rõ rệt dẫn đến không thể nào chế định phương án, cũng dẫn đến bệnh tình dần đà chuyển biến xấu, tiếp tục như thế để người bệnh không kịp làm kiểm tra và trị liệu khác.

Tường kép tách rời?

Hay là tường kép vỡ?

Dù là cái gì, đều là chuyện cực kì nguy hiểm.

Thậm chí, còn có thể là một nhân tố xen lẫn lên nhiều nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp đưa kim châm cứu màng ngoài tim cho Từ Tử Minh.

Nhìn anh nói:

- Chủ nhiệm Từ, anh cầm, tôi nói anh rút máu thì rút máu nha

Vẻ mặt Từ Tử Minh ngưng trọng, nghiêm túc gật đầu

Mà Trần Thương thì trực tiếp vây quanh vừa khác người bệnh, mang ống nghe tới, một tay đặt ống nghe bệnh ở vị trí khác biệt ngực trái, một tay khác thì khoác lên cổ tay người bệnh

Anh hít sâu một hơi, cho mình bình tĩnh trở lại trong lúc nguy cấp như vậy

Lúc này, trong phòng, y tá khẩn trương nói:

- Nhịp tim 60 lần mỗi phút

Tựa như chân tay mọi người đều hơi luống cuống.

Chuyện quá đột ngột, hơn nữa bệnh tình cũng phát triển quá nhanh

Có lẽ rất nhiều người không hiểu sao đa số hội chứng Marfan đều sống không quá hơn ba mươi tuổi, cũng là vì những lúc như thế này

Bệnh tình phát triển quá nhanh, giống như gió xoáy vậy

Dẫn đến cấp cứu không kịp

Trần Thương nhắm mắt lại, người xung quanh cũng vội vàng yên tĩnh.

Không dám quấy rầy Trần Thương.

Giờ phút này, Trần Thương cách màng ngoài tim, vẫn như cũ nghe được tạp âm kèm thêm tiếng tâm thu loáng thoáng khu chẩn đoán bệnh van động mạch chủ

Nghe thấy một hồi âm thanh này xong, Trần Thương lập tức vui mừng

Đây là dấu hiệu có ý nghĩa cho chẩn bệnh

Có tạp âm là vì phần gốc tường kép sưng tấy động mạch chủ làm lệch vị trí van động mạch chủ, thoát thùy, mở rộng vòng van, vỡ nội mô rồi hiện lên van hình dáng hướng Lumen bên trong đột xuất đưa tới chảy máu vòng xoáy.

Mà lúc này, nơi cổ tay Trần Thương cảm giác được mạch áp tăng rộng và các loại dấu hiệu xung quanh phù thũng mạch

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức vui mừng

Phình tách thành động mạch chủ là khẳng định.

Thế nhưng, mạch máu động mạch chủ cũng chưa bị vỡ nghiêm trọng, mà là do động mạch chủ lên vì mạch máu tổn thương, dẫn đến máu thông qua vết thương chảy ra tiến vào trong khoang màng tim

Sinh ra triệu chứng màng ngoài tim lấp đầy.

Thế nhưng, hiện tại bóc tách động mạch chủ chưa vỡ hoàn toàn, thế nhưng tường kép sưng tấy lại hết sức nghiêm trọng.

Nếu không thì không thể nào sinh ra một hệ liệt phản ứng bệnh lý như vậy.

Biểu đồ bốn chiều trong đầu Trần Thương liên tục thông qua các loại kết quả hình ảnh đến mô phỏng tình huống trong lồng ngực người bệnh lúc này.

Thông qua các loại thông tin chẩn bệnh, từng giờ từng phút từ từ thăm dò rõ ràng tình huống của người bệnh.

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói qua với Từ Tử Minh:

- Châm cứu

- Có thể xuyên không?

Lão Dư hơi bận tâm.

Trần Thương gật đầu:

- Có thể! Không vấn đề gì

Sau khi nói xong, Trần Thương quay người tiếp tục nói với y tá:

- Cho thuốc Propranolol tĩnh mạch cách quãng và Natri Nitroprusiat tĩnh mạch kết hợp giảm áp

...

Trần Thương liên tục truyền đạt các y lệnh cấp cứu lâm thời.

Bây giờ vốn không phải lúc xoắn xuýt ai là chủ nhiệm.

Vì Trần Thương biết rõ, hiện tại anh mới là người hiểu rõ tình huống cơ thể người bệnh nhất.

Chắc chắn phải nhằm vào người bệnh lúc này ổn định triệu chứng nguy cấp lại, làm chuẩn bị đưa đến phòng mổ cho tốt

Nếu tiến hành phẫu thuật ở đây, tỉ lệ tử vong của người bệnh sẽ cao tới tận 95% trở lên.

Phẫu thuật cấp cứu vốn không đủ để chống đỡ ca phẫu thuật khổng lồ rườm rà lại tỉ mỉ chính xác như vậy

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cũng bắt đầu động viên nhau.

Y lệnh liên tục được chấp hành.

Từ Tử Minh đã sớm làm chuẩn bị châm cứu xong.

Dưới siêu âm tim, bắt đầu chậm chạp rút chất lỏng trong khoang màng tim ra.

Một phút sau, đã hoàn thành châm cứu.

250 ml máu bị rút ra.

Mà các loại dược phẩm cũng bắt đầu tiêm vào trong cơ thể người bệnh.

- Có thể giảm áp như vậy à? Người bệnh đã hơi huyết áp thấp?

Vào lúc này, vừa tổ trưởng Hầu của tổ 2 bất đắc dĩ hỏi.

Hoàn toàn chính xác, năng lượng khi Propranolol kết hợp Natri Nitroprusiat có phải là quá lớn hay không?

Tất cả mọi người hơi bận tâm

Mặc dù bây giờ người bệnh đã xuất hiện bóc tách động mạch chủ, thế những anh đã lên cơn sốc rồi, nếu huyết áp thấp đưa tới thấp bơm vào đến, có thể kiên trì đến khi xuống bàn phẫu thuật không đây?

Cái này tựa như lại tiến vào một điểm mâu thuẫn.

Cao huyết áp, dễ gây ra bóc tách vỡ động mạch chủ

Huyết áp thấp, người bệnh sẽ có thể vì thấp bơm vào đưa tới tổ chức não thiếu máu thiếu oxy không?

Đây chính là chứng bệnh tạp nghi nan

Giờ phút này, mỗi một y lệnh đều cần phải đắn đo lại đắn đo

Trần Thương lắc đầu, lập tức phủ nhận:

- Sẽ không

- Người bệnh huyết áp thấp cũng không phải là huyết áp chân thực

Vừa nghe lời này, mọi người xung quanh lập tức sững sờ

Huyết áp còn có cách nói huyết áp thật và giả à?

Ánh mắt Từ Tử Minh đột nhiên sáng lên, anh nghi ngờ hỏi một câu:

- Người bệnh là tường kép sưng tấy lan tràn?

Trần Thương gật đầu

- Không sai, vừa rồi tôi cảm giác được rõ ràng mạch áp trong cơ Brachioradialis người bệnh tăng rộng và dấu hiệu phù thũng mạch các loại xung quanh, hơn nữa, tiếng tim đập cũng biểu hiện van động mạch chủ nghe khu chẩn đoán bệnh đột nhiên xuất hiện tạp âm kèm thêm tiếng tâm thu khi tim đập mạnh

- Cái này nói rõ, người bệnh cũng chưa vỡ mạch máu, mà sở dĩ màng ngoài tim lấp đầy, nguyên nhân là động mạch chủ phần gốc tường kép sưng tấy làm van động mạch chủ lệch vị trí, thoát thùy, mở rộng vòng van, nội mô vỡ sau đó hiện lên van hình dáng hướng Lumen bên trong đột xuất đưa tới chảy máu vòng xoáy.

- Hơn nữa, tường kép động mạch chủ lên người bệnh hoàn toàn chính xác có máu chảy ra, tạo thành biểu hiện chèn ép tim loại này.

Nghe lời Trần Thương nói, xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại

Giờ phút này, tựa như mọi thứ đã thông suốt

Chương 1244: Thằng Nhóc Này, Càng Ngày Càng Yêu Nghiệt

Vào giờ phút này, trong phòng cấp cứu có rất nhiều người

Ngoại trừ Dư Dũng Cương ra thì còn có mấy tổ trưởng tổ khác, và những bác sĩ thanh niên và y sĩ, học sinh bồi dưỡng.

Một ca bệnh nguy hiểm như vậy, thực sự là cách đề cao năng lực ứng biến khẩn cấp của nhân viên y tế tốt nhất.

Thế nhưng, tình huống của người bệnh trước mắt quá kém

Tất cả mọi người cảm giác hơi tốn sức, thậm chí là giật gấu vá vai.

Thế nhưng Trần Thương hình như từ đầu tới đuôi chưa từng có nửa phần khẩn trương hay hoảng hốt sơ suất.

Cực kỳ bình tĩnh thong giong.

Bắt đầu kiểm tra, hạ y lệnh, cấp cứu đâu vào đấy...

Bước ngoặt nguy cấp như thế, dù là biểu hiện gì của người bệnh tựa như đều đã nằm trong lòng bàn tay của anh.

Cái này... Chính là năng lực

Chẩn bệnh tinh chuẩn, là nền tảng cấp cứu hữu hiệu.

...

...

Mà lúc này, thấy người xung quanh tràn đầy nghi ngờ, Trần Thương chẳng quan tâm đi giải thích, mà Từ Tử Minh cũng đang giúp đỡ làm chuẩn bị cấp cứu tốt, không rảnh bận tâm đến mấy vẻ mặt mờ mịt kia.

Dù sao đây là đánh nhau đâu, còn cho anh giải thích tại sao phải dùng súng lục mà không dùng súng máy?

Mạnh Hi nhìn mọi người phía sau, giải thích nói:

- Sở dĩ xuất hiện huyết áp hư giả cũng không phải là bởi vì huyết áp thật sự là giả, mà là bởi vì tường kép sưng tấy tác động đến hoặc chèn ép động mạch chủ chủ yếu chi nhánh, cái này mới xuất hiện động mạch tắc nghẽn hiện tượng

- Biểu hiện chủ yếu là hai bên động mạch cảnh, cơ Brachioradialis và động mạch đùi biến mất hoặc không cân đối, huyết áp hai tay lệch rõ ràng, hoặc là lên, huyết áp chi dưới giảm nhỏ chênh lệch. Mà loại nhịp đập động mạch này thay đổi thường gặp nhất là ở trên người bệnh hình I

- Loại người bệnh này là vị trí động mạch chủ lên rất dễ do vòng xoáy máu xuất hiện tổn hại, làm máu chảy ra vào trong khoang màng tim, dẫn tới chèn ép tim

- Vì thế, lúc này chắc chắn phải cải thiện kỳ tim co lại và tình huống tâm trương

- Nước ngoài phổ biến cho rằng Propranolol tĩnh mạch cách quãng cho thuốc sử dụng kết hợp với Natri Nitroprusiat tĩnh mạch là phương án tương đối lý tưởng, trước tiên giảm dp/dt xuống, sau đó giảm huyết áp, có thể giảm bớt loại triệu chứng này thật hữu hiệu.

Nếu không có Mạnh Hi giải thích, mọi người vẫn như cũ đều sẽ một mặt ngơ ngác

Bởi vì tính chuyên nghiệp quá cao

Thế nhưng, sau khi Mạnh Hi giải thích rõ rang, phản ứng của tất cả mọi người càng thêm kịch liệt

Bởi vì... này cũng quá lợi hại rồi?

Thời gian chậm rãi trôi qua, triệu chứng của người bệnh cũng dần bình phục, từ từ giảm bớt.

Nhìn dấu hiệu sinh tồn trên máy theo dõi, tất cả mọi người cũng bất đắc dĩ kích động lên

Bởi vì tình huống của người bệnh đang chuyển biến tốt đẹp

Vào giờ phút này, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Trần Thương, đã tràn đầy sùng bái và rung động

Thật sự quá giỏi

Có thể căn cứ thủ đoạn chẩn bệnh hữu hiệu, nhận đến phán đoán tinh chuẩn, tiếp đó căn cứ phán đoán của mình đưa ra phương án cấp cứu hữu hiệu

Thế nhưng, đó cũng không nghĩa là tình huống người bệnh đã an toàn.

Phòng phẫu thuật cũng truyền tới tin tức:

- Phòng phẫu thuật vừa chuẩn bị xong

Mà y tá Trình Di thì vội vàng chạy tới:

- Chủ nhiệm Dư, bác sĩ Trần, đã có kết quả xét nghiệm của người bệnh

Dư Dũng Cương gật đầu cầm kết quả giấy xét nghiệm, bản thân vốn còn chưa nhìn một cái, trực tiếp đưa cho Trần Thương

Bởi vì anh biết rõ, đối với cấp cứu người bệnh trước mắt thì Trần Thương nắm chắc là so với mình còn phải rõ hơn

Tổ trưởng xung quanh thấy một màn này, trong ánh mắt cũng nhiều hơn mấy phần suy tư

Mà Trần Thương cũng không khiêm nhượng chút nào

Trong phòng cấp cứu giống như chiến trường, với tư cách chủ soái tiên phong, tự nhiên là lấy người bệnh làm trung tâm.

Trần Thương chăm chú nhìn giấy xét nghiệm.

Ngay lúc này, bên trên máy theo dõi, nhịp tim người bệnh đột nhiên bắt đầu gia tăng.

Từ Tử Minh nhìn giám sát ECG, vội vàng nói:

- Tính phản xạ tâm động quá nhanh

Trần Thương nghe xong, lập tức con mắt co rụt lại

- Ngừng dùng Natri Nitroprusiat lại

Y tá vội vàng gật đầu ngưng tiếp chất lỏng

Mà đúng lúc này, Trần Thương đắn đo vài giây đồng hồ, nói:

- Dùng Áp Ninh Định

Mọi người phía sau nhất thời sửng sốt

- Áp Ninh Định?

Giờ phút này họ cảm giác Trần Thương quá trâu bò rồi

Thuốc ở cấp cứu rất nhiều, thế nhưng thứ họ thường dùng cũng không nhiều.

Thậm chí rất nhiều dược phẩm họ còn chẳng hiểu đủ rõ, cũng không dám sử dụng

Mà Trần Thương tựa như là đang tiện tay nắm đến?

Y tá nghe thấy xong, lập tức mở hòm cấp cứu ra, bắt đầu tìm kiếm thuốc.

Trần Thương phán đoán một phen sau đó, tinh chuẩn nói đến:

- Áp Ninh Định chính là thuốc tiêm Urapidil.

Liều lượng ban đầu thì... Cho 15 mg thêm vào 20 ml nước muối sinh lí, 5 phút tiêm tĩnh mạch xong, quan sát huyết áp biến hóa thế nào

Dương Khiết vội vàng gật đầu.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều kiên nhẫn đợi.

Nếu như tình huống người bệnh ổn định, đưa tới phòng mổ kịp thời, còn nếu không ổn định, thì đưa vào cũng vô dụng.

Mạnh Hi nhìn cả căn phòng an tĩnh, nhìn mọi người tò mò, bất đắc dĩ nói:

- Áp Ninh Định chính là được dùng để trị liệu bóc tách động mạch chủ cấp tính, có thể lựa chọn tính cản trở thụ thể α1 sau Synapse, giải trừ thần kinh giao cảm đối với mạch máu hưng phấn, mở rộng mạch máu.

- Đồng thời kích hoạt trung tâm thụ thể 5-HT, ức chế tim mạch vận động trung tâm giao cảm phản hồi điều tiết.

Thế nhưng, đặc điểm của tác dụng nó là giảm áp đồng thời không làm tâm động phản xạ quá nhanh.

- Vì thế, sử dụng nó sẽ phù hợp hơn so với Natri Nitroprusiat

Mắt thấy người bệnh dần giảm bớt, dấu hiệu sinh tồn cũng tương đối vững vàng, nhịp tim cũng khôi phục đến tình huống bình thường.

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ

Cấp cứu thật sự là cần hiểu rõ về rất nhiều bệnh tật nha.

Quá khảo nghiệm người mà.

Lúc này, các sinh viên trẻ tuổi sau lưng lại đầy mắt sùng bái nhìn Trần Thương.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chuyển đến phòng phẫu thuật đi, chuẩn bị phẫu thuật

Dương Khiết vội vàng gật đầu, cùng với hai y tá và Từ Tử Minh đi hướng về phòng phẫu thuật.

Mà Trần Thương nhìn thoáng qua Dư Dũng Cương:

- Chủ nhiệm Dư, ngài có đi không?

Dư Dũng Cương lắc đầu:

- Tôi không đi, cố lên

Trần Thương gật đầu, quay người nhìn người xung quanh nói:

- Giáo sư Mạnh, chủ nhiệm Lý còn có bác sĩ Cát, cùng đi thôi

Lý Bảo Sơn thở dài, hôm nay sẽ lại là một trận ác chiến nha

Toàn bộ thay thế cung động mạch chủ + thay thế động mạch chủ bụng

Thậm chí phải tiến hành sửa chữa động mạch chủ lên nữa...

Người bệnh có thể kiên trì nổi không đây?

Anh nhìn thoáng qua Trần Thương đang kiên định đi tới trước, tựa như trên thân mang theo một luồng khí thế gọi là “Tôi tới rồi”.

Không khỏi vì đó mà chấn động

Cái này có lẽ mới thật sự là bác sĩ cấp cứu?

Nhìn Trần Thương, suy nghĩ về mình một chút, Lý Bảo Sơn bất đắc dĩ tự giễu cười.

Thất bại?

Có gì phải sợ

Toàn lực ứng phó, sẽ đầy đủ

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn kiên định tăng tốc bước chân vượt mức quy định đi tới, muốn bắt kịp nhịp chân Trần Thương.

Mà Mạnh Hi nhìn Trần Thương nhanh chân hướng phía trước, cậu thanh niên trước đây nhìn thấy mình sẽ khẩn trương, mấy tháng không gặp, cũng đã phát triển to lớn cao ngạo đến như hôm nay rồi

Đây mới thật sự là đàn ông nha.

Mà cấp cứu rất nhiều bác sĩ thấy Trần Thương kiên định rời đi, trong lòng thật sự là rung động cực kỳ

Cũng ao ước cực kỳ

Dư Dũng Cương nhìn mọi người, lại nhìn bóng lưng Trần Thương một chút, bất đắc dĩ bật cười.

Tổ trưởng Hầu bất đắc dĩ lúng ta lúng túng lẩm bẩm:

- Thằng nhóc này, càng ngày càng yêu nghiệt

Chương 1245: Không Có Ca Thứ Hai

Lúc này, trong đại sảnh tụ tập rất đông người

Vu Uyển được cấp cứu thành công, một phần là nhờ sự cổ vũ của mọi người

Giống như người bị ngâm nước bắt lấy cọng cỏ cứu mạng mình.

Mà Cơ Tuấn và đám người này, nhìn chung số tuổi lớn nhất chỉ khoảng 31 tuổi, ở độ tuổi này không phải là nhỏ, có lẽ ở trong mắt rất nhiều người chẳng qua là một người cường tráng.

Thế nhưng họ bị mắc hội chứng Marfan trong người.

Ở cái tuổi 22, Cơ Tuấn kiểm tra thì biết mình mắc phải hội chứng Marfan, hiện tượng chỉ vừa bắt đầu ở hai mắt.

Con mắt đột nhiên phát bệnh, ước mơ của người trẻ tuổi là vô hạn, thế nhưng đôi mắt bị bệnh cảm giác giống như trời sập

Thuỷ tinh thể thoát vị, cận thị

Vào lúc 24 tuổi, mắt trái của Cơ Tuấn đã mù.

Có rất nhiều người nghĩ hư một mắt sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống, thậm chí cảm thấy giống hải tặc như Độc Nhãn Long.

Mất đi một con mất sẽ mất đi một khoảng không gian, năng lực cảm giác nhận biết sẽ giảm, không thể phán đoán tốt, tầm mắt sẽ bị giới hạn đi rất nhiều.

Mặc dù không biết vì sao rất nhiều tiểu thuyết manga cảm thấy Độc Nhãn Long lợi hại, nhưng nếu dùng góc độ thân thể để xem, Độc Nhãn Long tiểu đi cũng đi không chuẩn bồn cầu, sao có thể lợi hại được?

Nếu thật là đánh nhau... Ha ha ha

Cũng may Cơ Tuấn liên tục suy nghĩ đến những điều tốt đẹp tích cực hơn, tất nhiên không cách nào thay đổi, chỉ có thể tập thích ứng từ từ

Cơ Tuấn là người mắc hội chứng Marfan khá sớm, sau khi họ gia nhập vào nhóm, họ đảm nhiệm là anh chị, trợ giúp mọi người tìm thuốc, liên lạc bệnh viện, tìm kiếm bác sĩ....

Vào lúc bi thương, cùng nhau vượt qua.

Khi bắt đầu phẫu thuật, họ cùng nhau cầu nguyện.

Trong mắt mọi người, cảm thấy mình không hợp với xã hội.

Như vậy, họ cũng tạo thành một đoàn thể gắn kết chặt chẽ, chia sẻ an ủi lẫn nhau trong cuộc sống.

Mà đúng lúc này, Cơ Tuấn đột nhiên phát bệnh, mọi người lại một lần nữa ý thức được rằng cái chết rất gần với họ.

Họ đứng đợi ở đại sảnh, lại lần nữa bắt đầu cầu nguyện.

Đợi đến khi Trần Thương đi ra, tất cả mọi người hàng trăm cái miệng đều nói một lời:

- Bác sĩ Trần, xin bác sĩ hãy mau cứu giúp anh Tuấn của chúng tôi

Nhìn nhiều người hi vọng như vậy, Trần Thương gật đầu:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức mình

Anh không dám nói quá nhiều lời, cũng không dám đảm bảo quá nhiều.

Chỉ đơn giản là gật đầu một cái, một lời nói mà tất cả bác sĩ đều cam kết mình sẽ hết sức cố gắng.

Bên này Hà Chí Khiêm cũng vội vàng tiến đến bên trong phòng phẫu thuật, ca phẫu thuật này có thể là ca phẫu thuật hiếm thấy nhất từ trước tới nay của họ.

Không có ca thứ hai

Bệnh viện đã liên lạc với gia đình Cơ Tuấn, gia đình của Cơ Tuấn sẽ nhanh chóng đến đây, mà bởi vì phẫu thuật chắc chắn phải kịp thời tiến hành, ban lãnh đạo của bệnh viện cũng đã ra quyết định, khoa y tế sẽ tiến hành lập hồ sơ

Phẫu thuật sắp bắt đầu.

Một ca phẫu thuật có tỉ lệ thành công rất thấp, ngược lại xác xuất thất bại là rất cao

Mọi người đều biết, thế nhưng mà không người nào dám nói sự thật.

Giống như là trước đây nói như vậy, đối với thất bại, chúng tôi tránh, không phải bởi vì sợ hãi mà trốn tránh, mà là bởi vì chúng tôi không muốn nhắc tới những chuyện này thôi.

Đối mặt với người bệnh, chỉ cần một hơi thở, chúng tôi cũng cố gắng hết sức lực để ứng phó.

Chúng tôi đã rất nhiệt tình và cố gắng để cấp cứu, thế nhưng kết quả có là.... Chẳng qua chúng tôi cũng chỉ là bác sĩ, đâu phải là thần linh.

Lúc Trần Thương rửa tay, giữa trán nhăn lại.

Lần này, Ngô Đồng Phủ đích thân đến phòng cấp cứu, tham gia phẫu thuật.

Thấy Ngô Đồng Phủ đến, Trần Thương cũng sửng sốt một chút:

- Viện trưởng Ngô

Từ Tử Minh và mọi người nhìn thấy viện trưởng Ngô đến thì lập tức có cảm giác chấn động trong lòng

Dù sao đây chính là viện trưởng của trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Ngô Đồng Phủ không chỉ là lãnh đạo hành chính, cũng là nghiệp vụ tiên phong.

Khi trung tâm Cấp cứu vừa thành lập mới bắt đầu, một người quản lý sáu khoa cấp cứu.

Mỗi ngày phẫu thuật hơn mười giờ, bản lĩnh của bản thân tất cả đều là thời gian cùng sinh mệnh đào tạo đi ra.

Vì lẽ đó, sau khi thấy Ngô Đồng Phủ rửa tay, mặc áo phẫu thuật, mọi người cảm nhận được sự cổ vũ rất lớn.

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Tôi tới giúp mọi người.

Câu nói này của Ngô Đồng Phủ khiến mọi người hơi sửng sốt một chút.

Cơ bản là viện trưởng Ngô muốn tự mình phẫu thuật, thế nhưng không ngờ Ngô Đồng Phủ miệng nói, lại là: Tôi tới giúp mọi người

Trong lời này tràn đầy tín nhiệm

Trọng lượng rất nặng

Trần Thương nhìn thoáng qua Ngô Đồng Phủ, nhẹ gật đầu:

- Vâng.

Mà trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người thấy màn này thì không khỏi kinh ngạc một lúc.

Ánh mắt lần nữa nhìn Trần Thương đã thấy nhiều sự phức tạp.

Ngô Đồng Phủ cũng xuất thân là ngoại khoa tim, năng lực của viện trưởng Ngô cũng rất giỏi, rất ca phẫu thuật khó cũng có thể làm, bóc tách động mạch chủ cũng có thể.

Thế nhưng Ngô Đồng Phủ tự nhận là chính mình không bằng Tiêu Triết Hải

Hai người là đồng thời thành viện trưởng, trong đám người kia, Tiêu Triết Hải giỏi nhất, Ngô Đồng Phủ rất tạp.

Trải qua thời gian mấy năm lắng đọng, Tiêu Triết Hải đã trở thành đệ nhất lĩnh vực ngoại khoa tim trong nước

Mà Ngô Đồng Phủ cũng chuyên tâm vào quản lý trung tâm Cấp cứu, mặc dù cũng làm phẫu thuật thế nhưng so với Tiêu Triết Hải có chỗ lui bước.

Ngô Đồng Phủ nhớ rõ, lần trước Tiêu Triết Hải rời khỏi thủ đô, từ phụ thuộc Bắc Đại đi ra tới bệnh viện, cũng cùng anh ngồi trò chuyện với nhau một lúc mới rời khỏi.

Mà nội dung nói chuyện chính là Trần Thương.

Lúc ấy, Tiêu Triết Hải vỗ ngực nói:

- Trần Thương sẽ là nhân vật thủ lĩnh tương lai mười năm tới của ngoại khoa nước ta! Cũng sẽ là người làm phẫu thuật mạch máu lớn tốt nhất, nhanh nhất! Ngay cả tôi cũng kém cậu ấy

Lúc ấy, Ngô Đồng Phủ nghe thấy câu nói này thì cả người đều là im lặng.

Tiêu Triết Hải rất kiêu ngạo

Chỉ có kiêu ngạo người mới sẽ không để ý người khác lời đàm tiếu, bởi vì trong mắt anh, những lời đàm tiếu đó căn bản không đáng giá nhắc tới

Thế nhưng để một người kiêu ngạo như vậy nói mình không bằng Trần Thương.

Ý nghĩa phía sau có thể nghĩ

Tiêu Triết Hải đối nhân xử thế như thế nào, Ngô Đồng Phủ hiểu rõ, tầm mắt của Tiêu Triết Hải rất cao, có thể thấy vừa mắt không nhiều.

Ngô Đồng Phủ biết Tiêu Triết Hải hơn hai mươi năm mới thấy tán thưởng cao nhất một người, đó là Trần Thương.

Rất nhanh, người bệnh đã hoàn thành các giai đoạn kiểm tra, phẫu thuật sắp bắt đầu

Các thành viên Phẫu thuật cuối cùng xác định: Mổ chính Trần Thương, hỗ trợ Ngô Đồng Phủ, Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm, Lý Bảo Sơn, Mạnh Hi.

Trần Thương nhìn qua Cát Hoài, nói rằng:

- Cát Hoài có thể giúp tôi cầm dụng cụ không?

Cát Hoài gật đầu.

Những người khác hơi không hiểu, dù sao không phải có y tá dụng cụ à?

Vì sao cần bác sĩ Cát đến đưa dụng cụ?

Đây không phải là vấn đề quan hệ mà mọi người cần quan tâm, so sánh cái này một ca phẫu thuật, không có cái gì so với phẫu thuật thành công, mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần Trần Thương có thể phẫu thuật thành công, dù là tại bên trong phòng mổ có thay đổi như thế nào cũng được.

Tên đầy đủ phẫu thuật là “thay thế toàn bộ động mạch chủ ngực - bụng”.

Bởi vì độ khó cực lớn, nguy hiểm cực cao, ngành nghề phổ biến cho rằng là khoa ngoại tim mạch là lĩnh vực “Phẫu thuật đứng đầu kim tự tháp”.

So với phẫu thuật ghép tim thì lần này khó hơn rất nhiều

Mà bây giờ, Trần Thương mới 28 tuổi, nếu mổ chính hoàn thành một ca phẫu thuật như vậy.

Một khi thành công sẽ trở thành bác sĩ trưởng trẻ tuổi nhất thực hiện được “Phẫu thuật thay thế toàn bộ động mạch chủ ngực - bụng”.

Tất cả cũng đều vì kho nhân tài cho phẫu thuật thay thế mạch máu lớn trong nước, lại thêm một người mới đỉnh cấp

Trần Thương nhìn qua xung quanh mọi người đã vào chỗ, nhẹ gật đầu.

- Bắt đầu

Chương 1246: Trần Thương Tất Có Thâm Ý

Trần Thương ra lệnh cả ekip phẫu thuật.

Tất cả nhân viên y tế bên đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

- Đặt ống thông tĩnh mạch xong
- Máy theo dõi xong
- Máu dự phòng xong

...

Bác sĩ gây tê không phải là người của khoa gây tê, mà là Chu Hạc

Phẫu thuật động mạch tim là sở trường của bác sĩ gây tê Chu Hạc, nắm rất đúng chỗ gây tê cho người bệnh, nếu không phải bởi vì đấu tranh trong phòng ban, có thể hiện tại Chu Hạc đã làm chủ nhiệm.

Chu Hạc tới đây cũng là do Ngô Đồng Phủ đích thân mời tới, cũng là người do khoa gây tê ứng cử.

Người bệnh nằm yên một chỗ, cần phẫu thuật cho trái tim, tiến hành rạch mổ hình cung gần một mét

Bởi vì động mạch ngực bụng có rất nhiều nhánh cần thay thế, động mạch gian sườn cung cấp tủy sống, hai bên động mạch thận, động mạch nội tạng, mạc treo tràng trên và động mạch dưới, hai bên động mạch chậu chung, có ít nhất sáu chỗ cần khâu lại

Sau đó bắt đầu Trần Thương phác họa, các vết mổ này giống như bổ đôi một người ra.

Bắt đầu từ bên trái nách ở giữa vị trí xương sườn thứ ba vượt qua khu trước ngực, hướng sâu xuống chính giữa xương ức, thẳng xuống dưới rốn, tiếp đó đến trên gai chậu trước.

Toàn bộ chiều dài rạch mổ, nhìn qua cực kỳ dữ tợn

Hơn nữa, ngay cả người bệnh cũng không kịp kiểm tra các giai đoạn CT, MR, X-ray, chụp động mạch vành.

Chỉ dựa vào siêu âm tim và điện tâm đồ, kiểm tra X-quang mà phải hoàn thành phẫu thuật tinh chuẩn, độ khó rất cao.

Chu Hạc bất đắc dĩ hỏi:

- Bác sĩ Trần, có muốn làm tuần hoàn ngoài thấp hơn nhiệt độ cơ thể hay không?

Vấn đề này, trước mắt trở thành vấn đề đầu tiên mọi người cần quan tâm

Có cần sử dụng kỹ thuật tuần hoàn ngoài cơ thể nhiệt độ thấp hay không?

Nếu như sử dụng, vậy biến chứng của tuần hoàn ngoài cơ thể người bệnh như chảy máu, não bộ và hồi biến chứng, tỉ lệ tử vong hậu phẫu của người bệnh là rất cao.

Thế nhưng, tiến hành phẫu thuật trung tâm bộ phận trái tim thay thế toàn bộ động mạch chủ ngực - bụng thì vết thương quá lớn, tốn nhiều thời gian, dùng nhiều máu

Nếu như ở ngoài cơ thể có tuần hoàn hỗ trợ, tiến hành ngừng cung cấp nhiệt độ cho tuần hoàn, có thể tỉ lệ nguy hiểm của phẫu thuật sẽ giảm xuống, còn có thể đảm bảo phẫu thuật tiến hành ổn định.

Mâu thuẫn thứ nhất đã làm khó mọi người.

Trần Thương đưa bút phác họa cho Cát Hoài, lắc đầu:

- Sử dụng công nghệ giảm nhiệt độ phòng, trong quá trình phẫu thuật chặn phân đoạn

Chu Hạc gật đầu, lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Lão Hạc không hề hoài nghi về vấn đề kỹ thuật của Trần Thương, trong ca phẫu thuật này, Trần Thương là thủ lĩnh duy nhất

Dù là viện trưởng có đích thân đến phòng phẫu thuật thì cũng chỉ có thể với tư cách "hỗ trợ" nhìn thủ lĩnh đưa ra kế hoạch bố trí

Ngô Đồng Phủ từ đầu tới đuôi không nói một lời, rõ ràng mọi thứ đều do Trần Thương quyết định.

Mọi người đều biết, một khi tiến hành kỹ thuật phẫu thuật nhiệt độ bình thường không phải tuần hoàn ngoài cơ thể, tỷ lệ sống của người bệnh sẽ cao hơn một chút, thế nhưng áp lực của bác sĩ mổ chính sẽ tăng lên cấp số nhân.

Đặc biệt là khi xử lý phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực, trái tim không ngừng đập, tiến hành tuần hoàn đều sẽ trở thành nhân tố ngăn cản phẫu thuật.

Cái này yêu cầu bác sĩ mổ chính có đầy đủ năng lực và kinh nghiệm

Chu Hạc chưa từng hoài nghi về năng lực của Trần Thương, bây giờ cũng không hoài nghi.

Mà Lý Bảo Sơn và Từ Tử Minh thì muốn nói lại thôi.

Cuối cùng nắm chặt nắm đấm, quyết định đụng một cái

Cứ như vậy...

Lúc này, Trần Thương nhận lấy dao phẫu thuật, cũng mang ý nghĩa là phẫu thuật chính thức bắt đầu

Rạch mổ rất dài, cũng không cần phải lập tức rạch mổ các bộ phận cùng một lúc, cứ tiến hành chầm chậm phẫu thuật từng giai đoạn.

Thế nhưng, người bệnh này hơi ngoại lệ, phẫu thuật chắc chắn phải tiến hành trước khi đầu mút bên cạnh động mạch chậu nối lại, như vậy để đảm bảo khu vực phẫu thuật động mạch chủ lên, tránh bởi vì thận, phần bụng cơ quan nội tạng các loại khu vực bởi vì chặn máu dẫn tới thiếu máu hoại tử.

Mà tuy nói như vậy, nhưng mạch máu lớn của bộ ngực chắc chắn phải tiến hành xử lý, vì lẽ đó có thể phẫu thuật cần phạm vi lớn, đầy đủ tất cả các bộ phận ngực, bụng, động mạch chủ.

Tích cực làm tốt tất cả biện pháp cấp cứu

Nếu trong lúc đó phát hiện động mạch chủ lên của người bệnh vỡ thì có thể kịp thời ngăn lại.

Đầu mút bên cạnh mạch máu nhân tạo hai bên động mạch chậu trở thành bước đầu tiên của phẫu thuật

Khác biệt với thay thế động mạch chủ bụng đơn thuần chính là trước hết cần thành lập động mạch chủ ngực xuống một mạch máu nhân tạo, một động mạch chậu trái bơm ngược chiều máu vào, từ đó nối lại động mạch gian sườn, phần động mạch bụng và động mạch chi dưới và các cơ quan cung cấp máu khác.

Như vậy, thời gian tinh thần chuẩn bị khống chế phẫu thuật, thời gian nối lại mạch máu và mạch máu nhân tạo là có hạn.

Dưới sự hỗ trợ của Lý Bảo Sơn, tổ chức kẹp đã khống chế tốt xung quanh phần bụng, Từ Tử Minh làm lộ ra vị trí phình động mạch chủ, bắt đầu tách rời từng tầng mạc nối lớn xung quanh ổ bụng.

Mà vào lúc này, Trần Thương dùng kim kiểm tra, kẹp tách, dao mổ, muỗng... Các loại dụng cụ thì giao cho Cát Hoài.

- Giúp tôi cầm một chút.

Sau khi nói xong, trước tiên Trần Thương cầm dao phẫu thuật.

Xung quanh bác sĩ nhìn Trần Thương cầm nhiều đồ như vậy hơi ngơ ngác, như vậy là muốn làm gì?

Y tá dụng cụ cũng cảm giác hơi đỏ mặt, đây là không phải là không tin tưởng mình à?

Thế nhưng sau khi bắt đầu làm phẫu thuật, mọi người mới ý thức tới: Bác sĩ Các, tùy lúc, tùy chỗ, có thể nhanh chóng đưa dụng cụ cho Trần Thương.

Sau đó, Từ Tử Minh bóc tách khu vực động mạch chủ tách ra.

Một cái tường kép phình động mạch dài đến bảy mươi tám centimet xuất hiện trước mắt mọi người, Trần Thương hít sâu một hơi.

- Chặn

Sau khi nói xong, nhanh chóng bắt đầu xử lý mở ra động mạch chủ, bắt đầu xử lý khoang phình.

Toàn bộ quá trình nhanh chóng chuẩn bị

Mà đúng lúc này, tay Trần Thương không ngừng biến ảo dụng cụ phẫu thuật trên tay Cát Hoài.

Lúc dùng kim, lúc dùng kẹp, lúc dùng kẹp tách, lúc dùng muỗng.

Ngô Đồng Phủ cũng bị thao tác của Trần Thương làm hôn mê rồi

Cái này... Có chút quá khoa trương rồi?

Thế nhưng khi nhìn Lý Bảo Sơn lại hơi chấn động.

Bởi vì anh phát hiện, Trần Thương là lựa chọn tốt nhất.

Lý Bảo Sơn luôn có thể xử lý đồ vật, sử dụng dụng cụ thích hợp.

Xem ra rất đơn giản, thậm chí rất phiền phức

Thế nhưng như vậy không thể nghi ngờ có thể hoàn toàn xử lý hiệu quả, thậm chí có thể bảo bệ tốt hơn cho mạch máu nội mô.

Lý Bảo Sơn cẩn thận phối hợp từng li từng tí, mà con mắt Từ Tử Minh mở to nhìn chằm chằm mỗi bước thao tác của Trần Thương.

Không dám hơi lơ mắt.

Mà đúng lúc này, y tá dụng cụ cũng sửng sốt.

Bởi vì cô phát hiện, bác sĩ Trần không phải xem thường mình, mà là bởi vì bác sĩ Trần cần nhanh chóng bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi dụng cụ.

Thậm chí... y tá dụng cụ có cảm giác bác sĩ Trần cần chính là một y tá dụng cụ chuyên nghiệp.

Bằng không căn bản không đủ để duy trì các thao tác của Trần Thương.

Mà lúc này, Cát Hoài lại rất thích hợp

Trần Thương gọi mình tới để nhưng không cho mình cầm dụng cụ là bởi vì chướng mắt hoặc là nhục nhã mình.

Hiện tại xem ra thì không phải như thế

So sánh với người xung quanh, Cát Hoài phát hiện... giống như bản thân mình chỉ có thể làm loại công việc như thế này.

Hơn nữa, góc độ của Cát Hoài thậm chí có thể vừa tầm để thấy Trần Thương thao tác.

Cẩn thận suy nghĩ một chút thì thật ra là Trần Thương đang trợ giúp chính mình

Trong lúc nhất thời, trong lòng Cát Hoài cũng là trăm ngàn mối cảm xúc ngổn ngang.

Cát Hoài không dám suy nghĩ nhiều, nếu Trần Thương đã trợ giúp mình như thế, mình cũng phải làm tốt công việc của chính mình

Đưa tốt dụng cụ

Chương 1247: Phê Bình Viện Trưởng?

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Rất nhanh, đã thanh lý khoang phình xong

Lý Bảo Sơn xem xét thời gian, không ngờ lại nhanh hơn so với lần trước Trần Thương phẫu thuật mấy phút.

Chớ xem thường mấy phút, mấy phút này đối với cả ca phẫu thuật mà nói có lẽ là thay đổi về chất

Rất nhanh đã đến lúc nối lại mạch máu nhân tạo.

Mà lúc này, cần tiến hành nối lại hai bên động mạch chậu và mạch máu nhân tạo, sau khi qua phân đoạn ngăn trở, thời gian lại trở nên có hạn.

Có điều, đó cũng không phải chỗ khó nhất, bởi vì không cần tốn quá nhiều thời gian cho hai đầu mạch nơi này.

Lần này, Trần Thương nhận lấy pen kẹp kim, bắt đầu công tác khâu lại của mình.

Đây là lần đầu anh làm khâu lại thân thể kể từ khi thu được 【Kỹ xảo nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo】 đó...

Trần Thương nín thở ngưng thần, nhìn thoáng qua Ngô Đồng Phủ, nhẹ gật đầu, tỏ ý bắt đầu.

Ngô Đồng Phủ nhanh chóng kết nối đầu mạch, mà Trần Thương thì là nhanh chóng có thứ tự bắt đầu anh khâu lại công việc.

Dựa theo trong trí nhớ, Trần Thương không ngừng lợi dụng biên độ run của cổ tay để lợi dụng pen kẹp kim cực kỳ khéo léo, sau đó, dựa theo phương hướng của mạch máu và mạch máu nhân tạo, không ngừng từ trong ra ngoài...

Toàn bộ quá trình Trần Thương không ngừng hấp thu ký ức, dựa theo những tiểu kỹ xảo trong video kia.

Căn cứ vào việc thay đổi cường độ, tiến hành làm thao tác hợp lý trong phạm vi có hạn, nắm chắc khoảng cách của cây kim, bỏ đi lực lượng dư thừa lúc kim tiến vào...

Giờ phút này, Trần Thương hình như thật tiến vào trong đó

Anh không ngừng cảm nhận cường độ của kim, không cao không thấp, kim vừa mới hoàn toàn tiến vào, không cần thiết mài mòn và phá hư mấy tổ chức xung quanh, mà cường độ của ngón tay khéo léo truyền lại, căn cứ

theo động tác cổ tay, hoàn thành tiến kim, ra kim, khâu lại một lần lại một lần...

Dần dần, tiết tấu của Trần Thương càng thành thục, tốc độ khâu lại cũng thuận lý thành chương ngày càng nhanh

Rất nhanh, Trần Thương đã khâu lại xong

Anh ngẩng đầu nhìn Từ Tử Minh đối diện một cái, tỏ ý cắt đứt.

Nhưng lại phát hiện mọi người xung quanh đang giương mắt nhìn chằm chằm mình.

Trần Thương lập tức sững sờ

- Nhìn tôi làm gì? Cắt đứt nút thắt.

Lúc này, Từ Tử Văn mới phản ứng được, vội vàng khụ khụ một tiếng:

- Ah! Được được

Bên này cắt đứt nút thắt.

Thế nhưng

Tất cả mọi người vẫn như cũ trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác

Cái này... cũng quá nhanh rồi?

Thậm chí còn là tốc độ nối lại họ chưa từng có thể nghĩ tới.

Độ khó khi nối lại mạch máu mạch máu nhân tạo không lớn, thế nhưng vì chất liệu và bản chất mạch máu khác nhau, lúc nối lại phải bảo trì một kết nối nghiêm mật thích hợp nhưng thật ra độ khó cũng không nhỏ.

Thế nhưng hồi tưởng lại vừa rồi Trần Thương nối lại, tất cả mọi người đều ngơ ngác

Dù là Ngô Đồng Phủ thì lúc này cũng như thế

Con mắt trừng to như chuông đồng, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Trần Thương nửa ngày không nói được một lời...

Giống như đang gặp quỷ, nhìn thấy chuyện gì không bình thường vậy.

Giờ phút này, Ngô Đồng Phủ rốt cuộc cũng hiểu ý ngày trước của Tiêu Triết Hải rồi

Anh cảm thấy Tiêu Triết Hải là đang nói hươu nói vượn

Cái gì gọi là tương lai mười năm sau sẽ thành nhân vật thủ lĩnh khoa ngoại tim mạch cả nước, hoàn toàn là nói hươu nói vượn thôi

Anh cảm thấy, Trần Thương từ giờ trở đi không tiến bộ, cũng đã có thể bảo trì danh xưng đàn ông nhanh nhất ngoại khoa Tim thế giới rồi

Còn về việc có thể duy trì bao lâu thì phải xem tốc độ tiến hóa của nhân loại.

Thật

Đây cũng không phải là tốc độ của nhân loại mà?

Thì ra, có một loại "Nhanh", gọi là Trần Thương

Đoán chừng sau đó, khâu lại mạch máu không thể dùng mấy phút mấy giây, phải dùng "Trần Thương" để hình dung.

Ừm

Không sai, anh nối lại một cái mạch máu thành công, dùng ba thời gian Trần Thương, có thể có thể, vô cùng lợi hại

Cái gì?

Anh dùng hai cái Trần Thương, quá trâu bò

...

Mạnh Hi thì nhìn hai tay Trần Thương, không ngừng hâm mộ

Thấy Ngô Đồng Phủ đang hơi ngẩn người, Trần Thương bất đắc dĩ nhíu mày khụ khụ một tiếng.

Dù sao cũng là viện trưởng, mắng chửi ở trước mặt người khác khẳng định sẽ không tốt lắm.

Thế nhưng trong lúc phẫu thuật sao có thể thất thần chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thấy vẫn nên uyển chuyển nhắc nhở một chút.

- Viện trưởng Ngô? Anh thất thần gì thế?

Trần Thương cảm thấy, giọng điệu của mình có lẽ đã đủ nhu hòa, cũng không tính là phê bình.

Mặt Ngô Đồng Phủ đỏ lên, vội vàng ho khan nói:

- Thật ngại quá, lỗi của tôi

Ngô Đồng Phủ vội vàng thu dáng vẻ nhà quê chưa thấy việc đời của mình lại, trợ giúp động mạch chậu bên phải cho tốt, phẫu thuật lại tiếp tục bắt đầu

Trần Thương lần nữa tiến vào trong trạng thái, bắt đầu khâu lại

Mà người xung quanh một chút cũng không rõ

Y tá trưởng và nhân viên công tác khoa y tế, khoa truyền máu hai mặt nhìn nhau, trong con mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi...

Cái này... Trần Thương phê bình viện trưởng Ngô?

Có phải quá phách lối rồi không?

Nhưng... nhưng viện trưởng Ngô lại xin lỗi.

Điều này sao có thể?

Có điều, so với những nhân viên này, mấy trợ thủ khác sớm đã thành quen, thậm chí trong lòng còn hơi mừng thầm.

Dù sao, khi giáo sư Trần phẫu thuật sẽ rất nghiêm khắc, không ngờ viện trưởng Ngô cũng không tránh khỏi ăn quả đắng.

Nghĩ tới đây, vui vẻ nhất là thuộc về Mạnh bảo bảo.

Cô rất vui vẻ nha, số lần cô bị Trần Thương phê bình là nhiều nhất, chẳng qua sau đó lại phát hiện, Trần Thương không mắng cô, thậm chí còn bắt đầu khen ngợi mình "Ngực to mà không có não".

Điều này làm cho Mạnh có một cảm giác cực kỳ vui vẻ, được người khác khen ngợi luôn là chuyện khiến người ta thanh thản nhất.

Mà Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm đứng bên cạnh thì đau lòng nhìn thoáng qua viện trưởng Ngô.

Giờ mới bắt đầu phẫu thuật bao lâu nha, giáo sư Trần đã bắt đầu mắng chửi người, đoán chừng tới khi kết thúc ca phẫu thuật này, có lẽ viện trưởng Ngô sẽ bị mắng hơn 20 lần đi

Ừm, cân nhắc đến tình huống chiết khấu của viện trưởng, tối thiểu bảy tám câu vẫn có.

Thế nhưng, dù là thế, họ vẫn như cũ bị tốc độ của Trần Thương làm kinh ngạc ngàn lần.

Vì thế, thật không thể trách viện trưởng Ngô, muốn trách... Thì trách cái thế giới đáng chết này thôi

Chắc chắn phải sinh ra một yêu nghiệt như vậy à…

Nói thật, mỗi lần gặp Trần Thương, họ chắc chắn sẽ có rất nhiều ngạc nhiên mừng rỡ.

Tốc độ khâu lại lần này làm cho họ ý thức được có một loại nối lại, gọi là: tốc độ Trần Thương

Heparin sau nối lại hai chi phân biệt trong bốn phân nhánh mạch máu nhân tạo và hai bên động mạch chậu đầu mút - chếch sa.

- Tiêm 40 mg tĩnh mạch Methylprednisolone! Nhỏ 250ml giọt tĩnh mạch Mannitol 20%. Tiêm Natri Nitroprusiat giảm áp đến 80/50 mmHg

Vừa nói xong, Trần Thương nhìn Lý Bảo Sơn ở đối diện:

- Chủ nhiệm, chuẩn bị chặn động mạch chủ xuống

Lý Bảo Sơn gật đầu:

- Được, cậu chuẩn bị sẵn sàng tôi sẽ đến

Toàn bộ quá trình phẫu thuật, trái tim không ngừng đập, thời gian nửa người trên không ngăn chặn thiếu máu, tránh khỏi xảy ra triệu chứng thiếu máu não.

Lúc này vừa chặn động mạch chủ xuống xong, là bảo đảm tủy sống, cơ quan nội tạng phần bụng thiếu máu 20 phút, để giảm bớt bệnh biến chứng

thiếu máu ở những cơ quan quan trọng này, phẫu thuật chắc chắn phải nhanh chóng tiến hành thật hiệu quả.

Lần này, khảo nghiệm chân chính chính là kỹ thuật nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo.

Trần Thương nhìn quá trình này, chuẩn bị kỹ càng

Vừa rồi nếm thử lần đầu, Trần Thương còn chưa thích ứng kịp, nhưng lần này... Trần Thương cảm giác chắc chắn sẽ càng thuận tay hơn so với vừa rồi

...

Chương 1248: Trận Chiến Này, Vương Giả

Nhìn hai mắt Trần Thương, trong lòng mấy người xung quanh bất đắc dĩ xót xa

Chẳng biết tại sao, họ nhìn thấy khát vọng tràn đầy từ ánh mắt anh

Không kịp chờ đợi cầm pen kẹp kim, phẫu thuật lại tiếp tục tiến hành

Lý Bảo Sơn chặn động mạch chủ xuống xong, cũng bắt đầu chính thức thay thế mạch máu lớn nhân tạo.

Lần này, Ngô Đồng Phủ đã học được "Lanh lợi", anh vội nâng hai đầu trong tay lên.

Mà Trần Thương bên này thì trực tiếp nhanh chóng tiến hành khâu lại

Lần này, Trần Thương đầu nhập vào phẫu thuật, nháy mắt đã tiến vào trạng thái

Khâu lại cũng thành thạo hơn mấy phần so với vừa rồi, cùng lúc đó, tận khả năng giảm bớt rất nhiều thao tác không cần thiết, như vậy, thời gian có thể lại gia tăng không ít

Trần Thương chợt phát hiện, kỹ xảo này đối với người khác thì có lẽ sẽ không chắc chắn tiến bộ nhanh, thế nhưng, anh lại thấy nó như tạo ra vì mình vậy.

Ai có thể không hơi thói quen thao tác chứ?

Đương nhiên Trần Thương cũng có

Thế nhưng những kỹ xảo này vừa vặn lại rất hữu dụng đối với anh.

Trần Thương cần làm nối lại trong 20 phút, vừa vặn tốn không đến 10 phút

Đã nối lại sáu đầu mạch xong, cũng xử lý toàn bộ mấy phân hết xong

Nhìn vừa mấy người trợn mắt há hốc mồm

Ngô Đồng Phủ lại mê mang thêm lần nữa.

Cậu lại nhanh... Lại nhanh

Không sai

So với vừa rồi, Trần Thương đã xử lý càng thêm thành thạo, tốc độ khâu lại tự nhiên cũng tăng lên.

Sau đó lại đến bộ phận khó khăn nhất, tu chỉnh động mạch gian sườn mở miệng và ngoại mô xung quanh, nối lại mạch máu nhân tạo một chi nhánh làm đầu - chếch

Quá trình này, thời gian cho phép chặn là trong vòng 40 phút

Lần đầu Trần Thương làm, vừa vặn hoàn thành trong thời hạn

Mà bây giờ, đại đa số người có thể hoàn thành cái phẫu thuật này là rơi vào trong 35 phút.

Thời gian nhanh nhất khi thực hiện phẫu thuật mạch máu lớn là của Tiêu Triết Hải với 18 phút.

Mỗi một phút tranh thủ, đều là đang tranh thủ sinh mệnh người bệnh

Đầu kẹp chặn dời động mạch chủ lên, tay Trần Thương đã nắm chặt kẹp cầm máu.

- Tính giờ đi

Mỗi một trình tự của loại phẫu thuật này đều cần tính giờ, đương nhiên, mục đích tính giờ không phải là vì khiêu chiến gì, mà là cần kịp thời nhắc nhở bác sĩ, thời gian có hạn, không thể vượt thời gian quy định được.

Thế nhưng, họ phát hiện giờ phút này việc tính giờ đối với Trần Thương mà nói, mục đích lại chẳng phải để nhắc nhở nữa, mà là để nói cho tất cả bọn anh: Nhìn kỹ, bức vương Trần so trước đây lại nhanh hơn rồi

Phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương tiến hành tu chỉnh động mạch gian sườn

Khi tu chỉnh động mạch gian sườn cần chú ý cẩn thận, không thể tổn thương đến thần kinh liên sườn, thường xuyên có nguyên nhân là tổn thương thần kinh liên sườn, thậm chí gây ra nhồi máu cơ tim cấp tính.

Hệ thần kinh có thể là một hệ thống rất khó dò của thân thể.

Nhìn như rất hiểu, thật ra có đôi khi, thường xuyên bởi vì không chú ý, mà dẫn đến thất bại toàn bộ ca phẫu thuật.

Phẫu thuật cấp hoàn mỹ của Trần Thương đã am hiểu sâu đạo lý này, đồng thời cũng không thể keo kiệt thời gian ở nơi này.

Ngược lại, anh xử lý rất nghiêm túc

Đến mức nối lại, Trần Thương cũng chuẩn bị kỹ càng, lúc này thời gian đã qua 5 phút, nếu có thể hoàn thành công tác nối lại động mạch gian sườn trong 13 phút, Trần Thương sẽ có thể siêu việt vượt Tiêu Triết Hải

Giờ phút này, Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ nhìn sang thời gian.

Trần Thương cũng bắt đầu nối lại

Nhanh chóng tiến hành nối lại chi nhánh mạch máu nhân tạo cần và động mạch gian sườn.

Giờ phút này, Trần Thương ngược lại rất tỉnh táo.

Thật ra, phẫu thuật cũng không phải chỉ một mực truy cầu thời gian, chẳng qua là nếu có thể bảo đảm điều kiện chất lượng tiên quyết của phẫu

thuật, nếu có thể nhanh chóng hoàn thành, đối với người bệnh mà nói là một chuyện tốt

Thậm chí bởi vì những chuyện nhỏ này, có thể đề tỉ lệ người bệnh sinh tồn lên cao hơn.

Nối lại chính thức bắt đầu

Trần Thương rất bình tĩnh, thế nhưng đám người Ngô Đồng Phủ, Từ Tử Minh, Lý Bảo Sơn xung quanh đều không bình tĩnh.

Thậm chí không thể nào bình tĩnh trở lại

Bởi vì bọn anh hôm nay sắp được chứng kiến lịch sử.

Không sai

Họ có thể sẽ chứng kiến một cái, siêu việt qua cả công tác nối lại mạch máu lớn trong động mạch gian đoạn sườn của viện sĩ Tiêu Triết Hải

Cái đài tiên, hoàn thành

Cái thứ hai...

Thời gian vào lúc này đối với Trần Thương đã không còn bất cứ ý nghĩa gì rồi.

Nói thật, lần đầu Trần Thương cũng cảm nhận được gì gọi là 【Pen kẹp kim của tôi 】

Đây là một loại trạng thái

Mặc dù nói nhân kiếm hợp nhất hơi chém gió, thế nhưng lúc này Trần Thương thật là nhân - kẹp hợp nhất

Nối lại theo Trần Thương đã không còn là gánh nặng, thậm chí đã thành một loại hưởng thụ, pen kẹp kim và kim đã thành một bộ phận tay phải của anh

Phẫu thuật lại nhanh chóng tiến hành

Ngay khi Trần Thương phun một ngụm trọc khí ra, cũng vừa nối lại động mạch gian sườn thành công.

Giờ phút này, Ngô Đồng Phủ nhìn đồng hồ xong, lại bất đắc dĩ kích động lên

15 phút

Trong vòng mười năm phút, Trần Thương hoàn thành phẫu thuật nối lại động mạch gian đoạn sườn.

Anh đã vượt qua Tiêu Triết Hải.

Giờ phút này, Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ hưng phấn lên, Từ Tử Minh cũng như thế.

Thế nhưng Trần Thương lại rất bình tĩnh, đưa mắt nhìn thoáng qua thời gian, không có để ý.

Bởi vì chỉ cần người bệnh không cấp cứu thành công, bất kỳ cái thời gian gì ở trong mắt anh, đều là vô nghĩa cả.

Mục đích cuối cùng nhất của phẫu thuật, là để cấp cứu người bệnh.

Mà không phải là ghi chép gì đó

Trần Thương cũng chưa từng có tận lực lưu ý mấy thời gian này bao nhiêu.

Bởi vì trong mắt anh, mình chẳng qua là đang toàn lực ứng phó thôi

Máu từ thân thể đã không ngừng được truyền trở về, giờ phút này, người bệnh đã hoàn thành truyền 1200 ml máu tự thân (ICS).

Nhiệt độ mũi họng cũng từ đầu tới cuối duy trì ở giữa 35.3~ 35.8℃, giờ phút này, tình huống người bệnh đã cực kỳ an toàn

Tiếp theo là động mạch thận phía dưới đem động mạch thân tạng, mạc treo tràng trên động mạch, bên phải động mạch thận mở miệng động mạch chủ bụng vách tách ra, và nối lại mạch máu nhân tạo đoạn xa làm đầu - đầu, động mạch thận trái và nối lại một chi nhánh làm đầu - đầu mạch máu nhân tạo, nối lại động mạch tuyến thượng thận bên trái và bên phải động mạch chậu chung mạch máu nhân tạo làm đầu - chếch.

Toàn bộ công tác nối lại rườm rà mà kích động lòng người

Làm thay thế cung động mạch chủ xong hết, Trần Thương lại thuận tay sửa chữa thành công động mạch chủ lên trong màng ngoài tim lần nữa.

Đến lúc này, phẫu thuật mang theo ý nghĩa đã hoàn toàn kết thúc rồi

Cuối cùng

Nối lại mạch máu xong, Protamine trung hòa Heparin.

Ròng rã thời gian một ca phẫu thuật, cuối cùng hình ảnh dừng ở 89 phút.

Thời gian không đến một bộ phim

Thế nhưng đối với có mặt mỗi một cái mà nói, lại dễ nhìn một bộ sử thi cấp cự

Họ vừa thấy tận mắt lịch sử

Từ một người trẻ tuổi, tự tay sáng lập lịch sử.

Anh ở tuổi28, hoàn thành một đài phẫu thuật mạch máu khoa ngoại kim tự tháp đỉnh phong.

Có thể là xưa nay chưa từng có, cũng có thể sau này không còn ai.

Toàn thân bao nhiêu chỗ nối lại mạch máu, 1700 ml truyền máu tự thân (ICS), 3900ml tinh thể dịch, 14U huyết tương, 2g fibrinogen, và 2500 ml nước tiểu...

Tất cả cái này, đều là nhân chứng của ca phẫu thuật này

Nhìn dấu hiệu sinh tồn người bệnh, tất cả mọi người bất đắc dĩ bật cười lên.

Một ca phẫu thuật này, Trần Thương đặt vững địa vị Vương giả của mình ở phẫu thuật mạch máu động mạch chủ ngực bụng

Trận chiến này

Làm bắt đầu cả một truyền kỳ

Chương 1249: Cần Tới 15 phút?

Trong phòng phẫu thuật cực kỳ yên tĩnh

Tất cả mọi người ai nấy cũng tràn đầy kích động nhìn Trần Thương, vẻ hưng phấn lộ rõ trên mặt

Thân là viện trưởng, lúc này Ngô Đồng Phủ cũng không kiềm chế được, mặt mũi tràn đầy kích động nhìn Trần Thương:

- Tiểu Trần à! Cậu... Cậu... Cậu sáng tạo ra...

Ngô Đồng Phủ còn chưa kịp nói xong, Trần Thương đã bất đắc dĩ nhíu mày nhìn thoáng qua.

- Đóng bụng

Một câu làm cho Ngô Đồng Phủ á khẩu không trả lời được.

Người anh em, cậu vừa sáng lập ra lịch sử, vừa phá vỡ ghi chép, lại chẳng chút kích động nào à? Cũng không có chút cảm xúc nào à?

Rất xin lỗi

Trần Thương dùng hành động nói cho anh biết: Không có

Lập tức, Ngô Đồng Phủ cảm giác mặt mình đỏ hồng, nhiệt độ giống như ở 41 độ, làm anh đang vô cùng xấu hổ.

Cái này cũng quá... Quá cái kia rồi?

Trần Thương nhìn thoáng qua những người khác trong phòng phẫu thuật, thản nhiên nói đến:

- Trước khi phẫu thuật kết thúc, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, chắc chắn phải học được bình tĩnh.

Hai người Từ Tử Minh Hà Chí Khiêm nhìn thoáng qua viện trưởng Ngô đang đỏ mặt, vội vàng gật đầu:

- Đúng! Đúng! Đúng

- Đúng! Đúng! Đúng

Sau khi đóng bụng, vẫn như cũ là do chính Trần Thương làm, dụng tâm làm mỗi một ca phẫu thuật, xử lý thật tốt mỗi một chi tiết nhỏ.

Y tá trưởng hơi bận tâm nhìn thoáng qua viện trưởng Ngô, muốn nói lại thôi, không biết nên nói cái gì.

Nhân viên công tác của khoa y tế, khoa truyền máu và khoa chẩn đoán hình ảnh mấy khác ở chỗ này, hai mặt nhìn nhau, từ trong ánh mắt lẫn nhau thấy được kiêng kị.

Sau này, gặp Trần Thương chắc chắn phải nói chuyện thật tốt, không thể sĩ diện

Đây chính là một lang diệt (*) dám nhiều lần không nể mặt mũi ngay trước mặt răn dạy viện trưởng Ngô trên bàn phẫu thuật

(*) Lang diệt là một cái mạng lưới dùng từ, là "Ngoan nhân" thăng cấp bản, biểu thị tàn nhẫn so với ngoan nhân không chỉ một điểm hai điểm, hơn nữa còn hoành.

Quá hung tàn

Có điều, dù vậy Ngô Đồng Phủ cũng không tức giận chút nào.

Ngoại trừ hơi xấu hổ ngoài ý muốn, trong lòng lại càng thêm hưng phấn

Anh không ngờ Trần Thương lại không chút rung động nào như thế

Anh ấy mới 28 tuổi đó

Chính là một độ tuổi trẻ khinh cuồng phong nhã hào hoa.

Thế nhưng, sau khi đạt đến thành tích như vậy, lại có thể duy trì bình thản như vậy.

Nghĩ tới đây, chẳng những Ngô Đồng Phủ không câu oán hận nào, ngược lại trong lòng còn nhiều hơn mấy phần vui vẻ.

Đối với phê bình của Trần Thương, nói thật, trong lòng Ngô Đồng Phủ cũng vẫn hơi bất đắc dĩ, không ngờ thằng nhóc này trên bàn phẫu thuật lại trở mặt không nhận người.

Một tiểu tử ngày thường rất tốt rất hiền hòa có lễ phép, thuật không ngờ lên bàn phẫu lại nghiêm khắc như thế?

Có điều ngẫm lại cũng đúng, chính là yêu cầu nghiêm khắc kiểu này, có lẽ mới để cho Trần Thương liên tục đề cao?

Không chỉ yêu cầu nghiêm ngặt đối với mình, mà yêu cầu đối với đoàn đội của mình cũng rất nghiêm ngặt.

Ngô Đồng Phủ nhìn hai "Tay sai" Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh một chút, ngẫm lại cũng cảm thấy tức giận, từng người các cậu, cái rắm cũng không dám thả, tiền đồ đâu

- Bắt ngoéo

Giọng của Trần Thương vang lên trong nháy mắt đó.

Ngô Đồng Phủ vội vàng động tay theo bản năng, trong lòng xiết chặt, vừa mới thất thần, Trần Thương sẽ không lại phê bình mình chứ?

- A nha! Thật không tiện, vâng, vâng

Ngô Đồng Phủ vội vàng nói xin lỗi, muốn ngăn chặn miệng Trần Thương lại.

Thế nhưng...

Đột nhiên anh phát hiện, mình đã đứng ở hơn nửa mét, lưỡi móc kéo cái cọng lông gì?

Đám người Từ Tử Minh Hà Chí Khiêm xung quanh thấy thế, đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên kịp phản ứng: Không tệ, không tệ, đều học xong cướp đáp

Đây là "hội chứng phê bình của Trần Thương" điển hình rồi

Ở đây, bao gồm Lý Bảo Sơn, Hà Chí Khiêm, Từ Tử Minh, Mạnh Hi đều từng bị loại bệnh này

Không ngờ, loại bệnh này truyền nhiễm nhanh như vậy, viện trưởng Ngô mới một ca phẫu thuật đã bị "Lây nhiễm" rồi

Trong lúc nhất thời, mọi người bất đắc dĩ nín cười, vừa khoanh tay đứng nhìn Hà Chí Khiêm cảm giác mặt mình kìm nén đến hơi khó chịu.

Y tá trưởng phẫu thuật trong phòng bất đắc dĩ che mặt thở dài, một màn này của viện trưởng Ngô truyền đi sẽ mất mặt cỡ nào nha.

Ở hình ảnh khác, nhân viên công tác các khoa y tế vội vàng tỉnh bơ xoay người sang chỗ khác, giả vờ không nhìn thấy.

Trần Thương cũng giật mình nhìn thoáng qua Ngô Đồng Phủ:

- Cái này... viện trưởng Ngô, tôi không phải gọi anh, tôi là đang nói chuyện với chủ nhiệm Từ.

Lúc đầu, Ngô Đồng Phủ cho rằng anh không nói tôi không nói cứ như vậy đã quên đi. Thế nhưng không ngờ, Trần Thương còn chỉ thẳng ra.

Mặt mo lập tức không chỗ để, quay người nhìn Hà Chí Khiêm đứng vừa run bả vai, Ngô Đồng Phủ hít sâu một cái, nhẹ gật đầu với Hà Chí Khiêm

Hảo tiểu tử... Có gan

Dám chế giễu à?

Bản thân viện trưởng Ngô đang lo không tìm được chỗ để phát tiết lửa giận.

Híp mắt nhìn Hà Chí Khiêm nửa ngày.

Mà Hà Chí Khiêm biểu lộ cũng là từ hưng phấn đến xấu hổ đến im lặng lại đến sợ hãi liên tục lan tràn vừa vặn chỉ dùng 3 giây.

Vết thương khâu lại dài một mét đều phải cần chút thời gian.

Người bệnh phẫu thuật rất thuận lợi, thế nhưng đây cũng không nghĩa là phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công.

Khỏi cần phải nói, chỉ nói vết thương.

Dù sao mặt ngoài vết thương khi phẫu thuật thay thế toàn bộ động mạch chủ ngực - bụng lớn, phẫu thuật cắt đứt cung sườn gây nên lồng ngực phá hư, rạch phần bụng ra, cơ hoành bị tổn thương cho nên ảnh hưởng thở bụng.

Hơn nữa, trong khi thuật, bởi vì một phổi thông khí, phẫu thuật thời gian dài, thao tác trong thuật đưa tới phổi trái dồn nén, hậu phẫu dễ dàng xuất hiện hạ oxy máu, thông thường máy hô hấp phụ trợ kéo dài thời gian, tràn khí màng phổi, lồng ngực tích dịch, phổi giãn nở không được đầy đủ các loại, bởi vậy, khôi phục hậu phẫu và trông nom cũng cực kỳ quan trọng.

Người bệnh được đưa đến phòng giám sát.

Khi rời đi, Trần Thương liên tục căn dặn.

Nhìn người bệnh được đưa tới phòng giám sát, cuối cùng Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra.

Ngô Đồng Phủ thấy thế, chuẩn bị đi lên nói với Trần Thương, thế nhưng bởi vì sợ, sợ Trần Thương nói mình...

Cái này xấu hổ cỡ nào, nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ im lặng.

Trần Thương nhìn Ngô Đồng Phủ, cười nói:

- Viện trưởng Ngô, khổ cực rồi.

Ngô Đồng Phủ nhìn khiêm tốn nho nhã nụ cười của Trần Thương, lập tức sửng sốt một chút.

Tiểu tử này... Là tinh thần phân liệt à? Mới vừa nói tôi vô cùng xấu hổ...

Cho rằng an ủi tôi hai câu là được rồi à?

Tôi thế nhưng viện trưởng nha, có tính tình đây.

Có điều, suy nghĩ một chút, lão Ngô cảm thấy, chính mình so đo với một tiểu tử nhiều như vậy làm gì?

- Tiểu Trần à, hôm nay cậu cũng thật là lợi hại! Vừa rồi cậu phẫu thuật, còn sáng tạo ra lịch sử đấy

- Tốc độ khâu lại này của cậu là nhanh nhất tôi từng gặp nha

- Cậu sửa chữa động mạch gian sườn, thay thế nơi đó, lại chỉ dùng 15 phút, so với Tiêu Triết Hải 18 phút đỉnh cao cả nước còn tiết kiệm được 3 phút

- Tiểu Trần, không... Sau này nha, tôi phải gọi cậu là giáo sư Trần, bằng không người khác nghe thấy không tốt lắm

- Cậu biết không? Ca phẫu thuật hôm nay này là sáng tạo ra lịch sử đó

Ngô Đồng Phủ vẫn còn hơi hưng phấn

Dù sao nơi này là bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, còn Ngô Đồng Phủ anh là viện trưởng.

Nơi này xảy ra một chuyện quang vinh như vậy, anh có thể không vui vẻ?

Trong lúc nhất thời, Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương, dạt dào vui vẻ.

Trần Thương sửng sốt một chút, im lặng chỉ chốc lát, thản nhiên nói câu:

- A...

Một chữ “A” làm Ngô Đồng Phủ đang chứa chan nhiệt huyết như bị rót một chậu nitơ lỏng

Nước lạnh cũng không đủ hình dung hết tâm trạng của anh lúc này.

Lạnh thấu

Cậu lại không thể có chút phản ứng à?

Vào lúc này, Trần Thương khẽ nhíu mày, nhìn Từ Tử Minh bên cạnh:

- Nhớ kỹ copy video cho tôi, tôi xem một chút sai lầm chỗ nào, lại cần tới 15 phút...

Một câu, làm cho mọi người lập tức đều im lặng...

Chương 1250: Cảm Giác Thành Tựu Lớn Nhất

Ngô Đồng Phủ rời khỏi phòng phẫu thuật thật sớm.

Không phải bởi vì cái gì, mà đơn giản chỉ là thấy đi chung với Trần Thương làm mình giống như dế nhủi vậy.

Hơn nữa mấy chủ nhiệm dưới tay mình không biết bắt đầu từ lúc nào đã trở thành tay sai của Trần Thương hết rồi.

Đi với họ, Ngô Đồng Phủ luôn cảm giác mình hoàn toàn xa lạ.

Điều này làm Ngô Đồng Phủ có một lần hoài nghi, chẳng lẽ là mình bỏ lâm sàng quá lâu, không hiểu được trình độ hiện đại à?

15 phút, còn cảm thấy chậm?

Anh phải nhanh bao nhiêu nha

Chẳng lẽ... Hiện tại thuật thay thế mạch máu lớn đã có rất nhiều thay đổi so với trước rồi?

Ngô Đồng Phủ nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng vẫn rất không thoải mái, nghĩ tới nghĩ lui, anh cảm thấy mình phải trò chuyện với Tiêu Triết Hải chuyện này mới được.

Dù sao Tiêu Triết Hải cũng là chuyên gia trong lĩnh vực này

...

...

Mà lúc này, Trần Thương vừa rời khỏi phòng phẫu thuật, đã nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Chúc mừng anh đã thành công thay thế ngực bụng động mạch chủ động mạch tường kép quái lãnh chúa cấp 90! Nhận được ban thưởng: 1, chỉ nam thay thế động mạch chủ bụng (chưa kích hoạt); 2, đẳng cấp + 1; 3, găng tay khéo léo (tay trái) !】

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Đại ca, hơi quá rồi đó?

Cho mỗi cái găng tay?

Trần Thương thực sự hơi bó tay rồi.

Có điều, khi nhìn thấy chỉ nam thay thế động mạch chủ bụng, trong lòng Trần Thương mới lập tức vui mừng

Đây là thứ trước mắt anh cần nhất.

Bản thân phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng chính là một phân đoạn có độ khó cao nhất trong phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực -

bụng.

Nếu có thể có chỉ nam, hoàn toàn chính xác sẽ thuận tiện rất nhiều.

【Chỉ nam thay thế động mạch chủ bụng: Chưa kích hoạt, nhắc nhở: Thông qua việc hoàn thành 100 ca phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng, sẽ có thể thành công kích hoạt chỉ nam! 】

Trần Thương nhìn nhắc nhở, bất đắc dĩ thở dài.

Hệ thống xưa nay sẽ không để mình không làm mà hưởng, làm 100 ca phẫu thuật thay thế động mạch chủ bụng này, thật đã hoàn thiện hết bảy tám phần chỉ nam này rồi.

Nói tóm lại, ban thưởng rất không tệ.

Còn về... Một ban thưởng khác là【 Găng tay khéo léo (tay trái) 】...

Trần Thương thực sự bất lực đến nhổ nước bọt.

Lúc nào thì hệ thống biến thành như vậy?

Ban thưởng mỗi cái găng tay?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn găng tay màu đỏ, khó tránh khỏi nhiều hơn mấy phần im lặng.

【Găng tay khéo léo: sau khi trang bị sẽ giúp tay trái của anh linh hoạt như tay phải. 】

Mẹ nó

Hiểu lầm mày rồi...

Trần Thương nhìn nhắc nhở, hai mắt bất đắc dĩ sáng lên.

Trách không được chỉ có một cái, bởi vì bản thân người ta chính là bị cho tay trái mà.

Để tay trái khéo léo như tay phải?

Đây chính là một trang bị tốt nha.

Tâm trạng Trần Thương lập tức khá hơn.

Tay trái linh hoạt như tay phải, mình có thể làm chút gì đó đâu?

Khi phẫu thuật, hai tay mình còn không phải muốn làm gì thì làm à?

Thuật khâu lại trái phải lẫn nhau?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy tương lai thật có hi vọng, thậm chí thấy như mình mở một lưu phái mới vậy...

Một đoàn người rời khỏi phòng phẫu thuật, bên ngoài đã vội vàng vây tới một đám người.

Không phải người khác, chính là đám người bệnh Marfan kia.

Còn có cha mẹ của Cơ Tuấn.

Cơ Tuấn 31 tuổi, đến nay chưa cưới, mẹ anh là mẹ kế, còn mẹ ruột đã sớm đã qua đời khi anh chưa đến năm tuổi, nguyên nhân cái chết cũng là hội chứng Marfan.

Điều này làm lòng Cơ Tuấn luôn có bóng tối, anh cảm kích mẹ mang cho mình sinh mạng, nhưng mà lại không hi vọng con cái của mình cũng cả đời phải sống trong bóng tối như mình vậy.

Càng không muốn chia sẻ đau đớn như thế cho cô gái mình yêu thích.

Điều kiện gia đình Cơ Tuấn không tệ, mà bản thân anh cũng là một công trình sư rất ưu tú, tốt nghiệp danh giáo, tính cách sáng sủa, tướng mạo cũng rất tốt.

Thế nhưng, từ trước đến giờ không dám đi ưa thích một ai, bởi vì anh không thể hứa với người ta bất cứ thứ gì.

Thấy mọi người vừa đi ra, bố Cơ Tuấn chẳng những không hưng phấn, ngược lại còn biến sắc

Mà mấy người bệnh hội chứng Marfan khác cũng sửng sốt

Chẳng lẽ... Phẫu thuật thất bại?

Trong đầu tất cả mọi người đều hiện lên câu nói này.

Bao gồm cả bố của Cơ Tuấn.

Trước đây, mẹ của Cơ Tuấn là thành công phẫu thuật, kết quả không vượt qua giai đoạn nguy hiểm, lúc đó điều kiện phẫu thuật vẫn có hạn, sau phẫu thuật ngày hôm sau tỉnh lại, nửa người bà đã dưới không còn cảm giác, tủy sống thiếu máu thiếu oxy hoại tử, dẫn đến liệt nửa người

Rất nhanh, lại vì nhiễm trùng mà qua đời

Thế nhưng lúc đó thời gian phẫu thuật anh nhớ rất rõ ràng, bởi vì kia là lần đầu trong đời ông cảm giác được, thế nào là một ngày bằng một năm.

Gần năm tiếng

Nhưng bây giờ thì sao?

Hai tiếng đã đi ra...

Kết quả không cần nói cũng biết.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều im lặng, có rất người thậm chí đã bắt đầu rơi lệ.

Cơ Tuấn giống như trợ giúp họ như anh lớn vậy, lại giống như lão tiền bối.

Mà bây giờ anh rời đi cứ như thế

Loại cảm giác này thật rất để người bất đắc dĩ.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí bi thương tràn ngập hết xung quanh.

Đám người Trần Thương đột nhiên sửng sốt.

Tôi còn chưa nói kết quả, sao thành như vậy rồi?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Ai là người nhà Cơ Tuấn?

Một đàn ông trung niên chậm rãi tiến lên, xoa xoa khóe mắt nước mắt, thở dài, chậm rãi tiến lên, có nhiều thứ chung quy vẫn cần phải đi đối mặt:

- Ở đây, là tôi.

Trần Thương gật đầu:

- Cơ Tuấn phẫu thuật rất thành công, hiện tại đã được mang đến phòng giám sát, một tuần gần nhất là giai đoạn nguy hiểm, không thể thăm, vì vậy...

Trần Thương còn chưa nói xong, đàn ông trung niên chấn động mạnh một cái, vội vàng bắt lấy hai tay Trần Thương, tâm trạng kích động lộ rõ trên mặt, hưng phấn hỏi:

- Bác sĩ, anh nói... Anh nói Cơ Tuấn phẫu thuật thành công?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, rất thành công

Mọi người xung quanh vừa nghe thấy, lập tức một mảnh xôn xao.

Thành công

Anh Tuấn gắng gượng qua rồi

- Bác sĩ, loại phẫu thuật này, không phải cần thời gian rất lâu à?

Một cô bé nhỏ giọng hỏi.

Một người khác trong con mắt người đàn ông từng làm một kỳ phẫu thuật tràn đầy ánh sáng:

- Không sai, là cần rất nhiều thời gian! Thế nhưng... Nếu thời gian càng ngắn, tỉ lệ sinh tồn sẽ càng cao.

- Thế nhưng, loại phẫu thuật này muốn giảm thời gian xuống, độ khó rất lớn...

Theo một câu của người đàn ông, những người xung quanh tựa như lại dấy lên đến kỳ vọng, từng người trợn to hai mắt nhìn Trần Thương.

Tựa như tìm được hi vọng sống tiếp.

Cha của Cơ Tuấn cũng vội vàng gật đầu:

- Cám ơn bác sĩ! Rất cảm ơn anh

Nhìn hai mắt mọi người xung quanh đầy cõi lòng hi vọng, Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Mọi người yên tâm, gần đây bệnh viện chúng tôi sẽ nhanh chóng làm thí nghiệm lâm sàng phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng, sẽ lựa ra một vài người bệnh phẫu thuật miễn phí.

- Xin mọi người gần đây chú ý trên trang web bệnh viện chúng tôi, tin tức cụ thể chúng tôi sẽ nhanh chóng công bố ra.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, tất cả mọi người lập tức bất đắc dĩ kích động lên.

Phẫu thuật... Miễn phí?

Là thật à?

Phải biết rằng chi phí của một ca phẫu thuật thay thế động mạch chủ phải trên dưới 30 vạn, rất nhiều người dù muốn làm phẫu thuật, cũng chẳng có tiền.

Mà bây giờ có một cơ hội lớn như vậy.

Ai lại... nguyện ý bỏ qua chứ?

Có điều, cũng không phải tất cả mọi người đều thiếu chút tiền này, hẳn là nên dành cho những người thật sự cần ngoài kia

Thế nhưng cho dù thế nào, hiện giờ trong ánh mắt họ nhìn Trần Thương giống như thấy được hi vọng vậy.

Khi Trần Thương rời đi cũng bất đắc dĩ cười, với tư cách bác sĩ, có lẽ mang cho người bệnh hi vọng mới là cảm giác thành tựu lớn nhất nha

Chương 1251: Cọ Lưu Lượng?

Lúc này, Ngô Đồng Phủ cũng liên lạc với Tiêu Triết Hải.

Điện thoại vừa mới kết nối, Ngô Đồng Phủ đã đi thẳng vào vấn đề:

- Bác sĩ Tiêu, anh cảm thấy ca phẫu thuật thay thế toàn bộ động mạch chủ ngực - bụng, cần thời gian bao lâu?

Tiêu Triết Hải lập tức sửng sốt một chút:

- Bình thường tình huống như vậy... Cũng cần phải 2 giờ đồng hồ, nhanh nhất cũng phải 1 giờ 30 phút trở lên.

Ngô Đồng Phủ lập tức lắc đầu:

- Không! Tôi cho anh biết, hôm nay chúng tôi làm một ca phẫu thuật, chỉ tốn mất 89 phút.

Nghe Ngô Đồng Phủ nói, Tiêu Triết Hải lập tức nhíu mày:

- Tôi không thể nào

Sau đó nghe thấy Ngô Đồng Phủ, tiếp tục hỏi:

- Bác sĩ Tiêu biết rõ động mạch gian sườn kia một đoạn động mạch thay thế nhanh nhất cần bao lâu?

Lần này, Tiêu Triết Hải trả lời rất nhanh nhay:

- Chủ nhiệm Ngô, tôi có chuyện nói thẳng, tôi có thể làm nhanh nhất là 18 phút.

Sau khi nghe thấy, Ngô Đồng Phủ lập tức nhẹ nhàng thở ra, xem ra cũng không phải là vấn đề do mình

Mà là Trần Thương quá không bình thường

Vì đã hiểu rõ ràng, Ngô Đồng Phủ trực tiếp nói:

- Không có chuyện gì, tôi tắt điện thoại đây.

Nói xong, Ngô Đồng Phủ giả vờ lẩm bẩm nói thầm một tiếng:

- Bác sĩ Trần Thương lại có thể hoàn thành phẫu thuật chỉ trong 89 phút, hơn nữa nối lại động mạch gian sườn chỉ dùng 15 phút...

Sau đó, chính là một hồi âm thanh "Tút… tút… tút…" liên tục truyền đến tai Tiêu Triết Hải, lúc này Tiêu Triết Hải vô cùng tức giận, lập tức quăng điện thoại.

Ngô Đồng Phủ này quá đáng ghét

Mỗi lần đều giống như vây, luôn móc méo người khác.

Nghĩ tới đây, Tiêu Triết Hải tức giận nghiến răng.

Thế nhưng, tức thì tức, nhưng quan trọng nhất là lời Ngô Đồng Phủ vừa nói, Trần Thương hoàn thành nối lại động mạch gian sườn chỉ mất 15 phút?

Cái này có chút quá lợi hại

Tiêu Triết Hải biết rõ sở trường xử lý khoang phình của Trần Thương, thế nhưng kỹ thuật nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo, thật sự là rất tốn thời gian, sao Trần Thương có thể hoàn thành trong 15 phút

Điều này làm cho Tiêu Triết Hải nghĩ như thế nào đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Điều này làm cho Tiêu Triết Hải cũng không thể giữ được bình tĩnh gọi điện thoại cho Trần Thương, bởi vì... Nếu như Trần Thương thật sự có kỹ thuật như vậy, có thể thật sự là cần mời Trần Thương cùng mình ra ngoài đàm đạo cùng nhau, kiếm được vài đô la

Nghĩ tới đây, Tiêu Triết Hải bất đắc dĩ mở điện thoại, tìm kiếm tên Trần Thương trong danh sách bạn bè, Tiêu Triết Hải quyết định hôm nay trở về sẽ cho thành viên phòng ban của mình dùng Polyester để luyện tập một phen.

...

...

Thời gian từng ngày trôi qua, Cơ Tuấn trở thành đối tượng trọng điểm cần quan sát đánh giá ở trung tâm Cấp cứu của bệnh viện.

Nếu như Cơ Tuấn có thể gắng gượng qua những ngày này, như vậy Trần Thương sẽ chuẩn bị tổ chức hội nghị ở trung tâm Cấp cứu, cho cả tổ nghiên cứu chính thức tiến vào trạng thái phẫu thuật, bắt đầu chữa trị 100 ca động mạch chủ bụng.

Không chỉ có là Trần Thương chú ý Cơ Tuấn, những ngày này, có rất nhiều bệnh mắc hội chứng Marfan lần lượt đến quan sát Cơ Tuấn, xem thử Cơ Tuấn có thể gắng gượng qua hay không?

Phải biết, trong nước có rất nhiều người mắc hội chứng Marfan, thế nhưng bác sĩ có thể chữa trị là có hạn, bệnh viện có thể triển khai phẫu thuật đã ít lại càng ít.

Trên cơ bản những bác sĩ tại đây làm việc liên tục ngày đêm không nghỉ ngơi, mỗi ngày đều có rất nhiều phẫu thuật.

Đương nhiên, đại đa số người đều đi bệnh viện tiến hành điều trị, có thể cần xếp hàng, chi phí cũng sẽ không quá cao, trên cơ bản hơn 1 tỷ là có thể giải quyết tất cả.

Thế nhưng

Bác sĩ là chữa bệnh thế nhưng mà một ít người lợi dụng ngành nghề.

Y thuật và phẫu thuật là những người này vơ vét của cải công cụ thôi, bởi vậy bệnh viện cũng sẽ mời chuyên gia phẫu thuật cho Marfan người bệnh, thế nhưng chi phí sẽ cao hơn rất nhiều trên 2 tỷ.

Thế nhưng dù có tiền cũng không thể mua được

Nếu như phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng có thể cần nhiều bác sĩ nắm vững đối với người bệnh, tuyệt đối là một tin mừng.

Mà ngày đó, Trần Thương nói cho đến thăm Cơ Tuấn. Nhóm thành viên của hội chứng Marfan, bệnh viện sắp mở ra lâm sàng thí nghiệm, có thể phẫu thuật miễn phí.

Tin tức này đối với rất nhiều người là tin rất tốt cho người bệnh, họ chắc chắn sẽ rất mừng.

Lúc đầu, rất nhiều người trong họ không cách nào có đủ chi phí 1 tỷ để chẩn đoán điều trị tiến hành phẫu thuật, nếu có một cơ hội như vậy, không ai trong số họ sẽ bỏ qua cơ hội này.

Đương nhiên

Họ cũng biết, phẫu thuật là nguy hiểm, dù sao Trần Thương nói rất rõ ràng, là phẫu thuật thí nghiệm lâm sàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trần Thương chắc chắn phải thông qua bệnh viện để báo cáo.

Thí nghiệm lâm sàng là chắc chắn phải đi qua ngành bộ phận quản lý phê duyệt, tự nhiên không phải ai có tiền là liền có thể làm.

Mà đầu tiên là Trần Thương phải tiến hành phương án đưa cho bệnh viện, thông qua viện trưởng, tiếp đó bệnh viện sẽ căn cứ vào thực lực tương quan lâm sàng nghiên cứu, cung cấp cho ban ngành liên quan, tiếp đó mới có thể cho người xuống phê duyệt.

Toàn bộ quá trình rất rườm rà, cũng rất phiền phức

Bởi vì dính đến người bệnh Marfan, tỉ lệ tử vong tương đối cao, trước đây có rất nhiều quốc gia không đồng ý triển khai.

Dù sao nếu như tỉ lệ tử vong quá cao, có sai trái tại chủ nghĩa nhân đạo tinh thần cùng luân lý đạo đức.

Vì lẽ đó, trước mắt cho đến bây giờ, dù là Ngô Đồng Phủ đã thúc giục rất nhiều lần, thế nhưng vẫn không có một tin tức nào.

Trước mắt chi phí phẫu thuật của Vu Uyển đã được giải quyết, chi phí phẫu thuật Cơ Tuấn lại là một gánh nặng.

Hiện tại rất nhiều người đều đang chờ mong Trần Thương họ có thể thông qua thí nghiệm lâm sàng.

Trần Thương nói rõ, một khi thí nghiệm được thông qua, là chắc chắn duy trì kỹ thuật, cũng có thể thuận lợi mở rộng thí nghiệm.

Có ít người, đang theo đuổi cuộc sống

Mà đại đa số người, lại truy tìm sự sống

Mà phẫu thuật Cơ Tuấn thành công hay không, liên quan trực tiếp đến có thể việc thông qua phê duyệt hay không.

Cho dù là Tiêu Nhuận Phương, thì cũng không thể tùy ý đồng ý, tỉ lệ tử vong thì rất cao, và không ai dám đảm báo kết quả này.

Trong nháy mắt

Một tuần đã qua, một ngày trong tài khoản Trần Thương nhận được đến 300 vạn tệ.

Đang tò mò, điện thoại vang lên, Trần Thương lập tứcc bắt máy, lập tức hiểu được, là Tưởng Mạc, chính là minh tinh truyền hình điện ảnh bị mắc bệnh giang mai giai đoạn III.

Phẫu thuật đi qua gần mười ngày, rất thành công

Bên này cũng để cho người hoàn thành chuyển khoản.

- Bác sĩ Trần, cám ơn bác sĩ, tôi đã xem video phẫu thuật ngày đó, may mắn mà có bác sĩ

Tưởng Mạc rất khách khí đối với Trần Thương.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Tôi nên làm, dưỡng bệnh thật tốt.

Tưởng Mạc khó được nở nụ cười:

- Chờ tôi khỏi bệnh, chúng ta gặp lại.

- Đúng rồi, đây là số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì cần anh có thể gọi điện thoại cho tôi, không nói những cái khác, bạn của tôi còn rất nhiều.

Trần Thương ừ một tiếng, không từ chối.

Nhìn tiền trong thẻ dần tăng lên, Trần Thương thực sự không dám phung phí.

Hiện tại, Trần Thương nghĩ là, nếu như Howard X-Pri tới Trung Quốc, Trần Thương cảm thấy mình cũng cần phải đầu tư một chút.

Dù sao ở trong mắt Trần Thương thì đây là một vụ mua bán chắc chắn kiếm tiền.

Vì vậy, kế hoạch ở tại thủ đô chỉ có thể tạm thời gác lại.

Trần Thương không tham tài, thế nhưng cũng sẽ không chê tiền.

Nếu có cơ hội kiếm tiền, Trần Thương cũng không phải đồ ngu thì sẽ không tự nhiên bỏ qua.

Chương 1252: Đầu Đề Bắt Đầu, Có Tranh Luận

Mấy ngày nay, mỗi ngày Trần Thương đều đi kiểm tra cho Cơ Tuấn, nhìn các hạng mục, các dấu hiệu khôi phục của Cơ Tuấn như thế nào

Ngày thứ tư, lúc này, Ngô Đồng Phủ và mười mấy người vào bên trong phòng giám sát, lúc này phẫu thuật cũng đã qua mười ngày.

Tình trạng của Cơ Tuấn đang chuyển biến rất tốt đẹp, trạng thái tinh thần cả người đều khôi phục rất nhanh chóng, sau phẫu thuật di chứng phẫu thuật không phải là không có, thế nhưng cơ bản có thể không đáng kể.

Nói tóm lại, phẫu thuật rất thành công

Cơ Tuấn phẫu thuật thành công, cho tất cả mọi người khích lệ cực lớn

Mà đúng lúc này, Ngô Đồng Phủ vội vàng bắt được liên lạc với Tiêu Nhuận Phương, mau chóng phê duyệt thông qua, bắt đầu thí nghiệm phẫu thuật lâm sàng.

Ngày hôm sau, cuối cùng kế hạch của Trần Thương cũng đã thông qua.

Kế hoạch đã được Vệ Kiện ủy quốc gia và Bộ Khoa học và Công nghệ phê duyệt thông qua, cho phép bắt đầu thí nghiệm lâm sàng.

Ngay khi tin tức này vừa công bố, trong nháy mắt đã được vô số người quan tâm, sóng gió sắp tới.

Mà lúc này, Trần Thương cũng cùng các thành viên chính thức mở hội nghị, công khai hướng xã hội tuyển nhận người đồng ý thí nghiệm lâm sàng.

Ngoại khoa tim và Ngoại khoa tổng hợp của Trung tâm Cấp cứu cung cấp 20 giường bệnh sử dụng cho thí nghiệm lâm sàng.

Cái này đầu mục tổ chức, Ngô Đồng Phủ ý thức được một chuyện, cho tới nay trung tâm Cấp cứu thủ đô thiếu hụt về mặt nghiên cứu. Thế nhưng, bây giờ đã có thể phát triển nghiên cứu khoa học và căn cứ xây dựng.

Nếu không phải Trần Thương xuất hiện, Ngô Đồng Phủ vẫn lưu lại ở trung tâm Cấp cứu.

Mà coi nhẹ một bệnh viện hạch tâm sứ muốn cạnh tranh phát triển, không thể rời khỏi lâm sàng, đề cao năng lực nghiên cứu khoa học.

Như thế nào đề cao xác suất thành công cấp cứu người bệnh cấp cứu, những lĩnh vực này vô cùng đơn bạc

Buổi sáng cùng ngày, mảng truyền thông đa phương tiện trên trang web của trung tâm Cấp cứu thủ đô đã công khai xã hội hướng thông báo tuyển

dụng tin tức nhận được rất nhiều sự chú ý.

Mà đúng lúc này, tình trạng của Vu Uyển khôi phục đã rất khá, tin tức của cô ấy lập tức được chia sẻ đến hội người Marfan.

Đối với trung tâm Cấp cứu thủ đô, mọi người vẫn tương đối tín nhiệm, dù sao với tư cách bệnh viện cấp quốc gia, không thể nào lừa gạt người bệnh.

Lại thêm thành công phẫu thuật của Cơ Tuấn và Vu Uyển, càng ngày càng nhiều người bắt đầu tín nhiệm và ghi tên.

Đương nhiên, cũng không có nghĩa là mỗi một người báo danh người bệnh đều có thể thông qua phê duyệt đưa vào tổ thí nghiệm.

Cái này còn cần phải tiến hành tuyển chọn người tham gia.

Đương nhiên, điều kiện tuyển chọn là phải phù hợp tiêu chuẩn ca bệnh đưa vào.

Thế là, trong mấy ngày gần nhất, lần lượt mấy trăm người bệnh Marfan đều đi tới thủ đô để ghi tên.

Nói thật, tất cả mọi người hơi lo lắng bất an.

Dù sao cũng là thí nghiệm lâm sàng, mang ý nghĩa khẳng định sẽ có tương đối nguy hiểm cao, tối thiểu là muốn mở rộng bệnh viện phẫu thuật sẽ nguy hiểm cao hơn.

Kỳ này cũng không phải như thế

Nhưng cũng không có cách nào giải thích.

Vì lẽ đó, đại đa số người bệnh có điều kiện kinh tế, đều là ôm ngắm nhìn thái độ, họ hi vọng chờ đợi kết quả sau đó của mọi người thí nghiệm, rồi quyết định tiến hành phẫu thuật ở trung tâm Cấp cứu hay không.

Trung tâm Cấp cứu thủ đô tiến hành tuyển nhận người bệnh quy mô lớn, các chuyên gia và người bệnh rất xúc động bước đầu đã rất thành công.

Thế là từng người bắt đầu đứng ra, tiến hành tuyên truyền giáo dục đối với những người bệnh Marfan.

Nói cho họ thí nghiệm lâm sàng có tính nguy hiểm, để họ nghiêm túc cân nhắc và chuẩn bị tinh thần.

Đồng thời cũng nói, phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng tuyệt không phải trong thời gian ngắn có thể giải quyết, nếu đối phương triển khai là thí nghiệm lâm sàng, cái này nói rõ họ cũng không có đầy đủ lòng tin xác suất phẫu thuật thành công

Vì vậy họ hi vọng có thể trân quý chính sinh mệnh của mình.

Những chuyên gia và đoàn đội bệnh viện nói rất có kỹ xảo, họ không công khai phủ nhận kỹ thuật phẫu thuật Trần Thương, thậm chí đều không

nghi ngờ năng lực bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô, mà nói nếu là thí nghiệm lâm sàng, đã nói lên kỹ thuật không thành thục, cần thí nghiệm lâm sàng tới một chút hữu hiệu số liệu.

Vì lẽ đó, trong lúc nhất thời cũng làm lòng người bàng hoàng, mặc dù người ghi tên rất nhiều, thế nhưng rất nhiều người đều duy trì một cái nhìn tích cực.

Một bệnh viện tư nhân thủ đô tên là Meridian, đây là một bệnh viện được rất nhiều chuyên gia trong và ngoài nước xử lí chuyên môn các phẫu thuật lớn, hơn nữa họ chủ yếu nhằm vào các loại bệnh chính là những cái kia nghi nan phẫu thuật.

Thật ra, trong nước có rất nhiều phẫu thuật đều phát triển trạng thái thiếu nợ, rất nhiều khi người bệnh quốc nội không cách nào chữa trị hiệu quả, nếu có điều kiện, sẽ tới nước ngoài tiến hành chữa bệnh.

Thế nhưng xuất ngoại xem bệnh không chỉ cầu y không cửa, thậm chí còn đối mặt đủ loại phiền phức, thậm chí tốn tiền cũng không ít

Thế là, bệnh viện Meridian theo thời thế sinh ra.

Mà bệnh viện Meridian thật ra là một nhà bệnh viện tư nhân đường đường chính chính, hơn nữa ông chủ của bệnh viện này cũng sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, ông ấy chính là phát hiện cơ hội này, sáng lập bệnh viện này, mời những chuyên gia trong và ngoài nước đế đây tiến hành phẫu thuật.

Sở dĩ gọi là Meridian, đơn giản là bởi vì để người trong nước thoạt nhìn, đây càng giống như là một bệnh viện nước ngoài.

Tuyệt đối không nên xem thường cách kỹ xảo đặt tên.

Như rất nhiều phủ nhận hệ bệnh viện, chính là đem rất nhiều cái nhìn rất giống bệnh viện cảnh sát vũ trang... thu mua những bệnh viện này.

Dù sao đại đa số người bệnh không hiểu cái này, xem xét bệnh viện tư nhân, lập tức cho rằng là một bệnh viện của quân đội, sẽ rất yên tâm.

Cũng không phải là như thế

Mấy nhà bệnh viện Thủ đô có thể làm phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng cũng chỉ như vậy, bệnh viện Meridian càng ngày phát triển, bây giờ đột nhiên xuất hiện trung tâm Cấp cứu thủ đô phẫu thuật miễn phí, lập tức có mấy phần cảnh giác.

Thậm chí bắt đầu thuê một người gọi là “Chuyên gia” ở trên mạng tiến hành phê bình.

Người bệnh tại bệnh tật bên trong là quần thể yếu thế, họ cũng bàng hoàng và do dự, vì vậy vào lúc này, rất nhiều “Chuyên gia” thừa lúc đục thả

câu, là sẽ ảnh hưởng rất nhiều tâm lí của người bệnh.

Trong lúc nhất thời, đối với lần này ngoài giới thí nghiệm lâm sàng có thể nói là khen chê không đồng nhất.

Trung tâm cấp cứu thủ đô gánh chịu rất nhiều áp lực.

Nếu như lần này ra không được kết quả, cũng sẽ là một lần ảnh hưởng đến danh dự.

Mà Trần Thương với tư cách người phụ trách tức là một chuyên gia

- Trần Thương năng lực là có, thế nhưng lấy người bệnh Marfan là đối tượng thí nghiệm lâm sàng là có nghiêm túc cân nhắc qua hay không? Để chuyên nghiệp nhân sĩ làm chuyên nghiệp sự tình, tôi cảm thấy bác sĩ Trần vẫn là phải trở lại Phổ ngoại làm Ngoại khoa tiêu hóa thật tốt đi.

Một câu nói rất trực tiếp, anh không có bản lãnh này, đừng mang tai họa người bệnh mắc hội chứng Marfan người ta, họ đã rất nguy hiểm, như vậy là vô nhân đạo

m thanh như vậy tự nhiên không chỉ một

Phải biết, gần đây bản tin Trần Thương "Pen kẹp kim của ta" đã được lên bảng tìm kiếm tin nóng, tiếp theo là bài hát này cũng thành công để Trần Thương trở thành người nổi tiếng.

Thế là, một chút người chuyên gia cũng bắt đầu dồn dập nhảy ra "Cọ nhiệt độ".

Thế nhưng bất kể nói thế nào, Trần Thương và mọi người cũng ý thức được một cách tự nhiên, chính mình đây là đụng phải lợi ích của một ít người.

Nhìn đám này gọi là chuyên gia này, Trần Thương không để ý đến, dù sao đối với Trần Thương thì căn bản những dư luận đó không có tác dụng gì.

Mặc dù Trần Thương so ra cũng kém Tiêu Triết Hải, thế nhưng Trần Thương đối với những phát ngôn này chưa đánh ta, từ trước đến nay không làm đáp lại bất kỳ chuyện nào

Dù sao... Trần Thương cũng là một người rất may mắn.

Chương 1253: Cha Vợ Đa Mưu Túc Trí

Thế nhưng, bất luận bên ngoài đối với kế hoạch lần này của trung tâm Cấp cứu thủ đô như thế nào, thì vẫn thuận lợi tiến vào quỹ đạo

Trần Thương cũng bắt đầu cùng với đoàn đội của họ bắt đầu một lần lại một lần phẫu thuật.

Cùng lúc đó, trên các phương tiện truyền thông quảng cáo "Mẹ Trong Mắt Tôi" tất cả các đài đều tiến hành phát hành.

Ngày của Mẹ đến, "Mẹ trong mắt tôi" là một quảng cáo tình cảm những người con dành cho người mẹ mình.

Vào lúc này, danh dự của Trần Thương lại lần nữa vào bên trong tầm mắt của mọi người.

Biên kịch của tác phẩm là Trần Thương

Trong lúc nhất thời, cư dân mạng lại nói đùa về Trần Thương là muốn làm một biên kịch giỏi thì phải là một bác sĩ giỏi, không thì không phải là một tác gia tốt.

Cái tên Trần Thương ngày càng được nhiều người biết đến

Mà cùng lúc đó, "Các chuyên gia" muốn cọ độ nóng lần nữa nắm chắc cơ hội, lần nữa điên cuồng cọ độ nóng

- Giáo sư Trần thật là học cao hiểu rộng, có tài, là người đứng ra làm các hạng mục chuyên đề, vô số bệnh nân chờ giáo sư Trần cấp cứu, lại còn có thời gian nhàn hạ thoải mái đi làm biên kịch

Đối với nhiều người thì Trần Thương thực tế là rất tốt, có tiếng tâm trong xã hội.

Thậm chí có thể nói là cực kì tốt.

Dù sao đối với nghi vấn người khác, Trần Thương chưa từng có đáp lại

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là Trần Thương không chơi Weibo.

Căn bản không biết có các "chuyên gia" đang làm cái gì.

...

Mà lúc này, Hoàng Bột cũng thông qua Tề Hướng Chính hi vọng có thể gặp mặt trò chuyện với Trần Thương một chút.

Vào những ngày thứ bảy, chủ nhật, Trần Thương không đến mức quá bận rộn, lần này phẫu thuật cũng không phải là một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Cần rất nhiều lần rèn luyện và liên tục đúc kết kinh nghiệm.

Vì lẽ đó, cứ liên tục mệt nhọc là không thích hợp, ngược lại kết hợp khổ nhàn mới là thủ đoạn thích hợp nhất.

Buổi sáng thứ bảy, Trần Thương nhận được điện thoại của Tề Hướng Chính, tò mò nhấc máy.

- Giáo sư Trần, Hoàng Bột muốn gặp giáo sư một lần, nói với giáo sư một tiếng cảm ơn.

Lời nói Tề Hướng Chính đã làm cho sửng sốt Trần Thương:

- Tổng giám đốc Tề, vì sao thế?

Tề Hướng Chính bất đắc dĩ thở dài:

- Bản thân cha Hoàng Bột của tôi chính là bị chứng bệnh mất trí nhớ, lần này quay video quảng cáo, Hoàng Bột một đồng tiền không có, hơn nữa quay quảng cáo rất thuận lợi, một lần là được

- Nói trắng ra, đây là biểu diễn bản sắc

Sau khi nói xong, Tề Hướng Chính tiếp tục nói:

- Sau khi Hoàng Bột chụp xong, muốn tự mình gặp mặt cảm ơn giáo sư Trần, để xã hội này càng nhiều người đến tiếp nhận cùng hiểu hơn về loại bệnh tật này.

Sau khi Trần Thương nghe xong, bất đắc dĩ thở dài.

Trách không được Hoàng Bột diễn rất nhập tâm

- Được thôi, tổng giám đốc Tề sắp xếp một chút, lát nữa chúng tôi tự lái xe đi là được rồi

Tần Duyệt nghe thấy có minh tinh, tự nhiên cũng cực kỳ vui vẻ, chắc chắn phải đi theo Trần Thương ăn chực.

Cuối tuần khá là nhàm chán, hai người cùng nhau lái xe đến biệt thự của Tề Hướng Chính.

Sau khi vào phòng khách thì nhìn thấy Hoàng Bột ăn mặc rất đơn giản.

Nói đến, Trần Thương nhìn thấy Hoàng Bột cảm giác không hề khác những người bình thường chút nào.

- Bác sĩ Trần, thần tượng lòng tôi

Hoàng Bột cười nói.

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Đại minh tinh, tôi mới là fan hâm mộ của anh đấy

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương ưa thích thấy Hoàng Bột qua phim ảnh, bởi vì nhìn ông ấy rất là chất và chuyên nghiệp.

Hoàng Bột cười nói:

- Nghề nghiệp mà thôi, nghề nghiệp của chúng tôi chính là hóa thân thành người khác để cho khán giả xem... Rời khỏi sân khấu chúng tôi mới

thật sự là chính mình.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, minh tinh cũng không phải là dáng vẻ giống như trên ánh đèn sân khấu, dưới ánh đèn sân khấu chỉ là họ cũng chỉ là người thường, họ cũng xuất đầu lộ diện thôi.

Hoàng Bột tiếp tục nói:

- Cha của tôi chính là bị mất trí nhớ, vừa bắt đầu tôi chỉ cảm thấy cha tôi là già trí nhớ không tốt. Đến khi một lần tôi trở về nhà, lúc ấy cha tôi rất khách khí với tôi, mời tôi ngồi ghế, còn hỏi uống trà hay nước lọc... Bởi vì ông ấy không nhận ra tôi tưởng tôi là một "Đồng nghiệp cũ".

- Khi đó, tôi mới biết được, ông ấy đã hoàn toàn quên tôi.

Nói đến đây, vẻ mặc Hoàng Bột hơi buồn.

- Vì lẽ đó, khi tôi nhìn thấy kịch bản của giáo sư, rất ưa thích, chủ động xin đến, có đôi khi tôi nghĩ, nếu cha tôi có thể khôi phục ký ức thì tốt biết bao nhiêu, đánh tôi một lần cũng được

- Đến hôm nay, chính là muốn kết bạn với bác sĩ Trần.

Hoàng Bột nhìn Trần Thương, chân thành nói.

Tề Hướng Chính ở trong nhà đầu bếp làm đồ ăn, Tần Duyệt ăn rất vui vẻ.

Hôm nay, cũng chỉ là một bữa tiệc giao lưu bạn bè.

Mặc dù Tề Sâm nhìn bên trong ánh mắt Trần Thương rất e ngại, thế nhưng Tề Sâm cảm thấy mình khiêm tốn chắc chắn sẽ đả động Trần Thương, để Trần Thương cảm thấy mình rất bình dị gần gũi.

Mà video quảng cáo « Mẹ Trong Mắt Tôi » chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủ đã leo lên top một trending, mà biên kịch Trần Thương lại lần nữa trở thành nhân vật tìm kiếm tin nóng trên Weibo.

Có lẽ cái này so cái gì với canh gà để người cảm động lây, hôm nay càng ngày càng nhiều người trở về nhà, chủ động chăm sóc, quan tâm đến ba mẹ của mình, thật muốn chờ đến lúc họ già, để họ có thể gọi con cái họ một tiếng con tôi, sẽ lộ ra sự xa xỉ.

Họ trong lúc bất tri bất giác phát hiện, mẹ của mình đã già thật rồi.

Sau khi Trần Thương về nhà, cùng cha mẹ xem video, sau đó tán gẫu với cha mẹ về video.

Tần Hiếu Uyên đột nhiên nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, tôi đoán tháng sáu năm nay sẽ điều đến đại học bên kia.

Trần Thương sững sờ:

- Nhanh như vậy à? Vậy... Viện trưởng ai đến làm?

Tần Hiếu Uyên lắc đầu:

- Cái này tôi còn không biết, bên trên không có thông tin cụ thể, thế nhưng.... Có thể sẽ là một thông báo rất đáng chú ý, hơn nữa có thể tương đối lớn

- Trần Thương cũng không cần lo lắng, tạm thời thư ký Đàm không có động tĩnh gì, có lẽ công việc của mở rộng của bác sĩ Trần Thương cũng tương đối dễ dàng.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Tần Hiếu Uyên tiếp tục nói:

- Đúng rồi, kế hoạch xây dựng cao ốc cấp cứu mở rộng Ngoại khoa thần kinh, nếu có mong muốn như vậy, chúng ta có thể giúp mau chóng tiến hành kết nối công ty dụng cụ.

- Bằng không đến lúc đó, thay đổi viện trưởng, có thể kế hoạch của bác sĩ Trần sẽ tạm ngừng.

Tần Hiếu Uyên biết rõ cái ngành nghề này.

Không biết quan hệ giữa Trần Thương và viện trưởng mới như thế nào, khẳng định cáo chuyện phê duyệt thiết bị máy móc cỡ lớn là một chuyện phiền phức.

Đặc biệt là sự tình của Trần Thương việc mở rộng Ngoại khoa thần kinh của trung tâm Cấp cứu, không biết là viện trưởng có đồng ý việc đó không?

Cho dù đồng ý, Trần Thương cũng phải thiếu nợ một nhân tình.

Tần Hiếu Uyên đã nhìn rất rõ ràng trong nhiều năm như vậy.

Hơn nữa, làm viện trưởng đối với người có lực ảnh hưởng quá lớn như Trần Thương là vừa yêu vừa hận.

Vì lẽ đó, trước khi rời đi, Tần Hiếu Uyên cũng hi vọng tận dụng tất cả khả năng của mình để sắp xếp mọi chuyện một cách tốt nhất, bằng không, thật chờ đến khi viện trưởng mới... Mọi thứ cũng nói không chính xác.

Để đề phòng trước mọi chuyện

Trần Thương nghe được lời nói Tần Hiếu Uyên, trong lòng cũng hơi xúc động:

- Cám ơn viện trưởng Tần

Tần Hiếu Uyên cười ha ha:

- Người một nhà không cần khách khí, mọi người phải chiếu cố nhau, phải thật tốt với chính mình.

Sau đó Ký Như Vân nói chuyện với Tần Duyệt, không biết trò chuyện cái gì, thế nhưng... nhìn trong ánh mắt của Tần Duyệt, Trần Thương luôn cảm thấy có đều gì đó không tốt...

Chương 1254: Từ Tử Minh Vô Cùng Có Diễm Phúc

Buổi sáng, trong văn phòng cấp cứu, Trần Thương đang ngồi thảo luận tổng kết những phẫu thuật hôm nay với mấy người Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm, Lý Bảo Sơn.

Công việc mỗi ngày đều tiến hành như vậy, phẫu thuật chính là cần không ngừng nhớ lại và đúc kết ra tinh hoa.

Tưởng tượng vừa mới bắt đầu là như vậy, phẫu thuật cũng không thuận buồm xuôi gió, khẳng định sẽ xuất hiện một chút khó khăn.

Phẫu thuật người bệnh thứ 15 xong, dưới số liệu lớn, sẽ bắt đầu xuất hiện bệnh biến chứng và một chút di chứng sau phẫu thuật.

Mấy người chỉ có thể liên tục tổng kết thảo luận.

Đây là một quá trình không thể né tránh.

Buổi sáng cấp cứu cũng không nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều bận bịu, ngay lúc này, y tá Trình Di tiến vào nói với Trần Thương, có một người bệnh vừa tới choáng đầu sắp chết.

Trần Thương nghe có người bệnh choáng đầu, đã để Trình Di gọi người đến.

Đến văn phòng bác sĩ, Trần Thương cũng nhìn thấy người bệnh, là một cô gái có ngoại hình rất đẹp, số tuổi không lớn, cách ăn mặc thời thượng, sau khi đưa thẻ bệnh lịch qua, Trần Thương cũng nhìn thấy thông tin người bệnh.

Mễ Đế, 24 tuổi, đầu bị choáng một ngày.

Trần Thương ngồi bên cạnh máy tính, nhịn không được hỏi:

- Cô cảm giác không thoải mái thế nào? Có biết nguyên nhân gây ra choáng đầu không?

Mễ Đế lắc đầu, ánh mắt có chút mơ hồ, không cố định:

- Không có, mới ngồi xuống đã bắt đầu choáng, từng cơn từng cơn, tôi sợ ngã sấp xuống nên gọi xe tới.

Không thể không nói, diện mạo của cô gái này rất xinh đẹp, đi đến nơi nào sẽ đều là tiêu điểm.

Dáng người Mễ Đế cao gầy, cách ăn mặc thời thượng, tướng mạo mỹ lệ, nếu không thu hút sự chú ý thật đúng là không bình thường.

Huống chi mấy tháng nay thời tiết rất nóng, Mễ Đế mặc váy hình như có chút ngắn.

Trần Thương chẩn bệnh xong, chẳng lẽ là Vertigo (*)?

(*): một căn bệnh chóng mặt lành tính có thể do tư thế hoặc do tác dụng phụ của thuốc.

- Trước kia có từng bị bệnh cao huyết áp, bệnh tiểu đường không?

Mễ Đế lắc đầu:

- Không có.

Có điều, vì lý do an toàn, Trần Thương đang muốn đo huyết áp, Trương Viễn thấy thế lại vội chạy tới:

- Để tôi! Để tôi

Trần Thương thấy dáng vẻ không có tiền đồ của Trương Viễn, lập tức im lặng.

Khi Trương Viễn đo huyết áp cho cô gái, Trần Thương rõ ràng thấy mấy chủ nhiệm đang thảo luận bảng báo cáo, như cũng hơi mất hồn mất vía, đặc biệt là chủ nhiệm Từ Tử Minh, mở to mắt nhìn chằm chằm về phía Trần Thương.

Sau đó, lại để cho y tá kiểm tra đường máu.

Khi kim châm đường máu cắm vào ngón tay Mễ Đế, Mễ Đế rên lên một tiếng, Trần Thương đều có cảm giác lòng mấy người kia ngứa ngáy

Ngay lúc này, Mễ Đế đột nhiên nói:

- Bác sĩ, cho tôi làm kiểm tra hạch từ nha? Có thể là vấn đề ở đầu không?

Trần Thương đắn đo một lát, cảm thấy có thể:

- Được, tôi sẽ cho cô kiểm tra.

Mễ Đế vừa rời đi, Trần Thương nhìn mấy người kia, bất lực nhổ nước bọt.

Ngược lại, bốn người hai mặt nhìn nhau nhịn không được bật cười.

Trần Thương nhìn Trương Viễn, chớp mắt vài cái:

- Chưa cưới, chưa mang thai, chưa phát hiện lịch sử trước đó, không có lịch sử từng quan hệ, chưa phát hiện bệnh di truyền, có muốn tranh thủ chút hay không?

Trương Viễn gãi đầu một cái:

- Thật xinh đẹp, tôi cảm giác mình không theo đuổi được người ta đâu. Hơn nữa...

Từ Tử Minh nghe xong, nhịn không được cười nói:

- Hơn nữa cái gì, tiểu Trương tôi cho anh biết, đàn ông phải tự tin một chút, sợ cái gì? Chúng ta đường đường tiến sĩ danh giáo, bác sĩ ở bệnh viện lớn, tôi cũng không kém nha! Nhớ năm đó, tôi...

Nói đến tương lai, Từ Tử Minh lập tức cảm giác có một làn gió thơm bay đến

Lập tức, một màn trước mắt lại làm tất cả bọn họ sợ ngây người.

Tất cả mọi người nhìn một màn trước mắt này, trợn mắt há hốc mồm, còn kinh ngạc hơn so với việc thấy Trần Thương làm xong phẫu thuật trong 1 giây

Trần Thương dụi dụi mắt, có chút không thể tin vào cặp mắt mình.

Chỉ thấy Mễ Đế đã trở lại, ôm thật chặt Từ Tử Minh, chôn đầu lên trên vai anh:

- Ô ô ô... Anh có thể đừng rời khỏi em không?

Một câu, nháy mắt để không khí ngưng trệ lại.

Từ Tử Minh cũng bị một màn này sợ ngây người, anh chẳng qua là...

Ngay lúc này, một cô gái khác vừa vặn đi đến.

Vừa vặn thấy một màn này, lập tức biến sắc

Người vừa tới không phải ai khác, chính là Triệu Đan Yến phó chủ nhiệm nội khoa thần kinh.

Mà người này còn là vợ của Từ Tử Minh

Thế là, một màn này nhanh chóng để người khó hiểu xuất hiện.

Vẻ mặt Triệu Đan Yến xanh xám, cô vừa kết thúc hội chẩn, đi ngang qua khoa cấp cứu, muốn đến nói chuyện với lão Từ một chút, không nghĩ tới... Thật đúng là cho cô một kinh hỉ lớn nha

Mà vẻ mặt Triệu Đan Yến cũng tái xanh.

- Từ Tử Minh

Từ Tử Minh lập tức khẽ run rẩy, như sắp bị đòi mạng

Đây đây là…

Từ Tử Minh vội vàng đẩy Mễ Đế ra:

- Cô gái, cô nhận lầm người à?

- Vợ, em nghe anh giải thích

Triệu Đan Yến chôn chân ngay tại chỗ, trừng mắt lạnh lùng nhìn Từ Tử Minh

Mễ Đế tủi thân rơi lệ:

- Em biết anh đã kết hôn, thật xin lỗi... em không nên tới tìm anh, vì em quá nhớ anh... em không khống chế nổi bản thân...

Mễ Đế khóc đến rất đau lòng, khuôn mặt trang điểm xinh khóc chảy cả phấn, một chút cũng chẳng giống đang giả bộ.

Nói xong, quay người đau đớn chạy ra ngoài.

Bên trong văn phòng, tất cả mọi người không nói một lời, bầu không khí rất không đúng.

Triệu Đan Yến giơ ngón tay lên chỉ Từ Tử Minh, cười lạnh một tiếng, đứng dậy rời đi.

Từ Tử Minh vội vàng đuổi theo ra, giải thích nửa ngày.

- Vợ à, cô ấy là bệnh nhân, anh vốn không nhận ra mà, ngay cả người ta tên là gì đều không biết

Mặt của Triệu Đan Yến đen lại, không nói lời nào:

- Nơi này là bệnh viện, Từ Tử Minh, anh không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn

Nói xong, không nể mặt mũi trực tiếp rời đi.

Từ Tử Minh chôn chân tại chỗ, nhìn Triệu Đan Yến vào thang máy, chân tay luống cuống.

Rơi vào đường cùng, vừa trở lại văn phòng, Từ Tử Minh nhìn người xung quanh, người xung quanh cũng nhìn anh.

Bầu không khí có chút xấu hổ.

- Tôi, tôi... Tôi thật sự không biết cô ấy

Từ Tử Minh bất đắc dĩ khoát tay.

Nhưng... Từ Tử Minh liên tưởng đến lời vừa rồi Trương Viễn thuyết phục mình, trong lúc nhất thời, bản thân cũng không biết nên nói thế nào.

Trần Thương lắc đầu:

- Chủ nhiệm Từ, tôi tin tưởng anh! Một lát nữa đợi người bệnh trở về, giải thích rõ ràng là được.

Hiện tại, trong lòng Từ Tử Minh rất phức tạp.

Dù sao loại chuyện này đặt trên người ai, cũng là bất đắc dĩ đến cực điểm.

Anh cũng chỉ muốn hơi khoác lác, ai có thể nghĩ tới lại thành vậy?

Từ Tử Minh rơi vào đường cùng, đứng dậy trở về ngoại khoa Tim, mọi người cũng ai đi đường nấy.

Nhưng Trần Thương chờ nửa ngày, mà Mễ Đế kia cũng không quay lại.

Trương Viễn nhỏ giọng nói:

- Đại thần... Đây không phải là thật sao? Mới vừa rồi chủ nhiệm Từ đang cố ý che giấu tai mắt mọi người, mới cố ý nói như vậy, anh không nhớ

rõ khi mới tới, ánh mắt của chủ nhiệm Từ, rõ ràng rất không giống với người khác nha

Lời Trương Viễn nói để Trần Thương sững sờ

- Ít nói bậy vài câu

Trương Viễn khụ khụ một tiếng:

- Tôi cho anh biết, thời gian anh đến bệnh viện còn không dài, tôi biết rất nhiều tin tức nội bộ đó! Nào nào là chủ nhiệm và bác sĩ, bác sĩ và y tá, bác sĩ...

Trần Thương sững sờ:

- Vội đi làm việc đi! Ít bát quái lại

Trương Viễn nghiêm túc, hỏi:

- Anh thật không muốn nghe?

Trần Thương tò mò:

- Buổi trưa mời anh ăn cơm.

Trương Viễn nhìn Trần Thương, bắt đầu cười hắc hắc, tính bát quái mọi người đều có nha...

Ngay lúc tan tầm buổi trưa, Trần Thương và Trương Viễn chuẩn bị rời đi, Mễ Đế lại đột nhiên về tới cấp cứu.

Có điều lần này, cô đã không còn đi tới từ trong bóng tối.

Chương 1255: Căn Bệnh Qủy Dị

Trần Thương vừa thấy Mễ Đế, đã vội vàng đứng lên hỏi:
- Xin chào, phim hạch từ của cô có chưa?
Mễ Đế lắc đầu, như đã quên đi chuyện của Từ Tử Minh:
- Vẫn chưa, nhiều người xếp hàng quá, tôi giao tờ đơn rồi, đang chờ xếp hàng.
Trần Thương trầm ngâm một lát:
- A... Chuyện kia, cô, cô biết chủ nhiệm Từ?
Mễ Đế sững sờ:
- Chủ nhiệm Từ?
Trần Thương gật đầu:
- Đúng, chính là người vừa rồi... vừa rồi cô ôm ấy.
Mễ Đế thở dài, cũng im lặng.
Sau một lát, cô ngẩng đầu nhìn Trương Viễn một cái:
- Anh thật chán ghét tôi như vậy sao?
Trương Viễn sững sờ, theo bản năng nói:
- Đương nhiên không có
Mễ Đế tiếp tục hỏi:
- Tôi xinh đẹp không?
Trương Viễn gật đầu:
- Ừm
Mễ Đế:
- Giọng tôi nghe hay không?
Trương Viễn tiếp tục gật đầu:
- Ừm
Trần Thương sửng sốt, anh vội vàng đứng dậy, anh cảm thấy tình huống này mình không khống chế nổi.
Mễ Đế:
- Em yêu anh, vậy anh yêu em không?
Trương Viễn lập tức đỏ mặt.
- Đây... Có phải quá nhanh không?
Trần Thương đứng ở một bên, nhìn cô gái, mi tâm không khỏi nhăn lại.
Anh cảm giác... Cô gái này có vấn đề
Đầu óc có vấn đề

Cụ thể nơi nào có vấn đề, hiện tại Trần Thương cũng không thể nói được.

Nhìn Trương Viễn nói chuyện với Mễ Đế hình như rất vui vẻ, càng trò chuyện càng không có biên giới.

Trần Thương dứt khoát đứng dậy đi nhà vệ sinh, thay quần áo, chuẩn bị gọi Trương Viễn tan tầm, lại phát hiện Trương Viễn và Mễ Đế trò chuyện càng ngày càng hăng.

Mễ Đế và Trương Viễn ngồi trên bàn:

- Cô ấy xinh đẹp không?

Trương Viễn lắc đầu:

- Không xinh đẹp.

Mễ Đế ồ một tiếng:

- Anh thích cô ấy vì cái gì?

Trương Viễn suy nghĩ một chút:

- Cô để tôi nói, tôi thực sự không thể nói được, chính là cảm thấy mỗi lần ở chung với cô ấy đều rất vui vẻ...

Mễ Đế trầm mặc:

- Anh làm sao không nói cho cô ấy biết anh thích cô ấy vậy?

Trương Viễn cười khổ một tiếng:

- Thích một người, kiểu gì cũng sẽ cảm thấy mình đặc biệt thấp kém, luôn luôn thấy mình không tốt, không đủ ưu tú, đàn ông đều hi vọng mình có thể gầy dựng sự nghiệp đỉnh cao, bảo vệ người mình yêu, trở thành anh hùng của người đó.

Mễ Đế lắc đầu:

- Kỳ thật, rất nhiều cô gái lại không cần những thứ này.

Trương Viễn sững sờ:

- Vậy thứ cô ấy muốn chính là gì?

Mễ Đế nghiêm túc nói:

- Chân thành và dũng cảm thôi.

Trần Thương nhìn bộ dáng của Mễ Đế, lại chẳng giống một người bệnh tâm thần chút nào, logic rất rõ, đối đáp trôi chảy, tất cả mọi thứ đều rất bình thường.

Lần này, Trần Thương nhíu mày.

Vào lúc này, tiếng hệ thống nhắc nhở lại vang lên.

【 đinh! Trợ giúp Mễ Đế chẩn đoán ra căn bệnh, cũng tiến hành trị liệu, giải bỏ hiểu lầm giữa Từ Tử Minh, nhiệm vụ hoàn thành sẽ thu được ban thưởng: Tinh thông phân tích kết cấu hệ thần kinh! 】

Vừa nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, ánh mắt của Trần Thương lập tức sáng lên, quả nhiên là bệnh

Đợi đến sau khi Mễ Đế rời đi, Trương Viễn như đã nói ra rất nhiều tâm sự.

- Đại thần, cô gái Mễ Đế này tôi luôn cảm thấy là lạ! Nhưng lạ chỗ nào tôi cũng không nói được

Trương Viễn nhíu mày nói.

- Khi tôi nói chuyện trời đất với cô, hàn huyên rất nhiều chuyện, bao gồm ký ức ngắn, ký ức thời gian dài, cô đều nhớ rất rõ, sức phán đoán tính toán đều rất tốt, chẳng giống bộ dáng một bệnh nhân nên có.

Trần Thương lập tức nhịn không được nhổ nước bọt nói:

- Đây là lý do anh nói chuyện trời đất với con gái nhà người ta? Tôi còn vừa nghe hai người trò chuyện tình yêu đấy, anh hỏi bệnh án là hỏi cái này à?

Trương Viễn lập tức đỏ mặt:

- Không phải, đây không giống vậy.

- Sau đó, tôi cảm thấy cô gái này thật hợp, nên hàn huyên thêm vài câu.

Trần Thương nhịn không được bật cười.

Lúc xế chiều, Mễ Đế cũng không có tới.

Buổi tối Trần Thương làm ca đêm, lúc ăn cơm tối, Từ Tử Minh tự nhiên gọi điện cho Trần Thương, để anh không cần đặt trước thức ăn ngoài.

Đợi đến gần sáu giờ, Từ Tử Minh xách theo túi đến phòng trực ban cấp cứu.

- Tối nay tôi bồi anh trực ca đêm

Từ Tử Minh vừa đi vào, đã trực tiếp nói vào vấn đề.

Trần Thương thấy đồ ăn phong phú, nhịn không được cười cười:

- Chị dâu không cho anh vô nhà à?

Từ Tử Minh liếc mắt:

- Con gái, chính là phiền phức! Không phải chỉ là một hiểu lầm à, cắt... Nhất định phải lôi chuyện cũ ra, nói tôi trước đây làm nhiều chuyện, nhất định phải xem điện thoại của tôi.

- Tôi không cho xem, lại nói tôi bên ngoài có người, cất giấu bí mật

- Anh nói chúng ta đều là người trưởng thành, ai cũng cần chút riêng tư đúng không?

- Tôi cho cô ấy xem, ngoài miệng nói không xem, nhưng lại xem hơn nửa ngày, rồi nói trong lòng tôi có quỷ, thứ nên xóa đã xóa xong

Trần Thương nhịn không được bật cười:

- Được rồi, đừng nóng giận, Mễ Đế này nha, thật sự có bệnh

Từ Tử Minh sững sờ, ánh mắt sáng lên:

- Tra ra được rồi?

Trần Thương lắc đầu:

- Hôm nay lúc anh vừa đi, cô ấy lại xem Trương Viễn như bạn trai...

Từ Tử Minh nghe đến đó, lập tức buông đôi đũa trong tay xuống:

- Kiểu nói này của anh... Tôi còn thực sự nhớ tới có một loại bệnh! Bà xã từng nói qua với tôi...

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Gọi là gì?

Từ Tử Minh lắc đầu:

- Tôi nhớ không rõ, hẳn là một loại bệnh trong khoa thần kinh, đương nhiên, cũng có thể là bệnh khoa tâm thần, hội chứng hoang tưởng

Trần Thương tò mò hỏi:

- Khác nhau ở chỗ nào vậy?

Từ Tử Minh gật đầu:

- Ưm, có chút khác

- Nếu như là khoa thần kinh, có thể rất ngắn, xuất hiện ngắn hạn là chủ yếu, nhưng nếu là khoa tâm thần, gọi là hội chứng hoang tưởng gì đó, thì lại phiền toái, cần can thiệp thuốc thời gian dài, phương pháp trị liệu giống như bệnh tâm thần phân liệt.

Nghe thấy xong, Trần Thương lập tức nhíu mày.

Cũng không quan tâm tới ăn cơm, mở notebook tùy thân ra kiểm tra.

Lịch sử trước đó Mễ Đế rất khỏe mạnh, chưa phát hiện bất cứ bệnh tật gì, trong lịch sử dòng họ cũng không có bệnh di truyền.

Hơn nữa người bệnh có hơi choáng đầu, từ loại tình huống này...

Nếu là hội chứng hoang tưởng, Trần Thương lại không quá tán thành, dù sao như Trương Viễn nói, Mễ Đế này ngoại trừ nhận lầm người, thì mấy tình huống khác, đều rất tốt

Có điều, hai người cũng không mãi xoắn xuýt chuyện này.

So sánh với Mễ Đế, thứ họ quan tâm hơn chính là việc đầu đề phẫu thuật kia.

Trần Thương và Từ Tử Minh ngồi bên này chỉnh lý phẫu thuật ban ngày, nhìn video phẫu thuật, thảo luận một phen.

Hiện tại mỗi ngày Trần Thương đều phải làm hai ba cuộc phẫu thuật, có điều vì người bệnh báo danh cũng không phải rất nhiều, nên thời gian vẫn khá sung túc.

Khi hơn mười giờ đêm, âm thanh 120 của xe cấp cứu vang lên.

Trần Thương vội vàng buông giấy bút trong tay xuống, đứng dậy chạy ra ngoài.

Từ Tử Minh tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, đi theo ra.

Dương Khiết vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, người bệnh là người già 82 tuổi, giới tính nam, tay chân một bên đột nhiên mất lực, té ngã trên đất.

Trần Thương nghe xong, vội vàng gật đầu:

- Được, gọi điện thoại khẩn cấp cho nội khoa thần kinh hội chẩn

Nói xong, vội vàng chuyển đưa người bệnh đến phòng cấp cứu.

Nhồi máu não cấp tính? Hay xuất huyết não?

Hiện tại lại trở thành một vấn đề.

Chương 1256: Vợ Chồng Sáu Mươi Năm

Trần Thương vội vàng bảo y tá yêu cầu hội chẩn gấp, đã vội vã đến cửa ra vào cấp cứu.

Từ Tử Minh đi theo sau Trần Thương, với tư cách đại chủ nhiệm ngoại khoa Tim, anh ấy tự nhiên rất có nhiều kinh nghiệm tình huống khẩn cấp.

Mà mấu chốt là thật anh cũng có hiểu chút nào bên nội khoa thần kinh

Dù sao bà xã nhà mình là bác sĩ chủ nhiệm nội khoa thần kinh, phó chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh trung tâm Cấp cứu, mưa dầm thấm đất cũng có thể học được không ít.

Hơn nữa, còn phải nói đến trước đây khi theo đuổi Triệu Đan Yến, Từ Tử Minh soạn bài không ít, làm ra bộ dáng học bá, quả thực vẫn có hiểu biết đôi chút về bệnh hệ thần kinh.

Mà sau này khi kết hôn, nếu có cãi nhau cũng đi đường tắt, mỗi lần chọc Triệu Đan Yến tức giận, lại sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đi viết một luận văn hệ thần kinh, khoan hãy nói, một hai việc này, Từ Tử Minh thật đúng là đã học được không ít.

Nếu không tại sao vừa rồi có thể nghĩ tới mấy hội chứng như hoang tưởng và hệ thần kinh bị tổn thương kia.

Bên này, xe cấp cứu dừng hẳn, bác sĩ trên xe cũng hỗ trợ đưa người bệnh an toàn rơi xuống đất.

Y tá Dương Khiết bên này thì mau mau đẩy giường, di chuyển người bệnh lên giường, chuẩn bị cấp cứu.

Lúc này, ông cụ chưa hôn mê, chẳng qua chỉ nhắm mắt lại, rõ ràng có chút bực bội bất an, trong miệng la hét cái gì, hai tay cũng đong đưa bốn phía.

Các loại đẩy giường xuống một cái, một bà lão cẩn thận từng li từng tí bước xuống từ xe cấp cứu, mặt mũi bà nhăn nheo, cũng cỡ hơn tám mươi tuổi.

Từ Tử Minh thấy thế, vội vàng dìu bà lão, cẩn thận đi xuống.

Bên này, bác sĩ trên xe cũng nói qua với Trần Thương:

- Người bệnh té lăn trên đất ba giờ trước, ngôn ngữ không rõ, tay chân bên phải đã cứng ngắt bất lực, khóe miệng méo...

Trần Thương lập tức biến sắc:

- Là xuất hiện sau khi ngã xuống? Hay xuất hiện trước khi ngã xuống?

Bác sĩ đi theo lắc đầu:

- Bản thân bác gái cũng không biết chắn chắc.

Một câu để hệ số nguy hiểm của người bệnh lại lần nữa tăng lên không ít.

Bà cụ bên này đi tới, mặt mũi tràn đầy lo lắng nói:

- Hẳn là trước đó, chân không có sức lực, rồi mới ngã xuống.

Trần Thương thấy thế, cũng nói qua với Dương Khiết:

- Mang người bệnh đi chụp CT trước, nhìn não có xuất huyết hay không?

Đối với kiểm tra hệ thần kinh, nếu như trong khung thời gian nhất định, phải phán đoán người bệnh có xuất huyết não hay không, nhất định phải làm CT sọ não, vì xuất huyết não trong một khoảng thời gian, khả năng nhìn xuất huyết của CT cũng chuẩn xác hơn hạch từ.

Vì thế hiện tại rất nhiều người khi nằm viện, bác sĩ luôn luôn sẽ để làm CT trước, bài trừ xuất huyết não sau đó mới làm hạch từ, bởi vì hạch từ khá là chuẩn xác với việc nhìn thấy nhồi máu não.

Xuất huyết não và nhồi máu não toàn bộ đều gọi là đột quỵ não, nhưng bản chất cơ chế phát bệnh và cách trị liệu lại khác nhau.

Một cái là huyết quản não thủng, bị chảy máu, cần cầm máu, một cái là nhồi máu não cần tan huyết lưu thông máu.

Nếu trị liệu ngược, xuất huyết tiến hành lưu thông máu, chuyện này có thể sẽ quá trớn.

Mặc dù nói, tỉ lệ tử vong đột quỵ não đồng thời không cao, nhưng nếu phương án trị liệu của anh đều ngược lại, khi đó không chết cũng sẽ tê liệt.

Vì thế, cần phải nhanh chóng tiến hành chẩn bệnh đột quỵ não hư thực của người bệnh, cố gắng hết khả năng hoàn thành các loại ước định cơ bản CT não trong sáu mươi phút sau đó ở phòng cấp cứu đồng thời đưa ra quyết định trị liệu.

Trần Thương gọi điện thoại cho khoa X-Quang, gọi điện thúc giục một phen, căn dặn nếu như chưa xuất huyết, thì đi hoàn thiện kiểm tra hạch từ một chút.

Vẻ mặt lão bà nhìn qua đều rất lo lắng, nhưng lại không nhanh không chậm mở một bao vải ra, chậm rãi lấy một đống bệnh án nằm viện đưa tới.

- Bác sĩ, đây là bệnh án nằm viện của ông ấy, có năm 2015,2018, năm 2019...

Trần Thương vừa mở ca bệnh ra, nhìn thông tin ngay ngắn rõ ràng, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Có mấy thứ này, quả thực tiết kiệm không ít phiền phức.

Bệnh án nhập viện cũng vô cùng rõ ràng, hơn nữa có mấy ca bệnh này ở đây, việc phán đoán về phát triển bệnh của người bệnh cũng tương đối toàn diện hơn.

Bà lão đứng ở một bên, cũng không quấy rầy Trần Thương, nhưng vẻ mặt u ám từ đầu đến cuối vẫn không thể nào tản đi.

Bạn già nhồi máu não không phải một ngày hai ngày, mỗi lần vào bệnh viện đối với bà cụ 82 tuổi mà nói, đều là một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

Huống chi lần này còn là cấp cứu.

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Bác ơi, thời gian lúc phát bệnh tới giờ dài bao lâu rồi ạ?

Bà lão suy nghĩ một chút, nhìn đồng hồ trên cổ tay đã cũ kĩ, chắc chắn nó:

- Không đến 1 giờ, chuẩn xác chút là 50 phút.

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên, nếu nhồi máu não, vậy thì thời gian càng ngắn hiệu quả trị liệu sẽ càng tốt.

Khi Trần Thương sắp xếp ca bệnh, bà lão trên cơ bản cái gì cũng có thể nói lên, đối với tình huống ông lão cũng rõ như lòng bàn tay.

Mỗi ngày uống thuốc gì, ăn bao nhiêu, huyết áp sáng sớm buổi trưa cao bao nhiêu, khống chế đường máu gần đây như thế nào...

Điều này làm cho Từ Tử Minh đứng một bên, nhịn không được nói:

- Bác, bác thật hiểu rõ nha, so với y tá phòng giám sát còn chặt chẽ cẩn thận hơn đó.

Lão bà cười ha ha, thở dài:

- Hai bác tới tuổi này rồi, cũng sống với nhau hơn nửa đời người, chăm sóc ông, chính là đang chăm sóc bản thân, đã lớn tuổi rồi, cũng sợ còn một người, có ổng bồi bạn, dù nằm ở nơi đó không nói lời nào, tôi cũng thấy an tâm

- Hai bác kết hôn hồi 16 tuổi, hiện tại cũng 82, sáu mươi năm này cũng đã trải qua rất nhiều, nếu thật không có ổng, bác đoán chừng cũng sống không được bao lâu.

Lúc lão bà nói chuyện, trong câu chữ đều mang một cảm giác rất có văn hóa.

Ánh mắt cô đơn và kiên định.

Từ Tử Minh cũng bị câu này làm cho sửng sốt.

Lão bà nhìn hai người, chậm rãi nói:

- Bác sĩ, bác nói câu này từ đáy lòng, tốt nhất có thể làm các cậu thoải mái một chút, nếu thật sự không xong, bác nhìn ông ấy khó chịu, bác cũng đau lòng, còn không bằng bình thản đi.

- Ông ấy là người có bản lĩnh, cả đời oanh oanh liệt liệt đi tới, lòng tự trọng quá mạnh, trước đây có nói với bác, nếu như sống đến già lại biến thành trở ngại, chẳng bằng ra đi bình thản.

- Bác đừng lo lắng, chúng cháu nhất định cố gắng hết sức

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương và Từ Tử Minh lập tức sững sờ, xoay người nhìn lại, phát hiện là Triệu Đan Yến, cũng chính là bà xã Từ Tử Minh.

Không biết lúc nào, cô đã xuất hiện

Mà cũng không biết ngây người ở sau lưng bọn anh bao lâu.

Mấu chốt là Từ Tử Minh tò mò nhìn vợ mình, anh không nghĩ tới Triệu Đan Yến sẽ đang ở trong bệnh viện.

Trần Thương quay người, cười cười:

- Chị dâu, chị đến rồi.

Từ Tử Minh muốn nói gì đó, nhưng Triệu Đan Yến vốn cũng không cho anh chút vẻ mặt tốt.

Triệu Đan Yến gật đầu:

- Ừm, đưa bệnh án người bệnh cho tôi nhìn một chút.

Trần Thương vội vàng gật đầu.

So với Triệu Đan Yến, nghiệp dư của mình lại rất nhiều, dù sao cũng là bệnh nội khoa thần kinh, Triệu Đan Yến sẽ xử lý càng hiệu quả hơn.

Trần Thương gật đầu, vội vàng đưa thông tin và bệnh án của người bệnh mình vừa sắp xếp qua.

Từ Tử Minh muốn nói cái gì, lại chỉ có thể thở dài.

Chuyện này anh thật không biết nên giải thích thế nào?

Nên dứt khoát đứng ở một bên.

Trần Thương thấy Triệu Đan Yến không để ý tới Từ Tử Minh, Từ Tử Minh cũng không chủ động nói chuyện, đứng ở một bên, nhịn không được nở nụ cười khổ.

Hiểu lầm này thật là phiền phức.

Dù sao Mễ Đế cũng không ở đây, chuyện ôm ấp yêu thương cũng sẽ không thể làm rõ.

Chương 1257: Già Trở Lại Nhỏ

Không bao lâu, Dương Khiết mang theo người bệnh trở về.

Kết quả CT cũng đã có.

Triệu Đan Yến cầm CT phim qua, nói một cách chắc chắn:

- Không phải xuất huyết, là đột quỵ não do thiếu máu.

Sau đó lấy kết quả hạch từ tới.

- Có rất nhiều bệnh nhồi máu não cũ, hơn nữa khu hạch nền trái, vị trí giao nhau giữa thùy thái dương - thùy chẩm có ổ bệnh tắc nghẽn mới

Sau khi nói xong, Triệu Đan Yến vội vàng nói với Trần Thương:

- Tiểu Trần, đưa đến phòng cấp cứu, cho duy trì thở oxy lưu lượng thấp liên tục.

- Hoàn thiện kiểm tra điện tâm đồ, tiến hành theo dõi ECG trong 24 giờ, tôi tiến hành kiểm tra người bệnh một chút.

Trần Thương cũng vội vàng gật đầu.

Cùng Dương Khiết đẩy người bệnh về phòng cấp cứu.

Mà Từ Tử Minh theo sau lưng cũng không nói một lời.

Triệu Đan Yến không quay đầu lại, nhìn cũng chưa từng nhìn một cái.

Sau khi đi vào, Trần Thương hỗ trợ tiến hành cho người bệnh thở oxy, mà Dương Khiết thì làm điện tâm đồ.

Điện tâm đồ có biểu hiện thiếu máu cơ tim, thế nhưng đồng thời không ảnh hưởng lắm.

Sau khi Triệu Đan Yến xem xong, lập tức bắt đầu tiến hành ước định hệ thần kinh, bao gồm cấp độ ý thức, trình độ trúng gió nghiêm trọng, vân vân...

Đây là quá trình hệ thống nội khoa thần kinh, đẳng cấp bình trắc trực tiếp liên quan đến phương án trị liệu.

Lúc này, ý thức của ông lão đã tốt hơn chút so với vừa rồi, chỉ là ánh mắt vẫn vô tri vô thức, bộ phận vận động tắt tiếng, trí nhớ suy yếu trong thời gian ngắn, sức tính toán cũng giảm xuống rõ ràng.

Hai mắt bình thường đối với phản xạ ánh sáng, lưỡi duỗi nghiêng về bên trái, khuôn mặt có miệng mắt méo rõ ràng, cơ lực bên phải cấp 3+.

Triệu chứng kích thích màng não, hội chứng Klinefelter... Cũng đều bình thường.

Tổng thể mà nói, tình huống của người bệnh nói nhẹ không nhẹ, nói nặng cũng không nặng, thế nhưng cân nhắc đến số tuổi này, tất cả mọi người vẫn không dám buông lỏng.

Máy theo dõi vừa lên, còi báo động lập tức vang vọng.

- Huyết áp 190/120 mmHg

Thấy huyết áp xong, Triệu Đan Yến lập tức biến sắc.

Người bệnh thiếu máu tính đột quỵ não sau 24h huyết áp lên cao cần phải xử lý thật cẩn thận.

Cần phải xử lý khẩn trương lo nghĩ, đau đớn, buồn nôn, nôn mửa và các loại tình huống áp tăng cao trong đầu trước.

Thế nhưng, lúc này huyết áp của người bệnh vẫn duy trì lên cao liên tục, sẽ dễ dàng xuất hiện rất nhiều bệnh biến chứng.

Ví dụ như bệnh não tăng huyết áp.

Triệu Đan Yến trầm tư sau một lát:

- Tiêm Labetalol tĩnh mạch

Bên này, người bệnh cũng đã hoàn thành rút máu, chờ đợi tiến một bước trị liệu thôi.

Mà bà cụ dạo bước đứng ở cửa ra vào, bứt rứt bất an.

82 tuổi tiến hành trị liệu tan huyết thật ra vẫn có nguy hiểm, bên này dù ngoài miệng Triệu Đan Yến không nói, thế nhưng đã đang không ngừng tập hợp chứng cớ rồi.

Qua một giờ, lúc này cảm xúc nôn nóng bất an của người bệnh vẫn chưa giảm bớt.

Điều này làm ba người đều hơi lo lắng.

Chỉ thấy cho dù ông lão nhắm mắt lại, trong miệng vẫn lẩm bẩm nói gì đó, không ai có thể nghe hiểu ông nói gì, hai tay càng như đang túm khoảng không tìm áo sờ giường vậy, vung vẩy lung tung.

Điều này làm Dương Khiết đang thay thế tĩnh mạch bất đắc dĩ lo lắng.

Người bệnh đừng xảy ra vấn đề nào nha

Ngay lúc này, bảo an Tề Bình chạy vào:

- Bác sĩ Trần, chủ nhiệm Từ, bà cụ nói, bà ở bên cạnh thì ông có thể trầm tĩnh một chút.

Lời vừa nói, ba người lập tức đều sửng sốt một chút.

Triệu Đan Yến gật đầu:

- Được, vậy cho bà vào đi.

Bảo an gật đầu, đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng cấp cứu có bảo an, chính để phòng người bệnh hoặc là những người khác xông vào.

Tuổi của Tề Bình không lớn lắm, năm nay gần 22 tuổi, thế nhưng ở chỗ này cũng đã là bảo an cũ, làm ba năm rưỡi.

Bà lão vừa chống gậy đi vào thấy ông lão như vậy, bất đắc dĩ trách cứ một câu:

- Ông nói ông một chút, ngay cả ở bệnh viện, ông cũng không thể yên tĩnh một chút.

Nghe thấy lời của bà lão, lão đại gia đang đưa tay đột nhiên thả lỏng xuống.

Trong miệng tút tút gắng sức gắng sức nói mấy câu, nhưng vẫn không có ai nghe hiểu, thế nhưng... Cả người không lộn xộn, khóe miệng cũng bắt đầu hơi giương lên.

Giống như... Là đang mỉm cười.

Bà lão vội vàng nói:

- Bác sĩ, các cậu trị liệu, tôi ở chỗ này, không quấy rầy các cậu, bây giờ lão đầu tử này giống như đứa trẻ vậy, già trở lại nhỏ, tôi không ở bên cạnh sẽ lo lắng.

Nghe thấy lời của bà lão, Trần Thương phát hiện ôg lão lại nở nụ cười.

Thấy một màn này, Triệu Đan Yến và Từ Tử Minh đều im lặng, tiếp đó liếc nhau, hai bên lại dịch con mắt ra.

Hôm nay vốn cũng không phải thời gian trực ban của Triệu Đan Yến.

Thế nhưng sau khi về đến nhà, ầm ĩ một trận với Từ Tử Minh xong, lại ngủ không được, mới trở về phòng bắt đầu trực ban chung với mấy bác sĩ.

Loại chuyện này không phải lần đầu.

Cũng không phải ví dụ.

Cho nên nhìn thấy bác sĩ không phải trực ban ở lại trực ban, khẳng định là có nội chiến bạo phát rồi.

Dù sao, một khi người rảnh sẽ thì dễ dàng suy nghĩ lung tung, càng nghĩ trong lòng càng nhiều chuyện.

Đến bệnh viện trực ca đêm, nói không chừng có thể nghĩ thông suốt.

Triệu Đan Yến 50 tuổi, Từ Tử Minh cũng 50, mà Từ Tử Minh đang vào thời kỳ đỉnh phong, Triệu Đan Yến đương nhiên cũng lo lắng anh ở bên ngoài có hoa cỏ gì đó.

Phải biết rằng bệnh viện cũng không phải nha môn nước sạch.

Có vài chuyện thuốc than không đi đường thường đại biểu ôm ấp yêu thương cũng không phải ít.

Đưa tiền không được thì tặng người, đưa một người không được thì hai người

Những chuyện này cũng chẳng phải hiếm gì.

Vì thế hôm nay thấy một màn này, trong lòng Triệu Đan Yến vẫn thật không thoải mái.

Cái này giống với việc chồng bị người khác chiếm tiện nghi.

Huống chi dáng người Mễ Đế còn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.

Mà mị lực của nhân sĩ thành công như Từ Tử Minh đối với mấy tiểu cô nương này cũng rất lớn.

Thật ra, Triệu Đan Yến cũng không biết Từ Tử Minh đang bồi Trần Thương trực ca cấp cứu đêm.

Tối nay vừa gặp phải, trong lòng cũng là hơi vui vẻ.

Ít nhất nói rõ, anh ta không có ra ngoài lêu lổng

...

...

Đợi đến mười hai giờ, tất cả kết quả kiểm tra của người bệnh cũng đã có.

Mà bên này, Triệu Đan Yến cầm một phần lượng biểu trong tay, nói với Trần Thương:

- Hiện tình huống người bệnh là tiến cử cấp I, chứng cứ cấp, tan huyết tĩnh mạch

Trần Thương gật đầu:

- Được, chị dâu, chị thật chuyên nghiệp.

Tối nay, Trần Thương quyết định chủ ý, không thể gọi chủ nhiệm Triệu, phải gọi là chị dâu, lỡ có thể hóa giải một chút hiểu lầm của hai người cũng tốt.

Triệu Đan Yến quay người nói với bà lão:

- Bác ơi, ông ấy cần tan huyết trị liệu, phá vỡ cái mạch máu tắc nghẽn này, thế nhưng loại trị liệu này chắc chắn sẽ có nguy hiểm, cần bác ký tên.

Bà lão vừa nghe xong, rất quả quyết, trực tiếp gật đầu đồng ý, nói:

- Bác sĩ, không sợ, để tôi ký tên! Cháu cứ thoải mái chữa trị là được rồi.

Nói xong, bà lão cầm lấy bút lên:

- Ông ấy tan huyết cũng không phải lần đầu, tôi biết

Tên của bà cụ rất êm tai, tên là Hướng Tịnh Hà.

Kiểu chữ cũng rất đẹp, nhất bút nhất họa, không nhanh không chậm.

Viết vừa xong, bà lão lại nói với Triệu Đan Yến:

- Bác sĩ, tôi đi qua có thể nói câu với anh không?

Triệu Đan Yến gật đầu:

- Được, có thể.

Bà lão nghe thấy có thể, trong lúc nhất thời cũng cười, chậm rãi đi tới bên kia.

Đi qua xong, cũng không nói chuyện, trước tiên nắm lấy tay của ông lão, vừa cầm kiểu này, ông lão đã mở to mắt, nhìn bà lão, trong mắt thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Chương 1258: Sáng Sớm Ngày Mai Ông Muốn Ăn Cái Gì?

- Sáng sớm ngày mai có muốn ăn chút gì không?

- Sữa đậu nành...

Lúc này, ông ấy toe toét miệng, vừa cười vừa nói.

Bởi vì nguyên nhân nhồi máu não đã làm cho ông lão nói chuyện hơi không rõ ràng, tình trạng hiện tại như vậy là đã tốt hơn rất nhiều, có thể loáng thoáng nghe thấy được.

- Lát nữa ông phải nghe lời bác sĩ nói nha, phải tan huyết, ông không thể lộn xộn.

- Vậy bà đi đâu?

- Tôi đứng ở kế bên ông đây này.

- Bà hãy ngồi ở đây một chút, bà phải chờ rất lâu.

- Được.

Hai người đều nói rất chậm, ông một lời bà một câu, cuộc trò chuyện của hai người là những câu nói bình thường, không hỏi tình trạng của mình có nghiệm trọng hay không, nguy hiểm hay không.

Ông lão sợ bà lão đứng lâu sẽ mệt, vì tuổi của bà nay cũng không còn trẻ.

Thế nhưng, bà lão lại sợ ông lão nói đùa, không thật muốn bà ngồi.

Hai người cứ như vậy, nói mấy câu vô cùng đơn giản, chẳng biết tại sao lại làm cho Từ Tử Minh và Triệu Đan Yến hơi im lặng.

Bà lão nay đã hơn tám mươi tuổi, ngồi cạnh bên giường, cầm tay chồng của mình.

Tình cảm của bà lão truyền qua bàn tay ấm áp đến với ông, lúc này ông cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Tan huyết cần truyền dịch khá lâu, cũng khá là buồn tẻ.

Nhưng hôm nay phòng cấp cứu trở nên thay đổi hơn thường ngày khẩn trương cùng lo lắng, ngược lại hôm nay lại rất ấm áp

Đôi vợ chồng già cầm tay nhau, ông lão ngủ gật mấy lần, ngủ thiếp đi không đến hai mươi phút đã tỉnh dậy.

Sau khi tĩnh dậy, bà lão cho ông uống chút nước, ông lão lại nằm xuống.

Bà lão không hề than mệt mỏi, vì người bà chăm sóc chính là người bạn đời của mình.

Mà bên nay, Từ Tử Minh ngồi một bên, Triệu Đan Yến ngồi bên kia, không muốn ngồi cùng nhau.

Ánh mắt của hai người vô tình chạm nhau, lập tức hai người đứng lên rời khỏi.

Cũng không nói với nhau câu nào.

Ngược lại, Trần Thương đứng ở đằng kia, không biết làm thế nào, có vẻ hơi xấu hổ.

Bên ngoài cũng rất bận rộn, Trần Thương cũng tạm gác chuyện bên này, bên ngoài còn khá nhiều người bệnh chỉ có thể đi ra ngoài để bắt đầu xử lý.

Sau khi xong việc, cũng đã chừng hai giờ sáng.

Cuối cùng Trần Thương cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đứng ở cửa ra vào phòng cấp cứu, Trần Thương do dự có nên đi vào hay không.

Sau đó đi vào, thuốc tan khối huyết đã xong, thuốc dinh dưỡng thần kinh cũng đã được truyền vào.

Lúc này, người bệnh cũng không ngủ được.

Vào lúc này, đêm rất yên tĩnh, cho dù là cấp cứu cũng trở nên yên tĩnh.

Tình trạng của người bệnh đã tốt hơn nhiều.

Người bệnh bị nhồi máu não nhưng kịp thời chữa trị, xác xuất tan huyết là thành công rất cao.

Cái gì là tan huyết, chính là phá vỡ những khối máu đông chặn làm tắc mạch máu, và làm cho dòng máu lưu thông như trước.

Thuốc tan huyết như nước tiểu men hòa tan những khối máu đông mở đồng dạng.

Mà mục đích chủ yếu của thuốc dinh dưỡng thần kinh chính là trợ giúp thần kinh bởi vì thiếu máu thiếu oxy mà khô héo tận khả năng khôi phục một chút.

Bình thường thì thuốc dinh dưỡng thần kinh khá là đắt đỏ, thế nhưng hiệu quả lại không tệ.

Tình trạng phục hồi của ông cũng không tệ, bây giờ nói chuyện cũng có thể nghe rõ hơn, cả người không bị uể oải hay khó chịu.

Sự yên tĩnh trong đêm, ông lão đã nói:

- Tôi có phải là người phải để người khác lo lắng không? Bệnh nhồi máu não ngày càng tệ?

Bà lão hái lườm ông lão một cái, cố ý vui vẻ nói:

- Đúng đấy. Tôi cũng cảm thấy bây giờ ông không xứng với tôi

- Khi hai ta kết hôn, không phải ông cũng ghét bỏ tôi à? Hiện tại ghét bỏ không được nữa à?

- Bây giờ ông nhìn tôi với ánh mắt dễ chịu hơn trước rồi đấy, ông xem ông một chút đi, xem đã già hay chưa?

Ông chẳng những không tức giận, ngược lại nở nụ cười:

- Bộ quần áo này còn là tôi mua cho bà đấy.

Bà vui vẻ đáp lại:

- Ông thật là ích kĩ với tôi, không cho tôi đi quảng trường nhảy múa với mọi người.

Vẻ mặt của ông lập tức thay đổi:

- Đây là vấn đề tác phong.

Bà lão bất đắc dĩ bật cười, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, bà đột nhiên nói:

- Tốt, tốt, tôi hát cho ông bài《 Cây Sơn Tra 》mà ông thích nhất, có được hay không?

Khi nghe bà nói vậy thì ông cảm thấy mình được thư giản.

Vào lúc này, Trần Thương nghe thấy, bà bắt đầu nhỏ giọng cất lên một ca khúc rất quen thuộc.

- Hoa trắng khắp cây nở bung
Tiếng ca nhẹ nhàng dập dờn
Tại hoàng hôn trên mặt nước
Giữa trời chiều nhà máy đã phát ra lấp lóe...

Đây là một ca khúc có tuổi đời rất lâu rồi, 《 Cây Sơn Tra 》 cũng là ca khúc ký ức thuộc về thập niên năm sáu mươi.

Thập niên năm sáu mươi, có thể cũng chính là thanh xuân của họ, một bài Cây Sơn Tra cũng lưu truyền từ đời này sáng đời kia trong trí nhớ của thanh xuân...

Như là Châu Kiệt Luân, Chu Truyền Hùng... Họ trong những năm 90 cũng rất nổi tiếng, có địa vị giống như vây.

Mặc dù bà lão hơn tám mươi tuổi, thế nhưng giọng hát rất tốt, nhẹ nhàng ngâm nga làm trong phòng cấp cứu tràn đầy sự ngọt ngào.

Giọng hát của bà không lớn, thậm chí rất nhỏ, có lẽ bà ấy bắt nhịp cho ông hát.

Nếu không phải là đêm khuya yên tĩnh, thì đã không thể truyền đến tai người khác.

Sau một lúc lâu, ông lão cũng nghe im tai, lại ngủ thiếp đi.

Bà nhìn thấy vậy thì bất đắc dĩ bật cười.

Đêm nay cũng đã làm ảnh hưởng đến tâm trạng hai người Triệu Đan Yến và Từ Tử Minh rất nhiều.

Từ Tử Minh chủ động nói:

- Cô... Mệt không? Tôi mua cho cô một ly cà phê nha?

Triệu Đan Yến bất đắc dĩ liếc mắt một cái:

- Tôi không uống

Từ Tử Minh nghe thấy câu trả lời của Triệu Đan Yến, cho dù là giọng nói đầy trách móc, thế nhưng không nhịn được cười.

Cái này mang ý nghĩa hai người đã làm hòa.

Ông lão đã ngủ thiếp đi, Triệu Đan Yến nhìn hai người một cái nói:

- Đưa người bệnh đến phòng giám sát, ở phòng cấp cứu cũng không thích hợp, không cần thiết.

Bà lão nghe thấy vậy cũng gật đầu đồng ý.

Một nhóm người hỗ trợ đưa người bệnh đi đến phòng giám sát.

Lúc này, bà lão móc trong túi ra một chiếc khăn tay quấn trên tay ông, cũng không nói gì.

Trong thời đại bây giờ không có người dùng khăn tay, thế nhưng bà vẫn mang bên người một chiếc khăn tay.

Đến lúc nay, Trần Thương nói:

- Hay là bà đi đến phòng bệnh bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi, để lấy lại sức chăm sóc cho ông?

Bà nghe thấy cười nói:

- Không có chuyện gì, tôi không buồn ngủ, người đã già cũng khó ngủ, ngủ cũng rất ít.

- Hai ông bà thật là tình cảm, thật làm cho người ta ao ước.

Trong lời nói của Triệu Đan Yến có tí ganh tị ao ước được như vậy.

Bà lại lắc đầu:

- Có cái gì đâu mà ao ước chứ

- Cãi nhau ầm ĩ cả một đời, hai người cũng giống như hai quả trứng gà, trước đây kết hôn hai quả trứng gà mang theo sự dịu dàng, cảm thấy người kia rất tốt, ai xem ai cũng ao ước, cái này đều là giả bộ tốt

- Sau khi kết hôn, giả bộ không được, cũng không thể giả bộ, hai quả trứng gà đấu đá nhau, hai người xem nhau như kẻ địch, đều không hài lòng đối phương

Bà ấy nói đã làm cho Trần Thương, Từ Tử Minh, Triệu Đan Yến và mấy y tá đều bật cười.

Bởi vì còn rất hình tượng.

Bà lão tiếp tục nói:

- Vào lúc này, cuộc sống vợ chồng mới bắt đầu, hai người liên tục biến thành một người khác, biến cuộc sống riêng tư trước đây thành một nhà cũng cuộc sống chung, thế là cũng trải qua mấy chục năm, tất cả đều biết cả.

Đột nhiên, bà lão nhìn sang Triệu Đan Yến và Từ Tử Minh, cười nói:

- Hai người là vợ chồng?

Một câu nói đã cho mọi người xung quanh sửng sốt:

- Sao bà lại biết?

Bà lão bật cười:

- Trên trán hai người hiện rõ hai chữ hai vợ chồng kìa.

Trần Thương và các y tá nghe vậy cũng rất khâm phục mắt nhìn người của bà lão.

Lão bà cười nói tiếp:

- Đã già rồi, cũng đã nhìn thấy rất nhiều người, có hiểu lầm gì thì không nên chiến tranh lạnh với nhau, nói rõ ràng mọi chuyện có phải tốt hơn không?

Chương 1259: Thì Ra Thật Sự Là Bệnh

Nghe xong lời ấy của bà lão, Từ Tử Minh bất đắc dĩ cười cười.

Bà lão thấy thế, bất đắc dĩ nhìn Triệu Đan Yến nói:

- Thấy hai người làm việc bận rộn, tôi tin rằng bình thường hai người rất ít nói chuyện với nhau.

- Giờ tôi cảm thấy, khi cãi nhau, hai người hãy suy nghĩ đặt mình vào người kia xem như thế nào, dù sao hai người là vợ chồng sống cùng nhau, không tránh khỏi những chuyện cãi nhau như thế?

- Cãi nhau cả một đời rồi cũng đến lúc hối hận.

Vào lúc này, trong lòng Triệu Đan Yến cũng mềm lòng, dù sao... Triệu Đan Yến cũng không cho Từ Tử Minh cơ hội giải thích một lần.

Đa số phụ nữ dù làm ngành nghề gì đi nữa, trong lòng của họ lúc nào cũng mềm yếu hơn đàn ông, họ luôn có cảm giác không an toàn nên vì vậy họ thường hay giận hờn, ghen tuông chỉ là họ quá yêu.

Giống như lời của lão bà nói, hai người đều bận rộn, thiếu sự quan tâm, hay thời gian tâm sự cùng nhau, ở họ luôn tồn tại một chút ngăn cách, cho nên mới xảy ra đủ loại hiểu lầm.

- Có phải mọi người cảm thấy sao tôi lại đối xử với ông ấy rất tốt phải không?

Bà ấy tiếp tục hỏi.

Hoàn toàn chính xác, từ đầu đến cuối bà ấy luôn dỗ dành chăm sóc ông ấy rất tốt, rốt bao dung.

Ngay lúc này, bà vừa cười vừa kéo ống quần lên, nói:

- Mọi người xem đây là cái gì?

Mọi người cúi đầu xuống, lập tức sững sờ

Đây là... chân giả

Tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Một bà lão hơn tám mươi tuổi mang chân giả, chống gậy...

Lúc đầu mọi người cũng không chú ý, dù sao tám mươi tuổi bà lão đi đứng không tiện, chống gậy là rất bình thường.

Bà ấy tiếp tục nói về câu chuyện:

- Cái chân như thế này, từ khi tôi 40 tuổi, bởi vì một lần tai nạn tôi bị tai nạn giao thông nên tôi phải đi chân giả đến bây giờ

- Trước đây tôi là diễn viên múa, đôi chân đối với người vũ đạo như tính mạng của họ, tôi đã sống trong bóng tối suốt mười năm bởi vì đó là sự mất mác quá lớn với tôi.

- Tôi đã nghĩ tới tự sát rất nhiều lần, tôi cảm thấy chính mình không xứng với ông ấy, ông ấy là một người rất có bản lĩnh...

- Thế nhưng bắt đầu từ khi đó, ông ấy nói cho tôi, cả cuộc đời về sau, sẽ là cái chân phải của tôi, tôi muốn đi chỗ nào ông ấy cũng sẽ đi cùng tôi.

- Đến bây giờ đã là bốn mươi năm, ông ấy đi tôi suốt bốn mươi năm qua

Nói đến đây, nước mắt của bà đã lăn xuống má, khóe miệng nổi lên một sự hạnh phúc mỉm cười.

- Sau đó, ông ấy bị nhồi máu não, đi bộ không được như trước, lo lắng chăm sóc không được tôi, cả ngày oán trách chính mình.

- Khi đó tôi nói cho ông ấy biết, quãng đường còn lại, tôi sẽ mang theo ông ấy đi cùng.

- Trong cuộc sống, nào có cái gì oanh liệt, nào có tốt đẹp như vậy, đều là hai người giúp đỡ lẫn nhau cùng đi qua thôi.

Sau khi bà lão nói xong, tất cả mọi người im lặng.

Bà lão mất đi một cái chân, ông lão đã là cái chân phải suốt bốn mươi năm qua.

Đến lúc ông bảy mươi tám tuổi bị nhồi máu não, bà lão luôn ở bên cạnh ông, không rời xa một bước.

Nếu như bạn hỏi họ cái gì là tình yêu, bà ấy sẽ cười nói nào có cái gì tình yêu?

Cái tình cảm của hai người họ chính là tình yêu

Tại sao họ than thở cùng sinh không cùng tử?

Sinh tử xa cách, cùng người thề nguyện.

Đã nắm tay hẹn ước, sánh bước bên nhau đến già

Ngay lúc này, đột nhiên điện thoại trung tâm Cấp cứu vang lên.

Lúc này đã hơn nửa đêm, không ngờ lúc nay mà còn có niệm vụ.

Nhất thời Trần Thương vội vàng đứng lên, quầy y tá cũng vội nhận điện thoại.

- Phố Triều Dương có người bệnh đột nhiên ngã xuống đất ngất đi, yêu cầu kịp thời cứu viện... Người bệnh 24 tuổi, giới tính nữ... Nghi ngờ người bệnh là đột quỵ não

Người bệnh 24 tuổi đột quỵ não?

Cái này cũng thật hiếm thấy

Cúp điện thoại, Trần Thương cũng vội vàng đứng dậy chuẩn bị.

Văn phòng cấp cứu còn có bác sĩ, Trần Thương vốn định đi một mình, thế nhưng Triệu Đan Yến đột nhiên nói:

- Giáo sư Trần, tôi sẽ đi với cậu.

Trần Thương nghĩ lại, cảm thấy có thể thực hiện.

Dù sao bản thân Triệu Đan Yến chính là chuyên gia nội khoa thần kinh, nếu như người bệnh thật sự là đột quỵ não, có Triệu Đan Yến đi cùng có thể sẽ hỗ trợ.

Bên này, Từ Tử Minh vội vàng nói:

- Tôi cũng đi

Trần Thương còn không kịp trả lời, Triệu Đan Yến trực tiếp từ chối nói:

- Từ Tử Minh, anh đi làm cái gì, mập như vậy làm phí xăng và thêm nặng cho xe cấp cứu

Trần Thương bất đắc dĩ bật cười.

Triệu Đan Yến tiếp tục nói thầm một câu:

- Lại nói, kỹ thuật ngoại khoa của anh còn không bằng giáo sư Trần, nhìn cái gì mà nhìn, nếu rãnh thì đi ngủ một chút đi

Nói xong, Trần Thương, Triệu Đan Yến cùng với y tá Dương Khiết vội vàng xuất phát.

Để lại Từ Tử Minh ở nơi đó một mình nhịn không được cười ngây ngô.

...

...

Xe cấp cứu nhanh chóng di chuyển.

Trong đêm trên đường không có nhiều người, sau khi đến cư xá đã có một người đàn ông tuổi trung niên chờ ở cổng.

- Bác sĩ! Bên này

Vừa nói xong, Trần Thương cùng mọi người cùng đi lên lầu.

Sau khi đến tầng 15, cuối cùng Trần Thương cũng nhìn thấy người bệnh

Người này... Đây không phải Mễ Đế à?

Vào lúc này, Triệu Đan Yến cũng nhận ra cô bé này.

Thế nhưng lúc này cô ấy đang nằm trên đất, sắc mặt trắng bệch, trên đất có nôn mửa.

Trần Thương và Triệu Đan Yến vội vàng đưa người bệnh lên trên cáng cứu thương.

Người phụ nữ trung niên nói:

- Bác sĩ, Mễ Đế là một người tốt, mọi người chắc chắn phải mau cứu con bé

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Bà là người nhà người bệnh à?

Phụ nữ lắc đầu:

- Tôi là bảo mẫu, Mễ Đế là người nơi khác đến, trong nhà lại không có ai bên này.

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương lập tức nhíu mày:

- Có chuyện gì khẩn cấp thì làm sao liên lạc với người nhà?

Phụ nữ đột nhiên nói:

- Bé tiểu Mễ có bạn trai, khoảng thời gian này hình như hai người chúng nó chia tay, chưa thấy chúng liên lạc với nhau như trước.

Triệu Đan Yến quỳ trên mặt đất, cầm đèn pin nhìn con ngươi Mễ Đế, cảm nhận một chút vội nói:

- Đưa lên xe lập tức, giám sát.

Trần Thương gật đầu, tài xế Hạ cùng nhau đứng dậy, nhấc người bệnh lên đến cửa thang máy.

Bảo mẫu cũng đi theo lên xe cấp cứu.

Mễ Đế đang mặc đồ ngủ, cũng rất dễ cởi ra.

Dương Khiết trực tiếp làm điện tâm đồ.

Thế nhưng kết quả hoàn toàn bình thường

Sau đó giám sát ECG nối liền, người bệnh có dấu hiệu sinh tồn đặc biệt bình thường

Lần này, tất cả mọi người sửng sốt.

Vậy nguyên nhân là cái gì.

Ngay lúc này, đột nhiên cơ thể Mễ Đế bắt đầu co giật.

Triệu Đan Yến biến sắc, vội vàng nói:

- Bác tài, nhanh chóng về bệnh viện

Hiện tại mọi người cũng rất tò mò, đến cùng là tình trang như thế nào?

Động kinh cục bộ?

Chẳng lẽ là bởi vì... Xuất huyết não gây nên?

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến hôm nay Mễ Đế là đi bệnh viện kiểm tra hạch từ, vội vàng hỏi:

- Khi về nhà cô ấy có cầm phim hạch từ hay không?

Bảo mẫu nhẹ gật đầu:

- Có cầm

- Sau khi trở về, tâm trạng tiểu Mễ không tốt lắm, uống một chút rượu, tôi cũng không hỏi.

Tài xế Hạ hỏi:

- Có muốn trở về lấy phim hay không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không cần, tôi gọi điện thoại hỏi cho khoa X-Quang một chút.

Lúc này, Triệu Đan Yến hỏi:

- Người bệnh là xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Thương nói rã từng chi tiết một của Mễ Đế cho Triệu Đan Yến, bao gồm chuyện nhận lầm của người bệnh.

Bên này Trần Thương cũng kết nối điện thoại, sau khi bác sĩ trực ban nghe thấy thì vội vàng bắt đầu kiểm tra ghi chép.

Không bao lâu, đối phương trực tiếp nói:

- Bác sĩ Trần, là huyết khối tĩnh mạch não, trên bản báo cáo có nói là cảnh giác với bệnh xuất huyết não, người bệnh không đi đến cấp cứu tìm bác sĩ?

Cúp điện thoại

Trong đầu Triệu Đan Yến xâu chuỗi lại mọi chuyện, đột nhiên nói:

- Người bệnh có thể mắc hội chứng Fregoli

Trần Thương sững sờ:

- Hội chứng Fregoli?

Triệu Đan Yến nhẹ gật đầu:

- Không sai

- Người bệnh có huyết khối tĩnh mạch não, tình trạng vừa rồi biểu hiện: Đau đầu, nôn mửa, kèm thêm co giật! Vì lẽ đó hiện tại tôi suy đoán là huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên tắc nghẽn đồng thời biểu hiện một hệ liệt

- Huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên tắc nghẽn, khả năng bởi vì trong đầu cao huyết áp hình thành xuất huyết, mà đúng lúc này, vỏ đại não lại phóng điện rất hưng phấn

- Mà cùng lúc đó, phụ trách phân biệt khu vực vỏ đại não sẽ xuất hiện vấn đề, đưa tới mắt mù, thậm chí là xuất hiện loạt biểu hiện nhận lầm người

...

Chương 1260: Hi Sinh Cái Tôi

Nghe thấy Triệu Đan Yến nói vậy, Trần Thương lập tức hiểu ra

Thì ra là thế

Hội chứng Fregoli?

Cũng không phải là bệnh tâm thần hay là bệnh tâm thần phân liệt.

Không thể không nói, thực sự hệ thần kinh là một cái hệ thống thần bí phức tạp, có bất kỳ một chút tổn thương gì, đều sẽ dẫn bệnh tật, nó có thể thành hệ liệt vô cùng phúc tạp.

Dương Khiết cũng bị cố sự này nên đã hôn mê.

Sự thật là có loại chuyện này.

Bảo mẫu thì trợn tròn mắt không thể tin được. Bảo mẫu không ngờ Mễ Đế sẽ làm xảy ra chuyện này.

Tính cách và cách đối nhân xử thế của Mễ Đế đều rất tốt, Mễ Đế vô cùng tôn trọng người bảo mẫu và mọi người xung quanh, thâm chí là xem như người trong nhà với nhau.

Không ngờ cô ấy lại mắc loại bệnh như thế này

Vào lúc này, Triệu Đan Yến nghiệm chứng tình trạng người bệnh, trực tiếp cầm đèn pin tách hai mắt Mễ Đế ra, nhìn kỹ

Triệu Đan Yến nhíu đôi lông mày lại:

- Tình trạng hiện giờ của Mễ Đế không mấy lạc quan, xuất hiện biểu hiện phù gai thị loại nhỏ, người bệnh tắc nghẽn khẳng định đã đưa tới đầu và cao huyết áp

Nói đến đây, Triệu Đan Yến vội vàng hỏi:

- Giáo sư Trần, anh biết chọc dò tủy sống không?

Không phải Triệu Đan Yến hoài nghi Trần Thương, mà là chọc dò tủy sống không thường dùng ở các phòng ban khác.

Trần Thương gật đầu:

- Tôi có thể

Triệu Đan Yến vội vàng gật đầu:

- Tốt! Đo áp lực nội sọ, tôi cho người hỗ trợ.

Sau khi nói xong, Triệu Đan Yến tháo máy theo dõi trên cơ thể người bệnh ra.

Nói với Dương Khiết bên cạnh:

- Đến, giúp tôi cho người bệnh nằm đúng tư thế

Sau khi nói xong, Triệu Đan Yến rất có sức lực, giúp người bệnh nằm nghiêng, bộc lộ đầy đủ toàn bộ phía sau lưng.

Thế nhưng vào lúc này, lại Mễ Đế mơ màng tỉnh lại.

Sắc mặt Triệu Đan Yến lập tức vui mừng, còn may tỉnh, bằng không thì lát chọc dò tủy sống lộn xộn, cũng đừng xảy ra vấn đề

Dù sao cũng là xương sống, nếu như tổn thương, phiền phức cũng không nhỏ.

Thế nhưng

Sau khi Mễ Đế mở mắt ra, nhìn thấy Trần Thương phản ứng đầu tiên là:

- Anh... tại sao anh lại làm như vậy...

- Tôi yêu anh như thế, tại sao anh lại vứt bỏ tôi

Nói xong lại muốn đứng dậy ôm Trần Thương.

Lần này, Trần Thương hôn mê rồi.

Trần Thương vội vàng lấy tay cản Mễ Đế lại, không cho Mễ Đế nhào tới.

Lúc này, Triệu Đan Yến cũng đã tin hôm qua Mễ Đế không phải là muốn có tình cảm với Từ Tử Minh, chỉ là mơ hồ

Nhìn cô gái đáng thương này, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng rất tuyệt, Triệu Đan Yến đột nhiên cảm thấy hôm qua Từ Tử Minh là may lắm mới va chạm với cô gái tuyệt vời như vậy.

Thậm chí là không biết tu bao nhiêu thời gian mới may mắn như vậy.

Sau khi Trần Thương đẩy ra thì lập tức do dự

Bởi vì tình trạng người bệnh lúc này, rõ ràng là cần kịp thời cứu chữa, không kéo dài được...

Thế nhưng...

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên linh cơ khẽ động, nghĩ đến một biện pháp.

Hay là tương kế tựu kế?

Dù sao tình trạng hiện tại người bệnh không được ổn định, chọc dò tủy sống đừng xảy ra vấn đề.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng không đoái hoài tới cái khác, nhận lầm thì nhận lầm, trước chữa bệnh lại nói.

Bằng không, đến bệnh viện tình trạng của người bệnh lại kém đi, sự sống lại không có, không còn cái gì có thể nói

Trần Thương cắn răng một cái, trong lòng nói với Tần Duyệt ba tiếng:

- Mễ Đế, anh sai rồi

Sau đó, nhìn Mễ Đế, hai tay vịn bờ vai của ấy, ẩn ý đưa tình nói:

- Nha đầu ngốc, hiện tại còn đau đầu không?

Một câu làm toàn bộ người trên xe đều hôn mê

Nếu không phải bởi vì biết rõ chuyện đã xảy ra, thật là bị Trần Thương dọa sợ một màn.

Người phụ nữ bảo mẫu bên cạnh thì nhỏ giọng thầm nói:

- Bạn trai của Mễ Đế cũng không đẹp trai như bác sĩ

Cái này rõ ràng không phải là điều quan trong

Dương Khiết nhìn ẩn ý đưa tình của Trần Thương, Dương Khiết suýt nữa đều cảm thấy Trần Thương chính là người bạn trai kia

Cái này cũng rất giống người bạn trai cặn bã kia.

Ánh mắt Triệu Đan Yến sáng lên, Triệu Đa Yến tự nhiên đã nhìn ra Trần Thương muốn làm cái gì, trong lòng bất đắc dĩ vui mừng, Trần Thương này thật thông minh.

Đã làm bác sĩ đến như vậy, cũng không phải là bác sĩ có y thuật cao siêu là tốt, vẫn phải có năng lực ứng biến với những tình huống khẩn cấp như thế này.

Hiện tại phương pháp đơn giản nhất chính là tương kế tựu kế, trước tiên đem sinh mệnh người bệnh cho bảo vệ lại nói.

Mễ Đế cũng bị Trần Thương làm cho hôn mê, tưởng Trần Thương là bạn trai thực sự của mình

Mễ Đế lập tức khóc lên:

- Đau đây, rất đau, còn buồn nôn...

Vừa nói xong thì lập tức nhào vào trong ngực Trần Thương, không chút chú ý tới trên người mình căn bản không có mảnh vải che thân nào.

Trần Thương bị màn này dọa cho phát sợ, Trần Thương vội vàng an ủi:

- Tốt, đừng sợ, có anh ở đây, bây giờ em bị bệnh rồi, cần phải chữa bệnh.

Mễ Đế lắc đầu:

- Em muốn đi cùng với anh... Anh không được phép rời xa em nữa có được không... em đi bệnh viện không phải muốn tìm anh, mà là... em bị khó chịu thật, em cũng không muốn làm phiền anh...

Trần Thương gật đầu:

- Tốt, anh sẽ chữa trị giúp em, thế nhưng bây giờ em chắc chắn phải nằm yên, để cho anh có thể châm cứu cho em...

Mễ Đế lập tức đỏ mặt:

- Nhiều người như vậy.

Trần Thương lập tức sững sờ

Ở chỗ này có nhiều người lạ đến như vậy à?

- Mễ Đế của anh biết vì sao đau đầu không? Chúng ta cần để cho bác sĩ tại đây châm cứu bên hông cho em, làm một chút kiểm tra, em hãy nằm yên không được nhút chích nha, bằng không ta sẽ giận em

Đang lúc nói chuyện Trần Thương liếc mắt ra hiệu cho Triệu Đan Yến.

Trong tình huống hiện tại, Trần Thương không có cách nào để mình tiến hành châm cứu

Trần Thương trợ giúp Mễ Đế nằm với tư thế có thể lộ rõ nơi cần châm cứu.

Tiến hành châm cứu thắt lưng bên trên cột sống, vừa là một loại chẩn bệnh thủ đoạn, cũng là một loại thủ đoạn trị liệu.

Mà bây giờ, hi vọng châm cứu thắt lưng châm cứu sẽ xác định một chút áp lực của dịch não tủy.

Quan sát người bệnh có tồn tại cao áp trong đầu hay không, cái này sẽ quyết định phương pháp chữa trị kế tiếp cho người bệnh.

Triệu Đan Yến nói tài xế Hạ dừng xe lại.

Bên này chờ Trần Thương liếc mắt ra hiệu, tỏ ý Trần Thương có thể bắt đầu thực hiện.

Trần Thương bất đắc dĩ

Hai tay nắm tay Mễ Đế:

- Em hãy cố chịu đựng một chút, lập tức sẽ xong ngay thôi.

Châm cứu thắt lưng cũng không phải rất đau, hơn nữa còn có chích thuốc tê.

Mà châm cứu thắt lưng ngay tại hai bên xương chậu sống lưng thượng duyên ở đường nét, cùng đi qua đường trung tuyến L4 gồ lên tương giao với nhau.

Cũng chính là ở giữa vị trí xương sống thứ ba và xương sống thứ bốn.

Sau khi gây tê, Triệu Đan Yến nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị để châm cứu.

Không thể không nói, kinh nghiệm của Triệu Đan Yến là rất nhiều, kỹ thuật thành thạo.

Chọc dò tủy sống rất thuận lợi, Mễ Đế bởi vì có Trần Thương ở đây, biểu hiện cũng rất kiên cường.

Lúc này, Trần Thương có cảm giác áp lực cho chính mình

Cũng may Tần Duyệt không cùng đi xe với mình, bằng không... Trần Thương đoán Tần Duyệt hẳn là sẽ giận dỗi cho mà xem.

Dù sao mạng người quan trọng, làm sao có thể so đo người bệnh vào lúc này, mặc dù Mễ Đế rất xinh đẹp, thế nhưng cũng vô dụng

Chờ sau khi kết nối ống đo áp, nháy mắt cột nước bên trong ống dẫn bắt đầu tăng vọt

Sau khi Triệu Đan Yến nhìn thấy, lập tức biến sắc

- 400 mmH20

Cũng chính là 400 milimet cột nước.

Bình thường, người trưởng thành trong khoảng 70 - 200, mà bây giờ người bệnh lại tăng vọt đến 400.

Áp lực trong sọ là lớn cỡ nào?

Áp lực trong sọ chỉ là dung vật trong đầu, tổ chức bao gồm não, dịch não tủy, máu đối với áp lực của thành khoang sọ

Mà trong khi áp lực trong sọ lên cao, bởi vì áp lực tăng cường đã dẫn đến não giảm bớt lượng máu chảy, dẫn đến não thiếu máu thậm chí não tử vong, có thể đưa tới thoát vị não các loại hệ liệt bệnh tật phức tạp

Vì vậy áp lực nội sọ ổn định đối với thân thể hết vô cùng quan trọng.

Mà bây giờ, áp lực nội sọ của người bệnh là 400, ảnh hưởng liên quan đến việc hôm nay chụp (MRI), tình huống bây giờ rất là nguy hiểm

Chương 1261: Không Phải Tôi Dựa Vào Đẹp Trai! Là Dựa Vào Tài Hoa

Trần Thương cũng không ngờ, áp lực trong sọ của Mễ Đế lại cao tới 400 mmH2O.

Trị số như vậy là vô cùng nguy hiểm, thậm chí lúc nào cũng có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng

Cho dù là không thay đổi lưu lượng máu trong não, hoặc là vận may không tốt xảy ra thoát vị não, thế nhưng dấu hiệu của sự sống sẽ có thay đổi

Vào lúc này, Triệu Đan Yến hơi biến sắc:

- Đến đây, giáo sư Trần, anh đỡ cô ấy nằm ngửa xuống gối giúp tôi, hãy trấn an cô ấy một chút, đừng để xảy ra chuyện gì

- Tiểu Dương kết nối với giám sát ECG.

Vừa rồi, bởi vì châm cứu nên giám sát ECG đã bị bỏ đi.

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn Mễ Đế, hơi đáng yêu, nói:

- Nằm ở đây một chút, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi.

Mễ Đế gật đầu, nước mắt chảy xuống hai bên má:

- Đầu em đau quá, là đi bệnh viện phải không?

Trần Thương gật đầu, cầm tay Mễ Đế:

- Không có chuyện gì, anh ở đây với em mà, đi bệnh viện sẽ hết đau, không cần sợ! Là chúng ta cùng nhau đi bệnh viện.

Vào lúc này, Mễ Đế đột nhiên nói:

- Thật xin lỗi, hôm nay em thật là đau đầu mới đi bệnh viện, em cũng không ngờ sẽ gặp phải anh, em sẽ không gây phiền toái gì cho anh đâu?

Câu nói này làm cho mọi người xung quanh hơi không rõ.

Mễ Đế là mắc hội chứng Fregoli, mặc dù có đôi khi đại não quá hưng phấn sẽ làm ra cử động hơi thường, thế nhưng... Đại đa số hành vi và ngôn ngữ là phù hợp logic.

Ý của những lời này là cái gì?

Trần Thương còn chưa kịp trả lời, Mễ Đế nước mắt vẫn chảy:

- Đầu em đau, đau quá, mau cứu em...

Vào lúc này, máy theo dõi cũng đã kết nối xong

Thế nhưng, ngay lúc này, giám sát ECG bắt đầu báo động

- Tích tích tích

m thanh vang lên bên tai.

Mọi người giương mắt xem, lập tức sững sờ

- Mạch đập 35 lần mỗi phút! Hô hấp 16 lần mỗi phút, vẫn đang liên tục giảm xuống

- Huyết áp 170/100 mmHg

Bên này, Triệu Đan Yến đột nhiên nhíu mày:

- Không đúng

Làm sao lại đột nhiên xuất hiện loại tình huống như vậy?

Triệu Đan Yến vội vàng nói:

- Tài xế, đi nhanh lên, về bệnh viện

Hiện tại chắc chắn phải chẩn đoán rõ ràng.

Hiện tại tình trạng của người bệnh quá phức tạp, hiện tại bên trong xe cấp cứu căn bản không giải quyết được vấn đề.

Giảm áp?

Giảm bao nhiêu?

Nghĩ tới nghĩ lui, Triệu Đan Yến vội vàng nói:

- Nâng đầu giường lên một góc 30 độ

- Mở lớn dưỡng khí

- Mannitol

...

Tình huống như vậy chỉ có thể dùng các biện pháp đơn giản để thực hiện, thế nhưng nguyên nhân là cái gì đây?

Hiện tại vẫn chưa tìm thấy nguyên nhân, tùy tiện dùng thuốc thì sẽ rất nguy hiểm cho người bệnh.

Xuất huyết não?

Có phải hay không? Bởi vì huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên tắc nghẽn gây nên xuất huyết não?

Thế nhưng, lúc này huyết áp cao như vậy...

Hiện tại Triệu Đan Yến luống cuống như kiến bò trên chảo nóng, Trần Thương không ngừng bắt đầu các cách để cấp cứu.

Nội khoa chẩn đoán thần kinh rất phức tạp, lúc này các loại mạch máu, thần kinh, đại não, vỏ não ở trong đầu là các loại quá phức tạp.

Mà ý nghĩa cấp cứu và phương án chữa trị là cái gì?

Chữa trị đúng bệnh

Chính là căn cứ vào triệu chứng bây giờ để tiến hành trị liệu.

Nếu người bệnh áp lực lên nội sọ cao, giảm áp

Như mạch máu của người bệnh tắc nghẽn, được, lưu thông máu

Như người bênh xuất huyết não, tốt, cầm máu

Nhưng mà bây giờ người bệnh cái áp lực nội sọ lên cao, bên ngoài mọi thứ không rõ ràng.

Mà đơn thuần huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên bế tắc là có thể đưa tới áp lực nội sọ lên cao, mà xuất huyết cũng có thể đưa tới áp lực nội sọ lên cao.

Hiện tại Trần Thương thật sự là không hiểu ra sao

Trần Thương cảm thấy mình đối mặt với chuyện này, hơi bất lực.

Nhìn Mễ Đế một chút, quay người liếc mắt nhìn Triệu Đan Yến.

Trần Thương không khỏi hơi xúc động, từng có lúc, chính mình là dựa vào thực lực để giúp đỡ, hiện tại chỉ có thể dựa vào nhan sắc để tiến hành cấp cứu chữa trị

Hơi xúc động

Lần này trở về chắc chắn phải nghiên cứu thật tốt một chút.

Nói thật, Trần Thương không phải là cái gì cũng không hiểu, thế nhưng hệ thần kinh,

Rất khác so với các hệ thống khác, giống như tồn tại một cái "Màng máu não".

Kiến thức về hệ thần kinh của Trần Thương cũng có giới hạn, gặp phải người bệnh phức tạp như Mễ Đế, lộ ra rõ sự bất lực

Chờ sau hôm nay trở về, Trần Thương cảm thấy mình chắc chắn phải cố gắng nhiều hơn.

Ngoại khoa thần kinh là xây dựng trên cơ sở nội khoa thần kinh.

Đối với sự chẩn đoán hệ thần kinh bệnh tật còn kém, tùy tiện trị liệu là không có bất kỳ ý nghĩa gì hết.

Hai ngành học là một sự kết hợp đồng nhất, thiếu một thứ cũng không được

Đêm rất yên tĩnh, lúc này đã ba giờ rưỡi sáng.

Trên đường không có xe, cũng không có người, âm thanh xe cấp cứu đã làm phá vỡ một đêm yên tĩnh.

Qua khoảng mười phút, xe đã dừng hẳn ở khoa cấp cứu.

Sau đó Triệu Đan Yến vội xuống xe, nói với Từ Tử Minh:

- Nhanh chóng gọi điện cho Ngoại khoa thần kinh xuống hội chẩn gấp, hoài nghi biểu hiện của người bệnh là xuất huyết trong đầu.

- Giáo sư Trần, hãy đi chuẩn bị phòng cấp cứu.

- Tiểu Dương, đi với tôi mang theo người bệnh làm kiểm tra.

Sau khi an bài xong một hệ liệt này, Triệu Đan Yến đột nhiên linh cơ khẽ động, cầm lấy điện thoại trong tay Mễ Đế, dùng ngón tay của Mễ Đế để mở khóa vân tay, đưa điện thoại cho bảo mẫu.

- Liên lạc với người nhà người bệnh

Sau đó nhanh chóng bố trí, Triệu Đan Yến đưa người bệnh đến khoa X-Quang.

Mà bên này, bảo mẫu cũng vội vàng bắt đầu liến lạc với người nhà.

Thế nhưng, không bao lâu, bảo mẫu thấy điện thoại ghi chú là "chú ruột" gọi điện mới biết được.

- Mẹ của Mễ Đế đã qua đời từ ba năm trước, do gặp tai nạn giao thông nên không còn nữa, khi đó Mễ Đế còn học ở Harvard, sau khi trở về bán bất động sản ở Thâm Quyến đi, sau đó đi thủ đô, ba năm nay không có trở lại, không có bất cứ liên lạc

Một câu nói đã làm cho bảo mẫu hôn mê rồi

Như vậy, ba năm qua mình là người chiếu cố Mễ Đế... Vậy mà.... Vậy mà bây giờ lại xảy chuyện như vậy.

Thế nhưng, bảo mẫu chưa từng nghe Mễ Đế nói.

Trách không được bình thường Mễ Đế rất ít cười, cho dù là khi vui vẻ nhất, cô luôn cảm thấy giữa trán của tiểu Mễ không giãn ra được.

Trong lòng bảo mẫu Bành Trân lập tức thương tiếc.

Thế nhưng bây giờ tìm ai đây?

Đúng rồi

Bạn trai.

Nghĩ tới đây, bảo mẫu vội vàng tìm kiếm danh bạ, quả nhiên tìm được một số điện thoai được lưu là "Người yêu".

Lúc này đã bốn giờ sáng, bảo mẫu cũng ôm kỳ vọng điện thoại hỏi một chút.

Dù sao, câu ta có thể là người Mễ Đế dựa vào trong lúc này.

Bảo mẫu trực tiếp điện thoại cho bạn trai của Mễ Đế.

Làm người sợ run, sau khi Bành Trân lo lắng nói tình trạng hiện tại của Mễ Đế, đối phương chỉ thản nhiên nói câu:

- Xin lỗi, chúng tôi đã chia tay.

Sau đó cúp điện thoại.

Phen này đã làm bảo mẫu hơi tức giận, gọi lại:

- Anh thật không có một chút tính người? Hiện tại Mễ Đế đang nguy hiểm tính mạng...

Đối phương nói một câu:

- Chuyện đó hãy tìm đến bác sĩ, tôi không phải là làm bác sĩ? Phi! Còn làm bác sĩ đâu

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Bành Trân cứ như vậy tức giận.

Vào lúc này, Triệu Đan Yến trở về, cầm trong tay tấm phim, cùng hai người Dương Khiết đẩy giường về tới khoa cấp cứu.

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Triệu Đan Yến trực tiếp cầm phim lên nói:

- Nơi này, đích thật là huyết khối xoang tĩnh mạch tắc nghẽn, kết quả hình ảnh của xoang tĩnh mạch biểu hiện, tắc nghẽn 70%

- Hơn nữa, là kinh mạch đều tắc động mạch gây nên cấp tính xuất huyết não

- Tình huống bây giờ có chút nguy hiểm

Chương 1262: Cần Gì Chứ?

Sau khi nói xong, Triệu Đan Yến vội vàng hỏi:

- Vậy có cần liên lạc với người nhà hay không?

Vẻ mặt của bảo mẫu lúc này trông có vẻ gấp gáp, vừa thở vừa nói:

- Bác sĩ, chuyện này... Cha mẹ của Mễ Đế đã qua đời vào ba năm trước trong một vụ tai nạn giao thông, hiện tại chỉ còn một người chú sống ở thủ đô

- Mà liên lạc với bạn trai của tiểu Mễ, cậu ta bảo rằng đã chia tay, không còn bất kỳ quan hệ gì, không cần tiếp tục liên hệ với cậu ta

Mấy câu nói đã làm cho Trần Thương và Triệu Đan Yến đau lòng cho số phận của Mễ Đế, nhìn cô ấy trông thật đáng thương.

Tình huống cấp cứu như thế này cũng không phải là đặc biệt, cũng có rất nhiều tình huống tương tự như vậy

Khoa y tế lập hồ sơ

Cấp cứu khẩn cấp

Mà đúng lúc này, Từ Tử Minh nói:

- Chủ nhiệm Hồng của Ngoại khoa thần kinh tới.

Đang lúc nói chuyện, chủ nhiệm Hồng cùng với một người đàn ông trung niên đi đến gần, đó là chủ nhiệm Triệu.

Sau khi Triệu Đan Yến thấy hai người thì gật đầu chào hỏi:

- Chủ nhiệm Triệu, bác sĩ Trần.

Triệu Đan Yến gật đầu:

- Chào bác sĩ Hồng! Bác sĩ hãy xem một chút về tình trạng của người bệnh này đi.

Hồng Thăng gật đầu, sau đó cầm lấy phim nhìn chăm chú, lập tức nhíu mày

Chẳng qua là... Hồng Thăng càng nhìn phim càng thấy khó xử, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

- Chắc chắn phải phẫu thuật

- Bởi vì tình huống thực tế của người quá đặc biệt, cần phải phẫu thuật gấp.

- Bình thường thì xuất huyết trong đầu cần dùng thuốc cầm máu, thế nhưng người bệnh có huyết khối tĩnh mạch sâu, lúc này huyết khối xoang

tĩnh mạch đã tắc nghẽn trên 70%, sau khi bên này bị tắc nghẽn đã tạo thành sưng tấy

- Vào lúc này, nếu như sử dụng thuốc cầm máu, không những không thể cầm máu, hơn nữa sẽ nặng thêm huyết khối xoang tĩnh mạch sâu, sưng tấy nặng thêm, gây ra tình trạng xuất huyết rất nguy hiểm

- Hiện tại áp lực nội sọ là bao nhiêu?

Triệu Đan Yến trực tiếp nói:

- Nửa giờ trước, khi ở trên xe, tôi đã kiểm tra thì là 400 mmH2O! Dùng Mannitol...

Sau khi nghe thấy lời nói của Triệu Đan Yến, Hồng Thăng hít sâu một hơi, trầm ngâm.

Toàn bộ trong phòng cấp cứu, tất cả mọi người đều lâm vào một tình trạng rất khẩn trương, vẻ mặt bộc lộ rõ sự lo lắng.

Hồng Thăng với tư cách là phó chủ nhiệm khoa, kinh nghiệm và khả năng ứng biến mọi tình huống là rất tốt. Vì vậy Hồng Thăng có khả năng xử lí tình huống như vậy, nhưng tình trạng của người bệnh thật là quá mức đặc biệt.

Sau khi Triệu Đan Yến nghe Hồng Thăng nói, cũng rất khó xử:

- Hoàn toàn chính xác, một khi thùy đỉnh sưng tấy thì tỉ lệ tử vong là càng tăng nhanh, khẳng định sẽ dẫn đến não bộ phù thũng càng nặng thêm, đến lúc đó cũng có thể sẽ gây ra thoát vị não, thậm chí... Nguy hiểm đến tính mạng của người bệnh

- Có thể phẫu thuật không? Chủ nhiệm Hồng?

Lúc này đã hơn nửa đêm, không thể vì vậy mà kéo dài thời gian tiến hành phẫu thuật được.

Hồng Thăng gật đầu:

- Có thể là có thể, phẫu thuật là phương pháp xử lý tốt nhất bây giờ, bởi vì áp lực nội sọ xuất huyết cùng phù thũng của người bệnh đồng thời tồn tại, phẫu thuật có thể nói là có thể rút xuất huyết ra, thế nhưng, huyết khối xoang tĩnh mạch sâu... Tan huyết khẳng định sẽ gây ra xuất huyết não, tiếp sau đó tiếp tục phương pháp phẫu thuật bắc cầu xoang ngang Sindou tương đối tốt

Sau khi nói xong, Hồng Thăng có nói một chút về khó khăn:

- Thế nhưng hiện tại không thể, trước hết phải giảm áp lực nội sọ xuống rồi nói sau.

- Chủ nhiệm Triệu, còn cần chủ nhiệm đưa ra một kế hoạch phương án tốt nhất

Triệu Đan Yến hít sâu một hơi:

- Tốt

Ngay lúc này, kết quả xét nghiệm cũng đã có

Thế nhưng, sau khi Trần Thương thấy kết quả xét nghiệm, lập tức hoảng hốt.

Tiểu cầu cao hơn gấp đôi mức bình thường, độ dính của huyết tương cũng rất cao, và hình Cystein 70

Kết quả lần này đã làm cho Trần Thương nhíu mày.

Một cô gái 24 tuổi bị tình trạng như thế này là sao, trạng thái như thế này có thể là mang thai?

Mang thai?

Thế nhưng mà hôm qua người bệnh nói không mang thai

Không chỉ có mình Trần Thương nghĩ như vậy, mà Triệu Đan Yến, Hồng Thăng và mọi người đều nghĩ đến khả năng này

Thế là, mau cho bác sĩ siêu âm làm một cái kiểm tra là biết kết quả.

Kết quả làm cho tất cả mọi người cảm thấy nhẹ nhàng, có thể phào nhẹ nhõm.

Không mang thai

Thế nhưng, không có bệnh di truyền, không có bệnh tật đặc biệt, vậy nguyên nhân là do đâu? Trạng thái như thế nào mới có thể gây ra trạng thái cao ngưng?

Như vậy là một loại trạng thái, cho dù là phẫu thuật, có thể vẫn còn có thể gây ra tắc máu não.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Bác sĩ Dương, kiểm tra gấp xét nghiệm hai thứ Progestogen và Estrogen một chút.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, Triệu Đan Yến và Hồng Thăng hơi tò mò.

Kiểm tra cái này làm gì?

Người bệnh lại không mang thai.

Cao ngưng huyết như vậy, là có thể sử dụng thuốc tan huyết khối.

Chúng ta cần phải cẩn thận một chút.

Triệu Đan Yến tốn sức dùng đầu óc, suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nói:

- Dùng Urokinase tan huyết, Heparin Canxi chống đông, đồng thời cải thiện tuần hoàn, giảm áp lực nội sọ xuống

- Cho Oxy cao áp, đẩy mạnh sự bình phục của thần kinh một chút, chức năng của tứ chi đã bình phục.

- Tốt nhất phải đảm bảo là sáng hôm nay có thể hoàn thành phẫu thuật

Thế là một lần nữa, mọi người trong phòng cấp cứu bắt đầu khẩn trương công tác chuẩn bị.

Toàn bộ quá trình chắc chắn phải quan sát thật kĩ tất cả tình trạng của người bệnh, một đêm, đo hai lần áp lực nội sọ.

Vào lúc này, áp lực nội sọ đến khoảng 200, chủ yếu nhất là trạng thái người bệnh có thể giảm so với lúc nhập viện.

Nếu như người bệnh vừa bắt đầu phẫu thuật, nếu nhịp tim bản thân giảm xuống, mạch đập huyết áp thay đổi, rất dễ xảy ra vấn đề.

Trong phòng cấp cứu, mọi người đều là thực sự phấn đấu làm việc liên tục trong một đêm, không nghỉ một giây phút.

Cũng may tình trạng người bệnh cũng càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp hơn.

Vào lúc này, Mễ Đế cũng mở mắt nhìn mọi người xung quanh, đột nhiên im lặng.

Trần Thương nhìn Mễ Đế, bất đắc dĩ bật cười.

Sau khi Triệu Đan Yến kiểm tra tình trạng người bệnh, Mễ Đế so với tối hôm qua có cải thiện rất lớn.

Vào lúc này, Hồng Thăng cũng nhẹ nhàng thở ra:

- Vậy trước hết tôi đi lên, nói với người bệnh về việc phẫu thuật... Tôi đề nghị là mời chủ nhiệm Tiết đến làm, huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên tắc nghẽn vị trí tương đối đặc biệt, chủ nhiệm Tiết rất hiểu rõ từng vị trí huyết khối xoang, hơn nữa làm sạch vết thương xuất huyết khoang dưới nhện là sở trường của chủ nhiệm Tiết. Trong qua trình phẫu thuật sẽ có tổn thương xưng quanh, di chứng nhỏ hơn.

Nói đến đây, Hồng Thăng bất đắc dĩ nói:

- Dù sao cũng là học tại viện y học Harvard qua hai năm, trình độ chắc rất cao

Mà đúng lúc này, kiểm tra Progestogen và Estrogen cũng đã có kết quả.

Phiếu kết quả được đưa đến tay Trần Thương, Trần Thương lập tức nhíu mày.

Vì sao chỉ số Progestogen lại cao như vậy?

Nhìn Mễ Đế im lặng không nói, Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Có phải Mễ Đế đã có thời gian dài uống thuốc tránh thai đúng hay không?

Mễ Đế nhìn Trần Thương, hai mắt buông xuống, nước mắt lăn đều trên hai.

- Vâng.

Câu trả lời rất nhỏ và nhẹ nhàng.

Mễ Đế tỉnh lại giống như đã trải qua một lần sinh tử, một cảm giác cực kỳ lạ thường, để Mễ Đế cảm thấy mình cực kỳ buồn cười.

Vì một chàng trai mà nỗ lực nhiều như vậy

Thế nhưng cuối cùng mình nhận lại được cái gì?

Triệu Đan Yến, Từ Tử Minh và mọi người nhìn Trần Thương:

- Có ý gì?

Trần Thương nói:

- Bên trong thuốc tránh thai có lượng lớn Progestogen, dùng lâu dài sẽ dẫn đến tình trạng tăng tỉ lệ ngưng máu huyết, dẫn đến độ nhớt máu gia tăng, tốc độ chảy máu chậm lại, rất có thể gây ra xoang tĩnh mạch tắc động mạch

- Người phu nữ uống thuốc tránh thai trong thời gian dài và so với người chưa dùng, tỉ lệ xảy ra huyết khối xoang tĩnh mạch sâu tăng từ tám đến mười lần

Mấy câu nói đã làm Mễ Đế rơi lệ không thôi.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả đều thở dài.

Đáng thương cho cô gái ấy

Mà bảo mẫu Bành Trân bên cạnh thì ôm Mễ Đế đau lòng khóc lên:

- Con gái đáng thương, sao lại gặp phải như vậy, tội cho con quá

...

Chương 1263: Nhiệm Vụ Liên Hoàn

Mễ Đế khóc nhìn rất thương tâm.

Thứ cảm giác của ngày hôm nay và ngày mẹ đi xa rất giống nhau, đau khổ đến tột cùng.

Rất tuyệt vọng

Rất bất lực

Thật lòng thật dạ cho ai?

Rồi cái thật lòng thật dạ người ta đối với mình như thế nào?

Lúc này, Bành Trân cũng ôm Mễ Đế vào lòng, cảm thấy rất đau lòng thương cho số phận Mễ Đế.

Chăm sóc Mễ Đế ba năm, ba năm này sớm chiều ở chung, Bành Trân thấy Mễ Đế sắp đến tuổi lấy chồng, sắp được làm mẹ.

Thế nhưng ai có thể ngờ ba năm qua Mễ Đế luôn dùng thuốc tránh thai

Nghĩ tới đây, Bành Trân cảm thấy hơi đau lòng.

Người con trai đó sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Thế nhưng suy nghĩ lại một chút, anh ta có thật sự yêu tiểu Mễ hay không?

Nếu quả thật yêu, anh ta đã không để Mễ Đế dùng thuốc tránh thai trong một thời gian dài như vậy.

Tình yêu này thực sự không tồn tại

Quả thực cũng không phải là người

Nhìn Mễ Đế đau khổ khóc đến như vậy, Trần Thương đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Triệu Đan Yến và Từ Tử Minh nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần thật lợi hại! Anh rất hiểu về thuốc tránh thai, cái này phải nghiên cứu bao lâu mới có thể ra được?

Trần Thương lập tức nghẹn lời...

Rõ ràng là khen anh, thế nhưng chẳng biết tại sao nghe vào trong tai luôn cảm thấy là lạ.

Cái gì gọi là tôi hiểu về thuốc tránh thai...

Triệu Đan Yến cũng nhìn thoáng qua Trần Thương, bất đắc dĩ thở dài.

Giống như Trần Thương phán đoán như vậy, Mễ Đế uống thuốc tránh thai ba năm, để độ nhớt máu của mình và ngưng huyết giống như phụ nữ thời kình mãn kinh. Thậm chí có thể vĩnh viễn không thể mang thai.

Thế nhưng người bình thường và phụ nữ mang thai có thể giống nhau à?

Thời gian trôi rất nhanh, bây giờ đã là tám giờ.

Từ Tử Minh đi lên giao ban, Từ Tử Minh nhìn sang qua Triệu Đan Yến, bất đắc dĩ nói:

- Đan Yến, tôi... hãy cho tôi nói lời xin lỗi Đan Yến, bình thường tôi không cho em nhìn điện thoại tôi không phải là muốn giấu giếm em điều gì, chúng ta kết hôn hơn hai mươi năm, tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với em.

- Mễ Đế người ta cũng là một cô gái đáng thương, Đan Yến đừng hiểu lầm người ta

Triệu Đan Yến nhìn Từ Tử Minh, thở dài một hơi.

Lòng người trên thế giới này thực sự quá phúc tạp.

Trong lúc hoạn nạn thì giúp đỡ nhau, quãng đời còn lại chỉ còn hai người già sống với nhau bạc đầu giai lão, không có tiếng cười nói của trẻ con. Suy cho cùng chỉ có đứa con gái đần độn Mễ Đế dùng thuốc tránh thai suốt ba năm.

Triệu Đan Yến mở cửa phòng cấp cứu ra, nhìn vào bên trong thấy Mễ Đế đang khóc rất lớn, lại liếc mắt sang Từ Tử Minh, đôi mắt thâm quầng thức đêm đã nhiều hôm của Từ Tử Minh, Triệu Đan Yến đau xót thở dài nói:

- Giao ban xong về nhà nghỉ ngơi sớm đi, tối hôm qua em có làm đồ ăn để sẵn trong tủ lạnh đấy, anh về nhà lấy ra hâm nóng ăn chút rồi hãy nghĩ ngơi.

Nói xong, Triệu Đan Yến đi vào thang máy.

Sau khi Từ Tử Minh nghe xong, trong lòng lập tức mềm nhũn:

- Đan Yến, vậy còn em?

Triệu Đan Yến không quay đầu:

- Em có thể tự lo cho mình, lo cho cái thây mập của anh đi, em còn không biết à? Hư, thì về nhà mà nghĩ ngơi cho thật tốt.

Khoảng thời gian này, Từ Tử Minh thực sự là mỗi ngày đều bận rộn phẫu thuật, Triệu Đan Yến cảm thấy mình đã hiểu lầm chồng mình thật rồi, cảm thấy rất có lỗi với chồng.

Thế nhưng, mặc dù trong lòng Từ Tử Minh rất ngọt ngào, thế nhưng nghe thấy câu nói của Triệu Đan Yến luôn cảm thấy hơi đỏ mặt

Ai hư

Chỉ toàn nói bậy

Thế nhưng khi xoay người nhìn lại, phát hiện Trần Thương đứng phía sau mình, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào mình, mặt Từ Tử Minh đỏ lên vội vàng đi:

- Tôi đi giao ban

Sau khi xong mọi việc, Trần Thương cũng đi về văn phòng.

Vừa mới đi vào đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, cấp cứu Mễ Đế thành công, phát hiện nguyên nhân phát bệnh, đồng thời mẫu thuẫn ở giữa Từ Tử Minh và Triệu Đan Yến đã được giải quyết, có muốn kết toán ban thưởng? 】

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, không khỏi sửng sốt một chút, kết toán ban thưởng?

Vậy mang ý nghĩa cũng có thể không kết toán?

【 Nhiệm vụ nhắc nhở, phát động nhiệm vụ liên hoàn, vòng thứ nhất: Phẫu thuật! Nhiệm vụ nhắc nhở: Trợ giúp Mễ Đế thành công hoàn thành phẫu thuật, sau khi phẫu thuật hoàn thành có thể nhận được phần thưởng phong phú hơn, mời lựa chọn: 1, Kết toán ban thưởng; 2, Tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo. 】

Trần Thương nghe thấy vậy thì lập tức sửng sốt một chút.

Nhiệm vụ liên hoàn?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi bất động mấy phút.

Thế nhưng, tâm động thì tâm động, nếu như không làm được nhiệm vụ, đây cũng là một chuyện tương đối phiền phức.

Phẫu thuật cho Mễ Đế là huyết khối tĩnh mạch não gây ra xuất huyết, thật ra bản chất của phẫu thuật chính là xử lý xuất huyết trong đầu và phẫu thuật xử lý tắc động mạch.

Trần Thương nhìn một chút kỹ năng của mình, hiện tại Ngoại khoa thần kinh cũng chỉ có hai kỹ năng phẫu thuật.

【 Phẫu thuật làm sạch vết thương sọ não: Cấp hoàn mỹ! 】

【 Phẫu thuật loại bỏ xuất huyết dưới màng cứng não: Cấp đại sư! 】

Nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, con mắt Trần Thương không khỏi lóe sáng, nói thật, hai kỹ năng này Trần Thương đều chưa từng tập luyện bao giờ.

Bởi vì vừa bắt đầu luôn cảm thấy khoa thần kinh vẫn còn tương đối xa xôi, thế nhưng không ngờ người bệnh sẽ như vậy, trực tiếp để Trần Thương mở ra cửa lớn hệ thần kinh

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định học tập hai kỹ năng sau đó hãy nói sau.

Sau đó, Trần Thương trực tiếp tiến vào bên trong không gian của hệ thống.

Làm sạch vết thương sọ não chủ yếu là nhằm vào ngoại thương sọ não, một hệ liệt xuyên qua tổn thương tổn hại đến tổ chức sọ não và xử lý đủ loại miệng vết thương.

Cái này trên cơ bản không hề khác với lý thuyết làm sạch vết thương bình thường, đơn giản chính là xử lý những phần hoại thử, tổ chức và cục máu trong não, sau cùng chính là dọn dẹp sạch sẽ tổ chức ngừng hoạt động, tiếp đó cầm máu.

Thế nhưng tổ chức sọ não rất đặc biệt, để làm sạch vết thương thuật rất khó xử lí trong thời gian dài, dù sao trong này chính là một đống dây thần kinh

Nhiều như vậy, chất trắng chất xám thêm đủ loại mạch máu, làm sạch vết thương như thế nào lấy hay bỏ là kỹ năng rất cao, rất khó

Sau khi huấn luyện xong, trong lòng Trần Thương không khỏi rung động, đây là một bộ phẫu thuật làm sạch vết thương sọ não hoàn chỉnh

Lúc này, Trần Thương mới phát hiện, làm sạch vết thương cấp hoàn mỹ mang cho anh thể nghiệm không giống nhau như thế nào

Hơn nữa, phối hợp ánh mắt của mình, Trần Thương có thể thấy rõ ràng cái nào là hoại tử có thể xử lý.

Cái này giống như hổ thêm cánh

Sau đó 【Phẫu thuật loại bỏ xuất huyết dưới màng cứng】đối với khoa Ngoại thần kinh chính là một loại kỹ năng cơ sở, cần phải chuẩn bị kỹ năng

Có lẽ rất nhiều người đối với cái gì mạc nối cứng rắn, màng nhện, màng mềm không quá hiểu rõ.

Cái này dính đến một sọ não thì cần phải phân tích kết cấu rõ ràng

Bình thường đầu của chúng ta bên ngoài là da đầu, phía dưới chính là xương sọ, mà phía dưới cùng của xương sọ đầu của chúng ta, ở giữa có ba tầng màng bảo vệ.

Phần dính vào xương sọ chính là màng cứng

Mà phần dính vào đại não chính là màng mềm.

Ở giữa tầng này chính là màng nhện

Vì vậy, Ngoại khoa thần kinh thường xuyên nói xuất huyết ngoài màng cứng, xuất huyết dưới màng cứng, xuất huyết dưới màng nhện, vân vân...

Đối với ba loại xuất huyết khác nhau này, phương pháp xử lý và hướng chữa trị cũng hoàn toàn khác nhau

Mà Trần Thương lấy được chính là phẫu thuật loại bỏ xuất huyết dưới màng cứng.

Mà đồng thời loại phẫu thuật xuất huyết Ngoại khoa thần kinh thường là một trong những phẫu thuật cơ bản nhất, thường gặp nhất, cũng là một loại kỹ thuật khảo nghiệm nhân viên y tế nhất.

Làm sao có thể xử lý sạch sẽ một cái xuất huyết

Phẫu thuật này cần phối hợp với phẫu thuật làm sạch vết thương, dù sao phảu triệt để rõ ràng tổ chức ngừng hoạt động não, nếu không hậu phẫu phù thũng cùng cao áp rất khó khống chế

Hơn nữa, trong quá trình xử lý xuất huyết còn cần xử lý tốt hoạt động kỳ xuất huyết.

Hơi không chú ý sẽ rất dễ đưa đến tình trạng người bệnh nặng thêm.

Đột nhiên trong lúc đó, Trần Thương phát hiện mình lấy được hai kỹ năng Ngoại khoa thần kinh có thể phối hợp cái đó lại

Đây tuyệt đối là xuất đạo C vị trong truyền thuyết

Chương 1264: Y Quan Cầm Thú

Vào lúc giao ban buổi sáng, với tư cách là bác sĩ trực ban, Trần Thương cần tiến hành báo cáo tình huống người bệnh vào đêm tối hôm qua.

Sau khi Trần Thương báo cáo tình huống của người bệnh Mễ Đế, trong văn phòng trở nên im lặng.

Dư Dũng Cương là một người thường ngày hay nói nhiều, nhưng hôm nay chỉ im lặng thở dài.

Dù sao uống thuốc tránh thai để cho bản thân đến trạng thái cao ngưng, đây là lần đầu nghe nói.

Thậm chí cái này có thể nói là một ca bệnh hiếm thấy

Thời gian giao ban ngắn ngủi, Dư Dũng Cương đích thân gọi điện cho chủ nhiệm Ngoại khoa thần kinh để trình bày tình huống của Mễ Đế, bên ngoại khoa thần kinh có nói sẽ để cho phó chủ nhiệm Tiết đến thực hiện phẫu thuật.

Tiết Đông trong ấn tượng của mọi người cũng không tệ.

Thậm chí có thể nói là gia thế trong ngành y học cũng không phải dạng vừa, cha chính là phó viện trưởng ở bệnh viện Thiên Đàn, cũng là người có quyền nhất ngoại khoa thần kinh Tiết Chính Nhận, ứng cử Vương Trung Thành, tiếp nhận ngoại khoa ngoại khoa thần kinh ở bênh viện Thiên Đàn.

Mà bản thân Tiết Đông cũng là nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi một đời. Trong lúc theo học ở viện y học Harvard đã được phỏng vấn học giả, rất nhiều lần được tán dương khen thưởng, sau khi về nước cũng rất được trọng dụng và làm phó chủ nhiệm ở tuổi rất trẻ. Năm nay ngoại khoa thần kinh ở Trung Quốc, Vương Trung Thành là nhân vật đứng đầu giải thưởng bác sĩ thanh niên

Mấu chốt là năm nay Tiết Đông mới chỉ có 35 tuổi, chính là thời kỳ vàng son của bác sĩ ngoại khoa

Biết được ngoại khoa thần kinh để Tiết Đông tới làm phẫu thuật, bên này Dư Dũng Cương cũng nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao Tiết Đông là bác sĩ rất ưu tú, giống như Trần Thương ở ngoại khoa tim cũng là một bác sĩ ưu tú.

Đương nhiên, Trần Thương là bác sĩ ưu tú toàn năng

Sau khi giao ban xong, Trần Thương đi tới phòng cấp cứu, lúc này Mễ Đế đã bình tĩnh lại, mặc dù cảm xúc của cô ấy vẫn còn rất bi thương đau

khổ, thế nhưng nói tóm lại, khóc như vậy cũng phải, cũng khóc đến tan nát cõi lòng.

Sau khi Trần Thương tiến đến, bất đắc dĩ an ủi:

- Lát nữa chúng tôi sẽ phẫu thuật cho cô, xử lý loại bỏ xuất huyết trong đầu của cô, chúng tôi đã mời được bác sĩ tốt nhất tại ngoại khoa thần kinh đến để phẫu thuật.

Mễ Đế gật đầu, trong hai mắt hơi vô thần, thế nhưng đối với Trần Thương, Mễ Đế còn rất cảm kích:

- Cám ơn bác sĩ.

Bành Trân nhìn Mễ Đế, bất đắc dĩ thở dài:

- Chờ sau khi phẫu thuật xong, sức khỏe bình phục, Mễ Đế có thể rời thủ đô, nếu Mễ Đế là người có bản lĩnh, cô đi ra nước ngoài cũng được, đi Thượng Hải, về Thâm Quyến đều có thể, rời khỏi cái thủ đô này, quên đi những chuyện muộn phiền không nên có, trở lại với cuộc sống vui vẻ trước kia.

Mễ Đế hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Từ nhỏ đã là cô gái ngoan ngoãn, Mễ Đế như một viên ngọc quý trên tay mẹ, mẹ chính là người quản lý của xí nghiệp gia đình, mặc dù không phải là gia đình thượng lưu, thế nhưng mà từ nhỏ cũng là viên ngọc quý của gia đình.

Cho tới nay, người mẹ chính là người Mễ Đế thần tượng, luôn là người để cho Mễ Đế học hỏi, người cho cố ấy những điều kiện tốt nhất như đi du học...

Cho dù là đi du học, người mẹ cũng là thường sang thăm con gái.

Đến mức cuộc sống Mễ Đế vẫn luôn phụ thuộc dưới sự che chở của mẹ.

Sau đó Mễ Đế quen biết chàng trai kia, rất đẹp trai, cũng rất có năng lực, tốt nghiệp ở bệnh viện Johns Hopkins, hai người cùng quê, cùng tiếng nói chung.

Thế nhưng sau này, cuộc tình đó kết thúc. Mặc dù chàng trai đó lớn hơn Mế Đế 11 tuổi, cô ấy vẫn không để ý, vì với Mễ Đế, tuổi tác không phải là khoảng cách tình yêu.

Sau khi mẹ mất, anh ấy càng trở thành là người duy nhất cô ấy thể dựa vào.

Bán nhà ở Thâm Quyến, đến thủ đô, đi theo bạn trai

Thế nhưng anh có rất nhiều công việc cần giải quyết, áp lực rất lớn, thời gian gặp mặt Mễ Đế ngày càng ít, thậm chí về sau Mễ Đế phát hiện, chính mình và anh ấy chỉ còn lại một số vận động (*) mà thôi.

(*) vận động: chỉ quan hệ tình dục.

Sau khi xong thì vội vàng rời đi

Mễ Đế không hề trách anh ấy, bởi vì cô biết rõ anh rất bận công việc

Còn về ba năm uống thuốc tránh thai...

Bởi vì anh ấy nói không muốn có con, thế nào cũng không muốn...

Mễ Đế chiều theo anh, bởi vì cô tin rằng trên thế giới này chỉ có thể tin một mình anh.

Sau đó, Mễ Đế cũng phát hiện bạn trai mình khác thường, Mễ Đế bắt đầu điều tra, lúc này mới phát hiện, anh đã kết hôn hơn 6 năm

Con trai của anh đã được năm tuổi

Lúc này, biết rõ sự thật làm cho Mễ Đế cảm thấy thế giới như sụp đỗ trong tim cô.

Chính mình đã tin vào tình yêu thực sự, đã bên nhau ba năm nhưng anh chưa một lần muốn kết hôn với Mễ Đế.

Điều này làm cho Mễ Đế bắt đầu hoài nghi anh.

Mễ Đế đối với anh có sự quyến luyến, thế nhưng đó là bởi vì yêu anh, nếu như không phải yêu, ai mà đồng ý chiều theo ý anh như vậy?

Sau đó chia tay, anh rất quả quyết

Thậm chí không có một thứ gì để làm kỷ niệm, chỉ nói một tiếng là hẹn gặp lại, thế nhưng thực sự cũng không gặp lại nhau.

Mễ Đế không biết vì sao anh ấy có thể vô tình được như thế, thật sự giống như trên mạng nói cái gì "nhổ x vô tình" (*) à?

(*) DG: mình cũng không hiểu nữa, đạo hữu nào hiểu cụm này giải thích giúp mình với.

Chính mình cũng chỉ là một con rối của anh ấy?

Con người có thể dối trá đến như vậy à?

Cái gì tuổi trẻ tài cao? Cái gì tài hoa hơn người? Cái gì sợi quang học xinh đẹp? Cái gì nhân tài trình độ học vấn cao, tố chất?

Giả dối

Những người làm phụ lòng người khác là những người học cao hiểu rộng, lúc không có gì thì cô luôn bên cạnh, đến khi có danh tiếng thì lại rời bỏ cô.

Rời đi

Lúc này, Mễ Đế rất bình tỉnh.

Mễ Đến nghĩ tới việc trả thù, thế nhưng sau khi trả thù chẳng qua chỉ là tăng thêm đau lòng cho hai bên.

Mễ Đế muốn bất chấp, thế nhưng lương tâm không cho phép cảm thấy áy náy

...

Hơn chín giờ sáng, Trần Thương đã gặp được Tiết Đông, đây là một người đàn ông trung niên, nhìn rất đẹp trai, thoạt nhìn rất có khí chất.

- Chủ nhiệm Tiết, ba ngày trước người bệnh đã xuất hiện biểu hiện đau đầu.... tình huống đại khái chính là như vậy.

Tiết Đông nghe thấy lời Trần Thương nói, cười nói:

- Giáo sư Trần, khách khí, chúng ta đi xem tình trạng của người bệnh một chút.

Trần Thương gật đầu, cùng với Tiết Đông đi đến phòng cấp cứu.

Thế nhưng sau khi tiến vào phòng, Tiết Đông đột nhiên mất tự nhiên, nhưng Tiết Đông nhanh chóng lấy lại sự tự nhiên đã mất, trên môi vẫn nở nụ cười rất tươi.

Vào lúc này, bảo mẫu Bành Trân đã đi ra, trong phòng cấp cứu chỉ còn bác sĩ, y tá, và Mế Đế.

Y tá xung quanh dồn dập chào hỏi Trần Thương và Tiết Đông.

- Bác sĩ Trần

- Chủ nhiệm Tiết

Có thể thấy, mọi người rất tôn trọng Tiết Đông.

Thế nhưng sau khi Mễ Đế nhìn thấy Tiết Đông, đột nhiên biến sắc:

- Anh... Anh... Sao anh lại tới đây?

Mễ Đế che miệng, Mễ Đến đối với Tiết Đông có thể nói là hận thấu xương, thế nhưng sau khi gặp mặt lại không biết nói gì.

Chẳng lẽ là... là... anh ấy đến gặp mình?

Nghĩ tới đây, nước mắt Mễ Đế không chỉ chảy xuống.

Mà đúng lúc này, Trần Thương đột nhiên sững sờ, nói với Tiết Đông:

- Người bệnh bởi vì xuất huyết dẫn đến đại não hưng phấn quá độ, hai ngày trước bắt đầu xuất hiện hội chứng Fregoli.

Nói tới đây, Trần Thương thở dài:

- Hơn nữa người bệnh bởi vì dùng thuốc tránh thai thời gian dài, dẫn đến hiện tại đã bị trạng thái cao ngưng.

Trần Thương vội vàng đến an ủi:

- Mễ Đế, bác sĩ này là chúng tôi mời đến, bác sĩ ngoại khoa thần kinh, bác sĩ Tiết.

Lúc này, Mễ Đế nở nụ cười giễu lùng, khi phát hiện anh sẽ là người phẫu thuật cho mình:

- Tôi không cần anh phẫu thuật cho tôi

Ngay lúc này, bảo mẫu đột nhiên đi đến, sau khi nhìn thấy Tiết Đông thì trực tiếp cầm đống đồ vừa mới mua đánh vào người Tiết Đông.

- Đồ cầm thú! Chính là cậu, chính cậu là người đã hại Mễ Đế

- Chính cậu đã để cho Mễ Đế nhà tôi uống thuốc tranh thai hơn 3 năm qua, cậu có phải là con người không? Cậu đã kết hôn rồi sao còn lừa gạt tình cảm Mễ Đế, cậu không có lương tâm à?

- Cậu còn là bác sĩ! Tôi... Tôi muốn khiếu nại cậu

Lập tức, trong phòng cấp cứu xôn xao.

Trần Thương sững sờ

Trần Thương cứ nghĩ là Mễ Đế đã nhận lầm người, nhưng sự thật... Tiết Đông chính là người bạn trai đã làm cho Mễ Đế dùng thuốc tránh thai.

Lúc này, Trần Thương nhìn Tiết Đông đột nhiên có cảm giác chút buồn nôn, khinh bỉ

Chương 1265: Nhiệm Vụ Thăng Cấp

Tiết Đông cũng không chút hoang mang hay bất ngờ gì, đứng dậy đi ra khỏi phòng cấp cứu.

Mễ Đế cũng gọi bảo mẫu lại để hỏi.

Lúc này, Bành Trân vô cùng tức giận, Mễ Đế cho rằng do bên trong cơ thể của mình sinh ra bệnh, không ngờ là dùng thuốc tránh thai mới sinh ra bệnh

Hơn nữa người bạn trai này lại là bác sĩ

Bành Trân la lớn:

- Bác sĩ Tiết Đông đúng thật là một người tốt, cậu thật không biết xấu hổ, cậu đáng mặt đàn ông không?

- Đã kết hôn mà còn dụ dỗ Mễ Đế nhà chúng tôi?

- Hơn nữa còn làm bác sĩ, tôi khinh

Bành Trân không phải Mễ Đế, bà không hiểu cái gì gọi là tri thức, bà chỉ cảm thấy người trong nhà mình bị ức hiếp phải đứng ra đòi công bằng, thật vất vả mới tìm thấy anh ta, chắc chắn phải giúp Mễ Đế trút cơn giận.

Bành Trân không sợ mất mặt

Bành Trân còn đi chân trần không thèm mang giày.

Bảo mẫu Bành Trân giận dữ mặt đỏ tía tai, tay thì cầm khăn mặt và chậu rửa mặt đi tới đánh Tiết Đông, Tiết Đông quay người, nhìn thoáng qua Mễ Đế, lắc đầu.

Rất bình tĩnh

Bình tĩnh đến Trần Thương cảm thấy đáng sợ.

Trần Thương không thể nghĩ ra, tại sao một người như Tiết Đông có thể làm ra chuyện này?

Lúc này các y tá đúng xung quanh vội vàng ngắn Bành Trân lại:

- Chủ nhiệm Tiết, hãy đi trước đi, chuyện ở đây để tụi tui giải quyết.

Tiết Đông gật đầu, nói tiếng cám ơn, rồi rời đi.

Trực tiếp nhìn thấy cảnh này, Trần Thương vô cùng bất ngờ

Trần Thương nhìn không được nói:

- Chờ một chút

Tiết Đông quay mặt lại nhìn Trần Thương, không để ý đến, với vẻ mặt không quan tâm vẫn tiếp tục đi.

Trong phòng lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Bảo mẫu Bành Trân ngồi dưới đất khóc hô hào ồn ào nói:

- Tiết Đông cũng không phải là một thằng đàn ông

Bên này, Mễ Đế cũng khóc không ra tiếng.

Mọi người bên trong phòng cấp cứu đều im lặng, nhìn qua Trần Thương với sắc mặt bất định, tất cả mọi người bất đắc dĩ cũng im lặng theo.

Trần Thương thở dài, khom lưng nâng đỡ bảo mẫu Bành Trân đứng dậy:

- Cô Bành Trần, đừng làm ồn ở đây, nơi này là phòng cấp cứu, sẽ ảnh hưởng không tốt với mọi người.

Khi Bành Trần được Trần Thương đỡ đứng dậy, nói câu xin lỗi:

- Chỉ là tôi tức giận thay cho Mễ Đế, cô ấy rất khổ khi gặp phải cậu ta.

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Chuyện này, sau này hãy nói, việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phẫu thuật.

Bành Trần gật đầu, trong lòng quyết định chờ Mễ Đế bình phục sức khỏe, sau đó chắc chắn sẽ đòi lại công bằng cho Mễ Đế

Mà Trần Thương thì hướng về Mễ Đế, còn chưa kịp nói chuyện.

Mễ Đế trực tiếp nói:

- Bác sĩ Trần, tôi... Tôi không muốn để cho anh ta phẫu thuật cho tôi, hãy thay bác sĩ khác giúp tôi! Không được thì tôi có thể xuất viện.

Trần Thương thấy dáng vẻ Mễ Đế đáng thương, Trần Thương thừa nhận, chính mình hơi mềm lòng, vừa rồi Trần Thương gọi lại Tiết Đông là muốn để anh ta nói xin lỗi.

Trần Thương cũng biết, chuyện này cũng không liên quan gì đến mình.

Thế nhưng khi tận mắt chứng kiến tình trạng Mễ Đế, nói thật, Trần Thương đã rất khinh bỉ đối với hành vi của Tiết Đông.

Nói thật, đây không phải là hành vi của một người đàn ông.

Trần Thương nhìn Mễ Đế, trong lòng lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ

【 Đinh! Tiếp nhận nhiệm vụ thành công! Đinh... Kịch bản dẫn đến nhiệm vụ thăng cấp, trở thành bác sĩ mổ chính phẫu thuật Mễ Đế, trợ giúp hoàn thành phẫu thuật, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được: Hệ thần kinh chẩn bệnh học! 】

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

Nhiệm vụ lại lần nữa thăng cấp.

Hơn nữa, nhiệm vụ ban thưởng càng có sức hấp dẫn, hệ thần kinh chẩn bệnh học

Trần Thương nói với Mễ Đế:

- Mễ Đế, cô yên tâm, tôi sẽ là người thực hiện phẫu thuật.

Mễ Đế nghe xong, lập tức gật đầu, nước mắt bắt đầu tuôn xuống:

- Cám ơn bác sĩ Trần rất nhiều

Trần Thương gật đầu, nói với y tá:

- Mọi người chuẩn bị phòng phẫu thuật để làm phẫu thuật.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy trở lại văn phòng lấy thư thông báo.

Có lẽ lúc này Trần Thương đã được tan ca tối, thế nhưng vì ca phẫu thuật Mễ Đế nên phải ở lại.

Còn về Tiết Đông thì Trần Thương lắc đầu không thèm nghĩ nữa.

Cũng không có quan hệ với mình

Trần Thương tìm thấy mấy trang giấy để viết thư thông báo đồng ý phẫu thuật, vừa lúc đang muốn ra ngoài thì nhìn thấy Tiết Đông và Dư Dũng Cương đang đứng bên ngoài, lên tiếng chào hỏi.

Tiết Đông vẫn nói chuyện rất bình thường, giống như chuyện vừa rồi không liên quan hay ảnh hưởng gì đến anh ta.

Trần Thương bất đắc dĩ cười nhạo một tiếng, lắc đầu.

Loại người này, thật là lợi hại

Trần Thương không phải nghĩa xấu, là thật không thể không phục, loại người này thật sự là một kẻ bội bạc, lương tâm đối với anh, có thể nói là dư thừa?

Thế nhưng mà có đôi khi, hết lần này tới lần khác loại người này vẫn tồn tại trong cái xã hội này, còn rất vui vẻ sung sướng

Vào lúc này, Dư Dũng Cương bất đắc dĩ hỏi:

- Chủ nhiệm Tiết, không thực hiện phẫu thuật à?

Tiết Đông lắc đầu:

- Người bệnh không hi vọng tôi phẫu thuật.

Dư Dũng Cương bất đắc dĩ thở dài, đối với Mễ Đế, Dư Dũng Cương cũng là hơi đau lòng, cô ấy cũng không chênh lệch mình bao nhiêu tuổi.

Dư Dũng Cương cầm điện thoại lên bắt đầu liên lạc với Ngoại khoa thần kinh, muốn tìm người tương đối lợi hại giống như chủ nhiệm.

Thế nhưng rất nhiều chủ nhiệm hiện tại cũng bận rất nhiều phẫu thuật, nhìn chung không thể giúp được.

Dư Dũng Cương đột nhiên nói:

- Chủ nhiệm Tiết, tôi đi tìm người bệnh để nói một chút? Dù sao phẫu thuật thần kinh khác với những phẫu thuật khác rất nhiều, mổ chính là người rất giỏi, người bệnh bình phục cũng tương đối nhanh

Tiết Đông cười tìm một đống tìm từ, đơn giản chính là kỹ xảo vung nồi.

Trần Thương nhìn không được, cười nhạo một tiếng, trực tiếp tiến lên nói:

- Dư chủ nhiệm, tôi sẽ là người mổ chính

Một câu nói đã làm cho Dư Dũng Cương trợn mắt tròn xoa.

Liền Tiết Đông cũng bất đắc dĩ tò mò nhìn qua Trần Thương.

Vào lúc này, tổ 4 tổ trưởng Bối Vĩnh Khang đi tới, Trần Thương vội vàng gọi lại:

- Chủ nhiệm Bối, lát nữa cùng tôi thực hiện phẫu thuật được không?

Bối Vĩnh Khang sững sờ, quay người lại nhìn qua Tiết Đông, lại nhìn Dư Dũng Cương một chút:

- Giáo sư Trần? chủ nhiệm Dư... Cái này?

Dư Dũng Cương chợt phát hiện ánh mắt của Trần Thương và Tiết Đông hơi kì lạ, lập tức phát hiện một chút manh mối.

Thế nhưng...

Đây là phẫu thuật thần kinh, Trần Thương có thể làm được à?

Dư Dũng Cương nhíu mày nhìn Trần Thương, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ, Dư Dũng Cương hiểu rõ Trần Thương, Trần thương này là một người rất kiên định, không phải loại người như vậy, chẳng lẽ có cái gì ẩn tình.

Dư Dũng Cương bên này nói:

- Cái này, chủ nhiệm Tiết, vậy anh nhanh đi làm việc của mình đi.

Tiết Đông cười rời đi, chẳng qua sau khi tiến vào thang máy thì khuôn mặt bắt đầu trầm ngâm.

Vừa tới Ngoại khoa thần kinh tầng 18, Tiết Đông không có xuống lầu, mà là ngồi thang máy tiếp tục xuống, đến phòng phẫu thuật tầng 3.

Lúc này, Dư Dũng Cương bất đắc dĩ tò mò hỏi Trần Thương:

- Có chuyện gì?

Trần Thương gật đầu:

- Tiết Đông chính là ban trai cũ của Mễ Đế... Cũng là người đã cho cô ấy uống thuốc tránh thai suốt ba năm qua.

Sau khi Dư Dũng Cương nghe xong, trong lòng như có một ngọn lửa không tên bùng cháy, mà Bối Vĩnh Khang càng bất đắc dĩ mắng một tiếng:

- Mặt người dạ thú! Trước đây thời gian bà vợ tôi mang thai, nhưng không biết cũng có sử dụng qua thuốc, thế nhưng kịp thời dừng lại...

Thế nhưng

Không quan tâm Tiết Đông như thế nào, Dư Dũng Cương và Bối Vĩnh Khang quan tâm là Trần Thương có thể đảm nhiệm được phẫu thuật này không?

Dư Dũng Cương nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Trần Thương, anh biết rõ, ca phẫu thuật này không tầm thường, anh có thể làm tốt à?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi có thể, thế nhưng cần chủ nhiệm Bối và đồng sự tổ 4 đến giúp đỡ.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương một cái, quay người nhìn Bối Vĩnh Khang, sau một lúc lâu, quyết định

- Làm! Chủ nhiệm Bối, anh đi xem một chút, tận lực hoàn thành phẫu thuật, Trần Thương, anh... anh đừng tìm Tiết Đông, chỉ mang thêm sự tức giận vào phẫu thuật.

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Dư, ai nói Ngoại khoa cấp cứu chúng tôi làm thần kinh sẽ không tốt? Chẳng qua là trước đây tôi chưa làm mà thôi

Một câu, đã làm Dư Dũng Cương và Bối Vĩnh Khang lập tức sửng sốt.

...

Chương 1266: Cậu Thì Biết Cái Quần Què Gì?

Câu nói của Trần Thương lúc này vô cùng tự tin, không gì sánh được

Tự tin đến nỗi hai người chủ nhiệm Dư và chủ nhiệm Bối đều hơi kinh ngạc.

Ngoại khoa thần kinh là phòng ban bảo bối của bệnh viện, bởi vì bồi dưỡng một bác sĩ giỏi của ngoại khoa thần kinh là rất khó khăn.

Bồi dưỡng ra một bác sĩ ngoại khoa thần kinh đỉnh cấp đã khó lại càng thêm khó

Chủ nhiệm Dư biết rõ Trần Thương hơi tức giận, dù sao chuyện của Mễ Đế thì bất cứ người nào nghe thấy, đều sẽ cảm giác đáng thương, thậm chí sẽ cảm thấy Mễ Đế là một cô gái ngốc ngếch, hơi ngu xuẩn

Thế nhưng đối với chuyện của Mễ Đế, mọi người cũng không có nhiều ý kiến.

Cô ấy chỉ hận chính mình quá ngu quá ngây thơ.

Thế nhưng thế giới này, ai sẽ chán ghét loại người ngây thơ này chứ?

Sau một lát trầm tư, chủ nhiệm Dư vỗ vai Trần Thương:

- Không nên nóng lòng

- Tôi tin tưởng tiềm lực của cậu, thế nhưng... Chuyện này câuuj phải vững vàng tâm lý. Từng bước một chậm rãi tiến hành phẫu thuật.

Trần Thương biết rõ rằng lời nói của bác sĩ Dư đầy ẩn ý, nhưng thật ra là ám chỉ Tiết Đông, để Trần Thương tỉnh táo một chút.

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm, cám ơn, trong lòng tôi biết rõ điều đó.

Chủ nhiệm Dư nhẹ gật đầu, sau đó cầm lấy điện thoại gọi cuộc điện thoại:

- Anh ở đâu?

- Đi ị.

Câu trả lời của bác sĩ Mã khá là phá hư bầu không khí.

Trên đầu Dư Dũng Cương lại hiện ra gân xanh, im lặng ba giây đồng hồ:

- Đến đại sảnh, tôi có nhiệm vụ này giao cho bác sĩ Mã

Không bao lâu, bác sĩ Mã đi tới, thoạt nhìn trong rất thoải mái.

Dư Dũng Cương thấy thằng nhãi này thì hơi tức giận:

- Trần Thương muốn làm một ca phẫu thuật loại bỏ máu tụ dưới màng cứng, bác sĩ Mã cùng thực hiện, hỗ trợ cho Trần Thương một chút.

Mã Nguyệt Huy cũng là thành viên tiên phong của tổ khoa chỉnh hình và có thể cùng ngoại khoa thực hiện phẫu thuật, Mã Nguyệt Huy cũng là người chủ nhiệm Dư rất tin tưởng.

Chẳng qua, khi nghe thấy chủ nhiệm Dư để cho Trần Thương thực hiện loại phẫu thuật này hơi bất ngờ, thay đổi sắc mặt

- Chủ nhiệm Dư, anh nói nghiêm túc à? Anh để bác sĩ Trần Thương làm phẫu thuật loại bỏ xuất huyết dưới màng cứng?

Lão Dư gật đầu:

- Nhanh đi, người bệnh chính là Mễ Đế.

Nói xong, Dư Dũng Cương quay người rời đi.

Mã Nguyệt Huy đứng yên một chỗ nhìn Trần Thương, khuôn mặt trong rất vô tội:

- Bác sĩ Trần, từ trước tời nay chúng ta không thù cũng không oán với nhau, không phải cậu muốn thanh toán nghề nghiệp kiếm sống của tôi chứ?

Trần Thương không để ý tới lão Mã, trực tiếp vào trong phòng cấp cứu, tìm tới Mễ Đế.

Cầm giấy cho cô ấy ký tên.

Mễ Đế nhìn Trần Thương, ánh mắt rất kiên định:

- Bác sĩ Trần, tuyệt đối không được cho Tiết Đông phẫu thuật cho tôi

Trần Thương cười nói:

- Yên tâm đi, chúng tôi có đội ngũ bác sĩ ưu tú hơn.

Bối Vĩnh Khang nghe thấy câu nói này, bất đắc dĩ ưỡn ngực ngẩng đầu.

Mà trong lòng Mã Nguyệt Huy hơi bỡ ngỡ.

Bác sĩ Mã cảm thấy Trần Thương đã thay đổi rồi, bác sĩ Trần đã học được cách “nói dối”.

Phẫu thuật thần kinh, Trần Thương tuyệt đối đừng làm ra chuyện lớn gì, hiện tại tim tôi đập rất nhanh và cực kỳ loạn nhịp

Hiện tại nói dối cũng vô ích

Mười phút sau, điện thoại từ phòng phẫu thuật gọi đến, có thể chuẩn bị tiến hành.

Mà Trần Thương nhìn qua Vĩnh Khang và bác sĩ Mã, gật đầu với hai người, nói:

- Đi thôi

Trong lòng Bối Vĩnh Khang vẫn hơi mong đợi

Bất kể nói thế nào, Bối Vĩnh Khang cũng rất tin tưởng Trần Thương, tin tưởng Trần Thuong có thể làm tốt phẫu thuật khoa thần kinh.

Bởi vì giáo sư Trần cũng không phải người bình thường

Được mọi người bí mật gọi là ngành nghề chức vụ giáo dục.

Bất kì phòng ban nào có thể phẫu thuật thì Trần Thương đều có thể làm loại phẫu thuật đó.

Khỏi cần phải nói, vừa mới tới trung tâm Cấp cứu không được bao lâu?

Ngoại khoa tổng hợp và ngoại khoa tim giờ đã có sự tiến bộ trình độ?

Cái này căn bản không phải là quan trọng

Cấp cứu sáu khoa tổ 4 đã làm cho phòng ban vô cùng lúng túng, mặc dù họ đã xây dựng được mục đích và kế hoạch về ngoại khoa thần kinh nhưng không đủ kiến thức về lĩnh vực này.

Thế nhưng người ta không tin tưởng vào ngoại khoa thần kinh cho lắm, vì lẽ đó cơ bản các ca phẫu thuật họ đều đi chỗ khác, còn lại đều là một số người nhà không đồng ý tiểu phẫu.

Như vậy có thể đề cao?

Làm bác sĩ, loại này cần kỹ thuật, trên cơ bản chính là anh có bao nhiêu năng lực thì kiếm bao nhiêu tiền

Đều là nuôi sống gia đình, ai lại không muốn mình học thêm chút kỹ thuật để kiếm chút tiền chứ?

Vì vậy cấp cứu tổ 4 thật sự là một điều kiện rất tốt để phát triển kỹ thuật.

Bối Vĩnh Khang chờ mong Trần Thương có thể cùng họ làm ra một chút thay đổi.

Mà hiện tại, trong lòng Mã Nguyệt Huy cực kỳ phát sầu, cầm trong tay bảng kiểm tra và lịch bệnh của Mễ Đế bản.

- Haizz, huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên tắc nghẽn phù thũng, gây nên xuất huyết, ở dưới màng cứng! Thế nhưng... Trần Thương, huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên vị trí, cậu phải chú ý một chút, nơi này có rất nhiều rối tĩnh mạch, thật sự rất khó

- Hơn nữa, cậu nhìn khu vực này, bởi vì phù thũng khẳng định dẫn đến một bộ phận bên trong cơ thể hoại tử, muốn xử lí triệt để cần có thời gian, nhưng mấu chốt là không thể phá hư...

Lúc này, Mã Nguyệt Huy hóa thân trở thành một bác sĩ lải nhải

Vì nghề nghiệp kiếp sống của mình, bác sĩ Mã cũng thật sự là liều mạng.

Bác sĩ Mã cảm giác CPU của mình chưa từng vận chuyển nhanh như vậy.

Khi rửa tay, lão Mã thật nhanh tủi thân khóc:

- Giáo sư Trần, bác sĩ Trần, hay là... Tôi sẽ không như thế này?

Trần Thương rửa tay xong, nhìn lão Mã:

- Bác sĩ Mã, tôi thật sự biết phẫu thuật khoa thần kinh

Mã Nguyệt Huy giận dữ:

- Cậu biết? Cậu biết cái quần què gì, mà cậu biết

Trần Thương cũng không giận, rửa tay, đến bên trong phòng mổ, mặc áo phẫu thuật, phẫu thuật sắp bắt đầu.

Y tá còn chưa có bắt đầu cạo đầu, cần sớm bắt đầu chuẩn bị.

Định vị chẩn bệnh là đối ngoại khoa thần kinh bác sĩ đến nói rất quan trọng.

Kết hợp CT, hạch từ, DSA kiểm tra các loại lâm sàng, đối với bệnh biến bộ vị cùng xung quanh kết cấu liên quan trước phẫu thuật cần phải kỹ càng thêm phân tích, để tuyển chọn thích hợp vào đường phẫu thuật, tranh thủ thu được hiện rõ tốt nhất, tận khả năng tránh đi trong đầu quan trọng kết cấu, gia tăng phẫu thuật tính an toàn cùng tranh thủ hiệu quả tốt đẹp.

Mà bây giờ phẫu thuật cũng không cần cạo tóc toàn bộ, về sau cần bác sĩ mổ chính định vị chuẩn xác, y tá sẽ bắt đầu tiến hành chuẩn bị, gội đầu cạo tóc

Hơn nữa, hiện tại phẫu thuật mổ sọ đại đa số đều là phẫu thuật nội soi, đây đối với bác sĩ nội soi thao tác yêu cầu rất cao.

Bởi vì bác sĩ thực hiện thao tác là nhìn thấy hình ảnh sẽ ngược lại, cái này cần người có cảm giác không gian tốt cùng thao tác cảm giác.

Cái này không chỉ có là cần rèn luyện, bẩm sinh thiên phú, may mắn cũng chiếm một phần rất lớn

Trần Thương đi đến đầu Mễ Đế, đối với y tá nói:

- Cái này một mảnh cạo tóc là được rồi, những chỗ khác có thể giữ nguyên.

Trần Thương có tư duy không gian đồ rất tốt, kết hợp đầu CT, kết quả hạch từ, tạo ra cái biểu đồ cấu tạo trong đầu của người bệnh như thế nào, có thể rất nhanh nhận đến một cái tinh chuẩn vị trí biểu đồ

Bác sĩ Mã thấy Trần Thương đi qua, trực tiếp tùy ý chỉ ra vị trí phẫu thuật, lập tức tim Mã Nguyệt Huy đập mạnh và loạn nhịp, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Thận trọng chút

Y tá bắt đầu chuẩn bị gội đầu tóc cạo tóc làm sạch làn da.

Không bao lâu, da đầu được xử lý ra một khối, Trần Thương bắt đầu làm một cái tiêu ký.

Sau khi nhìn thấy cái tiêu ký, Mã Nguyệt Huy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói thầm trong lòng, Trần Thương này thật biết phẫu thuật khoa thần kinh?

Dù sao vừa rồi tiêu ký làm rất chuyên nghiệp, nơi này mở miệng là thích hợp nhất.

Bối Vĩnh Khang bên này cũng là mong đợi.

Trần Thương lại ra ngoài rửa tay một lần nữa, trở về mặc quần áo tử tế, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu

Chương 1267: Tuyệt Đối Là Cao Thủ

Mà lúc này bên ngoài phòng mổ, Tiết Đông đã liên lạc được với y tá trưởng ở bên ngoài, muốn trực tiếp mở cuộc phẫu thuật.

Nhưng suy nghĩ một chút, Tiết Đông nhịn không được lắc đầu, có gì có thể nhìn chứ

Người trẻ tuổi, đều có lòng hiếu thắng, chẳng qua chỉ muốn thể hiện mình

Đối với Trần Thương, Tiết Đông cũng không thua kém gì, nhìn chung thì vẫn có chút tài hơn.

Vì hai người không cùng chung lĩnh vực, nên cũng chưa bao giờ trực tiếp so tài hay trao đổi với nhau.

Nhưng bây giờ, Trần Thương muốn làm phẫu thuật thần kinh, Tiết Đông có chút mong đợi kết quả như thế nào

Đến mức chuyện của Mễ Đế, Tiết Đông vẫn không xem đó là một chuyện quan trọng.

Anh cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, dù sao Mễ Đế cũng tình nguyện, trong chuyện này không hề ép buộc, không có phạm pháp, càng không có phạm tội.

Sau khi do dự một lát, Tiết Đông đột nhiên cười cười, đứng dậy rời đi.

Bản thân vẫn còn không thiếu chút điểm tự tin ấy sao?

Mà lúc này trong phòng mổ, Mễ Đế đã được chụp nội khí quản, gây tê toàn thân.

Lúc này Mễ Đế bị tụ máu dưới màng cứng hỗn hợp, có hai loại xuất huyết, một loại là cục máu đông thể rắn, còn có một loại hình dáng chất lỏng, cho nên lựa chọn là trực tiếp mở nắp sọ và cắt bỏ khối máu tụ.

Ban đầu phẫu thuật là mổ sọ, nhưng mở xương sọ ra lại không thể tổn thương màng cứng, đây mới là khảo nghiệm thực lực của bác sĩ.

Đây giống như ví dụ về thí nghiệm lớp vỏ trứng gà và màng trứng gà, rất dễ bị tổn thương.

Bác sĩ lâm sàng cần dùng khoan mài rơi lớp vỏ trứng gà, lại không thể tổn thương màng trứng gà, chuyện này bác sĩ cần phải có một đôi tay cực kỳ cẩn thận và khéo léo

Mà lúc này, sau khi xác định mở miệng, rạch ra da đầu, để lộ ra xương sọ

Xương sọ được tạo thành từ nhiều xương dẹt với nhau, dựa theo yêu cầu thao tác, cần xử lý xương dẹt thái dương phần trước trán

Mà sau khi xác định thao tác cần thực hiện, Trần Thương tiếp nhận máy khoan điện.

Nói thật, đây cũng là lần thứ nhất Trần Thương thực hiện trên người thật, không gian trong phòng mổ có chút khác biệt so với không gian huấn luyện.

Trong lúc nhận được máy khoan điện, cảm giác của Trần Thương có chút chấn động, anh để cho tâm trạng bình ổn lại.

Cho máy khoan điện từ từ hướng về phía dưới, khi mở xương sọ ra, cần phải có đầy đủ kiên nhẫn, không nóng không vội, phải thật kĩ trong từng thao tác

Mã Nguyệt Huy nhìn dáng vẻ của Trần Thương lúc này, đột nhiên có một chút sửng sốt, trong lòng nói thầm một tiếng: Cố lên Trần Thương

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương nắm rõ tất cả các kỹ năng làm sạch vết thương một cách hoàn mỹ, đã không biết bao nhiêu lần mổ sọ mới có thể luyện ra kĩ năng như vậy?

Thời gian một giây một phút trôi qua, Mã Nguyệt Huy và Bối Vĩnh Khang đứng ở bên cạnh hỗ trợ.

Sau khi khoan xương sọ thành công, Trần Thương đặt xương dẹt trong khay, sau đó chuẩn bị bắt đầu rạch ra mảnh màng cứng

Vào lúc này, khi Trần Thương lấy tay chạm đến màng cứng, lập tức nhíu mày

Vội vàng nói với Mã Nguyệt Huy:

- Bác sĩ Mã, chuẩn bị tấm ép não

Mã Nguyệt Huy vừa nghe thấy, lập tức gật đầu

Có thể mới vừa rồi Trần Thương cảm nhận được áp lực nội sọ?

Hoàn toàn chính xác

Lúc này màng cứng rất căng cứng, áp lực não rất cao.

Trần Thương tiếp nhận tấm ép não, trải qua vết mổ nhỏ trên màng cứng, đưa vào dưới màng cứng, nhẹ nhàng ép xuống vỏ não

Tiếp đó mau chóng rạch màng cứng, cắt bỏ

Toàn bộ quá trình gọn gàng và rất nhanh, hai tay phối hợp không có chút kẻ hở nào

Từng thao tác lập tức làm cho mắt của Bối Vĩnh Khang và mọi người trong phòng mổ sáng lên

Có thể phối hợp hai tay một cách nhuần nhuyễn như vậy là rất tốt.

Hoàn toàn chính xác, có thể nói hai tay của Trần Thương thực hiện thao tác nội soi là không có chút khe hở nào

Tay trái có thể phối hợp với tay phải hoạt động linh hoạt.

Đây mới là bác sĩ khoa ngoại trời sinh?

Thao tác phẫu thuật của bác sĩ khoa ngoại rất mạnh, một cái tay tác dụng là có hạn, thậm chí rất nhiều bác sĩ khoa ngoại bắt đầu luyện tập tay trái, cứ như vậy, hi vọng có thể đạt tới hiệu quả tốt hơn

Khi bác sĩ gây mê nhìn thấy Trần Thương có thể phẫu thuật bằng hai tay, cũng không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng 'Quá tuyệt'

Bác sĩ gây mê như được mở rộng thêm tầm mắt, có thể dùng hai tay để phẫu thuật, không phải người bình thường có thể làm được.

Thao tác của Trần Thương nhìn như rất đơn giản, nhưng lập tức đã làm cho tất cả mọi người sáng mắt ra.

Thao tác nhìn như đơn giản, nhưng cần phải chú ý phối hợp, phần lớn trong tình huống như vậy đều phải nhờ người đến hỗ trợ tiến hành.

Nhưng rất dễ dàng rạch ra màng cứng vì trong quá trình thiếu hụt cân đối, dẫn đến sưng tấy não nghiêm trọng, tổ chức từ vết rạch khá nhỏ bên trong phình to ra, làm cho vỏ não rách ra.

Mà một mình Trần Thương làm chuyện hai người, làm cho Mã Nguyệt Huy đứng ở một bên cảm giác mình có chút dư thừa

Sau đó, màng cứng đã được rạch ra, Trần Thương nói với Mã Nguyệt Huy:

- Rửa nước muối sinh lí

Bác sĩ Mã vội vàng gật đầu, dùng rửa nước muối sinh lí thuật dã và rửa sạch máu từ xương dẹt xuống khá xa phía ngoài vị trí não.

- Ống hút dịch

Bối Vĩnh Khang vội vàng đưa qua, Trần Thương dùng ống rửa dịch cầm bên tay trái, tay phải thì bắt đầu cẩn thận xử lý từng chút một để não ngừng hoạt động

Quá trình này cần người có sự cẩn thận, tỉ mỉ

- Thiết bị đông máu lưỡng cực

- Ống hút dịch

- Màng cứng bóc ra

Lúc này, Mã Nguyệt Huy từ trợ thủ hóa thân thành y tá dụng cụ, nhưng nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, vào lúc này, tất cả mọi người nín thở, ngưng mọi hoạt động.

Bởi vì đây là lần đầu mọi người nhìn thấy có người có thể đồng thời bóc ra màng cứng và dùng thiết bị đông máu lưỡng cực.

Nhưng, hết lần này tới lần khác Trần Thương đều làm rất tốt.

Lúc này, tay phải của Trần Thương cẩn thận từng li từng tí bóc ra từng mảnh bị hoại tử, khi nhìn thấy nơi não vỏ não xuất huyết, tay trái nhíp cho lưỡng cực lập tức vào chỗ, tỉ mỉ tiến hành cầm máu

Máy hút dịch không ngừng loại bỏ não bị hoại tử, phía dưới rửa nước muối sinh lí, rất nhanh xuất hiện huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên não

Vào lúc này, cũng đã đến mấu chốt của quá trình phẫu thuật

Xử lý tắc nghẽn huyết khối trên xoang tĩnh mạch dọc, phương pháp xử lý bước này rất nhiều, cơ bản dựa theo ý nghĩ của chủ nhiệm Hồng Thăng, là thành lập một phẫu thuật bắc cầu xoang ngang Sindou

Nhưng điểm hại của loại phẫu thuật này thật ra rất rõ.

Đó chính là Trần Thương không biết

Vì lẽ đó, chủ nhiệm Hồng Thăng đột nhiên nghĩ đến một phương pháp hữu hiệu hơn: Phương pháp đặt nội khí quản xoang tĩnh mạch tan huyết

Loại phương pháp này hiệu quả rất rõ, hơn nữa tổn thương nhỏ, nhưng cần thao tác một vi ống thông siêu lọc trước xoang dọc trên bộ phận rạch ra miệng nhỏ, dùng vi ống thông siêu lọc cắm vào trong xoang

Sau đó bắt đầu dùng urokinase bơm vào, đạt tới hòa tan tắc động mạch

Nhưng, loại phẫu thuật này có một tác hại, chính là cần dùng dao mổ hiển vi vượt qua những phức tạp trong não, đến huyết khối tĩnh mạch màng cứng, sau đó tiến hành thao tác vi ống thông siêu lọc.

Cứ như vậy, cần bác sĩ mổ chính phải ổn định hai tay để hoàn thành rạch ra huyết khối tĩnh mạch màng cứng

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói làm là làm

- Dùng dao mổ hiển vi

Lão Mã vội vàng đưa qua, mà đúng lúc này, bản thân Trần Thương cũng bắt đầu ngừng thở, để cho mình tỉnh táo lại.

Sau đó, Trần Thương cần vượt qua vỏ não, mặc qua khe hở thần kinh, xung quanh mạch máu tĩnh mạch, hoàn thành thao tác dao mổ.

Đây chính là phẫu thuật sọ não càng thêm cao thâm

Mọi người cần chuẩn bị tinh thần kết hợp thật tốt, hơn nữa còn không thể làm tổn thương dù là nhỏ nhất

Trong lúc nhất thời, mọi người đều biết Trần Thương muốn làm gì, lúc đầu Mã Nguyệt Huy muốn ngăn lại, nhưng thấy Trần Thương rất quyết tâm

làm được, đã chấp nhận, lúc này, có lẽ đã tin tưởng tay nghề của Trần Thương

Giờ khắc này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm màn hình.

Mà vào lúc này, tay trái của Trần Thương bóc ra, tay phải của anh dùng dao mổ hiển vi, cứ như vậy xuyên qua ở giữa.

Cẩn thận từng li từng tí, đây cần tinh chuẩn ổn định hai tay, không được có chút run rẩy, nếu không đều sẽ tổn thương tổ chức trung tâm não.

Một giây một phút, mồ hôi trên thái dương mỗi người đã xuất hiện.

Giờ khắc này, Trần Thương vội vàng nói:

- Vi ống thông siêu lọc

Thành công

Mọi người rõ ràng thấy, Trần Thương dùng dao mổ hiển vi, thành công cắt ra huyết khối tĩnh mạch màng cứng

Vào giây phút phẫu thuật thành công, Mã Nguyệt Huy, Bỗi Vĩnh Khang và mọi người không thể kiềm được sự hưng phấn, thốt lên:

Tuyệt vời

Quá tuyệt

Thao tác một tay này, tuyệt đối xem như cao thủ

Chương 1268: Rất Đơn Giản

Thao tác vừa rồi của Trần Thương có thể nói là đã làm cho mọi người xung quanh ướt đẫm mồ hôi

Mặc dù mọi người đều biết Trần Thương là mổ chính

Không thể nghi ngờ thao tác của Trần Thương, nhưng dạng thao tác này có chút quá mức nguy hiểm.

Sử dụng phẫu thuật bắc cầu xoang ngang Sindou tương đối đơn giản hơn một chút không được sao?

Loại này cần dùng dao mổ hiển vi đi xuyên trong đầu, thực tế rất kích thích người nhìn

Mã Nguyệt Huy thực sự cảm nhận được adrenalin tăng vọt, lúc này, Mã Nguyệt Huy không thể kiềm chế được bản thân, kêu một tiếng 'Tốt'

(*): hoocmon adrenalin.

Quá tuyệt

Hoàn toàn chính xác, thành công chính là tăng vọt adrenalin, thất bại chính là tăng vọt insulin.

Lúc này, trong phòng mổ, ai cũng lau vệt mồ hôi trên mặt, không chỉ riêng Trần Thương, sự lo lắng đang ngập tràn

Phương pháp đặt nội khí quản xoang tĩnh mạch tan huyết thậm chí có thể nói là một loại Liệu pháp trúng đích

(*): Nền tảng của y học chính xác, là một trong những phương pháp điều trị cơ bản quan trọng trong điều trị đa mô thức ung thư bằng cách nhắm vào sự phát triển, phân chia và lan rộng của tế bào ung thư.

Dù sao anh đều tiêm thuốc trực tiếp vào đầu bệnh nhân, nếu như không thể hòa tan được thì không thể suy nghĩ được

Vừa rồi, thật sự là vô cùng nguy hiểm.

Chỉ cần một sơ hở trong khi dùng dao mổ hiển vi, hoặc tay bóc tách có chút run rẩy, thì sẽ xảy ra vấn đề lập tức

Nhưng phẫu thuật rất thành công, hai tay của Trần Thương rất ổn định, hơn nữa, tay trái và tay phải phối hợp vô cùng nhịp nhàng

Trần Thương nhịn không được đắc ý.

Nhưng, một phần kiêu ngạo này, Trần Thương đích thật hoàn toàn xứng đáng

Dù sao, khỏi cần phải nói, toàn bộ trung tâm bệnh viện Cấp cứu có thể làm được thao tác vừa rồi, không đến 5 người

Đây cũng không hề khoa trương.

- Bơm 4000U/min urokinase vào

Vào lúc này, Trần Thương vội vàng nói.

Bối Vĩnh Khang đứng một bên, đã vội vàng gật đầu

Hiện tại, Trần Thương thật sự rất hưng phấn, vì thao tác vừa rồi đã chứng minh được: Trần Thương không có thành kiến với khoa nội thần kinh

Thật ra! Đường đường là khoa ngoại lớn mạnh, Trần Thương không học một chút về cách chữa bệnh chuyên môn, vẫn có thể xem thường khoa Ngoại thần kinh

Đây không hợp lý

Nhưng người ta không biết sự tài hoa, tài tình ẩn sâu bên trong con người Trần Thương

Chậc chậc chậc, nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được cảm xúc, xúc động một tiếng, sau này ngày tháng tốt lành tới rồi sao? Thời gian kham khổ cuối cùng cũng qua rồi

Sau một hồi tiêm thuốc, Trần Thương và các bác sĩ đứng xung quanh lập tức nhíu mày

Bởi vì mọi người phát hiện, tắc mạch máu này không có phản ứng

Vào lúc này, tiếp tục dùng urokinase bơm vào hay không?

Nếu như thời gian dài sử dụng tan huyết, urokinase có thể làm cho nhiệt độ tăng cao và làm cho vết thương biến chứng xuất huyết.

Bản thân người bệnh đã bị xuất huyết não, hiện tại nên sử dụng hay không đây?

Lập tức trở thành vấn đề

Nhưng, hiện tại lỗ hổng cũng xuất hiện, thuốc cũng cho vào rồi, nếu như vô dụng, sẽ xấu hổ đến cỡ nào

Trong lúc nhất thời, vấn đề này lại lần nữa làm khó mọi người

Vào lúc này, Trần Thương cũng cảm thấy rất khó, hai mi nhíu lại, không biết nên xử lý như thế nào?

Vào lúc này, Trần Thương có một ý nghĩ rất to gan

Như một thói quen, Trần Thương đã nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy.

Mã Nguyệt Huy lập tức run lên trong lòng:

- Trần Thương... Anh muốn làm gì?

Trần Thương chậm rãi ung dung nói:

- Loại bỏ tắc động mạch

Nghe thấy câu nói này của Trần Thương, mặt của Mã Nguyệt Huy đã tái xanh

Trần Thương, chúng ta không thể nghĩ lại sau đó làm sao?

Bối Vĩnh Khang cũng bị câu nói này của Trần Thương dọa sợ:

- Giáo sư Trần... Đây, cần phải suy nghĩ lại nha

Trần Thương gật đầu nói:

- Tôi đã suy nghĩ ba lần.

- Nếu tắc động mạch này không được xử lý, sau đó còn phải lặp lại

- Hơn nữa, mọi người hãy nhìn vào nơi này, chúng ta không cần mạo hiểm giống như vừa rồi, chỉ cần tắc nghẽn xoang tĩnh mạch đoạn xuất hiện, rạch ra 2cm chỗ rẽ rìa ngoài xoang tĩnh mạch, sau đó dùng chỉ khâu dắt kéo hai bên vết rạch ra, dùng miệng lớn máy hút dịch đưa vào bên trong vết rạch, hút ra tắc động mạch

Sau khi Trần Thương nói xong, nhịn không được nói:

- Cứ như vậy, rất đơn giản

Một câu đơn giản, đã làm cho mọi người xung quanh cảm thấy hoang mang.

Đơn giản sao?

Đây đơn giản chỗ nào?

Đây rõ ràng còn muốn khó khăn hơn so với chuyện vừa rồi

Đối với Trần Thương thì đơn giản, nhưng với chúng tôi là một cái gì đó rất khó khăn?

Giờ khắc này, đột nhiên bên trong lòng Bối Vĩnh Khang và Mã Nguyệt Huy đứng cùng một vị trí, đồng thời Mã Nguyệt Huy cũng rất lo lắng trong lòng

Đây không phải là một ngày một buổi có thể luyện thành, Mã Nguyệt Huy cũng biết bệnh tim cũng cần phải dưỡng tốt

Vào lúc này, Trần Thương nói rạch ra, rồi chốt là một thao tác đơn giản, rất bình thường, Bối Vĩnh Khang không thể lường được chuyện này.

Nhưng ngay lúc này, Trần Thương đã cầm dao mổ hiển vi lên dùng

Mã Nguyệt Huy thấy thế, thở dài, cảm giác lo lắng

Màng cứng xoang tĩnh mạch là màng cứng xếp thành ống dẫn tĩnh mạch trào ngược, cắt ngang trên mặt huyết khối xoang tĩnh mạch dọc hiện lên hình tam giác, hình thái này giữ vững tĩnh mạch máu chảy ngược về.

Mà Trần Thương đã nói là chọn rạch xoang, góc ra tĩnh mạch, có thể sẽ tổn thương nhỏ đối với xoang tĩnh mạch khoang, hơn nữa vị trí bị rạch dễ dàng bị chèn ép cầm máu

Nhưng, vấn đề bây giờ chính là thao tác này chỉ có thể một người tiến hành.

Vì không gian phẫu thuật có hạn, hơn nữa vị trí đặc thù, Trần Thương cần rạch ra chỗ rẽ rìa ngoài xoang tĩnh mạch 2cm, đồng thời dắt kéo vết rạch ra hai bên, sau đó vẫn phải đưa vào máy hút dịch trong vết rạch, hút ra tắc động mạch

Như vậy, tất cả trách nhiệm đều dồn lên trên người Trần Thương, ngược lại bọn họ lại rất nhẹ nhõm.

Nhưng... Chính loại nhẹ nhõm này, để bọn họ cảm giác rất không thoải mái.

Như lái xe, ngươi ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhìn tài xế lái trên đường núi, cái loại cảm giác này... Không an tâm bằng bản thân cầm lái

Nhưng bọn họ không biết Trần Thương là một người tài xế kỳ cựu, có tay nghề cao

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương đã đưa máy hút dịch cho lão Mã, nói:

- Một hồi anh đưa cho tôi, tôi xử lý trước

Nói xong, anh dùng một tay cầm kẹp dài, một tay cầm dao mổ hiển vi cẩn thận tìm kiếm bên trong.

Đám người Bối Vĩnh Khang khẩn trương, lo sợ nhìn màn hình

Bọn họ cảm thấy có chút thẹn với Dư Dũng Cương, rõ ràng là tới làm trợ thủ, nhưng đến bây giờ, bọn họ vẫn như cũ làm công việc là Quan sát

Không có cách nào

Quan sát dù sao mạnh hơn nhiều so với tặng đầu người.

Vào lúc này, Trần Thương đã rạch ra, sau đó, cái kẹp vội vàng mở ra, bởi vì tắc nghẽn, cộng thêm lão Mã đứng một bên kẹp đóng xoang tĩnh mạch, máu chảy ngược cũng không có tràn ra bao nhiêu

- Máy hút dịch

Trần Thương lấy ra dao mổ, nhanh chóng hoán đổi máy hút dịch.

Sau đó, đã bắt đầu công việc

Tất cả, phát sinh quá nhanh, ngay cả Bối Vĩnh Khang và lão Mã đều chưa thấy rõ.

Nhưng, biết rõ rằng máy hút dịch đã hút ra tắc động mạch

Giờ khắc này, tất cả mọi người ngạc nhiên mừng rỡ.

Thành công

Thật sự thành công.

Qúa tài giỏi

Lần này là thật sự rất tài giỏi

Sau khi, Trần Thương hút ra được, nhanh chóng bắt đầu bước khâu lại

Xử lý toàn bộ mọi chuyện cực kỳ lão luyện, đây căn bản không giống như là một bác sĩ trẻ tuổi có thể làm được.

Nhưng! Trần Thương quả thật làm được.

Đợi đến sau khi Trần Thương xử lý xong, khâu lại hoàn tất, phòng ngừa tắc động mạch lại hình thành lần nữa.

Giờ khắc này, tất cả mọi người nhẹ nhõm thở ra

Cho đến bây giờ, cuộc phẫu thuật này cuối cùng cũng thành công.

Trần Thương cũng bị chính thao tác ăn khớp vừa rồi làm cho chấn kinh đến, anh không nghĩ tới, hai tay hợp tác sẽ thuận tay như thế

Hình như... cảm giác như có hai tay phải

Thực tế quá thuận tiện.

Chương 1269: Có Chút Hao Tâm Tổn Trí Cơ

Anh đã dùng hai tay thành thạo để tạo nên thành tựu như giấc mộng của mọi người

Một bác sĩ khoa ngoại nói: Đúng là một hình tượng đáng cho mọi người noi theo.

Trong lòng Mã Nguyệt Huy suýt chút nữa thì: Trần Thương dùng hai tay để hủy diệt giấc mộng của bản thân.

Vào lúc tiến hành phẫu thuật, Mã Nguyệt Huy lại lần nữa cảm giác được trước đây khi chọn Trần Thương thêm vào tổ tiên phong là một lựa chọn sai lầm.

Dù sao... Trần Thương cũng quá lợi hại, chính là có chút hao tâm tổn trí, mỗi lần phẫu thuật, Mã Nguyệt Huy đều cảm giác như chết đi sống lại, tim cứ đập loạn nhịp liên tục.

Chúng ta không thể hòa hợp một chút sao?

Hơn nữa, Trần Thương là một người rất lợi hại, vốn đã không hợp nhau, thì luôn cảm thấy không hài lòng

Anh đã theo Trần Thương lâu như vậy, nhưng Trần Thương cái gì cũng không có dạy anh.

Ngược lại thì Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm thì được Trần Thương chỉ dẫn rất nhiều, bọn họ học hỏi từ Trần Thương cũng không ít, điều này làm cho Mã Nguyệt Huy lập tức có cảm giác có hơi tức giận.

Bên này, quá trình phẫu thuật thành công đại khái mọi người có thể đều nhìn thấy, nhưng trình tự thật sự như thế nào thì không thể hiểu được.

Thao tác vừa rồi của Trần Thương có chút quá nhanh

Hoặc nói quá trôi chảy, thao tác này nhìn giống như thao tác nội soi, hơn nữa còn là phẫu thuật sọ não?

Trong lúc nhất thời, Bối Vĩnh Khang và mọi người nhìn thấy một màn phẫu thuật ngoài sức tưởng tượng, sau đó mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ có thể la hét

Thật sự thành công, xoang tĩnh mạch cũng thành công khâu lại

Toàn bộ trình tự phẫu thuật quan trọng nhất, toàn bộ đều do Trần Thương thực hiện thao tác từ đầu cho đến khi kết thúc.

Tuy nhiên, nói như vậy có chút không chính xác, phải nói là nhờ có sự hỗ trợ của Mã Nguyệt Huy đưa dụng cụ cho Trần Thương, bên trong phòng

mổ còn có Bối Vĩnh Khang và ekip y bác sĩ đóng vai trò là cổ động viên, nên Trần Thương mới thuận lợi xử lý xong thao tác quan trọng nhất.

Sau đó chính là khâu xử lý vết thương.

Vừa rồi cách xử lý tắc động mạch cũng là một kỹ năng làm sạch vết thương, nhưng nó đã được biến tướng thành một loại thao tác khác.

Không nghĩ tới rằng rất thành công

Vì điều này chính bản thân Trần Thương cũng nhận thức được rằng, kỹ năng phân tích kết cấu sọ não của mình vẫn còn chút yếu kém, kiến thức của mình vẫn còn chưa đủ cần phải học hỏi và trao dồi thêm nhiều hơn nữa.

Phẫu thuật cấp bậc cao hơn, sự thành công không chỉ là việc phẫu thuật cắt sữa, hơn nữa có lẽ sự quan trọng nhất chính là bước cuối: Khôi phục

Phẫu thuật như thế nào mới có thể không tổn thương tổ chức cơ sở của cơ thể, tốt hơn để tổ chức tiến hành khôi phục, đây là một quá trình lâu dài.

Như kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa, hai quá trình xây dựng đó có rất nhiều điểm giống nhau

Sau đó, như thế nào mới có thể xử lý được những tổ chức hoại tử không khỏe mạnh, để kết cấu tổ chức và cơ thể có thể hồi phục tốt hơn, đây mới là quan trọng nhất.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương cũng chợt nhớ tới vị giáo sư kia đã từng nói qua một câu: Sự thành công lớn nhất của bác sĩ khoa ngoại, chính là trở thành bác sĩ nội khoa.

Trần Thương xử lý rất tinh tế tỉ mỉ, tận dụng tất cả khả năng của mình để xử lý sạch sẽ.

Sau đó, Trần Thương dùng nước muối sinh lí để làm sạch tất cả các vết thương đọng máu, khâu lại rìa màng cứng trên thái dương, từng bước bắt đầu xử lý công việc đóng sọ.

Cả quá trình phẫu thuật rất thuận lợi, chẳng qua là trong quá trình khâu lại màng cứng, Trần Thương lại một lần nữa cảm nhận được hai tay phối hợp hoạt động rất linh hoạt.

Khâu lại màng cứng rất cần sự duy trì áp lực nội sọ hoàn mỹ, vì lẽ đó, bước khâu lại cần người có tay nghề, tính tỉ mĩ, khéo léo

Đây cũng là một cách để khảo sát kinh nghiệm của bác sĩ khoa Ngoại thần kinh.

Hơn nữa, phẫu thuật nội soi sẽ không cảm giác được độ sâu.

Trong hình ảnh chỉ có thể truyền đến mặt phẳng, khi quan sát nội soi phẫu thuật, cũng không thể cảm giác được chiều sâu, vì lẽ đó, nếu trong quá trình phẫu thuật có chút run rẩy đều sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả phẫu thuật.

Vì như vậy, tình huống như thế nào mà Trần Thương bất chấp phẫu thuật dù nó không phải chuyên môn của bản thân, tại sao nghĩ bản thân có thể hoàn thành phẫu thuật một mình?

Bệnh tình của người bệnh tương đối nhẹ, vì lẽ đó, quá trình xử lý cũng không quá phiền phức.

Rất nhanh, đóng sọ hoàn tất.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, quyết định không đưa Mễ Đế đến khoa Ngoại thần kinh để tiến hành khôi phục, mà tiến thành ngay tại khoa cấp cứu.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đã nói với Bối Vĩnh Khang:

- Chủ nhiệm Bối, người bệnh sẽ được chúng tôi giám sát ngay tại ICU, ngày bình thường chủ nhiệm Bối cần phải chú ý nhiều hơn, khổ cực nhiều hơn.

Bối Vĩnh Khang nghe xong, cuối cùng cảm giác được giá trị của mình vẫn còn tồn tại, đã vội gật đầu

- Không có vấn đề, giáo sư Trần yên tâm đi

Sau đó, Trần Thương rời khỏi phòng mổ đi thẳng đến chỗ rửa tay, lúc này tất cả mọi người mới tới để xem kết quả, vừa rồi là một cuộc phẫu thuật phấn khích cỡ nào?

Bác sĩ gây mê nhìn thoáng qua Mã Nguyệt Huy:

- Giáo sư Trần còn biết phẫu thuật thần kinh sao? Trước giờ chưa nhìn thấy qua bao giờ?

Mã Nguyệt Huy nghe xong, lập tức cười thần bí:

- Anh từng thấy qua Trần Thương không biết phẫu thuật gì không?

Một câu, đã làm cho bác sĩ gây mê hoang mang

Phòng mổ có một điểm đặc thù là xưa nay y tá với bác sĩ gây mê thường xuyên tán gẫu với nhau.

Lúc này, Trần Thương chính là đối tượng tán gẫu của bọn họ, chỉ nói về Trần Thương

Khi Mã Nguyệt Huy nói, mọi người đều sửng sốt, muốn phản bác, nhưng... chỉ có thể há mồm không biết làm sao phản bác

Lúc này, Mã Nguyệt Huy tỏ vẻ thần bí đi tới phòng mổ, giống như... Trần Thương rất lợi hại, chẳng khác nào với sự lợi hại của Mã Nguyệt Huy.

- Giáo sư Trần phẫu thuật cũng thật lợi hại

Bác sĩ gây mê Liêu Húc xúc động nói.

- Tôi cũng từng gặp không ít người làm bác sĩ khoa ngoại phẫu thuật, nhưng nói thật, kỹ thuật đơn thuần làm sạch vết thương, tôi chưa thấy ai có

thể qua Trần Thương, giáo sư Trần làm rất tốt

Sau khi Liêu Húc nói xong, tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn thoáng qua anh ta:

- Có phải hơi nói quá hay không?

Liêu Húc lắc đầu:

- Phẫu thuật thần kinh hoàn toàn không giống với những phẫu thuật khác, cấp độ ngay cả chúng ta có thể nhìn ra, nói như vậy, ca phẫu thuật hôm nay, là ca phẫu thuật thần kinh thuận lợi nhất từ trước đến giờ mà tôi nhìn thấy

- Từ trước đến nay, tôi chưa thấy qua một người có thể tùy ý thay đổi dụng cụ trong một không gian lớn như thế, mà vẫn có thể thao tác liên tục, hơn nữa thuận lợi hoàn thành một ca phẫu thuật

Một bên y tá nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Liêu, so với Tiết Đông thì như thế nào?

Với tư cách là một nhân vật minh tinh của khoa Ngoại thần kinh, Tiết Đông là một người cũng có tay nghề rất cao.

Dáng dấp đẹp trai, cao to, kỹ thuật cao, gia thế tốt.

Mấy điều kiện này kết hợp lại, muốn làm một tên sở khanh cũng rất dễ dàng, một thằng đàn ông cặn bã.

Sau đó, Liêu Húc nghe thấy, nhịn không được cười cười:

- Tiết Chính Nhận cũng không giỏi bằng giáo sư Trần, anh ta tính là cái gì?

Sau khi nói xong, Liêu Húc nhìn sang mấy y tá trẻ tuổi đứng xung quanh, nghĩ tới nghĩ lui, nói một câu:

- Mọi người hãy bỏ qua đi, con trai người ta cũng đã năm sáu tuổi, anh ta còn phải cách xa mọi người một chút

Liêu Húc cũng là một người ăn ngay nói thẳng.

Các y tá trong phòng mổ đối với bác sĩ mổ chính rất dễ dàng sinh ra cảm giác sai trái, vì họ rất ngưỡng mộ bác sĩ mổ chính.

Bệnh viện cũng là một tập thể, hạng người gì đều có, ai nói bác sĩ sẽ không ngoại tình khi đã kết hôn?

Bên trong phòng mổ như một cái chợ tin tức, truyền đi một cách nhanh chóng.

Vào lúc này, đột nhiên chủ nhiệm Mã vòng trở lại, chỉ vào Mễ Đế vẫn còn nằm đang hôn mê, nhịn không được mắng một câu:

- Tiết Đông tên kia chính là một tên lòng lan dạ thú, không phải con người

- Mọi người nhìn cô ấy xinh đẹp biết bao nhiêu?

Nghe thấy lời mắng của Mã Nguyệt Huy, Liêu Húc với các y tá cũng không khỏi sửng sốt?

Chẳng lẽ... Người bệnh này có mối quan hệ mờ ám với Tiết Đông?

Thấy tất cả mọi người trầm mặc, Mã Nguyệt Huy nhịn không được nói:

- Mọi người có suy nghĩ vì sao một cô gái trẻ như vậy mà lại bị xuất huyết não hay không?

- Tôi nói cho mọi người biết, vì Mễ Đế đã vì Tiết Đông uống thuốc tránh thai liên tuc trong vòng ba năm, dẫn đến progestogen cả người và hoóc-môn sinh dục bài tiết dị thường, thời gian dài máu trạng thái ngưng cao, vì thế mới dẫn đến tình trạng huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên bị tắc nghẽn

Chương 1270: Tôi Thật Không Biết...

Tin tức Mã Nguyệt Huy chia sẻ cho mọi người biết đã làm nổ tung sự tin tưởng và ngưỡng mộ của mọi người dành cho Tiết Đông

Mễ Đế cô ấy đã bao nhiêu tuổi?

24 tuổi

Uống thuốc tránh thai hơn ba năm, vì một người như thế mà làm nên chuyện như vậy à?

Nói chính xác hơn thì hiệu quả của thuốc tránh thai hoàn toàn tương đối nhỏ, thế nhưng không thể nào không có tác dụng khi một người sử dụng liên tục trong ba năm như vậy?

Công ty dược cũng không thể đoán được có những loại cầm thú như vậy, để cho người phụ nữa của mình sử dụng thuốc trong khoảng thời gian dài như vây

Những lời nói của Mã Nguyệt Huy nói đã làm cho bầu không khí trở nên yên tĩnh một cách lạ lùng.

Có vài y tá, điều dưỡng trẻ tuổi đột nhiên cảm thấy buồn nôn với loại người như Tiết Đông

Liêu Húc bất đắc dĩ nói:

- Mấy năm trước, khi Tiết Đông vừa tới làm việc ở bệnh viện, anh ta vẫn che giấu mọi người về sự thật anh đã kết hôn

- Một người có vẻ ngoài đẹp trai, thân hình cao ráo, gia đình lại có tiền có địa vị trong giới y học, thế nhưng mấu chốt là rất biết giả bộ, gặp ai cũng rất thân thiết, kết giao bạn bè. Đối nhân xử thế cũng hào phóng

- Khi đó không ít bác sĩ ở trong bệnh viện mắt đi mày lại, thế nhưng mọi người cũng không có cảm thấy điều gì bất thường ở Tiết Đông, thế nhưng khi mọi người nhìn thấy kết cấu của Mễ Đế, tôi lại hơi nhìn không được, khi đó các loại phần mềm ZEPETO rất thịnh hành, bầu không khí vốn là căng thẳng, chẳng qua mọi người chỉ cảm thấy Tiết Đông là một người đàn ông phong lưu, nên không nói cái gì, dù sao đó là chuyện của người ta, người ta có quan hệ gì với tôi ta đâu mà quan tâm?

- Ba bốn năm về trước, có một chuyện đã xảy ra, anh ta đã làm cho người con gái, con của một đại lý dược có bầu, lúc đó chuyện rất xôn xao, đại lý dược đó chắc chắn phải bắt anh ta giải quyết, thế là Tiết Chính Nhận đã đứng ra giải quyết.

- Thế nhưng, mọi người cũng mới biết rõ, Tiết Đông đã kết hôn rồi.

- Chúng ta cũng biết thư ký Dương là bạn học cũ của cha Tiết Đông, Tiết Chính Nhận, lúc ấy chuyện cũng rất lớn, vừa lúc ấy có một cuộc phỏng vấn học giả do nhà nước tổ chức cơ hội trao đổi, gửi anh ta đi viện y học Harvard.

- Sau khi trở về, anh ta đã trợ giúp bệnh viện xin hai đầu đề, phát biểu mấy bài luận văn rất có lực ảnh hưởng, cũng coi như là rửa sạch hoàn toàn tai tiếng.

- Nói đến Tiết Đông, mặc dù có cái kia có không tốt, thế nhưng kỹ thuật lâm sàng cũng không phải là tệ.

Nói đến đây, Liêu Húc bất đắc dĩ cười nhạo một tiếng:

- Không ngờ chó không đổi được đớp cứt, lại gây tai họa chó người con gái khác, lần này ác hơn, uống thuốc tránh thai ba năm, thật đúng là cao thủ

Sau khi nói xong, Liêu Húc nhìn sang mấy y tá xưng quanh:

- Các cô tuổi còn rất trẻ, cũng không nên tin tưởng ai, đừng để cho mình bị lỗ vốn

Nghe thấy lời nói của Liêu Húc, lúc này mặt của các nữ y tá biến sắc, họ mới đến bệnh viện mấy năm? Làm sao biết những chuyện này.

Nghe thấy chủ nhiệm Liêu nói nhiều chuyện về Tiết Đông như vậy, từng người từng cái đột nhiên cảm giác thấy cái này ngày bình thường ra vẻ đạo mạo, giờ chỉ cảm thấy Tiết Đông buồn nôn

Nói đến đây, Liêu Húc bất đắc dĩ nói:

- Vì lẽ đó, một người như vậy, dù anh ta có bản lĩnh lớn bằng trời, tôi cũng xem thường.

...

...

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, Mễ Đế được đưa đến phòng giám sát, sau đó Trần Thương bước ra từ phòng mổ, chờ đợi trước cửa phòng phẫu thuật trừ bảo mẫu Bành Trân, còn có thêm hai người con trai.

Thấy Trần Thương đi ra, Bành Trân vội vàng đứng lên đón:

- Bác sĩ, Mễ Đế như thế nào?

Trần Thương an ủi:

- Phẫu thuật rất thuận lợi, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

sau khi hai người con trai nghe thấy vậy thì cũng lập tức nhẹ nhàng thở ra, cầm tay Trần Thương nói:

- Cảm ơn bác sĩ rất nhiều, bác sĩ Trần

- Nếu như không gặp được bác sĩ, tôi sẽ không biết cái cô gái ngốc nghếch này sẽ xảy ra chuyện gì, làm đến những việc gì hơn thế nữa

Một người đàn ông trung niên khác cũng gật đầu, trầm giọng nói:

- Bác sĩ, Mễ Đế sẽ không có những di chứng khác về sau chứ?

Trần Thương sững sờ, lắc đầu:

- Sau khi phẫu thuật vấn đề về di chứng sẽ không lớn, dù sao chẳng qua là dưới màng cứng, không có tổn thương đến quá nhiều vỏ đại não, chảy máu cũng rất ít.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, thở dài nói:

- Vấn đề chính mà tôi muốn hỏi là di chứng về sau của việc uống thuốc, vấn đề nghiêm trọng không?

Thấy Trần Thương sững sờ, hai người vội vàng tự giới thiệu đến:

- Thật xin lỗi, bác sĩ Trần, chúng tôi quên giới thiệu, tôi là bác của Mễ Đế, đây là con của tôi, cha của Mễ Đế là em trai của tôi.

- Hôm qua chúng tôi nhân được cuộc gọi từ bệnh viện, chúng tôi đã vội vã đi đến thủ đô, chúng tôi đã đợi kết quả cho đến ngày hôm nay.

- Chúng tôi nghĩ rằng Mễ Đế chẳng qua là đến thủ đô để lập nghiệp, không ngờ...

- Ai, cũng trách chúng tôi đã không quan tâm đến Mễ Đế.

Trần Thương nghe thấy là người nhà Mễ Đế, mới nói:

- Việc uống thuốc trong thời gian dài như vậy, tôi cần phải có thời gian dài để quan sát, dù sao hiện tại trạng thái cao ngưng tương đối phiền phức...

Sau khi hai người là người nhà của Mễ Đế nghe Trần Thương nói, gật đầu nói:

- Được, bác sĩ Trần, cứ dựa theo phương pháp của bác sĩ Trần là được rồi, chúng tôi lần này tới chính là muốn tìm lại công đạo cho Mễ Đế

- Không sai, họ nghĩ Mễ Đế nhà chúng tôi không có chỗ dựa?

Hai người trung niên là thật tức giận, nhưng nhìn thấy bộ quần áo họ đang mặc rất trang trọng, phẳng lì, một chút không giống như là người bình thường, Trần Thương đột nhiên khụ khụ một tiếng.

- Cái này... chuyện của Tiết Đông tôi không quá hiểu rõ, tôi chỉ biết Tiết Đông là một bác sĩ ngoại khoa thần kinh... cha là Tiết Chính Nhận, là bệnh viện Thiên Đàn... Vợ của Tiết Đông... Trong nhà có ba người... trước kia đã làm cho con gái của một đại lý dược mang thai, nghe nói y dược công ty là...

Sau khi Trần Thương kể lại chuyện nghe thấy được về Tiết Đông ở văn phòng một cách kỹ càng, thở dài nói:

- Xin lỗi gia đình, tôi đối với Tiết Đông thật không phải là hiểu rất rõ, không giúp đỡ được cái gì

Mấy câu nói làm Mã Nguyệt Huy đứng sau lưng hai chân mềm nhũn.

Mặc dù rất hả giận

Thế nhưng... Trần Thương thật sự là không biết à?

Trần Thương này thật sự là xấu tính, quá xấu tính...

Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy cảm thấy mình có lẽ cần phải đối xử tốt Trần Thương một chút, lỡ như sau này chọc tiểu tử này, có thể bán mình không còn một mảnh.

Hai người trung niên cũng sửng sốt, hai mặt nhìn nhau, hơi giật mình.

Sau đó vội vàng nắm hai tay của Trần Thương:

- Quá cảm ơn anh, bác sĩ Trần! Bác sĩ thật sự là một người tốt.

Trần Thương vội vàng khoát tay áo:

- Không có gì, Tiết Đông người này tôi thật sự không biết rõ, hôm nay tôi đã nhìn thấy anh ta chỉ có hai cái điện thoại, mật mã mở khóa tôi không nhớ rõ lắm, hình như là 271921, có lẽ là như vậy.

Ánh mắt của Trần Thương là thật tốt, hôm nay Trần Thương mới quen biết với Tiết Đông, tự nhiên phát hiện anh ta có hai cái điện thoại, hơn nữa bởi vì mang găng tay không có cách nào mở khóa, không cẩn thận cũng để Trần Thương nhìn thấy mật mã điện thoại của Tiết Đông.

Trần Thương thật không phải là cố ý.

Sau khi nói xong, Trần Thương thở dài:

- Hai người cũng rất bận rộn, tôi sẽ không quấy rầy hai người.

Hai người trung niên lập tức sửng sốt

- Bác sĩ Trần, ân tình của anh tôi không có thể nào cảm tạ hết được, đây là danh thiếp của tôi, sau này hãy thường xuyên liên lạc với tôi.

Trần Thương lắc đầu, nhận danh thiếp và đi về phía trước

- Công ty trách nhiệm hữu hạn văn hóa truyền thông Mễ Nhạc: Mễ Nhạc.

Trần Thương sững sờ, là một gia đình làm truyền thông...

Thế là Trần Thương nhanh chân đi thẳng về phía trước.

- Bác sĩ Trần, mật mã điện thoại của tôi là gì?

- 801231

Sau khi Trần Thương nói xong, đột nhiên sững sờ:

- Không phải, tôi nói bậy.

Mã Nguyệt Huy đột nhiên sửng sốt, sắc mặt thấp thỏm lo âu, cảm giác điểm yếu của mình đã bị người ta tóm được, trong lúc nhất thời, không có

cảm giác an toàn

Chương 1271: Tôi Thật Là Khó...

【 Đinh! Phẫu thuật hoàn thành, hoàn thành liên hoàn nhiệm vụ, nhận được ban thưởng: Hệ thần kinh chẩn bệnh học (cấp hoàn mỹ) ! 】

Trần Thương đang nhẹ nhàng đi về phía trước, đột nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên làm cho Trần Thương chấn động.

Từ hôm nay trở đi.

Tôi, Trần Thương, một bác sĩ ngoại khoa nhưng có thể phẫu thuật nội khoa

Lúc này, Trần Thương đi bộ cũng toát lên vẻ quý phái.

Không sai, từ giờ trở đi, cuối cùng Trần Thương cũng tiến vào lĩnh vực học bá.

Mà lại lập tức nhận được chẩn bệnh học cấp hoàn mỹ.

Sau lưng, Mã Nguyệt Huy làm bộ điềm đãm như không có việc gì lấy điện thoại ra thay đổi mật khẩu một chút, thế nhưng... Đổi đi rồi đổi lại, cuối cùng sợ mình quên mật mã.

Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy đột nhiên thấy mình tự làm khó bản thân mình

Nhìn Trần Thương phía trước, Mã Nguyệt Huy đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, nhanh chân đi vài bước về phía trước:

- Trần Thương, đúng rồi, tôi có một chuyện quan trọng phải nói với bác sĩ Trần một chút.

- Bác sĩ Mã, tôi thật sự không biết mật mã của anh mà

Trần Thương nói rất nghiêm túc:

- Tôi chỉ là tùy tiện đoán đại, 801121

Sắc mặt Mã Nguyệt Huy lập tức thay đổi

Cái gì? Mật khẩu này là tôi vừa thay đổi mà

Làm sao bác sĩ Trần biết được?

Trong lúc nhất thời, Mã Nguyệt Huy cảm giác như chính mình đã bị Trần Thương chi phối khủng bố

Như thế này thì sống mà cũng không có một chút riêng tư thì sống làm sao

- Bác sĩ Trần, tôi muốn thương lượng chút chuyện?

Mã Nguyệt Huy cảm thấy mình chỉ có thể nhớ được ngày sinh nhật âm lịch và dương lịch của mình, còn những mật khẩu khác thì sẽ nhanh chóng

quên mất cho nên anh quyết định thỏa hiệp một chút.

Trần Thương dừng bước:

- Nói nghe một chút?

Mã Nguyệt Huy vội vàng nói:

- Năm nay, Vương Trung Thành của Ngoại khoa thần kinh sắp bắt đầu thưởng cho bác sĩ, bác sĩ ngoại khoa thần kinh ở các nơi trên cả nước đều có cơ hội tiến cử, năm nay là cơ hội rất lớn cho Tiết Đông.

Trần Thương sững sờ:

- Ý của bác sĩ Mã là?

Mã Nguyệt Huy phủi tay một cái:

- Không sai, ý của tôi chính là muốn anh tiến cử! Chỉ cần bác sĩ Trần tiến cử, thì anh ta sẽ không được gì.

Trần Thương nhìn thấy sự tin tưởng của Mã Nguyệt Huy dành cho chính mình, nhẹ gật đầu:

- Tôi quên mật mã, tiến cử sẽ tiến hành vào tháng mấy?

Thế nhưng, bản thân Trần Thương có một nhiệm vụ màu vàng

Đó là phải nhận giải thưởng Vương Trung Thành của ngoại khoa thần kinh Trung Quốc.

Mặc dù yêu cầu là trong vòng ba năm.

Thế nhưng mình có thể có sự ưu tú trong một năm không?

Vì lẽ đó, trong lúc nhất thời Trần Thương đối với chuyện này cũng là tràn ngập tò mò.

Bản thân Mã Nguyệt Huy chính là thành viên học hội ngoại khoa thần kinh, tự nhiên hiểu rất rõ cái này.

Giải thưởng bác sĩ ngoại khoa thần kinh Vương Trung Thành của Trung Quốc hàng năm chính là vinh dự cao nhất của bác sĩ ngoại khoa thần kinh, hàng năm bình chọn một lần, bao gồm một giải thưởng toàn diện, hai giải thưởng học thuật và năm giải thưởng bác sĩ trẻ, trước mắt đã cử hành thành công bảy lần.

Mã Nguyệt Huy biết dựa theo tính cách của Trần Thương tuyệt đối sẽ không thể nào không có hứng thú, cười nói:

- Tháng bảy hàng năm, học hội ngoại khoa thần kinh sẽ mở một lần hội nghị giữa năm, trong lần hội nghị này, mọi người sẽ tiến hành đề danh một số người.

Trần Thương đưa tay tính toán thời gian một chút, còn hơn hai tháng nữa.

- Tôi còn không phải hội viên của học hội ngoại khoa thần kinh.

Mã Nguyệt Huy trực tiếp liếc mắt:

- Bác sĩ Trần cũng không nhìn xem mình là ai à? Ủy viên hội chủ nhiệm Y học Trung Hoa, phó hội trưởng học hội ngoại khoa tổng hợp, phó hội trưởng học hội ngoại khoa tim

- Nếu bác sĩ Trần muốn tiến vào ngoại khoa thần kinh, cái này không phải chỉ cần là một câu nói của anh thôi à?

Những câu nói của Mã Nguyệt Huy đã làm Trần Thương đột nhiên cũng cảm thấy... mình thật đúng là rất lợi hại.

Lúc này, Trần Thương lại đi với một tư thế ung dung, càng kêu hãnh.

Đúng lúc đó, điện thoại Trần Thương vang lên.

- Giáo sư Trần, có một bác sĩ ngoại khoa thần kinh muốn học hỏi anh, muốn xem các bước phẫu thuật trong video hôm trước, giáo sư Trần nghĩ như thế nào?

Sau khi y tá trưởng Đỗ Liêu Hương của phòng phẫu thuật liên lạc được với Trần Thương, trực tiếp hỏi.

Khi Trần Thương nghe Đỗ Liêu Hương hỏi, trong lòng suy nghĩ một chút cũng đã biết có chuyện gì xảy ra.

Các bước tiến hành làm phẫu thuật của Trần Thương, tò mò nhất cũng chỉ có Tiết Đông, người bác sĩ nói là muốn học hỏi cũng không chừng là muốn giúp Tiết Đông xem video?

Y tá trưởng chủ động lấy lòng, Trần Thương còn cười nói:

- Cảm ơn y tá trưởng

Đỗ Liễu Hương nghe thấy Trần Thương cảm ơn, bất đắc dĩ cười:

- Không có chuyện gì, video phẫu thuật của giáo sư cũng không tiện lan truyền rộng rãi cho các khoa, vì vậy tôi chỉ muốn giúp anh kiểm định một chút.

Trần Thương cười nói:

- Y tá trưởng Đỗ thật có lòng tốt với tôi! Không có chuyện gì, cho bác sĩ đó xem đi, để chúng ta còn có thể trao đổi học tập lẫn nhau.

Đỗ Liễu Hương nhẹ gật đầu:

- Được, giáo sư Trần đúng thật là một người thẳng thắn vô tư! Giáo sư cũng rất bận rộn, tôi không làm phiền giáo sư nữa, cám ơn giáo sư.

Trần Thương cười nói một tiếng cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Vào lúc Trần Thương nghe điện thoại, Mã Nguyệt Huy vô tình đã nghe thấy, lập tức chậc lưỡi hâm mộ:

- Aizz! Xã hội này quả thực là quá thực tế

- Y tá trưởng Đỗ lại gọi điện thoại cho Trần Thương, giúp Trần Thương bảo vệ video phẫu thuật đến như thế, có thể là...

- Trần Thương, à không đúng! Sau này tôi không thể gọi tên của anh như vậy, tôi phải gọi là giáo sư Trần mới đúng

Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ nở một nụ cười hài hước.

Trần Thương chẳng biết tại sao, khi Mã Nguyệt Huy gọi mình là giáo sư Trần thì lại giống như có một cái hương vị giáo sư Trần.

- Được rồi, anh vẫn có thể gọi tôi là Trần Thương hoặc bác sĩ Trần, gọi như thế nào cũng được.

Trần Thương vội vàng lắc đầu.

Hoàn toàn chính xác, bình thường thì video phẫu thuật của phòng phẫu thuật, đa số người thật sự là mở một con mắt nhắm một con mắt để cho xem.

Với tư cách y tá trưởng, Đỗ Liễu Hương là người đầu tiên tiếp xúc và xem video phẫu thuật này.

Hơn nữa, tuyệt đối không nên xem thường quyền lợi y tá trưởng của phòng phẫu thuật.

Có thể nói như vậy, đa số y tá trưởng phòng phẫu thuật được lợi không ít một chút so với các chủ nhiệm thấp của phòng ban

Một số y tá phòng phẫu thuật, cũng kiếm được rất nhiều từ các bác sĩ.

Một phòng phẫu thuật của bệnh viện tam giáp cũng mất mấy trăm vạn để cấp cho các y tá trưởng phòng phẫu thuật, đa số y tá trưởng của bệnh viện đều được phân chia theo vị trí của mình, bên cạnh đó có thể đi bất cứ chỗ nào, họ cũng không phải người bình thường.

Hơn nữa, bác sĩ ngoại khoa muốn an bài phẫu thuật, căn bản quấn không ra y tá trưởng bên này, nếu như quy định thời gian ngươi người bệnh không đến, trực tiếp hủy bỏ ngươi phẫu thuật cũng là có khả năng.

Mà video phẫu thuật càng là như vậy, rất nhiều bác sĩ ngoại khoa đủ kiểu lấy lòng Đỗ Liễu Hương, cũng chính là muốn mình có thể copy một chút video.

Thế nhưng, Đỗ Liễu Hương là người rất có đạo đức, ân tình rõ ràng nhất.

Trần Thương là ai, đây chính là người dám phê bình cả viện trưởng Ngô trước mặt mọi người.

Hơn nữa sau khi phê bình xong, Ngô viện trưởng còn phải xin lỗi.

Hơn thế nữa, bên cạnh Trần Thương còn có hai trợ thủ đắc lực, bất luận là Từ Tử Minh hay là Hà Chí Khiêm, đều rất kình trọng Trần Thương

Đừng nhìn là một bồi dưỡng sinh, thế nhưng nếu ai xem thường Trần Thương, cái kết có thể khó lường.

Mã Nguyệt Huy đột nhiên biến sắc, vội vàng nói:

- Thương nhi, tôi cảm thấy, cái người muốn xem video khẳng định không phải là bác sĩ ngoại khoa thần kinh

Trần Thương lập tức quay đầu nhìn chằm chằm vào Mã Nguyệt Huy?

Không phải là bởi vì vấn đề của bác sĩ Mã nói, mà là bởi vì cách xưng hô.

Chẳng lẽ chỉ là thuận miệng gọi là Thương nhi?

Trần Thương bất đắc dĩ trả lời:

- Tôi đoán là Tiết Đông muốn xem

Mã Nguyệt Huy nghe xong:

- Có phải anh là một đồ ngốc hay không? Anh biết rõ anh ta muốn xem mà còn cho?

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tôi cũng là bởi vì biết rõ là Tiết Đông muốn xem nên mới cho

Mã Nguyệt Huy nghe Trần Thương nói, bất đắc dĩ sửng sốt:

- Anh nói là...

Đột nhiên Mã Nguyệt Huy nhớ lại video phẫu thuật của Trần Thương, lập tức vỗ tay một cái

Chợt hiểu ra

Chương 1272: Sát Chiêu Linh Hồn của Trần Thương

Lão Mã nhìn biểu lộ của Trần Thương, đột nhiên lại thấy quá xấu

Đừng nhìn qua thấy thằng nhóc này đàng hoàng, không ngờ trong lòng lại nhiều ý đồ xấu như thế.

Có điều, nghĩ đến biểu lộ của Tiết Đông, lão Mã cũng cảm thấy thỏa nguyện

- Chậc chậc, vẫn là giáo sư Thương nghĩ chu đáo

Trần Thương sững sờ: Mẹ nó, tên thôi mà đổi qua đổi lại một ngày mấy cái

Lão Mã bất đắc dĩ tán dương:

- Nếu Tiết Đông này xem hết toàn bộ video, tuyệt đối sẽ bị dọa phát sợ

Video Trần Thương phẫu thuật là thứ người thường có thể nhìn à?

Bình thường người nhìn còn tốt, dù sao cao thủ quá nhiều, bác sĩ ngoại khoa bình thường cũng sẽ không có lòng ganh đua so sánh, mục đích vốn chính là ôm học tập

Thế nhưng Tiết Đông loại này mắt cao hơn đầu thiên tài nhìn, trong lòng tuyệt đối cũng sắp băng một nửa rồi

Hoàn toàn chính xác, video phẫu thuật của Trần Thương tuyệt đối là sát thủ đối với đám thiên tài

Nhớ ngày đó lúc mới ra mắt kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa, Mayo y học trung tâm Ford nhìn Trần Thương phẫu thuật, trực tiếp chạy trối chết

Loại nghiền ép này tuyệt đối là không nhìn đẳng cấp.

Hơn nữa anh càng lợi hại, sẽ càng... Càng… Biết được chỗ tinh diệu cao thâm trong phẫu thuật của Trần Thương, cảm giác chấn động nhận phải cũng lộ ra càng rõ.

Vốn cho rằng anh đã hiểu đủ rõ một ca phẫu thuật này, nếu vậy sau khi nhìn qua video Trần Thương phẫu thuật, anh sẽ phát hiện, mình hiểu cái chùy

Lão Mã càng nghĩ thì càng chờ mong biểu lộ hôm nay của Tiết Đông.

- Tiểu tử Tiết Đông này, trừng phạt cũng đúng tội

Lão Mã bất đắc dĩ nhếch miệng nở nụ cười.

...

...

Sau khi chú bác nhà Mễ Đế biết được phẫu thuật thành công đã lập tức rời đi

Nhìn Mễ Đế biến thành như vậy, hai chú bác rất áy náy, cảm giác thẹn với anh em của mình, đã không chiếu cố tiểu Mễ tốt.

Hiện nay, bị người bắt nạt, họ tự nhiên chắc chắn phải đòi lại cả vốn lẫn lãi

Bên này, mặc dù công ty trách nhiệm hữu hạn truyền thông văn hóa Mễ Nhạc ở Thâm Quyến và Quảng Châu, thế nhưng thủ đô cũng vẫn có một chút nhân mạch và tài nguyên.

Mễ Nhạc cùng ngày đã tìm được một người bạn của mình bàn giao chút chuyện, tiếp đó tay cũng bắt đầu bố trí.

...

Trong văn phòng ngoại khoa thần kinh, tiểu bác sĩ kia lấy được video trở về cũng không trực tiếp đưa cho Tiết Đông, mà là đợi đến lúc ăn cơm trưa, tất cả mọi người trong văn phòng ai cũng rảnh tay rồi, rất nhiều người cũng không về nhà.

Dù sao khoảng cách từ nhà tới bệnh viện cũng khá xa, qua lại vốn đã không đuổi kịp, vì thế đại đa số buổi trưa đều sẽ ăn luôn ở văn phòng bệnh viện, đến phòng trực ban thậm chí là văn phòng nghỉ ngơi đánh thêm cái chợp mắt.

Mà đúng lúc này, tiểu bác sĩ trẻ tuổi kia lại cố ý nói:

- Hôm nay lúc tôi đi phòng mổ, thấy Trần Thương của khoa cấp cứu làm một ca phẫu thuật loại bỏ khối máu tụ dưới màng cứng, tôi thuận tay mới từ bên y tá trưởng copy lại, mọi người có muốn nhìn một chút không?

Vào lúc này, Hồng Thăng nghe là Trần Thương phẫu thuật, đột nhiên nhíu mày, nghi ngờ nói:

- Không phải là tôi để chủ nhiệm Tiết làm à?

Tiết Đông cười nói:

- Bác sĩ Trần có thể là thấy mình có thể làm tốt hơn đấy

Một câu lập tức để mọi người xung quanh hơi sửng sốt, bất đắc dĩ cười nói đùa:

- Chủ nhiệm Tiết, anh ta thế này quá khiêm tốn

- Đúng, giáo sư Trần thật lợi hại, thế nhưng ngoại khoa thần kinh chúng ta là một hệ thống độc lập, cho dù giáo sư Trần có thiên phú, thế nhưng tuổi cũng còn rất trẻ.

Nói tới Trần Thương, tất cả mọi người trong văn phòng cũng náo nhiệt lên.

- Nói thật, nếu giáo sư Trần tinh thông ngoại khoa thần kinh cũng rất tốt, lỡ như có hạng mục đầu đề gì, chúng ta cũng có thể đi theo học tập một chút.

Một người đàn ông nói.

- Đúng nha, ngành học tiến bộ thật đúng là không thể không có những thiên tài kiểu này, hiện tại ngoại khoa tim người ta đang làm tốt bao nhiêu? Nghe nói tòa nhà phía bên kia còn sắp xây một cái căn cứ ngoại khoa tim kìa.

- Ừm, Lưu Toàn tuổi trẻ một đời chủ nhiệm bác sĩ cũng đều bắt đầu cả nước làm phi đao, tôi thấy trên trang cá nhân của chủ nhiệm Cao cũng là giảng bài khắp nơi, thật là ao ước

...

Nhìn từng đồng sự xung quanh phản chiến Trần Thương, Tiết Đông lập tức sửng sốt.

Mẹ nó, kịch bản không phải như vậy có được không?

Các anh là đồng sự của tôi, không phải nên khen tôi à?

Nghe thấy mọi người xung quanh khen Trần Thương không dứt miệng, Tiết Đông là thật cảm giác khó chịu.

Bản thân anh đã đủ ưu tú, tuổi còn trẻ có thể có thành tựu như vậy, hơn nữa giải thưởng bác sĩ ngoại khoa thần kinh Vương Trung Thành năm nay cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi.

Thế nhưng dù vậy, anh vẫn kém hơn Trần Thương rất nhiều.

Điều này làm tâm lý Tiết Đông lại cũng ghét hận Trần Thương nhiều hơn mấy phần.

Vào lúc này, tiểu bác sĩ trẻ tuổi cười nói:

- Có điều, Bác sĩ Trần này cũng thật là tự tin, chủ nhiệm Tiết chính người đoạt giải bác sĩ Vương Trung Thành năm nay, tự mình phẫu thuật.

Xung quanh một bác sĩ khác cũng hơi gật nhẹ đầu:

- Ừm, thuật nghiệp hữu chuyên công, Phổ ngoại làm tốt, những so với Thần ngoại vẫn là hai chuyện khác nhau, mau mở phẫu thuật ra xem, vừa vặn ăn với cơm

Tiểu bác sĩ mở TV to ra, cắm ổ cứng di động đi vào, video không bao lâu đã bắt đầu phát hình ra.

Thật ra... phẫu thuật khoa thần kinh thật là không có bất kỳ loại mỹ cảm nào có thể nói.

Dù sao âm thanh máy khoan điện cưa điện gai kéo kéo thực sự quá khiếp người, có điều bác sĩ là giống loài đặc biệt, tựa như thẩm mỹ đã sớm xảy ra thay đổi.

Ngay khi tiến nhanh đến mở màng cứng ra, cũng chính thức bắt đầu phát.

- Ồ? Có thể nha, nhát khoan này vừa vặn đến ngoài màng cứng, tay vị Bác sĩ Trần này thật là ổn

- Ừm, cái này cơ bản có thể trấn vững chắc

Ba động từ máy khoan điện là tương đối mãnh liệt, cho dù có bị giảm xóc, thế nhưng tay vẫn thật không thể run.

Chỉ riêng xem xét việc sử dụng máy khoan điện này, mọi người đã bất đắc dĩ khẳng định chờ mong nhiều hơn mấy phần.

Mà Tiết Đông bên này thực sự cũng bất đắc dĩ nhíu mày.

Anh không ngờ Trần Thương lại biết phẫu thuật khoa thần kinh thật.

Bên này, mở đường ra xong, rạch màng cứng, thông qua ống kính xâm nhập nhìn thấy huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên tắc nghẽn xuất huyết và sưng tấy hoại tử tổ chức, lập tức tất cả mọi người cũng yên tĩnh lại.

Ca phẫu thuật này là hơi khó khăn

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghiêm túc nhìn phẫu thuật.

Mà đúng lúc này, họ phát hiện Trần Thương bên này một tay máy hút dịch, một tay hiển vi dao mổ, vừa cắt vừa hút, đều sửng sốt

Mỗi một người đều trừng to mắt tràn đầy kinh ngạc:

- Cái này cũng quá lợi hại rồi? Hai tay phối hợp cân đối thật tốt

- Chậc chậc chậc, đôi tay này, tay ngoại khoa trời sinh

Mọi người cảm khái từ đáy lòng.

Mà lúc này, hai tay Tiết Đông khoanh trước ngực, hai đấm cũng đã bất tri bất giác nắm thật chặt.

Đôi tay này, nếu như của mình thì tốt bao nhiêu

Anh liếc mắt đã nhìn ra năng lực tay trái tay phải hợp tác của Trần Thương.

So với phẫu thuật ngoại khoa khác, ngoại khoa thần kinh có yêu cầu về thao tác cho bác sĩ mổ chính cao hơn, bởi vì rất nhiều thao tác đều phải cần chỉ được một người làm.

Mà một đôi tay linh hoạt và phối hợp ăn ý cân đối, tuyệt đối là một lợi khí lớn

Tiết Đông hít sâu một hơi, sắc mặt trầm thấp.

Thế nhưng anh đương nhiên không biết, Trần Thương chỉ vừa mới bắt đầu, mà anh đã bị so không bằng

Quả nhiên, phẫu thuật tiếp tục tiến hành, bác sĩ xung quanh cũng bất đắc dĩ ao ước bắt đầu ghen tị

Cái đôi tay này thực sự quá khéo léo.

Cân đối sợi dao và muỗng để khi Trần Thương thanh lý tổ chức hoại tử không chút phí sức

Đây là một đôi tay thế nào chứ?

Chương 1273: Đả Kích Giảm Chiều Không Gian

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Mà trong văn phòng đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm hình ảnh phẫu thuật trên màn hình lớn, ngay cả đồ ăn trong chén cũng không quan tâm.

Đúng lúc này, đột nhiên Hồng Thăng nhíu mày, nói:

- Cái này... cảm giác không gian cũng quá tốt rồi?

Mọi người lúc này mới chợt ý thức được, Trần Thương đang phẫu thuật nội soi.

Lập tức trong lòng từng bác sĩ lộp bộp một tiếng

Đúng lúc này, bọn họ mới phản ứng được, đây không phải phẫu thuật trực tiếp mà là phẫu thuật nội soi.

Phẫu thuật nội soi là không có cảm giác sâu cạn, khi tiến hành, vừa phải giữ vững độ chính xác khi thao tác, còn phải tiến hành liên tục, thực tế rất khó khăn

- Kỹ thuật làm sạch vết thương cũng quá lợi hại.

- Đúng vậy, tôi so ra vẫn còn rất kém.

Hồng Thăng nhịn không được nói:

- Đừng nói mọi người ở đây, có khi mấy chủ nhiệm chúng ta đều không nhất định có thể có thao tác được như vậy

- Hoàn toàn chính xác

Tiết Đông vừa nghe thấy câu này, hai tay nắm chặt cũng có chút run rẩy.

Một câu của Hồng Thăng, tương đương với việc trực tiếp nói anh không sánh bằng, ý chính là, nói mọi người ở đây cũng không cần so đo với Trần Thương, chủ nhiệm còn chưa nhất định lợi hại hơn người ta đâu

Vừa nghe thấy câu nói này, trong lòng Tiết Đông lại cực kỳ không cam lòng.

Thậm chí, đây rõ ràng là đang nói mình cũng không cùng đẳng cấp với Trần Thương, cũng không cần so nữa

Dù là kẻ ngu cũng có thể nghe hiểu, cuộc phẫu thuật này dù chỉ là xử lý sạch vết thương rất bình thường, nhưng bất kỳ chi tiết xử lý nào cũng rất kì diệu, vừa đúng.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại bắt đầu mong đợi tiếp vào cuộc phẫu thuật sau

Rất nhanh, đã xử lý cơ quan hoại tử xong không sai biệt lắm, trong hình, Trần Thương lại bắt đầu suy nghĩ xử lý tắc nghẽn huyết khối xoang tĩnh mạch dọc trên này như thế nào?

Khi sâu trong lòng mọi người ở đây đều đang đầy mong đợi, đột nhiên Trần Thương lại cầm lấy dao mổ trực tiếp xuyên qua tổ chức thần kinh và mạch máu từ trên xuống dưới

Thấy cảnh này, tất cả mọi người lập tức sửng sốt.

Trong lúc nhất thời cũng bắt đầu thấp thỏm không yên, giáo sư Trần này cũng thật sự rất to gan, dám trực tiếp đưa dao nhỏ vào?

Anh ta muốn làm gì?

Ánh mắt Hồng Thăng đột nhiên sáng lên, anh đã hiểu rõ bệnh tình người bệnh, vừa lúc thấy cảnh này, Hồng Thăng vốn có chút hiếu kỳ, không phải đã nói dùng phẫu thuật bắc cầu à?

Làm cái gì vậy?

Đột nhiên, anh nghĩ tới một chuyện, lập tức nói:

- Trần Thương đang muốn tan huyết đó

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức đều sửng sốt.

Lập tức nâng hai mắt lên nhìn thao tác này, Trần Thương đang muốn trực tiếp tiến hành tan huyết, trị liệu thuyên tắc.

Nhưng, đây nguy hiểm cũng quá cao?

Sử dụng dao mổ đi xuyên qua giữa mạch máu và thần kinh...

Thật sự là người tài giỏi gan cũng lớn hơn

- Lợi hại! Giáo sư Trần thật sự quá trâu bò

Hồng Thăng vẫn như cũ có chút hiếu kỳ:

- Vì sao không dùng phẫu thuật bắc cầu vậy?

- Hẳn là cân nhắc đến tình huống người bệnh lại tắc nghẽn?

- Có lẽ vậy…

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bắt đầu giải thích cho Trần Thương.

Mà nếu như Trần Thương ở đây, nhất định sẽ đỏ bừng mặt, nhăn nhó nói một câu:

- Nhưng tôi thật ra là vì không biết làm...

Có điều, dù Trần Thương nói cũng sẽ không ai tin.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, nhưng tắc động mạch này còn chưa hoàn toàn hòa tan, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lập tức lo lắng.

Ngay lúc này, Trần Thương lại trực tiếp cầm kẹp dài và cầm dụng cụ hút khí bắt đầu thao tác

Giờ phút này, tất cả mọi người cũng ngơ ngác rồi

- Loại bỏ thuyên tắc?

- Không sai! Chính là tắc động mạch rất rõ! Thật quá to gan

Trong lúc nhất thời, Trần Thương lại lần nữa biến hóa thuật thức phẫu thuật, để mọi người nhìn đến sửng sốt.

- Không gian thao tác có hạn nha... Một người làm sao hoàn thành đây?

- Không đúng, anh nhìn hai tay giáo sư Trần kìa

- Trời... Đôi tay này cũng thật sự quá linh hoạt rồi

- Tan huyết và loại bỏ thuyên tắc, suy nghĩ rất hay

...

Nhìn thấy một màn kế tiếp này, Tiết Đông sớm đã trực tiếp xụi lơ, đứng người lên

Chỉ thấy anh trừng lớn hai mắt, nhìn một màn không thể nào xảy ra này, nửa ngày lớ ngớ chưa nói hết một câu.

Việc Trần Thương phẫu thuật như này đối với Tiết Đông, lại giống như đả kích không gian giảm chiều vậy.

Chênh lệch quá xa

Đã lớn đến mức Tiết Đông còn chẳng xứng làm đối thủ với Trần Thương

Sau khi mọi người xúc động, Tiết Đông lại cảm giác toàn thân đều run rẩy, một loại ý lạnh lan từ xương cốt chảy đến sống lưng, phát lạnh từng trận

Anh cũng không tiếp tục nhìn Trần Thương phẫu thuật nữa, đứng dậy chạy thẳng ra bên ngoài.

Suy nghĩ rời khỏi hiện trường, không muốn tiếp tục nhìn Trần Thương phẫu thuật rất mãnh liệt.

Mọi người quay người nhìn thoáng qua Tiết Đông, không để ý đến

Đến phòng trực ban xong, Tiết Đông vội vàng dùng nước lạnh, rửa mồ hôi trên mặt một chút, lại phát hiện tóc mai hai bên của mình đã ướt đẫm...

Anh vội vàng dùng nước lạnh rửa mặt, muốn vứt bỏ hình ảnh Trần Thương phẫu thuật ra khỏi đầu

Nhưng... dù có lắc đầu, hình ảnh Trần Thương phẫu thuật từ đầu đến cuối lại vẫn giống như ác mộng vậy, không thể quăng khỏi đầu anh

Tiết Đông sa sút tinh thần, ngồi trên giường, trong miệng lúng ta lúng túng tự nói, đây là không thể nào, không thể nào

Ghen ghét lại càng sâu

Loại thống khổ này càng dữ tợn hơn

Tiết Đông càng hận Trần Thương hơn, cùng lúc đó tra tấn cũng không mất đi

Anh không ngốc, anh rõ rang vẫn ý thức được, kỹ năng phẫu thuật của Trần Thương cao hơn mình, thậm chí còn cao hơn ba anh, anh muốn vượt qua, cơ bản không có thể nào

Đột nhiên, anh nghĩ tới giải thưởng bác sĩ Vương Trung Thành Thần ngoại năm nay.

Không thể

Không thể thêm Trần Thương vào

Ba anh Tiết Chính Nhận chính là hội trưởng học hội, ông nhất định có thể, nhất định có thể từ chối không cho Trần Thương gia nhập.

Có điều, ngay lúc này, điện thoại anh lại vang lên.

Tiết Đông cầm lấy điện thoại, muốn kết nối điện thoại, nhưng... Anh lại cảm giác hai tay mình vẫn còn rất run rẩy

Giờ phút này, Tiết Đông trực tiếp bị sợ ngây người, vội vàng ném điện thoại đi, bất kể là ai.

Bởi vì...

Tay anh đang run rẩy

Đây... Đây là chuyện thế nào?

Hai tay run rẩy như thế, đối với một bác sĩ khoa ngoại cũng tương đương với nghề nghiệp của bản thân chấm dứt.

Giờ phút này, Tiết Đông đã thật sự hốt hoảng

Trong đầu anh lại liên tục hiện lên vô số khuôn mặt...

Chuyện gì xảy ra?

Vì sao tay lại run như này?

Anh thật sợ hãi...

Qua rất lâu, rất lâu...

Khi Tiết Đông đã đến ngay bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, tay run dừng lại, nhưng anh vẫn rất sợ hãi.

Đây nếu như khi phẫu thuật tay lại run thì sao đây?

Trong lúc nhất thời, Tiết Đông ngồi liệt trên giường trong phòng trực ban, nhìn chằm chằm trần nhà... Chẳng qua ánh mắt lại đờ đẫn.

Có điều ngay lúc này, điện thoại chợt lần nữa rung lên.

Tiết Đông cầm điện thoại lên xem, sửng sốt một chút, là cô gái mình quen gần đây, vẫn là một sinh viên, cũng nghe lời hơn Mễ Đế, không dính người.

- Sao vậy?

- Em nhớ anh lắm.
- Anh đang đi làm
- Buổi tối thì sao?
Tiết Đông lắc đầu:
- Anh có việc rồi! Hiện tại anh cũng chẳng có tâm trạng làm việc đó.
- Tối nay gặp, em nhớ anh lắm, em đã đặt một phòng ở Kempinski rồi, anh qua đây đi, có thể thì cầm máy ảnh nữa.
Tiết Đông lập tức sững sờ:
- Được
- Oke, em chờ anh ~ thân yêu, tối nay cho anh niềm vui bất ngờ
Nói xong, cúp điện thoại.
Tiết Đông ngồi ở kia, trầm mặc nửa ngày.
Buổi chiều khi đi làm, Tiết Đông vẫn mất hồn mất vía, đả kích cuộc phẫu thuật của Trần Thương đối với anh quá lớn
Mãi mới đến lúc tan tầm.
Anh vội vàng đứng dậy, đổi quần áo, đã xuống lầu lấy xe đi.
Thật ra, hôm nay là sinh nhật của vợ anh, nhưng... cũng không ảnh hưởng.

Chương 1274: Cưỡng Gian

Tiết Đông vừa rời khỏi bệnh viện, cũng không trực tiếp lái xe đi khách sạn, mà trước tiên đi đặt hoa tươi và bánh gatô, rồi đem về trong nhà.

Hơn nữa sau khi anh về còn thay đổi đồ mặc ở nhà, mang dép, bày ra một tư thế thoải mái ở nhà, cười nói với vợ mình:

- Bà xã, hôm nay anh xuống bếp thể hiện tài năng

Nói xong đã cười tiến vào bếp.

Bà xã Tiết Đông cười nói:

- Ai nha, mỗi ngày anh đều khổ cực như vậy, không nên quá mệt, để em làm được rồi

Tiết Đông ôn nhu nhìn vợ:

- Không sao đâu, anh đi mở chai rượu vang.

Sau khi Tiết Đông nói xong, rồi vào phòng vệ sinh, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Vợ anh thấy thế, nói:

- Chồng, điện thoại anh reo kìa.

Tiết Đông cười cười, lớn tiếng nói:

- Bà xã, ai vậy? Em nhận giúp anh chút, xem chuyện gì, anh đang bận tay chút.

Vợ Tiết Đông cầm điện thoại lên nhìn:

- Là chủ nhiệm Triệu.

Tiết Đông hiểu ý nhẹ gật đầu:

- Nha! Hôm nay chủ nhiệm Triệu trực ban, em hỏi anh ấy xem thế nào?

Nhưng điện thoại còn chưa kết nối đã dập máy, sau đó lại nhanh chóng gửi tới một tin nhắn:

- Chủ nhiệm Tiết, buổi tối có hai ca phẫu thuật, độ khó tương đối cao, có thể sẽ cần anh qua giúp chút, tôi sợ xử lý không được.

Sau khi vợ anh nhìn thấy, trực tiếp đọc to:

- Anh ơi, là chuyện ở bệnh viện, chủ nhiệm Triệu có hai ca phẫu thuật, tương đối phiền phức, cần anh đi qua giúp chút.

Vợ Tiết Đông cũng là bạn học thời đại học, ba chồng là Đông Trực Môn danh Đông y cả nước, hai người cũng coi như là môn đăng hộ đối, hiện tại ở Đông Trực Môn khoa nội tiết, cũng xem như phòng ban cốt cán, ngày

thường vẫn tương đối bận rộn, nếu có con nhỏ hoặc ở nhà ông bà hoặc cô cậu.

Tiết Đông trong nhà vệ sinh, nghe thấy vợ thông báo, trực tiếp nói:

- Em gửi tin giúp anh, tối nay có chút việc, không đi được

Sau khi nói xong, Tiết Đông nhịn không được nhổ nước bọt nói:

- Vợ anh ngày thường bận rộn như vậy, mỗi ngày đều cực khổ, anh cũng không có thời gian bồi, hôm nay nhất định phải bồi em thật tốt, công việc gì cũng không làm

- Hơn nữa, trong phòng ban cũng không phải chỉ có mình anh, không có anh phòng ban không vận hành được à?

Nói đến đây, vợ anh nhịn không được an ủi:

- Được rồi, chồng, anh đừng có đùa như đứa trẻ vậy, anh là cốt cán phòng ban, năm nay cũng tương đối quan trọng, tranh thủ năm nay cầm lấy giải thưởng bác sĩ thanh niên Vương Trung Thành, sinh nhật gì đó, cũng không quan trọng lắm đâu

Tiết Đông mới từ nhà vệ sinh đi ra, nét mặt bất đắc dĩ, đau lòng nhìn thoáng qua vợ mình:

- Anh đưa em đi qua nhà ba mẹ em trước, cầm bánh gatô đi nữa, cứ ăn sinh nhật trước với mọi người, chờ anh trở về đi tìm tụi em.

Vợ anh nhẹ gật đầu:

- Được

Sau khi Tiết Đông nói xong, đột nhiên tò mò hỏi:

- Bà xã, máy ảnh ở đâu, gần đây anh chuẩn bị làm đầu đề, vừa vặn chụp ít ảnh.

Vợ anh nghe xong, không nghi ngờ gì, ngược lại càng thêm tin tưởng mấy phần.

Tiết Đông thu dọn xong, trước tiên dàn xếp vợ anh ở nhà ba chồng.

Ba chồng thấy Tiết Đông bận rộn như vậy, khích lệ vài câu:

- Không có chuyện gì, chúng ta làm bác sĩ, chính là như vậy, làm rất tốt

Tụi nhỏ cũng vui vẻ cười ồn ào:

- Làm rất tốt

...

...

Tiết Đông mới vừa lên xe, điện thoại lại đột nhiên reo lên, cầm lên xem thì chính là cô bé sinh viên kia.

- Hôm nay em dẫn theo em gái, ba người chúng ta cùng nhau chơi đùa! /jpg mặt thẹn thùng

Nói xong, Wechat gửi về hai tấm ảnh, là một cô gái mặc JK, nhìn qua rất đáng yêu.

Lập tức, trái tim Tiết Đông thịch thịch nhảy loạn.

Khó mà ngăn chặn được dục hỏa trong lòng

Lúc đi ngang qua tiệm thuốc, mua ít thuốc viên vậy.

Tiếp đó không kịp chờ đợi đã chạy tới bệnh viện, vừa đến bệnh viện ngừng xe lại, tiếp đó lại đón taxi trực tiếp đi khách sạn.

Tiết Đông rất có kinh nghiệm, từ trước đến nay, anh không chê phiền phức, với tư cách là một bác sĩ khoa ngoại, khả năng nắm chắc chi tiết của anh đúng chỗ vô cùng.

Trước khi đi vào khách sạn phía, anh đều là dáng vẻ lưng thẳng tắp, chẳng qua, vừa gõ mở cửa ra, Tiết Đông đã thấy hai người, mạch máu toàn thân lập tức căng thẳng

Hai người một người bộ dáng vô cùng gợi cảm, một người phong cách nữ sinh Nhật Bản cấp hai, rất đáng yêu.

Chẳng qua là...

Cô gái nói:

- Đây là em gái tôi tới chơi chung, chúng ta đi phòng game arcade đi? Kế bên này có một cái.

Tiết Đông cười cười:

- Đi phòng game arcade gì chứ, em còn không biết anh muốn chơi cái gì à?

Đang lúc nói chuyện, lại đánh tới hai người

Tiết Đông đột nhiên nói:

- Chờ một chút, anh mở máy ảnh đã

- Không muốn

- Cứu mạng đi

Tiết Đông cười lạnh một tiếng, còn đùa giỡn đóng vai nhân vật? Rất tốt

Viên thuốc đã trực tiếp bắt đầu có hiệu lực.

Ngay lúc này, đột nhiên cô gái phản kháng càng thêm kịch liệt.

- Anh làm gì vậy? Buông tay ra

- Cứu mạng

Cô gái kêu ngày càng thêm kịch liệt, mà Tiết Đông bên này thì càng hưng phấn.

Nhưng ngay lúc này, cửa lại đột nhiên bị phá tan tành

Bảy tám người đàn ông vội vàng chạy vào

Mọi người cầm máy ảnh bắt đầu chụp ảnh tách tách.

Mặt khác, ba người cao lớn uy mãnh lại chạy vào, trực tiếp tịch thu toàn bộ máy ảnh, điện thoại của Tiết Đông

Động tác này làm Tiết Đông trực tiếp bị dọa đến trợn tròn mắt.

Hai cô gái khóc sướt mướt, quần áo đều bị xé ra.

- Ô ô, cứu mạng

- Cầm thú

- Tôi vẫn chưa tới 18 tuổi

- Em gái tôi mới lớn bao nhiêu?

- Em tôi mới học sinh cấp hai có được hay không?

- Tôi chỉ muốn đùa với anh, anh lại trực tiếp cưỡng gian chúng tôi à? Anh là tên biến thái, đây là em gái tôi, nó mới chưa 14 tuổi đâu

Mấy câu nói này, trực tiếp làm cho Tiết Đông hôn mê rồi

Nhưng

Anh hôn mê rồi, đồng thời không đại biểu cho chứng cớ phạm tội trên người anh sẽ được che giấu.

Tiết Đông vốn đang bị Viagra kích thích, trạng thái rất không ổn.

Anh lập tức hiểu rõ ra, hôm nay... anh bị người gài bẫy.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Tiết Đông cố nén khẩn trương trong lòng, toàn thân run rẩy, anh biết rõ, chính mình đã gặp phải tiên nhân khiêu trong truyền thuyết.

Đúng

Ngay lúc Tiết Đông chuẩn bị nói chuyện, một người đàn ông cao lớn trực tiếp tiến lên đánh một cú đấm, không chút lưu tình nào đánh thẳng lên mặt Tiết Đông.

Mà người bên cạnh cũng cho thêm một bàn tay

Khí lực hai bàn tay này rất lớn, đánh cho Tiết Đông trực tiếp té lăn trên đất, đầu óc quay cuồng.

Cả khuôn mặt đã sưng phồng lên.

Mà máu tươi cũng chảy ra từ trong hàm răng.

Mễ Nhạc thật sự tức giận đến phát run toàn thân, thằng cặn bã, cầm thú này, chính là người hủy em gái của mình.

Khi anh lại muốn động thủ, em trai mới vội vàng ngăn cản.

- Tỉnh táo, tỉnh táo

Tiết Đông cũng bị đánh thức, anh chậm rãi đứng người lên, nhìn mọi người xung quanh, nhìn một mảnh hỗn độn trên giường.

Chậm rãi nói:

- Các vị đại ca, tôi sai rồi, tôi xin lỗi các anh, chuyện hôm nay đều do tôi

- Các anh nói đi, làm sao bây giờ? Tiền đúng không? Bao nhiêu... Tôi nhất định cố gắng

Một cô gái trên giường tan nát cõi lòng, hô to:

- Tiền! Tiền có ích không? Tôi muốn kiện anh ta! Bắt anh ta, đây là em gái tôi có được hay không? Nó tới tìm tôi đi chơi, anh lại dám làm ra loại chuyện cầm thú này.

Tiết Đông sửng sốt, mẹ nó, cô nói chơi đùa là thật chơi đùa?

Không phải kiểu chơi đùa người trưởng thành?

Chẳng lẽ là tôi hiểu sai ý?

Chương 1275: Ít Nhất Ba Năm

Nữ sinh khóc sướt mướt, cô gái nhỏ càng thêm run lẩy bẩy trong ngực cô ấy

Không thể không nói, diễn rất tốt

Mễ Nhạc nhìn thoáng qua cô gái, đột nhiên cảm thấy kỹ thuật diễn của cô bé rất tốt, quay về công ty có thể bồi dưỡng thật tốt một chút.

Hiện tại Tiết Đông đã có chút bối rối.

Anh cố gắng để mình tỉnh táo lại.

Hiện ở trên người anh chỉ mặc quần đùi, nhìn camera, máy ảnh xung quanh,... Anh biết rõ, bản thân khẳng định bị hố rồi

Cô gái kia với anh đã không phải lần đầu, trước đây thậm chí cũng mang theo mấy em gái khác cùng qua.

Vì thế...

Tiết Đông theo bản năng cho rằng lần này cũng như trước đó.

Tiết Đông đối nhân xử thế rất hào phóng, gia cảnh giàu có, tăng thêm thu nhập cao, đối đãi phụ nữ rất là hào phóng

- Mười vạn! Xóa tấm ảnh này, chuyện này dừng ở đây

Tiết Đông nhìn người đàn ông trung niên cầm đầu.

Anh nhận thua

Chuyện kiểu này, hoàn toàn không cần thiết.

Mễ Nhạc không hề bị lay động.

Tiết Đông nhịn không được nói:

- 30 vạn! Nếu các anh không đồng ý, vậy tôi thật không còn cách nào.

Mễ Nhạc đột nhiên sững sờ, làm bộ dáng mờ mịt, nhịn không được nói:

- Xin lỗi, tôi không hiểu anh đang nói gì?

Tiết Đông cười lạnh một tiếng:

- Tiên nhân khiêu (*) đúng không?

(*): ý chỉ tổ chức lừa đảo.

- Các vị đại ca chỉ muốn tiền không cần tổn thương hòa khí.

Tiết Đông lời còn chưa dứt, Mễ Nhạc đột nhiên sững sờ:

- Xin lỗi, tôi vốn không quen hai cô gái này, chúng tôi chẳng qua đang quay chụp đồ vật bên cạnh, vừa khéo nghe thấy bên này có người hô cứu mạng, vì thế không thể không phá cửa mà vào

Tiên nhân khiêu?

Ha ha

Anh cũng nghĩ quá đơn giản rồi

Tiên nhân khiêu là hành động trái luật, Mễ Nhạc có sự nghiệp lớn, tự nhiên không chơi đùa trò xiếc ngây thơ này với anh ta.

Hơn nữa, ba của Tiết Đông chính là hội trưởng học hội khoa Ngoại thần kinh, sức ảnh hưởng rất lớn, sao lại không nhận ra mấy lãnh đạo lớn này?

Vì thế Mễ Nhạc sẽ không lưu lại bất cứ nhược điểm nào.

- Không nghĩ tới, ban ngày ban mặt lại có người tới đây cưỡng gian

Nói xong, Mễ Nhạc nhìn qua hai cô gái:

- Các cô đừng sợ, trong tay chúng tôi có chứng cứ, pháp luật sẽ bảo vệ hai người.

- Đối với loại người này, nhất định phải nghiêm trị

Nói xong, Mễ Nhạc làm ra vẻ đàn ông, nói với bảo vệ bên cạnh:

- Chuẩn bị báo, giao cho cảnh sát xử lý

Mà đúng lúc này, Tiết Đông đột nhiên hôn mê rồi.

Anh đột nhiên trực tiếp có chút lo lắng.

Không cần tiền?

Mình đây là chọc phải ai?

Nghĩ nửa ngày Tiết Đông cũng nhớ không ra.

- Chờ một chút! Chờ chút! Đừng báo cảnh sát, các vị đại ca, tôi sai rồi, các anh để tôi làm cái gì cũng được, tuyệt đối đừng báo

Tiết Đông vội vàng nói.

- Chúng tôi là bạn bè, chúng tôi đang đùa giỡn thôi, anh đừng hiểu lầm, đúng không?

Tiết Đông nói qua với cô gái trên giường.

Mà cô sinh viên này cũng không phủ nhận, hoàn toàn chính xác, nếu quả thật tra, hoàn toàn bọn họ có quan hệ.

Cho nên trực tiếp nói:

- Tôi không nghĩ tới anh là người như vậy, tôi thích anh không sai, tôi cho anh cũng không có vấn đề, nhưng... Anh không thể trực tiếp cưỡng gian như vậy

- Mấu chốt là em gái tôi mới bao nhiêu tuổi? Nó chưa đến 14 tuổi, chẳng qua tới tìm tôi đi chơi thôi, tôi muốn để anh mang chúng tôi đi dạo chơi, nó mới lần đầu tới thủ đô, chưa quá quen thuộc, Wechat tôi còn nhắn anh rành mạch rõ ràng hết rồi.

- Tôi không ngờ anh vừa đến đã... đã... đã làm ra chuyện không bằng cầm thú như này

- Còn may có mấy anh hỗ trợ, bằng không hôm nay tôi với em gái có thể đã gặp tai ương... Ô ô...

Cô gái khóc đến tình cảm dạt dào, mà cô bé bên cạnh thì run lẩy bẩy.

Tiết Đông nghe thấy lời cô gái nói, đột nhiên hôn mê rồi

Trực tiếp cảm giác trong đầu như bị sét đánh.

Sét đánh, vị thành niên

Ấu nữ mười bốn tuổi bị mình cưỡng gian?

Chuyện xấu

Lời cô gái này nói hoàn toàn phù hợp tất cả chứng cứ, bao gồm cả tin nhắn riêng của hai người...

Bản thân có quen biết cô ta, không tính là cưỡng gian, cho dù bị dọa dẫm mình cũng có thể tìm được đầu mối, không tạo thành phạm tội

Dù sao xem Tiết Đông anh là người hiền lành, mặc cho người chém giết à?

Nhưng! Cô bé kia chỉ có 14 tuổi, trực tiếp đã trở thành một đao gác trên cổ anh rồi

14 tuổi là ấu nữ, cho dù chuyện liên quan thế nào, hoặc ý đồ mọi chuyện như thế nào, đều vẫn rất nghiêm trọng

Hơn nữa, một khi chuyện này truyền đi tuyệt đối sẽ nổ tung.

Nghĩ tới đây, Tiết Đông cảm giác được một luồng khí lạnh trong lòng.

Da gà dần dần nổi lên

Hai tay cũng bắt đầu run rẩy

Chuyện này, không một kẽ hở... Bản thân vốn không tìm thấy bất cứ lý do chối cãi nào

Từ khi anh vào trong phòng, hành động cũng không có gì khác với cưỡng gian

Làm sao bây giờ?

Vào giờ phút này, Tiết Đông đã chẳng quan tâm tay mình run, sắp phải ngồi tù, nếu đi đường tắt pháp luật, ít nhất ba năm... cao nhất là tử hình...

Nghĩ tới đây, trong đầu Tiết Đông trực tiếp hôn mê rồi.

Sau một lúc

Chỉ thấy Tiết Đông phịch một tiếng quỳ xuống đất, đông đông đông dập đầu trên mặt đất

- Tôi sai rồi, các đại ca, các anh tha cho tôi đi, 100 vạn, không! 200 vạn! Các anh thả tôi, 200 vạn cũng được, không đủ có thể thương lượng lại...

Tiết Đông đã hỏng mất, lời nói không có mạch lạc, khẩn cầu bỏ qua cho mình.

- Lỵ Lỵ, cô mau nói đi, đây là hiểu lầm, tôi cho cô tiền, cô muốn bao nhiêu cũng được, đây là một hiểu lầm

Tiết Đông bắt đầu cầu khẩn cô gái.

Nhưng, không ai để ý anh.

Vào lúc này, Tiết Đông làm sao vẫn không biết hôm nay anh chọc vào ai?

Mễ Nhạc cũng không lên tiếng, chẳng qua tỉnh bơ bắt đầu copy tin nhắn trong điện thoại di động, bao gồm một vài ảnh bí mật, thông tin trao đổi, bạn gái ZEPETO, thông dâm... Vân vân.

Đây không nhìn không biết, Mễ Nhạc thấy, đều cảm giác toàn thân rét run

Anh phát hiện trong đó một điện thoại, thậm chí còn lưu video, hình ảnh riêng tư của chất nữ Mễ Đế nhà mình

Thằng chó này

Ngoại trừ Mễ Đế, còn có rất nhiều người

Những hình này truyền đi, sẽ hủy đi bao nhiêu cô gái?

Càng nhìn, Mễ Nhạc càng tức giận

Vừa ghi chép rành mạch trên máy ảnh Mễ Nhạc, sau đó là hành vi cầm thú liên quan tới Mễ Nhạc.

Lỵ Lỵ khóc ròng ròng trên giường.

Cô bé kia thì run lẩy bẩy

Tiết Đông dập đầu đông đông đông.

- Anh là đồ cặn bã

Mễ Nhạc tức giận nhịn không được trực tiếp đạp một đạp.

Sau khi nói xong, bên này Mễ Nhạc móc giấy chứng nhận và thông tin của Tiết Đông ra, nhịn không được nói:

- Ai nha, còn là bác sĩ trẻ tuổi, có thể! Tuổi trẻ kiệt xuất?

Nói xong, Mễ Nhạc lại nói qua với nhân viên công tác sau lưng:

- Tối nay báo chí, Weibo, trang web, số công chúng, UC web, vân vân... Tất cả trực tiếp tuyên bố tin tức

- Bác sĩ Ngoại khoa thần kinh nổi tiếng của thủ đô, danh y trẻ tuổi, sau hôn nhân vượt quá giới hạn gần trăm người, còn quay chụp ảnh riêng tư để áp chế... Nhớ kỹ có bằng chứng

Nghe thấy lời của Mễ Nhạc, cả người Tiết Đông cũng trực tiếp hôn mê rồi

Anh không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế.

Anh vội vàng nói:

- Các anh thả tôi rời đi, các anh đang giam giữ phi pháp, tôi muốn kiện các anh dọa dẫm bắt chẹt hãm hại

Anh đã thấy rõ, đối phương chính là muốn hãm hại mình, thậm chí hãm hại không trái pháp luật.

Mễ Nhạc gật đầu:

- Chờ một chút, cảnh sát lập tức tới ngay.

Nói xong, điện thoại được câu thông, Mễ Nhạc trực tiếp nói:

- Xin chào, cục cảnh sát phải không? Nơi này là khách sạn Kempinski... Nơi này có người dính líu cường nữ, đã bị chúng tôi khống chế lại.

Cúp điện thoại, con mắt của Mễ Nhạc mở to, nhìn chằm chằm Tiết Đông:

- Chúng tôi là hăng hái làm việc nghĩa

Sau khi nói xong, cười lạnh một tiếng:

- Điện thoại, đây là chứng cứ

- Chậc chậc chậc, thật sự là tài tử phong lưu

- Tôi thật không biết cha mẹ, vợ anh, người nhà anh có biết không?

- Quên đi, để tôi tự mình đi đến đó một chuyến, vợ anh ở nơi nào? Nhà ba vợ anh đúng không?

- Ôi, chính mình gửi tin nhắn cho mình, cũng thật lợi hại

Chương 1276: Nhân chứng và bằng chứng đều có đầy đủ

Thấy việc nghĩa hăng hái làm?

Vừa nghe thấy câu nói này, Tiết Đông mới phát hiện trình độ không biết xấu hổ của người ở bậc nào, thậm chí cũng không kém so với mình

Đây rõ ràng là một cái hố

Nhưng mình lại y như thằng ngốc lọt vào đây

Chơi đùa với nhau, chơi đùa với nhau, người trưởng thành chơi kiểu gì ở khách sạn?

Tiết Đông không kiềm nén được lửa giận trong lồng ngực.

- Các anh đến cùng là ai?

Đám người Mễ Nhạc cười lạnh một tiếng:

- Quần chúng Triều Dương

Một câu 'Quần chúng Triều Dương', để Tiết Đông đứng ngơ ngác nửa ngày.

Vào lúc này cũng không phải lúc cãi nhau.

Hiện tại Tiết Đông rất bất đắc dĩ, chẳng lẽ phải chờ cảnh sát tới sao?

Nhân chứng cũng có, bằng chứng bây giờ đang trên người mình, còn là lúc đang hơi hăng say đấy

Dù hiện tại, trong lòng Tiết Đông đã như tro nguội, nhưng 'Chứng cớ phạm tội' sớm đã đứng ở đằng kia

Thật sự là bằng chứng và nhân chứng đều có mặt

Chờ cảnh sát tới, anh giải thích cũng giải thích không được, khẳng định tội cưỡng gian sẽ thành án, hơn nữa còn là cưỡng gian ấu nữ 14 tuổi

Trong lúc nhất thời, Tiết Đông cũng không quỳ xuống, đứng dậy, trực tiếp đạp vào bàn ghế xung quanh một đạp, ném đồ vật bốn phía.

Cả người như điên lên

- Các anh là ai, tại sao phải làm như vậy với tôi? Mọi người cũng chỉ vì nhu cầu thôi, các anh như thế không cảm thấy quá đáng sao?

- Tôi chọc giận các anh sao? Tôi không có phạm tội

Nói xong, khuôn mặt Tiết Đông dữ tợn nhìn chằm chằm nữu sinh, rống to:

- Tôi cho cô bao nhiêu tiền? Cô còn không thỏa mãn?

- Các cô thật sự trong sáng sao?
- Các cô đều là khốn kiếp
- Tôi không đạo đức, nhưng tôi làm trái pháp luật sao? Tôi lại không có ép buộc các cô! Các cô đều là cam tâm tình nguyện
- Tôi cũng không tin đàn ông khác không có quỹ đen, đó là họ không có tiền, không có bản lĩnh, không có năng lực! Tôi làm phiền chuyện gì của các cô?
...
Hiện tại Tiết Đông đã gần như điên cuồng, tinh thần cả người đều đang trong trạng thái không ổn định, lời nói gì cũng nói được.
Hôm nay liên tiếp kích thích một người cả đời sống như thiên chi kiêu tử, tuổi trẻ kiệt xuất, đột nhiên giữa cuộc sống bị thúc giục, vốn còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt
Thậm chí, phòng tuyến tâm lý sớm đã trực tiếp sụp đổ rồi
Trực tiếp bị đả kích từ kỹ thuật phẫu thuật giảm chiều không gian của Trần Thương, bản thân đã để Tiết Đông có chút sụp đổ.
Thật vất vả điều chỉnh lại, khi cần phóng thích và phát tiết một chút, kết quả lại bị bắt
Lúc này, Tiết Đông đứng ở nơi đó, đừng nói phong độ, ngay cả hình người cũng rất khó bảo trì.
Lời nói càng ngày càng khó nghe
Đã sớm thất thố.
Nhưng, trong ánh mắt Mễ Nhạc nhìn anh vốn vẫn chẳng có chút xíu thương hại.
Loại người này, chính là cặn bã
Những hình các cô gái này đều là ngủ rồi, anh nói người ta nguyện ý?
Nói hươu nói vượn
Chứng cứ đang bày trần trụi ở đây này
Ngay lúc này, sau lưng nhân viên công tác lại đột nhiên nói:
- Mễ tổng, anh nhìn cái này.
Đang lúc nói chuyện, kiểm tra một vài ghi chép tán gẫu.
- Tối nay cô tới bồi tôi.
- Tôi có việc bận, không qua được.
- Cô không đến tôi sẽ phát tấm ảnh kia lên mạng.
-...
Có rất nhiều ghi chép tương tự như ghi chép tán gẫu này, Mễ Nhạc ép buộc mình tỉnh táo lại, nhưng anh thật muốn đánh người

Cái tên này, không bằng cầm thú

Rất nhanh, cảnh sát tới.

Tất cả mọi người đều bị mang đi.

Mễ Nhạc bọn họ rất bình tĩnh, vì bọn anh thiết kế cái bẫy này, nhưng hôm nay bản thân cũng có nhiệm vụ quay chụp, hơn nữa còn là ở Kempinski.

Bọn họ có chứng cứ ngoại phạm.

Mễ Nhạc đã dụng tâm chuẩn bị một ngày trời.

...

...

Đêm đó, cục cảnh sát trực tiếp liên hệ người nhà Tiết Đông.

Người nhà đang trải qua niềm vui sướng ngày sinh nhật, sau khi biết được Tiết Đông dính líu cưỡng gian bị bắt, tình hình lập tức yên tĩnh trở lại.

Mà cùng lúc đó, cha Tiết Đông vừa mới mở hội xong, đi ra từ công ty y dược, đã nhận được điện thoại.

Nghe thấy tin tức này, cả người Tiết Chính Nhận như nằm mơ

Tiết Chính Nhận tinh thần phấn chấn, đã sắp sáu mươi, sắp được về hưu nháy mắt già đi rất nhiều.

Ông há mồm muốn nói chuyện, nhưng qua nửa ngày, lại nửa ngày cũng không thể nói.

Điện thoại thông gia gọi tới, Tiết Chính Nhận không có mặt mũi nghe.

Đều nói con không dạy là lỗi của cha, nhưng thằng nhóc ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, còn có thể tự trách mình?

Cả cuộc đời đều là của bản thân, ba mẹ có thể quản anh bao lâu?

Tiết Chính Nhận ngồi trên tảng đá ven đường, nhận lấy một cái điếu thuốc.

Tiết Chính Nhận vốn cho rằng bản thân rất đáng để kiêu ngạo, thừa kế nghiệp cha, thậm chí còn có xu thế trò giỏi hơn thầy, tuyệt đối là bác sĩ ưu tú ở khoa Ngoại thần kinh.

Phương diện làm người, Tiết Chính Nhận vốn còn thấy thằng nhóc nhà mình rất thành công, so với bạn bè lãnh đạo đều không tệ.

Nhưng... Nếu không phải sự kiện đại lý dược ba năm trước, ông vốn cũng không biết con trai mình là thứ này.

Lúc ấy, ông ưỡn mặt mo đi xin lỗi ông thông gia, bồi tội.

Để bọn họ cho Tiết Đông một cơ hội...

Đây mới bao lâu?

Cường gian ấu nữ?

Loại chuyện này nó có thể làm ra được?

Ngay lúc này, điện thoại vợ ông gọi đến.

- Lão Tiết, xảy ra chuyện rồi! Chuyện lớn rồi, ông mau nhìn, tin tức trên mạng, tôi gửi Wechat lên cho ông, ông mau nhìn...

Giọng của vợ rất vội, lời nói có chút hốt hoảng, thất thố không được mạch lạc, sau khi Tiết Chính Nhận nghe xong, chẳng qua cũng chỉ ồ một tiếng.

- Ông đừng ồ nữa! Ông xem trước một chút, xem hết lại nói! Anh phải mau cứu con trai của chúng ta

- Nó sắp chịu hình phạt, cả tương lai của nó cũng bị hủy hết, chúng ta chỉ có đứa con này thôi

Tiết Chính Nhận không để ý đến, cúp điện thoại.

Ông nhìn hình ảnh trong Wechat, do dự một lát, vẫn mở ra.

- Bác sĩ tuổi trẻ thủ đô, bác sĩ khoa Ngoại thần kinh bệnh viện trung tâm Cấp cứu, danh y Tiết Đông, hôm nay vào sinh nhật của vợ, giả vờ đi bệnh viện phẫu thuật, dùng hai điện thoại tạo bằng chứng đơn vị phẫu thuật...

- Chúng tôi một lần tình cờ phát hiện trong điện thoại di động, vị danh y trẻ tuổi này vào lúc bận rộn phẫu thuật và sau khi kết thúc công việc mỗi ngày, tích cực quản lý thời gian của mình, kết hôn 6 năm, vượt quá giới hạn hơn hai trăm lần, liên quan đến hơn một trăm người, quay chụp ảnh với tư cách áp chế...

...

Nhìn thấy mà giật mình

Hơn hai trăm lần

Tiết Chính Nhận cảm giác buồng tim mình bỗng nhiên co lại, rất đau

Lại phẫn nộ cầm lấy điện thoại muốn ném xuống đất, nhưng lại do dự nửa ngày, chẳng qua chỉ một hơi hút nửa miếng thuốc xong, chậm rãi phun ra ngoài.

Thật sự là cầm thú

Vốn Tiết Chính Nhận cho rằng một lần hai lần, đây có thể lý giải, người trẻ tuổi không khống chế nổi bản thân...

Nhưng đây tận hơn 200 lần?

Nhìn ghi chép tán gẫu, dùng ảnh áp chế phụ nữ nào phát sinh quan hệ với anh.

Tiết Chính Nhận đột nhiên nhịn không được cười lên ha ha ha.

Cười cười, nước mắt chảy xuống, ngồi xổm ở đó khóc lên oa oa.

Thân ảnh vô cùng nghèo túng trong mắt người đi đường xung quanh, chỉ là một lão già bình thường.

Ông khóc rất thương tâm.

Cũng rất tuyệt vọng.

Ông cảm giác quang minh lỗi lạc cả đời của mình, lại nuôi ra một đứa con như thế.

Loại người này, cứu vớt làm gì?

Súc sinh

Điện thoại vang lên, là vợ ông.

Tiết Chính Nhận nhận điện thoại, không đợi bà xã nói, âm thanh khàn khàn mang theo tiếng tuyệt vọng già nua, chậm rãi nói:

- Bà, sau này tôi coi như không có đứa con trai này

Vừa dứt lời, hai người đều khóc lên.

m thanh cực kỳ bi ai, như vừa mất con vậy

Chương 1277: Bậc Thầy Quản Lý Thời Gian

Tiết Đông bị tạm giam hình sự, chờ đợi phán quyết của tòa án.

Tiết Chính Nhận xin nghỉ phép ở bệnh viện, ngày hôm qua qua nhà ông thông gia.

Mới đến cửa, ông thông gia đã chuẩn bị sẵn văn mắng Tiết Chính Nhận, nhưng lập tức giật mình khi nhìn thấy mái tóc bạc phơ của lão chỉ sau một đêm.

Chỉ có thể thở dài.

Một đêm, Tiết Chính Nhận đã thức trắng cả đêm.

Vốn kiêu ngạo vì mái tóc đen của mình, qua ngày hôm sau, phát hiện đã bạc trắng một nửa

Làm vợ ông giật nảy mình.

Tối hôm qua, Tiết Chính Nhận đến đồn cảnh sát, cũng đã gặp Tiết Đông, thậm chí cười nói với cảnh sát trưởng, toàn bộ quá trình rất phối hợp, đối phương cũng rất cung kính với Tiết Chính Nhận.

Tiết Chính Nhận quen biết bộ trưởng bộ công an, phẫu thuật bướu não của mẹ ông ấy chính là do ông làm, rất thành công.

Ông cũng quen biết viện trưởng, quan tòa viện kiểm sát, quen biết rất nhiều nhân vật lớn có quyền thế.

Trong điện thoại của ông có lưu số của rất nhiều cục trưởng, sở trưởng, bộ trưởng.

Tiết Đông biết rõ những điều này.

Sau khi nhìn thấy cha, Tiết Đông rất hưng phấn, mà Tiết Chính Nhận rất tỉnh táo.

- Cha! Cha nhất định phải cứu con, con bị người ta hãm hại, cha phải tin tưởng con

- Đúng rồi, người hãm hại con họ Mê, tên là Mễ Nhạc, hắn nhất định có quan hệ với Mễ Đế, Mế Đế ở khoa cấp cứu bệnh viện trung tâm cấp cứu, đúng! Còn có Trần Thương, nhất định là Trần Thương nói

Lúc này, Tiết Đông móc nói vấn đề rất logic.

- Là Mễ Nhạc đặt bẫy con, để con nhảy vào trong, cha phải tin tưởng con

Tiết Chính Nhận cúi đầu nhìn thoáng qua dưới thân Tiết Đông:

- Thuốc còn chưa hết tác dụng? Uống nhiều nước một chút, trao đổi chất nhanh hơn.

Tiết Chính Nhận không muốn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của con trai như vậy.

Tiết Đông sửng sốt một chút, tinh thần sa sút ngồi xuống dưới đất, khóc lên.

Tiết Chính Nhận đứng dậy rời khỏi, đều không nói gì.

Tiết Đông sửng sốt một chút, cõi lòng tan nát hét lớn:

- Cha, cha phải cứu con, con muốn trở thành bác sĩ nổi tiếng, con không thể dành cả thanh xuân ngồi trong tù được

Bước chân Tiết Chính Nhận dừng lại, không quay đầu lại, nhàn nhạt nói:

- Trước hết học làm người đi

Tiết Đông sững sờ, cả người suy sụp.

Nhìn thấy cha như vậy, anh ta tự nhiên đã hiểu, cha đã hết hi vọng rồi.

Chuyện này không thể được

Hiện tại, cha là hy vọng duy nhất của anh ta, ông quen biết rất nhiều nhân vật lớn, nhất định có thể giúp cho anh ta, thậm chí có thể tìm Mễ Nhạc, báo thù rửa hận

Nhất định có thể

Tiết Đông la lớn:

- Cha, con là con trai duy nhất! Con có thể...

Tiết Chính Nhận nhàn nhạt nói:

- Tao rất muốn không có một đứa con như mày

....

....

Tuy nói như vậy, Tiết Chính Nhận vẫn muốn làm nhiều chuyện

Sau khi, Tiết Chính Nhận ngồi xuống, cả nhà ông thông gia đều ở đây, bao gồm cả con dâu, cháu trai đến trường học rồi.

Nhưng cả nhà cũng không có tâm trạng để làm việc.

Thấy mái tóc bạc phơ, dáng người sa sút của cha chồng, cả người dường như già thêm mười tuổi trong một đêm

Không có trà tiếp đãi.

Tiết Chính Nhận đứng dậy, cúi đầu một cái với cả gia đình:

- Xin lỗi, tôi sai rồi! Tôi không biết dạy con, làm liên lụy mọi người.

- Hôm nay đến đây, tôi muốn nói một chuyện, chính là nhanh chóng ly hôn đi, không thể trì hoãn Tiểu Nhã nữa, nhà ở, xe và tiền tiết kiệm đều cho

đứa nhỏ, quyền nuôi dưỡng con cái cũng thuộc về con.

- Những năm này, khổ cho con rồi! Tôi cũng không biết bản thân tại sao lại nuôi ra một đứa con như thế nữa?

- Trước đây, tôi bảo đảm nó sẽ quay lại quỹ đạo như thế nào, xem như Tiết Chính Nhận tôi đánh rắm.

Tiết Đông bị tạm giam, tất cả mọi chuyện đều cần phải giải quyết.

Việc này cần Tiết Chính Nhận đến làm.

Anh ta phạm sai, cuối cùng phải cần một người đến trả giá.

Dù cho Tiết Đông là cầm thú không phải người, Tiết Chính Nhận không muốn nhận đứa con này, nhưng phạm sai thì cần có người đến đền bù.

Sau khi rời khỏi nhà ông thông gia, Tiết Chính Nhận cảm giác như trút được gánh nặng.

Có điều, chuyện chưa kết thúc, sau khi giải quyết chuyện ngày hôm nay, ông cần phải đi gặp Mễ Đế, cô gái bị Tiết Đông làm tổn thương kia, cũng phải đi xin lỗi.

Hôm nay, ông còn rất nhiều chuyện phải đi làm.

Sau đó, ông trực tiếp lái xe đến Hiệp Hội Y Học Trung Hoa, khai trừ Tiết Dông khỏi Hiệp hội, tự mình phát biểu thông báo

Chuyện ngày hôm nay đã càng ngày càng lớn.

Rất nhiều người biết chuyện của Tiết Đông, Tiết Đông đang nổi trên bảng tìm kiếm, cha của Tiết Đông cũng trực tiếp bị đào ra.

Bất luận là Tiết Đông hay Tiết Chính Nhận, trên Baidu Bách Khoa đều có.

Trong lúc nhất thời, trên mạng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

- Loại người này cũng xứng làm bác sĩ sao?

- Để loại người này làm bác sĩ, quả thật không hề có một chút cảm giác an toàn nào

- Cầm thú

- Trẻ vị thành niên, cũng ra tay được, thật sự là mặt người dạ thú

- Là bác sĩ cầm thú

Đương nhiên, càng nhiều người nói đùa gọi đùa Tiết Đông là bậc thầy quản lí thời gian.

Mỗi ngày bận rộn phẫu thuật, sau khi kết thúc phẫu thuật, còn phải về nhà đóng một hình tượng người chồng tốt, người cha tốt, đồng thời còn duy trì thói quen vận động tốt, hơn nữa còn nuôi dưỡng một năng khiếu chụp ảnh

Nhiều năm như vậy mà chuyện không bị bại lộ.

Tiết Đông không hổ là người trình độ học vấn cao và IQ thiên tài.

Ngay khi tất cả mọi người thông qua Tiết Đông để tra Tiết Chính Nhận, Hiệp hội Y Học Trung Hoa tuyên bố thông báo.

Tiết Đông bị khai trừ khỏi Hiệp hội Y khoa Trung Hoa, đồng thời cả đời cũng không thể gia nhập, đồng thời hội đồng Khoa ngoại thần kinh của Hiệp hội Y khoa Trung Hoa hủy bỏ hết tất cả chức vụ và vinh danh của Tiết Đông, khai trừ ra khỏi Hiệp hội.

Tiết Chính Nhận công khai xin lỗi với truyền thông:

- Là tôi không biết dạy con, để nó làm ra nhiều chuyện không bằng cầm thú như thế, tôi sẽ cố gắng để đền bù.

Sau đó, Tiết Chính Nhận đi đến Bệnh viện trung tâm Cấp cứu.

Gặp được Ngô Đồng Phủ và thư ký Dương, cùng ngày, Bệnh viện trung tâm Cấp cứu thông báo, khai trừ Tiết Đông.

Đối với các loại phát biểu trên mạng, Tiết Chính Nhận không có trốn tránh.

Mà lúc này trong tù, nhìn thấy những công khai và tin tức trên TV, hai tay Tiết Đông liên tục đánh vào trên vách tường cứng rắn.

Nhìn thấy tinh thần của cha trong ngày thường lập tức trở nên già nua như vậy, Tiết Đông cũng choáng váng rồi.

Nhìn đất xi măng lạnh buốt, Tiết Đông đột nhiên ý thức được.

Những năm này, bản thân rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện không bằng cầm thú.

Vào lúc này, phạm nhân ở một bên nhìn Tiết Đông, nhịn không được nhổ ngụm đờm vào Tiết Đông, cười nhạo:

- Thằng nhóc, tao nói cho mày biết, tao xem thường nhất là loại người như mày.

- Đến cả đứa trẻ mà mày cũng ra tay được

- Đợi đó, lúc vào trong, không đánh chết mày không thôi

- Loại người như bọn mày, sống chính là một tội nghiệt

Những người xung quanh cũng cùng nhau nhổ nước miếng vào người Tiết Đông.

Bản thân có bệnh sạch sẽ, khiến Tiết Đông lập tức cực kỳ buồn nôn:

- Cảnh sát! Có ai không...

Đáng tiếc, cánh sát kia nhìn thoáng qua Tiết Đông, cũng phun ra một ngụm:

- Cặn bã, mày chết kệ mẹ mày

- Mày nhìn cha mày, rồi nhìn mày, cặn bã

Loại người này, đáy lòng của anh ấy xem thường.

Không chỉ có anh ấy xem thường, toàn bộ người trong phòng giam đều xem thường.

Hiện tại chẳng qua là giam tạm, chờ đến khi vào ngục giam, ác mông của anh mới thực sự bắt đầu.

Mà lúc này, Tiết Chính Nhận cũng đã đến Trung tâm Cấp cứu, tìm được Mễ Đế.

Chương 1278: Nếu Ông Đối Phó Với Trần Thương, Tôi Sẽ Đấu Với Ông

- Xin lỗi
- Ông là...
- Tôi là Tiết Chính Nhận, cha của Tiết Đông.
- A... không có gì.

Mễ Đế nhìn ông già mái tóc hoa râm trước mặt, không khỏi đầu óc quay cuồng.

Tiết Chính Nhận nhìn cô gái đáng yêu này, không nhịn được cảm thấy bất lực.

Cô ấy mới 24 tuổi

Ông xem hồ sơ bệnh án, xoang hàm trên bị tắc nghẽn 70%, trạng thái cao ngưng, thiếu máu cục bộ cơ tim.

Mà nguyên nhân lại là do uống thuốc tránh thai trong thời gian dài?

Thuốc tránh thai trong ba năm

Có cô gái nào nguyện ý vì một người đàn ông mà làm chuyện như vậy?

Mà lại nhận được kết quả bội tình bạc nghĩa.

Hoặc vừa mới bắt đầu đã chuẩn bị sẵn sàng việc này.

Lúc này đây, Tiết Chính Nhận trông rất khách quan.

- Tiết Đông sẽ nhận trừng phạt nên có, cô yên tâm, dưỡng bệnh cho thật tốt.

Mễ Đế không nhìn ông già vì chuyện khác, mà nguyên nhân vì xấu hổ trong lòng, sau khi cô biết Tiết Đông đã kết hôn, cô rất hận Tiết Đông.

Nhưng đối với bản thân cũng oán trách rất nhiều.

Cô cảm thấy bản thân như người thứ ba, can thiệp vào cuộc sống của người khác, việc này làm cho trong lòng Mễ Nhạc rất để ý.

Vì lẽ đó, cô không đành lòng đối diện với ông.

Sau khi Tiết Chính Nhận xin lỗi, ông để lại phương thức liên lạc và rời đi, nhàn nhạt nói:

- Cô gái, sau này có vấn đề gì, có thể tìm tôi, đây là số điện thoại của tôi.

Ra ngoài vừa vặn gặp phải hai anh em Mễ Nhạc.

Khi hai ánh mắt giao nhau, dường như ánh mắt Tiết Chính Nhận tỏa ra ánh sáng vô tận, ông nhìn chằm chằm vào Mễ Nhạc.

Mễ Nhạc cũng không chút sợ hãi nghênh đón

Sau khi hai người đi qua nhau, họ đồng thời nhìn thoáng qua Mễ Đế, Tiết Chính Nhận là người đưa mắt nhìn trước.

Ông cũng đã tìm người điều tra, ý của người bạn cảnh sát là, mặc dù biết rõ là bị thiết kế, nhưng Tiết Đông đã phạm tội rồi.

Chính là như vầy, một người phụ nữ câu dẫn cậu, cậu cưỡng gian cô ấy, đây vẫn là một đạo lý phạm tội.

Huống chi hiện trường còn có một bé gái 14 tuổi.

Hơn nữa, trong điện thoại của Tiết Đông có quá nhiều thứ không sạch sẽ, việc này đã cấu thành tội.

Mễ Nhạc với tư cách là Tổng giám đốc của công ty truyền thông, tất cả mọi việc của Tiết Đông đều là do cậu ta chủ đạo tuyên truyền.

Tiết Chính Nhận nhìn thấy ánh mắt nhu nhược của Mễ Đế, nhịn không được thở dài, quay người rời khỏi.

Ai mà không vì con cái chứ?

Cuộc đời này của Tiết Đông quá thuận lợi, tiếp nhận một chút giáo dục cũng không phải chuyện xấu.

Cô gái Mễ Đế này không có cha mẹ, lần này đến đều là chú, bác, thôi vậy... thôi vậy

Tiết Chính Nhận nhìn chằm chằm Mễ Nhạc, đứng dậy rời đi.

Mặc dù Mễ Nhạc nói không sợ hãi, nhưng nếu thật sự bị Tiết Chính Nhận làm ồn ào, anh ta thật cũng không nắm chắc.

Chờ sau khi chuyện kết thúc, sẽ trở về Thâm Quyến.

Dù sao báo thù, cũng đã báo rồi

Lúc Tiết Chính Nhận đang muốn rời khỏi, đúng lúc nhìn thấy Trần Thương, ông biết rõ Trần Thương, nghe qua danh tiếng, chứ chưa từng gặp mặt.

Có điều, Tiết Chính Nhận không có đến chào hỏi, mà nhìn thoáng qua từ xa, đã đứng dậy rời khỏi.

Đến phòng làm việc của viện trưởng tìm được Ngô Đồng Phủ.

Thấy bộ dạng Tiết Chính Nhận như thế này, Ngô Đồng Phủ nhịn không được thở dài, rót chén trà:

- Nếm thử xem, Long Tỉnh vừa đưa tới.

Tiết Chính Nhận không có từ chối.

Sau khi ngồi xuống, đột nhiên Tiết Chính Nhận hiếu kỳ hỏi một câu:

- Lão Ngô, tôi hỏi ông một chuyện, Trần Thương cậu ấy...

Tiết Chính Nhận còn chưa nói xong, Ngô Đồng Phủ đã biến sắc.

Cũng không châm trà, đặt ấm trà bỏ xuống, con mắt nhìn chằm chằm Tiết Chính Nhận, nghiêm túc nói:

- Lão Tiết, tôi nói câu không xuôi tai, ông tốt nhất là đừng có ý nghĩ gì đối với Trần Thương

- Con người Tiết Đông này, tôi hiểu rõ hơn ông, nó so với Trần Thương, căn bản là không thể so sánh được

- Trước hết, không nói đến nhân phẩm, chỉ nói kỹ thuật chữa bệnh, tôi nói thật, bây giờ sức ảnh hưởng quốc tế của Trần Thương, không thấp hơn Tiết Chính Nhận ông bao nhiêu, cậu ấy kém hơn chỉ là thời gian tích lũy thôi.

- Tôi cũng biết, Trần Thương và Tiết Đông từng có xích mích, hơn nữa Tiết Đông rất có thành kiến với Trần Thương.

- Nhưng, tôi nói với ông một câu, nếu ông ức hiếp Trần Thương, Ngô Đồng Phủ tôi nhất định sẽ đấu với ông

Mấy câu nói khí phách của Ngô Đồng Phủ, nhìn chằm chằm Tiết Chính Nhận nghiêm túc nói.

Ông lo lắng Tiết Chính Nhận hiện tại thương con sốt ruột, sẽ tìm Trần Thương gây phiền phức.

Trần Thương chẳng qua là một nhân viên bồi dưỡng, so với Tiết Chính Nhận hai ba đời là bác sĩ nổi tiếng, có gốc rễ ở thủ đô, thật sự là không đáng kể.

Nếu thật sự Tiết Chính Nhận tìm Trần Thương gây phiền phức, Ngô Đồng Phủ thật có chút lo lắng.

Vì vậy, nên nói ra lời này

Trần Thương là gì, người khác không biết, nhưng Ngô Đồng Phủ thì lại biết rất rõ.

Trần Thương là hy vọng

Thời đại này, năng lực cạnh tranh cốt lõi nhất: Nhân tài siêu cấp.

Tiết Chính Nhân nghiêm túc nhìn Ngô Đồng Phủ, lập tức sững sờ.

Bản thân ông cũng không muốn tìm Trần Thương gây phiền phức, chuyện cho đến bây giờ, đã qua thì để cho nó qua.

Tiết Chính Nhận trước sau cũng biết rõ bảy tám phần.

Nhưng không nghĩ đến Ngô Đồng Phủ sẽ như thế này

Trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Trần Thương này lại lợi hại như vậy?

Tiết Chính Nhận lắc đầu:

- Tôi không có ý này, tôi muốn nói, tôi muốn xem thử phẫu thuật mà Trần Thương làm cho Mễ Đế, tôi nghe bác sĩ Khoa ngoại thần kinh nói, sau khi Tiết Đông xem xong phẫu thuật thì tâm tình có chút thay đổi, thậm chí còn chưa xem hết đã rời đi.

Ngô Đồng Phủ thấy thế, mở video trong điện thoại ra, nói:

- Tôi cũng đang xem.

Nửa tiếng sau...

Vẻ mặt của Tiết Chính Nhận phức tạp rời khỏi Trung tâm Cấp cứu.

Hiện tại ông đã biết rõ cảm nhận của Tiết Đông.

Ông hiểu rất rõ Tiết Đông.

Xảy ra xích mích với Trần Thương cho nên bản thân đối với Trần Thương có chút ghét hận, sau khi xem hết video, thì tâm trạng trực tiếp suu sụp.

Ngay cả Tiết Chính Nhận cũng phải thở dài, thực lực của Trần Thương quả thật không thể nghi ngờ.

Nhưng, Tiết Chính Nhận cũng nhận ra một vài thứ, đó là Trần Thương dường như rất ít tiếp xúc với phẫu thuật thần kinh

Thông qua một số chi tiết có thể nhìn ra được, kỳ thật kỹ năng phẫu thuật thần kinh của Trần Thương dường như còn dừng lại ở bước đầu phẫu thuật.

Nhưng như làm sạch vết thương, dưới lớp màng cứng sưng.

Đây đều là bước đầu phẫu thuật của các bác sĩ khoa Ngoại thần kinh, cũng chính là một phẫu thuật cấp hai của khoa Ngoại thần kinh.

Có điều, cho dù như vậy, Tiết Chính Nhận cũng không thể không nhìn thẳng vào Trần Thương, người có thể hoàn thành phẫu thuật cơ bản hoàn mỹ như vậy quá ít, Trần Thương chính là một trong số đó.

Trong phòng bệnh, Mễ Đế nhìn thấy hai người Mễ Nhạc và Trần Thương cùng đi vào phòng bệnh.

Lập tức ủy khuất khóc.

- Chú, bác...

Mễ Nhạc nhìn đứa bé này, vẫn còn là một đứa bé.

Đau lòng nói:

- Được, không có chuyện gì, bác và chú đã trút giận cho con, đừng sợ, đừng sợ

Mế Đế gật đầu

Vào giờ phút này, cô cảm giác như bản thân đang nắm giữ cả thế giới.

Cha mẹ ra đi chỉ để lại một mình Mễ Đế nản lòng, cảm giác như trời đất sụp đổ, liều mình đi đến thủ đô, cùng với Tiết Đông.

Mà Tiết Đông vứt bỏ để Mễ Đế lại lần nữa nhận được cảm giác tuyệt vọng.

Mà bây giờ, nhìn thấy chú bác không ngại đi xa vạn dăm để đến thủ đô vì bản thân, trong lòng Mễ Đế thật sự cực kỳ thỏa mãn

- Chờ con khỏe hơn, chúng ta cùng về Thâm Quyến

- Vâng

- Ông nội nhắc đến con rất nhiều, nếu ông nội mà biết con bị ủy khuất, nhất định sẽ trách hai người bọn chú.

Chương 1279: “Khai Du” Phòng Phẫu Thuật

(* Khai du: là một phép ẩn dụ về việc tận dụng lợi thế và lợi ích của người khác hoặc của công chúng. Cũng đề cập đến việc lợi dụng các cô gái. Cách cư xử phù phiếm của đàn ông đối với phụ nữ thời xưa.)

Ca phẫu thuật của Mễ Đế thành công dường như đối với cuộc sống của Trần Thương cũng không có quá nhiều ảnh hưởng

Mà đối với việc Tiết Đông bị bắt, trong lòng Trần Thương cũng không hề có một chút gánh nặng tinh thần nào.

Trần Thương nhớ Diệc Thư đã từng nói một câu: Một người trưởng thành thường thấy rằng người đáng trách càng ngày càng ít đi, mỗi người đều có cái khó xử của riêng mình.

Thế nhưng Trần Thương đột nhiên cảm thấy, nếu như đây là một phạm nhân nên được tha thứ vì lí do gì đó, vậy thì trên thế giới này cần đến đạo đức và pháp luật để làm gì?

Người sống cả một đời, chắc chắn phải trưởng thành giống như thế này hay sao?

Trần Thương cảm thấy, bản thân ở thời cổ đại, nếu như mở hack, chắc chắn sẽ là một đại soái hành hiệp trượng nghĩa.

Hơn nữa còn là loại vượt nóc băng tường, buổi tối trên nóc nhà nhấc lên một mảnh ngói để rình trộm

Thời gian mở phiên tòa của Tiết Đông vẫn chưa đến, đến rồi thì Trần Thương cũng không đi xem.

Loại chuyện này là chuyện của quan tòa, không có qua hệ với anh.

Anh chẳng qua là làm một số việc mà bản thân nên làm.

(Bối cảnh âm nhạc: The right way of Light...)

Cuộc sống vẫn đang tiếp tục.

Mùa xuân hình như không có mấy ngày, liền bị mùa hè vượt qua.

Thời tiết nóng bức.

Ngày thường không có người đến phòng phẫu thuật, gần đây lại kín người hết chỗ, trong tủ lạnh và thùng đá đựng khá nhiều kem, để tiện ăn hơn sau khi phẫu thuật.

Nói thật, nhiệt độ ổn định trong phòng phẫu thuật là 22 độ thật sự là một nơi thoải mái.

Đặc biệt vào mùa hè loại cảm giác này là rõ ràng nhất.

Thật ra, sau khi ở lâu trong phòng phẫu thuật, bạn sẽ phát hiện cơ thể của bản thân sẽ không thích ứng được nhiệt độ, hơn nữa còn dễ bị cảm cúm.

Có điều, mùa hè tự nhiên không thể vì nhiệt độ không khí mà có sự chênh lệch.

Ngay cả cơ thể cũng có khác biệt.

Lúc này, trong phòng phẫu thuật, một ca phẫu thuật vô cùng khẩn trương đang được tiến hành.

Cũng là một ca phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng.

Trần Thương mổ chính, Lý Bảo Sơn hỗ trợ, Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm, Từ Ái Khanh cũng đang ở đây.

- Kẹp cầm máu
- Kim khâu

....

Trần Thương tiến hành ca phẫu thuật đâu vào đấy, cho dù đã làm hơn hai mươi ca, vẫn như cũ cũng hơi áp lực.

Trần Thương với vai trò là mổ chính thì càng tỉ mỉ hơn.

Tuy nhiên, có thể là do mùa hè, cũng có thể là do mức độ cẩn thận chặt chẽ của ca phẫu thuật tương đối cao, và ý tập trung cao độ ban đầu, Trần Thương cảm thấy các ca phẫu thuật gần đây của anh mồ hôi đổ tương đối nhiều.

Trong quá trình phẫu thuật, ra mồ hôi là chuyện rất phiền phức.

Lòng bàn tay ra mồ hôi sẽ dễ dàng làm độ linh hoạt của ngón tay giảm xuống.

Bởi vì sau lưng chảy mồ hôi hơi ngứa ngái, Trần Thương dứt khoát dựa lưng vào người Lý Bảo Sơn.

Lý Bảo Sơn tự nhiên cũng nhìn ra, cũng không né tránh, thuận thế cho Trần Thương cọ xát.

Đây xem như là một chuyện thường dùng.

Dù sao trong lúc phẫu thuật, bạn cũng không thể nào gãi ngứa?

Có điều ra mồ hôi ngứa thật sự là rất khó chịu.

Lúc này, mọi người không những sẽ không trốn tránh, ngược lại sẽ điều chỉnh tư thế cho lẫn nhau, lựa ý đối phương.

Nhưng mà

Sau khi Trần Thương hoàn thành một bộ phận, giao cho Hà Chí Khiêm.

Chỉ thấy thằng nhãi này đang trực tiếp cọ qua cọ lại trên người y tá.

Trong lúc nhất thời Trần Thương sửng sốt

Mẹ nó, sao mình không nghĩ đến chứ?

Hơn nữa, lúc trên đầu Hà Chí Khiêm có mồ hôi, chỉ thấy hắn cúi đầu bên trên bả vai y tá xoa xoa.

Trần Thương lập tức ghen ghét.

Anh nhìn Lý Bảo Sơn.

Phát hiện Lý Bảo Sơn cũng đang nhìn mình chằm chằm.

Trong lúc nhất thời, hai người từ trong ánh mắt lẫn nhau thấy được sự không can lòng.

Chúng tôi mổ chính, trong lòng hỗ trợ không phục

Từ phòng phẫu thuật đi ra, Trần Thương trực tiếp biểu đạt bản thân chính mình xem thường.

Không ngờ Hà Chí Khiêm trực tiếp sửng sốt:

- Ách... thầy Trần, chuyện này rất là thông thường?

- Anh nghĩ xem, phẫu thuật căng thẳng như thế, khẳng định là cần một loại an ủi để bình phục lại tâm trạng, nếu như vào lúc này, bên cạnh anh có một thứ để dựa vào, sẽ giúp cho anh nhặt lại lòng tin

- Hơn nữa, vai của chị gái y tá khá là mềm, lúc lau mồ hôi tương đối dễ dàng, vai của đàn ông thì quá cứng, không có thích hợp

Trần Thương nhìn thấy Từ Ái Khanh và Từ Tử Minh không cảm thấy kinh ngạc mà gật đầu, anh không nhịn được nhìn thoáng qua Lý Bảo Sơn

Anh nhớ rõ, trước đây, lúc phẫu thuật chủ nhiệm Lý nói với anh, gãi ngứa thì tìm đồng chí nam

Trần Thương cảm thấy bản thân đã toàn bộ bỏ qua mùa xuân, trực tiếp bước vào mùa hè

Hơn nữa mùi mồ hôi trên người đàn ông có thể so sánh với chị gái y tá hay à?

Trần Thương có cảm xúc trong lòng

Đến mức tâm trạng cả một buổi chiều hơi lo lắng bất an.

Anh thở dài, nhìn Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm à, nếu như anh dạy tôi cái này sớm một chút, nói không chừng tôi với Tần Duyệt bây giờ đã có cả đứa con hai tuổi rồi.

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy vậy thì khụ khụ một tiếng:

- Cái này không thể trách tôi, là viện trưởng Tần nói tôi sắp xếp như vậy.

Lý Bảo Sơn nói xong, cảm thấy bản thân vung nồi rất tốt.

Quả nhiên, sau khi Trần Thương nghe xong thì không phản bác được.

Trần Thương nhìn thấy thanh chỉ nam tiến trình của mình từ phòng phẫu thuật.

100 ca phẫu thuật, cho đến trước mắt đã tiến hành được 20 ca

Cái tốc độ này không nhanh không chậm.

Kỳ thật, trong phẫu thuật quan trong nhất chính là quá trình chứ không phải là kết quả.

Cho dù là đã xong nhiệm vụ, lộn xộn hoàn thành các ca phẫu thuật lớn, hoàn thành nhiệm vụ rồi, nhận được một cái chỉ nam.

Thế nhưng Trần Thương cần cân nhắc chính là một cái vấn đề khác.

Nếu như gặp phải một bệnh khác, bản thân không có vật phẩm này trong hệ thống, nên nhận loại chỉ nam của phẫu thuật này như thế nào?

Thật ra, hiện tại Trần Thương đã không còn hoàn toàn phụ thuộc vào hệ thống giống như lúc trước nữa, mà là thông qua phương thức của hệ thống, để cải thiện bản thân.

Trải qua 20 ca phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng, nói thật, nhóm bác sĩ đầu tiên đã có một số kỹ năng và khả năng phẫu thuật.

Đặc biệt là khi xử lí các phân đoạn mấu chốt, mọi người đã có ý tưởng, cho dù có gặp phải các loại không thể nào, họ cũng có thể có một số biện pháp để đối phó nó.

Nhưng, vào ngày hôm sau mở cuộc họp.

Mọi người gặp phải một vấn đề

Từ Tử Minh trực tiếp nói:

- Thầy Trần, hiện tại chúng ta có rất nhiều người đăng ký, thế nhưng hiện tại đang có rất nhiều người không nguyện ý tham gia thí nghiệm lâm sàng.

- Cũng có rất nhiều người đều đang duy trì trạng thái chờ đợi.

Hà Chí Khiêm gật đầu nói:

- Ừm, đúng là như thế, hơn nữa hiện tại trên mạng đang thảo luận rất ầm ĩ đối với việc tiến hành hội chứng người bệnh Marfan của bệnh viện chúng ta, một vài chuyên gia đều cảm thấy chúng ta không có đủ năng lực này.

- Bản thân người bệnh rơi vào một cái trạng thái do dự, hiện tại càng thêm sự giật dây của những người này, họ càng thêm lung lay.

Sau khi Trần Thương nghe xong thì lập tức nhíu mày.

Chuyện vừa mới phát triển đã xuất hiện chướng ngại vật.

Có điều, ngay lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Là Ngô Đồng Phủ.

- Trần Thương, cậu đã nghe qua chuyên mục 《Thử Thách Điều Không Thể》 chưa?

Ngô Đồng Phủ đột nhiên vừa cười vừa nói.

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Nghe qua thì có nghe qua, nhưng không có xem kỹ. Là tiết mục do Tát Bối Lập chủ trì phải không?

Ngô Đồng Phủ gật đầu nói:

- Ừm, không sai, tổ tiết mục của họ đã tới bệnh viện của chúng ta, 《Thử Thách Điều Không Thể》 kỳ thứ ba không phải có một bác sĩ Ngoại khoa thần kinh thử thách khiêu chiến mô phỏng phẫu thuật 40 phút à? Kỳ đó hiệu quả rất tốt, họ hỏi chúng ta có bác sĩ nào muốn tham gia hay đăng ký hay không.

- Tôi muốn hỏi cậu một chút, dù sao bây giờ cậu cũng là tuyển thủ nhân khí, muốn xem thử cậu có hứng thú tham gia tiết mục tống nghệ này hay không.

Chương 1280: Tài Mạo Song Toàn?

Tham gia các show truyền hình hay không?

Bác sĩ cũng có thể tham gia các show truyền hình à?

Cũng có thể làm minh tinh?

Một câu hỏi của Ngô Đồng Phủ đã làm cho Trần Thương mở mang tầm mắt của mình.

Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy chính mình cũng hơi kiến thức, dần đến con đường của mình đã càng chạy càng hẹp

Trần Thương vội vàng trừng to mắt, tỏ ra sự tò mò của mình:

- Ồ? Viện trưởng Ngô, thật không tiện, tôi không hiểu rõ cho lắm, cái tiết mục này là làm gì như thế nào?

Ngô Đồng Phủ nghe xong thì lập tức im lặng.

Trần Thương này tuổi còn trẻ, làm sao lại có một người trẻ tuổi như vậy, mà không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng một da chỉ biết làm phẫu thuật mỗi ngày

Trần Thương có thể chịu nổi à?

Còn bằng không chỉ là do tôi hiểu quá rõ về ngành giải trí.

Trong lúc nhất thời, trong lòng của Ngô Đồng Phủ có cảm giác vượt trội hơn Trần Thương hơn mấy phần, chính mình còn biết show truyền hình là gì, nhìn thế giới bên ngoài, Trần Thương đúng là người chỉ có trong tiểu thuyết, thậm chí Ngô Đồng Phủ con tạo cho mình một cái tài khoản TikTok để phổ cập khoa học tuyên truyền chữa bệnh tri thức.

Ngô Đồng Phủ cảm thấy mình xem như là theo sát trào lưu, không bị lạc hậu

Bởi vậy, đối với Trần Thương, Ngô Đồng Phủ dứt khoát nói:

- Nếu tôi giải thích với bác sĩ Trần sẽ không rõ ràng, bằng không bác sĩ Trần tự mình tìm kiếm xem một chút về tiết mục này, bên trên một kỳ có các bác sĩ khoa Ngoại thần kinh tham gia, khiêu chiến 40 phút có thể hoàn thành một ca phẫu thuật, bác sĩ Trần xem một chút sẽ hiểu được đại khái tiết mục đó là như thế nào?

- Về tổng thể của tiết mục chính là sẽ tạo ra các quy tắc thiết lập mục tiêu cho người khác hoàn thành, người bình thường sẽ rất khó hoàn thành phẫu thuật, kỹ năng gì đó.

- Chủ yếu nhằm vào tập thể và đối tượng bình thường, trên cương vị là người sáng tạo thì sẽ khác với nhưng người bình thường giống như người bất phàm, tại công trình tuyến một yên lặng kính dâng đại quốc thợ thủ công, cũng chính là hiểu rõ ràng họ dũng khí và trí tuệ, Trần Thương tự mình đi xem một chút sẽ hiểu rõ hơn

Sau khi nói xong, Ngô Đồng Phủ rõ ràng cảm thấy giống như đàn gảy tai trâu, Ngô Đồng Phủ có cảm giác Trần Thương và mình căn bản không phải là người cùng một thời đại.

Có khoảng cách thế hệ

Không sai

Nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ đột nhiên cảm thấy, dù là một thiên tài không phải cái gì cũng biết quả nhiên đều là có sự thiếu hụt.

Bên này, Trần Thương vẫn còn trợn tròn mắt, bởi vì khi Ngô Đồng Phủ tắt điện Trần Thương rõ ràng nghe thấy Ngô viện trưởng khịt mũi coi thường nói câu:

- Dế nhũi

Thậm chí Trần Thương có thể liên tưởng viện trưởng Ngô vừa rồi đã có những biểu hiện xem thường mình

Điều này làm cho Trần Thương ở nơi đó kinh ngạc nửa ngày, trong đầu tất cả đều là: ?

Từ Tử Minh thấy Trần Thương, lập tức tò mò hỏi:

- Giáo sư Trần, hôm nay thế nào, nhìn anh cứ như người mất hồn thế kia?

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- mọi người có biết rõ về show 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 không? Tổ tiết mục họ đến bệnh viện mời nhân viên y tế tham gia, viện trưởng Ngô hỏi tôi có muốn tham gia hay không?.

Sau khi nghe xong, đột nhiên người xung quanh đều rõ ràng sửng sốt một chút.

- Tốt

- Tham gia

- Vì sao không tham gia chứ

Mọi người trăm miệng một lời nói đến:

- Giáo sư Trần, đây chính là một cơ hội rất tốt dành cho anh

- Giáo sư Trần, người hãy suy nghĩ một chút, chúng ta bây giờ đầu đề đến trình tự mấu chốt, thiếu hụt nhân viên lâm sàng, chính là cần một đài truyền hình làm môi giới đến tiến hành tuyên truyền, đề cao chúng ta,

chúng ta sẽ nổi tiếng, lúc đó việc tìm kiếm nhân viên lâm sàng là chuyện dễ dàng.

- Đồng thời, cũng có thể biến tướng kỹ năng và năng lực phẫu thuật của chúng ta, để càng nhiều người có thể nhìn thấy, và độ tin cậy của người bệnh đối với bệnh viện ngày càng tăng.

Từ Tử Minh gật đầu nói:

- Không sai, lần trước sau khi bác sĩ khoa Ngoại thần kinh tham gia xong, hiệu quả rất tốt

Lý Bảo Sơn cũng là gật đầu nói:

- Không sai, Trần Thương, người không thể có thành kiến đối với truyền thông, bởi vì đó là cách duy nhất để tuyên truyền năng lực và kỹ năng phẫu thuật của cá nhân cũng như bệnh viện.

- Tuyên truyền thông qua truyền thông về các thông tin chữa bệnh là một chuyện rất tốt, cũng như rất nhiều kênh sức khỏe, đó là cách tồn tại có ý nghĩa nhất.

- Mà cái này 《Thử Thách Điều Không Thể》 với tư cách ban tổ chức của một chuyên mục, quần chúng cũng rất nhiều, cũng có thể trợ giúp cho rất nhiều người bệnh cần phẫu thuật.

Hà Chí Khiêm ừ một tiếng:

- Hiện tại trên mạng có vài chuyên gia nghi vấn chúng ta, nói chúng ta không có đủ năng lực này, tôi cảm thấy lần này hoàn toàn rất đáng giá, bác sĩ Trần nên thử một lần, dùng năng lực một chút cho họ biết chúng ta là những người như thế nào

Mọi người mỗi người một lời, Trần Thương trả lời một câu, thế nhưng tất cả đều rất tán thành tham gia cái tiết mục này.

Trần Thương tra một chút, 《Thử Thách Điều Không Thể》 là một show truyền hình rất lớn là một tiết mục có các mục khiêu chiến, hơn nữa có rất nhiều tuyến một nhân viên và thợ thủ công, tinh thần của mỗi người đều thêm vào trong đó.

Mà khái niệm liền giống như ngày xưa, khiêu chiến không thể nào

Không ngừng đề cao kỹ năng chính mình, không ngừng vươn lên, nâng cao tinh thần thợ thủ công.

Sau đó Trần Thương mở ra xem một tiết mục nào đó có một kỳ bác sĩ khoa Ngoại thần kinh khiêu chiến phẫu thuật trong vòng 40 phút, đem trứng chim cút trứng màng cắt xuống khâu lại đến màng trứng gà bên trên.

Phẫu thuật rất khó khăn

Nhìn người cảm xúc nhiệt huyết cuồn cuộn của mỗi người Trần Thương đã được mở rộng tầm nhìn.

Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy, phẫu thuật cũng có thể nhiệt huyết như thế.

Thông qua các show truyền hình như vậy, bác sĩ phẫu thuật sẽ càng nhiều người biết đến, cái này quả nhiên thật sự là một chuyện tốt.

Hơn nữa, bác sĩ này trở thành một cái tấm gương rất rõ ràng rất tốt, để vô số bác sĩ học tập cùng siêu việt, thậm chí để càng nhiều người bệnh tin cậy.

Đây là một chuyện tốt.

Không tệ

Tham gia

Sau khi xem xong, Trần Thương quyết định đồng ý tham gia.

Sau khi quyết định, Trần Thương gọi điện thoại cho Ngô Đồng Phủ, báo cho chủ nhiệm Ngô biết mình đồng ý tham gia show truyền hình.

Sau khi biết được tin tức này, Ngô Đồng Phủ lập tức bắt đầu vui vẻ.

Bên trong văn phòng, Ngô Đồng Phủ đắc ý khẽ hát, pha một bình trà Vũ Tiền Long Tỉnh.

Lúc này đây Trần Thương đồng ý tham gia, đối với trung tâm Cấp cứu cũng có thể nói là một lần tuyên truyền, Trần Thương này quả nhiên bị lừa rồi.

Đang lúc nói chuyện, Ngô Đồng Phủ bật máy tính lên xem hôm nay vận thế chòm sao như thế nào, quả nhiên cho điểm rất cao.

Nhưng mà thầm thì trong miệng một tiếng:

- Hôm nay hoa quả may mắn là sầu riêng?

Nghĩ tới đây, chủ nhiệm Ngô thở dài, nhớ lại lần trước khi về về nhà phát hiện tình cảnh vợ mình chưng sầu riêng... Không đành lòng nhìn thẳng

...

...

Sáng ngày thứ hai, tổ nhân viên công tác tiết mục đích thân đi tới bệnh viện.

Sau khi biết được Trần Thương muốn tham gia tiết mục, tổ tiết mục tự nhiên cảm thấy là rất hưng phấn

Bởi vì nếu như Trần Thương tham gia tiết mục, cái này sẽ là tiết mục lớn nhất từ trước tới nay, bản thân Trần Thương cũng không ít vinh dự, bất kỳ cái gì một cái lấy ra đều đủ để với tư cách tuyên truyền trang đầu

Bởi vậy, phó đạo diễn tổ tiết mục, sắp xếp kế hoạch dồn dập đi tới bệnh viện, sớm cùng với Trần Thương tiến hành cụ thể công việc hiệp thương khiêu chiến.

Phó đạo diễn họ Tôn, gọi là Tôn Kha, là một người phụ nữ rất tài hoa khoảng chừng ba mươi tuổi.

Ngô Đồng Phủ gọi đến văn phòng viện trưởng để giới thiệu Trần Thương một phen.

- Giáo sư Trần, chào anh

Tôn Kha cười và nắm tay Trần Thương.

Chẳng qua là, cái này yêu kiều một nắm, Tôn Kha bất đắc dĩ nhìn thoáng qua hai tay Trần Thương, liền không khỏi sửng sốt.

Đôi tay này... Thật xinh đẹp, rất là mềm mại

Năm ngón tay thon dài, mềm mại, lúc nắm tay cảm giác rất khéo léo truyền cho người đối phương cảm giác ấm áp.

Lúc này, đột nhiên mặt Tôn Kha đỏ lên, e ngại.

Tôn Kha đột nhiên cảm giác thấy, đôi tay này, mình có thể... nắm mãi

Đôi tay này đặt ở bên trong tiết mục, làm cho cái tiết mục đặc biệt nổi bật có thể hấp dẫn vô cùng.

Mà Trần Thương lúc này lại khụ khụ một tiếng.

Trù hoạch và Ngô Đồng Phủ cũng bất đắc dĩ nhìn sang đôi bàn tay của Trần Thương một chút, bất đắc dĩ bắt đầu ghen tị.

Đôi bàn tay có thể để cho người ta lưu luyến quên lối về?

Trong đầu Tôn Kha đột nhiên hiện ra một ca khúc: Không nỡ buông tay nhau ra...

Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn mặt Trần Thương một cái, Tôn Kha cảm thấy, chỉ cần sớm làm tốt việc tuyên truyền, kỳ này tỉ lệ người xem tuyệt đối tăng rất nhanh

Nghe thấy Trần Thương khụ khụ, Tôn Kha mới tiếc hận buông lỏng tay ra.

Tán thưởng một câu:

- giáo sư Trần thật sự là tài mạo song toàn

Lời này vừa nói, Trần Thương lập tức: ?

Tài mạo song toàn là cái thứ gì

Tôi không phải là văn võ song toàn hay à?

Chương 1281: Vừa Đơn Giản, Vẫn Rất Khó

Trần Thương cảm thấy mình vì lên show truyền hình mà đã hi sinh rất lớn

Tủi thân nhìn thoáng qua Ngô Đồng Phủ, đối phương lại làm như không thấy.

Trần Thương thở dài.

Trong lòng Tôn Kha vô cùng sững sờ, thở dài cũng đẹp mắt hơn những tiểu thịt tươi kia rất nhiều, có thể đặc biệt nổi bật thêm

Ánh mắt của đạo diễn rất tinh thường, trong mắt Tôn Kha, nếu Trần Thương có thể tham gia các show truyền hình, chắc chắn sẽ gặp vận may, hơn thế Trần Thương còn có thể làm diễn viên.

Làm bác sĩ thật sự là... quá tiếc cho khuôn mặt này

Tôn Kha bất đắc dĩ nói đùa, lúc này không còn xấu hổ gì nữa.

- Giáo sư Trần thật đúng là đúng với một câu trên mạng

- Rõ ràng có thể dựa vào khuôn mặt kiếm cơm, thế nhưng hết lần này tới lần khác phải dựa vào tài năng

Vừa nói xong lời này, mọi người càng thêm lúng túng.

Tôn Kha sững sờ, chẳng lẽ tôi nói không buồn cười à?

Vừa trù hoạch nhìn phó đạo diễn đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu và suy nghĩ, bất đắc dĩ mở miệng nói:

- Giáo sư Trần, hôm nay đến đây chủ yếu là bàn một chút kế hoạch với anh, chúng ta cần phải đưa ra một kế hoạch cụ thể, hoặc là nói một chút về cái hạng mục khiêu chiến của anh là cái gì?

- Nhưng trước đó, tôi cảm thấy tôi cần phải nhiều thêm vài câu, tiết mục và phẫu thuật là không giống nhau, dù sao khán giả và chúng ta đều là quần chúng, không phải bác sĩ chuyên nghiệp.

- Vì vậy hạng mục khiêu chiến cần phải đơn giản, rõ ràng, dễ hiểu, thế nhưng đồng thời cũng phải thể hiện ra độ khó trong khiêu chiến, như vậy, hiệu quả có thể sẽ càng thêm tốt một chút.

Hoàn toàn chính xác, 《Thử Thách Điều Không Thể》 dù sao cũng là tiết mục của show truyền hình thực tế, để Trần Thương làm phẫu thuật là không thể nào.

Dù sao quá nhiều máu căn bản không cho phép xuất hiện.

Hơn nữa tính chuyên nghiệp quá cao cũng không được, mọi người xem không hiểu sẽ mất đi sự hứng thú, cảm giác đại nhập cảm không mạnh, thậm chí không cảm giác được sự lợi hại bên trong.

Trù hoạch tổng kết một phen nói:

- Vì vậy ý nghĩ của tôi là làm cơ bản nhất có thể, phẫu thuật đơn giản nhất, nhưng lại có thể biểu hiện ra độ khó.

Tôn Kha gật đầu:

- Tôi biết như vậy sẽ làm cho giáo sư Trần khó xử, dù sao giáo sư Trần cũng đã làm rất nhiều phẫu thuật đều là đại phẫu cấp quốc tế, rất nhiều người cũng không chắc chắn có thể xem hiểu

- Thế nhưng giáo sư Trần người có thể suy nghĩ một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi, đây là số điện thoại của tôi.

Trù hoạch: ?

Thật ra, hôm qua Trần Thương đã suy nghĩ kỹ vấn đề này với đoàn đội.

Trần Thương trực tiếp nói:

- Thật ra hôm qua tôi đã xem rất nhiều video của mọi ngươi, cũng đã suy nghĩ thật tốt, tôi cảm thấy có một loại phẫu thuật tương đối thích hợp.

- Vừa có thể thưởng thức, giải thích cũng đơn giản dễ hiểu, mấu chốt là ca phẫu thuật này cũng là một ca phẫu thuật trong và ngoài nước đã xem là độ khó rất cao.

Vừa nghe lời này, Ngô Đồng Phủ tỏ vẻ nổi hứng tò mò.

Phẫu thuật còn có thể có tính thưởng thức như vậy?

Vừa rõ ràng dễ hiểu, còn là phẫu thuật đứng đầu quốc tế?

Sau khi Tôn Kha nghe xong thì vội vàng hỏi:

- Giáo sư Trần, người nói như thế nào

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, để Từ Tử Minh cầm điện thoại đưa lên một cái mô hình động mạch chủ.

Sau đó nói với mọi người:

- Đây là phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - mấu chốt nhất một cái phân đoạn bên trong bụng, toàn bộ phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ, độ khó rất cao! Cũng là phẫu thuật giải quyết người bệnh mắc hội chứng Marfan.

- Mọi người hãy nhìn, ca phẫu thuật này cần đổi cung động mạch chủ thành một mạch máu nhân tạo, thế nhưng khi thay đổi, hoàn thành cần tám cái mạch máu - mạch máu nhân tạo nối lại.

- Đây cũng chính là độ khó của ca phẫu thuật, bởi vì động mạch chủ là một cái ống dẫn cung cấp máu cho toàn thân lớn nhất, yêu cầu khâu lại rất

nghiêm mật, mỗi một chỗ khâu lại cần tiến hành mấy chục kim khâu lại vừa phải bảo đảm khoảng cách cây kim, còn phải đảm bảo mật độ khâu lại, đây là chỗ khó thứ nhất

- Chỗ khó thứ hai chính là, phẫu thuật cần tiến hành tình huống chặn mạch máu dưới, mà mấu chốt cung động mạch chủ cung cấp rất nhiều tổ chức và cơ quan, không thể thiếu máu, thiếu oxy thời gian dài, bởi vậy tốc độ khâu lại rất khó khăn cần người khéo léo, nhanh nhẹn, thậm chí tốc độ khâu lại nhanh, dự đoán bệnh tình tốt, tác dụng phụ và di chứng cũng sẽ càng nhẹ

- Vì vậy tôi khiêu chiến chính là hoàn thành phẫu thuật trong thời gian quy định, đồng thời đảm bảo tất cả kim khâu số và mật độ, chính là khiêu chiến tốc độ khâu lại

Sau khi Ngô Đồng Phủ nghe thấy Trần Thương tự thuật thì mắt lập tức sáng rực lên

Trần Thương lại dùng quá nhiều đầu óc.

Gần đây, số người làm đầu đề cho bọn họ không nhiều, cái này cũng đã làm cho Ngô Đồng Phủ chú ý rất nhiều.

Thế nhưng đối mặt với nhưng chuyên giá nghi vấn trên mạng, họ cũng không có cách nào công khai tuyên bố làm như thế nào

Thế nhưng, nếu như Trần Thương lên ti vi, tự mình làm ca phẫu thuật này, hơn nữa còn phải làm tốt hơn so với những người chuyên kia, các anh còn có lời gì để nói nữa?

Nếu như Trần Thương tuyên truyền tốt cái này, tuyệt đối có thể đưa đến một hiệu quả không tưởng tượng.

Tôn Kha nghe xong thì lập tức gật đầu:

- Có thể, cái này thật có thể.

- Ý nghĩ rất tuyệt, giáo sư Trần quả nhiên rất lợi hại, nhanh như vậy đã nghĩ xong tiết mục khiêu chiến.

- Giáo sư Trần, cái này khiêu chiến thời gian, ngươi cảm thấy thiết lập bao lâu thời gian thì có thể phù hợp? Độ khó cũng tương đối cao?

Trần Thương nghe thấy vấn đề này, cũng hơi do dự.

Ca phẫu thuật này đa số thời gian nối lại có thể là 40 phút, hoàn thành với thời gian như vậy xem như khá là đạt tiêu chuẩn.

30 phút thì có thể là cấp độ khá khó

Mà Tiêu Triết Hải viện sĩ chỉ thực hiện trong 18 phút, tuyệt đối không phải là dạng vừa.

Trần Thương cân nhắc một phen, sau đó nói:

- 20 phút, đây là một con số có hệ số độ khó rất cao.

Bên này, Tôn Kha lắc đầu:

- Giáo sư Trần, mặc dù hiện trường không giống với phòng phẫu thuật người, có thể sẽ cảm thấy mô phỏng người thật đơn giản, thế nhưng ở hiện trường có vài trăm khán giả và mười cái camera quan sát, áp lực của người sẽ rất lớn, nếu như không cho mình một khoảng thời gian khá là rộng rãi thì sẽ rất khó hoàn thành?

Trần Thương suy nghĩ một chút, 25 phút có lẽ vấn đề không lớn, mình bây giờ tay trái tay phải động tác phối hợp rất tốt sẽ không có chuyện gì.

- Có thể, 25 phút

Tôn Kha ghi xuống.

Vừa trù hoạch nói:

- Giáo sư Trần, còn có một chuyện, bởi vì ca phẫu thuật cần nhân sĩ chuyên nghiệp tiến hành đánh giá, hơn nữa chúng ta có thể sẽ sớm tuyên truyền, đến lúc đó, trong lúc tuyên truyền nếu như rất nhiều chuyên gia cảm thấy thời gian khiêu chiến này không thích hợp với độ khó, sẽ tồn tại rất nhiều lời nói tranh cãi, có thể cần sửa chữa một chút, cái này tôi và anh còn cần giữ liên lạc với nhau.

- Dù sao cũng là khiêu chiến không thể nào, anh nói đúng không?

Trần Thương cười nói:

- Không có vấn đề

Tập hợp ý kiến sửa chữa thời gian?

Cũng không thể sửa chữa đến dưới 18 phút?

Như vậy, cả nước cũng không có nhiều người có thể làm.

Sau khi sữa đổi thời gian, Trần Thương cùng với tổ tiết mục bàn bạc từ nội dung đến các chi tiết ghi hình làm một kế hoạch cụ thể.

Chi tiết cụ thể còn cần điều chỉnh.

Khi rời đi, trù hoạch vì phòng ngừa Tôn Kha nắm tay với Trần Thương nên trực tiếp đứng dậy rời đi.

Điều này làm cho Tôn Kha rõ ràng trong mắt giấu giếm không bỏ

Đợi đến khi mọi người rời đi, Ngô Đồng Phủ đột nhiên cười nói:

- Có thể, anh cần phải suy nghĩ nhiều hơn nữa

- Nhưng... Còn phải đề nghị thu thập các chuyên gia trên mạng, anh phải chuẩn bị cẩn thận.

Chương 1282: Trần Thương Quá Mang Thù

- Dừng lại

Khi Tần Thương tiến vào cửa chính không được bao lâu thì đã nhìn thấy Tần Duyệt đứng ngay cửa cứ như chờ Trần Thương, còn dùng mũi ngửi ngửi trên người Trần Thương.

- Hãy thành thật khai báo, hôm nay anh có ra ngoài lêu lổng hay không?

Trần Thương im lặng:

- Anh làm gì có thời gian để ra ngoài?

Tần Duyệt cười giễu một tiếng:

- Người ta là chủ nhiệm Tiết, mỗi ngày bận rộn với hàng trăm công việc mà còn có thể ra ngoài, còn anh chỉ là một bộ phận nhỏ, bận rộn chính là lấy cớ mà thôi

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy thì lập tức sửng sốt một chút, đột nhiên lúc này hơi hối hận.

Sớm biết đã... đã tịch thu điện thu của Tiết Đông rồi

Không ngờ mình đã đào cho mình cái hố để tự chui vào

- Em nghe mọi người nói, bây giờ có một đạo diễn đài truyền hình đối với anh rất tốt, nói là anh có ý tưởng! Còn nói anh tài mạo song toàn

Trần Thương nghe thấy câu nói này thì bất ngờ, chẳng lẽ có người dám bán mình

Ai nói như vậy?

Ngô Đồng Phủ?

Hay là Từ Tử Minh...

Viện trưởng Ngô hẳn không phải là loại người này, chẳng lẽ là Từ Tử Minh?

Thật không ngờ, trước đây mình còn giúp đỡ họ gỡ rối những hiểu lầm giữa hai vợ chồng họ, mà bây giờ Từ Tử Minh có thể bán đứng mình như vậy à, sau mình có thể xem Từ Tử Minh trở thành tâm phúc của mình được?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy ngày mai mình nên đi đến quét sạch bè cánh của bọ họ, khôi phục lại danh dự của mình

- Nào có chuyện như vậy! Lại nói... Đạo diễn là người đẹp như thế? Anh lại ngốc đến như vậy thì làm sao có chuyện đó xảy ra được

Tần Duyệt tức giận:

- Ý của anh là chỉ cần vẻ bề ngoài đẹp trai là được rồi đúng không?

Trần Thương cực kỳ hoảng sợ:

- Không không không, ý của anh là đẹp hay không thì anh cũng không dám...

Tần Duyệt:

- Anh... Không dám? Không phải là không muốn?

Xong xong...

Trần Thương biết rõ, khẳng định mình giải thích không rõ ràng, Tần Duyệt đã hiểu làm thì càng hiểu lầm hơn nữa.

Buổi tối, Trần Thương không biết vì sao Tần Duyệt muốn làm măng xào thịt, mặc dù mùi vị không tệ, thế nhưng Trần Thương luôn cảm thấy có rất nhiều mù tạc, chắc là đã lấy cục tức của mình bỏ vào trong thức ăn.

Đây là... Cảnh cáo mình à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương dùng một bữa cơm trong tình trạng nơm nớp lo sợ.

Sau đó hai người trò chuyện cùng nhau, Trần Thương thẹn thùng nằm bênh cạnh khuỷu tay Tần Duyệt, chuyện Tần Duyệt... uống một ly trà (15 phút) chậm rãi xả giận, vỗ vai Trần Thương:

- Yên tâm đi, em sẽ phụ trách tốt với anh

...

...

Đã gần đến ngày tham gia thí nghiệm lâm sàng, thế nhưng người đăng kí lại ngày càng giảm dần.

Điều này làm cho toàn bộ tổ nghiên cứu khoa học hơi lo lắng vì chuyện này.

Thời gian là vàng là bạc không thể tự nhiên mà lãng phí, Mạnh Hi và Cát Hoài cùng đi làm phẫu thuật van tim 2 lá xâm lấn tối thiểu.

Mà Từ Tử Minh và Trần Thương với uy quyền của mình, tự mình đi đến công ty y dược nào đó để lấy không ít mạch máu nhân tạo Polyester.

Những thứ này đều là thứ phẩm hàng phẩm cũng bình thường, sử dụng trong phẫu thuật mạch máu nhân tạo là có sự khác biệt rất lớn.

Những thứ này giống như là đưa cho bác sĩ bệnh viện sử dụng để luyện tập khâu lại.

Dù sao những thứ này cũng không đáng tiền, bán đi cũng không thể kiếm bao nhiêu tiền?

Chẳng bằng sử dụng vào những công việc thực tế một chút

Gần đây Từ Tử Minh hơi mù mịt, không phân biệt được phương hướng gì cả.

Không biết tại sao Trần Thương lại nhắm vào mình.

Mỗi lần có những công việc bẩn thỉu mệt nhọc thì cố ý để cho mình, dẹp dọn tàn cuộc, làm việc vặt cũng có thể làm cho công việc của mình thành công.

Chẳng lẽ là Trần Thương cảm thấy mình là người có thể trọng dụng đến như vậy, đang giúp mình rèn luyện các kĩ năng?

Nghĩ tới đây, Từ Tử Minh càng ngày... càng... Chăm chỉ cố gắng.

Mà có những mạch máu nhân tạo này, Trần Thương bắt đầu cùng với mọi người đề cao hiệu suất hiệu suất giữa mạch máu và mạch máu nhân tạo.

Từ khi Trần Thương thu được 【pen kẹp kim của tôi】, rõ ràng cảm giác khi khâu lại có rất nhiều kỹ xảo.

Mà những kỹ xảo này Trần Thương bắt đầu rút kết ra, để dạy cho những thành viên trong khoa hay bệnh viện.

Sau đó, đang dùng hai cái rương mạch máu nhân tạo, mọi người cũng bắt đầu tăng tốc độ từ chậm chạp rời từ từ tăng lên, cái này không phải tự nhiên, không phải một sớm một chiều mà có thể thực hiện được mà cần phải có thể gian để tập luyện.

Một tuần sau, Từ Tử Minh làm những việc vặt, Trần Thương quyết định tiến hành một cuộc kiểm tra dành cho mọi người, vẫn là dựa theo điểm số để tiến hành sự phân công công việc và cơ hội phẫu thuật.

Biết được tin tức này, Từ Tử Minh đột nhiên trợn tròn mắt.

Vào thứ bảy này, Trần Thương sẽ là người quan sát lần kiểm tra này, Tần Duyệt là trợ lý ghi lại điểm số của mọi người.

Trần Thương quyết định từng người một thực hiện, đích thân giám thị.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người là thỏa thuê mãn nguyện, chuẩn bị kỹ càng, duy chỉ có Từ Tử Minh.

Sau khi bắt đầu kiểm tra, số báo danh thứ nhất là Lý Bảo Sơn.

Lý Bảo Sơn lập tức lo lắng bất an, người thứ nhất là người hồi hợp vì không thể quan sát ai làm trước đó mà rút kinh người, Lý Bảo Sơn rất khẩn trương.

Lúc này, Lý Bảo Sơn suy nghĩ, Trần Thương và Tần Duyên là hai bác sĩ được mình giúp đỡ và để cho mọi người biết đến, khẳng định hai người họ không thể cho mình thấp điểm được....

Sau khi bắt đầu, Tần Duyệt tính giờ, Trần Thương nghiêm túc nhìn Lý Bảo Sơn khâu lại.

Nói thật Lý Bảo Sơn có sự tiến bộ rất lớn, Trần Thương mang cho Lý Bảo Sơn rất nhiều khái niệm mới khâu lại, tại vì phía trên là những mối khâu hỗn hợp rất khó, tiến bộ rất rõ ràng.

Khâu lại xong, Trần Thương nói đối Tần Duyệt:

- Thời gian 5 phút, điểm số 85 điểm, kế tiếp...

Buổi kiểm tra có thứ tự tiến hành, loại này khảo hạch đối với mọi người phải nói là một loại động lực, mỗi tuần khảo hạch có thể phát hiện chính mình không đủ thời gian, nhận ra chính mình cần phải cố gắng tăng tốc thao tác.

Trên cơ bản mỗi người đều có bước tiến dài.

Rất nhanh tới Từ Tử Minh.

Trần Thương có thâm ý nhìn thoáng qua Từ Tử Minh:

- Chủ nhiệm Từ, bắt đầu đi

Từ Tử Minh khóc không ra nước mắt, khoảng thời gian này anh luôn làm việc vặt cho Trần Thương, lấy một cái tên đẹp phụ trách quản lý, thời gian huấn luyện vốn không đủ, sau khi bắt đầu, cơ bản dựa vào Từ Tử Minh còn là người rất ưu tú.

Thế nhưng...

Tiêu chuẩn kiểm tra của Trần Thương là dựa theo tiến bộ đạt được.

- Không hợp cách, 50 điểm, chủ nhiệm Từ cần phải cố gắng hơn nữa

Từ Tử Minh khóc không ra nước mắt.

Mà đúng lúc này, Tần Duyệt đột nhiên nói:

- Chờ một chút...

Trần Thương lập tức vui mừng, quả nhiên là Từ tự bán chính mình

Chỉ thấy Tần Duyệt tiếp tục nói:

- Em quan sát chủ nhiệm Từ từ đầu tuần đến giờ, đã có nhiều lần ngượng tay, có phải là cho điểm số cao, không công bằng không?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương đột nhiên im lặng.

Từ Tử Minh biến sắc, sư nương, qua sông đoạn cầu với tôi à?

Tần Duyệt thở dài, kế hoạch lâu dài, kế hoãn binh, ba mươi sáu kế

Mà Trần Thương như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Tần Duyệt, sau đó nhìn thoáng qua Từ Tử Minh, xoắn xuýt một hồi, sau đó không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, chẳng lẽ là mình hiểu lầm Từ chủ nhiệm?

Nghĩ tới đây, Trần Thương trầm tư một lát, tủi thân đỏ mặt xấu hổ nhìn lấy Từ Tử Minh, trong lòng rất ngượng ngùng.

Quyết định sẽ đền bù cho Từ Tử Minh một cái gì đó thật tốt

Thế là, lần kiểm tra thứ nhất thuận lợi kết thúc.

Chủ nhiệm Từ hạng chót

Lúc xế chiều, Trần Thương cho nói chuyện với chủ nhiệm Từ những lời nói thấm thía, làm một buổi chiều tư dạy, chuyện này mới xem như chính thức coi như đã giải quyết xong.

Gần đây, trên mạng đối với trung tâm Cấp cứu cái này viện cấp là tiêu đề hàng đầu có thể nói là rất được chú ý.

Mọi người càng ngày càng không coi trọng đầu đề này

Có một số chuyên gia đã bắt đầu suy đoán đầu đề này có thể hoàn thành kế hoạch hay không.

Giống như đối với Trần Thương lúc này, "Waterloo" mọi người là vui tay vui mắt.

Lúc này, Trần Thương đã từng bước hoàn thành kế hoạch một cách chính xác.

Đúng lúc này, Tiêu Triết Hải gọi điện nói đến, chính mình đều thừa nhận mình không thể tự quyết đoán như vậy.

Dù sao hiện tại trên mạng liên quan đầu đề nghiên cứu tới hội chứng Marfan phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng trên, cơ bản là một ca bệnh viết một luận văn, tổng kết một chút mạch suy nghĩ, chia sẻ một chút kinh nghiệm.

Mà Trần Thương thì là phải làm 100 ca bệnh, tới đến một phần cùng loại với chỉ nam.

Công việc như vậy độ khó cùng với lực lượng để hoàn thành kế hoạch quả thực là quá lớn.

Vì sao không có người làm?

Bởi vì không có người nào dám làm như vậy

Chương 1283: Tôi Thật Chỉ Muốn Điệu Thấp Một Chút

Vì sao không ai dám làm loại đầu đề lâm sàng như thế này?

Bởi vì phẫu thuật nguy hiểm quá cao, tỉ lệ tử vong quá cao, nếu như Trần Thương làm 100 ca phẫu thuật, nếu như mười mấy mạng người thì sao, thật chính là quá khoa trương.

Cái kết quả này, dư luận có thể dọa chết tất cả mọi người

Đây cũng là lí do vì sao đầu đề này ít được thông qua ở rất nhiều quốc gia, thí nghiệm phẫu thuật lâm sàng như thế này quá nguy hiểm, sẽ ảnh hưởng đến bệnh viện rất nhiều.

Tại khi sàng lọc tiêu chuẩn dù là Trần Thương đã lựa chọn rất nghiêm ngặc, thế nhưng loại phẫu thuật này có tính nguy hiểm vẫn còn rất cao.

Vì vậy đa số người sẽ dùng phẫu thuật thành công đến tiến hành phân tích tổng kết, nhận một bài luận văn cho chính mình.

Mà không có tiến hành quá nhiều cuộc thí nghiệm lâm sàng như vậy, vì họ không muốn ảnh hưởng tới chính mình

Dù sao, bên trong thí nghiệm lâm sàng, người bệnh bởi vì phẫu thuật thất bại mà chết cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến bệnh viện.

Hai chuyện này cẩn thận nghe một chút, nó có sự khác nhau rất lớn?

Chuyện thứ nhất hoàn toàn có thể quy kết làm phẫu thuật không mong muốn tính hạn chế và tính chữa bệnh.

Thế nhưng chuyện thứ hai, thậm chí rất nhiều người sẽ quy kết thành thí nghiệm nguy hiểm tính và chủ nghĩa nhân đạo và năng lực của người làm thí nghiệm có vấn đề

Đây chính là sự khác nhau quá lớn

Vì vậy, lúc này thí nghiệm lâm sàng, trên người Ngô Đồng Phủ đều gánh nặng trọng trách.

Thậm chí, nếu như không phải Tiêu Nhuận Phương và lãnh đạo trung tâm xem trên đầu đề của Trần Thương lấy được thành tích bất phàm, họ cũng rất khó đồng ý thực hiện

Đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều người bệnh không đồng ý thêm vào tổ đầu đề

Bởi vì những chuyên gia kia nói rất rõ ràng, thí nghiệm lâm sàng nguy hiểm là rất cao

Ai đồng ý chết?

Không người nào đồng ý

Vì lẽ đó tất cả mọi người đang chờ đợi, chậm chạp không đồng ý thêm vào thí nghiệm lâm sàng.

...

Ngay lúc này, quảng cáo tuyên truyền 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 của tổ tiết mục đã lan truyền ra ngoài

Thứ tư nay là kỳ phát sóng 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 tiếp theo

Trần Thương với tư cách tiết mục tập 1 và điểm nóng của tiết mục, tự nhiên phải tuyên truyền thật tốt một chút.

Rất nhanh, blog 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 , các loại trang web rất nhanh bắt đầu tuyên truyền tiến hành lửa nóng đối với tiết mục kỳ thứ nhất.

Mà Trần Thương khiêu chiến cực hạn khâu lại mạch máu, đánh hạ Marfan người bệnh nghi nan chứng bệnh thông tin tự nhiên là viết ở trang đầu.

Theo sát phía sau chính là công mỹ đại sư nào đó trong 1 giờ hoàn thành một cái mục tiêu, tốc độ và mỹ học kết hợp hoàn mỹ.

Ảnh của Trần Thương cũng nháy mắt leo lên trang đầu chuyên mục 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 , to lớn hoành tráng đằng sau viết mục tiêu khiêu chiến.

- Đối với theo đuổi tốc độ cực hạn là đối y học thăm dò vô hạn: hội trưởng hội khoa Ngoại tiêu hóa học Thế giới giáo sư Trần Thương, khiêu chiến trong vòng 25 phút hoàn thành toàn bộ phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ! Cần hoàn thành 8 nối lại mạch máu - mạch máu nhân tạo với nhau, 25 phút, ngành nghề chữa bệnh trong và ngoài nước toàn cung thay thế kỷ lục, Trần Thương có thể khiêu chiến thành công hay không?

Toàn bộ làm trang bìa đều để đầy hình ảnh của Trần Thương

Mà giới thiệu đối với Trần Thương cũng không keo kiệt chút nào.

- Phó hội trưởng học hội hội Ngoại khoa tổng hợp của Y học Trung Hoa, bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới hàng năm, người hoa tiêu kỹ thuật bắc cầu động mạch vành trong nước, hội trưởng hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, giáo sư khách tọa trẻ tuổi nhất viện y học Hiệp Hòa: Trần Thương

Liên tiếp xưng hào này có thể nói là cực kỳ xa hoa, bằng vào những danh hiệu này cũng có thể hấp dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người.

Mà kỳ phát sóng 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 thứ tư, tiết mục càng là thiên về công trình tuyến một trong nước, thợ thủ công và công mỹ đại sư.

Quảng cáo tung ra không bao lâu đã hấp dẫn càng ngày càng nhiều người chú ý

Mà Trần Thương trong vòng 25 phút có thể phẫu thuật thay thế toàn cung nháy mắt hấp dẫn càng ngày càng nhiều chuyên gia lĩnh vực y học chú ý.

Mặc dù mọi người biết rõ 25 phút này chẳng qua là thời gian thay thế nối lại, cũng không bao gồm mở ngực tách ra các loại, thế nhưng dù vậy cũng để cho những chuyên gia này hơi ngồi không yên.

Đặc biệt là lãnh đạo bệnh viện thủ đô Meridian.

Họ rất nhanh ý thức được, lần này, mục đích Trần Thương tham gia tiết mục khẳng định là có quan hệ cùng với đầu đề hội chứng Marfan.

Thế nhưng khiêu chiến với tốc độ 25 phút để họ hơi không thể theo đuổi kịp.

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Trần Thương lên đài?

Thành công hoàn thành khiêu chiến?

Tiếp đó có thể tìm thêm được một nhóm lớn người bệnh.

Nếu lúc này thật có hơn 100 người bệnh thật đến trung tâm Cấp cứu, Meridian đi đâu kiếm tiền?

Đương nhiên không thể như vậy

Cơ bản họ vừa bắt đầu lo lắng trung tâm Cấp cứu cướp đi người bệnh thì đã nhằm vào bọn hắn tiến hành một chút chiến sách chiến lược để ứng phó, để chuyên gia bắt đầu lăn lộn nghe nhìn.

Hiện tại sự tình mà Trần Thương lên tiết mục trên cơ bản có thể nói là ván đã đóng thuyền, ai cũng ngăn không được.

Thế nhưng giải quyết như thế nào đây?

Hay là...

Để Trần Thương khiêu chiến thất bại?

Tổng giám đốc Meridian Vũ Mậu Tuyên nghĩ đến một biện pháp, đột nhiên mắt sáng rực lên

Đúng rồi

Để Trần Thương khiêu chiến thất bại là được rồi.

Nếu như khiêu chiến thất bại, đây đối với Trần Thương sẽ ảnh hưởng rất nhiều, uy tín sẽ giảm bớt đi nhiều.

Hơn nữa, lần này Trần Thương còn là người khởi xướng thí nghiệm lâm sang, nếu như Trần Thương thất bại, độ khả thi của thí nghiệm lâm sàng sẽ còn có cao bao nhiêu?

Đến lúc đó, thông qua cái này dư luận tuyên truyền hơi chút, tự nhiên cái này đầu đề chưa đánh đã tan

Nhà đầu tư vì lợi ích là không có cái gì không dám

Vũ Mậu Tuyên vốn chính là dựa vào cái này để kiếm cơm, còn có thể bị Trần Thương cướp bát cơm hay à?

Trong lúc nhất thời, Vũ Mậu Tuyên đã mời các chuyên gia trong và ngoài nước, triệu tập lại thành một cái hội

Ngày khi hôm sau, trang web bệnh viện Meridian truyền tới một cái phẫu thuật video cùng thu hình lại, hơn nữa đăng nhập diễn đàn Đinh Hương, Y Mạch Thông những loại này diễn đàn trang đầu của chữa bệnh.

Mà đề mục chính là:

- Cung động phẫu thuật mạch chủ thay thế cần 25 phút? Không! 22 phút đãcó thể

Rất nhanh, cái video này bị vô số người đẩy lên top 1.

Dù sao thao tác phẫu thuật này vô cùng sắc ben, thật sự thu hút con mắt người nhìn.

Thậm chí, loại này là một video phẫu thuật rất đẳng cấp, rất ít khi có thể truyền ra tới.

Thế nhưng hiện tại truyền tới, tự nhiên ý nghĩa cũng rất rõ ràng.

Đây chính là đang nói, Trần Thương khiêu chiến 25 phút thật sự là quá đơn giản.

Thậm chí cái này không có đủ ý nghĩa khiêu chiến

《Thử Thách Điều Không Thể》Mất đi bản thân giá trị.

Thế là, lại có không ít người lửa cháy càng thêm dầu vào, 《Thử Thách Điều Không Thể》 trang web cùng Weibo phía dưới dồn dập nhắn lại:

- Trần Thương khiêu chiến 25 phút nhưng thật ra là chuyện rất đơn giản, rất nhiều người đều có thể làm được

- Giáo sư Trần Thương lợi hại như vậy, khiêu chiến 25 phút hơi... Quá tùy ý, tôi đề nghị là khiêu chiến 22 phút

- Đúng! Khiêu chiến không thể nào tự nhiên là muốn khiêu chiến cực hạn, 25 phút loại trình độ này, rất nhiều bác sĩ đều có thể làm được

Trong lúc nhất thời, tổ tiết mục tiếp gọi điện thông báo tin tức này cho Trần Thương, hỏi Trần Thương có cần thay đổi thời gian hay không?

Dù sao bản thân tiết mục này chính là để giải trí, cái này cũng không phải là tiết mục khiêu chiến kỷ lục Guinness thế giới

Đây chỉ là một loại truy cập xem càng nhiều thì càng thành công, thu càng nhiều lợi nhuận.

Tôn Kha trực tiếp nói với Trần Thương:

- Thời gian hoàn toàn có thể thay đổi không?

Bản thân Trần Thương, mục đích đúng là tuyên truyền, nếu như không phải lo lắng mình quá biến thái, hoàn toàn xa lạ với người khác, thậm chí Trần Thương muốn trực tiếp khiêu chiến trong vòng 15 phút.

Nhìn những bình luận này, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài

Tôi thật chỉ muốn điệu thấp một chút.

Chương 1284: Tôi Thật Sự Không Thể Nào Để Đánh Vỡ! (Phần Một)

Trần Thương thở dài

Có đôi khi bản thân quá sợ hãi quá xa lạ với họ nên muốn điệu thấp một chút.

Thế nhưng vẫn luôn có người ngăn cản, điều này khiến anh thật bất đắc dĩ.

Thôi, thôi

Nghe thấy Trần Thương im lặng, đột nhiên Tôn Kha lo lắng cho nam thần

- Giáo sư Trần, tôi cảm thấy anh không cần để ý những bình luận đó, cũng chỉ là mấy anh hùng bàn phím thôi, chúng tôi đã mời chủ nhiệm Diêu Nhạc Khang là chuyên gia trong lĩnh vực mạch máu lớn của bệnh viện Bắc Đại, ông ấy nói người có thể hoàn thành phẫu thuật thay thế toàn cung trong vòng 25 phút, ở trong nước chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay

- Vì vậy...

Khi Tôn Kha chuẩn bị thuyết phục thì nghe thấy Trần Thương thở dài.

Đột nhiên cảm giác buồng tim của mình hơi khó chịu

Khi đang muốn trấn an một chút, đột nhiên Trần Thương nói:

- Như vậy đi, Tôn đạo, tôi có một ý kiến, cô xem có phù hợp hay không nhé

Tôn Kha nghe thấy vậy thì vội vàng gật đầu:

- Được, giáo sư Trần, anh nói đi.

Trần Thương nói:

- Tôi cảm thấy, nếu phải khiêu chiến điều không thể nào thì không bằng chúng ta giao mục tiêu của điều không thể nào này cho khán giả

- Để cho họ tới bỏ phiếu, lựa chọn xem mục tiêu mà tôi cần khiêu chiến là bao nhiêu?

- Như vậy, vừa có thể gia tăng độ tương tác của người xem, còn có thể biến tướng gia tăng hiệu quả của tiết mục, cô cảm thấy như thế nào?

Tôn Kha nghe thấy Trần Thương nói xong thì lập tức im lặng.

- Giáo sư Trần, anh nói thì cũng có lý, tôi cũng hiểu, thế nhưng nếu như vậy sẽ tương đương với việc giao quyền chủ động vào trong tay người

không rõ lai lịch.

- Hơn nữa, một khi bỏ phiếu, chắc chắn trong lòng khán giả sẽ muốn lựa chọn thời gian ngắn nhất, dù sao...

Trần Thương cười nói:

- Không sao, nếu họ đã muốn xem điều không thể nào, vậy thì cứ biểu diễn cho họ xem

Trong đầu Tôn Kha đã hình dung ra dáng vẻ hăng hái của Trần Thương lúc này, không khỏi thở dài, haizz, tôi sinh quân chưa sinh, quân sinh tôi đã già...

- Giáo sư Trần, anh cảm thấy nên đưa ra mấy phương án lựa chọn thì phù hợp?

Trần Thương trực tiếp nói:

- Bốn, 16 —— 18 —— 20 —— 22! 25 phút chúng ta trực tiếp hủy bỏ

Lời này vừa nói, lập tức khiến Tôn Kha sửng sốt.

Mặc dù cô không phải bác sĩ chuyên nghiệp, thế nhưng... Thế này thì quá mức rồi?

Cúp điện thoại, Tôn Kha trực tiếp kết nối với tổ chuyên mục.

Đạo diễn và tổ trù hoạch tất nhiên cũng không tin lời Tôn Kha nói là sự thật, trực tiếp gọi điện kết nối cho Trần Thương.

Lại lần nữa nhận được lời khẳng định, hai người đều hơi khó có thể tin

Ngay cả Tát Bối Lạp cũng trực tiếp muốn hôn mê, đây không phải là tự tìm khó mình à?

16 phút?

Cái này... Thôi được rồi

- Cái giáo sư Trần này... Đúng là người tài cao gan lớn

Thật lâu, Tát Bối Lạp không nhịn được cười một cái nói:

- Thật sự là một kỳ nhân

Đạo diễn cũng không nhịn được xúc động một tiếng:

- Tôi làm đạo diễn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy loại người này

- Thật có ý tưởng, bốn sự lựa chọn dành cho khán giả, này còn cần chọn à? Là tôi thì tôi cũng lựa chọn cái thấp nhất là 16 phút

Trù hoạch ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Nhưng cũng nói thật, đây đối với chúng ta mà nói, lại là một chuyện tốt

- Đây là đặc điểm lớn nhất từ trước đến nay của tiết mục tống nghệ? Để khán giả tự bình chọn, tiết mục kỳ này khẳng định sẽ nổ tung

- Nói như vậy, giáo sư Trần đối với tiết mục của tổ chúng ta mà nói lại là làm một chuyện tốt

Ngày hôm sau, trang web quan phương 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 đột nhiên đưa ra một phần mềm bỏ phiếu

- Người tài cao gan lớn, khiêu chiến điều không thể nào

- Giáo sư Trần vì để cho khiêu chiến không thể nào danh xứng với thực nên đã quyết định để mọi người tự bình chọn mục tiêu khiêu chiến cho anh ấy, mục tiêu khiêu chiến của Trần Thương sẽ do mọi người chọn, mời đưa ra một phiếu bình chọn

- 16 phút: Đây là lĩnh vực từ trước đến nay chúng ta chưa thực hiện được! Tốc độ nhanh nhất trên thế giới là 16 phút 21 giây

- 18 phút: Đây là người giữ kỷ lục nhanh nhất trong nước

- 20 phút: Đây là cấp độ đỉnh cao cấp quốc tế

- 22 phút: đây vẫn là một con số khó mà leo lên! Số người trong nước hoàn thành được không đến 10 người

- Mời dựa vào ý muốn bản thân, đưa ra một phiếu bình chọn

Sau khi cho khán giả xem tin tức này thì đột nhiên náo nhiệt lên.

Tin tức tiết mục tống nghệ có kịch bản đã sớm không phải một ngày hai ngày, thậm chí tiết mục đều đã được tập luyện tốt.

Thế nhưng lúc này, 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 cũng quá mạo hiểm, trực tiếp lựa chọn giao quyền quyết định cho khán giả

Đây quả thực là một tin tức nặng ký.

Mà sau khi mấy người của bệnh viện Meridian thấy tin tức trên trang web 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 thì lập tức trợn tròn mắt

Nói thật, Vũ Mậu Tuyên không nhịn được bật cười, cười nói với mấy vị giáo sư chuyên gia bên cạnh:

- Trần Thương thật sự là còn rất trẻ tuổi

- Hơn nữa, còn rất trẻ, rất dễ dàng xúc động, chẳng qua là phong ba dư luận đổ thêm dầu vào lửa, anh ta đã trở nên như vậy, anh ta càng như vậy sẽ chỉ càng khiến bản thân lâm vào thế bị động

Nói đến đây, lúc này Vũ Mậu Tuyên đã tràn đầy phần thắng

Chắc chắn là do Trần Thương phải bởi vì trẻ tuổi mà chịu thiệt thòi, hơn nữa, Vũ Mậu Tuyên không chỉ muốn để Trần Thương thất bại trong lần khiêu chiến, hơn nữa muốn khiến anh ta bị thua mất mặt

Muốn tuy bại nhưng vinh? Nào có đơn giản như vậy?

Trong lúc nhất thời, Vũ Mậu Tuyên cũng hiểu thêm về Trần Thương.

Người trẻ tuổi này
Tuổi còn rất trẻ, quá đơn thuần
Anh vậy mà muốn khiêu chiến cực hạn?
Ha ha
Tôi đây sẽ cho anh một cơ hội
Nghĩ tới đây, Vũ Mậu Tuyên trực tiếp nói:
- Vậy đi, tất cả mọi người đi mua thuỷ quân, bầu chọn 16 phút
- Không phải anh ta muốn khiêu chiến điều không thể nào à? Vậy cứ để anh ta đến cái không thể nào
Sau khi bỏ phiếu bắt đầu, càng ngày càng có nhiều người tham gia.
Nhưng nói thật, liên quan tới bỏ phiếu đại đa số đều là thuỷ quân
Số người chọn 16 phút càng ngày càng nhiều, gần như chiếm đến hơn 90% trong tổng phiếu bầu
Hiện tại, Vũ Mậu Tuyên rất chờ mong dáng vẻ của Trần Thương sau khi nhìn thấy kết quả này.
Hơn nữa, không những như thế, anh ta còn chuẩn bị sẵn rất nhiều thuỷ quân tiến hành ồn ào, mang tiết tấu
- Trận đấu này hơi xốc nổi, có thể so sánh phẫu thuật trong hiện thực và phẫu thuật mô phỏng à? Đây căn bản không thể nào so sánh
- Người này cũng thật ngông cuồng mà, 16 phút cũng dám lấy ra, tôi cảm thấy tiết mục phải gọi thiên phương dạ đàm thì may ra
Rất nhanh, tổ tiết mục cũng nhìn thấy đủ loại số liệu.
Nhìn thấy con số hơn 90% này, họ không nhịn được nở nụ cười khổ.
- Xem ra, là có một vài người muốn dẫn tiết tấu đây mà
- Không hề nghi ngờ! Người có dụng tâm khác quá nhiều
Nhưng người mang tiết tấu cũng chẳng qua là một phần nhỏ
Càng nhiều người khi nhìn thứ hạng bầu chọn, những người khán giả chân chính này mới bắt đầu im lặng
Bởi vì đột nhiên họ phát hiện ra
Hoá ra, Trần Thương muốn khiêu chiến không chỉ là một tiết mục tống nghệ, mà còn là một ngành nghề ở cấp độ đỉnh cấp, mục tiêu của anh là xung kích từng cái kỷ lục một
Phá vỡ kỷ lục 16 phút là muốn xung kích làm đệ nhất nhanh nhất thế giới à?
Siêu việt 18 phút là muốn phá vỡ kỷ lục trong nước
20 phút đưa thân đạt cấp đỉnh của thế giới
22 phút, trở thành TOP 10 trong nước

Sau bất kỳ một con số nào cũng có độ khó không cần nói cũng biết, nhưng cùng với đó cũng là kiêu ngạo

Nếu như Trần Thương hoàn thành được, cái này sẽ mang ý nghĩa lĩnh vực phẫu thuật thay thế động mạch chủ trong nước chúng ta, sẽ một lần nữa xuất hiện nhân tài đỉnh cao

Lúc này, hành vi Trần Thương giao quyền lựa chọn cho người xem trực tiếp hấp dẫn sự quan tâm của vô số người.

Đây không chỉ là người tài cao gan lớn.

Đây cũng là một lần bác sĩ của Trung Quốc chúng ta khiêu chiến với thế giới về khởi xướng tốc độ

Chương 1285: Tôi Thật Sự Không Thể Nào Để Đánh Vỡ! (Phần Hai)

Giáo sư Trần uy vũ

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều người bắt đầu bình luận:

- Giáo sư Trần, tôi bầu chọn cho anh 16 phút, không phải là bởi vì gì khác, bởi vì tôi thật hi vọng anh có thể phá kỷ lục thế giới, để người Trung Quốc chúng ta trở thành người giữ kỷ lục! Cho dù như thế nào, tôi cũng ủng hộ anh! Anh tuy bại nhưng vinh

- Độ khó quá lớn đúng không? 16 phút quá khó, tôi quy định sẵn 18 phút, giáo sư Trần, tôi tin tưởng anh! Anh chắc chắn có thể làm được

- Đúng, giáo sư Trần cố lên! Chúng tôi tin tưởng anh

- Thật ra tôi thương giáo sư Trần lắm, tôi lựa chọn 22 phút, thế nhưng tôi thật hi vọng anh có thể đánh mặt tôi, nói cho tôi, lựa chọn của tôi là sai lầm, anh dùng hành động nói cho chúng tôi, anh thật rất giỏi, đã mạnh mẽ đến có thể phá kỷ lục này

- Tôi cũng lựa chọn 16 phút, không phải bởi vì cái gì khác, mà bởi vì chủ đề là khiêu chiến điều không thể nào! Là vì sáng tạo tích cực, tôi chờ mong nhìn thấy kỳ tích ngày đó của Trung Quốc

Cho giáo sư Trần một mục tiêu khiêu chiến như thế nào đây?

Đa số người đều lựa chọn 16 phút

Mặc dù mọi người biết rõ rất khó

Thậm chí giáo sư Trần không chắc chắn có thể làm được, thế nhưng họ vẫn lựa chọn 16 phút.

Bởi vì họ hi vọng giáo sư Trần có thể làm nên lịch sử

Cho người Trung Quốc đạt thêm một kỷ lục thế giới

Nếu như Trần Thương biết tin tức này, chắc chắn sẽ bất đắc dĩ thở dài, có đôi khi, thật không phải là mình muốn làm thế nào

Mà là tôi cần làm thế nào

Cũng như hiện tại, điều anh cần làm chính là đồng ý những người này, lập nên một lịch sử, phá kỷ lục.

Ừm, thuận tay trổ tài thôi

Chỉ thế thôi

Đối với những người đang chửi bới mình, Trần Thương vốn không để ý tới.

Bởi vì khi anh làm tốt việc của mình, đối thủ của anh sẽ thất bại một cách tự nhiên

Thành công không cần đánh bại kẻ địch, mà việc cần làm chính là dựa vào sự siêu việt của bản thân

Anh đã sớm biết nhóm người này sẽ không từ bỏ ý đồ, khẳng định sẽ ra tay.

Lần lựa chọn này là Trần Thương cũng là cố tình chuẩn bị cho họ

Mấy người cảm thấy không thể, Trần Thương muốn nói cho họ biết không có cái gì là không thể

Sau khi cẩn thận nghiên cứu một phen, Trần Thương cũng biết là ai đang cố ý ở phía sau giở trò.

Bất cứ chuyện gì, cẩn thận suy nghĩ một chút mà nói, đơn giản chính là một chút chuyện về quan hệ lợi hại.

Đầu đề mình thuận lợi tiến hành sẽ có hại đối với ai thì người đó đương nhiên sẽ ngăn cản mình.

Có lợi đối với người nào, người đó sẽ trợ giúp mình

Cái này thật ra chính là một đạo lý.

Trần Thương cũng biết phương thức làm việc của bệnh viện Meridian từ trước cho tới nay.

Thật ra, Trần Thương đối với loại bệnh viện này chẳng những không cảm thấy hỏng, ngược lại cảm thấy sự tồn tại đó là có ý nghĩa.

Dù sao thông qua đủ loại con đường, trợ giúp những người bệnh vốn không có cơ hội xem bệnh.

Thế nhưng, khi đứng trước lợi ích, rất nhiều người đều sẽ động lòng.

Bản thân mình gióng trống khua chiêng làm nghiên cứu khoa học như này, mà lại là phẫu thuật miễn phí, khẳng định sẽ dẫn tới sự bất mãn của đối phương, hơn nữa sau khi mình thành công, một khi chế tác mở rộng và phổ cập kim chỉ nam thành công, sẽ có càng ngày càng nhiều người học được loại phẫu thuật này

Đây đối với một số người mà nói, không thể nghi ngờ là một lần tổn thất như thể rút củi dưới đáy nồi.

...

...

Việc Trần Thương khiêu chiến điều không thể nào càng ngày càng nhiều người biết

Thậm chí viện trưởng bệnh viện Thụy Kim, Tiêu Triết Hải người giữ kỷ lục 18 phút của phẫu thuật thay thế trong nước, tự mình nói:

- Tôi chọn cho Trần Thương lựa chọn

Giống như một câu đùa giỡn, trực tiếp khiến càng nhiều người dồn dập tham gia bầu chọn.

Thật ra, đối với đại đa số bác sĩ mà nói, họ tự nhiên cũng muốn thấy Trần Thương phá kỷ lục.

Đây là một cơ hội nâng cao uy danh nước ta, tại sao lại không trân quý chứ?

Chuyện đã càng ngày càng lên men.

Tổ tiết mục bắt đầu mời chuyên môn trong và ngoài nước cùng với tổ chuyên gia đến với tư cách là ban giám khảo chuyên nghiệp của lần này

Lần này, tổ tiết mục thật sự là tốn rất nhiều tiền.

Mời tới cả người phụ trách hợp tác giữa Trung Quốc và Mayo, mặc dù họ không phải người giữ kỷ lục ở nước ngoài, thế nhưng rất có quyền uy trong lĩnh vực này.

《 Thử Thách Điều Không Thể 》 trong khoảng thời gian này liên tục thảo luận, leo lên top đầu bảng tìm kiếm.

Mà Trần Thương với khiêu chiến 16 phút trở thành vị trí thứ hai.

Lúc này đây sự chờ mong tiết mục càng ngày càng cao, thậm chí có thể đột phá gấp mấy lần trước

Càng ngày càng nhiều khán giả bắt đầu chờ mong TV phát sóng tập 1 kỳ thứ tư

Mà một năng lượng chính như vậy, tiết mục tổng nghệ giúp tuyên truyền mặt văn hoá quốc gia có thể được nhiều người tán thưởng như vậy, đối với đài truyền hình trung ương mà nói chính là một chuyện tốt.

Bởi vậy, phương tiện truyền thông cũng bắt đầu tuyên truyền.

Theo thời gian từng ngày đẩy lên.

Khoảng cách khởi quay chỉ còn lại thời gian ba ngày.

Mà vừa lúc này, Tát Bối Lạp làm người chủ trì phát biểu một tin tức.

- Chúng tôi đã mời tổ chức kỷ lục thế giới Guinness, hợp tác chế tạo tiết mục lần này, sẽ trao cúp vinh danh đối với những tuyển thủ khiêu chiến điều không thể nào thành công, chúng tôi quyết định trợ giúp họ xin kỷ lục thế giới Guinness

- Chúng tôi chờ mong phần tranh tài trong tập 1, Trần Thương có thể hoàn thành khiêu chiến cấp A của mình, hoàn thành điều không thể nào của

anh ấy, cũng hoàn thành điều mà nhân dân thế giới không thể nào làm được! Lập nên kỷ lục mới của thế giới

Biết được tổ chức kỷ lục thế giới Guinness sẽ tới tổ tiết mục, khán giả trực tiếp sôi trào

Nếu như Trần Thương ở trong phần tranh tài khiêu chiến thành công

Cái này mang tới lực ảnh hưởng và ý nghĩa chưa từng có

Thậm chí sẽ mang tới sự cổ vũ rất lớn cho rộng rãi khán giả.

Có đôi khi, cổ vũ lòng người không chỉ bao gồm những người có tài nghệ biểu diễn, cũng có thể là những nhân viên công tác đang yên lặng làm tại các ngành các nghề tuyến đầu.

Ngày qua ngày họ hoàn thành công việc của mình, lần lượt biến điều không thể thành có thể

Cũng cuối cùng sẽ khiêu chiến điều không thể

Thời gian ba ngày thoáng cái đã trôi qua

Rất nhanh đã đến ngày phát sóng tiết mục.

Hiện trường tới rất nhiều người, tất cả mọi người tới chứng kiến lịch sử, Trần Thương có không ít vé, anh đã phát cho những học sinh này của mình, mời tới để quan sát thầy của họ biểu diễn

Trong hiện trường ánh đèn lấp lóe, người chủ trì, khách quý, giám khảo chuyên gia đã sớm ngồi vào chỗ

Lúc bắt đầu đếm ngược, Tát Bối Lạp lên sân khấu, cầm micro lớn tiếng nói:

- Các bạn khán giả, chúng ta lại gặp mặt rồi, để mọi người chờ mong đã lâu, 《Thử Thách Điều Không Thể》 kỳ thứ tư đã phát sóng thành công

- Tôi tin rằng lúc này mọi người cũng không muốn nhìn thấy tôi nữa, dù sao tiết mục hôm nay, mỗi một phần đều vô cùng đặc sắc

- Tôi cũng không chiếm dụng thời gian của mọi người nữa, tiếp theo, mời vị khách quý thứ nhất của chúng ta, lộ diện trên sân khấu

Vừa dứt lời, một chàng trai trẻ tuổi, tuấn tú, cao lớn mặc áo blouse trắng đi ra từ phía sau sân khấu

Chương 1286: Thử Thách Bắt Đầu

Tin tức về sự kiện của Tổ chức kỷ lục Guinness thế giới đã khích lệ và truyền cảm hứng vô cùng lớn đến hiện trường

Người người hoan hô hò reo trong một lúc

Tất cả mọi người đều hy vọng Trần Thương có thể phá vở kỷ lục 16 phút, làm nên lịch sử, trở thành người đàn ông phẫu thuật nhanh nhất thay thế Toàn Bộ Cung

Ý nghĩa cốt lõi của thử thách Điều Không Thể chính là ở đây

Không ngừng vượt lên chính bản thân, ở vị trí của mình hoàn thành những việc không thể nào, phấn đấu trở nên càng xuất sắc hơn

Trần Thương bước ra từ phía hậu đài, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Trần Thương mặc một chiếc áo khoác màu trắng của phòng thí nghiệm, điểm khác biệt duy nhất là Tần Duyệt phối hợp thêm chiếc áo trong phía dưới chiếc áo khoác trắng và đeo cà vạt, chiếc áo khoác màu trắng không cài cúc.

Lúc kiểu dáng này bước ra, áo khoác trắng mở rộng, rất có phong độ, cũng rất có khí thế

Ừm... ít nhất là Tôn Kha nhìn thấy cũng không kiềm chế được

- Thật là đẹp trai, như trong phim truyền hình vậy

Người chuẩn bị bên cạnh nhìn người phụ nữ này, bất đắc dĩ thở dài

Có điều, người chuẩn bị thừa nhận, cậu cũng rất ngưỡng mộ và ghen ghét...

Tát Bối Lạp nhìn thấy Trần Thương lên sân khấu, đột nhiên nở nụ cười:

- Nói thật, tôi luôn cảm thấy bản thân mình rất ưu tú, người cũng đẹp trai, mấu chốt là tôi có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, nhưng hết lần này đến lần khác tôi đều là dựa vào tài hoa

Mọi người ở phía dưới sớm đã quen với phong cách chủ trì của Tát Bối Lạp, nhìn hắn nói đùa 'không biết xấu hổ', tất cả mọi người không nhịn được bật cười.

Tát Bối Lạp quay người lại nhìn thoáng qua Trần Thương, bất đắc dĩ thở dài, cố ý cách Trần Thương nửa mét:

- Nhưng, tôi đứng chung một chỗ với giáo sư Trần, đột nhiên tôi cảm thấy rất... tự ti mặc cảm

Mọi người cười ha ha.

Tát Bối Lạp nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần cũng không phải bình thường nha, hiện tại trong tay tôi đã có một phần danh sách vinh dự của giáo sư Trần

- Đạo diễn Tôn của chúng tôi đã cho tôi viết một phần liên quan đơn giản đến giáo sư Trần trong bản giới thiệu, nhưng... tôi cả đêm cũng không học thuộc được, không phải vì chuyện khác, mà vì quá phức tập, quá không đơn giản rồi

- Vinh dự của giáo sư Trần quá nhiều rồi, thậm chí... còn có một vài bí mật, tôi cũng không thể nói, đương nhiên rồi, thực ra một vài bí mật này tôi cũng không biết! Vì đạo diễn Tôn phía sau viết chính là bí mật.

Tát Bối Lạp rất hài hước, tiết mục tống nghệ, chính là bầu không khí nhẹ nhàng hài hước này, đi để cảm nhận được nhiệt huyết không giống nhau.

Tát Bối Lạp trở lại chuyện chính:

- Giáo sư Trần bình thường bận rộn nhiều việc, lúc chúng tôi phỏng vấn cậu ấy, hoặc khi gọi điện, đều là chị gái y tá nghe! Bao gồm nhiều lần rạng sáng hơn hai giờ, chúng tôi gọi điện thoại tới cũng là do chị gái y tá nghe.

Khán giả lập tức:

- A..... Y.....

m thanh ồn ào vang lên, Tát Bối Lạp vội vàng nghiêm mặt:

- Đây mọi người đừng có hiểu lầm, bởi vì mỗi lần gọi điện thoại, giáo sư Trần đều đang trong phòng mổ tiến hành phẫu thuật, bác sĩ mổ chính trong lúc phẫu thuật không thể chạm vào điện thoại, vì thế nên y tá sẽ nghe điện thoại.

- Ở đây có một phần dữ liệu, là số liệu thống kê các ca phẫu thuật do bác sĩ Trần đã hoàn thành trong một tháng, và thời gian của ca phẫu thuật, mời xem màn hình lớn

- Một tháng trước khi tham dự Hội nghị phẫu thuật của khoa Ngoại tiêu hóa, giáo sư Trần đã ở trong bệnh viện cả một tháng trời mà không có về nhà, thời gian trong phòng phẫu thuật mỗi ngày đều hơn 16 tiếng, mọi người hãy nhìn vào đôi bàn tay này

Sau khi nói xong trên màn hình lớn xuất hiện một đôi bàn tay đầy máu, lớp biểu bì tựa như đã bị rửa thủng, lộ ra những vùng mô bì lớn.

- Hí

- Chà chà

- Nhìn thôi cũng đã thấy đau rồi

Tát Bối Lạp thở dài:

- Đây chính là tay của giáo sư Trần trong giai đoạn kia

- Rửa tay trong phòng phẫu thuật gọi là chải tay, có một cái bàn chải, trước vài ngày chúng tôi đến bệnh viện để phỏng vấn, chúng tôi đã tự mình trải nghiệm cảm giác thú vị của một bác sĩ khoa ngoại, nhưng điều tôi muốn nói với mọi người chính là, nhìn chải tay bình thường là đơn giản nhất, nhưng cần phải dùng đến bàn chảy chà mạnh vào tay, sẽ rất đau! Thật sự rất đau, lúc đó phó đạo diễn của chúng tôi đau đến mức chảy cả nước mắt

- Về sau chúng tôi mới biết, lúc giáo sư Trần mỗi ngày đều phải tiến hành mười mấy ca phẫu thuật, mỗi ngày đều cần phải rửa tay chảy tay đến cả hai ba mươi lần

- Vậy nên, mới có đôi bàn tay như thế này

Trong lúc nhất thời, chính bản thân Tát Bối Lạp cũng có chút cảm động, hắn tiếp tục nói:

- Sau đó, giáo sư Trần đã mang theo đội ngũ như thế này, bọn họ đi đến Minnesota nước Mỹ, đồng thời! Đã thành công đạt được danh hiệu chức vụ Hội trưởng Hiệp hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới

- Diễn thuyết của cậu ấy, phẫu thuật của cậu ấy, khái niệm học thuật của cậu ấy, triết lý nghiên cứu của cậu ấy, bây giờ chính là chỉ nam của khoa Ngoại tiêu hóa thế giới

- Tôi muốn vỗ tay một cái, tặng cho giáo sư Trần

Lập tức, một lần nữa ở phía dưới vang lên một tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Nói thật, mọi người đều bị đôi bàn tay này làm cho cảm động

Mười ngón tay kết nối trái tim, chịu đựng lấy đôi bàn tay nguyên vẹn để kiên trì làm phẫu thuật, đây chính là ý chí gì chứ?

Tát Bối Lạp đột nhiên nói:

- Thực ra, đạo diễn Tôn của chúng tôi vẫn luôn nhấn mạnh, muốn đặc biệt làm nổi bật đôi tay của bác sĩ Trần, để cho mọi người nhìn kỹ, đây là một đôi tay như thế nào

- Đây... nhân viên quay phim có quay một chút, hôm nay để cho các thiếu nữ ngồi phía bên kia nhìn kỹ đôi tay này

Nói xong, nhân viên quay phim đặc biệt chiếu lên đôi bàn tay

Trên màn hình lớn, một đôi bàn tay thon dài lớn xuất hiện trong mắt mọi người.

Mọi người so sánh với đôi bàn tay đỏ hồng lúc nãy, càng thêm đau lòng

Một đôi tay đẹp đẽ như thế, mà bị giày vò trở thành như vậy.

Tát Bối Lạp đội nhiên nói:

- Được rồi, câu chuyện đã nói xong, bây giờ chúng ta bắt đầu thử thách nào, tôi nói một chút về quy tắc của thử thách

- Nhân viên công tác, mang khuôn mẫu lên

Rất nhanh, có một vài người đưa mô hình và khuôn mẫu lên, đây là mô hình của cung động mạch chủ, xung quanh là kẹp kim, mạch máu nhân tạo, kéo và các đồ vật khác.

Tát Bối Lạp nói với Trần Thương và các khán giả:

- Bây giờ tôi sẽ nói một vài quy tắc của thử thách

- Đây là mô phỏng của ca phẫu thuật thay thế toàn bộ tử cung, người thử thách cần phải cắt bỏ động mạch chủ tử cung ban đầu trong vòng 16 phút, đồng thời hoàn thành phẫu thuật thay thế mạch máu nhân tạo, trong đó có 8 lỗ nối, hai mươi điểm xử lí, mỗi cái động mạch chủ cần phải tiến hành khâu lại bằng mấu chục mũi khâu... Sau khi thử thách thành công, chúng tôi sẽ mời giáo sư Bilt từ trung tâm Y học Trung Quốc Mayo đến để kiểm tra mật độ của các vết khâu

- Sau cùng còn phải mô phỏng dòng nước, có rò rỉ hay không! Để kiểm tra kết quả phẫu thuật

- Mời nhân viên công tác của Tổ chức Kỷ lục Guinness Thế giới đến, với tư cách làm nhân viên công chứng hiện trường cho thử thách của chúng tôi.

Lúc nói xong, trong lòng của Tát Bối Lạp rất khó mà bình phục lại, thậm chí có chút kích động nói:

- Nói thật, bây giờ tôi đang rất kích động, vì lần thử thách này, là do chính bản thân chúng tôi chọn ra giáo sư Trần

- Nếu thành công, giờ khắc này chúng ta sẽ chứng kiến kỳ tích

- Nếu thất bại, tôi cũng hy vọng chúng ta có thể vỗ tay để tặng cho giáo sư Trần, vì cậu ấy dám can đảm phấn đấu, dám can đảm thử thách

- Lần thử thách này, không có diễn tập, chỉ có một lần cơ hội

- Một lần này, không phải là hiệu quả tiết mục, càng không phải là tiết mục biết trước, mà chính là thử thách Điều Không Thể thật sự

- Tôi tuyên bố! 3--2--1, thử thách bắt đầu

Chương 1287: Có Một Loại Đơn Vị, Gọi Là Trần Thương

Trần Thương đứng ở một bên, ung dung đeo găng tay vào.

Tay phải cầm kẹp kim lên, đang chờ đợi bắt đầu thử thách

Mà giờ phút này, hiện trường có vài trăm người, trước truyền hình không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào máy tính, màn hình điện thoại di động, đang chờ đợi bắt đầu thử thách.

Trần Thương căng thẳng không?

Đương nhiên là căng thẳng

Đây không phải phòng phẫu thuật, cũng không có chị gái lau mồ hôi, không có chủ nhiệm Lý rãi ngứa, khẳng định là sẽ có áp lực về tâm lý.

Mặc dù không phải lo lắng về việc phẫu thuật cho người bệnh thất bại, nhưng có biết bao nhiêu người, bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào anh

Nói không căng thẳng thì đó là giả

Văn phòng viện trưởng của bệnh viện Meridian rất thoải mái, cũng rất xa hoa, giống như nơi này một phòng kinh doanh tiếp khách.

Nhưng có điều lúc này có rất nhiều người đang ngồi trên ghế sô pha nhìn chằm chằm vào《Thử Thách Điều Không Thể》trên màn hình lớn

Viện trưởng Vũ Mậu Tuyên đột nhiên bắt đầu cảm thấy thấp thỏm không yên

- Mọi người nói xem... Trần Thương này có thể làm được chứ?

Ông luôn cảm thấy... đây là cái hố Trần Thương cố ý đào cho bản thân, để bản thân nhảy vào.

Nhưng ông nghĩ không ra tại sao Trần Thương lại đào cái hố này?

Cái hố 16 phút này cũng quá sâu rồi, việc này có thể sao?

Hơn nữa có ích lợi gì đối với cậu ta?

Mọi người xung quanh nghe thấy Vũ Mậu Tuyên đặt câu hỏi, nhịn không được bật cười:

- Việc này sao có thể chứ? 16 phút... đây căn bản là không thể nào, ngay cả viện sĩ Tiêu Triết Hải nhanh nhất trong nước cũng 18 phút, trong vòng 20 phút, mỗi một phút tiến bộ đều là một lần cực hạn siêu việt.

- Không thể nào

Hoài Đặc đứng một bên trầm mặc đột nhiên nói, hắn chính là bác sĩ mổ chính trong video phẫu thuật đã hoàn thành mấy ngày trước.

- Bởi vì độ khó của hiện trường thực sự rất căng thẳng hơn so với môi trường phòng phẫu thuật thật, vì có quá nhiều nhân tố bên ngoài, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, mình rất khó có thể phát huy như bình thường

- Bắt đầu

Lúc này, có rất nhiều nhân viên y tế đang xem ca phẫu thuật trên truyền hình, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ có thể thấy các bác sĩ xuất hiện trên tiết mục tống nghệ.

Vì cho đến nay, hình tượng nhân viên y tế đều phân hóa lưỡng cực, họ sẽ xuất hiện trên các kênh khoa học để phổ cập khoa học, hoặc xuất hiện trên kênh tin tức bát quái liên quan đến ảnh hưởng xấu về y đức và đạo đức nghề nghiệp, đôi khi bi tráng hơn là bác sĩ mặc giáp ra trận cứu người bị thương.

Ngược lại có rất ít bác sĩ lấy thân phận này đi tham gia tiết mục tống nghệ.

Khi đếm ngược kết thúc, Trần Thương ung dung cầm lấy dao mổ bắt đầu cuộc phẫu thuật.

Vốn dĩ cho rằng Trần Thương có chút căng thẳng nên tốc độ sẽ nhanh hơn một chút

Vì thời gian yêu cầu khâu lại bước khó khăn nhất, để hoàn thành đúng thời gian giới hạn, tất cả nhân viên y tế đoán rằng Trần Thương muốn phá vỡ giới hạn, nên nhất định phải tiết kiệm thời gian ở những bước linh tinh trước đó.

Vì phẫu thuật mô phỏng dù sao cũng không phải người, vì thế cũng không cần quá để ý đến các chi tiết.

Nếu muốn phá vỡ giới hạn, khả năng duy nhất là tránh nặng tìm nhẹ, tập trung vào khâu lại, bỏ qua các chi tiết phẫu thuật.

Vì những chỗ này mới thật sự lãng phí thời gian

Có điều, khi tất cả mọi người nhìn vào Trần Thương đang phẫu thuật, phát hiện cậu ấy xử lí rất nghiêm túc, rất cẩn thận.

Dường như đang đối mặt với bệnh nhân, cậu ấy muốn làm như một ca phẫu thuật thật

Giờ phút này, tất cả mọi người nhịn không được thở dài

Giáo sư Trần vẫn chưa hiểu ý nghĩa của ngày hôm nay

Thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, rất nhanh, cắt bỏ cung động mạch chủ, bắt thông nối lại ống thông mạch máu nhân tạo.

Nhưng lúc này đã 6 phút trôi qua, phía sau còn rất nhiều bước

Không còn nhiều thời gian để khâu lại.

Trần Thương muốn đột phá giới hạn cũng rất khó khăn

Mà lúc này, Bilt của Trung tâm Y Học Mayo và Diêu Nhạc Khang của bệnh viện trực thuộc Bắc Đại đều đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào các chi tiết của cuộc phẫu thuật trên màn hình lớn.

Bọn họ cũng nhịn không được lắc đầu

Bác sĩ Trần xử lí chi tiết rất tốt

Chi tiết quyết định sự thành công hay thất bại, Bilt chỉ liếc mắt thôi cũng nhìn ra, kỹ thuật phẫu thuật của Trần Thương rất cao.

Dù cho cậu ấy không cách nào phá vỡ được kỷ lục 16 phút, nhưng cậu ấy cũng đã đủ đứng ở hàng đầu thế giới rồi.

Vào giờ phút này, thời gian đã trôi qua 9 phút

Cuối cùng, Trần Thương cũng đã bắt đầu khâu lại

Lúc này ở văn phòng Meridian, Hoài Đặc đặt chén trà xuống, nói:

- Trần Thương thật quá lợi hại, xử lí chi tiết phẫu thuật còn trên cả tôi, đây là một vị bác sĩ rất lợi hại

Những chuyên gia khác đều trầm mặc, bọn họ đương nhiên đã nhìn ra trình độ của Trần Thương.

Có đôi khi, cùng ngành nghề nhìn cùng ngành nghề, nhìn không phải thứ khác, mà là nhìn rõ chi tiết.

Mà khi Trần Thương vừa mới bắt đầu, thì đã dẫn trước bọn họ rồi.

Sau khi Hoài Đặc nói xong, tiếp tục bổ sung một câu:

- Nhưng, bây giờ cậu ấy xử lí nghiêm túc và chính xác như vậy, một hồi nữa sẽ rất khó hoàn thành phẫu thuật trong thời gian quy định

- Thời gian khâu lại rất khó để rút ngắn, cuối cùng thời gian có thể ở tầm 18-20 phút

Mấy câu nói làm Vũ Mậu Tuyên sửng sốt.

Trần Thương vậy mà lại lợi hại như vậy

Cách xử lí của Trần Thương như những tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ, rất có tính thưởng thức, đây là lần đầu tiên khán giả có thể quan sát phẫu thuật và các chi tiết ở khoảng cách gần như thế.

Nhìn thao tác của Trần Thương, mọi người đột nhiên phát hiện thì ra phẫu thuật cũng rất đáng hưởng thức

Mấu chốt đương nhiên phải kể đến đôi bàn tay kia

Đôi bàn tay to lớn này đã hoàn thành khéo léo các thao tác khác nhau.

Hóa ra

Phẫu thuật cũng có thể đẹp giống như hoa mùa hè và lá mùa thu

Nhưng, ngay lúc mọi người đang thưởng thức, thủ pháp của Trần Thương đột nhiên biến đổi.

Sau khi Trần Thương cầm lấy kẹp kim để bắt đầu khâu lại, lập tức hai tay của anh tốt còn hơn lúc nãy.

Ngay khi Trần Thương bắt đầu nối lại mạch máu, tất cả mọi người đều kinh ngạc

Thậm chí còn trở nên hưng phấn và kích động.

Đôi bàn tay này giống như bươm bướm bay qua cánh hoa, uyển chuyển và xinh đẹp

Mà tiết tấu khâu lại lại giống như mưa rào gió táp

Toàn bộ vết khâu lại của Trần Thương thực sự khiến mọi người đều sửng sốt

Quá nhanh

Nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tay của Trần Thương không ngừng di chuyển

Tay trái, tay phải không một động tác chậm?

Không

Chỉ có các động tác nhanh liên lục lập lại

Từng đường kim, từng mũi chỉ, Trần Thương hình như có thể phát huy đến giới hạn

Quá nhanh

Thực tế là quá nhanh

Thậm chí có rất nhiều người không nhìn thấy rõ Trần Thương khâu lại như thế nào?

Điều này có chút dọa người...

Tất cả khán giả, cho dù ở hiện trường hay trước truyền hình, giờ phút này đều bị tốc độ khâu lại của Trần Thương làm cho ngây người.

Đây... là đan áo len sao?

Một người phụ nữ không nhịn được nuốt ngụm nước miếng:

- Đây... còn nhanh hơn so với tôi đan áo len

Ai cũng không ngờ rằng, khâu lại có thể đạt được đến tốc độ như vậy.

Ai có thể nghĩ đến, Trần Thương mới vừa rồi còn giống như mưa xuân, trong chớp mắt đã trở thành mưa rào gió táp

Phong cách quá khác lạ

Một thẩm mỹ bạo lực được thực hiện một cách sống động
Tốc độ?
Đây là tốc độ
Giờ phút này, Trần Thương đã hoàn hảo giải thích tốc độ là gì
Mọi người nghĩ 16 phút rất nhanh sao?
Khóe miệng Trần Thương hơi giương lên.
Có thể đối với mọi người tốc độ của anh thực tế rất khó tin
Nhanh?
Nhanh của anh, mọi người không cách nào tưởng tượng được
Vào giờ phút này, cho dù là ai
Đều bị bước khâu lại rất nhanh của Trần Thương làm cho kinh hoàng

Chương 1288: Hôm nay, cậu chính là kỳ tích

Giới hạn?

Giới hạn của tôi ở đâu?

Trần Thương thật sự chưa có thử qua

Bởi vì phẫu thuật trong mắt của anh, tùy tiện theo đuổi tốc độ không phải là phương thức xử lý tốt nhất.

Tốc độ chẳng qua là một loại phương pháp, phương pháp có thể làm giảm bớt di chứng của người bệnh.

Thế nhưng, nó lại không phải là một loại mục đích

Bất kỳ một vị bác sĩ nào trên bàn phẫu thuật, đều không thể mang trong lòng tư lợi cân nhắc cái gì là kỷ lục, chỉ tiêu duy nhất mà bọn họ cần quan tâm đó là sức khỏe và dấu hiệu sinh tồn của người bệnh

Có đôi lúc, ổn định so với nhanh còn quan trọng hơn.

Mà lúc này, Trần Thương biết rõ, đối mặt với bản thân không phải là người thật.

Anh đột nhiên cũng muốn xem xem bản thân có thể nhanh đến mức nào

Vào giờ phút này, trước truyền hình không biết có bao nhiêu khán giả đang nhìn Trần Thương nối lại mạch máu.

Hiện trường có biết bao nhiêu người đang cầm máy bấm giờ nhìn chằm vào Trần Thương

Một số nhân viên công tác của Tổ chức Kỷ lục Guinness Thế giới đang đứng bên cạnh Trần Thương không ngừng quan sát và ghi hình.

Trần Thương mỉm cười, có cái gì so với hiện tại càng thích hợp để đột phá giới hạn của mình đây?

Một cái nối lại mạch máu cần thời gian bao lâu?

Có người chuyên môn từng thống kê qua, nhanh chóng thì có thể hoàn thành trong vòng nửa phút.

Thế nhưng giới hạn là gì?

Đường kính của cung động mạch chủ dày hơn so với các mạch máu thông thường, độ dày của thành mạch máu cũng có chỗ chênh lệch.

Do đó, việc khâu lại cũng khó hơn một chút, đối với khoảng cách của kim, mật độ kim chỉ, nút thắt số đều có yêu cầu.

Từ Tủ Minh và một số người ở dưới khán đài đang nhìn chằm chằm vào Trần Thương trên đài, thứ bọn họ nhìn không phải là tay, mà là mặt

- Thầy Trần cười rồi
- Đây là... muốn nghiêm túc sao?
- Không phải! Đây là muốn bắt đầu phóng thích bản thân
- Giải trừ phong ấn?
Lúc mọi người nói đùa, chỉ thấy tốc độ khâu lại của Trần Thương tăng lên
Tăng tốc
Tôi còn có thể nhanh hơn
16 phút?
Ha ha
Trần Thương phẫu thuật càng lúc càng nhanh, đã không còn nhìn thấy cụ thể chi tiết khâu lại
Mọi người ở hiện trường nhìn vào trên màn hình lớn, bởi vì hình ảnh đã được phóng đại, lộ ra tốc độ khâu lại của Trần Thương còn nhanh hơn.
Rất nhanh
Phía dưới truyền đến từng đợt tiếng kinh ngạc thốt lên
- Quá nhanh
- Trời ạ
Ngay cả Bilt cũng trợn tròn mắt nhìn cảnh này và không nói lên lời.
Giám khảo Đổng Thanh ở phía dưới không nhịn được thốt lên:
- Quá nhanh, trời ơi, tôi đã không nhìn thấy rõ, tốc độ khâu lại này, cần bao nhiêu lần mới có thể luyện ra được
- Tôi thật sự là không hiểu y học, thế nhưng tôi là người chủ trì, tôi hiểu biểu diễn.
- Khi đứng trên sân khấu, tính cân đối của cơ thể, lời nói.. của bạn sẽ có chút sai lệch so với bình thường, cho dù là người có kinh nghiệm phong phú ở trên sân khấu cũng sẽ như thế! Tôi nhớ rõ lúc ấy tôi đứng trên sân khấu của ban tổ chức, toàn thân tôi đều đang run rẩy, nói chuyện cũng không thể ổn định
- Vì thế, độ khó của dạng tiến hành thử thách tại trên hiện trường như thế này so với bình thường cao hơn rất nhiều
- Mà giáo sư Trần có thể đạt được tốc độ như vậy trong hoàn cảnh này, tôi nói thật, tôi thật sự phục rồi
Cũng là khách mời của buổi đánh giá, nhưng tính chuyên nghiệp và tầm nhìn của Lý Sương Ngọc hoàn toàn khác, ông từng là chủ nhiệm của phòng thí nghiệm pháp y Connecticut và là chuyên gia tội phạm chính từ năm 1979 đến năm 2000.

Ông đối với những thứ này đều hiểu rất rõ

Vì thế, khi nhìn thấy Trần Thương phẫu thuật mô phỏng.

Lý Sướng Ngọc nhịn không được xúc động:

- Tốc độ khâu lại này, là nhanh nhất tôi từng thấy trong đời, không có cái thứ hai! Giáo sư Trần thật là tuổi trẻ tài cao

- Hơn nữa, quan trọng nhất không phải là tốc độ này, hiếm thấy nhất cũng không chỉ là tốc độ, mọi người nhìn trên màn hình lớn, sẽ phát hiện một chuyện vô cùng kỳ diệu mà còn vĩ đại, đó là sự nắm bắt khoảng cách kim và mật độ khâu lại của giáo sư Trần, điều này... quá là dị thường rồi

Vào lúc này, mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại.

Vừa rồi bọn họ đều bị cái tốc độ này làm cho kinh hoàng, mà không để ý đến khoảng cách kim và mật độ khâu lại trên màn hình lớn.

Bây giờ nhìn lại, lập tức phát hiện khoảng cách của những mũi kim khâu trong tầm nhìn đều giống như từ máy móc ra, nhưng lại được xử lý cá nhân hóa hơn rất nhiều so với máy móc.

Lúc này, tất cả mọi người đều lập tức trầm mặc

Những người ngồi trước truyền hình nhìn thẳng vào đồng hồ đếm ngược ở góc bên phải

Bây giờ bọn họ chỉ hy vọng Trần Thương có thể phá vỡ kỳ lục này

Hy vọng hôm nay có thể chứng kiến kỳ tích

Cũng có thể tận mắt nhìn thấy Trần Thương trở thành người đàn ông nhanh nhất trên thế giới

Có lẽ tất cả mọi người đều là nghĩ như vậy.

Trong lúc nhất thời, mọi người vì anh mà cổ vũ

Một cái miệng nối lại hoàn thành

Hai cái miệng nối lại hoàn thành

.....

Còn lại ba cái

Hai cái...

Sắp sửa kết thúc

Mà lúc này khán giả ở hiện trường đã kích động đến nỗi phải đứng dậy, chờ đợi khoảng khắc phá vỡ kỷ lục này

Thời gian vào lúc này, chỉ mới có 14 phút

Chuyện này có nghĩa là Trần Thương tuyệt đối muốn phá vỡ kỷ lục, hơn nữa còn phải phá vỡ hai phút kỷ lục sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cũng không khỏi dâng trào cảm xúc mà kích động.

Mà lúc này bên trong bệnh viện Meridian, lại yên tĩnh không ai nói gì.

Hoài Đặc đã trầm mặc.

Ông đứng dậy đi đến bên cạnh TV nhìn Trần Thương, có chút kích động, có chút vui mừng, có chút thất bại

Người con trai này thật sự là quá mạnh rồi

Đôi tay này phối hợp thật sự là không có một chút khe hở nào, độ linh hoạt của tay trái không thua kém gì tay phải.

Quá mạnh

Quá nhanh

Hoài Đặc không nhịn được cười khổ một tiếng, đột nhiên cảm thấy Vũ Mậu Tuyên quá xui xẻo.

Đối mặt thực lực tuyệt đối, có thêm bao nhiêu trò vặt, thì cũng chỉ là trò vặt thôi.

Cũng không thể chi phối việc thắng thua

Mà Trần Thương thật sự dùng phương thức tồi khô lạp hủ* thử thách thành công rồi

* Tồi khô lạp hủ: dễ như trở bàn tay; dễ như bẻ cành khô.

Ban đầu Hoài Đặc cho rằng Trần Thương lúc xử lý chi tiết, đã dùng quá nhiều thời gian, dẫn đến thời gian tổng thể của cậu ấy bị hạn chế.

Nhưng mà...

Ông phát hiện Trần Thương có thể khâu lại một cách nhanh như vậy

Khó có thể tin được

Vũ Mậu Tuyên nhìn vào truyền hình, trừng to mắt cũng không nói chuyện, nửa ngày cũng không có phản ứng, nửa ngày cũng không nói không rằng

Chỉ là, ngay tại lúc Trần Thương kết thúc khâu lại, Vũ Mậu Tuyên không nhịn được cười khổ một tiếng.

Thở dài

Thực lực tuyệt đối, mang lại tự tin tuyệt đối.

Tôi có thể để ông chọn.

Tùy ý chọn

Ngược lại tôi có thể thử thách thành công.

Vũ Mậu Tuyên nhìn vào Trần Thương, trong lòng có thêm một vài ý tưởng mới.

....

....

Mà ở hiện trường lúc này, mọi người đều không nhịn được toàn bộ đứng dậy, đôi mắt của họ nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

Nhìn chằm chằm vào Trần Thương

Chờ đợi phẫu thuật chính thức kết thúc

Ngay tại lúc Trần Thương khâu lại xong nút thắt cuối cùng, tiếp đó giây phút giơ tay lên

Hình ảnh thời gian dừng lại

14 phút 21 giây

Người chủ trì Tát Bối Lạp cũng không nhịn được nữa, hắn tên đầy đủ cũng không dám nói nhiều hơn một câu, hắn sợ quấy rầy đến Trần Thương, mà bây giờ

Tát Bối Lạo lớn tiếng thốt lên:

- Cậu ấy làm được rồi! Giáo sư Trần làm được rồi! 14 phút 21 giây! Cậu ấy đã phá vỡ cái kỷ lục kia

Tát Bối Lạp rõ ràng có chút kích động, cả người đều vui mừng, hắn la lớn

- 14 phút 21 giây! Giáo sư Trần, cậu ấy đã tạo lên một lịch sử mới

- Quá lợi hại

- Đây là lĩnh vực mà chúng ta chưa từng đặt chân đến

- Để chúng tôi đem tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất dành tặng cho cậu ấy, hôm nay, cậu chính là kỳ tích

Chương 1289: Tôi Có Bí Mật Gì?

Không khí tại hiện trường lập tức trở nên cực điểm

Tất cả mọi người đều nhiệt tình để cho Trần Thương châm cứu.

Tất cả mọi người kích động bắt đầu vỗ tay, bắt đầu reo hò gọi tên Trần Thương

Bởi vì, bọn họ được nhìn thấy tận mắt một thế giới ghi chép của người sáng tạo

Duy nhất chỉ có Trần Thương, rất tập trung, rất bình tĩnh, rất tỉnh táo

Lúc này, Trần Thương nhìn sang màn hình lớn góc trên bên phải một chút để xem thời gian, nhíu lông mày, gãi đầu một cái, thở dài

Một màn châm cứu như thế này đều bị tất cả mọi người đều nhìn thấy, Tát Bối Lạp nhìn Trần Thương, lập tức sửng sốt một chút:

- giáo sư Trần, ngươi... không có một chút kích động?

Trần Thương gật đầu:

- Kích động

Lập tức, phía dưới tất cả mọi người cũng nhịn không được nở nụ cười.

Tát Bối Lạp cũng bó tay rồi.

Chuyện là từ trước tới nay chưa bao giờ thấy qua biểu hiện rất - Kích động-như vậy.

Trần Thương bình tĩnh như vậy, một người không vì những tiếng reo hò mà kích động theo, mà còn rất bình tĩnh, tỉnh táo tập trung vào công việc của mình.

Tát Bối Lạp thở dài, đối với mọi người nói:

- Khả năng tôi đối với thiên tài như Trần Thương có cái gì hiểu lầm sao?

Mọi người nhất thời cười to.

Giám khảo khách quý Đổng Thanh nhịn không được bật cười:

- Từ trước tới nay tôi chỉ nhìn thấy Tát Bối Lạp khó xử một lần, hôm nay chứng kiên chuyện như thế này đột nhiên nhớ đến một cái hình ảnh ngày hắn lên phỏng vấn Mã tổng.

- Khi, Mã tổng nói tôi không có gì khái niệm gì về tiền, Tát Bối Lạp cũng có một cái biểu lộ cảm xúc như thế này

Không thể không nói, đây chính là người dẫn chương trình được xem là có tính chuyên nghiệp, cũng không thể không kích động được

Nói mấy câu đã kéo không khí hiện trường trở nên sôi động.

Tát Bối Lạp nhịn không được cười cười:

- Kỳ thật... Tôi vẫn cảm thấy ta rất ưu tú, tôi là thiên tài, tôi được cử đi Bắc Đại, sau khi tôi tốt nghiệp liền đi làm người dẫn chương trình...

- Được rồi.

- Thế nhưng tôi đã dẫn chương trình cho nhiều tiết mục cho nhiều năm, tôi chợt phát hiện...

- Tôi rất khó khăn

- Mọi người không biết, mỗi ngày tôi nhìn thấy nhiều người ưu tú như thế, người có tiền, người thành công... Tôi liền ao ước mình sẽ cực kỳ giống như họ.

Nói đến đây, Tát Bối Lạp nhịn không được cười cười:

- Tiếp xuống, đến kiểm nghiệm giáo sư Trần hiệu quả phẫu thuật tại khi lúc bấy giờ.

- Xin giới thiệu, giáo sư Diệu Nhạc Khang và các chuyên gia đến từ Mayo Trung Quốc y học, trung tâm nghiên cứu của Bilt và các giáo sư bác sĩ đại diện bệnh viện Bắc Đại, họ sẽ đến kiểm nghiệm kết quả phẫu thuật của giáo sư Trần Thương ta đây

Bilt và Diêu Nhạc Khang liếc nhau, cười với nhau một tiếng rồi bước lên đài.

Nói thật, hôm nay hai người đã được mở rộng tầm mắt

Diêu Nhạc Khang đã biết, vì họ đã từng có hợp tác với nhau, hắn biết rõ Trần Thương có khả năng như thế nào.

Mà Bilt thì không giống như vậy, Bilt không nghĩ tới tiết mục tống nghệ của Trung Quốc, mọi người sẽ làm thật như vậy.

Mà cái khả năng của giáo sư Trần là quá cao siêu, đáng để xem

Khi kiểm tra đã đến, camera theo sát, đặc biệt nổi bật là lúc bên trên Trần Thương tập trung vào giai đoạn khâu lại

Vào lúc này, từng chi tiết khâu lại của Trần Thương xuất hiện một cách rõ rệt trên màn hình, mọi người ở đây đã mở rộng tầm mắt.

Bilt nói:

- Kỳ thật, phẫu thuật thay thế và nối lại mạch máu lớn cần phải cân nhắc rất nhiều điểm, đầu tiên là bên trong mạch máu lớn huyết áp khá là cao, vị trí của cung động mạch chủ cũng tương đối đặc thù, vì lẽ đó máu lực trùng kích tương đối mạnh, cho nên đối với khâu lại mật độ rất quan trọng, rất ngu hiểm

- Mà giáo sư Trần... Cái này khâu lại với mật độ, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, tôi cũng nghi ngờ là có dùng thủ thuật của máy móc, cái này quá nghiêm ngật, cần phải nắm chắc các khoảng cách kim khâu lại một cách chắc chắn

- Tiếp theo là thời điêm khâu lại đối với mạch máu nội mô tổn thương, điều quan trọng này là nếu như sau khi nối lại, đối với mạch máu nội mô tổn thương, rất dễ dàng gây ra một hệ liệt bệnh tật, như nhồi máu cơ tim, nhồi máu não, thậm chí là phình động mạch vân vân.

- Thế nhưng... quay phim lại qua trình phẫu thuật của giáo sư Trần cho gần một chút, tôi cho mọi người chứng kiến một ít mô phỏng mạch máu nội bộ

Đang lúc nói chuyện, Bilt trực tiếp đem hình ảnh biểu diễn nội bộ khuôn đúc cho mọi người cùng xem

- Loại mô phỏng mạch máu này vô cùng chân thực mạch máu có rất nhiều loại khác nhau, bởi vì đặc thù chất liệu, nếu như tại thời gian khâu lại, bị tổn thương, rất dễ dàng quan sát được, mà mạch máu động vật không dễ dàng quan sát được, vì lẽ đó đây cũng là chúng ta quan sát khâu lại là phân đoạn mấu chốt nhất

- Đó chính là quan sát mạch máu nội mô một chút có vết trầy hay không, có liên lụy ngấnm hay vết tích tổn thương hay không...

Nói xong, Bilt đột nhiên nói:

- Chờ một chút, như vậy nhìn không rõ ràng, tôi đề nghị chúng ta truyền nước trước, nếu như loại bỏ rỉ nước sau, tôi đề nghị đem khuôn đúc mở ra, mỗi một cái khuôn đúc đều phải mở ra biểu diễn

Diêu Nhạc Khang gật đầu:

- Không sai, đây là một cái ý kiến hay

Đang lúc nói chuyện, dòng nước đã được mở ra, không có một tia chất lỏng chảy ra

Một phút... Hai phút...

Tăng thủy áp lên

Đều không có

Phía dưới tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên.

Bây giờ, mọi người càng trông chờ mong nhìn thấy rõ tình trạng mạch máu nội bộ.

Thế là, Bilt cùng với Diêu Nhạc Khang trực tiếp biểu diễn dùng dao nhỏ đem khuôn đúc nội bộ mở ra.

Sau khi mở rộng ra, Bilt nhịn không được sửng sốt

Bilt xúc động một tiếng:

- Cái này quá thần kỳ, bác sĩ Trần khâu lại mạch máu là tôi đã thấy đã rất lợi hại, không có người thứ hai có thể làm được

- Mọi người có thể nhìn, mỗi một cái mạch máu nhân tạo nội bộ ngoại trừ lỗ kim không có bất cứ thứ gì bị phá hủy, mà bởi vì kim khâu tiến vào với tốc độ cực nhanh, dẫn đến tổn thương là rất nhỏ.

- Cái này giống như đốn cây, nếu như mọi người dùng một đao nhanh chóng cắt qua, không có quá nhiều vết tích tổn thương, mặt đao sạch sẽ, khâu lại cũng là một cách hợp lý

- Thế nhưng, như thế nào mới có thể duy trì tốc độ khâu lại như thế được, cùng lúc đó còn có thể duy trì khoảng cách mật độ một cách tốt đẹp?

- Mọi người có thể tưởng tượng một chút, làm cái này gồm có ba yêu cầu khác nhau xen lẫn nhau cùng một khi, tuyệt đối không phải 1+ 1+ 1 đơn giản như vậy

- Rất khó khăn

- Giáo sư Trần nối lại mạch máu là tôi cảm thấy lợi hại nhất.

Bilt đối với Trần Thương khen không dứt lời, nhìn Trần Thương tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Sau khi nói xong, Bilt chủ động tiến lên nắm tay Trần Thương.

Vào lúc này, nhân viên công tác tại kỷ lục Guinness thế giới, lớn tiếng tuyên bố, Trần Thương đã đạt thành tích 14 phút 21 giây, phá vỡ kỷ lục thế giới mô phỏng phẫu thuật thay thế

Lập tức

Theo lời tuyên bố của nhân viên công tác kỷ lục Guinness thế giới, mọi người reo hò một tiếng rất lớn

Tại hiện trường, trước các máy quay của đàitruyền hình tất cả mọi người đều hoan hô gọi tên Trần Thương.

Hưng phấn lên

Kích động lên

Bởi vì Trần Thương đã sáng tạo ra một cái thế giới tính ghi chép, dẫn trước cái ghi chép trước trọn vẹn 2 phút.

Tát Bối Lạp nhìn Trần Thương:

- giáo sư Trần, ngươi đã tạo ra một cái gọi là lịch sử, ngươi có cái gì muốn nói?

Trần Thương gật đầu:

- Cảm ơn CCTV, cảm ơn tất cả mọi người rất nhiều, cảm ơn...

Lập tức, thật vất vả để tạo ra bầu không khí để có thể chọc cười Trần Thương.

Tát Bối Lạp nhịn không được nói:

- Tốt tốt, tôi sai rồi, tiếp theo, chúng ta hãy để ban giám khảo tuyên bố kết quả, Trần Thương có thể vinh dự điện trường của《 Thử Thách Điều Không Thể》 hay không

Lập tức, tất cả mọi người lớn tiếng la lên:

- Thông qua

- Thông qua

Kết quả không có bất kỳ sự phản đối nào cả, nếu như cái này không có thông qua, mới thật sự là kỳ quái.

Tát Bối Lạp lớn tiếng tuyên bố:

- Chúc mừng Trần giáo sư, tại kỳ thứ tư của《 Thử Thách Điều Không Thể》 đã tạo ra một kỷ lục mới, tạo ra một lịch sử mới, khiêu chiến thành công, trở thành vị khách quý thứ nhất vinh dự điện đường

Sau khi nói xong, Tát Bối Lạp nhìn mọi người, gật đầu nói:

- Lạ thật, tôi rất hiếu kì giáo sư Trần là có thể làm như thế nào? Có thể khâu lại nhanh như vậy.

- Chính vì vậy, chúng tôi bắt đầu xâm nhập nghiên cứu một chút, thật đúng là để chúng tôi phát hiện một số bí mật

- Mời mọi người xem màn hình lớn

Trần Thương vào lúc này cũng sửng sốt một chút, tôi làm sao không biết còn có cái gì bí mật chứ?

Chương 1290: Gặp Được Bác Sĩ Như Thế, Người Bệnh Thật Sự May Mắn

Trong màn hình, chỉ là mấy tấm ảnh

Vào lúc Trần Thương thấy những tấm ảnh xuất hiện trên màn hình lớn, mặt mài đều tái xanh...

Đây không phải là hình ảnh của chính mình sao, đây không phải là chiếc váy lúc trước Tần Duyệt là lén cắt hay sao?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương che mặt thở dài, không dám nhìn thẳng về phía trước, phía Tần Duyệt.

Mà một bên Tát Bối Lạp thì lại rất xúc động thì thầm một tiếng, thâm tình nói:

- Mỗi một người đàn ông thành công, phía sau họ đều có một phụ nữ luôn yên lặng nổ lực ủng hộ người đàn ông của mình-

- Mà giáo sư Trần cũng là như thế! Ban đầu giáo sư Trần liên tục luyện tập khâu lại, tại khi đó Trần Thương rõ ràng nhận thức được mạch máu nhân tạo và mạch máu phổ thông là có chênh lệch.

- Mạch máu nhân tạo là từ bên tài liệu polyester mà tạo thành, thế là, Trần giáo sư bắt đầu suy nghĩ khác người nghĩ đến một loại biện pháp, chính là sử dụng tài liệu polyester thuộc mạch máu nhân tạo, đề cao tốc độ khâu lại

- Đây là một cái váy, mà giáo sư Trần cùng với vợ của giáo sư là bác sĩ Tần Duyệt đã mua vào lúc họ đi hưởng tuần trăng mật.

- Chính là như vậy một cái váy có ý nghĩa kỷ niệm rất lớn, tại khi giáo sư Trần tìm không được tài liệu polyester tài liệu, bác sĩ Tần Duyệt đã giả vờ không thích, trực tiếp cắt đi chiếc váy đầy kỉ niệm của hai vợ chồng đưa cho Trần Thương, nói một câu: Cầm đi mà dùng

- Lúc ấy giáo sư Trần đã đem toàn bộ chiếc váy chế tác thành tác phẩm mạch máu nhân tạo, ròng rã luyện tập một ngày, vào buổi tối hôm đó ở buổi tối, Trần Thương lại đem chiếc váy khâu lại.

- Có lẽ sau bao nhiêu năm, cái váy này sẽ trở thành vật kỷ niệm tình yêu của hai người

Trong lúc nhất thời Trần Thương đã như nười mất hồn rồi

Chẳng lẽ không phải tôi bị ép buộc tôi nhất định phải khâu lại, không khâu không cho cơm ăn sao?

Chẳng lẽ không phải không vụng trộm sử dụng váy sao?

Tát Bối Lạp cười cười, có chút xúc động nói đến:

- Kỳ thật, chuyện như vậy, không chỉ phát sinh tại bên cạnh Trần Thương, mà Trần Thương còn kéo theo rất nhiều đồng sự của mình.

- Tổ trưởng Mã sáu khoa cấp cứu của trung tâm cấp cứu, cũng phát biểu giống như vòng bằng hữu! Còn có chủ nhiệm Từ của Tâm ngoại khoa... Thậm chí còn có viện trưởng Ngô của trung tâm cấp cứu, cũng phát biểu cùng loại vòng bằng hữu

Sau khi Trần Thương nghe thấy tin tức này, không tự chủ được sửng sốt một chút

Trần Thương không nghĩ tới chính mình lại làm hố nhiều người như vậy

Trần Thương ngẩng đầu nhìn xuống dưới đài những cái kia mời tới -Đồng sự- trong lúc nhất thời xấu hổ không thôi.

Hiện tại, Giáo sư Trần đã hiện rõ sự lo lắng về một vấn đề, chính mình có thể an toàn trở về bệnh viện hay không.

Có muốn gọi 120 sớm hay không?

Thế nhưng mà, nếu bấm gọi 120 cũng là đưa về trung tâm Cấp cứu, cái này giống như là một tình thế chắc chắn phải chết, bế tắc

Vào lúc này, Tát Bối Lạp nhìn Trần Thương trong bộ dạng rõ ràng có chút sửng sốt, lập tức nở nụ cười:

- Giáo sư Trần, đối với chuyện này, ngươi xúc động sao?

Trần Thương nuốt ngụm nước miếng, trong lòng thở dài: Tôi thật sự không dám xúc động

- Xúc động, nói thật, không có Tần Duyệt duy trì bên cạnh tôi, ủng hội tôi, tôi nghĩ chính tôi cũng không biết chính mình có thể làm được như vậy hay không

- Lúc ấy tại khi xây dựng lại kỹ thuật đường tiêu hóa của khoa cấp cứu, tôi một tháng không về nhà, đồng phục của tôi là vợ tôi Tần Duyệt đích thân đến lấy đem về nhà giặt, tôi chỉ có việc thay quần áo, còn việc giặt ủi quần áo và các vật dụng đều được Tần Duyệt đưa đến...

- Ở tại chương trình này, tôi muốn nói với cô ấy một tiếng: Tần Duyệt, cám ơn em, em đã chịu nhiều khổ cực

Trần Thương cảm thấy, bây giờ nói lời nói hữu ích này còn kịp

Quả nhiên, sau khi Tần Duyệt nghe thấy những lời này, biểu lộ nhu hòa rất nhiều.

Tát Bối Lạp gật đầu:

- giáo sư Trần, lần này tại sao giáo sư Trần lại đồng ý lời mời tham gia chương trình của chúng ta, tới tham gia một dạng giống khiêu chiến như thế này?

Trần Thương cái này mới nói:

- Tôi thật rất cảm ơn chương trình 《Thử Thách Điều Không Thể》đã cho tôi cơ hội này.

- Vào lúc đó, đoàn đội của chúng tôi đang làm một cái đầu đề lâm sàng, giải quyết chủ yếu là phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng, hôm nay phẫu thuật độ khó năm đến mười lần, rất khó khăn.

- Loại này phẫu thuật hệ số nguy hiểm là rất cao, tỉ lệ tử vong cũng không thấp

- Mà trên xã hội đích thật là có tồn tại một cái quần thể người, gọi là: Hội chứng người bệnh Marfan.

- Loại bệnh tật này chủ yếu chính là phá hư động mạch chủ mạch máu, tạo thành tường kép, thậm chí vỡ, nguy hiểm tinh mạng

- Mà quốc nội có hơn mười vạn người bệnh hội chứng Marfan, cần phẫu thuật có mấy vạn người, hàng năm cần phải phẫu thuật cho mấy ngàn người, thế nhưng là quốc nooij của chúng ta có thể hoàn thành một đài phẫu thuật cho người bệnh hội chứng Marfan là không đến 10 bệnh viện

- Vì lẽ đó, tôi mang theo hi vọng đoàn đội chúng ta đối loại này bệnh này tiến hành nghiên cứu, đi trợ giúp càng nhiều người càng tốt.

- Tôi tham gia cái tiết mục này chính là muốn để càng nhiều người nhìn thấy sự cố gắng của chúng tôi, tôi muốn nói cho những người bệnh mắc hội chứng Marfan, là chúng tôi vẫn đang và luôn cố gắng, chưa từng có hai chữ từ bỏ! Vì lẽ đó những bệnh nhâncũng không cần từ bỏ

- Xin mọi người hãy tin tưởng chúng tôi, chúng tôi đồng thời sẽ cố gắng, đánh thắng giải quyết được hội chứng này

Nói tới chỗ này, Trần Thương có chút kích động lần thứ nhất.

Mà lúc này, trên đài truyền hình trực tiếp có rất nhiều người bệnh Marfan xem thấy cảnh này, sau đó không thể nhịn được xúc động khóc nấc lên từng tiếng, chúng tôi tin tưởng mọi người sẽ cứu sống chúng tôi

Lần thứ nhất bọn họ cảm giác được sự ấm áp của cái xã hội này

Cũng là lúc này đây, bọn họ cảm nhận được ngoại trừ gia đình của họ, lại còn có rất nhiều người đang cố gắng tìm mọi cách để giúp đỡ bọn họ.

Loại này đã quan tâm đến cảm giác người bệnh, thật rất tốt

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhịn không được kích động lên.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Đoàn đội của chúng tôi có 12 người, đây là nhóm đầu tiên được bồi dưỡng, tôi hi vọng thông qua lần này thí nghiệm của chúng tôi, có thể bồi dưỡng ra càng nhiều bác sĩ ưu tú hơn nữa, đến giúp đỡ mọi người, chữa trị cho mọi người

- Tôi biết, chúng tôi không đủ ưu tú, thế nhưng chúng tôi chưa từng có một lần suy nghĩ là sẽ dừng bước lại, chúng tôi so với những cía bệnh viện khác còn có một chút khoảng cách, thế nhưng chúng tôi cũng một mực cố gắng hết sức mình

- Vì lẽ đó, hôm nay tôi tới đây khiêu chiến không thể nào, chính là muốn nói cho mọi người biết rằng, không có cái gì là không thể nào! Chúng tôi cũng có thể đứng tại đoạn trước nhất trên thế giới, cũng có thể làm ra rất nhiều thành tú ưu tú, thậm chí cũng có thể chế định là một phương hướng thích hợp để giúp đỡ mọi người

Nói đến đây, Trần Thương có chút kích động, có chút cảm xúc hơi quá

Trần Thương nhìn mọi người, nói tiếng:

- Thật xin lỗi, tôi có chút kích động, thế nhưng tôi thật sự là muốn nói cho mọi người biết, chúng tôi vẫn luôn cố gắng.

Lúc nói chuyện, Trần Thương nhịn không được ngẩng đầu, xoay đầu sang hướng khác, thế nhưng camera đã bắt được cảnh khuôn mặt Trần Thương với hai dòng lệ chảy dài.

- Xin hãy tin tưởng chúng tôi

- Xin hãy tin tưởng

Sau khi nói xong, Trần Thương đối mặt với ống kính ngàn vạn người đang xem khom lưng cúi đầu.

Lập tức

Toàn trường khán giả đứng dậy, bọn họ đã nhiệt liệt vỗ tay cho Trần Thương, cái này một phần vinh dự, cái này một phần tiếng vỗ tay thuộc về Trần Thương, như một lời cảm ơn.

Đây là một cái vì chiến đấu bệnh tật, một bác sĩ thật lòng thật dạ quan tâm người bệnh

Trần Thương rất đáng được kính trọng

Bên ngoài màn hình, cũng có rất nhiều người đều lệ rơi, mặt mũi đỏ hoe.

Có một cái bác sĩ như vậy, còn có cái gì không biết đủ?

Thân là người bệnh, bọn họ là thật kích động cùng hưng phấn

Được một người bác sĩ như thế

Người bệnh thật may mắn

Nhân dân rất may mắn

Quốc gia đã rất may mắn may mắn khi có một nhân tài như vậy

Có lẽ có rất nhiều người nghĩ rằng được phẫu thuật miễn phí như vậy thì làm sao có thể không đồng ý được?

Chương 1291: Có Nhiều Thứ, Cậu Không Thể Hiểu Được

Đó là một ví dụ rất đơn giản

Hàng năm công ty y dược sẽ có đủ loại thuốc tiến hành thí nghiệm lâm sàng kỳ thứ ba, tính an toàn có tỉ lệ rất cao, nhưng là vẫn tìm không thấy người, cho rất nhiều thù lao, một ngày mấy nghìn hơn vạn thế nhưng vẫn không tìm thấy người

Bởi vì người bệnh đều sợ hãi

Mấu chốt là vào lúc này, còn có rất nhiều chuyên gia mặt bên hướng dẫn người bệnh, để bọn họ càng thêm do dự

Con người, họ đều sợ chết

Đương nhiên, cũng có người nói, dù sao mắc bệnh thì cũng sẽ chết, cũng có rất nhiều người chết vì căn bệnh này, bị bệnh, vì sao không đồng ý làm phẫu thuật miễn phí? Đều rất có tiền sao?

Không

Bởi vì thí nghiệm lâm sàng là rất nghiêm khắc đưa vào tiêu chuẩn, bằng không là ảnh hưởng kết quả phương hướng lâm sàng.

Mà người bệnh phù hợp đưa vào tiêu chuẩn, có rất nhiều người cảm thấy mình là có càng nhiều cơ hội lựa chọn.

Bọn họ cũng muốn đợi đến giai đoạn sau khi có kết quả thí nghiệm lâm sàng mới đồng ý tiến hành...

Dù sao vừa bắt đầu, không có nhiều người đồng ý mình làm chuột bạch.

....

Trần Thương chân thành cúi đầu cảm on, ai cũng dự kiến không đến một chuyện

Dù sao, hôm nay Trần Thương cũng đã khiêu chiến thành công, phá vỡ kỷ lục thế giới, mà còn dẫn trước nhanh hơn một người trọn vẹn 2 phút.

Cái này hai phút có lẽ thật không dài, thế nhưng, lại là khoảng cách rất nhiều người cố gắng cả đời chưa chắc đạt được.

Phát triển nhiều phương pháp chữa bệnh là một sự không chắc chắn, ai có thể biết rõ dẫn trước hai phút có thể mang đến chất biến gì hay không?

Nhưng mà, hiện tại dứt bỏ đây mọi việc

Tại khi này, đã làm cho mọi người cảm thấy được vẫn có một đội ngũ nhân viên y tế đang nỗ lực vì mình, bên trong trong lòng thỏa mãn cùng cảm giác hạnh phúc không gì so nổi.

Vào lúc này giáo sư Trần

Trần Thương đã cố gắng lâu như thế, Trần Thương liều mạng như vậy đi đánh vỡ ghi chép, là vì cái gì?

Mà là vì cứu sống càng nhiều người bệnh mắc hội chứng Marfan

Loại cảm giác này đã làm cho trong lòng mọi người có cảm giác khó chịu.

Mà khi Trần Thương cúi đầu và quay người camare đã ngừng lại bắt rõ được khoảng khắc nước mắt Trần Thương.

Vào lúc này có rất nhiều đồng ý làm chuột bạch cho Trần Thương thực hiện thí nghiệm lâm sàng

Mà vào giờ phút này, trước máy truyền hình không biết bao nhiêu nhân viên y tế cùng nhau lúc này trong lòng hướng về Trần Thương

Bọn họ nhìn thấy được loại tinh thần trách nhiệm và lòng tin thí nghiệm lâm sàng sẽ thành công ở Trần Thương

Trần Thương nói tới suy nghĩ, làm sao để cho bọn họ một lòng một mực cố gắng cùng nhau hướng về một phương hướng?

Tất nhiên lựa chọn làm bác sĩ, ai lại không có một loại tình thương, hết mực một lòng chăm sóc người bị thương tình?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương nói những lời này, không biết đã làm cảm động không biết bao nhiêu người

Vu Uyển đã xuất viện, cô ấy lúc này ở trong nhà nghĩ ngơi bình phục, sau khi nhìn thấy tiết mục của Trần Thương trên TV, đột nhiên bên trong trong lòng có cảm giác yếu lòng, rất thương cho đội ngũ nhân viên y tế

Trong phút chốc khuôn mặt đã đầy nước mắt

Cuộc sống không thể cẩu thả được như trước đây.

Vu Uyển lập tức quay trở lại trung tâm Cấp cứu giống như khi trước đây khi mình nhập viện.

Đây chính là khuôn mặt đã nhìn chính mình, cầm hai tay của mình, kiên định mà nghiêm túc nói với mình:

- Tôi có thể cứu ngươi

Lúc ấy câu nói này trong lúc tuyệt vọng, đã làm cho Vu Uyển càng tín nhiệm Trần Thương hơn.

Loại này được bảo hộ, được giúp đỡ, được người quan tâm cảm giác, khả năng mới là hi vọng trong lòng rất lớn của người bệnh Marfan đối với

thí nghiệm lâm sàng

Vào lúc này, Vu Uyển thấy tin tức QQ liên tục đập vào trong tay.

Mở ra xem, là group chat của người bệnh Marfan tại thủ đô.

- Tôi quyết định, ngày mai tôi đi đến trung tâm Cấp cứu, đăng ký tham gia vào thí nghiệm lâm sàng

- Ngươi điên rồi? Còn là choáng váng! Hiện tại mới 20 người đồng ý, chờ một chút đi, đợi đến khi bảy tám chục người đăng kí, về các phương diện kỹ thuật đều đề cao, đến lúc đó đăng kí vẫn chưa muộn, cũng rất an toàn

- Tôi không điên, tôi cũng không có ngốc! Đúng, hiện tại đi muốn chờ đến khi bảy tám chục làm thí nghiệm lâm sàng chỉ muốn nguy hiểm một chút, thế nhưng là nhiều như thế nhân viên y tế bọn họ cũng rất cố gắng, bọn họ cố gắng là vì cái gì? Tôi cảm thấy tôi chẳng qua chỉ là một bệnh nhân, tôi không phải phế nhân

- Muốn đi ngươi đi, tôi khẳng định là tôi không đi

Gần khi nhất, bên trong đám người mắc hội chứng Marfan tiến đến không ít người, bọn họ liên tục tung tin là thí nghiệm lâm sàng thí nghiệm có tính nguy hiểm rất cao.

Hiện tại y nguyên như thế

- Tôi cũng đi

- Thực lực của bác sĩ Trần đã vượt qua rất nhiều bác sĩ, chúng tôi dựa vào cái gì không tin người nhà? Huống chi còn là phẫu thuật miễn phí

- Tôi ngẫm lại chính mình còn rất ngốc, mình bây giờ có cái gì? Tôi là loại người chết thì đã chết, như vậy kéo dài hơi tàn, sống cũng không có ý gì! Thí nghiệm lâm sàng có nguy hiểm, không sai, thế nhưng là phẫu thuật không có nguy hiểm? Hiện tại tôi ngược lại càng hi vọng thêm tôi có thể tham gia thí nghiệm, tối thiểu nếu tôi như chết rồi, cái chết của tôi còn có giá trị

- Các ngươi có phải điên rồi hay không? Tiết mục tống nghệ các ngươi cũng tin? Đây chương trình gạt lòng tin của mọi người các ngươi cũng tin?

Vào lúc này, đột nhiên mọi người sửng sốt, nhìn những này giật dây người, đột nhiên nói một câu:

- Các ngươi không phải là mắc hội chứng Marfan, các ngươi không hiểu loại lo lắng này đâu, càng sẽ không hiểu được cảm ơn

Một câu, đem mấy người kia nói hôn mê rồi

- Ai nói chúng ta đúng không?

- Ha ha! Các ngươi là? Buồn cười, các ngươi căn bản không hiểu

- Ha ha...

Rất nhanh, mấy cái người quấy rồi này cũng không lên tiếng.

Mà đúng lúc này, mọi người cũng dồn dập quyết định, ngày mai đi bệnh viện đăng kí làm thì nghiệm.

Vu Uyển thấy được một màn như thế này, nhịn không được phát một câu:

- Tôi tin tưởng Trần giáo sư, tôi cũng tin tưởng các ngươi! Các ngươi đều là những người tốt

Vì cuộc sống cuộc sống của chúng ta, rất nhiều người hiện tại đều cố gắng

Hiện tại, các nhân viên y tế cố gắng đề cao kỹ thuật chữa bệnh, chăm sóc người bị thương.

Cảnh sát quân nhân che chở một phương

Khoa học nhân tài đẩy mạnh khoa học tiến bộ.

Văn học giải trí cuộc sống phong phú.

Dạng cuộc sống này, chúng ta sao có thể không trân quý được?

Lời nói đã đến nước này, Trần Thương đem lời nói của mình nói xong, nên làm đều mình vừa nói.

Hắn không chiếm dụng quá nhiều thời gian, sau khi nói xong, nhìn mọi người gật đầu nói tiếng cám ơn.

Chuẩn bị đứng dậy khỏi sân khấu, để thời gian còn lại cho người kế tiếp tiếp tục khiêu chiến.

Mà vào khi này tại đây sân khấu này, Tát Bối Lạp cười cười nói:

- giáo sư Trần, hãy chờ một lát

Trần Thương lập tức sững sờ

Xoay người lại

Chỉ thấy vào lúc này, Tát Bối Lạp đối với ống kính cùng với mọi người, chậm rãi nói:

- hôm nay, tuyệt đối không chỉ là một lần khiêu chiến không thể nào

- tổ tiết mục của chúng tôi đã cùng với viện trưởng Ngô của trung tâm cấp cứu, bọn họ đã cùng nhau tiến hành trao đổi với nhau, chúng tôi cũng rất minh bạch giáo sư Trình đoàn đội của bọn họ lúc này đối mặt với áp lực cực lớn.

- Mà chúng tôi hôm nay cũng mời tới một vị khách quý rất đặc biệt, cho mời Đông Lâm tập đoàn chủ tịch, Bạch Đông Lâm tiên sinh lên đài

Lập tức, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chương 1292)

- Vị này là Đông Lâm tập đoàn chủ tịch y dược: chủ tịch Bạch Đông Lâm, hôm nay đã cung cấp dụng cụ, mô hình, mạch máu nhân tạo cho quá trình phẫu thuật -

- Sau khi Bạch tổng biết rõ sự tình của giáo sư Trần, hi vọng có thể gặp mặt giáo sư Trần Thương

- Bạch Đông Lâm nổi danh là nhà từ thiện, tôi tin tưởng mọi người cũng biết, hôm nay, Bạch tổng cũng là mang theo lễ vật đến

Bạch Đông Lâm là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, bộ dáng hiền lành, Bạch tổng cười cùng mọi người lên tiếng chào, và sau khi bắt tay Trần Thương, cười nói:

- Rất hân hạnh gặp giáo sư Trần

Trần Thương cũng là có chút mờ mịt

Những chuyện này hắn căn bản không biết.

- Chào ngài Bạch tổng

Bạch Đông Lâm cười nói:

- Nói thật, tôi bị mấy câu nói của giáo sư Trần làm cho cảm động, thật sự là như vậy, có một đội ngũ nhân viên y tế cố gắng hết sức chữa bệnh, bọn họ đang vì chúng ta khỏe mạnh mà cố gắng

- Cảm ơn mọi người, để cho chúng tôi cuộc sống, chúng tôi khỏe mạnh, có càng nhiều người bảo hộ

- Ở tại nơi này đây, tôi đại diện cho tập đoàn Đông Lâm, giáo sư Trần người đứng đầu đầu đề của trung tâm Cấp cứu của bệnh viện, quyên tặng 3000 vạn mạch máu nhân tạo, hi vọng có thể giúp cho những người mắc cái hội chứng Marfan người bệnh

- Mà những quyền sử dụng mạch máu nhân tạo, hoàn toàn giao cho giáo sư Trần xử lý! Tôi tin tưởng, giáo sư Trần sẽ dùng cho đúng tác dụng! Cám ơn

Lời này vừa nói, Trần Thương lập tức sửng sốt

Hắn có chút xúc động, dù sao đây chính là 3000 vạn mạch máu nhân tạo, có thể giúp cho bao nhiêu người?

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói tạ:

- Đa tạ! Cám ơn Bạch tổng

Dưới đài mọi người, trước máy truyền hình mọi người cũng dồn dập vang lên tiếng vỗ tay.

Một màn này, thật sự là vui tay vui mắt một màn, cũng là làm cho tất cả mọi người sau khi nhìn thấy, vì đó phấn chấn, vì đó ấm áp một màn

...

Cùng ngày, bộ phận kỹ thuật 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 đã truyền đến tin tức, khi phát sóng tiết mục của tập 1, tỉ lệ người xem lại là rất cao, không ngừng tăng nhanh

Khi tiết mục đã phát sóng được phân nửa thời gian, thì tỉ lệ người xem đã vượt qua tỉ lệ trận chung kết của mùa giải trước

Bởi vì là tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng được là có một tiết mục sự kiện lợi hại đến như thế.

Sau khi, chủ nhiệm của tổ tiết mục nhận được tin tức này, nhịn không được xúc động một tiếng

Ra cái trò đùa nói:

- Chúng ta lần này tính toán được lựu lượng của giáo sư Trần ra sao?

Mọi người nhịn không được bật cười

Mặc dù thoạt nhìn như là một lời nói đùa.

Thế nhưng không có khoa trương một chút.

Trần Thương thực sự có sức ảnh hưởng không nhỏ trên cộng đồng mạng.

Tuổi trẻ tài cao, soái khí anh tuấn, một người như vậy bản thân liền tự mang lưu lượng.

Mà nhân viên công tác ban biên tập đi tới nói:

- Chủ nhiệm, chúng tôi nhận đến rất nhiều cuộc gọi điện thoại đến cùng với rất nhiều tin nhắn, đều hi vọng có thể thu lại tiết mục tập 1 của Trần Thương

Sau khi Chủ nhiệm nghe thấy, lập tức im lặng, liếc mắt:

- Nói đùa cái gì, tôi đi chỗ nào tìm được một giáo sư Trần như vậy

- Aiz, tôi hiện tại có chút hối hận, sớm biết tôi đã tìm tiết mục của Trần Thương công chiếu cuối cùng, cứ như vậy, còn có thể kéo dài sự mong chờ của các khán giả

Mọi người nhịn không được bật cười.

Tiết mục lửa nóng đương nhiên không chỉ là mang lợi ích cực kỳ lớn cho tổ tiết mục, ghi hình các tập trước sẽ làm càng ngày càng nhiều trông đợi các tiết mục sau đó, cái đó là cảm giác trong lòng tự hào cùng với tình cảm cảm kích là rất khó đến

Cho nên đối với trung tâm Cấp cứu bệnh viện nói chuyện, cũng là một lần quan trọng tuyên truyền.

Về sau kết thúc tiết mục, ngày hôm sau, Tôn Kha tuyển chọn tỉ mỉ vài tấm ảnh để đặt ở trên mạng, với mục đích tuyên truyền.

Cái này tất cả tấm ảnh đều là Trần Thương.

Một tấm là so sánh hai đôi bàn tay, một tấm là quay người mắt ngậm lệ, còn có một tấm là cúi đầu gửi tới lời cảm ơn đến tất cả mọi người

Một khi ba tấm ảnh này được đăng tải trên mạng, trong nháy mắt gây nên một hiện tượng nóng, rất nhiều người tải về đăng lên trang của mình.

Đặc biệt là cái tấm ảnh quay người mắt ngậm lệ, sau đó đã làm cho tất cả mọi người đau lòng, để mọi người thấy thầy thuốc hỏa là một thầy thuốc có tâm

Mà so sánh hai đôi tay thì là làm cho tất cả mọi người thấy được một bác sĩ yên lặng chăm chỉ và làm việc khổ cực

Tấm ảnh được đăng tải trên trang web, ảnh hưởng và đã làm cảm động rất nhiều người

Tôn Kha cố ý đem mấy tấm ảnh dán vào bên trong văn phòng treo lên.

...

...

Ngày hôm sau sau khi vào sở, đầu đề tổ phát hiện kinh người có rất nhiều người tới ghi báo danh, hi vọng tham gia phẫu thuật.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương cùng với nhóm đầu đề bọn họ đều sợ ngây người

Chẳng ai ngờ rằng hiệu quả sẽ đến nhanh như vậy

Ngày hôm qua tiết mục, hôm nay liền có nhiều người như vậy đến ghi báo danh?

Kết quả này đã làm mọi người mừng rỡ

Bởi vì thí nghiệm lâm sàn sẽ có hạn, vẫn là muốn lựa chọn phân lượt tiến hành.

Dù sao bên trong nhóm nhân viên thứ nhất, Trần Thương có 12 người đoàn đội, thế nhưng vô luận cái này mười hai người phân chia như thế nào, Trần Thương vẫn là bác sĩ mổ chính.

Vì lẽ đó tự nhiên không thể nào giống như lúc trước, bắt đầu thời gian làm việc liên tục, làm không ngừng nghỉ làm suốt ngày đêm.

Khổ nhàn kết hợp phẫu thuật, yêu cầu liên tục tiến hành câu thông cùng thảo luận nghiên cứu, mỗi một đài phẫu thuật đều sẽ trở thành một lần học tập thêm vào đó là cải tiến thêm cơ hội.

Mà còn Trần Thương hiện tại ngoại trừ phẫu thuật bên ngoài, còn có một cái đại sự muốn làm

Đối với cái này Trần Thương cũng có chút bất đắc dĩ...

Gần nhất không biết vì sao, Tần Duyệt đối với sinh bảo bảo sự tình càng ngày càng buông tha cho chình mình

Đến mức Trần Thương không thể không hoàn thành bài tập mỗi ngày đúng giờ hoàn thành bài tập ở nhà mới có thể chìm vào giấc ngủ.

...

...

Ngày hôm sau sau khi vào sở, Trần Thương vừa tới văn phòng, y tá Trình Di liền cười chạy tới.

- bác sĩ Trần, chào buổi sáng! Đây là tối hôm qua báo cáo chẩn bệnh, cần bác sĩ Trần ký tên.

Trần Thương gật đầu, tiếp nhận bút.

Chẳng qua là nhìn sang Trình Di, nhịn không được cười nói:

- Hôm nay có gì vui sao? Mà miệng cười đến mép tai vậy

Trình Di cười hì hì cũng không nói.

Trần Thương lưu loát ký mấy chữ.

Trình Di đến xem một cái kết quả:

- Ai nha, hỏng, nơi này viết sai, tôi viết chính là ngày hôm qua ngày tháng, ai... bác sĩ Trần, nếu không... bác sĩ Trần không chịu ký thêm vài chữ nữa?

Trần Thương bất đắc dĩ, liếc mắt:

- Được rồi

Nói xong cũng viết.

Mấy thứ này cũng không phải chịu trách nhiệm pháp luật, chủ yếu là khi y tá báo cáo làm việc, nói cho y sĩ trưởng.

Nhưng mà chỉ là một chút công việc hàng ngày.

Cứ như vậy Trần Thương ký bảy, tám tấm, cười nói:

- Đủ rồi?

Trình Di hai mắt bốc lên ngôi sao nhỏ:

- Đủ rồi đủ rồi

Nói xong, ôm thật dày một xấp giấy liền chạy đi.

Đây là...

Qua không bao lâu, Dương Khiết đi tới.

- bác sĩ Trần, đây là báo cáo của người, ký tên à

Dương Khiết đem kết quả của người bệnh ngày hôm qua CT cầm tới, để Trần Thương ký tên.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Ngày bình thường đều là mấy phần báo cáo ký một chữ.

Thế nhưng là Dương Khiết đột nhiên nói:

- bác sĩ Trần, mỗi một trang ký một chữ, đúng, ngay tại cái bên trên cuốn vở này

Trần Thương sững sờ, tò mò nhìn Dương Khiết:

- Dương tỷ, người có giấu giếm bí mật gì với tôi hay không?

Dương Khiết mặt đỏ lên:

- Không có nha!, đúng, bác sĩ Trần, có chuyện tôi thực sự muốn cám ơn ngươi

Trần Thương lập tức tò mò:

- Chuyện gì?

Dương Khiết cười nói:

- Nhà ta bảo bối hiện tại bắt đầu uống sữa mẹ, thật sự là đã làm cho tôi giảm bớt không ít phiền phức

Trần Thương sững sờ:

- Ách... Đây là một chuyện tốt

- Thế nhưng... Cùng tôi có quan hệ gì sao? Tại sao phải cám ơn tôi?

Trần Thương trong lúc nhất thời có chút nghĩ không rõ ràng chuyện này cùng chính mình có quan hệ gì

Dương Khiết nhịn không được cười nói:

- Bảo bối nhà tôi sau khi nhìn thấy tiết mục của bac sĩ Trần dây, vui vẻ cực kỳ, quyết định lớn lên muốn làm một bác sĩ khoa ngoại ưu tú

Trần Thương nhẹ gật đầu, thế nhưng là... Đây là không có giải thích rõ ràng vì sao

Chương 1293: Tôi Là Danh Y, Rất Nổi Danh

Dương Khiết tiếp tục nói:

- Tôi nói cho bảo bối biết bác sĩ Trần là bác sĩ ưu tú như thế là bởi vì uống sữa của tôi! Sau khi nghe tôi nói xong, bảo bối nhà tôi liền nghe lời

Trần Thương lập tức suýt chút nữa một ngụm nước phun ra ngoài

Tôi dựa vào, tôi lúc nào đã trở thành phát ngôn sữa mẹ người?

Cái này cũng quá... Quá...

Trần Thương có chút không biết làm sao, chỉ hi vọng cái kia tỷ phu sẽ không tới bệnh viện đánh hắn

Dương Khiết thì là cười, hài lòng ôm giấy đi ra ngoài, vẫn không quên nói một tiếng:

- Sau đó không có dư thừa cho các ngươi.

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy vừa vặn đi ngang qua, nghe thấy lời nói Dương Khiết, đột nhiên ngây người tại nguyên chỗ.

Mã Nguyệt Huy trầm mặc rất lâu nhìn Trần Thương nói:

- Thương nhi, sau đó chúng ta sẽ đi dùng bữa sáng bằng một chai sữa

- Ngươi nói một chút ngươi, ai...

Dương Khiết có hai đứa bé, hiện tại đứa nhỏ đang trong thời kỳ còn bú sữa mẹ, đứa lớn thì hơi lớn một chút, thế nhưng là bình thường không thường ăn cơm, dạ dày cũng không tốt lắm, thường xuyên đau bụng.

Bác sĩ biết được Dương Khiết đáng trong thời kỳ cho con bú, sau đó đột nhiên đề nghị cho đứa lớn uống chút sữa mẹ, như thế có thể hỗ trợ đường ruột vi sinh vật thành lập, sau khi uống hiệu quả thật đúng là không tệ.

Thế nhưng là bảo bối có chút kén ăn, không thích uống cái này

Thế là, Dương Khiết lập tức liền tức giận, chỉ vào màn hình TV nói:

- bảo bối thấy không? Bác sĩ Trần chính là uống sữa của tôi mới trở nên lợi hại như vậy! nếu như bảo bối không uống, tôi sẽ cho Trần Thương uống

Khoan hãy nói, câu nói này thật có hiệu quả

Lập tức đem ba nam nhân đều dọa cho phát sợ.

Một cái là bảo bối, một người là ông chồng

Còn có một cái lo lắng không có sữa ăn mà oa oa khóc lớn nhị bảo, mặc dù hắn nghe không hiểu, thế nhưng không ảnh hưởng hắn khóc.

...

Trần Thương nhìn phía sau bóng lưng cửa Dương Khiết khi cô ấy rời đi, có chút lâm vào trầm tư.

Nhìn một bên vì bữa sáng nhiều hơn mấy khối tiền chi tiêu mà tổ trưởng Mã đã phải phát sầu, Trần Thương luôn cảm thấy chính mình và thế giới này hoàn toàn xa lạ, không quen biết nhau một chút nào

Thôi

Thôi

Nghĩ tới đây, Trần Thương đứng dậy trở về văn phòng, bước vào bên trong văn phòng của mình.

Nhưng mà...

Vừa mới tiến đến, lại có một tiểu hộ lý chạy vào.

Lần này là y tá thực tập:

- giáo sư Trần, tôi... nhiệt kế của người bệnh, cần giáo sư Trần ký tên cho

Trần Thương sững sờ, nhiệt kế cũng phải cần tôi ký tên? Đây không phải chủ quản y tá làm việc?

Nhưng là nhìn mấy trang ghi chép nhiệt độ, phía trên rỗng tuếch, Trần Thương sửng sốt một chút.

- Là tôi phải ký tên sao?

Tiểu hộ sĩ nghiêm túc gật đầu:

- dạ

Trần Thương lập tức tò mò, tại sao phải ký tên đây?

Trần Thương có chút không hiểu.

Nhưng là vẫn nhìn nhiệt độ một chút, cuối cùng cũng cầm nhiệt kế lên mà kí tên lên bên trên.

Tiểu hộ lí cao hứng bừng bừng nói đến:

- giáo sư Trần, nếu không... người có thể ki thêm vài chữ ký cho tôi nữa được không?

Trần Thương sững sờ:

- kí thêm vài chữ ký? Kí ở nơi nào?

Cái này y tá vui vẻ ưỡn ngực:

- Nơi này

Trần Thương lập tức nhịn không được lui về phía sau một bước

Mã tổ trưởng thì nhịn không được vượt lên phía trước một bước

Tiểu hộ lí mặt đỏ lên:

- Không phải, nơi này, là phía trên áo khoác trắng này, giáo sư Trần,

Người hãy ký tên lên bên trên chiếc áo khoác blue trắng của tôi

Trần Thương có chút mộng, cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua bác sĩ Mã, nhìn Mã Nguyệt Huy giống như rất thạo nghiệp vụ ý tứ, nhịn không được nhỏ giọng thì thầm:

- Cái này... đại biểu ký tên cái gì sao?

Lão Mã mặt mo đỏ ửng, ngượng ngùng nói đến:

- Tôi nhớ được bên trong manga là tuyên bố lãnh thổ chủ quyền ý tứ! Ngươi ký tên là thuộc về người, người đến phụ trách...

Trần Thương nghe xong, lập tức nhịn không được lui về phía sau một bước

Cái này... Tần Duyệt mà nhìn thấy cô ấy nhất định sẽ hóa thân thành con sói, chính mình không thể miễn cưỡng mà sẽ xé nát tôi ra thành trăm mảnh,

Trần Thương liền vội vàng cười nói:

- Nói đùa đâu?

Tiểu hộ lí liền vội vàng lắc đầu:

- Không phải, giáo sư Trần, tôi là fan của giáo sư, hôm nay tôi cố ý mặc một áo trắng mới, chủ yếu là tôi muốn xin chữ ký cửa người, lấy đó mà làm động lực

Trần Thương nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, liếc một cái với bác sĩ Mã thô lỗ.

Cười cười:

- Nha! Cái này nha, dễ nói dễ nói, ký ở nơi nào

Tiểu hộ lí nhìn phía trước một chút, gập ghềnh khẳng định không tốt viết chữ, dứt khoát nói:

- Phía sau lung của tôi

Nói xong tiểu hộ lí vui vẻ xoay người sang chỗ khác.

Trần Thương móc trong túi ra cây bút để đánh dấu cho Mã Nguyệt Huy, trực tiếp viết như sau:

- Tôi thề tôi sẽ thành tâm thành ý, cống hiến hết sức mình để chữa bệnh cho mọi người.

Câu này cơ bản cũng không phải là một câu đầy đủ, nhưng lại là một câu nói, một lời thề Nightingale đầu tiên.

Trần Thương viết ở phía sau tăng thêm một câu - tôi sẽ nghiên cứu ra nhiều phương pháp chữa bệnh-.

Tiếp đó viết tên của mình.

Tiểu hộ lí cảm giác rất rõ ràng là phía sau lưng mình, Trần Thương viết rất nhiều chữ, lập tức vui vẻ ghê gớm.

Quay người lại nói:

- giáo sư Trần, cám ơn giáo sư rất nhiều

Nói xong, liền đứng dậy chạy đi đến phòng trực ban để thay quần áo.

Lúc này còn chưa đến giờ đi làm, vì lẽ đó giờ này mọi người đều chưa tới làm việc.

Mã Nguyệt huy nhìn thấy một chuyện như thế này, lập tức trợn tròn mắt:

- Vì sao tiểu hộ lí lại để cho Trần Thương ký tên?

Trần Thương suy nghĩ một chút, khẽ nhíu mày, Trần Thương cũng không hiểu tại sao.

Vào lúc này, Trương Viễn và Dương Tuệ cùng nhau bước vào.

- Còn không phải bởi vì giáo sư Trần quá lợi hại hay sao

- Giáo sư Trần tại chương trình《Thử Thách Điều Không Thể》đã phá vỡ kỷ lục, hiện tại là thần tượng nhân khí của mọi người

- giáo sư Trần, hãy cho tôi xin vài chữ kí? Cũng kí lên trên quần áo

Dương Tuệ vừa cười vừa nói.

Trần Thương ánh mắt sáng lên:

- Ý là, giờ tôi đã là minh tinh?

Không sai

Sự thực chứng minh, Trần Thương hoàn toàn chính xác trở thành một tên:

- Danh y nổi tiếng-

Là một vị bác sĩ nổi danh ở khắp mọi nơi, cũng không phải là một danh y nổi tiếng quốc gia mà còn cả thế giới biết đến.

Thế nhưng, cái này không chút gì ảnh hưởng đến cảm giác thoải mái khi Trần Thương trở thành danh y

Vào buổi sáng hôm đó, Trần Thương rất thoải mái

Cảm giác làm minh tinh như vậy là quá đủ.

Trần Thương đã không biết có bao nhiêu thực tập sinh, bồi dưỡng sinh, nghiên cứu sinh, tiến sĩ xin chữ kí của mình.

Mã Nguyệt Huy chua chua đi theo sau lưng Trần Thương, chỉ có việc đưa bút Trần Thương.

Mã Nguyệt Huy cảm giác, mình chỉ có một quyền duy nhất là ký tên mà bây giờ cũng bị tước đoạt, bây giờ mình chẳng qua là một cái công cụ không có linh hồn đưa bút cho người ta thôi.

Cái số phận của mình thật là chết tiệt.

Tại sao tôi phải dựa vào tài hoa để mà kiếm cơm?

Tại sao tôi lại bị tước quyền?

Thật ra tôi chỉ cần có một dáng vẻ đẹp trai một chút, chỉ cần vượt qua Trần Thương chết tiệt kia một chút xíu là được rồi, đâu phải như thế này.

Tôi đồng ý dùng nhà của tôi để đổi đánh đổi số phận của mình

Thế nhưng.

Thôi

Thôi

Cái này đúng là một số phận đáng chết.

Đối với tôi như thế thật là bất công

Nhìn thấy Trần Thương dùng bút ký tên cho các tiểu hộ lí, điều dưỡng, các vị bác sĩ tỷ tỷ, chỉ cần viết vài chữ linh tinh, vẽ vài nét nguệch ngoạc, Mã Nguyệt Huy đau lòng không thôi, hận kiếp au không thể làm một cây bút ký tên cho Trần Thương được.

.

...

...

Nhưng mà, mọi thứ là có lợi có hại

Trần Thương cũng phát hiện, làm minh tinh cũng không tốt.

Hôm nay trực ban Trần Thương không ít người bệnh tới cấp cứu, Trần Thương chỉ có thể tiếp đãi từng cái.

Chương 1294)

- bác sĩ Trần, hãy sờ mạch cho tôi một tí! Tôi rất nhức đầu.

Trần Thương thở dài:

- Thật xin lỗi, tôi không biết sờ mạch

Cái này người bệnh nữ nghe xong, lập tức cười cười:

- Bác sĩ Trần không biết nhưng tôi biết đó, bác sĩ hãy đưa tay cho tôi, tôi dạy cho người, trước hết... Tay cầm mạch thốn khẩu... Tiếp theo nhẹ nhàng cảm nhận trầm, trì, phù, số...

Trước khi đi, người bệnh nữ vũ mị cười một tiếng:

- bác sĩ Trần, tôi là bác sĩ của bệnh viện Đông Phương, tôi cảm thấy chúng ta có thể kết hợp Trung Tây y lại với nhau! Có thể trong tương lai chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau

Trần Thương nghe xong, lập tức biến sắc, vị này là người bệnh, ngươi có phải là muốn Trung Tây y kết hợp lại với nhau phải không, cái chính là ngươi muốn bác sĩ Trung Tây y kết hợp với nhau

Đương nhiên, đại đa số người bệnh tìm đến Trần Thương xem bệnh đều là giả bộ.

- Bác sĩ, ngực tôi khó chịu, tôi muốn làm điện ngực đồ có được hay không?

Trần Thương trầm giọng nói:

- Là điện tâm đồ

- A nha! bác sĩ Trần ngươi đúng thật là tài giỏi! Ngươi có muốn chẩn đoán bệnh hay không?

Trần Thương gật đầu:

- Nằm xuống

- Trần bác sĩ, ống nghe đặt ở bên ngoài không nghe rõ đâu, có thể lẫn một số tạp âm, nếu không ngươi có thể nhét vào bên trong

Trần Thương cười lạnh một tiếng, thật sự cho rằng tôi không biết ngươi đang suy nghĩ gì?

- Không cần, nhét vào bên trong âm thanh có thể không đủ để nghe nhịp tim! Ngươi không có việc gì, có thể là nghỉ ngơi không tốt, ít tức giận

Bệnh nhân nữ thở dài:

- Aizzz, ai nói không phải dậy, tôi gần đây có quá nhiều chuyện phiền toái. Mẹ của tôi luôn tìm bạn trai cho tôi, sắp đặt cho tôi những người mà

tôi không thích, đúng, bác sĩ Trần, bác sĩ hãy nhìn tôi có phải là có khối u?

Trần Thương nín thở ngưng thần: Ngươi đi! Ngươi đi nhanh lên

- Cái này, ngươi cần phải đi làm cái siêu âm nữa

Đương nhiên, Trần Thương nói thật, hắn cũng không phải không có dao động qua

Ý chí kiên định của Trần Thương vào khi gặp phải cái này một vị a di, do dự ba giây đồng hồ.

- giáo sư Trần, mục đích của tôi tìm đến ngươi rất đơn thuần, theo tôi đi

- Mặc dù tôi chỉ có 50 tòa nhà, thế nhưng tôi là thật tâm thích giáo sư

- Mặc dù cha tôi cho tôi một cái tập đoàn có mấy chục công ti con, thế nhưng tôi thật lòng thật dạ thích người

- Tôi biết ta không xứng với người, tôi chỉ có mười hai căn biệt thự tại thủ đô, mấy bộ tứ hợp viện, thế nhưng... Tôi thật yêu thích người

- À... giáo sư Trần hãy yên tâm, cha mẹ tôi chỉ có tôi là con gái, bọn họ đi... đều là tôi, không! Là ngươi

...

Buổi trực ban hôm nay, là lần trực mệt nhất từ trước giờ của Trần Thương

Trần Thương phát hiện, so với bệnh tật ác chiến tính là gì đâu

Có bản lĩnh anh đấu trí đấu dung với phụ nữ kìa

Trong đầu anh đột nhiên vang lên một câu Thường Lệ Na thường nói:

- Đàn ông! Ah! Đã thành thục, anh cho rằng con gái là ngốc sao? Đừng đơn giản như vậy

- Chúng tôi sáo lộ, vốn không có cơ hội cho các anh đùa, chúng tôi chẳng qua là tương kế tựu kế thôi

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương phát hiện, sáo lộ sâu nhất của con gái, chính là không có sáo lộ cố định, căn cứ vào sáo lộ của anh, tương kế tựu kế

Đây mới là sáo lộ sâu nhất

Có đôi khi các cô không phải quên cầm chìa khóa thật, cũng không phải quên thời gian lầu ký túc xá khóa cửa

Càng không phải không cẩn thận theo nhìn phim kinh dị vụng trộm lao vào trong ngực anh

Chẳng lẽ anh còn tưởng cô vừa vặn cầm CMND là vì đi làm nghiệp vụ sao?

Hay là còn đang ngây thơ cho rằng các cô vừa uống đã say thật, nằm xuống liền ngủ?

Hay là anh còn ngây thơ cho rằng cô tin tưởng những chuyện ma quỷ kia:

- Chúng tôi lên giường tâm sự, trên giường thoải mái?

- Tôi chỉ ôm một cái không đụng loạn đâu?

- Tôi liền cọ cọ không?

- Ha ha ha...

Bị choáng váng

Thằng nhóc

Người ta chẳng qua là làm bộ không hiểu thôi có được không?

Ai

Khi Trần Thương tan tầm, cả thể xác tinh thần đều mệt mỏi, lấy bản ghi nhớ điện thoại ra viết một cái:

- Đàn ông con trai đi ra ngoài, nhớ phải bảo vệ tốt chính mình

Trần Thương cảm thấy đàn ông thật rất khổ cực.

Đặc biệt là dạng tựa như mình này.

Cũng ví như hôm nay, rõ ràng ở đơn vị rất khổ cực, bị nữ đồng sự đùa giỡn, bị người bệnh nữ chấm mút, tan tầm xong còn phải giả vờ kiên cường, làm bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Con trai chính là phải học được trưởng thành, nuốt hết sạch những tủi thân, cay đắng này vào trong bụng, không cho người khác phát hiện nỗi đau của mình

Còn phải hoàn thành bài tập bà xã để cho mình ở nhà kịp thời.

Đồng thời còn phải lấy được thành tích max điểm ưu dị

Một khi phát hiện thành tích cuộc thi không hợp cách, có thể sẽ phải đi thi lại.

Cuộc sống không dễ chút nào

Đàn ông thật phải chiếu cố tốt chính mình thôi

...

...

Khoảng thời gian này, cuộc sống cũng dần bước vào quỹ đạo.

Dư Dũng Cương cân nhắc độ khó công việc của Trần Thương quá lớn, cố ý tăng thêm nhân viên, đồng thời tiến hành đổi công việc cho nhau.

Để đồng chí Mã đi hỗ trợ ứng đối.

Lão Mã nghe xong, lập tức vỗ ngực vang ầm ầm, xúc động ra vẻ ngày tốt lành cuối cùng cũng đến.

Thế nhưng anh phát hiện, vì sao người bệnh mình gặp phải lại không giống người Trần Thương gặp phải lắm.

Cũng là một cô gái gặp phải chính mình, nhưng là logic rõ ràng, mạch suy nghĩ mở rộng, thậm chí nói chuyện cũng có bài bản hẳn hoi, một bên luật sư theo sát phía sau.

Lão Mã thở dài.

Mà trong một tuần này, Trần Thương mang theo đoàn đội của mình lại hoàn thành hơn mười đài phẫu thuật nữa.

Toàn bộ cấp độ và kỹ thuật của đoàn đội đều đang được thong thả đề cao.

Mà lúc rảnh rỗi, mọi người cũng sẽ luyện tập khâu lại, nối lại mạch máu là phân đoạn mấu chốt để hoàn thành thay thế động mạch chủ.

Nhất định phải tận khả năng hoàn thành công việc nối lại mạch máu lớn trong thời gian ngắn nhất.

Mỗi ngày chỉ cần không làm gì, mọi người sẽ bắt đầu tiến hành luyện tập nối lại ở văn phòng.

Tổng thể mà nói là mỗi cá nhân đều không ngừng tiến bộ

Đương nhiên, thí nghiệm lâm sàng cũng không phải thuận buồm xuôi gió lắm.

Cho dù những người bệnh phẫu thuật bình thường kia đều sẽ xuất hiện tử vong, càng chưa nói thí nghiệm lâm sàng.

Thậm chí Trần Thương bọn họ đã tận khả năng bài trừ đưa vào ca bệnh có tỉ lệ sống không phải rất cao kia, nhưng như cũ vẫn có một chút xuất hiện di chứng thận suy kiệt nghiêm trọng.

Có điều, những di chứng này cũng còn nằm trong giới hạn chịu đựng.

Thế nhưng, tin tức tốt ở chỗ, 35 đài phẫu thuật đã toàn bộ thành công, chưa từng xuất hiện người bệnh nào tử vong.

Kỳ thật, mỗi đài phẫu thuật đều là một cái khảo nghiệm.

Đối với Trần Thương và thành viên đoàn đội mà nói, vào giờ phút này, tất cả mọi người đều đã hết tốc độ tiến về phía trước rồi.

Hiện tại Lý Bảo Sơn trực tiếp tỏa sáng lần thứ hai trong cuộc đời mình, bản thân đã có cơ sở thực tế, kinh nghiệm cấp cứu thời gian dài vào lúc này hậu tích bạc phát, trở thành người thứ hai có thể tự mình hoàn thành phẫu thuật trong đoàn đội.

Mà lúc này, hiện tại chú ý từ ngoại giới đối với nơi này cũng ngày càng nhiều

Một ngày phẫu thuật kết thúc xong, Trần Thương trở lại cấp cứu, y tá báo cho Trần Thương có một người đàn ông đã ở bệnh viện chờ anh lâu lắm rồi.

Điều này làm Trần Thương có chút hiếu kỳ.

Mình ở thủ đô tựa như cũng không có ai là người quen nha?

Trần Thương vừa đến đại sảnh cấp cứu, nhìn thấy một nam tử gầy gò, thân hình không cao, chừng năm mươi tuổi, quần áo cách ăn mặc lại rất ngay ngắn, có thể thấy, một thân này không rẻ.

Thấy Trần Thương đi ra, ngời đàn ông liền vội vàng đứng lên:

- Chào ngài giáo sư Trần

Người đàn ông thấy Trần Thương, vội vàng nắm chặt hai tay anh.

Mặc dù Trần Thương rất hiếu kỳ, nhưng vẫn nắm tay nói:

- Chào anh

Người đàn ông cười cười, nhìn thoáng qua xung quanh:

- Giáo sư Trần, thuận tiện ra ngoài nói vài câu không?

Trần Thương sững sờ:

- Có gì ngài cứ nói thẳng.

Người đàn ông cười ha ha:

- Thật tốt, giáo sư Trần người sảng khoái nói chuyện sảng khoái, vậy tôi cũng chỉ nói.

- Bệnh viện Meridian là tôi mở, tôi tên là Vũ Mậu Tuyên, hôm nay tới đây có hai việc, thứ nhất là nói lời xin lỗi với anh, đoán chừng không cần tôi nói, anh hẳn cũng biết rõ là chuyện gì

- Nói thật, tôi thực tế là đánh giá thấp cấp độ của bác sĩ Trần, mà khi tôi nhìn những lời kia của bác sĩ Trần xong, tôi cũng suy nghĩ thật lâu, hôm nay đến chủ yếu chính là muốn tự mình nói lời xin lỗi với cậu.

Trần Thương nhìn Vũ Mậu Tuyên, nhịn không được cười cười.

Chương 1295)

Xin lỗi?

Đoán chừng là giả đi

Trần Thương đồng thời không cảm thấy Vũ Mậu Tuyên là đến nói xin lỗi, mà còn, chuyện xôn xao gần đây, Vũ Mậu Tuyên lại lần nữa giày vò đi xuống chỉ có thể nói là không có mắt.

Hôm nay tới tìm mình, hợp tác mới là thật đi?

- Vũ tổng nói đùa, tôi chỉ là một bác sĩ bình thường thôi.

Trần Thương trực tiếp cười cười.

Vũ Mậu Tuyên thấy thế, cũng không hoảng hốt.

Trần Thương có cảm xúc đối với mình, cái này mới bình thường.

Dựa theo sự hiểu rõ của Vũ Mậu Tuyên đối với Trần Thương, đây chỉ là một người trẻ tuổi, có bản lĩnh sao? Khẳng định có bản lĩnh

Vì thế, Vũ Mậu Tuyên trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần, tôi rộng mở trong lòng muốn trò chuyện với anh một chút.

- Hoàn toàn chính xác, anh nhìn không lên loại người như tôi, chính là một người mở bệnh viện kiếm tiền

- Thế nhưng, anh có thể nói tôi ngay cả chút tác dụng cũng không có sao? Chúng tôi cũng đã chữa khỏi không ít người bệnh, trợ giúp không ít người đúng không?

Trần Thương cười cười, cũng không nói chuyện.

Vũ Mậu Tuyên trực tiếp nói:

- Kỳ thật, hôm nay tôi đến, cũng là muốn mời bác sĩ Trần có thể đến bệnh viện chúng tôi làm phẫu thuật, yên tâm phương diện giá tiền chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngài

- Trong hệ thống bệnh viện, muốn kiếm tiền rất khó, một đài phẫu thuật anh mới có thể điểm bao nhiêu tiền nha? Ngót nghét chỉ một vạn.

- Thế nhưng, ngài đến nơi này của chúng tôi, một đài phẫu thuật ít nhất cũng đã 30 vạn

- Mà còn, chỉ cần ngài công khai tuyên bố cùng ký hợp tác với Meridian bệnh viện, chúng tôi sẽ cung cấp cho ngài 200 vạn chi phí hiệp ước

- Kỳ thật, hợp tác với chúng tôi còn có một chỗ tốt lớn nhất, đó là có thể giúp ngài kết nối những hộ khách cấp cao khác, thực hiện với mục đích có

lợi

- Thậm chí chúng ta còn có thể mặc sức tưởng tượng tương lai một chút, chúng ta có thể hợp tác chế tạo Meridian thành một nhãn hiệu trên quốc tế

...

Vũ Mậu Tuyên càng nói càng có chút kích động

Nhịn không được nhìn Trần Thương nói:

- Dựa vào đâu sao toàn là người nước ngoài đến nước chúng ta kiếm tiền từ lão bách tính

- Chúng ta cũng có thể ra nước kiếm đôla, bảng Anh, anh thấy đúng không?

- Giáo sư Trần ngài có kỹ thuật, có tài nguyên chữa bệnh, mà thời gian Vũ Mậu Tuyên tôi kinh doanh cái này cũng rất lâu rồi, tôi có sẵn con đường và tài Nguyên cực kỳ thành thục, chúng ta có thể nhanh chóng trải rộng ra mà

- Chúng ta hoàn toàn có thể chế tạo một bệnh viện quốc tế hóa, để bác sĩ đỉnh cấp Trung Quốc chúng ta đi kiếm tiền của người nước ngoài kia

- Cậu có thể không biết giá cả phẫu thuật ở bệnh viện tư nhân nước ngoài, thật rất đắt! một cái thị trường như này, chỉ cần chúng ta có kỹ thuật, có nhân tài, dựa vào đâu mà mình không thể kiếm cái tiền này?

- Giáo sư Trần, chỉ cần ngài thêm vào, tôi nguyện ý cho cậu một cổ phần nhất định, để cậu đến làm viện trưởng chỗ này, chúng tôi cho cậu lương ngàn vạn một năm! Bác sĩ chúng ta cũng có thể mua biệt thự ở thủ đô! Mua du thuyền ở Monaco, lái xe sang trọng ở Luân Đôn, chúng ta cùng chế tạo Meridian, cậu xem coi thế nào?

Trần Thương nhẹ gật đầu, giả vờ trầm tư một lát:

- Vâng, Vũ tổng nói rất có lý.

Vũ Mậu Tuyên nghe xong, lập tức vui mừng trong lòng.

Người trẻ tuổi đơn giản chính là ưa thích mấy thứ đồ như vậy.

Đây cũng là lý niệm để Vũ Mậu Tuyên kinh doanh những năm này.

Lòng ôm chí lớn cho cậu mộng tưởng, muốn tiền cho cậu tiền, muốn phụ nữ cho cậu phụ nữ, muốn danh tiếng đại lực mở rộng.

Anh tra về Trần Thương một chút, biết rõ bây giờ cậu đã thuê phòng ở thủ đô, cũng có vợ, trẻ tuổi nóng tính lòng ôm chí lớn.

Cái này dễ nói

Tôi cho cậu tương lai.

Cho cậu tiền

Cho cậu chức viện trưởng

Vũ Mậu Tuyên hài lòng gật nhẹ đầu:

- Tôi không quấy rầy giáo sư Trần nữa, có ý tưởng kết nối với tôi, đây là danh thiếp, tôi chờ điện thoại của cậu đấy

Nói xong, Vũ Mậu Tuyên tự tin đứng dậy tiêu sái rời đi, anh muốn để Trần Thương tiêu hóa một chút những tin tức này thật tốt.

Mà Trần Thương gật đầu cười đưa Vũ Mậu Tuyên đi, tiện tay ném đống danh thiếp vào thùng rác một bên.

Ra ngoài phi đao làm một đài 30 vạn?

Thật rất nhiều nha

Vũ Mậu Tuyên xem ra điều tra mình còn chưa thật sự hết toàn bộ rồi

Trần Thương nhịn không được lắc đầu, đối với bánh vẽ của Vũ Mậu Tuyên, Trần Thương không hề có chút động lòng nào.

Đây chính là thương nhân, vô lợi không dậy sớm.

Ngửi được mùi tanh.

Phát hiện giải quyết Trần Thương không được, lại muốn đồng hóa Trần Thương.

Làm viện trưởng, lương một năm ngàn vạn, cổ phần, đưa bệnh viện ra thị trường?

Cái này chính là bánh vẽ điển hình, Trần Thương cũng không phải ngốc.

Vũ Mậu Tuyên đến, đối với cuộc sống của Trần Thương cũng không có ảnh hưởng quá nhiều.

Trần Thương đã đấu trí đấu dũng với không ít người bệnh nữ hai ngày, hiện tại đối với sáo lộ đã sớm thờ ơ rồi.

Nói thật, còn không bằng việc đi tìm phú bà tìm nơi nương tựa đến vừa thư giãn vừa thích ý...

Trần Thương thở dài

Ai

Người ưu tú như mình thế này, cũng thật khó khăn

Gần đây ngoại trừ phẫu thuật ra, công việc của Trần Thương một chút cũng không ít.

Mắt thấy ngày hai người kết hôn ngày càng gần, Tần Duyệt bên này cũng bắt đầu tìm áo cưới, chuẩn bị chụp ảnh này nọ.

Trong nhà cũng đang khẩn trương các loại công việc chuẩn bịcho hôn lễ.

Trần Thương muốn cử hành lễ ở quê, vì thế vẫn phải cân nhắc cho tốt, các loại tiệc rượu.

Cũng không thể Trần Thương đi kết hôn, lại để vợ chồng hai người Trần Đại Hải đi đặt mua tiệc rượu chứ?

Kết hôn ở nông thôn cũng có chút khác với nội thành, phong tục truyền thống tương đối nhiều.

Cân nhắc một phen xong, Trần Đại Hải vẫn là quyết định mời người đến đặt mua tiệc rượu.

Đối với những hôn lễ này, Trần Đại Hải cũng đã xe nhẹ đường quen, dù sao thường xuyên đặt mua tiệc rượu cho người khác, một tới hai đi nghe hai tai cũng hiểu rõ bảy tám phần rồi.

Hôn lễ được lựa chọn theo kiểu Trung Quốc.

Ngày hai người kết hôn dựa theo thời gian đạo sĩ chọn lúc đó là tháng tám âm lịch, cũng chính là ngay Quốc Khánh năm nay.

Mà hiện tại đã sắp đến tháng sáu.

Ba bốn tháng thật sự đảo mắt đã sắp qua đi, Trần Thương Tần Duyệt bên này cũng không thể không bắt đầu chuẩn bị.

Dù hiện tại Trần Thương cũng có tiền, theo lý thuyết khẳng định vẫn có thể đến khách sạn đặt hôn lễ xa hoa cao đại thượng một chút.

Thậm chí có thể học tập mấy đại lão, đến một quốc gia nào đó tìm giáo chủ hoặc mục sư, tiến hành hôn lễ thật lãng mạn kiểu tây tây.

Có điều Trần Thương đối với mấy cái này vốn lại không ưa.

Mà còn kết hôn ở quê còn cần tế bái tổ tiên gì đó, vì thế mọi thứ đều dựa theo sắp xếp của ba mẹ mà tiến hành là được.

Kết hôn... Là một chuyện vô cùng phiền phức.

Gần đây Tần Duyệt còn tăng thêm rất nhiều - nhóm chuẩn bị cưới-.

Bên trong đều là thảo luận mấy điều cần chú ý khi kết hôn, mỗi ngày thấy Trần Thương đều bắt đầu vui vẻ giảng giải nhà ai chụp ảnh đẹp mắt, nhà ai chuyên nghiệp.

Sáng sớm thứ bảy, Trần Thương đã theo Tần Duyệt đàng hoàng đi ra cửa tìm hiệu chụp ảnh cưới.

Hai người tới tới lui lui nhìn mấy nhà cửa hàng.

Trần Thương cảm thấy cũng không tệ, Tần Duyệt đều có thể lấy ra mao bệnh.

Điều này làm Trần Thương bắt đầu hoài nghi【Mỹ Lệ chi nhãn】của mình có phải đã xảy ra vấn đề không

Chương 1296: Tại Sao Tôi Chỉ Có 10 Nguyên Tiền

Về sau, Trần Thương mới phát hiện, Mỹ Lệ chi nhãn của mình chỉ có thể dùng để chỉnh hình, không thể dùng để PS ảnh.

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi thở dài.

Xem ra kỹ thuật PS quốc gia mình thật sự chính là dẫn trước quốc tế à.

Từ buổi sáng đến tận ba giờ xế chiều, Trần Thương lần lượt uống bốn chai nước khoáng ở hiệu ảnh, ăn không ít đồ ăn vặt.

Nhìn chỉnh thể, ngược lại cũng không lỗ

Mặt trời lớn bên ngoài, Trần Thương ngồi trong phòng không khí có điều hòa, ăn đồ ăn vặt, uống nước khoáng ướp lạnh, cả người cũng thật nhàn rỗi.

Mà Tần Duyệt đang thảo luận bao nhiêu bộ quần áo với nhân viên công tác, chụp bao nhiêu tấm ảnh, chỉnh sửa - rửa bao nhiêu tấm... Đủ loại chuyện.

Ngay lúc này, bên này điện thoại của Trần Thương vang lên.

Nhìn thấy tên điện thoại gọi đến, Trần Thương không khỏi sửng sốt một chút.

Tự nhiên Tề Hướng Chính gọi tìm mình làm gì?

- Tề tổng, thế nào? Chỗ nào không thoải mái sao?

Trần Thương tò mò hỏi.

Tề Hướng Chính nhất thời nghẹn lời

Vậy mà im lặng ngưng nghẹn.

Chẳng lẽ đây chính là phương thức gọi điện chính xác của bác sĩ sao?

Trần Thương vội vàng cười cười:

- Ngại quá, nói thuận miệng

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương điện thoại như nhau đều là người bệnh, đồng sự, đại đa số đều là có chỗ nào không thoải mái mới gọi tới.

Vì thế Trần Thương cũng quen, bản năng đằng sau chữ thế nào tăng thành chỗ nào không thoải mái

Tề Hướng Chính cười cười xấu hổ, lắc đầu:

- Không có chuyện gì đặc biệt, gần đây thủ đô bên này có ảnh thành vừa mới xây dựng, tôi nói bình thường cậu cũng bận công việc, định mời cậu qua dạo một vòng.

Trần Thương nghe xong, lập tức nở nụ cười:

- Tề tổng có lòng.

Tề Hướng Chính cười cười, khoát tay áo:

- Người anh em, nói lời gì khách khí, giáo sư Trần gần đây bận cái gì thế?

Trần Thương thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Cuối năm kết hôn, hôm nay đưa bà xã xem chụp ảnh cưới, chuẩn bị chụp một ảnh mới.

- Có điều thật phiền phức, cả một ngày tôi chuyển bốn năm nhà hiệu ảnh, cũng không vừa ý một nhà! Ai...

Bên này Tề Hướng Chính nghe xong, lập tức nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần cậu đây thật là hoàn toàn trái ngược

Trần Thương sững sờ:

- Có ý gì thế?

Tề Hướng Chính cười cười:

- Cậu cũng không nhìn Tề lão ca một chút là làm cái gì

...

Tề Hướng Chính là chủ tịch công ty giải trí Tượng Chinh.

Gần đây công ty giải trí Tượng Chinh bởi vì quay quảng cáo công ích «Mẹ Trong Mắt Tôi» đã hấp dẫn không ít người chú ý.

Công ty truyền hình điện ảnh thủ đô thật sự nhiều vô số kể, lớn nhỏ đếm không hết.

Mà Tề Hướng Chính bởi vì có một cuộc gặp gỡ tốt đẹp bất ngờ với Trần Thương và Vệ Kiện ủy nên đối với phát triển sau này chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu

Có điều...

Trong lòng Tề Hướng Chính lại luôn có một cái mụn nhỏ.

Đó chính là quan hệ với Trần Thương, khá là xấu hổ

Làm ông cảm thấy đây như là một cái ung bướu.

Nếu xử lý được sẽ rất tốt, cắt thì cắt

Nhưng nếu xử lý không tốt, cái tên này sẽ là ung thư.

Vì thế, Tề Hướng Chính vẫn muốn thử kết bạn với Trần Thương xem thế nào, chỉ là ông vẫn chưa tìm thấy một cơ hội nào đột phá cánh cửa này

Có điều, ngay khi ông nghe thấy Trần Thương muốn kết hôn, chuẩn bị chụp ảnh cưới này nọ, Tề Hướng Chính lập tức hưng phấn.

Vì bản thân Tề Hướng Chính cũng xuất thân làm đính hôn, ngành giải trí còn ai am hiểu chụp ảnh cưới hơn ông chứ?

Vì thế, lần này cả người Tề Hướng Chính cũng trở nên cực kỳ hưng phấn

Trước mắt không phải là cả một cơ hội tốt à?

Nghĩ tới đây, Tề Hướng Chính có chút kích động xoa đôi bàn tay

Xoay người, vội vàng bái thần tài sau lưng một cái, ông trời thật sự đối sử với ông không tệ nha

Thế là, Tề Hướng Chính liên tục không ngừng nói ra:

- Giáo sư Trần, cậu đây tìm đúng người thật rồi

- Đối với hôn lễ, tôi nói câu này không phải nói quá, toàn bộ thủ đô không ai thích hợp hơn ông già này hết

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt một chút.

Nói thật Trần Thương cũng không phải hiểu quá rõ Tề Hướng Chính, cũng chưa từng nghiêm túc điều tra.

Trước đây nguyên nhân anh kết giao cũng rất đơn giản, trước hết là kiếm một khoản tiền, đơn giản hơn chỉ là hả giận.

Còn chuyện để sau này có thêm cơ hội, nói không chừng có thể giúp mấy đứa em trai Trần Lạc một chút.

- Tổng giám đốc Tề... Ý của ngài là?

Tề Hướng Chính cười nói ra:

- Giáo sư Trần, như vậy đi, các cậu cũng đừng tham quan hiệu ảnh, hôm nay tôi đưa cậu tham quan công ty bên này một chút.

- Công ty tôi chụp ảnh rất chuyên nghiệp, chỉnh sửa cũng rất chuyên nghiệp, còn có biên tập video... cần gì cũng có đủ hết! Chụp ảnh cưới các thứ, bọn họ không có, nhưng chúng tôi cũng có

- Cậu nói chuyện cậu kết hôn lớn như vậy cũng không nói tôi một tiếng, còn tìm cái gì chụp ảnh cưới, cậu đến công ty chúng tôi này

- Tôi không khoác lác đâu, nếu em dâu không hài lòng, cậu bắt tôi mà hỏi

Tề Hướng Chính thật không phải đang khoác lác.

Cái khác không dám nói, những cái này ông thật sự không tin ai có thể chụp ảnh cưới chuyên nghiệp hơn thợ quay phim cao cấp nhà bọn họ

Càng chưa nói bên ông còn có thợ trang điểm chuyên nghiệp, nhà thiết kế trang phục, kỹ sữ ánh sáng... Ừm, nếu như hai người các cậu cần, chúng tôi còn có chuyên môn chỉ đạo động tác...

Mà quan trong nhất chính là chỗ ông có cả sân bãi, có thể dựng đủ loại phối cảnh

Trần Thương nghe xong, hai mắt cũng sáng lên

Đúng nha

Không phải đã có sẵn à?

Người ta làm trong ngành điện ảnh, giờ chụp vài tấm ảnh tính là gì?

Nói không chừng thêm cái đặc hiệu nữa thì sao

Trần Thương lập tức quyết định.

- Được, cám ơn tổng giám đốc Tề, anh cho gửi tôi địa chỉ đi, tôi sẽ lái xe tới ngay.

Cúp điện thoại, Trần Thương là vừa lòng thỏa ý.

Cho dù nói thế nào, không cần đi vòng quanh khắp nơi dưới ánh mắt trời như lửa đốt kiểu này nữa.

Lúc này, trong tiệm.

Tần Duyệt đang trả giá với nhân viên cửa hàng.

- Chị gái, chúng tôi chỉnh sửa 100 tấm đấy, tôi còn mua nhiều hơn một bộ quần áo, chị vẫn không thể tiện nghi chút sao?

Nhân viên ở đó bất đắc dĩ:

- Chị, thật sự xin lỗi, nhưng mà bây giờ chỉnh sửa rất đắt, giá cả chúng em đã rất hợp lý, chị thử tìm khắp thủ đô cũng tìm không thấy nhà thứ hai đâu! Thợ chụp ảnh bên em cũng là chuyên nghiệp! Biên tập chỉnh sửa càng là hết sức lợi hại! Còn là chỉnh sửa là từng chi tiết một, rất phiền phức.

Tần Duyệt gật đầu:

- Không sao, không cần sửa tôi, sửa chồng tôi một chút là được, đúng rồi, chồng tôi cũng rất đẹp trai, vốn không tốn nhiều sức

Nhân viên công tác suýt chút nữa cười khóc:

- Không phải như vậy, vẻ mặt chị xinh đẹp, hoàn toàn đúng là không cần tốn sức, nhiều nhất mỗi tấm ảnh chụp có thể giảm giá cho các chị một chút.

Tần Duyệt nghe thấy lời này, hai mắt lập tức sáng lên

Thì ra xinh đẹp cũng không cần chỉnh sửa, còn có thể giảm giá?

- Giảm được bao nhiêu?

Nhân viên công tác nhìn kỹ một cái Tần Duyệt:

- Mỗi tấm giảm giá 10 nguyên tiền

Tần Duyệt nghe xong, con mắt lập tức trừng lớn.

Quả nhiên có thể

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đột nhiên trừng to mắt:

- Thật ra chồng tôi cũng rất đẹp trai, cũng không cần chỉnh sửa nhiều, chị xem có thể giảm hơn chút không?

Nhân viên công tác cũng sắp khóc mất.

Đang lúc nói chuyện, Tần Duyệt gọi điện thoại cho Trần Thương:

- Ông xã, anh đang ở đâu? Về nhanh chút

Trần Thương gật đầu:

- Anh ở cửa rồi, lập tức sẽ đi vào.

Trong lúc nói chuyện, anh đã kéo cửa ra đi vào trong.

Mà nữ nhân viên công tác kia vừa thấy Trần Thương thì hai mắt lập tức cũng phát sáng

Này thì sửa kiểu gì?

Lớn lên thế này lại sửa cũng quá đáng nha

Ông trời đã sửa xong rồi, ai có thể có kỹ thuật Photoshop tốt hơn ông trời được

Trong lúc nhất thời, nhân viên công tác lập tức đánh nhịp, thay ông chủ làm cái quyết định, vội vàng nói:

- Được! Tiện nghi! Một tấm sẽ giảm thêm 20 nguyên! Như thế nào? Nhất định phải quay chụp ở nơi này của tụi em, nếu anh chị đưa ảnh chụp của mình cho bên em làm quảng cáo, em có thể kết nối với ông chủ, chiết khấu thêm cho hai người

Tần Duyệt lập tức không phục:

- Dựa vào cái gì anh có thể giảm 20 nguyên? Em chỉ có thể giảm 10 nguyên

Nhân viên công tác nhất thời nghẹn lời:

- Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì mặt chị gầy

Tần Duyệt nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô còn tưởng rằng người này cảm thấy mình nhìn không đẹp! Nếu không chính là... Xem thường ngực mình chứ

Chương 1297: Dùng Ảnh Cưới Dựng Thành Phim Ngắn

Mắt thấy Tần Duyệt sắp quyết định, Trần Thương vội vàng cười nói qua với nhân viên công tác:

- Ngại quá, bên này chúng tôi còn có chút việc, không quấy rầy nữa.

Tần Duyệt sững sờ:

- Chờ một chút... Em vừa trả giá được mấy ngàn nguyên tiền đó

Nhân viên công tác cũng sửng sốt một chút nói:

- Đúng nha! Chúng em còn có thể cho ưu đãi nữa.

- Anh đẹp trai như thế, nếu như thích hợp... Chúng em có thể mời anh làm người mẫu, có thể chụp ảnh miễn phí, anh cảm thấy thế nào?

Nhìn lấy mắt của Tần Duyệt đều xanh biếc, Trần Thương nhanh chóng đẩy cô ra ngoài

Tần Duyệt vừa đi ra, lại bĩu môi:

- Tốt bao nhiêu, chụp ảnh miễn phí, tiết kiệm một hai vạn đó.

Nhìn lấy Tần tiểu liếm nhà ta hồi tưởng lại lần cò kè mặc cả vừa rồi, Trần Thương nhịn không được cười nói.

- Được rồi, hôm nay anh dẫn em đi chỗ tốt, bảo đảm em sẽ hài lòng

Tần Duyệt nghe xong, nhịn không được hỏi:

- Đắt không?

Trần Thương dở khóc dở cười:

- Bà xã, anh nói thật, tính keo kiệt này của em là di truyền từ ai vậy?

Tần Duyệt đương nhiên nói đến:

- Đương nhiên là bố em

- Tiền nhà em đều đưa hết cho mẹ, bố em không phản kháng được, thế là từ nhỏ đã bóc lột em, hai chúng em lúc ấy có hai nguyên tiền mỗi người một nguyên...

…

…

Trần Thương trực tiếp cười nói ra:

- Anh đã tìm ra cho em một nơi lí tưởng để chụp hình cưới! Đảm bảo em sẽ hài lòng

Tần Duyệt liếc mắt, rất hoài nghi ánh mắt của Trần Thương:

- Anh cho em lục soát người của anh xem có chứa Meituan hay không?

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Anh bảo đảm là em sẽ hài lòng

Trần Thương đã quyết định, thế nhưng nếu Tần Duyệt không hài lòng thì anh sẽ tìm tổng giám đốc Tề để trút giận.

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương lái xe dựa theo bản đồ chỉ dẫn đi đến công ty giải trí Tượng Chinh.

Nhìn bên ngoài mặt tiền của công ty giải trí rất huy hoàng, trang trong, xem ra cũng là một công ty lớn có tiếng

Vừa mới đi vào đại sảnh đã thấy một đại sảnh vàng son vô cùng lộng lẫy, trên tường xung quanh treo đầy quảng cáo của phim điện ảnh truyền hình rất trang hoàng, còn có rất nhiều áp phích là hình ảnh của các minh tinh nổi tiếng trong và ngoài nước, không cần phải nói, toàn bộ sân khấu được trang trí nhìn rất trang trọng, kiêu sa lộng lẫy hơn rất nhiều

Sau khi đi vào, Tần Duyệt trực tiếp đánh trống lui quân

- Trần Thương, chúng ta đi thôi...

Trần Thương sững sờ:

- Tại sao chúng ta phải đi?

Tần Duyệt nhịn không được nói:

- Nơi này rất hoành tráng, đẹp đến như vậy, chắc chắn sẽ rất đắt, chúng ta không có đủ tiền đâu

- Anh cảm thấy công ty này rất tốt, chăm sóc khách hàng cũng rất chu đáo! Anh tin chắc rằng sẽ không tốn nhiều tiền đâu, em đừng lo lắng quá về vấn đề chi phí

Trần Thương nhịn không được bật cười:

- Không cần phải lo lắng, chúng ta kiếm tiền vất vả như vậy để làm gì? Cả một đời người chỉ có một lần, vui vẻ lên chút đi, mặt mũi như thế lại không tốt

Tần Duyệt vẫn còn có chút thấp thỏm lo âu:

- Chúng ta còn có rất nhiều khoảng chi phí cần lo, còn... Anh hãy nhìn đi, nơi này người ta đa số tổ chức tiệc cho các minh tinh lớn, đây là nơi nào mà chúng ta có thể làm à?

Nhân viên lễ tân ở sảnh vội vàng đứng lên:

- Chào giáo sư Trần, anh có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?

Trần Thương còn chưa kịp trả lời.

Đã thấy một người đàn ông vội vàng chạy về phía Trần Thương:

- Chào giáo sư Trần, rất vui vì cậu đã tới đây, vậy người này chắc là chị nhà rồi, đúng là một cặp trai tài gái sắc

Tần Duyệt quay người tò mò nhìn người đàn ông này, trong lòng do dự bâng khuâng một chút, nhìn chung quanh, ai là chị nhà chứ? Tôi trông già lắm à?

Thấy Tề Hướng Chính chạy tới, hai nhân viên vội vàng khom lưng cúi đầu:

- Dạ chào tổng giám đốc Tề

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Tổng giám đốc Tề, đây chính là vợ của tôi, Tần Duyệt.

- Tần Duyệt, vị này là chủ tịch công ty giải trí Tượng Chinh, tổng giám đốc Tề.

Tề Hướng Chính vội vàng nói:

- Gọi tổng giám đốc Tề nghe có vẻ khách sáo quá, chúng ta đều là người một nhà, cứ gọi tôi là anh Tề được rồi.

- Chúng ta hãy đến văn phòng làm việc của tôi, tôi sẽ tìm cho hai vợ chồng cậu một nhóm tổ chức sự kiện chuyên nghiệp để tổ chức tiệc cho hai người.

Tề Hướng Chính vừa đi vừa nói:

- Kết hôn là chuyện lớn cả đời, cả một đời người chỉ có một lần, không thể tổ chức sơ sài, phải thật chu đáo mới được

- Nếu đã muốn làm thì chúng tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc thật hoành tráng cho hai người

Tề Hướng Chính đưa Trần Thương và Tần Duyệt đến văn phòng làm việc của mình.

Lúc này, trong văn phòng đã tụ tập rất nhiều người.

Hôm nay vốn vĩ là cuối tuần, thế nhưng công việc của Trần Thương cũng chính là công việc của tổng giám đốc Tề, công việc của tổng giám đốc Tề cũng chính là công việc của công ty.

Tề Hướng Chính nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, đều là người một nhà, hai người có nhu cầu gì cứ việc nói ra, muốn chụp ảnh hay ảnh phim như thế nào, đều có thể nói ra

Lúc này, Tần Duyệt một mặt ngơ ngác nhìn mọi người, tràn đầy tò mò.

Tần Duyệt đến đây chính là muốn chụp một kiểu ảnh mà thôi, làm sao lại có nhiều người đến đây như vậy?

Công ty giải trí này chuyên nghiệp thì chuyện nghiệp cũng đâu cần người nhiều như vậy.

Nếu có người thì cũng chỉ là thợ trang điểm, nhà thiết kế tạo hình, trang phục, ánh sáng... vân vân.

Toàn bộ mọi người ở đây chỉ để quay phim chụp một bộ ảnh thôi à.

Một bên động tác chỉ đạo dứt khoát nói ra:

- Hay là mọi người sẽ thiết kế cho hai vợ chồng một bộ đồ cưới có 102 được không?

Bộ phận quay phim thấy thế, nhịn không được nói:

- Tôi cảm thấy có thể quay thành một bộ phim ngắn, chắc chắn sẽ rất đẹp, biên tập có thể căn cứ vào trang phục, kịch bản và tất cả mọi thứ.

…

Mọi người đều phát biểu ý kiến riêng của mình, Trần Thương nghe thấy trợn mắt há mồm.

Tần Duyệt thì là tâm trí hướng về

Cái này cũng quá rõ ràng

Cái này thuộc về quan hệ cá nhân nên mới như vậy

Không chừng các minh tinh còn không có những đãi ngộ như vậy?

Đương nhiên phải rõ ràng, tổng giám đốc Tề đã sắp xếp tất cả mọi thứ, chi phí có thể dựa vào thời gian của bộ phim ngắn, chi phí đi lại…

Mọi người làm sao dám không xem ra gì chứ?

Bận rộn một phen đến khoảng sáu giờ chiều, cuối cùng mọi người cũng đã quyết định được kế hoạch cụ thể.

Vào ngày mai chúng ta có thể chụp ảnh

Tháng sáu thời tiết đã bắt đầu chuyển nóng, hơn thế tháng bảy, tám, chín có thể càng nóng hơn, lúc đó sẽ rất khó khăn cho việc chụp hình.

Ngày mai, bọn họ có thể vào trong thành thủ đô chụp ảnh, mặc dù bọn họ không có kinh doanh đối ngoại gì cả, thế nhưng bọn họ lại có thể vào trường quay để chụp hình.

Vừa vặn không có người

Sau đó trường quay sẽ có rất nhiều người, hoặc là nhiều du khách tham quan, căn bản không tiện quay phim hay chụp hình.

Nhìn thấy Tần Duyệt trừng to mắt tràn đầy mừng rỡ, trong lòng Tề Hướng Chính cười lên hoa.

Tề Hướng Chính cảm thấy mình đã lựa chọn chính xác nơi để chụp hình.

Nhưng mà…

Tề Hướng Chính cảm thấy còn chưa đủ

Vẫn phải thêm thẻ đánh bạc

Thế là, Tề Hướng Chính nói:

- Giáo sư Trần, về việc bố trí hôn lễ chúng tôi đã sẵn sàng, chỉ chờ ngày hai người kết hôn, nhất định phải gọi cho chúng tôi

- Đúng! Còn về MC, bây giờ chúng tôi đã bồi dưỡng mấy MC chuyện về lễ cưới, cũng không tệ, tìm bọn họ là người thích hợp nhất, không cao điệu nhưng rất chuyên nghiệp

Chương 1298: Người Ta Cố Gắng Mấy Đời Người, Dựa Vào Cái Gì Bị Anh Học Hành Gian Khổ Mười Năm Vượt Qua! (Phần Một)

Trần Thương nghe thấy vậy thì cũng hơi ngại.

Sau khi thảo luận, quyết định xong kế hoạch quay phim ngắn và chụp hình cho Tần Duyệt, Trần Thương và Tần Duyệt nắm tay nhau rời đi.

Lúc đó, Tề Hướng Chính đã đặt trước một bữa ăn, thế nhưng Trần Thương vội vàng chối từ, chờ ngày mai sau khi chụp hình xong sẽ đích thân đặt tiệc rượu cảm ơn mọi người đã giúp đỡ hai vợ chồng.

Đến khi vào trong xe, Trần Thương nhìn thấy trong hai mắt của Tần Duyệt sáng lên những ngôi sao nhỏ, nhịn không được nói:

- Đã chịu vui vẻ rồi à?

Tần Duyệt hưng phấn gật đầu:

- Vui vẻ! Quá vui vẻ là đằng khác

Tần Duyệt nhìn bộ dạng Trần Thương, nói:

- Trần Thương, rất cảm ơn anh, em cảm thấy rất vui và hạnh phúc khi có một người chồng như anh! Em thật quá xúc động

- Em nghĩ là anh đã quên, vì anh bận rộn trăm công ngàn việc như vậy không tiện quấy rầy anh, không ngờ anh vẫn còn nhớ rất rõ

- Cám ơn anh rất nhiều

Nghe thấy lời nói của Tần Duyệt, Trần Thương rất áy náy.

Tần Duyệt cho rằng đều là Trần Thương đã sắp xếp rất tốt, thế nhưng... Thật ra chỉ là sự trùng hợp mà thôi.

Công việc của Trần Thương trong bệnh viện bận rộn túi bụi, đương nhiên không có khả năng nhớ đến những chuyện này.

Chính là muốn, cũng là đều không thể nào.

Thế nhưng, một gia đình như thế này, thật sự hai người cần phải thành thật với nhau, cân nhắc đủ mọi loại sự tình.

Mà Trần Thương đối với những chuyện này cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi, còn đối với chuyện kết hôn, Trần Thương cần phải cân nhắc một cách kĩ lưỡng.

Tần Duyệt tiếp tục nói:

- Em cũng không phải là loại người ham hư vinh phù phiếm gì cả, chỉ là em muốn giữ lại một chút ký ức đẹp mà thôi

- Sau này em mang thai, em cũng không biết sau này mình có thể duy trì dáng người như thế này hay không, hơn thế nữa hiện tại em nghĩ, sau khi chúng ta kết hôn với nhau, anh bận rộn như vậy, em phải ở nhà dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc con cái, chẳng quan tâm hay kiếm thêm thu thập cho mình, bây giờ em muốn chụp một bộ ảnh làm kỷ niệm cho sau này.

- Sau này con cái nhìn thấy cũng có thể tự hào nói: Mẹ, mẹ thật là xinh đẹp

- Chờ đến sau này chúng ta già đi rồi, cũng có thể lấy ra, xem lại một hồi ức đã đi qua.

Thật ra, đa số các cô gái đều mong đợi bộ ảnh cưới của mình.

Đều hi vọng có thể ghi lại thời điểm đẹp nhất của chính mình.

Đại đa số người đàn ông đều cảm thấy không quan trọng.

Mà sau khi kết hôn, họ cũng rất ít khi lật lại xem những ảnh cưới đã chụp.

Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Tần Duyệt, em sẽ không bao giờ già đi, cơ thể của em càng không thể thay đổi

- Có phải là em đã quên, chồng của em là làm gì rồi phải không?

Chụp ảnh ở Thị Thành không phải ở trong nội thành thủ đô, mà nó nằm ở ngoài ngoại ô Phòng Son, cách đó mấy cây số.

Xây dựng một trường quay điện ảnh truyền hình rất lớn.

Xung quanh nơi đây đều có bảo an bảo vệ an ninh, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

Trần Thương, Tần Duyệt cùng với đội ngũ ekip đã vào bên trong.

Khi bước vào bên trong Tần Duyệt có chút bất ngờ, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Ai cũng có một giấc mộng mình sẽ làm một minh tinh nổi tiếng, Tần Duyệt cũng không ngoại lệ, đây là lần đầu tiên Tần Duyệt được nhìn thấy và tiếp xúc với những thứ này, nên có chút tò mò.

Đi cùng với Trần Thương và Tần Duyệt cũng không chỉ có một hai người, mà cả một đội ekip hơn 10 người.

Thậm chí có thể tưởng tưởng như là - một nhóm kịch nhỏ

Mà Tề Sâm cũng tới, Tề Hướng Chính muốn để Trần Thương và Tề Sâm gặp mặt cải thiện mối quan hệ của hai người.

Chọn cảnh và thiết kế kiểu chụp bọn họ muốn lựa chọn những thứ đơn giản nhất, thế nhưng bởi vì Tề tổng vỗ ngực nói là phải thật chất lượng, hoàn hảo mới được.

Dẫn đến thợ quay phim không mạnh dạng nhấn play, mà còn

Còn có tới ba thợ quay phim đồng thời bắt đầu quay chụp.

Trang phục, trang điểm và tạo hình càng không phải vấn đề.

Nhìn thấy có hoạt động chụp hình ngoại cảnh, cũng có rất nhiều người lại gần vây xem, tỏ ra tò mò.

Mặc dù nói là trung tâm vẫn chưa hoàn toàn mở cửa, thế nhưng Tề Hướng Chính có thể dẫn người đến đây, đương nhiên những người khác cũng có thể mang người tới đây tham quan hay chụp ảnh.

Nhìn thấy Trần Thương và Tần Duyệt ở nơi đó đang đeo dây cáp tạo dáng để chụp ảnh.

Mọi người còn tưởng rằng là diễn viên đang đóng phim điện ảnh

Bởi vì trên thực tế, Trần Thương và Tần Duyệt có dáng người và khuôn mặt thiện cảm rất giống với các minh tinh nổi tiếng, lại thêm một dàn ekip hùng hậu như vậy, mọi người càng chắc chắn bọn họ là minh tinh.

Nhưng hai người này có thể là diễn viên mới.

Một chút cũng không chuyên nghiệp

Vào lúc này, một người con gái trẻ tuổi là một diễn viên vừa mới bước ra từ một bộ phim truyền hình nhìn lấy hai người, thở dài thốt lên:

- Minh tinh mà như thế này, thật sự là... Aizz

Vào lúc này, đang trên không trung bày poss, Tần Duyệt đột nhiên nhịn không được ha ha ha cười lớn.

Trần Thương nhìn chằm chằm Tần Duyệt, cũng không nhịn được cười theo.

Hai người cứ như vậy cười ha ha trên không trung, nhìn chung là không có hình tượng tí nào.

Thế nhưng phía dưới thợ quay phim lại nhịn không được kinh ngạc thốt lên:

- Tốt! Tốt, hãy cứ tiếp tục cười, giống như thế này

- Đúng! Đúng

Điều này làm cho cô diễn viên mới này, lắc đầu.

Phải sống sao mới được

Quá kém

Diễn viên không chuyên nghiệp, thợ quay phim cũng đi theo ồn ào như thế mà gọi là đạt?

Đạo diễn bị não tàn à?

Phía dưới thợ quay phim và đạo diễn Tề Sâm chụp xong, sau đó phủi tay:

- Mọi người vất vả rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi một chút.

Sau đó dây cáp hạ Trần Thương và Tần Duyệt từ không trung xuống, họ đã cảm nhận được một phen vượt nóc băng tường.

Tần Duyệt cực kỳ vui vẻ, cười không dứt.

Trần Thương nhìn thấy Tần Duyệt vui vẻ như vậy, trong lòng của mình cũng vui vẻ không ít.

Nói thật, Tần Duyệt vui vẻ liền làm cho Trần Thương vui vẻ theo.

Ngày bình thường, Trần Thương không có thời gian để bầu bạn với Tần Duyệt, thường để cô ấy một mình, nếu hôm nay có thời gian ở bên cạnh Tần Duyệt, đương nhiên phải bù đắp thật tốt cho cô ấy.

- Ha ha, vừa rồi anh diễn quá tốt! Giống như một minh tinh thực thụ

Trần Thương:

- Vậy em cười như vậy là sao?

Tần Duyệt:

- Bởi vì anh diễn quá nhập thần, nên em nhìn muốn phát cười.

Mặt mũi Tần Duyệt đầy sự vui vẻ, ánh mắt nhìn Trần Thương rất tình cảm:

- Anh có thể dạy cho tôi một chút diễn xuất không? Làm sao có thể diễn như thế được?

Trần Thương cười nói:

- Có thể chứ! Buổi tối em phải đến phòng của anh, anh sẽ dạy cho em

Sau khi nói xong, Trần Thương đứng dậy đi tới phòng vệ sinh.

Tần Duyệt vui vẻ ngồi ở một bên nghĩ ngơi, vào lúc này, cô diễn viên mới vào nghề lúc nảy đột nhiên thân mật vui vẻ đi đến bênh cạnh Tần Duyệt, vừa ngồi xuống nói:

- Khi ra ngoài cô phải thật cẩn thận, phải bảo vệ tốt bản thân của mình

Tần Duyệt lập tức sững sờ: ?

Cô gái thấy Tần Duyệt quay người nhìn chính mình, giống như là có chút gì đó không hiểu, có chút cảm kích

Lập tức, cô gái ấy giống như bị khích lệ, nghiêm túc nói ra:

- Kỹ xảo của anh ấy trông rất bình thường, mà còn bảo cô đi đến phòng anh vào buổi tối, rõ ràng có ý nghĩ xấu với cô

Chương 1299: Người Ta Cố Gắng Mấy Đời Người, Dựa Vào Cái Gì Bị Anh Học Hành Gian Khổ Mười Năm Vượt Qua! (Phần Hai)

Tần Duyệt lập tức trợn tròn mắt, cuối cùng cô muốn nói cái gì?

Cố gái ấy tiếp tục nói ra:

- Tôi đã diễn qua mấy bộ phim rồi, đúng, tôi thấy biểu hiện của cô, cảm thấy cô rất có tài năng diễn xuất.

- Vừa rồi, lúc hai người quay phim, cần phải nhập tâm thêm vào trong đó, lúc đối mặt, nhất định phải...

Cô diễn viên trẻ nghiêm túc giới thiệu một phen, nói với Tần Duyệt ra:

- Nếu như cô thích diễn xuất làm diễn viên như vây, tôi có thể dạy cho cô, đây là card visit của tôi, nếu cô muốn cho thể liên lạc với tôi qua số điện thoại trên đây.

Tần Duyệt quay người thấy cô diễn viên trẻ, cười nói:

- Cám ơn cô rất nhiều, thế nhưng tôi không cần.

Cô ấy cũng không nhụt chí, ngược lại còn cười, ngồi ở bên cạnh:

- Diễn viên là công việc cả đời, dốc lòng nghiên cứu vai diễn, tôi có vài cuốn sách, có thể tặng cho cô...

Tần Duyệt đột nhiên nói ra:

- Ta không phải diễn viên nha

Cô gái lập tức sửng sốt.

Hình như có chút không đúng

Vào lúc này, Trần Thương đi ra, nói với Tần Duyệt ra:

- Tần Duyêt, em muốn diễn kịch không?

Tần Duyệt gật đầu:

- Muốn nha

Cô gái sững sờ, lập tức nhìn lấy Tần Duyệt, trừng to mắt: Cô gái này xinh đẹp như vậy... mà còn thay đổi nhanh như thế

Mới vừa rồi Tần Duyệt còn nói là không muốn

Mà còn

Người thanh niên này chính là một diễn viên trẻ, diễn xuất còn quá kém

Cô gái này, quá nông cạn.

Cô ấy không phục nhìn thoáng qua Trần Thương.

Trần Thương cười nói ra:

- Tần Duyệt hãy nhìn xem anh đưa ai tới cho em này

Đang lúc nói chuyện, một người nam thanh niên cách ăn mặc bình thường cười đi tới.

- Em có biết là ai không? Hoàng Bột, thần tượng của em đấy

Tần Duyệt vui vẻ nhảy dựng lên:

- Hoàng Bột

Trần Thương gật đầu:

- Vừa rồi lúc anh đi WC trùng hợp gặp Hoàng Bột trong đấy, cho nên đã rủ anh ấy tới, không phải em nói là muốn diễn chuyên nghiệp một chút à? Đây chính là một diễn viên chuyên nghiệp

Hoàng Bột cười cười, rõ ràng là quá quen thuộc Trần Thương.

Nhìn lấy Tần Duyệt:

- Không sao đâu, lát nữa tôi sẽ cho hai người tham khảo một chút.

Cô diễn viên trẻ nhìn thấy một màn này, lập tức sợ ngây người

Cái này... Đây là một phú nhị đại à?

Họ lại có thể biết được anh Hoàng Bột

Mà Tề Sâm gần đó đột nhiên ôm máy móc chạy tới:

- Giáo sư Trần, Tần Duyệt, hai người xem một chút, hài lòng hay không, không hài lòng, chúng ta chụp lại, nếu như hài lòng, chúng ta sẽ thay đổi phong cách khác, chúng ta chụp phong tình dị vực đi.

- Chào anh Hoàng, anh cũng ở đây à?

Hoàng Bột cười nói:

- Vừa rồi đi ngang qua, tới xem một chút, mọi người đây là... Quay phim?

Trần Thương lắc đầu:

- Không, chúng tôi kết hôn, định đi chụp ảnh cưới, sau đó tổng giám đốc Tề biết được, nhất định phải thuê ekip chụp ảnh chuyên nghiệp như thế này cho chúng tôi, quá ngượng ngùng

Hoàng Bột nghe xong, lập tức vỗ tay một cái:

- Phía trước có giáo đường, đúng rồi, tôi nhìn thấy Hồ Ca, Bành Vu Yến cũng ở đây nha! Còn có bọn người Tôn Hồng Lôi cũng ở đây, để tôi gọi điện thoại cho họ, gọi bọn họ chạy tới đóng vai phụ rể cho hai người

Tề Sâm nghe xong, lập tức vỗ tay:

- Còn sân bãi, đổi sân bãi! Đi theo anh Hoàng và giáo sư Trần đây

Trong lúc nói chuyện, một đoàn người vội vàng công việc lu bù lên.

Sau khi nhìn thấy mọi người đi ra xa, cô diễn viên lúc nảy giận đỏ mặt đỏ mắt

Hai tay nắm chặt lại, trong lòng có rất nhiều đều không cam lòng

Người đại diện ở bên cạnh thấy vậy thì nhịn không được nói ra:

- Nhị đại rất giỏi à, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chờ tôi nằm gai nếm mật mười năm, nhất định cũng có thể đứng ở cấp cao nhất

Người đại diện nhìn cô diễn viên, nhịn không được thở dài, lắc đầu.

- Aizz...

Nhưng trong lòng cô cũng có một câu không nói ra.

Cô sợ quá đả kích người

Dù sao…

Người ta mấy đời người cố gắng hơn mấy chục năm, dựa vào cái gì bị cô nằm gai nếm mật mười năm vượt qua?

Cô cho rằng tổ tông người ta không có nằm gai nếm mật à?

Sáng ngày thứ hai đầu tuần, Trần Thương đi đến bệnh viện với một tâm thế vui vẻ thoải mái

Trần Thương đang trong tâm thế chờ mong bộ ảnh mà bọn họ chụp vào hôm qua.

Dù sao cũng có rất nhiều minh tinh làm phù dâu, phù rể cho bọn họ thì còn gì bằng.

Khẳng định người khác không biết

Thế nhưng Trần Thương biết rõ.

Nếu như không giữ vững tâm thế, chuyên nghiệp một tí, rất dễ bị các minh tinh vai phụ này đoạt vai chính của mình

Trần Thương chỉ cần mổ nhân khí tràng cũng là được.

Tần Duyệt hài lòng, tự nhiên Trần Thương cũng vui vẻ.

Thứ hai đầu tuần vui vẻ công việc cũng sẽ tốt đẹp theo.

Trần Thương vừa đến bênh viện đã nhìn thấy Trương Viễn ôm vài cuốn sách thật dày đi đến, đầu tóc bù xù.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Cuối tuần bác sĩ Trương đã làm gì mà đầu tóc mặt mày cứ giống như từ trong lò gạch đi ra thế?

Trương Viễn thở dài:

- Aiz, viện phó Cao kiểm tra

- Aiz, viện phó Cáo muốn kiểm tra, thế nhưng đống sách này tôi xem đã không hiểu rồi, tôi đang sầu chết đi được.

Trương Viễn bất đắc dĩ thở dài

Sau khi Trần Thương nghe thấy câu nói này, luôn cảm thấy là lạ, giống như... Có cái linh cảm gì đó không tốt lành cho lắm.

Bên này, Mã Nguyệt Huy cắn một cái bánh quẩy đi đến.

Từ sau khi Dương Khiết không cung cấp sữa, Mã Nguyệt Huy bởi vì muốn tiết kiệm chi tiêu nên đã đổi bánh mì sữa bò thành bánh quẩy sữa đậu nành để tiết kiệm.

Cứ như vậy, dự toán sẽ có thể không thay đổi

Mà còn, dựa theo tỉ lệ cân đối dinh dưỡng, ăn nhiều dầu mỡ sẽ dễ hấp thụ vào cơ thể làm tăng thêm nhiệt lượng, có thể duy trì dinh dưỡng cho một ngày bình thường

Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy đột nhiên cảm thấy mình mấy năm y học không có phí công, cũng có thể sử dụng

Ít nhất cũng có thể sự dụng vào trong lâm sàng.

Sau khi Mã Nguyệt Huy nghe thấy lời nói của Trương Viễn, đột nhiên sửng sốt một chút, tò mò nhìn Trần Thương:

- Trần Thương, anh... Có phải là cũng phải kiểm tra trung cấp?

Một câu lập tức đánh thức Trần Thương

Đúng thế

Năm nay tôi phải đến kiểm tra trung cấp chứ

Trần Thương biến sắc, suýt chút nữa quên mình cần phải báo danh kiểm tra tháng một.

Không thể nào nói là không qua được, mỗi lần kiểm tra rất tốn nhiều chi phí, lúc ấy in tài liệu cũng tốn rất nhiều tiền, cái này lại tốn nhiều thời gian, nếu không qua thì thật là xấu hổ

Trần Thương vội vàng cầm lấy điện thoại bắt đầu tìm kiếm

Thấy Trần Thương như thế này, đột nhiên Mã Nguyệt Huy cười vui vẻ.

Hôm nay sẽ là ngày cai sữa mà Mã Nguyệt Huy cảm thấy vui vẻ đến như vậy

Trương Viễn cũng tò mò nên nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Nha! Đúng thế, Trần Thương anh cũng cần phải kiểm tra trung cấp đó

Kiểm tra cái này không giống với lâm sàng.

Kiểm tra trung cấp cũng chính là bác sĩ nội trú kiểm tra sát hạch chủ trị y.

Chủ yếu chia thành bốn mục kiểm tra khác nhau:

Thứ nhất là kiến thức căn bản.

Thứ hai là kiến thức chuyên nghiệp tương quan.

Thứ ba là kiến thức chuyên nghiệp.

Cuối cùng là năng lực chuyên nghiệp thực tiễn.

Chương 1300: Tôi! Bác Sĩ Nội Trú Đứng Đầu

Làm bài kiểm tra này không giống như lúc cứu người.

Nói ngươi sai, ngươi chính là sai

Dù sao đáp án là chết

Trong lòng Trần Thương thật sự hơi lo lắng bất an.

Cái kiểm tra này nếu như mình gãy trên kiểm tra trung cấp, thì mình cũng sẽ nổi danh

Đường đường là hội trưởng hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới, thế nhưng lúc kiểm tra trung cấp lại thất bại?

Cái này nói ra, người khác nghi ngờ khẳng định không phải bài kiểm tra của Trần Thương, mà là... Có phải giám khảo ra đề sai hay phạm sai lầm khi chấm bài hay không.

Không sai

Trần Thương nhịn không được thở dài, vội vàng lục soát.

Cái này vừa lục soát

Lập tức bị dọa khẽ run rẩy.

- Ngày 6/6 kiểm tra đối thoại với người máy! Mà năm nay lại tăng thêm một mục kiểm tra phỏng vấn! Nên ngày 7/6 mới kiểm tra

Trần Thương vội vàng hỏi Mã Nguyệt Huy đứng bên cạnh:

- Hôm nay là ngày mấy rồi?

Mã Nguyệt Huy ha ha ha cười đến gập cả người

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn thoáng qua ngày tháng

Ngày 1/6

Nha

Còn may

Còn may

Hù chết tôi rồi.

Phi phi phi

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, hôm nay là còn một tuần lễ nữa, hù chết tôi rồi.

Mã Nguyệt Huy cười ha hả nhìn Trần Thương:

- Tôi cho bác sĩ Trần biết một bí mật, bác sĩ Trần chính là người cuối cùng của khoa chúng ta kiểm tra bác sĩ trung cấp

- Có nhìn thấy không? Người ta bác sĩ Trương cũng đã là phó cao

Trần Thương quay người sang nhìn Mã Nguyệt Huy thô lỗ kia, bất đắc dĩ thở dài, đây chính là bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô.

Thạc sĩ cất bước, trẻ tuổi đều là tiến sĩ.

Kiểm tra trung cấp, bình thường mà nói là tốt nghiệp khoa chính quy tham gia công tác bốn năm trở lên.

Tốt nghiệp thạc sĩ hai năm

Tốt nghiệp tiến sĩ hai năm đều có thể trở thành phó chủ nhiệm.

Ở Trung Quốc, các chức danh của bác sĩ được phân cách kiểm tra là thống nhất toàn quốc, thế nhưng lại dựa theo thời gian để phân chia. Vì vậy, cho dù kỹ năng của Trần Thương vượt mặt rất nhiều người hay bất phàm đi nữa, nếu muốn trở thành một chủ nhiệm thì nhất định phải đủ thời gian tham gia kiểm tra, đủ thâm niên trong ngành y.

Nhưng trở thành chủ nhiệm cũng có thể từ từ, bởi vì chuyện này không giống với phẫu thuật

Chuyện này có ý nghĩa là Trần Thương đã nắm vững kiến thức, thông hiểu về quá trình phẫu thuật, thì có thể phẫu thuật hoàn toàn độc lập.

Thế nhưng chuyện chính là, sau đó không cần Mã thô lỗ ký tên nữa.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định, nhất định phải thông qua kiểm tra lần này.

Mã Nguyệt Huy vừa cười vừa nhìn lấy Trần Thương, nhịn không được nói ra:

- Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, người anh em của tôi, ngày lễ vui vẻ

- Nếu như không vượt qua kiểm chủ trị y sĩ lần này, vĩnh viễn sẽ nằm ở bên trong đội ngũ bác sĩ nhi đồng, cố gắng tiếp tục, người anh em

Vào lúc giao ban buổi sáng, lúc này Trần Thương hơi mất hồn mất vía, ngồi ở một góc suy nghĩ có thể mượn sách của ai để tham khảo.

Bất chợt Dư Dũng Cương nhìn thấy bộ dạng như thế này của Trần Thương, chợt hỏi:

- Trần Thương, anh sao thế? Trong người có chỗ nào không thoải mái à?

Trần Thương gật đầu, tâm trạng không thoải mái một chút.

Mã Nguyệt Huy nói tiếp:

- Cuối tuần này, Trần Thương tham gia cuộc kiểm tra trung cấp chủ trị y.

Lão Mã cười giấu tiện, Dư Dũng Cương sửng sốt một chút.

- Kiểm tra trung cấp? Đó là cái gì?

Đột nhiên, Dư Dũng Cương mới nghĩ đến cái này, Trần Thương là đến bồi dưỡng bác sĩ nội trú

Lập tức vỗ trán một cái

Lúc này không chỉ có mình Trần Thương, tất cả bác sĩ y tá, các tiểu tổ trưởng và với thành viên trong tổ, từng chủ nhiệm, phó chủ nhiệm, chủ trị tư lớn tuổi, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương. Kiểm tra trung cấp này chỉ là chuyện nhỏ với bác sĩ nội trú.

Mọi người đều hơi sửng sốt

Sau đó chợt bừng tỉnh lại, giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Trần Thương.

Cho tới nay, mọi người đều bị thực lực Trần Thương che mờ mắt.

Coi nhẹ Trần Thương chẳng qua chỉ là một bác sĩ nội trú nho nhỏ.

Dù sao, họ chưa gặp qua y bác sĩ nội trú cường đại như vậy?

Thế nhưng sự thực bày ở trước mặt

Trần Thương chính là thủ khoa của bác sĩ nội trú

Thế nhưng.

Bọn họ tin tưởng, cái danh hiệu này sẽ không duy trì bao lâu.

Không cần đến mấy ngày.

Trần Thương sẽ thành công thăng cấp

Trở thành thủ khoa chủ trị y.

Dư Dũng Cương khụ khụ một tiếng, cố nén không cười lên tiếng, nhẹ gật đầu cổ vũ một phen:

- Tôi tin anh sẽ làm được, cố lên

Sau khi nói xong, Dư Dũng Cương nói:

- Tan họp.

Mới vừa đi ra được nửa bước, đột nhiên vòng trở lại, đối mặt mọi người nói ra:

- Cái này... Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, chúng ta cùng chúc mừng cho phòng ban của chúng ta cuối cùng cũng có bác sĩ nội trú, ngày quốc tế thiếu nhi vui vẻ

Sau khi nói xong, Dư Dũng Cương không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Đã rất lâu tôi không nhìn thấy bác sĩ nội trú? Nếu không phải có Trần Thương, tôi đã quên phòng ban chúng ta còn có bác sĩ nội trú

Mặt Trần Thương đỏ lên

Trong lòng không phục

Bác sĩ nội trú thì sao?

Tôi là thủ khoa của bác sĩ nội trú.

Không phải ngày quốc tế thiếu nhi thôi à.

Dư Dũng Cương tiếp tục nói ra:

- Cái này... Tất cả mọi người là trưởng bối tiền bối, khoảng thời gian này khổ cực một chút, dành chút thời gian ôn tập cho bác sĩ Trần, nếu như không thông qua được kiểm tra, cái này xấu hổ cỡ nào?

Mọi người cũng nhịn không được nữa, lập tức cười lớn

…

…

Trung tâm cấp cứu tuyệt đối sẽ không bởi vì kiểm tra mà bệnh nhân giảm bớt.

Người bệnh càng sẽ không bởi vì Trần Thương kiểm tra, mà trì hoãn sinh bệnh.

Bác sĩ nội trú Trần Thương hai ngày này thật bận rộn nhiều việc, mỗi ngày phải tìm đề, đọc sách

Kiểm tra không giống với phẫu thuật

Lúc này, Trần Thương có chút bối rối và lo lắng, vì sao lúc này nhìn vào những lựa chọn đáp án sai không biểu hiện màu đỏ chứ?

Xoát đề là thú vị.

Nhất định là như vậy

Trong lòng Trần Thương tự nói rằng có hàng trăm bài tập, hàng trăm đáp án thế này, thế nhưng không hiểu tại sao đại não lại không ghi nhớ làm bài một cách vui vẻ chứ.

Nhưng cũng không phải không có chỗ nào xấu.

Toàn bộ bên trong khoa cấp cứu tất cả mọi người đều là giáo sư.

Thỉnh thoảng có một chút lão sư vênh váo đắc ý tới chỉ điểm giang sơn.

- Giáo sư Trần, cái đề như thế này mà giáo sư cũng không biết à?

- Giáo sư Trần, cái đề này hết sức đơn giản mà.

- Giáo sư Trần, aiz... Lúc ấy tôi kiểm tra chủ trị... Nha! Thật xin lỗi, tôi quên, tôi là tiến sĩ, tôi không có kiểm tra trung cấp! Thật ao ước được như anh, có thể sinh hoạt với muôn màu muôn vẻ như thế! Đời người chính là cần thể hiện

- Giáo sư Trần, lúc trước khi tôi tham gia kiểm tra chủ trị không có ôn tập, tối hôm trước tôi chỉ xem lại câu hỏi trong một đêm, ngày hôm sau kiểm tra tổng thành tích bốn môn mà tôi đạt được chỉ có 460 điểm, nghe nói khi đó có người max điểm nữa đấy.

Trần Thương nghiến răng nghiến lợi, đối với những người này, Trần Thương đã quyết định chủ ý của mình, sau khi kết thúc kiểm tra, chờ đến khi mình trở lại phẫu thuật, những người này đều phải trả giá, phải viết bệnh án ca bệnh một tháng

Chương 1301: Các Chị Y Tá Thật Ấm Áp Đáng Yêu

Trần Thương muốn giao tất cả công việc của y tá đặc cấp cho họ, một ngày viết năm phần bệnh án, ghi chép lại quá trình mắc bệnh của người bệnh cho họ làm

Nhận vào kiểm tra lâm sàng của người bệnh dựa theo bệnh tình chia thành: Y tá đặc cấp, y tá cấp một, y tá cấp hai.

Y tá cấp hai là tình huống của người bệnh vô cùng ổn định, trên cơ bản ba ngày cần phải ghi chép lại một lần quá trình mắc bệnh.

Mà y tá cấp một thì cần phải quan sát đúng giờ, thay đổi y lệnh và phương án, vì vậy cần phải ghi chép mỗi ngày một lần quá trình mắc bệnh của người bệnh.

Thế nhưng y tá đặc cấp, mỗi người mỗi khác không giống nhau

Đây là lúc nào cũng có thể sẽ thay đổi phương án, tình huống người bệnh thường xuyên không ổn định, trên cơ bản cứ mỗi lần kiểm tra phòng đều cần phải sữa chữa y lệnh một lần, thế là một lần nữa cần phải ghi chép lại quá trình mắc bệnh của người bệnh

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy than thở đi vào phòng bệnh, đi đến ngồi bệnh cạnh Trần Thương, thở dài với Trần Thương

- Aiz...

Trần Thương thờ ơ

Đối với dạng người như Mã Nguyệt Huy trước đè xuống sau nâng lên. Trần Thương đã sớm biết nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, cách xử lý tốt nhất với Mã Nguyệt Huy là mặc kệ

Mã Nguyệt Huy thấy thế, trong lòng không vui.

Tại sao lại như vậy?

Một chút cảm giác thoải mái cũng không có.

Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy tiếp tục thở dài, lần này âm thanh càng lớn, sức thở càng mạnh, làm cho bầu không khí càng bi thương, càng trầm xuống, như vậy mọi người càng chú ý nhiều vào anh.

Tiếng thở dài này cực kỳ giống trước đây khi bị vợ bỏ chẳng thèm ngó tới càng làm cho nản lòng thoái chí, trước kia mình cũng là một nam thanh niên, khi lần đầu tiên làm qua loa mới tuyệt vọng như vậy.

Thế nhưng, Trần Thương lại không ngó ngàng chú ý tới Mã Nguyệt Huy

Nhưng vẫn có người phụ họa

Chủ nhiệm Hầu của tổ 2 đi đến:

- Ủa, giáo sư Mã, anh sao thế? Có chuyện gì không vui à?

Mã Nguyệt Huy thấy vai phụ tới, lập tức tinh thần tỉnh táo

- Vốn cho rằng cuối tuần này có thể nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại cần phải làm thêm việc

Chủ nhiệm Hầu nghe thấy vậy, cũng là chỉ biết đầu:

- Aiz, ai nói không phải chứ, người quá ưu tú cũng không tốt.

- Cuối tuần này tôi định dành thời gian đi chơi với vợ con mình, thế nhưng kết quả thông báo lâm thời muốn tôi đi tham gia kiểm tra trung cấp chủ trị y, tôi nói là tôi không muốn đi, nhưng họ cứ nhất quyết yêu cầu tôi phải đi

- Nói tôi đi tỉnh Hà Bắc làm ban giám khảo chủ trị y, thật sự là tôi rất bất đắc dĩ

Lúc nói chuyện, mặc dù là chủ nhiệm Hầu đã đáp lại lời Mã Nguyêt Huy, thế nhưng lại nhìn chằm chằm vào Trần Thương, điều này làm cho tim của Trần Thương càng lúc càng đập nhanh, huyết áp tăng lên, Adrenalin bài tiết không ổn định, Dopamine trong cơ thể tăng nhanh bất thường, lúc này thần kình cảm thấy hơi cảm vặt, trên cổ... Tĩnh mạch cổ rõ ràng to lên, tĩnh mạch trào ngược dương tính

Chủ nhiệm Hầu vỗ vai Trần Thương:

- Aizz, giáo sư Trần, đáng tiếc anh không kiểm tra ở tỉnh Hà Bắc, bằng không tôi đã có thể nói giúp anh với bọn họ, giúp giáo sư Trần đạt cái tiêu chuẩn là không có vấn đề

Nói xong, chủ nhiệm Hầu bất đắc dĩ lo lắng cho Trần Thương rời đi

Mã Nguyệt Huy nghe xong thì biến sắc:

- Khoan... chờ một chút, tôi còn chưa nói chuyện của tôi xong mà! Tôi còn kể cho chủ nhiệm Hầu một chút, anh qua đây, nghe tôi nói

Chủ nhiệm Hầu mặc kệ

Mã Nguyệt Huy lập tức trợn tròn mắt.

Con mẹ nó...

Đã nói là chủ nhiệm Hầu là vai phụ mà?

Sao tôi lại là người trở thành vai phụ chứ?

Tôi không giả làm vai phụ minh họa cho anh đâu

Anh có thể để cho tôi đóng tròn vai được không?

Thật là tức chết mà.

Thế nhưng, chủ nhiệm Hầu đương nhiên sẽ không mắc lừa, vui vẻ rời đi.

Mã Nguyệt Huy đã đóng giả thất bại, hơi thất vọng, sau đó vội vàng vuốt ngực, tự an ủi mình:

- Tôi không được tức giận, tôi không khó chịu, tôi phải rất vui vẻ... Đừng sinh khối u

Trần Thương thấy dáng vẻ này của Mã Nguyệt Huy, bất đắc dĩ đau lòng.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Áp lực trong lòng Trần Thương rất lớn, Trần Thương cảm thấy người ở đây đều là 985, từng người cấp độ 211.

(* DG: Mình không hiểu mấy số này lắm)

Kiểm tra trung cấp không phải dựa theo đạt tiêu chuẩn à?

Mà là dựa theo kém mấy phần max điểm?

Này không phải là con người?

Mấy ngày nay, các y tá trong khoa cũng biết giáo sư Trần sắp phải kiểm tra, từng cái thì đều rất hiểu chuyện.

- Giáo sư Trần, đây là bữa cơm trưa tôi làm cho anh, rau củ, thịt cá đều tươi xanh, có thể hỗ trợ tăng cường trí nhớ

Y tá Trình Di buổi trưa thay ca, sau đó đưa tới cho Trần Thương một phần bữa ăn.

- Giáo sư Trần, những ngày này anh phải lao công tổn sức quá nhiều, vận động trí não, giáo sư phải học tập thật tốt nha! Đúng rồi, để tôi pha cho anh một chút cà phê để tỉnh táo lên một chút, đây là cà phê chồn mà chồng của tôi đã mua cho tôi, anh dùng thử đi

- Giáo sư Trần, anh học tập quá cực khổ, để chồng của tôi chế tạo ra một công cụ gian lận công nghệ cao giúp giáo sư Trần, có được không?

- Giáo sư Trần, thời tiết nóng như vậy, phòng trưc ban của y tá chúng tôi đều có máy điều hòa, chúng ta đi đến chỗ đó nghĩ ngơi đi

...

Y tá Trình Di đã làm cho Trần Thương một lần nữa ý thức được, thế gian này có chân tình, thế gian này có chân ái

Rốt cuộc Trần Thương cũng biết vì sao bên trong phòng ban cần phải có y tá

Đây tuyệt đối là bởi vì Thượng Đế biết rõ bác sĩ quá cực khổ, nên cố ý phái các y tá đáng yêu xinh đẹp xuống phối hợp làm việc và quan tâm chăm sóc bác sĩ.

Trần Thương học tập là rất khô khan, học tập trong hoàn cảnh này thật là ấm áp

Đương nhiên, Trần Thương bởi vì muốn thành công tiêu diệt một đám Trang Tất Phàm trong khoa này, nên anh đã quyết định phải thi điểm thật cao.

- Tôi là Dư chủ nhiệm của Ngoại khoa lồng ngực, giáo sư Trần có rảnh không? Có một người bệnh bên khoa chúng tôi rất đặc biệt, muốn nhờ giáo sư Trần đến hội chẩn một chút cho người bệnh.

Dư Dũng Cương nhìn thấy Trần Thương cố gắng học tập, vui mừng gật đầu:

- Trần Thương bề bồn rất nhiều việc, có lẽ trong tuần này không có thời gian.

Đối phương lập tức sửng sốt một chút:

- Có ý gì? Giáo sư Trần thực hiện thành công đại phẫu chỉ trong một lần?

Dư Dũng Cương trầm ngâm một lát:

- Giáo sư Trần sắp tham gia kiểm tra trung cấp

Đối phương rõ ràng sững sờ:

- Giáo sư Trần muốn đi làm giám khảo à?

Dư Dũng Cương lắc đầu:

- Không, giáo sư Trần muốn đi tham gia kiểm tra chủ trị y.

Đối phương lập tức sửng sốt

Thật lâu mới nói:

- À... giáo sư Trần vẫn là một chủ trị y mà

Dư Dũng Cương cười ha ha

Thiên hạ này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được

Giáo sư Trần là một bác sĩ nội trú, chuyện này rất nhanh đã truyền đi khắp toàn bộ trung tâm Cấp cứu.

Toàn bệnh viện cũng bắt đầu bàn tán say sưa về việc này…

Trần Thương đi chỗ nào thì người khác đều cười chào hỏi:

- Giáo sư Trần cố gắng lên, chủ trị y khẳng định không thành vấn đề

- Đúng đấy, giáo sư Trần có thể dễ dàng vượt qua

Trần Thương đỏ mặt bất đắc dĩ.

Tôi là bác sĩ nội trú tôi kiêu ngạo à?

Tôi bành trướng à?

Mọi người... Mọi người thật là…

Thôi! Thôi

Chương 1302: Các Anh Em, Có Một Đợt Lang Băm Đến Đó, Bóp Nát Họ

Chớp mắt ngày thứ bảy cũng đã sắp đến.

Vào ngày thứ sáu, Trần Thương vội vàng chạy về An Dương để thứ bảy tiến hành thi viết.

Sau khi trở về, Trần Thương quyết định ở lại khách sạn, dù sao nếu như lúc ấy thuê phòng ở thì rất tốn kém, Trần Thương thuê rồi lại đi liên tục, mặc dù tiền nhà một tháng chỉ tốn khoảng một ngàn nguyên, thế nhưng để không cũng rất lãng phí.

Hơn thế, phòng ở của Trần Thương cũng đang tu sửa, khoảng thời gian này cần phải trang trí thay thế một chút, đoán cũng cũng một hai tháng mới sửa xong.

Quản lý vẫn luôn liên lạc với Trần Thương, thỉnh thoảng còn gửi ảnh chụp qua.

Trở về An Dương, Trần Thương đã cảm thấy giống như mình trở về ngôi nhà thứ hai của mình.

Không khí trong lành, vô cùng quen thuộc với Trần Thương, so với cái khói sương mờ nhân ảnh ở thủ đô thì không hiện đại bằng, thế nhưng nó gần gũi, trong lành hơn rất nhiều.

Không khí có thể làm cho việc hô hấp tiến vào trong phổi ngẫu nhiên còn có thể đưa tới tắc nghẽn phổi mãn tính làm cho người bệnh ho khan vài tiếng.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, tìm một cái khách sạn để ở lại, địa chỉ học viện kỹ thuật máy tính ở Tân Hoa, Trần Thương lại không có lái xe trở về, nếu đón xe tới đó cũng mất khoảng 50 nguyên tiền, khoảng cách cũng không gần, 9 giờ bắt đầu kiểm tra, Trần Thương cần xuất phát trước một giờ.

Trần Thương cần làm quen một chút địa hình nơi đây, nhìn xung quanh có cái gì quen thuộc hay có người nào không, nói không chừng có thể giao lưu trao đổi.

Tâm trạng hiện tại của Trần Thương hơi bối rối, bởi vì chính Trần Thương chỉ có cái hệ thống phẫu thuật, không có một cái hệ thống học bá nào ở nơi đây cả?

Ngày thứ nhất kiểm tra liên tục cả ngày.

Bốn môn trong khóa

Bác tài xế lái xe taxi là người bản địa nơi đây, nhìn thấy Trần Thương ngồi trên xe xem tài liệu, hỏi Trần Thương:

- Cậu thanh niên trẻ này, đến đây để kiểm tra à?

Trần Thương xấu hổ cười nói:

- Dạ đúng vậy, bây giờ cháu còn phải ôm một đống tài liệu này để kiểm tra, rất lo lắng.

Bác xế lái taxi cười ha ha một tiếng:

- Hồi đó tôi còn đi học không như thế này, lúc kiểm tra đều là cầu trời khẩn phật để qua

Trần Thương nghe xong, gặp phải người bạn đồng hành, cảm thấy nói không chừng có thể tìm được một chút cổ vũ từ bác tài, bất đắc dĩ nói:

- Hiệu quả cũng không tệ lắm phải không?

Bác tài xê cười ha ha một tiếng:

- Hiệu quả? Còn có thể, mỗi lần bị cha tôi đánh, đánh thì đánh, đánh quen thuộc, sau đó học không nổi nữa nên đi lái xe taxi, thế mà cũng được là 20 năm

- Cậu thanh niên này, cậu làm nghề gì? Kiểm tra cái gì ở đây?

Trần Thương gật đầu:

- Cháu là bác sĩ, cháu đến đây chính là để kiểm tra trung cấp, cũng chính là chủ trị, cái này thứ cần học cũng thật nhiều, ai u

Trần Thương chưa kịp nói xong, cái bác tài này đã phanh gấp suýt nữa là đã đập đầu

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Bác tài...

Bác tài xế lái taxi trừng mắt hổ một cái:

- Ai là bác tài của cậu? Xuống xe

Trần Thương lấy bản đồ so ra một chút:

- Bây giờ vẫn chưa đến mà?

Tài xế gật đầu:

- Xe hỏng, tôi đi xem một chút, cậu hãy đi xuống trước.

Trần Thương ồ một tiếng, gật đầu đi xuống.

Vừa đi xuống, tài xế đã bật chìa khóa lái xe đi, sau đó chạy được một khoảng cách, thò đầu ra tức miệng mắng to:

- Một người như cậu mà còn kiểm tra chủ trị y, phi! Tạm thời ôm chân phật vậy mà muốn làm bác sĩ

- Các cậu là bác sĩ, phải học tập thật tốt, ngày bình thường thì phải bỏ công sức, cậu cho rằng cậu là đồ tể à?

- Ngày hôm nay tôi chính là trừ hại cho dân, may mắn để tôi gặp cậu, chứ lỡ như cho cậu vượt qua kiểm tra, không chừng không ít người không may đâu

- Tiền thì tôi cũng không cần, cậu cũng đừng thi

Nói xong, tài xế cười ha ha một tiếng, hừ lên bài hát:

- Mặt trời sáng sớm, chiếu trên đường...

Tiền?

Muốn tiền làm gì?

Làm việc tốt là vì tiền à?

Để lại Trần Thương đứng tại nơi đó, một mặt mê mang dưới ánh ắng...

Tôi đã làm gì, đọc sách cũng sai à?

Tôi... Tôi...

Trần Thương đứng ở đằng kia, tủi thân muốn khóc.

Tôi đã trêu ghẹo ai?

Tại sao phải đối xử với tôi như thế?

Trần Thương không ngờ là mình lại gặp phải tài xế dở khóc dở cười như thế này.

Thế nhưng, trình độ của tài xế này hiển nhiên là còn chưa đủ, nếu như Trần Thương là tài xê thì sẽ chở Trần Thương đến một cái nơi hoang vu vắng vẻ không có người ở.

Sau đó cho xuống xe rồi chạy bỏ đi

Trần Thương mất hai phút là đón một chiếc xe khác.

Nhưng mà lần này Trần Thương thông minh hơn.

Nếu như tài xế hỏi anh làm gì, Trần Thương sẽ cười cười ha ha, không nói lời nào.

Sau khi xuống xe, Trần Thương mất 8 mao tiền lẻ.

Nói câu:

- Chàng trai trẻ, tôi nói thật với cậu, cậu đến kiểm tra như vậy rõ ràng là lãng phí tiền, 8 mao tiền này tôi cũng không cần, lần sau cậu vẫn phải kiểm tra

- Thế nhưng lần sau, cậu phải học tập thật tốt, lâm trận mới mài gươm như vậy sẽ vô dụng

Nói chuyện xong, chạy xe đi như một làn khói.

Vào lúc này, từ trong loa vang lên một câu.

- Mọi người chú ý, hôm nay các bác sĩ ở nhiều bệnh viện khác nhau đến đây kiểm tra trung cấp, cũng chính là lên cấp y sĩ trưởng, khi lên xe, mọi người phải lưu ý một chút, nếu như đi học viện máy tính Tân Hoa, chính mình suy nghĩ một chút trình độ của đối phương như thế nào, thành tích tốt thì chở qua, đây chính là bác sĩ giỏi, không chỉ phải đúng giờ, mà còn có thể miễn phí, chút tiền này cũng không quan trọng

- Dù sao người ta lợi hại, sau này trợ giúp chính là nhân dân An Dương chúng ta, đều là bác sĩ giỏi

- Nếu như gặp phải bác sĩ đi thi với tâm lý may mắn thì, tuyệt đối đừng đưa đến, nếu đưa đi chính là tai họa quốc gia! Mẹ nó vừa tôi gặp phải một cậu nhóc, dáng dấp cũng đẹp trai, thế nhưng không ngờ lại là một bao cỏ! Muốn tạm thời ôm chân phật, trên người còn mang theo rau xào

- Mẹ nó, lúc ấy tôi đã tức giận, trực tiếp thả cậu ta xuống dọc đường

Sau đó Trần Thương nghe thấy, nhìn chằm chằm tài xế đang lái xe.

Đột nhiên, tài xê thân mật cười một tiếng:

- Cái này... Tiểu huynh đệ, tôi chở sai chỗ, mau lên xe, tôi đưa cậu đi, chớ tới trễ

Trần Thương xoay người bỏ chạy

Bây giờ, đi kiểm tra mà cũng khó khăn như thế à?

Quá nguy hiểm

Mà tài xế thì tức giận xuống xe, bực mình nói:

- Mẹ nó, hôm nay mình đã làm một chuyện xấu, xong con bê

Tức giận đến hắn chỉ về phía Trần Thương hô to:

- Cậu đừng để tôi gặp lại! Cẩn thận... Cẩn thận tôi tặng cậu cờ thưởng

- Móa, tôi còn tiết kiệm cho cậu tám mao tiền nữa chứ

Trong khi bác tài xế đang hùng hổ mắng chửi.

Trần Thương đã vội vàng chạy vào, sợ bị anh ta nhìn thấy rõ ràng mặt.

Trong sân trường đã tới không ít người, thế nhưng rõ ràng trường thi còn chưa mở cửa, mọi người tốp năm tốp ba tụ tập với nhau, cười nói.

Trần Thương một mặt mờ mịt, đã chuẩn bị xong rồi à?

Một chút không lo lắng à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, tìm một góc không người, móc ra thẻ dự thi của mình đeo lên.

Cái này thật không thể trách Trần Thương không ra sức, chỉ có thể nói đề thi quá xảo trá, mà phạm vi còn quá rộng.

Trần Thương có rất nhiều thứ thật sự hiểu không rõ ràng.

Không thể nào đọc thuộc lòng được?

Ngay khi Trần Thương đang ráng học bài thì đột nhiên một người đàn ông đi tới.

Chủ nhiệm Trần, anh cũng tới đây để kiểm tra hả?

Chương 1303: Tôi Chém Gió Nhưng Mấy Người Vẫn Tin Đấy Thôi?

Trần Thương ngẩng đầu, tò mò nhìn thoáng qua

Thì ra là người quen

Nơi này cũng không ít người quen

Không nói Tỉnh Nhị Viện, xung quanh còn có tỉnh Nhân Dân, Đông Đại Nhất viện, vân vân...

Mọi người xung quanh nhìn thấy Trần Thương, cười tủm tỉm đồn dập đi tới chào hỏi

- Chủ nhiệm Trần, anh cũng tới đây để kiểm tra à? Thật sự là trùng hợp

- Đúng vậy, kỳ kiểm tra này đối với chủ nhiệm Trần chắc là dễ như trở bàn tay rồi? Kỳ kiểm tra này là chuyện nhỏ thôi.

- Đúng đấy, giáo sư Trần lợi hại như vậy, còn chép bài, không đúng, còn cố gắng như thế, thật là chúng ta khó vượt qua mà

...

Nhìn mọi người xung quanh khách sáo, Trần Thương dở khóc dở cười

Thôi thôi

Sách không đọc được rồi.

Nhiều người như vậy vây quanh Trần Thương, còn đọc bằng niềm tin à

Trần Thương chỉ có thể cười phụ họa nói:

- Khoảng thời gian này tôi ở bên ngoài bồi dưỡng, mỗi ngày đều rất bận, căn bản là không có thời gian đọc sách, bây giờ tôi cũng rất lo sợ cho kỳ kiểm tra này.

Tin tức Trần Thương tham gia kiểm tra trung cấp rất nhanh chóng được truyền đi khắp nơi.

Người xung quanh dồn dập lại nhìn với ánh mắt tò mò.

Họ tò mò bởi vì Trần Thương rất nổi tiếng trong giới y học và sự ảnh hưởng của Trần Thương đến truyền thông hiện nay, ở Đông Dương, Trần Thương rất nổi tiếng.

Hơn thế nữa, anh đã kết hôn với Tần Duyệt, con gái của viện trưởng Tỉnh Nhị viện, còn trở thành hội trưởng hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới và rất nhiều vinh dự khác.

Được cả danh và lợi là chuyện tốt, sao anh ta có thể bị kỳ thi nho nhỏ này làm khó được?

- Mọi người nói nếu như lần này Trần Thương kiểm tra không vượt qua... chuyện này sẽ thế nào?

- Sao có thể! Chủ nhiệm Trần rất lợi hại, sao có chuyện không qua được?

Mấy câu nói này làm cho mọi người đều sửng sốt.

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương không qua được cái này là có ý gì?

Lúc này, Vương Dũng, La Châu và mấy người khác cũng đi tới, những người này là người mới đến khoa cấp cứu làm việc.

Nói trắng ra, những người này chính là thành viên tổ chức của Trần Thương

Nhìn thấy Trần Thương, sau đó mọi người cười ha ha chạy tới.

- Trần Thương

Vương Dũng và La Châu đi tới gần định ôm Trần Thương một cái.

- Trần Thương, anh cũng ở nơi này sao không đến chào hỏi chúng tôi

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài:

- Không có cách để chào hỏi mọi người, căn bản là không có thời gian đi ra bên ngoài bởi vì phải dành thời gian để ôn tập, sau khi trở về sợ quấy rầy mọi người, nên chỉ có thể làm bé ngoan ôn tập ở khách sạn mà thôi

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, tất cả mọi người bất đắc dĩ bật cười.

Bên cạnh có một nam thanh niên đột nhiên cười nói:

- Không có chuyện gì, chủ nhiệm Trần chủ định không có vấn đề, nếu không được thì nhờ viện trưởng Tần ra mặt! Viện trưởng Tần còn có thể cho Trần Thương không qua à? Điều này thật là không thể nào

Trần Thương nghe thấy câu nói này, luôn cảm thấy hơi không thoải mái...

Tôi là kẻ ăn bám à?

Mà dù tôi có đi chăng nữa... ai cho anh nói như vậy?

Trần Thương nhìn thoáng qua nam thanh niên đó, người đó gật đầu cười, ý vị sâu xa.

Trần Thương lắc đầu, cũng không muốn chấp nhất loại người như vậy.

Quay người lại nói chuyện với mọi người trong đơn vị.

Mọi người của Tỉnh Nhị Viện nhìn thoáng qua nam thanh niên kia, bất đắc dĩ nhíu lông mày, cái người này thật sự hơi quá mức.

Nhìn như nói đùa, thế nhưng... Có quen thuộc gì với nhau đâu?

Mà có thể nói rằng Trần Thương mượn nhờ chức vụ bố vợ làm cầu ván hay dựa hơi gia đình vợ mà có ngày hôm nay.

Sau khi Vương Dũng, La Châu và mọi người nghe thấy hắn nói như vậy, mặt mũi đều biến sắc.

- Sao anh có thể nói như vậy?

Vương Dũng trực tiếp nhìn chằm chằm nam thanh niên đó hỏi.

Nam thanh niên cười nói:

- Tôi chỉ đùa một chút mà thôi, cần gì phải căng như vậy, cần gì phải coi đó là thật

Câu nói này trực tiếp làm cho các vị bác sĩ của Tỉnh Nhị Viện đứng xung quanh hơi tức giận.

Cái này nếu như ở bên ngoài sẽ đánh cho hắn một trận, chắc chắn sẽ rất thoải mái

Mọi người liếc nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Trần Thương.

Trần Thương thấy thế, lập tức trái tim đập mạnh lên, cái này thật có sức hấp dẫn

Nhưng Trần Thương cũng không đồng ý.

Không cần thiết.

Chẳng qua anh chỉ thản nhiên cười nói:

- Anh bạn kia quả là nói không tệ, không để ý cha vợ của tôi đang đứng ở bên kia, nếu như hôm nay không qua khẳng định sẽ đến gõ đầu tôi

- Hôm qua, trước khi kiểm tra, chủ nhiệm Tiêu của Vệ Kiện ủy có gọi điện thoại cho tôi hỏi tôi có thời gian kiểm tra hay không, có muốn chủ nhiệm Tiêu nhờ người đặc cách miễn thi hay không.

La Châu sững sờ:

- Chủ nhiệm Tiêu nào?

Trần Thương mỉm cười:

- Chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương.

Lập tức người xung quanh hít sâu một hơi.

Mẹ nó

Câu nói này ai nói có thể là không có hữu dụng đâu, thế nhưng Tiêu Nhuận Phương này nói tuyệt đối là hữu dụng

Sau khi nam thanh niên nghe xong, biến sắc, hơi âm tình bất định, đứng dậy rời đi, khóe miệng hơi khinh thường nói thầm một tiếng:

- Thôi đi, chúng tôi mới là người không muốn dựa vào đây, tự bản thân tôi có thể qua

Chờ sau khi nam thanh niên kia rời di, Vương Dũng trực tiếp nói:

- Trần Thương, chuyện anh vừa nói là thật hay giả?

Trần Thương nhún vai:

- Tôi chỉ chém gió cho qua chuyện mà thôi! Chủ nhiệm Tiêu đâu có nhàn rỗi để điện thoại để hỏi tôi chuyện này, chính chủ nhiệm còn không biết hôm nay là ngày tôi kiểm tra nữa.

Mọi người ha ha ha cười lớn.

Nhìn thấy dáng vẻ chém gió của Trần Thương, quả thực quá quen thuộc.

Giống như trở về quá khứ.

Vương Dũng bất đắc dĩ nhổ nước bọt một câu:

- Trần Thương, anh đi ra ngoài hơn nữa năm, anh có học cái khác hay không thì tôi không biết, chứ khả năng chém gió của anh đã càng ngày càng cao rồi

Trần Thương nhún vai:

- Mấu chốt là tôi nói như vậy mà mọi người vẫn tin đấy thôi?

Một câu làm tất cả mọi người sửng sốt.

Câu nói này, suy nghĩ tỉ mỉ thì thật sợ

Hoàn toàn chính xác

Mấu chốt là Trần Thương nói những lời này, mọi người vẫn không thể không tin

Bởi vì bản thân Trần Thương đã có năng lực để Tiêu Nhuận Phương nói những lời như vậy

Trong lúc nhất thời, mọi người bất đắc dĩ thở dài.

Vương Dũng thở dài:

- Trần Thương, anh đã thay đổi rồi

- Chém gió một cách lưu loát, để cho tôi có cảm giác chênh vênh, hôm nay sau khi kiểm tra xong, anh phải mời mọi người một bữa

Trần Thương cười nói:

- Không có vấn đề gì, anh hãy đi thông báo cho mọi người trong khoa cùng biết, tối ngày mai chúng ta có một buổi tiệc họp mặt.

Vương Dũng nghe xong, lập tức trả lời một tiếng:

- Tuân lệnh

Nam thanh niên đứng bên kia nghe thấy những lời nói của Trần Thương, lập tức tức giận nghiến răng nghiến môi đến nổi làm cho răng bị chảy máu, nội tiết mất cân đối, tử cung nội mô viêm đều phải đi ra

Trần Thương cười cười, xe tất cả các tài liệu đã học ném vào trong thùng rác.

Trần Thương xem như hiểu rõ.

Hiện tại bây giờ mọi người đều đang dòm ngó coi chừng Trần Thương.

Nếu Trần Thương mang mấy thứ này vào phòng thi thì tuyệt đối sẽ có người tố giác Trần Thương gian lận.

- Hội trưởng hội Ngoại khoa tiêu hóa học Thế giới Trần Thương ở bên trong kỳ kiểm tra trung cấp gian lận, hủy bỏ tư cách kiểm tra

Tin tức này chắc chắn sẽ lan truyền rất nhanh, tuyệt đối là sẽ làm rung động lòng người

Mà mấu chốt nhất là rất nhiều người sẽ vui tay vui mắt.

Có đôi khi, người sợ nổi danh heo sợ mập.

Diêm Vương dễ trêu, thế nhưng tiểu quỷ là một đống đây.

Nếu thật là cùng bọn hắn tức giận, từng người đánh mặt đi qua?

Mình cũng đâu có nhàn rỗi rảnh trứng như vậy

Vào lúc này, cửa lớn phòng học mở ra.

Sau đó, mọi người bên này nói chuyện phiếm một phen với nhau, Trần Thương lớn tiếng khích lệ nói.

- Cố gắng lên

- Nếu như mọi người lần này thi qua chủ trị, năm nay chắc chắn tôi sẽ mời toàn bộ mọi người

Một câu nói của Trần Thương nói làm cho mọi người chuẩn bị tiến vào cửa lớn lập tức đều sửng sốt.

Trọng lượng của câu nói này cũng không bình thường

Thi chủ trị, cũng không chắc chắn anh chính là bác sĩ chủ trị, chỉ có thể nói anh có tư cách là bác sĩ chủ trị

Chỉ có bệnh viện tín nhiệm anh thì mới thật sự là bác sĩ chủ trị.

Thế nhưng sự tín nhiệm này hoàn toàn là do lãnh đạo bệnh viện định đoạt.

Phải biết rằng ở bệnh viện, chủ nhiệm, phó chủ nhiệm, bác sĩ chủ trị đều là số lượng có hạn

Chương 1304: Cổ Họng Khàn Khàn

Giữa bác sĩ điều trị và bác sĩ nội trú khác biệt xa vạn dăm.

Sự khác biệt này không phải là anh có tư cách tham gia điều trị chính hay không, mà là bệnh viện có mời anh làm bác sĩ chính không.

Trở thành bác sĩ chính, về phương diện đãi ngộ mức lương sẽ có sự thay đổi rất lớn.

Cho dù chẳng qua là mỗi ngày anh chỉ viết hồ sơ bệnh án, thế nhưng... anh vẫn kiếm được rất nhiều

Đãi ngộ thật sự được đề cao

Mọi người nghe thấy lời nói của Trần Thương, trực tiếp cười lớn ha ha ha.

- Đậu má, Thương, anh quá lợi hại rồi

- Đại ca Trần uy vũ

- Chủ nhiệm Trần bá khí

....

Từng người trong Tỉnh Nhị Viện lập tức mừng như điên.

Tất cả mọi người đều ao ước được nhìn thấy những người này.

Người thanh niên kia muốn nói Trần Thương nói khoác, nhưng... nghĩ cả nửa ngày cũng không nói được.

Bởi vì chuyện này, Trần Thương thật sự không cần thiết phải khoác lác

Người ta sang năm chính là chủ nhiệm của tòa cao ốc cấp cứu Tỉnh Nhị Viện, chủ nhiệm tám tầng lầu, mời mấy vị bác sĩ chính tới thì có tính là cái gì?

Dựa vào cái gì?

Chính là dựa vào bố vợ người ta vẫn đang còn là viện trưởng của Tỉnh Nhị Viện

Trong lúc nhất thời...

Chanh chua trên cây chanh chua quả, chanh chua dưới cây tôi và cậu...

Chua chua à chua chua

Trần Thương nhìn người đàn ông ở phía xa, mỉm cười, để lộ ra trên dưới mười sáu chiếc răng trắng.

Người đàn ông tức giận khiến nội mô tử cung lập tức lệch vị trí

....

....

Trường thi có sắp xếp rất nhiều thầy cô giám khảo, được hình thành bởi sự kết hợp của các thầy cô học viện máy tính Tân Hoa và các nhân viên công tác của hệ thống y tế.

Bên này, tất cả nhân viên công tác của An Dương đã tập trung lại, cùng nhau trò chuyện.

- Nghe nói chưa? Trần Thương cũng tham gia kỳ thi trung cấp của năm nay

- Thật không? Ha ha ha, tôi đã lâu không gặp cậu ấy, không ngờ tên tiểu tử này lại muốn tham gia sát hạch trung cấp.

- Được đó, cũng đã lâu không gặp cậu ấy rồi.

- Một lát nhìn Trần Thương ở nhóm mấy, mọi người cùng qua đó để thêm náo nhiệt.

- Ý kiến hay

Bởi vì những chủ nhiệm này đều là giám khảo tuần tra, không cần giám thị, vì thế nên thời gian tương đối tùy ý, một cái tùy ý có thể thêm nhiều thời gian, thời gian càng nhiều, cũng không biết muốn làm ra chuyện nhạt nhẽo nào.

Sau khi qua kiểm tra, Trần Thương đến phòng học, tìm vị trí của mình rồi ngồi xuống.

Chờ đợi bắt đầu kiểm tra...

Trần Thương ung dung thở dài, sớm biết thế thì vừa rồi sẽ không khoác lác rồi, bây giờ mới vừa ngồi xuống, anh đã quên mất hướng dẫn và sự khác biệt giữa các loại thuốc trong bệnh phổi tắc nghẽn mãn tính.

Còn có... cái thuốc chẹn thụ thể alpha có cái gì?

Trần Thương luống cuống

Trong lòng hoảng loạn

Cái này còn chịu nổi à?

Mình còn chưa thi mà đã quên hết tất cả rồi?

Thật sự đến lúc đó phải tìm Tiêu Nhuận Phương để sửa thành tích?

Nghĩ đến đây, Trần Thương cảm thấy mặt của chính mình có thể đỏ đến mông rồi.

Quá mẹ nó ngượng ngùng rồi.

Thôi bỏ đi

Trương Tam Phong đã nói rồi, quên chính là thông hiểu đạo lí, lên thôi

Thế là, Trần Thương thành thục khởi đông máy, đăng nhập mã số báo danh, chờ đợi bắt đầu kiểm tra.

Sau khi chờ đợi đến giờ, Trần Thương đã không thể chờ đợi đối với bài kiểm tra.

Bắt đầu kiểm tra

Môn đầu tiên, từ tám rưỡi đến mười giờ, kiểm tra kiến thức cơ bản.

Những cái này Trần Thương vẫn có thể làm được.

Dù sao nền tảng đại học của Trần Thương vẫn tương đối vững chắc, đối với những kiến thức cơ bản anh vẫn luôn chưa từng sa đà.

Làm bài vẫn còn tương đối thuận lợi

Thế nhưng... đến lúc bắt đầu môn thứ hai, áp lực của Trần Thương bắt đầu tăng lên

Kiểm tra có liên quan đến chuyên môn.

Ừm, mặc dù nói là liên quan đến chuyên môn, nhưng... giám khảo cũng không nói những cái không liên quan thì không thể thi đúng không?

Đừng hỏi

Hỏi chính là ngoài phạm vi

Trong lúc nhất thời, ngày tốt lành của Trần Thương đến đây là kết thúc.

Ngay lúc này, các cán bộ thanh tra bắt đầu dồn dập đến, đến phòng thi 1012.

Rất nhiều, mười vị chủ nhiệm và chuyên gia đi đến.

Sau khi đi vào, mọi người ra dáng đi dạo một vòng.

Thế nhưng...

Sau khi dạo đến phía sau lưng Trần Thương, tất cả mọi người dừng lại.

Lúc này

Trần Thương đang bắt đầu đối mặt với một lựa chọn rối rắm

Lựa chọn như thế nào đây?

Ba dài một ngắn chọn dài nhất?

Hay là ABCD chọn lớn nhất?

Đều rất khó

Ngay lúc này, đột nhiên khụ khụ một tiếng, đánh đứt suy nghĩ của Trần Thương.

Xoay người nhìn lại, Trần Thương giật nảy mình

Con mẹ nó

Sau lưng làm sao lại xuất hiện nhiều giám khảo như thế

Các người là đang gây áp lực cho tôi à?

Trần Thương muốn khóc.

Mà còn... tại sao lại quen mắt như vậy?

Người vừa rồi khụ khụ, không phải là chủ nhiệm khoa hô hấp Dương Hiểu Minh của Tỉnh Nhị Viện à?

Ngoài ra còn có không ít chủ nhiệm của hệ thống phẫu thuật.

Trần Thương khóc không ra nước mắt, các người nhìn tôi phẫu thuật đến nghiện thì cũng thôi đi, nhìn tôi làm bài cũng đến nghiện à?

Là cảm thấy tôi làm sai nên rất vui à?

Trần Thương bất đắc dĩ nhìn mấy cái lựa chọn của đề này.

Bắt đầu rối rắm.

Giả vờ không sợ hãi trực tiếp chọn một mà không để lại dấu vết?

Hay là phải cẩn thận nghiên cứu nửa ngày?

Ngay lúc này, đột nhiên Dương Hiểu Minh khụ khụ hai tiếng.

Trần Thương nghi ngờ nhìn Dương Hiểu Minh, thấy hắn chớp mắt vài cái.

Trần Thương lập tức bừng tỉnh

Chọn B?

Trần Thương chọn, quyết định thử một chút

Quả nhiên âm thanh ho khan tiếp tục vang lên.

Vẫn là hai tiếng

Trần Thương lập tức đỏ mặt.

Đây là không chọn 2B thì không qua được rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp chọn B.

Quả nhiên...

Sau lưng không có âm thanh ho khan.

Ngay lúc này, Trần Thương cuối cùng xác định.

Họ

Suýt nữa đã quên

Đoàn hậu viên đến rồi

Ha ha ha ha ha

Câu kế tiếp không biết

Ho khan

Không biết tên tiếng ho khan vang lên.

A

Được, được

Sau khi kết thúc kiểm tra, Trần Thương đi ra khỏi phòng cảm giác vui vẻ thoải mái.

Cảm giác tâm trạng cả người đều tốt đẹp

Kiểm tra của hôm nay rất thuận lợi

Vì áy náy.

Trần Thương thậm chí đã sửa sai vài câu.

Max điểm?

Trần Thương cảm thấy không tốt lắm.

Đương nhiên, câu hỏi mà Trần Thương không biết làm cũng không phải là rất nhiều.

Cho dù là bản thân tự làm, cũng có thể qua.

Sau khi kiểm tra ngày đầu tiên kết thúc, Trần Thương từ trong phòng đi ra, vô cùng cảm kích đối với đám chuyên gia.

Dùng ánh mắt hiểu rõ lẫn nhau nhẹ gật đầu.

Sau đó đi ra ngoài

Cái gọi là "Phong Tiêu Tiêu Hề Dịch Thủy Hàn*

Tráng sĩ ra ngoài này không trở lại" *

(* Trích từ bài thơ Dịch Thủy Ca)

Sau khi các vị chủ nhiệm rời khoi, trở về bên trong văn phòng.

- Lão Lý, tối nay chúng ta ăn gì?

Một chủ nhiệm giọng nói hơi khàn bất đắc dĩ hỏi?

- Ăn cái gì mà ăn! Uống chút Bàn Hải Đại* đi, cuống họng tôi đều ho khan rồi

Lão Lý khàn khàn nói.

(*) Tên một loại thuốc Bắc.

- Đúng thế

- Đến nhà tôi uống trà đi

Một âm thanh khàn khàn nói.

- Đi đi đi! Cuống họng của tôi đau quá...

Các vị chủ nhiệm hạ giọng, khàn khàn giống nhau nói.

Có điều, mọi người dường như đều rất vui vẻ.

Hình như đã làm không phải chuyện lớn gì.

Sau khi đi ra khỏi phòng thi, Trần Thương đang chờ mọi người ra.

- Chủ nhiệm Trần, thi như thế nào?

Trần Thương cười nói:

- Vẫn ổn, vẫn ổn, có thể qua là được rồi

Người quen biết, hoặc không quen biết dồn dập chào hỏi Trần Thương.

Dù sao chủ nhiệm Trần người ta cũng trượng nghĩa

Bản thân hệ thống y tế cũng đang nhảy tới nhảy lui, việc thay đổi vị trí cũng rất bình thường, lỡ may lại đến dưới tay chủ nhiệm Trần.

Cái này sao có thể không sớm chào hỏi?

- Ừm! Chủ nhiệm Trần chắc chắn là không có vấn đề, thi viết qua rồi, phỏng vấn thì càng không phải là vấn đề gì

Chương 1305: Như Vậy Cũng Được À?

Kỳ phỏng vấn sát hạch được thêm vào lần này thật ra cũng không quá khác so với kỳ thi lần trước

Đơn giản chính là các thao tác như nhìn ảnh, hỏi bệnh, chẩn bệnh, phương án chữa trị.

Thế nhưng độ khó khẳng định là cao hơn rất nhiều.

Hơn nữa năm nay là thực hành, cho nên các phương diện sẽ không quá cẩn thận chặt chẽ.

Địa điểm đánh giá lần này không còn là nơi vắng vẻ không người của học viện nghề nghiệp máy tính Tân Hoa nữa.

Đương nhiên, chủ yếu là Trần Thương lo lắng sẽ không đi taxi đượcs.

Trần Thương còn đang nghĩ không biết hôm nay trong nhóm wechat của tài xế có xuất hiện ảnh chân dung của mình hay không?

Giống như kiểu tội phạm bị truy nã

Nghĩ đến đây, anh cảm thấy tê cả da đầu.

Địa điểm kiểm tra của Trần Thương là ở bệnh viện nhân dân tỉnh Đông Dương.

- Đến rồi! Đến rồi

- Giáo sư Trần đến rồi

- Tôi xem nào? Ai da, thật là đã đến rồi

Kiểm tra là tiến hành bốc thăm, Trần Thương ngồi trong đại sảnh an tâm chờ đợi kiểm tra.

Bởi vì bên trong có sự tồn tại khoa y tế và các giám khảo khác nên mọi người cũng không dám thì thào tùy ý trò chuyện với nhau.

Chỉ có thể tự mình bổ sung một ít hình ảnh luyện tập ở trong đầu, hy vọng có thể dùng đến.

Làm bác sĩ thật ra cực khổ nhất không phải là làm việc.

Mà là thi cử

Khi đi học không nói, các loại kiểm tra, thật vất vả mới tốt nghiệp đại học, chúc mừng anh, anh sắp trở thành nghiên cứu sinh rồi

Lên đến nghiên cứu sinh, anh cần phải chuẩn bị cho kỳ thi năng lực hành nghề bác sĩ, chuẩn bị cho kỳ thi đánh giá hàng năm, chuẩn bị cho việc đánh giá và bảo vệ luận án

Anh nói không muốn tham gia thi lên tiến sĩ?

Vậy cũng không có liên quan gì, bởi vì tiếp theo anh phải chuẩn bị kỳ thi cho bác sĩ điều trị

Còn có các kỳ thi cho các loại thuốc khác nhau, à, mặc dù bệnh viện cho phép anh đạo văn...

Còn phải tham gia các kỳ thi đánh giá trong nước và ở các tỉnh.

Sau đó là kỳ thi phó chủ nhiệm, chủ nhiệm, kỳ thi nhân tài ưu tú của quốc gia...

Còn có, kỳ thi bác sĩ định kỳ.

Nếu như anh lựa chọn ngành bác sĩ, có thể cả đời này anh đều phải làm thí sinh rồi.

Dù cho là anh đã hơn năm mươi tuổi, hoặc là hơn sáu mươi tuổi nhưng chỉ cần còn muốn tham gia làm việc, như vậy thì phải tham gia kì thi định kỳ của bác sĩ.

Chính là chua như thế.

Mặc dù lòng tin hôm nay của Trần Thương không tràn đầy, thế nhưng cũng có tám chín phần mười.

Dù sao đánh giá kỹ năng thực tiễn lâm sàng, Trần Thương tin là mình có trình độ.

Trong lúc chờ đợi, nhân viên công tác bưng một ly cà phê thơm ngác chậm rãi đi đến.

- Giáo sư Trần, vất vả rồi, uống một tách cà phê đi

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn nhân viên công tác.

Oh?

Rất quen nha

Đây không phải là phó chủ nhiệm Chu, người trợ giúp mình lúc ở ngoại khoa phẫu thuật tay à?

- Chủ nhiệm Chu, cảm ơn

Trần Thương vội vàng cảm ơn.

Nghe thấy Trần Thương khách sáo như vậy, phó chủ nhiệm Chu cũng đỏ mặt lên, bây giờ Trần Thương lợi hại như vậy, không ngờ vẫn gọi mình là chủ nhiệm, anh cảm thấy kỳ kỳ.

- Ai nha, giáo sư Trần quá khách sáo rồi, gọi tôi tiểu Chu là được rồi.

- Cái này, tôi cũng không làm phiền nữa, anh hãy nghỉ ngơi một lát, nếu... nếu như có đói bụng, chỗ giám khảo của chúng tôi có trà bánh, anh có thể...

Chủ nhiệm Chu nhìn xung quanh, vẫy tay với người ở khoa y tế.

- Tiểu Dương, cậu qua đây, đây là giáo sư Trần, cậu hãy tiếp đãi thật tốt, có chuyện gì thì cậu cứ giúp đỡ một chút.

Nhân viên giám thị nghe thấy vậy thì vội vàng gật đầu, cúi chào Trần Thương:

- Xin chào giáo sư Trần, anh cứ gọi tôi là Tiểu Dương.

Vào lúc này, các thí sinh đi thi gần đó nhìn thấy một màn như thế, trong lòng thật sự có trăm mối cảm xúc

Đố kị?

Không

Họ một chút cũng không đố kị, chỉ là không biết tại sao, tay phải sắp không trụ được mà nắm chặt tay trái.

Quá hung tàn rồi

Có thể tham gia kỳ thi đàng hoàng không?

Thầy giáo khảo tự xưng là Tiểu Dương thì cũng thôi đi.

Anh ta đường đường là phó chủ nhiệm ngoại khoa tay mà tự xưng là Tiểu Chu, thích hợp à?

Bỏ đi, bỏ đi, cũng chỉ là thêm vài ly cà phê mà thôi.

Chúng tôi không tức giận

Không phải chỉ là cà phê thôi à? Không có gì hiếm cả

Nói không chừng bên trong cà phê không bỏ đường, cực kỳ đắng

Cũng nói không chừng bên trong cà phê bỏ rất nhiều đường, nếu như giáo sư Trần bị tiểu đường thì sao?

Emm...

Trần Thương cũng không biết như thế là không tốt, vội vàng nói:

- Không có việc gì, chủ nhiệm Chu không cần khách sáo, tôi chỉ đến tham gia kỳ thi mà thôi, anh không cần phải như thế

Chủ nhiệm Chu cười nói:

- Nếu giáo sư Trần không có việc gì nữa thì tôi đi trước, Tiểu Dương, tiếp đãi giáo sư Trần cho tốt.

Nhìn thấy mọi người xung quanh đang chăm chú vào ly cà phê.

Trần Thương suy nghĩ nửa ngày, cũng không dám nhúc nhích.

Mặc dù cà phê rất thơm, nhưng... mẹ nó tôi cũng không dám động.

Lúc Trần Thương sắp chảy nước miếng, cuối cùng cũng đến lượt của anh.

Sau khi đi vào văn phòng, bên trong có ba vị giám khảo đang ngồi, còn có một người bệnh.

Chỉ là...

Làm cho người bệnh hơi không hiểu là, vì sao ba vị giám khảo này đều nơm nớp lo sợ, ngồi ở phía kia một mặt cung kính, giống người đi thi hơn.

Nhìn thấy Trần Thương bước vào.

Ba vị giám khảo vội vàng đứng lên.

- Chào giáo sư Trần

Người bệnh này thấy thế, lập tức bị dọa cũng vội vàng đứng lên, lắp ba lắp bắp nói:

- Chào giáo sư Trần

Trần Thương sững sờ, lời nói đã chuẩn bị xong cũng không nói ra được.

- Chào... chào buổi sáng các vị giám khảo, tôi là thí sinh số 49.

Thật ra cũng không thể trách Trần Thương, người hôm nay đến làm giám khảo, một người là phó chủ nhiệm khoa cấp cứu của bệnh viện trực thuộc Đại học Y Đông Dương, một người là phó chủ nhiệm ngoại khoa Tim của Tỉnh Nhị Viện.

Một người là phó chủ nhiệm đến từ ngoại khoa Tổng hợp của bệnh viện thủ đô Địa Đàn.

Trong mắt ba người này, Trần Thương thật sự vô cùng lợi hại.

Cũng không còn cách nào

Phó chủ nhiệm Địa Đàn tên là Từ Ái Minh, anh nở nụ cười nịnh nọt nhất có thể mà không làm mất đi sự lễ độ:

- Giáo sư Trần, kỳ thi đánh giá hôm nay của chúng ta chủ yếu có bốn bước

- Thứ nhất là hỏi bệnh, thứ hai là phân tích kết quả xét nghiệm và dữ liệu hình ảnh, thứ ba là chẩn đoán bệnh, tốt nhất là lập ra phương án điều trị.

- Giáo sư Trần, anh xem, anh bắt đầu từ bước thứ mấy?

Ba vị giám khảo thì cung kính, thí sinh lại ung dung tự đắc, người bệnh duy nhất hơi nơm nớp lo lắng bất an.

Anh cảm thấy có phải là bệnh của mình nghiêm trọng hơn hay không?

Anh thật sự chỉ là có bệnh tim thôi

Sao lại cảm thấy đầu óc của bản thân lại hơi có vấn đề?

Anh đột nhiên nghĩ đến hôm đó lúc chủ nhiệm ngoại khoa Tim đến kiểm tra phòng, đồng thời điều trị tim não và logic.

Trước đây anh không hiểu, thế nhưng bây giờ anh thật sự hiểu rồi.

Nhưng... có phải là đã muộn rồi hay không?

Toàn bộ trường thi đều dở dở ương ương làm cho Trần Thương hơi cắn rứt bất an liếc nhìn vào camera.

Loại thi này còn có thể bắt đầu từ bước thứ mấy?

- Làm theo quy trình bình thường, từng bước một.

Từ Ái Minh nghe xong, lập tức phủi tay, gật đầu:

- Được, được, được, thật ra tôi đã nhiều lần đề nghị giáo sư Trần được miễn thi.

- Cái này... giáo sư Trần, anh chuẩn bị xong rồi thì có thể trực tiếp bắt đầu, trực tiếp nói là được rồi.

Trần Thương gật đầu:

- Cái này, giấy với bút ở đâu? Tôi muốn ghi chép một chút.

Bác sĩ Dương - phó chủ nhiệm ngoại khoa Tim của Tỉnh Nhị Viện nói:

- Không cần đâu, giáo sư Trần, anh nói là được, để tôi ghi lại cho anh.

Trần Thương sững sờ:

- Như vậy có được không?

Ba người liếc nhau:

- Chúng tôi nói được vậy thì chính là được

Trần Thương do dự một chút, anh sợ đám giáo khảo này kết hợp lại đào hố mình, sau một lát do dự, anh vẫn quyết định tự viết.

Lỡ như có âm mưu gì thì bản thân cũng có cái mà chuẩn bị.

Chương 1306: Giáo Sư Trần, Hay Là Anh Thử Suy Nghĩ Kỹ Lại Đi?

Sau khi Trần Thương hỏi một vài câu đơn giản về bệnh tình của người bệnh.

Bắt đầu kiểm tra kỹ càng thể trạng của người bệnh.

Nói thật

Loại chuyện kiểm tra thể trạng này là sẽ nghiện.

Đương nhiên, mô hình người giả khẳng định là không chơi vui bằng người thật

Đặc biệt là khi chạm vào các hạch bạch huyết, khi bắt mạch, người giả hoàn toàn không mang lại bất cứ phản hồi nào

Mà người bệnh thì lại không giống, các loại mạch máu vừa to vừa tròn, thỉnh thoảng phát ra âm thanh rên rỉ đau đớn, có thể giúp bác sĩ kiểm tra sức khỏe có thể hiểu rõ và trực quan hơn.

Chính bởi vì như thế, sau khi Trần Thương bắt mạch, lập tức biến sắc, lông mày hơi nhíu lên.

Ai u?

Đậu má

Một kỳ thi thôi mà lại ra đề khó như vậy à?

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu hỏi về bệnh sử.

Chẳng qua...

Trần Thương càng hỏi, càng cảm thấy thú vị

Không ngờ đến có thể gặp được loại chuyện có tính thử thách này, vấn đề có tính mê hoặc

Trong lúc nhất thời, vì để cho an toàn.

Trần Thương lần nữa cầm ống nghe bệnh, đầu tiên là nghe tim, sau đó là phần bụng...

Sau khi kiểm tra, Trần Thương hít sâu một hơi

Anh nhìn thoáng qua người bệnh

Người bệnh cười cười, cũng nhìn thoáng qua Trần Thương.

Có một phen đấu trí đấu dũng, ngõ hẹp gặp nhau, dũng giả thắng quyết tâm.

Mà lúc này, ba giám khảo nhìn nhau, cảm thấy hơi bối rối.

Giáo sư Trần... là đang làm dáng cho camera quay?

Từ đó đánh lừa camera?

Cần phải nghiêm túc như thế à?

Có điều, ngay lúc này, Trần Thương nghe thấy ở phần bụng có tiếng động

Lập tức, Trần Thương biến sắc

Anh nhắm mắt lại lần nữa và bắt đầu suy nghĩ, rồi lại quay người bắt đầu hỏi về bệnh sử

Có điều lúc này, Trần Thương hỏi càng tỉ mỉ hơn

Càng hỏi thăm, càng phát hiện một số vấn đề

- Đau ngực cấp tính?

Trần Thương đột nhiên nhíu chặt mày.

- Anh bị cao huyết áp bao nhiêu năm rồi?

Người đàn ông cười nói:

- Di truyền, 30 năm rồi, nhưng vẫn không có uống thuốc thật tốt, lần này đột nhiên thấy tim khó chịu nên tôi vội vàng đến.

Tâm trạng của người bệnh ngược lại cũng không nặng nề.

Dù sao anh cũng đã nhập viện rồi, bác sĩ nói tình trạng cũng hơi giảm bớt rồi.

Đối với việc đến làm người mẫu cho cuộc thi trung cấp này, anh cũng là chủ động đăng ký.

Phải biết, những người bệnh "người mẫu" này đều là tình nguyện, không có thu nhập, vì vậy những người đến đây nói chung về phương diện tính cách đều rất vui vẻ

Người bệnh này là anh cả gần bốn mươi tuổi, đầu trọc, dáng người thấp bé, là ông chủ của một xí nghiệp tư nhân, thời gian trôi qua cũng không nhanh không chậm.

Sau lần nhập viện này, thậm chí còn lạc quan nói, bản thân không cần thường xuyên rời xuyên rời khỏi nhà, thậm chí có thể tĩnh dưỡng thật tốt trong một khoảng thời gian.

Chuẩn đoán của người bệnh là đau thắt tim và cao huyết áp, hút thuốc uống rượu trong thời gian dài nên dẫn đến anh ta có mảnh bám trong động mạch cổ.

Vì vậy bác sĩ trưởng lo lắng rằng mảnh bám không ổn định có thể gây ra nhồi máu não, nhồi máu cơ tim hoặc các bệnh tật phiền phức.

Lúc Trần Thương hỏi, người bệnh không thể nói cho anh biết chẩn đoán, chỉ có thể nói các triệu chứng, nói thẳng ra, chính là người bệnh

muốn “đấu trí đấu dũng” với bác sĩ đang thi

Có điều vào lúc này, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Gần đây anh có bị cảm không? Phát sốt, hoặc trên người có phát ban không?

Người đàn ông đột nhiên sững sờ, cẩn thận nhớ lại, vội vàng nói:

- Có, có! Trước đây nằm viện có chuyện như vậy, thế nhưng bởi vì không quá rõ ràng, vì thế tôi cũng không để ý, chủ yếu vẫn là do tim không thoải mái nên tôi mới đến bệnh viện

Nghe được lời này, Trần Thương đột nhiên nhíu mày, cùng lúc đó, ánh mắt cũng trở lên sắc bén.

Anh quay người lại nhìn ba vị giám khảo:

- Cho tôi xem kết quả hình ảnh mới nhất và kết quả kiểm nghiệm sinh lý, sinh hóa.

Ba người sửng sốt một chút, Từ Ái Minh nhanh chóng đưa ra.

Trần Thương kiểm tra công thức máu, lá gan, thận, Troponin, bệnh truyền nhiễm và các loại sinh lí hóa.

Trần Thương nhìn giấy xét nghiệm với tốc độ nhanh nhất, sau khi đọc xong, trực tiếp buông xuống.

Anh phát hiện, có thể kiểm nghiệm bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Anh bỏ giấy xét nghiệm xuống, cầm kết quả hình ảnh lên.

Bởi vì báo cáo xét nghiệm này là số liệu thời gian thực

Có ý gì?

Đó là dấu hiệu sinh tồn và các loại chỉ tiêu của anh ngay lúc này, thậm chí anh uống một ly nước hoặc đi tiểu thì đều sẽ có nhịp đập, chẳng qua là nhịp đập sẽ không lớn.

Thế nhưng...

Ăn uống sẽ không thay đổi quá lớn, còn uống thuốc thì sao?

Anh cảm thấy lá gan của người bệnh có phản ứng dị thường.

Đang lúc nói chuyện, anh cầm lên xem lại siêu âm phần bụng và siêu âm tim, hình như không có khác biệt quá lớn, cơ bản đều là bình thường, có chút gan nhiễm mỡ, cũng không có ảnh hưởng gì.

X-quang ngực cũng không có... không đúng... chờ chút

Trần Thương cẩn thận nhìn vào phim chụp X-quang ngực, sau khi nhìn mấy lần, bỏ xuống, lấy CT ngực ra.

Sau khi xem xong, Trần Thương hít sâu một hơi.

Bệnh viện này... lá gan quá lớn, mà độ khó của bài thi cũng quá cao

Trần Thương cảm thấy nếu bản thân không nhận ra được phản ứng dị thường của lá gan và tiếng rì rào ở phần bụng của người bệnh, thì anh cũng không phát hiện được những tín hiệu ẩn như thế

Trần Thương không nhịn được lắc đầu, xem ra độ khó thi cử của bác sĩ điều trị quả nhiên rất cao

Lại đưa ra người bệnh nghiêm trọng phức tạp như thế để kiểm tra.

Nghĩ đến đây, anh nghiêm túc viết vào cột chẩn đoán của người bệnh:

Chẩn đoán nhập viện:

Bệnh Kawasaki?

Viêm mạch máu (có khả năng là viêm động mạch chủ)

Cao huyết áp cấp 3 (nhóm vô cùng nguy hiểm!)

Bóc tách động mạch chủ báo trước

Đau thắt tim

Lá gan bị tổn thương (có khả năng bị viêm gan)

Trần Thương lưu loát viết sau chẩn bệnh đầu

Mà còn một cái còn nguy hiểm hơn cái kia.

Phương pháp điều trị:

Sau khi nhập viện nhanh chóng hoàn thành kiểm tra, kiểm tra gấp chức năng gan, hoàn thiện chụp động mạch vành.

Đặc cấp người chăm sóc các thói quen, chế độ ăn ít muối ít mỡ.

.....

Sau khi viết xong, Trần Thương đưa cho ba vị giám khảo, thở dài.

Cái đề này thật là khó

Bản thân suýt nữa là không làm được.

Mà đúng lúc này, ba vị giám khảo xem xong đột nhiên sửng sốt.

Ba người nhìn nhau, liếc nhau, hai mắt...

Không nhịn được cầm đáp án trong tay ra, sửng sốt một chút.

Cái này...

Chẩn đoán đường như so với bác sĩ trưởng không có giống nhau

Nghĩ đến đây, Từ Ái Minh bất đắc dĩ hỏi:

- Giáo sư Trần, hay là... anh cẩn thận xem kỹ lại?

- Đúng vậy! Thật sự... anh thử suy nghĩ kĩ lại?

- Đúng, cậu nói xem người bệnh còn có khả năng khác hay không? Ví dụ như là cao huyết áp bình thường gì đó? Phương pháp xử lí bên trên...

Sau khi Trần Thương nghe thấy, sắc mặt lập tức vui cười.

Lập tức... Xấu hổ mà không thất lễ thở dài.

Xem ra bản thân cuối cùng là đi cửa sau

Nghĩ đến đây, ở phương pháp xử lí Trần Thương điền thêm một cái:

- Mau chóng sắp xếp phẫu thuật

Sau khi viết xong, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, nhìn người bệnh, lòng đầy tôn kính.

Anh cả này là một người lợi hại.

Bản thân đã ở tình trạng này rồi, mà còn kiên trì cung cấp cho nhân viên y tế một cơ hội đào tạo...

Quá cảm động.

Có điều

Trần Thương nhìn mấy cái ánh mắt có thâm ý của giám khảo, cùng ánh mắt của người bệnh, trong lòng Trần Thương phỏng đoán một chút.

Chẳng lẽ... đây là một cái bẫy?

Bản thân mình có phải là nên làm ra một lựa chọn đặc biệt?

Chương 1307: Hồ Đồ

Ba người Từ Ái Minh đột nhiên ho khan:

- Giáo sư Trần, hay là... cậu hãy cẩn thận suy nghĩ kỹ lại đi?

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, lẽ nào sai rồi?

Ngay lúc này, anh đột nhiên ý thức được một chuyện

Chức trách của nhân viên y tế là gì

Ý thức được một vị bác sĩ trưởng phải làm chủ cho người bệnh

Chẳng lẽ...

Đây mới là ý nghĩa cốt lõi của việc đánh giá bác sĩ chữa trị?

Trước sự phủ nhận của bác sĩ cấp trên, muốn kiên quyết chẩn bệnh chính xác, làm ra cách điều trị chính xác

Đúng vậy

Nghĩ đến đây, Trần Thương hít sâu một hơi

Nói với ba người:

- Ba vị giám khảo, tôi đề nghị người bệnh lập tức trở lại phòng bệnh, hoàn thiện các xét nghiệm liên quan, nhanh chóng kiểm tra chức năng gan, chụp động mạch vành

Ba người Từ Ái Minh lập tức sửng sốt.

Họ đã nhắc nhở cho Trần Thương, thế nhưng... vì sao cậu ta còn muốn kiên trì làm như vậy?

Vào lúc này, bác sĩ ngoại khoa Tim của Tỉnh Nhị Viện hạ giọng, nói với hai vị giám khảo kia.

- Có khi nào bác sĩ Trần nói đúng hay không?

Một câu nói khiến hai người kia hơi dao động.

Đúng thế

Đây chính là giáo sư Trần, anh ta chẩn bệnh chắc là không có vấn đề gì?

Nghĩ đến đây, ba người bắt đầu im lặng.

Vào lúc này, Từ Ái Minh do dự một lát, cầm lấy điện thoại, bấm số điện thoại nhân viên công tác của bệnh viện nhân dân tỉnh.

Sau đó nói:

- Đến phòng thi số 5 một chút, tình trạng của người bệnh có phải là có tình huống đặc biệt gì không, liên hệ với bác sĩ phụ trách và bác sĩ chủ nhiệm.

Sau khi biết được đề thi có vấn đề, nhân viên công tác cũng lập tức sửng sốt

Bởi vì năm nay là năm đầu tiên sắp xếp cho bác sĩ điều trị sát hạch thực tiễn, hội y tế địa phương tự mình tổ chức.

Mà người bệnh cũng là bí mật lấy ra, không tiết lộ cho bất cứ ai.

Sau khi nhân viên công tác ở bên này thông báo đề sai cho khoa y tế, lập tức khiến nhiều người sửng sốt

Sau khi viện trưởng Lý Huy biết được chuyện này, nhất quyết đi đến khoa cấp cứu.

Mà người bệnh là từ cấp cứu nhận vào, đưa đến ngoại khoa Tim.

Chủ nhiệm khoa cấp cứu Trương Bồi Nghĩa, chủ nhiệm ngoại khoa tim Hầu Lượng, phó viện trưởng Vương Hỉ Tinh vội vàng kiểm tra tình trạng của người bệnh hết lần này đến lần khác từ trên máy tính

Sau đó Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng nhìn nhau:

- Không có sai? Ai nói là sai?

Lý Huy cũng không phải là nhân viên y tế, có trình độ hành chính và bản thân anh tuyệt đối không để xảy ra những việc này làm ảnh hưởng đến uy tính của bệnh viện.

Vội vàng gọi điện xác nhận

Một khi xác nhận đề sai, ảnh hưởng của việc này tuyệt đối là rất lớn.

Lý Huy trực tiếp nhíu mày hỏi:

- Ai nói đề thi này sai?

Nhân viên công tác vội vàng trả lời:

- Người chủ khảo chính là chủ nhiệm Từ Ái Minh của bệnh viện Địa Đàn, anh ấy gọi điện hỏi tôi có phải là người bệnh Vương Mỗ có tình huống dị thường hay không, đã chẩn bệnh rõ ràng hay chưa?

Lý Huy trầm tư một lát:

- Gọi điện thoại đến, nói cho cậu ta biết, người bệnh không có bất kỳ sai lầm gì! Chẩn bệnh rõ ràng

Sau khi nghe được câu nói này, Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng nhìn nhau, cũng im lặng, ngược lại họ tiếp tục xem ca bệnh.

Người bệnh khảo hạch là được chọn ngẫu nhiên từ số lượng lớn trong kho, nhằm bảo đảm giữ bí mật, nên đại đa số người đều không biết

Loại chuyện tồn tại sai sót này, khẳng định là không thể tránh được, dù sao trình độ của bệnh viện cũng là có hạn

Thế nhưng, bất luận như thế nào, tình trạng của Vương Mỗ đều là đã qua rất nhiều người nhiều lần xác nhận sau đó mới làm ra chẩn bệnh.

Cuộc điện thoại nhanh chóng được kết nối, Lý Huy nghiêm túc nói:

- Xin chào chủ nhiệm Từ, tôi là Lý Huy, sau khi nhiều chuyên gia và chủ nhiệm bên chúng tôi chẩn đoán tình trạng của người bệnnh Vương Mỗ, quả thật đã chứng minh là không có vấn đề gì

Từ Ái Minh nhận điện thoại lập tức thở dài, nói:

- Viện trưởng Lý, không phải là tôi cảm thấy có vấn đề, mà là giáo sư Trần cảm thấy có vấn đề

Lý Huy kinh ngạc một hồi:

- Giáo sư Trần?

Từ Ái Minh gật đầu:

- Ồ! Chính là Trần Thương, hôm nay cậu ấy thi trung cấp, vừa hay ở nhóm của chúng tôi, chẩn bệnh của cậu ấy không giống với kết quả của bên các người cung cấp.

Sau khi Lý Huy nghe thấy, không khỏi cứng họng

Cái gì gọi là đáp án của thí sinh không khớp với đáp án tiêu chuẩn?

Nếu không khớp thì không phải nên đánh giá là thí sinh đó sai hả?

Làm sao có thể nói chẩn bệnh của bệnh viện là sai?

Vô lý

Hơn nữa, Trần Thương là lợi hại, Trần Thương là thần à? Nói cái gì thì là cái đó?

Cậu ta đưa ra đáp án không khớp với đáp án tiêu chuẩn, anh nói đáp án của chúng tôi sai, thật sự là buồn cười

Lý Huy không nhịn được nhẹ nhàng thở ra, nếu như cái này chẩn đoán sai, vấn đề của anh sẽ lớn lắm, vẫn may là không có chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Trần Huy trực tiếp nói:

- Cái này... chủ nhiệm Từ, các người là giám khảo, đáp án thí sinh đưa ra không khớp với đáp án, đây còn chưa có lựa chọn à?

Sau khi cúp điện thoại, Từ Ái Minh bất đắc dĩ thở dài.

Mà đúng lúc này, hai vị chủ nhiệm của bệnh viện nhân dân tỉnh nhìn chằm ca bệnh cà nửa ngày, cũng không có phát hiện cái gì gọi là dị thường

Hai người Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng lắc đầu, Từ Ái Minh cũng không thể tùy ý phủ định chẩn bệnh của người khác

Trương Bồi Nghĩa bất đắc dĩ hỏi:

- Viện trưởng Lý, tình hình như thế nào?

Lý Huy thầm mắng một tiếng:

- Không phải ý kiến của chủ nhiệm Từ Ái Minh bệnh viện Địa Đàn, chủ nhiệm Từ chỉ là xác nhận một chút.

- Trần Thương năm nay tham gia kiểm tra, đáp án của cậu ta và đáp án tiêu chuẩn của chúng ta không khớp, kết quả chủ nhiệm Từ Ái Minh lại cho rằng đáp án của chúng ta sai

Nói đến đây, Lý Huy không nhịn được bật cười:

- Hai người nói xem chủ nhiệm Từ này, thật sự là buồn cười, Trần Thương này không phải là nói đề thi sai à? Lại nghi ngờ chúng ta

Nói xong, Lý Huy lắc đầu, bất đắc dĩ muốn rời đi.

Mẹ nó, dọa lão tử này nhảy một phen.

Có điều, vào lúc này, sau khi nghe thấy lời nói của Lý Huy, sắc mặt Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng biến sắc

Nếu như là Từ Ái Minh cho rằng là sai, họ khẳng định là không tin.

Nhưng... là lời nói của Trần Thương

Việc này tương đối phiền phức

Lẽ nào thật sự là tồn tại vấn đề?

Nghĩ đến đây, họ không đoái hoài đến bệnh án, trực tiếp đến phòng thi

Lỡ như xảy ra chuyện gì, cũng dễ dàng giao tiếp

Đang lúc nói chuyện, Trương Bồi Nghĩa đứng dậy muốn đi ra ngoài, Lý Huy sững sờ:

- Hai người đi đâu?

Trương Bồi Nghĩa vội vàng nói:

- Đến hiện trường, đừng để người bệnh thật sự có vấn đề gì

Lý Huy nghe xong, mắt lập tức trợn tròn

Đây đều là một đám người gì vậy chứ?

Lúc này, phòng thi số 4 bởi vì Trần Thương mà tạm dừng, dẫn đến tiến hành kiểm tra bình thường đơn giản, phải chuyển sang phòng thi khác.

Tất cả mọi người ở phía sau bàn luận ầm ĩ

- Nghe nói Trần Thương kiểm tra gặp phải chút vấn đề

- Thế à? Tình huống như thế nào?

- Nghe nói là Trần Thương trả lời sai, không phục, nói là đề mục sai

- Cái này... cái này cũng quá lợi hại rồi! Nghi vấn đề thi?

- Ai nói không phải chứ? Có điều... mấu chốt là bệnh viện người ta tin

Mấy câu nói, khiên tất cả mọi người im lặng.

Đây chính là chênh lệch

Họ trả lời sai, kết quả là điểm thấp.

Trần Thương người ta trả lời sai, có thể là do đề thi sai? Đáp án đưa ra sai?

Cuộc sống cũng quá chậc chậc chậc rồi.

Ngay lúc này, âm thanh đẩy cửa của phòng thi số năm vang lên, lần lượt đi vào mấy người.

- Xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Chương 1308: Cứu Hỏa Trần

Nhìn thấy đám người Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng vội vàng chạy đến.

Trần Thương đều quen biết.

Vội gật đầu:

- Chủ nhiệm Trương, chủ nhiệm Hầu

Trương Bồi Nghĩa vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, xảy ra chuyện gì?

Trần Thương hít sâu một hơi, vẻ mặt hơi ngưng trọng, thế nhưng không có nói thẳng chẩn bệnh, mà là hỏi:

- Có phải gần đây người bệnh đã uống aspirin không?

- Đúng vậy

Hầu Lượng trực tiếp gật đầu, ông đã xem bệnh án, trên đó có viết

Sau khi Trần Thương nghe thấy thì trực tiếp gật đầu:

- Vậy thì đúng rồi

- Có ý gì?

Tất cả mọi người đều nhìn chằm vào Trần Thương hỏi.

Họ làm gì biết uống Aspirin sẽ có ảnh hưởng gì?

Người bệnh hơi bối rối

Tôi... tôi bị sao thế?

Trần Thương trực tiếp lấy giấy kiểm tra của người bệnh ra.

- Lúc người bệnh nhập viện, chẩn bệnh chủ yếu là tiểu cầu cao tới 723, cao đến dọa người, cảm cúm, bệnh truyền nhiễm, chức năng gan thận đều bình thường, thế nhưng những điều này không thể giải thích được tình trạng đau vùng gan của người bệnh.

- Tôi thấy người bệnh siêu âm B, gan nhiễm mỡ không đủ để dẫn đến những cái dị thường này, khẳng định là tổn thương gan cấp tính.

- Mà nguyên nhân là vì sao? Tôi phân tích tình trạng của người bệnh, hạch bạch huyết của anh ta rõ ràng có sưng to lên, mà trước khi nhập viện còn phát sốt cấp tính và xuất hiện phát ban cường độ thấp, mặc dù đều là chuyện thường, nhưng thật sự là yếu tố mấu chốt

Nói xong, Trần Thương nhìn chằm vào người đàn ông nói:

- Lên giường, nằm xuống

Người bệnh không hiểu gì, chỉ biết là rất lợi hại, không thể không lên giường nằm xuống.

Trần Thương bắt đầu kiểm tra sức khỏe:

- Mọi người xem, hai bên kết mạc hơi ứ máu, không có máu, phần cổ nổi hạch bạch huyết lớn, trên người xuất hiện phát ban

- Dựa theo tiêu chuẩn chẩn bệnh của Nhật Bản đối với bệnh Kawasaki, phát sốt kèm theo các triệu chứng phía trên đã có thể chẩn đoán là bệnh Kawasaki

Trần Thương nói mấy câu trực tiếp đã làm mọi người lạnh sống lưng

Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng nhìn nhau, nhìn theo bên trong ánh mắt thấy được sự bất an và lo lắng

Những giọt mồ hôi lớn to chừng hạt đậu chảy xuống.

Ngay cả vẻ mặt cũng hơi bối rối.

- Quan trọng nhất là, sự tăng cao tiểu cầu của người bệnh là nguyên nhân gây ra đau thắt tim, và cũng là hậu quả của bệnh Kawasaki

- Tuy nhiên, ý nghĩ kiên định của tôi không phải như thế

- Mà là các vị đã cho người bệnh uống Aspirin

Câu nói này làm cho mọi người hơi sửng sốt

Phân tích lâm sàng thuốc cấp cứu và thuốc ngộ độc của Trần Thương là cấp hoàn hảo

Anh trực tiếp nói:

- Một phân tích tổng hợp đã chỉ rõ ràng, Aspirin có thể dễ dàng gây ra tổn thương nghiêm trọng cho lá gan trong quá trình điều trị bệnh Kawasaki

- Vì thế, hiện tại cần nhanh chóng thực hiện kiểm tra

Sau khi nghe thấy Trần Thương phân tích, tất cả mọi người đều sửng sốt

Cũng may Trương Bồi Nghĩa phản ứng rất nhanh, vội vàng gọi điện cho y tá trưởng, nhanh chong đến lấy máu

Trong lúc chờ đợi, họ cũng nhanh chóng tiến hành kiểm tra thể trạng đối với người bệnh.

Kiểm tra lần này, họ phát hiện... có lẽ thật sự giống như Trần Thương nói

Mà người bệnh cũng muốn hôn mê rồi

Tất cả những điều này cũng không thể chỉ trách nhân viên y tế.

Mà là người bệnh đã che giấu một chút chi tiết liên quan đến bệnh tình.

Không nói đến chuyện phát sốt, vì cho rằng chúng không quan trọng.

Thật ra trong quá trình chẩn bệnh, thường là căn cứ rất nhiều dựa trên các chi tiết cực kì nhỏ bé.

Lúc này, người bệnh thật sự cũng hơi sợ hãi:

- Giáo sư Trần... vậy vì sao lúc nãy ngài nói tôi cần phải phẫu thuật

Các chủ nhiệm ở xung quanh cũng nhìn chằm chằm vào Trần Thương, không biết vì sao

Bệnh Kawasaki cũng không cần phải phẫu thuật?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Mọi người nhìn ảnh chụp này một chút

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương cầm X-quang và CT ngực lên.

- Mọi người xem, mặc dù người bệnh không chụp toàn bộ CTA mạch máu, nhưng mọi người nhìn hai cái phim này.

- Thật ra, nhìn thì dường như không có khác biệt quá lớn, nhưng mọi người thêm vào cơ sở có bệnh Kawasaki, mọi người nhìn chỗ này

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương chỉ vào mạch máu ngực lớn của người bệnh, không nhịn được hỏi:

- Mọi người không cảm thấy kích thước có thay đổi một chút xíu à?

- Còn có chỗ này...

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu chỉ ra những chỗ có thay đổi nhỏ.

Trần Thương chỉ ra, sắc mặt của tất cả mọi người đều trầm thấp.

Bởi vì... điều này hơi quá kinh khủng rồi

- Giáo sư Trần... ý của anh là?

Từ Ái Minh trực tiếp hỏi

Trần Thương gật đầu:

- Biểu hiện trước của bóc tách động mạch chủ

Sau khi Trần Thương nói rõ đáp án, tất cả mọi người đều im lặng

Bóc tách động mạch chủ...

Trần Thương giải thích:

- Ừm, bệnh Kawasaki gây tổn thương cho động mạch vành là nhiều nhất, sau đó là động mạch chủ, động mạch chủ bụng, động mạch cổ và động mạch phổi

- Chúng ta thông qua CT phổi có thể nhìn thấy bộ phận bóng mờ, nên có thể đoán rằng người bệnh có thể bị viêm động mạch nút quanh, mạch máu nội mô tăng dầy, chỗ này... còn có chỗ này...

- Tôi đoán, tình trạng lúc này của người bệnh đang rất nguy hiểm

- Nhẹ thì dẫn đến hình thành huyết khối mạch vành, dẫn đến nhồi máu cơ tim

- Vỡ nội mạc, động mạch chủ trực tiếp bị phá vỡ, dẫn đến người bệnh tử vong

- Tôi hiện tại đoán rằng tình trạng nội mạc của người bệnh không tốt, tốt nhất là nên nhanh chóng phẫu thuật

Sau khi Trần Thương nói xong những lời này, bản thân cũng cau mày

Mà người bệnh sau khi nghe thấy Trần Thương nói, cả khuôn mặt đều xanh lét

Đáng sợ như vậy à?

Nghĩ đến đây, người bệnh nhìn Trần Thương:

- Anh chỉ là đang dọa tôi thôi, đúng không? Giáo sư Trần?

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Chỉ mong phán đoán của tôi là sai lầm

Người bệnh vội vàng gật đầu:

- Ừm, chỉ mong là vậy...

Người bên cạnh bình tĩnh phụ họa một câu:

- Chỉ mong là vậy...

Chẳng qua lời còn chưa nói xong, vào lúc này khoa xét nghiệm gọi điện đến.

- Người bệnh Vương Mỗ hiện tại Alanine Aminotransferase cao đến 941, mà xét nghiệm AST chỉ có 819

- Xuất hiện hai chỉ tiêu, lập tức tất cả mọi người biến sắc

Chứng cứ này, có thể chứng minh suy luận của Trần Thương là chính xác

Sắc mặt Trần Thương tối lại, nói:

- Nhanh chóng làm CTA

Sau đó, nói với người bệnh:

- Nhanh chóng liên lạc với người nhà của anh, nói với họ là bây giờ anh cần nhanh chóng chuẩn bị phẫu thuật

Nghe được câu này, người bệnh ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Bây giờ không phải là lúc để hoảng hốt, nhưng...

Không hoảng hốt là giả

Rất nhanh, hình chụp CTA động mạch vành của người bệnh đã được đưa ra, vào giờ phút này, động mạch chủ, động mạch phổi của người bệnh bị tổn thương nhiều vách bên trong, rất có thể hình thành mạch máu tường kép, mà người bệnh bởi vì có bệnh Kawasaki, rất có thể trực tiếp nhảy qua tường kép, dẫn đến vỡ mạch máu

Trong lúc nhất thời

Toàn bộ trong văn phòng bắt đầu khẩn trương bận rộn và bố trí công việc.

Ai cũng không dám thả lỏng.

Lúc này, Hầu Lượng nhíu mày nói:

- Giáo sư Trần, chúng tôi không có đủ năng lực để tiến hành phẫu thuật thay thế động mạch chủ! Mà lại nhiều động mạch như thế...

Một câu đã nói lên nỗi lòng của đám người Trương Bồi Nghĩa

Mà lúc này, Trần Thương gật đầu nói:

- Để tôi làm

Mọi người nhất thời quay người lại nhìn chằm chằm Trần Thương.

Tràn đầy kích động

Giáo sư Trần thật sự có thể mang lại hy vọng từ trong tuyệt vọng

Chương 1309: Có Ít Người, Là Độc Nhất Vô Nhị

Thật sự Trần Thương cũng không nghĩ rằng tình huống sẽ phức tạp như thế này.

Vốn chẳng qua chỉ là một bài kiểm tra sát hạch, Trần Thương cảm thấy rất đơn giản, thế nhưng... Càng suy luận thì thông tin nhận được càng nhiều, Trần Thương thì càng lo lắng bất an.

Hiện tại kết quả đã có

Khi người bệnh bị đưa đến phòng giám sát, trong lòng vẫn là một mặt chết lặng.

Từ đầu đến cuối, Trần Thương không có phản ứng gì, từ một chút chuyện xảy ra hôm nay, đến chính mình mơ hồ chẩn đoán đưa tới một bệnh Kawasaki phức tạp, làm cho những chủ nhiệm nghe mà biến sắc?

Mà lúc này, trong trường thi, Trần Thương chỉ có thể kiểm tra như vậy rồi coi như thôi

Dù sao...

Cho dù Trần Thương có cấp độ vượt qua giám khảo, đáp án của Trần Thương đã là câu trả lời hoàn toàn chính xác, đây là loại thể nghiệm gì?

Hiện tại Trần Thương đã biết rõ.

Đương nhiên, chuyện như thế này cũng không hiếm thấy.

Hàng năm thi nghiên cứu y học, thi bác sĩ, kiểm tra chức danh, bên trong thế nào cũng phải xuất hiện mấy câu hỏi sai đề.

Giống như không có đề thi sai lầm thì sẽ không có cách nào chứng minh y học đang phát triển.

Đến lúc này, Trần Thương khẳng định đã không có cách nào tiếp tục kiểm tra.

Hôm nay, người bệnh có thể cần phải tiến hành một bước kiểm tra hoàn thiện tương quan, mau chóng bắt đầu phẫu thuật

Mà hết lần này tới lần khác, người có thể phẫu thuật đang ở trường thi.

Mà cũng may mắn bởi vì có Trần Thương ở đây.

Bằng không, nếu tình huống của người bệnh mà có thay đổi gì, bác sĩ phẫu thuật chắc chắn sẽ không đến kịp tìm

Đúng là phẫu thuật có thể chọn ngày.

Thế nhưng cũng cần phải nhanh chóng phẫu thuật.

Vào lúc này, trong lòng là hốt hoảng nhất là ai?

Lý Huy

Đề sai

Khẳng định là sai.

Không chỉ là có đề thi trung cấp phạm sai lầm đơn giản như vậy, mà chẩn đoán bệnh cho người bệnh nằm viện cũng sai

Người bệnh không chỉ không phải là cao huyết áp, tim đau thắt bình thường, mà là bệnh Kawasaki có thể có nguy hiểm đến tính mạng, bóc tách động mạch chủ là điềm báo trước

Còn may là người bệnh này chưa xảy ra chuyện gì...

Nghĩ đến lúc người bệnh đột nhiên phát bệnh... Ở trên trường thi lại không có...

Một khi xảy ra chuyện này, Lý Huy chắc chắn là khó chối từ tội lỗi

Cho dù là bởi vì người bệnh che giấu tình trạng phát bệnh mới dẫn đến chẩn đoán bệnh không chính xác.

Thế nhưng

Loại chuyện này, một khi xảy ra chuyện, chắc chắn là chuyện lớn.

Nghĩ tới đây, Lý Huy luôn bất đắc dĩ khiếp sợ, vô cùng lo lắng.

Người bệnh rất nhanh đã được đưa đi giám sát.

Mà hiện tại, đầu của Lý Huy đã đổ đầy mồ hôi, nghiêm túc nói với Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng nói:

- Chắc chắn phải dồn toàn bộ công lực cấp cứu, cứu vớt người bệnh

- Người bệnh... Không thể xảy ra vấn đề gì

- Tìm bác sĩ, liên lạc với các bệnh viện mau chóng tìm chuyên gia đến hoàn thành phẫu thuật.

Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng liếc nhau, bất đắc dĩ thở dài.

Thật sự là làm khó nhau

- Viện trưởng Lý, không phải chúng tôi không muốn trị, mà là... Căn bản là chúng tôi không đủ năng lực để làm phẫu thuật như vậy.

- Thậm chí... Anh cũng nhìn thấy, chúng tôi chẩn đoán bệnh cũng không thể chẩn đoán bệnh rõ ràng.

Nói đến đây, hai người đều hơi hổ thẹn.

Rất áy náy, thế nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

- Thật sư là tình huống của người bệnh quá đặc biệt, tôi làm nghề y từ trước đến nay cũng đã được 30 năm, từ trước tới nay chưa từng gặp người bệnh như thế này, tất cả triệu chứng chúng tôi đều có thể giải thích rõ ràng, thậm chí đưa ra rất nhiều phương án sau đó còn rất hữu hiệu

- Kết quả kiểm tra cơ bản rất bình thường

- Làm sao chúng tôi có thể chẩn đoán ra người bệnh có triệu chứng như vậy?

Trương Bồi Nghĩa bất đắc dĩ nói mấy câu, bên trong toàn là tự trách bản thân

Trương Bồi Nghĩa thật sự rất áy náy, vì sao chính mình không thể chẩn đoán được như vậy

Anh tự trách suýt nữa bởi vì trình độ của bản thân mình không đủ dẫn đến mạng sống của người bệnh ngàn cân treo sợ tóc

Trương Bồi Nghĩa không hiểu vì sao trình độ của mình lại không đủ?

Chữa bệnh là bất đắc dĩ.

Mà còn, thậm chí nhiều khi, chữa bệnh đều là chủ quan.

Vì sao nói như vậy?

Hoàn toàn chính xác, kiểm nghiệm sinh hóa, sinh lý đều là biểu hiện khách quan

Thế nhưng Trương Bồi Nghĩa cần bác sĩ lâm sàng để kiểm nghiệm sinh hóa sinh lý, phán đoán ra kết luận.

Cái này tăng lên sự phán đoán chủ quan

Hầu Lượng nhìn thoáng qua đồng nghiệp của mình, vỗ lên vai anh.

Có đôi khi, mấy thứ này không cách nào thay đổi.

Sau khi Lý Huy nghe xong, bất đắc dĩ nói:

- Trần Thương... sao Trần Thương đó lại biết? Cậu ta... Bây giờ cũng chỉ 30 tuổi?

- Đúng rồi, Trần Thương vừa nói cậu ta có thể phẫu thuật...

Lý Huy không biết vì sao Trần Thương lại lợi hại như vậy, làm sao Trần Thương có thể so sánh với các chuyên gia đẳng cấp của các bệnh viện?

Trước đây, khi Khổng Gia Huy gãy tay đã được Đàm Trung Lâm đưa đến Tỉnh Nhị Viện, điều này làm cho trong lòng Lý Huy vẫn luôn khó chịu đối với Trần Thương.

Dù sao nếu như Trần Thương đến tỉnh Nhân Dân hoàn thành phẫu thuật, phần công lao này chính là của Lý Huy.

Thậm chí lãnh đạo Khổng cũng sẽ coi trọng vô cùng Lý Huy

Hiện tại, anh nhìn Tần Hiếu Uyên xem, trực tiếp điều nhiệm đến đại học y Đông Dương đảm nhiệm chức hiệu trưởng.

Bệnh viện nhân dân tỉnh tuyệt đối lợi hại hơi Tỉnh Nhị Viện không ít, bất luận là địa vị hành chính hay là địa vị ngành nghề.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác Tần Hiếu Uyên lại bò lên đầu của anh.

Hầu Lượng bất đắc dĩ nói:

- Viện trưởng Lý, anh thật không biết Trần Thương lợi hại như thế nào rồi

- Tôi nói thật với anh, toàn bộ An Dương, không, anh tìm khắp nơi toàn bộ Đông Dương cũng không thể tìm thấy một bác sĩ nào có thể hoàn tành phẫu thuật thay thế động mạch chủ tốt như Trần Thương

Hầu Lượng có một câu không nói.

Thế nhưng Trương Bồi Nghĩa đã không nhịn được, trực tiếp nói:

- Viện trưởng Lý, có ít người có thể được thay thế, thế nhưng có người lại là độc nhất vô nhị

- Mà Trần Thương, chính là một người độc nhất vô nhị đó.

Hầu Lượng sững sờ, nhìn thoáng qua Trương Bồi Nghĩa, lắc đầu.

Lời này... Ngẫm lại coi như xong, không thể nói được

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, câu nói này nghe vào lỗ trong tai Lý Huy rất không được tự nhiên.

Bởi vì trong mắt lãnh đạo, bác sĩ là binh lính dưới tay của anh thôi, nên cũng không quan trọng như trong tưởng tượng vậy.

Lý Huy hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có loại tình huống này.

Quả nhiên, sau khi Lý Huy nghe thấy lời nói của Trương Bồi Nghĩa thì sắc mặt âm tình bất định, sau một lúc lâu sau đó, thở dài.

- Aizz, chuyện này, mọi người hãy xử lý đi, tôi đi liên hệ với Vệ Kiện Ủy một chút.

Đang lúc muốn ra cửa, Lý Huy suy nghĩ một chút:

- Sau khi kết thúc chuyện này, chúng ta chắc chắn phải mời Trần Thương ăn một bữa cơm.

Trương Bồi Nghĩa nhẹ gật đầu.

Bên này, Trần Thương, Từ Ái Minh cùng với mấy người nữa cũng đi vào trong văn phòng.

Trương Bồi Nghĩa còn có một chuyện không rõ:

- Giáo sư Trần, xin cho tôi mạo muội hỏi một câu, sao anh có thể chẩn đoán bệnh của người bệnh như vây? Cần bao lâu?

Trần Thương trầm tư sắp xếp lại từ ngữ.

Trương Bồi Nghĩa vẫn luôn không rõ đối với quá trình suy luận của Trần Thương.

Thật ra, đây chính là năng lực tư duy lâm sàng.

Chẩn đoán bệnh

Phải căn cứ tất cả thông tin của người bệnh, tiến hành suy luận, suy luận đi ngược chiều, suy luận xuôi chiều, vân vân...

Đây là một chuyện rất khó

Một mặt khác, Trương Bồi Nghĩa muốn biết chênh lệch giữa Trần Thương và mình đến cùng lớn thế nào?

Lần chẩn đoán bệnh này đủ để thấy chênh lệch của hai người.

Từ Ái Minh thản nhiên nói:

- Giáo sư Trần chỉ dùng 10 phút.

Hai người khác khẽ gật đầu phụ họa.

Thật ra... Nếu như dựa theo quá trình suy luận thì tốc độ chẩn đoán bệnh của Trần Thương rất nhanh

10 phút?

Căn bản không cần đến.

Thế nhưng, Từ Ái Minh và Trương Bồi Nghĩa nghe thấy vậy thì lập tức sửng sốt một chút.

Chỉ cần mười phút đã chẩn đoán được một ca bệnh nghi nan mà còn có tính mê hoặc như vậy à?

Chương 1310: Có Cơ Hội Dạy Các Anh Xem Phim

Trương Bồi Nghĩa im lặng chốc lát.

Anh rất muốn biết rõ Trần Thương là làm như thế nào mà có thể hoàn thành việc chẩn đoán bệnh cho người bệnh chỉ trong vòng mười phút

Thật ra, đây cũng là một vị bác sĩ chân chính thể hiện tư duy lâm sàng.

Cũng chính là coi cách Trần Thương diễn suy luận chẩn đoán bệnh như thế nào mà thôi

Nghĩ tới đây, Trương Bồi Nghĩa nhìn Hầu Lượng một chút, lại nhìn sang đám người Từ Ái Minh một chút.

Mặt mũi của tất cả mọi người tràn đầy sự tò mò, ngượng ngùng hỏi.

Dù sao... Loại tư duy lâm sàng của mỗi người hình thành đều không dễ dàng, có đôi khi rất nhiều người không đồng ý nói ra những bí mật này.

Thực tế thì một câu, đây chính là kỹ thuật áp đáy hòm.

Tất cả mọi người là người trưởng thành.

Đương nhiên sẽ không tự chuốc nhục nhã vào người, hỏi ra, nếu như Trần Thương không đồng ý trả lời câu này, sẽ làm cho anh rất lúng túng.

Trương Bồi Nghĩa bất đắc dĩ khen:

- Giáo sư Trần đối với việc chẩn đoán bệnh tật thật là rất lợi hại, có thể kiểm tra toàn bộ tình trạng của người bệnh một cách rõ ràng chỉ trong vòng 10 phút, tôi thực sự rất bái phục

Nghe thấy lời nói của Trương Bồi Nghĩa, Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Trương, anh thật khách sáo, nói quá rồi.

Nói thật, Trần Thương vẫn rất tôn kính đối với Trương Bồi Nghĩa.

Chủ nhiệm khoa cấp cứu Tỉnh Nhân Dân Trương Bồi Nghĩa cũng được xưng là một trong bốn đại danh y tài giỏi khoa cấp cứu của An Dương, khoa cấp cứu phát triển cũng rất tốt.

Thật ra...

Trần Thương chẩn đoán bệnh không cần đến mười phút, sở dĩ tốn đến mười phút là vì anh phải phỏng đoán tâm tư của giám khảo, quá trình này cũng tốn không ít thời gian.

Trần Thương không giải thích việc này.

Mà chỉ cười nói:

- Cũng chẳng có cái gì…

Ánh mắt sáng lên, nói:

- Đây là một loại đầu mối mấu chốt của quá trình suy luận chẩn đoán bệnh

Vừa nghe đến đây, mọi người xung quanh lập tức khẽ nhíu mày.

- Đầu mối mấu chốt suy luận chẩn đoán bệnh?

Tất cả mọi người bất đắc dĩ thuật lại một lần, tiếp đó không nói nữa.

Không phải là bởi vì cảm thấy Trần Thương qua loa.

Mà là mọi người đều đang tinh tế suy nghĩ câu nói này của Trần Thương.

Lúc này, thời gian cứ yên lặng chậm rãi trôi qua.

Họ càng suy nghĩ, càng cảm thấy trong đó có một ý nghĩa phi phàm

Thậm chí có một loại cảm giác giúp họ thông thoáng sáng sủa.

Thậm chí, câu nói này giống như là một cái cầu nối mới, trực tiếp xây dựng lên một con đường tư duy lâm sàng mới

Hoàn toàn mới mẻ?

Không

Đây căn bản không đủ để biểu đạt kích động trong lòng của họ.

Đây là một mạch suy nghĩ mới cùng với một phương pháp hoàn toàn mới

Đủ để đền bù cho việc chẩn đoán bệnh cùng với phương pháp trị liệu bình thường của họ, các thủ đoạn và phương pháp không đủ.

Khi gặp phải người bệnh có tình trạng đặc biệt, cần phải biết rõ nên làm như thế nào

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả các chuyên gia chủ nhiệm ở đây dần vô tri vô thức từ trong nghi ngờ đi ra, ánh mắt từng người léo sáng.

Một câu nói trực tiếp của Trần Thương đã thức tỉnh mọi người, giúp mọi người có thể sáng tỏ thông suốt, cảm giác như khó khăn, thế nhưng đã tìm ra được một con đường mới, tốt đẹp hơn

Mọi người lấy ca bệnh hôm nay ra, sau đó không ngừng tinh tế bình luận, càng bình luận càng có một loại cảm giác trạng thái rất thần kỳ.

Mọi người hít sâu một hơi, nhìn Trần Thương, bất đắc dĩ cảm kích cười nói.

- Cám ơn giáo sư Trần

- Đúng vậy! Chúng tôi đã được ích lợi không nhỏ từ cậu

- Cậu đã giúp chúng tôi thông suốt sáng tỏ mọi việc

Mọi người nói rất chân thành, trong lòng cũng thật là cảm kích.

Lúc còn trẻ, cùng sư là rất dễ dàng, đại đa số thầy giáo già cũng đồng ý mang theo người trẻ tuổi học tập, để họ hỗ trợ.

Thế nhưng

Không người nào đồng ý mang theo những giáo sư chuyên gia này.

Vì sao à?

Bởi vì bản thân người ta đã có thể hệ của chính mình, nhưng người đó rất dễ dàng học được tinh hoa của anh, bỏ thô lấy tinh, vượt qua anh

Vì vậy nên đại đa số người đều sẽ tương đối bảo thủ một chút.

Thế nhưng

Mọi người phát hiện giáo sư giáo sư Trần giống như không thèm để ý những này, thậm chí không giữ lại chút nào chỉ ra yếu tố trọng tâm, nói trúng tim đen

Trần Thương mỉm cười:

- Chỉ là chia sẻ trao đổi kinh nghiệm với nhau

Trần Thương cũng thật vui vẻ, giống như Trần Thương định nói một chút gì đó cho học sinh của Hiệp Hòa

Hôm nay, ca bệnh này chính là một nội dung giảng bài rất tốt

Thế nhưng, như thế vẫn chưa đủ hoàn thiện

Trần Thương muốn nói chính là chẩn bệnh học

Trong sách giáo khoa đều có cách chẩn bệnh học, có chẩn bệnh học Đông y, chẩn bệnh học Tây y... vân vân.

Thế nhưng, suy luận chẩn đoán bệnh như thế nào, phải làm sao để tiến hành chẩn đoán bệnh chuẩn xác cho người bênh thì chắc chắn phải bắt lấy một chút yếu tố hạch tâm mấu chốt để thảo luận.

Nếu như là ca bệnh đặc biệt thì càng phải bắt lấy điểu mấu chốt

Bên trong quá trình chẩn đoán bệnh sẽ có đủ loại báo cáo kiểm tra kiểm nghiệm, những thứ này đều là chỉ tiêu khách quan, là chứng cứ thân thể.

Như vậy, qua những chứng cứ này, Hà Thông có thể chuẩn đoán bệnh chính xác cho người bệnh để tiến hành trị liệu hay không?

Cái này là một loại kiểm tra

Đương nhiên, chẩn bệnh học là một quyển sách nhập môn kinh điển, trợ giúp bồi dưỡng tư duy chẩn đoán bệnh lâm sàng.

Thế nhưng

Muốn tiến hành cần phải tư duy càng nhiều, những tư duy này cần thông qua nghiên cứu từng cái để phát hiện ca bệnh.

Đây cũng là vì sao rất nhiều người lợi hại luôn có thể nói trúng tim đen chỉ ra nguyên nhân phát bệnh

Chữa bệnh không dễ dàng, vào lúc này Trần Thương đột nhiên phát hiện, con đường sau này càng ngày càng dài.

Cái cần học tập còn có rất nhiều

Kiểm tra buổi sáng kết thúc rất nhanh.

Nguyên nhân là bởi vì Trần Thương đã làm toàn bộ chuyện này sôi sùng sục lên, càng ngày càng nhiều người biết được chuyện của ngày hôm nay.

Lý Huy và Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương cố gắng phối hợp, chuyện này cũng coi như là nhận được một phương án giải quyết hoàn hảo.

Mà chủ nhiệm Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương Ngụy Trúc Hoa đích thân đi tới bệnh viện nhân dân tỉnh, thăm hỏi người bệnh, căn dặn các y bác sĩ chắc chắn phải toàn lực cứu chữa.

Tự nhiên trong lòng của người bệnh kích động không thôi

Dù sao cuộc đời mình cũng chưa bao giờ kiêu ngạo như vậy.

Vương Mỗ thật rất vui vẻ

Mình đi nằm viện, sau đó giống như gặp vận may, các lãnh đạo chu đáo thăm hỏi

Người bệnh này ngược lại cũng to gan, hình như cũng không e ngại.

Thế nhưng người nhà lại bị dọa sợ.

Ngay khi Vệ Kiện ủy lãnh đạo thăm hỏi, đột nhiên ngực trái người bệnh khó chịu một hồi, đột nhiên đau đớn kịch liệt, truyền đến cả người trực tiếp co lại trên giường bệnh.

Chẳng ai ngờ rằng người bệnh phát bệnh nhanh như thế

Lúc này, lãnh đạo cũng sợ choáng váng, anh nhìn nhân viên y tế xung quanh vội vàng bận rộn, Ngụy Trúc Hoa thật hơi luống cuống chân tay.

Vừa rồi đang nắm tay với người bệnh thật tốt... sao giờ lại xảy ra chuyện như vậy?

Chương 1311: Tất Cả Đã Có Tôi

Cũng ngay lúc này, Trần Thương ở cuối hàng đột nhiên nói:

- Bóc tách động mạch chủ hình thành, nhanh đi chụp X-quang ngực và X-quang phần bụng

Trương Bồi Nghĩa vội vàng gật đầu, trực tiếp đẩy người bệnh đi ra ngoài, mà Hầu Lượng thì theo sát phía sau

Họ hiểu rất rõ tình huống người bệnh

Nếu như là xảy ra vấn đề thì chính là vấn đề lớn.

Nhưng...

Họ trong lòng chỉ có một câu hỏi

- Giáo sư Trần, X-quang ngực và phim X-quang bụng có thể chụp à?

Trương Bồi Nghĩa trực tiếp hỏi:

- Có muốn nhanh chóng chụp một chỗ khác, xem thử chỗ nào xuất hiện tường kép

Trần Thương trực tiếp lắc đầu:

- Không cần, không còn kịp rồi.

Hoàn toàn chính xác, người bệnh bất cứ lúc nào cũng có thể phát bệnh

Vào lúc này mà còn đi chụp CTA chụp động mạch vành, khẳng định là muốn chết.

Thế nhưng, phim X-quang thì không thấy rõ?

Thấy mọi người do dự, Trần Thương bổ sung một câu:

- Phim X-quang cũng đủ rồi

Thấy mọi người hơi ngẩn người, Trần Thương bất đắc dĩ:

- Có cơ hội dạy cho mọi người xem phim.

Mọi người lập tức vui vẻ

…

Có lẽ mọi người cảm thấy, đi chụp X-quang, CT, và hạch từ MRI. Kiểm tra những thứ này hoàn toàn không giống nhau à?

Đều là dùng máy móc để kiểm tra thoáng qua, còn không phải là rất nhanh à?

Thật ra không phải như thế

Chụp X-quang để kiểm tra cơ bản người bệnh sẽ không cần bị giày vò, mà kết quả sẽ có rất nhanh.

Thế nhưng CT, hạch từ cần thời gian chuẩn bị lâu hơn một chút, mà còn bao gồm các tư thế, tìm phim, vân vân... Vừa đi vừa về càng thêm giày vò cho người bệnh, nếu như tình trạng của người bệnh khẩn cấp, căn bản không kịp làm xong kiểm tra dẫn đến bệnh tình nặng thêm hoặc là xuất hiện tình huống mới.

Mà lúc này người bệnh cũng là động mạch tường kép vô cùng nguy hiểm, bởi vì bệnh Kawasaki, mạch máu đã ở trạng thái tường kép.

Hiện tại hình thành động mạch tường kép, sau đó tình huống tùy thời tùy chỗ cũng có thể sẽ nặng thêm chuyển biến xấu, dẫn đến vỡ thành mạch máu.

Vì vậy, bây giờ cũng không phải là lúc để làm kiểm tra

Có lẽ rất nhiều người không quá rõ về CTA, CTA chính là hình ảnh kỹ thuật của động mạch, tiêm thuốc tạo ảnh vào, thực hiện các phương pháp xây dựng lại mạch máu ba chiều.

Loại thuốc tạo ảnh này có tác dụng hoàn thành các biểu hiện mạch máu chật hẹp, mạch máu có mở rộng hay không, có phình động mạch hay không, tường kép có phình động mạch hay không, các loại phình mạch giả là các dạng động mạch máu, bệnh biến mạch máu.

Đây là một loại phương pháp tăng cường đối với CT động mạch.

Hiệu quả tuyệt đối là rất tốt

Thế nhưng cũng tốn rất nhiều thời gian

Cái này có thể chuẩn đoán tình trạng của người bệnh chính xác tình huống các bộ vị tường kép phát triển như thế nào, thật sự rất cần thiết.

Thế nhưng, Trần Thương có thể thông qua phim X để phán đoán vị trí tường kép?

Cái này rõ ràng đã làm cho mọi người kinh ngạc thậm chí là rất ngạc nhiên

Kỹ thuật nhìn phim là một loại kỹ thuật lâm sàng vô cùng quan trọng, cũng là một loại nhập môn đơn giản, tiến bộ càng khó khăn, lý thuyết đã khó, mà thực hành càng khó hơn

Dù sao, loại năng lực này bác sĩ nội khoa lợi hại hơn bác sĩ khoa ngoại nhiều lắm.

Vào lúc này, chủ nhiệm Vệ Kiện ủy Ngụy Kiến Hoa thật sự là hơi thất thần

Mọi người biết được chân tướng chuyện cũng là không khỏi cảm khái một tiếng: Người bệnh này... thật mệnh đồ nhiều thăng trầm

Từ một người tình nguyện đến phát hiện một loại bệnh kỳ lạ mà còn vô cùng nguy hiểm, tiếp đó đích thân các lãnh đạo đến thăm hỏi, vào lúc này đột nhiên lại bắt đầu phát bệnh...

Cái này tìm ai đi nói rõ lí lẽ đây?

Lý Huy vội vàng gọi điện để liên lạc với chủ nhiệm Nhạc Đào của khoa X-Quang.

- Alo, chủ nhiệm Nhạc, người bệnh... Tình huống hiện tại của người bệnh vô cùng nguy cấp, chắc chắn phải mau chóng chụp một phim X-quang để phán đoán phẫu thuật.

Nghe thấy Lý Huy nói vậy, Nhạc Đào vội vàng gật đầu.

- Vâng, viện trưởng, tôi đã biết, thế nhưng... Tôi nói thật, muốn thông qua kết quả của phim X-quang để phán đoán tình trạng mạch máu của người bệnh tiến triển như thế nào, độ khó rất cao, tôi... Không thể đảm bảo có thể làm được

Lý Huy nghe thấy, sau đó không khỏi sửng sốt.

Mình có nghe lầm hay không?

Nghe thấy Lý Huy im lặng, bên này Nhạc Đào bất đắc dĩ giải thích:

- Viện trưởng Lý, có thể anh không hiểu, dùng phim X-quang để phán đoán động mạch vành rất khó, đừng nói tôi, toàn bộ Đông Dương có lẽ cũng không thể tìm thấy ba người

Sau khi Nhạc Đào nói xong, Lý Huy lập tức bó tay rồi.

Lại là không đến ba người

Trần Thương này lợi hại như vậy?

Phẫu thuật lợi hại tôi hiểu, người ta chính là làm khoa ngoại.

Thế nhưng...

Xem phim là nghề của anh mà?

Vậy mà anh lại không bằng một bác sĩ khoa ngoại Trần Thương?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Huy ồn ào không thôi:

- Được rồi, anh cứ việc chụp phim, có người có thể xem hiểu

Nhạc Đào nghe thấy, sau đó trong lòng tự nhiên sóng to gió lớn, đến cùng là ai?

Rất nhanh kết quả phim X-quang của người bệnh Vương Mỗ đã có.

Nhạc Đào tự mình mang theo người bệnh và phim đi tới phòng phẫu thuật.

Lúc này, người bệnh căn bản thể kéo dài hơn nữa, cần mau chóng hoàn thành phẫu thuật.

Chủ nhiệm Ngụy không giống với Lý Huy, chủ nhiệm Ngụy đối với Trần Thương có thể nói là vô cùng tôn kính, rất xem trọng trình độ, kiến thức của Trần Thương

Lần trước, Trần Thương dùng sức dẹp ngôn luận của mọi người, Trần Thương là người được lãnh đạo Khổng duy trì, xây dựng tổng bộ Ngoại khoa tiêu hóa học thế giới ở An Dương, lúc này Ngụy Trúc Hoa đã ý thức được quan hệ giữa Trần Thương và lãnh đạo Khổng.

Mà quan trọng hơn là tin tức Vệ Kiện ủy quốc gia truyền ra ngoài.

Có Ngụy Trúc Hoa ra mặt, Trần Thương là đi chương trình hội chẩn.

Chính là từ Tỉnh Nhị Viện mời đến tỉnh Nhân Dân để hội chẩn phẫu thuật.

Loại phẫu thuật mời chế này chi phí hội chẩn rất rẻ, thế nhưng thuộc về hợp tác và trao đổi.

So sánh với phi đao thì ân tình hội chẩn phẫu thuật quý giá hơn một chút.

Mà lúc này, Trần Thương đứng ở trong phòng phẫu thuật, nhìn chằm chằm ảnh chụp X-quang của người bệnh Vương Mỗ.

Sau lưng Trương Bồi Nghĩa, Hầu Lượng và mọi người cũng ngượng ngùng nói chuyện.

Đương nhiên... Họ cũng không hiểu Trần Thương đang xem cái gì.

Mấy phút sau, Trần Thương đột nhiên lấy ra một cái bút đánh dấu, vẽ một vòng tròn trên phim, sau đó nhíu mày, rồi tiếp tục nói:

- Tường kép của người bệnh nằm ở chỗ này! Còn có chỗ này... chỗ này

Mọi người nhất thời sửng sốt

Sao có thể nhìn ra phim X-quang này được vậy

Trần Thương nhìn vậy mà có thể biết à?

Trần Thương không cần xem phim đã có thể đạt được chẩn đoạn?

Mọi người thấy mấy cái vòng tròn, bất đắc dĩ thở dài, đây chính là "Mùa Hạ Tám Suy Đoán Pháp Tắc" trong truyền thuyết à?

Trần Thương vẽ ra mấy vòng tròn, sau đó bất đắc dĩ hít sâu một hơi.

Xem ra mình đã quá lạc quan với tình huống của người bệnh.

Mình sớm cần phải nghĩ tới tình huống như thế này.

Bệnh nhân ở trạng thái cao huyết áp trong thời gian dài, cộng thêm bản thân người bệnh mắc bệnh Kawasaki dẫn đến mạch máu bị phá hư, đồng thời thuốc Aspirin mang tới phản ứng không tốt, tổn thương chức năng gan cấp tính…

Vì vậy, tình huống của người bệnh cực kỳ nguy hiểm

Phẫu thuật?
Có thể hoàn thành hay không?
Độ khó thật quá cao
Cái này ít nhất phải là một Boss cấp lãnh chúa
Nghĩ tới đây, Trần Thương hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra.
Chỉ mong người bệnh sẽ không nguy hiểm như thế

Chương 1312: Boss Cấp Vương Giả

Dù sao nơi này cũng không phải là ở Thủ Đô, người có thể dựa vào cũng chỉ có thể là chính mình.

Ngay lúc này, người bệnh được y tá vội vàng đẩy vào, Nhạc Đào theo sát phía sau, cầm phim X-quang trong tay.

Lý Huy và Ngụy Trúc Hoa thấy Nhạc Đào đến thì vẻ mặt lập tức vui mừng.

- Bác sĩ Trần, đây là chủ nhiệm khoa chẩn đoán hình ảnh của khoa chúng ta, chủ nhiệm Nhạc Đào

- Chủ nhiệm Nhạc, tình huống hiện tại của người bệnh như thế nào?

Trần Thương ngẩng đầu nhìn thấy phim X-quang trong tay Nhạc Đào:

- Cho tôi xem phim X-Quang.

Sau khi nói xong, Trần Thương trực tiếp giơ phim lên bắt đầu so sánh, hiện tại Trần Thương có thể chẳng quan tâm đến nhóm lãnh đạo hay chủ nhiệm đang nói chuyện cùng nhau.

Hiện tại trong đầu Trần Thương chỉ có người bệnh.

Trần Thương trực tiếp cầm phim nhìn lại, sau khi Trần Thương xem xong, bất đắc dĩ nhíu mày, lần nữa vẽ một vòng tròn ở cung động mạch chủ như lúc trước

Cơ bản phẫu thuật đã hơi khó khăn, vào giờ phút này hệ số nguy hiểm lại lần nữa tăng vọt.

Độ khó của ca phẫu thuật này so với phẫu thuật cho người bệnh mắc hội chứng Marfan thay thế động mạch chủ không nhỏ hơn một chút.

Mạch máu tổn thương khác nhau khi khâu lại và sửa chữa hoặc thay thế vẫn có một chút cơ bản giống nhau.

Đây cũng là những điểm khó khăn trong phẫu thuật

Sau khi xem xong, Trần Thương bất đắc dĩ nói với Hầu Lượng và Trương Bồi Nghĩa:

- Hôm nay, ba người chúng ta sẽ cùng nhau tiến hành phẫu thuật.

- Tôi hi vọng mọi ngươi đừng quá áp lực, không cần phải lo lắng

- Tất cả đã có tôi đây rồi, cố lên

Sau đó Trần Thương trực tiếp quay người nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật

Vào lúc này, tất cả mọi người đều khá là mê mang, không thể hiểu làm sao có thể làm được như vậy

Nhìn Trần Thương đang tạo ảnh động mạch chủ bằng cách vẽ vòng bên trên, Trương Bồi Nghĩa bất đắc dĩ hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu vẽ mấy vòng tròn này là có ý gì?

Hoàn toàn chính xác

Không chỉ là Trương Bồi Nghĩa không hiểu, mọi người xung quanh cũng không hiểu rất rõ ý nghĩa đằng sau cái vòng đó là gì.

Trần Thương thản nhiên nói:

- Đây là bóc tách động mạch chủ.

Trương Bồi Nghĩa nghe thấy thì lập tức sửng sốt

Trần Thương đang tốn thời gian có cái loại khả năng này à?

Như vậy tôi cũng biết đấy

Trần Thương dừng chân lại, quay đầu tiếp tục nói:

- Những cái này đều là tường kép.

Một câu trực tiếp dọa Trương Bồi Nghĩa đứng tại chỗ không nhúc nhích

Trần Thương không nói đùa đâu?

Hầu Lượng không lên tiếng.

Hầu Lượng cảm thấy bây giờ hoài nghi không có bất kỳ ý nghĩa gì, lập tức sẽ bắt tay vào việc, bây giờ tranh luận để làm gì?

Chi bằng dùng thời gian này chuẩn bị những điều cần thiết cho một phẫu thuật thì tốt hơn

Vì vậy, Hầu Lượng đi theo Trần Thương ra ngoài bắt tay vào công việc.

Mà bên này, Nhạc Đào nhìn ảnh phim trên màn hình, bất đắc dĩ rơi vào trạng thái trầm tư.

Phía trước X-quang, CT, tạo ảnh và ảnh phim hiện tại không ngừng hiện ra trong đầu Nhạc Đào... Lại lần nữa khá là... Trùng hợp à...

Đột nhiên, Nhạc Đào nhìn thấy Trần Thương tiến đến sau đó vẽ một vòng tròn, đột nhiên biến sắc

Nhạc Đào đột nhiên ý thức được, cái này... có thể này không phải trùng hợp đâu

Thật sự không phải một sự trùng hợp

Vào lúc này, Nhạc Đào đối với hành vi vô lễ vừa rồi của Trần Thương một chút cũng không để ý.

Bởi vì trước mặt sinh mạng người bệnh, không có cái gì là khách sáo và lễ phép nữa cả chỉ cần người bệnh khỏe mạnh mới là điều quan trọng bây giờ.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Đào đột nhiên hỏi:

- Giáo sư Trần, tôi... Tôi có thể ở lại đây không?

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Nhạc quá khách khí rồi, đương nhiên là có thể.

Nhạc Đào cười híp mắt, lập tức trở nên vui vẻ.

Nói thật, vào lúc này, trông dáng vẻ và cách nói chuyện của Trần Thương rất gần gũi, làm cho Nhạc Đào càng thêm thoải mái.

Sau lưng Trần Thương, Ngụy Trúc Hoa và viện trưởng Lý Huy liếc nhìn nhau.

Trần Thương để cho Trương Bồi Nghĩa tự mình đi tìm người nhà người bệnh ký tên.

Sau khi biết được tình huống của chồng mình, người nhà chỉ có thể đứng yên toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, sau khi nghe xong trong lòng của gia đình chỉ biết hi vọng.

Trương Bồi Nghĩa dùng lời nói:

- Người bệnh góp nhặt thật lâu mới được nhân phẩm, vào lúc này, giáo sư Trần mới là người đủ khả năng, có thể là ứng cử viên phù hợp nhất cho ca phẫu thuật lần này

- Mọi người đã xem qua chương trình 《 Thử Thách Điều Không Thể 》 chưa? Đích thân giáo sư Trần Thương mổ chính cho người bệnh! Vì vậy, mọi người không nên lo lắng.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, chủ nhiệm Ngụy và Lý Huy bị đuổi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Hai người đi đến văn phòng, quan sát video từ phòng phẫu thuật.

Sau đó...

Hai người hai mặt nhìn nhau, im lặng.

Ngụy Trúc Hoa nhìn thoáng qua Lý Huy:

- Lý Huy, anh có thể xem hiểu không?

Mặt Lý Huy đỏ lên:

- Đại khái... là tôi xem không hiểu?

Cứ như vậy, phẫu thuật bắt đầu tiến hành, trong khi đó hai người họ đều ngồi trong văn phòng của mình, nhìn chằm chằm vào màn hình, lâu lâu lại mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Thế nhưng vào lúc này thật là nhàm chán, có lúc chỉ muốn nổ tung.

Nửa giờ sau, Lý Huy thừa nhận là thực lực của anh không đủ, ngồi nhìn một lát thì bất đắc dĩ ngáp lần thứ nhất.

Ngụy Trúc Hoa nhìn chằm chằm Lý Huy, lông mày nhíu lại

Ngụy Trúc Hoa đã cố gắng không ngáp thật lâu.

Vốn muốn chống chọi một hồi với cơn buồn ngủ, thế nhưng không ngờ Lý Huy đã trực tiếp mở đầu cơn buồn ngủ, đã ngáp trước mặt anh.

Phải biết rằng... Ngáp rất dễ lây lan.

Mà còn

Loại lây lan này là một phương thức lâu lan không cách nào dừng lại, có thể lây lan thông qua âm thanh, hình ảnh, chúng ta nhìn thấy người khác ngáp, bản thân mình có khả năng rất lớn sẽ ngáp theo.

Lý Huy bị lãnh đạo trừng mắt liếc như thế cũng rất ngượng ngùng, thế nhưng... anh thật sự không còn cách nào, ai bảo chính mình nhìn không rõ chứ?

Nhưng mà

Lúc này, tình huống bên trong phòng phẫu thuật hoàn toàn ngược lại

Bên trong phòng phẫu thuật

Sau khi gây tê cho người bệnh thành công, Trần Thương dựa vào suy nghĩ của mình suy luận tình huống người bệnh để phẫu thuật, trực tiếp hoàn thành phẫu thuật một vết rạch dài đến một phẩy năm centimet

Bản thân vết rạch đã rất kỳ quái, thậm chí hoàn toàn là dựa theo khu vực phát bệnh của bản thân người bệnh để thiết kế.

Trần Thương đã tiến hành rạch ra, sau đó tất cả mọi người đều lập tức chôn chân tại chỗ, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc

Vào lúc này, sắc mặt của ba người Trương Bồi Nghĩa, Hầu Lượng, Nhạc Đào đều rất nghiêm trọng.

Họ ngẩng đầu nhìn chằm chằm mấy kết quả báo cáo kiểm tra trên màn hình, đặc biệt là phim chụp động mạch vành, phía trên lần lượt vẽ mấy cái vòng tròn nhỏ.

Mà những này vòng tròn nhỏ hiện tại trông rất giống nhau với tình huống hiện tại trong mạch máu tường kép của người bệnh

Loại rung động này thật sự là xưa nay chưa từng có

Là ai cũng không dám tin tưởng.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, đời này họ cũng không thể tin rằng sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Chuyện này... Chuyện này cũng quá đặc biệt rồi

Lúc này, ba người nhìn Trần Thương, trong ánh mắt chỉ còn lại sự sùng bái dành cho giáo Trần

Đặc biệt là Nhạc Đào, thân là chủ nhiệm khoa X-Quang, Nhạc Đào biết rõ độ khó ở trong đó là cao bao nhiêu

Ngoại trừ thiên phú, không có đầy đủ kinh nghiệm duyệt phim thì căn bản không ai có thể làm được

Chương 1313: Trở Về

Trần Thương thật sự quá lợi hại.

Đối với hành động trực tiếp cướp phim vừa rồi của Trần Thương, Nhạc Đào đã sớm quên mất rồi.

Thậm chí trong lòng anh, thân phận và địa vị của Trần Thương lại một lần nữa đề cao hơn rất nhiều

Nhưng...

Cho dù anh nghĩ như thế nào, thế nhưng lúc này

Trần Thương lại bình tĩnh đến lạ thường.

Hai tay của Trần Thương trực tiếp chạm lên mạch máu, từng thông tin truyền đến, làm cho Trần Thương có một chút cảm giác lo lắng bất an

Nói thật, Trần Thương thật không ngờ, hôm nay sẽ gặp phải một Boss cấp Vương giả

Mà mấu chốt nhất là anh còn phải bóc tách động mạch chủ cho một Boss cấp Vương giả

Độ khó lập tức tăng lên rất nhiều

【Bóc tách động mạch chủ cho một Boss cấp Vương giả, cấp 90, người bệnh mắc bệnh Kawasaki nhưng không chữa trị kịp thời, một thời gian dài mãn tính dẫn đến hệ thống miễn dịch bị tổn thương, từ đó phá hư mạch máu cục bộ, nhiều chỗ mạch máu bị tổn thương không thể chịu nổi gánh nặng, đề nghị phẫu thuật thay thế! 】

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật sự là sợ cái gì thì đến cái đó.

Vào ngày thường, ở thủ đô, khi có những trợ thủ đắc lực tại bên cạnh thì Trần Thương ước gì gặp phải Boss cấp Vương giả, dù sao chuyện này có ý nghĩa là có thu hoạch lớn

Thế nhưng...

Vào giờ phút này, Trần Thương lại hơi lo lắng.

Phẫu thuật cho Boss cấp Vương giả mang ý nghĩa rất lớn, cần phải cân nhắc rất nhiều yếu tố trong đó.

Cần chú ý đến rất nhiều chi tiết.

Độ khó cũng rất lớn

Đôi mắt Trần Thương liên tục nhìn qua nhìn lại mạch máu để tiến hành phẫu thuật cho người bệnh.

Để cho an toàn, Trần Thương chỉ có thể thực hiện một cách từ từ từng bước một.

Sự khác nhau của người bệnh và người bệnh phiền phức chính là, huyết quản của Boss cấp Vương giả tổn thương là một loại tính chất cục bộ, không phải tổn thương toàn thân.

Đây là một tin rất tốt.

Nhưng tương tự cũng có một tin xấu.

Đó chính là sức chịu đựng người bệnh không cao, chức năng gan bị tổn thương nghiêm trọng, xử lý mạch máu khá là phức tạp.

Xử lý như thế nào bây giờ?

Được rồi

Chậm rãi thực hiện từng bước một, giải quyết từng khó khăn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nín thở tập trung, nhìn Hầu Lượng đứng đối diện, nói:

- Anh làm người hỗ trợ thứ nhất cho tôi

Hầu Lượng nghe thì vậy thì lập tức trong mắt sáng lên.

Người hỗ trợ thứ nhất cho Trần Thương rất khó có được, toàn bộ ngoại khoa tim cũng biết chuyện này.

- Tốt

Hầu Lượng không do dự, lập tức hưng phấn gật đầu đồng ý.

Trần Thương quay người nói:

- Dao mổ

Sau khi Trần Thương nhận được dao mổ.

Trần Thương bắt đầu nín thở, dùng tay nhẹ nhàng chạm lên thành mạch máu, muốn cảm nhận huyết áp của động mạch, muốn cảm nhận được áp lực thành mạch máu.

Loáng thoáng, Trần Thương có thể cảm nhận được một chút.

Thế nhưng độ khó quá lớn

Có lẽ độ khó của toàn bộ quá trình phẫu thuật đều rất cao, đều rất nguy hiểm, chỉ cần sai một bước thì người bệnh có thể tử vong ngay trên bàn phẫu thuật.

- Natri Nitroprusiat.

- Propranolol

...

Trước khi phẫu thuật, vì để đảm bảo các tình huống của người bệnh, Trần Thương chỉ có thể thêm thuốc.

Nếu nói là phẫu thuật có độ khó, chẳng bằng nói là bản thân người bệnh có tính khiêu chiến thì đúng hơn.

Tỷ lệ xảy ra bóc tách động mạch chủ cũng không phải là 1+ 1+ 1= 3, không phải độ khó bằng ba ca phẫu thuật tường kép bình thường công lại.

Sức dãn và tính đàn hồi của thành mạch máu là có giới hạn, khi sức dãn của thành mạch máu gánh chịu một lực lớn đạt tới cực hạn, nếu như tiến hành chặn lại để phẫu thuật thì áp lực của mạch máu sẽ tăng lên rất nhiều

Nếu như hơi không chú ý, sẽ có khả năng dẫn đến vỡ bên trong tường kép, tính mạng người bệnh gặp nguy hiểm, bệnh tình càng nặng thêm

Thậm chí có thể người bệnh sẽ chết trên bàn phẫu thuật.

Bên này, khoa truyền máu đã hoàn thành việc phối máu, dựa theo yêu cầu của Trần Thương, chuẩn bị một phần máu cho người bệnh.

Gần 5000 ml máu có sẵn và đang chuẩn bị thêm 1000 ml máu.

Tất cả mọi người rất lo lắng, mọi người đang trải qua một bước khó khăn nhất trong ca phẫu thuật lần này.

Nhìn một đoạn thành máu khỏe mạnh không tổn thương, thế nhưng vẫn hơi dị dạng bất thường, tường kép phình to không quá rõ ràng. Mặc dù như vậy, nó vẫn là một loại không nói được, rất quái dị.

Từ cũng động mạch chủ đến động mạch chủ ngực, lại đến động mạch chủ bụng.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu thì đã gặp vấn đề thứ nhất

Đó chính là mọi người sẽ bắt đầu như thế nào?

Là sử dụng phương pháp truyền thống, trước tiên tiến hành thay thế động mạch chậu? Tiếp đó hoàn thành động mạch chủ bụng, từ đó bảo đảm lượng máu chảy trong thận sẽ không gây ra bất kỳ vấn đề nào tổn thương cho chức năng gan thận?

Thế nhưng

Mấu chốt nhất là quá trình tiến hành từ động mạch chủ lên động mạch chủ ngực mới là vấn đề trọng điểm cần quan tâm.

Hiện tại một khi cắt đứt động mạch chậu động mạch chủ bụng, lượng máu chảy trong cơ thể được nhận một cách hạn chế, lưu lượng máu thay đổi trực tiếp ảnh hưởng huyết áp của toàn bộ cơ thể người bệnh

Chẳng may, Trần Thương chỉ nói là chẳng may

Chẳng may, khi thay thế động mạch chủ bụng và động mạch chậu, nếu như việc xử lý động mạch chủ ngực xảy ra vấn đề.

Ai là người có thể hỗ trợ Trần Thương xử lý tốt vấn đề này?

Phẫu thuật

Cũng không phải một người là có thể thực hiện

Mà là một ekip ưu tú nhất cùng nhau thực hiện.

Thế nhưng, lúc này Trần Thương vẫn phải cân nhắc rõ ràng thấu triệt mọi mặt

Thậm chí phải nghĩ đến bất kỳ một loại khả năng nào có thể xảy ra

Từ đó mới có thể tìm ra mọi biện pháp để ứng phó.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định trước tiên sẽ tiến hành phẫu thuật thay thế động mạch chủ

Nếu như vậy, độ khó sẽ rất lớn à nha?

Khẳng định sẽ rất lớn, thế nhưng không đến mức liên tiếp phanh phanh phanh dẫn tới mạch máu tường kép bị phá vỡ, dẫn đến chảy máu quá nhiều, sau đó không kịp xử lý cầm máu dẫn đến cái chết

Đương nhiên, dùng sức cắt đứt động mạch chủ lên cũng được.

Thế nhưng...

Nếu như bởi vì cầm máu dẫn đến không cung cấp đủ máu cho tủy sống, hệ thần kinh, dẫn đến hệ thần kinh thiếu máu, thiếu oxy bị hoại tử.

Người bệnh hoàn toàn có thể sẽ sống sót.

Thế nhưng sống như vậy khác chết ở chỗ nào?

Nhìn một tay Trần Thương nhẹ nhàng chạm lên mạch máu, một tay khác cầm dao mổ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm máy theo dõi.

Tất cả mọi người cho rằng Trần Thương là đang chờ đợi dược hiệu.

Hiện tại, căn bản nhìn không ra trong lòng Trần Thương vô cùng lo lắng.

Thế nhưng, trong lòng Hầu Lượng và Trương Bồi Nghĩa lại lo lắng ồn ào, quả thực vô cùng lo lắng bất an.

Thật ra, trong lòng anh cũng không chắc chắn

Không biết nên xử lý người bệnh như thế nào.

Thậm chí không biết bắt đầu phẫu thuật như thế nào.

Hầu Lượng chuyên nghiệp hơn Trương Bồi Nghĩa không ít, thế nhưng, đây là lần đầu tiên Hầu Lượng phát hiện cái gì gọi là: Biết càng nhiều, càng sợ hãi

Chính là bởi vì Hầu Lượng hiểu được độ khó của ca phẫu thuật này như thế nào, nên anh mới lo lắng hơn, thậm chí vừa bắt đầu phẫu thuật anh đã không có lòng tin

Không phải là ca phẫu thuật lần này không thể thực hiện, mà là Hầu Lượng nhìn trên cơ thể người bệnh chỗ nào cũng có tỉ lệ tử vong rất cao.

Hầu Lượng ngẩng đầu nhìn Trần Thương một chút. Lần đầu tiên anh nhìn thấy một ánh mắt bĩnh tĩnh đến lạ thường của Trần Thương.

Đối mặt với tình huống người bệnh như thế này, Trần Thương... không khẩn trương sao được?

Chương 1314: Trở Về! (Phần Hai)

Ngay lúc này

Trần Thương cho ra một phương án phẫu thuật

- Ngừng tuần hoàn ngoài cơ thể ở nhiệt độ thấp, phẫu thuật thay thế động mạch chủ lên

Bác sĩ gây mê là chủ nhiệm khoa gây mê, nghe thấy lời nói của Trần Thương thì gật đầu bắt đầu tiến hành.

Đây là lần đầu tiên chủ nhiệm khoa gây mê hợp tác với Trần Thương

Chủ nhiệm khoa gây mê hi vọng ca phẫu thuật này sẽ thuận lợi.

Tuổi trẻ tài cao, chủ nhiệm Lương Thái vội vàng bắt đầu xử lý đâu vào đấy.

Sư huynh đệ đồng môn của Lương Thái là Chu Hạc, cũng chính là chu nhiệm Chu Hạc của trung tâm Cấp cứu.

Dù là Lương Thái, ở bệnh viện nhân dân tỉnh đã làm đến cấp bậc chủ nhiệm, thế nhưng đối với Chu Hạc vẫn vô cùng tôn kính

Ngày bình thường, Lương Thái cũng nghe không ít lần Chu Hạc nói Trần Thương rất lợi hại.

Lương Thái có nhớ một câu rất rõ ràng

- Khi giáo sư Trần phẫu thuật, anh không nên hỏi vì sao! Toàn lực phối hợp là được rồi

Trước đây đối với câu nói này, trước đây Lương Thái cảm thấy hơi khoa trương.

Nhưng hôm nay, lúc nhìn thấy ca phẫu thuật này, Lương Thái mới biết được, chuyện này không khoa trương một chút nào.

Bởi vì Lương Thái không chắc chắn đối với phẫu thuật lần này.

Lương Thái giống như biết sư huynh mình đi qua bao nhiêu khó khăn trắc trở mới có thể trở thành như vậy?

Khi nhìn thấy nhiệt độ mắt hạ đến nhiệt độ là 30℃

Trần Thương nhìn thoáng qua Hầu Lượng, Trương Bồi Nghĩa, bác sĩ gây mê Lương Thái và mỗi một người y tá

Mặc dù chỉ nhìn một cái, thế nhưng ánh mắt vô cùng lăng lệ

Giọng nói của Trần Thương đầy bình tĩnh:

- Tôi phải chặn động mạch chủ lên, sau đó tiến hành phẫu thuật thay thế, toàn bộ thời gian phẫu thuật, tôi muốn hoàn thành trong vòng 20 phút

- Thời gian phẫu thuật chỉ có 20 phút, tôi hi vọng mọi người sẽ dồn toàn lực để ứng phó, phối hợp với tôi

Mấy câu nói này của Trần Thương rất bình thản, nhưng khi truyền vào tai mọi người giống như tiếng sét ngang tai

20 phút?

Hoàn thành phẫu thuật thay thế động mạch chủ lên?

Chuyện này thật quá điên cuồng

Mà còn không chỉ một mình Trần Thương điên cuồng, mà cần mỗi một người họ cùng điên cuồng với Trần Thương

Khẩn trương không?

Khẩn trương

Có áp lực không?

Có

Nhưng nhìn bác sĩ mổ chính là Trần Thương kiên quyết như thế, mọi người không tự chủ được đã bị tinh thần kiên quyết của Trần Thương kéo theo

- Chuẩn bị xong chưa?

- Chuẩn bị xong

Mọi người cùng gật đầu nói

Vừa dứt lời, Trần Thương trực tiếp cầm kẹp cầm máu, quả quyết chặn ở động mạch vô danh cách vị trí động mạch chủ lên 3.0cm

Khoảng cách này vô cùng quan trọng

Không nhiều không ít, vừa vặn tạo thành một tác dụng mấu chốt đối với phẫu thuật

Nhiệt độ thấp, 20 phút

Tuần hoàn ngừng, tổn thương sẽ không rõ ràng.

Thậm chí rất nhiều phẫu thuật phải ngừng tuần hoàn trong nhiệt độ thấp 40 phút.

Trần Thương giới hạn thời gian trong vòng 20 phút, chính là vì đảm bảo phẫu thuật mấu chốt tiếp theo sẽ cần đến

Vào lúc này, Trần Thương nhanh chóng nói với Hầu Lượng đứng bên cạnh:

- Cardioplegic! Chuẩn bị tiêm vào

Hầu Lượng vội vàng gật đầu, bắt đầu chuẩn bị.

Mà sau khi Trần Thương nói xong, không dừng lại chút nào, trực tiếp cầm lấy dao mổ rạch ra động mạch tường kép

Thời gian phẫu thuật có hạn

Trần Thương không thể lãng phí thời gian vào những công việc này

Bởi vì công việc nối lại kế tiếp mới là phần quan trọng nhất của phẫu thuật

Lúc này, chủ nhiệm khoa chẩn đoán hình ảnh, chủ nhiệm khoa truyền máu... Mọi người đứng ở xung quanh, nhìn một màn như thế này bất đắc dĩ kích động lên

…

Mỗi một ca phẫu thuật đều là một lần thử thách

Thậm chí là một cuộc chiến chống lại ma bệnh

Cần hợp tác với nhau

Cần chính là chống lại tử thần

Khi bắt đầu phẫu thuật, Trần Thương giống như Lữ Bố trong quân đội, mang theo rất nhiều tướng sĩ bắt đầu xông pha chiến đấu

Dường như tất cả mọi người đều xem thường cái chết

Dùng 'xem thường cái chết' để hình dung ca phẫu thuật thì hơi khoa trương, nhưng sự hấp dẫn của nó, thật sự khiến người ta kích động.

Lúc này, ngay bên ngoài văn phòng, hai người Ngụy Trúc Hoa và Lý Huy đã nhàm chán ngáp lên ngáp xuống, nhưng vào giờ phút này cũng bị luồng nhiệt huyết này làm kích động, tinh thần phấn chấn trở lại

Thì ra, làm phẫu thuật cũng có thể làm kích động lòng người như thế

Sau khi Ngụy Trúc Hoa tốt nghiệp trường đại học Y, ông đã từng có một thời gian làm việc lâm sàng, ông cũng là ngoại khoa, nhưng sau này đã chuyển nghề.

Ngụy Trúc Hoa sau bao nhiêu năm nhớ lại, vẫn cảm thấy đây là sự lựa chọn tốt nhất trong đời này của mình.

Từ một bác sĩ lâm sàng đến một cán bộ cấp tỉnh.

Ở trong mắt nhiều người, đây chắc chắn là sự chiến thắng, chắc chắn cũng là sự nhảy vọt của giai cấp.

Từ trước đến giờ, Ngụy Trúc Hoa chưa bao giờ hối hận

Thế nhưng lúc này, nhìn thấy hình ảnh trong phòng phẫu thuật...

Nói thật, trong lòng Ngụy Trúc Hoa chua

Ông lại hơi hối hận

Thật đó

Đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm nay ông mới có loại suy nghĩ như thế này.

Có đôi khi, so với rượu, nhiệt huyết càng quan trọng hơn, thanh xuân cũng càng quan trọng hơn.

Cho dù Ngụy Trúc Hoa đã hơn năm mươi tuổi, nhưng khi nhìn vào đám người trước bàn phẫu thuật, trong lòng cũng không ngừng ngưỡng mộ

Thật tốt

Nếu như trước đây cũng có một Trần Thương dẫn theo mình, có lẽ bản thân cũng sẽ không đổi nghề?

Trong mắt Ngụy Trúc Hoa, hình ảnh trong phòng phẫu thuật bây giờ chính là một vị thần Trần Thương dẫn theo bốn người đi khiêu chiến đại Boss

Thế nhưng, bốn người này lại dốc hết toàn lực để đánh tốt phụ trợ, giúp Trần Thương kiểm tra, đưa tài nguyên... toàn lực phối hợp

Cardioplegic là một thứ đồ tốt

Sau khi truyền cardioplegic vào, cho dù tim ngừng đập nhưng cũng sẽ truyền dịch ngược dòng liên tục để bảo vệ cơ tim.

Phẫu thuật đến lúc này, có thể nói là đã đến thời khắc mấu chốt.

Trần Thương tay trái cầm kéo, tay phải cầm dao, đôi mắt mở to nhìn chằm vào mạch máu, bắt đầu cắt đoạn gần tường kép, dừng lại khoảng 1,5cm trên khe hở động mạch vành trái phải, bắt đầu gia cố đường khâu ở vị trí khâu lại

Bước này là bước chuẩn bị sơ bộ, Trần Thương đã làm rất nhanh và cũng rất chính xác.

Bọn người Hầu Lượng đều đã xem qua tiết mục 《Thử Thách Điều Không Thể》 của Trần Thương

Đối với những cảnh phẫu thuật của Trần Thương, họ vẫn luôn cảm thấy có yếu tố xử lý nghệ thuật ở trong đó

Thế nhưng lúc Trần Thương bắt đầu thao tác ở trước mặt họ.

Họ chợt phát hiện, thì ra... trên TV thật sự đã có chỉnh sửa

Đài truyền hình đã suy nghĩ đến việc thao tác của Trần Thương quá nhanh, mà lại còn quay cận cảnh, nên kỹ xảo biểu diễn trên màn hình sẽ không rõ ràng, vì vậy đã giảm tốc độ xuống mấy lần

Thế nhưng khi họ có mặt ở đó, họ đã phải thở dài xúc động

Giáo sư Trần thật là lợi hại

Hai tay phối hợp mà lại không có một chút khe hở nào

Nguyên nhân nào mới có thể giúp Trần Thương có được đôi bàn tay linh hoạt như hôm nay?

Nếu như chủ nhiệm Chu của bệnh viên 302 ở đây, chắc chắn sẽ biết rõ đáp án

Anh rõ ràng nhớ Trần Thương đã nói với anh biết vì sao tay của cậu ta lại lợi hại như vậy

Đó chính là độc thân 27 năm

Bây giờ, tay trái của Trần Thương càng lợi hại hơn.

Nguyên nhân là do độc thân 28 năm?

Không không không

Nếu như anh ta lại hỏi thêm lần nữa, Trần Thương sẽ cười nói cho anh biết, độc thân chỉ có thể gia tăng lực của cánh tay, còn đối với việc rèn luyện độ linh hoạt của ngón tay, vẫn là có bạn gái rồi sẽ tăng lên rõ ràng hơn

Còn về lý do?

Rất nhiều

Chương 1315: Kỳ Tích Độc Nhất Của Nhà Họ Trần

Lúc này, Trần Thương đã thêm một tấm nỉ vào động mạch chủ nội mô và ngoại mô, dùng chỉ Polypropyne 4-0 để gia cố vết khâu lại

Sau đó trực tiếp mang tới mạch máu nhân tạo với kích thước phù hợp, dùng chỉ Polypropylene 3-0 liên tục khâu mạch máu nhân tạo và phần gốc động mạch chủ lại với nhau

Đối với việc khâu lại, từ trước đến nay Trần Thương vẫn luôn không sợ

Độ khó của việc khâu lại động mạch chủ tương đối cao, độ chính xác cũng như thế

Cũng may, việc nối lại mạch máu của Trần Thương vốn đã cấp hoàn mỹ, trước đây cơ sở dự thi kỹ năng ngoại khoa Tim rất vững chắc.

Cho nên mới giúp anh có thể không chút phí sức

Mà sau này liên tục luyện tập làm cho kỹ năng của anh không ngừng tăng lên.

Có điều, lúc khâu lại động mạch chủ, cần phải chú ý vị trí mở miệng của động mạch vành trái và phải, tránh ảnh hưởng đến việc cung cấp máu cho vị trí mở miệng

Vì thế, độ khó càng tăng cao

Kế đến, nhiệt độ trong phòng lại giảm xuống

Đại khái khoảng 16 độ C

Sắc mặt Trần Thương nghiêm túc:

- Ngừng tuần hoàn ngoài cơ thể, vị trí đầu cúi thấp 30°, mở kẹp chặn động mạch chủ

Sau khi ba chỉ lệnh được truyền đạt.

Trần Thương bắt đầu nhanh chóng cắt bỏ phần tường kép từ xa đến đầu gần của động mạch vô danh, tấm nỉ được đặt ở giữa động mạch chủ nội mô và ngoại mô

Tiếp tục dùng chỉ Polypropylene 4-0 để gia cố, dùng chỉ Polypropylene 3-0 để khâu mạch máu nhân tạo và đoạn cuối xa của động mạch chủ...

Ca phẫu thuật đã đến giai đoạn gây cấn

Mà thời gian 20 phút cũng đã trôi qua hết 12 phút

Trên trán Trần Thương tất cả đều là mồ hôi.

Lúc này, y tá dụng cụ thân thiết đến gần Trần Thương, đưa ra một ánh mắt

Trần Thương không khách sáo, ừm... cọ xát

Mùi thơm nức mũi bay đến.

Trần Thương đã bình tĩnh lại mấy phần

Tinh thần cũng sung sức hơn mấy phần

Ca phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Bàn tay càng nhẹ nhàng linh hoạt hơn, ánh mắt sáng hơn, hơi thở cũng đều hơn rất nhiều.

Xem ra, tục ngữ nói rất đúng

Nam nữ phối hợp, lao động không mệt

Trần Thương cảm thấy, lần này sau khi trở lại An Dương, chắc chắn phải đào tạo một y tá dụng cụ chuyên nghiệp.

Yêu cầu khác có thể từ từ nói, nhưng chắc chắn phải là nữ

Hơn nữa quan trọng là không để cho Tần sói con biết.

...

Sau khi khâu lại, xả khí trước khi thắt nút.

Để lưu lại bọt khí bên trong mạch máu là loại một chuyện rất phiền phức.

Nói thẳng ra, đây cũng là một tai họa ngầm.

Sau khi trải qua truyền dịch ngược dòng và thoát khí động mạch đùi và khoang trên, thoát khí đầy đủ sau ca phẫu thuật đến đây là đến hồi cuối

Sắc mặt Trần Thương vui mừng

- Khôi phục nhiệt độ

Bác sĩ gây mê Lương Thái vội vàng gật đầu, sau khi dần khôi phục tuần hoàn cơ thể và khôi phục nhiệt độ.

Dấu hiệu sự sống của người bệnh dần trở lại bình thường.

Mà lúc này, thời gian vừa vặn trôi qua 18 phút

Bên trong phòng phẫu thuật, trong lòng mọi người đều kích động không thôi.

Thời gian này đã đủ để làm mới kỷ lục của Bệnh viện nhân dân Tỉnh

Mà họ cũng là người sáng tạo kỳ tích.

Trần Thương gật đầu hài lòng với mọi người.

Mọi người nhìn thấy Trần Thương hài lòng, dường như đã nhận được một phần bài thi hài lòng... tất cả đều đáng giá.

Trong mắt mọi người mang theo tia cười, nhưng cũng không buông lỏng.

Bởi vì họ chẳng qua là mới hoàn thành một bộ phận phẫu thuật mà thôi
Thế nhưng cho dù là vậy, họ cũng cảm thấy rất vui mừng.
- Hay lắm
Ở trong văn phòng, Ngụy Trúc Hoa không nhịn được đứng dậy, vỗ tay nói hay
Làm bác sĩ thì nên như vậy
Tranh giành từng giây để cứu sống sinh mạng và tạo ra kỳ tích
Ngụy Trúc Hoa đã cách xa lâm sàng từ lâu, một lần nữa bị đánh thức lòng nhiệt huyết và ký ức của bác sĩ
…
…
Thay thế động mạch chủ lên thành công.
Hoàn thành trong vòng hai mươi phút.
Nhiệt độ dần khôi phục, các dấu hiệu sự sống của người bệnh cũng bắt đầu trở lại bình thường.
Giai đoạn đầu thắng lợi đã khích lệ mọi người rất nhiều.
Thậm chí
Còn khiến Hầu Lượng bắt đầu nảy sinh ra một ý nghĩ: Có lẽ... chúng ta cũng có thể tạo ra kỳ tích?
Đúng vậy
Cuộc sống đánh chúng ta mình đầy thương tích.
Để chúng ta biết được bản thân và người khác không hề giống nhau
Khiến chúng ta trở nên vô cùng tầm thường.
Thâm chí làm sự tự tin bên trong của chúng ta cũng bắt đầu dần mất phương hướng.
Thế nhưng lúc này, 18 phút kỳ tích này, do Trần Thương dẫn đầu, họ cùng nhau hoàn thành kỳ tích, đã khích lệ mọi người rất nhiều, và khiến họ bắt đầu tin tưởng, họ có lẽ cũng có thể thử thách điều không thể
Giờ phút này, Trần Thương vô tình nhìn mọi người, hơi sững sờ.
Bởi vì anh phát hiện, bên trong ánh mắt mọi người đều sáng lên
Loại ánh sáng này chỉ có một tên gọi, gọi là tự tin
Bởi vì tính đặc biệt của phẫu thuật, không có cách nào lập tức hoàn thành.
Thậm chí không có cách nào để lập kế hoạch và sắp xếp toàn bộ ca phẫu thuật trong một khoảng thời gian ngắn.
Bởi vì yếu tố nguy hiểm lớn nhất đối với người bệnh khi phẫu thuật, chính là không xác định được tính nguy hiểm.

Cần phải liên tục nghiên cứu một số chi tiết và làm tốt.

Vì vậy...

Phun

Cùng với một âm thanh không đáng kể, lập tức một luồng máu phun ra

Một lượng máu trực tiếp phun thẳng vào khẩu trang trước mặt Trần Thương

Làm mờ tầm nhìn của Trần Thương

Hiện tượng đột ngột này giống như một cái liềm tử thần trực tiếp gặt hái niềm tin trong lòng mọi người

Giống như muốn nói cho tất cả mọi người ở đây: Các người, chẳng qua cũng chỉ như vậy

Đây là một trận chiến đấu

Không có khói lửa

Chỉ có sống chết

Các nhân viên y tế vừa giằng co thắng lợi, ngay vào thời khắc này, đã bị tập kích bởi cuộc tấn công bất ngờ

Tim Hầu Lượng rơi xuống đáy vực

Trương Bồi Nghĩa cực kỳ hoảng sợ

Mà bác sĩ gây mê Lương Thái lại mặt như sương lạnh.

Tất cả mọi người trong phòng phẫu thuật nhìn thấy máu phun ra, nhìn thấy máu dọc theo khẩu trang của Trần Thương từ từ chảy xuống, xuống áo phẫu thuật, xuống trên đùi, xuống bên trên chân...

Người đầu tiên kịp phản ứng, lại là cô y tá, cô nhanh chóng lau sạch vết máu trên khẩu trang của Trần Thương

Người thứ hai là Hầu Lượng, anh đưa tay muốn chuẩn bị tiến hành cầm máu.

- Dừng lại

Hầu Lượng sắp chụp lấy mạch máu, Trần Thương đột nhiên kêu dừng lại khiến anh giật nảy mình

Tất cả mọi người mặt đều biến sắc, nhìn chằm chằm Trần Thương, không biết vì sao?

Phải biết rằng

Xác suất tử vong do chảy máu nhiều vì động mạch chủ bị vỡ trong quá trình phẫu thuật cao trên 70%.

Vì sao lại không cầm máu?

Một khi xảy ra chảy máu, cơ thể sẽ rơi vào trạng thái tuần hoàn thấp.

Thiếu máu, thiếu oxi dẫn đến hoại tử

Đặc biệt là tổ chức não

Ngăn chặn?

Hoàn toàn đúng! Nếu như vào đã số những lúc khác thì đây chính là phương pháp khả thi duy nhất

Thế nhưng bây giờ lại không được

Bởi vì phía trên chỗ mạch máu chảy máu của người bệnh, có mấy chỗ tường kép

Hơn nữa những tường kép này đều tương đối nguy hiểm

Nếu chặn lại chắc chắn sẽ làm cho áp lực bên trong động mạch chủ tăng lên, dẫn đến thành mạch máu đột ngột vỡ ra

Hơn nữa, còn có một nguyên nhân nữa đó chính là một khi động mạch chủ không bị hạ nhiệt độ ngừng tuần hoàn để đóng kín mạch máu, thì lúc này, vùng động mạch chủ trong khoang bụng của người bệnh tuyệt đối sẽ xảy ra phản ứng thiếu máu.

Đến lúc đó, rắc rối sẽ lại càng tăng thêm

Làm sao bây giờ?

Chương 1316: Rất Nhiều Máu

- Còn lại bao nhiêu máu?
Lúc này, Trần Thương vội hỏi
- 1000 ml
Y tá vội vàng nói.
- Không đủ
Trần Thương trầm giọng nói.
Tình huống này nên xử lý như thế nào?
Quá khó
Thật sự quá khó
Làm thế nào để cứu anh đây, người bệnh của tôi
Lúc này, bên ngoài phòng phẫu thuật, không có người nào nói chuyện, hai người Lý Huy và Ngụy Trúc Hoa đều rất lo lắng
Đặt hai bàn tay trên ngực, không ai mở miệng nói chuyện.
Những năm gần đây, Ngụy Trúc Hoa nhìn thấy đều là các số liệu, tỉ lệ tử vong bao nhiêu, tỉ lệ phát bệnh bao nhiêu, nhưng... đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy một người bệnh hoạt bát chết trên bàn phẫu thuật
Hơn nữa, người bệnh này mới vừa rồi còn vui vẻ nắm tay mình, cười nói với mình.
Mà lúc này, lại đang đối mặt với cửa ải sống chết
Lý Huy theo bản năng suy nghĩ, một khi người bệnh chết, vấn đề lớn nhất là của ai?
Bệnh viện sẽ gánh chịu tránh nhiệm bao nhiêu, thân là viện trưởng ông sẽ xử lý chuyện tiếp theo như thế nào.
Không một ai hy vọng người bệnh chết đi.
Bên ngoài phòng phẫu thuật, người nhà nôn nóng bất an chờ đợi ca phẫu thuật kết thúc.
Đột nhiên người phụ nữ cảm thấy ngực khó chịu.
- Mẹ? Mẹ sao vậy?
Người con trai vội vàng hỏi
Người phụ nữ vươn vai:
- Không sao, không sao, chỉ là mẹ tối qua không nghỉ ngơi tốt.
Người phụ nữ an ủi con trai.
Đối với cơn đau đột ngột này, cô cũng không biết vì sao.

Nói không rõ, nói không rõ

Bên ngoài phòng phẫu thuật, không nên suy nghĩ lung tung.

Người phụ nữ tự mình an ủi mình.

Không hy vọng người bệnh xảy ra vấn đề.

Nhưng người rất không hy vọng người bệnh xảy ra vấn đề vẫn là bác sĩ trên bàn phẫu thuật.

Xử lí như thế nào đây?

Huyết áp khẳng định không thể cao như thế, chảy máu có thể làm huyết áp giảm một chút, đây không phải là chuyện xấu.

Nhưng làm thế nào để đảm bảo huyết áp này đủ cung cấp máu cho hệ thần kinh của người bệnh?

Ngay lúc này, Trần Thương nhìn chằm chằm vào khoang bụng, trong đầu nhanh chóng hiện lên một suy nghĩ

Các suy nghĩ lần lượt không ngừng xuất hiện trong đầu Trần Thương

Mà không gian bốn chiều trước mắt Trần Thương cũng không ngừng xây dựng hết khả năng này đến khả năng khác

Nên giải quyết như thế nào?

Làm sao bây giờ?

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một biện pháp

Ngay sau đó, anh quay đầu nhìn chằm chằm vào huyết áp

Khi huyết áp giảm đến cực hạn, Trần Thương dứt khoát nói:

- Ngưng truyền máu

- Chủ nhiệm Hầu, cầm máu

- Chủ nhiệm Trương, chuẩn bị bắc cầu mạch máu nhân tạo

Mặc dù mọi người nghe không hiểu lắm, nhưng đều theo bản năng nghe theo chỉ lệnh của Trần Thương.

Chuyện này cũng như là quân lệnh

Trần Thương dứt khoát bắt đầu tách động mạch nách phải ra

Anh muốn thử nghiệm một chút.

Một khi thử nghiệm này thành công sẽ làm thay đổi phương thức phẫu thuật truyền thống của thay thế động mạch chủ.

Hoặc là chính xác hơn là điều này sẽ trở thành một sự đảm bảo.

Nó thậm chí sẽ làm giảm đáng kể tỷ lệ tử vong của phẫu thuật bóc tách động mạch chủ

Nâng cao hiệu quả an toàn của phẫu thuật

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói với y tá thiết bị:

- Đưa cho tôi kẹp tách! Pen kẹp kim

Sau khi nói xong, Trần Thương lập tức bắt đầu tiến hành tách động mạch nách.

Nhìn thấy Trần Thương thong thả bình tĩnh, không nhanh không chậm, giống như núi Thái Sơn sắp sụp đổ ngay trước mắt thì khí độ cũng không thay đổi

Một màn này làm mọi người không thể không tôn kính ba phần

Đây chính là đại lão

Không chỉ các đồng nghiệp trong phòng phẫu thuật, mà ngay cả Ngụy Trúc Hoa cũng không nhịn được xúc động một tiếng:

- Lợi hại! Giáo sư Trần này quả nhiên là một nhân vật

Nghĩ đến đây, Ngụy Trúc Hoa đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Chờ sau khi Trần Thương trở về nghiên cứu sâu hơn, anh quyết định giúp đỡ Trần Thương làm một việc.

Chuyện này đối với y thuật của Trần Thương cũng không thay đổi nhiều

Nhưng đối với cuộc sống của Trần Thương hay thậm chí đối với những người có quan hệ với cậu ấy đều có thể thay đổi trên phạm vi lớn

Nhân tài như thế này, nếu như có thể giữ lại An Dương thì tốt biết bao

Thật đáng tiếc

…

Lúc này, Trần Thương thật sự rất hăng hái

Mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng đã có tư thế lật ngược tình thế.

Đây là một loại khí thế

Hơn nữa, bác sĩ gây mê Lương Thái đã nhìn thấy rõ tất cả trong mắt.

Mỗi một bước đi của Trần Thương đều không phải là tùy ý sắp xếp.

Bao gồm cầm máu

Bao gồm ngưng truyền máu

Mỗi một bước đi, Trần Thương đều là tính toán rõ ràng.

Lúc Trần Thương yêu cầu ngưng truyền máu, thật ra đã ấn nhẹ một tay trên mạch máu, cậu ta rõ ràng có thể tự cầm máu, thế nhưng lại không làm.

Bởi vì cậu ta đã cảm nhận được loại áp lực này

Mà Lương Thái với tư cách là bác sĩ gây mê, bản thân cần phải kiểm tra tốt các dấu hiệu sự sống của người bệnh, đảm bảo ca phẫu thuật diễn ra thuận lợi.

Bởi vậy, Lương Thái có khứu giác rất nhạy bén đối với các dấu hiệu quan trọng của sự an toàn và huyết áp trong phẫu thuật

Anh thấy rõ ràng Trần Thương nhìn chằm chằm vào huyết áp và đưa ra các chỉ lệnh.

Tại sao Trần Thương phải duy trì huyết áp này?

Huyết áp này không đủ để duy trì lượng máu cung cấp cho toàn bộ cơ thể, cậu ta muốn làm gì?

Trong đầu Lương Thái tràn đầy tò mò.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Trần Thương đã hoàn thành tách rời động mạch nách, sau đó anh nhìn thoáng qua Trương Bồi Nghĩa.

- Đưa tôi đặt nội khí quản

Trương Bồi Nghĩa vội vàng gật đầu.

Trần Thương cũng bắt đầu đặt nội khí quản, anh dứt khoát đặt nội khí quản ở đầu mạch tiến hành nối lại, sau đó, bắt đầu nối đoạn đó với động mạch nách...

Lúc này

Tất cả mọi người đều mê man

Trần Thương muốn làm gì vậy?

Mọi người đều nhìn không hiểu

Mà bác sĩ gây mê Lương Thái lại trừng to mắt, mở to mắt nhìn chằm chằm vào hành động của Trần Thương.

Tất cả những điều này trực tiếp khiến anh bối rối

Không, chính xác hơn là nói là Lương Thái thật sự nhìn hiểu một chút.

Anh thề

Anh loáng thoáng cảm nhận được Trần Thương dường như muốn làm cái gì.

Trần Thương muốn đi vòng để tạo thành một đường dẫn tuần hoàn mới, đồng thời còn sử dụng máu của chính mình.

Đã có một số ý kiến tương tự về loại ý tưởng này, đó là ở Hội nghị quốc tế hằng năm của các bác sĩ gây mê, năm 2018, nhà gây mê nổi tiếng thế giới đã đề xuất một kỹ thuật có tính chọn lọc truyền máu từ bản thân.

Đây là thông qua thế giới bên ngoài, sử dụng máu hiệu quả đối với cơ thể người, tiến hành tính chọn lọc rồi truyền vào.

Mặc dù hành động này của Trần Thương hoàn toàn khác với bản gốc, nhưng đó là một phương pháp hiệu quả

Thậm chí có thể nói, tính sáng tạo và tính kỹ xảo của giáo sư Trần, thậm chí tính khả thi cũng đã vượt qua bên kia

Lúc này, Lương Thái cảm thấy hô hấp của mình đang dồn dập, anh thật sự muốn biết sao Trần Thương làm được

Chỉ thấy thao tác của Trần Thương tiến hành đâu vào đấy...

Mỗi một bước đều làm cho ánh mắt mọi người xung quanh phát sáng.

Khoảng nửa tiếng trôi qua.

Tuy ca phẫu thuật vẫn chưa hoàn tất, thế nhưng các dấu hiệu sự sống của người bệnh lại đang không ngừng khôi phục

Đây là một việc lạ thường.

Có đôi lúc, rất khó để phục hồi các dấu hiệu sinh tồn, đặc biệt là trong phẫu thuật bóc tách động mạch chủ bị vỡ.

Chương 1317: Tự Sáng Tạo Ra Phương Pháp Xử Lý

Làm thế nào để hóa giải tình trạng khó khăn trước mắt, làm thế nào để lật ngược tình thế và duy trì dấu hiệu sự sống của người bệnh, làm thế nào để khéo léo biến nguy thành an...

Những khó khăn này so với phẫu thuật khó hơn rất nhiều

Thậm chí có thể nói, đây là dây chuyền sản xuất mà các bác sĩ rất khó có thể nắm bắt được kỹ thuật

Sự khác nhau giữa bác sĩ hàng đầu và bác sĩ bình thường không nằm ở việc tiến hành phẫu thuật theo hướng dẫn.

Điều này tất cả mọi người đều biết.

Thế nhưng, điểm khác biệt giữa họ là ở khi xảy ra tình huống bất ngờ, sẽ xử lí nhanh chóng và đưa ra lựa chọn tốt nhất như thế nào

Mặc dù đến lúc này tường kép vẫn chưa được xử lý.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều có một cảm giác, phẫu thuật tiếp theo sẽ rất thuận lợi

Đúng vậy

Ngay cả Trần Thương cũng tràn đầy hy vọng đối với giai đoạn phẫu thuật tiếp theo.

Hầu Lượng là một bác sĩ hàng đầu, đứng đầu trong khoa ngoại tim của Tỉnh, lúc anh đối mặt với tình huống bất ngờ, dù cho anh có biết bác sĩ mổ chính

Thế nhưng Hầu Lượng đối với việc người bệnh đột nhiên chảy máu, những gì anh cần làm không phải là lùi về sau một bước, mà là tiến lên phía trước một bước.

Trong đầu anh cũng có qui trình cầm máu

Anh đối mặt với tình huống xảy ra đột ngột có thể đưa ra một số lựa chọn.

Đây chính là tố chất.

Mà Trần Thương, với tư cách là bác sĩ hàng đầu, đương nhiên anh sẽ có những biện pháp xử lí và kỹ thuật cao hơn.

Vì thế anh đã kịp thời ngăn hành vi của Hầu Lượng lại.

Sau đó thực hiện các biện pháp xử lý mới.

....

Phẫu thuật từ từ tiến hành, cuối cùng, Trần Thương đã hoàn thành xong tất cả các bước

Trần Thương nhìn hai cái ống dẫn với vẻ hài lòng, trong lòng hơi kích động.

Anh làm được

Vào lúc nguy hiểm của người bệnh, anh không ngờ rằng bản thân có thể nghiên cứu ra được một giải pháp tốt như vậy.

Thật sự hơi bất ngờ.

Loại phấn kích này không giống trước đây.

Khi trước kia, Trần Thương thường là dựa vào phần thưởng do hệ thống cung cấp

Thế nhưng lúc này.

Trần Thương là dựa vào chính mình

Loại cảm giác này rất huyền diệu, rất thần kỳ, cũng rất có cảm giác thành tựu

Năm phút sau, khi kiểm tra cấc dấu hiệu sự sống.

Trần Thương quay người:

- Bắt đầu truyền máu.

Khoa truyền máu và y tá vội vàng bắt đầu chuẩn bị.

Thấy huyết áp tâm thu trở lại 110 mmHg, Trần Thương vội vàng nói

- Được rồi

- Chuẩn bị phẫu thuật, tiến hành thay thế động mạch chậu

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Có điều, càng bất an hơn chính là nhìn người bệnh trên bàn phẫu thuật, họ hơi lo lắng, cũng hơi khẩn trương.

Họ cũng không quá chắc chắn, tác dụng của việc xử lí này là gì.

Thế nhưng Lương Thái biết rõ

Trần Thương càng biết rõ hơn

Thời gian phẫu thuật sau đó, cho dù Trần Thương có chặn máu như thế nào, họ phát hiện, cũng không làm mạch máu giãn nở quá mức gây ra vỡ mạch máu.

Khi Hầu Lượng cảm thấy áp lực trên thành mạch máu, chợt phát hiện, áp lực cũng không quá lớn như tưởng tượng

Phương pháp xử lý hai ống dẫn của Trần Thương dường như có thể ngăn chặn máu, khéo léo cân bằng áp lực máu.

Loại phương pháp tự chủ đơn giản này nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng chẳng ai ngờ lại nó lại có tác dụng lớn như vậy.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều phấn khích lên

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Trần Thương thật ra cũng hơi lo lắng bất an, anh liên tục phát hiện ra phẫu thuật này rất không đủ.

Dù sao cũng là lần đầu tiên anh thao tác.

Trong một hoàn cảnh đơn sơ như vậy, không có chuẩn bị đầy đủ, chỉ sử dụng tài nguyên có hạn sáng tạo ra kỹ xảo phẫu thuật.

Việc này đã rất lợi hại

Nếu như cho Trần Thương thêm thời gian, có lẽ anh có thể nhận được hơn rất nhiều

Trong lúc nhất thời, cả người Trần Thương tràn đầy động lực.

Thời gian sau đó, tiếp tục tiến hành phẫu thuật.

Độ khó trước mắt của phẫu thuật thay thế động mạch chậu đối với Trần Thương, phẫu thuật cũng không quá lớn.

Mà phương pháp xử lý này đối với Trần Thương có thể giúp buông lỏng cảnh giác, để lúc anh xử lý động mạch chậu, có thể bớt lo lắng về vỡ khối tường kép trên động mạch ngực và động mạch bụng.

Chỉ cần duy trì huyết áp tốt, tránh sự mở rộng và co lại dẫn đến sự rung động của thành mạch máu thì sẽ không làm cho tường kép bị vỡ

Cứ như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người ai cũng không dám buông lỏng cảnh giác

Mà Hầu Lượng đứng bên cạnh Trần Thương, nghiêm túc quan sát và học tập.

…

Cơ hội chớp mắt là qua

Có người nói, cuộc đời chỉ có bảy cơ hội để thay đổi số phận.

Thế nhưng, cũng có người nói, trong cuộc sống, khắp nơi đều là lựa chọn, bất kì lúc nào, chỉ cần bạn đã chuẩn bị đầy đủ, thì ở đâu cũng sẽ có cơ hội.

Trong nháy mắt, Hầu Lượng suy nghĩ rất rõ ràng.

Năm nay anh đã 48 tuổi, đang ở thời kì phong độ đỉnh cao.

Là chủ nhiệm của Bệnh viện nhân dân Tỉnh mà chưa đến năm mươi tuổi, đây là một sự vinh dự đối với bất kỳ vị bác sĩ nào, mà còn là vinh dự hàng đầu.

Thế nhưng đối với Hầu Lượng lại không phải như vậy.

Hầu Lượng đến từ Trường Sa (*), tốt nghiệp ở Tương Nhã.

(DG: Một Thành phố thuộc tỉnh Hồ Nam - Trung Quốc.)

Là nhân tài được đưa đến An Dương, bản thân bác sĩ Hầu Lượng chính là phó chủ nhiệm, trải qua mười năm rèn luyện, cuối cùng trở thành chủ nhiệm.

Thật ra, đối với bất kỳ tỉnh nào, bệnh viện nhân dân Tỉnh đều là bệnh viện đa khoa lớn nhất của tỉnh.

Tỉnh Đông Dương cũng không ngoại lệ.

Từ góc độ này mà nói, Hầu Lượng đã là một người chiến thắng.

Đối với rất nhiều người trong tỉnh thì đều là như thế.

Nhưng

Đối với Hầu Lượng lại không phải như thế.

Anh đến An Dương mười năm, kỹ thuật có tăng thêm một chút, cơ hội phẫu thuật càng nhiều, năng lực thực hành mạnh hơn, tinh thần trách nhiệm cũng nặng hơn.

Thế nhưng...

Khoảng cách phát triển cao nhất lại càng xa hơn.

Có đôi lúc, Hầu Lượng đặt tay lên ngực tự hỏi, những thứ này đều là thứ mình muốn à?

Mục đích của anh không phải là quốc gia à?

Đã bao lâu rồi, Hầu Lượng không phải đều là mơ mình được đứng trên sân khấu quốc tế hay sao?

Xuất thân từ Tương Nhã, có sự tự tin đến như vậy.

Thế nhưng...

Trong những năm nay, bản thân đã tiến bộ được bao nhiêu?

Có lẽ, bản thân cần phải học tập và tiến bộ lại

Nghĩ đến đây, Hầu Lượng bất đắc dĩ nhìn qua Trần Thương, trong lòng... mong đợi nhiều hơn vài phần.

Việc Trần Thương muốn thành lập Trung tâm cấp cứu đã sớm được lan truyền.

Trung tâm cấp cứu An Dương

Dựa trên An Dương, phát triển tỉnh Đông Dương, tỉnh Hà Bắc và các tỉnh xung quanh, dựa theo sự phát triển hình quạt của khu vực, thành lập dải đất Trung tâm Cấp cứu.

Đây là kế hoạch phát triển lúc đầu của Tỉnh Nhị Viện.

Trong mắt người khác, đó là một giấc mơ ngu ngốc.

Thế nhưng, nếu như Trần Thương có thể ngốc đủ mười năm, Hầu Lượng cảm thấy, không phải là không thể nào.

Chữa bệnh, nhìn thấy cuối cùng không phải là lầu cao hay không cao, mà là bác sĩ có tài giỏi hay không.

Bệnh viện Thủ đô, có mấy tòa là nhà cao tầng, cái nào không phải là lầu nhỏ bị hư hỏng?

Thậm chí so với một số khu viện của bệnh viện cấp huyện đang khởi công xây dựng thì cũng không so sánh nổi.

Thế nhưng, bởi vì cái gọi là "núi không tại cao, có tiên thì linh" (*).

(DG: Ý nói sự nổi tiếng (danh tiếng) của núi không phải vì độ cao (của núi), mà là vì thần tiên (linh thiên) ở nơi đó.)

Vì thế, Hầu Lượng đột nhiên cảm thấy, mình có thể có nhiều sự lựa chọn hơn.

Hơn nữa, triết lý phát triển cốt lõi của Bệnh viện dân nhân Tỉnh là tìm kiếm sự ổn định, đây chính là sự đan xen của nhiều vấn đề.

Hầu Lượng một lòng muốn sáng tạo và phát triển, việc này không dừng lại ở sự hài lòng với bản thân.

Anh không giống với Trương Bồi Nghĩa.

Chương 1318: Xoay Chuyển Tình Thế

Đúng lúc này, việc mà Trần Thương vừa rồi tốn mất nửa tiếng để xử lí, bây giờ nhìn lại lại là một việc rất quan trọng

Không chỉ giúp hàn gắn mạch máu lại, mà còn dựng được một cây cầu nối vững chắc để cung cấp máu cho các bộ phận quan trọng.

Phẫu thuật không ngừng tiến hành, ưu điểm của phương pháp này càng hiện ra nhiều hơn.

Não có sự chọn lọc của nội khí quản tuần hoàn ngoài cơ thể có thể giúp mô não được cung cấp máu và oxy, ngăn ngừa tổn thương não.

Đồng thời, mạch máu được ghép nằm giữa động chủ bụng, có thể tiến hành cung cấp máu cho động mạch thận và động mạch thừng tinh.

Hầu Lượng càng nhìn càng ngạc nhiên.

Càng xem càng kích động.

Anh dám đảm bảo, trước nay Trần Thương chưa từng làm loại xử lí này, hơn nữa bản thân loại xử lí này cũng là do cố ý nghiên cứu cho người bệnh.

Do thành mạch máu của người bệnh có tính đàn hồi yếu, nhiều chỗ tường kép vốn phẫu thuật đã rất khó khăn giờ lại càng trở nên nguy hiểm hơn.

Vì thế, những gì Trần Thương đang làm bây giờ thật sự là dậm chân tại chỗ

Nghĩ đến đây, Hầu Lượng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Việc này có lẽ chính là siêu lợi hại

Tự thành lập một phe, có thể bình tĩnh ứng phó với bất kì loại tình huống nào, thậm chí...

Loại kỹ thuật này, Hầu Lượng thề, sau khi nó được hoàn thiện chắc chắn sẽ trở thành phương pháp điều trị hàng đầu thế giới.

Cũng giống như “phẫu thuật vòi voi”, nó sẽ trở thành một thao tác kinh điển trong phẫu thuật động mạch chủ.

Thậm chí, sự tồn tại của loại phẫu thuật này, sẽ làm giảm đáng kể tỷ lệ chảy máu trong phẫu thuật, làm giảm tỷ lệ tử vong

Tuần hoàn ngoài cơ thể thông qua bắc cầu và đặt nội khí quản động mạch nách còn có thể duy trì tưới máu não có chọn lọc, làm giảm tỷ lệ bệnh biến chứng.

Cẩn thận suy nghĩ, Hầu Lượng cảm thấy hơi xúc động.

Bản thân có thể tận mắt chứng kiến sự ra đời của một huyền thoại.

Nếu như bỏ qua cơ hội lần này, Hầu Lượng cảm thấy cả đời anh sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.

Ông trời không phụ lòng người

Nghĩ đến đây, Hầu Lượng vội vàng cẩn thận giúp đỡ Trần Thương hoàn thành mỗi một chi tiết dù là nhỏ nhất.

Thậm chí, trong lòng anh đã hạ quyết tâm.

Từ chức

Chỉ cần Trần Thương bằng lòng để anh vào Trung tâm cấp cứu và trở thành chủ nhiệm của một tầng lầu, anh sẵn sàng từ bỏ chức trưởng khoa ngoại khoa Tim của bệnh viện nhân dân Tỉnh.

Dứt khoác từ chức

Khoảng thời gian này, anh sẽ tận dụng cơ hội này, đi theo bên cạnh Trần Thương để học hỏi.

Ca phẫu thuật kéo dài năm tiếng.

Ròng rã trong năm tiếng đồng hồ, Trần Thương xử lí toàn bộ đều cẩn thận từng li từng tí.

Thế nhưng mạch máu của người bệnh thật sự là quá rắc rối.

Muốn tìm một miệng thích hợp để nối lại cũng rất khó khăn.

Rất tốn sức để xử lí.

Tất cả các khu vực bị tổn thương trong cơ thể người bệnh, thậm chí là bộ phận có khả năng gây ra bóc tách động mạch chủ đều đã được Trần Thương xử lí toàn bộ.

Mặc dù độ khó rất cao, thế nhưng Trần Thương lại rất vui vẻ.

Hôm nay nhận được quá nhiều

Cơ bản là phẫu thuật không cần đến thời gian dài như vậy, thế nhưng Trần Thương đã không ngừng phát hiện và nghiên cứu, làm hết khả năng để nhanh chóng hoàn thiện phương pháp, vì thế nên mới tốn thêm nhiều thời gian.

Hôm nay, bác sĩ gây mê Lương Thái xem như đã hiểu rõ từ đầu đến cuối câu nói kia của đàn anh Chu Hạc.

Giáo sư Trần này quá lợi hại

Lương Thái bất đắc dĩ lắc đầu.

Phẫu thuật đã sắp đến hồi kết.

Hầu Lượng nhìn thấy Trần Thương hơi mệt mỏi, bất đắc dĩ nói:

- Giáo sư Trần, anh nghỉ ngơi một lát đi, để tôi làm là được rồi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, được.

Trần Thương rất hài lòng đối với Hầu Lượng.

Mặc dù Hầu Lượng hơi không thông thạo về phẫu thuật thay thế động mạch chủ, thế nhưng kiến thức cơ bản rất vững chắc, đặc biệt là lúc nối lại mạch máu, Hầu Lượng cũng có tham gia.

Có thể nhìn ra, Hầu Lượng là một nhân tài hiếm có.

Đáng tiếc

Nếu như sau khi Trung tâm cấp cứu được xây dựng, chắc chắn là cần chiêu binh mãi mã, đưa vào một lượng lớn nhân tài.

Nếu như đến lúc đó, đến một chút là có thể kiểm soát được cửa hàng rồi.

Còn với Hầu Lượng?

Trần Thương lắc đầu.

Từ bỏ chức vị trưởng khoa của bệnh viện nhân dân tỉnh để đến cấp cứu Tỉnh Nhị Viện làm tổ trưởng tổ điều trị khoa ngoại Tim?

Phàm là người có đầu óc bình thường thì cũng chưa chắc đã đồng ý

Sang năm, chắc chắn sẽ trở thành một năm khó khăn.

Sau khi bản thân trở thành chủ nhiệm, việc cần suy nghĩ sẽ chỉ càng nhiều hơn.

Không mất nhiều thời gian, phẫu thuật đã hoàn toàn kết thúc.

Lương Thái bất đắc dĩ khen ngợi:

- Giáo sư Trần, cậu quá lợi hại

…

…

Với lời khen ngợi của Lương Thái, mọi người bắt đầu dồn dập vỗ tay.

Người bệnh từ đầu đến cuối, lượng máu truyền đạt tới 4500ml.

Thế nhưng, đại đa số đều là máu tự thân.

Máu do khoa truyền máu chuẩn bị cơ bản vẫn còn đang ướp lạnh, ngoại trừ 1000ml đã được làm nóng sơ bộ thành công lúc đầu, còn lại căn bản là không dùng đến.

Phẫu thuật quá thành công

Mọi người bắt đầu vỗ tay chúc mừng Trần Thương.

Lúc này, trên người Trần Thương toàn là vết máu.

Lúc máu tươi phun ra, Trần Thương không nhúc nhích tí nào.

Không phải bởi vì Trần Thương né không kịp.

Mà đơn giản là bởi vì cô y tá phía sau anh không đeo khẩu trang.

Máu nóng hổi này nếu như phun lên trên mặt, không nói đến cảm giác chấn động kia, chỉ nói đến người bệnh có bệnh truyền nhiễm làm người khác kiêng kỵ hay không mà thôi.

Vì thế, toàn bộ quá trình đều khiến cô y tá cảm động rơi nước mắt đối với Trần Thương, làm tốt mỗi một công tác.

Thật ra, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.

Tiếng vỗ tay bên trong phòng phẫu thuật là âm thanh mà Trần Thương muốn nghe thấy nhất.

Còn sự im lặng, lại là không muốn nhìn thấy nhất.

Phàm là có tiếng cười nói, có tiếng vỗ tay, điều này đã nói rõ phẫu thuật thành công.

Mà sự im lặng...

Thì lại mang ý nghĩa ca phẫu thuật lành ít dữ nhiều.

Người bệnh trực tiếp được Trương Bồi Nghĩa chuyển đến ICU để tiến hành giám sát.

Mà Trần Thương vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy Ngụy Trúc Hoa và Lý Huy đang đứng ở cửa chờ đợi.

- Giáo sư Trần, vất vả rồi

Ngụy Trúc Hoa vui vẻ nói

Ngụy Trúc Hoa, người tận mắt thấy chứng kiến ca cấp cứu, lúc này thật sự thấy rất nhiệt huyết.

Thậm chí trong lòng tràn ngập sự kích động và trào dâng

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Ngụy, đây là chuyện mà tôi nên làm.

Bên này tiện tay đem áo phẫu thuật dính đầy máu ném vào trong thùng rác.

Ngụy Trúc Hoa gật đầu, đưa tay vỗ vai của Trần Thương:

- Tốt

- Chờ khi đào tạo của cậu kết thúc, tôi sẽ cho cậu một bất ngờ

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt:

- Bất ngờ?

Ngụy Trúc Hoa cười ha ha:

- Đúng vậy.

- Đảm bảo cậu sẽ hài lòng về bất ngờ đó

Khoan hãy nói, câu nói này khiến Trần Thương càng thêm mong chờ hơn.

Lý Huy đối với Trần Thương cũng vô cùng cảm kích, nhưng... loại cảm kích này không giống nhau.

Đến bốn mươi năm mươi tuổi, cách nhìn của con người về giá trị và cuộc sống đã sớm được cố định, làm sao có thể dễ đang thay đổi được?

Trần Thương cũng lịch sự gật đầu.

Lý Huy cố gắng biểu hiện tương đối thân quen với Trần Thương, mở miệng là anh em Trần, muốn kết giao bắt chuyện.

Thế nhưng Trần Thương cũng không quá mặn mà.

Chương 1319: Cái Này... Có Rất Nhiều Khối U

Liên hệ với khách luôn tương đối rắc rối, bởi vì bạn sẽ không bao giờ biết được suy nghĩ thật của đối phương là gì.

Nhạc Đào của khoa chẩn đoán hình ảnh nhìn qua Trần Thương, nhìn lãnh đạo đang tán gẫu với anh nên cũng không tiện quấy rầy.

Mấy người bác sĩ gây mê Lương Thái, Trương Bồi Nghĩa và Hầu Lượng cũng như thế.

Bây giờ họ đầy những câu hỏi muốn tìm Trần Thương để giải đáp, nhưng họ cũng ngượng ngùng không muốn cắt ngang lời của lãnh đạo.

- Giáo sư Trần, vất vả lâu như vậy, ai u, bây giờ cũng đã 9 giờ rồi, như vầy đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm nha? Tôi sắp xếp một chút.

Lý Huy cười cầm lấy điện thoại muốn gọi điện sắp xếp.

Trần Thương vội vàng từ chối:

- Không cần đâu, viện trưởng Lý, tôi chuẩn bị về nhà, bố vợ nói đã để lại đồ ăn cho tôi.

Lý Huy nghe xong, vội vàng cười nói:

- Cậu xem, tôi đã quên mất chuyện này, như vầy đi, hôm khác tôi mở tiệc, gọi thêm viện trưởng Tần, mọi người cùng ngồi lại, anh em bệnh viện Tỉnh Nhất Tỉnh Nhị chúng ta, chắc chắn phải tăng cường luyện tập, thường xuyên hội chẩn.

Nghe thấy lời này, Trần Thương trong lòng cười giễu.

Cái này nói thật nhẹ nhàng.

Hội chẩn ngoài viện?

Lúc đầu khi cựu chủ nhiệm của Tỉnh Nhị Viện bệnh tình nguy hiểm, sau đó xin nhân dân Tỉnh hội chẩn, cử đến cũng chỉ là chủ nhiệm bình thường.

Hội chẩn, phi đao và mời chuyên gia là ba phương pháp ngoại viện khác nhau.

Hội chẩn là giá rẻ nhất, có phí tư vấn từ hàng chục đến hàng trăm nhân dân tệ.

Mà phi đao khá đắt, nhưng chủ yếu là do người bệnh chịu chi phí.

Mời chuyên gia thì là một phương thức hợp tác của bệnh viện, bệnh viện chịu chi phí chuyên gia, mục đích chủ yếu của mời chuyên gia đến là để nâng cao sức ảnh hưởng của bệnh viện.

Lý Huy này nghĩ thật tốt

Có điều, Trần Thương chẳng qua là cười nói:

- Được thôi, thường xuyên liên lạc

Ngụy Trúc Hoa không để ý đến những chuyện này, sau khi lưu lại phương thức liên lạc với Trần Thương, sớm đã rời đi.

Thời gian không còn sớm.

Sau khi Trần Thương rời khỏi bệnh viện, anh tìm đến một khu chợ đêm cách đó không xa đèn còn chưa tắt.

Gọi một đống xiên nướng, như hàu, rau hẹ, một loại thận, hai chai bia của quán đồ nướng.

Một miếng xiên nướng, một ngụm bia.

Ban đêm của ngày hè thiêu đốt, Trần Thương không khỏi cảm thấy khó chịu sau ca phẫu thuật.

Người đến độ tuổi trung niên, Trần Thương hơi cảm giác giống Trương Chí Tân, cái thận này, ăn rất ngon, bây giờ cũng không cảm thấy mùi hôi tanh nữa.

Vào lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên.

[Đinh! Chúc mừng ngài đã tiêu diệt Boss Vương giả cấp 90, hoàn thành phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, nhận được phần thưởng phong phú!]

[Nhận được phần thưởng: 1, nhận được một sách kỹ năng phẫu thuật cấp hoàn mỹ! 2, nhận được ba tấm thẻ tinh luyện cấp đại sư! 3, Đăng cấp + 2]

Nhìn thấy hệ thống khen thưởng, Trần Thương lập tức sững sờ.

Sách kỹ năng cấp hoàn mỹ

Hoàn mỹ

Phần thưởng như vậy đã trả lại hồi vốn của cả ca phẫu thuật.

Mà đăng cấp + 2 cũng trực tiếp làm cho Trần Thương chính thức đặt chân lên cấp 61

Trần Thương biết rõ, có thể sử dụng găng tay cảm ứng của bản thân rồi.

Duy chỉ có thẻ tinh luyện làm Trần Thương hơi không hiểu.

Đây là cái gì?

[Thẻ tinh luyện: Có thể chiết xuất ra bộ phận tinh hoa trong phẫu thuật, sau khi sử dụng, có thể căn cứ vào phẫu thuật để nhận được sách kỹ năng liên quan! Vật phẩm là cấp đại sư, tham gia phẫu thuật có thể tự động tăng lên đến cấp đại sư!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt.

Vật này...

Ánh mắt Trần Thương đột nhiên sáng lên.

Anh nhớ đến ca phẫu thuật hôm nay, anh quyết định sử dụng thẻ tinh luyện.

Hôm nay Trần Thương rất hài lòng đối với cách xử lí bệnh tình đặc biệt cho người bệnh.

Nhưng cách xử lí này không được gọi là một thuật thức phẫu thuật.

Nếu như hình thành một loại thuật thức phẫu thuật, Trần Thương hoàn toàn có thể làm giảm tỉ lệ tử vong và tỉ lệ bệnh biến của phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng

Đây chính là một thứ đồ tốt

Nhưng Trần Thương chỉ chẳng qua là mới có một chút cấu tứ, đối với thuật thức hoàn chỉnh còn có một chút khoảng cách

Mà bây giờ thẻ tinh luyện này xuất hiện, trực tiếp làm Trần Thương hơi hưng phấn.

Đồ tốt

Thật sự là thứ đồ tốt.

Trần Thương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chọn tinh luyện.

[Đinh! Đang trong quá trình tinh luyện... Chúc mừng ngài đã tinh luyện thành công, nhận được sách kỹ năng cấp đại sư: 《Phẫu thuật thay thế động mạch chủ cộng thêm phẫu thuật giá đỡ vòi voi》, xin đặt tên!]

Trần Thương vui mừng khôn xiết

Phẫu thuật thay thế động mạch chủ cộng thêm phẫu thuật giá đỡ vòi voi?

Phẫu thuật giá đỡ vòi voi?

Rất sống động.

Nhưng mà đặt tên...

Phẫu thuật giá đỡ vòi voi Trần Thị thì thế nào?

[Tự động đặt tên là: Phẫu thuật giá đỡ vòi voi Trần Thị!]

Trong lòng Trần Thương không nhịn được vui mừng, từ hôm nay trở đi.

Kho kĩ năng Trần Thị lại tăng thêm một thành viên mới

Đắc ý.

- Tôm hùm đất của cậu đến rồi đây

Ông chủ cười mang đến.

Trần Thương hài lòng nhấp một ngụm bia, đeo bao tay đang muốn ăn tôm, đột nhiên một cơ thể nhào đến.

Trần Thương biến sắc.

Hai tay dùng sức nhéo một cái, cảm thấy bao tay cũng cảm nhận được rất nhiều thứ.

Cái này… khối u hơi nhiều.

…

…

Trần Thương giống như một đứa trẻ tò mò.

Vừa vặn có được cảm giác găng tay, vốn dĩ kế hoạch của anh là đi tự mình cảm nhận xác tôm, tìm kiếm một phương pháp khoa học hữu hiệu dùng ít sức để bóc tôm.

Thế nhưng anh không ngờ, thứ đầu tiên mà anh cảm giác được lại là một người

Đối với việc này, tố dưỡng chuyên nghiệp của Trần Thương vẫn phải phát huy sâu sắc.

Anh cũng không bởi vì đối phương là nữ thì mà kỳ thị người ta.

Cũng không bởi vì đối phương chưa đăng ký đã cưỡng ép để cho mình tiến hành bắt mạch mà trách cứ người ta.

Càng không bởi vì dáng dấp cô ta có đẹp hay không mà sinh ra thành kiến.

Dù sao, làm bác sĩ nên đối xử công bằng.

Trần Thương suy nghĩ một chút, thở dài, thôi được rồi

Làm bác sĩ, vẫn là phải có cái tâm của người bác sĩ.

Nghĩ tới đây, găng tay cảm nhận của Trần Thương phát huy đến cực hạn, nhắm mắt lại, dùng hết khả năng để cảm giác.

Ừm, một cái... Hai cái... Ngạch

Không đúng! Có thể là khối u

Cũng không phải u xơ

Mắt Trần Thương lập tức sáng lên, cái găng tay cảm nhận này cũng thật là lợi hại mà.

Quả nhiên

Trần Thương rõ ràng cảm giác được trong đó có một khối u lớn, rất cứng, độ hoạt động cũng không tốt, đó cũng không phải cảm giác của u xơ tuyến vú hay bướu thịt hình chiếc lá

Này sẽ là cái gì đây?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu cảm nhận rõ hơn đường nét.

Không thể không nói, cái ung bướu này là có thể rõ ràng chạm đến biên giới, phạm vi và hình dạng.

Mà ung thư và chứng viêm bởi vì có kết hạch tính, kéo dài ra xung quanh cho nên ranh giới mơ hồ.

Kết hợp với độ cứng và độ hoạt động của nốt sần, Trần Thương không nhịn được nhíu mày.

Cái này hình như không phải hiện tượng tốt gì cả

Bình thường thì độ cứng cao nhất của ung thư, u xơ tuyến vú và ứ sữa u nang mặc dù cũng khá là cứng nhưng có tính dẻo dai và tính đàn hồi, giống như u cục cao su, mà cảm giác ung thư giống khối gỗ.

Mà tương tự, ung thư và chứng viêm bởi vì có tính kết hạch mà khiến tổ chức xung quanh dính liền, hạn chế độ hoạt động, càng là thời kì cuối thì sẽ càng cố định.

Chương 1320: Hay Là... Vào Trong Phòng, Cậu Khám Cho Kỹ Một Chút

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn kỹ người phụ nữ vài lần.

Lập tức sửng sốt một chút

- Dì?

Thím mập cũng sửng sốt nhìn Trần Thương:

- Ồ? Tiểu Trần

Hai người cứ như vậy mắt lớn trừng mắt nhỏ, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ

Chẳng ai ngờ rằng sẽ khéo như vậy, lại gặp được nhau ở đây.

Cuộc đời từ khi nào mà có cảm giác không gặp lại.

- Dì à, dì mau ngồi đi

Trần Thương vội vàng chào hỏi rồi mời dì ngồi xuống, chuẩn bị nói rõ mọi chuyện vừa rồi với dì.

Mặc dù nói bệnh ung thư vú không quá nghiêm trọng, thế nhưng... Nếu như bị thay đổi vị trí, vấn đề cũng không ít.

Dì mập nghi ngờ nhìn thoáng qua Trần Thương, vuốt ngực, lực tay của tiểu tử này khá lớn

Nhưng dì cũng biết, mới vừa rồi là mình không đứng vững, không ngờ một cái ngửa ra sau đã suýt nữa ngã xuống đất, nếu không phải được Trần Thương đỡ thì đã sớm bị ngã cho thất điên bát đảo.

Cơ thể của mình mập như vậy, nếu thật là bị ngã choáng váng một cái, sợ là sẽ xảy ra vấn đề nha

Đây cũng không phải là người khác

Chính là khi Trần Thương còn thực tập ở Tỉnh Nhị Viện, dì mập là chủ nhà trọ ở thôn Thành Trung.

- Tiểu Trần à, đã lâu không gặp

Dì mập hình như trời sinh khá là hiền lành, gặp được Trần Thương thì cũng rất vui mừng.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy ạ, hôm nay vừa vặn đi ngang qua, nhìn thấy mấy món ăn đường phố này, cháu tới đi dạo, ăn một chút gì đó

Dì mập nghe vậy thì nhìn đánh giá Trần Thương một chút, mắt sáng rực lên, bất đắc dĩ nói:

- Vậy... Còn độc thân chứ hả?

Nghe thấy thím mập hỏi như vậy, trong lòng Trần Thương lập tức lộp bộp một tiếng.

Còn chưa kịp nói chuyện, thím mập cúi đầu nhìn một đống xâu nướng trên bàn của Trần Thương, không khỏi ngẩn người

Im lặng ba giây mới đột nhiên quan tâm nói:

- Tiểu Trần, tuy cháu chưa có đối tượng nhưng cũng không thể ăn bậy bạ như thế

Trần Thương không nhịn được nuốt ngụm nước miếng

Hơi lo lắng bất an

- Cái này... Dì à, cháu không phải cố ý

Trần Thương liên tưởng tới chuyện xảy ra vừa rồi, không hiểu lo lắng, hiện tại sợ rằng dì chủ nhà sắp bắt anh phụ trách

Trong lòng vừa kinh ngạc lại vui, lo lắng bất an.

Dù sao...

Nếu như dì này thật sự bị ung thư vú... Đúng không... Hơn ức tài sản, thật nhiều nhà lầu... Sau khi xong việc...

Cũng coi như là phấn đấu nhiều năm mới có được.

Thế nhưng bây giờ Trần Thương cũng không phải loại người này

Anh không nhịn được cười nói:

- Dì à, thật ra cháu đã có đối tượng, không đúng, nói đúng hơn thì chúng cháu đã kết hôn, chúng cháu đã lĩnh chứng rồi

Dì mập nghe xong, cười ha ha một tiếng:

- Dì còn không biết cháu à? Lại khoác lác

Sau khi nói xong, dì mập khẽ vươn tay, chỉ vào đầu đường phố.

- Nhìn thấy không? Tiểu Trần, đây là giang sơn dì cho các cháu! Phố ăn vặt Bình Dương

Lời lúc này của thím mập, tràn đầy lòng tin, phóng khoáng, tự do.

- Cái này, dì biết được sau khi con gái dì trở về, dì sẽ quyết định, phải chừa chút đồ lại cho con rể của mình.

Nói đến đây, dì mập khẽ vươn tay, một nhân viên công tác vội vàng chạy tới:

- Thưa bà chủ, có chuyện gì không?

Thím mập chỉ vào Trần Thương:

- Nhìn thấy chưa? Gương mặt này, sau này tới đây, uống cái gì cũng được miễn phí

Nhân viên lập tức sửng sốt

Rõ ràng hơi mơ màng.

Nhưng vẫn gật đầu:

- Vâng, thưa bà chủ

Trần Thương không nhịn được nhìn thoáng qua bốn phía, toàn bộ một cái phố ăn vặt này... Dài cỡ nào chứ

Nhìn ánh mắt của dì mập, Trần Thương không hăng hái thở dài.

Đời người mà

Khó khăn nhất chính là lựa chọn

Dì mập cúi đầu, hạ giọng:

- Tiểu Trần, thật ra dì vẫn luôn rất xem trọng cậu.

- Mặc dù cậu nghèo, nhưng cậu đẹp trai, hơn nữa còn có tiền đồ.

- Hay là... Để dì giới thiệu đối tượng cho cháu nhé

- Con gái dì trở về nước sẽ đi làm ở bệnh viện chỉnh hình Chí Tân! Hay là hôm nào giới thiệu hai đứa gặp nhau?

Trần Thương vội cười, khoát tay áo:

- Không cần đâu dì, cháu thật sự đã kết hôn, cháu không mang theo giấy kết hôn, nếu không thì cháu đã cho dì xem rồi.

Ngay lúc này, trong đầu Trần Thương đột nhiên hiện ra chuyện vừa rồi, bất đắc dĩ nói:

- Nhưng dì à, có chuyện này cháu phải nói với dì, vừa rồi cháu bắt mạch ở ngực dì, cháu cảm nhận được khối u, mà còn không nhỏ

- Thậm chí cái khối u này còn chưa chắc chắn là lành tính, có thể là ác tính

Đang lúc nói chuyện, mặt dì mập biến sắc

- Tiểu Trần, ý cháu là?

Trần Thương giải thích:

- Dì mập, dì không cần lo lắng, cháu cảm thấy có thể là ung thư vú.

Dì mập nghe xong lập tức bị giật mình

Bất cứ người phụ nữ nào khi nghe thấy vậy thì trong lòng cũng sẽ vô cùng lo lắng và sợ hãi.

Dù sao thì đột nhiên có một người đàn ông tới sờ ngực mình, sau đó lại đột nhiên nói... có thể mình đã mức mắc bệnh ung thư vú.

Chuyện này thật sự quá chấn động.

Nghĩ tới đây, thím mập vội vàng nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Tiểu Trần, vì sao cháu lại nói như vậy?

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Vừa rồi khi cháu chạm vào, cảm giác được khối u của dì hình như không giống nhau lắm, tính chất lại cứng, mà độ dính liền còn tương đối cao, độ đàn hồi rất kém, tình trạng cũng không tốt

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, dì mập vội vàng đứng lên:

- Đi, vào trong phòng, cháu khám kỹ một chút xem, có phải là có nhầm lẫn gì không?

…

…

Nghe thấy lời nói của thím mập, Trần Thương nhẹ gật đầu, không chút từ chối.

Nói thật đối với dì mập, Trần Thương vẫn tương đối cảm kích, không có dì mập thì bản thân Trần Thương sẽ rất khó khăn trong những năm vừa qua.

Dì mập cũng rất chú ý đối với Trần Thương.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ đành nhẹ gật đầu, quyết định hỗ trợ một phen chẩn đoán chính xác.

Dứt khoát đi theo dì mập đến một phòng bệnh bên cạnh.

Sau khi đi vào, sắc mặt của dì mập rõ ràng là hơi lo lắng, thậm chí người bệnh nữ này còn hơi sợ hãi.

Mọi thứ một khi đã liên quan đến ung thư, đều không có cái gì là nhẹ.

Mà bản thân Trần thương chính là bác sĩ, mà còn hiểu rất rõ là trước đây dì mập thường rất hay đau đầu phát sốt gì đó, cũng không ít lần đến tìm Trần Thương nhờ giúp đỡ.

Vừa vào phòng, thím mập chuẩn bị cởi áo.

Trần Thương cũng nghiêm túc hỗ trợ chẩn đoán bệnh.

Bắt mạch với tư cách là một bác sĩ chẩn đoán điều trị bên trong kỹ thuật chẩn đoán phân đoạn quan trọng nhất, với thao tác xem sờ gõ nhẹ nghe bên trong Trần Thương đã thu thập một lượng lớn thông tin, thật sự là rất khảo nghiệm kỹ thuật.

Ngay lúc này, dưới lầu có một người con gái hơn hai mươi tuổi rất xinh đẹp đang đi tới.

Người con gái ấy tên là Trương Du, gương mặt xinh đẹp, trông rất trẻ tuổi, cô ấy mở những món đồ ăn vặt trên đường phố ra, Trương Du nói thật là làm trò quá

Hiện tại... Cô cảm thấy mục đích mẹ mình mở bán đồ ăn vặt trên đường phố đơn thuần là hấp dẫn chính mình đến gặp bà.

Thật là ngây thơ

Nghĩ tới đây, Trương Du đứng mở cửa ra vào hỏi nam nhân viên nói rằng:

- Dương quản lý, mẹ tôi đang ở đâu?

Nhân viên công tác do dự một lát:

- Trên lầu.

Vừa nói xong, anh đã hối hận

Chương 1321: Chào Cha Trần

Nam nhân viên công tác ấy cảm thấy... có phải là mình không nên nói ra hay không?

Trương Du lên lầu mở cửa phòng sau đó tiến vào phòng, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho nhảy một cái.

Cô nhìn thấy mẹ mình đang trần truồng đứng ở nơi đó

Mà trước mặt mẹ mình lại là một nam thanh niên mặt trắng trẻo trông rất nhỏ tuổi đang ngồi đối diện

Nhưng mấu chốt lại là tay của nam thanh niên đó lúc này đang lại đặt đứng ở nơi...

Nghĩ tới đây, Trương Du vội vàng chuẩn bị ra ngoài.

Thế nhưng mà dì mập và Trần Thương cũng tự nhiên phát hiện Trương Du đứng ở bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, sáu mắt nhìn nhau, bầu không khí đột nhiên trở nên hơi xấu hổ

Dù sao thì Trần Thương cũng tương đối bình tĩnh thong giong, bởi vì Trần Thương đến đây là để khám bệnh.

Mà dì mập thì cũng mây trôi nước chảy, từ trước đến nay có sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua.

Thế nhưng... Trương Du không được

Cô ấy không nghĩ là sẽ gặp tình cảnh như vậy.

Trong lúc nhất thời, xấu hổ không gì sánh được, không biết làm sao.

Dì mập bình tĩnh cầm lấy đồ mặc lên người:

- Con về rồi à? Để mẹ giới thiệu cho con một chút, đây là Trần Thương.

Mặt Trương Du đỏ lên

Trong lòng là vừa sợ lại vừa vui, nhưng xấu hổ càng nhiều thì lo lắng cũng càng nhiều.

Vui vẻ chính là cuối cùng mẹ mình cũng tìm được đối tượng cho mình, không đến mức quá cô đơn, lẻ loi một mình.

Lo lắng chính là... dáng vẻ Trần Thương này trắng trẻo nhỏ tuổi có phải là đang lừa gạt tình cảm của mẹ mình không? Dù sao thì mẹ của mình cũng có tiền

Lúng túng là... Không ngờ loại chuyện này, mẹ mình lại có thể làm chuyện này ở đây

Quá lúng túng

- Đây là con gái của dì, Trương Du

Sau khi Trần Thương nghe xong thì gật đầu cười nói:

- Chào cô, tôi tên là Trần Thương.

Sau khi Trương Du nhìn thấy Trần Thương, luôn cảm thấy hơi quen thuộc, giống như là rất quen mặt, từng gặp nhau ở đâu rồi

Đột nhiên, mắt Trương Du sáng lên

Đây là Trần Thương à?

Công việc của Trương Du là chỉnh hình ở bệnh viện Chí Tân sao có thể không nhận ra Trần Thương được?

Đây chính là đầu bài của bệnh viện chỉnh hình Chí Tân

Bác sĩ chỉnh hình trăm vạn

Không ngờ…

Thật là không ngờ luôn

Trương Du càng nghĩ càng cảm thấy kích động.

Nói thật, khi Trương Du ở tại Hàn Quốc đã nghe nói đến bác sĩ chỉnh hình tốt nhất là Trần Thương, sau khi trở về nước tham gia công tác ở bệnh viện chỉnh hình Chí Tân.

Càng rõ ràng hơn Trần Thương có giá trị và hàm nghĩa là như thế nào

Từ trước đến giờ trong mắt Trương Du, Trần Thương chính là một bậc thầy, một anh hùng, một người tài giỏi tài ba trong ngành chỉnh hình

Thế nhưng hiện tại...

Cô ấy không ngờ, bậc thầy như Trần Thương, lại có một ngày dính líu quan hệ với mình.

Mà lại là một mối quan hệ phức tạp như thế này

Càng nghĩ, Trương Du thì càng cảm thấy vô cùng hưng phấn và kích thích.

Trương Du, tự mình nghĩ đến mối quan hệ như thế hơi buồn cười.

Dù sao... Người ta cũng là giáo sư Trần rất có tiền tài mà lại còn vừa có ý với mẹ mình?

Thế nhưng...

Ngoại trừ tiền tài, mẹ mình còn có cái gì?

300 cân thịt?

Đúng thế

Trương Du đột nhiên cảm thấy có lẽ thẩm mỹ của giáo sư Trần hơi không giống với người bình thường?

Có thể, đây chính là chân ái à?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trương Du vô cùng cảm động.

Đối với chuyện tình cảm mẹ mình có thể tìm thấy một nam thanh niên ưu tú, Trương Du rất vui vẻ và hưng phấn.

Thậm chí, Trương Du còn bắt đầu thay mẹ mình xin lỗi cha, dù sao người ta cũng là một giáo sư quá tốt, quá ưu tú rồi.

Thế là, Trương Du vội vàng nói:

- Giáo sư Trần... Không phải, phải gọi là chú Trần

Một câu nói đã làm cho Trần Thương quá ngỡ ngàng

Tôi?

Chú?

Trần Thương xấu hổ cười nói:

- Gọi tôi là chú sao...

Thím mập gật đầu:

- Đúng đấy, Trần Thương cũng không phải là người lạ với gia đình chúng ta, mẹ và Trần Thương đây đã quen biết nhau hơn ba năm rồi, lúc con ở tại Hàn Quốc thì Trần Thương đã đến ở nhà chúng ta

- Lúc ấy, mẹ muốn giới thiệu Trần Thương cho con quen biết, thế nhưng lúc ấy con lại không muốn trở về nước.

Trương Du nghe xong lập tức tỉnh táo tinh thần trở lại

Thì ra...

Hai người đã ở chung với nhau ba năm

Lần này, ánh mắt Trương Du nhìn mẹ của mình, trong ánh mắt của bà có ý gì chứ.

Vội vàng nhìn Trần Thương, chủ động đưa tay:

- Chào cha

Trần Thương ngậm một ngụm nước trực tiếp phun ra ngoài.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, cái quỷ gì vậy?

Lúc này đã làm cho Trần Thương trực tiếp hôn mê rồi.

Gọi tôi là cha?

Không chỉ có Trần Thương, dì mập cũng trợn tròn mắt nhìn cô.

- Mẹ, thật xin lỗi, con đã không quan tâm mẹ nhiều, cha, cảm ơn người, cảm ơn người đã chăm sóc mẹ con trong suốt thời gian qua

Trương Du gật đầu cảm ơn.

Trần Thương nháy mắt lộn xộn.

Dì mập cũng lộn xộn

Cái quỷ gì vậy?

Dì mập bất đắc dĩ nói:

- Con bị gì thế? Ngu rồi à? Người ta là tiểu Trần... Sao con có thể gọi người ta là cha?

Trương Du nhìn thấy mẹ mình trong dáng vẻ này, bất đắc dĩ lắc đầu, aizzz... Có lẽ mẹ mình đang ngượng ngùng, mắc cỡ.

- Mẹ của con, mẹ yên tâm, con sẽ không kỳ thị cha Trần đâu, con tin tưởng Trần Thương là thật lòng thật tâm yêu thương mẹ

- Mẹ không cần có gánh nặng trong lòng đâu, dù sao với một người ưu tú như giáo sư Trần đây, con sẽ không ngại gọi là cha đâu

Trần Thương rốt cuộc đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trương Du đã hiểu lầm Trần Thương là tình nhân của thím mập

Vậy nên mới mở miệng gọi anh là cha.

Trong lúc nhất thời muốn nhức đầu cũng không được.

- Chớ nói nhảm, lúc đầu bác sĩ Trần đây đến nhà chúng ta để ở trọ, cũng là một bác sĩ của Tỉnh Nhị Viện, hôm nay tình cờ chúng ta gặp nhau, Trần Thương nói ngực của mẹ có khối u, mẹ đã để cho Trần Thương kiểm tra

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, nếu ngày mai có thời gian, dì mập sẽ cùng tôi đi đến bệnh viện để siêu âm vú, để có một kết luận rõ ràng, tình trạng bây giờ là như thế nào.

Thấy Trần Thương và mẹ mình không có tình ý gì với nhau, Trương Du lập tức đỏ mặt.

Lúc này Trương Du vô cùng lúng túng

Nghĩ tới đây, Trương Du cũng cảm thấy hơi dở khóc dở cười.

- Rất cảm ơn ngài, bác sĩ Trần

Đáng tiếc

Trương Du cho rằng giáo sư Trần có thể sẽ trở thành cha của mình, dạy cho mình kỹ thuật chỉnh hình...

Hiện tại xem ra, không có cơ hội nữa rồi.

Nhưng...

Vào lúc này, thím mập đột nhiên nói:

- Đúng rồi, con gai, con qua đây

Trương Du gật đầu.

Con mắt dì mập hơi sáng lên:

- Cái này... Tiểu Trần, dì còn có chuyện hi vọng cháu có thể giúp dì, dì luôn cảm thấy con gái của dì cũng có khối u, bác sĩ Trần thể kiểm tra nhìn giúp dì được hay không?

Vừa nghe xong, mặt Trần Thương lập tức thay đổi

Nghe thấy sự nhờ vả của dì mập, trong lúc nhất thời Trần Thương không kịp phản ứng lại

Sở dĩ đồng ý một yêu cầu nhỏ của bản thân thím mập, mà hơn thế nữa bản thân thím mập đã có bệnh, về tình về lý, đã mang danh là một bác sĩ thì bản năng và trách nhiệm của một người lương y, Trần Thương cảm thấy bản thân mình cần phải cân nhắc một chút.

Chương 1322: Danh Xưng Bác Sĩ Vinh Dự

Thế nhưng...

Đối với Trương Du, Trần Thương.

Không chỉ Trần Thương, Trương Du cũng hơi muốn hôn mê rồi

Nhìn ánh mắt của mẹ mình đang chớp mắt điên cuồng nhìn về phía mình, Trương Du cực kỳ đỏ mặt.

Cái này cũng quá là xốc nổi đi?

Trần Thương vội vàng nói:

- Cái này... Dì à, ngày mai mới có thể kiểm tra chỉ cần một chút thời gian thôi, thế nhưng đây cũng không phải là sở trường của cháu.

Nói xong, Trần Thương kéo Trương Du đi ra.

- Tôi nói với cô về bệnh tình của dì mập.

Trần Thương nói với Trương Du.

Trương Du nhìn Trần Thương, hơi kích động, dù sao Trần Thương cũng là thần tượng của cô, hôm nay lại xuất hiện ngay trước mặt cô, cho nên trong lòng cô cực kỳ khẩn trương và bối rối.

Trần Thương gọi Trương Du đi ra ngoài, còn bởi vì bệnh tình của dì mập.

Ung thư tuyến vú là không thể kéo dài, huống chi là Trần Thương thông qua việc bắt mạch nách hạch bạch huyết của dì mập, có cảm giác không thể chạm đến tuyến dịch limpha, đã có dấu hiệu thay đổi vị trí.

- Ngày mai cô phải lập tức đưa mẹ của cô đến bệnh viện kiểm tra một chút, dì mập có thể là bị ung thu tuyến vú, phải mau chóng nằm viện và phải chuẩn bị phẫu thuật gấp.

Trần Thương nói với Trương Du, chính là lo lắng cho bệnh tình dì mập, còn bản thân mình có bị hiểu lầm cũng không còn là chuyện quan trọng.

Trương Du nghe Trần Thương nói như vậy, mặt tái đi, vội vàng gật đầu:

- Tôi sẽ đưa mẹ đi kiểm tra. Cám ơn bác sĩ Trần rất nhiều. Cảm ơn.

Thật sự mẹ mình và bác sĩ Trần chỉ có mối quan hệ là bác sĩ và người bệnh...

Trương Du nhẹ nhàng thở phào, thế nhưng trong lòng lại có cảm giác mất mát không hiểu.

...

...

Kiểm tra trung cấp ở tỉnh Đông Dương đã xảy ra một việc ngoài ý muốn, thế nhưng chuyện này vẫn được công bố.

Cho dù có giải thích như thế nào thì chuyện lần này y nguyên nhân viên y tế và người bệnh vẫn thiếu một câu nói để biểu hiện chuyện gì đã xảy ra.

Hai bên đều là có trách nhiệm

Viện trưởng bệnh viện tỉnh nhân dân Lý Huy phải tự mình viết kiểm điểm.

Giống như toàn bộ tỉnh Đông Dương, thậm chí cả nước không ít người làm việc cùng với các chuyên gia dồn dập nhau chỉ trích nhân viên y tế của bệnh viện sử dụng phương pháp kỹ thuật chữa bệnh, vệ sinh lạc hậu cho người bệnh.

Thân là một bệnh viện cấp tỉnh lại không thể gánh vác, nhân viên y tế của bệnh viện nên có năng lực và trách nhiệm.

Đối diện với mấy câu nói chỉ trích này, các bác sĩ cũng không thể phản bác.

Dù sao, năng lực như thế này, thật sự là không rõ ràng.

Nếu như năng lực kém thì họ thực sự không còn lời nào để nói nữa.

Nhưng chủ nhiệm ngoại khoa tim Hầu Lượng trực tiếp công bố tình huống của người bệnh Vương Mỗ ra bên ngoài, bao gồm ghi chép hồ sơ nhập viện, quá trình lần đầu mắc bệnh, kiểm nghiệm sinh lý sinh hóa, hình ảnh kiểm tra.

- Đây chính là tất cả ghi chép từ lúc nhập viện của người bệnh, những thứ này đều là các loại báo cáo kiểm tra kiểm nghiệm, còn mời các vị chuyên gia chỉ dẫn một cách tinh tế.

Hầu Lượng trực tiếp nói.

Ca bệnh này được công bố, tất nhiên sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Quả nhiên, trên mạng nhanh chóng nhằm vào tình huống của người bệnh bắt đầu thảo luận.

Cho dù là hiện tại biết rõ chẩn đoán bệnh sai lầm, thế nhưng bệnh tình của người bệnh vẫn còn là bảo mật, người bên ngoài cũng không biết.

Vì lẽ đó, trong lúc nhất thời trên mạng xuất hiện rất nhiều loại giải thích.

Thế nhưng

Cho dù là họ biết rõ chẩn đoán bệnh người bệnh sai lầm, thế nhưng họ thật sự không thể chẩn đoán bệnh một cách chính xác được.

Mà lúc này, Trần Thương lại tương đối xấu hổ

Anh đã trở về thủ đô.

Khi sáng hôm ấy, Trần Thương đang ngồi trong văn phòng, nhưng trong lòng lại mang một sự lo lắng bất an.

Hiện tại, rất sợ Trần Thương nhiều người, với lại hôm nay sẽ công bố thành tích.

Dù sao, người tham gia kiểm tra trung cấp cũng không nhiều, thành tích cuộc thi giao tiếp với người máy cũng rất nhanh sẽ có kết quả.

Thế nhưng...

Căn bản bây giờ Trần Thương lại không có thành tích.

Đây là một chuyện vô cùng xấu hổ.

Trong văn phòng, mọi người đều biết bác sĩ nội trú đứng đầu của họ đã kết thúc kiểm tra, cho nên dồn dập tới chào hỏi kết quả kiểm tra của Trần Thương như thế nào.

Trần Thương cũng không tiện nói mình chỉ ra chỗ sai trong đề thi của giám khảo và chủ khảo được.

Loại chuyện này nói ra quá... Lúng túng.

Trần Thương cũng không lên tiếng.

Im lặng... Vào lúc này, lại là vũ khí tốt nhất.

Mọi người nhìn thấy Trần Thương im lặng, sau đó đột nhiên sửng sốt.

- Giáo sư Trần... Không phải anh... Không qua chứ?

Trần Thương:...

Mã Nguyệt Huy ngồi bên cạnh Trần Thương, một bộ người từng trải bắt đầu giống như đàn anh đàn chị khuyên bảo Trần Thương.

- Trần Thương, tôi cho cậu biết, cuộc sống chính là như vậy, lên voi xuống chó chính là một quy luật tự nhiên... Trải qua chuyện này sẽ trở thành vũ khí của cậu...

Thấy Mã Nguyệt Huy cười trên nỗi đau của người khác, Trần Thương thật sự rất là bất đắc dĩ.

Vào lúc này, chủ nhiệm Hầu tổ trưởng tổ 2 đi đến:

- Ai? Giáo sư Trần à, lúc tôi coi thi, nghe nói đã xuất hiện sai lầm trong đề thi ở bên An Dương kia đúng không?

Trần Thương không muốn trả lời vấn đề này.

Rất nhanh, Trương Viễn vội vàng cầm điện thoại chạy vào.

- Mọi người hãy xem! Hiện tại đề thi của bệnh viện nhân dân tỉnh Đông Dương đang rất hot

Trương Viễn chỉ vào diễn đàn DXY nói.

Tin tức này đã làm cho mắt mọi người sáng rực lên.

Nghi vấn khó xử lý chẩn đoán bệnh ca chính là một chuyện rất thú vị mà còn rất có tính khiêu chiến.

Người nào chẩn đoán càng chính xác thì cảm giác thành tựu lại càng lớn

Trong lúc nhất thời, mọi người trong văn phòng cũng xôn xao bắt đầu chẩn đoán bệnh.

Trần Thương nhìn mọi người một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Thành tích của tôi khi nào mới có?

Aizz

Tôi rất khó khăn.

Trần Thương nhìn đám người bình thường này, mở diễn đàn DXY ra xem, phát hiện đã có hơn 3 vạn bình luận chẩn đoán bệnh

Có đủ loại suy đoán.

Phân tích cũng có đạo lý rõ ràng.

Thế nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, đều có sự thiếu sót.

Thậm chí những người rõ ràng cố ý lách qua tư duy thường quy để chẩn đoán bệnh.

Trong văn phòng, Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ nói:

- Cho tôi 10 phút, tôi cho mọi người xem một đáp án chính xác

Những người khác cũng tràn đầy sự phấn khởi bắt đầu chẩn đoán bệnh.

Thế nhưng...

Qua thật lâu, họ cũng chỉ có một chẩn đoán bệnh là tim đau thắt và cao huyết áp không ổn định... Căn bản không thể tìm thấy một dấu hiệu nào khác?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều tò mò.

- Giáo sư Trần, anh hãy tới xem cái đề này một chút?

Đột nhiên một bác sĩ như suy nghĩ gì đó, sau đó nhìn Trần Thương nói.

Trần Thương ăn ngay nói thật:

- Người bệnh là bệnh Kawasaki, điềm báo trước của bóc tách động mạch chủ.

Sau khi nghe vậy, Mã Nguyệt Huy lập tức sững sờ:

- Sao lại là bệnh Kawasaki?

Mọi người dồn dập gật đầu.

Họ cũng không đồng ý.

Xem ra Trần Thương cũng không rõ ràng.

Trần Thương cũng không giải thích, dù sao... Loại chuyện này, anh cũng không muốn nhiều lời.

Buổi sáng hôm nay, Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương tuyên bố một tin tức.

Liên quan tới chuyện xảy ra sai lầm trong việc chẩn đoán bệnh cho người bệnh trong kì kiểm tra trung cấp, trình bày báo cáo và giải thích rõ ràng.

Bên trong càng giải thích rõ ràng tình huống người bệnh, đồng thời còn có người bệnh vô tình che giấu bệnh tình của mình, tạo thành sự sai lầm lớn như thế này.

Đồng thời viết ra một cách tường tận, trong lúc kiểm tra, Trần Thương thành công đem chẩn đoán bệnh rõ ràng và bệnh tình của người bệnh

- Cảm ơn bác sĩ Trần Thương đã cống hiến chẩn đoán bệnh chính xác, cứu vớt tính mạng của người bệnh...

- Đồng thời, xét thấy tình huống đặc biệt của người bệnh Vương Mỗ, đặc phê chuẩn kết quả kiểm tra là... thông qua.

- Đối với chẩn đoán được tình huống thật sự của người bệnh bác sĩ Trần Thương, đã thuận lợi thông qua kiểm tra, Tỉnh Vệ Kiện ủy ta quyết định trao tặng cho Trần Thương danh xưng bác sĩ vinh dự hàng năm

Chương 1323: Chuẩn Bệnh Học

Sau khi tin tức này được công bố, toàn bộ cư dân mạng đều sửng sốt

Ai có thể nghĩ tới rằng người bệnh tên là Vương Mỗ kia lại mắc bệnh Kawasaki.

Dù sao đi nữa thì tình huống hiện tại của người bệnh cũng quá bình thường

Từ những biểu hiện bình thường cho đến bất kỳ liên quan bệnh tật đều khó có thể suy đoán, thậm chí bất cứ cái gì liên quan đến tình trạng bệnh tật thì đều có thể suy đoán.

Rất khó

Mà lúc này, khi bọn hắn nhìn thấy kết quả chẩn đoán bệnh.

Mỗi người đều khiếp sợ không thôi, bất đắc dĩ vỗ tay tán dương

Quá trâu bò

Thông qua việc bắt mạch đã phát hiện bất thường đầu tiên, bên cạnh đó khi xem phim có thể phát hiện thêm nhiều đầu mối như vậy?

Thậm chí thông qua chức năng gan hơi dị thường, đã đoán được người bệnh có bệnh Kawasaki là điềm báo trước bóc tách động mạch chủ?

Nếu như chỉ công bố kết quả chẩn đoán bệnh, sẽ có người không tin.

Thế nhưng

Làm lãnh đạo một khi đã công bố kết quả chẩn đoán bệnh ra bên ngoài thì sẽ có sóng to gió lớn, sau đó đều làm tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Cái này… thật sự là quá thần kỳ?

Thật bất khả thi.

Mấu chốt là thông qua tư duy ngược liên tiếp suy luận ra các biểu hiện của bệnh tật.

Đến khi mọi người thấy giai đoạn sau bên trong chức năng gan chuyển hóa tám chín trăm Axit Amin, từng người trợn mắt há hốc mồm, mà lúc nhìn thấy hình ảnh chụp động mạch vành CTA, càng không nhịn được im lặng.

Sao có thể làm được?

Những bác sĩ trẻ tuổi kia cơ bản là xem không hiểu.

Những cái kia cần phải là bác sĩ lâm sàng có kinh nghiệm phong phú, thế nhưng cũng phải xem đi xem lại quá trình một cách cẩn thận bảy, tám lần. Sau đó mới có thể thở phào nhẹ nhõm, xúc động một tiếng:

- Quá lợi hại

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương chẩn đoán bệnh đã làm cho tất cả mọi người có một loại cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Loại chẩn đoán bệnh này thật sự là rất có ý nghĩa.

Tên tuổi của Trần Thương lại lần nữa được vô số người nhớ kỹ và biết đến.

Ca bệnh này có rất nhiều nghi vấn khó xử lý thế nhưng đều có thể được chẩn đoán ra, mà còn là phát hiện ra lỗi sai trong kỳ kiểm tra bác sĩ trung cấp

Độ khó và hàm nghĩa trong đó có thể nghĩ

Mà lúc này

Trong văn phòng trung tâm cấp cứu, sau khi xem xong tin tức công bố mọi người đều sửng sốt

Xem kỹ tin tức thì có liên quan tới Trần Thương, tất cả mọi người là im lặng.

Từng người quay sang nhìn chằm chằm Trần Thương.

Mà lúc này, Trần Thương phát hiện, cuối cùng thì cũng có kết quả kiểm tra

Thông qua

Vừa nhìn thấy kết quả thông qua, Trần Thương mừng rơi nước mắt.

Cuối cùng kết quả thông qua, Trần Thương ngẩng đầu, chợt phát hiện tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào mình.

Lúc này, mọi người nhìn về phía Thần Thương, trong lòng đủ loại mùi vị

Ca bệnh này phức tạp như thế, không ngờ Trần Thương có thể chẩn đoán được, quả thật là rất lợi hại

Cũng là Trần Thương phát hiện sai lầm

Mã Nguyệt Huy nhớ lại khuôn mặt suy tư của Trần Thương, giống như kết quả kiểm tra không thông qua.

Không ngờ

Lần này, Trần Thương chính là mấu chốt của chuyện gây xôn xao ở tỉnh Đông Dương

Mã Nguyệt Huy thấy khuôn mặt mừng rỡ của Trần Thương, hơi dị ứng.

Nghĩ đến mới vừa rồi mình còn khuyên bảo an ủi Trần Thương, Mã Nguyệt Huy thật ân hận, giống như mình vừa mới tát mình vài cái vào mặt.

Chỉ biết tự trách bản thân mình

Đã vui mừng quá sớm.

Quả thật Trần Thương rất lợi hại mới có thể làm được như vậy.

Cũng chỉ biến thái như Trần Thương mới có thể thành công đập phá quán.

Ngoại trừ anh thì còn ai vào đây nữa?

Cái này rất giống phong cách Trần Thương, vừa đánh vừa xoa, trước hạ xuống sau nâng lên, mới vừa rồi còn lo lắng bản thân mình có thể sẽ không thông qua kiểm tra lần này, hiện tại lại được Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương trao tặng danh xưng bác sĩ vinh dự.

Thật sự là...

Mọi người dồn dập nhìn Trần Thương, một mặt ngưỡng mộ.

- Giáo sư Trần, cậu thật là quá đáng, vừa rồi chúng tôi còn an ủi đau lòng vì cậu không thông qua kiểm tra, vậy mà bây giờ, giáo sư Trần thật giỏi ẩn giấu mình, đúng là một giáo sư tài giỏi

Chủ nhiệm Hầu vừa cười vừa nói.

Trần Thương thở dài:

- Tôi không có ẩn giấu gì cả, vừa rồi tôi có nói người bệnh là bệnh Kawasaki và điềm báo trước của bóc tách động mạch chủ mà.

Mọi người nghe xong lập tức im lặng.

Trần Thương đúng là đã nói qua những cái này.

- Còn có, tôi thật sư là lo lắng mình không thông qua kỳ kiểm tra, vì dù sao tôi đã tự chỉnh sửa đề thi mà giám khảo và đề mục đưa ra, loại chuyện này... nếu là mọi người... mọi người có thể không lo lắng à?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Sau khi mọi người nghe xong cũng bất đắc dĩ sửng sốt.

Loại chuyện này chúng tôi xưa nay sẽ không lo lắng.

Bởi vì, chúng tôi không thể làm giống như vậy...

Chỉ ra lỗi sai trong đề thi…

Nghe thấy Trần Thương buồn rầu, trong lòng của Mã Nguyệt Huy đột nhiên vui vẻ hơn mấy phần, dù sao so với Trần Thương, chúng ta thiếu đi không ít đau đầu.

...

...

Quan phương không công bố thuật thức phẫu thuật của Trần Thương ra, có thể là cân nhắc đến Trần Thương chưa hoàn thành tân thuật thức.

Đối với cái này, Trần Thương cũng rất cảm kích.

Vào lúc này, viện trưởng Lý Khải của bệnh viện Hiệp Hòa gọi điện thoại tới cho Trần Thương.

- Giáo sư Trần, bây giờ cậu có thời gian không?

Trần Thương:

- Có chuyện gì không viện trưởng?

Lý Khải ngượng ngùng nói:

- Giáo sư Trần còn nhớ chuyện của lần tọa đàm lần trước không, mọi người bỏ phiếu đã có kết quả.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- A, nếu tôi nhớ không lầm cuối tuần này

Lý Khải gật đầu:

- Đúng vậy, tôi sẽ gửi kết quả bỏ phiếu qua cho cậu, nhưng mọi người muốn để cậu nói một chút về hình ảnh học, thế nhưng... Hai ngày này, giáo sư Trần đã chẩn đoán được bệnh Kawasaki, chuyện này lập tức đã làm cho đám học sinh của tôi xôn xao bàn tán.

- Vì lẽ đó, bây giờ giáo sư Trần có sức ảnh hưởng rất lớn đối với trường học của chúng tôi

- Lần này khổ cực cho giáo sư Trần, nhưng... Chúng tôi suy tính một phen, quyết định sẽ trả phụ cấp cho cậu dựa theo phí giảng bài của các chuyên gia.

Hoàn toàn chính xác, hai ngày này đại học Y cũng không yên bình, họ cũng tương tự cũng rất quan tâm chuyện này.

Mà sau khi đám học sinh biết được chuyện của Trần Thương, từng người nhiệt huyết dâng trào

Loại chuyện tra ra đầu mối rõ ràng đối với những nghi chứng phức táp, chính là giống như thám tử phát hiện hắc thủ phía sau màn.

Loại cảm giác này thật quá tuyệt

Bởi vậy, đối với cá nhân Trần Thương đã làm cho đám học sinh vô cùng sùng bái.

Điều này làm cho họ phát hiện, thì ra học Y cũng có thể như thế

Có thể đây chính là phương thức học bá được hoan nghênh?

Thế là, mọi người dồn dập bỏ phiếu hi vọng Trần Thương có thể dạy cho họ loại kỹ xảo chẩn đoán bệnh này.

Thời gian vừa đủ một ngày bỏ phiếu, chẩn đoán bệnh người nháy mắt tăng lên cực nhanh, vượt qua xem phim, trực tiếp đứng đầu

Trần Thương cười nói:

- Không có việc gì, việc nên làm mà.

Lý Khải nói ra:

- Cái này... Cụ thể nội dung giảng bài tôi đoán chính là chẩn bệnh học kia. Lát nữa tôi sẽ gửi cái phần mềm bỏ phiếu kia cho cậu, tính tích cực của các học sinh vẫn rất cao."

Trần Thương nghe thấy vậy thì lập tức cao hứng.

Chương 1324: Làm Màu Thì Tránh Ra 30 Mét! (Phần Một)

- Giáo sư Trần, chúng tôi chân thành xin lỗi cậu, chúng tôi cũng không ngờ sẽ xảy ra những chuyện như vậy

Khoa giáo khoa bên phía Hiệp Hòa kia gọi điện thoại tới, một mặt là xin lỗi chuyện bất đắc dĩ đã xảy ra.

- Không ngờ lại đột nhiên đổi nội dung giảng bài thành bắt mạch, hay là... Tôi cho cân đối một chút? Chúng tôi sẽ nói chẩn bệnh học trước?

Hiện tại nhân viên công tác rất lo lắng cho Trần Thương vì không biết trước để chuẩn bị tốt các tư liệu bắt mạch, dù sao... nội dung giảng bài về bắt mạch, cũng không phải là có thể tùy ý giải thích, mà phải có tư liệu chứng thực.

Cho dù là những giảng viên giỏi đi nữa cũng cần phải soạn bài, tìm tư liệu trước khi lên lớp, Trần Thương cũng không ngoại lệ, dù một nhân tài lâm sàng.

Bản thân không quen giảng bài, kết quả còn lâm thời thay đổi, vì vậy nhân viên công tác cũng rất lo lắng Trần Thương, phía dưới bên này vội vàng làm không được khóa kiện.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, hoàn thành công việc dạy bắt mạch cho học sinh, đề cao trình độ coi trọng bắt mạch của học sinh ngành Y, nếu hoàn thành trên 60% nhiệm vụ, thu được ban thưởng: Sách《Bắt Mạch Học》!】

Vừa lúc nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trần Thương liền trực tiếp sửng sốt

Cái này lại còn phát động nhiệm vụ

Mà còn ban thưởng là《Bắt Mạch Học》?

Đây là một quyển sách à?

Bắt mạch mà có thể hình thành một quyển sách chuyên nghiệp à?

Không phải muốn mình trở thành bác sĩ bán sách chuẩn bệnh học chạy nhất chứ?

Không thể phủ nhận ban thưởng này tuyệt đối rất hấp dẫn người khác.

Thế nhưng độ khó của nhiệm vụ này cũng rất cao.

Bắt mạch chỉ là một chuyên môn kiểm tra thể trạng mỗi người rất bình thường, mỗi học sinh Y đều trải qua huấn luyện bắt mạch lớn nhỏ mấy chục lần.

Cái này không phải khoa trương.

Thế nhưng chính là bởi vì như thế nên có thể nói về bắt mạch thật không nhiều.

Tới lui chỉ có một vài thứ, làm sao Trần Thương có thể làm vừa ý tất cả mọi người được

Các học sinh Y của Hiệp Hòa lần này có yêu cầu cao đối với Trần Thương, như vậy là rất tốt... Coi như là đề cao độ khó cho bản thân mình

Cái này nói như thế nào?

Trần Thương có kiểm tra thể trạng cấp hoàn mỹ nên đương nhiên bắt mạch không thành vấn đề

Mà còn tăng thêm nhân tố găng tay cảm giác, lý giải về bắt mạch của Trần Thương càng chính xác hơn người bình thường rất nhiều.

Thế nhưng... bản thân chuyện này chính là dựa vào cảm giác của chính bản thân.

Có thể sẽ gặp nhiều khó khăn trong việc truyền đạt cảm giác cho người khác hiểu.

Nhưng... Ngay lúc này.

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một biện pháp khác

Đó chính là thực tiễn lâm sàng

Bản thân bắt mạch chính là một loại thủ pháp chẩn đoán bệnh lâm sàng, đến phòng học để giải thích, chẳng bằng đến phòng bệnh để thực hiện người thật việc thât, có thể sẽ giúp cho mọi người càng hiểu rõ.

Thông qua một chút kỹ xảo bắt mạch. Thế nhưng, bên trong cần phải chú ý đến các hạng mục công việc để biểu diễn trước mặt người bệnh một phen.

Thế là, Trần Thương trực tiếp nói:

- Hay là... Lần này chúng ta sẽ thay đổi hình thức giảng bài, thay vì giảng bài trên lớp thì các học sinh Y sẽ được đưa đến bệnh viện Hiệp Hòa, dựa theo cơ sở ngành học tiến hành phân tích đến sự khác biệt của mỗi phòng ban, đến mỗi phòng ban tôi sẽ tiến hành bắt mạch cho mỗi người bệnh khác nhau, các học sinh Y sẽ được tiếp xúc với nhiều loại người bệnh khác nhau sẽ có cái nhìn như thế nào? Mọi người nghĩ sao về kế hoạch này?

Nhân viên công tác nghe vậy, lập tức mắt sáng rực lên

Đúng thế

Đây là một biện pháp rất tốt, rất mới mẻ.

Bản thân các học sinh có những ngành học khác nhau, sau đó tất cả mọi người sẽ được tiếp xúc với tất cả các khoa, Trần Thương trực tiếp đối mặt người bệnh tiến hành bắt mạch cùng với dạy học, để các học sinh chuẩn bị sẵn sàng cho tốt.

Nhân viên công tác vội vàng nói:

- Tốt, tốt! giáo sư Trần, tôi và viện trưởng Lý sẽ bàn rõ với nhau về kế hoạch của giáo sư Trần vừa nói.

Sau khi cúp điện thoại, khoa giáo khoa vội vàng gọi điện thoại cho Lý Khải, một lần nữa nói rõ từng chi tiết trong kế hoạch của Trần Thương.

Sau khi nghe xong, Lý Khải đột nhiên nhíu mày.

- Cái này... Có thể làm à?

- Giáo sư Trần đến mỗi phòng ban tiến hành bắt mạch cho người bệnh, như vậy cần phải nắm vững rất nhiều bệnh của từng phòng ban, độ khó quá cao, giáo sư Trần có chắc chắn thực hiện được không?

Hoàn toàn chính xác

Cái này là dạy bắt mạch, đối với người bình thường làm sao thì cũng đều dễ nói, thậm chí dựa theo mô hình cơ bản dạy, có thể đọc sách là được.

Thế nhưng đặt vào mỗi phòng ban, mỗi cái phòng ban thì lại có mỗi bệnh người bệnh khác nhau, đều có tính đặc thù riêng.

Hơn nữa, Hiệp Hòa là nơi nào?

Chứng bệnh khó xử lý và vô cùng phức tạp đâu đâu cũng có.

- Làm như vậy, có phải là quá mạo hiểm không?

Vào lúc này, nhân viên công tác khoa giáo khoa cũng mới sửng sốt, kịp phản ứng lại.

Đúng thế

Người bệnh của bệnh viện Hiệp Hòa cũng có nhiều chủng loại khác nha, u quá phức tạp, mỗi cái phòng ban đều có, làm sao giáo sư Trần có thể chẩn đoán bệnh rõ ràng cho từng phòng ban được

- Cái này... viện trưởng Lý, chính là giáo sư Trần chủ động yêu cầu như vậy.

Lý Khải nghe xong, lập tức nghẹn lời.

Trần Thương này...

Thật không biết trời cao đất rộng là gì.

Trần Thương... Thật sự là người tài giỏi gan lớn

Ý nghĩ như thế này cũng chỉ có Trần Thương mới có thể nghĩ ra được

Người bình thường cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Thế nhưng, Lý Khải nghĩ lại, ý nghĩ này được thực hiện mặc khác phương thức giảng bài sẽ giúp rất nhiều trong việc tiếp thu, học hỏi của học sinh Y.

Mà còn có thể ảnh hưởng hiệu quả dạy học khẳng định đều rất không bình thường.

Nếu như trong lòng Trần Thương có nắm chắc, cái này... giống như là một lựa chọn tốt.

Nghĩ tới đây.

Lý Khải trực tiếp nói:

- Làm! Anh liên lạc với Trần Thương một chút, phối hợp thật tốt, thế nhưng... Thời gian thì xác định vào cuối tuần, tuần này khẳng định không còn kịp rồi.

Sau đó cúp điện thoại, Lý Khải gửi một tin nhắn trên Wechat.

Là kết quả bỏ phiếu.

Trần Thương phát hiện, số phiếu nhiều nhất là:

- Tư duy chẩn đoán bệnh lâm sàng.

Kết quả như thế này, Trần Thương rất có quyền lên tiếng.

Thậm chí đã tổng kết tốt nói cái gì cho tốt.

Loại tư duy lâm sàng này rất phổ biến.

Trần Thương cũng sẽ không keo kiệt sẽ dạy cho mọi người.

Nhưng khi rất nhiều học sinh Hiệp Hòa đang thảo luận ca bệnh, đột nhiên một người nói:

- Thật ra, giáo sư Trần Thương có thể phát hiện và chẩn đoán bệnh Kawasaki một cách rõ ràng, ngoại cơ sở lý luận vững chắc và tư duy chẩn đoán bệnh khéo léo ra thì còn có một kỹ năng rất quan trọng: Bắt mạch

- Giáo sư Trần chính là thông qua bắt mạch phát hiện chức năng gan của người bệnh Vương Mỗ bất thường, tiếp đó liên tưởng đủ loại một hệ liệt phản ứng.

- So sánh với tư duy chẩn đoán bệnh phức tạp, tôi cảm thấy đối với học sinh Y chúng ta mà nói, cần phải bồi dưỡng là loại thủ pháp chẩn đoán bệnh cơ bản này.

Sau khi tin tức này được tuyên bố lên truyền thông, trong nháy mắt đã được nhiều người chú ý.

Vào ngày thứ tư, ngay khi quyết định nội dung bài giảng.

- Bắt mạch nhảy lên trở thành mục được bỏ phiếu nhiều nhất

- Chúng ta muốn nghe giáo sư Trần giảng bài về bắt mạch học

Chương 1325: Làm Màu Thì Tránh Ra 30 Mét! (Phần Hai)

Trần Thương thông qua kiểm tra đã làm cho trong lòng vô số bác sĩ trung tâm Cấp cứu trung tâm áp lực rất lớn.

Bởi vì...

Từ hôm nay trở đi, Trần Thương rất có thể sẽ trở thành chủ trị y sĩ đứng đầu của trung tâm Cấp cứu

Không

Nói một cách chính xác thì phải nói là chủ trị y sĩ đứng đầu cả nước?

Khi ăn cơm vào buổi trưa, Trần Thương cố ý đi đến căn tin bệnh viện một chuyến.

Đến căn tin ăn cơm đại đa số đều là chủ trị y sĩ, dù sao đến cấp bậc phó chủ nhiệm... từ trước đến nay người ta không thiếu ăn tiệc, mà mấu chốt là có tiền, đặt trước thức ăn ở bên ngoài, há lại đám chủ trị y sĩ khổ cực này có thể so sánh?

Có lẽ rất nhiều người cảm thấy chủ trị y sĩ không phải đã rất lợi hại à?

Xin lỗi

Chủ trị y sĩ của bệnh viện trung tâm cấp cứu thật đúng là không tính là gì hết.

Trần Thương nhớ rõ, lúc anh kiểm tra, đám người kia ở trước mặt mình diễu võ giương oai, nói mình thi bao nhiêu điểm bao nhiêu điểm.

Hôm nay, mục đích Trần Thương đi đến căn tin với rất đơn giản, chính là đến nói cho họ biết:

Tôi, Trần Thương, điểm không cao, thế nhưng có thể lật ngược trường thi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương chủ động tìm đến cái tên lúc trước nói bản thân mình được 390 điểm.

Thở dài, nói:

- Ai, tôi phát hiện thi viết, kiểm tra đến 390 phần thật rất khó, rất khó khăn

Cái kia bác sĩ cười ha ha, rất tự tin, dù sao đây là niềm kiêu ngạo của anh ta

- Đúng vậy, lúc ấy tôi được 390 xếp thứ 21 trong tỉnh, người có thể tới 390 điểm thật không nhiều, cả nước cũng không có mấy người, vì tôi ở thủ đô, nếu như tôi ở Đông Dương thì có thể xếp hạng thứ ba

- Đúng rồi, giáo sư Trần, anh thi viết được bao nhiêu điểm?

Trần Thương yếu ớt thở dài

- Tôi cũng muốn tranh thủ kiểm tra được 390 điểm, thế nhưng... thật quá khó

Những người khác hơi sững sờ, tò mò.

Họ chỉ biết là Trần Thương trong vòng thi phỏng vấn, đã tìm ra lỗi sai của đề kiểm tra, thế nhưng... đối với thi viết chưa từng thông tin

Chẳng lẽ...

Mọi người hắc hắc hắc hắc cười giễu.

- Giáo sư Trần! Nhanh cho chúng tôi xem anh được bao nhiêu điểm

- Đúng rồi! Đều là người trẻ tuổi, chia sẻ cho nhau chứ có gì đâu.

Trần Thương mặt đỏ lên:

- Cái này, không nói cũng được, không nói cũng được

Trong lòng mọi người xung quanh càng thêm kích thích, tò mò.

Mà Mã Nguyệt Huy thấy nụ cười như kẻ trộm gà của Trần Thương, bất đắc dĩ tránh xa ba mươi mét, trong lòng cảnh giác lên, Trần Thương lại muốn làm màu

…

…

Lão Mã đi được vài bước, trong lòng cảm thấy cực kỳ ngứa ngáy.

Ông đột nhiên cẩn thận suy nghĩ một chút, chỉ cần Trần cẩu không làm màu với chính mình, cái này tương đương với không phải làm màu, không làm hại đến bản thân...

Như vậy thì...

Đi qua nghe thử xem?

Xem thử Thương Nhi đã đả thương đám người này thế nào?

Nếu đã không phải làm màu với mình thì không phải là Trần Cẩu rồi, mà là Thương Nhi thân thiết.

Trần Thương thấy mọi người muốn xem, dứt khoát nói:

- Thật ra... thành tích của tôi, nói thế nào đây, tương đối khó nói

Mọi người nghe xong, lập tức tò mò hỏi:

- Là sao vậy?

- Thật ra, giáo sư Trần căn bản không cần để ý đến thành tích của mình, dù sao năng lực của anh tuyệt đối không phải là thứ mà thành tích trên giấy

có thể chỉ ra được

- Đúng vậy, giáo sư Trần, nào, cho tôi xem thử, anh được bao nhiêu điểm

Trần Thương thở dài:

- Tôi thật ra cũng không biết bản thân được bao nhiêu điểm, nhưng tôi đoán chắc là mình qua rồi.

Bác sĩ điều trị ở bên cạnh lập tức nói:

- Tôi có địa chỉ trang web kiểm tra đây, có thể xem được bảng xếp hạng trong tỉnh, để tôi kiểm tra cho anh, giáo sư Trần, anh đọc số thẻ căn cước của mình là được rồi

Trần Thương nghe xong, lập tức hào hứng:

- Ồ? Vậy à? Còn có loại phần mềm này?

Bác sĩ đó gật đầu:

- Đúng vậy! Giáo sư Trần, anh đọc đi.

Trần Thương gật đầu:

- Số căn cước của tôi là **.

Trần Thương đọc một lần, người bên cạnh vội vàng nhập vào.

Mọi người xung quanh bỗng nhiên từng người từng người một, mong đợi, mở mắt to nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại của người đàn ông đang tìm kiếm.

Rất nhanh, hình ảnh thay đổi

Lập tức, tất cả mọi người đều mê mẩn.

Bởi vì họ rõ ràng nhìn thấy số điểm của Trần Thương là:

- Trần Thương: Tạm định 400 điểm. Xếp hạng: Thứ nhất

Trần Thương thở dài, mình thật sự cố gắng hướng đến 390, nhưng... mình sửa sai rồi cũng không có tác dụng.

Họ vẫn là hết lần này đến lần khác cho tôi 400 điểm

Tôi khổ quá mà.

Tôi vẫn luôn cố gắng ở 390 điểm

Mọi người xung quanh trợn mắt hốc mồm nhìn vào điểm số này, chậm chạm không phản ứng lại.

- Sao có thể là 400 điểm

- Đúng vậy, điều này là không thể, hàng năm đều sẽ có một số tranh cãi về đề thi, 400 điểm là không thể nào

- Tôi cũng cho là như vậy

Sau khi nhìn thấy thành tích của Trần Thương, mọi người lập tức bắt đầu bàn luận, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi mấy người xung quanh nghe thấy vậy thì cũng tò mò tụ tập đến.

Trong phòng ăn, một nhóm lớn các bác sĩ

Mọi người vốn đều vểnh tai lên nghe, bây giờ biết được điểm số của Trần Thương là 400, lập tức khiến tất cả mọi người đều sửng sốt

400 điểm

Từng có à?

Hình như là không

Mọi người tập trung lại với nhau, muốn nhìn thấy sự thật.

Lúc này, người đàn ông kiểm tra điểm bất đắc dĩ hỏi:

- Trần... giáo sư Trần, cái này... tạm định 400 điểm là sao vậy?

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài

Liên quan đến chuyện này, anh cũng không biết nên nói như thế nào

Suy nghĩ một lát, Trần Thương nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, nghiêm túc nói:

- Thật ra bây giờ tôi mới phát hiện, kiểm tra đạt 390 quá khó, muốn khống chế chính xác điểm số đạt đến 390 thật sự là rất khó.

- Tôi đã cố ý chọn sai một vài đáp án, thế nhưng... không ngờ vẫn được đến 400 điểm, thật sự là không có cách nào.

- Đối với tạm định 400 điểm này? Thật ra cũng không phải như vậy đâu, giám khảo không quá tin tôi làm sai, họ cảm thấy có thể là do đề thi không đúng nên cần phải thảo luận lại về đáp án của tôi, sau đó sẽ cho lại thành tích

- Vì vậy, họ để cho tôi là tạm định 400 điểm, có thể số điểm này sẽ bị thay đổi, nhưng tôi cảm thấy tôi chắc chắn không thể đến 390 điểm

Sau khi nói xong, Trần Thương không nhịn được thở dài, lắc đầu.

Mọi người xung quanh sắn tay áo lên.

Nắm chặt đôi đũa trong tay.

Nghe anh

Đây còn là tiếng người hay không?

Cái gì gọi là giám khảo không quá tin tôi có thể làm sai?

Đây là lời mà một thí sinh nên nói à?

Vô sỉ

TUI viết in

Quá bỉ ổi

Cái gì gọi là làm đến 390 quá khó, cố gắng sửa sai cũng khó như vậy

Thật quá vô sỉ

Trần Thương nhìn thấy mọi người như vậy, trong lòng mừng như điên

Cho các người lúc đầu diễu võ giương oai trước mắt tôi, cho các người đắc ý.

Nghĩ đến đây, Trần Thương cảm thấy trong lòng cực kỳ kích thích.

Quá sảng khoái.

12 giờ 30 phút là lúc căn tin có nhiều nhân viên y tế nhất, sở sĩ Trần Thương chọn lúc này đi vào là bởi vì lúc này làm màu sẽ có hiệu quả tốt nhất.

Thứ hai, là vào lúc này vừa vặn ăn cơm đã được một nửa, chính là lúc ăn cơm ngon nhất, hiệu quả làm màu phá hư bữa ăn là tốt nhất

Cuối cùng, vào lúc này, ánh nắng giữa mùa hè xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt mình, kết hợp với làn gió nhẹ của máy điều hòa, lúc này trên người tự có hiệu ứng của gió và ánh sáng

Lúc này làm màu mới có hiệu quả tốt nhất

Tổng thể mà nói, hôm nay tiến vào phải cho max điểm mới đúng

Chương 1326: Khổ Quá! Tôi khổ Quá Mà

Nghĩ đến đây, Trần Thương đứng dậy lắc đầu rời đi.

- 390 điểm thật sự là quá khó, kiểm tra bác sĩ điều trị cũng thật quá rắc rối

- Cái này, sau này tôi sẽ là bác sĩ điều trị, chúng ta cùng giao lưu nhiều hơn

Nhưng biểu cảm của Trần Thương rõ ràng lại nói:

- Bác sĩ điều trị danh y quốc gia đang ở đây, các người mau tránh ra! Tôi muốn làm màu.

Sau khi Trần Thương rời khỏi.

Toàn bộ căn tin chỉ có thể nghe thấy âm thanh của tiếng điều hòa không khí, còn có tiếng thở hổn hển

Quá không biết xấu hổ.

Quá bỉ ổi

Mọi người bất lực đưa ngón cái về phía Trần Thương rời đi.

Quá lợi hại.

Không còn cách nào.

Đây chính là đại lão.

Lợi hại

Có điều, sau khi Trần Thương rời đi, mọi người đều phấn khích lên.

- Chụp ảnh màn hình

- Mau chụp ảnh màn hình

- Đúng vậy, tôi muốn đăng lên trang cá nhân, quá sảng khoái

Mặc dù đối với việc làm màu của Trần Thương mọi người không biết làm thế nào, nhưng... họ có thể hoàn toàn lấy thành tích của Trần Thương để làm màu với thế giới bên ngoài

Nghĩ đến sau khi người khác nhìn thấy sẽ rất đau khổ, họ cảm thấy như vậy cũng không sao cả.

Dù sao có thể quen biết người tài giỏi như thế này, họ cảm thấy cũng rất thoải mái.

Ai mà không đăng trên trang cá nhân chứ?

Trần Thương khẽ hát rời khỏi.

Ánh nắng giữa mùa hè một chút cũng không nóng.

Bởi vì cơn gió mát lạnh luôn thổi qua người tôi

Lão Mã đứng nguyên tại chỗ, thấy cảnh này, trong lòng hết sức phức tạp.

Còn may bản thân không đi qua đó, bằng không, bị một màn làm màu không khác gì công kích chắc chắn sẽ làm bị thương.

Thế nhưng, không nhìn thấy 400 điểm kia, ông luôn cảm thấy trống rỗng.

Giống như thiếu chút gì đó.

Đồ ăn trong tay cũng không thơm.

Nghĩ đến đây, lão Mã thở dài, cầm lấy điện thoại gọi cho đầu bếp trong nhà:

- Buổi tối tôi muốn ăn trứng cá muối và trùng thảo, làm trứng gà quán bánh! Thêm ba củ sải sâm, hai cái đầu bảo... Đúng rồi, khui một chai Lafite

Sau khi cúp điện thoại, lão Mã ra khỏi căn tin, nhìn Trần Thương dưới ánh mặt trời.

Bất đắc dĩ thở dài.

Lúng ta lúng túng lẩm bẩm: Có tiền thì làm được cái gì?

Mình còn không phải chỉ có thể yên lặng nhìn người khác làm màu à.

Tiền nhiều để làm gì?

Nghĩ đến đây, ông quyết định ngày mai sẽ đi bán mấy căn phòng ở.

…

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tin tức Trần Thương trở thành chủ trị y sĩ cũng từ bệnh viện lan truyền ra.

Mọi người đều biết Trần Thương đã thăng cấp thành công.

Buổi sáng, chủ nhiệm Tiết mang bánh gatô đến.

Ngay lập tức mọi người trong văn phòng đều thổn thức.

- Chủ nhiệm Tiết, anh bất công quá nha, lúc ấy tôi được thăng cấp làm phó chủ nhiệm cũng không thấy anh tặng bánh gatô

- Đúng đấy, đối xử quá khác nhau

- Đúng vậy, giáo sư Trần cũng không phải là nhân viên công chức của bệnh viện chúng ta, càng không phải là thành viên công hội.

Mọi người cười đùa vui vẻ.

Bánh gatô rất lớn, ba tầng

- Quá khoa trương rồi, cái này còn cao hơn so với lúc tôi trở thành quy cách chính cao cấp hai

Dư Dũng Cương cũng đi đến, cũng nhìn thấy bánh gatô lớn.

Chủ tịch công hội - chủ nhiệm Tiết cười một tiếng:

- Cái này... tình huống đặc biệt, chúng ta phải đối xử đặc biệt

- Trước hết, giáo sư Trần đến bệnh viện chúng ta là để bồi dưỡng, với sự kiện lớn như thế, chúng ta đương nhiên không thể làm cho giáo sư Trần cảm thấy lạc loài, vì thế nên chắc chắn phải gửi bánh gatô

- Thứ hai, mặc dù giáo sư Trần không phải là người của công hội chúng ta, nhưng... nhưng cho đến nay vẫn có vai trò rất lớn trong bệnh viện của chúng ta, vì thế, bánh gatô chắc chắn phải có

Trong lúc nhất thời, mọi người đều vui vẻ.

Chiếc bánh gatô trông rất lớn, thế nhưng sáu khoa cấp cứu thì lại có rất nhiều người, nên trên cơ bản, mọi người có thể nếm thử cũng rất tốt rồi.

Nói thật, chiếc bánh gatô này thực sự khiến Trần Thương rất vui vẻ.

Thứ này không quý giá, nhưng tâm ý lại rất lớn.

Buổi trưa, Lão Mã đặt trước một bàn ăn lớn bên ngoài, cũng là quán ăn cũ, cơm trưa giải quyết ngay tại văn phòng bệnh viện, cùng với bánh gatô, tiếng cười nói vô cùng hài hòa.

Trần Thương nhìn thấy lão Mã, không khỏi xúc động, người đàn ông này mỗi ngày phải tiết kiệm một nguyên tiền ăn sáng, không ngờ lại bán máu vì mình.

Cũng bỏ hết cả tiền vốn.

Nghĩ đến đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy sau này bản thân chắc chắn phải đối tốt với lão Mã hơn.

....

....

Thời gian vẫn trôi qua như thường lệ.

Cuộc sống của Trần Thương cũng như thế.

Nên đi làm thì đi làm, nên phẫu thuật thì phẫu thuật.

Sau khi hoàn thành giai đoạn đầu của 35 người bệnh lâm sàng, số liệu phân tích mới nhất đang được tiến hành nghiên cứu.

Đối với các số liệu nghiên cứu Trần Thương cũng có thể tự tiến hành, thế nhưng năng lực của một người cũng là có hạn, nên Trần Thương tự nhiên cũng không thể việc gì cũng tự mình làm lấy.

Căn bản anh không có nhiều thời gian như vậy.

Đợi sau khi hoàn thành tất cả các phân tích tổng kết vào thứ bảy tuần này, Trần Thương sẽ tổ chức một cuộc họp để tiến hành thảo luận về ca bệnh, tiến hành xem phân tích.

35 người bệnh đã thu được nhiều dữ liệu, cũng như một số luận văn xuất sắc.

Luận văn về người bệnh Marfan vẫn luôn là nội dung phổ biến trên các nền tảng quốc tế.

Tối thứ năm là ca trực đêm của Trần Thương.

Buổi chiều lúc năm giờ, Trần Thương đưa Trương Viễn ra ngoài xe một lần, nhưng Trương Viễn vẫn rầu rĩ không vui.

Sau khi an toàn di chuyển người bệnh đi, Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Sao thế? Ngột ngạt vậy à?

Trương Viễn cười rất khó coi:

- Không có gì

Trần Thương sững sờ:

- Thật à? Vậy thứ bảy tuần sau, cùng tôi đến bệnh viện Hiệp Hòa, tôi còn cần anh hỗ trợ ghi chép một số thứ…

Trương Viễn gật đầu:

- Được.

Trần Thương nhìn dáng vẻ không luyến sống của Trương Viễn, tò mò hỏi:

- Thất tình hả?

Trương Viễn thở dài.

Trần Thương:

- Không phải anh không có bạn gái à?

Trương Viễn lắc đầu:

- Có thích một người.

- Nhưng mà... aizz... bỏ đi

Trần Thương bỏ thức ăn còn dư của buổi trưa vào lò vi sóng hâm lại, buổi trưa tổ trưởng Mã đã gọi quá nhiều, còn dư mấy món.

Sau khi hâm nóng lại, Trần Thương bưng đến phòng trực ban.

- Nào, tôi có chút thức ăn, nói chuyện của cậu đi?

Trần Thương đưa đũa cho Trương Viễn, thuận tiện lấy ra một lon bia, một lon coca.

Đưa bia cho Trương Viễn, giữ lại coca cho bản thân.

Buổi tối còn trực ban, Trần Thương cũng không dại mà uống rượu.

Có điều, tủ lạnh bên trong phòng trực ban luôn có bia, bởi vì bác sĩ phẫu thuật sau khi nghỉ ngơi, muốn uống bia để thư giãn một chút.

Như một món đồ hoàn hảo cho mùa hè, tủ lạnh trong văn phòng đương nhiên không thể thiếu.

Mặc dù bác sĩ hình như rất hiểu về cơ thể người, đối với những thứ có hại cho cơ thể họ đều hiểu rõ.

Thế nhưng, từ trước đến giờ bác sĩ đối với cơ thể của bản thân cũng không quý trọng lắm.

Bác sĩ ngoại khoa hút thuốc uống rượu rất nhiều, thậm chí còn có người nghiện rượu, nghiện cà phê.

Nói chung, tuyệt đối không nên nghĩ bác sĩ rất hiểu dưỡng sinh, không phải vậy

Chương 1327: Rốt Cuộc Cô Ấy Đã Chọn Ngồi Trong Xe Của Người Khác Để Xem Điện Tâm Đồ

Lúc này, Trương Viễn đã xong việc.

Đi với Trần Thương, một hơi uống hết nửa lon bia.

- Tôi có thích một cô gái, là bạn học thời đại học của tôi, lúc ấy tôi ở Thượng Hải, cô ấy ở Hiệp Hòa, sau này tôi trở lại thủ đô, chính là muốn ở bên cô ấy.

- Chúng tôi phải nói là như gần như xa, thế nhưng sau khi tôi và anh có buổi tọa đàm ở bệnh viện Hiệp Hòa vào tháng trước, quan hệ của chúng tôi đã tốt hơn, bắt đầu hẹn hò thường xuyên.

- Nhưng mà... aizz

- Hôm qua tôi được nghỉ ca tối, tôi hẹn cô ấy buổi tối ra ngoài xem phim, cô ấy nói phải trực ban nên tôi mua đã bữa khuya mang qua.

- Kết quả tôi nhìn thất một chiếc Alto (*) dừng lại, cô ấy trực tiếp vui vẻ chui vào trong xe.

(DG: Alto là một dòng xe do Suzuki sản xuất).

- Tôi chỉ có thể im lặng theo dõi ở phía sau, phát hiện họ đến bãi đỗ xe ở một trung tâm mua sắm, sau đó... nửa ngày cũng chưa đi ra

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy thì lập tức sửng sốt

Bãi đỗ xe, một nam một nữ, một chiếc xe...

Có thể làm gì chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương biết rõ, Trương Viễn có lẽ đã bị cắm sừng rồi...

Trần Thương bất đắc dĩ vỗ vai Trương Viễn, nén bi thương

Trương Viễn không nhịn được nói:

- Lúc ấy, tôi... lấy dũng khí lặng lẽ chạy đến, muốn nhìn họ đang làm cái gì

Trần Thương sững sờ.

Dường như đã nhìn thấy chiếc mũ xanh trên đầu Trương Viễn, có điều, cũng thật là dũng cảm

Không ngờ như vậy rồi mà còn dám đi nhìn, nếu như thấy một màn đó, vậy tim sẽ loạn cỡ nào chứ.

- Anh cũng không ngại mà đi qua à?

Trần Thương bất đắc dĩ nói.

Trương Viễn đỏ mặt nói:

- Tôi chỉ muốn tìm đúng sai, nhìn thấy có lẽ sẽ hết hi vọng.

Trần Thương giơ thẳng ngón tay lên

Đây thật sự là niềm vui từ đau khổ.

Trương Viễn nhìn thấy ánh mắt phong phú của Trần Thương nhìn mình, lập tức liếc mắt.

- Không phải như anh nghĩ đâu.

- Vậy là như thế nào?

Trần Thương coi đó là chuyện đương nhiên.

Trương Viễn thở dài:

- Không có những cảnh thương hương diễm kia, nhưng... rất ấm áp, rất hạnh phúc, hai người họ cầm trong tay mấy trang điện tâm đồ, vừa nói vừa cười thảo luận, tập trung tinh thần, rất ngọt ngào... rất say mê...

Trong lúc nói chuyện, Trương Viễn cầm bia, nhìn ta ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ thở dài.

- Lúc đó, anh không nhìn thấy cô ấy cười rất vui vẻ, anh một câu em một câu, cô ấy một mặt sùng bái nhìn hắn ta, thỉnh thoảng lấy bút và vở ghi chép lại.

Sau khi nói xong, nước mắt Trương Viễn âm thầm chảy xuống.

- Cô ấy, rốt cuộc vẫn là chọn ngồi trong Alto của người khác để xem điện tâm đồ.

- Điện tâm đồ có đẹp như thế à?

Trần Thương nhất thời nghẹn lời, đột nhiên cảm thấy giới hạn của bác sĩ thì ra là chơi như vậy.

Cùng nhau ngồi ở trong xe xem điện tâm đồ...

…

…

Trong nhà Trương Viễn không thể nói là rất có tiền, thế nhưng cũng không tệ lắm.

Đi cũng là xe Audi Q dòng SUV, xem như cũng rất có mặt mũi.

Nhưng...

Nghĩ đến Audi của bản thân bị Alto phiên bản giới hạn vượt qua, trong lòng Trương Viễn vẫn rất thương tâm.

- Điện tâm đồ đẹp như thế à?

Trong lòng Trương Viễn sụp đổ.

Trần Thương thở dài, mặc dù điện tâm đồ nhìn rất đẹp.

Nhưng nhìn thấy bạn gái của mình ngồi trong xe của người khác xem điện tâm đồ quả thật rất là dày vò.

Trần Thương nhìn Trương Viễn:

- Sau đó thì sao? Cậu không làm gì à?

Trương Viễn nổi giận đùng đùng nói:

- Đương nhiên có làm

Trần Thương tò mò nhìn thoáng qua:

- Làm cái gì?

Trương Viễn đỏ mặt nói:

- Tôi trực tiếp kéo cửa xe ra, hét to với cô ấy: Điện tâm đồ có đẹp như thế à? Sau đó tôi nổi giận xé điện tâm đồ đi

- Hai người họ nhìn tôi chằm chằm, chán ghét nhìn thoáng qua tôi và chiếc Audi phía sau, không hề tức giận, mà là nhìn nhau gật đầu, nói tôi căn bản không hiểu điện tâm đồ. Cũng căn bản không hiểu cô ấy

Trần Thương thừa nhận, anh rất đau lòng cho Trương Viễn, nhưng... anh thật sự không nhịn được nữa rồi.

Ha ha ha cười lớn lên.

Cái nồi này, điện tâm đồ cũng không đọc được.

Trương Viễn nhìn thấy Trần Thương cười lớn, đối với loại chuyện thế này... anh cũng rất bất lực.

Sau khi Trương Viễn uống sáu bảy lon bia, hơn nửa tiếng cùng Trần Thương nói về điện tâm đồ, rời đi với lời oán hận đầy lòng.

Trước khi đi, Trần Thương đồng ý với cậu ta, lần sau sẽ dạy cậu bắt mạch.

Một kỹ năng chẩn đoán bệnh không thua kém gì so với điện tâm đồ.

Nếu không được thì sẽ dạy cậu ta nhìn phim.

Một kỹ năng so với điện tâm đồ còn cao cấp hơn.

Nghe thấy lời này, trong lòng Trương Viễn vô cùng kích động, khó có thể bình tĩnh.

Có nhìn phim và bắt mạch, còn sợ không tìm được bạn gái hay à?

Sau khi Trương Viễn uống say khướt đi xuống lầu, nhìn thấy Audi Q5 của mình, khạc nhổ một cục đờm

- Cặn bã, chiếc tiếp theo ông đây sẽ mua Jetta, mua Alto, mua QQ

Sau đó một đá vào lốp bánh xe.

Sau đó hiên ngang bắt xe rời khỏi.

....

....

Sau khi giao ban, Trần Thương trở lại văn phòng.

Việc cấp cứu vào mùa hè tương đối phiền phức, người bệnh bị chấn thương tương đối nhiều.

Mà ẩu đả đánh nhau dẫn đến chấn thương chảy máu lại càng không ít.

Thương thế không phiền phức, phiền phức chính là đàn ông sau khi say rượu.

Hơn chín giờ, chợ đêm vừa mới bắt đầu, thế nhưng có hai nam ba nữ.

Có điều...

Có vài chuyện ngoài ý muốn đó là, trên đầu hai người nữ đều đang chảy máu, ba người nam đỡ lấy hai người đưa đến.

Trần Thương với bác sĩ nữ đang trực ban cùng nhau xử lí người bệnh.

Khi xử lí, Trần Thương mới biết, nguyên nhân hai người bị thương rất đơn giản, tranh giành người yêu.

Điều này làm cho Trần Thương hơi kinh ngạc.

Có điều, lúc người bệnh rời khỏi sau khi xử lí xong, Tiêu Lỵ, bác sĩ nữ trực ban nói cho Trần Thương.

Hóa ra ba người nam là anh em, hai người nữ là bạn thân, kết quả hai cô gái đồng thời thích anh, mà anh B và anh C phân biệt yêu thích hai cô gái này.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, thật sự là: hạn hán cũng chết, úng lụt cũng chết

Anh A thân ở trong phúc mà không biết phúc

Đợi đến lúc mọi người rời khỏi, thần sắc anh A chú thích anh B, thần sắc cử chỉ đều hơi bất lực.

Điều này làm cho nữ bác sĩ Tiêu Lỵ dường như đã phát hiện một bí bật đáng kinh ngạc nào đó

Cái này quá kích thích

Mùa hè thật sự là mùa giải phóng thanh xuân và hormone.

Mọi người ăn mặc đều khá là mỏng.

Những chuyện xảy ra đều là vì tình yêu mà chiến đấu, dường như cũng không hiếm thấy.

Thế nhưng, đến mười một giờ đêm, đến một đám người.

- Bác sĩ, bác sĩ! Anh mau xem thử xảy ra chuyện gì?

- Mẹ nó, người đâu! Nhanh lên có ai không

Y tá thấy có bốn năm người thành niên xông đến, trong đó có một nam một nữ còn đang ôm đứa bé, sắc mặt rõ ràng hơi hoảng hốt.

Y tá Tiểu Kha vội vàng chạy đến văn phòng:

- Bác sĩ Trần, đến một đám người! Hình như là hai đứa bé xảy ra chuyện.

Trần Thương sau khi nghe xong, liền đứng lên vội vàng chạy ra ngoài.

Trần Thương vội vàng nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Người nữ ôm đứa bé với vẻ mặt cầu xin nói:

- Bác sĩ, anh mau xem thử mấy đứa nhỏ nhà tôi bị làm à? Chúng nó đang bình thường tự nhiên lại co giật! Sau đó... trực tiếp hôn mê.

Chương 1328: Ngộ Độc Cồn

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ nước mắt rơi đầy mặt của cô gái, vội vàng gật đầu, vừa nói với Tiểu Kha đi đẩy giường ra.

Bên kia, anh nhanh chóng liên hệ với khoa Nhi, nói bác sĩ trực ban nhanh xuống.

- Được rồi, đừng khóc, khóc cái gì chứ?

Người đàn ông bất đắc dĩ nhìn thoáng qua người phụ nữ, cả người toàn mùi rượu.

Người phụ nữ cũng không muốn ồn ào, nhìn thoáng qua người đàn ông, không khóc, nhưng cúi đầu về phía Trần Thương nói:

- Bác sĩ, cứu lấy đứa bé, cầu xin anh

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, cô nói tình huống của đứa nói với tôi, làm sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy?

Người phụ nữ lau sạch nước mắt trên mặt, điều chỉnh lại cảm xúc:

- Hai đứa bé này, đều hai tuổi, là thai song sinh.

- Hôm nay, ông xã tôi cùng với bạn bè uống rượu ở trong nhà, ông xã tôi trêu con, để cho con liếm chiếc đũa có dính rượu, con bị cay nên vẫy vẫy chân tay.

- Tôi không cho anh ấy trêu con, anh ấy nói là không sao đâu.

- Sau đó anh ấy uống nhiều, trực tiếp cho con uống một ly rượu, rượu đế 52 độ

- Sau khi uống xong, con bắt đầu múa máy chân tay cười ngây ngô, sau khi tôi nhìn thấy, vội vàng ôm đi, không lâu sau đó thì nó lăn ra ngủ.

- Kết quả, sau khi đứa em uống xong, miệng trực tiếp bắt đầu sùi bọt mép, tiếp đó cả người bắt đầu co quắp.

- Bác sĩ, anh mau xem thử chúng bị sao vậy?

Sau khi Trần Thương nghe xong thì trong lòng lộp bộp một tiếng, tim chìm xuống đáy cốc

Ngộ độc cồn?

Rất có khả năng

Tuyệt đối không nên cảm thấy chỉ có một ly rượu, trẻ con uống rượu sẽ không có chuyện gì.

Trẻ em và người trưởng thành có khác biệt rất lớn.

Đặc biệt là những đứa bé chưa đến ba tuổi.

Người đàn ông bên này nghe thấy, sắc mặt trầm thấp nói:

- Không thể nào, không có liên quan gì đến uống rượu! Em đừng nói nhảm, vẫn là nghe bác sĩ đi.

Trần Thương lắc đầu:

- Rất có thể có liên quan, nếu như dựa theo lời cô nói, có thể là đứa bé bị ngộ độc cồn.

Nói xong, Trần Thương muốn xoay người vào trong phòng cấp cứu.

Người đàn ông bất đắc dĩ nói:

- Làm sao có thể, chỉ có một chút xíu như vậy, tôi lúc còn nhỏ được ba cho uống rượu, tôi chỉ trêu đùa một chút, chuyện này không thể nào

Người đàn ông kế bên cũng gật đầu phụ họa.

- Đúng thế, làm gì mà nghiêm trọng như vậy.

Trần Thương thấy thế, không nhịn được thở dài.

Anh nhìn thoáng qua người phụ nữ trên mặt đầy nước mắt, không nhịn được thở dài.

Gặp phải ông chồng kiểu này, thật không biết nên nói gì cho tốt.

Bỏ đi, nhiều lời vô ích, vẫn là trước xem đứa nhỏ còn hơn.

Sau khi người phụ nữ làm xong thủ tục, ngồi trên ghế cầm khăn tay không ngừng lau nước mắt, còn người đàn ông đứng trong phòng đi qua đi lại.

Những người bạn bên cạnh không ngừng khuyên nhủ:

- Không sao đâu, có thể là do đứa bé uống say, ngủ một giấc là không sao.

Người phụ nữ cũng không nhịn được nữa, rống to:

- Không sao, không sao! Sao các người không tự cho con của mình uống rượu? Đây là con của tôi

Sau khi nói xong, người phụ nữ nhìn chằm người đàn ông:

- Anh nhìn bạn bè của anh xem?

…

…

Người phụ nữ thật sự tức giận rồi

Cô luôn nhẫn nhịn

Cô luôn quan tâm đến mặt mũi của anh ta

Cô rất ít khi tranh cãi và tranh chấp với anh ta lúc ở trước mặt bạn bè của anh.

Cô biết rõ, người đàn ông này rất sĩ diện.

Có nhiều thứ có thể nhường nhịn, nhưng có nhiều thứ không thể nào nhường nhịn được

Mà con cái chính là ranh giới cuối cùng của cô.

Nếu như con có gì bất trắc, cô cũng không nhịn được nữa.

Vì con mình, người phụ nữ trực tiếp bộc phát.

- Anh cho rằng anh rất tài giỏi đúng không? Đám bạn bè này? Đều là một đám người gì?

- Nếu như không phải cả ngày anh mua rượu cho họ uống, họ sẽ ở chung với anh à?

- Được họ tâng bốc cho nên có phải là anh không còn nhìn rõ chính mình nữa đúng không

Lời nói của người phụ nữ còn chưa dứt, đã bị người đàn ông trực tiếp tát một cái vào mặt

- Ba~

Một tiếng bạt tay thanh thúy lưu loát, làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt, y tá của quầy bên này thậm chí đã chuẩn bị gọi cảnh sát.

Mà mấy người bạn bè xung quanh của người đàn ông cũng tạm biệt và rời khỏi.

Người phụ nữ ngược lại cúi đầu cười giễu một tiếng, vết máu ở khóe miệng đã nói cho mọi người biết, một tát choáng váng này, nửa bên mặt đều đã sưng phồng lên.

Cô cũng không nói chuyện, cầm lấy tay áo lau vết máu trên khóe miệng, ngồi trên ghế.

Trong mắt không hề có một chút nước mắt.

Anh ta nhìn người phụ nữ, lớn tiếng quát ầm lên:

- Cô có thể cho tôi chút mặt mũi hay không?

Người phụ nữ lãnh đạm nhìn qua người đàn ông:

- Vậy anh có thể trả con lại cho tôi hay không?

Hiện trường bỗng chốc ngưng trệ.

Bên này bác sĩ khoa Nhi vội vã chạy đến, được y tá dẫn vào bên trong phòng cấp cứu.

Sau khi tiến vào, Trần Thương vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Dương, một đứa bé đã hôn mê, còn đứa kia đã hai lần liên tục phát bệnh động kinh.

- Chắc là do ngộ độc cồn gây ra

Sau khi chủ nhiệm Dương nghe thấy, lập tức nhíu mày.

Vào lúc này, Trình Di đang chăm sóc đứa bé hôn mê đột nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, huyết áp của đứa bé lại bắt đầu giảm xuống
- Tim đập nhanh hơn... nó đái dầm
Nghe thấy câu nói này, Trần Thương biến sắc.
Mặc dù Trần Thương không tinh thông về bệnh của khoa Nhi, thế nhưng ngộ độc cồn tới lui đơn giản chính là mấy loại tình huống đó.
Trần Thương vội vàng qua xem đứa bé, thấy nó sắc mặt trắng bệch, da ướt lạnh, hô hấp chậm, hơn nữa còn có tiếng ngáy.
Khả năng này có lẽ vừa nãy cha đứa bé nhìn thấy, cho rằng đó chỉ là biểu hiện của uống say.
Thế nhưng... thật ra đứa bé đang ở trạng thái vô cùng nguy hiểm.
Kết hợp với hiểu hiện này của đứa bé đã chứng minh, hiện tại rơi vào trạng thái - kỳ mê man
Đây là sự biểu hiện giai đoạn thứ ba của ngộ độc cồn.
Biểu hiện của ngộ độc cồn đại khái có thể chia thành 3 giai đoạn.
Giai đoạn thứ nhất là kỳ hưng phấn.
Giai đoạn thứ hai là chứng mất điều hòa Friedreich.
Giai đoạn thứ ba là kỳ mê man.
Mà dáng vẻ đứa bé thứ nhất bây giờ đang co giật và lớn tiếng a a kêu loạn, vùng vẫy chân tay thì là biểu hiện điển hình của kỳ hưng phấn.
Thế nhưng, đã cùng phát tác chung với bệnh động kinh.
Tình huống hiện tại của hai đứa bé đều rất nguy hiểm.
Trần Thương đối với ngộ độc cồn có rất nhiều nghiên cứu, đối với trẻ em cũng không ngoại lệ, thế nhưng đã mời đến bác sĩ trực ban của khoa Nhi, chính là vì lúc trị liệu, có người giúp đỡ và dự phòng.
Trần Thương nhìn chủ nhiệm Dương:
- Chủ nhiệm Dương, có thể rửa dạ dày không?
Chủ nhiệm Dương nhìn kỹ tình huống của đứa bé, gật đầu nói:
- Có thể, dựa theo phương án trị liệu ngộ độc cồn là được.
Trần Thương bên này vội vàng gật đầu.
Nói với Tiểu Kha:
- Chuẩn bị rửa dạ dày, dùng 1% Baking Soda để rửa dạ dày, sau đó lấy ống thông dạ dày rót trà đậm và nước chanh vào, để tiếp tục trung hòa lượng cồn còn sót lại
Tiểu Kha vội vàng gật đầu, bắt đầu chuẩn bị.
Hiện tại tình huống của hai đứa bé cũng tương đối nguy hiểm.
Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương trực tiếp cầm điện thoại gọi cho phòng thẩm tách.

- Chuẩn bị máu thẩm tách, có hai đứa bé bị ngộ độc cồn, chuẩn bị thẩm tách.

Chương 1329: Đến Chết Còn Sĩ Diện

Sau khi nói xong, Trần Thương xé hai phần giấy thông báo bệnh tình nguy hiểm và giấy cam kết trị liệu phẫu thuật đưa ra ngoài.

Tình huống của hai đứa bé đều rất nguy hiểm.

Bởi vì tuổi của hai đứa bé còn quá nhỏ.

Chịu không được bất kỳ giày vò nào.

Hơn nữa, trẻ em đang trong thời kỳ tăng trưởng và phát triển, lá gan trưởng thành và công năng thay thế cơ bản là chưa hoàn thiện, khả năng chịu đựng và phân giải Etanol là không đáng kể

Ngay cả những loại rượu nồng độ thấp đó cũng có thể dễ đang tích tụ trong cơ thể và gây ra ngộ độc, càng chưa nói đến những loại rượu đế có nồng độ cao kia

Hơn nữa, tuyệt đối không nên cảm một chén rượu là không nhiều.

Đối với trẻ con, Trần Thương từng chứng kiến đứa bé bị động kinh do liếm đũa dính rượu.

Hơn nữa, đối với trẻ con mà nói, cồn sẽ làm tổn thương thần kinh đại não, dẫn đến trí lực của trẻ con mãi mãi bị suy giảm, thậm chí đối với tổn thương và ảnh hưởng đến đại não là mãi mãi, không thể hồi phục.

Do đó, những tình huống này đều rất nguy hiểm.

Sau khi Trần Thương đi ra, phát hiện lúc nãy còn nhiều, năm sáu người, mà bây giờ chỉ còn lại vợ chồng hai người.

Trần Thương đến nói với người phụ nữ:

- Xin chào, hiện tại tình huống của hai đứa bé đều đang rất nguy hiểm, trong đó có một bé thuộc diện ngộ độc khá nghiêm trọng, bé còn lại cũng không nhẹ.

- Vì thế, bây giờ chúng tôi rất khó đảm bảo trong lúc cấp cứu và trong quá trình trị liệu các bé có thể khôi phục lại hay không, đây là giấy thông báo bệnh tình nguy hiểm, cần hai người ký tên.

Mấy câu nói của Trần Thương đã trực tiếp đánh bay tuyến phòng thủ tâm lý cuối cùng của người phụ nữ.

Cô có thể giữ sắc mặt không đổi khi bị bàn tay lớn của người đàn ông đánh cho chảy máu.

Thế nhưng lúc nghe thấy tin đứa con gặp nguy hiểm, cô trực tiếp suy sụp.

Người phụ nữ như bị rút hết sức lực, thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, nghẹn ngào khóc rống lên.

Miệng há thật to, chỉ có thể nhìn thấy nước mắt lăn đều chảy xuống, thế nhưng nửa ngày cũng không phát ra âm thanh nào.

Giờ phút này, người phụ nữ thật sự hiểu được thế nào gọi là nghẹn ngào khóc rống lên.

Người đàn ông quay người, kéo Trần Thương qua một bên, giựt lấy giấy thông báo bệnh tình nguy hiểm, vò nhàu rồi xé nát ném xuống đất.

Hét lớn

- Ăn nói lung tung

- Anh nói bậy

- Cái đồ thầy lang băm, anh mẹ nó rủa tôi?

- Tôi muốn tố cáo anh

Người đàn ông càng nói càng tức giận, từng quyền từng quyền đánh vào vách tường.

Trần Thương đối với người đàn ông một chút cũng không đồng tình, thậm chí còn hơi chán ghét.

Sĩ diện, hư vinh, đánh vợ, đối với con của chính mình mà xem như đồ chơi.

Đây là dáng vẻ của người đàn ông trưởng thành nên có à?

Không phải như thế chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương cũng không tức giận với anh ta.

Để y tá một lần nữa đưa đến hai phần thông báo bệnh tình nguy hiểm.

- Hai người không ký tên, đứa bé không có cách nào cứu chữa, nhanh chóng ký tên đi, còn có cơ hội.

Trần Thương khom lưng nhìn người phụ nữ đang khóc rống lên, cũng hơi đồng tình.

Người phụ nữ bên này nghe thấy lời nói của Trần Thương, biểu cảm xảy ra biến hóa.

Dường như nghe thấy hy vọng.

Hai tay cô bắt lấy cánh tay của Trần Thương, khẩn cầu:

- Bác sĩ, hãy cứu lấy đứa bé, chắc chắn phải cứu lấy đứa bé, bọn nó còn chưa đến ba tuổi, nếu như bọn nó đi rồi... tôi cũng không sống nổi nữa.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chúng tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Người phụ nữ run rẩy cầm lấy bút, tay một mực run rẩy.

Thật khó khăn mới ký được tên của mình.

Mà người đàn ông ở bên cạnh, từ đầu đến cuối, một chút cũng không nhìn đến.

…

…

Đám y tá đứng phía sau nhìn thoáng qua người đàn ông cơ bắp lực lưỡng này, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

Tuy người này rất cường tráng, còn có hình xăm trên cánh tay, giống như là dân xã hội đen.

Nhưng ở trong mắt các nàng, người đàn ông này, không xứng làm đàn ông

Đối với đứa trẻ, hắn không phải là một người cha có trách nhiệm.

Đối với người vợ, hắn không xứng làm một cái người chồng.

Người đàn ông như vậy, cho dù là hắn lại thế nào, cũng không phải là một người đàn ông 'đầu đội trời, chân đạp đất'.

Thậm chí, còn không bằng kẻ ăn mày mà lúc trước Trần Thương gặp được.

Trước mắt người phụ nữ này thật là mảnh mai, thậm chí hơi yếu đuối, nhưng vì đứa trẻ, nàng nguyện ý ký tên, chẳng sợ bởi vì sợ hãi mà tay nàng run tới mức không cầm không được bút để viết, nhưng …

Vĩ đại khác với mạnh mẽ.

Sau khi rửa ruột, hai đứa bé trai cũng chưa tỉnh lại, cũng may đứa trẻ đang trong giai đoạn kích thích kia hình như còn chưa hoàn toàn hấp thu còn, tình huống có một ít chuyển biến tốt đẹp.

Vội vàng kiểm tra đường huyết, bệnh nhi hơi tuột huyết áp, Trần Thương vội vã bổ sung glucose.

Đồng thời bắt đầu điều trị triệu chứng: an thần chống co giật, giảm áp suất não, … giảm bớt tổn thương não.

Mà bé trai còn đang hôn mê kia thì đưa đi phòng lọc máu, bắt đầu tiến hành phương pháp lọc máu.

Cũng chính là rút máu của bệnh nhi đưa vào một máy đặc biệt để loại bỏ các thành phần có hại trong máu ra, sau đó truyền lại vào trong cơ thể, để trực tiếp nhanh chóng tách bớt cồn đã được hấp thu trong máu.

Tất cả mọi người đang khẩn trương bất an chờ đợi.

Người đàn ông kia hình như là đã gây ầm ĩ xong rồi, cũng có thể là đã uống say, ngồi trên mặt đất dựa lưng vào vách tường; tiếng ngáy dần vang lên.

Có vẻ như không quá quan tâm tới tình trạng của đứa trẻ.

Loại tình huống này thế mà cũng có thể ngủ được?

Mà người phụ nữ thì ở bên ngoài phòng cấp cứu đi tới đi lui, hai mắt đỏ bừng, nhưng mà ánh mắt dị thường kiên định, nàng đang chờ đợi… Cũng đang cầu nguyện

Lúc hơn 3 giờ sáng.

Đứa trẻ có bệnh trạng nhẹ hơn lúc này đã có chuyển biến tốt.

Mà đứa trẻ bị hôn mê kia cũng đã làm lọc máu xong, lại vẫn như cũ không hơi nào chuyển biến tốt đẹp.

Sáng sớm, lúc giao ban, người đàn ông đã tỉnh.

Mà người phụ nữ vẫn như cũ nôn nóng bất an chờ đợi.

Tình trạng của bé trai không tốt lắm, trưởng khoa Nhi, trưởng khoa Huyết học, trưởng khoa Thần kinh Nội còn có Dư Dũng Cương đều tụ tập ở trong phòng Cấp cứu.

Trần Thương cũng không rời đi.

Mọi người đều cố gắng nỗ lực tự hỏi phương án, nghĩ cách giải quyết tình trạng khó khăn trước mắt của đứa trẻ.

Trải qua mấy vị trưởng khoa cộng đồng nỗ lực, tới giữa trưa, bé trai bị bệnh nhẹ hơn đã tỉnh.

Người phụ nữ cũng được gọi vào trong phòng cấp cứu, nhìn thấy dáng vẻ giờ này khắc này của đứa trẻ, người phụ nữ trực tiếp khóc.

Nàng chạy như bay qua, ôm lấy đứa trẻ vào trong ngực.

Nhưng …

Lúc này bé trai ánh mắt dại ra, tinh thần uể oải, mặc dù là biết mẹ tới, nhưng vẫn mơ hồ không nói nên lời, đứng lên cũng đứng không vững.

Thấy một màn này…

Sắc mặt của người phụ nữ lập tức biến đổi

- Bác sĩ… Con… Con của tôi đây là làm sao vậy?

Trưởng khoa Thần kinh Nội không nhịn được thở dài:

- Tình huống của đứa trẻ hẳn là thuộc về may mắn trong bất hạnh, rốt cuộc đứa trẻ trúng độc cồn tương đối nghiêm trọng, dẫn tới tổn thương não, gây ra động kinh.

- Tình huống hiện tại chính là, loại trúng độc cồn này dẫn tới tổn thương không thể thay đổi, dẫn tới trí thông minh, năng lực vận động, năng lực ngôn ngữ trực tiếp lùi lại tương đương trình độ của trẻ 1 tuổi

Nói tới đây, trưởng khoa Thần kinh Nội im lặng.

Chương 1330: Tính Mạng Không Dễ

Đối với kết quả này, mọi người đều rất tiếc nuối.

Nhưng …

Y học chính là như vậy.

Ai cũng không phải thần tiên.

Người phụ nữ đau lòng ôm lấy đứa trẻ vào trong ngực:

- Vậy… Vậy sau này sẽ khôi phục chứ?

Mọi người đều im lặng.

Chỉ là thi nhau thở dài.

Trưởng khoa Thần kinh Nội lắc đầu, nói:

- Loại chuyện này, chúng tôi ai cũng không dám bảo đảm, nhưng... nếu dựa theo kết quả thống kê trước kia tới xem…

- Đứa trẻ… mặc dù là hậu kỳ tích cực trị liệu, cũng không thể nào khôi phục đến trình độ của những đứa bé bình thường

Một câu, giống như sấm sét và tia chớp trực tiếp đánh tan phòng tuyến tinh thần của người phụ nữ.

Mà người cha của đứa trẻ đứng ở phía sau, cũng chính là người đàn ông sĩ diện kia, sau khi nghe thấy câu nói này thì cũng giống như cà tím bị sương giá làm héo rũ.

Một đứa trẻ đang hoạt bát đáng yêu lại bị một ly rượu hủy diệt cả đời.

Mà đúng lúc này, tiếng tích tích tích báo nguy lại vang lên.

- Tim của bệnh nhi đột ngột ngừng đập

Tức khắc, sắc mặt mọi người biến đổi

- Cấp cứu

Nhất thời, mọi người chạy nhanh vội vàng tiến hành cấp cứu cho đứa trẻ có bệnh tình rõ ràng nghiêm trọng hơn kia.

Nhưng …

Bản thân đứa trẻ đó đã có bệnh tương đối nghiêm trọng, hơn nữa một đứa bé hai tuổi, thật quá yếu ớt.

Cấp cứu thất bại

Hai giờ sau.

Bé trai tuyên bố tử vong.

Một gia đình, bởi vì một lần nhậu mà bị hủy hoại.

Hai đứa nhỏ, một đứa tử vong, một đứa si ngốc

Người phụ nữ thấy một màn này, trực tiếp cả người đều hỏng mất.

Trần Thương nhìn người phụ nữ ôm đứa trẻ rời khỏi bệnh viện.

Bởi vì lưu lại đã không có quá nhiều ý nghĩa.

Người đàn ông cũng ngay lập tức chạy vội theo.

Chuyện kế tiếp, Trần Thương đã không biết rồi.

Bệnh viện là một cái nồi lẩu thập cẩm, muôn hình muôn vẻ người nào cũng có.

Nhưng lúc này.

Cuộc sống dùng một cái dạy bảo đầm đìa máu tươi, nói cho mọi người, không cần xúi giục hay chẳng biết nặng nhẹ mà đùa giỡn đứa trẻ.

Cuộc sống thật sự không phải may mắn.

'Nhất vạn' của người khác có thể chính là 'vạn nhất' của anh.

Lúc chăm sóc chơi đùa với trẻ con, chắc chắn phải vô cùng cẩn thận.

Trần Thương ngồi trong phòng trực ban, cảm xúc không cao.

Dù gì thì trơ mắt nhìn hai đứa nhỏ bởi vì một người cha không có trách nhiệm mà dẫn tới tử vong.

Anh thật là hơi bất đắc dĩ.

Có một số người, bởi vì bệnh tật, họ không có cách nào nhìn thấy thế gian phồn hoa.

Mà có một số người, rõ ràng có cơ hội, lại bị chôn vùi tương lai như vậy.

Thật sự người làm cha mẹ lại cứ thích tìm đường chết.

Không thể phủ nhận, có một số người lớn chính là thích đùa giỡn với trẻ con.

Hơn nữa không biết nặng nhẹ, không có đúng mực, thậm chí còn làm không biết mệt.

Người lớn khuyên giải, còn nói giỡn nói không có vấn đề gì, thậm chí không cho uống rượu còn sẽ bị người ta nói là 'ra vẻ'.

Nhưng tính mạng lại không có cái từ ngữ 'ra vẻ' này.

Theo thống kê, có tới 86% trẻ nhỏ đều bị người lớn đùa cho uống rượu.

Có lẽ người lớn cũng không có ác ý, chỉ là đơn thuần đùa giỡn một chút với đứa trẻ.

Có lẽ trẻ con cũng có một ít lòng tò mò thôi thúc muốn thử xem, nhưng, một cái động tác và thói quen lơ đãng như vậy có thể dẫn tới một cái hậu quả không cách nào vãn hồi

Đứa trẻ còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Nhưng người lớn, làm cha mẹ, ngàn vạn không nên tìm đường chết…

Thật ra không chỉ có rượu.

Bao gồm mật ong, trà, đồ uống có ga, … thật ra đều cần yêu cầu chú ý.

Hơi sữa chua cũng không nên coi là sữa để uống.

Dù gì thì những sản phẩm này bản chất vẫn là đồ uống có chứa sữa, nhưng mà hàm lượng đường sữa rất ít, mà những thứ như tinh dầu, chất tạo ngọt, chất tạo hương trái cây, v.v… tương đối nhiều…

Cho nên, không được coi mấy sản phẩm này là sữa.

Tính mạng không dễ, xin hãy cẩn thận, xin hãy quý trọng

…

…

Vào sáng thứ bảy, hơn mười người do Trần Thương dẫn đầu đã tập trung trong phòng thảo luận.

Từ Tử Minh, chủ nhiệm ngoại khoa tim đang báo cáo về tình hình.

- Chúng tôi đã phân tích hiệu quả, độ an toàn và các chỉ số khác của người bệnh trong giai đoạn đầu của cuộc phẫu thuật, và kết quả cho thấy...

- Thời gian tiêu thụ trung bình cho ca phẫu thuật của nhóm chúng tôi ít hơn khoảng 5 phút so với phẫu thuật chủ lưu trước mắt, nhưng nếu trong trường hợp có thầy Trần thực hiện phẫu thuật, nó có thể tiết kiệm thời gian hơn, nhưng... điều này không thể sử dụng cho kết quả phân tích lâm sàng của chúng tôi.

- Từ góc độ phân tích hiệu quả và an toàn, hiệu quả vẫn là hiệu quả hoạt động mà chúng tôi đã đạt được ở mức báo cáo của Đại hội mạch máu lớn thế giới năm 2019.

- Về mặt an toàn... chủ yếu có hai khía cạnh, thứ nhất là tỷ lệ tử vong, và thứ hai là biến chứng. Vì tiêu chí đưa vào của chúng tôi là tương đối nghiêm ngặt, cho nên, chúng tôi sẽ tạm thời vẫn chưa bắt đầu xét đến tỷ lệ tử vong và điều chính là nghiên cứu các biến chứng bệnh.

- Tỷ lệ phức tạp đã thấp hơn dữ liệu năm 2019 do những nỗ lực của chúng tôi trong thời gian hoạt động.

Sau khi dữ liệu của Từ Tử Minh được công bố, tất cả mọi người ở hiện trường đều không nhịn được muốn hoan hô

Rốt cuộc, công sức của họ đã không uổng phí.

Dữ liệu này có nghĩa là họ đã sẵn sàng cho phẫu thuật lâm sàng.

Họ đã đạt mức trung bình hiện tại của quốc gia.

Ngay cả Trần Thương cũng thực thấy sự vui vẻ trong lòng.

Anh không kìm được mà bắt đầu tán thưởng, tặng cho các thành viên trong đội của họ những tràng pháo tay.

Cho đến nay, không phải ca phẫu thuật nào cũng do Trần Thương tự tay làm.

Thay vào đó, anh sẽ giúp đỡ các thành viên trong nhóm của họ và đưa họ cùng nhau đi phẫu thuật.

Bởi vì suy cho cùng khả năng của một người là có hạn.

Cho đến nay, 12 người đầu tiên trong nhóm, đã có năm hoặc sáu người có thể hoàn thành phẫu thuật, bao gồm mấy người Lý Bảo Sơn, Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm và Lưu Toàn.

Họ là cốt cán đầu tiên

Tiến bộ rất nhanh.

Tuy nhiên, Từ Ái Thanh mới là người khiến Trần Thương tò mò nhất, cô ấy hiện là người chăm chỉ và tiến bộ nhất trong đội.

Vì con mình, Từ Ái Thanh thật sự đang liều mạng.

Mọi người đều rất vui và hào hứng.

Thành công của họ đồng nghĩa với việc cứu được nhiều người bệnh hơn.

Nhưng...

Kết thúc giai đoạn đầu của cuộc phẫu thuật cho người bệnh ngay lập tức đồng nghĩa với việc bắt đầu một giai đoạn mới.

Từ Tử Minh lúc này mới nói:

- Giáo sư Trần, anh định lúc nào thực hiện giai đoạn hai.

Lúc này, cả phòng yên lặng.

Trong giai đoạn đầu, họ đã tuân thủ các yêu cầu nghiêm ngặt và tiêu chí đưa vào, và đã đạt được những kết quả đáng kể.

Còn giai đoạn hai?

Làm thế nào để phát triển?

Sau khi Trần Thương suy nghĩ một chút, anh nhẹ nói:

- Giai đoạn hai, hãy bỏ tiêu chuẩn thu nhận đi và làm nghiên cứu tỷ lệ tử vong

Vừa nói xong, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nghiên cứu tỷ lệ tử vong

Mọi người không khỏi rung động trong lòng.

Nghiên cứu tỷ lệ tử vong luôn là một lĩnh vực mà không ngành học nào muốn đụng đến.

Những gì mọi người nói về hiệu quả thực ra cũng không phải là hiệu quả thực sự.

Mà còn là làm thế nào để thu nhận các tiêu chuẩn một cách hiệu quả.

Đây là một số liệu không chính xác.

Mà thực sự buông bỏ hàng mẫu, loại bỏ các tiêu chí đưa vào một biên độ lớn, để nghiên cứu ca bệnh điển hình mới thực sự là dữ liệu thực.

Chương 1331: Bỏ Tiêu Chuẩn Vào

Thực tế, cuộc sống tàn nhẫn hơn số liệu rất nhiều.

Ví dụ, nghiên cứu về tỉ lệ tử vong là một trường hợp như thế.

Điều này đã hoàn toàn để loại bỏ các tiêu chí đưa vào các ca bệnh và tiến hành nghiên cứu tỉ lệ tử vong.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía Trần Thương.

Đây có phải là... hơi quá cẩu thả?

Dù gì thì, giai đoạn đầu tiên đã đặt nền móng tốt như vậy... Nếu... làm hỏng nó thật đáng tiếc

Mọi người đều cảm thấy đau lòng khi nghĩ đến điều này.

Bởi vì một khi đưa vào tiêu chuẩn, nếu phân tích hiệu quả và di chứng của 100 trường hợp, rõ ràng nó chắc chắn là một sự sụt giảm so với số liệu trong giai đoạn đầu.

Cả tính an toàn và hiệu quả đều phải giảm

Một khởi đầu tốt như vậy, thực sự sẽ bị phá vỡ?

Mọi người đều hơi lo lắng, bất an.

Từ Tử Minh không thể không nói:

- Giáo sư Trần... làm vậy thì đáng tiếc lắm

Giai đoạn đầu của chúng ta có kết quả tốt như vậy, bất kể là cho ai, chắc chắn sẽ thực hiện các nghiên cứu tiếp theo để nâng cao hơn nữa hiệu quả và an toàn, giảm biến chứng. Bằng cách này, số liệu của chúng ta...

Trần Thương mặt không thay đổi, thản nhiên hỏi:

- Chúng ta muốn số liệu để làm gì? Dù số liệu có tốt đến đâu cũng vô dụng

Chúng ta thiết lập một dự án để nghiên cứu, mục đích của mọi người không chỉ là để có được một số liệu lâm sàng đẹp?

Mục đích cốt lõi của chúng ta vẫn là cứu người

Mọi người đều im lặng.

Những gì Trần Thương nói là đúng, nhưng... vẫn hơi không cam lòng.

Mọi người đều đang làm điều này, và chúng ta cũng có thể làm được

Dù sao thì... vẫn có sự khác biệt giữa thử nghiệm lâm sàng và phẫu thuật thực tế.

Chúng ta không thể loại trừ một người bệnh chỉ vì không đủ tiêu chuẩn đưa vào và không tiến hành phẫu thuật cho anh ta.

Trong trường hợp này, chúng ta làm nghiên cứu không còn ý nghĩa nào nữa.

Nhưng...

Mọi người vẫn cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nghĩ tới An Trinh và Thụy Kim.

Trung tâm cấp cứu của họ cũng muốn có một khoa đặc biệt giỏi, một khoa hàng đầu, nổi tiếng khắp cả nước và thế giới.

Tuy nhiên, đây không phải chuyện ngày một ngày hai.

Bản thân nghiên cứu lâm sàng hiện tại về phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực-bụng của Marfan đã được nghiên cứu rất kỹ lưỡng. Một khi có kết quả, đây rõ ràng là một giải thưởng

Nhưng…

Câu nói bất ngờ của Trần Thương khiến cả đoàn hơi tiếc nuối.

Thành thật mà nói, nếu Trần Thương không thay đổi chính sách của mình, không thay đổi phương hướng của mình, và hoàn thành ca phẫu thuật như hiện tại, anh ta sẽ được trao giải rồi

Cái này...

Mọi người không khỏi thở dài.

Giáo sư Trần, chúng tôi... tôi vẫn nghĩ chúng ta nên nâng cao hiệu quả. Dù sao thì chúng ta cũng đã tiến rất xa. Bây giờ chúng ta đột ngột bỏ tiêu chí đưa vào. Tỉ lệ tử vong và tỉ lệ biến chứng sẽ đồng loạt tăng lên. Đó là rất khó để chúng ta giảm bớt đi những yếu tố này

Hà Chí Khiêm cũng muốn tranh thủ một lần.

Trần Thương đột nhiên nở nụ cười:

- Chúng ta có thể không bỏ tiêu chuẩn đưa vào để nói về tỉ lệ điều trị được không? Hay là chúng ta không thể buông bỏ tiêu chuẩn đưa vào để nghiên cứu xác suất biến chứng? Hơn nữa, tử vong cũng có thể được đưa vào

Trong trường hợp này, tỉ lệ sẽ được giảm xuống trên phạm vi lớn

Từ Tử Minh không thể không nói.

Trần Thương lắc đầu:

- Dữ liệu này sẽ thực tế hơn, và nó sẽ được áp dụng nhiều hơn cho những người bệnh bình thường, và nó sẽ hữu ích hơn cho lĩnh vực y tế.

Hơn nữa, ai nói rằng tỉ lệ của chúng ta chắc chắn sẽ giảm?

Câu này, khiến mọi người bối rối

Chắc chắn sẽ giảm xuống

Việc tự do hóa các tiêu chuẩn đưa vào sẽ làm tăng rất nhiều yếu tố nguy cơ của người bệnh. Mặt nguy hiểm nhất của hội chứng Marfan là vỡ đột ngột các mạch máu lớn và tử vong trên bàn mổ.

Nhưng những lời của giáo sư Trần là có ý gì?

Chẳng lẽ...

Giáo sư Trần có cách nào tốt hơn à?

…

…

Theo sự hiểu biết của mọi người về Trần Thương, anh chắc chắn không phải là người sống không mục đích.

Việc đột ngột đề xuất mở tiêu chí đưa vào chắc chắn có vấn đề

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Trần Thương.

Mạnh Hi cũng mở to mắt nhìn học trò của mình, tràn đầy tò mò.

Cô đã nghiên cứu về căn bệnh này rất lâu, khi còn ở Viện Karolinska, Thụy Điển, cô đã theo chân người thầy của mình tiến hành phẫu thuật và thử nghiệm lâm sàng.

Cũng biết sự nguy hiểm của căn bệnh này

Một khi các tiêu chí thu nhận được đưa ra, tỉ lệ tử vong và biến chứng chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Bởi sau khi buông tay, nhiều người bệnh đã rơi vào tuyệt vọng sẽ nhập cuộc.

Những người này đã hết hy vọng, và nếu có thử nghiệm lâm sàng miễn phí, họ sẽ không bao giờ tham gia vào các hoạt động bình thường.

Dẫu sao, một người tiêu tiền và người kia tiết kiệm tiền là hai chuyện có sự khác biệt quá lớn.

Trong công tác y tế, điều đau xót nhất không gì khác chính là mất mát về người và của.

Cả người và của đều không còn

Người ở lại sẽ có bao nhiêu đau khổ?

Đó là lý do tại sao có những người bệnh nghĩ quẩn như Vu Uyển.

Vì vậy, nếu nới lỏng tiêu chí đưa vào thì chắc chắn nhiều người sẽ tham gia, không thiếu những ca bệnh như vậy.

Nhưng

Đồng thời, tranh cãi và chủ đề cũng sẽ xuất hiện.

Dù gì thì tỉ lệ tử vong vẫn cao

Không phải tự nhiên mà nhiều như vậy.

Ngay cả khi có nhiều người bệnh nguy cơ hơn, sự phân bổ mức độ nghiêm trọng của các ca bệnh vẫn thiên về những người bệnh nặng, và tỉ lệ tử vong này rõ ràng là quá cao.

Mạnh Hi luôn ngưỡng mộ người cố vấn của mình, thầy vẫn luôn muốn giải quyết vấn đề này, nhưng không có kết quả.

Vì muốn giảm tỉ lệ tử vong, vẫn rất khó

Liệu rằng học sinh của mình có thể làm được những điều mà giáo viên của mình không làm được?

Nghĩ đến điều này, đôi mắt Mạnh Hi sáng rực lên.

Trong lòng chờ mong không thôi.

Lý Bảo Sơn bình tĩnh hơn nhiều so với những người khác.

Ông chỉ yên lặng nhìn Trần Thương, bất kể thế nào, ông cũng sẽ ủng hộ Trần Thương.

Trần Thương mỉm cười đứng dậy nói:

- Mọi người có nhớ những gì đã xảy ra trong kỳ thi của tôi cách đây vài ngày không? Gặp phải người bệnh Kawasaki.

- Lúc đó... tôi đã đưa ra một phương pháp điều trị phẫu thuật đặc biệt mà hiệu quả có thể làm giảm tỉ lệ tử vong.

Điều tôi nghĩ là, áp dụng phương pháp phẫu thuật này vào phẫu thuật lâm sàng của chúng ta để giảm tỉ lệ tử vong của những người bệnh có nguy cơ

Nghe câu nói của Trần Thương, trong lòng mọi người không khá bình tĩnh.

Lâm thời nghĩ ra một phương pháp phẫu thuật?

Khó khăn này... cao nhường nào

Các chuyên gia và giáo sư khác đã nghiên cứu rất lâu còn chưa tìm ra, anh đã nghiên cứu được?

Nói nhẹ, làm sao có chuyện đơn giản như vậy?

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thương đột nhiên vang lên.

Trần Thương, tôi là Tiêu Triết Hải.

Vừa trả lời điện thoại, giọng nói của Tiêu Triết Hải đã vang lên.

Trần Thương nghe xong thì vội vàng hỏi:

- Xin chào, chủ nhiệm Tiêu.

Tiêu Triết Hải là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực mạch máu lớn ở Trung Quốc, đương nhiên không có gì phải bàn về kỹ thuật.

Giọng nói của Tiêu Triết Hải có vẻ hơi trầm, khiến Trần Thương hơi tò mò.

Chương 1332: Thời Gian, Địa Điểm

Trần Thương nghe xong những lời này cũng không vội đồng ý, dù sao thì... Tiêu Triết Hải nhờ mình giúp đỡ, đây có thể là một việc nhỏ à?

Tiêu Triết Hải là ai?

Ông còn được mệnh danh là thủ lĩnh của mạch máu lớn cùng với Tôn Chung của bệnh viện An Trinh, ông nằm trong danh sách 100 bác sĩ nổi tiếng hàng đầu Trung Quốc.

Đối với phẫu thuật mạch máu lớn, trong nước luôn gắn liền với tên tuổi Bắc Tôn Chung và Nam Tiêu Triết Hải.

Tuy nhiên, Tôn Chung có địa vị cao hơn trong ngành, còn Tiêu Triết Hải thì bình thường hơn, vì vậy mọi người thường cho rằng Tiêu Triết Hải không giỏi bằng Tôn Chung.

Tuy nhiên, Trần Thương dù chưa từng gặp Tôn Chung nhưng đã tận mắt chứng kiến quá trình phẫu thuật của Tiêu Triết Hải, chỉ có thể nói rằng thật tuyệt vời

Xét cho cùng, tốc độ nối thông động mạch liên sườn, Tiêu Triết Hải là người đứng đầu ở Trung Quốc.

Do dự một lúc, Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, ngài nói đi, tôi chắc chắn sẽ giúp hết mức có thể.

Tiêu Triết Hải thở lớn và có vẻ lo lắng:

- Có một ca phẫu thuật, tôi không thể làm được. Tôi không muốn tìm Tôn Chung, nên muốn nhờ cậu giúp đỡ.

Nhưng... người bệnh là người đã chết một lần, tình hình quá nguy hiểm, tôi... không rõ.

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời này, trong lòng lộp độp:

- Tình hình thế nào?

Tiêu Triết Hải thở dài:

- Đây là người bệnh của tôi ở Thụy Kim, khi tôi phẫu thuật, người bệnh đã bị chảy máu nhiều và vết mổ bị vỡ, tình hình rất nguy kịch.

Lúc đó tôi đã rất cố gắng bảo vệ tính mạng cho anh ta, nhưng không có cách nào phẫu thuật. Bây giờ tình huống của anh ta còn nguy hiểm hơn, bắt buộc phải phẫu thuật.

Nói xong, Tiêu Triết Hải thở dài:

- Người bệnh không hợp để chỉ định phẫu thuật, khả năng chảy máu rất cao, tỷ lệ tử vong cực cao, đánh giá tỷ lệ sống sót trước khi phẫu thuật chưa đến hai tầng

Cậu… có muốn làm không?

Giọng của Tiêu Triết Hải có hơi thấp thỏm.

Người bệnh này là cơn ác mộng của ông, lúc đầu, để theo đuổi tốc độ và giảm biến chứng sau phẫu thuật, người bệnh bị đứt động mạch chủ trong quá trình phẫu thuật.

Sau khi cầm máu thành công, ca phẫu thuật không thể thực hiện được nữa.

Về vấn đề này...

Tiêu Triết Hải đã cứu mạng người bệnh hết mức có thể.

Tuy được cứu sống nhưng người bệnh không thể ra khỏi ICU.

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy, anh cũng im lặng.

Cái gì gọi là không phù hợp với chỉ chứng phẫu thuật?

Điều này đồng nghĩa với việc người bệnh gặp phải một số biến chứng khiến nguy hiểm phẫu thuật của người bệnh cực kỳ cao, tỷ lệ tử vong cực cao, có thể kèm theo nhiều tai biến khác nhau.

Theo kim chỉ nam mà nói, tình trạng này không thể phẫu thuật được.

Sau khi phẫu thuật, người bệnh có thể không thể ra khỏi bàn mổ.

Vì phẫu thuật không phải là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng…

Tiểu Triết Hải thực sự không muốn nhìn thấy anh ta nằm trong ICU, ngày nào cũng phải đặt ống, theo dõi dấu hiệu sinh tồn.

Trong cuộc hội thảo hôm qua, anh ta đã nói với Tiêu Triết Hải:

- Chủ nhiệm Tiêu, cảm ơn vì đã giữ cho tôi sống sót, nhưng... tôi không muốn tiếp tục sống như thế này.

Tôi muốn nhìn thấy mặt trời, tôi muốn đi dạo, tôi cảm thấy nếu như cứ nằm đây thì không khác gì so với cái chết.

Tôi muốn được tiến hành một ca phẫu thuật cuối cùng.

Những lời này chạm vào cảm xúc Tiêu Triết Hải.

Do dự hồi lâu, Tiêu Triết Hải quyết định mời Trần Thương hoàn thành ca phẫu thuật này.

Trần Thương lắc đầu, ít nhất cũng là một Boss cấp vương giả, có thể tưởng tượng khó khăn như thế nào.

Nghĩ đến người bệnh Kawasaki mấy ngày trước, cảm giác như được trở về từ cõi chết.

Trần Thương lại cảm thấy sợ hãi

Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không nghĩ ra giải pháp?

Và người bệnh này khiến Tiêu Triết Hải cảm thấy không chắc chắn về ca phẫu thuật, làm sao có thể dễ dàng được?

Nhưng…

Trần Thương im lặng một lúc, khi Tiêu Triết Hải nghĩ rằng Trần Thương sẽ từ chối thì nghe thấy anh đồng ý:

- Thời gian, địa điểm

…

Trần Thương nói:

- Thời gian, địa điểm.

Tiêu Triết Hải ở Thụy Kim xa xôi cũng cảm thấy toàn thân run rẩy

Có vẻ như tay cầm điện thoại thêm chắc hơn.

Tốt

Ông không ngờ Trần Thương lại đồng ý đơn giản và gọn gàng như vậy

Mặc dù Trần Thương không thể cam đoan phẫu thuật thành công, nhưng với những lời này của Trần Thương, Tiêu Triết Hải cảm thấy rất yên tâm.

Đủ ý tứ

Được rồi, cám ơn cậu, Trần Thương, đủ ý

Tiêu Triết Hải hưng phấn nói.

Thật lòng mà nói, đối với những người bệnh không đồng ý được chỉ định phẫu thuật, việc thực hiện phẫu thuật đối với họ thực sự rất phiền phức.

Đối với việc Trần Thương tự nguyện đồng ý với mình, đương nhiên có ân tình rất lớn.

Người kết giao với người, có đôi khi quan trọng chính là hợp ý.

Sau này nếu cậu có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi

Tiêu Triết Hải son sắt nói.

Trần Thương cười nói:

- Chuyện này để sau rồi nói, chủ nhiệm Tiêu, ông gửi cho tôi tình hình của người bệnh qua WeChat và cho tôi biết thời gian và địa điểm cụ thể của ca phẫu thuật đi.

Tiêu Triết Hải ậm ừ:

- Tôi sẽ ngay lập tức gửi hồ sơ bệnh án của người bệnh cho cậu, còn về phẫu thuật thì khá là gấp, có thể là ngày mai, cậu xem hôm nay tới được không.

Trần Thương gật đầu:

- Được, tôi sẽ đặt vé ngay.

Nói xong, anh nhìn thoáng qua các thành viên trong đội nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, có thể tôi sẽ đưa các thành viên trong đội của chúng tôi cùng đi, ngài sắp xếp một chút nhé.

Tiêu Triết Hải gật đầu:

- Chuyện nhỏ, bao nhiêu người?

Trần Thương đếm:

- Mười hai người, hai người phụ nữ, mười người đàn ông.

Tiểu Triết Hải bị mười hai người này dọa cho nhảy một cái

Không khỏi ngẩn ra một lúc:

- Nhiều người như vậy? Được rồi, để tôi sắp xếp.

Đi ra ngoài phẫu thuật và mang theo một số trợ lý thì Tiêu Triết Hải cũng có thể hiểu.

Nhưng... ông không biết tại sao Trần Thương lại phải mang theo tận 12 người.

Sau khi Tiêu Triết Hải cúp điện thoại, không khỏi lẩm bẩm: Sao lại có nhiều người như vậy.

Sau khi Trần Thương cúp điện thoại, anh nhìn mọi người và nói:

- Cuộc họp này đến đây kết thúc, nhưng… chúng ta cần phải đi ra ngoài một chuyến, đi Thượng Hải, đến bệnh viện Thụy Kim để phẫu thuật.

Mọi người khá sửng sốt:

- Đến bệnh viện Thụy Kim?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, tình cờ có một người bệnh tương đối nguy kịch, tôi sẽ dẫn mọi người đi xem sao.

Thật hiếm khi gặp phải một người bệnh khó khăn và nguy hiểm như vậy

Trải qua một ca phẫu thuật rất nguy hiểm như vậy là rất cần thiết cho sự trưởng thành của một bác sĩ.

Thậm chí có thể nói, càng trải qua nhiều nguy hiểm và tai nạn, sự trưởng thành của bác sĩ càng nhanh.

Một bác sĩ chỉ có thể thực hiện các ca phẫu thuật bình thường sẽ không bao giờ trở thành bác sĩ giỏi

Tất cả những người vẫn đang thảo luận về giai đoạn hai của kế hoạch phát triển rất ngạc nhiên khi nghe Trần Thương nói vậy.

Giáo sư Trần... vấn đề thứ hai của chúng ta...

Từ Tử Minh không khỏi hỏi.

Trần Thương nói:

- Đi phẫu thuật trước, trở về bàn tiếp.

Lúc này, WeChat của Trần Thương vang lên, chính là Tiêu Triết Hải gửi tình trạng của người bệnh.

Trần Thương trực tiếp gửi vào máy vi tính:

- Đây là tình huống của người bệnh, trước tiên chúng ta hãy xem qua một chút chỗ cần lưu ý.

Khi tình huống của người bệnh hiển thị trên màn hình lớn, tất cả mọi người đều sững sờ

Đây là người bệnh trải qua ca mổ thứ hai, và rủi ro cao hơn nhiều so với ca mổ đầu tiên, nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất.

Mà quan trọng nhất là biến chứng của người bệnh và tình trạng mạch máu lúc này.

Chương 1333: Làm Gì Cũng Phải Khí Phách

Người bệnh đang trong cơn tăng huyết áp nhưng vào khoa hồi sức cấp cứu… trong tình trạng thiếu máu trong thời gian dài, nguy cơ vỡ động mạch chủ rất cao.

Thứ hai là suy tim phổi

Điều này có nghĩa là một khi dừng tuần hoàn ở nhiệt độ thấp được sử dụng, chắc chắn sẽ có sự cố.

Tuy nhiên, nếu sử dụng nhiệt độ bình thường tim không ngừng đập, phẫu thuật àm tắc nghẽn mạch máu và làm thay đổi huyết áp, nguy cơ vỡ động mạch chủ sẽ cao hơn.

Một lúc sau, mọi người bên dưới bắt đầu bàn tán.

Không có đủ chỉ chứng để phẫu thuật

Đánh giá rủi ro quá cao, tỷ lệ tử vong quá cao và thật lãng phí tiền bạc để làm điều đó

Đúng, loại phẫu thuật này đối với hầu hết mọi người là như thế.

Đã tốn tiền còn không thể sống.

Nhưng, còn có thể cứu một người bệnh như vậy?

Anh cứu?

Không những không cứu được mà còn là điều vô cùng bất lực đối với người bệnh và gia đình.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều bàn tán xôn xao.

Trần Thương nói:

- Tôi sẽ phẫu thuật vào ngày mai, chủ nhiệm Tiêu Triết Hải và tôi sẽ là bác sĩ mổ chính, mọi người hãy theo dõi tôi tiến hành.

Ngay khi anh nói điều này, mọi người xung quanh đều có những biểu hiện khác nhau.

Lý Bảo Sơn trực tiếp nói:

- Xác suất sống sót của người bệnh trong ca phẫu thuật này là ít hơn 10%, chúng ta chỉ nên đi quan sát là được, nhưng… Tôi vẫn không hy vọng cậu là người thực hiện phẫu thuật.

Đúng vậy, giáo sư Trần, anh nghĩ lại đi, không cần phải vì cho chúng tôi tham khảo một ca phẫu thuật như thế mà lại đi thực hiện ca phẫu thuật này, nếu không tốt... nó sẽ ảnh hưởng xấu đến cậu rất nhiều.

Từ Tử Minh gật đầu.

Đúng vậy, năm ngoái, tôi có phẫu thuật cho một người bệnh không đủ chỉ định, có sự cố, khi bắt đầu phẫu thuật, người nhà người bệnh hy vọng tôi làm, tôi cũng thấy người bệnh thật đáng thương nên đồng ý, kết quả là sau khi phẫu thuật không thành công, họ đã tới bệnh viện làm loạn một thời gian dài, dù sao... Nếu không đạt chỉ định phẫu thuật mà anh vẫn phẫu thuật thì dù có chữ ký của người nhà, sẽ vẫn tương đối phiền phức.

Hơn nữa, chức năng tim phổi của người bệnh không bình thường. Đây rõ ràng không phải là chỉ định phẫu thuật. Đây là chống chỉ định phẫu thuật mới đúng. Lần phẫu thuật này không thể thực hiện được

Hà Chí Khiêm lắc đầu nói.

Trần Thương nhìn mọi người và biết rằng tất cả đều đang có ý tốt.

Xét cho cùng, Trần Thương còn quá trẻ và đầy triển vọng, tương lai tươi sáng, vì vậy không cần phải bôi đen lý lịch của anh.

Anh cười nói:

- Ừm, chúng ta chỉ định giúp thôi, nhân tiện, bác sĩ phẫu thuật chính vẫn là chủ nhiệm Tiêu.

Thật ra... tôi nghĩ cái gọi là chống chỉ định và chỉ định phẫu thuật cần được cải thiện liên tục. Nhìn ca phẫu thuật này đi, tôi nghĩ rằng sau khi chúng ta trở lại, giai đoạn thứ hai của chúng ta sẽ được cải thiện hơn nhiều.

Nhìn thấy Trần Thướng đã đưa ra quyết định, mọi người không tiện nói thêm.

Ra ngoài một ngày, không cần chuẩn bị quá nhiều, sau khi dặn dò và sắp xếp một chút, mọi người bắt tay vào hành trình đến bệnh viện Thụy Kim.

Trần Thương ngồi trên máy bay, nhắm mắt lặng lẽ nghĩ cách thực hiện ca phẫu thuật.

Ca phẫu thuật này thực sự rất rủi ro

Nếu không thì Tiêu Triết Hải sẽ không mời mình đi đường xa như vậy.

Trong suy nghĩ của trần Thương, theo cấu trúc ảnh hưởng của người bệnh và các hiệu chỉnh lâm sàng khác nhau, bản đồ bốn chiều dần hình thành.

Anh cũng bắt đầu không ngừng mô phỏng phẫu thuật.

Nếu không có chiếc giá đỡ phẫu thuật vòi voi nhà họ Trần mà anh vừa phát triển ở Chu Cương, một mình Trần Thương thực hiện ca phẫu thuật sẽ không khả thi.

Giá đỡ vòi voi cấp đại sư hoàn hảo hơn nhiều so với cái mà anh vừa nghiên cứu.

Cho Trần Thương bắt đầu có nhiều lựa chọn và cách nghĩ hơn.

Mạnh Hi thấy Trần Thương nhắm mắt nên không quấy rầy, trong mắt hiện lên vẻ sáng ngời.

Cô nhìn thấy một loại khí thế từ cơ thể của Trần Thương: dù có ngàn vạn người, tôi vẫn khí thế đi tới

…

…

Bên này, mấy người đàn ông đứng ở bên ngoài sân bay giơ thẻ bài chờ đợi ai đó.

- Trần Thương này cũng thật là phô trương

- Ai nói không phải đâu, viện trưởng Tiếu tự mình mời, kết quả lập tức tới 12 người, anh ta tưởng là đi du lịch à?

- Ai bảo người ta lợi hại chứ? Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tính tình hơi ngạo mạn cũng là bình thường

Một người đàn ông lớn tuổi không nhịn được cười cợt một cái.

- Anh Dương, nhưng … Mang theo 12 người đi làm phẫu thuật cũng quá khoa trương rồi? Tôi đã từng thấy có người mang theo y ta hỗ trợ thủ thuật và y tá dụng cụ tới, nhưng nhiều nhất cũng chỉ mang theo bốn năm người thôi

- Người này mang theo 12 người là mang theo cả vợ con, bảo mẫu tài xế à?

Hai người trẻ tuổi cười nói, đối với việc Trần Thương mang theo nhiều người như vậy, trong lòng đều có một ít trêu chọc.

Hiện tại, danh tiếng của Trần Thương ở thủ đô là bắt đầu lan xa, nhưng ở Thượng Hải, Quảng Châu, những nơi có nhân tài đông đúc, khả năng điều trị bệnh rất phát triển, lực ảnh hưởng thật sự có hạn.

Cho nên, Tiếu Triết Hải yêu cầu ba người của khoa Phẫu thuật Tim mạch đi sân bay đón khách, trong lúc đi đường thì vô ý bàn tán chuyện này.

Mọi người đều cảm thấy Trần Thương quá phô trương

Hơn nữa, còn được viện trưởng Tiếu tự mình tới sân bay đón khách.

Chậc chậc chậc

Ông Dương không nhịn được cười nói:

- Được rồi, được rồi, nói không chừng người ta tới là có việc khác cần làm, đừng suy nghĩ miên man nữa, viện trưởng Tiếu cũng tự mình đi đón người, anh còn nói gì nữa?

- Chỉ là tôi cảm thấy, người càng lợi hại thì phải càng khiêm tốn, anh xem viện trưởng Tiếu đi? Người ta giản dị như thế

Vị bác sĩ trẻ tuổi nhìn Tiếu Triết Hải đang ngồi tại chỗ xem di động, không nhịn được nói.

Không lâu sau, tin tức máy bay hạ cánh vang lên ở trong đại sảnh.

Tiếu Triết Hải cũng cất di động, đi lên đón người.

Không bao lâu, một đoàn gồm mười mấy người đi ra bên ngoài phòng chờ.

Người đàn ông dẫn đầu đeo một cái kính râm, thân hình cao lớn, đẹp trai ngời ngợi, bên cạnh là Mạnh Hi xách theo một cái túi, Từ Ái Thanh cầm một cái ly nước.

Hơn mười người phía sau đều rất cường tráng uy vũ.

Toàn bộ đội hình thoạt nhìn vô cùng khí phách

Tiếu Triết Hải nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm.

Thằng nhóc này…

Thật là khí phách

Đội hình mười mấy người này đi ra quả nhiên không giống bình thường.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiếu Triết Hải ghen tị, đợi khi nào người khác mời mình, mình cũng mang theo một đoàn đội đi

Đúng rồi

Tốt nhất là mặc đồng phục thống nhất

Vậy thì đẹp trai biết bao.

Thật ra, Trần Thương cũng rất bất đắc dĩ, kính râm mà hắn đeo là của Mạnh Hi, đơn thuần là bởi vì khi ở trên máy bay, nhìn mây ngoài cửa sổ cảm thấy hơi chói mắt, cho nên phải đeo kính râm.

- Giáo sư Trần! Hoan nghênh, hoan nghênh

Tiếu Triết Hải cười vẫy tay.

Trần Thương tháo kính râm xuống đưa cho Mạnh Hi, cười đi về phía Tiếu Triết Hải.

Sau khi mấy bác sĩ trẻ tuổi đi đón khách phát hiện đây là Trần Thương, lập tức sững sờ

Không ngờ Trần Thương có phong cách như vậy

Hơn nữa, hai cô gái bên cạnh, một người cầm ly nước, một người khác còn xinh đẹp hơn tiếp viên hàng không là trợ lý của Trần Thương à?

Chương 1334: Đến Có Chuẩn Bị

Hâm mộ

Đã có ba chiếc xe thương vụ dừng ở bên ngoài, chở đoàn người tới khách sạn đăng ký thông tin.

Tiếu Triết Hải không được nhịn nói:

- Trần Thương, cậu cũng thật là phong cách! Mang theo mười mấy người tới, này vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Trần Thương sửng sốt, lập tức mỉm cười:

- Họ cũng không phải là trợ thủ của tôi, mà là đoàn đội của tôi; tôi cảm thấy ca phẫu thuật này rất có giá trị, cho nên mang theo họ đến đây quan sát.

Tiếu Triết Hải nghe xong, tò mò xoay người nhìn thoáng qua hai chiếc xe phía sau:

- Đây là đoàn đội mà cậu mang theo cùng nghiên cứu phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng để điều trị hội chứng Marfan?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, họ đều rất ưu tú, tôi định chờ sau khi kết thúc thử nghiệm lâm sàng, để cho họ độc lập tiến hành phẫu thuật; dù gì thì cũng không dễ gì gặp được một ca bệnh phức tạp như vậy, vừa vặn mang theo họ mở rộng kiến thức

Tiếu Triết Hải như suy tư gì gật đầu:

- Ừm, quả là cơ hội khó có được.

Trần Thương cười:

- Hơn nữa, ca phẫu thuật này khả năng có liên quan tới giai đoạn hậu kỳ của hạng mục chúng tôi đang nghiên cứu.

Tiếu Triết Hải vừa nghe xong, lập tức tò mò hỏi:

- Hả? Các cậu đã thực hiện xong giai đoạn thứ nhất rồi à? Hiệu quả thế nào?

Trần Thương gật đầu nói vài số liệu, Tiếu Triết Hải không nhịn được nói:

- Có thể! Đã đạt tới trình độ trung bình trong nước.

- Kế tiếp cậu định làm như thế nào?

Trần Thương nói thẳng:

- Tôi tính toán mở rộng tiêu chuẩn thực hiện phẫu thuật, hạ thấp tỉ lệ tử vong

Vừa nghe thấy lời này, Tiếu Triết Hải suýt cầm không chắc cái cốc nước.

- Mở rộng tiêu chuẩn… Có phải quá nhanh hay không?

Trần Thương cười thần bí:

- Ngày mai anh sẽ biết có nhanh hay không

Tiếu Triết Hải lập tức sững sờ, ánh mắt tò mò nhìn Trần Thương, không biết tiểu tử này âm thầm rốt cuộc muốn làm cái gì?

Hơn nữa, nguyên cứu làm thế nào để hạ thấp tỉ lệ tử vong trong tình huống mở rộng tiêu chuẩn, không khác gì tăng thêm khó khăn cho chính mình.

Nhất thời, Tiếu Triết Hải không biết nói gì.

Anh phát hiện, mới một tháng không gặp mà hình như anh đã hơi không hiểu rõ Trần Thương.

Nghĩ đến đây, Tiếu Triết Hải không nhịn được lắc đầu.

Đám bác sĩ trẻ tuổi ngồi ở ghế sau ô tô nghe thấy viện trưởng Tiếu và Trần Thương nói chuyện, không nhịn được cũng bị nội dung cuộc nói chuyện làm giật mình

Trong tình huống mở rộng tiêu chuẩn, nguyên cứu làm thế nào để hạ thấp tỉ lệ tử vong?

Lá gan của Trần Thương này cũng quá lớn rồi?

Hơn nữa có thể nói là hơi cuồng vọng.

Sau khi đăng ký vào ở trong khách sạn, đại gia cũng không nghỉ ngơi, vốn dĩ Tiếu Triết Hải định mời đoàn người đi ăn trưa.

Nhưng Trần Thương từ chối

- Viện trưởng Tiếu, chúng tôi đã ăn cơm trên máy bay rồi, chúng ta trực tiếp tới bệnh viện đi, chúng ta xem người bệnh, mau chóng xác định phương pháp phẫu thuật.

Tiếu Triết Hải gật đầu.

Đối với hành động này của Trần Thương, trong lòng cũng cảm thấy có cảm tình.

Đây là một người có khả năng lại tâm huyết nhiệt tình.

Sau khi đến bệnh viện, Tiếu Triết Hải vội vàng tổ chức hội chẩn bệnh.

Lúc này, Trần Thương đi thăm khám cho người bệnh trước, làm một số xét nghiệm thường quy, có một ít hiểu biết cơ bản đối với tình trạng của người bệnh.

Sau đó vào phòng họp hội chẩn bệnh, bắt đầu cuộc thảo luận kịch liệt.

Đặc biệt là hai người Trần Thương và Tiếu Triết Hải

Hai người đều là bác sĩ mổ chính, ai cũng không nhường ai

Nhất thời, giọng nói thảo luận càng lúc càng lớn, khiến cho đoàn đội của hai người ở bên dưới đều hơi lo lắng.

Mọi người đều lo lắng…

Hai người này sẽ không đánh nhau chứ?

Trong thời gian ngắn, trong lòng mọi người ai cũng hơi lo lắng.

Dù gì thì đoàn đội của hai người không ít.

Tuy rằng Trần Thương là 'đá bóng nơi sân khách', nhưng người ta mang theo mười hai người hỗ trợ

Không kém gì so với nhân viên tham gia hội chẩn của bên mình.

Xem chất lượng, thể trạng người phương bắc cũng là tương đối cao lớn cường tráng.

Lúc này, mấy bác sĩ trẻ tuổi rốt cuộc hiểu được tại sao Trần Thương phải mang theo nhiều người như vậy tới…

Hóa ra là lo trước khỏi hoạ

Phương án phẫu thuật của Tiếu Triết Hải là phẫu thuật không ngừng tuần hoàn trong nhiệt độ bình thường, hơn nữa, mấu chốt ở chỗ làm như thế nào để phân đoạn phẫu thuật, xử lý tốt áp lực trong động mạch chủ.

Nhưng Tiếu Triết Hải còn chưa nói xong, Trần Thương đã trực tiếp ngắt lời.

- Cái này căn bản không thực tế, độ đàn hồi của thành mạch máu của người bệnh rất kém, hơn nữa là phẫu thuật lần thứ hai, lựa chọn chỗ ghép thích hợp càng khó hơn.

Tiếu Triết Hải:

- Nhưng sau khi giảm nhiệt độ làm chậm tuần hoàn, chức năng tim phổi của người bệnh sẽ rất kém, mặc dù sau này phẫu thuật thành công, cũng không có cách nào khôi phục lại được, ngược lại là mất nhiều hơn được

Quả thật như vậy, đúng giảm nhiệt độ xuống thấp có ảnh hưởng rất lớn đối với chức năng tim phổi.

…

Thấy Trần Thương và Tiếu Triết Hải tranh luận càng lúc càng to tiếng.

Những người khác trong văn phòng hoàn toàn yên tĩnh lại.

Quyết định một phương án phẫu thuật thật là quá khó.

Yêu cầu cũng vô cùng hà khắc.

Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm liếc nhìn nhau, hai người thường xuyên hợp tác phẫu thuật bắt đầu giao lưu qua ánh mắt:

- Làm sao bây giờ?

- Cái gì làm sao bây giờ? Nếu hai người này thật đánh nhau… Số người bên chúng ta cũng không ít…

- Không phải, ý tôi muốn hỏi là chúng ta xử lí ai trước?

- …

Rốt cuộc, ngay khi hai bên đang giương cung bạt kiếm, Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Tôi có nắm chắc có thể tiến hành phẫu thuật trong điều kiện nhiệt độ bình thường không ngừng tuần hoàn, hơn nữa tuần hoàn tim phổi não có thể lưu thông tốt, đồng thời còn có thể giảm áp lực động mạch, bảo đảm tiến hành phẫu thuật thuận lợi

Vừa nghe thấy lời này, Tiếu Triết Hải nổi giận đùng đùng nói:

- Đánh rắm, chuyện này không thể nào

Trần Thương cũng giận không nhịn, ông già này còn rất cứng đầu

Trần Thương không nhịn được nói:

- Sao lại không thể nào, nếu như chúng ta một lần nữa xây dựng vài cái stent, tiến hành chiết mạch máu…

Tiếu Triết Hải:

- Không được, chuyện này căn bản...

Còn chưa nói dứt lời, Tiếu Triết Hải bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Bởi vì anh phát hiện, hình như ý tưởng của Trần Thương... Thật đúng là có đạo lý.

- Cái này... Hình như là có thể làm được, giáo sư Trần, anh có thể giải thích kỹ càng tỉ mỉ một chút được không?

Các nhân viên khoa Phẫu thuật Tim của bệnh viện Thụy Kim thấy Tiếu Triết Hải bỗng nhiên từ khí thế hừng hực trở nên thưa nhẹ nói khẽ, lập tức trở nên sửng sốt.

Viện trưởng Tiếu, thế mà anh ta lại... ăn nói nhỏ nhẹ?

Không sai

Tiếu Triết Hải bỗng nhiên phát hiện ý tưởng của Trần Thương là thật sự có tính khả thi.

Thậm chí thật sự có khả năng giải quyết một số vấn đề của người bệnh

Đơn giản, Trần Thương trực tiếp đi tới bảng biểu thị, cầm lấy một cây bút ở trên bảng đen viết viết vẽ vẽ

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương.

Tiếu Triết Hải càng là đôi mắt không chút bỏ qua tí gì mà nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên bảng.

Trần Thương vạch ra mấy đường đơn giản:

- Đây là ba tuyến đường, mở ra từng nhóm, chúng ta ở các phẫu thuật khác nhau, tạo ra các con đường khác nhau

Chương 1335: Chinh Phục Bệnh Viện Thụy Kim Bắt Đầu Từ Ba Tuyến Đường

Ngay lập tức, hai mắt Tiếu Triết Hải sáng ngời, trong lòng rất chấn động

Ba tuyến đường này thật là rất thần kỳ.

Gần như vừa vặn bao trùm toàn bộ khu vực phẫu thuật, hơn nữa, xảo diệu vận dụng sự biến đổi hình thái của mạch máu trong cơ thể, làm cho áp lực trong lòng mạch được giảm bớt, ở nhiệt độ bình thường, có thể dùng huyết áp thấp nhất bảo đảm vận chuyển máu tới tim não phổi.

- Hay lắm

Tiếu Triết Hải càng nghĩ càng hưng phấn.

Không nhịn được vỗ tay trầm trồ khen ngợi

Mọi người xung quanh nhìn chằm chằm bảng biểu thị, sau một lúc lâu, cũng rốt cuộc phục hồi tinh thần lại.

Nhưng

Mọi người càng chú ý phương án phẫu thuật thần kỳ này thì càng cảm giác được mị lực và thực lực của Trần Thương trong đó.

Quá giỏi

Trong nguyên bản phẫu thuật truyền thống tăng thêm một cái như vậy, hoàn toàn có thể giảm xuống tỉ lệ nguy hiểm trong phẫu thuật.

Nói một câu không khoa trương chút nào, phương án phẫu thuật nho nhỏ này, hoàn toàn có thể làm cho tỉ lệ tử vong của người bệnh hạ xuống dưới 50%.

Cái này đã không phải là một phương án phẫu thuật

Mà là một kỳ tích

Thậm chí, phương án này cũng không phải chỉ có thể áp dụng với một ca phẫu thuật lúc này, mà là có thể áp dụng cho toàn bộ phẫu thuật động mạch chủ ngực - bụng

Bất kể là người bệnh có tổn thương động mạch hay không thì đều có thể thông qua sử dụng phương án này để hạ thấp tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật

Trong thời gian ngắn, mọi người đều im lặng

Ai cũng không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy một ý tưởng phẫu thuật như vậy.

Họ chưa từng nghe thấy

Nhưng sau khi nhìn thấy rồi lại cảm thấy chấn động lòng người

Tiếu Triết Hải im lặng, hắn ngẩng đầu nhìn Trần Thương, bác sĩ trẻ chưa tới 30 tuổi này, trong ánh mắt tràn đầy chấn động, tràn đầy tò mò, tràn đầy khó hiểu

Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải lau mắt mà nhìn.

Anh đã hiểu rõ ý nghĩa của câu thành ngữ này.

Nhưng lần trước gặp mặt Trần Thương, Trần Thương rất ưu tú, nhưng ưu tú ở tốc độ.

Nhưng lúc này đây, sự ưu tú của Trần Thương không chỉ đã vượt qua thao tác phẫu thuật, mà còn ưu tú về ý thức, là về sự lý giải đối với phương pháp phẫu thuật, đã vượt qua lần trước quá nhiều.

Thậm chí...

Còn vượt qua chính mình.

Một phương pháp phẫu thuật như vậy, thật sự quá thần kỳ.

Trên cơ sở kỹ thuật đóng băng vòi voi truyền thống, dùng Stent thay thế mạch máu dẫn máu, tiến hành phân lưu và liên tiếp động mạch nách trái, hình thành một con đường hoàn chỉnh...

Quá thần kỳ

Tiếu Triết Hải rốt cuộc hiểu được vì sao Trần Thương dám mở rộng tiêu chuẩn tiến hành phẫu thuật để nghiên cứu tỉ lệ tử vong.

Là bởi vì tự tin

Bởi vì Trần Thương có cũng đủ năng lực ứng phó với tình huống nguy cấp của người bệnh, do đó đạt tới mục đích hạ thấp tỉ lệ tử vong

Trong thời gian ngắn, trong lòng Tiếu Triết Hải vô cùng phức tạp.

Không thể nói có cảm giác gì.

Nhưng tổng thể mà nói, là cảm thấy may mắn.

Bởi vì có Trần Thương tham gia, khả năng thành công của ca phẫu thuật này sẽ lớn hơn một vài phần.

Nhưng tại sao... Mình lại cảm giác được có một chút chua xót chứ?

Tiếu Triết Hải không nhịn được thở dài.

Có thể...

Đây là Trường Giang sóng sau đè sóng trước đi?

Thế hệ sau càng giỏi hơn thế hệ trước

Mà lúc này, đoàn đội mười hai người đi theo Trần Thương tới nơi này cũng im lặng.

Ngay từ đầu họ cũng không rõ vì sao phải vẽ ra ba tuyến đường.

Hiện tại rốt cuộc hiểu được.

Giáo sư Trần thế thật sự nghiên cứu ra phương pháp phẫu thuật vĩ đại như thế

Quá siêu

Ánh mắt của đoàn đội mười hai người nhìn Trần Thương, giống như đang nhìn một vị lãnh tụ.

Hơn nữa, vị lãnh tụ này thật là đang dẫn dắt họ hướng tới huy hoàng.

Trần Thương mới chưa đến 30 tuổi, thế mà hiện tại đã có thể mặt đối mặt với người tài giỏi như Tiếu Triết Hải như vậy thảo luận tranh cãi.

Đây là thực lực

Nhìn nhân viên của bệnh viện Thụy Kim ngồi đối diện nhìn chằm chằm Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Lúc này, trong lòng họ là vô cùng tự hào và thỏa mãn.

Một loại cảm giác vinh dự khi được trở thành thành viên trong đoàn đội của Trần Thương nảy sinh ở trong lòng họ thật lâu không thể tan đi.

Quả thực là như thế

Lúc này, ánh mắt của nhân viên bệnh viện Thụy Kim nhìn Trần Thương, sớm đã không còn ngạo mạn và thành kiến như lúc đầu.

Chỉ còn lại có tôn trọng

Thực lực, thật sự là quyền lên tiếng tốt nhất.

Lúc này, Tiếu Triết Hải không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần, phương pháp phẫu thuật gọi là gì?

Trần Thương mỉm cười:

- Kỹ thuật vòi voi Stent của nhà họ Trần

Vừa nghe tên, mọi người đều hiểu được, đây là bản thân Trần Thương nghiên cứu ra.

Mà cái tên ‘kỹ thuật vòi voi Stent’ là rất dễ hình dung kỹ thuật phẫu thuật này.

Tiếu Triết Hải gật đầu:

- Thật là kỹ thuật lợi hại, ý tưởng rất tuyệt! Có giáo sư Trần tham gia, ca phẫu thuật của chúng ta chắc chắn sẽ thành công

Kế tiếp, trên cơ sở “Kỹ thuật nhà họ Trần”, họ tiếp tục hoàn thiện phương án phẫu thuật kế tiếp.

Mọi thứ chỉ còn chờ đợi phẫu thuật chân chính bắt đầu

Sau khi Trần Thương mang theo đoàn đội rời khỏi, trong phòng họp tất cả mọi người rơi vào một mảnh yên lặng.

Mọi người nhìn chằm chằm màn hình lớn, không nhịn được thở dài.

Quá giỏi

Giỏi tới mức làm cho thế hệ làm nghề y trẻ tuổi này không có cách nào sinh ra ý nghĩ muốn tranh đấu.

Ai cũng không ngờ.

Lần đầu tiên Trần Thương tới bệnh viện Thụy Kim, chỉ dùng ba tuyến đường đã chinh phục nơi này.

Tiếu Triết Hải nhìn chằm chằm bảng biểu thị, nhìn một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười.

Mọi người nhìn giáo sư Tiếu, không nhịn được cảm thấy tò mò.

- Viện trưởng Tiếu... Ngài...

Tiếu Triết Hải lắc đầu:

- Tôi cảm thấy vui vẻ, tôi có cảm giác, kỹ thuật phẫu thuật mạch máu lớn của Trung Quốc chúng ta, chắc chắn có thể đứng vững hàng đầu trên thế giới.

- Cậu trai trẻ này, thời cơ xuất hiện vừa vặn tốt

- Sắp tới giải thưởng Kim Đao năm nay đi? Ha ha...

…

…

Ngày hôm sau.

Phòng phẫu thuật.

Đứng chật cứng người.

Xung quanh bàn phẫu thuật đều có người xem.

Lần cuối cùng có nhiều người đứng đó là khi nào?

Ca phẫu thuật hôm nay được định là một màn tuyệt vời.

Mọi người tập trung tinh thần chăm chú nhìn về phía trước.

Trần Thương là bác sĩ mổ chính, và Tiêu Triết Hải là mổ chính số hai.

Các trợ thủ mỗi người lấy hai người, Trần Thương chọn Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm.

Ca phẫu thuật sắp bắt đầu.

Phẫu thuật bóc tách động mạch chủ loại 1 tốt nhất nên thực hiện trong một lần, lần mổ thứ 2 tỷ lệ tử vong cao, nếu thực sự trì hoãn đến lần mổ thứ 3 thì...

Về cơ bản, cần phải từ bỏ

Vì thao tác quá khó.

Lúc này, người bệnh đang tiến hành ca mổ lần hai.

Trong phòng phẫu thuật nhiệt độ bình thường, Trần Thương và Tiêu Triết Hải nhìn nhau và khẽ gật đầu.

Sẵn sàng để bắt đầu phẫu thuật.

Sau khi phẫu thuật kết hợp giữa ngực và bụng được thực hiện, Trần Thương nhìn vào động mạch chủ của người bệnh và không khỏi lắc đầu

Trong trường hợp này, nó có thể bị vỡ bất cứ lúc nào

Đây là thế mạnh của Khoa phẫu thuật tim bệnh viện Thụy Kim, họ rất có kinh nghiệm trong việc xử lý người bệnh Marfan.

Kiểm soát tốt huyết áp và tình trạng mạch máu của người bệnh.

Chương 1336: Thu Hoạch Tương Đối Khá

Đây là điểm vượt trội hơn người.

Có lẽ ở Trung Quốc, chỉ có hai bệnh viện Thụy Kim và An Trinh mới có thể làm được điều này.

Tiếp theo, Trần Thương nói với bác sĩ gây mê ở bên cạnh:

- Tiêm thuốc

Nói xong, Trần Thương đặt tay gần chỗ bóc tách động mạch chủ và nơi dễ vỡ.

【Bóc tách động mạch chủ: cấp 95, Boss cấp vương giả, việc phẫu thuật động mạch chủ sau lần thứ hai là rất khó khăn, tỷ lệ tử vong cực kỳ cao! 】

Cấp vương giả

Quả nhiên là vậy

Nhưng lần này, Trần Thương đã có đủ kinh nghiệm.

Phẫu thuật sắp bắt đầu.

Sau khi được truyền thuốc, Trần Thương đeo găng tay cảm nhận và âm thầm cảm nhận áp lực từ động mạch chủ và sức căng của thành mạch máu...

Lúc này, năng lực tri giác của Trần Thương đã phát huy hết tác dụng

Thậm chí Trần Thương có thể cảm nhận được sự co giãn cấp tính của thành mạch máu của người bệnh, áp lực nào có thể phá vỡ trạng thái hiện tại, mức độ tổn thương ở tất cả các cấp của thành mạch máu, màng trong được sửa chữa như thế nào...

Chờ... chờ... chờ một chút

Lúc này, Trần Thương đột nhiên kinh ngạc mừng rỡ.

Vốn nghĩ rằng điểm mạnh nhất của 【Găng tay cảm giác】 này là cảm giác bắt mạch.

Bây giờ có vẻ như.

Bắt mạch chỉ là phần đơn giản nhất của nó.

Với một đôi găng tay như vậy, Trần Thương sẽ có hiểu biết trực quan về việc đánh giá các dấu hiệu sinh tồn của người bệnh.

Tác dụng hạ huyết áp của Natri Nitroprusiat bắt đầu phát huy tác dụng.

Nhưng vào lúc này, Trần Thương cảm giác được áp lực đè lên thành mạch máu của người bệnh, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng

Tăng áp

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều sững sờ

Đây là một người bệnh tường kép, nếu không ngừng tuần hoàn ở nhiệt độ thấp thì không sao. Bây giờ lại tăng áp cho người bệnh?

Đây không phải là đang kiếm chuyện à?

Trong một khoảnh khắc, mọi người đều tò mò nhìn anh.

Tiêu Triết Hải đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Gật đầu nói:

- Nghe cậu ấy nói đi, tăng áp lực

Nhân viên y tế vội vàng hỏi:

- Loại thuốc gì và liều lượng bao nhiêu?

Trần Thương nhắm mắt cảm nhận:

- Dùng Metaraminol…

Trần Thương có trực giác hiểu biết về thuốc cấp cứu.

Về mặt tăng huyết áp, việc sử dụng Norepinephrine có tác dụng mạnh và ngắn hạn, và Metaraminol có tác dụng nhẹ nhàng và lâu dài

Nếu sử dụng Norepinephrine ở đây dễ gây ra vấn đề, nhưng việc sử dụng Metaraminol có thể làm tăng huyết áp và tăng cường cung cấp máu đến tim, não và phổi.

Bác sĩ tiếp thuốc cũng căng thẳng.

Dù sao...

Mạch máu của người bệnh có thể bị vỡ bất cứ lúc nào, nếu như tăng áp lực...

Như vậy có thể sẽ

Sau khi thuốc đi vào cơ thể người, Trần Thương bắt đầu sử dụng "Giá đỡ phẫu thuật vòi voi của nhà họ Trần!"

Lúc này, mọi người đều cảm nhận rõ ràng lượng máu đến tim, phổi và các mô não của người bệnh đã tăng lên rất nhiều.

Động mạch chủ tiếp tục duy trì nhịp đập mạnh mẽ

Lúc này, tất cả mọi người không khỏi hưng phấn.

Bằng cách này, Trần Thương gần như sử dụng huyết áp của ca phẫu thuật đến mức cực độ.

Nếu cao có thể làm vỡ mạch máu

Nếu thấp có thể dẫn đến không đủ máu để cung cấp cho các mô và làm trầm trọng thêm các phản ứng có hại cho người bệnh suy tim phổi.

Giờ đây, sự thúc đẩy hợp lý của Trần Thương đã giải quyết thành công vấn đề hiện tại

Thật là tuyệt vời

Có vẻ như ca phẫu thuật này đã trở thành một vai kịch của Trần Thương.

Dù ca phẫu thuật đặt giá đỡ phẫu thuật vòi voi của nhà họ Trần hay những thay đổi linh hoạt của huyết áp đều cực kỳ chính xác.

Làm sạch khoang khối u

Nối mạch máu

Mỗi bước của phẫu thuật đều khiến mọi người nhận thức được cái gì là cấp bậc đại sư.

Thật là tuyệt vời.

Ngay cả Tiêu Triết Hải cũng phải thán phục, về khoản điều hành này, Trần Thương đã vào hàng đầu thế giới rồi.

Có lẽ ngay cả Tiêu Triết Hải cũng không thể so sánh với Trần Thương.

Nhất thời, Tiêu Triết Hải kinh ngạc và thở dài vì xúc động.

Nhưng

Vì có sự tham gia của Trần Thương, ca phẫu thuật diễn ra suôn sẻ hơn.

Ca phẫu thuật đặt giá đỡ phẫu thuật vòi voi kinh điển nhất của nhà họ Trần đã trở thành điểm nhấn của ca phẫu thuật

Điều đáng tiếc duy nhất là một chiếc giá đỡ đơn giản được Trần Thương chế tạo như vậy, nếu anh có thể hợp tác với công ty y dược tung ra thị trường một thiết bị phẫu thuật đặc biệt như vậy.

Bằng cách này sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian vận hành và nâng cao hiệu quả của ca phẫu thuật.

Với sự khéo léo phân luồng của giá đỡ, áp lực của mạch máu đã được giữ ở mức tương đối ổn định.

Sau đó

Toàn bộ ca phẫu thuật được hoàn thành từng bước trong những bước nguy hiểm nhưng vững vàng.

Trần Thương không dám bất cẩn

Đây là Boss cấp vương giả nguy hiểm hơn lần trước.

Ngay cả khi Boss bị Trần Thương chèn ép suốt cả quá trình, Trần Thương vẫn sợ trước khi chết nó sẽ phản công.

Thời gian trôi qua đều đặn.

Đến cuối ca phẫu thuật

Mọi người trở nên căng thẳng hơn.

Việc hoàn thành ca phẫu thuật này có thể đồng nghĩa với việc giá đỡ phẫu thuật vòi voi của Trần Thương đạt hiệu quả cao

Đây là chuyện tốt hiếm có cho sự phát triển của ngành phẫu thuật sau này.

Thậm chí, ai cũng có thể đoán trước được, chờ Trần Thương công bố tóm tắt kết quả của ca phẫu thuật sau đó sẽ phát biểu trên tạp chí thế giới.

Mọi người đều tràn đầy khao khát với ca phẫu thuật này.

Bởi vì ca phẫu thuật này có thể giảm tỷ lệ tử vong

Vậy là đủ

Cuối cùng, năm giờ sau, ca phẫu thuật hoàn toàn kết thúc.

Theo một âm thanh rõ ràng từ hệ thống vang lên, người bệnh đã được cứu

【Đinh! Xin chúc mừng anh đã hoàn thành phẫu thuật thay thế động mạch chủ Boss vương giả cấp 95, anh sẽ nhận được phần thưởng: 1. Tiêu chuẩn và phương pháp phân loại bóc tách động mạch chủ; 2. Mô hình vật liệu giá đỡ phẫu thuật vòi voi.】

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương choáng váng

Hai phần thưởng này...

Đây là để biến mình trở thành người đầu tiên trong lĩnh vực bóc tách động mạch chủ à?

Một là phương pháp luận

Một là vật liệu

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi vui vẻ.

Chuyến đi đến Thụy Kim hôm nay thực sự rất có ích

Trần Thương không thể nghĩ đến việc có thể nhận được nhiều như vậy.

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, Trần Thương lùi lại một bước.

Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm thuần thục bắt đầu công việc hoàn thiện.

Trần Thương liếc nhìn xung quanh, một y tá nhanh chóng đẩy một chiếc ghế xoay qua.

Giáo sư Trần, anh đã vất vả rồi, mau ngồi đi.

Trần Thương cười nói cám ơn, sau đó ngồi xuống.

Nhìn vào đôi mắt biết cười của Trần Thương, cô y tá nhỏ đột nhiên cảm thấy thanh xuân chẳng qua là cái này.

Thành thật mà nói, những chuyên gia và giáo sư khác rất lạnh lùng.

Có quá ít người thân thiết như Giáo sư Trần.

Loại phẫu thuật mạch máu lớn này mất bốn hoặc năm giờ, và người đứng đó là một cuộc khảo nghiệm.

Dù vóc dáng của Trần Thương tốt hơn nhiều so với người bình thường nhưng anh vẫn bị tê mỏi chân sau khi đứng lâu.

Ngồi đó, Trần Thường nhìn chằm chằm vào khu vực phẫu thuật.

Suy nghĩ đã trôi dạt tới phần thưởng.

【Phương pháp và tiêu chuẩn phân tích bóc tách động mạch chủ: Đây là cuốn sách phân tích và hiểu biết về chiều cao của việc bóc tác động mạch chủ, qua đó có thể tìm hiểu thêm về bóc tác động mạch chủ.】

【Mô hình vật liệu giá đỡ phẫu thuật vòi voi: Căn cứ giá đỡ vòi voi hình thành một bộ tài liệu phẫu thuật đầy đủ, thích hợp cho phẫu thuật bóc tách động mạch chủ.】

Thứ nhất là một cuốn sách

Thứ hai là một khoản tiền rất lớn

Chương 1337: Phẫu Thuật Cắt Bao Quy Đầu

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi cảm thấy vui mừng.

Mà nơi xa, hai người Từ Tử Minh kết thúc công việc nhìn gương mặt Trần Thương mỉm cười, muốn biểu hiện càng thêm mãnh liệt hơn

Hai người nhìn nhau và nhìn thấy tinh thần chiến đấu trong mắt nhau

Rốt cuộc, bây giờ chỉ có Trần Thương là người duy nhất có thể phẫu thuật bằng giá đỡ vòi voi nhà họ Trần, dạy cho ai trước thì người đó chính là đại sư huynh

Những người xung quanh trong bệnh viện Thụy Kim nhìn nụ cười bí hiểm của Trần Thương, sau đó lại nhìn hai chủ nhiệm đang dũng cảm hoàn thành đoạn kết...

Đột nhiên

Mọi ngườiđều tỉnh táo lại

Điều này cho thấy

Đều là nhân tài ưu tú ở độ tuổi bốn mươi, nhìn mặt mà nói chuyện thì ai mà không biết?

Đừng nói đến nhìn mặt nói chuyện

Ai trong số các chuyên gia ở đây mà không phải là người thông thạo mọi thứ sờ gõ nghe, thậm chí có thể liếc mắt nhìn qua biết ngay cơ quan nội tạng của anh có vấn đề hay không.

Thành thạo trong việc quan sát và phân biệt, cũng như suy luận logic.

Thông qua một số manh mối như nụ cười ý vị sâu xa của Trần thương, khuôn mặt sửng sốt của mười hai đệ tử của nhà họ Trần và mong muốn thể hiện bản thân của hai người Từ và Hà, họ nhanh chóng có được chẩn đoán chính xác:

Công nghệ đặt giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần vừa được nghiên cứu bởi Giáo sư Trần

Hiện tại ngay cả các thành viên trong nhóm của họ cũng chưa học được nó

Còn Từ, Hà rõ ràng là đang cạnh tranh tình cảm, hy vọng sẽ được Trần Thương chiếu cố, ưu ái.

Có lẽ...

Họ cũng có cơ hội?

Vì vậy, một số người bắt đầu giả vờ buồn chán nhìn xung quanh, trên thực tế, để xem có ai xung quanh họ đã phát hiện ra cơ hội này không, nhưng! Không ngờ lại có thể chạm trán trực tiếp vào tầm nhìn của nhiều người

Tiểu nhân xảo quyệt

Tất cả đều đánh chủ ý lên giáo sư Trần của mình

Vào lúc này, những người có ý định lần lượt rời trận.

Không bao lâu ca phẫu thuật đã kết thúc.

Nói chung, là một ca phẫu thuật rất thành công.

Thậm chí Tiêu Triết Hải còn không nghĩ rằng ca phẫu thuật lại thành công như vậy, có vẻ như mời Trần Thương đến là một lựa chọn đúng đắn.

Nhìn thấy dấu hiệu sức sống ổn định của người bệnh, cuối cùng Tiêu Triết Hải cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đây là cơn ác mộng gần đây nhất của anh.

Và cuối cùng Trần Thương đã đánh tan cơn ác mộng này

Phẫu thuật thất bại là bình thường.

Nhưng lôi một người bệnh đang phẫu thuật lần thứ nhất sang phẫu thuật lần thứ hai thì sẽ gây cảm giác áy náy cho bất kỳ bác sĩ nào.

Đôi khi bạn đừng nghĩ rằng bác sĩ là người khó tính, một vài thao tác thất bại cũng có thể hạ gục được bác sĩ.

Thất bại thực sự khủng khiếp

Đây là lý do tại sao nhiều bác sĩ ngại đến khoa ung bướu dù biết khoa ung bướu dễ kiếm tiền.

Khi anh đang ở phòng khám ngoại trú, nhìn thấy người bệnh của anh đang điều trị và đột nhiên một ngày không đến...

Thực tế là có thể anh ta sẽ không bao giờ đến nữa.

Bác sĩ và người bệnh có thể dễ dàng trở thành bạn của nhau.

Trong quá trình điều trị, bác sĩ và người bệnh trở thành bạn của nhau nhưng bỗng một ngày anh ta không bao giờ đến nữa, một thời gian sau người nhà gửi thuốc của người bệnh.

Đột nhiên nói với anh:

- Bác sĩ ơi, xx đi rồi, đây là thuốc anh ấy uống lúc trước, anh xem ai cần thì đưa cho họ

Kiểu này diễn ra hàng ngày ở khoa ung bướu.

Trong nhiều trường hợp, người đau nhất không phải người bệnh mà chính là bác sĩ.

Nhìn những người bệnh của mình lần lượt ra đi... những gương mặt cũ được thay bằng những gương mặt mới, và những gương mặt mới dần trở thành những gương mặt cũ.

Vì không chữa được khối u, phải uống thuốc dài ngày và điều trị dài ngày… cho đến khi người không còn nữa mới thôi.

Cảm giác này đã khiến nhiều người có trái tim như sắt đá cũng bị giọt nước đâm thủng.

Vì vậy, nhiều người chậm rãi không muốn tới khoa ung bướu.

Ngay cả khi người bệnh của anh ta tiêu nhiều tiền, tuân thủ tốt và có thể kiếm tiền... Nhưng thực sự rất mệt mỏi.

Tương tự

Điều này cũng đúng với những bác sĩ phẫu thuật mạch máu lớn như Tiêu Triết Hải, những người cứu những người bệnh ở trên lưỡi dao.

Nhiều người bệnh Marfan cuối cùng cũng đợi đến ngày phẫu thuật, nhưng không thể kiên trì đến cùng.

Thất bại... bởi vì không thể khán cự.

Tuy nhiên, loại đau khổ này là điều mà trái tim con người phải gánh chịu.

Người bệnh này và Tiêu Triết Hải là bạn cũ.

Giờ đã sống sót sau ca phẫu thuật thứ hai, cuối cùng Tiêu Triết Hải cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mỉm cười biết ơn Trần Thương.

Sau ca phẫu thuật, người bệnh được đưa đến phòng hồi sức.

Lần này, ở khoa hồi sức cấp cứu cũng không cần lưu lại quá lâu, sẽ sớm bình phục, xuất viện.

Trong nhiều trường hợp, Tiêu Triết Hải biết cơ thể người bệnh và bệnh tình của anh ta trong quá trình hội chẩn và phẫu thuật, nhưng không bao giờ biết tên hay linh hồn của anh ta.

Chỉ sau khi ca phẫu thuật thành công, Tiêu Triết Hải mới hỏi anh ta tên gì.

Bởi vì anh sợ mới nhớ tên đối phương rồi lại phải quên...

Bác sĩ chưa bao giờ là một nghề vĩ đại.

Đó là một nghề nghiệp lúc thì hạnh phúc, lúc thì đau khổ.

Mỗi ngày, sẽ có hạnh phúc và đau khổ.

Người bệnh của anh sẽ dần trở thành bạn của anh.

Nhiều người bệnh sẽ duy trì liên lạc và liên lạc với bác sĩ của họ sau khi họ xuất viện.

Tất nhiên

Cũng có loại hận khi đã quen biết.

Trần Thương đã có một thời gian ở khoa hoa liễu và nam khoa.

Khi các bác sĩ khác gặp người bệnh trên đường, họ đã được chào đón thân tình.

Chỉ có họ.

Sau khi gặp người bệnh trên đường, luôn bị người bệnh phớt lờ, thậm chí bỏ qua

Lúc đầu, Trần Thương không hiểu lý do.

Cho đến khi một bác sĩ già nhìn vào hạ bộ của Trần Thương:

- Bởi vì, tôi biết bí mật của anh

Trần Thương nhìn vị bác sĩ già thực hiện cắt bao quy đầu cho mình, chợt thấy lạnh sống lưng, đột nhiên không muốn nói chuyện phiếm với anh ta.

Ví dụ, một điều rất phổ biến là Trần thương có một người bạn muốn được cắt bao quy đầu.

Cái gọi là nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước.

Là một bác sĩ phải được đặc ân.

Cắt bao quy đầu chắc chắn có chiết khấu.

Trần Thương có một người bạn rõ ràng có thể tìm bác sĩ trong khoa cắt bao quy đầu miễn phí, nhưng anh ta phải trả 200 nguyên để tìm mối quan hệ với bạn của một người bạn của bạn thân... ở bệnh viện.

Đây là sự thật

Như vậy, có vấn đề xuất hiện

200 nguyên có thể cắt bao quy đầu à?

Có thể

Chắc chắn là có thể

Đi bệnh viện tư nhân tốn năm ba ngàn, cái này rất bình thường, dù sao có mấy chị em xinh đẹp chuẩn bị da (cạo...) cho anh, anh lại không cho người ta ít tiền lương?

Còn có gian phòng thuật thức, nghe có vẻ chuyên nghiệp như bác sĩ, còn tri kỷ có thể hoàn toàn không cần uống thuốc, vân vân...

Đây đều là tiền

Nhưng bệnh viện công thì anh tìm ở khoa tiết niệu hay phổ ngoại cũng được, trên cơ bản chính là không tiêu tiền cũng có thể giải quyết.

Quan hệ cũng tựa như sáng, cho vài hai ba trăm, họ cũng nguyện mở tư dao cho anh vào buổi nắng sớm ngày thứ bảy, chủ nhật, …

Dù sao đây cũng là một trong những ca phẫu thuật đơn giản nhất khoa ngoại, xử lý một tý là xong rồi, tổn thất duy nhất có lẽ là buổi trưa cần rửa tay thật tốt một cái thôi.

Nếu không được, anh có thể tìm nghiên cứu sinh cùng phòng, dù không có tiền nhưng họ chắc chắn cũng rất tình nguyện

Trần Thương nhớ rõ ràng, có mấy vị học trưởng đời trước, lúc ban đêm mây đen gió lớn, mang các loại vật phẩm như Lidocaine, dao mổ, băng gạc.... từ trong phòng ban theo.

Tiến hành cắt bao quy đầu cho một người bạn cùng phòng.

Phẫu thuật rất thành công

Chương 1338: Giáo Sư Đại Học Dạy Vấn Đề Này Thế Nào?

Chuyện đó của họ cũng thành chủ đề nóng của cả bệnh viện và trường đại học xung quanh.

Nguyên nhân không phải bọn có họ kỹ thuật tốt bao nhiêu, mà là vì mấy người bạn cùng phòng lần đầu được làm phẫu thuật, vì quá kích động mà chụp ảnh lưu luyến gửi cho bạn bè trong danh sách.

Sau đó lập tức phát hỏa.

Đến mức kết quả như thế nào, Trần Thương vẫn muốn biết rõ, nhưng lại không biết được.

Chỉ biết sau này mấy người bị phẫu thuật và sư huynh chụp hình kia có rất nhiều bạn gái.

Đến bây giờ, Trần Thương vẫn không biết vì sao.

Còn giống như tìm một người nước ngoài.

...

...

Kéo xa

Sau khi Trần Thương đi ra khỏi phòng phẫu thuật, đang muốn rửa tay.

Y tá Thụy Kim bên cạnh gấp gáp trợ giúp Trần Thương cởi quần áo găng tay xuống...

Để Trần Thương cảm giác được phục vụ như ở nhà vậy.

Khi vừa ra ngoài rửa tay, rất nhanh lại có người tới đưa nước rửa tay quý giá cho Trần Thương.

- Giáo sư Trần, đây là nước rửa tay nhập khẩu, không làm tổn thương tay, ngài thử một chút

Một vị chủ nhiệm tự mình gạt nước rửa tay ra.

Trần Thương rửa tay xong, rất nhanh lại có người đưa khăn mặt:

- Giáo sư Trần, khăn mặt này tôi mới mua đó, cực kỳ sạch sẽ

- Giáo sư Trần, chỗ này tôi có kem dưỡng da tay, ngài thường xuyên phẫu thuật, bôi chút tay mới tốt

Một nữ bác sĩ khác chạy tới vừa cười vừa nói.

...

Từng cảnh tượng ấy để Trần Thương bất đắc dĩ quay người nhìn thoáng qua mười hai người môn đồ mình vừa mang tới.

Nhìn một chút

Nhìn một chút đi

Uổng cho các cậu còn là thành viên trong đoàn đội của tôi đó

Các cậu xem thái độ người ta đối đãi tôi một chút, sau đó liếc lại bản thân mình một chút.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài với đám người Từ Tử Minh.

Đang lúc nói chuyện, khi ngồi xuống nghỉ ngơi, còn có một bác sĩ giỏi xoa bóp đấm bóp cho anh:

- Giáo sư Trần, tôi vừa học cách thông đốc chính sống lưng, để tôi xoa bóp cho anh

- Giáo sư Trần, đói bụng không? Chỗ này là sô cô la, sĩ lực giá, anh thử một chút

...

Tiêu Triết Hải nhìn trợn tròn mắt.

Cái này...

Mấy người Từ Tử Minh cũng nhìn mê mẩn.

Đám hồi nãy mới giương cung bạt kiếm, giờ sao đột nhiên lại hóa thân trở thành liếm chó vậy?

Tiết tháo của các anh vứt đâu rồi?

Khi rời khỏi, đã hơn hai giờ chiều.

Sáu giờ tối máy mới bay, mọi người cũng không vội vã.

Tiêu Triết Hải dẫn theo mọi người đến một quán cơm gần đó.

Những bác sĩ này lại dồn dập xum xoe gắp thức ăn cho Trần Thương.

Điều này làm Tiêu Triết Hải càng thấy càng tức giận, đám liếm chó này, chỗ nào trong con mắt còn chỗ đứng cho mình chứ

Trần Thương bất đắc dĩ cười nói qua với Tiêu Triết Hải:

- Các bằng hữu Thụy Kim thật rất nhiệt tình nha

Tiêu Triết Hải cười giễu một tiếng, nhiệt tình?

Lúc anh tới, không thấy được biểu lộ của họ nha?

Đám người này thấy anh mang theo 12 người, suýt nữa đã phun chết anh

Một đám cỏ đầu tường

- Đúng, có thời gian rảnh tới chỗ chúng tôi đi dạo mấy vòng

Vẻ mặt Tiêu Triết Hải khinh bỉ nhìn mọi người một cái.

Xung quanh những chủ nhiệm kia dồn dập gật đầu:

- Không sai! Giáo sư Trần, lần sau tới nhớ gọi điện thoại cho tôi, hôm nay thời gian gấp quá.

Lúc xế chiều, Trần Thương cũng không ngốc.

Tất nhiên tới, có thể giảng thì giảng một chút.

Dẫn tất cả tụ tập vào trong phòng thảo luận, bắt đầu nói về ca phẫu thuật hôm nay.

Đương nhiên, trọng điểm là phẫu thuật giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần.

Ca phẫu thuật này dù nhìn rất đơn giản, nhưng phải phân luồng thế nào, bảo trì huyết áp và bơm vào thế nào... Đều cần có kỹ xảo.

Dù nhìn không khó, nhưng muốn nghiên cứu sâu vào lại rất khảo nghiệm kỹ thuật.

Có điều, có thể nghĩ ra ý nghĩ này là rất khó.

Mọi người có thể mong muốn, phẫu thuật giá đỡ vòi voi của Trần thị tuyệt đối sẽ trở thành phẫu thuật cao cấp nhất toàn quốc.

Tiêu Triết Hải bất đắc dĩ xúc động một tiếng:

- Muốn nghiên cứu ra một lần thay đổi cách cục thuật thức phẫu thuật truyền thống kiểu này, thật sự rất khó khăn, tôi có một dự cảm, một khi thuật thức này xuất hiện, tuyệt đối sẽ thay đổi phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng truyền thống

Mọi người dồn dập gật đầu

Càng được Trần Thương giới thiệu sâu vào, mọi người lại càng cảm giác ca phẫu thuật này tinh diệu.

- Giáo sư Trần, ngài làm bao nhiêu ca phẫu thuật như vậy? Chắc là rất thành thục đúng không?

Sau khi Trần Thương nghe thấy vấn đề này, không biết phải trả lời thế nào, đành phải ăn ngay nói thật:

- Hai ca, hôm nay là ca thứ hai.

Lời này vừa nói, lập tức mọi người xung quanh lại sửng sốt một chút.

- Hôm nay là ca thứ hai?

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương lập tức biến sắc

Đúng nha

Mình có phải là biểu hiện quá ưu tú không?

Trần Thương nhíu lông mày lại, sợ người khác hoài nghi anh bật hack, vội vàng giải thích nói:

- Thật ra phẫu thuật còn chưa hoàn thiện đâu! Còn không hoàn thiện thật

Tiêu Triết Hải nuốt ngụm nước miếng:

- Có thể là... Tôi cảm thấy ca phẫu thuật này rất thuần thục mà?

- Giáo sư Trần yêu cầu với chính mình quá cao

Trần Thương vội vàng lắc đầu:

- Không không không, thật còn rất nhiều chỗ chưa đủ

- Tôi chẳng qua chỉ vào mỗi đầu tuần tiến hành khảo hạch bác sĩ trung cấp, từng gặp một người bệnh Kawasaki đặc biệt, trong lúc phẫu thuật đột phát chảy máu, tôi cũng là lâm thời nghĩ biện pháp, vừa nghĩ đến một ca phẫu thuật như vậy, tiếp đó tôi mới thuận tay thử một cái, kết quả cũng không tệ lắm

- Là may mắn mà thôi

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cũng hôn mê rồi

Cậu thế này cũng quá qua loa rồi?

Loại thuật thức này cũng có thể vào lúc cái khó ló khôn à?

Anh không phải là nghiên cứu rất lâu mới nghiên cứu ra được à?

Một phẫu thuật bức cách cao, có ý nghĩa vượt thời đại, vĩ đại, thần kỳ thế này, sao có thể nghiên cứu ra được trong sự qua loa như thế đây?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người im lặng.

Họ phát hiện, Trần Thương vốn không phải là một người

Thằng nhãi này là thứ đồ biến thái

Trần Thương thấy một màn như thế, lập tức biến sắc, trong lòng lộp bộp một tiếng, đám người này... Sẽ không cảm thấy mình đang bật hack chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhanh chóng trầm tư suy nghĩ

Các anh không phải thấy thời gian tôi làm quá ngắn chứ?

Trần Thương đột nhiên linh cơ lại khẽ động

- Thật ra, thời đại học, giáo sư đại học của tôi có giảng mô hình mạch máu lớn này rồi, khi phân tích ở trên lớp, tôi liền bắt đầu cấu tứ... sau đó nghĩ nếu có tường kép mà nói...

Trần Thương cảm thấy, thời gian của mình tuyến thật không thể lại kéo thêm về phía trước được nữa.

Bằng không thì về luôn trường cấp 3.

Vậy hình như hơi quá đáng, quá giả

Nhưng khi nói những lời này ra, mọi người càng thêm im lặng.

Lúc nào giáo sư đại học cũng bắt đầu dạy phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng này rồi?

Đại học chúng ta học không phải một cái à?

Chẳng lẽ... Chúng tôi có hiểu lầm về trường đại học à?

Vì sao khi chúng tôi tiếp xúc bóc tách động mạch chủ đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi rồi...

Mà còn... vì sao khi đó anh đã có thể nghĩ đến thứ đồ này?

Biến thái quả nhiên chính là biến thái

Mà Tiêu Triết Hải bất đắc dĩ hỏi:

- Giáo sư Trần, thời đại học thầy của cậu có ý kiến gì đối với bóc tách động mạch chủ điểm hình không?

Trần Thương biến sắc

Tôi mẹ nó, một lời nói dối quả nhiên cần một trăm lời nói dối khác đến đền bù mà

Chương 1339: Dạy Dỗ Cô Mạnh

Chuyện phân loại bóc tách động mạch chủ này, cũng là việc rất nhiều đại lão đều đang làm.

Thường thì mấy đại lão có chút kiến thức về bóc tách động mạch chủ đều sẽ đi nghiên cứu một chút.

Vì phân loại truyền thống đã không thể thỏa mãn nhu cầu hiện tại rồi.

Xuất hiện một phân loại mới là bắt buộc phải làm.

Nhưng...

Chuyện phiền phức chính là ai cũng muốn đi làm một chút, đến mức không ai phục ai.

Hiện tại trên mạng, văn hiến và văn chương liên quan tới « phân loại bóc tách động mạch chủ » trên tạp chí đã chất một đống một chồng.

Vừa bắt đầu toàn là ôm hùng tâm tráng chí muốn đi làm một chút, làm đến sau cùng phát hiện viết cái văn chương thử một chút, một phần vạn được công nhận đây?

Đến mức người làm cái phân loại phương pháp và tiêu chuẩn này càng ngày càng nhiều.

Cái phân loại này vừa ra, là cần mấy chục năm.

Tên của anh được lạc ấn ở phía trên, có rất nhiều cảm giác lịch sử nha.

Cũng như cái gì phân loại Stanford, phân loại Debakey kia tiếp tục sử dụng phân loại mấy chục năm.

Sau đó phàm là chỉ cần là làm cái lĩnh vực này, ai còn không biết được nói những người này?

Đây là một chuyện rất có mặt mũi

Gặp mặt chào hỏi cũng rất có mặt mũi.

- Xin chào, anh là?

- A! Tôi là Debakey, phân loại Debakey

- Kính đã lâu

Cái này có mặt mũi cỡ nào chứ.

Vì thế, Tiêu Triết Hải cũng như có điều suy nghĩ hỏi giáo sư Trần Thương, có định nghiên cứu về phân loại tường kép hay không

Trần Thương nghe xong vấn đề này thật sự cũng rất bất đắc dĩ

Anh giáo sư đại học hiểu cái gì chứ

Đừng nói tường kép.

Ngay cả một cái chi nhánh trong động mạch chủ còn chưa chắc làm rõ ràng được.

Trần Thương suy nghĩ một chút vị giáo sư phân tích nữ sở trường - Xã giao-và giải phẫu của mình kia, lại lắc lắc đầu

Được rồi

Giáo sư phân tích của mình rất dễ dàng tra được, còn là thừa nhận quang minh chính đại

Nghĩ tới đây, Trần Thương ngả bài, tôi không làm màu

Tôi chính là rất trâu bò

Trần Thương nhìn Tiêu Triết Hải:

- Chủ nhiệm Tiêu, không phải tôi không cho, nhưng chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, hôm nào tôi cho anh quyển sách, anh xem thật kỹ một chút.

Tiêu Triết Hải nghe xong:

- Sách?

Trần Thương gật đầu

- Ừm, tôi chuẩn bị viết một cuốn sách liên quan tới tiêu chuẩn chế định phân loại bóc tách động mạch chủ, đến lúc đó mời chủ nhiệm Tiêu viết cho tôi cái lời tựa nha

Nghe thấy lời Trần Thương nói, Tiêu Triết Hải lập tức sửng sốt một chút

Không chỉ có Tiêu Triết Hải, bao gồm ánh mắt những người ở đây cũng nhìn Trần Thương cũng thay đổi.

Viết luận văn và viết sách là hai việc khác nhau nha

Mấu chốt là chỉ một cái phân loại, anh cũng viết ra được một quyển sách à?

Không sai

Trần Thương thật đúng là có thể

Trần Thương cười nói:

- Chờ thêm đoạn thời gian đã.

Nói xong, Trần Thương mang theo 12 môn đồ của mình đứng dậy tiêu sái rời đi.

Để lại mọi người Thụy Kim sau lưng chậm chạp không có động tĩnh.

Chỉ cảm thấy phong hoa giáo sư Trần tuyệt đối hơi trầm mê

Sau khi máy bay cất cánh.

Mạnh Hi tò mò dùng khuỷu tay đụng đụng vào cánh tay Trần Thương.

Trần Thương quay người nhìn Mạnh Hi:

- Cô đụng tôi làm gì?

Mạnh Hi híp mắt:

- Cậu thật có nghiên cứu về phân loại bóc tách động mạch chủ à?

Trần Thương lưu loát đương nhiên gật đầu:

- Đúng nha, tôi làm phẫu thuật tốt như thế, có nghiên cứu đối với tường kép không phải là đương nhiên à?

Trần Thương quyết định.

Mình đã là thiên tài, vì sao cần che dấu chứ?

Hai tay Mạnh Hi khoanh lại trước ngực, liếc mắt:

- Tôi phát hiện nửa năm không gặp cậu, không ngờ cậu càng ngày càng không biết xấu hổ! Tôi chính là người hướng dẫn của cậu đấy?

Trần Thương cũng là im lặng:

- Cô à, cô còn nhớ rõ là người hướng dẫn của tôi hả? Trường học bên kia cũng thúc giục tôi nhiều lần, nói tôi viết tổng thuật, nộp bài tập, cô làm người hướng dẫn không phải nên giúp tôi hoàn thành à?

- Người hướng dẫn nhà người ta ngậm đắng nuốt cay với học sinh, làm bài tập, gửi luận văn, thậm chí còn cho hỗ trợ tìm đối tượng, tìm kiếm công việc

- Cô nhìn cô xem, như đang nuôi thả tôi vậy

Sau khi Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm sau lưng nghe thấy lời này, lập tức sững sờ

Đây là logic chững chạc đàng hoàng, nói hươu nói vượn quỷ gì vậy?

Làm người hướng dẫn còn phải hỗ trợ làm bài tập?

Họ làm người hướng dẫn nhiều năm như vậy, còn là lần đầu nghe nói người hướng dẫn phải làm những chuyện này

Có thể là, nhìn thấy giáo sư Trần chững chạc đàng hoàng chỉ trích Mạnh Hi, họ làm học sinh cũng không dám hỏi, hỏi cũng không biết.

Chỉ thấy mặt Mạnh Hi hơi đỏ lên, hơi xấu hổ:

- Cái này... Tôi cũng là lần đầu làm người hướng dẫn, ngượng ngùng nha, thật không phải là hiểu rất rõ, sau này bài tập của cậu để tôi viết giúp cho...

Trần Thương thở dài:

- Ai, lần đầu cô làm người hướng dẫn, tôi chẳng lẽ không phải lần đầu làm học sinh à?

- Cô xem tôi xứng chức bao nhiêu, dạy cô phẫu thuật, cô Mạnh ơi là cô Mạnh, không phải tôi nói cô, cô thực sự thật tốt thật dài tâm.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhắm mắt dưỡng thần.

Lập tức nghiên nhất kết thúc, Trần Thương không đi kiểm tra môn thống kê, theo chứng nhận y học bình thường bài tập không có nộp cho rớt tín chỉ, luận văn càng là không biết rơi xuống bao nhiêu.

Nghĩ tới những việc này, Trần Thương thật sự là tê cả da đầu.

Thôi thôi.

Dù gì thì cha vợ cũng sớm đã làm hiệu trưởng, mình chắc là không sao đâu.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, có cần sớm tốt nghiệp hay không đây?

Cái bằng nghiên cứu sinh này đã không có gì cần thiết nha.

Sau khi Mạnh Hi do dự một phen, hơi chạm nhẹ vào tay Trần Thương:

- Trần Thương, tôi...

Trần Thương quay người:

- Tôi cái gì?

- Bài tập của cậu tôi cũng viết, luận văn của cậu tôi cũng viết, cậu có thể giúp tôi... một chuyện hay không?

Mạnh Hi một ánh mắt tròn xoe nhìn Trần Thương.

Trần Thương nhìn kỹ cô Mạnh một cái, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là gặp ngực hóa cát

Vừa rồi một bụng tức giận nhưng khi nhìn cô Mạnh, cả người đều không muốn tức giận.

- Chuyện gì?

Mạnh Hi thấy Trần Thương đồng ý, vẻ mặt lập tức vui mừng:

- Tháng sau cùng tôi tham gia một cái AATS 2020, có được hay không?

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt:

- Ngày mấy tháng sau?

Mạnh Hi lập tức vui mừng, dáng vẻ giống như cành hoa rung động:

- Ngày 16 tháng 6

Trần Thương không khỏi sửng sốt một chút:

- Sinh nhật của tôi nha...

Có điều, quà sinh nhật tốt nhất không phải chính là làm màu cho thế giới xem à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương quay người nhìn Mạnh Hi:

- Vậy say này cô phải nghe lời thật tốt, nhớ kỹ làm bài tập đúng hạn, liên lạc với bọn Tiền Lâm nhiều một chút, có cái bài tập gì cũng sớm hoàn thành, không cần truyền đến chỗ tôi.

- Tôi rất bận

Mạnh Hi nghe vậy vội vàng gật đầu

- Biết rồi

Hội nghị ATTS 2020 à?

Thịnh hội như vậy, Trần Thương cũng không muốn bỏ lỡ.

Năm 2020 là niên hội thứ 100 của giới hiệp hội khoa Ngoại lồng ngực khoa Ngoại (ATTS).

Niên hội ATTS cũng là quy mô lớn nhất toàn cầu, hội nghị có cấp độ học thuật cao nhất lĩnh vực học thuật khoa tim mạch.

Đến lúc đó, sẽ có vô số bác sĩ và chuyên gia tim, lồng ngực đến từ các nơi trên thế giới tề tụ một chỗ, cùng nghiên cứu thảo luận trao đổi lâm sàng lĩnh vực tim lồng ngực và phát hiện cơ sở nghiên cứu mới, kỹ thuật mới, tiến triển mới.

Nghĩ đến một thịnh hội như vậy đang ở trước mắt, tâm trạng Trần Thương lại tốt hơn rất nhiều.

【Đinh! Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 50!】

Trần Thương nhìn cô Mạnh một chút, bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu...

Trong lòng tự động xuất hiện một bài luận văn

«Bàn về dạy dỗ người hướng dẫn và kế hoạch dưỡng thành»

Ừm, đây cũng là một bài luận văn rất có giá trị nghiên cứu.

Trần Thương thở dài, đây chính là phương thức chính xác mở ra học bá à?

Chương 1340: Ban Thưởng Này... Rất Đặc Sắc

Cô Mạnh cung cấp 50 điểm độ thiện cảm.

Giúp cho Trần Thương khi đối mặt với phẫu thuật ngoại khoa tim có thêm một số cơ hội lựa chọn.

Hiện tại, Trần Thương không dám sử dụng【Áo phẫu thuật Bạch Khâu n】.

Dù sao hiện tại anh quá cần【phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng】 cấp hoàn mỹ, cho nên không thể đổi cái khác.

Nhưng...

Ngay lúc này, Trần Thương chợt nhớ tới đầu tuần thực hiện phẫu thuật có nhân được một sách kỹ năng phẫu thuật cấp hoàn mỹ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp mở ra.

【Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được kỹ năng cấp hoàn mỹ: Phẫu thuật kéo dài dương... !】

Trần Thương: ! !

? (? ?? ??) ?

Cái này là cái quỷ gì vậy?

Kỹ năng cấp hoàn mỹ đó nha?

Ngươi lại cho ta phẫu thuật kéo dài dương... ?

Cái này thích hợp à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy hơi buồn cười.

Thôi, học tập

Phẫu thuật bao quy đầu cũng đã có rồi, thêm một cái phẫu thuật kéo dài dương... cũng không sao

Trần Thương nhắm mắt lại, bắt đầu công việc học tập.

Nhưng...

Làm phẫu thuật hạnh phúc nhất chính là thể nghiệm đối với cơ quan trong cơ thể người để có một hiểu rõ trực quan nhất.

Trần Thương cảm thấy mình lại tăng lên không ít tri thức thần kỳ.

Y học

Thật sự là một công việc vui vẻ.

【Đinh! Đang trong quá trình tính toán xếp hạng...】

【 Chúc mừng ngài, hạng thứ 30 trong bệnh viện trung tâm cấp cứu xếp, nhận được ban thưởng: Phẫu thuật cấy ghép lá gan cấp đại sư! 】

Mẹ nó

Trần Thương hổ khu chấn động, trong lòng thán phục một tiếng.

Phẫu thuật cấy ghép lá gan tới tay.

Nhìn sách kỹ năng phát ra ánh sáng màu tím, Trần Thương thật lâu không thể không thể bình phục.

Con mắt mở to nhìn chằm chằm phía trước.

Mấy chữ này hình như có mị lực hơn so với bất kỳ thứ gì.

Cấy ghép lá gan là phương pháp hữu hiệu duy nhất trị liệu bệnh gan giai đoạn cuối.

Cấy ghép đại khí quan, đây chính là một trong mục tiêu tất cả bác sĩ khoa ngoại theo đuổi.

Có thể hoàn thành phẫu thuật cấy ghép đại khí quan đều là đại lão đứng đầu.

Trần Thương tuyệt đối không ngờ, mình lại có thể thu được phẫu thuật cấy ghép lá gan cấp đại sư.

Trong lúc nhất thời, trong lòng cũng cực kỳ vui vẻ.

...

...

Vào thứ hai, Trần Thương vội vàng tổ chức thành viên đoàn đội tiến hành mở hội nghị, xác định quy hoạch phát triển kế tiếp.

Mở ra đưa vào tiêu chuẩn, tổng hợp đột phá hạng mục tiến hành giảm tỉ lệ tử vong của người bệnh giai đoạn cuối.

Lúc này đây, không có người nào nghi ngờ Trần Thương.

Dù sao, sau khi nhìn thấy phẫu thuật giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần, mọi người đều biết, hiện tại giáo sư Trần thật có năng lực này.

Lúc này, mọi người chẳng những không lùi bước, mà ngược lại, từng người đều cực kỳ kích động.

Lúc này, họ muốn làm là chuyện vô số người muốn làm nhưng không dám làm.

Giảm tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật cho người bệnh Marfan giai đoạn cuối

Sau khi khoa giáo khoa nhìn thấy tin tức này thì vội vàng thông báo cho viện trưởng Ngô Đồng Phủ.

Nhìn thấy Trần Thương ký tên, Ngô Đồng Phủ im lặng thật lâu, trong lúc đang do dự thì điện thoại vang lên.

Là Tiêu Triết Hải

Hai người hàn huyên vài câu, sau đó Ngô Đồng Phủ tắt điện thoại.

Thấy Trần Thương rồng bay phượng múa ký tên, Ngô Đồng Phủ bất đắc dĩ cười cười, mắt sáng như đuốc, cầm cây bút ký xuống tên của mình

Cùng ngày, bệnh viện trung tâm cấp cứu truyền ra tin tức mở rộng thí nghiệm lâm sàn, lập tức hấp dẫn rất nhiều người bệnh hội chứng Marfan.

Tất cả người bệnh Marfan trao đổi trong nhóm, sau đó tin tức bắt đầu nhanh chóng truyền bá ra

- Giáo sư Trần mở rộng thí nghiệm lâm sàn, chúng ta cũng có thể tham gia lâm sàng thí nghiệm

- Thật hay giả?

- Đương nhiên là thật, anh xem đi, đây là tin tức trên trang web

- Chuyện này sao có thể, quá... Quá tuyệt! Giáo sư Trần quá lợi hại

Một người đàn ông đang ăn cơm trong nhà, sau khi nhìn thấy tin tức thì trực tiếp nước mắt rơi đầy mặt.

Anh có nhà, có vợ con, còn có một nhà trọ trị giá 30 vạn ở một huyện nhỏ.

Gia đình anh cũng không dư dả.

Sau khi anh biết được mình bị bệnh thì một người đàn ông đã từng đầu đội trời, chân đạp đất đột nhiên sợ hãi.

Bởi vì chi phí phẫu thuật cao tới ba bốn mươi vạn

Số tiền này đối với một người bình thường chính là tích góp nửa đời người.

Sau khi anh lấy dũng khí nói tin tức cho người trong nhà, ngày hôm sau vợ anh nói cho anh biết, bán nhà trọ, chữa bệnh

Đứa con trai 5 tuổi kéo tay anh, nói với anh:

- Ba ba cố lên

Gia đình anh giấu 30 vạn tiền bán nhà trong người, đến thủ đô chữa bệnh.

Phẫu thuật lần thứ nhất, bởi vì người bệnh kéo dài quá lâu, phẫu thuật không triệt để hoàn thành, giai đoạn sau chắc chắn phải tiến hành phẫu thuật lần thứ hai.

Thế nhưng, vẫn tốn mất 20 vạn chi phí phẫu thuật

Mà còn được cho biết, phẫu thuật lần thứ hai có tỉ lệ tử vong cao tới trên 60%, bệnh viện nói họ phải suy nghĩ cho kỹ.

Trong lúc nhất thời, người đàn ông khóc rống một trận, mang theo vợ con về lại huyện thành.

Chết thì chết

Thế nhưng thật không cần tiếp tục giày vò người nhà.

Trong thời gian sau đó, anh cố gắng biểu hiện vui vẻ để vợ mình không có quá nhiều gánh nặng.

Nhưng...

Mỗi khi không có người, vợ anh luôn yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, len lén rơi nước mắt.

Vợ giấu anh về nhà mẹ đẻ vay tiền, nhưng cũng chỉ gần đủ 20 vạn, bán đi ba chỉ vàng kết hôn, lấy ra số tiền ít ỏi còn sót lại trong nhà...

Cô giấu chồng mình, bắt đầu tự đi tìm bác sĩ, nhưng kết quả đạt được đều là:

- Có tiền... Cũng không cách nào trị liệu

Hoàn toàn chính xác

Loại người bệnh này, rất nhiều bệnh viện cũng không nguyện ý nhận.

Nguyên nhân rất phức tạp.

Thật ra... người đàn ông đều nhìn thất tất cả ở trong mắt, thế nhưng anh lại không có cách nào.

Khi trung tâm cấp cứu thủ đô bắt đầu thí nghiệm lâm sàng, anh trốn vợ mình lén báo danh, nhưng lúc đó... Bệnh của anh quá nặng đi, không phù hợp đưa vào tiêu chuẩn.

Anh đã nản lòng thoái chí

Nhưng không ngờ...

Hiện tại, sau khi anh nhìn thấy tin tức này, anh lại bất đắc dĩ hưng phấn lên.

Anh cầm điện thoại đi đến trước mặt vợ mình:

- Vợ à, đưa anh đi thủ đô, có người có thể phẫu thuật cho anh

Sau khi vợ anh nhìn thấy thí nghiệm lâm sàng, nước mắt rơi như mưa, trực tiếp ôm người đàn ông gào khóc.

- Lão Trương, em thật là không làm được tích sự gì... Em không cứu được anh, em rất muốn anh sống khoẻ mạnh...

Lúc này, vợ anh đem nước mắt và tủi thân góp nhặt mấy năm đều phát tiết ra.

- Em thật vô năng...

Người phụ nữ khóc thật lâu, sau đó ngủ thiếp đi.

Qua nhiều năm như vậy, cô đã quá mệt mỏi.

Người đàn ông ôm vợ mình, cũng không nhịn được khóc lên.

Hai đứa con nhìn một màn này thì cũng đứng ở, dùng tay áo lau nước mắt:

- Ba ba, lần này hai người không thể bỏ con ở nhà được... con phải đi với ba.

...

Ngày hôm sau, sau một phen chuẩn bị, cả gia đình lại lần nữa bước lên con đường cầu y

Tin tức Trần Thương mở ra tiêu chuẩn đưa vào nhanh chóng truyền ra.

Người bệnh giống với lão Trương cũng bắt đầu thi nhau đi tới thủ đô.

Lúc này, Trần Thương mở ra cũng không phải là tiêu chuẩn đưa vào.

Mà là một cơ hội

Trần Thương mở ra cơ hội cho rất nhiều người bệnh trọng chứng Marfan nguy cấp tới gần tử vong được phẫu thuật một lần nữa

Lúc này, tất cả thành viên trong đám người Marfan, không còn nói lời ác độc với Trần Thương nữa.

Bất luận chửi bới cũng không sánh bằng hành động.

Lúc họ cho rằng mình đã bị ông trời vứt bỏ thì một người tên là Trần Thương lại mở ra một cánh cửa cho bọn họ.

Chương 1341: Tốt! Tốt! Tốt

Sinh mệnh rất nặng.

Có thể ôm vợ mình, có thể cõng con trên vai, có thể gánh vác lên một ngôi nhà, gánh vác một tương lai

Sinh mệnh rất nhẹ.

Khi chết, cơ thể sẽ chỉ giảm nhẹ còn 21 gram, đây là trọng lượng của sinh mệnh à?

...

...

Sau khi Trần Thương mở ra tiêu chuẩn đưa vào, lúc này giới học thuật đặc biệt yên tĩnh.

Khác với lần trước bắt đầu thí nghiệm lâm sàng chính là.

Sau khi mọi người thấy tin tức này thì chỉ yên lặng thở dài, đưa đi một lời chúc phúc.

Chúng tôi có thể cảm thấy anh cả gan làm loạn, không biết trời cao đất rộng, thế nhưng khi chúng tôi nhìn thấy có người đang cố gắng giằng co với Tử thần, không những không ra tay cứu viện, ngược lại bỏ đá xuống giếng.

Đây không phải thái độ mà một cái bác sĩ nên có

Bác sĩ là gì?

Chính là trị liệu sinh mệnh bị thương.

Lúc này, Trần Thương làm chuyện mà rất nhiều người không dám làm, anh mở rộng tiền lệ, mở ra tiêu chuẩn đưa vào thí nghiệm lâm sàng đối với những người bệnh nguy kịch bắt đầu.

Một chuyến này.

Gian khổ khi lập nghiệp, lấy mở đường núi rừng

Nhất thời, người báo danh càng ngày càng nhiều.

Nguyên bản chỉ hạn chế 65 người nhưng lại có tăng lên đến 70 người

Năng lực có hạn, báo danh chắc chắn phải dừng lại.

Nhưng

Nhìn hàng ngũ xếp hàng báo danh, thậm chí không ít người là một ngày trước đã có người nhà đứng ở đây xếp hàng chờ đợi.

Trong sô họ có trẻ em, có phụ nữ, có người giả, có phụ nữ ôm đứa bé...

Họ không ồn ào, họ chỉ đứng tại chỗ, yên lặng thở dài.

Không thể trách Bệnh viện trung tâm cấp cứu.

Càng không trách giáo sư Trần.

Bởi vì họ biết rõ, giáo sư Trần đã rất tốt.

Cho đám người bọn họ một cơ hội.

Họ cũng không phải là người bệnh, mà là người nhà, người bệnh không thể thời gian dài mệt nhọc, thức đêm... Cơ thể bọn họ rất yếu đuối.

Chẳng qua, khi Trần Thương nhìn ánh mắt thất vọng của mọi người thì chỉ biết bất đắc dĩ thở dài.

Tài nguyên chữa bệnh có hạn.

Nhưng đấy chính là hiện thực bất đắc dĩ.

Trần Thương không dám đảm bảo quá nhiều, thế nhưng anh xác định cho mình một mục tiêu.

Tận khả năng giảm tối đa tỉ lệ tử vong, chế định ra chỉ nam, trợ giúp càng nhiều người.

Đám người cũng không lập tức tản đi.

Có ít người mặt lộ thất vọng

Thế nhưng, đám người Vu Uyển nhìn thấy bóng lưng của mọi người thất vọng xoay người thì đột nhiên khích lệ mọi người

- Mọi người cố lên! Tôi tin tưởng giáo sư Trần chắc chắn có thể mau chóng hoàn thành thí nghiệm lâm sàn, chờ hắn hoàn thành thí nghiệm lâm sàn, đến lúc đó có thể mở rộng phẫu thuật trên quy mô lớn

- Đúng đấy, nếu hôm nay giáo sư Trần đã dám mở ra thí nghiệm lâm sàn miễn phí, tôi tin tưởng họ sẽ dám cho chúng ta làm phẫu thuật

- Các anh chị em, mọi người cố gắng, chắc chắn phải sống qua thời gian khó khăn nhất này! Chờ giáo sư Trần hoàn thành thí nghiệm lâm sàn

- Đúng đấy, chúng ta đã kiên trì lâu như thế, chắc chắn sẽ có thể vượt qua, đêm tối đã sắp đi qua, chúng ta sẽ lại thấy ánh mặt trời lúc bình minh

- Giáo sư Trần cố lên

- Chúng tôi tin tưởng anh

Nhìn mọi người phía dưới cố gắng vì mình, Trần Thương bất đắc dĩ hít sâu một hơi.

Xoay người lại, anh phát hiện mắt Từ Ái Thanh đã rơm rớm nước mắt, trong đôi mắt to tròn của Cô Mạnh cũng tràn đầy nước mắt

Những người khác thì từng người nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm đám người phía dưới, trong ánh mắt tràn đầy kiên định

Lúc này, họ chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó

...

...

70 người bệnh đã hoàn thành kiểm tra.

Vốn dĩ Ngoại khoa tổng hợp và ngoại khoa tim đồng thời chuẩn bị 20 giường bệnh, nhưng lúc này, 20 giường bệnh rõ ràng đã không đủ dùng

Trần Thương nhìn Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm.

- Có thể tăng thêm một vài giường bệnh hay không?

Trần Thương bất đắc dĩ hỏi.

Từ Tử Minh thở dài:

- Giường bệnh có thể thêm, cái này không có bất cứ vấn đề gì, thế nhưng, bác sĩ quản giường không thêm được

Hà Chí Khiêm cũng bất đắc dĩ gật đầu:

- Một người bệnh hội chứng Marfan cần bác sĩ chủ quản, y tá trách nhiệm... Những cái này đều phải được sắp xếp nghiêm ngặt.

- Mà người bệnh của chúng ta lần này khá là nghiêm trọng, chắc chắn phải kết nối tốt với phòng giám sát bên kia, bảo trì tốt hợp tác và trao đổi, hiện tại toàn bộ bệnh viện có thể sử dụng giám sát ECG đều đã đến phòng ban của chúng ta.

- Tài nguyên chữa bệnh có hạn

Hoàn toàn chính xác, một người bệnh nặng cần tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một cái giường bệnh.

Vì để đảm bảo an toàn cho người bệnh, chắc chắn phải có đầy đủ đoàn đội bác sĩ và đoàn đội y tá.

Còn cần đầy đủ thiết bị cấp cứu

Vì vậy, dù có tăng số giường bệnh lên thì không những không cách nào đưa đến một tác dụng tích cực, ngược lại gia tăng nguy hiểm cho người bệnh.

Nhất thời, mọi người chỉ biết thở dài, yên lặng.

Làm sao bây giờ?

Tiếp tục như vậy?

Ngay lúc này, điện thoại Trần Thương vang lên.

Là Tiêu Triết Hải.

- Giáo sư Trần, có bận hay không?

Tiêu Triết Hải bất đắc dĩ vừa cười vừa nói.

Trần Thương cười khổ một tiếng:

- Đang đau đầu đây.

Tiêu Triết Hải vội vàng hỏi:

- Sao lại đau đầu?

Trần Thương lắc đầu:

- Không có gì, chủ nhiệm Tiêu gọi điện có chuyện gì à?

Tiêu Triết Hải giống như đoán được suy nghĩ trong lòng Trần Thương, bất đắc dĩ cười nói:

- Có chuyện, thế nhưng còn cần giáo sư Trần đồng ý

Trần Thương không thèm suy đoán:

- Chủ nhiệm Tiêu nói thẳng đi.

Tiêu Triết Hải:

- Tôi đang suy nghĩ có thể tiến hành một lần hợp tác với trung tâm cấp cứu thủ đô hay không

Trần Thương sững sờ:

- Hợp tác? Ý của anh là gì?

Tiêu Triết Hải hít sâu một hơi, cười tủm tỉm nói:

- Thật ra, đối với chuyện mở ra tiêu chuẩn đưa vào này, đoàn đội chúng tôi cũng đã nghiêm túc suy nghĩ.

- Mọi người chúng tôi cảm thấy đây là một cơ hội khó có được

- Thế nhưng... Chúng tôi lại không đủ năng lực mở ra tiêu chuẩn đưa vào, thế nhưng cái này quả thật là một chuyện tốt.

- Thụy Kim chúng tôi đã thời gian dài tiến hành phẫu thuật cho người bệnh Marfan, cũng hiểu rất rõ tình huống của bọn họ, vì vậy tôi hi vọng có thể tiến hành một lần hợp tác Nam - Bắc với trung tâm cấp cứu

Nghe thấy câu nói này của Tiêu Triết Hải, Trần Thương lập tức đứng dậy, hỏi:

- Viện trưởng Tiêu, hợp tác thế nào?

Tiêu Triết Hải cười nói:

- Căn cứ chính ở trung tâm cấp cứu thủ đô, chúng tôi chi viện 11 bác sĩ có kinh nghiệm, trong đó 6 bác sĩ chủ trị, 4 phó chủ nhiệm, 1 chủ nhiệm, 36 y tá có kinh nghiệm trong phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, 30 máy theo dõi...

- Tôi hi vọng giáo sư Trần có thể mang theo và rèn luyện đám tiểu tử này thật tốt, cậu cảm thấy như thế nào?

Sau khi Trần Thương nghe thấy những lời này thì cả người kích động không thôi, đứng dậy đi tới đi lui

Tay phải cầm điện thoại cũng hơi run rẩy

Tài nguyên chữa bệnh

Hiện tại, cái anh thiếu nhất chính là tài nguyên chữa bệnh

Trần Thương không ngờ, ngay lúc này, Tiêu Triết Hải lại khẳng khái tương trợ, cung cấp nhiều chi viện và trợ giúp như vậy.

Nhất thời, Trần Thương cực kỳ vui vẻ

- Tốt

- Tốt

- Tốt

Trần Thương kích động nói liên tục ba tiếng tốt, âm thanh dõng dạc, thậm chí còn có hơi run rẩy

Mọi người trong văn phòng thấy vậy thì mặt mũi tràn đầy tò mò.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì mà lại làm cho giáo sư Trần kích động như thế.

Mọi người tràn đầy tò mò nhìn điện thoại, rồi lại nhìn Trần Thương.

Chương 1342: Chịu Đựng, Chúng Ta Có Thể Thắng

Trần Thương thật không ngờ, vào một thời khắc như vậy, bệnh viện Thụy Kim có thể khẳng khái mở hầu bao như thế.

Tài nguyên chữa bệnh so với tiền còn phiền phức hơn nhiều

Không có tiền, Trần Thương có thể nghĩ biện pháp.

Nếu không được thì kéo đầu tư cũng được

Một đống công ty y dược lớn nguyện ý tài trợ.

Dù sao tên tuổi của Trần Thương vẫn còn ở đó.

Thế nhưng

Tài nguyên chữa bệnh, đặc biệt là phải có kinh nghiệm cực cao, cũng giống như lần này, cần phải là nhân viên y tế có kinh nghiệm phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, máy theo dõi, thiết bị giám sát...

Mấy thứ này, có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Bởi vì trong nước tài nguyên chữa bệnh rất có hạn.

Có thể thỏa mãn đại đa số người đã rất khó.

Bây giờ muốn để tới đây hoàn thành thí nghiệm lâm sàn, cái này hiển nhiên rất khó khăn.

Tiêu Triết Hải nghe thấy giọng nói của Trần Thương, trong lòng bất đắc dĩ cười.

Anh đã đoán đúng

Vừa bắt đầu, anh đã nghĩ đến những thứ này.

Tiêu Triết Hải dốc sức trên lâm sàng mấy chục năm, mang theo bệnh viện Thụy Kim từ trong mưa gió đi ra, đương nhiên là có quá nhiều kinh nghiệm.

Đương nhiên anh cũng rất hiểu lúc này Trần Thương cần gì.

Tiêu Triết Hải rất xem trọng nghiên cứu lần này của Trần Thương.

Nếu như trẻ hơn mười tuổi, Tiêu Triết Hải chắc chắn sẽ tự mình dẫn đội đến giúp đỡ Trần Thương.

Thế nhưng

Lúc này không được.

Bởi vì Tiêu Triết Hải là viện trưởng, không thể quẳng xuống sạp hàng lớn như thế rồi bỏ đi.

Thế nhưng anh thật hi vọng những tuổi trẻ cốt cán của bệnh viện đi theo Trần Thương thấy chút việc đời, kinh nghiệm, thấy được phong cảnh mà chỉ ở bên ngoài mới thấy được.

Chỉ có trải qua sống chết, khiêu chiến cực hạn mới có thể không ngừng tiến bộ

Bấy cứ bệnh viện nào, đều cần có ba đời người già, trung niên, trẻ, không thể xuất hiện đứt gãy.

Hoặc là, tương lai của bệnh viện sẽ không lâu dài.

Vì vậy, Tiêu Triết Hải mới đưa ra một lựa chọn cả hai cùng có lợi như vậy.

Vừa có thể trợ giúp Trần Thương giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Lại có thể trợ giúp phòng ban bồi dưỡng ra một nhóm người mới

Lúc này, Trần Thương vui vẻ:

- Chủ nhiệm Tiêu, cảm ơn anh, ta chắc chắn sẽ mang theo họ làm thật tốt, chắc chắn sẽ thắng lợi trở về

Trần Thương cũng không ngốc, đương nhiên anh cũng hiểu rõ ý tứ của Tiêu Triết Hải.

Tiêu Triết Hải vội vàng nói:

- Không, giáo sư Trần, lần này là tôi dính ánh sáng của cậu.

Hoàn toàn chính xác

Bây giờ có thể được Trần Thương trợ giúp, đối với đám bác sĩ trẻ tuổi này tuyệt đối là một cơ hội khó có được

- Bên phía cậu còn thiếu cái gì, cậu liệt kê một danh sách, tôi để bên này chuẩn bị, mau chóng xuất phát

Trần Thương vội vàng gật đầu:

- Tốt

Cúp điện thoại, sau đó Trần Thương nhìn mọi người, vui vẻ nói:

- Tôi nói cho mọi người một tin tốt

- Bệnh viện Thụy Kim sẽ phái tới 11 bác sĩ có kinh nghiệm, 36 y tá có kinh nghiệm trong phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, 30 máy theo dõi... tài nguyên chữa bệnh tương quan, trợ giúp chúng ta tiến hành thí nghiệm lâm sàn

Sau khi nghe thấy tin tức này, lập tức mọi người xung quanh đều sửng sốt một chút

Sau đó lập tức hoan hô

Từng người đứng dậy, vung vẩy nắm đấm của mình

Từ Ái Thanh và Mạnh Hi vui vẻ đến mức trực tiếp ôm nhau nhảy múa.

Tất cả mọi người rất kích động

Đều nói ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ nhẹ nhưng nặng tình.

Lúc này cứu viện cũng không chỉ ngàn dặm

Càng không phải là lông ngỗng

Đây là tặng tháng sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn Từ Tử Minh:

- Chủ nhiệm Từ, anh xem một chút lần này có thể dọn ra được thêm mấy cái giường nữa?

Từ Tử Minh cũng hơi hưng phấn, trực tiếp nói:

- Có lẽ còn có thể thêm 15 giường! Mà quan trọng nhất là, như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể chia làm 2 lần, hoàn thành 70 người bệnh tham gia nghiên cứu lâm sàng

- Hơn một tháng, chúng ta sẽ có thể xử lý toàn bộ ca bệnh của 70 người bệnh, đồng thời đạt được số liệu tương quan

Trần Thương gật đầu:

- Tốt! Chuyện này sẽ do anh xử lý.

- Chủ nhiệm Hà, anh xem thử cần những vật tư gì, chúng ta nhanh chóng giữ liên lạc với Thụy Kim, làm tốt việc hợp tác lần này

- Tiếp đó anh đến điều phối nhân viên phụ trách...

Trần Thương rất nhanh an đã bài xong nhiệm vụ.

Không bao lâu sau, trang web của bệnh viện Thụy Kim và trang web của trung tâm cấp cứu đồng thời công bố.

- Bệnh viện Thụy Kim điều động đội y bác sĩ mang theo vật tư chữa bệnh đến Bệnh viện trung tâm cấp cứu, cùng với trung tâm cấp cứu thực hiện thí nghiệm lâm sàn hội chứng Marfan

- Cùng hoàn thành thí nghiệm lâm sàn lần này, mau chóng đạt được kết quả thí nghiệm lâm sàn, tranh thủ trợ giúp càng nhiều người bệnh

- Nam Bắc hiệp trợ, cùng nhau vượt qua khó khăn

Tin tức này vừa công bố lập tức đưa tới sóng to gió lớn

Càng ngày càng nhiều nhân viên y tế nhìn thấy tin tức này, sau đó lập tức cảm thấy một loại cảm giác nhiệt huyết dâng trào.

Mặc dù không phải một phương gặp nạn tám phương chi viện.

Thế nhưng loại nam bắc hiệp trợ này, loại chuyện đánh hạ bệnh tật này, thật là cổ vũ lòng người

Sau khi Vệ Kiện ủy Tiêu Nhuận Phương biết được việc này đã tự mình dẫn người đi tới Bệnh viện trung tâm cấp cứu.

Thể hiện sự coi trọng đối với thí nghiệm lâm sàn lần này

Hiện tại, càng ngày càng nhiều người bắt đầu quan tâm đến chuyện này.

Nói thật, trọng trách của Trần Thương rất nặng.

Nếu như dưới tình huống như vậy, Trần Thương không chiếm được một thành quả nghiên cứu tốt.

Gây nên tiếng vọng chắc chắn sẽ rất kịch liệt

Mà vui vẻ nhất chính những người bệnh Marfan.

Biết được chuyện lần này, mọi người càng thêm vui vẻ.

Bởi vì bình minh đã càng ngày càng gần.

Tất cả mọi người đang mong đợi ánh rạng đông đến

Vào thứ năm, thí nghiệm lâm sàn sắp bắt đầu.

Khi một người bệnh sắp bắt đầu phẫu thuật, Trần Thương mang theo mọi người đi vào phòng phẫu thuật.

Ca phẫu thuật thứ nhất, Trần Thương kết nối với diễn đàn DXY, mở ra trực tiếp phẫu thuật.

Lúc này, Trần Thương muốn dẫn theo đoàn đội của mình, tiến hành một lần trực tiếp phẫu thuật

Quản lý diễn đàn DXY nhanh lên mang theo nhân viên công tác đi tới trung tâm cấp cứu, dựng tốt phòng trực tiếp.

Sau khi Trần Thương mang theo 12 người đi vào phòng phẫu thuật, trực tiếp bắt đầu

Khi thấy Trần Thương mặc áo blouse trắng đi vào phòng phẫu thuật, cảm xúc của tất cả người xem đều được kéo theo đi lên.

Lúc này, khán giả không chỉ có nhân viên y tế, mà còn có người bệnh.

Đây là lần trực tiếp phẫu thuật thay thế động mạch chủ ngực - bụng đầu tiên trong nước.

Dù sao phẫu thuật rất nguy hiểm, tràn ngập sự không chắc chắn, mà người bệnh còn là một người bệnh nguy hiểm phải phẫu thuật lần thứ hai.

Dựa theo góc độ nguy hiểm do chứng nhận y học phân tích.

Tỉ lệ tử vong của người bệnh cao tới khoảng 60%

Đối với một ca phẫu thuật như vậy, tiến hành trực tiếp, nguy hiểm và áp lực trong đó... Có thể nghĩ

Nhưng Trần Thương vẫn quyết định trực tiếp

Vì vậy, rất nhiều người đều không hiểu.

Thậm chí rất nhiều người cảm thấy lúc này Trần Thương làm vậy là vô cùng không lý trí.

Có thể đây là lần đâu tiên trên thế giới có người dám trực tiếp phẫu thuật dù tỉ lệ tử vong cao tới 60%.

Trần Thương điên rồi à?

Đương nhiên không

Anh không chỉ không điên, ngược lại, anh rất lý trí

Bởi vì lúc này, đối tượng Trần Thương muốn trực tiếp không phải là những bác sĩ đó

Mà là muốn trực tiếp cho những người bệnh xem

Anh muốn cho người bệnh có lòng tin.

Anh muốn nói với bọn họ:

- Chịu đựng, chúng ta có thể thắng

Chương 1343: Trần Thương Tự Thiết Kế

Trực tiếp phẫu thuật.

Nó có thể không còn xa lạ với các bác sĩ nhưng đối với người bệnh thì rất ít người tiếp xúc tới.

Và lần này, khi buổi truyền hình trực tiếp ca phẫu thuật bắt đầu, hàng nghìn người bệnh Marfan cuối cùng cũng được nhìn thấy tình trạng bên trong cơ thể của họ.

Hóa ra...

Họ thực sự bị bầm tím khắp người.

Tuy nhiên, chính trái tim đó đã thực sự khiến họ cảm thấy tuyệt vọng

Khi bắt đầu phẫu thuật, Trần Thương không nói nhảm, mà đưa tay cầm lấy dao phẫu thuật, yên lặng liếc nhìn camera, gật đầu và giơ ngón tay cái lên.

Ngay sau đó, tất cả mọi người trong phòng phẫu thuật đều đưa tay ra hiệu trước camera.

Trần Thương đang nói với họ:

- Mọi người thật tuyệt

Dấu hiệu sinh tồn của người bệnh rất không ổn định, sau khi nhập viện, chứng thiếu máu cục bộ cơ tim bắt đầu xuất hiện.

Chức năng tim bất thường gây thêm rất nhiều khó khăn cho ca phẫu thuật này.

Có rất nhiều bác sĩ trong phòng truyền hình trực tiếp, Tiêu Triết Hải dẫn các bác sĩ tim mạch ở bệnh viện Thụy Kim mở máy tính lên để xem trực tiếp phẫu thuật.

Đây là video học tập, mọi người phải chú ý theo dõi. Giáo sư Trần là người tiên phong của chúng ta, những gì cậu ấy đang làm bây giờ là những gì chúng ta sẽ làm trong tương lai

Khi nhóm của chúng ta trở về, chúng ta sẽ tiếp tục chấp nhận những người bệnh có tình huống nguy cấp.

Mọi người chuẩn bị tinh thần trước đi

Tiêu Triết Hải nghiêm túc nói với mọi người.

Không chỉ Tiêu Triết Hải, ngày càng nhiều bệnh viện chuyên khoa ở Hoa Hạ bắt đầu xem video phẫu thuật của Trần Thương.

Đối với người bệnh Marfan với tỷ lệ tử vong cao như vậy, bệnh viện nào không bị thuyết phục?

Nói không bị thuyết phục thì chính là nói dối

Chỉ dựa vào việc Trần Thương dám trực tiếp phẫu thuật, mọi người đã phải giơ ngón tay cái với Trần Thương

Kế hoạch phẫu thuật đã được thông báo cho mọi người.

Lần này, Trần Thương phụ trách phẫu thuật, nhưng anh sẽ không tự mình khâu lại.

Anh đã thực hiện ca phẫu thuật đặt giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần, kiểm soát áp lực của mạch máu, nhưng Trần Thương sẽ không tự mình nối các mạch máu lớn.

Lần này, Từ Tử Minh được nhận nhiệm vụ khâu lại.

Với tư cách là chủ nhiệm ngoại khoa tim, Từ Tử Minh đã thực sự làm việc chăm chỉ để theo kịp tốc độ của Trần Thương.

Đội phẫu thuật của Trần Thương có hệ thống đào thải nghiêm ngặt nhất, ai không làm được thì người đó bị loại

Ngay cả khi đó là cô Mạnh thì Trần Thương cũng sẽ không bao giờ tỏ ra thương xót cấp dưới của mình.

Trong ấn tượng của Trần Thương, bàn mổ là chiến trường, bạn anh nghiêm khắc với bác sĩ tức là không tôn trọng người bệnh.

Khi bắt đầu ca phẫu thuật, mọi người đều ngạc nhiên khi nhận ra không phải Trần Thương là người đã cắt vết thương cho người bệnh.

Là Lý Bảo Sơn

Lý Bảo Sơn đã rất tinh vi và khéo léo tách được các mạch máu lớn, sau đó nhanh chóng thay đổi người, Trần Thương bắt tay vào xây dựng đường đặt giá đỡ vòi voi.

Đây là phần cốt lõi của ca phẫu thuật và là một trong những niềm tin của Trần Thương trong ca phẫu thuật hôm nay.

Khi nhìn thấy thao tác này ở trên màn hình, cảm giác của mọi người gần như hoàn toàn giống nhau.

Họ thật sự bị sốc trước các thao tác của Trần Thương.

Sau khi những chủ nhiệm dày dặn kinh nghiệm đó nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật, trong não liên tiếp hiện ra một loạt thông tin, tạo thành một luồng thông tin, khiến họ đột nhiên có cảm giác lĩnh ngộ

Tuyệt vời

Nói đến phẫu thuật mạch máu lớn, người ta phải nói đến bệnh viện và con người.

Vào lúc này

Một bác sĩ lớn tuổi vội vã đến văn phòng chủ nhiệm ở trung tâm nghiên cứu và chẩn đoán bệnh mạch máu lớn của Bệnh viện Thủ đô An Trinh.

Sau khi gõ cửa và bước vào, ông không thể không nói:

Thầy! Mau! Mau mở máy tính lên

Tôn Chung nhìn thấy học sinh của mình lo lắng xông vào văn phòng như vậy, lập tức tò mò hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mau mở diễn đàn DXY lên, Trần Thương đang phát trực tiếp ca phẫu thuật, là một người bệnh được thay động mạch chủ ngực lần thứ hai, phẫu thuật đạt điểm thấp và tỷ lệ sống sót chưa đến một nửa

Tôn Chung nghe vậy thì nhăn mày, sau đó ông mở notebook ra, học sinh của ông vội vàng hỗ trợ mở ra.

Thưa thầy! Trần Thương đã hoàn thành những gì thầy đã nghiên cứu gần đây

Gần đây họ đã mở ra tiêu chuẩn thu nhận và bắt đầu phẫu thuật lâm sàng cho những người bệnh Marfan đang nguy kịch...

Tôn Chung thấy học trò của mình như vậy, trong lòng nhất thời cũng tò mò.

Đây không phải là một vấn đề tầm thường mà là công khai các tiêu chuẩn.

Ông biết Trần Thương, nhưng không quen gì, Tôn Chung cũng không chủ động làm quen.

Anh đã và đang chinh phục cách giảm thiểu nguy cơ biến chứng phẫu thuật trong năm nay.

Sau khi màn hình mở ra, khi Tôn Chung lấy tâm thế bình tĩnh và thoải mái nhìn thấy động tác của Trần Thương trong màn hình trực tiếp, ông lập tức đứng dậy.

Mắt ông mở to, hơi thở gấp gáp và cảm thấy lỗ chân lông mở ra.

Đáng kinh ngạc

Không thể tin được

Chỉ cần nhìn thoáng qua như vậy, Tôn Chung đã có thể thấy được sự sắp đặt vô cùng của Trần Thương

Cái này là cái gì?

Đây là loại thiết bị gì?

Tôn Chung nhìn chằm chằm vào học trò của mình và hỏi nhanh.

Đây là thiết bị do Trần Thương tự chế tạo, nó được làm trước khi làm phẫu thuật và dựa trên mô hình phần thưởng mà anh nhận được.

Đây là lần ra mắt đầu tiên của "Nó"

Và sự xuất hiện của nó ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tôn Chung của An Trinh, Tiêu Triết Hải của Thụy Kim, Hứa Tri Viễn của Thượng Y, Tiêu Bân của Bệnh viện Đa khoa Quân đội Giải phóng Nhân dân...

Tất cả mọi người ở Hoa Hạ có đủ khả năng theo học ngành này đều đã nhìn thấy thiết bị này và ca phẫu thuật này.

Trong "Danh sách 100 bác sĩ hàng đầu Hoa Hạ" này, tám bác sĩ phẫu thuật mạch máu lớn trong danh sách gần như đều bị hành động của Trần Thương thu hút

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm thiết bị trong tay Trần Thương, dường như nó có sức hấp dẫn vô tận

Ngay sau đó, nhóm nhỏ tám người đều âm thầm thốt lên một câu:

Đây là cái gì?

Đây là cái gì?

…

Lời nói của mọi người giống nhau đến kinh ngạc.

Sau khi bảy người nói xong, có lẽ chỉ còn một mình Tiêu Triết Hải.

Lúc này, Tiêu Triết Hải thờ ơ trả lời:

Đây là giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần

Lời nói của Tiêu Triết Hải khiến mọi người sửng sốt, mọi người bắt đầu tranh luận

Sự xuất hiện của thiết bị này, tám người đã nhận ra rằng nó là một thiết bị phẫu thuật có ý nghĩa xuyên thời gian đối với phẫu thuật thay thế mạch máu lớn.

Tuy nhiên, hiện tại nó dường như vẫn chưa hoàn thiện.

Tuy nhiên, điều này đã đủ để gây sốc cho tất cả mọi người.

Chẳng trách Trần Thương dám bỏ qua tiêu chuẩn tuyển chọn, hóa ra là đã được chuẩn bị sẵn sàng, đây là do công ty thiết bị y tế nào nghiên cứu ra? Medtronic? Hay Felip?

Tiêu Triết Hải lắc đầu:

- Trần Thương tự mình nghiên cứu.

Chuyện này không thể

Tiểu Triết Hải chưa nói xong đã trực tiếp bị ngắt lời.

Tiêu Triết Hải không phản bác mà thờ ơ nói:

- Những gì tôi nói đều là sự thật, thậm chí... thiết bị này là thiết bị do Trần Thương thiết kế trong vòng chưa đầy 10 phút

Nói xong, Tiêu Triết Hải xác nhận tin tức mà ông và Bệnh viện Nhân dân tỉnh Đông Dương đã nhận được.

Nhất thời, mọi người im lặng.

Họ biết rằng Tiêu Triết Hải không thể nào nói dối, càng không cần thiết phải nói dối.

Chương 1344: Tất Cả Là Đến Từ Anh Ta

Ai cũng có một lòng háo thắng muốn tranh thắng.

Tám người họ đã cạnh tranh cả đời.

Cả hai đều là những người đi đầu trong lĩnh vực phẫu thuật mạch máu lớn, nằm trong danh sách 100 bác sĩ nổi tiếng hàng đầu trong nước, đồng thời là biên tập viên của "Tạp chí Phẫu thuật lồng ngực và tim mạch Hoa Hạ" và "Tạp chí tuần hoàn Hoa Hạ". Họ cũng thành viên của Câu lạc bộ Chuyên gia Tim mạch Quốc tế

Nhưng họ đã chiến đấu cả một đời, chiến đấu cả một đời...

Không ngờ lại bị một người không quen biết vượt mặt

Cảm giác này thật sự là than ôi

Cảm xúc lẫn lộn

Bởi vì đã tiếp xúc với Trần Thương, Tiêu Triết Hải đã tận mắt nhìn thấy người thanh niên này đi từng bước một nhanh chóng, từng bước một tiến bộ mỗi ngày

Vì vậy, ngay lúc đó Tiêu Triết Hải đã từ bỏ ý chí tranh đấu.

Ông biết rằng mình không thể theo kịp tương lai, nhưng chàng trai trẻ này còn rất nhiều việc phải làm.

Vì vậy ông chủ động kết giao với Trần Thương, hưởng ứng sự trợ giúp và thành tựu của Trần Thương

Tôi vẫn nghi ngờ.

Tiêu Bân của Bệnh viện Đa khoa Quân đội giải phóng nhẹ nhàng nói.

Hãy xem ca phẫu thuật rồi nói sau.

Hứa Tri Viễn của Thượng Y nói.

Sau khi Trần Thương kết nối thiết bị xong, anh lùi lại một bước và nói với Từ Tử Minh:

- Chuẩn bị tăng áp

Lời nói đó khiến mọi người đang xem chương trình phát sóng trực tiếp phải sửng sốt.

Tăng áp?

Tăng áp vào lúc này? Có chắc là không muốn chết không?

Nhất thời tất cả các bác sĩ đang xem truyền hình trực tiếp đều tức đến muốn đập bàn phím

Thật là một thiết bị tốt, anh đã giảm thiểu rủi ro nhưng vào lúc này lại muốn tăng áp?

Có bị bệnh không thế?

Tuy nhiên, sau khi Tôn Chung và những người khác nhìn thấy cảnh tượng này, rất ít người trong số họ đã choáng váng.

Ngay cả những người có năng lực thì sau khi nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi lo lắng.

Tăng áp có được không?

Có thể

Rất có thể

Trong nghiên cứu gần đây, họ phát hiện ra rằng tăng áp ở một mức độ nhất định có thể giúp người bệnh giảm biến chứng và cải thiện bơm máu cho tim, não và thận.

Tuy nhiên, quá khó để kiểm soát số lượng này

Do không nắm được sức căng của mạch máu nên một khi áp lực tăng cao rất dễ dẫn đến vỡ các mạch máu lớn.

Đây chắc chắn là một hành động mạo hiểm

Tuy nhiên, nếu anh nắm bắt tốt thì chắc chắn đó là một thao tác rất có lợi.

Vào lúc này, găng tay cảm giác của Trần Thương giúp anh nắm bắt hoàn hảo sức căng của các mạch máu.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Trần Thương nhẹ nhàng ấn ngón tay vào mạch máu.

Anh ấy đang làm gì vậy?

Cảm nhận huyết áp

À, tôi nghe nói rằng các chuyên gia lão làng giàu kinh nghiệm có thể cảm nhận được sức căng của mạch máu và độ đàn hồi của thành mạch máu bằng cách chạm vào chúng, nhưng... cần làm phẫu thuật bao nhiêu lần mới có thể thực hành chứ! Trần thương... anh ta mới bao nhiêu tuổi

Lúc này, tất cả mọi người trong nhóm nhỏ tám người đều im lặng.

Vì thậm chí có thể họ không làm tốt được điều này.

Chạm vào các mạch máu để cảm nhận sự căng thẳng và điều tiết khống chế huyết áp bất cứ lúc nào.

Tiêu Bân, người khi nãy vẫn còn hoài nghi, giờ đang đứng trong văn phòng nhìn cảnh tượng này mà trợn mắt há mồm

Thật là tuyệt vời.

Ca phẫu thuật đang được tiến hành và đã đến lúc thông mạch máu.

Thay vào đó, Trần Thương lùi lại một bước:

Chuẩn bị cho việc nối mạch máu lớn.

Lúc này, Từ Tử Minh bước tới, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Đây là Từ Tử Minh, chủ nhiệm ngoại khoa tim của Trung tâm Cấp cứu, tôi biết anh ta.

Tôn Chung gật đầu nói.

Từ Tử Minh nhỏ hơn họ bốn năm tuổi, nhưng so với học vị của các đại lão này thì kém hơn rất nhiều.

Cũng có sự khác biệt trong công nghệ phẫu thuật mạch máu lớn.

Nhưng

Trần Thương không tự mình phẫu thuật à?

Thay vào đó, lại để Từ Tử Minh làm?

Tiêu Triết Hải giải thích cho nhóm:

- Bây giờ Từ Tử Minh đang nghiên cứu phẫu thuật mạch máu lớn với Trần Thương.

Sau khi xem tin nhắn, mọi người không phản bác, đều im lặng.

Từ Tử Minh có thể được coi là một chủ nhiệm cấp cao, đi theo Trần Thương không cảm thấy quá mất mặt à?

Hơn nữa, để Từ Tử Minh làm phẫu thuật không phải quá qua loa à?

Dù sao, thao tác này quan trọng như thế nào, ai cũng biết rồi

Hiện tại bao nhiêu người đang xem truyền hình trực tiếp trên Internet

Trần Thương không tự mình làm mà để Từ Tử Minh làm, chuyện gì đã xảy ra?

Mọi người đã từng chứng kiến tốc độ nối lại của Trần Thương trong chuyên mục “Thử thách điều không thể”.

Nhưng nói thật, Từ Tử Minh thực sự không phải là cao cấp nhất.

Ngay khi mọi người trên Internet đang bàn tán ầm ĩ, Từ Tử Minh bắt đầu thao tác của mình.

Mỗi bước đều rất chính xác.

Từ xử lý, đến tách ra, đến chuẩn bị khâu lại đều được thực hiện một cách có trật tự, tốc độ vừa phải.

Nhưng... khiến mọi người hơi lo lắng.

Tốc độ khâu có ổn không?

Khi mọi người đang lo lắng và thắc mắc, họ thấy Từ Tử Minh tiếp nhận pen kẹp kim, và với sự giúp đỡ của Hà Chí Khiêm, anh đã nhanh chóng bắt đầu công việc khâu

Anh khâu lại rất nhanh

Rất nhanh

Hơn nữa, có thể được nhìn thấy bóng dáng mờ nhạt của Trần Thương trong nhịp khâu

Tuyệt vời

Động mạch chủ lên + phẫu thuật thay toàn bộ vòm thông mạch máu

Toàn bộ quá trình cần xử lý bảy hoặc tám lỗ nối.

Tuy nhiên, tốc độ khâu của Từ Tử Minh lại rất nhanh

Rất nhanh

Nhiều người đã phải sửng sốt trước hình ảnh này.

Người này là ai?

Từ Tử Minh, chủ nhiệm Từ, nhưng... sao tốc độ khâu của anh ta lại nhanh như vậy?

Anh không phát hiện ra à? Đường khâu này rất giống giáo sư Trần

Tôi nghe nói, chủ nhiệm Từ theo giáo sư Trần học phẫu thuật.

Nhưng... lý thuyết có thể học được, kỹ thuật có thể học được, chẳng lẽ... tốc độ khâu cũng có thể học được?

Tại sao không thể?

Sau khi Từ Tử Minh xử lý động mạch chủ lên và cung động mạch chủ, khi đến động mạch chậu, lúc đó Hà Chí Khiêm lại tiếp nhận

Thấy tốc độ khâu của Hà Chí Khiêm cũng không thua kém gì Từ Tử Minh.

Lúc này, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Điều này... có phải quá lợi hại rồi không?

Mọi người đều có một loại cảm giác như sư xuất đồng môn.

Đường khâu của họ có bóng dáng của Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương đứng phía sau chỉ im lặng nhìn mọi người thực hiện thao tác.

Lúc này, đột nhiên có rất nhiều người ngừng chú ý thao tác, mà ngơ ngác nhìn Trần Thương đứng ở phía sau họ.

Anh bình tĩnh và nhẹ nhàng, kiểm soát được tình hình

Trong nhóm chat của các danh y.

Lúc này ngay cả Tiêu Triết Hải cũng im lặng.

Khả năng là có một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà Từ Tử Minh khâu lại nhanh như vậy.

Nhưng...

Hà Chí Khiêm cũng vậy.

Điều này có thể giải thích rất nhiều vấn đề.

Tôn Chung nhìn cảnh này mà đồng tử hơi co lại, lúc mở tiệc đầu năm, ông đã hợp tác phẫu thuật với Từ Tử Minh một lần...

Nhưng

Tốc độ khâu này đơn giản là khác biệt giữa trời và đất

Tất cả thứ này... là do Trần Thương à?

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng.

Đằng sau sự im lặng này là sự bàng hoàng và lo lắng.

Học trò của Tôn Chung lúc này nhìn thầy không khỏi thở dài… Thực sự không biết phải nói gì.

Ca phẫu thuật vẫn tiếp tục, các dấu hiệu sinh tồn của người bệnh đều ổn định.

Và đến giờ, số lượng người tham gia đã lên tới 8 người

Mọi người đều giơ tay ra sân

Buổi phát sóng trực tiếp này dường như không phải là buổi biểu diễn của một mình Trần Thương, mà là buổi biểu diễn của tất cả mọi người.

Nhưng...

Ánh sáng của người thanh niên phía sau lại một lần nữa được phóng đại lên vô hạn.

Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều biết rằng tất cả những điều này đến từ anh ta

Chương 1345: Kết Thúc Phát Sóng Trực Tiếp

Một người tài giỏi sẽ dẫn dắt được một đội tài năng

Điều này là không thể nghi ngờ.

Dù đó có là Tiêu Triết Hải hay Tôn Chung thì cũng vậy.

Khi đó, Tôn Chung vào Bệnh viện An Trinh cùng nhóm của mình và thành lập Trung tâm chẩn đoán điều trị mạch máu lớn.

Nhưng bây giờ, cho dù là Tiêu Triết Hải hay Tôn Chung của bệnh viện An Trinh, thậm chí là mấy người Hứa Tri Viễn thì trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ.

Đó là, Trần Thương không phải chỉ tạo ra một đội

Mà đã tạo ra một đội xuất sắc

Nhìn vào sự hợp tác giữa các thành viên trong nhóm, họ làm việc với nhau rất ăn ý.

Đây là điều thật sự khiến họ rung động.

Trong số mười hai người, hầu hết đều không nghiên cứu về mạch máu lớn, nhưng tố chất mà họ thể hiện bây giờ thậm chí còn vượt qua cả Tiêu Triết Hải và đội của anh ta...

Điều này là do sự dẫn dắt tuyệt vời của Trần Thương.

Mà bây giờ, khuôn mặt của Tôn Chung đã mờ mịt... Trần Thương còn có thể tăng tốc độ khâu?

Điều này quá đáng sợ

Nếu như lý niệm có thể được thay đổi thì các kỹ năng cũng có thể học được.

Nhưng... Tốc độ khâu dường như là một vấn đề của năng khiếu mà?

Cái này có thể thay đổi được...

Vậy cái gì còn không thể thay đổi nữa?

Nhất thời, tám danh y nổi tiếng trong danh sách top 100 đều nhìn Trần Thương sau màn ảnh, chìm vào suy tư.

Lúc này, khi nhóm bác sĩ ở bệnh viện Thụy Kim nhìn thấy ca phẫu thuật của Từ Tử Minh và những người khác, họ cũng vô cùng sửng sốt.

Họ không ngờ mười hai người đi theo Trần Thương lần trước lại có thực lực mạnh như vậy.

Nhất thời, mọi người không khỏi đỏ mặt.

Dù sao thì, trong bữa tối, họ đã khoe khoang về việc họ giỏi như thế nào, nhưng cả tá người trong số họ đều chỉ vô cùng điệu thấp và không nói một lời.

Cùng lúc đó, các bác sĩ xem truyền hình trực tiếp đều thở dốc.

Có vẻ như đã phát hiện ra một cơ hội trời cho tuyệt vời

11 bác sĩ được Bệnh viện Thụy Kim cử đến vài ngày trước giờ đã trở thành đối tượng ghen tị nhất của mọi người.

Phải cải thiện bao nhiêu khi đi theo Giáo sư Trần chứ?

Tuy nhiên, mọi người đều biết rằng bây giờ nếu muốn theo, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhất thời ai cũng không khỏi xót xa.

Nhưng Hầu Lượng, chủ nhiệm ngoại khoa tim của bệnh viện nhân dân tỉnh Đông Dương, đã quyết định, ông sẽ đi theo giáo sư Trần

Nếu như nói, bác sĩ nhìn chính là ở góc độ này.

Quan điểm của người bệnh tương đối đơn giản.

Họ mong đợi sự kết thúc thành công của ca phẫu thuật

- Giáo sư Trần không đến, liệu ca phẫu thuật có thể thành công không?

Một người bệnh thận trọng hỏi.

Bình luận của người đàn ông vừa được gửi đi.

Vô số người đã trả lời

- Đừng lo lắng, họ có thể thành công. Mỗi bác sĩ trong số họ đều rất giỏi

- Đúng vậy, anh phải kiên trì lên, giáo sư Trần và các thành viên trong nhóm của họ đều rất giỏi

- Đừng lo lắng. Thực tế, mặc dù giáo sư Trần không tham gia vào ca phẫu thuật, nhưng anh ấy đã đào tạo ra một số lượng lớn bác sĩ giỏi, giỏi hơn cả giáo sư Trần làm một mình

- Đúng vậy, giáo sư Trần là một người lợi hại như vậy, nhưng cũng không thể không ăn, không ngủ không uống chứ? Bản thân phẫu thuật thay động mạch chủ lồng ngực - bụng là một ca đại phẫu, cần nhiều thời gian và kiểm tra từ nhân viên y tế, thật ra mục đích của buổi truyền hình trực tiếp là muốn nói với mọi người rằng, hãy yên tâm, đội ngũ của họ đã trưởng thành và sẽ sớm sẵn sàng để cho càng nhiều người hơn được điều trị.

- Trên thực tế... để đào tạo được một bác sĩ ngoại khoa ưu tú, so với việc giáo sư Trần làm phẫu thuật thì còn khó hơn nhiều. Giáo sư Trần thực sự là không dễ dàng

- Hận không thể vào trong đó để cổ vũ họ kiên trì và cố gắng

- Cố lên

- Kiên trì

...

Nhiều nhân viên y tế lần lượt trả lời để trấn an người bệnh và để họ cổ vũ

Buổi phát sóng trực tiếp ca phẫu thuật này bỗng trở thành một nền tảng để bác sĩ và người bệnh tương tác.

Với nền tảng này, họ giao tiếp với nhau và hiểu nhau hơn.

Điều này làm cho người bệnh cảm nhận được sự ấm áp mà họ chưa từng cảm thấy trước đây

Trò chuyện thẳng thắn như vậy đã thu hẹp khoảng cách với nhau.

Hãy để họ hiểu rằng: Thật ra, không chữa được thì bác sĩ cũng bị tra tấn, không ai muốn họ thành công trong ca phẫu thuật hơn bác sĩ

Đồng thời, các bác sĩ cũng cảm nhận được sự bất lực của người bệnh.

Không ai có thể nghĩ rằng một buổi phát sóng trực tiếp như vậy lại phát ra một hiệu ứng kỳ diệu như vậy.

Và lần này.

Trong không khí như vậy, ca phẫu thuật đã kết thúc thành công

Dù sau đó Trần Thương không tham gia ca phẫu thuật, nhưng anh không hề thư thái chút nào, bắt đầu kiểm tra dấu hiệu sinh tồn của người bệnh …

Lúc này, khi ca phẫu thuật kết thúc thành công, mọi người đều vui mừng.

Khi các thành viên của đội phẫu thuật thấy rằng các dấu hiệu sinh tồn của người bệnh đã ổn định và các chức năng tim và phổi bình thường...

Tất cả đều hào hứng.

Những nỗ lực của họ đã không bị lãng phí.

Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm không nhịn được đấm vào ngực nhau

Lần này là lần đầu ra mắt của đội.

Mọi người đều rất hồi hộp.

May mắn thay, ca phẫu thuật diễn ra rất thành công.

Người bệnh được nhân viên y tế đưa đi, mọi người vui vẻ rời phòng phẫu thuật.

Tiếng cười lộ rõ trên mặt không thể nói thành lời.

Những nỗ lực lâu dài của họ cuối cùng đã được đền đáp.

Họ cũng có thể giúp người bệnh.

Nhìn vào camera, Trần Thương nói nhẹ:

- Ca phẫu thuật thành công tốt đẹp. Cảm ơn các bạn đã xem video ca phẫu thuật trong thời gian bận rộn như vậy, tình trạng người bệnh rất ổn định. Từ nay, chúng tôi sẽ để các dấu hiệu sinh tồn của người bệnh được công bố công khai.

- Cuối cùng, tôi mong muốn nói với mọi người bệnh mắc hội chứng Marfan, hãy cố lên, đằng sau những gì bạn không thể nhìn thấy, có vô số nhân viên y tế đang làm việc chăm chỉ để vượt qua bệnh tật, chúng tôi sẽ không bỏ cuộc, và bạn không nên bỏ cuộc

- Cố lên

Kèm theo câu cuối cùng của Trần Thương, buổi phát sóng trực tiếp đã kết thúc thành công.

Câu nói của Trần Thương khiến tất cả người bệnh Marfan và gia đình họ đều bật khóc

Đúng như Trần Thương đã nói, chúng tôi đang làm việc chăm chỉ và chưa bao giờ từ bỏ bạn.

Cảm giác được trân trọng và quan tâm này là tia hy vọng và tia nắng trong cơn ốm đau

Lần này ca phẫu thuật được truyền hình trực tiếp.

Nó thật sự đã mang lại cho mọi người sự tự tin

Phòng phát sóng trực tiếp đã tắt, nhưng cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục.

Sau đó mưa đạn mở ra, khắp trên màn hình đều viết toàn kiên trì và cố gắng.

.....

.....

Sau khi phát sóng trực tiếp, mọi người cười nói, chuẩn bị rời khỏi văn phòng, thậm chí còn đặt khách sạn ăn mừng chiến thắng.

Trần Thương nhìn bóng lưng mọi người rời đi, nhẹ giọng nói:

- Đừng đi, tôi còn có chuyện muốn nói.

Mọi người thay đổi sắc mặt, đi theo Trần Thương vào văn phòng phẫu thuật.

Trần Thương yêu cầu y tá trưởng phát video về ca phẫu thuật.

Sắc mặt Trần Thương tối sầm, bắt đầu chế độ đăng nhập tài khoản.

Lúc này, mười hai nhân tài này mới nhận ra rằng Trần lão sư sắp phê bình

Đúng rồi.

Sau mỗi ca phẫu thuật, Trần Thương sẽ gọi mọi người vào văn phòng để tổng kết.

Trần Thương tỏ ra không khoan nhượng với mọi người.

Khiển trách Lý Bảo Sơn ngay từ khi bắt đầu ca phẫu thuật

Rồi Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm...

Lỗi của ai cũng được Trần Thương chỉ ra, mọi người nhanh chóng viết ra.

Và cảnh này tình cờ được người quản lý và biên tập viên của diễn đàn DXY đang chuẩn bị rời khỏi nhìn thấy, hai người nhìn nhau...

Chương 1346: Đặc Công Tần Duyệt

Ngày hôm sau, một vài bức ảnh trên đã được ghim lên đầu diễn đàn DXY

- Điều gì đằng sau sự thành công?

Cảnh Trần Thương chỉ vào 12 người mà phê bình đã bị chụp lại rồi tung ra, mặc dù không có video, nhưng nhìn mười hai người trông rất xấu hổ, rõ ràng là Trần Thương phê bình họ rất gay gắt.

Bức ảnh này nhanh chóng trở nên vô cùng hot trên mạng.

Bởi vì theo ý kiến của mọi người, họ đã thể hiện rất tốt, nhưng Giáo sư Trần vẫn phát hiện ra những thiếu sót và phê bình nặng nề

Chẳng bao lâu, Trần Thương nhận được danh hiệu là giáo viên nghiêm khắc.

Vào thứ bảy, Trần Thương sẽ thuyết trình về cách bắt mạch.

Kỳ vọng của sinh viên Hiệp Hòa đã được tăng lên vô hạn.

- Nghe nói gì chưa! Bàn tay của giáo sư Trần trông khác với người thường, và chúng có nhiều dây thần kinh hơn người thường

- Ngoài ra, giáo sư Trần còn là một người vô cùng tài năng, điều khiển chính xác các cơ ngón tay, tần suất hoạt động của cơ tay đều lạ thường.

- Có thể, dù sao thì tốc độ khâu, khả năng điều khiển, độ chính xác, v.v... đều giỏi hơn người thường rất nhiều

Lúc này, Tần Duyệt đỏ mặt tía tai trong văn phòng khoa ngoại tổng hợp của Hiệp Hòa.

Cô không bao giờ ngờ rằng thầy Hứa, người đã độc thân hơn 30 năm lại hỏi một câu như vậy

- Tiểu Tần, giáo sư Trần… ngón tay của anh ấy thật sự rất linh hoạt à?

Hứa Thụy kéo Tần Duyệt đi vào một góc hỏi nhỏ.

Trời đã giữa trưa, mọi người đi ăn cơm xong, hai người gọi đồ ăn mang đi để bổ sung cho những người bệnh mới nhập viện.

Những ngày này, mối quan hệ giữa Tần Duyệt và Hứa Thụy ngày càng trở nên hài hòa.

Thậm chí còn có xu hướng hướng tới khuê mật.

Đương nhiên, các câu hỏi được hỏi ngày càng không điểm dừng.

Phải nói rằng thực sự có rất nhiều sinh vật huyền bí trên thế giới này.

Đáng sợ nhất là: nữ bác sĩ + nữ bác sĩ + thanh niên lớn tuổi chưa cưới

Phản ứng hóa học giữa Tần Duyệt và Hứa Thụy đương nhiên có thể tưởng tượng được.

Tần Duyệt nghe Hứa Thụy nói xong thì đỏ mặt, nửa ngày vẫn không nói gì.

Hứa Thụy trừng to mắt, nhỏ giọng nói:

- Nói mau

Tần Duyệt gật đầu, trên mặt cô đỏ ửng lên vì xấu hổ:

- Ừm… ngón tay của anh ấy… rất lợi hại

Hứa Thụy nheo mắt lại:

- Luyện tập như thế nào?

Tần Duyệt nghe xong thì mặt còn đỏ hơn…

Những chuyện riêng tư như vậy làm sao mà nói đây

Hứa Thụy có hỏi thế nào thì Tần Duyệt cũng nhất quyết không nói.

Dù sao thì... đây là kỹ thuật của nhà họ Trần, nên đương nhiên cô không thể nói cho người khác biết.

Bệnh viện Hiệp Hòa cũng lần lượt bắt đầu chuẩn bị cho người bệnh.

Ngày hôm sau sẽ tiến hành bắt mạch ở bệnh viện, sau khi Trần Thương phát sóng trực tiếp ca phẫu thuật, bệnh viện vốn không để ý nhiều đến chuyện này đột nhiên nhận ra, cách bắt mạch của Trần Thương có lẽ thực sự không bình thường

Dẫu sao thì bàn tay của Giáo sư Trần có thể được sử dụng để đánh giá tiêu chuẩn tăng áp phẫu thuật bằng cách cảm nhận động mạch chủ.

Thật là một đôi tay mẫn cảm

Vì vậy, Lý Khải tổ chức để các khoa khác nhau chuẩn bị một vài trường hợp đặc biệt, để Trần Thương dẫn dắt học sinh thực sự cảm nhận sức hấp dẫn của bắt mạch

Vốn dĩ, Tần Duyệt cuối cùng đã thoát khỏi tay đàn chị Hứa Thụy.

Nhưng... Tần Duyệt kinh ngạc phát hiện chủ đề thảo luận trong tổng bộ hôm nay đều liên quan tới bàn tay của người đàn ông của mình.

Nghĩ đến đây, Tần Duyệt luôn cảm thấy bất an.

Dường như... luôn có kẻ muốn cướp chồng mình

Tuy nhiên, vào buổi chiều, Tần Duyệt lại nghe nói rằng thư ký, chủ nhiệm và phó chủ nhiệm khoa đang thảo luận về những ca bệnh nên thu xếp.

- Mấy người nói xem, giáo sư Trần có thể bắt ra được không?

- Áp lực mạch máu có thể phát hiện được, đương nhiên là có thể, cô phải đổi một cái, nhân tiện, khoa chúng ta không phải vừa tiếp nhận một

người bệnh đặc biệt à?

- Ừ! Ý kiến hay, chọn ra

Tần Duyệt nghe xong thì lập tức vểnh tai nghe ngóng.

Đây là... để dàn xếp một ca bệnh cho chồng cô.

Nghĩ đến đây, cô làm bộ rón rén chân lên vểnh tai nghe.

Cô muốn tình báo tin tức cho chồng mình

Nhóm người này thật quá tệ, họ làm mọi cách để gây khó dễ cho chồng mình

Hehe

Giường 11, giường 20, giường 41, giường 50

Tần Duyệt âm trầm ghi chép lại, sau đó vội vàng rời đi, dùng điện thoại di động chụp ảnh bốn bệnh án

Các người quá ngây thơ

Sau khi Tần Duyệt rời khỏi phòng, Tôn Quảng Vũ bước vào văn phòng, nhìn thấy thư ký và phó chủ nhiệm đang đi tới với vẻ mặt gian trá:

- Làm sao vậy?

Thư ký quy bồi không khỏi mỉm cười:

- Không sao! Tất cả đã xong, người bệnh đều đã thay đổi

Phó chủ nhiệm Trang Nguyệt Minh dở khóc dở cười nói:

- Chủ nhiệm Tôn, gài bẫy chính học sinh của mình liệu có được không?

Tôn Quảng Vũ nghe vậy, mặt đen lại:

- Cái này sao có thể gọi là chơi xấu được? Cái này nên nói là để tăng độ khó của trò chơi

Trang Nguyệt Minh không khỏi nở nụ cười:

- Anh cũng quá tệ, nhưng mà... Tôi thích

Ba người liếc nhau một cái, đột nhiên bật cười.

Giọng nói gian trá và xảo quyệt

Vào lúc này, phía Vương Thông của ngoại khoa tim cũng thế.

- Đến đây, chắc chắn phải tìm ra bệnh án phức tạp nhất của chúng ta

- Chủ nhiệm, tôi có một kế hoạch

- Nói

- Ngày mai, tôi sẽ đóng giả một người bệnh và để giáo sư Trần chẩn đoán, và xem liệu giáo sư Trần có thể cảm nhận được bệnh của tôi không?

- Ý kiến hay

Hôm nay, Lý Khải của Hiệp Hòa tổ chức một cuộc họp ở nhiều khoa khác nhau, và mọi người ngay lập tức bị thu hút.

Bất cứ ai có thể làm khó được Trần Thương thì người đó thật sự rất lợi hại

Trong lúc nhất thời, các chủ nhiệm bắt đầu các thao tác thần kỳ khác nhau.

Hoạt động tìm kiếm người bệnh khó khăn này quá phổ biến.

Giả người bệnh kiểu gì... giả bộ... chuyện gì cũng làm được.

Là một bệnh viện hàng đầu trong nước, Hiệp Hòa luôn được biết đến là cao lãnh.

Ngay cả Hiệp Hòa cũng hơi cao lãnh không dính khói lửa bụi trần.

Nói khó nghe chút chính là không thể hòa đồng

Hết cách thôi, người ta quá giỏi, và nhiều cuộc thi, tranh tài gì đó, … căn bản là không thèm tham gia.

Nhưng lần này, buổi tọa đàm về cách bắt mạch của Hiệp Hòa đã bắt đầu mở ra các hoạt động giải trí độc đáo của Hiệp Hòa.

Tần Duyệt là một tên gián điệp nhỏ đã đột nhập vào trong đồn địch.

Giờ lòng cô sợ muốn chết.

Vốn dĩ cô muốn đánh cắp thông tin, nhưng đột nhiên phát hiện ra hiện tại mỗi khoa đều nghiêm ngặt giữ bí mật về người bệnh.

Tần Duyệt bất lực một hồi.

Sau khi ra khỏi cổng bệnh viện, Tần Duyệt chỉ biết thở dài xúc động:

- Aizz, vẫn là khoa của mình là tốt nhất

Từ Hiệp Hòa đi bộ về nhà cũng không xa lắm.

Tần Duyệt đi bộ hơn hai mươi phút thì về đến nhà.

Vừa bước vào, đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Hôm nay, Trần Thương tan làm sớm hơn và về nhà tự thân vào bếp.

- Thơm quá

Tần Duyệt khịt khịt mũi, vui vẻ chạy vào.

Sau khi thấy Trần Thương, cô nghiêng mặt nói với Trần Thương:

- Ông xã, dù thế nào hôm nay anh cũng phải hôn em, đối xử tốt với em

Trần Thương nghe vậy, còn có chuyện gì tốt hơn nữa?

Chỉ một miếng thịt heo kho với miệng đầy dầu mỡ đã để lại dấu vết mỡ heo trên mặt Tần Duyệt.

Tần Duyệt khó chịu:

- Anh thật bẩn! Bôi dầu vào mặt em

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng.

- Hôm nay em đã làm một chuyện tuyệt vời cho anh

Tần Duyệt ngẩng đầu kiêu ngạo nói

Chương 1347: Tần Tiểu Liếm Thật Đáng Thương

Tần Duyệt chống nạnh, trông giống như con cua, ở trong phòng hoành hành bá đạo.

Sau đó đắc ý nói:

- Hôm nay em đã làm cho chồng một chuyện tuyệt vời

Trần Thương nghe xong:

- Chuyện gì?

Tần Duyệt giống như tranh công:

- Chồng à, hôm nay anh làm bữa cơm này coi như cũng không lỗ.

Sau khi nói xong, cô một mặt thần bí nói tiếp:

- Ngày mai bắt mạch, em đã chuẩn bị cho anh một chút đầu mối nội bộ

- Em nói cho anh biết, họ vì tăng độ khó cũng đã nhọc lòng

Nói đến đây, Tần Duyệt nheo mắt lại, khoa tay múa chân nói:

- Đáng tiếc, vẫn là bị Tần mỗ em trộm được tình báo

- Em lấy ca bệnh của khoa bọn em chụp ra cho anh.

- Sau đó, em còn cùng bạn học lấy ca bệnh từ khoa của cô ấy

- Ngày mai, anh chắc chắn sẽ không có trở ngại gì

Tần Duyệt vỗ ngực, với dáng vẻ tinh thần chính nghĩa, khoác tay bên vai Trần Thương.

- Thế nào? Anh không cảm thấy có một người vợ như e, quả thực là chuyện hạnh phúc nhất của đời này à?

Trần Thương nhìn dáng vẻ đáng yêu của Tần Duyệt, không nhịn được nhét miếng thịt kho tàu vừa mới nghiên cứu ra được vào miệng Tần Duyệt.

Tần Duyệt ngậm lấy miếng thịt, quạt tay trước miệng:

- Nóng quá

Buổi tối, dưới sự ép buộc và dụ dỗ của Tần Duyệt, sau khi Trần Thương xem xong mấy phần ca bệnh không biết đã bị Tần Duyệt gạt ra lúc nào, rồi mới đi ngủ.

....

....

Ngày hôm sau.

Tần Duyệt lo sợ thân phận đặc vụ của bản thân bị bại lộ, cô cố ý đến khoa thật sớm, để Trần Thương tự lái xe đến.

Tần Duyệt cảm thấy, hình như ngoại trừ thầy Tôn Quảng Vũ, chủ nhiệm Trang Nguyệt Minh và sư tỷ Hứa Thụy của khoa ra, những người khác đều không biết thân phận đằng sau của mình

Nghĩ đến sứ mệnh đặc biệt của mình, trong lòng Tần Duyệt đương nhiên cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Sau khi Trần Thương đến bệnh viện, được Lý Khải và các vị chủ nhiệm khác tự thân tiếp đãi.

Công việc của hôm nay là cả ngày.

Buổi sáng mấy khoa, buổi chiều mấy khoa.

Đối với các khoa có tính chuyên nghiệp khá mạnh như là khoa mắt, nha khoa, khoa tai mũi họng, khoa tiết niệu, đương nhiên đều muốn lướt qua.

Hôm nay, Lý Khải đã đích thân dẫn đội đi theo Trần Thương.

Mà các học sinh cũng được chỉ định vào các khoa khác nhau.

Khoa đầu tiên của Trần Thương, chính là Ngoại khoa tổng hợp

Sau khi Tần Duyệt biết được tin này, trong lòng vui mừng, hôm nay chồng sẽ có một khởi đầu tốt đẹp

Có điều, cô muốn giả vờ không quen biết Trần Thương, cùng với bạn học đứng ở phía sau ồn ào.

Tôn Quảng Vũ và Trang Nguyệt Minh liếc nhau, nhìn thấy ánh mắt gian trá của lẫn nhau.

Trần Thương rất nổi tiếng ở Ngoại khoa tổng hợp, dù sao với tư cách là hội trưởng của Hiệp hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, tên tuổi của giáo sư Trần vẫn là có.

- Giáo sư Trần, vậy chúng ta trực tiếp bắt đầu đi

Tôn Quảng Vũ vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Được, không thành vấn đề

Trong văn phòng khoa hôm nay có hơn ba mươi học sinh, sau khi thấy màn này, họ đều hơi mong đợi.

Người bệnh đã sắp xếp ổn thỏa.

Sau khi đi vào phòng bệnh, Trần Thương thấy giường số 11, lập tức sửng sốt một chút.

Ái chà, thật đúng là bị Tần Duyệt đoán trúng?

Có lẽ, cô gái này làm phản đồ rất có kinh nghiệm.

Hoàn toàn chính xác

Tần tiểu liếm trên con đường bán cha, bán thầy thật là chạy càng ngày càng xa.

Vì người đàn ông của mình, Tần tiểu liếm vỗ ngực nói, lên núi đao xuống biển lửa thì khá khó khăn, thế nhưng trộm quần áo, trộm ca bệnh thì rất là đơn giản

Tần Duyệt nhìn thấy ánh mắt của Trần Thương, lập tức trừng mắt liếc anh.

Chỉ tiếc rèn sát không thành thép thầm nói một câu:

- Một chút kỹ năng diễn xuất cũng không có

Người bệnh giường số 11 là nữ, 44 tuổi, không rõ nguyên nhân mắc chứng tắc ruột, thường có biểu hiện đau bụng lặp lại, bụng trướng và nôn mửa, có thể tự khỏi.

Trần Thương đặt tay lên trên bụng người bệnh, lập tức cảm giác được một tính không đau nhức, khối u mềm, trên bề mặt khối u có thể nghe được tiếng ruột, sức bền dẻo của thành bụng tăng lên.

Trần Thương lập tức sững sờ

Quay người nhìn thoáng qua Tần Duyệt, sau đó nhìn qua Tôn Quang Vũ, bất đắc dĩ bật cười

Nha đầu Tần Duyệt ngốc nghếch này.

Bị đám người này đào hố rồi.

Nhìn Tần Duyệt với dáng vẻ giả vờ như tôi với anh không quen biết, Trần Thương bất đắc dĩ muốn cười.

Đây là người bệnh bị xơ gan cổ trướng bình thường à?

Người bệnh quả thật là có cổ trướng.

Thế nhưng không phải là xơ gan cổ trướng

Cấp chẩn đoán bệnh đau bụng của Trần Thương là cấp hoàn mỹ

Với tư cách là hội trưởng hiệp hội khoa ngoại tiêu hóa thế giới, Trần Thương đương nhiên không phải chỉ là hư danh.

Trần Thương nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cảm nhận phần bụng của người bệnh, sau đó khép lại 3-4 đầu ngón tay, hơi dùng sức nhanh chóng kiểm tra cục bụng xung kích phía dưới

Thông qua đầu ngón tay để cảm nhận liệu có lưu động sưng khối hoặc cơ quan nội tạng nào hay không.

Phương pháp này được áp dụng cho những người bệnh cổ trướng nhiều kèm theo cơ quan nội tạng sưng to hoặc sưng khối.

Bởi vì bắt mạch cấp xung kích xuống có thể làm cho cổ trướng tạm thời di chuyển, để có thể dễ dàng sờ thấy cơ quan nội tạng cổ trướng hoặc sưng khối hơn.

Ngay sau đó, ánh mắt Trần Thương đột nhiên sáng lên.

Sờ thấy rồi

Nhờ có găng tay cảm giác, Trần Thương rõ ràng cảm giác được một loại biểu hiện đặc biệt.

Trần Thương cười, thật sự đúng là một người bệnh đặc biệt.

Trần Thương bất đắc dĩ nói:

- Đây chính là một người bệnh mặc chứng bệnh ruột non đốt đoạn tính sợi bao vây và chứng tắc ruột có màn u dính liền

Một câu nói, lập tức khiến tất cả nhân viên y tế trong phòng đều bệnh sửng sốt

Tôn Quang Vũ trừng to mắt, tràn đầy sự không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Thương.

Đáp án này quá lợi hại rồi

Tôn Quang Vũ vôi xoay người nhìn Trang Nguyệt Minh, rồi nhìn Tần Duyệt một chút

Chỉ nhìn thấy bên trong ánh mắt Tần Duyệt tràn đầy sự ngây ngốc và thơ dại, lông mày Tôn Quang Vũ lập tức nhíu lại.

Mà Tần Duyệt cũng một mặt gấp gáp nhìn Trần Thương

Đứa con ngốc này.

Tối hôm qua em đã cho anh nhìn đáp án chính xác rồi, vậy mà anh còn đoán sai.

Cái này đoán lung tung gì vậy?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Đây là một người bệnh mắc chứng kén bụng

Sau khi Trần Thương nói xong, tiếp tục phân tích:

- Mọi người có thể đi lên để cảm nhận, mặc dù cổ trướng của người bệnh dẫn chúng ta suy nghĩ đến bệnh gan.

- Thế nhưng chỗ này sử dụng bắt mạch xung kích thì có thể cảm nhận được khối sưng trong cơ thể người bệnh, mà khối sưng này, cũng không phải khối sưng bình thường

- Thông qua cảm nhận, hoàn toàn có thể cảm thấy được ruột non đang bị sợi màng cầm cố

- Sợi màng cầm cố thô ráp, cảm giác so với khối của bụng bình thường hoàn toàn không giống nhau.

- Hơn nữa, khi độ sâu anh chạm đến ngừng hoạt động, có thể cảm nhận được sự kết dính giữa các ruột hoặc rối loạn nhu động ruột cơ học

- Bắt mạch, quả thật mấu chốt nhất chính là ở đây

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn Tôn Quảng Vũ:

- Chủ nhiệm Tôn, tôi nói có đúng không?

Các học sinh xung quanh hơi không hiểu, mấy thứ này đều có thể sờ được à?

Ngay lúc này, Tôn Quảng Vũ không thể không phục, Trần Thương này thật sự tài giỏi

Bất đắc dĩ bắt đầu vỗ tay

Mà các bác sĩ khác cũng dồn dập vỗ tay.

Mọi người nhìn Trần Thương, tràn đầy sự sùng bái

Hội chứng kén bụng thuộc về loại bệnh khó chữa à?

Hội chứng kén bụng chính là sợi màng quấn quanh đường ruột hoặc cơ quan, tạo thành khối sưng, rất dễ chẩn đoán sai.

Chắc chắn phải làm kiểm tra cẩn thận mới có thể thấy.

Nhưng...

Trần Thương chỉ sờ một cái, không chỉ chẩn đoán đúng bệnh kén bụng, mà thậm chí còn có thể nói ra ruột non bị quấn quanh.

Đây chính là lợi hại

.....

Chương 1348: Chuyện Này... Cũng Có Thể Sờ Ra À?

Mặc dù Tôn Quảng Vũ có hoài nghi liệu phải là do tiểu tặc Tần Duyệt để lộ ra hay không...

Thế nhưng, người bệnh này rõ ràng là vừa mới nhập viện.

Người bệnh này, đừng nói các bác sĩ khác, nếu như Tôn Quảng Vũ không dùng Sunfat Bari để tạo ảnh phim thì đến chính bản thân anh cũng không nhìn ra.

Cơ bản đưa ra người bệnh này là bởi vì Tôn Quảng Vũ đánh cược Trần Thương sẽ không đoán ra được.

Nhưng, Trần Thương quá thuần thục, chưa đến mấy phút là đã chẩn đoán ra được rồi.

Như vầy cũng quá biến thái?

Tôn Quảng Vũ bất đắc dĩ cười cười, từ đáy lòng nói:

- Giáo sư Trần thật là lợi hại

- Người bệnh này, chúng tôi chẩn đoán rất lâu, mới có thể đưa ra kết luận, xác định hội chứng kén bụng tương đối dễ, nhưng muốn xác định phân loại của hội chứng kén bụng, tôi vẫn là lần đầu nghe thấy có thể từ bắt mạch mà phát hiện ra được

Trần Thương không nói gì, mà tiếp tục bắt mạch, một lúc lâu sau đó, đột nhiên hỏi người bệnh:

- Có phải là chị chưa từng mang thai đúng không?

Câu hỏi này trực tiếp dọa đến bác sĩ phụ trách bên cạnh

Ngay cả nữ người bệnh nằm trên giường cũng ngơ ngác

Chuyện này... cũng có thể sờ ra à?

Nếu như chẩn đoán vừa rồi làm cho người phụ nữ không hiểu gì, chỉ biết là rất lợi hại, nhưng câu nói này đã khiến cô phục hoàn toàn

- Chuyện này cũng có thể sờ ra à?

Người phụ nữ hơi run rẩy hỏi.

Cô năm nay 44 tuổi, kết hôn 12 năm, nhưng... chưa hề có thai, chuyện này cô luôn nói với người khác rằng mình chưa muốn có con

Nhưng...

Ai mà không muốn có con chứ?

Nếu như không phải là không mang thai được, cô cần gì nói như vậy chứ?

Cô đã 44 tuổi rồi, sớm đã không còn trẻ, bây giờ cô đã sớm mất đi ý nghĩ mang thai rồi.

Nhưng nghĩ đến áp lực trong lòng của chồng, cô chỉ có thể yên lặng rơi lệ.

Đây hẳn là lần đầu tiên chủ động nghe được bác sĩ nói cô chưa từng mang thai

Nghĩ đến đây, đột nhiên hai mắt của cô sáng lên, nhìn chằm Trần Thương, nhỏ giọng hỏi:

- Bác sĩ... tôi... tôi có thể mang thai không?

Sau khi nói câu này, chính bản thân người bệnh cũng không nhịn được cười, quá ngốc

Chỗ này là Ngoại khoa tổng hợp, không phải là khoa phụ sản, càng không phải là trung tâm sinh sản.

Hỏi vấn đề này...

Quá không có trình độ.

Trần Thương đương nhiên cũng sẽ không đần độn mà nói: Cô có thể

Y học, không phải dùng để giả vờ ngu ngốc.

Bản thân cũng không năng lực cải tử hoàn sinh

Trần Thương nghe được câu nói này, suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi:

- Chắc là chị đã đi kiểm tra rất nhiều khoa phụ sản đúng không? Kiểm tra kết quả thế nào?

Người phụ nữ không nhịn được thở dài:

- Họ nói rằng tử cung của tôi bẩm sinh hơi khác thường, mặc dù kiểm tra chức năng của tử cung, những thứ như ống dẫn trứng đều bình thường, thế nhưng tình trạng trưởng thành hơi khác thường, nói là chưa hoàn thiện.

Sau khi nói câu này, người phụ nữ hơi bất đắc dĩ.

Dù sao, nói tử cung của một người 44 tuổi chưa hoàn thiện, thì đây là một chuyện bất đắc dĩ cỡ nào.

Sau khi các học sinh xung quanh nghe thấy, cũng thở dài.

Thật sự là thiên hạ rộng lớn, không thiếu chuyện lạ

Thế nhưng, sau khi Trần Thương nghe câu nói này thì ánh mắt lập tức sáng lên

Thì ra là vậy

Người nhà đứng ở bên cạnh, cũng chính là chồng của người phụ nữ, anh ta bất đắc dĩ thở dài, tử cung của người trưởng thành chưa hoàn thiện, thụ

tinh trong ống nghiệm cũng không cách nào làm.

Nhưng... chính vì không hiểu rõ trưởng thành không hoàn thiện, không cách nào có thai đã khiến hai người cãi nhau, gây rối

Những năm tháng này sớm đã quen cuộc sống như thế...

Mặc dù đã thích ứng, đã nhiều năm như vậy qua đi, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của hai người.

Thế nhưng, đây chính là một cục mụn.

Nút thắt lớn nhất trong lòng của hai người.

Người đàn ông cũng tràn đầy hy vọng nhìn Trần Thương.

- Có lẽ, bệnh của chị không phải là ở tử cung

Lập tức

Tất cả mọi người đều sững sờ trước câu nói này

Chẳng lẽ...

Phía sau chuyện này còn cái gì kỳ lạ à?

Hơn ba mươi học sinh bên trong văn phòng đều vểnh tai lên, hơi kích động.

Dù sao...

Một màn này của giáo sư Trần, trực tiếp khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Ngay cả người bệnh cũng bị thuyết phục, việc này quá thần kỳ rồi.

Chỉ bắt mạch mà có thể sờ ra người bệnh có mang thai hay không?

Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi

Mọi người đều là bác sĩ, đương nhiên biết rằng những thứ cứu người bằng một kim duy nhất, vận khí hành châm hơi căng.

Thế nhưng Trần Thương thực sự chính là bắt mạch

Cái trình độ này đã không kém hơn nhân vật chính trong tiểu thuyết chút nào

Thậm chí, có hợp lí có cơ sở, càng phù hợp hơn với tư duy và logic lâm sàng.

Đây mới thật là đại lão

Ai cũng không nghĩ đến chỉ một cái bắt mạch lại có thể xuất hiện sự cố.

Có thể mang thai hay không?

Vấn đề này có thể giải quyết à?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương, Tôn Quảng Vũ cũng như thế

Tôn Quảng Vũ một mặt mê man nhìn Trần Thương, trong đầu anh cũng tò mò và không hiểu.

Thế nhưng, hưng phấn và kích động nhất lại là người bệnh và người đàn ông trung niên đang đứng bên cạnh

Họ đã không còn trẻ nữa.

Nếu như... nếu như có cơ hội, ai lại không muốn chứ?

Vào lúc này, Trần Thương cũng không lo lắng.

Mặc dù anh không hiểu khoa phụ sản lắm.

Nhưng... Ngoại khoa tổng hợp thì anh hiểu.

Một lúc lâu sau đó, Trần Thương trầm ngâm nói:

- Hội chứng kén bụng của chị cũng không phải một ngày hai ngày, có thể là hai mươi ba mươi năm, thậm chí có thể là dị tật bẩm sinh về phát triển đường ruột, chủ yếu là u màng đường ruột, cũng chính là mạc nối lớn phát triển dị thường

- U màng là từ mạc nối lớn hình thành, ở trong quá trình phôi thai trưởng thành, bởi vì mạc nối lớn phát triển dị thường, lớp màng mạc nối lớn sẽ bao bọc ruột non dọc theo đại tràng ngang. Loại biến dị này có thể tồn tại chung với loại dị dạng khác, như thiếu hụt mạc nối lớn, tử cung kèm theo thiếu hoặc hoàn thiện dị thường, ruột non hoặc đại tràng không quay đầy đủ, thiếu gan trái

Lời vừa nói, lập tức làm cho Tôn Quảng Vũ bừng tỉnh

Đúng vậy

Ai nói khoa ngoại tổng hợp không có liên quan đến khoa phụ sản chứ?

Không chỉ có liên quan, mà còn có liên quan rất lớn

Trần Thương tiếp tục nói:

- Vì thế, tôi nghi ngờ nguyên nhân do tồn tại lâu dài của u màng đã dẫn đến hạn chế lượng máu cung cấp cho các mạch máu bên trong tử cung và buồng trứng

- Từ trước đến nay, bởi vì các triệu chứng không rõ ràng, vì thế nên không được xem trọng, thậm chí không để ý đến tình huống này.

Người bệnh nghe thấy câu nói này thì lập tức ngồi thẳng dậy, hai tay kéo lấy cánh tay của Trần Thương.

Nước mắt lập tức chảy xuống

- Bác sĩ, tôi... tôi có thể mang thai à? Tôi còn có thể cứu à? Tôi thật sự rất muốn có co.

- Tôi... cầu xin anh! Hãy giúp tôi...

Trần Thương lắc đầu:

- Loại tình huống này, ai trong chúng tôi cũng không dám đảm bảo có thể khôi phục hay không, nhưng... có thể thử một lần, dù sao cô cũng sắp

phải tiến hành phẫu thuật.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn Tôn Quảng Vũ, nói:

- Nếu như phẫu thuật, tôi cảm thấy có thể tiến hành phẫu thuật sắp xếp ruột, sau đó sử dụng phương pháp cố định xếp lại ruột.

- Đồng thời, tiến hành loại bỏ u màng, giải phóng cơ quan nội tạng, cắt bỏ toàn bộ bộ phận màng bao vách, loại bỏ phần dính liền ở giữa túi ruột, phá bỏ tắc nghẽn

- Sau cùng, tiêm thuốc Xenlulô để tạo nên ức chế, phòng ngừa u màng lại lần nữa hình thành.

Chương 1349: Bác Của Anh Vẫn Là Bác Của Anh

Trần Thương nói không nhanh không chậm

Nhưng lời nói rơi vào lỗ tai mọi người xung quanh, lại tràn đầy khiếp sợ.

Dù gì thì……

Thông qua biện luận chứng bệnh như thế, giống như tất cả triệu chứng của người phụ nữ đều có thể được giải thích một cách trọn vẹn.

Quá trâu bò

Thật sự quá giỏi

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, tràn đầy chấn động.

Hơn ba mươi học sinh, ngoại trừ Tần Duyệt ra thì người nào người nấy đầy mặt sùng bái nhìn chằm chằm Trần Thương.

Người bệnh thứ nhất, vốn dĩ mọi người đã định gây khó khăn cho Trần Thương.

Không ngờ Trần Thương ngược lại làm cho họ chấn động.

Một ca bệnh khó, thế nhưng chỉ dựa vào bắt mạch và hỏi bệnh đơn giản đã giải thích toàn bộ triệu chứng của người bệnh một cách rõ ràng.

Loại năng lực chẩn bệnh này, thật là quá giỏi

Lý Khải đi theo phía sau, ý vị sâu xa nhìn một màn này, thật lâu không thể tiêu tan.

Hắn nói với người quay phim:

- Nhớ kỹ! Ghi lại toàn bộ hành trình, một cái chi tiết cũng không thể bỏ lỡ

Nói xong, lúng ta lúng túng tự nhỏ giọng nói:

- Vài thập niên sau, đoạn video này sẽ là tinh hoa, nếu sau này giáo sư Trần làm phim phóng sự hồi ức, đây đều là những tư liệu quý giá

Nhiếp ảnh gia nghe thấy những lời này thì bỗng nhiên cảm giác áp lực rất lớn

Anh chỉ là một nhân viên tép riu trong Khoa Tuyên truyền của bệnh viện, chỉ là… may mắn trùng hợp được giao nhiệm vụ quay phim, đây là phải quay phim phóng sự cho vị nhân vật lớn nào à?

Trong thời gian ngắn, nhiếp ảnh gia thúc giục tiềm lực bùng nổ, khiến cho mọi thứ năng lượng như tiểu vũ trụ, Hormone, Dopamine, Adrenalin, Chakra, … bộc phát ra, quyết định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ

Mà lúc này, Tần Duyệt nơi nào còn có tâm trạng hoài nghi đưa sai ca bệnh.

Tài năng của chồng cô đã vượt xa người khác

Tần Duyệt cảm giác trí tưởng tượng của mình quá nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể nghĩ đến nhân vật nam chính trong phim thần tượng, nhưng … Họ so với chồng nhà mình thật là kém xa

Tần Duyệt đỏ mặt lắc đầu, trong lòng âm thầm tự nói với chính mình:

- Tần Duyệt! Bình tĩnh, bình tĩnh! Mày không thể làm 'liếm chó'

Các bạn học bên người nhỏ giọng nói:

- Tần Duyệt, giáo sư Trần thật là lợi hại, quá đẹp trai!

Tần Duyệt tức khắc lại lần nữa si mê:

- Gâu gâu

Xong rồi, xong rồi, mình khẳng định là 'liếm chó' của Trần Thương

Tôn Quảng Vũ vội vàng nói với bác sĩ điều trị chính đứng ở sau lưng:

- Mau, mau nhớ kỹ lời dặn của giáo sư Trần

Lúc này, vị bác sĩ kia mới từ trong thất thần phản ứng lại:

- Này… Giáo sư Trần, ngài có thể lặp lại lần nữa không? Vừa nãy tôi chưa kịp nhớ hết.

Trần Thương gật đầu:

- Không cần nhớ, lát nữa tôi xem phim X-quang, lại nói cho anh kết quả chẩn bệnh, chúng ta cùng thảo luận ca bệnh, anh không cần sốt ruột.

Lúc này, người bệnh nữ bỗng nhiên nói:

- Cái này… Trưởng khoa Tôn, tôi có thể mời giáo sư Trần làm phẫu thuật cho tôi được không?

Một câu khiến cho Tôn Quảng Vũ cười khổ một tiếng.

Vốn dĩ định gây khó khăn cho Trần Thương, không ngờ bị người ta phá giải.

Học sinh xung quanh tràn đầy hài hước nhìn Tôn Quảng Vũ.

Đây chính là… Trước mặt mọi người bị vả mặt.

Quá khó khăn

Quá mất mặt

Mà Tần Duyệt tất nhiên phát hiện các giáo viên lừa dối bản thân, vô cùng hả giận nhìn các giáo viên, hừ, ai bảo các người lừa tôi, xứng đáng

Chồng à, tiếp tục vả mặt

Cái loại vả mặt 'bốp bốp' vang dội này

Trần Thương cười, nói với người bệnh:

- Thật ra, các vị không cần lo lắng, năng lực phẫu thuật của trưởng khoa Tôn vẫn rất tốt, các vị không cần hoài nghi.

- Trưởng khoa Tôn ở trong hay ngoài nước đều là chuyên gia hàng đầu thực hiện loại phẫu thuật này! Các vị cứ yên tâm đi

Người bệnh nơi nào yên tâm được…

Anh tới làm màu, sau đó anh bảo người thua phẫu thuật cho tôi, còn nói ông ấy rất lợi hại, tôi không lo lắng mới là lạ đấy.

Trần Thương xoay người, nói chuyện với đám học sinh:

- Thật ra, vừa rồi mọi người cũng thấy được, đây là một cái quá trình chẩn bệnh, nhưng … Này chỉ là phân tích trong điều kiện khuyết thiếu xét nghiệm cận lâm sàng và tin tức có hạn.

- Bắt mạch, chỉ là một phương pháp chẩn bệnh, chúng ta cần phải kết hợp tiền sử, bệnh sử của người bệnh, cho dù là tiền sử kinh nguyệt, tiền sử hôn nhân sinh sản, hay bất cứ cái gì thì cũng phải nghiêm túc tổng hợp suy xét.

- Chẩn bệnh, mỗi một tin tức đều là manh mối

- Chúng ta cần học được thu thập đủ loại manh mối, bắt mạch chỉ là thủ đoạn, không thể quá thần thánh hóa, đồng dạng cũng ắt không thể thiếu, chúng ta yêu cầu tổng hợp mỗi một cái manh mối đạt được khi vọng văn vấn thiết, các tư liệu sinh lý sinh hóa… Sở hữu mọi thứ…

- Nhưng, lại cũng không thể quá tin tưởng vào kết quả hình ảnh, cũng phải tin tưởng cảm quan của chúng ta, vọng văn vấn thiết cũng rất quan trọng

Trần Thương nói xong, sau đó tiếp tục chẩn đoán các người bệnh tiếp theo

- Ừm! Gan lách to

- Cái này… Là u mỡ, nhưng vị trí tương đối đặc biệt, yêu cầu xem xét cẩn thận, tự hỏi! Thật ra, u mỡ là rất dễ bắt mạch, sau này mọi người có kinh nghiệm phong phú thì chỉ cần sờ nhẹ một chút là có thể cảm giác được sự khác nhau giữa u mỡ, bướu thịt, hạch sưng…

- Ca bệnh này hơi thú vị, thật không tồi, người bệnh…

Tốc độ chẩn bệnh của Trần Thương rất nhanh, cơ bản không tốn quá nhiều thời gian cho mỗi một người bệnh, là đã có thể cho ra kết luận chẩn bệnh rõ ràng.

Người bệnh cũng tự mình bắt mạch cảm giác một phen.

Bốn người bệnh đều là được sắp xếp vào phòng bệnh lớn, cho nên mọi người ai cũng có thể nghe thấy kết quả chẩn bệnh của người khác.

Sau khi người bệnh thứ tư kết thúc chẩn bệnh, hơi không cam lòng

- Giáo sư Trần… Anh lại bắt mạch tôi thêm chút nữa đi, nói không chừng tôi còn có vấn đề khác đâu, ngài khám lại thêm một chút

Cụ ông 60 tuổi này không bị phát hiện vấn đề đặc biệt nào, hơi không cam lòng

Khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy dở khóc dở cười

Trần Thương không còn cách nào, chỉ có thể tiến hành kiểm tra tình hình toàn thân cho ông cụ.

Lúc này mới rời đi

Sau khi Trần Thương rời khỏi phòng bệnh, đám học sinh Hiệp Hòa liên tục gửi tin nhắn vào nhóm chat.

- Ngoại khoa tổng hợp luân hãm

- Ngoại khoa tổng hợp luân hãm, trưởng khoa Tôn bị vả mặt, phòng sau chuẩn bị

- Ngoại khoa ngực chuẩn bị

- Đề phòng cấp một

Tọa đàm bắt mạch của Trần Thương trở thành một trận 'công thành chiến'.

Lúc này, mọi người trong Ngoại khoa ngực đều là tư thế 'thấy chết không sờn'.

Mà sau khi Trần Thương rời khỏi, mấy người bệnh trong phòng bệnh của Ngoại khoa tổng hợp bắt đầu thảo luận.

- Ông cụ, ông cũng quá thú vị, không bệnh nặng cũng yêu cầu bác sĩ Trần kiểm tra cơ thể cho ông một lúc lâu

Thanh niên bị u mỡ nói giỡn với mọi người.

Ông cụ cũng cười ha hả nói:

- Các cháu biết đó là ai không?

Mọi người sôi nổi lắc đầu:

- Không biết, vị bác sĩ này nhìn rất trẻ, nghe cách nói thì hình như là một vị giáo sư, không ngờ thế hệ trẻ bây giờ cũng rất lợi hại, vị này mới bao nhiêu tuổi

Ông cụ híp mắt cười:

- Con dâu của tôi làm điều dưỡng ở Ngoại khoa tổng hợp, biết được giáo sư Trần tới bắt mạch, rất vất vả mới sắp xếp cho tôi vào danh sách người bệnh, chính là để giáo sư Trần kiểm tra toàn thân một lần cho ông già tôi đây

- Các cháu không biết phải không?

- Vị giáo sư Trần này chính là hội trưởng của Hiệp hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới! Là chuyên gia lĩnh vực Ngoại khoa tổng hợp tiêu hóa cấp thế giới đó, cho nên, cháu gái, cháu có thể được giáo sư Trần bắt mạch phát hiện ra vấn đề, thật đúng là may mắn của cháu đó

- Cơ hội này thật sự khó được

Nói xong, ông cụ híp mắt, dương dương tự đắc.

Bác của anh, vẫn là bác của anh

Miễn phí được giáo sư cấp thế giới tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Chậc chậc

Đãi ngộ này, người bình thường không được hưởng thụ

Chương 1350: Yên Tâm Đi, Người Một Nhà

Ngoại khoa ngực của bệnh viện Hiệp Hòa vẫn là rất lợi hại

Mà nói thật, Trần Thương vẫn hơi nhớ nhung đồng chí Tiểu Tỉnh của Ngoại khoa ngực.

Dù sao cũng là kho tự liệu làm giàu cho chính mình, Trần Thương 'ăn quả không thể quên người trồng cây'

Ngoại khoa ngực ở dưới Ngoại khoa tổng hợp ba tầng, chờ thang máy tốn thời gian, mọi người trực tiếp đi thang bộ.

Tôn Quảng Vũ bị 'vả mặt', trong lòng hơi không thoải mái, luôn cảm thấy không đi xem người khác chịu thiệt thì đêm nay chắc chắn sẽ ngủ không yên.

Lý Khải nhìn Tôn Quảng Vũ, bất đắc dĩ cười nói:

- Chuyên môn về lĩnh vực Ngoại tổng hợp của giáo sư Trần thật là lợi hại.

Tôn Quảng Vũ gật đầu:

- Giáo sư Trần, đợi tôi, tôi đi Ngoại khoa ngực với anh.

Trần Thương thản nhiên nói:

- Được

Nhìn bóng lưng tiêu sái, đầy tự tin của Trần Thương.

Một đám học sinh của đại học Hiệp Hòa không nhịn được vội vàng gửi tin nhắn:

- Các bạn Ngoại khoa ngực cẩn thận, Trần bức vương hiện tại bức cách rất cao, các bạn không muốn vì bị làm màu mà không rõ nguyên nhân thương tổn trên phạm vi lớn, thì kiến nghị rời xa giáo sư Trần 3 mét

- Bí thư quy bồi của ngoại khoa ngực trân trọng

- Chờ mong Trần bức vương khải hoàn trở về

- Phản đồ! Liếm chó

- Gâu gâu gâu

- …

Tốt thôi, đối với làm 'liếm chó' nhà họ Trần cho giáo sư Trần, mọi người làm không biết mệt.

Dù gì thì đại lão Trần Thương thật là quá trâu bò.

Lên xuống ba tầng không cao, người quay phim lại rất mệt

Anh đã sử dụng ra trạng thái đắc ý nhất từ trước tới nay, nỗ lực nhất của bản thân, đứng ở phía dưới cầu thang bộ để quay chụp động tác xuống lầu của Trần Thương.

Không thể không nói, rất có phong cách của nhân vật lớn.

Lý Khải nhìn camera, hơi do dự một chút, tiến lên vài bước, biến thành đi sóng vai với Trần Thương, cùng xuất hiện trong màn ảnh camera.

Tuy khi cùng xuất hiện trong màn ảnh với Trần Thương thì giá trị nhan sắc của anh rất sẽ dễ bị nghiền ép, nhưng về khí chất và phong độ, Lý Khải cảm thấy trăm năm sau, bởi vì Trần Thương lợi hại, mà người khác xem được video này, sẽ có ấn tượng đặc biệt với chính mình

Dù sao cũng người có thể sánh vai với Trần Thương.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì Lý Khải không muốn xuất hiện ở cùng một bối cảnh bị 'vả mặt' với Tôn Quảng Vũ.

Thật dễ dàng khiến cho người khác hiểu lầm là nhân vật quần chúng, mà không phải là nhân vật chính.

Lý Khải cười, tỏ vẻ quan tâm nói:

- Giáo sư Trần, thật ra công tác huấn luyện bắt mạch này, cậu chỉ cần giảng dạy là tốt rồi, không cần chẩn bệnh tất cả cho các người bệnh.

- Dù gì thì, ai cũng không thể nào tinh thống tất cả lĩnh vực được

Sắc mặt Tôn Quảng Vũ đột ngột biến đổi

Lão già gian xảo này

Ngày hôm qua mở họp còn nói chắc chắn phải bày ra tư thế của bệnh viện Hiệp Hòa chúng ta ra, phải ứng đối công tác huấn luyện bắt mạch này thật tốt

Thật là gian tà xảo trá

Trần Thương nghe thấy như vậy, cười nói:

- Cảm ơn viện trưởng Lý, tôi hiểu được.

Lý Khải cười ha hả:

- Đi thôi, đến ngoại khoa ngực rồi.

Bước khỏi cầu thang, vừa mới đến đại sảnh, Trần Thương đã nhìn thấy một loạt băng rôn bằng khen treo đầy trên tường.

- Chuyên khoa trọng điểm quốc gia.

- Trung tâm nghiên cứu mạch máu ngực.

- Chưa bệnh phổi…

…

Một mặt bức tường treo đầy băng rôn, bằng khen và huân chương.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Hiệp Hòa quả là Hiệp Hòa, quả nhiên lợi hại

Thấy Trần Thương đứng ở chỗ đó bỗng nhiên sửng sốt một chút, các bác sĩ và học sinh ngoại khoa ngực lập tức vui mừng.

Dù gì thì giáo sư Trần am hiểu lĩnh vực ngoại khoa tim và ngoại khoa tiêu hóa, có lẽ không quá hiểu biết ngoại ngực đi

(Ngoại khoa ngực: chuyên môn phẫu thuật điều trị khí quan vùng ngực như thực quản, phổi, tuyến vú, …)

Lúc này, khẳng định giáo sư Trần phải bó tay

Tất nhiên, mọi người cũng không phải cố ý muốn thấy Trần Thương thất bại.

Chủ yếu là Trần Thương thật sự quá lợi hại, mọi người đều muốn lấy một số ca bệnh khó để làm khó anh, việc này rất có tính khiêu chiến.

- Giáo sư Trần, cậu làm sao vậy?

Lý Khải cười hỏi.

Trần Thương thản nhiên cười:

- Hơi lo lắng, dù sao thì các bác sĩ ngoại khoa ngực cũng rất giỏi

Lý Khải mỉm cười:

- Không quan trọng, không cần chẩn bệnh chính xác ra chứng bệnh, chỉ cần bắt mạch tinh chuẩn là được

Trần Thương chỉ cười không nói.

Nhìn điểm nghề nghiệp ngoại khoa ngực của bản thân đã tới 66 điểm, chỉ ở sau ngoại khoa tim đang là 81 điểm, anh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, trưởng khoa của ngoại khoa ngực Phạm Chu Toàn đi tới đón chào:

- Xin chào, giáo sư Trần. Tôi là Phạm Chu Toàn, trưởng khoa ngoại khoa ngực.

Trần Thương vội vàng bắt tay:

- Trưởng khoa Phạm, nghe thấy đã lâu, khoa của anh cũng thật là lợi hại

Phạm Chu Toàn mỉm cười:

- Đây cũng không phải là công lao của một mình tôi! Là kết quả nỗ lực của một thế hệ lại một thế hệ các thành viên ngoại khoa ngực.

Quả thực là như vậy, đây tuyệt đối là một công trình trăm năm, mà không phải là một hai ngày có thể đạt được.

- Gây dựng sự nghiệp khó, giữ vững sự nghiệp càng khó! Kỹ thuật nhổ trồng phổi của giáo sư Phạm mà tôi biết là tiếng tốt lan xa

Không phải Trần Thương thổi phồng mà là ăn ngay nói thật.

Sau một phen hàn huyên khách sáo, thẳng đến chủ đề chính.

Trong phòng bệnh trọng chứng có thể sắp xếp tám giường bệnh, lúc này có bốn người bệnh đã kiễng chân ngóng chờ.

Sau khi Trần Thương đi vào trong phòng, hỏi thăm bệnh tình của mỗi người bệnh, sau đó giới thiệu với mọi người.

- Hôm nay chúng tôi chỉ là giảng về bắt mạch, nhưng … Tôi cần phải nói cho mọi người, văn chẩn (nghe) ở ngoại khoa ngực cùng với thiết chẩn (bắt mạch) thật ra là đặc biệt quan trọng

- Đương nhiên, ngoại trừ tuyến vú

Lập tức mọi người nở nụ cười ha ha ha.

- Giáo sư Trần, nếu không thì ngài nhân tiện nói cho mọi người một chút về văn chẩn đi

Một người học sinh bỗng nhiên cười nói.

Trần Thương sửng sốt.

Các người đây là một hai phải khiêu chiến lĩnh vực tôi am hiểu nhất à?

Trình độ văn chẩn bộ phận ngực của tôi là cấp độ hoàn mỹ

Mọi người xung quanh thấy Trần Thương bỗng nhiên sững sờ, lập tức vui vẻ, trong lòng âm thầm nghĩ: Đây là chạm đến kiến thức mà giáo sư Trần không biết à?

Nghĩ đến đây, mọi người vui vẻ ra mặt.

Vội vàng mở ra di động gửi đi tin tức:

- Có thể chúng tôi đã phát hiện ra vùng kiến thức mà giáo sư Trần không biết

Đông đảo học sinh trong nhóm chat thấy tin nhắn này thì mọi người lập tức cảm thấy mất mát

Tình hình xuất sắc như thế, tại sao mình lại bỏ lỡ chứ?

Lúc này, Trần Thương cười nói:

- Chúng ta từng bước một, từ từ tới

Nói xong, Trần Thương giơ hai tay trái phải, nhẹ nhàng đặt lên hai bên sườn ngực, mép tay sát mép sườn.

Sau đó, nói với người bệnh đang được khám bệnh:

- Nào, anh phát âm ‘yi’ dài ra.

Người bệnh cũng rất phối hợp.

Bắt đầu phối hợp phát âm ‘yi’.

Các bác sĩ đứng xung quanh cũng hơi khẩn trương, đều mở to đôi mắt nhìn chằm chằm Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương vẫn không nhúc nhích, đôi tay lẳng lặng cảm nhận sự di động của ngực sườn hai bên khi người bệnh phát âm.

Loại cảm giác này rất nhỏ bé, khác biệt thậm chí có thể không lớn.

Cần phải cẩn thận tinh tế cảm thụ

Đây là phương pháp khám thường thấy nhất.

Lòng bàn tay của hai tay cần phải đặt nhẹ nhàng lên ngực, dán sát sườn ngực, không nhẹ không nặng, bởi vì quá nhẹ hay quá nặng đều sẽ ảnh hưởng tới độ mẫn cảm của bàn tay.

Mà khi người bệnh nói chuyện phát âm, thông qua sự chấn động di chuyển vùng ngực mà có thể cảm nhận được sự hô hấp tuần hoàn không khí ở trong phổi của người bệnh

Đây là một trong các phương pháp khám bộ phận hô hấp thường thấy nhất ở ngoại khoa ngực.

Đại đa số các bác sĩ có kinh nghiệm có thể thông qua sự chấn động mạnh hay yếu và sự di chuyển của sườn ngực để cảm nhận được một số triệu chứng bệnh và tình trạng bệnh biến đổi.

Lúc này, người xung quanh tập trung nhìn chằm chằm Trần Thương.

Tôn Quảng Vũ nhìn Phạm Chu Toàn:

- Anh có nắm chắc không?

Phạm Chu Toàn cười ra hiệu cho Tôn Quảng Vũ bằng ánh mắt:

- Anh cứ nói đi?

Sau đó liếc nhìn người bệnh trên giường bệnh thứ tư, gương mặt bày ra một cái biểu tình thần bí khó lường cho Tôn Quảng Vũ:

- Yên tâm đi, người một nhà

Tôn Quảng Vũ tức khắc sửng sốt, mẹ nó, còn có thể làm như vậy à?

Chương 1351: Tôi Muốn Chuyển Viện

Tôn Quảng Vũ chợt phát hiện ra rằng so với ngoại khoa lồng ngực lựa chọn một người thực hiện thao tác, đó là một loại hành vi lựa chọn ca bệnh nghi vấn khó xử lý này thật là quá yếu tay nghề

Nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ không thể không phục giơ ngón tay cái lên:

- Anh quả thật rất lợi hại

Nếu như hôm nay có Tần Duyệt ở đây mà biết được chuyện này thì chắc chắn sẽ rất đau lòng bởi vì người bệnh phải chờ đợi bác sĩ đến ba phút.

Dù sao, các ngươi thật là thật không thể giải thích được vấn đề này

Lúc này ở Đông Dương, Trần Thương là có một ngoại hiệu.

Trần Thương, họ Trần, tên Thương, số Conan, tên tiếng Anh là Holmes Sherlock.

Nếu anh không tìn vậy thì chủ động nằm ở trên giường đi

Bệnh tật chắc chắn sẽ bao phủ cả người anh

Mà đúng lúc này, giọng nói của Trần Thương hơi rung động, sau khi kết thúc thì chậm chạp không nói gì.

Người xung quanh thấy một màn như thế này, bất đắc dĩ bàn luận to nhỏ với nhau, chẳng lẽ kiến thức của giáo sư Trần cũng có điểm mù à?

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Thành ngực bên trái của người bệnh đã từng bị ngoại chấn thương, đưa đến màng phổi bị dính liền vào nhau, thế nhưng... Đây cũng một chấn thương đã qua nhiều năm! Có thể là đã xảy ra từ bốn năm trước.

Bác sĩ chủ quản bất đắc dĩ nói:

- Giáo sư Trần, trước kia người bệnh không bị ngoại chấn thương...

Chẳng qua là lời còn chưa dứt thì người bệnh đã trực tiếp ngồi dậy:

- Bác sĩ, anh giống như thần tiên, nói rất đúng

Người bệnh vừa mở miệng đã nói bằng giọng thuần địa phương Tây Bắc, nhếch miệng cười nhìn Trần Thương, giống như nhìn thấy tri kỷ của mình

- Bác sĩ không nói chuyện này thì có lẽ tôi đã quên, khi tôi hơn mười tuổi, tôi từng bị một con trâu húc vào ngực... Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, tôi đã chợt quên rồi

- Nếu như hôm nay bác sĩ không nói, có lẽ tôi đã không nghĩ ra chuyện như thế.

Vào lúc các học sinh đứng xung quanh nhìn thấy Trần Thương cứ tưởng là chẩn đoán bệnh sai, hơi kích động.

Nhưng đột nhiên người bệnh trực tiếp chủ động tường thuật lại bệnh tình của mình mấy chục năm trước cho mọi người nghe thì mới làm cho mọi người hơi hoảng sợ.

Thật sự là có chuyện như thế này à?

Người bệnh hưng phấn nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh làm ở khoa nào, tôi sẽ đi đến khoa đó để mà nằm viện

- Giáo sư Trần quả thật quá lợi hại, cái gì tôi cũng không nói, thế nhưng lại biết chuyện của tôi, lúc ấy nhà tôi nghèo lắm, bị húc một cái sau đó không để ý đến, cứ nghĩ là bình thường.

Bác sĩ chủ quản bất đắc dĩ che mặt thút thít

Vòng thứ nhất

KO

Trần Thương tiếp tục nói:

- Sau khi xảy ra chuyện đó thì anh cũng không thể hút thuốc lá được, bởi vì cái này là viêm phổi thùy ở giai đoạn toàn phát, thậm chí có biểu hiện điển hình là tắc nghẽn ở phổi, đúng không?

Người bệnh vỗ đùi:

- Quá đúng

- Bác sĩ giống như đang đi guốc trong bụng của tôi vậy

Câu nói khôi hài của người bệnh đã đem đến cảm xúc vui vẻ, giảm bớt không khí căng thẳng trong phòng, làm cho tất cả mọi người cười ha hả.

Sau khi nói xong, Trần Thương nhìn các học sinh nói:

- Mọi người hãy đến đây để cảm nhận một chút đi.

Lập tức, các học sinh dồn dập tiến lên.

Vào lúc này, một tiến sĩ ngoại khoa lồng ngực đi lên để cảm nhận một phen. Sau đó, đột nhiên tò mò nói môt câu:

- Giáo sư Trần, thành ngực bên trái hoàn toàn bình thường nha?

Vừa nghe lời này, học sinh xung quanh lập tức dồn dập đi lên cảm nhận.

Sau khi tất cả đã cảm nhận xong thì đều rất kinh ngạc

Nơi này không chút rung động bất thường nào thì làm sao có thể có cảm giác được, hơn nữa đã là ngoại chấn thương hơn bốn mươi năm trước?

Chuyện này không có khả năng

Mọi người bắt đầu hoài nghi, có phải là Trần Thương đã sớm dựng ra một kịch bản để diễn cho mọi xem phải không?

Bao gồm phía trên tất cả đều đã có bệnh viện an bài tất cả?

Lúc này, tất cả mọi người hơi giận dỗi.

Không phải Trần Thương xem chúng ta là đồ đần à?

Nhìn mọi người xung quanh, Trần Thương đột nhiên cười nói:

- Thật ra, người bệnh này bắt mạch là rất khó khăn, giống như là vị bạn học này nói như vậy, âm thanh bên trái thành ngực của người bệnh là bình thường, mà lúc nói chuyện thì rung động bên phải hơi tăng lên

- Có lẽ, vào lúc này chúng ta cảm thấy có thể lồng ngực bên phải của người bệnh hơi dị thường, bên trái chắc là một thành ngực khỏe mạnh

- Thật ra cũng không phải như thế

Tiến sĩ sinh vừa rồi bất đắc dĩ hỏi:

- Đây là vì sao? Tôi thực sự không tin âm thanh rung động bên trong bình thường mà có thể chẩn đoán bệnh của bốn mươi năm trước, vậy thì quá lợi hại.

Xung quanh các học sinh đều nhìn chằm chằm Trần Thương.

Thậm chí, viện trưởng Lý Khải cũng hơi nhăn mày một chút.

Nếu như một kịch bản là không cho phép

Mà lúc này, Phạm Chu Toàn cũng nhíu lông mài, những người bị bệnh này đều là do Phạm Chu Toàn sắp xếp, dựng lên một kịch bản giả là tuyệt đối không thể nào.

Thế nhưng, Phạm Chu Toàn cũng muốn biết như thế nào mà Trần Thương có thể chẩn đoán được.

Chỉ thấy Trần Thương cười cười, để người bệnh ngồi dậy, nói:

- Chẩn đoán bệnh thì chúng ta phải có nhiều suy nghĩ một chút, thành ngực bên trái của người bệnh thật là bình thường à?

- Giọng nói thì rung động ngoại trừ tăng cường và yếu bớt thì không cảm thấy dị thường ngoài ý muốn à, chẳng lẽ các người không cảm nhận được xúc cảm ở thành ngực à?

Vừa nghe đến đây, lập tức mọi người xung quanh nhíu mày.

Trần Thương giải thích nói:

- Màng phổi tăng dầy dính liền, do đó việc chúng ta cần cân nhắc chính là chứng bệnh viêm màng phổi, có thể là người bệnh căn bản không tồn tại chứng viêm và bệnh ứ mủ lồng ngực, vì lẽ đó nên phải nghĩ đến thành ngực bị tổn thương

- Nhưng thành ngực tổn thương vẫn phải cân nhắc một chút đến những yếu tố khác, đó chính là thời gian phát bệnh... Bởi vì thời gian gia tăng sau đó... Có thể tính bằng cách bù trừ...

- Vì vậy, loại âm thanh này yếu bớt, sau đó khi giọng nói bắt đầu rung động, gần như giống như bình thường, duy nhất sai lệch là ở...

Giọng nói của Trần Thương không nhanh không chậm, liên tục nói ra nguyên nhân nói.

- Vậy tại sao biểu hiện lại bình thường chứ?

Trần Thương hỏi ngược lại.

- Đó là bởi vì bên trong lá phổi của người bệnh có chứng viêm xâm lấn, mô phổi thay đổi làm ngữ rung động dẫn truyền tốt đẹp, giống như là tôi đã nói, người bệnh có viêm phổi thùy, như vậy, giọng nói người bệnh rung động có lúc tăng có lúc giảm, ngược lại làm cho người bệnh sinh ra một loại giống như âm thanh rung rộng bình thường

Sau khi lời nói êm tai của Trần Thương vừa dứt, Phạm Chu Toàn bất đắc dĩ bắt đầu vỗ tay

- Thật lợi hại

- Giáo sư Trần quả nhiên là một thiên tài, chỉ nghe âm thanh nói mà có thể biết được rất nhiều thông tin như vậy, thật là lợi hại

Phạm Chu Toàn thật sự bái phục

Có nhiều thứ, là để ngươi sinh ra một loại rung động từ trong lòng.

Mà vừa rồi Trần Thương chẩn đoán bệnh một phen, chính là như thế

Xung quanh, những tiến sĩ, thạc sĩ của Hiệp Hòa cũng bắt đầu dồn dập vỗ tay.

Vừa rồi phen chẩn đoán bệnh này, Trần Thương đã phát huy sâu sắc kỹ thuật bắt mạch hạch tâm nhất của ngoại khoa lồng ngực.

Thậm chí là tạo ra phòng độ cho ngoại khoa lồng ngực

Chọc đến mọi người không thể không bất ngờ.

Lúc này, người quay phim đã ghi chép lại một khắc tạo nên lịch sử này.

Mà cái này hơn ông cụ già Tây Bắc năm mươi tuổi cũng nhếch miệng thẹn thùng nói:

- Chủ nhiệm Phạm, anh xem... Tôi có thể đi cùng với giáo sư Trần để trị liệu hay không?

Nguyên bản, Phạm Chu Toàn biểu hiện phong độ hào phóng những lúc này trong lòng một chút cũng không chu toàn.

Giống như mình tự bưng tảng đá nện chính chân mình.

Tức giận rung động âm thanh trong giọng nói chủ nhiệm Phạm lại tăng cường.

Nhìn Tôn Quảng Vũ ở bên cạnh đang cười trên nỗi đau của người khác.

Trần Thương cười cười, nói với người bệnh:

- Anh cứ nán lại ở đây, cấp độ của chủ nhiệm Phạm ở trên ta rất nhiều.

Người bệnh thô lỗ cười một tiếng:

- Bác sĩ, anh nói cái gì tôi cũng tin

Sau khi nói xong, bổ sung một câu:

- Lời nói dối tôi cũng tin

Phạm Chu Toàn nghe xong lời này, giống như nhận đến một nỗi nhục... Các người đừng kéo tôi, tôi muốn đi quyết chiến

Đây rõ ràng là đang an ủi tiểu bạn bè đây mà

Thấy vậy, bác sĩ chủ quản vội vàng nói:

- Chủ nhiệm, bình tĩnh, người này là hộ nghèo trọng điểm của quốc gia

Chủ nhiệm nghe xong, bình tĩnh

Chương 1352: Tương Kế Tựu Kế

Nói thật...

Người có tiền, Phạm Chu Toàn không sợ họ.

Người có quyền, Phạm Chu Toàn cũng không chắc chắn sẽ nuông chiều họ.

Đại chủ nhiệm Hiệp Hòa, anh mở một cuộc đùa vui ở đây?

Huống chi còn là ngành học trọng điểm của quốc gia, chính là người đứng đầu lĩnh vực cấy ghép phổi.

Loại nhân vật này cũng là một nhân vật tài giỏi trong lĩnh vực này.

Nhưng...

Đối với sự quan tâm dành cho hộ nghèo trọng điểm của quốc gia, anh thật đúng là không cách nào.

Được rồi

Tôi nhịn

Phạm Chu Toàn nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần lợi hại, người bệnh kế tiếp.

Không thể trêu vào thì tôi không thể chạy trốn à?

Phạm Chu Toàn nhanh lên chào hỏi người kế tiếp.

Vào lúc này, Phạm Chu Toàn liếc mắt ra hiệu cho "người số bốn".

Đối phương hiểu ý cười một tiếng.

Trần Thương tiếp tục kiểm tra người kế tiếp.

- Y, khối u cận tuyến giáp hiếm thấy

Trần Thương thật sự nghiêm túc giảng bài cho các hoc sinh, bởi vì cấp độ và trình độ của những y học sinh này có rất nhiều chệnh lệch, mặc dù tham gia kì huấn luyện ở bệnh viện thì đa số là thạc sĩ và tiến sĩ nghiên cứu.

Thế nhưng, nghiên cứu sinh năm nhất, năm hai, năm ba, bác sĩ 1, bác sĩ 2, bác sĩ 3 lại hơn kém nhau không ít.

Vì vậy, Trần Thương vừa nói lý thuyết vừa thực hành cho mọi người hiểu rõ.

Thật ra, giảng dạy về cách bắt mạch rất khó.

Cảm giác thứ này là khó nói nhất, không nói rõ được cũng không diễn tả rõ ràng được, căn bản là rất khó giới thiệu, chẳng bằng tự chính bản thân mình cảm nhận.

Trần Thương sử dụng tay của mình để dạy cho họ.

Thế nhưng...

Trần Thương chẳng biết tại sao, các nữ sinh luôn vô tình hay cố ý sờ tay của mình.

Cái này thật làm Trần Thương hơi không thoải mái

Phải biết rằng tay của Trần Thương là đang mang găng tay, thế nhưng tay của anh rất nhạy cảm! Mọi người không nên sờ loạn

Trần Thương bất đắc dĩ

Trần Thương phát hiện, khi đeo găng tay cảm giác cũng không đủ, nhưng khi người khác sờ vào mình thì phản về đến xúc giác hết sức rõ ràng.

Mà còn... "Các bạn nữ" này, khi các cô sờ lên tay là tôi có thể cảm giác được hơi bất thường

- Vị bạn học này, lòng bàn tay cô có mồ hôi khá nhiều, còn có một chút bọt nước nhỏ, đây là mồ hôi mụn nước, cô phải chú ý

- Vị bạn học này, lòng bàn tay của cô nhiệt độ hơi cao, Đông y cho rằng là âm hư, cô suy nghĩ một chút, tôi nghĩ nên đi khoa Đông y kiểm tra một chút đi

- Vị bạn học này, có thể sờ, thế nhưng... Cô nắm tay tôi thật là quá đáng

Trần Thương một mặt bất đắc dĩ nói, "những bạn học sinh nữ" này có thể đừng làm như vậy hay không?

- Ha ha ha

Nhìn dáng vẻ bất an của Trần Thương, các học sinh nữ cực kỳ đắc ý

Cực kỳ giống như mới vừa đùa giỡn với một người con trai mình thích, dáng vẻ vô cùng lưu manh vô lại.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài

Cắn răng nghiến lợi nói:

- Vị học sinh nam này, cậu... cậu quá đáng

Trần Thương rốt cuộc không thể nhịn được nữa

Mọi người xung quanh cũng không nhịn được nữa, ha ha ha ha cười lớn.

Ngay cả người bệnh cùng với nhân viên y tế cũng cười ngửa tới ngửa lui, cười tới đỏ mặt tía tai.

Trần Thương bất đắc dĩ nói.

- Đi giúp tôi đổi một đôi găng tay khác! Cảm ơn

Trần Thương nói với y tá.

Y tá vội vàng gật đầu, khi tiếp nhận cởi găng tay cho Trần Thương, thuận lợi để va chạm tay

Trộm kéo thoải mái

Trêu đến các y tá khác ồn ào một hồi.

Trần Thương bất đắc dĩ.

Mọi người ở cái khoa này... Đều là cầm thú à?

Mà đúng lúc này, Trần Thương nghe được một nhóm tiến sĩ nữ của Hiệp Hòa tán gẫu với nhau.

- Ha ha! Vừa rồi tôi đã sờ tay của giáo sư Trần! Thật! Trộm ấm áp

- Ao ước được như vậy, mau chia sẻ kinh nghiệm cho tụi tôi

- Tôi cũng tò mò lắm, làm sao được vậy?

-+ 1

- Tổng kết kinh nghiệm, điểm thứ nhất: Phải dũng cảm và thận trọng! Thứ hai: phải thật tự tin thực hiện...

Tần Duyệt đọc tin nhắn, cả người cứ như đang nổ tung

Các cô dựa vào cái gì?

Những tiến sĩ nữ kia, các cô lấy tư cách gì mà sờ vào chồng của tôi, làm sao tôi có thể nhẫn nhịn được chứ?

Vừa Hứa Thụy cũng nhìn thấy Tần Duyệt xem tin nhắn, lúc này Tần Duyệt gấp lo lắng không yên, đột nhiên nói:

- Cô lo lắng cái gì?

Tần Duyệt trừng to mắt:

- Sư tỉ, họ ngang nhiên chiếm lấy Trần Thương, họ lại thân mật với nhau như vậy

Hứa Thụy đương nhiên nói:

- Trần Thương được như thế thì cũng không thiệt thòi

Tần Duyệt nghe xong, đột nhiên sửng sốt một chút, cảm thấy hơi có đạo lý, lại giống như cảm thấy không có đạo lý.

Thế nhưng...

Được rồi

Buổi tối chắc chắn sẽ tính sổ

Bất ngờ, Tần Duyệt mở app Rau Quả Đồng Thành gọi shipper:

- Chào bạn, tôi muốn đặt trước bốn quả sầu riêng! Mỗi quả đều phải có gai lớn thật nhọn loại 1, không đúng phải sáu quả chứ, bốn quả không đủ

Sau khi đặt sầu riêng xong, Tần Duyệt hả giận.

- Tôi cũng cực kỳ thích ăn sầu riêng

Hứa Thụy vừa cười vừa nói.

Tần Duyệt híp mắt cười một tiếng:

- Tôi cũng thích ăn, sư tỷ có biết nếu quỳ gối lên vỏ sầu riêng thì như thế nào không, nhưng chắc chắn rằng sầu riêng sẽ càng ăn ngon hơn

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đã quyết định để Trần Thương tối nay ngủ phòng bếp.

Trước khi ngủ Tần Duyệt muốn đem lò vi sóng đánh sầu riêng, lò nướng nướng sầu riêng, chõ chưng sầu riêng, nồi áp suất hầm sầu riêng...

Sau đó nhốt Trần Thương ở bên trong

Nghĩ đến cảnh này, Tần Duyệt nở nụ cười hắc hắc hắc, cảm thấy thỏa mãn.

Hun thôi Trần Thương, xem thử còn ai dám muốn đụng vào.

Thế nhưng, Tần Duyệt không biết rằng, có rất nhiều cô gái yêu thích sầu riêng, thậm chí các cô còn có thể tưởng tượng rằng Trần Thương chính là quả sầu riêng xốp giòn di động.

Bên trong cuốn tiểu thuyết tình cảm có chi tiết là:

- Đó là một chàng trai sầu riêng đẹp trai cao to vạm vỡ, trên người tỏa ra một mùi hương nồng nàn, mùi sầu riêng đã làm cho biết bao nhiêu người say mê, không ngừng muốn chạm vào...

...

...

Thật vất vả, cuối cùng thì Trần Thương cũng đã khám đến người bệnh cuối cùng.

Đây là một người bệnh nam trung niên, hơn bốn mươi tuổi.

Bắt chuyện một phen, sau đó Trần Thương biết được, người bệnh này là lâu lâu xảy ra tình trạng khó thở.

Sau khi nghe xong, Trần Thương trực tiếp đặt tay lên ngực trái của người bệnh nam.

Nhưng

Sau một lúc lâu, Trần Thương khẽ nhíu mày.

Sau khi thấy được cảnh này, lập tức trong lòng Phạm Chu Toàn hài lòng, người bệnh này có chính nội gian mình phái ra đấy

Xem ra Trần Thương thật là quá thận trọng, từng chi tiết một.

Ngay sau đó, Trần Thương bắt đầu kéo tay áo khoác của người bệnh lên, đặt tay mình lên trên mạch, giống như bắt mạch của Đông y.

Thật ra, bất luận Đông y hay Tây y thì đều rất xem trọng mạch đập.

Bắt mạch đập là phương pháp vật lý bác sĩ lâm sàng thường hay sử dụng khám bệnh rối loạn nhịp tim và chẩn đoán.

Trần Thương chạm một phen, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Thật tốt, bình thường

Vì sao vừa rồi nhịp đập của khu vực chóp - đỉnh quả tim lại có thể tăng cường độ đập đến như thế?

Trước sau nhịp tim đập cũng không đều

Trần Thương rõ ràng cảm giác có khi nhanh có khi chậm, điều này làm cho lòng bàn tay Trần Thương có thể cảm nhận rõ ràng từng nhịp đập.

Chuyện gì đang xảy ra?

Có thể là...

Mạch đập là bình thường

Vào lúc này, Trần Thương buông mạch đập ra.

Bình thường thì thời gian bắt mạch không cần vượt qua 1 phút, bởi vì thời gian dài thì sẽ chẩn đoán không chính xác.

Trần Thương xoay người, đột nhiên thấy người xung quanh nhếch khóe môi đầy ẩn ý.

Trần Thương lập tức sững sờ

Cười?

Trần Thương nhìn người bệnh, đôi mắt cẩn thận tỉ mỉ, nhìn người bệnh trong lòng hơi bỡ ngỡ.

Chương 1353: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Trần Thương lập tức sững sờ

Cười?

Trần Thương nhìn người bệnh, đôi mắt cẩn thận tỉ mỉ, nhìn người bệnh trong lòng hơi bỡ ngỡ.

Đột nhiên Trần Thương cảm thấy gương mặt này rất quen thuộc.

Người này rất giống với một người mà Trần Thương từng gặp...

Trần Thương đột nhiên nhớ lại ở khi đại sảnh nhìn thấy những tấm poster ảnh trên tường

Lập tức, trong lòng Trần Thương cười giễu một tiếng

Tốt

Đám người này quá vô sỉ.

Lại phái nội gian đến?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhắm mắt lại, bắt đầu cẩn thận bắt mạch.

Càng bắt mạch, Trần Thương lại càng nhíu mày

Sau đó, Trần Thương quay lại nhìn bác sĩ sau lưng nói:

- Đưa ống nghe cho tôi.

Mọi người lập tức sững sờ

Đây là lần thứ nhất Trần Thương cầm ống nghe bệnh?

Các bác sĩ và các học sinh xung quanh đều biết đây là bác sĩ trong khoa, mọi người nhìn Trần Thương hơi nóng nảy giống như muốn cười Trần Thương.

Xem ra thật là chẩn đoán bệnh không ra bệnh

Nhưng ngay lúc này, Trần Thương lại đột nhiên thở dài thật sâu

Sau đó lông mày nhíu lại, đột nhiên lắc đầu.

Tiếp đó khẽ bóp ngực người bệnh nam:

- Đau không?

Người bệnh đột nhiên truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt.

- Hí

- Đau! Đau quá! Giáo sư Trần, tôi bị sao thế

Trần Thương hít sâu một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu

Thấy một màn này, tất cả mọi người hôn mê rồi

Xảy ra chuyện gì vậy?

Đây là tình huống như thế nào?

Ngay cả người bệnh nằm trên giường bệnh giả bộ bệnh thì lúc này cũng bị dọa một phen đổ mồ hôi lạnh

Đến cùng là đang xảy ra chuyện gì, tại sao giáo sư Trần lại thở dài

Tôi chỉ giả vờ...

Giáo sư Trần, sao cậu lại lắc đầu?

Tôi thật chỉ giả vờ bệnh thôi mà

Chính bản thân Trang Tân cũng không thể hiểu được vì sao vừa rồi ngực của mình lại đau đớn đến như vậy

Xảy ra chuyện gì vậy?

Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Trang Tân trực tiếp trợn tròn mắt.

Nhìn ánh mắt của Trần Thương, trong ánh mắt Trần Thương mang một vẻ thất vọng, xen lẫn một tia hơi đau thương.

Cực kỳ giống với ánh mắt mà mấy tháng trước mình đã nhìn người bệnh vào giai đoạn cuối của bệnh ung thư

Lúc này, Trang Tân đột nhiên ý thức được, chẳng lẽ... mình thật là có bệnh gì à?

Nếu không thì vì sao bắt mạch nhẹ nhàng như vậy lại đau đến như thế?

Nghĩ tới đây, Trang Tân bất đắc dĩ nuốt một ngụm nước bọt

Năng lực của giáo sư Trần Thương cao bao nhiêu?

Rất cao

Điểm này thì Trang Tân hiểu rất rõ.

Nếu không thì Trang Tân cũng sẽ không bị chủ nhiệm phái tới giả mạo người bệnh.

Giáo sư Trần lợi hại như vậy... Có phải là chính mình thật sự có bệnh

Trang Tân càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ cũng càng lo lắng bất an

Người chính là như vậy.

Một khi nảy sinh ra ý nghĩ chính mình bị mắc bệnh, loại ý nghĩ này có khả năng giống như một loại ma chú, lúc này trong đầu luôn cũng quanh quẩn mấy suy nghĩ đó, không cách nào quên đi được.

Thậm chí sẽ liên tưởng tới tất cả các khả năng, biểu hiện của căn bệnh.

Trong lòng Trang Tân đột nhiên hơi dao động

Anh nhớ tới có một lần đang lúc phẫu thuật đột nhiên ngực khó chịu không cách nào thở được

Nghĩ đến bài tập ở nhà hoàn thành trong một phút, chẳng những không kiêu ngạo, ngược lại ảo não đau lòng nửa ngày.

Trang Tân nhớ lại có một lần đi WC xong đứng lên cảm thấy choáng đầu hoa mắt...

Hình như tất cả đều trở thành biểu hiện của bệnh, lúc này đầu óc anh giống như sắp nổ tung.

Trang Tân là bác sĩ, anh biết rõ rất nhiều bệnh tật thật đều không biểu hiện ra.

Bình thường rất khó biểu hiện ra ngoài.

Thế nhưng đến lúc then chốt sẽ cho người bệnh một phen trọng thương

Nghĩ tới đây, Trang Tân vội vàng nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần... cuối cùng là tôi bị sao vậy, tôi đã mắc bệnh gì?

Lập tức

Người xung quanh đều sửng sốt

Đây không phải bác sĩ Trang à?

Tại sao bác sĩ Trang Tân lại giả bộ làm người bệnh...

Lại trở thành người bệnh thực sự?

Nghĩ tới đây, mọi người bất đắc dĩ đều trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi là sẽ nhìn thấy cảnh tượng này.

Chẳng lẽ... giáo sư Trần thật sự chẩn đoán được căn bệnh ẩn giấu bấy lâu nay của bác sĩ Trang à?

Trong lúc nhất thời, chủ nhiệm Phạm Chu Toàn cũng hôn mê rồi

Phạm Chu Toàn nhìn chằm chằm vào Trang Tân một cái, chỉ thấy Trang Tân đối với hắn làm như không thấy, ngược lại con mắt mở to nhìn chằm chằm Trần Thương, ánh mắt bên trong tràn đầy hi vọng cùng với sự chờ đợi

Phạm Chu Toàn lập tức trợn tròn mắt.

Mà Tôn Quảng Vũ thì trừng to mắt nhìn Phạm Chu Toàn:

- Đây là... Người nhà? Anh xác định không phải người nhà của Trần Thương?

Phạm Chu Toàn che mặt thở dài, chuyện này xảy ra như thế cũng đã làm anh bất ngờ.

Thật sự biết rõ chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng...

Vào lúc này, Phạm Chu Toàn cảm thấy chuyện làm khó Trần Thương không quan trọng so với vấn đề bệnh tật của Trang Tân.

Nghĩ tới đây, Phạm Chu Toàn vội vàng hỏi:

- Giáo sư… giáo sư Trần... Trang... Tình huống của người bệnh này là như thế nào?

Trần Thương nhìn Phạm Chu Toàn, không nói chuyện, quay người nhìn Trang Tân một cái.

Lắc đầu, thở dài

Nhưng anh vẫn không nói chuyện

Một tiếng thở dài này đã làm cho Trang Tân sợ đến phát khóc.

Thật sự là sợ quá nên khóc.

- Giáo sư Trần, anh phải trả lời chứ! Cuối cùng là bệnh của tôi thế nào, bác sĩ cứ nói thẳng, như thế nào tôi cũng có thể chấp nhận được

Trần Thương không nói chuyện, mà nhẹ nhàng thay đổi vị trí ấn nhẹ một cái vào ngực của Trang Tân

- Trời ơi... Đau! Thật đau

Trang Tân bị dọa sắp khóc.

Nước mắt chảy dài xuống.

Lần này, học sinh y đứng xung quanh cùng với các đồng nghiệp đều trợn tròn mắt.

Đây không phải giả bộ

Đây là thật...

- Bác sĩ Trần, anh hãy trả lời đi, cuối cùng là tôi bệnh gì? Có phải là tôi đã mắc một căn bệnh đặc biệt hiếm gặp không?

Lúc này, Trần Thương không còn im lặng nữa, ngược lại nhìn chằm chằm Trang Tân hỏi:

- Ừm, là một loại bệnh rất ít gặp, thế nhưng... Tôi sẽ hỏi anh vài câu hỏi liên quan đến vấn đề bệnh tình của anh

Trang Tân nghe thấy cách nói chuyện Trần Thương, cực kỳ kích động

Giống như đang vô cùng khẩn trương đang chờ đợi tuyên án.

Trần Thương ừ một tiếng, hỏi vấn đề thứ nhất:

- Trong lúc làm việc, môi khi lo lắng thì sẽ thỉnh thoảng cảm ngực rất khó chịu, hay ngẫu nhiên va chạm thì sẽ cảm thấy đau đớn kịch liệt có phải hay không?

Trang Tân trừng to mắt:

- Đúng vậy

Trần Thương hỏi vấn đề thứ hai:

- Khi sinh hoạt vợ chồng, có phải đột nhiên ngực khó chịu, có thể còn không thể chịu nổi tới một phút đúng không?

Trang Tân vui vẻ gật đầu:

- Phải! Phải! Giáo sư Trần nói rất đúng

Lúc này, đồng nghiệp xung quanh cũng vô cùng bất ngờ, tập trung theo từng câu hỏi của Trần Thương

Loại chuyện này đáng vui vẻ như vậy à?

Trần Thương trực tiếp hỏi đến vấn đề thứ ba:

- Lúc anh bị táo bón có phải là ngực của anh cũng đau đớn từng cơn đúng không? Nhưng vấn đề là điện tâm đồ đều rất bình thường? Chụp mạch CT cũng không phát hiện có bất cứ vấn đề gì

Trang Tân suýt nữa quỳ

- Đúng! Phải! Thật sự là như thế

Lần này, người xung quanh đều trợn tròn mắt.

Là thật à?

Bác sĩ Trang thật sự có bệnh?

Lúc này, mọi người con mắt mở to nhìn chằm chằm Trần Thương, giáo sư Trần này đã không phải là lợi hại, đây quả thực là thần bí khó lường.

Cái này cũng có thể kiểm tra và cho ra kết quả?

Vậy thì còn có cái gì là không thể kiểm tra ra được?

Chương 1354: Không Hiểu Gì Chỉ Biết Rất Lợi Hại

Hiện tại, trò khôi hài đã thu tràng

Tất cả mọi người đều tin tưởng, khẳng định bác sĩ Trang có bệnh

Trong lúc nhất thời, ở nơi nào đó mọi người có thể chơi đùa nhau, thế nhưng trong lúc này ngược lại đều rất quan tâm nhìn bác sĩ Trang Tân.

Có đồng tình.

Có thương tiếc

Thậm chí có người cảm thấy hơi may mắn

Nếu như không phải Trần Thương, có thể bác sĩ Trang không thể phát hiện được loại bệnh này

May mắn mà có giáo sư Trần đây

Ngay cả Phạm Chu Toàn cũng tin là thật, anh vội vã cuống cuồng nhìn Trần Thương.

Trang Tân là bác sĩ trẻ tuổi cốt cán của ngoại khoa lồng ngực, anh ta cũng không thể có chuyện gì

Viện trưởng Lý Khải nhíu lại chặt lông mày, nhìn Trần Thương, hỏi:

- Giáo sư Trần, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trần Thương nói:

- Loại bệnh này vô cùng phức tạp, và rất hiếm thấy

Vừa nghe lời này, Trang Tân lập tức nín khóc mỉm cười.

Chẳng qua là, nụ cười hơi tủi thân.

- Tôi biết, tôi biết hết, chắc chắn tôi có bệnh...

Trần Thương nhìn mọi người xung quanh đều trong dáng vẻ hơi lo lắng, bất đắc dĩ trong lòng cười tươi, này thì các người dám đùa tôi.

Thôi

Đến đây là kết thúc

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp nói:

- Loại bệnh này che dấu tương đối tốt, kiểm tra bình thường sẽ không phát hiện được.

- Mọi người biết “U nguyên bào tủy” ở tim chứ?

Mọi người xung quanh nghe đến đó thì lập tức gật đầu

Trang Tân nghe được cái tên này thì cũng trực tiếp sửng sốt

Loại bệnh này đúng là không thể chẩn đoán và kiểm tra ra bệnh
Chẳng lẽ mình mắc loại bệnh này?
Nghĩ tới đây, Trang Tân lập tức biến sắc.
Không chỉ có là Trang tân, ngay cả lông mày của Phạm Chu Toàn cũng nhíu lại.
- Giáo sư Trần... Cậu nói là... Người bệnh mắc chứng U nguyên bào tủy ở tim à?
Trần Thương lắc đầu:
- Không! Anh ta không phải
Lập tức mọi người im lặng.
Không phải anh mới nói vậy à?
Trang Tân cảm thấy trái tim nhỏ của mình thật sự đang đau lên từng cơn với Trần Thương...
Không phải...
Còn may là không phải
Trần Thương tiếp tục nói:
- Tình huống của người này là: Khối u giả không triệu chứng co giật không liên tục trong chứng Cơ tim loạn sản
Vừa nghe đến cái tên này lập tức mọi người xung quanh đều bình tĩnh lại.
Cái tên này...
Nghe không hiểu gì chỉ biết là rất lợi hại
Mặc dù mọi người chưa từng nghe qua, thế nhưng hôm nay luôn cảm thấy Trần Thương rất lợi hại.
…
…
Có vài loại bệnh
Nghe xong làm cho tất cả mọi người đều có cảm giác hết sức phức tạp.
Nghe xong chính là nghi vấn về chứng bệnh là rất khó xử lý.
Trần Thương quay lại nhìn thư ký quy bồi, nói:
- Cô nghe qua chưa?
Đối phương nhíu mày, như đang suy nghĩ điều gì, nhẹ gật đầu:
- Ừm! Liên kết với tình huống của người bệnh, tôi phải thật cẩn thận suy nghĩ một chút, giống như... Thật có khả năng
- Tôi loáng thoáng nhớ bệnh này hình như là ở đâu đó trong bản tạp san
Trần Thương nhìn đám học sinh kia đang đứng phía sau:
- Mọi người đã từng nghe qua tên loại bệnh này rồi à?

Đại đa số đám học sinh y phía sau lưng đều im lặng.

Ngẫu nhiên có mấy người gật đầu phụ họa:

- Ừm, tên của loại bệnh này tôi loáng thoáng nhớ là đã từng thấy ở đâu đó

- Đúng vậy, quên là nằm trong tập san ngoại văn nào rồi

- Đúng thế, tôi cũng hơi nhớ tới, loại bệnh này rất phiền phức

...

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Phạm Chu Toàn nhìn thấy có rất nhiều người biết đến tên của loại bệnh này, lập tức hơi đỏ mặt.

Bởi vì cái tên bệnh này anh thật sự chưa từng nghe qua.

Nghĩ tới đây, Phạm Chu Toàn hơi xấu hổ.

Dù sao... Mình là chủ nhiệm của ngoại khoa lồng ngực, thế nhưng bản thân chưa từng nghe qua...

Trần Thương nhìn Phạm Chu Toàn một cái:

- Chủ nhiệm Phạm, anh chưa nghe qua à?

Mặc dù Phạm Chu Toàn rất ngượng ngùng, nhìn đám học sinh kia đều biết, các bác sĩ trẻ cũng đã nghe qua, nhưng mà mình lại không biết...

Anh hít sâu một hơi, bản thân tự kiểm điểm nói:

- Aizz... tôi học thức nông cạn, chưa từng nghe qua tên bệnh này, mời giáo sư Trần giới thiệu một chút về căn bệnh.

Trần Thương bất đắc dĩ coi trọng Phạm Chu Toàn một chút.

Xã hội này thật giả lẫn lộn quá nhiều người.

Trần Thương bất đắc dĩ nhìn một học sinh phía xa, hỏi:

- Anh nghe qua à?

Vị tiến sĩ kia gật đầu

- Đúng vậy, tôi loáng thoáng nhớ đã từng nghe qua bệnh này.

Trần Thương cười nói:

- Giải thích một chút, đây là một loại bệnh như thê nào cho tôi nghe?

Cái tiến sĩ này cũng một nhân tài:

- Đây là một loại tâm nội tăng trưởng không bình thường, hình dáng giả thai dị dạng khối u trưởng thành, biểu hiện chủ yếu là... Tim đập mạnh và loạn nhịp, gây ra cảm giác đau ở tim, kịch phát... Thế nhưng...

Trần Thương nghe xong, lập tức trừng to mắt.

Con mẹ nó

Không ngờ thật sự gặp một vị tiến sĩ có thể nói bừa về căn bệnh này.

Nghĩ tới đây, Trần Thương bất đắc dĩ bắt đầu vỗ tay.

Xung quanh tất cả mọi người thấy thế, dồn dập bắt đầu vỗ tay theo.

Ngay cả Lý Khải, Tôn Quảng Vũ, còn có chủ nhiệm ngoại khoa lồng ngực Phạm Chu Toàn cũng bắt đầu vỗ tay.

Tiến sĩ sinh đó nghe xong, trong lòng lập tức kiêu ngạo và kích động nhìn bạn học xung quanh, nhìn thấy sự sùng bái bên trong ánh mắt của họ, cũng bất đắc dĩ hưng phấn lên.

Loại vinh dự này từ trước cho tới bây giờ anh chưa từng có

Trần Thương cười nói:

- Rất tốt

Mà Trang Tân bất đắc dĩ đứng dậy nói:

- Giáo sư Trần, tôi cũng chưa từng nghe qua đây là bệnh gì, anh hãy giải thích cho tôi một chút đi

- Tôi... Tôi có thể cứu không?

Trần Thương cười nói:

- Có thể

Trang Tân nghe xong, ánh mắt sáng lên, từ trên giường bệnh leo xuống.

- Giáo sư Trần... Phiền anh chắc chắn phải mau cứu tôi

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Được

Trần Thương quay người nhìn tiến sĩ vừa nói kia:

- Anh biết rõ như vậy... loại bệnh này còn có cái tên gọi tắt là gì?

Tiến sĩ trừng mắt lên:

- Xin lỗi, giáo sư Trần, tôi nhớ được không rõ lắm.

Trần Thương cười nói:

- Tôi có thể nói cho anh biết nhưng anh chắc chắn phải nhớ kỹ.

Tiến sĩ gật đầu, lấy giấy và bút ra.

Trần Thương nháy mắt thu hồi nụ cười.

Cơ bản, Trần Thương chỉ muốn chỉ đùa một chút.

Thế nhưng...

Không ngờ sẽ có người thật giả lẫn lộn, ra vẻ hiểu biết.

Đây là y học, không phải văn học.

Người hiểu chính là hiểu, không hiểu chính là không hiểu

Không được nửa hiểu nửa không, thật giả như vậy.

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm tiến sĩ kia, nói:

- Nếu tôi nói cho anh biết... Anh cũng có loại bệnh này, anh tin không?

Tiến sĩ lập tức nghẹn lời

- Giáo... Giáo sư Trần... Người nói đùa với tôi à? Tôi rất khỏe mạnh

Trần Thương bất đắc dĩ bật cười:

- Anh muốn biết bệnh "khối u giả không triệu chứng co giật không liên tục trong chứng cơ tim loạn sản" còn có một cái tên khác là gì không?

Người xung quanh nhìn Trần Thương, không biết trong hồ lô muốn làm gì.

- Muốn

Tiến sĩ rất quả quyết.

Trần Thương gật đầu, nhìn tất cả mọi người xung quanh:

- Mọi người muốn biết à?

- Đương nhiên

- Chưa từng nghe thấy

- Giáo sư Trần hãy giải thích một chút về loại bệnh này cho mọi người được biết

Trần Thương gật đầu, nói:

- Thật ra, loại bệnh này, còn có một cái tên khác, gọi: Lòng mang ý xấu

Lập tức

Tất cả mọi người đều biến sắc

Mà sắc mặt tiến sĩ vừa rồi càng tái xanh.

Chương 1355: Giáo Sư Trần, Chờ Một Chút

Tất cả mọi người đều biến sắc

Sắc mặt của tiến sĩ vừa rồi càng là tái xanh.

- Bệnh này... Căn bản không tồn tại, là tôi nói bừa, tôi thật không ngờ, nhân tài đông đúc, thật đúng là có không ít người biết rõ

- Mở rộng kiến thức

Trần Thương thu hồi nụ cười, bất đắc dĩ thở dài.

Trần Thương nhìn Lý Khải một cái, lại liếc mắt nhìn sang Phạm Chu Toàn.

Tiếp đó nhìn chằm chằm Trang Tân nói:

- Bác sĩ Trang, đứng lên đi, anh căn bản không bị bệnh gì cả

Lúc này, Trang Tân cũng đỏ mặt lên:

- Giáo sư Trần... Anh cũng biết tôi à?

Tất cả mọi người ở đây đều không nói

Toàn bộ mọi người trong phòng bệnh không ai nói một lời nào, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Chỉ có những người đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống.

Có ít người dứt khoát đỏ mặt rời đi.

Đại đa số người đều im lặng không nói gì.

Bởi vì... Vừa rồi họ cũng giả vờ biết rõ.

Chẳng ai ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện như thế.

Trang Tân bất đắc dĩ đứng dậy chủ động xin lỗi, nói:

- Xin lỗi giáo sư Trần, chúng tôi chỉ là muốn đùa với anh một chút...

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì, vừa bắt đầu tôi đã biết, tôi không hề tức giận.

Nói đến đây, Trần Thương nhìn mọi người nói:

- Thế nhưng... Tôi hi vọng mọi người biết rõ, có nhiều thứ, có thể nói đùa, thế nhưng có nhiều thứ không thể nói đùa

- Ngành y học là cứu người, không được chứa nửa phần hư giả, cũng không thể xen lẫn bất luận thật giả cái gì lẫn lộn.

Trần Thương nhìn chằm chằm tiến sĩ vừa rồi, không lưu tình chút nào, nói:

- Mọi người là tiến sĩ, là tiến sĩ của Hiệp Hòa, là nhân tài hàng đầu ngành y của Hoa Hạ.

- Mọi người phải biết mình đang làm gì?
- Nói sao nghe vậy à?
- Hư vinh à?
- Một chút đồ vật có lẽ có à?
- Dĩ nhiên không phải, mọi người cần phải có một thái độ nghiêm chỉnh và ham học hỏi.
- Tôi nói có chỗ nào không đúng, các người phải chỉ ra, cho chỗ nào không hiểu thì không được ngượng ngùng, không phải hổ thẹn mà phải hỏi
- Mặt của các người rất đáng tiền à? Nói một câu tôi không hiểu có khó khăn đến như thế à?
- Người ta là chủ nhiệm Phạm, viện sĩ Phạm Chu Toàn cũng có thể thản nhiên nói câu tôi không hiểu, các người không thể à?
Trần Thương nói mấy câu này đã làm tất cả mọi người mặt đỏ tía tai.
Tiến sĩ vừa rồi thì trực tiếp cúi đầu thấp xuống.
Hai tay nắm chặt.
Trần Thương thở dài.
Phạm Chu Toàn lắc đầu.
Tôn Quảng Vũ như suy nghĩ điều gì.
Lý Khải trực tiếp nhíu chặt lông mày lại.
Chuyện này, có thể lớn có thể nhỏ, nói lớn chuyện ra, đây là một cái vấn đề phổ biến, nói nhỏ chuyện đi, đây chỉ là một chuyện nhỏ.
Trần Thương đứng dậy rời đi.
- Khoa kế tiếp
Hiện trường tất cả mọi người đều yên lặng.
Từng người bắt đầu than thở.
Chẳng ai ngờ rằng, hôm nay sẽ xảy ra chuyện như thế, hơi xấu hổ, hơi bất đắc dĩ, còn hơi nghĩ lại.
Camera đi theo Trần Thương trực tiếp đi ra ngoài.
Mà đúng lúc này, Trang Tân vội vàng gọi Trần Thương lại:
- Giáo sư Trần... Chờ... Chờ một chút.
- Người vừa rồi miêu tả triệu chứng của tôi, cuối cùng là tôi đã xảy ra chuyện gì vậy?
…
…
Trần Thương nghe thấy, sau đó mới nhớ tới cái này.
Cái này thật sự là chưa giả vờ khoác lác xong.
Nghĩ tới đây, Trần Thương quay người trở lại, cười nói:

- A, bác sĩ Trang... Thật ra không phải anh mắc vấn đề lớn gì.

Trang Tân nghe xong, hơi sửng sốt một chút, dở khóc dở cười nói:

- Không phải vấn đề lớn, thế nhưng... Cũng là vấn đề

Trần Thương gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng chỉ là một vấn đề nhỏ, không quan trọng.

Trang Tân nghe thấy lời nói Trần Thương, sau đó quả thực giống như nghe thấy được tin mừng

Thế nhưng, đây cũng không phải vấn đề nhỏ, là vấn đề tiểu sinh

Mà còn, không chỉ không phải không quan trọng, mà là vô cùng quan trọng

Trang Tân cảm thấy, chính mình không phải xuất... sớm, càng không phải là liệt d...

Chẳng qua là anh hơi... Ừm, hơi có chút vấn đề.

Vấn đề này chắc chắn phải giải quyết

- Giáo sư Trần, anh chắc chắn phải giúp tôi

Trần Thương nhìn Trang Tân nhiệt tình như thế, bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

Bác sĩ Trang này không tệ, đây là tố chất bác sĩ nên có, phải làm rõ vấn đề đến cùng.

Thế là, Trần Thương nói:

- Thật ra không phải bệnh tật mà là biểu hiện mạch máu - thần kinh cưỡi ngựa vượt.

Nghe thấy Trần Thương lời nói, Trang Tân lập tức nhíu mày:

- Mạch máu - thần kinh cưỡi ngựa vượt?

Trần Thương quay người nhìn mọi người:

- Mọi người biết mạch máu - thần kinh cưỡi ngựa vượt là gì không?

Lúc này, người xung quanh đều im lặng.

Không có người nào dám khoác lác.

Bởi vì bác sĩ Trần Thương đang đứng trước mặt?

Vừa rồi đã dạy bảo cho một trận mọi người chưa đủ rõ ràng à?

Nhưng mà, vẫn có một học sinh nói:

- Giáo sư Trần, tôi biết khuôn mặt mạch máu - thần kinh cưỡi ngựa là mạch máu biến dạng vòng qua thần kinh, dẫn đến thay đổi nhịp đập của một loại tiểu động mạch mà kích thích thần kinh mà gây ra kích thích biểu hiện phản ứng thần kinh.

- Khuôn mặt chủ yếu là biểu hiện cơ mặt co giật, chợt có thần kinh mặt đau đớn biểu hiện các loại

- Cái này... Tôi to gan suy đoán, là có phải hay không, thần kinh liên sườn và mạch máu của bác sĩ Trang biến dạng có biểu hiện cưỡi vượt, dưới các loại tình huống hưng phấn, kích động, kích thích, nhịp đập của động mạch tăng cường sẽ kích thích thần kinh mà gây ra biểu hiện?

Trần Thương hài lòng nhẹ gật đầu:

- Không sai, là như vậy.

Trần Thương quay người nhìn Trang Tân:

- Vì vậy, bác sĩ Trang không cần lo lắng, nếu như thực tế ảnh hưởng đến một số hoạt động cuộc sống của chính mình, hoàn toàn có thể giải quyết bằng cách làm phẫu thuật

- Loại phẫu thuật này cũng rất đơn giản, tách rời mạch máu khỏi thần kinh là được.

Lúc này Trang Tân mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiểu rõ, minh bạch

Nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp trong tương lai, Trang Tân đột nhiên cảm giác thấy gặp được Trần Thương là may mắn nhất cuộc đời mình.

Thấy Trần Thương đi ra bên ngoài, lúc này, Trang Tân vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu rất nhiều

Trần Thương khoát tay áo, đi ra ngoài.

Đến hành lang, Trần Thương chợt phát hiện chỉ có camera đi theo chính mình, mấy người Lý Khải cũng không còn đi theo.

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Trạm tiếp theo, chúng ta đi đâu?

Đại ca quay phim cũng sắp hôn mê rồi:

- Giáo sư Trần... anh muốn đi đâu?

Trần Thương liếc mắt, quên đi, hỏi vô ích.

Nghĩ tới đây, Trần Thương dứt khoát nói:

- Viện trưởng Lý còn chưa đi ra, hay là... quay cho tôi mấy cái nổi bật đặc biệt được không?

Đại ca quay phim nghe thấy vậy thì lập tức tỉnh táo tinh thần:

- Được! Cái này là sở trường của tôi

...

Mà lúc này, bên trong ngoại khoa lồng ngực, Lý Khải nhìn Phạm Chu Toàn và đám bác sĩ và học sinh kia, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Có thể, không sai, coi như không tệ.

- Đều học được thật giả lẫn lộn

Một câu nói làm cho mọi người đỏ mặt không gì sánh được.

Phạm Chu Toàn càng xấu hổ, đây là khoa của anh, cũng là học sinh của anh, xảy ra chuyện như vậy, Phạm Chu Toàn thật là không còn mặt mũi nào đối mặt với viện trưởng Lý.

Lý Khải thật là rất tức giận, đến mức nói chuyện cũng không lưu tình chút nào, đối với mấy cái bác sĩ thật giả lẫn lộn đổ ập xuống châm biếm một trận

- Đặc biệt là cậu, thư ký quy bồi của chúng ta, tổ trưởng tổ dạy học của khoa chúng ta, đây chính là thái độ của người dạy học à? Trách không được các học sinh trở thành như vậy, giảng viên không ra gì thì làm sao chỉ dạy cho học sinh được

Chương 1356: Vai Nam Phụ Tốt Nhất

Lý Khải cũng không phải là người tốt tính gì.

Lý Khải vốn cũng thật vui vẻ, bởi vì công việc huấn luyện rất thành công.

Các loại ca bệnh kỳ lạ, lại thêm Trần Thương bắt mạch chuẩn xác cùng với biểu hiện, điều này làm cho công việc huấn luyện hiệu quả rõ rệt

Nhưng không ai có thể nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

Không chỉ là bởi vì mất mặt trước mặt Trần Thương.

Mà cái này còn dính đến một cái vấn đề nguyên tắc

Vào lúc này, trợ lý đi đến:

- Viện trưởng... giáo sư Trần đang chờ ở bên ngoài.

Lý Khải ừ một tiếng, nhìn Phạm Chu Toàn:

- Chủ nhiệm Phạm, sau chuyện hôm nay, anh trở về việt một bản kiểm điểm chi tiết đi.

Nói xong, Lý Khải đứng dậy đi tìm Trần Thương.

Mà lúc này, trong nhóm đã sớm sôi trào

- Ngoại khoa lồng ngực! Kêu gọi ngoại khoa lồng ngực

- Người của ngoại khoa lồng ngực đâu?

- Tại sao không có ai trả lời vậy?

Không sai

Lúc này ngoại khoa lồng ngực đã chân chính luân hãm.

Sau khi Lý Khải rời đi, gương mặt Phạm Chu Toàn lập tức đen lại, anh nhìn đám người này, bất đắc dĩ bắt đầu vỗ tay

- Giỏi lắm

- Tôi cho các anh kiêu ngạo

Trong khoa xảy ra chuyện này thật là mất mặt, nào dám nói ngoài?

Đến mức tin nhắn trong nhóm?

Họ dám trả lời à?

Lúc này chính là chuyện rủi ro.

Ngoại khoa lồng ngực Phạm Chu Toàn vừa bị viện trưởng phê bình, sau đó lại nổi nóng ngay với mọi người.

Lập tức, trong nhóm nửa ngày không chiếm được tin tức đến từ ngoại khoa lồng ngực, lập tức nổ tung.

- Con mẹ nó, người của ngoại khoa lồng ngực đâu rồi? Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chẳng lẽ... Toàn quân bị diệt?

- Có khả năng

Ngoại khoa tim Vương Thông cơ bản đã chuẩn bị xong, chuyện cho người giả vờ bệnh thì Vương Thông không dám làm

Dù sao Trần Thương là biết Vương Thông

Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành còn là giáo sư Trần giao cho anh.

Bởi vậy, sau khi Trần Thương tới, tất cả thành viên của khoa đều bắt đầu vỗ tay hoan nghênh.

- Chào giáo sư

- Vất vả cho giáo sư Trần

Thấy được màn này, Lý Khải lập tức bó tay, chẳng lẽ mình không phải là viện trưởng à?

Rất đáng tiếc, Vương Thông đối với Lý Khải thật là rất khách khí.

Ngược lại đối với Trần Thương lại rất tôn trọng, chạy trước chạy sau, hết sức ân cần.

Các người bệnh thấy chủ nhiệm cũng trung thực như thế, trong lòng không ngừng suy đoán, đây chắc chắn là một nhân vật lớn không tầm thường, lập tức từng người lại càng thêm trung thực.

Vương Thông đương nhiên sẽ không làm khó giáo sư của mình.

Chọn lựa người bệnh đều là bình thường, đơn giản, điển hình.

Căn bản không đủ tính khiêu chiến.

Thế nhưng, Trần Thương lại giảng rất kỹ càng, thậm chí nói rất nhiều kỹ xảo thông qua bắt mạch đến nghiên cứu trái tim.

Học sinh cùng với bác sĩ trong khoa từng người trực tiếp vây quanh Trần Thương, trong mắt họ chỉ có Trần Thương, không hề để ý tới viện trưởng coi như không thấy.

Đối với chuyện này

Trong lòng Lý Khải rất ghen ghét.

Khi Trần Thương rời đi, tất cả người bệnh lập tức đứng lên tiễn biệt.

Tư thế này, làm cho Lý Khải hơi hoài nghi mình có phải mình đến nhầm chỗ hay không.

Mà người quay phim thì cực kỳ kích động

Quay video, chụp hình vô cùng đúng chỗ

Tất cả vai phụ đều bị hạ xuống, diễn dịch khí tức của “nhân vật lớn” Trần Thương rất sâu sắc, quay rất đã.

Đặc biệt là viện trưởng Lý, người này có thể diễn một vai phụ rất tốt

…

…

Huấn luyện bắt mạch lần này rất thành công

Không có nhiều khoa để lựa chọn cũng như không có ngoại khoa vú và hậu môn trực tràng khiến nhiều sinh viên thất vọng.

Dẫu sao đây cũng khoa mà họ mong chờ nhất.

Để gây khó khăn cho việc huấn luyện này đối với Giáo sư Trần, có thể nói là mọi người đã dùng mọi cách.

Trang Tân đảm nhận người bệnh thật giả lẫn lộn cơ hồ đã trở thành chuyện trẻ con.

Một số khoa thậm chí còn kéo người bệnh từ các khoa khác đến để Trần Thương kiểm tra.

Tất nhiên

Giáo sư Trần đương nhiên là bất khả chiến bại.

Vượt qua các chướng ngại vật, thu hút vô số người hâm mộ.

Sau khóa đào tạo, Lý Khải thật sự hài lòng.

Không chỉ hiệu quả của việc đào tạo rất tốt, điều quan trọng nhất là nhiều vấn đề nhỏ đã được tìm ra.

Những vấn đề này tưởng chừng như nhỏ nhặt nhưng cũng đủ ảnh hưởng, thậm chí có thể thay đổi cuộc đời của một người.

Kết thúc một ngày bận rộn.

Đưa Tần Duyệt đến tham gia bữa tối do Lý Khải tổ chức.

Khoảng tám giờ, hai người về trước.

Sau khi lái xe về nhà, cả hai cảm thấy trời còn sớm, tiết trời mùa hè dần trở nên oi bức.

Ngồi ở nhà mà không bật điều hòa thì thật là nóng không thở nổi.

Dưới lầu có một cái công viên, buổi tối có nhiều người tới đi bộ.

Trần Thương kéo Tần Duyệt xuống đó đi dạo.

Một ngày nhàn nhã như vậy cũng khiến Trần Thương thoải mái hơn một chút.

…

…

Hôm sau là chủ nhật, Trần Thương vẫn phải đi làm.

Là trung tâm cấp cứu đầu mối then chốt của thủ đô, dù là chủ nhiệm cũng phải trực đêmđây là điểm khác biệt đáng kể so với các bệnh viện khác.

Nói chung, khi một bác sĩ lên đến cấp chủ nhiệm, về cơ bản không cần phải trực, mặc dù vẫn cần phải làm ca hai.

Nhưng trung tâm cấp cứu thì khác.

Bởi vì hoàn cảnh của người bệnh cấp cứu khác với người bệnh nhập viện, một khi đã cấp cứu, nhiều trường hợp bác sĩ bình thường không thể kiểm soát được tình hình.

Trần Thương và lão Mã thật có duyên.

Chủ nhật lại trực ban với lão Mã.

Gần đây Trần Thương không ghét lão Mã nữa, không phải vì anh ta mang bữa sáng đến cho mình, không phải vì gần đây lão Mã thỉnh thoảng mời anh đi ăn tối, mà là vì lão Mã...

Thôi, không thể biên nổi nữa.

Trần Thương đang ăn một chiếc bánh kếp đầy trứng với thịt xông khói, lạp xưởng, gà phi lê và trứng. Bữa sáng siêu cấp vô địch này là thứ không thể thiếu được trong cuộc sống hàng ngày của lão Mã.

Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Tổ trưởng Mã, gần đây có chuyện gì à? Xa xỉ như vậy? Kích động à?

Mã Nguyệt Huy nhấp một ngụm sữa Telunsu:

- Này, ai nói không được? Gần đây tâm trạng không tốt, có thể là do vừa bán một căn Tứ Hợp Viện, tâm trạng đã tốt hơn nhiều.

Trần Thương sửng sốt, liếc nhìn lão Mã, đột nhiên cảm thấy miếng bánh sang trọng trong miệng không thơm…

Mẹ nó, Tứ Hợp Viện

Nói bán là bán

Câu nói này khiến tâm trạng Trần Thương buồn bực cả buổi sáng.

Nếu không phải buổi trưa lão Mã bảo tài xế riêng mang bữa cơm đặc biệt của đầu bếp riêng tới, có lẽ Trần Thương sẽ có thể đã buồn bực cả một ngày.

Thức ăn thực sự có thể an ủi một trái tim bị thương.

Buổi trưa, lão Mã và Trần Thương nằm trong phòng trực chợp mắt một chút.

Tuy nhiên, y tá trực trạm Dương Khiết lại vội vã chạy đến.

- Tổ trưởng Mã, giáo sư Trần, có một vụ va chạm giao thông trên đường Đông Lâm, và một người đàn ông đã va vào lan can bên đường. Anh ta nói rằng anh ta chảy rất nhiều máu và cần được cứu.

Nghe thấy lời của Dương Khiết, Lão Mã, Trần Thương đột nhiên trở mình.

Vội vàng chạy ra ngoài.

Xe cấp cứu đã sẵn sàng.

Dương Khiết mang theo túi cứu thương, lên xe với Trần Thương và Lão Mã.

Sau khi lên xe, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Ai gọi 120?

Dương Khiết sửng sốt một chút:

- Bản thân bệnh nhân

Trần Thương và Mã Nguyệt Huy đều sững sờ.

- Xem ra vẫn không sao, không hôn mê...

Chương 1357: Tôi Không Được Ngủ

Hai người hai mặt nhìn nhau, cũng chỉ có thể nói một câu không mặn không nhạt như vậy.

Nhưng đây chỉ là một tia hy vọng thôi.

Rốt cuộc ai có thể đảm bảo tình trạng của người bệnh?

Tốt hơn hết là không có chuyện gì

Xe đang chạy quá tốc độ.

Chưa đầy 20 phút, mọi người đã vội vã đến hiện trường.

Lúc này, khu vực xung quanh đã được nhân viên cứu hỏa bao vây.

Sau khi xe dừng lại, Trần Thương đi thẳng tới hiện trường.

Đội cứu hỏa cũng thở phào khi thấy trung tâm cấp cứu 120 đã đến.

- Tình trạng của người bệnh rất nguy hiểm. Lan can bảo vệ trực tiếp bị phá vỡ, một đầu trực tiếp đâm vào bụng người bệnh

Nghe những lời này, lão Mã nhăn mày.

Tuy nhiên, Trần Thương trực tiếp vượt qua hàng rào để đi vào đó, đi đến bên cạnh xe và nhìn thấy người bệnh.

Đây là một người đàn ông trung niên khoảng 35,36 tuổi, đầu tóc ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt tái mét, đau đớn ngả người ra sau, thở hổn hển nằm trên ghế.

- Đồng chí, anh thấy sao rồi?

Trần Thương vội hỏi.

Người đàn ông ra hiệu:

- Tạm ổn... tạm ổn

Lúc này, hai người lính cứu hỏa nói:

- Bác sĩ, làm thế nào để giải quyết việc này?

Trần Thương cúi đầu xuống, đột nhiên nhìn thấy một ống sắt rỗng có đường kính khoảng ba bốn phân cắm thẳng vào dưới xương sườn trái của người đàn ông

Bụng của người đàn ông đầy máu, thậm chí còn chảy ra khỏi xe qua ống sắt.

Trần Thương vội vàng cắt quần áo anh ta, lộ ra vị trí vết thương.

Tuy nhiên, sau khi Trần Thương nhìn rõ thì hai mắt hơi co lại

Vì ống sắt bị đâm trực tiếp vào gan

Các sĩ quan và binh lính cứu hỏa nhìn Trần Thương và chờ anh cho đề nghị.

Lần này, đột nhiên Trần Thương nói:

- Không thể rút ra, dùng máy cưa nó, nhưng... cho tôi một tấm vải dày, tổ trưởng Mã, chúng ta cầm, tốt nhất đừng để chấn động lan đến trong bụng

Gan với các cơ quan khác vẫn chưa đủ khỏe.

Nếu máy cưa bị rung lắc mạnh rất dễ làm tổn thương mạch máu gan và gây hậu quả nghiêm trọng hơn.

Lão Mã nghe xong vội vàng gật đầu

Lúc này, Trần Thương cũng đổi găng tay để tăng thêm sức mạnh, cùng Lão Mã nắm chặt ống sắt rồi nói với các cán bộ, chiến sĩ cứu hỏa:

- Được rồi! Bắt đầu đi

Mùa hè thật là nóng

Dưới ánh mặt trời, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm áp lực lớn.

Mọi người không dám buông lỏng.

Nhưng

Dù Trần Thương hay những cán bộ chiến sĩ phòng cháy chữa cháy này thì họ cũng không phải là người vất vả nhất.

Khó khăn và đau đớn nhất là người đàn ông trên xe.

Dương Khiết không ngừng nói chuyện với anh ta:

- Vương Đống, hãy kiên trì một chút, anh sẽ được cứu ngay thôi

- Vương Đống, cố lên

Vết thương của người đàn ông bắt đầu chảy máu, nhưng anh ta vẫn nghiến răng nói:

- Tôi... Không sao đâu.

Lúc này, anh ta hơi choảng váng vì bị mất máu quá nhiều.

Nhưng anh vẫn nói như tự thôi miên bản thân:

- Tôi không sao đâu, tôi không sao đâu…

- Anh không được ngủ.

- Anh còn vợ, con gái anh năm tuổi, cô bé thích piano, cô bé lớn lên muốn trở thành nghệ sĩ dương cầm...

- Chúng tôi vừa mua một căn nhà và nợ 300 vạn. Tôi không thể có chuyện gì được, tôi còn phải trả nợ

- Tôi chạy 12 đơn đặt hàng trong tháng này và tôi đã kiếm được tiền thưởng là 13 nghìn, tháng sau là kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi, tôi muốn tặng cô ấy một món quà...

- Haha, tôi không thể ngủ.

- Tôi dường như được trở lại cố hương, và sau đó trở về bên cô ấy, với sự dịu dàng và nhân hậu của cô ấy...

Để tránh cho mình bị ngất đi, người đàn ông bắt đầu liên tục nhắc nhở bản thân, và cuối cùng anh ta bắt đầu hát

…

…

Dương Khiết chết lặng khi nhìn thấy cảnh này

Ngay cả Trần Thương và Mã Nguyệt Huy cũng như các sĩ quan và binh lính cứu hỏa đang giải cứu cũng choáng váng.

Người đàn ông này...

Là một người đàn ông tử tế

Đừng nghĩ quá đơn giản.

Trong trường hợp mất máu nhiều và chấn thương rất dễ khiến ngất xỉu.

Tuy nhiên, người đàn ông dường như đang sử dụng bất kỳ cách nào mà anh ta nghĩ ra được để đánh thức bản thân.

- Tôi không thể chết được

- Tôi không thể ngủ được

- Tôi chắc chắn phải sống…

Vừa nói, người đàn ông vừa khóc:

- Tôi không dám chết…

- Tôi mà chết thì vợ tôi phải làm sao bây giờ? Tôi mà chết, cô gái của tôi sẽ không còn cha, tôi mà chết, ai sẽ chăm sóc cha mẹ tôi? Tôi không dám chết...

Người đàn ông chợt khóc.

Nước mắt hòa với máu, nhuộm đỏ cả bên trong buồng xe.

Dương Khiết nghe thấy làm mình khóc theo.

Không dám chết, không thể chết và không muốn chết là hai chuyện khác nhau.

Tuy nhiên, khi cuộc giải cứu vẫn tiếp tục, dù Trần Thương và Mã Nguyệt Huy đã cố gắng hết sức để giữ chặt nhưng... độ rung của ống sắt vẫn đang hủy hoại gan ruột.

Điều này khiến người đàn ông chảy máu nhiều hơn

Tuy nhiên, nếu tình huống khó xử hiện tại không được giải quyết, người đàn ông sẽ không thể được đưa đến bệnh viện.

Người đàn ông đã có một chút mơ hồ.

- Tôi... tôi đã lâu không được nghỉ ngơi tốt. Tôi đã lái xe đến Lang Phường để chạy đơn hàng của hôm qua. Tôi đã kiếm được 3000 tệ cho đơn

hàng ngày hôm qua

- Tôi có mua một món quà cho con gái tôi, để trong cốp xe...

- Tôi rất sợ...

Người đàn ông hơi mơ hồ, nhưng anh ta vẫn nói.

- Vợ à… anh buồn ngủ thật rồi

- Anh không thể để em một mình trả nợ, anh không thể chết…

Lúc này, một tiếng lách cách vang lên, đã cắt ra

Đột nhiên Trần Thương và Mã Nguyệt Huy vui mừng khôn xiết.

- Được rồi! Được rồi, cáng cứu thương

Vừa nói xong, mấy người cùng nhau hỗ trợ để đưa người bệnh ra ngoài

Trần Thương và lão Mã cẩn thận cố định người bệnh trên cáng và chuyển lên xe cấp cứu.

Lúc này không cách nào cầm máu được

Đây là một vết thương do vật bên ngoài gây nên, Trần Thương không dám loạn động.

Tình trạng gan bây giờ thế nào hoàn toàn không được biết.

Cầm máu thậm chí có thể phản tác dụng.

Sau khi lên xe, chiếc áo của người đàn ông đã bị cắt bỏ.

Hở vị trí vết thương.

- Rửa sạch bằng nước muối sinh lý

...

Vết thương vào mùa hè rất dễ nhiễm trùng.

Chưa kể chấn thương tiếp xúc nguy hiểm như vậy.

Ngay khi bật máy theo dõi điện tâm đồ, đã thấy các dấu hiệu sinh tồn của người bệnh ngày càng xấu đi.

Đặc biệt là huyết áp, giờ chỉ còn 65/40 mmHg

Đây là một con số rất nguy hiểm.

Nhưng

Lúc này, người đàn ông vẫn có thể duy trì được ý thức.

Điều này làm cho tất cả mọi người hôn mê rồi.

Làm thế nào mà có thể được?

Đây không thể nói là một kỳ tích, nhưng chắc chắn là một chuyện cực kỳ hy hữu.

Chỉ cần không hôn mê, mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết

Người đàn ông vẫn không biết phải nói gì.

Trần Thương đã kịp thời thiết lập ống tĩnh mạch và nhanh chóng mở rộng ống màu xanh.

Hai túi máu dự trữ khi đi ra ngoài mang theo nhanh chóng được treo lên.

Nước muối cũng bắt đầu mở ra.

...

Lúc này, Mã Nguyệt Huy cũng đã liên hệ với bệnh viện và mở sẵn cổng màu xanh.

Sau khi mọi công việc cứu hộ được thực hiện, mọi việc đều phó mặc cho số phận.

Nhiều bộ phim truyền hình đều có tình tiết như vậy.

Sau khi người bệnh bị thương, không được để người bệnh nằm ngủ.

Thật ra thì...

Nói thế nào nhỉ, người bệnh không ngủ, không phải do ý thức quyết định được.

Ngủ cũng không phải là ngủ thiếp đi mà là sốc do thiếu máu cục bộ và thiếu oxy.

Vì đó là triệu chứng của tình trạng thiếu oxy do mất máu quá nhiều, nếu máu chảy quá nhiều sẽ khiến lượng oxy trong cơ thể không đủ, não sẽ không thể hoàn thành hết quá trình chuyển hóa.

Chương 1358: Em Nuôi Anh

Vì vậy, để tự bảo vệ, não bộ sẽ đưa ra chỉ thị ngủ, chỉ bằng cách này, nhu cầu oxy của các cơ quan khác trong cơ thể mới giảm xuống và não mới có đủ oxy.

Các bác sĩ liên tục gọi người bệnh dậy, mục đích chính không phải lo người bệnh ngủ mà để đánh giá tình trạng tỉnh táo của người bệnh và nắm được mức độ nghiêm trọng cũng như tốc độ phát triển của bệnh.

Nhưng

Cũng có người cho rằng, có một lý do khiến người bệnh không được ngủ, đó là ý thức sinh tồn

Khi người bệnh có ý thức sinh tồn, cơ thể cũng sẽ vào trạng thái bù trừ, trong trường hợp này, công tác cứu hộ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Một khi anh chìm vào giấc ngủ, sức đề kháng của cơ thể, khả năng phòng vệ, phản ứng khẩn cấp, … sẽ giảm đi và mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên.

Lúc này, sau khi người bệnh mất nhiều máu, huyết áp đạt đến cỡ này mà không mất ý thức, đúng là một kỳ tích.

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Liên hệ với gia đình người bệnh đi.

Dương Khiết gật đầu và nói với người đàn ông:

- Gọi cho vợ của anh đi.

Khi người đàn ông nghe thấy điều này, mắt anh ta đột nhiên sáng lên.

Không mất nhiều thời gian để cuộc gọi được kết nối.

Chồng à? Anh đã về chưa? Em đã làm món ăn yêu thích cho anh rồi...

Người đàn ông nghe thấy lời vợ nói xong thì bật khóc.

Vợ ơi… anh xin lỗi… anh… anh không thể đi cùng em được nữa.

Anh bị tai nạn xe, có thể sẽ chết, anh không thể chăm sóc em và con.

Hai câu nói trực tiếp gây sốc cho người vợ, chiếc điện thoại rơi xuống đất, nhưng cô vẫn rất nhanh đã nhặt lên.

Chồng! Anh đang ở đâu? Chờ em, em lập tức tới

Lúc này, Mã Nguyệt huy mới trả lời điện thoại.

Xin chào, cô là người nhà của Vương Đống phải không, chúng tôi là Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô. Vương Đống bị tai nạn giao thông... bây giờ rất nguy hiểm. Chúng tôi phải tiến hành phẫu thuật khẩn cấp.

Cô hãy đến trung tâm cấp cứu ngay khi có thể...

Mã Nguyệt Huy với tư cách là tổ trưởng, khá quen thuộc với việc đối phó với loại chuyện này.

Người phụ nữ vội nói:

- Bác sĩ, xin hãy cứu chồng tôi, chắc chắn phải cứu anh ấy

Cần bao nhiêu tiền cũng phải cứu! Nhờ ngài

Chúng tôi sẽ đến ngay

Người phụ nữ không khóc mà dứt khoát nói, một lúc sau, cô nói:

- Đưa điện thoại cho chồng tôi, tôi muốn nói vài lời với anh ấy.

Lúc này, Vương Đống đã mơ màng.

Người phụ nữ dõng dạc nói:

- Chồng ơi, hãy đợi em nhé, em sẽ đến ngay, em sẽ dẫn con gái bảo bối của anh đến, hôm nay con bé nhận được giải thưởng đó

Anh phải thật khỏe nhé, mẹ con em sẽ đến với anh ngay

Anh đừng sợ, em vẫn luôn ở phía sau làm hậu thuẫn cho anh

Cũng không được chết. Nếu anh chết, em và con sẽ bị người ta ức hiếp…

Chồng ơi, anh phải cố lên

Người phụ nữ vừa nói vừa khóc.

Đôi mắt vẩn đục của người đàn ông bỗng trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều

Vợ à... Anh xin lỗi, anh sẽ không thể kiếm tiền được nữa...

Người đàn ông tuyệt vọng đáp.

Phụ nữ trực tiếp hét lên:

Ông xã, em cầu xin anh, anh chắc chắn phải kiên trì, em nuôi anh, có được không, cố gắng lên, em nuôi anh.

Đừng sợ, có em đây rồi, em nuôi anh

Thời gian trôi qua rất nhanh nhưng cũng rất chậm

Không lâu sau, Trần Thương đưa người đàn ông đến trung tâm cấp cứu.

Mã Nguyệt Huy nhanh chóng bắt đầu thu xếp.

Chuẩn bị phẫu thuật

Khoa truyền máu, nhanh truyền máu

…

…

- Họ tên Vương Đống

- Số vào viện

- Số giường

- Nhóm máu…

…

Truyền máu là rất nghiêm khắc, cần phải thực hiện "3 kiểm tra 8 đúng" (*), thiếu một thứ cũng không được

(DG: 3 kiểm tra là xử trí trước – trong – sau khi dùng thuốc; 8 xác nhận đúng là họ tên người bệnh, số giường, tên thuốc, liều thuốc, hàm lượng, thời gian sử dụng, cách dùng, thời hạn sử dụng của thuốc.)

Dù gì thì… Truyền máu là trực tiếp đưa máu vào trong tĩnh mạch, một khi không chú ý, phương pháp trị liệu này sẽ biến thành thủ pháp giết người

Đương nhiên, trong trường hợp xảy ra tai nạn ở bên ngoài, không cách nào tiến hành xác minh nhóm máu một cách nghiêm khắc.

Mà người bệnh đang trong tình huống bị mất máu nhiều cần phải mau chóng bổ sung, có thể dùng nhóm máu thông dụng để kịp thời bổ sung.

Sau khi y tá và nhân viên khoa truyền máu nghiêm mật thực hiện "3 kiểm tra 8 đúng", Vương Đống bắt đầu được truyền máu khẩn cấp

Đa số người đều biết nhóm máu chia ra ba nhóm máu A, B, O.

Tại sao lại phân loại như vậy?

Bởi vì các nhà khoa học phát hiện trên bề mặt hồng cầu của con người có nhiều loại kháng nguyên, với phân loại nhóm máu ABO thì các nhà khoa học đặt tên nhóm máu A theo một loại kháng nguyên A trên bề mặt hồng cầu, nhóm B có một loại kháng nguyên B, nhóm máu O có kháng nguyên H.

Đa số các kháng nguyên là dương tính, đồng thời trong huyết tương của các nhóm máu có các kháng thể chống lại các kháng nguyên đó (ví dụ nhóm máu A có kháng thể B chống lại kháng nguyên B), khi truyền máu cho lẫn nhau, các kháng thể gặp kháng nguyên sẽ xảy ra phản ứng, dễ gây ra phản ứng truyền máu nguy hiểm cho tính mạng.

Ngoại trừ phân loại nhóm máu ABO, còn có một phân loại là hệ thống nhóm máu Rh.

Đây là một loại hệ thống phân loại nhóm máu độc lập với hệ thống phân loại ABO. Ở đây nói tới trên bề mặt hồng cầu có nhiều loại kháng nguyên, nhưng quan trọng nhất là kháng nguyên D. Người có kháng nguyên D tức là nhóm máu Rh (D) dương tính, không kháng nguyên tức là nhóm máu Rh (D) âm tính.

Mà nhóm máu "gấu trúc" chính là nhóm máu Rh (D) âm tính, loại nhóm máu này bởi vì không có kháng nguyên D, cho nên khi truyền máu cho

người có nhóm máu Rh dương tính, sẽ không kích thích hệ thống miễn dịch của người được truyền máu.

(DG: tỉ lệ người có nhóm máu Rh âm tính là rất nhỏ nên bên TQ gọi là nhóm máu "gấu trúc", hiếm như gấu trúc).

Thật ra, có thể hiểu kháng nguyên là như thế nào?

Hoàn toàn có thể hiểu kháng nguyên là virus, còn kháng thể là phần mềm diệt virus.

Hồng cầu mang theo kháng nguyên là mang theo vũ khí; không mang theo kháng nguyên là lén lút vào thôn, không mang theo vũ khí.

Gặp phải kháng thể là lực lượng tự vệ, cứ như vậy, mang theo súng bị phát hiện, khẳng định sẽ bắn nhau đùng đùng.

Ý tứ đại khái là như vậy.

Mà nhóm máu "gấu trúc" thì âm thầm lẻn vào thôn, không thèm đánh nhau với các ngươi.

Nhưng…

Nhóm máu "gấu trúc" cũng rất đáng thương, chỉ có thể nhận máu của nhóm máu "gấu trúc" khác, người khác mang theo súng (mang theo kháng nguyên D) sẽ trực tiếp chủ động đánh anh.

Tương đương với nhóm máu Rh âm tính có thể truyền máu cho nhóm máu Rh dương tính, nhưng ngược lại nhóm máu Rh dương tính lại không thể truyền máu cho nhóm máu Rh âm tính.

Nhóm máu "gấu trúc" cũng còn gọi là nhóm máu "phụng hiến"

Mà lúc này, bên này Vương Đống đã không kịp đưa đi khoa chẩn đoán hình ảnh làm siêu âm ổ bụng hay X-quang ổ bụng nữa rồi, cần phải lập tức mổ bụng kiểm tra mức độ tổn thương.

Ống sắt đâm vào gan thật ra còn nguy hiểm, phức tạp hơn đao nhọn đâm vào gan.

Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn, sau khi ống sắt chọc vào gan gây ra chảy máu sẽ ít mất máu hơn là đao nhọn đâm vào gan, đây là bởi vì ống sắt hình thành một cái hoàn cảnh tương đối khép kín, thế nên sẽ không xuất huyết quá nhiều dẫn tới tử vong.

Nhưng, cũng bởi vì ống sắt hình thành hoàn cảnh khép kín, sẽ làm khu vực trung gian gan bị hoại tử, hơn nữa bởi vì thời gian dài xuất huyết khiến cho thiếu máu thiếu oxy, mức độ hoại tử gan cũng sẽ tăng nhanh.

Yêu cầu mổ bụng như lửa sém lông mày

- Khoa truyền máu, tiếp tục chuẩn bị máu! Dự tính 8000 ml

- Thúc giục khoa xét nghiệm.

- Đặt nội khí quản, tăng lớn lưu lượng oxy
- Điều chỉnh cân bằng điện giải máu và oxy trong máu

Chương 1359: Không Cần Chờ Trần Thương À?

Vào lúc này, Trần Thương cảm giác ngay cả nói y lệnh cũng hơi lãng phí thời gian, hận không thể mọc ra có ba đầu sáu tay

Lão Mã đang vội vàng liên hệ tổ y tế.

Nguy cơ lớn nhất khi bị tổn thương gan là shock do mất máu, đặc biệt là khi tổn thương tổ chức gan nghiêm trọng, cần phải cắt bỏ một phần gan, mất máu đến số lượng lớn chắc chắn sẽ kèm theo cơn shock ở mức độ khác nhau, cần phải tích cực tiến hành điều trị chống shock và hồi phục.

Một khi bị shock, điều trị hồi phục thật ra lại là mặc cho số phận.

Nghiên cứu cho thấy: Hơn 90% người bệnh bị shock hơn thì nửa giờ sau sẽ tử vong, cũng có rất nhiều nghiên cứu chứng minh tỉ lệ tử vong của các ca bệnh có liên quan tới thời gian bị shock.

Nói đơn giản một chút, chính là thời gian cơn shock càng dài, tỉ lệ tử vong càng cao.

Bởi vì hôm nay là chủ nhật, nhân viên trực ban cũng không phải rất nhiều người.

Sau khi mời ngoại khoa tiến hành hội chẩn, cũng kịp thời gọi điện cho Dư Dũng Cương.

Bởi vì hiện tại còn chưa rõ rốt cuộc người bệnh bị tổn thương ở nơi nào.

Gan là một cơ quan nội tạng có kích thước lớn, vị trí bị tổn thương khác nhau có mức độ nguy hiểm khác nhau

Trần Thương có được năng lực phẫu thuật gan phi phàm

Nhưng anh vẫn như cũ không dám bảo đảm chính mình có thể hoàn toàn phẫu thuật thành công.

Sau khi hoàn thành tất cả giai đoạn chuẩn bị trước phẫu thuật, Trần Thương nghe thấy y tá báo rằng người nhà người bệnh đã tới nơi.

Trần Thương thấy tình hình lúc này của người bệnh cũng tương đối ổn định, vội vàng bảo y tá đưa giấy thông báo bệnh tình nguy kịch và giấy cam kết đồng ý phẫu thuật cho người nhà người bệnh ở ngoài.

Nên dặn dò, Trần Thương chưa bao giờ sẽ bỏ qua.

Cùng với thời gian từng giây từng phút trôi đi, rất nhanh có càng ngày càng nhiều người chạy đến.

Dư Dũng Cương dẫn theo trưởng khoa Cao Hoa Vinh của ngoại khoa vừa được mời tới, trực tiếp vào trong phòng phẫu thuật.

Lúc này, ca phẫu thuật còn chưa bắt đầu.

Nhìn huyết áp của người bệnh, tuy rằng đã tương đối ổn định nhưng vẫn còn hơi nguy hiểm.

- Bị tổn thương ở đâu?

Cao Hoa Vinh trực tiếp hỏi.

Mã Nguyệt Huy lắc đầu:

- Không kịp làm xét nghiệm gì, trực tiếp đưa vào trong phòng phẫu thuật.

Cao Hoa Vinh gật đầu:

- Bị mất bao nhiêu máu?

Mã Nguyệt Huy nói thẳng:

- Khoảng 2000 ml, đã bổ sung 500 ml máu, cộng thêm 500 ml dung dịch.

Nghe thấy lão Mã nói, Cao Hoa Vinh lập tức sửng sốt, nhìn thoáng qua màn hình máy theo dõi, lại nhìn huyết áp:

- 2000 ml mà đã khống chế huyết áp ổn định như vậy?

- Đã truyền dung dịch Ringer Lactate (*) chưa?

(DG: Dung dịch Lactate của Ringer, còn được gọi là dung dịch Natri Lactat và dung dịch Hartmann, là hỗn hợp Natri Clorua, Natri Lactat, Kali Clorua và Canxi Clorua trong nước. Nó được sử dụng để thay thế chất lỏng và chất điện giải ở những người có lượng máu thấp hoặc huyết áp thấp.)

Bác sĩ trực ban của khoa cấp cứu đi theo sang phòng phẫu thuật lắc đầu trả lời:

- Vẫn chưa, giáo sư Trần nói chắc là không tổn thương gần tĩnh mạch gan, không cần truyền Ringer Lactate.

Cao Hoa Vinh vừa nghe là giáo sư Trần nói thì hơi chút chần chờ một lát, giáo sư Trần là vị giáo sư Trần nào?

Dư Dũng Cương vội vàng nói:

- Trưởng khoa Cao, là Trần Thương

Cao Hoa Vinh nghe nói là Trần Thương, 'ừ' một tiếng, gật đầu.

- Lượng máu bị mất cũng là giáo sư Trần đánh giá à?

Mã Nguyệt Huy gật đầu:

- Không sai, tất cả y lệnh đều là Trần Thương đưa ra, hiện tại tình huống của người bệnh tương đối ổn định.

Cao Hoa Vinh tò mò cẩn thận xem xét một phen, vẫn không khỏi hơi tò mò.

- Đưa ra y lệnh gì, xử trí như thế nào?

Bên này bác sĩ trực ban tuổi còn trẻ, chỉ có hơn ba mươi tuổi, nhưng đối với Trần Thương là thật sự hơi sùng bái.

- Đặt ba đường truyền tĩnh mạch, sau đó chuẩn bị máu, truyền máu, truyền dịch, cho thở oxy, điều chỉnh cân bằng điện giải và oxy trong máu, bảo vệ chức năng thận, dự phòng suy thận… Dùng những thuốc…

Sau khi nghe xong một hồi, Cao Hoa Vinh lập tức giơ ngón cái lên.

- Ghê gớm

- Giáo sư Trần này quả nhiên rất lợi hại.

- Có thể đưa ra những y lệnh này, sử dụng những thuốc này để duy trì dấu hiệu sự sống của người mệnh tương đối ổn định, hơn nữa điều mấu chốt là có thể suy xét đến phòng ngừa suy thận, tư duy lâm sàng này thật là người có kinh nghiệm sâu sắc.

Nghe thấy Cao Hoa Vinh nói như vậy, Dư Dũng Cương cũng gật đầu tán thưởng:

- Giáo sư Trần đâu?

- Đi ra ngoài giải thích cho người nhà ký giấy.

Cao Hoa Vinh do dự một lát:

- Chuẩn bị phẫu thuật đi

- Không đợi giáo sư Trần à?

- Không đợi Trần Thương à?

- Không cần chờ Trần Thương à?

…

Trăm miệng một lời nói một câu, mọi người sững sờ.

Họ cũng không biết tại sao họ lại nói như vậy.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Trần Thương ở trong lòng họ đã có tầm quan trọng như vậy

Thậm chí ngay cả phẫu thuật cũng phải chờ Trần Thương.

Cho dù là trưởng khoa Cao Hoa Vinh chuyên điều trị bệnh gan tự mình nói chuẩn bị phẫu thuật.

Bao gồm bác sĩ gây mê Chu Hạc, trưởng khoa Dư Dũng Cương, tổ trưởng Mã Ngọc Huy, y tá dụng cụ… Theo bản năng, phản ứng của tất cả mọi người đều là:

- Không cần chờ Trần Thương à?

Một câu nói này xem như vô tình, nhưng sau khi nói ra lại làm cho mọi người đều hơi kinh ngạc sững sờ.

Thì ra, trong vô thức, Trần Thương đã có tầm ảnh hưởng lớn như vậy.

Không biết bắt đầu từ khi nào, họ đã quen với sự tồn tại của Trần Thương.

Ngay cả Cao Hoa Vinh cũng không nhịn được sửng sốt một chút, nói:

- Vậy thì chờ một lát đi

Mà lúc này, Trần Thương đi ra khỏi phòng phẫu thuật, gặp vợ con của Vương Đống.

Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi và quần jean, buộc tóc đuôi ngựa, thoạt nhìn thân thiết giản dị như cô gái hàng xóm, ôm một cô bé, ngồi trên ghế.

Cô bé rõ ràng là đã khóc rất lâu, nhưng trong tay vẫn nắm chặt một tờ giấy khen.

Đôi mắt người phụ nữ cũng hơi sưng đỏ, rõ ràng cũng đã khóc.

- Chào chị, chị là vợ của người bệnh Vương Đống phải không?

Trần Thương đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Người phụ nữ nghe thấy vậy thì vội vàng đứng dậy:

- Bác sĩ, chồng của tôi sao rồi?

- Chú ơi, chú cứu bố cháu với…

Bé gái nói với giọng ngọt ngào.

Trần Thương nhìn vợ con của người bệnh, bất đắc dĩ thở dài.

Đây chắc là nguồn gốc lực lượng cầu sinh của Vương Đống?

Giúp cho cơ thể của anh ta ở trạng thái như vậy, vẫn như cũ có thể bảo trì ý thức tỉnh táo mà không ngất đi.

Có lẽ có người cảm thấy tình yêu thật xa vời.

Nhưng nó thật là một loại lực lượng thần kỳ.

Giúp cho một người cha ở tình huống mất rất nhiều máu mà vẫn giữ được tỉnh táo.

Thời gian ở khoa cấp cứu càng lâu, thì càng tin tưởng một số thứ nhìn như hư vô mờ mịt lại rất quan trọng, đặc biệt: Ví dụ như tình yêu, ví dụ như trách nhiệm, ví dụ như tín ngưỡng, …

Trần Thương xoa tóc của bé gái, nói:

- Bố của cháu rất kiên cường, ông ấy chắc chắn sẽ khỏi bệnh, bố cháu mua quà cho cháu, để trong cốp xe.

- Ừm, cháu yên tâm, các chú chắc chắn sẽ dốc hết sức, trả lại cho cháu một người bố khỏe mạnh

Vợ của Vương Đống rất phối hợp, rất mau ký tên vào giấy đồng ý phẫu thuật, đưa cho Trần Thương.

Sau đó, Trần Thương lập tức quay vào trong phòng phẫu thuật, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Không tốn bao nhiêu thời gian, mà trong khoảng thời gian này cũng vừa vặn dành cho y tá chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thương rửa tay khử khuẩn xong, y tá đã đứng ở cửa, hỗ trợ Trần Thương mặc quần áo phẫu thuật.

Bởi vì quần áo của mọi người trong phòng phẫu thuật không khác nhau mấy, cho nên Trần Thương cũng không chú ý tới đám người Cao Hoa Vinh và Dư Dũng Cương đã đến.

Trần Thương nói:

- Chuẩn bị gây mê, bắt đầu phẫu thuật

Chương 1360: Nhân Vật Nhỏ, Đỉnh Thiên Lập Địa

Sau khi nghe thấy những lời này của Trần Thương, mọi người nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị.

Hình như Trần Thương chính là quan chỉ huy của ca phẫu thuật này.

Cao Hoa Vinh nhìn chằm chằm Trần Thương, nhìn đôi mắt của Trần Thương qua mặt nạ bảo hộ, trong ánh mắt tràn đầy sự kiên định, giống như có đủ tin tưởng có thể thực hiện thành công ca phẫu thuật này.

Trong lòng hơi cảm khái: Tuổi càng lớn, lá gan càng nhỏ.

Người trẻ tuổi chính là không giống nhau.

Dư Dũng Cương vội vàng nói:

- Trần Thương, vị này chính là trưởng khoa Cao của ngoại khoa gan

Trần Thương nghe thấy vậy thì hai mắt sáng lên, vội vàng gật đầu:

- Xin chào trưởng khoa Cao! Thật tốt quá, có anh ở đây, phẫu thuật sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Cao Hoa Vinh:

- Giáo sư Trần khách sáo, tôi đã nghe danh tiếng của cậu từ lâu, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

- Là anh mổ chính hay để tôi?

Cao Hoa Vinh nhìn Trần Thương.

Trần Thương do dự một lát, nói:

- Vẫn là anh mổ chính đi.

Cao Hoa Vinh gật đầu, không khách sáo, trực tiếp nhận lấy dao phẫu thuật, mà lúc này, Trần Thương cũng bắt đầu tận tâm hỗ trợ.

Ca phẫu thuật chân chính bắt đầu.

Bởi vì vị trí tổn thương là trên ngoài khu vực gan phải, yêu cầu tiến hành rạch mở phần tiếp nối giữa ngực và bụng.

Cao Hoa Vinh là trưởng khoa của ngoại khoa gan ở Trung tâm cấp cứu, tất nhiên thực lực không thể khinh thường.

Trần Thương cẩn thận hỗ trợ, Dư Dũng Cương cũng không dám thả lỏng.

…

…

Mà lúc này bên ngoài phòng phẫu thuật, vợ của Vương Đống ôm lấy con gái, bàn tay cầm lấy tay của đứa trẻ, nắm chặt.

Hai người an ủi lẫn nhau, ngày mùa hè nắng chói chang, nơi này ngược lại có hơi lạnh, không biết là khí lạnh đến từ điều hòa, hay là đến từ đáy lòng.

- Chị là vợ của Vương Đống à?

Một giọng nói của nam vang lên bên tai mẹ con hai người, sợ tới mức hai người giật mình một cái.

Người phụ nữ quay người lại nhìn, thấy cảnh sát đứng ở phía sau.

- Chào đồng chí, tôi là… Tôi là vợ của Vương Đống, đây là chứng minh nhân dân của tôi… Sổ hộ khẩu…

Người phụ nữ lấy tất cả giấy tờ có thể chứng minh thân phận của bản thân trong túi xách ra.

Đối phương thẩm tra đối chiếu một phen, sau đó nói:

- Đây là thẻ nhớ của camera trên xe, đây là đồ vật phát hiện trong xe…

- Xe hiện tại đã bị kéo đi, sau khi xong việc thì…

Cảnh sát dặn dò một phen, sau đó nói một câu "nén bi thương" rồi đứng dậy rời đi.

Người phụ nữ nhìn một số đồ vật quan trọng, không nhịn được thở dài.

Thời gian chờ đợi là dài dằng dặc.

Bé gái hơi mệt mỏi, nằm ở trên ghế ngủ.

Người phụ nữ ôm bé gái, nhìn thẻ nhớ của camera hành trình trong tay, hơi thất thần.

Chồng cô làm nghề chào hàng, rất bận, rất mệt.

Ngày thường thời gian ở nhà cũng không nhiều bằng thời gian ở trên xe.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ nghĩ một lúc, lấy laptop ra, cắm vào cổng usb, mở video ra …

Lúc này, cô muốn xem cuộc sống trên xe của chồng là như thế nào…

Nhìn một đống file, cô tùy ý mở ra một cái ra.

- Dương tiên sinh, xin chào, tôi là Tiểu Vương, khụ khụ, đúng, là Tiểu Vương, không phải tiểu vương bát, ha ha, Dương tiên sinh nói đùa, chúng tôi… Tít… tít… tít…

Ngay sau đó là vài tiếng tức giận mắng không khí của Vương Đống:

- Mẹ nó, coi thường người như thế! Mẹ nó

Trong video truyền tới âm thanh hít sâu bình phục tâm trạng của Vương Đống, sau đó lại là gọi điện thoại cho người khác.

- Dương tiên sinh, lại là tôi, trước đó chúng ta từng nói chuyện… Anh đừng như vậy… Đúng! Tôi là Tiểu Vương…

Nghe âm thanh, người vợ lập tức nước mắt chảy ra giàn giụa.

Đây là công việc hàng ngày của chồng mình à?

Dương tiên sinh này, không phải chồng mình nói đó là một người bạn à?

Thì ra là chồng mình lừa gạt mình

Người phụ nữ hít sâu, mở ra một video khác.

- Xin chào giám đốc, anh gọi điện thoại cho em ạ?

- Cái này, Vương Đống, cậu tăng ca một hôm, xử lí văn kiện mới nhất…

- Cái này, giám đốc, hôm nay là sinh nhật của con gái tôi…

- Còn nhỏ, tổ chức sinh nhật làm gì, nhanh lên, tôi cần gấp đây, tháng sau bình chọn quản lí đấy… Cậu thông minh một chút…

- Được rồi, cảm ơn giám đốc

…

…

Một lúc lâu sau đó…

Điện thoại rất mau nhận được cuộc gọi tới:

- Cái này… Vương Đống, quản lí quyết định chọn người khác, cậu… Haiz, tôi vẫn khá coi trọng cậu

- Vâng… Cảm ơn giám đốc.

Kết thúc cuộc gọi…

- Mẹ nó, đã nói cho tôi lên chức, ngày nào tôi cũng phải tăng ca, ngày nào cũng tăng ca, rồi cứ như vậy? Tôi biết ngay mà, tên này còn không phải là…

- Khốn nạn! Tất cả đều là kẻ lừa đảo

Bình phục tâm trạng thật lâu, Vương Đống hít sâu một hơi.

- Anh Trương, cho em mượn ít tiền được không? Được, được, cảm ơn, 2000 tệ là được.

- Anh Tôn, cho em mượn ít tiền, bố vợ của em bị bệnh, không sao, được rồi, không việc gì, không việc gì, không quan trọng

…

…

Thật lâu sau, anh mới xuống xe về đến nhà.

Vừa thấy ngày hiển thị trên video, người vợ lập tức sững sờ, bởi vì hôm đó đúng là sinh nhật của mình.

Cô nhớ rõ, bố của cô bị bệnh phải vào viện, cần 20000 tệ để làm phẫu thuật, ngày hôm đó anh về trễ.

Mình oán trách anh không cố gắng làm việc, người cùng vào công ty trong một đợt cũng đã trở thành tổ trưởng, anh lại không được lên chức tăng lương chút nào, hiện tại ngay cả bố bị bệnh, cần tiền cũng không có đồng nào…

Anh bỗng nhiên cười nói lãnh đạo thiên vị anh, đã phát cho anh tiền thưởng.

- Vợ à, chồng đã sớm gom đủ tiền rồi, chỉ là muốn cho em một bất ngờ, buổi tối về trễ, là bởi vì đi ngang qua một nhà cửa hàng, đi ăn hải sản với bạn cũ.

Giờ cô mới biết, anh về trễ là bởi vì anh phải ở trong xe gọi mười mấy cuộc điện thoại mượn tiền…

Người đàn ông này có lẽ chỉ là một nhân vật nhỏ, không tính là thành đạt, càng không tính là vĩ đại, nhưng … Đây là núi lớn cho đời này cô dựa vào

Đỉnh thiên lập địa

Có người nói, cuộc sống của hai vợ chồng chính là giúp đỡ lẫn nhau cùng đi lên.

Vợ là chân trái, chồng là chân phải.

Nước mắt của cô chảy ướt nhẹp gương mặt của đứa bé, làm một bé gái năm tuổi bừng tỉnh.

Bé gái mở to mắt nhìn mẹ mình, giơ bàn tay nhỏ lên lau sạch sẽ nước mắt trên mặt mẹ.

- Mẹ ơi... Đừng khóc, bố là siêu anh hùng, bố sẽ không sao đâu

Bé gái ngậm lấy nước mắt, nói nhỏ.

Người phụ nữ khóc nức nở vài tiếng, cuối cùng nở nụ cười, đặt máy tính bảng vào trong túi xách, ôm bé gái vào trong ngực.

- Ừm, đúng vậy! Bố con sẽ không sao đâu

Hai tay bé gái cầu nguyện, để ở trước ngực, ngẩn đầu nói với mẹ mình:

- Mẹ ơi, chúng ta cùng nhau cầu nguyện cho bố đi?

Hốc mắt của người phụ nữ hơi mông lung:

- Được

Bé gái cầu nguyện rất nghiêm túc, trong lòng không có chút tạp niệm, trong miệng nói nhỏ:

- Bố chắc chắn sẽ khá hơn, chỉ cần bố khỏe lại, sau này con sẽ không tiếp tục kén ăn nữa, nghiêm túc đánh đàn, làm bài tập thật tốt, con không

chơi điện thoại, không xem TV... Mau cứu bố đi...

Người phụ nữ cũng đang cầu nguyện, chỉ cần chồng cô khỏe lại, muốn cô làm gì cũng được.

Người một nhà, cô chưa từng khẩn cầu đại phú đại quý, chỉ muốn có một cuộc sống bình thường, bình an là tốt rồi...

Chương 1361: Thật Xin Lỗi? Không Cần

Trong phòng phẫu thuật.

Bầu không khí vẫn rất ngột ngạt.

Mọi người đối với ca phẫu thuật sắp thực hiện này đều không có niềm tin quá lớn.

Có lẽ phải nói, đây mới là dáng vẻ mà một ca phẫu thuật nên có, tràn đầy sự không chắc chắn.

Trần Thương không chọn đứng ở bên cạnh Cao Hoa Vinh, mà chọn đứng ở đối diện anh, mặc dù đứng ở vị trí này sẽ không cùng góc độ với Cao Hoa Vinh, lúc thực hiện hỗ trợ cũng không quá thuận tiện.

Nhưng lại rất thuận tiện ứng đối đủ loại biến hóa.

Thủ pháp của Cao Hoa Vinh rất lão luyện, đối với loại xử lý vết thương này cũng rất đúng chỗ.

Rất nhanh, sau khi rạch mổ, lá gan cũng lộ ra

Thế nhưng, hình ảnh trong bụng của người bệnh thật sự làm cho các chủ nhiệm xung quanh đều thay nhau nhíu mày

Thậm chí, Trần Thương cũng trừng to mắt, nhìn một màn này, hơi khó có thể tin

- Bao gan vẫn còn hoàn chỉnh?

Không sai, lúc này tình huống của lá gan rất đặc biệt

Mặt ngoài của lá gan đúng thật là đã vỡ, nhưng bao gan vẫn còn hoàn chỉnh, rõ ràng có thể thấy màu đỏ sậm máu tích tụ ở dưới bao gan.

Lúc này lá gan nhìn giống như một cái quái vật khổng lồ, sưng tấy mấy chỗ, giống như từng cái từng khối u to ra.

Sau khi Cao Hoa Vinh nhìn thấy thì nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Dưới bao gan sưng tấy?

Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người hơi buông lỏng.

Nếu quả thật chính là dưới bao gan sưng tấy, thì có thể phiền phức cũng không quá lớn như trong tưởng tượng.

Lúc này, dưới bao gan chứa đựng gần 2L máu

Loại tình huống này, loại thời tiết này, một khi gặp phải nhiễm trùng sẽ hình thành sưng tấy, mưng mủ.

Mà một khi bao gan bị vỡ thì sẽ chuyển thành lá gan vỡ.

Thậm chí có khi sưng tấy chèn ép nhu mô gan, dẫn đến phần lớn của lá gan bị hoại tử.

Nhưng ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nhíu mày, anh phát hiện hình như cũng không đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

- Có lẽ là còn có gì đó nữa

Trần Thương nói thẳng.

Nói xong, anh nhẹ nhàng dùng tay chạm vào xung quanh lá gan, thông qua xúc cảm và tính chất bắt đầu cảm nhận.

Mặc dù Mã Nguyệt Huy không hiểu Trần Thương đang làm gì, thế nhưng... Anh biết rõ tay của Trần Thương rất tốt

Không nên hỏi vì sao, hỏi cũng không biết.

Mà Cao Hoa Vinh lại không phải hiểu rất rõ, anh thấy Trần Thương chạm vào lá gan, nhưng không biết Trần Thương đang làm gì.

Không bao lâu sau, sắc mặt Trần Thương đột nhiên trầm xuống

- Không tốt

- Có rốn gan vỡ

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Cao Hoa Vinh không kiềm chế được.

- Rốn gan? Cậu chắc chắn chứ?

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Tôi chắc chắn

Vừa nghe câu nói này, mấy người xung quanh đều không khỏi sửng sốt.

Bởi vì nếu như bộ phận trung ương nhu mô gan bị tổn thương hoặc là vỡ thì tổ chức của tầng ngoài sao vẫn có thể hoàn chỉnh

Thế nhưng, mặt ngoài hoàn chỉnh, cũng không mang ý nghĩa lá gan bình thường.

Bởi vì thường kèm thêm mạch máu của lá gan và đường mật bị vỡ, hình thành sưng tấy bên trong lá gan và dịch mật tích tụ dịch, chèn ép dẫn đến hoại tử.

Mà còn

Cái này cũng không phải mấu chốt nhất.

Phân thùy giữa của lá gan là vị trí nào?

Phân thùy giữa của gan chính là “Trái tim” của lá gan

Có thể nói, kết cấu ống dẫn trung tâm lá gan cực kỳ phức tạp, gần như tất cả ống dẫn quan trọng trong lá gan đều chảy qua trong đó.

Mà sau khi phân thùy giữa của gan bị vỡ, phẫu thuật cắt bỏ phân thùy giữa của gan chắc chắn sẽ tạo thành hai mặt cắt

Nếu như vậy, số lượng mất máu sẽ gia tăng rõ rệt, không chỉ bất lợi cho việc khâu lại và khôi phục của vết thương, mà còn rất dễ tổn thương đến cửa gan, thậm chí có thể còn xuất hiện bệnh biến chứng trí mạng.

Cho tới nay, phẫu thuật phân thùy giữa của gan bị coi là "Cấm khu" phẫu thuật ngoại khoa Gan mật.

Mà Ngô lão tiên sinh của ngoại khoa gan mật chính là người đã mở ra phẫu thuật cấm khu phân thùy giữa của gan.

Thế nhưng, có thể hiểu được độ khó của ca phẫu thuật này lớn bao nhiêu

Vào giờ phút này, trong phòng phẫu thuật rơi vào trong im lặng.

Rốn gan vỡ sẽ gây ra tổn thương vô cùng nghiêm trọng cho phân thùy giữa của gan.

Mà lá gan dưới bao gan sưng tấy cũng sẽ có một tác dụng chèn ép đối với tổ chức xung quanh lá gan.

Dẫn đến máu không cách nào kịp thời chảy về, khiến cho tổ chức của lá gan thiếu máu, dẫn đến hoại tử.

Hình như...

Người bệnh đã đến tình trạng một lá gan chắc chắn phải chết.

Nếu quả thật chính là như vậy, phẫu thuật... Còn có ý nghĩa gì nữa?

Cái này còn có thể giữ lại bao nhiêu phần của lá gan?

Phẫu thuật cắt bỏ lá gan đơn giản

Thế nhưng...

Chẳng lẽ cần cắt bỏ toàn bộ lá gan à?

Người bệnh không cần gan?

Trong lúc nhất thời, hô hấp của tất cả mọi người trong phòng đều giống như hơi nóng rực.

Thương tiếc?

Thở dài?

Đáng tiếc?

Đều vô dụng à?

Giữa trán của Cao Hoa Vinh đã bắt đầu chảy ra mồ hôi.

Loại cảm giác vô cùng lo lắng và bất lực này thật sự là dày vò người khác.

Xử lý như thế nào?

Chỉ cần vừa bắt tay vào thực hiện phẫu thuật thì chắc chắn sẽ dẫn đến chảy máu quá nhiều

Lúc này, người bệnh vẫn không bởi vì mất máu quá nhiều và tử vong chính là bởi vì ống sắt đang đóng vai trò như một cái chốt cửa khóa chặt vị trí này lại.

Hiện nay xem ra, 2000 ml thật không nhiều lắm.

Nếu như bao gan bị thủng, hoặc là rút ống sắt ra, người bệnh có thể nói cũng không cần cứu...

Có cứu... thì cũng không cứu được

Thậm chí đây cũng là nguyên nhân cảnh sát nói với người nhà nén bi thương.

Có thể họ không phải cố ý nói.

Thế nhưng...

Có thể đó chính là bản năng.

Họ thấy loại cấp cứu này, có thể cứu được, chỉ lác đác không có mấy người.

Vào lúc này.

Mã Nguyệt Huy mở miệng nói:

- Lúc huyết áp của anh ta giảm đến sáu bảy mươi cũng không bị sốc, vẫn còn có thể tự nói với mình không nên ngủ gật...

- Khi dùng cưa điện cưa ống sắt ra, anh ấy vẫn tỉnh táo.

- Dọc đường đưa đến bệnh viện, anh ấy vẫn tỉnh táo...

- Đến khi được đưa lên bàn phẫu thuật, anh ấy còn nói với tôi, anh ấy không thể chết...

- Kết quả... Kiên trì tới sau cùng, nhưng vẫn phải chết à?

Mấy câu nói làm cho bầu không khí trong phòng phẫu thuật trực tiếp cứng đờ.

Trái tim Cao Hoa Vinh như bị dao cắt, bất đắc dĩ nói:

- Thật xin lỗi.

Đây không phải lỗi của anh, là bởi vì thương tích quá nặng.

Căn bản không cần nói xin lỗi.

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Để tôi đi

Nghe thấy Trần Thương nói câu này.

Tất cả mọi người đều rõ ràng sửng sốt một chút.

Cao Hoa Vinh hơi lộ vẻ xúc động.

Cái này... Có thể chính là một ca phẫu thuật thập tử vô sinh.

Người bệnh đã hao hết tất cả tiềm lực.

Vào lúc này, sự sống quả thật yếu ớt như ánh nến, lấp lóe chập chờn trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương một cái, muốn nói cái gì nhưng lại quay đầu.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang

Mà lão Mã nhìn Trần Thương, nói:

- Thương nhi, nếu như anh có thể chữa khỏi, tôi bao cậu ăn cơm một năm.

- Mẹ nó, đây chính là một người đàn ông thực thụ, chết thì quá đáng tiếc.

Trần Thương nhìn lão Mã một cái:

- Tôi còn nửa năm nữa sẽ phải đi Đông Dương.

Lão Mã suy nghĩ một chút, cảm thấy Trần Thương nói có đạo lý.

Chương 1362: Dao pháp của nhà họ Ngô

- Tôi sẽ cải thiện chất lượng cơm nước nửa năm này một chút.
Trần Thương gật đầu:
- Tốt! Đưa dao mổ cho tôi
Cao Hoa Vinh cầm dao đưa cho Trần Thương:
- Tôi sẽ hỗ trợ cho cậu
Đang lúc nói chuyện, y tá cầm qua băng gạc và những đồ vật cần thiết qua, bởi vì cái này không phải là một người phẫu thuật.
Dư Dũng Cương cũng bước lên phía trước một bước:
- Thử một chút
Tuy câu nói rất đơn giản nhưng chưa đầy nhiệt huyết.
Có lẽ, nhiệt huyết của bác sĩ, chính là như vậy?
Thật ra, nếu như chăm sóc người bị thương là nhiệt huyết thì mỗi ngày họ đều đang đánh máu gà.
Nhìn dáng vẻ này của mọi người, lão Mã cũng hơi kích động.
Nhìn Trần Thương hỏi:
- Thương nhi, tôi làm gì?
Trần Thương nhìn Mã Nguyệt Huy một cái:
- Bắt ngoéo.
Lão Mã liếc mắt:
- Treo ngược à?
Mọi người xung quanh đều cười.
Bầu không khí hòa hoãn hơn rất nhiều.
Thật ra đây là lão Mã cố ý gây nên.
Bầu không khí của phòng thuật không thể quá kiềm chế.
Bởi vì càng là lo lắng, càng sợ phạm sai lầm thì sẽ càng dễ dàng xảy ra vấn đề
Lão Mã có kinh nghiệm phong phú, một câu đã làm cho bầu không khí hòa hoãn xuống.
Trần Thương và lão Mã là tận mắt nhìn thấy Vương Đống bị đưa tới.
Chứng kiến tận mắt nên ở trong cũng có nhiều tình cảm.
Đúng như lão Mã đã nói, anh ta đã kiên trì lâu như vậy, giai đoạn khó khăn nhất cũng đi vượt qua... Nếu giờ mà chết trên bàn phẫu thuật thì thật quá đáng tiếc.

Cho dù là Cao Hoa Vinh, cũng không có cách nào nói câu xin lỗi.

Trần Thương nhớ tới một câu nói của Phòng lão tiên sinh:

- Bác sĩ là người bạn bè đáng tín nhiệm nhất ở thời khắc cuối cùng của người bệnh.

Câu nói này, Trần Thương vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

Sau khi nhận lấy dao mổ, Trần Thương nhìn lão Mã một cái.

- Chuẩn bị tập hợp máu, lát nữa dùng truyền máu tự thân (ICS), bằng không, nếu chảy máu quá lớn thì máu lấy từ kho máu sẽ không kịp làm ấm.

Trần Thương hời hợt nói một câu giúp cho mọi người lấy lại tinh thần.

Nếu như phiên dịch câu nói vừa rồi Trần Thương một chút thì đó chính là: Lát nữa sẽ là một trận chiến cực kỳ đẫm máu

Lúc này, Trần Thương đã làm tốt chuẩn bị cho trường hợp mất máu quá nhiều.

Phẫu thuật bắt đầu

Lúc này, Trần Thương cầm dao mổ bắt đầu rạch bao gan ra, máu lập tức chảy ra ồ ồ.

2 lít máu có bao nhiêu?

Có lẽ anh sẽ không có một khái niệm trực quan.

Nhưng khi nhìn thấy máu trào lên, anh sẽ phát hiện cái gì là rung động

Cao Hoa Vinh nâng đỡ lá gan, sẵn sàng chuẩn bị cầm máu.

Lão Mã nghiêm túc rút máu, y tá bên cạnh cũng vội vàng chuẩn bị...

Tất cả mọi người lập tức khẩn trương bận rộn.

Sự thật chứng minh, cắt bỏ phần bị tổn hại của lá gan là phương pháp cầm máu triệt để nhất.

Nhưng thao tác cắt bỏ bộ phận lá gan rất phức tạp.

Mà lá gan của người bệnh thì bị ngoại thương nhiều chỗ, cùng với bị mất máu quá nhiều mà bị shock, bởi vậy tỉ lệ tử vong sau phẫu thuật cực cao.

Vì vậy cần phải nghiêm ngặt khống chế khả năng thích ứng

Phẫu thuật cắt bỏ bộ phận lá gan cần phải phân tích đặc điểm và cân nhắc với lá gan thực tế, không được cắt bỏ mà không theo quy tắc.

Cái bất quy tắc này, đối với bác sĩ thật rất khó khăn.

Bởi vì phẫu thuật cần lách qua đủ loại can diệp, thứ can đoạn, khóa can đoạn vân vân,... lần lượt cắt bỏ.

Cắt bỏ rất đơn giản

Thế nhưng, muốn lách qua những tổ chức này, rất cần một đôi tay có dao pháp gia truyền

Thế nhưng...

Trần Thương nhìn lá gan của người bệnh, đột nhiên không thấy đẳng cấp của lá gan...

Chỉ có hệ thống nhắc nhở:

【Lá gan bị tổn hại: Dưới bao gan sưng tấy và rốn gan vỡ bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng. 】

Không có đề nghị cắt bỏ hoặc là đề nghị giữ nguyên.

Tại sao lại vậy?

Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ cứu vớt: Lá gan của người bệnh bị tổn thương nghiêm trọng do tai nạn giao thông, khiêu chiến với sinh tử, mời cứu vớt tính mạng của người bệnh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được: Gan mật ngoại khoa "dao pháp của nhà họ Ngô" ! 】

Sau khi Trần Thương thấy hệ thống nhắc nhở thì lập tức biến sắc

Dao pháp của ông cụ Ngô à?

Mẹ nó thật quá sức?

Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị, thế nhưng chắc chắn phải ở trong ngoại khoa gan mật thì ông Ngô hoàn toàn xứng đáng với cái danh đệ nhất

Khi Trần Thương nhìn thấy dao pháp của nhà họ Ngô thì ngay cả trái tim cũng đang run rẩy

Trách không được không nhìn thấy đẳng cấp của quái vật, chắc là do nhiệm vụ Boss?

Nhưng so với giết Boss rơi đồ thì khẳng định không chiếm được vật phẩm hạn định như vậy.

Lúc này, Trần Thương bất đắc dĩ nắm chặt dao mổ trong tay

Sưng tấy dưới bao gan rất nhanh bị loại bỏ.

Thế nhưng kế tiếp quan trọng nhất chính là phải khéo léo tiến hành cắt bỏ lá gan bị tổn thương không theo quy tắc.

Thế nhưng, nếu như vậy, một khi rạch ra thì chắc chắn phải đối mặt với lá gan bị mất nhiều máu.

Như vậy, phải xử lý việc này như thế nào cũng rất quan trọng.

Khả năng cầm máu lá gan của Trần Thương là cấp đại sư

Thế nhưng lúc này, khi anh đối mặt với một lá gan bị tổn hại phức tạp như vậy thì quả thực hơi hết biện pháp.

Thậm chí bởi vì không cách nào cầm máu tốt hơn, nên khi tay của Trần Thương chuẩn bị cắt lá gan cũng hơi dao động.

Lúc này, Cao Hoa Vinh giống như đã nhìn ra Trần Thương lo lắng.

Đột nhiên nói:

- Cậu cứ cắt đi, để tôi cầm máu

Trần Thương sững sờ, nhìn Cao Hoa Vinh một cái.

Dư Dũng Cương bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Chủ nhiệm Cao cầm máu lá gan rất lợi hại, năm ngoái anh còn thu được huy chương vàng trong giải thi đấu tay không cầm máu do Hội y học cấp cứu trọng chứng tổ chức.

Trần Thương nghe đến đó, nhẹ nhàng thở ra.

Tự tin của anh bắt nguồn từ hiểu rõ đối với lá gan và con mắt có thể nhìn thấy một chút chi tiết.

Anh cần bảo lưu lại, chờ đợi khi tiến vào phân thùy giữa của gan thì sử dụng

Sau khi lấy được lời hứa của Cao Hoa Vinh, Trần Thương hạ dao không còn lo lắng

Dao mổ xuyên qua giữa lá gan, liên tục loại bỏ tổ chức lá gan bị vỡ vụn hoại tử

Thấy vậy, trong đôi mắt bất đắc dĩ của Cao Hoa Vinh tỏa sáng rực rỡ.

Anh thật không ngờ Trần Thương làm phẫu thuật lá gan tốt như thế

Phẫu thuật lá gan quan trọng nhất là kỹ thuật cầm dao của bác sĩ, như thế nào khéo léo tránh đi khu vực mấu chốt, lách qua mạch máu, ống gan, mù quản,...

Mà Trần Thương trẻ tuổi như thế, nhưng đã ẩn ẩn có phong thái của đại sư, điều này làm cho Cao Hoa Vinh hơi kinh ngạc.

Không chỉ có anh

Ngay cả Dư Dũng Cương cũng tò mò nhìn Trần Thương thêm mấy lần.

Tiểu tử này thật là thâm tàng bất lộ.

Mặc dù vừa rồi, khi Trần Thương chủ động xin thực hiện ca phẫu thuật thì anh đã đoán được Trần Thương có thể rất lợi hại.

Thế nhưng...

Không ngờ sẽ lợi hại như vậy.

So sánh với hai người thì lão Mã cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Dù sao... Cùng với Trần Thương, có thể không biết cái khác, nhưng nhất định phải học được bình tĩnh.

Nếu không thì... có khi sẽ bị hù chết

Dù sao tiểu tử này thật sự lợi hại.

Chương 1363: Người Đàn Ông Này, Thật Sự Có Thể Cứu Sống

Đương nhiên rồi

Sau khi Trần Thương không còn lo lắng.

Có Cao Hoa Vinh bảo đảm, lúc Trần Thương hạ dao cũng nhẹ nhàng tùy ý hơn rất nhiều.

Đương nhiên, cắt bỏ này không phải là cắt bỏ càng nhiều thì càng tốt

Hơn nữa, để phòng ngừa tình trạng suy gan sau phẫu thuật do cắt bỏ quá nhiều lá gan, trong lúc phẫu thuật cần phải cắt bỏ triệt để lá gan hoại tử, đồng thời cần phải giữ lại lượng lớn các lá gan bình thường nhất có thể.

Thực hiện theo nguyên tắc:

- Phá tới đâu, cắt tới đó; dừng hoạt động cắt, sống sót thì khâu lại.

Tiếp tục đi vào phẫu thuật, tầm quan trọng của Cao Hoa Vinh càng ngày càng được thể hiện ra

Các khu vực khác nhau thì có biện pháp cầm máu khác nhau, thậm chí cùng một khu vực, bề mặt vết thương Trần Thương cắt bỏ không giống nhau, phương pháp cầm máu cũng không giống nhau

Mà lúc này, Trần Thương thật sự đã được tăng thêm kiến thức

Đây là lần đầu tiên anh được nhìn thấy nhiều phương pháp cầm máu như thế

Thật sự là hơi hưng phấn

Một ca phẫu thuật cỡ lớn, chỉ một người thì không có khả năng hoàn thành.

Cần một đoàn đội cùng hợp tác.

Có một đồng đội đáng tin cậy quan trong hơn bất kỳ cái gì.

Lúc này, Trần Thương mới thật sự nhận thức được tầm quan trọng của điểm này.

Nhìn Cao Hoa Vinh sử dụng nhiều phương pháp khác nhau để kiểm soát lượng mất máu, không ngừng giảm bớt lượng mất máu, kiểm soát lượng mất máu...

Các thao tác này làm cho Trần Thương cảm thấy vô cùng sảng khoái

Thật sự

Áp lực hai tay

Tourniquet lá gan
Kẹp cầm máu lá gan
Tắc nghẽn cổng gan
....
Thủ thuật này tuyệt đối không phải là điều mà các bác sĩ khác có thể nắm được.
Nếu như nói y học là một môn phái, thì Cao Hoa Vinh ở lĩnh vực cầm máu này đã làm rất lợi hại rồi.
Trần Thương thừa nhận, bản thân đã đánh giá thấp một người xem ra rất bình thường như chủ nhiệm Cao.
Cao Hoa Vinh thấy Trần Thương nhìn chằm chằm vào mình nên cảm thấy hơi kinh ngạc, không nhịn được thật thà cười nói:
- Buông tay làm đi, có chúng tôi ở đây
Trần Thương gật đầu
Giờ phút này, anh thật sự cần buông tay buông chân.
Cảm giác giao phía sau lại cho đồng đội thật là quá tuyệt.
Trong lúc nhất thời, dao mổ trong tay Trần Thương lập tức trở nên càng ngày càng linh động.
Cao Hoa Vinh luôn vào lúc quan trọng, kiểm soát tốt lượng mất máu.
Mất máu khẳng định là phải có
Thế nhưng chỉ cần mất máu không quá nhanh, thì mọi thứ có thể bù lại.
Trần Thương cắt bỏ, Cao Hoa Vinh cầm máu, một màn này khiến mọi người xung quanh đều dâng trào nhiệt huyết.
Có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của sự hợp tác?
Thật ra không chỉ có mỗi Trần Thương cảm thấy thoải mái, mà ngay cả Cao Hoa Vinh cũng như cảm thấy như vậy.
Từ trước đến nay, anh không phải là một chủ nhiệm thích nhanh chóng, ổn định là phương châm của anh.
Tính cách khiến anh phát triển rất tốt trong lĩnh vực này, thế nhưng nó cũng có rất nhiều hạn chế.
Nếu như nói cắt bỏ lá gan giống như tấn công.
Vật thì kiểm soát lượng mất máu chính là phòng thủ
Cao Hoa Vinh cũng có một loại cảm giác hợp tác vui vẻ.
Nhìn thấy một màn này, Dư Dũng Cương cũng không nhịn được, trong lòng ngưỡng mộ.
Mà lão Mã nhìn thấy Trần Thương thì bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng... cậu lại trở thành đao khách của người khác

Rất nhanh
Đã đến phần thùy giữa của gan
Ống sắt vẫn còn ở đó
Trần Thương nhìn Dư Dũng Cương, nói:
- Chủ nhiệm Dư, anh đến nhổ ống sắt.
Dư Dũng Cương nhẹ gật đầu:
- Được
Giờ phút này, ánh mắt của mọi người đồn về phía ống sắt cắm trên lá gan.
Trần Thương cẩn thận xử lí từng li từng tí những chỗ xung quanh.
Sau đó tách các đường mật và mạch máu mặt ngoài vết thương gan, đồng thời dùng nước muối xử lí vết thương gan, sau đó, anh cẩn thận đẩy mặt ngoài vết thương và ống sắt ra.
Cao Hoa Vinh đã hoàn tất quá trình cầm máu.
Vào lúc này, Trần Thương nói:
- Được rồi, nhổ ra đi
Trong lúc nói chuyện, cái ống sắt đó chậm rãi rời khỏi lá gan.
Từng chút từng chút một
Máu theo ống sắt được nhổ ra, lại lần nữa chảy ra ngoài
Động tác trong tay Cao Hoa Vinh chưa từng dừng lại.
Cho dù là máu thỉnh thoảng phun ra từ các động mạch nhỏ lên trên mặt, nhưng anh cũng không nhúc nhích tí nào
Khi ống sắt rời khỏi lá gan, thành công cũng ngày càng đến gần hơn.
Gần rồi
Càng gần hơn rồi
Tay Dư Dũng Cương rất ổn định, anh chậm rãi lấy ống sắt ra khỏi lá gan.
Không lo lắng, không do dự
Quá trình này kéo dài ròng rã gần mười năm phút
Bởi vì lấy ra một chút, thì cần phải xử lí rất nhiều.
Lấy ống sắt ra, một mảng gan đã được cô lập thành công...
Lá gan, mất đi rất nhiều
Thế nhưng lúc này, tình trạng đứt mảnh của vùng thùy giữa gan cần được xử lí.
Nhu mô gan trung ương vỡ bị tổn thương, kèm theo đứt mạch máu gan và đường mật.

Lúc này đã hình thành khối sưng tấy bên trong lá gan và tích tụ dịch mật, chèn ép các mô gây hoại tử trên diện rộng.

Chắc chắn phải làm sạch cẩn thận.

Đặt dịch mật vào khoang bụng.

Đồng thời... còn phải làm sạch các mô gan bị hoại tử.

Mà giống nhau

Tốt nhất nên giữ lại một chút mô gan, đề phòng suy gan

Việc làm sạch dịch mật, Trần Thương làm rất thẳng thắn lưu loát.

Thao tác dứt khoát sắc bén, khiến lão Mã không ngừng ngưỡng mộ.

Hiện rõ ra một tay đao tốt

Nhưng lúc này, Trần Thương đột nhiên sửng sốt.

Anh phát hiện đã cắt bỏ quá nhiều lá gan...

Thế nhưng, làm sao để bỏ các lá gan trung ương còn lại đây?

Đây là vấn đề cuối cùng không thể tránh khỏi

Cũng là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng...

Những chỗ này có rất nhiều tổ chức hoại tử, mắt của Trần Thương có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thậm chí có thể đoán được rất nhiều trong mắt lão Mã.

Những tổ chức hoại tử này không thể giữ lại, nếu không sẽ chỉ làm thể tăng thêm tổn thương mà thôi.

Thế nhưng...

Cắt bỏ thế này là quá nhiều rồi

Trần Thương càng cắt càng cảm thấy hơi sợ.

Anh bắt đầu dao động.

Nếu như người bệnh bị cắt bỏ quá nhiều lá gan, suy kiệt chức năng gan là điều không thể tránh khỏi.

Cái này cần phải suy nghĩ đến cách chăm sóc thế nào

Giờ phút này, động tác trong tay Trần Thương bắt đầu chậm lại.

Mà Cao Hoa Vinh cũng phát hiện ra điểm này.

Nếu như cắt bỏ toàn bộ các tổ chức hoại tử của thùy giữa gan thì khẳng định lá gan sẽ bị suy kiệt.

Đây là kinh nghiệm

Cũng là một bài học

Nên cân nhắc như thế nào?

Lựa chọn như thế nào?

Giờ phút này, tất cả trọng trách đều rơi xuống trên người Trần Thương.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Nếu như biểu hiện trong mắt có thể có số lượng, trên người Trần Thương chắc chắn là hy vọng nặng nề của tất cả mọi người

Trần Thương hít sâu một hơi

Độ khó khi tiến hành thao tác trên lá gan bị tổn thương ở thùy giữa là rất lớn.

Cho dù là cấy ghép gan thì cũng phải cần một thời gian

Có thể giữ lại bao nhiêu lá gan là có thể có bao nhiêu khả năng sống sót

Trần Thương hít sâu một hơi.

Anh biết ngay "dao pháp của nhà họ Ngô" này không dễ thu được như thế mà

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương, hi vọng anh có biện pháp tốt hơn

Trần Thương không nói gì.

Chẳng qua là, nháy mắt rồi mở ra nhìn chăm chú, cẩn thận tìm kiếm bất kỳ mô gan nào có hy vọng sống sót, cố hết sức cứu sống

Cắt bỏ toàn bộ phần bị hoại tử

Nếu có bất kỳ cơ hội cứu sống nào, thì phải cứu lấy cho bằng được.

Trần Thương cầm lấy kẹp kim bắt đầu tiến hành khâu lại các mạch máu nhỏ

Thấy cảnh này, giữa trán Cao Hoa Vinh đột nhiên giãn lên một cái, ý kiến hay

Nhưng...

Độ khó của khâu lại này cũng quá cao?

Mạch máu nhỏ như thế có thể nối lại à?

Rất nhanh, Trần Thương dùng hành động nói cho anh biết.

Có thể

Nhỏ hơn nữa thì Trần mỗ tôi cũng đã trải qua, còn có gì mà không thể chứ?

Thao tác của Trần Thương đã khiến mọi người thấy được hy vọng

Thế là, Trần Thương vừa cắt bỏ, vừa khâu lại...

Điều nãy làm cho mọi người phấn chấn lên.

Có lẽ...

Người đàn ông này, thật sự có thể cứu sống?

Chương 1364: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể

Trong phòng cấp cứu, hy vọng lại một lần nữa được dấy lên.

Đối mặt với loại phẫu thuật này, tất cả mọi người đều hy vọng dốc hết toàn lực để cứu người bệnh.

Mặc dù thực sự có thể sẽ không như mong muốn.

Nhưng vào lúc này, Trần Thương đang cố gắng để biến những ý nghĩ của mọi người thành sự thật.

Cao Hoa Vinh nhìn thấy thao tác của Trần Thương, không nhịn được mặt lộ ra sự mừng rỡ.

Bởi vì anh phát hiện, Trần Thương rất quen thuộc đối với kết cấu mạch máu bên trong của lá gan, nói là rõ như lòng bàn tay cũng không khoa trương.

Thùy giữa của gan là trái tim của gan, có rất nhiều ống gan phức tạp, manh quản, mạch máu đi qua trong đó.

Điều đặc biệt quan trọng là làm thế nào để tránh hoặc cắt bỏ có trật tự.

Trần Thương thật là hạ thủ không một chút lưu tình, dứt khoát cắt bỏ, Cao Hoa Vinh nhìn thấy vậy nên hơi thấp thỏm.

Sợ Trần Thương cắt nhiều dẫn đến suy gan.

Nhưng, mỗi lần Trần Thương cắt bỏ luôn khiến ông ngạc nhiên phát hiện, những chỗ gan này có khả năng đều đã hoại tử.

Đây là kinh nghiệm như thế nào, mới có thể khiến Trần Thương nắm giữ tính phán đoán chính xác như vậy?

Điều này khiến Cao Hoa Vinh phải suy nghĩ về một vấn đề: Đến cùng giáo sư Trần đã cắt bao nhiêu gan?

Nhìn con dao của Trần Thương, Cao Hoa Vinh không nhịn được hơi tê cả da đầu, đây là một con dao như thế nào?

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Nên cắt, Trần Thương đều đã cắt.

Nhìn thấy còn lại không đến nửa lá gan, tất cả mọi người đều hơi lo lắng.

Thế nhưng Trần Thương luôn vào lúc mấu chốt nhanh chóng đưa ra lựa chọn chính xác.

Cắt bỏ hoặc chữa trị

Đây là một vấn đề

Thế nhưng trong mắt Trần Thương, những thứ này đều không phải là vấn đề.

Phần hoại tử màu đỏ, toàn bộ đã được cắt bỏ, một chút cũng không giữ lại.

Phần màu vàng hoặc màu sáng, có cơ hội chữa trị, Trần Thương đều tiến hành nối mạch máu lại.

Nối mạch máu, độ khó vẫn còn rất lớn, bởi vì hình dạng bất thường của gan sẽ làm cho góc độ nối lại mạch máu rất đặc biệt

Trong đó, mặc dù thùy đuôi không bị tổn thương nhưng rất nhiều góc độ nối lại mạch máu kỳ lạ khiến người bình thường rất khó nối lại.

Cần Cao Hoa Vinh đến hợp tác khiển soát lượng máu chảy.

Hơn nữa, các mạch máu này đều đến từ nguồn cung cấp máu của các mạch máu lớn, khi khâu lại cần trực tiếp ngăn chảy máu.

- Giáo sư Trần, thời gian tối đa là năm phút

Cao Hoa Vinh nhìn Trần Thương, hơi lo lắng.

Góc độ phức tạp và sự chuyển động quanh co của mạch máu đã làm tăng độ khó của việc khâu lại lên rất nhiều.

Tuy nhiên, nếu nối lại không thành công, các mô thiếu máu này chắc chắn sẽ không thể khôi phục lại.

Nếu như cắt bỏ, các mô gan còn lại cũng không thể duy trì quá trình trao đổi chất của cơ thể.

Đây dường như không phải là một lựa chọn.

Mà là một vấn đề then chốt lớn

Trần Thương cân nhắc một chút sau đó, gật đầu nói.

- Cũng gần như vậy.

Điều này khiến cho Cao Hoa Vinh sửng sốt.

Thật à?

Thế nhưng đây không phải là lúc để anh xoắn xuýt vào vấn đề này.

- Cậu nói bắt đầu, tôi sẽ chặn mạch máu.

Sau khi nói xong, Cao Hoa Vinh lo lắng nhìn Trần Thương:

- Cái này... cố lên

Anh nghĩ cả nửa ngày, nhưng cũng không biết nói cái gì.

Mặc dù đã thấy Trần Thương chữa trị các mạch máu, nhưng...

Vị trí những phân thùy giữa của gan này khác đặc biệt, độ khó rất lớn, cần sự phối hợp thao tác của cả tay trái và tay phải.

Trần Thương gật đầu, cho Cao Hoa Vinh một ánh mắt yên tâm:

- Bắt đầu thôi

Cao Hoa Vinh sững sờ, không cần chuẩn bị à?

Trần Thương nói xong, lấy pen kẹp kim ra, nhìn lão Mã một cái.

Lão Mã cũng quen việc dễ làm, cùng ở với Trần Thương một thời gian dài, nhìn vào ánh mắt Trần Thương cũng có thể hiểu anh muốn nói gì.

Dù sao...

Tất cả mọi người trong phòng phẫu thuật đều đeo khẩu trang, cũng chỉ lộ ra đôi mắt thôi, thời gian lâu dài, một ánh mắt cũng có thể hiểu rõ tất cả.

Trong lúc kẹp mạch máu, kẹp đóng mạch máu, Trần Thương nhanh chóng bắt đầu việc mà mình am hiểu nhất - nối lại mạch máu

Góc độ khó khăn?

Không vấn đề

Vừa mới bắt đầu, Trần Thương đã làm cho chủ nhiệm Cao hoảng sợ

Tay trái không thuận?

Không vấn đề

Tay trái của Trần Thương còn linh hoạt hơn so với tay phải

Tay phải còn linh hoạt hơn so với bộ não của lão Mã...

Đây là nối lại mạch máu gan à?

Nối lại mạch máu lớn với nối lại mạch máu có bản chất khác nhau.

Mạch máu lớn yêu cầu không một chút sơ hở

Mạch máu yêu cầu tổn thương nhỏ hơn

Các mạch máu gan biến dạng bởi vì gan nối lại cần cắt bỏ và nối lại thêm một lần nữa, vì vậy các vấn đề khác cần phải được xem xét lại.

Thế nhưng, Trần Thương đối với sự biến dạng của mạch máu, trình độ thông thuộc về mạch máu, nối lại mạch máu đều vô cùng tinh thông

Đến mức tất cả mọi người đều sửng sốt, đương nhiên, ngoại trừ lão Mã

Cao Hoa Vinh không nhịn được cảm thán một tiếng:

- Ngã tích cái quai quai (*), còn có thể nhanh như vậy à?

(DG: Ngã tích cái quai quai: Thể hiện rằng một người đang rất sốc trước một vấn gì nào đó, vì vậy hầu hết mọi người đều biết đến câu thần chú này.)

Nói thật, tất cả mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật gan, thật là kinh ngạc vạn phần.

Ánh mắt Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương giống như mẹ vợ nhìn con rể vậy.

Vừa bắt đầu là thành kiến, mà còn là thành kiến rất sâu

Thế nhưng...

Dần dần phát hiện ra người con rể này thật là quá ưu tú.

Thế là, bây giờ càng nhìn càng vui vẻ, đã lên đến tình trạng không phải là gả con gái, mà là hận chính mình không thể trẻ hơn hai mươi tuổi để bản thân gả cho con rể...

Ừm

Hơi xằng bậy.

Thế nhưng Dư Dũng Cương cảm thấy không ảnh hưởng.

Dù sao người trẻ tuổi lại còn ưu tú như thế, xằng bậy thì xằng bậy thôi, không quan trọng.

Anh nói xem có ưu tú hay không?

Vì vậy cho nên mới nói, toàn bộ trong phòng phẫu thuật, lão Mã là một người tươi tắn thoát tục kia.

Lão Mã cũng đã quen với thói quen làm màu của nhà họ Trần, ngược lại lộ ra vẻ điềm đạm, bình tĩnh.

Thậm chí còn trong lúc Trần Thương nối lại, nói một câu:

- Cái này... còn chậm hơn một chút so với lần trước

Một câu nói khiến Cao Hoa Vinh ghé mắt nhìn qua, có phần kinh ngạc.

- Như vậy mà còn chậm?

Lão Mã thở dài, lắc đầu, không nói gì.

Khả năng làm màu này khiến cô y tá nhỏ ở bên cạnh hơi sững sờ, cái này... cái này không phải thói quen thường này của giáo sư Trần chứ?

Ấn đường của Trần Thương nhảy lên một cái.

Được rồi.

Nghĩ đến phiếu cơm của nửa năm sau, Trần Thương cảm thấy nên nhịn một chút, dù sao... cắn người mềm miệng.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Rất nhanh, nối lại mạch máu đã xong

Chưa đến 3 phút, đã thành công nối lại, giờ phút buông mạch máu ra, Trần Thương nhanh chóng đổi bao tay trái thành bao tay cảm giác.

Sau đó cẩn thận từng li tùng tí chạm vào gan.

Sau khi các mô thiếu máu cục bộ và thiếu oxy tạm thời mất nguồn cung cấp máu, nguồn cung cấp máu đã được khôi phục lại, Trần Thương nhẹ nhàng cảm nhận được thông tin cung cấp lại từ gan.

Có lẽ những tổ chức này có cơ hội sống lại...

Sau khi nối lại mạch máu và cắt bỏ gan xong, ca phẫu thuật đã hoàn thành được 80%,

Kịp thời phẫu thuật, khiến dấu hiệu sinh tồn của người bệnh cũng không còn quá nhiều vấn đề.

Thế nhưng, suy gan và suy thận là nguyên nhân tử vong lớn thứ hai sau phẫu thuật.

Bởi vì trước khi bắt đầu đã cân nhắc đến nguyên nhân thận, đã tăng cường bơm vào và tác dụng thuốc, nên vấn đề về thận khả năng không lớn.

Thế nhưng gan bây giờ...

Chương 1365: Chữa Bệnh Không Phải Hoàn Hảo

Còn về mức độ khôi phục như thế nào, thật sự chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Đi một bước nhìn một bước thôi.

Nếu không nhờ có Trần Thương thì bây giờ gan của người bệnh cũng không thể giữ lại.

Cao Hoa Vinh nhìn Trần Thương, nói thật, trong lòng anh thật sự hơi kính nể:

- Thuận theo ý trời đi, chúng ta cũng đã tận hết sức lực rồi, mức độ khôi phục cụ thể như thế nào thì chúng ta cũng không thể làm gì được nữa.

Nói thật, Cao Hoa Vinh thật sự không nghĩ người bệnh còn có thể sống sót.

Thật đấy

Ca phẫu thuật này nhìn như rất ổn định, nhưng... chỉ có người trong nghề mới có thể nhìn ra sự nguy hiểm trong đó.

Thật ra, việc cắt gan có hai yếu tố khó nhất và cũng quan trọng nhất

Điểm mấu chốt thứ nhất là: Chỉ cần mô gan hoại tử không được làm sạch toàn bộ vết thương, chắc chắn sẽ gây ra nhiễm trùng ổ bụng cộng với tình trạng của người bệnh Vương Đống lúc này:

Bị sốc + nhiễm trùng + hôn mê gan = tỷ lệ tử vong cao tới 95%

Tương tự, yếu tố thứ hai: Giữ càng nhiều mô gan càng an toàn càng tốt, nếu cắt bỏ càng nhiều gan vào lúc này, gan của người bệnh thậm chí sẽ không thể hoàn thành quá trình chuyển hóa cơ bản như bình thường.

Nó sẽ gây suy gan một lần nữa và dẫn đến cái chết cho người bệnh

Đây là một sự lựa chọn tiến thoái lưỡng nan.

Làm thế nào để tìm được điểm cân bằng giữa chúng là điều quan trọng nhất.

Rõ ràng, theo quan điểm của Cao Hoa Vinh thì sự lựa chọn của Trần Thương là tốt nhất.

Sau khi kết thúc công việc

Cần xử lý các ống gan và manh quản trong gan, sau đó khâu gan và đặt ống dẫn lưu.

Ống gan là một con đường quan trọng để gan bài tiết dịch mật.

Nếu bước này không được xử lý tốt thì một khi nó chảy vào khoang bụng hoặc vào gan cũng dễ bị xảy ra vấn đề.

Nhưng...

Cao Hoa Vinh lại thấy những người xung quanh không hề lo lắng chút nào

Điều này làm cho Cao Hoa Vinh đột nhiên hơi băn khoăn.

Vừa định nhắc nhở, lão Mã như nhìn ra được suy nghĩ của Cao Hoa Vinh, cười nói:

Chủ nhiệm Cao, xem ra anh thật sự không hiểu thực lực của hội trưởng Trần rồi

Cao Hoa Vinh sửng sốt

Chưa kịp phản ứng lại.

Lúc này, Trần Thương đã bắt đầu ca phẫu thuật của mình, hay còn gọi là biểu diễn.

Phẫu thuật tái tạo đường tiêu hóa của nhà họ Trần.

Điều trị ống gan

Nối ống gan mật

Việc tái tạo manh quản...

Hàng loạt thao tác này trực tiếp khiến Cao Hoa Vinh choáng váng, da đầu tê dại

Điều này...

Có phải là quá lợi hại rồi không?

Ban đầu, Cao Hoa Vinh lo lắng rằng những ống dẫn gan này sẽ không được xử lý đúng cách, khiến dịch mật chảy vào khoang bụng hoặc gây ra tình trạng ứ máu trong gan và nhiễm trùng...

Giờ đây, xem ra đó chỉ đơn giản là lo lắng vô căn cứ

Suy nghĩ quá nhiều

Anh phát hiện chỉ cần Trần Thương còn ở đó, những mật dịch này khó có thể đi vào trong khoang bụng

Việc điều trị bệnh lý ống gan mật của Trần Thương đã thực sự gây sốc cho Cao Hoa Vinh

Đây có phải là thế mạnh thực sự của hội trưởng Hiệp hội Phẫu thuật Tiêu hóa Thế giới không?

Thật sự quá mạnh

Bởi vì, chỉ cần ống mật nhỏ bị rò rỉ ở mặt cắt gan, ống mật chủ bị bong ra hoặc không tìm thấy tổn thương ống mật trong quá trình phẫu thuật thì một khi đóng bụng vẫn có thể gây viêm phúc mạc.

Mà Trần Thương có thể nói là toàn diện, suy xét mọi điểm

Mọi chi tiết đều được xử lý rất tốt.

Đối với việc Trần Thương điều trị ống gan mật, đây có thể là cái gọi là tái tạo đường tiêu hóa.

Thật lợi hại

Với phương pháp điều trị này, các biến chứng sẽ được giảm thiểu đến mức thấp nhất

Cao Hoa Vinh có thể đảm bảo rằng dù đó là Chu Hoành Quang của 301 hay Lư Bân của Hiệp Hòa, thậm chí một nửa Trần Thương thì họ cũng không thể làm được.

Cuối cùng là thông nối gan.

Thời gian trôi qua từng phút.

Cuối cùng cũng cho một điểm dừng thỏa đáng.

Nhưng... vào lúc này, Trần Thương không khép bụng lại.

Anh và Cao Hoa Vinh bắt đầu đánh giá nghiêm túc chức năng gan còn lại sau ca phẫu thuật.

Liệu gan này có thể tồn tại và đảm nhận chức năng chuyển hóa gan của người trưởng thành không?

Đây là một vấn đề

Người bệnh bị gan do rượu, việc uống rượu bia trong thời gian dài tuy không nghiêm trọng nhưng vẫn gây ra một số tổn thương cho tế bào gan.

Sau khi Trần Thương kiểm tra, anh liếc nhìn Cao Hoa Vinh.

Chủ nhiệm Cao, anh có nghĩ là...

Cao Hoa Vinh liếc nhìn Trần Thương rồi cắt ngang dòng suy nghĩ của anh:

- Đủ rồi, đã tốt rồi

Trần Thương thở dài.

Sau khi hai người họ đánh giá cẩn thận thì phát hiện gan vẫn chưa chịu được chuyển hóa của người bệnh, dùng thuốc hỗ trợ trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng chắc chắn sẽ không tác dụng trong thời gian dài

Cao Hoa Vinh liếc nhìn Trần Thương và nghiêm túc nói:

- Ít nhất thì cậu đã cho anh ấy cơ hội ghép gan.

Một số người, ngay cả cơ hội ghép gan cũng không còn nữa

Ca phẫu thuật của cậu đã rất thành công, đây là ca phẫu thuật gan thành công nhất mà tôi từng thấy.

Hơn nữa, cậu đã cho người bệnh thời gian ghép gan, ít nhất là ba tháng

Điều này người khác không thể làm được

Trần Thương gật đầu khi nghe lời của Cao Hoa Vinh.

Cao Hoa Vinh nhìn Trần Thương:

- Thật ra không phải ca phẫu thuật nào cũng có thể thành công

Trần Thương đầu tiên là gật đầu, nhưng rồi lại cười và lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Ừm, chủ nhiệm Cao, có nên đưa người bệnh đến phòng chăm sóc đặc biệt của khoa gan mật không?

Nhiều người bệnh trong khoa ngoại gan mật là những người bệnh nặng. Họ có phòng chăm sóc đặc biệt riêng với tám giường trong đó được phụ trách bởi các thành viên trong khoa của họ.

Trên thực tế, việc xây dựng các khoa hồi sức tích cực tại các khoa như hiện nay ngày càng phổ biến nhưng đã trở thành xu hướng.

Tất nhiên...

Điều này cũng liên quan đến tính khí kiêu ngạo và độc đoán của phòng ICU của nhiều bệnh viện.

Nhiều chủ nhiệm không quen nhìn sắc mặt đối phương và trực tiếp sử dụng tiền của bộ phận để xây dựng chúng.

Tất nhiên, cái giá phải trả là phải đầu tư rất nhiều, và mọi thành viên trong khoa đã trích một phần tiền thưởng trong một khoảng thời gian tương đối dài.

Cao Hoa vinh gật đầu:

- Yên tâm đi

Ca phẫu thuật cũng kết thúc thành công

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Đống có thể còn sống hoàn toàn là nhờ công của Trần Thương.

Đây là công lao của anh

Mà Trần Thương cũng hiểu.

Có ca phẫu thuật nào là thập toàn thập mỹ?

Mục đích của chữa bệnh có thể không phải là chữa trị tận gốc.

Ví dụ, phẫu thuật cắt bỏ khối u, chẳng hạn như nhiều bệnh khó chữa, chẳng qua chỉ để kéo dài thời gian sống sót.

Và đúng như Cao Hoa Vinh đã nói.

Đã xử lý ca phẫu thuật rất tốt, và không dễ để người bệnh đến được lúc này.

Anh cho Vương Đống thời gian để tìm người hiến gan.

Có lẽ đây chính là chữa bệnh.

Nó không bao giờ hoàn hảo.

Sau ca phẫu thuật, tâm trạng mọi người đều rất thoải mái.

Sau tất cả, lần này họ một lần nữa tạo nên kỳ tích.

Đã cứu những người bệnh đang hấp hối.

Vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên:

[Đinh! Xin chúc mừng anh đã thành công học trộm được kỹ năng: Cầm Máu Gan! (Cấp độ Hoàn Mỹ!)]

Trần Thương sửng sốt.

Mẹ nó...

Thu hoạch này thật sự lợi hại.

Ăn cắp một kỹ năng cấp hoàn mỹ?

Đây có phải là tích góp nhân phẩm đại bạo phát hay không?

Trần Thương liếc nhìn Cao Hoa Vinh, ánh mắt nóng rực.

Đây là người đàn ông nắm giữ kỹ năng cấp hoàn mỹ

Chương 1366: Vấn Đề Tiền Bạc

【Đinh! Chúc mừng anh đã cấp cứu thành công cho người bệnh và đạt được: Dao pháp của nhà họ Ngô!]

Trần Thương quay đầu nhìn người bệnh, lúc này, anh ta vẫn còn hôn mê, không khỏi cảm khái một tiếng.

Tôi đã cứu anh, và anh đã tạo nên thành tựu của tôi.

Cố lên người anh em

Vợ con anh vẫn đang đợi anh.

Sau ca phẫu thuật, Vương Đống được chuyển thẳng đến khoa ngoại gan mật, hiện tại, anh đã qua cơn nguy kịch, cần theo dõi, không thể qua thăm khám.

Mặc dù Cao Hoa Vinh có thể không đủ tính hiếu chiến, nhưng anh ta có khả năng đảm bảo tốt cho sự an toàn của người bệnh

Khi Trần Thương mở cửa phòng phẫu thuật và đi ra ngoài.

Thật tự hào

Khi ca phẫu thuật thành công, khi thấy cánh cửa này bạn sẽ vui mừng, rất mong chờ thông báo tin vui này cho gia đình người bệnh.

Nhưng...

Khi phẫu thuật không thành công thì cánh cửa này nặng vạn cân

Khi bước ra ngoài, Dư Dũng Cương và lão Mã đều rất vui vẻ.

Một bác sĩ trực cấp cứu đi bên cạnh cũng phấn khởi.

Hôm nay đã hoàn thành một ca phẫu thuật tuyệt vời với giáo sư Trần, đây là một cơ hội rèn luyện hiếm có cho vị bác sĩ trẻ này.

Vui vẻ đến nỗi anh ta còn cảm thấy cả đêm này không cần ngủ nữa.

Cho dù năng lượng này có thể kéo dài ba ngày ba đêm, bạn gái của anh ta cũng sẽ may mắn...

Khi về chắc chắn phải đăng lên trang cả nhân khoe với mọi người

Như thế mới là bác sĩ

Theo đúng nghĩa là chăm sóc người bị thương

Cấp cứu người bệnh trong cơn nguy kịch.

Thật là quá đam mê

Lúc này, lão Mã mới vui vẻ nhìn về phía Trần Thương, thở dài nói:

Không dễ dàng! Bước đầu tiên cuối cùng cũng đến rồi

Thương nhi, cậu đã cho anh ta một cơ hội được sống lại lần thứ hai đó! Haha...

Đứng trước cửa phòng phẫu thuật, Trần Thương đang định đẩy cửa thì nghe thấy Mã Nguyệt Huy nói vậy, đột nhiên giữa chừng... không dám bước tiếp

Anh chợt nghĩ đến một điều khác.

Sống lại...

Mình giúp anh ta sống lại lúc nào chứ?

Này...

Trần Thương đột nhiên thở dài.

Nghe thấy tiếng thở dài của Trần Thương, tất cả mọi người đột nhiên sững sờ, nhìn chằm chằm Trần Thương, hơi tò mò.

Ca phẫu thuật thành công, tại sao lại phải thở dài?

Trần Thương ngây người nói:

- Người này… có thể chi trả chi phí cho ca phẫu thuật hay không, còn ca ghép gan sau này… sẽ tốn rất nhiều chi phí.

Nghe hết câu này, tất cả mọi người xung quanh đều lập tức dừng chân.

Những người chưa bao giờ nghèo sẽ không bao giờ hiểu được tầm quan trọng của tiền bạc.

Ở nông thôn có câu: “Một xu bức tử trang hảo hán”.

Liệu gia đình này có thể trang trải được chi phí chữa bệnh khổng lồ này hay không?

Trần Thương lớn lên ở vùng nông thôn, hưởng thụ ngày tháng tốt đẹp cũng chưa được bao lâu, cuộc sống tuy có cải thiện hơn một chút nhưng về bản chất vẫn chưa có gì thay đổi.

Thậm chí bây giờ có đến mấy chục, mấy trăm vạn cho một ca phẫu thuật, thỉnh thoảng có những đại gia phẫu thuật thẩm mỹ, hơn ngàn vạn một ca phẫu thuật...

Nhưng cuộc sống vẫn vậy, ăn ở căn tin, nhìn chằm chằm vào đồ ăn nhanh và đồ ăn ngoài.

Các thương hiệu quần áo có cải thiện hơn một chút, nhưng... ít khi mua hàng xa xỉ.

Tất nhiên, điều này cũng có liên quan đến việc không thời gian để tiêu tiền.

Đây cũng không phải vì Trần Thương khá nhạy cảm với vấn đề tiền bạc.

Nhưng trong thời đại này, thứ gì cuối cùng cũng không thể không xoay quanh chủ đề tiền bạc.

Đôi khi anh không nghĩ nhiều về tiền, nhưng khi anh không tiền, sẽ chính là một đường lạch trời

Ngày nay.

Tiền là dũng khí của con người, là thứ khiến con người không sợ hãi.

Nghe những gì Trần Thương nói, mọi người đều thở dài.

Đây thực sự là một vấn đề rất thực tế.

Mọi người dừng ở cửa một phút, sau đó Trần Thương dẫn đầu mở cửa.

Khi vợ của Vương Đống nhìn thấy Trần Thương đi ra, cô vội vàng đứng dậy chạy tới.

Bác sĩ! Bác sĩ Trần, thế nào rồi? Chồng tôi...

Người phụ nữ thật sự rất hồi hộp và lo lắng, thậm chí còn hy vọng sẽ dành tất cả vận may của phần đời còn lại của mình cho lần "tuyên án" này

Đối với người bệnh, đây không phải chỉ là một lời "tuyên án" à?

Phán quyết của tòa vẫn có cơ hội để kháng cáo lại.

Nhưng

Tính mạng của một con người thì không thể

Người phụ nữ nắm chặt hai tay, từng đốt xương trên mu bàn tay gầy guộc lộ ra rõ ràng, hơi run rẩy.

Cô ấy thật sự sợ hãi

Sợ chết.

Vẻ mặt của Trần Thương nghiêm trọng hơn, anh thành thật nói:

- Vương Đống bị thương quá nặng, đã bị một vết thương trí mạng.

Toàn bộ lá gan bị tổn thương nghiêm trọng, tụ máu dưới bao làm hoại tử một phần gan và phải cắt bỏ, mà phần lớn thùy giữa của gan đã bị cắt bỏ.

Ca phẫu thuật thành công và chúng tôi đã cố gắng hết sức. Hiện tại anh ấy đã an toàn. Nếu không gì bất ngờ xảy ra, có lẽ anh ấy sẽ tỉnh lại vào ngày mai.

Nghe những lời của Trần Thương, người phụ nữ cảm thấy hòn đá đè nặng trái tim rốt cuộc cũng được thả xuống.

Miệng không kìm được mà lẩm bẩm một mình:

- Được cứu rồi! Được cứu rồi

Nước mắt chảy dài không kiểm soát được.

Thân thể buông lỏng và ngồi trên mặt đất với nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt.

Nhưng...

Người phụ nữ dường như nghe thấy điều gì đó bất thường.

Cô vội vàng đứng dậy, dùng cả hai mắt nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Bác sĩ… anh ấy có thể bình phục được không?

Trần Thương nhìn người phụ nữ này, nghĩ đến lúc người đàn ông kia huyết áp giảm xuống rất thấp, cơ thể đã bị thương nặng nhưng không dám ngủ say, kêu gào thảm thiết không thể chết, không dám chết.

Anh ngập ngừng.

Anh ấy… cần làm phẫu thuật ghép gan

Tốt nhất là tìm một nguồn gan phù hợp trong vòng một tháng và thay thế lá gan hiện tại của anh ấy càng sớm càng tốt.

Nếu không, với một lá gan còn lại của anh ấy mà rời khỏi bệnh viện, thì rất có thể dẫn đến suy gan... sau đó là tử vong.

Người phụ nữ nghe xong thì mặt biến sắc, vội nói:

- Cứu! Phải cứu, bác sĩ ơi, chúng tôi sẽ phẫu thuật, phải cứu chồng tôi...

Tiền thật sự không thành vấn đề, chúng tôi có một căn nhà, tin tôi đi, chúng tôi dù có phải bán nhà cũng sẽ làm phẫu thuật

Tôi xin các anh hãy giúp chúng tôi liên hệ tìm nguồn gan phù hợp ở đâu? Chúng tôi cần phải làm gì?

Bé gái vừa khóc vừa cầu xin:

- Chú ơi, tiền mừng tuổi cháu đều cho bố hết… Cứu bố cháu với, cháu không ăn quà vặt nữa, không mua búp bê, cháu chỉ muốn bố thôi…

Trần Thương thấy một màn gia đình như vậy, trong lòng xúc động.

Anh gật đầu:

- Chúng tôi sẽ giúp anh ấy tìm được nguồn gan phù hợp trong thời gian sớm nhất

Nghe xong, người phụ nữ vội bật dậy và mừng rỡ:

- Dạ vâng, cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn ngài

Khi nhóm người Trần Thương rời đi, trong lòng đều xúc động.

Vị bác sĩ trẻ nói:

- Thật là một gia đình đằm thắm

Lão Mã thở dài:

- Có vợ con như vậy, cuối cùng bây giờ tôi mới hiểu được người đàn ông đó. Nếu là tôi… tôi sẽ cố gắng hết sức để cho họ hạnh phúc.

Một câu như vậy đồng thời là tiếng lòng của không ít người.

Mọi người đều im lặng.

Lúc này, người phụ nữ đang bế con chuẩn bị đứng dậy về nhà thu dọn đồ đạc.

Có thể nhà thực sự sẽ cần bán...

Chương 1367: Mời Tôi Làm Biên Tập?

Mua nhà ở thủ đô không dễ, hai vợ chồng và bố mẹ ở quê dành dụm được hơn một trăm năm mươi vạn tiền cọc, nay chắc là giá nhà đã tăng.

Sau khi gọi cho người bạn ở cơ quan môi giới.

Bên kia nói căn nhà ban đầu trị giá 500 vạn của họ giờ có thể bán với giá 800 vạn.

Người phụ nữ nở một nụ cười gượng gạo, coi như đầu tư kiếm ít tiền...

Không còn cách nào khác.

Mặc dù phần lớn số tiền này dùng để trả nợ, nhưng... liệu có đủ tiền chữa bệnh không?

Cùng lắm thì chồng không sao, họ sẽ đưa con về quê.

Cũng vẫn còn sống.

Đang thu dọn đồ đạc thì điện thoại của người phụ nữ đổ chuông, nghe máy thì là đồng nghiệp cũ và cũng bạn thân của Vương Đống.

Hôm nay, anh ta là người xin nghỉ phép cho Vương Đống.

- Chị dâu, đừng vội bán nhà

- Vương Đống cần phải tốn nhiều tiền để chữa bệnh, hiện anh ấy cần ghép gan.

Nghe thấy cần phải làm phẫu thuật ghép gan, người đàn ông thở dài.

- Anh Vương là người tốt bụng

Người phụ nữ cười khổ một tiếng:

- Không sao, chỉ cần người không sao là được, mất tiền còn có thể kiếm lại

- Đúng rồi, Đại Cương, cậu có chuyện gì muốn nói với tôi à?

Mắt của người đàn ông sáng lên, vội vàng nói:

- Chị dâu, em nói với chị chuyện này, chị đừng giận nhé.

- Anh Vương vẫn luôn muốn cạnh tranh chức vụ quản lí đúng không? Giám đốc biết tính anh Vương thật thà, cho nên thường xuyên sai việc cho anh ấy

- Tháng trước, giám đốc bảo anh Vương giúp hoàn thành một suất bảo hiểm nhân thọ ngoài ý muốn, nói là hỗ trợ, thật ra là em vợ của giám đốc bán bảo hiểm, muốn hoàn thành chỉ tiêu

- Lúc ấy anh Vương cũng không cách nào, đành cắn răng mua một suất

- Phí bảo hiểm một năm hơn hai vạn nhân dân tệ, phải mượn tiền của em.

- Đương nhiên, chị dâu… Hôm nay không phải em đến đòi tiền chị, em là muốn nói cho chị, lần này anh Vương bị tai nạn ngoài ý muốn, chắc là có thể được bồi thường, hơn nữa mức bồi thường rất cao

Nghe thấy lời Đại Cương nói, người phụ nữ trực tiếp sửng sốt

Sau khi kết thúc cuộc gọi, cô vội vã đi tìm, lục tung một lúc lâu, cô thật sự tìm thấy rồi

Ngày thường chồng cô giấu đồ vật cũng chỉ loanh quanh vài chỗ như vậy thôi.

Mở ra hợp đồng, sau khi xem xong, người phụ nữ bỗng nhiên khóc lên.

Thật là trời không tuyệt đường người

Không ngờ…

Thật sự là không ngờ

Ngày thường chồng cô bị giám đốc bắt chẹt… Thế nhưng…

Nghĩ đến đây, cô trực tiếp gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm.

Đối phương nghe máy, sau đó cũng rất nhiệt tình tư vấn.

Người phụ nữ luôn mãi xác nhận, cô biết rằng, cô không cần bán đi nhà của họ, cô có thể lấy được tiền chữa bệnh cho người chồng

…

…

Sáng thứ hai, 7 giờ 20 phút.

Trần Thương vừa mới bước vào văn phòng, lão Mã đã đưa cho một hộp cơm sang chảnh, khiến cho Trần Thương sửng sốt một chút.

- Chuyện gì đây?

Lão Mã:

- Bữa sáng, hôm qua không phải tôi đã nói rồi à? Tôi bao nuôi cậu mà

Một câu nói làm cho Trương Viễn vừa mới uống một hớp sữa lập tức phun ra.

Lúc này, Trần Thương mới nhớ tới chuyện ngày hôm qua, lập tức nhanh chóng rửa tay, mở ra hộp cơm.

Thấy bánh bao thủy tinh bên trong hộp cơm, mắt Trần Thương sáng lấp lánh, cầm đũa gắp một cái đưa vào trong miệng, lập tức một mùi thơm xông vào mũi.

Mùi hương của hải sản hoàn toàn tan ra ở trong miệng, không ngừng ‘như tằm ăn sạch’ sự quật cường cuối cùng của Trần Thương.

Trần Thương tức khắc vui vô cùng:

- Fuck, nhân bánh là cái gì? Ăn ngon như vậy

Lão Mã:

- Nhân tôm hùm.

Đối mặt với một người bạn giàu, Trần Thương không thể không cố gắng "ăn nghèo" anh ta.

- Đêm nay ăn gì? Tôi có thể đóng gói mang về không?

Lão Mã ra vẻ không sao, nói:

- Không sao cả, đầu bếp nhà tôi làm.

Trần Thương rất tò mò

Sao lão Mã lại có thể từ một người "vắt chày ra nước" biến thành như vậy?

- Anh… Trúng vé số à?

Lão Mã xì một cái:

- Tôi chỉ nói xin lỗi bà xã nhà tôi thôi! Khoảng thời gian trước làm hỏng một cái váy của cô ấy, chúng tôi vẫn luôn "chiến tranh lạnh", hiện tại cô ấy sắp mang thai đứa thứ hai, tôi hiện tại tốt rồi.

Hiện tại Trần Thương dị ứng với váy, nghe thấy "váy", lập tức không nói gì.

Lúc sáng, gọi điện thoại cho Cao Vinh Hoa, Vương Đống vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng công ty bảo hiểm tới một chuyến, xác minh một chút tình huống.

Nghe nói Vương Đống từng mua bảo hiểm ngoài ý muốn khá là đắt, công ty bảo hiểm cần chi trả phần lớn tiền thuốc men.

Sau khi nghe thấy tin tức này, trong lòng Trần Thương lập tức vui mừng.

Có công ty bảo hiểm bồi thường, đây thật là một tin tức tốt.

Có đôi khi Trần Thương vẫn ngẫm nghĩ một vấn đề.

Nếu sau này tất cả người bệnh đi khám bệnh cũng không cần tiêu tiền, đãi ngộ của bác sĩ cũng không kém, có phải họ sẽ rất vui sướng hay không?

Lão Mã trả lời là:

- Sẽ không

Buổi sáng, Trần Thương triệu tập mọi người trong tổ nghiên cứu hội chứng Marfan.

Mau chóng bắt đầu sắp xếp công việc của tuần này.

Tuần trước phát sóng trực tiếp phẫu thuật nhận được hưởng ứng rất tốt, thậm chí càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý chuyện này.

Sau khi tất cả mọi người tụ tập đầy đủ ở trong văn phòng, Trần Thương đi vào.

Nhìn mọi người nói:

- Bắt đầu từ tuần này trở đi, chúng ta phải tăng tiến độ phẫu thuật.

- Mọi người không được lơi lỏng, điểm quan trọng trong khi phẫu thuật mạch máu lớn là ăn khớp, đề cao tốc độ và độ chặt chẽ ăn khớp là mấu chốt sinh tồn của người bệnh.

- Mỗi tuần kiểm tra một lần, người đứng thứ nhất trong lần kiểm tra lần này, tôi sẽ tự mình dạy Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần cho người đó, mọi người cố lên.

Nghe thấy những lời này, lập tức tất cả mọi người hưng phấn bừng bừng.

Kỹ thuật giá đỡ vòi voi

Đây chính là phương pháp làm hạ thấp tỉ lệ tử vong trong phẫu thuật hoán đổi động mạch chủ ở ngực - bụng, lợi hại nhất hiện tại ở trong nước.

Học xong kỹ thuật này sẽ lợi hại biết bao?

Đây là đi khắp thiên hạ, nơi nào cũng là khách quý của các bệnh viện, đi đâu mà không được hoan nghênh?

Tuy nghe thì có vẻ khoa trương, nhưng đây thật sự là thủ đoạn và kỹ thuật tiến bộ bậc nhất.

Ở trong lĩnh vực phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, tuyệt đối là một món pháp bảo

Nhất thời, tất cả mọi người hưng phấn.

Ngay cả cô Mạnh ngày thường bình tĩnh, đạm mạc cũng cảm giác hô hấp của bản thân trở nên dồn dập.

Cô nhìn thoáng qua Trần Thương, tự hỏi có cách nào khác có thể đạt được kỹ thuật này, ví dụ như…

Chẳng qua một ánh mắt của Trần Thương làm cho ảo tưởng của cô Mạnh tan biến.

Làm cho cô Mạnh nhà ta bất đắc dĩ thở dài: Phi, tên đàn ông không biết nhìn hàng

Buổi chiều đến buổi tối có bốn ca phẫu thuật.

Chia ra hai tổ nhỏ tiến hành phẫu thuật.

Trần Thương đương nhiên phải đích thân giám sát.

Mà cùng lúc đó, một cuộc điện thoại gọi tới.

- Giáo sư Trần, xin chào, tôi là tổng biên tập của “Tạp chí Ngoại khoa tim mạch mới Hoa Hạ”, Đàm Chính Dương.

Trần Thương vừa mới kết thúc một ca phẫu thuật, cầm điện thoại ngồi ở trên ghế tò mò hỏi:

- Ồ! Xin chào tổng biên tập Đàm, anh gọi tôi có việc gì không?

Đàm Chính Dương lập tức mỉm cười:

- Giáo sư Trần, tôi tin tưởng anh cũng từng biết đến tạp chí của chúng tôi đúng không? Chúng tôi muốn mời anh trở thành biên tập của "Tạp chí Ngoại khoa tim mạch mới Hoa Hạ" chúng tôi.

Trần Thương sửng sốt, nghe thấy lời nói này, anh lập tức xấu hổ.

Chương 1368: Phiền Phức Tìm Tới Cửa

Anh thật sự không biết tạp chí này là tạp chí gì.

Lập tức che lại mic của điện thoại, quay qua hỏi Từ Tử Minh:

- Trưởng khoa Từ, "Tạp chí Ngoại khoa tim mạch mới Hoa Hạ" là tạp chí gì vậy?

Từ Tử Minh nghe được câu hỏi này thì khẽ nhíu mày:

- Đây là một tạp chí mới ra, nhưng … có chính phủ đứng sau lưng, là một ấn phẩm con tách ra từ - Tạp chí Tim mạch Trung quốc.

- Làm sao vậy? Giáo sư Trần?

Trần Thương nhỏ giọng nói:

- Tổng biên tập Đàm Chính Dương của họ mời tôi làm biên tập.

Từ Tử Minh mỉm cười:

- Nước lên thì thuyền lên, những tạp chí này thích tìm người giỏi làm biên tập, nhưng … Chỉ cho chức vị biên tập, này cũng quá không cho mặt mũi.

Trần Thương trực tiếp mỉm cười:

- Nên nhận không?

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Ừ, chức biên tập kiểu này đều là kiêm chức tạm thời, ngẫu nhiên gửi một vài bản thảo, anh chỉ cần giao cho học sinh viết một bài là được rồi.

- Bình thường chức biên tập đều là trưởng khoa, phía dưới họ tất cả đều là học sinh, học sinh có nhiệm vụ nghiên cứu khoa học cần phải phát biểu luận văn, giáo viên làm biên tập thì rất dễ dàng có thể gửi bài.

Trần Thương hiểu được.

- Không cần tôi tự mình viết bản thảo chứ?

Từ Tử Minh cười:

- Nếu anh muốn viết, người ta khẳng định sẽ không ngăn cản mà

Trần Thương nhanh chóng nhấc điện thoại, cười nói với Đàm Chính Dương:

- Tổng biên tập Đàm, thật xin lỗi đã để ông đợi lâu.

Đàm Chính Dương ậm ừ:

- Giáo sư Trần, có lẽ anh không biết rõ về tạp chí của chúng tôi, xin tự giới thiệu.

- "Tạp chí Ngoại khoa tim mạch mới Hoa Hạ" là từ Vệ Kiện ủy và chủ quản tập san bộ giáo dục, nhiều lãnh đạo của hệ thống sức khỏe tạm giữ chức ở tạp chí chúng tôi.

- Thành lập năm 2015, nhưng hiện đã được nhận SCI, thừa số ảnh hưởng là 1,2 điểm.

Lúc Đàm Chính Dương nói thì có giọng điệu quen thuộc với những người làm trong hệ thống hành chính một thời gian dài.

Giọng điệu này khác với giọng điệu của các bác sĩ hệ thống y tế và sức khỏe.

Dường như có một loại uy thế, dù anh ta muốn hạ thấp giao tiếp với anh, để cho anh không cảm thấy có khoảng cách, nhưng... hết lần này tới lần khác lại biểu hiện kiểu không đủ thân thiết.

Tuy nhiên, Trần Thương không phải là một kẻ ngốc, anh cười và khen:

- Tuyệt vời, tổng biên tập Đàm thật sự quá lợi hại, thậm chí còn đưa tạp chí vào SCI chỉ trong 5 năm

Mặc dù Trần Thương là một lời khen, nhưng thành thật mà nói, điều này thật sự là khó khăn.

Vẫn rất khó được đưa vào tiêu chuẩn cơ sở dữ liệu SCI.

Hơn nữa, cũng có nghĩa là bước vào sân khấu thế giới.

Đàm Chính Dương quả thực rất tự hào, nghe thấy lời khen của Trần Thương, cuối cùng cũng mỉm cười:

Giáo sư Trần, tôi cũng nghe giáo sư Tôn Chung giới thiệu về anh, vì vậy tôi muốn mời anh tham gia tạp chí của chúng tôi. Tuy rằng chúng tôi xuất phát tương đối muộn, nhưng chỉ cần chúng ta đồng lòng cùng nhau làm việc thì phát triển cũng rất nhanh

Sau này nếu xuất bản tạp chí nào thì có thể lựa chọn chúng tôi, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng sẽ sắp xếp.

Trần Thương cũng là lần đầu tiên trải nghiệm loại chuyện này nên anh không có kinh nghiệm. Cũng giống như phó hội trưởng, tức là công việc bán thời gian mang tính học thuật.

Hơn nữa, các biên tập viên cũng ở những vị trí cao, tại sao không có hàng chục hoặc hàng trăm biên tập viên trong một tạp chí?

Được rồi, vậy thì cảm ơn tổng biên tập Đàm.

Đàm Chính Dương gật đầu:

- Được, tôi sẽ cho người liên hệ với giáo sư Trần để hoàn thiện thông tin càng sớm càng tốt.

Cúp điện thoại xong, Trần Thương cũng không quá quan tâm.

Trong ngày hôm đó, các nhân viên đã liên hệ với Trần Thương để hoàn tất việc đăng ký, giấy chứng nhận thành tích sẽ được gửi vào ngày hôm sau.

Điều này khiến Trần Thương hơi ngạc nhiên

Tốc độ này có phải hơi quá nhanh hay không?

Nhưng...

Trần Thương đã thấy rằng mình thật ngây thơ.

Vào thứ tư, khi cuộc điện thoại của Đàm Chính Dương đến:

- Giáo sư Trần à, gần đây nếu anh có thời gian thì viết một bài báo được không?

Dù sao vẫn là ban biên tập của chúng tôi, không viết bài mới thì không thể biện minh được, anh biết đấy, lực ảnh hưởng của tạp chí chúng tôi cũng rất tốt, lãnh đạo cũng rất coi trọng, một đám người đều nhìn chằm chằm vào anh, nếu hấp tấp bổ sung anh, e rằng sẽ có người bàn tán.

Trần Thương nghe xong cũng cảm thấy khá có lý.

Anh cũng không thích gây rắc rối cho người khác.

Đơn giản nói:

- Được rồi, Tổng biên tập Đàm, tôi sẽ chuẩn bị một bản thảo gửi cho anh trong thời gian ngắn nhất.

Sau khi Đàm Chính Dương nghe xong, đột nhiên bật cười.

Giáo sư Trần, tôi có một đề nghị, anh mới tham gia tạp chí, lại còn trẻ và có ít kinh nghiệm, tôi nghĩ tạp chí của chúng tôi là một nền tảng tốt, và bài luận văn lần này cũng một cơ hội tốt

Nếu tôi nói, tôi nghĩ anh chắc chắn có thể nắm bắt cơ hội này để thực hiện một quả bom tấn, chẳng hạn như viết bài luận văn của anh về kỹ thuật phẫu thuật tim không ngừng đập và lần này là về kỹ thuật phẫu thuật mới đặt giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần, chúng tôi ủng hộ anh, anh nghĩ sao?

Sau khi Trần Thương nghe xong, đã sững sờ trong giây lát...

Đây là muốn mình viết về kỹ thuật đặt giá đỡ phẫu thuật vòi voi nhà họ Trần?

Có nhanh quá không?

Bản thân anh vẫn chưa hoàn thiện nghiên cứu, còn mấy người này lại trực tiếp muốn anh đưa ra một bài luận...

Điều này quá không khách khí mà?

Giáo sư Trần, hiện nay nhiệt độ đang phát triển và cũng rất cao. Sau khi kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần của anh được xuất bản, nó chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người dân. Điều này có thể có một tác động

tích cực đối với sự nghiệp phát triển một tiếng hót cũng khiến người ta kinh ngạc của anh

Dường như lúc này Trần Thương mới hiểu được cái gì...

Tại sao trước đây không đi tìm mình, bây giờ đột nhiên tìm tới cửa.

Mà giấy chứng nhận thành tích sẽ được giao vào ngày hôm sau, đây rõ ràng chính là để mình lên xe à?

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi lắc đầu.

Anh cười nói:

- Tổng biên Đàm, không phải tôi không giao cho anh đâu. Là do kỹ thuật này chưa hoàn hảo và thiếu phân tích dữ liệu. Nếu viết một bài nêu ví dụ thì không ý nghĩa gì nhiều, và kỹ thuật vẫn chưa hoàn thiện, tôi lo rằng sau khi nó được lan rộng, trong tương lai, nó không những không ý nghĩa tích cực mà còn có tác dụng không tốt.

Đàm Chính Dương sững sờ một lúc:

- Không sao đâu, giáo sư Trần, đừng lo lắng, anh có thể giao chuyện đó cho chúng tôi, anh cứ viết bài là được, người làm nghề biên tập như chúng tôi không phải là để phục vụ mọi người à? Ha ha

Lần này Trần Thương không nói nhiều, dứt khoát từ chối

Nghe thấy những lời của Trần Thương, Đàm Chính Dương không khỏi im lặng.

Anh ta thở dài, nói:

- Giáo sư Trần, tôi còn có thể làm hại anh à?

Ngoài ra, tôi cũng không giấu gì anh, thành thật mà nói, tạp chí của chúng tôi cần phát triển, và thứ chúng tôi cần bây giờ là những bản thảo xuất sắc.

Giáo sư Trần, coi như anh giúp lão Đàm tôi một việc khó khăn, được không?

Theo quan điểm của Trần Thương, luận văn là một cách ngắn nhất để truyền bá kiến thức.

Chương 1369: Nữ Thần Từ Trước Đến Nay Không Đánh Rắm

Anh không muốn viết luận văn à?

Tất nhiên muốn

Dù sao nhiệm vụ đạt 100 điểm thừa số ảnh hưởng vẫn chưa được hoàn thành.

Nhưng...

Anh không cảm thấy bài luận văn được sản xuất hàng loạt, cũng không phải cọ nhiệt.

Vì vậy, Trần Thương nói thẳng:

- Tổng biên tập Đàm, những bài báo khác có thể viết, nhưng giá đỡ vòi voi nhà họ Trần thì chưa đến lúc.

Đàm Chính Dương im lặng, trực tiếp cúp điện thoại.

Điều này khiến Trần Thương hơi kinh ngạc.

Người này

Quên đi.

Có vẻ như thành viên ban biên tập này không được tốt cho lắm.

Tuy nhiên, Trần Thương cũng không cần phải làm thành viên của ban biên tập này, không làm thì không làm, không sao cả.

Đối với các công việc bán thời gian mang tính học thuật, Trần Thương cũng không thiếu một cái.

Anh cũng là hội trưởng của Hiệp hội ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới và là Tổng biên tập của Tạp chí của Hiệp hội ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới.

Không quá lời khi nói tạp chí này còn chưa có thành lập.

Sau khi xuất bản, ba năm SCI?

Không có vấn đề gì khi đạt được thừa số ảnh hưởng từ 3.0 trở lên trong ba năm.

Dù sao cũng phải xem có bao nhiêu người vĩ đại trong tạp chí này.

Ngày thứ năm, Tiêu Triết Hải gọi điện thoại cho Trần thương.

Trần Thương, cậu đã tham gia “Tạp chí ngoại khoa tim mạch Hoa Hạ phiên bản mới” à?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiêu Triết Hải mỉm cười nói:

- Đàm Chính Dương không phải người đơn giản, anh ta không bắt cậu viết gì khó khăn đó chứ?

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Anh ta nói tôi viết một bài về giá đỡ vòi voi nhà họ Trần.

Tiêu Triết Hải không khỏi lắc đầu:

- Người này, quá kẹo da trâu, cậu cũng đừng thân thiết với anh ta quá, tốt nhất là nên rút khỏi ban biên tập này.

Giờ đây Trần Thương đã hiểu cách mà Đàm Chính Dương có thể cố gắng tham gia SCI trong vòng năm năm.

Đây thật sự là một... kỳ hoa

Tiêu Triết Hải mỉm cười:

- Người này, có chỗ dựa không nhỏ trong hệ thống y tế, tất cả mọi người không dám đắc tội, cậu viết một bài báo, sau đó rút lui là được.

Nghe Tiêu Triết Hải nói vậy thì Trần Thương cũng đã hiểu.

Đàm Chính Dương dường như sử dụng các giáo sư này như một công cụ sản xuất luận văn.

Nhưng...

Người này phải có bản lĩnh như thế nào?

Ngay cả Tiêu Triết Hải cũng bị xuyên tạc?

Chủ nhiệm Tiêu, người này có lai lịch như thế nào vậy?

Trần Thương tò mò hỏi.

Tiêu Triết Hải cười lắc đầu:

- Nói lớn không lớn, nhưng mà… là như thế này, phần lớn mọi người cũng không phải sợ anh ta, mà là kính nể cha anh ta, cho anh ta mặt mũi.

- Dù sao một bài luận văn không dài không ngắn, giữ thái độ hòa hoãn là được.

Chỉ cần tùy tiện viết một bài báo là được rồi.

Trần Thương nghe thấy lời của Tiêu Triết Hải, lập tức hiểu ra, Đàm Chính Dương cũng đang xem thái độ người khác thế nào.

Cảm thấy mình giống như một kẻ dễ bắt nạt?

Chủ nhiệm Tiêu, chuyện này tôi cũng không thể lừa anh. Nhiệm vụ mà tổng biên tập Đàm đã cho tôi là viết một bài viết về công nghệ đặt giá đỡ vòi voi nhà họ Trần mà tôi nghiên cứu.

Sau khi Trần Thương nói xong, Tiêu Triết Hải cũng không nhịn được choáng váng.

Tiêu Triết Hải ngồi trong văn phòng, cầm điện thoại di động, im lặng một lát.

Đàm Chính Dương này hẳn là đã biết lý lịch của trần Thương, và anh ta hẳn là muốn trở nên tử tế và có năng lực để phù hợp với phong cách của anh ta.

Tuy Đàm Chính Dương hơi khó đối phó, nhưng anh căn bản không giao thủ với những vị chủ nhiệm này, nhiều nhất là một loại trao đổi quyền lợi.

Điều đó nói lên rằng, việc lựa chọn các viện sĩ trong nước là một trở ngại đối với tất cả các học giả.

"Học vị cao nhất" và "Vinh dự suốt đời" mà các nhà khoa học được hưởng đã thu hút nhiều người, đây là mục tiêu mơ ước của tất cả những người làm trong lĩnh vực học tập.

Nhưng

Việc lựa chọn các viện sĩ luôn là một vấn đề phức tạp nhất.

Chắc hẳn mọi người đã quen thuộc với chuyện của Đồ U U, thậm chí lão tiên sinh Thi Nhất Công còn trở thành viện sĩ nước ngoài của Viện Hàn lâm Khoa học Hoa Kỳ và Viện Hàn lâm Khoa học và Nghệ thuật Hoa Kỳ sau khi thua cuộc trong cuộc bầu cử.

Mà cha của Đàm Chính Dương này là viện sĩ phản biện hàng đầu ở Hoa Hạ.

Tất nhiên, không phải Đàm lão tiên sinh không tốt.

Nhưng ở ân tình trong xã hội này, "có qua có lại" đã trở thành phương thức thông thường của nhiều giới khác nhau.

Tiêu Triết Hải vội lắc đầu, có lẽ không ngờ nữa, nghĩ nhiều rồi...

Trần Thương cũng trở nên tò mò khi thấy Tiêu Triết Hải im lặng.

Chủ nhiệm Tiêu, có phải Đàm Chính Dương này là người rất giỏi không?

Tiêu Triết Hải cười:

- Viện sĩ Đàm Kiến Sơn, chắc cậu đã từng nghe nói?

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Anh ta là con trai của Đàm lão tiên sinh?

Tiêu Triết Hải gật đầu:

- Tuy nhiên, Đàm lão tiên sinh là Đàm lão tiên sinh, và Đàm Chính Dương là Đàm Chính Dương, đó là hai việc khác nhau, nhưng Đàm Chính Dương này lại thích lấy cha mình ra để giương oai.

Nhưng... Tôi nghĩ tới nghĩ lui, anh ta cũng không bắt chẹt gì cậu cả, cũng không cần trở mặt với anh ta.

Tất nhiên hiện tại anh ta cũng không tìm cậu nữa, anh có thể để chuyện này qua một bên, chơi cùng anh ta.

- Đàm Chính Dương biết rõ lai lịch của cậu và sẽ không ngu ngốc làm phiền cậu.

Trần Thương nghe thấy lời của Tiêu Triết Hải, phân tích cũng có lý, anh gật đầu nói:

- Được rồi, cảm ơn chủ nhiệm Tiêu đã nhắc nhở.

Tiêu Triết Hải cười:

- Chuyện nhỏ, hiện tại tôi rất mong chờ kết quả thử nghiệm lâm sàng của cậu.

Sau một hồi tán gẫu, Trần Thương cúp điện thoại.

Như Tiêu Triết Hải đã nói, Trần Thương không để tâm đến chuyện của Đàm Chính Dương nữa.

So với Đàm Chính Dương, hiện tại Trần Thương đang lo lắng hơn về việc hoàn thiện công nghệ giá đỡ vòi voi này hơn.

Trần thương lấy mô hình và sách có tên "Giá đỡ vòi voi của nhà họ Trần" ra.

Lấy giấy và bút ra, liên tục hoàn nguyên những thứ này vào bản vẽ.

Sự tiến bộ của phẫu thuật chắc chắn không thể tách rời sự tiến bộ của phần cứng.

Để hoàn thành ca phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, công nghệ đặt giá đỡ vòi voi này hoàn toàn là thiết bị phẫu thuật không thể thiếu.

Ngay cả với điều này, không cần phải mất quá nhiều thời gian để đặt tạm một giá đỡ với đường ống trong quá trình phẫu thuật, điều này chắc chắn sẽ tiết kiệm ít nhất nửa giờ đến một giờ thời gian vận hành.

Hơn nữa, giá đỡ vòi voi phát triển chắc chắn có lợi.

Trong mắt mọi người, Trần Thương trong khoảng thời gian này về cơ bản là đứng sang bên cạnh, mỗi ngày thỉnh thoảng cầm giấy bút phác thảo thứ gì đó.

Điều này khiến ai cũng phải tò mò.

Mọi người cũng bắt đầu phỏng đoán riêng.

Từ Tử Minh nghiêm mặt nói:

- Tôi nghĩ giáo sư Trần chắc là đang lập sơ đồ phẫu thuật

Hà Chí Khiêm cũng nghĩ như vậy:

- Ừm, cũng có thể, hoặc có thể là để cải thiện quy trình phẫu thuật, và chỉ ra những thiếu sót của chúng ta.

Mà Mạnh Hi chưa bao giờ cảm thấy Trần Thương là một học bá vĩ đại và thiếu sức sống như vậy.

Cô không khỏi nhổ một ngụm nước bọt:

- Chẳng lẽ cậu ấy đang phác thảo?

Lời nói khiến mọi người choáng váng.

Chủ nhiệm Mạnh, cô đang nghiêm túc à?

Lưu Toàn tò mò hỏi.

Mọi người cũng nhìn Mạnh Hi, dù sao thì... đây cũng chính là người hướng dẫn đầu tiên của Trần Thương

Chương 1370: Tôi, Trần Thương, Muốn Xin Cấp Bằng Độc Quyền

Trong ca phẫu thuật tiếp theo.

Mặc dù không ảnh hưởng đến kết quả của ca phẫu thuật, nhưng mọi người đều cố gắng hết sức để thiết lập máy POSS, hy vọng rằng chúng sẽ xuất hiện trên giấy bút của Trần lão sư.

Cô Mạnh, cô giúp em một tay, giữ em lại

Trần Thương im lặng nhìn dáng vẻ làm điệu làm bộ của Mạnh Hi, mắt hơi trợn trắng.

Đây là phòng phẫu thuật, có phù hợp hay không?

Còn anh nữa, Lưu Toàn, anh mắc bệnh gì? Không có chuyện gì sao lại bày ra dao mổ và POSS này?

Lưu Toàn sửng sốt và nhìn cô Mạnh đầy tò mò.

Chẳng lẽ không cần bày POSS à?

Chủ nhiệm Từ, anh đang chắn tầm mắt của tôi

Lúc này, mọi người mới nhìn theo tiếng nói, quay lại nhìn Trần Thương...

Thật đơn giản đã dựng nên kỹ thuật giá đỡ vòi voi.

Chẳng lẽ...

Giáo sư Trần đã vẽ cái này?

Ca phẫu thuật đã kết thúc, đã trưa, sau đó cơm phẫu thuật được đưa tới.

Đây là thời gian tốt nhất trong ngày.

Bữa ăn phẫu thuật là có người cố tình đặt hàng.

Hả? Sao chỉ có mười một phần?

Sau khi Từ Ái Thanh giúp mọi người phân phát đồ ăn, tò mò nhìn hộp cơm.

Trần Thương cười:

- Không sao, cơm của tôi còn chưa tới.

Mọi người đột nhiên cười rộ lên.

Mạnh Hi đắc thắng nói:

- Ai bảo buổi sáng cậu hung chúng tôi! Quả báo? Ngồi nhìn chúng tôi ăn

Lưu Toàn xoa tay:

- Ôi, cơm gà rán thật là ngon.

Trần Thương thờ ơ.

Mạnh Hi thì càng khoa trương, thổi hơi bún ốc tới trước mặt Trần Thương, khiến Trần thương không nói nên lời.

Cô Mạnh, chân của cô đang bốc mùi thối rồi kìa

Trần Thương nói nhỏ.

Khi Mạnh Hi nghe thấy xong, cô suýt nữa đổ bún ốc lên đầu Trần Thương vì quá tức giận

Khi mọi người nghe thấy những lời này của Trần Thương thì đều cười phá lên.

Mạnh Hi ngứa răng:

- Cậu không biết à? Nữ thần không bị hôi chân?

Trần Thương mỉm cười gật đầu:

- Đúng đúng đúng, nữ thần từ nhỏ đến lớn sẽ không đánh rắm... phải không?

Mạnh Hi bị Trần Thương nói làm cho tức đến ngứa răng.

Trần Thương tò mò hỏi:

- Cô thích sầu riêng phải không?

Mạnh Hi gật đầu:

- Ừ

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Đậu phụ thối thì sao?

Mạnh Hi tiếp tục gật đầu:

- Tôi cũng rất thích

Trần Thương trầm tư trong giây lát...

Anh nói với Hà Chí Khiêm:

- Chủ nhiệm Hà, đây là một chủ đề để anh nghiên cứu: Dựa trên lý thuyết nghiên cứu về khứu giác thì phụ nữ thích đàn ông hôi hám

…

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, mọi người hơi sửng sốt.

Phụ nữ yêu thích đồ vật thối...

Và yêu thích đàn ông thối...

Chuyện này...

Trần Thương cảm thấy, đây cũng một vấn đề đáng giá nghiên cứu

Mặc dù không phải là một đầu đề nghiên cứu tốt, nhưng cũng có thể là một trò cười giễu không tồi đúng không?

Nhưng

Trần Thương nhìn thấy mọi người đều ngồi đó ngẩn người ra, lập tức sững sờ.

Sao mọi người lại không cười chứ?

Chuyện này không buồn cười à?

- Không buồn cười à?

Trần Thương sững sờ.

Từ Tử Minh lập tức ha ha ha cười lớn.

Hà Chí Khiêm cũng rất nhanh đã hiểu ý, bắt đầu nghề nghiệp giả cười.

Lưu Toàn nhìn thấy hai người, lập tức sững sờ:

- Buồn cười à?

Mạnh Hi cũng liếc mắt:

- Một chút cũng không buồn cười.

Từ Ái Khanh cười cười.

Từ Tử Minh liếc mắt ra hiệu cho Lưu Toàn:

- Giáo sư Trần làm trò cười mà cậu lại dám không cười?

Lưu Toàn lập tức sững sờ, lập tức phản ứng lại.

Lần lượt, rất nhanh đều bị truyền nhiễm, mọi người xung quanh đều lần lượt giả cười.

Thấy dáng vẻ của đám người này, bản thân Trần Thương bị chọc tức mà cười phá lên.

Đám người này, quá vô sỉ

Dữ tợn nói:

- Không buồn cười à? Không buồn cười cũng phải cười, bằng không ngày mai kiểm tra tất cả đều không đạt yêu cầu

Mọi người nghe xong, lập tức im lặng

- Lấy việc công báo thù tư?

Mạnh Hi hung tợn nói.

Trần Thương nhẹ nhàng gật đầu:

- Đúng vậy, có gì kiến gì à? Cô Mạnh?

Mạnh Hi khí huyết cuồn cuộn, nếu không phải học kỹ thuật, lão nương đã sớm một cước đạp bay cậu

Nghĩ đến đây, Mạnh Hi đột nhiên cảm thấy bản thân... thiếu máu

Tiến một bước u xơ tử cung, lùi một bước tăng sản kèm theo khối u.

Bỏ đi, bỏ đi

Làm thầy cô phải quan tâm che chở cho các học sinh.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hi liếc mắt:

- Mọi người cố gắng ăn cơm, cho cậu ta thèm chết

Mọi người vội vàng gật đầu
Bắt đầu im ắng chống cự.
Trần Thương cười giễu nột tiếng, phàm nhân vô tri.
Ngay lúc này, y tá mang theo một hộp thức ăn sang trọng đi vào.
- Giáo sư Trần, đồ ăn của anh đến rồi.
Trần Thương nhận lấy hộp đồ ăn, mở hộp đồ ăn cao bốn tầng mở ra, lấy ra một khay rồi lại một khay món ăn.
Đầy đủ bốn năm đĩa.
- Gan ngỗng Pháp
- Sò tươi sauce
- Canh cá Marseilles
- Tôm hùm Paris
...
Nhìn từng đĩa nhỏ này, rồi lại nhìn mọi người trợn mắt há mồm.
Trần Thương thở dài:
- Rượu nho trắng của tôi đâu?
Vào lúc này, có điện thoại gọi đến:
- Trần tiên sinh, suy nghĩ đến việc buổi chiều ngài cần phải phẫu thuật, không mang rượu nho đến cho ngài.
Trần Thương gật đầu:
- Được rồi, cảm ơn
- Ngày mai ngài muốn ăn món gì?
Trần Thương nghĩ ngợi:
- Đơn giản một chút, 'Phật nhảy tường' đi.
Cúp điện thoại, Trần Thương thở dài.
Bắt đầu một mình tịch mịch ăn uống.
- Ừm, bít tết gan bò này cũng không tệ! Nhưng hơi chín quá
Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này, đều lập tức trợn tròn mắt.
Mẹ nó đây là thức ăn ngoài à?
Nhìn hộp cơm cao cấp và món ăn của nước Pháp, từng món từng món, đột nhiên cảm thấy thức ăn cũng không còn thơm nữa
Nhìn tôm hùm Paris của người ta, nhìn lại miếng gà rán trong chén của mình, một chút cũng không muốn ăn.
Đột nhiên Trần Thương cảm thấy dao nĩa không tiện lắm, dứt khoát dùng dao nhỏ và đũa phối hợp.
Quả nhiên là dùng tốt hơn rất nhiều so với cái nĩa

Mạnh Hi mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thương, hung tợn nói:

- Thổ pháo

Trần Thương diệu dàng mà tiếp đãi:

- Cô Mạnh, bún ốc ăn ngon không? Ở đây tôi có món ốc nấu với rượu đế của Pháp, có muốn thử không?

- Ai nha, thật ngại quá, chỉ có một miếng, đã bị tôi ăn mất rồi

Trần Thương bỉ ổi cười lên.

Trêu đến CPU của Mạnh Hi gần như nóng quá, dẫn đến CPU quá tải

Trần Thương:

- Mọi người đừng lo lắng, nhanh chóng ăn cơm nào

- Nói thật, hương vị của gan ngỗng này cũng bình thường

- Ừm, canh cá Marseilles cũng ngon. Nghe nói cá này được vận chuyển bằng đường hàng không.

Một bữa cơm, Trần Thương đã lôi đến thù hận.

Đột nhiên mọi người cảm thấy một chút muốn ăn cũng không có.

Còn Trần Thương thì lại ăn vô cùng vui vẻ.

Một mặt là hương vị thật sự rất ngon, ăn uống no say.

Một mặt khác là nhìn thấy dáng vẻ tức giận của đám người này, trong lòng vô cùng thoải mái.

Cho các người đắc ý

Ăn xong các món, sau khi Trần Thương thu lại xong các hộp thức ăn, tinh thần sảng khoái đứng dậy vỗ bụng.

Nhìn thấy đức hạnh này của Trần Thương, mọi người giả vờ như không nhìn thấy

Trần Thương thấy vậy, lập tức cười giễu một tiếng

Anh có vũ khí ma thuật quyết định

Không phải các người lạnh lùng à?

Trần Thương dứt khoát lấy ra quyển vở tùy thân và bút, bắt đầu vẽ.

Quả nhiên, Trần Thương vừa lấy ra, mọi người lại tò mò thêm lần nữa.

Thầy Trần này rốt cuộc là đang vẽ cái gì?

Chẳng lẽ giáo sư Trần không chụp hình, mà đổi lại thành phác hoạ?

Trần Thương cũng không lên tiếng.

Những người khác ngày càng tò mò.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, quả nhiên cô Mạnh là người dễ kích động và không có tiền đồ nhất...

Đương nhiên, đối với điểm này, Trần Thương luôn ôm thái độ hoài nghi.

Anh cảm thấy không phải là cô Mạnh không giữ được bình tĩnh, mà là lòng dạ rộng lớn, sau đó lòng dạ chèn ép thể tích lồng ngực, dẫn đến nhanh mồm nhanh miệng.

Đây không phải là lỗi của cô

Đều là do di truyền gây ra họa

Chương 1371: Tôi, Trần Thương, Muốn Xin Cấp Bằng Độc Quyền! (2)

- Trần Thương, rốt cuộc là cậu đang vẽ cái gì?

Mạnh Hi trừng to cả hai mắt tò mò hỏi.

Trần Thương cười giễu một tiếng:

- Việc này sao có thể nói cho cô được? Mua bán cũng phải mấy trăm vạn đấy

Mạnh Hi cười nhạo một tiếng:

- Cậu hỏi Van Gogh và Picasso xem thử họ có đồng ý không?

Mọi người lập tức cười ha ha, thế nhưng càng thêm tò mò đối với nội dung Trần Thương đang vẽ.

Từ trước đến giờ Trần Thương đối với cô Mạnh - ngực to mà không não đều luôn là tha thứ, dù sao khi nhìn thấy cô Mạnh, tâm trạng lại không được tốt cũng bặt vô âm tín.

Trần Thương thở dài, nhìn Mạnh Hi, liếc mắt:

- Có một thứ gọi là độc quyền hiểu không?

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh đều lập tức sửng sốt.

Độc quyền?

Họ đối với chữ này cũng không lạ lẫm gì.

Dù sao trong hệ thống chữa bệnh, xin độc quyền là chuyện thường dùng.

Thế nhưng...

Phần lớn tương đối nhiều ở khoa Đông y.

Danh y người ta cho cái toa thuốc, rất hữu hiệu đối với một loại bệnh tật nào đó cũng có thể xin độc quyền.

Thế nhưng nếu bác sĩ khoa ngoại họ có thể phát minh độc quyền thì sẽ rất lợi hại.

Ví dụ như nghiên cứu ra một loại dụng cụ phẫu thuật mới, hoặc là cải tiến một loại thiết bị phẫu thuật truyền thống, nghiên cứu ra mới thuật thức phẫu thuật, dụng cụ hỗ trợ phẫu thuật, vân vân.

Đương nhiên

Họ xin độc quyền cũng kiếm được khá là nhiều tiền.

Bởi vì họ có thể trực tiếp hợp tác với công ty dụng cụ y tế, cùng khai phát, nếu như được hoan nghênh thì thật có thể kiếm không ít tiền.

Nghe thấy Trần Thương muốn xin độc quyền, lập tức tất cả mọi người hơi hưng phấn và kích động lên.

Đầu óc Từ Tử Minh tương đối dễ dùng, vội vàng hỏi:

- Chẳng lẽ là... Dụng cụ giá đỡ vòi voi?

Trần Thương hài lòng nhẹ gật đầu:

- Ừm, không sai, trên cơ bản đã làm tốt.

Sau khi nói xong, Trần Thương tiện tay xé một trang giấy ra để lên bàn.

Đương nhiên, cái hình này thật ra chính là Trần Thương mô phỏng vật phẩm hệ thống ban thưởng.

Sở dĩ anh làm như vậy...

Thật chính là đang làm bộ chính mình độc quyền phát minh cái này.

Ít nhất sẽ không đến mức quá đột ngột.

Ừm, mười hai đồ đần trước mắt, không đúng, là môn đồ.

Những người này chính là nhân chứng cho mình.

...

Trần Thương nhìn thấy biểu hiện của mọi người, hài lòng thở phào.

Anh cảm thấy bản thân mình quá đáng thương.

Luôn phải giả vờ thấp kém để tìm kiếm sự cân bằng thích hợp.

Vừa giả vờ như bản thân không hack.

Lại phải giả vờ nhẹ nhàng vui vẻ.

Tôi thật là khổ quá mà

Trần Thương nhẹ nhàng xé một tờ giấy và để lên bàn, dường như không ý gì

Thế nhưng ngay sau đó

Mạnh Hi chỉ nhìn lướt qua...

Trong tích tắc, cô trực tiếp đập bàn tay lên trên tờ giấy, vẻ mặt trịnh trọng.

Lý Bảo Sơn theo sát phía sau, dường như là đồng thời giữ nó, thế nhưng vì Mạnh Hi giữ nó trước, làm cho tay của chủ nhiệm Lý đã đè lên tay của Mạnh Hi.

Tiếp sau đó là Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm...

Tất cả mọi người đều đặt tay lên trên bàn.

Nhìn thấy một màn này, Trần Thương lập tức sửng sốt.

Mà lúc này, giữa trán của mười hai người nhíu lại nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Trong ánh mắt của mọi người đều là sự xúc động và tín nhiệm.

Họ xúc động chính là vì Trần Thương đã nhẹ nhàng để bản vẽ có giá trị liên thành này lên trên bàn.

Tín nhiệm đối với họ dường như không giữ lại một chút nào

Điều này làm cho họ xúc động từ tận đáy lòng.

Vì giáo sư Trần thật lòng thật dạ đối với họ, nên họ đương nhiên cũng không làm những chuyện khác người.

Mặc dù ngày thường hay nói đùa nói giỡn, Trần Thương bỉ ổi cũng thường hay làm những chuyện làm cho người khác tức giận, thế nhưng anh không bao giờ coi họ là người ngoài trong lúc dạy họ phẫu thuật đặc biệt là những lúc then chốt.

Trần Thương lợi hại không?

Rất lợi hại

Trong lòng họ, Trần Thương thật ra không kém hơn những viện sĩ kia.

Có kém hơn cũng chỉ kém về lai lịch mà thôi.

Việc bình chọn viện sĩ yêu cầu cần ba giải thưởng lớn và những đóng góp xuất sắc, sức ảnh hưởng học thuật, luận văn...

Hiện tại sức ảnh hưởng học thuật của Trần Thương đã rất cao.

Chỉ thiếu giải thưởng thực sự.

Còn về đóng góp xuất sắc, nói thế nào đây? Bạn nói anh ấy có, thì anh ấy có...

Đây có thể được xem như là một việc tương đối tốt, dùng từ ngữ chuyên nghiệp để nói thì là tính xét duyệt đàn hồi

Thế nhưng, yêu cầu cứng chính là ba giải thưởng lớn

Ba giải thưởng lớn là gì?

Giải thưởng khoa học Tự nhiên Quốc gia, giải thưởng phát minh kỹ thuật Quốc gia, giải thưởng tiến bộ khoa học kỹ thuật quốc gia, ba hạng mục này được giới khoa học gọi là “ba giải thưởng lớn”.

Đương nhiên, trên hết còn phải kể đến hai giải: Giải thưởng tiến bộ kỹ thuật khoa học cao nhất Quốc gia, và giải thưởng hợp tác kỹ thuật khoa học quốc tế.

Thế nhưng, giải Tiến bộ khoa học kỹ thuật cao nhất Quốc gia chính là quá lợi hại rồi

Mỗi năm, người được trao tặng không quá 2 người

Giải hợp tác khoa học kỹ thuật quốc tế là dành cho người nước ngoài, giải này thì không cần suy nghĩ đến nữa.

Hiện tại, Trần Thương đang xây dựng hai dự án đặc biệt cấp quốc gia, đó là trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành, hơn nữa còn là trung tâm phục hồi cơ, một khi hoàn thành thành công, sẽ trở thành hai giải thưởng cấp quốc gia.

Vì thế, tương lai của Trần Thương không thể nghi ngờ chính là vô hạn.

Thế nhưng

Chính là một người như vậy, thường ngày lại đùa giỡn với họ, không có một chút khoảng cách nào.

Thế nhưng họ cũng không phải không biết nặng nhẹ.

Cũng như tấm bản vẽ vừa rồi.

Mặc dù mọi người chỉ nhìn một lần, thế nhưng chớp mắt cũng có thể biết rõ đây chính là tài liệu phẫu thuật "Giá đỡ vòi voi nhà họ Trần".

Thứ này so với tài liệu đơn sơ của họ còn cao hơn vài cấp bậc.

Thậm chí đây là một bản vẽ độc quyền hoàn thiện.

Vì thế, mọi người không hẹn mà cùng nhất trí chọn như vậy.

Trần Thương nhìn thấy mọi người đều đặt tay lên trên tờ giấy, lập tức sững sờ, liếc mắt nói:

- Còn không động thủ xông về phía trước?

Mọi người nghe xong, nhất thời sững sờ, lập tức tức giận nghiến răng.

Mạnh Hi tức giận nói:

- Trần Thương, cất lại thứ đồ này đi, nó quá quý giá rồi

Nói thật, bản vẽ này không hề rẻ hơn so với những bức tranh của Gogh.

Quan trọng là có thể giúp đỡ được càng nhiều người hơn.

Những người khác cũng dồn dập gật đầu:

- Đúng vậy, giáo sư Trần, nếu như thứ này lưu truyền ra ngoài, vậy thì không tốt.

- Cất lại đi

Trần Thương thấy dáng vẻ nghiên túc của mọi người, cười cười.

Trong lòng hơi ấm áp.

Gật đầu cười một tiếng:

- Ừm.

Sau khi buông tay, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Trong mọi người, ai có kinh nghiệm đối với việc xin độc quyền?

Mọi người nhìn nhau, Từ Tử Minh cười nói:

- Tôi đã xin qua hơn năm mươi bằng độc quyền, cái này... có thể lời nói của tôi sẽ tương đối có trọng lượng hơn?

Lời này vừa nói, Trần Thương lập tức tò mò:

- Hơn năm mươi bằng? Lợi hại như vậy à?

Mặt Từ Tử Minh đỏ lên:

- Cái này... nói thì rất dài dòng, nên sẽ không nói nữa, năm mươi cái độc quyền này của tôi cộng lại, cũng không bằng một cái của giáo sư Trần cậu.

Chương 1372: Khoảnh Khắc Nổi Bật

Nói như vậy hơi khoa trương.

Từ Tử Minh luôn một cứu phẫu thuật điều trị đối với bệnh van.

Mặc dù năng lực phẫu thuật bình thường, thế nhưng trí tưởng tượng của anh quả thực rất phong phú.

Luôn thích làm các phát minh sáng tạo nhỏ để thay đổi quá trình phẫu thuật truyền thống.

Mặc dù đại đa số đều tương đối bình thường, nhưng cũng có một vài phát minh nhỏ có độ lưu truyền khá rộng.

Cũng ví dụ như phát minh ra mang chỉ van, trực tiếp giúp giảm bớt 20 phút thời gian phẫu thuật.

Từ Tử Minh tiếp tục nói:

- Dù gì thì tôi cũng đã xin bằng độc quyền trong nhiều năm như vậy, vì thế nên cũng quen biết được nhiều người trong bộ phận độc quyền, chuyện này cậu cứ giao cho tôi làm là được rồi.

Trần Thương gật đầu, cười nói:

- Được, vất vả cho chủ nhiệm Từ rồi, ngày mai tôi bắt đầu dạy anh kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần, thế nào?

Vừa nghe câu này, tiếng kêu ca, phàn nàn lập tức vang lên

Việc tốt như vậy lại rơi xuống đầu Từ Tử Minh.

Mà Từ Tử Minh thì đắc ý cười ha ha.

Hét to “ông trời không tệ với tôi”.

Phòng phẫu thuật cách âm rất tốt.

Bên này náo nhiệt, bên ngoài cũng không nghe thấy gì.

Thiết kế này khá hợp lí, dù sao người bệnh được đưa đến phòng phẫu thuật, còn chưa có thời gian gây mê, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh cưa điện liên tiếp của khoa chỉnh hình bên cạnh, không chừng sẽ lại vội vàng từ trên giường nhảy xuống, chạy ra ngoài.

Đột nhiên Trần Thương tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Từ, bằng độc quyền này của anh cuối cùng được xử lí như thế nào?

Từ Tử Minh tỉnh bơ khụ khụ một tiếng:

- Cũng không xử lí thế nào, là được công ty y dược mua lại.

Mọi người xung quanh nghe xong, lập tức vểnh tai lên.

Mua bán độc quyền

Đây chính là hướng đi đến đỉnh cao của cuộc sống?

Nghe thấy có tiền, Trần Thương cũng lập tức bắt đầu vui vẻ.

- Chủ nhiệm Từ... độc quyền này của anh... bán bao nhiêu tiền?

Từ Tử Minh khụ khụ một tiếng, trên mặt có hơi mang ánh sáng.

- Cái này, cũng còn tốt, không nhiều lắm, cũng hơn 2000 vạn, nhưng giá tiền độc quyền là có cao có thấp, cao có trăm vạn, rẻ hơn mười vạn cũng có, chủ yếu vẫn là do công ty y dược thẩm định.

Mọi người đột nhiên ồ lên.

Hơn 2000 vạn, cái này ở đâu cũng không phải là số lượng nhỏ.

Ở Kinh Đô có thể mua được mấy ngôi nhà

Ai cũng không phát hiện, chủ nhiệm Từ khiêm tốn này thật sự là giấu tài

Từ Tử Minh nhìn thấy ánh mắt sùng bái của mọi người, trong lòng vô cùng thoải mái hài lòng.

Nhưng những người khác đều là bối cảnh.

Quan trọng chính là ánh mắt khiếp sợ của Trần Thương.

Thật sự quá sảng khoái

Bao nhiêu năm sau này nhớ lại, Từ Tử Minh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đây chính là khoảng khắc nổi bật nhất của mình

…

Sau khi Trần Thương nghe thấy có thể bán được nhiều tiền như vậy, trong lòng cũng vui vẻ hơn không ít.

Gần đây luôn giữ liên lạc cùng với công ty X-Pri của Howard, kỹ thuật X-Pri là một loại giống như phương thức can thiệp vào phẫu thuật van tim.

Trần Thương rất xem trọng

Thế nhưng, cổ đông của X-Pir cũng khẳng định không chỉ có mỗi mình Trần Thương, bởi vì Trần Thương chắc chắn sẽ không làm tốt.

Là một công ty, nếu như không đủ năng lực, tốt nhất là hãy tìm thêm những đối tác đáng tin cậy.

Thế nhưng số tiền hiện tại của Trần Thương thậm chí rõ ràng là không thể có được 10% cổ phần.

Hiện tại công việc của Howard ở Mỹ về cơ bản đã kết thúc, việc lựa chọn vị trí ở Trung Quốc cũng rất nhanh, về vấn đề cổ phần này cũng cần thương lượng môt cách sớm nhất.

Đối với việc kiếm tiền, Trần Thương không phải bởi vì tham lam.

Mà nhiều tiền thì dù sao cũng tốt hơn so với tiền ít.

Tiền có thể giải quyết không ít vấn đề, những vấn đề này, đều là những vấn đề phổ biến nhất trong xã hội.

Về phần phẫu thuật giá đỡ vòi voi này của mình, Trần Thương cũng không nghĩ sẽ bán cho công ty X-Pri, bởi vì đối phương đối với tài liệu nghiên cứu mạch máu cũng không đáng tin cậy.

Trần Thương cất lại tờ giấy trong tay, để vào trong túi áo.

Lúc này, Từ Tử Minh trở thành tiêu điểm, dù sao hơn năm mươi cái độc quyền, cái này cũng đủ để kiêu ngạo.

Giá trị bản thân này có thể lọt vào danh sách các bác sĩ giàu nhất Trung Quốc của Forbes.

Về việc có bằng hay không thì Trần Thương không biết.

Từ Tử Minh vừa xúc động, thở dài:

- Quả thật, không đơn giản như mọi người nghĩ đâu, những độc quyền nhỏ kia chính là càn sức sáng tạo, chắc chắn không tốn công sức, thế nhưng... mọi người đừng nghĩ như thế, nếu như mọi người có thể nghĩ đến thì những người khác sẽ không nghĩ đến à?

- Người ta biết rõ ý tưởng này, bản thân không thể tự đi làm à?

- Mà những bằng độc quyền kiếm nhiều tiền kia, nếu không có thời gian dài nghiên cứu thì thật không thể làm được, chủ nhiệm Lý, người đã về hưu của khoa Đông y chúng ta, mấy chục năm kinh nghiệm tổng kết của ông ấy mới mua được không đến 50 vạn phí độc quyền.

- Nhà tư bản cũng không phải đồ ngốc

Sau khi nói xong, Từ Tử Minh nhìn Trần Thương một cái:

- Giống như kỹ thuật giá đỡ vòi voi này của giáo sư Trần, người bình thường không thể làm được, thật sự là kiếm tiền, thế nhưng mọi người không nhìn giáo sư Trần đã nỗ lực cố gắng biết bao nhiêu?

Vừa mới bắt đầu mọi người còn cảm thấy Từ Tử Minh nói rất có lý.

Nhưng câu nói cuối cùng, tất cả mọi người đều im lặng.

Quay người nhìn Trần Thương, suy tư.

Rất mệt à?

Thực sự nỗ lực rất nhiều à?

Chẳng lẽ không phải vì thằng nhãi này là thiên phú dị bẩm à?

Từ Tử Minh nhìn thấy dáng vẻ này của mọi người, một người đã từng trải, không nhịn được lắc đầu thở dài nói:

- Mọi người, không cần biểu hiện như vậy chứ.

- Không tin thì mọi người hỏi thử giáo sư Trần xem, cậu ấy làm cái này đã nỗ lực bao nhiêu! Tập trung bao nhiêu tinh thần

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đúng vậy, thật sự rất vất vả

Mọi người một mặt nghi vấn, rất không tin.

Trần Thương không nhịn được thở dài:

- Thật

- Ít nhất... một tuần

- Không đúng, là hai tuần! Tôi vừa nghĩ ra loại thuật thức này đã bắt đầu tìm tài liệu, trước trước sau sau... ừm, thời gian hai tuần

Trần Thương cảm thấy, chắc là rất nhiều rồi đúng không?

Sau khi mọi người xung quanh nghe thấy, lập tức thoải mái, khuôn mặt biểu lộ "tôi biết ngay mà".

Đã nói mà

Mới có hai tuần

Sau khi Từ Tử Minh nghe thấy, suýt nữa ói máu.

Vào lúc này, anh hiểu được một chuyện, sau này lúc giả vờ, không thể có Trần bức vương ở đây, bằng không sẽ bị đánh tan.

Từ Tử Minh hít sâu một hơi

…

…

Từ Tử Minh rất có trách nhiệm, vì chuyện bằng độc quyền mà chạy trước chạy sau.

Thời gian sắp xếp xin độc quyền còn lâu hơn rất nhiều so với thời gian gửi luận văn.

Đợi sắp xếp xong rồi, chuyện bằng độc quyền bị đánh cắp đều có xảy ra.

Nếu như nói gửi luận văn là dựa vào tháng để tính, vậy bằng độc quyền là dựa theo năm để tính...

Dù sao bộ phận độc quyền trong nước chỉ có một đơn vị, mà mỗi ngày người xin độc quyền lại có nhiều như thế.

Từ Tử Minh có kinh nghiệm phong phú, mà lại thật sự xem chuyện của Trần Thương biến thành chuyện của mình, tự mình bỏ tiền túi chuẩn bị trên dưới.

Trận đấu thứ bảy, chủ nhật Trần Thương trực tiếp hủy bỏ, đi theo chủ nhiệm Từ chạy trước chạy sau, phần ân tình này cũng ghi nhớ ở trong lòng.

Chương 1373: Hai Tuần! Thật Sự Là Hai Tuần

Người với người chung sống là tương trợ lẫn nhau.

Mà ngày thứ hai, Từ Tử Minh mặt mày hồng hào tìm đến Trần Thương, cười nói:

- Không có vấn đề gì, hôm nay tôi đã đưa cho ban khoa học kỹ thuật để kiểm tra, nếu không vấn đề gì lớn thì sẽ sớm xét duyệt thôi

Trần Thương vội vàng nói cảm ơn.

Từ Tử Minh chợt nhớ đến cái gì đó, vội vàng nói:

- Nhưng... giáo sư Trần, tôi đoán rất nhanh sẽ có không ít công ty dược tìm đến cửa

Trần Thương sững sờ:

- Có ý gì?

Từ Tử Minh trực tiếp nói:

- Bộ phận độc quyền sẽ công bố tin tức, quan trọng nhất là, lúc tôi nộp đơn, rất nhiều người đã quan tâm, tôi đoán sắp tới sẽ có rất nhiều người tìm đến cửa.

- Hơn nữa, quan trọng là điểm nóng của cậu còn ở đây

Trần Thương nghe xong:

- Đây là chuyện tốt

Từ Tử Minh cười nói:

- Là chuyện tốt, tôi sẽ sớm nói cho cậu một tiếng, caauuj chuẩn bị tốt tinh thần được người khác đưa tiền đi

Trần Thương nghĩ đến chuyện tốt này, bất đắc dĩ vui vẻ cười.

Vào buổi sáng, Cao Hoa Vinh gọi điện đến.

- Giáo sư Trần, Vương Đống tỉnh rồi

Cao Hoa Vinh hưng phấn nói.

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy thì ánh mắt lập tức sáng lên:

- Tỉnh rồi? Bây giờ tôi lập tức đến ngay

Vương Đống thật sự là đã làm cho bọn người Trần Thương lo lắng.

Sau ca phẫu thuật vào đầu tuần trước, ban đầu dự tính là ngày hôm sau sẽ tỉnh dậy, kết quả chờ liên tục ba bốn ngày cũng không tỉnh dậy.

Chuyện này khiến mọi người rất lo lắng

Rất rõ ràng, Vương Đống đã rơi vào tình trạng hôn mê gan sau ca phẫu thuật gan.

Trần Thương cũng đã đến quan sát mấy lần.

Tình huống của người bệnh khiến Trần Thương vô cùng khó xử.

Mấy ngày nay, trong lòng vợ Vương Đống vô cùng lo lắng, tâm trạng lúc thì trên trời, lúc thì xuống đất.

Đang định bán nhà để phẫu thuật thì cô đột nhiên biết được chồng đã mua bảo hiểm

Chưa kịp vui mừng, kết quả sau khi chồng phẫu thuật, đã lâu không thấy tỉnh lại.

Mỗi ngày, sau khi vợ đưa con đến trường, đều sẽ tới bệnh viện, cách cửa phòng giám sát chờ chồng tỉnh lại.

Nhưng từng ngày trôi qua mà vẫn không có tin tức.

Trong nháy mắt đã qua một tuần.

Cô bắt đầu lo lắng, chồng sẽ không trở thành người thực vật chứ?

Sau khi Vương Đống tỉnh lại, mở to mắt nhìn thế giới này, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Anh cảm giác bản thân đã ngủ rất lâu, mơ thấy rất nhiều ác mộng.

Nhưng...

Vẫn luôn không tỉnh lại.

Thế nhưng, lại luôn có một ý niệm không ngừng nhắc nhở bản thân, khiến anh không thể tiếp tục ngủ tiếp, vợ và con của anh còn đang đợi anh tỉnh lại.

Anh bắt đầu liều mạng giãy giụa

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Vương Đống cũng đã mở mắt.

Anh không chết

- Bác sĩ, tôi... đã khỏi chưa?

Đây là câu nói đầu tiên sau khi Vương Đống tỉnh lại.

Cao Hoa Vinh nhìn thấy Vương Đống:

- Bây giờ tình huống của anh tương đối nguy hiểm, vừa mới thoát khỏi trạng thái hôn mê gan.

- Tai nạn giao thông đã làm tổn thương gan nghiêm trọng, phẫu thuật cắt bỏ phần lớn gan, bây giờ gan của anh hoàn toàn không đủ để chống đỡ thời gian hoạt động dài thường ngày của anh, cần nhanh chóng cấy ghép gan.

…

…

- Vợ, xin lỗi… bác sĩ nói anh không thể làm việc được nữa rồi…

Lúc Trần Thương bước vào phòng giám sát chỉ nghe được một câu nói như vậy, thấy Vương Đống ôm vợ, khóc rất thương tâm.

Lúc Vương Đống nói chuyện, trong lòng thật sự rất tuyệt vọng.

Đối với người đàn ông ở thủ đô tìm kiếm sự sinh tồn trong khe hẹp thì sống được đã rất khó rồi, càng đừng nhắc đến cuộc sống nữa.

Nguy cơ đột nhiên đến làm cho anh không thể làm việc được nữa, điều này còn làm anh khó chịu hơn so với giết anh.

Mỗi tháng tiền phòng cao bao nhiêu?

Tiêu xài hàng ngày nhiều bao nhiêu?

Áp lực công việc lớn thế nào?

Phẫu thuật cần bao nhiêu tiền?

Những việc này đều là áp lực tâm lý của một người đàn ông, từng bước xâm chiếm ý chí của anh.

- Nói anh còn phải phẫu thuật cấy ghép gan.... năm nay không cách nào kiếm tiền được...

Trước kia kiên cường, nhưng lúc này, anh đã triệt để buông xuống.

Anh chẳng qua cũng là một người đàn ông trẻ tuổi, anh vừa phải gánh vác gánh nặng của gia đình, vừa phải khoác lên chiếc áo giáp nuôi sống gia đình và chiến đấu với cuộc sống.

Nếu như có một ngày, gỡ áo giáp xuống thì mới phát hiện, thì ra anh đã mình đầy thương tích.

Mà bên trong lớp áo giáp này, người đàn ông trẻ vẫn là người đàn ông trẻ.

Người phụ nữ rất kiên cường, nhìn thấy Vương Đống tỉnh lại, cô đột nhiên cảm thấy, cuộc đời này cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Cái gì xe, cái gì phòng, chỉ cần có anh ở đây, đó mới là cuộc sống.

Cô cúi người, lấy khăn giấy trong túi ra, lau sạch nước mắt cho Vương Đống.

- Đừng sợ, đã có em ở đây

- Anh đó, chính là thích phô trương thanh thế, anh đã quên lúc đầu là ai đã giới thiệu cho anh vào hội học sinh à? Là em

- Đừng sợ, có em ở đây.

Nói đến đây, người phụ nữ ôm đầu Vương Đống, hôn một cái lên trán.

- Chồng, đã nhiều năm như vậy, cảm ơn anh đã chăm sóc, em rất hạnh phúc khi có thể gặp được anh.

- Sau này, quãng đời còn lại, hãy để em chăm sóc anh

- Cùng lắm thì chúng ta không ở thủ đô nữa, đợi anh xuất viện, chúng ta cùng rời khỏi thủ đô, về quê huyện của anh, không phải anh vẫn luôn muốn mở cửa hàng à? Em sẽ cùng với anh

Vừa nghe câu này, những người bệnh xung quanh đều cảm động.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt đều là những người bệnh nặng, họ thật sự kiệt quệ về thể xác và tinh thần vì sự tra tấn của bệnh tật.

Thế nhưng ốm đau có thể chịu đựng, việc duy nhất không thể chịu đựng được chính là nỗi lo lắng trong lòng.

Cũng giống như bệnh ung thư, nó đầu tiên không phải là đánh tan cơ thể của bạn, mà là trái tim của bạn.

Làm cho bạn thậm chí không có dũng khí để chiến đấu với nó

Bệnh tật từ từ phá hủy cơ thể con người, nghiền nát ý chí của con người, tra tấn linh hồn con người, sau cùng là chậm rãi phá hủy đi một gia đình.

Đây mới chính là chỗ đáng sợ nhất của nó.

Mà nếu như lúc này, có những người thân có thể cùng với bạn, đi qua thời gian hiếm hoi nhất của cuộc đời này, thì quãng đời còn lại bạn sẽ thoát khỏi kén để biến thành bướm.

Vương Đống và vợ của anh, đã làm cho mọi người trong phòng chăm sóc đặc biệt đều im lặng rơi nước mắt.

Trần Thương từ từ đi lên phía trước, đứng bên cạnh Cao Hoa Vinh.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, Vương Đống giống như nhìn thấy cứu tinh.

- Tôi nhớ anh... là anh đã cứu tôi...

Vương Đống cảm kích nhìn Trần Thương.

- Bác sĩ... tôi có thể xin anh không? Hãy cứu tôi, được không?

Trần Thương vào lúc này, nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

[Đinh! Phát động nhiệm vụ, hoàn thành 10 ca phẫu thuật cấy ghép lá gan, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, kỹ năng cấy ghép lá gan tăng đến cấp hoàn mỹ!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy thì không sửng sốt một chút nào.

Không do dự, tiếp nhận nhiệm vụ.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực.

Sau khi Vương Đống nghe thấy, lập tức nở nụ cười.

Thời gian sau đó, Trần Thương và Cao Hoa Vinh để cho họ thời gian nói chuyện riêng, bắt đầu thảo luận phẫu thuật tiếp theo.

Mà vợ Vương Đống nhỏ giọng nói với Vương Đống:

- Chồng, anh còn nhớ chuyện anh mua bảo hiểm không? Lần này có tác dụng rất lớn

- Em vốn chuẩn bị bán phòng, nhưng... bảo hiểm của anh...

Chương 1374: Hai Và Thắng Lợi Không Kém Nhau Bao Nhiêu Đâu?

Nghe thấy lời nói của vợ, Vương Đống lập tức sửng sốt.

Nằm ở trên giường, nhớ lại những chuyện đó, trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

Đều nói người tốt bị người bắt nạt, nhưng trời thì không.

Quả nhiên là vậy

Từ trước đến nay anh không hề nghĩ tới, chuyện lúc đó bị quản lí bắt nạt, lại cứu mình vào lúc mấu chốt.

Bùi ngùi không thôi

Một giờ sau, hai người nói chuyện xong, người vợ đi ra ngoài.

Vương Đống lo lắng.

Những tâm tư lo lắng của vợ đều giữ ở trong bụng, có thể trở về đánh một giấc, mấy ngày nay, ngày nào cũng không ngủ được.

Việc cấy ghép gan, cần tìm kiếm và ghép đôi nguồn gan thích hợp.

Đây chính là điều phiền toán nhất.

Nhiều khi, khía cạnh rắc rối nhất của cấy ghép nội tạng chính là việc tìm kiếm cơ quan thích hợp.

Phẫu thuật chân chính, độ khó cũng không lớn.

…

…

Công việc vẫn tiếp tục như bình thường.

Một ngày nọ, Trần Thương vừa tan làm thì nhìn thấy một người đàn ông đi theo sau lưng mình.

Trần Thương không hề ngợi, lập tức mang găng tay lực lượng vào.

Đây là ai vậy?

Sau khi ra khỏi bệnh viện, người đàn ông bước chân nhanh hơn, Trần Thương cũng cảnh giác hơn.

- Giáo sư Trần, xin đợi chút

Theo tiếng gọi của người đàn ông, Trần Thương mới buông lỏng cảnh giác.

- Anh là ai?

Người đàn ông dở khóc dở cười nói:

- Giáo sư Trần đi làm, tôi không tiện làm phiền, tôi là giám đốc Dương Thượng của công ty trách nhiệm hữu hạn y tế Bảo Thông, hôm nay đến đây là muốn hỏi giáo sư Trần một chút về việc liên quan đến giá đỡ vòi voi.

Người đàn ông cũng sảng khoái, gọn gàng mà linh hoạt, nói rõ lý do.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, bắt đầu nghiêm túc đánh giá người đàn ông.

Mặc một bộ sơ- mi quần tây, không giống người bán hàng, mà giống như một lãnh đạo.

Thật ra, rất nhiều người không kiểm soát được chiếc áo sơ mi, đồ vest, quần âu, giày da và cà vạt này.

Những người trẻ hơn, mặc vào thì đặc biệt giống người bán hàng.

Nhưng người đàn ông tuổi không lớn, đoán chừng không đến bốn mươi tuổi, nhưng lại rất có khí chất, mặc bộ quần áo này rất hợp.

- A, xin chào quản lí Dương.

Trần Thương gật đầu, Dương Thượng có thể đợi đến lúc tan làm, không đến văn phòng tìm anh, điều này khiến Trần Thương có thiện cảm nhiều hơn mấy phần.

Dương Thượng tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần, có hứng thú ngồi xuống nói chuyện không? Để tôi giới thiệu công ty của chúng tôi một chút, chúng tôi...

Trần Thương:

- Bao nhiêu tiền?

Dương Thượng còn chưa nói xong, đã bị sự thô bạo, tục khí này của Trần Thương trực tiếp cắt ngang.

Khiến anh ta nửa ngày không có phản ứng gì.

Cái này, căn bản không phù hợp với quá trình đàm phán

Anh không quan tâm đến tình trạng phát triển của công ty chúng tôi?

Không quan tâm đến cơ sở phần cứng, phần mềm của chúng tôi?

Trực tiếp hỏi bao nhiêu tiền?

Dương Thượng điều chỉnh trạng thái một chút:

- Giáo sư Trần muốn bao nhiêu? Trong lòng có cái giá phù hợp không?

Trần Thương cảm thấy, chủ nhiệm Từ Tử Minh có thể bán với giá 2000 vạn, nên bản thân chắc là có thể tranh thủ hơn một chút

Vậy thì...

Tranh thủ thêm một chút đi

Nghĩ đến đây, Trần Thương lặng lẽ thêm 1 số 0 vào đằng sau

- 200 triệu

Trần Thương duỗi hai đầu ngón tay ra, ngón trỏ và ngón giữa, chỉ là... cảm giác động tác của tay hơi giống như cái kéo, không đủ khí thế.

Thế là, Trần Thương lập đổi thành ngón cái và ngón trỏ, có thể khoa tay múa chân, hơi giống như số tám, sợ đối phương hiểu lầm cho rằng bản thân mình lòng tham không đáy.

Đột nhiên Trần Thương gặp khó khăn.

Muốn dùng ngón tay khoa tay múa chân, một cái có khí thế xứng với đơn vị "2" trăm triệu, làm sao lại khó như vậy chứ?

Trần Thương quay người nhìn Dương Thượng, phát hiện đối phương hình như… bệnh rồi?

…

…

Bản thân Trần Thương là một bác sĩ, đương nhiên sẽ không nói lung tung.

Ừm, những người làm ngành y, họ sẽ không nói dối.

Lúc này, trên khuôn mặt của Dương Thượng, điển hình là tuyến giáp đang không ngừng nhấp nhô, khuôn mặt biểu lộ rõ sự kinh ngạc vết nhăn trên mắt ngày càng nhiều, ánh mắt lấp lóe.

Còn kèm theo một chút dịch nhờn phù thũng trên khuôn mặt, ánh mắt đờ đẫn và phản ứng chậm chạp.

Trần Thương thở dài, thật vất vả có mua độc quyền tìm tới cửa, không ngờ lại là một kẻ ngu...

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài, hơi thất vọng lắc đầu, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Dương Thượng một phát bắt được tay của Trần Thương.

- Giáo sư Trần! Cậu chờ một chút

Trần Thương sững sờ, mềm không được cứng cũng không xong?

Sao anh không tìm một em gái xin đẹp đến trò chuyện với tôi?

Ừm, hai câu này khiến người ta có cảm giác là không có bất cứ mối quan hệ nào.

Dương Thượng bình phục tâm trạng một chút, khuôn mặt đã trở lại bình thường, lộ ra vẻ xấu hổ mà không thất lễ tướng mạo mỉm cười:

- Chẳng lẽ giáo sư Trần không muốn đồng thời xây dựng và khai phát hạng mục này à?

- Công ty chúng tôi có thể cho giáo sư Trần tất cả quyền lên tiếng, thậm chí có thể để anh góp cổ phần vào công ty, chúng ta cùng nhau khai phát xây dựng hạng mục này, giáo sư Trần cảm thấy như thế nào đây?

Trần Thương quả quyết lắc đầu:

- Thật xin lỗi, tôi không muốn.

Trần Thương đương nhiên không muốn, góp vốn thì bản thân mình không am hiểu, lỡ như có một ngày bị người khác vạch trần, cái này không tốt?

Lại nói

Trần Thương cũng không có thời gian để lo lắng hay quan tâm đến những chuyện này.

Vốn là công việc của rất nhiều bệnh viện.

Trần Thương cũng cảm thấy chính mình không đủ EQ để tham gia vào thị trường kinh doanh.

Công ty Bảo Thông này nghĩ là cũng tốt, kéo theo mình ra trận, vừa không cần bỏ ra tiền đi mua bản quyền, lại giảm bớt chi phí tuyên truyền, chỉ cần đi theo chính mình kiếm tiền là được rồi.

Đồng thời cũng chỉ chia hoa hồng.

Bồi thường, cũng không gì tổn thất lớn.

Trần Thương bồi thường độc quyền, vẫn phải tốn thêm nhiều tinh lực, quá phiền phức

Một thân tinh lực này của mình vẫn phải giao cho tiểu Tần, truyền lại cho con cái đời sau sử dụng.

Đường nhiên không thể uổng phí hết.

Nhìn Trần Thương dứt khoát từ chối, Dương Thượng gãi đầu một cái, anh không ngờ gặp phải dạng thô lỗ, từ chối thẳng thừng như Trần Thương thế này...

Chẳng lẽ thiên tài đều là như vậy à?

Được rồi, được rồi, ngày mai quay lại, nhưng mà phải đôi một thủ đoạn khác.

...

Trần Thương đi về phía trước được hơn hai mươi mét, sau đó đột nhiên dừng chân lại.

Liên tưởng tới lời nói của Từ Tử Minh, đột nhiên lông mày nhíu lại.

Mình có bị theo dõi hay không?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương đi ba bước năm bước lại quay đầu, nhìn xem có ai đi theo mình hay không.

Nhưng...

Trần Thương không phát hiện ai đi theo mình

Rõ ràng Từ Tử Minh họ nói, khi đó những công ty y tế kia bởi vì tìm tới họ mà mỗi ngày đều bao vây, chặn đánh họ, vận dụng tất cả thủ đoạn để theo dõi họ.

Còn nghĩ đi tìm người trong nhà mình

Nếu như biết anh độc thân cô đơn thì sẽ tìm cách khác mỗi ngày đi theo anh, nếu như anh đã kết hôn thì sẽ bắt đầu đưa tiền tặng quà cho vợ của anh.

Anh không chấp nhận cũng không thể bắt vợ của anh không chấp nhận

Nói chuyện một chút mới biết được các công ty y dược không từ mọi thủ đoạn, những chủ nhiệm họ rất có quyền lên tiếng.

Thậm chí Trần Thương cảm thấy họ đến đây là để khoe khoang thủ đoạn của mình rất lợi hại

Nhưng sao lại không có người nào đi theo mình hết vậy?

Chương 1375: Anh Dựa Vào Cái Gì Mà Không Vui

Trần Thương đột nhiên cảm thấy mình rất may mắn.

Tiếp theo…

Đi tiếp vài bước, sau đó Trần Thương tiếp tục quay đầu nhìn lại, phát hiện thật đúng là không người nào đi theo mình.

Loại cảm giác may mắn này cũng không tồn tại bao lâu đã biến mất, thay vào đó là mất mát không hiểu.

Những này công ty y tế thật là kẻ nịnh hót.

Tại sao lại không có ai theo dõi mình chứ?

Là xem thường ta Trần mỗ tôi à?

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm thấy mình một chút không cảm thấy hạnh phúc vì bị đại lý dược đi theo.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Lại có một ít mất mát.

Tại sao không có công ty y tế phái người theo dõi mình chứ?

Cho dù là một chị gái xinh đẹp cũng được.

...

...

Gần nhất, Trần Thương khá là bận rộn.

Vì phải mau chóng tiến hành phẫu thuật, dựa theo kế hoạch sớm hoàn thành nhiệm vụ phẫu thuật, mà còn để mọi người tốt nhất đừng thức đêm.

Trần Thương quyết định buổi sáng hơn 5 giờ bắt đầu tiến hành phẫu thuật, sau khi phẫu thuật kết thúc thì vừa vặn kiểm tra phòng.

Cái này cần mỗi ngày năm giờ rời giường.

Đương nhiên, đó cũng không phải Trần Thương cố ý muốn ăn thêm mấy bữa cơm lão Mã, mặc dù buổi sáng đầu bếp nhà lão Mã đưa tới sủi cảo tôm thủy tinh ăn thật ngon, canh tổ yến cũng rất hấp dẫn.

Phẫu thuật tiến hành như thường lệ, gần đây Trần Thương bận việc đến sắp quên đi Đàm Chính Dương của tạp chí xã.

Bữa sáng, lúc ăn cơm, Trần Thương thở dài:

- Ai...

Một tiếng thở dài này làm mười hai người giật nảy mình, lập tức buông bát đũa trong tay xuống, con mắt thấp thỏm lo âu nhìn chằm chằm Trần Thương.

Là ai không có mắt như thế, chọc vị gia này thở dài?

Trần Thương nhìn thấy mọi người như vậy, vội vàng nói:

- Ăn cơm, mau ăn rồi đi giao ban.

Mọi người tiếp tục ăn cơm.

Trần Thương lại thở dài một tiếng...

Lần này, tất cả mọi người vội vàng lại lần nữa để đũa xuống.

Mọi người dồn dập nháy mắt cho Mạnh Hi, dù sao, từ bề ngoài, cô Mạnh là người hướng dẫn của Trần Thương, Trần Thương chắc là... Có lẽ sẽ không ra tay đâu.

Có thể động tay động chân hay không thì không biết.

Thế nhưng

Họ thề, cho dù Trần động tay động chân thì họ cũng tuyệt đối sẽ không nói loạn gì với tiểu sư nương.

Tình hữu nghị của nam nhân vẫn rất vững chắc

Mạnh Hi thấy thế lập tức biến sắc, cái đám người này, chẳng lẽ không biết thằng nhãi này mắng chửi người không nhìn tướng mạo, không phân giới tính, thậm chí không phân trưởng ấu tôn ti à?

- Trần Thương, cậu sao vậy? Đang bình thường tự nhiên thở dài làm gì?

Mạnh Hi vẫn quyết định hỏi.

Trần Thương sững sờ:

- Có à?

Mọi người dồn dập gật đầu:

- Đương nhiên

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- A, có thể là do có chút tâm sự, không vui.

Mọi người nghe thấy giáo sư Trần không vui thì lập tức liếc nhau, dồn dập liếc mắt.

Sinh ở trong phúc không biết phúc, cậu có cái gì không vui?

Ngày nào cũng vậy...

Khi cậu phẫu thuật đều có cô y tá nhỏ xinh đẹp nhất tự thân mặc áo phẫu thuật cho cậu, chúng tôi thân là chủ nhiệm vẫn phải tự mình mặc quần áo.

Khi cậu đói bụng, cẩm y ngọc thực sơn trân hải vị, chúng tôi chỉ ăn cơm hộp, thức ăn nhanh, cậu ăn chính là sơn hào hải vị như trong tiệc của Thao

Thiết.

Lúc tâm trạng không tốt thì có thể chỉ vào chúng tôi, tùy tiện mắng...

Lúc tâm trạng tốt thì làm màu trước mặt chúng tôi...

Tâm trạng của cậu mà cũng không tốt à?

Mọi người không nhìn thẳng.

Thấy mọi người không để ý tới mình, Trần Thương lập tức sửng sốt.

- Mấy ngời... Đám học sinh này, sao không ai hỏi xem vì sao tôi không vui vẻ?

Mạnh Hi hừ lạnh một tiếng:

- Cậu như vậy mà cũng không vui thì chúng tôi chắc tức chết

Trần Thương nghe thấy vậy, nghĩ lại hình như cũng hơi có đạo lý

Thế nhưng, anh không vui chính là sao gần đây không có người nào tìm đến mình mua độc quyền

Nhưng Mạnh Hi nghĩ lại, đột nhiên trừng to mắt tò mò nói:

- Đúng rồi, cậu có cái gì không vui thì cứ nói ra đi, nói để chúng tôi vui vẻ một chút

Lập tức, mọi người dồn dập phụ họa

Đây là một cái biện pháp tốt.

Mọi người dồn dập gật đầu:

- Đúng vậy, Trần lão sư, chúng tôi rất có kinh nghiệm trong việc khuyên bảo người, cậu có cái gì không vui thì cứ nói để chúng tôi vui vẻ, không! Để chúng tôi phân điểm tích lũy tích

Trần Thương nhìn đám này, tức giận đến nghiến răng.

Nhưng Trần Thương vẫn quyết định nói:

- Vậy mọi người phân tích giúp tôi một chút xem vì sao đến bây giờ vẫn chưa có người nào tìm tôi mua độc quyền

…

…

Lúc này, rất nhiều công ty y tế đều đang trong tình trạng gấp rút tìm người để mua bản quyền.

- Tổng giám đốc Dương, tôi thật sự không gặp mặt giáo sư Trần, tôi đã ở trung tâm Cấp cứu mấy ngày liên tục, bảy giờ sáng đã đi qua ngồi chờ, mười hai giờ khuya mới rời khỏi! Thế nhưng căn bản không gặp giáo sư Trần một lần nào

- Tổng giám đốc Trần, tôi... Tôi thật sự ở tại bệnh viện suốt những ngày qua, căn bản không nhìn thấy giáo sư Trần đi qua nơi này! Cũng đừng nói mời người ta đi ra ngoài trò chuyện cùng với nhau một chút

...

Những chuyện tương tự đã xảy ra ở mấy công ty y tế.

Những công ty tế này chỉ vì gặp mặt giáo sư Trần Thương, phái ra không ít quản lý trong công ty đi nói chuyện.

Thế nhưng...

Mỗi lần biết được tin tức đều là những ca phẫu thuật của giáo sư Trần.

Thế là phái người đi chờ Trần Thương, chờ đến gặp mặt Trần Thương, sau đó gọi điện thông báo họ lại tự thân tới mời giáo sư Trần.

Bằng không họ tốt xấu là một lãnh đạo như thế, cứ đứng ở cửa ra vào cũng lộ ra bản chất ngu xuẩn...

Nhưng ba ngày này, không có một người nào liên hệ được với Trần Thương.

Điều này đã làm cho bốn năm công ty tế phải nhíu lông mày lại.

Dương Thượng bên này cũng như thế.

Từ lần thứ nhất nhìn thấy Trần Thương, sau đó anh vẫn chưa từng thấy.

Mà Dương Thượng là thật bị phí độc quyền 2 ức này dọa sợ.

Đương nhiên, không phải anh chưa từng gặp qua phí độc quyền 2 ức, thế nhưng cũng quá hiếm thấy loại này.

Một năm, công ty trong nước đều ra không được mấy ức nguyên phí độc quyền.

Vì vậy, Dương Thượng là thật cảm thấy cái giá 2 ức này của Trần Thương căn bản chính là lấy cớ thôi.

Không gặp được Trần Thương, cho là Trần Thương cố ý không để mọi người thấy mình.

Lập tức Dương Thượng cũng cực kỳ gấp gáp, thực sự không có cách nào.

Bản thân công ty họ là sản xuất một lượng lớn dụng cụ mạch máu lớn, nếu như đạt được độc quyền này, tuyệt đối sẽ phát triển thật tốt.

Càng nghĩ, Dương Thượng nghĩ tới một cái biện pháp

Trước không quản là Trần Thương có đồng ý yêu cầu của mình hay không, có gặp mình hay không cũng không quan trọng, trước đó cứ để công ty khác ăn bế môn canh rồi lại nói.

Thế là, anh phái người đi tung ra ngoài tin tức Trần Thương chào giá phí độc quyền3 ức

Thấp hơn 3 ức Trần Thương sẽ không gặp

Kết quả là, tin tức này rất nhanh đã truyền ra.

- Dương tổng, bên ngoài nói, giáo sư Trần đã chào giá phí độc quyền là 3 ức, nếu được thì gặp mặt nói chuyện

- Trần tổng, 3 ức, chúng ta có muốn từ bỏ hay không?

- Trương tổng, 3 ức! Chúng ta có muốn tranh thủ một chút hay không...

Những công ty y tế này đều là đại biểu cho các bệnh viện, mỗi một người đều là bằng mặt không bằng lòng, tìm hiểu tin tức lẫn nhau.

Tin tức này cũng rất nhanh chóng truyền đến tai của tổng giám đốc công ty y tế.

Trong lúc nhất thời, lập tức vị tổng giám đốc rơi vào trạng thái trầm tư.

3 ức

Chương 1376: Lão Mã Không Biết Hàng

Con số này cũng không ít

Nhưng đối với rất nhiều công ty quốc tế thì 3 ức này cũng không phải là quá nhiều, nếu như có thể năm được bản độc quyền trong tay thì 3 ức cũng không phải là vấn đề.

Trong lúc nhất thời, những người quan tâm đến bản độc quyền này càng đến nhiều.

Có đôi khi chính là như vậy, chào giá càng cao, ngược lại người quan tâm lại càng nhiều.

Nếu như cho giá quá thấp, quá tiện nghi, ngược lại không có ai quan tâm

Ngay cả bản thân Trần Thương cũng không ngờ, Dương Thượng vô tình làm ra động tác như vậy, trong vô hình giúp anh tàn nhẫn nâng cao giá cả

Trực tiếp đạt tới 3 ức

Mà ngay cả Dương Thượng cũng không ngờ như thế, vẫn có nhiều oan đại chấp chịu tốn 3 ức tới mua.

…

…¬

Mà lúc này, trong văn phòng, mọi người nghe thấy Trần Thương nghi ngờ, sau đó lập tức im lặng

Từ Tử Minh ngáp một cái:

- Giáo sư Trần, tôi chỉ có thể gặp cậu vào lúc mua bữa sáng và chỉ đêm làm tài xế

- Cậu biết không? Tiểu tử bán bữa sáng ở cư xá nhà tôi, hôm qua cậu ta đăng trong trang cá nhân nói: mặc dù tôi kiếm được nhiều hơn so với bác sĩ, thế nhưng tan ca cũng sớm so bác sĩ! Đằng sau còn quay cái ảnh chụp, đó là bóng lưng của tôi khi tính tiền cò kè mặc cả với cậu ta

- Hôm nay tôi bảo mỗi sáng miễn phí cho tôi cái trứng luộc nước trà.

Mọi người nghe xong, lập tức ha ha ha nở nụ cười.

Không biết nên khóc hay cười

- Đúng đấy, người ta là đại biểu công ty y tế, muốn gặp được cậu cũng thật sự là quá khó khăn, buổi tối một hai giờ về nhà, buổi sáng năm sáu giờ đến bệnh viện, làm việc và nghỉ ngơi kiểu này, họ có thể gặp mặt mới là gặp quỷ

Giáo sư Mạnh phụ họa.

Trần Thương nghe xong, lập tức chợt hiểu ra

Thì ra là thế

Trách không được không có người tìm mình cũng phải.

Không ngờ, mình lại tự nhố chính mình lại.

Thế nhưng...

Điện thoại của mình ở đây nha?

Mọi người ở đây suốt ngày, không một ai đến hỏi thăm về tôi chút nào sao, hay hỏi số điện thoại di động của tôi?

Tìm tôi khó như vậy à?

Trần Thương chỉ tiếc thở dài rèn sắt không thành thép.

Thật sự là Trần Thương hiểu lầm người ta, người ta không gọi điện thoại, chính là vì muốn biểu hiện thái độ tôn trọng mình một chút, muốn tự đến gặp mặt.

Tin nhắn đã không biết đã gửi bao nhiêu lần, thế nhưng chỉ là Trần Thương không nhìn thấy thôi.

Người ta cho rằng giáo sư Trần không thích hình thức liên lạc bằng tin nhắn, cho nên mới không tiếp tục gọi điện quấy rối, mà chủ động phái người đến tìm Trần Thương gặp mặt nói chuyện.

Kết quả...

Chưa từng nghĩ là sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi Dương Thượng lan truyền ra bên ngoài tin tức giáo sư Trần Thương chào giá 3 ức, sau đó mọi người cho rằng Trần Thương không nguyện ý gặp mặt nguyên nhân là giá cả, dồn dập trở về thảo luận.

Mà đúng lúc này, Trần Thương nghe thấy lời nói của mọi người, sau đó rút kinh nghiệm xương máu, lập tức đánh nhịp.

- Được rồi, hôm nay mọi người nghỉ ngơi một chút, buổi sáng có một ca phẫu thuật, buổi chiều một ca, đi làm bình thường, điều chỉnh trạng thái thật tốt một chút.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy trực tiếp rời khỏi đi đến văn phòng.

Hôm nay, Trần Thương quyết định có chủ ý, phải xuất hiện nhiều ở những nơi công cộng, để nhiều người nhìn thấy mình.

Tốt nhất có thể thu hút ánh mắt

Nghĩ tới đây, Trần Thương như có điều suy nghĩ đi tới hướng cấp cứu.

Lúc này thời gian còn sớm, khoảng bảy giờ rưỡi.

Cấp cứu mở cửa ra vào đã có rất nhiều người đang đợi.

Mà còn

Mấu chốt nhất là cũng còn có tốp năm tốp ba ăn mặc rất tương tấc đứng ở cửa ra vào khoa cấp cứu, hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết đang đợi cái gì

Trần Thương lập tức vui mừng.

Chắc là các anh rồi?

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy vừa lúc ở đó xem bệnh cho một người bệnh trật khớp.

Trần Thương lập tức có kế sách trong đầu

Anh nghĩ tới có một cái có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, mà không lộ vẻ đột ngột, mấu chốt còn có thể để người khác biết rõ Trần Thương là giáo sư Trần, đó được xem như là cách tốt nhất.

Trần Thương tùy ý đi vào

- Giáo sư Trần, chào buổi sáng

- Giáo sư Trần đã trở về

- Chào giáo sư Trần

Đám y tá nhỏ nhìn thấy Trần Thương thì dồn dập chào hỏi.

Trần Thương cười gật đầu:

- Gọi tôi là Trần Thương, gọi tôi là giáo sư Trần, nghe quá xa lạ

Ừm

Chính mình chủ động nói tên của mình, vừa có thể chỉ ra mình là giáo sư Trần là Trần Thương, còn có thể biến tướng nói rõ giáo sư Trần rất được hoan nghênh, mà còn bình dị gần gũi

Max điểm

Trần Thương tiếp tục tiến lên, nhìn Mã Nguyệt Huy:

- Tổ trưởng Mã, hôm nay thế nào?

Mã Nguyệt Huy thấy Trần Thương mỉm cười một cái, bản năng đề cao cảnh giác.

Thằng nhãi này muốn thể hiện gì đây

Trong lòng Mã Nguyệt Huy cười giễu một tiếng: Cậu đây chính là đụng vào trên họng súng của Mã vương gia ta rồi, đây chính là một khoa chỉnh hình cho người bệnh, người bệnh trật khớp, vừa vặn có thể dùng thủ pháp của mình phục vụ cho trị liệu một chút.

Lần này, Mã Nguyệt Huy cũng không hoảng hốt, anh đã trải qua nhiều lần bị Trần Thương làm màu đã tổng kết kinh nghiệm, kết luận là: không thể gấp gáp, nóng vội, phải gặp chiêu phá chiêu

Thế là, giáo sư Mã khẽ nhíu mày.

- Người bệnh này bị trật khớp vai, cậu nhìn, trên phim đã biểu hiện, mặc dù tình huống không nghiêm trọng, thế nhưng tương đối đặc biệt, độ khó phục vụ tương đối lớn

Lời còn chưa dứt, lập tức Mã Nguyệt Huy đã nghe thấy một tiếng rắc truyền đến.

Lập tức, giáo sư Mã ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, lại liếc mắt nhìn người bệnh...

Người bệnh cũng trừng to mắt vừa kinh lại vui khi nhìn Trần Thương.

- Anh là Trần Thương, giáo sư Trần! Anh thật sự là quá lợi hại, cám ơn anh! Tôi còn không cảm thấy đau đớn nữa, thật là tốt

- Anh thật quá lợi hại

Trần Thương khoát tay áo, cười nói:

- Không có chuyện gì, gọi tôi là bác sĩ Trần Thương là được rồi, giáo sư gì chứ! Tôi cũng là một bác sĩ thôi

Người bệnh:

- Giáo sư Trần quá... Quá vĩ đại

- Trình Di, cô hãy đưa người bệnh đi tiến hành kiểm tra một chút.

Lão Mã: ? ??

...

Trong lòng của Mã Nguyệt Huy sụp đổ toàn tập

Thật

Thật vất vả đụng gặp được một người bệnh có tính chuyên nghiệp khá cao khoa chỉnh hình cho, Mã Nguyệt Huy cảm thấy mình chỉ là bối cảnh thời gian cho Trần Thương, con cậu ta thì luôn làm nhân vật chính đi?

Dựa theo phương pháp của Trần Thương quen dùng, bước đầu tiên chắc là biểu hiện nói rõ trình độ khó khăn.

Nhưng... Nhưng mà

Mã Nguyệt Huy phát hiện chính mình còn chưa nói hết câu thì Trần Thương đã tạch tạch tạch hai cái, trị bệnh xong

Điều này làm cho trong lòng Mã Nguyệt Huy sao có thể thoải mái?

Thằng nhãi này, nuôi không được

Nghĩ tới đây, lão Mã đặt quyết tâm, nửa năm kế tiếp cho Trần Thương ăn đồ ăn của heo.

Lần làm màu này thất bại, thế nhưng lão Mã không hề tức giận như vậy.

Dù sao sớm đã thành thói quen.

Kháng tính cũng nổi lên.

Thế nhưng...

Sao Trần Thương lại biết thủ pháp phục vị?

Khoa kỹ năng chỉnh hình không có đầy đủ kinh nghiệm lâm sàng, không có năng lực thực tiễn phong phú, không có ai hướng dẫn thì rất khó để tiếp thu

Thủ pháp phục vị vẫn luôn được truyền lại dựa theo kinh nghiệm của người đi trước.

Chương 1377: Ngàn Vạn Không Thể Bán

Người bệnh vừa rồi cũng không phải là giáo sư Mã nói khoác nghiêm trọng, chính bản thân người bệnh cũng biết bệnh tình của mình nghiêm trọng như thế nào.

Sau khi người bệnh bị trật khớp đã đến một bệnh viện tam giáp cấp cứu, đối phương đề nghị là ở bệnh viện phẫu thuật, hoặc là đi bệnh viện lớn xem có thể có phương pháp khác hay không.

Cái này thử một lần ở trung tâm Cấp cứu.

Nhưng anh thật không ngờ, mình lại được Trần Thương tùy ý phục vị hai lần là xong.

Có thể tưởng tượng được trong lòng người đàn ông này chấn động như thế nào.

Trong lòng Lão Mã kinh ngạc cũng không kém hơn người bệnh chút nào.

Mà xung quanh, mấy đoàn đội của công ty y tế đang chờ đợi Trần Thương chữa bệnh càng thêm rung động: giáo sư Trần này thật sự quá tài giỏi

Không phải cậu ta ở ngoại khoa tim mạch à?

Ngay cả thủ pháp phục vị cũng lợi hại như vậy! ?

Trách không được, người ta mới dám ra giá phí độc quyền 3 ức.

Bức cách này, 3 ức chắc chắn phải cho

Thấy Trần Thương đứng dậy, khi quay người, vạt áo blouse trắng vung ra một cách thanh cao, mặt hướng về phía máy điều hòa không khí, lại làm cho người ta có một loại bức cách đập vào mặt.

Mã Nguyệt Huy hít sâu một hơi, mặc dù anh thật sự không muốn thừa nhận Trần Thương thành công hơn mình một mặt.

Nhưng hành động tràn đầy bức cách này lại vẫn luôn là cái mà anh muốn hướng tới và học tập từ Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Mã Nguyệt Huy nhắm mắt lại, im lặng cảm thụ được một phần mùi vị.

Nhưng

Lập tức Mã Nguyệt Huy đã phản ứng, từ lúc nào mà Trần Thương lại biết thủ pháp phục vị?

Mà nhìn hành động vừa rồi, có thể thấy Trần Thương rõ ràng còn lợi hại hơn mình mấy phần.

Lúc này, Mã Nguyệt Huy vội vàng bước nhanh đi theo.

- Trần Thương, đồ ăn có hợp khẩu vị với cậu không?

Mã Nguyệt Huy thô lỗ cười một tiếng.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, thật sự không tệ, cảm ơn tổ trưởng Mã, thực sự là quá tốn kém

Mã Nguyệt Huy tùy ý khoát tay áo:

- Không cần phải khách à? Chỉ là chút tiền nhỏ thôi

Nói tới đây, Mã Nguyệt Huy xoa xoa đôi bàn tay:

- Cái này... Trần Thương, cái thủ pháp phục vị kia cậu học từ người nào vậy?

Trần Thương nghe xong, lập tức cười nói:

- Nha! Cha của tôi là đầu bếp, trước đây có thời gian làm việc mổ heo giết dê gì đó, tôi thường xuyên đi phụ giúp, một tới hai đi, sờ lấy sờ lấy nên học được, một chút tiểu đạo mà thôi.

Sau khi giáo sư Mã nghe xong thì vô cùng thất vọng.

Một mặt thất thần thở dài:

- Aizz, điểm này thật sự tôi thật không bằng cậu

- Từ khi còn bé tôi đã lớn lên trong cung vương phủ, mỗi ngày buổi sáng có hai cái... Aizz, hiện tại tôi mới hiểu được, có lẽ tôi thật sự không xứng làm một bác sĩ, chắc hẳn tôi chỉ có thể làm chủ thuê nhà, nếu không tôi có thể đi nước ngoài làm một việc gì đó không cầu tiền danh lợi, thì sẽ tốt hơn.

- Aizz

...

...

Buổi trưa tan làm, Trần Thương thu thập được kết quả như mong muốn, đã có một người của công ty y tế đến để bắt chuyện.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cố ý tan sớm mấy phút.

Vừa đi vào cửa, anh còn cố ý chào hỏi mấy y tá trước khi tan làm.

Trần Thương cảm thấy, có lẽ anh nhắc nhở đã đầy đủ rõ ràng?

Quả nhiên, rất nhanh đã có người tìm tới.

- Giáo sư Trần, chào cậu, tôi là...

Sau lưng nam thanh niên còn có không ít người.

- Giáo sư Trần, chúng ta có thể nói chuyện với nhau một chút được không, tôi là...

Từng người dồn dập tiến lên, sợ Trần Thương bị người khác cướp đi.

Nhìn bốn năm người dồn dập giới thiệu, Trần Thương lại cảm thấy không biết làm sao.

Không bao lâu sau, năm chiếc xe sang trọng dừng ở bên ngoài bệnh viện, năm vị lãnh đạo cấp cao vội vàng chạy vào.

Mỗi lãnh đạo có một tố chất tự nhiên không giống nhau.

Cùng Trần Thương nắm tay một phen, sau đó nhỏ giọng thì thầm:

- Giáo sư Trần, chúng tôi là người của công ty Osk, chúng tôi cảm thấy rất hứng thú đối kỹ thuật giá đỡ vòi voi của cậu, 3 ức chúng tôi cũng có thể cho đồng ý cho cậu, thậm chí là hơn thế

Trần Thương lập tức sửng sốt

3 ức?

Sau đó, Trần Thương nói chuyện với những người này một phen, ý muốn của đối phương cũng rất rõ ràng.

3 ức

Năm công ty này, tất cả mọi người đều nói có thể đồng ý mức phí độc quyền 3 ức.

Điều này làm cho Trần Thương hơi khó hiểu.

Làm sao đang tốt thành 3 ức?

Tò mò thì tò mò, Trần Thương vẫn nhận lấy danh thiếp.

Hẹn xong thời gian gặp mặt nhau.

Trần Thương hốt hoảng rời đi, lập tức vừa vặn nhẹ nhàng thở ra, chẳng qua là... Sau khi đi mấy bước, chợt phát hiện, có người sau lưng theo đuôi chính mình.

Lập tức Trần Thương hơi hối hận.

Cơ bản loại cảm giác này thật là không thoải mái.

Cho dù không có đối tượng nào đi theo mình, tìm đến mình thì cực kỳ muốn, có rồi thì cảm thấy rất phiền phức, không thoải mái...

Sau đó, thời gian ở trong phòng phẫu thuật, cơm nước được cải thiện tốt hơn rất nhiều.

Mỗi ngày thức ăn đều có đủ món thức ăn ngoài, cứ như buffet.

Ngẫu nhiên còn có thể đưa đến nồi lẩu rất nhiều đồ ăn.

Điều này làm cho mấy người Mạnh Hi hơi không hiểu.

- Gần đây ai gọi thức ăn ngoài vậy? Sao lại nhiều món như thế?

- Ngược lại không phải tôi, mỗi tháng tôi chỉ có 300 nguyên tiền tiêu vặt

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói, dù sao, làm một người đàn ông cò kè mặc cả với ông chủ của quán ăn sáng, 300 nguyên tiền là đủ kiêu ngạo.

Y tá bên cạnh nói:

- Gần đây luôn có một chút người kỳ quái đưa thức ăn ngoài tới đây, khi đưa thức ăn ngoài tới, những người đó luôn nói một câu: Nói với giáo sư Trần, chúng tôi là công ty xx.

Nói xong, y tá nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, thức ăn hôm nay là của công ty Oaks của tổng giám đốc Vương đưa tới.

Trần Thương điệu thấp cười nói:

- Nha! Ha ha, biết rõ

Mọi người nhất thời dồn dập nhìn về phía Trần Thương.

- Trần Thương, cậu muốn bán?

Mạnh Hi trừng to mắt, ánh mắt này cực kỳ giống nhìn con gà con chồn.

Trần Thương liếc mắt:

- Nói đầy đủ chút, đừng để người hiểu lầm, ai bán đâu

Từ Tử Minh thì là tò mò nhìn Trần Thương:

- Cái công ty Oaks này cũng không nhỏ, giáo sư Trần, cậu muốn bán cái bản quyền này với một giá tốt phải không?

Trần Thương khiêm tốn cười nói:

- Chưa đâu vào đâu cả.

Mọi người xem xét nụ cười dối trá Trần Thương, vội vàng hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu nói nghe một chút, có thể bán bao nhiêu tiền? Họ không đưa ra một cái giá thích hợp à?

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Cái này... Tôi cũng không tìm hiểu một cách chính xác, cụ thể cũng chưa ngồi xuống trò chuyện một chút, vì lẽ đó khó mà nói.

Từ Tử Minh nghe xong lời này, vội vàng nhánh chiêu:

- Giáo sư Trần, tôi nói với cậu, chắc chắn phải cắn răng lại, cái bản quyền của cậu sẽ càng ngày càng đắt, chờ chúng ta công bố kết quả thí nghiệm lâm sàng, sau đó chắc chắn sẽ hấp dẫn rất nhiều nhà tư bản chú ý đến

Mạnh Hi cũng gật đầu nói:

- Đúng, tốt nhất là sau hội nghị AATS 2020 vào tháng bảy

Mạnh Hi vừa dứt lời, tất cả mọi người dồn dập gật đầu

- Đúng vậy, giáo sư Trần, trước khihội nghị AATS 2020 cử hành, tôi đoán có lẽ chúng ta đã hoàn thành thí nghiệm lâm sàng, đến lúc đó chúng ta cầm cái kết quả thành công đi tham gia hội nghị, đến lúc đó phải có bao nhiêu người nhìn thấy ưu thế của kỹ thuật giá đỡ vòi voi?

- Có lý
- Trần Thương nghe thấy vậy thì cũng khẽ gật đầu.
Nói rất có lý
Từ Tử Minh nghiêm túc nói:
- Giáo sư Trần, trước khi hội nghị bắt đầu, tuyệt đối không nên bán
- Đúng, ngàn vạn cũng không thể bán

Chương 1378: Nghe Đi

Nhìn mọi người một mặt nghiêm túc, Trần Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Ngàn vạn... Tôi khẳng định không bán, thế nhưng... trên ức bán hay không?

Trần Thương một câu làm cho mọi người đột nhiên sửng sốt một chút.

- Bao nhiêu tiền?

Trần Thương ăn ngay nói thật:

- 3 ức...

Lúc này, tất cả mọi người im lặng.

Liền Mạnh cũng trừng to mắt nhìn chằm chằm Trần Thương với cảm giác người trước mặt sắp thành đại gia, hô hấp dồn dập.

Một cái bản quyền có thể bán với giá ba ức?

Đáng tiền như thế à?

Từ Tử Minh đột nhiên cảm giác thấy 2000 vạn phí độc quyền của mình hình như có thể bỏ qua không tính.

Trần Thương vỗ bàn một cái:

- Không bán

- Muốn bán cũng phải chờ hội nghị kết thúc sau này hãy nói.

Mọi người đột nhiên đều không muốn nói chuyện với Trần Thương nữa.

Đợi sau khi hội nghị kết thúc, giáo sư Trần tuyệt đối kiếm được cũng không phải là nhân dân tệ mà là đô la

Từ Tử Minh vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, chúng ta chắc chắn phải trước lúc này cầm được bản độc quyền quốc tế, bằng không đến lúc đó... Đừng để người nước ngoài chui chỗ trống.

Độc quyền quốc tế cũng chính là cái gọi là xin độc quyền quốc tế

Để nhiều cái quốc gia cùng tổ chức xét duyệt độc quyền, thừa nhận độc quyền, và bảo vệ độc quyền.

Hạ quyết tâm, sau đó Trần Thương cũng không tiện ăn uống chùa, tìm đến mấy nhà công ty nói chuyện nói, nói rõ ràng ý nguyện của mình.

Không bán cho người ta, lại ăn của người ta dùng của người ta, đây không phải lợi dụng người ta à?

Thế nhưng, Trần Thương không ngờ chính là, cho dù anh đã từ chối.

Nhưng công ty người ta một chút cũng không hề tức giận, ngược lại còn nói sau này có phát minh sáng tạo gì thì nhất định phải hợp tác với họ.

Buổi tối bày tiệc, bốn năm tổng giám đốc công ty ngồi xuống nói chuyện cùng nhau.

Nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, những lời nói của tôi là từ đáy lòng, kiến thức chuyên nghiệp chúng tôi không bằng cậu, thế nhưng dụng cụ vật này, môn đạo quá nhiều.

- Đến lúc đó, chờ hợp đồng xuống, cậu phải để cho chúng tôi một vé.

Dương Thượng cũng tới, với tư cách người khởi xướng lửa cháy thêm dầu, anh một chút không cảm thấy tội ác.

- Đúng vậy, phải đòi thêm chút tiền, dù sao cái đồ chơi này, lợi nhuận quá lớn, chúng ta thật sự là ăn không vô, bằng không cũng sẽ không thả đi một cơ hội tốt như thế.

Những công ty của Dương Thượng bọn họ này đều không phải quá lớn.

Công ty lớn người ta đều ôm thái độ quan sát.

Dù sao... Công ty nhỏ có thể đánh bạc, công ty lớn phải xem số liệu.

Họ thà rằng dùng nhiều tiền mua một cái đồ vật đáng tin cậy, cũng sẽ không đi đánh bạc có một chút nguy hiểm.

Nếu Trần Thương đưa ra thành tích, số liệu phân tích lại đúng là dùng tốt, họ khẳng định sẽ chạy theo như vịt.

Cái gì xí nghiệp nước ngoài, Top 100 cũng sẽ tìm tới cửa.

Thế nhưng, uống nhiều rượu quá, sau đó Dương Thượng lại đột nhiên nói:

- giáo sư Trần, tôi nói, nếu như giá tiền không sai biệt lắm, thì tôi nghĩ cậu nên bán cho người Trung Quốc chúng ta.

Vài người khác cũng dồn dập gật đầu, nhưng không nói lời nào.

Dương Thượng tiếp tục nói:

- Dù sao... Cậu cũng không thể xem thường năng lực của cậu, đây là một kỹ thuật hạch tâm.

- Mà nói thật, nhà tư bản cũng sẽ không thiếu tiền, những phí độc quyền đều là nhà đầu tư lớn tính tới trả tiền.

- Vật này... Cậu suy nghĩ thật kỹ...

Cơm nước no nê, ai về nhà nấy.

Trần Thương ở cửa tiệm cơm hóng gió, không bao lâu sau thì mưa rào có sấm chớp kéo đến.

Đứng ở cửa ra vào, nhìn nước mưa, suy nghĩ một chút lời nói của mấy người Dương Thượng, Trần Thương bất đắc dĩ thở dài.

Trần Thương phát hiện, vị trí quá cao cũng không tốt.

Cần cân nhắc quá nhiều chuyện, làm bác sĩ đơn giản rất tốt.

Nhưng may mắn là, Trần Thương có một người vợ rất tốt, không bao lâu sau, Tần Duyệt đã lái xe tới, thấy Trần Thương thì vội vàng xuống xe che dù đưa lên xe.

Sau đó lên xe, Trần Thương nói chuyện này cho Tần Duyệt nghe một chút.

Tần Duyệt không bất kỳ cái động thái gì, đối với ba ức gì đó, cô căn bản không quá quan tâm.

Giống như không quan hệ gì với Tần Duyệt.

Nhìn ra Trần Thương xoắn xuýt, Tần Duyệt đột nhiên nói:

- Không phải trong lòng anh đã có ý nghĩ rồi à, không phải sợ tổng giám đốc nước ngoài kia cho anh quá nhiều tiền, anh sợ chính mình không chịu được sẽ va vào cám dỗ à?

- Ai nói với anh xí nghiệp Trung Quốc gia chúng ta thiếu tiền? Lần trước, tổng giám đốc Bạch kia em cũng cảm thấy rất tốt, người ta tùy tiện quyên tặng 3000 vạn, còn thiếu anh một cái phí độc quyền à?

Trần Thương nghe xong, bất đắc dĩ cười cười, chính mình còn không thấy rõ bằng vợ mình.

- Vợ à, em thật là tốt

Tần Duyệt liếc mắt:

- Ai cho anh uống rượu! Em đã nói, khoảng thời gian này chuẩn bị mang thai đấy, thế mà anh lại uống rượu

Trần Thương lấy lòng cười một tiếng.

Tần Duyệt thờ ơ, hung tợn trừng mắt liếc Trần Thương.

- Sinh ra ngu ngốc làm sao bây giờ?

Trần Thương nghe thấy vậy, sau đó lập tức biến sắc, anh nghĩ tới một vấn đề.

Cái này...

Hệ thống có thể di truyền hay không?

Đây quả thật là một vấn đề.

...

...

Trong thời gian tiếp theo, Trần Thương tiếp tục công việc của mình.

Bận rộn phẫu thuật.

Khác biệt duy nhất chính là, đoàn đội mười hai người sau khi phẫu thuật xong cho 35 người kỳ thứ nhất thì đã thực hiện mở rộng số lượng nhận người tham gia, bắt đầu huấn luyện nhóm nhân viên thứ hai gia nhập vào trong đó.

Tin tức độc quyền của Trần Thương khuếch tán ra trong phạm vi nhỏ.

Dù sa, o đoạn thời gian trước, mỗi ngày cấp cứu cửa ra vào đều có nhiều đại biểu của công ty y tế như vậy, tất cả mọi người có thể đoán ra một hai.

Duy nhất đoán không được chính là độc quyền của Trần Thương đến cùng bán bao nhiêu tiền.

Vào thứ bảy, Trần Thương giống như trước đây, triệu tập mọi người tiến hành tổng kết và phân tích phẫu thuật.

Cái này làm việc nhìn như dư thừa, nhưng lại rất cần thiết.

Hội nghị tổng kết hôm nay có rất nhiều người tới, Tiêu Triết Hải bệnh viện Thụy Kim, viện trưởng Ngô Đồng Phủ và phó viện trưởng Tô Hạo Cường của trung tâm Cấp cứu cũng đến nơi này.

Bởi vì đây là lần đầu bệnh viện trung tâm Cấp cứu mở rộng đưa vào tiêu chuẩn tiến hành thí nghiệm lâm sàn.

Cũng là lần thứ nhất trên thế giới, cơ cấu y học lâm sàng công khai nghiên cứu giảm tỉ lệ tử vong người bệnh Marfan.

Một khi cái này có kết quả, ảnh hưởng mang tới tuyệt đối là phạm vi thế giới

Thật là ảnh hưởng đến một ngành học phát triển.

Vì vậy, mấy viện trưởng tham gia lần nghiên cứu khoa học này đều rất xem trọng

Từ Tử Minh đang báo cáo tin tức:

- Gần đây, bệnh viện chúng ta có tiếp nhận 35 người bệnh...

Nhưng lúc này, điện thoại của Từ Tử Minh đột nhiên vang lên.

m thanh này không hợp thời, làm rối loạn tiết tấu báo cáo.

Mọi người khẽ nhíu mày.

Từ Tử Minh cũng hơi xấu hổ.

Cầm lấy điện thoại muốn tắt máy.

Nhưng khi thấy điện thoại gọi đến, sau đó biểu hiện Từ Tử Minh lộ vẻ do dự.

Anh nhìn Trần Thương một cái:

- Giáo sư Trần... chuyện về vấn đề độc quyền.

Ánh mắt Trần Thương sáng lên, gật đầu nói:

- Cứ nghe trước đi.
Xung quanh viện trưởng cũng dồn dập phụ họa:
- Đúng, cứ nghe trước xem sao.
- Chủ nhiệm Từ, xảy ra chút vấn đề
Điện thoại vừa kết nối đã truyền đến giọng nói lo lắng.

Chương 1379: Bị Kẹt Lại

Sau khi âm thanh trong điện thoại vang lên, mọi người trong văn phòng đều sửng sốt

Lúc này, trong lòng Từ Tử Minh càng nóng như lửa đốt:

- Sao lại như vậy? Xảy ra vấn đề gì à?

Đối phương thở dài:

- Xin PCT quốc tế bị lùi lại 12 tháng

Từ Tử Minh nghe vậy thì lập tức nhăn mày:

- Không thể tìm người à?

Đối phương từ từ nói:

- Là bị mắc kẹt

- Chúng tôi đã đệ trình, thậm chí đơn vị kiểm tra quốc tế bên kia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, không ngờ đơn PCT còn chưa gửi đi thì đã trực tiếp bị ngừng lại.

Điện thoại mở loa ngoài, mọi người đang mở họp trong văn phòng đều nghe được rõ ràng rành mạch.

PCT là hiệp ước hợp tác độc quyền.

Muốn tiến hành xin độc quyền quốc tế có rất nhiều bước, mà bước đầu tiên chính là nộp đơn, sau đó là đơn vị kiểm tra quốc tế tiến hành kiểm tra, sau đó bắt đầu tiến hành sửa chữa công văn tiến hành công bố quốc tế, cuối cùng bắt đầu từng bước thẩm tra.

Tài liệu độc quyền về kỹ thuật giá đỡ vòi voi của Trần Thương là đệ trình xin độc quyền trong nước, sau đó lại lần nữa đệ trình xin PCT quốc tế.

Này đề cập đến một vấn đề về trình tự xin độc quyền

Nếu Trần Thương không xin độc quyền trong nước trước mà trực tiếp tiến hành nộp đơn PCT quốc tế nói, trực tiếp tiến hành lên danh sách trên quốc tế.

Chính là Trần Thương đệ trình xin độc quyền trong Trung Quốc, sẽ có quyền ưu tiên trong vòng 12 tháng cho cục quản lí đệ trình đơn PCT quốc tế.

Đây là thời gian hẳn một năm

Về mặt trình tự, căn bản không có bất kỳ vấn đề gì.

Thậm chí đã suy tính tới một loạt trình tự về quyền ưu tiên bảo hộ độc quyền trong nước, vv… thoạt nhìn rất phức tạp.

Người làm công tác học thuật, công tác về văn hóa nghệ thuật, từ xưa đến nay đều là phức tạp nhất.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì những người này, người nào người nấy đều vô cùng thông minh tài giỏi, họ chế định quy tắc có thể kém à?

Dựa theo lưu trình, đơn PCT của Trần Thương căn bản không gửi ra nước ngoài được, nếu vậy thì sẽ không được xin độc quyền.

Chuyện này ý nghĩa cái gì?

Độc quyền của Trần Thương căn bản ở trên thị trường quốc tế không bán được cái giá quá lớn, thậm chí ở trong nước, anh nghiên cứu ra sản phẩm, đối phương lại tiến hành nghiên cứu thành phẩm, chính là một sản phẩm mới, hơn nữa người ta xin độc quyền thành công thì sẽ biến thành đồ của người ta.

Huống chi hiện tại các tập đoàn công ty sử dụng phương pháp "tay trái trộm đồ của tay phải" thật sự là dùng quá tốt.

Mười hai tháng, khoảng thời gian này đối với người thường có vẻ như quả thực là không phải rất lâu, trì hoãn một chút cũng được.

Nhưng Trần Thương lại không muốn.

Tháng sau là hội nghị tim mạch quốc tế AATS 2020 được tổ chức, Trần Thương đã quyết định ở trong hội nghị này biểu diễn một lần, hấp dẫn tới một ít đại lão đầu tư. (AATS: American Association for Thoracic Surgery - Hiệp hội quốc tế về phẫu thuật lồng ngực)

Nhưng hiện tại xem ra…

Quá sức

Không có bảo hộ độc quyền, đám người nước ngoài kia thật sự thực điên cuồng.

Nhất thời, tất cả mọi người trong văn phòng đều cau mày.

Mọi người đều đã hiểu rõ hiện tại là tình hình như thế nào.

Nói phiền toái không?

Cũng không phải có bao nhiêu phiền toái.

Chỉ là thật sự phiền phức.

Giống như anh đang nằm ngủ thì bị người khác cù lét, khiến cho anh cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng anh ta đã làm sai gì à?

Cũng thật sự không phải.

Loại cảm giác này rất đáng ghét.

Hơn nữa, Trần Thương một đường xin độc quyền trong nước là thông suốt, vốn dĩ dựa theo lưu trình trong vòng một, hai năm là có thể lấy được độc quyền, hiện tại ngắn ngủn chỉ một tuần là đã lấy được chứng nhận độc quyền.

Nhưng khi Trần Thương gửi đơn ra quốc tế thì bị mắc kẹt.

Bởi vì, anh đây là xin độc quyền trong nước Trung Quốc, có được quyền ưu tiên thời gian.

Cho nên, trên lý luận thì cũng không sai

Tiếu Triết Hải không nhịn được lắc đầu, khinh thường nói:

- Thật là kẹo mạch nha thành tinh.

Trần Thương cười giễu.

Anh cũng biết là ai.

Ngoại trừ Đàm Chính Dương ra thì Trần Thương không thể nghĩ tới còn người nào khác.

Đàm Chính Dương bày ra một bước này thật ra cũng rất có trình độ, bởi vì hoàn toàn là làm việc có căn cứ, theo luật lệ.

Chỉ cần trong vòng 12 tháng kể từ ngày có quyền ưu tiên, thực hiện đệ trình đơn PCT quốc tế cho cục quản lí thì không tính là vi phạm lưu trình.

Tên Đàm Chính Dương này thật làm cho người ta ghê tởm.

Tiếu Triết Hải nói:

- Tôi giúp cậu tìm người hỏi một chút?

Ngô Đồng Phủ và Tô Hạo Cường cũng sôi nổi lấy ra di động, chuẩn bị gọi điện cho người quen để hỏi thăm.

Trần Thương ngẫm nghĩ, nói:

- Trước đợi đã, trưởng khoa Từ tiếp tục nói đi.

Vẻ mặt của Từ Tử Minh hơi không quá tự nhiên, rốt cuộc anh không làm tốt việc này cho Trần Thương, trong lòng là hơi không thoải mái.

Nhưng Trần Thương cũng hiểu được, tới rồi cấp bậc như trưởng khoa Từ, nói thế nào cũng nhân vật có máu mặt trong thành phố, kinh doanh mạng lưới quan hệ nhiều năm như vậy, Đàm Chính Doanh nói ngừng là ngừng, này nói rõ là anh ta đã có chuẩn bị trước.

Trần Thương ngẫm nghĩ, cảm thấy chuyện này cũng không cần sốt ruột.

Anh tin tưởng, tới lúc mấu chốt sẽ có người còn sốt ruột hơn mình.

Từ Tử Minh tiếp tục báo cáo phân tích số liệu thí nghiệm lâm sàng.

Sau khi mở rộng tiêu chuẩn thực hiện phẫu thuật, 35 người bệnh toàn bộ được phẫu thuật thành công, số liệu như vậy cực đại ủng hộ mỗi người ở đây.

Theo thống kê của năm trước, phẫu thuật đổi động mạch chủ ngực – bụng điều trị hội chứng Marfan có tỉ lệ tử vong là 4.98%.

Nhưng

Nhớ kỹ, số liệu này là tỉ lệ tử vong trong phẫu thuật.

Hai cái này có gì khác nhau?

Nói như vậy, rất nhiều người bệnh có tỉ lệ tử vong cực cao nếu phẫu thuật, bệnh viện sẽ kiến nghị người nhà và người bệnh là từ bỏ phẫu thuật.

Sau khi đánh giá tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật, nếu tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật rất cao, mà còn phải trả phí phẫu thuật với giá trên trời, đại đa số người sẽ lựa chọn từ chối phẫu thuật.

Cho nên, tính cả những người bệnh từ chối phẫu thuật này thì tỉ lệ tử vong thực sự khi làm phẫu thuật sẽ cao bao nhiêu?

Rất khó tính toán một xác suất chính xác.

35 người bệnh là một mẫu số đặc biệt, nhưng đại biểu cho một quần thể đặc biệt.

Không khoa trương chút nào

Sự xuất hiện của Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần đã hạ thấp tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật của người bệnh trên diện rộng.

Buổi họp kết thúc, mọi người sôi nổi rời khỏi văn phòng.

Trước khi đi, mọi người nhìn Trần Thương, nhiệt tình nói:

- Khi nào cần cứ gọi điện thoại cho tôi.

Trần Thương gật đầu.

Anh không thích nhờ người khác, gặp phải việc gì thường tự mình giải quyết.

Sau khi kết thúc hội nghị, Trần Thương về tới nhà, lúc này thời gian còn sớm.

Còn chưa đến 11 giờ trưa.

Tần Duyệt gọi điện thoại tới:

- Chồng à, chú ba của em mời chúng ta tối nay đến nhà chú ăn cơm.

Trần Thương vừa nghe đến đó thì cười nói:

- Được, anh trở về lại nói.

…

Tần Vĩnh Nghĩa tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, thi công chức vào Bộ Y tế, sau đó từng bước đi tới, đạt được thành tựu ngày hôm nay cũng không dễ dàng.

Trung tâm giao lưu hợp tác quốc tế thuộc Ủy ban Sức khỏe y tế quốc gia của Bộ Y tế, thật ra chính là một cái con đường giao lưu về y tế của hệ

thống y tế Trung Quốc với y tế nước ngoài.

Tần Vĩnh Nghĩa kết hôn tương đối muộn, con cái hiện tại mới học cấp ba, là một cô con gái.

Hình như…

Rất nhiều người có bản lĩnh, có thân phận địa vị, tài sản giàu có đều thích sinh con gái, đây là một cái hiện tượng cực kỳ kỳ quái.

Cô con gái tên là Tần Manh, thân hình cao ráo, làn da rất trắng, trang điểm lại rất thanh xuân tươi tắn, tản ra tinh thần phấn chấn mà thiếu nữ 17-18 tuổi nào cũng có.

Thấy Tần Duyệt vào nhà, lập tức cười đón.

- Em chào chị, em chào anh rể

Cái miệng nhỏ ngọt ngào chào hỏi.

Trần Thương và Tần Duyệt không phải là lần đầu tiên tới, cho nên mọi người cũng coi như quen thuộc.

Nhìn thấy Tần Manh, mọi người đều không nhịn được sinh lòng yêu mến cô gái nhỏ này.

Chương 1380: Sơn Nhân Tự Có Diệu Kế

Một bàn đồ ăn rất phong phú, Tần Vĩnh Nghĩa và vợ bận rộn cả một buổi chiều.

Ngày thường bận làm việc, cuối tuần làm một vài món ăn ngon cũng là một loại hưởng thụ.

Trần Thương cười nói:

- Thật là làm phiền chú thím

Tần Vĩnh Nghĩa cười to nói:

- Nhà chú thím ấy à, ba người thì hai người là nữ, căn bản không ăn được nhiều thức ăn, các cháu đến ăn cơm, có thể nấu thêm vài món thức ăn, ăn cơm cũng càng có không khí.

Đồ ăn rất có hương vị gia đình, mọi người ăn cũng hoà thuận vui vẻ.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Tần Duyệt phụ giúp thím dọn mâm rửa bát đũa, Tần Manh vào phòng học bài, năm nay lớp 12, áp lực của cô gái nhỏ này cũng rất lớn.

Còn Tần Vĩnh Nghĩa thì gọi Trần Thương vào trong thư phòng nói chuyện.

Nhà của Tần Vĩnh Nghĩa có ba phòng một sảnh, trong nhà ít có người tới thăm, vì thế biến một cái phòng ngủ thành một thư phòng, cách bố trí này rất không tệ.

Sau khi ngồi xuống, Tần Vĩnh Nghĩa nói chuyện phiếm với Trần Thương một phen.

Trần Thương cũng không nhắc tới việc xin độc quyền.

Chú ba có thể giúp à?

Khẳng định cũng có thể

Dù sao cũng người phụ trách đối ngoại trong Trung tâm giao lưu y tế quốc tế, khẳng định có liên hệ thâm thiết với nước ngoài.

Nhưng lúc này đây là bị mắc kẹt ở trong nước.

Hơn nữa, tuy người nhà họ Tần đều ở trong hệ thống y tế, thoạt nhìn "ăn sâu bén rễ", nhưng so với hào môn như Đàm Chính Dương thì vẫn hơi chênh lệch.

Tần Vĩnh Nghĩa bỗng nhiên lại nói tới một việc:

- Đúng rồi, vài hôm nữa ở Abu Dhabi, Ả Rập có tổ chức Hội chợ Y dược lần thứ 23, chú có mấy tấm vé vào cửa, nếu cháu có rảnh thì mang

theo Tần Duyệt đi ra ngoài chơi đi.

Trần Thương nghe thấy tin tức này thì khẽ nhăn mày:

- Tham gia hội chợ này như thế nào?

Tần Vĩnh Nghĩa không nhịn được nở nụ cười:

- Tên đầy đủ của nó là Hội chợ sức khỏe y tế quốc tế, mỗi nước cung cấp một số sản phẩm mới nhất của ngành y dược trong nước, có một cái bình chọn giải thưởng.

Trần Thương nghe vậy, lập tức có hứng thú.

- Chú ba, giải thưởng này có ý nghĩa đặc biệt gì à?

Tần Vĩnh Nghĩa nói đùa:

- Là như thế này, nếu có thể đoạt giải thưởng này, sau đó đoạt được ba giải thưởng lớn là hơi khoa trương, nhưng nếu có thể dễ dàng lấy được một giải thưởng "học giả Trường Giang"

- Nước ta còn chưa từng đoạt được giải thưởng trong Hội chợ này đâu, cơ bản đều bị các nước u Mỹ bắt được.

- Chẳng qua… Thật sự vẫn có khả năng tăng lên tầm mắt, các cháu là người trẻ tuổi, có cơ hội đi ra ngoài mở rộng tầm mắt.

Trần Thương hơi mỉm cười, lập tức trong lòng có ý định, sau đó thuận tay cầm lấy vé vào cửa.

Không lâu sau, Tần Duyệt cũng vào thư phòng.

Người một nhà hàn huyên hơn một giờ, nhìn thời gian đã hơn 9 giờ tối, Trần Thương và Tần Duyệt mới chào tạm biệt rời đi.

Đi một chuyến này, Trần Thương lại có thêm một vài tính toán.

…

Sau khi về đến nhà, Trần Thương gì cũng không làm, trực tiếp mở máy tính ra, mở một file mới.

"Nguyên cứu lâm sàng về Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần và tài liệu, đối với hạ thấp tỉ lệ tử vong khi phẫu thật đổi động mạch chủ ngực – bụng trong điều trị hội chứng Marfan."

Đàm Chính Dương anh không phải muốn tôi viết một bài luận văn về kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần à?

Được thôi

Tôi viết.

Nhưng muốn tôi chịu thua?

Nằm mơ đi

Tất nhiên Trần Thương tôi sẽ không gửi bài đến "Tạp chí Ngoại khoa tim mạch Trung Hoa mới" chó má kia của anh ta.

Có lần thí nghiệm lâm sàng đầu tiên 35 ca bệnh, few-shot thật ra đã hình thành, kết quả đã có ý nghĩa thống kê.

Cho nên, khẳng định có thể viết ra luận văn.

Trong tay Trần Thương đã có số liệu thí nghiệm lâm sàng, vì thế, Trần Thương mở ra word là làm ngay.

Tuy Trần Thương tự nhận bản thân mình không bao nhiêu ưu tú.

Nhưng anh đều có cũng đủ tin tưởng đối với hai thứ "Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần và tài liệu" này.

Nói như thế này

Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần là chỉ nam sử dụng tài liệu.

Mà tài liệu cũng có thể phát huy càng tốt ưu thế của Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần.

Đây là hỗ trợ lẫn nhau.

Mà Trần Thương cường điệu giới thiệu ưu thế của kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần, sau đó thông qua phân tích số liệu thí nghiệm lâm sàng đạt được kết luận, kết hợp kỹ thuật và tài liệu có thể hạ thấp tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật bóc tách động mạch chủ một cách hữu hiệu.

Có ý nghĩa điều trị lộ rõ đối với người bệnh mắc hội chứng Marfan nguy hiểm

Thời gian hai ngày này, Trần Thương một chút cũng không nhàn rỗi.

Một khi có thời gian, anh lập tức bắt tay vào làm bài luận văn này.

Sau ba ngày, một bài luận văn ưu tú đã thành công viên mãn.

Chẳng qua, ngược lại Trần Thương cũng chỉ ra một chút kỹ xảo ở trong luận văn.

Tài liệu giá đỡ vòi voi nhà họ Trần đã nghiên cứu phát minh ra rồi…

Sau khi hoàn tất luận văn, Trần Thương trực tiếp gọi điện cho chủ biên của tạp chí The Lancet.

Dựa vào địa vị hiện giờ của Trần Thương trên quốc tế, quen biết chủ biên của The Lancet vẫn tương đối dễ dàng.

Sau khi đối phương nhìn thấy bài luận văn này, lập tức sững người

Thuật thức mới

Tài liệu mới

Hội chứng Marfan

Tỉ lệ tử vong

Lấy ra bất kỳ một cái danh từ gì trong số mấy cái danh từ này đều có cũng đủ lực hấp dẫn

Mà khi mấy cái danh từ này hội tụ ở bên nhau tạo nên một bài luận văn, tính thêm danh tiếng của Trần Thương nữa, đây là một bài luận văn sẽ sức lan truyền rất lớn.

Vì thế, chủ biên không chút do dự, trực tiếp mở ra văn bản để đọc.

Bài luận văn rất dài.

Khoảng bốn năm trang.

Bài luận văn như vậy sẽ chiếm khổ lớn trên trang bìa, biên tập là rất khó cho thông qua xét duyệt.

Nhưng

Lúc này không giống.

Sau khi chủ biên xem suốt cả một buổi sáng, xem đến mức da đầu tê dại, thậm chí hơi run rẩy.

Bài luận văn này không đơn giản

Sau khi xem xong, đôi tay chủ biên không ngừng xoa lòng bàn tay vào nhau.

Bởi vì hàn ý trong xương cốt làm anh ta hơi chậm chạp không thể tin được đây là sự thật.

Năm trang luận văn cũng có đủ lực hấp dẫn, khiến cho sau khi chủ biên xem xong, còn chậm chạp luyến tiếc bỏ ra, không nhịn được muốn đọc lại một lần nữa.

Một bài luận văn ưu tú thì tựa như một áng văn xuôi ưu tú, tràn ngập sắc thái thần bí, làm cho người ta thật lâu khó có thể quên.

Một bài luận văn này của Trần Thương khiến cho chủ biên của The Lancet lập tức đánh nhịp làm quyết định.

Số tạp chí tháng bảy này

Tăng thêm năm trang, đặt ở vị trí áp trục, tiêu đề phải đặt ở chỗ dễ nhìn thấy nhất, chắc chắn phải làm càng nhiều người hơn nhìn thấy bài luận này.

Tin tức tốt như vậy, chắc là sẽ được càng nhiều người biết đến.

Nghĩ đến đây, chủ biên ngẫm nghĩ, mở máy tính ra, ở tên văn bản của Trần Thương càng thêm một hàng chữ ghi chú nhỏ.

- Trang đầu bìa mặt, tăng thêm ghi chú: phúc âm của người bệnh Marfan

Biên tập xét duyệt nhìn thấy ghi chú, tức khắc trợn tròn mắt.

Có thể được chủ biên yêu cầu tăng thêm làm bìa, còn muốn ở trên bìa mặt viết ghi chú cực kì hấp dẫn sự chú ý như vậy, người này rốt cuộc là người nào?

Bên này, chủ biên liên hệ với Trần Thương.

- Giáo sư Trần, tuy rằng rất xin lỗi, nhưng … tôi vẫn muốn xác nhận một chút tính chân thật của số liệu, còn nữa… Mô hình của kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần… Thật sự làm ra rồi à?

Trần Thương cười nói:

- Tôi lấy danh dự để đảm bảo, tôi là một người bác sĩ chữa bệnh trên lâm sàng.

- Hơn nữa, tài liệu này, đã có mô hình! Thậm chí, tôi có thể cầm nó để tham gia Hội chợ chữa bệnh lần thứ 23 ở Abu Dhabi, Ả Rập

Ngay lập tức, đối phương trợn tròn mắt

Thì ra là có chuẩn bị mà đến.

Nghĩ đến đây, sau khi kết thúc cuộc gọi, chủ biên trực tiếp gọi cho biên tập xếp chữ:

- Lại thêm một ghi chú cho bài luận văn của Trần Thương: Sản phẩm vượt thời đại chắc chắn sẽ đoạt giải thưởng

Chương 1381: Không Làm Liếm Chó

Chủ biên Daniel của 《 The Lancet 》 và Trần Thương đã từng quen biết nhau trước đó.

Mặc dù mối quan hệ không đến mức gọi là thân thiết, thế nhưng cũng coi như là có biết với nhau chút đỉnh.

Chủ biên Daniel tỉ mỉ nhìn tập văn bản kia, sau đó tràn ngập sự tò mò đối với "Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần và tài liệu" này.

Nội dung văn bản bên trong không có vấn đề gì, thế nhưng lòng tò mò của cậu ta quá lớn, không thể cản lại được

Nội dung này là một loại tài liệu hoàn toàn mới, thuật ngữ mới, có thể giảm tỉ lệ tử vong xuống khi bóc tách động mạch đối với người bệnh mắc hội chứng Marfan có hiệu quả rõ rệt.

Mà còn

Vấn đề quan trọng nhất không phải những thứ này.

Mà vấn đề quan trọng nhất bên trong chính là kết quả phân tích thí nghiệm lâm sàng, Trần Thương đưa vào tiêu chuẩn là... không có tiêu chuẩn

Đây là...

Mở rộng tiêu chuẩn đưa vào?

Lá gan này cũng quá lớn

Nghĩ tới đây, Daniel cầm lấy tập luận văn, vội vàng tìm đến tổng biên Plandos.

- Tổng biên, ông hãy nhìn nội dung tập luận văn này như thế nào dùm tôi

Plados là người rất khó, ông ấy không thích sự tùy tiện, thế nhưng Daniel đã vào phòng ông ấy nhưng không gõ cửa, ông ấy lườm Daniel một cái, sau đó mới cầm lấy văn bản.

Plandos đối với luận văn có một loại thành kiến, ông ấy ưa thích nhìn tên người trước, sau đó mới nhìn nội dung.

Nhìn thấy cái tên Trần Thương, sau đó Plandos mới cân nhắc một chút, nghĩ tới một người.

Tiếp đó hơi vội vàng không thể chờ đợi in ra luận văn.

Plandos thưởng thức Trần Thương, bởi vì Trần Thương không có một cái vấn đề gì để bàn cải.

Luận văn này, từ trước đến nay không nhiều người chê thể loại này, với tư cách trong và ngoài nước đánh giá một người hoặc là một từ ngữ học thuật, cấp độ cơ cấu học thuật là chỉ tiêu quan trọng, tầm quan trọng của Plandos không cần nói cũng biết.

Thế nhưng, luôn có một cái gọi là ngoại lệ, cũng như Trần Thương.

Những người này, mỗi đồ vật sẽ chỉ gửi một bài luận văn, sẽ không mượn cái này mánh lới cái khác, không ngừng nghĩ cái mới.

Thậm chí đối với 《The Lancet》 hẹn bản thảo cũng có thể từ chối.

Như vậy, người tự thân viết luận văn là những người có trình độ không phải dạng vừa, có nét riêng biệt.

Đã nửa tiếng trôi qua, Plandos tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ.

Ba~ một tiếng.

Plandos trực tiếp gấp luận văn lại.

Nói:

- Bác sĩ Trần Thương là một vị bác sĩ tài giỏi và có thiên phú nhất mà tôi đã gặp, không người thứ hai.

- Với tư cách là một bài báo luận văn phát biểu với tư cách hạch tâm, kỳ này làm bìa... nhanh liên lạc với Trần thương, cậu ta chính là nhân vật làm bìa lần này.

Lời này vừa nói, Daniel lập tức biến sắc.

《The Lancet》 năm nay kỳ báo tháng bảy cũng phải nửa năm san, cũng là một kỳ phân lượng nặng nhất năm nay.

Tháng 7 năm 2020, rất nhiều hội nghị quốc tế, các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất tổ chức hội chợ y dược, hội nghị Canada Toronto ATTS 2020, còn có đủ cái loại lĩnh vực khác hội nghị tương quan.

Mà kỳ báo《The Lancet》 tháng sáu sẽ bắt đầu vào đầu tháng bảy, chuyện này ý nghĩa là kỳ《The Lancet》 này chắc chắn sẽ trở thành vùng giao tranh của binh gia.

《The Lancet》 có thể sớm làm cho nhiệt độ của những câu chuyện này nóng tăng lên.

Vì vậy, kỳ báo tháng này có thể đi lên đều là Plandos

Mà Plandos lại trực tiếp để Trần Thương là ảnh chân dung nhân vật để lên làm bìa.

Chuyện này tuyệt đối là lửa đang cháy càng đổ thêm dầu, ý tưởng rất táo bạo

Vào hội nghị ATTS 2020, Trần Thương sẽ đứng lên phía trước phát biểu bài luận văn này, hơn nửa tháng ảnh hưởng, dưới thêm dầu vào lửa khẳng định sẽ giúp cậu ta trở thành nhân vật chính trong hội nghị ATTS 2020.

Mấu chốt nhất kế tiếp còn có hội chợ y dược thế giới.

Hiện tại đã tạo mánh lới, mà Trần Thương "tài liệu kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần", một khi leo lên hội chợ, khẳng định sẽ có càng ngày càng nhiều người tiến hành truy đuổi, tìm kiếm Trần Thương.

Vì vậy, lần này xem như Plandos bán cho Trần Thương một cái nhân tình.

...

Trần Thương nhận được cuộc điện thoại của Daniel, sau đó Trần Thương vừa mừng thế nhưng cũng vừa lo lắng.

Cơ bản Trần Thương cho rằng có thể xuất hiện trên báo tháng bảy san là chuyện rất tốt.

Không ngờ tổng biên sẽ cho an bài mình lên làm bìa tạp chí

Cái này quá cho mặt mũi.

Trần Thương chọn lựa tỉ mĩ từng tấm một hình của mình để gửi qua....

...

Sau đó thời gian của Trần Thương cũng không nhàn rỗi.

Hiện tại, Trần Thương càng ngày càng ý thức được, muốn người khác không dám bắt chẹt mình thì mình phải có đầy đủ năng lực và mặt bài.

Hội nghị tim mạch ATTS 2020, Trần Thương phải tham gia.

Trần Thương muốn cầm "kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần" tham gia, thế nhưng hiện tại anh đã phát biểu luận văn, anh cảm thấy còn cần một cái gì đó càng mãnh liệt hơn so với "kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần"

Nghĩ tới nghĩ lui

Trần Thương liếc mắt về phía một thứ khác.

« Phương pháp phân loại và tiêu chuẩn bóc tách động mạch chủ »

So với phương thức mới, thứ gì càng có thể khiến người ta rung động đây?

Đó chính là chỉ nam mới

Đến lúc đó, Trần Thương chỉ cần chế định ra chỉ nam "kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần" thì khẳng định sẽ hấp dẫn mọi ánh mắt người xem.

Mà phân loại và bóc tách động mạch chủ cũng giống như thế.

Bản thân những năm này đã không có người kế tục, biện pháp phân loại cũ không thỏa mãn được nhu cầu, phương pháp phân loại mới còn chưa đạt được sự thống nhất.

Đến lúc đó, mình ở trong hội nghị Canada Toronto ATTS 2020 cần phải rất tinh tế

Mấy ngày nay, mỗi ngày Trần Thương đều phải đến lâm sàng, quan sát, tổng kết.

Dù sao...

Muốn làm màu cũng phải làm sao cho ra dáng một chút

Mà Trần Thương cũng bắt đầu thông qua tiêu chuẩn mới từng bước nếm thử tiến hành phân loại và bóc tách động mạch chủ, tiếp đó chế định phương pháp phẫu thuật.

Phân loại thì đã làm xong, thế nhưng phương pháp phẫu thuật lại cần bản thân mình cố gắng trải nghiệm thử.

Trần Thương cố gắng nghiên cứu khoa học lâm sàng, chuyện này tất cả mọi người đều nhìn thấy sự cố gắng trong mắt của Trần Thương.

Hơi đau lòng

Mã Nguyệt Huy nhìn thấy Trần Thương chỉ biết trở nên yên lặng.

Hơi không hiểu.

Bắt đầu tò mò hỏi thăm Từ Ái Thanh về cậu ta.

Lúc này Từ Ái Thanh mới nói ra chân tướng chuyện độc quyền nói một lần.

Sau khi Mã Nguyệt Huy nghe xong thì trực tiếp nổi giận đùng đùng lên

- Con mẹ nó chứ, thật sự là cứt chó

- Không được, tôi phải đi tìm người

Mã Nguyệt Huy, anh thật sự là vô cùng tức giận.

Trần Thương đối nhân xử thế như thế nào tạm thời không nói.

Nhưng Trần Thương người ta đây là thực sự làm ra thành tích, người ta hiện tại hạng hai ba hạng đang bày ở chỗ kia, các ngươi làm vậy không phải rõ ràng đang bắt nạt Trần Thương à?

Nếu như tôi là Trần Thương, đã sớm bỏ xuống trọng trách không làm nữa

Mã Nguyệt Huy nghĩ tới đây, lập tức cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi điện tìm người.

Trong miệng anh hùng hổ nói:

- Mẹ nó... Nếu tôi của hồi đó thì đã trực tiếp chặt anh ta ra từng khúc

Từ Ái Thanh liếc mắt, Mã Nguyệt Huy thật không phải là đang nói đùa.

Thật sự gia đình anh ta có quyền như vậy, bởi vì gia đình tổ của anh ta gọi là Càn Long...

Mặc dù Mã Nguyệt Huy không làm rõ ràng được, thế nhưng trên gia phổ là viết như thế.

Từ Ái Thanh bất đắc dĩ nói:

- Quên đi, Trần Thương không cho chúng ta làm như vậy, cậu ta nói là có biện pháp có thể tự giải quyết.

Lão Mã lập tức cười nhạo một tiếng:

- Có biện pháp? Có biện pháp gì?

- Đám người kia, tôi cho cô biết, bọn họ là kiêu căng quen rồi, nếu không gõ một cái thì sẽ không biết cuối người

- Thật sự cho rằng tự bản thân có thể muốn là gì thì làm à?

- Tôi nói một câu không xuôi tai, ngoại trừ tuổi tác ra thì cái gì Trần Thương cũng đều có thể ở trên anh ta

Mã Nguyệt Huy hùng hổ, Dư Dũng Cương đi đến.

Thấy anh đang trong dáng vẻ này, sau khi biết được chuyện này, Dư Dũng Cương cũng lập tức nhíu mày.

- Trần Thương này, thật sự là! Ở thủ đô bị thua thiệt cũng không nói cho chúng ta.

- Đông Dương người ta còn tưởng rằng trung tâm Cấp cứu chúng ta là một đám nhu nhược

- Trần Thương người ta làm ra cống hiến cho trung tâm Cấp cứu chúng ta lớn như thế, không thể rét lạnh lòng người

- Đúng vậy

Chương 1382: Bãi Công! Bãi Công

Cùng xuất thân từ bệnh viện quân y, Dư Dũng Cương và Mã Nguyệt Huy là hai đồng nghiệp phối hợp ăn nhịp với nhau.

Hai người họ sắp tới sẽ ra mặt cho Trần Thương

Từ Ái Thanh đã ngăn cản thế nhưng không thể ngăn được

Mà lúc này, khi Trần Thương cần phải bình tĩnh để làm nghiên cứu, chỉ muốn lặng yên không muốn xảy ra thêm vấn đề gì nữa.

Từ Tử Minh rầu rĩ không vui, đi ăn cơm với Vương Thông.

Uống nhiều nên hai người cũng nói nhiều.

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nói:

- Đàm Chính Dương xin độc quyền cho Trần Thương đã bị kẹt lại ở PCT.

Vương Thông nghe vậy thì lập tức nhíu mày:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Từ Tử Minh nói lại một lần nữa chuyện "kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần".

- Kỹ thuật này thật rất lợi hại, đây là phẫu thuật bóc tách động mạch chủ là một bước ngoặc trong lịch sử y học, đồ tốt như vậy, lại bị kẹt, thật đúng là ngu xuẩn.

Sau khi Vương Thông nghe xong, nữa ngày cũng chưa hết tức giận.

- Lần trước ta cũng bị Đàm Chính Dương ép viết một bài luận văn.

Vương Thông tức giận nói:

- Chính là năm ngoái.

Từ Tử Minh sững sờ:

- Anh... Viện sĩ bình chọn?

Vương Thông gật đầu:

- Đúng vậy, Đàm Chính Dương mời tôi làm biên ủy viên của tạp chí đó, sau đó anh ta nói tôi viết mấy bài luận văn mới nhất.

Từ Tử Minh bất đắc dĩ nhổ nước bọt:

- Thật sự là không từ thủ đoạn nào

- Chủ yếu là tạp chí này lệ thuộc trực tiếp Bộ giáo dục cùng với Vệ Kiện ủy, chính thính cấp! Tôi đoán... Đàm Chính Dương muốn xem vật này xem như điều ban, thử một lần phó bộ...

Vương Thông gật đầu:

- Anh ta thật sự là có ý đồ

Thính cấp cùng bộ cấp chỉ kém một bước, nhưng lại khác biệt như ngày với đêm.

Khoảng cách này giống như lạch trời, đại đa số người đều không qua được.

Đàm Chính Dương đã đến tình trạng không từ thủ đoạn

Vương Thông và Từ Tử Minh im lặng, nửa ngày sau đột nhiên liếc nhau.

- Có muốn làm chút gì đó hay không?

Hai người lập tức sững sờ

Rượu cường tráng người gan

Rất nhanh, hai người ăn nhịp với nhau.

Lập tức quyết định làm một chút chuyện cùng nhau.

Mà cuối tuần này, hai người Hà Chí Khiêm và Lý Bảo Sơn cùng nhau trở về An Dương một chuyến, đến nơi xây dựng Ngoại khoa tiêu hóa thế giới để gặp mặt người phụ trách là Eileen.

Lý Bảo Sơn trở lại khoa, việc đầu tiên anh làm chính là đi tìm cha vợ của Trần Thương, Tần Hiếu Uyên.

Sau đó lại mở ra hội nghị mọi người trong khoa cấp cứu.

Hiện tại, Tỉnh Nhị Viện của Đông Dương đang phát triển hừng hực khí thế, trung tâm cấp cứu phục hồi cũng đang được thi công xây dựng.

Thế là Lý Bảo Sơn trực tiếp gọi điện thoại cho đám người Thang Kim Ba, Vương Ngọc Sơn, Thường Hồng Lôi, Cố Hồng Mai.

Tất cả mọi chuyện đều đang lên men.

Mới đó mà đã đến tháng bảy.

...

...

Một ngày này, Trần Thương vẫn giống như ngày thường, phẫu thuật kết thúc, đang tập trung mọi người lại thảo luận về ca phẫu thuật vừa rồi.

Nhưng vào lúc này, một cuộc điện thoại gọi đến.

- Giáo sư Trần, tôi là Dương Thanh, chúng tôi đã tìm được

Dương Thanh không thể không kích động được.

Trần Thương hơi sửng sốt một chút, cố gắng nhớ lại Dương Thanh, thế nhưng không nhớ ra đó là ai: Triệu Tư Hàm

Trần Thương tò mò hỏi:

- Chuyện là như thế nào? Tử vong hay không?

Dương Thanh xúc động một tiếng:

- Là chủ nhiệm Cung đã giúp chúng tôi liên hệ đến, đối phương cũng là cô gái nhỏ khoảng 9 tuổi, người bệnh bị tai nạn giao thông, hiện tại sắp không thể qua khỏi... Cô gái nhỏ và người nhà cô gái đều hi vọng có thể tiến hành xác nhận quyên tặng cơ quan nội tạng, hi vọng cô bé có thể giúp cho ai đó, và muốn mình vẫn còn tồn tại trên thế giới này bằng phương thức khác...

Khi nói ra những lời này, Dương Thanh không thể nói là vui vẻ hay không, tâm trạng của anh lúc này rất phức tạp.

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé mới 9 tuổi, không thể trơ mắt nhìn.

Cho dù là...

Mình bây giờ cần cái mũi của đối phương để làm giả thể tiến hành cấy ghép dị thể.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao y học phải chú ý phát triển《 Y Học Luân Lý Học 》.

Trần Thương gật đầu, đưa tay nhìn đồng hồ.

- Tôi sẽ qua đó ngay.

Thời gian để thực hiện ca phẫu thuật này tương đối dài, bởi vì dính đến cấy ghép dị thể cần chính mình thực hiện quá trình này.

Tất cả thời gian, có thể phải cần bảy, tám tiếng.

Trần Thương đắn đo một phen, sau đó lên tiếng chào Tần Duyệt rồi đứng dậy phát biểu.

Từ khi Triệu Tư Hàm ra viện đến nay đã hơn hai tháng, khoảng thời gian này không dài cũng không ngắn.

Thế nhưng hiện tại bây giờ chính là thời gian thích hợp nhất để phẫu thuật.

Bởi vì nếu để lâu thì nội tiết tố sẽ rất dễ bị tổn thương, sức khỏe miễn dịch của Triệu Tư Hàm đều rất yếu.

Vào lúc này tiến hành phẫu thuật cấy ghép, rất dễ xuất hiện tình huống cấy ghép thất bại.

Trần Thương lên tiếng chào, sau đó đứng dậy rời đi.

...

...

- Chủ nhiệm Dương, xảy ra chuyện rồi

Nhân viên công tác giám thị hạng mục Bộ Khoa học và Công nghệ chạy tới văn phòng của chủ nhiệm.

- Xảy ra chuyện gì?

Một nam cán bộ khẽ nhíu mày.

- Trung tâm nghiên cứu y học đã tạm đình chỉ thi công và phát triển nghiên cứu bắc cầu động mạch vành

Anh vội vàng nói:

- Hơn nữa, nhân viên công tác cũng tạm thời nghỉ ngơi.

Chủ nhiệm Dương nghe thấy, sau đó khuôn mặt lập tức biến sắc

Đây chính là kế hoạch trọng điểm đầu đề của Bộ Khoa học và Công nghệ năm nay, đầu tư gần hai ức, hiện tại đột nhiên đình chỉ, đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì?

Chủ nhiệm Dương nghiêm mặt hỏi

- Cái này... Người phụ trách có ý là chủ nhiệm của trung tâm nghiên cứu tạm thời không có thời gian và nhân lực, cần tạm hoãn mấy tháng.

Nhân viên công tác bất đắc dĩ nói.

Dương chủ nhiệm lập tức đứng dậy:

- Mấy tháng? Ai mà to gan đến như vậy? Ai cho anh ta quyền lợi

Nhân viên công tác:

- Phó chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu, viện sĩ Vương Thông và giáo sư Từ Tử Minh, còn có... Dựa theo hiệp ước yêu cầu, họ chỉ cần hoàn thành xây dựng trong vòng hai năm là được...

Dương chủ nhiệm trầm tư một lát:

- Tôi biết rồi! Cậu đi ra ngoài đi.

Chủ nhiệm Dương đứng dậy chạy thẳng tới văn phòng bộ trưởng, sau khi gõ cửa đi vào, nói lại chuyện này một lần.

Sau khi Bộ Khoa học và Công nghệ Tào Ngu nghe xong thì ngược lại bắt đầu im lặng.

- Người phụ trách... Hình như là Trần Thương? Gọi điện thoại cho Trần Thương hỏi một chút về vấn đề này.

Dương chủ nhiệm nhíu mày:

- Không thể liên lạc được với Trần Thương.

- Gọi cho Vương Thông.

Tào Ngu vẫn mặt không đổi sắc:

- Dùng điện thoại văn phòng để gọi.

Không bao lâu, cuộc gọi đã được kết nối:

- Chào bộ trưởng Tào.

- Viện sĩ Vương, có chuyện gì xảy ra vậy? Đình công? Có vấn đề gì à?

Tào Ngu trực tiếp hỏi.

- Cái này, bộ trưởng Tào, gần đây chủ nhiệm Trần của chúng tôi tương đối bận rộn, rất nhiều chuyện bận tâm không xuể, vì vậy nên cần phải tạm hoãn một đoạn thời gian, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đối với hiệp ước?

Sau khi Tào Ngu nghe xong thì đột nhiên nhíu mày, nhưng anh lại nghe được tức giận:

- Gần đây giáo sư Trần bận việc gì?

...

Mà cùng lúc đó, chuyện giống vậy cũng xảy ra ở Vệ Kiện ủy.

Hạng mục trọng điểm Quốc gia, xây dựng trung tâm phục hồi cơ chậm trễ mấy tháng

Tiêu Nhuận Phương một mặt mờ mịt gọi điện thoại cho Vương Ngọc Sơn, bất đắc dĩ nhíu mày.

Ngay lúc này, Vệ Kiện ủy của tỉnh Đông Dương gọi điện thoại tới.

- Chủ nhiệm Tiêu của học hội ngoại khoa tiêu hóa học thế giới, tổ chức ban quản trị, khẩn cấp chuẩn bị thảo luận một lần nữa mức độ quan trọng của chuyện này.

Tiêu Nhuận Phương nghe thấy thì cũng bất đắc dĩ nữa, vội vàng nói:

- Chờ một chút! Ổn định họ, mọi thứ chờ sau khi liên lạc được cho Trần Thương rồi hãy nói

Tiêu Nhuận Phương nhìn thư ký một cái:

- Đã liên lạc được hay chưa?

Thư ký sắp phát khóc

- Không được

Chương 1383: Khi Con Của Chúng Tôi Bị Ức Hiếp, Các Anh Ở Đâu?

Vào lúc này

Tiêu Nhuận Phương mà còn không hiểu đã xảy ra vấn đề gì thì thật sự là sống uổng phí mấy chục năm

Cái này rõ ràng là Trần Thương tức giận.

Chẳng qua là...

Chuyện gì đã làm cho Trần Thương tức giận như vậy?

Nhìn ánh mắt của Tiêu Nhuận Phương, thư ký bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhiệm, tôi thật sự đã cố hết sức, tôi đã gọi hơn hai mươi cuộc điện thoại, nhưng đều không có người bắt máy

- Thay điện thoại khác tiếp tục gọi, đến khi nào có người nghe máy thì thôi

Tiêu Nhuận Phương nói thẳng.

Thư ký im lặng:

- Tôi đã dùng mười cái điện thoại.

Ngay lúc này, máy điện thoại riêng của văn phòng vang lên.

Bây giờ Tiêu Nhuận Phương đang rất tức giận, thấy điện thoại là của Bộ Khoa học và Công nghệ, lập tức bình tĩnh lại tâm trạng một chút.

- Chào bộ trưởng Tào.

Tiêu Nhuận Phương nói thẳng.

Tào Ngu ừ một tiếng:

- Cái này, chủ nhiệm Tiêu, các cán bộ và ủy ban trung ương của Vệ Kiện ủy chúng tôi, khai thác hạng mục trung tâm nghiên cứu bắc cầu động mạch vành đã đình công.

- Chuyện này ông có nghe nói chứ?

Tiêu Nhuận Phương lập tức sững sờ:

- Trung tâm bắc cầu động mạch vành cũng đình công?

Cái chữ “cũng” này trực tiếp làm cho Tào Ngu hơi hoảng hốt.

Có ý gì, còn có nơi khác đình công?

Mẹ nó, đây là hạng mục cấp quốc gia, ai mà to gan như vậy, dám đình công? Cho sắc mặt ai nhìn đây?

Tào Ngu nhíu mày:

- Còn có nơi khác đình công à?

Tiêu Nhuận Phương hít sâu một hơi, hiện tại rốt cuộc anh đã hiểu rõ.

Đây chính là chuyện của Trần Thương

Nghĩ tới đây, Tiêu Nhuận Phương bất đắc dĩ nói:

- Hôm nay, chỗ tôi đã được báo cáo lên mấy tin tức, đầu tiên là trung tâm phục hồi cơ quốc gia xin đình công, chủ nhiệm Vương Ngọc Sơn có ý là các chủ nhiệm đang bận quá nhiều việc, không thể ứng phó, với lại học sẽ điều chỉnh thời gian trong phạm vi hiệp ước.

- Tiếp ngay sau đó, bí thư trưởng ban quản trị của học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, một lần nữa thương thảo lại xây dựng tổng bộ ở An Dương cho hợp lý

- Vừa rồi, bệnh viện trung tâm Cấp cứu đã gọi điện thoại cho tôi nói thí nghiệm lâm sàng người bệnh mắc hội chứng Marfan kỳ thứ nhất đã kết thúc, cần sửa sang thật tốt mới có thể tiếp tục bắt đầu kỳ thứ hai

Tào Ngu nghe thấy lời nói Tiêu Nhuận Phương thì lập tức sửng sốt.

Hơi im lặng, sau đó nói:

- Trần Thương đâu?

- Không liên lạc được.

Tiêu Nhuận Phương thở dài:

- Gọi cho vợ Tần Duyệt của cậu ấy thì nói là đi phẫu thuật.

Sau một lúc lâu, Tào Ngu nói:

- Trần Thương hơi quá mức.

Tiêu Nhuận Phương lập tức sửng sốt một chút:

- Có ý gì chứ?

Chuyện này, Tiêu Nhuận Phương còn chưa rõ ràng vì sao, thế nhưng biết chắc có quan hệ với anh.

Tào Ngu nói lại lời nói của Vương Thông một phen cho Tiêu Nhuận Phong Hiểu rõ.

Sau khi nói xong, Tào Ngu thật sự hơi tức giận.

Dù sao cũng là lãnh đạo bộ cấp

Chút tức giận cũng phải có.

Người trẻ tuổi làm loạn như Trần Thương là quá ít.

Loại chuyện này còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mà sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy thì cũng bắt đầu im lặng.

Chuyện này huyên náo hơi lớn.

Thế nhưng Tiêu Nhuận Phương bất đắc dĩ giữ gìn nói:

- Người trẻ tuổi bị ức hiếp, có chút cảm xúc cũng là bình thường.

Tào Ngu cúp điện thoại.

Tiêu Nhuận Phương gọi điện thoại cho Ngô Đồng Phủ của trung tâm Cấp cứu.

Điện thoại lần thứ nhất không có người bắt máy.

Sau đó gọi lần thứ hai, Ngô Đồng Phủ có ý riêng, giọng nói không mặn không nhạt nói:

- Nếu chủ nhiệm Tiêu phê bình chuyện của Trần Thương thì không cần gọi điện thoại cho tôi.

- Khi con của chúng tôi bị ức hiếp, sao các anh không gọi điện như vậy.

- Lại nói, Trần Thương của chúng tôi cũng không làm sai chuyện gì

Một câu đã làm cho Tiêu Nhuận Phương chuẩn bị nói, lập tức á khẩu không trả lời được.

Mà Tiêu Nhuận Phương còn chưa kịp nói chuyện, Ngô Đồng Phủ đã cúp điện thoại.

Bên này, Tào Ngu cũng đã liên lạc điện thoại được cho Vương Thông.

Thái độ cường ngạnh nói đến:

- Viện sĩ Vương, chuyện này không thể kéo dài, cần phải khôi phục xây dựng bình thường.

Vương Thông chẳng qua chỉ thản nhiên cười nói:

- Bộ trưởng Tào, Trần Thương là người chịu trách nhiệm, không phải tôi.

Tào Ngu nhíu mày:

- Trần Thương hơi quá mức, ân oán cá nhân sao có thể lấy ra làm ảnh hưởng đến tập thể được?

Vương Thông nghe được câu này, bất đắc dĩ nói:

- Bộ trưởng Tào, năng lực cá nhân có thể làm cho năng lực tập thể đi lên được không?

Câu nói này làm cho Tào Ngu á khẩu không trả lời được

Tào Ngu biết rõ Vương Thông muốn nói cái gì

Vương Thông tiếp tục nói:

- Trung tâm bắc cầu động mạch vành có thể không có tôi, thậm chí có thể không có anh, có thể không có bất kỳ người nào, thế nhưng duy nhất chắc chắn không thể không có Trần Thương

- Nếu như trung tâm bắc cầu động mạch vành không có Trần Thương thì khác một cao ốc bình thường ở chỗ nào?

- Người ta dùng trình độ phẫu thuật cá nhân của mình, không giữ lại chút nào hiến cho quốc gia và nhân dân, người ta phàn nàn qua cái gì chưa?

Thậm chí tôi hỏi anh, quốc gia đã cho người anh cái gì?

- Anh nói ân oán cá nhân của người ta không thể làm ảnh hưởng đến tập thể, nhưng anh có cân nhắc đến người ta chưa? Người ta đã hiến tặng năng lực cá nhân cho tập thể

- Khi Trần Thương bị đãi ngộ không công chính, lúc đó có người nào đứng ra nói giúp Trần Thương một câu à? Tập thể ở đâu? Các anh không nguyện ý bảo vệ cho cậu ta thì chúng tôi bảo vệ cậu ta

- Còn có, chuyện này không liên quan gì với Trần Thương, giáo sư Trần căn bản khinh thường làm loại chuyện này. Tất cả mọi việc là tất cả thành viên chúng tôi tự tổ chức.

Nói xong, Vương Thông cúp điện thoại.

Đây là lần thứ nhất Vương Thông cúp điện thoại Tào Ngu.

Tào Ngu cầm điện thoại nửa ngày không nói chuyện.

Hơi tức giận

Thế nhưng càng nhiều hơn chính là như suy nghĩ điều gì

...

Vào lúc này.

Điện thoại lại lần nữa đánh không liên lạc được.

Tiêu Nhuận Phương không thể gọi

Tào Ngu càng không thể gọi được

Ai cũng không thể liên lạc được với Trần Thương.

Gọi cho người khác, họ đều nói là:

- Giáo sư Trần ra ngoài tham gia một ca phẫu thuật.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu đều im lặng.

Họ không ngờ, Trần Thương không đến ba mươi tuổi mà đã tạo ra một lực lượng bảo vệ mình

Tào Ngu đứng dậy đến Vệ Kiện ủy, gặp mặt Tiêu Nhuận Phương.

- Chủ nhiệm Tiêu, chuyện này anh định xử lý như thế nào?

Tào Ngu hỏi.

Tiêu Nhuận Phương cầm điện thoại lên, trực tiếp bấm gọi điện thoại cho Đàm Chính Dương:

- Lập tức đến phòng làm việc của tôi.

Đàm Chính Dương lập tức sửng sốt, vội vàng đứng dậy đến Vệ Kiện ủy.

- Chủ nhiệm Tiêu, anh tìm tôi? Bộ trưởng Tào, anh cũng ở đây à?

Hai người đều không phản ứng gì gọi là trả lời Đàm Chính Dương.

Sắc mặt Đàm Chính Dương lập tức thay đổi.

Tiêu Nhuận Phương trực tiếp nói ra chuyện đình công.

- Cậu hãy xem hai phần tư liệu này một chút đi.

Đàm Chính Dương run rẩy cầm lấy tư liệu:

- Trung tâm nghiên cứu bắc cầu động mạch vành xin đình công, trung tâm phục hồi cơ xin đình công

Hai cái này đều là hạng mục trọng điểm quốc gia năm 2020.

Người phụ trách đều là Trần Thương

Đúng

Là Trần Thương?

Đàm Chính Dương vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, Trần Thương này thật hơi quá đáng, lợi ích cá nhân...

Tào Ngu trực tiếp hừ lạnh một tiếng:

- Cậu còn biết là lợi ích cá nhân cùng với lợi ích tập thể à?

- Bản độc quyền của Trần Thương là ai kẹt lại?

Tào Ngu không cho Đàm Chính Dương một chút mặt mũi nào:

- Cậu là quan lớn đúng không? Cậu muốn làm gì thì làm đúng không? Chuyện xin độc quyền thì cậu cũng có thể quản một chút?

Đàm Chính Dương sợ hãi nói:

- Bộ trưởng Tào... Không phải, tôi... Tôi căn bản, 12 tháng đó là bảo vệ độc quyền...

Lúc nói chuyện, Đàm Chính Dương đứng ở nơi đó khúm núm, thậm chí hai tay cầm tài liệu cũng hơi run rẩy, cúi đầu cực kỳ thấp kém

Tào Ngu trực tiếp đứng dậy:

- Đàm Chính Dương, tôi trực tiếp nói rõ, cậu mẹ nó thật sự là hổ phụ sinh khuyển tử! Mặt của cha cậu đều sắp bị cậu ném sạch

- Cậu cho rằng Trần Thương rất dễ bắt nạt phải không?

- Tôi cho cậu biết, so với Trần Thương, cậu chẳng là cái rắm gì cả

- Thấy không? Đây không phải hai phần xin, đây là hai phần thưởng kỹ thuật tiến bộ cho quốc gia

Chương 1384: Thật Xin Lỗi, Tôi Không Muốn Tham Gia

Tào Ngu đối nhân xử thế tương đối cương chính.

Tính cách của Tào Ngu cũng rất thẳng thắn, có sao nói vậy, không nể nan ai.

Nếu như Trần Thương sai, anh tuyệt đối sẽ không thiên vị Trần Thương.

Ngay trước mặt lão Đàm, anh cũng có thể trực tiếp mắng Đàm Chính Dương là vô năng

Chuyện này, nhất mã quy nhất mã.

Tào Ngu cười giễu một tiếng:

- Vòng học thuật là lục đục với nhau à?

- Tôi vẫn cho rằng học thuật là thứ sạch sẽ nhất, cũng bởi vì có những người như cậu tồn tại đã làm cho nó trở nên dơ bẩn không chịu nổi

- Cậu cho rằng tôi không biết những năm này cậu làm gì à?

- Mấy năm qua, cậu cảm thấy Trần Thương không có căn cơ gì đúng không? Chỉ là một người trong thôn đi ra ngoài thôi đúng không?

Nói đến đây, Tào Ngu cười giễu một tiếng:

- Tôi cho cậu biết, từ hôm nay trở đi, Tào Ngu tôi sẽ là chỗ dựa của Trần Thương, đụng tới Trần Thương cũng như là đụng tới tôi

Tào Ngu thật sự là tức điên

Một chút chuyện nhỏ đã đưa tới nhiều chuyện như vậy, điều này làm cho anh sao có thể không tức giận?

- Tôi nói chuyện khó nghe phải không? Cậu cảm thấy nghe không xuôi tai đúng không?

- Nếu cậu thật sự là có bản lĩnh thì cậu hãy cầm giải thưởng về đây cho tôi

Đàm Chính Dương thật không ngờ chuyện này lại dẫn tới chấn động lớn như thế

Đàm Chính Dương cũng không ngờ Trần Thương sẽ trực tiếp cho mấy hạng mục đầu đề trọng điểm quốc gia đình công

Dùng cái này để uy hiếp Bộ Khoa học và Công nghệ cùng Vệ Kiện ủy

Thế này cũng làm ẩu quá rồi?

Đương nhiên Đàm Chính Cương không biết rằng có một đám người cam tâm làm như thế cho Trần Thương

Tào Ngu nhìn ra tâm tư trong lòng của Đàm Chính Dương, bất đắc dĩ vạch trần nói:

- Có phải cậu cảm thấy là chuyện lần này là Trần Thương dùng để áp chế cậu đúng không?

Đàm Chính Dương không nói gì.

Tào Ngu bất đắc dĩ nói câu:

- Thật sự là cậu đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử

- Chuyện lần này, Trần Thương không hề có một chút quan hệ hay biết gì về vấn đề lần này

- Tất cả đều là do những người đi theo Trần Thương cùng nhau nghiên cứu đầu đề này tự nguyện, không liên quan đến Trần Thương

- Cậu thật sự quá ngu ngốc, cậu nghĩ là chọc Trần Thương là chỉ mình Trần Thương hay sao, trong học thuật nghiên cứu có mấy trăm người làm việc, trong đó không thiếu viện sĩ nguyện ý làm cho Trần Thương.

Đàm Chính Dương tin không?

Cậu ta tin mới là quỷ.

Ở trong mắt cậu ta, người trong thiên hạ này, ai không ích kỷ?

Cậu ta tin thế giới này sẽ có người bởi vì Trần Thương mà đắc tội Vệ Kiện ủy và Bộ Khoa học và Công nghệ các bộ à?

- Cậu mau ra ngoài đi.

Tiêu Nhuận Phương một mặt ghét bỏ nhìn Đàm Chính Dương một cái, không muốn nói thêm một câu nào với cậu ta.

Đợi Đàm Chính Dương rời đi, Tiêu Nhuận Phương thở dài, nói với thư ký:

- Hãy giúp tôi gọi điện thoại cho bên bản quyền.

Tào Ngu vội vàng ngăn lại:

- Chủ nhiệm Tiêu, chờ một chút.

Tiêu Nhuận Phương sững sờ:

- Có chuyện gì?

Tào Ngu nghiêm túc nói:

- Đây không phải một người sai.

- Đàm Chính Dương sai, thế nếu bây giờ anh trực tiếp gọi đến bộ phận độc quyền xin độc quyền cho Trần Thương, chuyện này sẽ làm cho người phía dưới suy nghĩ thế nào?

- Gây sự sẽ có đường ăn?

- Lần này Trần Thương cũng hơi quá đáng, chuyện lớn như vậy, Trần Thương sẽ bỏ mặc, không quan tâm, không hỏi những chuyện xảy ra à?

Tiêu Nhuận Phương thừa nhận, chính mình xuất thân nghiên cứu khoa học, cho nên trong suy nghĩ có rất nhiều ý nghĩ khác với Tào Ngu.

Nhưng Tào Ngu nói vậy cũng có đạo lý.

- Vậy chuyện độc quyền kia?

Tào Ngu trực tiếp nói:

- Chờ liên hệ được với Trần Thương, tôi sẽ đích thân đi gặp cậu ấy, nói với cậu ấy vài câu, sau đó mới cho qua.

- Người trẻ tuổi, tính dẻo quá mạnh, còn có thiên phú tốt như vậy, nếu không nói sẽ rất dễ xảy ra vấn đề.

Năm nay Tào Ngu đã 63 tuổi, đã làm trong Bộ Khoa học và Công nghệ cả một đời người, trong đó chuyện lớn hay chuyện nhỏ cũng biết hết sức rõ ràng.

Nhưng.

Điện thoại của Trần Thương vẫn chậm chạp không kết nối được.

Điều này làm cho trong lòng Tào Ngu cũng tức giận run rẩy.

- Trần Thương kia, thật sự cho là có năng lực thì có thể muốn làm gì thì làm à?

Tào Ngu đặt điện thoại xuống, tức giận nói, đây là một trong những lần hiếm thấy mà anh không liên lạc được với người khác

...

...

Ngay lúc này, có một cuộc điện thoại gọi đến điện thoại cá nhân của Tiêu Nhuận Phương.

Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy điện thoại thì lập tức sửng sốt.

- Chào lão bộ trưởng

Tiêu Nhuận Phương không ngờ Bộ trưởng Bộ vệ sinh lại gọi điện thoại tới cho mình.

- Chủ nhiệm Tiêu, mọi người rất tốt

Năm nay, lão bộ trưởng đã hơn bảy mươi tuổi, vui vẻ cười nói với Tiêu Nhuận Phương:

- Năm nay các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất cử hành hội chợ, cuối cùng chúng ta cũng cũng cầm một lần thưởng

Tiêu Nhuận Phương một mặt mờ mịt:

- Chuyện gì vậy? Lão bộ trưởng, ý của ngài là?

Lão bộ trưởng cười tủm tỉm nói:

- Được rồi, cậu còn định giấu cả tôi nữa à?

- Ngày hôm nay tôi đã thấy được trên The Lancet! Thật sự không tệ! Rất không tệ! Quốc gia chúng ta có một thiên tài như vậy, mọi người cần phải bồi dưỡng thật tốt, bảo vệ thật tốt, tạo cho người đó chỗ dựa vững chắc

Lời nói của bộ trưởng đã làm cho Tiêu Nhuận Phương một mặt mê mang, không biết làm sao, ngay cả Tào Ngu cũng hơi ngây người.

- Lão bộ trưởng, ngài nói rõ một chút, hiện tại tôi thật sự không biết tình huống như thế nào, các tiểu Vương quốc Ả rập Thống Nhất tổ chức hội chợ chữa bệnh thì tôi biết, nhưng... Sản phẩm của chúng ta... Rất khó giành được giải thưởng

Đúng vậy, Tiêu Nhuận Phương còn là tâm lý nắm chắc.

Lão bộ trưởng nghe xong, lập tức sửng sốt một chút:

- Cậu quá khiêm tốn, Trần Thương người ta nghiên cứu ra "tài liệu giá đỡ vòi voi nhà họ Trần" chắc chắn sẽ giành được giải thưởng, cậu yên tâm đi

- 《The Lancet》 cũng đã đặt Trần Thương ở trang bìa, được xưng là một người có sức ảnh hưởng đến vận mệnh của người bệnh Marfan

- Trần Thương, quả thật chính là thiên tài

- Ông trời thật đã tặng cho người Trung Quốc chúng ta một món quà lớn

Cúp điện thoại, sau đó Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu hơi mê mang.

Tiêu Nhuận Phương vội vàng nói với thư ký:

- Đặt trước giúp tôi một kỳ 《The Lancet》 mới nhất.

Không bao lâu, thư ký cầm notebook đi đến.

Khi hai người họ nhìn thấy trang bìa của 《The Lancet》 là khuôn mặt của Trần Thương thì lập tức rung động không thôi

Có thể đây chính là người Trung Quốc đầu tiên leo lên trang bìa của 《The Lancet》 đúng không?

Quá lợi hại

Mà bìa viết:

- Một người thay đổi vận mệnh của người bệnh Marfan

Hai người tò mò, vội vàng mở luận văn ra xem kỹ.

Thật lâu

Họ chậm chạp không nói lời nào.

Qua thật lâu.

Cuối cùng xem hết.

Sau khi xem xong, hai người đều im lặng.

- Chính là độc quyền này à?

Tào Ngu bất đắc dĩ nuốt ngụm nước miếng, chỉ vào giá đỡ vòi voi nhà họ Trần hỏi.

Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Đúng thế.

- Trần Thương này thật sự quá lợi hại

Tiêu Nhuận Phương nhìn Tào Ngu:

- Nếu có thể cầm thứ này đi các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, đây quả thật là có cơ hội giành giải thưởng

- Mà bây giờ 《 The Lancet 》 còn đẩy như thế, khả năng lấy được giải thưởng quá lớn, The Lancet thật sự là có thể ảnh hưởng đến tư duy của rất nhiều người.

Chương 1385: Chương 1272: Trần Thương Có Tư Cách Nói "Không"

Nói đến đây, Tiêu Nhuận Phương hơi kích động.

- Nếu như cái này có thể lấy được giải thưởng thì đây chính là lần đầu tiên chúng ta lấy được giải thưởng

Tào Ngu cũng rất hưng phấn

Cái này sao không phải là vinh dự trong khoa học kỹ thuật chứ?

Ngay lúc này, thư ký vội vàng chạy vào:

- Chủ nhiệm, đã liên lạc được với Trần Thương

Thư ký giống như vừa trúng thưởng xổ số vậy.

Tiêu Nhuận Phương cầm điện thoại lên, trực tiếp nói:

- Trần Thương, là tôi, Tiêu Nhuận Phương.

Ngay lúc này, Trần Thương đang trong phòng phẫu thuật, điện thoại đặt ở trong ngăn tủ không cầm, y tá nói với Trần Thương là điện thoại của anh reo liên tục, Trần Thương mới nói cô cầm tới.

Sau khi cầm tới, vừa vặn nhận được năm phút gọi điện thoại một lần của thư ký.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, chào chủ nhiệm Tiêu, tôi đang phẫu thuật, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho ông.

Tiêu Nhuận Phương vội vàng nói:

- Chờ một chút, Trần Thương, tôi muốn cho - kỹ thuật giá đỡ vòi voi- của cậu tham gia hội chợ ở các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất.

Trần Thương sững sờ, cuối cùng The Lancet cũng phát huy tác dụng à?

Trần Thương cười giễu một tiếng:

- Xin lỗi chủ nhiệm Tiêu, tôi không muốn tham gia.

- Giờ tôi đang phẫu thuật, tôi cúp máy đây

Nói xong, Trần Thương trực tiếp cúp điện thoại.

Tiêu Nhuận Phương trực tiếp trợn tròn mắt

Tào Ngu càng tức giận

Hai người liếc nhau, một mặt mờ mịt...

Trần Thương... từ chối không chấp nhận?

Sao có thể xảy ra chuyện này được?

Thư ký đứng ở bên cạnh, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Có kỹ thuật thật sự có thể muốn làm gì thì làm...

Gương mặt Tào Ngu lập tức đỏ lên...

...

Mà lúc này, sau khi Trần Thương kết thúc cuộc gọi, Cung Đại Trân không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần, vừa rồi là… Chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương gọi điện tới?

Trần Thương gật đầu.

Cung Đại Trân lập tức nuốt một ngụm nước miếng.

Cả nước, người dám cúp máy của chủ nhiệm Tiêu như vậy chắc cũng không nhiều lắm đúng không?

Hơn nữa cúp máy xong còn không chút do dự tắt máy

Người như vậy…

Có lẽ là hiếm càng thêm hiếm

Trần Thương không nói nhiều, Cung Đại Trân cũng không tiện hỏi nhiều, hỏi thêm nữa thì… Không thích hợp.

Mà mặt ngoài Trần Thương hình như không để bụng, trầm tĩnh an nhiên.

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, kế hoạch của anh đã có hiệu quả.

Xem ra, tạp chí The Lancet rốt cuộc bắt đầu phát huy tác dụng

Thật ra, về y học, hiện tại bất kể là dân chúng hay là người trong nghề thì vẫn tương đối tin cậy The Lancet.

Mà The Lancet phô trương như thế, sử dụng chân dung của Trần Thương làm bìa mặt, hành động hoành tráng như vậy như thế nào có thể không làm mọi người chú ý tới?

Tất cả những điều này đều là kế hoạch của Trần Thương.

Mà mọi thứ, cũng đều là sau khi Trần Thương tới nhà chú ba Tần Vĩnh Nghĩa, biết được tin tức Hội chợ Triển lãm Y Dược thế giới sắp được tổ chức mà sắp xếp ra.

Việc Đàm Chính Dương làm thật sự khiến cho Trần Thương rất tức giận à?

Mắc kẹt đơn xin độc quyền của Trần Thương chẳng lẽ là đầu sỏ gây tội à?

Đương nhiên không phải

Lúc này, Trần Thương chỉ muốn tùy hứng một lần, bởi vì anh phát hiện, quá nghe lời người khác sẽ thật sự rất dễ bị người khác coi thường.

Trần Thương tự nhận tuy rằng mình còn kém rất nhiều những vị đại lão cao cấp.

Nhưng anh đã vượt qua đại đa số người rồi?

Tầm quan trọng của bản thân phải nên được đề cao mới đúng, nhưng Đàm Chính Dương gây sự khiến cho Trần Thương nhận ra rằng, có thể biểu hiện ra ngoài của anh quá dịu dàng, ngoan ngoãn.

Chuẩn xác mà nói, Đàm Chính Dương chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

Trần Thương có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Nhưng …

Lại xuất hiện 'Đàm Chính Dương' tiếp theo thì sao?

Người tiếp theo thì sao?

Chẳng lẽ những nhân vật nhỏ bé này đều phải liên tục nhảy ra trước mặt mình khoe mẽ ưu việt à?

Trần Thương không muốn cho bọn họ cơ hội này.

Anh phải làm chính là, khoe 'cơ bắp'

…

…

Lúc này, trong văn phòng Ủy ban Y tế.

Tiêu Nhuận Phương nhìn điện thoại, hơi hoài nghi là có phải mình nghe lầm không?

Bị từ chối

Không sai

Anh ta đầy mặt nghi ngờ nhìn thoáng qua Tào Ngu.

Chỉ thấy Tào Ngu nhìn mình kiên định gật đầu

Hai người thật sự bị Trần Thương từ chối.

Tiêu Nhuận Phương lập tức cảm giác hơi xấu hổ.

Vì thế, Tiêu Nhuận Phương lại lần nữa gọi điện thoại.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Trần Thương nói với y tá:

- Giúp tôi tắt máy, cảm ơn.

Y tá vội vàng gật đầu.

Trần Thương không hy vọng có bất kỳ người nào quấy rầy ca phẫu thuật này, bởi vì một chút phân tâm sẽ quyết định sự thành bại của ca phẫu thuật cho Triệu Tư Hàm.

Bởi vậy, sau đó Tiêu Nhuận Phương lần nữa gọi điện thoại tới, phát hiện Trần Thương đã tắt máy.

Ngay lập tức, Tiêu Nhuận Phương trợn tròn mắt.

Tiêu Nhuận Phương giận dữ dập ống nghe lên điện thoại bàn, hơi tức giận nói:

- Trần Thương này thật là quá… Quá…

Mất một lúc lâu, Tiêu Nhuận Phương cũng không nói thành lời.

Lúc này, Tào Ngu ngược lại đã bình thường trở lại.

Hiện giờ anh ta cảm thấy lúc trước bản thân đã nói sai một chút rồi.

Có bản lĩnh thì có thể muốn làm gì thì làm à?

Đáp án là đúng vậy

Có năng lực như Trần Thương thật sự có thể muốn làm gì thì làm

Mà đồng dạng, người có năng lực như vậy, dựa vào cái gì phải chịu khinh bỉ chứ?

Nói câu không dễ nghe, nhân tài như vậy, anh không nịnh thì thôi, còn dám chèn ép người ta?

Thế giới to lớn, nơi nào người ta không thể đi?

Thậm chí đi các nước u, Mỹ, vân vân, nói không chừng sẽ có thể phát triển tiền đồ càng tốt hơn bây giờ…

Người ta có năng lực như vậy, dựa vào cái gì phải ở chỗ này nghẹn khuất.

Nói đơn giản một chút, người tài giỏi như vậy, là có quyền nói chữ 'không'

Mà Tiêu Nhuận Phương thì hơi tức giận, nhìn bí thư, hỏi:

- Có phải Trần Thương này hơi quá mức hay không?

Bí thư thở dài, kiên nhẫn trấn an nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, tôi nói lời thật anh đừng trách tôi nói chuyện không xuôi tai.

- Giáo sư Trần người ta có xin anh cái gì không?

Tiêu Nhuận Phương lập tức sửng sốt một chút, cẩn thận suy nghĩ thật lâu, nói:

- Không có.

Bí thư gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Giáo sư Trần có muốn khen thưởng gì không?

Tiêu Nhuận Phương lại một lần nữa cạn lời, cẩn thận suy nghĩ thật lâu, không nhịn được thở dài.

- Tôi đổi cách nói khác, cậu ấy đối với anh vừa không cầu danh, cũng không cầu lợi, còn có bản lĩnh thực sự, người ta dựa vào cái gì phải cho anh mặt mũi? Chỉ là bởi vì anh là chủ nhiệm Ủy ban Y tế quốc gia à?

- Tôi đây nói một câu không lưu tình chút nào, hiện tại anh hủy bỏ tư cách làm nghề y của Trần Thương, có thể sẽ có một đám người nước ngoài hoan hô nhảy nhót vì có thể quang minh chính đại đón giáo sư Trần ra nước ngoài

- Thậm chí sau khi ra nước ngoài, Trần Thương tuyệt đối sẽ được "bầu trời sao vây quanh", nghĩ tới vậy, người ta sao không thể nói "không"?

Bí thư của đơn vị hành chính không giống bí thư của giám đốc xí nghiệp.

Vị bí thư này chính là một thành viên trong đoàn quân sư lợi hại của Tiêu Nhuận Phương, không ít chính sách đều là Tiêu Nhuận Phương cùng bàn bạc với vị bí thư này mới tạo ra.

Mà lúc này, nghe được bí thư nói như vậy, Tiêu Nhuận Phương nghẹn lời không biết trả lời thế nào, ngồi ở trên ghế, ngả lưng ra sau, sâu kín thở dài.

- Nhưng đây là ích lợi quốc gia, là ích lợi của tập thể

Chương 1386: Rốt Cuộc Trần Thương Có Bản Lĩnh Lớn Cỡ Nào?

Bí thư vừa nghe vậy thì, bỗng nhiên không nhịn được nở nụ cười:

- Tình cảm thâm hậu với quốc gia là rất quan trọng, nhưng mà cần phải bồi dưỡng từ từ, hiện tại thái độ của anh đối với Trần Thương chính là thái độ của quốc gia đối với cậu ta! Anh là đại biểu cho Ủy ban Y tế Trung Quốc.

- Nếu anh không chú ý cậu ta, không tranh thủ ích lợi cá nhân cho cậu ta, thậm chí tổn thương ích lợi của cậu ta, cái này sao có thể trách Trần Thương người ta không nghe?

Lúc này, bí thư lại lần nữa nói:

- Anh có đối xử tốt với giáo sư Trần không, không phải chỉ nói ngoài miệng mà là phải dùng hành động thực tế chứng minh.

- Có thể anh không biết, hiện giờ giá trị của độc quyền này của giáo sư Trần cao bao nhiêu đâu, hiện tại những công ty nhỏ kia đã định giá độc quyền này lên tới 3 trăm triệu nhân dân tệ. Nhưng nếu giáo sư Trần đã nghiên cứu toàn bộ và báo ra kết quả của thí nghiệm lâm sàng lần này thì sẽ giống như The Lancet nói như vậy.

- Chờ đến khi Hội nghị Ngoại khoa Tim mạch AATS2020 mở ra, giá trị của Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần sẽ lại lần nữa bay vọt. Toàn thế giới có biết bao người bệnh hội chứng Marfan? Toàn thế giới mỗi năm có bao nhiêu người bệnh bị bóc tách động mạch chủ, Kỹ thuật giá đỡ vòi voi này chính là sinh mệnh thứ hai của họ.

- Tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật bóc tách động mạch chủ trên cơ bản là trăm phần trăm, mà sử dụng Kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần thì có thể hạ thấp tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật.

- Một kỹ thuật như vậy, nếu không có độc quyền quốc tế, anh nghĩ lại xem hậu quả sẽ như thế nào?

- Hiện tại anh còn cảm thấy đây là một việc nhỏ không?

- Anh cũng biết kỹ thuật này có thể lấy giải thưởng ở cấp quốc tế, làm vẻ vang cho quốc gia, vậy anh có biết kỹ thuật này có thể mang đến cái gì cho Trần Thương hay không?

Tào Ngu cũng gật đầu.

- Không sai, Trần Thương là có tư cách từ chối

- Chủ nhiệm Tiêu, chúng ta đều xem Trần Thương như người trẻ tuổi như cấp dưới, mà khi chúng ta đối mặt Tiếu Triết Hải, đối mặt Vương Thông, cho dù là đối mặt Ngô Đồng Phủ, chúng ta sẽ coi thường hoặc là lừa gạt như vậy à?

- Khẳng định là sẽ không

- Thật ra giá trị bây giờ của Trần Thương đã không thấp hơn các chuyên gia viện sĩ tư lịch cao của thế hệ trước.

- Ngô Đồng Phủ có thể từ chối anh thì vì sao Trần Thương không thể?

Tào Ngu hiểu rõ điều này, cũng nói thẳng ra.

…

…

Có đôi khi, mọi chuyện chính là tràn ngập trùng hợp như vậy.

Kế hoạch của Trần Thương:

Nguyên bản chỉ là muốn thông qua Hội chợ chữa bệnh tổ chức ở Ả Rập lần này.

Trước đó, anh chuẩn bị một bài luận văn, một bài đủ để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đủ để cho mọi người nhận thức được tầm quan trọng của tài liệu và kỹ thuật giá đỡ vòi voi nhà họ Trần.

Chỉ cần The Lancet "quạt gió thêm củi", anh sẽ lọt vào tầm mắt của mọi người

Trần Thương có cũng đủ tự tin, kỹ thuật và tài liệu này có thể thay đổi thế giới.

Lấy một giải thưởng quán quân của năm... cũng không phải là không có khả năng.

Nếu người nước ngoài đều có thể hiểu được điều này, những đại lão kia của Trung Quốc sẽ không nhận ra à?

Phải biết rằng người Trung Quốc chưa từng lấy được giải thưởng này lần nào

Sao họ có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy?

Điều này tất nhiên cũng sẽ khiến cho nhân vật lớn nào đó chú ý.

Họ tất nhiên sẽ yêu cầu Trần Thương dùng sản phẩm này đi dự thi.

Lúc này, điều Trần Thương cần phải làm là từ chối

Không sai

Từ lúc bắt đầu, Trần Thương đã làm tốt chuẩn bị từ chối họ.

Ít nhất còn một, hai tuần cho tới khi hội chợ được tổ chức, khoảng thời gian này cũng đủ để Trần Thương hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Thậm chí, Trần Thương đã nghĩ kỹ lý do từ chối rồi.

- Sản phẩm của tôi còn chưa lấy được độc quyền quốc tế, tôi lo lắng bị người ta trộm mất

- Đồng thời, sản phẩm của tôi còn chưa đủ hoàn thiện, có lẽ yêu cầu một đoạn thời gian nữa mới có thể hoàn thiện.

Trần Thương có thể bịa ra một trăm lý do.

Lúc này, điều Trần Thương phải làm chính là tùy hứng từ chối.

Khẳng định là tôi quá nghe lời, làm cho các anh cảm thấy tôi có thể bị tùy ý đắn đo, lúc cần thì nâng lên, lúc không cần thì ai cũng muốn chèn ép à?

Không

Tôi không phải

Lúc này, Trần Thương phải thực hiện một lần hành vi tùy hứng cho đám nhân vật lớn này xem.

Chỉ là, anh không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Anh vừa lúc gặp ca phẫu thuật này của Triệu Tư Hàm.

Vừa lúc lựa chọn tắt máy

Tôi tắt máy rất thản nhiên.

Lúc tôi phẫu thuật không muốn bị quấy rầy, cảm ơn.

Các anh tự cẩn thận ngẫm nghĩ đi.

Anh không biết là, trùng hợp không chỉ có những việc này.

Anh càng không biết hiện tại bên ngoài đã cực kỳ náo nhiệt.

Trung tâm nghiên cứu Tim mạch không ngừng tuần hoàn xin đình công, Trung tâm Phục hồi cơ xin đình công, Tổng bộ Hiệp hội Ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới xin dừng họp, tiểu tổ nghiên cứu hội chứng Marfan của Trung tâm cấp cứu Thủ đô tạm dừng tiến trình nghiên cứu khoa học

Thật ra, nguyên bản Trần Thương cũng có thể làm như vậy, anh cũng nghĩ tới những việc này.

Nhưng anh ngẫm nghĩ kỹ thì lại thấy không cần làm như vậy.

Những người này đi theo mình là để học kỹ thuật, nếu Trần Thương áp chế họ làm những việc này thì hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng Trần Thương không biết là, trong lúc Trần Thương bận rộn phẫu thuật, nhóm người này đã lặng yên không một tiếng động liên hợp với nhau.

Họ cũng muốn làm một ít việc giúp giáo sư Trần, thầy của họ.

Lúc này, chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương của Ủy ban Sức khỏe Quốc gia thật sự cảm nhận được áp lực.

Tào Ngu cũng hơi cảm khái mị lực cá nhân của Trần Thương.

Theo Tào Ngu biết, thời gian Trần Thương đi vào thủ đô chưa tới một năm, mà gần nửa năm, Trần Thương đã khiến cho đám người Vương Thông, Từ Tử Minh nguyện ý đứng ra vì Trần Thương

Chuyện này rất khó

Tào Ngu đương nhiên không biết, điều Trần Thương cho họ là truyền đạo thụ nghiệp, giải thích nghi ngờ

Dạy học

Là ân tình mà học giả coi trọng nhất.

Giờ thứ nhất sau khi Trần Thương tắt máy:

Tiếu Nhuận Phương cùng với Tào Ngu và bí thư cẩn thận thương lượng một phen, sau đó, lập tức đưa ra quyết định

Triệu tập tổ chức hội nghị, tiến hành xây dựng lại kết cấu bộ phụ trách "Tạp chí Ngoại khoa Tim mạch Trung Hoa mới", tổng biên Đàm Chính Dương bị huỷ bỏ chức vị tổng biên tập, chờ đợi sắp xếp tiếp theo, và mời Trần Thương trở thành tổng biên tập vinh dự của tạp chí

Tần Vĩnh Nghĩa cũng tham gia hội nghị, sau khi nghe được tin tức này thì lập tức trợn tròn mắt

Anh thật không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Rốt cuộc Đàm Chính Dương đã làm gì?

Cháu rể của mình lại ngưu bức như vậy, trực tiếp cách chức một thính cấp? Mặc dù có thể Đàm Chính Dương chẳng qua là tạm thời mất chức, đợi sắp xếp.

Thế nhưng...

Loại thượng hội công khai phê bình này, thật ra chính là lãnh đạo để lộ ra một chút thông tin

Cho dù Đàm Chính Dương có lợi hại thế nào thì nhiều nhất cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ, không có khả năng lên chức.

Phải biết, công lao như "Tạp chí Ngoại khoa Tim mạch Trung Hoa mới" sẽ không cách nào rơi vào trên người anh, mà một phần công tích rõ ràng sẽ là của Trần Thương

Tần Vĩnh Nghĩa không nhịn được hưng phấn.

Chương 1274: Tầm quan trọng của Trần Thương

Giờ thứ hai sau khi Trần Thương tắt máy:

Một ông lão cùng với hai người trợ lý hộ tống tự mình đi tới bộ khoa học kỹ thuật, gõ cửa văn phòng của Tào Ngu.

Sau khi Tào Ngu mở cửa nhìn thấy ông lão, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng đứng dậy

- Thầy, sao thầy tới đây?

Người tới cũng không phải là người khác, đúng là nhà khoa học thủ tịch của Cục Hàng Không, viện sĩ ba viện Bốc lão tiên sinh

Ông cũng người được Trần Thương tự mình làm phẫu thuật xây dựng lại đường tiêu hóa, hiện tại đã hồi phục rất tốt

Bốc Hàn Du bước vào trong văn phòng, ông cũng không ngồi xuống ghế, càng không tiếp nhận chén nước Tào Ngu đưa, mà là hít sâu một hơi nói:

- Tôi không tới, ân nhân cứu mạng của tôi sẽ phải bị cậu bắt nạt

Tào Ngu lập tức sửng sốt một chút.

Bốc Hàn Du bỗng nhiên nói:

- Hôm nay tôi đi kiểm tra sức khỏe, nghe thấy Tôn Quảng Vũ nói chuyện của Trần Thương.

- Tào Ngu, giới học thuật phải xem xét thành tựu học thuật, đây là sự tôn trọng tối thiểu đối với học giả

- Phải xử lý tốt việc của Trần Thương.

Nói xong, Bốc Hàn Du cũng chưa ngồi ghế, đứng dậy đi ngay.

Ông đến đây chỉ là vì nói câu này.

Mà Tào Ngu có nghe ông hay không là chuyện của anh ta.

Nói xong, ông quay đầu lại nhìn thoáng qua Tào Ngu:

- Đàm Kế Sơn để tôi đi nói chuyện, cậu không phải lo.

Bốc lão tiên sinh đứng dậy lập tức rời đi.

Lưu lại Tào Ngu trợn mắt há hốc mồm.

Trần Thương... Rốt cuộc đã cứu bao nhiêu người?

Thầy của mình cũng đã tìm tới cửa

Lúc này, so với Tào Ngu, trong lòng Tiêu Nhuận Phương càng hoảng hốt bồn chồn

Giờ thứ ba sau khi Trần Thương tắt máy:

Một chiếc xe quân đội dừng lại ở dưới khu nhà của Ủy ban Sức khỏe Quốc gia.

Một ông lão hình như bệnh nặng mới khỏi, đứng ở dưới lầu nhìn lên khu nhà, nói với người đứng bên cạnh:

- Dẫn tôi đi Cục Y tế.

Mà bên này, không bao lâu sau khi Tiêu Nhuận Phương mở họp xong, đang ở tự hỏi xử lý công việc kế tiếp như thế nào, chuông điện thoại bỗng vang lên.

- Chủ nhiệm Tiêu, ông Tần tới! Là người trong quân đội đó, anh mau xuống dưới một chút

Tiêu Nhuận Phương lập tức sửng sốt, nhìn thấy là Cục Y tế gọi tới, không khỏi đau đầu.

Muốn nói cục nào trong Ủy ban Sức khỏe Quốc gia phiền toái nhất, vậy chắc chắn là Cục Y tế

Chức năng chủ yếu của Cục Y tế trong Ủy ban Sức khỏe Quốc gia là phụ trách trị liệu và dự phòng cho sức khỏe của các đối tượng ở trung ương.

Nói trắng ra là, đây là "Bác Sĩ Hồng Tường" ! (tên một quyển sách nói về công tác của các bác sĩ bảo vệ sức khỏe cho các lãnh đạo Đảng CSTQ, "hồng tường" cũng chỉ Tử Cấm Thành hoặc nơi làm việc của chính quyền CS)

Mà Cục này chuyên giao tiếp với người lãnh đạo là tương đối phiền toái.

Tiêu Nhuận Phương tới nơi, đã thấy Tần Trấn Hoành mời Tần lão ngồi trong văn phòng.

Tiêu Nhuận Phương lập tức lộ ra gương mặt tươi cười đón chào:

- Tần lão, sao ngài lại đến đây?

Sau khi thăm hỏi lẫn nhau một phen, Tần lão cũng khách khí nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, hôm nay tôi tới là có một việc muốn làm phiền anh một chút

Tiêu Nhuận Phương cười nói:

- Ngài có việc gì cứ gọi điện thoại là được rồi.

Ông lão khẽ mỉm cười:

- Có đôi khi, chính mình tới biểu thị sự tôn trọng và coi trọng.

- Hôm nay tôi tới, là muốn mời Trần Thương trở thành chuyên gia hội chẩn bảo vệ sức khoẻ cho tôi

Một câu nói lập tức làm cho đồng tử trong mắt Tiêu Nhuận Phương hơi co lại.

Lại là Trần Thương

Nhưng... Người trẻ tuổi này... Rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu? Lại có thể khiến cho Tần lão tự mình tới...

…

…

Tần Trấn Hoành nhìn cha của mình mỉm cười, như có suy nghĩ gì.

Lúc này, cha tới đây không chỉ để tìm một người bác sĩ chăm sóc sức khỏe đúng không?

Đây là tới "chống lưng" cho Trần Thương

Chỉ là Tần Trấn Hoành không ngờ cha lại quan tâm Trần Thương đến thế.

Thậm chí tới nơi này, còn dẫn theo cả mình.

Nụ cười mang ý vị sâu xa của Tần lão khiến cho Tiêu Nhuận Phương hơi thấp thỏm.

Cũng không phải do "quan lớn một bậc đè chết người" gì đó.

Điều làm cho Tiêu Nhuận Phương hơi kinh ngạc là Trần Thương tới thủ đô mới bao lâu?

Người thanh niên này trong lúc lơ đãng thể hiện ra tài năng của bản thân, đã tới mức có thể ảnh hưởng Tần lão à?

Vậy nếu để cậu ta phát triển mười năm, tám năm ở thủ đô thì tương lai của cậu ta sẽ trở thành như thế nào?

Không chỉ Tiêu Nhuận Phương, mà kể cả cục trưởng Cục Y tế, đại bí thư của Ủy ban Sức khỏe Quốc gia đều "hai mặt nhìn nhau", trong lòng chấn động không thôi.

Trong lòng bí thư rất là cảm khái

Hơi tiếc hận

Nhìn thoáng qua Tiêu Nhuận Phương, cảm thấy vô cùng đáng tiếc, thật ra lãnh đạo của mình chỉ là khuyết thiếu một ít kiên cường.

So với những người này, quan hệ giữa Tiêu Nhuận Phương và Trần Thương là có khả năng dễ dàng thân thiết nhất, nếu lúc trước Tiêu Nhuận Phương nhiệt tình hơn, Trần Thương sẽ nghĩ như thế nào?

Nhìn Ngô Đồng Phủ

Đây mới là người khôn khéo chân chính.

Tiêu Nhuận Phương tự mình pha nước, mời trà Tần lão:

- Tần lão, ngài nói chuyện này, haiz! Đều do tôi

- Vốn dĩ là một việc nhỏ, kết quả thành như vậy

Tần lão cười ha hả:

- Chàng trai Trần Thương này, rất tốt, không cao ngạo không nóng nảy.

Mọi người xung quanh nghe thấy Tần lão nói, trong lòng cảm khái một tiếng: Quả nhiên

Trong thế gian này, nào có sự tình trùng hợp như vậy?

Tần lão tới một chuyến này, tất nhiên không thể thật là vì một người bác sĩ, mà là đến vì Trần Thương.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người nảy ra rất nhiều ý tưởng.

Mà Tiêu Nhuận Phương cũng gật đầu:

- Đúng vậy, việc lần này thật là gõ vang chuông cảnh báo cho tôi, nhân tài đặc biệt thì phải sử dụng hình thức bồi dưỡng đặc thù.

Tần Trấn Hoành cũng không nói lời nào, anh chỉ gật đầu đồng ý nghe Tần lão nói.

Tần lão bỗng nhiên cùng với Tiêu Nhuận Phương hàn huyên vài câu việc nhà, sau đó nói:

- Kỹ thuật của Tiểu Trần là thật sự không thể chê, nếu không phải cậu ấy khám, tôi cũng không biết mình bị ung thư tụy, phẫu thuật đều là do cậu ấy làm

- Cho nên, Trần Thương tương đối hiểu biết thân thể của tôi, cho nên hôm nay tôi đặc biệt tới đây nói một tiếng.

- Chủ nhiệm Tiếu, về bác sĩ chăm sóc sức khỏe, cậu để ý một chút, người già rồi, thân thể có nhiều chỗ không thoải mái, có Trần Thương ở đây thì lòng tôi cảm thấy kiên định hơn nhiều.

- Công việc trong hệ thống của các cậu, tôi cũng không biết, vậy không quấy rầy cậu nữa

Tần lão vào văn phòng không được bao lâu, nước trà chưa uống, nói chuyện "câu được câu không" đã đứng dậy đi ra.

Không hề nói tới việc xin độc quyền của Trần Thương một chút nào, chỉ là nhẹ nhàng bâng quơ nói hai câu về việc chọn bác sĩ chăm sóc sức khỏe.

Nhưng những lời này nghe vào trong tai Tiêu Nhuận Phương và mọi người trong Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Quốc gia đã không giống nhau.

Thật ra, ý của Tần lão rất dễ hiểu.

"Bộ xương già" này của tôi là Trần Thương cứu về

Những lời này, là đủ rồi

Không cần nhiều lời

Mọi người phải hiểu được ý tứ trong đó là cái gì.

Nghĩ đến đây, mọi người đều là hâm mộ không thôi

Trần Thương có thể nhận thức Tần lão, hơn nữa khiến cho Tần lão vì việc này mà tới, vậy thì tương lai của anh đã là một đường bằng phẳng

Tiêu Nhuận Phương tiễn Tần lão ra ngoài, cười nói:

- Tần lão, ngài yên tâm, việc chọn bác sĩ chăm sóc sức khỏe, tôi chắc chắn sắp xếp tốt cho ngài.

Tần lão gật đầu, cười tủm tỉm nói:

- Cái này... Không cần nói với Trần Thương là tôi đã tới, còn có, không cần cưỡng ép, dù gì thì Tiểu Trần còn phải về Đông Dương nữa.

Tiêu Nhuận Phương gật đầu.

Chương 1388: Tiếp Tục Phẫu Thuật

Tiễn đi Tần lão, Tiêu Nhuận Phương nhìn thoáng qua bí thư.

Bí thư không nhịn được thở dài:

- Chủ nhiệm, Trần Thương đã tắt máy hơn ba giờ...

Tiêu Nhuận Phương lập tức sửng sốt một chút

Tắt máy... Thì tắt máy đi

Nếu liên hệ được thì Tiêu Nhuận Phương cũng không biết nên nói gì.

- Ừm, không cần gọi điện thoại, để cậu ta an tâm thực hiện phẫu thuật đi.

Bí thư gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi về văn phòng.

Chẳng qua, lúc này, di động của Tiêu Nhuận Phương vang lên.

Nghe thấy chuông điện thoại vang, Tiêu Nhuận Phương cảm thấy một trận đau đầu.

Không phải là lại là việc của Trần Thương chứ?

Vừa thấy hiển thị tên người gọi là Tào Ngu, lúc này Tiếu Nhuận Phương mới nhận cuộc gọi.

Tào Ngu cười khổ một tiếng:

- Chủ nhiệm Tiếu, có thể nói chuyện được không?

Tiếu Nhuận Phương gật đầu, nhìn xung quanh chỉ có bí thư:

- Ừ, có thể, bộ trưởng Tào, có chuyện gì vậy?

Tào Ngu:

- Còn chưa liên hệ được Trần Thương à? Thầy của tôi, Bốc lão tiên sinh tới tìm tôi, nói về việc của Trần Thương.

- Sau đó... Ông ấy tự mình đi tìm Đàm lão tiên sinh

Tiếu Nhuận Phương lập tức sửng sốt

Thầy của Tào Ngu, Bốc lão tiên sinh, đó chính là "bảo vật của quốc gia"

Ông ấy cũng tự mình tới...

Lần này, Tiếu Nhuận Phương thật sự trợn tròn mắt.

Một việc mà Tiếu Nhuận Phương cảm thấy chỉ là việc nhỏ không đáng kể "có thể có, có thể không", tại sao lại gây chú ý lớn như vậy?

Tiếu Nhuận Phương không nhịn được nói:

- Tần lão đại tướng mới rời khỏi, ông muốn Trần Thương làm bác sĩ chăm sóc sức khỏe của ông ấy.

Tào Ngu lập tức im lặng.

Lần này to chuyện rồi

Đây là muốn làm cho tất cả mọi người đều biết à?

Bản thân Tào Ngu cảm thấy "nghĩ mà sợ"

Chỉ là chút việc nhỏ thôi mà?

Cúp điện thoại.

Lúc này, hai người ngược lại đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Họ cẩn thận ngẫm nghĩ, sau đó cũng hiểu được là chuyện như thế nào.

Quả thật, việc này cũng không lớn.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, tại sao những người này nguyện ý đứng ra "chống lưng" cho Trần Thương chứ?

Tại sao ngay cả Tần lão và Bốc lão tiên sinh cũng đứng ra?

Chẳng lẽ thật là họ nguyện ý làm người ra mặt à?

Đương nhiên không phải

Tại sao các chủ nhiệm sôi nổi nguyện ý xin đình công vì Trần Thương.

Chẳng lẽ chỉ là dựa vào nhiệt huyết à?

Đương nhiên cũng không phải

Nói trắng ra là, những người này đều là thấy được tiềm lực và năng lực của Trần Thương

Là con người ai không sợ chết?

Người già rồi sợ nhất cái gì?

Hiện tại năng lực mà Trần Thương biểu hiện ra ngoài đã đủ để cho những đại lão này động tâm.

Những người này, họ sống lâu một ngày, chính là thêm một ngày có giá trị

Bất kể là đối với gia tộc hay là đối với tổ quốc, sự tồn tại của họ đều là không thể thiếu.

Mà Trần Thương mới 30 tuổi, hiện tại anh đã có tài năng như thế, tương lai của anh sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, Tiếu Nhuận Phương và Tào Ngu ngược lại đã cảm thấy thoải mái.

Khó trách như thế

Lý ra nên như thế

…

…

Tần Trấn Hoành nhìn Tần lão ngồi bên cạnh, không nhịn được nói:

- Cha, Trần Thương...

Tần lão híp mắt:

- Con cảm thấy cha để ý cậu ta quá mức phải không?

Tần Trấn Hoành gật đầu.

Tần lão khẽ lắc đầu:

- Cùng là hỗ trợ, nhưng "đưa than trong ngày tuyết" và "dệt hoa trên gấm" lại không giống nhau

- Sau này... Con muốn tìm cơ hội như vậy là rất khó.

Tần lão nói tới đây, không nhịn được thở dài thật dài.

- Hơn nữa, hiện tại con còn trẻ, không biết sợ, đợi khi con tới tầm tuổi của cha, con sẽ phát hiện sức khỏe quan trọng hơn tất cả

- Con cũng thấy chuyện lần trước rồi, nếu không phải Trần Thương, ai có thể phát hiện ra cha bị ung thư tuyến tụy?

- Nói cách khác... Cha sống lâu một ngày, nhà chúng ta sẽ có thể phát triển càng tốt thêm một ngày

Một phen lời nói, khiến cho Tần Trấn Hoành sững sờ.

…

…

Trong lúc Trần Thương phẫu thuật.

Mọi chuyện cứ vô thanh vô tức đã kết thúc như vậy.

Mà lúc này, Đàm Chính Dương trực tiếp trở về nhà, ngồi ở trên sô pha, sắc mặt âm trầm.

Thông báo cách chức đột ngột làm cho anh mãi không kịp phản ứng lại

Nếu không phải Trần Thương lâm thời được nhâm mệnh làm "Tổng biên tập danh dự" thì bây giờ Đàm Chính Dương đều là không hiểu ra sao.

Nhưng...

Anh có một chút không hiểu, vì sao Trần Thương lại có năng lực lớn như vậy chứ?

Đàm Chính Dương tức giận thì tức giận, nhưng anh cũng không ngốc.

Tuy Trần Thương lợi hại, là người xuất sắc trong thế hệ trẻ.

Nhưng cậu ta có thể sánh bằng với cha của mình à?

Thậm chí, cậu ta có thể sánh bằng với bản thân mình à?

Đàm Chính Dương lại vô năng như thế nào, nhưng "không có công lao cũng có khổ lao"

Anh làm việc trong hệ thống lâu như vậy, nhưng lại trực tiếp bị cách chức như vậy?

Ngẫm lại anh cảm thấy hơi nghẹn khuất.

Tiếu Nhuận Phương một chút cũng không nể mặt cha của mình à?

Tuy anh cũng biết sau khi cách chức còn sẽ có cơ hội khác, nhưng... Loại chuyện phê bình sai lầm của anh trong hội nghị chuyên môn, sau đó trực tiếp cách chức làm cho anh cảm thấy hơi khó hiểu.

Tiếu Nhuận Phương thật sự nhẫn tâm ra tay được?

Chính ngay lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Đàm Chính Dương đứng dậy ra mở cửa phòng, thấy cha của mình cùng với trợ lý đi tới cửa.

Thấy cha của mình, bản năng ánh mắt của Đàm Chính Dương sáng lên.

- Cha, sao cha lại tới đây?

Năm nay, Đàm Kế Sơn đã 85 tuổi, tóc đã sớm rụng hết, ngày thường luôn thích mang theo một cái mũ.

Đàm Kế Sơn cũng không hé răng, âm trầm đi vào phòng.

Ngồi ở trên sô pha cũng không nói lời nào, đôi mắt nhìn chằm chằm Đàm Chính Dương.

Nhìn chằm chằm khiến cho Đàm Chính Dương cảm thấy vô cùng chột dạ

- Cha... Con...

Đàm Kế Sơn cuối cùng thở dài một hơi thật dài:

- Con đi xin lỗi Trần Thương đi.

Sắc mặt Đàm Chính Dương lập tức biến đổi

Anh biết cha sẽ phê bình anh, thậm chí sẽ tự trách khuyết thiếu dạy dỗ anh.

Nhưng...

Anh duy nhất không ngờ chính là cha sẽ yêu cầu anh đi xin lỗi.

Xin lỗi Trần Thương?

Chuyện này không thể nào

Dựa vào cái gì?

Bản thân anh còn không biết ai nên xin lỗi chính mình nữa

Anh đã làm gì sai?

Kết quả là anh bị cách chức, tất cả thành tích lấy được trong ba năm nay đều biến thành thành tích của Trần Thương, anh phải tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

Ngay lập tức, Đàm Chính Dương trừng lớn đôi mắt, giận dữ nói.

- Dựa vào cái gì? Vì cái gì?

- Cha, là con của cha, là con bị mất chức! Con là người ta bị hại, tại sao bắt con phải xin lỗi?

Đàm Kế Sơn nhìn Đàm Chính Dương, nói ra từng câu từng chữ:

- Bởi vì con không bằng cậu ta, cho nên chính là con sai, bởi vì con sai rồi, cho nên yêu cầu con đi xin lỗi.

Đàm Chính Dương bị những lời này làm cho sững sờ.

Anh hô hấp dồn dập, bộ ngực phập phồng.

Anh hơn 50 tuổi, không phải anh không hiểu những việc này.

Cha nói rất đúng, anh sai rồi, không phải bởi vì anh phạm sai lầm bao lớn, mà là bởi vì Trần Thương giỏi hơn anh quá nhiều, sai lầm của anh lại càng lớn.

Nhưng...

Anh không bằng cậu ta?

Những lời này làm cho Đàm Chính Dương hơn 50 tuổi lần đầu tiên cảm thấy chịu khuất nhục.

Người hơn 50 tuổi không bằng một bác sĩ tiến tu

(DG: "tiến tu" giống như "học tại chức" ở Việt Nam)

Điều này khiến cho anh nhất thời không còn lời nào để nói

Đàm Kế Sơn nói xong, bỏ thêm một câu:

- Nếu con không có dũng khí đi xin lỗi thì cha đi với con, hoặc cha đi thay con đều có thể.

Đàm Chính Dương nghe thấy lời này thì trực tiếp đứng dậy, đỏ mặt nói:

- Không được

- Con không bằng Trần Thương, nhưng cậu ta so với cha thì còn kém rất xa

- Bắt cha đi xin lỗi, thật quá đáng

Đàm Kế Sơn lắc đầu:

- Con đánh giá cha quá cao, cũng xem nhẹ cậu ta.

Trong mắt Đàm Chính Dương, cha anh cả đời đều là anh hùng, huân chương và cúp của cha anh có thể treo đầy một phòng.

Cha là kiêu ngạo của anh.

Để cha đi xin lỗi, Đàm Chính Dương không làm được.

Chương 1389: Tiếp Tục Phẫu Thuật! (Phần 2)

Đàm Kế Sơn nhìn Đàm Chính Dương:

- Lần này là con có chút không biết điều, vì sao con lại ngăn cản độc quyền?

- Con có biết sản phẩm này là đại biểu tổ quốc tham gia Hội chợ Y tế thế giới để lấy giải thưởng không?

- Mà trong nước chúng ta đến nay còn chưa từng có ai lấy được giải thưởng như vậy.

- Sản phẩm độc quyền không có độc quyền quốc tế, con cảm thấy sau khi kỹ thuật giá đỡ vòi voi lộ ra ngoài, chuyện này sẽ là tổn thất như thế nào?

Một phen lời nói khiến cho Đàm Chính Dương lập tức trừng lớn đôi mắt, tràn đầy khiếp sợ

- Chuyện này... Chuyện này không thể nào

- Đó chỉ là một cái độc quyền bình thường... sao cậu ta có thể giành giải thưởng?

Vẻ mặt Đàm Kế Sơn không chút biểu tình:

- Bình thường? Trần Thương đã làm việc gì bình thường?

- Hiện tại Trần Thương không muốn tham gia tranh giải.

- Thậm chí trực tiếp cắt đứt cuộc gọi của Tiêu Nhuận Phương, nói cậu ta không muốn dự thi. Khiến cho Tiêu Nhuận Phương vô cùng sốt ruột, con nói xem Trần Thương có lợi hại hay không?

Đàm Kế Sơn nói xong, nhìn Đàm Chính Dương một cái:

- Đi thôi, dọn dẹp một chút, đi Hiệp Hòa với cha, Trần Thương đang làm phẫu thuật, đợi cậu ta làm xong thì đi nói xin lỗi.

Đàm Chính Dương đứng chôn chân tại chỗ, lâu như đã có mấy đời

Anh giữ đơn xin độc quyền của Trần Thương đã qua một tuần.

Anh cho rằng Trần Thương chỉ có thể nuốt xuống cục tức này.

Không ngờ...

Cậu ta chưa từng có

Không phải cậu ta không đi gây chuyện.

Mà là Trần Thương biết, cậu ta không cần đi thì cũng sẽ có một đống người, càng hy vọng xin độc quyền thành công hơn cả bản thân Trần Thương.

Nghĩ đến đây, Đàm Chính Dương cảm giác được một sự lạnh lẽo lan ra từ trong xương cốt, cả người nổi da gà.

Cái nóng của ngày mùa hè nắng chói chang hình thành đối lập rõ rệt với anh.

Giờ khắc này, Đàm Chính Dương mới sâu sắc ý thức được, giống như lời của cha anh: Con không bằng cậu ta.

Đẳng cấp của hai người thật là kém cách xa vạn dặm.

Trong tay Trần Thương là 'duy nhất' mà người khác chưa từng có được

Mà chính mình chỉ là dựa vào chút trí thông minh và thủ đoạn nhỏ để đầu cơ

...

...

Rốt cuộc tin tức Trần Thương làm phẫu thuật ở Hiệp Hòa đã truyền vào tai mọi người.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương biết được việc này thì thở dài, nói với bí thư:

- Hiện tại tôi có nên qua đó không?

Bí thư mỉm cười:

- Chủ nhiệm Tiêu, anh yên tâm đi, anh tuyệt đối không phải người duy nhất đi qua đó, mà anh không chỉ phải đi, hơn nữa đến lúc đó ở hiện trường cần nhất chính là anh.

Tiêu Nhuận Phương nghe vậy, nhắm mắt lại suy nghĩ một phen.

Thật lâu sau, anh mới mở miệng nói:

- Đi thôi, anh cùng đi với tôi.

Bí thư nói:

- Chờ một lát, chúng ta không thể đi tay không, việc chọn bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho Tần lão còn chưa giải quyết nữa.

- Lần này chúng ta không phải đi xin lỗi, mà là đi mời Trần Thương gia nhập Ủy ban bảo vệ sức khoẻ trung ương, trở thành chuyên gia hội chẩn bảo vệ sức khoẻ của Tần lão.

Tiêu Nhuận Phương nghe thấy vậy, hai mắt lập tức sáng ngời.

- Ý kiến hay

Tào Ngu do dự một lát, gọi điện thoại cho tài xế nói:

- Chuẩn bị xe, đi bệnh viện Hiệp Hòa một chuyến

…

…

Lúc này, trong văn phòng bên ngoài phòng phẫu thuật, bệnh viện Hiệp Hòa.

Rất náo nhiệt.

Không ít người tới.

Mọi người nhìn thấy nhau, mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Lý Khải nhìn thấy hai vị bộ trưởng, còn có một thủ tịch nhà khoa học, không nhịn được cười nói:

- Ca phẫu thuật của giáo sư Trần còn cần một đoạn thời gian nữa, mọi người trước xem phẫu thuật đi.

Mọi người sôi nổi gật đầu.

Mà lúc này một y tá chạy vào phòng phẫu thuật, nói với Cung Đại Trân:

- Trưởng khoa Cung, giáo sư Trần, viện trưởng Lý nói chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương và bộ trưởng Tào đợi ở bên ngoài.

Cung Đại Trân hơi chút sửng sốt.

Mà Trần Thương thì mặt không đổi sắc ừ một tiếng:

- Tiếp tục phẫu thuật.

Sắc mặt Trần Thương bình đạm trầm tĩnh, hình như ai đợi ở bên ngoài cũng không chút quan tâm, hình như muốn nói: Đứng chờ đi

Làm cho mọi người không nhịn được vô cùng hưng phấn.

Giáo sư Trần thật trâu bò

Lúc này, trong văn phòng.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu được xem phẫu thuật.

Thế nhưng Trần Thương cũng không có biểu hiện gì vì sự xuất hiện của họ.

Bây giờ, đối vơi anh thì cô bé đang nằm trên giường chờ đợi phẫu thuật mới là nhân vậy chính của ngày hôm nay.

Lúc Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu nhìn thấy cô bé quả thật đã giật nảy mình.

Không có mũi, hai cái lỗ trống rỗng như hình ảnh trong phim kinh dị khiến hai người trưởng thành cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, kể cả Đàm Kế Sơn và Đàm Chính Dương cũng như vậy.

Lý Khải đột nhiên nói:

- Ca phẫu thuật hôm nay thật ra đã là bước thứ hai.

- Sau khi giáo sư Trần đến, cậu ấy đã tiến hành phẫu thuật bóc tách dị thể cho người bệnh, cậu ấy thật sự hiện tại đã rất vất vả.

Lúc này, Đàm Kế Sơn đột nhiên nói:

- Cấy ghép dị thể + phẫu thuật tái tạo toàn bộ mũi không khó, thế nhưng... dị thể dù sao cũng là dị thể, mà phạm vi còn tương đối lớn. Vì thế, nếu muốn tạo thành một cái tự nhiên với làn da quanh mũi nhìn như không có ranh giới, nhưng độ khó sẽ rất cao

Lúc này, mọi người mới nhớ đến, trước đây Đàm lão tiên sinh cũng xuất thân từ lâm sàng.

Thế nhưng, vào lúc này, Lý Khải đột nhiên nói:

- Tôi cảm thấy giáo sư Trần chắc là có thể xử lý tốt.

- Dù sao, cậu ấy cũng là "bác sĩ chỉnh hình tốt nhất thế giới năm 2019", tôi cảm thấy... có lẽ không vấn đề gì lớn cả.

Nghe thấy lời nói này của Lý Khải, mọi người lập tức sửng sốt một lát.

Trong lòng, Tiêu Nhuận Phương không nhịn được xiết lại, nhịn không được lo lắng: Lĩnh vực chỉnh hình này dường như sẽ không đến lão đại, sẽ không đến đâu...

Mà đôi mắt của Tào Ngu thì lại lần nữa sáng lên.

Hiện tại, trong đầu anh đang nghĩ đến một chuyện khác.

Một chuyện lớn

Nghĩ đến đây, trong lòng Tào Ngu đã quyết định chủ ý, chờ sau khi Trần Thương đi ra thì sẽ nói chuyện với cậu ấy.

Mà Đàm Kế Sơn nghe thấy lời này thì lại không nhịn được cười khổ, lắc đầu.

Thâm tàng bất lộ

Đầu óc của Đàm Chính Dương đã chết máy.

Bây giờ đối với anh mà nói, độ khó đã vượt qua phạm trù đọc hiểu thời cấp ba của anh.

Dù sao... Hai vị bộ trưởng đứng ở bên ngoài đợi Trần Thương, vinh dự thế này, ai đã từng có chứ?

Phần kiêu ngạo này, không ai có thể so sánh.

Nhưng một người như thế này lại bị mình gây rắc rối.

Nhất thời, Đàm Chính Dương không biết nên cảm thấy kiêu ngạo hay là vô cùng kiêu ngạo...

Nhưng bọn họ không biết là.

Trong lúc này, Trần Thương căn bản không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác.

Lúc này, trong mắt anh chỉ có mũi của Triệu Tư Hàm.

Phẫu thuật tái tạo mũi cần tổ chức chủ yếu là mô da, sử dụng phần lớn chính là trán.

Thế nhưng, phần mũi của Triệu Tư Hàm thiếu hụt vô cùng nghiêm trọng, nếu như muốn chỉ dựa vào tự thân mô da để phẫu thuật cấy ghép, thì rõ ràng là da không đủ, sẽ để lại dấu vết của việc ghép da trên bộ phận trán, ảnh hưởng đến thẩm mỹ của khuôn mặt.

Loại thủ pháp "hủy thành Đông để bù lại thành Tây" rõ ràng là không thích hợp

Thứ hai, dùng giả thể để tiến hành phẫu thuật.

Thế nhưng giả thể đối với một cô bé như Triệu Tư Hàm lại có chút không thích hợp.

Mà không chỉ là thuộc tính phát triển mà rất nhiều phương diện khác cũng không đủ.

Chương 1390: Phẫu Thuật Như Vậy Là Không Có Linh Hồn

Hiện tại, lựa chọn duy nhất chính là cấy ghép dị thể + tái tạo toàn bộ mũi.

Như vậy vừa có thể giúp phân bố lại dây thần kinh trên mặt, vừa có thể sữa chữa bên ngoài hoàn thiện hơn, hơn nữa đối với cơ năng khoang mũi thì cũng càng hiệu quả hơn.

Dương Thanh và cha của Triệu Tư Hàm điều che giấu chân tướng dị thể được sử dụng để cấy ghép.

Nhưng nhìn Trần Thương, Triệu Tư Hàm nhỏ giọng nói:

- Chú ơi, có phải... có phải chị gái tặng mũi cho cháu đã chết rồi không ạ...

Một câu nói làm cho Trần Thương sửng sốt.

Anh muốn nói dối, để che giấu chân tướng.

Nhưng...

Nhìn thấy đôi mắt ngây thơ của Triệu Tư Hàm, Trần Thương không biết nên nói gì.

Điều này thật sự chính là phạm vi luân lý của y học.

Mỗi một dị thể được dùng để cấy ghép đều đến từ một người chết.

Rất lâu trước đây, nơi chủ yếu phát ra tổ chức dị thể và cơ quan là từ các tử tù.

Bây giờ cấy ghép dị thể dần hoàn thiện, quốc gia cũng hình thành những tổ chức chuyên môn này, ở dân gian cũng có một số là tự phát và màu xám.

Không chỉ có Trần Thương, mấy người Cung Đại Trân đang chuẩn bị phẫu thuật cũng không biết nên trả lời thế nào.

Đây là lần đầu tiên có người bệnh hỏi về vấn đề này.

Ngày thường, họ đối đáp rất trôi chảy, bây giờ mới phát hiện vấn đề này thật khó trả lời.

Trần Thương cũng chỉ có thể nói:

- Cô ấy lựa chọn giúp đỡ càng nhiều người hơn.

Sau khi Triệu Tư Hàm nghe thấy, lập tức bật khóc.

Cô bé cảm thấy mình chính là một vướng víu.

Là một người cần được chiếu cố, mũi của bản thân cũng chính là do người khác tặng.

Trần Thương thấy thế, bất đắc dĩ an ủi:

- Thật ra, cô ấy cũng cảm ơn cháu vì đã cho cô ấy thêm một cơ hội hít thở không khí của thế giới này.

Triệu Tư Hàm đột nhiên nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, thiếu đi mũi cũng không làm ảnh hưởng đến mị lực của nụ cười.

Chỉ là, càng làm cho người khác thêm đau lòng.

- Cảm ơn chú, cũng cảm ơn chị ấy...

Vị trí của mũi rất đặc biệt, ở ngay chính giữa khuôn mặt

Thậm chí trình độ mỹ quan của mũi còn quyết định trình độ mỹ quan của khuôn mặt.

Mà chức năng của nó càng vô cùng quan trọng, phía ngoài mũi chia thành gốc mũi, sống mũi, chóp mũi, cánh mũi.

Chỉnh hình mũi là loại chỉnh hình phức tạp nhất của khuôn mặt, vì mũi cần cân nhắc đến nhiều thứ.

Ví dụ như chiều dài của mũi bên ngoài bằng 1/3 chiều dài của khuôn mặt, chiều cao của đầu mũi bằng 2/3 chiều dài mũi.

Thậm chí còn phải cân nhắc đến góc mũi, góc sống mũi, góc mũi trán và nhiều yếu tố khác.

Sau một số bước chuẩn bị, phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu.

Cung Đại Trân và Trần Thương đã cùng nhau chuẩn bị tốt.

Sau khi gây mê toàn thân, y tá cũng phối sẵn 500ml máu, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Độ khó phẫu thuật mũi bình thường không lớn, chỉnh hình cũng không khó.

Thế nhưng tổn thương của Triệu Tư Hàm thật sự rất phiền phức.

Dị thể vừa mang đến còn đang ướp lạnh.

Bởi vì không được cung cấp máu, dưới tình trạng nhiệt độ bình thường, các mạch máu và tế bào thần kinh sẽ xảy ra lão hóa và hoại tử.

Mà bên này đầu tiên là tiến hành làm sạch mũi của Triệu Tư Hàm.

Sau khoảng thời gian hồi phục này, các tổ chức mầm thịt đã bắt đầu xuất hiện, thế nhưng những thứ này đều cần phải làm sạch hết.

Toàn bộ quá trình trông rất gớm ghiếc.

Sự khác biệt duy nhất giữa bác sĩ và một người bán thịt đó chính là mục đích.

Sau khi Trần Thương xử lí sạch sẽ, bắt đầu quan sát tình trạng khuôn mặt của Triệu Tư Hàm, bắt đầu tự hỏi nên xử lí như thế nào.

Làm sao để cung cấp máu cho các mạch máu ở mô da?

Làm sao để thiết kế, tính toán ra làn da.

Cao thấp, góc độ, cánh mũi của mũi..., đều cần phải chuẩn bị trước.

Trần Thương ngẩn người nhìn khuôn mặt của Triệu Tư Hàm.

Những người xung quanh thấy Trần Thương nhìn chằm chằm vào vết thương không biết là đang suy nghĩ gì, hơi tò mò.

- Bắt đầu đo đạc và tính toán hả?

Bác sĩ ở bên cạnh hỏi.

Trần Thương lắc đầu:

- Không cần nữa, đo ra cũng không có linh hồn, dựa theo hình thái khuôn mặt của người bệnh mà làm thôi.

Một câu nói làm cho vị bác sĩ này không nhịn được sửng sốt.

Không có linh hồn là cái quỷ gì?

Cung Đại Trân cũng không nhịn được nhìn Trần Thương...

Nhưng tiếp sau đây, Trần Thương sẽ chân chính nói cho mọi người biết, phẫu thuật kiểu nào mới là có linh hồn.

…

…

Những bác sĩ xung quanh đều nhìn Cung Đại Trân.

Muốn chủ nhiệm Cung đánh chết tên thích ra vẻ này.

Họ làm phẫu thuật nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy thuyết pháp “phẫu thuật không có linh hồn” này.

Cung Đại Trân khụ khụ một tiếng, dùng ánh mắt trấn an mọi người.

Cô hơi do dự nhìn Trần Thương.

Cô nào biết cái gì gọi là phẫu thuật không có linh hồn...

Đừng nói Cung Đại Trân.

Lúc này, tất cả mọi người bên ngoài văn phòng cũng lần đầu tiên nghe thấy phẫu thuật có linh hồn.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, dồn dập nhìn về phía Đàm Kế Sơn.

Gương mặt Đàm Kế Sơn đỏ lên:

- Đại khái là kỹ nghệ phẫu thuật cao siêu, ý là vẽ rồng điểm mắt?

Ông cũng không hiểu

Ông làm gì đã nghe qua danh từ quỷ quái này?

....

Trần Thương do dự một lát, lập tức trong lòng đã hiểu rõ, đưa tay cầm lấy dao mổ và kẹp.

Chỉ nhìn thấy Trần Thương nhẹ nhàng vạch trên khuôn mặt, vết cắt không thể quá lớn, cách mạch máu cần được tách rời hợp lí.

Trước khi bắt đầu phẫu thuật, Trần Thương chắc chắn phải lựa chọn thật kỹ càng mạch máu cung cấp máu.

Trần Thương lựa chọn động mạch bên trên và đông mạch bên trong khóe mắt.

Hai vị trí của động mạch và mạch máu vừa đúng.

Sau đó Trần Thương vội vàng nói:

- Lấy mô da ra

Cung Đại Trân vội vàng gật đầu.

Bây giờ cô cần sử dụng hai mạch máu làm bàn đạp để cung cấp nuôi dưỡng cho mô da dị thể này.

Các mạch máu và dây thần kinh của khuôn mặt khá là tỉ mỉ.

Vì vậy khi sử lý, Trần Thương cần đeo kính phóng đại, xử lý như vậy sẽ thuận buồm xuôi gió hơn.

Bởi vì phẫu thuật tái tạo không có căn cơ, vì thế nên tất cả đều do Trần Thương làm.

Xương sụn của mũi lấy từ dị thể.

Tình huống bình thường, chữa trị cánh mũi là dùng các tổ chức mảnh, mà lúc cố định cần phải cố định từng phần phân biệt.

Các tài liệu đến từ lỗ tai

Thế nhưng người bệnh khác thường thân thể cấy ghép dị thể, bây giờ Trần Thương bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề

Là dị thể trực tiếp che phủ?

Hay là...

Dị thể trực tiếp cấy ghép, độ khó sẽ rất nhỏ, có thể thời gian phẫu thuật không cần quá lâu.

Thế nhưng tồn tại một vấn đề rất rõ ràng, phân bố tổ chức trên khuôn mặt của bên cung cấp và bạn không giống nhau, một khi che phủ, sự khác biệt về màu sắc có thể sẽ xuất hiện.

Thậm chí có thể xuất hiện chỗ nhô lên hoặc lõm xuống.

Điều này sẽ rất xấu

Sau khi do dự một phen, Trần Thương cắn răng một cái, đưa ra một quyết định khó khăn

- Tách rời mô da

Cung Đại Trân lập tức sững sờ

- Không phải đã tách rời rồi hả?

Trần Thương lắc đầu:

- Tiếp tục tách.

Vào lúc này, Trần Thương đưa tay ra cầm lấy kéo, kẹp tách, anh đeo kính phóng đại lên, bắt đầu kéo léo làm tách rời.

Trần Thương phải tách rời dị thể mô da thêm một lần nữa.

Việc tách rời này cần phải được thực hiện dưới trạng thái có nguồn cung cấp máu.

Điều này vô hình đã làm cho độ khó của phẫu thuật tăng lên thêm một cấp bậc.

Mà Cung Đại Trân nhìn Trần Thương, đương nhiên cô cũng nhìn ra Trần Thương muốn làm gì.

Thế nhưng…

Chương 1391: Cái Gì Là Phẫu Thuật Có Linh Hồn?

Nhưng...

Nếu như làm như vậy, độ khó của phẫu thuật sẽ rất cao

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Trần Thương cẩn thận từng li từng tí tách rời mô da, bước này không thể làm tổn thương tổ chức mạch máu.

Nếu không thì sẽ trực tiếp làm ảnh hưởng đến sự khác biệt của màu da sau khi chữa trị.

Trần Thương không thể không thừa nhận, tìm kiếm dạng dị thể này rất khó, có lẽ sẽ mất rất nhiều sức lực đây.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương không nhanh không chậm cẩn thận xử lý.

Cuối cùng, thành công tách rời mô da, Cung Đại Trân cẩn thận nâng đỡ nó.

Mà đúng lúc này, Trần cầm lấy mô và xương sụn của mũi bắt đầu việc dựng lại.

Độ khó của cái này có lẽ không lớn.

Thế nhưng nếu muốn làm tốt thì độ chính xác là vô cùng quan trọng.

Trần Thương gần như hợp lại toàn bộ mảnh đã bị tách rời, tiến hành chữa trị từng cái một.

Đối với phẫu thuật, anh vẫn luôn đã tốt lại còn muốn tốt hơn.

Thiết kế độ cao chóp mũi

Thiết kế chiều dài mũi

Tỉ lệ dài rộng của mũi...

Giờ phút này, Trần Thương chỗ nào giống một người bác sĩ?

Sự yêu cầu đối với các góc độ và chiều dài của anh gần như vô cùng hà khắc.

Mỗi một số độ đều cần nắm chắc.

Góc mũi mặt 90°

Góc sống mũi 30°

Góc mũi trán 120°

Những góc độ này lựa chọn gần như là hoàn mỹ, thậm chí đối với sự trưởng thành sau này có tác dụng đàn hồi rất lớn.

Tỷ lệ chiều dài và chiều rộng của mũi là 1: 0.7, độ rộng của mũi chiếm 1/5 phần giữa của khuôn mặt...

Lúc này, vô số đường chỉ bên trong đôi mắt của Trần Thương không ngừng biến ảo.

Trần Thương đang tìm kiếm một góc độ đẹp nhất trong một hoàn cảnh như vậy.

Công việc gần như là điên cuồng và si mê này thực sự hơi kinh dị trong mắt những người khác.

Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao Trần Thương phải làm như vậy

Tại sao lại phải tiêu tốn rất nhiều thời gian để xử lý những thứ này.

Duy chỉ có Cung Đại Trân là giữa trán hơi nhíu lại.

Cô hình như đã phát hiện gì đó...

Nếu như cô đoán không sai, Trần Thương đang thiết kế đặc thù của thẩm mỹ bên ngoài mũi.

Cái này có lẽ đây là linh hồn mà Trần Thương nói đến?

Linh hồn là cái gì?

Linh hồn là đã tốt lại còn muốn tốt hơn

Một phẫu thuật có linh hồn chính là nhằm vào người bệnh mà cung cấp một phương án độc nhất vô nhị thích hợp nhất.

Mà không phải là một phẫu thuật dây truyền sản xuất, đúng chứ?

Có điều vào lúc này, căn bản là nhìn không rõ toàn cảnh.

Tất cả còn phải chờ đợi sau khi che phủ mô da, sau khi tất cả trình tự đã hoàn thành, hiệu quả mới có thể chân chính hiện ra.

Trong lúc nhất thời, Cung Đại Trân bắt đầu mong đợi.

Trần Thương mất đúng một tiếng để xử lý những việc này.

Gần như là cố chấp.

Cuối cùng sau khi hoàn thành xử lý, Trần Thương ngẩng đầu, hài lòng chăm chú nhìn cả một lúc lâu, vô cùng hài lòng.

Sau đó là khâu lại mô da.

Lúc này, ngay cả Trần Thương cũng vô cùng mong chờ.

Anh hơi mong chờ sau khi khâu lại mô da sẽ là hình dạng như thế nào.

Mà lúc này, Lý Khải đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật là khẩn trương nhất.

Dù sao...

Sự lợi hại của Trần Thương cũng do anh thổi đến.

Nếu như phẫu thuật của Trần Thương có hiệu quả không tốt, cho dù là bình thường...

Cũng đều sẽ bị ba ba đánh vào mặt.

Thật ra, phẫu thuật chỉnh hình cũng giống như biểu diễn một màn ảo thuật.

Mà lúc này, Trần Thương đã đem tô đậm lên bầu không khí ma thuật.

Chỉ chờ đợi giây phút này để chứng kiến kỳ tích

Đàm Kế Sơn cũng muốn xem, cái gì gọi là phẫu thuật có linh hồn.

Vào lúc này, Trần Thương bắt đầu khâu lại mô da của khuôn mặt.

Điều quan trọng nhất của khâu lại làn da khuôn mặt là xử lý sẹo.

Khoảng cách khâu lại càng dài, chỗ khâu lại càng nhiều, thì loại vết sẹo này càng lộ rõ ra.

Mà còn tồn tại một chút khác biệt của dị thể và làn da bản thân.

Vì thế độ khó của khâu lại tự nhiên cũng tương đối lớn.

Có điều, Trần Thương đã kéo léo thiết kế, thiết kế mô da vừa đúng.

Lại thêm bản thân Trần Thương đối với việc khâu lại làn da là xử lý rất đúng chỗ, thiết kế toàn bộ đường chỉ của làn da đều vô cùng nhỏ bé.

Mà anh còn khéo léo lợi dụng cánh mũi, phương pháp sử lý che giấu màng nhầy trong mũi, cuối cùng là hoàn thành nối lại toàn bộ mô da

Bản thân Trần Thương cũng vô cùng hài lòng

- Dùng nước muối sinh lí rửa lại

Cung Đại Trân vội vàng gật đầu.

Cô vội vàng cầm lấy nước muối sinh lí, rửa sạch.

Nhưng...

Chỉ vừa rửa như thế.

Bản thân Cung Đại Trân đã sửng sốt

Cô là bị phẫu thuật tái tạo toàn bộ mũi của Trần Thương làm cho đứng hình.

Cái này làm cũng quá tốt rồi?

Cái này giống phẫu thuật chỗ nào?

Đây là nghệ thuật

Trong lúc nhất thời, tất cả trong đầu Cung Đại Trân tất cả đều là “phẫu thuật có linh hồn”.

…

…

Cung Đại Trân nhìn vào mặt của Triệu Tư Hàm, không thể nhìn đi chỗ khác trong một thời gian dài

Một cô bé thật đáng yêu

Cung Đại Trân lấy tay cẩn thận từng li từng tí sờ vào.

Cô thật sự không dám tin đây mọi thứ là sự thật

Vừa rồi giống như "ma quỷ" khủng bố sau khi cô hoàn thành phẫu thuật, vậy mà giờ lại trở nên dễ thương như vậy.

Mặc dù lúc khâu lại chỉ có thể thấy kim chỉ, thế nhưng khâu lại của Trần Thương không đến mức dẫn đến phản ứng sưng đỏ.

Bác sĩ nhìn không phải là chi tiết.

Mà là hình dạng chỉnh thể, cấu tạo, xử lý các đường vân trên làn da...

Nếu như dựa theo các tiêu chuẩn trên đây để đánh giá hiệu quả phẫu thuật của Trần Thương.

Tuyệt đối là điểm tối đa

Trong đầu Cung Đại Trân liên tục vang lên tiếng vọng của Trần Thương trước khi bắt đầu: Phẫu thuật có linh hồn

Có lẽ chính là cái này?

Độc nhất vô nhị

Thiết kế phẫu thuật chuyên môn.

Cho dù là Trần Thương cũng không cách nào để phục khắc.

Đó chính là linh hồn độc nhất vô nhị à?

Giờ phút này, dường như Cung Đại Trân đã hiểu được gì đó, từ nhiều năm trước đến nay sự ràng buộc của chỉnh hình và mê mang dường như trong giờ phút này đã được loại bỏ, cô dường như đã tìm được một con đường phát triển mới

Những bác sĩ khác vào giờ phút này cũng trợn tròn mắt

Bao gồm cả bác sĩ gây mê, y tá bên trong phòng phẫu thuật... cũng đều như thế.

Tất cả con mắt của họ đều cẩn thận tỉ mỉ nhìn chằm vào cô bé.

Trong lòng vô cùng chấn động

Đây là kỳ tích à?

Đúng vậy

Đây chắc chắn là kỳ tích.

Chuyện này có thể nói là thần kỳ.

Một ca phẫu thuật, mà lại có thể thay đổi nhiều đến như thế, giống như là đã thay một cái mới.

Những người nào vừa bắt đầu nghi ngờ bác sĩ Trần Thương, giờ phút này đều đã im lặng.

Bởi vì họ phát hiện, Trần Thương chưa từng khoác lác.

Cậu ấy nói đều thật

Mà sở dĩ họ hiểu lầm hoàn toàn là bởi vì trình độ của họ không đạt được đến trình độ đó.

Lại một lần nữa lúc nhìn vào Trần Thương, trong lòng họ đã tràn đầy kính ngưỡng, giống như là kính ngưỡng một vị Vương giả.

Mà lúc này, Trần Thương lại cười nói với mọi người:

- Cảm ơn mọi người đã trợ giúp.

Mọi người cũng cười theo.

Đức hạnh của giáo sư Trần cao sang

Trong lúc nói chuyện, mọi người chuẩn bị thu dọn.

Mà lúc này, trong văn phòng, mọi người đều nhìn vào màn hình không nói lời nào.

Chương 1392: Tin Hot

Lý Khải nhìn thấy hình ảnh, đầu tiên là sững sờ, không nhịn được xúc động một tiếng.

Ngay lập tức không khỏi nắm chặt bàn tay

Từ trước đến giờ, Trần Thương chưa bao giờ làm anh thất vọng.

Tiểu tử này quá lợi hại.

Loại phẫu thuật dựng lại mũi này thật sự có thể xưng là nhất tuyệt.

Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu đã rất lâu rồi đều chưa nhìn thấy phẫu thuật.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, hai người nhìn nhau:

- Đây chính là phẫu thuật à? Không phải là ảo thuật hả? Thật sự quá lợi hại

Đàm Kế Sơn phụ họa thêm một câu:

- Đây là một ca phẫu thuật làm người khác không thể phát hiện ra khuyết điểm.

- Trần Thương thật quá lợi hại

Sau khi nói xong, sự tò mò của Đàm Kế Sơn đối với Trần Thương tràn đầy lên não, anh bất đắc dĩ hỏi:

- Viện trưởng Lý, Trần Thương rốt cuộc là chuyên ngành gì? Sở trường là những loại phẫu thuật nào?

Một câu nói thật sự đã làm khó Lý Khải

Anh trừng to mắt nghĩ cả nửa ngày, cũng không nghĩ được.

Vấn đề này thật sự là rất khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Khải chỉ có thể nói một câu:

- Cấp cứu

- Sở trường... rất nhiều phẫu thuật... trước mắt tôi vẫn còn chưa phát hiện phẫu thuật mà cậu ấy không biết...

Mấy câu nói của Lý Khải nghe như truyện cười, nhưng lại làm cho người khác không thể cười nổi.

Lúc này, Đàm Chính Dương là vô cùng hối hận.

Tại sao anh lại nghĩ quẩn như vậy?

Cứ phải chọc vào loại biến thái như thế này chứ?

Anh nói một mình anh, cứ phải tức giận với một tên biến thái, còn muốn tìm tên biến thái đó gây phiền phức, đây không phải là... tìm ngược đãi à?

Đáng đời
Đàm Chính Dương thật sự rất hối hận.
Nếu như có thể quay ngược thời gian.
Anh nguyện ý liếm chó.
Aizz...
Vào lúc này, Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu liếc nhau.
Dồn dập đứng dậy, đi ra ngoài, chờ đợi Trần Thương ra.
Bên này, sau khi Trần Thương rửa tay xong, Cung Đại Trân không nhịn được nói:
- Giáo sư Trần, có muốn đi đến văn phòng một chuyến hay không? Dù sao thì mấy người bộ trưởng Tiêu cũng đến rồi.
Trần Thương lấy hai tờ giấy ra lau tay, gật đầu:
- Được, đi thôi.
Cung Đại Trân thật sự sợ Trần Thương từ chối.
Nếu như Trần Thương từ chối thì cô thật sự đúng là không còn cách nào.
Một đoàn người gặp nhau ở chỗ rẽ.
Trần Thương cơ bản cho rằng bản thân sẽ ngượng ngùng.
Dù sao cũng đã tắt điện thoại của Tiêu Nhuận Phương.
Nhưng...
Sau khi thấy chủ nhiệm Tiêu, Trần Thương phát hiện bản thân so với trong tưởng tượng còn thản nhiên hơn rất nhiều.
Tào Ngu là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thương, ấn tượng đầu tiên nếu như cần chấm điểm, Tào Ngu tuyệt đối sẽ cho điểm cao.
Người này có thể có khiếm khuyết so với khí thế của ba thế hệ đỉnh cấp dụng tâm bồi dưỡng và cách đối nhân xử thế, thế nhưng khí chất trên người của Trần Thương là độc nhất vô nhị.
Loại khí chất này là một loại đứng một mình nhưng khí thế vẫn sừng sững.
Loại người này, trong lòng vô cùng hiểu biết đối với năng lực của bản thân và cũng có đủ tự tin.
- Xin chào, Chủ nhiệm Tiêu
- Chào bộ trưởng Tào
- Thầy Đàm, xin chào
Bởi vì đã được y tá giới thiệu từ trước khi đi vào, vì thế Trần Thương chào hỏi từng người, lách qua Đàm Chính Dương.
Tiêu Nhuận Phương cười nói:

- Phẫu thuật rất đặc sắc, giáo sư Trần quá lợi hại rồi.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Nhuận Phong gọi Trần Thương là giáo sư Trần, trước đây đều gọi là tiểu Trần và Trần Thương.

Ý của chuyện này là Tiêu Nhuận Phương từ giờ đã đặt Trần Thương lên cùng một vị trí.

Tào Ngu cũng gật đầu cười nói:

- Giáo sư Trần, may mắn được gặp.

Duy chỉ có Đàm Kế Sơn, ông nhìn Trần Thương, chủ động bắt tay:

- Giáo sư Trần, hôm nay tôi mang theo con trai đến để xin lỗi cậu.

Sau khi nói câu này, Đàm Chính Dương trong chớp mắt đã đỏ lên.

Cũng không phải bởi vì xin lỗi.

Mà là bởi vì... anh đã hơn năm mươi tuổi lại bị người cha tám mươi tuổi mang theo đến để xin lỗi.

Trần Thương cười nói:

- Thầy Đàm khách sáo rồi.

Một đoàn người dừng lại bên trong hành lang một lát, sau đó vào trong văn phòng.

Cung Đại Trân không ở lại, ra ngoài liên hệ với người nhà.

Lý Khải thì đi theo vào trong.

Sau một phen khách sáo, trực tiếp đến đề tài chính.

Lúc này, Đàm Chính Dương đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Trần Thương, trước mặt nhiều người như vậy, cúi đầu 90° xin lỗi.

Nói:

- Giáo sư Trần, chuyện quá khứ, tôi đã làm không đúng, xin lỗi cậu.

Trần Thương cười nói:

- Không sao.

Lý Khải nhìn thấy một màn này, không nhịn được lắc đầu.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, Đàm Chính Dương này xin lỗi cho ai xem?

Tất cả mọi người đều không muốn vạch mặt, không sai biệt lắm là được rồi.

Nhưng ai có thể ngờ đến lại gặp phải một người không nói đạo lý như Trần Thương này.

Sau khi Trần Thương nói xong, bên trong căn phòng rơi vào im lặng.

Không ai đánh vỡ cục diện lúng túng này.

Vào lúc này, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên nghiêm túc nói:

- Giáo sư Trần, hôm nay đến đây là có chuyện muốn thương lượng với cậu một chút.

- Chúng tôi, cục quản lý bảo hiểm của Ủy ban Y tế quốc gia muốn mời cậu tham gia vào Ủy ban chăm sóc sức khỏe trung ương, Tần lão gia muốn mời cậu trở thành chuyên gia hội chẩn chăm sóc y tế cho ông ấy.

- Đồng thời, chúng tôi đã cân nhắc đến đồng chí Đàm Chính Dương không thích hợp để tiếp tục đảm nhận vị trí tổng biên của 《Tạp chí ngoại khoa tim mạch Trung Hoa thời đại mới》, chúng tôi muốn mời cậu trở thành tổng biên danh dự.

Vừa nghe đến đây, Lý Khải lập tức biến sắc

Ủy ban chăm sóc y tế trung ương?

Cái này cũng không phải bình thường

…

…

Lúc này, trong lòng Lý Khải vô cùng khiếp sợ

Thành viên ủy ban chăm sóc y tế trung ương, chuyên gia hội chẩn chăm sóc y tế trung ương.

Hai danh dự này tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy.

Đây là cách người gần với quyền lực đỉnh cao nhất.

Một khi Trần Thương được thêm vào sẽ là chuyên gia hội chẩn chăm sóc y tế trẻ tuổi nhất.

Điều này tương đương với việc cho Trần Thương một tấm kim bài

Nói kim bài miễn tử thì hơi khoa trương.

Nhưng có thể giảm vô số phiền phức cho anh.

Bình thường thì không người nào muốn tìm thành viên của ủy ban chăm sóc y tế trung ương để gây phiền phức.

Sau khi Trần Thương nghe thấy thì cũng ngơ ngác một lát.

Chuyên gia hội chẩn chăm sóc y tế trung ương cũng tương đối dễ dàng, chỉ cần có năng lực, có quan hệ tốt với lãnh đạo, thì sẽ có cơ hội.

Thế nhưng

Ủy ban chăm sóc y tế trung ương lại không giống, là cơ quan chủ trì và điều phối chịu trách nhiệm về chăm sóc y tế, muốn tham dự thảo luận về một ca bệnh khó xử lý, quyền nói chuyện càng nhiều hơn

Ủy ban Y tế và sức khỏe có thể trực tiếp đưa Trần Thương vào ủy ban chăm sóc y tế, đây là đã bỏ hết cả tiền vốn

Vị trí này, cả nước năm nào cũng tranh đoạt.

Thậm chí bị coi là tranh chấp lợi ích.

Làm bác sĩ, có mấy người không muốn làm ngự y?

Đây là một chiếc dù bảo vệ

Chỉ cần anh không làm chuyện quá lớn thì anh sẽ có một tương lai không lo cơm ăn áo mặc.

Loại chuyện này, Trần Thương có thể từ chối à?

Đương nhiên không thể nào

Ngay lúc này.

Tào Ngu nhìn Trần Thương dường như hơi ý động, vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, bằng độc quyền của cậu, tôi đã đề xuất với trung tâm xét duyệt quốc gia, sẽ nhanh chóng tiến hành xét duyệt ở các quốc gia, nhanh nhất có lẽ chỉ mất thời gian nửa tháng.

Trần Thương gật đầu, cảm kích cười một tiếng:

- Cảm ơn chủ nhiệm Tiêu đã tín nhiệm, cũng cảm ơn bộ trưởng Tào.

Chương 1393: Thật Ra Tôi Không Muốn Làm Màu Đâu

Tiêu Nhuận Phương thấy thế, không nhịn được bật cười.

- Giáo sư Trần, về chuyện hội chợ chữa bệnh của các Vương quốc Ả Rập Thống nhất, tôi hy vọng cậu có thể đến tham gia.

[Đinh! Phát động nhiệm vụ, tham gia hội chợ chữa bệnh của các tiểu Vương quốc Ả Rập Thống nhất, giành được giải thưởng giành lấy vinh quang cho quốc gia. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được ban thưởng: một quyển sách kỹ năng vạn năng (vật phẩm tiêu hao, sau khi sử dụng có thể biến đổi thành bất kỳ kỹ năng phẫu thuật nào), đẳng cấp của sách kỹ năng sẽ dựa vào thành tích mà định ra!]

Trần Thương vui mừng, đây chính là một kỹ năng cứu mạng kịp thời.

Độ khó của nhiệm vụ này không cao, thuộc về dạng tặng không ban thưởng.

Đương nhiên Trần Thương bằng lòng tham gia.

Lúc đầu, nói không muốn đơn giản chỉ là làm ồn ào lên.

Bây giờ xem ra, quả nhiên là đứa trẻ thích khóc là có sữa uống.

Thế nhưng, Trần Thương cũng không phải ngốc, anh biết rõ, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Tiêu Nhuận Phương.

Lúc đến đây, Tiêu Nhuận Phương là mang theo chân thành mà đến.

Đường đường là bộ trưởng mà đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi hai ba tiếng đồng hồ mà không một lời oán giận nào.

Mức độ xem trọng này, Trần Thương cảm thấy cũng đủ rồi.

Còn có bộ trưởng Tào Ngu cũng tự mình chạy đến.

Trần Thương thật sự không ngờ.

Người muốn đi được phải lượng sức mà đi.

Cũng có thể giở tính trẻ con, đạt được lợi thì bị người khác chán ghét.

Trần Thương không ngốc.

Thấy tốt thì lấy.

Trần Thương cười nói:

- Ừm, tôi rất nguyện ý

Ánh mắt Tiêu Nhuận Phương sáng lên, rất hài lòng.

Nói thật, nếu như Trần Thương không đồng ý, anh cũng không có cách nào, loại chuyện này có thể cưỡng ép à?

Tiếp sau đây, Tiêu Nhuận Phương có thể tranh thủ, nhưng sợ cho dù là đã tranh thủ rồi, sau đó Trần Thương cũng không có quả ngon để mà ăn.

Dù gì thì Tiêu Nhuận Phương cũng người trực tiếp lãnh đạo.

Con người sợ nhất chính là không biết tiến lui và không biết thời thế.

Tào Ngu cười nói:

- Có vấn đề gì thì lúc nào cũng có thể hỏi.

Trần Thương cười nói.

- Mọi người có thể tiếp tục làm việc ở trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành đúng không?

Tào Ngu chợt nhớ tới chuyện gì đó, không nhịn được nói.

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Có chuyện gì?

Tào Ngu không nhịn được nói:

- Vương Thông và Từ Tử Minh vì chuyện của cậu mà trực tiếp xin kéo dài thời hạn hoàn thành xây dựng trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành.

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy thì trong lòng lập tức ấm áp lên.

Những người này, cũng không uổng phí ngày thường anh đã giảng dạy.

Được lắm

Vào lúc then chốt đã đứng ra.

Vào lúc này, Tào Ngu tiếp tục nói:

- Lần này cũng làm cho chủ nhiệm Tiêu lo lắng, muốn đình chỉ xây dựng trung tâm phục hồi cỡ, khẩn cấp triệu tập hội nghị bí thư trưởng học hội khoa ngoại tiêu hóa thế giới, thương lương thêm về vấn đề vị trí... còn có Bốc lão tiên sinh...

- Giáo sư Trần, nói thật, cậu là người có năng lực động viên mạnh nhất mà tôi từng gặp đấy

- Vừa bắt đầu, khi họ nói cậu cũng không tham gia, tôi còn không tin, bây giờ xem ra, quả là thế, cậu thật sự rất lợi hại

Mấy câu nói đã làm cho Trần Thương đứng tại chỗ trực tiếp hoảng hốt.

Anh thật không ngờ, vào lúc mấu chốt thật sự có một nhóm người nguyện ý đi theo mình kề vai chiến đấu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Thương thật sự ấp ám.

Khiến anh cảm thấy, từ trước đến giờ anh không phải là một mình chiến đấu

Bên cạnh anh có rất nhiều bạn bè cùng chung chí hướng.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương thật sự thỏa mãn.

Bây giờ Trần Thương cuối cùng cũng đã hiểu rõ vì sao Tiêu Nhuận Phương phải đích thân đến.

Có điều, Trần Thương bất đắc dĩ cười nói với Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm Tiêu, thực sự xin lỗi, tôi... cũng không nghĩ đến có thể như vậy, tôi thực sự là đang phẫu thuật.

Tiêu Nhuận Phương xua tay:

- Được rồi, cứ như vậy đi, cậu hãy về sớm trấn an thành viên của đội cậu đi.

- Nếu không... chuyện sẽ lớn lên, sẽ khiến người khác chê cười.

....

....

Trần Thương trở lại Trung tâm cấp cứu.

Ngày hôm sau, Ủy ban y tế thẩm tra chính trị nghiêm khắc đối với Trần Thương.

Muốn trở thành chuyên gia hội chẩn chăm sóc y tế cũng không dễ dàng.

Cũng may Trần Thương xuất thân trong gia đình ba đời làm nông, cũng không làm ra hoạt động trái pháp luật nào, tất cả đều rất thuận lợi.

Mấy ngày sau, tin tức Trần Thương được thêm vào trung ương ủy ban chăm sóc y tế được công bố trên trang web.

Xảy ra chuyện này, chớp mắt trong vòng tròn rất náo nhiệt.

Mà giờ phút này, danh dự của Trần Thương trong mắt một vài người cuối cùng cũng thắp sáng.

Mọi người đều biết, người này không thể chọc

Đương nhiên, bất kỳ chuyện gì cũng có đặc biệt và ngoại lệ.

Cũng như Tần Duyệt lúc này, cũng không vì Trần Thương trở thành ngự y mà từ bỏ việc bắt anh làm một chút bài tập.

Ngày hôm sau, Trần Thương vừa đến khoa đã nghe thấy mấy người lão Mã đang nói chuyện với nhau

- Mọi người không biết đâu! Lúc đó, khi chủ nhiệm Tiêu và bộ trưởng Tào tìm đến Thương Nhi của chúng ta, đó gọi là cho mặt mũi

- Đích thân ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ bảy, tám tiếng! Nửa câu oán hận cũng không có

Lão Mã có thể gọi là khoa tay múa chân:

- Tôi còn nói cho mọi người biết, Đàm Chính Dương đó, sau khi nhìn thấy một màn này, trực tiếp té xỉu, chậc chậc...

- Chuyện mọi người không biết còn có một cái nữa

- Thương Nhi người ta là được đích thân lãnh đạo phía trên phong làm bác sĩ chăm sóc sức khỏe.

- Chờ sau khi Trần Thương của chúng ta ra khỏi phòng phẫu thuật, các người không nhìn thấy cảnh tượng đó đâu, khí thế bức người, chính bộ trưởng Tào cũng phải để Trần Thương đi trước

- Đây chính là năng lực

Lão Mã xem như đã phát hiện, mấy cô y tá trẻ tuổi trong khoa thích nghe những câu chuyện khoác lác về Trần Thương.

Dù cho anh không có một chút hàm lượng kỹ thuật thì cũng không sao cả.

Phụ nữ mà

Chính là nông cạn.

Mà Trần Thương đứng ở cửa ra vào nghe thấy vậy thì bị dọa đến mức không dám bước vào...

Anh lo lắng sau khi Tiêu Nhuận Phương biết, liệu có cảm thấy bản thân mình nói khoác hay không....

Hiện tại Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy, khoác lác chắc chắn phải nộp thuế

Mã Nguyệt Huy nói khoác lác như thế đã làm cho trong lòng Trần Thương lâng lâng hơi dập dờn.

Thời gian khoảng hai đến ba giờ mà trong miệng của Nguyệt Huy này trở thành bảy, tám giờ.

Chưa biết Đàm Chính Dương có té xỉu hay không...

Nhưng những lời này truyền đến tai chủ nhiệm Tiêu thì chính mình khẳng định sẽ té xỉu.

Người cùng người đơn giản là vãng lai lẫn nhau, thu được đồ vật lẫn nhau cần mà thôi.

Nào có mặt mũi hay không có mặt mũi gì

Mặt mũi?

Nếu thứ này thật đáng tiền thì Trần Thương đã sớm không gặp phải cảnh ngộ như vậy.

Bất luận là như thế nào, người ta cũng là chủ nhiệm Tiêu và bộ trưởng Tào... Ngày thường, những nhân vật này đừng nói là đích thân chờ mình, mà mình muốn gặp một lần cũng rất khó khăn.

Nếu không phải từ đầu tới cuối, kế hoạch của Trần Thương mỗi một bước đều rất tốt, thì họ sẽ nói xin lỗi à?

Chính mình sẽ được tiến vào ủy ban chăm sóc y tế trung ương à?

Nói một cách chính xác hơn

Trần Thương đúng thật là có năng lực, danh tiếng cũng không nhỏ.

Thế nhưng Trần Thương không có ai để dựa vào

Nói một câu từ tận đáy lòng, Trung Hoa đất rộng người đông, nhiều địa linh nhân kiệt, thiếu nhân tài à?

Thật sự là thiếu đến tình trạng một đội bóng đá mười mấy người cũng không góp ra được à?

Chương 1394: Oan Ức Như Thế...

Dĩ nhiên không phải

Chẳng qua thiếu là một người có năng lực có thể đứng được trước mọi người.

Đúng vậy, có rất nhiều người có năng lực thế nhưng cũng không thể đến được sân khấu đó.

Đúng như vậy, Trần Thương cũng như thế

Trần Thương vẫn cho là chính mình rất có bản lĩnh, dù sao thì anh cũng có năng lực siêu phàm, làm rất nhiều phẫu thuật, thậm chí còn xin hai cái chuyên hạng đầu đề cấp quốc gia, trong tay cầm hạng mục bốn năm cái ức, còn là hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới.

Thế nhưng...

Suy nghĩ kỹ một chút, cái này ở trong mắt người chân chính có bối cảnh thì tính là gì?

Cho dù là một Đàm Chính Dương nho nhỏ, phụ thân còn không phải lãnh đạo thực quyền đã có thể làm khó dễ mình, người khác sẽ không thể à?

Vì lẽ đó, ngay sau khi xảy ra chuyện này, mặc dù tất cả mọi người đều hơi tức giận, thế nhưng chỉ có Trần Thương là im lặng.

Không chỉ im lặng, hắn thậm chí giống như ngày thường công việc bình thường.

Cái này người khác xem ra Trần Thương hình như căn bản là không tranh thủ.

Một lần đó Trần Thương cũng không tìm người xin giúp đỡ.

Ngay cả bạn gái của mình cũng không nói.

Chẳng qua là gặp mặt Tần Vĩnh Nghĩa một lần, sau đó biết được chuyện các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất tổ chức hội chợ chữa bệnh, làm cho Trần Thương loáng thoáng bắt lấy cơ hội.

Quốc gia muốn vinh dự, những lãnh đạo cầm đầu này càng muốn vinh dự.

Những người như Tiêu Nhuận Phương, Tào Ngu có ai ngốc không?

Không ai cả

Anh rất ưu tú, họ không để ý tán dương anh một chút.

Thế nhưng nếu như anh gặp chuyện, cần để cho họ đứng đội hỗ trợ, hoặc là bởi vì trợ giúp ngươi chọc mặt khác một số người thì bọn họ sẽ có

rất nhiều ý nghĩ.

Chính là một đạo lý như vậy.

Đầu óc Trần Thương chuyển rất nhanh.

Tài liệu và kỹ thuật giá đỡ vòi voi không thể nghi ngờ là thẻ đánh bạc lớn nhất trong tay anh

Tháng bảy chắc chắn là một thời gian không tầm thường.

Bất luận là hội chợ ở các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, hoặc là hội nghị AATS 2020 ở Canada.

Những cái này đều là thẻ đánh bạc của Trần Thương

Thế là anh nghĩ tới 《 The Lancet 》, nếu như sớm để luận văn cùng vòi voi giá đỡ ra mắt, tốt nhất có thể đưa tới dư luận thảo luận.

Cứ như vậy chắc chắn sẽ có càng ngày càng nhiều người quan tâm đến kỹ thuật và tài liệu của giá đỡ vòi voi.

Dù sao, bóc tách động mạch chủ tỉ lệ tử vong cao cỡ nào, toàn bộ vòng học thuật đều biết

Với tư cách là một bệnh tật nguy hiểm, nếu như kỹ thuật này của mình có thể giảm xuống tỉ lệ tử vong trên phạm vi lớn, đề tài này còn chưa đủ nóng à?

Chỉ cần nhiệt độ của đề tài này đi lên.

Anh cũng không tin những người của Vệ Kiện ủy và Bộ Khoa học và Công nghệ không nhìn thấy.

Người đề tài chưa lấy được giải thưởng ở trong mắt lãnh đạo đương nhiệm là cái gì?

Bánh trái thơm ngon

Vì vậy, Trần Thương muốn dùng cái này với tư cách áp chế để đổi lấy thẻ đánh bạc mình muốn.

Bởi vậy, ở phía sau đến Tiêu Nhuận Phương hi vọng Trần Thương mang theo "Giá đỡ vòi voi" đi tham gia tranh tài.

Nhưng bản thân cái này là thẻ đánh bạc, Trần Thương không thấy được thành ý của đối phương, tuyệt đối là phải quả quyết từ chối.

Về phần mười mấy cuộc điện thoại chưa nhận và trong lúc phẫu thuật cho hai vị đại lão hai giờ, Trần Thương cảm thấy đây cũng ông trời làm khéo léo, cho mình một lý do.

Đúng như lão Mã nói như vậy, chờ rất là đủ thành ý.

Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu đều là nhân tinh.

Cho dù là họ không phải thì bên cạnh họ cũng tuyệt đối sẽ có túi khôn.

Họ khẳng định biết rõ Trần Thương cần cái gì.

Vì lẽ đó, Tào Ngu mới đánh nhịp nói muốn làm núi dựa cho Trần Thương.

Đơn giản là muốn nói cho một ít người nghe.

Thế nhưng điều này có thể à?

Trần Thương muốn thực tế

Bác sĩ như thế nào mới có được núi dựa?

Có thể có được núi dựa như thế nào?

Tiêu Nhuận Phương rất rõ ràng.

Tần lão tới cửa là ngẫu nhiên, cũng là tất nhiên.

Vì lẽ đó, Tiêu Nhuận Phương thuận nước giong thuyền, cho Trần Thương trở thành chuyên gia hội chẩn chăm sóc sức khỏe trung ương.

Thế nhưng, thư ký lại nói không đủ, họ đến không phải là vì xin lỗi, mà là vì cho Trần Thương một núi dựa.

Đã như vậy

Tặng quà thì tặng triệt để một chút, cho nên mới trực tiếp đưa Trần Thương vào ủy ban chăm sóc sức khỏe trung ương.

Vì lẽ đó, Lý Khải hơi kinh ngạc.

Mặc dù Trần Thương cũng kinh ngạc, nhưng lại cũng hài lòng.

Lúc này, Trần Thương thu hoạch tràn đầy.

Trở thành ủy viên chăm sóc sức khỏe trung ương, cái này tương đương với Trần Thương có một cơ hội tiếp xúc lãnh đạo, tăng thêm Trần Thương có năng lực như vậy, anh tin tưởng mình có thể làm núi dựa cho mình.

Yêu cầu thực hiện, tự nhiên Trần Thương cũng sẽ không làm khó hai người.

Dù sao nước biếc chảy dài, sau này con đường còn dài mà.

...

...

Đối mặt với tổ trưởng thổi Mã mình trâu bò, Trần Thương bất đắc dĩ cười đi vào.

Nếu anh mà còn không đi vào, ngày mai sẽ thành chủ nhiệm Tiêu chịu đòn nhận tội.

Mã thô lỗ không che đậy miệng, cái gì nói không ra.

Thấy Trần Thương đi vào, tất cả mọi người đồng loạt xoay người, ánh mắt nhìn chăm chú lên nhân vật gây ra sóng gió này.

Các y tá ríu ra ríu rít vây quanh.

- Giáo sư Trần có bị oan ức hay không?

- Có phải họ phê bình anh hay không?

- Có phải là ở cùng những lãnh đạo này rất áp lực hay không? Họ có phê bình ngài hay không, giáo sư Trần?

- Đừng sợ, về nhà, sau này giáo sư Trần trực ban chúng ta sẽ thay phiên mua cơm.

- Đúng vậy, giáo sư Trần, sau này anh muốn ăn gì cứ nói cho chúng tôi

...

Nhìn một màn này, lão Mã hơi kinh ngạc.

Kịch bản này không đúng, tôi nhớ tôi một mực xưng thổi Trần Thương trâu bò?

Sao đến trong miệng họ lại trở thành tủi thân rồi?

Mà còn... Mấu chốt nhất là...

Cái này có thể gọi oan ức à?

Hai bộ trưởng chờ ở bên ngoài, cái này gọi là oan ức à?

Nhân vật phản diện trực tiếp bị dọa ngất, cái này gọi oan ức à?

Nếu như cái này mà gọi là oan ức, Mã Nguyệt Huy tôi tình nguyện mỗi ngày bị oan ức

Lão Mã hơi tức giận bất bình

Nhưng người cùng với người là không giống nhau.

Trần Thương đuổi tất cả đi, sau đó lão Mã ranh mãnh hỏi:

- Như thế nào đây? Được lãnh đạo chờ ở cửa ra vào có cảm giác gì?

Trần Thương mỉm cười:

- Không có cảm giác gì.

Lão Mã nghe xong, khẳng định không tin:

- Tôi không tin, khẳng định có cảm giác, cậu có thể là có chân trong Vệ Kiện ủy, một chân trong Bộ Khoa học và Công nghệ, cái này hai đại cự đầu này mà cậu không có cảm giác gì à?

Trần Thương liếc mắt:

- Sợ cái gì? Quen thuộc sẽ tốt thôi

Lão Mã bất đắc dĩ đứng dậy, anh phát hiện, cứ ở cùng với Trần Thương mười phút, thì Trần Thương sẽ có một phút trang bức

Mà chín phút còn lại, là mình vì thế mà tức giận.

Mới chớp mắt, cuối tuần là hội chợ chữa bệnh của các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, hội nghĩ triển lãm Y tế được tổ chức.

Tiêu Nhuận Phương gọi Trần Thương vào Vệ Kiện ủy.

Sau đó an bài cho Trần Thương một đoàn đội trợ thủ, có thư ký, bảo tiêu, trợ lý, … vân vân.

Chương 1395: Thương Nhi, Con Trai Của Anh Thiếu Cha Không?

Điều này làm cho Trần Thương có một chút cảm giác an toàn hơn, đồng thời cũng có mấy phần lo lắng.

Còn phải mang theo bảo tiêu...

Nhìn hai người đàn ông lực lưỡng, to như cột điện, trong lòng Trần Thương đột nhiên hơi bất an.

Thư ký là một cô gái rất có khí chất, mang theo một cái kính đen, mặc bộ đồ vải ka-ki sọc ô vuông, váy ngắn dáng ôm, nếu đứng gần sẽ có một cái sức hấp dẫn, tạo cảm giác cho người xem.

Đương nhiên, Trần Thương với tư cách là nhân sĩ chờ hôn thì không có ý nghĩ xấu.

- Chào giáo sư Trần, tôi là Vu Y.

Cô gái thản nhiên nắm tay với Trần Thương, trong ánh mắt tràn ngập sự tò mò.

Mặc dù chuyện gần nhất của Trần Thương huyên náo không lớn, thế nhưng không ít người của Vệ Kiện rất rõ ràng.

Vì vậy, khi họ nhìn thấy Trần Thương thì đương nhiên là nhiều hơn mấy phần khí tức bộc lộ vẻ thần bí.

Trẻ tuổi, đẹp trai cùng với thần bí là hai nguyên tố hấp dẫn người khác nhất.

Thế nhưng cả hai nguyên tố đó Trần Thương đều có.

- Vất vả cô Vu đây rồi.

Trần Thương gật đầu mỉm cười.

Tư liệu về hội nghị cần phải sớm được điền, hộ chiếu của Trần Thương cũng cần chuẩn bị...

Có một đoàn đội như vậy, Trần Thương cũng vui vẻ đến nhàn rỗi.

Nguyên bản ở trong mắt Trần Thương, hội nghị này chẳng qua là một nhiệm vụ bình thường, một cái có thể lựa chọn kỹ năng phẫu thuật, cái này vẫn rất có lực hấp dẫn.

Thế nhưng Trần Thương nhìn tư thế này, hình như lúc này, hội nghị không đơn giản như vậy.

Trần Thương lắc đầu, không nghĩ đến chuyện này nữa.

Trở lại bệnh viện, Trần Thương đi làm như thường lệ, mở hội nghị đối với Trần Thương không đủ để hình thành quá nhiều ảnh hưởng.

Thế nhưng, biết được nguyên do sự kiện bãi công lần trước, sau đó trong lòng Trần Thương vẫn rất xúc động.

Đối với thời gian xảy ra bãi công, Trần Thương phê bình mọi người một chút, miệng cảnh cáo một phen, thuận tiện dạy cho mọi người một chút kỹ thuật mới với tư cách "Trừng phạt"

Đối với loại trừng phạt này, mọi người đương nhiên là vui tay vui mắt.

Dồn dập kêu gào Trần Thương "Trừng phạt trừng phạt" họ thật tốt.

Mà Trần Thương cũng cảm kích gọi điện thoại cho Vương Ngọc Sơn.

Vương Ngọc Sơn nhận điện thoại, sau đó chẳng qua là cười cười, đối với chuyện này ngậm miệng không nói, ngược lại cười nói:

- Chờ cậu bồi dưỡng trở về, tôi sẽ đưa cho cậu mấy học sinh?

Trần Thương lập tức hưng phấn gật đầu:

- Tốt! học sinh của chủ nhiệm Vương thì đương nhiên tôi cực kỳ hoan nghênh.

Vương Ngọc Sơn nói tốt một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Vào buổi trưa nghỉ ngơi, Tần Hiếu Uyên gọi điện thoại cho Trần Thương.

Đây là Tần Hiếu Uyên hiếm khi chủ động gọi điện đến chào hỏi.

Trần Thương vội vàng nói:

- Viện trưởng Tần, chào ngài.

Tần Hiếu Uyên nghe thấy sau đó, cười giễu một tiếng:

- Gọi tôi là viện trưởng Tần?

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Chú Tần, có chuyện gì à?

Tần Hiếu Uyên bất đắc dĩ cười nói:

- Không có việc gì, có chuyện gì cũng đi qua cùng cậu nói chuyện phiếm vài câu.

Trần Thương biết rõ, Tần Hiếu Uyên nói như vậy là đã biết chuyện của hai ngày trước.

Tần Vĩnh Nghĩa khẳng định sẽ ngay lập tức nói cho Tần Hiếu Uyên.

- Tốt, tôi còn nói chờ đến tháng bảy hết bận, cùng Duyệt Duyệt về nhà một chuyến, bên kia nhà mới cũng sửa xong rồi, chúng tôi chờ đến ngày ăn tân gia.

Trần Thương cười cười.

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Chuyện lần này... Cậu hơi kiếm tẩu thiên phong.

- Nếu như không phải Tiêu Nhuận Phương đối với cậu vừa bắt đầu đã có cảm tình, có thể cậu sẽ không lưu lại được ấn tượng tốt với người ta.

Trần Thương thản nhiên cười cười, không nói gì.

Chuyện Tần Hiếu Uyên nói anh đều biết rõ.

Thế nhưng cái này thực sự là biện pháp hiệu quả nhất.

- Sau đó có chuyện gì nói cho chúng ta một chút, có thể giúp đỡ hay không, có thể trao đổi một chút, không đến mức mạo hiểm.

Tần Hiếu Uyên rất xem trọng Trần Thương.

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, chắc chắn, cám ơn cậu rất nhiều, cậu Tần.

Tần Hiếu Uyên nghe ra Trần Thương trong giọng nói mấy phần qua loa:

- Cái này... Làm hành chính không giống làm lâm sàng, có thể...

Tần Hiếu Uyên cùng Trần Thương nói chuyện với nhau gần một giờ.

Đây là lần thứ nhất Trần Thương nghe điện thoại lâu đến như vậy.

Tần Hiếu Uyên không con cái gì cả, cũng một mực xem Trần Thương là con cái trong nhà của mình.

Đương nhiên cũng hi vọng thành tài.

Tần Hiếu Uyên không nói chuyện này cho Tần Duyệt, mà một mình hàn huyên trò chuyện với Trần Thương những chuyện này.

Sau cùng thì là nói ngày kết hôn một chút.

Ngày kết hôn tháng tám, Tần Hiếu Uyên đã đặt trước khách sạn. Mà khoảng thời gian này, Tần Duyệt vẫn luôn quan tâm áo cưới.

Công ty giải trí Tượng Chinh thì phục trách tổ chức hôn lễ, giảm bớt không ít phiền phức cho vợ chồng Trần Thương bọn họ.

Biết rõ Trần Thương muốn chuẩn bị tiến về thủ đô Abu Dhabi của các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, Tần Duyệt đã mua không ít kem chống nắng.

Dù sao các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất với tư cách khí hậu nhiệt đới sa mạc, mùa hạ nhiệt độ đạt tới bốn năm mươi độ. Dưới thời tiết như vậy, Tần Duyệt rất lo lắng sau khi Trần Thương trở về có thể sẽ biến thành quả trứng màu đen hay không.

Lúc này sắp đến ngày kết hôn, nếu như Trần Thương đen như than, Tần Duyệt khẳng định sẽ tức điên.

Tiến hành làm việc bình thường.

Mấy ngày nay, Trần Thương ngoại trừ phẫu thuật ra thì đã bắt đầu viết thiệp mời.

Dù sao đều là một cái đơn vị, có thể đi đưa thiệp mời khẳng định là tương đối chính thức.

Biết được tin tức Trần Thương kết hôn, mọi người trong bệnh viện đều rất mong đợi.

Nếu có thể nhận được thiệp mời của Trần Thương, đối với mọi người mà nói là một chuyện rất tốt, mặt mũi sáng sủa.

Dù sao... Có thể đi tham gia hôn lễ của Trần Thương, đây là một chuyện rất lớn, rất có máu mặt trong giới y khoa.

Mà Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ đi đến bên cạnh Trần Thương, cười nói:

- Thương Nhi, chẳng lẽ anh không cảm thấy được chúng ta đặc biệt có duyên à?

Trần Thương nhíu mày:

- Anh muốn làm gì?

Mã Nguyệt Huy khụ khụ một tiếng:

- Anh không cảm thấy tôi rất có đủ thứ thiên phú à?

Trần Thương nghe xong thì lập tức bị dọa đến nổi da gà lên.

Mã Nguyệt Huy đi làm người chủ trì, Trần Thương cảm giác hôn lễ có thể trở thành tiểu phẩm hài.

Trong ngày hôn lễ, nếu không phải Trần Thương sợ tổn thương tâm linh nhỏ yếu của Mã Nguyệt Huy thì đã sớm cách ly anh ta ra ngoài.

Vì vậy, khi nghe thấy lời này, Trần Thương vội vàng ngăn lại:

- Tổ trưởng Mã, lập tức ngừng cái suy nghĩ hiểm của anh đi

Mã Nguyệt Huy liếc mắt:

- Hẹp hòi

- Thế nào cũng phải để tôi hơi có cảm giác tham gia chứ?

Trần Thương đắn đo một lát, dù sao cũng lòng thành của anh ta, tìm một việc thích hợp để cho anh ta làm là được

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương phát hiện có việc thích hợp, nhẹ gật đầu nói:

- Đúng rồi, tôi có một ý tưởng.

Mắt của Mã Nguyệt Huy sáng lên:

- Tôi có thể

Trần Thương:

- Nhà tôi thiếu một người cắt thịt, tiệc nông thôn cơ động, nhiều người, nhiều công việc, tổ trưởng Mã xem có phải là phù hợp với năng khiếu chuyên môn của anh không?

Mã Nguyệt Huy nghe xong, tức giận đến run tay, bực bội đứng dậy rời đi.

Nhưng không bao lâu sau đã trở lại:

- Trần Thương, con trai của cậu thiếu cha không?

Trần Thương nghe thấy lời này, cẩn thận suy nghĩ một chút, lập tức con mắt nhìn chằm chằm Mã Nguyệt Huy, mặt lộ hung quang

Đây là ý gì?

Anh muốn làm gì?

Lão Mã thấy thế, lập tức phi phi phi vài tiếng, giải thích nói:

- Ý của tôi là cha nuôi

Lúc này, Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Để lão Mã làm cha nuôi?

Còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Mức độ nguy hiểm trong chuyện này hình như còn lớn hơn cho anh ta làm người chủ trì hôn lễ?

Chương 1396: Thần Bảo Vệ Ca Đêm

Toàn bộ công trình trung tâm Cấp cứu thủ đô đều rất toàn diện.

Cũng toàn diện như máy bán hàng tự động trong hành lang.

Mục đích ban đầu của ông chủ là muốn kiếm tiền từ những người bệnh kia, sau đó mới phát hiện... Cơ bản bác sĩ rất dễ kiếm tiền.

Bởi vì, ông chủ gần như phá sản đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, nhắm hộ khách vào quần thể bác sĩ nhắm bận rộn không có cơm ăn.

Ngoại trừ nước CocaCola, cà phê, Red Bull, sau đó ông chủ này mới tăng thêm những thực phẩm chín như "Cơm thịt kho", "Cơm chiên trứng", "Thịt gà cuộn", "Hamburger", …

Mấu chốt nhất là cái này đã trở thành bữa ăn mà các bác sĩ mong đợi nhất mỗi ngày.

Xem máy bán hàng tự động sẽ đổi mới món ăn ngon gì

Trần Thương phát hiện, dù chính mình đã là chuyên gia hội chẩn chăm sóc y tế, nhưng vẫn không thể thiếu ca đêm.

Thậm chí...

Khi Trần Thương trực ca đêm còn bận rộn hơn so với ca đêm của người khác.

Dùng một câu lãng mạn để nói vhinhs là: Ca đêm ở khoa cấp cứu rất bận rộn

Cấp cứu là rèn luyện người, so bất kỳ một khoa nào thì cũng rèn luyện hơn.

Nếu như nói khoa rèn luyện chính là binh sĩ bình thườn, rèn luyện xem bệnh vội vã như vậy chính là lính đặc chủng.

Bất luận nguy cấp nào, trước mặt tai nạn, bác sĩ cấp cứu luôn đứng mũi chịu sào xông lên phía trước nhất.

Không phải là bởi vì họ có như sắt thép ý chí cùng sức lực, mà là bởi vì họ càng giỏi về cấp cứu.

Trần Thương bận đến gần một giờ sáng.

Mã Nguyệt Huy đói bụng.

Không sai

Vì để có thêm một con nuôi, anh ta cũng liều mạng.

Kiên trì bền bỉ không về nhà, Trần Thương không đồng ý thì không về nhà.

Điều này làm cho Trần Thương lần thứ nhất phát hiện, da mặt của thằng nhãi Mã Nguyệt Huy này dày đến như vậy.

- Anh không có con trai à?

Trần Thương im lặng.

Mã Nghiệm Huy nghiêm túc gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Tôi và vợ tôi đã có ba đứa, tất cả đều là con gái

Điều này làm cho Trần Thương đột nhiên vui vẻ không ít.

- Sao anh biết tôi sẽ sinh con trai?

Mã Nguyệt Huy cười giễu một tiếng:

- Anh nghèo như vậy, khẳng định sinh con trai.

Điều này làm cho Trần Thương tức giận muốn đánh người

Có người sẽ hỏi rạng sáng cấp cứu sẽ không có cảm giác âm u à?

Trần Thương tuyệt đối sẽ nói, rạng sáng cấp cứu, đặc biệt là qua mười hai giờ, sau đó trong anh ta không cảm giác hành lang âm u, thế nhưng trong dạ dày khẳng định là âm u, muốn ăn một chút gì đó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bác sĩ cấp cứu đến bốn mươi tuổi sẽ dần béo phì.

Bên ngoài bây giờ cũng chỉ còn có đồ nướng và cơm chiên, phí giao hàng cũng khá là đắt.

Điều này làm cho Trần Thương nhớ về An Dương.

Thủ đô

Chỗ nào cũng tốt, mỗi tội quá đắt

Thật ra, Trần Thương rất có tiền.

Mã Nguyệt Huy cũng có tiền.

Thế nhưng sau khi hai người liếc nhau, sau đó đột nhiên đều không muốn tốn tiền.

Bởi vì như vậy cho nên máy bán hàng tự động trong bệnh viện cũng tương đối thích hợp.

Máy bán hàng khoa cấp cứu luôn bán với tóc đó rất nhanh, cái gì cũng không có.

Trần Thương thở dài thất vọng, sau đó nhìn Mã Nguyệt Huy một cái, phát hiện đã sớm tìm không thấy bóng dáng thằng nhãi này.

Lại lần nữa khi nhìn thấy cậu ta, Trần Thương phát hiện cậu ta ôm một đống lớn Hamburger cuộn thịt gà.

Vui vẻ ôm trở về cấp cứu.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Anh tìm ở chỗ nào mà nhiều như vậy?

Cậu ta cười nói:

- Tôi mời anh ăn cơm, anh phải để con anh gọi tôi là cha nuôi

Trần Thương nghĩ lại, con trai mình cũng không phải chỉ có thể tìm một cha nuôi.

Lại nói... Có câu nói rất hay, nhiều cha nuôi nhiều con đường, nếu không cũng sẽ không nhiều người tìm con gái ưa thích như vậy.

Trần Thương do dự ba giây đồng hồ, quyết định vì những thịt gà cuộn và Hamburger này, bán thì bán đi

- Được

Thế là, Mã Nguyệt Huy thẳng thắn đối với Trần Thương, chia sẻ kinh nghiệm mình tung hoành ở khoa cấp cứu bao nhiêu năm không chết đói cho Trần Thương.

Ngoại khoa, nữ y tá là chiếm đa số, họ không thích ăn bữa khuya, vì vậy thường xuyên bị trực ban bác sĩ đi ăn.

Trần Thương tăng tri thức.

Căn cứ mục đích qua sông đoạn cầu, Trần Thương quyết định ngày mai, trước khi tỉnh lại anh sẽ quên đi chuyện này.

Có thể là Mã Nguyệt Huy cảm thấy mình cùng với Trần Thương đã trở thành người một nhà.

Lại đề cử cho Trần Thương một phần mềm.

- Trần Thương, tôi quyết định thẳng thắn với cậu, cho cậu một đồ tốt

Trần Thương tò mò:

- Thứ gì?

Cậu ta thần bí mở ra điện thoại ra, chỉ cho Trần Thương thấy một cái app kỳ lạ.

- Đây là cái gì?

Vào lúc này, sắc mặt Mã Nguyệt Huy đột nhiên nghiêm trọng lên, cả người cũng trang nghiêm.

Ánh mắt Trần Thương sáng lên:

- Các y tá?

Mã Nguyệt Huy khinh bỉ nhìn cậu ta một cái, không nói gì.

Mà tự mình mở app ra.

Lập tức, Trần Thương phát hiện trong cái app này là ảnh chụp, Mã Nguyệt Huy nhỏ giọng nói.

- Đây chính là thiết kế của tôi, thần bảo vệ ca đêm

Trần Thương xem hình ảnh, hai mắt sáng lên.

Quả nhiên không phải các giáo sư, người mặc quần áo thủy thủ, tất màu trắng nhỏ, chân váy ngắn...

Cái này còn không phải các y tá à?

Trần Thương khinh bỉ nhìn Mã Nguyệt Huy một cái.

Nhưng Trần Thương nhìn kỹ, đột nhiên cảm giác thấy rất quen mặt, không khỏi cũng nghiêm túc.

- Cái này mẹ nó không phải là Tsukino Usagi à?

Cậu ta lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không, là thần bảo vệ ca đêm.

Thần bảo vệ ca đêm.

Còn may anh không phải tìm Conan.

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, chẳng qua là thở dài, nhìn quần áo thủy thủ của mỹ nữ chiến sĩ Tsukino Usagi, trong đầu hiện lên một câu: Đại biểu mặt trăng tiêu diệt anh ta

Trần Thương cảm thấy cho con mình nhận người nuôi nuối như thế này thật không tốt, không đáng để tin cậy

Phi

Ngây thơ

Qua mười phút, Trần Thương phát hiện, Mã Nguyệt Huy không nhận ra mỹ thiếu nữ chiến sĩ, rơi vào đường cùng, mở ra phim hoạt hình.

Sau khi anh ta xem xong, im lặng rất lâu.

Trần Thương nhìn tâm trạng anh ta sụp đổ, trong lòng anh hơi áy náy.

- Anh muốn ăn cái gì?

Mã Nguyệt Huy:

- Tốt, đắt

Trần Thương suy nghĩ một chút, nhét Hamburger vào tủ lạnh, đặt trước thức ăn ngoài.

Dương Khiết và tiểu Kha đều ở đây, Trần Thương cần nhiều một chút.

Buổi tối ở khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện tương đối yên tĩnh, thế nhưng nơi này lại không giống, cấp cứu đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày, bác sĩ trực ban, bác sĩ tăng ca, cùng bác sĩ không dám về nhà hợp lại đúng thật là không ít.

Ít nhất sẽ không làm cho người ta sợ hãi.

Buổi tối, phí giao hàng khá là đắt, dù sao đêm hôm khuya khoắt không ngủ đưa thức ăn ngoài, nếu không phải muốn kiếm chút tiền, ai lại đồng ý khổ cực như vậy?

Phí giao hàng nhiều một chút thì Trần Thương có thể tiếp nhận.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phí giao hàng có thể đưa tới trong tay người giao hàng.

Trần Thương đặt chính là cơm chiên và đồ nướng.

Bởi vì chỉ có thể đặt được đến những thứ này.

Anh đặt không ít, tất cả tốn hơn ba trăm nguyên.

Đại khái qua ba mươi phút, khi Trần Thương đã buồn ngủ thì người giao hàng mới đến.

Tốc độ này đã rất nhanh, bởi vì khoảng cách rất xa, mà còn phải làm, 30 phút thật không chậm.

Người này không lớn tuổi, sau khi thấy Trần Thương thì cười nói:

- Chào anh, đây là thức ăn mà anh đã gọi.

Trần Thương cười cười, vừa vặn đưa lon Red Bull trong tay tới:

- Tốc độ rất nhanh?

Tuổi của người giao hàng cũng không lớn lắm, nhìn bề ngoài chỉ khoảng hai mươi tuổi, cười lên rất rực rỡ.

- Buổi tối xe ít. Cám ơn, bác sĩ hãy nhanh đi ăn đồ ăn đi, chớ để nguội không thể ăn, mọi người mới là vất vả đấy chứ

Chẳng qua là, người giao hàng từ chối lại làm cho Trần Thương khẽ nhíu mày.

- Đầu ngón tay của anh bị sao vậy? Đi vào rửa một chút không?

Người giao hàng này lập tức biến sắc, vội vàng nói:

- Không sao, tay tôi rất sạch sẽ.

Chương 1397: Tiểu Ca Giao Hàng

Trần Thương thấy hình như trên tay người giao hàng đều là điểm đen vết bẩn.

Giống dầu máy lúc sửa xe dính trên tay, từng chút, từng chút, có lớn có nhỏ.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy thì khẽ nhíu mày.

Trần Thương luôn cảm thấy hơi có gì đó bất thường.

Mà lúc này, người giao hàng cười đặt lon Red Bull ở quầy trạm y tá, đứng dậy muốn rời khỏi:

- Bác sĩ, anh cứ yên tâm, tôi không chạm vào đồ ăn của anh, tay của tôi cũng vừa rửa sạch.

Vào mùa hè, mang cái găng tay chỉ có thể che nắng chút đỉnh, vì vậy không quá nhiều người mang găng tay.

Cậu trai kia cho rằng Trần Thương là ghét bỏ mình bởi vì mình bẩn, vì vậy nụ cười của cậu ta rất miễn cưỡng, đứng dậy muốn rời khỏi.

Trong phòng trực ban, Mã Nguyệt Huy giống như ngửi thấy hương vị của đồ ăn nên đi ra.

Đồ vật đặt ở quầy lễ tân y tá, người giao hàng muốn rời khỏi.

Khi Mã Nguyệt Huy thấy cậu ta thì lập tức cười nói:

- Tiểu Chu! Lại là cậu à.

Tiểu Chu vừa nhìn thấy Mã Nguyệt Huy thì gật đầu cười nói:

- Chào bác sĩ Mã, mọi người hãy ăn đi cho nó ngon, tôi đi trước, còn có tới mấy đơn hàng nữa, giao trễ sẽ bị trừ tiền

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Chú ý an toàn, lái xe chậm một chút.

Ánh mắt của Tiểu Chu nhìn Mã Nguyệt Huy dịu dàng hơn Trần Thương rất nhiều.

Mã Nguyệt Huy anh ta đối nhân xử thế không có một chút kiêu ngạo, nhìn không ra là một nhà giàu. Nói thật, đặt anh ta ở công trường, nói cậu ta là công nhân thì cũng sẽ có người tin.

Sau khi Tiểu Chu rời đi, Mã Nguyệt Huy cười nói:

- Tiểu Chu này thật không tệ.

Trần Thương tò mò:

- Ồ? Thế nào?

Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ cười nói:

- Trần Thương, cậu có nhìn thấy đồ trên xe của cậu ta không? Không biết cậu ta còn phải đi thêm bao nhiêu nhà nữa đây.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm.

Mã Nguyệt tiếp tục nói:

- Thế nhưng... không cần biết là trong thùng hàng của cậu ta có bao nhiêu đơn, chỉ cần có đơn hàng giao tới bệnh viện thì chắc chắn cậu ta sẽ giao ở bệnh viện trước tiên.

- Tiểu Chu kia nói với tôi, bác sĩ rất vất vả, cứu người là chuyện lớn phải no cái bụng trước.

- Tiểu Chu nói không sai, rất đúng với thực tế.

Nghe thấy lời này, Trần Thương bất đắc dĩ cười xấu hổ, lắc đầu.

Anh biết rõ, khẳng định Tiểu Chu này đã hiểu lầm.

Cho rằng chính mình ghét bỏ tay cậu ta bẩn.

Thật ra, Trần Thương không ý như vậy.

Nói xong, bên này Mã Nguyệt Huy liền muốn mở túi hàng ra.

Đồ nướng dùng hộp giấy bạc đóng gói, nhiệt độ còn có thể giữ được lâu.

Y tá Dương Khiết và tiểu Kha họ dồn dập tụ tới.

- Ai nha, có đồ ăn ngon

- Cám ơn bác sĩ Trần

- Bác sĩ Trần là tuyệt nhất

Mã Nguyệt Huy bất đắc dĩ liếc mắt:

- Tại sao mọi người không nghĩ đồ ăn đó là tôi mua chứ?

Dương Khiết cười giễu một tiếng:

- Anh keo kiệt thì ai mà không biết chứ, uống của người ta biết bao nhiêu sữa, chứ chưa từng thấy mời trả lại ai?

Mã Nguyệt Huy lập tức đỏ mặt, cũng không phản biện.

Anh ta cắn môi cười miễn cưỡng, thế nhưng câu nói này rất đúng với anh ta, Mã Nguyệt Huy

...

...

Tiểu Chu giao hàng vừa mới rời đi tới phía bên ngoài bệnh viện trung tâm Cấp cứu thì bên ngoài bệnh viện trung tâm Cấp cứu đã có rất nhiều xe cấp cứu đang đỗ ở đó.

Những xe cứu thương này cũng không phải xe cấp cứu của bệnh viện 120.

Phần lớn đều là xe đen

Có chuyện gì vậy?

Thật ra không chỉ có xe của trung tâm Cấp cứu, trên cơ bản thủ đô tất cả bệnh viện lớn xung quanh, đều sẽ thời gian dài chiếm cứ các loại nơi khác biển số xe đen xe cấp cứu.

Những chiếc xe này đều có lắp đèn báo hiệu, có dán đánh dấu cấp cứu, từ trên vẻ bề ngoài, không khác xe cấp cứu chính quy bao nhiêu, ở bên trong và ngoài bệnh viện, khắp nơi có thể thấy được những chiếc "Xe đen" này phát ra miếng quảng cáo, nói là có thể đưa người bệnh tới tất cả các nơi trên cả nước.

Nhưng loại hiện tượng này đã không phải là một ngày hai ngày.

Buổi tối, đúng là lúc họ làm ăn khấm khá nhất.

Xe của lực lượng trung tâm Cấp cứu có hạn, trên những con đường chính ngay trung tâm chính xe cấp cứu giá trị rất đắt, mà trên xe còn phân phối máy móc, bác sĩ đều rất có hạn.

Vì vậy những xe này cũng có thể tiếp vào tờ đơn.

Đương nhiên, những xe này trên cơ bản đều là chạy ngoài, ví dụ như chuyển viện gì đó.

Bởi vì tốn rất tiền nhiều.

Tiểu Chu giao hàng ở bệnh viện xong, vội vàng trở về để giao đồ ăn, đồ vật đến những nơi này.

- Thật xin lỗi đã cho mọi người đợi lâu.

Chu Chính đưa đồ ăn tới.

Bảy tám cái xe cấp cứu tài xế mùa hè ngủ không được, dứt khoát đặt thức ăn giao hàng nhanh để vừa ăn vừa tan gẫu, thuận tiện uống chút bia.

Cái giờ này, cơ bản không ra xe, họ cũng thích uống chút rượu thư giãn một chút.

- Tiểu Chu, tôi đã tận mắt nhìn thấy cậu đưa thức ăn đến bệnh viện trước, rồi mới đưa thức ăn tới cho chúng tôi.

Một người đầu trọc bụng lớn nạm nam ợ rượu.

Tiểu Chu cười cười, cũng không nói chuyện.

- Thật xin lỗi.

Tên đầu trọc này nhổ nước bọt cười mắng một tiếng:

- Mẹ nó, khoảng cách ngắn như vậy mà phí giao hàng đắt như vậy, tôi cảm thấy hơi hối hận.

Khoảng cách từ nơi này đến trung tam Cấp cứu không đến một cây số.

Tiểu Chu cũng không muốn gây chuyện, chỉ có thể cười làm lành một câu, đứng dậy muốn rời khỏi.

Cậu ta không giao hàng trễ, đương nhiên không thể trừ tiền cậu ta được.

- Đến đây, uống với chúng tôi một lon bia, coi như là cho tôi chút mặt mũi.

Người đàn ông bụng bự đầu trọc này cười to, đưa qua một chai bông tuyết.

Tiểu ca giao hàng Chu Chính khoát tay áo:

- Thật không tiện, tôi còn phải đi làm.

Nói xong, Chu Chính đứng dậy muốn rời khỏi.

Anh tài xế cảm thấy là Chu Chính không nể mặt anh ta, bất đắc dĩ dùng tay kéo một phát, chiếc xe điện lại bị kéo lại phía sau.

Mấy người sau lưng bất đắc dĩ cười ha ha lên.

Mặt Chu Chính lập tức đỏ lên, vào lúc này, cảm giác thân thể mất đi sự cân bằng, nháy mắt ngã sấp xuống mặt đất.

Cơ bản ngã một chút cũng không chuyện gì

Những lúc Chu Chính ngã sấp xuống, sau đó cảm giác bụng uốn éo, lập tức cảm giác phần bụng truyền đến một hồi quặn đau.

Loại đau đớn này cũng không phải là đau do ngoại thương.

Mà là trong bụng quặn đau làm cho Tiểu Chu nửa ngày không dám lớn tiếng thở dốc.

Toàn bộ thân thể nằm rạp cuộn mình trên mặt đất.

- Đau quá

Nhìn Chu Chính ngã sấp xuống, nằm rạp trên mặt đất kêu rên, cái tên mập đầu trọc kia bản tính hơi du côn lưu manh, thấy thế cũng không thèm để ý tới.

- Giả y như thật, đi thôi đi thôi, đừng ở đây chỉ thêm chướng mắt.

Hùng hổ nói hai câu, sau đó quay đầu mở bọc thức ăn ra.

Nhưng

Họ phát hiện Tiểu Chu giao hàng vẫn nằm rạp trên mặt đất liên tục kêu rên, lăn lộn.

Lần này đã làm cho họ cảm thấy hoang mang

Mấy người liếc nhau.

Đây là muốn lừa người?

Lúc này, Chu Chính đừng nói lừa bịp người, gọi điện báo động cùng đánh 120 cũng không thể được.

Đau đớn kịch liệt đã làm cho Tiểu Chu không biết gì.

Cậu ta cũng không hiểu làm sao chính mình lại đột nhiên đau bụng.

- Tiểu Chu, cậu bị làm sao, không phải chỉ là ngã sấp xuống à? Có cần thiết làm đến như vậy hay không?

Tên bụng bự đầu trọc hỏi.

Nhưng mà...

Chương 1398: Xe Dù Cứu Thương

(*) Xe dù cứu thương: Xe cứu thương tư nhân

Họ nhìn thấy Chu Chính nằm trên đất chậm chạp không nổi, ngược lại càng lúc càng kêu thêm thảm thiết.

Đêm hôm khuya khoắt xung quanh không có ai, cái này rất rõ ràng... Không giống như là giả bộ.

Tên bụng bự lập tức lo sợ, anh ta vội vàng đứng dậy vỗ xe.

- Lão Dương, anh mau xuống đây xem, người này bị sao vậy?

Cho dù là xe cứu thương bên ngoài thì cũng có bác sĩ đi theo.

Mặc dù cấp độ của những bác sĩ này có thể rất kém cỏi.

Thế nhưng...

Nhiều nhất, cũng có thể xem như một vị bác sĩ.

Lúc đó, lão Dương đang nằm ngủ trên giường bệnh, nghe thấy có người gõ cửa xe thì vội vàng đứng dậy.

Hai tay để trần đi xuống, nhìn thấy tiểu Chu giao hàng đang nằm lăn lộn, lập tức tiến tới.

Xích lại gần xem xét, thấy sắc mặt Tiểu Chu trắng bệch, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu liên tục đổ xuống... Cả người đang trong tình trạng rất nguy kịch, đau đớn hiện rõ trên khuôn mặt.

Đây là thật, không thể giả bộ được

Lão Dương là bác sĩ trên xe, nói là "bác sĩ" cũng hơi gượng ép.

Nhưng anh thật đúng là tham gia khóa học cấp cứu ngắn hạn.

Căn bản không có chứng chỉ hành nghề y.

Không chỉ là anh mà những người chạy xe dù như họ, có mấy chiếc xe thực sự có bác sĩ đi cùng?

Anh và Chu Béo hợp tác với nhau, chạy xe dù mười mấy năm, cũng coi như là có chút kiến thức.

Thật ra, chạy xe dù là thật sự kiếm được nhiều tiền.

Thông thường tính phí 12-15 tệ/1km (khoảng 40k-50k/km), trong đó bao gồm phí khám bệnh tại nhà của "bác sĩ".

Khách hàng chủ yếu là người bệnh nặng từ nơi khác đến thủ đô, hoặc là người bệnh trong bệnh viện ở thủ đô xuất viện còn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, yêu cầu xe cấp cứu đưa về nhà.

Hai người họ đã chạy xe trên con đường giữa thủ đô và Bảo Định hơn mười năm nay, cơ bản một chuyến có thể thu được 3000-5000 tệ. (khoảng 10tr-18tr VNĐ)

Thật ra làm nghề này như họ cơ bản là có hợp tác với các bác sĩ trưởng khoa trong bệnh viện, thậm chí là với cả viện trưởng.

Chạy xe dù như Chu Béo và lão Dương vậy, tuy không thể làm quen với lãnh đạo cấp cao nhưng chí ít có thể quen biết mấy người trưởng khoa.

Đi một chuyến được 3000-5000 tệ, có thể phải "gửi" lại cho trưởng khoa giới thiệu khách hàng 300-500 tệ.

Cho nên, việc này căn bản là một chuỗi cung ứng mờ ám.

Dù gì thì có người yêu cầu thì đương nhiên sẽ có thị trường.

Mấy năm nay, Lão Dương tích cóp không ít kinh nghiệm, cho nên lúc này thấy người giao cơm hộp nằm trên mặt đất, tức khắc nhíu mày.

Chu Béo lau mồ hôi trên mặt, nói thật, anh hơi khẩn trương.

- Lão Dương, xảy ra chuyện gì vậy? Không có việc gì đúng không? Có phải thằng nhóc này đang giả vờ không?

- Giả vờ cái rắm! Làm sao có thể giả vờ như thế này được?

Lão Dương tức giận nói:

- Anh đã làm gì cậu ta?

Chu Béo bị một câu quát của Lão Dương làm hoảng sợ.

Anh ta cởi trần, trên người chảy ra mồ hôi, gió thổi qua, lạnh căm căm.

- Tôi chỉ túm xe điện một cái, cậu ta đã té lăn quay ra đất, sau đó cứ như vậy...

Chu Béo hơi khẩn trương:

- Nhưng... Con người nào có yếu ớt như vậy?

Chích xác, làm nghề như họ, quả thật ai cũng to gan.

Tuy trên xe có trang bị như xe cấp cứu, trong hộp đựng máy thở chứa đầy dược phẩm và thiết bị chữa bệnh.

Nhưng dược phẩm đều có dấu vết bóc vỏ đã sử dụng, hộp ngoài bị vứt bỏ trên mặt đất tùy ý dẫm đạp.

Mặc dù trong xe có máy thở, màn hình giám sát nhịp tim, huyết áp, v.v… nhưng đều tùy tiện để lung tung, trên máy tràn đầy tro bụi.

Căn bản có thể đưa người bệnh đến bệnh viện toàn dựa vào người bệnh cố chịu đựng.

Dù gì thì trong lòng họ hiểu rõ một chuyện, nếu là người bệnh nặng, bác sĩ chắc chắn sẽ không cho ra viện.

Lão Dương không hé răng, Chu Béo hơi hoảng hốt.

Mọi người xung quanh đang ngồi uống rượu thì đột nhiên sôi nổi tránh còn không kịp.

Nếu như xảy ra việc không may, họ tuyệt đối sẽ không tham gia, họ cũng tuyệt đối sẽ khoanh tay đứng nhìn, thậm chí là đến lúc cảnh sát dò hỏi tình huống, họ cũng chắc chắn sẽ không hề giữ lại mà kể ra vụ việc.

Chu Béo cũng hiểu rõ điều này, người khác đều không đáng tin cậy

Anh xoay người nhìn người đáng tin:

- Lão Dương, tôi nên làm sao bây giờ?

Lão Dương không nhịn được nhíu mày:

- Đưa đến trung tâm cấp cứu đi, đừng để xảy ra án mạng, hơn nữa chúng ta cũng có người quen ở đó, không đến mức hại chúng ta.

Chu Béo tin tưởng Lão Dương, dù gì thì hắn chỉ là tài xế, công việc liên hệ người bệnh và bác sĩ đều do Lão Dương thực hiện.

Dù sao Lão Dương cũng từng ở trong hệ thống y tế, dựa vào bản lĩnh ăn nói, cũng có chút mánh khóe.

Nghe thấy Lão Dương nói như vậy, Chu Béo liên tục gật đầu.

- Cần gọi 120 không?

- Gọi cho 120 tốn lắm. Chúng ta không phải là xe cứu thương à?

- Tôi đã uống rượu

- Ngu ngốc

Lão Dương bất đắc dĩ, chỉ có thể nói:

- Mang cáng ra, nâng người đưa đến phòng khám xem sao.

Chu Béo liên tục gật đầu.

Lúc này, Chu Chính quỳ rạp trên mặt đất:

- Cứu, cứu tôi... Cứu tôi

Lão Dương gật đầu:

- Cậu nhóc, đừng sợ, tôi đưa cậu đi bệnh viện, có phải trước kia cậu bị bệnh gì phải không, bây giờ đột nhiên phát tác?

Lúc này, Lão Dương phải làm rõ ràng một số việc.

Chính là hỏi thăm tìm hiểu tình huống.

Trong lúc nói chuyện, anh đã mở phần mềm ghi âm.

Chu Chính lắc đầu:

- Cảm ơn, tôi... Tôi không có bệnh.

Lão Dương tiếp tục hỏi:

- Vừa rồi có phải cậu bỗng nhiên đau bụng mới té ngã hay không?

Nếu té ngã làm cho đau bụng, đây là một tình huống.

Mà nếu là đau bụng trước, sau đó té ngã, đây là một tình huống khác.

Lúc này, Chu Chính trực tiếp không hé răng.

Trực tiếp nhắm mắt lại làm bộ té xỉu.

Lão Dương thấy thế, nhìn thoáng qua Chu Béo, trừng mắt nhìn anh một cái.

- Mau chóng nâng lên cáng, đưa đến trung tâm cấp cứu đi.

Khoảng cách một km tuy gần, nhưng hiện tại phải nâng một người trưởng thành đi bộ, hai người mệt thở hổn hà hổn hển, mồ hôi đầy đầu.

Bây giờ Chu Béo vô cùng hối hận

Nếu biết trước thì anh đã không khoác lác, ra vẻ rồi

Lão Dương tức giận nhìn Chu Béo, không nhịn được mắng một câu:

- Anh khăng khăng muốn lên phường uống trà mấy ngày mới thoải mái à?

Chu Béo tự biết mình đuối lý cũng không dám nói lời nào.

Hai người thở hồng hộc nâng cáng đi hơn mười phút, rốt cuộc thấy được cửa chính của phòng khám.

Lúc này, Trần Thương đang ăn khuya với mấy người Lão Mã, ăn vô cùng vui vẻ.

Sau khi Lão Mã biết được thần ca trực đêm của mình là Thủy Thủ Mặt Trăng thì cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Trực tiếp gỡ bỏ cái app này.

Trong miệng còn hùng hổ nói vài câu:

- Bảo sao tôi cảm thấy sao vô dụng như thế?

Không thể không nói, nướng BBQ cùng với trực đêm thật là hai chuyện tuyệt vời.

Ít nhất Trần Thương ăn ngon vui vẻ cũng không đói bụng.

Nỗi mỏi mệt khi trực đêm cũng chậm rãi dần biến mất trong hạnh phúc và cảm giác thỏa mãn.

Lúc này mà có thể trở về ngủ một giấc.

Chuyện này tuyệt đối là một chuyện cực kỳ hạnh phúc.

- Bác sĩ, mau... Mau... Mau xem cậu ta bị làm sao vậy?

Thể lực của Chu Béo vẫn là tốt hơn Lão Dương rất nhiều.

Sợ xảy ra chuyện, anh còn chưa tới cửa đã hô to lên.

Chương 1399: Bệnh Lồng Ruột

Lúc này, Lão Dương nâng người bệnh đi hơn một km đã mệt thở hổn hển, càng đừng nói tới gọi bác sĩ.

Nâng cáng là việc rất mệt.

Mà Lão Mã thấy người bệnh được đưa tới thì lập tức sững sờ.

Ngay cả Trần Thương cũng trợn tròn mắt.

Hai người liếc nhau, mẹ nó thần kỳ như vậy à?

Chẳng lẽ Thủy Thủ Mặt Trăng thật sự có tác dụng tốt như vậy à?

Vừa mới gỡ bỏ app thì đã có người bệnh tới.

Mà còn là... Bị té xỉu?

Lúc này, hai người sững sờ.

Chẳng qua, Trần Thương và Lão Mã cũng phản ứng rất nhanh.

- Dương Khiết đẩy giường

- Tới, nâng đi lên

Trần Thương và Lão Mã dùng lực, nhấc người bệnh từ trên cáng lên trên giường.

Nhìn thấy mặt người bệnh, lập tức hai người lại lần nữa trợn tròn mắt.

Đồng tử Trần Thương co rụt lại, người này không phải là người giao cơm hộp vừa nãy à?

Lúc này, anh chàng cũng mở to mắt, đau đớn cuộn tròn thân thể, ôm bụng kêu:

- Bác sĩ, bụng của tôi đau quá.

Trần Thương thấy thế, vội vàng nói:

- Trước tiên đưa vào trong phòng cấp cứu.

Bên này, Lão Dương và Chu Béo đứng ở cửa.

Lão Mã đột nhiên hỏi:

- Các anh có quan hệ gì với người bệnh, người bệnh xảy ra chuyện gì?

- Bác sĩ, người bệnh là đột nhiên phát bệnh, té lăn trên đất, chúng tôi hỗ trợ đưa tới.

Trần Thương và Lão Mã liếc nhìn nhau.

Lúc này nói câu này, là có ý tứ gì?

- Ồ? Anh chắc chắn chứ?

Lão Mã nhăn mày hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Lão Mã nói với y tá:

- Kiểm tra xem trên người người bệnh có mang theo giấy tờ tùy thân gì không, liên lạc với người nhà, hoặc là trực tiếp báo cảnh sát đi.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Chu Béo thay đổi.

Chu Béo nghe thấy báo cảnh sát thì bắt đầu hoảng loạn lên.

Anh nhìn thoáng qua Lão Dương, muốn xin giúp đỡ.

Công việc của Lão Dương và Chu Béo cũng không phải là công việc đàng hoàng gì, không thích nhất là phải giao tiếp với cảnh sát.

Lão Dương đưa mắt ra hiệu cho Chu Béo, Chu Béo thở dài, đành phải trình bày rõ ngọn nguồn chuyện này.

Hai người tính toán một phen, đền bù chút tiền cho qua.

Ai biết có thể gặp được chuyện như vậy chứ?

Mà sau khi Lão Mã biết được hành vi của Chu Béo thì lông mày hơi nhăn lại, xuất thân bộ đội như anh luôn coi thường loại người du côn lưu manh như vậy.

Nhưng chuyện đã tới tình trạng này rồi, khẳng định cần phải yêu cầu một cái cơ cấu trung gian tiến hành hòa giải.

Hoặc là tìm người nhà người bệnh giải quyết riêng.

Hoặc là tìm cơ quan công an hoặc là Ủy ban điều giải y tế.

Chuyện này phải dựa vào tình huống cụ thể của người bệnh.

Trần Thương và Lão Mã vào trong phòng cấp cứu.

Nhìn người bệnh ở trên giường đau lăn lộn, trạng thái ý thức ngược lại cũng không tệ, Trần Thương liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

Thần chí rõ ràng

Bụng kịch liệt đau đớn, sẽ là bệnh gì?

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, nói với Chu Chính:

- Anh thả lỏng thân thể một chút để tôi khám xem bụng anh như thế nào.

Tuy bụng vẫn quặn đau như cũ, nhưng Chu Chính nghe vậy thì vẫn cố nhịn.

Trần Thương duỗi tay bắt đầu thăm khám trên bụng của người bệnh.

Lão Mã cũng không hé răng, sợ quấy rầy Trần Thương.

Bàn tay Trần Thương quay xung quanh rốn bắt đầu sờ nắn bụng ngược chiều kim đồng hồ.

Cho tới khi tay phải của Trần Thương trượt tới vùng hạ sườn phải thì lập tức Chu Chính kêu rên ra tiếng.

Trần Thương không khỏi ngừng lại.

Vùng bụng hạ sườn phải?

Chứng bệnh gì có thể làm cho một người bị té ngã sinh ra đau đớn dữ dội như thế?

Vỡ gan?

Nhưng... Gan nào có dễ vỡ như vậy, quăng ngã một cái đã bị vỡ, anh cho là thủy tinh hay gì, hơn nữa bên ngoài còn có một tầng thịt và xương sườn dày bảo vệ.

Đúng rồi, xương sườn

Liệu có thể là gãy xương sườn hay không?

Trần Thương nhanh chóng kiểm tra xương sườn, cũng không có bất kỳ dấu hiệu tổn thương xương sườn nào.

Vậy thì thật kỳ lạ?

Xảy ra chuyện gì đây?

Té ngã đập lên mặt đất thật ra có thể coi là một loại hoạt động kịch liệt, loại hoạt động kịch liệt này gây ra đau bụng đơn giản chỉ do vài loại nguyên nhân như vậy...

Lão Mã nhìn Trần Thương, nói:

- Hay là làm siêu âm ổ bụng cho người bệnh đi?

Trần Thương đang định gật đầu thì bỗng nhiên thấy đôi tay ôm bụng của Chu Chính, lập tức ánh mắt sáng lên.

Anh nhanh chóng cầm lấy tay của Chu Chính nhìn kỹ một lần.

Sau đó nói với Lão Mã:

- Cởi tất của người bệnh ra

Tuy Lão Mã hơi khó hiểu nhưng cũng không rảnh lo việc khác, vội vàng cởi tất của người bệnh ra.

Trần Thương vội vàng cúi người xem xét.

Quả nhiên

Chỉ thấy trên đầu ngón tay, ngón chân của cậu thanh niên giao cơm hộp có rất nhiều đốm lấm tấm màu đen, giống như vết bẩn của sơn, cũng giống như là nốt ruồi đen.

Lão Mã nhìn thấy, cũng trừng lớn đôi mắt tràn đầy khó hiểu.

Y tá Dương Khiết và Tiểu Kha nhìn chằm chằm tay chân người bệnh, cũng vô cùng tò mò.

Chẳng qua một y tá thực tập bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

- Mọi người nhìn miệng của người bệnh, hình như trên môi cũng có.

Lúc này, mọi người quay lại nhìn kỹ, bất chợt phát hiện trên môi Chu Chính cũng có một vài “nốt ruồi đen”.

Tuy dấu vết trên môi rất dễ bị bỏ qua, nhưng liên hệ với hiện tượng nốt đen lấm tấm trên tay và chân người bệnh, lại làm cho Trần Thương nghĩ tới một bệnh kỳ quái.

Nhưng bệnh này hình như ít có thể gây ra đau bụng dữ dội

Trần Thương nói với Tiểu Kha:

- Đi mời bác sĩ Trương tới làm siêu âm ổ bụng xem sao.

Tiểu Kha gật đầu.

Mà Lão Mã nhìn chằm chằm Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Trần Thương, xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Thương lắc đầu:

- Người bệnh hẳn là có bệnh lý nền, nhưng... Hiện tại chưa xác định có quan hệ với triệu chứng đau bụng hay không.

Lão Mã nghe xong cũng hơi khó hiểu, đang muốn dò hỏi thì bác sĩ trực ban của Nội khoa và Ngoại khoa Tiêu hóa chạy tới.

Dù gì thì Trần Thương cũng chỉ là bác sĩ trực ban, y tá gọi điện thoại mời bọn họ xuống dưới, bốn năm bác sĩ cọc 1 cọc 2 đều xuống dưới.

Một đám người toàn bộ xông vào trong phòng cấp cứu.

Một đám nhìn thấy Trần Thương, sôi nổi gật đầu chào hỏi.

- Xin chào giáo sư Trần

- Chào hội trưởng

Trần Thương gật đầu:

- Mọi người xem người bệnh trước đi, kiểm tra một chút, chị Dương đi thúc giục bên siêu âm.

Dương Khiết gật đầu, đứng dậy chạy đi ra ngoài.

Trong lúc mấy người bác sĩ thăm khám người bệnh, đột nhiên hỏi một vấn đề:

- Té ngã gây ra cơn đau? Có thể là một loại xoắn ruột cấp tính không?

Trần Thương nghe tới đây thì bỗng nhiên ánh mắt sáng lên.

Không phải xoắn ruột

Mà là một loại bệnh khác.

Là một loại chứng bệnh có thể xảy ra khi tư thế cơ thể xảy ra biến hóa kịch liệt, người thường không sao, nhưng có một số người bệnh đặc biệt sẽ bị

Mọi người thảo luận một phen, Lão Mã hơi sốt ruột.

- Trần Thương, rốt cuộc sao lại thế này?

- Chắc là lồng ruột cấp tính, làm siêu âm ổ bụng có thể nhìn thấy hình ảnh, trong chốc lát lại đi chụp CT.

Nghe thấy Trần Thương nói bệnh lồng ruột, mọi người không nhịn được sửng sốt.

Người bệnh này rõ ràng là người trưởng thành, thanh niên trai tráng hơn hai mươi tuổi, lại không phải trẻ con vài ba tuổi, sao có thể bị lồng ruột?

Mọi người rõ ràng hơi hoài nghi.

Ngay cả Lão Mã cũng lộ vẻ mặt hồ nghi nhìn Trần Thương:

- Cậu chắc chắn chứ?

Chương 1400: Đây Là Tiểu Bác Sĩ?

Quả thực.

Sau khi nghe Trần Thương nói, rất rõ ràng mọi người đều hơi không thể tin tưởng.

Bệnh lồng ruột là một loại bệnh ngoại khoa tiêu hóa cấp tính.

Thời gian cứu trị tốt nhất là trong vòng 24 giờ, nếu không sẽ gây ra viêm màng bụng phức tạp và viêm hoại tử ruột cấp tính.

Nhưng theo kết quả nguyên cứu về bệnh lồng ruột, phần lớn người mắc bệnh đều là trẻ sơ sinh, số lượng trẻ lớn mắc phải đều rất ít, huống chi là một cậu thanh niên trai tráng hơn hai mươi tuổi.

Cho nên, mọi người cũng thật là hơi hoài nghi.

Nhưng, Trần Thương là ai?

Đây chính là hội trưởng của Hiệp hội Ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới.

Phân lượng quá nặng.

So với trưởng khoa của họ thì còn lợi hại hơn.

Tuy mọi người hơi khó hiểu, nhưng trên cơ bản đều tin.

Lúc này, bác sĩ Trương trực siêu âm đôi mắt mơ màng đi tới, rất rõ ràng mới vừa tỉnh ngủ.

- Giáo sư Trần, tổ trưởng Mã, tình huống của người bệnh như thế nào?

Trần Thương nói thẳng:

- Có thể là bệnh lồng ruột, anh kiểm tra một chút.

Nghe thấy Trần Thương nói, bác sĩ Trương cũng không nhiều lời, trực tiếp tiến hành kiểm tra.

Lúc này, Chu Chính còn chưa bớt đau đớn.

Quả nhiên, hình ảnh bất thường trên siêu âm ổ bụng, có thể rõ ràng khối lồng ruột hình thấu kính.

Thông qua hình ảnh siêu âm Doppler có màu, có thể rõ ràng thấy tình trạng lưu thông máu trong màng bụng dị thường

Bác sĩ Trương quyết đoán xác nhận:

- Không sai, chính là bệnh lồng ruột

- Giáo sư Trần thật lợi hại! Sờ bụng cũng có thể phát hiện bệnh lồng ruột, hơn nữa... Đây còn là một người trưởng thành.

Mọi người cũng sôi nổi gật đầu.

Lão Mã nghi ngờ nhìn Trần Thương, người này “thần” như vậy à?

Chẳng qua, lúc này Trần Thương lại trực tiếp quay sang hỏi người bệnh:

- Gia đình anh có ai giống cậu, trên ngón tay ngón chân hoặc là trên miệng có nốt ruồi đen, hoặc là đã làm phẫu thuật dạ dày đại tràng gì không?

Chu Chính lắc đầu nói:

- Không có.

Nghe thấy câu trả lời phủ định, Trần Thương khẽ nhắm mắt lại.

Mọi người đều sững sờ

Họ phát hiện không theo kịp tư duy của giáo sư Trần.

Đã chẩn đoán bệnh lồng ruột cấp tính, như thế nào lại đột nhiên bắt đầu dò hỏi tiền sử gia đình nữa?

Điều này có quan hệ gì à?

Mọi người đều giương mắt nhìn về phía Trần Thương, hơi khó hiểu.

Người bệnh Chu Chính không phải người ở thủ đô, đến thủ đô làm việc.

Làm việc bên ngoài, sợ nhất là gặp phải loại chuyện này, một khi không cẩn thận là sẽ mất mấy tháng tiền lương.

Chu Chính hơi mất mát.

Trần Thương nói với một bác sĩ Ngoại Khoa Tiêu hóa:

- Dẫn người bệnh đi chụp CT.

Bác sĩ trực ban vội vàng gật đầu.

Các bác sĩ khác nhìn Trần Thương, hỏi:

- Giáo sư Trần, xảy ra chuyện gì vậy? Người trưởng thành cũng có thể bị lồng ruột à?

Trần Thương nói:

- Có thể, nhưng... Người bệnh cũng không phải bẩm sinh đã bị lồng ruột, mà do ngã xuống đất.

Trần Thương không nói dối.

Nói tới việc này, Trần Thương đứng dậy đi ra ngoài, nhìn lão Dương và Chu Béo đang đứng ở bên ngoài nôn nóng chờ đợi.

Hai người này không muốn bị kiện, hạ quyết tâm, hoặc nhiều hoặc ít bồi thường chút tiền cho qua chuyện.

Nhìn thấy Trần Thương đi ra, hai người vội vàng đứng dậy.

- Bác sĩ, không sao chứ?

Chu Béo xấu hổ cười.

Trần Thương lắc đầu:

- Không, có việc.

Một câu làm cho sắc mặt hai người biến đổi, “mặt dài như cái bơm”.

- Sao lại thế này?

Lão Dương không nhịn được hỏi.

Trần Thương lấy kết quả siêu âm màu ra:

- Người bệnh bị lồng ruột, hiện tại chúng tôi đang chờ kết quả CT, có thể phải phẫu thuật.

Nghe thấy phải phẫu thuật, sắc mặt Chu Béo biến đổi.

Này mẹ nó làm phẫu thuật phải tốn không ít tiền

Lão Dương càng nhíu mày:

- Bác sĩ, tôi chưa từng nghe nói quăng ngã có thể bị lồng ruột, anh sẽ không lừa gạt hai người chúng tôi chứ?

Chu Béo nghe vậy, lập tức ánh mắt sáng lên, đúng vậy, lão Dương cũng là bác sĩ mà.

- Lão Dương cũng là bác sĩ, đã từng học tại chức ở bệnh viện Hiệp Hòa, anh đừng hòng lừa chúng tôi.

Trần Thương không khỏi cười nói:

- Tôi không cần phải lừa các anh, tôi chỉ nói cho các anh, nếu người bệnh truy cứu, hiện tại các anh đã là vụ việc dân sự, nếu trì hoãn thời gian chữa trị cho người bệnh càng lâu, các anh có thể sẽ trở thành gây trọng thương, thậm chí là gây tử vong cho nạn nhân… Cũng là không phải không thể nào.

Lão Dương lập tức nhăn mày, cười nịnh nói:

- Bác sĩ, anh cũng đừng hù dọa chúng tôi, tôi có quen biết với trưởng khoa Vương của Ngoại Khoa Tim mạch, anh xem có thể...

- Hơn nữa, tôi cũng hiểu chút y học, tôi còn chưa từng nghe nói bị ngã gây bệnh lồng ruột, nói không chừng vốn dĩ người bệnh đã bị lồng ruột, sau đó trùng hợp bị té ngã.

Trần Thương nghe thấy lời này thì lắc đầu nói với Tiểu Kha:

- Báo cảnh sát đi.

Nói xong, Trần Thương quay lại văn phòng bắt đầu hạ y lệnh.

Nhìn theo Trần Thương rời đi, Lão Dương nhăn mày.

Chu Béo vô cùng hoảng loạn:

- Lão Dương, làm sao bây giờ?

Lão Dương lấy di động ra, gọi điện thoại cho trưởng khoa Vương.

Trưởng khoa Vương là trưởng khoa của Ngoại Khoa Tim mạch, mang theo một tiểu tổ, thường xuyên liên hệ với họ để vận chuyển người bệnh.

Đêm nay vừa lúc trực cọc 2, thấy được có người gọi tới thì lập tức nhấc máy.

- Làm sao vậy? Hơn nửa đêm? Có người bệnh tới?

- Không phải, trưởng khoa Vương, tôi ở khoa cấp cứu gặp phải việc này...

Lão Dương thuyết minh sự tình một lần:

- Trưởng khoa Vương, anh phải đến giúp đỡ chúng tôi, nếu hai chúng tôi...

Trưởng khoa Vương nghe vậy thì do dự một lát rồi nói:

- Được rồi, tôi xuống xem sao.

Xuống khoa cấp cứu nhìn là nhìn, rốt cuộc họ có móc nối làm việc với nhau.

Nhưng nhìn và giải quyết vấn đề là hai việc khác nhau, trưởng khoa Vương sẽ không bởi vì hai người chạy xe dù mà làm mất lòng người cùng đơn vị.

Không lâu sau, Chu Chính được đưa trở về khoa cấp cứu, bác sĩ đi cùng cầm trong tay kết quả CT ổ bụng.

Không có gì ngoài ý muốn, là bệnh lồng ruột.

Trước mắt mặc kệ người bệnh còn có vấn đề nào khác hay không, trước hết vẫn cần giải quyết vấn đề quan trọng nhất là bệnh lồng ruột.

Chu Chính hơi ngượng ngùng hỏi:

- Bác sĩ, tôi có thể không làm phẫu thuật được không? Phẫu thuật xong phải nghỉ lâu, không thể đi làm, tôi chỉ uống thuốc có được không?

Anh không có quá nhiều ấn tượng đối với bệnh lồng ruột.

Lão Mã an ủi nói:

- Không sao đây, là họ đẩy ngã anh dẫn tới tổn thương, anh sẽ có bồi thường.

Chu Chính mang theo nghi vấn nhìn thoáng qua Trần Thương.

Trần Thương gật đầu.

Mà lão Dương thì kéo Trần Thương nói nhỏ:

- Bác sĩ, trưởng khoa Vương xuống đây, các anh nói chuyện một chút không?

Trần Thương mỉm cười:

- Cảnh sát hẳn là cũng sắp tới, các vị thoải mái nói chuyện đi.

Lão Dương lộ ra nụ cười khó coi:

- Bác sĩ, ngài còn trẻ, làm ở bệnh viện không đơn giản như vậy, ngài nói đúng không? Chúng ta không chừng có thể hợp tác...

Lúc này, trưởng khoa Vương xuống dưới.

Lão Dương vội vàng tiến lên tiếp đón:

- Trưởng khoa Vương, bên này, mời sang đây nói chuyện.

Nói xong, lôi kéo trưởng khoa Vương tới bên cạnh Trần Thương.

- Trưởng khoa Vương, anh bác sĩ trẻ này nói là... Trách nhiệm của chúng tôi... Hay là anh tìm chuyên gia khám lại giùm chúng tôi?

Lão Dương tươi cười nói.

Bên này sau khi trưởng khoa Vương nhìn thấy Trần Thương thì lập tức trợn tròn mắt

Đây là bác sĩ trẻ?

Đúng là rất tuổi trẻ...

Nhưng đây chính là Thái Thượng Hoàng của Ngoại khoa Tim mạch chúng tôi đấy

Chương 1401: Súc Ruột?

Trong lòng trưởng khoa Vương hốt hoảng.

Bây giờ anh rất sợ Trần Thương hiểu lầm mình là cùng một phe với mấy người Lão Dương.

Hôm nay anh không nên xuống dưới.

Không ngờ vừa xuống dưới thì đã "dẫm phải phân", thật là xúi quẩy.

Còn tìm chuyên gia xem lại?

Toàn bộ Trung tâm cấp cứu còn có ai có thể có quyền uy hơn Trần Thương nữa?

- Giáo sư Trần, anh khám là được! Tôi tin tưởng kết quả chẩn bệnh của cậu

Trưởng khoa Vương cụp mi rũ mắt cười nhìn Trần Thương:

- Hai người đấy, "có mắt không biết Thái Sơn", vị này chính là giáo sư Trần, cậu ấy sao có thể lừa các người?

Trần Thương nhìn thoáng qua Vương Huy, gật đầu.

Vương Huy này là thành viên nhóm thứ hai của lần huấn luyện "phẫu thuật bóc tách động mạch chủ" mở rộng này.

Trần Thương nhìn thoáng qua, cũng không nói gì.

Vương Huy nhìn Lão Dương và Chu Béo đã trợn tròn mắt, dùng sức chớp mắt vài cái ra hiệu:

- Các cậu phải nghe lời giáo sư Trần, lời cậu ấy nói chính là quyền uy.

Lão Dương không ngốc, tất nhiên đã nhìn ra manh mối.

Vương Huy tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần là hội trưởng Hiệp hội Ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới, tổ trưởng phân hội Ngoại Khoa Tiêu hóa của Học hội Ngoại khoa Tổng quát Y học Trung Hoa, cậu ấy là đại biểu quyền uy của Ngoại khoa Tiêu hóa trong nước. Cho nên, các người nghe lời giáo sư Trần là được, cậu ấy sẽ không hại các người

Lão Dương lập tức trợn tròn mắt.

Vị đại lão này trâu bò như vậy còn trực ca đêm?

Điên rồi à?

- Giáo sư Trần, xin lỗi xin lỗi! Vừa rồi... Tôi cũng sốt ruột, cứu người quan trọng, chúng tôi chắc chắn sẽ tích cực phối hợp.

Lão Dương vội vàng xin lỗi.

Anh không ngốc

Cho dù Ủy ban Điều giải tranh chấp trong y tế tiến hành xử lý và thẩm tra, căn cứ lớn nhất là kết quả thảo luận của ủy viên của Hội Y học Trung Hoa.

Trần Thương là tổ trưởng Ngoại khoa Tiêu hóa.

Cho nên... Lời Trần Thương nói trên cơ bản chính là kết quả thẩm phán.

Không thể nghi ngờ

Đây là tầm quan trọng của địa vị trong giới học thuật mà rất nhiều người không ý thức được.

Nhưng đặt ra một cái ví dụ nhỏ: Tranh chấp trong y tế có thể có, nhưng mọi người đã thấy vị đại lão trong giới học thuật nào từng có tranh cãi chưa?

Trần Thương giải quyết xong bên này, quay về trong phòng cấp cứu.

- Chuẩn bị súc ruột

Trần Thương nói một câu làm cho mọi người xung quanh sửng sốt.

- Không cần phẫu thuật à?

- Đúng vậy, đây là bệnh lồng ruột mà?

Trần Thương nhìn thoáng qua Chu Chính đang nằm trên giường, làm một cái biện pháp nhanh khôi phục.

Lão Mã nhìn thoáng qua Trần Thương, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Không phải sẽ có người bồi thường à?

Ít gì cũng phải bồi thường tổn thất sức khỏe chứ?

Bao gồm chi phí chữa bệnh.

Nhưng Trần Thương biết, cho dù phân chia trách nhiệm của hai bên trong vụ tai nạn thì bản thân người bệnh có bệnh lý nền cũng rất quan trọng, một bộ phận này, khẳng định là sẽ không được bồi thường.

Trần Thương chỉ có thể giúp Chu Chính lựa chọn một cái phương pháp điều trị tốt nhất, tiết kiệm tiền nhất.

Cố gắng tranh thủ ích lợi cho người bệnh.

…

…

Tiêu phí một ít điểm kỹ năng để đổi "Phương pháp điều trị bệnh lồng ruột: Kỹ thuật súc ruột trở lại vị trí cũ".

Không nhiều không ít nhưng Trần Thương cảm thấy rất thực dụng.

Rốt cuộc, lãng phí một ít nước không sao cả, không cần phải cầm dao mổ.

Không chỉ ít tổn thương, hơn nữa cũng không tốn nhiều tiền.

Về tranh chấp giữa Chu Chính và Chu Béo, Trần Thương không muốn can thiệp quá nhiều.

Có đôi khi, Trần Thương cảm thấy làm bác sĩ rất đơn giản.

Nhưng làm một người bác sĩ thuần túy, quá khó khăn.

Nhưng làm một người bác sĩ thuần túy, cũng là hạnh phúc nhất.

Không cần lục đục với nhau, không thèm nghĩ anh lừa tôi gạt, đương nhiên, đây là chuyện không thể nào.

Ngay cả bản thân Trần Thương cũng không làm được, đương nhiên sẽ không yêu cầu người khác như vậy.

Bác sĩ trực ban đứng xung quanh nhìn Trần Thương, hơi khó hiểu, tại sao lại dùng kỹ thuật súc ruột để điều trị bệnh lồng ruột chứ?

Nếu thật sự có thể điều trị bằng kỹ thuật này, này sẽ là một lần cơ hội khó lường dành cho nhóm bác sĩ trẻ tuổi trực ban họ.

Người trẻ tuổi thành danh, cần giỏi một tay nghề nào đó.

Nhưng Lão Mã lại suy xét một vấn đề khác, người bệnh hình như còn có bệnh lý nền

Chẳng qua là phẫu thuật hay là súc ruột thì phải hỏi ý kiến người bệnh muốn thực hiện phương pháp nào.

...

Bên ngoài, Lão Dương và Chu Béo ngồi ở bên ngoài hơi thấp thỏm bất an.

Điều mà Chu Béo lo lắng là lát nữa cảnh sát tới thì phải làm sao bây giờ?

Mà Lão Dương thì dù sao cũng là bác sĩ, anh ngồi ở chỗ này suy xét làm thế nào để giải quyết chuyện này mới có thể ít tốn tiền nhất.

Chuyện này không liên quan tới Lão Dương, nhưng Chu Béo có quan hệ với anh.

Chu Béo nhìn Lão Dương:

- Làm sao đây, lão Dương?

Lão Dương hung tợn trừng mắt nhìn Chu Béo:

- Anh giỏi lắm! Ức hiếp người ta, một người giao cơm hộp

Chu Béo sâu kín thở dài:

- Sao tôi biết được cậu ta lại yếu đuối như thế chứ? Mẹ nó, yếu hơn cụ ông, không chịu được quăng ngã, vậy còn đi giao cơm hộp

Chu Béo thật là cạn lời rồi

Lão Dương cười giễu một tiếng:

- Một cái té ngã này, anh coi như làm không công cả tháng này, chưa biết chừng, cả đời này cũng có thể làm không công, muốn thử xem hay không?

Chu Béo là thật sự sợ

Xã hội này, nếu anh dám ra vẻ hống hách, xã hội sẽ "thân thiết" dạy anh làm người.

Đừng nói đánh người, đánh một bàn tay nhận án chung thân cũng là trường hợp đã từng xảy ra.

Chu Béo nói năng hùng hổ, nhưng trong lòng vừa sợ vừa bực bội.

- Lão Dương, anh tính toán giúp tôi, lần này tôi phải bồi thường bao nhiêu tiền?

Lão Dương cười giễu một tiếng:

- Ít nhất 30 000 tệ (khoảng 100tr VNĐ) ! Đó là còn chưa tính tổn thất kinh tế do không thể làm việc kiếm tiền trong thời gian dưỡng bệnh, đương nhiên, còn phải xem kế tiếp có còn tổn thương khác hay không, nếu có, khoản bồi thường này sẽ càng nhiều

Nghe thấy tin tức này, Chu Béo trực tiếp hoảng sợ.

Lão Dương bỗng nhiên nói:

- Tôi nói này, hiện tại tình huống chưa rõ ràng, anh trực tiếp đưa cho người ta 30 000 tệ, giải hòa đi.

- 30 000 tệ

Chu Béo trừng mắt, tràn đầy không cam lòng.

Lão Dương gật đầu:

- Lần đầu tiên tôi nghe thấy té một cái mà thành bệnh lồng ruột, trước nay tôi chưa từng thấy loại người bệnh này, nếu anh không chê phiền toái thì cứ ngồi chờ.

- Hơn nữa, làm xét nghiệm dùng máy móc vài cái là đi tong mấy chục ngàn tệ, anh cho rằng loại nghi nan tạp chứng này tốn ít tiền à?

Chu Béo do dự một lúc lâu, cắn răng nói:

- 30 000 thì 30 000

...

...

Trần Thương không biết ba người Chu Chính họ là nói chuyện với nhau ra sao, nhưng sau khi cảnh sát tới, hai bên đã xác định là giải quyết riêng.

Náo loạn lâu như vậy, cũng đã hơn 3 giờ.

Chu Chính thấy Trần Thương, cảm kích cười nói:

- Bác sĩ, cảm ơn ngài.

Trần Thương lắc đầu:

- Quyết định súc ruột chưa?

Chu Chính gật đầu.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng.

Kỹ thuật súc ruột trở lại vị trí cũ không cần tiến hành trong phòng phẫu thuật, cũng không cần gây tê, nhưng yêu cầu tiến hành ở Khoa Phóng xạ, tuy vậy làm một lần kỹ thuật cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Lão Mã giận Chu Chính không biết bảo vệ sức khỏe, nói:

- Chàng trai, hiện tại cậu còn có bệnh khác mà, kiểm tra không phải tốn tiền, chẳng may súc ruột thất bại, lại phải phẫu thuật, đều là tiền...

Chu Chính ôm bụng, xấu hổ cười, cũng không nói lời nào.

Thật ra Trần Thương cảm thấy Chu Chính lựa chọn rất chính xác.

Chương 1402: Khỏi Rồi À?

Quả thực, quá trình chẩn bệnh yêu cầu tiêu phí không ít tiền, nhưng thăm khám phát hiện bệnh lý nền, sau đó chi phí trị liệu đã không phải do Chu Béo họ trả tiền.

Chu Chính có bệnh lý nền, cho nên té ngã dẫn tới bệnh lồng ruột.

Có lẽ bệnh lồng ruột không tốn bao nhiêu tiền.

Nếu không phải hôm nay có mặt Trần Thương, muốn phát hiện ra bệnh này, quả thực phải tốn không ít tiền.

Cứ như vậy, người gây tai nạn cần phải trả chi phí khám bệnh là rất lớn, nhưng cuối cùng về cơ bản là không cần trả chi phí điều trị bệnh lý nền của nạn nhân.

Cùng lý, cuối cùng Chu Chính cũng phải tự trả rất nhiều tiền.

Chi bằng như vậy, 30 000 tệ, ai cũng vừa lòng.

Nhưng...

Lão Mã nói "súc ruột thất bại" khiến cho Trần Thương hơi không hài lòng, không nhịn được trừng mắt nhìn Lão Mã một cái.

Lão Mã không phục:

- Cậu trừng cái gì? Tôi nói sai à, súc ruột mà cậu đòi chữa được bệnh lồng ruột?

Thật ra Lão Mã chính là có chút hứng thú, anh cảm thấy buông tha tên côn đồ kia là quá dễ dàng cho họ.

Hơn nữa, mấu chốt là ngay cả Trần Thương cũng tán thành quan điểm của Chu Chính.

Điều này làm cho Lão Mã cảm thấy vừa rồi Trần Thương đi ra ngoài gặp trưởng khoa Vương của Ngoại Khoa Tim mạch chính là vì việc này.

Mấy bác sĩ Nội khoa, Ngoại khoa Tiêu hóa đều không lên tiếng.

Trần Thương mặc kệ Lão Mã, nói với Tiểu Kha:

- Chuẩn bị nội soi dạ dày.

Bác sĩ trực Khoa Phóng xạ là một người trẻ tuổi, lúc này trong lòng anh tương đối khẩn trương.

Đây là lần đầu tiên anh nghe nói dùng phương pháp súc ruột trở lại vị trí cũ để điều trị bệnh lồng ruột cấp tính.

Trước tiên, anh gọi điện cho trưởng khoa Lưu, đối phương đang vội vàng đi sang bên này.

Nhưng có nói với anh:

- Toàn quyền phối hợp với giáo sư Trần

Quả thật kỹ thuật súc ruột trở lại vị trí cũ có hạn chế tương đối lớn, chỉ nhằm vào những người bệnh có thời gian phát bệnh ngắn, tình trạng cơ thể tương đối tốt, còn chưa bị biến chứng viêm màng bụng.

Rất rõ ràng, Chu Chính đều phù hợp

Sau khi pha xong dung dịch Barium Sulfate 15%.

Trần Thương hướng dẫn người bệnh nằm nghiêng, sau đó cắm ống dẫn có túi hơi vào trong hậu môn, quá trình này cũng không dễ chịu.

Sau khi hoàn thành, cần phải thay đổi tư thế cơ thể.

Mấy người y tá hỗ trợ Chu Chính xấu hổ mặt đỏ thay đổi tư thế thành nằm ngửa.

Sau đó từ nhánh phụ bơm không khí vào trong túi hơi, làm cho túi hơi đầy lên, kéo nhẹ túi hơi theo hướng ra bên ngoài, để cho túi hơi chặn lại hậu môn

Như vậy thì có thể bắt đầu công việc.

Có thể nói trên cơ bản thủ thuật này là một người Trần Thương tiến hành, những người bác sĩ khác còn không bằng y tá có thể giúp đỡ một chút.

Một đám người đứng sững tại chỗ

Lão Mã càng là đối với Trần Thương có ý kiến mà khoanh tay đứng nhìn.

Trần Thương cũng lười giải thích, trước làm xong rồi nói sau.

Bắt đầu điều chỉnh áp suất không khí lên tới 8 kPa.

Bác sĩ trực Khoa Phóng xạ khẩn trương bất an.

Anh lo lắng... Ruột của người bệnh có thể bị nổ tung hay không?

Lúc này, bắt đầu thủ thuật, Trần Thương bên này không nhàn rỗi, anh dùng tay tăng áp lực mát xa, trợ giúp trở lại vị trí cũ.

Tất nhiên, quá trình này yêu cầu thật cẩn thận, áp lực quá lớn khả năng sẽ dẫn tới một số nguy hiểm.

Quá trình trở lại vị trí cũ là thông qua áp suất khi súc ruột phối hợp với thủ pháp tiến hành hóa giải đoạn lồng ruột, trợ giúp đường ruột thuận lợi trở lại vị trí cũ.

- Chụp X-quang cho người bệnh

Trần Thương nói với bác sĩ Khoa Phóng xạ.

…

…

Xung quanh mọi người lập tứcc sửng sốt

Lúc này, Trần Thương đứng dậy đi ra ngoài.

Các bác sĩ khác cũng vội vàng đi theo, vẻ mặt khó hiểu nhìn Trần Thương.

Lão Mã cũng ra ngoài theo, dùng cái mũi nhìn Trần Thương:

- Giả vờ giả vịt...

Trần Thương chỉ cười.

Trong khi Lão Mã nói chuyện, trưởng khoa Lưu của Khoa Phóng xạ vội vàng chạy tới.

- Giáo sư Trần! Ngượng ngùng, tôi đã tới chậm.

Trưởng khoa Lưu thở phì phò, cười nói.

Trần Thương mỉm cười, gật đầu:

- Hơn nửa đêm, làm phiền trưởng khoa Lưu.

Lưu Đạc cười:

- Có thể phối hợp Giáo sư Trần triển khai thủ thuật mới là vinh dự của Khoa Phóng xạ chúng tôi

Nghe thấy lời này, ánh mắt các bác sĩ Ngoại khoa Tiêu hóa xung quanh lập tức sáng rực.

Do dự hồi lâu, nghĩ có nên gọi điện thoại cho trưởng khoa hay không.

Rốt cuộc...

Giáo sư Trần phát minh thủ thuật mới, nếu như bị Khoa Phóng xạ cướp đi thì họ sẽ tổn thất bao nhiêu

Cho tới nay, Khoa Phóng xạ chỉ là khoa phòng phục vụ cho chẩn bệnh.

Nhưng hôm nay Trần Thương đã biến Khoa Phóng xạ thành một phòng thủ thuật

Chuyện này đối với Khoa Phóng xạ chính là một cơ hội tốt.

Mà Ngoại Khoa Tiêu hóa có thể coi như "nửa cái" nhà mẹ đẻ của Trần Thương, được thiên vị luôn không sợ hãi.

Chỉ có Nội Khoa Tiêu hóa, ba bác sĩ trực ban đầy mặt ngưng trọng.

Họ quyết định gọi điện thoại cho trưởng khoa của Nội Khoa Tiêu hóa, thông báo anh ấy đến gia nhập "Trận chiến tranh đoạt giáo sư Trần" này

Rốt cuộc, kỹ thuật súc ruột này lại không cần đến phòng phẫu thuật, việc này đối với bác sĩ Nội Khoa Tiêu hóa lại là một cái thủ đoạn để làm giàu.

Đương nhiên, tiền đề là thủ thuật có thể thành công

- Giáo sư Trần, thủ thuật hoàn thành rồi à?

Phó trưởng khoa Lưu Đạc của Khoa Chẩn đoán hình ảnh không nhịn được cười hỏi.

Trần Thương còn chưa kịp trả lời.

Chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, bác sĩ trẻ trực ca đêm của Khoa Phóng xạ hưng phấn tông cửa xông ra

- Giáo sư Trần! Ngài quá siêu! Bệnh lồng ruột đã được giải quyết, hiện tại đường ruột của người bệnh đã hoàn toàn thông suốt

Người trẻ tuổi vốn thiếu kiên nhẫn, hơn nửa đêm lại gặp được việc như vậy, không có chủ kiến sẽ cảm thấy hoảng loạn, nhưng... Tương ứng, sau khi chứng kiến một kỳ tích như vậy, lúc này vẻ kích động trên mặt người trẻ tuổi lộ rõ vô cùng

Vừa nghe thấy lời này, trong mắt mọi người xung quanh sáng rực

Thành công

Đây lại là một... Thủ thuật mới?

Trần Thương cười, nói là thủ thuật mới, thật ra phải nói là một kỹ xảo.

Độ khó khăn, nói cao thì không cao, nói thấp cũng không thấp.

Lưu Đạc nghe vậy thì cũng vô cùng sốt ruột:

- Đưa tôi xem phim X-quang

Vừa nói vừa đẩy cửa vào phòng, mở ra phim X-quang của người bệnh trên máy tính, nhìn thấy Barium Sulfat thông suốt trong đường ruột, lòng bàn tay nắm con chuột đầy mồ hôi

Hưng phấn.

Thật ra bác sĩ Khoa Chẩn đoán hình ảnh thường là kỹ thuật viên mà không phải bác sĩ.

Nhưng họ cũng rất giỏi.

Thậm chí họ còn hiểu biết bệnh tình của người bệnh hơn một ít bác sĩ.

Điều mấu chốt nhất chính là... Bất kỳ là bệnh viện nào thì tiền lương của bác sĩ Khoa Chẩn đoán hình ảnh không thấp, nhưng... Tiền thưởng cũng không cao.

Đây là một chuyện làm cho người ta cảm thấy bực bội.

Công việc của Khoa Chẩn đoán hình ảnh cũng vẫn luôn là chụp phim, xem phim.

Nếu... Nếu Khoa Chẩn đoán hình ảnh có thể phối hợp hoàn thành một ít thủ thuật, đây sẽ là một chuyện như thế nào?

Tất nhiên, hôm nay chỉ là một việc nhỏ, nhưng việc tốt cần có mở đầu, tất nhiên sau này sẽ càng ngày càng có nhiều chuyện tốt.

Người trẻ tuổi nhìn trưởng khoa Lưu, hưng phấn bộc lộ ra ngoài:

- Trưởng khoa, quá siêu rồi
Lưu Đạc cảm thấy, đêm nay đã cho anh một giấc mộng quá chân thật

Chương 1403: Làm Màu Lần Hai

Lúc này, những bác sĩ trẻ bên ngoài nghe thấy vậy thì cũng đi vào trong phòng.

Phòng chụp X-quang không lớn, trong thời gian ngắn có nhiều người như vậy tiến vào, rất rõ ràng hơi chen chúc.

Mùa hè nóng nực, một đám người mồ hôi đầy đầu.

Trần Thương nhìn thoáng qua bèn chuồn ra ngoài.

Bên trong quá nóng

Các bác sĩ khác sôi nổi cầm di động chụp ảnh, ngày mai đưa cho trưởng khoa xem, không chừng có thể lập một cái công lao.

Chỉ có Lão Mã, ngạo kiều giống như ngọn cỏ kiên cường trong gió, đối với Trần Thương trâu bò làm như không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ.

Trần Thương nhìn Lão Mã, nhếch miệng nở nụ cười:

- Muốn học không? Tôi dạy cho anh

Lão Mã cao ngạo:

- Cút

- Rõ ràng có thể làm cho tên côn đồ kia bồi thường thêm tiền, tại sao cậu không làm như vậy? 30 000 tệ đủ làm gì?

Trần Thương nghe vậy, lắc đầu nói:

- Anh có biết Chu Chính bị bệnh gì không?

Lão Mã đúng lý hợp tình nói:

- Không biết mới cần phải kiểm tra mà? 30 000 tệ có thể đủ chi phí à?

Trần Thương không để ý lời này.

Làm Lão Mã cảm giác như đấm vào bị bông, nhẹ như không có gì.

Chờ sau khi mọi người lại lần nữa đi ra bên ngoài, một đám nhiệt tình hừng hực nhìn Trần Thương.

Trong ánh mắt tràn đầy ý muốn mời Trần Thương về khoa của mình.

Sau khi tháo ra thiết bị súc ruột, Chu Chính nhẹ nhàng thở ra.

Không đau

Thật sự không đau

- Bác sĩ Trần, cảm ơn anh

Chu Chính ngồi dậy, vô cùng cảm kích nói.

Vốn dĩ anh cho rằng cần phải phẫu thuật, không ngờ chỉ cần súc ruột một cái là mình đã khôi phục, anh cảm thấy mình rất may mắn.

- Bác sĩ, tôi không sao chứ?
Mọi người sôi nổi nhìn về phía Trần Thương.
Chỉ thấy Trần Thương lắc đầu:
- Không, còn có việc đấy.
Vừa nghe tới đây, mọi người lập tức tò mò.
Bệnh lồng ruột cũng đã khỏi, còn có việc gì?
Trở lại khoa Cấp cứu, Tiểu Kha đi tới.
- Bác sĩ Trần, Phòng nội soi đã chuẩn bị xong, dẫn người bệnh sang?
Trần Thương ừ một tiếng:
- Chờ một lát nữa đi.
Nói xong, Trần Thương nói với bác sĩ Nội khoa Tiêu hóa:
- Các cậu, ai trực ban, làm thủ tục nội trú chuyển khoa cho người bệnh đi.
Nghe thấy Trần Thương nói, Chu Chính vội vàng nói:
- Đợi đã... Bác sĩ Trần, tôi không sao đâu, tôi không cần nằm viện
Các Bác sĩ trẻ của Nội khoa Tiêu hóa cũng gật đầu.
Tuy giáo sư Trần sắp xếp cho một người bệnh nằm viện là rất đơn giản.
Nhưng...
Dù sao cũng phải có chẩn đoán bệnh để nội trú chứ?
Tùy tiện nằm viện thì Bảo hiểm chắc chắn sẽ hỏi.
- Giáo sư Trần, chẩn đoán bệnh gì?
Trần Thương nhìn mọi người, lại nhìn thoáng qua Lão Mã, nói:
- Mọi người lại đây nhìn ngón tay của người bệnh, còn có khóe miệng.
Mọi người sôi nổi thấu lại gần.
Cũng thấy được Chu Chính khác thường.
Chu Chính hơi ngượng ngùng...
- Tôi... không sao đâu, đều đã có từ lâu.
Trần Thương lắc đầu:
- Đây là một loại bệnh.
Nghe thấy Trần Thương nói, mọi người vội vàng dựng lỗ tai lên nghe ngóng.
Lúc này, Lão Mã cũng chui lại đây.
Trần Thương không nhịn được nói:
- Thật ra, mọi người nên suy nghĩ một chút, vì sao người bệnh lại đột nhiên bị bệnh lồng ruột, người bình thường té ngã sẽ mắc bệnh lồng ruột à?
Đều là bác sĩ Khoa tiêu hóa, mọi người đều nhíu mày lắc đầu.
Bệnh lồng ruột, người trưởng thành rất hiếm khi bị loại bệnh này.

Trên cơ bản là không gặp.

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên xoay người lại, hỏi một bác sĩ Ngoại khoa Tiêu hóa:

- Người trưởng thành như thế nào sẽ dễ bị bệnh lồng ruột?

Người được hỏi cũng là một người bác sĩ lâu năm, lập tức nói:

- Khối u là nguyên nhân thường thấy nhất làm cho người trưởng thành bị lồng ruột. Polyp đường ruột, u xơ tử cung, u mỡ, u mô liên kết và các loại ung thư đều có thể gây ra bệnh lồng ruột thứ phát.

Trần Thương gật đầu

- Không sai! Trả lời rất chính xác

Chẳng qua, sau khi nghe thấy câu này, mọi người xung quanh lập tức trừng lớn đôi mắt.

Mà người bệnh Chu Chính thì trực tiếp sững sờ.

…

…

Chu Chính bị dọa phát sợ

Cuộc đối thoại giữa Trần Thương và bác sĩ bên cạnh làm cho anh cảm thấy sợ hãi.

Trần Thương thấy thế, nhìn Chu Chính nói:

- Anh không bị ung thư.

Chu Chính nghe vậy cũng không dám thả lỏng.

Cảm giác trong chốc lát hy vọng trong chốc lát tuyệt vọng thật sự là quá không thoải mái, vẫn là chờ Trần Thương nói cho hết lời rồi nói sau

Trần Thương nói:

- Nhưng không thể bài trừ sau này có bị ung thư hay không.

Chu Chính sắp khóc, có thể nói hết toàn bộ trong một lần được không?

Trần Thương đã đến gần, cầm lấy bàn tay của Chu Chính, giơ lên cho mọi người xem, nói:

- Đây là một loại bệnh hiếm thấy

- Gọi là hội chứng Peutz - Jeghers, còn gọi là hội chứng Đốm đen - Polyp.

Sau khi Trần Thương nói cái danh từ này, mọi người đều là vẻ mặt mờ mịt.

Cái gì gọi là hội chứng Đốm đen - Polyp?

Chưa từng nghe thấy bao giờ

Lão Mã luôn cảm thấy đây là Trần Thương nói bừa một cái tên để hù người

Thấy ánh mắt hoài nghi của Lão Mã, Trần Thương thật sự tức giận muốn đánh người.

- Loại bệnh này vô cùng hiếm thấy, các cậu có thể nhìn thấy, thật sự rất may mắn.

Trần Thương nói xong, trực tiếp đưa người bệnh tới phòng nội soi.

Mọi người liếc nhìn nhau, sôi nổi đi theo.

Một loại bệnh tật hiếm thấy như vậy vô cùng hấp dẫn đối với một người bác sĩ.

Anh nghĩ lại xem, gặp được một người bệnh hiếm thấy, người khác không biết đó là bệnh gì thì anh bỗng nhiên nói.

Loại cảm giác này, giống như giáo sư Trần lúc này.

Phong cách 100%

Làm cho người khác nhìn một cái đã cảm thấy xịn xò.

Bác sĩ trực phòng nội soi đã chờ trong phòng từ lâu.

Khi mọi người nhìn thấy hình ảnh nội soi ruột, tất cả đều trợn tròn mắt

- Này... Này cũng quá ghê tởm mà

- Khiếp thế

- Hơi giống chùm nho...

Mặc kệ nói như thế nào, lúc này, trên hình ảnh nội soi, mọi người rõ ràng nhìn thấy có vô số Polyp rậm rạp trong ruột non của người bệnh

Cũng không lớn, kích thước chỉ khoảng 1-2mm, nhưng... Số lượng nhiều

Người có hội chứng sợ mật độ cao nhìn thấy khẳng định ghê tởm muốn nôn

Một đám Polyp nhỏ ở trong ruột non khiến cho người ta có cảm giác giống như đám lông tơ rất nhỏ.

Thấy một màn như vậy, mọi người bỗng nhiên trở nên bình thường

- May mà hôm nay dẫn tới bệnh lồng ruột mới phát hiện ra, nếu không, sau này không để ý, khẳng định sẽ diễn biến thành ung thư! Nhiều Polyp như vậy, có lẽ không đến 40 tuổi sẽ thành ung thư.

Đây là lời nói thật.

Có đôi khi, rất nhiều người bệnh phát hiện mình mắc bệnh, không thể nói là may mắn hay là bất hạnh.

Lúc này, sau khi thấy một màn này, Lão Mã không nhịn được thở dài

Hình như anh hiểu được ý của Trần Thương.

Nếu thật chịu chi phí điều trị, còn phải xác định trách nhiệm của hai bên trong vụ việc, như vậy, đối phương phải tiêu không ít tiền, nhưng đồng thời

người bệnh cũng phải chi ra càng nhiều tiền.

Nhưng...

Hiện tại xem ra, đối phương chỉ cho 30.000 tệ, so với lang thang không mục tiêu kiểm tra và làm phẫu thuật thì đã tiết kiệm được không ít tiền.

Mà Chu Chính cũng có thể dùng chút tiền ấy để trị liệu bệnh của mình.

Nhiều Polyp như vậy, xử lý không khác gì vặt từng quả nho, phải cắt bỏ từng quả một, đây là một công việc rất vất vả.

Trong khoảng thời gian ngắn không thể làm được.

Vẫn là làm thủ tục nội trú thì thích hợp hơn một chút.

Chương 1404: Làm Màu Lần Thứ N

Lão Mã nhìn thoáng qua Trần Thương, bày ra nụ cười đầy thiện ý, Trần Thương lại làm như không thấy.

Mà lúc này, bác sĩ phòng nội soi xem xong thì da đầu đều tê dại, không biết nên xử lý như thế nào.

- Giáo sư Trần... Đây là bệnh gì?

Trần Thương đang muốn nói chuyện.

Lão Mã đã cướp trả lời, giả vờ giả vịt bắt đầu làm màu:

- Cái này gọi là hội chứng Peutz - Jeghers

Đối phương lập tức sửng sốt:

- Đó là bệnh gì?

Lão Mã một chút cũng không bài xích làm màu second hand, thản nhiên nói:

- Tên đầy đủ là hội chứng Đốm Đen - Polyp, là một loại bệnh tật có tính di truyền, biểu hiện chủ yếu là: 1, làn da có đốm đen, thường gặp ở môi và vùng quanh miệng, ngón tay, ngón chân; 2, dạ dày, đường ruột có nhiều polyp; 3, có tính di truyền

Các bác sĩ khác cũng tò mò, xoay người tò mò nhìn thoáng qua Lão Mã.

Chẳng lẽ tổ trưởng Mã cũng biết?

Trần Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với làm màu second hand, Lão Mã là chuyên nghiệp, bởi vì anh rất giỏi sử dụng baidu.

Bác sĩ phòng nội soi nhìn nhiều thấy Polyp như vậy, trong lòng cũng hơi thấp thỏm.

Cái gì mà dạ dày đường ruột mọc nhiều Polyp, cái này rõ ràng là trên Polyp mọc dạ dày đường ruột

- Giáo sư Trần, hay là... Trực tiếp cắt đi ruột non?

Đúng vậy

Hình ảnh Polyp rậm rạp này thật sự làm cho người ta muốn từ bỏ tiến hành nội soi cắt bỏ Polyp. Cắt cả đoạn ruột non càng nhanh càng tiện.

Trần Thương không nhịn được thở dài:

- Tốt nhất là giữ lại đi.

Thật vậy, ruột non dài 4-5m là nơi hấp thu dinh dưỡng nhiều nhất, quan trọng nhất trong đường tiêu hóa, nếu cắt bỏ toàn bộ, chưa nói tới việc khác,

dựa vào trình độ chữa bệnh trước mắt, cùng với điều kiện của gia đình người bệnh, sợ là rất khó hồi phục được

Khó thì khó, nhưng nên làm vẫn là phải làm.

Chẳng qua chuyện này tốt nhất là sau khi nằm viện nội trú mới làm.

Bác sĩ, có đôi khi thật là luôn khiêu chiến cực hạn của bản thân.

Rất nhiều bệnh tật luôn khiêu chiến phạm vi con ngươi có thể thừa nhận.

Giống như Ngoại khoa Tiêu hóa có cách gọi đùa "Móc phân boy", mùi thối trong phòng phẫu thuật thật là khó có thể chịu đựng, cho dù đeo khẩu trang cũng làm cho anh ba ngày không muốn ăn gì.

Chẳng qua, nên làm thì vẫn phải làm.

Bởi vì nếu anh không làm thì ai làm?

Suốt đêm, mọi người làm thủ tục chuyển khoa.

Chu Chính lưu lại Nội khoa Tiêu hóa.

Mà Lão Mã thì nhìn Trần Thương, cười ngây ngô đi theo phía sau.

- Thương Nhi, ngày mai muốn ăn gì?

- Thương Nhi, đừng thù dai như vậy! Cậu nhìn cậu xem, có ấu trĩ hay không?

Thấy Lão Mã đi theo đằng sau, Trần Thương dở khóc dở cười.

Ngày hôm sau, trong thời gian giao ban buổi sáng.

Một bác sĩ trẻ tuổi của Ngoại khoa Tiêu hóa đứng dậy, lớn tiếng báo cáo tình huống tối hôm qua.

Khi nói kết quả chẩn bệnh, cực kỳ phong cách nói một câu:

- Hội chứng Peutz – Jeghers

Không sai

Tên này thành công hấp dẫn sự chú ý của nữ thần, cũng hấp dẫn sự sùng bái của đám học sinh kia.

Đối với việc này, họ ý thức được một vấn đề, thật ra làm màu lần thứ n cũng rất sảng khoái.

Không quan tâm là làm màu ăn theo lần thứ mấy, chỉ cần phong cách đủ xịn là có thể lặp lại làm màu.

Nhưng tương ứng.

Trong thời gian giao ban.

Sau khi các trưởng khoa của ba khoa gồm nội khoa Tiêu hóa, Ngoại khoa Tiêu hóa và Chẩn đoán hình ảnh nghe được tối hôm qua Trần Thương tiến hành thủ thuật súc ruột trở về vị trí cũ điều trị bệnh lồng ruột thì một đám mặt lộ vẻ hưng phấn.

Chẳng qua, Hà Chí Khiêm cảm thấy có lẽ là lưu lại đường ra cho phòng khoa khác, nên không thèm để ý.

Nhưng...

Nên học vẫn phải học.

Nhưng các trưởng khoa của Nội khoa Tiêu hóa và Khoa Chẩn đoán hình ảnh tấp nập đi tới phòng giao ban của Khoa Cấp cứu.

Một hai phải hẹn Trần Thương gặp mặt trò chuyện riêng.

Cái này làm cho ánh mắt Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương nhiều thêm vài phần ý vị sâu xa.

Sau khi giao ban xong, Dư Dũng Cương lấy cớ họp nội bộ khoa Cấp cứu để đuổi mấy người trưởng khoa đi.

Nói với Trần Thương:

- Trần Thương, cậu tới Khoa Cấp Cứu bao lâu rồi?

Trần Thương cười:

- Khoảng gần nửa năm

Dư Dũng Cương ồ một tiếng, hơi đau lòng.

Mẹ nó chỉ còn nửa năm đã phải rời đi, còn chưa để lại bảo bối gì cho Khoa Cấp Cứu chúng ta... Mình làm trưởng khoa quá thất bại rồi.

Hôm nay, Dư Dũng Cương cũng bị kích thích.

Thấy trưởng khoa nhà người ta bắt đầu nỗ lực, mình có thể bỏ lỡ núi tiền này à?

Nghĩ tới nơi này, Dư Dũng Cương ho khan một tiếng:

- Ồ, chỉ còn nửa năm nữa thì cậu phải rời đi

- Ai, tôi thật là luyến tiếc cậu

Nghe tới đây, Trần Thương cũng hơi cảm động...

Đây là lần đầu tiên bác sĩ Dư đánh bài tình cảm

Thế nhưng không phải đánh vào những người lãnh đạo phía trên mà là đánh vào Trần Thương, chỉ là bác sĩ bồi dưỡng của khoa.

Điều này làm cho bác sĩ Dư hơi thổn thức.

- Cái này, mặc dù thời gian còn không còn dài, thế nhưng... Cậu có thể làm không ít cống hiến

- Cậu hãy nhìn lại Bắc Cầu Động Mạch Vành của Ngoại Khoa Tim... Cậu nhìn Ngoại Khoa Tổng Hợp... Hãy nhìn lại một chút thử xem...

Bác sĩ Dư đã nói rất nhiều ví dụ.

Mã Nguyệt Huy ở ngay cửa phòng làm việc nghe chuyện hơn nửa ngày, cuối cùng nghe không nổi nữa.

- Ai nha, bác sĩ Dư anh làm sao thế, không giống như thường ngày, có cái gì nói thẳng là được rồi

Mã Nguyệt Huy thật là nhịn không nổi.

Đứng ở gần cửa nghe nửa ngày, nghe thấy anh ta đã nói lằng nhà lằng nhằng nửa ngày.

Trực tiếp bất đắc dĩ đẩy cửa đi vào.

Bác sĩ Dư thấy thế, trên đầu nổi gân xanh, càng nắm chặt nắm đấm lại.

Mã Nguyệt Huy vỗ vai Trần Thương nói:

- Trần Thương, cậu phải để giúp chúng tôi với, mang bọn tôi bay ra xa

Trần Thương sững sờ, bất đắc dĩ cười lên, nhìn bác sĩ Dư đỏ mặt một hồi, anh nhẹ gật đầu.

- Được

...

...

Ngay tại khi Trần Thương chuẩn bị sắp xếp hành lý xuất đến các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất.

Thủ đô có mấy người khách tới.

- Trần Thương, khi nào có thời gian, hãy gọi chúng tôi đến tâm sự?

Trịnh Quốc Đàm cho người khác cảm giác vĩnh viễn là được cảm hóa hay nhận được điểu bổ ích khi ở chung với người có đức hạnh cao thượng, có học thức cao.

Hình như tất cả mọi người đi với tổng giám đốc Trịnh đều có cảm giác thoải mái.

Trần Thương cũng như thế.

- Tổng giám đốc Trịnh? Ngài đến thủ đô rồi à?

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Đúng vậy, không chỉ tôi tới, mà chị dâu của cậu, còn có Cố Hân cũng tới.

Trần Thương sững sờ.

Cố Hân cũng tới?

Cố Hân là vợ của Trần Bỉnh Sinh, quan trọng nhất còn là giám đốc công ty y dược An Húc.

Y dược An Húc phát triển tích quỹ rất đơn giản, sản xuất chủ yếu đều là chiết xuất một chút thuốc đông y truyền thống, nghiên cứu phát minh thuốc mới thì tương đối chậm chạp.

Đương nhiên, đối với Trần Thương thì cũng không phải là chuyện gì xấu.

Làm ăn, bước chân quá lớn có thể kéo rách háng.

Mắt xích tài chính vừa đứt sẽ là dê đợi làm thịt.

Vì vậy, thật ra tính cách của Cố Hân và Trần Thương vẫn tương đối giống nhau.

Mà Trần Thương đầu tư cho Y dược An Húc cũng là một lòng một dạ.

Trải qua chuyện Siro ho, sau đó y dược An Húc phát triển cũng không tệ lắm, hiện tại giá trị thị trường đã đạt tới khoảng năm ức.

Chương 1405: Tự Mở Công Ty

Năm ức này cũng không phải giá trị cổ phiếu, mà là vốn lưu động của nhà xưởng, dụng cụ, nhà kho, …

Thế nhưng, Cố Hân và Trịnh Quốc Đàm đi cùng với nhau...

Chẳng lẽ là vì...

Đầu óc Trần Thương chuyển động tương đối nhanh.

Hình như bắt lấy một chút đầu mối.

- Khoảng sáu giờ tôi mới tan ca.

Trịnh Quốc Đàm đồng ý:

- Được, đến lúc đó tôi cho người đi đón cậu, sau đó sẽ đến đón Tần Duyệt cùng đi.

Trần Thương đồng ý.

Sau đó giờ tan ca cũng đến, một chiếc Maybach S650 Pullman đứng ở cửa bệnh viện.

Xe này so với các dòng xe sang trọng khắp nơi trong thủ đô thì cũng rất hiếm thấy.

Giá cả so với Rolls-Royce Phantom cũng đắt hơn gấp mấy lần

Từ xa nhìn lại rất tôn quý

Nhìn thấy Trần Thương, tài xế vội vàng đứng dậy mở cửa.

- Mời giáo sư Trần lên xe.

Trần Thương gật đầu, đến Hiệp Hòa đón Tần Duyệt.

Xe như vậy ngồi vào rất giống như trong phòng.

Rất ổn định

Giống như là không có bất kỳ xóc nảy gì cả.

Tài xế lái xe càng làm cho người không cảm giác được là phía trước kéo hay là phía sau đẩy.

Xe dừng lại bên ngoài một cái Tứ Hợp Viện.

Nhân viên phục vụ dẫn theo Trần Thương và Tần Duyệt đến phía trước.

Đây là một nhà hàng nằm dưới lòng đất.

Cái nhà hàng ngầm này càng thêm điệu thấp và xa hoa hơn một chút.

Bên ngoài nhìn hình như rất bình thường, thế nhưng trong phòng lại trang trí cùng với uống trà, đồ uống trà đều là đồ quý giá.

- Trần Thương, khi nào cậu và Tần Duyệt sẽ tổ chức lễ cưới vậy?

Trương Ái Hương cũng tới, vừa cười vừa nói.

Hiện tại, Trương Ái Hương sau khi phẫu thuật đã khởi sắc rất tốt.

Quan trọng nhất chính là tự tin và khí chất của cô, hình như hoàn toàn khác biệt so với lúc đầu.

Đây mới là tổng giám đốc Trương cùng với Trịnh Quốc Đàm lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng đánh xuống tập đoàn Trịnh thị đấy

Cố Hân ngược lại tương đối hàm súc, rất ít nói chuyện, chẳng qua chỉ ngồi cười.

Một lát sau, Trương Ái Hương kéo Tần Duyệt đến bên cạnh nói chuyện phiếm.

Lúc này, Trần Thương mới hỏi:

- Tổng giám đốc Trịnh, lần này ngài tới thủ đô định ở lại bao lâu?

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Thật ra, lần này không phải tôi đến thủ đô, mà là muốn đi các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất.

Trần Thương nghe thế thì lập tức sửng sốt

- Không phải cậu muốn đi các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất dự thi à? Tôi cũng chuẩn bị đi xem một chút.

Trần Thương nghe thấy vậy thì lập tức ngửi được rất nhiều thứ.

- Tổng giám đốc Trịnh quyết định tất cả?

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Đúng vậy

Trịnh Quốc Đàm đã nói chuyện với Trần Thương rất nhiều lần, muốn tiến hành điều chỉnh kết cấu sản nghiệp.

Trước mắt, tập đoàn Trịnh thị có rất nhiều công ty con cấp dưới.

Một công ty bất động sản, một công ty khoáng sản, còn có một công ty đầu tư.

Trước đây, công ty khoáng sản và công ty bất động sản ngang hàng.

Trước đây ít năm, kinh tế khoáng sản đình trệ, bất động sản phát triển tương đối nhiều hơn một chút.

Mà mấy năm này, bất động sản đã không còn là ngành nghề phát triển, đã trở thành xí nghiệp xế chiều.

Vì vậy, Trịnh Quốc Đàm đã làm tốt chuẩn bị chuyển hình.

Những năm này, công ty đầu tư tiến hành không ít đầu tư y dược sinh vật, nhưng cho tới nay vẫn không tiến hành quản lý và khống chế cổ phần.

Trịnh Quốc Đàm tiếp tục nói:

- Tôi đầu tư một công ty y dược hải ngoại nói hội chợ hàng năm đều sẽ có xuất hiện rất nhiều độc quyền, tôi cũng định đi để có thêm kiến thức.

- Nhưng... Lần này tôi là muốn đi tìm kiếm một vài người bạn hợp tác.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Bạn hợp tác?

Trịnh Quốc Đàm gật đầu nói:

- Trần Thương, mấy công ty đầu tư hiện tại cũng hết sức coi trọng tài liệu giá đỡ vòi voi của cậu, vì vậy đều muốn mua lại.

Nói đến đây, Trịnh Quốc Đàm nhìn Trần Thương hỏi:

- Ý của tôi là, cậu có nghĩ tới là tự mình khai phát, phát triển hay không?

Nghe thấy câu nói này, trong lòng Trần Thương đương nhiên là hơi mong chờ.

Dù sao thì cũng là thứ do mình thiết kế ra, đương nhiên là hi vọng mình có thể khai thác.

Thế nhưng bản thân Trần Thương lại không có đủ năng lực khai phát.

Càng không có một con đường thành thục.

- Đương nhiên là tôi có nghĩ tới.

Trần Thương cười nói:

- Thế nhưng tôi lại không đủ năng lực để thực hiện nó.

Trịnh Quốc Đàm đột nhiên nở nụ cười:

- Chúng ta có thể tìm công ty có năng lực như vậy.

Trần Thương hơi chờ mong:

- Chuyện đó... Thuận tiện quản lý à?

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Thị trường tư bản cuối cùng là tư bản nói chuyện.

- Không lên thị dễ nói, hiệp đàm chuyển nhượng cổ phần, đưa ra thị trường công ty chúng ta sẽ tiến hành thu mua theo hai cấp thị trường.

- Quan trọng là chúng ta phải tìm kiếm một công ty thích hợp.

- Thế nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải đồng ý, hợp tác cụ thể chúng ta sẽ nói kỹ càng hơn.

- Thật ra, lần này mấu chốt còn ở cậu mà thôi, dù sao kỹ thuật chỉ có mình cậu mới biết. Mấu chốt là cậu có muốn chuyển nhượng độc quyền hay là tự mình khai phát.

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Tốt nhất là tự mình khai phát.

Điều mà lúc này Trịnh Quốc Đàm thiếu hụt chính là tiến vào ngành nghề y dược là một bước ngoặt chuyển tiếp.

Mà kỹ thuật giá đỡ vòi voi của Trần Thương không thể nghi ngờ chính là ván cầu tốt nhất

Vì vậy, lúc này Trịnh Quốc Đàm đến đây chính là hi vọng tìm được một đoàn đội thích hợp để kinh doanh kỹ thuật và tài liệu giá đỡ vòi voi của Trần Thương.

...

...

Đối với kỹ thuật của mình, tài liệu của chính mình, đương nhiên là Trần thương hi vọng tự mình có hể tham gia hợp tác.

Với tư cách chuyên gia nghiên cứu lĩnh vực mạch máu lớn, Trần Thương biết một cách rõ ràng cũng điều tự nhiên, một khi "Hội nghị AATS 2020" công bố một cách phẫu thuật mạch máu lớn chỉ nam mới nhất, sau đó giá đỡ vòi voi trở thành xu thế chủ lưu.

Thị trường sẽ mở rộng một cách nhanh chóng

Đến lúc đó, chuyện của giá đỡ vòi voi chắc chắn sẽ trở thành một tin tức nóng nhất lúc bấy giờ.

Xã hội này, bất luận làm cái gì, ai cũng phải có tiền là không có cừu hận.

Thiên hạ rộn ràng đều là có lợi.

Ai có thể ngoại lệ?

Xã hội này, muốn làm bất cứ chuyện gì, chuyện tốt, công việc tốt, chuyện lớn, chuyện nhỏ, đều không thể không có tiền.

Cho dù là Tiêu Triết Hải cũng phải nhanh chóng đi tìm kiếm tiền để làm.

Thế nhưng Trần Thương có một việc vẫn tương đối lo lắng.

Đó chính là anh chắc chắn không có thời gian quản lý công ty, cũng không am hiểu quản lý như thế nào, càng không muốn tham gia vào những công việc vặt vãnh phức tạp trong dự án.

Sau khi Trần Thương nói ra khó xử của mình.

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Những chuyện này là người quản lí có chuyên môn nghề nghiệp người ta làm, việc của cậu là làm tốt cái kỹ thuật để vượt qua ải đầu tiên này.

Tổng giám đốc Trịnh có thể dẫn đầu đầu tư, thế nhưng Trần Thương chỉ có thể nhập cổ phần bằng cách làm tốt kỹ thuật.

Anh cũng không có bao nhiêu tiền để tranh đấu với tư bản.

Hiện tại bây giờ thứ duy nhất mà Trần thương cần chính là tìm kiếm công ty thích hợp để hợp tác, sau đó mới có thể nói chuyện thủ tục hợp tác

cụ thể.

Chương 1406: Khách Sạn Tám Sao

Lúc này, cuộc trò chuyện cũng làm cho Trần Thương kiên định với suy nghĩ của chính mình.

Ít nhất có thể giữ lại kỹ thuật giá đỡ vòi voi do mình phát minh ra.

Cái này giống như một cái bánh trái thơm ngon, cho người khác Trần Thương cũng không cam lòng.

Công ty y dược so với những công ty khác tồn tại một điểm khác biệt rất lớn.

Hôm nay, Trịnh Quốc Đàm chẳng qua là nói chuyện với Trần Thương về một phương hướng lớn, chi tiết trong chuyện này cũng không nói tỉ mỉ, có thể là do hiện tại chưa tiện nói.

Công ty y dược An Húc phát triển làm cho Cố Hân cũng muốn tham gia vào trong đó.

Tài sản của Cố Hân không lớn, thế nhưng tiền mặt vẫn còn tạm được, cầm ít cổ phần cũng có thể.

Hiện tại vừa vặn giữa năm, cho dù là Trịnh Quốc Đàm thì cũng không có bao nhiêu vốn lưu động, trên cơ bản thì tài chính bất động sản sẽ chảy về cuối năm.

Lần này, mục đích tới đây là Cố Hân mang theo Trịnh Quốc Đàm đến tìm mấy vị trưởng bối.

Những người này cùng với cha của Cố Hân, họ là một nhóm người hành nghề chữa bệnh sớm nhất trong nước, hiện tại cũng có không ít người làm lớn làm mạnh, cũng có một vài gặp phải vấn đề gần như đóng cửa, phá sản.

Bất kỳ một cái ngành nghề nào cũng rất tàn khốc.

Ngày hôm sau, Trần Thương không bồi tiếp mấy người tổng giám đốc Trịnh Quốc Đàm đi gặp những công ty này.

Trước khi đi, Vệ Kiện ủy chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu lại lần nữa gặp mặt Trần Thương.

Cũng không nói cái gì chắc chắn phải làm vẻ vang nước nhà gì đó.

Ngược lại là nói chuyện phiếm một phen, sau đó căn dặn chú ý an toàn.

Điều này làm cho trong lòng Trần Thương cũng thoải mái được mấy phần.

Ngày hôm sau, Trần Thương mang theo duy nhất một nhân viên công tác theo khuôn đúc bước lên chuyến bay Emirates tiến về các tiểu Vương

quốc Ả rập Thống nhất.

Đây cũng là lần thứ nhất Trần Thương đi qua đương đi màu xanh của sân bay đến khoang thương gia.

Thư ký Vu Y sắp xếp xong xuôi tất cả hành trình, bao gồm cả khách sạn, hoạt động cuộc sống thường ngày...

Nhưng Vu Y có thể là Vệ Kiện ủy biên chế đường đường chính chính, chẳng qua là an bài làm bí thư tạm thời.

So sánh với những người khác lạnh nhạt, Vu Y dù sao vẫn là một người trẻ tuổi, nói chuyện phiếm với Trần Thương.

Chuyến bay tám, chín tiếng cũng không lộ vẻ nhàm chán.

Sau khi xuống máy bay thì Trần Thương mới biết được, bọn người Trịnh Quốc Đàm đã thuê lại chiếc khung máy bay...

Làm cho Trần Thương một lần nữa cảm giác được cảm thấy tư bản nặng nề.

Lần này họ rất là coi trọng đối với hội chợ chữa bệnh của các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, nơi tuyển hội chợ tại khách sạn hoàng cung Abu Dhabi.

Trần Thương và nhân viên công tác ở đây đưa tin, sau đó lập tức mắt trừng chó ngốc.

Họ phải ở chỗ này à?

Trần Thương phát hiện là họ suy nghĩ nhiều...

Họ không thể ở chỗ này

Với tư cách là khách sạn tám sao duy nhất của thế giới, khách sạn hoàng cung Abu Dhabi là khách sạn xa hoa nhất, quý giá trên thế giới cho đến tận nay

Trần Thương cảm giác mình giống như nhà quê lên phố, nhìn khách sạn nghe nói chi tiêu 30 ức đô la thi công, trong lòng bùi ngùi không thôi

Thật không hổ là... khách sạn được cho rằng - Khách sạn xây dựng cho quốc vương-.

Khách sạn của bọn người Trần Thương là một nhà nghỉ năm sao cách khách sạn hoàng cung Abu Dhabi khoảng 3 cây số.

Ừm, không sai...

Sau khi thấy Abu Dhabi, Trần Thương thừa nhận là mình bành trướng, cũng dám nói khách sạn năm sao là nhà nghỉ.

Trần Thương phát hiện, một chuyến này chỉ có một mình anh, hoàn toàn là một linh vật.

Tất cả làm việc đều bị Vu Y và trợ lý đi theo gửi đến cho cấp lãnh đạo xử lý.

Việc Trần Thương cần làm ngược lại cũng rất đơn giản, chính là khi hội chợ bắt đầu, sau đó có thời gian mười phút giới thiệu sản phẩm, mười phút này rất mấu chốt, thậm chí quyết định kết quả bỏ phiếu.

Đi theo đến gặp lãnh đạo tên là Tưởng Tĩnh Vũ, tuổi không lớn lắm, nhìn mặt khoảng bốn mươi tuổi, cũng đã thính cấp.

Dù là một người nổi tiếng trong giới chính trị của thủ đô, thính cấp ở khắp nơi, uy vọng của Tưởng Tĩnh Vũ cũng rất cao.

Mấu chốt là anh rất điệu thấp, đối với Trần Thương cũng rất khiêm tốn, thậm chí còn làm cho Trần Thương có một lần cho rằng đây là một nhân viên công tác bình thường.

Cái gì ở chức vị cao không giận tự uy, căn bản nhìn không thấy trên người người đàn ông này.

Có thể nhìn thấy vĩnh viễn vẫn là khiêm tốn nụ cười.

Vừa bắt đầu đã cùng với Trần Thương cũng ít có trao đổi, Tưởng Tĩnh Vũ tự giễu là đến chùi đít cho Trần Thương.

Ừm...

Điều này làm cho Trần Thương có ấn tượng tốt đẹp.

Khí hậu sa mạc nhiệt nơi đây Trần Thương không thể thích ứng kịp thời, ở lại trong phòng chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn khách sạn hoàng cung cách mấy ngàn mét, Trần Thương cực kỳ ao ước.

Nguyên nhân là lệch giờ, thời gian ở Abu Dhabi so với thủ đô là chậm hơn 4 giờ, lúc này thời gian khoảng bốn giờ chiều.

Tưởng Tĩnh Vũ cùng với một số người quen thuộc gặp nhau sắp xếp công việc cho ngày mai một chút, cần tiến hành một số chuyện với các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, thế nhưng Trần Thương cũng không cần quan tâm.

Ra nước ngoài, hình như mọi người cũng buông bỏ những khuôn mẫu hằng ngày.

Quần áo trên người Vu Uy đã sớm đổi thành bộ váy nhẹ nhàng, quần áo Tưởng Tĩnh Vũ cũng đổi thành quần cộc áo lót dép lào.

Chớp mắt đã đến giờ ăn tối, phòng ăn có tiệc đứng.

Lúc này, nhìn khách sạn hoàng cung Abu Dhabi đã bắt đầu lên đèn hoa, biểu hiện cho sự cao quý và kinh ngạc.

Vu Y xúc động một tiếng:

- Lúc chúng ta rời đi, chúng ta nên ăn ngon một chút?

- Nếu không thì sẽ uổng phí chuyến đi này

Tưởng Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu:

- Đúng thế

Vu Y cười nói:

- Keo kiệt, anh Tưởng, có lẽ anh chính là một lãnh đạo rất keo kiệt

Tưởng Tĩnh Vũ trực tiếp khoát tay áo:

- Tôi không phải lãnh đạo, chủ nhiệm Tiêu và bộ trưởng Tào đều nói, giáo sư Trần mới chính là lãnh đạo duy nhất của chúng ta, chuyến này chúng ta phải nghe cậu ta.

Vào lúc này, điện thoại Trần Thương vang lên.

- Trần Thương, tôi đã đặt cơm, cậu cùng với các đội viên của cậu cùng đi ăn cơm chung nha

Trịnh Quốc Đàm cởi mở nở nụ cười.

Trần Thương sững sờ:

- Tổng giám đốc Trịnh đang ở đâu?

Trịnh Quốc Đàm mỉm cười:

- Khách sạn hoàng cung Abu Dhabi, tôi sẽ cho xe đi đón mọi người, 10 phút sau sẽ đến đón, tôi chờ mọi người dưới lầu.

Cúp điện thoại, Trần Thương nhìn Vu Y, cười nói:

- Đi thôi, cô Vu, nguyện vọng của cô lập tức đã được thực hiện.

Ngồi trên chiếc xe Lincoln, cuối cùng Trần Thương cũng đã hiểu rõ cuộc sống của người có tiền là như thế nào.

Bữa tối rất phong phú

Thế nhưng Trần Thương luôn cảm thấy các hương vị đều giống nhau.

Nghĩ tới nghĩ lui còn không bằng chính mình đặt thức ăn "giao hàng nhanh" hương vị vẫn tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù Mã Nguyệt Huy có chút khác thường, thế nhưng đối với thức ăn thì ánh mắt rất thích.

Ừm, cũng giống như bào ngư hải sâm làm quán bánh, thêm một bình trứng cá muối, tuyệt

Ngày mai, hội chợ sẽ bắt đầu nên mọi người cũng không ở lại lâu, sớm trở về khách sạn.

Thời gian một đêm của Vu Y cơ bản là không dùng để ăn cơm, mà toàn bộ thời gian cô dùng để chụp hình.

Chương 1407: Ý Nghĩ Của Trần Thương

Sau khi trở về gọi thẳng không uổng chuyến này.

Tưởng Tĩnh Vũ bất đắc dĩ cười mắng một tiếng:

- Cô đăng lên trang cá nhân đi, tôi sẽ đi kêu gọi cậu mợ cha mẹ vào like cho cô.

Vu Y nghe xong thì lập tức ỉu xìu.

Buổi tối, Tưởng Tĩnh Vũ lại lần nữa bàn giao quá trình làm việc một phen.

Dàn xếp cho tất cả mọi người một phen, sau đó nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, hội nghị lần này vẫn phải xem ở anh.

- Hội nghị ngày mai, số thứ tự của chúng ta là 23, thời gian cụ thể là khoảng ba giờ chiều, anh có 10 phút.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, tốt, tôi chắc chắn sẽ dồn toàn lực ứng phó.

Tưởng Tĩnh Vũ cười nói:

- Tôi cảm thấy vấn đề có lẽ không lớn, nếu như dựa theo nhân khí trước mắt thì chúng ta lấy được giải thưởng ưu tú hàng năm cũng không có vấn đề, cố gắng một chút sẽ có cơ hội lọt vào top ba.

Vu Y và mọi người sững sờ, Trần Thương cũng tò mò hỏi:

- Danh sách như thế nào?

Tưởng Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, mở trang web hội nghị ra, phía trên có hơn một trăm dụng cụ chữa bệnh lần lượt biểu hiện ra.

- Sản phẩm triển lãm cụ thể lần này đều có thể nhìn một chút, có hai dung cụ cần được quan tâm, vào đầu năm đã bắt đầu tiến hành tuyên truyền.

Trần Thương tò mò hỏi:

- Dụng cụ gì?

Tưởng Tĩnh Vũ mở một cái trong đó ra, nói:

- Đây là sản phẩm tập đoàn Johnson & Johnson vẫn nghiên cứu từ mấy năm trước, vừa thu được chứng nhận FDA.

Trần Thương nhìn cái thiết bị này, nhìn tên bất đắc dĩ sửng sốt một chút.

Đây là một trái tim như máy móc hỗ trợ tuần hoàn khi tim ngừng đập.

Sản phẩm giới thiệu đã được mở ra, sau đó Trần Thương lập tức nhíu mày.

Bởi vì cậu ta giống như biết rõ ràng vì sao Johnson & Johnson muốn quả quyết từ bỏ kỹ thuật Howard X-Pri.

Cái trái tim hỗ trợ tuần hoàn đình chỉ dụng cụ có thể nói là để phẫu thuật tim giảm bớt nhiều gánh nặng cũng như thời gian.

Không cần máy tuần hoàn ngoài cơ thể phải trải qua trình quá rườm rà, giảm bớt một chút di chứng bởi vì bơm vào tạo thành.

Mặc dù so với X-Pri thì phiền phức cũng không ít, thế nhưng mấu chốt là ở số liệu lớn nhỏ không dễ dàng xảy ra vấn đề.

Mà X-Pri mấy lần công khai biểu diễn đều xảy ra vấn đề, điều này làm cho Johnson & Johnson nhiều lần tiến hành phải bồi thường một khoảng tiền kếch xù.

Trách không được

Thế nhưng, Trần Thương cảm thấy, cái thiết bị này cũng không thể hoàn toàn thay thế phương pháp kỹ thuật X-Pri.

Bởi vì cái này vẫn cần để cho trái tim ngừng đập, vẫn sẽ tồn tại đủ loại bệnh biến chứng, rất nhiều bệnh tim bẩm sinh vẫn không thể sử dụng.

Quan trọng nhất chính là, hiệu quả kinh tế của X-Pri thì cao hơn dụng cụ hỗ trợ tuần hoàn đình chỉ trái tim quá nhiều.

Cùng là phẫu thuật thay thế van 2 lá trái tim, một ả phẫu thuật X-Pri có thể chỉ cần mấy vạn viên tiền là đã có thể xâm lấn tối thiểu, mở miệng nhỏ, khôi phục nhanh.

Vì vậy, Trần Thương cảm thấy, kỹ thuật này cũng sẽ không tạo thành quá nhiều ảnh hưởng đối với X-Pri.

Thậm chí...

Trần Thương nghĩ đến một khả năng

Để kỹ thuật X-Pri kết hợp với kỹ thuật giá đỡ vòi voi thành lập một công ty sản xuất dụng cụ chữa bệnh khác tốt hơn.

Giám đốc Trịnh có tiền, Howard có kinh nghiệm, Trần Thương có kỹ thuật.

Ba cái này hợp lại, khẳng định sẽ có một phản ứng hóa học không giống nhau.

Thật ra... Trần Thương cảm thấy, nếu các vị lãnh đạo có kinh nghiệm trong ngành nghề chữa bệnh trong nước hợp tác với nhau thì sẽ càng thêm thuận tiện, dù sao tình hình trong nước vẫn tương đối đặc biệt.

Chuyện này, Trần Thương cảm thấy nên tìm đến Howard bàn chuyện hợp tác một chút.

Ngoại trừ thiết bị hỗ trợ trái tim của tập đoàn Johnson & Johnson độ kỹ thuật tương đối cao ra.

"Tuyến tụy nhân tạo" của tập đoàn Ai-len Medtronic lại lần nữa cho ra một sản phẩm mới, Medtronic với tư cách là một trong các đại danh từ, tuyến tụy nhân tạo khẳng định cũng sẽ đưa tới sự quan tâm.

Thế nhưng... Dù sao cũng là sản phẩm đưa ra ngoài thị trường vào năm 2017, cho dù chỉ là bản cải tiến thì khẳng định nhiệt độ lần này sẽ không thua lần trước.

Thật ra, loại đọc nhiều này có thể lấy được giải thưởng ưu tú hàng năm đã rất không dễ dàng.

Dù sao thì mọi người nhìn ở trên còn có rất nhiều thiết bị cỡ lớn.

Bao gồm người máy phẫu thuật mới nhất, hình ảnh chẩn đoán bệnh bằng thiết bị X-quang cạnh giường, thiết bị máy móc quang học, máy móc hiệu chỉnh, thiết bị phẫu thuật nội ngoại khoa, và trước mắt lưu hành nhất thiết bị hạch y học trị liệu.

Muốn thu hút được sự chú ý ở một hội triển lãm quốc tế như thế này thì độ khó sẽ rất lớn

Dù sao một thiết bị chữa bệnh quật khỏi càng nhiều khi là dựa vào sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật cùng với phát triển của kỹ thuật.

Mà sản phẩm tiến bộ Trần Thương cũng không phải như thế, anh đi con đường chữa bệnh sở trường.

Dưới mọi tình huống, kỹ thuật và thiết bị đều tồn tại sự giới hạn, phá vỡ quá trình phẫu thuật truyền thống, thông qua việc sử dụng dụng cụ hỗ trợ phẫu thuật mới cùng với phẫu thuật thuật thức, thực hiện tiến bộ trong quá trình phẫu thuật.

Trần Thương cảm thấy mình có thể sẽ cầm được giải thưởng trên tay.

Thế nhưng muốn cầm giải thưởng thì thứ nhất độ khó rất lớn

Dựa theo ban thưởng của hệ thống mà đến xem xét.

Mình giành được giải thưởng ưu tú là có thể nhận được một sách kỹ năng tự chọn.

Thế nhưng giải thưởng ưu tú có lẽ chẳng qua là sơ cấp, trung cấp, cao nhất là hoàn mỹ cấp.

Thật ra trong mắt Trần Thương, sơ cấp và đại sư cấp không khác gì nhau.

Dù sao thì kỹ năng của mình có thể thăng cấp.

Thế nhưng, sự hoàn mỹ không giống nhau.

Chỉ có thể thông qua thẻ đặc huấn mới có thể đạt cấp hoàn mỹ.

Thứ hai và thứ nhất khác biệt như ngày với đêm

Vì vậy, giải thưởng ưu tú và thứ ba thứ hai không có gì khác nhau, phải cố gắng tranh thủ đạt giải thưởng thứ nhất.

Mà lần này là một cơ hội rất tốt

Bởi vì 《 The Lancet 》 mãnh thổi một đợt làm cho mình thu được rất hot, hẳn mọi người có thể thu được hệ thống chữa bệnh duy trì.

Mà hội nghị AATS 2020 lập tức sẽ triệu tập mọi người đến họp, tim mạch của mình hoàn toàn có thể dựa vào sức nóng này.

Đương nhiên, cái này dựa thế cũng không phải là đầu cơ trục lợi.

Chính mình hoàn toàn có thể suy nghĩ chút biện pháp.

Thật ra...

Trần Thương đối với tranh thủ vị trí thứ nhất cũng không cảm thấy quá cần thiết.

Thế nhưng thiết bị phụ trợ trái tim tuần hoàn của tập đoàn Johnson & Johnson đã tạo thành một chút uy hiếp đối với X-Pri.

Xếp hạng thứ nhất và thứ hai, năng lực kiếm tiền, cường độ tuyên truyền vân vân... Đều không giống nhau.

Trần Thương quyết định muốn đem giá đỡ vòi voi hợp tác với X-Pri đưa ra thị trường một sản phẩm mới hoàn toàn, lần này nhất định phải lấy được vị trí thứ nhất.

Trần Thương cùng với Tưởng Tĩnh Vũ trò chuyện một phen tỉ mĩ cụ thể từng quá trình, sau đó mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

Chương 1408: Làm Loạn! Hồ Đồ?

Trần Thương mở notebook của mình ra, bắt đầu rơi vào trạng thái trầm tư.

Muốn lấy được thứ tự tốt, vẫn phải nói đến năng lực mà mình đã học được

Mấu chốt vẫn là ở bên trong mình phải chuẩn bị tinh thần bắt đầu lấy lòng từng người như thế nào

Nhìn sơ qua những dụng cụ mới một phen, sau đó Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đưa ra một quyết định.

Lần này, giám khảo bỏ phiếu phần lớn là bác sĩ, thế nhưng cũng bao quát dụng cụ sinh vật chữa bệnh cùng với lĩnh vực công trình mà chuyên gia thực hiện.

Trần Thương biết rõ, dụng cụ của mình muốn chinh phục những cái kia thì độ khó sẽ càng lớn hơn.

Dù sao trong đầu tất cả những người này đều là loại công thức tính toán.

Trần Thương muốn chinh phục họ là điều rất khó khăn

Cùng như vậy, còn không bằng chinh phục đám nhân viên y tế kia.

Đối với điểm này, Trần Thương lại rất am hiểu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định một lần nữa thiết kế lại Powerpoint của mình, có thể thiết kế và đưa vào một chút ngụ ý của mình vào bên trong.

Trần Thương bận đến hơn mười hai giờ, cuối cùng cũng đã hoàn thành, hài lòng nhìn một lần Powerpoint vừa sửa chữa của mình, Trần Thương cũng đầy cảm giác chờ mong cho đến ngày mai.

Khách sạn hoàng gia Abu Dhabi chắc hẳn là một đại danh từ xa hoa.

Đứng trong đại sảnh hội nghị, Trần Thương đột nhiên cảm thấy tổ chức bất kỳ hoạt động gì ở chỗ này sẽ không lộ ra cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Ung dung, trang nhã, lộng lẫy, tinh xảo kết hợp với nhau nhưng lại quý phái nhưng không xa xỉ, trang nhã mà không tầm thường.

Không phải vàng son lộng lẫy nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng quý phái

Giống như là lời nói của Trịnh Quốc Đàm lúc vừa mới đến đây, vật liệu dùng để trang trí nơi này còn đắt hơn vàng

Toàn bộ khách sạn đầu tư hơn 30 ức đôla, đại sảnh của hội nghị có thể chiếm khoảng một phần mười trong đó

Tốn hơn hai mươi ức nhân dân tệ để thiết kế một cái đại sảnh hội nghị như thế này, có thể nghĩ

Kỹ thuật quang ảnh hiện đại phối hợp kỹ thuật điêu khắc truyền thống làm cho cả hội trường huyền ảo tạo cho người ta ảo giác.

Nhưng hôm nay, nơi này với tư cách tổ chức hội chợ chữa bệnh, chủ đề màn sáng và sắc thái chữa bệnh phát triển thành chủ đề.

Nhân viên của Tổ chức Y tế Thế giới và Liên hiệp quốc lên đài đọc lời chào mừng, mang ý nghĩa hội nghị chính thức bắt đầu.

Nhân viên phục vụ khách sạn và tân khách tỉ lệ là 6: 1, điều này làm cho toàn bộ hội nghị hiện trường lộ ra vẻ trật tự ngay ngắn.

Sau khi hội nghị bắt đầu, công ty Hà Lan Philips đại biểu công ty hôm nay bắt đầu giới thiệu.

Hội nghị lần này cũng không phải áp dụng chính là truyền thống giống như hình thức quốc nội mở hội nghị.

Mà hình thức lấy tiệc rượu, ở bên trong mọi người vừa đi vừa nghỉ, có cà phê, có trà, có cocktail, có trà bánh.

Trần Thương cảm thấy, Mã Nguyệt Huy chắc chắn sẽ rất thích loại hội nghị này.

Hội chợ chữa bệnh được tiến hành ở đây trong vòng hai ngày, sau khi kết thúc giám khảo sẽ tiến hành triển lãm trong thời gian một tháng.

Hội nghị vừa bắt đầu, Philips đã lấy một kỹ thuật hình ảnh siêu âm đời mới nhất hấp dẫn tất ánh mắt mọi người.

Trần Thương ngồi ở phía dưới, nhìn buổi diễn thuyết phía trên như có điều suy nghĩ.

Vào lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên ở bên tai anh.

- Philips và Siemens chỉ có một cái có thể trở thành thưởng ưu tú.

Trần Thương tò mò, quay đầu nhìn một cái, thấy một người phụ nữ đứng ở bên cạnh, thân hình nhỏ nhắn mặc lễ phục lộ ra dáng vẻ xinh đẹp.

Nhưng trong ánh mắt của cô lại tràn đầy sự ưu nhã, khí chất uyển phong, dịu dàng hiền thục, cho người khác cảm giác cô là một người có đức hạnh, kiến thức cao.

Mấu chốt là, cô đang nói tiếng trung.

Trần Thương cười nói:

- Tôi không quan tâm quá nhiều.

Cô gái này cũng không còn nhỏ tuổi, thế nhưng khí chất vẫn còn, thản nhiên cười một tiếng:

- Cậu là Trần Thương à?

Trần Thương sững sờ, không ngờ mình lại nổi tiếng đến như vậy?

- Không sai, cô là...

- Mạnh Uyển Dung.

Cô vừa cười vừa nói.

- Có thể tới tham gia hội nghị lần này không phú thì quý.

- Mỗi lần hội nghị đều sẽ hấp dẫn đến rất nhiều công ty và tập đoàn trên thế giới, dù sao thì kỹ thuật mới sinh ra đương nhiên sẽ xuất hiện các loại cạnh tranh.

- Ai không muốn cầm xuống độc quyền hoặc là đại diện chứ?

Trần Thương:

- Chào cô, người cũng như tên.

Mạnh Uyển Dung là lần đầu tiên chính diện nhìn thấy Trần Thương, đương nhiên cô ấy đã nghe Mạnh Hi nói qua rất nhiều lần về cậu ta.

Ấn tượng đối với Trần Thương cũng không tệ.

- Hôm nay tôi đến chính là vì độc quyền của cậu

Mạnh Uyển Dung nói chuyện rất thẳng thắn.

Trần Thương cười xấu hổ.

Nếu như sáng sớm của mấy ngày hôm trước, có thể anh đã chuẩn bị bán, nhưng sau khi tán gẫu với Trịnh Quốc Đàm thì anh càng có nhiều ý nghĩ.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Tôi rất đắt.

Mạnh Uyển Dung cười nói:

- Ồ? Vừa khéo... Tôi rất có tiền

Sau khi nói xong, hai người đều sửng sốt

Trần Thương cảm thấy đối thoại vừa rồi giống như hoạt động công khai.

Cũng giống như ra giá bao nuôi.

Mà còn giống lái xe...

Trần Thương mặt đỏ lên, vội vàng lắc đầu.

Mạnh Uyển Dung thấy thế, ngược lại trong mắt lóe ra một tia ranh mãnh, bất đắc dĩ cười nói:

- Cũng không phải là mua bán, chúng ta có thể đồng thời cùng nhau thực hiện.

Nói xong, Mạnh Uyển Dung đưa cho Trần Thương một tấm danh thiếp, đứng dậy chậm rãi rời đi.

Trần Thương nghĩ mà sợ

Cô gái này quá nguy hiểm, tạo cho Trần Thương cảm giác chính là mình ở trong tay cô ấy giống như chim non, bị tùy ý đùa giỡn và đùa bỡn

Trần Thương nhìn một cái danh thiếp, cất vào trong túi.

Anh không biết về những công ty này, nhưng có thể tìm Trịnh Quốc Đàm tâm sự.

Vào buổi sáng, sau khi tập đoàn Johnson & Johnson rời trận, mọi người phía dưới nhất thời bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Sáng hôm nay, tập đoàn Johnson & Johnson không hề nghi ngờ là nhân vật chính.

Phụ trợ tuần hoàn trái tim có thể để tuần hoàn ngoài cơ thể rút ngắn thời gian, có thể trợ giúp rất lớn đối với nhiều phẫu thuật.

Lúc này, tập đoàn Johnson & Johnson nhất thời nổi tiếng, rất nhiều người đều khen không dứt miệng.

Tới buổi chiều, khoảng ba giờ ba mươi phút.

Nhân viên công tác dẫn Trần Thương xuống bắt đầu lên đài

Lúc này, áp lực của Trần Thương hơi lớn, bởi vì người khác mang tới là kỹ thuật cách tân, mà anh mang tới là khái niệm cách tân.

Lúc này đây, trong lòng Trần Thương cũng là không chắc chắn

Nhìn phía dưới mọi người, Trần Thương mở Powerpoint, nói thật, anh muốn trổ hết tài năng thì phải xem biểu hiện của anh hôm nay như thế nào.

Trần Thương cầm lấy sản phẩm của chính mình, kỹ thuật quang ảnh xuống, cái giá đỡ vòi voi này bắt đầu xuất hiện thực thể ở trên không trung, trở thành vật phẩm to lớn.

- Đây chỉ là một cái đồ chơi nhỏ

Nói xong, Trần Thương tiện tay để qua một bên.

Lập tức, mọi người phía dưới ồ lên

Thế nhưng, khiếp sợ càng nhiều lại là những bác sĩ giám khảo viên.

Bọn họ rất khó hiểu, tại sao Trần Thương phải làm như thế?

Thông tin và kỹ thuật giá đỡ vòi voi là một sản phẩm bàn tán sôi nổi nhất trước mắt.

Tại sao Trần Thương phải làm như thế?

Ngay cả Tưởng Tĩnh Vũ cũng sắp hôn mê rồi, Vu Y bị dọa đến muốn lập tức gọi điện cho chủ nhiệm Tiêu

Chương 1409: Đoạn Chương Cẩu

Mà lúc này, trợ lý cũng đã truyền hình ảnh của Trần Thương về nước

Tiêu Nhuận Phương nâng chung trà lên chuẩn bị uống, nhưng khi thấy một màn này thì suýt nữa ném chén trà đi

Sắc mặt Tào Ngu thì càng xanh xám

Bọn họ thật không ngờ là Trần Thương lại đùa nghịch ở trên sân khấu quốc tế như thế! ?

Nghĩ tới đây, hai hàng lông mày của Tiêu Nhuận Phương cũng nhíu lại, nếu quả thật chính là như vậy... Trần Thương này thật không biết điều

Lúc này, hiện trường cũng yên tĩnh trở lại

Lúc này, Mạnh Uyển Dung lại hơi hăng hái nhìn cái này ưa thích đỏ mặt với Trần Thương, hơi nghiền ngẫm cười cười.

Nhưng cô ấy biết, Trần Thương là muốn lấy được đệ nhất, bởi vì cậu ta có nói qua, cậu ta rất đắt

Ngay khi tất cả mọi người đang tò mò, Trần Thương tiếp tục nói.

- Dụng cụ là chết, mà người là sống

- Trong mắt của tôi, dụng cụ chữa bệnh phát triển thì phải xoay quanh tiến hành lâm sàng, phải xuất phát từ lâm sàng, tiếp đó trở lại lâm sàng.

- Khoa học kỹ thuật giải quyết là vấn đề lớn.

- Mục đích chủ yếu của kỹ thuật giá đỡ vòi voi là giảm bóc tách động mạch chủ xuống người bệnh, theo đó giảm tỉ lệ tử vong khi phẫu thuật, mà còn có thể hạ tỉ lệ tử vong xuống rất thấp! Cái này thậm chí sẽ trở thành một vật phẩm có thể ảnh hưởng đến phẫu thuật động mạch chủ sau này.

- Thế nhưng, nó vẫn không đáng giá nhắc tới

Trong lúc nhất thời, mọi người thấy Trần Thương, có chút không biết Trần Thương rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì, đối với giá đỡ vòi voi thì lúc thì khen lúc thì chê.

Trần Thương đột nhiên nói:

- Thậm chí hiện tại tôi có thể nói ra kỹ thuật hạch tâm của giá đỡ vòi voi.

Vừa nghe đến đây, hiện trường lập tức oanh động

Mây trôi nước chảy, Trịnh Quốc Đàm bị dọa đến suýt nữa ném ly trà trong tay đi

Mà Mạnh Uyển Dung thì càng phát hiện mình xem không hiểu Trần Thương đang nghĩ gì

...

...

Tất cả mọi người ở hiện trường đều im lặng

Tất cả đều ngước nhìn Trần Thương.

Trần Thương thấy thế thì đột nhiên nở nụ cười:

- Tại sao tôi lại có thể công bố công nghệ giá đỡ vòi voi?

- Bởi vì mấy người học được rồi thì cũng vô dụng

Đột nhiên Vu Y cảm thấy hôm nay Trần Thương thật muốn ăn đòn

Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu thực sự bối rối.

Ngày thường Trần Thương trông rất ổn trọng, tại sao hôm nay lại như vậy?

Tuy nhiên, họ biết rõ Trần Thương không phải đang gây rắc rối.

Nếu không hiểu thì hãy tiếp tục theo dõi

Thành thật mà nói, CEO của các công ty trong tập đoàn đến dự hội nghị lần này không thực sự đến xem thiết bị của Johnson & Johnson, mà là để tìm kiếm thứ mà Trần Thương tự nghiên cứu.

Tại sao à?

Do Johnson and Johnson đã nghiên cứu ra nên không thể bán được

Nó không có ý nghĩa gì đối với họ.

Những gì họ đang tìm kiếm là cơ hội đầu tư.

Trần Thương đang rất được yêu thích, là tiềm lực đáng để đầu tư, rất nhiều người muốn tới bàn chuyện làm ăn.

Trên thực tế, vừa rồi, sau khi Trần Thương trò chuyện với Mạnh Uyển Dung, Trần Thương mới hiểu rằng thứ mà anh giới thiệu không phải bằng sáng chế, mà là chính mình

Thay vì bán bằng sáng chế với giá rất đắt, tốt hơn là nên nâng tầm giá trị bản thân

Do đó, anh đã kết hợp Power Point vừa được sửa lại ngày hôm qua.

Trần Thương đột nhiên nói:

- Tại sao tôi lại nói rằng học giá đỡ vòi voi là vô ích?

- Câu trả lời rất đơn giản, vì mọi người không hiểu gì về phẫu thuật bóc tách động mạch chủ. Chỗ đứng của giá đỡ vòi voi không phải là cách phân loại truyền thống

- Mọi người vẫn đang sử dụng phân loại Debakey? Hay phân loại Stanford? Điều tôi muốn nói là những thứ đó không còn đủ để hướng dẫn

chúng ta thực hiện phẫu thuật.

- Dù công nghệ phát triển như thế nào, nếu phần mềm không theo kịp phần cứng thì đây thực sự là một cuộc khủng hoảng đối với ngành y tế của chúng ta

- Tuy nhiên, xét về phương pháp phẫu thuật bóc tách động mạch chủ hiện nay, điều chúng ta thiếu không phải là đổi mới công nghệ, theo công nghệ như vậy, chúng ta cũng có thể chọn phương pháp phẫu thuật mới bằng cách cải thiện sự hiểu biết của chúng ta về bóc tách động mạch chủ! Chọn và chế định dụng cụ mới.

- Mà giá đỡ vòi voi cũng theo thời thế mà ra đời.

Sau khi Trần Thương nói xong, ngay lập tức thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Phải biết rằng, hơn 75% người đánh giá ngày nay là nhân viên y tế.

Họ không thể thay đổi công nghệ, nhưng họ có thể thay đổi chính mình

Những lời của Trần Thương đã khiến họ đột nhiên cảm thấy như được khai thông.

Cũng để họ có cảm giác thành tựu

Trong sự phát triển của y học hiện đại, đã có sự không phù hợp giữa phần cứng và phần mềm.

Sự phát triển vượt bậc của khoa học kỹ thuật quả thực đã kéo theo sự tiến bộ của y học hiện đại, nhưng cũng khiến nhiều bác sĩ phụ thuộc nhiều hơn vào sự tiến bộ của công nghệ.

Nhưng những lời của Trần Thương rất rõ ràng, công nghệ là dành cho lâm sàng.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Nếu các bác sĩ của chúng ta mất đi tư duy và sự tiến bộ mà chỉ dựa vào tiến bộ của khoa học và công nghệ, tôi có thể đảm bảo rằng các bác sĩ trong tương lai sẽ bị thay thế bởi robot, bởi vì các bạn đã mất khả năng đổi mới, thân thể và độ chính xác của bạn không bao giờ có thể so sánh được với máy móc

Một câu nói làm cho tất cả mọi người ở đây đều đột nhiên sửng sốt

Dường như có một làn sóng lớn đã được khuấy động trong sâu thẳm tâm hồn

Kinh hoàng

Bất an

Sợ hãi

Mọi người đều cảm thấy khó thở.

Cảm thấy lo lắng về tương lai

Bởi vì những gì Trần Thương nói đều có lý.

Cái giá phải trả của việc dựa vào công nghệ là đánh mất chính mình.

Và công nghệ nên luôn phục vụ chúng ta.

Như Trần Thương đã nói, nếu phần mềm của bác sĩ không theo kịp phần cứng của công nghệ, trong tương lai những bác sĩ như vậy sẽ bị máy móc đào thải

Bản chất của con người là tư duy và đổi mới

Tiến trình phủ định và phủ định.

Tuy nhiên, nếu bác sĩ không nghiên cứu y học, họ sẽ mất đi tinh thần đổi mới, thiếu tự đánh giá và suy nghĩ về bệnh tật của cơ thể con người, hoàn toàn dựa vào công nghệ hiện đại, sẽ hoàn toàn quy kết sự thất bại của phẫu thuật và bệnh tật là do hạn chế của kỹ thuật.

Sau đó

Anh không bị đào thải thì ai bị đào thải?

Đất nước và xã hội không bao giờ thiếu nhân tài, cái họ thiếu là những nhân tài biết suy nghĩ và cầu tiến.

Câu nói của Trần Thương khiến tất cả mọi người có mặt tại đây đều phải vỗ tay khen ngợi

Tất nhiên, điều đó cũng gây ra không ít bất mãn.

Đây là một xung đột về ý tưởng

Cũng là một cuộc chiến kéo dài.

Đương nhiên, sự tồn tại của loại xung đột này là có ý nghĩa, sự tồn tại của anh là để thúc đẩy sự phát triển và tiến bộ của nhau.

Không ai ngờ rằng tại một hội chợ công nghệ y tế như vậy, Trần Thương lại nói một điều như vậy.

Có một hiềm nghi muốn đạp phá hiện trường

Nhưng hãy nhớ rằng, các chuyên gia đánh giá vẫn là bác sĩ.

Các thiết bị y tế được sử dụng trong lâm sàng.

Vì vậy, suy cho cùng, chính bác sĩ mới là người đánh giá các thiết bị y tế.

Nhưng lời nói của Trần Thương đã khiến tất cả các bác sĩ có mặt ở đây sửng sốt.

Bởi vì Trần Thương nói sứ mạng trong tiềm thức của họ

Chương 1410: Tôi Rất Đắt

Lúc này, Trần Thương nói tiếp:

- Sự xuất hiện của giá đỡ vòi voi khiến tôi tin rằng chúng ta có thể tạo ra một số thay đổi trước tình hình khoa học kỹ thuật có hạn.

- Và những thay đổi này có thể tạo ra sự khác biệt lớn đối với thực hành lâm sàng của chúng ta, cải thiện hiệu suất và giảm tỷ lệ tử vong...

- Tôi đã làm một mô hình của giá đỡ vòi voi, nhưng điều tôi muốn nói là giá đỡ vòi voi là một bộ sản phẩm, không phải một sản phẩm. Người phát minh ra nó có thể là tôi hoặc các bạn

- Tuy nhiên, tiền đề là các bạn phải có đủ kiến thức về bóc tách động mạch chủ! Để hiểu đầy đủ về căn bệnh, cơ thể người và phẫu thuật, hiểu được xử lý thế nào

Lúc này, Trần Thương cười giả dối.

Hiện tại, bảy phút đã trôi qua.

Anh đã thúc đẩy mọi người đi lên.

Anh quyết định thả chiêu lớn

Ban đầu, Trần Thương dự định đưa ra động thái lớn này ở hội nghị AATS 2020 sẽ diễn ra vào hai tuần sau.

Nhưng bây giờ anh có một cách tốt hơn

Ba phút đã đủ

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp mở Power Point, sau khi màn hình xuất hiện, tất cả giám khảo ở hàng ghế đầu đều sững sờ

Sau khi mọi người nhìn thấy bức ảnh, trái tim không khỏi thắt lại, toàn thân nổi da gà

Hưng phấn?

Kích động?

Hay đó là một sự ngạc nhiên mừng rỡ trong lòng?

Đúng rồi

Động mạch chủ chạy qua ngực, bụng và khắp cơ thể, liên quan đến nhiều hệ thống.

Mỗi bác sĩ đều hơi hiểu biết về căn bệnh này.

Tuy nhiên, phương pháp phân loại mổ xẻ truyền thống, dù là Debakey hay Stanford cũng chỉ là phân loại, không giúp ích gì nhiều cả.

Nhưng sau khi xem ảnh của Trần Thương, mọi người đã thấy một tương lai khác

Trần Thương cười:

- Đây là lần phân loại đầu tiên của tôi, tên của phương pháp phẫu thuật là: phẫu thuật giá đỡ vòi voi version 1 của nhà họ Trần

Sau khi phát biểu, Trần Thương đã dành ba phút để giới thiệu cách phân loại này.

Thấy thời gian đang đến gần, Trần Thương nói tiếp:

- Thực ra, có bốn version phân loại và tiêu chuẩn của động mạch chủ nhà họ Trần

Nói xong, Trần Thương tiêu sái đứng lên

Nhìn thấy Trần Thương như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt một hồi

Đột nhiên nghẹn ở cổ họng

Hận không thể đánh chết đoạn chương cẩu này

- Thời gian có hạn, nên tôi sẽ giới thiệu đến đây thôi

- Cảm ơn mọi người

Việc Trần Thương xuống đài, lập tức làm cho mọi người tức giận

Thật sự là như vậy

Bởi vì không khí của hiện trường cũng sớm đã khác lạ.

Tất cả nhân viên y tế đều nhìn chằm chằm Trần Thương, hận không thể giết anh, nếu như ánh mắt là dao nhỏ, Trần Thương tuyệt đối có thể phát tài thông qua bán dụng cụ cắt gọt

Tiêu chuẩn phân loại của Trần Thương về mổ xẻ động mạch chủ thực sự thu hút họ

Bởi vì trước mắt, phân loại bóc tách động mạch chủ vẫn giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Cách phân loại truyền thống không còn tốt nữa mà những cái mới vẫn chưa ra đời.

Cho nên tình trạng hiện tại là không ai có thể đưa ra phân loại, không ai có thể làm tốt, nhưng cũng không ai chấp nhận thất bại

Chính là như vậy.

Mà lúc này, Trần Thương đưa ra một kiểu phân loại, sau khi mọi người xem xong đều cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Mà còn có một loại cảm giác tán đồng

Thật sự là như vậy.

Họ phát hiện, sau khi xem phân loại của Trần Thương, cảm giác đầu tiên chính là tin phục! Là tán thành

Không sai.

Loại cảm giác này ngay cả chính họ cũng hơi giật mình.

Thậm chí cảm thấy nghi ngờ

Nói thật, mọi người ở đây không phải chưa từng gặp phân loại mới, thế nhưng nhìn ai cũng cảm thấy không bằng chính mình, duy chỉ có lúc này đây, tất cả mọi người cảm thấy của Trần Thương rất tốt

Lúc này, mọi người dồn dập liếc nhau, muốn thăm dò một chút suy nghĩ của người khác, thế nhưng... Khi ánh mắt giao nhau, tất cả mọi người đều thấy được kinh ngạc trong ánh mắt của nhau

Bởi vì họ phát hiện, những gì mà Trần Thương nói đều là những lời trong lòng họ muốn nói

Đây là một loại cảm giác tán đồng rất lớn

Hôm nay, một trong những nhân vật chính của hội chợ lần này, tài liệu giá đỡ vòi voi đã hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Thế nhưng

Hiện tại bọn họ chợt phát hiện, giá đỡ vòi voi của Trần Thương chỉ vẻn vẹn xây dựng dựa trên một loại phân loại phẫu thuật.

Và một ca phẫu thuật như vậy đủ để thay đổi tỷ lệ thành công và tỷ lệ tử vong của các ca phẫu thuật truyền thống.

Đây là kỳ tích à?

Không

Đây là dáng vẻ mà y học nên có

Các bác sĩ như họ cũng có thể thay đổi điều kiện sống của mọi người thông qua nỗ lực của chính họ mà không cần dựa vào sự đổi mới của công nghệ.

Thậm chí, sự xuất hiện của kiểu phân loại này đã làm cho tất cả mọi người cảm thấy không uổng một chuyến này.

Họ cảm thấy rằng sự phân loại này là một bước then chốt sẽ thay đổi tình hình hiện tại

Tỷ lệ tử vong khi bóc tách động mạch chủ rất cao

Tỷ lệ tử vong do phẫu thuật cũng cao

Phân loại truyền thống dựa trên cấp độ hiện tại, trong khi phân loại của Trần Thương lại không dựa trên cấp độ hiện tại.

Thật ra Trần Thương cũng biết, kiểu phân loại này khẳng định sẽ bị đào thải

Thế nhưng khoa học không phải vẫn đang phát triển như thế à?

Luôn có một cái thích hợp với tiêu chuẩn trước mắt.

Một vạn năm quá lâu

Chỉ có thể tranh thủ sớm chiều

Giống như Trần Thương đã nói: kỹ thuật giá đỡ vòi voi này chỉ là sản phẩm dựa trên cơ sở phân loại của anh mà thôi.

Nắm giữ kiểu phẫu thuật version 1 của nhà họ Trần thì sẽ phát hiện ra kỹ thuật giá đỡ vòi voi.

Câu nói này đột nhiên... làm họ thức tỉnh.

Bởi vì...

Đột nhiên, lúc này, họ nhớ tới kết quả phân tích dữ liệu của Trần Thương vừa rồi, cố gắng nhớ lại khi đưa tiêu chí bao hàm và phân tích thống kê và các chỉ số khác nhau vào

Họ kinh ngạc phát hiện.

Toàn bộ đều là những người bệnh thỏa mãn phẫu thuật loại 1 của nhà họ Trần

Lúc này, sắc mặt của người đàn ông ở chính giữa hàng ghế đầu bỗng thay đổi.

Ông ta vội vàng tìm máy tính bảng của mình, vội vàng mở ra

Ngay vừa rồi

Ông loáng thoáng nhớ tới một chuyện.

Bài báo mà Trần Thương đã phát biểu trên 《The Lancet》 trước kia...

Số liệu bên trên... Có phải là người bệnh loại 1 nhà họ Trần?

Nghĩ tới đây, người đàn ông đó thậm chí còn bắt đầu cảm giác run rẩy

Đúng thế

Sớm nên như thế, ông đã sớm phải nghĩ tới.

Kỹ thuật giá đỡ vòi voi, đối với người bệnh rất tương thích với version 1 của nhà họ Trần

Vào lúc này, ông cũng đã tìm được bài báo đó.

Nhìn kỹ

Một lần

Hết một lần

Lại thêm một lần

Sau khi xem xong, ông cười

Ông phát hiện, sự hiểu biết và kiến thức về bóc tách động mạch chủ của Trần Thương đã thực sự vượt qua ông quá nhiều.

Kỹ thuật giá đỡ vòi voi này thật quá lợi hại...

Như vậy cái khác thì sao?

Ba version phân loại còn lại của Trần Thương thì sao?

Cũng đều là như thế à

Thế nhưng, không ngờ Trần Thương lại đi xuống đài như vậy?

Điều này làm cho mọi người vô cùng tức giận.

Anh nói tốt, là thật sự rất tốt

Thế nhưng nói thật hay có thể muốn làm gì thì làm à? Có thể tùy tiện thôi không nói nữa à?

Nghĩ tới đây, có thể nói mọi người đều đang tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Chương 1411: Xem Thường Cậu Ta

Campbell gập máy tính bảng lại.

Hít sâu một hơi, ông biết rõ, hội chợ năm nay, tài liệu giá đỡ vòi voi của Trần Thương chắc chắn sẽ dẫn đầu.

Bởi vì

Thứ mà Trần Thương bán căn bản không phải tài liệu giá đỡ vòi voi.

Anh ta đang bán chính mình

Không sai

Kể từ khi Trần Thương nói chuyện với Mạnh Uyển Dung, anh đã quyết định chủ ý.

So với bán độc quyền, chẳng bằng bán mình để có lời.

Giống như Mạnh Uyển Dung đã nói, tôi rất đắt

Nếu như các bác sĩ bên dưới vừa thích vừa tức, dở khóc dở cười thì lúc này, hai mắt của những doanh nhân và các ông chủ xí nghiệp kia đã sáng rực lên

Họ hình như đều đã hiểu một chút

Trần Thương muốn bán, không phải một sản phẩm, mà là một căn bệnh

Và có thể giá đỡ vòi voi chỉ là màn mở đầu.

Trần Thương có thể giải quyết, tuyệt đối không chỉ có version 1 nhà họ Trần, còn có version hai, ba, bốn

Các doanh nhân thích nhất là cái gì?

Kiếm tiền?

Không

Là sinh thái

Cũng là độc quyền

Trong thời đại chống độc quyền hàng hóa hiện nay, hàng hóa không thể độc quyền, vậy... công nghệ có thể độc quyền không?

Những gì Trần Thương có thể cung cấp là một tương lai cho việc chinh phục bóc tách động mạch chủ.

Cái vòng này lớn bao nhiêu?

Lớn đến tất cả mọi người ở đây đều hơi run rẩy

Cho dù là Trịnh Quốc Đàm, khi ông nhìn thấy Trần Thương tự tin xuống đài, ông cũng cảm thấy chuyện may mắn nhất đời này của mình, có thể chính là quen biết Trần Thương, và kết bạn với anh

Khi Trần Thương đang muốn xuống đài, vừa vặn nhìn thấy Mạnh Uyển Dung nhìn mình chằm chằm.

Trần Thương cười cười, dùng ánh mắt ra hiệu với cô: Tôi rất đắt

Mạnh Uyển Dung mỉm cười, nhưng lúc này cô lại không thể nói cô rất có tiền.

Thế nhưng

Mạnh Uyển Dung lại càng muốn hợp tác với Trần Thương.

Cứ như khi cô bắt đầu nói như vậy, có thể cùng làm

Mà lúc này, Trịnh Quốc Đàm cũng không thèm nghĩ gì.

Ông cảm thấy chuyện đầu tiên mình phải làm sau khi trở về, chính là phải tìm kiếm đối tượng hợp tác đáng tin cậy.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều nghe hiểu những gì Trần Thương nói.

Thậm chí rất nhiều người sẽ cảm thấy Trần Thương nói hươu nói vượn, nói gì cũng không hiểu.

Thế nhưng

Giới thiệu của Trần Thương nhìn như hơi lộn xộn, làm cho rất nhiều người nhìn như lọt vào trong sương mù, nhưng lại làm cho hai nhóm người thấy rõ.

Một nhóm là nhân sĩ chuyên nghiệp.

Một nhóm là tổng giám đốc của xí nghiệp

Thật ra, Trần Thương đang nói cho họ nghe.

Nhân sĩ chuyên nghiệp là dùng để bỏ phiếu, mà những tổng giám đốc này là dùng để hợp tác.

Đúng như Trần Thương đã nghĩ ngày hôm nay

Anh quyết định, không bán độc quyền.

Anh muốn bán mình

Độc quyền thì được bao nhiêu tiền?

Mà anh thì lại rất đắt

Vu Y thấy Trần Thương đi xuống, vội vàng chạy tới.

Mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Anh... Anh làm như vậy cũng quá làm loạn rồi

Tưởng Tĩnh Vũ cũng dở khóc dở cười nói:

- Giáo sư Trần, anh thế này, aizz...

Hai người họ cũng không hiểu những điều Trần Thương nói

Thế nhưng, họ biết rõ những điều Trần Thương nói khẳng định không phải đang đề cao tài liệu giá đỡ vòi voi.

Điều này có thể khẳng định

Thậm chí còn coi thường tài liệu này...

Trần Thương thấy vậy thì cười nói:

- Không vội, xem kết quả ngày mai như thế nào đã.

Vu Y nhìn dáng vẻ đó của Trần Thương thì không nhịn được tức giận đi đến bên cạnh Trần Thương, nhỏ giọng rỉ tai nói:

- Giáo sư Trần, trợ lý đã gửi video này về nước rồi! Tôi đoán có lẽ bây giờ chủ nhiệm Tiêu và bộ trưởng Tào đã thấy

Trần Thương điềm nhiên như không có việc gì ồ một tiếng:

- Thế cũng rất tốt

Vu Y trừng to mắt, tức giận.

- Anh... Sao anh lại không hiểu chứ? Nếu như chuyện này bị chủ nhiệm nhìn thấy, không phải anh sẽ ăn thiệt thòi à?

Trần Thương nhìn Vu Y đang lo lắng, không nhịn được cười:

- Làm sao cô biết tôi sẽ không nhận được giải thưởng chứ?

Vu Y không nhịn được nói:

- Anh nghĩ tôi ngốc à? Vừa rồi một câu khen ngợi anh cũng không chịu nói, mà còn... Anh xem một chút ánh mắt của người bên dưới đi, từng người một đều nhìn anh là lạ

Trần Thương nhìn mọi người một cái.

Quả nhiên.

Rất nhiều người nhìn mình bằng ánh mắt tràn đầy tức giận.

Trần Thương bất đắc dĩ nở nụ cười

Tạm được.

Hiệu quả còn tạm được.

Khoảng thời gian này, Trần Thương cũng không có kế hoạch công bố các version phân loại và tiêu chuẩn mới.

Anh muốn giữ lại để nói ở AATS 2020.

Về phần họ tức giận?

Tức giận là chuyện tốt

Chuyện này có thể trợ giúp chủ đề lên men.

Phân loại mới không có sự thúc đẩy của The Lancet, muốn lên men, muốn hấp dẫn lực chú ý của người khác, muốn để những vị nhân sĩ chuyên nghiệp kia thảo luận thì phải cần những người này khơi dậy

Trần Thương nhìn Vu Y, không nhịn được nói:

- Yên tâm đi, lầ sau khi trở về, tôi bảo đảm cô sẽ lập một đại công

Vu Y lập tức liếc Trần Thương một cái:

- Thôi đi, cô của tôi còn nói đi theo để lập chút thành tích, không ngờ lại cọ thua trận

- Quên đi, xem ra ở bữa tiệc tối hôm qua, tôi đã không bàn bạc kĩ với cô

Trần Thương cười cười.

- Thật đáng tiếc cho anh Tưởng

Vu Y thở dài.

Tưởng Tĩnh Vũ cũng cười khổ lắc đầu:

- Quên đi, có thể quen biết một người tuyệt với như giáo sư Trần, tôi cảm thấy cũng đáng, nhưng khi trở về anh phải mời chúng tôi một bữa đấy

Dù sao thì hai người họ cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, vừa rồi Trần Thương nói cũng đúng là không quá rõ ràng

Trần Thương nhìn mọi người, không nhịn được bật cười:

- Được rồi, mọi người không có lòng tin với tôi như thế à?

- Nếu thật có vấn đề, chủ nhiệm Tiêu có thể không gọi điện thoại cho tôi à?

Hai người cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng có lý.

Chủ nhiệm không gọi điện thoại tới, vậy có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Vu Y không nhịn được nói:

- Chắc là chủ nhiệm tức giận quá mà đập cả điện thoại rồi nên mới không gọi điện thoại cho anh

Trần Thương không nhịn được bật cười.

Cũng lúc này.

Tiêu Nhuận Phương cũng chỉ hơi kinh ngạc một lát, bây giờ cũng mới phản ứng kịp

Tào Ngu không nhịn được xúc động một tiếng:

- Cái cậu Trần Thương này, thật là một người tuyệt vời

Tiêu Nhuận Phương yếu ớt thở dài.

Vừa rồi Trần Thương thật sự là suýt nữa dọa cho cô sợ hãi.

Dù sao vừa lên đài đã nói kỹ thuật giá đỡ vòi voi không có gì nổi bật, thậm chí còn đòi được cấp bằng sáng chế.

Chuyện này không dọa người mới là lạ chứ

Thế nhưng, phần phát biểu sau đó của Trần Thương lại thật sự làm cho Tiêu Nhuận Phương rõ ràng mọi chuyện.

- Viện trưởng Kỳ, anh thấy thế nào?

Tiêu Nhuận Phương quay qua hỏi một người đàn ông khoảng 60 tuổi, mặc áo sơ mi trắng và quần âu đang ngồi cùng hàng với họ.

Kỳ Liên Sơn tháo kính mắt xuống, lấy tay dụi con mắt, lúc này mới không nhanh không chậm nói:

- Tính ra, vẫn là lần đầu tiên tôi thấy Trần Thương, thật đáng gờm

- Thật ra, hôm nay Trần Thương không có cơ hội dẫn đầu, bất luận là thiết bị hỗ trợ tuần hoàn tim của Johnson & Johnson, hay là kỹ thuật cải tiến tuyến tụy nhân tạo của Medtronic, những công trình này đều là điểm sáng hôm nay

- Trần Thương có thể giành giải ba đã rất không tệ rồi

- Thế nhưng, ý tưởng này của cậu ta rất đột phát, thay đổi thói quen của bản thân, trực tiếp thay đổi bản thảo diễn thuyết, một bộ tổ hợp quyền này thật sự là xinh đẹp

Kỳ Liên Sơn nói tới đây thì đứng dậy đi hai bước.

Chương 1412: Học Y Dễ Kiếm Tiền Như Vậy À?

Với tư cách là viện trưởng viện khoa học Trung Quốc, Kỳ Liên Sơn đã thấy nhiều thiên tài.

Thế nhưng hôm nay một chiêu xuất kỳ chế thắng này làm cho trong lòng ông rất vui mừng.

Trần Thương này là một nhân tài

Tào Ngu tò mò nói:

- Đứng nhất là không phải hơi khoa trương à, tôi cảm thấy kỹ thuật mới của Johnson & Johnson cũng không tệ.

Kỳ Liên Sơn lắc đầu:

- Bộ trưởng Tào, anh chưa hiểu rõ về triển lãm y học rồi.

- Giám khảo chuyên gia ở đây, 75% trở lên đều là bác sĩ lâm sàng đương nhiệm, mà 25% còn lại, phần lớn cũng người có kinh nghiệm y học lâm sàng

- Anh nói xem bài diễn thuyết vừa rồi của Trần Thương có sức hấp dẫn gì đối với các bác sĩ không?

Tào Ngu nghe xong, lập tức gật đầu

Trần Thương coi bác sĩ và khoa học kỹ thuật trở thành phần mềm và phần cứng.

Trên hết, anh đã thể hiện được ý thức về sứ mệnh của bác sĩ.

- Hoàn toàn chính xác, phần diễn thuyết này của Trần Thương đối với nhân viên y tế rất có lực hấp dẫn.

Kỳ Liên Sơn tiếp tục cười nói.

- Không chỉ như thế

- Mà điểm mạnh nhất và lợi hại nhất của Trần Thương là ở ba phút cuối cùng

- Trước đó, tôi đoán cậu ta nói chỉ để cho hết thời gian.

Một câu nói này làm cho Tào Ngu muốn hôn mê rồi.

Phía trước đó không phải trọng điểm à?

Kỳ Liên Sơn xúc động một tiếng:

- Sự lợi hại của Trần Thương là ở đây

- Cậu ta không chỉ xuất kỳ chế thắng có quỷ đạo

- Mấu chốt là còn có tư liệu thực sự

- Nếu như trước đó là ý tưởng của cậu ta đột phát tiến hành quỷ đạo hấp dẫn những vị giám khảo kia.

- Thế nhưng mỗi một câu nói sau đó của Trần Thương, bao gồm cả phân loại phẫu thuật version 1 của nhà họ Trần, những thứ này đều là tư liệu thực sự của cậu ta

- Việc phân loại bóc tách động mạch chủ đã có từ lâu, bây giờ không có một phân loại thống nhất nào phù hợp với nhu cầu của nhân viên y tế.

- Mà sự lợi hại của Trần Thương chính là ở chỗ này

- Cậu ta đã phát triển một bộ tiêu chuẩn phân loại mới về hướng dẫn bóc tách động mạch chủ

Kỳ Liên Sơn khẳng định, Trần Thương chắc chắn không chỉ có phân loại, cậu ta còn có một bộ hướng dẫn và tiêu chuẩn.

- Ba phút cuối cùng, Trần Thương chỉ giới thiệu một loại phân loại trong đó, hai loại khác toàn bộ giữ lại

- Đây chính là chỗ lợi hại của cậu ta.

- Tôi tin tưởng, bây giờ tất cả nhân viên y tế bên dưới đều đang yêu hận đan xen Trần Thương

Tiêu Nhuận Phương:

- Nếu giành được giải nhất, cậu ta sẽ có thể bán quyền sáng chế với giá tốt

Kỳ Liên Sơn lắc đầu:

- Bán bằng sáng chế?

- Cậu ta cũng sẽ không bán

- Thứ mà cậu ta muốn bán không phải độc quyền, hôm nay cậu ta cũng không chào hàng quyền sáng chế

- Từ đầu tới đuôi, Trần Thương đều là đang chào hàng chính mình

Nói tới đây, Kỳ Liên Sơn nhìn Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm Tiêu, tiểu tử này rất khó chơi

- Bây giờ anh thả cậu ta đi, không biết toàn thế giới có bao nhiêu người muốn cướp cậu ta đâu

- Tiểu tử này, không thể xem thường

Một câu nói đó làm cho Tiêu Nhuận Phương đột nhiên liên tưởng tới đoạn thời gian trước Trần Thương giận dỗi

Lập tức hít sâu một hơi.

Mình thật sự là xem thường cậu ta rồi

Trong văn phòng.

Bầu không khí nháy mắt ngưng trệ.

Những lời này của Kỳ Liên Sơn làm cho Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu hơi im lặng ba phần

Nếu quả thật như lời viện trưởng Kỳ nói, Trần Thương thật là lợi hại.

Kỳ Liên Sơn tiếp tục nói:

- Mà còn, chỗ mấu chốt nhất đối với Trần Thương là ba phút sau cùng, phân loại mà cậu ta đưa ra sẽ khiến cho tất cả mọi người ở bên dưới trở nên phấn chấn

- Hội nghị AATS 2020 sẽ diễn ra vào hai tuần sau đó, không hề nghi ngờ, chắc chắn Trần Thương sẽ vẫn là tiêu điểm.

- Thậm chí có thể nói, hai hội nghị này đã giúp Trần Thương chính thức tiến vào tầm mắt của ngoại khoa tim thế giới, thậm chí là khẳng định được địa vị học thuật của mình.

Kỳ Liên Sơn nói những lời này rất kiên định

Nhìn dáng vẻ của Tiêu Nhuận Phương như vậy, Kỳ Liên Sơn cười nói:

- Đây là chuyện tốt, cô phải nên vui vẻ chứ

Nói đến đây, Kỳ Liên Sơn không nhịn được bật cười:

- Nhưng tôi càng thêm chờ mong Trần Thương trở về, hiện tại tôi rất muốn biết các kiểu phân loại khác là gì

- Tôi đoán có lẽ hiện trường cũng có rất nhiều người đều đang chờ mong điều này.

Hoàn toàn chính xác

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều đang mong chờ phân loại bóc tách động mạch chủ tiếp theo của Trần Thương

Vật này, càng biết rõ sớm thì càng có thể đạt được kết quả tốt hơn.

Quyền sáng chế không thể bị đánh cắp.

Thế nhưng khái niệm này vẫn có thể được học

Đối với kiểu phân loại mà Trần Thương chỉ giảng giải qua loa, đương nhiên mọi người vô cùng tức giận

Thế nhưng, cái này cũng không thể trách Trần Thương được.

Bản thân kỹ thuật giá đỡ vòi voi chính là phân loại phẫu thuật động mạch chủ version 1 của nhà họ Trần.

Trong trường hợp chỉ có mười phút, Trần Thương không nói cái này thì nói cái gì?

Vì vậy

Những người này đều nhìn Trần Thương bằng ánh mắt như đàn sói nhìn chằm chằm một con dê béo.

Hận không thể ăn cả xương.

Đây chính là một báu vật

Vào lúc này, những doanh nhân ở dưới thực sự hơi tò mò, tham khảo ý kiến của các chuyên gia tư vấn xung quanh.

- Tiến sĩ Miller, hình như giáo sư Trần không quá coi trọng kỹ thuật giá đỡ vòi voi, chúng ta có cần mua không?

- Đương nhiên

Một giáo sư bên cạnh hưng phấn nói:

- Anh thật cho rằng giáo sư Trần đang hạ thấp giá đỡ vòi voi à?

- Dĩ nhiên không phải! Mà vừa vặn còn ngược lại

- Hiện tại, chiếc giá đỡ vòi voi này có thể là sản phẩm trưởng thành nhất trong quan niệm hiện tại của giáo sư Trần. Dữ liệu lâm sàng đã đầy đủ và hiệu quả thử nghiệm lâm sàng đã rõ ràng. Sẽ rất sớm thôi, có thể một sản phẩm sẽ được tung ra thị trường

- Thậm chí, quan trọng nhất còn là sự nghiên cứu tiếp theo của giáo sư Trần đối với giá đỡ vòi voi

- Nhưng thay vì mua bằng sáng chế của kỹ thuật giá đỡ vòi voi thì tốt hơn nên mời giáo sư Trần cùng tham gia

- Bởi vì điều này sẽ mang lại cho công ty một luồng sinh khí ổn định

Những tổng giám đốc của các doanh nghiệp đều nhìn Trần Thương, trong mắt đều bắn ra tia sáng.

Hình như Trần Thương ở trong mắt của bọn họ căn bản không phải một người, mà là một ngọn núi vàng khổng lồ.

Nghe thấy mọi người xung quanh bàn luận, trong lòng Trịnh Quốc Đàm thật sự hưng phấn

Cơ hội bày trước mặt mình như vậy, nếu như bỏ qua, không! Người như Trịnh Quốc Đàm anh sao có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy?

Mà Mạnh Uyển Dung thì như đang suy nghĩ điều gì nhìn Trần Thương.

Cô thừa nhận, mình vẫn đánh giá thấp người trẻ tuổi này.

Bởi vì sự xuất hiện của Trần Thương, những sản phẩm tiếp theo dường như mất đi sự hấp dẫn và cảm giác mong đợi ban đầu.

Mọi người xung quanh dồn dập nhìn về phía Trần Thương, dâng trào sự kích động.

Trên người Trần Thương có quá nhiều thứ thần bí đã hấp dẫn họ.

Thế nhưng họ biết rõ giá của Trần Thương

Rất đắt

Hiện tại, trên người của Trần Thương gánh vác quá nhiều ánh sáng, cho người ta một loại cảm giác xa cách như có như không và cảm giác thần bí.

Giống như khi còn trẻ họ gặp giáo viên của mình, sự tôn trọng và lo lắng cùng tồn tại.

Chương 1413: Lãnh Đạo Gọi Điện Thoại Đến

Lại lần nữa đứng trên sân khấu thế giới.

Trần Thương không còn cảm thấy bất an và lo lắng nữa.

Anh đã không còn là một người trẻ tuổi vô danh nữa.

Hiện tại anh tràn đầy vinh dự

Hội trưởng Hiệp hội Khoa ngoại Tiêu hóa Thế giới, Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ hàng đầu của năm.

Hiện nay.

Trước khi hội nghị AATS 2020 được tổ chức, Trần Thương đã có tiếng tăm trong các hội nghị ở các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất.

Anh đã làm bùng phát pháo hoa hưng thịnh trong lĩnh vực tim mạch.

...

Sau khi hội nghị trong ngày kết thúc, tiệc tối được tổ chức ngay trong phòng khách của khách sạn hoàng cung Abu Dhabi.

Không nghi ngờ gì nữa, Trần Thương đã trở thành tiêu điểm

Từng vị học giả danh lưu dồn dập tiến lên bắt chuyện.

Trần Thương cũng không phải con mọt sách, hiện tại mặc dù anh không thể coi là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhưng cũng có phần giao tiếp hòa hợp.

Thế nhưng đối với việc mua bán quyền sáng chế, Trần Thương lại ngậm miệng không nhắc tới

Đương nhiên

Lực lượng tư bản rất mạnh mẽ.

Khi Trần Thương nghe thấy con số mua bằng sáng chế không ngừng tăng lên, anh cũng phải thừa nhận rằng rất khó để bản thân không bị lay động

Thậm chí có vài công ty đã đưa ra lời mời mua quyền sáng chế bằng cổ phần với Trần Thương.

Nhìn Trịnh Quốc Đàm đang ở bên cạnh ăn cơm mà kinh hồn táng đảm.

Trịnh Quốc Đàm có tiền không?

Khẳng định có tiền.

Làm gì có chuyện đại gia bất động sản ở Đông Dương có thể không có tiền?

Thế nhưng càng là người có tiền thì anh càng có cảm giác bất an.

Mô hình kinh tế bất động sản vốn đã suy tàn, nếu không chuyển đổi thì chắc chắn sẽ bị đào thải.

Nhưng nghe đến phí sáng chế khổng lồ do các công ty dược phẩm đưa ra, ông lại càng ngày càng lo lắng, trong lòng không khỏi hơi sợ hãi

Ông sợ Trần Thương không cẩn thận sẽ đồng ý, bởi vì ngay cả ông cũng không nhịn được mà động tâm rồi.

Mà lúc này. Vu Y, Tưởng Tĩnh Vũ và những người cùng ăn tối với Trần Thương cũng hoàn toàn mắt trừng chó ngốc

Bởi vì con số mà đối phương nói đã hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của họ về tiền bạc.

Chẳng lẽ...

Học y có thể kiếm tiền như vậy à?

Chắc chắn là mình chọn sai rồi.

Chi phí cho một quyền sáng chế của Trần Thương gần như sắp vượt qua tài sản tích lũy cả đời của một gia tộc.

Tiền khai thác than đá cũng không thể kiếm nhanh được như vậy

Thế nhưng

Sau khi họ nhìn thấy Trần Thương không chút do dự từ chối, trong lòng thật sự là lo muốn chết.

Nhiều tiền như vậy, sao có thể từ chối chứ?

Đây là hàng trăm triệu đô la.

Đi đâu tìm nhiều tiền như vậy?

Thế nhưng, Trần Thương cũng không hoàn toàn từ chối mà anh lại danh thiếp cho đối phương.

Hợp tác không nhất định phải tìm trong nước.

Cũng có thể là quốc tế.

Kỹ thuật giá đỡ vòi voi chắc chắn sẽ tiến ra thế giới.

Tiệc tối kết thúc, Trần Thương và mọi người rời khỏi khách sạn.

Nhìn khách sạn hoàng cung đẹp như mộng như ảo phía sau, Vu Y xúc động một tiếng:

- Lần sau mà đến đây nữa, tôi chắc chắn sẽ vào đó ở

Tưởng Tĩnh Vũ không nhịn được cười ha ha:

- Vậy cô phải tìm một người chồng như giáo sư Trần này, nhưng... Cô đã không cơ hội.

Vu Y lập tức liếc mắt

Trịnh Quốc Đàm đã chuẩn bị xe xong.

Là một chiếc xe Lincoln màu đen.

Nhưng lúc này, một chiếc xe Alpha Nanny ngừng lại bên đường.

Cửa xe chậm rãi mở ra, Mạnh Uyển Dung từ bên trong đi ra.

Nhìn Trịnh Quốc Đàm và Trần Thương, cười nói:

- Tổng giám đốc Trịnh, giáo sư Trần, có tiện trò chuyện một chút không?

Trịnh Quốc Đàm nhìn Mạnh Uyển Dung một cái, quay người nhìn Trần Thương.

Trần Thương cười nói:

- Mọi người về trước đi, lát nữa tôi sẽ về sau.

Tưởng Tĩnh Vũ gật đầu mang theo trợ lý Hà rời đi, để lại hai vệ sĩ đi theo sau lưng Trần Thương.

Trịnh Quốc Đàm nhìn hai người, trong lòng sửng sốt một chút.

Ông cũng mang theo vệ sĩ, thế nhưng... So sánh với hai người họ thì vệ sĩ này của ông rõ ràng kém mấy phần.

Bởi vì hai vệ sĩ bên cạnh Trần Thương này, hình như trên người đều ẩn ẩn mang theo một loại sát khí

Điều này rõ ràng đã làm cho Trịnh Quốc Đàm kinh ngạc một hồi

Bởi vì, ông khẳng định Trần Thương không mời được vệ sĩ như vậy.

Nhớ đến đám người Tưởng Tĩnh Vũ, Trịnh Quốc Đàm cũng hiểu được, lần này Trần Thương rõ ràng là một "động vật" được quốc gia bảo vệ đặc biệt.

Ba người tìm chỗ để thuận tiện nói chuyện.

Sau khi ngồi xuống, Mạnh Uyển Dung chủ động nói:

- Giáo sư Trần thật là lợi hại, đại diện quốc gia giành được vị trí đầu tiên, giành vinh quang cho đất nước

Trần Thương cười nói:

- Tổng giám đốc Mạnh quá khen rồi.

Buổi trưa, Trần Thương có nói vài câu với Trịnh Quốc Đàm, cũng nói qua với Mạnh Uyển Dung.

Với tư cách là những doanh nhân nổi tiếng của tỉnh Đông Dương, hai người cũng đã từng quen biết nhau.

Kinh nghiệm của Mạnh Uyển Dung và Trịnh Quốc Đàm không giống nhau, Mạnh Uyển Dung thuộc về nhân tài trình độ học vấn cao, y dược Vạn Niên là do một tay cô tạo ra.

Thế nhưng bộ môn nghiên cứu khoa học của Mạnh Uyển Dung lại là đội ngũ tinh anh đứng đầu, đến từ các nơi trên thế giới, cái này không thể rời khỏi lịch sử du học cá nhân của Mạnh Uyển Dung.

Mạnh Uyển Dung 30 tuổi đã bắt đầu lập nghiệp, không đến 20 năm, giá trị trên thị trường của công ty đã gần hai mươi tỷ.

Thế nhưng...

Những thứ này không phải là quan trọng nhất.

Trịnh Quốc Đàm từng nói, phía sau sự phát triển của y dược Vạn Niên, bối cảnh chính phủ rất quan trọng.

Nói đơn giản một chút, phía sau lưng Mạnh Uyển Dung là một nhân vật lớn.

Thậm chí Trịnh Quốc Đàm còn cho rằng, Mạnh Uyển Dung đồng ý được các yêu cầu của họ trong việc hợp tác.

Y dược Vạn Niên là một công ty được đưa ra thị trường, thị trường ổn định, phát triển trưởng thành, đằng sau còn có một thế lực mạnh mẽ.

Ba người nói chuyện rất lâu, thế nhưng ít nhất cuộc trò chuyện này cũng rất có giá trị.

....

....

Hội nghị của sáng ngày thứ hai và ngày đầu tiên cũng không quá nhiều sự khác biệt.

Đầy đủ các loại dụng cụ mới đã được trưng bày để tiến hành biểu diễn.

Có điều, buổi hội nghị tiến hành đến lúc này, đã chuẩn bị kết thúc.

So với những sản phẩm này, họ càng thêm mong đợi đối với kết quả của buổi triển lãm vào buổi chiều.

Triển lãm kết thúc.

Lần này, chuyến đi đến các tiểu Vương quốc Ả Rập thống nhất đối với Trần Thương có thu hoạch rất lớn.

Trần Thương cảm thấy, tổ chức triển lãm như thế này thật rất có ý nghĩa.

Cũng giống như bây giờ, lâm sàng cần nhất chính là những nhân tài đa ngành, có tư duy lâm sàng, đồng thời có thể bao gồm cả năng lực nghiên cứu khoa học và năng lực phát minh nghiên cứu.

Nhưng đối với Trần Thương thì lần này đã mở rộng tầm mắt của anh.

Sau khi giám khảo chấm điểm, một người đàn ông bước lên sân khấu.

Người đàn ông này là người Ả Rập, thân hình tương đối cao lớn, trên người mặc một chiếc áo choàng Ả Rập, trông vô cùng có khí thế.

Trần Thương đã nhìn thấy tên của anh ta trên trang web của hội nghị, Campbell.

Đây là chuyên gia đứng đầu ngoại khoa tim mạch của thế giới.

Cũng chính là do sự cố gắng và tranh thủ của họ đã làm cho buổi triển lãm của các tiểu Vương quốc Ả Rập Thống Nhất năm nay được diễn ra ở thủ đô.

Chương 1414: Hạng 1

- Triển lãm lần này rất đặc sắc, cảm ơn sự tham gia của các đại biểu đến từ khắp nơi trên thế giới, để chúng ta có thể thấy được sự thay đổi nhanh chóng và sự phát triển mạnh mẽ của ngành y, để triển lãm lần này được...

Sau một màn giới thiệu, anh ta cười nói:

- Bây giờ, để tôi đến công bố danh sách những người giành được giải thưởng hôm nay

Vừa nghe đến đây, xung quanh đều lập tức yên lặng.

- Giải thưởng Xuất sắc của triển lãm y học năm 2020 là của Philips đến từ Hà Lan...

Theo lời tuyên đọc của Campbell, tiếng vỗ tay của mọi người vang lên.

Chúc mừng Philips lại thêm một lần nữa giành được giải thưởng mang tính quốc tế.

Chuyện này đối với cổ phiếu của công ty Philips là một chuyện tốt.

Thế nhưng

Tất cả mọi người mong đợi nhất chính là hạng một.

Là máy hỗ trợ tim của Johnson đến từ nước Mỹ?

Hay là giá đỡ vòi voi của Trần Thương đến từ Trung Quốc?

Tuyến tụy nhân tạo Medtronic thuộc vào hàng cuối, có thể đạt được vị trí thứ ba đã là phát huy siêu cấp độ rồi, ai cũng đủ mặt mũi.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều yên lặng.

Hội trường lớn như vậy, mọi người đều chờ đợi Campbell công bố người đoạt giải thứ hai.

Không phải là vị trí thứ hai được hoan nghênh như vậy, mà là quán quân hai chọn một.

Vị trí thứ hai thật ra có ý nghĩa là bị loại.

Lúc này, Trung Quốc, với thời gian chênh lệch bốn giờ so với các tiểu Vương quốc Ả Rập Thống Nhất.

Đám người Tiêu Nhuận Phương, Tào Ngu sớm đã ngồi bên trong văn phòng hơi lo lắng chờ đợi.

Lần này, Trần Thương có thể đạt được giải đã nằm trong dự tính của bọn họ.

Thế nhưng giống như viện trưởng Kỳ Liên Sơn nói, mục đích lần này của Trần Thương là giành hạng nhất.

Điều này khiến cho Tiêu Nhuận Phương rõ ràng hơi không tin được.

Thế nhưng, sự phát triển của kịch bản rõ ràng giống như lời của Kỳ Liên Sơn đã nói.

Mắt thấy chính là tranh đấu giải quán quân, á quân.

Tiêu Nhuận Phương thừa nhận, giờ phút này, cô hơi căng thẳng.

Thậm chí là bắt đầu mong đợi

Nói thật, Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu, bao gồm cả Kỳ Liên Sơn cũng vô cùng hưng phấn không gì sánh được.

Nếu như Trần Thương có thể giành được vị trí thứ nhất, phân lượng vinh dự này, thật sự là rất lớn

Giải thưởng xuất sắc được công bố đến vị trí thứ ba, vẫn chưa xuất hiện tên Trần Thương.

Họ từ trước tới giờ đều không nghĩ đến, Trần Thương có thể giành được ví trí thứ nhất.

Ngay lúc này, Kỳ Liên Sơn quay người nhìn Tiêu Nhuận Phương, rồi lại nhìn qua Tào Ngu.

- Nếu như Trần Thương giành được vị trí thứ nhất, hai người dự định làm thế nào?

Câu nói này của Kỳ Liên Sơn trực tiếp đánh đứt suy nghĩ của hai người.

Vấn đề này nhìn như là không cần thiết, thế nhưng lại vô cùng cấp bách.

Triển lãm y học được cử hành được 23 kỳ, thế nhưng từ trước đến giờ Trung Quốc vẫn chưa từng đạt được bất kỳ giải thưởng nào ở triển lãm y học này.

Mà nếu như Trần Thương đạt được vị trí thứ nhất, nếu như không có ban thưởng thì đó chính là quá không được rồi.

Đây là vinh dự cấp quốc gia.

Thế nhưng cũng là vinh dự cá nhân.

Nghĩ đến đây, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên cảm thấy, bất luận có như thế nào, lần này cũng đều phải tranh thủ giành đầy đủ phần thưởng cho Trần Thương

Tào Ngu cũng yên lặng gật đầu, trong lòng cũng tính toán giải thích với Trần Thương thế nào.

Ngay lúc này, điện thoại của Tiêu Nhuận Phương vang lên.

Nhìn thấy số điện thoại gọi đến, Tiêu Nhuận Phương biến sắc, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài:

- Bí thư Vương, xin chào.

- Chủ nhiệm Tiêu, lãnh đạo muốn nói vài câu với cô, bây giờ ông có tiện hay không?

Tiêu Nhuận Phương tìm một nơi yên tĩnh.

Không bao lâu sau, điện thoại đối diện truyền đến giọng nói của một người đàn ông, vô cùng trung khí nhưng cũng nặng nề.

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Nhuận Phương bất đắc dĩ bắt đầu im lặng.

Cô không ngờ, Trần Thương đã lọt vào tầm mắt của lãnh đạo.

Trần Thương có thể tiếp xúc với Tiêu Nhuận Phương hoàn toàn là bởi vì đặc thù công việc của Ủy ban Y tế.

Lại thêm mức độ cấp bậc hành chính của Trung tâm cấp cứu nên tiếp xúc với bệnh viện Hiệp hòa cũng rất bình thường.

Thế nhưng qua bộ ủy đến trung ương, chính là một mạch máu não.

Muốn lọt vào tầm mắt của họ, thật sự là rất khó khăn.

Sau khi trở lại văn phòng, Tào Ngu nhìn Tiêu Nhuận Phương, như có điều suy nghĩ, nhưng không đến hỏi.

Tiêu Nhuận Phương đưa ánh mắt nhìn về hình ảnh phía trước...

Ngay khi tất cả mọi người đều mong chờ.

Campbell bắt đầu công bố:

- Vị trí thứ hai, đến từ Johnson & tập đoàn Johnson của nước Mỹ, sự xuất hiện của các thiết bị hỗ trợ tim ngừng tuần hoàn, để cho khả năng thành công phẫu thuật khoa ngoại Tim cao hơn

Theo tiếng công bố này

Đã có kết quả

Khi tiếng vỗ tay vang lên.

Johnson & Johnson biết lúc này bản thân đã thất bại.

Nhưng sau khi Jobsen của Johnson & tập đoàn Johnson nghe thấy công bố, rõ ràng là hơi không cam tâm.

Thiết bị hỗ trợ tim ngừng tuần hoàn là hạng mục đánh giá chủ.

Nếu như đạt được vị trí thứ nhất của triển lãm, độ tuyên truyền sẽ rất lớn.

Sự khác nhau của hạng 1 và hạng 2 có đôi khi như là rãnh trời

Triển lãm dụng cụ y học thế giới được tổ chức Y tế thế giới cử hành mang tính chất như một buổi triển lãm.

Mặc dù tính cạnh tranh không thể hiện rõ ràng như vậy, thế nhưng nếu có thể giành hạng nhất, giành được hiệu quả tuyên truyền thì lại là chuyện lớn.

Tiếp sau đó, hội triển lãm sẽ được mở cửa trong hơn một tháng.

Đến lúc đó có thể là người của toàn thế giới đến đây để tham quan.

Gian hàng vị trí đầu tiên cùng với tài nguyên là vô cùng to lớn.

Đến lúc đó, tổ chức Y tế Thế giới sẽ trao giải thưởng.

Vinh dự này, nhìn như không có thực lực, nhưng thật ra lại là minh chứng hùng hồn nhất về chuyện này.

Nếu như dụng cụ hỗ trợ tim ngừng tuần hoàn đứng thứ nhất thì tài sản cổ phiếu của tạp đoàn Jonhson & Johnson sẽ tăng lên không ít.

Cũng như vậy, sau khi kỹ thuật giá đỡ vòi voi của Trần Thương đạt đứng thứ nhất.

Ở trong giới y học sẽ thu được vô số tuyên truyền và coi trọng.

- Hạng 1! Là đến từ tài liệu giá đỡ vòi voi của Trung Quốc - Trần Thương! Sự xuất hiện của anh đã mang đến tin vui cho những người bệnh bị bóc tách động mạch chủ

Sau khi Campbell tuyên đọc vị trí thứ hai, nhanh chóng đã tuyên đọc vị trí thứ nhất.

Hình như vị trí thứ hai là vì quá độ và phụ trợ cho vị trí thứ nhất

Sau khi công bố Trần Thương, trong nháy mắt toàn hiện trường đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hiệu ứng ánh sáng đặc biệt bên trong đại sảnh đều khiến mọi người rung động

Thế nhưng chấn động nhất, cuối cùng vẫn là Trần Thương

Campbell cười nói:

- Giáo sư Trần có thể là người đầu tiên trong lịch sử của triển lãm nhận được vinh hạnh cá nhân đặc biệt như thế, cũng bác sĩ đầu tiên giành được giải thưởng lâm sàng như thế

- Tôi rất thích câu nói này của giáo sư Trần: Cuối cùng, sự phát triển của kỹ thuật chữa bệnh là phải đặt chân ở lâm sàng, trở về lâm sàng. Mà khoảng cách gần lâm sàng nhất, thật ra cũng bác sĩ lâm sàng chúng ta.

- Chúng ta hãy dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất tặng cho vị anh hùng đã có nhiều sự cống hiến cho ngành y học này, phát minh của anh sẽ cứu vớt mấy chục vạn thậm chí là hơn trăm vạn người bệnh bị bóc tách động mạch chủ.

Chương 1415: Hạng 1 (Phần 2)

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang bên tay, nhìn ánh đèn chói lọi, bên tai là bối cảnh âm nhạc mãnh liệt mênh mông... Trần Thương cũng hơi kích động

Nói thật

Trần Thương cơ bản là cho rằng bản thân có thể lạnh nhạt.

Thế nhưng khi cảnh tượng này cùng với lá cờ đỏ năm sao lên chỗ cao nhất, Trần Thương thừa nhận, anh đã đánh giá cao chính mình

Trần Thương hơi kích động.

Mặc dù, đây không được xem là đấu trường cạnh tranh quốc tế gì.

Hàm lượng của vị trí thứ nhất cũng không lớn như trong tưởng tượng.

Thế nhưng cho dù là vậy, nhìn thấy quốc kỳ, nhìn thấy cờ đỏ năm sao vàng đang vươn cao lên ở vị trí trung tâm.

Trong lòng Trần Thương vẫn khó mà bình phục

Lúc này, anh dường như đã làm vẻ vang đất nước.

Loại cảm giác này rất phức tạp.

Lúc lên sân khấu nhận giải, lúc Trần Thương tiếp nhận chiếc cúp hạng nhất, mặc dù không có quốc ca, thế nhưng bối cảnh âm nhạc trong lòng của Trần Thương lại là 'nghĩa dũng quân tiến hành khúc.'

Nhìn thấy mọi người dưới khán đài, Trần Thương giơ cao chiếc cúp, khom lưng cúi đầu.

Trong chiếc cúp trong suốt là màu của cờ đỏ năm sao.

Sự thay đổi của công nghệ ánh sáng khiến sắc thái màu đỏ tươi càng thêm mê người.

Trần Thương mỉm cười đối với mọi người.

Giờ phút này, anh dường như đã hiểu được cảm giác của những vận động viên Olympic phấn đấu cố gắng đứng trên bục quán quân.

Thật sự rất thỏa mãn

Chẳng qua hơi đáng tiếc, hình ảnh này không thể truyền đi khắp hết các hộ gia đình.

Thế nhưng, bên trong một văn phòng ở thủ đô Trung Quốc.

Sắc mặt ba người Tiêu Nhuận Phương, Tào Ngu và Kỳ Liên Sơn đã rất kích động.

Kỳ Liên Sơn vô cùng hưng phấn đứng lên, quơ nắm đấm hét lên một tiếng 'tốt'

Tiêu Nhuận Phương đi lòng vòng, trong lúc lơ đãng đã lấy khăn giấy lau đi nước mắt trên khóe mắt.

Cho dù là Tào Ngu bình thường vẫn bình tĩnh, nhưng lúc này hai tay cũng vô cùng kích động nắm lấy thành ghế.

Trần Thương làm được rồi

Hạng 1

Vị trí thứ nhất của triển lãm thiết bị chữa bệnh quốc tế lần thứ 23

Tiêu Nhuận Phương nhớ lại câu nói kia của lãnh đạo:

- Không hạn chế một nhân tài khuôn mẫu

Cô đột nhiên cảm thấy trước đây bản thân thật hơi bảo thủ.

Lần này, Trần Thương trở về, tài nguyên của cậu ấy, quyền hạn của cậu ấy, và sự quan tâm đối với cậu ấy, đều sẽ tăng lên

Nếu như trước đây trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu và trung tâm phục hồi gân bắp thịt là do hai người Vương Thông và Vương Ngọc Sơn ra mặt nên mới xin thành công.

Vậy thì bắt đầu từ hôm nay

Phân lượng của Trần Thương sẽ không thấp hơn họ

Trong lòng của Trịnh Quốc Đàm và Mạnh Uyển Dung đều vô cùng kích động.

Hạng 1

Trên thực tế đây là một lá bài tốt để mở đầu.

Chỉ cần quản lí một chút, tiền đồ sẽ vô cùng tươi sáng.

Hai người nhìn nhau, họ biết rõ kỹ thuật giá đỡ vòi voi của Trần Thương, chắc chắn sẽ làm tốt.

Thế nhưng, định mức của Trần Thương lại không giảm xuống một chút nào.

Sau khi kết thúc nghi thức trao giải, chuyện này có nghĩa hội nghị đã tiến hành đến giai đoạn cuối.

Nhưng Campbell một không muốn Trần Thương rời đi như vậy.

Những vị bác sĩ bị Trần Thương treo khẩu vị kia cũng không muốn Trần Thương rời đi bây giờ

Anh muốn đi, những người này cũng chỉ có thể chặn lại.

Lúc Trần Thương muốn đi xuống sân khấu, Campbell đã gọi Trần Thương lại.

- Giáo sư Trần, chờ một chút, tôi có một vài vấn đề muốn phỏng vấn anh.

Lập tức, phía dưới đã yên tĩnh trở lại.

Trần Thương cũng dậm chân quay người lại, nhìn Campbell.

Campbell nhìn thấy ánh mắt này của Trần Thương, không biết tại sao, trong lòng lại hơi căng thẳng

Campbell vội vàng điều chỉnh tâm trạng, nói:

- Chúng tôi biết giáo sư Trần đã có nhiều thành tích trong lĩnh vực Ngoại khoa tiêu hóa, không ngờ câu còn nghiên cứu về tim mạch sâu sắc như vậy.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, phương hướng nghiên cứu của bản thân tôi chính là chuyên ngành tim mạch.

Lập tức, mọi người phía dưới đều sửng sốt

Hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới lại chuyên ngoại khoa tim mạch

Trong lúc nhất thời, mọi người đã hiểu rõ cái gì gọi là tin tức đáng gờm

Lão đại ngoại khoa tiêu hóa của các người lại là bác sĩ ngoại khoa tim mạch của chúng tôi.

Trần Thương tiếp tục bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên, chuyên ngành của tôi là y học cấp cứu, vì thế nên dính đến ngành học tương đối nhiều, thế nhưng cấp cứu bệnh tim mạch và đau bụng cấp tính khá nhiều, vì thế nên có nghiên cứu qua một chút

Lời này nói, mọi người phía dưới đều bắt đầu im lặng

Câu nói này của cậu hơi đả kích người khác

Cấp cứu có gì cậu sẽ nghiên cứu cái đó?

Mà nghiên cứu của cậu, còn trở thành lão đại của nghiên cứu cấp thế giới.

Campbell đột nhiên thấy hối hận vì đã phỏng vấn Trần Thương

Thế nhưng, những người phía dưới không phải chuyên ngành y học lại trừng to mắt, tràn đầy hưng phấn.

Đối với thiên tài, mọi người cũng đều là vui tai vui mắt.

Dù sao... chúng tôi cũng không phải bác sĩ, phạm vi đả kích của cậu cũng sẽ không đả thương người vô tội.

Campbell bất đắc dĩ hỏi:

- Xin hỏi giáo sư Trần, cậu có thời gian để tham gia hội nghị AATS 2020 không?

- Tôi có

Lập tức, trước mắt mọi người đều sáng lên.

Campbell cũng hưng phấn gật đầu:

- Giáo sư Trần sẽ ở trong hội nghị kia tiến hành giới thiệu bóc tách động mạch chủ à? Hay là giáo sư Trần sẽ nói một chút gì đó?

Trần Thương gật đầu:

- Bóc tách động mạch chủ? Cái này hẳn là sẽ nói, thế nhưng cái này tương đối đơn giản, thời gian nói sẽ không quá dài, tôi có thể sẽ cân nhắc một chút nói về tiến triển của nghiên cứu phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Lời nói của Trần Thương vừa dứt.

Mọi người phía dưới đều náo nhiệt lên.

Bóc tách động mạch chủ tương đối đơn giản?

Thời gian sẽ không quá dài?

Còn có

Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành?

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt của tất cả mọi người đều trông dữ tợn, hận không thể ngay lập tức bắt Trần Thương đi.

Bao gồm cả Campbell cũng có ý nghĩ như thế

.....

Nếu như lúc này ai là người bối rối nhất

Thì đó thuộc về tập đoàn Johnson & Johnson

Họ gần đây nhất mới nghiên cứu ra được thiết bị hỗ trợ tim ngừng tuần hoàn, rút ngắn thời gian tim ngừng tuần hoàn, dùng cho một số ca phẫu thuật có hiện tượng tim ngừng đập.

Thế nhưng một câu nói hời hợt của Trần Thương, lập tức khiến đối phương bối rối

Anh nói anh khoác lác thì chính là khoác lác tốt rồi.

Tôi cũng không quấy rầy anh

Cho dù là anh giành được vị trí thứ nhất, tôi cũng chỉ oán thầm một hồi trong lòng.

Tôi đường đường là tập đoàn Johnson & Johnson, khẩu khí này muốn nuốt thì cũng nuốt rồi

Tôi cũng không nói gì.

Thế nhưng đột nhiên anh nói đến phẫu thuật động mạch vành bắc cầu làm gì?

Bóc tách động mạch chủ không đủ để anh khoác lác đúng không?

Johnson & Johnson thật sự rất muốn khóc.

Có điều, một người khóc và hơn trăm người cười, thực tế so ra cũng không có ý nghĩa gì.

Hội nghị AATS 2020 chỉ còn thời gian 2 tuần

Mọi người nhìn vào bên trong ánh mắt của Trần Thương, trong lòng tràn đầy mong chờ.

Cái gì gọi là phân loại bóc tách động mạch chủ đơn giản?

Có đơn giản à?

Đặc biệt là Campbell đang đứng trên sân khấu, khuôn mặt tràn đầy sự không thể tưởng tượng nổi.

- Giáo sư Trần, cậu có phải là có hiểu lầm gì đối với bóc tách động mạch chủ hay không? Có đơn giản như vậy sao?

Trần Thương trầm ngâm một lát, cười nói:

- Ngược lại cũng không phải là đơn giản, mà là sau khi tôi tổng kết thì tương đối là ngắn gọn, quá dài thì tôi sợ vướng víu, sẽ cảm thấy nhàm chán.

Chương 1416: Có Phải Là Anh Có Hiểu Lầm Gì Hay Không?

Mọi người nghe xong

Sắc mặt lập tức vui mừng

Làm sao lại nhàm chán chứ?

Một chút cũng không nhàm chán

Giáo sư Trần, nếu như anh bằng lòng nói thì chúng tôi sẽ bằng lòng nghe cả ngày.

Điều kiện tiên quyết là có thể làm cho chúng tôi cũng có thể nghiên cứu ra được tài liệu tương tự như giá đỡ vòi voi, không cần bán được nhiều tiền, vài trăm vạn là được rồi

Campbell chợt phát hiện, có phải là bản thân với Trần Thương có lí giải khác nhau về bóc tách động mạch chủ hay không.

Thế nhưng, nếu cẩn thận suy nghĩ một chút, thì cũng đúng là như vậy

Sự hiểu biết của Trần Thương đối với bóc tách động mạch chủ hoàn toàn nhiều hơn so với bản thân.

Nghĩ đến đây, Campbell cũng không xoắn xuýt với vấn đề này nữa.

Hạng mục nghiên cứu kỹ thuật tim ngừng đập vẫn luôn có độ hot rất cao, tiến độ chậm, nhưng độ nguy hiểm rất cao.

Nếu như nói bóc tách động mạch chủ là một vấn đề đã tồn tại lâu nay, thì bắc cầu động mạch vành là lý niệm mới của những năm nay.

Mọi người không ngờ sẽ ở trường hợp này nghe được cách sử dụng phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Trong lúc nhất thời, lòng tò mò và cảm giác chờ mong một lần nữa lại lên rất cao

Phân loại bóc tách động mạch chủ và phẫu thuật động mạch vành bắc cầu.

Hai cái này hợp lại, chắc chắn là một lần đả kích mạnh mẽ đối với ATTS 2020 lần này.

Mọi người lại nhớ đến đại hội thành lập học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới lần trước, truyền kỳ Trần Thương một bước lên trời.

Bỗng nhiên chấn động

Chẳng lẽ Đại Ma Vương Trần Thương đã lại không thỏa mãn với ngoại khoa tiêu hóa à?

Ngoại khoa tim mạch sắp thêm một lần nữa mở ra nỗi sợ hãi bị chi phối bởi Đại Ma Vương Trần Thương à?

Trong lúc nhất thời

Mọi người bắt đầu bàn tán.

Campbell đột nhiên hơi mong đợi

Ngoại khoa tim đã yên lặng quá lâu rồi

Giống như một mặt hồ yên tĩnh to lớn.

Mà sự xuất hiện của Trần Thương lại là một tảng đá lớn, chắc chắn sẽ đánh vỡ sự yên lặng này, mang đến làn sóng mới.

Campbell nhìn Trần Thương, cười nói:

- Rất mong chờ sự gặp mặt ở hội nghị AATS2020

Sắc mặt Trần Thương lộ ra một nụ cười tràn đầy ẩn ý:

- Rất mong đợi

Nhìn thấy nụ cười của Trần Thương, ngay lập tức người phóng viên nhanh chóng bắt lấy khoảng khắc này

Nhìn thấy nụ cười của Trần Thương trong hình, người phóng viên vô cùng hài lòng

Đây chính là nụ cười của Trần Đại Ma Vương

Nghĩ đến đây, người phóng viên này ngay lập tức đã nghĩ xong tên của bản tin

- AATS, đã chuẩn bị sẵn sàng sợ hãi và sự chi phối của Trần Đại Ma Vương chưa?

Sau đó kèm theo nụ cười đầy ẩn ý này của Trần Thương.

Hội nghị đến đây là kết thúc

Trần Thương nhìn thấy ánh mắt của mọi người phía dưới, anh cảm thấy, hội nghị nửa tháng sau, chắc chắn sẽ náo nhiệt

Trần Thương dương dương đắc ý xuống sân khấu và rời khỏi.

Vu Y và Tưởng Tĩnh Vũ theo sát phía sau, lúc này bảo an cũng nhìn chằm chằm vào Trần Thương, sợ có việc ngoài ý muốn nào.

Xe đã chờ đợi ở bên ngoài.

Sau khi lên xe, Vu Y vỗ ngực, nghĩ mà sợ nói:

- Giáo sư Trần, vừa rồi tôi còn sợ những người kia sẽ cướp mất anh đi.

- Anh không nhìn thấy ánh mắt của họ đâu, giống như là sói nhìn thấy cừu con vậy

- Cuối cùng tôi cũng đã biết tại sao chủ nhiệm Tiêu lại mang theo vệ sĩ cho anh

Trần Thương không nhịn được cười cười.

Trở lại khách sạn.

Điện thoại lập tức vang lên.

Trần Thương nhìn số điện thoại, là chủ nhiệm Tiêu.

- Xin chào, chủ nhiệm Tiêu.

Trần Thương cười nói.

Tiếng nói còn chưa dứt đã nghe thấy giọng chủ nhiệm Tiêu hơi nóng nảy, thậm chí hưng phấn kích động nói:

- Tốt! Tốt! Tốt

- Giáo sư Trần, tốt, lần này cậu đã đem lại vẻ vang cho đất nước

- Đợi cậu trở về, chúng tôi sẽ tổ chức tiệc mừng cho cậu, mở tiệc ăn mừng.

- Tổ quốc vì cậu mà kiêu ngạo

Tiêu Nhuận Phương thật sự là vui mừng, giọng nói đầy vui sướng, nói chuyện cũng không câu nệ như trước kia, còn hơi cảm giác kích động.

Cô hiện tại đã suy nghĩ rõ ràng

Là chủ nhiệm của Ủy ban y tế, đối với bất kỳ chuyện tốt nào có liên quan đến sự phát triển ngành y của tổ quốc, cô đều sẽ cổ vũ

Bất cứ ai làm thúc đẩy sự nghiệp y tế của đất nước, đều cần được phát triển và bảo vệ

Bản thân trước đây thật là...

Aizz

Trần Thương người ta, có tiềm lực, có tương lai, người có năng lực như thế, bản thân không bảo vệ, ngược lại còn đi giúp đám người Đàm Chính Dương kia.

Nhớ lại lời nói của lãnh đạo, Tiêu Nhuận Phương hơi hối hận.

Thế nhưng, chuyện này không muộn.

Trong lòng Tiêu Nhuận Phương biết rất rõ sau này bản thân nên làm thế nào.

Trần Thương nghe thấy lời nói của chủ nhiệm Tiêu, cũng là cười nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, đây cũng là tổ quốc của tôi.

Một câu nói, khiến Tiêu Nhuận Phương không nhịn được sửng sốt một chút.

Mặt lộ ra nụ cười.

Đây cũng là tổ quốc của tôi

Tiêu Nhuận Phương mỉm cười:

- Ừm, đợi cậu quay lại, chú ý an toàn

- Đúng rồi.... chuyện lần trước, là do tôi xử lý không tốt.

Trước khi cúp điện thoại, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên xin lỗi Trần Thương.

Khiến Trần Thương không kịp đề phòng.

Nhìn điện thoại, Trần Thương đột nhiên cười cười.

Mà Vu Y và Tưởng Tĩnh Vũ ở đối diện đều nghe được câu nói của Tiêu Nhuận Phương.

Chính bởi vì như thế, hai người mới trừng to mắt nhìn Trần Thương, vô cùng giật mình...

Chủ nhiệm Tiêu vậy mà chủ động xin lỗi Trần Thương?

Mặt mũi này phải lớn bao nhiêu

Chủ nhiệm Tiêu đã là lãnh đạo lớn.

Lãnh đạo hệ thống y tế.

Một nhân vật như vậy, lại chủ động xin lỗi Trần Thương.

Chuyện này khiến cho hai người rất khó tin.

Là chuyện gì mới có thể khiến cho lãnh đạo xin lỗi cấp dưới?

Đừng nói đến một lãnh đạo lớn như chủ nhiệm Tiêu, ngay cả những trưởng khoa bình thường đều không chắc chắn có thể hạ mình xin lỗi cấp dưới.

Trần Thương nhìn dáng vẻ giật mình của hai người, không nhịn được bật cười:

- Còn đứng đó làm gì, đi thôi, thi dọn đồ đạc, chuẩn bị hồi kinh

Hai người vội vàng gật đầu.

Nói thật, chuyến đi đến các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất này đã khiến mọi người mở mang tầm mắt.

Hơn nữa còn có cảm giác kiêu ngạo

Bởi vì họ tận mắt nhìn thấy cờ đỏ năm sao được treo cao nhất tại vị trí trung tâm của hội trường, đỏ tươi xinh đẹp, tung bay càng tự nhiên

Vu Y không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần, lần sau có cơ hội như vậy, chắc chắn phải mang theo tôi đó.

- Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời

Lúc Trần Thương đang muốn rời khỏi.

Đột nhiên một chiếc Lincoln đứng dưới tầng.

Một nhóm người dồn dập đi đến để tạm biệt Trần Thương.

Xe chờ ở bên cạnh.

Một đám người đến dồn dập nắm tay Trần Thương.

Người của hoàng thất tiểu Vương quốc cũng đến.

Đám người đến đây để tiễn đưa Trần Thương.

Nhì thấy mọi người nắm tay với Trần Thương rồi rời đi, trong lòng Vu Y và Tưởng Tĩnh Vũ cảm thấy vô cùng phức tạp.

Cho đến giờ, họ cũng đã từng tham gia rất nhiều hội nghị.

Thế nhưng

Đây là quy cách cao quý, xem trọng nhất mà họ trải qua từ trước cho đến giờ.

Thực lực luôn là tiêu chuẩn đánh giá người khác có tôn trọng bạn hay không.

Tưởng Tĩnh Vũ không nhịn được bật cười:

- Đây là lần tham gia hội nghị thoải mái nhất kể từ khi tôi vào hệ thống y tế

Vu Y gật đầu:

- Đúng vậy đó! Hội nghị như thế này, tôi muốn tham gia cả trăm lần

Hai tên bảo an nhìn thấy đám người phía sau, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1417: Tôi Hóng Gió Ở Nhân Gian

Hội nghị như thế này, họ một phút cũng không muốn tham gia.

Gặp phải một cao thủ như Trần Thương đang điên cuồng thăm dò ở biên giới, họ thật sự bất đắc dĩ.

Nhìn thấy ánh mắt của người khác, họ không chỉ một lần lo lắng những người này sẽ cùng nhau xông lên, bắt lấy Trần Thương hay không.

Dù sao

Treo khẩu vị của người ta như thế, không cảm thấy tội lỗi à?

Bỏ đi, bỏ đi

Trên chuyến bay trở về, đám người Trần Thương được thông báo thăng khoang.

Một đoàn người một mặt mù mịt từ khoang thương gia đi vào trong khoang hạng nhất

Còn được tặng rất nhiều đồ ăn thức uống và rượu.

Những giọt nước mắt hạnh phúc khiến Vu Y hơi mất phương hướng vào bản thân.

[Đinh! Chúc mừng anh đã nhận được vị trí thứ nhất của hội triển lãm y học, nhận được ban thưởng: một quyển sách kỹ năng cấp hoàn mỹ (tùy tâm sở dục, căn cứ vào nhu cầu của anh, nhận được một quyển sách kỹ năng cấp hoàn mỹ)]

Trần Thương nhìn thấy hệ thống ban thưởng, không nhịn được bắt đầu vui vẻ.

Thêm lần nữa bổ sung thêm một kỹ năng cấp hoàn mỹ.

Hơn nữa còn là bất kỳ loại phẫu thuật nào cũng được, điều này tương đương với lúc đối mặt với những chứng bệnh có độ khó phẫu thuật phức tạp và khó khăn, Trần Thương có thể mang đến cho người bệnh thêm một hi vọng mới.

Cũng là cơ hội cho bản thân.

[Đinh! Chúc mừng anh đã hoàn thành luận văn thừa số ảnh hưởng, nhận được ban thưởng: Sử dụng thành thạo một loại dụng cụ chữa bệnh!]

Trần Thương sững sờ.

Tôi phát biểu luận văn lúc nào?

Anh nhớ rõ thừa số ảnh hưởng của mình còn thiếu một chút mà?

Anh đương nhiên không biết.

Lúc này, sau khi Trần Thương rời khỏi.

Báo cáo dụng cụ chữa bệnh của hội nghị triển lãm cũng xem như là luận văn

Bình thường thì bản thảo diễn thuyết của hội nghị đúng thật cũng được xem là phạm trù luận văn.

Mà lúc này, Trần Thương đang ngồi trong khoang hạng nhất đương nhiên cũng không biết, thế giới bên ngoài đã trở nên náo nhiệt đối với tin tức của anh

Lúc này, trên diễn đàn của một bệnh viện quốc tế, chuyện của buổi triển lãm đã sớm được truyền ra ngoài

《Vị trí thứ nhất thuộc về lĩnh vực bóc tách động mạch chủ!》

Sau khi một bài viết được đăng tải, trong chớp mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

- Giáo sư Trần ở buổi triển lãm đã đưa ra phân loại phẫu thuật Chen version 1 trong phân loại bóc tách động mạch chủ, sử dụng chính là kỹ thuật giá đỡ vòi voi của Trần thị, kết hợp với bài báo cáo được đăng trên 《The Lancet》, chúng tôi phát hiện, số liệu của giáo sư Trần hoàn toàn là dựa theo tiêu chuẩn Chen version 1 mà tiến hành

- Điều này làm cho chúng tôi có lý do tin tưởng, giáo sư Trần đã hình thành một bộ tư duy lâm sàng của riêng mình đối với bóc tách động mạch chủ, từ các phương pháp đến tiêu chuẩn công thức, tiếp đó căn cứ vào đó để phân loại công thức phẫu thuật và kỹ xảo, chế định ra chỉ nam, giáo sư Trần đã chạy càng ngày càng xa trên con đường này

- Tôi có lý do tin tưởng, sự nhận biết của giáo sư Trần đối với bóc tách động mạch chủ là dẫn đầu thế giới...

....

- Bây giờ, tôi rất mong chờ hội nghị AATS2020, với tư cách là một bác sĩ ngoại khoa mạch máu, tôi không thể chờ đợi được nữa

Một bài viết có lý có cứ hấp dẫn đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngay khi bài viết này được đăng tải đã có vô số người theo dõi

Thế nhưng, ngay lúc này.

Một bài viết khác lại thêm một lần nữa thu hút tầm mắt của mọi người.

《Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, rốt cuộc giáo sư Trần đã đi trước chúng ta bao nhiêu năm?》

- Còn nhớ khoảng thời gian phẫu thuật thay thế 2 lá van dưới của bắc cầu động mạch? Lúc đầu, sau khi giáo sư Trần nghiên cứu ra kỹ thuật này,

cho đến bây giờ cũng chưa từng công khai phát biểu luận văn

- Mà bây giờ, khoảng cách đến AATS 2020 chỉ còn khoảng nửa tháng, giáo sư Trần lại lần nữa đưa ra quan điểm này, tôi có lý do để tin tưởng, cậu ấy đối với việc nghiên cứu kỹ thuật động mạch vành bắc cầu đã đạt đến...

- Rốt cuộc giáo sư Trần đã đi trước chúng ta bao lâu?

《Từ một hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa, đến hội trường AATS 2020, Trần Thương sẽ mang đến kỳ tích như thế nào?》

Một bài viết rồi lại thêm một bài viết được đăng tải đã khiến các chuyên gia chuẩn bị tổ chức hội nghị AATS 2020 đều luống cuống

Vào lúc này, bức ảnh Trần Thương và Campbell nắm tay nhau trong nháy mắt đã xuất hiện trên rất nhiều tạp chí và trang web.

Nụ cười của Trần Thương vô cùng có ý tứ, dường như lộ ra một loại cảm giác thần bí

Tấm hình này làm cho những chuyên gia ngoại khoa tim trong nháy mắt hốt hoảng.

Họ chỉ nghĩ tổ chức tốt một hội nghị.

Làm sao lại rước lấy Trần Đại Ma Vương xâm lấn

Một truyền mười, mười truyền trăm

Trần Thương trong miệng mọi người đều liên tục được phong thần...

- Tốc độ khâu lại mạch máu lớn của giáo sư Trần chưa đến 40 giây

- Phẫu thuật chữa trị van hai lá của giáo sư Trần chỉ cần 2 phút...

- Giáo sư Trần có thể hoàn thành tất cả các ca phẫu thuật thay van mà không cần tim ngừng đập

- Giáo sư Trần có thể hoàn thành phẫu thuật chuyển vị của các động mạch chủ ở tim

....

- Giáo sư Trần không có gì là không làm được

Khiến hội trưởng học hội tim mạch thế giới là Anthony đứng ngồi không yên.

Những tin tức này làm cho anh không ngừng cười khổ.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác thật thật giả giả, làm cho anh không thể phỏng đoán.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Anthony vô cùng phiền muộn.

Anh đi đến bên bàn làm việc, mở két sắt ra, lấy ra lá thư bổ nhiệm hội trưởng học hội tim mạch thế giới và giấy chứng nhận thành tích.

Nhìn thấy bên trên viết tên của chính mình, thần sắc trang nghiêm nhìn chăm chú thật lâu

Bây giờ anh đang suy nghĩ một vấn đề...

Anh có nên chủ động về hưu hay không?

Bằng không, nếu như bị Trần Đại Ma Vương đuổi đến thì sẽ xấu hổ biết bao chứ

Nghĩ đến đây, Anthony đột nhiên im lặng.

Đương nhiên, lúc này còn có một người thật sự vô cùng sợ hãi.

Johnson & tập đoàn Johnson trong đêm đã triệu tập cuộc học video trực tuyến.

- Tôi cảm thấy, dụng cụ hỗ trợ tuần hoàn ngừng đập nên kịp thời ngăn chặn tổn thất, tranh thủ thời cơ nhanh chóng bán bằng độc quyền, tách công ty con ra

- Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành thật sự có khả năng à?

- Đại khái... có lẽ... là có khả năng! Dù sao Trần Thương cũng sẽ không nói láo

....

Mấy cổ đông đều hơi im lặng.

Sự trưởng Đổng không nhịn được nói:

- Chờ một chút, việc sản xuất hàng loạt dụng cụ hỗ trợ tuần hoàn tim ngừng đập tạm đình chỉ, liên hệ bộ phận tiếp thị một chút, xem có ai sẵn sàng mua bằng độc quyền, chuẩn bị tốt các biện pháp

Áp lực dư luận lớn bao nhiêu?

Thật sự là rất lớn

Trần Thương chẳng qua chỉ chém một chút ở hiện trường buổi triển lãm mà thôi, nhưng lại chém đến toàn bộ ngành tim mạch cát bay đá chảy, trung chuyển bất an

Mà chuyện này, Trần Thương lại hoàn toàn không biết gì đối với sự khủng bố của chính mình cả

Máy bay từ trên trời hạ xuống, vững vàng rơi xuống đất

Tâm trạng thấp thỏm bất an của Trần Thương cũng dần an ổn lại.

Anh ở trên máy bay vẫn luôn tự hỏi một vấn đề.

Khi nào hệ thống sẽ khen thưởng một cái dù nhảy cho mình?

Rốt cuộc Trần Thương hiểu rõ, sau này anh không ít lần phải bay qua bay lại trên không trung, chắc chắn sẽ trở thành hội viên thẻ vàng của các hãng hàng không.

Cho nên...

Hệ thống có phải nên khen thưởng cho mình một cái kỹ năng: rơi tự do từ độ cao 8000 mét xuống mà không bị tổn thương

Chương 1418: Chiến Thắng Trở Về

Ngồi trên máy bay 8 tiếng, Trần Thương lặp đi lặp lại hỏi ý kiến hệ thống hơn 2000 lần, khiến cho hiện tại hệ thống chết máy.

Vì thế Trần Thương lại nghĩ tới bản thân vừa mới đạt được một quyển sách kỹ năng cấp bậc hoàn mỹ, tự hỏi có thể lái máy bay hay không?

Kỹ thuật điều khiển máy bay cấp hoàn mỹ

Lúc này, ngay cả sách kỹ năng cũng không thể nhịn được, nói cho Trần Thương biết anh chỉ có thể dùng kỹ năng phẫu thuật.

Trần Thương tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ đối với kết quả này.

Trong đôi mắt u buồn toát ra vẻ ưu thương nhàn nhạt làm cho Vu Y hơi mê ly.

Người đàn ông ưu tú, cho dù đánh rắm cũng có mùi thơm đặc trưng, nếu may mắn còn có thể thêm chút bột ớt.

Ánh mắt suy tư này khẳng định là đang đắm chìm sâu trong tự hỏi về một loại bệnh tật nào đó đúng không?

Haiz

Người ưu tú như giáo sư Trần như vậy, người con gái như thế nào mới có thể xứng đôi với anh ấy đây?

Đúng lúc này, một tiếp viên hàng không của khoang hạng nhất đi tới.

Nói với Trần Thương có người tiếp đón ở sân bay, đi lối đi VIP.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Lối đi VIP?

Có người tiếp đón?

Nghĩ đến đây, Trần Thương nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, trong đầu xuất hiện hình ảnh nguyên thủ nước ngoài trong chuyến công du vẫy tay khi xuống máy bay.

Trần Thương bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Lúc mình xuống cầu thang nên bước chân trái trước hay bước chân phải trước?

Lúc vẫy tay... Là vẫy tay trái hay là tay phải?

Nhất thời Trần Thương sững sờ tại chỗ

Vu Y nhìn thoáng qua Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần, anh còn đang suy nghĩ vấn đề gì à? Chúng ta đi thôi?

Trần Thương xấu hổ đỏ mặt, vội vàng đứng dậy:

- Ừm, tôi đang tự hỏi về một vấn đề nhỏ trong kỹ thuật trái tim không ngừng đập.

Nói xong, dẫn đầu đi trước.

Lưu lại mọi người không ngừng cảm khái.

Tiếp viên hàng không khoang hạng nhất nhìn người đàn ông được công ty yêu cầu chiếu cố đặc biệt này, trong ánh mắt tràn đầy ám chỉ.

Nghe thấy Trần Thương nói, tiếp viên hàng không cảm khái một tiếng, nếu được ở bên người như vậy, sau này chỉ số thông minh của con cái kiểu gì cũng đủ để đỗ Harvard?

Nghĩ đến đây, tiếp viên hàng không tiếc hận thở dài, nếu không thể 'có được', vậy... Nhân cơ hội ăn bớt đi

Vì thế, tay của Trần Thương trong lúc lơ đãng bị vô số lần cố ý vô tình đụng vào

Cuối cùng ở dưới sự dẫn dắt của tiếp viên hàng không, mọi người xuống máy bay.

Xuống cầu thang không thấy có người... Lối đi cũng không có ai.

Điều này làm cho Trần Thương hơi mất mát.

Đi qua lối đi, Trần Thương rốt cuộc cũng thấy đám người tiếp đón.

Không phải ai khác, chính là trưởng khoa Tiếu Nhuận Phương cùng với bộ trưởng Tào, còn có nhân viên công tác đi theo, trong tay ôm hoa.

Trần Thương hơi cảm động, trưởng khoa Tiếu và bộ trưởng Tào tự mình tới tiếp đón, anh vẫn thấy tương đối cảm động.

Phải biết rằng lúc này đã 8-9 giờ.

Thấy Trần Thương xuống máy bay, Tiếu Nhuận Phương dẫn đầu bắt đầu vỗ tay.

Không có nghi thức hoan nghênh phù hoa, không có các bé trai bé gái đưa tặng hoa, cũng không xe cắm cờ đỏ mang theo loa.

- Hoan nghênh về nhà

Chỉ có một câu đơn giản.

Tào Ngu dẫn đầu tiến lên bắt tay Trần Thương, cười nói.

Trần Thương mỉm cười:

- May mắn không làm mọi người thất vọng

Tào Ngu nhìn Trần Thương, người thanh niên này thật là mang tới quá nhiều kinh hỉ cho anh.

Không màng thắng thua, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hình như ánh mắt vĩnh viễn bình tĩnh như vậy.

Không chỉ có kỹ năng cao siêu, lại còn có thể tùy cơ ứng biến, nghịch tập xưng vương

Đây là một người có chỉ số thông minh IQ và chỉ số cảm xúc EQ đều cao.

Xã hội này rất phức tạp.

Điều quyết định vị trí trong xã hội của một người chính là năng lực thích ứng xã hội, trong đó bao gồm IQ và EQ.

Tào Ngu càng thêm thưởng thức Trần Thương.

Có lẽ có người nói Trần Thương cũng không làm ra kỹ thuật đột phá lợi hại nào.

Cũng không phát minh hay sáng tạo ra sản phẩm khoa học kỹ thuật có ý nghĩa vượt thời đại, vv...

Nhưng mà hai việc này không thể nói làm một.

Trần Thương phát hiện kỹ thuật cũng không thấp hơn so với những người cải tiến chút kỹ thuật kia.

Bởi vì nghiên cứu của Trần Thương là thực sự cứu vớt rất nhiều người bệnh.

Tào Ngu không nhịn được vỗ vai Trần Thương:

- Cố lên, tiếp tục làm

Lúc này, Tiếu Nhuận Phương cũng đi tới, nhìn Trần Thương cười nói:

- Vất vả.

Mọi người xung quanh nhìn hai vị bộ trưởng ưu ái Trần Thương như thế, trên mặt cũng lộ vẻ hâm mộ.

Xe đã chuẩn bị tốt, chờ sẵn ở bên ngoài.

Lúc này đã là 9 giờ tối.

Hai người hàn huyên một phen, Tiếu Nhuận Phương bỗng nhiên nói với Trần Thương:

- Sớm trở về nghỉ ngơi một chút đi, giữa trưa ngày mai tôi sẽ cử người đi đón cậu, dẫn cậu đi gặp một người.

Trần Thương lập tức sửng sốt, nhìn nụ cười của Tiếu Nhuận Phương có chứa thâm ý, Trần Thương cũng cảm thấy hơi tò mò.

Xe đưa đến cửa vào khu dân cư.

Trần Thương vừa đến dưới lầu, Tần Duyệt đã xuống lầu đón Trần Thương.

Nhìn thấy Trần Thương, Tần Duyệt hưng phấn chạy tới, ôm chặt

- Cuối cùng anh đã trở về

Trần Thương mỉm cười, nhìn Tần Duyệt treo ở trên người mình như koala, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác thỏa mãn.

Cho dù là khách sạn 8 sao tráng lệ huy hoàng cũng không ấm áp thoải mái bằng trong nhà.

Đặc biệt là nhìn gương mặt tươi cười của người thương, Trần Thương bỗng nhiên cảm thấy chỉ cần ở bên nhau, làm gì cũng có thể cảm thấy thỏa mãn.

Trở lại trong phòng, Trần Thương đã nghe thấy mùi thơm xông vào mũi.

Nhìn một bàn tràn đầy thức ăn nóng hổi, Trần Thương nghe thấy tiếng kêu ục ục từ trong bụng Tần Duyệt vang lên.

Không nhịn được đau lòng nhìn Tần Duyệt:

- Cô gái nhỏ ngốc này, chờ anh tới bây giờ sao.

Tần Duyệt mặt đỏ lắc đầu:

- Không có, em đang giảm béo.

- Giảm béo mà em còn nấu nhiều món như vậy à?

- Đúng vậy, em muốn cho anh nếm thử, thì làm tất cho anh ăn! Hì hì...

...

...

Ngày hôm sau, Trần Thương giống như trước nay, đi tới Trung tâm Cấp cứu.

Hội nghị tổ chức không gây ra quá nhiều động tĩnh, thậm chí đại đa số người không quá hiểu biết về cái hội nghị này.

Dù gì thì trang thiết bị y tế và hội nghị y học hình như là hai lĩnh vực không giống nhau.

Hơn 90% bác sĩ không hiểu rõ về sự phát triển của trang thiết bị y tế.

Chỉ sau khi đạt tới độ cao nhất định mới có thể tham gia vào trong đó.

Ít nhất phải tới cấp bậc trưởng khoa, trưởng phòng, có quyền tiến cử trang thiết bị mới thì mới có thể tìm hiểu về chúng.

Lại ví dụ như kỹ năng chức nghiệp của ngươi tinh thâm, đưa ra kiến nghị cho xưởng sản xuất thiết bị, trở thành cố vấn kỹ thuật cho công ty quốc tế.

Nếu không thì trở thành viện sĩ (thông thường để chỉ thành viên của Viện hàn lâm, Viện khoa học quốc gia), tiến hành phê duyệt chứng thực cho các loại thuốc, dược phẩm mới, trang thiết bị chữa bệnh mới.

Cho nên, công trình sinh vật và chữa bệnh lâm sàng nhìn như một nhà, nhưng thực ra lại là “khác ngành như cách núi”.

Nhưng mọi người đều biết Trần Thương đi ra ngoài tham gia một hội nghị quốc tế.

Tuy danh tiếng của hội nghị này cũng không phải quá lớn.

Dù gì thì Hội nghị Trang thiết bị chữa bệnh còn chưa đủ tiêu chuẩn được lên CCTV (đài truyền hình trung ương TQ, tương đương VTV ở VN).

Bởi vì bản thân loại hội nghị này cũng tồn tại một bộ phận có tính chất thương nghiệp, tham gia hội nghị này, đại đa số đều là công ty trang thiết bị y tế, tính chất của hội nghị cũng có chứa tính tuyên truyền thương nghiệp.

Cẩn thận ngẫm lại, sao đài truyền hình trung ương có thể phát loại tin tức này?

Chương 1419: Đãi Ngộ Cấp Quốc Gia

Đại giới của 'không người hỏi thăm' là không có người để làm màu

Điều này làm cho Trần Thương mới lấy giải nhất bức bối trong lòng.

Bận rộn cả một buổi sáng, Trần Thương cũng không có thời gian làm màu cho người khác xem.

Không dễ gì mới được nghỉ ngơi, mọi người ngồi ở trong văn phòng nghỉ ngơi.

Trần Thương nhìn lão Mã, anh cảm thấy mình nên chủ động xuất kích, vì thế không nhịn được hỏi:

- Tổ trưởng Mã, anh không muốn hỏi hai ngày này tôi đi đâu à?

Mã Nguyệt Huy nghe thấy lời này thì ngay lập tức cảnh giác, anh ho khan một tiếng:

- Ồ! Cậu không có mặt à? Tôi không chú ý

Trần Thương lập tức nghẹn lời

Suýt nữa nội thương.

Một chiêu này thật quá tàn nhẫn

Từ lúc nào mà Mã cộc lốc này trở nên thông minh như vậy?

Lão Mã liếc Trần Thương một cái, thấy gương mặt nghẹn lời như bị táo bón của anh thì bỗng nhiên vui vẻ, không nhịn được nở nụ cười:

- Thương Nhi, cậu có biết giữa trưa ai mời tôi ăn cơm không?

- Dẫn tôi đi cùng không?

Lão Mã thở dài:

- Theo lý mà nói, dựa vào tình cảm giữa hai ta thì tôi nên dẫn cậu đi theo

- Nhưng hôm nay là việc công mà không phải việc tư, cho nên không có cách

Nói tới đây, lão Mã ra vẻ thần bí hạ giọng, thì thầm nói với Trần Thương.

- Lãnh đạo Ủy ban thành phố Thủ đô, lãnh đạo Ủy ban Y tế Quốc gia muốn mở tiệc chiêu đãi tổ Đao Nhọn chúng tôi

Trần Thương ngạc nhiên:

- Vì sao?

Lúc này, Lão Mã hơi kiêu ngạo nói.

- Vì sao à? Vì cống hiến mà tiểu tổ Cấp Cứu chúng tôi đã làm ra trong năm ngoái, đạt được danh hiệu tổ Cấp cứu Tiên phong của Thủ đô, tất nhiên phải được tham gia

Trần Thương nghe vậy thì không nhịn được giơ ngón cái tán thưởng:

- Ghê gớm

Đây là thật sự chịu phục.

Dù gì thì cái danh hiệu này là phải phấn đấu thi đua.

Thành viên tổ Đao Nhọn mỗi ngày phải mệt mỏi cỡ nào, Trần Thương đã thấy ở trong mắt.

Mời bữa cơm này thật là không oan một chút nào

Nhưng nhìn dáng vẻ khoe khoang của lão Mã, Trần Thương vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Không lâu sau, chuông điện thoại của lão Mã vang lên, Lão Mã đứng dậy đi ra ngoài nhận mấy cuộc gọi.

Sau khi trở về, mặt mũi hồng hào hưng phấn, nói với Trần Thương:

- Trưa nay chúng tôi đi Đại lễ đường Nhân Dân ăn cơm, chắc chắn là cậu chưa từng tới đó đúng không?

- Aiz! Cậu không được đi thì để tôi chụp một bức ảnh cho cậu, lấy bức ảnh này, sau này có thể làm màu cho người khác xem

Nói tới nơi này, Lão Mã nghiêm túc nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Thương Nhi, tình cảm của chúng ta thắm thiết, tôi đồng ý cho phép cậu dùng ảnh chụp của tôi để làm màu

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Đi Đại lễ đường Nhân Dân ăn cơm?

F*ck

Lần này, Trần Thương là thật sự ghen tị

Mã cộc lốc này lại trâu bò như thế à?

Trong ấn tượng của Trần Thương, Đại lễ đường Nhân Dân chính là nơi thần thánh, phải biết rằng nơi này là nơi tổ chức quốc yến (hội nghị, lễ kỷ niệm, lễ tang, v.v…) cấp quốc gia.

Tất nhiên.

Trần Thương không biết là Đại lễ đường Nhân dân cũng sẽ cho phép người ngoài sử dụng, chẳng qua giá cả cũng không tiện nghi.

Nhưng ý nghĩa không giống nhau.

Mở tiệc chiêu đãi ở Đại lễ đường Nhân Dân, đây rõ ràng là đãi ngộ cấp quốc gia, gây ra cảm giác tôn trọng cho người ta, tất nhiên cũng không giống nhau.

Nhìn lão Mã vui vẻ rời đi, Trần Thương thật sự hâm mộ.

Không thể không nói, 'thường đứng bên bờ sông nào có không ướt giày' 'đi đêm lắm có ngày gặp ma'

Bản thân làm màu cho Lão Mã xem lâu như vậy, thật vất vả bị Lão Mã làm màu lại cho mình xem một lần cũng không dễ dàng.

Lúc này, Dư Dũng Cương vừa đi tới, mặc âu phục đi giày da vào thời tiết mùa hè... Trần Thương hơi hoài nghi, anh không nóng à?

Rất nhanh, đám người Lý Việt, Từ Ái Thanh cũng sôi nổi đi ra.

Cả đám đều mặc âu phục.

Lão Mã cười nhìn Trần Thương:

- Tôi sẽ cho chụp ảnh cho cậu

Trần Thương hung tợn trừng mắt lão Mã một cái.

Chọc cho đám người Dư Dũng Cương không nhịn được nở nụ cười.

Chẳng qua không thể không nói, mọi người vẫn rất coi trọng lần mở tiệc chiêu đãi này.

Sau khi đám người Mã Nguyệt Huy rời đi không bao lâu, chuông di động của Trần Thương cũng vang lên.

- Giáo sư Trần, anh đang ở đâu vậy?

Giọng nói của Vu Y truyền đến từ bên kia.

Trần Thương cũng bắt đầu hoài niệm mấy ngày trong cuộc đời mình có bí thư.

- Tôi đang ở Trung tâm Cấp cứu.

Vu Y nghe vậy thì vội vàng gật đầu:

- Ồ, vậy anh chờ một lát, chúng tôi lập tức tới đó.

Trần Thương ngạc nhiên sững người một chút:

- Có việc gì?

Vu Y nói:

- Chủ nhiệm Tiếu nói tôi tới đón anh.

Lúc này, Trần Thương mới sực nhớ tới, ngày hôm qua chủ nhiệm Tiếu đã ý vị sâu xa nói có người muốn gặp mình.

Không bao lâu sau, một chiếc Audi chậm rãi chạy đến.

Vu Y xuống xe, vẫy tay chào hỏi Trần Thương.

- Giáo sư Trần, mời lên xe.

Trần Thương lên xe, tò mò hỏi:

- Vu Y, chúng ta đi đây vậy?

Vu Y mỉm cười, ra vẻ thần bí nói:

- Đại lễ đường Nhân Dân.

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Đi chỗ đó làm gì?

Vu Y cảm thấy như lẽ tất nhiên, nói:

- Thời gian này tới đó, tất nhiên là đi ăn cơm

Trần Thương càng sững sờ

- Hôm nay chủ nhiệm Tiếu của Ủy ban Y tế Quốc gia, bộ trưởng Tào của Bộ Khoa học kỹ thuật muốn chính thức đón gió tẩy trần cho anh

Nói tới đây, Vu Y hạ thấp giọng nói:

- Giáo sư Trần, hôm nay tôi nghe nói có thể có lãnh đạo lớn muốn gặp anh! Cố ý mở tiệc ở Đại lễ đường Nhân Dân chiêu đãi anh

- Anh thật sự quá trâu bò, đãi ngộ này tuyệt vời không còn gì để nói

Trần Thương không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

Lãnh đạo lớn

Còn có thể lớn cỡ nào?

Lãnh đạo lớn có thể để cho chủ nhiệm Tiếu và bộ trưởng Tào cùng tiếp đón, tuyệt đối là cấp bậc kia.

Đây chính là nhân viên quản lý tầng trung tâm.

Không giống với những chủ quản bộ môn như mấy người chủ nhiệm Tiếu, tuy rằng đều là cấp bộ, nhưng chênh lệch lại rất lớn.

Thông thường, quyền lợi của các chủ quản bộ môn Y tế, Khoa học kỹ thuật, Văn hóa so với loại quan lớn ở biên giới như Khổng Tường Dân, khẳng định là không giống nhau.

Mà lãnh đạo lớn này lại tự mình mở tiệc chiêu đãi chính mình.

Nhất thời, Trần Thương có cảm giác hơi thụ sủng nhược kinh.

Ngừng xe xong, Trần Thương dừng chân nhìn Đại lễ đường Nhân dân tản ra khí thế uy nghiêm và túc mục, tạm dừng một lát.

Anh không ngờ, bản thân sẽ có một ngày được mở tiệc chiêu đãi ở nơi này

Lần đầu tiên tới nơi này, Trần Thương đi theo Vu Y đi vào bên trong.

Đá cẩm thạch lát nền, bốn phía minh trụ và trụ tường nạm đá cẩm thạch màu hồng đào.

Làm cho người ta có một loại cảm giác đoan trang quý khí.

Tuy rằng không kim bích huy hoàng như khách sạn hoàng cung Abu Dhabi, nhưng hình như âm thầm tự mang một loại quý khí mà cái gì cũng so ra kém.

Vu Y chỉ vào đỉnh của tầng lầu, nói:

- Nơi này là phòng tiếp khách, nơi này có một bức quốc hoạ lớn nhất của Đại lễ đường Nhân Dân: 《 giang sơn như thử đa kiều 》

Vu Y dẫn Trần Thương đi một vòng nhìn quanh.

Liếc mắt nhìn lại một cái, Trần Thương đã bị loại cảm giác rộng lớn mạnh mẽ rung động tâm can này làm chấn động rồi.

- Đây là từ họa sĩ nổi tiếng Phó Bão Thạch và Quan Ải Nguyệt dùng ý từ 《 Thấm viên xuân · Tuyết 》 của ông ấy làm đề tài sáng tác, họa đề cũng là tự tay ông ấy viết

Trần Thương im lặng gật đầu, ngẩng đầu nhìn lại, nghỉ chân vài phút, Vu Y cũng không quấy rầy.

Đây là cách cục đi?

- Đường Tông Tống Tổ vi tốn phong tao

Nhân vật phong lưu còn xem sáng nay

Chương 1420: Quân Lấy Quốc Sĩ Đãi Ta, Ta Đương Lấy Quốc Sĩ Hồi Chi

Trần Thương bị loại 'giang sơn đa kiều' này gây ấn tượng, lại lần nữa quay đầu lại nhìn, trong ánh mắt anh đã tràn ngập ý chí chiến đấu.

Một màn này vừa vặn bị một vị ông lão hơn 60 tuổi tinh thần quắc thước nhìn thấy.

- Lãnh đạo, đây là Trần Thương.

Tiếu Nhuận Phương cười chỉ vào phía trước.

Ông lão hơi mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Ừm, không tệ

Tiếu Nhuận Phương hơi sửng sốt, anh và Tào Ngu liếc nhìn nhau, hơi giật mình.

Chỉ một cái liếc mắt này là có thể làm cho lãnh đạo cho một cái đánh giá không tệ à?

…

…

Trong phòng riêng.

Một bàn chỉ có năm người.

Trần Thương, Tiếu Nhuận Phương, Tào Ngu, một người thư sinh đeo kính, một ông lão tinh thần quắc thước.

Vu Y cũng không tiến vào trong phòng, đi tới trước cửa, mỉm cười với Trần Thương rồi đứng dậy rời đi.

- Giáo sư Trần, trường hợp này tôi không thể tham dự được

Nhưng mà sau khi Trần Thương nhìn thấy ông lão kia, nói thật là thật sự giật nảy mình.

Người này chính là khách quen của đài truyền hình

Trần Thương không ngờ là ông lão này mời mình ăn cơm.

Nghĩ đến đây, Trần Thương hơi thấp thỏm bất an, thậm chí... Là cảm thấy vinh hạnh xen lẫn hoảng sợ

Ông lão giống hệt như trong TV, mặc áo sơ mi cộc tay, quần âu, tóc chải chuốt rất gọn gàng, tuy rằng nếp nhăn trên mặt có thể nói rõ tuổi đã cao, nhưng tinh thần phấn chấn, có vẻ càng già càng dẻo dai.

Nhìn thấy Trần Thương, ông lão không hề lên mặt, mỉm cười gật đầu:

- Mời ngồi

Trần Thương vội vàng nói lời cảm ơn.

- Không cần câu nệ, hôm nay là bữa tiệc chào mừng cậu.

Trần Thương hơi câu nệ, thật sự là không thể phóng túng.

Tiếu Nhuận Phương giới thiệu cho Trần Thương:

- Người này chính là giáo sư của Học viện Khoa học Trung Quốc: Giáo sư Kỳ Liên Sơn, giáo sư Trần, sau này các anh sẽ phải liên hệ với nhau nhiều đấy.

Trần Thương đứng dậy bắt tay.

Trần Thương hơi cảm khái, người trên bàn tiệc này thật là lợi hại

Tự mình... Cũng có thể tự định ra quan chức

Ở đâu có thể tìm được quy cách như vậy?

Thực đơn đồ ăn của Đại lễ đường Nhân Dân rất đơn giản.

Lão Mã đã cầm thực đơn tới.

Nhưng mà...

Trần Thương phát hiện thức ăn trên bàn tiệc này của mình hình như không giống như bàn tiệc của Lão Mã.

Ông lão hỏi Trần Thương không ít vấn đề.

Trần Thương lần lượt trả lời.

Đều là chuyện nhà, hỏi nhiều hơn về cuộc sống và công tác.

Khiến cho Trần Thương có loại cảm giác thoải mái như tắm mình trong gió xuân.

Loại cảm giác giữa hai bên có khoảng cách lập tức biến mất.

Nguyên bản cho rằng loại nhân vật lớn này không phải "khí nuốt núi sông" ăn to nói lớn, thì cũng "không giận tự uy" vô cùng uy nghiêm, nhưng anh thật sự không thể tưởng tượng được, trên bàn ăn chỉ là một ông lão hòa ái.

Trong lúc nói chuyện còn nhắc tới lão Tần.

Ông lão bỗng nhiên cười nói:

- Tôi nghe nói cậu chẩn bệnh rất lợi hại, bằng vào một đôi tay là có thể chẩn bệnh ra bệnh tật, có thời gian rảnh thì phải đến kiểm tra sức khỏe cho tôi chứ

- Con người ấy mà, tuổi cao rồi, thân thể đều không tốt lắm.

Nói đến chuyên môn, Trần Thương cũng thả lỏng tinh thần.

Gật đầu cười nói:

- Vâng, ông có nhu cầu thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi.

Tiếu Nhuận Phương cười nói:

- Lãnh đạo, hiện tại giáo sư Trần là thành viên của Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Trung ương, tôi có thể sắp xếp cho cậu ấy làm chuyên gia bảo vệ sức khỏe cho ông.

Ông lão mỉm cười:

- Chờ sau này tôi tới thủ đô rồi nói sau

Nói xong, ông lão nhìn Trần Thương nói:

- Đông Dương cũng không tệ, là thành phố trung bộ, là một then chốt đầu mối giao thông.

- Người trẻ tuổi phải dám nghĩ dám làm, Đông Dương cũng có tương lai

- Nghiêm túc làm, có thời gian tôi sẽ tới Đông Dương xem, hy vọng sẽ mang đến sự đổi mới cho ngành y tế Đông Dương.

Trần Thương gật đầu.

Một bữa cơm, ăn rất thoải mái.

Không có kiểm tra, không có câu nệ, rất tùy ý.

Cuối bữa tiệc, ông lão đột nhiên hỏi Trần Thương:

- Lần này, cậu làm rất tốt, làm vẻ vang cho đất nước, tổ quốc cũng không thể tủi thân cậu.

- Cậu muốn khen thưởng gì?

Trần Thương mặt đỏ lên, lắc đầu.

Khen thưởng?

Anh thật sự không muốn thứ gì.

Nhưng hôm nay ông lão chiêu đãi đầy đủ lễ nghĩa khiến cho trong lòng Trần Thương tràn đầy chí khí muốn vươn tới trời cao.

Bất chợt, từ trong miệng Trần Thương buột miệng thốt ra một câu:

- Quân lấy quốc sĩ đãi ta, ta đương lấy quốc sĩ báo chi*

(*đất nước đối xử tốt, tôn trọng bản thân, cho nên bản thân hồi báo bằng cả tấm lòng của kẻ sĩ. TQ còn có câu là kẻ sĩ vì tri kỷ của mình mà chết.)

Một câu nói của Trần Thương lập tức khiến cho mọi người trên bàn tiệc đều an tĩnh lại.

Mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, trong thời gian ngắn đều là sững sờ.

Ông lão nghe thấy câu này, lại sắc mặt vui vẻ.

- Rót rượu

Người đàn ông đứng sau nghe thấy vậy, vội vàng nói:

- Lãnh đạo, bây giờ ông...

Ông lão sang sảng cười:

- Tình cảnh này, cần phải có rượu, không có rượu, chỉ là hợp với tình hình.

- Hay cho một câu ‘quân lấy quốc sĩ đãi ta, ta đương lấy quốc sĩ báo chi’

- Người trẻ tuổi, tới, tôi kính cậu một ly.

Trong lúc nói chuyện, ông lão bưng lên ly rượu chạm ly với Trần Thương.

Trần Thương nghe vậy, mặt đỏ lên, trong ngực bốc lên một luồng khí nóng.

Rượu còn chưa uống, người đã say rồi

Trong thiên hạ này, có thể được vị này kính rượu có bao nhiêu người?

Trần Thương không biết.

Những người khác vội vàng giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

- Hay

- Người trẻ tuổi, có chuyện gì thì cứ tới tìm tôi, chỉ cần là có lợi cho nhân dân, có lợi cho tổ quốc, tôi đều sẽ duy trì, tôi cũng sẽ là hậu thuẫn của cậu

Sau đó, mọi người không uống thêm một ly rượu nào nữa.

Trước khi đi, chai rượu bị Trần Thương mang đi.

Anh muốn mang về uống với cha và cha vợ.

Trên bình rượu có đánh dấu của Đại lễ đường Nhân dân.

Đi ra từ bên trong Đại lễ đường Nhân dân, Trần Thương đi theo sau ông lão, ông lão luôn mãi dặn dò Trần Thương.

...

Mà bên này, Dư Dũng Cương vừa mang theo thành viên của tổ Đao Nhọn đi ra từ Đại lễ đường Nhân dân.

Mọi người đều hơi hưng phấn và kích động.

Rốt cuộc ở chỗ này được lãnh đạo mở tiệc chiêu đãi, mọi người có thể khoe ra loại vinh dự này cả đời.

Đừng nói lão Mã, ngay cả Dư Dũng Cương đứng cạnh cũng hơi hưng phấn bừng bừng.

Bên này, lãnh đạo còn đứng ở bên cạnh, chủ nhiệm Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Quốc gia cũng vừa nói vừa cười với mấy người.

Sau khi ra ngoài, lãnh đạo nhìn thấy đoàn người phía trước, lập tức sửng sốt một chút.

Vội vàng cáo biệt đám người Dư Dũng Cương

Ngay cả lãnh đạo Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Quốc gia cũng thấy được lãnh đạo trực tiếp của mình, chủ nhiệm Tiếu.

Hai người vội vàng chạy chậm hướng tới phía trước.

Dư Dũng Cương vừa nhìn thấy năm người phía trước, khẽ nhíu mày:

- Tại sao tôi có cảm giác người này hơi quen mặt thế?

Từ Ái Thanh không nhịn được nói:

- Đó không phải... là chủ nhiệm Tiếu hay sao? Người bên cạnh là ai vậy?

Lý Việt đứng bên cạnh buột miệng nói:

- Hình như là vị lãnh đạo kia

Lão Mã chợt bừng tỉnh hiểu ra:

- Trách không được họ vội vàng đuổi theo như vậy.

Nói tới đây, lão Mã cười cầm lấy di động:

- Để tôi gửi một vài bức ảnh cho Trần Thương, cho cậu ta xem quang cảnh ở Đại lễ đường Nhân dân

Nói xong, Lão Mã tự chụp ảnh mình đứng ở Đại lễ đường

Sau đó nói với Từ Ái Thanh:

- Lại đây, giúp tôi chụp ảnh với cái bối cảnh này một chút

Chương 1421: Cảnh Sát Cho Mời

Chụp ảnh xong xuôi, Lão Mã hài lòng gửi ảnh cho Trần Thương.

Bên này, di động của Trần Thương vang lên, Trần Thương nhìn thấy ảnh selfie của Lão Mã gửi tới, đang muốn khinh thường trả lời lại.

Rốt cuộc bản thân anh hôm nay cũng tới Đại lễ đường.

Chẳng qua...

Anh bỗng nhiên phát hiện bối cảnh trong ảnh của Lão Mã hình như rất quen thuộc.

Anh không ngừng phóng lớn bức ảnh lên

Không thể không nói.

Camera 360 của Huawei thật sự là quá xịn.

Sau khi Trần Thương phóng đại bức ảnh, rõ ràng thấy được khuôn mặt của mình, vẫn như cũ rất tuấn tú.

Trần Thương không nhịn được nở nụ cười.

Anh cầm lấy di động nhắn tin trả lời Lão Mã một câu:

- Anh phóng đại ảnh lên mà xem.

Lão Mã bên này ban đầu nhận được tin nhắn WeChat của Trần Thương thì còn chưa kịp hiểu được.

Cái gì "phóng lớn ảnh lên mà xem"?

Chẳng lẽ ý của Trần Thương là: Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo?

Nghĩ đến đây, Lão Mã suýt nữa phì cười.

Chẳng qua, đúng lúc này, anh phóng lớn ảnh chụp lên hết cỡ.

Lập tức

Lão Mã đột nhiên phát hiện trong ảnh chụp có một gương mặt quen thuộc

Gương mặt này...

Thật là đậu móa, vô cùng đáng ghét

Lúc này, bỗng nhiên lão Dư nói:

- Ồ? Mọi người xem, đi theo chủ nhiệm Tiếu và các lãnh đạo, có phải là Trần Thương hay không?

Lời nói của Dư Dũng Cương lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người

Mọi người theo tiếng mà nhìn, phát hiện người trẻ tuổi kia thật sự rất quen mặt.

Bất kể là thân cao, hình thể hay là quần áo, đều rất quen.

- Đó hình như chính là Trần Thương

Từ Ái Thanh đờ đẫn nói, cô rất quen thuộc bộ áo thun Metersbonwe và quần Uniqlo của Trần Thương, còn có một đôi giày chạy đua có giá trị nhất trên người.

Người này không phải Trần Thương còn có thể là ai nữa chứ?

Nói tới đây, mọi người đều sững sờ

Tại sao Trần Thương lại ở đây?

Nơi này chính là Đại lễ đường Nhân Dân Mà?

Hơn nữa, người bên cạnh Trần Thương là chủ nhiệm Tiếu của Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Quốc gia, còn có vị lãnh đạo kia.

Nghĩ đến đây, mọi người hai mặt nhìn nhau.

- Sao Trần Thương lại tới đây?

Mọi người sôi nổi lắc đầu, nhìn về phía lão Mã.

Rốt cuộc lão Mã là người quen thân nhất với Trần Thương trong đám người ở đây.

Mà giờ này khắc này.

Trong lòng Lão Mã càng phức tạp hơn.

Giống như bị dao xẻo trong lòng.

Vốn dĩ cho rằng khó lắm mới có thể thành công làm màu, không ngờ, thật sự là không ngờ vẫn thua ở trong tay Trần Thương.

Lúc này, lão Mã thật sự chịu phục.

Một bộ quần áo Metersbonwe và Uniqlo cũng có thể tiến vào sảnh tiệc?

Còn có thể chuyện trò vui vẻ với các lãnh đạo?

Đây là cảnh giới gì?

Trong thời gian ngắn, lão Mã cảm thấy vô cùng mất mát.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy Trần Thương sôi nổi bắt tay với các lãnh đạo của Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Quốc gia.

Trong lòng mọi người vô cùng ghen ghét.

Rốt cuộc Trần Thương đã làm ra chuyện long trời lở đất gì mà có thể có được quy cách cao như thế?

Lúc này, Trần Thương chào tạm biệt mọi người, đi về phía đám người Mã Nguyệt Huy.

Cười chào hỏi:

- Trưởng khoa Dư, tổ trưởng Mã, xin chào mọi người

Mọi người sôi nổi cười gật đầu:

- Tiểu Trần, cậu cũng tới đây à?

Trần Thương thản nhiên gật đầu:

- Đúng vậy, trong lúc ăn cơm, không tiện lấy di động ra cho nên không nói cho mọi người.

Nói xong, Trần Thương chớp mắt vài cái ra hiệu với Mã Nguyệt Huy, làm cho lão Mã giận mà quay mặt đi.

Anh, Mã Nguyệt Huy, vĩnh viễn không chịu thua

...

Sau khi Trần Thương trở lại trong khoa, quyết định bắt đầu huấn luyện một chút cho mọi người về bóc tách động mạch chủ của nhà họ Trần.

Tiến hành giảng bài.

Tuy rằng hiện tại kỹ thuật này còn chưa truyền ra bên ngoài với quy mô lớn, nhưng có lẽ không được bao lâu thì sẽ bị rất nhiều người biết được.

Chờ tới Đại hội Tim mạch AATS 2020 được tổ chức thì khẳng định phải công bố kỹ thuật, nếu đã như vậy, thà rằng nhân lúc còn sớm mà trước tiên tiến hành huấn luyện cho mọi người.

Giữa trưa uống một chén rượu cũng không ảnh hưởng gì, có lẽ lượng rượu cũng chỉ tương đương với lượng thuốc trong hai chai Hoắc Hương Chính Khí mà thôi.

Bởi vậy, có phẫu thuật thì cứ làm phẫu thuật, có công tác thì cứ công tác như thường.

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc, Trần Thương gọi mọi người lại, đang chuẩn bị tiến hành huấn luyện.

Bỗng nhiên một chiếc chuông điện thoại vang lên.

- Giáo sư Trần, có người của Cục Công An tới tìm anh.

Cuộc gọi là gọi từ phòng y tá trực, Dương Khiết hình như hơi bất an.

Bởi vì, nhóm người này hùng hổ xông tới, hơn nữa, lúc hỏi có chuyện gì thì đối phương nói ‘cần phải bảo mật’

Trần Thương nghe vậy thì lập tức sửng sốt một chút.

Mình không phạm tội gì mà?

Trong lúc Trần Thương do dự, giọng nói của một người đàn ông vang lên.

- Giáo sư Trần, tôi là Tiêu Lĩnh, Cục Công An khu Triều Dương, chúng tôi bên này có việc muốn nhờ anh giúp một chút, hiện tại anh có thời gian gặp chúng tôi không?

Nghe thấy đối phương giới thiệu bản thân và lý do đến, lúc này Trần Thương mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Lĩnh là phó cục trưởng của Cục cảnh sát khu Triều Dương, lần trước, sau khi Trần Thương về thủ đô đã hỗ trợ chẩn bệnh cho một người ở Trung tâm Cấp cứu, hai bên đã từng gặp nhau một lần.

Trần Thương hỏi một câu:

- Gấp lắm à?

Tiêu Lĩnh ừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Việc lớn liên quan tới mạng người.

Nghe vậy, Trần Thương lập tức nói:

- Được, chờ tôi một lát, tôi đang ở trong phòng phẫu thuật, lập tức đến ngay.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Trần Thương nhìn mười hai người đang ngồi trong phòng, không nhịn được nói.

- Hôm nay đặt ra một nhiệm vụ cho mọi người, trở về xem lại tất cả phân loại của bóc tách động mạch chủ.

- Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ giảng về phân loại bóc tách động mạch chủ.

Mọi người nghe vậy, đều khẽ nhíu mày:

- Phân loại bóc tách động mạch chủ?

Việc Trần Thương dùng phân loại bóc tách động mạch chủ trong hội chợ tổ chức ở Abu Dhabi mà chiến thắng vẻ vang, rất rõ ràng còn chưa truyền tới nơi này.

Đám nhi đồng lớn tuổi sinh ra ở trong hạnh phúc mà không biết phúc hiện tại một chút cũng không hiểu được sự bi thương và sợ hãi của Antony, hội trưởng Hội Tim mạch học Thế giới.

Càng hoàn toàn không biết gì đối với sự lo âu của Campbell cả.

Nếu lúc này những người đó biết được tin tức Trần Thương sắp giảng bài, tuyệt đối sẽ xa xôi vạn dặm đi tìm tới nơi này.

Trần Thương cũng không thèm quan tâm mọi người nghĩ gì, đứng dậy rời khỏi phòng phẫu thuật.

Trở lại văn phòng, Trần Thương nhìn thấy bốn năm người cảnh sát đứng ở trong đại sảnh của Khoa Cấp cứu, Tiêu Lĩnh đi qua đi lại, rõ ràng hơi sốt ruột.

Nhìn thấy Trần Thương đi tới, Tiêu Lĩnh vội vàng đón tiếp.

- Cục trưởng Tiêu, chào anh.

Trần Thương trực tiếp tiến lên vỗ vai Tiêu Lĩnh.

Tiêu Lĩnh xoay người, nhìn thoáng qua Trần Thương, vội vàng nói:

- Đi, giáo sư Trần, đi Cục Công An thành phố với tôi một chuyến.

Trần Thương không nhịn được hỏi:
- Xảy ra chuyện g?
Tiêu Lĩnh nhíu mày, hít sâu một hơi:
- Chuyện này tương đối phức tạp, lên xe rồi nói.
Trần Thương sửng sốt, đi theo Tiêu Lĩnh đi ra bên ngoài.
Lúc này, hai chiếc xe cảnh sát ngừng ở cửa.
Trần Thương và Tiêu Lĩnh trèo lên chiếc xe đằng trước.

Chương 1422: Thật Muốn Chỉ Có Một

Tiêu Lĩnh không nhịn được nói:

- Gần đây, khu Triều Dương đã xảy ra một vụ án mạng, trong lúc tôi điều tra đã phát hiện hình như vụ án này giống với hai vụ kỳ án gần nhất mà đội cảnh sát thành phố đang điều tra, là cùng một hệ liệt, nhưng hiện tại, tra được một nửa thì không tra nổi nữa.

- Bởi vì hiện tại tất cả chứng cứ đều chứng minh người chết tử vong tự nhiên

- Hiện tại chúng tôi hoài nghi ba vụ án mạng này có thủ pháp phạm tội hoàn toàn giống nhau, bởi vì trung tâm giám định pháp y cho ra kết quả: tất cả đều chết vì bệnh, chuyện này cũng quá trùng hợp rồi?

Trần Thương nghe vậy, khẽ nhíu mày:

- Bây giờ anh đang hoài nghi là người trong nghề phạm tội?

Tiêu Lĩnh nhăn mày, gật đầu:

- Ừm, không sai.

- Bên chúng tôi đã mời mấy chuyên gia nhưng cũng không thể đưa ra phán đoán chuẩn xác, hiện tại căn bản không có cách nào tiếp tục tra án, hầu như toàn bộ manh mối đều đang hướng tới phương hướng nạn nhân bởi vì bệnh tật mà tử vong

Nói tới đây, Tiêu Lĩnh nghĩ tới người nhà của người chết, không nhịn được nắm chặt nắm tay:

- Tôi chắc chắn phải tìm ra hung phạm

- Mong rằng giáo sư Trần có thể hỗ trợ

Trần Thương không nhịn được nói:

- Cục trưởng Tiêu, tôi chỉ có thể nói là sẽ toàn lực ứng phó, dù gì thì tôi cũng không có quá nhiều nghiên cứu đối với lĩnh vực pháp y, chỉ có thể từ góc độ của một bác sĩ giúp anh phán đoán một chút, nguyên nhân cái chết của người bệnh.

Trong lúc nói chuyện, đoàn người trên đường tới Cục Cảnh sát hình sự Thành phố.

Lúc này đội cảnh sát hình sự cũng đang thảo luận vụ án.

Tiêu Lĩnh dẫn theo Trần Thương đứng ở bên cạnh, nhìn một số bức ảnh trên máy chiếu.

Trên bục là một người đàn ông hơn 50 tuổi, ông ta không ngừng phân tích tình huống của một người bệnh trong ba nạn nhân.

- Người chết là nam, 51 tuổi, ông chủ của một công ty trang trí nội thất, nguyên nhân tử vong: ý thức không tỉnh táo mà xuất hiện buồn nôn, nôn mửa, người nhà hoài nghi ngộ độc thức ăn... Sáng sớm hôm nay phát hiện người bệnh hôn mê, đưa đi bệnh viện... Bệnh viện chẩn bệnh là hôn mê do suy gan (bệnh não gan), cứu trị không hiệu quả mà tử vong

- Kết quả kiểm tra sức khỏe trước kia của người bệnh, không có tiền sử bệnh tật, cho nên không rõ nguyên nhân gì gây ra bệnh não gan làm cho người nhà báo cảnh sát.

Sau khi pháp y già hơn 50 tuổi giải thích kỹ càng tình huống của người đàn ông.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự bắt đầu tiến hành phân tích.

Sắp xếp lại manh mối về nguyên nhân cái chết của nạn nhân và các mối quan hệ xã hội, hình thành một cái sơ đồ logic tương đối rõ ràng mạch lạc.

Nhưng mà

Sau khi Trần Thương nghe xong lại âm thầm tự hỏi.

Nếu người chết có tiền sử khỏe mạnh, tại sao lại có chẩn đoán là hôn mê do suy gan?

Chuyện là đã xảy ra chuyện gì đây?

Cái gì có thể dẫn tới suy gan cấp?

Lúc này, Trần Thương không nhìn vào sơ đồ manh mối trên màn hình lớn mà tự hỏi các quan hệ xã hội, nguyên nhân tử vong, ai là người hiềm nghi, v.v...

Anh đang một vấn đề là nguyên nhân người này hôn mê là cái gì?

Anh cảm thấy chỉ cần tìm được nguyên nhân này là có thể tìm ra nguyên nhân tử vong của nạn nhân.

Có đôi khi, công tác của pháp y và bác sĩ là giống nhau.

Họ đều cần tìm ra nguyên nhân gây bệnh của người bệnh hoặc là nguyên nhân cái chết.

Chẳng qua, một bên là để điều trị.

Một bên là vì truy tìm chân tướng.

Rất nhanh, bên này giới thiệu xong, mọi người dời tầm mắt nhìn về phía Tiêu Lĩnh và Trần Thương.

- Cục trưởng Tiêu, vị này là?

Phó cục trưởng Cục công an thành phố nhìn Trần Thương, hơi nghi ngờ hỏi.

Tiêu Lĩnh giới thiệu:

- Cục trưởng, vị này chính là giáo sư Trần, bác sĩ khoa Cấp cứu của Trung tâm Cấp cứu, việc lần trước nhờ có anh ấy giúp đỡ giải quyết, cho nên tôi mời anh ấy tới.

Người đàn ông trung niên nghe vậy, khẽ nhíu mày, chẳng qua lại cũng gật đầu.

Nhíu mày là lo lắng tin tức bị lộ ra ngoài, nhưng nghĩ đến phẩm tính của Tiêu Lĩnh, anh cảm thấy Tiêu Lĩnh không đến mức mắc phải lỗi lầm này.

Người đàn ông nhìn thoáng qua Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần xem xong có ý tưởng gì không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi có thể nhìn hồ sơ bệnh án của người bệnh được không?

Vừa nghe lời này, các đội viên xung quanh sôi nổi nhìn về phía Trần Thương, chờ đợi chỉ thị của cục trưởng.

Từ Sở Thái nhíu mày tự hỏi một phen, bỗng nhiên nói:

- Đưa cho anh ấy.

Trần Thương nhận lấy hồ sơ bắt đầu xem xét.

Hôn mê không rõ nguyên nhân có rất nhiều khả năng.

Có thể là nguyên nhân do tim, do phổi, do gan, do thận, do hệ thống mạch máu, v.v…

Tuy thoạt nhìn rất lộn xộn, nhưng nếu cẩn thận xem xét ngẫm nghĩ sẽ phát hiện rất nhiều dấu vết để lại.

Sự mẫn cảm của Trần Thương đối với kết quả xét nghiệm là người khác không cách nào phỏng đoán.

Năng lực phân tích kết quả xét nghiệm cấp hoàn mỹ, kết hợp với truyền thừa của Phòng lão tiên sinh, điều này làm cho Trần Thương có quan điểm riêng của chính mình đối với các hạng chỉ số của cơ thể con người.

Xem xong một lượt, Trần Thương khẽ nhíu mày.

Anh hỏi:

- Có phải trước khi nạn nhân chết đã uống rượu hay không?

Vừa nghe đến đây, mọi người sôi nổi gật đầu, việc này không có gì đáng kinh ngạc.

Dù gì thì lúc trình bày vụ án cũng đã nhắc tới việc này.

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Đưa cho tôi hồ sơ bệnh án của hai người chết khác.

Nếu hoài nghi là vụ án liên hoàn, chắc chắn phải từ sự liên hệ giữa các vụ án mà tìm kiếm đáp án.

Lúc này, Từ Sở Thái hơi châm chước một phen, cuối cùng cũng đồng ý gọi người mang tới hồ sơ của hai nạn nhân kia.

Hai vụ án này đã lưu trữ hơn nửa năm, hiện tại vẫn chưa có tiến triển gì.

Nếu không phải xảy ra vụ án lần này, có lẽ mọi người cũng sẽ không liên tưởng đến hai vụ án đó.

Trần Thương yêu cầu mọi người dọn dẹp đồ vật trên bàn, bày ra hồ sơ bệnh án và giám định tử vong của ba nạn nhân, bắt đầu tiến hành phân tích.

Lúc này, mọi người đều yên tĩnh lại.

Tuy mọi người nửa tin nửa ngờ, nhưng mặc kệ nói như thế nào, Trần Thương cũng chuyên gia do Tiêu Lĩnh mời đến.

Hiện tại vụ án của họ là một bước khó đi.

Căn bản là không thể nào điều tra.

Nói không chừng Trần Thương có thể tìm được một ít manh mối

Nghĩ đến đây, mọi người đều bắt đầu mong đợi.

Những xét nghiệm này trên cơ bản đều có kết quả bình thường

Nếu không thì cũng sẽ không chẩn bệnh là không rõ nguyên nhân dẫn tới suy gan hôn mê.

Ba vụ án tương tự đến kinh người.

Bệnh trạng trước khi chết của nạn nhân căn bản là rất nhau, đều nghi ngờ là do ngộ độc thức ăn.

Nguyên nhân chết đều là hôn mê dẫn đến tử vong.

Hơn nữa đều chết ở bệnh viện.

Nhưng khác nhau ở chỗ, một người là do gan, một người là do thận, người cái là do phổi

Ba người không rõ nguyên nhân nhưng đều hôn mê dẫn đến tử vong.

Nhưng lại ở ba bệnh viện khác nhau, cho nên có lẽ không có quan hệ với bệnh viện.

Mà về chức nghiệp...

Rốt cuộc có liên quan với thứ gì?

Hiện tại, Từ Sở Thái cũng không rõ ràng lắm, rốt cuộc ba vụ án này có liên hệ trực tiếp hay không.

Thời gian chênh lệch nửa năm.

Có thể liên kết ba vụ án này lại, hoàn toàn là bởi vì kinh nghiệm phá án nhiều năm khiến anh nhạy bén cảm giác được điểm đáng ngờ trong đó.

Nhưng anh cũng không thể khẳng định rốt cuộc ba vụ án này có liên quan với nhau hay không.

Chương 1423: Trước Lạ Sau Quen

Pháp y cho rằng, ba người này không tồn tại sự tương quan.

Dù gì thì một người là hôn mê do gan, một người là do thận, còn một người là do phổi.

Nếu ba người không có liên hệ gì với nhau, nếu đặt ở cùng nhau thì rất rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người.

Nhưng nếu có liên hệ thì sao?

Cho nên, hiện tại lâm vào một cái hoàn cảnh lưỡng nan.

Họ cũng mời không ít chuyên gia, nhưng trên cơ bản không ai đưa ra đáp án hợp lí nào.

Nhìn khuôn mặt tuổi trẻ của Trần Thương, nói thật, trong lòng Từ Sở Thái cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Đúng lúc mọi người mơ màng sắp ngủ, Trần Thương bỗng nhiên nói

- Các anh đã kiểm tra đồ ăn thức uống của họ trước khi chết chưa?

- Những vụ án xảy ra gần đây, người chết trước khi chết có uống rượu, xuất hiện ngộ độc thức ăn, các anh có kiểm tra rượu không?

Từ Sở Thái nhìn về phía phó đội trưởng của đội cảnh sát hình sự.

Đối phương vội vàng nói:

- Đã kiểm tra, rượu là rượu mới, người nhà nói là nạn nhân tự đi mua, trở về vừa mới mở ra uống, có hóa đơn, chúng tôi cũng đã đi xác minh.

Trần Thương nghe vậy, khẽ gật đầu:

- Họ ở nơi nào uống rượu?

- Người chết là ông chủ của một công ty trang trí nội thất, sau khi hoàn thành công việc được trả tiền, ở trong phòng mới được trang hoàng để uống rượu.

Trần Thương nghe thấy thế, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên.

Anh vội vã lấy bệnh án của hai người khác ra xem.

Sau một lúc lâu, Trần Thương nói:

- Ba người này, rất có khả năng là tử vong bởi cùng một thủ pháp.

Vừa nghe đến đây, tức khắc xung quanh yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương.

Ánh mắt Từ Sở Thái thì càng sáng như đuốc, nhiều năm làm việc trong đội cảnh sát hình sự khiến cho anh không giận mà vẫn uy nghiêm, nhìn chằm chằm vào Trần Thương hỏi:

- Ý của cậu là như thế nào?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Tôi không hiểu biết về phá án.

- Nhưng tôi có hiểu biết về y học.

- Nguyên nhân tử vong của ba người này có thể không khác nhau, đều là trúng độc mà chết

Hai chữ "trúng độc" vừa vang lên lập tức làm cho trong lòng tất cả cảnh sát trong văn phòng đều căng thẳng

Nếu thật là như vậy, chuyện này đã có thể nguy hiểm.

Vụ án liên hoàn giết người

- Giáo sư Trần, anh có thể nói kỹ càng tỉ mỉ một chút được không?

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Còn bảo tồn mẫu máu của người bệnh không?

- Vẫn còn

Trần Thương gật đầu:

- Giúp tôi kiểm tra một chút Methyl Chloroform và 1,3-DCP.

Từ Sở Thái vội vàng sắp xếp:

- Mau kiểm tra

Mẫu máu cũng không ở cục cảnh sát, mà ở bệnh viện.

Lúc ấy, sau khi người nhà báo án, vì phòng ngừa xảy ra loại chuyện này mà đã lưu trữ hai ống máu.

Hiện tại quả nhiên đã cần dùng tới

Mọi người phân công công việc nhanh chóng bắt đầu sắp xếp công việc, lần lượt gọi điện thoại.

Sau khi bệnh viện nhận được yêu cầu thì cũng nhanh chóng bắt đầu kiểm tra máu.

Văn phòng lại lần nữa yên tĩnh

Tất cả mọi người đang chờ đợi kết quả.

Quá trình chờ đợi kết quả rất sốt ruột

Nhưng cũng rất chờ mong

Nếu thật sự giống như Trần Thương nói, như vậy ba vụ án mạng đều cùng thủ pháp, hơn nữa tất cả đều là trúng độc mà chết…

Đây chính là vụ án lớn

Giết người liên hoàn...

Nghĩ đến đây, trong lòng Từ Sở Thái dâng lên cảnh giác lo sợ.

Nơi này là thủ đô, không phải nơi nào khác, vấn đề trị an vô cùng quan trọng

Xã hội ngày này, tình huống lấy bạo chế bạo còn tương đối ít, mà loại thủ pháp phạm tội chuyên nghiệp chỉ số thông minh cao như này ngược lại là càng ngày càng nhiều.

Loại tình huống này xuất hiện gây ra áp lực cho hệ thống công an càng lúc càng lớn.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống.

Mấy người cảnh sát trong văn phòng đã hơi mệt mỏi.

Công việc phân tích vụ án thật ra vô cùng nhức đầu.

Không biết là ai mở đầu, đốt điếu thuốc, mọi người sôi nổi noi theo.

Từ Sở Thái ném cho Trần Thương một điếu thuốc:

- Quá muộn rồi, Tiểu Lưu, đặt thức ăn khuya, bác sĩ Trần, ăn chút gì đi?

Trần Thương cúi đầu tiếp tục xem xét kết quả xét nghiệm và hồ sơ bệnh án của mấy nạn nhân, đầu cũng không ngẩng lên, nói:

- Cảm ơn.

Trần Thương rất ít hút thuốc, gần như không hút, nhưng cũng không ngại người khác hút thuốc.

Từ Sở Thái đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Lĩnh về trong văn phòng cục trưởng.

Mấy người cảnh sát trong phòng câu được câu không trò chuyện với nhau.

Sương khói lượn lờ.

Giống như mây đen.

Mức độ nguy hiểm và cường độ công việc của đội cảnh sát cũng không chút thua kém so với công việc của bác sĩ, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Chẳng qua, không khí của nơi này tùy ý thoải mái hơn nhiều so với bệnh viện.

Đặc biệt là sau khi cục trưởng Từ Sở Thái rời khỏi, mọi người thậm chí đã bắt đầu nói giỡn.

- Xử lý vụ án này, nhanh như xem Pháp y Tần Minh

- Ha ha, giáo sư Trần người ta họ Trần, không phải họ Tần.

Trần Thương cười nói:

- Vợ của tôi họ Tần.

Mọi người không ngờ Trần Thương cũng sẽ nói giỡn, lập tức vui vẻ lên.

Làm cho không khí nghiêm túc được giảm bớt.

Một cảnh sát trẻ tuổi nhìn Trần Thương, trêu đùa một câu:

- Bác sĩ Trần, anh nhìn thấy người chết có sợ hãi không?

Trần Thương nhìn chằm chằm đối phương, nghiêm túc nói:

- Tôi đã tự tay tiễn đi mấy chục sinh mệnh, tận mắt chứng kiến... thì càng nhiều.

Một câu làm cho mọi người trong phòng an tĩnh lại.

Mọi người nhìn Trần Thương, lúc này mới phản ứng lại đây...

Đúng vậy

Nói chuyện với bác sĩ về người chết.

Chuyện này khác gì đưa mặt chờ đánh đâu?

...

Mà lúc này, trong văn phòng, Từ Sở Thái và Tiêu Lĩnh mặt đối mặt ngồi xuống.

- Bác sĩ Trần này thật là trẻ tuổi.

- Ừm, tuổi trẻ đầy hứa hẹn

- Lão Tiêu, anh coi trọng cậu ta tới vậy à? Thực sự lợi hại như anh nói như vậy?

- Trong chốc lát anh sẽ biết.

Lúc này, một cảnh sát nữ gõ cửa.

Từ Sở Thái nói:

- Mời vào

- Cục trưởng, tư liệu của giáo sư Trần đều ở đây.

Cảnh sát nữ đưa ra tư liệu trong tay.

Vốn dĩ cảnh sát nữ muốn trực tiếp gọi tên của Trần Thương, nhưng... Sau khi xem xong tư liệu của Trần Thương, cô không được nhịn được tôn xưng một tiếng giáo sư Trần.

Người này thật là ghê gớm

Tuổi trẻ đầy hứa hẹn?

Không

Tuổi trẻ đầy hứa hẹn là sự vũ nhục đối với anh.

Cái từ này quá nhẹ nhàng.

Mà tầm quan trọng của giáo sư Trần quá lớn.

Nhìn Trần Thương ở xa, trong lòng yêu thích, có thể sự yêu thích này sẽ biến thành sùng bái.

- Được rồi, các anh hút thuốc ít thôi, vất vả kiếm được ít tiền, già rồi đều phải đưa cho bệnh viện à?

Cảnh sát nữ không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần người ta không hút thuốc lá, các anh quá không khách khí

Người cảnh sát nữ quát lớn khiến cho mọi người ào ào nở nụ cười.

- Chậc… chậc...

- Ồ...

- Cô đang quan tâm chúng tôi hay là đau lòng giáo sư Trần hả

Thấy mọi người ồn ào, cảnh sát nữ bưng một ly cà phê đưa cho Trần Thương:

- Giáo sư Trần, mời anh uống, vất vả anh thức đêm với chúng tôi.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn, tôi đã quen thức đêm, không sao đâu.

...

Bên này, trong văn phòng, Từ Sở Thái dụi thuốc vào gạt tàn, cầm lấy tư liệu của Trần Thương bắt đầu xem xét.

Hàng năm công việc nguy hiểm đã tạo cho cho anh thói quen lúc nào cũng duy trì cảnh giác.

Chương 1424: Chân Tướng Xuất Hiện

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, tuy vẫn tương đối tin tưởng Tiêu Lĩnh, nhưng anh cũng không tránh được tiến hành điều tra Trần Thương một phen.

Tiêu Lĩnh rất hiểu biết tính tình Từ Sở Thái, biết anh tin tưởng chứng cứ, mà không phải lời giải thích suông trên đầu môi.

Nhưng vừa mới cầm lấy tư liệu, Từ Sở Thái đã lập tức sửng sốt

Tư liệu này... Trọng lượng cũng quá nặng mà

Từ Sở Thái chỉ nhìn thoáng qua tư liệu một cái bèn quay sang nhìn chằm chằm Tiêu Lĩnh:

- Lão Tiêu, người như này mà anh cũng có thể mời tới được à?

Tiêu Lĩnh đỏ mặt:

- Không phải là tôi cũng không có biện pháp nào à? Tôi tự mình dẫn người đi Trung tâm Cấp cứu, không ngờ giáo sư Trần nể tình như vậy.

Từ Sở Thái không nhịn được gật đầu.

Trần Thương cũng thật là nể tình.

Là quá nể tình.

Cấp bậc của người ta như vậy, đừng nói Tiêu Lĩnh, cho dù Từ Sở Thái bị trực tiếp từ chối, anh cũng không thể nói gì hơn.

Nhìn hồ sơ lý lịch này

- Hội trưởng Hội ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới

- Tổ trưởng tiểu tổ Ngoại khoa Tuyến tụy của Hội Y học Trung Hoa...

- Hội Y học Trung Hoa...

...

- Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Quốc gia, tổng biên tập danh dự của tạp chí trực thuộc bộ Khoa học kỹ thuật, Tạp chí Ngoại khoa Tim mạch Trung Hoa mới…

Nếu nói những chức vị học thuật này không quá quan trọng thì hai tin tức phía dưới mới thật sự làm cho Từ Sở Thái hơi chấn động.

- Thành viên Ủy ban Bảo vệ sức khỏe Trung ương

- Chuyên gia hội chẩn sức khỏe của Cục Bảo vệ sức khỏe Trung ương

Ý nghĩa sau hai việc này thật sự không bình thường

Sau khi Từ Sở Thái xem xong, quả thực bị hoảng sợ.

Anh không ngờ Trần Thương còn trẻ tuổi như thế mà đã có nhiều khen thưởng vinh dự như vậy.

Càng không ngờ là Tiêu Lĩnh lại có thể mời được người có năng lực lớn như vậy tới.

Nghĩ đến đây, Từ Sở Thái không nhịn được giơ ngón tay về phía Tiêu Lĩnh

- Ghê gớm, đồng chí Tiêu Lĩnh, lần này Từ Sở Thái tôi thật sự phục anh rồi, nếu hôm nay anh dám dẫn theo người cưỡng ép bắt Trần Thương tới, chậc chậc...

Nghe lời trêu chọc của Từ Sở Thái, Tiêu Lĩnh cũng xấu hổ đỏ mặt.

Nói thật, hôm nay anh thật quyết định chủ ý muốn nhờ Trần Thương tới hỗ trợ, dù phải cầu xin cũng phải cầu xin được Trần Thương tới.

Chỉ là nghe cách nói của Từ Sở Thái, Tiêu Lĩnh chỉ bình tĩnh cười giễu một tiếng:

- Dựa vào quan hệ giữa tôi và giáo sư giáo sư Trần, cần gì phải dùng sức mạnh?

Từ Sở Thái nhìn Tiêu Lĩnh mặt không đỏ, tim không đập nhanh khoác lác, không khỏi nói:

- Vậy à? Vậy hôm nào tôi nhờ giáo sư Trần xem bệnh cho mẹ tôi nha? Anh giúp tôi với?

Tiêu Lĩnh cười làm hòa:

- Chuyện này không giống nhau, công tư phân minh, Từ Sở Thái anh là phó cục trưởng, anh không thể lợi dụng chức quyền để kiếm lợi riêng

Từ Sở Thái trợn mắt:

- Cút đi, đừng có đổ tội cho tôi

- Không thân thì không thân, khoác lác cái gì! Tôi còn không hiểu anh là người như thế nào à?

Tiêu Lĩnh không phục:

- Tôi làm sao? Một lần lạ, hai lần quen? Tôi nói sai chỗ nào à?

Từ Sở Thái nở nụ cười.

Tâm trạng cũng tốt rất nhiều.

Rốt cuộc có Trần Thương giống như “Ngự y” gia nhập, khả năng phá án thành công của họ sẽ lớn hơn rất nhiều.

Không ngờ có thể mời được người lợi hại như Trần Thương tham gia.

Nghĩ đến đây, Từ Sở Thái không nhịn được đứng dậy chà xát hai bàn tay:

- Cậu Tiêu, lần này cậu thật sự đã lập công rồi

- Tôi càng ngày càng mong đợi
- Tại sao tôi có cảm giác không lâu nữa sẽ phá án nhỉ?
Tiêu Lĩnh đỏ mặt nói:
- Gọi tôi là Tiêu Lĩnh, không được gọi tôi là 'cậu Tiêu'
Từ Sở Thái nghe vậy lập tức cười ha ha.
Tâm trạng rất tốt
Một bữa ăn với cơm hộp đã ăn xong.
Chuông điện thoại vang lên.
Bên này người của pháp y đã gọi điện thoại đến, sau đó một nữ cảnh sát trẻ tuổi đã vội vàng chạy đi gọi cục trưởng Từ.
- Cục trưởng, đã có kết quả
Từ Sở Thái nghe thấy tin tức này, sau đó trong lòng lập tức hơi vui mừng.
Đã có kết quả?
Cục trưởng Từ vội vàng đứng lên đi ra bên ngoài.
Tiêu Lĩnh lập tức theo sát phía sau.
- Xin chào, tôi là Từ Sở Thái
- Cục trưởng Từ, đã có kết quả của người bệnh
Từ Sở Thái không hiểu sao mình lại khẩn trương hơn mấy phần.
- Hàm lượng Methyl Chloroform trong máu là 8200ng/ml
- Hàm lượng Dichloro-2-Propanol trong máu là 7671ng/ml
- Hại loại chất độc này đã có nồng độ vượt qua giới hạn dẫn đến người bệnh tử vong
Vừa nghe đến đây, Từ Sở Thái lập tức biến sắc.
Tắt điện thoại, sau đó tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Từ Sở Thái.
Bên trong văn phòng lại một lần nữa yên tĩnh trở lại.
Từ Sở Thái nhìn Trần Thương một cái, thật sự là chịu phục
Lần này có thể chỉ ra vấn đề, như thế thì đã giảm bớt cho họ bao nhiêu thời gian rồi?
Một câu nói kia của Trần Thương thật sự rất có giá trị, trực tiếp đã giúp cho vụ án có bước nhảy vọt tìm ra nguyên nhân lập tức.
Chẳng lẽ đây chính là thực lực của ủy ban trung ương chăm sóc y tế à?
Nghĩ tới đây, Từ Sở Thái cảm thấy hơi may mắn.
Sau một lúc lâu, Từ Sở Thái nói với Trần Thương:
- Giáo sư Trần, đã có kết quả, Methyl Chloroform 8200ng/ml; Dichloro-2-Propanol 7671ng/ml! Người bên pháp y nói nồng độ của hai loại chất độc

đã vượt quá quy định dẫn đến người bệnh tử vong

- Nói kết quả này thì có ý gì đây?

Lời này vừa nói, lập tức tất cả mọi người biến sắc

Đoán được?

Không...

Cũng không phải là đoán được.

Đây là phỏng đoán

Trần Thương chỉ hỏi Từ Sở Thái hai chỉ tiêu, kết quả hai chỉ tiêu này đều xuất hiện vấn đề, mà lại là hàm lượng chất độc quá cao dẫn đến tử vong.

Điều này nói rõ cái gì?

Đây rõ ràng mang ý nghĩa Trần Thương đã có một phỏng đoán chính xác đối với mấy vụ án này.

Người này thật sự là quá lợi hại?

Mọi người dồn dập quay người nhìn cái vị bác sĩ trẻ tuổi thích đùa cùng mọi người nói đùa Trần bác sĩ.

Vào lúc này, Trần Thương cũng khẽ thở dài một hơi.

Sự thật là như thế à?

Vào lúc này, người bên khoa pháp y cũng hơi bất an.

Anh ta nhìn một Trần Thương cái, vừa bắt đầu đã tỏ thái độ khinh miệt, thế nhưng đã sớm biến mất không còn thấy trên khuôn mặt, mà thay vào đó là một thái độ kính nể

Sau đó, anh ta bất đắc dĩ hỏi:

- Giáo sư Trần, suy đoán của anh là cái gì?

Trần Thương ngồi ở đằng kia, nói:

- Ba người bệnh này, mặc dù nhìn bên ngoài mọi thứ đều hiện tưởng tử vong bình thường, không bất kỳ cái nghi ngờ gì là phạm tội giết người.

- Thế nhưng thật kỳ lạ là thuộc về một loại có tính chất bí ẩn tương đối cao, mà còn là một loại trúng độc không thể dễ dàng bị các thiết bị hay người bình thường có thể kiểm tra đo lường phát hiện ra.

- Mặc dù nhìn ba người không có bất cứ mối quan hệ nào, một người hôn mê do gan, một người do thận, còn có một người do phổi, nhìn như không có chút liên quan nào với nhau, thế nhưng đều xuất phát từ một loại độc mà dẫn đến tử vong

Vừa nói đến đây, lập tức Từ Sở Thái cùng với đám người của anh ta đều kiên nhẫn nghe Trần Thương giải thích.

Vào lúc này, giọng nói Trần Thương dừng lại một lát.

- Tôi không phải quá hiểu rất rõ về cách phá án của mọi người, thế nhưng tôi cảm thấy tôi có thể nói cho mọi người biết rằng ba người họ cùng trúng một loại độc và tình huống phát bệnh của họ, hi vọng là có thể hỗ trợ cho mọi người một chút, có thêm thông tin để nhanh chóng phá án.

Từ Sở Thái gật đầu:

- Giáo sư Trần, mời cậu nói chậm một chút, chi tiết một chút.

Chương 1425: Cùi Chỏ Ra Bên Ngoài Là Di Truyền

Từ Sở Thái có một thói quen, khi anh ta nói chuyện thì luôn khẩn trương liên tưởng tới tình tiết vụ án, loại nói bóng nói gió này giống như xử án, luôn có thể đưa đến một ký hiệu

Thế nhưng

Lời nói của Từ Sở Thái vừa nói làm cho cả văn phòng đội cảnh sát hình sự, nhân viên cảnh sát và đội trưởng hơi giật mình.

Bởi vì cục trưởng Từ là phó cục trưởng cục thành phố, thế lại gọi Trần Thương là "Ngài"!?

Phải biết rằng ngày bình thường cục trưởng Từ là cương trực công chính không quá ưa thích a dua nịnh hót.

Cái từ "Ngài" này xuất hiện đã làm cho tất cả mọi người có một ít giật mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để cân nhắc chuyện này, tất cả mọi người đang chờ đợi Trần Thương vạch trần vụ án.

Lúc này, Trần Thương nói:

- Nếu như tôi không đoán sai, nguyên nhân cái chết của ba người bệnh này nhìn như khác nhau, thế nhưng toàn bộ đều là tử vong vì trúng độc

- Mà loại độc này, tỉ lệ tử vong có thể đạt tới 100%

- Mà mấu chốt là loại trúng độc này sẽ liên tục phát triển, càng nặng thêm trong vòng 72 giờ, tiếp đó đột nhiên tử vong, làm cho tỉ lệ tử vọng đạt 100%

Vừa nghe như vậy, tất cả mọi người lập tức biến sắc

Lại còn có loại độc như vậy à?

Trần Thương với tư cách là bác sĩ cấp cứu, 【trúng độc】 là một trong những kỹ năng mà anh lấy được sớm nhất, nói thật, anh không ngờ sẽ gặp phải tình huống như thế này, ngoại trừ chẩn đoán bệnh lâm sàng ra thì còn có dụng ý khác.

Càng chưa nói vận dụng đến trong việc phá án

Ngẫm lại cảm thấy hơi không thể tưởng tượng.

Vào lúc này, Trần Thương giải thích nói:

- Dung môi trắng cũng không phải một loại đường tắt trúng độc, có thể đi qua đường hô hấp, làn da, đường tiêu hóa hấp thu

- Mấu chốt là, dung môi trắng là độc không có thuốc nào có thể giải, sau khi uống dung môi trắng, người bệnh trong vòng 48 giờ sẽ có triệu chứng tương đối nhẹ, thể chất tốt một chút cơ bản sẽ không có triệu chứng, thể hơi yếu một chút sẽ xuất hiện chóng mặt, đau đầu, phần bụng bị đau đớn, buồn nôn, nôn mửa và các loại biểu hiện khác

- Loại biểu hiện này đặc biệt giống ngộ độc cồn, cũng tương đối giống như là bệnh đau bao tử lâu năm và ngộ độc thức ăn, nếu như nhập viện trễ, sau 72 giờ sẽ đột nhiên phát bệnh, có thể tử vong, lúc đó tỉ lệ tử vong của người bệnh sẽ là 100%

Vừa nghe tới đây, nữ cảnh sát vừa rồi vội vàng nói.

- Không sai! Giáo sư Trần, chính là như vậy! Chúng tôi ở bệnh viện, khi liên lạc với người nhà họ thì chính là như vậy, gia đình cho biết hai ngày trước người bệnh cơ bản không có chuyện gì, ngày thứ ba đột nhiên nặng thêm, xuất hiện hôn mê, mất đi ý thức... Cho đến chết, bởi vì thời gian nhập viện quá ngắn, nên không thể điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết.

Gương mặt Từ Sở Thái đen lại:

- Loại tội phạm này thật quá chuyên nghiệp... Chuyên nghiệp

- Thủ pháp lão luyện làm cho các bác sĩ cùng với người nhà đều không phát hiện hay có bất kỳ cảm giác dị thường nào, người nhà của hai người chết trước thậm chí cũng căn bản không ý thức được đây chính là mưu sát, thật sự cho rằng người chết là do bệnh

- Nếu như không phải cục trưởng Tiêu cẩn thận, có lẽ chúng ta đã không phát hiện được loại tình huống này

Nói đến đây, bầu không khí trong văn phòng bầu lập tức lâm vào một hồi khủng bố, bầu không khí trở nên căn thẳng.

Đội cảnh sát hình sự, nhân viên cảnh sát cũng nắm chặt nắm đấm, đối loại tội phạm chuyên nghiệp như vậy thật là hận thấu xương

Liền Trần Thương cũng hơi xúc động

- Loại thủ pháp này thật rất chuyên nghiệp, bởi vì thành phần chủ yếu của dung môi trắng là benzen cùng với hóa chất, trúng độc cấp tính là bởi vì thân mỡ tính của benzen, một mực tế bào thần kinh oxi hóa hoàn nguyên, ảnh hưởng đến quá trình dẫn truyền thần kinh, gây mê hệ thần kinh của người, đến mức dẫn tới trái tim, thận, gan và nhiều cơ quan khác đều bị suy kiệt

- Mà vừa rồi, hai loại chất độc kia, một loại rất dễ tan trong nước, một loại thì dễ tan trong cồn, hương vị cũng không có quá lạ, vì lẽ đó rất dễ dàng bị đầu độc

- Mấy tội phạm như thế này, nếu như bác sĩ không biết đối với bệnh tật đều sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng

Trần Thương nói những điều mình biết với mọi người.

Đầu óc Từ Sở Thái nhanh chóng suy luận, trong đầu liên kết các dữ liệu của ba người đã chết với những người có khả năng phạm tội, người có hiềm khích với cả ba người và mối liên quan giữa ba người này

Sau một lúc lâu sau đó, Từ Sở Thái nói:

- Chuẩn bị mở hội nghị

- Đúng rồi, tiểu Lưu, trước tiên đưa giáo sư Trần về nhà.

Vào lúc này, Từ Sở Thái cười nói:

- Giáo sư Trần, hôm nay vất vả, nếu không phải có cậu thì tiến độ vụ án này không biết đi đến đâu, không biết bao giờ mới kết thúc.

Sau khi đưa Trần Thương về nhà, sau đó trong văn phòng đội cảnh sát hình sự lại lần nữa lâm vào hoàn cảnh hoàn toàn yên tĩnh

Cơ bản là mọi người đều vui vẻ, lại có một chút không vui

Hiện tại bởi vì Trần Thương thêm vào, chân tướng của vụ án dần dần hiện ra cấp độ.

Thế nhưng chính vì vậy, họ cũng nhìn thấy chân tướng của chuyện này, thật sự khiến người ta giận sôi

Loại tội phạm có thủ pháp chuyên nghiệp này thật sự rất tinh vi, họ chắc chắn sẽ tóm gọn tất cả, không ngừng truy lùng bọn chúng.

Dựa theo sơ đồ, các loại đầu mối nhiệm vụ liên tục phân tích chỉnh lý.

Vào lúc này, đội trưởng đội cảnh sát hình sự bất đắc dĩ hỏi:

- Cục trưởng Từ, giáo sư Trần có lai lịch như thế nào?

Từ Sở Thái nhìn sang đội trưởng, bất đắc dĩ nói:

- Rất lợi hại à?

- Đâu chỉ lợi hại! Chúng ta làm hai ngày đều không kết quả, người ta tới hai giờ đã cho ra kết luận, cái này cũng quá biến thái.

- Trần Thương người ta còn rất trẻ

- Đúng vậy, rất tài giỏi

- Cục trưởng Từ, ông hãy mau mời người ta đến đây đi, mời cậu ta đảm nhiệm chức vụ, cho dù lương cao cũng được, dù sao đi nữa người ta cũng rất lợi hại, có thể giúp hiệu suất phá án cao hơn, từ đó tốc độ phá án cũng sẽ tăng lên rất nhiều

- Đúng đấy, cục trưởng Từ

Mấy nhân viên cảnh sát dồn dập gật đầu, bùi ngùi không thôi

Từ Sở Thái thấy mọi người dồn dập muốn mời Trần Thương đến đây, trong lòng cũng đau khổ một hồi.

Trần Thương này há lại người bình thường?

Đâu phải muốn mời là mời được đâu.

Từ Sở Thái nhìn những người anh em này của mình, cũng không giấu giếm, cười nói:

- Đừng nói tôi, cho dù là lão đại của hệ thống chúng ta cũng không thể mời cậu ấy đến được

Một câu lập tức làm cho mọi người bất đắc dĩ bật cười:

- Điều này có thể à?

- Đúng vậy

Từ Sở Thái thấy mọi người không tin, bất đắc dĩ nói với nữ cảnh sát:

- Tiểu Mễ, cô hãy lấy tư liệu về giáo sư Trần cho mọi người xem đi, nhưng mọi người xem xong cũng không được nói lung tung

- Đừng gây phiền toái cho giáo sư Trần người ta.

Mọi người cười ha ha, đối với chuyện này, họ đương nhiên là hiểu được.

Lúc này, nữ cảnh sát chiếu tư liệu thông tin về Trần Thương lên trên màn hình máy chiếu.

Lập tức, mọi người nhìn thấy một chút tư liệu về Trần Thương.

Sau khi nhìn thấy, lập tức tất cả mọi người trực tiếp trợn tròn mắt

Cái gì hội trưởng cấp thế giới?

Cái gì hội trưởng cấp Trung Hoa

Cái gì... Tổng biên

Mấu chốt nhất là Ủy ban Chăm sóc Y tế Trung ương phía sau nhất

Chương 1426: Mẹ Con Tần Duyệt

Những tin tức này trực tiếp dọa mọi người phát sợ.

Trong lòng từng người đều đang nghĩ, có phải là sai lầm không?

Dù sao mới vừa rồi họ còn đùa giỡn với giáo sư Trần người ta một chút, mà người ta còn tán gẫu đánh rắm cùng với mọi người, căn bản không có một chút kiêu ngạo nào cả.

Thế này cũng quá vô danh

Trong lúc nhất thời, trong đầu mọi người đều hiện ra cái khuôn mặt của Trần Thương, lập tức xúc động một tiếng:

- Lợi hại

- Người như thế này mới thật sự là lợi hại

- Thật là không kiêu ngạo

Hiện tại mọi người cũng rốt cuộc hiểu ý của cục trưởng Từ là gì.

Giáo sư Trần người ta không đến 30 tuổi mà đã có rất nhiều thành tựu, sao có thể đến hệ thống công an được chứ?

Đây không phải tự chui đầu vào rọ à?

Nếu lão đại của hệ thống công an đi tìm Trần Thương, lão đại của hệ thống vệ sinh cũng không ngốc, khẳng định sẽ ngăn cản không thả

Từ Sở Thái thấy mọi người biểu lộ như vậy, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, biết rõ là được rồi, coi như là tôi cho mọi người phúc lợi, sau này đi khám bệnh nói không chừng có thể đi cửa sau một chút

Mọi người một chút cũng không lĩnh tình

Dồn dập phản bác:

- Lão đại, chớ có xấu mồm nha

- Đúng vậy

Từ Sở Thái nhìn mọi người một cái, cười, sau đó phủi tay, lập tức thu lại khuôn mặt tươi cười.

Nói với mọi người:

- Được rồi, trở lại chuyện chính của chúng ta

- Hiện tại bắt đầu tiếp tục thảo luận tình tiết vụ án, chúng ta chắc chắn phải hoàn thành nhiệm vụ trong vòng ba ngày, tìm ra hung thủ

...

...

Về đến nhà, Trần Thương đặt chìa khóa xuống, chỉ nghe thấy Tần Duyệt đang nghe điện thoại.

Trên cơ bản, Tần Duyệt hai ngày sẽ gọi điện cho Ký Như Vân một lần, khoảng thời gian này thảo luận chuyện kết hôn, điện thoại càng thường xuyên hơn.

Lại thêm Tần Duyệt làm việc và nghỉ ngơi trên cơ bản giống với mấy người chủ nhiệm Tôn Quảng Vũ.

Đối với Tần Duyệt...

Tôn Quảng Vũ cũng không dám dùng linh tinh.

Dù sao theo một ý nghĩa nào đó, đây chính là vợ của giáo sư Trần

Mỗi lần nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ là đau nhức cũng vui vẻ.

Dù sao chỉ cần Tần Duyệt phân tích ca bệnh thì thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một chút quan điểm mới lạ.

Đến mức mỗi tuần thảo luận ca bệnh nghi vấn khó xử lý đều có Tần Duyệt trở thành chuyên đề tọa đàm.

Vì vậy, cô tự nhiên thành động vật quý hiếm được bảo vệ.

Đến mức hiện tại Tần Duyệt là Ngoại khoa tổng hợp của Hiệp Hòa: Tần "trấn khoa chi bảo - linh vật sống" Duyệt

Đặc biệt là biết rõ Tần Duyệt sắp kết hôn, sau đó Tôn Quảng Vũ càng cho cô ấy đầy đủ thời gian để cô ấy chuẩn bị hôn lễ

Chuyện này có thể các y tá, bác sĩ nữ khoa khác không phục

- Thầy à, lúc tôi đến trường, anh chỉ mặt gọi tên nói không cho phép tôi kết hôn mang thai

- Đúng đấy, cô à, cô nói trong lúc nghiên cứu sinh không cho phép có sinh con mà

Đối diện với mấy nghi vấn và phản kháng này, Tôn Quảng Vũ luôn rất thản nhiên cười một tiếng.

Sau đó cười hỏi một câu:

- Các cô có đối tượng à?

Một câu lập tức làm cho các sư tỷ của Tần Duyệt nhận lấy một vạn điểm tổn thương

Thật sự nó rất chân thật

Đừng nói nữ tiến sĩ khó tìm đối tượng.

Nếu như cho nữ tiến sĩ thêm một nghề nghiệp khác thì họ tuyệt đối không chọn bác sĩ.

Bởi vì chuyện này mang ý nghĩa là tỉ lệ tìm được đối tượng lại một lần nữa giảm xuống

Tôn Quảng Vũ đối với cái này biểu thị rất bất đắc dĩ.

Nói thật, ông ta cũng không quá muốn nói những lời nói thật như thế này.

Dù sao nói thật luôn mất lòng người khác

Bình thường thì thạc bác nghiên cứu sinh tìm đạo sư, đa số giáo viên đều ưa thích nam sinh, không quá muốn nữ sinh.

Đương nhiên, cũng không phải là nói là ưa thích nam hơn.

Chủ yếu vẫn là bởi vì nữ sinh đến tuổi thạc bác trên cơ bản đều đã chuẩn bị kết hôn sinh con.

Thế nhưng rất nhiều đạo sư đều tương đối bận rộn, vì vậy các học sinh chắc chắn phải đi theo bận rộn.

Thế nhưng nữ tiến sĩ mang thai, để họ bận rộn cũng tim có dư mà tử cung không đủ.

Vì vậy, rất nhiều đạo sư vừa bắt đầu sẽ nói ra những điều kiện này với học sinh.

Sẽ hỏi học sinh nếu muốn tiếp nhận việc đi học, trong khoảng thời gian đó không được kết hôn hay sinh con, họ có chấp nhận hay không?

Về phần Tần Duyệt... Tôn Quảng Vũ thừa nhận chính mình sợ.

Mà còn không phải là sợ bình thường.

Đứng bên phía dư luận và đạo đức, Tôn Quảng Vũ thậm chí có thể nói mình là tôn trọng sư mẫu.

...

Thấy Trần Thương trở về, sau đó Tần Duyệt trừng mắt liếc nhìn Trần Thương một cái, chỉ cái đồng hồ treo trên tường, tỏ ý: “Mấy giờ rồi?”

Trần Thương thô lỗ cười một tiếng, cũng không giảo biện.

Tần Duyệt ôm điện thoại cũng không làm gì Trần Thương, thế nhưng tức giận chống nạnh mân mê miệng, trong ánh mắt tràn đầy sát ý

Trần Thương cười xấu hổ.

Ký Như Vân bên này nghe thấy vậy thì bất đắc dĩ cười nói:

- Trần Thương trở về rồi à?

Tần Duyệt tức giận buồn bực trả lời:

- Đúng vậy, vừa mới về tới nhà, bây giờ đã mấy giờ rồi chứ?

Ký Như Vân cười nói:

- Muộn như vậy mới về sao, con rể làm việc thật là vất vả.

- Con có một người chồng như Trần Thương như vậy thật là tốt, mỗi ngày cậu ta đã rất vất vả vì mọi người, còn phải chạy tới chạy lui...

Ký Như Vân nói loạn xả một đống.

Nói đến Tần Duyệt im lặng, bất đắc dĩ nhổ nước bọt nói:

- Mẹ à, giờ mẹ theo phe ai vậy?

- Con mới là con của mẹ, mẹ chỏ cùi chỏ ra bên ngoài như vậy mà xem được à?

Tần Duyệt vừa dứt lời, trong điện thoại truyền đến một câu yếu ớt của Tần Hiếu Uyên:

- Về mặt chỏ cùi chỏ ra bên ngoài này, mọi người đã làm rất tốt! Góc độ cũng rất đúng...

...

Tần Duyệt nghe thấy giọng của cha mình ở trong đó.

Giọng điệu xen lẫn bất lực và đau khổ, dường như có một tia u oán, giống như một oán phụ bị lạnh nhạt trong thâm cung.

Tần Duyệt đột nhiên thở dài, nói với Ký Như Vân:

- Anh ấy quá bận, bây giờ cả tháng hai bọn con chỉ có làm việc cùng nhau trên lớp học.

- Hai bọn con ở bên nhau, nhìn lịch trực ban của anh ấy và con, rất khó có thể làm việc cùng với nhau.

Ký Như Vân cũng mỉm cười:

- Được rồi, Duyệt Duyệt, con cũng may mắn lắm rồi.

- Con có biết lý do tại sao cha con không làm ngoại khoa không?

Tần Duyệt sững sờ, cô dường như chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này:

- Tại sao vậy mẹ?

Ký Như Vân luyến tiếc hồi tưởng lại thời gian lúc đầu, bất đắc dĩ không biết nên khóc hay cười.

- Lúc mới yêu nhau thì cha con mới vào khoa không lâu, kiến thức phẫu thuật của cha con không tốt, việc mỗi ngày của mẹ chính là làm người mẫu cho ông ấy.

- Gia đình người khác yêu nhau là trong mắt anh anh em em chứa chan tình cảm, khi hai mẹ và cha con ở bên nhau, trên cơ bản ông ấy luôn nhìn cơ ức đòn chũm của mẹ, ôn tập châm cứu tĩnh mạch trung tâm của ông ấy

- Khi đó, mẹ cảm thấy mình như một tiêu bản không cảm xúc vậy

- Thế nhưng, cha con ông ấy không quá mẫn cảm với tiêu chí xương và phẫu thuật, khi đó mẹ và cha con ở cùng nhau chính là luyện tập kiểm tra thể trạng, thế nhưng đầu óc ông ấy vẫn không xoay chuyển được.

Chương 1427: Sư Tử Nhà Ai

Lão Tần nghe thấy vợ phàn nàn về mình thì nhịn không được trong miệng tút tút thì thầm không biết giải thích cái gì.

Ký Như Vân cười nói:

- Học y thì xác định phải bận rộn, thông cảm cho nhau một chút là ổn thôi.

Tần Duyệt gật đầu:

- Đúng vậy

- Rõ ràng đều ở thủ đô, thế nhưng hết lần này tới lần khác cho con một loại cảm giác như đang yêu xa, rõ ràng đã đăng ký kết hôn nhưng cảm giác như chỉ là chứng nhận giả! Về nhà thì chỉ có một mình con

- Tần suất hẹn hò còn không bằng đến hội chẩn kịp thời, hẹn đi xem phim cũng bị dời từ ngày 1/5 đến bây giờ...

- Chuyện hạnh phúc nhất mỗi ngày của anh ấy chính là làm Power Point của mình, con thì đọc sách của con...

- Có một lần hai bọn con hẹn cùng nhau đi ăn lẩu hải sản, kết quả khi chờ ở bên ngoài, hai bọn con nhìn lên chỉ nam, trực tiếp nhìn suốt hai giờ đồng hồ quên cả ăn, ha ha...

Ký Như Vân và Tần Duyệt nói chuyện tương đối hòa hợp, mặc dù không đến mức không giấu nhau chuyện gì, thế nhưng trên cơ bản là có cái gì nói cái đó.

Đương nhiên, Tần Duyệt cũng không phải than phiền việc Trần Thương bận rộn.

Chỉ là không có chuyện gì nên ngồi tán gẫu với mẹ mình một chút.

Ký Như Vân là người từng trải, mỗi lần đều có thể cho Tần Duyệt một câu trả lời hài lòng.

Mặc dù Trần Thương rất ưu tú, thế nhưng dù sao cũng quá bận rộn, đối với Tần Duyệt cũng thiếu đi quan tâm chăm sóc.

Ký Như Vân xuất hiện cũng vừa vặn bù đắp được một chút.

Đợi đến khi Trần Thương cười đi ra khỏi phòng tắm.

Tần Duyệt tới chủ động ôm Trần Thương:

- Ông xã, em xoa bóp cho anh nhé? Vất vả cả ngày rồi

...

...

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Trần Thương làm một người chồng mẫu mực, cố ý xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho Tần Duyệt.

Tối hôm qua cô đã vất vả rồi.

Đừng hỏi vì sao, có hỏi cũng không nói.

Tủ lạnh nhà Trần Thương rất lớn, là hai cửa mở, bên trong chất đầy đồ ăn.

Chuyện khiến một người sống độc lập như Tần Duyệt vui vẻ nhất chính là mua một cái tủ lạnh lớn.

Thế nhưng Trần Thương vẫn luôn cân nhắc chính là cái tủ lạnh này vào lúc anh đi nên xử trí như thế nào.

Dù sao đồ cũng hơn một vạn tệ, ném đi thực sự là đáng tiếc.

Nghĩ tới nghĩ lui...

Trần Thương tìm được một biện pháp giải quyết khá ổn.

Đó chính là mua một căn hộ, chuyển tất cả đồ ưa thích vào đó.

Ừm

Đây là một ý kiến hay.

Sau khi ăn sáng với Tần Duyệt xong, Trần Thương tới bệnh viện sớm.

Buổi sáng bận rộn, và sự xuất hiện của Trần Thương đã góp phần làm giảm bớt tình trạng cao điểm buổi sáng của khoa cấp cứu.

Đúng lúc này, ở bên kia có hai bà thím đang cãi nhau.

Tuổi của hai người cũng không nhỏ, nhìn chiều sâu của rãnh mũi - má, Trần Thương đánh giá thế nào cũng phải hơn sáu mươi tuổi rồi?

- Nhà tôi đều dùng dầu ô liu! Ai dùng dầu nành! Quá thấp kém

- Dầu ô liu? Người ta cũng đã nghiên cứu, khói dầu do dầu ô liu sinh ra quá nặng, không tốt cho cơ thể! Cái thứ thích dùng hàng ngoại! Cắt

- Thế là bà không hiểu rồi, chúng tôi đây là học tập kỹ thuật của nước ngoài nha.

...

Hai người tranh luận càng ngày càng kịch liệt, mọi người chung quanh dồn dập khuyên giải.

Thế nhưng người trong nước đều biết, những bà thím cãi nhau là mức độ nguy hiểm cao nhất trong nước, rất khó khuyên giải, thời gian kéo dài nhất, là một loại hành vi có tác động đến phạm vi rộng nhất.

Nhìn đẳng cấp của cả hai, có vẻ đều rất cao

- Bà thì lợi hại rồi, lợi hại đến nỗi lão đầu nhà bà cũng cao huyết áp nhỉ?

- Thôi đi, dù sao cũng tốt hơn việc lão đầu nhà bà hơi một tí là tim không thoải mái nhiều! Cao huyết áp là bệnh mãn tính

Hóa ra, hai người họ có quen biết, là hàng xóm.

Nhắc tới cũng khéo, lão đầu của hai gia đình tối hôm qua đang ngủ ngon giấc thì tim không thoải mái, buổi sáng vừa rời giường đã gấp gáp đi tới khoa cấp cứu khám bệnh.

Trần Thương cũng mới đo huyết áp, làm điện tâm đồ cho họ.

Còn chưa kịp kê đơn thuốc thì y tá mập A Liễu đã chạy vào.

- Giáo sư Trần, bên ngoài xảy ra cãi vã

Trần Thương sững sờ:

- Cãi vã thì gọi bảo an, gọi tôi... Tôi cũng không giải quyết được

A Liễu mập mạp, mặt tròn trịa, ngày bình thường dù không trang điểm thì mặt cũng đã ửng hồng.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy thì sắc mặt A Liễu khó xử:

- Giáo sư Trần... Bảo an không dám động vào, là hai bác gái, đều đã hơn sáu mươi tuổi.

- Mà còn...

Nghe thấy là hai lão thái thái hơn sáu mươi tuổi, hai người bệnh lập tức liếc nhau, biến sắc

Loại chuyện này cũng không hiếm lạ, bọn họ đã gặp quá nhiều.

Khẳng định là hai người bọn họ lại bắt đầu cãi nhau

Lúc này, A Liễu tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần... Chúng tôi có thuyết phục nhưng cũng vô dụng, thứ mà người ta thảo luận còn chuyên nghiệp hơn chúng tôi nữa, chúng tôi căn bản không giải quyết được vấn đề này. Ngay cả bác sĩ Trương cũng không giải quyết được.

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương đứng dậy đi ra bên ngoài.

Hai bác trai kia cũng theo sát phía sau, đỏ mặt chạy ra bên ngoài.

Tuổi đã lớn vậy rồi cũng không ngại mất mặt.

Cãi nhau ồn ào đến cả bệnh viện rồi

Hai người ra ngoài xem xét, quả nhiên, không phải bà xã nhà mình thì còn là ai nữa?

Lập tức, hai người vội vàng đi tới.

- Được rồi, ồn ào cái gì, không thể nói ít đi vài câu à? Đến bệnh viện cũng cãi nhau

- Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo! Muốn ồn ào thì về nhà ồn ào đi! Ở đâu cũng cãi nhau cho được

Hai bà vợ lập tức sững sờ.

- Bà ta nói ông bị bệnh tim là do đồ ăn tôi nấu cho ông, nói tôi không hiểu biết gì về dưỡng sinh, mỗi ngày tôi đều xem chương trình sống khỏe, vậy mà nói tôi không hiểu dưỡng sinh?

- Bà không hiểu còn gì, học tập người nước ngoài, thể chất bà là người Trung Quốc nhưng học tập người nước ngoài, không xảy ra vấn đề thì ai xảy ra vấn đề

Nhìn hai người lại muốn ầm ĩ lên.

Trần Thương vội vàng đến hòa giải

- Được rồi, mọi người im lặng chút đi, bớt giận, có chuyện gì thì từ từ nói

Hai người phụ nữ nhìn Trần Thương một cái, cũng không già như bác sĩ Trương vừa tới khuyên giải, nhịn không được liếc mắt nhìn Trần Thương một cái.

Trần Thương thấy thế, vội vàng nói:

- Mọi người có vấn đề gì, có thể trưng cầu cháu, nói không chừng cháu có thể giúp mọi người giải thích một chút

Một bác gái nhịn không được nói:

- Bác sĩ, không phải tôi đang nói đùa đâu, trị bệnh cứu người thì đúng là tôi không bằng cậu, thế nhưng việc dưỡng sinh này tôi vẫn tương đối chuyên nghiệp.

Trần Thương mỉm cười.

Anh đúng là không rành về dưỡng sinh cho lắm.

Bác gái kia thấy thế, lập tức nói:

- Nhìn năng lực của bà, bác sĩ người ta còn hiểu ít hơn bà chắc? Xem chuyên mục dưỡng sinh có mấy ngày, cũng không biết trời cao đất rộng

Mắt thấy hai người lại chuẩn bị ầm ĩ lên, Trần Thương vội vàng ngăn lại.

- Được rồi, các bác nói một chút, nói không chừng cháu có thể giải thích đấy

Một bác gái trực tiếp nói:

- Bác sĩ, cậu nói một chút thử đi, việc tôi nấu cơm dùng dầu có quan hệ với căn bệnh ở động mạch vành của lão đầu nhà tôi hay không?

- Hiện tại tôi chỉ dùng dầu ô liu...

Bên này bác sĩ Trương nói:

- Hai bác gái, thật không chuyện gì, chỉ cần ăn uống có điều độ, ăn cơm bình thường, lượng dầu vừa phải thì cơ bản sẽ không ảnh hưởng tới sức khỏe.

Chương 1428: Đáng Tiếc Quá

Kết quả bác gái nghe xong, bất đắc dĩ khinh bỉ một câu:

- Anh thì biết cái gì! Lão đầu nhà tôi thì trên cơ bản tôi cho rất ít dầu, thế nhưng còn bị bệnh tăng mỡ máu

Bác sĩ Trương bị phản bác như thế, lập tức đỏ mặt.

Trần Thương nhìn hai bác gái lớn tuổi, bất đắc dĩ cười thầm trong lòng.

Xem như anh đã biết rõ tình huống của hai người này.

Đây là một loại - Hội chứng tích cực điển hình.

Bạn muốn nói đơn giản, ngược lại bà ấy càng cảm thấy nghi ngờ về trình độ của bạn.

Đối với loại người bệnh này, việc bạn cần làm rất đơn giản, chính là dùng kiến thức cao siêu chinh phục họ.

Cũng giống như trong phim điện ảnh « Dr. Knock ».

Có một bác sĩ tên là Knock ở một thị trấn giàu có, mọi người bệnh tìm đến anh ta, anh ta luôn nói không cần uống thuốc, nếu không cũng chỉ cho một chút thuốc đơn giản, thế nhưng mọi người cảm thấy không an tâm về trình độ của bác sĩ

Kết quả sau khi nhân vật chính tới, thái độ khác thường, tuyên truyền cho họ nghe những thuật ngữ chữa bệnh chuyên ngành mà họ không hiểu, mấy căn bệnh đơn giản lại khiến người ta tốn cả mớ tiền, thế nhưng... Hết lần này tới lần khác mọi người cảm thấy nhân vật chính rất lợi hại

Đương nhiên, tình huống lúc này không giống với phim điện ảnh lắm, nhưng Trần Thương cảm thấy cũng không khác gì nhiều.

Đúng như bác sĩ Trương đã nói, đồ ăn thức uống bình thường, sử dụng dầu trên cơ bản sẽ không có vấn đề.

Chỉ cần không dùng quá nhiều là được rồi.

Thế nhưng...

Hai bác gái này lại cảm thấy mình hơi có kiến thức, sau khi xem chương trình phổ cập khoa học, bởi thế sẽ sinh ra một loại tâm lý bác sĩ cũng không hiểu biết bằng mình.

Bản thân dùng lượng dầu vừa phải thật ra cũng không tồn tại quá nhiều vấn đề.

Mà lịch sử của ẩm thực Trung Quốc trên cơ bản chính là lịch sử dùng dầu ăn.

Dầu ăn là nguồn quan trọng cung cấp axit béo và vitamin E, đương nhiên, cũng như lời hai bác gái vừa nói, ăn quá nhiều dầu mỡ thì chắc chắn sẽ gia tăng nguy cơ mắc bệnh béo phì, bệnh tim mạch, tiểu đường, …

Đây cũng là lý do vì sao hiện tại người ăn đồ ăn nhanh sẽ dễ mập

Ý kiến chuyên gia mới nhất của hiệp hội ẩm thực Trung Quốc đã đưa ra thông báo, trước mắt trong số đồ ăn nhanh trên thị trường, có 8 món ăn trong 302 loại món ăn, cứ 100 gram thì có gần 10 gram dầu

Mà mỗi ngày, người bình thường không nên ăn quá 30g.

Thử suy nghĩ một chút phía sau con số này là cái gì.

Nhưng những điều này dường như không liên quan đến hai bác gái này.

Không phải chính là tích cực à?

Trần Thương không nhịn được cười cười, trong lòng đã có dự định, ở phương diện tích cực chỉ sợ không ai bằng anh

- Bình thường bác dùng loại dầu gì?

Trần Thương cười hỏi.

- Dầu ăn tinh chế

Bác gái kiêu ngạo nói.

Trần Thương cười nói:

- Theo nghiên cứu mới nhất cho thấy, so với những người không sử dụng dầu ăn tinh chế, người sử dụng dầu thực vật pha trộn tinh chế có nguy cơ mắc bệnh đái tháo đường loại 2 cao hơn đến 42%

Một câu này đã làm cho bác gái kia biến sắc

Bà ta còn muốn tiếp tục giảo biện, thế nhưng Trần Thương căn bản không cho cơ hội.

- Mỡ heo là 32%, dầu lạc là 36%! Những thứ này đều là kết luận mới nhất của viện nghiên cứu phát triển dinh dưỡng thích ứng

- Vì vậy, cháu có một lời khuyên dành cho bác, về nhà tận khả năng sử dụng dầu nành để xào rau, mỗi ngày một muỗng dầu nành thay cho những loại dầu kia thì có thể giảm xuống nguy cơ mắc bệnh tiểu đường là 3%.

Quả nhiên

Lời này của Trần Thương có lý có cứ, kèm theo số liệu, kèm theo luận văn, còn có thuật ngữ chuyên nghiệp và những nhận xét hấp dẫn, khiến mọi người xung quanh nghe đến nỗi trợn tròn mắt

Còn bác gái khi nãy đang cố giảo biện thì lúc này cũng chỉ biết á khẩu không trả lời được, nhìn một màn này, chậm chạp không nói một lời.

Dù sao, người trong nghề vừa ra tay là biết ngay được hay không

So với những người trong dân gian kia, Trần Thương chính là bác sĩ chuyên nghiệp, càng khiến cho người ta thêm tin phục.

Bác gái đối thủ bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ, dầu ô liu cũng tốt phải không, tôi thấy người nước ngoài đều dùng dầu ô liu

Trần Thương không nhịn được lắc đầu:

- Dầu ô liu? Chẳng lẽ bác không cảm thấy gì lạ à?

- Nghiên cứu mới nhất cho thấy, trong suốt quá trình nấu nướng, dầu ô liu sinh ra các hạt tròn nhỏ bé cũng chính là nồng độ PM là cao nhất, mà còn sử dụng nhiều đường. Mô hình trong khoa đã xác định, kết quả biểu hiện tỉ lệ lắng đọng cao tới 26.2%, vì vậy, sử dụng dầu ô liu để nấu nướng cũng không phải là lựa chọn sáng suốt! Ngược lại sẽ gia tăng các loại bệnh về đường hô hấp.

Sau khi bác gái đó nghe thấy xong thì lập tức cũng đỏ mặt:

- Thế nhưng... Tôi thấy nước ngoài đều dùng dầu ô liu

Mọi người xung quanh vốn đang xem náo nhiệt thì cũng vây quanh

Dù sao hôm nay màn cãi nhau này chính là được tăng kiến thức.

Không ngờ dầu ăn cũng cần quan tâm nhiều như vậy.

Mà lúc này, hai bác gái vừa rồi cũng thật sự chịu phục.

Dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải người có thể giảng thấu triệt mấy kiến thực này như vậy.

Hoài nghi?

Không thể nào

Chuyên nghiệp như vậy, ngay cả bác sĩ Trương ở bên cạnh cũng trợn mắt há mồm.

Cô y tá nhỏ ở trước quầy y tá cũng nhìn Trần Thương với ánh mắt lấp lánh ngôi sao, hình như có một loại ngưỡng mộ khó tả.

- Bác sĩ Trần nói thật dễ hiểu

- Đúng vậy, có một người chồng như giáo sư Trần tuyệt đối hạnh phúc chết rồi.

- Tôi cảm thấy ngày mai tôi hẳn là hỏi một chút giáo sư Trần tôi nên sử dụng loại băng vệ sinh nào

- Xấu hổ! Không biết xấu hổ

- Thối

Bên này hai bác gái bị Trần Thương nói á khẩu không trả lời được, cũng không còn ầm ĩ nữa.

Ngồi ở đằng kia hình như hơi hoài nghi về cuộc đời.

Dù sao... Sau khi bị vạch trần việc tự cho mình là đúng, quá lúng túng.

Thấy hai người đều im lặng, Trần Thương hài lòng kết thúc công việc.

Ở phương diện khoe tài, Trần Thương từ trước đến nay vẫn chưa gặp phải đối thủ.

Hai bác gái hôm nay vừa vặn chẳng qua là món khai vị hôm nay mà thôi.

Trần Thương cảm thấy, hôm nay chắc chắn là một ngày trọn vẹn.

Nhưng vào lúc này, một người phụ nữ trung niên không nhịn được đứng lên:

- Bác sĩ... vậy tôi nên dùng loại dầu nào đây?

Trần Thương quay người, thản nhiên nói:

- Dầu ô liu lúc nấu sẽ sinh ra nhiều khói, có thể học tập cách ăn uống của phương tây, dùng để trộn salad.

- Dầu lạc ít khói, có thể dùng để xào rau

- Dầu nành thay các dầu khác có thể giảm xuống nguy cơ đái tháo đường loại 2.

- Dầu vừng, dầu hạt tiêu, nước ép ớt cũng có hương vị cũng không tệ, phối hợp lại rất tốt.

- Thế nhưng... Chắc chắn phải dùng với số lượng vừa phải nha

Nói xong, Trần Thương tiêu sái quay người, đi vào văn phòng, trong miệng nói.

- Người bệnh kế tiếp

Một bộ động tác này làm cho một đám bác gái nhìn mà cực kỳ ao ước.

Có được một chàng rể như thế thì tốt biết bao nhiêu

Đáng tiếc quá...

Y học là gì?

Trần Thương cảm thấy, y học chính là khoa học về cơ thể con người.

Là ngành học liên quan mật thiết đến nhu cầu cơ bản của cơ thể con người.

Trần Thương thích y học, không phải chỉ là thích phẫu thuật, mà là thích nghiên cứu những bí mật của cuộc sống.

Chương 1429: Nguồn Gan Nguy Hiểm

Ví dụ như ăn dầu vào, mặc dù lựa chọn hợp lý sẽ không cải thiện quá rõ ràng cho cuộc sống, thế nhưng ở một trình độ nào đó chắc chắn sẽ có ảnh hưởng đến sức khỏe của chúng ta.

Mà cơ thể chính là một quá trình hết lần này đến lần khác thay đổi một cách vô tri vô giác như vậy.

Mặc dù Trần Thương thích nói đùa, nhưng cho đến giờ anh vẫn chưa từng lừa gạt người bệnh ở vấn đề này. (Những ám chỉ ở chương trước đều là số liệu trong luận văn, không cần lo lắng là thật hay là giả, cứ yên tâm sử dụng!)

Cũng giống như lý luận về ăn dầu vào vừa rồi, đây cũng chính là kết luận sau khi Trần Thương đọc hơn mấy chục luận văn mà có được.

Ban đầu vốn chỉ là Trần Thương tặng quà sinh nhật năm sau cho Tần tiểu liếm.

Nhưng không nghĩ đến hôm nay sẽ cần dùng đến.

Thật ra Trần Thương đã chuẩn bị rất nhiều quà cho Tần Duyệt, người sắp trở thành mẹ của gia đình.

Ví dụ như: Làm thế nào để giảm sự ảnh hưởng của gia vị Gout Purine trong các phần ăn đối với cơ thể người, làm thế nào để có thể làm giảm sự tổn thương da khi sử dụng các loại nước giặt quần áo khác nhau...

Ừm

Trần Thương cảm thấy, Tần Duyệt chắc chắn sẽ yêu thích món quà của mình.

Aiz.

Cuộc sống của bác sĩ chính là loại vừa buồn tẻ vừa không thú vị này.

....

....

Buổi sáng, bên trong phòng cấp cứu ngoại khoa tim mạch của bệnh viện trung tâm cấp cứu.

Sau lần trước, Trần Thương đồng ý sẽ dạy cho Từ Tử Minh kỹ thuật giá đỡ vòi voi, cho đến hôm nay, đã tiến hành ba ca phẫu thuật.

Thế nhưng, Trần Thương phát hiện, tốc độ tiến bộ của Từ Tử Minh có hạn

Nhìn thấy Từ Tử Minh tay chân vụng về, Trần Thương tức giận đến mồ hôi chảy ròng ròng

Từ Tử Minh thấy thế, vội vàng liếc mắt ra hiệu với một cô y tá nhỏ.

Cô y tá nhỏ thấy ánh mắt cầu cứu của chủ nhiệm thì vội vàng gật đầu, chủ động tiến về phía giáo sư Trần.

Trần Thương không quan tâm đến chuyện khác, chỉ có thể để cô y tá lau mồ hôi, độn tác trong tay cũng không dám dừng lại.

Thế nhưng, lau mồ hôi xong, Trần Thương ngửi thấy được mùi thơm bạc hà thoang thoảng trên người cô y tá, xen lẫn với mùi thơm khiến người ta cảm thấy thư thái, khiến người khác không nhịn được vui vẻ lên.

Trần Thương đột nhiên cảm thấy tâm trạng của chính mình tốt lên rất nhiều.

Nhìn thấy ấn đường Trần Thương thả lỏng, Từ Tử Minh cũng nhẹ nhàng thở ra, lọ nước hoa này không uổng phí nha

- Anh đó, tôi phải nói sao với anh đây

- Đây là điển hình của phẫu thuật bóc tách động mạch chủ Chen version 1, sử dụng kỹ thuật giá đỡ vòi voi là thích hợp nhất, giá đỡ...

Trần Thương lắc đầu, chỉ tiếc 'rèn sắt không thành thép', giọng nói cũng giãn ra rất nhiều.

Nghe thấy phẫu thuật bóc tách động mạch chủ giá đỡ vòi voi version 1, mấy người Lý Bảo Sơn và Mạnh Hi lập tức sửng sốt.

- Giáo sư Trần, cái này... giá đỡ vòi voi version 1 là thứ gì?

- Đúng thế, chúng tôi biết kỹ thuật Trần một phát, nhưng chưa từng nghe qua giá đỡ vòi voi version 1

Trần Thương sững sờ

Cái gì gọi là Trần một phát?

Lúc này anh mới chợt nhớ đến, hôm qua đã nói về bảng kế hoạch phân loại động mạch chủ cho mọi người, nhưng lại vì phải đến cục công an nên mới chậm trễ.

Anh nhẹ nhàng thở phào:

- À, tiêu chuẩn phân loại mới, tuần này chúng ta sẽ dành thời gian một chút để nói về nó.

Lúc này, điện thoại vang lên.

Một y tá trực điện thoại ở bên cạnh nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, là điện thoại của chủ nhiệm Hà, có nghe không?

Trần Thương gật đầu:

- Mở loa ngoài

Y tá trực điện thoại là một cô y tá thực tập, thế nhưng... phẫu thuật của Trần Thương đều do các y tá trong phòng phẫu thuật chạy đến cướp, ngay cả y tá trưởng cũng muốn đến để tham gia náo nhiệt.

Đến mức các thực tập sinh cho dù là nam hay nữ trong ngành này đều không có thời gian.

Cô y tá này bởi vì có một âm thanh ngọt ngào nên đã thành công trở thành y tá trực điện thoại riêng của Trần Thương, kiêm chức "phục vụ khách hàng"

Bản thân cô y tá cũng có nỗi buồn.

Dù sao cô cũng đến để học kỹ thuật, không phải là đến để trực điện thoại, cô rất nóng tính.

Thế nhưng...

Sau mấy ngày cô làm kết nối, phát hiện rất nhiều bác sĩ có thái độ bước ngoặc một trăm tám mươi độ đối với cô, có đôi lúc các chủ nhiệm cũng sẽ đến lấy lòng cô

Chính là để bác sĩ Trần Thương nghe điện thoại.

Dù sao lúc Trần Thương làm phẫu thuật, trên cơ bản sẽ không nghĩ đến bất kỳ chuyện gì khác, đối với điện thoại cơ bản không nghe cũng được.

Vào lúc này, tác dụng của "y tá trực điện thoại" đã hiện ra.

Sau khi cô y tá kết nối điện thoại, nhỏ nhẹ ngọt ngào nói:

- Chủ nhiệm Hà, giáo sư Trần đang làm phẫu thuật, bây giờ mở loa ngoài, mời ngài nói.

Hà Chí Khiêm nghe thấy giọng nói của "y tá trực điện thoại" thì vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, chúng tôi đã tìm được người cung cấp lá gan để cấy ghép

Trần Thương lập tức vui vẻ:

- Ồ? Nhanh như vậy à?

Người cung cấp nguồn gan rất chậm

Chuyện này cần phải được sắp xếp.

Trong nước, mỗi ngày sô người cần nguồn gan không biết có bao nhiêu, đi đường tắt khẳng định là phải có sắp xếp.

Chỗ này lại dính với một vấn đề khác.

Người bệnh ung thư gan muốn chữa trị chắc chắn phải cắt bỏ lá gan, sau đó tiến hành cấy ghép lại lá gan.

Mà người cần cấy ghép lá gan lại nhiều như vậy

Đi đâu để tìm nhiều nguồn cung cấp gan như thế?

Đây chính là một vấn đề rất lớn

Thế nhưng, Vương Đống xảy ra tai nạn giao thông cho đến giờ còn chưa đến nửa tháng.

Nhanh như thế đã tìm được người cung cấp rồi à?

Nghĩ đến đây, ấn đường của Trần Thương hơi nhíu lại:

- Gan có vấn đề à?

Hà Chí Khiêm ừ một tiếng, anh không ngờ chuyện gì cũng đều không gạt được giáo sư Trần.

Bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, người cung cấp nguồn gan đến từ Hàng Châu, người bệnh hôm qua đã mất, vốn là được đưa đến cho một người bệnh ở Bệnh viện 302, thế nhưng sau khi đưa đến, ước định nguồn gan, đối phương đã từ bỏ.

- Bây giờ người bệnh bên này cũng không cần, anh xem... nguồn gan này có cần mang đi đánh giá một chút hay không?

Nói đến đây, Hà Chí Khiêm hơi tiếc hận thở dài.

Nói thật, kiếm được nguồn gan thật sự không dễ dàng gì, tổn thất một cái như thế, có thể chính là một mạng đó

Sau khi Trần Thương nghe thấy vậy thì cũng bất đắc dĩ lắc đầu, anh biết chính là như vậy.

Tìm người cung cấp gan chính là một loại chuyện rất phiền phức.

Có thể trong nửa tháng tìm được đã là chuyện cực kỳ may mắn.

Đương nhiên rồi, người có tiền và người có quyền từ trước đến giờ đều không theo quy tắc, dù sao, có đôi lúc năng lực của tiền và quyền có thể thay đổi được rất nhiều quy tắc.

- Thiếu máu đông lạnh đã bao lâu rồi?

Trần Thương lùi lại mà cầu việc khác, hỏi.

Hà Chí Khiêm nhìn bảng báo cáo.

- Thời gian gan đông lạnh thiếu máu đã hơn 15,1 giờ, dự tính trong 30 phút có thể đến bệnh viện của tôi, cho dù ngay lập tức bắt đầu phẫu thuật thì cũng cần 16 giờ

Tiếng nói của Hà Chí Khiêm còn chưa xong, mọi người trong phòng phẫu thuật đều khẽ thở dài.

Nói thật, thời gian thiếu máu đông lạnh hơn 16 giờ, xác suất phẫu thuật thành công cao được bao nhiêu?

Hơn nữa

Cái này còn không biết tính chất gan, không biết bên trong gan có tình trạng như máu đông cục hay các dạng phức tạp khác hay không.

Dù sao, chỉ cần thời gian gan đông lạnh thiếu máu vượt quá 12 giờ, gan sẽ vì thiếu máu và thiếu oxi thời gian dài dẫn đến tổ chức mãn tính của gan xảy ra biến hóa.

Nguồn gan này, bình thường các bác sĩ và người nhà cũng sẽ không sử dụng.

Dù sao tiền bỏ ra cũng không ít, hơn nữa chi phí phẫu thuật một chút cũng không thể thiếu, dùng loại gan này tiến hành phẫu thuật, đây không phải là chính mình kiếm chuyện chơi à?

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người, bởi vì thật sự không kéo dài nổi, không thể không thử tiến hành phẫu thuật.

Chương 1430: Ba Bước Của Nhà Họ Trần

Nếu như là trước kia, sau khi Hà Chí Khiêm nhận được nguồn gan như vậy thì xác suất từ bỏ sẽ rất lớn, thậm chí sẽ không trở về hỏi một câu

Bởi vì anh không nắm chắc sẽ làm tốt loại phẫu thuật này.

Nhưng bây giờ tình hình thực tế tương đối đặc biệt.

Thứ nhất là người bệnh muốn lấy nguồn gan hẹn trước, thời gian có thể phải lùi lại.

Nhưng bây giờ, gan của người bệnh cơ bản không thể chịu đựng được quá lâu, theo suy đoán lúc đó của Trần Thương, người bệnh có khoảng thời gian tầm một tháng để tìm kiếm nguồn gan.

Thế nhưng, đối với một người dân bình thường mà nói, muốn tìm kiếm nguồn gan làm gì đơn giản như vậy?

Rất nhiều nguồn gan ở chợ đen, cho dù là có ghi giá công khai thì cũng không kịp tìm thấy nguồn gan ghép đôi.

Đây là trường hợp được Hà Chí Khiêm âm thầm giúp đỡ.

Đó là lí do tại sao Hà Chí Khiêm đưa nguồn gan đến.

Thế nhưng, còn có một nguyên nhân quan trọng nhất đó chính là Trần Thương.

Hà Chí Khiêm không biết tại sao, anh luôn có một loại tín nhiệm không thể giải thích được đối với Trần Thương.

Khi Trần Thương đồng ý thực hiện ca phẫu thuật cấy ghép gan cho người bệnh này, Hà Chí Khiêm tràn đầy sự tin tưởng vào Trần Thương.

Mặc dù hơi mù quáng...

Vì thế, sau khi nhận được tin tức về nguồn gan này, Hà Chí Khiêm đã trong thời gian ngắn nhất liên hệ với Trần Thương.

- Vậy cho nên, thầy Trần, chúng ta có cần... hay không?

Một câu của Hà Chí Khiêm đã giao lại quyền lựa chọn cho Trần Thương.

Vào lúc này, Trần Thương dừng động tác trong tay lại.

Sắc mặt hơi ngưng trọng.

Nói thật, công việc khó khăn nhất của một bác sĩ chính là đưa ra lựa chọn thích hợp nhất.

Sự lựa chọn này cũng là lựa chọn vì người bệnh

Không chắc chắn là chính xác nhất, thế nhưng chắc chắn là phải thích hợp nhất.

Trong đầu Trần Thương liên tục nhớ lại hồi ức liên quan đến số liệu phân tích.

Dựa theo kết quả thống kê mới nhất về số liệu cấy ghép gan của năm 2019.

Nguồn găn vượt quá đông lạnh thiếu máu 10 giờ, sau khi phẫu thuật, sẽ rất ít có thể khôi phục hoàn toàn, trên cơ bản sẽ xuất hiện đủ loại bệnh chứng.

Đây là bài khảo nghiệm năng lực và kỹ xảo của bác sĩ.

Có nên từ bỏ hay không?

Thế nhưng, nếu từ bỏ, đổi một lá gan khác thì cần bao lâu, người bệnh có thể chống đỡ được hay không?

Đây đều là những vấn đề thực tế

Vào lúc này, sau khi Trần Thương do dự một lúc lâu, nói:

- Thử một chút đi

Phía sau mấy chữ thử một chút này có trọng lượng rất lớn.

Trần Thương không biết bản thân mình có thể chịu được hay không.

- Anh đi liên lạc với nguồn gan, đợi tôi đến đó... tôi đi nói chuyện với người bệnh và người nhà của họ.

Sau khi Hà Chí Khiêm nghe thấy, trong lòng vừa vui mừng vừa lo lắng

Vui mừng chính là thầy Trần xưa nay không nói lời mạnh miệng, nếu như nói rồi, khẳng định là có thể làm được.

Vương Đống có thể được cứu, anh cũng rất vui mừng.

Dù sao thì bản thân chứng kiến người đàn ông này từ tuyệt vọng đến hy vọng, với tư cách là một bác sĩ, thật sự không muốn chôn vùi hy vọng cuối cùng.

Thế nhưng nói thật, anh không lo lắng là không thể nào

Anh nghe ra được, trong lòng thầy Trần cũng không dám đảm bảo.

Sau khi cúp điện thoại, bên trong phòng phẫu thuật đã yên tĩnh trở lại.

Đôi mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương, hình như có chuyện còn muốn nói.

Lý Bảo Sơn bất đắc dĩ nói:

- Trần Thương...

Trần Thương quay người nhìn Lý Bảo Sơn:

- Chủ nhiệm.

Lý Bảo Sơn nhìn thấy sự quyết tâm bên trong ánh mắt của Trần Thương, lắc đầu, không nhiều lời:

- Cố lên

Đúng vậy

Vào giờ phút này, ngoại trừ cố gắng, còn có thể nói cái gì chứ.

Có điều Lý Bảo Sơn tiếp tục nói:

- Cậu không phải quen biết chủ nhiệm Chu Hoành Quang à? Đều đang ở thủ đô, gọi điện thoại cho anh ta, nói không chừng có thể giúp cậu một tay.

Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên, cười nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm, tôi biết rồi.

Trần Thương bên này, sau khi hướng dẫn Từ Tử Minh hoàn thành phẫu thuật giá đỡ vòi voi, nhìn mọi người:

- Có thể hoàn thành không?

Mọi người dồn dập gật đầu:

- Yên tâm đi

- Nhanh chóng đi đi

Mạnh Hi cũng nói:

- Mẹ Trần, cậu càng ngày càng dài dòng rồi

Mọi người cười ha ha.

Trần Thương đứng dậy rời đi.

Sau khi Trần Thương rời khỏi phòng làm việc, mọi người nhìn Từ Tử Minh:

- Chủ nhiệm Từ, tối nay anh phải mời khách đó, vừa rồi nếu như không phải có y tá Tiểu Vũ, thầy Trần chắc chắn sẽ mắng anh đến hoài nghi nhân sinh

Y tá Tiểu Vũ chính là cô y tá đã lau mồ hôi cho Trần Thương.

Từ Tử Minh đắc ý cười nói:

- Các người đám phàm nhân này, đây là do bổn chủ nhiệm sắp xếp, nước hoa của Tiểu Vũ chính là do tôi mua đó

Lập tức, tất cả mọi người đều ồn ào lên

- A...

- Y...

- Ngày mai tôi đi tìm chủ nhiệm Triệu báo cáo tình hình, nói chuyện chủ nhiệm Từ mua nước hoa cho y tá trong phòng phẫu thuật

- Chủ nhiệm Mạnh, chị mau ngửi xem đây là thương hiệu gì

Mạnh Hi hít sâu một cái:

- Y... không rẻ nha, Dior loại mới nhất! Gần hai ngàn đó.

Từ Tử Minh nghe xong, lập tức đỏ mặt, nói sang chuyện khác:

- Được rồi được rồi, đừng ồn ào nữa, các người cũng biết đó, chị dâu của các người thích ăn giấm, nếu như để cô ấy biết được chuyện này, tôi sẽ xong đời rồi.

Từ Tử Minh và Triệu Đan Yến lần trước mâu thuẫn mới chưa được bao lâu.

Mới có vài ngày, nếu như cô ấy lại biết chuyện mua nước hoa cho người khác, không phân tốt xấu thì lại cả tháng trời.

- Đúng rồi, mọi người nói xem, thầy Trần thật sự biết cấy ghép lá gan? Cô Mạnh, chủ nhiệm Lý, hai người hiểu rõ, hai người nói thử xem.

Từ Tử Minh bất đắc dĩ hỏi.

Mạnh Hi thở dài:

- Trần Thương biết cái gì, tôi cũng không nghi ngờ

- Chủ nhiệm Từ, anh có biết tại sao hôm nay Trần Thương lại phê bình anh hay không?

Từ Tử Minh lắc đầu.

Mạnh Hi thở dài:

- Trong mắt Trần Thương, học được một ca phẫu thuật chỉ cần ba bước

- Bước đầu tiên: Nhìn một ca phẫu thuật

- Bước thứ hai: Hỗ trợ một ca phẫu thuật

- Bước thứ ba: Một mình hoàn thành một ca phẫu thuật

- Lúc đó, tôi dạy cậu ấy phẫu thuật bóc tách màng ngoài tim, ca đầu tiên cậu ấy còn không biết rạch ra, ca thứ hai vẫn còn ngây thơ, ca thứ ba đã vượt qua tôi...

- Vậy cho nên, cậu ấy đã dạy anh ba ca mà anh còn không biết, nên mới phê bình anh

Mọi người không nhịn được liếc mắt, loại quái vật này, còn có gì để nói.

Ngoại trừ hô lên một tiếng 'biến thái', còn có thể nói gì chứ.

Dù sao, anh nói người ta không biết cấy ghép gan?

Chuyện này đơn giản thôi

Trước tiên nhìn một ca phẫu thuật, sau đó nhìn thêm một ca, ừm, tôi có thể, anh tránh qua...

Nghĩ đến chuyện này, tất cả mọi người cảm thấy đau đầu.

Bỏ đi, làm phẫu thuật thôi

Lý Bảo Sơn bên này cũng cười cười, hơi lo lắng cho Trần Thương.

....

....

Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương cầm điện thoại trực tiếp gọi cho Chu Hoành Quang.

Chu Hoành Quang là người lợi hại nhất trong khoa ngoại Gan mật mà Trần Thương quen biết.

Chủ nhiệm khoa ngoại Gan mật của bệnh viện 301.

Chuẩn viện sĩ

Kém một bước nữa chính là viện sĩ của Học viện kỹ thuật Trung Quốc, năng lực của chủ nhiệm Chu là đáng giá được khẳng định.

Chương 1431: Chết Tử Tế Không Bằng Sống Vô Lại

Sau khi bấm nút gọi, cũng không lâu lắm đã được kết nối.

- Ha ha, Tiểu Trần! Tên tiểu tử cậu, tôi còn tưởng rằng cậu đến thủ đô rồi cũng không cho tôi một cuộc gọi điện cơ chứ

Chu Hoành Quang vừa cười vừa nói, trong lời nói còn vô cùng khách khí với Trần Thương.

Trần Thương bên này cũng cười nói:

- Chủ nhiệm Chu, đây còn không phải sợ sẽ quấy rầy ông cạnh tranh chức viện sĩ sao! Lúc then chốt, không thể nhụt chí

Nói đến đây, giọng nói Chu Hoành Quang dừng lại một chút.

Hình như có lời còn muốn nói.

Có điều, lại không nói.

- Đúng rồi, Tiểu Trần, cậu gọi tôi chắc không phải là mời tôi ăn cơm đâu đúng không?

Trần Thương cũng nghe ra Chu Hoành Quang hình như có lời muốn nói.

Thế nhưng...

Bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện này.

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp nói:

- Chủ nhiệm Chu, tôi có chuyện phải làm phiền ông một chút.

Chu Hoành Quang nghe thấy vậy thì lập tức nghiêm túc:

- Cậu nói đi

- Bệnh viện chúng tôi có một người bệnh cần cấy ghép lá gan, thế nhưng hiện tại có một vấn đề... Thời gian của nguồn gan đã vượt qua 15 giờ, từ lúc phẫu thuật bắt đầu đến giờ đã gần 16 giờ, đông lạnh thiếu máu, tôi không nắm chắc nên cần ông hỗ trợ, ông xem có thời gian không?

Sau đó, Trần Thương nói một chút tình huống của Vương Đống.

- Cậu gửi thời gian và địa điểm đến Wechat cho tôi, tôi đi xuống lái xe

Sau khi Chu Hoành Quang nghe thấy thì mặc dù trong lòng cũng hơi hồi hộp một chút.

Trong lòng ông cũng hơi lo lắng bất an.

Thế nhưng, sau khi nghe thấy Trần Thương xin giúp đỡ thì cũng không có chút do dự, gật đầu đồng ý.

Trần Thương nghe thấy vậy thì trong lòng lập tức xúc động.

Anh thật sự rất xúc động.

Hiện tại, Chu Hoành Quang đang ở thời kỳ mấu chốt tranh cử viện sĩ, thà rằng cầu ổn cũng không thể xảy ra chuyện

Đặc biệt là những ca phẫu thuật có tỉ lệ nguy hiểm cao, tồn tại ngoài ý muốn, hoặc là tồn tại tranh cãi.

Nếu không thì rất dễ gặp phải phiền phức.

Thế nhưng, sau khi Trần Thương nói xong thì đối phương đã quả quyết đồng ý, phần quyết đoán này, người bình thường thật đúng là không làm được.

Trần Thương nói chuyện điện thoại xong, sau đó cũng vội vàng đi về phía phòng giám sát của Ngoại khoa tổng hợp.

Hà Chí Khiêm đã chờ Trần Thương ở cửa thang máy:

- Gan đã trên đường tới, dự tính 30 phút sau sẽ được đưa đến.

Trần Thương ừm một tiếng, nhanh chân đi về phía trước, đồng thời nói:

- Tôi đi xem người bệnh một chút, chuẩn bị cho tôi giấy thông báo bệnh tình nguy kịch và giấy đồng ý phẫu thuật, cám ơn

Bác sĩ chủ quản của Vương Đống là một phó chủ nhiệm hơn 40 tuổi, trình độ rất vững chắc, làm việc cũng rất chặt chẽ cẩn thận.

Sau khi nghe thấy Trần Thương nói thì vội vàng đứng lên tự mình đi cầm tờ đơn.

Mà lúc này, Trần Thương đã vào trong phòng giám sát.

Vợ của Vương Đống đang ngồi ở bên cạnh anh, hai tay nắm tay phải của anh, nắm thật chặt, hình như sợ sau một phút nữa anh sẽ biến mất.

Vương Đống trở về từ cõi chết cũng mở to hai mắt nhìn thế giới tốt đẹp nhất, lưu luyến không rời.

Anh thật không muốn chết

Anh thừa nhận, trước mặt tính mạng thì anh là một kẻ hèn nhát.

Không có ý nghĩa, thậm chí nguyện ý thấp kém như sâu kiến, chỉ cầu trời xanh cho anh một cơ hội để anh làm một bình thường người, cơ thể khỏe mạnh.

Anh hi vọng dùng thân thể này để mang lại ấm áp cho gia đình

Mất đi một lần sẽ càng hiểu được quý giá.

Vương Đống rõ ràng

Thế nhưng sau khi mất đi một lần, lần nữa đối mặt lại là mất đi vĩnh viễn... Loại quyến luyến này là đau đớn

Loại chuyện này sẽ làm hao mòn ý chí của con người, làm con người thấp kém như hạt bụi.

Vợ ngồi trên băng ghế bên cạnh, Vương Đống nửa nằm ở trên giường, tay của hai người cứ nắm chắc như vậy, hai người không nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng dùng ánh mắt giao lưu, Vương Đống vội vàng né tránh ra, sợ không kiềm chế được nước mắt, trực tiếp dâng lên.

Vợ anh hơi bất đắc dĩ, bất lực và tuyệt vọng liên tục dâng lên trong lòng, cô đã cố gắng tìm rất nhiều nguồn gan, thế nhưng đối phương không phải đã có mục đích thì cũng không phù hợp

Cô thật sự rất sợ hãi, rất tuyệt vọng.

Thế nhưng cô cũng cũng không dám khóc

Bởi vì bây giờ cô chính là trụ cột của anh.

Chủ nhiệm Hà nói, dựa theo tình huống trước mắt thì Vương Đống nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ hai tuần

Nếu như còn không tìm được...

Có thể sẽ không cứu nổi

Cô khóc không ra nước mắt.

Đánh tan một người không cần lực lượng mạnh mẽ gì cả.

Chỉ cần cuộc sống không có một đường đi là có thể làm được rồi.

Cứ như vậy, trong ánh mắt của hai người đều là áy náy.

Đều cảm thấy mình có lỗi với nhau.

Hai người yêu nhau không gì sánh được, thế nhưng lại không đôi câu vài lời, chỉ có nắm chặt tay mới có thể nhìn ra vẻ mặt và quyến luyến.

Trần Thương đứng ở cửa ra vào, yên lặng thở dài.

Sau khi nhận được giấy đồng ý phẫu thuật và giấy thông báo bệnh tình thì đi vào trong.

Thấy Trần Thương đi vào, cô gái vội vàng đứng lên:

- Giáo sư Trần, anh đã tới

Người bệnh Vương Đống cũng vội vàng gật đầu gượng ép cười nói:

- Giáo sư Trần.

Trần Thương nhẹ gật đầu, tiếp nhận ghi chép bệnh lịch của Vương Đống để xem tình huống của anh một chút.

Sau đó anh đột nhiên nhíu mày

Thật không thể kéo dài được nữa, bây giờ gan thay thế cơ bản dựa vào thuốc duy trì, thậm chí đưa tới hệ thống máu trong cơ thể cũng hơi bất

thường, tuyến tụy protease càng biến động quỷ dị...

Có thể người bệnh thật sự không chống đỡ được quá lâu.

Trần Thương nhìn vợ của Vương Đống một cái, còn chưa nói chuyện thì đối phương cũng đã khóc không thành tiếng.

Trần Thương đột nhiên không biết nói gì

- Giáo sư Trần, anh là nhân vật lớn, tôi cầu xin anh hãy cứu Vương Đống đi?

- Ta thật sự là không tìm thấy nguồn gan thích hợp, tôi tự trả tiền! Muốn tôi bán nhà ở cũng được! Cầu xin anh

Vương Đống ngậm chặt hàm răng, bờ môi run rẩy, thế nhưng nước mũi và nước mắt đã xen lẫn với nhau chảy xuống.

Lúc này, Vương Đống bất đắc dĩ há mồm ra, nhưng lại nghẹn ngào nửa ngày không phát ra được câu nào.

Trần Thương thấy thế thì vội vàng nói:

- Mọi người không nên gấp gáp, hôm nay tôi đến đây là muốn nói với hai người một chuyện, chúng tôi đã tìm được một nguồn gan thích hợp

Trần Thương nói như vậy lập tức làm cho Vương Đống và vợ anh đều sửng sốt

- Bác sĩ...

Vợ của Vương Đống muốn quỳ xuống trước mặt Trần Thương

Cô thật sự rất sợ

Trần Thương vội vàng nói:

- Mọi người nghe tôi nói hết đã.

- Tình huống bây giờ là như vậy, có một nguồn gan, bây giờ đã đông lạnh thiếu máu 15.5 giờ, bình thường thì nếu nguồn gan vượt qua 10 giờ trở lên, hiệu quả cấy ghép lá gan sau phẫu thuật có thể sẽ tạm ổn, khôi phục rất ít.

...

- Vì vậy bây giờ tôi đến đây để thông báo tất cả tình huống cho mọi người một chút...

Trần Thương giải thích tình huống lá gan một phen, sau đó, anh nói rõ tất cả tình huống.

Sau khi nói xong, hai vợ chồng Vương Đống đều im lặng

Sau một lát, Vương Đống và vợ mình liếc nhau.

Cùng nói:

- Bác sĩ Trần, chúng tôi tin tưởng anh! Phẫu thuật

Hoàn toàn chính xác.

Chết tử tế không bằng sống vô lại.

Chương 1432: Quy Tắc Ngầm Của Viện Sĩ

Ai cũng không biết khi nào mới tìm được nguồn gan thích hợp, gặp phải tình huống này, thật không thể kéo dài được nữa.

Có vài người bệnh, ví dụ như người bệnh ung thư gan có thể hơi kéo dài một chút, thế nhưng Vương Đống kéo không nổi.

Vào lúc này, Trần Thương lấy ra giấy thông báo bệnh tình và giấy đồng ý phẫu thuật, nói:

- Chúng tôi đã mời giáo sư Chu Hoành Quang từ bệnh viện 301 đến để hỗ trợ, ông là người rất có danh tiếng trong lĩnh vực phẫu thuật lá gan.

- Đương nhiên, tôi cũng không thể đảm bảo sẽ thành công.

- Thế nhưng, chúng tôi chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, tin tưởng chúng tôi.

Vương Đống cầm giấy thông báo, cười nói:

- Giáo sư Trần, không có anh thì tôi đã chết lâu rồi

- Có thể sống đến bây giờ, mặc dù tôi không vừa lòng, nhưng cũng rõ ràng, mọi thứ không phải đơn giản như vậy.

Trong lúc nói chuyện, nghiêm túc viết xong tên của mình vào mỗi một trang.

Sau đó nhìn vợ mình:

- Vợ à, cám ơn em. Nếu như anh...

Cô gái lập tức hôn lên môi anh, nước mắt chảy xuống:

- Không cho phép anh nói lung tung

Chu Hoành Quang ngồi ở trong xe.

Ông vẫn luôn cảm thấy không yên lòng.

Viện Sĩ ở Trung Quốc là thành tựu học thuật cả đời và cũng là thành tựu học thuật cao nhất

Là một người bác sĩ hơn năm mươi tuổi, nhiều khi mộng tưởng không phải là kiếm tiền hay có được sự nghiệp lớn, mà là hi vọng lưu danh sử sách, tiến vào Thánh điện học thuật: Viện Sĩ

Đối với hầu hết những người làm việc trong lĩnh vực học thuật, một Viện Sĩ có ý nghĩa là Danh nhân đường trong truyền thuyết.

Cái này hình như trở thành mục tiêu cả đời của một người làm việc trong lĩnh vực học thuật.

Gia nhập tương đương là được công nhận, hoàn toàn phù hợp nhu cầu cao cấp của con người.

Nhưng hiện tại Viện Sĩ Chu Hoành Quang lại gặp phải một vấn đề nghiêm trọng.

Dù quy tắc bên ngoài nói việc bình chọn Viện Sĩ không có quan hệ tới nhân số, chỉ cần ông phù hợp tiêu chuẩn, có thành thích về các công trình hay hạng mục quan trọng, có ba giải thưởng lớn, vân vân... Như vậy thì trên cơ bản là ông đã nắm chắc một vị trí Viện Sĩ.

Thế nhưng... Mấu chốt lại nằm ở một quy tắc ngầm

Mặc dù không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng có một quy tắc mà mọi người đều bí mật tuân theo: Đó chính là chỉ có thể có một Viện Sĩ viện công trình trong chuyên ngành phụ.

Thật ra thì quy tắc ngầm này chỉ mới bắt đầu xuất hiện trong vài năm trở lại đây..

Bởi vì Viện Sĩ có thể về hưu

Không sai

Chế độ hưu trí Viện Sĩ mới chỉ được đề xuất trong những năm gần đây, và dần dần được tiến hành.

Kỳ thật thì mười lăm năm trước, độ tuổi bình quân của các Viện Sĩ được bình chọn là khoảng 63 tuổi, tính đến năm 2017, độ tuổi bình quân của các tân Viện Sĩ đã giảm xuống còn 54.

Có thể nói, một đội ngũ Viện Sĩ hùng hậu, phồn thịnh, sức chiến đấu giỏi đang được hình thành.

Đến 2018, phía trên đã nói rõ ràng việc nghỉ hưu của các Viện Sĩ cần được xúc tiến một cách ổn định và có trật tự.

Đó là giải quyết tận gốc vấn đề già hóa Viện Sĩ, tuyển chọn thêm những tài năng trẻ xuất sắc vào đội ngũ Viện Sĩ, duy trì sức sống và động lực cho nghiên cứu khoa học của nước ta.

Để thúc đẩy cái cũ và tạo ra cái mới, dũng khí và niềm tin là không thể thiếu, thay đổi các lề thói cũ chính là biểu hiện sáng tạo và dũng cảm của đảng và chính phủ.

Đây là chuyện tốt

Thế nhưng là, hiện tại lão Viện Sĩ không đi xuống thì các tân Viện Sĩ không thể đi lên được

Mặc dù luật quy định 70 tuổi về hưu, nhưng Viện Sĩ 80 tuổi vẫn đầy ra đấy.

Quan trọng nhất, các Viện Sĩ cũ trong cùng lĩnh vực phụ và cùng chuyên ngành có quyền phủ quyết đối với các Viện Sĩ mới được chọn

Bởi vì sau khi Viện Sĩ mới đi lên, cũng đồng nghĩa với việc Viện Sĩ cũ sẽ dần dần lui về phía sau.

Đây là một loại cơ chế phức tạp.

Nhìn hoang đường, thế nhưng lại tồn tại một cách chân thực.

Nhưng quả thực nó đã phát huy được sức trẻ và sức sáng tạo của các Viện Sĩ hiện tại.

Chu Hoành Quang hiện tại đã 55 tuổi.

Không trẻ

Trong mọi ngành nghề, người mới tiến lên đều là do người cũ nhượng bộ.

Chu Hoành Quang nhìn đèn đỏ chuyển sang xanh, nhả phanh, đạp ga lao về phía trước

Trong đầu xuất hiện tự thuật ca bệnh vừa rồi của Trần Thương, là một bác sĩ khoa ngoại thành công, trong trường hợp gấp gáp thì cần phải có được năng lực đọc ca bệnh nhanh chóng.

Mà bên này, trong văn phòng khoa ngoại tổng hợp, điện thoại của Hà Chí Khiêm vang lên.

- Chủ nhiệm Hà, nguồn gan còn mười phút nữa sẽ tới

Không lâu sau khi cuộc gọi kết thúc, thông báo tin nhắn WeChat hiện lên trên điện thoại của Trần Thương.

Người gửi là Chu Hoành Quang.

- Tiểu Trần, mười phút nữa tôi sẽ tới nơi

Nhận được tin tức này, Trần Thương không khỏi vui mừng

- Chuẩn bị phẫu thuật

Trong lòng Hà Chí Khiêm bắt đầu vui vẻ, anh có nghe về danh tiếng của Chu Hoành Quang, chủ nhiệm ngoại khoa gan mật 301, một Viện Sĩ 55 tuổi.

Thực tế, trong các ngành khác, Viện Sĩ trẻ nhất có khi chỉ mới hơn ba mươi tuổi! Nhưng riêng ngành y thì là chuyện không thể nào

Bởi vì anh không thể nào có được thành quả lúc ba mươi tuổi, lúc này anh vẫn là người mới vào nghề, đến bốn mươi tuổi mới được coi là bác sĩ có kinh nghiệm, có khả năng và suy nghĩ độc lập

Sau đó anh cần mười năm đi tăng thêm thực lực bản thân và có được thành tựu

Ở tuổi năm mươi đến sáu mươi, đó là mười năm đỉnh cao của trình độ học vấn và tầm ảnh hưởng của một bác sĩ.

Hà Chí Khiêm vội vàng gọi cho phòng mổ:

- Chuẩn bị phẫu thuật

Bên này, Vương Đống không tiếp tục nhìn vợ nữa, khi thay quần áo, vợ ông đã cẩn thận từng li từng tí chuẩn bị cho ca phẫu thuật, phải nói là rất long trọng

Bàn phẫu thuật không phải pháp trường, nhưng nó lại là một nơi vô cùng thăng trầm.

Vương Đống nói:

- Em đừng nghiêm túc như vậy! Mặc như vậy đến lúc vào phòng mổ cũng phải cởi ra thôi.

Người vợ cười không nói gì.

...

Bên trong phòng mổ.

Mọi người đều hết sức nghiêm túc

Đậu xe trong bệnh viện không dễ dàng, sau khi Chu Hoành Quang tới, Hà Chí Khiêm đã gọi người đi xuống thu xếp chỗ đậu xe, ông chỉ cần đi thẳng tới phòng phẫu thuật.

Mà cùng lúc đó, bên ngoại khoa gan mật Hiệp Hòa đã cử một bác sĩ trẻ tới đưa nguồn gan.

Với tư cách là một bác sĩ Hiệp Hòa, Liêu Giai vẫn rất có tự tin.

Một phần của sự tự tin này đến từ vinh quang trăm năm của Hiệp Hòa, một phần đến từ đạo sư Mạc Lễ của mình.

Kỳ thật thì Liêu Giai không rõ tại sao Trung tâm cấp cứu lại muốn một lá gan như vậy

15 tiếng...Không, hiện tại có khả năng là 16 tiếng.

Loại gan này có ý nghĩa gì đây? Phẫu thuật thành công?

Cô căn bản là không nghĩ tới chuyện này.

Liêu Giai đã hơn ba mươi tuổi, từng trải qua một số ca cấy ghép gan, cho nên cô mới biết được loại gan đông lạnh 16 tiếng này có ý nghĩa như thế nào

Cô không cho rằng chủ nhiệm Hà Chí Khiêm có thể sánh bằng đạo sư của mình, chủ nhiệm Mạc ngoại khoa gan mật Hiệp Hòa mạnh hơn nhiều

Có quá nhiều thao tác cốt lõi liên quan đến việc cấy ghép gan, đặc biệt là kỹ thuật sửa chữa gan, kỹ thuật truyền dịch, khả năng phục hồi tri giác và khả năng phán đoán cho gan …

Chương 1433: Dao Pháp Thần Bí Kinh Hiện

Đủ thứ

Ngay cả thầy của mình cũng không làm được, càng đừng đề cập tới một vị chủ nhiệm hạng hai như Hà Chí Khiêm.

Không sai.

Mặc dù Liêu Giai không phải bác sĩ đỉnh cấp, nhưng cái này không ảnh hưởng cái nhìn của cô đối với Hà Chí Khiêm.

Trong mắt của cô, chủ nhiệm giỏi nhất về ngoại khoa gan mật chỉ có một vài người, ngoại khoa gan mật Phương Đông thì càng không cần phải nói, đây là căn cứ của Ngô lão tiên sinh, thủ đô thì cũng chỉ có Hiệp Hòa và 301. Còn nếu như chỉ bàn về năng lực của chủ nhiệm thì bệnh viện nhân dân Bắc Đại và bệnh viện Bắc Kinh Triều Dương cũng có thể được tính.

Nhưng Hà Chí Khiêm tuyệt đối sẽ không nằm trong số này.

Thế nhưng có một điều mà Liêu Giai không biết: Không phải là Hà Chí Khiêm không được, mà là anh đã ở Trung tâm cấp cứu hơn mười năm, nơi này mỗi ngày đều có các ca bệnh nguy cấp, mà công việc của anh cũng không phải là đi khiêu chiến những ca phẫu thuật có độ khó cao, giải quyết nan đề của quốc gia, công tác và cũng chính là nhiệm vụ của anh là cứu mạng

Mười năm qua, Hà Chí Khiêm đã cứu bao nhiêu người?

Ngay cả chính anh cũng không nhớ rõ.

Kỳ thật thì ngay cả Hà Chí Khiêm cũng hiểu, loại người như anh làm cấp cứu là không có tiền đồ, chứ đừng nói gì làm Viện Sĩ.

Nhưng dù sao thì cũng phải có người làm những việc này.

Thậm chí Hà Chí Khiêm còn có chút kiêu ngạo, nếu có một ca phẫu thuật khẩn cấp, Hà Chí Khiêm anh có thể đảm bảo bệnh nhân sẽ không tử vong trong một thời gian nhất định, cho dù đó là phẫu thuật tổng quát hay gan mật.

Mặc dù anh không thể cứu bệnh, nhưng anh lại có thể cứu mạng.

Mọi người từng ví von cái này là phim ảnh.

Hà Chí Khiêm nói tôi chỉ muốn làm một vai phụ tốt nhất.

Thế nhưng sau khi Trần Thương xuất hiện, Hà Chí Khiêm lại phát hiện... Có lẽ bản thân... cũng có khả năng... làm vai chính

Sau khi Liêu Giai đến bệnh viện, Hà Chí Khiêm phái một vị bác sĩ tuổi trẻ xuống tiếp đón.

- Xin chào Liêu bác sĩ, chủ nhiệm chúng tôi bảo cô đến thẳng phòng phẫu thuật

Liêu Giai cười nói:

- Được, tôi đi đây.

Dọc theo đường đi, Liêu Giai tò mò nói:

- Chủ nhiệm Hà của các anh thật là lợi hại, nguồn gan này đã gần 16 tiếng rồi mà cũng dám làm

- Ai dà! Không làm không được, người bệnh sắp không được rồi

Vị bác sĩ trẻ tuổi nhanh chóng thuật lại tình huống của bệnh nhân:

- Người bệnh còn có thể sống tới bây giờ rất không dễ dàng.

Nghe được lời của Vương Đống, Liêu Giai bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyện này mọi người đã quá quen thuộc, nhưng mỗi lần nghe thấy cũng không thể không buồn rầu.

Thì ra chủ nhiệm Hà cũng không có biện pháp.

Cái này thật là coi ngựa chết như ngựa sống để chạy chữa.

Nếu cứu sống được thì coi như là duyên phận. Còn cứu không được thì đó là trách nhiệm?

Hai người không nói chuyện phiếm nữa, nhanh chóng đi vào trong phòng mổ.

Khi bước vào trong, Liêu Giai đưa thùng giữ nhiệt ra rồi ký tên xác nhận.

Hà Chí Khiêm thuộc về phái thực dụng, ông không nói quanh co lòng vòng, đối nhân xử thế cũng rất hiền hòa, không tranh luận với người khác.

- Đưa gan cho tôi.

Ngay khi Liêu Giai vừa ký tên xong, âm thanh của Trần Thương đã vang lên.

Liêu Giai cảm thấy giọng nói này có chút quen quen, cô quay đầu nhìn thì thấy Trần Thương đeo găng tay.

Liêu Giai lập tức sửng sốt:

- Giáo sư Trần?

Trần Thương cười nói:

- Chào cô.

Liêu Giai biết Trần Thương, cô có ấn tượng với người này, chủ nhiệm của cô đánh giá rất cao giáo sư Trần

Với tư cách là Hội Trưởng Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới, năng lực và thực lực của Trần Thương là thứ mà Liêu Giai không thể nào sánh bằng, cho dù là lão sư của cô thì cũng không so sánh được.

Thế nhưng... Giáo sư Trần biết làm cấy ghép gan?

Vào lúc này, Trần Thương đã lấy gan ra.

Vị bác sĩ dẫn Liêu Giai tới đây cũng bận rộn lấy phim CT gan ra nhìn.

Trước khi phẫu thuật, nhất định phải bảo đảm gan không có bất cứ vấn đề gì

Mặc dù Liêu Giai rất tò mò, nhưng mà trong lĩnh vực phẫu thuật gan, Hiệp Hòa bọn họ vẫn rất có quyền lên tiếng.

- Chủ nhiệm Trần, anh biết phẫu thuật cấy ghép lá gan sao?

Trần Thương lấy gan bằng hai tay, sau đó đặt nó trong lòng bàn tay cẩn thận chạm vào, tùy ý đáp một câu:

- Ừ, biết một chút.

Liêu Giai nghe xong, lập tức tò mò:

- Thầy của giáo sư Trần là ai vậy?

Cấy ghép gan là một ca phẫu thuật lớn, nó rất khó và phức tạp, đòi hỏi phải có kinh nghiệm.

Lần này Trần Thương không trả lời, mà khẽ nhíu mày.

- Phim có vấn đề à?

Trần Thương nhìn Hà Chí Khiêm rồi hỏi.

Hà Chí Khiêm thấy Trần Thương như thế, nhịn không được lo lắng, lại có vấn đề gì rồi sao?

- Phim bình thường, không có vấn đề gì cả

Vào lúc này, một người đàn ông đi tới.

Mọi người xoay đầu nhìn lại, lập tức vui mừng.

Là Chu Hoành Quang

Mới đó mà ông ấy đã tới đây rồi?

Trần Thương gật đầu chào:

- Tới rồi.

Chu Hoành Quang cười nói:

- Ừ

Lúc này, Liêu Giai mới chợt hiểu ra, trách không được Hà Chí Khiêm và Trần Thương lại dám làm loại phẫu thuật này, thì ra là thế

Bọn họ mời chủ nhiệm Chu tới

Chu Hoành Quang vô cùng nổi danh ở toàn bộ ngoại khoa gan mật thủ đô, thậm chí là cả nước.

Liêu Giai vui mừng, cô hạ quyết tâm xem hết phẫu thuật rồi mới trở về.

Các ca phẫu thuật của chủ nhiệm Chu rất khó hẹn trước.

Liêu Giai cũng rất ít thấy.

Hiện tại lại có một cơ hội như vậy bày ở trước mặt, Liêu Giai tự nhiên không thể bỏ qua.

Thế nhưng ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Bên trong gan có cục máu đông, chuẩn bị phẫu thuật.

Nghe thấy câu nói này, mọi người lập tức sửng sốt

- Cái này... Nhưng mà kết quả biểu hiện gan rất bình thường mà?

Liêu Giai cũng đã nhìn phim, cô gật đầu nói:

- Đúng đấy, kết quả hình ảnh đều là bình thường

Trần Thương lắc đầu.

Anh tin tưởng cảm giác hai tay của mình.

Khi cẩn thận dùng tay chạm vào lá gan, lúc sờ tới hệ thống ống dẫn của gan thì anh đã cảm nhận rõ ràng sự khác biệt

Anh đã chạm vào gan rất nhiều lần

Không có mười ngàn thì cũng có tám ngàn.

Anh biết rõ cảm giác của gan là như thế nào.

Mô gan dày và giòn, có nhiều mạch máu và kết cấu phức tạp, dễ bị tổn thương do tác động từ bên ngoài, dễ vỡ và chảy máu.

Nhưng hiện tại kết cấu của gan không có vấn đề gì, điều này đã loại trừ chuyện phát sinh ngoài ý muốn trong quá trình vận chuyển gan.

Tuy nhiên, gan được cấu tạo bởi nhu mô gan và một loạt ống dẫn, trong gan có hai hệ thống ống khác nhau, một là bao Glisson () và một là tĩnh mạch gan ().

(*): Bao Glisson bao phủ bề mặt gan như là một sử mở rộng của phúc mạc, trừ vùng trần bám vào cơ hoành. Màng Glisson là một phần của bao Glisson bao quanh phần trong gan của hệ cửa gan. Bao hoặc màng Glisson tiếp tục đi vào khoang dưới phúc mạc của các dây chằng vị gan và gan tá tràng theo một hướng.

(*): Tĩnh mạch gan là các mạch đưa máu oxy thấp từ gan trở về tim.

Sự tồn tại của những ống dẫn này khiến cho Trần Thương rõ ràng cảm giác được một số vấn đề mà người khác không cảm giác được.

Ví dụ như cục máu đông lúc này.

Ngay cả Chu Hoành Quang cũng khẽ nhíu mày:

- Cục máu?

Chương 1434: Học Từ Ai?

Đang lúc nói chuyện, ông cầm phim nhìn một chút:
- Không có vấn đề mà?
- Không đúng
- Đây là phim ngày hôm qua, là trước khi người bệnh cắt gan.
Chu Hoành Quang lẩm bẩm vài câu đánh thức mọi người.
Lúc này đưa đi kiểm tra chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.
Trần Thương lại nói:
- Y tá trưởng, trải khăn lỗ, cắt gan
Hiện tại trong phòng mổ, lời của Trần Thương rất có trọng lượng
Cho dù là Chu Hoành Quang ở chỗ này thì cũng chỉ là một vị khách.
Mà Hà Chí Khiêm càng tín nhiệm Trần Thương hơn cả chính mình.
Y tá trưởng không hề do dự, lập tức nói với các y tá khác:
- Trải khăn lỗ, chuẩn bị cắt gan
Toàn bộ thao tác nhìn như rất là bình thường.
Thế nhưng...
Hiện tại, Liêu Giai quả thực có thể nói là mở rộng tầm mắt
Cái này cũng quá quỷ dị rồi?
Nói cắt là cắt?
Không ai thắc mắc gì sao?
Thậm chí đặt câu hỏi cũng không có?
Còn nữa, tùy tiện sờ một chút rồi nói có cục máu đông, vậy chủ nhiệm Mạc của bọn họ cũng có sờ qua, nhưng tại sao lại không cảm giác được chứ?
Sau vài phút thì các y tá đã chuẩn bị xong xuôi.
Trần Thương tiếp nhận dao mổ, xem xét lá gan, hình chiếu bốn chiều trong mắt hiện lên không ngừng
Anh dường như đã nhìn thấy vị trí của cục máu đông, và đang liên tục thiết kế đường đi của vết mổ.
Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:
- Phân thùy giữa, khu vực...
Hà Chí Khiêm gật đầu, sẵn sàng ra tay.
Mà mọi người nghe vậy, trong lòng cực kỳ sửng sốt
Cái này mà cũng có thể đoán được sao?

Chẳng lẽ mắt anh ấy có thể nhìn xuyên qua được?

Nghĩ tới đây, mọi người chợt ớn lạnh, có cảm giác như bị ai đó nhìn hết.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Thương chuẩn bị mổ, mọi người vội vàng vây quanh

Có điều khi đi tới, tất cả mọi người đều sắp ngất xỉu

Bởi vì một màn trước mắt khiến bọn họ không thể giữ bình tĩnh nổi

Thậm chí là không kịp phản ứng! Đao này... Là Thốn Mang (cực nhanh cực chuẩn) sao?

Sau khi nhìn thấy cảnh này, hai mắt của Chu Hoành Quang hơi co lại, cực kỳ hoảng sợ.

Mà Liêu Giai cũng là che miệng, khó có thể tin

Cái này... Cái này... Đao pháp này

Quá quen thuộc

Không sai

Bất cứ ai làm ngoại khoa gan mật ở Trung Quốc đều sẽ không hề lạ lẫm với đao pháp lúc này của Trần Thương.

Vững chắc

Chính xác

Quả quyết

Mà còn đúng lúc

Loại kỹ thuật dùng đao này tưởng chừng như bình thường, nhưng đó lại là thành quả cả đời của Ngô lão tiên sinh

Có thể nói đó là đao pháp mà lão tiên sinh Ngô Mạnh Siêu dùng hơn sáu mươi năm kinh nghiệm lâm sàng để ma luyện ra

Đó là Ngô Thị Đao Pháp

Bọn họ thật sự không ngờ lại có thể nhìn thấy loại đao pháp này ở trên người Trần Thương

Việc cắt bỏ gan là rất khó khăn.

Chữa trị cho gan còn khó hơn gấp bội

Thế nhưng tình huống ở đây là gì?

Nếu việc cắt bỏ gan giúp ích cho việc điều trị thì nó sẽ khó khăn đến mức nào?

Đao pháp của Ngô lão tiên sinh chính là như vậy, trong đầu của ông có một mô hình gan hoàn chỉnh, thậm chí trước khi bắt đầu phẫu thuật thì trong đầu ông đã tạo thành một bộ quá trình phẫu thuật gan từ đầu tới cuối

Thành thật mà nói

Năm nay chín mươi tám tuổi

Luyện tập hơn mười ngàn ca phẫu thuật

Vô số ngày đêm suy nghĩ.

Trải qua hàng ngàn hàng vạn lá gan để có được những kinh nghiệm quý báu

Lúc này, mới xuất hiện cha đẻ của ngoại khoa gan mật Trung Quốc: Ngô Mạnh Siêu lão tiên sinh

Lúc đầu Trần Thương đạt được Ngô Thị Đao Pháp cũng mừng rỡ thật lâu

Tuy nhiên, sau lần đó, anh còn chưa từng động vào gan chứ đừng nói đến việc phẫu thuật.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương lên đài

Anh không ngờ Ngô Thị Đao Pháp lại mạnh mẽ đến như vậy

Không hề có bất kỳ động tác dư thừa nào, toàn bộ phần gan được rạch ra đã tránh đi tất cả chỗ hiểm một cách khéo léo

Bất kể là bao Glisson hay hệ thống tĩnh mạch gan, anh đều xử lý chu toàn cực kỳ

Vào giờ phút này, mặt cắt rõ ràng của ba thành phần chính tạo thành gan và năm khe, bốn phân thùy đã hiện lên trong mắt của anh. Nhưng động tác trong tay của Trần Thương rất quả quyết

Thậm chí có thể nói là sắc bén

Thậm chí...

Dưới sự trợ giúp của hình chiếu bốn chiều, dao của Trần Thương... Hình như nhanh hơn

Một màn này khiến tất cả mọi người chấn kinh

Không sai! Thật sự là tất cả mọi người

Bởi vì họ chỉ nhìn thấy những hình ảnh này ở trong video, sau khi video về cuộc phẫu thuật của Ngô Mạnh Siêu lão tiên sinh được lan truyền ra nước ngoài, nó đã từng gây ra một cuộc thảo luận sôi nổi trong lĩnh vực phẫu thuật gan mật khắp thế giới

Có người cho rằng không có đao pháp nào nhanh như vậy được

Cũng không có loại phẫu thuật như vậy trong thực tế

Hoàn toàn chính xác, với hoàn cảnh lúc ấy của Trung Quốc, trong nước không có dụng cụ và tài liệu tiên tiến, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay và sự chăm chỉ

Ngô Mạnh Siêu lão tiên sinh cứ thế mà luyện được một bộ kỹ xảo cắt gan.

Đây chính là kỹ thuật mà mọi người trong giới ngoại khoa gan mật tôn xưng là Ngô Thị Đao Pháp

Lúc ấy, có vô số người học tập Ngô Thị Đao Pháp, nhưng mà tất cả mọi người phát hiện, đao pháp này căn bản không có cách nào học được.

Không có kinh nghiệm phẫu thuật thì kỹ xảo chẳng qua là một lời nói suông

Khi Ngô lão tiên sinh ngày càng lớn tuổi, thân thể không bằng trước, Ngô Thị Đao Pháp cũng không còn huy hoàng giống như lúc đầu nữa.

Cho tới hôm nay, Ngô lão tiên sinh gần trăm tuổi đã trở thành truyền kỳ

Thế nhưng...

Tất cả mọi người không nghĩ tới, Trần Thương lại có thể sử dụng Ngô Thị Đao Pháp

Một màn này khiến bất cứ ai nhìn thấy đều sôi trào nhiệt huyết

Hưng phấn như là tìm được người nối nghiệp ngoại khoa gan mật

Thật sự là như thế.

Đôi mắt của Chu Hoành Quang bốc lên ngọn lửa, Liêu Giai thì hưng phấn không kìm chế nổi, cô thậm chí cảm thấy cả người đang run rẩy vì kích động

Có điều Hà Chí Khiêm hình như chỉ cảm thấy đây là một chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

Cho dù chuyện đó có vĩ đại như thế nào, nếu phát sinh ở trên người Trần Thương thì đều chỉ là chuyện tất nhiên mà thôi

Khiếp sợ? Xin lỗi

Hà Chí Khiêm đã miễn dịch lâu rồi.

Nếu có một ngày Trần Thương đột nhiên nói anh không biết, lúc đó mới có thể khiến cho Hà Chí Khiêm khiếp sợ.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Thương sử dụng đao pháp của Ngô Mạnh Siêu lão tiên sinh, anh cũng chợt cảm thấy, nói không chừng anh cũng có thể học

Không bao lâu, Trần Thương đã cắt gan xong, sau đó cẩn thận dùng nhíp gắp ra một vài cục máu đông nho nhỏ

Lúc này, mọi người mới chợt nhớ tới mục đích của việc cắt gan

Đao pháp của Trần Thương khiến cho mọi người sửng sốt không nói nên lời

Cho nên tất cả đều quên mất anh muốn làm gì lúc đầu.

Thế nhưng... Sau khi nhìn thấy cục máu đông, mọi người mới ngây ngẩn ra….

Quả nhiên là có cục máu đông

Chu Hoành Quang không nhịn được lắc đầu:

- Tiểu Trần, cậu cũng quá là trâu bò rồi!?

Chu Hoành Quang gọi Trần Thương là Tiểu Trần không phải vì không biết đối phương lợi hại như thế nào, cũng không phải không tôn trọng anh, mà ngược lại là đang mưu lợi, ông cảm thấy xưng hô như vậy tương đối thân thiết.

- Sờ sờ một hồi cũng có thể sờ ra cục máu? Rốt cuộc thì cần phải sờ bao nhiêu lá gan đây...

Chương 1435: Tôi Không Có Thời Gian

Sau đó ông nghĩ tới đao pháp của Trần Thương, cái này cần bao nhiêu gan mới có thể luyện ra chứ

Trần Thương cười nói:

- Bắt mạch gan là ra

Chu Hoành Quang không khỏi giơ ngón tay cái:

- Đúng vậy, người đàn ông toàn thân là gan

Mà đúng lúc này, Liêu Giai lại á khẩu không trả lời được.

Cô thật chịu phục.

Không ngờ hôm nay lại gặp boss.

Chuyện anh Trần Thương có một tay bắt mạch xuất thần nhập hóa đã không phải là chuyện hiếm lạ ở Hiệp Hòa

Thế nhưng là...

Cô biết Trần Thương bắt mạch rất lợi hại, nhưng cô cũng không biết lại là loại bắt mạch như vậy

Trực tiếp bắt mạch gan... Cái này cũng quá trâu bò rồi.

Học sinh của Hà Chí Khiêm không khỏi hỏi:

- Cục máu này từ đâu ra?

Vấn đề này không hề ngốc một chút nào.

Người chưa từng tiếp xúc với cấy ghép gan chắc chắn không biết những chuyện này.

Vị bác sĩ đứng một bên giải thích:

- Bởi vì khi gan thay đổi vị trí thì máu bên trong cần phải được hút ra ngoài và tiêm một loại chất lỏng giúp gan không bị đông cứng.

- Cục máu đông này chắc là còn chưa được dọn sạch, cũng may là giáo sư Trần phát hiện kịp thời, nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi

Trần Thương nói với Hà Chí Khiêm:

- Dung dịch UW (*) tạm thời được bảo tồn, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

(*): Dung dịch UW là loại dung dịch dùng để bảo tồn cơ quan cấy ghép cung cấp cho cho thân thể.

- Liên hệ khoa truyền máu, chuẩn bị máu

...

Trần Thương liên tục ra chỉ thị.

Phẫu thuật sắp bắt đầu

Mà giờ khắc này, Chu Hoành Quang vẫn còn có chút kích động.

Ông cảm giác... Ca phẫu thuật hôm nay thật sự có thể thành công?

Giờ khắc này, ông chợt phát hiện càng ngày ông càng nhìn không rõ Trần Thương.

Tốc độ phát triển của tên nhóc này đã vượt qua phạm vi dự kiến của ông.

Ngô Thị Đao Pháp

Một chiêu này đã trực tiếp chấn kinh toàn trường.

Chu Hoành Quang quyết định chủ ý, ông nhất định phải học bằng được

Bởi vì Chu Hoành Quang có chút tư tâm.

Ngô Mạnh Siêu lão tiên sinh là Viện Sĩ đã sớm về hưu.

Thế nhưng! Lực ảnh hưởng của Ngô lão tiên sinh lớn tới mức nào?

Nếu như phát hiện có người học được Ngô Thị Đao Pháp, hơn nữa... Còn là chính mình! Như vậy ông ấy nhất định sẽ ra tay trợ giúp

Mà Hà Chí Khiêm cũng có suy nghĩ tương tự vậy. Mặc dù ông không quan tâm đến vị trí Viện Sĩ, nhưng sẽ không ai từ chối sự tiến bộ

Có Trần Thương ở đây, Hà Chí Khiêm năm nay gần 49 tuổi cảm thấy mình còn có cơ hội

Thật sự là rất có triển vọng

Thứ mà Trần Thương mang đến cho Hà Chí Khiêm không phải là một cái thuật thức mới, cũng không phải là một cái chức vị học thuật, mà là một tương lai và hi vọng

Đối phương khiến cho Hà Chí Khiêm cảm thấy tương lai vốn không có hi vọng bỗng trở nên có khả năng

Lúc này, Vương Đống đã được gây mê toàn thân xong

Trình tự phẫu thuật cấy ghép gan nhìn qua cũng không rườm rà, chỉ có vài bước.

Đầu tiên, lá gan của người hiến tặng được lấy ra, lúc này đã có gan đưa tới, cho nên bước này không cần thiết.

Tuy nhiên, hầu hết các lá gan cần được loại bỏ tại chỗ.

Tiếp đó là cắt bỏ gan bệnh của Vương Đống rồi cấy ghép lá gan này vào.

Nhưng độ khó khăn của mỗi một bước đều rất lớn.

Điều quan trọng nhất là lựa chọn cách ghép gan.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến tỷ lệ thành công và tỷ lệ hồi phục của ca phẫu thuật gan.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều chuẩn bị kỹ càng

Chờ đợi ca phẫu thuật bắt đầu.

Mà Trần Thương cũng nắm chặt chuôi dao.

Thành thật mà nói, anh cũng không có nắm chắc với việc tiếp theo

Phẫu thuật còn chưa có bắt đầu thì con dao trong tay Trần Thương cũng đã trở thành tiêu điểm.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào con dao phẫu thuật trông qua thì có vẻ vô cùng bình thường kia.

Không biết vì sao hôm nay mọi người đều có cảm giác con dao này lại vô cùng chói mắt

Việc cốt lõi khó khăn nhất trong ghép gan chủ yếu có hai bước.

Việc cắt bỏ gan bị bệnh là một trong những phần khó nhất về mặt kỹ thuật của phẫu thuật cấy ghép gan.

Bởi vì hầu hết bệnh nhân cần ghép gan thường bị xơ gan nặng và tăng áp lực tĩnh mạch cửa, nhiều người có tiền sử phẫu thuật ổ bụng vì nhiều lý do, bao gồm cắt bỏ túi mật, cắt bỏ lá lách, vân vân.... Do đó hình thành kết dính diện rộng trong ổ bụng, hơn nữa còn xen lẫn với hệ tuần hoàn dày đặc, khiến cho việc cắt bỏ phần gan bị bệnh càng khó khăn hơn.

Vương Đống đã được phẫu thuật cắt bỏ phần lớn gan, túi mật tự nhiên không thể giữ lại, điều này sẽ thể hiện bản lĩnh của bác sĩ mổ chính.

Đó chính là xem coi ổ bụng có dính liền nghiêm trọng hay không

Sau khi rạch bụng bệnh nhân ra, các nội tạng trong ổ bụng đã lộ ra ngoài.

Mọi người nhìn vào ổ bụng của Vương Đống, không nhịn được cảm thán một tiếng.

- Thật là một ổ bụng sạch sẽ

Chu Hoành Quang nhìn Trần Thương:

- Cậu làm cái này à?

Trần Thương khẽ gật đầu.

Chu Hoành Quang lại giơ ngón cái tán thưởng:

- Cậu cũng thật là quá lợi hại

- Nếu không cậu làm Viện Sĩ đi, tôi về hưu, thế nào?

Trần Thương nhìn Chu Hoành Quang, cười nói:

- Tôi không có thời gian.

Câu này có vẻ như là một câu nói đùa, nhưng tất cả mọi người đều không nghe ra được sự đùa giỡn trong đó, ngược lại còn cảm thấy... Trần Thương thật sự nghiêm túc?

Hà Chí Khiêm cảm thấy chuyện này rất có khả năng

Bởi vì Trần Thương thật sự rất bận, nếu có thời gian tham gia bình chọn Viện Sĩ thì lấy giải Nobel không thơm sao? Giải y học Lasker () không dễ nghe hơn sao? Nếu không được nữa thì giải y học Ngô Giai Bình () chẳng lẽ không thoải mái hơn sao?

(*): Giải Albert Lasker cho nghiên cứu Y học cơ bản (tiếng Anh: Albert Lasker Award for Basic Medical Research) là một trong 4 giải thưởng do Quỹ Lasker trao hàng năm cho việc nghiên cứu Y học cơ bản gồm sự hiểu thấu đáo, sự chẩn đoán, sự phòng ngừa và việc chữa lành bệnh. Giải này thường được coi là một giải tiên báo cho giải Nobel Sinh lý và Y khoa sẽ đến sau. Khoảng 50% người đoạt giải này đã đoạt tiếp giải Nobel nói trên.

(*):Dưới sự hỗ trợ của Ủy ban Kế hoạch Y tế Quốc gia, giải thưởng Ngô Giai Bình về y học đã được trao giải thưởng cấp cao trong lĩnh vực y tế và sức khỏe của Trung Quốc, do Bộ Khoa học và Công nghệ Nhà nước phê duyệt. Giải thưởng y học Ngô Giai Bình đã được thành lập nhằm thúc đẩy sự tiến bộ của khoa học và công nghệ y tế và có những đóng góp xuất sắc cho sự phát triển của các dịch vụ y tế và sức khỏe ở Trung Quốc.

Đương nhiên, thầy Trần là nhân vật lớn, không quan tâm danh lợi, nếu có thời gian thì chắc sẽ có thể khai sáng ra một cái thuật thức mới?

Ai...

Thanh niên này quá bận rộn

Mà Chu Hoành Quang thấy thế cũng chỉ cười một tiếng, trong lòng thực sự là có chút xúc động.

Mà Liêu Giai thì lại lắc đầu, cô cảm thấy Trần Thương là đang làm màu.

Ai không muốn làm Viện Sĩ chứ?

Đó là vinh dự cả đời, học thuật danh nhân đường, ai không muốn đi vào.

Nhưng Trần Thương không để ý đến việc có thành Viện Sĩ hay không.

Điều quan trọng nhất bây giờ là anh phải hoàn thành ca phẫu thuật trước mặt.

Ổ bụng không dính liền không có nghĩa là ca phẫu thuật sẽ trở nên đơn giản

Chương 1436: Trần Thương Xuất Phẩm, Tất Nhiên Là Tinh Phẩm

Hơn phân nửa lá gan của Vương Đống đã bị cắt bỏ, chức năng gan không bình thường, cơ chế đông máu cũng rối loạn.

Do đó, rất có thể Trần Thương sẽ phải đối mặt với một vấn đề: tình trạng xuất huyết theo lý thuyết sẽ tăng lên

Bởi vậy cần phải có đánh giá ước lượng đối với việc xuất huyết, khi gặp được tất cả mạch máu thì phải phải buộc ga-rô thích đáng và cẩn thận cầm máu.

Đánh giá và ứng phó khẩn cấp là một yêu cầu rất cao ngay cả đối với bác sĩ mổ chính

Vào lúc này, mọi người mới nhớ tới trước đó Trần Thương đã thêm nhiệt máu.

Trần Thương còn chưa mở bụng là đã tính toán trước rồi?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Ca phẫu thuật còn chưa có bắt đầu mà Trần Thương đã cho mọi người rất nhiều sự chấn động.

Chi tiết

Tất cả đều là chi tiết

Liêu Giai còn không cảm giác được gì, Chu Hoành Quang đã không nhịn được cảm khái.

Khi nắm được điểm cao thâm, tất cả đều là bản lãnh nhỏ.

Đối với một ca phẫu thuật lớn như ghép gan, anh phải bắt đầu từ các chi tiết.

- Xây dựng tĩnh mạch - tĩnh mạch tuần hoàn

Khi mọi người còn đang suy nghĩ thì Trần Thương đã nói với Chu Hoành Quang.

Tĩnh mạch - tĩnh mạch tuần hoàn rất quan trọng, Trần Thương không thể lo được nhiều việc cùng lúc, phải có người cùng trình độ, thậm chí cao hơn hợp tác làm việc.

Đây cũng là mục đích mà anh mời Chu Hoành Quang đến đây.

Bồi dưỡng một người trợ thủ rất khó

Hơn nữa nói thật, không ai trong xã hội này thực sự muốn trở thành một trợ thủ mãi mãi.

Vì vậy hợp tác là hình thức tốt nhất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trần Thương vẫn luôn không thành lập nhóm riêng.

Đại lão không nguyện ý.

Bồi dưỡng người mới rất khó khăn.

Các chủ nhiệm bình thường thì đã có tính tư duy ổn định, hơn nữa người ta chỉ muốn an phận ở một góc.

Nếu là như vậy, không bằng tìm một số chủ nhiệm cùng chí hướng, gặp phải ca phẫu thuật nguy hiểm thì sẽ có người phụ một tay.

Khi ghép gan phải chặn tĩnh mạch cửa (*) và tĩnh mạch chủ dưới, làm như vậy máu ở ống tiêu hóa và thân dưới không thể về tim được, khi bị tắc thì máu về tim sẽ ít hơn một nửa.

(*): Tĩnh mạch cửa được cấu tạo bởi 3 tĩnh mạch chính là tĩnh mạch lách, tĩnh mạch mạc treo tràng trên và tĩnh mạch mạc treo tràng dưới, có nhiệm vụ vận chuyển máu từ các cơ quan như lách, tụy, dạ dày, ruột, đại tràng đến gan.

Mà thời gian dài thì bệnh nhân sẽ bị tụ huyết nghiêm trọng trong các cơ quan nội tạng trong lúc không có gan, làm tăng áp lực tĩnh mạch cửa.

Hậu quả là áp lực tĩnh mạch tăng cao, rối loạn đông máu trong khoang bụng một khi bị chảy máu thì hậu quả khó mà lường được

Ngay cả các chất chuyển hóa được tích lũy trong lúc không có gan cũng sẽ đi vào tuần hoàn khi quá trình ghép gan hoàn thành, dẫn đến việc trúng độc axit chuyển hóa

Tỷ lệ tử vong đã tăng lên một cách đáng kể

Vì vậy bước này phải được xử lý tốt.

Chọn ba tĩnh mạch tuần hoàn ngoài cơ thể, tĩnh mạch bán cầu, tĩnh mạch cửa và tĩnh mạch chủ.

Trong quá trình điều trị, Liêu Giai đột nhiên phát hiện, những mạch máu trong gan này dường như không có dấu vết được khâu lại

Thế nhưng... Dấu cắt của gan lại hết sức rõ ràng.

Liêu Giai lập tức kinh ngạc thốt lên một tiếng:

- Cái này là làm như thế nào?

Ngay cả Liêu Giai cũng có thể phát hiện, đừng nói chi là Chu Hoành Quang.

Ông đã sớm phát hiện những vết tích này rồi

Chính là vì như thế, Chu Hoành Quang mới không khỏi trầm mặc.

Nói thật, hôm nay ông đến phẫu thuật vốn là vì muốn kết giao với Trần Thương, tạo ân tình.

Thế nhưng...

Cho đến bây giờ, những gì Chu Hoành Quang nhìn thấy đều là sự chấn kinh.

Ông đã bị sốc trước các kỹ thuật và phương pháp của Trần Thương.

Rất là lợi hại

Không ai đáp lại lời của Liêu Giai, chuyện này làm cô hơi đỏ mặt.

Trần Thương nhìn thoáng qua vị bác sĩ trẻ tuổi không hiểu quy củ này.

Sau đó cũng không nói gì cả.

Dù sao thì hô to gọi nhỏ trên bàn phẫu thuật là chuyện tối kỵ, đặc biệt khi bạn chỉ là một người đứng xem.

Liêu Giai thấy thế lập tức đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ.

Cô cũng không dám ở lại, ngượng ngùng rời khỏi phòng mổ.

Sau khi đi ra, sắc mặt của Liêu Giai lúc xanh lúc đỏ, cô vô cùng tự trách bản thân

Ca phẫu thuật còn chưa bắt đầu mà đã rời khỏi phòng mổ rồi.

Thật xấu hổ

Dù Trần Thương và Hà Chí Khiêm không đuổi cô đi vì phép lịch sự, nhưng cô không thể tiếp tục mặt dày ở lại đó.

Nhưng cô thật sự kiềm chế không được khi nhìn thấy một màn kia.

Mà lúc này, bên trong phòng mổ.

Trần Thương và Chu Hoành Quang phối hợp coi như ăn ý.

Hai người nhanh chóng hoàn thành cắm ống

Trần Thương quay người nói:

- Dùng ống Silastic (*) chống trạng thái đông đặc kết nối hệ thống chuyển.

(*): Silastic (chữ ghép của silicone và plastic) là tên thương mại của sản phẩm silicone dẻo (silicone elastomer) được hãng Dow Corning đăng ký từ năm 1948. Silastic chính là polydimethylsiloxane được nối ngang (cross-link) với phân tử hydrogen, sử dụng rất mềm mại, dai, chắc, dễ thao tác khi phẫu thuật, dễ đẽo gọt chỉnh sửa theo yêu cầu, dễ tạo hình theo hình dạng của cơ quan cần cấy ghép.

Sau khi tất cả các đường tĩnh mạch được kết nối, hệ thống chuyển lưu tĩnh mạch có thể bắt đầu vận hành

Giờ khắc này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Bước đầu tiên cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Công việc phân tách và cắt bỏ vốn là có độ khó cao nhất.

Bởi vì trong quá trình phẫu thuật bình thường, tình trạng dính liền trong ổ bụng của bệnh nhân rất nghiêm trọng, một khi bắt đầu tách rời thì chắc chắn sẽ gây xuất huyết.

Hơn nữa, thể trạng với tình trạng đông máu bất thường có thể làm trầm trọng thêm tình trạng xuất huyết, đây là nguyên nhân chính dẫn đến tử vong trong lúc phẫu thuật

Thế nhưng... Làm gì có sự dính liền nào ở trong bụng bệnh nhân chứ?

Toàn bộ ổ bụng sạch sẽ vô cùng

Chu Hoành Quang đã trải qua các cuộc phẫu thuật mấy chục năm, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy một ca ghép gan với khoang bụng sạch sẽ tới như vậy

Trong lúc nhất thời, lực kích động trong trong lòng Chu Hoành Quang không gì sánh kịp.

Trình độ như thế nào mới có thể làm cho ổ bụng của người bệnh sạch sẽ như thế?

Đây là phẫu thuật cắt bỏ lá gan

Chứ không phải cắt bỏ túi mật.

Mà cho dù là cắt bỏ túi mật thì ổ bụng sau khi phẫu thuật sẽ sạch sẽ như vậy sao?

Sự cao thấp trong phẫu thuật tuyệt đối không chỉ là thao tác trên bàn mổ, mà mấu chốt là ở dự đoán tình huống của bệnh.

Hơn nữa, dự đoán bệnh tình và khôi phục đúng là thứ khó kiểm soát nhất

Vì lẽ đó khi nhìn đến ổ bụng sạch sẽ như vậy, Chu Hoành Quang đột nhiên nhận ra một chuyện khác

Đó chính là ông có tài đức gì mà trở thành cái gọi là Viện Sĩ ngoại khoa gan mật

Các chi tiết khi ông phẫu thuật còn kém rất xa Trần Thương.

Viện Sĩ là điều mà Chu Hoành Quang vẫn luôn theo đuổi, nhưng nếu như với trình độ này mà ông cũng có thể trở thành một Viện Sĩ, vậy thì… Viện Sĩ có lẽ cũng chẳng hơn gì

Ngay cả bản thân mình mà ông cũng không cảm thấy vừa ý.

Viện Sĩ là tín ngưỡng trong lòng ông bấy lâu nay, nhưng tín ngưỡng không phải là để xuống dốc.

Cố gắng nâng cao bản thân, để cho mình xứng đáng với danh hiệu Viện Sĩ này.

Chương 1437: Thật Sự Quá Lợi Hại

Đây mới là việc mà ông nên làm

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang đột nhiên trở lại bình thường, những việc mà ông đang cố gắng làm tuyệt đối không phải đi lấy lòng và đón ý nói hùa những người khác, mà thay vào đó là đề cao thực lực của bản thân

Hơn nữa, ông thật sự cho rằng mình là số một trong lĩnh vực ngoại khoa gan mật sao?

Đương nhiên là không thể nào rồi

Không nói những người ở xa, chỉ nói về song đao của Hiệp Hòa: Lư Bân và Mạc Lễ, trình độ của hai người đó đều rất cao

Hiện tại, có một người đàn ông đi vào phòng mổ.

Khi mọi người quay lại nhìn thì đã thấy người nọ bước vào.

- Chủ nhiệm Cao đã về rồi?

Hà Chí Khiêm lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Thời gian trước Cao Hoa Vinh đi công tác cho nên chuyển giao Vương Đống cho Hà Chí Khiêm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hà Chí Khiêm bị áp lực lớn như thế

Cao Hoa Vinh mới là chủ nhiệm khoa ngoại gan mật của Trung tâm cấp cứu.

Trần Thương thấy ông tiến đến thì cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Chủ nhiệm Cao thì khỏi cần phải nói, đây là người nắm rõ mạch máu gan như lòng bàn tay, đặc biệt chỉ với kỹ thuật cầm máu hoàn mỹ là có thể nhìn ra trình độ của ông ấy

Lúc này, Trần Thương không quan tâm đã lấy được một kỹ năng hoàn mỹ.

Vì lẽ đó Trần Thương có ấn tượng rất tốt đối với Cao Hoa Vinh.

Loại phẫu thuật này là như thế, có thêm một người trợ giúp thì sẽ càng thêm đảm bảo hơn.

Trần Thương cười nói với Cao Hoa Vinh:

- Chuẩn bị phẫu thuật rồi à?

Cao Hoa Vinh gật đầu:

- Chủ nhiệm Chu cũng tới?

Chu Hoành Quang cười chào hỏi Cao Hoa Vinh.

Sau khi tĩnh mạch - tĩnh mạch tuần hoàn được xây dựng, hơi thao tác một phen trên tĩnh mạch cửa, áp lực của hệ thống tĩnh mạch cửa lập tức giảm mạnh.

Bác sĩ gây mê không hề thả lỏng chút nào, cẩn thận theo dõi và điều tiết lượng máu chảy.

Tiếp theo là chuẩn bị cắt bỏ gan bệnh.

Nhưng trước đó cần phải tách ra toàn bộ dây chằng quanh gan.

Việc này là do Chu Hoành Quang phụ trách.

Đây cũng là lần đầu tiên Trần Thương nghiêm túc đi quan sát cách Chu Hoành Quang phẫu thuật.

Mà cũng có lẽ vì vậy

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ bồi dưỡng Viện Sĩ, yêu cầu của nhiệm vụ: Bồi dưỡng Chu Hoành Quang trở thành một Viện Sĩ ngoại khoa gan mật hợp cách, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng phong phú!】

Sau khi nhìn thấy nhiệm vụ của hệ thống, Trần Thương lập tức kinh ngạc

Mình... Bảo mình mẹ nó bồi dưỡng Chu Hoành Quang trở thành Viện Sĩ?

Bản thân ta còn chưa phải là Viện Sĩ đâu đấy

Ta nên làm thế nào để bồi dưỡng một Viện Sĩ ngoại khoa gan mật đây?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy đau gan

Chủ nhiệm Chu chính là một Viện Sĩ, chỉ cần nhìn trình độ tách dây chằng xung quanh gan ra là đã biết đối phương mạnh hơn mình rất nhiều

Vậy mà giờ mi bảo ta bồi dưỡng người này thành một Viện Sĩ hợp cách?

Có điều... Trong đầu Trần Thương đột nhiên lóe sáng

Anh lập tức ngộ ra một điều

Sau đó tiếp nhận nhiệm vụ nhanh như chớp.

Đúng vậy

Mình nhất định phải nhận nhiệm vụ này, bởi vì... Chu Hoành Quang vốn dĩ chính là nhân vật đứng đầu giới Viện Sĩ, mọi người trong giới đều nói đùa rằng Chu Hoành Quang là một chuẩn Viện Sĩ.

Vì lẽ đó... Nếu như mình tiếp nhận nhiệm vụ thì có ít nhất là 50% khả năng hoàn thành

Dù cho anh không nói gì thì tính tự giác học tập của Chu Hoành Quang chắc sẽ không tệ

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Tiền từ trên trời rơi xuống, vô cùng đẹp

Đôi tay của Chu Hoành Quang thực sự rất vững vàng, dao điện, kéo và kẹp tách phối hợp nhịp nhàng, hoàn toàn không có một chút khe hở

Khi cuộn lá gan một cách thuần thục, ông cũng cẩn thận nâng bằng tay, Trần Thương không thể tìm ra được một chút sai sót nào.

Trên phương diện phẫu thuật cấy ghép gan, Trần Thương ở cấp đại sư

Nhưng đặc hiệu của anh là: 1. Sửa chữa tinh chuẩn; 2. Quán chú hoàn mỹ.

Kiểu loại bỏ đi gan bệnh như vậy vẫn là giao cho chủ nhiệm Chu thì phù hợp hơn.

Khi thấy bắt đầu xếp gan gọn gàng, tĩnh mạch chủ dưới và tĩnh mạch cửa chủ dưới gan bị chặn ống.

Chu Hoành Quang hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện.

Vào lúc này, Cao Hoa Vinh đã kiểm soát tuần hoàn máu của cửa gan và tĩnh mạch chủ dưới

Thao tác này yêu cầu nắm bắt chính xác mức độ chảy máu tĩnh mạch của gan, tĩnh mạch cửa, tĩnh mạch gan, vân vân...

Mà sự xuất hiện của Cao Hoa Vinh khiến cho Chu Hoành Quang lập tức thoải mái, giống như là tìm được đồng đội đáng tin cậy.

Vì vậy, ông đã cẩn thận tách rời tổ chức gân mô tĩnh mạch chủ gan trên dưới, dần dần bóc tách vách phía sau, mà Cao Hoa Vinh trợ giúp, sử dụng một chiếc kẹp cong cầm máu để luồn qua vách phía sau một cách trơn tru, đưa Tourniquet (*) dự phòng.

Dưới sự hợp tác của hai người.

Tĩnh mạch cửa chủ đã thành công được tách ra...

Tách ra dưới gan tĩnh mạch chủ dưới

(*):Tourniquet hay Garô là một thiết bị được sử dụng để tạo áp lực lên một chi hoặc bộ phận chi để hạn chế, nhưng không dừng lại, dòng chảy của máu. Nó có thể được sử dụng trong trường hợp khẩn cấp, trong phẫu thuật hoặc phục hồi chức năng sau phẫu thuật

...

Khi thấy sắp cắt bỏ gan bệnh.

Chỉ cần cắt đứt động mạch gan trái và phải, như vậy thì gan sẽ rớt ra.

Thế nhưng động mạch gan trái và phải thông thường có mạch máu dày đặc, cần phải được khâu cẩn thận.

Chu Hoành Quang xuống tay rất quả quyết, sau khi bề mặt thô ráp rướm máu, ông nhanh chóng chuyển sang đông máu bằng dao điện argon, sau đó trực tiếp khâu lại vết thương phúc mạc (*).

(*): Phúc mạc là một lớp thanh mạc liên tục, che phủ mặt trong thành bụng và bọc lấy tất cả các tạng thuộc ống tiêu hóa và một số tạng khác ở trong ổ bụng.

Toàn bộ quá trình đều được xử lý rất nhanh

Lúc này, vị trí chứa gan ban đầu trong ổ bụng đã trống không

Toàn bộ công việc cắt bỏ diễn ra suôn sẻ chưa từng có.

Chu Hoành Quang bỏ lá gan bị bệnh vào thùng, quay đầu liếc nhìn thời gian rồi xúc động nói:

- Thật quá khoa trương, còn nhanh hơn bình thường tận hai mươi phút

- Đây có thể là ca phẫu thuật cắt gan dễ dàng mà tôi từng thực hiện

Cao Hoa Vinh gật đầu:

- Lúc tôi nhìn giáo sư Trần làm ca phẫu thuật này thì hai mắt đều trợn tròn.

- Tôi hoàn toàn không ngờ trong ổ bụng lại không có dính liền, ngay cả biểu hiện của khu vực bị cắt bỏ gan cũng rất tốt

- Thật sự là quá lợi hại

Trần Thương khiêm tốn cười một tiếng:

- Cái này không thể không nhắc đến việc xử lý và giám sát hậu kỳ của chủ nhiệm Cao và chủ nhiệm Hà được.

Hoàn toàn chính xác, sau khi phẫu thuật thì cần phải theo dõi lâm sàng và phục hồi.

Các kỹ năng mà bác sĩ cần thành thạo không chỉ đơn thuần là phẫu thuật.

Lúc này, Chu Hoành Quang đột nhiên phát hiện ở khu vực tam giác Calot (*), được xử lý khác với những đường khâu thông thường ở khu vực bỏ trống sau khi cắt gan.

(*): Tam giác Calot bao gồm ống gan chung, ống túi mật, động mạch túi mật

Chương 1438: Đưa Dao

Ông nhìn kỹ một hồi lâu cũng không nghĩ rõ ràng vì sao, cho nên dứt khoát hỏi.

- Tiểu Trần, tại sao cậu lại chọn khâu cách này ở khu vực tam giác Calot?

Trần Thương sững sờ, sau đó khuôn mặt hơi đỏ lên.

Hà Chí Khiêm nói thay Trần Thương:

- Cái này... Là để rót linh hồn vào ca phẫu thuật

Mọi người chung quanh lập tức sững sờ

Rót linh hồn vào? Mặt của Trần Thương càng đỏ hơn

Anh đã quen với việc tiến hành xử lý đặc thù ở những nơi không quan trọng trong ca phẫu thuật, mặc dù là nó có vẻ vô dụng... Kỳ thực thì thứ này cũng giống như là nhãn hiệu: Sản phẩm của Trần Thương, tất nhiên là sản phẩm tốt nhất

Trần Thương không ngờ rằng hành động nho nhỏ bí mật này lại bị Chu Hoành Quang phát hiện

Anh ho vài tiếng nói:

- Không có chuyện gì đâu, chuẩn bị quá trình cấy gan.

Hà Chí Khiêm không nhịn được bật cười:

- Sau khi phẫu thuật xong xuôi thì Trần lão sư luôn có thói quen để lại một cách xử lý đậm chất cá nhân.

- Nếu sau này mọi người thấy được thứ này thì cũng không cần suy nghĩ nhiều, đây chính là chữ ký của Trần lão sư

Trần Thương nghe xong, khuôn mặt như muốn bốc cháy

Rất nhiều đại lão phẫu thuật đỉnh cấp quốc tế đều có một chút đam mê nhỏ

Anh chỉ là bỏ thêm Nút Thắt Trần Thương có độ khó đặc biệt cao ở cuối cùng mà thôi.

Chuyện ấy người bình thường căn bản không thể học được

Mà cái này trong mắt nhóm người Hà Chí Khiêm đó chính là thao tác linh hồn của Trần Thương.

Tương đương với đóng dấu

Nghe Hà Chí Khiêm nói như vậy, mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó không biết nên khóc hay cười.

Cũng may là Trần Thương không có đam mê khắc chữ lên gan.

Bằng không trên gan có mấy chữ "Đại Sở hưng, Trần Thương vương" cũng không biết sẽ bị tranh luận như thế nào

Trần Thương thấy tâm tư nho nhỏ của mình bị vạch trần, tự nhiên là có chút thẹn quá hóa giận, anh liếc xéo Hà Chí Khiêm một cái.

- Sử dụng tiêu chuẩn cấy ghép gan tại chỗ

Trần Thương vừa nói vừa tiếp nhận pen kẹp kim.

Ca phẫu thuật cho tới bây giờ mới xem như là đến lúc khảo nghiệm thực lực chân chính.

Muốn cấy ghép gan một cách hoàn mỹ, phân đoạn quan trọng nhất là cấy gan sau đó bơm máu vào một lần nữa.

Mà mấu chốt để bơm máu vào là ở phương diện khâu lại mạch máu

Nói đơn giản một chút, đó là làm như thế nào để phục hồi chức năng của lá gan sau khi được cấy ghép.

Cái này là chuyện rất quan trọng

Hiện tại, Trần Thương đã quyết định mình sẽ làm phân đoạn này.

Đối với việc nối lại mạch máu thì Trần Thương rất chuyên nghiệp.

Trước hết nối liền động mạch gan trái và phải vị sau đó, trước tiên tiến hành nối lại gan tĩnh mạch chủ trên dưới.

Mọi người cúi đầu nhìn

Trần Thương rõ ràng, nếu muốn bơm máu vào một cách hoàn mỹ, như vậy là không thể tổn thương mạch máu, càng không thể hình thành chật hẹp.

Nếu vậy thì phải khâu lại như thế nào đây?

Mạch máu của hai cái gan tĩnh mạch chủ trên dưới cũng không giống nhau, làm thế nào để giải quyết vấn đề này?

Trần Thương hơi trầm tư một lát, sau đó cầm pen kẹp kim lên.

Sau đó tận lực làm tĩnh mạch chủ gan trên của người hiến tặng và tĩnh mạch chủ gan trên của người nhận càng gần nhau càng tốt

Sau đó, đầu tiên khâu một sợi chỉ cố định với chỉ khâu 3-0 ở bên trái và bên phải của hai mạch máu, nhẹ nhàng rút chúng lại đối xứng bên ngoài, tiếp theo là khâu một sợi chỉ giữa thành trước của hai mạch máu, có lợi cho thao tác khâu lại và bại lộ vách sau

Việc Trần Thương làm khiến cho con ngươi của Chu Hoành Quang co rụt lại, không khỏi sửng sốt một chút.

Tại sao phải xử lý như thế?

Bây giờ, Trần Thương không có dừng lại, anh bắt đầu khâu lại vách sau từ một đầu, khâu vết thương theo mạch máu bên ngoài tiến vào trong mạch máu, khâu liên tục với cách khâu hình chữ U

Giờ khắc này, Chu Hoành Quang nháy mắt đã hiểu rõ

Xinh đẹp

Khâu mạch máu một cách kinh điển.

Cứ như vậy, ưu điểm hết sức rõ ràng, có thể làm cho thành mạch máu bị lật ra ngoài, nội mô mạc mạch máu bị bó chặt vào thân mạch. Nó đặc biệt cần thiết cho sự nối mạch máu nơi kích thước của tĩnh mạch chủ gan trên và tĩnh mạch gan dưới của người cho và người nhận không khớp nhau.

Kinh điển

Quá mẹ nó chói mắt.

Chu Hoành Quang cảm giác, chuyến đi này hôm nay mình đã học được rất nhiều thứ.

Bởi vì Trần Thương hoàn toàn không kiêng dè bọn họ

Phương pháp nối thông mạch máu khéo léo này giúp giải quyết sự không phù hợp về kích thước của tĩnh mạch chủ trên và dưới của gan người cho và người nhận thực sự là quá tuyệt vời

Chu Hoành Quang càng xem càng nắm chặt hai tay lại.

Trần Thương tỉnh bơ nhìn mọi người rồi hỏi:

- Mọi người học được rồi chứ?

Mọi người lập tức sửng sốt

Thì ra... Giáo sư Trần đang dạy bọn họ?

Nghĩ tới đây, sự cảm kích của mấy người Chu Hoành Quang đối với Trần Thương lộ rõ trên mặt.

Bình thường thì không có ai muốn lộ ra loại thao tác cốt lõi như thế.

Thế nhưng Trần Thương lại không có, anh ấy rất thản nhiên

Thản nhiên đến mức khiến mọi người cho rằng đây chỉ là một hạng kỹ thuật tầm thường

Kỳ thật thì điều này lại vô cùng khó khăn

Chu Hoành Quang đột nhiên nghĩ đến một chuyện...

Nếu như ông có thể bù đắp phẫu thuật cấy ghép lá gan của mình, trở thành chuyên gia cấy ghép gan tốt nhất trong nước thậm chí trên thế giới

Như vậy Viện Sĩ của hai viện đều không phải vấn đề?

Dù sao thì trước thực lực tuyệt đối, âm mưu gì đó đều là không quan trọng.

Chu Hoành Quang có thể bị kẹt lại, đơn giản là bởi vì ông không đủ ưu tú

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang cảm thấy, nếu như mình học được thủ pháp nối lại mạch máu và bơm máu vào của Trần Thương, như vậy thì ông nhất định sẽ được cải thiện lên một trình độ cao hơn

Trần Thương mỉm cười bình tĩnh nhìn Chu Hoành Quang.

Trẻ nhỏ dễ dạy

So với đường nối của tĩnh mạch chủ gan trên và dưới, đường kính của tĩnh mạch cửa dày hơn, cho nên khâu lại cũng khá là dễ đãng.

Lúc này Trần Thương cuối cùng triển lộ ra tốc độ nối lại của bản thân.

Thật hoa mắt

Hoàn toàn chính xác.

So với việc nối lại các mạch máu nhỏ trong lá lách, đối với anh thì việc nối lại gan thật sự chỉ là chuyện nhỏ.

Thậm chí Trần Thương còn cảm thấy, nếu như anh được cử đi phẫu thuật tim mạch một thời gian, sau khi trở về, kỹ năng nối lại mạch máu của anh sẽ được cải thiện rất nhiều.

Xét cho cùng, y học là một môn học tương đối toàn diện.

Trần Thương cũng càng ngày càng cảm thấy: Kỹ năng phẫu thuật của các khoa khác mà anh học được sẽ bổ sung cho nhau, khi kết hợp lại thì tốt hơn nhiều so với các bác sĩ chuyên khoa đó

Ví dụ như nối lại mạch máu trong tim mạch học, tái tạo đường ống bằng phẫu thuật tổng quát, và ổn định thủ pháp với các bài tập thần nội….

Mỗi một khoa đều có thể rèn luyện một bác sĩ với một loại năng lực đặc thù

Mà trên người Trần Thương, những năng lực này dường như đã được thể hiện một cách hoàn hảo

Sau khi tĩnh mạch cửa được chữa trị, Trần Thương vội vàng nói với Cao Hoa Vinh:

- Khôi phục nguồn cung cấp máu cho gan đã cấy ghép

Cao Hoa Vinh gật đầu, lập tức mở chỗ tắc nghẽn tĩnh mạch cửa, khôi phục nguồn máu cho phần gan vừa mới được cấy ghép.

Chương 1439: Trần Thương Nhất Ngôn Cửu Đỉnh

Nhưng lúc này, Trần Thương cũng không nới lỏng kẹp cầm máu tĩnh mạch chủ gan trên dưới, anh cẩn thận loại bỏ 250ml dung dịch bảo quản kali cao trong gan cấy ghép và máu chuyển hóa axit chứa trong cơ thể phía dưới qua tĩnh mạch chủ gan dưới

Sau đó sử dụng kẹp chặn mạch để làm tắc tĩnh mạch chủ dưới của gan người cho lại lần nữa.

Trình tự này nhìn như đơn giản, nhưng lại là điểm mấu chốt rất quan trọng.

- Methylprednisolone 1000mg
- Tĩnh mạch bơm Ciclosporin

...

Sau khi truyền đạt y lệnh.

Theo tĩnh mạch máu chảy trở về, cuối cùng thì gan cũng đã khôi phục máu.

Thế nhưng đây chỉ là tĩnh mạch

Việc cần làm tiếp theo là nối lại động mạch gan

Đây cũng là một bước cực kỳ quan trọng của quá trình ghép gan.

Nếu như nối lại tĩnh mạch gan là thuộc về nối lại, như vậy nối lại động mạch gan chính là tái tạo

Điều cần làm là hoàn thành việc tái tạo lại các mạch máu động mạch gan.

Động mạch được tái tạo thành công, máu được bơm vào gan tốt, như vậy thì gan sẽ khôi phục bình thường

Tuy nhiên, lúc này do lần phẫu thuật trước nên động mạch của Vương Đông đã xảy ra biến dị động mạch gan, khiến cho tổng động mạch gan không thể sử dụng được.

Giờ khắc này, tầm mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Thương

Khi Trần Thương xử lý tốt bước này thì tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật sẽ lớn hơn nhiều.

Trần Thương nhìn mọi người sau đó khẽ cười một tiếng, nói:

- Đưa dao

Trần Thương làm như không thấy sắc mặt của tất cả mọi người.

Thời điểm xử lý động mạch gan như thế nào vẫn luôn là một vấn đề rất nghiêm trọng, không hề lạc quan.

Nhưng khi nhìn đến sắc mặt của Trần Thương đang tự tin mỉm cười, trong lòng của bọn họ lại không chắc chắn lắm.

Bởi vì hiện giờ động mạch gan đều không thể cung cấp máu được cho các động mạch gan và động mạch ổ bụng.

Làm thế nào mới có thể bơm máu vào động mạch gan một cách tốt nhất đây?

Điều này chính là một vấn đề

Trong ổ bụng có nhiều mạch máu nhìn rất rối ren phức tạp, nhưng cẩn thận phân tích một chút thì cũng không quá rối.

Bây giờ, mọi người cần dẫn một mạch máu trong ổ bụng để cung cấp máu cho động mạch gan.

Vừa muốn cung cấp đủ máu cho gan lại không làm ảnh hưởng đến cơ thể của bệnh nhân, cũng không muốn làm tổn thương đến cơ quan nội tạng trong ổ bụng.

Cứ như vậy, độ khó lại được nâng cao lên rất nhiều

Trong khi ba người Chu Hoành Quang, Cao Hoa Vinh, Hà Chí Khiêm còn đang nhỏ giọng thảo luận suy nghĩ xem nên làm thế nào.

Đúng lúc này Trần Thương đã cầm kẹp tách và dao mổ trong tay.

- Sau khi xem xong cuộc phẫu thuật này, trở về viết một bài luận văn ngàn chữ rồi giao cho tôi.

Trần Thương nói với Chu Hoành Quang.

Câu nói này khiến cho Chu Hoành Quang sững sờ

Tôi ư?

Chính là Viện Sĩ Chu! Lại phải viết luận văn giao cho anh?

Tôi…

Ông ta còn chưa kịp dứt lời thì đã nhìn thấy đôi tay của Trần Thương đã bắt đầu thao tác.

Chỉ thấy Trần Thương quyết định sử dụng một đoạn mạch máu ở xương chậu nối với động mạch thận và các động mạch dưới phúc mạc (*), rồi tiến hành tách động mạch chủ ở giữa vùng bụng ra.

(*): Phúc mạc là một lớp thanh mạc liên tục, che phủ mặt trong thành bụng và bọc lấy tất cả các tạng thuộc ống tiêu hóa và một số tạng khác ở trong ổ bụng.

Sau đó, anh đổi dao mổ, cầm lấy pen kẹp kim khâu, bắt đầu khâu nối lại

Tiếp theo anh nối mạch máu xương chậu xuyên qua phúc mạc, đầu tiên mở thông dạ dày ở tuyến tụy đến cửa gan, phối hợp với động mạch cung cấp máu cho gan hoặc động mạch ổ bụng làm đầu nối lại

Trần Thương xử lý nhanh như thế nào?

Nhanh tới nỗi khi mọi người còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng thì anh đã bảo Cao Vinh Hoa nới lỏng kẹp cầm máu ra

Một loạt thao tác này như nước chảy mây trôi.

Thời gian không dài

Trong thời gian rất ngắn đã thành công nối lại được động mạch chủ của gan.

Những động tác này thật sự đã làm cho bọn họ khiếp sợ

Ngay cả Cao Vinh Hoa cùng không ngờ tới trong một thời gian ngắn như vậy mà Trần Thương có thể nối lại thành công động mạch gan.

Anh nhíu mày lại, nhìn vào động mạch xương chậu được chọn nối với động mạch thận, rồi động mạch phúc mạc được nối lại từ bên này qua bên kia, còn có… thông qua dạ dày ở vị trí tuyến tụy, đến cửa gan và nối lại động mạch gan.

Rất có trình độ! Thật sự rất thông minh.

Kết hợp động mạch thận và động mạch phúc mạc, hoàn toàn cung cấp đủ máu cho gan.

Hơn nữa thao tác lách qua dạ dày quá tỉ mỉ

Thao tác này nhìn thì có vẻ vô dụng nhưng thật ra phải lách qua dạ dày vì khi ăn nhiều cơm sẽ dẫn tới mạch máu bị dồn nén.

Trong thời gian ngắn như vậy có thể nghĩ ra được sao?

Điều này làm cho Cao Hoa Vinh có chút tò mò, rốt cuộc Trần Thương đã lớn lên như thế nào vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại thiết kế ra được dạng mạch máu tinh vi này.

Rất giỏi

Mà lúc này Chu Hoành Quang lại đang á khẩu không trả lời được

Cho rằng…

Ông ta còn chưa kịp phản ứng gì, Trần Thương đã tiến hành thao tác được một nửa.

Thậm chí, ông ta không thấy được Trần Thương xử lý động mạch chậu, động mạch thận và động mạch phúc mạc như thế nào

Cái này mới chính là mấu chốt của thao tác

Trần Thương nhìn Chu Hoành Quang một cái:

- Một tuần sau nộp luận văn cho tôi.

Sắc mặt của Chu Hoành Quang đỏ lên một cái

- Trần…

Trần Thương quay người nhìn chăm chú vào người Chu Hoành Quang:???

Ngay lập tức Chu Hoành Quang lại đỏ mặt.

Cũng không phải bởi vì ông ta chính là Viện Sĩ đại lão nên ngượng ngùng.

Mà là… Vì ông ta không thể hiểu được.

- Trần… Tiểu Trần, tôi không hiểu được

Chu Hoành Quang không nhịn được nói lắp bắp, mặt đỏ tía tai.

Trần Thương ồ một tiếng:

- Xem video của ca phẫu thuật để tham khảo đi.

Chu Hoành Quang gật đầu.

Bản luận văn này

Nếu như được xuất bản, chắc chắn sẽ rất được hoanh nghênh

Thực hiện một ca phẫu thuật cấy ghép gan đông lạnh 16 giờ và thiếu máu nhưng lại khôi phục rất tốt

Trên thế giới không có bao nhiêu tiền lệ như thế

Sau khi đã khôi phục máu cho người bệnh.

Trần Thương bắt đầu phẫu thuật tiếp.

Quá trình này…

Hoàn toàn chính là thao tác điêu luyện.

Với tư cách là Hội trưởng Thế giới khoa Ngoại tiêu gan mật, anh dẫn ống dẫn chữa trị mạnh hơn rất nhiều so với Mario Bros (*).

(*): Mario Bros. là một trò chơi nền tảng được Nintendo phát triển và xuất bản cho các trò chơi điện tử vào năm 1983. Nó được thiết kế bởi Shigeru Miyamoto và Gunpei Yokoi, kỹ sư trưởng của Nintendo.

Sau khi cấy ghép lá gan, chắc chắn sẽ tái tạo lại đường mật.

Một bước này cần tiến hành thủ thuật nối lại một khoảng đường mật, nhưng sau khi diễn ra hội nghị cấy ghép gan mật của Trần Thương, ông bỗng nhiên ý thức được, Khoa ngoại Gan mật cũng cần chào đón một lần đổi mới.

Dựa vào cách phẫu thuật truyền thống với phẫu thuật cấy ghép gan yêu cầu đổi mới của mình

Mà hết lần này đến lần khác, bây giờ kỹ thuật cấy ghép gan mật của Trần Thương, chính mình còn chưa học được chứ đừng nói đến Khoa ngoại

Gan mật.

Vì lẽ đó, lúc này Chu Hoành Quang chợt cảm thấy giống như bà ngoại Chu đi tham quan Viên Minh Viên (*)! Từ đầu đến cuối, ông đều bị chấn động

(*): Vườn Viên Minh, ban đầu được gọi là Ngự Viên, là một tổ hợp các cung điện và vườn nằm cách thành Bắc Kinh 8 km về phía tây bắc, được xây vào thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19, là nơi các hoàng đế của nhà Thanh ở và cai quản triều chính.

Chương 1440: Bác Sĩ Bán Hàng Vỉa Hè

Ý nghĩa của cuộc phẫu thuật mà Trần Thương mang đến cho Chu Hoành Quang đã không còn là chuyện bình thường nữa. Mà điều này đã trở thành một khái niệm mới trong "Phẫu thuật cấy ghép gan".

Hơn nữa! Chu Hoành Quang thậm chí còn cảm thấy được Trần Thương bảo ông ta đến hoàn toàn là vì: Chứng kiến anh ấy tài giỏi như thế nào

Cũng may lão Mã không ở nơi đây, nếu không ông ta cũng không cần nghi ngờ gì mà có thể có kết luận ngay tại chỗ

Chỉ có điều, ông ta tất nhiên không biết rằng trước đó Trần Thương thật ra có một số thao tác kỹ thuật vẫn còn chưa biết làm, thật sự đúng là rất cần Chu Hoành Quang đến thực hiện.

Ca phẫu thuật kết thúc mỹ mãn.

Cuối cùng sau khi tiến hành kiểm tra tất cả bộ vị đã hoàn toàn cầm máu, ba ống dẫn lưu phòng ngừa trong ổ bụng đều bình thường.

Điều này có nghĩa là ca phẫu thuật đã thành công

Trước mắt xem ra, hiệu quả của cuộc phẫu thuật thật sự không tồi.

Nhưng, sau phẫu thuật yêu cầu quan sát và xử lý rất nghiêm ngặt dẫn lưu gan mật.

Việc điều trị sau phẫu thuật cấy ghép gan rất nghiêm ngặt, hơn nữa phải chịu trách nhiệm với người bệnh.

Trần Thương nói với Cao Vinh Hoa:

- Chủ nhiệm Cao, trong vòng 48 giờ hãy chú ý quan sát kỹ bệnh nhân

Cao Vinh Hoa gật đầu:

- Yên tâm đi, giáo sư Trần.

Trần Thương ừ một tiếng.

Anh rất yên tâm về Cao Vinh Hoa.

Sau phẫu thuật cấy ghép gan còn có một điều quan trọng nữa là trị liệu ức chế miễn dịch, thậm chí sẽ xuất hiện phản ứng bài trừ cấp tính sau khi phẫu thuật

Vì vậy, khoảng thời gian này là giai đoạn nguy hiểm, nhất định phải tăng cường giám sát.

Từ chỗ bác sĩ hướng dẫn, Cao Vinh Hoa trực tiếp đưa bệnh nhân rời đi, mà Chu Hoành Quang vẫn đứng ở đằng kia hồi lâu không rời đi.

Hôm nay, ông ta coi như đã hiểu rõ.

Thì ra niềm kiêu ngạo của ông ta lại yếu ớt như vậy

Sự mạnh mẽ của ông ta cũng vì chưa gặp được Trần Thương.

Cuối cùng, ông ta đã hiểu vì sao chủ nhiệm Cao lại hạ thấp mình như vậy, vì sao Hà Chí Khiêm lại không có chút kích động nào, vì người ta đều đã trải qua những việc lớn trong đời

Hiện tại, Chu Hoành Quang đột nhiên nhận ra, bây giờ mình cũng không cần đi đến nơi kia nữa.

Giờ đây việc ông ta cần phải làm là đi theo Trần Thương học phẫu thuật cấy ghép gan, tạo ra kỹ thuật kỹ cấy ghép gan hàng đầu quốc tế.

Đây chính là ước mơ của ông ta

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang lắc đầu rồi nhìn Trần Thương, ông ta không nhịn được bật cười.

Có lẽ… Là bởi vì Trần Thương không có thời gian?

Mặc dù hiện tại Trần Thương đã rất nổi tiếng nhưng hầu hết thành tích vẫn đang ngủ đông

Ngắn thì hai ba năm, lâu là năm sáu năm

Đến lúc đó, anh ấy sẽ là nhân vật hàng đầu trong trong lĩnh vực y học Trung Quốc.

Bởi vì bây giờ, con đường của anh đã được trải rộng ra.

Chờ khi các khoa ngoại gan mật được xây dựng lên, trung tâm y học nghiên cứu ra thành tựu nối động mạch vành, gân bắp thịt phục hồi như cũ, khi đó trung tâm sẽ nắm giữ ba giải thưởng lớn.

Lúc đấy, Trần Thương sẽ không có người địch nổi

Lời của Trần Thương sẽ rất có giá trị

Trần Thương gọi Chu Hoành Quang.

“Chủ nhiệm Chu, cảm ơn!” Trần Thương vẫn mỉm cười như trước.

Chu Hoành Quang khẽ lắc đầu, nói thẳng: “Nên là tôi cảm ơn cậu mới đúng.”

“Lúc này, mới chưa qua bao lâu, bây giờ tôi cũng không dám gọi cậu là Tiểu Trần nữa rồi.”

Chu Hoành Quang nhịn không được thở dài nói.

Phẫu thuật cấy ghép gan tốn khá nhiều thời gian, hiện tại, mặt trời cũng sắp lặn rồi.

Sau khi hai người trò chuyện một chút ở trong văn phòng, Trần Thương đột nhiên hỏi:

“Chuyện của Viện Sĩ thế nào rồi?”

Chu Hoành Quang cười cười: “Thật ra gần đây tôi vẫn luôn lo lắng về chuyện này, nhưng hiện giờ… Đột nhiên không còn hoảng hốt nữa, bởi vì tôi hình như đã biết mình nên làm gì rồi.”

“Tiểu Trần, hôm nay rời đi, lần sau gặp lại tôi có thể gọi cậu là giáo sư Trần, hôm nay là lần cuối cùng tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Trần.”

“Nếu bệnh viện có ca phẫu thuật cấy ghép gan cần có thể sẽ mời cậu đến hỗ trợ.”

Trần Thương gật đầu, cười nói: “Có thời gian tôi sẽ đến giúp.”

Chu Hoành Quang thoải mái: “Được, có câu này của cậu là đủ rồi!”

Hiện tại, mọi người đã sắp tan làm.

Trần Thương rủ ba người Hà Chí Khiêm, Cao Hoa Vinh, Chu Hoành Quang cùng nhau đi chợ đêm ở cách đó không xa.

Bên đường bày không ít hàng quán vỉa hè, có khá nhiều quán ăn vặt hơn so với trước đây.

Bốn người bọn họ tìm một quán đồ nướng ngồi xuống, Trần Thương gọi một người đàn ông trung niên đến rồi gọi một phần thận dê, một thùng bia.

Nhìn thấy thức ăn vừa mang lên, mấy lão chủ nhiệm nhìn nhau cười một tiếng, hết sức hài lòng, hoặc là nói đàn ông rất hiểu đàn ông

Món ăn hơi có chút nóng, quầy đồ nướng không có rau trộn, Trần Thương dứt khoát đứng dậy đi đến quán bên cạnh mua một ít thịt chín.

Ông chủ đang bận rộn bán hàng, sau khi, ông thấy Trần Thương đến thì cười nói: “Bác sĩ Trần đã tan làm rồi sao?”

Trần Thương gật đầu: “Bán cho tôi chút thịt nhé.”

Ông chủ mỉm cười: “Bác sĩ Trần tự mình tới cắt thịt đi, cậu còn cắt giỏi hơn tôi đó!”

Mọi người lập tức nở nụ cười.

Trần Thương cũng không để ý, anh trực tiếp lách qua, đeo găng tay vào, sau đó bắt đầu cắt thịt.

Trần Thương thấy gan thì đột nhiên khẩu vị tăng lên nhiều, dứt khoát cắt đi không ít gan.

Trần Thương cắt tất cả mọi thứ rất vui vẻ

Đây chính là đao pháp cắt gan điêu luyện của Ngô thị.

Sống chín đều rất có cảm giác.

Thoáng một cái Trần Thương đã mải mê cắt nát hết tất cả gan.

Sau đó cắt xong mới phát hiện, ôi, ngu rồi

Thế nhưng…

Khi anh ngẩng đầu lên mới nhận ra xung quanh đang có một đám người đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Ông chủ! Cái này… Một khay gan này bán hết cho tôi đi, tôi muốn mua hết!"

"Đừng mà người anh em, chia cho chúng tôi chút đi!"

"Đúng đấy, anh nhìn xem kỹ thuật dùng dao này, đúng là đầu bếp giỏi nhất mà tôi từng gặp!"

…

Trần Thương lập tức hơi sửng sốt.

Ngay cả ông chủ bán thịt chín cũng có hơi kinh ngạc.

Ngay lập tức, trong lòng của Trần Thương rất vui sướng

Anh giống như cuối cùng cũng tìm được nghề phụ thứ hai của cuộc đời mình.

Nếu như cha Trần Đại Hải biết mình ở xa Thủ Đô có thể đưa tay nghề Trần gia vang danh, chắc chắn sẽ mừng rỡ xào hai món nhắm rượu và thêm một cân Mao Đài (*) uống đến vui vẻ.

(*): Rượu Mao Đài là một nhãn hiệu rượu trắng của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuân Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu. Rượu Mao Đài là rượu chưng cất từ cao lương lên men.

Trần Thương uống hai chai bia, đang hăng say tưởng tượng, liền dứt khoát lấy lòng lợn, tai lợn, móng lợn, phổi lợn ra… Bắt đầu thực hiện từ hôm nay.

Kỹ thuật dùng dao của Trần Thương dẫn tới không ít người đứng vây xem.

Ông chủ quán thịt chín nhìn thấy Trần Thương giúp mình bán thịt nướng, cảm xúc trong lòng ông vô cùng rối loạn, rút ra một điều thuốc rồi ngồi xổm hút, vô cùng phiền muộn.

Ông chủ móc ra 100 đồng từ trong túi áo, do dự một lát đổi thành 5 tờ 10 đồng rồi đưa cho Trần Thương.

"Bác sĩ Trần, anh nhận lấy đi, anh đã vất vả rồi!"

Chương 1441: Trần Thương Mổ Chính, Bệnh Nhân Của Lão Mã

Trần Thương mang theo 50 đồng trở lại bên cạnh bàn, anh cầm lấy một chai bia ướp lạnh, uống một vòng với ba người kia, toàn bộ bia trong chai đã chui vào bụng.

"Hiện tại, quầy bán hàng cũng nhiều thật!"

"Ai nói không nhiều, trong bệnh viện của chúng ta cũng có không ít bác sĩ mở quán đâu!"

"Thật sao? Bọn họ bán cái gì vậy?"

"Ở chỗ khoa máu kia có bán súp máu vịt, tiết canh vịt mùi vị không tệ, có dịp hãy đi qua nếm thử xem?"

"Thôi đi, bên cạnh khoa ngoại tổng hợp và khoa chúng ta có chỗ sửa ống quần, đổi khóa kéo, may y phục đó!"

"Ai, khoa chỉnh hình còn làm mạnh hơn, ở khoa bọn họ còn có vị tiến sĩ bày quán bán hàng tại chỗ, lấy cao răng, tẩy trắng răng, hàn răng sâu!"

"Nghe nói, khoa da liễu còn có thể cắt trĩ, nặn trứng cá, mụn cơm, trị bệnh phù chân gì đó nữa, không biết có đúng hay không?"

Trần Thương về đến nhà mua cho Tần Duyệt một ly trà sữa.

Đây là trà sữa Hồng Kông do mấy hộ sĩ nhỏ ở phòng ban của bọn họ bán.

Sau khi Tần Duyệt thấy trà sữa thì tâm trạng rất tốt, bài tập ở nhà đều tự mình hoàn thành.

Một ngày tốt đẹp kết thúc mỹ mãn chính là như vậy.

…

Ngày hôm sau Liêu Giai trở lại khoa, lúc giao ban Mạc Lễ hỏi:

"Ngày hôm qua đưa nguồn gan đến sao?" Mạc Lễ tò mò hỏi, cả ngày hôm qua đều phẫu thuật nên quên hỏi Liễu Giai chuyện này.

Liễu Giai gật đầu: "Ừ!"

"Ca phẫu thuật thế nào? Ai làm?" Mạc Lễ dừng động tác trong tay lại, nhịn không được hỏi.

Nguồn gan đông lạnh 16 giờ đồng hồ, nói thật ông ta cũng không đủ tự tin.

Liễu Giai nhịn không được nói ra: “Chủ nhiệm Hà Chí Khiêm, giáo sư Trần Thương, còn có giáo sư Chu Hoành Quang cũng đến đó.”

Sau khi nghe thấy mấy cái tên này, Mạc Lễ thở phào nhẹ nhõm, thật ra, lúc đầu ông có chút lo lắng.

Nhưng nếu có Chu Hoành Quang xuất hiện, làm Mạc Lễ nhẹ nhàng thở ra: “A… Chủ nhiệm Chu cũng đến!”

“Phẫu thuật như thế nào vậy?”

Liễu Giai đỏ mặt: “Tôi… Tôi chưa xem xong đã đi ra ngoài rồi.”

Mạc Lễ nghe vậy thì lập tức nhíu mày: “Tại sao?”

Liễu Giai bèn kể lại chuyện ngày hôm qua Trần Thương dùng đao pháp Ngô Thị trong ca phẫu thuật.

Nói xong, cô còn tỉ mỉ miêu tả khi mở khoang bụng ra nhìn thấy nội tạng bên trong bụng.

“Sau đó… Tôi không nhịn được đã kêu lên một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài.”

Trước mặt lão sư, Liễu Giai ngược lại cũng rất thành thật, đỏ mặt giải thích hết ngọn ngành câu chuyện ngày hôm qua.

Nghe xong, Mạc Lễ lập tức sửng sốt một chút.

“Trần Thương… Biết đao pháp Ngô Thị sao?”

Liễu Giai nghiêm túc gật đầu: “Đúng thế! Không sai, chắc chắn là đao pháp Ngô Thi, tôi nhớ rất rõ ràng, thậm chí… Tôi cảm thấy còn nhanh hơn nhiều so với đao pháp Ngô Thị

Câu này vừa mới nói ra, Mạc Lễ lập tức hít một hơi thật sâu.

Không phải không tin, thế nhưng… Mắt thấy mới là sự thật.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạc Lễ đứng dậy ra khỏi văn phòng, trực tiếp bấm điện thoại gọi điện cho Chu Hoành Quang.

Điện thoại không liên lạc được.

Sau nhiều lần gọi điện, Chu Hoành Quang mới nhận điện thoại.

“Chủ nhiệm Mạc, có chuyện gì vậy?”

Mạc Lễ vội hỏi: “Lão Chu, Trần Thương còn biết đao pháp Ngô Thị sao?”

Một câu hỏi khiến cho Chu Hoành Quang trợn tròn mắt.

“Ừm… Đúng vậy!”

Mạc Lễ nhận được câu trả lời khẳng định, sắc mắt lập tức vui mừng: “ Anh có video ca phẫu thuật không?”

Chu Hoành Quang do dự một chút nói: “Ngày mai đến đây đi, tôi hôm nay nghỉ rồi…”

Mạc Lễ sững sờ: “Nghỉ làm?”

Chu Hoành Quang gật đầu: “Đúng vậy, giáo sư Trần giao cho tôi viết một bài luận cảm tưởng, còn phải vượt qua 10 điểm kia!”

Mạc Lễ: “Giáo sư Trần… Anh nói là Trần Thương, ca phẫu thuật ngày hôm qua là do cậu ấy làm sao? Còn có… 10 điểm có phải là hơi quá rồi không?”

Chu Hoành Quang cười cười: “Ngày mai anh xem thì biết thôi

Mạc Lễ cúp điện thoại, tâm trạng có chút không yên tâm

Đúng lúc này, Lư Bân đột nhiên đi tới nhìn thấy dáng vẻ này của Mạc lễ thì không nhịn được cười:

“Làm sao vậy? Sao lại như người mất hồn vậy? Tiểu Giai, cô lại chọc giận lão sư của mình à?”

Sắc mặt của Liêu Giai cũng ngơ ngác, sau khi lão sư gọi điện thoại xong thì trở thành dáng vẻ này.

Cô ta nào biết đã xảy ra chuyện gì đâu? Thế nhưng chắc chắn có liên quan đến ca phẫu thuật ngày hôm qua

Chuyện gì có thể khiến cho lão sư của mình thẫn thờ như vậy?

Mạc Lễ nhìn Lư Bân, nhịn không được hỏi: “Lão Lô, trước kia, bài luận 10 điểm của anh là vào lúc nào vậy?”

Lư Bân ngạc nhiên, sắc mặt của ông ửng đỏ: “Đổi vấn đề khác, anh hỏi lại đi.”

Dù sao, Lư Bân còn chưa có bài luận nào hơn 10 điểm cả, nếu không đâu đến lượt Mạc Lễ làm chủ nhiêm chứ

Lư Bân cũng là một thanh khoái đao của Hiệp Hòa.

Chẳng qua là năng lực nghiên cứu khoa học của ông ta không bằng Mạc Lễ nên mới trở thành Chủ nhiệm bộ phận lâm sàng, mà Mạc Lễ là chủ nhiệm khoa.

Tất nhiên ông ta chỉ là hơi kém một chút, nhưng so với đa số những người còn lại thì ông ta mạnh hơn nhiều.

Mạc Lễ giống như cảm nhận được sự xấu hổ, lễ phép cười nói: “Thật xin lỗi, tôi quên mất anh không biết viết luận văn.”

Lư Bân cảm giác như mình đang bị xúc phạm, tức giận đến nỗi suýt chút nữa thì đi tìm dao mổ

Mạc Lễ thấy thế vội vàng nói: “Tôi nói với anh chuyện này.”

“Hôm qua, trung tâm Cấp cứu của chúng ta có một ca phẫu thuật dùng nguồn gan đông lạnh thiếu máu 16 giờ, Chu Hoành Quang cũng tham gia.

Thế nhưng… Theo ý của ông ấy là tòan bộ quá trình phẫu thuật ông ấy đều đứng nhìn, thao tác quan trọng đều do Trần Thương làm!”

Lư Bân lập tức sửng sốt, vậy mà trung tâm cấp cứu lại lấy nguồn gan ra sử dụng

Anh ta nhíu mày hỏi: “Trần Thương? Chính là… Giáo sư Hiệp Hòa, giáo sư Trần sao? Vậy cậu ấy có phẫu thuật thành công không?”

Mạc Lễ gật đầu: “Theo như Chu Hoành Quang nói thì đây có lẽ là ca phẫu thuật thành công nhất mà ông ấy từng chứng kiến qua, nhưng dù sao thì nguồn gan cũng đã đông lạnh thiếu máu trong vòng 16 giờ, bây giờ bệnh nhân còn đang được quan sát, ngày mai chắc sẽ có kết quả thôi!”

Nghe Mạc Lễ nói vậy, Lư Bân không nhịn được trầm mặc suy nghĩ một lát.

“Nếu như ca phẫu thuật này thành công, nó có thể trở thành hình mẫu phẫu thuật điển hình! Gan đông lạnh thiếu máu 16 giờ mà còn có thể thành công, trùng hợp là tạm thời không nói, nếu như có tài năng và kinh nghiệm như vậy, thật sự rất tài giỏi!”

Lư Bân nói xong, Mạc Lễ cũng nghiêm túc gật đầu.

“Đúng rồi, ca phẫu thuật có video không?” Lư Bân vội vàng hỏi.

Mạc Lễ nhịn không được nói ra: “Đây chính là lý do vì sao vừa rồi tôi lại sửng sốt như vậy, sau khi phẫu thuật xong, Trần Thương đã giao cho Chu Hoành Quang một bài tập!”

Vừa dứt lời, ngay lập tức Lư Bân bắt đầu cười ha hả, chuyện này khiến cho Liễu Giai không biết nên khóc hay nên cười.

“Bài tập ở nhà? Cái quỷ gì thế?”

“Giáo sư Trần cũng quá đáng yêu rồi nha!” Liễu Giai cũng không nhịn được bật cười: “ Vậy mà lại giao cho chủ nhiệm Chu bài tập!”

Mạc Lễ lắc đầu cười khổ một tiếng: “Đáng yêu sao? Trần Thương không hề đáng yêu một chút nào đâu!”

“Bài tập này của cậu ấy cũng càng không đáng yêu, thậm chí là tàn khốc, cậu ấy giao cho Chu Hoành Quang viết một bài luận cảm phải hơn 10 điểm, hai ngươi nói… Đáng yêu sao?”

Chương 1442: Con Ngựa Nhỏ Của Lão Mã

Ngay lập tức, mọi người trợn tròn mắt. Cái này đâu chỉ là không đáng yêu! Đây là cực kỳ tàn ác.

Trần Thương cũng quá độc ác rồi?

Bài luận văn cảm tưởng hơn 10 điểm của Khoa ngoại gan mật sao?

Bài viết "Cấy ghép gan" của tạp chí cũng mới đạt được 5 điểm mà thôi

Sắc mặt của Liêu Giai thay đổi, cô ta vắt hết óc suy nghĩ thật lâu, rồi nghĩ đến một tập san duy nhất vượt qua 10 điểm của Hệ thống khoa ngoại gan mật "Gan bệnh học".

Mạc Lễ cười khổ một tiếng: "Lĩnh vực duy nhất của gan mật "Gan mật học" cũng chỉ mới có 11 diểm, nhưng bây giờ số người gửi bản thảo đã xếp hàng đến sang năm rồi."

Lư Bân không nhịn được nhổ một tiếng nước bọt: "Lúc đầu tôi còn cảm thấy giáo sư Trần là một người rất tốt, nhưng giờ nghe xong, tôi đột nhiên không muốn gặp cậu ấy nữa!"

Mạc Lễ thấy thế lại nói tiếp: "Nhưng … Hai người có biết khi tôi gọi điện cho Chu Hoành Quang, anh ấy có thái độ gì không?"

Lư Bân liếc mắt: "Điều này còn cần phải nói sao, chắc chắn là tuyệt vọng rồi! Vô cùng độc ác! 10 điểm, nếu đớn giản như vậy thì tôi đã làm chủ nhiệm rồi!"

Mạc Lễ lắc đầu: "Tất nhiên là không phải, lúc tôi gọi điện thoại, Chu Hoành Quang hình như rất vui vẻ, giống như rất có linh cảm, cũng rất có ý tưởng, anh ấy không hề nghi ngờ Trần Thương một chút nào, càng không có tự nghi hoặc chính mình, anh ấy như cảm thấy 10 điểm cũng không khó lắm!"

Lời này vừa nói ra, Lư Bân lập tức không nói được gì nữa.

"Chu Hoành Quang nhất định là đã bị làm cho phát điên rồi!"

Mạc Lễ nói: "Ý của tôi là, trưa mai sau khi tan làm, chúng ta hãy đi qua đó một chuyến, tìm Trần Thương rồi sao chép một bản video phẫu thuật."

Lư Bân gật đầu.

Ông ta cũng muốn biết, rốt cuộc là Chu Hoành Quang đã trải qua chuyện gì?

…

Mọi người đều nói rằng thiện ác đến cuối cùng cũng sẽ có báo.

Câu nói này một chút cũng không sai.

Một ngày này, lão Mã bỗng mọc ra một cái nhọt

Hầu như mọi lúc, kiểu anh hùng giống như lão Mã chắc sẽ không bị u nhọt làm phiền.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, cái nhọt này do lão Mã chỉ ngồi mãi một chỗ suốt thời gian dài nên nó mới đột nhiên phát triển, khiến cho gần đây lão Mã không dám ngồi xuống

Sáng sớm.

Dư Dũng Cương nhìn thấy lão Mã thì đen mặt lại: "Mã Nguyệt Huy, ông đối với tôi là có ý kiến gì đây? Tất cả mọi người đều ngồi xuống còn ông lại đứng đó!"

Lão Mã thật sự oan ức đến phát khóc: "Lão đại, tôi… Trên cái mông của tôi mọc một cái nhọt!"

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức cười ha hả.

Mà Dư Dũng Cương cũng rất dở khóc dở cười. Đây cũng không phải là bệnh hiếm lạ gì.

Dù sao thì ngồi lâu trong một thời gian dài, dịch thể bài tiết của lão Mã này tràn đầy, tên gọi tắt là "Nhiều Nước", cơ thể lại rất dễ dàng ra mồ hôi, thời gian dài làm cho trên mông mọc nhọt cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo. (Làm điều thiện thì trời ban phước, làm điều ác thì gặp tai ương.)

Người tốt bụng hay giúp đỡ người khác như lão Mã, vào lúc cuối cùng hồi báo sẽ tới

"Chủ nhiệm Mã, tôi đến cắt nhọt cho ông!"

"Đúng, chủ nhiệm Mã, ông đừng lo lắng, tôi đến giúp ông!"

"Chủ nhiệm Mã, chọn tôi đi, tôi còn biết cắt bệnh trĩ, cắt đứt nhọt, tôi miễn phí cắt bệnh trĩ cho ông."

Lão Mã nhìn thấy ánh mắt phát ra ánh sáng lấp lánh của đám bác sĩ này, tay có chút kiềm chế không được

Dư Dũng Cương thấy thế đột nhiên ho khụ khụ một tiếng, nở nụ cười nói: "Cái này… Chủ nhiệm Mã, chúng ta hãy chữa nó tại chỗ đi!"

Một câu chữa trị tại chỗ đã hoàn toàn khiến cho mọi người trong văn phòng bật cười.

Y tá trưởng cũng cười nói: "Không sai, tổ trưởng Mã, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp thực tập sinh giỏi nhất đến thay thuốc cho ông!"

Mã Nguyệt Huy khóc không ra nước mắt, tranh luận với bọn họ không có hiệu quả.

Cuối cùng cái nhọt này vẫn là muốn tự mình chữa trị tại chỗ.

Lão Mã chợt nhìn thấy Trần Thương thì vội nói: "Chủ nhiệm, tôi muốn để Trần thương mổ chính cho tôi!"

Trần Thương lập tức sững sờ, anh nghĩ đến cái mông của lão Mã nên rất muốn từ chối ngay.

Thế nhưng còn chưa kịp nói gì, Dư Dũng Cương đã đáp ứng: "Đồng ý!"

Lúc này lão Mã mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Trần Thương nói: "Cậu nhóc, cắt nhọt là chỉ cắt nhọt, không được phép làm loạn!"

Trần Thương lập tức cười lạnh một tiếng.

Lên giường của tôi (giường phẫu thuật) thì phải nghe lời tôi.

Sau đó, Trần Thương nói với ý tá trưởng: "Cho tổ trưởng Mã làm xét nghiệm bệnh AIDS, bệnh giang mai… Tất cả những bệnh lây qua đường tình dục."

Lão Mã cảnh giác nói: "Trần Thương! Cậu muốn làm gì?"

Mọi người bắt đầu cười ha ha.

Cuối cùng Mã thô lỗ, một đời làm hãn tướng của phòng ban cũng phải nằm viện.

Mã Nguyệt Huy nằm ở trên giường bệnh đột nhiên cảm thấy bệnh nhân mới chính là đại gia

- Chị y tá! Tôi nóng quá! Mở điều hòa đi

- Cút

- Y tá, tôi muốn nhìn bệnh án của tôi một chút

- Im miệng

…

Đáng tiếc, chị y tá nhỏ này đều là người nhà khác, bản thân chỉ có thể chịu cô đơn và bất lực

Cùng là bệnh nhân, tại sao lại có sự đối xử chênh lệch lớn như thế?

Thế là, lão Mã không phục, ông ta muốn khiếu nại.

Đúng lúc trưởng khoa y tế có chút việc đến khoa sáu cấp cứu, lão Mã thấy vậy thì suýt chút nữa bật khóc.

- Tôi muốn khiếu nại! Tôi muốn khiếu nại! Bọn họ ngược đãi tôi

Lão Mã khóc lóc kể lể với cậu em vợ La Hữu Tài.

Thế nhưng La Hữu Tài lại hất lão Mã ra, vừa nhìn thấy Trần Thương vội nói:

- Bác sĩ Trần, làm sao lại để bệnh nhân mập như vậy, làm cho ông ấy gầy hơn một chút đi

Giờ phút này, lão Mã thật sự rất tuyệt vọng

Buổi sáng, Trần Thương đến kiểm tra phòng, ở cùng phòng với lão Mã là một thanh niên trẻ tuổi, bởi vì đánh nhau mà khiến bản thân bị thương phải vào bệnh viện, kêu gào hết cả một ngày, hơn nữa, bây giờ còn ồn ào không chịu xuất viện

Kế hoạch ban đầu của y tá trưởng là ngày mai giục cậu thanh niên đó xuất viện.

Thế nhưng là…

Sau khi cậu nhóc này nhìn thấy Mã đại tráng cao một mét tám bi thảm như vậy, lập tức hoảng sợ, ngay lập tức trở nên ngoan ngoãn, không dám nhiều lời dù chỉ một câu.

Sau đó Trần Thương bước vào nhìn cái nhọt của lão Mã một chút, rồi thuận tay vỗ vào mông một cái

Lão Mã đau đớn đến nỗi suýt nữa nhảy dựng lên

Trần Thương nhìn thấy ông ta muốn liều mạng với mình.

Trần Thương từ tốn nói với y tá:

- Chuẩn bị gọi điện thoại đến cho bệnh viện tâm thần, nói là nơi này có một bệnh nhân thần kinh muốn chuyển viện

Lão Mã nghe thấy vậy cũng không dám làm ầm ĩ nữa.

Chẳng qua là ông ta đưa tay chỉ vào mấy người Trần Thương rồi nói:

- Các người cứ chờ đấy… Chờ tôi tốt hơn…

Đáng tiếc, không làm nên chuyện gì

Thật vất vả mới có cơ hội bắt nạt Mã Nguyệt Huy một lần, ngàn năm mới có một lần. Ngay cả những y tá quen thuộc cũng ngẫu nhiên tiến vào "Vỗ mông ngựa"

Rất nhanh, vỗ mông ngựa đã trở thành thủ tục cấp cứu. (Mã – Ngựa)

Mọi người có việc hay không cũng đều đến vỗ một cái, thậm chí Dư Dũng Cương cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, lão Mã hết lần này đến lần khác đều không nói gì.

Bọn họ hùng hồn vỗ mông ngựa, mình biết phải làm sao đây?

Chương 1443: Hãn Huyết Bảo Mã (Phần 1)

Trong một buổi sáng, cậu nhóc cùng phòng đều thấy có rất nhiều người đến "đánh người", nhìn ông ta là kinh hồn táng đảm.

Cậu thanh niên nhịn không được hỏi:

- Đại ca, tại sao ông lại phải nằm viện?

Lão Mã ngạc nhiên, sâu kín thở dài nói:

- Bình thường đứng ở bờ sông, nào có ai không bị ướt giày chứ?

Lão Mã buồn rầu nhưng khí thế vẫn quả quyết tàn nhẫn, nhìn về phía cậu nhóc Cổ Hoặc Tử.

Bởi vì thân hình của lão Mã này nhìn rất giống xã hội đen, cậu nhóc này nuốt một ngụm nước miếng rồi suy nghĩ đến lời nói của lão Mã, cậu lập tức đã hiểu ra.

Ở trong đầu cậu nhóc, lão Mã đã trở thành một xã hội đen, là hổ lạc xuống đồng bằng, sau đó bị người ta làm thịt

Nghĩ tới đây, cậu nhóc nhỏ giọng hỏi.

- Đại ca… Dưới tay ngài đã có mấy mạng người rồi?

Lão Mã lập tức sững sờ

Mạng người?

Cái này… Lão Mã không nhịn được thở dài, thật ra là đếm không xuể.

- Ai, chúng ta làm nghề này, chỗ nào mà không có mạng người chứ, lúc không may mắn, một ngày có đến mấy cái mạng

Cậu nhóc nghe xong, một lưu manh như cậu nhóc chưa từng gặp qua lão đại đẳng cấp như thế

Nên cậu lập tức đỏ mặt, lại càng thêm sùng bái Mã Nguyệt Huy.

Cậu vội vàng hỏi:

- Đại ca, ngài đã từng đi lính chưa?

- Lúc tôi đi lính, bộ đội hồi đó có hơi đặc biệt, chúng tôi đi đến Châu Phi, khi đó chết rất nhiều người, sau khi xuất ngũ lại bị lão đại đưa đến nơi này, hiện giờ… Ai… Người trong giang hồ, thân bất do kỷ

Lời nói của lão Mã rất chân thực khiến cho cậu nhóc không dám nghi ngờ, bởi vì lão Mã nói quá tỉ mỉ, rất nhiều chi tiết rất đúng với một quyển sách mà cậu nhóc đã từng đọc tên là Lính Đánh Thuê, nghĩ tới đây, cậu nhóc đột nhiên lo lắng.

Hóa ra… Mình đang ở bên cạnh một tên vô cùng ác độc, giết người không chớp mắt sao?

Lão Mã thở dài, nằm trong bệnh viên một thời gian dài, không được phẫu thuật, không nhìn thấy cái màu máu đỏ tươi kia, còn cảm giác có chút không được tự nhiên.

Lão Mã yếu ớt nhìn xuống tay của mình:

- Cậu biết không? Máu có thể khiến con người ta nghiện, thấy máu tươi trào ra, thấy… Hoocmon Adrenalin của tôi lại bắt đầu tăng vọt, bất chợt có một hai ngày không được nhìn thấy nó… Trong lòng tôi vô cùng trống rỗng

Lời lão Mã nói là thật, cả một đời làm cấp cứu sẽ có loại di chứng này

Nhưng, khi lão Mã quay sang nhìn cậu nhóc, ánh mắt kia…

Cậu nhóc lưu manh này suýt chút nữa thì bật khóc vì quá sợ hãi

Cho nên cậu nhóc vội vội vàng vàng đứng dậy đi làm thủ tục xuất viện.

Cậu nhóc ra viện khiến cho y tá trưởng mừng rỡ, dù sao thì kiểu bệnh nhân bị ngoài da như vậy, đặc biệt là bị thương ở đầu, nếu muốn đuổi người ta thì nên tránh xảy ra vấn đề không hay

Nhưng không nghĩ tới vậy mà cậu nhóc này lại chủ động xin ra viện.

Y tá trưởng vui vẻ suy đoán một chút, chắc chắn không thể rời đi mà không có sự trợ giúp của lão Mã, trở về phải Vỗ Mông Ngựa thật tốt mới được

Khi cậu nhóc lưu manh này rời khỏi bệnh viện đã nhìn lão Mã với một ánh mắt chứa đầy ẩn ý.

Mà lão Mã vừa bị y tá trưởng Vỗ Mông Ngựa xong, sắc mặt của ông âm trầm nhìn cậu nhóc:

- Cậu bé không tồi nha, tôi ra ngoài sẽ đi tìm cậu

Cậu nhóc lập tức biến sắc.

Cũng trong ngày rời đi cậu nhóc kia đã gọi cho cục công an gần nhất, nói ở trong trung tâm cấp cứu có một lính đánh thuê, trên tay đã giết rất nhiều mạng người, một ngày không thấy máu thì…

Trưa hôm đó, lão Mã đã bị điều tra.

Trong khi bị điều tra, sắc mặt của ông ta vô cùng mờ mịt

…

Thật ra muốn xử lý loại mụn nhọt này cơ bản không cần phải phẫu thuật.

Lão Mã chủ yếu là thuận tiện kiểm tra sức khỏe một chút, kiểm tra xem mình có bị bệnh truyền nhiễm hệ liệt hay không.

Sự thật là lão Mã đã lặng lẽ nói với Trần Thương, ông ta cũng muốn cắt bao quy đầu.

Trần Thương tất nhiên là đồng ý.

Nhưng bọn họ lại coi nhẹ một vấn đề…

Vào ngày có kết quả xét nghiệm, lão Mã cũng không muốn nằm ngây ngốc trên giường bệnh quá lâu, nên ông ta quyết định tối nay tan làm sẽ phẫu thuật.

Thế là, Trần Thương phụ trách cắt u nhọt, rồi mời bác sĩ khoa hậu môn – trực tràng đến cắt trĩ, sau đó thuận tiện cắt bao quy đầu giúp cho Trần Thương.

Khi biết được lão Mã muốn cắt bao quy đầu, trong khoa lập tức náo nhiệt lên

Dương Khiết với tư cách là y tá, tự mình chuẩn bị da.

Thậm chí còn mời mấy y tá thực tập sinh đến vì muốn cho các cô ấy một buổi học thực tế.

Lão Mã nghe xong thì lập tức đứng dậy bỏ chạy ngay.

Kết quả là… Toàn bộ trung tâm cấp cứu xảy ra một chuyện không biết nên khóc hay nên cười.

Một người đàn ông mặc bộ quần áo bệnh nhân chạy về phía trước, còn phía sau là mười mấy y tá đang đuổi theo

- Chặn anh ta lại, chặn anh ta lại, để tôi chuẩn bị da

Mấy câu nói này của y tá trưởng nháy mắt đã khiến cho các y tá khác mất đi lý trí.

Cuối cùng… Lão Mã vẫn bị đặt tại trên giường.

Quá trình chuẩn bị da thật sự rất khó

Thế nhưng ở trong mắt của lão Mã là khuất nhục.

Trong mắt của y tá lại là khó khăn

Bởi vì Tiểu Mã đã bị dọa sợ, con ngựa nhỏ của lão Mã lập tức sợ hãi đến mức rút vào trong bụi hoa, ông ta từng có kinh nghiệm chuẩn bị da nên biết rõ loại tình huống này không tốt lắm cho việc chuẩn bị da.

Dù sao cũng quá nhỏ…

Cẩn thận từng li từng tí, không cẩn thận là sẽ làm cho con ngựa nhỏ bị cạo sạch

Y tá Dương Khiết thở dài:

- Lão Mã, ông bình thường nhìn qua cũng to lớn thô kệch! Ông nói một chút ông… Ai

Lòng của lão Mã đang rất muốn chết

Đã chuẩn bị da thành công cho Mã Nguyệt Huy, điển hình là y tá trưởng.

Biểu hiện xuất sắc của Dương Khiết cũng đã làm cho rất nhiều tiểu hộ sĩ, bọn họ có cảm giác khâm phục thêm mấy phần

Mã Nguyệt Huy đã thành công một lần làm người mẫu dạy học.

Nếu như theo y học và cácch nhìn tư gốc độ phương diện dạy học đối với vấn đề này, quá trình hôm nay như vậy là rất thuận lợi.

Dù sao vì chuẩn bị da cho ca bệnh giáo sư Mã là một vấn đề khó xử lý

Thế nhưng... Nếu như theo như lời của ông nói.

Chuyện này là một hồi ức khó có thể quên.

Chuyện này là lần đầu tiên Mã Nguyệt Huy chịu khuất nhục

Tiếp đó, một kim lidocaine (*) tiêm vào da ông.

Ông bắt đầu quên đi tất cả

Cho dù là gây tê cục bộ, nhưng giáo sư Mã vẫn không quên được những chuyện không vui trong cuộc sống của mình.

Làm sao để giải tỏa nỗi buồn, chỉ có lidocaine (*)

(*): Lidocaine thuộc nhóm thuốc gây mê-gây tê, ngoài ra, thuốc còn có tác dụng trị ngứa và đau do tình trạng tổn thương da.

Phẫu thuật rất thành công

Trần Thương cắt bao quy đầu cho Mã Nguyệt Huy là một chuyện có độ khó tương đối cao, đây là lần đầu tiên anh trên danh nghĩa hoàn thành một cuộc phẫu thuật cắt bao quy đầu.

Thế nhưng khi anh nhìn tác phẩm của mình, cũng tương đối hài lòng.

Da là thứ có thể bị người ta nhìn thấy, nên cần phải dễ nhìn một chút, thậm chí sau khi kết thúc phẫu thuật, Trần Thương đột nhiên nghĩ ra ý tưởng đột phát, làm một cái kết rườm rà

Giống như một cái kết ấn, phong ấn lão Mã

Đúng, bệnh trĩ phẫu thuật cũng rất thành công.

Chương 1444: Hãn Huyết Bảo Mã (Phần 2)

Nói tóm lại, trong tình huống bọn họ giải quyết trước sau, tám giờ tối, trải qua một giờ, một cuộc phẫu thuật kết thúc mỹ mãn.

Thế nhưng...

Sau đó, Mã Nguyệt Huy trở lại phòng bệnh, sau đó chợt nhớ tới một sự kiện nghiêm trọng còn là một hiện thực

Đó chính là làm sao ông có thể đi ngủ được?

Nằm ngủ? Đây nhất định là không được

Mụn nhọt trên mông vừa cắt, bệnh trĩ vừa mới cắt chỉ khâu, làm sao có thể nằm?

Nằm sấp?

Đây càng không được

Phía trước còn có một nắm băng gạc mà

Hiện tại, Mã Nguyệt Huy chỉ muốn khóc.

Thế nhưng, nếu như ông có thể dễ dàng khóc như vậy thì không phải là Mã Nguyệt Huy.

Ông rất nhanh phát hiện ra một cách có thể giải quyết vấn đề này.

Đó chính là bọc băng gạc vào, con ngựa nhỏ của bản thân trong quần nhìn giống hãn huyết bảo mã

Đây cũng là một chuyện vui.

Vì thế, Mã Nguyệt Huy đã có thể vui vẻ ngủ thiếp đi.

Một đêm, ông giật mình tỉnh lại sáu lần, đau đến tỉnh giấc

Nhưng, cúi đầu nhìn hãn huyết bảo mã của mình, cố nén đau đớn lại ngủ thiếp đi.

Ông không biết Trần thương đã phí bao nhiêu sức lực để băng bó cho mình, nên Mã Nguyệt Huy đã vui vẻ quá sớm

Mùa hè, là thời gian dễ nổi nóng, nóng bức.

Các cô gái, các y tá là hoa quý của phòng cấp cứu, quần áo trên người sẽ bắt đầu phóng thích hormone.

Sau mỗi ngày tan sở

Đám tiểu hộ sĩ này luôn luôn thay đổi mặc những bộ váy ngắn, quần soóc ngắn, dây đeo, đai đeo gì đó đi đổi thuốc cho ông

...

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn

Con ngựa nhỏ của lão Mã sẽ biến thành hãn huyết bảo mã

Máu chậm rãi rỉ ra, Mã Nguyệt Huy biến sắc, lập tức hô:

- Trần Thương, rạn đường chỉ rồi

...

...

Lúc xế chiều, Cao Hoa Vinh gọi điện tới.

- Giáo sư Trần, Vương Đống tỉnh lại rồi

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Rất tốt, tôi lập tức đi qua đó ngay

Cúp điện thoại, sau đó Trần Thương an ủi Mã Nguyệt Huy một phen, rồi liền thở dài:

- Ông đã lớn như vậy, ông có thể có chút tự chủ được hay không? Ông không phải là muốn tôi gọi điện thoại cho chị dâu tới chứ?

Vào lúc nay, Mã Nguyệt Huy liền đỏ mặt.

Sau khi nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi, đi tới khoa ngoại Gan Mật.

Lúc này, Cao Hoa Vinh đã đứng tại đó chờ Trần Thương.

Vợ của Vương Đống đang ngồi trên ghế ở cửa ra vào, không có đi vào bên trong, nhưng thấy Trần Thương sau đó, vô cùng lo lắng đứng lên, hai tay nắm vuốt trang phục của chính mình, muốn nói lại thôi.

Hai người đến phòng giám sát, đã nhìn thấy Vương Đống mở to mắt, nhìn Trần Thương, trong mắt cảm kích không cần nói cũng biết.

- Giáo sư Trần... Tôi cảm giác... Tôi cảm thấy tôi tốt hơn rất nhiều.

Vương Đống nhịn không được nói.

Anh thật hi vọng mình có thể khỏe lên.

Trần Thương gật đầu:

- Đưa bản báo cáo cho tôi.

Y tá đem sổ ghi bệnh đưa tới.

Mà đúng lúc này, một cái y tá chạy vào:

- Chủ nhiệm, chủ nhiệm Mạc và chủ nhiệm Lư của Hiệp Hòa đã tới

Cao Hoa Vinh sững sờ, Mạc Lễ và Lư Bân của Hiệp Hòa vậy mà cùng tới?

Trần Thương nhìn bản báo cáo không nói một lời, Cao Hoa Vinh đi ra bên ngoài.

Bên này, anh xem hết báo cáo sau đó đang muốn nói chuyện, Cao Hoa Vinh mang theo hai người tiến vào phòng giám sát

Mà đúng lúc này, Trần Thương nói với Cao Hoa Vinh:

- Làm siêu âm Doppler (*) bên giường, nhìn tĩnh mạch cửa cùng động mạch gan một chút tình huống đã thông suốt ổn đinh.

(*): Siêu âm Doppler là siêu âm y tế sử dụng hiệu ứng Doppler để tạo ra hình ảnh chuyển động của các mô và dịch cơ thể, và vận tốc tương đối của chúng với đầu phát.

Mạc Lễ gật đầu cười với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, chào cậu

Trần Thương cùng Mạc Lễ, Lư Bân đều quen biết, nhẹ gật đầu.

Bên này bác sĩ siêu âm đẩy dụng cụ siêu âm đi tới bên giường.

Bây giờ, tất cả mọi người đã yên tĩnh trở lại, hiện tại khả năng là thời khắc kiểm tra phẫu thuật có thành công hay không

Mạc Lễ và Lư Bân liếc nhau.

Tới thật đúng lúc

Đúng lúc kiểm nghiệm phẫu thuật có thành công hay không

Nói thật, bọn họ vẫn luôn nghi ngờ chuyện Trần Thương có thể hoàn thành một cuộc phẫu thuật như vậy.

Trần Thương quả thực lợi hại

Thế nhưng, cho dù anh có lợi hại đến đâu thì đều sẽ có giới hạn chứ?

Trần Thương làm khoa ngoại tim mạch, cậu ta ở khoa Ngoại tiêu hóa cũng rất lợi hại, vượt giới hạn

Nhất định phải tìm lý do lời nói liền là tim mạch và đường tiêu hóa đều là ống dẫn?

Vì lẽ đó Trần Thương đều lợi hại

Thế nhưng là... Phẫu thuật lá gan cũng không bình thường.

Khoa ngoại Gan mật thuộc về phạm vi bên trong khoa ngoại là ngành học tương đối nhỏ, vì lẽ đó cái lĩnh vực này có một cái viện sĩ tối đa.

Đồng dạng, bởi vì nhỏ, vượt giới cũng không có đơn giản như vậy.

Ngay lúc này, hình ảnh siêu âm xuất hiện ở trên màn hình.

- giáo sư Trần! Tĩnh mạch cửa thông suốt! Động mạch gan cũng là thông suốt

- Mà còn... Giáo sư Trần hãy nhìn tốc độ máu chảy, cái lượng máu chảy này cùng với một lá gan bình thường không có gì khác nhau

Trần Thương lập tức vui mừng

Đây là tin tức tốt

- Hôm nay, xét nghiệm prothrombin và máu đã có kết quả chưa?

Trần Thương tiếp tục hỏi.

(*): Xét nghiệm Prothrombin là xét nghiệm quan trọng giúp phát hiện ra những bất thường đông máu ở giai đoạn huyết tương.

Y tá vội vàng mở ra thẩm tra.

- Đã có kết quả, giáo sư Trần, thời gian xét nghiệm prothrombin kéo dài không đến 10 giây, cơ bản tiểu cầu bình thường

Trần Thương sau khi nghe xong, lập tức nhịn không được nói:

- Tốt! Đây là chuyện tốt

Ngay cả Cao Hoa Vinh cũng không thể không xúc động nói một tiếng tốt

Cấy ghép lá gan giai đoạn đầu rất dễ dàng xuất hiện prothrombin thời gian kéo dài và tiểu cầu giảm xuống, cái này trở thành chỉ tiêu quan trọng cần cân nhắc khi phẫu thuật

Mà bây giờ, hai cái chỉ tiêu hoàn toàn bình thường

Bên giường siêu âm kết quả biểu hiện Doppler, động mạch gan cùng tĩnh mạch cửa các loại máu chảy hoàn toàn bình thường.

Một cái sinh lý kiểm nghiệm, một cái siêu âm kiểm tra

Hai cái chỉ tiêu hoàn toàn bình thường.

Chưa từng xuất hiện phản ứng bài xích

Điều này có ý nghĩa gì?

Phẫu thuật rất thành công

Hiện tại, Trần Thương cũng rất vui vẻ, nhìn Vương Đống, cười cười:

- Mạng của cậu thật lớn

Vương Đống nghe xong, lập tức nở nụ cười:

- Haha! Giáo sư Trần, nếu không phải cậu phẫu thuật cho tôi, tôi đã không còn cái mạng này, cảm ơn cậu

Cao Hoa Vinh cũng rất vui vẻ, cố gắng nghĩ lại lên hôm trước khi phẫu thuật, thu hoạch tương đối khá.

Mà Mạc Lễ và Lư Bân hai người hai mặt nhìn nhau, vậy mà không biết nên nói cái gì

Kỹ thuật cấy ghép lá gan Trần Thương vậy mà lợi hại như vậy sao?

Vào lúc này, Trần Thương quay người, nhìn hai người:

- Đúng rồi, chủ nhiệm Mạc, chủ nhiệm Lư, hai người tới nơi này có chuyện gì sao?

Trong lòng hai người bất đắc dĩ, không biết nên nói cái gì

Nếu như có Mã Nguyệt Huy ở đây, nhất định có thể một câu vạch trần, khẳng định không phải tới nhìn Trần Thương thể hiện...

…

Mạc Lễ và Lư Bân hai người đứng đó cứ ấp a ấp úng nửa ngày, vậy mà không biết nên nói cái gì

Cũng không thể nói chúng tôi không tin là cậu đã làm phẫu thuật?

Hiện tại người bệnh của cậu ấy đã khỏe mạnh nằm ở chỗ này, về các phương diện khôi phục sức khỏe rất nhanh chóng, nhìn chung cực kỳ tốt đẹp.

Trên cơ bản, bình thường thì việc cấy ghét lá gan cho người bệnh không có sự khác nhau quá lớn, thậm chí khôi phục còn tốt hơn.

Ông còn có cái gì không phục?

Chương 1445: Chồng, Uống Thuốc

Hai người đều nói, xem ra tất cả những gì Chu Hoành Quang nói đều là thật

Trần Thương đối với cấy ghép lá gan nắm chắc các kỹ thuật khả năng, thật sự rất lợi hại.

Mạc Lễ và Lư Bân hai người hoài nghi thì hoài nghi, thế nhưng cũng không phải tới tìm phiền toái, cũng không cần thiết

Bọn họ đến mục đích đúng là muốn học tập ở Trần Thương nhiều hơn.

Trần Thương và Hiệp Hòa bên kia mặc dù có quen biết, nhưng chuyện cùng bọn họ thảo luận về khoa ngoại Gan mật thì không nhiều.

Mạc Lễ nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần thật là lợi hại

- Một khoảng thời gian thiếu máu đã vượt qua 16 giờ, thế nhưng nguồn gan lại có thể khôi phục hiệu quả như vậy, thật sự là bái phục

Trần Thương:

- Kỳ thật, khôi phục vật này, nhiều khi cũng là muốn nhìn người bệnh, nội tình bên trong cơ thể Vương Đống rất tốt, cho nên khôi phục cũng rất tốt

- Mà còn có chủ nhiệm Cao và cùng với chủ nhiệm Chu trợ giúp, mới có kết quả tốt như vậy.

Mạc Lễ cười cười, biết rõ là Trần Thương đang khiêm tốn.

Thế nhưng chính bởi vì như thế, Mạc Lễ đối với Trần Thương thêm mấy phần kính trọng.

Người có tài mà không ỷ lại tài.

Đã là cao thủ thì nên có thái độ như Trần Thương.

- Giáo sư Trần, không giấu gì anh, hôm nay chúng tôi đến đây là để học hỏi kinh nghiệm học tập, dù sao thì học sinh của tôi sau khi trở về, đều rất sùng bái giáo su Trần, luôn miệng nhắc đến giáo sư đây

- Nói giáo sư Trần tay không không dựa vào máy móc liền có thể cảm giác được bên trong gan đang tồn tại cục máu đông, mà còn hơn thế tại khi cắt gan lấy cục máu đông, quả quyết tinh chuẩn, có Ngô lão tiên sinh phong phạm.

- Vì lẽ đó hôm nay chúng tôi đến, chính là muốn học tập một chút.

- Chẳng qua là không nghĩ tới, giáo sư Trần đối với cấy ghét gan tạo nghệ cũng sâu sắc như thế, thật là khâm phục.

- Vì lẽ đó, chúng tôi muốn copy một đoạn video phẫu thuật, đem về học tập thêm một chút.

Trần Thương nghe xong, lập tức thoải mái cười.

Còn tưởng rằng chuyện gì, copy video mà thôi.

- Hai từ học tập tôi không dám nhận, chỉ là chúng ta giao lưu trao đổi! Tạo nghệ lĩnh cực khoa ngoại Gan mật khẳng định là tôi kém hơn rất nhiều so với hai vị chủ nhiệm đây, sau đó có lời nói phẫu thuật, chúng ta có thể học tập lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ

- Video phẫu thuật, để tôi gọi trực tiếp cho y tá, nhờ họ copy video phẫu thuật cho hai vị.

Cao Hoa Vinh gọi tới một tên y tá, đối với hai người nói.

Hai người dồn dập gật đầu.

Mạc Lễ và Lư Bân không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy

Dù sao vẫn có rất nhiều người không muốn người khác copy video phẫu thuật của chính mình.

Đặc biệt là độc môn kỹ xảo.

Hai người càng ngày càng nhìn không thấu Trần Thương.

Trần Thương không có chút sợ hãi nào là người ta sẽ học kỹ thuật của mình sao?

Cái này thật là một kỳ nhân

Mạc Lễ có một câu hỏi xuất phát từ tận đáy lòng hỏi Trần Thương, video phẫu thuật của chính mình cậu có thể cho phép người khác copy tùy ý sao?

Đương nhiên không đồng ý

Ai cũng còn một chút kỹ thuật ẩn tàng.

Thế nhưng là... Trần Thương hình như rất thản nhiên.

- Giáo sư Trần, gần đây chúng tôi cũng có mấy đài phẫu thuật cấy ghét lá gan, nếu như thuận tiện, mời anh đến hội chuẩn một chút?

Lư Bân vừa cười vừa nói.

Trần Thương nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên

Đây không phải điển hình đi ngủ đưa gối đầu sao?

Mười cuộc phẫu thuật mới có thể lột xác thành phẫu thuật cấy ghép lá gan cấp hoàn mỹ.

Hiện tại mới một cuộc! Khẳng định phải đáp ứng.

- Được chứ, không có vấn đề

Trần Thương vừa vặn nói miệng liền có chút hối hận.

Không phải nói là anh không muốn làm phẫu thuật.

Mà là bởi vì... Anh không có biểu hiện ra dáng vẻ cố mà làm.

Gần đây mỗi ngày Trần Thương đều đi theo mấy vị chủ nhiệm đến cùng một chỗ, học một chút đối nhân xử thế xong, cho dù là chính mình rất muốn đi, thế nhưng cũng phải cố ra dáng vẻ là muốn làm.

Không nghĩ tới vào lúc này vẫn là không thể phát huy ra.

Nhưng mà, Trần Thương sáng sủa lại làm cho Mạc Lễ và Lư Bân, hai người có chút sững sờ.

Cái này Trần giáo sư thật là người tốt

Có lẽ... Là bọn họ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cái này gặp mặt nói chuyện cùng nhìn video cũng không đồng dạng.

Ngay lúc này.

Theo phòng giám sát đi ra sau đó, Trần Thương an ủi một phen vợ của Vương Đống.

Khi vợ của anh ta biết chồng bình yên vô sự sau đó, trong nháy mắt, cô ta cảm giác tất cả lo lắng trong lòng đều biến mất

Vợ của Vương Đống vốn lớn lên cũng trông rất dễ nhìn.

Đáng tiếc những ngày này, sắc mặt của cô cũng càng ngày càng kém, có chút vàng như nến.

Thế nhưng...

Bọn họ hai bên cùng ủng hộ, đồng cam cộng khổ che mưa chắn gió cho nhau dáng vẻ, thật rất đẹp.

Có vợ như thế, còn cầu mong gì

Có lẽ trong nhân thế chân thật nhất, cũng nhưng mà như thế đi?

...

...

Mạc Lễ cùng Lư Bân đem video copy tốt.

Trước khi đi nhìn Trần Thương:

- Trần giáo sư, cuối tuần này có thời gian không?

- Chúng ta muốn mời Trần giáo sư tiến hành một lần huấn luyện.

Trần Thương lập tức lắc đầu:

- Thật xin lỗi, tôi cuối tuần sau thật không có thời gian.

Một bên Cao Hoa Vinh cười nói:

- Giáo sư Trần người ta cũng không phải Gan mật ngoại khoa chúng ta, các ngươi quên thứ bảy tuần sau là Hội nghị AATS 2020 Tim Mạch Thế Giới triệu tập đến họp sao? Giáo sư Trần chính là người có kinh nghiệm đó

- Vậy thứ bảy, chủ nhật này khẳng định phải chuẩn bị tốt một phen

Mạc Lễ hai người lập tức cười cười xấu hổ.

Đúng

Giáo sư Trần có thể một chút cũng không nhàn rỗi.

Trần Thương nghe thấy sau đó, không thể phủ nhận cười cười.

Kỳ thật...

Thứ bảy, chủ nhật tuần này, anh muốn thành lập công ty.

Gần đây Howard đã trở về, anh cũng đã bí mật bàn qua mấy lần với Mạnh Uyển Dung, Trịnh Quốc Đàm.

Thứ bảy tuần này, bọn họ lại lần nữa tiến hành thương lượng, xác định phương án chia cổ phần, với tư cách là một cổ đông tương đối quan trọng, Trần Thương tự nhiên không thể vắng mặt.

Nếu như bàn bạc tốt, khả năng có thể sẽ mau chóng ký hiệp nghị, tiếp theo bắt đầu đầu tư xây nhà máy, quan hệ trọng đại, Trần Thương cũng không muốn bỏ qua.

Nói câu không dễ nghe.

Trần Thương có thích tiền hay không không quan trọng, anh phải có tiền, còn có thể để lại một phần tài sản cho con.

Mặc dù trước mắt còn chưa đàm phán xong, thế nhưng... Dựa theo tổng đầu tư, cổ phần của anh chí ít chiếm giá trị khoảng 12- 15 tỷ nhân dân tệ.

Đương nhiên, nếu như công ty thật đóng cửa, tạm thời không nói.

Nói thật, kiểu chuyện như lập nghiệp, ai dám nói nhất định có thể thành công?

Một xí nghiệp, chỉ dựa vào một sản phẩm là không có cách nào sinh tồn, cần chính là sức sống bền bỉ.

Tiễn hai người rời đi, Trần Thương quyết định đi nhìn “Hãn huyết bảo mã” hiện tại khôi phục như thế nào.

Sau khi, lão Mã nằm viện, áp lực của Trần Thương có lớn một chút.

Rất nhiều nhiệm vụ cấp cứu nên anh cũng phải chạy ra ngoài một chuyến.

Vừa tới phòng bệnh lão Mã, Trần Thương đã nhìn thấy một người phụ nữ có dáng vẻ ung dung hào phóng, mặc bộ âu phục vàng nhạt, tóc của cô được làm rất đẹp, nhưng lúc này, cô cầm một bát chất lỏng không biết tên đưa vào trong miệng lão Mã.

Người phụ nữ thật rất có khí chất.

Nhìn số tuổi cũng chừng ba mươi tuổi, sắc mặt vẫn luôn treo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn lão Mã tràn đầy yêu chiều

Không sai

Hình ảnh này... Cực kỳ quen mặt, cực kỳ ấm áp, cực kỳ giống... Phan Kim Liên bưng một bát thuốc nói với Võ Đại Lang nói:

- Chồng, uống thuốc

Chương 1446: Mã Đắc Ý Cùng Gấp Hội Chẩn

Không sai

Trần Thương thừa nhận bản thân có hơi ghen tị với cảnh tượng này

Không chỉ có là Trần Thương, các bác sĩ khác đến kiểm tra phòng, nhìn thấy một màn này, sau đó tất cả mọi người đều có ý nghĩ như nhau.

Mà còn

Trần Thương dám đánh cược, bọn họ sẽ đứng bên cạnh Phan Kim Liên

Bọn họ rất hi vọng cái bát trong tay của chị gái có khí chất này là thuốc độc, nếu như là thạch tín, bọn họ cũng không để ý chút nào

Hạ độc chết tên cẩu tặc này

Dù sao, Mã Nguyệt Huy quá xấu xa

- Ai nha, bỏng chết tôi

Mã Nguyệt Huy được đút một ngụm tổ yến, nhịn không được trách người phụ nữ ngồi cạnh.

Người phụ nữ này cười cười, quay người nhìn Trần Thương một cái, biết rõ Mã Nguyệt Huy đang phô trương thanh thế, ở trước mặt người khác thường tỏ vẻ ra mặt

Nhưng... Cũng không sao.

Cô ôn nhu cười một tiếng, móc ra một bịt khăn tay Givenchy, lau lau khóe môi cho Mã Nguyệt Huy:

- Xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận một chút.

Ông rất thích hưởng thụ loại cảm giác như vậy.

Loại cảm giác này đã làm cho ông cảm thấy mình uy quyền hơn

Ông nhìn Trần Thương tới, cười nói:

- Đây là tiểu huynh đệ của tôi, Trần Thương.

- Trần Thương, đây là chị dâu của ngươi, La Nhạc.

Trần Thương vội vàng chào hỏi:

- Chào chị dâu, tôi là Trần Thương.

La Nhạc cười lên nhìn rất đẹp

Trần Thương chưa nhìn thấy Phan Kim Liên bao giờ, thế nhưng cảm giác khẳng định không thể đẹp mắt như chị dâu La Nhạc.

Trần Thương không phục.

Cái tên Mã Nguyệt Huy thô lỗ kia, có tài đức gì

La Nhạc nhàn nhạt cười một tiếng:

- Tôi thường xuyên nghe chồng nói về cậu, chồng đã có khoảng thời gian làm khách ở nhà cậu, còn khoảng thời gian này lại vất vả cho cậu rồi

Trần Thương lắc đầu:

- Không có việc gì, chị dâu, đã có chúng tôi rồi, cô cứ yên tâm đi

Lúc nói chuyện, Trần Thương không tự chủ cười lạnh nhìn Mã Nguyệt Huy đang đắc ý một cái.

Hiện tại, lão già này đang rất đắc ý.

Trần Thương chợt nhớ tới La Hữu Tài, trách không được nhìn giáo sư Mã không vừa mắt.

Nếu anh ta có thể nhìn thuận mắt mới là lạ chứ

Rời phòng làm việc sau đó, tất cả mọi người cẩn thận thảo luận về vấn đề của Mã Nguyệt Huy.

Lão Mã có tài đức gì

Nếu ông ta thật sự có đức thô đi cũng được

Toàn bộ quầy y tá đều đã nhìn thấy con ngựa nhỏ, giống như con cừu non

Sau cùng, mọi người chỉ có thể kết luận vì người ngốc mới có thể gặp ông ta.

Chờ sau khi La Nhạc rời đi, mượn chuyện đổi thuốc, không ít bác sĩ và y tá đi tới, bọn họ đều muốn vỗ mông ngựa.

Mã Nguyệt Huy rơi vào đường cùng, chỉ có thể cam chịu! Ông khóc không ra nước mắt.

...

..

Mã Nguyệt Huy bị bệnh nghỉ dưỡng, Trần Thương đã bận rộn việc nhiều hơn một chút.

Với tư cách là thành viên tổ cấp cứu tạm thời, trách nhiệm của Trần Thương rất lớn.

Một buổi sáng đã phải làm hai cái hội chẩn, chớp mắt đã tới giờ tan làm, còn phải đi ra ngoài chăm sóc cho người bệnh.

Vào lúc này, Trần Thương cũng khâm phục thêm mấy phần với ông ta, khỏi cần phải nói, sức khỏe của Mã Nguyệt Huy cũng không tệ lắm, hơn bốn mươi tuổi, còn có thể có thể lực như vậy.

Giờ khắc này, tất cả mọi người rõ ràng nhìn thấy ưu điểm của Mã Nguyệt Huy, khả năng có sức lực bền bỉ hơn một chút.

Nhưng, lần này chuyện của giáo sư Mã chính là một việc cảnh báo cho tất cả mọi người

Bệnh trĩ, bao quy đầu, loại phẫu thuật này đánh chết, bản thân cũng không thể tiến hành phẫu thuật, không cẩn thận lão Trần có thể sẽ biến thành Tiểu Trần.

Đương nhiên, Trần Thương nhớ lại lúc đầu vào phòng cắt bao quy đầu cho sư huynh, anh đột nhiên cảm giác thấy, vị sư huynh này là cố ý

Buổi trưa đang ngủ, y tá đưa tới một chai sữa.

Trần Thương tò mò nhìn Tiểu Kha một cái, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Cái này... Tiểu Kha cô không phải là chưa kết hôn đó chứ? Làm sao đều...

Tiểu Kha lập tức mặt đỏ lên

- Giáo sư Trần, đây là sữa lạc đà, không phải của tôi

Trần Thương nghe thấy sau đó, cười cười xấu hổ:

- Nha! Ha ha... Sữa Lạc đà sẽ rất ngon đây

Trần Thương mở chai sữa ra, sau khi uống xong, nằm xuống ngủ một chút.

Bệnh viện rất ít từ chối những món đồ được tặng như thế này

Rất nhiều người bệnh sau khi xuất viện, bởi vì hiện tại bệnh viện thủ đô quá lớn không cho nhận hay đưa tiền lì xì, quản lý cũng rất nghiêm ngặt, vì vậy người bệnh vì muốn cám ơn, thường xuyên gửi tới những tặng phẩm cho bác sĩ, ví dụ như hoa quả, sữa bò, quả hạch vân vân... Ngược lại, nhân viên ở bệnh viện cũng sẽ không bị đói chết.

Trần Thương ngủ một giấc, bị tiếng đập cửa làm cho tỉnh giấcc.

Y tá A Liễu vội vội vàng vàng chạy vào, thở hồng hộc nói:

- Giáo sư Trần, phụ khoa cấp cứu đưa tới một người bệnh, bị đau bụng

- Đối phương hiện tại đang chẩn đoán không ra bệnh, vì vậy muốn anh qua hỗ trợ hội chẩn một chút

Trần Thương sau khi nghe xong, vội vàng đứng lên:

- Được

...

...

Lúc này bên trong văn phòng phụ khoa, bầu không khí khá là khẩn trương.

Mười lăm mười sáu chuyên gia vây quanh ở trong một căn phòng không lớn, dù cho không điều hòa khí thổi vù vù, vẫn không xua tan được cái hơi nóng rực này.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm trên màn hình lớn, giấy bút trong tay không ngừng vẽ nghệt ngoạt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bệnh tình của người bệnh quá phức tạp

Toàn bộ trung tâm Cấp cứu, chín phòng ban lớn trợ giúp chẩn đoán xem bệnh, duy trì liên tục nửa giờ, từ giữa 1 giờ rưỡi trưa đến bây giờ, mọi người ở chỗ này ròng rã hết một cái buổi trưa

Không có người nào phàn nàn, thế nhưng tiếc nuối duy nhất là không có đạt được sự thống nhất kết quả chẩn đoán bệnh

Hiện tại, người bệnh chẩn đoán bệnh đều không có rõ ràng, càng đừng đề cập nói chẩn đoán bệnh và phương pháp trị liệu.

Chữa bệnh cũng không phải là có thể tiêm một kim thuốc thuốc giảm đau bụng tiêm đơn giản như vậy.

Khôi phục dạ dày cho dù có ổn định cũng không giải quyết được vấn đề này.

Đau bụng

Sau khi nhìn thấy bình thường, thường xuyên lại là một căn bệnh quá phức tạp, vấn đề khó xử lý.

Ở bệnh viện thời gian dài, sẽ phát hiện một chuyện.

Càng là triệu chứng phổ thông, càng khó chẩn đoán bệnh rõ ràng

Mà lúc mấu chốt, triệu chứng người bệnh cũng không đơn giản.

Người bệnh là nữ, năm nay 61 tuổi

Sau khi vận động đột nhiên xuất hiện triệu chứng choáng mặt nhức đầu, mệt mỏi, kèm thêm phần bụng dưới đau đớn kịch liệt mười giờ

Mọi người thảo luận đầy đủ hơn một giờ mà không có kết quả.

Thế là, Hà Chí Khiêm bỗng đề nghị nói:

- Gọi điện thoại cho bên cấp cứu, để Trần Thương đi lên nhìn chuyện gì đang xảy ra, anh ấy rất có kinh nghiệm với đau bụng cấp

Phụ khoa chủ nhiệm gọi là Hoàng Thu Dĩnh, chuyên gia giúp đỡ bên ngoài là đại lão phụ khoa, năm nay 58 tuổi

Bà có kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật chuyên nghiệp.

Nghe thấy lời của Hà Chí Khiêm, sau đó hơi sửng sốt một chút, mới nhớ tới Trần Thương

Trần Thương tới nơi này hơn nửa năm, vẫn chưa ảnh hưởng gì với phụ khoa.

Đem so sánh với các phòng ban khác mà nói, tính độc lập của phụ khoa khoa sản tương đối mạnh, cũng không có thường xuyên liên hệ với khoa khác.

Vì lẽ đó, cũng chỉ nghe nói qua sự tích của Trần Thương nhưng thật đúng là chưa từng gặp mặt.

Mà ở đây cũng đều là chủ nhiệm cấp bậc cao, bọn họ đều không giải quyết được vấn đề... Trần Thương có thể giải quyết sao?

Chương 1447: Sóng Siêu m Tấn Công

Nhưng hiện tại Hoàng Thu Dĩnh cũng không có biện pháp, nói với y tá:

- Liên hệ với khoa sáu Cấp Cứu, xin hội chẩn gấp, để giáo sư Trần đến đây một chuyến

Sau khi, Y tá nghe xong, vội vàng chạy ra ngoài.

Mà chuyên gia mỗi phòng ban xung quanh nghe thấy cái tên Trần Thương này, sau đó ánh mắt cũng hơi sáng rực lên một chút.

Bọn họ biết rõ Trần Thương là một kỳ tài, là một người làm phẫu thuật rất tốt.

Thế nhưng...

Nội khoa và khoa ngoại cũng không giống nhau, so sánh với khoa ngoại, năng lực của bác sĩ nội khoa chẩn đoán bệnh dù sao cũng chính xác hơn và biết nhiều hơn một chút.

Cách suy nghĩ của bọn họ sẽ càng thêm rõ ràng, chẩn đoán bệnh và phương pháp trị liệu cũng khá mở rộng.

So sánh mà nói, bác sĩ khoa ngoại theo đuổi chính là: Nơi nào không tốt thì phải cắt

Đương nhiên, mặc dù nhìn như nói đùa.

Nhưng cũng tám chín phần mười là thật.

Khi bác sĩ kiểm tra.

Ngoại trừ những hướng dẫn ra còn chia làm rất nhiều khoa khác.

Nội khoa, ngoại khoa, phụ khoa, khoa Nhi

Bốn khoa này giống như bốn khu vực có sựu hợp tác lẫn nhau, nhưng dù sao cũng khá là độc lập.

Phụ khoa lại càng là một hệ thống độc lập, nếu không nói phụ nữ nắm giữ nửa bầu trời hoặc nói không coi trọng các đồng nghiệp khác giới, mọi người suy nghĩ kỹ một chút, khoa nam chẳng qua là một cái con chó nhỏ

Thế nhưng, không thể phủ nhận chính là phụ khoa phát triển rất nhanh, tạo thành một hệ thống độc lập.

Lúc này, bên trong văn phòng ngoại trừ mỗi chủ nhiệm phòng ban, còn có một người đàn ông, hơn sáu mươi tuổi, áo sơ mi trắng, quần tây, giày da, hói đầu, ngồi ở chỗ đó rất có khí thế, nhìn bộ dáng này một cái bạn sẽ có cảm giác giống như một người làm quan chức.

Mặc dù người đàn ông này chỉ im lặng ngồi ở chỗ đó, thế nhưng có thể tập trung bảy tám chủ nhiệm phòng ban giữa trưa đến văn phòng, đã cho thấy người này không đơn giản.

Vào lúc này, sắc mặt của người đó có chút nôn nóng lo lắng

Ông thật sự không đơn giản

Không sai, Thôi Cát Thắng là làm lãnh đạo, vị trí không nhỏ, là người đứng đầu hơn hai mươi năm

Đường đường chính chính là bí thư chi bộ thôn, mặc dù đã từ chức, nhưng cũng coi như là làm quan cả một đời

Đừng bảo quan thôn không phải là quan?

Thôi Cát Thắng người ta làm quan không to, thế nhưng, điều ấy không có thể ảnh hưởng đến vị trí của ông một chút nào

Dù sao vợ ông cũng nằm viện, không biết làm sao lại bị đau bụng?

Lúc đầu, vợ ông chẳng qua là đến xem bệnh phụ khoa

Thế nhưng... Đi làm siêu âm một cái, sau khi trở về đã biến thành dáng vẻ này

Hiện tại, bụng của vợ ông rất đau, lại tìm không ra nguyên nhân, bất luận ai cũng thấy là chuyện không bình thường

Nếu không phải Thôi Cát Thắng làm người đứng đầu mấy chục năm, thật sự không thể nào có hiện trường như vậy.

Hiện tại bên trong đang xảy ra tình huống như vậy, ai cũng sẽ không tin

Dù sao, làm siêu âm quay lại đã biến thành đau bụng cấp tính.

Chẳng lẽ cái sóng siêu âm còn có thể đánh người hay sao?

Không sai

Hiện tại người nhà của bà cụ cho rằng sóng siêu âm của bệnh viện làm vợ ông bị thương

Bệnh viện cũng là khóc không ra nước mắt.

Bên ngoài văn phòng có một nam một nữ đang đứng, đều là em trai, em gái của vợ Thôi Cát Thắng.

Nếu không phải Thôi Cát Thắng ngăn cản, bọn họ đã sớm làm lớn chuyện, dù cho cán bộ thôn đánh nhau, thì cũng cho là uống say.

Thôi Cát Thắng vẫn tương đối có lực uy hiếp

Nhưng, hai người đứng ở bên ngoài, gọi điện thoại về nhà.

- Mẹ, nghe bác sĩ nói trong bụng chị chảy máu

- Bác sĩ người ta nói hiện tại không rõ nguyên nhân, tình huống cũng không rõ lắm, vẫn chưa tìm thấy vị trí chảy máu

- Con cũng xem nhưng không hiểu, nhưng cảm thấy là nội thương

-…! Khẳng định là sóng siêu âm kia, hoặc nói bác sĩ không khống chế tốt cường độ sóng siêu âm, trực tiếp làm lục phủ ngũ tạng trong bụng chị gái bị thương

...

Trần Thương vừa tới cửa ra vào nghe thấy câu nói này, lập tức ôm mặt

Sóng siêu âm có thể mạnh như vậy?

Bác sĩ siêu âm cần khống chế độ mạnh yếu?

Trần Thương cảm giác hôm nay thật sự là biết thêm kiến thức.

Thực sự mỗi bác sĩ siêu âm đều là cao thủ tuyệt thế

Sóng điện tử phóng ra do cộng hưởng từ hạt nhân?

X-quang và máy CT còn là máy đo bức xạ siêu nhỏ

Mặc dù Trần Thương làm nghề y không lâu, nhưng bệnh án nhìn không ít, lần đầu tiên nghe nói sóng siêu âm tấn công người

Lúc này, bên trong văn phòng, Thôi Cát Thắng nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ Hoàng, vợ của tôi đến cùng là bị gì? Hiện tại đã đau như thế này nên cần cách giải quyết

Hoàng Thu Dĩnh cũng không biết nên làm sao

Các bác sĩ còn lại còn có thể nói như thế nào đây?

Bọn họ gặp phải loại tình huống này cũng là không có cách nào.

Hiện tại, bọn họ thậm chí còn không rõ tình huống của bệnh nhân đến là bị gì

- Anh Thôi, anh chờ một chút, bây giờ chúng ta chờ người, tình huống vợ ông quá hiếm thấy, chúng tôi cần phải xử lý thật cẩn thận

Hoàng Thu Dĩnh nhịn không được an ủi.

- Tìm được nguyên nhân phát bệnh mới có thể chuẩn đoán bệnh rõ ràng, tiếp theo mới có thể chữa trị nhanh hơn, vì lẽ đó... Anh đừng có vội

Vào lúc này, Trần Thương gõ cửa một cái.

Sau khi đẩy cửa đi vào, chủ nhiệm Khoa Ngoại tổng hợp Hà Chí Khiêm cười nói:

- Giáo sư Trần tới

Trần Thương gật đầu, cười với Hà Chí Khiêm.

Hoàng Thu Dĩnh nhìn Trần Thương một cái, cười lịch sự một cái:

- Giáo sư Trần, cậu ngồi xuống trước đi

Mà Thôi Cát Thắng thấy Trần Thương, lập tức sửng sốt một chút

Sắc mặt của ông thay đổi ngay, biểu cảm kích động, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói:

- Hoàng chủ nhiệm! Bà...

Hoàng Thu Dĩnh thấy thế, nhịn không được thở dài, nếu giải thích phải tốn thêm nửa ngày.

Dù sao đợi lâu như vậy, chờ một thanh niên tới, chuyện này ai có thể tiếp nhận được?

Bà đang muốn giải thích...

Chỉ thấy Thôi Cát Thắng có chút kích động, dùng tiếng bản địa nói:

- Hoàng chủ nhiệm, thật quá cảm ơn bà

- Lại có thể mời giáo sư Trần tới

- Giáo sư Trần, anh phải giúp tôi một chút, vợ của tôi là người hâm mộ của anh...

Mấy câu nói, mọi người xung quanh đều có chút ngây dại

Sự tình có chút kỳ lạ

- Đúng, mời giáo sư Trần sớm một chút thì tốt bao nhiêu! Giáo sư Trần ra tay, khẳng định không có vấn đề

Thôi Cát Thắng đỏ mặt nhìn Trần Thương, nhất định phải tới bắt tay với Trần Thương một cái

Tất cả chủ nhiệm văn phòng đều trợn tròn mắt

Dù là người có kinh nghiệm sóng to gió lớn như Hoàng Thu Dĩnh hiện tại cũng ấp úng nửa ngày, lời đã chuẩn bị xong lại nuốt ngược trở lại.

Làm sao mọi chuyện lại không diễn ra theo bình thường chứ?

Sắc mặt của Trần Thương có chút đỏ lên, có chút xấu hổ

Nói thật... Trần Thương không nghĩ tới, người hâm mộ đầu tiên của chính mình lại có được dưới tình huống như vậy.

Trần Thương đột nhiên cảm thấy áp lực

Thôi Cát Thắng mới nói:

- Giáo sư Trần, chúng ta nhìn thấy anh ở trên 《 Thử Thách Điều Không Thể 》, anh quá lợi hại

Lần này, Trần Thương đã hiểu rõ.

Sức mạnh đài truyền hình Trung Ương quả nhiên không tầm thường

Có khi được lên kênh tin tức chắc còn nhanh hơn nữa

Mọi người ngồi xuống, Trần Thương nhìn ông một cái an ủi, anh cảm thấy hôm nay nếu như bản thân không tìm ra được nguyên nhân, nhất định sẽ phụ lòng của người hâm mộ yêu quý của mình.

Chương 1448: Ý Nghĩa Của Hội Chẩn

Hiện giờ, Hoàng Thu Dĩnh đã trực tiếp chiếu tình huống của bệnh nhân lên màn hình lớn, nói:

- Giáo sư Trần, đây là tình huống của người bệnh

- Người bệnh có u xơ tử cung, chiều hôm qua đến làm kiểm tra, làm siêu âm phụ khoa, bởi vì người bệnh khá là mập, khi xuống giường, trượt chân một cái, lúc ấy không có chuyện gì, thế nhưng... Rạng sáng hôm nay bắt đầu choáng đầu, tiếp theo là bụng dưới đau đến kịch liệt, kéo dài khoảng mười tiếng đồng hồ

- Khi kiểm tra thân thể bệnh nhân, bụng dưới bên phải của bệnh nhân có khối u đường kình khoảng 10cm, rất đau, không nhịp đập! Ấn vào phần bụng dưới sẽ cảm thấy rất đau, rồi làm cho cơ căng cứng.

- Làm siêu âm cho bụng dưới và chụp CT khung chậu, kết quả cho thấy khung chậu nằm trên bàng quang bên phải. Khối lượng hỗn hợp bất thường xung quanh khoảng 8x37.

- Hiện tại còn chưa chẩn đoán được bệnh rõ ràng, nhưng chúng ta thảo luận kết quả là trong ổ bụng có xuất huyết nhưng nguyên nhân không rõ, vị trí không rõ

Tình huống bệnh không dài, chỉ mấy câu như vậy, nhưng lại có thể nhìn ra rất nhiều thông tin.

Bác sĩ có đôi khi xem bệnh đơn giản chỉ cần hồ sơ bệnh án.

Đầu tiên là căn cứ vào triệu chứng tìm nguyên nhân phát bệnh, thứ hai là căn cứ nguyên nhân phát bệnh rồi loại bỏ triệu chứng, triệu chứng của người bệnh không phải rất khó.

Về triệu chứng, bệnh nhân đột ngột chóng mặt, suy nhược… là biểu hiện của tình trạng giảm thể tích tuần hoàn, ngoài ra còn có biểu hiện đau bụng đột ngột, chướng bụng và các triệu chứng chảy máu trong ổ bụng

Các dấu hiệu bên trên: Tốc độ mạch nhanh, huyết áp thấp, rõ ràng có dấu hiệu kích thích phúc mạc, đây nói rõ là trong ổ bụng bị tổn thương.

Công thức máu chỉ ra phát bệnh sơ kỳ huyết sắc tố tiến hành tính hạ xuống, mà MCV () và MCH () thay đổi không rõ ràng, ngược lại Fib ()liên tục duy trì ở trình độ thấp và D-Dimer () lên cao rõ ràng, mấy cái này nhìn như lộn xộn xét nghiệm bản báo cáo rất rõ ràng có thể được đến một cái kết luận, hoàn toàn phù hợp biểu hiện của mất máu cấp tính

(*): MCV là một chỉ số thường thấy trong xét nghiệm huyết học.

(*): MCH có tên đầy đủ là Mean Corpuscular Hemoglobin là lượng huyết sắc tố trung bình được tìm thấy trong các tế bào hồng cầu của cơ thể.

(*): Fibrinogen là một loại protein được tổng hợp từ gan, bản chất là một Glycoprotein có trọng lượng phân tử 340.000. Đây là chất có mặt trong huyết tương, có vai trò là một yếu tố đông máu rất cần thiết cho sự hình thành cục máu đông.

(*): Định lượng D-dimer trong máu là phương pháp để nhận biết có huyết khối trong máu hay không.

Vì lẽ đó Trần Thương trực tiếp nói:

- Có thể là xuất huyết máu cấp tính

Trần Thương chuẩn đooán bệnh theo bệnh án.

Mấy chủ nhiệm còn lại liên tục nhìn nhau, tràn đầy hâm mộ.

Mặc dù chẩn đoán bệnh không khó, nhưng... Muốn trong thời gian ngắn như vậy bị xuất huyết máu cấp tính cũng cần có trình độ nhất định.

Mà Trần Thương trên cơ bản chỉ nhìn một cái đã đưa ra phán đoán, cái này có thể nhìn ra bản lĩnh vững chắc của đối phương

Hoàng Thu Dĩnh nhịn không được gật đầu:

- Không sai, nếu là xuất huyết tính, phần dưới bụng đau đớn, kiểm tra thân thể và hình ảnh đều phát hiện bên trong hố chậu có khối u, mà bản thân người bệnh đã từng có bệnh phụ khoa, vì lẽ đó trước hết chúng ta nên xem xét về các bệnh phụ khoa trước. Bệnh phụ khoa có thể dẫn đến mấy loại xuất huyết bệnh như vậy

Đầu tiên là bệnh liên quan đến thai nghén: Như có thai ngoài tử cung, u nguyên bào các loại;

Thứ hai là buồng trứng hoặc ống dẫn trứng khối u vỡ;

Sau cùng thì là u nang nội mạc tử cung bị vỡ.

Trần Thương gật đầu:

- Người bệnh đã bị mãn kinh nhiều năm, hoàn toàn có thể bài trừ có bệnh tật liên quan đến thai nghén, mà u nang nội mạc tử cung cũng rất không thể nào

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Người bệnh bị ngã xuống?

Thôi Cát Thắng gật đầu:

- Đúng vậy, thế nhưng... Chỉ là bị trượt nhẹ mà thôi. Nhẹ nhàng trượt chân trên mặt đất không giống với ngã nặng.

Hoàng Thu Dĩnh nói:

- Trước khi chẩn đoán xuất huyết do các bệnh phụ khoa gây ra, vẫn cần phải loại trừ xuất huyết do các hệ thống khác và các lý do khác.

Hà Chí Khiêm với tư cách là chủ nhiệm khoa Ngoại tổng hợp, ông mở miệng nói:

- Lúc trước chúng ta đã thảo luận qua, xuất huyết do phẫu thuật là điều phổ biến, có thể bị tổn thương trong nội tạng.

- Nhưng thật ra cơ quan nội tạng bị tổn thương như gan, lá lách, tuyến tụy các loại, cơ quan nội tạng khoang trống như dạ dày, đường ruột với túi mật đường mật các loại; ngoài ra còn có mạch máu tổn thương như động mạch chủ bụng, tĩnh mạch chủ dưới vân vân. Đồng dạng những cơ quan này tổn thương đều sẽ là tổn thương khép kín hoặc tổn thương thông suốt, hố chậu mạch máu có thể tổn thương nhiều thứ, dẫn đến tổn thương thông suốt, xương chậu hoặc chi dưới gãy xương. Vì lẽ đó, người bệnh chỉ là hoạt động nhẹ nhàng sau đó từ từ ngã xuống đất, không biểu hiện rõ có gãy xương hay không, bình thường không đến mức làm cho các cơ quan kể trên tổn thương.

Hà Chí Khiêm nói mấy câu trực tiếp phủ nhận khả năng các cơ quan người bệnh bị tổn thương bên trong.

Sau đó khoa tiết niệu, khoa máu, khoa nội tiết, khoa cấp cứu dồn dập bắt đầu thảo luận lại lần nữa.

Có lẽ rất nhiều người không rõ cái gì là hội chẩn? Cảnh tượng này chính là hội chẩn, đưa ra một loại suy đoán chẩn đoán căn bệnh, tiếp theo mỗi phòng ban tiến hành chẩn đoán bệnh.

Đây chính là ưu điểm của việc phân khoa.

Mỗi một bác sĩ sẽ có kinh nghiệm ở một lĩnh vực

Bọn họ sẽ vô cùng hiểu rõ đối với loại bệnh trong lĩnh vực của mình, không ngừng thu nhỏ lại khả năng người bệnh.

Xuất huyết cấp tính trong khoang bụng dường như rất phổ biến, nhưng bây giờ không thể đưa ra chẩn đoán rõ ràng.

Kỳ thật, đây chính là y học.

Chính như một trong những người sáng lập bệnh viện Johns Hopkins, tước sĩ William Osler nói một câu:

- Y học là một môn khoa học không xác định

Lần này thảo luận lại lần nữa trở nên vô cùng vô vọng.

Khoa tiết niệu bác bỏ người bệnh có khả năng tổn thương khu vực bàng quang, tạm thời không cân nhắc đến bệnh về khoa tiết niệu.

Khoa huyết học tập trung vào tổn thương mạch máu, xét cho cùng, bệnh tiểu đường lâu dài và các bệnh mãn tính khác sau bệnh mạch máu rất dễ dẫn đến xuất huyết.

Lại thêm một lần thảo luận nữa kết thúc, mọi người lại lần nữa trầm mặc.

Bình thường đều nói, hội chẩn nhưng thật ra là phân trình tự.

Nếu như chẩn đoán được ra tình huống, đều dễ nói.

Thế nhưng... Như tình huống hôm nay, mọi người thảo luận nửa ngày lại tìm không thấy nguyên nhân phát bệnh.

Hội chẩn cũng sẽ không lãng phí

Hội chẩn sẽ từng bước biến thành một cái đại hội đẩy nồi

Dù sao, đối với một bệnh nhân khó khăn như vậy, hiện tại chẩn đoán còn không rõ ràng, nói chi là điều trị.

Kỳ thật, chỉ có thể nói tình trạng của bệnh nhân không tệ.

Nếu quả thật chính là bệnh tình trầm trọng nguy hiểm như lời nói, khả năng bước đầu tiên cần phải làm là mổ bụng để kiểm tra.

Có đôi khi, dùng hình ảnh kiểm tra vẫn có một số giới hạn.

Xuất huyết khẳng định là có, nhưng lượng máu chảy ra không phải là lớn.

Bây giờ, văn phòng bên trong lại lần nữa rơi vào một mảnh yên lặng, chỉ có Hoàng Thu Dĩnh rất quả quyết:

- Thông báo phòng mổ, chuẩn bị mổ bụng để kiểm tra

Hiện tại, tiếp tục kéo dài cũng không có ý nghĩa.

Chương 1449: Thầy Trần Không Gì Không Làm Được

Bây giờ, văn phòng bên trong lại lần nữa rơi vào một mảnh yên lặng, chỉ có Hoàng Thu Dĩnh rất quả quyết:

- Thông báo phòng mổ, chuẩn bị mổ bụng để kiểm tra

Hiện tại, tiếp tục kéo dài cũng không có ý nghĩa.

Mà vào lúc này Trần Thương cũng không ngừng suy nghĩ các loại khả năng.

Chuẩn đóa bệnh thông thường đều đã suy nghĩ hoàn chỉnh một lần, thế nhưng... Làm thế nào cũng không phù hợp với triệu chứng của người bệnh.

Khó trách mọi người trong hội chẩn thảo luận một giờ không có kết quả.

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Tôi có thể đi xem người bệnh một chút không?

Hoàng Thu Dĩnh quay người nhìn anh, lúc này mới nghĩ đến, anh tới sau còn chưa có phát biểu qua ý kiến.

Mọi người cũng cảm thấy Trần Thương... Sẽ không tới chỉ để nghe thôi?

Nhưng không có ai sẽ ép buộc Trần Thương, dù sao người ta chẳng qua là một bác sĩ bồi dưỡng, đưa ra phán đoán hay không, anh ấy đều không có trách nhiệm.

Thế nhưng... Nói thật, những chủ nhiệm khẳng định là không quá tin vào chuyện Trần Thương có thể đưa ra kết quả.

Hoàng Thu Dĩnh thấy dáng vẻ của Trần Thương nghiêm túc không giống như đang làm ra vẻ, không nhịn được sửng sốt một chút:

- Được

Đang lúc nói chuyện, Hoàng Thu Dĩnh tự mình dẫn Trần Thương đến phòng bệnh.

Một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi nằm ở trên giường, ôm bụng khó chịu rên rỉ, thấy Hoàng Thu Dĩnh tới, đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy Trần Thương! Ngay lập tức, người phụ nữ hơi đỏ mặt:

- Giáo sư Trần

Chồng của người phụ nữ Thôi Cát Thắng nhịn không được nói:

- Vợ, em đừng lo lắng, giáo sư Trần nhất định có thể chẩn đoán ra bệnh cho em

Người phụ nữ gật đầu, đột nhiên cảm giác thấy bụng đều không có đau nữa:

- Đúng đúng đúng! Tôi tin tưởng giáo sư Trần

Trần Thương thở dài, cảm thấy áp lực như núi

Không thể phụ lòng sự hâm mộ và tin tưởng của bọn họ

Chủ nhiệm xung quanh bọn họ biểu hiện không giống nhau.

Nếu Trần Thương chẩn đoán ra bệnh, điều này chứng tỏ anh ấy có bản lĩnh.

Thế nhưng... Nói thật, nếu căn bệnh đơn giản như vậy, cũng sẽ không kéo đến bây giờ, loại xuất huyết như vậy, tuyệt đối hiếm thấy

Quả nhiên, Trần Thương bắt mạch một phen, sau đó cũng lâm vào thế bí, chậm chạp nửa ngày không tìm được đáp án chuẩn xác

Thế nhưng, cuối cùng con mắt của Trần Thương không có xuyên thấu, cũng không có cách nào nhìn thấy tình huống trong ổ bụng.

Hố chậu của người bệnh xưng tấy như trở thành một bí ẩn chưa có lời đáp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Trần Thương cũng vắt hết óc tự hỏi

Đau bụng cấp có những loại nào?

Trong đầu của anh giống như một công cụ tìm kiếm, không ngừng tìm kiếm, suy nghĩ, lặp lại phỏng đoán.

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nói:

- Làm siêu âm tĩnh mạch chi trên và chi dưới

Hoàng Thu Dĩnh nhíu mày:

- Chi trên và dưới? Có ý nghĩa gì sao?

Mà bác sĩ khoa can thiệp nghe thấy Trần Thương nói, sau đó không nhịn được nheo mắt

- Đúng, làm siêu âm

Nghe thấy bác sĩ khoa can thiệp nói, Hoàng Thu Dĩnh cũng không ngăn cản.

Phụ khoa rất nhanh đã có kết quả siêu âm, rất nhanh mang kết quả đi ra

Siêu âm chi trên và chi dưới, mạch máu cũng hiện lên bên đùi phải, hình thành khối huyết tĩnh mạch sâu chi dưới

Mọi người nhìn thấy kết quả, có chút mờ mịt.

Mà lúc này Trần Thương lại bị sợ hãi đến đầu đầy mồ hôi

Trần Thương quay người vội vàng hỏi Hoàng Thu Dĩnh:

- Đã đau bao lâu rồi?

Hoàng Thu Dĩnh sửng sốt một chút:

- Đã đau đớn 10 tiếng rồi

Nghe thấy câu này, mặt của Trần Thương thay đổi

Mười giờ! Tình huống có chút nguy hiểm

Trần Thương nói gấp:

- Hoàng chủ nhiệm, mau đi chuẩn bị phẫu thuật, tình hình bệnh nhân có khả năng cực kỳ nguy hiểm.

Hiện tại, vẻ mặt của Trần Thương hiện rõ kích động, thần sắc cực kì khẩn trương.

Hoàng Thu Dĩnh thấy như vậy, hơi sửng sốt.

- Giáo sư Trần đã xảy ra chuyện gì à?

Bảy tám chủ nhiệm khác nhìn anh, đều có chút tò mò, bọn họ rất buồn bực, vì sao Trần Thương lại hốt hoảng như vậy.

Hiện tại xem ra, khả năng khối u vỡ xuất huyết hơi lớn một chút, còn có thể là u nang của khoang chậu bên trong ổ bụng. Như vậy, có cần thiết khẩn trương như vậy không?

Đúng là người trẻ tuổi, không giữ được bình tĩnh

Hoàn toàn chính xác, làm bác sĩ thời gian dài chính là như vậy, không quan tâm bệnh gì, lâm nguy nhất định sẽ không sợ hãi.

Thế nhưng, lúc này Hà Chí Khiêm đột nhiên nhíu lông mày lại, bởi vì lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Trần Thương thất thố như vậy

Không sai

Cho dù Trần Thương gặp bệnh nhân động mạch chủ kép, tỉ lệ tử vong vô cùng cao, người bệnh tham gia phẫu thuật nhưng không đủ điều kiện phẫu thuật hắn cũng vẻn vẹn chỉ khẽ nhíu mày

Thế nhưng... Lúc này Trần Thương hiện rõ lo âu cùng thấp thỏm, thậm chí có chút bất an

Hoàn toàn chính xác

Bởi vì bây giờ, trong lòng của Trần Thương không nắm chắc lắm.

Loại bệnh này là lần đầu tiên anh gặp phải

Hiện tại, khẩn trương với lo sợ đã sớm bao phủ ở trong lòng.

Hoàng Thu Dĩnh thấy Trần Thương không nói lời nào, không nhịn được lại hỏi một lần:

- Trần giáo sư, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Thươn g trực tiếp nói:

- SIVR

Người bệnh:???

Các chủ nhiệm xung quanh bọn họ cũng:???

Trần Thương càng sững sờ hơn, được rồi, anh sai rồi

Căn bản là do Trần Thương không muốn trong lòng bệnh nhân sợ hãi với lo lắng, cho nên mới nói thuật ngữ chuyên ngành. Bình thường mà nói, các bác sĩ đều sẽ làm như vậy.

Ngay trước mặt người bệnh sẽ không nói thẳng những từ ngữ phổ thông dễ hiểu, ngược lại sẽ thay bằng các thuật ngữ chuyên ngành, dù sao... Nghe không hiểu sẽ không nghĩ ngợi nhiều.

Thế nhưng…! Trần Thương không nghĩ tới các bác sĩ cũng đều nghe không hiểu.

Trần Thương bó tay rồi.

Hà Chí Khiêm mơ hồ nhìn Trần Thương, bản thân có chút xấu hổ.

Các chủ nhiệm khác khụ khụ một tiếng, hai mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt liền dời đi chỗ khác.

Bởi vì... Bọn họ thật sự đều chưa từng nghe qua loại bệnh này

Bọn họ còn nói Trần Thương người ta không giữ được bình tĩnh.

Kết quả sau khi người ta nói chẩn đoán bệnh, bản thân đều... Đều không nghe hiểu

Trần Thương bất đắc dĩ, đành phải giải thích nói:

- Tôi nghi ngờ, khả năng bệnh nhân là bị vỡ tĩnh mạch tự phát

Quả nhiên

Sau khi nói câu này, mấy người chủ nhiệm lúc này mới nghe rõ.

Thế nhưng…

Chính vì nghe rõ, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, con ngươi hơi thu nhỏ, giống như nghe thấy chuyện rất đáng sợ.Những người ở bên cạnh chưa từng nghe qua loại bệnh này thấy vậy cũng không lên tiếng.

Nét mặt của Hoàng Thu Dĩnh nghiêm túc lại, nói:

- Đến văn phòng đi

Đang lúc nói chuyện, một đoàn người vội vội vàng vàng trở lại văn phòng.

Sau khi Hoàng Thu Dĩnh vào trong phòng liền hỏi lại Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh nắm chắc bao nhiêu phần?

Trần Thương trầm ngâm một lát:

- Khoảng bảy phần mười.

Một câu nói ấy làm tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Bảy phần! Không thấp

Hà Chí Khiêm không nhịn được thở dài:

- Hoàng chủ nhiệm, sắp xếp phẫu thuật đi, bây giờ nhất định phải mổ bụng, không cần biết bệnh nhân có phải là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát hay không, cũng nhất định phải mổ bụng.

Hoàng Thu Dĩnh liên tiếp thở dốc vài hơi:

- Thế nhưng... loại phẫu thuật này đã có người nào từng làm qua chưa? Ai có thể nắm chắc đây?

Kỳ thật, hiện tại, Hoàng Thu Dĩnh đã tin bảy phần

Bởi vì tình huống của bệnh nhân thật sự là rất giống! Chẳng qua là... Bọn họ thật sự không nghĩ tới, sẽ gặp phải căn bệnh này.

Chương 1450: Khó Nhất Là Thành

Lời của Hoàng Thu Dĩnh làm cho tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Đang lúc nói chuyện, sau đó Hoàng Thu Dĩnh do dự một chút, cầm điện thoại lên bấm số gọi cho bệnh viện Hiệp Hòa:

- Tôn chủ nhiệm, tôi là Hoàng Thu Dĩnh, các ông đã gặp qua bệnh nhân bị vỡ tĩnh mạch chậu tự phát chưa?

Tôn Quảng Vũ lắc đầu:

- Hoàng chủ nhiệm cô đừng nói đùa

- Bất cứ một bệnh nhân bị vỡ tĩnh mạch chậu tự phát đều nằm trong điểm nóng trên SCI (), nếu có thể chữa trị tốt, ngay cả đăng lên "The Lancet" () đều sẽ không gặp vấn đề gì, loại bệnh này có thể gặp phải...

(*): Danh mục Trích dẫn Khoa học là một danh mục trích dẫn do Viện Thông tin Khoa học xuất bản lần đầu tiên và là công trình do nhà khoa học Eugene Garfield sáng tạo ra vào năm 1960.

(*): The Lancet là một tuần san y khoa tổng quan đánh giá đối chiếu hàng tuần. Nó là một trong những tập san y khoa tổng quan và lâu đời nhất được biết đến là tốt nhất thế giới, và được coi là một trong những tập san y khoa có uy tín nhất trên thế giới.

Tôn Quảng Vũ chưa nói dứt lời, lập tức biến sắc, anh ta vội vàng nói:

- Chờ đã! Hoàng chủ nhiệm, bà gặp phải căn bệnh này à?

Hoàng Thu Dĩnh trầm mặc một lát:

- Ừ, Trần Thương nói là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát... Tôi cũng đoán chừng tám chín phần mười là đúng

Sau khi Tôn Quảng Vũ nghe thấy, lập tức trong mắt lóe ra một tia rung động:

- Lời của Giáo sư Trần? Vậy thì chắc là đúng như vậy rồi

- Đây thật là... Chờ tôi một chút, tôi lái xe qua ngay bây giờ

Hoàng Thu Dĩnh gật đầu:

- Được, anh tới trong lòng tôi cũng có chút an tâm, để tôi hỏi bên An Trinh với 301 một chút.

Tôn Quảng Vũ không nhịn được cười khổ một tiếng:

- Tôi... Tôi đến hoàn toàn là muốn đi học tập, tôi cũng chưa gặp qua loại bệnh này, tôi đến cũng không chưa chắc có thể giúp được gì

- Hơn nữa, đừng nói riêng tôi, toàn bộ thành phố này tôi đoán chừng bà cũng không tìm thấy một bác sĩ nào có kinh nghiệm về bệnh này.

Nói tới đây, Tôn Quảng Vũ nhìn vào điện thoại, nghiêm túc nói:

- Hoàng chủ nhiệm, bà hãy nghe tôi.

- Vào giờ phút này, người duy nhất có thể tin là Trần Thương, Giáo sư Trần

- Dù sao... Tôi cũng đoán chính là Giáo sư Trần đã chẩn đoán ra bệnh này

Hoàng Thu Dĩnh lập tức sửng sốt, thật sự là bị Tôn Quảng Vũ đoán đúng! Lần này thật sự chính là do Trần Thương chẩn đoán ra.

Tôn Quảng Vũ nói:

- Hoàng chủ nhiệm, tôi muốn đề nghị bà chuyện này, bà đi hỏi Trần Thương, tôi nghĩ người bây giờ có thể nắm chắc bệnh này cũng chỉ có anh ta.

Trong lòng của Hoàng Thu Dĩnh lộp bộp một tiếng.

Trần Thương thật sự lợi hại như vậy sao?

Hà Chí Khiêm tin tưởng như vậy với Trần Thương, mà Hiệp Hòa Tôn Quảng Vũ cũng rất sùng bái với Trần Thương

Sau đó Hoàng Thu Dĩnh sau đó gọi điện thoại cho bên 301 và An Trinh.

Lập tức sửng sốt

Bởi vì ý của bọn họ đều là nghe theo Trần Thương. Đây có lẽ chính là biện pháp duy nhất.Trong lúc nói chuyện, Hoàng Thu Dĩnh nhìn Trần Thương, sắp xếp lời nói một chút:

- Giáo sư Trần, anh... Có nắm chắc không?

Lúc này mọi người đều chú ý tới Hoàng Thu Dĩnh dùng kính ngữ nói với Trần Thương:

- Anh

Hoàng Thu Dĩnh là loại nhân vật gì? Lại gọi Trần Thương là anh

Trần Thương thực ra chưa có phút nào nhàn rỗi, anh phát hiện ra vẫn chưa có sách chuyên ngành.

Đó chính là... Anh phải tìm được nó

Sách rất nhiều, kỹ năng cũng rất nhiều, tìm đi tìm lại cũng rất phiền toái.

Sau khi tìm nửa ngày, anh phát hiện một chuyện bất đắc dĩ, đó là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát không có chuyên môn phẫu thuật

Thứ có liên quan duy nhất là “Chữa trị phẫu thuật tĩnh mạch xương chậu trong ổ bụng”! Quan trọng là cái tên này còn rất đắt, phẫu thuật cấp 4,

tốn không ít điểm kỹ năng.

Đổi lấy cái này có chút lãng phí

Thế nhưng

Trần Thương cảm thấy, nếu là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát, loại này ít nhất phải là cấp lãnh chúa, thậm chí là cấp vương giả

Dù sao... Vỡ tĩnh mạch chậu tự phát, vô cùng hiếm thấy, bệnh phát triển nhanh, tỉ lệ tử vong cao tới 23%.

Mấu chốt nhất là sau năm 1961, sau lần đầu tiên được đám người Hossne đưa tin, cho tới nay các tài liệu nước ngoài ghi nhận tổng cộng 34 ca, mà trong nước chỉ có 2 ca bệnh

Hơn nữa, tình huống của hai bệnh nhân này đều như nhau, căn bệnh này thật sự là rất hiếm gặp.

Nói thật, gặp phải kiểu bệnh nhân này còn khó hơn so với chuyện bạn mua xổ số trúng giải nhất liên tục.

Đây cũng là lí do vì sao những chuyên gia kia đều chưa từng nghe qua loại bệnh này! Vì chưa nghe qua loại bệnh này thật sự là chuyện rất bình thường

Nếu không phải Trần Thương có kinh nghiệm chuẩn đoán về đau bụng cấp, trong lòng anh cũng không chắc chắn

Sau khi Hoàng Thu Dĩnh hỏi, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tại sao Hoàng chủ nhiệm lại khách sáo như vậy với Trần Thương?

Trần Thương có thể biết?

Loại bệnh này là một vấn đề trên toàn thế giới.

Trần Thương có thể giải quyết sao?

Không phải bọn họ coi thường Trần Thương, mà... Loại phẫu thuật này không ai có thể chắc chắn được, không ai dám kiêu ngạo dám nói mình biết

Thế nhưng

Mọi người lại biết, so sánh với những người hiện tại có mặt trong phòng thì Trần Thương là người biết rõ hơn về loại bệnh này, vì chính anh chẩn đoán ra bệnh. Trong một thời gian ngắn, vẻ mặt của mọi người đều hết sức phức tạp.

Mà sau khi Trần Thương suy đoán xong, cũng không quan tâm nhiều như thế, bây giờ cũng không phải lúc lằng nhằng.

Thế là Trần Thương nhìn Hoàng Thu Dĩnh, nhẹ gật đầu:

- Tôi thử một chút

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức sửng sốt

Trong lòng Hà Chí Khiêm vui mừng, giáo sư Trần thật sự là không gì không làm được

...

Câu để "Ta đến thử một chút" của Trần Thương khiến cho các chủ nhiệm đều sửng sốt.

Đúng vậy

Câu nói này vừa như rất sợ, lại như không sợ chút nào.

Bởi vì, cả thế giới cũng không ai dám nói mình có thể chữa trị vỡ tĩnh mạch chậu tự phát.

Nếu ai thử nói câu này kỳ thật cũng phải đang rất cân nhắc.

Hoàn toàn chính xác, thật ra trong lòng Trần Thương cũng không dám cam đoan. Thế nhưng, anh không thể không thử.

Tình huống hiện tại rất rõ ràng, đang bày ra ở trước mặt.

Vỡ tĩnh mạch chậu tự phát cực kì hiếm thấy, mà bệnh tình còn nguy hiểm trầm trọng, bình thường khiến bác sĩ xem bệnh không kịp trở tay. Mà quan trọng là loại bệnh này rất dễ dàng chẩn đoán sai, vì rất hiếm gặp, cho nên chẩn đoán bệnh rất khó khăn.

Bình thường nếu chẩn đoán ra bệnh, tính mạng người bệnh cũng đã không còn.

Trần Thương cảm thấy mình là người duy nhất ở đây có khả năng hiểu loại bệnh này.

Anh không thử một chút, chẳng lẽ thật sự nhìn người bệnh chờ chết?

Nếu quả thật như vậy, bản thân nắm trong tay cái hệ thống này còn có ý nghĩa gì?

Hiện tại, cuối cùng Trần Thương đã phát hiện, y học không phải là một ngành học tuyệt đối, đơn giản là dùng kỹ xảo với kỹ năng của mình để giải quyết rất nhiều bệnh tật mà chúng ta chưa nắm chắc được.

Theo y học phát triển, chúng ta sẽ phát hiện một chuyện: Bệnh tật phát triển nhanh hơn y học rất nhiều

Hoặc cũng có thể là do những căn bệnh này từ trước đến nay vẫn tồn tại trong cơ thể, chẳng qua là chúng ta không biết mà thôi

Chương 1451: Gương Sáng (Phần 1)

Chúng ta liên tục vén lên tấm khăn che mặt bí ẩn của thế giới, nắm vững càng ngày càng nhiều kiến thức chữa bệnh, cùng lúc đó cũng biết được càng ngày càng nhiều bệnh tật.

Nếu như căn cứ theo định luật 5% đã biết thì khả năng hiểu biết của chúng ta đối với cơ thể người cũng chưa tới 5%

Thế nhưng, cũng không có nghĩa là chúng ta phải phủ định khoa học.

Bởi vì chúng ta thông qua 5% tri thức này, đã thay đổi quá trình biến đổi sức khỏe của nhân loại.

Phát triển, chung quy là cần một quá trình.

Vì lẽ đó, y học cũng như thế.

Rất nhiều bệnh chúng ta vẫn chưa biết, nhất định phải cẩn thận tìm hiểu, có thể nắm vững là tốt nhất

Khi nghĩ tới đây, Trần Thương quả thực lấy ra một viên "Đá mô phỏng"

Nếu như anh chưa nắm chắc kỹ thuật phẫu thuật, Trần Thương sẽ không do dự mà sử dụng nó

Khi bác sĩ đối mặt với người bệnh, sẽ không bởi vì bệnh nhân chỉ là một bà cụ quê mùa nên sẽ không ngó ngàng tới, càng không phải vì nằm trên giường bệnh là một quan lớn hay người giàu có mà khúm núm sợ sệt.

...

Ở bên này, Hoàng Thu Dĩnh nghe thấy Trần Thương đồng ý, trong lòng thật sự có hơi vui mừng.

- Được! Giáo sư Trần vất vả rồi! Lần này thật là làm phiền anh

Trần Thương không thèm để ý vẫy tay một cái:

- Là việc nên làm thôi

Hoàng Thu Dĩnh thấy Trần Thương không vì cậy có tài mà khinh người, lập tức tăng thêm thiện cảm

Thế nhưng vào lúc này, còn có một chuyện khác rất quan trọng cần xử lý.

Chuyện này đối với Hoàng Thu Dĩnh cũng rất phiền phức.

Đó chính là tìm người nhà nói chuyện

Căn bản lúc chưa biết căn bệnh này, người nhà bệnh nhân đều nói bệnh nhân bị sóng siêu âm đánh bị thương! Nếu như biết rõ tình huống nguy hiểm như vậy, nên làm thế nào bây giờ!?

Vấn đề bây giờ là nên nói như thế nào đây?

Bản thân Hoàng Thu Dĩnh chỉ mới nghe nói qua vỡ tĩnh mạch chậu tự phát, thế nhưng cũng không hiểu rõ về căn bệnh này.

Nghĩ tới đây, Hoàng Thu Dĩnh không nhịn được,nói:

- Giáo sư Trần, anh có thể giúp chúng tôi giải thích một chút vì sao bệnh nhân lại xảy ra tình trạng vỡ tĩnh mạch chậu tự phát không?

Lúc này, mấy chủ nhiệm xung quanh cũng dựng tai lên nghiêm túc nghe câu trời.

Ca bệnh hôm nay chắc chắn sẽ trở thành chuyện không thể quên trong cuộc đời của bọn họ, vì có rất nhiều bệnh, cả đời đều không gặp được.

Trần Thương giải thích nói:

- Kỳ thật, lúc bắt đầu tôi cũng không nghĩ tới là loại bệnh này.

- Có thể nghĩ tới căn bệnh này, cũng may có các chủ nhiệm giúp đỡ, sau khi mọi người loại trừ rất nhiều căn bệnh thông thường, suy nghĩ của tôi đã mở rộng một chút.

Cho dù nịnh hót cũng không có tác dụng

Trần Thương nói lời nịnh hót, để các vị chủ nhiệm không mức quá mất mặt.

Trong lúc nhất thời, thiện cảm của mọi người đối với Trần Thương tăng lên rất nhiều

Một thanh niên ưu tú như vậy, cái gì cũng biết

Trần Thương tiếp tục nói:

- Hiếm thấy bệnh nhân nữ phát bệnh phía bên trái sườn, nguyên nhân khó mà xác định được, mấy nhân tố kia khiến tôi nghĩ đến bệnh này

- Nói như vậy, cho đến nay mới phát hiện tất cả trường hợp người vỡ tĩnh mạch chậu tự phát chỉ có hai ca là bên phải, về cơ bản đều là bên trái, mà nguyên nhân là tĩnh mạch chậu chung bên trái bị động mạch chậu chung chèn ép.

Lúc làm các động tác xoay người, ho khan hoặc đại tiện, áp lực ở động mạch chậu chung bên phải với dây chằng háng ở giữa xương chậu tĩnh mạch bên trái sẽ gia tăng, có thể dẫn đến vỡ mạch.

Mà người bệnh lại không nằm nghiêng bên trái, chính là vị trí đặc biệt vốn làm tăng áp lực bên trong mạch máu vốn đã yếu gây ra.

Nói tới đây, Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Hôm qua người bệnh làm siêu âm xong, sau đó ngã xuống mặt đất, có phải là do bên phải sinh ra áp lực do thay đổi tư thế!?

Hoàng Thu Dĩnh vội vàng nói:

- Tôi đi gọi người nhà

Không lâu sau, Thôi Cát Thắng đi nhanh vào phòng, sau khi thấy Trần Thương, liền rất vui vẻ

Ông căn bản không biết vỡ tĩnh mạch chậu tự phát.

Thế nhưng ông biết rõ la do Trần Thương chẩn đoán

- Giáo sư Trần, anh thật lợi hại, thật cảm ơn

Nghe từng câu cảm ơn này, Trần Thương có chút xấu hổ, thậm chí nhìn khuôn mặt tươi cười này, nói tình huống chân thật cũng có xấu hổ.

Có đôi khi, làm bác sĩ rất khó

Chúng ta người nào chả muốn tốt khoe xấu che.

Thế nhưng... Nghề nghiệp không cho phép, điều duy nhất chúng ta là thành thật và thẳng thắn.

Mặc dù những thứ này rất tàn khốc, bác sĩ có tình cảm, thế nhưng bệnh tật không có tình cảm.

Trần Thương thở dài, có nhiều thứ không thể nói dối được, vậy thì phải nghiêm túc nói chuyện cùng nhau trao đổi mới có thể giải quyết vấn đề

Cũng như việc người nhà của bệnh nhân nói người bệnh bị sóng siêu âm làm bị thương.

Không phải bọn họ muốn hung hăng càn quấy gây chuyện, mà đơn giản là họ không hiểu

Tuyệt đối không nên chế giễu

Cũng không phải là mỗi người đều phải có kinh nghiệm chín năm đi học như anh, thậm chí kinh nghiệm học nhiều hơn.

Bọn họ có thể là xuất thân nông thôn, căn bản chưa gặp qua siêu âm, chưa bao giờ dùng qua CT, chưa nghe nói qua hạch từ.

Nghĩ tới đây, Trần Thương kéo tay Thôi Cát Thắng, ngồi xuống.

- Chú Thôi, tôi thông báo cho chú một chút tình huống của bệnh nhân.

Thôi Cát Thắng bị Trần Thương kéo tay, có chút nhăn nhăn nhó nhó xấu hổ, muốn rút tay về.

- Không sao, Giáo sư Trần, chúng tôi tin tưởng anh! Anh sẽ không hại chúng tôi

Thôi Cát Thắng vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, lúc dì ngã sấp xuống, có phải là sườn phải chạm đất không?

Sau khi Thôi Cát Thắng nhớ lại, gật đầu nhẹ.

- Cô ấy quá béo, lúc ngồi xuống không đứng vững, cơ thể bên phải trực tiếp ép xuống, rồi ngã xuống

Sau Khi Trần Thương nghe xong, thở dài:

- Chú Thôi, tình huống của dì là như thế này, cô ấy là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát sườn bên phải

Thôi Cát Thắng cũng làm qua bí thư chi bộ thôn mấy năm, có chút kiến thức, thế nhưng... Chung quy vẫn chưa từng nghe qua căn bệnh này.

Ông nhịn không được hỏi:

- Trần giáo sư, bệnh này... Có nghiêm trọng không?

Khi Thôi Cát Thắng hỏi thì cũng vừa cười vừa hỏi, trông cứ như rất bình thường, giống như đang đùa giỡn.

Trần Thương nhìn ông già, liền an ủi:

- Ca bệnh này thật sự rất nặng, là một căn bệnh hiếm thấy! Trên toàn thế giới cho đến hiện tại chưa đến 40 ca

Thôi Cát Thắng lập tức sửng sốt

Cái bà này, cái gì cũng bình thường, cả một đời chỉ biết làm việc, thế mà hôm nay lại mắc phải một căn bệnh hiếm.

Trên toàn thế giới có hơn 7 tỉ người, tổng số không đến 40 người mắc bệnh, vậy mà bà ta lại mắc căn bệnh đó

Thôi Cát Thắng thật sự là bị dọa sợ rồi

Mặc dù, bà ta suốt ngày gào to, khoe khoang, tuy người trong thôn không có kiến thức gì, nhưng lại biết ăn mặc dễ nhìn hơn so với mấy người thích nhảy múa trong quảng trường thành phố

Thế nhưng... Cả một đời như vậy, ba ngày không ăn mì sợ do chính bà ta kéo có chút không quen, cứ nhớ nhớ cái mùi vị của mì sợ ấy.

Thôi Cát Thắng nói nhỏ trong miệng, trong lòng lại tràn đầy mây đen, nhổ nước bọt nói:

- Bà già này làm sao lại gặp phải căn bệnh hiếm gặp như vậy chứ

Hình như trong lòng của Thôi Cát Thắng lại cảm thấy có hơi lo sợ, thở dài:

- Chuyện kia... Giáo sư Trần, bệnh này có thể trị không?

Trần Thương nhìn bệnh nhân như vậy, nhịn không được nói:

- Chúng ta cứ hy vọng sẽ có kết quả tốt

Chương 1452: Gương Sáng (Phần 2)

Nghe thấy lời này, ông cụ mới thở phào nhẹ nhõm:

- Giáo sư Trần, làm phiền anh rồi! Anh hãy mau chóng cứu lấy bà ta, cả một đời bà ta đều chịu khổ, vất vả kiếm tiền cho con ăn học, cứ tưởng sẽ có thể đến thủ đô hưởng phúc, kết quả lại như thế

- Bà ta làm sao có thể mắc bệnh được chứ!?

Trần Thương giải thích nói:

- Nguyên nhân chủ yếu vẫn là bệnh tiểu đường, bệnh tiểu đường đã tồn tại nhiều năm trong cơ thể như vậy, vậy mà mãi không khống chế được lượng đường máu, mỗi ngàymột tăng. Trạng thái tăng đường máu rất dễ làm cho các mạch máu thay đổi, mà mạch máu bản thân không khỏe làm ảnh hưởng đến công năng của các nhân tố bên trong. Với lại thành tĩnh mạch chậu yếu có thể là nguyên nhân chủ yếu làm cho thành tĩnh mạch chậu vỡ tự phát.

Sau khi phụ nữ đến thời kì tiền mãn kinh, estrogen sẽ bị hạ xuống, cơ trơn mạch máu và các sợi collagen đã bị thay đổi thoái hóa tính, khả năng dẫn đến tính đàn hồi của tĩnh mạch mạch vách giảm xuống. Mà loại bệnh này, 85% người bệnh là phụ nữ từ 60 tuổi trở lên

Sau khi nghe xong, Thôi Cát Thắng thở dài:

- Mọi người sống trong thôn rất đơn giản, nếu không phải mấy năm nay, quốc gia bắt đầu kiểm tra bệnh mãn tính, chúng tôi đều không biết trong thôn có nhiều người mắc bệnh mãn tính đến như vậy

- Mà bà ta mắc bệnh như vậy, ai... Đều tại tôi cả

Vào lúc này, Hoàng Thu Dĩnh bên này vội vàng cầm tới đơn cam kết sau khi được giải thích một loại.

- Cát Thắng, đây là giấy cam kết sau khi được giải thích... Đây là thông báo bệnh tình nguy kịch... Cần ông ký tên để chuẩn bị phẫu thuật gấp

- Bệnh này, trị càng sớm, càng tốt

Hoàng Thu Dĩnh an ủi.

Thôi Cát Thắng gật đầu, từ túi áo sơ mi của mình lấy ra một cây bút để ký tên vào vị trí ký tên

Đời này, ông ta thích mặc áo sơ mi trắng quần tây, nên vợ ông ta lúc nào cũng sẽ giặt sạch, trong túi áo của ông ta lúc nào cũng có cắm một cây bút.

Khi đặt bút ký tên vào tờ giấy, tay ông ta có chút run rẩy, ông ta sợ rằng lần này ký tên, sau này sẽ không còn được gặp bà ta nữa.

Sau này còn một mình, cho dù ông ta có ăn sơn hào hải vị thì cũng sẽ cảm thấy không thơm, không ngon chút nào.

Quảng trường múa Bắc Kinh ai ai cũng xinh đẹp, nhưng cũng không bằng một tô mì do chính cô vợ nhà mình nấu

Cả một đời, bản thân Thôi Cát Thắng luôn luôn oán giận với bà ta.

Nhưng giờ khắc này, ông ta mới phát hiện, cả đời này, người ông luyến tiếc không phải là con cái.. Mà là người chính mình chê nửa đời người, còn gọi bà ta là bà già điên.

Trong lúc nhất thời, trong mắt của Thôi Cát Thắng lại có hơi ươn ướt.

Ông ta lau nước mắt, nhẹ gật đầu với Trần Thương, rời khỏi văn phòng.

Hoàng Thu Dĩnh thấy dáng vẻ ông ta như vậy, cũng có chút xúc động.

Vợ chồng ở bên nhau giúp đỡ nhau đến già, cũng là một người bạn đồng hành

Trần Thương thấy bóng lưng ông ta cảm thấy dường như cô đơn hơn rất nhiều, anh kiến quyết phải cứu được người này

Nói thế nào cũng là người hâm mộ của mình

Nghĩ tới đây, anh không nhịn được bật cười.

Bên này, Hoàng Thu Dĩnh ký tên vào giấy, sau đó nhẹ nhàng thở ra, bà không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy.

Tất cả mọi chuyện may mắn đều có Trần Thương

Sau khi Thôi Cát Thắng đi ra ngoài, đi đến căn phòng của bạn già, vuốt ve bà bạn của mình, một đôi bàn thay thô ráp cả một đời làm việc vất vả, những vết nhăn hiện rõ trên khuôn mặt.

Đôi bàn tay này nhìn như thế nào cũng không giống tay của người phụ nữ

Đã làm việc vất vả trong một khoảng thời gian dài, trồng trọt cả một đời, nuôi heo nửa đời người, vất vả nửa đời...

Thôi Cát Thắng cười cười:

- Bà già, chờ bà phẫu thuật xong, tôi nhất định sẽ chăm sóc bà.

Vốn dĩ người phụ nữ còn ôm bụng rên rỉ, thở không ra hơi, mở to mắt:

- Ông đến đây, tôi biết là ông đang chờ tôi phẫu thuật để có thời gian cùng với đám đàn bà kia đi khiêu vũ mà

Nghe lấy bà ta nói, Thôi Cát Thắng nhếch miệng nở nụ cười.

- Không khiêu vũ, không khiêu vũ

- Tôi gần đây đã học được khiêu vũ, chờ đến lúc bà khỏi bệnh, tôi sẽ dạy cho bà khiêu vũ, để bà là bạn nhảy với tôi

- Tôi mới không học đâu

- Tôi thật vất vả mới học xong, bà phải để tôi dạy bà chứ?

- Tôi... chân tôi bị tật, không học được...

- Tôi dạy cho bà, sau này mỗi ngày tôi đều sẽ luyện tập với bà, nhảy cho bà bớt mập một chút, không thể mỗi ngày đều uống thuốc

- Ông ghét bỏ tôi mập?

- Không phải, tôi sợ thân thể bà như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe

- Ông chính là chê tôi mập

...

Thôi Cát Thắng phát hiện, bà già của mình như thế mà lại biết làm nũng, ông cẩn thận suy nghĩ một chút, ai rồi cũng có lúc sẽ là một đứa trẻ mà thôi

Nếu như không phải cuộc sống này quá khó khăn ép buộc chúng ta phải trưởng thành, khả năng chúng ta đều có thể sẽ tùy hứng!?

Phòng mổ được bắt đầu chuẩn bị rất khẩn trương, gặp phải một ca bệnh hiếm thấy như vậy, tin tức rất nhanh được truyền ra trong bệnh viện, nên mọi người đều cực kỳ quan tâm với cuộc đại phẫu thuật này

Thậm chí bên bệnh viện đã thông báo cho người nhà, có thể giảm miễn chi phí chữa bệnh, thế nhưng toàn bộ hành trình phải phối hợp trị liệu cùng với kiểm tra.

Đây là Trần Thương giúp đỡ.

Anh nhìn ra áo sơ mi trắng của Thôi Cát Thắng là loại rẻ nhất chỉ tầm 20 tệ.

Bệnh viện có quy trình nghiên cứu khoa học về căn bệnh hiếm gặp này.

Vì lẽ đó Trần Thương cảm thấy có thể tranh thủ lời nói, tranh thủ hỗ trợ một chút.

Ngô Đồng Phủ sẽ không làm khó Trần Thương.

Phần lớn mọi người ở bệnh viện cũng không dám làm khó anh.

Mặc dù Trần Thương không phải chủ nhiệm, càng không phải lãnh đạo, thậm chí không phải là nhân viên chính thức của nơi này.

Thế nhưng người ta quá tài giỏi

Một vị lãnh đạo có thể bị Trần Thương cắt mất chức ngay lập tức.

Bọn họ... Được rồi được rồi, không cần tự đi tìm chết.

Tôn Quảng Vũ bên phía Hiệp Hòa tới, thấy Trần Thương, thì mặt đỏ lên.

- Giáo sư Trần! Tôi dẫn theo Tần Duyệt tới gặp anh một chút trước khi phẫu thuật đây

Trần Thương thấy Tần Duyệt sau đó cũng hơi sửng sốt một chút.

Tôn Quảng Vũ này... Đây là lấy vợ của mình ra để cho mình có thêm động lực hay sao?

Nhưng, nhìn thấy ánh mắt Tần Duyệt rất vui vẻ, Trần Thương tự nhiên không thể từ chối.

Thôi

Thôi

Không qua bao lâu, bên phía bệnh viện An Trinh cũng tới, chủ nhiệm mạch máu khoa ngoại bên bệnh viện 301 cũng tới.

Dù sao cũng là một cuộc phẫu thuật hiếm thấy.

Tất cả mọi người nghĩ đến nhìn một chút.

Bên trong phòng mổ

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thương mặc y phục phẫu thuật vào, sau đó mang theo trợ thủ đi đến trước bàn phẫu thuật.

Phẫu thuật sắp bắt đầu

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, chờ anh ra lệnh.

Lúc này, Trần Thương giống như tướng quân trên chiến trường

Tần Duyệt nhìn thấy, trong lòng rất nhộn nhạo.

Không thể sùng bái

Đây là chồng của mình, người nhà của mình

Vào lúc này, bà lão đột nhiên nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, bà cứ nói

Con mắt của bà lão vẩn đục, nước mắt chảy ngang:

- Nếu như tôi chết rồi, anh hãy nhớ nói với ông ta giùm tôi, bảo ông ta đảo đá món dưa món, đừng làm hỏng! Ông ấy rất thích ăn món này.

- Còn có... Nói cho ông ta biết, chỉ có một hũ, sau này sẽ không còn ăn được nữa, tiết kiệm một chút

Chương 1453: Boss Cấp Lãnh Chúa

Một câu ấy, Trần Thương nhịn không được quay đầu đi, con mắt có chút khó chịu

Trong lòng anh nghĩ, trong lòng bà lão này cái gì cũng không bỏ được, không thể buông bỏ

Trần Thương nghe tiếng, nhịn không được sửng sốt một chút, tiếp theo bỗng nở nụ cười:

- Dì, đừng lo lắng, chỉ là một cuộc tiểu phẫu! Ngủ một giấc là sẽ xong mà thôi.

Nói xong, y tá xoa xoa nước mắt cho bà ta, vào lúc này, bà ta đột nhiên cười:

- Ông ta, không giấu tôi được chuyện gì đâu, đánh rắm đều không nín được

- Tôi biết, khả năng là tôi mắc phải bệnh lạ.

Trần Thương an ủi:

- Bệnh lại, cũng không phải là chuyện gì rất nghiêm trọng, tôi nắm chắc

Bà lão nghiêm túc nhìn Trần Thương:

- Được, tôi tin tưởng anh, giáo sư Trần thật sự là người tài giỏi

Trần Thương thật không muốn mất đi người hâm mộ đầu tiên trong cuộc đời mình

Người ta tin tưởng mình như thế, nếu như cuộc phẫu này thất bại, thì anh sẽ mở bug

Các bác sĩ xung quanh nhìn Trần Thương lúc này có chút khẩn trương, nói thật, trong lòng cũng rất lo lắng.

Hoàng Thu Dĩnh nhịn không được nhìn Trần Thương một cái, tỏ ý anh không nên nói lung tung.

Dù sao, ai có thể cam đoan phẫu thuật thành công?

Vỡ tĩnh mạch chậu tự phát qua nhiều năm như thế chưa đến bốn mươi ca, tỉ lệ người bệnh sống sót sau phẫu thuật không đến 60%, nói như vậy, rất dễ xuất hiện tranh cãi.

Lúc này, bên trong phòng mổ rất nhiều người

Khoa can thiệp, ngoại mạch, nội tiết, Hiệp Hòa, 301, An Trinh...

Hơn mười người tụ tập tại bên trong phòng mổ không lớn.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Mà đúng lúc này, anh tỉnh bơ sử dụng "Đá Mô Phỏng Cao cấp"

Hiện tại, Đá Mô Phỏng của Trần Thương là loại cao cấp nhất, không giống với lúc đầu lắm, cụ thể không giống chỗ nào, hiện tại anh cũng không rõ lắm.

Nhưng sau khi Trần Thương kích hoạt nó, sau đó cuối cùng đã phát hiện điểm khác biệt.

Lần này, Đá Mô Phỏng có thể mô phỏng tình huống khôi phục của người bệnh sau khi phẫu thuật, thậm chí... Việc mô phỏng người bệnh càng ngày càng giống

Có ý nghĩa gì?

Như Trần Thương có thể để Tôn Quảng Vũ làm công cụ giúp mình làm một ít chuyện.

Thật ra, điều này càng thêm thuận tiện cho việc hợp tác năng lực.

Sau khi bắt đầu mô phỏng, Trần Thương phát hiện, cho dù bản thân đã loại bỏ xuất huyết, khâu lại xương chậu tĩnh mạch hoàn hảo không chút tổn hại nào, thế nhưng một tháng sau người bệnh cũng mất

- Mô phỏng kết quả: Thất bại, người bệnh chết vì tắc nghẹn phổi

- Mô phỏng kết quả: Thất bại, bắp chân của người bệnh bị rối loạn tĩnh mạch tắc động mạch, phải cắt bỏ chân

...

Phẫu thuật không ngừng thất bại

Trong lòng Trần Thương cũng bắt đầu lo sợ, thời gian cứ như vậy một giây một phút trôi qua, nhưng, anh đột nhiên nhận ra.

Cuộc phẫu thuật lớn này tuyệt đối không phải một mình anh có thể hoàn thành.

Hiện tại, Trần Thương bình tĩnh lại.

Bác sĩ khoa máu…

Bác sĩ khoa can thiệp...

Nội tiết...

Các loại

Càng ngày càng nhiều người được thêm vào bên trong đó.

Vẫn như cũ lúc bắt đầu đều thất bại, nhưng Trần Thương lại càng ngày càng tìm được manh mối.

Qúa trình của cuộc phẫu thuật này ở trong đầu anh cũng càng ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng

Phẫu thuật càng ngày càng thuận tay, Trần Thương cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Giờ khắc này, Trần Thương hình như đã tìm được một phương pháp mới, nhất định có thể thành công...

...

Mọi người xung quanh cảm nhận được thời gian đang trôi qua, nhưng một giây này lại có chút không giống nhau

Tôn Quảng Vũ rõ ràng cảm giác được bên trong con mắt của Trần Thương đang không ngưng lóe lên từng luồng ánh sáng, tiếp theo lại cảm nhận được một loại tự tin tỏa ra từ trên người anh.

Hình như, Trần Thương đã nắm được tất cả qui trình phẫu thuật trong lòng bàn tay

Tôn Quảng Vũ không nhịn được sửng sốt một chút.

Mà Hoàng Thu Dĩnh vốn đang muốn nói chút gì đó, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Trần Thương, đột nhiên nhịn không được dời ánh mắt ra chỗ khác.

Bà kinh ngạc phát hiện, là bà chủ động dời đi ánh mắt

Hiện tại, Trần Thương phủi tay, xoay người sang chỗ khác, nhìn rất nhiều bác sĩ của Trung tâm Cấp cứu, lại liếc mắt nhìn Tần Duyệt, Tôn Quảng Vũ dùng cô ấy để bản thân cảm thấy bớt áp lực, nhàn nhạt nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật

- Dương chủ nhiệm Khoa ngoại máu, Quý chủ nhiệm khoa can thiệp, Hà chủ nhiệm khoa Ngoại tổng hợp, mọi người hãy cùng tôi cùng nhau làm phẫu thuật

Hôm nay, Tôn Quảng Vũ không muốn lên tham gia, dù sao có thể cọ cọ kinh nghiệm là được rồi, loại chuyện diệt boss này khẳng định là không dám nghĩ.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Tôn chủ nhiệm, tới giúp tôi một chút.

Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức trong lòng có hơi vui mừng, vội đi vào bên trong.

Lúc này, anh giống như đang điểm binh trên sa trường, vốn dĩ mấy chủ nhiệm còn có chút không rõ vì sao Hà Chí Khiêm và Tôn Quảng Vũ vui vẻ như được ăn món vậy?

Trong lòng của hai người Dương Quảng Đông Khoa ngoại máu và Quý Học Mẫn khoa Ngoại can thiệp thật không chắc chắn

Bởi vì... Hai người bọn họ căn bản không biết giải quyết như thế nào.

Dương Quảng Đông nói rất chân thành, còn chưa đi lên phía trước đã mở miệng:

- Giáo sư Trần... Tôi thật sự không có kiến thức gì về cuộc phẫu thuật lần này... Đừng để xảy ra bất cứ vấn đề nào

Trần Thương gật đầu:

- Vậy... Đổi người?

Dương Quảng Đông lập tức vui mừng, anh đang chờ câu nói này:

- Được

Đối với loại sự tình như thế này, không cầu có công, nhưng cầu không tội

Trần Thương nhìn chủ nhiệm Quách Chí Dũng Khoa ngoại mạch máu của bệnh viện An Trinh:

- Quách chủ nhiệm, anh tham gia không?

Quách Chí Dũng và Dương Quảng Đông cũng không giống nhau

Cơ hội như vậy ngàn năm có một

Vốn dĩ ông cho rằng có thể tới nhìn là được rồi, có thể học hỏi thêm kiến thức, không nghĩ tới lại có cơ hội ra tay, rất phấn khởi:

- Có thể chứ?

Trần Thương gật đầu:

- Có thể

Quách Chí Dũng lập tức ra ngoài rửa tay, thay quần áo

Mà Quý Học Mẫn Khoa can thiệp nhìn Dương Quảng Đông một cái, ông cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Năm người tiến lên, phẫu thuật sắp bắt đầu

Trần Thương nhìn mấy người, sau đó dặn dò bác sĩ gây mê một cái.

Gây mê bắt đầu

Người bệnh đã được gây mê toàn thân.

Mà Trần Thương không nói một lời, mấy cái chủ nhiệm xung quanh cũng đang rất hoang mang, trái tim rối loạn không biết nên nói cái gì.

Trần Thương còn chưa nói đến bệnh tình, hiện tại nói đến cái gì cũng vô dụng.

Vạn nhất một hồi mổ bụng kiểm tra, sau đó phát hiện cũng không phải là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát, thì sẽ xấu hổ như thế nào chứ?

Sau khi gây mê toàn thân thành công, người bệnh nằm ngửa.

Trải khăn lỗ... Phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người rất tò mò, mặc dù mọi người cảm thấy người bệnh khả năng rất lớn là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát.

Nhưng có phải hay không đều phải chờ, nên mọi người đều tràn đầy chờ mong.

Vì nếu là thật thì có thể mở rộng thêm kiến thức.

Nếu như không phải... Đây rốt cuộc sẽ là gì chứ?

Trần Thương rạch một vết chính giữa bụng dưới, rạch ra từng tầng phần bụng.

Khi đến phía trên hố chậu, có thể rõ ràng thấy phúc mạc bên phải hố chậu ngoài đã bị sưng to vù

Trần Thương nhìn lượng dịch rất ít chỉ có 1000 ml

Mà còn, bên trong còn có rất nhiều cục máu đông

- Hút dịch

Trần Thương nói với Hà Chí Khiêm đứng một bên.

Chương 1454: Giáo Sư Trần Chỉ Điểm Giang Sơn

Hà Chí Khiêm đi theo Trần Thương phẫu thuật đã được một thời gian, rất hiểu ý Trần Thương nên lập tức hút máu.

- Truyền máu

Đối với người bệnh bị xuất huyết có thể bị sốc, truyền máu là không thể thiếu.

Trần Thương đoán, bệnh nhân từ khi phẫu thuật bắt đầu đều không có ngất xỉu, nguyên nhân chủ yếu vì máu trong cơ thể rất nhiều.

1000 ml máu này không đến mức sẽ mất mạng

Nhưng... Người bệnh cũng sẽ không chịu nổi thời gian dài.

Sau khi hút máu, dùng khối lớn băng gạc đệm lấp đầy, huyết áp khá vững vàng lúc này mới lấy băng gạc ra.

Rửa nước muối sinh lí một phen, quả nhiên nhìn thấy xương chậu tĩnh mạch vách vỡ

【 Đinh! Boss cấp Lãnh chúa: Quái vỡ tĩnh mạch chậu tự phát! 】

【 Đinh! Quái lãnh chúa cấp 80! Vỡ tĩnh mạch xương chậu quái, đề nghị chữa trị vết thương có ảnh hưởng đến mạch máu, loại bỏ quá trình ngưng huyết! 】

Nhìn vết này cũng bình thường thôi không có gì lạ.

Trần Thương biết rõ con quái này đã bắt đầu giả heo ăn thịt hổ.

Nếu như vào lúc này anh tiến hành chữa trị mạch máu, chắc chắn tám chín phần mười người bệnh sẽ chết bởi tắc nghẹn phổi

Ca bệnh này, thật không thể đánh giá thấp

Nhiều khi căn bệnh cũng sẽ chơi chiến lược với người chơi.

Ngươi lui ta tiến gì đó quá bình thường.

Nếu như không phải Trần Thương đã mô phỏng nhiều lần, gặp được loại tình huống này, tuyệt đối cũng sẽ trúng chiêu

Vào giờ phút này, cũng may mạch máu tĩnh mạch xương chậu bị vỡ, khi máu chảy ra, chảy ngược bị hạn chế, dẫn đến tắc nghẽn không có chảy ngược về, nếu không... Hậu quả khó mà có thể lường được.

- Mọi người nhìn một chút, đây chính là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát.

Trần Thương cũng chủ động dịch ra nửa người, để mọi người cùng quan sát.

Mọi người dồn dập đi tới, nhìn kỹ.

Quả nhiên là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát

Sau khi mọi người nhìn thấy, không nhịn được xúc động một phen.

Đây chính là căn bệnh mà trên thới giới có chưa tới 40 người mắc phải sao?

Hình như cũng không có đáng sợ như vậy?

Nhưng người có mặt ở nơi đây đều là giáo sư chuyên gia, cũng hiểu rõ về căn bệnh này, tự nhiên cũng biết nó nguy hiểm như thế nào

Hoàng Thu Dĩnh thấy Trần Thương như vậy, lòng nóng như lửa đốt, vội vội vàng vàng nói:

- Giáo sư Trần, chúng ta đã có quay phim ở đây rồi, mọi người một hồi từ từ xem, anh hãy mau tiếp tục làm phẫu thuật

Hoàng chủ nhiệm thật sự rất lo lắng, dù Trần Thương chỉ nói một chút về căn bệnh

Nếu như đã biết là vỡ tĩnh mạch chậu tự phát, tại sao Trần Thương còn nhàn rỗi như thế

Hành động của nah thật sự đã làm cho Hoàng Thu Dĩnh tức đến muốn chết

Vào lúc này, Trần Thương còn tránh ra khỏi vị trí để mọi người quan sát chứ?

Anh ta đang coi căn bệnh này là buổi triển lãm hay sao

Trần Thương cười cười, gật đầu nói:

- Ừm.

Nói thật, hiện tại huyết áp ổn định, xuất huyết cũng không phải quá kịch liệt, ngược lại không cần vội như vậy, mà cần phải xử lý bằng cách nào cẩn thận nhất có thể.

Hiện tại, Trần Thương rất hiểu, càng vội vàng làm phẫu thuật, chúng ta lại càng luống cuống tay chân, sẽ hư hết mọi việc, nhất định phải làm rõ mọi thứ trong lòng, phải hiểu rõ tất cả nhân tố của căn bệnh này ở trong đầu.

Vào lúc này, chúng ta mới có thể gặp mà không sợ hãi.

Thậm chí... Mọi người nhìn Trần Thương, luôn cảm thấy có chút cảm giác cứ như mây trôi nước chảy?

Hình như... Đây chỉ là một ca phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa?

Vào lúc này, Trần Thương nhìn Quý Học Mẫn Khoa Ngoại can thiệp.

- Quý chủ nhiệm, anh hãy tới đi

Sau khi Quý Học Mẫn nghe được, lập tức trong lòng có hơi hồi hộp.

Cái gì?

Để mình lên!?

Nếu như anh biết, thì còn đứng ở chỗ này làm gì?

Quý Học Mẫn chỉ cảm thấy đại não đột nhiên hơi choáng váng một chút, đầu ong ong, như không còn nhận thức

Mọi người xung quanh càng trừng to mắt nhìn chằm chằm Trần Thương

Sắc mặt của mọi người tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng Thu Dĩnh đường đường là một chủ nhiệm hơn năm mươi tám tuổi, tự nhận là tâm trí thuần thục, tâm chí kiên định! Qua nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn nào mà bà chưa trải qua, cái gì mà chưa từng thấy qua?

Thế nhưng... Dù là như thế, giờ khắc này, bà đã suýt chút nữa muốn khóc

Cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Trần Thương

Thật sự là bà không biết làm gì, nếu như bà hiểu một chút, đâu cần mời Trần Thương.

Vào lúc này, Quý Học Mẫn nhìn tình hình trong ổ bụng, chân tay đã luống cuống, không biết nên làm những gì?

- Giáo sư Trần... Tôi phải làm thế nào?

Trần Thương mới nói:

- Quý chủ nhiệm, tôi giới thiệu cho ông một chút tình huống hiện tại

- Trước đó, người bệnh đã mắc phải hội chứng chèn ép xương chậu tĩnh mạch bên trái, vì lẽ đó, tôi muốn đặt vào chỗ này một thiết bị lọc tĩnh mạch chủ dưới.

- Tiếp theo, ở vị trí vỡ tĩnh mạch xương chậu đặt vào một cái giá đỡ 1240 mm... Nối với tĩnh mạch chậu chung bên trái...

Trần Thương nói rất chi tiết về mạch máu

Mọi người đứng xung quanh nghe cứ như lọt vào trong sương mù, các loại danh từ chuyên ngành cùng với những chi tiết chuyên nghiệp của bản thân liền làm cho Quý Học Mẫn của Khoa can thiệp đều có chút khâm phục

Quý Học Mẫn vừa bắt đầu có chút như nằm mộng, về sau, dần dần mạch suy nghĩ càng rõ, cũng bắt đầu hiểu được từng ý Trần Thương giải thích.

Thế nhưng sau khi ông càng nắm rõ, càng thêm kinh ngạc

Bởi vì ông phát hiện loại kỹ xảo can thiệp mà thanh niên này nói, người bình thường thật đúng là không biết

Mà điểm mấu chốt chính là suy nghĩ vấn đề của mạch máu

Khi can thiệp cần sử dụng dụng cụ và thủ đoạn, để giải quyết các vấn đề trước mắt, nhưng thật ra là chuyện hoàn mỹ nhất.

Ở chỗ này sử dụng thiết bị lọc tĩnh mạch chủ dưới, tiếp theo thông qua các loại thủ đoạn bắc cầu, để lọc tắc nghẹn trong máu.

Phương pháp đặt ống thông tan huyết của Unifuse hoàn toàn phù hợp để điều trị CDT

Càng suy nghĩ, Quý Học Mẫn càng hưng phấn, càng làm cho lòng kính trọng của ông đối với Trần Thương cũng càng ngày càng tăng cao.

Thậm chí Quý Học Mẫn còn cảm thấy, bản thân giáo sư Trần tuyệt đối biết rất nhiều về vấn đề can thiệp, mà trình độ cũng rất cao

Trần Thương để cho mình lên, tuyệt đối là cho mình cơ hội.

Nghĩ tới đây, Quý Học Mẫn nhìn Dương Quảng Đông một cái, ông cảm thấy người bạn này của mình có thể đã bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Tự thân động thủ với chuyện được người khác giải thích rõ ràng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau

Lúc này, Quý Học Mẫn lập tức bị Trần Thương thức tỉnh, mạch suy nghĩ cũng mở rộng ra, thì ra phương pháp can thiệp cũng có thể dùng trong phẫu thuận mở bụng trong, thậm chí có thể phát huy ra một chút kỳ hiệu

- Có thể làm được không?

Sau khi Trần Thương nói xong, nhìn Quý Học Mẫn nhịn không được hỏi.

Quý Học Mẫn ra sức gật đầu:

- Không có vấn đề

Trần Thương cười cười:

- Bắt đầu đi

Quý Học Mẫn tự mình bắt đầu thao tác thuần thục kết hợp các loại máy lọc với ống dẫn lại với nhau.

Đây là lần đầu tiên Quý Học Mẫn sử dụng thiết bị can thiệp như vậy, nhưng ông phát hiện, hiệu quả cực kỳ tốt

Sau khi vỡ tĩnh mạch xương chậu, bởi vì áp lực, trong tĩnh mạch đùi khẳng định sẽ bị tắc nghẹn máu

Mà bây giờ, máu bị ứ đọng trong tĩnh mạch đùi sẽ theo máy lọc bị hút ra ngoài

Chương 1455: Trần Giáo Sư Khẳng Định Không Biết Sinh Con

Trần Thương nhìn chằm chằm vào máy lọc, anh có thể thấy màu đỏ do máu bị ứ đọng

Anh đang chờ đợi

Khoảng mười mấy phút trôi qua.

Trần Thương nói với Quý Học Mẫn:

- Quý chủ nhiệm, làm rất tốt! Chuẩn bị bước kế tiếp

Quý Học Mẫn gật đầu, đã hút xong máu bị nghẹn, bắt đầu thao tác bước kế tiếp.

Mà bây giờ mấy người Hoàng Thu Dĩnh cũng đã rõ từng hành động Trần Thương.

Bước đầu sử dụng phương pháp can thiệp để giải quyết huyết khối tĩnh mạch sâu, phương pháp này có hiệu quả với huyết khối tĩnh mạch sâu DVT được hình thành ở chi dưới, có thể dẫn đến phổi bị tắc nghẹn, trực tiếp uy hiếp đến mạng sống người bệnh

Thậm chí là những hội chứng tắc động mạch về sau, sẽ ảnh hưởng kéo dài đến chất lượng cuộc sống của bệnh nhân

Mà một bước này của anh có thể coi như là một điểm sáng

Mà đúng lúc này, Trần Thương nhìn Chủ nhiệm Quách Chí Dũng của Khoa Ngoại máu bệnh viện An Trinh.

Trần Thương nhìn vào ông, Quách Chí Dũng sớm đã có chút không kìm nén được xúc động trong lòng mình, vội vàng tiến tới

- Giáo sư Trần

Trần Thương cười cười:

- Quách chủ nhiệm, không cần khẩn trương, độ khó của thao tác sau không lớn, nhưng lại là mấu chốt.

- Xương chậu tĩnh mạch thuộc về tĩnh mạch chủ, không thể sử dụng tĩnh mạch buộc ga-rô, ông cần tiến hành bắc cầu, chặn thành mạch máu, tôi đến chữa trị mạch máu...

- Phẫu thuật cần tiến hành một cách đồng bộ, Quý chủ nhiệm hãy cố gắng hoàn thành... Chúng ta sẽ cùng nhau làm

Quách Chí Dũng gật đầu:

- Không có vấn đề

Sau khi Trần Thương nói xong, nhìn Tôn Quảng Vũ một cái, Tôn Quảng Vũ cũng vô cùng kích động

Trần Thương lại liếc mắt nhìn Hà Chí Khiêm

- Hà chủ nhiệm, ông cũng đến đây

Tôn Quảng Vũ nghe xong lời của Trần Thương, lập tức nản lòng thoái chí

Anh vốn còn tưởng rằng có cơ hội, không nghĩ tới mình chỉ là người đứng xem

Một cuộc phẫu thuật lớn hiếm thấy nhất cần đoàn đội hợp tác với nhau như thế này mà mình chỉ có thể đứng xem.

Khoa Can thiệp là điểm nhấn.

Kỹ thuật Khoa máu là bảo vệ

Khoa Ngoại tổng hợp cần tiến hành xử lý với khu vực sưng tấy là không thể thiếu.

Mà điểm quan trọng là chữ trị tĩnh mạch xương chậu.

Toàn bộ một cuộc phẫu thuật lớn nhất định cần phải chú ý mọi phương diện, tiến hành một cách cẩn thận.

Chuyện này căn bản không phải chuyện một người là có thể hoàn thành phẫu thuật

Mọi người đã bắt đầu chuẩn bị, lần này Trần Thương nói với Tôn Quảng Vũ:

- Tôn chủ nhiệm, giúp tôi một tay.

Tôn Quảng Vũ vốn có chút mất mát, nghe xong lời của anh ấy, lập tức vui vẻ lại

- Được! Được

Sau một lát, phẫu thuật chính thức bắt đầu

Hai cái kẹp cầm máu lần lượt phân biệt kẹp ở hai đầu đóng mạch máu xương chậu tĩnh mạch

Mà Quách Chí Dũng đã bắt đầu xây dựng đường nối để tĩnh mạch máu chảy trở về.

Mà cùng lúc đó, Quý Học Mẫn của Khoa can thiệp cũng chưa từng thả lỏng một động tác nào trong tay

Hà Chí Khiêm của Khoa Ngoại tổng hợp còn không ngừng xử lý liên tục.

Mà đúng lúc này, Trần Thương lại không nhanh không chậm bắt đầu phẫu thuật tĩnh mạch xương chậu, yêu cầu chữa trị cho mạch máu tĩnh

mạch với mạch máu động mạch lại không giống nhau

Mỗi mạch máu đều có yêu cầu kỹ thuật khác nhau nên cần phải hết sức cẩn thận.

Nhưng, hiện tại anh cũng không có rảnh rỗi

Anh còn phải dùng chỉ khâu lại 6-0 prillene, liên tục khâu kín vết rách, đồng thời con mắt chú ý đến từng chi tiết tình huống của người bệnh mà không cần lắng nghe.

- Hồng cầu, thêm 7 đơn vị
- Đã cho
- Tổng máu, lại thêm 600 ml
- Đã thêm

Trần Thương giống như người chỉ huy cuộc phẫu thuật, không ngừng đưa ra đủ loại chỉ lệnh.

Phẫu thuật đang dần dần tiến hành.

Vì có sự can thiệp của máy lọc, nên lượng máu đã đạt đến 4000 ml

- Từ từ truyền vào Heparin có trọng lượng phân tử nhỏ
- Rồi
- Tiếp tục chống đông
- Quý chủ nhiệm cầm lấy máy lọc
- Hà chủ nhiệm, tăng tốc thao tác xử lý sưng tấy

...

, từ trước đến nay, đây là cuộc phẫu thuật lớn đầu tiên mà Trần Thương cần nhiều người có kinh nghiệm hợp tác với nhau vì mức độ khó của nó là rất cao.

Loại cảm giác này rất thần kỳ

Nói thật, kết quả phẫu thuật chắc chắn là sự kết hợp hợp tác của rất nhiều người.

Năng lực của một người là có hạn.

Nhưng lúc này, anh giống như tướng quân chỉ huy ba quân trên chiến trường.

Chỉ điểm giang sơn

Điều binh khiển tướng

Nếu như nói phẫu thuật là một cuộc chiến chống lại bệnh tật, như vậy bây giờ đã đến giai đoạn gay cấn

Tất cả mọi người tham dự phẫu thuật cũng không dám có chút buông lỏng nào

Tất cả mọi người đều là chủ nhiệm

Trần Thương không cần nhiều lời đã có thể nắm rõ chi tiết bên trong với cách xử lý.

Chính vì như thế, trong lòng bọn họ không thể không khâm phục với thực lực của anh ấy

Tất cả mọi người không dám buông lỏng

Một cuộc phẫu thuật lớn, một khi thành công hoàn thành, chắc chắn sẽ được lan truyền, sẽ trở thành đề tài nóng bỏng trên truyền thông.

Thậm chí, sau này quá trình của cuộc phẫu thuật này của anh sẽ chỉ điểm cho rất nhiều người.

Mỗi một bọn họ người đều sẽ trở thành một thành viên hoàn thành ca phẫu thuật vỡ tĩnh mạch chậu tự phát

Tất cả mọi người rất cảm kích

Trong lòng bọn họ càng thêm không dám buông lỏng.

Mà dưới bục phẫu thuật, sắc mặt của mọi người lại rất phức tạp, vô cùng lo lắng, trong ánh mắt nhìn Trần Thương, tràn đầy kính nể.

Cuộc phẫu thuật lớn như vậy, tuyệt đối là độ khó cấp bốn, những chủ nhiệm không có đầy đủ kinh nghiệm đều sẽ không thể kiểm soát được.

Mà lúc này, một mình Trần Thương chỉ huy mấy người làm phẫu thuật.

Mà hình như anh đều hiểu rất rõ với Khoa ngoại máu, Khoa can thiệp.

Trần Thương có thể nghĩ tới những thủ đoạn này, chuyện này chứng tỏ Trần Thương có thể hiểu được thậm chí biết sử dụng mấy thứ này.

Độ khó của cuộc phẫu thuật này là rất lớn

Người này thật sự là tài đức vẹn toàn

Hoàng Thu Dĩnh thấy một màn như vậy, cũng là không nhịn được xúc động, nói một tiếng:

- Trần Thương quả thật rất lợi hại

Phó chủ nhiệm Phụ khoa đứng bên cạnh không nhịn được, nhỏ giọng nói:

- Hoàng chủ nhiệm, đừng lo lắng... Dù cho giáo sư Trần lợi hại hơn nữa thì anh ấy cũng không biết về Khoa phụ sản, đỡ đẻ gì đó, mấy cuộc phẫu thuật này khẳng định sẽ kém hơn bà rất nhiều

Hoàng Thu Dĩnh liếc nhìn cô ấy một cái, nhưng nhịn không được cười cười, vẫn rất vui vẻ.

Không thể không nói, tư tưởng của AQ thật có thể tăng thêm sự tự tin của người khác.

Có đôi khi còn... Dùng rất tốt

Lúc này, người ảo não nhất không phải ai khác

Chính là Chủ nhiệm Khoa ngoại mạch máu Trung tâm Cấp cứu: Dương Quảng Đông

Ông tận mắt chứng kiến "Chiến trường" vô cùng kích thích khẩn trương này, nhìn một đám người đang "Chiến đấu máu lửa", nhìn mọi người đồng tâm hiệp lực, thật sự rất ao ước

Dương Quảng Đông nhớ lại vừa rồi bản thân nhát gan, khiến cho khuôn mặt đỏ ửng lên như quả táo chín mộng.

Cơ hội này vốn là thuộc về mình

Nhưng... Chính mình lại tự tay trao cho người khác.

Nghĩ tới đây, trong lòng ông ta đang thầm tự trách bản thân.

Nhìn qua chỉ là từ bỏ một cuộc phẫu thuật lớn, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút lại không phải như thế.

Nếu ca phẫu thuật về căn bệnh hiếm gặp này thành công, sẽ học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm

Bác sĩ Khoa ngoại đều biết, không có tham dự sẽ không có quyền nói chuyện.

Sau này, cho dù Dương Quảng Đông gặp mặt người bệnh này, không có kinh nghiệm, ông cũng không dám tiến hành khám hay kiểm tra.

Cơ hội, đôi khi chỉ có một lần, cũng có khi thoáng qua liền mất.

Chương 1456: Trần Thương đốn ngộ

Phẫu thuật rất nhanh chóng tiến hành đến hồi cuối.

Trần Thương buông pen kẹp kim xuống, những người khác cũng dồn dập buông xuống, cùng nhau xử lý tốt đồng thời.

Sau khi cuộc phẫu thuật thành công, cầu nối cũng được tháo dỡ, chỉ mất chưa đến 10 phút, đề phòng máu chảy ngược lại cản trở gây nên một chút phản ứng hệ liệt.

Can thiệp xử lý xong

...

Dần dần, tất cả đều xử lý xong.

Trần Thương hài lòng nhìn người bệnh một cái.

Phẫu thuật thành công

Vào lúc này, anh nhìn Tôn Quảng Vũ đang buồn rầu, cười cười:

- Làm phiền Tôn chủ nhiệm khâu bụng lại giùm.

Tôn Quảng Vũ chẳng những không có từ chối, ngược lại vui vẻ đồng ý.

Một cuộc phẫu thuật lớn do các loại phòng ban như khoa Ngoại tổng hợp, Ngoại mạch máu, Ngoại can thiệp cùng nhau trợ giúp, kết quả rất thành công.

Khi Tôn Quảng Vũ khép bụng, Trần Thương lui về phía sau một bước.

Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, mười mấy chủ nhiệm có mặt ở hiện trường dồn dập vang lên tiếng vỗ tay.

Trần Thương nói với Hoàng Thu Dĩnh:

- Chủ nhiệm Hoàng, đưa bệnh nhân đến Phòng Chăm Sóc Đặc Biệt, phải giám sát hết sức nghiêm mật, kiểm tra siêu âm định kỳ, ba ngày sau chụp X-quang xem có bị tụ máu đông hay không?

Hoàng Thu Dĩnh có chút cảm kích nhẹ gật đầu:

- Được! Được! Cám ơn anh, giáo sư Trần

May mắn vì có Trần Thương nên cuộc phẫu thuật này thành công.

Nếu không phải anh, hôm nay ai cũng không giải quyết được căn bệnh này.

Sau khi cuộc phẫu thuật thành công, Trần Thương tự nhiên cũng vui vẻ không gì sánh được.

【 Đinh! Chúc mừng giáo sư Trần, hoàn thành phẫu thuật, thành công chữa trị quái vỡ xương chậu tĩnh mạch cấp lãnh chúa, thu được ban thưởng

phong phú: 1, Kỹ thuật Khoan thăm dò (cấp hoàn mỹ); 2, Thẻ thuộc tính một sao. 】

Trần Thương lập tức vui mừng, lại có sách kỹ năng cấp hoàn mỹ?

Thế nhưng... Kỹ thuật Khoan thăm dò...

Sau khi anh nhìn thấy, lập tức khóc không ra nước mắt.

Kỹ thuật Khoan thăm dò là cái gì? Là kỹ thuật mổ sọ khoa Ngoại thần kinh.

Mặc dù chỉ là những kỹ thuật sơ cấp, bình thường và thông dụng nhất, nhưng anh lại rất vui vẻ, còn muốn hưng phấn hơn so với thu được kỹ năng phẫu thuật cấp bốn.

Phải biết, càng là đồ vật càng phổ thông, thì nền tảng càng thêm vững chắc.

Trần Thương có thể như ngày hôm nay, hoàn toàn vì anh nắm rất rõ các kỹ năng khâu lại mạch máu, khâu lại gân bắp thịt.

Đương nhiên... Nguyên nhân chủ yếu thật ra vẫn là bật hack.

Còn có một tấm thẻ thuộc tính?

Trần Thương tò mò, mở ra thẻ thuộc tính, lập tức nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên.

【 Đinh! Mở ra thẻ thuộc tính, thu được thuộc tính: Mị lực + 3! 】

...

...

Trần Thương đắc ý nhìn cái thẻ thuộc tính mị lực này.

Không hề nghĩ ngợi mà chuẩn bị trang bị vào trên người mình

Thế nhưng... Vào lúc này đột nhiên anh tỉnh táo lại, anh nhìn Tần Duyệt một cái, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề khác.

Nếu như mình sử dụng cái thẻ mị lực này, người được lợi chính là mình sao?

Chắn chắc là không!?

Dù sao chỉ số mị lực của mình tăng lên, người khác nhìn mình cũng thoải mái, vui vẻ thoải mái rồi, khẳng định là bọn họ được lợi

Hơn nữa, người cuối cùng được hưởng lợi khẳng định là Tần Tiểu Liếm, dù sao hiện tại quyền sử dụng mình là thuộc về cô ấy.

Cũng giống như một bình hoa, đẹp hay không, là do người khác nhìn, mình cũng không nhìn được

Nghĩ tới đây, bỗng Trần Thương hiểu ra mọi chuyện

Đúng thế

Tốt hơn là nên dùng cái thẻ mị lực này lên người Tần Tiểu Liếm nhà mình

Dù sao, Tần Duyệt có mị lực, mình mới là người chân chính được lợi

Cũng giống như phẫu thuật thẩm mĩ vậy. Ngực lớn, mông cong, khuôn mặt dễ nhìn... Những thứ này đều khiến đàn ông vui vẻ

Không sai

Trong lúc Trần Thương trầm tư, hình như đã nghiệm ra rất nhiều triết lý cuộc sống.

【Đinh! Tất cả vật phẩm chỉ có thể do ngài sử dụng, không thể trang bị cho người khác.】

Trần Thương từ bỏ

Được rồi, được rồi

Là mấy người bức tôi đó, có mị lực thì có mị lực

【Đinh! Mị lực cộng 3.】

Trần Thương hít sâu một hơi, anh cảm thấy, bây giờ có phải là mình đánh rắm cũng sẽ thơm không?

Dù sao mị lực cao như thế...

Quả nhiên, vào lúc này, anh tiêu sái quay người, tiện tay tháo găng tay, sau khi mọi người xung quanh nhìn thấy toàn bộ động tác đó, không khỏi chăm chú nhìn thêm, hóa ra găng tay cũng có thể tháo như thế?

Sau này có thể học tập theo anh ấy một chút

Tần Duyệt nhìn người đàn ông của mình, nhịn không được híp mắt nở nụ cười, càng nhìn càng thoải mái, càng nhìn càng thấy vui.

Ánh mắt của mình cũng quá tốt rồi

Thế nhưng... Tần Duyệt sờ sờ bụng nhỏ của mình, không cam lòng thở dài, tại sao vẫn chưa có thai nghén sinh mệnh nhỏ chứ?

Không được không được, càng nhìn cái tên này càng mê người

Bắt đầu từ hôm nay, phải gia tăng bài tập

Lão sư Trần sẽ tay nắm tay giúp cô làm bài tập phụ đạo

...

...

Phẫu thuật xong, những người này đột nhiên có chút luyến tiếc vì cảm giác làm phẫu thuật với giáo sư Trần thật sự rất thoải mái

Đáng tiếc, rời khỏi nơi này, sẽ không còn đứng chung được như vậy.

Quách Chí Dũng vẫn chưa thỏa mãn kéo tay Trần Thương:

- Giáo sư Trần, sau này mà có phẫu thuật, nhất định phải gọi điện cho tôi đó

- Gọi là tôi tới ngay, đúng rồi, không cần tiền lương gì đâu

Trần Thương cười cười:

- Ừm, nhất định nhất định, chủ nhiệm Quách, hôm nay rất cám ơn, không có anh, phẫu thuật cũng không nhất định có thể hoàn thành.

Quách Chí Dũng nghe xong, đỏ mặt nói:

- Giáo sư Trần ngài cũng đừng nói giỡn, tôi cảm thấy anh còn nắm vững kiến thức phẫu thuật Khoa ngoại máu tuyệt đối không thua tôi, cách suy nghĩ của anh thật rất lợi hại

Trần Thương đang muốn phủ nhận.

Quý Học Mẫn, chủ nhiệm Khoa can thiệp ở bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

- Giáo sư Trần, thật sự không phải tôi đang khách sáo, kiến thức của anh về Khoa can thiệp và việc sử dụng các phương pháp can thiệp và thiết bị can thiệp thực sự mang lại cho mọi người cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

- Quý Học Mẫn tôi tự nhận là chưa từng xem qua mấy kiến thức đó trên tạp chí tập san, đây vẫn là lần đầu tôi thấy phương án mà hôm nay anh nói.

- Thật sự là bội phục

Lúc này, Trần Thương cũng không tiếp tục từ chối, mà không thể phủ nhận cười cười:

- Hôm nay vất vả cho mọi người rồi.

Một nụ cười này cảm giác vô cùng thần bí, ở trong mắt mọi người càng thêm xác nhận anh rất lợi hại.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Ca bệnh hôm nay còn xin nhờ chủ nhiệm Hà tổng kết một chút, đến lúc đó soạn thành một văn bản và ký tên của những người phẫu thuật hôm nay, tôi sẽ liên hệ với《The Lancet》 một chút.

Lời này vừa nói, lập tức khiến tất cả mọi người trở nên hưng phấn

Đây chính là 《The Lancet》 đó

Mọi người thật sự là mừng như điên

Thực lòng mà nói, chủ nhiệm các bệnh viện hàng đầu trong nước có lỗ hổng rất lớn về bài luận văn nghiên cứu khoa học, vì có học vị nên không thiếu luận văn bình thường.

Thế nhưng... Loại tập san giống The Lancet, cũng không phải ai cũng được đăng

Lư Bân, phó chủ nhiệm Khoa ngoại Gan mật của bệnh viện Hiệp Hòa cũng chưa từng xuất bản một bài luận văn có hệ số ảnh hưởng từ 10 trở lên, càng đừng đề cập tới《The Lancet》

Vì lẽ đó, mọi người thật sự có chút vui vẻ, có bài viết của 《The Lancet》, chính là sự trợ giúp rất lớn với mọi người

Chương 1457: Người Đàn Ông Có Mánh Khóe Thông Thiên

Hiện tại chủ nhiệm Dương Quảng Đông thật sự là hối hận đến khóc rồi

Mẹ kiếp! Hôm nay mình đã gây ra chuyện gì rồi chứ? Làm gì cũng không xong, ăn cái gì không tiêu

Vào lúc này, khuôn mặt của Tôn Quảng Vũ đỏ lên, lúng túng nhìn Trần Thương một cái, trong ánh mắt tràn đầy ý vị thâm trường lấy lòng

Trần Thương thấy thế, lập tức cười cười, nói với Hà Chí Khiêm:

- Đúng rồi, thêm cả chủ nhiệm Tôn vào.

Hà Chí Khiêm gật đầu.

Tôn Quảng Vũ vui mừng khôn xiết.

Chuyến đi ngày hôm nay, cái gọi là trợ giúp, cũng được hưởng một phần của 《The Lancet》

Thật sự lựa chọn đúng đắn nhất đời này từng làm chính là thu nhận Tần Duyệt làm học trò.

Loại phương thức "cứu nước" chân chính này thật khiến chủ nhiệm Tôn có chút đỏ mặt, hưng nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của mấy người khác, ông ta cũng cao ngạo ngẩng đầu

Mình dựa vào bản lĩnh đi cửa sau, có cái gì phải xấu hổ?

Tất cả mọi người đều rất bận, sau khi tới cọ một mảnh SCI thì mau chóng rời đi.

Tuy nhiên tất cả mọi người đều có chút xấu hổ, thầm nghĩ ngày sau khi giáo sư Trần có cần, nhất định phải đền đáp lòng tốt này

Tôn Quảng Vũ cũng nhìn Tần Duyệt một cái:

- Tiểu Tần, ân tình này của con, lão sư nhất định sẽ trả

Tần Duyệt vỗ vào ngực:

- Lão sư chớ lo, nhà con do con quyết định

...

...

Bệnh nhân trực tiếp được đưa vào Phòng Chăm sóc Đặt biệt, còn Trần Thương dẫn theo mọi người rời khỏi phòng mổ.

Vừa ra tới bên ngoài, đã nhìn thấy ông cụ và đám người khác đứng ở bên ngoài, còn có hai người đàn ông trung niên, tuổi không lớn lắm, xem ra

chắc là con trai.

Các em trai và em gái của bà cụ không còn lo lắng về việc liệu sóng siêu âm có công kích mọi người nữa hay không, hiện tại, bọn họ đang rất lo lắng chị gái của mình.

Thấy Trần Thương đi ra, Thôi Cát Thắng vội vàng đi lên, nếp nhăn trên trán hằn sâu hơn, mới ở bên ngoài chỉ mấy tiếng ngắn ngủi, ông lão này hình như đã già đi mấy tuổi.

Hai người già sống bên nhau tới tuổi này, thiếu một người cũng không được

Sinh mệnh của hai người đều đã gắn liền nhau.

Một người không còn, thời gian của người kia cũng sẽ không dài lâu.

Sắc mặt của ông có chút bối rối, lo lắng hỏi:

- Giáo sư Trần... Vợ của tôi...

Lúc nói chuyện, Thôi Cát Thắng vẫn luôn nhìn vẻ mặt của Trần Thương, hi vọng đạt được một tin tức tốt, con trai con dâu của ông cũng có chút bận tâm nhìn anh.

Trần Thương thấy thế, cười cười, trấn an nói:

- Không có chuyện gì

Thôi Cát Thắng nghe xong, lập tức vui vẻ

- Không có chuyện gì? Ha ha

- Giáo sư Trần, tôi biết ngay là anh có bản lãnh lớn mà

- Rất cảm ơn anh

- Thực sự là quá cảm ơn anh

Hai tay của ông cụ kích động cầm tay Trần Thương, sau khi hưng phấn, nước mắt cũng chảy ra.

- Cảm ơn cô, chủ nhiệm Hoàng

Thôi Cát Thắng cũng không có quên chủ nhiệm Phụ khoa.

Hoàng Thu Dĩnh vui mừng mỉm cười, còn chưa kịp khách sáo, Thôi Cát Thắng đã nói:

- May mắn cô tìm giáo sư Trần tới! Nếu không... Aizz

Một câu này khiến nụ cười của Hoàng Thu Dĩnh trở nên lúng túng

Anh thu hoạch được về kỹ thuật khoan nội soi cấp hoàn mỹ khá hài lòng.

Đối tượng đầu tiên mà Trần Thương nghĩ tới chính là Mã thô lỗ.

Anh rất muốn biết rõ, đến cùng trong đầu Mã thô lỗ đang chứa cái gì?

Nếu như lão Mã biết được suy nghĩ của mình, Trần Thương đã nắm chắc khoảng bảy tám phần: Lão Mã sẽ giúp đỡ cho sự sáng tạo của mình.

Bản thân Lão Mã cũng rất muốn biết trong đầu mình chứa thứ gì

Lúc này, vẫn chưa tới thời điểm tan làm, nhưng... Tôn Quảng Vũ lại cho Tần Duyệt về sớm.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, tối nay Trần Thương làm ca đêm, không có cách nào bồi tiếp Tiểu Tần hoàn thành bài tập.

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, luôn cảm thấy hôm nay anh có chút xấu xa, còn mùi xấu xa đến từ đâu thì không biết, cô luôn cảm thấy dáng vẻ hôm nay của Trần Thương rất không đứng đắn, mang đến cho người ta một loại cảm giác tiết ra nội tiết tố.

Loại cảm giác này khiến Tần Duyệt có chút lo lắng

Sau khi, cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

- Dắt em đi dạo quanh khoa cấp cứu nhé!?

Tần Duyệt vừa cười vừa nói.

Trần Thương nghe xong, lập tức tò mò hỏi:

- Khoa cấp cứu có gì hay đâu mà đi

Tần Duyệt lập tức mân mê cái miệng:

- Hôm nay, Tần mỗ em đến đánh dấu chủ quyền

Trần Thương lập tức cười ha hả.

- Ở đây có ai không biết Tần đại mỹ nữ em hả

Tần Duyệt nghe xong, trên mặt nở nụ cười, hài lòng nhìn Trần Thương một cái, nghiêm túc nói:

- Trần Thương

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Sao thế?

Tần Duyệt vươn tay sờ sờ mặt Trần Thương, nhỏ giọng nói:

- Sao hôm nay, em càng nhìn càng cảm thấy anh rất hấp dẫn nhỉ?

Trần Thương lập tức sửng sốt

Lúc này, mới phản ứng được, mị lực của mình tăng thêm ba điểm, xem ra trực giác của phụ nữ thật sự rất đáng sợ

Trần Thương liếc mắt:

- Chắc là vì anh sắp 30 tuổi nhỉ? Dù sao... Đàn ông ba mươi như một cành hoa

Tần Duyệt lập tức tức giận nói:

- Đóa hoa nhà anh nhất định phải cẩn thận một chút, không thể trêu hoa ghẹo nguyệt! Cẩn thận chiêu ngắt tàn hoa của em

Đang lúc nói chuyện, Tần Duyệt còn khoe hai cơ bắp của mình.

Trần Thương cảm thấy nếu như Tần Duyệt ưỡn cơ ngực, lúc này mới có khí thế...

Trần Thương cười cười:

- Thì nhất định rồi nha! Đóa hoa như anh, cũng chỉ nở vì một mình em thôi

Lúc hai người đang nói chuyện, lập tức truyền tới một hồi âm thanh.

- Y... Thật buồn nôn

Trần Thương quay người, phát hiện là lão Mã, lúc này, Mã Nguyệt Huy đang khom người, chuyển hướng muốn rời đi, như một bệnh nhân đi chân vòng kiềng cộng thêm bị gù

Tần Duyệt quen biết lão Mã, mặt đỏ lên, nói với Trần Thương:

- Em về đây, buổi tối anh nhớ ăn cơm nhé

- Tạm biệt chủ nhiệm Mã

Nói xong, cũng không quay đầu lại liền chạy.

Mã Nguyệt Huy nhìn Tần Duyệt, không nhịn được phiền muộn thở dài, nói với Trần Thương:

- Thương nhi à, anh nói xem anh thật có phúc, tìm được một cô gái tốt như thế

- Mà anh thì cùng lắm cũng chỉ là cỏ đuôi chó

Trần Thương lập tức tức giận buồn bực vỗ lên mông lão Mã một cái.

Lão Mã lập tức tan nát cõi lòng kêu rên.

Lúc này, La Nhạc vợ của Lão Mã cũng theo tới, không thể không nói, người vợ này của lão Mã coi như không tệ.

Hai ngày Lão Mã nằm viện, vẫn luôn ở bên cạnh, chăm sóc rất cẩn thận

Trần Thương cười cười:

- Chào chị dâu

La Nhạc gật đầu cười một tiếng:

- Người vừa rồi đi ra là vợ của cậu à?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng thế

La Nhạc mỉm cười nói chuyện phiếm với Trần Thương, cũng không để ý lão Mã đang kêu rên.

- Thật sự là xứng đôi

Lão Mã không phục, xoa mông:

- Xứng chỗ nào chứ, Trần Thương...

Khi Lão Mã muốn chửi bới Trần Thương, La Nhạc trực tiếp nói:

- Nếu như em quen biết Trần Thương sớm một chút, em tình nguyện chờ cậu ấy vài chục năm.

- Anh mau nhìn Tiểu Trần người ta đẹp trai thế kia, lại có bản lĩnh, còn rất đẹp trai

- Còn anh ấy à, lão Mã, anh có thời gian rảnh thì nên học hỏi Trần Thương nhiều một chút

- Quên đi, không học được! Cuộc sống mà

Lão Mã thật muốn khóc

Giờ khắc này, ông ta tình nguyện không cần tổ tiên truyền thừa cho mình mấy bộ tứ hợp viện, mấy thứ đồ cổ cất giữ gì đó, mọi thứ đều không cần

...

...

Chương 1458: Bàn Tay To Của Nhân Vật Lớn

Mắt thấy thời gian gần tới ngày thứ bảy.

Công việc trong tay Trần Thương cũng tạm thời gác lại.

Hiện tại có một việc quan trọng hơn nhiều, đó chính là thành lập công ty và phân chia cổ phần.

Trần Thương vô cùng để tâm chuyện này

Howard trở về Bắc Kinh sớm hơn dự đoán, chiều thứ năm khi chuẩn bị tan tầm, Howard gọi điện thoại cho Trần Thương.

- Trần, có thời gian không?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, vừa tan tầm

Howard thần bí hề hề nói:

- Trần, hôm nay tôi gặp một người bạn, nghe nói có thể giúp chúng ta giới thiệu một vài nhân vật lớn

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

Nhân vật lớn?

Lớn bao nhiêu?

Thế nhưng, những lời này Trần Thương cũng không tiện hỏi trong điện thoại, thế là nói:

- Ồ? Anh đang ở đâu, bây giờ tôi sẽ qua

Howard gửi địa chỉ cho Trần Thương là một câu lạc bộ tư nhân.

Trần Thương đứng dậy trực tiếp lái xe tới đó.

Sau khi Howard đến Trung Quốc, cũng quen biết một vài người bạn Trung Quốc.

Bọn họ nói, làm việc ở Trung Quốc, thì phải tuân theo quy củ của Trung Quốc.

Nhiều bạn bè thì nhiều con đường

Khoảng thời gian này, sau khi Howard tới, dùng không ít tiền mua đường, quen biết những người bạn này.

Đương nhiên, số tiền này cũng không phí công

Hôm nay, Howard quen biết một người bạn rất có mặt mũi giúp Howard giới thiệu một nhân vật có bối cảnh lớn có mánh khoé thông thiên.

Howard nghe xong, lập tức vui vẻ.

Nếu như quen biết những vị lãnh đạo này, khẳng định có ích cho việc phát triển.

Trần Thương cũng buồn bực vì chuyện này

Howard thật là nhập gia tùy tục mà?

Lại còn có loại chuyện này

Sau khi Trần Thương đến, Howard đã chờ anh ở phía dưới, hai người họ cùng nhau đi vào câu lạc bộ.

Dọc theo đường đi, Howard liên tục giới thiệu cho Trần Thương những người bạn này có thân phận cao cỡ nào

- Trần! Người này có quen biết nhân vật lớn, rất có ích với việc mở công ty của chúng ta sau này

- Hiện tại không có cách nào đưa kỹ thuật X-Pri ra thị trường ở Mỹ, FDA không thừa nhận, tôi nhất định phải tranh thủ một chút thông qua chứng nhận của cơ quan quản lý dược phẩm của Trung Quốc

Howard thật sự rất gấp

Đã đầu tư rất nhiều tiền vào hạng mục này, nếu thật sự không thể đưa ra thị trường trong nước thì sẽ có phiền toái lớn

Việc giám sát và quản lý thiết bị khác với thuốc men.

Dược phẩm nhất định phải trải qua giai đoạn thử nghiệm lâm sàng III.

Tuy thiết bị chữa bệnh thì không cần, nhưng vẫn phải trải qua quá trình xét duyệt.

Đang lúc nói chuyện, hai người ngồi xuống.

Không bao lâu, trong gian phòng có thêm hai người.

Howard đứng dậy đón chào.

Nhìn ra, một người là bạn của Howard, một vị khác sau khi đi vào liền cho người ta một loại cảm giác điềm đạm và độc đoán, chỉ biểu lộ một phần phong phạm tùy ý bên, nói anh ta là lãnh đạo, đều cảm thấy giống

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, thật chẳng lẽ gặp được nhân vật lớn?

Vào lúc này, Howard hàn huyên.

Người bạn kia thì đảm nhiệm vai trò phiên dịch.

Người đàn ông trông như lãnh đạo kia nói chuyện cũng không chối từ qua loa tắc trách, ngược lại trực tiếp hỏi một câu:

- Anh muốn gặp ai?

Mắt Howard sáng lên:

- Tôi muốn gặp người đứng đầu của cơ quan quản lý thiết bị y tế.

Người đàn ông mỉm cười, lấy từ trong túi ra một cái danh thiếp, đưa tới.

- Tôi quen khá thân với cô ấy

Trần Thương nhìn nụ cười thâm ảo của người đàn ông, lập tức sửng sốt một chút, kết quả khi xem danh thiếp

Lập tức sững sờ

Gì?

Đây không phải... chủ nhiệm Tiêu sao?

Lời vừa dứt, vị cao nhân trông như lãnh đạo kia vẫn tỉnh bơ ngồi ở chỗ cũ, trên mặt không có bất kỳ gợn sóng nào như chuyện vừa làm chẳng qua là một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Tuy nhiên, tư thế và thần thái ngẩng cao đầu này đã thực sự trấn trụ được Howard

Dù sao mới đến đã đưa danh thiếp của chủ nhiệm Tiêu, điều này rất có lực rung động, mang đến cho người ta một loại cảm giác mình rất lợi hại.

Trần Thương à... Cũng không có nhiều cảm giác lắm.

Dù sao bản thân anh và Tiêu Nhuận Phương cũng từng quen biết, thậm chí... Còn từng đùa nghịch chút chiêu trò nhỏ, vì lẽ đó cũng không có loại cảm giác thần bí như sắp gặp được lãnh đạo cao quý không thể chạm vào kia.

Nhưng đối với phần lớn mọi người, Chủ nhiệm Tiêu với tư cách là lãnh đạo của Ủy ban Vệ Kiện, thân phận và địa vị của cô, lại thêm sự tồn tại của tư tưởng tôn trọng các quan chức trong nước, sẽ có một loại cảm giác cao không thể chạm tới

Nhưng Trần Thương không nghĩ tới chính là, Howard thân là người nước ngoài chính gốc, người này... Cũng biết tới chiêu này?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được cười cười.

Trần Thương cúi đầu nhìn danh thiếp của Tiêu Nhuận Phương một chút, tiếp theo lại nhìn số điện thoại di động một chút.

Tò mò, Trần Thương tỉnh bơ mở điện thoại ra, tùy ý nhìn một cái.

Sau khi xem xong, anh không nhịn được sửng sốt một chút.

Thật đúng là số điện thoại riêng của Chủ nhiệm Tiêu.

Tuy nhiên đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy danh thiếp của Tiêu Nhuận Phương nên tò mò, quan sát một hồi.

Có cả tiếng trung và tiếng anh, Trần Thương không cần phiên dịch, Howard cũng có thể xem hiểu.

Sau khi Howard nhìn thấy, biểu cảm trên gương mặt ngay lập tức trở nên đặc sắc, như có chút hưng phấn và kích động

Bình thường, Trần Thương cũng biết về một nghề nghiệp đặc biệt ở thủ đô, nghe nói bọn họ có một chút bối cảnh thâm hậu, quen biết một vài nhân vật lớn không tầm thường, hơn nữa, mấu chốt là có thể giúp anh nắm bắt được đường dây này.

Mối quan hệ này rất hấp dẫn đối với nhiều ông chủ trong và ngoài nước.

Dù sao, tư bản muốn phát triển, cuối cùng vẫn không thể đi quanh con đường này.

Vì lẽ đó rất nhiều người đã bắt đầu mở ra lối riêng, tìm kiếm một biện pháp đường cong cứu quốc.

Nhìn người đàn ông thâm sâu ở đối diện, Trần Thương không nhịn được mỉm cười, nếu như anh không có đoán sai, đây chính là loại người đó!?

Trần Thương không nói gì.

Mà Howard lại có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông này:

- Vốn dĩ tôi còn cho rằng chỉ tìm được Cục Quản lý Dược phẩm Quốc gia và Cục Giám sát Dược phẩm là đủ, nhưng không ngờ… anh quá lợi hại

Nhìn Howard như vậy, người đàn ông ở đối diện cũng chỉ nhàn nhạt cười cười, nhàn nhạt uống trà, thậm chí không chủ động đáp lời, chỉ là sau khi để ly xuống, mới nói:

- Bọn họ, tôi cũng quen biết.

Một câu nói kia, vô cùng có sức hấp dẫn

Ngay cả Trần Thương cũng phải khen ngợi khâm phục ba phần.

Nói chuyện thật sự là một bộ môn nghệ thuật.

Nhìn Howard muốn ngừng mà không được, Trần Thương vẫn nở nụ cười.

- Xin hỏi anh làm ở đâu?

Sài Cao Bình cười cười:

- Trước đây từng phục vụ cho lãnh đạo ở trung ương.

Trần Thương nghe xong, lập tức sững sờ:

- Ồ?

Là phục vụ của lãnh đạo ở trung ương?

Câu nói này ý vị sâu xa

Trần Thương tò mò hỏi một câu:

- Xin hỏi anh họ gì?

- Sài Cao Bình.

Đối phương trả lời rất thản nhiên, nhưng sau khi Howard nghe xong thì có chút hưng phấn, nói:

- Hiện tại tôi gặp phải một vài vấn đề, cần tìm Chủ nhiệm Tiêu để trò chuyện một chút.

Howard có tiền không?

Khẳng định là có tiền

Chưa kể, vài tỷ cũng không có vấn đề gì, nếu tính giá trị ẩn của X-pri thì có khi còn cao hơn nữa

Mới tới Trung Quốc, khẳng định cũng nghĩa là có thể vững chắc một chút kiến trúc thượng tầng, mà cách người đàn ông đối diện này nói chuyện làm việc thật sự là rất giống nhân vật lớn.

Chương 1459: Vé Vào Cửa Là 100 Vạn

Mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Howard đã bị làm cho chấn động chỉ bằng một tấm danh thiếp, nhưng, Trần Thương ngược lại cũng không bị tấm danh thiếp này đả động.

Dù sao danh thiếp của Tiêu Nhuận Phương tại sao phải in bằng tiếng anh và tiếng trung?

Chủ nhiệm Tiêu cũng thường xuyên xuất ngoại làm việc

Bàn chuyện hợp tác với các quốc gia khác sẽ cần nhóm phát danh thiếp.

Đương nhiên, chẳng qua là tấm danh thiếp này khá là quý giá, không phải gặp ai cũng cho mà thôi.

Vì lẽ đó, chuyện tấm danh thiếp này không có gì là lạ cả, trong tay Trần Thương còn có cả số điện thoại của Quốc vương Các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, Phó tổng thống nước Pháp đó

Sau khi tâm sự một hồi, ý nguyện của Howard càng thêm mãnh liệt, lập tức đưa ra quyết định, hi vọng trong thời gian ngắn nhất, có thể gặp mặt chủ nhiệm Tiêu.

Đối phương rất có trình độ, cũng không đề cập tới điều kiện, chỉ nhẹ gật đầu:

- Được, để tôi sắp xếp

...

...

Sau khi rời đi, Howard có chút hưng phấn nhìn Trần Thương, nhếch miệng cười nói:

- Trần, thấy sao? Lần này đã thuận lợi hơn nhiều

Trần Thương không thể phủ nhận cười cười.

- Anh ta sẽ tốt bụng cho cậu cơ hội dễ như vậy sao? Không nói cái gì?

Howard nhỏ giọng:

- Người tôi tìm đương nhiên là đáng tin, chờ khi gặp được người, lại nói chuyện khác, về phần có được hay không, khi khác lại nói.

Trần Thương "ồ" một tiếng.

Anh luôn cảm thấy cái người tên Sài Cao Bình này có chút vấn đề

Không phải nói biểu hiện của anh ta không giống một đại nhân vật.

Mà là... Rất giống! Chính vì rất giống, nên làm cho Trần Thương cảm thấy anh ta đang giả bộ

Anh tự nhận mình cũng coi như là từng gặp qua một vài người làm lãnh đạo, nhưng dù đối phương không mang đến cho người ta như cảm gió xuân, cũng không đến mức thần bí như vậy.

Sài Cao Bình này lại cho người ta cảm giác chính là ra vẻ thần bí.

Trần Thương lắc đầu:

- Được rồi, chuyện này quên đi, vấn đề xét duyệt X-Pri cứ giao cho tôi.

- Lại nói, chuyện xét duyệt dụng cụ y tế cũng không phải cứ có mối quan hệ là có thể thông qua, cần xét duyệt, nếu có số liệu lâm sàng thì càng tốt.

- Số liệu lâm sàng bên phía tôi sẽ mau chóng bắt đầu tiến hành.

- Cuối tuần tôi làm một ca phẫu thuật trực tiếp để ra mắt chủ đề X-Pri, tiếp theo sẽ nhanh chóng mở rộng làm thí nghiệm lâm sàng.

Howard thở dài:

- Hồi tôi còn ở nước Mỹ, không thể đưa X-Pri ra thị trường đã là đả kích quá lớn, lần này nếu như còn không thể thành công, thật sự sẽ...

Trần Thương hiểu được cảm nhận của Howard.

Tuy nhiên anh vẫn rất tò mò một chuyện:

- Cậu cứ tìm tới tìm lui như vậy, khẳng định đã tốn không ít tiền

Mặt của Howard đỏ lên, nhẹ gật đầu.

- Cũng dùng khá nhiều tiền rồi, những nghị viên đáng chết kia, một chút cũng không thể ít hơn! FDA càng như con quỷ hút máu, khi ấy kỹ thuật của Johnson & Johnson là X-Pri, bị không ít giày vò.

Nói tới tập đoàn Johnson & Johnson, đột nhiên Trần Thương nói:

- Đúng rồi, Tập đoàn Johnson & Johnson đã ra mắt sản phẩm mới ở hội chợ ở Các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, gọi là dụng cụ phụ trợ tuần hoàn tim ngừng đập, tôi có cảm giác nó sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của X-Pri.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy cái tên này, khuôn mặt của Howard ủ rũ.

- Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Johnson & Johnson từ bỏ kỹ thuật X-Pri.

- Tỉ lệ thành công lâm sàng của X-Pri không thể đảm bảo, cũng không có cách nào lấy được chứng nhận FDA.

- Mà so sánh với X-Pri, bản thân thiết bị phụ trợ tuần hoàn tim ngừng đập đã có hệ số an toàn rất cao, thậm chí thiết bị ngừng đập truyền thống

cũng được cải tiến cải tiến và đã được FDA chứng nhận, Liên Minh Châu u EU cũng cho phép tiến vào thị trường.

- Nếu như không phải lần trước anh giới thiệu kỹ thuật giá đỡ, anh ấy tuyệt đối có thể đạt giải nhất

Howard vừa cười vừa nói.

- Nói đến đây, tôi còn chưa chúc mừng anh

Trần Thương cười cười, không nói gì.

So với thuốc, các tiêu chuẩn kiểm định cho trang thiết bị y tế không thể quá lỏng lẻo

Ngay cả FDA được biết đến là cơ quan nghiêm ngặt nhất, cũng có các tiêu chuẩn đánh giá tương tự đối với các thiết bị.

Tiêu chuẩn đánh giá là: Nếu thiết bị y tế mới này có ý nghĩa hơn các thiết bị hiện có trên thị trường, có thể bù đắp cho những thiếu sót của cái cũ, thậm chí là khi thay đổi diện mạo, vẫn có thể được đưa ra thị trường

Chính là quỷ dị như vậy

Tuy nhiên, quy định như vậy đã được các nước phương Tây sử dụng cả trăm năm nay.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao không thể đưa kỹ thuật X-Pri ra thị trường

Bởi vì trước mắt trên thị trường không có bất kỳ thiết bị gì liên quan tới bắc cầu động mạch vành.

Mà bản thân Trần Thương cũng không thể không thừa nhận, khi anh nhìn thấy kỹ thuật và thiết bị này, quả thực bị chấn động thực sự.

Thậm chí không thể không bội phục ý tưởng và khoa học kỹ thuật của người nước ngoài, có thể chế tạo ra loại thiết bị như bắc cầu động mạch vành để thay van.

Loại thiết bị này không phải chỉ cần có ý tưởng là có thể làm được, nhưng, sự xuất hiện của loại vật phẩm này có chút vượt thời đại.

Nếu như thêm mấy năm nữa, Trần Thương tin tưởng, đám nhà tư bản của Johnson & Johnson kia dù có cạp đất cũng phải ôm chặt kỹ thuật này.

Khi công nghệ hình ảnh tim phát triển và hoàn thiện, X-Pri sẽ không phải là một kỹ thuật mù quáng.

Tuy nhiên vào thời điểm hiện tại, ngoại trừ bắc cầu động mạch vành trong nước, trên thế giới vẫn đang ở trong trạng thái nguy hiểm.

Bọn họ cũng không dám đi làm thứ này.

Tài liệu về Giá Đỡ Vòi Voi của mình thật sự là quá đơn giản, so với X-Pri thì có khả năng hơn một chút, nếu nói thật về hàm lượng khoa học kỹ

thuật, chỉ có thể nói là... Một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có

Nếu không Trần Thương cũng sẽ không gấp gáp đi xin độc quyền như thế.

nhưng, xem thị trường hiện tại, dường như Giá Đỡ Vòi Voi của mình nhận được phản hồi không tệ.

Trần Thương nói với Howard:

- Ngày mai, Trịnh tổng và Mạnh tổng sẽ đến.

Howard nghe thấy vậy, con mắt hơi sáng lên một chút.

Buổi thảo luận về cổ phần và quyền lợi vào ngày mai, khả năng sẽ quyết định tỉ lệ sở hữu cổ phần của mọi người.

Tài chính trong tay Trịnh Quốc Đàm sung túc, năm 2019 đến mùa xuân năm 2020, sau khi rút tiền khỏi vốn lưu động, tập đoàn Trịnh thị cũng không mua đất, một lòng nghĩ đến việc chuyển đổi.

Mà sự nghiệp phát triển ngành y dược của Mạnh tổng ở trong nước là thâm căn cố đế, nghe nói đằng sau còn có một vị lãnh đạo nào đó chống lưng.

Về phần Trần Thương, trong tay cầm kỹ thuật Giá Đỡ Vòi Voi, còn có sáng kiến về kỹ thuật X-Pri.

Nếu so sánh, Howard chính là nguồn gốc khoa học kỹ thuật của công ty

Chính là hạch tâm của khoa học kỹ thuật.

Đối với toàn bộ công ty trong tương lai, Trần Thương vẫn rất xem trọng

Vốn dĩ điều mà Trịnh Quốc Đàm và Mạnh Uyển Dung nghĩ chỉ là dùng kỹ thuật Giá Đỡ Vòi Voi để bắt đầu thành lập công ty.

Căn bản không cần Howard, vẫn là về sau Trần Thương khuyên bảo, mới tạo thành cục diện này.

Trần Thương đoán, sau ngày mai, giá trị bản thân mình rất có thể sẽ vượt qua 1 tỷ

Nghĩ tới đây, tim của anh có chút đập nhanh.

Chương 1460: Công Tử Nhà Ai?

Lúc này, Howard có chút không yên lòng, hình như gần đây trầm mê ở trong những bánh vẽ "Trang gia" kia.

Trần Thương cũng không đánh vỡ.

Dù sao, tốn mấy trăm vạn mua một bài giáo huấn đối với Howard mà nói cũng không tính là gì.

Đương nhiên, nếu như cần thêm nhiều tiền hơn, Trần Thương cảm thấy không cần thiết.

- Đúng rồi, cuối tuần cậu và tôi cùng tham gia hội nghị quốc tế AATS 2020 chứ?

Trần Thương nói với Howard.

Howard sửng sốt một chút, lánh mắt sáng lên:

- AATS?

- Đây không phải là cần vé mời sao? Tôi không có tư cách tham gia.

Trần Thương cười cười:

- Đây không phải còn có tôi sao? Cậu không muốn nhìn thấy kỹ thuật X-pri của cậu tại hội nghị AATS 2020 à?

Howard cười khổ một tiếng:

- Nếu đơn giản như vậy, hiện tại tôi cũng không đến mức này

Hoàn toàn chính xác, Johnson & Johnson đã từng vẽ một cái bánh bột ngô vài chục tỷ cho Howard, đến cuối cùng còn yêu cầu anh ấy thu hồi cổ phần.

Hiện tại, Howard cũng đang đi một con đường vô cùng khó khăn.

Cha của Howard là ông chủ của một hãng xe ô tô ở nước Mỹ, sau khi gặp tai nạn xe, Howard được kế thừa gia sản.

Nhưng, Howard đã thành lập công ty nhỏ của mình, cũng chính là công ty Akers.

Sau này gặp phải áp lực về kinh phí nghiên cứu khoa học khiến anh phải bán công ty ô tô của cha mình, giá trị bản thân của Howard tăng vọt, nhưng, những năm qua, tiền cũng đã tiêu sạch, bản thân chỉ có X-Pri.

Nếu quả thật X-Pri thật sự không còn cách nào, cả đời này của Howard chính là chơi đùa lung tung, toi công bận rộn, còn không bằng làm một kẻ bại gia tử còn thiết thực hơn.

Trần Thương không giải thích quá nhiều.

Thậm chí anh đã chuẩn bị xong mọi thứ, lấy tiêu chuẩn phân loại động mạch chủ và kỹ thuật bắc cầu động mạch vành làm tin tức nặng ký để phát biểu tại hội nghị AATS 2020.

Trên thực tế, hầu hết mọi người không biết nhiều về loại hội nghị quốc tế này.

Nói trắng ra, đây chính là một đại hội khoe của

Có tiền thì nói một chút, năm ngoái tôi mua một khung Gulfstream, còn đổi một cỗ du thuyền lớn.

Những gì mà giới học thuật truyền đạt không gì khác ngoài những ý tưởng học thuật mới.

Mọi người dồn dập đi lên để nói về thành công trong nghiên cứu của họ.

Nhưng… Chẳng qua là loại kỹ thuật này có bao nhiêu tốt, bao nhiêu lợi hại.

Mấy người muốn học không?

Trong hội nghị sẽ chỉ giúp bạn được thêm kiến thức.

Hội nghị AATS 2020 là hội nghị quốc tế đỉnh cao trong lĩnh vực tim mạch, báo cáo về kết quả nghiên cứu và tiến bộ học tập.

Đối Trần Thương, đây đơn giản chính là một nền tảng tốt để khoe của.

Về phần vấn đề về Sài Cao Bình, Trần Thương căn bản không để ý.

Anh đã tự mình gửi tư liệu và số liệu của kỹ thuật X-Pri cho Chủ nhiệm Tiêu, Chủ nhiệm Tiêu còn có thể làm khó mình hay sao?

Tất nhiên, nếu X-Pri gặp trục trặc kỹ thuật và rủi ro bảo mật thì Trần Thương sẽ không nói nhiều.

Thậm chí... Trần Thương cảm thấy, sau khi mình mang theo X-Pri tham gia AATS 2020 trở về, anh cũng không cần nói, Chủ nhiệm Tiêu cũng sẽ để cho mình nhanh chóng sản xuất gì đó.

Thật vất vả trong nước mới có một hạng mục kỹ thuật đỉnh cấp, ai sẽ ngăn?

Ai dám ngăn cản?

...

...

Trần Thương không nghĩ tới chính là, sáng thứ sáu, Howard gọi điện thoại tới

- Trần! Sài Cao Bình liên hệ cho tôi, nói rằng có một bữa tiệc riêng tối nay với hai lãnh đạo cấp Bộ tham dự. Anh ấy nói rằng có thể giới thiệu tôi với họ, nhưng... nếu tôi tham gia, tôi sẽ cần phí vào cửa là 100 vạn. Chúng ta cùng nhau đi! Hai người 200 vạn

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

Loại tụ hội này thật là rất đắt

Vé vào cửa tận 100 vạn?

Khi đang muốn nói chuyện, có điện thoại gọi tới.

Trần Thương đành phải nói:

- Cậu chờ một chút, tôi nhận cuộc điện thoại khác.

Nói xong, Trần Thương đổi đường dây, nhận điện thoại.

- Bộ trưởng Tào, xin chào

Trần Thương chào hỏi một tiếng tốt.

Điện thoại gọi đến không phải ai khác, chính là Tào Ngu của Bộ Khoa học và Công nghệ, bộ trưởng Tào

- Giáo sư Trần, buổi tối có bận gì không?

Khi Trần Thương do dự.

Tào Ngu tiếp tục nói:

- Buổi tối có một bữa tiệc, cậu tới đi, tôi giới thiệu mấy người bạn cho cậu biết.

Trần Thương tò mò hỏi một câu:

- Cám ơn bộ trưởng Tào, tôi đi có phải là... Không thích hợp cho lắm?

Tào Ngu không nhịn được cười cười:

- Cậu đến là thích hợp nhất

- Nhân tài mới trong lĩnh vực y học của chúng ta, rất nhiều người muốn quen biết còn chưa có cơ hội đây.

- Tôi có thể mời cậu tới, có nghĩa là tôi rất có mặt mũi đó

- Rất nhiều người đều chờ mong nhìn thấy cậu đó, tôi chính là đang muốn khoe khoang khoác lác

Tào Ngu tiếp tục nói:

- Chỉ là một buổi học thuật, mọi người tụ tập lại một chỗ, tùy ý tâm sự. Đều là tinh anh các ngành nghề, mọi người cũng muốn gặp mặt ngôi sao mới nổi lên của ngành y.

- Vì vậy, tôi muốn hỏi cậu một chút, cậu có thời gian hay không? À, đúng rồi, Chủ nhiệm Tiêu cũng sẽ tới.

Trần Thương lập tức sửng sốt! Bỗng dưng anh nghĩ đến một chuyện khác, Sài Cao Bình kia không phải là muốn để cho bọn họ tham gia cuộc gặp gỡ này chứ?

Nghĩ tới đây, anh hỏi dò:

- Bộ trưởng Tào, tôi có thể đưa bạn đến cùng không?

Tào Ngu nghe xong, lập tức cười cười:

- Đương nhiên là có thể, buổi tụ hội riêng tư, có gì đâu mà không thể đưa bạn đi cùng chứ! Còn nữa, phải lắng nghe ý kiến của mọi người

Trần Thương vội nói:

- Cảm ơn Bộ trưởng Tào nâng đỡ, anh gửi địa chỉ cho tôi, tôi tự mình đến.

Hiện tại, Trần Thương đã biết rõ, chắc chỉ là một cuộc gặp mặt, mọi người ngồi một chỗ cùng nhau, trò chuyện tâm sự, hơn nữa xem ra có không ít người

Vậy mà bán giá 100 vạn? Thật không rẻ chút nào! Chủ nhiệm Tiêu thật là rất giá nha

Sau này bản thân mình cũng có thể được như vậy không?

Mang người đi gặp Chủ nhiệm Tiêu, có ngay 100 vạn, còn không cần đối mặt trao đổi.

Trần Thương lắc đầu, sau khi cúp điện thoại, đang chuẩn bị gọi cho Howard.

Không nghĩ tới đường dây của Howard lại bận

Không lâu sau, Howard đã gọi lại.

- Trần! 200 vạn! Tôi sẽ chuyển cho anh ta ngay lập tức

Giọng của Howard kích động nói.

Trần Thương trợn tròn mắt, lập tức nói:

- Anh vội cái gì?

Howard phấn chấn nói:

- Trần! Tình hình tối nay không bình thường đâu, ngoại trừ Chủ nhiệm Tiêu, còn có Bộ trưởng Tào của Bộ Khoa học và Công nghệ, với một số người cấp cao có triển vọng trong ngành khoa học kĩ thuật.

Nghe Howard nói, Trần Thương đã tin, tối nay chính là một cái bẫy.

200 vạn! Không bằng đưa cho anh mua đồ ăn ngon còn hơn.

Trần Thương dứt khoát nói:

- Được rồi, anh đừng đưa tiền nữa, có nhiều tiền thì đưa cho tôi, tôi sẽ có thể sớm bắt đầu thí nghiệm lâm sàng X-Pri.

- Tôi dẫn anh tham gia cuộc gặp mặt kia

Howard sững sờ:

- Anh... Anh dẫn tôi đi như thế nào!?

Trần Thương:

- Bởi vì tôi cũng được mời tham gia, tôi có thể mang theo bạn bè cùng đi.

Bên kia Howard kêu lên một tiếng “Shit”, sau đó nói:

- Tôi lập tức qua chỗ anh

Anh ấy cũng không phải là kẻ ngốc. Sau khi cúp điện thoại, Howard trực tiếp nói cho Sài Cao Bình, anh ấy không cần nữa.

Sau khi, Sài Cao Bình nghe thấy, lại ngẩn ra? Sao tự nhiên lại không cần nữa! Anh không cần nhưng tôi cần?

Thế nhưng... Rơi vào đường cùng, anh ta cũng không thể nói thêm được gì.

Chương 1461: Giúp Đỡ Nước Ngoài

Nhiều lần nói là bản thân không cần 200 vạn này, tự buộc bản thân mình phải giả vờ cao như vậy, hiển nhiên sẽ không thể nào không thành công.

Thế nhưng... Anh ta thực sự không cam tâm.

Dù sao thì Howard đã liên lạc một thời gian ngắn với mấy người bọn họ.

Vốn tưởng là một con cá to béo. Nhưng hiện tại nhìn như sắp câu lên được, lại đột nhiên trượt mất! Chuyện này sao có thể chứ? Hơn nữa, bọn họ làm nghề này, nhìn thấy một con cá là có thể thu vào rất nhiều tiền.

Howard này muốn mở công ty gì đó, sau đó xét duyệt, văn kiện, quy trình gì đó cả một đống việc, hiện tại đột nhiên, người này lại không cần, sao có thể vui mừng?

Lại nói! Chuyện quan trọng nhất là bọn họ đã hứa với Chủ nhiệm Tiêu một số chuyện. Bây giờ, chuyện đã hứa cũng không làm được rồi...Đây mới là quan trọng nhất

Như vậy thì khó rồi

Sài Cao Bình chỉ nhàn nhạt cười:

- Ừm, quyền lựa chọn là ở anh, nhưng... Cơ hội không có nhiều, anh không nên bỏ lỡ.

- Hơn nữa, tôi còn có thể giúp anh với Chủ nhiệm Tiêu ngồi xuống gặp mặt nói chuyện

Howard cố gắng nén cám dỗ trong lòng xuống, còn phải nói một câu cám ơn khách sáo.

Sau khi Sài Cao Bình cúp điện thoại, im lặng một hồi không nói gì.

...

...

Buổi tối, Trần Thương lái xe mang theo Howard đến một câu lạc bộ tư nhân.

Dọc đường đi, Howard liên tục hỏi Trần Thương chuyện liên quan đến Chủ nhiệm Tiêu.

Trần Thương cũng không nói nhiều.

Những cuộc gặp mặt này chỉ tổ chức ở một khu biệt thự cấp cao, bên trong có mấy đầu bếp cấp Michelin, có người pha rượu, thậm chí còn có vũ công biểu diễn.

Trần Thương mang theo Howard thật sự có hơi nổi bật, vào đây không cần thiệp mời, nhưng cần phải xác định thân phận.

Sau khi Trần Thương đi lên, nhìn thấy gian phòng bên trong đã có người.

Trần Thương tiến đến liền nhìn thấy người quen, chính là Sài Cao Bình

Ba người liếc mắt nhìn nhau, xấu hổ không nói được

Sài Cao Bình nhất thời nhíu mày, đây là có người cướp cá của mình sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn có chút không vui, sao có thể không tuân thủ quy củ như vậy?

Trong lúc nhất thời, Sài Cao Bình cũng không cho hai người sắc mặt tốt, đứng dậy rời đi. Trần Thương thấy thế, không nhịn được cười cười, mà Howard thì có chút bận tâm, nhỏ giọng nói với Trần Thương:

- Như vậy... Anh ta sẽ không đi nói xấu tôi với Chủ nhiệm Tiêu chứ?

Trần Thương cười cười:

- Được rồi, không cần suy nghĩ lung tung, lát nữa tôi đưa anh đi gặp mặt Chủ nhiệm Tiêu.

Howard nhìn sang Sài Cao Bình:

- Anh đừng khoác lác nha

- Nếu không thì tôi đi tìm Sài Cao Bình.

Trần Thương cười lạnh một tiếng.

Những loại người thế này tụ hội lại với nhau, bản lĩnh có thể lớn đến mức nào?

Mà Trần Thương cũng đã nhìn ra, nếu như thủ đô có một đám "Trang gia", thì Sài Cao Bình này có thể có mấy phần bản lĩnh, nhưng chắc chắn sẽ không phải bàn tay lớn, còn rất xa mới được gọi là nhân vật lớn.

Người trong hội trường không nhiều cũng không ít, khoảng mười mấy người ngồi đủ một bàn lớn. Mọi người hình như đều quen nhau, chào hỏi rất sôi nổi. Mà hình như Sài Cao Bình xã giao rất rộng, mọi người dồn dập đi lên chào hỏi.

So sánh ra, Trần Thương với Howard nhìn như là 2 cô nhi vậy. Chẳng qua, bây giờ còn chưa phải sân khấu chính, bởi vì nhân vật quan trọng nhất còn chưa tới.

Hai người Trần Thương và Howard đứng ở chỗ kia, mọi người cũng không chủ động đi lên bắt chuyện.

Không bao lâu sau nhân viên phục vụ dẫn theo hai người đi đến. Không phải ai khác, chính là Tào Ngu và Tiêu Nhuận Phương. Hai người này vừa

đến, trong nháy mắt hiện trường lập tức náo nhiệt lên, mọi người nhao nhao đứng dậy đón chào.

Nhưng vào lúc này, Tào Ngu và Tiêu Nhuận Phương sau khi lên tiếng chào hỏi mọi người, nhìn thấy Trần Thương liền đi thẳng tới chỗ anh.

- Giáo sư Trần, anh tới rồi

Tào Ngu vừa cười vỗ bả vai Trần Thương, rất là thân thiết.

Trần Thương cười cười tỏ ý đáp lại.

Tiêu Nhuận Phương khẽ gật đầu:

- Vị này là bạn của anh?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng rồi, Chủ nhiệm Tiêu, đây là tổng giám đốc của Công ty Akers, Howard.

Lúc này, Howard trợn tròn mắt! Anh ấy không nghĩ tới... Nằm mơ anh ấy cũng không nghĩ tới. Nhân vật lớn như Chủ nhiệm Tiêu sẽ chủ động chào hỏi mình.

Trong lúc nhất thời, mắt anh ấy trợn tròn lên, mà hiện tại, Sài Cao Bình ngốc luôn rồi.

Anh giật mình nhìn cảnh tượng này, không kịp phản ứng. Xảy ra chuyện gì vậy? Người thanh niên đi chung với Howard rốt cuộc là ai?

Là công tử nhà nào? Chẳng lẽ là mình nhìn lầm? Nghĩ tới đây, trái tim của Sài Cao Bình đập mạnh một hồi.

Lúc này, những người xung quanh cũng nhao nhao tò mò nhìn về phía Trần Thương.

...

Trong lúc nhất thời, Howard vội vàng cầm tay Tiêu Nhuận Phương.

- Chủ nhiệm Tiêu, xin chào, xin chào! Tôi là Howard, rất hân hạnh được biết cô

Mặc dù Howard rất xúc động, nhưng dù gì cũng là ông chủ lớn, cũng không đến nỗi quá nhiệt tình hoặc quá khích. Nhưng những người xung quanh rất tò mò nhìn hai người.

Đặc biệt là Sài Cao Bình

Sau khi Tào Ngu chào hỏi mọi người xong liền ngồi xuống, cười nhìn mọi người ở đây, nói:

- Không phải hôm nay tôi nói sẽ giới thiệu cho mọi người một người bạn sao?

- Chính là vị này, giáo sư Trần, Trần Thương

- Tôi tin rằng mọi người đều đã nghe qua cái tên này rồi?

Tào Ngu vừa dứt lời, mọi người xung quanh lập tức nhỏ giọng bàn luận.

- Đây chính là Trần Thương à?

Mọi người dồn dập đứng dậy chào hỏi:

- Giáo sư Trần, nghe danh đã lâu

Một người đàn ông trung niên chủ động đứng dậy chào hỏi.

- Tôi còn tưởng rằng lão Tào hôm nay nói đùa, không nghĩ lại là thật

- Đúng, thật đúng là mời được giáo sư Trần tới

Mọi người lần lượt vừa cười vừa nói.

Bọn họ vừa nói như thế, Trần Thương mới ý thức được, buổi gặp hôm nay xem ra đẳng cấp đều không hề thấp.

Không sai

Ở đây hôm nay có 10 người, trong đó có sáu người là Viện Sĩ, có lẽ bạn sẽ cảm thấy Viện Sĩ không tính là gì.

Thế nhưng! Viện Sĩ được hưởng đãi ngộ cấp Phó Bộ.

Hơn nữa, làm Viện Sĩ có kinh nghiệm có thể làm đến bảy tám mươi, thậm chí là chín mươi tuổi, cũng không phải chuyện lạ.

Làm Viện Sĩ quan trọng nhất không phải chỉ có cái danh này, mà còn bao gồm những thành tựu mà cả đời người này cố gắng phấn đấu trong ngành.

Đây cũng là điều quan trọng nhất! Rất nhiều người quen biết Tào Ngu đã nhiều năm, đùa giỡn một chút là chuyện rất bình thường.

Mà giờ phút này, Sài Cao Bình lập tức trợn tròn mắt, vỗ trán một cái.

Người này chính là Trần Thương! Sài Cao Bình không nhịn được đỏ mặt. Bản thân mình mà lại muốn lấy vé vào cửa của anh ấy?

Làm người mô giới trong cái vòng này, anh ta vẫn tương đối nhạy cảm với các loại tin tức. Mà khoảng thời gian trước, Trần Thương còn nhấc lên một gợn sóng nhỏ, khiến cho rất nhiều nhân sĩ có lòng chú ý tới.

Thái độ của Tiêu Nhuận Phương đối với Trần Thương còn phải nói sao? Hoàn toàn là ra sức lôi kéo

Lúc này, Sài Cao Bình còn nghe nói, Chủ nhiệm Tiêu được lãnh đạo bên trên khen ngợi, vì sự nghiệp y học trong nước phát triển mạnh mẽ. Mà tất cả dĩ nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của Trần thương. Người sáng suốt liếc mắt một cái đã có thể thấy được vấn đề.

- Giáo sư Trần, sớm đã muốn làm quen, tôi là Viện trưởng Học viện kĩ thuật và Thông tin điện tử Khoa học của trường Thanh Hoa, Thọ Vĩ Tường

Chương 1462: Mở Ra Bản Sao Địa Đồ Mới

- Hiện tại chúng tôi đang tiến hành nghiên cứu thử nghiệm người máy giải phẫu trong nước, nhưng đang thiếu một số kinh nghiệm với kỹ thuật phẫu thuật, tôi thật sự rất muốn mời anh gia nhập đoàn nghiên cứu của chúng tôi

Thọ Vĩ Tường nhìn Trần Thương bằng ánh mắt nhiệt tình.

Hiện tại, ngành sản xuất người máy đang phát triển rất nhanh. Trong nước, người máy khoa chỉnh hình đã sớm đã tiến vào bước lâm sàng.

Trần Thương cười cười:

- Được, có cơ hội chúng ta có thể hợp tác.

Thọ Vĩ Tường không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần, tôi không khoác lác, chờ người máy của chúng ta làm xong, không nói những cái khác, ít nhất tôi với lão Tào sẽ cho anh cái chức Học giả Trường Giang

Tào Ngu nhịn không được nở nụ cười khổ.

Gặp phải những bằng hữu không giữ được miệng này, thực sự là không biết phải làm sao. Thế nhưng, nếu thật là thành công nghiên cứu ra người máy, Học giả Trường Giang hoàn toàn chính xác không có vấn đề.

Tào Ngu cười nói:

- Vì để cho các vị gặp mặt Giáo sư Trần, hôm nay tôi chính là làm người môi giới đó

Bữa tối cứ thế trôi qua rất thoải mái, ngoại trừ Sài Cao Bình.

Trần Thương nhộn nhịp kết bạn làm quen với những đại lão Viện Sĩ cao tầng lĩnh vực khoa học kỹ thuật.

Y học là không thể tách rời với những ngành khác, tất cả đều phải cùng nhau phát triển.

Đây cũng không phải là một bí mật. Chuyện hợp tác về sau cũng không tránh khỏi, có thể tham gia buổi gặp mặt hôm nay nói thật cũng là thu hoạch tương đối khá.

Sau khi bữa tối kết thúc, mọi người tốp năm tốp ba ngồi xuống tán gẫu.

Tiêu Nhuận Phương với Sài Cao Bình ngồi cùng một chỗ.

- Anh Sài, nhà từ thiện anh nói kia có đến không?

Sài Cao Bình hơi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng

- Chủ nhiệm Tiêu, thực sự xin lỗi, tạm thời có chút chuyện, người kia chắc là không đến được.

Sài Cao Bình sẽ không ngu ngốc đến mức sẽ nói người kia là mấy người Trần Thương

Dù sao thì việc anh ta làm cũng không phải chuyện đường đường chính chính gì.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe, nhịn không được thở dài.

- Được rồi.

Thấy Tiêu Nhuận Phương thở dài, Sài Cao Bình đau lòng không thể hít thở nổi.

Những nhân vật lớn này, nếu như thất vọng với mình, vậy chính là thật sự thất vọng rồi

Lần sau, bản thân muốn có cơ hội như vậy cũng rất khó.

Sài Cao Bình cũng không phải nhân vật lớn gì! Nhưng thật sự có quan hệ không tệ với một lãnh đạo lớn, làm lái xe gần 20 năm.

Nếu không phải khi Trần Thương hỏi, cũng sẽ không nói là "phục vụ cho lãnh đạo ở trung ương", nhưng điều này cũng tính là ngay thẳng

Hiện tại, lãnh đạo cũng vẫn đang giữ chức vị, mà Sài Cao Bình cũng phải nghĩ rất nhiều cách, học theo bộ dáng lãnh đạo, làm môi giới còn tự xưng là "Trang gia" ở thủ đô xưng

Giả dạng làm nhân vật lớn, có mánh khoé thủ đoạn thông thiên, phía dưới làm người liên hệ, làm xong thu chút tiền gì đó, áo cơm không lo, đầy đủ vật chất.

Tiêu Nhuận Phương cũng đã gặp qua anh ta mấy lần, chính là ở trên bữa tiệc của các lãnh đạo lớn.

Sau khi quen biết, Tiêu Nhuận Phương cũng biết Sài Cao Bình làm cái gì, biết rõ Sài Cao Bình cũng quen biết vài tổng giám đốc.

Lúc ấy, cô đã nhờ anh ta giúp đỡ liên hệ một chút, xem những vị tổng giám đốc có đồng ý xây dựng mấy bệnh viện từ thiện hay không?

Sài Cao Bình là vừa mới gặp được một vị giám đốc như Howard, vốn anh ta nghĩ muốn giới thiệu Howard cho Chủ nhiệm Tiêu.

Rất nhiều ông chủ vì để gặp được những vị lãnh đạo lớn, liền bị những người mô giới gài bẫy.

Dù sao nếu lãnh đạo nói công trình từ thiện, làm sao dám mở miệng từ chối?

Nếu thật sự Howard bị Sài Cao Bình giới thiệu đến, Chủ nhiệm Tiêu lại đưa ra vấn đề này, thật sự là không tiện từ chối.

Đương nhiên, Chủ nhiệm Tiêu tự nhiên sẽ không biết người này là muốn làm quen với mình, sẽ cho rằng đây là nhà từ thiện mà Sài Cao Bình tìm đến

Cho nên nói, lừa đảo, mô giới, Trang gia, giả vờ làm người nhà cán bộ, thích làm âm mưu... bữa tiệc náo nhiệt, giang hồ hiểm ác. Đương nhiên, người có thể làm được việc, thế giới này cũng không thiếu.

Bữa tiệc kết thúc, Trần Thương và Howard đều rất hài lòng ra về.

Chủ nhiệm Tiêu cũng hàn huyên mấy phút với Howard, cũng cảm thấy rất hứng thú với kĩ thuật X-Pri của anh ấy.

Nhưng, còn bảo vơi Trần Thương phải kiểm tra kỹ càng, chất lượng với hệ số an toàn cần làm tốt, tốt nhất là có thể đưa ra một bộ hướng dẫn và số liệu.

Nếu không, sản phẩm mới xuất hiện, người bình thường sẽ không nguyện ý tiếp nhận. Mặc dù là như thế, Howard cũng cực kì vui vẻ.

Lúc lữa tiệc kết thúc, Tào Ngu giữ Trần Thương ở lại, nói:

- Giáo sư Trần, hôm nay đến, còn có một chuyện khác muốn phiền anh

Trần Thương tò mò hỏi:

- Bộ trưởng Tào cứ nói thẳng

Lúc này, Tào Ngu mới giải thích nói:

- Là một quốc gia có quan hệ ngoại giao rất tốt với nước ta, một nhân viên chữa cháy vì chữa cháy cứu người, toàn bộ gương mặt đều bị hủy hoại, chuyện này được Thủ tướng nước bên kia đặc biệt coi trọng, muốn mời các chuyên gia của các nước trên toàn thế giới.

- Khoảng thời gian trước, tôi có nghe bên Bộ Ngoại Giao nói, đến lúc đó... Anh xem có thời gian hay không?

Tào Ngu không nói ra chuyện này trước mặt mọi người, chính là sợ Trần Thương không tiện từ chối.

Hiện tại Tào Ngu đã đặt Trần Thương ở ngang vị trí với mình. Đây là chuyện của bên Bộ Ngoại Giao, không liên quan gì với Tào Ngu.

Nếu như Trần Thương đồng ý, anh ta sẽ liên hệ với người bên Bộ Ngoại Giao.

Quả thật, sự qua lại giữa các quốc gia được biểu hiện quan trọng nhất chính là việc giúp đỡ về y tế, những lễ vật kia chẳng qua chỉ là mặt ngoài.

Nếu như có được sự hỗ trợ về y tế, sẽ có thể sẽ tăng sức ảnh hưởng với quốc gia, nâng cao tầm ảnh hưởng của quốc gia trên thế giới có một ý nghĩa rất quan trọng

Sau khi Trần Thương nghe xong, cảm thấy sững sờ một chút.

Phẫu thuật thay đổi khuôn mặt à! Đây là vấn đề có độ cao nhất hiện nay của lĩnh vực Khoa Ngoại Chỉnh Hình.

Việc phải làm là tiến hành cấy ghép cả khuôn mặt, độ khó của phẫu thuật rất cao, quan trọng nhất là tỉ lệ sống sót rất thấp.

Trần Thương đã từng gặp qua một ca thành công, là ở nước Mỹ, lúc ấy thời gian phẫu thuật kéo dài tới 49 giờ mới hoàn thành, xứng đáng được gọi là một trong những cuộc phẫu thuật khó nhất.

Tào Ngu không nhịn được nói:

- Đối phương là nước hợp tác hữu nghị với nước ta, chúng ta sẽ cung cấp cho họ viện trợ chữa trị, nhưng... Hiện tại không tìm thấy người nào thích hợp.

【 Đinh! Kích phát nhiệm vụ hỗ trợ quốc tế, tiến đến sự hợp tác hữu hảo giữa các nước, trợ giúp hoàn thành phẫu thuật thay đổi khuôn mặt, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, mở ra bản sao địa đồ mới, nhận được nhiệm vụ liên hoàn mới! 】

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút

Trời ơi! Bản thân không cẩn thận lại mở ra Bản Sao Địa Đồ?

Nghĩ tới đây, anh không nhịn được cười cười.

- Vì cống hiến cho tổ quốc, đương nhiên là việc thế hệ chúng ta hướng tới

Nghe thấy câu nói này của Trần Thương, Tiêu Nhuận Phương và Tào Ngu càng thêm coi trọng Trần Thương.

- Nhiệm vụ lần này hoàn thành, cậu muốn được thưởng gì, chúng ta đều cho cậu.

Trần Thương cười cười.

Tào Ngu tiếp tục nói:

- Vậy tôi sẽ liên hệ một chút với Bộ Ngoại Giao bên kia.

Chương 1463: Thuế Biến

Bữa tiệc ngày hôm nay, Trần Thương thật đúng là không có lãng phí

Chẳng qua là...Phẫu thuật thay đổi khuôn mặt

Thật có chút khó, vì căn bản đây không phải chỉ là một cuộc phẫu thuật, mà liên quan đến rất nhiều tiểu phẫu nhỏ, nhưng... Anh cảm thấy mình có thể thử một lần

Dù sao trong tay anh vẫn còn nắm giữ mấy món đồ.

...

...

Thứ bảy, Trịnh Quốc Đàm mời Trần Thương, Howard, Mạnh Tổng ba người đến biệt thự.

Với tư cách là ông trùm bất động sản, ông ta sao có thể không có biệt thứ chứ?

Mọi người không lãng phí nhiều thời gian, trực tiếp bắt đầu công việc, vấn đề cụ thể bọn họ đã trao đổi từ lâu, chuyện thành lập công ty mới cũng chỉ cần nói kỹ là được.

Trịnh Quốc Đàm có đầy đủ nhóm quản lý xí nghiệp và nguồn vốn hùng hậu, mà Mạnh Uyển Dung lại có kinh nghiệm lâu năm trong nghề y, sức ảnh hưởng rất lớn, cũng có kinh nghiệm quản lý lâu năm.

Vì lẽ đó về phương diện này, bọn họ cân nhắc khá nhiều, vốn dĩ kế hoạch đầu tư của công ty sẽ không vượt qua mấy chục tỷ. Nhưng hiện tại, gia nhập thêm tổ nghiên cứu khoa học của Akers, khiến kế hoạch này trực tiếp tan thành mây khói.

Bởi vì có sự tồn tại của Trần Thương, mọi người rất xem trọng với hạng mục của Akers.

Nếu như vậy, quyền hạn phân chia như thế nào?

Trước mắt, công ty Akers là độc quyền, mở rộng nghiên cứu phát minh đang trong quá trình tính toán, tương đương 15 tỷ đô la, cũng chính là 90 tỷ nhân dân tệ.

Sự gia nhập của anh ấy trực tiếp khiến cho áp lực công ty tăng lên rất nhiều lần.

Đây gần như là ép Trịnh Quốc Đàm và Mạnh Uyển Dung móc thịt ra làm nghiên cứu phát minh.

Hiện tại, tiền vốn của Trịnh Quốc Đàm vẫn có thể lấy ra100 tỷ, nhưng cũng chỉ có vậy, mà Mạnh Uyển Dung thì không có tài lực lớn như thế.

Nhưng, ý của bà ấy cũng là chủ yếu dựa vào con đường phát triển của công ty với sự trưởng thành trong nước để sản xuất ra sản phẩm có thể tiêu thụ nhiều thị trường, cộng thêm tài chính 20 tỷ, nắm trong tay 10% cổ phần.

Mà Trịnh Tổng có 45% cổ phần, công ty Akers của Howard chiếm 35%.

Mà Trần Thương dựa vào kỹ thuật nhập cổ phần, bản thân tượng trưng lấy ra toàn bộ một tỷ, đạt được 10% cổ phần! Mà 10% này là do mọi người bàn bạc nhiều lần sau đó mới đồng ý, chuyện này lại nằm ngoài ý muốn của Trần Thương.

Nhưng, thật ra mọi người đều biết, sau lưng Trần Thương hiển nhiên không chỉ đơn giản là nhập kỹ thuật cổ phần. Thậm chí, đội của bọn họ, thiếu ai cũng có thể, duy chỉ có không thể thiếu anh.

Cổ phần của Trần Thương là 10% so với công ty có hơn 200 tỷ tài sản mà nói nói, giá trị khoảng 20 tỷ?

Trần Thương nghĩ đến cũng cảm thấy có chút đáng sợ

Nếu như không phải trên điều khoản yêu cầu cổ đông trong 10 năm không được chuyển nhượng cổ phần, Trần Thương suýt nữa nhịn không được.

Hiện tại, công ty X-Pri cần chuyển dời đến trong nước, mà An Dương đất rộng người thưa, giá đất rẻ, giao thông tiện lợi, dĩ nhiên trở thành lựa chọn đầu tiên.

Mấy người thảo luận ròng rã hai ngày, trước trước sau sau thảo luận chi tiết nhiều lần, cuối cùng mới quyết định xong.

Cụ thể, việc hàng ngày như quản lí công ty Trần Thương không cần quan tâm đến, sẽ do ba người bọn họ tiến hành.

Mà Howard đương nhiên trở thành Giám đốc Nghiên cứu Phát minh của công ty, nằm trong hội đồng quản trị, còn Mạnh Uyển Dung là Giám đốc công ty.

Tên của công ty được xác định là: Công ty Y Dược Vạn Hòa.

...

...

Thời gian đi làm thật sự quá nhàm chán, không có lão Mã mỗi ngày trôi qua đều rất đơn điệu.

Mặc dù công ty đang trong thời gian xây dựng, giá trị bản thân cũng nhanh chóng chạm ngưỡng 20 tỷ

Nghĩ đến con số này, Trần Thương quả thực có chút hạnh phúc, tự kiêu, tự mình có được một số tiền mà rất nhiều người cả một đời làm không làm được.

Thế nhưng... Vì sao bản thân lại thương tâm như vậy? Chuyện này cũng không thể trách người khác

Trần Thương phát hiện một chuyện thương tâm, chính là trong ví tiền của mình không có tiền

Thật sự là không có tiền.

Sau khi mất đi 1 tỷ, toàn bộ gia tài của Trần Thương chưa có đến 2000 tệ

Tiền thuê nhà, phí điện nước tháng sau đều trở thành vấn đề! Nghĩ tới đây, Trần Thương khóc không ra nước mắt.

Tháng bảy còn chưa hết, tiền lương cũng không có.

Mà gần đây bản thân luôn bận làm phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, cái này không có tiền thưởng

Nghĩ tới đây, anh xấu hổ phát hiện, mình thật nghèo.

Làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ nhất định phải trở thành tiểu bạch thỏ sao?

Đi chỗ nào có thể kiếm tiền?

...

Có điều là... Lúc này, lão Mã cuối cùng cũng cắt chỉ

Sau khi cắt chỉ, lão Mã nhìn Tiểu Mã, có thể nói là cực kì hài lòng.

Cái ngoại hình này! Được phẫu thuật rất cẩn thận! Đúng là tuyệt con mẹ nó.

Một lần Lão Mã tắm rửa tình cờ bị mấy người bạn nhìn thấy.

Lập tức kinh sợ vì gặp Thiên Mã, vội vàng hỏi:

- Mã đại ca, Tiểu Mã này làm phẫu thuật bao quy đầu ở đâu vậy?

Đột nhiên Lão Mã phát hiện thấy có mùi tiền, lập tức nói:

- Cái này sao? Đây là đại sư trình độ cấp thế giới, người bình thường sẽ không làm loại phẫu thuật này đâu, đắt lắm

Chính là bạn bè thân thiết, tiểu huynh đệ đẹp mắt là chiến hữu, là người anh em tốt cả đời, còn không chăm sóc tốt một chút sao?

Điện thoại của Trần Thương vang lên.

- Thương Nhi! Làm phẫu thuật chỉnh hình bao quy đầu không?

Trần Thương cắt lời:

- Thôi đi, tôi là đẳng cấp gì? Không làm đâu

Lão Mã tiếp tục hỏi:

- 100 vạn một cái?

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Anh Mã, dao của tôi đã sẵn sàng

...

Rất hiển nhiên

Nếu như điều mà bác sĩ ngoại khoa xem thường nhất thì có lẽ chính là phẫu thuật bao quy đầu, không có điều thứ hai

Cho dù là những người làm sạch vết thương khâu, cắt trĩ, phá thai, vá màng trinh cũng đều coi thường loại phẫu thuật cấp thấp này, vì bọn họ thật không để vào mắt.

Họ Trần anh đã nằm gai nếm mật, trong vài năm đã trở nên bỉ ổi, từ An Dương đến Thủ Đô, từ Nhị Viện Tỉnh đến Trung Tâm Cấp Cứu, lập ra bao nhiêu truyền kỳ, bao nhiêu huyền thoại

Mắt thấy thế giới địa đồ của mình đang sắp mở ra.

Họ Trần rất muốn làm cho tiếng tăm của bản thân không có vết dơ

Thời khắc quan trọng như vậy, sao có thể quay đầu đi cắt đầu gà được?

Lão Mã nghe thấy lời Trần Thương nói, lập tức nở nụ cười:

- Ai u, Trần đại gia của tôi, khí tiết của cậu đâu hết rồi?

Lão Mã nhìn thấy Trần Thương bị khuất phục trước 100 vạn kia, rất là vui vẻ. Đây là lần đầu tiên năng lực tiền bạc của lão Mã phát huy giá trị với Trần Thương, ông lập tức vui vẻ.

- Thương Nhi, thiếu tiền?

Trần Thương nắm chặt hai nắm đấm, cúi đầu không nói gì, chớ bắt nạt thiếu niên nghèo như tôi.

Lão Mã lập tức vui vẻ:

- Ha ha, giáo sư Trần của chúng ta cũng có thể thấy vừa mắt với phẫu thuật bao quy đầu sao?

Trần Thương không nhịn được thở dài:

- Tổ trưởng Mã, cái tôi làm chính là phẫu thuật thẩm mỹ bộ phận sinh dục có giá trị 100 vạn

- Phẫu thuật này ở trong lĩnh vực khoa chỉnh hình của chúng ta là bộ môn cao thâm

Sau khi Lão Mã nghe xong, lập tức ngây người, bị thằng nhóc Trần Thương này hù dọa... Suýt chút nữa đã không phản ứng được

Lão Mã lập tức cười lạnh một tiếng:

- Được rồi, được rồi, có ai quy định thế nào là phẫu thuật cao cấp đâu! Anh có khen nó lên tận trời, tôi cũng không tin

Chương 1464: Lão Sư Mạnh Khóc

Thật vất vả Lão Mã mới tìm được cơ hội trêu ghẹo Trần Thương, làm sao có thể bỏ lỡ?

Thế nhưng... Lúc này, anh đột nhiên nói:

- Ngày mai, tôi sẽ gọi điện cho Hiệp hội chỉnh hình, sau đó viết một bài luận văn, sửa lại một chút, thì cái tôi làm chính là phẫu thuật chỉnh hình, không phải cắt bao quy đầu

Trong lòng của Lão Mã đánh lộp bộp một tiếng.

Đúng

Thằng nhóc này chính là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất của năm ngoái.

Nếu anh ấy thật sự viết một bài, nói không chừng... Thật sự là có thể thành hiện thực.

Lão Mã không còn gì để nói

Ông đối đầu với kiểu học bá này, trong lòng ông cảm thấy rất oan uổng

Bị thương quá nặng

...

...

Buổi sáng thứ tư, sau khi ca phẫu thuật kết thúc

Bên trong phòng cấp cứu truyền tới một tràng vỗ tay vui mừng

Đã xong

Qua hơn hai tháng cố gắng, gần 100 người bệnh làm phẫu thuật tách động mạch chủ tất cả đều đã phẫu thuật xong

Một người tử vong, 3 người bệnh biến chứng

Thành tích như vậy để mọi người kích động không thôi

Trên mặt mọi người đều hiện nét vui mừng.

Ca phẫu thuật ngày hôm nay có thêm Trần Thương, cùng toàn bộ 13 thành viên hạch tâm của tổ thí nghiệm lâm sàng hội chứng Marfan (*) toàn bộ lộ diện

(*): Hội chứng Marfan là rối loạn di truyền hiếm của mô liên kết có ảnh hưởng đến xương, tim mạch, và mắt. Trong hội chứng Marfan, một đột biến di truyền gây khiếm khuyết trong việc sản sinh fibrillin, một protein tìm được trong mô liên kết. Hội chứng Marfan di truyền tính trội theo nhiễm sắc thể thường. Tùy vào mức độ biểu hiện của bệnh mà người bị ảnh hưởng có thể tử vong sớm hoặc có thể sống hầu như hoàn toàn bình thường.

Đây là ca phẫu thuật cuối cùng

Ca phẫu thuật này kết thúc, cũng mang ý nghĩa đã đến hồi cuối

Hơn hai tháng này, mọi người gặp rất nhiều vấn đề nan giải, cũng cố gắng vượt qua nhiều trắc trở, thế nhưng thu hoạch lớn nhất chính là sự xúc động

Mỗi khi họ thấy người bệnh tỉnh lại, nụ cười đầu tiên là dành cho mình, cảm giác này giống như nụ cười ấm áp mùa xuân, đủ để hòa tan lòng người

Lúc đó, ai cũng sẽ cảm thấy tất cả đều đáng giá

Thứ giá trị nhất chính là mạng sống.

Mà quá trình cứu vớt mạng sống, không chỉ là cứu vớt người bệnh, mà còn là quá trình các bác sĩ hoàn thiện bản thân mình. Mọi người nhìn Trần Thương, tiếng vỗ tay vang lên

- Cám ơn anh! Giáo sư Trần

- Cám ơn anh! Giáo sư Trần

...

Những người bệnh được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, mười mấy người cùng nhau cúi đầu cảm ơn Trần Thương.

Cho dù từ trước đến nay, lúc anh ở trên bàn phẫu thuật không nể mặt mũi răn dạy họ, nhưng tình cảm của họ đối với anh chưa bao giờ bị ảnh hưởng.

Ngược lại họ cảm thấy, đây mới là dáng vẻ đáng có của giáo sư Trần

Vì Trần Thương quá hiền

Tính tình anh ấy bình thường không kiêu căng, nếu như ở trên bàn phẫu thuật cũng không kiêu căng, đó cũng không phải chuyện tốt.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, tên nhóc khi xưa tìm mình đưa tin dường như đã dần dần trở nên thuần thục, ổn trọng, lễ độ

Khí thế và khí chất dần dần ngưng tụ ở trên người thanh niên này

Trên mặt của Lý Bảo Sơn hiện nụ cười, ông tận mắt chứng kiến Trần Thương từng bước trưởng thành, đạt được thành công, nghĩ đến thiếu nhiên ngây thơ bốn năm trước, bây giờ đã đứng trên đỉnh cao, ông rất vui mừng.

Thành công này, không chỉ là sự thành công của Trần Thương, mà còn là điều mà Lý Bảo Sơn cứu rỗi bản thân mình

Khi đó phẫu thuật thất bại, Lý Bảo Sơn bắt đầu trốn tránh, bắt đầu mê man, mà bây giờ... Ông lại có được sự tự tin rồi.

Thời gian sau này, ông có thể thản nhiên đối mặt với những thất bại lúc trước, chuộc tội, xin lỗi, đưa ra đáp án

Dù sao những ngày tháng kia cũng không thể quay lại nữa rồi.

...

Trong mười hai người ở đây, không có ai là nhân tài đỉnh cao trong ngành.

Nếu không có Trần Thương, có lẽ cả đời này họ cũng chỉ là một bác sĩ cấp thấp bình thường, căn bản không có cách nào đạt đến đỉnh cao.

Mà lần này, Trần Thương cho bọn họ một cơ hội

Họ đã không làm được

Trong lĩnh vực bóc tách động mạch chủ, họ dám đứng ra, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng về phía trước, nói một câu:

- Tôi có thể làm được

Làm người, phải tự tin

Mà lần này, Trần Thương cho bọn họ tự tin ấy

Sau khi, mọi người cúi người chào, cũng không ai đứng lên, bởi vì họ biết rõ, truyền đạo vô giá, mà Trần Thương vô tư càng là vô giá

Thậm chí trong lòng còn kiên định cho rằng, sau này, bất luận Trần Thương có việc gì cần nhờ, học sẽ không nghĩ ngợi mà đi cùng.

Trần Thương thấy dáng vẻ này của mọi người, đầu mũi hơi chua chua, liền cười nói:

- Được rồi, không cần phải thâm tình như thế, tôi mới 28 tuổi, các người cúi đầu như thế này... Sẽ làm tôi tổn thọ nha

- Nhanh lên một chút

Câu nói của Trần Thương chọc cười mọi người, họ đứng dậy nhìn anh, bất đắc dĩ cười ha hả.

Thật ra, trong lòng Trần Thương hiểu rất rõ, là mình giúp đỡ họ, nhưng cũng chính là họ giúp đỡ mình

Thời buổi này, một người căn bản sẽ không làm được bất cứ chuyện gì. Nếu không có họ, mình có thể có được thành tựu như bây giờ hay à?

Không cần phải nói

Lúc mới bắt đầu làm thí nghiệm lâm sàng hội chứng Marfan

Nếu không phải có hai người Hà Chí Khiêm và Từ Tử Minh mang theo hơn trăm nhân viên y tế bên hai phòng ban đến, nguyện ý tài trợ tiền, giúp đỡ mình mở rộng thí nghiệm lâm sàng, có thể có hôm nay à?

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã qua hai ba tháng

Nhưng Trần Thương vẫn nhớ rõ, lúc ấy, trên mặt những bác sĩ y tá bình thường kia đều là tia kiên nghị, nói với anh: Chúng tôi ủng hộ anh

Lúc đó, anh vô cùng xúc động, đã bao lần trộm rơi nước mắt mấy lần, kí ức khi đó tràn vào trong đầu, trong lúc nhất thời anh không nhịn được, lập

tức chua mũi, bất đắc dĩ quay đầu sang nơi khấc.

Mọi người xung quanh thấy cảnh này, lập tức cũng chua chua mũi, hai mắt mông lung đẫm lệ

Thế giới này chỉ có thích với tín nhiệm là không thể phụ lòng, thậm chí họ có thể trở thành hậu thuẫn kiến cố nhất của anh.

Mạnh Hi lập tức sửng sốt

Đôi mắt to xinh đẹp của cô nhìn chăm chăm về phía Trần Thương.

Quả thật, đầu óc của cô đã bị Trần Thương làm cho kinh ngạc.

【Đinh! Độ thiện cảm của Lão sư Mạnh - 1!】

Trần Thương không nhìn thẳng, làm một người đàn ông chân chính, Trần Thương cảm thấy mình nên có biểu hiện như thế, đặc biệt là sẽ không hăng hái với giáo sư.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, muốn thu thập dáng vẻ bây giờ của anh, cô bất đắc dĩ nắm chặt hai nắm đấm, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà kia, đôi mắt hung tợn nhìn anh.

- Trần Thương, cậu thật sự là quá vô sỉ

Trần Thương thấy thế, lập tức cười nói:

- Giáo sư Mạnh... Cô không biết rõ tin tức đặc biệt đang nóng trên mạng gần đây à?

Mạnh Hi sững sờ:

- Tin mới gì?

Trần Thương tùy ý cười một tiếng:

- Nữ giáo viên xâm hại học sinh nam đã bị bắt

Mạnh Hi nghe xong, đột nhiên đứng ở đằng kia không nói, mắt to chớp chớp... Nháy mắt bịt kín một tầng sương mù, bả vai của cô run run lên liên tục, đồng thời hô hấp chập trùng, trước ngực cũng hơi run rẩy, ngay sau đó, con mắt đỏ bừng, trừng to như hạt đậu, nước mắt lăn đều chảy xuống, con mắt mở to nhìn chằm chằm Trần Thương.

Chương 1465: Trần Mỗ Nhân Vĩnh Viễn Không Bán Manh! (Phần 1)

Một màn này... Dọa cho Trần Thương nhà chúng ta choáng váng

Trời ơi...Giáo sư Mạnh như cũng biết khóc?

Chính mình lại thẳng thắng cương nghị làm cho giáo sư Mạnh khóc nức nở...

Lúc này, Trần Thương như đã bị dọa cho phát sợ.

Dọa đến luống cuống tay chân, không biết phải làm sao.

Người này... Làm sao lại khóc đây?

Đây là lần thứ hai Trần Thương làm cho con gái khóc, đàn ông sợ nhất là nước mắt của phụ nữ, căn bản là không có kinh nghiệm dỗ dành.

Lần trước, Trần Thương đã làm cho Điềm Điềm khóc.

Nghĩ tới đây, đột nhiên trong lòng anh rất kiêu ngạo

Dù sao cũng có hai người con gái khóc vì mình... Mà không phải do mình đánh họ khóc, mà là do họ chủ động muốn khóc vì mình.

Trần Thương vội vàng tìm giấy, tiếp theo kín đáo đưa cho giáo sư Mạnh:

- Giáo sư Mạnh, van xin cô, đừng khóc... Đây là phòng trực ban, nếu người khác nhìn thấy thì sẽ không hay đâu...

Mạnh Hi nghẹn ngào nói đến:

- Người khác nhìn thấy thì tôi sẽ nói cậu bắt nạt tôi, cậu muốn quấy rối tình dục tôi

Nói xong, giáo sư Mạnh quả quyết cầm lấy điện thoại, bảo Trần Thương đứng lên cùng đứng lên rồi chụp một tấm ảnh với Trần Thương, giữ lại chứng cứ.

- Cậu hãy nhìn đi, chứng cứ tôi đã chụp lại rồi

Biểu cảm lúc này của Trần Thương:

- ???

- Mạnh Hi, tôi sai rồi

- Thật sự tôi đã sai

- Mạnh Hi, cô hãy tha thứ cho tôi

- Tôi sai thật rồi...

Trải qua chuyện này, Trần Thương phát hiện ra rằng, nam và nữ đang ở chung một phòng, chỉ cần người nữ khóc, khẳng định là người nam có lỗi, cần phải nhận sai, không cần giải thích, xin lỗi là được rồi.

- Tôi sẽ bồi dưỡng cô đi tham gia AATS 2020 không được à?

- Mạnh Hi, cô cứ nói đi, sao cô mới không khóc nữa, bây giờ cô nói cái gì, tôi đều sẽ làm

Trần Thương vội vàng đứng dậy, đi tới cửa, khóa trái cửa lại, sợ người khác nghe thấy tò mò tiến vào.

- Mạnh Hi, cô khóc nhỏ một chút, đừng để người khác nghe thấy

Trần Thương thực tế là bó tay rồi:

- Cô còn khóc nữa là tôi cũng khóc theo luôn đó

Nước mắt Mạnh Hi đang tuôn ra như mưa, trông dáng vẻ vô cùng khổ sở và đáng thương.

Hiện tại, anh thật sự rất sợ... Nếu như chuyện này để cho người khác nhìn thấy, giải thích đều vô dụng, giải thích không rõ lại càng thêm rắc rối.

Mạnh Hi không khóc

Lúc này, đôi mắt to tròn đáng yêu của cô đã ngậm lấy nước mắt, nhìn chằm chằm Trần Thương:

- Cậu hãy cùng tôi đi tham gia AATS 2020.

Trần Thương:

- Được! Đi đi đi

Giáo sư Mạnh nghe xong, vui vẻ một chút, tiếp theo đỏ mặt quyệt miệng, hai tay đặt trước ngực gảy ngón tay, yếu ớt nói:

- Tôi không tham gia được, phải là hội viên được mời...

Trần Thương nghe xong, lập tức trợn tròn mắt

Như vậy cũng được à?

- Chính cô cũng không tham gia được, lại còn bảo muốn tôi cùng tham gia...

Thế nhưng, Trần Thương thấy giáo sư Mạnh lại sắp khóc, vội vàng nói:

- Được, được, được, tôi đồng ý, tôi sẽ tham gia

Trong đôi mắt to trong veo của giáo sư Mạnh đang ươn ướt nước mắt, nhìn chằm chằm Trần Thương, lắc lắc cánh tay của anh:

- Cậu có thể gửi bản thảo luận văn của cậu kèm theo tên của tôi nha...Người ta cũng muốn được thêm vào cái tổ chức AATS này nữa nha

- Cậu muốn người ta bị chế giễu à, dù sao tôi cũng là cao tài sinh của học viện Karolinska Thụy Điển, kết quả sau khi tốt nghiệp trở về nước, trở

từ ngày đó cho đến bây giờ chưa có một thành quả nào cả, khẳng định rằng đang bị bạn học cùng khóa chế giễu.

Nói nói, nước mắt của Mạnh Hi lại sắp chảy ra:

- Cậu cứ nhẫn tâm nhìn giáo sư của cậu bị người ta chế nhiễu, cười nhạo sao...

Trần Thương thấy giáo sư Mạnh lại nhanh sắp khóc, lập tức giật nảy mình:

- Được, được! Đồng ý, đồng ý! Đến lúc đó chắc chắn tôi sẽ thêm tên của cô vào.

- Coi như là... Đúng rồi, cho cô là nghiên cứu sinh luận văn, được không?

Mạnh Hi nghe xong, lập tức nín khóc, mỉm cười:

- Thật sao...?

Trần Thương gật đầu:

- Đương nhiên, đến lúc đó tôi sẽ viết tên của cô thành giáo sư hướng dẫn.

Hiện tại, Mạnh Hi không khóc, trừng to mắt, hơi khó có thể tin...

Dù sao... Phân lượng giáo sư hướng dẫn cũng không phải bình thường

Để cho mình làm tác giả, chuyện này thích hợp à?

Mạnh Hi nhăn nhăn nhó nhó nhìn Trần Thương, đè thấp thân thể, tỏ vẻ dễ thương, đong đưa cánh tay của Trần Thương:

- Có thể hay không... Có phù hợp hay không?

Trần Thương nhìn dáng vẻ của Mạnh Hi như vậy trông như con chó sữa nhỏ vẫy đuôi cầu vuốt ve, lập tức cũng bất đắc dĩ cười.

- Có cái gì mà không phù hợp? Đây vốn chính thành quả nghiên cứu của chúng ta! Tôi phân loại tiêu chuẩn và phương pháp bóc tách động mạch chủ xem như là đề tài nghiên cứu sinh đầu tiên của tôi, cô vốn chính là giáo sư hướng dẫn của tôi mà.

Nghe thấy lời này của Trần Thương, hai mắt của Mạnh Hi lóe ra ngôi sao nhỏ, cực kỳ kích động

【Độ thiện cảm của Mạnh Hi + 100!】

Trần Thương lập tức sững sờ

Lần buôn bán này không lỗ

Lập tức có hai ca phẫu thuật cấp bốn tới tay?

Trần Thương lại xem phân loại bóc tách động mạch chủ như đề tài nghiên cứu sinh đầu tiên, đây là Mạnh Hi và chính bản thân anh đều không ngờ.

Đề tài cô ấy tốt nghiệp cũng chính là lĩnh vực bóc tách động mạch chủ, chữa trị mạch máu lớn vân vân.

Nếu như vậy, thực tế là cực kỳ quá phù hợp

Nhìn lão sư Mạnh cười, cuối cùng Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Phụ nữ! Thật quá phiền toái.

Lúc thì khóc, lúc thì cười

Nhưng, Trần Thương cũng rõ ràng, đề tài nghiên cứu sinh của bản thân khẳng định sẽ thành công, mà Mạnh Hi với tư cách là giáo sư của mình, thêm cái danh giáo sư hướng dẫn chắc chắn cũng không ảnh hưởng, ngược lại, còn giúp cô ấy áo gấm về quê.

Nói như thế nào thì Mạnh Hi cũng là du học sinh.

Giáo sư của mình còn để cho người ta xem thường à?

Anh là một học sinh sẽ không chấp nhận chuyện đó

Trần Thương bất đắc dĩ sờ lên cái đầu nhỏ của Mạnh Hi:

- Mạnh Hi, cô cứ yên tâm đi, đến khi nộp lên hội nghị AATS 2020, tôi sẽ cho cô một chỗ dựa! Xem ai có thể dám xem thường chúng ta

- Đúng rồi, chúng ta có đối thủ à? Cậu muốn chứng minh cho ai xem?

Mạnh Hi khụ khụ một tiếng:

- Tôi vốn chỉ là muốn chứng minh cho giáo sư của tôi xem

- Thế nhưng... Tôi cảm thấy thành quả của chúng ta có thể đánh bại mọi đối thủ

Trần Thương tò mò hỏi:

- Đối thủ? Ai vậy?

Mạnh Hi hơi xấu hổ:

- Cái này... Cũng không thể tính là đối thủ, chúng ta suýt nữa duyên phận trở thành người một nhà.

Trần Thương lập tức sửng sốt, có ý gì đây?

Anh tò mò nhìn chằm chằm Mạnh Hi, luôn cảm thấy giáo sư Mạnh cô ấy có một bí mật không thể nói cho ai biết

Mạnh Hi bị Trần Thương nhìn hơi đỏ mặt, dứt khoát nói:

- Cũng không tính là nhân vật lớn gì

- Cũng chính là Hội trưởng Ramos của Hiệp hội Ngoại khoa lồng ngực nước Mỹ

Trần Thương lập tức suýt nữa phun ra một ngụm nước.

- Ai?

Mạnh Hi khụ khụ một tiếng, bĩnh tĩnh nhắc lại:

- Cũng chỉ là một hội trưởng mà thôi

Trần Thương thật sự đã bị Mạnh Hi làm cho khuất phục

Chỉ là hội trưởng Hiệp hội Ngoại khoa Lồng ngực nước Mĩ?

Khẩu khí này lớn cỡ nào

Phải biết, hiệp hội Ngoại lồng ngực nước Mĩ(AATS) chính là một trong những tổ chức học thuật nổi danh nhất lĩnh vực ngoại khoa tim – lồng ngực thế giới

Trần Thương thật không biết là Mạnh Hi chỉ nói miệng, không biết thực hư như thế nào.

Chương 1466: Trần Mỗ Nhân Vĩnh Viễn Không Bán Manh! (Phần 2)

Phải biết, cánh cửa để bước vào học hội này cực cao.

Trên toàn thế giới chỉ có 1300 bác sĩ được công nhận vào ngoại khoa tim mạch – lồng ngực ở đây, đối với xét duyệt hội viên gần như vô cùng hà khắc, phần lớn đều là những nhân viên tích cực tham gia cống hiến cho lĩnh vực khoa tim mạch quốc tế.

Mà chỉ là Hội trưởng Hiệp hội...

Quá bá khí

Trần Thương phát hiện, Mạnh Hi quá chí khí nếu không làm hội trưởng hội ngoại khoa lồng ngực thì có chút đáng tiếc

Bất luận là hình thể hay thực lực kinh nghiệm, tất cả đều có

Trần Thương hiếu kỳ hỏi:

- Người ta là giáo sư Romos đều đã ngoài sáu mươi tuổi, làm sao có mối quan hệ quen biết nào với cô?

Giáo sư Mạnh u oán thở dài:

- Nhưng thật ra là chúng ta có cơ hội làm người một nhà

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Giáo sư Mạnh, cô... câu dẫn nói người ta làm chồng của mình là không đúng...

Mạnh Hi lập tức liếc mắt:

- Không phải, lúc ấy tôi ưa thích con gái của Ramos, kết quả ông ta không đồng ý

- Tôi đã rất tức giận, tôi cảm thấy Ramos là đang xem thường tôi, lúc ấy tôi nói đừng khinh thiếu niên nghèo, có một ngày tôi sẽ vượt qua ông ta

Trần Thương thật sự đã chịu phục

Rõ ràng một chuyện rất nghiêm túc, thế nhưng Mạnh Hi có thể nói thành một chuyện cười

Đây cũng là một loại năng lực.

Trần Thương được mời tham gia hội nghị AATS, anh lấy điện thoại gọi cho các tiểu Campbell ở Vương quốc Ả rập Thống nhất.

Nói đơn giản một câu:

- Năm nay, giáo sư của tôi muốn tham gia Hiệp hội Niên hội Ngoại khoa Lồng ngực nước Mĩ.

Campbell nghe xong, trong lòng lập tức kinh hãi.

Trần Thương xuất sắc thế nào, Campbell đã tận mắt chứng kiến.

Trần Thương đều lợi hại như vậy

Mà giáo sư của cậu ta... Lợi hại cỡ nào?

Campbell thật không ngờ Trung Quốc còn có một giáo sự đỉnh cao như thế.

Dù sao, 1300 hội viên trên toàn thế giới, những quốc gia như Mỹ chiếm cứ hơn phân nửa, hội viên quốc nội AATS không đến 20 người.

Mà còn là mời tham gia phải là cấp bậc quản sự thường vụ của hiệp hội.

Trần Thương có thể nghĩ tới cũng chỉ có Campbell.

Campbell vội vàng đáp ứng:

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Chúng tôi hết sức hoan nghênh, đúng rồi, giáo sư Trần, hai ngày này cần yêu cầu bản thảo, bên này nếu như cậu có bản thảo thì mau nói, tôi sẽ cho người an bài cho cậu.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, được rồi! Vậy thì làm phiền giáo sư Campbell

Campbell lắc đầu:

- Không có chuyện gì, lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ trang web của hiệp hội qua cho cậu, những chuyện đăng ký thông tin cá nhân phải do cậu tự làm mới được c.

Trần Thương gật đầu.

Hiệp hội niên hội ngoại khoa lồng ngực nước Mĩ với tư cách quy mô lớn nhất toàn cầu, trình độ học thuật cao nhất hội nghị khoa tim mạch học thuật, đến lúc đó sẽ có gần 3000 người hội tụ cùng nhau tại hội nghị, cùng nghiên cứu thảo luận lĩnh vực khoa tim mạch lâm sàng cùng với cơ sở nghiên cứu mới phát hình, kỹ thuật mới, cùng tiến triển mới.

Mà trong lúc đó, đại hội có gửi bản thảo, với tư cách là tập san niên hội.

Thế nhưng, Trần Thương căn bản không cần gửi bản thảo.

Bởi vì tất cả nội dung diễn thuyết của hội nghị trong lúc đó sẽ tự động ghi vào tập san.

Mà bởi vì khi ở các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất, Trần Thương đã làm một phen động tác, đã sớm hấp dẫn Hiệp hội Ngoại khoa Tim mạch - Lồng ngực của nước Mĩ quan tâm.

Thậm chí năm nay Trần Thương sẽ là một nhân vật nổi tiếng của niên hội lần này

Từ bóc tách động mạch chủ được phân loại đến phẫu thuật nghiên cứu tiến triển, đến kỹ thuật giá đỡ vòi voi và tài liệu.

Trần Thương là một người có khả năng muốn ôm đồm mấy cái cơ hội phát biểu tại hội nghị.

Thậm chí...

Trần Thương cảm thấy, nếu như mình lấy kỹ thuật bắc cầu động mạch vành cùng với kỹ thuật X-Pri với tư cách tuyên truyền bằng lời nói...

Trần Thương cảm thấy năm nay niên hội AATS 2020, chính mình sẽ trở thành một người có sức ảnh hưởng

Nghĩ tới đây, Trần Thương còn cảm thấy có chút xấu hổ

Thật ra, Trần Thương đã quyết định chủ ý muốn tham gia.

Bởi vì trên hội nghị quốc tế, lực lượng của hiệp hội so với lực lượng quan phương tổ chức không kém một chút nào.

Nếu như hiệp hội Ngoại khoa Tim mạch - Lồng ngực nước Mĩ tán thành chỉ nam và tài liệu thì thậm chí FDA của nước Mỹ sẽ không tiến hành ngăn cản.

Đây chính là lực lượng của Hiệp hội Ngoại khoa Tim mạch của nước Mĩ

Lực lượng của công hội cường đại cỡ nào?

Học hội Ngoại khoa Tiêu hóa của Trần Thương cũng giống như thế.

Hiện tại chỉ có thể nói cái này học hội còn không có cái gì tạo dựng lên, thanh danh không hiển hách.

Mà Hiệp hội Ngoại khoa Lồng ngực của nước Mĩ được thành lập từ năm 1917, hơn một trăm năm lịch sử, bọn họ đã chuyên tâm, có vô vàng kinh nghiệm làm chuyện như vậy.

Mà niên hội AATS 2020 cũng là một hiệp hội thành lập sau đó là hội nghị thứ 100 của thế giới.

Vì lẽ đó, hội nghị năm nay có ý nghĩa rất phi phàm

Mà còn, tổ chức lần này cũng là thâm căn vào các lĩnh vực, ảnh hưởng sâu xa.

Hội nghị AATS hàng năm công bố chỉ nam là cái lĩnh vực trên toàn thế giới, là chỉ nam được hoan nghênh nhất.

Hội nghị AATS hàng năm, tiêu điểm đều là lĩnh vực khoa tim mạch.

Bởi vì nơi này thừa nhận chỉ nam, tài liệu, độc quyền các loại, sau này ở đây sẽ duy trì một lực lượng phát triển

Vì vậy, hàm lượng của hội trưởng sẽ cao bao nhiêu?

Mà Trần Thương lại là hội trưởng học hội ngoại khoa tiêu hóa thế giới, ít nhất nhất hơn mấy chục năm mới có thể đạt tới thực lực như người ta

Nói trắng ra, học thuật tổ chức thực lực, cuối cùng là phải dùng thành tích nói chuyện

Sau khi đưa Mạnh Hi đi, Trần Thương vội vàng chính lý lại bản thân.

Lo lắng về nhà bị Tần sói con phát hiện.

Đến lúc đó nhất định cho rằng bài tập ở nhà quá ít

Nghĩ tới đây, Trần Thương thở dài.

Nam nhân đã kết hôn đau khổ, chỉ có thể tự mình trãi nghiệm.

...

...

Lúc xế chiều, Trần Thương cùng với Mạnh Hi đi làm nghiệp vụ tương quan.

Địa điểm tổ chức hội nghị AATS 2020 là ở New York, nước Mĩ.

Hội nghị chủ yếu và thứ yếu phục vụ cần tốn 50 đô la.

Hội viên xin chi phí phải 100 đô la, gửi bản thảo đại hội còn cần 30 đô la.

Trần Thương cũng bất đắc dĩ, người ta tham gia hội nghị AATS là có phái đoàn, mà Trần Thương còn muốn phải theo giá đỡ vòi voi và X-Pri đi cùng.

Thế nhưng...

Như vậy còn cần cung cấp đặt trước 10% phí phục vụ

Số tiền này đều phải tài khoản của chính mình.

Lúc này, Trần Thương mới chân chính cảm nhận được khí thế do một hội nghị cấp cao mang tới.

Thế nhưng...

Trần Thương bất đắc dĩ là, chi phí mình làm phẫu thuật bao quy đầu còn chưa tới sổ sách

Hiện tại trên người của anh chỉ có 2000 nguyên

Sau khi kết toán toàn bộ phí dịch vụ, trên người Trần Thương có tổng cộng 2000 nguyên, đổi thành đôla sau đó... Còn thừa lại ba trăm năm mươi nguyên.

Kế tiếp còn cần làm hộ chiếu để xuất cảnh

Chi phí để làm hộ chiếu đến nước Mỹ mất đến 1500 nguyên...

Trần Thương không thể không đưa ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hi.

- Mạnh Hi, tôi... Không mang tiền mặt, cô có thể giúp đỡ một chút có được không?

Lông mày Mạnh Hi hơi giương lên:

- Trần Thương, cậu đang nhờ vả tôi đấy

Trần Thương nhìn Mạnh lão sư ngóc đầu lên cao quý, trong lòng nhịn không được một hồi chua xót.

Ai...

Chương 1467: Chuyện Này Cũng Quá Hủy Tam Quan Rồi?

Là một vị anh hùng hảo hán, thế mà cũng có lúc phải cầu xin.

- Tôi van xin cô, giáo sư Mạnh, hãy cho tôi mượn ít tiền.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, nhịn không được bật cười:

- Ha ha, được rồi được rồi, không cần cầu xin tôi, tôi sẽ cho cậu vài miếng bánh

Trần Thương lập tức nổi giận

Sĩ có thể giết, không thể nhục

Không ăn đồ bố thí

Đánh chết không cần ăn lương thực cứu tế

...

Trần mỗ vĩnh viễn không bán manh

- Meo ô ~ ~

Mạnh Hi cười tươi như hoa.

...

Đến khi trời tối, Trần Thương không về nhà.

Bác sĩ Mã muốn đổi ca trực với Trần Thương, vì bệnh trĩ vẫn chưa khỏi hẳn, lo lắng nếu trực đêm ngày hôm nay nhất định cái mông sẽ rất đau.

Mặc dù, Trần Thương không hiểu được hai chuyện này có liên quan gì nhau, vốn muốn từ chối, không muốn thay ca trực, nhưng nghĩ đến khoảng thời gian kế tiếp bác sĩ Mã đồng ý lo chuyện ăn uống cho anh, nên rất nhanh đồng ý đổi ca.

Bỗng, Trần Thương cảm giác bản thân trở thành một kẻ hèn mọn, ít kỷ đối với bác sĩ Mã.

Ban ngày bị giáo sư Mạnh Hi đùa giỡn một phen, đến buổi tối anh còn phải thay bác sĩ Mã trực đêm.

Thôi, thôi

Trực khoa cấp cứu ca đêm đối với Trần thương đó cũng không phải là chuyện gì xấu.

Nếu như về nhà, tối nay, anh có tiền mua thức ăn hay không?

Trần Thương lại im lặng ngưng nghẹn.

Đến khi 11 giờ tối, cảnh đêm của thủ đô là đẹp nhất, ồn ào nhưng nhẹ nhàng làm sao.

Trần Thương mới vừa hội chẩn từ khoa nội thần kinh đi xuống, đứng trong thang máy tại tầng 31, nhìn ra ngoài cửa sổ trông thấy thủ đô, đẹp đến nỗi có chút mê người.

Anh cảm thấy, nếu như mình có một văn phòng ở tầng này thì cũng không tệ, trực ca đêm mình có thể tận hưởng không khí mát mẻ hòa vào những ánh đèn sáng rực phía dưới.

Dù văn phòng nằm ở độ cao 270m, thế nhưng nơi đây là nơi đáng để hưởng thụ nhất thành phố.

Đến khoa cấp cứu, sau đó Trần Thương nhìn ngoài cửa sổ trông thấy đường phố, nhịn không được thở dài.

Thế nhưng, anh còn chưa kịp làm một bài thơ, y tá A Liễuđã vội chạy đến, tiến vào văn phòng:

- Bác sĩ Trần, xe cấp cứu vừa đưa tới một bệnh nhân nữ khoảng 30 tuổi

Trần Thương nghe thấy sau đó, vội vàng đứng lên, đi theo A Liễu rời khỏi văn phòng.

Vào khi đến cửa ra vào, y tá với bác sĩ trên xe ngay tại lúc này khẩn trương di chuyển người bệnh vào bên trong, anh cũng nhìn thấy nữ bệnh nhân đang hôn mê kia.

Bệnh nhân nữ đang mặt đồ ngủ, nằm trên giường bệnh, thần khí không rõ, thậm chí mắt miệng méo rõ ràng, sau lưng còn có một người đàn ông, cũng chừng ba mươi tuổi, ăn mặc vẫn tương đối tươm tấc.

Hai người trông giống như là một cặp vợ chồng.

Mi tâm của người đàn ông kia nhíu lại, đứng ở một góc có chút nôn nóng bứt rứt, nhìn thấy tình huống như thế rất lo lắng.

Trần Thương liền vội vàng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Nam thanh niên đứng ở đằng kia miệng chậc chậc nói không nên lời:

- Đột nhiên cô ấy ngã ra, cụ thể chuyện gì đã xảy ra, tôi cũng không biết rõ lắm.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của nam thanh niên lấp lóe lơ lửng cứ đảo chớp lia lịa, nói chuyện cũng hàm hàm hồ hồ, ấp úng nửa ngày nói cũng không rõ.

Điều này làm cho Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy nam thanh niên này có vấn đề?

Trần Thương tiếp tục truy vấn nói:

- Chuyện này có mối quan hệ rất lớn với bệnh tình người bệnh, rất quan trọng, tôi hi vọng anh có thể tích cực phối hợp, nguyên nhân gì dẫn đến người bệnh như thế, có bất kỳ nhân tố nào gây ra, ví dụ như đã uống một loại thuốc nào không?

Nói đến đây, Trần Thương cường điệu một câu:

- Nếu như che giấu tình huống bệnh tình của người bệnh, có khả năng sẽ bỏ lỡ thời gian cấp cứu, đến lúc đó có thể sẽ xảy ra vấn đề rất nghiêm trọng.

Nói thật, hiện tại, anh hoài nghi rất cao là nữ bệnh nhân này xuất huyết não hoặc là nhồi máu não, nhưng còn cần xác nhận thông tin một chút.

Bên này, Trần Thương nói với A Liễu:

- A Liễu, cô hãy nhanh chóng liên hệ đến khoa X-Quang, mau sắp xếp đưa bệnh nhân đến CT xương sọ.

Vào lúc này, nam thanh niên đó bỗng cúi đầu, bắt đầu nói, anh ta cũng không biết phải làm sao:

- Kỳ thật... Chính là... là cái kia, cái kia, khi cái gì... khi tôi thấy cô ấy biểu hiện không đúng...

- Nhưng tôi cho rằng là cô ta chỉ giả vờ đau, tôi không có để ý, sau đó cô ta thay đổi tư thế, tôi ở phía sau, cũng không nhìn thấy... Đại khái là kéo dài hơn 10 phút, tiếp đó tôi phát hiện có điều gì đó không hợp lý, cô ta không có chút phản ứng gì nữa.

- Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền vội vàng gọi 120, tiếp đó... Chuyện chính là như vậy.

Lần này, Trần Thương lập tức hiểu rõ, hai vợ chồng này đang quan hệ thì người phụ nữ xảy ra chuyện, loại chuyện này thường gặp ở một số cặp vợ chồng.

Cấp cứu nhiều năm như vậy, Trần Thương có nhiều kinh nghiệm lâm sàng, nên lạnh nhạt gật đầu, an ủi nam thanh niên nói:

- Không cần khẩn trương như vậy

- Trước đây, người bệnh có cao huyết áp, bệnh tiểu đường hay những bệnh mãn tính nào không?

Người thanh niên liền lắc đầu, xấu hổ nói:

- Tôi không biết.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

- Được rồi

Ngay lúc này, A Liễu nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, khoa X-Quang đã chuẩn bị xong, có thể đưa qua.

Trần Thương gật đầu:

- Được

Hiện tại, Trần Thương đặc biệt lo lắng cho bệnh tình của người bệnh đang phát triển theo hướng xấu.

Dù sao, anh đã nghi ngờ là nhồi máu não hoặc xuất huyết não, khi chụp X-Quang đừng xảy ra bất kỳ vấn đề nào.

Vào lúc này, Trần Thương nhìn bệnh nhân mắt miệng đều méo, sắc thái không rõ ràng, có chút bận tâm.

Ca đêm không có nhiều người, trên cơ bản chụp phim vào giờ phút này cũng là người của khoa cấp cứu, vì vậy kết quả CT rất nhanh đã có.

Sau khi có kết quả, Trần Thương nhìn thấy kết quả lập tức biến sắc

Đột phát xuất huyết não phát tính trên diện tích rộng, tính huống rất nguy hiểm, thậm chí có thễ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn

Đây là cần lập tức nhập viện để bắt đầu trị liệu.

Nếu như kịp thời phẫu thuật, tình trạng sức khỏe khôi phục sẽ tương đối tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức đưa người bệnh lại khoa cấp cứu, để cho bác sĩ trực ban nhanh chóng làm các thủ tục nhập viện cho bệnh nhân.

Tiếp theo, anh vội vàng liên lạc với khoa Ngoại thần kinh, hỗ trợ chuyển khoa, mau chóng bắt đầu trị liệu.

Bên này A Liễu đưa người bệnh vào bên trong phòng cấp cứu, bắt đầu dùng điện tim oxy máu giám sát.

Trần Thương cũng vội vàng cho túi chườm nước đá thoa ngoài da, giảm áp lực nội sọ xuống mức có thể...

Tình huống của người bệnh lúc này không có mấy vẻ lạc quan cho lắm.

Đúng lúc này, giám sát ECG (*) vừa vặn kết nối tốt, còi báo động liền vang lên.

(*): ECG (còn được gọi là Điện tâm đồ hoặc Đo điện tim) là xét nghiệm ghi lại các tín hiệu điện của tim.

Trần Thương quan sát, lập tức bị dọa đến ói máu

Huyết áp này, 200/ 130 mmHg

Huyết áp này rất cao, quá nguy hiểm

Huyết áp này còn có tâm trạng làm chuyện vợ chồng sao.

Đầu của hai người này không choáng sao?

Trần Thương thật bất đắc dĩ.

Vào lúc này, anh vội vàng đứng dậy, tiện tay kéo xuống tờ giấy đồng ý, sau khi được giải thích thông báo tình trang ngụy kịch liền đi ra bên ngoài,

tìm nam thanh niên đi với bệnh nhân.

Chương 1468: Thần Mẹ Nó Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm

Lúc này, ở phía ngoài không còn nhìn thấy anh ta.

Thế nhưng, đi tới đi lui đến cửa đại sảnh bệnh viện, nhìn thấy anh ta đang đứng bên ngoài nhìn cái gì đó

Trần Thương vội vàng gọi anh ta lại:

- Anh ơi, tới đây ký tên.

Nam thanh niên sững sờ, nhìn xung quanh một cái, sau đố mới đi tới chỗ Trần Thương.

Trần Thương nói ngắn gọn:

- Là như vậy, huyết áp của người bệnh rất cao, mà kết quả CT biểu hiện xuất huyết trên diện tích lớn, tình huống cực kỳ nguy hiểm, đây là thông báo bệnh tình nguy kịch.

- Đề nghị của tôi là mau chóng bắt đầu phẫu thuật, cứ như vậy, dự đoán là bệnh tình và sức khỏe bình phục của người bệnh sẽ tương đối tốt, cũng sẽ không có tế bào tổ chức não bị tổn thương, cái này...

Trần Thương đem vấn đề bàn giao một phen.

Mà đúng lúc này, nam thanh niên đó nói một câu nói, đã làm Trần Thương sửng sốt tại chỗ, mà còn khắc cốt ghi tâm

Nam thanh niên đi cùng nhìn một cái ra bên ngoài, tiếp theo nói với Trần Thương nói:

- Bác sĩ, đợi thêm mấy phút nữa được không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tình huống của người bệnh rất nguy hiểm

Nam thanh niên thở dài:

- Chờ một chút đi, chồng của cô ấy sắp đến.

Sau khi nói xong, nam thanh niên có chút hối hận với Trần Thương, nói:

- Bác sĩ, xin nhờ, tôi phải đi trước, nếu như chồng của cô ấy nhìn thấy tôi... Chắc chắn sẽ đánh chết tôi

Thế là... Nam thanh niên nhân cơ hội, vội vàng chạy vào màn đêm

Trần Thương tại chỗ trợn tròn mắt

Con mẹ nói?

Cái này hơn nửa đêm đùa chơi với tôi đây?

Trần Thương cầm thông báo bệnh tình nguy kịch, đứng tại trong gió, có chút lộn xộn

Làm bác sĩ gặp phải loại chuyện này, nên làm sao xử lý?

Mấu chốt là... Cấp cứu gặp phải loại người như thế thực tế là quá nhiều

Cho nên tới bệnh viện, sau đó, bình thường gặp bác sĩ có kinh nghiệm đều phải liên tục xác định một chút, có phải là ngẫu nhiên

...

Trần Thương đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, quay người nói với A Liễu:

- Vừa rồi đã lấy CMND của anh ta đăng ký chưa?

A Liễu gật đầu, nghi ngờ nhìn Trần Thương hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu có muốn thông báo với cảnh sát hay không?

Trần Thương cũng đang rơi vào tình cảnh mơ hồ không biết phải làm sao.

Loại chuyện này, đến cùng có phải là một vụ án hình sự hay không?

Có cần báo cảnh sát hay không?

Trần Thương suy nghĩ kỹ một hồi, cũng có chút mê mang, nhưng, anh còn nói:

- Báo cảnh sát

A Liễu gật đầu:

- Đúng vậy, dù sao người đàn ông kia đều là chính mình nói, thật hay giả không ai biết? Nói không chừng đây là một vụ mưu sát chăng

Trần Thương ừ một tiếng.

Đúng là như thế, loại chuyện này cần có cảnh sát giải quyết.

Hiện tại, bọn họ chỉ suy nghĩ đơn giản sẽ là cứu chữa người bệnh như thế nào, việc còn lại là của cảnh sát.

A Liễu báo cảnh sát, sau đó cúp điện thoại đã muốn mắng chửi người.

Nhưng... Do dự rất lâu, cũng không biết mắng ai, tức giận đến ngực run dữ dội.

Vốn là A Liễu mập mạp, tức giận như thế, giống như lại mập thêm mấy phần.

Trần Thương thở dài, chỉ có thể cho gọi điện Khoa Y Tế chuẩn bị tiến hành báo cáo.

Vào lúc này, người nhà không liên lạc được, chỉ có thể tìm Khoa Y Tế.

Khoa Y Tế của Trung tâm Cấp Cứu là phòng ban khó khăn nhất.

Các ban hành chính khác đều ở trên tầng cao, duy nhất chỉ có Khoa Y Tế làm việc hành chính một mình ở lầu một, một mình chiếm cứ một tầng.

Mỗi lúc trời tối đều có người trực ban

Dù sao cấp cứu mỗi ngày có rất nhiều chuyện tranh cãi cần phải xử lý.

Mà bên này, Trần Thương liên lạc Khoa Y Tế, sau đó đối phương cũng vội vàng chạy về hướng bên này.

Sau đó, anh cũng không rảnh rỗi, vội vàng đứng dậy trở lại bên trong phòng cấp cứu, bắt đầu công việc cấp cứu.

Người bệnh bị xuất huyết não sợ nhất là tiếp tục xuất huyết, cực kỳ nguy hiểm

Bởi vì không gian trong xoang đầu là có hạn

Bên trong có chất trắng chất xám, còn có thân não thần kinh mạch máu... vân vân một đống tổ chức rất lớn, trên cơ thể, đầu với tư cách là bộ tư lệnh, vị trí bên trong là có hạn, nhưng vào lúc này, nó lại xuất huyết não.

Đại lượng huyết dịch chạy theo tĩnh mạch trào lên mà ra, khi đó không gian trong xoang đầu sẽ bắt đầu bị nghiền ép, áp lực nội sọ sẽ lên cao kịch liệt

Mà áp lực nội sọ một khi tăng cao, sẽ chèn ép tổ chức xung quanh não, bao gồm vỏ đại não, thần kinh, mạch máu vân vân...

Mạch máu trong đầu bình thường mà nói khá là nhỏ, chỉ cần đè ép một chút nói không chừng sẽ lại lần nữa bị nhồi máu não, hoặc dẫn đến tổ chức xung quanh thiếu máu, thiếu oxy rồi bị hoại tử

Vì lẽ đó, mức độ nguy hiểm của xuất huyết não lớn hơn nhiều so với nhồi máu não, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng

Mà nhồi máu não, ngoại trừ là trụ cột mạng sống, nếu vị trí thân não bị chặn, thì những nơi khác cũng sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng.

Vì vậy, hiện tại, nguyên tắc cấp cứu xuất huyết não cấp tính chính là:

Trước hết, các bạn sĩ phòng ngừa lại bị xuất huyết

Thứ hai, các bạn sĩ giảm áp lực nội sọ xuống mức có thể

Tiếp theo khống chế não bị phù thũng (*).

(*): Phù thũng là tình trạng ứ nước và dịch quá mức khoảng gian bào của cơ thể mà không thể thoát ra ngoài được, khiến bộ phận đó sưng to bất thường.

Sau cùng, các bác sĩ cần duy trì dấu hiệu sự sống, đề phòng các biến chứng bệnh về sau.

Ừm

Nói đến rất đơn giản, nhưng đặt ở trên thân một người bệnh, cực kỳ khó như người bệnh lúc này.

- Giáo sư Trần, không ổn, hô hấp người bệnh đột nhiên ngừng

Sắc mặt của Trần Thương trắng bệch, vội vàng chạy tới.

Làm sao hô hấp có thể đột nhiên ngừng được?

Chẳng lẽ vị trí xuất huyết não bị chèn ép hô hấp trung tâm, dẫn tới hô hấp cơ tê liệt?

Nghĩ tới đây! Trần Thương thật sự rất hoang mang.

Thật muốn tiến hành ECMO (*) hay Oxy hóa qua màng ngoài cơ thể chính là tạo ra phổi nhân tạo.

(*): Oxy hóa màng ngoài cơ thể, còn được gọi là hỗ trợ sự sống ngoài cơ thể, là một kỹ thuật ngoại cơ thể cung cấp hỗ trợ tim và hô hấp kéo dài cho những người mà tim và phổi không thể cung cấp đủ lượng trao đổi khí hoặc tưới máu để duy trì sự sống.

Nếu như người bệnh không thể tự hô hấp, chỉ còn cách này, nhưng, toàn bộ Trung tâm Cấp cứu chỉ có mấy máy thiết bị ECMO.

Phải biết, một cái bệnh viện có thể chỉ có một máy Oxy hóa qua màng ngoài cơ thể ECMO, thậm chí là một khu vực một cái, thậm chí còn là một máy đại diện cho trình độ cấp cứu một quốc gia.

Hi vọng không cần phải dùng tới

Nghĩ tới đây, Trần Thương mau tới kiểm tra trước.

Khoảng khắc anh mở ra khoang miệng người bệnh bỗng sửng sốt

Trần Thương phát hiện cái lưỡi của người bệnh đã bị thụt vào, dẫn đến đầu lưỡi tắc nghẽn đường hô hấp, đưa tới ngạt thở

Trần Thương lập tức nhẹ nhàng thở ra, đã làm cho mọi người sợ bóng sợ gió một trận, nhưng cũng không dám buông lỏng cảnh giác, nói với A Liễu:

- A Liễu, nâng đầu giường lên

Mặc dù A Liễu mập mạp nhưng động tác cũng rất nhanh nhẹn.

Trần Thương bên này cũng không nhàn rỗi, cấp cứu ca đêm là một đợt huấn luyện, khiêu chiến với bác sĩ.

Tay phải của Trần Thương vòng ra sau lưng người bệnh, tiện tay gỡ xuống áo ngực của người bệnh

Chương 1469: Bệnh Tật Kì Quái

Chuyện quan trọng trước mắt cần làm là phải loại bỏ quần áo trên người bệnh nhân, mà nội y bó chặt chính là một nhân tố không ổn.

Sau đó, anh đặt đầu người bệnh nghiêng qua, dễ dàng cho các dịch bài tiết trong miệng tự động chảy ra, kịp thời dọn dẹp sạch sẽ.

Vào lúc này, nếu như người bệnh hít thở không thông, phiền phức sẽ lớn lắm

A Liễu thấy động tác Trần Thương cởi nội y nhanh nhẹn, lập tức sửng sốt một chút:

- Giáo sư Trần thật lợi hại! Kỹ thuật rất thành thạo

Trần Thương im lặng, A Liễu này nói mò cái gì đấy

Không thể không nói, cái trò đùa này khiến tâm trạng của Trần Thương đang khẩn trương được thả lỏng một chút.

Lúc này, người bệnh có chút nôn nóng bứt rứt, nằm ở trên giường không ngừng động đậy.

A Liễu đứng bên cạnh vừa vặn cố định lại, tiếp theo cô ta lại xoay người một cái, chất lỏng treo ở trên tay, suýt chút nữa đã bị cô ta lôi xuống

Trần Thương thấy thế, cũng không thể để A Liễu mãi khống chế cô ta được, dứt khoát tiêm cho một liều thuốc an thần.

Lúc này, huyết áp người bệnh vẫn cao như vậy

Trần Thương nói với một y tá khác:

- 25% Magie sulphat 10ml, tiêm sâu vào bắp

Bản lĩnh cấp cứu của Trần Thương rất tốt, nhưng... Dù sao cũng không chuyên nghiệp bằng bác sĩ bên Khoa Ngoại thần kinh.

Không bao lâu, y tá tiến đến nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, người nhà bệnh nhân đã tới

Trần Thương gật đầu, đi ra ngoài.

Trong tay không quên cầm trong tay một tờ thông báo bệnh tình nguy kịch của bệnh nhân.

Sau khi đi ra, Trần Thương nhìn thấy một nam thanh niên khác, nhìn cũng coi như là dáng vẻ đàng hoàng, làm sao lại không coi chừng vợ của mình vậy?

Trần Thương bất đắc dĩ, chỉ cảm thấy trên đầu của anh ta một cái sừng.

- Bác sĩ, vợ của tôi... Cô ta thế nào?

Anh rõ ràng vẫn còn có chút lo lắng, trên thân có chút cảm giác phong trần mệt mỏi, giọng nói có chút vội.

Trần Thương không biết làm sao, quyết định trước tiên che giấu một chút chuyện vợ anh ta vượt giới hạn.

Dù sao nếu người này cũng lo người nhà biết chuyện, rồi sau đó không đồng ý ký tên, có thể sẽ rất phiền.

Loại tình huống này không phải là chưa từng xảy ra

Đương nhiên, mặc dù người nhà không đồng ý, bình thường bệnh viện cũng sẽ cấp cứu, nhưng vẫn có nhiều tình huống sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Người chồng ngược lại cũng có lí lẽ, nghe Trần Thương giải thích xong, sau đó quả quyết ký tên:

- Bác sĩ

Ngay lúc này, cảnh sát vừa mang tên thanh niên kia trở về.

Nam thanh tiến đến, sau đó nhìn thấy người chồng, sắc mặt của anh ta mất tự nhiên.

Mà người chồng như đã biết rõ mọi chuyện, đứng dậy muốn tung ra một cú đấm.

Nam thanh niên kia lập tức biến sắc:

- Tôi... Cảnh sát, cảnh sát, anh ta đánh người

Mọi người nhìn người chồng cũng biết được người này đang rất tức giận.

- Con mẹ nó ngươi...

Cảnh sát đối với mấy chuyện này, thật chỉ có thể mở một con mắt nhắm con mắt, giả vờ ngăn không được người chồng, nhưng cũng không làm cho chuyện diễn ra nghiêm trọng:

- Anh trai, anh hãy bình tĩnh một chút

Nam thanh niên này không phục:

- Con mẹ nó thế nào? Vợ của anh là tôi đưa đến bệnh viện, tôi là hăng hái làm việc tốt

Trần Thương đều trợn tròn mắt

Con mẹ nó, hăng hái làm việc tốt?

Tôi đề nghị đánh chết anh ta

Khóe miệng của ảnh sát cũng co quắp một trận

Tên này còn không biết xấu hổ la làng lên?

...

Sau khi, Nguyên Phối NamNam đánh ra mấy quyền, cả người đứng ở chỗ kia há mồm thở dốc hổn hển, cũng không đánh nữa

Còn người thanh niên bị đánh kia, lại ngẩng đầu rất kiêu căng.

Nguyên Phối Namthở dài:

- Quên đi, anh đi đi

Bị Nguyên Phối NamNam nói như vậy, người thanh niên này lại bắt đầu ngại ngùng.

- Thế này là... Đi... Đi sao?

Người thanh niên ấy trừng to mắt, ấp úng nửa ngày, cũng không nói được gì, vừa rồi rất mạnh miệng, hiện tại ngược lại cảm thấy cực xấu hổ.

Trần Thương và cảnh sát đều bị hành động của Nguyên Phối NamNam làm cho trợn tròn mắt, như vậy là kết thúc rồi?

Người thanh niên kia do dự rất lâu, mới nói:

- Tôi... Được đi rồi à?

Nhưng, miệng của anh ta thì hỏi nhưng chân lại không có quay bước rời đi, mà đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống:

- Quên đi, tôi đi lỡ xảy ra án mạng, lại bảo tôi giết người gì đó

Người cảnh sát đứng bên cạnh nói:

- Nói vậy để tôi đưa anh đi.

Người thanh niên ấy lập tức nghẹn lời

Cảnh sát không được xen vào việc nhà người khác, nên mấy loại chuyện như vậy, cảnh sát không có quyền can thiệp.

Dù sao trong hôn nhân vượt quá giới hạn nhiều nhất là vấn đề đạo đức, không thể xem là phạm tội, cũng không thể tính là trái pháp luật.

Nếu như không phải người phụ nữ kia bây giờ chưa biết sống chết ra sao, cảnh sát cũng không có quyền bắt người

Dù sao... Chuyện này còn không bằng trường hợp người mua dâm xấu xa.

Nguyên Phối NamNam thở dài, kí tên cho Trần Thương:

- Bác sĩ, mau cứu cô ta đi.

Anh ta không nói, Trần Thương cũng sẽ cứu.

Thế nhưng anh có chút tò mò chính là, người đàn ông này không tức giận sao?

Bên này, Trần Thương đi về phía phòng cấp cứu, chuẩn bị tiếp tục bước tiếp theo của công việc.

Mà ở bên ngoài, Nguyên Phối NamNam đang trò chuyện với người tình của vợ mình.

- Chuyện kia... người anh em, tôi thật sự không biết cô ấy đã kết hôn

Người cảnh sát nhân dân này tuổi tác cũng không lớn, nhiều nhất khoảng trên 30 tuổi, nhìn tên người tình này, cũng bó tay rồi.

Anh ta còn dám trò chuyện

Mà sau khi Nguyên Phối NamNam nghe xong, thở dài:

- Thật ra, cô ta có bệnh

Câu nói này người chồng vừa nói xong, làm cho ba người lập tức sửng sốt

Trần Thương trực tiếp dừng bước, chuẩn bị để y tá cẩn thận một chút, nhân tiện cho kiểm tra xét nghiệm bệnh truyền nhiễm với bệnh giang mai HIV-Aids.

Sao mình lại quên được chuyện này chứ

Tên người nhân trực tiếp bị dọa đến mức đứng bật dậy, suýt chút nữa đã bị hù chết, anh ta trừng lớn mắt, tràn đầy sợ hãi

Mà vẻ mặt của cảnh sát càng thêm mờ mịt, thế này cũng quá kịch tính rồi?

Sắc mặt của tên người tình xám như tro, tuyệt vọng nhìn Nguyên Phối NamNam

- Thật hay giả?

- Bác sĩ! Tiêm cho tôi một liều đi, tôi biết, các người có thuốc phòng ngừa truyền nhiễm, đúng không?

- Bác sĩ! Anh phải mau cứu tôi, tôi... Tôi đây là lần đầu

Nguyên Phối Nam thấy thế, cười lạnh một tiếng:

- Đây không phải bệnh lung tung, thật ra tôi cũng không tức giận, dù sao... Chúng tôi cũng sắp ly hôn rồi.

- Tất nhiên nếu có thể làm ra loại chuyện này, nhất định đây không phải lần đầu tiên.

- Lần thứ nhất tôi rất tức giận, cũng rất tuyệt vọng, dù sao bị vợ cắm sừng, ai có thể vui vẻ?

- Sau khi cãi nhau, tôi đã muốn ly hôn với cô ta.

- Các người cũng biết, sau khi đi cục dân chính đưa đơn ly hôn, có nửa năm để bình tĩnh lại, để chúng ta suy nghĩ thật kĩ, kỳ thật lúc đó tôi nghĩ, nếu như cô ấy có thể thay đổi... Có lẽ còn có thể tiếp tục bên nhau

- Con của chúng tôi cũng đã 4 tuổi rồi, ai cũng không muốn ly hôn đúng không?

Nói đến đây, anh ta cười khổ một tiếng:

- Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy tôi khá yếu đuối, không tính là đàn ông, chuyện này cũng có thể dễ dàng tha thứ.

- Đây dù sao cũng là người phụ nữ tôi theo đuổi rất lâu, tôi thích cô ta rất lâu rồi, chúng tôi có con cái, có gia đình.

Chương 1470: Chỗ Đáng Sợ Nhất Của Căn Bệnh Này

- Tôi còn nghĩ là nếu cô ta có thể nghiêm túc nghĩ lại nhận lỗi, có lẽ... tôi thật sự sẽ do dự.

- Thế nhưng là... Cô ta không hề thay đổi, chưa từng có thay đổi.

- Loại chuyện vượt quá giới hạn này, chỉ có 0 lần và vô số lần, tôi cũng nghĩ thông rồi, ly hôn hay không cũng không quan trọng.

- Tôi mang theo con đến nhà bố mẹ ở, còn cô ta ở một mình.

Sau khi người đàn ông nói xong, mọi người cũng hiểu phản ứng của anh ta, thế nhưng... tên người tình vẫn rất hoang mang vì Nguyên Phối Nam nói như vậy, người phụ nữ kia ngoại tình ở bên ngoài, nói không chừng thật sự là có bệnh

- Cuối cùng Cô ta có bệnh gì? Anh trai, anh mau nói đi, tôi... Tôi gấp muốn chết rồi

Nguyên Phối Nam cười lạnh một tiếng:

- Được rồi, thuốc phá thai anh cũng đã chuẩn bị tốt, chẳng lẽ vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần bị nhiễm bệnh sao?

Một câu này, nhất thời khiến tên người tình nghẹn lời.

Người đàn ông tiếp tục nói:

- Khi ở nước ngoài, cô ta có nghiện thuốc phiện, sau khi trở về cai nghiện một thời gian, tiếp đó cả người đều rất nôn nóng, bác sĩ chẩn đoán bệnh nói là chứng lo âu, lo nghĩ thái quá, mà còn có biểu hiện của chứng bệnh cuồng nóng nảy, thế nhưng... Quan trọng nhất chính là nghiện quan hệ.

Trần Thương lập tức sững sờ

Anh có nghe qua nghiện quan hệ, dù sao Trần Thương rất tinh thông với bệnh lây qua đường sinh dục, nên cũng có kiến thức về mấy loại bệnh này.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy người bệnh nghiện quan hệ

Trong lúc nhất thời, Trần Thương cũng có chút ngây dại! Không nghĩ tới, chỉ trực đêm một ca vậy mà lại có nhiều chuyện phức tạp như vậy.

Nghiện quan hệ là bệnh rất hiếm gặp

Hiếm như người mắc hội chứng Marfan kia, ít nhất cho tới giờ, người trước mặt Trần Thương là ví dụ đầu tiên

Nghiện quan hệ nói như thế nào đây, bình thường mà nói, trong ngoài chủ yếu có hai nguyên nhân.

Nói đến nguyên nhân bên trong, là do rối loạn bài tiết hormone trong cơ thể khó kiềm chế ham muốn.

Một khi hoóc-môn sinh dục của một người cao hơn người bình thường 10%, y học gọi là tính tăng cường, là một loại rối loạn chứng năng

Phần lớn là do bệnh nội tiết gây ra, như khối u tuyến trên thận, khối u tuyến yên vân vân.

Thế nhưng, còn có một loại khác, đó là nguyên nhân bên ngoài, số đông học giả cho rằng, nghiện quan hệ là một loại vấn đề về tâm lý, sinh ra trong hoàn cảnh sống của con người, thói quen cuộc sống có rất nhiều nguyên nhân.

Mà theo nghiên cứu khoa học còn cho thấy truy cầu kích thích quá mức, cùng với việc thường xuyên thay đổi người tình đã dẫn đến hậu quả này.

Bởi vì chung quy tình cảm của con người chính là hòa hợp một thể với nhau.

Ví dụ như nói bạn thích ăn một loại đồ ăn nào đó, điều này chỉ là biểu đạt trong lòng, mà nếu trong thời gian dài như thế, cơ thể của bạn sẽ khiến cho bạn trở nên 'Thành thật'.

Vì lẽ đó, Trần Thương có đôi khi cảm thấy, loại vượt quá giới hạn này, thật sự là sẽ nghiện, mà kết quả rất khó cai, thậm chí sẽ có hội chứng cai nghiện

Thế nhưng, lời của người đàn ông này đối với Trần Thương không chỉ có ngạc nhiên, anh lại nghĩ tới một chuyện khác

Nếu như người phụ nữ này bị bệnh do vế trước, nói cách khác là do nội tiết khác thường gây ra, liệu có phải là khối u tuyến yên hay không? Nghi ngờ là u máu chèn ép tuyến yên gây ra?

Bởi vì biểu hiện của cô ta bây giờ cực kì giống một kiểu:

- Đột tử vì chuyện phòng the, trong Đông y gọi là 'Chứng khí thoát' (*), dân gian gọi là 'Đại tiết thân'.

(*): Chứng Khí thoát là tên gọi chung chỉ chính khí của cơ thể suy yếu, nguyên khí sút kém, khí theo huyết thoát, âm dương muốn chia lìa, xuất hiện nhiều chứng trạng nguy cấp. Chứng này phần nhiều do ngoại cảm hoặc nội thương, ốm lâu không khỏi chính khí không thắng nổi tà khí, hoặc là bị ngoại thương, băng huyết, sau khi đẻ bị mất nhiều máu gây nên Khí thoát –

Thường là bệnh tình biến hóa đột ngột xuất hiện chứng hậu nguy cập cho nên cần phải tích cực cấp cứu.

Đây đều là học thuật có căn cứ, căn bệnh này tới hung mãnh, có khả năng dẫn đến đột tử

Bởi vì lúc xảy ra chuyện chăn gối, cơ thể sẽ quá căng thẳng, quá hưng phấn, sẽ kích thích hưng phấn lên hệ thần kinh

Mà đúng lúc này, tốc độ máu chảy nhanh, huyết áp tăng cao, nếu như cơ thể có bệnh tim, các loại bệnh cao huyết áp, sẽ rất dễ dàng gây ra bệnh tim, dẫn đến cái chết

Nếu như vào lúc này, bạn lại uống chút rượu gì đó, thì việc này cũng sẽ làm hệ thống trung khu thần kinh hưng phấn, tăng cường hoạt động của bộ phận sinh dục, sẽ làm cho mạch máu trong cơ thể con người sinh ra càng nhiều kích thích mạnh mẽ

Dưới loại kích thích này, tỉ lệ tử vong sẽ lại càng tăng lên

Trần Thương càng nghĩ, càng cảm thấy cô gái này phát bệnh có chút kỳ lạ, anh liền vội vàng quay người hỏi:

- Trước đây, cô ta có bệnh cao huyết áp, hay bệnh tiểu đường, bệnh ở động mạch vành hay không?

Nguyên Phối Nam lắc đầu:

- Có bị cao huyết áp, những cái khác không có, trong nhà cô ta bị di truyền bệnh cao huyết áp, mà từ trước đến nay, cô ta không uống thuốc.

Trần Thương nghĩ đến đây, càng lúc càng kiên định phán đoán trong lòng

Có thể là do mạch máu trong đầu cô ta có bất thường, cũng chính là u máu trong não, khả năng này chính là tất cả nguyên nhân phát bệnh của bệnh nhân.

Sự tồn tại của u máu trong não, khiến người bệnh trong lúc làm chuyện chăn gối, bởi vì uống chút ít rượu khiến mạch máu co giật, máu lưu thông nhanh, huyết áp tăng cao, mà tốc độ máu lưu thông nhanh với huyết áp tăng liên tục, trực tiếp làm cho u máu trong đầu cô ta vỡ ra

Mà khối u máu này, nếu như Trần Thương không đoán sai, rất có thể chính là nguyên nhân chủ yếu sinh ra chứng bệnh nghiện quan hệ của cô ta

Nếu như vậy, hình như tất cả đều đã rõ ràng

Thế nhưng... Những điều này chỉ mới là phỏng đoán chẩn bệnh của Trần Thương.

Dù sao bây giờ, cô ta vì nguyên nhân xuất huyết não, trong đầu có rất nhiều thứ không rõ ràng.

Nếu như muốn chẩn đoán bệnh rõ ràng, nhất định phải làm nội soi kiểm tra

Vì lẽ đó, anh cũng không thể chắc chắn tình huống người bệnh là thật hay không, dĩ nhiên cũng không thể báo cho người nhà thông tin chưa xác thực.

Tất cả chờ sau khi người bệnh ổn định hãy nói

Nếu quả thật chính là như vậy, Trần Thương lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Sự khủng khiếp của bệnh tật là ở chỗ này! Nó không chỉ tra tấn cơ thể! Mà còn thâm nhập vào các mặt của cuộc sống, còn tra tấn linh hồn con người

Để người ta đau đến mức không muốn sống! Thậm chí, bệnh tật sẽ theo mỗi một góc độ ngấm vào bên trong, khiến nhà không giống nhà, người không giống người, quỷ không giống quỷ

Có lẽ đây mới là chỗ nguy hiểm nhất của bệnh tật. Nếu như nói bệnh tật là ma quỷ, có lẽ... Giờ phút này các người chắc sẽ không nghi ngờ?

Có một số bệnh, cho dù đã chữa khỏi, thế nhưng sẽ lưu lại vết sẹo.

Ôi! Gánh nặng đường xa

Trần Thương nhịn không được lắc đầu

Trên đường trở lại phòng cấp cứu, trong lòng anh thật sự rất phức tạp.

Nếu như... Suy đoán của Trần Thương là đúng?

Thì bệnh nhân chỉ là bị u máu phát triển trong não, khiến nội tiết rối loạn, làm tăng sự bài tiết hoóc-môn sinh dục, sinh ra nghiện quan hệ

Chương 1471: Không Cần Nữa

Mà đúng lúc này, mọi người đối với loại hiện tượng này cũng không biết.

Áp lực dư luận, áp lực gia đình, áp lực xã hội… Những áp lực này kết hợp với căn bệnh cùng một lúc tác động lên cơ thể, làm cho cô ta không kiềm chế được, lo nghĩ, lại rất dễ nóng nảy, sinh ra thứ gọi là bệnh tâm thần.

Đối diện với gia đình không thấu hiểu, người thân không tin tưởng, đồng thời bị căn bệnh này dày vò, nghiện quan hệ dẫn tới rắc rối, liệu cô ta sẽ trầm luân trong đó không đây?

Tuyệt đối không nên nghĩ một người sẽ quá kiên cường, cũng không nên nghĩ ý chí của một người quá mức mạnh mẽ.

Một người cô đơn đến mức không chịu được, khiến cho bản thân cảm thấy buồn tẻ, bạn cảm thấy khi đối mặt với những chuyện này là sự tra tấn như thế nào

Cô ta có thể buông bỏ chính mình hay không?

Mặc dù, Trần Thương cảm thấy đây chỉ là một sự suy đoán.

Thế nhưng... Nếu tất cả là sự thật, có người sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi sao?

Hơn nữa, nếu mọi chuyện rõ ràng, gương vỡ còn có thể lành lại sao?

Ván đã đóng thuyền, rất khó thay đổi

...

...

Trần Thương đứng dậy đi vào phòng mổ

Cùng lúc đó, Khoa Ngoại thần kinh đưa xuống một bác sĩ nội trú trẻ tuổi, sau khi thấy Trần Thương anh ta chút khẩn trương.

- Giáo sư Trần, xin chào! Tôi tên là Trương Chí Bằng.

Trần Thương gật đầu, nói:

- Ừm, đi vào cùng xem bệnh nhân đi.

Trương Chí Bằng nhẹ gật đầu, đi theo vào.

Lúc này tình hình người bệnh đã ổn định lại, huyết áp hạ xuống 170/100, đã không còn có dấu hiệu giảm.

Phải biết, giảm huyết áp cũng không phải là giảm một mạch xuống giá trị bình thường là tốt, mà cần giảm xuống đến một giá trị an toàn.

Nếu như lúc này, huyết áp của bệnh nhân giảm xuống giá trị bình thường, trong đầu bệnh nhân vì huyết áp thấp máu không bơm lên được, dẫn đến thiếu máu thiếu oxy, ngược lại khiến bệnh tình nặng hơn

Thật ra, sau khi xuất huyết não, sưng tấy đã là kết quả bệnh lí của phẫu thuật, cũng là nguyên nhân gây ra bệnh tình phát triển nặng thêm.

Vào giờ phút này, sưng tấy tổn thương bệnh lí trong đầu người bệnh đã gây ra tác dụng cực kì quan trọng. Bởi vì, do trong đầu sưng tấy gây ra thiếu máu nên thể tích phù thũng thậm chí là sưng tấy mấy lần

Những điều này đều là yếu tố mấu chốt khiến người bệnh tử vong

Vì lẽ đó, rất nhiều học giả cho rằng nên tiến hành phẫu thuật khẩn cấp, phải nhanh chóng làm phẫu thuật, tranh thủ trong thời gian 6 tiếng phát bệnh tiếng hành làm phẫu thuật

Như vậy, có thể giảm tính độ nguy hiểm lần phát bệnh kế tiếp ở mức thấp nhất, tăng cao xác suất cấp cứu thành công, giảm tỉ lệ tử vong xuống, cho nên đạt hiệu quả trị bệnh tốt hơn

Trương Chí Bằng rất tôn trọng với Trần Thương

Lúc trước, Trần Thương phẫu thuật cho Mễ Đế ở Khoa Ngoại thần kinh được đưa tin trên truyền hình, cuộc phẫu thuật đó đã trực tiếp chinh phục bác sĩ nhỏ như Trương Chí Bằng.

Thậm chí những chủ nhiệm kia vô cùng kính nể Trần Thương

Hiện tại, anh không có kiêu căng, đưa phim cho Trương Chí Bằng, tiện thể nói qua tình hình bệnh nhân.

Sau khi, Trương Chí Bằng nhận phim, liền kinh ngạc

- Sưng tấy thật lớn

Mi tâm của Trương Chí Bằng nhíu lại:

- Mà còn... Khu vực này có khả năng chèn ép tuyến yên, nơi này với vùng dưới trung tâm não, ách... Hí

Xem đến đây, Trương Chí Bằng không nhịn được hít vào một ngụm khí, trên đầu lập tức bắt đầu đổ từng trận mồ hôi

Tình hình của bệnh nhân này quá nguy hiểm

Đây căn bản không phải vấn đề anh ta có thể giải quyết.

Tuyến yên là cái gì?

Thể tích tuyến yên rất nhỏ, chỉ chưa đến 0.6 gram, thế nhưng, tuyến yên 0.6 gram này lại là hoocmon tuyến thể có công năng phức tạp nhất

Tuyến yên bài tiết nội tiết tố trực tiếp đẩy mạnh tuyến giáp trạng (*), tuyến trên thận, tuyến sinh dục, tuyến sữa các loại cơ quan trưởng thành

(*): Giáp trạng (thyroid) là một tuyến nội tiết hình móng ngựa, nằm ở trước cổ, tiết ra chất nội tiết tố thyroxin (T4) có vai trò điều hòa sự phát triển của các cơ quan, thúc đẩy sự hoạt động, trưởng thành của mọi tế bào.

Nếu như tuyến yên bị tổn thương, thì người bệnh căn bản không thể nào sống sót.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trương Chí Bằng ngập tràn khẩn trương và lo lắng, cảm giác thất bại và cảm giác bất lực dâng lên, đến cả mồ hôi chảy ướt cả sau lưng ướt cũng không nhận ra

Bác sĩ sợ thứ gì? Chỉ sợ gặp phải người bệnh có vấn đề khó xử lí

Chuyện này giống như gặp một kẻ địch mạnh, đánh không lại, nhưng cũng không thể chạy, nhất định cần kiên trì.

Trương Chí Bằng đỏ mặt xấu hổ nói:

- Giáo sư Trần... Thật xin lỗi, tình huống bệnh nhân quá nguy hiểm, tôi không giải quyết được

Trần Thương không trách anh ta.

Loại chuyện lâm sàng này quá thường gặp.

Ngay cả bản thân anh cũng không giải quyết được, có tư cách gì nói người khác.

Xuất huyết dễ nói, thế nhưng sau khi rút máu bệnh nhân, u máu thật sự sẽ vỡ, u máu trong đầu gần sát tuyến yên, bản thân có năng lực hoàn thành phẫu thuật không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương liền vội vàng hỏi:

- Tuyến hai là ai?

Trương Chí Bằng lập tức hôn mê

- Tuyến hai là chủ nhiệm Hồng, thế nhưng khoa 2 có ca cấp cứu, vừa đi không bao lâu.

- Bây giờ tôi đi liên hệ với chủ nhiệm

Mặc dù Trương Chí Bằng không có năng lực xử lý loại bệnh này, nhưng cũng không đến mức tay run chân loạn, anh vội vàng cầm điện thoại lên gọi chủ nhiệm phòng trực

Lúc này, tình hình của bệnh nhân hết sức phức tạp, chuyện thế này nhất định phải tìm lão đại.

- Giáo sư Trần, tôi gọi cho chủ nhiệm Hồ của chúng tôi rồi

Lúc này, mới 11 giờ tối, điện thoại gọi qua không bao lâu đã được kết nối.

- Chủ nhiệm Hồ, tôi là Tiểu Trương, Trương Chí Bằng, giáo sư Trần Thương đang cấp cứu một người bệnh bị đột tử trong lúc làm chuyện phòng

the, hiện tại não xuất huyết nhiều, tôi nghi ngờ là u máu trong não vỡ.

- Hiện tại bệnh nhân đang hôn mê, sưng tấy tương đối lớn, đại khái 4x3x4, chèn ép tuyến yên...

Sau khi nói xong, Trương Chí Bằng đem điện thoại đưa cho Trần Thương:

- Giáo sư Trần, chủ nhiệm Hồ muốn nói chuyện với anh.

Trần Thương "ừ" một tiếng:

- Chủ nhiệm Hồ, xin chào, tôi là Trần Thương.

Giọng nói của Hồ Truyền Bang khá là hùng hậu, Trần Thương từng gặp mặt một lần, người này có dáng vẻ đoan chính mặt chữ điền, rất có khí chất đàn ông:

- Chào, giáo sư Trần, bây giờ, tôi lập tức qua ngay, cậu tận lực duy trì tốt sự sống cho bệnh nhân, cho Etamsylat (*) + vitamin K, đồng thời giảm xuống áp lực trong sọ, phòng ngừa phù thũng lan rộng...

(*): Etamsylate là một chất chống xuất huyết được cho là có tác dụng bằng cách tăng sức đề kháng ở nội mạc của mao mạch và thúc đẩy sự kết dính của tiểu cầu. Nó cũng ức chế sinh tổng hợp và hoạt động của các tuyến tiền liệt gây ra sự phân chia tiểu cầu, giãn mạch và tăng tính thấm mao mạch.

Hồ Truyền Bang không nói nhảm, trực tiếp dặn dò Trần Thương, tiếp theo, ông cúp điện thoại, liền vội vàng đứng dậy.

Với tư cách bác sĩ, còn là chủ nhiệm, đều phải chuẩn bị sẵn sàng mọi lúc mọi nơi

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương cũng không rảnh rỗi, nói với Trương Chí Bằng, hai người lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Trương Chí Bằng cầm điện thoại lên gọi cho phòng mổ, cố gắng trước khi chủ nhiệm đến bệnh viện, chuẩn bị xong một số chuyện.

Phòng mổ của Khoa Ngoại thần kinh có dụng cụ chuyên môn và đoàn y tá, đây là đãi ngộ duy nhất của khoa Ngoại thần kinh

Chương 1472: Vất Vả Rồi

Mà trình độ bác sĩ của Hồ Truyền Bang Khoa Ngoại thần kinh không thề thua kém Tiết Chính Nhận.

Hồ Truyền Bang cả một đời si mê phẫu thuật, thế nhưng rất ít khi được khen thưởng, vì thế không có duyên làm Viện Sĩ, thuộc loại nhân vật đại biểu cho phái thực dụng trong ngành chữa bệnh.

Cuối cùng, chủ nhiệm Hồ đến, Trần Thương có thể thả lỏng một chút

Làm bác sĩ, nhất định phải ghi nhớ hai điểm: Việc đầu tiên là chuyện bản thân có thể làm, nhất định không thể chối từ, việc thứ hai là chuyện bản thân không thể làm, nhất định không cần tham công nhiều việc

Phẫu thuật, là không thể làm bừa.

Mạng sống của một người cũng không có lần thứ hai.

Lúc này, Trần Thương chỉ cần duy trì tốt sự sống của người bệnh:

- Nắp đá hạ nhiệt độ

Túi chườm nước đá chườm ngoài da cùng với tác dụng của nắp đá cũng không thể giảm xuống áp lực trong sọ.

Mà nó có thể làm cho các bộ phận xung quanh những vùng bị sưng tấy xuất huyết não kia thiếu máu, thiếu oxy hình thành phù thũng, dẫn đến tổn hại chức năng thần kinh.

Mà việc trị liệu bằng cách giảm nhiệt độ có thể làm cho phạm vi sưng tấy thiếu máu não được giảm xuống, giảm tiêu hao oxi, có lợi cho hệ thống não bộ với việc khôi phục tế bào, giảm nhẹ phù thũng.

Mà lúc này, điều Trần Thương có thể làm cũng không nhiều

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Tất cả mọi người đang nóng lòng chờ đợi.

Nhưng vào lúc này, y tá A Liễu nói:

- Giáo sư Trần, người bệnh lại bắt đầu nóng nảy bất an, chút thuốc an thần vừa rồi xem ra không có tác dụng

Ngay khi Trần Thương chuẩn bị tiếp tục tiêm, bỗng nghĩ đến một chuyện, anh vội vàng cầm đèn pin, đi đến trước mặt người bệnh, căng con mắt ra, bắt đầu kiểm tra

Lập tức, anh phát hiện kích thước giữa hai con ngươi của bệnh nhân không giống nhau

Mà còn... Phản xạ chậm chạp với ánh sáng

Sắc mặt của Trần Thương lập tức thay đổi, ngẩng đầu nhìn máy theo dõi, phát hiện huyết áp người bệnh lại lên cao, mà mạch đập chậm lại

Chuyện xấu

Trần Thương quay người nói với Trương Chí Bằng:

- Bác sĩ Trương, người bệnh thoát vị não, cần lập tức phẫu thuật

Trương Chí Bằng lập tức sửng sốt

Thoát vị não?

Có thể nhìn ra cái này là thoát vị não?

Lẽ ra phải tặng cho Trần Thương cái danh hiệu Khoa nội thần kinh có năng lực chuẩn đoán bệnh cấp hoàn mỹ

Thoát vị não là gì?

Thoát vị não chính là tình trạng một phần tổ chức não và dịch não tủy bị thoát ra khỏi xương sọ, tạo thành một túi thoát vị ở bên ngoài hộp sọ, từ đó dẫn tới một loạt hội chứng lâm sàng.

Thuật ngữ này cũng không phải ý nói bộ não muốn rơi ra từ trong đầu

Nếu thật như vậy, thần tiên cũng không cứu được.

Mà lúc này, xảy ra thoát vị não, việc quan trọng cần làm là cần rạch ra một đường dẫn lưu, giảm áp lực trong sọ.

Căn bản không thể kéo dài quá lâu, bởi vì một khi xảy ra thoát vị não, tình hình sẽ bắt đầu nặng thêm, nhất định phải nhanh chóng xử lý

Nói thật

Nếu như không phải Trần Thương có thể tay không mổ sọ, sớm đã ở phòng cấp cứu tiến hành phẫu thuật

Lúc này, Trần Thương nhìn thấy ánh mắt của Trương Chí Bằng trợn tơ ngây dại, anh cũng không kịp giải thích.

- Đi thôi, đưa bệnh nhân vào phòng mổ! Mau chóng phẫu thuật, không kịp rồi

Trương Chí Bằng phản ứng cũng rất nhanh

Ngược lại trong lòng anh ta, giáo sư Trần giỏi hơn anh, nghe theo anh ấy sẽ không sai

Kỳ thật, làm một bác sĩ nhỏ, sẽ có nhận thức của bác sĩ nhỏ

Không cần khăng khăng cho mình là đúng, gặp phải kẻ mạnh, nên nghe lời thì tốt hơn

A Liễu và Trần Thương đẩy giường, Trương Chí Bằng ở phía trước dẫn đường, thuận tiện cầm điện thoại lên thông báo cho chủ nhiệm.

- Chủ nhiệm, giáo sư Trần nói bệnh nhân bị thoát vị não, cần lập tức tiến hành phẫu thuật

Hồ Truyền Bang đang lái xe không nhịn được kinh ngạc, một chân đạp xuống chân ga, chiếc LaCrosse kiểu cũ nhanh thêm mấy lần.

- Phối hợp với giáo sư Trần

Tuy Hồ Truyền Bang không quen biết Trần Thương, thế nhưng nghe qua sự tích của cậu ấy, cũng biết cậu ấy biết làm phẫu thuật thần kinh.

Hồ Truyền Bang biết rõ, hiện tại chỉ có thể tin tưởng Trần Thương

Nếu như bệnh nhân thật sự bị thoát vị não, kéo dài thời gian quá lâu, người cũng sẽ tắt thở

Nhưng nếu không phải thoát vị não, mổ sọ sớm cũng không có bị ảnh hưởng gì, vì vậy, Hồ Truyền Bang lựa chọn tin tưởng Trần Thương, dặn Trương Chí Bằng phối hợp là sự chọn lựa tốt nhất.

Bởi vì... Ông không đồng ý cũng không có cách nào

...

...

Ba người không bao lâu đã đến bên trong phòng mổ.

- Chuẩn bị phẫu thuật

Trương Chí Bằng vội vàng chuẩn bị.

Sau khi ra ngoài, lúc Trương Chí Bằng và Trần Thương cùng nhau rửa tay, nói thật có chút lo sợ, anh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy có lẽ Trần Thương có thể trở thành chỗ dựa của mình?

- Giáo sư Trần, anh thường xuyên làm loại phẫu thuật này à?

Trương Chí Bằng nhỏ giọng hỏi.

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Lần đầu tiên làm

Xà phòng của Trương Chí Bằng rơi xuống bồn rửa tay, trong lòng của anh càng luống cuống.

- Giáo sư Trần nói đùa

Trần Thương sững sờ:

- Tôi nghiêm túc, một lát nữa anh giúp tôi dẫn lưu, tôi sẽ mổ sọ

Sau khi nói xong, Trần Thương đã đi vào trong, để lại Trương Chí Bằng một mặt mơ hồ, tiếp đó cười ha ha ha.

- Giáo sư Trần, anh thật quá hài hước

Trần Thương cũng không giải thích, đi vào trong phòng mổ, nhìn phim CT trong màn hình.

Trần Thương bắt đầu suy đoán phân rõ vị trí nội soi

Vào lúc này, Trương Chí Bằng đã mặc quần áo xong, hỏi:

- Giáo sư Trần, để tôi lắp đặt máy lập thể định vị

Trần Thương lắc đầu:
- Không cần
Trương Chí Bằng sững sờ:
- Không cần máy định vị làm sao mổ sọ? Mổ sọ ở vị trí nào?
Trần Thương khoang một vòng tròn trên một vị trí trên da đầu vẽ:
- Ở chỗ này
Khóe miệng của Trương Chí Bằng giật một cái:
- Có phải là quá tùy ý...
- Giáo sư Trần hay là anh cân nhắc suy nghĩ thêm một chút được không?
Trần Thương đã cầm dao mổ lên...
...
Trong lòng của Trương Chí Bằng cũng đang rất hồi hộp, cảm giác tim đập loạn xạ còn muốn nhanh hơn so với mối tình đầu
Anh ta cảm thấy năng lực chịu đựng của quả tim vẫn còn tốt, nếu không cũng sẽ không ở Khoa Ngoại thần kinh này.
Thế nhưng... Anh ta phát hiện, bản thân cảm thấy tim còn tốt là bởi vì chưa được gặp qua giáo sư Trần
Con người này quả thực không phải cần trái tim khỏe, mà cần một trái tim chịu đựng tốt.
Anh ấy không cần máy định vị lập thể trực tiếp xác định được vị trí nội soi, giáo sư Trần thật đúng là hảo hán
Trương Chí Bằng lại nhớ tới Trần Thương hình như lúc chẩn đoán bệnh nhân bị thoát vị não cũng không cần chụp phim, nên đã bình thường trở lại.
Chẳng lẽ... Quyển Khoa Ngoại thần kinh học giáo sư Trần học không giống mình?
Chuyện này rất có thể
Trên người giáo sư Trần tràn đầy một cỗ mùi dân gian, làm cho người được đào tạo chính quy như anh ta chỉ có thể khen ngợi khâm phục
Anh ta nhìn Trần Thương đã mở ra được 2 lỗ, cũng đã buông tha chuyện cứu rỗi bản thân.
Thôi, thôi
Trương Chí Bằng không quan tâm mở lỗ ở nơi nào, có thể giảm sức ép cũng xem như là được rồi.
Còn vẻ mặt của bác sĩ gây mê thì mặt mờ mịt nhìn, có chút lo lắng nhìn Trần Thương:
- Giáo sư Trần, bắt đầu rồi?

Trần Thương gật đầu:
- Vất vả rồi

Chương 1473: Cảm Giác Thất Bại

Bác sĩ gây mê vẫn tương đối hiểu rõ Trần Thương, người rất nổi tiếng trong phòng phẫu thuật, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta được tiếp xúc với người thật.

Quả nhiên, lần đầu tiên đã làm cho anh ta khiếp sợ chứng minh thanh niên này không hề tầm thường.

Thanh niên này không dùng cách bình thường, bản lãnh () phẫu thuật tuyệt đối là được Metersbonwe () tài trợ.

(*): 这身 từ này trong tiếng hoa có nghĩa là chiếc váy, nhưng nghĩa bóng là bản lãnh, nên mới có vế sau tác giả so sánh với cửa hàng thời gian hàng đầu TQ.

(*): Tập đoàn Métbonwe, được bán trên thị trường với tên Mét / bonwe là công ty may mặc hàng đầu của Trung Quốc.

Bên trong mắt Trần Thương hiện lên biểu đồ mô hình bốn chiều trùng khớp với cơ thể bệnh nhân, kết hợp với phim CT, trong đầu của anh giống như một siêu máy tính, liên tục tính toán sưng tấy lớn nhỏ, chiều sâu, phạm vi... vân vân

Tiếp theo, Trần Thương cũng xác định được vị trí mổ sọ.

Đầu tiên, các bác sĩ cần phải khử trùng da đầu tương đối phiền phức, trước hết dùng diethylether (thuốc gây mê) lau tẩy dịch nhờn, sau đó ở giữa dùng thuốc tím vẽ ra hình dáng mũi tên để chỉ vết rạch, sau cùng, bọn họ dùng cồn i-ốt, etanol khử trùng.

Trương Chí Bằng xử lý cẩn thận từng li từng tí, giống như nông nô làm cho địa chủ, không dám xoay người, chỉ có thể làm việc.

Sau đó, anh ta trải ra khăn lỗ, lộ ra cái đầu.

Trước khi mổ sọ xương cần cắt bỏ mô da, những việc này Trần Thương đều rất chuyên nghiệp

Khi anh kiên định rạch làn da ra, Trương Chí Bằng lập tức sửng sốt

- Giáo sư Trần, anh... Làm sao làm được? Làm sao lại ít máu như vậy?

Bác sĩ gây mê nhìn không nổi, tên ngốc này thật không có tiền đồ, sao gặp cái gì cũng hiếm lạ đây?

- Anh không nhìn thấy khi giáo sư Trần gây mê, bên trong procaine thêm 0.1% adrenalin 0.5ml?

Trương Chí Bằng lập tức sững sờ, không nhịn được xúc động nói:

- Thật tỉ mỉ

Bác sĩ gây mê cũng gật đầu, vì bình thường rất ít bác sĩ làm được như thế.

Dù sao gây mê là bác sĩ tự mình tiến hành, vì vậy nên việc thêm adrenalin vào là chi tiết rất nhỏ, Adrenalin có thể giúp mạch máu co lại, như thế có thể thực hiện giảm bớt xuất huyết.

Những trường hợp cấp cứu thường được dùng rất nhiều, mà khoa thần kinh trên cơ bản đều không dùng.

Vì thế sau khi Trương Chí Bằng nhìn thấy, có chút ngạc nhiên.

Nhưng đến bước tiếp theo, khi da đầu được rạch ra, cần hai người phối hợp.

Trần Thương còn chưa lên tiếng, Trương Chí Bằng đã dùng ngón tay ép chặt 2 bên vết rạch.

Trần Thương rạch phía sau ra, rõ ràng có chảy chút máu, sau đó dùng kẹp cầm máu giữ màng nắp hoàn thành cầm máu

Vào lúc này, xương sọ xuất hiện.

Cảm giác không gian của Trần Thương vô cùng tốt, tay cầm máy khoan bắt đầu mài xương.

Quá trình này nói nhanh cũng nhanh, nói chậm cũng chậm, thế nhưng nhìn Trương Chí Bằng bên cạnh có chút căng thẳng, nguyên nhân tại sao chính anh ta cũng không hiểu được.

Nhưng, quá trình phẫu thuật lại rất nhanh, không bao lâu sau, Trần Thương thành công đến bên ngoài màng cứng.

Sau đó là tầng thứ hai, Trần Thương thành công lấy ra xương dẹt không lớn không nhỏ.

Vào lúc này, bởi vì nguyên nhân áp lực, màng cứng rõ ràng đã nhô lên một chút.

Trương Chí Bằng thấy như vậy, cũng bắt đầu lo lắng.

Vào lúc này, không thể rạch ra màng cứng, nhất định phải giảm áp lực trong sọ xuống.

Nếu không... Có áp lực xuất hiện trong sọ, một khi bác sĩ kiên quyết rạch màng cứng ra, vận may không tốt có khả năng não sẽ rơi ra ngoài

Màng cứng khá cứng, nên có chức năng bảo vệ não rất tốt.

Lúc này, các bác sĩ sử dụng mannitol (*) đã không kịp.

- Dùng kim châm cứu buồng não

Trần Thương trực tiếp nói.

(*): Mannitol là một loại đường rượu nhưng cũng được sử dụng với vai trò một loại thuốc, với vai trò là một loại đường, chúng thường được sử dụng như một chất làm ngọt trong thực phẩm cho người tiểu đường, vì chúng được hấp thu kém ở ruột. Với vai trò là một loại thuốc, chúng sẽ được sử dụng để giảm áp lực trong mắt, như trong bệnh tăng nhãn áp, và để giảm áp lực nội sọ cao.

Trương Chí Bằng nghe được lời của Trần Thương, gật đầu, từ trong tay y tá nhận lấy kim châm cứu.

Châm cứu buồng não sẽ có nguy hiểm nhất định, cho dù là bác sĩ Khoa Ngoại thần kinh có kinh nghiệm, cũng cần chú ý cẩn thận, vì tổ chức bộ não không thể đơn giản.

Khi châm cứu, cần nghiêm ngặt nắm vững phương hướng với chiều sâu của kim châm cứu, không nhiều không ít, cũng không thể tổn thương đến tổ chức động mạch.

Mặc dù Trần Thương không biết kỹ năng phẫu thuật này, nhưng dựa theo việc bản thân hiểu rõ tình hình trong não bệnh nhân, với đôi tay có tính ổn định, Trần Thương cảm thấy mình càng thêm phù hợp so với Trương Chí Bằng

Nếu như đứng bên cạnh là Hồ Truyền Bang, Trần Thương khẳng định sẽ không khoe khoang

Ngay lúc này, anh trực tiếp từ từ xâm nhập vào bên trong màng cứng, xuyên qua vỏ đại não... Lách qua mạch máu quan trọng...

Một bước này cần người thao tác phải rất cẩn thận

Mọi người xung quanh đều ngừng thở, sợ quấy rầy đến Trần Thương.

Ngay lúc này, anh cảm giác được kim châm cứu đi đến một chỗ khác biệt.

Vào giờ phút này, năng lực cảm nhận ngón tay của anh lại lần nữa phát huy tác dụng.

Trần Thương lập tức vui mừng, thật sự có thể dùng như thế.

Bình thường, anh sẽ không quan tâm là châm cứu ngực tủy xương chọc dò tủy sống gì đó, đều chú ý một cái cảm giác lõm vào, mà châm cứu buồng não cũng như thế

Mặc dù, mật độ chênh lệch tổ chức trong đầu không phải quá lớn, thế nhưng khi thông qua tổ chức não tiến vào khu vực sưng tấy, sẽ vì mật độ thay đổi mang đến một cảm giác lõm vào rõ ràng

Trần Thương tìm kiếm chính là loại cảm giác này, thậm chí anh còn cố ý cảm nhận lại.

Xem ra, mình đã đoán đúng

Vào lúc này, Trần Thương nói với Trương Chí Bằng:

- Nào, chậm rãi rút ra, tôi nói anh dừng lại thì anh dừng

Trương Chí Bằng gật đầu:

- Đến rồi?

Trần Thương gật đầu:

- Ừ

Toàn bộ quá trình rút ra chất lỏng nhất định cần nhanh đều đặn, nhưng lại không thể quá nhanh.

Theo máu bị rút ra, Trương Chí Bằng lập tức ngạc nhiên mừng rỡ

Giờ khắc này, anh ta nhìn Trần Thương với ánh mắt kích động.

Nói thật, anh ta không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy

Anh ta đã gặp qua quá nhiều ca châm cứu buồng não, trên cơ bản đều phải thử lại nhiều lần.

Vì trong đầu không giống với những vị trí khác, cho dù là tủy xương, ngươi xuyên hỏng cũng sẽ là xương bị tổn thương một lỗ thủng.

Thế nhưng cái đầu thì sao?

Dạng kim châm cứu này tiến vào đầu óc, thực tế là quá ngoài ý muốn không thể dự đoán

Mà thao tác của Trần Thương, trực tiếp tránh khỏi tổn thương sau này.

Cảm giác tốt đẹp này khiến cho Trương Chí Bằng rất hưng phấn.

Khi anh ta cẩn thận rút chất lỏng ra, Trần Thương cũng cảm giác được áp lực thay đổi.

Ước chừng qua không đến một phút, anh cảm giác được áp lực khoang bên trong đã thay đổi, vội vàng nói:

- Tốt rồi

Trương Chí Bằng gật đầu.

- Phù

Mặc dù, anh ta không biết tiêu chuẩn của Trần Thương là gì.

Thế nhưng... Anh ta biết được, Trần Thương cao siêu hơn mình rất nhiều.

Giờ phút này, anh ta đột nhiên nhớ lại hình ảnh lúc Trần Thương phẫu thuật cho Mễ Đế, vô cùng xuất sắc

Không lẽ hôm nay anh ta sẽ được nhìn thấy lần nữa sao?

Chương 1474: Chủ Nhiệm Hồ Ưu Ái

Sau khi rút ra kim châm, Trần Thương và Trương Chí Bằng đổi một bộ găng tay vô khuẩn mới.

Sau đó, hai người lại mặc thêm một bộ đồ vô khuẩn, lúc này, bọn họ mới bắt đầu tiến hành thao tác tiếp theo.

Trần Thương thực hiện một loạt thao tác này rất chỉnh chu và tao nhã, làm cho Trương Chí Bằng có chút sững sờ

Chúng ta không phải theo phong cách phóng khoáng sao?

Tại sao bỗng nhiên lại thay đổi phong cách, thành phong cách nhẹ nhàng vậy?

Sau khi, Trần Thương cắt ra màng cứng, ngay lập tức hai người không cảm giác được áp lực lớn mà mọi việc diễn ra rất thuận lợi

Kỳ thật, phẫu thuật thần kinh "Làm ra vẻ" hơn nhiều so với các loại phẫu thuật khác

Người ta sử dụng bông tẩm nước muối sinh lý gì đó đều mang theo sợi dây màu đen vì cuộc phẫu thuật mở hộp sọ, trong hộp sọ toàn não trắng bóng, rất dễ nhầm lẫn với màu trắng của băng gạc thông thường, cho nên cần phải có sợi dây màu đen ở bên ngoài, kéo một cái là có thể rút ra hết. Việc này để phòng trường hợp lúc cần dọn bông băng thì không tìm thấy, không cẩn thận sẽ để quên ở trong hộp sọ, đây chính là vấn đề lớn.

Mà vỏ não bị lộ ra ngoài cũng cần dùng bông tẩm nước muối sinh lí bọc vào, để duy trì độ ẩm.

Phẫu thuật quá mức "Làm ra vẻ" như vậy, yêu cầu bác sĩ Khoa Ngoại phải thật nhẫn nại kiên trì, điều này làm cho những bác sĩ Khoa Phẫu thuật chỉnh hình đã hình thành thói quen làm việc phóng khoáng, thật sự là có chút ức chế.

Cho nên, bác sĩ Khoa Phẫu thuật chỉnh hình và bác sĩ Khoa Ngoại thần kinh ngồi ăn cơm với nhau, đều sẽ cảm thấy đối phương dong dài, ăn con tôm còn phải lột vỏ, lúc chúng tôi có việc vội, ngay cả đầu tôm cũng ăn

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật bên ngoài mở ra, một người đàn ông mặt vuông vội vàng đi đến

- Chủ nhiệm Hồ

- Chủ nhiệm Hồ

Mọi người sôi nổi chào hỏi, người đi vào chính là Trưởng Khoa phẫu thuật thần kinh, Hồ Truyền Bang.

Dưới sự trợ giúp của hộ sĩ, Hồ Truyền Bang mặc quần áo phẫu thuật, bèn vội vàng tiến lại gần.

- Sao rồi?

- Vừa mới hoàn thành khoan não, rút một phần máu, bây giờ, cần phải mở rộng tầm nhìn

Hồ Truyền Bang nhìn thoáng qua phim CT, sau đó nhìn Trần Thương hỏi:

- Cậu làm đi

Trần Thương gật đầu, không hề ngại ngùng, anh rất am hiểu dọn sạch máu đọng.

Cuộc phẫu thuật ở Mỹ còn khó khăn hơn cuộc phẫu thuật của người bệnh này, nhưng Trần Thương vẫn như cũ có thể hoàn thành.

Hiện tại, chuyện duy nhất không xác định được chính là: Cuối cùng, người bệnh có phải là bị u máu não cạnh tuyến yên hay không?

Trong lúc Trần Thương tiến hành phẫu thuật, Hồ Truyền Bang hỏi tình huống của người bệnh, anh nói rõ những gì mình nắm được.

Nói một hồi, Hồ Truyền Bang nhịn không được nói:

- Cậu nghi ngờ người bệnh nghiện quan hệ là do u máu ảnh hưởng tuyến yên phóng thích hormone giới tính gây ra?

Khuôn mặt của Trần Thương bình tĩnh ừ một tiếng:

- Vì tỷ lệ bị trúng gió khi làm việc ấy không lớn, nếu không phải bởi vì u máu... Tuổi trẻ như vậy đã bị, thật sự là hiếm thấy

Hồ Truyền Bang nghe xong phán đoán của Trần Thương, càng thêm coi trọng anh vài lần

Tư duy suy nghĩ của thanh niên này rất tốt

Có thể thông qua bệnh sử của người bệnh, phát bệnh nguyên nhân suy đoán ra căn bệnh của người bệnh, lượng kiến thức này đã vượt qua đa số các trưởng khoa

Kỳ thật, sau khi tới cấp bậc trưởng khoa, bọn họ rất hà khắc với việc nắm chắc chi tiết

Ngược lại, bọn họ sẽ không rối loạn khi không phỏng đoán ra bệnh, mà là càng thêm tự hỏi sâu về bệnh sử và nguyên nhân, nguy cơ dẫn đến bệnh tật của người bệnh.

Bởi vì, những thứ không nhìn thấy mới là đáng sợ nhất

Mà lúc này, Trần Thương chưa nói tới thứ khác, chỉ dựa vào mạch suy nghĩ này đã khiến cho Hồ Truyền Bang càng thêm ưu ái anh

Lúc này, Trương Chí Bằng cầm ống hút dịch và máy cầm máu hai điện cực trong tay, trong đầu có thể nói là sông cuộn biển gầm

Chỉ dựa vào hai nhân tố nghiện quan hệ với đột tử khi làm chuyện phòng the là có thể phán đoán ra nguyên nhân căn bệnh?

Như vậy người này cũng quá tài giỏi rồi

Trương Chí Bằng cảm giác bản thân không phải là bác sĩ phẫu thuật Khoa Ngoại thần kinh

Giáo sư Trần là bác sĩ cấp cứu Khoa ngoại, còn chuyên nghiệp hơn chính mình...

Chuyện này có chút không thể nào chấp nhận nổi

Tay trái của Trần Thương cầm máy soi, sau đó dùng ống hút dịch thật cẩn thận hút đi máu tươi chảy ra.

Bởi vì máu mới chảy ra trong thời gian ngắn, máu chưa hoàn toàn đông lại, sau khi dùng nước muối sinh lí súc rửa, rất dễ dùng ống hút dịch hút máu và rửa sạch sẽ.

Mà máu bầm xung quanh tổ chức bị đột tử cũng không còn lại rất nhiều

Bởi vì phẫu thuật kịp thời, Trần Thương nhìn thấy những tổ chức này đều là màu vàng, không đến mức hoàn toàn mất đi sự sống.

Sau khi anh thực hiện rửa sạch thì tới phân đoạn mấu chốt.

Khi kim chọc dò chọc tới vị trí của tuyến yên, mạch máu xung quanh cũng được lộ ra.

Ba người cũng từ trên màn hình thấy được phía trên tuyến yên có nổi lên một cục máu u.

Xử lý khối u như thế nào?

Trần Thương cảm thấy rất khó khăn

【 Đinh! Quái vật u máu trong não cấp 95, cấp bậc Lĩnh Chủ! Phẫu thuật có tính nguy hiểm cao, kiến nghị hợp tác tiến hành! 】

Quái vật cấp 95.

Trần Thương không thể làm một mình.

- Chủ nhiệm Hồ, anh làm đi?

Hồ Truyền Bang gật đầu, thay thế vị trí của Trương Chí Bằng, còn Trần Thương vẫn cầm trong tay máy nội soi, cẩn thận giúp đỡ.

Trần Thương có kỹ xảo sử dụng nội soi cấp hoàn mỹ bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mong đợi, bản thân anh có một trang bị thần kỳ, gọi là Thần khí học trộm.

Hồ Truyền Bang nghiêm túc nhìn vài phút, bắt đầu tự hỏi, umáu ở vị trí này quá phiền toái, cần phải xử lý.

Nhưng... Muốn xử lý, độ khó rất cao

Bỗng nhiên, ông nói:

- Bây giờ, chứng ta cần treo u máu, cắt bỏ với nối thông mạch máu đi

Hồ Truyền Bang nhẹ nhàng bâng quơ một câu, khiến cho Trần Thương tức khắc sững sờ.

Phẫu thuật nội sọ không giống với phẫu thuật trong khoang bụng, bác sĩ cũng không thể dịch chuyển vị trí của não

Chỉ có thể thông qua dụng cụ như kim chọc dò, vv… chọc vào bên trong.

Mà bản thân tuyến yên lại ở bên cạnh mạch máu, nhỡ một khi không cẩn thận tổn thương đến tuyến yên thì sao?

Hoặc có thể nói, bác sĩ không làm tổn thương tuyến yên, thì bác sĩ sao có thể trong thời gian ngắn hoàn thành cắt bỏ u máu với nối thông mạch máu?

Đây chính là động mạch não, cần cung cấp máu cho tổ chức não xung quanh.

Một khi khâu treo mạch máu, rất nhiều tổ chức não sẽ bị thiếu máu thiếu oxy, cho nên cứ như vậy, thời gian cực kỳ có hạn.

Nhưng, Hồ Truyền Bang cũng là lần đầu tiên làm loại phẫu thuật này, ông có thể đảm bảo cắt bỏ mà không ảnh hưởng tới tuyến yên, nhưng ông không có chắc chắn sẽ hoàn thành nối thông mạch máu đúng thời gian

- Giáo sư Trần, thủ thuật cắt bỏ u máu để tôi làm, nhưng tôi không có nắm chắc hoàn thành nối thông mạch máu trong khoảng thời gian ngắn.

- Có lẽ tôi cần cậu hỗ trợ

Hồ Truyền Bang nói rất thản nhiên, không chút ngượng ngùng

Nói thật, những người có bản lĩnh thực sự đều có thể nhìn thẳng vào thiếu sót của bản thân, chưa bao giờ che giấu, ngược lại những người không có bản lĩnh lại thích cố làm ra vẻ.

Chương 1475: Về Tình Về Lý

Hồ Truyền Bang nói câu này, trực tiếp khiến cho Trần Thương bội phục gấp bội và quý mến ông

【 Đinh! Kích phát nhiệm vụ, giúp đỡ Hồ Truyền Bang hoàn thành nối thông mạch máu, thành công hoàn thành phẫu thuật, đạt được khen thưởng: Kỹ thuật cắt bỏ u động mạch nội sọ (cấp đại sư)! 】

Trần Thương tức khắc vui vẻ, nếu thành công sẽ có được Kỹ thuật cắt bỏ u động mạch nội sọ, thứ này chính là một kỹ thuật tốt.

- Được, không thành vấn đề

Hồ Truyền Bang nghe thấy Trần Thương đồng ý, lập tức vui vẻ.

Quả nhiên, anh ấy có thể làm được

Trong lúc nói chuyện, Hồ Truyền Bang bên này cũng không lề mề, trực tiếp dùng kìm kẹp mạch máu, cầm dao điện lách qua tổ chức não chọc vào bên trong.

Ông quyết đoán cắt bỏ, rồi thực hiện một loạt động tác vô cùng lưu loát

Trần Thương đứng xem mà nghẹn họng nhìn trân trối

Bởi vì, tay cầm dao của Chủ nhiệm Hồ thật sự là quá vững vàng rồi

Trần Thương vẫn luôn cảm thấy thao tác cầm dao của chính mình rất vững, nhưng lúc này, anh phát hiện tay của Chủ nhiệm Hồ, vững như núi cao

Ông ta quá lợi hại

Đôi tay này của ông ta là đã trải qua nhiều cuộc phẫu thuật mới luyện ra được

- Giáo sư Trần, đến lượt cậu

Hồ Truyền Bang nói xong, mau chóng rời khỏi bàn phẫu thuật.

Mà lúc này, Trần Thương cũng nhanh chóng bước tới vị trí phẫu thuật chính, bắt đầu công tác nối thông mạch máu

Nối thông mạch máu trong sọ cần dựa vào bản lĩnh thực sự, nên êu cầu Trần Thương một người một mình hoàn thành.

Mà dưới loại tình huống này, anh còn phải hoàn thành nối thông mạch máu ở trong thời gian quy định

Giờ này khắc này, vài đôi mắt của mấy người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình điện tử, chờ đợi Trần Thương bắt đầu thực hiện.

Anh hít sâu một hơi, sau đó ngừng thở, rồi nhanh chóng bắt đầu thao tác nối thông mạch máu phía trước trên tuyến yên

Anh đang liên tục khâu lại mạch máu.

Một mũi... Hai mũi... Nhìn kìm kẹp kim khâu trong tay Trần Thương đâm vào rút ra, tốc độ rất mau

Loại kim khâu này là được đặc chế, dùng tốt hơn so với kim bình thường một ít, cho nên tốc độ khâu của anh cũng nhanh hơn vài phần.

Vốn dĩ hình ảnh được quay lại, phát trực tiếp trên màn hình, lúc này tốc độ khâu của Trần Thương nhanh tới nỗi như video tua nhanh, thực sự quá nhanh, khiến cho Hồ Truyền Bang thấy mà nghẹn họng nhìn trân trối

Ông nhìn trong video phẫu thuật không chấn động bằng khi nhìn tận mắt trong hiện thực.

Thanh niên này quá lợi hại

Tốc độ nối thông mạch máu của người thanh niên này thật là giỏi, giống như là thiên phú dị bẩm

Lúc trước, Từ Tử Minh đã từng trò chuyện với ông, nói rằng bản lãnh nối thông mạch máu của Trần Thương là lợi hại nhất trong những người mà ông ta từng thấy, không gì sánh nổi, cho dù là những Viện Sĩ, Danh Y gì đó cũng kém xa.

Lúc trước, Hồ Truyền Bang còn cho rằng là Từ Tử Minh uống say nói khoác lác, nhưng hiện tại, ông được tận mắt chứng kiến nên thật sự tin rồi.

Ông mới phát hiện, kỳ thật lời Từ Tử Minh nói một chút cũng không có khoa trương, vì từ nối thông mạch máu trong sọ não, ông hoàn toàn nhìn ra được ban đầu Trần Thương tương đối không chậm, sau đó cảm giác chậm chạp này dần dần biến mất sau vài giây, điều này nói rõ tính thích ứng của Trần Thương đối với thao tác nối thông mạch máu trong sọ não thật sự rất mạnh

Ở trong không gian có hạn như vậy, hơn nữa còn ở trong hoàn cảnh hà khắc, kỹ thuật nối thông của anh ấy không hề bị ảnh hưởng, quả thực quá lợi hại

Ngay cả Hồ Truyền Bang cũng cho rằng như vậy, chớ đừng nói đến bác sĩ nhỏ như Trương Chí Bằng, hiện tại anh ta đã đứng yên xem Trần Thương biểu diễn

Ở trong mắt anh ta, thao tác của Trần Thương đã dần dần trở nên rất quỷ dị, quá biến thái

Thôi thôi

Anh ta không nên xem tiếp

Mỗi lần xem một chút, anh ta càng thêm cảm thấy nghi ngờ cuộc đời mình.

Thao tác của người này quá nhanh

Cuối cùng, phẫu thuật cũng hoàn tất, Trần Thương rút kim ra, khơi thông mạch máu

Giờ khắc này, phẫu thuật cũng hoàn thành.

Kỳ thật, mỗi một cuộc phẫu thuật, bác sĩ gây mê đều là khán giả trung thành nhất, cũng là khán giả khách quan nhất.

Phẫu thuật tốt hay xấu, đặt ở trong mắt anh ta đều có thể rõ ràng.

Nếu người có một người bạn là bác sĩ gây mê, mà người cần làm phẫu thuật, người có thể hỏi anh ta nên tìm bác sĩ mổ nào, anh ta tuyệt đối có thể tư vấn cho ngươi đáp án khách quan nhất

Cũng không phải trưởng khoa thì lợi hại nhất, bác sĩ gây mê cũng quan sát từ đầu đến cuối cuộc phẫu thuật này, nhịn không được cảm khái một tiếng

Thật là duyên trời tác hợp

Giáo sư Trần và Chủ nhiệm Hồ phối hợp thật là tuyệt, quá lợi hại

Nghĩ đến đây, anh ta thậm chí cảm thấy Trần Thương có thể tới Khoa Ngoại Thần kinh phát triển, hơn nữa tương lai rất tươi sáng

Tuy Khoa Ngoại Thần kinh là phòng khoa đứng đầu trong chuỗi được bàn tán nhiều nhất, nhưng vẫn rất có lực hấp dẫn.

Sau khi phẫu thuật xong, Trương Chí Bằng hô kết thúc.

Còn Hồ Truyền Bang nhìn Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, cậu thật là nhanh

Trần Thương mỉm cười, tuy rằng là lời khen, nhưng anh.. Luôn có cảm giác kỳ quái.

- Anh là bác sĩ Khoa Ngoại nhanh nhất mà tôi từng thấy

Trần Thương lại lần nữa mỉm cười, tuy anh xấu hổ nhưng vẫn không quên phép tắc.

Trương Chí Bằng gật đầu:

- Từ trước đến nay, giáo sư Trần luôn nổi tiếng là rất nhanh

Trần Thương:

- ...

Vẫn chưa dừng lại đúng không?

【Đinh! Chúc mừng anh! Học trộm thành công, đạt được thủ thuật đưa sỏi thính giác (*) về vị trí cũ (cấp hoàn mỹ)!】

(*): Sỏi thính giác là những tinh thể nhỏ, có thể bị bật ra khỏi vị trí và gây ra triệu chứng của cơn chóng mặt, có liên quan đến bệnh tiền đình.

Ngay lập tức, Trần Thương vui vẻ ra mặt, thứ này chính là một thủ thuật tốt.

Không nghĩ tới Chủ nhiệm Hồ che giấu sâu như vậy, có một thủ thuật đưa sỏi thính giác về vị trí cũ cấp hoàn mỹ.

Thủ thuật này nói thì có vẻ bình thường, không coi là kỹ thuật, phương pháp phẫu thuật gì ghê gớm, nhưng ở cấp cứu lại là một kiểu thủ thuật cực kỳ có tác dụng thực tế

Rất có tác dụng với chứng rối loạn tiền đình gây ra cơn chóng mặt ở người bệnh

Không tồi! Anh qất vừa lòng

【Đinh! Trợ giúp hoàn thành phẫu thuật, cắt bỏ u máu nội sọ, đạt được Kỹ thuật cắt bỏ u động mạch trong sọ não cấp đại sư!】

【Đinh! Đánh chết quái vật u máu nội sọ cấp 95, đạt được: Kỹ thuật cắt bỏ u động mạch trong sọ não (cấp đại sư)!】

Trần Thương nhìn thấy khen thưởng của hệ thống, đang rất vui vẻ.

Chính là hai cái kỹ thuật cắt bỏ u động mạch trong sọ não cấp đại sư

Điều này có ý nghĩa là...

Cấp chuẩn hoàn mỹ?

Không tồi

Thêm hai cái đặc hiệu, anh cảm thấy thật không tồi, thà có chút ít còn hơn không có đi

Nghĩ đến đây, Trần Thương cũng coi như vừa lòng.

Sau khi kết thúc phẫu thuật, người bệnh được chuyển tới Phòng Chăm Sóc Đặc Biệt.

Trần Thương và Chủ nhiệm Hồ thảo luận:

- Chủ nhiệm Hồ, anh cảm thấy người bệnh nghiện quan hệ có thể là do u máu ảnh hưởng tới tuyến yên gây ra hay không?

Hồ Truyền Bang thở dài:

- Rất có khả năng.

- Nhưng... Ai

Hồ Truyền Bang không nói hết lời, nghĩ đến tình cảnh lúc này của người phụ nữ, thật sự có chút xấu hổ.

Chương 1476: Khởi Hành, New York

Sự thực chứng minh, lấy lòng phú bà vẫn có chỗ tốt.

Ví dụ như lúc này, mấy người Trần Thương lần đầu tiên ngồi khoang thương gia để tham gia một hội nghị quốc tế.

Mà toàn bộ chi phí là do một mình lão sư Mạnh bao hết.

Nguyên nhân là vì lão sư Mạnh đang vui, với người giàu mà nói, có tiền cũng khó mua sự vui vẻ cho bản thân.

Sau khi nhận được «Phương pháp và tiêu chí phân loại mổ bóc tách động mạch chủ» vào đêm chung kết, lão sư Mạnh cũng có chút xấu hổ, quyết định tự móc tiền túi ra giúp đỡ những người khổ cực, đặc biệt là Trần Thương, một bác sĩ phẫu thuật rất nghèo.

Khoang thương gia trên máy bay tương đương với khách sạn cấp năm sao.

- Chậc chậc, hiện tại thì tôi đã biết chỗ tốt của phú bà rồi! Nếu như tôi trẻ đi 20 tuổi, nói không chừng cũng có thể tranh thủ một chút

Từ Tử Minh cười ha ha.

Lưu Toàn ở bên cạnh nhổ nước bọt một tiếng:

- Chủ nhiệm Từ, anh nghĩ kỹ rồi nói, không là tôi ghi âm lại, gửi về cho chị dâu đó

Từ Tử Minh lập tức sửng sốt:

- Đồng chí Lưu Toàn, giải thưởng Văn Minh Tinh Thần (*) năm nay của cậu sẽ không có

(*): Giải thưởng Văn minh Tinh thần bao gồm rất nhiều kiểu như đánh giá trường đại học, Đại hội Thể thao Quốc gia, các hoạt động khác nhau của trường đại học,… Đây là một giải thưởng nhằm vào các nhóm hoặc cá nhân khác nhau có thành tích xuất sắc trong các hoạt động và dự án khác nhau.

Lưu Toàn lập tức ngượng ngùng cười một tiếng:

- Chủ nhiệm, tôi chỉ đùa một chút, thế nhưng... Tôi cảm thấy anh dù cho có lòng nghĩ vậy, cũng không có sức để làm đâu! Ừm! Nếu anh có được khuôn mặt như giáo sư Trần thì cũng được, ừ... Nhưng chuyện này rất khó. Nếu anh có cái eo như chủ nhiệm Hà, anh mới có thể tìm được phú bà

Ừm, trước nay Lưu Toàn rất có kinh nghiệm trong việc tìm đường chết, còn tìm rất nhanh.

Không thể không nói, tâm trạng của mọi người đều rất tốt

Lúc này, có thể được mời sang Mỹ tham gia cuộc họp thường niên của Hiệp hội Khoa Ngoại lồng ngực, mà lại là phiên họp thứ 100, bọn họ cảm giác toàn thân tràn đầy khí lực.

Mọi người nghĩ đến bản thân tsẽ sớm trở thành một thành viên của Hiệp hội, mọi người đã kích động cực kỳ, ngay cả Trần Thương cũng không ngoại lệ.

Nhưng lúc này đây, Trần Thương hi vọng trở về với thắng lợi.

Anh hi vọng Hiệp hội Khoa Ngoại lồng ngực có lịch sử hơn 100 năm của nước Mỹ không phải chỉ là có tiếng không có miếng

- Đây là lần đầu tiên tôi chờ mong và nguyện ý tham gia một Hội nghị đến vậy đó

Từ Tử Minh cầm bản thảo trong tay, không nhịn được cảm thán một tiếng.

- Vậy cũng không phải, trước đây anh cũng từng đi ngồi ở hiện trường làm vai phụ, thậm chí là người qua đường ở các Hội nghị quốc tế, thế nhưng lần này... Thế nào anh cũng coi như nhân vật chính

Lưu Toàn vừa cười vừa nói.

Mặc dù lời của Lưu Toàn rất khó nghe, nhưng lại là lời nói thật.

Đương nhiên, không chỉ có Từ Tử Minh nghĩ như thế, mỗi người tham gia Hội nghị lần này đều nghĩ như thế.

Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm, Lý Bảo Sơn... Những vị chủ nhiệm này còn cách rất xa bác sĩ đỉnh cấp.

Nếu đời này, bọn họ không cơ duyên rất khó tiến thêm một bước, có nhiều khả năng dừng bước tại đây.

Xét cho cùng thì từ trước đến nay bệnh viện Trung tâm Cấp cứu không phải là một bệnh viện thành tích.

Hàng năm quốc gia chi rất nhiều tiền cho Quỹ Cấp Cứu các Trung tâm cấp cứu chớ không phải là quỹ Nghiên Cứu Khoa Học.

Mà Quỹ Nghiên Cứu Khoa Học mới là nhân tố quan trọng trong việc phát triển ngành học

Đương nhiên, nếu như Trung tâm Cấp cứu có thể trở thành cơ sở thử nghiệm lâm sàng quốc tế thì cũng có thể đưa ra thành tích, tiền sẽ không còn là vấn đề nữa

Thế nhưng... Nơi này là cơ sở nhiệm vụ khẩn cấp quốc gia, tự nhiên không thể tiếp nhận những thí nghiệm lâm sàng này.

Mà nhóm người Lưu Toàn, Từ Ái Thanh đều là các bác sĩ trẻ, chừng bốn mươi tuổi, trẻ trung khoẻ mạnh, lúc này đây cuộc họp thường niên của

Hiệp hội Khoa Ngoại lồng ngực sẽ trở thành một cơ hội dát vàng quan trọng, rất có ích cho sự phát triển sau này

Đến New York, khách sạn cho ba chiếc xe Mercedes-Benz đến đón người, điều này chính là chỗ tốt của khách sạn xa hoa, còn có dịch vụ đưa đón bằng xe ô tô hạng sang nhưng phải tốn tiền, nhưng phú bà Mạnh rất vui vẻ nên chi tiền nwh nước

Nếu so sánh, có thể nói phương thức tổ chức cuộc họp thường niên của AATS 2020 thật sự là rất không bình thường.

Trước đây, khi đi hội nghị quốc tế về dược phẩm thì cơ bản mọi thứ từ vé máy bay đến quà cáp đều phải chuẩn bị vì sợ bác sĩ giận dỗi.

Nhưng Hiệp hội Khoa Ngoại lồng ngực của Mỹ thì khác, ngoại trừ 1300 thành viên của người ta, còn lại sẽ là ai?

Được rồi, trước tiên chúng ta xét đến tư cách của từng người, bởi vì chúng tôi sẽ chỉ chấp nhận 1700 người không phải là thành viên

Đây là toàn thế giới đó

Cho dù là anh được thông qua, nhưng hãy nhớ phải nộp 100 đô la hội phí, tiếp theo còn chi phí gửi hồ sơ, ăn ngủ tự lo, ăn uống tự trả tiền.

Nhóm người Trần Thương được mời tham gia, mà tự mình đặt trước vé máy bay và chỗ ở, mặc dù bên đó cam kết sau cùng sẽ được hoàn tiền.

Vốn dĩ Trần Thương còn lo lắng khoang thương gia + khách sạn năm sao có nằm trong phạm vi hoàn tiền hay không, kết quả người ta trực tiếp trả lời:

- Giáo sư Trần, anh thật tiết kiệm, lúc trở về, nhân viên công tác của chúng tôi sẽ giúp ngài đặt trước khoang hạng nhất

Một câu này đã khiến Trần Thương có chút hoài nghi cuộc đời

Hiệp hội này cũng quá có tiền rồi

Không thể không nói, AATS thật sự là giàu có nứt vách, phúc lợi của hội viên cũng thật tốt, vì AATS quá có tiền

Ngay cả những công ty dược tổ chức sự kiện và hội nghị cũng đều là những nhà tài trợ điên cuồng, hàng năm hội viên cũng tặng quà gì đó, hơn nữa, mấu chốt nhất là vị thế của ngành nghề.

AATS vẫn luôn rất nghiêm túc làm một chuyện trong suốt hơn 100 năm qua, đó chính là sự phát triển của khoa tim mạch.

Nhận xét của họ có thể ảnh hưởng đến quyết định của Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia. Nhiều lần FDA của Mỹ yêu cầu Hiệp hội AATS xem xét lại các loại thuốc và thiết bị trong lĩnh vực khoa tim mạch.

Điều này có thể xem đây là một cơ quan công bằng bên thứ ba

Một bác sĩ có thể trở thành hội viên của AATS, đương nhiên là có ý nghĩa rất đặc biệt.

Khách sạn đặt ở Hotels Four Seasons ở New York.

Trần Thương cảm thấy, không phải vì khách sạn đắt, mà vì vị trí tốt.

Ngay khi anh làm xong đăng ký nhận phòng, nhân viên công tác của Hiệp hội Khoa Ngoại lồng ngực đã tìm tới.

Người này hỗ trợ bọn họ giải quyết các công việc liên quan tới hội nghị, đồng thời gửi lịch trình cuộc họp.

Đám người Trần Thương vì muốn tham gia hội nghị phát biểu, vì lẽ đó cần giải quyết với ban giám đốc của Hiệp hội trước một ngày.

Bàn bạc với mấy người Trần Thương chính là một quản lý trẻ khoảng ba mươi tuổi của một công ty y dược, tên là Hart.

Trần Thương chưa từng nghe qua tên của công ty dược phẩm này, nhưng đối phương lại rất nhiệt tình.

Nếu như anh cần, bọn họ có thể cung cấp hướng dẫn du lịch, tài xế và xe.

Chương 1477: Đường Tắt... Đường Tắt

Đối phương quan tâm và phục vụ rất chu đáo, khiến cho Trần Thương lần đầu tiên cảm giác được nước Mỹ coi trọng bác sĩ cỡ nào.

Vừa bắt đầu, anh còn cảm thấy ngại, vì ở trong nước mà gặp phải mấy người của bên y dược, phản ứng đầu tiên của anh từ xa nhìn thấy đã muốn né tránh bọn họ.

Hart hình như đã nhìn ra sự bối rối của Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, vậy các vị nghỉ ngơi, cuộc họp ngày mai, chúng tôi tới đón mọi người, chúc các vị dùng cơm vui vẻ

Nói xong, anh ta cười rời đi.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, cười nói:

- Không nên quá nhạy cảm.

- Bác sĩ ở nước ngoài hợp tác với công ty y dược là chuyện vô cùng bình thường, hơn nữa bệnh viện đều sẽ hợp tác với công ty y dược.

- Cổ phần và vốn đầu tư của rất nhiều bệnh viện đều là do công ty y dược đầu tư.

- Hơn nữa, trở thành hội viên của AATS là có thể nắm giữ tư cách được công ty y dược ở Mỹ ưu tiên tặng thuốc, mà lại do công ty đó tự cho.

Tặng thuốc?

Sau khi mọi người nghe thấy xong, lập tức vui mừng.

Quà là thuốc tuy vô ích đối với bác sĩ, thế nhưng đối với người bệnh mà nói, thực tế quá hữu dụng

Phải biết rằng hàng năm có bao nhiêu người bệnh không có tiền mua thuốc?

Chẳng qua trước mắt hầu hết số thuốc được viện trợ trong nước đều tập trung cho lĩnh vực ung bướu.

Có thể nghĩ, nếu như bác sĩ có tư cách được tặng thuốc...

Nếu đúng thì có thể như thế nào?

Nếu không phải, lại có thể như thế nào?

Đoàn người Trần Thương ra khỏi phòng phẫu thuật, bên ngoài có một vài người nhà người bệnh đang đứng chờ.

Cho dù là rạng sáng, bọn họ vẫn như cũ chờ đợi người thân phẫu thuật thành công.

Nhưng... Người nhà của người bệnh nữ kia không ở bên ngoài.

Trần Thương lắc đầu, anh quay trở lại khoa cấp cứu, gặp được người chồng hiện tại, người yêu vụng trộm và cảnh sát.

Trần Thương trình bày tình huống của người bệnh nữ cho cảnh sát nghe.

Cảnh sát dẫn người yêu vụng trộm đi, trở về lấy khẩu cung.

Tuy rằng Trần Thương chứng thực người bệnh vì nguyên nhân bản thân mà đi cấp cứu, nhưng người tình vẫn như cũ phải đến cục cảnh sát.

Mà người chồng hiện tại biết được người vợ phẫu thuật thành công, cũng nhẹ nhàng thở ra, người này nói với Trần Thương:

- Bác sỹ... Ngày mai, tôi tới thanh toán tiền, hiện tại tôi không mang tiền.

Chắc người chồng vẫn có tình cảm với người vợ, nếu không thì đã gửi đơn ly hôn lên tòa, mà không phải đi Cục Dân Chính.

Anh cũng cảm thấy, nửa năm bình tĩnh cách xa nhau có thể có được một cái đáp án chân thật hay không?

Hiện tại xem ra, cũng không thể cứu vãn được gì

Thôi

Thôi

Chờ cô ta hết bệnh rồi, lại ly hôn thôi.

Lúc này đã đêm khuya, người chồng một chân thấp một chân cao buồn nản chuẩn bị rời đi.

Trần Thương bỗng nhiên gọi lại người chồng:

- Chờ một lát.

Người đàn ông sửng sốt, xoay người nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ, làm sao vậy?

Trần Thương do dự một phen, vẫn cảm thấy nên nói suy đoán của chính mình cho chồng nghe, nhưng cuối cùng quyền lựa chọn cuối cùng vẫn thuộc về anh ta.

- Tôi có chuyện muốn nói cho anh, về vợ của anh.

Người đàn ông cười chua xót:

- Mời bác sĩ nói.

Trần Thương nói:

- Kỳ thật vợ của anh bị nghiện quan hệ là vì do bệnh gây ra, phía trên trước tuyến yên trong đầu vợ anh có một cái u máu, thời gian dài áp bách và kích thích tuyến yên, dẫn tới sản sinh hormone sinh dục bất thường, gây ra nghiện chuyện ấy.

- Mà lần này vỡ mạch máu não cũng vì u máu này bị vỡ

Nói xong, người đàn ông bỗng nhiên sững sờ, anh ta đứng lặng tại chỗ, chậm chạp không nói gì.

Sau đó, anh ta bỗng nhiên cười khổ một tiếng, đi ra ngoài, ở bên ngoài gào khóc lớn.

Trần Thương thở dài.

Anh cũng không biết bản thân có nên nói hay không.

Nhưng, về tình về lý, xuất phát từ vị trí của một người bác sĩ, thì cảm thấy nên nói ra tình hình bệnh cho người bệnh và người nhà biết.

Giữa trưa hôm sau, đoàn người Trần Thương đi ra từ trong hội trường, tinh thần vô cùng phấn chấn

Buổi sáng chủ yếu là tiến hành điều chỉnh lưu trình hội nghị và sắp xếp phát biểu.

Giữa trưa, Hội trưởng Hiệp hội mời Trần Thương bọn họ cùng đi ăn trưa.

Hội trưởng của Hiệp hội Ngoại Ngực Mỹ lại là một người phụ nữ: tên là Sabrina, đến từ Trung tâm Y học Cleveland(*).

(*): Bệnh viện Cleveland là một trong những bệnh viện lớn nhất và có uy tín nhất ở nước Mỹ, nhiệm vụ của họ là chăm sóc tốt hơn cho người bệnh, kiểm tra các vấn đề sức khỏe của họ và đào tạo chuyên sâu cho nhân viên y tế. Đây là một trung tâm y tế học thuật đa chuyên khoa phi lợi nhuận, trung tâm y tế học thuật đa chuyên khoa tích hợp chăm sóc lâm sàng và bệnh viện với nghiên cứu và giáo dục.

Chuyên khoa Tim mạch và Ngoại Tim mạch của Trung tâm Y học Cleveland xếp hạng thứ nhất thế giới.

Ngoại trừ Sabrina, còn có Viện trưởng Rein vô cùng nổi tiếng.

Nơi ăn cơm là một nhà ăn Trung Quốc ở khu Manhattan, nhân viên nơi đây phục vụ tận tình nhóm người Trần Thương.

Đối với việc này, mọi người có cái nhìn rất tốt với người phụ nữ hơn 50 tuổi, trang điểm vô cùng tinh xảo này.

- Giáo sư Trần, đối với việc các anh gia nhập Hiệp hội, tôi thật sự rất vui vẻ! Tôi rất vinh hạnh, trong hội nghị thường niên AATS lần thứ 100 lại xuất hiện những bác sĩ tinh anh kiệt xuất như các anh.

Sabrina thật sự là rất nể mặt Trần Thương bọn họ, có lẽ... Chủ yếu là nể mặt Trần Thương.

Cái bàn không lớn, nhóm người chia ra ba bốn bàn, Từ Tử Minh chưa vội ăn cơm, mà bắt đầu chụp ảnh đăng lên trang cá nhân.

Kết thúc cơm trưa, đoàn người Trần Thương được đưa về khách sạn, Từ Tử Minh bỗng nhiên nói:

- Ha ha, thầy Trần, Vương Thông bọn họ tới, còn có hội viên Hiệp hội AATS trong nước ta, cùng tham gia hội nghị, ước chừng 30 người.

- Chúng ta nên đi hay không?

Mọi người vừa mới ăn cơm xong, dù sao cũng nhàn rỗi, nơi đất khách xa xôi gặp được người cùng quê, sao lại không đi khoác lác một chút?

Nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn thử của Từ Tử Minh, mọi người liền trực tiếp gọi xe đi trước.

Tới khách sạn, Vương Thông đã ở dưới lầu chờ đợi mọi người, ngoại trừ Vương Thông, còn có bốn năm người khác đứng ở nơi đó.

Sau khi Vương Thông nhìn thấy đoàn người Trần Thương, ngay tức khắc nở nụ cười.

- Giáo sư Trần, các anh cũng tới?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, ngày hôm qua đã tới.

Đều là người của Khoa Ngoại Tim, cho nên mấy người Từ Tử Minh, Lưu Toàn tương đối quen thuộc, bắt đầu sôi nổi chào hỏi.

Lúc này, từ trong đại sảnh lập tức có hơn hai mươi người Trung Quốc đi ra, rất nhiều người có chút quen mặt.

Phòng khách của khách sạn rất lớn, hơn hai mươi người tụ tập bên nhau không những không cảm thấy chen chúc, ngược lại có chút trống trải.

- Trưởng khoa Từ! Các anh cũng tới.

- Xin chào! Chào anh

Trần Thương nhìn thoáng qua khắp nơi, bỗng nhiên phát hiện một người quen

- Chú hai

- Hả?

Tần Nhạc Minh bỗng nhiên xoay người, tức khắc phát hiện Trần Thương đứng ở nơi đó, nhếch miệng cười với chính mình.

- Tiểu Trần! Sao cháu lại tới đây?

Tần Nhạc Minh thực sự có chút kinh hỉ, không nghĩ tới có thể nhìn thấy Trần Thương ở New York.

Anh cười nói:

- Cháu tới tham gia cuộc họp thường niên AATS2020.

Tần Nhạc Minh tức khắc sửng sốt một chút, có chút giật mình:

- Cháu là hội viên của AATS? Không đúng! Ai mời cháu? Trưởng khoa Vương Thông à?

Vương Thông lắc đầu:

- Tôi mời trưởng khoa Hà.

Trần Thương mỉm cười:

- Cháu là khách quý được Hiệp hội mời tham gia, các thành viên của nhóm chúng cháu đều là khách quý.

Chương 1478: Một Thần Mang Theo 12 Hố

Tuy rằng lời Trần Thương nói rất bình thường, nhưng nghe vào trong tai mọi người lại giống như sấm sét

Khách quý do Hiệp hội mời?

Đây là đãi ngộ cấp quản lý

Chỉ có người làm ra cống hiến kiệt xuất đối với lĩnh vực Ngoại Tim mạch thế giới mới có thể được trở thành khách quý, mời tham dự.

Nghe nói, hội viên trẻ tuổi nhất của hiệp hội là 39 tuổi, là thiên tài tới từ Trung tâm Y học Cleveland.

Bây giờ, Trần Thương... Đây là muốn đổi mới kỷ lục

Khách quý được tham dự, sau này khẳng định là được chuyển thành hội viên, vận khí tốt, sau tham gia bầu chọn, số phiếu nhiều thì thậm chí có thể trở thành quản lý.

Cho nên, hơn hai mươi người trực tiếp sững sờ ở tại chỗ.

Trần Thương thấy không khí có chút ngưng trọng, cho rằng Tần Nhạc Minh không tin, tức khắc nói:

- Chị Từ lấy ra giấy chứng nhận tham dự của chúng ta đi.

Từ Ái Thanh tương đối nghiêm túc, cất giấy chứng nhận tham dự của tất cả mọi người ở trong túi.

Sau khi lấy ra mười mấy giấy chứng nhận tham dự, treo ở trên cổ, tức khắc mọi người càng sững sờ

Mọi người nhìn giấy chứng nhận màu vàng, tức khắc bọn họ đều sững sờ

Này quả nhiên đều là thẻ khách quý

Hơn nữa... Mười mấy người đều là khách quý!?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút khó có thể tiếp nhận, bắt đầu từ khi nào, Hiệp hội AATS lại có thể dễ dàng như vậy?

Hơn nữa... Khách quý tự động chuyển thành hội viên.

Đây là 13 vị hội viên của hiệp hội AATS.

Bọn họ... Bọn họ nỗ lực cả đời, mới được tán thành gia nhập.

Nhưng... Trước mặt một đám người trẻ tuổi này, ngoại trừ Trần Thương là ngoài ý muốn, Mạnh Hi cũng mới 31 tuổi đi

Còn có Từ Ái Thanh... Lưu Toàn...

Những người xung quanh chưa phải là hội viên, chủ động xin tham dự hội nghị thấy một màn như vậy, trong lòng chua xót

Má nó, chúng ta phấn đấu 40-50 năm cũng chưa thể trở thành hội viên, thật vất vả tới tham gia hội nghị một lần

Ngược lại các ngươi

Một tá khách quý họp thường niên AATS2020 lần thứ 100

Không, so một tá (12) còn nhiều ra một người

Quá chua xót

Còn có để cho người ta sống không?

Không chỉ có là những người không phải hội viên, ngay cả hội viên như Tần Nhạc Minh bọn họ cũng trực tiếp sững sờ.

Quá ghen tỵ

Trần Thương nhìn dáng vẻ mọi người chua xót hâm mộ ghen tị, trong sự ghen ghét, còn có một tia cảm giác thất bại, anh lập cũng không biết bản thân nói sai câu nào rồi, xấu hổ chân tay luống cuống.

- Cái này... Mọi người ăn cơm chưa? Nếu không tôi dẫn mọi người đến nhà hàng Trung Quốc ăn cơm

Mọi người vừa nghe, lúc này mới hòa hoãn lại vài phần, Tần Nhạc Minh không nhịn được nói:

- Thằng nhóc cậu cũng thật là lợi hại, tuổi còn trẻ, đã là khách quý của AATS, sáng lập kỷ lục mới

Mà lúc này, Từ Ái Thanh đi đến bên cạnh một người đàn ông:

- Thầy, thầy cũng tới

Từ Ái Thanh tốt nghiệp ở Bệnh viện Tây Kinh, thấy thầy của mình cũng tới, vội vàng tiến lên chào hỏi.

Người đàn ông khụ khụ một tiếng, có chút xấu hổ, cuối cùng... Bản thân mình còn không phải là hội viên của hiệp hội AATS đâu, học sinh của mình cũng đã thành khách quý

Còn đi một đôi chứ không chỉ một

Lưu Toàn đứng một bên sờ sờ đầu:

- Thầy, thầy ăn cơm chưa?

Thầy của Lưu Toàn hừ lạnh một tiếng:

- Ăn cái rắm! Thằng nhóc cậu có vận may cứt chó gì, tại sao có thể được hiệp hội AATS mời làm khách quý?

Bỗng nhiên, thầy của Lưu Toàn nhíu mày nói:

- Không phải là cậu làm giả giấy chứng nhận chứ?

Mọi người cười khổ không ngừng

Lưu Toàn vội giải thích:

- Tất cả đều là công lao của giáo sư Trần, hiệp hội AATS người ta tự mình mời giáo sư Trần tham gia.

- Mà giáo sư Trần cũng thuận tiện nhắc tới chúng em một câu, người ta đương nhiên đồng ý rồi, chúng em còn phải lên đài phát biểu, cho nên là khách quý

Mọi người vừa nghe xong, vô cùng tức

Ngươi nghe một chút, đây là tiếng người sao?

Cái gì kêu thuận tiện nhắc một câu, chúng tôi đã trở thành khách quý

Bọn họ mệt chết mệt sống chuẩn bị luận văn, chuẩn bị thưởng, tìm người... Hao hết sức lực mới xin được thông qua.

Ngược lại các ngươi

Thế nhưng... Thế nhưng đi cửa sau

Thầy của Lưu Toàn nghe vậy, nhìn thoáng qua Lưu Toàn, khinh bỉ trừng mắt nhìn anh ta một cái, hận sắt không thành thép nói:

- Hừ! Không biết cố gắng, cả ngày chỉ nghĩ đi đường tắt

- Đường tắt mà có ích... Đường tắt... Tắt...

Người đàn ông hói nói một hồi thì không nói tiếp được nữa, bởi vì ông ta phát hiện, đường tắt thật là mẹ nó dùng tốt

Đường tắt làm ông ta từ bỏ dũng khí

Không tìm được lời phản bác

Thầy của Lưu Toàn không nói được nữa

Ông ta liền nhìn Trần Thương một cái:

- giáo sư Trần, chào cậu, chào cậu, tôi là người của bệnh viện FuWai, cứ gọi tôi là Lưu Chí Chu.

- Đúng vậy, tôi vẫn muốn gặp cậu, học hỏi thêm chút kinh nghiệm, rốt cuộc hôm nay mới tìm được cơ hội

Mọi người xung quanh ánh mắt lập tức ánh lên môt tia sáng

Rõ ràng có đường tắt, vậy mà vẫn cố gắng đi đường vòng để làm gì?

Bọn họ có thể không biết đám người này dựa vào cái gì mà có thể tới đây tham gia hội nghị?

Còn không phải là người trước mắt bọn họ chính là bắp đùi hay sao?

Mà bắp đùi này thật sự quá lớn

Một người có thể mang theo 12 người, còn có thể đi một cách oai phòng hùng hổ như vậy

- Giáo sư Trần, chào cậu, Triệu Đực Hưng của bệnh viện Hoa Tây! Hân hạnh được gặp cậu

- Giáo sư Trần, chào cậu, tôi là Trần Hoa, người bệnh viện Phục Đán Trung Sơn! Nếu cậu có thời gian hãy đến bệnh viện chúng tôi, tôi sẽ bố trí sắp xếp cho cậu một cách tốt nhất...

Lưu Toàn nhìn thầy của mình đã lâm trận phản chiến lại, lật mặt còn nhanh hơn lật sách, quả thật là rất tuyệt

Lưu Toàn phát hiện, chính mình vẫn không có học theo giống giáo sư của mình là hoàn toàn chính xác

Lưu Chí Chu cũng cảm thấy Lưu Toàn còn kém xa so với chính mình

Lưu Chí Chu, ông ta không để ý bản thân đã già, cũng không chê Trần Thương trẻ tuổi, ông ta chỉ biết so sánh mình với Lưu Toàn để có thêm động lực, càng thích hợp theo Trần Thương học hỏi hơn

Dù sao, đi theo Trần Thương chẳng khác nào có thịt ăn

Cái suy nghĩ này hiện tại là được thành lập, nhìn đám người trẻ tuổi này gặp vận may dựa dẫm vào Trần Thương mà có thể diễu võ giương oai.

Bọn họ đang giương oai dưới một gốc cây cổ thụ, trong lòng Lưu Chí Chu thật chua xót

Ôi

Sóng sau bọn họ quá vô sỉ.

Nói bọn họ không vui, học sinh của bản thân tuổi còn trẻ đã trở thành hội viên khách quý của hội nghị AATS, chuyện này quả thật là việc vui, vừa nói vừa hiện ra vẻ tự hào trên mặt

Nhưng, nếu thật tâm mà nói, bọn họ cảm giác chính mình còn không bằng đám học sinh, thật đau lòng

- Ôi...

Mọi người dồn dập thở dài.

Nhịn không được xúc động một tiếng: Thời gian thay đổi, vận mệnh cũng thay đổi theo

Tần Nhạc Minh thì cực kỳ vui vẻ, thấy Trần Thương đi lên, làm bác của người nổi tiếng tự nhiên cũng vui vẻ, tự hào về cháu mìn.

Thế nhưng, trong lòng của Tần Nhạc Minh giống như dời sông lấp biển, vô cùng khiếp sợ.

Trần Thương mới vào nghề bao lâu? Thế nhưng cậu ấy đã sắp vượt qua chính mình.

Trần Thương nói hời hợt, mang theo mười mấy người đến, còn có thể thành khách quý.

Chuyện này có trọng lượng nặng bao nhiêu, bọn họ là những thành viên uy tín lâu năm của AATS cũng biết rất rõ.

Vì lẽ đó, những lão hội viên như bọn họ bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Chương 1479: Mạnh Hi Quật Khởi

Hiện tại, người trẻ tuổi, thật hung mãnh, Tần Nhạc Minh cười nói:

- Đi thôi đi thôi, thật vất vả gặp được cậu một lần, dù sau cũng phải để cho sóng sau bọn họ mời sóng trước chúng ta một bữa ăn thật thịnh soạn mới được chứ

Mọi người dồn dập gật đầu, cười nói:

- Không sai

- Có được hay không không quan trong, quan trọng là bữa ăn phải đắt! Nếu không trong lòng tôi khó chịu

- Đồng ý, hôm nay ăn cho chết bọn họ

Trần Thương nghe xong, lập tức biến sắc:

- Chờ một chút! Tôi có một đề nghị, chúng ta có thể về nước rồi hả ăn có được không? Hôm nay chịu đựng một bữa KFC được không?

Sau khi nghe xong, Tần Nhạc Minh đã bị choáng:

- Vì sao?

Trần Thương thở dài:

- Chúng ta không thể sáng tạo GDP cho lão Mỹ, đây không phải là tăng thêm áp lực cho quốc gia sao

Lập tức, mọi người bắt đầu cười ha ha.

Cái trò đùa này của Trần Thương, nháy mắt kéo khoảng cách của mọi người gần lại với nhau.

Độ thiện cảm của mọi người cũng tăng gấp bội với Trần Thương.

Nói thật, với tư cách là lão tiền bối, nhìn nhiều người trẻ tuổi mới tham gia vào AATS có nhiều hứa hẹn, tận đáy lòng cũng rất cao hứng

Bởi vì cái gì?

Bởi vì bọn họ xấu hổ

Bởi vì nhóm bọn họ không thể mang tổ quốc theo để vinh quang ở Hội nghị AATS, làm cho đất nước tỏa sáng không nói, thậm chí... Bọn họ đối với khoa Ngoại tim mạch - Lồng ngực, cống hiến cho lĩnh vực này quả thực cũng có hạn.

Thấy người tuổi trẻ khởi sắc, người thế hệ trước trong lòng khó tránh khỏi nhiều cảm xúc một chút.

- Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi đến nhà hàng Trung Quốc kia đi

Mọi người dồn dập gật đầu.

- Giáo sư Trần thật là hài hước

Một vị lão sư có nhiều kinh nghiệm trong nghề vừa cười vừa nói.

Trần Thương nhịn không được bất đắc dĩ thở dài, anh thất sự không phải là hài hước mà là anh đang rất nghèo

Cái tên họ Mã kia thật đáng chết, đến bây giờ vẫn không đưa tiền cho mình, không phải nói chờ thêm mấy ngày nữa anh trở về mới đưa.

Hiện tại, Trần Thương thật không có bao nhiêu tiền.

Thế nhưng, da mặt của Trần Thương cũng rất dày

Anh cảm thấy, bản thân đường đường là giáo sư Trần, ra ngoài không mang theo tiền không phải rất bình thường sao?

Mã Vân có mang tiền sao?

Đại Đại có mang tiền sao?

Lãnh đạo có mang tiền sao?

Đương nhiên không cần mang tiền

Nghĩ tới đây, Trần Thương hùng hồn, nhìn về phía mười hai cái phiếu cơm mình dẫn theo, nhìn xem hôm nay ai sẽ trả tiền?

Y

Không sai, chính là chủ nhiệm Từ Tử Minh

Từ Tử Minh nhìn Trần Thương mỉm cười, mùa hè bỗng không rét mà run.

- Giáo sư Trần, Tử Minh, các ngươi vừa mới ăn cơm, nếu không đừng đi, cứ gửi địa chỉ cho chúng ta.

Vương Thông vừa cười vừa nói.

Mọi người dồn dập gật đầu:

- Không sai, chúng tôi chỉ đùa một chút.

Từ Tử Minh gật đầu:

- Được, chính ở đằng kia, một tòa tiểu hồng lâu... Tên là Ngô Đồng.

- Hương vị coi như cũng không tệ, chúng ta cũng là đi theo được nhờ, dù gì Sabrina cũng là Hội trưởng hiệp hội AATS, người ta còn chủ động mời giáo sư Trần ăn cơm

Lời này vừa nói, lập tức mọi người càng thêm ghen tỵ.

Hội trưởng hiệp hội AATS mời Trần Thương ăn cơm?

Mọi người rơi vào đường cùng, chỉ có thể dựng thẳng ngón cái lên lấy đó làm tôn kính, cái gì cũng không nói.

Hiện tại, bọn họ rất phục Trần Thương

Tần Nhạc Minh cười nói:

- Quên đi, chúng ta cũng đừng đi, ăn một chút gần đây, chín giờ tối cũng được phục vụ.

Mọi người dồn dập gật đầu.

Lưu Chí Chu nói với Lưu Toàn:

- Lưu Toàn, đồ của mọi người đều đã nhận, đến chỗ nào nhận?

Lưu Toàn lập tức sững sờ:

- Nhận đồ vật? Nhận đồ vật gì?

Lưu Chí Chu tức giận:

- Chính là thẻ tên này

Lưu Toàn nhìn giáo sư của mình tức giận, lập tức xấu hổ cười một tiếng:

- Chúng ta... Đây là được đưa tới cửa, ngồi ở khách sạn, rất nhanh đã có người gọi điện đưa tới cửa

- Đúng rồi, người ta còn cho người sắp xếp dẫn đường, tài xế, xe sang trọng, còn muốn tặng quà nữa

- Giáo sư Trần không nhận, tôi nói, cứ lấy, cũng đừng từ chối, lần sau đi ra còn không biết lúc nào đâu

Lưu Chí Chu nghe xong, lập tức trừng to mắt:

- Thật sao?

Lưu Toàn đương nhiên gật đầu:

- Đương nhiên

Một bên Vương Thông nhìn không được, nhịn không được nói:

- Được rồi được rồi, chủ nhiệm Lưu, cậu cũng đừng hỏi anh ta

- Tất cả đãi ngộ của anh ta đều là dành cho khách quý, đãi ngộ dành cho khách quý

- Lần này, giáo sư Trần đến tham dự, lại được Hội trưởng chiêu đãi, lại có người quản lý của công ty thuốc tới cửa phục vụ, người nào cũng là khách quý

- Chúng ta một hồi hỏi nhân viên một chút rồi nói sau

Lưu Chí Chu nghe xong, tức giận đến tê cả da đầu, vô cùng ao ước

Ghen ghét! Cảm thấy đau xót

Trần Thương cảm thấy nơi này không tiếp tục ở được nữa, thời gian quá dài nói không chừng sẽ xảy ra nội chiến, vội vàng xin phép rời đi

- Cái này, các vị chủ nhiệm, tôi sẽ không quấy rầy mọi người, đợi lát nữa hội nghị kết thúc, tôi mời mọi người ăn tiệc

- Hôm nay, mọi người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai xem chúng tôi biểu diễn

Một đám lão giáo sư sóng trước nhìn bọn họ lên Mercedes-Benz... Mercedes- Benz... Rồi cùng nhau ở lại liên tiếp thở dài

- Ôi...

Chênh lệch giữa người với người làm sao lại lớn như vậy chứ?

Lưu Chí Chu đột nhiên nói:

- Ngày mai xem biểu diễn? Biểu diễn cái gì?

Mặt mũi của Tần Nhạc Minh tràn đầy mong đợi nói đến:

- Ngày mai là báo cáo tiến triển mới.

...

Ngày hôm nay là một ngày rất quan trọng với lĩnh vực Khoa Tim Mạch trên thế giới

Hiệp hội (AATS) Khoa Ngoại lồng ngực nước Mỹ vinh dự là chỉ nam (*) cho Khoa Tim Mạch trên thế giới sắp nghênh đón kỳ khai mạc lần thứ 100.

(*): chỉ nam ý chỉ người dẫn đường, luồng sóng mới thay đổi nhận nhận thức của mọi người…

Ở hiện trường hội nghị vào lúc này rất náo nhiệt, ba ngàn người đang ở bên trong hội trường lớn, mọi người đều tề tụ ở nơi đây, đang chờ đợi việc trọng đại sắp được diễn ra ở nơi đây

Trần Thương cũng là lần đầu tiên tham gia, còn là khách quý trong bữa tiệc, thật sự làm cho bản thân có chút khẩn trương.

Hội nghị vừa bắt đầu, trên màn hình lớn đã xuất hiện một ảnh chân dung, đây là Hội trưởng Khoa Ngoại lồng ngực nước Mỹ, đồng thời cũng là nhân tài kiệt xuất cống hiến cho Khoa Ngoại tim mạch

Theo hình ảnh trên màn hình, tiếp tục xuất hiện người kế tiếp

Mỗi một tấm ảnh chân dung xuất hiện, đều là bác sĩ làm kích động lòng người, cũng là nhân vật xuất chúng có rất nhiều thành tựu trong giới y học

Trong bọn họ có người đoạt giải Nobel, có giải thưởng y học Lasker, có giải thưởng y học Albany sinh vật...

Nếu như nói là anh hùng sáng tạo ra thời đại, bọn họ hoàn toàn xứng đáng với cái tên anh hùng lĩnh vực Khoa Ngoại Tim.

Theo hình ảnh liên tục được công chiếu, người ngồi phía dưới, họ liên tục vỗ tay với từng hình ảnh chân dung của các anh hùng, những tràn vỗ tay liên tục vang lên, thật lâu không dứt bên tai

Những hình ảnh kích động lòng người này chính là những vị lãnh tụ tinh thần ngồi phía dưới của mọi người.

Bác sĩ cũng có tín ngưỡng.

Tín ngưỡng tuy không khoa học, nhưng là y học tuyệt đối
Y học là khoa học sao?
Tạm thời giữ nguyên ý kiến.
Bởi vì phạm vi y học quá rộng.

Chương 1480: Mục Đích Bá Bảng! (1)

Mỗi một nhân vật, mỗi một đại biểu của một thời đại, cũng đại biểu cho lịch sử y học phát triển bao gồm phát minh vĩ đại, tiến triển, từng cái từng cái thuật ngữ, nhận thức mới sinh ra, từng được phát hiện ra trong mỗi thời đại.

Nói thật, nhìn Trần Thương có chút kích động.

Anh hi vọng sau này ảnh chân dung của mình có thể xuất hiện ở phía trên

Không phải vì để mọi người kính ngưỡng, chỉ vì chỉ dẫn phương hướng.

Có đôi khi, sự xúc động của một người không cần dõng dạc như từ ngữ trong văn, cũng không cần phủ lên âm nhạc, chỉ cần có hình ảnh, đôi khi đã trở thành con đường mới cho mỗi người ở nơi đây hướng tới.

Nghĩ đến sự nghiệp với sứ mệnh ngành y cả đời bản thân đang phấn đấu theo đuổi

Ở đây 3109 người, ai lại không nguyện ý trở thành tấm gương đây?

Giờ khắc này, tâm trạng của tất cả mọi người đều bị kéo theo.

Tuy mọi người không nói gì, nhưng trong lòng lại gợn sóng ngập trời

Thật lâu, hình ảnh ngừng chiếu, khi xuất hiện giao diện hình chiếu cuối cùng, là một cái dấu chấm hỏi rất lớn, phía dưới viết dòng chữ…

- Người đâu?

Sau khi, hình chiếu này xuất hiện, lập tức khiến tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

Người ở chỗ nào?

Mọi người bắt đầu hô to:

- Here! (nơi này)

Hình ảnh lại lần nữa biến đổi, xuất hiện mấy bản khối mục lục rất lớn

Tiến triển mới

Phát hiện mới

Thuật thức mới

Theo lần này Hội trưởng Sabrina bước lên đài phát biểu, mọi người phía dưới nhiệt liệt vỗ tay chào mừng.

Mở màn không phải là những hình ảnh đặc biệt hoa mỹ, mà chỉ là những hình ảnh đơn giản, đây là truyền thống AATS.

Cái phân đoạn thứ nhất: Hướng về phía người cống hiến kiệt xuất cho Khoa Ngoại tim, gửi lời chào đến hội viên khách quý có mặt ở nơi đây

Sabrina mặc một bộ âu phục màu đen, vô cùng lễ độ.

- Hoan nghênh các vị về nhà

- Đã qua một năm, một năm này là không một năm tầm thường, bởi vì tôi nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt mới xuất hiện, đây là máu mới, cũng là sức sống mới, càng là động lực phát triển Khoa Ngoại tim mạch trong tương lai

- ...

Giọng nói Sabrina không nhanh không chậm, lại có thể truyền khắp toàn trường.

Rất lâu sau, lời mở đầu cũng kết thúc.

- Tiếp theo, chính là thời khắc kích động nhất lòng người chúng ta, năm nay có bước tiến triển mới

Theo âm thanh của cô hạ xuống, trên màn hình lớn xuất hiện một mục khác đánh dấu sự tiến triển mới.

- Năm nay, sinh ra rất nhiều khái niệm mới với tiến triển mới, để khái niệm của nền y học chúng ta không ngừng đổi mới, một năm này, là một năm tiến bộ nhanh nhất, cũng là một năm phát triển dồn dập, tiếp theo, chúng ta hãy dành thời gian để những sáng tạo này của bọn họ có thể được tiến triển

Sau khi nói xong, Sabrina xuống đài, sau lưng trên màn hình lớn xuất hiện nội dung đề mục

Thấy đề mục sau đó, lập tức phía dưới toàn hội trường nổ tung

Tiếng vỗ tay của tất cả mọi người đập vang lên.

Vốn dĩ mọi người cho rằng nội dung này sẽ xuất hiện vào đêm cuối, nhưng bọn họ không ngờ nó sẽ xuất hiện sớm như vậy

« Phân loại tiêu chuẩn và phương pháp bóc tách động mạch chủ »

Tất cả mọi người thấy cái tên này sau đó, đều sôi trào lên.

Cái nội dung này đã được lên men trên quốc tế hai tuần qua

Cơ hồ tất cả các chuyên gia lĩnh vực Khoa Ngoại tim đối với Phân loại và tiêu chuẩn mới bóc tách động mạch chủ đã tiến hành qua, nghiên cứu nhiều hoặc ít

Chỉ Trần Thương đã làm cho tất cả mọi người làm kinh động như gặp thần tiên

Rất nhiều phẫu thuật trước đây lập tức đã được phân loại, vốn dĩ phân loại và phương pháp cũ đã không thỏa mãn được những nghiên cứu hiện

đại, nhưng Trần Thương xuất hiện giống như để cho những bộ phận tìm không thấy tổ chức phẫu thuật được phân loại cụ thể.

Sau khi, mọi người nhìn thấy Trần Thương thấy sử dụng giá đỡ vòi voi phẫu thuật, có thể tăng cao mức độ xác suất thành công phẫu thuật trên diện rộng

Vì lẽ đó, Sabrina với tư cách là một hội trưởng, tự nhiên không thể nào không đi nghiên cứu.

Lúc này, ông mới mời Trần Thương với đoàn hội viên tới đây

Lập tức, không khí hiện trường tăng vọt lên.

Ngay bên trong những tiếng vỗ tay rung trời này, có một người phụ nữ mặc chiếc váy màu đỏ đi về trên đài.

Trần Thương nhịn không được nhìn Mạnh Hi một cái, thật sự là một yêu tinh có thể làm cho người ta mê mệt đến chết người.

Bộ trang phục này...

Thế nhưng… Chắc là do Trần Thương đã nghĩ quá nhiều.

Trong mắt các bác sĩ, ánh mắt của bọn họ sẽ tự động thực hiện phân tích.

Không sai

Lúc này, nhìn cảm xúc trong ánh mắt của mọi người dưới sân khấu, hình như... Mạnh Hi có sức hút hơn Phân loại và Phương pháp bóc tách động mạch chủ Trần Thương.

Sau khi, Mạnh Hi lên sân khấu, cúi đầu phát biểu.

- Chào mọi người, cái tên « Phân loại và Tiêu chuẩn Bóc tách động mạch chủ » này tôi tin tưởng mọi người đã rõ ràng, chính là bản nâng cấp của Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần Thương

Nói tới chỗ này, Mạnh Hi có chút đỏ mặt, bởi vì kế tiếp một câu, là Trần Thương bảo cô ta phải nói như vậy

- Đây là tôi với Trần Thương, học sinh của tôi, tiến hành phân tích tổng kết đạt được kết quả, tiếp theo, tôi hi vọng nghiên cứu này sẽ thuộc về Trần Thương

Sau khi nói xong, trên màn hình xuất hiện hình ảnh.

- Trần Thương 1
- Trần Thương 2
- Trần Thương 3
- Trần Thương 4
- Trần Thương 5

Đầy đủ năm cái

Hiện tại, nhìn vào mục lục giờ, rất nhiều người vì đó nhìn thấy nó mà chấn động, so sánh hai loại với ba loại truyền thống, phân loại chủng loại của Trần Thương đa dạng hơn, nhưng điều này cũng mang ý nghĩa càng thêm tinh chuẩn.

Sau đó, mọi người quan trọng nhất chính là nội dung

Mà lúc này, một người đàn ông da trắng ngồi hàng trước nhìn Mạnh Hi trên sân khấu, có chút thất thần

Hiện tại, ông ta đã nhận ra Mạnh Hi đang đứng ở trên sân khấu phát biểu.

Đây chính là họ trò của mình đã từng dạy đây sao?

Ba năm qua đi

Không nghĩ tới cô ấy vậy mà chân chính đứng ở trên sân khấu này.

Vốn dĩ... Cô ấy cũng từng là học sinh của mình

Lúc đầu... Ôi

Vào phút giây này, anh ta có chút hối hận.

Mà lúc này, một nam thanh niên trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh anh ta há mồm nửa ngày, trừng to mắt, chậm chạp nói không nên lời.

Anh ta căn bản không nghĩ tới, lúc đầu Mạnh Hi bị chính mình chen ngang, vậy mà đang đứng ở trên sân khấu, mà bản thân lại cần giáo sư dẫn theo

Mạnh Hi rất muốn chứng minh thực lực của chính mình

Đứng trước mắt giáo sư của mình, nói cho anh ta biết, khi đó lựa chọn của người là sai lầm cỡ nào

Cô biết rõ quá trình này khả năng cần phải có thời gian thật lâu, nhưng cô không sợ

Nhưng, Mạnh Hi căn bản không nghĩ tới, một ngày kia, học sinh của mình, lại có thể để cho mình thực hiện được ước mơ đứng trên cái sân khấu này mà các giáo sư đều tha thiết

Vị trí giảng thuật phân loại tiêu chuẩn này là điều mà tất cả bác sĩ Khoa Ngoại tim mạch trên thế giới đều tha thiết ước mơ.

Một đêm kia, Mạnh Hi đã khóc một đêm.

Cô kiêu ngạo nhưng sợ thất bại, nhưng ý chí sắt đá với tính cách thùy mị giống như nước, càng sợ người khác đối đãi tốt với mình.

Mà Trần Thương lại đưa Phân loại tiêu chuẩn và phương pháp động mạch chủ giao cho Mạnh Hi

Để cô có thể quang minh chính đại đứng trên sân khấu của hội nghị AATS 2020, kiêu ngạo phát biểu, đây là cô và học sinh cùng thực hiện

chung và đạt được thành quả như thế này.

Chương 1481: Mục Đích Bá Bảng! (2)

Mạnh Hi từ bệnh viện kiên trì về nhà, che ngươi trong chăn, khóc một đêm.

Hôm nay, cô đã có thể ngóc đầu lên kiêu ngạo, mặc vào một bộ y phục vô cùng tinh tế, ăn mặc rất lịch sự, nói cho những người đã từng khi dễ cô biết.

Nhà mẹ đẻ Mạnh Hi tôi cũng có đàn ông

Học sinh của tôi, cũng là hậu thuẫn kiên cường của tôi

Powerpoint hình ảnh nhảy lên, phía dưới trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Mọi người kiềm chế lại trong lòng kích động, trừng to mắt, nghe ly Mạnh Hi giới thiệu.

Chất giọng của cô rất thuần khiết

Nhiều năm du học ở nước ngoài, cô đã học hỏi được nhiều kinh nghiệm để có một khẩu ngữ tốt và đẹp như vậy.

Thế nhưng, Mạnh Hi rất tự tin vào luận văn Trần Thương giao cho mình.

Theo từng cái từng cái phân loại tinh diệu xuất hiện, Powerpoint phía trên hình ảnh theo Mạnh Hi giọng nói êm tai lại là âm thanh hào phóng, phủ hết toàn bộ hội trường

Yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy âm thanh bút ký

Mà giờ khắc này, thuộc về Mạnh Hi! Thuộc về Trần Thương

Mọi người nhìn trên đài cô gái trẻ tuổi, tán thưởng không thôi.

Giáo sư như vậy mới có thể bồi dưỡng ra Trần Thương, một bác sĩ trẻ tuổi ưu tú.

Chính là tài mạo song toàn

Đi qua những ngày này, Mạnh Hi được Trần Thương trợ giúp, đã trở thành người thứ hai nắm được phương pháp phân loại và bóc tách động mạch chủ sau anh ấy

Bản thân Mạnh Hi cũng có nghiên cứu với mạch máu lớn, kết hợp với mấy ngày nay, cô điên cuồng học thêm kiến thức

Vì chính vào thời khắc này, tạm tỏa hào quang, cô không thể làm mất thể diện của Trần Thương, cũng không thể phụ lòng chính mình

Thời gian một giây một phút trôi qua

Mạnh Hi sớm đã thuộc lòng với bản thảo, phát biểu xong bản thảo cô nhìn mọi người, bờ môi lộ ra nụ cười tự tin vạn người mê, trong miệng liên tục nói các ví dụ hình tượng sinh động, giới thiệu như vậy để mọi người tiếp nhận tốt hơn nhanh hơn

Mọi người nhìn Mạnh Hi trên sân khấu, vậy mà ở giữa mơ hồ nhìn thấy cái bóng của Sabrina.

Đã hơn nửa giờ trôi qua, mỗi người cảm thấy buồn tẻ không thú vị.

Ngược lại nghe cực kỳ có cảm giác.

Nửa giờ có thể nói quá ít kiến thức.

Mạnh Hi lại dùng thời gian thì có hạn, để mọi người hiểu rõ một cái hình tượng sinh động trong Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần thị.

Cụ thể đến nội dung tiếp theo, sẽ có tập san đăng bên trên.

Mạnh Hi diễn thuyết kết thúc, đứng dậy cúi đầu.

Thời khắc rời đi, phía dưới tiếng vỗ tay như biển

Giờ khắc này

Mạnh Hi cùng với Trần Thương đã chinh phục được cả hội trường.

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt cho cô.

Quá đặc sắc

Loại nội dung vĩ đại như thế này, vậy mà là thành quả của hai thầy trò, nếu như truyền đi, cũng tất nhiên là một đoạn giai thoại

Trần Thương vỗ tay nhiệt tình, vui mừng cho Mạnh Hi

Khi Mạnh Hi chuẩn bị rời đi, sau khi cúi đầu, nhìn thấy giáo sư của mình, cùng sư huynh của mình.

Chẳng qua tầm mắt của cô rõ ràng đang nhìn, nhưng giả vờ như không, liền quay người tiêu sái rời đi

Cô rõ ràng nhìn thấy trong mắt giáo sư hối hận với không cam lòng, cũng nhìn thấy ánh mắt của sư huynh tràn đầy ghen tỵ và oán hận.

Giờ khắc này, tất cả mọi chuyện đều đã trở nên không có ý nghĩa với Mạnh Hi

Cô không nghĩ tới, vốn liếng với thẻ đánh bạc của mình, vậy mà đến từ học sinh của chính mình.

Nghĩ tới đây, sau khi Mạnh Hi xúc động, nhiều hơn mấy phần thương tiếc.

Nếu như...

Nếu như Trần Thương tốt nghiệp bình thường, cô tình nguyện không cần những thứ này.

Mạnh Hi mở mà tốt đẹp, để cảm xúc mọi người ở hội trường tăng lên

Mỗi người diễn thuyết xong sau đó, toàn trường hội viên bắt đầu bỏ phiếu, duy trì hoặc không ủng hộ.

Kết thúc về sau, sẽ căn cứ duy trì trình độ tiến hành bình chọn ra bảng xếp hạng luận văn tốt nhất hàng năm.

Giờ khắc này, mọi người thậm chí có thể đoán trước được kết quả.

Luận văn do thầy trò hợp tác cùng nhau làm, sau khi giáo sư kết thúc thuyết trình, phần thuyết trình Phân loại động mạch chủ Trần thị chắc chắn sẽ đoạt giải quán quân đứng đầu bảng xếp hạng

Bọn họ đương nhiên không biết.

Lúc này đây, Trần Thương đã tính xong.

Nhận thầu

Tôi muốn hết

Không sai

Trần Thương chuẩn bị 12 cái diễn thuyết

Theo kế hoạch anh ấy dùng 12 cái diễn thuyết này quét ngang trước mười bảng danh sách

Trần Thương muốn nói cho thế giới biết

Trung Hoa, dùng phương thức bá bảng, bao bảng, nói cho thế giới biết bọn họ đã mạnh lên

Khoa Ngoại lồng ngực Hiệp hội niên hội nước Mỹ có ba bản khối, ba bảng danh sách

Tiến triển mới: Mười tiến triển mới hàng năm có sức ảnh hưởng tiến triển nhất

Phát hiện mới: Mười phát hiện mới hàng năm có phát hiện và nghiên cứu khoa học tiềm lực nhất

Thuật thức mới: Mười thuật thức mới hàng năm có giá trị phẫu thuật nhất

Lúc này đây, Trần Thương đã chuẩn bị rất đầy đủ

Xưa nay chưa từng đầy đủ như vậy

...

...

Sau khi, Mạnh Hi kết thúc, phía dưới mọi người dồn dập bắt đầu bỏ phiếu.

Lúc này, sắc mặt của giáo sư Mạnh Hi vô cùng phức tạp nhìn cô ta một cái, cầm nút bỏ phiếu trong tay, do dự một chút, tiếp theo nhìn người học sinh ngồi bên cạnh, cuối cùng không có ấn xuống

Giáo sư nhìn vị học trò ngồi bên cạnh, giống như có chút ghen ghét.

Mạnh Hi biểu hiện càng ưu tú, áp lực của anh ta lại càng lớn

Bởi vì, người thứ hai lên sân khấu, chính là sư huynh của Mạnh Hi.

Đáng tiếc

Mạnh Hi bắt đầu quá xuất sắc

Mở màn dẫn trước 20 người, sư huynh của cô còn có thể chơi thế nào?

Tất cả mọi người ở hiện trường còn đang đắm chìm bên trong phần diễn thuyết vừa rồi.

Hiện tại, anh ta đi lên.. Không thể nghi ngờ là tìm tai vạ

Có một loại áp lực, gọi là cùng sân thi đấu

Có một loại áp lực, gọi là áp lực người đồng lứa

Hai điểm này, anh ta đều cảm nhận được

Còn chưa lên sân khấu, tự tin và kiêu ngạo của anh ta đã bị Mạnh Hi đánh tan, thương tích đầy mình

Giáo sư của Mạnh Hi thấy một màn này, nhịn không được thở dài.

Chính mình thật sự đã sai

Bản thân ông hiểu rất rõ Mạnh Hi ưu tú hơn người học trò này.

Thế nhưng... Ông lại trọng dụng người này.

Sư huynh của Mạnh Hi lên sân khấu, gượng ép mỉm cười, động tác bứt rứt bất an, ánh mắt lơ lửng không cố định...

Tất cả đều này nói cho mọi người biết: Anh ta không tự tin

Không sai

Trong lòng của anh ta lo lắng

Anh ta nghĩ không ra Phân loại động mạch tường kép Trần thị chấn động một thời vậy mà là do Mạnh Hi thực hiện nghiên cứu

Vốn dĩ cũng vì nội dung Mạnh Hi nói đã có ánh sáng bao phủ, giờ khắc này, làm cho anh ta càng thêm thương tích đầy mình

Một giờ về sau, anh ta cũng đã diễn thuyết kết thúc, sau khi rời khỏi sân khấu, tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên.

Rất xấu hổ

Mọi người bắt đầu bỏ phiếu.

Mà giáo sư của Mạnh Hi cổ vũ nhìn học trò của chính mình, an ủi:

- Cậu rất ưu tú, tự tin một chút

Thanh niên này nghe được, cười một tiếng đắng chát.

Ưu tú... Sao?

Hai giờ rưỡi kết thúc, bây giờ là thời gian nghỉ giữa giờ uống trà.

Mà khoảng thời gian nghỉ giải lao này, Mạnh Hi và Trần Thương vẫn là chủ đề nói chuyện của mọi người

Mọi người liên tục đàm luận Phân loại phương pháp và tiêu chuẩn, thỉnh thoảng phát ra một tràng thốt lên

Mà còn nói xin lỗi với người nói vừa rồi... Ngay cả tên đều không có ghi nhớ, chớ đừng nói là đề cập nội dung

Nhân vật chính của hôm nay chính là Trần Thương và Mạnh Hi

Hai người với tư cách là thầy trò, hành động nghiên cứu Phân loại bóc tách động mạch chủ mới lần này, thành công chinh phục mỗi người ở đây

...

Chương 1482: Tôi Chỉ Muốn Điều Vô Cùng Đơn Giản Là Được Mọi Người Chú Ý Thôi

Sau thời gian nghĩ ngơi

Người thứ ba lên sân khấu

Mọi người phát hiện, vậy mà lại là người Trung Quốc

Mà còn... Mọi người nhìn Từ Tử Minh đang từ từ bước lên sân khấu, lập tức có chút giật mình.

Chẳng lẽ lại là người trong nhóm của Trần Thương sao?

Ừm

Tự tin chút.

Bỏ đi "Chẳng lẽ"

Từ Tử Minh lên đài, lại lần nữa làm cho cả hội trường chờ mong.

- Chào tất cả mọi người, tôi là Từ Tử Minh, hôm nay nội dung của tôi là phân tích Số Liệu Lâm Sàng Trần thị, chỉ tiêu tiêu chuẩn được công bố như thế nào, tỉ lệ tử vong của Hội chứng người bệnh Marfan đã giảm cùng với tỉ lệ biến chứng đã có sự thay đổi

Vốn dĩ mọi người nghe thấy số liệu phân tích còn có chút thất vọng.

Thế nhưng, bỗng nghe thấy chỉ tiêu tiêu chuẩn, tất cả mọi người đều ngơ ngác tại chỗ

Hội chứng Marfan có thể đưa ra tiêu chuẩn?

Chuyện này nguy hiểm cỡ nào

Mà còn, bản thân người mắc bệnh Marfan có tỉ lệ tử vong rất cao, giờ lại dùng tiêu chuẩn Hội chứng Marfan đã được đưa vào thí nghiệm lâm sàng trên toàn thế giới, quả thực là độc nhất?

Ai cho anh ta dũng khí này?

Thế nhưng... Từ Tử Minh cũng là một học sinh rất thông minh, một lời không hợp, lập tức đưa ra chứng cứ

Số liệu thực sự đã xuất hiện trên màn hình lớn trên sân khấu, sau đó tất cả mọi người đều trầm mặc

Tiếp theo, mọi người nhịn không được hít sâu một hơi.

Tình huống thực tế của người bệnh là quá tệ, mà còn được đưa vào tiêu chuẩn

Mọi người thấy tiêu chuẩn, sau đó nhịn không được nhỏ giọng nói:

- Đây là điên rồi sao?

Không sai

Lúc đầu, Trần Thương đã trực tiếp tiến hành sửa chữa chỉ tiêu tiêu chuẩn.

Không chỉ có là mọi người ở đây, lúc ấy toàn bộ thí nghiệm của tất cả mọi người trong nhóm nhỏ là áp lực chất như núi

Giờ khắc này, tất cả mọi người bắt đầu lo lắng.

Như vậy từ bỏ theo dõi đưa vào chỉ tiêu tiêu chuẩn sẽ có kết quả gì?

Đến cùng sẽ có bao nhiêu người chết?

Phải biết rằng... Người bệnh mắc Hội chứng Marfan có tỉ lệ tử vong là siêu cấp cao.

Bây giờ, lại từ bỏ theo dõi đưa vào tiêu chuẩn, về sau tỉ lệ tử vong của bọn họ sẽ không được thống kê qua.

Thế nhưng... Chỉ cao hơn chứ không thấp hơn

Mọi người càng ngày càng mong đợi kết quả số liệu lâm sàng phía sau.

Rất nhanh, hình ảnh được đưa lên, số liệu xuất hiện.

Tử vong: Một người...

Một người...

Tất cả mọi người đều sắp không tin vào mắt mình

Thấp như vậy sao? Có phải là đang nói đùa không?

Biến chứng bệnh có bao nhiêu đây?

- Người có biến chứng bệnh nghiêm trọng: 3 người

Lần này, khán giả phía dưới đều trầm mặc.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu thảo luận ầm ĩ.

Rất rõ ràng, mọi người có chút không tin tưởng với dãy số liệu này, bởi vì bọn họ nghĩ sẽ cao hơn trước khi nghiên cứu lâm sàng.

Nhưng, rất nhanh, tập trung phân tích xuất hiện, sau đó là các loại bảng biểu hình vẽ, mọi người nhìn số liệu, không ngừng suy nghĩ

Trong hình số liệu phân tích rất tường tận, rất đúng chính xác, đúng từng chi tiết

Sau khi, tất cả mọi người nhìn thấy, trong lòng đều nhanh chóng tính toán tính chân thực

- Thật

- Tôi cũng tính ra con số như vậy

- Vậy là thật

- Ông trời của tôi

- Thượng Đế

Phía dưới các chuyên gia dồn dập thì thầm với nhau làm thảo luận sơ về vấn đề này, thế nhưng... Kết luận lại làm cho mọi người khiếp sợ

Mà vừa lúc này, tại khi mà tất cả mọi người khiếp sợ.

Đột nhiên, trên màn hình lớn phía sau Từ Tử Minh xuất hiện một cái đề mục luận văn

- « Tỉ lệ tử vong của người mắc Hội chứng Marfan và tỉ lệ biến chứng bệnh giảm xuống như thế nào?»

- Giáo sư hướng dẫn, Trần Thương

Giờ khắc này

Mọi người phía dưới lập tức sửng sốt

Giáo sư hướng dẫn vậy mà là Trần Thương

Không đúng, lại là Trần Thương

Vừa rồi Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần thị cơ bản không cần cân nhắc đến

Toàn thế giới đều biết đây là thành quả nghiên cứu của Trần Thương.

Nếu không sẽ gọi là Phân loại Trần thị sao?

Version Trần 1, Version Trần 2...

Chúng ta còn cần phải làm rõ ràng thêm hơn nữa sao?

Mà lúc này, kinh nghiệm tổng kết về tiến triển mới của Hội chứng Marfan vậy mà lại là kết quả nghiên cứu củaTrần Thương

Giáo sư hướng dẫn là có ý gì?

Trong thí nghiệm lâm sàng, giáo sư hướng dẫn là một người bảo vệ kỹ thuật cho thí nghiệm lâm sàng.

Mà luận văn tốt nghiệp thêm giáo sư hướng dẫn là do yêu cầu của giáo sư Mạnh, Mạnh Hi.

Thế nhưng cũng không phải là yêu cầu

Vào giờ phút này, mọi người nhịn không được nhìn Trần Thương một cái, thấy anh ấy không có chút rung động nào, mây trôi nước chảy.

Khẩu âm của Từ Tử Minh rất quái dị, không chuyên nghiệp

Trong lòng của Trần Thương chỉ muốn nhổ nước bọt

Cái tên này, sau khi trở về nước, từ đây về sau muốn đi theo chính mình xuất ngoại, nhất định phải luyện tập khẩu ngữ một cách hoàn hảo, chứ như thế này, nếu không thì một ngụm Anh ngữ giọng thủ đô, cũng chỉ tốt hơn giáo sư Mã ba phần.

Thế nhưng, chủ nhiệm Từ lại đang rất tự tin.

Mọi người dưới sân khấu ngược lại là nghe say sưa ngon lành.

Có đôi khi, làm nội dung quá mức hạch tâm, quá có lực hấp dẫn, khi này mọi người sẽ bắt đầu không để ý đến khẩu ngữ của người diễn thuyết nữa, chỉ tập trung nội dung, có thể nghe hiểu là được rồi.

Từ Tử Minh càng nói càng nhập tâm, càng nói càng hưng phấn, trên mặt của anh lộ rõ tự tin

Có lúc, chúng ta cần một lần thắng lợi vĩ đại, đủ để đánh thức tự tin và kiêu ngạo trong lòng của một người

Để chúng ta tin tưởng, chúng ta là độc nhất vô nhị.

Mặc dù hiện tại, chủ nhiệm Từ không làm được đến mức này.

Nhưng, cây già nở hoa, cuộc đời thứ hai của giáo sư Từ, vào giờ phút này, rất đúng chỗ

Hội trường lặng ngắt như tờ, nghiêm túc nghe lấy giáo sư Từ dùng giọng thủ đô nói tiếng Anh phát biểu

Thời gian một giây một phút trôi qua

Hội trường mọi người càng nghe càng cảm thấy đặc sắc, càng xem càng cảm thấy tán thưởng

Có người ngạc nhiên mừng rỡ, thậm chí người nghe còn có một loại cảm giác mãnh liệt thoải mái thu hút, đặc biệt dễ tiếp thu.

Quá lợi hại

Trần Thương đến cùng có tài giỏi như thế nào?

Vậy mà có thể làm ra phẫu thuật và phương pháp như vậy chứ?

Giờ khắc này, mọi người có chút bừng tỉnh đại ngộ, khó trách có thể không tiếp tục theo dõi đưa vào tiêu chuẩn.

Bởi vì lực lượng

Mà Trần Thương, liền là lực lượng bọn họ

Diễn thuyết dần dần đến hồi cuối.

Bài thuyết trình của Từ Tử Minh đến đây là kết thúc

Anh đứng trên sân khấu, không có đi xuống, đối với phía trước cúi đầu:

- Cảm ơn mọi người lắng nghe

Lập tức, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Không dứt bên tai

Sau khi, Từ Tử Minh nói xong, quay người cúi đầu với Trần Thương

Nói thật, từ trong lòng của Từ Tử Minh đang vô cùng cảm kích đối với Trần Thương.

Không có Trần Thương, anh cũng chẳng là cái gì?

Ở kinh đô, chỉ được xếp vào trình độ cấp hai.

Không biết bao giờ có cơ hội đứng trên sân khấu quốc tế như vậy, đứng ở học thuật đỉnh cao nhất của lĩnh vực Khoa Ngoại tim mạch - lồng ngực, đứng tại chỗ này biểu diễn một cách phong thái như thế trước mặt mọi người

Giờ khắc này, Từ Tử Minh vô cùng cảm kích Trần Thương

- Sau cùng, cảm ơn giáo sư hướng dẫn của tôi, Trần Thương, giáo sư Trần

Chương 1483: Sức Hút Của Đàn Ông Phương Đông, Trần Thương

Lập tức, tiếng vỗ tay rung trời

Dành cho Từ Tử Minh

Cũng là cho Trần Thương

Lúc này, đã gần đến buổi trưa, mọi người đột nhiên cảm thấy người tổ chức chương trình sắp xếp các bài thuyết trình rất giỏi.

Diễn thuyết đặc sắc tuyệt luân

Một bài đặc sắc, ở giữa xen lẫn một bài bình thường thả lỏng một chút, ngược lại không có ý gì, còn không bằng nghỉ ngơi một chút, đây đúng là thời gian nghỉ ngơi tốt nhất, lập tức lại tới một bài đặc sắc khác

Tổng kết kinh nghiệm lâm sàng này thực tế quá đặc sắc

Đặc sắc nhất ở đây chính là người thực hiện lâm sàng đứng trên sân khấu phát biểu, là một cái tổng kết kinh nghiệm đáng quý cùng với phương pháp luận.

Vì phẫu thuật người mắc bệnh Marfan cần rất nhiều kỹ thuật tiến triển mới trong phẫu thuật

Thực tế thì mọi người đều bị làm cho ngạc nhiên và vui mừng

Trong lúc nhất thời, mọi người liên tiếp liếc mắt nhìn Trần Thương.

Đến cùng là người như thế nào mà có thể sinh ra một người có linh hồn như Trần Thương đây?

Ai

Mọi người bùi ngùi không thôi.

Lúc này, Trần Thương lại lần nữa trở thành tiêu điểm của hội trường

Dù là Trần Thương chưa từng xuất hiện trên sân khấu dù chỉ là một phút, dù cho đến bây giờ, anh cũng chưa phát biểu một lời nào

Thế nhưng

Hôm nay ở hội trường này, Trần Thương là Vương giả duy nhất

Trần Thương nhàn nhạt cười cười.

Không sai, từ trước đến nay tôi luôn điệu thấp.

Chẳng qua chỉ là muốn một điều vô cũng đơn giản là được mọi người chú ý mà thôi

...

...

Hội nghị thường niên hàng năm có ý nghĩa rất phi phàm

Cho nên, vì để tham gia hội nghị này, mọi người đều mài đầu và chen chân vào, chính là vì để tham gia vào sự kiện lớn này

Hội nghị diễn ra hơn bốn ngày, buổi sáng ngày đầu tiên, tất cả mọi người đều cảm thấy chuyến này đến, thật đáng giá

Ba báo cáo tiến độ mới

Vừa mới bắt đầu đã dùng《Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần thị》, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người

Hơn nữa, Trần Thương cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người, theo lời kể của Mạnh Hi, việc Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần thị đã ăn sâu vào lòng người

Sau khi xúc động, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thán trước sức hút mạnh mẽ của Hiệp hội AATS, thậm chí Trần Thương cũng được mời đến

Khởi đầu giật gân này đã trực tiếp làm rung động lòng người, khiến người khác cảm thấy không uổng chuyến đi này

Mà Sabrina ở phía dưới có vui vẻ không?

Khẳng định là cô đang rất vui vẻ

Dù sao dạng thịnh hội trăm năm này, nếu như có thể tổ chức tốt, đây nhất định sẽ là một chuyện tốt.

Thế nhưng... Cùng lúc đó, cô càng lo lắng hơn

Bởi vì khởi đầu thực tế là quá tốt rồi

Tốt đến mức ngay cả cô cũng có chút không kịp đề phòng.

Cứ tiếp tục như vậy, liệu có dẫn đến đầu voi đuôi chuột hay không đây?

Điều này khiến cho Sabrina vô cùng lo lắng.

Cũng may... tuyển thủ thứ hai là một sinh viên đến từ viện Karolinska Thụy Điển, người đại diện cho sinh viên Thụy Điển.

Thế nhưng, không nghĩ đến sau khi người này lên sân khấu, đã bị nghiền ép mình đầy thương tích

Mặc dù, thanh niên này ăn nói trôi chảy, nhưng thái độ bứt rứt lo lắng kia, quả thật vô cùng hỏng bét, so với Mạnh Hi quả thật kém xa vạn dặm.

Người thứ hai lên biểu diễn, đã chứng minh phỏng đoán của Sabrina, càng khiến ông lo lắng sắp xếp như vậy liệu có quá không phù hợp.

Nói thật, vừa rồi Sabrina vô cùng thưởng thức màn trình bày của Mạnh Hi, tựa như nhìn thấy một khối ngọc thô.

Mặc dù cô ấy chỉ tỏa sáng đơn giản, nhưng vẫn còn rất nhiều không gian để tiến bộ, quan trọng là cô ấy chỉ mới 31 tuổi

Sabrina lắc đầu, đợi sau rồi hẵng nói chuyện này.

Hiện tại, phải quan tâm hơn chính là hội nghị này.

Đang lúc Sabrina lo lắng, Từ Tử Minh lên sân khấu

Một chuyện bất ngờ đã xảy ra, Từ Tử Minh dường như đang cố lật ngược tình thế, dùng chất giọng địa phương phát biểu bài diễn thuyết để một lần nữa dấy lên cảm giác mong đợi của mọi người.

Cảm giác độc đáo về cái nhìn và sự lý giải về Hội chứng Marfan của Từ Tử Minh, khiến mọi người vô cùng thích thú.

Cuối cùng, hội nghị buổi sáng cũng kết thúc

Mà sự mở đầu này, khiến Sabrina vừa bất ngờ vừa vui vẻ, cũng không quan tâm nữa, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Cơm trưa là bữa ăn tự phục vụ của khách sạn, khách sạn tính đến việc các chuyên gia đến từ các quốc gia trên thế giới, nên đã chế biến đủ các loại thức ăn.

Nhưng vào lúc này, mọi người cơ bản là không quan tâm đến những chuyện ăn uống, trong miệng bọn họ đều xuất hiện liên tiếp một cái tên:

- Trần Thương

Đúng vậy

Sáng hôm nay, hai vấn đề nóng hổi trực tiếp kích động lòng người, khiến toàn trường rung động.

Mà Trần Thương còn chưa xuất hiện, cũng đã làm chấn động toàn bộ hội trường, tuy mọi người không thấy người, nhưng nghe thấy tên

Nếu không phải có công nghệ đỉnh cao của《The Lancet》, thì mọi người cũng sẽ không nhớ rõ dáng vẻ của Trần Thương, nhưng《The Lancet》đã từng dùng hình của Trần Thương làm trang bìa, khiến mọi người đều nhớ kỹ về người đàn ông trẻ tuổi nhưng lại rất có sức hút này

Mọi người càng thêm mong đợi hơn về bài báo cáo và diễn thuyết của Trần Thương

....

Thời gian cơm trưa, Trần Thương dẫn theo mười hai người cùng đi ăn.

Đám đông vây lấy Trần Thương ở giữa.

Lưu Toàn nhìn Từ Tử Minh, cười hì hì nói:

- Chủ nhiệm Từ, cái vị trí kia của anh, anh có biết trước kia ai từng ngồi qua không?

Mọi người sững sờ:

- Ai thế?

Lưu Toàn ngựng ngùng cười một tiếng:

- Judas

Lập tức, Từ Tử Minh tức giận hô to:

- Lưu Toàn, toàn bộ chuyên cần năm nay của anh, tất cả phần thưởng văn minh tinh thần đều không còn nữa

- Mẹ nó, nếu như tôi có thể phản bội thầy Trần, Từ Tử Minh tôi thật quá không biết tốt xấu rồi

Lưu Toàn chỉ là muốn đùa một chút, dù sao ở trong khoa, quan hệ của anh và chủ nhiệm Từ cũng không tệ.

Thế nhưng... Không nghĩ đến chủ nhiệm Từ lại nghiêm túc như vậy

Chỉ thấy Từ Tử Minh cầm lên một ly cocktail, độ cồn không quá cao, chủ động chạm vào ly của Trần Thương, sau đó một hơi cạn sạch

- Thầy Trần, Từ Tử Minh tôi đời này, chưa từng nghĩ đến có thể đứng trên một sân khấu có trình độ cao như vậy, để trình bày ý kiến của mình! Đừng nói là AATS, ngay cả những hiệp hội nhỏ kia cũng không lọt vào mắt của tôi

- Thật đó

- Từ Tử Minh tôi đều biết tốt xấu, tôi biết bản thân mình hôm nay là làm thế nào để đạt được, cậu so với tôi còn nhỏ tuổi hơn, nhưng nghe nói thật là có chuyên môn nghệ thuật, thầy là thầy, ly rượu này của tôi, xem như rượu bái sư

- Sau này dù có đi đâu, Từ Tử Minh tôi đều là học sinh của cậu! Không có thầy Trần, thì sẽ không có Từ Tử Minh của ngày hôm nay

Mọi người nghe thấy, đều sửng sốt

Trần Thương trừng mắt nhìn Lưu Toàn, sau đó nâng chén trà lên, một hơi cạn sạch.

- Được rồi được rồi, mọi người đều đang nhìn đó

Cảm xúc của chủ nhiệm Từ cũng kích động:

- Bọn họ cũng không hiểu tiếng Trung

Trần Thương nhất thời nghẹn lời.

Lưu Toàn vội vàng cầm ly rượu đến:

- Chủ nhiệm Từ, tôi sai rồi, tôi chỉ là đùa một chút, anh hãy tha thứ cho tôi đi

- Thầy Trần, ly rượu này tôi uống rồi, tôi với chủ nhiệm Từ cũng giống như nhau, anh chính là thầy giáo đời này của Lưu Toàn tôi

Chương 1484: Giáo Sư Trần Công Chính Liêm Minh

Mặc dù nói chẳng qua chỉ là trò đùa, nhưng lại cũng cảnh báo rõ cho mọi người biết.

Nếu như không phải là Trần Thương, thì bọn họ cơ bản không có cơ hội bước lên dạng sân khấu này, dừng nói là AATS, những cái học hội trong nước kia cũng không đến phiên bọn họ.

Nhờ sự hỗ trợ của Trần Thương, bọn họ đã học được những thứ tiên tiến nhất, nắm vững thuật thức mới nhất, hiểu rõ sự tiên tiến nhất, dường như luôn đi đầu trong mắt mọi người.

Nhưng nếu không phải là Trần Thương, thì những điều này căn bản cũng không có phần của bọn họ

Thiên phú của một người rất quan trọng, nhưng cơ hội càng quan trọng hơn

Theo hai âm thanh bái sư vang lên thì Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

[Đinh! Thành công thu nhận đồ đệ: Từ Tử Minh!]

[Đinh! Thành công thu nhận đồ đệ: Lưu Toàn!]

[Mỗi khi đồ đệ đạt được thành tựu, sẽ nhận được phần thưởng nhất định.]

Sau khi Trần Thương nghe thấy phần thưởng, không nhịn được lắc đầu.

Loại phần thưởng này anh đã từng thấy qua, mỗi khi Vương Dũng tăng cấp, anh đều có thể nhận được một chút phần thưởng kinh nghiệm.

Phần thưởng không nhiều, nhưng có ít còn hơn không.

Trần Thương nhìn mọi người, kỳ thật trong lòng cũng biết rõ, nếu như không có bọn họ, nghiên cứu của Trần Thương cũng không thể thuận lợi như vậy, tiến triển cũng không thể nhanh như vậy.

Con người vốn chính là đoàn đội cùng hợp tác, cây gỗ đơn độc không thể thành rừng, Trần Thương cũng cần bọn họ.

Những người này kỳ thật đều rất ưu tú, có thể đến hôm nay vẫn có vài người không nổi trội vì thiếu một chút cơ hội, mà Trần Thương có thể cung cấp cơ hội cho họ.

Những người có bản lĩnh lớn kia, không một lòng, thiên phú không đủ, không hợp mắt anh.

Vì thế, nhóm người Lưu Toàn, Từ Tử Minh chính là người phù hợp với Trần Thương nhất.

Hơn nữa, nói chung Y học phát triển, cuối cùng cũng cần khuếch tán, năng lực của một người là có hạn.

Trần Thương thu lại khuôn mặt tươi cười, nhìn mọi người:

- Tôi nói câu thật lòng, quyền lợi và nghĩa vụ là cùng tồn tại.

- Tôi có thể thêm mọi người vào AATS, cũng có thể dạy cho mọi người thuật thức mới, cũng sẽ dạy mọi người lý niệm mới, nhưng mọi người phải nhớ kỹ trọng trách trên người của bản thân mình.

- Mọi người cần phải đem những thứ mình am hiểu nhất, sau đó truyền lại cho càng nhiều người hơn

Sau khi mọi người nghe thấy, dồn dập gật đầu.

Thời gian buổi trưa tương đối dài, mà thời gian của mỗi người cũng không bằng mấy người Mạnh Hi buổi sáng.

Sắp xếp chặt chẽ, mỗi người chỉ có thời gian khoảng 30 phút.

Nhưng đồng thời, làm thế nào trong 30 phút có thể nói gì đó hấp dẫn mọi người, độ khó này càng lớn hơn.

Bình thường mà nói, trong mỗi một lĩnh vực thì đều sẽ có một nội dung nổi bật, nhưng không tránh được sẽ có những trận đối kháng kịch liệt.

Người đầu tiên trong buổi chiều không phải là ai khác, mà chính là Hà Chí Khiêm

Hà Chí Khiêm bước lên sân khấu, mọi người phía dưới đều nhiệt liệt vỗ tay

Không phải là do đề mục của anh hấp dẫn mọi người

Mà là bởi vì anh đến từ đội của Trần Thương

Chẳng lẽ... Đây cũng là một xuất phẩm của Trần Thương?

Quả nhiên, với khởi đầu khiêm tốn của Hà Chí Khiêm, mọi người đã nhìn thấy được hai chữ "Trần Thương" lấp lánh trên màn hình lớn

Phía dưới tiếng Trung, là tên tiếng Anh.

Mọi người đều thử ghi nhớ hai chữ Hán này, vì cái tên này dường như có ma lực không đếm hết.

Nội dung của Hà Chí Khiêm là《Sử dụng kỹ thuật của phẫu thuật giá đỡ vòi voi》.

Trước mắt giá đỡ vòi voi còn chưa được đưa ra thị trường, nhưng mọi người trong Khoa ngoại Tim có ai mà không biết trong Hội nghị Các Tiểu

vương quốc Ả Rập thống nhất, một dụng cụ mới của Khoa ngoại Tim đã giành được quán quân của năm

Đây chính là giá đỡ vòi voi

Thế nhưng… Lúc Hà Chí Khiêm bắt đầu thuyết trình, tất cả mọi người bên dưới đều mê mẩn

Bởi vì họ phát hiện, Hà Chí Khiêm đây rõ ràng là đang giải thích mỗi một chi tiết nhỏ và hình tượng kỹ thuật của loại phẫu thuật này

Lần này, tất cả mọi người đều mê mẩn

Mọi người cảm thấy đa hết cả da đầu, trong lòng hưng phấn khó mà có thể tăng thêm.

Thế nhưng, điều khiến bọn họ kích động không phải là phẫu thuật này tuyệt vời và hấp dẫn người khác như thế nào

Mà đó là vì Trần Thương đã đưa vật bí ẩn này thậm chí có thể nói là vật độc nhất vô nhị này ra để chia sẻ

Điều này... Thật quá đáng quý rồi

Bí tịch của bác sĩ Khoa ngoại là gì?

Đó chính là kinh nghiệm phẫu thuật, nhận thức độc nhất vô nhị về phẫu thuật, kiểm soát hoàn hảo các chi tiết... vân vân

Kỹ thuật giá đỡ vòi voi chắc chắn là lựa chọn phẫu thuật tối ưu nhất của phẫu thuật Bóc tách động mạch chủ.

Nhưng... Tại sao Trần Thương lại công bố trong hội nghị này?

Chẳng lẽ Trần Thương không hiểu rõ về điểm này hay sao?

Anh không biết ý nghĩa của chuyện chuyên gia Khoa ngoại Tim đỉnh cấp hàng đầu ở hiện trường giải thích chi tiết ca phẫu thuật này hay sao?

Chuyện này có nghĩa là…. Không có bí mật

Mọi người rất có thể sẽ học được

Lẽ nào Trần Thương không hiểu điểm này hay sao?

Tất cả mọi người ở dưới sân khấu đều nóng nảy bất an.

Ngay cả ủy viên chủ nhiệm của Hiệp hội khoa ngoại lồng ngực nước Mỹ, đám ủy ban thường trực cũng đều đang rất say mê rồi

Sabrina cũng trừng to mắt, nhìn ca phẫu thuật, con ngươi cơ bản là không thể dời nổi

Lực hấp dẫn của ca phẫu thuật độc nhất vô nhị có bao lớn?

Chỉ cần nhìn vào các điện thoại di dộng được thu thập ở hiện trường thì liền biết.

Hầu như tất cả mọi người đều giơ điện thoại lên, nhìn ca phẫu thuật này, cẩn thận tỉ mỉ

Tại sao Trần Thương lại làm như thế?

Tất cả mọi người đều rất hiếu kì

Nhưng, không bao lâu sau, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Vướng mắc với cái này cơ bản là không có ý nghĩa gì.

Có lẽ, Trần Thương muốn làm như thế, đơn giản vì anh ấy muốn chia sẻ

Nghĩ đến đây, thiện cảm của mọi người đối với Trần Thương đã tăng lên gấp bội

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba mươi phút rất ngắn, nội dung có thể nói không nhiều.

Nhưng bản thân Hà Chí Khiêm lại dốc hết toàn lực để có thể nói toàn bộ ra

Kết thúc diễn thuyết

Tiếng vỗ tay giống như biển, kéo dài không dứt

Giờ phút này, tất mọi người đều giơ ngón cái đối với Trần Thương và Hà Chí Khiêm.

Bởi vì thái độ của bọn họ đối với học thuật, bởi vì tri thức mà họ chia sẻ

Thật lâu

Thật lâu

Hiện tại, Hà Chí Khiêm cúi đầu rời khỏi sân khấu

Những người Trung Quốc tham dự đều kích động.

Vinh dự, từ trước đến giờ không phải mua mà có, mà là tranh thủ mà có

Tần Nhạc Minh tham gia Hiệp hội AATS được tổ thường niên đã nhiều năm, thế nhưng... ông chưa từng lên sân khấu phát biểu.

Có thể đứng ở vị trí kia, nhất định là người nổi bật trong ngành nghề

Nhưng, Hội nghị AATS 2020 vừa mới bắt đầu, trong bốn người diễn thuyết, thì đã có ba người Trung Quốc

Phần vinh dự này, phần tình cảm này khiến trong lòng ông sục sôi bành trướng, thật khó mà bình tĩnh trong thời gian dài

Trước đây, ông cảm thấy năng lực của một người là có hạn, sức ảnh hưởng cũng là có hạn.

Thế nhưng hôm nay, Trần Thương, cháu rể của chính mình, chắc chắn đã mang theo kiêu ngạo mà đến, mang theo vinh dự mà về

Hà Chí Khiêm rời sân khấu

Người kế tiếp lên sân khấu

Chương 1485: Kiêu Ngạo! Tổ Quốc

Thời gian buổi chiều cứ như vậy mà chậm chạp trôi qua.

Sau khi người này đi xuống, người lên sân khấu ngay sau đó lại là Lưu Toàn

Người Trung Quốc, lại là người Trung Quốc

Giáo sư hướng dẫn, vẫn là Trần Thương

Lưu Toàn đứng trên sân khấu, nhìn thấy các giáo sư chuyên gia từ khắp nơi trên thế giới, trong lòng vô cùng kích động

Anh thu hồi sự tùy ý trước kia của mình, tự tin ngẩng đầu, đối mặt với mọi người, mhịn không được thở dài, anh thật sự là quá may mắn

Lưu Toàn đi xuống sân khấu

Ngay sau đó là Chu Hằng đi lên

Trương Dược lên sân khấu

....

Lần lượt.

Ngoại trừ Trần Thương và Từ Ái Thanh, toàn bộ mười một người đều lên sân khấu

Đến người cuối cùng, lúc chủ nhiệm Lý Bảo Sơn đứng trên sân khấu, nói câu cuối cùng:

- Tôi là Lý Bảo Sơn, tôi đến từ Trung Hoa, cảm ơn mọi người

Tần Nhạc Minh nhịn không được, kích động đến nước mắt đều lăn chảy, cảm giác hưng phấn khó mà khống chế được

Hôm nay, là hội trường dành riêng cho người Trung Hoa

Trên sân khấu đỉnh phong của Khoa ngoại tim mạch - lồng ngực thế giới này, Trần Thương dẫn theo đoàn đội của mình, thống trị quần hùng

Tất cả những người diễn thuyết hôm nay đều không quá 20 người, nhưng có 11 người Trung Quốc tham gia

Nghĩ đến đây, toàn thân Tần Nhạc Minh đều nổi da gà, ông không nghĩ tới, cũng không nghĩ ra, thậm chí còn không dám suy nghĩ sẽ có một ngày như vậy

Vương Thông nắm chặt hay nắm đấm, có chút kích động mà run rẩy

Cảnh tượng như vậy, trong mơ của ông cũng không dám xuất hiện, hôm nay, đã chân thực diễn ra trước mặt ông

Đôi mắt rưng rưng của thầy Lưu Toàn là Lưu Chí Cương.

Chủ nhiệm Tây Kinh Vương, giáo sư Trung Sơn Trương, viện trưởng Đồng Tế Dương...

Bọn họ đối mặt nhìn nhau, hai mắt đẫm lệ, hai tay nắm chặt, cơ thể run rẩy

Tôi có thể nghĩ đến, chuyện lãng mạn nhất, có lẽ đại khái là như thế?

Cảm giác về bản sắc bắt nguồn từ huyết thống này, khiến bọn họ sinh lòng kiêu ngạo

Những người trẻ tuổi này, mang theo vinh dự, mang theo kiêu ngạo, đứng đầu trên diễn đàn đỉnh cao của Khoa ngoại Tim năm 2020

Giờ khắc này, bọn họ đều coi thường các anh hùng

....

....

Nếu như một màn này đối với người Trung Quốc là vô cùng kích động và kiêu ngạo

Loại chuyện hơn một nửa người lên diễn thuyết là cùng một quốc gia, hơn năm mươi năm qua chưa từng có

Cũng chính ở lúc mới thành lập, đều là những chuyên gia người Mỹ, vậy mới có khả năng xuất hiện loại chuyện như vậy.

Nhưng học thuật không có ranh giới, chữa bệnh không có quốc tịch.

Trong năm mươi năm qua, trao đổi học thuật đã phát triển mạnh mẽ, những chuyện như vậy, thấy nhiều sẽ thành thói quen

Khi trong đầu họ không ngừng xuất hiện:

- Ce fr China! (Đến từ Trung Quốc)

Câu nói này, một lần rồi lại thêm một lần đánh thẳng vào linh hồn của bọn họ

Quá mạnh rồi

Cũng vô cùng có lực trùng kích

Cũng đủ là chấn động lòng người

Mặc dù, học thuật là không có biên giới.

Thế nhưng, bác sĩ có ranh giới, vinh dự cũng có ranh giới

Mà hôm nay, hai từ Trung Quốc này, là từ mà bọn họ nghe được nhiều nhất

Vào lúc này, Lý Bảo Sơn đang đứng trên sân khấu, nhìn mọi người dưới sân khấu đang dành những tràn vỗ tay cho mình, bỗng nhiên nhìn thấy Tần Nhạc Minh đang liếc mắt mình

Hai vị tứ kiệt cấp cứu Tỉnh Đông Dương đã gặp nhau ở New York nước Mỹ

Ông nhìn thấy Tần Nhạc Minh hưng phấn vung vẩy nắm đấm

Ông nhìn thấy người Trung Quốc bên cạnh đang rất nhiệt liệt.

Lý Bảo Sơn cũng nhìn thấy tâm trạng của mình cứ như đang mênh mông ngoài biển cả

Hôm nay, ông đã được 58 tuổi

Đây có khả năng là lần cuối cùng ông ta có thể đứng trên sân khấu trước mặt các thành viên trong hội.

Thế nhưng, ông lại thực hiện được ước mơ của giáo sư dạy mình.

Ngày hôm nay, ông chính là người tổng kết hạng mục chú ý phẫu thuật mạch máu lớn.

Ông đã thản nhiên đối mặt

Lý Bảo Sơn đã hoàn thành tâm nguyện của giáo sư dạy mình, cũng đã có thể gỡ ra được khúc mắc hai mươi năm qua

Nước mắt cũng ẩm ướt khóe mắt, ông ta không có lau, mà nhìn Trần Thương, phát hiện anh ấy đang nhìn mình với ánh mắt kiên định.

Lý Bảo Sơn cười cười, hài lòng rời khỏi sân khấu.

Một bước này, là hơn năm mươi năm ông mới có thể tự tin bước một bước như thế.

Một bước này, là hơn hai mươi năm qua đây là bước chân thoải mái nhất mà ông đi.

Theo từng bước chân ông bước xuống sân khâu, tiếng vỗ tay giống như biển ca, che mất toàn bộ hội nghị ở hội trường.

Tới tham gia hội nghị đều là những người bác sĩ và giáo sư đã bốn mươi năm mươi tuổi, bọn họ có đầy đủ học thuật tri thức, được giáo dưỡng tốt đẹp.

Thế nhưng, dù là như thế, hiện trường vẫn có chút mất khống chế, vô cùng huyên náo.

Từ vừa lúc bắt đầu, mọi người đều đã nhỏ giọng xì xào bàn tán.

Nhưng sau đó, mọi người bắt đầu dồn dập bàn tán sôi nổi.

Bọn họ nhìn Trần Thương, cho tới hôm nay kết thúc mới thôi bàn tán.

Thực sự là Trần Thương vẫn không có lên sân khấu

Đoàn đội của anh ấy có 12 người nhưng đi lên đài chỉ có 11 người

Mà chuyện này lại diễn ra ở hiện trường của một hội nghị học thuật Hiệp hội thường niên AATS 2020

Vô cùng rung động

Mỗi người đều ưu tú như thế.

Mỗi một người bước lên sân khấu diễn thuyết đều cung cấp đầy đủ thông tin, bọn họ có thể thoải mái tiếp thu, thu hoạch được những kiến thức cần thiết.

Mười một cái học thuật tiến triển, mỗi một cái đều là mười cái cấp bậc tốt nhất hằng năm.

Hơn thế, bọn họ toàn bộ đến từ Trung Quốc

Mà điều cực kỳ chấn động chính là, bọn họ toàn bộ đến từ một đoàn đội.

Người hướng dẫn bọn họ là một mình Trần Thương

Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần Thị không hề nghi ngờ, nghiên cứu sinh đầu đề, chuyện này ý nghĩa là Trần Thương chính là người chủ đạo.

Mà mười cái khác nhau, Trần Thương lại toàn bộ đều là giáo sư hướng dẫn, cũng chính là nhà cung cấp kỹ thuật và cũng là người ủng hộ

Nghĩ tới đây, mọi người suy nghĩ tỉ mỉ, người này là một người như thế nào?

Không đến ba mươi tuổi, thế nhưng anh ấy có thể bồi dưỡng mỗi một người trợ thủ ưu tú đến như vậy

Chưa đến ba mươi tuổi, một năm sáng tạo ra mười một cái truyền kỳ

Quá thần kỳ

Hội trưởng Sabrina dựa lưng vào trên ghế, nhìn phía xa toát ra một nụ cười nhàn nhạt với Trần Thương, bên trong ánh mắt tràn đầy sự thận trọng, cô tự nhận là đã cho Trần Thương đầy đủ sự coi trọng.

Thế nhưng hiện tại xem ra, cô vẫn là còn xem thường Trần Thương.

Trần Thương quá thần bí, cũng quá lợi hại

Ngoại trừ Sabrina, những người khác cũng dồn dập nhìn về phía Trần Thương.

Trần Thương vẫn không có lên sân khấu

Tên của anh ấy lại xuất hiện 11 lần, bằng với số lần tên tổ quốc bọn họ được xuất hiện.

Đến cùng Trần Thương sẽ phát biểu cái gì!?

Giờ khắc này, vẻ mặt của tất cả mọi người đều hiếu kỳ, nhịn không được mong đợi

Vì sao Trần Thương còn không lên sân khấu?

Mà còn, bọn họ càng thêm hiếu kỳ chính là, ngày mai Trần Thương lên sân khấu sẽ muốn nói cái gì!?

Ngay cả Phân loại bóc tách động mạch chủ đều để Mạnh Hi nói, Trần Thương cần chuẩn bị đồ vật như thế nào mới có thể làm cho mọi người chấn động

Cũng không thể nói Trần Thương đã nhường điều tốt đẹp cho người khác, không tốt cho chính mình!?

Đây căn bản không thể nào

Chương 1486: Ban Thưởng Đặc Biệt

Vì lẽ đó, chỉ có một cái khả năng là Trần Thương chuẩn bị thứ còn lợi hại hơn gấp bội so với những kiến thức này

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người càng thêm mong đợi.

Giờ khắc này, mọi người dồn dập nhấn nút trong tay cho hạng mục diễn thuyết mạch máu lớn của Lý Bảo Sơn.

Mỗi một cái diễn thuyết kết thúc, đều sẽ cho điểm

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai là có sự tiến triển mới.

Mỗi người lên sân khấu phát biểu đề sủ dụng ngôn luận của chính mình.

Mà cùng lúc đó, mọi người đè xuống duy trì nút bấm.

Trời tối ngày mai, sau khi người cuối cùng kết thúc, bắt đầu công bố cho điểm cuối cùng.

Đây chính là mười tiến triển lớn mới hàng năm

Sabrina nhìn không khí hội trường, đột nhiên ở giữa có chút bận tâm

Hiện tại, ông lo lắng Mười tiến triển lớn mới của Niên hội AATS 2020 năm nay có thể sẽ thuộc về toàn bộ đoàn đội của Trần Thương hay không?

Nghĩ tới đây, Sabrina cảm thấy suy nghĩ của bản thân ngày càng mãnh liệt, cứ như sắp thành hiện thực.

Nếu quả thật chính là như vậy... Chuyện này có thể... Có thể sẽ vô cùng lợi hại

Đây chính là chuyện lần đầu tiên xuất hiện từ lúc thành lập cho đến bây giờ và có thể là về sau.

Mười tiến triển lớn mới toàn bộ đến từ Trung Quốc?

Điều này có chút quá khoa trương đi?

Nhưng, nếu như là thật, Sabrina cũng sẽ không bài xích, càng sẽ không can thiệp, Hiệp hội AATS thành lập và duy trì trăm đến nay với yếu tố hạch tâm: Tôn trọng tính công bằng của học thuật

Đây là một cái học thuật công bằng, mỗi một hội viên đều có quyền lựa chọn bỏ phiếu cho ai

Nếu thật sự là xảy ra chuyện như vậy, cũng vẫn có thể xem là một đoạn giai thoại.

Nghĩ tới đây, cô nhịn không được bật cười.

Người chủ trì lên sân khấu, phát biểu một phen ngôn luận, sau đó để mọi người đến phòng ăn tầng 3 dùng cơm.

Tối nay không phải tiệc đứng, mà là có đầu bếp chuyên môn làm món ăn cho tất cả.

AATS xưa nay sẽ không bạc đãi hội viên của mình.

Thế nhưng... Hội viên mỗi người cần phải đóng 300 đô la chi phí ăn uống.

Đương nhiên, họ có thể chọn là không dùng cơm ở nơi này.

Thế nhưng... Phần lớn người có thể tới đây tham dự, sẽ không thiếu 300 đô la, mà có thể tham gia như vậy một cái thịnh hội, dùng tiền cũng đáng

Thậm chí bỏ qua nơi này, không có cửa hàng nào được như thế.

Tiền không rẻ, thế nhưng... Chủ yếu là trả tiền cho hội viên.

Buổi trưa, mọi người dùng cơm rất qua loa vì buổi chiều còn phải tham gia hội nghị, nhưng bữa tối, phần lớn các bác sĩ đến từ các quốc gia toàn thế giới đều khá là coi trọng.

Một bàn có thể ngồi xuống 15 người, Tần Nhạc Minh và Vương Thông hai người cùng tiến tới.

Tất cả mọi người tương đối quen thuộc.

Tần Nhạc Minh nhìn Lý Bảo Sơn, cười nói:

- Bảo Sơn, hôm nay cậu lên đài phát biểu cảm giác như thế nào?

Lý Bảo Sơn hơi sửng sốt một chút, do dự một chút nói:

- Lúc đó, cảm giác của tôi chính là tôi thật tốt số, tìm được một người nối nghiệp giỏi như Trần Thương

Lập tức, mọi người bắt đầu cười ha ha.

Đây là lời nói thật

Hiện tại bọn họ cũng như bệnh viện chính mình, không có Trần Thương, bọn họ đã về nhà ăn cơm cùng với vợ con, làm sao có cơ hội đến nơi này

Sau khi Tần Nhạc Minh nghe xong, ao ước đến khóc.

- Thật sự là tăng thể diện cho chúng tôi, tôi đã tham gia vào hiệp hội đã mấy năm, thế nhưng... Nói thật, đây là lần tôi kiêu ngạo nhất

- Mọi người sẽ không hiểu đâu, lúc ấy tôi nhìn các ngươi từng người đi lên, tất cả đều là người Trung Quốc chúng ta, lúc ấy, trong lòng tôi cực kỳ kiêu ngạo

- Tốt! Quá tốt rồi

Tần Nhạc Minh không được xúc động.

Vương Thông cũng phụ họa một tiếng, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, quá kiêu ngạo

- Bên tai của tôi liên tục vang lên âm thanh bàn tán của người bên cạnh, nói China! Lại là China! Lúc ấy. tay tôi đều kích động đang run rẩy

Tất cả mọi người rất kích động, đồng thời những người Trung Quốc khác cũng dồn dập tiến tới.

Trên bàn rượu, có rượu Nhật, có rượu đỏ, có Mao Đài.

Mọi người cảm xúc đều rất cao, nên nhịn không được uống mấy chén

...

Ngày hôm sau của Hội nghị thường niên AATS 2020.

Ngày hôm nay, mọi người trầm ổn hơn rất nhiều so với ngày đầu tiên

Vì mọi người thường thấy sóng to gió lớn, nên trái tim của bọn họ cũng trầm tĩnh trở lại.

Nhưng, có thể thấy, tối hôm qua, hình như như mọi người đều không ngủ được ngon giấc.

Nguyên nhân cụ thể thì tùy từng người mà khác nhau.

Thế nhưng không thể phủ nhận là, sáng sớm hôm nay khi mọi người nhìn thấy Trần Thương, tất cả mọi người có chút xúc động

Một đêm nghiên cứu, để bọn họ ý thức được ngày hôm qua mười mấy bàn diễn thuyết tiến triển mới so với bọn họ nghĩ còn muốn có chiều sâu hơn rất nhiều

Hiện tại, bọn họ càng thêm mong đợi tập san sau khi hội nghị kết thúc.

Hôm nay, sự chờ mong lớn nhất của bọn họ là Trần Thương, không có người thứ hai

Dù là hôm nay có rất nhiều đại lão uy tín lâu năm đi lên phát biểu tiến triển mới.

Ví dụ như Viện trưởng Ryan của Trung tâm y học Cleveland.

Ví dụ như bệnh viện Presbyterian Mond Alpha New York nước Mỹ vân vân.

Lại ví dụ như chuyên gia Mayo.

Nếu như nhất định phải tiến hành một cái bảng xếp hạng dành cho Khoa Ngoại tim mạch thế giới, thì Mayo cũng phải kính nể ba phần với Trung tâm y học Cleveland.

Trung tâm y học Cleveland đứng ở vị trí đầu tiên, Mayo thì đứng ở vị trí thứ hai

Có thể nhìn ra, vị trí của Trung tâm y học Cleveland cao bao nhiêu

Nghe nói, từ khi thành lập đến nay, Khoa Ngoại lồng ngực hiệp hội (AATS) ở nước Mỹ đã hơn một trăm năm thì Trung tâm y học Cleveland từng sinh ra hơn mười vị hội trưởng.

Bao gồm Hội trưởng Sabrina đương nhiệm, kế tiếp là chủ tịch Khoa Ngoại tim, chuyên gia của Trung tâm y học Cleveland.

Vào giờ phút này, sau khi Ryan lên sân khấu, bắt đầu thuyết trình phần của mình.

Ryan rất mạnh về xử lý vị trí van phẫu thuật, Trần Thương biết rõ.

Mà lúc ấy Ryan vẫn luôn nghiên cứu nếm thử bắc cầu động mạch vành, là một chuyên gia tương đối lợi hại trên thế giới.

Nhưng hôm nay Ryan vừa lên sân khấu, đã bắt đầu tiến hành phân tích tiến triển mới liên quan tới Phẫu thuật trái tim dừng đập

Điều này làm Trần Thương trực tiếp sửng sốt

Chuyện này cũng thật sự là một chuyện trùng hợp?

Trần Thương cười khổ một tiếng, sau cùng chính mình sẽ diễn thuyết là nghiên cứu tiến triển bắc cầu động mạch vành.

Nhưng, đây cũng không có nghĩa là xung đột, mà mang ý nghĩa đây là một loại phát triển

Ryan là một giáo sư quốc tế rất nổi tiếng trên thế giới, đã đưa ra nghiên cứu bắc cầu động mạch vành từ rất sớm, nhưng lại nhiều lần không được thuận lợi

Ở rất nhiều nước tư bản và tập đoàn tập trung đại bút tài chính, về sau Ryan phẫu thuật lại lần nữa cũng không có tiên triển gì tốt hơn.

Cho tới khi Ryan mất hết hi vọng không còn muốn làm cái này nữa

Quay người đổi phương pháp trái ngược, đi nghiên cứu trái tim ngừng đập, giảm xuống phản ứng không tốt của việc trái tim ngừng đập như thế nào, khám phá ra các loại phẫu thuật trái tim ngừng đập như thế nào là tốt hơn vân vân...

Những năm này, thành quả của ông đã thu được quả ngọt.

Ryan là một người đàn ông, cao to, làn da hơi ngâm, cha mẹ đều là bác sĩ, một xuất thân tốt đẹp như vậy đã giúp cho anh sớm được tiếp xúc đến y học từ rất nhỏ, được tham gia rất nhiều buổi diễn thuyết.

Chương 1487: Xoát Bảng! Xoát Bảng

Mà Trần Thương ngạc nhiên phát hiện, cách Ryan dẫn dắt diễn thuyết cực thu hút anh

Theo thời gian trôi qua, Trần Thương đột nhiên nghe thấy hệ thống âm thanh nhắc nhở vang lên

【Đinh! Chúc mừng giáo sư, hình thành khái niệm trái tim ngừng đập: Trước mắt tiến độ 5%!】

Trần Thương lập tức hôn mê

Trời ơi?

Nghe diễn thuyết vậy mà đã hiểu khái niệm trái tim ngừng đập là như thế nào

Trần Thương không biết nên khóc hay cười với chuyện này.

Ryan cho Trần Thương 5% trên thanh điểm kinh nghiệm, nhưng 5% thanh tiến độ này có làm được cái gì đâu?

Ngay lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên lần nữa.

【Đinh! Khái niệm Bắc cầu động mạch vành: Trước mắt tiến độ 29%!】

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Chính bản thân anh nghiên cứu khái niệm bắc cầu động mạch vành, vậy mà thanh tiến độ chỉ có 29%.

Như vậy cũng quá thảm rồi?

Trần Thương vẫn cho là chính mình hiểu rất sâu về bắc cầu động mạch vành, hiện tại xem ra... Là chuyện gánh nặng đường xa

Ngay lúc này, Ryan nói xong khái niệm trái tim ngừng đập, sau đó thở dài, nói với mọi người:

- Mặc dù hôm nay, tôi nói chính là trái tim ngừng đập tiến triển, nhưng cũng không có nghĩa là tôi từ bỏ khái niệm bắc cầu động mạch vành

- Trong mắt của tôi, trái tim ngừng đập vẫn là chuyện trong tương lai, vì cơ thể của con người, chúng ta thay đổi càng ít, khôi phục càng nhanh, Khoa ngoại phẫu thuật không phải là sửa chữa trên phạm vi lớn, mà là hoàn thiện trên phạm vi nhỏ.

Cái điểm này, Trần Thương rất đồng ý

Phẫu thuật thương tích tính là khó mà có thể chữa hoàn toàn.

Ryan nhìn mọi người, tiếp tục nói:

- Thời gian còn có 20 phút, tôi còn nhiều lời vài câu, liên quan tới chuyện bắc cầu động mạch vành, thật ra những năm gần đây, tôi nghiên cứu thất bại về bắc cầu động mạch vành, nhưng cũng có một chút thành quả nghiên cứu.

Sau khi nói xong, Ryan bắt đầu tổng kết lại kinh nghiệm của chính mình.

Trần Thương nghe rất cẩn thận, ngay lúc này, đột nhiên âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên.

【 Đinh! Khái niệm Bắc cầu động mạch vành tăng lên đến 30%! Thu được ban thưởng: Phẫu thuật Bắc cầu động mạch vành trong tứ chứng Fallot (cấp hoàn mỹ!) 】

Lập tức

Trần Thương há miệng rộng, nhìn cái ban thưởng này, tràn đầy khó có thể tin

Không ngờ, anh thật không ngờ, vậy mà đột nhiên thu được một phần ban thưởng như thế

Tứ chứng Fallot (*) là cái gì?

(*): Tứ chứng Fallot bao gồm 4 đặc điểm: một lỗ thông liên thất lớn, hẹp đường ra thất phải và van động mạch phổi, phì đại tâm thất phải, động mạch chủ cưỡi ngựa. Triệu chứng bao gồm tím, khó thở khi ăn, tăng trưởng kém, và cơn tím (xảy ra đột ngột, cơn tím nghiêm trọng có thể gây tử vong).

Đây chính là một nan đề vẫn luôn tồn trong Khoa Nội tim.

Dưới tình huống trước mắt, đừng nói điều trị Bắc cầu động mạch vành, dừng lại độ khó xuống đều rất lớn

Trần Thương bỗng nhiên phát hiện, cái khái niệm Bắc cầu động mạch vành và khái niệm trái tim ngừng đập này hình như thật không phải là một thứ gì đơn giản mà là vô cùng phức tạp

Thậm chí khả năng phía sau dẫn ra chính là một loạt chỉ nam trong phẫu thuật Khoa Ngoại tim

Một khi có chỉ nam xuất hiện...

Đây cũng là một chấn động to lớn với Khoa ngoại tim

Trước đây, Trần Thương nghiên cứu chỉ là nghiên cứu và phát hiện mới của một căn bệnh.

Bất luận là điều trị van 2 lá hay thay thế van 2 lá, hoặc hiện tại, Trần Thương phát triển mạnh Phẫu thuật bóc tách động mạch chủ vân vân...

Những kiến thức này đều là một nhánh của Khoa Ngoại tim

Nhưng, trái tim ngừng đập cùng với bắc cầu động mạch vành, lại là hai khái niệm sau này chắc chắn sẽ phát triển.

Theo khai niệm bắc cầu động mạch vành tăng lên đến 30%, trong đầu Trần Thương đột nhiên xuất hiện rất nhiều tư liệu cùng với rất nhiều thông tin

Để kiến thức của anh về khái niệm bắc cầu động mạch vành tăng vọt về chất một cái

Hình như, 30% là một vách ngăn.

Trần Thương mở mắt lần nữa, trong lòng của anh đang tràn đầy hưng phấn.

Chuyến này khả năng thu hoạch lớn nhất chính là điểm này.

Tứ chứng Fallot

Còn có hai lý niệm thanh tiến độ

Trần Thương có một loại dự cảm, chờ khi bản thân hoàn chỉnh hai thanh tiến độ, sau này, anh có thể đứng vững và định đoạt trong Khoa Ngoại tim trên thế giới

Vị trí hội trưởng Sabrina, tất cả sẽ trở thành của mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương vô cùng hưng phấn và chờ đến phẫn diễn thuyết của bản thân, thậm chí có một loại cảm giác kích động.

Các diễn thuyết về sau đều không rất tệ, tổng thể còn giúp Trần Thương thu hoạch rất phong phú

Cuối cùng, đợi đến bốn giờ chiều.

Người chủ trì mời Trần Thương lên sân khấu

Lập tức, toàn hội trường xôn xao.

Tới, cuối cùng đã tới Trần Thương.

Mọi người nhìn Trần Thương từ từ bước lên sân khấu, mặt mỉm cười, mặc bộ đồ vét lịch thiệp, trên thân như tản ra một loại ma lực thu hút vạn người mê

Cực kỳ lóa mắt

Lúc này, nếu như Trần Thương là khán giả, anh tuyệt đối sẽ hiểu được mị lực + 3 của mình mạnh mẽ cỡ nào

Những thứ như mị lực này làm cho Trần Thương tăng thêm mấy phần cảm giác thần bí

Trần Thương đăng tràng có thể nói là được vạn người nhìn vào

Hiện trường có tổng cộng 3109 người, ngoại trừ Trần Thương ra thì 3108 hội viên tham gia ở đây đều nhìn chằm chằm anh.

Sabrina cũng bất đắc dĩ móc notebook ra.

Ryan cùng với Mond Alpha cũng yên lặng cầm lấy điện thoại.

Đối với Trần Thương, không ai dám thả lỏng ngồi nghe.

Với tư cách người cùng trong nghề chữa bệnh, mọi người đều biết, nam thanh niên trước mắt là một người rất lợi hại, cậu ta đến khoa ngoại tim có thể chỉ cần nói đùa một chút, dù sao người ta còn là hội trưởng Học hội Ngoại khoa tiêu hóa.

Đây là một người có cùng trình độ với hội trưởng Sabrina.

Thế nhưng

Vào lúc này, người hơi quen thuộc Trần bức vương đã bắt đầu công tác chuẩn bị: Bút ghi âm trên mặt bàn, giá ba chân chuyên dụng trong tay, bút và sổ tay cũng đã chuẩn bị xong

Bởi vì họ nhớ, lúc ở đại hội thành lập học hội Ngoại khoa tiêu hóa có nói một câu:

- Thời gian có hạn, tôi nói rất nhanh, mọi người nhớ chú ý theo dõi lời nói của tôi

Người bên cạnh thấy các bạn mình dồn dập chuẩn bị, bất đắc dĩ nói:

- Có phải cậu quá khoa trương rồi không?

Nam thanh niên thở dài:

- Yên tâm, tôi sẽ cho cậu mượn bút.

Người bạn lập tức cười cười:

- Yên tâm, mặc dù không lợi hại như giáo sư Trần, thế nhưng tôi tự cho rằng sẽ theo kịp tiến độ

Nam thanh niên thấy thế, cũng chỉ gật đầu:

- Chúc cậu may mắn, nhưng tôi vẫn là câu nói đó, cậu cần thì có thể mượn bút của tôi

- Tôi tin tưởng sẽ không có ngày đó

Hai người lời còn chưa dứt, Trần Thương đã lên đài, cười nói:

- Tiếp theo, vì thời gian eo hẹp, nhiệm vụ lại nặng, tôi sẽ không lắm lời nữa, trực tiếp bắt đầu giới thiệu.

- Hôm nay, nội dung là bắc cầu động mạch vành, độ khó hơi cao, vì vậy hi vọng mọi người đuổi theo tiết tấu của tôi, không cần chờ mong tập san, bởi vì bản thảo tôi gửi tập san là bản thảo của ba ngày trước, nội dung hôm nay có thứ mới, cũng có tổng kết cũ, được rồi, bây giờ bắt đầu

Trần Thương nói lời này lập tức để mọi người nở nụ cười.

- Giáo sư Trần thật hài hước

- Đúng vậy, theo không kịp tiết tấu, thật quá khoa trương?

- Đúng thế, nói thế nào thì chúng tôi cũng là hội viên của hiệp hội AATS, chút trình độ ấy vẫn phải có

Chương 1488: Bá Bảng Và Bao Bảng

Thế nhưng...

Vẫn có số ít người nghe thấy câu này thì sắc mặt thận trọng

Càng thêm cẩn thận tỉ mỉ.

Điện thoại bật thành chế độ máy bay vì phòng ngừa quấy rầy trực tiếp đến các hội viên.

Mà sau khi Ryan nghe thấy Trần Thương giới thiệu thì lập tức sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái

Bắc cầu động mạch vành?

Thế nhưng... Thật có đơn giản như vậy à?

Ryan tôi nghiên cứu nhiều năm như vậy, vẫn không có thành quả.

Trần Thương có thể chứ?

Ryan vừa hơi hoài nghi, mà còn... nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Bên cạnh Sabrina nhìn Ryan một cái, cười nói:

- Chờ mong à?

Ryan gật đầu.

- Nếu như Trần Thương vượt qua anh, anh có thể ngạc nhiên mừng rỡ nữa hay không?

Ryan lập tức nghẹn lời

Nếu như bị vượt qua bản thân... Đây quả thật là một chuyện khiến người như ta sẽ rất khó sống.

- Nếu thật sự là như vậy, có lẽ hôm nay sẽ là một ngày khó sống đối với tôi, tôi cảm thấy đến lúc đó anh nên mời tôi uống một ly

- Ha ha, được thôi

Lúc này, sau khi mọi người nghe thấy Trần Thương nói nội dung thì không khỏi kinh ngạc một lát.

Bởi vì trên cơ bản, hiện tại bắc cầu động mạch vành vẫn còn là khái niệm?

Trước mắt chỉ nam cũng chưa có.

Trần Thương thật biết bắc cầu động mạch vành?

Chuyện này cũng... Quá... Khó có thể tin!?

Lúc này, mọi người đột nhiên hiểu được vì sao Trần Thương ngay cả Phân loại bóc tách động mạch chủ Trần thị cũng để cho Mạnh Hi nói

Một cái so sánh phân loại

Một cái là bắc cầu động mạch vành, đây là một thời đại

...

Ngay lúc này, Trần Thương trực tiếp bắt đầu giới thiệu

- Bắc cầu động mạch vành là một loại khái niệm, giống như giáo sư Ryan đã nói, chúng ta theo đuổi là...

Trần Thương nói cũng không nhanh không chậm, nhưng, mỗi một câu nói đều có thể đánh vào chỗ hiểm

Sau khi bắt đầu không đến một phút, Ryan cảm thấy trong đầu hiện lên một tia sấm sét

Sấm sét... trời đất sụp đổ...

Không sai

Lúc này, sau khi Ryan nghe thấy khái niệm của Trần Thương, cảm thấy rất nhiều ý nghĩ trước kia của mình đột nhiên đổ sụp... Tiếp đó xây dựng lại

Lúc này, cuối cùng Ryan chợt hiểu ra

Sai

Thì ra từ khi vừa bắt đầu thì mình sai

Thì ra hạch tâm của bắc cầu động mạch vành là ở đây.

Trong lúc nhất thời, Ryan vô cùng kích động

Anh bỗng nhiên phát hiện, mình nghiên cứu khái niệm bắc cầu động mạch vành đã sai từ lúc bắt đầu xuất phát.

Nghĩ tới đây, anh cẩn thận tỉ mỉ nghe lấy phần giới thiệu của Trần Thương, như si như say

Mà mọi người phía dưới thì đã hôn mê

Trần Thương nói rất hay

Lúc này mọi người đột nhiên ở giữa ý thức được, nhận biết của Trần Thương đối với bắc cầu động mạch vành đã hình thành khái niệm sơ bộ

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người rung động

Thế nhưng...

Hay thì hay

Thế nhưng, thật sự có chút không theo kịp

Giáo sư Trần, anh có thể nói chậm một chút được hay không, cảm ơn anh rất nhiều

Thật, tốc độ nói của Trần Thương sắp làm cho những người này khóc tới nơi.

Câu nói trước vẫn chưa hoàn toàn nghe rõ, câu nói tiếp theo đã xuất hiện.

Nói chuyện không nhanh, thế nhưng mỗi câu nói đều có một ý nghĩa rất sâu xa

Nam thanh niên nhìn đồng nghiệp ngồi bên cạnh cẩn thận dùng máy ghi âm, giá ba chân kê điện thoại, còn điên cuồng ghi chép bút ký... lập tức chua xót, sớm biết như thế cũng đã chuẩn bị kĩ càng?

Nghe lời cậu ta thì đã không như thế này, tốt hơn nhiều rồi?

Thế nhưng người bạn bên cạnh cũng không nhìn cậu ta cái nào.

Hình ảnh như vậy còn xuất hiện ở nhiều chỗ nữa.

Tần Nhạc Minh quăng bút ra, từ bỏ

Vương Thông lập tức sững sờ:

- Giáo sư Tần, ông... Ông làm sao...

Tần Nhạc Minh bất đắc dĩ nói:

- Tôi ghi không kịp, trở về tôi đến nhà cậu ấy, bắt cậu ấy nói lại cho tôi nghe rõ hơn một chút, mẹ nó

Vương Thông nghe xong, chua chua

Cửa sau thật sự là tốt.

Trần Thương diễn thuyết không kéo dài quá lâu

Vào lúc năm giờ rưỡi, Trần Thương kịp thời phanh lại

- Tốt, nội dung của tôi đến đây là kết thúc, bắc cầu động mạch vành khẳng định không chỉ một chút như vậy, mọi người hứng thú có thể đến Trung Quốc, trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành của tôi vừa mới thành lập, đến lúc đó, hoan nghênh mọi người đến

Nói xong, Trần Thương xuống sân khấu.

Lúc này, tất cả mọi người quên tiếng vỗ tay, vì còn chưa thoát khỏi những lời nói vừa rồi của Trần Thương.

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, kéo dài không dứt

Sau đó, đến thời khắc kích động lòng người nhất, công bố kết quả bỏ phiếu, bình chọn top mười đề mục có sức ảnh hưởng nhất hàng năm

Ngay lúc này, mọi người bất đắc dĩ bắt đầu mong đợi

Đến cùng top mười năm nay sẽ có những người nào?

Có thể được hiệp hội AATS tán thành, đây là một vinh dự cực kỳ to lớn.

Đây chính là địa vị nghề nghiệp

Người chủ trì lên đài, kích động nói với mọi người:

- Năm nay, tôi đã gặp rất nhiều bá khí trong một năm

- Bởi vì tôi thấy được, lực lượng của một người mạnh mẽ cỡ nào

- Cũng nhìn thấy một đám người cùng nhau cố gắng

- Tôi tin tưởng, khi mọi người nhìn đến số liệu đều sẽ có loại cảm giác này

- Mời xem màn hình lớn

Lập tức, màn hình lớn phát sáng lên

Mọi người bất đắc dĩ hít sâu một hơi

Bởi vì họ nhìn thấy top mười người đừng đầu, chỉ có một người không phải tới từ Trung Quốc

Chín người còn lại đều là người Trung Quốc

Lúc này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Mà lúc này, tất cả người Trung Quốc ở đây đều trợn tròn mắt, sau đó mọi người lập tức hưng phấn lên

...

- Đứng thứ nhất, Trần Thương, « Lý niệm hội nghị bắc cầu động mạch vành », Trung Quốc

- Thứ hai, Mạnh Hi, « Phân loại tiêu chuẩn cùng phương pháp bóc tách động mạch chủ của Trần thị », Trung Quốc

- Thứ ba, Ryan...

...

- Hạng mười, Lưu Toàn... Trung Quốc

Trên màn hình lớn, các tên lần lượt xuất hiện

Mười thứ hạng đầu, ngoại trừ tên thứ ba thì đều cùng một màu, toàn bộ đều đến từ Trung Quốc.

Chuyện như thế này thật sự là rất hiếm thấy

Ngay cả Trần Thương cũng cảm thấy sợ hãi, có chút lo sợ bất an và lo lắng

Anh luôn cảm thấy... mình không nể tình riêng như vậy có thật sự tốt không?

Thế này có làm cho Sabrina cảm giác bộ mặt khó coi hay không?

Thật ra

Trần Thương nghĩ nhiều rồi

Sau khi mọi người thấy màn hình lớn, không những không mất hứng, ngược lại bắt đầu hô to:

- China

Giờ phút này đối với bọn họ, kỳ tích này càng làm cho bọn họ trở nên phấn chấn

Những thứ vĩ đại, từ trước đến nay đều cần phải được tôn trọng.

Nếu như ở các tổ chức khác có thể sẽ phải xem xét một chút.

Thế nhưng ở hiệp hội AATS, bọn họ tôn trọng công bằng, tin tưởng mỗi người bỏ phiếu

Đây là sự thực

Sabrina nhìn Ryan, cười nói:

- Chúc mừng anh, viện trưởng Ryan

Ryan nhún vai, bất đắc dĩ cười nói:

- Đây là lần nhận thưởng mà tôi hối hận nhất! Nếu như tôi không đoán sai, cái tên thứ 11 cũng là của Trung Quốc

Sabrina nhìn trong máy tính bảng, gật đầu cười nói:

- Chúc mừng, anh đoán đúng rồi

Tần Nhạc Minh thấy cảnh này, trực tiếp sững sờ tại chỗ:

- Chủ nhiệm Vương, chúng ta... giành được giải thưởng hả?

Vương Thông cũng sững sờ trừng to mắt, cầm lấy điện thoại vội vàng chụp ảnh:

- Không có! Chưa từng có! Đây là lần đầu tiên

Người ngoại quốc bên cạnh cười nói:

- Thế nhưng, các anh một lần lấy được 9 giải thưởng

Vương Thông không nhịn được kích động lên.

Chương 1489: Làm Người, Phải Có Bức Cách

Đúng vậy

Chúng ta một năm lấy được 9 giải thưởng

Năm nay AATS hội nghị mới thuộc về Trung Quốc

Nhìn cảnh này, mọi người cùng nhau cầm lấy điện thoại bắt đầu chụp ảnh.

Sau đó đăng lên trang cá nhân trên Wechat, nháy mắt tràn ngập một tấm ảnh chụp

Mà tất cả tập san lớn, tòa báo, truyền thông càng đánh hơi được mùi lưu lượng

Dồn dập tranh nhau đưa tin

Tấm ảnh này, tin rằng không bao lâu sau sẽ truyền khắp toàn bộ nước Mỹ, sau đó càn quét toàn cầu

Đương nhiên, có lẽ kiến quốc tiên sinh nhìn thấy tin tức này có thể sẽ không vui

Thế nhưng...

Truyền thông USA cũng không thuộc chính phủ.

Những người Trung Quốc lần này tới tham gia, lúc này đột nhiên cảm giác thấy mọi việc mọi thứ đều đáng giá, loại thịnh thế này, có thể cả một đời cũng chỉ có thể gặp được một lần.

Sau này muốn gặp đội bá bảng Trung Quốc, thì phải xem tâm trạng của giáo sư Trần

Có quỷ mới biết ngày mai giáo sư Trần thích cái gì, nói không chừng đang ở bên ngoài hóng gió, lại chạy đi khoa tiết niệu gì gì đó, hay ngoại khoa thần kinh...

Lưu Chí Chu nhìn hạng mười Lưu Toàn, hưng phấn nói một người nước ngoài bên cạnh:

- Tôi! Là người Trung Quốc

- Nhìn thấy chưa? Hạng mười, là học trò của tôi

Lưu Chí Chu rất vui vẻ, thấy mọi người xung quanh mặt mũi tràn đầy ao ước nhìn mình, ông ta thật sự tự hào.

Nhưng khi thấy ánh mắt muốn ăn đòn của đối thủ Lưu Chí, không nhịn được ao ước ghen ghét nhổ nước bọt nói:

- Thôi đi, đi cửa sau có gì đặc biệt hơn người, tiểu tử Lưu Chí này đúng là vận khí cứt chó

- Sớm biết vậy tôi đã đi tìm Trần giáo sư nương tựa, cần gì chủ nhiệm

Mặc dù mọi người nói đùa, thế nhưng lúc này là thật kiêu hãnh

Hội nghị mới hôm nay chuẩn bị kết thúc, ngày mai một ngày nữa là công bố thuật thức mới

Vì thế, hôm nay trực tiếp trao giải.

Sabrina lên trên đài, nói với mọi người:

- Hôm nay, tôi đã nhìn thấy kỳ tích, mười hạng đầu của chúng ta, xuất hiện chín chuyên gia đến từ Trung Quốc

- Phần lớn họ là người trẻ tuổi có chí hướng, trẻ tuổi như vậy lấy được giải thưởng theo tôi là vô cùng danh giá, tôi cảm thấy các bạn thật cần phải kiêu hãnh

- Ngài Ryan, tôi cảm thấy bản thân cần nghĩ lại một chút, ông có muốn từ bỏ phần thưởng không?

Lập tức, mọi người nở nụ cười

Ryan cũng cười theo.

Sabrina tiếp tục nói:

- Ngày mai, báo chí và truyền thông chắc chắn sẽ đưa sự tình vĩ đại này truyền khắp toàn cầu.

- Hơn nữa, tập san AATS 2020 của chúng tôi cũng sẽ đăng.

- Sau cùng, chúc mừng ngài, mời lên sân khấu nhận thưởng

Vừa dứt lời, Trần Thương đứng dậy, mang theo mọi người thay đổi hướng đi lên trên đài.

Ryan đứng bên cạnh Trần Thương, sau khi đi lên thì nắm tay với Trần Thương:

- Rất vinh hạnh quen biết anh, giáo sư Trần

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Giáo sư Ryan giúp tôi có được không ít lợi ích

Trần Thương nói.

Ryan gật đầu:

- Tôi rất chờ mong ca phẫu thuật vào ngày mai của anh

Trần Thương cười nói:

- Mười thuật thức được hoan nghênh nhất của ngày mai, hình ảnh sẽ giống nhau

Ryan sững sờ, lập tức nở nụ cười:

- Rất chờ mong

Sau khi Sabrina trao giải, cười nhìn Trần Thương nói:

- Người khác còn tưởng rằng đây là một lần thi đấu đoàn đội, giáo sư Trần dẫn đầu đoàn đội lấy được giải thưởng ở hội nghị AATS được hoan nghênh nhất hàng năm

- Tôi tin tưởng, cái này sẽ trở thành một đoàn đội có phân lượng nhất trong lịch sử phát triển của ngoại khoa tim

- Giáo sư Trần, anh có gì muốn nói không?

Trần Thương cười nói:

- Có hơi tiếc nuối! Thế nhưng... Có lẽ từ mai về sau, sẽ không còn là tiếc nuối.

Vừa nghe lời này, lập tức mọi người sửng sốt

Tiếc nuối?

Như thế này còn có gì tiếc nuối?

Sabrina cũng tò mò nhìn Trần Thương:

- Tiếc nuối cái gì?

Trần Thương cười nói:

- Chúng tôi không giành được hết top mười.

Lập tức

Mọi người ha ha ha nở nụ cười, họ ưa thích sự tự tin hài hước ở Trần Thương.

Sabrina cũng cười, tiếp tục hỏi:

- Vậy tại sao lại nói từ ngày mai về sau đã không còn tiếc nuối?

Trần Thương cười thần bí:

- Bởi vì từ ngày mai về sau, ngài Ryan sẽ trở thành thành viên của đoàn đội chúng tôi, nếu như vậy, có phải chúng tôi cũng coi như là được hết top 10 không?

Trong lúc nhất thời, mọi người mới phản ứng được, dựng lên ngón cái cho Trần Thương

Cao giọng hô:

- Thêm giáo sư Ryan, thêm vào

- Thêm anh ta vào

Ryan không nhịn được cũng cười, anh ta ưa thích sự tự tin của người trẻ tuổi.

Bởi vì anh ta thật có năng lực.

Sau cùng, sau khi nghi thức trao giải kết thúc, Sabrina giao đề tài cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn mọi người, cười nói:

- Tôi ở đây, chỉ muốn nói mấy câu

- Đã từng có quá khứ, đất nước chúng ta chiến loạn, cất bước chậm hơn rất nhiều, y học của quốc gia chúng ta phát triển lạc hậu, chúng ta vẫn luôn theo AATS học tập các hướng dẫn kĩ thuật tiên tiến.

Những người đi trước chúng ta luôn không ngừng cố gắng, thu hẹp lại khoảng cách giữa chúng ta với thế giới.

Thế nhưng, hôm nay, tôi có thể kiêu ngạo nói cho họ, chúng ta đã tiến thân vào hiệp hội AATS.

Bây giờ

Chúng ta cũng có thể tạo ra các cống hiến xuất sắc ở một số lĩnh vực, quỹ AATS, quỹ nhân dân Trung Quốc, thậm chí nhân dân trên thế giới

Chúng ta đã từng nhận lại, hôm nay, chúng ta cũng sẽ cho đi

Sau cùng, cảm ơn AATS, cảm ơn các vị tiền bối của chúng ta, các người chính là anh hùng

Mà chúng ta, chẳng qua chỉ là đang đứng ở trên vai của họ

Nghi thức trao giải ngắn gọn, dường như cũng không có quá long trọng.

Mọi người tay cầm giấy chứng nhận thành tích cùng với huy chương hiệp hội, đứng trên sân khấu của AATS 2020, sau đó chụp ảnh chung

Tấm hình này từ hôm nay trở đi, sẽ lưu lại ở tổng bộ hiệp hội AATS.

Nghĩ đến những năm sau, tương lai người Trung Quốc lại lần nữa đi đến hội trường hiệp hội AATS, sẽ không cảm thấy lạ lẫm hoặc là e sợ.

Bởi vì nơi này có vết tích chiến đấu của những người tiền bối là họ, vô cùng vinh dự

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người tràn ngập ấm áp thỏa mãn

Hội nghị kết thúc.

Bữa tiệc tối nay bọn Trần Thương không ở lại đây tham gia.

Họ muốn chia sẻ vinh dự kiếm không dễ này với đồng bào của mình... Ừm... Có lẽ là vinh dự tương đối dễ dàng

Đương nhiên, tất cả đều là bởi vì có Trần Thương, cho nên mới có thể dễ dàng như vậy.

Nếu như không có Trần Thương, có thể...

Tất cả mọi người đã không có cơ hội đi vào hiện trường.

Một ngày hôm nay, tâm trạng của mọi người đều thả lỏng, lúc này, không có gì so với thắng lợi có thể khiến người ta mê say hơn.

Hội nghị AATS còn chưa kết thúc

Nếu như tính toán, thì cho đến bây giờ mới tiến hành được một phần ba.

Tiến triển mới

Thuật thức mới

Phát hiện mới / nghiên cứu khoa học mới

Mà bây giờ, Trần Thương mang theo đoàn của anh ở trong phân đoạn đầu tiên, lấy được thắng lợi hoàn toàn.

Có lẽ chuyện này sẽ sáng lập nên lịch sử ghi chép mới trong lịch sử phát triển của AATS, kỷ lục này sẽ cổ vũ mỗi một người Trung Quốc gia nhập vào AATS, nói cho họ vinh quang của tổ tông

Trần Thương nâng ly cạn với mọi người.

Trường hợp như này, chỉ có âm thanh chạm cốc cùng chúc mừng là đáng giá nhất

Chương 1490: Phương Pháp Học Tập Dựa Vào Bật Hack Của Trần Giáo Sư! (1)

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai của hiệp hội AATS hằng năm là nói về học thuật, tương đương với nghiên cứu thảo luận lý luận tri thức

Thế nhưng, thật sự mà nói thì thỏa mãn nhất phải thuộc về biểu diễn phẫu thuật ngày thứ ba, có lẽ chuẩn xác mà nói phải là phẫu thuật PK

Chuyện này đối với hơn 3000 người ở hiện trường tuyệt đối là một lần thịnh yến thị giác.

Trình diễn phẫu thuật đỉnh cao, mang tới một lực đánh vào thị giác vĩnh viễn

Đối với bác sĩ ngoại khoa thì đây mới là mị lực của dao thật súng thật.

Có nhiều kiểu phẫu thuật PK, nhưng chỉ có AATS có dã tính và hấp dẫn nhất

Sau khi đăng kí, xét duyệt tư chất xong thì có thể tham gia.

Hội viên hiệp hội AATS nhận dạng xong thì dù trong hay ngoài nước đều được công nhận giấy thông hành

Nếu bác sĩ không thể qua được biên giới thì AATS sẽ giúp anh tiến hành xin các loại tư cách.

Trên cơ bản sẽ bảo đảm chỗ ở cho anh cùng với hơn bốn mươi thành viên trong nước, sẽ cho phép anh tiến hành phẫu thuật.

Đây chính là sức hấp dẫn của tổ chức quốc tế

Dù phẫu thuật thất bại thì hiệp hội AATS sẽ là hậu thuẫn của anh, giúp anh tiến hành xét duyệt công chứng, bước này là công bằng.

Sẽ có một ủy ban chuyên môn tiến hành xét duyệt phẫu thuật của anh có tồn tại sơ suất hay không

Đương nhiên, AATS không phải là coi mạng người không ra gì, họ sẽ nói chuyện với người bệnh, sau khi được sự đồng ý của ngươi bệnh, đồng thời còn tiến hành phê duyệt tư chất của bác sĩ làm phẫu thuật.

Đây là một lần đỉnh cao trong lĩnh vực phẫu thuật

Hội viên ở hiện trường vẫn là “Dụng cụ bỏ phiếu hình người”, họ sẽ lựa chọn ra phẫu thuật tốt nhất.

Thậm chí sẽ chủ động tuyên truyền giúp anh

Sẽ cung cấp cho anh một khoản kinh tế phong phú.

Cũng ví dụ như một đại gia nào đó của bảng xếp hạng Forbes cần phẫu thuật cứu mạng, có lẽ sẽ trực tiếp kết nối với hiệp hội AATS, họ sẽ tìm được anh, trưng cầu xem anh có nguyện ý phẫu thuật hay không.

Ở nước Mỹ nhiều nhất là quỹ từ thiện, đương nhiên, những quỹ từ thiện này cũng không phải dùng để từ thiện.

Đây chỉ là nơi các tập đoàn nước ngoài "Tránh thuế hợp lí", những hội ngân sách này hàng năm đều cung cấp cho AATS một khoản tiền.

Đây cũng là lí do vì sao Bill Gates dám nói sau này sẽ quyên góp toàn bộ tài sản cho hội ngân sách.

Cho rằng thuế di sản quá đắt, mà quỹ từ thiện nói là làm từ thiện, nhưng hàng năm chỉ cần lấy ra một khoản tiền là được rồi, đại đa số đều không phải là làm từ thiện.

Vì lẽ đó, quyên cho ai cũng là quyên, sao không quyên góp cho người có thể cung cấp sự trợ giúp cho họ?

Nói tóm lại, tranh tài như vậy tràn đầy tính thú vị và khiêu chiến.

Tất cả mọi người đều cố gắng làm tốt nhất có thể

Mà đối với người bệnh thì đây cũng là một chuyện tốt

Bởi vì họ không chỉ được phẫu thuật miễn phí, còn có thể được những chuyên gia cấp cao của hiệp hội AATS làm phẫu thuật, một công nhiều việc, lưu lại thành truyền thống.

Hội trưởng Sabrina cũng tham gia trong đó.

Ngoại khoa tim có rất nhiều chủng loại phẫu thuật, thế nhưng phần lớn đều là phẫu thuật van, hiện tại phẫu thuật mạch máu cũng có xu hướng can thiệp trị liệu.

Có không ít người dự thi, khoảng năm mươi, sáu mươi người

Hôm nay bệnh viện Presbyterian chuẩn bị đầy đủ 12 cái phòng phẫu thuật ngoại khoa tim.

Đồng thời tiến hành 12 ca phẫu thuật, đây chính là năng lực của ngoại khoa tim bệnh viện Presbyterian.

Sabrina sớm đã đứng ở trên đài hiện trường hội nghị, hôm nay cô không trang điểm đậm, đồ trang sức trang nhã tham gia hội nghị, dù sao một lúc sau còn phải làm phẫu thuật

Sabrina nhìn mọi người, cười nói:

- Tôi tin rằng, mọi người sẽ không muốn tôi nói liên miên lải nhải, tôi cũng không muốn nói nhiều, thế nhưng... Tôi ở đây muốn nói một chuyện

- Hôm nay chúng ta sắp xếp phẫu thuật, có một người báo sáu cái tên

Lập tức, mọi người ở phía dưới không nhịn được bật cười.

Dù sao, ai có thể một ngày thực hiện sáu ca phẫu thuật, mà lại là phẫu thuật tranh tài cường độ cao

Bình thường thì như vậy sẽ không được phê duyệt thông qua.

Sabrina cười nói:

- Thật ra, trước đây đã xảy ra loại chuyện này, bình thường tôi đều sẽ để nhân viên công tác tiến hành nói chuyện với đối phương đẻ giảm bớt số lượng.

- Thế nhưng hôm nay, nhân viên công tác nói cho tôi biết tên của anh ta, hiện tại... Tôi cũng không có ý từ chối! Thậm chí... Tôi hơi chờ mong biểu hiện của anh ta

Lập tức, mọi người bên dưới cùng nhau tò mò thảo luận.

- Ai vậy?

- Ryan! Ngoại trừ Ryan, hội trưởng Sabrina còn có ai không thể từ chối?

- Cũng có thể là chủ tịch Mond Alpha của bệnh viện Presbyterian

- Có lý

Thế nhưng, ngay lúc này, Sabrina lớn tiếng nói:

- Mọi người không cần đoán, tên của anh ta là Trần Thương

- Giáo sư Trần đăng kí sáu ca phẫu thuật, vì để sắp xếp hợp lý, chúng tôi sẽ sắp xếp thời gian cho anh một chút

- Về phần đối thủ cạnh tranh! Chúng tôi cũng vô cùng chăm sóc đối với Trần giáo sư, tôi tin tưởng, cuộc tranh tài hôm nay là một trận quyết đấu đỉnh cao

- Thậm chí, hiện tại tôi cũng hơi mong đợi.

- Đúng rồi, tiết lộ cho mọi người một chút, ca phẫu thuật thứ nhất là phẫu thuật thay thế van hai lá, mà đối thủ của giáo sư Trần Thương chính là 11 giáo sư đến từ các nơi trên thế giới, ca phẫu thuật này, tôi rất chờ mong

- Đúng rồi, sau khi giáo sư Trần kết thúc phẫu thuật sẽ có một bất ngờ, chúng ta hãy rửa mắt mà đợi

Bây giờ thời gian còn sớm, mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Mà xe ô tô chuyên dụng chờ đợi đã lâu, dẫn một đám người đi về phía bệnh viện Presbyterian.

Trần Thương ngồi trên xe, hững hờ chợp mắt.

Cũng không phải do tối hôm qua uống nhiều.

Mà là bởi vì...

Đơn giản vì muốn làm màu

Dù sao thì bây giờ cũng có hơn mười đôi mắt đang nhìn anh chằm chằm.

Trần Thương cảm thấy, Mã thô lỗ có một câu nói rất đúng, đó chính là:

"Làm người, phải có bức cách."

…

…

Xe rất nhanh đã chạy tới cửa bệnh viện Presbyterian của Mỹ.

Sau khi đám người Trần Thương xuống xe thì đã có nhân viên công tác chuyên đưa đi xem người bệnh.

Bất luận ở quốc gia nào, câu thông y hoạn trao đổi với bệnh nhân luôn là bước quan trọng nhất.

Câu thông tốt đẹp sẽ tăng tín nhiệm của người bệnh đối với bác sĩ

Mà xem như mị lực của Trần Thương + 3 chăng nữa, bước này thuận lợi đến nỗi để cho bác sĩ chủ quản ăn nhiều một cân, lại thêm một cân

Rốt cuộc Trần Thương tiến hành trao đổi với người bệnh không đến 30 phút, ghi chép bao quát tất cả ca bệnh, quá trình chẩn đoán điều trị, chỉ tiêu sinh lý sinh hóa đều nắm rõ trong lòng

Một màn này quả thực có chút đáng sợ

Thật ra, Trần Thương cũng không ngờ, thì ra mị lực + 3 còn có thể sử dụng như vậy

Mặc dù người bệnh là đàn ông, thế nhưng ai nói đàn ông thì sẽ không thích đàn ông chứ?

Đàn ông có mị lực, từ trước đến nay ăn sạch.

Ai. . . Loại mị lực này đúng là đồ chết tiệt.

Thật rất chán ghét

Trong lúc nói chuyện, anh đã chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Trần Thương mang theo hai trợ thủ, một là Từ Tử Minh, một là Hà Chí Khiêm.

Cho dù là cô Mạnh thì cũng không có được tham gia lần này cùng với Trần Thương.

Hôm nay, Trần Thương muốn mang theo hai người bọn họ lần nữa làm nên lịch sử.

Hai ngày trước, dù sao cũng là các đệ tử của Trần Thương xuất trạm, cho nên cũng rất bình thường

Chương 1491: Phương Pháp Học Tập Dựa Vào Mở Hack Của Giáo Sư Trần! (2)

Hôm nay điều giáo sư Trần anh muốn làm rất đơn giản, chỉ một chữ: Xoát bảng

AATS có một thiết lập thú vị.

Chính là sẽ tự mình thiết lập một bảng kỉ lục

Cũng giống như giáo sư Ryan, trước mắt anh ta làm phẫu thuật thay van nhanh nhất, sẽ ghi chép bảng này thành giáo sư Ryan giữ kỉ lục

Nếu như người khác vượt qua anh ta sẽ đổi thành một người khác.

Rất không khéo, Trần Thương cảm thấy, mình đến cũng đến rồi, không làm mới bảng kỉ lục này một chút, sao có thể được chứ?

Anh cảm thấy mình cần phải đột phá bản thân một chút, để những người trẻ tuổi tương lai có một mục tiêu để vượt qua

Nếu như những người tuổi trẻ kia biết được suy nghĩ của vị tiền bối này, chắc chắn sẽ rất đau khổ

...

Lúc này, ở hiện trường hội nghị.

Trên màn hình lớn đang phát ra hình ảnh trong phòng phẫu thuật với độ phân giải hình ảnh cao nhất.

Vì lẽ đó, trong tay của mọi người đều có một chiếc máy tính bảng, nhờ máy tính bảng phát sóng trực tiếp, họ có thể tùy ý thay đổi góc độ quan sát phẫu thuật của mỗi phòng.

Mặc dù bây giờ phẫu thuật còn chưa bắt đầu.

Thế nhưng trong phòng khách đã vô cùng náo nhiệt.

- Đúng rồi, không biết năm nay giáo sư Ryan có phá vỡ kỉ lục nữa không?

- Đương nhiên là có rồi! Dù sao lý luận trái tim ngừng đập của giáo sư Ryan càng ngày càng thành thục, chắc là sẽ có tiến bộ mới

- Hội trưởng Sabrina biết làm phẫu thuật gì?

Dù sao Ryan cũng là đãi ngộ cấp minh tinh, mà Sabrina là hội trưởng, đương nhiên được bàn tán sôi nổi

Thế nhưng, bây giờ cũng có nhiều rất nhiều người đang thảo luận về Trần Thương, dù sao tin tức khiêu chiến sáu ca phẫu thuật cũng hơi chấn

động.

- Tôi rất tò mò liệu hôm nay Trần Thương có thể hoàn thành mấy ca phẫu thuật

- Tôi cảm thấy toàn bộ đều có thể hoàn thành

- Tôi làm sao có một loại linh cảm không lành?

- Cái gì?

- Năm nay giáo sư Trần đến bao trọn bảng danh sách, tôi cảm thấy sáu ca phẫu thuật hôm nay, rất có thể là anh ta

- Không thể nào, tôi khẳng định sẽ không bỏ phiếu

- Không, hai ngày trước anh cũng nói như vậy

- ... Được rồi, tôi thừa nhận Trần Thương quá lợi hại, thế nhưng lý luận và thực tiễn là hai chuyện khác nhau, phẫu thuật cần nhất chính là sự luyện tập và cố gắng mỗi ngày.

- Không sai, ca phẫu thuật đó không phải có thể hoàn thiện được trong một hai lần, muốn làm một loại phẫu thuật đến đỉnh cao, ít nhất cần 1000 ca

Sau khi Lý Bảo Sơn nghe thấy tin tức này thì bất đắc dĩ sững sờ một chút, 1000 ca phẫu thuật à?

Anh ta nghĩ tới Trần Thương, yên lặng nói một câu:

- Có lẽ... Thế giới này là có quái vật, cậu ta không cần đến 1000 ca

- + 1

Mạnh Hi thấm sâu trong người.

- + 2

- + 3

...

- + 10

Lập tức, mọi người sửng sốt, họ phát hiện ra, tất cả câu trả lời này đều đến từ những người Trung Quốc trong đoàn của Trần Thương.

Trong lúc nhất thời, mọi người sôi nổi hiếu kì

Những người này đều là những người gần gũi nhất với giáo sư Trần, họ chắc chắn biết rõ bí mật gì đó

Thế là, phòng khách bắt đầu náo nhiệt.

- Ngại quá, quấy rầy một chút, mạo muội hỏi một câu, chẳng lẽ tôi nói gì không đúng à?

Người đàn ông vừa nói bất đắc dĩ hỏi một câu.

Lý Bảo Sơn nói:

- Không có gì, chuyện này đối với chúng ta thì đều rất đúng! Thế nhưng... chắc anh đã nghe qua hai chữ “thiên tài” này rồi chứ?

Đối phương cũng không ngu ngốc, nghe thấy Lý Bảo Sơn nói như vậy thì lập tức hỏi:

- Anh nói giáo sư Trần Thương là thiên tài, đúng không?

Nháy mắt, chủ đề hai người tán gẫu càng ngày càng nhiều người chủ ý.

Lý Bảo Sơn lắc đầu:

- Không, cậu ta không phải thiên tài, cậu ta là... Biến thái

Đối phương rõ ràng không biết rõ ý nghĩa của từ biến thái này, thế nhưng... Nếu như kết hợp chữ ý tứ đến lời nói thì phải nói là biến thái mới đúng:

- Giáo sư Trần có đam mê đặc thù?

Mạnh Hi vội vàng nói:

- Không, Trần Thương so với thiên tài càng thêm thiên tài, nên mới gọi là biến thái

Lúc này, mọi người mới hiểu được.

Thế nhưng, rõ ràng sau đó lại càng tò mò hơn:

- Giáo sư Trần học một ca phẫu thuật cần rất nhanh?

- Tôi đánh cược, 300 - 500 ca phẫu thuật là có thể làm tốt

- Lá gan lớn chút

Lý Bảo Sơn thở dài

- 100 ca

Nhìn dáng vẻ to gan của bọn họ, đoàn người Lý Bảo Sơn bất đắc dĩ thở dài.

Người khác là bần cùng hạn chế trí tưởng tượng của họ.

Đây là... Thiên phú hạn chế trí tưởng tượng của họ

100 ca...

100 ca phẫu thuật thì Trần Thương có thể sáng tạo ra thuật thức mới rồi?

Nghĩ đến bóc tách động mạch chủ Trần Thương làm không đến 100 ca, mà đã lật ngược hai tiêu chuẩn phân loại bóc tách động mạch chủ truyền thống, chính mình làm ra định nghĩa

Còn tiện tay thiết kế một dụng cụ phẫu thuật mới, nghiên cứu một bộ phương pháp thủ pháp

Nghĩ tới đây, Lý Bảo Sơn bất đắc dĩ thở dài.

- Thật ra, chính xác mà nói, là ba ca

Mạnh Hi thực sự không đành lòng bắt nạt đám lão bằng hữu này

Mạnh Hi:

- Đầu tiên là: Trước tiên nhìn một ca phẫu thuật

Lưu Toàn:
- Sau đó là: Hỗ trợ một ca phẫu thuật
Từ Ái Thanh:
- Cuối cùng là: Ngươi đứng dậy, để ta làm
Lý Bảo Sơn kết thúc:
- Đây là quá trình bình thường khi Trần Thương học tập một ca phẫu thuật.
Sau khi nghe thấy vậy, tất cả mọi người im lặng:
- Chuyện này... không thể nào?
Mạnh Hi chợt hiểu ra:
- Nha! Thật ra cũng không cứng nhắc như vậy, có đôi khi Trần Thương nhìn một ca là đã biết, có đôi khi cần một ca phẫu thuật đã học được
Sau khi mọi người nghe thấy thì lập tức trọn tròn mắt
- Chuyện này sao có thể?
- Đừng nói giỡn
- Đúng đấy, trên thế giới này sao có thể có loại người này được?
Mọi người cùng nhau nghi ngờ chất vấn.
Lúc này, cách ca phẫu thuật thứ nhất bắt đầu còn không đến 1 giờ.
Mọi người ồn ào tán gẫu vui đùa, dù sao ai cũng không tin Trần Thương có thể dùng 2 ca phẫu thuật là đã học được một loại phẫu thuật mới.
Ngay lúc này, Sabrina đột nhiên nhận được điện thoại.
- Chủ nhiệm, người bệnh giường 12 trong lúc phẫu thuật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô mau tới xem một chút
Sabrina không sợ hãi nhẹ gật đầu:
- Tôi sẽ đến ngay
Lúc này, Sabrina đang cùng mọi người tụ tập ở trong văn phòng, chờ cuộc phẫu thuật bắt đầu.
Bệnh viện cần chuẩn bị sắp xếp thời gian, hơn nữa còn có hai cuộc phẫu thuật vẫn chưa kết thúc, chờ sau khi kết thúc, sau khi 12 phòng mổ được chuẩn bị sẵn sàng, mới có thể bắt đầu tranh tài.
Vì thế nên mọi người đã tụ tập cùng một chỗ tán gẫu.
Sau khi Sabrina nghe điện thoại xong, Ryan vội hỏi:
- Xảy ra chuyện gì vậy?
Sabrina thản nhiên nói:
- Không có chuyện gì, ở giường 12 phẫu thuật gặp phải một chút vấn đề, tôi đi qua xem một chút.
Ryan ngẩng đầu nhìn thời gian, cười nói:

- Tôi đi cùng cô

Trần Thương ánh mắt sáng lên, cơ hội quan sát hội trưởng Sabrina với giáo sư Ryan làm sao có thể bỏ lỡ đây?

Anh vội vàng đứng lên cười nói:

- Hội trưởng, tôi có thể đi theo nhìn không?

Lập tức, mọi người nhìn Trần Thương, mặt lộ ý cười, đối với người chăm chỉ thích học hành, luôn luôn có thể chiếm được thiện cảm của người khác

Chương 1492: Cái Này... Giáo Sư Trần Đỏ Mặt

Sabrina gật đầu cười:

- Đương nhiên không có vấn đề.

Ryan cười nhìn Trần Thương:

- Hội trưởng Sabrina rất lợi hại, học tập cô ấy là tốt nhất.

Trần Thương gật đầu.

Mục đích của anh rất đơn giản, có thể học trộm liền học trộm, trộm không thành cũng có thể mở mang hiểu biết.

Học tập sao

Đương nhiên thái độ phải thành kính.

Nghĩ tới đây, Trần Thương rửa tay liền theo hội trưởng cùng Ryan đi vào bên trong phòng mổ.

Y tá rất chu đáo giúp mọi người mặc quần áo chuyên dụng, trước tiên ba người tiến tới bàn phẫu thuật.

...

Mà đúng lúc này, tại sảnh hội nghị mọi người kinh ngạc phát hiện, có một cái phòng mổ bỗng nhiên phát sáng lên

- Ai? Các người nhìn, cái phòng mổ này sáng lên, có thể xem rồi?

- Không đúng, tôi nhớ thời gian là đúng 9 giờ mới bắt đầu, bây giờ mới 8 giờ

- Mở rồi mở rồi, có người đi vào rồi

Tất cả mọi người nhanh chóng ấn vào xem trong gian phòng, mà lúc này, màn ảnh chính bên trên hội trường cũng phát ra hình ảnh bên trong phòng mổ.

Sau khi người chủ trì nói chuyện điện thoại xong với bên kia, nói với mọi người:

- Ở bệnh viện Presbyterian có một bệnh nhân đang lúc phẫu thuật đã xảy ra tình huống, mà giáo sư Mond Alpha đang tiến hành một cuộc phẫu thuật khác, không thể ra ngoài, hội trưởng Sabrina cùng giáo sư Ryan, và giáo sư Trần Thương ba người đến bên trong phòng mổ, dưới yêu cầu của hội trưởng, trước tiên mở ra video.

Mọi người sau khi nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên

Tổ hợp Sabrina + giáo sư Ryan + giáo sư Trần Thương

Đây sẽ là điểm sáng lớn nhất hôm nay đi?

Lúc này, tất cả mọi người hưng phấn lên, trong lòng mong đợi nhìn lên màn hình lớn

Đây vẫn là hai camera, một cái ở bên trong phòng mổ, một cái tại tầm nhìn cận cảnh phẫu thuật

Sau khi Sabrina tiến vào phòng phẫu thuật, vẻ mặt lập tức thay đổi.

- Bệnh nhân xảy ra chuyện gì?

Bác sĩ trưởng nhíu mày nói:

- Là trường hợp bẩm sinh lỗ hẹp van ba lá, bệnh nhân chỉ có hơn 5 tháng tuổi, thế nhưng khi tiến hành các trình tự phẫu thuật, động mạch phổi cùng tâm thất của bệnh nhân chưa phát triển hoàn thiện, bây giờ căn bản không thể tiến hành

Sau khi mọi người nghe thấy câu nói này, sắc mặt lập tức thay đổi

Bởi vì động mạch phổi cùng tâm thất chưa trưởng thành hoàn thiện + hẹp lỗ van ba lá trên cơ bản tương đương với đường chết

Mà còn, loại bệnh này bình thường đều là bẩm sinh.

Động mạch phổi và tâm thất chưa phát triển hoàn thiện tương đương với việc chống chỉ định phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá

Làm sao bây giờ?

Trần Thương cũng có chút nhíu mày, nhịn không được ngẩng đầu nhìn Sabrina với giáo sư Ryan

Lúc này, hội trường lại đột nhiên sôi trào lên

- Động mạch phổi với tâm thất chưa phát triển hoàn thiện+ hẹp lỗ van ba lá...

- Phiền toái rồi

- Đúng vậy

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, vốn dĩ là một cuộc triển lãm phẫu thuật, kết quả liền cho ca bệnh nghiêm trọng như vậy, mà mấu chốt là người bệnh tuổi tác vẻn vẹn chỉ có 5 tháng hơn

Mọi người lập tức lo lắng

Mà đúng lúc này, Sabrina đi tới bàn phẫu thuật, mấy bác sĩ kia vội vàng tránh ra.

Sabrina nhìn chằm chằm trái tim người bệnh, đã tiến hành xử lý ngừng đập.

Bây giờ nửa bước cũng khó đi, hiện tại bác sĩ mổ chính không dám có bất kỳ thao tác nào

Tình huống khá là phức tạp

Thế nhưng, Trần Thương phát hiện, Sabrina và giáo sư Ryan từ đầu tới cuối mặt không đổi sắc.

Sau một lúc lâu, Sabrina nhìn Ryan một cái, đột nhiên nói:

- Phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật Fontan (*) tiến hành đồng thời, anh có nắm chắc không?

- Có thể

- Tốt! Tôi sẽ phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều, cùng lúc đó, anh tiến hành phẫu thuật bán Fontan, có thể chứ?

- Không có vấn đề

Mọi người tại hiện trường sau khi thấy một màn này, lập tức kích động.

Sabrina với giáo sư Ryan vẫn luôn là cộng sự tốt nhất

(*): Phẫu thuật Fontan là phẫu thuật tạm cho bệnh nhân tâm thất độc nhất, đưa dòng máu trở về từ tĩnh mạch hệ thống trực tiếp lên động mạch phổi mà không đi qua thất phải. Phẫu thuật này làm tăng độ bão hòa của oxy trong máu động mạch hệ thống và không làm quá tải thể tích tâm thất hệ thống.

Hai người bọn họ là trụ cột của viện y học Cleveland, thường xuyên đến bệnh viện Presbyterian, song phương trao đổi mật thiết

Hiện tại, cùng cộng tác tiến hành phẫu thuật, đây tuyệt đối là buổi thịnh yến kỹ thuật cùng thị giác

Thế nhưng, bỗng có một người nói:

- Tôi nhớ phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật Fontan dường như là không quá thích hợp dùng cho động mạch phổi với tâm thất chưa phát triển hoàn thiện.

Phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật bán Fontan là gì?

Đây là hai thao tác cốt lõi lớn nhất trong phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá

Cả hai kết hợp tạo thành phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá

Thiếu một thứ cũng không được

Thế nhưng, dù vậy, đúng như người vừa rồi nói, tình huống hiện tại làm phẫu thuật truyền thống phân luồng động mạch phổi hai chiều và phẫu thuật Fontan dường như không thể làm được

Thế nhưng lời còn chưa dứt, phẫu thuật đã bắt đầu

Chỉ thấy Sabrina quả quyết cắt đứt động mạch phổi, sau đó bắt đầu khâu động mạch phổi làm đoạn gần với đoạn xa

Nhưng, nếu là tình huống bình thường thì kế tiếp cần phải chuyển đổi, thế nhưng Sabrina tại tĩnh mạch chủ đến tâm nhĩ phải chuyển lưu xuống

dùng không xâm lấn tổn thương kẹp mạch máu chặn phế quản phải động mạch đoạn gần cùng đoạn xa, sau đó nối lại vết rạch tĩnh mạch chủ đoạn xa cùng động mạch phía trên phế quản phải

Mà cùng lúc đó, một khi cắt đứt động mạch phổi, việc nắm chắc thời gian rất quan trọng.

Vì đó, bây giờ nhất định phải lập tức tiến hành phẫu thuật Fontan

Giáo sư Ryan áp lực cũng rất lớn

Nhưng, kể từ đó, áp lực của trợ thủ cũng tăng lên, Trần Thương đi tới trước, bắt đầu giúp đỡ

Hiện trường lập tức kinh hô lên

- Các người nhìn, giáo sư Sabrina và giáo sư Ryan dường như cũng không sử dụng kĩ thuật truyền thống

- Hoàn toàn chính xác! Bọn họ tất cả đều cải tiến phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật Fontan

- Trời ạ, quá lợi hại

Nháy mắt, tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn bởi hai vị đại lão.

Mà Trần Thương thì cẩn thận từng li từng tí làm phụ trợ thật tốt

Phẫu thuật tiến hành rất nhanh

Ước chừng bốn mươi phút.

Phẫu thuật kết thúc

Mà đúng lúc này, trong đầu Trần Thương đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh vang lên

【Đinh! Chúc mừng ngài, học trộm thành công, thu được cải tiến phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều (cấp hoàn mỹ)!】

【Đinh! Chúc mừng ngài, học trộm thành công, thu được cải tiến phẫu thuật bán Fontan (cấp hoàn mỹ)】

Trần Thương nhìn hai âm thanh nhắc nhở của hệ thống, lập tức sửng sốt

Cái này... Cái này... Thật thật xấu hổ

Người ta mới đến, nhiệt tình hiếu khách như thế.

Người ta cũng ngại ngùng

...

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Trần Thương một lần trộm hai kỹ năng.

Ừm

Còn là hai cái cấp hoàn mỹ sau khi cải tiến

Loại cảm giác này, giống như buổi sáng đi tiệm ăn sáng, dùng một tệ mà mua được một quả trứng gà có hai lòng đỏ

Ừm

Không sai

Nhưng Trần Thương cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như chính mình cũng không thích ăn lòng đỏ trứng

Thôi thôi, làm người, không thể quá kén ăn, người ta đã nhiệt tình tiếp đãi càng không thể chối từ, nhận liền nhận

Chương 1493: Hôm Nay, Chúng Ta Phá Vỡ Kỉ Lục

Trong lúc nhất thời, Trần Thương nhìn hội trưởng Sabrina với viện trưởng Ryan, càng xem càng cảm thấy nén lòng mà nhìn.

Hội trưởng Sabrina mặc dù hơi mập, rãnh mũi - má cũng sâu một chút, thế nhưng người vẫn rất đẹp.

Giáo sư Ryan, ưm, cũng rất tốt

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Trần Thương hơi đỏ lên.

Đại gia đình AATS này thật là ấm áp, người mới tới cũng cảm nhận được sự ấm áp của tập thể

Phẫu thuật thành công

Sabrina với giáo sư Ryan hợp tác, phẫu thuật thành công

Mà Trần Thương cũng tham gia trong đó, hỗ trợ hai người hoàn thành phẫu thuật

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng mổ mọi người đồng loạt nhìn máy theo dõi đã ổn định, nhịn không được vui vẻ.

Vội vàng tiếp tục hoàn thành các thao tác tiếp theo, phẫu thuật rất nhanh kết thúc

Tiểu sinh mệnh 5 tháng tuổi này đã chứng kiến cơ hội nắm giữ kì tích thế giới.

Mọi người nhịn không được hưng phấn cùng kích động.

- Cảm ơn hội trưởng Sabrina! Còn có viện trưởng Ryan

- Đúng, nếu không phải là các vị, cuộc phẫu thuật này thật sự rất khó khăn

Ngay cả Mond Alpha tới, cũng chưa nhất định có thể hoàn thành phẫu thuật thuận lợi như vậy.

Thuật thức này sau khi cải tiến, lại là thành quả mới nhất của trung tâm y học Cleveland, cũng là do nhóm Sabrina cùng với Ryan cố gắng phát hiện.

Đương nhiên, thuật thức cải tiến này có rất nhiều giáo sư chuyên gia đều đã làm, chỉ có là làm thích hợp, chưa có ai làm tốt nhất

Nhưng cuộc phẫu thuật loại này, thật sự là làm người khác phải trong lòng dâng trào

Bởi vì bất kì một phân đoạn phẫu thuật nào, đều không được gián đoạn mà phải cùng cố gắng phối hợp với nhau, hai người phẫu thuật mà như một người, rất ăn ý

Bên trong phòng mổ vang lên tiếng vỗ tay dành cho hội trưởng Sabrina cùng với viện trưởng Ryan.

Đối với sự hỗ trợ của Trần Thương, mọi người không có chú ý tới.

Dù sao thì các nhân vật chính quá mức chói mắt, vai phụ cũng dễ dàng bị xem nhẹ.

Mà lúc này, bên trong hội trường cũng đang rất náo nhiệt

Cuộc phẫu thuật này được tất cả mọi người quan tâm, mọi người chính mắt thấy toàn bộ quá trình phẫu thuật.

Bọn họ không nghĩ tới, Sabrina với Ryan lợi hại như thế, lại có thể đưa phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật Fontan hoàn thiện cải tiến như thế

Thậm chí có chút kinh diễm

Bọn họ trực tiếp bổ sung sự thiếu sót của phẫu thuật truyền thống, tại bên trên các cơ sở thuật thức truyền thống, căn cứ vào đặc thù của bệnh tiến hành chuyển hóa có thứ tự.

Thế nhưng cứ như vậy, độ khó của phẫu thuật sẽ tăng lên rất nhiều

Cho dù là Sabrina, hay Ryan

Sau khi, bọn họ cải tiến phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều cùng phẫu thuật Fontan đều xen kẽ quá nhiều bí mật, muốn học tập sao?

Rất khó khăn

Ngược lại sẽ giống như vẽ hổ không thành phản lại thành chó.

Thứ thuật thức phẫu thuật này, tuyệt đối không nên thử tiến hành mô phỏng theo, bởi vì chỉ nhìn được hình, khó nhìn được ý, sẽ rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

- Quá lợi hại! Tôi cảm giác sau khi thuật thức được cải tiến, tính áp dụng nhiều hơn, xem ra sau này phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá cũng là một vũ khí bí mật của Trung tâm y học Cleveland

- Đúng vậy, có hội trưởng Sabrina và giáo sư Ryan ở đây, muốn không ra thành tích cũng khó khăn

- Thế nhưng kỳ thật cuộc phẫu thuật này độ khó rất cao, quan trọng nhất là biết phối hợp, quý ở ăn ý

- Đem so sánh mà nói, giáo sư Trần Thương tuổi tác còn rất trẻ, kinh nghiệm tích lũy còn chưa đủ, gặp phải loại tình huống này, rất rõ ràng sẽ có

chút bối rối

- Anh yêu cầu quá cao rồi, giáo sư Trần năm nay còn chưa đến 30, mà thành tựu của anh ta ở Khoa Ngoại tiêu hóa đã rất cao

- Mà các người có phát hiện ra không, cải tiến phẫu thuật của hội trưởng Sabrina bọn họ thực sự quá thần kỳ, tôi cảm giác trừ khi đối phương chủ động nguyện ý, trên cơ bản không thể nào thông qua video học tập

- Ừ! Phẫu thuật quá nhiều nội tình, bao gồm chi tiết phẫu thuật nắm chắc.

...

Mọi người nghị luận ầm ĩ, thế nhưng vấn đề thảo luận phần lớn đều nói đến cuộc phẫu thuật của giáo sư Sabrina.

Cuộc phẫu thuật này, thật sự là hoàn toàn kinh diễm

Cuộc tranh tài phía trước còn chưa bắt đầu, mà các chuyên gia từ khắp nơi trên thế giới đều đang hướng sự chú ý tới Trung tâm y học Cleveland

Nếu mà so sánh, ánh sáng của Trần Thương ở chỗ này tuyệt đối bị che lấp mất.

Thế nhưng, nhìn thấy nét cười thanh xuân trên mặt người con trai trẻ tuổi này, mọi người bỗng nhiên cảm thấy anh ấy đã vô cùng ưu tú

Cuộc phẫu thuật cũng không phải là tranh tài.

Vì lẽ đó nên không có bỏ phiếu, nhưng tất cả mọi người đều quyến luyến không thôi

Sau khi phẫu thuật kết thúc, phòng mổ nhanh chóng được chuẩn bị.

Cuộc tranh tài mới sắp bắt đầu.

Trần Thương cởi quần áo ra, lúc rửa tay, Ryan cũng ở một bên, anh ta cười nói:

- Như thế nào?

Trần Thương hơi sững sờ, dĩ nhiên biết rõ anh ta đang nói cái gì, gật đầu cười một tiếng:

- Rất đặc sắc.

Ryan gật đầu:

- Có hứng thú đến Trung tâm y học Cleveland hay không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi cảm thấy anh sẽ nguyện ý đến Trung Quốc! Gia nhập vào đoàn đội chúng tôi

Ryan lập tức cười ha hả:

- Ha ha, tôi rất thích dáng vẻ tự tin này của anh

Sau khi nói câu trêu ghẹo nhau, Ryan đi ra bên ngoài, hôm nay anh ta chỉ đăng kí một cuộc phẫu thuật.

Là một cuộc phẫu thuật thay van khá phức tạp khó xử lý, cuộc phẫu thuật này người báo danh không đúng, mà đối tượng PK lại là Trần Thương.

- Rất mong chờ được cùng anh tranh tài

Trần Thương nở nụ cười, nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Giáo sư Ryan, cám ơn anh

Nói xong, liền đưa hai người Hà Chí Khiêm với Từ Tử Minh đi tới phòng mổ.

Để lại Ryan mặt híp mắt trừng.

Cảm ơn tôi?

Vì sao?

Vào lúc này, Sabrina chậm rãi đi tới:

- Sao vậy?

Ryan nhíu mày:

- Trần Thương nói cám ơn tôi, nhưng tôi không biết anh ta cám ơn tôi cái gì?

Sabrina lắc đầu, cười ha ha:

- Đi thôi, đi ra bên ngoài văn phòng, tôi càng lúc càng chờ mong cuộc phẫu thuật đầu tiên của hôm nay, cuối cùng ai sẽ có thể tạo nên kỷ lục

Lúc này bên trong văn phòng, đã tụ tập một số người, tất cả mọi người đang chờ mong cuộc phẫu thuật bắt đầu.

Mười hai cuộc phẫu thuật cùng nhau tiến hành

Toàn bộ đều là phẫu thuật thay thế van 2 lá.

Thế nhưng... Vì biểu hiện lúc trước của hội trưởng Sabrina, lúc này phẫu thuật hình như đã ảm đạm phai mờ.

So sánh với cuộc phẫu thuật khó xử lí được biểu hiện xuất sắc ưu việt thấy được kỹ xảo cùng với cảm giác chấn động.

Phẫu thuật thay thế 2 lá bây giờ dường như không đáng nhắc tới

Vì thế, tất nhiên không quan trọng việc thể hiện kỹ thuật, mọi người càng coi trọng tốc độ hoàn thành cuộc phẫu thuật hơn.

Dù sao sự tuần hoàn bên ngoài cơ thể, thời gian càng ngắn, tác dụng phụ càng ít.

Vì lẽ đó mọi người đối với yêu cầu về tốc độ, nghiễm nhiên trở thành mục tiêu tranh tài.

Cũng ví dụ như lúc này, tên của Ryan được treo trên tường, giống như đang tuyên bố địa vị.

Phẫu thuật hết sức căng thẳng.

Trần Thương nhìn Hà Chí Khiêm cùng Từ Tử Minh, cười nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ thay thế tên của Ryan

Vào giờ phút này

Tất cả mọi người đều chú ý tới cuộc phẫu thuật đang bắt đầu.

Lúc ấy, đồng hồ điểm 9 giờ, theo 12 vị trí bắt đầu di chuyển.

Chương 1494: Trần Thương! Anh Quá Nhanh

Phẫu thuật chính thức bắt đầu

Mọi người đâu vào đấy bắt đầu chuẩn bị.

Bình thường mà nói, phẫu thuật thay thế van 2 lá cũng phải cần đến 3 tiếng đồng hồ.

Nhưng đang ngồi đây đều là các chuyên gia cao cấp thế giới, trên cơ bản chỉ cần 2 giờ là đã có thể xong.

Nguyên nhân chủ yếu vì tuần hoàn máu với ngừng đập nhân tạo cần rất nhiều thời gian.

Mà bên này, Trần Thương lại phải tốn 10 phút để thuyết phục bác sĩ gây mê. Thật khó khăn mới đồng ý sử dụng phương pháp bắc cầu động mạch vành

Đối với phương pháp bắc cầu động mạch vành, mọi người đều không chắc chắn, bác sĩ gây mê càng là có lo lắng.

Nhưng Trần Thương cam đoan, trong khi phẫu thuật một khi xảy ra bất trắc gì, lập tức sẽ dừng lại

Sau khi, bác sĩ gây mê đắn đo một chút, lúc này mới gật đầu đồng ý.

Mà lúc này, thời gian đã qua mười phút

Mà người bệnh lúc này đã hoàn thành việc gây mê, bắt đầu phẫu thuật

Bên trong văn phòng phẫu thuật, đám người Sabrina và Ryan sau khi nhìn thấy bên phòng mổ của Trần Thương bọn họ còn chưa bắt đầu phẫu thuật, cũng thật không biết nên khóc hay cười

Thế nhưng, sau khi bọn họ nghe thấy Trần Thương trao đổi, lập tức sửng sốt một chút

- Phẫu thuật thay thế van 2 lá bắc cầu động mạch vành?

- Nha! Ông trời của ta! Ta thật muốn xem cuộc phẫu thuật này

Trần Thương ở trên internet trực tiếp tiến hành bắc cầu động mạch vành, thế nhưng khu lực ảnh hưởng của DXY dù sao cũng không quá lớn, rất nhiều nhân tài đỉnh cấp sẽ không quá quan tâm, mà ở nước ngoài cũng không có

Thế nhưng lần trước Ryan lại thấy được

Lập tức, bên trong văn phòng yên tĩnh lại, mọi người điều khiển màn hình lớn đổi qua phòng mổ của Trần Thương.

Mà cùng lúc đó

Hiện trường hội nghị bên này cũng là như thế.

Lưu Toàn nhìn thời gian, cuộc tranh tài đã bắt đầu mười phút rồi mà Trần Thương vẫn còn cùng bác sĩ gây mê giải thích gì đó, tức giận mắt trợn trắng:

- Nhanh lên bắt đầu đi

- Kỉ lục vừa nói xong đâu!?

Ngay lúc này, không biết ai đột nhiên nói một câu:

- Kĩ thuật Trần Thương sử dụng chính là phẫu thuật thay thế van 2 lá bắc cầu động mạch vành

Lời này vừa nói, nháy mắt hội trường lại lần nữa sôi trào lên

Mọi người bắt đầu nhao nhao hoán đổi phòng mổ, quả nhiên thấy được Trần Thương bọn họ sử dụng chính là phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

Giờ phút này, tất cả mọi người hưng phấn.

Dù phẫu thuật kéo dài hơn mười phút, nhưng Trần Thương lại không hề vội vàng

Anh cũng không cho rằng có người sẽ đuổi kịp được mình.

Lãng phí mười phút cũng được, ít nhất về sau có thể làm cho người trẻ tuổi thấy kỉ lục này của mình, đấy chính là động lực.

Phẫu thuật bắt đầu

Trần Thương rạch lồng ngực ra, sau khi thông qua màng phổi, chậm rãi đem khu vực chứa trái tim hiện ra

Nhìn thấy trái tim đang đập không ngừng, Hà Chí Khiêm thành thạo bắt đầu thao tác tuần hoàn ngoài cơ thể.

Sau khi tuần hoàn ngoài cơ thể được xây dựng, Trần Thương cũng cầm dao mổ

Theo trái tim nhảy lên, nắm tay Trần Thương đặt ở phía trên, sau khi nhẹ nhàng cảm nhận hai giây, chậm rãi hạ dao

Trái tim đang đập bị rạch mở

Giờ phút này, Trần Thương không nhanh không chậm, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí dọc theo khu vực phẫu thuật kéo dài, mở ra vết rạch vừa đủ

Vừa đủ để pen kẹp kim cùng với kéo có thể đi vào.

Hiện tại, Trần Thương quả quyết đưa tay, thay đổi góc độ đèn mổ.

Lúc này mọi người kinh ngạc phát hiện, bên trong trái tim khu vực 2 lá van đang dần lộ rõ

Rất là lợi hại

Trái tim được mở ra một vết rạch rất nhỏ, lợi dụng đặc điểm của đèn mổ, vậy mà có thể thấy rõ ràng khu vực ở 2 lá van.

Cái này rất lợi hại?

Phải biết rằng, phẫu thuật thay thế 2 lá van cần mổ trái tim ra, cái này có nghĩa là trái tim sẽ bị tổn thương.

Thế nhưng rạch vết nhỏ lại không thể thao tác phẫu thuật

Rạch một vết lớn, sẽ ảnh hưởng đến tiên lượng bệnh của trái tim.

Mà Trần Thương làm ra vết rạch này, cho thấy rằng rất có sáng tạo.

Rất tốt

Giáo sư Trần quả nhiên lợi hại

Phẫu thuật vẫn tiếp tục tiến hành.

Hà Chí Khiêm thành thạo vá 2 lá van lại.

Trần Thương bắt đầu chữa trị

Mọi người có cảm giác chỉ có trong một nháy mắt...

Vết vá của Trần Thương đã được chữa trị hoàn thành

Lập tức, tất cả mọi người bùng nổ

Điều này sao có thể

Anh ấy chỉ dùng không đến 50 giây để sửa chữa 2 lá van

Nếu như vừa rồi kỹ xảo đèn mổ khiến mọi người có cảm giác khiếp sợ, còn hiện tại thao tác chữa trị van đã làm mọi người cảm giác rung động

Tốc độ này, ngươi có thể sửa chữa thành công không?

Vết vá cần cùng với bệnh nhân thiếu hụt 2 lá van tiến hành khâu lại, cái này yêu cầu hình dạng bản vá cùng với 2 lá van của cơ thể phải phù hợp

Như thế thời gian, có thể sao?

Bây giờ, Trần Thương lại đã dùng pen kẹp kim theo bản vá đưa đến khu vực 2 lá van.

Tiếp đó bắt đầu khâu lại

Không đúng

Khâu lại tâm nội không phải cẩn thận từng li từng tí sao?

Không cẩn thận tổn thương vách trong rất dễ dàng dẫn tới tắc động mạch

Nhưng, Trần Thương khâu lại với tốc độ thật sự rất nhanh, nhanh đến mức khiến mọi người có cảm giác kinh hồn khiếp đảm

Thế nhưng... Trần Thương khâu lại không chỉ nhanh, mà còn ổn đến đáng sợ

Bởi vì độ động đường chỉ của anh ấy nhỏ bé đến mức khiến người ta ngạt thở

Làm sao có thể?

Sóng chấn động bé nhỏ đừng nói đến có thể làm tổn thương vách trong trái tim, ngay cả van xung quanh đều không đụng đến

Quá trình này khiến mọi người quả thực khó có thể tin

Cuối cùng, Trần Thương cũng khâu xong.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, toàn bộ bản vá kết hợp vô cùng tốt

Thậm chí có thể nói là không chê vào đâu được

- Trời ạ

- Phẫu thuật hoàn mỹ

- Tuyệt đối là phẫu thuật thay thế 2 lá van hoàn mỹ nhất

Mọi người xúc động đứng lên

Mà Trần Thương bắt đầu rửa sạch trái tim...

Chữa trị trái tim...

Bài khí

...

Phẫu thuật kết thúc mỹ mãn

Bác sĩ gây mê giật mình nhìn Trần Thương, có chút khó tin

Bởi vì anh ta phát hiện, thời gian mình gây mê hơi lâu rồi.

Thời gian anh ta gây mê cho bệnh nhân là hai giờ, nhưng bây giờ... Rất rõ ràng, vừa mới qua 50 phút

Nói cách khác, toàn bộ một cuộc phẫu thuật này, chỉ tiến hành trong 1 giờ

Kết thúc toàn bộ

Trần Thương ngẩng đầu nhìn vào phía trên bảng top Raymond 98 phút.

Trần Thương cười cười.

Hôm nay, anh viết tên của mình lên đó.

Trần Thương: 60 phút.

Ừm, rất hài lòng

Lúc này, bác sĩ gây mê có chút áy náy, anh ta nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh quá lợi hại rồi, nếu như không phải do tôi, khả năng vừa vặn có 50 phút đã có thể hoàn thành cuộc phẫu thuật thay thế 2 lá van này rồi

Trần Thương không khỏi mỉm cười:

- Mỗi phân đoạn trong phẫu thuật đều phải được cân nhắc kĩ càng, trong đó bao gồm với việc kết nối với bác sĩ gây mê

- Anh làm tốt lắm, John

Bác sĩ gây mê đỏ mặt, nở nụ cười.

Bởi vì bắt đầu từ hôm nay, tên của anh ta cũng sẽ xuất hiện ở phía trên.

Nghĩ tới đây, bác sĩ gây mê liền có cảm giác cực kì vui vẻ.

Mà lúc này, bên trong văn phòng, Ryan thấy cảnh này, nhịn không được tê cả da đầu

Kỹ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thương đã vượt quá xa anh ta

Chương 1495: Không Thể Nào

Ca phẫu thuật này, không có gì làm cho anh ta có cảm giác hấp dẫn, vì đối với bắc cầu động mạch vành anh ta đã nghiên cứu quá lâu rồi.

Trần Thương biểu hiện ra kỹ thuật, vượt quá xa anh ta.

Nếu như cho anh ta thêm thời gian, khả năng là phải năm đến mười năm nữa

Bây giờ, anh ta đã rõ vì sao Trần Thương nói mình sẽ muốn gia nhập đoàn của anh ta.

Ryan không nhịn được bật cười, thật quá có sức hấp dẫn

Mà ở hiện trường, tất cả khán giả nhìn thời gian cuộc phẫu thuật, lập tức không nói nên lời

60 phút

Không, chính xác là 50 phút

Trần Thương đem kỉ lục mới rút ngắn một nửa thời gian

Trời ạ, anh ấy là quái vật sao?

Tất cả mọi người nhìn người thanh niên kia, trong đầu tràn đầy một chữ

- Quá nhanh

Phẫu thuật kết thúc

Tất cả mọi người bắt đầu hoan hô Trần Thương

Cuộc phẫu thuật này, Trần Thương biểu hiện ra kĩ thuật thay thế 2 lá van bằng bắc cầu động mạch vành thật hấp dẫn

Thực sự quá lợi hại

Thế nhưng...

Nghĩ lại, có bao nhiêu người có thể làm được?

Khỏi cần phải nói, dưới bắc cầu động mạch vành, thông qua phạm vi nhỏ như vậy, theo trái tim đập lên xuống, có thể không ngừng chữa trị khâu lại 2 lá van

Đây là cái gì?

Đây chính là thực lực

Trong lúc nhất thời, mọi người phát hiện, bọn họ đã đánh giá thấp Trần Thương.

Cuộc phẫu thuật đầu tiên kết thúc trong buổi sáng nay trong khoảng 11 giờ. Mà bây giờ vừa mới 10 giờ đồng hồ, Trần Thương cũng đứng ở trong phòng mổ không biết làm sao.

Anh quan sát mọi người phẫu thuật bỗng nhiên cảm thấy tẻ nhạt vô vị

Mọi người cũng quan sát thấy Trần Thương phẫu thuật xong, thì phát hiện những cuộc phẫu thuật khác không còn gì hấp dẫn nữa.

Bởi vì sức hấp dẫn của cuộc phẫu thuật do Trần Thương thực hiện thật quá kinh diễm, đủ để khiến 11 cuộc phẫu thuật kia ảm đạm phai mờ

Hiện tại, mọi người cũng thấy được sức hấp dẫn thật sự của bắc cầu động mạch vành.

Nghĩ tới lời phát biểu của Trần Thương ngày hôm qua, bọn họ có thể đến Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành ở Trung Quốc để học tập

Trong lúc nhất thời, mọi người nhịn không được động lòng.

Dù sao... Chỗ tốt của bắc cầu động mạch vành thật sự quá nhiều

Phẫu thuật trái tim ngừng đập khiến cho tuần hoàn cơ thể tồn tại quá nhiều rủi ro, dẫn đến rất khó tiến hành được cuộc phẫu thuật hoàn mỹ.

Mà nếu như có thể thành thạo sử dụng kĩ thuật bắc cầu động mạch vành, thì hoàn toàn có thể làm được rất nhiều phẫu thuật mà trước đây không thể làm

Hơn nữa, mọi người nhìn thành tích của Trần Thương: 60 phút

Nhìn thấy con số này, mọi người đều bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, ngoại trừ phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, những thao tác khác căn bản không thể phá vỡ kỷ lục

...

Trần Thương đứng ở đây, Hà Chí Khiêm cùng với Từ Tử Minh nhìn những y tá trong phòng mổ, nhìn tới nhìn lui, từng người từng người ai cũng cao lớn thô kệch, lại nhớ đến các chị y tá xinh đẹp trong nhà mình, chỉ lau mồ hôi cũng lo đối phương có vặn gãy cổ của mình hay không

Dù sao cái cơ thể kia, thực sự là... quá khỏe mạnh

Thật nhàm chán, sớm biết vậy bọn họ đã làm phẫu thuật xong muộn một chút rồi

Mấy người Trần Thương dứt khoát đi ra ngoài phòng mổ, nhưng trùng hợp gặp phải người của Presbyterian, Mond Alpha.

Nhưng...Nhìn dáng vẻ của Mond Alpha, hình như là đến tìm Trần Thương.

- Giáo sư Trần, đúng lúc có hai cuộc phẫu thuật, có hứng thú PK một chút không

Trần Thương lập tức sững sờ

- Phẫu thuật gì?

Mond Alpha cười nói:
- Phẫu thuật hội chứng van ba lá hẹp
Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút.
- Có thể
Ánh mắt của Mond Alpha lập tức sáng lên, vội vàng nói:
- Được, bây giờ tôi đi thông báo cho khu nội trú, đưa bệnh nhân đến
Mond Alpha thật ra là vừa có ý nghĩ này
Căn bản hôm nay anh ta có một cuộc phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá, nhưng vừa lúc nhìn thấy Trần Thương kết thúc phẫu thuật
Mond Alpha thật sự quá bận rộn
Có lẽ năm nay, anh ta không có cách nào tham dự phẫu thuật PK, nhưng nhìn thấy Trần Thương có thời gian, lập tức sinh chiến ý, muốn cùng Trần Thương PK một chút
Vào lúc này, Ryan với Sabrina đi ra, nghe thấy được câu chuyện của Mond Alpha, hai người liếc nhìn nhau, lập tức kinh ngạc
Hội chứng hẹp lỗ ba lá van?
Sabrina cười nói:
- Giáo sư Mond vất vả rồi, như vậy đi, tôi liên hệ với bên hội trường một chút, bắt đầu giống như hình thức PK! Đồng thời gia tăng thêm một cái PK
Mond Alpha nghe xong, mắt sáng rực lên.
- Vậy thì... Cảm ơn hội trưởng Sabrina
Nói xong, Sabrina liền đi sắp xếp.
Giáo sư Mond Alpha cũng bắt đầu kết nối với người bệnh, chuẩn bị thủ tục phẫu thuật.
Mà Ryan nhìn Trần Thương, cười nói:
- Anh biết phẫu thuật van ba lá sao?
Trần Thương do dự một chút:
- Biết một chút, nhưng...
Ryan ngầm hiểu:
- Có muốn tôi đến hiện trường giúp anh một chút không?
Trần Thương suy nghĩ một chút, bật cười:
- Vậy cảm ơn giáo sư Ryan
Ryan thiện ý cười một tiếng:
- Chúng ta có thể làm giao dịch
Trần Thương sững sờ:
- Giao dịch gì?

Ryan ngại ngùng một chút:

- Tôi dạy cho anh phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật Fontan sau khi cải tiến, anh dạy cho tôi phẫu thuật thay thế bắc cầu động mạch vành xuống 2 lá van

Sau khi Trần Thương nghe thấy, có chút xin lỗi nhìn Ryan, hài hước nói:

- Xem hết cuộc đài phẫu thuật này, chúng ta lại làm giao dịch, như thế nào?

Ryan lập tức ánh mắt sáng lên:

- Thành giao!

...

...

Mà lúc này, Sabrina cũng thông báo cho nhân viên công tác hội trường, muốn tăng một cuộc PK tranh tài

Giáo sư Trần Thương vs giáo sư Mond Alpha

Sau khi nhân viên công tác truyền tin tức này lại cho hội trường.

Mọi người lập tức vui vẻ, hưng phấn

Vốn cho rằng không có phẫu thuật, hiện tại đột nhiên tăng thêm một cuộc.

Mà lại là Trần Thương PK với Mond Alpha.

Đây thật quá hấp dẫn, khiến cho mọi người đều rất trông mong vào cuộc tranh tài này.

Sau khi người chủ trì công bố ra là bệnh nhân hội chứng hẹp lỗ van ba lá, hội trường lại lần nữa sôi trào

Bởi vì cuộc phẫu thuật đầu tiên của sáng hôm nay là phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá

Mà lại là hội trưởng Sabrina với viện trưởng Ryan hợp tác hoàn thành

Bây giờ, Mond Alpha cũng muốn dẫn đoàn đội làm

Trần Thương cũng muốn làm

Dường như... Dạng phẫu thật này đã trở thành cuộc quyết đấu đỉnh cao nhất hôm nay

Mọi người đều có cảm giác kích động.

Ngay sau khi chờ đợi mười mấy phút.

Đột nhiên nhìn thấy bên trong gian phòng xem tranh tài xuất hiện một trận PK mới.

Lập tức, mọi người đi vào

Một bên là giáo sư Mond Alpha, một bên khác là Trần Thương.

- Ryan kìa? Giáo sư Ryan cũng đi theo Trần Thương đi vào, đây là... Trần Thương hợp tác với giáo sư Ryan sao?

- Có lẽ vậy, dù sao giáo sư Mond Alpha rất mạnh! Là giáo sư uy tín lâu năm.

- Đúng vậy, nghe nói giáo sư Mond Alpha đã cải tiến đối với phẫu thuật van ba lá

- Phẫu thuật bắt đầu, các người đoán xem ai có thể thắng

- Không có Ryan thêm vào, chắc chắn sẽ là Mond Alpha

- + 1

...

Mà bên này, cũng thật trùng hợp, lại là căn phòng vừa nãy.

Trần Thương mang theo hai người Hà Chí Khiêm đã chuẩn bị xong phẫu thuật

Mà đúng lúc này, anh đột nhiên nói với bác sĩ gây mê:

- Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành xuống phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá

Bác sĩ gây mê lại là bác sĩ gây mê hồi nãy

Chương 1496: Kinh Diễm Toàn Trường

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, lần này đã rút kinh nghiệm lúc trước, nói:

- Được

Mà Ryan lập tức sửng sốt

Phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá cậu cũng làm bắc cầu động mạch vành?

Trần Thương đương nhiên gật đầu, cười nói:

- Không sai

Mà ở phía hội trường tất cả mọi người đều sôi trào

- Phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá bằng bắc cầu động mạch vành? Chưa từng nghe thấy qua

- Đúng vậy

Mà lúc này, Sabrina cũng biến sắc

Phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá bằng bắc cầu động mạch vành...

Có thể sao?

Ngay lúc này, bác sĩ gây mê đã làm xong nhiệm vụ.

Trần Thương bắt đầu cuộc phẫu thuật hôm nay

Nhưng, khi anh cầm con dao mổ cắt thật nhanh động mạch chủ phổi, hội trường nổ tung

Ryan trừng to mắt nhìn Trần Thương:

- Anh... Anh... Anh đây là

Sabrina lập tức đứng dậy:

- Đây là... Muốn làm phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều cải tiến?

- Điều này sao có thể

...

(*): Hẹp van tim 3 lá là tình trạng van bị thu hẹp không thể mở hết cỡ khi máu chuyển từ tâm nhĩ phải xuống tâm thất phải, khiến lượng máu bị giảm đi đáng kể. Tình trạng này khiến cho tâm nhĩ phải phình to ra do luôn luôn chứa máu, trong khi buồng tim phía dưới lại không được nhận đủ máu.

Trần Thương bắt đầu thao tác, trực tiếp dọa sợ tất cả mọi người

Bởi vì anh bắt đầu cắt đứt động mạch phổi

Thế này làm sao có thể không khiến người ta sợ hãi đây?

Sabrina trực tiếp nhíu mày, nhìn chằm chằm Trần Thương làm thao tác tiếp theo

Hiện giờ cô có một linh cảm mãnh liệt, chính là Trần Thương muốn làm phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều, dường như cách thức khác với phẫu thuật sau cải tiến của mình nhưng lại có hiệu quả kỳ diệu

Mặc dù Trần Thương chỉ mới bắt đầu, nhưng động tác của anh ấy với những động tác mình lặp lại mấy trăm hơn ngàn lần phẫu thuật không có khác biệt gì

Thậm chí chiều dài khi cắt đứt động mạch phổi, giữ lại mạch máu, đây là thí nghiệm mà cô làm qua bao nhiêu lần mới tìm được khoảng cách hợp lý

Trần Thương làm sao biết được?

Không thể nào, không thể nào

Sabrina không nhịn được lắc đầu, có chút khó tin

Thế nhưng...

Trên thực tế, Sabrina đã bắt đầu tin rồi

Bởi vì trong phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá phân luồng động mạch phổi hai chiều rất ít nghe nói phải cắt bỏ động mạch phổi.

Nghĩ tới đây, Sabrina chưa bao giờ sợ hãi thì hiện tại, cô đã bắt đầu khẩn trương rồi

Nếu quả thật là Trần Thương đã học được phẫu thuật của cô... Chuyện này cũng quá kinh khủng rồi!?

Không chỉ có Sabrina

Ở hội trường, sau khi mọi người nhìn thấy Trần Thương cắt đứt động mạch phổi, phản ứng đầu tiên là: Anh ấy muốn làm cái gì?

Bắt chước theo hội trưởng Sabrina sao?

Thế nhưng... Ngươi có thể bắt chước theo biểu cảm của người ta, nhưng có thể bắt trước mặt của người ta sao?

Loại phẫu thuật này bác sĩ bình thường nhìn một lần thì có thể học được sao?

Vào lúc này, Hà Chí Khiêm với Từ Tử Minh thấy Trần Thương bắt đầu phẫu thuật, vội vàng bắt đầu trợ giúp

Mà Ryan đứng một bên lại trầm tư không nói

Anh ta với hội trưởng Sabrina cùng nhau nghiên cứu cải tiến phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật Fontan, đương nhiên đối với từng chi tiết trong đó đều rõ như lòng bàn tay, lúc Trần Thương vừa bắt đầu, Ryan đã phát hiện ra mánh khóe

Trần Thương thật sự đã học xong phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều của hội trưởng Sabrina sao?

Nhưng... Trần Thương chính là làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

Nghĩ tới đây, Ryan lắc đầu, xua tan ý nghĩ trong đầu, tiếp tục quan sát phẫu thuật

Dù sao... Đây chính là kế hoạch của mình

Thật vất vả mới làm cho Trần Thương cảm thấy hứng thú, nếu như không thể đổi lấy thứ tốt, thế này không phải lỗ rồi sao!?

Nghĩ tới đây, Ryan có cảm giác mình giống như đang trao đổi đồ chơi với người bạn nhỏ, sợ đối phương lấy được đồ chơi của mình

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Bây giờ, hầu như toàn bộ tầm mắt của tất cả mọi người đều chuyển qua cuộc phẫu thuật này.

Dường như những cuộc phẫu thuật thay thế van 2 lá khác đã không còn sức hấp dẫn.

Nhưng, vào lúc này, một trận kinh hô truyền đến

- Người đẹp, ngươi mau nhìn phòng phẫu thuật số 3, vừa rồi xử lý quá tuyệt! Y?

Người đàn ông vừa ngẩng đầu lên bỗng phát hiện bên cạnh đồng nghiệp với vài người lạ đều nhìn chằm chằm mình, giống như đang nhìn tinh tinh, anh ta không nhịn được sửng sốt một chút

- Các người nhìn tôi làm gì? Tôi nói cho các người biết, cuộc phẫu thuật này…

Còn chưa dứt lời, đồng nghiệp bên cạnh vội vàng che miệng, nhỏ giọng nói:

- Giáo sư Trần Thương người ta đã sớm hoàn thành phẫu thuật! Anh đừng có mất mặt như vậy được không!?

Người đàn ông sững sờ:

- Không đúng, anh nhìn, giáo sư Trần còn phẫu thuật ở đây

Anh ta vừa rồi xem phẫu thuật quá mê mẩn, cũng không có chú ý đến người chủ trì nói cái gì

Dù sao, những lão già ở hội trường đã này trải qua nhiều chuyện, thì sẽ tự động sinh ra một loại công năng che đậy bản thân.

Đồng nghiệp nhịn không được nâng trán thở dài:

- Người ta đang làm cuộc phẫu thuật thứ hai rồi

- Đây là một cuộc phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá, PK với giáo sư Mond Alpha của bệnh viện Presbyterian! Tất cả mọi người đều nhìn thấy, chỉ có

anh... Anh anh

Ánh mắt của đồng nghiệp nhìn người đàn ông này hơi lộ ra vẻ mất mặt, không nhịn được cách xa một bước

Người đàn ông này nghe xong, vội vàng ngẩng đầu nhìn

Vừa vặn thấy tay Trần Thương khẽ động rồi cắt đứt phổi động mạch chủ, lập tức kinh ngạc thốt lên:

- Cái này... Đây chẳng phải thuật thức hội trưởng Sabrina vừa rồi làm sao? Không đúng! Giáo sư Trần đang làm chính là phẫu thuật bắc cầu động mạch vành mà

- Chẳng lẽ... Giáo sư Trần kết hợp bắc cầu động mạch vành cùng phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều cải tiến với phẫu thuật Fontan lại với nhau sao?

Giống như sợ lời mình không làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì không chịu dừng lại

Mà người đàn ông này đã thành công làm được điểm đó

Nhưng thật sự đã làm cho mọi người xung quanh kinh hãi.

Giáo sư Trần thật sự... Giỏi như vậy sao?

Bọn họ càng nghĩ, càng cảm thấy sợ hãi

Được rồi, tiếp tục xem phẫu thuật là biết

Vào lúc này, chỉ thấy Trần Thương trực tiếp cắt đứt tâm nhĩ phải trên tĩnh mạch chủ.

Tiếp đó, ở đoạn rìa ngoài cẩn thận từng li từng tí rạch vết mổ dọc 1cm.

- Pen kẹp kim! Chỉ 5-0

Từ Tử Minh đã quen với thao tác của Trần Thương, dụng cụ trong tay dứt khoát đưa tới

Anh nhanh chóng khâu lại tĩnh mạch chủ đoạn gần, sau đó tất cả trong ngoài đoạn xa tĩnh mạch chủ kéo một đường chỉ, phòng ngừa bị rút về.

Phẫu thuật bước đầu kết thúc, kế tiếp xử lý động mạch phổi

Nhưng vào lúc này, Ryan đã sợ ngây người, quan sát Trần Thương phẫu thuật, quả thực có chút tê cả da đầu, thậm chí phía sau lưng có chút mồ hôi chảy ra.

Giống nhau

Quả nhiên là giống nhau

Con mẹ nó, Trần Thương là yêu quái sao?

Anh ấy cũng chỉ nhìn bọn họ phẫu thuật một lần mà thôi

Lúc này, trong lòng Ryan đã dậy sóng như dời sông lấp biển, tự dặn lòng tiếp tục xem, nói không chừng anh ấy chỉ học được một chút...

Ừ, không sai, khẳng định là như vậy, anh ta nhìn sắc mặt Trần Thương, đều có chút luống cuống, khẳng định tâm lý của anh ấy không chắc chắn

Ryan không ngừng an ủi bản thân, ám chỉ chính mình, Trần Thương chỉ học được một chút xíu...

Chương 1497: Trần Thương! Anh Ta Không Phải Con Người

Nếu như nói làm cắt đứt động mạch phổi là trùng hợp, nhưng cái này... Đây không thể nào là trùng hợp

Không chỉ có Ryan

Lúc này, Sabrina nuốt ngụm nước miếng, không biết từ lúc nào trên mặt xuất hiện mồ hôi

Một bước này giống như đúc thao tác của mình, nhưng lại có chút không giống.

Nhưng, kỳ thật bản chất là giống nhau, thậm chí có thể nói Trần Thương đã chọn ra những tinh hoa trong thao tác phẫu thuật của mình

Trần Thương trực tiếp chọn lọc tinh hoa kỹ thuật động mạch phổi phân luồng sau khi cải tiến

Mình là dùng phẫu thuật trái tim ngừng đập, mà Trần Thương... Là dùng phẫu thuật bắc cầu động mạch vành

Thậm chí, Sabrina phát hiện Trần Thương về việc nắm chắc các chi tiết, cũng giống như đúc bản thân

Chuyện này rất lợi hại

Nắm chắc chi tiết là thiên phú của Sabrina.

Cũng giống như tốc độ và sự nhanh nhẹn của Ryan.

Hai thứ này cũng có thể học tập sao?

Sabrina quyết định nhìn một chút nữa

Dù sao phẫu thuật mới tiến hành chưa đến một phần ba

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, Trần Thương dùng chỉ 6-0polypropylene tĩnh mạch chủ trên đỉnh chóp đoạn xa bên phải vết mổ dọc khâu lại đến vết rạch trên động mạch phế quản bên phải, theo phía bên trái liên tục khâu lại hai vết rạch đuôi, sau lại khâu lại gián đoạn cạnh trước...

Quá trình này vừa xuất hiện, ngay lập tức khiến toàn trường kinh diễm

Đây chính là phẫu thuật cải tiến phân luồng động mạch phổi hai chiều

Bởi vì, đây là một cuộc phẫu thuật nòng cốt, kinh diễm nhất, một bước khó khăn nhất cũng là cũng chính là ở bước này

Thấy một màn này Sabrina càng có cảm giác toàn thân mệt mỏi, không nhịn được dựa người vào ghế, ung dung nuốt nước miếng

Cô thừa nhận chính là kỹ thuật cải tiến của cô...

Có điều, hiện tại nó không phải là của mình nữa rồi, bây giờ là của Trần Thương rồi

Vừa rồi Trần Thương tiến hành một bước thao tác kia là phẫu thuật phân luồng sau cải tiến hiếm thấy nhất

Bước đó cần tốc độ tay cực nhanh, đồng thời còn nhất định phải chú ý đến chi tiết.

Theo tĩnh mạch chủ đến phía trên của động mạch phế quản phải, phải liên tục xử lý hai bên

Mà khi xử lý chi tiết này dùng bắc cầu động mạch vành, độ khó lại còn lớn hơn.

Một bước này, chính là kỹ thuật độc nhất của Sabrina

Đây cũng là kỹ thuật làm cho tất cả mọi người kinh diễm

Tất cả mọi người cho rằng phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều sau khi cải tiến không có cách nào bắt chước lại cũng vì một bước này rất khó khăn

Mọi người thấy Trần Thương hai tay liên tục xử lý cùng với hoán đổi, đồng thời còn nhất định phải chú ý đến ảnh hưởng mà bắc cầu động mạch vành mang tới, thậm chí... Giáo sư Trần hình như còn... Nhanh hơn

Đây cũng không phải là học xong

Mà là... Là học tập + cải tiến + sáng tạo + kết quả càng nhanh

Sau khi thấy cảnh này, tất cả mọi người ở toàn hội trường đều có cảm giác nổ tung

Thiên tài là gì

Trần Thương

Cái gì mới là biến thái

Trần Thương

Trần Thương! Anh ấy không phải người

Lúc này, sau khi mọi người tận mắt thấy một màn này, dường như coi chính mình là Trần Thương, loại cảm giác này giống như nhìn nhân vật siêu anh hùng nước Mỹ ngăn cơn sóng dữ, rất có khí phách

Chuyện này cũng quá kiêu ngạo rồi

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành, bên trong ống kính camera, trên mặt Trần Thương tràn ngập thờ ơ, không có chút rung động nào, như anh ấy đang làm một chuyện nhỏ không có ý nghĩa gì.

Sau khi mọi người thấy cảnh này, mọi người càng ngưỡng mộ

Thế này cũng quá giỏi rồi?

Nhìn một lần, đã có thể học được?
Không đúng
Còn cải tiến?
Không cần tự tay thử một lần?
Thậm chí còn siêu việt hơn bản gốc
Giờ khắc này, mọi người chợt nhớ tới một câu.
- Các người có nhớ vấn đề chúng ta vừa thảo luận hay không?
Một lão giáo sư đột nhiên nói.
Bên trong group chat yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một câu
Mọi người lập tức sửng sốt.
- Vấn đề gì?
Lão giáo sư yên lặng nói câu:
- Khi giáo sư Trần học một loại phẫu thuật cần luyện tập qua bao nhiêu cuộc phẫu thuật
Sau khi thấy vấn đề này, tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc
Vừa rồi khi thầy Mạnh nói ba cuộc còn không có người tin.
Hiện tại... Hiện thực khiến mọi người không thể không tin
Bọn họ đột nhiên có cảm giác cuộc sống này quá không công bằng.
Đối với bọn họ mà nói, là hiện thực dạy bọn họ làm người, đánh bọn họ thương tích đầy người
Đối Trần Thương mà nói, là hiện thực không dạy anh ấy làm người! Mà còn dùng hiện thực đánh người khác thương tích đầy mình
Mẹ nó quá đả thương người rồi
Vào lúc này...
- Ba cuộc là mở đầu, một cuộc rất bình thường
Lưu Toàn viết một câu.
Mọi người trầm mặc
Không phản bác
Lúc này, phản bác không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa, sự thật bày ở trước mặt.
Mạnh Hi thấy nhạt nhẽo, nói câu:
- Trần Thương là biến thái
Vào lúc này, một người đàn ông ngoại quốc nhịn không được hỏi:
- Biến thái là có ý gì?
Mạnh Hi sững sờ, giải thích một chút:
- Quái vật
Lập tức, những người khác nhao nhao viết:

- Biến thái
- Biến thái
...
Trần Thương thật tình không biết, trong khi anh đang làm phẫu thuật, tự dưng lại có thêm cái nhũ danh:
- Biến thái
Giờ khắc này, giáo sư Ryan đã trừng to mắt không nói nữa, như đã buông tha kháng cự
Hiện tại, anh ta đã xác định, Trần Thương nhất định đã học xong phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều sau cải tiến
Phẫu thuật truyền thống phân luồng hai hướng khoang động mạch có tồn tại rủi ro, tính hạn chế rất mạnh
Những kĩ thuật cải tiến này bọn họ đã nghiên cứu hơn ngàn cuộc phẫu thuật, liên tục rèn luyện, tinh luyện, học tập, cải tiến... Hiện tại, bọn họ mới đạt được thành công
Kỹ thuật của bọn họ cũng luyện ra trong quá trình này
Trong đó có rất nhiều thao tác nhỏ tỉ mỉ đã hình thành trong kí ức cơ thể của bọn họ.
Nhưng... Anh ta phát hiện, ký ức trong cơ thể cuối cùng cũng không nhanh bằng phản xạ thần kinh
Trần Thương quá kinh khủng
Phẫu thuật vẫn đang tiếp tục tiến hành
Sau khi, anh ấy nối lại vết rạch trên đầu kia của tĩnh mạch chủ với trên động mạch phế quản phải
Phẫu thuật phân luồng hai hướng khoang động mạch triệt để kết thúc
Tiếp theo là Ryan làm bản phẫu thuật Fontan cải tiến
Nói thật, hiện tại tất cả mọi người ngoại trừ Ryan đều cảm thấy Trần Thương biết làm phẫu thuật Fontan, bao gồm hội trưởng Sabrina cũng nghĩ như vậy
Duy chỉ có viện trưởng Ryan, anh ta yếu ớt nhìn Trần Thương một cái, trong lòng bàn tay vẽ một vòng tròn, nguyền rủa Trần Thương không biết...
Đáng tiếc
Anh ta không biết giáo sư Trần miễn dịch ma pháp.
Chẳng qua là... Vào lúc này, Trần Thương quay người nhìn Ryan, cười cười:
- Giáo sư Ryan, tôi không chắc chắn lắm với phẫu thuật Fontan cải tiến, hay là anh tới xem một chút?

Ryan vừa nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên

Nhìn Trần Thương nở nụ cười thân thiện, Ryan nháy mắt nở nụ cười, anh ta liền biết

Trần Thương nhất định chưa học xong

Dù sao, lúc ấy anh ta với hội trưởng Sabrina gần như đồng thời bắt đầu phẫu thuật

Trần Thương nếu quá để ý đến Sabrina nhất định sẽ không thể nào nhìn thấy mình

Nghĩ tới đây, Ryan thở phào nhẹ nhõm

Nhưng... Lại có chút bầu không khí

Trần Thương này khẳng định là mắt chó coi thường người khác

Liệu có phải là anh ấy cảm thấy hội trưởng Sabrina lợi hại hơn mình nên không chú ý đến phẫu thuật của mình?

Anh ta cảm thấy bị khinh người quá đáng

Anh ấy dựa vào cái gì không học được phẫu thuật của mình?

Chương 1498: Mã Lôi n Bị Dọa Tè Ra Quần?

Trong lòng Ryan cực kỳ phức tạp, nhưng bất luận như thế nào, trong lòng vẫn còn có chút kiêu ngạo, đó chính là Trần Thương sẽ không tự mình cải tiến phẫu thuật Fontan

Nhưng... ở hội trường mọi người thấy một màn này, không nhịn được thở dài, chắc là giáo sư Trần chưa học hoàn chỉnh.

Thế nhưng... Trong một cuộc phẫu thuật làm sao có thể học được hai loại phẫu thuật?

Dù sao hai cuộc phẫu thuật của người ta dường như là đồng thời bắt đầu.

Giới hạn của giáo sư Trần là một cuộc phẫu thuật học một cái thuật thức, vẫn còn cần thời gian tiến bộ

Nghĩ tới đây, mọi người nhất thời sững sờ, vội vàng lắc đầu,.. Khoa trương...Quá khoa trương rồi

Bản thân đi theo Trần Thương cũng bắt đầu trở nên khoa trương

Mà đám người Mạnh Hi với Lý Bảo Sơn nhìn thấy lời nói và nụ cười của Trần Thương, nhìn lại một chút về phía giáo sư Ryan đần độn thô lỗ như vậy, đột nhiên cảm giác thấy... Cực kỳ giống Mã thô lỗ

Ai

Giáo sư Ryan, hôm nay sai lầm lớn nhất hôm nay của anh ta chính là đi theo Trần Thương tiến vào phòng mổ

Nếu như Mã thô lỗ ở đây, thấy Trần Thương mỉm cười, đó là dấu hiệu bắt đầu khoe mẽ, tuyệt đối sẽ cách xa xa

Nghĩ tới đây, mọi người nhịn không được lắc đầu.

Thậm chí ở bên trong phòng mổ Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm đã không đành lòng nhìn đứa nhỏ, quá đáng thương

Sau đó, anh ta sẽ tiếp nhận kết cục của thầy Trần

Nhìn vẻ mặt của thầy Trần, bọn họ có cảm giác, biểu hiện tiếp theo, có thể phải bắt đầu: Đã đến lúc ra tay

Bởi vì, thật ra thì phẫu thuật Fontan được coi như là bước phẫu thuật quan trọng nhất

Trong ánh mắt Trần Thương lộ ra ý chí chiến đấu, anh đang nhìn chằm chằm trái tim, con ngươi không nhúc nhích, theo trái tim nhẹ nhàng nhảy

lên, anh bắt đầu suy nghĩ làm thế nào mới có thể phẫu thuật van ba lá bằng bắc cầu động mạch vành, hoàn thành tốt hơn phẫu thuật Fontan

Đây là điểm mấu chốt của ca phẫu thuật

Nếu như làm tốt, toàn bộ ca phẫu thuật này tuyệt đối sẽ thăng hoa

Bác sĩ gây mê nhìn Trần Thương, có chút lo lắng

Ryan nhìn Trần Thương chậm chạp không bắt đầu phẫu thuật, mặc dù mặt không thay đổi, nhưng trong lòng anh ta đang cực kì vui vẻ

Anh ta biết, Trần Thương khẳng định không làm được, đoán rằng không bao lâu nữa, bản thân sẽ phải ra sân

Nghĩ tới đây, trong lòng Ryan cười rộ như nở hoa.

Ryan nháy nháy mắt nhìn Trần Thương đang tiếp tục giả bộ, xem thử anh ấy có thể giả bộ được bao lâu?

Còn không phải cuối cùng cũng để mình vào sân sao?

Đúng vào lúc này...

Trần Thương bắt đầu rồi

Anh ấy cầm lấy dao mổ, cùng với nhịp đập chậm rãi của trái tim, dao nhỏ nhẹ nhàng trượt, cắt ra tâm nhĩ phải

Vết rạch không lớn

Cùng lúc đó, Trần Thương ra dấu hiệu 'Kéo đèn'

Điều chỉnh vị trí đèn mổ

Mà vừa lúc này, khu vực ba lá van đột nhiên xuất hiện.

Giờ khắc này, mọi người có mặt ở hội trường lập tức xôn xao.

Lại là thuật 'Kéo đèn' này

Thanh niên này quá tài giỏi

Ryan nhíu mày, nuốt ngụm nước miếng, trong lòng cười lạnh một tiếng: Tiếp tục cố gắng chống đỡ đi

Nhưng... Khi Trần Thương tiếp nhận pen kẹp kim, dùng tấm PTFE bản vá dạng mềm liên tục khâu đóng lại miệng của tĩnh mạch chủ.

Sau đó, trên gần đoạn phía sau rìa ngoài tĩnh mạch chủ rạch một vết mổ dọc, nối lại đoạn gần trên tĩnh mạch chủ với vết rạch trên đầu động mạch cạnh dưới nghiêng về bên phải phế quản phải...

Khi nối lại, Trần Thương dùng chỉ Polypropylen liên tục khâu lại, dùng cách khâu gián đoạn cạnh trước, khâu lại khóa biên đơn giản... Anh ấy dùng nhiều loại kỹ xảo khâu thay nhau trình diễn

Đây chẳng phải là kiêu ngạo của Ryan sao?

Hiện trường lại lần nữa bùng nổ

Cái gì là đánh mặt hiện trường

Chính là đây

Mồ hôi trên đầu Ryan lăn đều rơi xuống.

Vẻ mặt của anh ta dần dần ngưng trệ

Thao tác này... Không phải là phẫu thuật Fontan cải tiến của mình sao?

Thao tác chủ yếu là dùng tấm PTFE bản vá dạng mềm liên tục khâu đóng lại miệng tĩnh mạch chủ, còn khâu lại với chữa trị độ khó rất cao, vì dùng nhiều loại tổ hợp kĩ thuật khâu liên tiếp, với tốc độ nhanh

Thế nhưng... Độ khó thao tác này của anh ta có thể so sánh với bắc cầu động mạch vành của Trần Thương?

Mà lúc này, vết rạch mổ trái tim của Trần Thương còn nhỏ hơn so với anh ta

Mà trái tim Trần Thương phẫu thuật còn đang đập, tốc độ khâu của anh ấy còn nhanh hơn anh ta

Trần Thương dùng bản vá vừa vặn chỉ chưa đến 50 giây

Trần Thương...

...

Giáo sư Ryan cảm giác nhận lấy một trận đả kích lớn, anh ta đang chảy mồ hôi, từ trên đỉnh đầu đến phía sau lưng rồi tiếp tục chảy xuống dưới quần.

Hô hấp của Ryan dần dần mạnh hơn, nặng nề hơn, dài hơn

Vẻ mặt của anh ta cũng càng ngày càng khoa trương.

Ngay lúc này, y tá nhịn không được nhắc nhở:

- Tiên sinh Ryan

Sau khi Ryan bị nhắc nhở, giật nảy mình, quay người đối với y tá lộ ra nụ cười:

- Làm sao vậy?

Y tá do dự một lát:

- Tiên sinh Ryan, quần anh ướt rồi, cần tôi đổi cho anh một cái quần khác không?

Ryan không mặc áo phẫu thuật, chẳng qua là một thân áo xanh

Sau khi mồ hôi lưu lại, trực tiếp làm ướt quần và phía sau lưng, có điểm giống... Tè ra quần.

Bác sĩ gây mê nghe xong, xoay người nhìn lại, nhìn Ryan ướt quần, lập tức lắc đầu

Giáo sư Ryan vậy mà sợ tè ra quần!?

Lập tức, bác sĩ gây mê đột nhiên sửng sốt

Mà lúc này, những người đang quan sát phẫu thuật nhất thời đều nhìn thấy quần của thầy Ryan...

Trong lúc nhất thời, mọi người thở dài

Giáo sư Trần làm phẫu thuật quá tốt, làm thầy Ryan đều sợ đến tè ra quần.

Chuyện này... Cũng quá khoa trương đi

Có điều, bọn họ cũng có thể hiểu cho giáo sư Ryan.

Dù sao ai gặp phải loại chuyện này cũng sẽ lo lắng.

Giáo sư Trần chẳng qua là tùy ý nhìn một cuộc phẫu thuật, liền học được hai cái thuật thức, mà lại là đồng thời tiến hành phẫu thuật thuật thức.

Sau đó... Người ta còn nhanh hơn, mạnh hơn, nhưng không có yếu hơn

Điều này có thể không sợ sao?

Khi sau cùng, thái độ của Trần Thương khác thường, đột nhiên thả chậm bước chân, nói với Ryan:

- Giáo sư Ryan, tôi cảm thấy, nơi này có thể dùng mảnh màng ngoài tim nối lại chữa trị sau lỗ hổng, so với bản vá càng thêm phù hợp, anh cảm thấy thế nào?

Ryan lập tức sững sờ

Trần Thương làm sao đột nhiên lại không giả bộ nữa?

Trong lúc nhất thời, Ryan có chút phản ứng không kịp.

- Ách.....! Tốt tốt nha! Anh nói đúng

Ryan có chút mệt mỏi trả lời.

Trần Thương cười cười:

- Tôi cũng cảm thấy như vậy, giáo sư Ryan quá lợi hại

Khóe miệng của Từ Tử Minh giật một cái

Giáo sư Trần, cầu anh nên học lại cách làm người...

Con nhà người ta đều đã trở thành như vậy rồi, anh còn không bỏ qua sao.

Đây gọi là giết người không cần dao

Mạnh Hi thấy một màn này, khuôn mặt của cô co lại, Lý Bảo Sơn thì nhịn không được quay đầu, không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng hiện tại, đại não của Ryan đã mất đi năng lực phán xét, nghe thấy Trần Thương khen mình, lập tức vui vẻ.

-, ha ha, anh cũng rất lợi hại

Lập tức, hội trưởng Sabrina suýt chút nữa cười ra nước mắt, Ryan này thật sự là...

Chẳng qua, mọi người ở hội trường cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ cảm thấy đây là một cuộc đối thoại bình thường.

Sau khi Trần Thương khâu lại vết rạch trái tim, phẫu thuật cơ bản hoàn thành

Chương 1499: Oan Ức Cầu Toàn

Sabrina nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ lại những thao tác của Trần Thương, thế nhưng… Làm thế nào cũng không thể hoàn chỉnh.

Ca phẫu thuật này độ khó quả thực hơi lớn

Cô làm sao cũng nghĩ không ra Trần Thương làm như thế nào trong một cuộc phẫu thuật học được phẫu thuật của bọn họ

Hơn nữa... Chuyện này mới qua bao lâu?

Liền đã thay đổi trở thành đồ vật của mình, kết hợp kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, nghiên cứu ra quá trình mới của một loại phẫu thuật

Thực sự là kinh điển

Nếu như Mond Alpha sau khi kết thúc phẫu thuật thấy cảnh này sẽ nghĩ như thế nào đây?

Có lẽ lúc này ánh mắt của ông ta sẽ giống Ryan rất đặc sắc đây?

Phẫu thuật kết thúc

Tất cả đều thuận lợi

Cuộc phẫu thuật này đã khiến cho mọi người cảm nhận được sự rung động trước nay chưa từng có

Tất cả mọi người đều cảm thấy hôm nay được chứng kiến một cuộc phẫu thuật kỳ tích.

Trần Thương, Trần Thương

Anh ấy thật sự là một thiên tài, không, là biến thái

Màn hình chung bên trên phòng khách, viết đầy 2 chữ biến thái.

Sau khi Ryan xem hết phẫu thuật, cũng tỉnh táo lại, nhịn không được cười cười, thản nhiên nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, anh là bác sĩ có thiên phú nhất mà tôi từng gặp! Không có người thứ hai

Trần Thương cười cười:

- Giáo sư Ryan quá khen rồi.

Ryan lắc đầu:

- Tôi cũng không có quá khen.

- Ban đầu tôi còn tưởng rằng muốn cùng anh trao đổi phẫu thuật, dùng phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều cải tiến với phẫu thuật Fontan đổi lấy phẫu thuật thay thế 2 lá van bắc cầu động mạch vành của anh.

- Không nghĩ tới anh đã học xong, thực tế làm cho người ta phải giật nảy cả mình

Trần Thương cười cười, có chút xấu hổ

- Kỳ thật tôi cần phải cảm ơn giáo sư Ryan và hội trưởng Sabrina, các người làm phẫu thuật để tôi có được lợi ích không nhỏ, thật đó

- Nếu các người có thời gian đến Trung Quốc, tôi sẽ dạy cho các người học kỹ thuật bắc cầu động mạch vành

Trần Thương vừa cười vừa nói.

Ryan nghe xong, nhẹ gật đầu:

- Chúng ta không nghĩ tới, Khoa ngoại tim Trung Quốc Tâm triển nhanh như vậy, ngoài dự liệu của tôi

Trần Thương với Ryan vừa đi vừa nói, bắt đầu rửa tay

Ryan rất vui vẻ, rất quan tâm đến Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành mà Trần Thương nhắc đến.

Sau một lúc lâu, Ryan đột nhiên hỏi:

- Giáo sư Trần, anh có thể đặt cho tôi một cái tên Trung Quốc không

Trần Thương lập tức bất ngờ

Anh nhìn Ryan, sau khi do dự một lát, trong đầu không tự chủ hiện ra một cái tên.

- Nếu không... Gọi anh là: Mã Lôi n!? Anh cảm thấy như thế nào?

Ryan dùng tiếng Trung đọc một lần:

- Mã là họ sao? Có ý nghĩa là gì?

Trần Thương suy tư một lát nói:

- Người Trung Quốc chúng tôi nói: Mã đáo thành công, đây là một ngụ ý tốt

Ryan nghe xong, lập tức cười:

- Cám ơn giáo sư Trần! Tôi rất thích cái tên này, Mã Lôi n

Trần Thương nghĩ đến Mã thô lỗ, anh cảm thấy 2 người bọn họ sẽ trở thành bạn tốt

...

Sau khi Mond Alpha đi ra khỏi phòng phẫu thuật, trong lòng rất thư thái hài lòng

Cuộc phẫu thuật này, anh ta đã phát huy được hết trình độ siêu việt của mình

Lúc này đây, anh ta dùng trạng thái tốt nhất đến thách thức Trần Thương.

Nhưng lại thấy Trần Thương với Ryan đã ở chỗ kia rửa tay

Hai người dường như còn trò chuyện rất vui vẻ.

Trong lúc nhất thời, Mond Alpha sửng sốt một chút, cười nói:

- Giáo sư Trần, nhanh vậy sao?

Trần Thương ăn miếng trả miếng:

- Giáo sư Mond cũng rất nhanh

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Hôm nay, Mond Alpha rất bận rộn nhiều việc, mấy cuộc phẫu thuật ở bệnh viện đều đang chờ anh ta đến xử lý, không cách nào phân thân được.

Vì lẽ đó căn bản hôm nay không có cơ hội tham gia pk.

Sau khi, anh ta gặp mặt Trần Thương, nguyện vọng nho nhỏ này cũng thỏa mãn rồi.

Lần phẫu thuật này cũng coi như là nhất thời nảy ra, cũng không có được an bài trước, do đó mà nói hai người đều khá là công bằng

Mond Alpha cười nói:

- Chờ tôi hôm nay hết bận, nhất định sẽ xem thật kỹ phẫu thuật của anh.

Mã Lôi n nghe xong, cười nhỏ:

- Tôi cảm thấy tiên sinh Mond Alpha, anh cần phải đến Trung Quốc một chuyến mới có thể xem hiểu cuộc phẫu thuật này

Mond lập tức sững sờ:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Mã Lôi n thần bí cười không nói

Bây giờ, bên ngoài phòng mổ người đến rửa tay rất nhiều, mọi người lần lượt từ trong phòng mổ đi ra.

Cuộc phẫu thuật này của Trần Thương dùng thời gian khoảng một tiếng đồng hồ.

Hiện tại đã hơn mười một giờ, không còn cuộc phẫu thuật nào khác.

Mọi người lại tụ tập ở nơi này cười cười nói nói.

- Hôm nay phẫu thuật rất thuận lợi

- Đúng vậy, tôi có cảm giác trình độ của mình được phát huy hết khả năng rồi

- Đúng rồi, giáo sư Simon không phải người đầu tiên đi ra à?

- Có khả năng! Sau khi tôi đi ra thấy các người đều đang phẫu thuật, mà Simon đã đứng ở bên ngoài, không hổ là bác sĩ khoa ngoại thiên tài đến từ Trung tâm y học Cleveland

- Đúng rồi, Trần Thương còn chưa đi ra sao?

- Anh ta! Đi ra kìa, anh nhìn, dường như vừa vặn đi ra

Mọi người nhao nhao cười, lên tiếng chào hỏi Trần Thương không có ý giễu cợt.

Dù sao Trần Thương mới chỉ có 28 tuổi, không đến 30 tuổi mà anh ấy có thể có thành tích như hôm nay đã rất không dễ dàng gì, hơn nữa người ta chỉ kém bọn họ mấy phút không đáng nhắc đến.

Tuổi còn trẻ có năng lực như vậy, quả thực có chút lợi hại

Trần Thương cười lên tiếng chào mọi người.

Dạng phẫu thuật này, từ trước đến nay đều là coi trọng tình hữu nghị, tranh tài chỉ xếp thứ hai.

Đương nhiên, trừ phi ngươi có thể phá vỡ kỉ lục của giáo sư Ryan.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có một người đi tới, nhỏ giọng nói:

- Simon vậy mà chỉ dùng 96 phút đã hoàn thành phẫu thuật

- Thật không?

- Đương nhiên là sự thật! Tôi là nghe được bác sĩ gây mê chính miệng nói, bọn họ đang thảo luận ở bên kia

Mấy người đang nói chuyện trời đất, nháy mắt náo nhiệt.

96 phút

Điều này có ý nghĩa gì?

Mang ý nghĩa kỉ lục của Viện trưởng Ryan đã bị phá vỡ.

Ở phương diện tốc độ, người trẻ tuổi thật vẫn mạnh hơn.

Mọi người nhao nhao xúc động nhìn về phía xa người đàn ông tóc vàng kia còn chưa đến 40 tuổi.

Khoan hãy nói, anh ta cũng khá đẹp trai

Trần Thương cười với Ryan nói:

- Kỉ lục của anh bị phá vỡ rồi

Ryan cười cười:

- Cái kỷ lục này lúc trước ghi chép, tôi nói cho anh một cái bí mật, kỳ thật tôi nhanh hơn không ít so với ghi chép, thế nhưng... Nếu như kỷ lục này không bị phá vỡ, ghi chép tiếp theo còn có ý nghĩa gì? Anh không cảm thấy liên tục siêu việt có thể làm tăng động lực của người khác sao?

Trần Thương không thể nín được cười cười, dường như điều này cũng là một ý nghĩ không tồi, nhưng Ryan nhịn không được cười nói:

- Thế nhưng... kỉ lục của anh tôi đoán chừng một thời gian rất dài nữa cũng không có ai có thể siêu việt hơn

Buổi trưa, bệnh viện tổ chức cơm trưa.

Dù sao phẫu thuật hôm nay tất cả đều là miễn phí

Bệnh viện đương nhiên sẽ lấy ra một số tiền lớn để khao bọn họ.

Cơm trưa rất phong phú.

Simon rất cao hứng

Hôm nay phẫu thuật vừa vặn chỉ dùng 96 phút

Con số này đã phá vỡ kỷ lục do viện trưởng Ryan lập ra mấy năm trước: 98 phút

Chương 1500: Mười Phút Hoàn Thành Một Ca Phẫu Thuật!

Chuyện này có nghĩa là tên của anh ta có thể giống như viện trưởng Ryan treo ở bên trong phòng mổ

Nghĩ tới đây, Simon đã cảm thấy rất tốt, cảm giác nhân sinh của mình đã đạt tới đỉnh cao

Hưởng thụ những khen ngợi của đồng nghiệp bên cạnh, Simon thật sự có một chút cảm giác mũi sắp nổ

Anh ta vốn là hội viên có thiên phú trẻ nhất của hiệp hội AATS, năm nay, anh ta chỉ gần 35 tuổi nhưng đã có rất nhiều thành tựu, đương nhiên, chuyện này không thể thiếu Trung tâm y học Cleveland làm điểm dựa

Nhưng, sự kiêu ngạo của Simon hết sức rõ ràng.

Nhưng hai ngày trước khi Trần Thương xuất hiện, đã trực tiếp đả kích sự kiêu ngạo của Simon, làm chúng hoàn toàn biến mất.

Thế cho nên sự tiến triển mới nhất của anh ta là ngay cả top 10 kia cũng không lọt vào được.

Cái này quá xấu hổ

Nhưng mà còn may

Hôm nay có khởi đầu tốt đẹp, cuộc phẫu thuật này chính mình đạt được hạng nhất

Phá vỡ lịch sử kỉ lục

Hôm nay một lần xứng danh

Sau khi đi ra, Simon còn cố ý vô tình nhìn một vòng những người khác, đều đang phẫu thuật, lúc này, anh ta mới yên tâm.

Mọi người vừa tới phòng ăn, đang lúc nâng ly cạn chén, đột nhiên có một người nói:

- Sáng hôm nay, giáo sư Trần 60 phút đã hoàn thành phẫu thuật rồi

Một câu nói kia để bữa tiệc đang náo nhiệt nháy mắt trở nên yên tĩnh

Bởi vì điểm phẫu thuật này còn chưa công bố ra, tất cả mọi người không để ý, chờ đợi buổi tối công bố.

Thế nhưng...

Sau khi họ biết Trần Thương dùng 60 phút hoàn thành phẫu thuật, trong nháy mắt muốn hôn mê rồi, vội vàng bắt đầu hỏi thăm bạn bè đang ở bên

ngoài bên ngoài.

Họ đều đồng loạt xác nhận

Khi chân tướng hiện ra trước mặt, lập tức tất cả mọi người hôn mê

Hơi khó có thể tin

Bởi vì... Sau khi giáo sư Trần tốn 10 phút thuyết phục bác sĩ gây mê, dùng 50 phút hoàn thành một cuộc phẫu thuật thay thế 2 lá van bắc cầu động mạch vành

Tiếp đó, sau khi đi ra có cùng giáo sư Mond Alpha pk một lần phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá

Mà lần này, giáo sư Trần còn dùng phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều với phẫu thuật bán Fontan do hội trưởng Sabrina và viện trưởng Ryan cải tiến mà hôm nay họ được nhìn thấy, làm rung động toàn trường

Thậm chí, giáo sư Trần còn ở đây, tiến hành thay đổi phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, tiếp theo... làm càng nhanh, càng chuẩn, càng tinh xác, càng xử lý hoàn hảo

Về phần giáo sư Trần tốn 1 giờ lại lần nữa hoàn thành một cuộc phẫu thuật hẹp lỗ ba lá van

Nghe nói... Giáo sư Ryan sợ tè ra quần

Lập tức, toàn trường sôi trào

Sau khi tất cả mọi người nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên là khó có thể tin

Thế nhưng... Mọi người không có lừa người

Cũng vì như vậy, sau khi có được tin tức này, Simon lập tức trợn tròn mắt

Phản ứng đầu tiên của anh ta là không tin, ngay sau đó là bất đắc dĩ và tức giận.

Trần Thương đáng chết

Anh ấy không chỉ khiến mình không còn mặt mũi, còn làm cho thầy giáo của mình vô cùng nhục nhã, nên anh ta ó thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhẫn nhục

Trong lúc Simon phẫn nộ, bên tai vang lên một hồi âm thanh truyền tới:

- Simon, gọi lão sư Trần

Simon nhìn thầy mình, viện trưởng Ryan đang dùng sắc mặt nịnh nọt nhìn Trần Thương, giới thiệu cho mình.

Simon:???

Ryan thấy thế, lập tức vô cùng tức giận, anh ta không thích nói chuyện có được không?

- Mau gọi thầy Trần

Lúc này, Simon oan ức sắp khóc:

- Chào thầy Trần

Từ nhỏ Simon đã ưa thích xem phim võ hiệp Trung Quốc

Anh ta biết rõ trong câu chuyện võ hiệp có một tình tiết: Bái kẻ thù làm thầy

Simon cảm thấy, mình cần phải đóng vai này.

Anh ta cảm thấy, bản thân thầy Ryan chắc chắn đã bị ép buộc.

Nếu không thì với nhân cách cùng với nhân phẩm của anh, làm sao có thể như vậy chứ?

Thế nhưng

Một màn trước mắt khiến Simon hơi hoài nghi nhân sinh.

- Giáo sư Trần, đây là nhà hàng nổi tiếng của New York chúng tôi... Nếu như cậu không thích, tôi có thể dẫn cậu đi nhà hàng Trung Quốc tốt nhất

- Giáo sư Trần, tôi thật rất thích cái tên Mã Lôi n này

- Simon, qua một thời gian ngắn, cậu với anh cùng nhau đi Trung Quốc, đến trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành của giáo sư Trần để học tập kỹ thuật bắc cầu động mạch vành

Nghe thấy câu nói này, Simon không hăng hái nhảy lên, nháy mắt đôi mắt phát sáng

- Được, thưa thầy Trần

Ryan thấy thế, lập tức nở nụ cười:

- Đúng rồi, Simon, anh cũng cần một cái tên tiếng Trung, hay là... anh cùng họ với tôi, gọi là Mã Tây Mông đi

...

...

Buổi trưa, Trần Thương ăn tương đối nhiều.

Dựa theo hội nghị sắp xếp

Sáng hôm nay là phẫu thuật PK.

Thế nhưng buổi chiều là triển lãm phẫu thuật.

Dù sao, cũng không phải là tất cả phẫu thuật đều thích hợp với PK, phẫu thuật thay thế van hai lá phổ thông với tư cách là một loại phẫu thuật không quá nguy hiểm, đối với những chuyên gia ngồi đây cũng không được quá coi trọng.

Thế nhưng

Ngoại khoa tim cũng không phải nơi có thể đùa giỡn.

Rất nhiều bệnh nghi vấn với chứng bệnh nguy cấp khó xử lý, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp đến tính mạng.

Vì lẽ đó, tiết mục tiếp theo chính là triển lãm phẫu thuật

Mục đích chủ yếu chính là mời những bác sĩ xuất sắc trong các lĩnh vực khác nhau, tiến hành triển lãm phẫu thuật.

Mà Trần Thương lại đăng kí sáu ca phẫu thuật

Ngoại trừ ca phẫu thuật PK thứ nhất là thay thế bắc cầu động mạch vành bên ngoài van hai lá, còn có năm ca phẫu thuật nữa

Trong đó có một ca phẫu thuật là thay thế cung động mạch chủ

Một ca phẫu thuật bóc tách động mạch chủ

Một ca phẫu thuật hội chứng Marfan (kỹ thuật giá đỡ vòi voi).

Một ca phẫu thuật chữa trị van động mạch chủ.

Còn có một ca phẫu thuật thay thế van hai lá, ca phẫu thuật thay thế van hai lá này là kiểu phẫu thuật mới của Trần Thương.

Ba ngày trước, sau khi nói chuyện với Mond Alpha, đối phương cũng hơi sửng sốt một chút, sau khi do dự rất lâu mới không nhịn được đồng ý.

Nói thật

Đó là bóng ma trong lòng của Mond Alpha.

Khi đó anh ta đã tiến hành thử nghiệm kĩ thuật X-Pri.

Thế nhưng thất bại

Anh không ngờ Trần Thương sẽ tiến hành loại phẫu thuật này ở hiện trường hiệp hội AATS.

Nói thật, anh vẫn còn hơi lo lắng.

Thế nhưng... Sau khi do dự rất lâu, anh đã đồng ý, đồng thời đảm bảo sẽ làm tốt khâu chuẩn bị cấp cứu.

Thật ra, đến lúc này Trần Thương đã quyết định chủ ý

Chắc chắn phải tuyên truyền kĩ thuật X-Pri cùng với kĩ thuật giá đỡ vòi voi thật tốt.

Hiệp hội AATS không giống những tổ chức khác.

Sức ảnh hưởng của hiệp hội này rất lớn, dụng cụ, thuốc men trong lĩnh vực ngoại khoa cần phải có FDA đảm bảo.

Dù sao thì FDA với tư cách là phe thứ ba giữa cơ cấu và nhà máy, AATS có tính công chính rất mạnh.

Nếu như

Trần Thương cảm thấy, nếu như mình có thể chứng minh bản thân, chứng minh phẫu thuật ở trên sân khấu này, anh tin tưởng tương lai sau này có thể mở rộng thị trường.

Bất cứ ca phẫu thuật nào, chỉ cần tiến vào chỉ nam mới nhất của AATS thì chắc chắn sẽ có một quá trình phát triển rất tốt.

Đương nhiên, Trần Thương cũng không phải hi vọng, AATS lập tức sẽ tạo áp lực cho FDA của nước Mỹ.

Chính xác mà nói, chắc là đã sớm làm một cái chân dự bị trước mà thôi.

Chuyện này mang ý nghĩa, buổi chiều Trần Thương sẽ tiến hành 5 ca phẫu thuật

Chương 1501: Đây Là Đến Đập Phá Quán Nha...

Một giờ chiều bắt đầu phẫu thuật

Trần Thương có thể trong 5 tiếng hoàn thành 5 ca phẫu thuật không?

Dường như, đây lại trở thành một lần khiêu chiến

Buổi chiều vừa bắt đầu, mọi người đã háo hức chờ mong.

Bởi vì ca phẫu thuật thứ nhất của Trần Thương chính là phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ.

Đây là một ca phẫu thuật chạy đua với thời gian

Mà với ngoại khoa tim.

Tốc độ xử lý mạch máu lớn ảnh hưởng trực tiếp đến trình độ cấp cứu

Vì lẽ đó, phẫu thuật vừa bắt đầu, tất cả mọi người đều háo hức mong đợi.

Cùng lúc đó, còn có những chuyên gia khác tiến hành phẫu thuật.

Thế nhưng, bởi vì buổi sáng Trần Thương có hai a phẫu thuật, nên hiện tại giá trị nhân khí siêu cao

Năm ca phẫu thuật, buổi chiều có thể hoàn thành lúc nào?

Hiện tại đã trở thành vấn đề mọi người quan tâm nhất

Ca phẫu thuật đầu tiên chính thức bắt đầu vào lúc 1 giờ chiều

Bác sĩ gây mê bên này cũng rất chờ mong, sau khi làm phẫu thuật buổi sáng, họ đã biết được tên Trần Thương.

Vì lẽ đó, sau khi thấy Trần Thương, đối phương nhanh chóng bắt đầu phối hợp công việc

Mà cùng lúc đó, khảo nghiệm phẫu thuật thay thế cung động mạch chủ chính là tốc độ nối lại 8 đầu mạch máu

Mà tốc độ của Trần Thương sớm đã nổi danh

1 giờ 45 phút chiều

Trần Thương chỉ dùng 45 phút đã hoàn thành một ca phẫu thuật.

Trong đó, thay thế toàn bộ cung động mạch chủ và nối lại tám cái mạch máu nhân tạo vừa vặn chỉ dùng không tới 10 phút

Tốc độ như vậy trực tiếp làm bác sĩ gây mê trợn tròn mắt.

Mà khán giả ở hiện trường cũng hô hào lên.

Thay quần áo, rửa tay

Ca phẫu thuật bóc tách động mạch chủ thứ hai bắt đầu

Lúc này, Trần Thương đang trình diễn kĩ thuật dọn dẹp khoang phình đến từ đồng chí Tiêu Triết Hải.

Nhanh chóng dọn dẹp xử lí khoang phình trực tiếp làm rung động tất cả mọi người

Tốn thời gian 50 phút, hoàn thành một ca phẫu thuật bóc tách động mạch chủ

Từng số liệu liên tục thay đổi

Lần lượt gây chấn động toàn trường

Bởi vì mỗi một số liệu của Trần Thương đều mang ý nghĩa sinh ra một kỷ lục mới

Hội trưởng Sabrina nhìn Trần Thương làm phẫu thuật cũng là bất đắc dĩ lắc đầu

Giáo sư Trần

Ngươi cho người trẻ tuổi một con đường sống đi

Tốc độ như vậy, họ làm sao vượt qua được

Ca phẫu thuật thứ ba, phẫu thuật hội chứng Marfan, Trần Thương sử dụng kĩ thuật giá đỡ vòi voi, tiến hành trong thời gian ngắn nhất để phòng ngừa biến chứng xảy ra, thành công thay thế gian sườn động mạch

Lại lần nữa lập kỷ lục

Không khí ở hiện trường lại một lần nữa bùng nổ

- Thuật nối mạch máu nhanh nhất
- Kỹ thuật dọn dẹp khoang phình nhanh nhất
- Phẫu thuật bóc tách động mạch chủ nhanh nhất
- Kỹ thuật chữa trị van nhanh đến cực hạn, không cách nào vượt qua

Theo từng cái lần lượt nhanh nhất

Tiếng hô Trần Thương càng ngày càng lớn

Tất cả mọi người hô to Trần biến thái, không biết ai dẫn đầu, làm cho Trần Thương lại nhiều thêm một cái tên

Tốc độ của Trần Thương thật sự là quá nhanh

Năm nay, trên hiệp hội AATS hằng năm, Trần Thương mang đến một trận gió lốc phương Đông

Mọi người điên cuồng nhấn like

Sabrina thở dài.

Trần Thương lại một lần nữa muốn ôm bảng

Mà vừa lúc này, người chủ trì đột nhiên nói với mọi người ở hội trường:

- Tiếp theo, giáo sư Trần muốn khiêu chiến là, phẫu thuật thay thế van 2 lá trong 10 phút

Vừa nghe đến đây, hội trường lập tức im lặng

Hoàn hành phẫu thuật thay thế van 2 lá trong 10 phút?

Cho dù Trần Thương có nhanh hơn nữa thì cũng không thể nào phẫu thuật trong 10 phút được?

Cậu ta không tiến hành tuần hoàn ngoài cơ thể à?

Chỉ riêng chuyện này cũng phải mất 20 phút rồi?

Không khai đao?

Không gây mê?

Giờ phút này, sự tò mò đã lan dần trong đầu tất cả mọi người.

Chờ đợi một ca phẫu thuật bắt đầu

...

Tất cả chuẩn bị đã sẵn sàng, bên trong con mắt của Trần Thương đang mô phỏng biểu đồ bốn chiều của trái tim.

Nhưng, Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, tắt đi biểu đồ bốn chiều.

Lúc này, anh cần phải làm giống như người bình thường, lợi dụng siêu âm tiến hành phẫu thuật.

Trần Thương muốn chứng minh người bình thường cũng có thể làm tốt X-Pri van 2 lá phẫu thuật thay thế.

Ngay lúc này, Trần Thương cầm lấy súng X-Pri, trực tiếp đâm vào đối với trái tim

Lập tức

Tất cả mọi người cũng nhịn không được khẩn trương lên.

Bên trong phòng mổ không khí trong nháy mắt ngưng trệ.

- Nhịp tim bình thường
- Huyết áp bình thường
- Nhịp tim bình thường

...

Mỗi một hạng chỉ tiêu đều rất quan trọng, chúng liên quan trực tiếp đến kết quả của phẫu thuật, thành công hay thất bại đều là do nó.

Thế nhưng, cho đến trước mắt, không có điều gì khác thường hết, nên Trần Thương nhẹ nhàng thở ra.

Mà vào lúc này, nhóm Simon bị Trần Thương gọi tới giúp đỡ đang sợ hãi, mồ hôi hột lớn như hạt đậu đang lăn dài trên má.

Anh ta căn bản không nghĩ tới Trần Thương sẽ quả quyết như thế, một cây sung màu đỏ trong tay phía trước có mũi nhọn, trực tiếp dùng ống dẫn xâm nhập vào bên trong trái tim

Mà bây giờ, máu ở bên trong trái tim hiện tại vẫn cuồn cuộn, nhưng không có chảy ra ngoài

Đây là mấu chốt

Đây cũng là một trong kỹ thuật hạch tâm của X-Pri.

Theo đầu súng chậm chạp vượt lên phía trước, máy siêu âm đã có thể nhìn thấy đầu súng.

Tay trái của Trần Thương rất khéo, tay phải rất ổn

Tay trái nắm lấy Doppler siêu âm thăm dò, tay phải cầm súng X-Pri lớn màu đỏ, vững như núi cao

Theo trái tim nhảy lên, lúc này tay của Trần Thương cũng hoạt động một cách nhịp nhàng.

Bên trong phòng mổ, yên tĩnh đến hơi thở cũng có thể nghe thấy.

Thậm chí, tất cả mọi người có thể nghe thấy âm thanh bơm máu đến mạch lớn của tim

Rõ ràng như thế, tới gần như thế

Giờ khắc này, tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương.

Hai tay của Sabrina ôm ở trước ngực, con mắt nhìn chằm chằm màn hình siêu âm Doppler, hô hấp có chút cấp bách.

Nếu như, cô ta nói là nếu như...

Nếu như súng X-Pri trong tay Trần Thương thật có thể phẫu thuật thay thế van 2 lá thành công, điều này đối với tương lai của lĩnh vực Khoa ngoại tim đều rất quan trọng, vì điều này trước nay chưa từng xuất hiện.

Thậm chí điều đó sẽ là làn sóng mới với khái niệm và thuật thức của lĩnh vực Khoa ngoại tim

Liên tưởng tới mấy ngày trước, Trần Thương đã có một buổi diễn thuyết thành công liên quan đến tiến triển khái niệm bắc cầu động mạch vành...

Giờ khắc này, Sabrina bỗng kịp phản ứng

Có lẽ hiện tại, cuối cùng cô ta đã có thể bừng tỉnh ngộ.

Kinh khủng nhất là việc Trần Thương cần phải làm... Cũng không phải là điều đơn giản.

Chuyện này căn bản không có ý nghĩa với Trần Thương

Điều Trần Thương muốn làm chính là người dẫn đầu thay đổi Khoa Ngoại tim mạch - lồng ngực, phẫu thuật bắc cầu động mạch vành tiến vào một thời đại mới.

Bất luận là phẫu thuật bắc cầu động mạch thay thế vành van 2 lá, hay phẫu thuật hẹp lỗ van ba lá bằng bắc cầu động mạch vành, hoặc giá đỡ vòi voi...

Thậm chí hiện tại, anh ấy tiến hành dùng X-Pri phẫu thuật thay thế van 2 lá trong vòng 10 phút

Trần Thương kỳ thật đã đi rất xa

Nghĩ tới đây, thậm chí hội trưởng Sabrina có chút sợ hãi.

Nếu như Trần Thương dẫn trước một cái phẫu thuật, là cá nhân anh ấy có thiên phú siêu tuyệt, cho dù là cô ta đã gặp qua cũng không quên được, thông minh nhạy bén, thậm chí là thiên tài, cũng không thể miêu tả được

Chương 1502: Có Trần Thương Ở Đây Thì Tương Lai Sẽ Có Khả Năng

Bởi vì Sabrina biết rõ, sức lực của một người cuối cùng vẫn có hạn

Cho dù là một thiên tài, cũng không thể nào thay đổi địa vị ngành nghề, phá vỡ trật tự ngành nghề

Thế nhưng... Hiện tại, thao tác của Trần Thương liên tiếp để Sabrina đột nhiên có ý thức được.

Anh ấy đang muốn thực hiện một chuyện quan trọng

Nghĩ tới đây, Sabrina nhìn về Trần Thương đứng ở phía trước đang cẩn thận tỉ mỉ làm từng chi tiết phẫu thuật, cảm giác có chút khủng bố.

Vào lúc này, lo lắng không phải chỉ có cô ta.

Mã Lôi n đã sớm ý thức được Trần Thương không phải dạng vừa.

Thân là viện trưởng Ryan của trung tâm y học Cleveland, anh ta đã sớm ý thức được cái trọng điểm này, bắc cầu động mạch vành, chắc chắn là xu thế.

Ryan đã nghiên cứu lĩnh vực này cực kỳ lâu, tự nhiên biết rõ phẫu thuật bắc cầu động mạch vành sẽ trở thành ưu thế.

Vì lẽ đó lúc ấy Ryan đã quả quyết nghiên cứu bắc cầu động mạch vành

Tất nhiên Ryan không bằng Trần Thương, vì lẽ đó cố gắng học tập ở Trần Thương

Thậm chí, Ryan biết rõ, thay đổi với tiến bộ, cũng không phải một người là có thể làm được, thiên phú ở trong quá trình này rất là quan trọng.

Ryan nhìn Trần Thương đang phẫu thuật phía trước, có Simon đứng bên cạnh hỗ trợ, cảm thấy rất đắc ý.

Trên mặt anh ta lộ ra tia hi vọng, hi vọng Mã Tây Mông có thể đi theo giáo sư Trần học hỏi nhiều hơn một chút, để vinh quang của Trung tâm y học Cleveland sẽ không suy yếu.

Trung Quốc có một câu nói rất hay

Lúc sống, con người ta khốn khó, thì khi nhắm mắt sẽ được yên vui.

Bất kỳ một cái tổ chức nào cũng sẽ như thế, vì người ta liên tục hướng về động lực phía trước, mới có thành công tạo nên truyền kỳ.

...

Hiện tại, ở hội trường, mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương phẫu thuật, trầm tư không nói

Mỗi người đều không biết trong lòng đang suy nghĩ về cái gì.

Có thấp thỏm

Có lo lắng

Có chờ mong

Có sợ hãi.

Có thể ngồi ở hội trường hội nghị AATS, có người nào tầm thường?

Bọn họ đều tồn tại ỏ một vị trí cao cấp trong một ngành nghề.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bỗng ý thức được, giáo sư Trần Thương, đây là đang muốn thay đổi quá trình phát triển của Khoa ngoại tim

Thời đại bây giờ, bánh xe đều lăn hướng về phía trước.

Nghĩ tới đây, bọn họ đột nhiên có chút kích động, có chút hưng phấn, nhìn Trần Thương liên tục cho đầu súng xâm nhập vào sâu, bọn họ cảm giác tê cả da đầu

Mỗi một lần thời đại tiến bộ, đều sẽ nghênh đón một lần thay đổi.

Nên mọi người cần phải thích ứng hoàn cảnh, chắc chắn đứng vững

Giờ khắc này, trong lòng một số giáo sư trẻ tuổi quyết định chủ ý.

Bọn họ hi vọng Trần Thương có thể thành công

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người chọn tương lai, tập trung vào bên trong cuộc phẫu thuật của Trần Thương

Có thể thành công hay không

Vào lúc này... Trần Thương cảm giác đầu súng đến đã vị trí xác định.

Ngay lúc này, Trần Thương nói với Simon:

- Cầm máy siêu âm cho tôi để thăm dò

Simon gật đầu

Sau khi phẫu thuật bắt đầu, Simon đã bỏ qua tất cả thành kiến, dồn toàn lực hỗ trợ Trần Thương

Bởi vì sau khi bắt đầu phẫu thuật, tất cả bác sĩ cần phải buông xuống những nỗi niềm bên ngoài, gia nhập cộng đồng bác sĩ để cứu sống sinh mệnh của bệnh nhân, vì tính mạng của người bệnh nằm trong tay bọn họ.

Bắt đầu phẫu thuật

Sau khi thăm dò xong, Simon báo cáo kết quả, học dáng vẻ Trần Thương, liên tục di động theo trái tim.

Hình ảnh ổn định

Trần Thương gật đầu cười một tiếng với Simon:

- Không tệ

Trong lòng của Simon cảm giác vui mừng.

Mà lúc này, Trần Thương bắt đầu phẫu thuật.

Anh ấy đè nút bấm xuống, tiếp theo tay trái của anh ấy bắt đầu thao tác...

Bên trên đầu súng có một số nút bấm với ròng rọc, để điều tiết mở ra đầu súng, tiến hành phẫu thuật thay thế van tim 2 lá

Cuối cùng, Trần Thương nhấn một cái.

Lập tức, theo một tiếng răng rắc truyền đến.

Trần Thương lập tức vui mừng.

Thành công

Mà lúc này mọi người xung quanh nghe thấy âm thanh trong trẻo này, sắc mặt đều thay đổi.

Thành công sao?

Simon rất muốn quay người nhìn máy theo dõi.

Nhưng anh ta không dám động.

Lúc này, trên trán của bác sĩ gây mê đã chảy đầy mồ hôi.

Áp lực của bác sĩ gây mê rất lớn, sợ phẫu thuật gặp phải một chút vấn đề.

Nhưng, phẫu thuật thành công không có gặp phải bất kì vấn đề gì.

Máy theo dõi nhịp tim vẫn là hình cong như thế, trông rất mê người.

Chẳng lẽ... Giáo sư Trần thành công sao?

Nghĩ tới đây, bác sĩ gây mê quay người nhìn Trần Thương.

Chỉ thấy anh ấy hời hợt rút ra đầu khẩu súng, trực tiếp dùng kẹp, nhanh chóng khâu lại trái tim

Phẫu thuật thuận lợi hoàn thành

Giờ khắc này, mọi người ngẩng đầu nhìn lên thời gian.

9 phút 21 giây

Phẫu thuật hoàn thành

Trần Thương quay người nhìn giám sát ECG một chút, tiếp nhận siêu âm thăm dò, kiểm tra một phen, sau đó phát hiện phẫu thuật thay thế tim van 2 lá hoàn thành

Trần Thương cười tươi quay người:

- Phẫu thuật hoàn thành

...

...

Theo cuộc phẫu thuật này kết thúc.

Thậm chí tất cả mọi người đều vẫn còn bồi hồi quên đi việc reo hò với những tràn vỗ tay dành cho Trần Thương

Nếu như nói trước đó Trần Thương mang tới là một cuộc phẫu thuật thịnh yến cá nhân, bây giờ hiện ra một bác sĩ có kỹ thuật tinh xảo liên tục siêu việc trên bàn phẫu thuật, thực hiện càng nhanh, càng mạnh, càng chính xác

Như vậy vào lúc này, phẫu thuật đã có độ cao lại lần nữa thêm cấp độ cao hơn, đã ảnh hưởng biến đổi tình trạng ngành nghề bác sĩ.

Nếu như cuộc phẫu thuật này thành công

Chuyện đó mang ý nghĩa là phẫu thuật thay thế trái tim van 2 lá tiến vào một lĩnh vực mới

Tốc độ khôi phục trên phạm vi lớn tăng rất nhanh.

Giảm bớt tuần hoàn ngoài cơ thể với trái tim ngừng đập mang tới phản ứng không tốt, thuật thức xâm nhập vào tối thiểu có thể giúp cho việc khôi phục trở nên càng nhanh hơn.

...

Đợi đã nào

Kỹ thuật X-Pri sẽ giống như một cột mốc lịch sử, đánh dấu bước ngoặc mới cho nền y học.

Thực hiện khái niệm phẫu thuật hiện đại

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đã thấy rõ.

Ai nói giáo sư Trần người ta đến đây để làm màu cho hội nghị?

Hoàn toàn là sai sự thật

Người ta rõ ràng là đến để phá kỷ lục, tạo nên một cái nhìn mới cho y học

Nhưng, hiệp hội AATS chính là như vậy, luôn luôn hoan nghênh những người như Trần Thương

Chỉ cần là người có năng lực, có thể làm cho Khoa ngoại tim thế giới phát triển, thì hoan nghênh họ, sẽ không có quan hệ đến lập trường của họ.

Bởi vì bản thân AATS là một cái lập trường, là học thuật phát triển cao nhất đại biểu cho lĩnh vực của khoa Ngoại tim mạch - lồng ngực.

Có thể nói như vậy, bất luận là hội trưởng hiệp hội AATS thay đổi như thế nào, tổ chức này, từ đầu đến cuối đều đại biểu cho quyền uy của học thuật.

Vì lẽ đó, bây giờ, ở hội trường mọi người thấy Trần Thương mang tới một loạt thay đổi phát triển mới, tất cả mọi người nhịn không được đều hưng phấn lên.

Có khả năng những năm gần đây, đây là lần mà bọn họ học hỏi được kinh nghiệm tuyệt vời nhất ở hội nghị hằng năm này

Các loại biểu diễn tiến triển như vậy

Kỹ xảo điêu luyện và tinh thần duy trì liên tục phẫu thuật phải gọi là siêu việt

Thậm chí, hiện tại, khái niệm phẫu thuật đều xảy ra va chạm kịch liệt

Chương 1503: Trần Chó, Làm Người Tốt Chứ? (1)

Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành với tư cách là phát minh vĩ đại nhất từ lúc thành lập Khoa ngoại tim cho đến nay, vào giờ khắc này giống như sắp xảy ra sự thay đổi rất lớn

Lịch sử quá trình phát triển Tâm ngoại khoa, khi trái tim bắt đầu nhịp đập, trái tim bắt đầu mở ra, Khoa ngoại tim đều nghênh đón một lần được thay đổi đúng nghĩa.

Mà từ trước nay, bệnh liên quan đến van tim tương đương với những chứng bệnh phải chết

Nhưng hôm nay, chúng ta không cần trái tim ngừng đập, chúng ta cũng có thể hoàn thành phẫu thuật, cứu vớt sinh mạng người bệnh.

Nhìn Trần Thương hoàn thành một cuộc phẫu thuật thay thế van tim 2 lá chỉ trong vòng 9 phút 21 giây, giờ khắc này, mọi người không thể nói là hưng phấn, mà vô cùng kích động

Như khi nãy, bên trong phòng mổ, Ryan lúng ta lúng túng lẩm bẩm:

- Biến thái

Sabrina đứng một bên, sau khi nghe thấy, nhịn không được chẹp chẹp miệng một chút.

Nói thật, Ryan nói câu nói này mặc dù rất chính xác, nhưng... Nghe lấy làm sao lại như...

- Ryan, anh cũng nghĩ như thế sao?

Sabrina nhỏ giọng hỏi.

Ryan cười cười, nhìn Sabrina, nói:

- Gọi tôi là Mã Lôi n.

- Đúng rồi, Sabrina, khả năng một thời gian ngắn sau, tôi sẽ đến Trung Quốc, học tập kỹ thuật bắc cầu động mạch vành, dù sao... Cô hãy nhìn người ta, những người Trung họ đều rất giỏi, chúng ta cần học hỏi thêm

Sabrina trừng to mắt nhìn Ryan, không thể tưởng tượng nổi đây là lời của Ryan nói.

Chuyện này cũng quá vô sỉ?

Chẳng lẽ thằng nhóc này đã sớm nghĩ kỹ?

Nghĩ tới đây, Sabrina nhịn không được liếc mắt.

Mà bây giờ, Simon hỗ trợ việc thu dọn dụng cụ, nhìn Trần Thương, bên trong ánh mắt tràn đầy tôn kính

Lúc này Simon sao có thể không rõ?

Đừng nói bản thân, Trần Thương đều mạnh và giỏi hơn rất nhiều giáo sư Ryan, hội trưởng Sabrina.

Nếu như nói bắc cầu động mạch vành là cách nói tương lai, Trần Thương chính là mở ra thời đại mới.

Hiện tại, Simon quay người nhìn viện trưởng Ryan, giáo sư của mình, bất chợt cũng chạm vào ánh mắt của giáo sư, thấy bên trong ánh mắt của giáo sư tràn đầy ẩn ý.

Simon biết rõ, khả năng giáo sư đã nhìn rõ ra cái cần nhìn, cần biết rồi?

Nghĩ tới đây, trong lòng Simon cảm ơn rất nhiều.

Ryan biết rõ, Simon không giống mình, cậu ta là tương lai, cậu ta mới 35 tuổi, tương lai rất có triển vọng.

Nhưng nếu như vẫn luôn ở chỗ này, khẳng định tương lai sẽ bị hạn chế, chẳng bằng đi theo bên cạnh Trần Thương, học tập anh ấy, tương lai của cậu ta sẽ rộng mở hơn rất nhiều

Trong vòng ba năm rưỡi, Simon khẳng định sẽ trở thành một cái tên nổi bật của thời đại mới.

Nhưng, đồng chí Mã Lôi n đã coi nhẹ một chút, đó chính là Mã Tây Mông đồng học có thể học thành tài trở về hay không...

Dù sao, giáo sư Trần còn ẩn giấu rất nhiều.

Nên muốn học gì ở Trần Thương?

Phẫu thuật kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên.

Mond Alpha là người có cảm xúc nhiều nhất.

Dù sao anh ta là người thử nghiệm kỹ thuật X-Pri, nhưng... Lại là Trần Thương thành công làm được.

Mặc dù Mond Alpha vô cùng luyến tiếc, nhưng cũng không có hối hận hoặc oán hận, dù sao khi đó anh ta đã cố gắng lâu như vậy.

Có đôi khi, một cơ hội thật sự là cần những người có năng lực phát hiện.

Phẫu thuật kết thúc.

Ở hội trường hội nghị, tất cả mọi người vô cùng cảm khái

Trần Thương thật sự đã làm được.

10 phút làm phẫu thuật thay thế van tim 2 lá, Trần Thương thật sự đã làm được.

Trần Thương đích thật là sáng tạo ra kỳ tích.

Loại phẫu thuật này cũng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Một sản phẩm mới được xuất hiện, chắc chắn mang đến một kĩ thuật mới cho lĩnh vực phẫu thuật van tim 2 lá như một trận gió lốc.

Chuyện này giống như phẫu thuật nội soi xuất hiện.

Kỳ thuật này có quá nhiều ưu thế

Nhưng, mọi người cũng rõ ràng ý thức được, độ khó của loại phẫu thuật cũng rất cao, muốn làm tốt, độ khó cũng rất lớn.

Nhưng Trần Thương tất nhiên có thể làm thành công như vậy, khẳng định anh ấy đã chuẩn bị rất tốt cho khẩu chuẩn bị

Hiện tại, bên trong hội trường không có người lại nói từ "biến thái".

Không phải vì Trần Thương không đủ biến thái, không thể gọi là biến thái, mà vì từ ngữ này không đủ tôn kính

Màn hình chung của phòng khách.

Viết đầy 'Giáo sư Trần'.

Một tiếng giáo sư Trần này mới đúng với Trần Thương, cũng là cách xưng đúng với Trần Thương.

Bọn họ cần phải kính trọng Trần Thương như vậy

Thậm chí về sau tại Khoa ngoại tim nhắc đến cái danh xưng giáo sư Trần này, liền biết là Trần Thương

Nhìn như một cái xưng hô bình thường, nhưng từ hôm nay trở đi có khả năng là một danh từ riêng.

Là một người rất lợi hại, mọi người không có khả năng gọi đùa.

Nhưng khi Trần Thương đầy đủ lợi hại, khi để mọi người nhịn không được ngưỡng vọng.

Có lẽ, mọi người cũng không còn tâm trạng trêu đùa, chỉ còn lái sự tôn kính đối với cường giả.

Theo phẫu thuật kết thúc, người chủ trì có chút kích động.

- Mọi người bắt đầu nghỉ ngơi, trước đi dùng cơm, buổi tối chúng ta tới công bố danh sách mười thành viên có cuộc phẫu thuật lớn có sức ảnh hưởng nhất hàng năm

Mọi người dồn dập rời khỏi hội trường, đang mong đợi đến bình chọn buổi tối.

Bọn họ rất tò mò, hiện tại, Trần Thương sẽ cầm xuống mấy vị trí, càng thêm chờ mong tối nay anh ấy có lời gì muốn nói

Tối nay, bọn họ có rất nhiều vấn đề mong chờ.

Ví dụ như Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành sẽ bắt đầu mở lớp khi nào, lúc nào bọn họ mới có thể ghi báo danh

Ví dụ như giáo sư Trần sẽ cân nhắc đến trường học bọn họ tạm giữ chức giáo sư.

Có nhiều người, thậm chí còn suy nghĩ liên hệ quốc gia một chút, có muốn mời Trần Thương trở thành học sĩ đặc biệt cho viện y học quốc gia bọn họ hay không?

Bởi vì Trần Thương mang tới một sự ảnh hưởng thật quá khổng lồ.

Một khi kỹ thuật bắc cầu động mạch vành bắt đầu sử dụng sẽ mang tới một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất trong lĩnh vực y học.

Đương nhiên, khả năng sự thay đổi này là thay đổi một cách từ từ, cũng không phải một sớm một chiều có thể thay đổi.

Nhưng, bây giờ, có Trần Thương ở đây thì tương lai sẽ có khả năng

...

Đến tám giờ tối.

Đèn đuốc hội trường bắt đầu bật sáng trưng

Tất cả mọi người nán lại hội nghị hiệp hội AATS công bố mười kết quả phẫu thuật có sức ảnh hưởng nhất

Hôm nay, mọi người không có cảm giác mong chờ kết quả bình chọn.

Dù sao gặp phải giáo sư Trần, thì làm sao có cơ hội cho bất kì ai

Giáo sư Trần một người phụ trách 7 cuộc phẫu thuật, cơ bản là có 6 cuộc phẫu thuật đột nhiên giáo sư Mond Alpha tăng thêm một đài, cũng không biết lúc này tên thứ mười một có cái tâm trạng gì, suy nghĩ như thế nào.

Lúc nào có một nam thanh niên ung dung thở dài:

- Tôi còn muốn cầm cái giải mười cuộc phẫu thuật có sức ảnh hưởng nhất năm nay, thật quá đáng tiếc.

Chẳng qua là... lời nói của nam thanh niên kia còn chưa dứt, một bên đồng bạn nhịn không được nhổ nước bọt nói:

- Là giáo sư Trần làm cho cậu oan ức, khó chịu hết cả người?

Anh ta lập tức nghẹn lời, vậy mà không thể phản bác được

Bên cạnh lại là một người nam khác gật đầu nói:

- Đúng thế, cậu hãy suy nghĩ một chút, bao nhiêu năm về sau, cậu về nghĩ hưu năm trên ghế nằm, con của cậu hỏi lần mà ba kiêu ngạo hãnh diện nhất là về việc gì? Cậu có thể đường đường chính chính nói cho con biết rằng, tại niên hội AATS 2020 lần thứ 100 ba nó đã cùng thi đấu với giáo sư Trần, tuy thua nhưng thua trong vinh quang, cậu không cảm thấy là một sự kiện đáng giá hay sao?

Chương 1504: Trần Chó, Làm Người Tốt Chứ? (2)

Bên cạnh lại là một người nam khác gật đầu nói:

- Đúng thế, cậu hãy suy nghĩ một chút, bao nhiêu năm về sau, cậu về nghĩ hưu năm trên ghế nằm, con của cậu hỏi lần mà ba kiêu ngạo hãnh diện nhất là về việc gì? Cậu có thể đường đường chính chính nói cho con biết rằng, tại niên hội AATS 2020 lần thứ 100 ba nó đã cùng thi đấu với giáo sư Trần, tuy thua nhưng thua trong vinh quang, cậu không cảm thấy là một sự kiện đáng giá hay sao?

Anh ta liền cẩn thận suy nghĩ một chút về lời nói của người kế bên, thật đúng như vậy bây giờ anh ta có thể mừng thầm một chút nhỏ

Vào lúc này, Ryan chậm chạp bước lên sân khấu, anh ta vẫn luôn là người phẫu thuật tốt nhất bên trong hiệp hội AATS.

Vì lẽ đó Ryan vẫn luôn là người chủ trì 'Thuật thức mới', anh ta cởi mở cười một tiếng:

- Trước khi công bố thành tích, tôi cảm thấy tôi cần phải chức mừng các vị đã hoàn thành tốt phẫn diễn thuyết của mình

- Năm nay, ở niên hội AATS, mọi người đã chứng kiến một màn phẫu thuật đặc sắc nhất gần 10 năm nay, không có cái thứ hai

- Ở hiệp hội AATS, ta bản khối thuật thức mới vẫn luôn là nhược điểm của tất cả chúng, chúng ta cũng làm không tốt việc cải thiện ở phương diện phẫu thuật, hôm nay, mọi người đã nhìn thấy, đây không phải đơn giản là thuật thức mới, mà là một loại khái niệm mới, kỹ thuật bắc cầu động mạch vành

- Giáo sư Trần đã mang kỹ thuật bắc cầu động mạch vành đưa đến hội nghị AATS, cũng đã mang đến một cái nhìn mới cho mọi người, còn dùng hành động thực tế, để chứng minh khả năng của nó

- Vì lẽ đó, trước hết tôi chúc mừng mọi người! So với giáo sư Trần, hôm nay chúng ta mới là người thu hoạch lớn nhất.

- Tất nhiên chúng ta đã thu hoạch được rất nhiều, nên cũng không thể bạc đãi giáo sư Trần, vì lẽ đó, mời mọi người hướng mắt nhìn màn hình lớn, mười thuật thức mới có sức ảnh hưởng nhất ở hiệp hội AATS năm 2020

- Đầu tiên, phẫu thuật X-Pri thay thế van tim 2 lá! Chuyên gia phê bình: Cái này không chỉ là thuật thức mới, kỹ thuật này đã là một kết quả vượt thời đại, thứ nhất, hoàn toàn xứng đáng

- Thứ hai, phẫu thuật hẹp lỗ van tim ba lá bằng bắc cầu động mạch vành! Chuyên gia phê bình là, Ryan nói: Đại khái, đây chính là thiên tài

Nghe thấy phê bình, về sau mọi người nháy mắt bắt đầu cười ha ha.

Bao gồm Ryan cũng như thế, anh ta tự giễu cười cười, mọi người cũng biết rõ ràng là có ý gì.

Dù sao, một cuộc phẫu thuật tổng kết ngắn gọn một chút chỉ ba câu nói:

Giáo sư Trần nhìn phẫu thuật.

Giáo sư Trần đã học xong phẫu thuật.

Giáo sư Trần sáng tạo phẫu thuật

Mấu chốt là, thời gian chỉ chưa đến một giờ.

Vì lẽ đó, bị xếp thành thứ hai hoàn toàn xứng đáng

Ngay sau đó, thứ ba, cũng là Trần Thương

Thứ tư... Thứ năm... Thứ sáu... Thứ bảy

Trần Thương lại lần nữa chiếm bá bảng

Một người chiếm được bảy vị trí, nếu như nói ra chuyện này, căn bản không có người nào tin tưởng.

Sau khi, bảy vị trí đứng đầu được công bố ra, mọi người ngồi phía dưới càng thêm kích động.

Dù sao, chính như vừa bắt đầu nam thanh niên kia đã nói, ai là người thứ tám, người đó là gần với giáo sư Trần nhất

Thậm chí có thể nói là cộng đồng với giáo sư Trần đánh giá là mười cuộc phẫu thuật có sức ảnh hưởng nhất 2020 AATS

Chỉ có ba vị trí cuối cùng giống như trở thành á quân của cuộc đấu này

Khi kết thúc kết quả bình chọn, mọi người chuẩn bị lên sân khấu lĩnh thưởng.

So với Trần Thương, ba cái tên xếp hạng thứ tám, chín, mười ngược lại càng thêm được mọi người chờ mong.

Ở trung tâm hội trường lớn như vậy, lẻ loi trơ trọi chỉ có bốn người.

Nhìn từ vị trí thứ nhất đến hạng bảy, Trần Thương do dự một chút, không biết mình nên đứng bục nào đây

Nhưng, một người cầm rất nhiều giải thưởng cũng không phải không có phiền não, cũng như có quá nhiều vị trí cũng không biết đứng ở chỗ nào.

Nhưng, Trần Thương phát hiện chính mình đã cao hứng quá sớm.

Rất nhanh, một số chuyện phiền não đã xuất hiện.

Trên một cái đầu của một người mang tới bảy cái cúp quả thực có chút vất vả

Trong tay cầm bảy bản chứng nhận thành tích không có cách nào mở rộng toàn bộ cho mọi người nhìn thấy

Đây quả thật là một chuyện thật vất vả.

Vào lúc này, Ryan nhìn Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, với tư cách người đoạt giải từ hạng thứ nhất đến hạng bảy, cậu có cảm nghĩ gì?

Trần Thương nghiêm túc suy nghĩ một chút, đối với hiện trường mọi người thở dài:

- Kỳ thật, thật cực khổ

Mọi người nghe xong, lập tức gật đầu:

- Đúng vậy, làm sao có thể không khổ cực

- Đúng trên sân khấu một phút, mười năm công dưới sân khấu

- Giáo sư Trần cơ bản chính là phái thực dụng, tôi còn tưởng rằng thiên phú cho phép đây.

- Cậu suy nghĩ nhiều, thành công nơi nào có mà gọi là ngẫu nhiên, cậu hãy nhìn giáo sư Trần xem, cậu ta vất vả như thế nào

Thế nhưng... Trần Thương nói xong câu đầu tiên sau đó, vội vàng nói:

- Nói thật, tôi không nghĩ tới mình mang bảy huy chương cùng với bảy bảng chứng chỉ như vậy, mệt mỏi, khổ cực đến như vậy

Lời này vừa nói, lập tức hiện trường mọi người suýt chút nữa phun máu

Đám người Mạnh Hi nghe thấy một câu nói như vậy, lập tức xạm mặt lại, Trần chó! Ngươi làm người có được hay không?

Những người khác nghe thấy, khóe miệng cũng co giật

Giáo sư Trần này, cậu cũng thật là quá đáng

Anh như vậy sẽ không có ai đồng tình đâu

Trần Thương nhìn mọi người hình như có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của mình, nói nghiêm túc đến:

- Ở chỗ này, tôi có một cái đề nghị cho mọi người

Mọi người nghe xong, vội vàng nghiêm túc.

Có đề nghị!?

Xem như anh ấy biết khiêm tốn thành tâm sửa sai, chúng ta sẽ tha thứ cho anh ấy.

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Vì lẽ đó, về sau mọi người cân nhắc nếu như muốn duy nhất một lần cầm mấy cái giải thưởng, đề nghị của tôi là, mọi người có thể cân nhắc một

lần cầm xuống hai cái giải thưởng sẽ tương đối tốt hơn, như vậy, mọi người có thể một tay cầm bản giấy chứng nhận thành tích

- Cũng sẽ không giống vất vả như tôi

Không thể nhịn được nữa, không cần chịu đựng, Ryan đều suýt chút nữa tức giận đuổi Trần Thương xuống

Trong lúc nhất thời, hội trường náo nhiệt.

Một trò đùa, sau đó Trần Thương cười nói:

- Xây dựng Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành, đối với những chuyên gia với giáo sư muốn đến học tập, chúng ta hãy giơ tay hoan nghênh

- Đương nhiên, vì thiết bị của chúng ta có hạn, tài chính có hạn, diện tích có hạn, vì lẽ đó mọi người sớm ghi báo danh, chúng ta sẽ tiến hành sắp xếp lần lượt.

Nếu như có thể, anh sẽ Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành biến thành một Trung tâm nghiên cứu khoa học quốc tế.

Quả thực đây là ý tưởng ảnh hưởng không tầm thường

Mà ở hội trường, sau khi mọi người nghe thấy tin tức này, lập tức rung động trong lòng.

Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành

Bọn họ nhìn chằm chằm người xung quanh, những người này đều là đối thủ cạnh tranh.

Trong lúc nhất thời, mọi người bình tĩnh chuẩn bị, có rất người đã bắt đầu trực tiếp viết ra sơ yếu lý lịch và chuẩn bị tài liệu.

Dù sao, dựa theo tiêu chuẩn của giáo sư Trần, tiêu chuẩn của viện sĩ, độ khó đều tương đối cao

Ở đây, viện sĩ cũng không ít...

Mọi người đột nhiên cảm giác thấy rất khó khăn

Chương 1505: Thật Xin Lỗi, Tôi Không Có Tiền...

- Thuật thức mới kết thúc cũng mang ý nghĩa hội nghị AATS 2020 sắp kết thúc.

Sau cùng 'Phát hiện mới' chẳng qua chỉ mang tính chất cùng loại với hội nghĩ triển lãm.

Đến lúc đó, những phát hiện mới, kết quả mới của lĩnh vực khoa ngoại tim nghiên cứu khoa học, ví dụ như X-Pri, giá đỡ vòi voi các loại tiến hành triển lãm.

Đến lúc đó sẽ có rất nhiều tập đoàn và trung tâm chữa bệnh tới trưng cầu, thậm chí có thể giúp một tay bán độc quyền, chuyển nhượng một loại kỹ thuật.

Dù sao đối với hội viên cấp bậc đại lão của hiệp hội AATS, thứ độc quyền này thật đúng là không ít.

Vì lẽ đó, tối nay tương đương với ngày cuối cùng của hội nghị.

Ngay sau khi hội nghị kết thúc, Sabrina đi lên sân khấu

- Năm nay, Hiệp hội AATS lần thứ 100 rất thành công, xuất hiện rất nhiều kỹ thuật mới, phát hiện mới, thuật thức mới với khái niệm mới, tôi đại biểu AATS cảm ơn mọi người

- Là cố gắng của mọi người, để chúng ta càng thêm chuyên nghiệp

- Mà Trần Thương, giáo sư Trần, làm cho niên hội 100 của chúng ta diễn ra rất thành công

- Vì lẽ đó, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay dành cho giáo sư Trần chúng ta

Mọi người nghe thấy lời của Sabrina, lập tức vỗ tay nhiệt liệt bên trong hội trường kéo dài không ngưng

Sau một hồi lâu... Sabrina mới tiếp tục nói:

- Năm nay, cũng không phải nhiệm kỳ năm mới, nhưng tôi cho rằng, đối với nhân tài đặc biệt như vậy, chúng ta cần phải dành cho cậu ấy một cái đãi ngộ đặc biệt

Nói đến đây, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn hội trưởng.

- Hội đồng chủ ủy bắt đầu thương thảo, xét thấy giáo sư Trần Thương đã cống hiến rất lớn đối với hiệp hội AATS, đặc biệt đề thăng làm Phó hội trưởng Hiệp hội khoa Ngoại lồng ngực nước Mỹ, chức vụ Chủ nhiệm ủy viên, đồng thời, sự sáng tạo giáo sư Trần về kỹ thuật bắc cầu động mạch

vành ở Trung tâm nghiên cứu y học định là sẽ mang đến hội nghị AATS niên hội năm 2021.

- Mà còn, chúng ta hi vọng thành lập hợp tác quan hệ lâu dài với Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành, bồi dưỡng cộng đồng với chuyển vận nhân tài.

Trần Thương nghe lấy lời của Sabrina, lập tức sửng sốt một chút.

Dù sao, Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành cũng không phải là cơ quan của riêng anh, đây là hạng mục đầu đề quốc gia của căn cứ nghiên cứu phát minh được xây dựng gần 2 tỷ.

Hiện tại, Trần Thương bắt đầu nghĩ lại, có phải bản thân cưa bom thổi mìn quá lớn

Thi công căn cứ nghiên cứu phát mình tốn hai tỷ có thể tiếp nhận nhiều người như vậy sao?

Đám người này sẽ không cảm thấy căn cứ phía sau mình là một phòng nghiên cứu rất lớn chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được có chút lo lắng, có muốn từ chối hay không đây?

Cùng lắm thì chính mình không làm phó hội trưởng, ngược lại phó...

Mặc dù, cùng nhau bồi dưỡng và chuyển vận nhân tài, chuyện này đối với Trung Quốc là chuyện tốt, dù sao đưa vào nước rất nhiều nhân tài đẳng cấp, trong tình huống trao đổi hỗ trợ, nhất định có thể kéo theo y học khoa ngoại tim trong nước phát triển.

Thế nhưng, đây không phải là chuyện mình có thể tự quyết định.

Bản thân chẳng qua chỉ là chủ nhiệm của trung tâm này.

Nhưng nói trắng ra, đây là cơ cấu của một quốc gia, nói tính toán hay không, cũng cần ông chủ Tiếu quyết định

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được nói:

- Chuyện này... Hội trưởng, cô có thể để cho tôi suy nghĩ một chút về vấn đề này có được không?

Lập tức, toàn hội trường bắt đầu lắng đọng.

Phó hội trường hiệp hội AATS, còn suy nghĩ một chút?

Chẳng lẽ anh ấy có thể cho rằng hiệp hội AATS chỉ là một cái tổ chức xã hội bình thường sao?

Đây chính là một tổ nghiên cứu khoa học có ảnh hưởng đến nền y học quốc tế.

Thành viên phân bố trên lãnh thổ bốn năm mươi quốc gia, mà còn đại biểu cho lực lượng mũi nhọn của ngành nghề

Mà cùng lúc đó, văn phòng nào đó bên trong nước, lúc này mới đúng mười giờ sáng.

Bên trong văn phòng, đám người Tiêu Nhuận Phương đang xem hội nghị AATS phía trước xuất hiện một hình ảnh.

Nói thật, hai ngày này, Tiêu Nhuận Phương thật cao hứng, thậm chí có chút hận không thể lập tức khuênh khoang

Nhìn Trần Thương mang theo các đội viên Trung Quốc đến hội trường hội nghị AATS, mười tiến triển mới trực tiếp cầm xuống chín vị trí

Một người cầm bảy giải đứng đầu bảng mười phẫu thuật lớn ảnh hưởng nhất

Thành tích như vậy tuyệt đối có thể chứng minh rõ chúng ta là một quốc gia rất phát triển

Nên dẫn đến bên trong văn phòng có rất nhiều người, là Tiêu Nhuận Phương cố ý mời Tào Ngu, đám người Kỳ Liên Sơn tới, cùng xem Trần Thương nhận giải thưởng.

Tào Ngu nhịn không được nhìn Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm Tiêu, sức mạnh lần này của giáo sư Trần cũng không bình thường, cô muốn ban thưởng như thế nào cho Trần Thương đây?

Lời này vừa nói, Tiêu Nhuận Phương trầm mặc.

Vấn đề này cô ta cũng đã suy nghĩ kỹ mấy ngày, nhưng thật không biết nên ban thưởng như thế nào cho cậu ấy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Nhuận Phương nói:

- Trần Thương, cậu ấy không phải thành lập một cái công ty sao? Trên phương diện xét duyệt mau chóng bật đèn xanh xử lý, nếu không làm trái quy tắc, một đường đèn xanh.

Tào Ngu gật đầu:

- Còn bản thân giáo sư Trần?

Tiêu Nhuận Phương nhịn không được nhíu mày:

- Bộ trưởng Tào, ông có biện pháp nào tốt hơn hay sao?

Tào Ngu cười cười, nhìn một cái Kỳ Liên Sơn:

- Viện trưởng Kỳ, Trung khoa viện còn thiếu viện sĩ sao?

Lời này vừa nói ra, lập tức ánh mắt của Tiêu Nhuận Phương và Kỳ Liên Sơn sáng lên.

Đây là một cái ý kiến hay

Thế nhưng... Trần Thương tuổi còn rất trẻ đi?

Tào Ngu nhìn ra bọn họ lo lắng, dứt khoát nói:

- Trước cứ thông báo một chút, tiếp theo sang năm đề danh viện sĩ

- Mọi người cũng nhìn thấy, hiện tại Trần Thương đã có địa vị quốc tế, tôi cũng không tin nước Mỹ, nước Anh những nước này nhìn mà không thèm thuồng, hai cái hội trưởng tổ chức học thuật

- Lại bắt không được, người ta mời rồi, chạy mất các người tìm ai đây!?

Kỳ Liên Sơn nhẹ gật đầu:

- Đúng, tháng chín khai giảng, vừa vặn sắp xếp cho giáo sư Trần nhận đề danh.

Tào Ngu cười cười:

- Thông báo là chuyện nhỏ, mấu chốt là tìm đâu học sinh thiên phú không tồi, nếu không giáo sư Trần sẽ rất không vui.

Ngay lúc này, trong màn hình xuất hiện Sabrina đang nói hội nghị AATS 2021 muốn hợp tác với Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành?

Mà còn, hiệp hội AATS muốn cùng Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành cùng nhau bồi dưỡng và đưa nhân tài vào tham gia

Ba người thấy, lập tức bắt đầu kích động lên

Chuyện này... Đây là muốn Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành biến thành cơ cấu hóa quốc gia sao?

Tốt

Chuyện này tốt bao nhiêu

Đây tuyệt đối có thể kéo theo y học trong nước phát triển.

Nhưng ngay lúc này, Trần Thương lại nói một câu:

- Cho tôi suy nghĩ thêm một chút

Lời này vừa nói ra, Tiêu Nhuận Phương tức giận đến suýt chút đã chửi thề, cân nhắc cái gì cân nhắc, chuyện này có cái gì cân nhắc sao?

Hoàn toàn chính xác

Hội trường mọi người cũng nghĩ như vậy.

Lông mày của Sabrina càng nhíu lại, điều kiện này còn không được sao?

- Giáo sư Trần, nếu như cậu không hài lòng, sang năm nhiệm kỳ mới của hiệp hội, cậu hãy đến làm hội trưởng

Chương 1506: U Xơ Tử Cung Tiến Một Bước, Tăng Sản Tuyến Sữa Lùi Một Bước

Lập tức, hội trường xôn xao vì câu nói của Sabrina

Mọi người một mặt cau mày nhăn nhó nhìn Trần Thương, căn bản không biết vì sao anh ấy lại không đồng ý.

Trần Thương nghe thấy hội trưởng Sabrina nói như vậy, cũng vô cùng xúc động, thở dài, ăn ngay nói thật:

- Kỳ thật... Cũng không phải tôi không đồng ý, chẳng qua là... Tôi cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình

Mọi người nhất thời sững sờ, ngẩng đầu nhìn Trần Thương, hình như không giống như trò đùa.

Trần Thương nhìn mọi người, mặt đỏ lên:

- Bởi vì... Vốn đầu tư Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành... Chỉ có 2 tỷ, căn bản không chứa được nhiều người như vậy, cũng không có cách nào gánh vác được nhiệm vụ Trung tâm Hợp tác và Trao đổi Quốc tế.

- Lúc trước tôi cũng đã nói, thiết bị, tài chính, diện tích của chúng ta đều có hạn, mọi người tổ chức huấn luyện công việc đều phải chia thành từng nhóm nhỏ, tiến hành tổ chức huấn luyện...

Mọi người thấy Trần Thương, không giống như đùa.

Thế nhưng, Tiêu Nhuận Phương lại không nhịn được đỏ mặt

Câu này nói ra mất mặt với bạn bè quốc tế quá

Tiêu Nhuận Phương tức giận đến nổi thở không đều.

Bên cạnh Tào Ngu và Kỳ Liên Sơn cũng trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Thương, có chút dở khóc dở cười.

Tiêu Nhuận Phương bên này vô cùng tức giận, ồn ào nói:

- Không đủ tiền? Đưa tiền! Cuộc họp ngày mai, không đúng, hiện tại mở hội nghị, chi cho chủ nhiệm nghiên cứu của Trung tâm y học Bắc cầu động mạch vành của Trần Thương 20 tỷ tài chính, để xây dựng thành trung tâm nghiên cứu Tâm ngoại khoa quốc tế

- Trần Thương à, Trần Thương, cậu thật muốn làm cho tôi tức chết, đứng trên sân khấu thế giới nói là không có tiền

- Tôi gọi điện cho lãnh đạo, để ông ta phê chỉ thị

- Tôi tức chết rồi, ngươi xem một chút cậu ấy làm sao nói ăn nói với lãnh đạo.

Tiêu Nhuận Phương tức giận trong phòng đi tới đi lui, thực tế nhịn không được:

- Không được! Tôi muốn gọi điện cho Trần Thương

- Đừng! Chủ nhiệm Tiêu, ngươi tỉnh táo một chút, bây giờ Trần Thương đang đứng trên sân khấu

Tiêu Nhuận Phương nhịn không được, trực tiếp gọi tới

- Giáo sư Trần, chớ do dự, chúng ta có tiền, có rất nhiều tiền, tôi sẽ cấp phát cho cậu, xin hạn mức 20 tỷ, cậu phải đáp ứng liền lập tức

...

...

Trần Thương nhìn thấy cuộc gọi của chủ nhiệm Tiêu, do dự một lúc rồi mới nhận

Cũng may là Trần Thương không phải đang trên sân khấu, nhưng... cho dù là vậy, cũng hấp dẫn sức chú ý của mọi người ở hiện trường

Dù sao, vừa rồi hội trưởng Sabrina còn nói có thể cho Trần Thương chức hội trưởng.

Hơn nữa... Trần Thương còn từ chối.

Chuyện này khiến cho mọi người có chút không hiểu

Loại chức vị xã hội, địa vị đoàn thể tổ chức xã hội đa phần đều không cao, thế nhưng, những chức cao kia, thì địa vị thật sự là cao

Đây là một loại trạng thái hai cực phân hóa.

Mà hiệp hội AATS chính là đỉnh cấp.

Thế nhưng... Sau khi mọi người nghe thấy Trần Thương than khóc về lý do, liền lập tức sửng sốt

Ngay sau đó, mọi người không những không tức giận, mà thoáng cái hưng phấn lên.

Giáo sư Trần vậy mà lại thiếu tiền?

Thiếu tiền tốt chứ

Loại chuyện thiếu tiền này làm sao có thể nói là chuyện xấu được chứ?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người cũng bắt đầu hưng phấn lên, Sabrina càng mừng rỡ như điên.

AATS chính là không bao giờ thiếu kim chủ, tùy tiện ngoắc một ngón tay, không biết là bao nhiêu công ty y dược được ôm ấp yêu thương.

Nếu như hôm nay Trần Thương làm hội trưởng, tùy ý nói với công ty dụng cụ một câu, nói trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành

chuẩn bị xây dựng, cần được trợ giúp.

Những công ty như Johnson & Johnson, Siemens, Philips chắc chắn sẽ đưa ra những khoảng tiền lớn để hỗ trợ từng phút.

Mỗi một lần cải cách chữa bệnh, đều mang đến những bác sĩ giỏi nhất.

Mà trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu của Trần Thương là nơi tiên phong của sự thay đổi.

Không biết các công ty y dược sẽ sẵn sàng chi bao nhiêu tiền cho Trần Thương

Đối với những tập đoàn lớn đang phát triển thì một loại thuốc mới với chi phí hơn mười hai tỉ đô la Mỹ, họ không sợ tốn tiền, chỉ sợ bị tụt lại phía sau

Để cho Trần Thương xây dựng một trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu quả thật là quá nhẹ nhõm

Không chỉ xây dựng trung tâm nghiên cứu, thiếu thiết bị nào cứ nói là được rồi

Thế là, hội trưởng Sabrina cười nói:

- Giáo sư Trần, anh cứ yên tâm, ngày mai sau khi bắt đầu hội triển lãm, chúng tôi sẽ liền tiến hành tuyên truyền về trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu

- Đến lúc đó, tôi tin rằng, sẽ có rất nhiều xí nghiệp y dược nguyện ý tài trợ

- Vì thế cho nên, chuyện thiếu tiền này anh hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến.

Hoàn toàn chính xác.

Sau khi Sabrina làm hội trưởng, dường như chưa từng phát sầu vì tiền

AATS thật sự là muốn người có người, muốn tiền có tiền

Ryan cười nói:

- Đúng vậy, thậm chí chúng tôi có thể cử hành một lần quyên tặng, không dám nói là nhiều, một hoặc hai tỷ* đô la vẫn không phải là một vấn đề lớn

*1 tỷ = 100.000.000

Trần Thương suýt chút nữa nghẹn lời, những người này, tiền không phải là tiền sao?

Một hai tỷ đô la không phải là vấn đề...

Thật sự năm ngoái AATS này vì bệnh tim bẩm sinh ở trẻ sơ sinh trên thế giới mà quyên góp 12 tỷ đô la, dùng vào phẫu thuật cho trẻ sơ sinh.

Vì thế, một hai tỷ thật sự không tính là vấn đề gì lớn, nhưng, vào lúc này, Mond Alpha đột nhiên nói:

- Kỳ thật, là hoàn toàn không cần

- Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu có thể thành lập, việc huấn luyện đội viên có thu phí, bất kì học viện huấn luyện, đơn vị bệnh viện nào cũng cần cung cấp chi phí 10 vạn đô la cho việc bồi dưỡng, dùng vào hoạt động thường ngày của trung tâm nghiên cứu

- Đúng vậy! Tôi nghĩ có thể thực hiện

- Còn có một biện pháp khác, chính là bệnh viện của chúng ta có thể hợp tác với Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu...

Nhìn thấy mọi người đều bày mưu tính kế, ngược lại Trần Thương có chút ngượng ngùng, anh phát hiện, đám người này thật sự là rất có tiền

Có điều, lời nói của chủ nhiệm Tiêu vang bên tai Trần Thương.

- 20 tỷ

Trần Thương lập tức sửng sốt

Bản thân nghe lầm sao?

Khi Trần Thương trầm mặc, Tiêu Nhuận Phương cũng nghe thấy mọi người ở bên kia đều sẵn sàng đầu tư tiền bạc.

Nói thật thì Tiêu Nhuận Phương rung động rồi

20 tỷ không phải là con số nhỏ

Cho dù Tiêu Nhuận Phương được lãnh đạo phê duyệt, tiến hành nhiều lần hội nghị, sau đó đưa ra kết quả như vậy.

Hơn nữa, đến tay còn không nhất định có thể còn nhiều như thế

Dù sao đây cũng là 20 tỷ

Thế nhưng hiệp hội AATS của người ta cũng quá có tiền rồi?

Tùy tiện quyên tặng một hai tỷ đô la không nói... chi phí huấn luyện một người là 10 vạn đô la, đây chính là tương đương với hơn 60 vạn nhân dân tệ, một người 60 vạn, một ngàn người thì chính là 6 tỷ... một vạn người....

Nghĩ đến đây, bản thân Tiêu Nhuận Phương cảm thấy run rẩy

Đây cũng quá nhiều rồi!?

Trần Thương đang suy nghĩ thì ra khóc than lại hữu dụng như vậy

Ngay lúc này, Trần Thương hưng phấn nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm Tiêu, cảm ơn 20 tỷ của tổ chức

Chương 1507: Phát Hiện Ra Bảo Bối

Nói xong, Trần Thương trực tiếp cúp điện thoại, đứng dậy hưng phấn nói:

- Mọi người không cần lo lắng, vừa rồi lãnh đạo vừa gọi điện thoại đến, quyết định phát cho trung tâm nghiên cứu động mạch vành bắc cầu, dùng toàn lực để duy trì, vì thế việc huấn luyện của mọi người là hoàn toàn cũng có thể thực hiện

Lập tức, mọi người đều hưng phấn lên

Mà Tiêu Nhuận Phương lại trợn tròn mắt.

Tôi...

Alo! Alo! Alo

Chờ chút đã

Đừng cúp máy chứ

Tôi còn chưa nói xong đâu

Tên tiểu tử thúi này

Tôi đã hối hận rồi, người khác cho cậu tiền thì cậu không cần, tôi vừa mới nói thì cậu đã đồng ý rồi?

Tiêu Nhuận Phương thật sự là tức đến phát khóc rồi.

Một cơ hội tốt để tiết kiệm tiền tốt đến bao nhiêu.

Tên tiểu tử cậu cũng quá không biết trân trọng rồi?

Đô la ngoại hối của người ta không thơm sao?

Có phải là cậu cảm thấy Phương Tiêu Nhuận tôi rất dễ để gài bẫy đúng không?

Tiêu Nhuận Phương cầm lấy điện thoại, nhìn lên trên màn hình, chậm chạp không nói lời.

Tiêu Nhuận Phương khóc không ra nước mắt, có quan hệ với Trần Thương, cô cảm thấy não của mình luôn không đủ dùng.

Tào Ngu ở một bên nhìn thấy bộ dáng của chủ nhiệm Tiêu, thực sự là không nhịn được, nước trà trong miệng đều phun ra ngoài, ho khan

- Khụ khụ.... ha ha ha... khụ khụ

Nhìn thấy bộ dáng của Tào Ngu, Tiêu Nhuận Phương càng thêm tức giận.

Người đã đều hơn sáu mươi tuổi rồi, giờ phút này lại thiếu chút nữa bị tức đến phát khóc.

Kỳ Liên Sơn cười cười:

- Được rồi, được rồi

- Đây cũng không phải là chuyện xấu gì, toàn bộ quốc gia của chúng ta đều bỏ tiền cũng là chuyện tốt, sau này khi Tiểu Trần làm chủ nhiệm rồi, tốt thiểu cũng không có nhiều phiền toái như vậy

- Hơn nữa, đây cũng không phải là chuyện xấu gì

- Qua mười năm tám năm nữa, chờ trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu này trở thành kiến trúc tầm cỡ quốc tế, chuyện này không tốt sao?

- Hơn nữa, 20 tỷ là nhiều sao? Sau khi xây dựng tốt trung tâm nghiên cứu, không biết có thể đưa vào bao nhiêu nhân tài đỉnh cấp? Bây giờ, chi phí đưa một hội viên cấp chuyên gia vào hiệp hội AATS làm sao không đến ngàn vạn, 200 chuyên gia thì đã 20 tỷ rồi

- Sau khi Trần Thương xây dựng tốt công trình này, không những không cần dùng tiền, chi phí quản lí của một người còn có thể lên đến 10 vạn đô la, chuyện này hoàn toàn có thể khiến phòng làm việc thuận lợi phát triển tiếp.

- Thậm chí, nói thật lòng, chúng ta cũng có thể mặc sức tưởng tượng một chút, mà nhiều năm về sau, bệnh viện khoa ngoại Tim số một thế giới có thể biến thành Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu hay không?

Tiêu Nhuận Phương vẫn là khong nhịn được:

- Nhưng... tiểu tử này... aiz! Tức chết tôi rồi, không được không được, tôi cảm thấy thời kì mãn kinh mới qua lại trở về rồi! Bây giờ tôi cực kỳ bực bội

- Tào Ngu, ông mà còn cười thì tôi liền đuổi ông ra ngoài

Tào Ngu vội vàng ngậm miệng, tranh cãi với phụ nữ là chuyện không hề có bất kỳ ý nghĩa gì

Sau đó, vấn đề về tiền đã được giải quyết, Trần Thương sẽ tiếp nhận lời mời một cách tự nhiên, trở thành Phó hội trưởng của hiệp hội khoa ngoại lồng ngực nước Mỹ, ủy viên chủ nhiệm

Trần Thương nhìn thấy Sabrina mang đến thư mời và giấy chứng nhận, không nhịn được bật cười, xem ra hội trưởng Sabrina đã sớm chuẩn bị xong tất cả

Đối với việc Trần Thương thành công nhậm chức, mọi người tại hiện trường đều rất vui vẻ

Thậm chí đối với tương lai của trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu đều vô cùng mong đợi.

Cũng như thế, mấy người Tào Ngu nhìn thấy Trần Thương thuận lợi nhậm chức, sau khi trở thành Phó hội trưởng của hiệp hội AATS, ủy viên chủ nhiệm, mọi người đều vô cùng vui mừng

Chỉ là chủ nhiệm Tiêu ở nơi nào đó nhỏ giọng tự an ủi chính mình.

- Tiêu Nhuận Phương, không được tức giận, không được tức giận, u xơ tử cung sẽ tiến thêm một bước, tăng sản tuyến sữa sẽ lùi một bước... không không không! Không thể tức giận

- A! Tôi thật là bực bội

Hiệp hội AATS tổ chức bốn ngày.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng.

Rất nhiều nhân viên tham gia hiệp hội AATS đã lần lượt trở về địa điểm xuất phát.

Bởi vì ngày cuối cùng đối với bọn họ mà nói, ý nghĩa quả thực không lớn.

Dù sao AATS cũng không chỉ có bác sĩ lâm sàng, mà còn có rất nhiều người làm việc nghiên cứu khoa học, hôm nay là cơ hội lần đầu của họ.

Không giống trong nước, hầu hết các cơ cấu nghiên cứu phát minh ở nước ngoài đều là cấp dưới của công ty tập đoàn lớn, nếu không thì chính là phòng làm việc cá nhân.

Cấp dưới của tập đoàn lớn vẫn còn tốt, không thiếu tài chính.

Mà những đại lão mở phòng làm việc cơ cấu nghiên cứu tính chất khoa học, nghiên cứu phát minh đồ vật mới, cần phải tốn một khoảng thời gian rất dài, cũng phải bỏ ra lượng lớn tâm huyết, tinh lực và tài lực.

Sau khi nghiên cứu ra đồ vật, việc đầu tiên không phải là gì khác, mà chính là muốn nhanh chóng thu lại vốn

Mà triển hội phát triển mới AATS cũng cung cấp một nền tảng như vậy.

Bên trong sảnh lớn của một tòa nhà ở New York, hôm nay lại náo nhiệt khác thường.

Đây chính là địa điểm tổ chức AATS ‘phát hiện mới’, chứ không phải tổ chức ở bên trong sảnh khách sạn.

Thậm chí, đây có thể xem như một buổi hội triển lãm và kêu gọi, bởi vì hôm nay, mọi người phải buông bỏ tiêu chuẩn của nhân viên AATS, rất nhiều công ty y dược và cơ cấu nghiên cứu khoa học đều sẽ đến để tham gia triển hội của ngày hôm nay.

Bên trong sảnh triển lãm có rất nhiều gian hàng, vị trí không giống nhau, mức độ quan tâm cũng không giống nhau, giá cả cũng khác biệt.

Trần Thương giành được hai gian hàng cũng không tệ.

Thanh súng X-Pri sau phẫu thuật của Trần Thương được đặt ở chỗ này, còn một cái chính là giá đỡ vòi voi Trần Thương.

Trần Thương với tư cách là Phó hội trưởng, đương như là có một chút đặc quyền nhỏ như vậy.

Giá tiền của một gian hàng cũng không thấp, là tính theo phần trăm giá cả, mà hai vị trí này của Trần Thương hoàn toàn lấy được là do đặc quyền của phó hội trưởng.

Ừm, ở bất kì nơi đâu, có quyền thì là có quyền.

Kỳ thật, Trần Thương cảm thấy chuyến đi AATS lần này của mình trên cơ bản đã rất viên mãn.

Về những phát triển mới, đã thành công trong việc đưa ra khái niệm về động mạch vành bắc cầu, và cùng với sự trợ giúp của thuật thức mới ngày hôm nay, khái niệm và phẫu thuật của động mạch vành bắc cầu đã dần dần khắc sâu trong ấn tượng của mọi người.

Là người sáng lập của Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu, Trần Thương đương nhiên cũng là người được lợi nhiều nhất.

Nhưng, không thể phủ nhận, trải qua hội nghị lần này, tư duy của Trần Thương cũng xảy ra chuyển biến.

Ban đầu chẳng qua là Trần Thương chỉ muốn mang X-Pri nói trong buổi hội nghị, nhận được sự tán thành của Hiệp hội khoa ngoại lồng ngực nước Mỹ, tương lai được thông qua xét duyệt của FDA, được niêm yết ở thị trường nước Mỹ và các quốc gia khác.

Thế nhưng, bây giờ đã khác.

Sau khi [khái niệm động mạch vành bắc cầu] của Trần Thương tăng lên 30%, nhận thức của Trần Thương về động mạch vành bắc cầu càng thêm sâu sắc.

Mà lúc đầu, Trần Thương cho rằng [Khái niệm động mạch vành bắc cầu] là một khái niệm lạc hậu, nhưng với việc thanh tiến trình tăng lên 5%, và tiến độ của [khái niệm động mạch vành bắc cầu] tăng lên, khiến anh kinh ngạc phát hiện, đôi khi [khái niệm động mạch vành bắc cầu] và [khái niệm tim ngừng đập] là sự hỗ trợ lẫn nhau, một thứ cũng không thể thiếu

Chương 1508: Thanh Tiến Độ Lên Nhanh

Đôi khi việc lựa chọn trong phẫu thuật tim, hoàn toàn là phụ thuộc vào tình trạng của người bệnh.

Tối hôm qua sau khi trở về, Trần Thương nằm trên giường ngẫm nghĩ lại rất lâu.

Sau khi bản thân học trộm thành công bản cải tiến phẫu thuật phân luồng động mạch phổi hai chiều và phẫu thuật Fontan của hội trưởng Sabrina và viện trưởng Ryan, có thể trong thời gian ngắn kết hợp kỹ xảo động mạch vành bắc cầu của mình, chuyển hóa thành phẫu thuật động mạch vành bắc cầu phân luồng động mạch phổi hai chiều và phẫu thuật Fontan.

Điều này khiến Trần Thương vô cùng chấn kinh

Sau khi nhắm mắt lại và cảm nhận được nhiều thông tin về [khái niệm động mạch vành bắc cầu], Trần Thương kinh ngạc phát hiện một chuyện.

Đó chính là hai thanh tiến độ mà bản thân mình vừa mới sinh ra có thể có ý nghĩa rất lớn

Thậm chí có khả năng làm ảnh hưởng đến toàn bộ những nguyên tố phát triển của Khoa ngoại Tim.

Sau khi hiểu rõ, trong lòng Trần Thương cũng thông suốt.

Có lẽ điều tiếp theo mà bản thân phải làm không phải là gì khác, mà chính là phải liên tục cải thiện các thanh tiến độ này, đợi đến lúc hai thanh tiến độ này đạt đến mức 100%, Trần Thương tin rằng, Khoa ngoại Tim sẽ nghênh đón một thời kì phát triển mới.

Suy nghĩ và tầm nhìn thay đổi, khiến anh cũng không câu nệ mà quảng bá X-Pri.

Vào buổi triển hội hôm nay, Trần Thương không hề có một chút rảnh rỗi nào.

Sau tiến triển mới và màn trình diễn thuật thức mới vô cùng chói mắt của Hiệp hội thường niên AATS năm 2020, sáng hôm nay, Trần Thương đã nhìn thấy rất nhiều người.

Trong đó không thiếu những công ty tập đoàn lớn như Roche, Johnson & Johnson, Novartis, Novo Nordisk, thậm chí ngay cả Conrad - giám đốc kiêm đại cổ đông của công ty Siemens cũng ngay trong đêm bay đến New York, chính là vì để gặp Trần Thương.

Hy vọng có thể phối hợp hợp tác với Trần Thương để nghiên cứu, phát minh và hoàn thiện kỹ thuật X-Pri.

X-Pri chắc chắn sẽ có tồn tại hạn chế, nhưng khi kết hợp với siêu âm Doppler sẽ sinh ra hiệu quả mới

Điều này làm cho công ty Siemens đột nhiên hiểu ra, một khi thời đại của động mạch vành bắc cầu tiến đến, một thiết bị hình ảnh siêu âm mới có thể hiển thị được bên trong trái tim.

Đối với việc này, Trần Thương không từ chối, nhưng cũng không đồng ý.

Dù cho Conrad nói rất có lý.

Đúng như vậy, Trần Thương cũng có ý nghĩ này, đó chính là phát triển công nghệ chụp ảnh bên trong tim khi phẫu thuật, bức xạ mạnh của CT mang đến rất nhiều sự bất tiện.

Ngược lại siêu âm Doppler trở thành phương pháp phù hợp nhất hiện nay.

Những gì Siemens có thể nhìn thấy, ở lĩnh vực siêu âm dẫn đầu như GE, Philips cũng có thể nhìn thấy được.

Vì thế cho nên Trần Thương cũng không vội đáp lại

Trong hội trường lớn như thế, có rất nhiều người, nhưng hôm nay Trần Thương trông như một ngôi sao giữ mặt trăng.

Không phải vì nhiều người tìm đến Trần Thương để nói chuyện trên trời dưới đất, mà vì người đến tìm Trần Thương đều có địa vị rất cao.

Ngay cả Đổng sự của tập đoàn chữa bệnh GE cũng đích thân đến.

Đây chính là dùng địa vị trong ngành nghề để giành quyền nói chuyện.

Trần Thương với tư cách Phó hội trưởng hiệp hội AATS, đây chính là địa vị xã hội mà anh nên có.

Sau khi Trần Thương ăn cơm xong, cũng không vội đi đến sảnh triển lãm, sau khi anh để đám người Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm vào xem phần giới thiệu, bản thân nghỉ ngơi chút ít, sau đó đi bốn phía xung quanh phòng triển lãm.

Dù sao AATS cũng đứng thứ nhất trong ngành nghề, rất nhiều sản phẩm, lý luận, và phát hiện nhiều nghiên cứu mới điều có giá trị

Cũng như những dụng cụ phẫu thuật chuyên dụng kia, còn có tài liệu mới nhất của Khoa ngoại Tim, thuốc bảo vệ cơ tim thường gặp trong phẫu thuật của Khoa ngoại Tim...

Kỳ thật, Trần Thương nhìn thấy nhiều thứ cũng rất tốt.

Thế nhưng... Anh căn bản là không có tiền để đầu tư.

Mọi người nhìn thấy Trần Thương cũng rất khách sáo, nói chuyện với Trần Thương.

Nhưng, sau khi anh dạo qua một vòng, đột nhiên dừng chân lại ở bên cạnh một vị trí không có nhiều thu hút

Đứng sau vị trí chính là một người đàn ông tóc vàng năm mươi tuổi, số tuổi ước chừng là năm mươi, đeo mắt kính, đang viết thông tin ở trên máy tính của vị trí.

Thế nhưng, đây không phải là điều quan trọng nhất.

Khi Trần Thương vừa vặn đi qua, âm thanh hệ thống nhắc nhở.

[Đinh! Phát hiện vật phẩm có thể nghiên cứu tiến độ của khái niệm tim ngừng đập.]

Sau khi nghe thấy lời nói này, cả người Trần Thương đều sửng sốt

Anh quan sát kỹ xung quanh, làm gì có vật phẩm như thế chứ?

Sau đó, anh xoay người nhìn lại, lại nhìn thấy một xấp giấy thật dày

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, lập tức sửng sốt, quay người nhìn về phía khu trưng bày không đáng để chú ý.

Chỉ thấy sau lưng là một nam thanh niên ăn mặc cũng không xuất chúng, mà mọi người xung quanh vây xem cũng không nhiều.

Mà còn, mấu chốt nhất là vị trí này cũng không có gì nổi bật, không có bất kì tài liệu đặc thù hoặc kết quả nghiên cứu khoa học, chỉ có một xấp giấy thật dày.

Không có thể gọi là sách

Tinh thần của nam thanh niên này biểu lộ sa sút một cách rõ ràng, cảm giác không thể nói được, nhưng làm cho người khác cảm nhận được một loại mất mát.

Trần Thương lên tiếng chào.

- Chào anh

Lần đầu tiên, nam thanh niên không nghe thấy, Trần Thương tiến thẳng đến chào lại lần nữa, tiếp đó vỗ bả vai người đàn ông này, đối phương mới xoay người lại.

Ông ta liền chỉ vào lỗ tai chính mình, xin lỗi cười một tiếng:

- Xấu hổ, lỗ tai của tôi có chút vấn đề, mới vừa rồi không có mang máy trợ thính, nên tôi không nghe thấy giáo sư gọi.

Lúc nói chuyện, ông ta mới đeo máy trợ thính vào, lúc này ông ta mới quay người lại nhìn Trần Thương, chờ khi ông ta nhìn thấy Trần Thương, sau đó có chút ngạc nhiên cười cười:

- Chào anh! Giáo sư Trần, chào anh! Tôi là Croft, tôi là người nghiên cứu khoa học tự do, người nước Mỹ.

Trần Thương lễ phép cười cười:

- Giáo sư Croft, anh đến đây để tìm tài nguyên nghiên cứu hay sao?

Croft cười cười xấu hổ:

- Đây là tâm huyết suốt đời của tôi, thế nhưng... Cảm giác... giống như tôi đã đi sai phương hướng

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Có ý gì đây chứ?

Croft thở dài, không thèm để ý chút nào lấy ra một xấp tư liệu thật dày.

- Thành quả nghiên cứu đã thất bại, số liệu nghiên cứu thất bại, những thứ này... Nhiều nhất nên tính là cuộc đời nghiên cứu của tôi đã thất bại.

Trần Thương nghe thấy lời của Croft, không nói thêm gì, anh ấy không cho rằng hệ thống sẽ nhìn nhầm.

Trần Thương thấy trong hội trường nhiều thứ như vậy, hệ thống đều không có nhắc nhở anh thứ có thể gia tăng tiến độ trái tim ngừng đập, duy nhất chỉ có nơi này có, mấy thứ này của giáo sư Croft nói rõ là những thứ rất có giá trị

Nghĩ tới đây, Trần Thương tùy ý cầm lấy một trang giấy:

- Tôi có thể nhìn một chút không?

Croft hào phóng nói:

- Tôi có thể đưa cho cậu xem tất cả

Trần Thương an ủi:

- Kỳ thật kinh nghiệm thất bại cùng với kinh nghiệm thành công đều rất quan trọng.

Croft nhịn không được lắc đầu, mang theo nụ cười nhìn Trần Thương, mái tóc ngắn đã điểm bạc, màu vàng cùng màu trắng điểm tô ở giữa, ngược lại lộ ra chút già nua.

Chương 1509: Kiếm Tiền, Kiếm Tiền

Croft nói:

- Trong lòng tôi, những thứ vô dụng này sẽ không có quá nhiều chỗ dùng.

- Kỳ thật, tôi ngược lại cảm thấy kinh nghiệm thành công quan trọng hơn so với kinh nghiệm thất bại, bởi vì... Thành công có thể giúp người ta tăng thêm sự tự tin, mà kinh nghiệm thất bại lại chỉ có thể làm cho bản thân tự an ủi mình mà thôi.

- Cuộc đời tôi, thành công tôi cũng đã trải qua, thất bại cũng đã qua, tôi biết vô số lần thất bại sẽ rất dễ làm cho một người cảm thấy tuyệt vọng.

Nói đến đây, Croft nhìn Trần Thương, cười cười:

- Giáo sư Trần, người cùng người không giống nhau, phần lớn người đều là người bình thường đều thuộc kiểu thất bại dọc đường không gượng dậy nổi, còn thành công... Như những nhân tài như cậu.

- Hiện tại tôi nghĩ là, nếu như may mắn có thể tìm được người đầu tư, nhưng... Tôi cũng không hi vọng, mấy năm này đều không tìm được, cũng không thèm để ý. Huống chi sau này lĩnh vực nghiên cứu phát triển khẳng định là hướng bắc cầu động mạch vành.

- Vì lẽ đó... Chờ những tài liệu này bán với cái giá tốt, sau này tôi có khả năng sẽ về trường học làm giáo sư, tự mình làm nghiên cứu khoa học thật rất vất vả

Croft cực kỳ giống phần lớn những người nghiên cứu khoa học thất bại, tiêu hết tất cả tiền bạc, sau đó, không có được thành quả gì, cũng không có tìm được nhà đầu tư, đối với tiền đồ giống như một mảnh xa vời, quan trọng nhất chính là, tuổi của ông ta cũng không còn nhỏ.

Trần Thương cũng không nói chuyện, mà cầm qua một trang giấy, phía trên là liên quan tới nghiên cứu dịch khôi phục trái tim đập, có cái nhìn rất mới đối với nghiên cứu trái tim

Trần Thương sau khi xem xong, chợt phát hiện... Chính mình 【 khái niệm trái tim ngừng đập 】 tăng lên 0.1%

Lần này, Trần Thương có chút chấn kinh

Cái này... Thật sự là một cái tổng kết thất bại sao?

Đây quả thực... Quả thực là một bản sách kinh nghiệm

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút hưng phấn, thậm chí có một loại xúc động, mua tất cả mấy thứ này đem về.

Nhưng, hiện tại Trần Thương cũng không có bao nhiêu tiền.

Cơ bản cũng không thể nuôi nổi cái nghiên cứu khoa học đốt tiền như thế này.

Đột nhiên, Trần Thương nghĩ đến trên người mình có một đồ vật đặc thù

【 Nhanh chóng lý giải một quyển sách: Nhanh chóng đọc và lý giải một quyển sách, đồng thời thu thập và ghi nhớ! 】

Kiện vật phẩm này Trần Thương đã thu được một đoạn thời gian, nhưng vẫn luôn không nỡ dùng, hiện tại... Đây là một cơ hội tốt?

Nghĩ tới đây, mặc dù Trần Thương có chút đỏ mặt, cũng biết loại hành vi này nên gọi là chơi gian.

Nhưng Trần Thương cũng biết được đây là một cơ hội khó có được, quan trọng nhất anh muốn nhìn bên trong đến cùng là có cái gì

Nếu có cơ hội, thậm chí Trần Thương nguyện ý đầu tư cho Croft

Mặc dù, anh ấy không có tiền, nhưng... Cùng lắm từ đây trở về về sau vì sự nghiệp, tìm thêm một số phú bà làm phẫu thuật một chút.

Sau khi hạ quyết tâm, Trần Thương trực tiếp kích hoạt vật phẩm.

Sau đó, tay của anh tùy ý cầm lấy những trang giấy này, tiếp theo đại khái lật nhìn một phen, giống như tùy ý lật sách, rất tùy ý lật qua lật lại một lần.

Không bao lâu

m thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trần Thương.

【 Đinh! Chúc mừng giáo sư, thu được khái niệm tiến độ trái tim ngừng đập 25%! 】

【 Đinh! Trước mắt khái niệm tiến độ trái tim ngừng đập 30%, thu được ban thưởng: Tiến triển và kỹ xảo nghiên cứu Dịch khôi phục nhịp đập trái tim. 】

Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, lập tức trợn tròn mắt

Trực tiếp thu được 25%

Cái này cũng quá lợi hại đi?

Nhưng nghĩ đến đây là tâm huyết nửa đời của Croft, Trần Thương cũng không nhịn được thở dài.

Những nội dung tài liệu này Trần Thương đã hoàn toàn đọc xong và đã hiểu được.

Những kiến thức này đều là tư liệu và lý giải của bản thân Croft về nghiên cứu Dịch khôi phục trái tim đập trong thời gian dài.

Kỳ thật, Croft nghiên cứu và hiểu rất sâu sắc về trái tim ngừng đập, cũng không phải kém hơn so với Ryan.

Nhưng, thí nghiệm thành công luôn luôn có tính ngẫu nhiên, cũng cần một ít may mắn.

Đương nhiên, khả năng quan trọng nhất cũng là lý giải trên một số khác biệt nho nhỏ.

Mà còn kết hợp với tiến triển nghiên cứu Dịch khôi phục trái tim đập vừa vặn lấy được, Trần Thương cũng hiểu rõ vì sao Croft uể oải như thế.

Rất lấu, Trần Thương nhìn Croft nói:

- Nếu như tôi muốn tiếp tục ủng hộ anh nghiên cứu Dịch khôi phục nhịp đập trái tim, anh có đồng ý tiếp tục nghiên cứu không?

Croft lập tức sửng sốt một chút

Có chút hoài nghi, nhưng... bên trong ánh mắt tràn đầy chờ mong, ông ta có chút tự giễu cười cười nói:

- Giáo sư Trần, cậu đang nói đùa đấy sao, bản thân cậu đang làm lý luận bắc cầu động mạch vành, hiện tại muốn đổ tiền cho nghiên cứu Dịch khôi phục trái tim đập, đây có phải... Không quá phù hợp hay không?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Nếu như anh tin tưởng tôi, giao mấy thứ này cho tôi, tôi trở về xem lại một chút, ngày mai trước khi rời đi tôi sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn, như thế nào?

Croft liền vội vàng gật đầu:

- Có thể! Không có vấn đề! Mấy thứ này... một đêm cậu có thể xem hết sao?

Trần Thương cười lắc đầu:

- Không xem xong, nếu như giáo sư Croft có thời gian giới thiệu cho tôi một phen, chuyện này không thể tốt hơn sao.

Croft lập tức hưng phấn lên:

- Buổi tối, cậu đến phòng tôi! Không, tôi đến phòng của cậu cũng được ...

Trần Thương xem hết tất cả tư liệu, sau đó đã có một ấn tượng đại khái.

Kinh nghiệm thất bại của Croft từ nhiều năm trước tới nay, đã giúp cho thanh tiến độ trái tim ngừng đập của Trần Thương tăng lên rất nhiều.

Từ đó, có thể nhìn ra được tạo nghệ của Croft trên lĩnh vực dịch khôi phục trái tim đập.

Dịch khôi phục trái tim đập cũng là một loại khái niệm gần đây nhất.

Năm 2018, loại nghiên cứu này đã dậy sóng tương đối cao, nhưng dần dần bị mọi người chìm vào lãng quên.

Dịch khôi phục trái tim đập không giống với Cardioplegic (*).

Cardioplegic có rất nhiều loại, thứ này đã phát triển hơn năm mươi năm, có tới tận tám chín trăm loại. Chủ yếu là bên trong quá trình phẫu thuật Khoa Ngoại tim mạch, cần dùng tới máy móc để trái tim ở trạng thái ngừng đập, quan trọng nhất chính là có thể giảm nhẹ thiếu máu tổn thương cơ tim.

(*): Cardioplegia là ngừng hoạt động tim có chủ ý và tạm thời, chủ yếu để phẫu thuật tim.

Thế nhưng, trái tim từ ngừng đập đến khôi phục đập lại, sẽ có thể dẫn đến tổn thương, tổn thương này rất có thể trực tiếp liên quan đến sinh mạng của người bệnh, thậm chí là một loại tổn thương trái tim vĩnh viễn

Đây cũng là một điểm giao giữa phẫu thuật trái tim ngừng đập với phẫu thuật khôi phục trái tim đập lại.

Mà Dịch khôi phục trái tim đập của Croft chính là một thứ bơm vào có thể giảm bớt tổn thương, sau khi trợ giúp trái tim khôi phục lại nhịp đập, thì tất cả mọi hoạt động đều bình thường, khôi phục công năng điện sinh lý của cơ tim.

Vì lẽ đó, bản thân loại dược phẩm này phải có tiềm lực phát triển.

Đáng tiếc vì các loại nguyên nhân gặp phải sự ràng buộc, Croft không cách nào phát triển hướng về phía trước.

Thế nhưng... Croft cũng không có cách nào, cũng không có nghĩa là Trần Thương không có cách nào.

Chương 1510: Nguy Cơ Của Presbyterian! (1)

Trần Thương thu được ban thưởng như vậy trong đó có rất nhiều kiến thức liên quan tới kỹ xảo trái tim ngừng đập, trong đó bao gồm kỹ xảo khôi phục lại nhịp đập của trái tim

Khi đó Trần Thương thu được một loại ban thưởng như thế, anh ấy đã dùng để trợ giúp người bệnh thành công khôi phục lại nhịp đập trái tim.

Trong quá trình phẫu thuật trái tim ngừng đập đến khôi phục nhịp tim đập có thể có rất nhiều thành quả nghiên cứu

Thậm chí, theo kế hoạch của Trần Thương, khi Trung tâm nghiên cứu y học Bắc cầu động mạch vành tiến vào quỹ đạo, tiếp theo sẽ bắt đầu xây dựng kỹ xảo trái tim ngừng đập.

Mà Cardioplegic khả năng là một vòng mấu chốt

Vì vậy, Trần Thương sẽ là một nhà đầu tư tương lai cho Croft.

Cuối cùng, Trần Thương không có đến trong phòng khách sạn của Croft nói chuyện lâu, mà trong sảnh triển lãm, hàn huyên tới khi đóng cửa.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Croft thật rất cao hứng, bởi vì ông ta phát hiện khái niệm của chính mình và giáo sư Trần có rất nhiều nơi không cầu mà hợp, điều này làm cho Croft hưng phấn không gì sánh được.

Dù sao... Bản thân Trần Thương học được rất nhiều từ tư liệu của người ta, muốn không có cái nhìn chung cũng rất khó

Mà Trần Thương cũng có một cái nhìn trực quan hiểu rõ với tình huống của Croft.

Croft lại còn là viện sĩ y học của Viện hàn lâm khoa học nước Anh, cả đời là giáo sư đại học Oxford

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt

Một nhân vật lớn như vậy lăn lộn cho tới hôm nay cũng thật không dễ dàng.

Nếu không đã không có câu cả đời bị nghiên cứu khoa học hủy hoại, thí nghiệm nghèo ba đời, muốn làm nhà phát minh, sớm muộn sẽ chết đói

Làm thí nghiệm thành công sẽ rất có tiền, nhưng thất bại cũng rất nhiều.

Thậm chí, Croft đều chưa đi được đến bước đầu tiên, càng đừng đề cập phần cuối giai đoạn III thí nghiệm lâm sàng, trên cơ bản, trong kinh phí

nghiên cứu khoa học, giai đoạn III thí nghiệm lâm sàng là bước rất đốt tiền, không có mười tỷ tám tỷ căn bản ra sẽ không thể thành công

May mà Croft không có nghiên cứu thành công, cho dù là thành công, những công ty y dược kia cũng sẽ không đồng ý cung cấp chi phí thí nghiệm lâm sàng giai đoạn III.

Đặc biệt là Croft là kiểu người không đồng ý làm nhà khoa học tư bản, nên rất nghèo...

Kỳ thật, Croft có một phòng làm việc ở quận Oxford nước Anh, đầu tư rất lớn, xây dựng dựa theo tiêu chuẩn nghiên cứu khoa học quốc tế, trên cơ bản hao phí hơn nửa tài sản cuộc đời bản thân.

Còn vợ ông không cách nào chấp nhận loại đàn ông si mê nghiên cứu, nên đã lựa chọn ly hôn với ông ta.

Croft cũng đã tiếp xúc qua một số công ty y dược, nhưng hai bên đều không thể thỏa thuận điều kiện thành công, đến hai ba năm sau, hiện tại độ nóng của Dịch khôi phục trái tim đập càng ngày càng thấp, rất nhiều công ty đều ốc còn không mang nổi mình ốc, càng sẽ không đi đầu tư thứ này.

Hôm nay kết thúc, cũng mang ý nghĩa hội nghị chính thức kết thúc, mọi người cũng không có kế hoạch sẽ ở lại đây quá lâu, kế hoạch ngày mai là mỗi người tự mình về nước.

Rất nhiều người cũng tìm được công ty y dược thích hợp đến đầu tư.

Croft bên này cũng đạt thành ước định với Trần Thương, phía bên ông trở về chuẩn bị thật tốt, qua một thời gian ngắn đến tìm Trần Thương bàn các chi tiết rồi hợp tác.

Đây là ý nghĩ của Trần Thương, dù sao... Bây giờ trên người giáo sư Trần cũng có mấy ngàn đô la, đừng nói đầu tư cho Croft người ta, chính mình cũng không thể nuôi dưỡng nổi kế hoạch

Lần này, sau khi Trần Thương trở về nước, anh đã quyết định sẽ trò chuyện một chút thật tốt với hội trưởng Cung Đại Trân, làm một chút quảng cáo, xem có thể kiếm chút tiền hay không.

Dù sao, Trần Thương không có tiền, cho dù là thứ này đặt trước mặt anh, cũng không làm được

Sáng sớm hôm sau, mọi người thu dọn xong hành lý, sau đó Từ Ái Thanh đi làm thủ tục trả phòng.

Lần này, chuyến đi đến New York của mọi người cũng coi như là có một cái kết thúc mỹ mãn.

Hiện tại, mười hai người bọn họ đều là hội viên chính thức của AATS.

Mọi người cũng đều ở chỗ này thực hiện giấc mộng của mình.

Sau khi, mọi người bước ra khỏi khách sạn, đang muốn ra ngoài, vừa vặn trước mặt có hai nam thanh niên đang đứng chờ.

Mạnh Hi thấy hai người, lập tức không nhịn được sửng sốt một chút.

Mạnh Hi vốn cho rằng lần nữa gặp lại bọn họ, sẽ lớn tiếng chất vấn giáo sư, hỏi giáo sư mình có hối hận với sự chọn lựa khi đó không?

Nhưng hiện tại Mạnh Hi cảm thấy tất cả mọi thứ trong mắt mình đều trở nên không còn có ý nghĩa.

Khi đó, cô thấy đó là đồ vật trân quý không gì sánh được, hiện tại đã không còn đáng giá để nhắc tới.

Khi Mạnh Hi rời đi học viện Karolinska Thụy Điển, cô mang theo nhiệt huyết và nuôi hi vọng trả thù, muốn đứng trên một sân khấu khiến cô ta trở nên ưu tú, nhưng... Suy nghĩ nào có đơn giản như vậy.

Khi cô ta bị hiện thực liên tục thuần phục, Trần Thương xuất hiện.

Từ khi, hai người họ nhận biết, đến bây giờ, thời gian dã một năm.

Đặc biệt khoảng thời gian ở thủ đô này, mỗi ngày Mạnh Hi làm rất nhiều cuộc phẫu thuật, liên tục tổng kết kinh nghiệm, đề cao chính mình.

Bản thân Mạnh Hi cũng không tệ, khoảng thời gian này cô ta thu hoạch được rất nhiều kinh nghiệm phong phú

Kỳ thật, đối với một bác sĩ, tài nguyên rất quan trọng.

Khi đó giáo sư Ridley cũng không có cung cấp loại tài nguyên như thế cho cô ta, mà Trần Thương lại cho cô ta tài nguyên phong phú.

Trần Thương giúp Mạnh Hi hoàn thành được nguyện vọng đời này, đáng lẽ ước mơ đó cơ bản cần hai ba mươi năm mới có thể, thậm chí có thể không thể hoàn thành được

Mạnh Hi muốn kiêu ngạo nói cho giáo sư biết, ông ta đã lựa chọn sai lầm

Hiện tại, cô có thể làm được

Mạnh Hi cười cười:

- Giáo sư.

Ridley hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi, cô bé ngày xưa nay đã trưởng thành, nhìn Mạnh Hi hiện tại tự tin như vậy, trong lòng của ông ta không hối hận là giả, nhưng, ông ta chỉ cười cười:

- Chào, Mạnh Hi, chúc mừng cô đã trở thành thành viên hiệp hội AATS, tôi biết là cô có thể.

Mạnh Hi cười cười:

- Tôi cần phải cảm ơn giáo sư, lúc đó ông không có chọn tôi, cũng sẽ không có tôi của ngày hôm nay.

Sau khi, Mạnh Hi nói những lời này đến, cảm giác toàn thân thật nhẹ nhàng

Mấy năm oán hận cuối cùng cũng trút được, sau đó, cô nhanh chân đi tới phía trước.

Trần Thương sững sờ, cũng đi theo ra ngoài, những người khác cũng như thế.

Ridley thở dài, đứng ở nơi đó, bỗng nhiên có chút tiếc nuối, kinh ngạc nửa ngày cũng không có phản ứng lại.

Đám người Trần Thương đuổi theo ra ngoài, Mạnh Hi vội lau đi nước mắt chưa kịp chảy ra, lại cười nói:

- Đi thôi, vẫn như cũ chúng ta đi khoang thương gia

Mọi người nhất thời nở nụ cười:

- Giáo sư Mạnh tuyệt vời

Mạnh Hi nhịn không được bật cười.

Cái đoàn đội này giúp cô ta cảm nhận được cảm giác mà trước nay cô ta chưa từng có.

Đáng tiếc...

Ở sân bay, mọi người cười nói, chờ đợi chuyến bay quay trở về nước.

Tất cả mọi người rất vui vẻ, duy nhất chỉ có Trần Thương có chút lo nghĩ.

Kiếm tiền... Làm sao kiếm tiền bây giờ?

Hiện tại, Dịch khôi phục trái tim đập đang trong giai đoạn nghiên cứu khoa học, dù có lý luận của mình dẫn đường, và Croft tổng kết được rất nhiều kinh nghiệm trong rất nhiều năm, cũng vẫn cần không ngừng thí nghiệm trên động vật.

Chương 1511: Nguy Cơ Của Presbyterian! (2)

Đây là chuyện rất đốt tiền

Trần Thương đoán bản thân phải chuẩn bị tài chính ít nhất năm ngàn vạn đến một tỷ đô la.

Các thí nghiệm lĩnh vực Khoa Ngoại tim đều rất đắt.

Như vậy bản thân anh làm một cái ngực 100 vạn, thì phải làm 500-1000 cái

Nghĩ tới đây, Trần Thương cũng có cảm giác mình có chút tê cả da đầu.

Cả nước nơi nào có thể tìm người có nhiều tiền như thế?

Dù có, Trần Thương đoán chừng mình cũng phải đến buồn nôn, cuối cùng thì bản thân anh vẫn là một người nghèo khó bần cùng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên nhớ đến giáo sư Mã.

Trở về...Mình có nên tìm mấy người bạn của lão Mã hay không?

Đối với lão Mã, Trần Thương không có cảm giác có quá nhiều gánh nặng trong lòng, dù sao mình cũng có thể cho Croft đi tìm hai ông bạn của mình, Mã Lôi n, và Mã Tây Mông

...

...

Mà lúc này, ở bệnh viện Presbyterian bên này, đang tiếp nhận một bệnh nhi có căn bệnh rất đặc thù.

Bên trong văn phòng to lớn, mi tâm của Sabrina nhíu lại, có chút bận tâm nhìn một cô bé khoảng chừng một tuổi rưỡi, Ryan bắt đầu siêu âm, kiểu tra kết quả hình ảnh, trong lòng lúc này có chút lo lắng

Căn phòng làm việc này rất lớn, nhưng lúc này lại có thêm mười mấy người.

Chủ tịch bệnh viện Presbyterian là bác sĩ Mond Alpha không ngừng lật xem kết qua kiểm tra người bệnh, tất cả mọi người đều nhíu mày nhăn trán, có chút mất bình tĩnh.

- Bác sĩ, hiện tại con gái của tôi đã xảy ra chuyện gì?

Một cặp vợ chồng trung niên nhìn Ryan và đội ngũ bác sĩ với ánh mắt tràn đầy lo lắng

Hai vợ chồng nhà này rất nổi tiếng, vợ là siêu sao Hollywood, mà chồng là đổng sự công ty thị trường rất lớn có tiếng trong và ngoài nước, hơn nữa, ba chồng lại là Thị trưởng New York.

Năm nay, Reeves Curt 41 tuổi, vợ thì 38 tuổi.

Nữ bệnh nhân chính là con gái của hai người, cũng là đứa con duy nhất của họ.

Mà bây giờ lại nằm trên giường bệnh, sống chết không rõ.

Bên này, chuyên gia khoa nội thần kinh nói:

- Trước mắt xem ra, vấn đề nằm ở tim, sở dĩ xảy ra trường hợp ngất xỉu bất ngờ là vì tim thiếu oxy dẫn đến ngất xỉu.

Ryan cũng gật đầu nói:

- Không sai, có lẽ vấn đề nằm ở tim, bên trên cơ sở động mạch phổi của cô bé, bộ phận phễu bị chật hẹp, đột nhiên cơ ở bộ phận đó xảy ra hiện tượng co giật, nhất thời dẫn tới tắc nghẽn động mạch phổi, làm cho não thiếu oxy càng thêm nặng

- Trong thời gian ngắn, không có nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng... Con gái của ông Reeves cần phải phẫu thuật, không thể kéo dài thời gian hơn nữa

Rất rõ ràng, cô bé này cũng không phải lần đầu tiên tới bệnh viện.

Reeves cũng không phải không ủng hộ phẫu thuật, mà bệnh viện cho rằng, tim của người bệnh vẫn tồn tại một khoảng không gian phát triển, hiện tại nếu như phẫu thuật tương lai tim sẽ xảy ra càng nhiều vấn đề hơn nữa.

Khi biểu đồ siêu âm tim xuất hiện, Sabrina cầm ở trong tay nhìn rất kỹ, nửa ngày sau, nói một câu nói:

- Có thể phẫu thuật, hiện tại tim người bệnh trên cơ bản đã hoàn toàn trưởng thành.

Nghe thấy lời của Sabrina, Reeves và vợ nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ Sabrina, cuối cùng con gái của tôi mắc bệnh gì?

Sabrina nhíu mày:

- Căn bệnh này thuộc phạm vi Tứ chứng Fallot! Nhưng, tim của cô bé dị dạng bẩm sinh, vì lẽ đó... Nó phức tạp hơn rất nhiều so với tứ chứng Fallot phổ thông

- Hiện tại tình trạng của cô bé không ngừng phát triển, bệnh tình khá là nguy hiểm, đề nghị của tôi là phẫu thuật để giảm sự phát triển của căn bệnh, chờ khi cô bé lớn tuổi, chờ tình huống cải thiện tốt đẹp, đặc biệt là mạch máu phổi trưởng thành thì có thể chuyển biến tốt hơn, sau này mới có thể làm phẫu thuật trị tận gốc được

- Nếu không, hiện tại tim và mạch máu phổi cô bé căn bản không thể chịu được những ảnh hưởng mà phẫu thuật mang đến.

Reeves nhìn vợ, hai người có chút lo lắng.

Ngay lúc này, một ông lão vội vàng đi vào từ bên ngoài.

- Như thế nào đây? Bác sĩ, cháu gái của tôi như thế nào rồi?

Sabrina lặp lại một lần nữa những lời vừa rồi, sau đó nói:

- Bây giờ, tình huống tương đối nguy hiểm, nhưng hiện tại nhất định phải làm phẫu thuật, trước hết cần cải thiện bộ phận cái phễu chật hẹp ở động mạch phổi, thứ hai còn cần làm phẫu thuật giảm nhẹ...

Năm nay, lão Curt hơn sáu mươi tuổi, sau khi nghe thấy, nhìn Reeves một cái, tiếp tục hỏi bác sĩ:

- Lần phẫu thuật này xác suất thành công là bao nhiêu?

- 50% 50%! Rất nhiều thứ nhất định cần chúng tôi sau khi mở ngực mới có thể nói được, vì lẽ đó phẫu thuật là có tính nguy hiểm.

Sabrina ăn ngay nói thật.

Bên trong văn phòng, lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Ngay lúc này, âm thanh còi báo động của máy theo dõi vang lên lần nữa.

- Không tốt, hiện tại huyết áp người bệnh lên cao, độ bão hòa oxy trong máu chưa đến 85

Vừa dứt lời, Sabrina không có hoảng hốt, trông rất bình tĩnh

- Không cần lo lắng, thời kì cuối là thất trái nở ra, chỉ số dung lượng giảm xuống, tra một chút chỉ số McGoon (*) bao nhiêu?

Bác sĩ siêu âm vội vàng bắt đầu kiểm tra.

(*): Chỉ số McGoon là một yếu tố tiên lượng trước mổ, dùng trong tứ chứng Fallot.

Lúc này, người nhà bệnh nhân tràn đầy sự lo lắng, ở bên ngoài có người quát sát mấy người ở chỗ này nhưng cũng là người bệnh phổ thông

Họ vô cùng lo lắng đến tính mạng của đứa bé, nhưng cũng không biết phải làm sao

- Không tốt, giáo sư Sabrina, hiện tại thời kì cuối thất trái nở ra chỉ số dung lượng chưa đến 20ml/㎡! Chỉ số McGoon cũng chưa đến 1.1

Sau khi, Sabrina nghe thấy tin tức này, lập tức biến sắc

- Chuẩn bị phòng mổ

- Kiểm tra gấp chỉ số động mạch phổi

- Tiêm thuốc, propranolol, còn có đi oxy adrenalin 2mg

- Chỉ số động mạch phổi chưa đến 120

- Thêm thuốc

...

Hiện tại, bên trong văn phòng tập trung rất nhiều bác sĩ cấp tốc để chuẩn bị làm cấp cứu.

Reeves, vợ, và ông Curt, nhìn thấy tình huống như thế nhanh chóng di chuyển ra ngoài phòng bệnh.

Mọi người vô cùng lo lắng

Không thể không nói, ở quốc gia theo chủ nghĩa tư bản, có địa vị và quyền lợi thật sự rất có sức ảnh hưởng

Sabrina, Ryan, Mond Alpha, toàn bộ mọi người chạy tới phòng mổ

Vừa rồi tiêm thuốc chỉ có thể để tạm hoãn bệnh tình người bệnh.

Hiện tại, nhất định phải mau chóng thay đổi tình huống động mạch phổi, đồng thời phải làm phẫu thuật trị liệu giảm nhẹ

Hai mươi phút sau.

Phẫu thuật chính thức bắt đầu

Nhưng, sau khi mở ngực, khi họ nhìn thấy tim và động mạch phổi lộ rõ.

Lúc này, toàn bộ ekip trong phòng mổ bắt đầu lo lắng

- Không được, không có cách nào làm trị liệu giảm nhẹ

Ryan nói thẳng.

Trong nháy mắt, mồ hôi trên trán của Mond Alpha chảy xuống làm ướt khẩu trang, chảy tới trên quần áo.

- Làm sao bây giờ?

- Động mạch phổi chưa đủ trưởng thành, không có cách nào tiến hành phẫu thuật

- Suy tim rất nghiêm trọng, không thể không phẫu thuật, sau khi phẫu thuật, có thể khôi phục nhịp tim hay không?

Vấn đề xuất hiện lần nữa

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, trơ mắt nhìn người bệnh tử vong nhưng không có biện pháp nào xử lí sao?

Sabrina nhịn không được quay người, hướng đi ra bên ngoài:

- Tôi đi báo cho người nhà bệnh nhân, giờ mọi người trước tiên cần...

Nói đến đây, Sabrina đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Hiện tại, tình huống người bệnh đã đến tình trạng nguy kịch.

Sabrina định nói không cho bọn họ động vào, nếu để bọn họ động vào... Bọn họ cũng không dám

Dù sao, loại tình huống này thực tế là quá hiếm thấy.

Nếu như không xử lý tốt, bệnh viện sẽ xảy ra chuyện.

Chương 1512: Có Tiền Thật Có Thể Muốn Làm Gì Thì Làm À?

Có đôi khi, không biết chính là sợ hãi nhất

Hiện tại, bọn họ đối mặt với trái tim cấp tính thậm chí nó đã bóp méo, cho dù là bác sĩ đẳng cấp nhất của Khoa Ngoại tim thế giới cũng không thể làm gì

Có đôi khi, bác sĩ chỉ có thể cứu sống một bộ phận người nào đó

Mà có ít người, dù là người đó có quyền thế như thế nào, tài giỏi ra sao, nếu như không cứu được, thì sẽ là không cứu được

Sabrina nhìn vợ chồng nhà Reeves, và ông cô bé, ba người bọn họ khẩn trương đứng bên ngoài phòng mổ, liền im lặng không nói.

- Hiện tại, tình huống của Annie còn bết bát hơn so với chúng ta nghĩ

- Người bệnh không thể dùng phẫu thuật giảm nhẹ được, vì tình huống của cô bé không cho phép cô ấy làm trị liệu giảm nhẹ, nói cách khách, cơ hội phẫu thuật chỉ có một lần

- Về phần tình huống suy tim của người bệnh hiện tại rất nghiêm trọng, theo chỉ số động mạch phổi hơi thấp, động mạch phổi trưởng thành chưa hoàn thiện, vì lẽ đó, mức độ nguy hiểm khi phẫu thuật cực cao

- Phẫu thuật, hay không phẫu thuật, quyền lựa chọn sẽ do ba người quyết định

Sau khi Sabrina kiên quyết nói xong những lời này, ba người đối diện trực tiếp sửng sốt

Reeves há mồm ra, ấp úng không biết nên nói cái gì, anh ta ở bên ngoài chính là một chủ tịch thị trường, trên tay cầm vài vạn tỷ, cũng có lúc không thể xử lý được tình huống như thế này

Còn người vợ là diễn viên trên TV có thể đóng vai siêu anh hùng cứu vớt cả thế giới, là vua màn ảnh, nhưng bây giờ chỉ là một người mẹ bình thường, chỉ có thể ôm mặt khóc như mưa

Làm sao bây giờ?

Ông Curt ngược lại trở thành người tỉnh táo nhất.

Ông chỉ thở thật dài, vì bọn họ cũng không dễ dàng đưa ra quyết định thay cho cháu gái của mình.

Khả năng là vấn đề gen, con cháu cả ba đời, toàn bộ đều chết bởi bệnh tim bẩm sinh.

Hiện tại như thế là tốt rồi, cháu gái đời thứ tư... Chẳng lẽ cũng khó thoát khỏi vận mệnh như vậy sao?

Thật vất vả nuôi đến một tuổi rưỡi, hơn một năm nay, bọn họ tốn hơn tỷ đô la, nhưng... Bất luận là bao nhiêu tiền, chỉ cần nhìn thấy tiểu công chúa bé nhỏ ngày càng trưởng thành thì đã là chuyện hạnh phúc nhất đối với bọn họ

Lại không nghĩ tới, hiện tại, con bé lại gặp chuyện như vậy

Thượng Đế

Ông không thể chường cho cháu gái tôi một con đường sống sao?

Ông Curt nhìn hội trưởng Sabrina, hai mắt có chút vẩn đục:

- Giáo sư, xác suất phẫu thuật thành công là bao nhiêu?

Trong lòng Sabrina rất sững sờ, không nói gì

Tỷ lệ phẫu thuật thành công là dựa trên sự hiểu biết đầy đủ về tình trạng bệnh tật, trên cơ sở bản thân hiểu nắm rõ tất cả.

Phải dựa trên những điều đó mới có thể xác định được xác suất thành công

Nhưng, lúc này bệnh của người bệnh căn bản không phải là Sabrina có thể khống chế, vì lẽ đó bây giờ cô nói xác suất thành công sẽ hoàn toàn không chính xác

- Thật xin lỗi, thị trưởng Curt, tôi... Không có nắm chắc, cũng chưa có tỉ lệ rõ ràng, có thể sẽ thành công, có thể sẽ...

Sabrina không thể nói ra những từ còn lại.

Curt lắc đầu thật sâu, cũng không biết nên làm gì

Vợ của Reeves quay người nhìn chằm chằm bác sĩ Sabrina, khóc đến khóc không thành tiếng:

- Bác sĩ! Van xin cô, nhất định phải cứu sống con gái tôi, mọi người nhất định có biện pháp, đúng không!?

Reeves cũng gật đầu theo, nói:

- Đúng, hội trưởng Sabrina, cô quen biết rất người nhiều trong giới y học, cầu xin cô hãy cứu giúp cho con gái tôi

- Tốn bao nhiêu tiền tôi cũng đồng ý chi! Một ngàn vạn, hai ngàn vạn, tôi đều đồng ý

- Đúng, ta có thể trực tiếp treo thưởng, ai có thể cứu sống con gái tôi, tôi đồng ý cho 2000 vạn đô la

Reeves thực tế đã không còn biện pháp nào khác

Ông Curt nhìn cháu gái và con dâu của mình, thở dài bất đắc dĩ, những người ở trước mắt, là bác sĩ tài giỏi nhất của Khoa Ngoại tim thế giới.

Bọn họ không thể làm được, còn có ai có thể?

Thế nhưng, ngay lúc này, lời của Reeves lại đột nhiên thức tỉnh Sabrina

Trong đầu của cô ấy đột nhiên nghĩ đến một người

Trần Thương

Có lẽ Trần Thương có thể chứ?

Bất kể như thế nào, Sabrina cho rằng hiện tại nếu chỉ cần có hi vọng, nhất định là trên người Trần Thương

Trần Thương là người duy nhất có thể so với bản thân Sabrina và Ryan, tất cả bọn họ kết hợp với nhau sẽ rất mạnh

Không sai

Tầm mắt của Sabrina cực cao, bình thường cô ta sẽ không để ý đến ai

Mà cô ta cho rằng Trần Thương mạnh hơn cô ta rất nhiều.

Thế là, Sabrina đột nhiên nói:

- Có lẽ, tôi biết một người, cậu ta lợi hại hơntôi một chút, nếu như cậu ta không có cách nào khác, tôi cũng không có biện pháp nào để giải quyết

Câu nói này của Sabrina giống như một tảng đá lớn rơi vào trong nước, khơi dậy tầng tầng gợn sóng, để ba người lập tức sửng sốt

- Ai?

- Hội trưởng Sabrina, cầu xin cô hãy mau cứu lấy con gái của tôi

- Cậu ta là ai?

Ba người cùng kêu lên hỏi.

Sabrina ngẩng đầu nhìn thời gian trên đồng hồ một cái, đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Đúng rồi, hiện tại cậu ta còn ở sân bay, bay chuyến bay từ New York đến thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc

- Nếu như cậu ta đã đi, cũng không còn cơ hội nào khác

Nói đến đây, Sabrina vội vàng móc điện thoại ra, gọi điện cho Trần Thương.

Lúc này, Trần Thương đã tắt điện thoại, đang nhắm mắt dưỡng thần chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Điện thoại không thể kết nối được

Sabrina biến sắc, sẽ không phải đã lên máy bay chứ?

- Ông Curt, hiện tại người duy nhất có thể cứu Annie, cậu ta có khả năng đã lên máy bay, kiểm tra chuyến bay đã cất cánh chưa, nếu như đã cất cánh... Thật là không có biện pháp

Curt nghe xong, lập tức biến sắc:

- Nếu như đã bay tôi cũng sẽ có thể làm cho chuyến bay của cậu ta bay trở về đây

Một câu đã làm cho Sabrina kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một chút thân phận của Curt là thị trưởng, lại lấy lại bình tĩnh.

Một bên Reeves cũng nói:

- Không sai, kiểm tra công ty hàng không một chút, nhà tôi cũng có cổ phần ở nơi đó

Sabrina trầm mặc, có tiền thật có thể muốn làm gì thì làm sao?

Lúc này, Curt đã điện thoại, vừa mới kết nối, ông trực tiếp nói:

- Thông báo sân bay, hủy bỏ tất cả chuyến bay từ New York đến thủ đô Bắc Kinh Trung Quốc, tìm một người...

- Hội trưởng Sabrina, người kia tên là gì?

- Trần Thương! 28 tuổi

- Tra tìm một người tên là Trần Thương, 28 tuổi

Nói đến đây, Curt sững sờ:

- Bao nhiêu? 28 tuổi?

Sabrina gật đầu:

- Không sai

Sau khi, đối phương rất nhanh hỏi lại rõ ràng, nói:

- Máy bay chuẩn bị bay lên

- Cản lại! Giải thích rõ ràng, thanh toán tất cả các vé máy bay của hành khách, đưa tặng lễ vật! Chúng tôi lập tức chạy đến

Nói đến đây, ánh mắt của Reeves sáng lên, vội vàng cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của quản gia trong nhà.

- Chuẩn bị máy bay trực thăng đến sân bay trên mái bệnh viện Presbyterian

Nhìn cảnh tượng này, dáng vẻ của Sabrina thật sự là bó tay rồi.

Mà lúc này, tin tức máy bay trì hoãn cất cánh trong vòng một giờ bỗng được loa truyền ra, lập tức làm cho tất cả mọi người vang lên tiếng oán hận

Chương 1513: Có Tiền Hay Không Không Quan Trọng, Quan Trọng Là Đứa Bé

Cũng lúc này, tin tức máy bay trì hoãn cất cánh trong vòng một giờ bỗng được loa truyền ra, lập tức làm cho tất cả mọi người vang lên tiếng oán hận

Nhưng ngay sau đó, bên trong loa truyền ra:

- Chuyến bay lần này là chuyến bay miễn phí, giá vé của tất cả hành khách sẽ được hoàn trả, kính mong quý quý khách ổn định chỗ ngồi, thông cảm cho hãng hàng không chúng tôi

Một hồi âm thanh truyền đến, mọi người nhất thời bắt đầu vui vẻ trở lại

Vì vé máy bay từ New York đến thủ đô Bắc Kinh cũng không rẻ

Vậy mà công ty hàng không này không tính phí sao?

Bởi vì biết rằng máy bay muộn chút là chuyện thường, chút chuyện này tính là gì, lập tức mọi người cũng không còn oán hận

Vào lúc này, mấy tiếp viên hàng không đi tới khoang thương gia, nói với Trần Thương:

- Chào anh, xin hỏi anh có phải là giáo sư Trần Thương không?

Trần Thương thẫn thờ gật đầu:

- Đúng, chính là tôi

Lúc này, đối phương mới biểu lộ rõ ý đồ.

Trần Thương vội vàng mở điện thoại, kết nối với Sabrina xác nhận chuyện này.

...

Sabrina nhìn thấy Trần Thương gọi đến, lập tức vui mừng:

- Giáo sư Trần

Trần Thương gật đầu, tò mò hỏi:

- Hội trưởng Sabrina, xin hỏi... có chuyện gì sao?

Sabrina đơn giản giải thích một câu:

- Có một đứa bé, một tuổi rưỡi, tim bị dị dạng bẩm sinh, thuộc hội chứng đặc biệt của Tứ chứng Fallot, tình trạng bây giờ khá là tồi tệ, chúng tôi cần sự trợ giúp của cậu

Bên này, Reeves Curt cũng nhận điện thoại, nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi là cha của đứa bé, Reeves, tôi mong rằng anh có thể cứu lấy con của tôi, nếu như anh có thể cứu lấy con của tôi, tôi có thể chi trả 2000 vạn...

Lời còn chưa dứt, lão Curt và Sabrina nhìn Reeves một cái, Reevea lập tức nghẹn lời.

Đúng vậy

Ngay cả hội trưởng Sabrina cũng tự nhận rằng bản thân không bằng bác sĩ Trần, bản thân nói tiền như thế liệu có phải rất có sắc thái vũ nhục hay không?

Vì thế, Reeves vội vàng đổi giọng nói:

- Nếu như anh có thể cứu con của tôi, thì anh chính là bạn bè thân cận nhất của gia tộc Curt tôi

Mà ngay khi Trần Thương nghe thấy 2000 vạn, cả người đã thả lỏng dây an toàn

Nhưng... khi nghe thấy đối phương thay đổi giọng, Trần Thương suýt chút nữa đã buộc lên lại.

Ai cần tình hữu nghị của anh chứ?

Thứ tôi cần đó chính là tiền mặt...

Anh hãy sắp xếp lại những thứ anh vừa nói, tôi sẽ suy nghĩ đến việc xuống máy bay

Reeves thấy Trần Thương trầm mặc, cho rằng bản thân đã phạm sai lầm:

- Giáo sư Trần, xin nhờ, hãy nhanh chóng cứu con của tôi, tôi không nên dùng tiền để làm nhục anh

Trần Thương thở dài, đứa nhỏ này... sao lại không biết sai mà sửa chứ? Ngược lại, sai càng thêm sai

Chủ nghĩa tư bản các người cũng lưu hành chuyện dùng tình hữu nghị để lung lay người khác sao?

Có điều, Trần Thương thở dài.

Reeves tiếp tục nói:

- Đương nhiên, tôi biết thời gian của anh rất quý trọng, cho nên, tôi nguyện ý bỏ ra 2000 vạn đô la để đền bù tổn thất cho anh

Trần Thương nghe xong, cố gắng kiềm chế lại rung động trong lòng, nhàn nhạt nói:

- Có tiền hay không không quan trọng, chủ yếu là đứa bé quan trọng, không vấn đề gì cả.

Nghe thấy giọng nói mây trôi nước chảy của giáo sư Trần, Reeves kích động lên, vội vàng nói:

- Anh đợi chút, 30 phút sau, trực thăng sẽ đến sân bay, tôi sẽ đến đón anh.

Trần Thương nhìn mười hai người khác trên máy bay:

- Ở đây tôi còn có bạn bè, 12 người.

Reeves liền vội vàng gật đầu:

- Tôi sẽ cử thêm một trực thăng đến

Trần Thương:...

Đúng thế

Đây mới chính là phương thức khoe của của nhà tư bản.

Nhưng... anh lại cùng tôi nói chuyện tình hữu nghị?

Nói thẳng là bao nhiêu tiền không được hay sao?

Sau khi cúp điện thoại, đám người Trần Thương được nhân viên hàng không dẫn rời khỏi sân bay.

- Sao thế? Giáo sư Trần?

Mọi người có chút không hiểu hỏi:

- Đi đâu vậy?

Trần Thương thở dài:

- Lần này ra ngoài, cũng chưa dẫn mọi người đi ăn đồ ngon, tôi rất hối hận, sau khi lên máy bay tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi cảm thấy ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng gì, dẫn mọi người đi sa đọa một chút vậy

Nếu như mọi người đều tin lời nói bậy bạ của Trần Thương, mới là lạ đó

- Thôi đi, tin anh mới là quỷ ấy

- Có phải anh vụng trộm chở hàng cấm hay không?

Chỉ có Lưu Toàn là thành thật nhất:

- Giáo sư Trần, không phải đêm ngày hôm trước, anh đặc biệt nói phục vụ không cần đưa tiền hay sao?

Trần Thương nhìn Lưu Toàn một cái thật sâu:

- Tiểu tử, đường đi của anh... hết rồi

Mọi người nhất thời cười lên.

Trần Thương cũng giải thích một chút:

- Có một người bệnh, cần phải phẫu thuật, đối phương một lát nữa sẽ đến đón tôi.

Đợi không bao lâu, đột nhiên có một chiếc trực thăng dừng lại ở bãi đáp phía trước.

Một người đàn ông vội vàng đi đến:

- Giáo sư Trần, xin chào, tôi là Reeves Curt, cảm ơn anh

Trần Thương cười cười:

- Chủ nhiệm Từ, chủ nhiệm Hà, cô Mạnh, chủ nhiệm Lý, các người hãy cùng tôi đi trước.

Trong lúc nói chuyện, mấy người lên máy bay.

Sau khi mọi người nhìn thấy trực thăng, lập tức trợn tròn mắt

Mẹ nó

Đây chắc chắn là một nhà giàu lắm tiền

Dùng trực thăng đến đón người, chuyện này cũng quá bá khí rồi?

Trần Thương đang muốn lên máy bay, chợt nhớ đến gì đó, lớn tiếng nói:

- Lưu Toàn, anh về nước trước đi

- Tiên sinh Reeves, hãy đưa người bạn này của tôi lên chiếc máy bay lúc đầu, làm phiền rồi

Lưu Toàn biến sắc:

- Thầy Trần! Không... Đại gia Trần, tôi sai rồi

Lúc này, một chiếc trực thăng khác đáp xuống, khuôn mặt của Trần Thương không cảm xúc, nói với mọi người:

- Đi thôi

Lưu Toàn nhìn hai chiếc trực thăng trên bầu trời bay càng lúc càng xa, khóc không ra nước mắt.

Bây giờ, anh ta đã hiểu được một câu.

Hóa ra, không chỉ có Mát-xcơ-va không tin nước mắt, New York mẹ nó cũng không tin nước mắt

Sau một lúc lâu, nhân viên của công ty hàng không mới an ủi nói:

- Xin chào tiên sinh Lưu, chúng tôi đã sắp xếp cho anh khoang hạng nhất, máy bay sắp cất cánh rồi.

Lưu Toàn gật đầu, làm động tác thống nhất quốc tế với bầu trời, sau đó bất đắc dĩ rời đi

....

....

Ước chừng hơn ba mươi phút sau, Trần Thương đưa theo bốn người vào trong bệnh viện, đi thẳng vào phòng phẫu thuật.

Mặc dù Reeves nhìn thấy Trần Thương còn trẻ tuổi, nhưng nhớ đến lời đánh giá của hội trưởng Sabrina đối với Trần Thương cũng tự nhiên không dám khinh thường.

Vừa đến bên ngoài phòng phẫu thuật, Trần Thương đã gặp người nhà của Reeves.

Ông Curt nhìn thấy Trần Thương, bắt tay:

- Giáo sư Trần, cảm ơn! Cậu là... hy vọng của cả nhà chúng tôi.

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Đi thôi, đến phòng phẫu thuật, xem người bệnh.

Nói thật, Trần Thương cũng không nắm chắc.

Nếu đó chỉ là tứ chứng Fallot đơn giản, thì Trần Thương có một chút nắm chắc.

Nhưng... Nếu người bệnh chỉ đơn giản như vậy, thì cũng sẽ không làm lớn chuyện như vậy.

Sau khi thay áo phẫu thuật, đám người Trần Thương tiến vào bên trong phòng phẫu thuật.

Phòng phẫu thuật này là phòng phẫu thuật tốt nhất ở bệnh biện Presbyterian, bên trên là vách ngăn thủy tinh, theo phong cách phòng phẫu thuật hiện đại của nước Mỹ, đứng ở phía trên cũng có thể nhìn thấy ca phẫu thuật qua lớp thủy tinh xuyên thấu.

Gia đình lão Curt đứng ở phía trên, viện trưởng đi theo, mấy vị đồng sự của bệnh viện cũng lần lượt đến.

Chương 1514: Boss Cấp Vương Lại Xuất Hiện

Reeves và vợ ngồi trên hàng ghế bên cạnh, nhìn thấy lồng ngực của đứa bé đang hé mở qua lớp thủy tinh, cảm thấy trong lòng thật sự khó khăn và phức tạp.

Ông Curt là một tín đồ của Thiên Chúa giáo, lúc này, đôi mắt của ông nhìn chằm chằm vào đứa bé, nhẩm đọc thánh kinh.

Ông cũng biết... vào lúc này, tín ngưỡng của ông, Thượng đế cũng không cứu được đứa bé này.

Có thể cứu Annie, chỉ có Trần Thương

Trong lúc nhất thời, ông Curt hít sâu một hơi, chờ đợi phẫu thuật bắt đầu.

Lúc này, đổng sự và viện trưởng của bệnh viện cũng không nói gì thêm, dù sao, đừng nói lực lượng mạnh nhất của bệnh viện Presbyterian, hiện tại, tất cả những bác sĩ khoa ngoại Tim lợi hại nhất của Hoa Kỳ đều có mặt ở đây.

Bọn họ cũng bất lực

Sau một lúc lâu, Curt nhìn Reeves:

- Ta nghe hội trưởng Sabrina nói giáo sư Trần đang xây dựng Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu ở Trung Quốc, sau khi phẫu thuật, không cần biết là có thành công hay không, hãy đi một chuyến đến Trung Quốc, quyên tặng 2000 đô la.

Reeves gật đầu.

Những cổ đông xung quanh không ngừng hâm mộ, nhưng, có nhiều thứ, bạn có ước ao thì cũng không cách nào có được.

Bọn họ biết rõ, Curt muốn kết giao không phải là Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu, mà là Trần Thương

Cũng giống như hội trưởng Sabrina nói, hiện giờ, Trần Thương là bác sĩ lợi hại nhất Khoa ngoại Tim thế giới, mà tim của Curt vẫn luôn không tốt.

Kỳ thật, đối với những gia tộc hào môn đỉnh cấp và gia đình siêu giàu này, chuyện trả số tiền lớn để kéo dài sinh mệnh, vốn không phải là chuyện gì hiếm lạ.

Để kéo dài sự sống thêm mấy tháng, vua đánh cược Macao đã tiêu tốn hơn hai trăm triệu, mấy năm nay càng không biết tốn thêm bao nhiêu tiền.

Đối với mấy người giàu có thì vấn đề có thể giải quyết bằng tiền, thật sự không phải là vấn đề

Chỉ sợ vấn đề không thể giải quyết bằng tiền, giống như sinh mệnh, sức khỏe.

Cho nên rất nhiều gia tộc đều sẽ đầu tư cho công ty y dược, quyên góp cho hiệp hội y tế, kết bạn với những bác sĩ giỏi.

Mà Trần Thương là bác sĩ giỏi đứng đầu mới nổi trong lĩnh vực Khoa Ngoại tim mạch, khẳng định là không thể tránh được những việc này

Mà sau khi đông đảo cổ đông xung quanh nghe thấy lời nói của ông Curt, thật sự có chút cảm khái, làm bác sĩ thật sự dễ kiếm tiền như vậy sao?

Làm sao còn dễ kiếm tiền hơn mở bệnh viện tư chứ?

Mà Reeves đứng bên cạnh, tất nhiên hiểu được ý của cha mình, gật đầu:

- Vâng thưa cha

Bên trong phòng phẫu thuật, sự xuất hiện của Trần Thương trực tiếp khiến cho hai người Rennes và Mond Alpha phấn chấn lên, thậm chí có chút kinh hỉ.

Có lẽ, Trần Thương sẽ có biện pháp?

Trong thời gian ngắn, mọi người sôi nổi tránh đường cho Trần Thương đi.

Không đợi Sabrina bắt đầu giới thiệu, Trần Thương đã ra tay

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên trên trái tim, cảm nhận từng nhịp đập có quy luật của trái tim, cảm nhận được sức ép của máu khi bơm từ tâm nhĩ vào tâm thất, từ tâm thất đẩy ra động mạch, thậm chí có thể cảm nhận được tuần suất đẩy máu của trái tim

Trải qua nghiên cứu khái niệm trái tim ngừng đập và khái niệm tim đập thời gian dài, Trần Thương càng hiểu biết sâu thêm về trái tim

Hiệu quả cách âm của kính rất tốt.

Nhưng, ở bên ngoài trộm dùng tai nghe chuyên dụng thì cũng có thể nghe thấy âm thanh trong phòng phẫu thuật.

Ông Curt do dự một hồi, sau đó quyết định sử dụng tai nghe.

Những người khác thấy thế, cũng làm theo đeo lên tai nghe, vợ của Reeves lại lắc đầu, cô ta không muốn, cũng không dám nghe.

Trần Thương cảm nhận một hồi, nhắm mắt lại, miệng không nhịn được mà nói:

- Chỉ số tâm thất trái giãn cuối kỳ ước chừng 20

- Nhưng...MacGoon hình như chỉ có 1.1?

- Không đúng! Đã dùng adrenalin...

- Nhưng... Chỉ số động mạch phổi vẫn không đến 120...

...

Trần Thương yên lặng cảm nhận các chỉ số của trái tim của đứa bé này, một nhóm con số thốt ra từ trong miệng anh, lập tức khiến cho mọi người dừng lại

Trong phòng, đám người Sabrina và Rennes nhìn chằm chằm vào Trần Thương, vẻ mặt của bọn họ hiện lên tia không thể tưởng tượng nổi.

Trong chốc lát, trong phòng phẫu thuật trở nên vô cùng an tĩnh

Mond Alpha trợn tròn mắt, một lúc lâu không kịp phản ứng lại

Vậy... Vậy mà cũng có thể cảm nhận ra?

Trong phòng phẫu thuật, bác sĩ gây tê, các bác sĩ tham gia hội chẩn khác, bác sĩ khoa truyền máu huyết học, vv… đều nhìn chằm chằm Trần Thương, ánh mắt giống như đang nhìn thấy thượng đế

Tất cả mọi người chỉ có một ý tưởng: Trời ạ, thế mà cũng có thể cảm nhận ra?

Mỗi một câu của Trần Thương giống như từng tiếng sấm đánh vào trong lòng mọi người, vô cùng chấn động.

Sau khi Trần Thương nói Sabrina đã sử dụng những thuốc gì, tất cả mọi người ngây dại.

Bọn họ thật là bị một loạt hành vi này của Trần Thương dọa đến choáng váng

Không chỉ có bọn họ, hiện tại, ông Curt đang quan sát cuộc phẫu thuật bên ngoài phòng phẫu thuật bất chợt đứng lên

Ông trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, không thể tưởng tượng, khó có thể tin

Tuy rằng ông Curt không hiểu những thuật ngữ chuyên nghiệp đó, nhưng cũng loáng thoáng nhớ kỹ một bộ phận

Mà lần này Trần Thương tới bệnh viện, căn bản chưa kịp trao đổi và giao lưu với những người khác, một mình giơ tay đặt lên trái tim để cảm nhận, thế mà có thể nói thẳng ra những chỉ số đó?

Như vậy cũng quá đáng sợ rồi!?

Không sai, bây giờ, đại não của Trần Thương giống như một chiếc máy tính siêu cấp, mà đôi tay bên trong găng tay chính là một máy thăm dò siêu cấp, có thể xem rõ tình huống hiện tại của người bệnh.

Một loạt động tác này của Trần Thương khiến cho hai cha con ông Curt cảm thấy vô cùng kinh ngạc và vui mừng

Đây... Thật là một người tài giỏi

Hai người liếc nhau, hình như đã thấy được hy vọng.

Nỗi hoài nghi của bọn họ đối với Trần Thương lúc này đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là sự tôn kính với bội phục

Có người như vậy làm bác sĩ mổ chính, bọn họ sẽ rất yên tâm.

Thậm chí, ông Curt bỗng nhiên cảm thấy kết bạn với Trần Thương sẽ trở thành lựa chọn chính xác cuộc đời này của mình.

Các đồng nghiệp và viện trưởng xung quanh thấy một màn này, cũng hít hà một hơi, có chút khiếp sợ

Mà lúc này, ước chừng đã trôi qua 5 phút.

Trần Thương buông lỏng tay ra

Anh rất cẩn thận quan sát trái tim của người bệnh, tránh chạm đến động mạch phổi, cảm thụ van tim đóng mở, cảm nhận lòng mạch hẹp...

【Đinh! Dị dạng van động mạch phổi bẩm sinh!】

【Đinh! Thông liên thất (*)!】

【đinh! Động mạch chủ vắt ngang!】

【Đinh! Tâm thất phải dày!】

(*): Thông liên thất (TLT) là bệnh tim bẩm sinh hay gặp nhất sau dị tật bẩm sinh ở van động mạch chủ, và chiếm khoảng 25% các bệnh tim bẩm sinh. Trẻ bị dị tật này thường chậm lớn và có nhiều biến chứng nguy hiểm nếu không được xử trí sớm.

Nhìn âm thanh nhắc nhở liên tiếp vang lên, giờ khắc này, ngay cả Trần Thương cũng không nhịn được nhăn chặt hai mày.

Vừa rồi anh đã dựa vào cảm giác của đôi tay mà đưa ra được kết luận, người bệnh bị suy tim mãn tính, công năng tim không được đầy đủ

Trái tim bị dị dạng hơi nghiêm trọng

Độ khó của cuộc phẫu thuật cũng rất cao.

Ca ngừng tim này cơ bản không thể nào phục hồi tim đập, có nguy cơ cao sẽ chết

Nên xử lý như thế nào?

Chương 1515: Phong Thái Của Một Dao Này

Trong đầu Trần Thương bắt đầu không ngừng tự hỏi.

Thời gian lần lượt trôi đi từng phút từng giây.

Tất cả mọi người sốt ruột khẩn trương nhìn chằm chằm Trần Thương.

Phải xử trí như thế nào?

Cơ hội phẫu thuật chỉ có một lần, không thể nào làm lại.

Không bao lâu, trong đầu Trần Thương đã hình thành một quá trình phẫu thuật đầy đủ

Vì thế, anh nói với mấy người Sabrina, Ryan:

- Sử dụng kỹ thuật phẫu thuật không ngừng tuần hoàn để điều trị hội chứng Fallot

- Có thể chứ?

Mấy người nghe thấy lời nói của Trần Thương, tức khắc sửng sốt

Phẫu thuật không ngừng tuần hoàn điều trị hội chứng Fallot?

Trình độ khó sẽ trở nên rất cao

Bởi vì đề cập đến nhiều thứ cần xử trí và chữa trí, trái tim của trẻ em rất nhỏ, rất dễ dàng bị tổn thương, phẫu thuật tim không ngừng tuần hoàn, sẽ gặp độ khó rất cao

Mọi người nhìn thoáng qua Trần Thương, người này quá lợi hại

Đã thiết kế xong phương án nhưng một vấn đề được đặt ra trước mặt mọi người.

- Có thể dùng không ngừng tuần hoàn tim, nhưng tuần hoàn bên ngoài, ống dẫn có thể bị đóng lại.

Anh xoay người nói với hộ sĩ:

- Tiêm Prostaglandin E1 (*)

- Thêm digoxin (*)

(*): Prostaglandin E1, còn được gọi là alprostadil, là một prostaglandin tự nhiên được dùng làm thuốc. Ở những trẻ bị dị tật bẩm sinh tim, nó được sử dụng bằng cách tiêm chậm vào tĩnh mạch để mở ống động mạch cho đến khi phẫu thuật có thể được thực hiện.

(*): Digoxin là một glicozit tim chiết xuất từ cây mao địa hoàng. Nó được sử dụng rộng rãi trong điều trị các tình trạng tim khác nhau, và có hai tác động riêng biệt lên tim. Digoxin ức chế bơm Na^+-K^+ ATPase ở màng tế

bào cơ tim. Điều này làm tăng nồng độ ion natri trong tế bào cơ tim và dẫn đến tăng nồng độ ion calci.

Nghe thấy phương pháp xử lý của Trần Thương, ánh mắt của mọi người chung quanh tức khắc sáng lên

Đúng vậy

Lúc này, Prostaglandin E1 thật là thứ tốt, hoàn toàn có thể kéo dài thời gian mở ra của ống dẫn động mạch, là một loại thuốc cấp cứu hàng đầu, Prostaglandin E1 trong lúc mấu chốt là có thể cứu người

Sau một thời gian chuẩn bị trước phẫu thuật, Trần Thương nhìn chằm chằm người bệnh, chuẩn bị sẵn tinh thần để phẫu thuật

Đây có thể là cuộc phẫu khó khăn nhất mà Trần Thương gặp được ở Khoa Ngoại tim.

Nên anh đang nóng lòng muốn thử

Đã chuẩn bị tốt để nghênh đón Boss cấp vương đầu tiên

【 Trái tim dị dạng bẩm sinh có liên chứng Fallot, lv99, Boss cấp vương! Xin hãy cẩn thận điều trị trái tim! 】

Cấp vương

Hôm nay, dù mày có là cấp vương thì Trần mỗ ta cũng phải giết chết không tha, vì mày có giá trị 20 triệu đô la Mỹ.

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói với bác sĩ gây tê:

- Thời gian phẫu thuật ước chừng kéo dài 8 đến 10 giờ.

Bác sĩ gây tê gật đầu:

- Được

Một phen chuẩn bị, phẫu thuật bắt đầu, mà tất cả mọi người biết đây chắc chắn là một cuộc chiến lâu dài

Lần này, Trần Thương quyết định không quan tâm nó là cấp vương hay cấp gì, đều phải tìm mọi cách làm tốt cuộc phẫu thuật này

Cũng không phải vì 20 triệu kia, chủ yếu là vì đứa trẻ.

Ừm, không sai

Theo lý thuyết, liên chứng Fallot là bệnh tim bẩm sinh thường thấy nhất.

Cái gọi là bốn liên chứng kỳ thật cũng chủ yếu là bốn loại dị dạng:

Các nhánh của động mạch chủ mở rộng khiến cho lệch sang phải và vắt ngang, động mạch phổi hẹp hòi, thông liên thất và thất phải dày.

Ba loại trước là nguyên nhân phát bệnh, có ý nghĩa quan trọng trong chẩn đoán bệnh, mà thất phải dày là thứ phát là hậu quả do các dị dạng trên dẫn tới.

Nhưng, hiện tại bệnh nhi còn nhỏ tuổi, nhưng bệnh không nhẹ, không chỉ bị 4 loại dị như vậy, mấu chốt là còn bị dị dạng động mạch phổi.

Cứ như vậy, phẫu thuật cho người bệnh càng khó khăn thêm nhiều lần.

Kỳ thật, cái gọi là 'định chế tư nhân', thích hợp với bệnh tật nhất, bởi vì cùng là một loại bệnh, nhưng xuất hiện trên những người khác nhau thì có đủ loại biểu hiện khác nhau.

Bốn người Lý Bảo Sơn, Hà Chí Khiêm, Từ Tử Minh và Mạnh Hi đi theo phía sau Trần Thương.

Trưởng khoa Từ tương đối tự giác, chọn vị trí thích hợp để đứng, chuẩn bị làm - lái buôn trung gian-, vận chuyển dụng cụ đến tận tay Trần Thương.

Trần Thương nhìn thoáng qua những người khác, nói:

- Các anh quan sát phẫu thuật này đi, cuộc phẫu này… Rất có giá trị nghiên cứu, sau khi trở về phải tổng kết rút ra kinh nghiệm.

Trước khi chuẩn bị phẫu thuật, cần kiểm tra thuốc gây tê gây mê, phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Phẫu thuật thường quy sử dụng biện pháp hạ thấp nhiệt độ thân thể kết hợp ngừng tuần hoàn, nhưng không thể áp dụng phương pháp này cho người bệnh hiện tại, không những như thế, sau khi đặt tuần hoàn ngoài, trái tim sẽ không chịu nổi ngừng tuần hoàn.

Trần Thương quyết đoán cắt mở ngực, tiếp theo trực tiếp cầm cưa cắt xương sườn, lộ ra nội tạng.

Người nhà đứng quan sát bên ngoài đã không nỡ nhìn thẳng.

Vợ của Reeves trực tiếp che lại đôi mắt, xoay người sang chỗ khác.

Ông Curt lại nghiêm túc nhìn cuộc phẫu tiến hành.

Ông không hiểu phẫu thuật, nhưng biết nhìn người, thông qua đôi mắt của mọi người, Curt có thể phán đoán ra rất nhiều tin tức.

Giờ phút này, ông nhìn mọi người xung quanh một vòng, kể cả Sabrina, ông rõ ràng thấy trong ánh mắt đối phương có sự do dự và thấp thỏm lo lắng.

Nhưng loại tâm tình này đã tốt hơn rất nhiều sau khi Trần Thương tới, chỉ có ánh mắt của Trần Thương là ông không nhìn thấu

Đôi mắt Trần Thương rất sạch sẽ, rất bình tĩnh, đồng thời cũng là người Curt tin tưởng nhất.

Trần Thương nhẹ nhàng cắt ra màng tim, giữ lại màng tim dư thừa, đưa cho Ryan:

- Trong chốc lát dùng để bổ sung phần cắt đi, súc rửa bằng nước muối sinh lí đi.

Ryan gật đầu, lập tức xử lý.

Sau khi xây dựng được tuần hoàn ngoài, Trần Thương nói với ba người còn lại:

- Chia làm 4 bước, đầu tiên là cắt mở trái tim, sau đó đầu tiên chữa trị trong tim, chữa trị lỗ thông liên thất, sau đó tiến hành cắt mở thất phải. Thứ ba là tiến hành xây dựng lại giữa thất phải và động mạch phổi, cuối cùng là xử lý phần dị dạng kết hợp.

Ý tưởng của Trần Thương rất rõ ràng, mọi người xung quanh đang nhìn trái tim của người bệnh, trong lòng rối loạn như một cuộn chỉ, sau khi nghe Trần Thương hướng dẫn, ý nghĩ cũng bắt đầu trở lên rõ ràng.

Bọn họ cũng không phải người tầm thường, có thể đi tới vị trí ngày hôm nay thì tất nhiên không phải người tầm thường có thể làm được.

Trần Thương giải thích qua về tình huống của người bệnh, sau đó cầm lấy dao phẫu thuật, bắt đầu cắt mở trái tim

Đây là bước đầu tiên, cũng chính là bước quan trọng nhất.

Chỉ thấy anh không ngừng tiến hành điều chỉnh kết cấu trái tim bằng mắt, hình thành những tuyến vô hình.

Cuối cùng, anh đã tìm thấy một vị trí thích hợp, cầm lấy dao phẫu thuật, dứt khoát cắt mở trái tim từ động mạch phổi cho tới thất phải, vạch qua van động mạch phổi và hoàn toàn lộ ra van động mạch phổi

Lần này, vết mổ khác xa vết mổ nhỏ mà bình thường Trần Thương thường làm, vết mổ hé mở đủ lớn

Nhưng lại rất cẩn thận tránh đi tất cả mạch máu quan trọng, bởi vậy, tuy rằng kích thước vết mổ rất lớn, nhưng lượng máu chảy ra rất ít.

Toàn bộ vết mổ xếp thành một cái hình chữ “T” ngược.

Sau khi Trần Thương vạch mổ tim, cả khoang tim hoàn toàn sáng ngời lên.

Điều này làm cho mọi người đều có chút giật mình, không hiểu được tại sao Trần Thương muốn làm như vậy.

Chương 1516: Đại Khái, Đây Là Kinh Điển Đi

Chẳng qua anh cũng không có nhiều lời giải thích, mà lại tiếp tục ra tay, cắt ra một đường ở nơi giao giới giữa van hai cánh và van ba cánh.

Trần Thương tiến hành một bước khó khăn này, trái tim còn đang không ngừng nhảy lên, đôi tay của anh tận lực bảo tồn van tim hoàn chỉnh, đồng thời cắt đi van tim.

Chẳng qua, lúc này, anh còn chưa dừng lại, mà dựa theo van tim cắt ra van tim tới động mạch phổi

Một màn này trực tiếp khiến cho mọi người đang quan sát cuộc phẫu thuật đều nhíu lại hai mày, thậm chí nhìn không hiểu thao tác của Trần Thương có ý đồ gì

Đúng ngay lúc này, khi Trần Thương cầm lấy kìm kẹp châm, Sabrina bừng tỉnh hiểu ra

Hai mắt của cô ta sáng rực, nhìn trái tim bị Trần Thương cắt không có chút quy tắc nào, tức khắc vô cùng hưng phấn

Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới.

Thì ra Trần Thương định làm như vậy

Ryan đứng một bên thấy biểu cảm trên mặt bạn thân như vậy, tức khắc có chút nghi hoặc.

Sabrina không nhịn được nói:

- Cách giáo sư Trần mổ ra trái tim thật sự khiến cho tôi dễ dàng thao tác hơn

Mọi người nhìn Sabrina, tràn đầy khó hiểu, cô ta lại nói thẳng:

- Mọi người xem, nếu ở chỗ này, cắt hình dấu cộng ở sát cạnh động mạch phổi sau đó dùng đệm khâu lại, kết quả sẽ thế nào?

Mọi người nhìn theo phương hướng mà Sabrina chỉ vào, càng xem càng cảm thấy quen mắt, càng xem càng có chút kinh hỉ

Sau một lát.

Mond Alpha như nằm mơ chợt bừng tỉnh:

- Như thế có thể giảm bớt khả năng van động mạch phổi không thể đóng lại hoàn toàn sau phẫu thuật

Một câu đã làm cho mọi người hiểu ra tất cả.

Không nghĩ tới, giáo sư Trần tùy ý vạch một nhát cắt trái tim thế nhưng lại thần kỳ thần kỳ.

Trong thời gian ngắn, mọi người không ngừng kinh ngạc cảm thán.

Nhưng Trần Thương vẫn như cũ không dao động, sau đó kéo lộ ra phần tâm thất đã cắt ra, chuẩn bị chữa trị trái tim, nghe thấy mọi người cảm thán, anh mỉm cười, hỏi:

- Còn có vấn đề gì sao?

Một câu nói, khiến cho mọi người xung quanh yên tĩnh lại

Còn có vấn đề gì?

Trần Thương thấy mọi người yên lặng, cũng không cố ý tiếp tục giấu giếm.

- Mọi người không cảm thấy kéo dài vết cắt tới chỗ phân nhánh của động mạch phổi, cắt ra một bên hoặc hai bên động mạch phổi là có tác dụng phòng ngừa động mạch phổi bị hẹp sao?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy anh cắt mở trái tim tới điểm giao nhau với động mạch phổi, tức khắc hiểu ra.

Qua rất lâu, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng lại

Sabrina chậm chạp không nói gì, sau một lát, cười khổ một tiếng.

Này cũng quá lợi hại đi?

Anh ấy phải hiểu biết thâm sâu về trái tim đến cỡ nào mới có thể làm được điểm này

Trái tim dị dạng của người bệnh trải qua một dao này của anh ấy mà đã xảy ra bao thay đổi.

Vốn dĩ ban đầu mọi người còn có chút tò mò tại sao Trần Thương sẽ cắt đường mổ dài như vậy đâu.

Hiện tại xem ra... Vẫn là tầm mắt của chúng ta không đủ

Có đôi khi, độ cao không đủ, khả năng sẽ nhìn thấy những cảnh đẹp khác nhau.

Phong thái một dao vừa rồi của Trần Thương, cũng đủ nghiền áp tất cả mọi người ở đây, kể cả bản thân Sabrina

Nghĩ đến đây, Sabrina nhìn thoáng qua anh, chỉ cảm thấy đôi mắt người đàn ông trẻ tuổi này thâm sâu như giếng cổ, sâu không lường được, lại không dám có chút khinh thường nào.

Những người đứng ở ngoài quan sát phẫu thuật giờ này khắc này cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ biết được Trần Thương rất lợi hại thông qua lời nói của Sabrina.

Nhưng, bọn họ không thể tưởng tượng được sẽ có chênh lệch lớn như vậy

Viện trưởng và các thành viên hội đồng quản trị của bệnh viện nhìn mấy người mà Trần Thương dẫn theo, thấy bọn họ biểu hiện lơ lỏng như bình thường, trong lòng thực sự có chút giật mình

Chẳng lẽ... Bọn họ cũng vô cùng ưu tú, đã sớm nhìn ra manh mối!?

Nghĩ đến đây, nói trong lòng bọn họ không lo lắng là giả.

Chẳng lẽ Ngoại khoa Tim của Trung Quốc đã phát triển tới tình trạng này rồi?

Quá kiêu ngạo

Đương nhiên, nhóm người viện trưởng khẳng định là không biết nguyên nhân vì sao mấy người đi theo Trần Thương lại bình tĩnh như vậy, vì bọn họ đã sớm quen với những chuyện anh ấy làm ra.

Mặc dù là người bệnh này đã chết, Trần Thương hồi sinh người chết, bọn họ cũng sẽ bình tĩnh gật đầu

Là mười hai học trò của Trần thị, bọn họ thật đã sớm quen thuộc

Ừm, hiện tại có thể là mười một học trò vì Lưu Toàn đã bị đưa về nước, sau khi trở về, còn có thể được nhận là học trò hay không thì còn phải xem xét.

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Cũng tới thời khắc mấu chốt nhất

Dùng kỹ thuật phẫu thuật không ngừng tuần hoàn trái tim để điều trị liên chứng Fallot

Mà lúc này, cuộc phẫu cũng đã tiến hành hơn nửa giờ.

Mấu chốt trong phẫu thuật tim chính là phải bảo vệ tốt thất phải, bởi vì vốn dĩ người bệnh đã có động mạch phổi dị dạng, một khi thất phải bị tổn thương, kết hợp động mạch phổi phát triển dị dạng, chỉ có thể gia tăng mức độ nguy hiểm của cuộc phẫu

Mà lúc này, vết mổ lớn của Trần Thương lại lần nữa thể hiện ưu thế của nó: Đối với vá lỗ thông liên thất, bộc lộ rõ ràng trái tim vô cùng quan trọng.

Cùng với từng nhịp đập nhẹ nhàng của trái tim nhảy lên, hiện tại Ryan đang lấy lòng anh, dùng hai cái kiềm kẹp lấy hai bên van động mạch chủ và thành tâm thất, nhẹ nhàng lôi kéo, lộ rõ toàn bộ lỗ liên thất, ngay cả động mạch chủ và van hai lá cũng có thể nhìn rõ ràng

Tầm nhìn phẫu thuật tốt như thế, có lợi cho thao tác phẫu thuật tinh chuẩn, đồng thời cũng sẽ bù lại những khó khăn mà kỹ thuật không ngừng tuần hoàn trái tim do Trần Thương thực hiện.

- Dùng miếng dán nào?

Ryan thân thiết hỏi.

Trần Thương:

- Miếng dán Teflon

Ryan vội vàng gật đầu chuyển đồ cho Trần Thương, dáng vẻ này làm cho Sabrina không nhịn được xì một cái.

Từ Tử Minh thấy thế, anh ta quyết định sau khi cuộc phẫu kết thúc sẽ dạy hội trưởng Sabrina một cái từ đơn:

- Chó liếm (*)

(*): hán việt là “liếm cẩu”, đây là ngôn ngữ mạng bên Trung Quốc, ý chỉ "một người làm quá nhiều điều cho một người mà họ thích"

Không sai, lúc này đồng chí Ryan đã càng ngày càng kiên định trên con đường trở thành người hâm mộ của Trần Thương

Trần Thương vá lỗ thông liên thất đã thành một cuộc biểu diễn phẫu thuật.

Mọi người nhìn chằm chằm giáo sư Trần, còn anh nhìn chằm chằm lỗ thông liên thất.

Sau một lúc lâu sau, anh bắt đầu dùng miếng dán trong tay, bắt đầu nhanh chóng chữa trị.

Không bao lâu, quá trình chữa trị hoàn thành, miếng dán đã xuất hiện ở trong tay Trần Thương, kích thích nhỏ hơn lỗ thông liên thất một chút.

Từ Tử Minh đang muốn đưa kìm kẹp kim khâu, Ryan đã cầm kìm kẹp kim khâu và miếng đệm đưa tới tay Trần Thương, khiến cho mọi người đứng xem mà xấu hổ

Lỗ thông liên thất thuộc khu vực nguy hiểm khó khâu, yêu cầu mang theo miếng đệm, nhưng cứ như vậy, trong tình huống không ngừng tuần hoàn trái tim, cầm kìm kẹp kim khâu sẽ không được linh hoạt, nghĩ đến đây, Trần Thương nói thẳng:

- Không cần miếng đệm.

Câu này làm cho mọi người tức khắc sững sờ.

- Này... Có phải có chút nguy hiểm không?

Sabrina không nhịn được nhắc nhở.

Trần Thương cũng biết nguy cơ trong đó, nhưng có đôi khi, chỉ có thể chọn một, lựa chọn miếng đệm thì phải từ bỏ tính linh hoạt, nhưng không lựa chọn miếng đệm lại tồn tại tính nguy hiểm.

Chương 1517: Công Phu Của Trung Quốc

Trần Thương gật đầu:

- Tôi sẽ cẩn thận.

Anh không nói nhiều, hiện tại cũng không cần nói nhiều.

Kỹ thuật khâu lại có miếng đệm vốn dĩ khó khăn hơn so với kỹ thuật liên tục khâu lại, lúc này cùng với từng nhịp đập trái tim nảy lên, Trần Thương cầm kìm kẹp kim khâu trong tay, đầu kim sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, khiến cho người khác nhìn thôi đã thấy sợ

Kỳ thật, rất nhiều khi phẫu thuật sẽ gặp được tổn thương do thao tác điều trị, có chút là không thể tránh né, có chút là có thể tránh cho.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hơn mấy chục đôi mắt của mọi người ở hiện trường, Trần Thương hít sâu một hơi

Sợi chỉ polyme 4-0 hai đầu xỏ qua chiếc kim khâu cong cong giống như có linh hồn, một đầu từ tâm thất đến mặt ngoài trái tim, xỏ xuyên qua vách liên thất, thật cẩn thận chuyển dời đến cơ tim gần van động mạch chủ, một khác đầu xuyên qua vách liên thất, khoảng cách chừng 2～3mm.

- Đây là... Khâu so le?

- Không sai

Lúc này, người vây xem ở bên trên càng ngày càng nhiều, sau khi phòng phẫu thuật kết thúc phẫu thuật, lục tục rất nhiều bác sĩ khác đi đến, khi bọn họ đi lên nhìn thấy thủ pháp khâu của Trần Thương, tức khắc kinh ngạc cảm thán

- Hơn nữa là khâu so le không ngừng tuần hoàn tim

- Vị kia chính là giáo sư Trần Thương đúng không?

Trong thời gian ngắn, chung quanh mọi người cùng cảm khái, thì anh hoàn thành đường khâu so le thứ nhất.

Đường khâu so le thứ hai là từ vách liên thất tới gần nút xoang, một đầu ghim ở mỏm liên thất, một đầu ghim ở bên trong vách thất phải, đâm vào vuông góc, đâm vào ở dưới lỗ thông liên thất 5mm, đâm ra ở dưới lỗ thông chừng 0,5mm, chiều sâu 1mm, khoảng cách 2mm.

Quá trình khâu lại này trực tiếp khiến cho toàn bộ đám người đang quan sát cuộc phẫu sững sờ

Cái gì là tinh vi?

Đây mới gọi là tinh vi đi

Sabrina cảm giác hơi thở của mình càng thêm dồn dập.

Trần Thương trước mắt càng ngày càng không giống như là một con người.

Thao tác chặt chẽ còn chính xác như thế, ngay cả máy móc cũng không làm được đi? Anh ấy là như thế nào làm được?

Nhưng, Trần Thương cũng chưa dừng thao tác trong tay lại.

Sau khi, đường khâu thứ nhất đạt tới cơ hình nón giữa mặt trong thất phải lại lần nữa khâu so le hai lần để củng cố bên cạnh.

Theo sau, nương theo đường khâu thứ nhất để khâu so le có miếng đệm 5 lần ở cơ tim gần van động mạch chủ.

Đường khâu so le thứ ba là trước tiêm đâm vào cơ tim vòng quanh van động mạch chủ, lại từ sau về trước xuyên qua mặt trên thất phải, rồi sau đó xuyên qua bên cạnh miếng dù, đẩy ra miếng dù và buộc ga-rô.

Ba đường khâu so le tinh diệu như thế, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, vừa phòng ngừa lỗ thông liên thất còn hở ra, lại có thể làm cho vá lỗ thông càng thêm cố định, làm cho miếng dán và cơ tim xảo diệu khớp lại

Độ khó của kỹ thuật không ngừng tuần hoàn tim phối hợp với đường khâu so le có miếng đệm cực cao.

Toàn bộ quá trình thao tác, có thể nói là kinh điển, khiến cho mọi người đứng xem cảm xúc mênh mông

Ở trong mắt những bác sĩ chuyên nghiệp này, không có gì so với thao tác càng thêm kinh điển như vậy.

Cuộc phẫu như này tuyệt đối là quán quân phòng bán vé trong mắt mọi người, mà Trần Thương hoàn toàn xứng đáng là ảnh đế.

Đường khâu so le ở khu vực nguy hiểm như vậy, đã được anh nỗ lực hoàn thành.

Kỳ thật, mỗi một bước của Trần Thương, anh đều cố gắng hết sức, lúc này sau lưng anh, sớm đã ướt đẫm mồ hôi.

Một màn này cũng đồng thời được mọi người quan sát phẫu thuật ở phía trên xem vào trong mắt.

Muốn khâu được chặt chẽ chính xác như thế rất mệt, chẳng qua Trần Thương lại trực tiếp bắt đầu dùng miếng dán vá thất phải đang mở rộng.

Cũng chính là bước phẫu thuật thứ hai

So sánh với bước thứ nhất, áp lực của Trần Thương nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng nhìn có liên tiếp mạch máu dị dạng rõ ràng, Trần Thương đưa ra lựa chọn và thành lập con đường dùng miếng dán vá thất phải.

Ở trong mắt Trần Thương, ống dẫn phức tạp cũng bắt đầu trở nên ngay ngắn có thứ tự.

Lựa chọn như thế nào, hình như ở giờ khắc này trở nên càng thêm đơn giản.

Điều này làm cho Trần Thương nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không mệt mỏi như vậy.

Kỳ thật loại phẫu thuật có độ khó như vậy, bản thân Trần Thương cũng không chịu nổi.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút như vậy, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Bên ngoài đã giao cơm tới nhưng mọi người đang đứng xem nên vẫn chưa đụng đến.

Dù sao đối mặt với một ca phẫu thuật kinh điển , dù có là sơn trân hải vị thương hiệu Michelin cũng ăn không vào.

Mà người nhà của ông Curt cũng không có tâm trạng ăn cơm.

Tất cả mọi người đang yên lặng quan sát phẫu thuật đang được tiến hành.

Vào lúc này, Reeves đang ngồi có chút buồn ngủ nên đứng lên hoạt động một chút, đứng không bao lâu thì thấy mệt mỏi, lại ngồi xuống.

Có thể là... Ca phẫu thuật đã tiến hành được năm tiếng, Trần Thương vẫn luôn duy trì một tư thế như vậy

Phẫu thuật cường độ cao khiến nhiệt độ 22 độ C của phòng mổ cũng không có tác dụng gì.

Sau lưng áo phẫu thuật của Trần Thương ướt một lần, sau đó được nhiệt độ cơ thể mình sấy khô, rồi lại ướt

Người nhà của ông Curt nhìn thấy vậy thì vô cùng cảm động, thấy anh ấy tận tâm tận lực hoàn thành phẫu thuật như vậy, bọn họ cảm thấy, mấy ngàn vạn đô la kia hình như cũng không có gì ghê gớm

Chính như mấy lời mà Trần Thương nói khi vừa bắt đầu vậy, sẽ nỗ lực hết sức

Như vậy là đủ rồi

Đột nhiên Curt cảm giác thấy lần này mình có thể gặp mặt Trần Thương thật sự là một chuyện hạnh phúc.

Dù sao, gia tộc của ông cũng mắc bệnh tim di truyền, mà Trần Thương có thể là may mắn của bọn họ.

Ông đứng dậy hoạt động thân thể một chút, ngẩng đầu nhìn thời gian, lúc này đã 2 giờ chiều, ca phẫu thuật đã tiến hành hơn năm giờ.

Sau đó, ông đứng dậy gọi điện thoại cho quản gia.

- Buổi tối chuẩn bị một tiệc tối, tôi sẽ mở tiệc chiêu đãi khách quý.

- Sau đó, hãy sắp xếp chuyến bay từ New York Hoa Kỳ đến thủ đô của Trung Quốc, còn về phần máy bay, hãy dùng máy bay tư nhân của chúng ta đi, dùng Gulfstream của tôi...

- Reeves, tối nay con đi với giáo sư Trần đến Trung Quốc một chuyến, sau khi hoàn thành việc quyên tặng rồi mới trở lại.

Ông Curt nhanh chóng sắp xếp, nói với Reeves, Reeves nghe vậy gật đầu:

- Vâng, thưa cha

Hơn năm giờ phẫu thuật đã mang đến hi vọng và lòng tin cho gia tộc Curt.

Có lẽ giáo sư Trần thật sự có thể cứu Annie bé nhỏ

Ca phẫu thuật vẫn đang từ từ tiến hành

Dị dạng động mạch vành của bệnh nhân khá là nghiêm trọng, thuộc về trường hợp chỉ có một động mạch vành nhánh phải, hơn nữa động mạch vành xuống trước bên trái bắt nguồn từ động mạch vành phải đồng thời nằm giữa bề mặt đường ra của tâm thất phải.

Cứ như vậy, việc cung cấp máu cho tim sẽ trở thành một vấn đề.

Trần Thương vẫn luôn rất cẩn thận.

Nhưng khi xử lý ỗng dẫn có van từ tâm thất phải đến động mạch phổi, cuối cùng vẫn cần đối mặt với vấn đề này

Lựa chọn như thế nào mới tương đối an toàn đây?

Sau khi do dự một phen, anh vẫn quyết định chọn một ống dẫn tâm ngoại có van từ tâm thất phải đến động mạch phổi.

Chương 1518: Phần Thưởng Kỳ Diệu

Ngay khi bước này sắp hoàn thành.

Bỗng, Trần Thương kinh ngạc phát hiện, nhịp tim của bệnh nhân bắt đầu chậm lại

Tiếp đó, ngay sau đó âm thanh báo động của giám sát ECG bắt đầu kêu lên.

Bác sĩ gây mê vội vàng nói:

- Nhịp tim dị thường

- Nhịp tim chậm rồi! 20 lần mỗi phút

- 16 lần

Toàn bộ tình huống rất căng thẳng, cũng không lâu sau, tim của Annie bé nhỏ đột nhiên ngừng đập

Trần Thương lập tức sầm mặt lại.

Mà tất cả mọi người trong phòng mổ đều cảm thấy chán nản.

Cho dù là bắc cầu động mạch vành cũng không chống đỡ được sao?

Hay do sức chống chọi của bệnh nhân quá kém

Chuẩn bị khôi phục?

Có thể không cần thiết phải làm vậy.

Bản thân trái tim của bệnh nhân đã không cung cấp máu cho toàn bộ cơ thể, tuần hoàn ngoài cơ thể cũng hoạt động bình thường.

Nhưng vào lúc này xảy ra tình trạng tim đột nhiên ngừng đập đã gây ra phiền phức rất lớn.

Đây thuộc về trái tim bản thân thần kinh phản xạ tại phẫu thuật bên trong tồn tại dị thường.

Đây là điều khó tránh khỏi trong một ca phẫu thuật lớn.

Có quá nhiều sửa chữa và vết mổ trong tim, rất có thể sẽ sinh ra tình huống như vậy.

Nhưng, một khi tim ngừng đập, tình huống đặc biệt của bệnh nhân sẽ rất khó khôi phục.

Làm sao bây giờ?

Sabrina vội vàng lấy máy trợ tim tới, nhưng vào lúc này, Trần Thương lại ngăn lại:

- Không thể dùng cái này

Sabrina biến sắc:

- Nếu bây giờ không dùng, có lẽ sẽ không khôi phục được nữa

Trần Thương lắc đầu:

- Kích thích điện bất thường sẽ khiến trái tim bị thương nghiêm trọng.

Hiển nhiên là Sabrina có chút nóng nảy:

- Bị thương còn hơn là chết

Nghe thấy câu nói này, người xung quanh đều thở dài tin chắc, đúng là như thế.

Trái tim bị thương dù sao cũng đỡ hơn là chết

Bản thân tim của bệnh nhân được kiểm tra khẩn cấp, dưới tình huống như vậy, nếu không nhanh chóng khôi phục rất dễ xảy ra tai biến

Mà đúng lúc này, người nhà ông Curt đều đã sắp ngất đi

Ba người vội vàng đứng lên nhìn phía dưới, gấp gáp không gì sánh được

Vốn dĩ Trần Thương đã mang đến hi vọng cho bọn họ, vậy mà... Không nghĩ tới mắt thấy phẫu thuật sắp hoàn thành, đột nhiên lại xảy ra vấn đề

Trái tim đột nhiên ngừng đập

Mặc dù không học ngành y nhưng khi nghe thấy phía dưới tranh cãi, họ cũng hiểu được xảy ra chuyện gì.

Bây giờ, Annie bé bỏng đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết

Đã đạt đến một lựa chọn khó khăn.

Ông Curt chống hai tay lên vách kính, mu bàn tay nổi gân xanh, vô cùng khẩn trương

Khi mọi người đều đang lo lắng thì đột nhiên nghe thấy Trần Thương nói:

- Đừng nóng vội, tôi có biện pháp.

Tiếng nói không lớn, lại làm cho tất cả mọi người đều trở nên yên lặng

Trong phòng mổ chỉ còn tiếng máy móc kêu tích tích

Anh ấy có thể có biện pháp nào?

Vào lúc này, Trần Thương nhẹ nhàng nắm chặt trái tim, hai tay cảm nhận được sức dãn mạch máu của chụp mạch vành...

Kỳ thật, anh đã sớm dự liệu được những tình huống này.

Một Boss cấp Vương đương nhiên sẽ không mây trôi nước chảy như vậy.

Có boss cấp vương nào không tự tìm rắc rối cho mình?

Chuyện này quá đỗi bình thường, thậm chí Trần Thương đã sẵn sàng đối mặt.

Vào lúc này, hai tay của Trần Thương hơi nén một chút, trên màn hình máy theo dõi chợt xuất hiện nhịp đập, lập tức khiến mọi người đều sửng sốt.

Mặc dù lập tức biến mất, nhưng... Mọi người vẫn quay người nhìn chằm chằm Trần Thương, không biết anh ấy muốn làm cái gì

Mà đúng lúc này, ánh mắt của Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm chợt sáng lên

Bọn họ đã tận mắt thấy Trần Thương dùng thủ pháp này để hoàn thành việc khôi phục, mà Lý Bảo Sơn và Mạnh Hi cũng chưa thấy qua

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, mà anh ấy lại nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm nhận.

Hiện tại, trái tim đã bị tàn phá không chịu nổi, không biết đã dùng bao nhiêu dao và kim chỉ tàn phá.

Trái tim vốn rất nhỏ bé, lúc này giống như nến tàn trong gió.

Một tay Trần Thương đã có thể nắm chặt, một tay khác thật sự là cẩn thận từng li từng tí phụ trợ.

Cứ như vậy... Trần Thương cẩn thận từng li từng tí khôi phục...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Ngay khi tất cả mọi người đang chờ mong thì Trần Thương buông lỏng ra hai tay

Lập tức, một trái tim lại lần nữa bắt đầu nhảy lên

Khôi phục?

Vậy mà thật sự đã khôi phục

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sửng sốt, vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng

Sao Trần Thương có thể làm được?

Tay không cứu sống một trái tim?

Đây là năng lực gì?

Sabrina trừng to mắt, tò mò nhìn Trần Thương, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Một màn này thật sự khiến cô ta đứng hình, thậm chí là vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của cô

Phải bóp qua bao nhiêu trái tim mới có thể bóp ra loại cảm giác này?

Trong lúc nhất thời, mọi người không nói nên lời

Thế nhưng, lúc này các bác sĩ trên đài quan sát phẫu thuật, lại kinh hô lên.

- Chúa ơi

- Tôi đã thấy cái gì thế?

- Đây nhất định là công phu của Trung Quốc

Nhiều bác sĩ ở trên đã có chút điên cuồng, cảnh tượng như vậy, là lần đầu tiên mà họ được nhìn thấy.

Thao tác vừa rồi của Trần Thương đã vượt qua tầm hiểu biết của bọn họ

Ngay cả Edison và Tesla đã khuất cũng chưa chắc hiểu rõ được

Đây là dùng tay hay dùng tình yêu để phát điện?

Hơn thế nữa, tình yêu thật sự có thể được phát điện sao?

Loại tim đột nhiên ngừng đập này, cần kích thích vật lý hoặc điện mới có thể khôi phục.

Mà Trần Thương chỉ dùng tay... Vậy mà đã có thể khôi phục.

Trong lúc nhất thời, bất luận là Newton, Edison, hay Tesla đều cực kỳ mất mặt.

Bây giờ, anh đang khiêu chiến quyền uy của bọn họ

Hiện tại, ông Curt thấy một màn này, suýt chút nữa vui vẻ nhảy dựng lên

- Tôi đã nói có thể mà

- Nhìn đi, giáo sư Trần đã làm được rồi

Curt vô cùng hưng phấn

Sau một hồi im lặng thì ông mỉm cười vui vẻ với viện trưởng ở bên cạnh

- Nhất định có thể

- Giáo sư Trần nhất định có thể cứu cháu gái của tôi, đứa nhỏ đáng yêu này đã gặp được Thượng Đế rồi

Ông nhìn Trần Thương, lúng ta lúng túng tự nói, thật sự là quá kích động.

Reeves cũng ôm lấy vợ mình, vui đến phát khóc.

Họ cũng đã hiểu rồi, trách không được tại sao bác sĩ không nguyện ý để người nhà bệnh nhân nhìn quá trình phẫu thuật, bởi vì... Thật sự là rất đau tim.

Tình huống khi nãy, vợ anh ta cũng bị dọa sợ, có người đã bị dọa đến ngất xỉu.

Phòng mổ cũng không phải nơi rảnh rỗi, trải qua một phen khó khăn trắc trở như thế.

Phẫu thuật vẫn đang tiếp tục tiến hành

Ca phẫu thuật sửa chữa dị dạng kế tiếp vốn đã rất khó khăn, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm như vậy.

Bản vá được cắt từ màng ngoài tim cũng có đất dụng võ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cuối cùng, khoảng 5 giờ chiều, cuối cùng ca phẫu thuật cũng hoàn thành, mất cỡ 8 tiếng đồng hồ

Cô bé mới chỉ một tuổi rưỡi cuối cùng cũng được hoàn thành ca phẫu thuật.

Khi trái tim được khâu lại, lồng ngực được đóng kín, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra

Giờ khắc này, cũng đến lúc kiểm tra đo lường thành quả của ca phẫu thuật.

Khi thăm dò bằng máy siêu âm thì thấy trái tim đập bình thường, âm thanh thật mê người

Mà kèm theo tim đập, máu được tim bơm ra, vòng tuần hoàn đã hoạt động ổn định trở lại.

Chương 1519: Phần Thưởng Kỳ Diệu (2)

Cuối cùng, ca phẫu thuật cũng kết thúc

Mọi người nhìn đường cong hoàn mỹ, đều biết ca phẫu thuật đã thành công

Người của gia tộc Curt đứng ở phía trên, nghe tiếng cười cười nói nói ở bên dưới, nhìn Trần Thương vì thời gian dài mệt nhọc mà ngồi ở trên ghế, mặt lộ ra một nụ cười.

Cả gia đình bệnh nhân đang vui đến phát khóc, còn anh thật sự đã quá mệt mỏi.

Mọi người nhìn anh, vào lúc này, Mạnh Hi thuần thục đưa hai túi glucose và nước muối sinh lí, cười nói:

- Chịu khó uống trước một chút nhé, vất vả rồi, giáo sư Trần

Trần Thương cười cười, không khách khí.

Một ca phẫu thuật này, vì tinh thần luôn trong trạng thái khẩn trương cao độ, anh đã đổ rất nhiều mồ hôi, bị thiếu nhiều ion điện li.

Lúc này, Mond Alpha vội vàng đứng lên, cười nói:

- Giáo sư Trần, đừng uống cái này, chúng tôi có đồ uống chất điện giải chuyên môn, rất không tệ

Nói xong, Mond Alpha vội vàng lấy ra mấy bình.

Sau khi Trần Thương mở ra, uống hai ngụm, lập tức cảm thấy truyền đến một loạt hương vị của Axit citric.

Hương vị thật sự không tệ

Hơn nữa, bên trong có bổ sung thêm không ít glucose và Clo, Kali, Natri vân vân, thậm chí còn có thêm thành phần của nước tăng lực.

Nói tóm lại, hương vị rất không tệ, ít nhất thì Trần Thương rất ưa thích.

Anh cảm thấy bệnh viện nên trang bị sẵn thứ này ở trong phòng mổ để vào khi then chốt... Món đồ chơi này có thể kéo dài tính mạng

Trần Thương ngẩng đầu uống ừng ực, nửa bình vào bụng, nhịn không được sảng khoái nấc một cái, khiến mọi người cười thân thiện một cái.

Nói thật, so với một giáo sư Trần không dính khói lửa trần gian mây trôi nước chảy vừa rồi, bọn họ cảm thấy vị bác sĩ Trần trẻ tuổi đang uống nước rồi ợ hơi bình dị gần gũi và thân thiện hơn.

Thế nhưng, bọn họ cũng đều biết, bác sĩ Trần trẻ tuổi bình dị gần gũi trước mắt này, lại là bác sĩ khoa ngoại cao cấp nhất của Khoa ngoại tim, khả

năng một trong số họ cũng không có ai sánh bằng

Nếu như Trần Thương biết rõ được, khẳng định sẽ vô cùng đỏ mặt, anh có mấy phần trình độ, trong lòng anh hiểu rõ.

Bệnh nhân tứ chứng được theo dõi chặt chẽ trong ít nhất 24h sau khi làm phẫu thuật chỉnh sửa, nhưng, tình huống của Annie bé nhỏ có chút đặc biệt, cần khoảng ba ngày.

Mà mấy đứa trẻ ở độ tuổi này được gây mê và dùng thuốc an thần trong một thời gian ngắn sau khi phẫu thuật, dù sao vết thương rất đau.

Mond Alpha đưa Annie đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Mà bọn người Trần Thương cũng ra khỏi phòng mổ, anh không nhịn được rửa tay, rửa đầu ở bồn rửa mặt.

Mồ hôi dưới mũ khiến tóc suýt chút nữa hôi rình

Y tá vội vàng đưa tới một chiếc khăn để Trần Thương lau đầu.

Không thể không nói, người có năng lực ở nơi nào cũng có thể được tôn trọng.

Mà vừa lúc này, Trần Thương nghe thấy âm thành nhắc nhở của hệ thống.

Không sai

Bây giờ là tới chuyên mục trao thưởng khi đã đánh giết Boss

Nói thật, Trần Thương có chút chờ mong.

Dù sao đây cũng là Đại boss cấp 99, ai có thể không chờ mong chứ?

【Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành phẫu thuật, thành công sửa chữa trái tim dị dạng kèm theo tứ chứng Fallot, thu được ban thưởng: Một trái tim (vàng)】

Trần Thương lập tức sửng sốt, nhìn viên trái tim nhỏ kia, anh suýt chút nữa bị dọa cho sắp khóc, bởi vì trái tim nhỏ này còn đang nhảy lên.

Đây là cái quỷ gì!?

Bây giờ, khẩu vị của hệ thống mấy người còn nặng như vậy sao, còn màu vàng nữa chứ, màu vàng cũng không phải là trái tim sao?

Trần Thương không nhịn được muốn phỉ nhổ.

【Một trái tim vàng: Thuộc tính: công năng của tim + 30! Đây là một trái tim bảo thạch, sau khi sử dụng, có thể tăng cường công năng của tim lên rất nhiều, tự mang công năng chữa trị tim, giúp ngài thức đêm mà không bị hao tổn, kỹ năng bị động: Nhất tâm nhị ý (*)!】

(*): ý là người tài giỏi có thể làm được nhiều việc.

Sau khi thấy hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Đồ tốt.

Mặc dù hình hài có chút xấu xí, thế nhưng... Rất có công dụng

Nghĩ tới đây, Trần Thương quả quyết lấy để sử dụng.

Không nhịn được, anh duỗi lưng một cái, toàn thân truyền đến một trận sảng khoái

...

Thấy Trần Thương đi ra, người của gia độc Curt vội vàng đi tới, Reeves kích động nói:

- Giáo sư Trần, vô cùng cảm ơn anh

Trần Thương cười cười:

- Đừng khách khí, chuyện tôi phải làm

Ông Curt cầm tay Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, hôm nay thật sự rất cảm tạ cậu, nếu không có cậu, đứa cháu gái này của tôi chắc không xong rồi

- Tối nay, trong nhà tôi tổ chức tiệc, rất hi vọng các vị có thể đến dự.

Trần Thương nghe xong, thật sự cảm thấy đói bụng, dứt khoát đi theo ông Curt về nhà.

Lúc này, anh mới biết được, hóa ra nội thành New York cũng có thể có căn biệt thự lớn như vậy, hìn bữa tiệc tinh xảo, điều đầu tiên mà anh làm không phải ăn cơm, mà là chụp ảnh.

Mỗi một món ăn đều chụp một lần, tiếp theo gửi cho Lưu Toàn.

Hiện tại, Lưu Toàn vừa xuống máy bay, ngồi trên xe taxi chuẩn bị về nhà, thấy Trần Thương gửi ảnh tới, lập tức tức giận mũi đều muốn lệch.

- Đại gia Trần, tôi sai rồi, sau này tôi cũng không dám nói lung tung nữa

Chương 1394

Lưu Toàn nhìn hình ảnh thức ăn ngon thầy Trần gửi đến, trong lòng hối hận, dáng vẻ vô cùng ảo não

Aii

Miệng của mấy người kia được lợi rồi

Nghĩ tới đây, Lưu Toàn không nhịn được muốn vả cho mình một cái.

Máy bay sắp hạ cánh, khi chuẩn bị xuống máy bay, Lưu Toàn nhớ nhung luyến tiếc nhìn khoang hạng nhất bản thân đã ngồi, sau này sẽ không có cơ hội ngồi khoang hạng nhất xa hoa vậy nữa rồi.

Lúc này, tiếp viên hàng không nói với Lưu Toàn:

- Tiên sinh, mời anh thu dọn hành lý, chuẩn bị xuống máy bay.

Lưu Toàn thở dài:

- Đợi lát nữa, để bọn họ trước xuống đi.

Không vì điều gì khác, chính vì muốn nhìn khoang hạng nhất đẹp đẽ nhiều một chút... Và cả tiếp viên hàng không nữa

Tiện tay lật qua lật lại vòng bạn bè, nhìn bọn người chủ nhiệm Từ đăng ảnh cảnh đẹp ở biệt thự, nhìn mà thấy... Mẹ nó?

Đây là máy bay tư nhân?

Lưu Toàn lập tức tỉnh táo lại, bỗng anh ta ý thức được mình đã bỏ qua cái gì...

Không sai

Mình đã bỏ qua một lần duy nhất được du lịch bằng máy bay tư nhân xa hoa trong đời mình

Anh ta không nhịn được gửi tin nhắn cho chủ nhiệm Từ:

- Chủ nhiệm, tôi đã đến thủ đô, mọi người đây là...

Sau khi Từ Tử Minh gửi ảnh lên vòng bạn bè, không làm gì khác nữa, chờ người khác hỏi mình đi đâu.

Đột nhiên thấy Lưu Toàn gửi tin nhắn đến, chỉ tùy ý cười cười:

- Đang ở New York, vừa xuống máy bay trực thăng, lại lên máy bay tư nhân.

Nói xong, gửi qua một ảnh chụp đã chuẩn bị trước.

Lưu Toàn nhìn ảnh chụp, tim cứ như bị đao cắt.

Kỳ thật... Đây rõ ràng là đang khoe hoang

Nhìn vào bức ảnh tự chụp của chủ nhiệm Từ đang ngồi trên trực thăng, bối cảnh là cảnh đêm ở New York, lờ mờ có thể thấy tượng nữ thần tự do ở New York...

Sau đó là một bức ảnh chụp máy bay tư nhân cỡ lớn, anh ta chợt nhớ ra một từ đơn, hình như tên là Gulfstream

Giờ khắc này, trong lòng Lưu Toàn chỉ có hai chữ: rẻ mạt

Vào giờ phút này, nhìn máy bay tư nhân, đột nhiên thấy khoang hạng nhất không còn đáng giá nữa.

Chương 1520: Thổ Hào Cũng Phân Cấp Bậc

Nên anh ta đứng dậy xuống máy bay, sau khi đi ra ngoài, vừa vặn gặp thầy Lưu Chí Chu của mình, hóa ra là đi cùng một chuyến máy bay?

- Thầy! Thầy cũng ngồi chuyến bay này à?

Lưu Toàn vừa cười vừa nói.

Lưu Chí Chu nhíu mày:

- Nha! Sao lại có mỗi mình cậu vậy? Bọn người giáo sư Trần đâu rồi?

Lưu Toàn cũng đồng thời hỏi:

- À? Thầy, sao cũng có mỗi một mình thầy vậy? Mấy người chủ nhiệm Vương đâu?

Hai người hỏi cùng một lúc, vấn đề đều giống như nhau

Trong lúc nhất thời, hai thầy trò không nhịn được sửng sốt.

Hai người nhìn nhau bảy tám giây, tiếp đó cùng thở thật dài.

- Aizz...

Sau đó Lưu Toàn chủ động xách va li cho thầy của mình, hai người cứ như vậy cùng nhau rời đi

- Sao tôi không thấy cậu ở trong khoang?

- À! Em đi khoang hạng nhất. Aizz... Khoang hạng nhất có chút không thoải mái.

Lưu Toàn nghĩ đến máy bay tư nhân mà thở dài.

- Cút

Khi Lưu Chí Chu cô đơn rời đi, hiểu được một câu, câu nói trò giỏi hơn thầy không phải là không có đạo lý.

Lưu Toàn bất đắc dĩ nhìn bóng lưng rời đi của thầy, thở dài thật sâu.

Thầy trách lầm con rồi...

...

...

Đồ ăn thức uống đều được cân nhắc đến thói quen ăn uống của Trần Thương, cố ý chuẩn bị thêm rất nhiều món ăn Trung Quốc.

Anh cảm thấy có chút xấu hổ, anh cảm thấy mình và lão Mã có thể cùng nhau ăn, chúng ta chỉ là người bình thường, không kén ăn.

Ngài cũng không cần cố kỵ đến cảm nhận của chúng tôi để rồi nhất định phải chuẩn bị thịt nhiều dầu, gà cung bảo gì đó.

Tôi chỉ muốn ăn gì đó đắt một chút

Ừm, món ăn đắt đương nhiên không ít.

Ông Curt tự rót rượu cho Trần Thương.

- Giáo sư Trần, chuyện hôm nay cảm ơn cậu

Vừa nói chuyện, hai người cụng ly một cái, nhìn nhãn hiệu rượu, Trần Thương cũng không nhận ra, anh cũng không hiểu biết nhiều về rượu đỏ.

Sau khi trò chuyện một chút, Curt và Trần Thương cũng nói chuyện phiếm.

- Giáo sư Trần thích uống rượu không?

Trần Thương cười cười:

- Cha tôi rất thích, vì lẽ đó bản thân tôi cũng uống chút, nhưng không uống nhiều, uống rượu đỏ lại càng ít, trước đây mẹ tôi tự ủ rượu nho, tôi cảm thấy không kém bao nhiêu so với Lafite năm 82 gì đó, đương nhiên, tôi cũng chưa từng uống qua Lafite năm 82.

Lão Curt sững sờ:

- Lafite? Lafite năm 82 ấy à...

Hình như Curt rơi vào trầm tư, quay người phân phó vài câu với quản gia, tiếp đó nâng ly rượu nói với Trần Thương:

- Cậu cảm thấy loại này như thế nào?

Trần Thương gật đầu:

- Hương vị rất tốt.

Lão Curt gật đầu cười một tiếng:

- Cái này là Screaming Eagle năm 92.

Trần Thương không hiểu về rượu, nhưng nghe xong 92 với 82, kém nhau mười năm, chắc cũng kém không ít nhỉ?

Dù sao, Trần Thương nghe qua nhiều nhất chính là Lafite năm 82, loại rượu đỏ này rất nổi tiếng trong nước.

Người mù tịt về rượu như Trần Thương hiếu kỳ hỏi:

- Chắc giá của rượu này không rẻ đúng không?

Curt cười cười:

- Gia đình tôi có cổ phần của công ty rượu này, nên không đắt.

Trần Thương cười cười, nâng ly rượu lên uống cạn:

- Hương vị coi như không tệ.

Mạnh Hi không nhịn được nói:

- Giá của một ngụm anh vừa uống, có thể mua mấy bình Lafite năm 82 đó

- Một chai Screaming Eagle năm 92 vào năm 2000 được đấu giá 50 vạn đô la, tương đương hơn 300 vạn nhân dân tệ, được nhà bình luận rượu nho

có sức ảnh hưởng nhất trên thế giới Robert Pack đánh giá 99 điểm, có thể uống không ngon sao?

Trần Thương lập tức á khẩu không trả lời được, trong lòng lộp bộp một cái, đắt như vậy sao?

Anh chưa từng uống Lafite, nhưng cũng đã nghe nói một chai Lafite ít nhất cũng năm sáu vạn, cái này... Cái này một ngụm thật có thể mua mấy bình

Đang lúc Trần Thương cảm thán về năng lực của đồng tiền, quản gia đã sai người đưa tới một thùng rượu vang đỏ loại 6 lít.

Lão Curt cười nói với Trần Thương:

- Đây đều là Lafite năm 82, nếu như giáo sư Trần thích, đem về uống đi. Tặng bạn bè cũng được, nghe nói loại rượu này ở Trung Quốc rất được hoan nghênh, nên tôi thường cất giữ một ít để chiêu đãi bạn bè.

Giờ khắc này, Trần Thương cười cười xấu hổ, nhìn thùng rượu Lafite năm 82, nhịn không được cảm khái nói:

- Tiên sinh Curt thực sự là... một người nhiều tiền, ừm... một người thân thiết

Cơm nước no nê, nghỉ ngơi một chút, Curt cười nói:

- Giáo sư Trần, mọi người gấp gáp rời đi, tôi cũng không có sắp xếp thời gian, tối nay sẽ đưa mọi người đi ngắm cảnh đêm ở New York, hóng gió một chút.

Sau khi nói xong, hai khung máy bay trực thăng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lần đầu tiên, Trần Thương ý thức được, hóng mát và ngắm cảnh đêm của người có tiền là như vậy sao

Chưa kể, cảm giác nhìn xuống rất thích.

Khi máy bay trực thăng bay qua tượng nữ thần tự do, lần đầu tiên Trần Thương cảm nhận được hơi thở tự do đến từ tư bản Mỹ.

Ở chỗ này, có lẽ tư bản mới là tự do?

Ở chỗ này, có tiền mới thật có thể muốn làm gì thì làm

Khi máy bay trực thăng đáp xuống sân bay, Curt xin lỗi nói:

- Hôm nay, chậm trễ cả một ngày của giáo sư Trần rồi, thực sự có chút xin lỗi.

- Tôi để Reeves tự mình đưa mọi người về nước.

Reeves Curt gật đầu, móc từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng Thụy Sĩ đã chuẩn bị sẵn:

- Giáo sư Trần, đây là 2000 vạn đô la, hôm nay đã trì hoãn thời gian của anh rồi.

- Tôi biết, người Trung Quốc các anh thích kết giao bạn bè, tiền này coi như chúng tôi bồi thường tổn thất đối với sự chậm trễ thời gian của anh, anh cũng vẫn là người bạn tốt nhất của gia tộc Curt chúng tôi

Cứ như vậy, Trần Thương mơ màng nhận lấy thẻ, lên máy bay tư nhân xa hoa.

Nhìn chiếc giường lớn xa hoa, Trần Thương ý thức được, sau khi tỉnh lại đã về tới Tổ quốc

Xem ra Lỗ Tấn tiên sinh có câu nói một chút cũng không sai: Tiền nhiều không thể mang theo bên người

Chuyến bay từ New York đến thủ đô Bắc Kinh kéo dài khoảng tám chín tiếng.

Từ máy bay tư nhân đến đầu bếp riêng, người pha chế riêng, lại đến tiếp viên hàng không tư nhân...

Trần Thương nhận ra được, thổ hào cũng phân theo đẳng cấp.

Đặc biệt là khi Reeves nói với Trần Thương, chủ bếp chính là đầu bếp Michelin Samsung, nhưng đã làm việc cho nhà ông Curt mười lăm năm.

Thậm chí, ở trong mắt những thổ hào này, máy bay tư nhân, du thuyền tư nhân, biệt thự sang trọng đã không còn là đối tượng để so sánh.

Thứ mà bọn họ so sánh là thực lực mềm.

Ví dụ như đầu bếp nhà tôi là ai, huấn luyện viên golf của tôi là Tiger Woods...

Nhưng, thực lực mềm cao cấp nhất đơn giản chính là khỏe mạnh

Cuối cùng, Reeves lại lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, chuẩn bị đưa cho Trần Thương, nói:

- Giáo sư Trần, tôi biết là có chút mạo muội, nhưng tôi hy vọng anh có thể giúp tôi một chuyện.

Reeves chân thành nói.

Trần Thương không nhịn được sửng sốt một lát, 2000 vạn đô la đã là quá nhiều, hiện tại còn thêm một tấm thẻ, Reeves muốn làm gì?

- Chuyện gì vậy?

Trần Thương không đồng ý cũng không từ chối, mà hỏi.

Reeves nói:

- Cha của tôi có bệnh tim, nếu như có thể, tôi hy vọng vào lúc quan trọng có thể được anh đến cứu chữa, đây là tiền đặt cọc, 1000 vạn

Trần Thương lập tức sửng sốt

Anh nhíu mày, nói:

- Tôi đồng ý, nhưng... tiền đặt cọc thì khỏi cần đi, chữa bệnh cho bạn bè thì không cần dùng tiền.

Chương 1521: Giáo Sư Trần Rung Động Lòng Người (1)

Sau khi Reeves nghe thấy Trần Thương đồng ý, lập tức vui mừng, dùng sức nhét tấm thẻ vào tay anh

- Anh có thể đồng ý, tôi rất vui mừng, nhưng, số tiền này anh nhất định phải nhận lấy.

Sau một màn từ chối, Reeves đã nâng số tiền này đến độ cao của niềm tin, Trần Thương cũng không thể làm gì, hông nhịn được thở dài.

Quá nhiều tiền rồi

Thật sự là quá nhiều.

Vừa mới bắt đầu là 2000 vạn đô la, bây giờ lại thêm 1000 vạn đô la, chỗ này tương đương gần 2 tỷ nhân dân tệ.

Reeves nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Giáo sư Trần, thật ra... so với mạng sống, chút tiền này đối với chúng tôi mà nói cũng không nhiều, thậm chí cũng không có giá trị bằng chiếc Gulfstream G700 mà chúng tôi đang ngồi.

- Nhưng máy bay tư nhân chẳng qua chỉ là công cụ, thậm chí có thể nói là đồ chơi, mà việc anh làm lại là cứu một mạng sống

Trần Thương ngẩn người, nghiêm túc hỏi:

- Chiếc máy bay này bao nhiêu tiền?

Anh nhìn chiếc Gulfstream sang trọng này, có chút rung động, thậm chí quyết định, sau này cũng sẽ mua một chiếc.

Dù sao sau này ra nước ngoài mở hội nghị gì đó, có máy bay của chính mình... cũng sảng khoái hơn nhiều?

Reeves cười cười:

- Đây là do cha tôi mua, phiên bản G700 tư nhân đặt trước, đến tay không quá một tỷ đô la, nhưng quá cổ hủ, tôi không thích, chờ anh có thời gian, tôi sẽ dẫn anh đi xem chiếc du thuyền của tôi, đó là chiếc du thuyền lớn nhất, đẹp nhất ở buổi Triển lãm du thuyền Morocco năm 2019, chỉ tốn 3 tỷ đô la

Trần Thương á khẩu không trả lời được.

Đối với tài phú, anh thật sự là hoàn toàn không biết gì cả.

Gia tộc Curt là nhà đầu tư bất động sản lớn nhất ở New York, tổ phụ từng là nghị viên của quốc hội, gia tộc cũng bắt đầu sửa chữa đường sắt ở thời kì Vanderbilt (Thời kỳ dát vàng), trở thành gia tộc lớn.

....

....

Khi đến sân bay thủ đô, đã hơn bốn giờ chiều, so với bình thường đã tiết kiệm được một tiếng.

Mặt trời ở sân bay thủ đô chói chang, mặt trời lớn nhìn mà dọa người, khiến người khác không muốn ra ngoài.

Máy bay hạ cánh cũng không có người đón.

Sau khi Reeves và bảo vệ trợ lý đi ra, nhìn thấy bầu trời chói chang, trợ lý vội vàng mở dù.

- Có người đón máy bay không?

Trần Thương đỏ mặt:

- Có taxi...

Lúc này, Reeves cười nói:

- Tôi đi gọi điện thoại, mọi người hãy ở bên trong chờ một chút.

Trợ lý rất nhanh đã liên hệ với khách sạn Hilton, đối phương cũng cử người đến đón máy bay.

Cả nhóm người mới đi về phía bên ngoài sân bay.

Hôm nay, thời tiết thủ đô thật sự quá nóng, mọi người phơi nắng có chút ngạt thở.

Hơn nữa sân bay đi tới đi lui đều toàn là người, cảm thấy mồ hôi không tự chủ được mà chảy ra trong vô thức.

Sau khi ra khỏi sân bay, cũng không có xe đến đón người, đám người Trần Thương nghĩ đến việc tìm một chỗ râm mát ở phía trước mà chờ đợi.

Bên đường có rất nhiều điểm đậu xe tạm, một đoàn người cứ như vậy mà đi vào bên trong.

Trần Thương vẫn còn tốt, Từ Tử Minh là một người mập mạp, lúc này mồ hôi đã sớm nhỏ đầy giọt chảy xuống, anh ta còn trực tiếp cởi ra áo khoác, rồi cởi ra một hai cúc áo sơ-mi.

Bởi vì quá nóng, nên áo sơ-mi của anh ta ướt đẫm, làm gì còn tâm trí mà lo lắng chuyện khác, tập trung vào chuyện một chỗ râm mát ở xung quanh mà tìm cả nửa ngày cũng không tìm thấy.

Chờ ba đến năm phút sau, xe chạy đến.

Mà Từ Ái Thanh ở bên trong đột nhiên nói:

- Giáo sư Trần, anh đến đây một chút.

Trần Thương sững sờ, đi theo Từ Ái Thanh qua hướng bên kia.

Chỗ này có một hàng xe đang dừng, sau khi Trần Thương đi qua đó hỏi:

- Làm sao thế?

Từ Ái Thanh chỉ vào xe nói:

- Tôi vừa rồi soi gương, chợt phát hiện bên trong xe có một đứa bé, ở phía sau, anh xem...

Trần Thương lập tức sững sờ một lát, đôi mắt nhìn sát vào kính xe, sau khi nhìn một cái, chợt phát hiện một đứa bé, đoán chừng tầm một hai tuổi, lúc này đang ngủ gật trên chiếc ghế dành cho trẻ nhỏ ở phía sau.

Trần Thương cơ bản cũng không để ý, cười nói:

- À, không có chuyện gì, cậu nhìn vết nứt trên cửa sổ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Sau khi Trần Thương nói xong, đang định quay người rời đi, đột nhiên dừng chân lại

Anh đổ nhiên kịp phản ứng gì đó

Chuyện này... đứa bé hình như không thích hợp lắm?

Anh cẩn thận nhìn vào bên trong, phát hiện bộ dạng của đứa bé hình như không thích hợp lắm

Đúng như thế

Kỳ thật, bác sĩ lâu ngày sẽ rèn luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh, một bác sĩ nhiều kinh nghiệm phong phú nhìn người một cái, liền có thể đoán được mấy điểm.

Cái gọi nhìn là biết được giống như thần đó

Mặc dù Trần Thương không có dạng năng lực này.

Nhưng anh cũng phát hiện được đứa bé hình như không thích hợp lắm

Rốt cuộc là như thế nào?

Đột nhiên anh lau mồ hôi, lập tức sửng sốt

Vỗ đùi, kịp phản ứng

Mẹ nó, chuyện lớn rồi.

Đứa bé này không phải là do nóng quá nên sốc nhiệt ngất xỉu chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng dùng lực vỗ vào kính xe, hy vọng có thể đánh thức đứa bé này, nhưng... anh phát hiện bản thân hoàn toàn phí công rồi, bên trong căn bản là không có phản ứng.

Lúc này, Trần Thương có chút luống cuống.

Chuyện này mà làm không tốt là chết người đó

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng nói với Từ Ái Thanh:

- Chị Từ, chị đi xem đầu xe có phương thức liên lạc hay không.

Từ Ái Thanh liền vội vàng đứng lên đi nhìn, bình thường để tiện cho di chuyển, rất nhiều chủ xe đã để phương thức liên lạc ở đầu xe.

Vào lúc này, mọi người xung quanh cũng phát hiện bên này có chút khác thường, vội vàng đi đến.

- Xe cũng không tệ

- Làm sao vậy? Trần Thương?

Lý Bảo Sơn hỏi.

Mọi người tò mò mà hỏi Trần Thương.

Từ Ái Thanh lúc này cũng gấp gáp nói:

- Giáo sư Trần, không có số điện thoại

Trần Thương không nhịn được nói:

- Trong xe có đứa bé, tôi nhìn tình trạng không giống như đang ngủ thiếp đi, mà giống như ngất xỉu

- Hơn nữa, mọi người nhìn thời tiết này, đứa bé này nói không chừng là bị sốc nhiệt

- Đứa bé không thể tiếp tục ở bên trong quá lâu, nếu không... sẽ xảy ra vấn đề lớn

Danh từ sốc nhiệt này những năm gần đây cũng ngày càng bị chú ý, cũng vì có quá nhiều sự cố đã xảy ra.

Những năm gần đây, không biết vì sao nhiệt độ không khí vào mùa hè ngày càng ngày khô nóng, rất nhiều người cũng vì vậy mà xảy ra chuyện.

Mà bây giờ, sau khi mọi người nghe thấy lời của Trần Thương, cũng không nhịn được mà chú ý đến.

Có lẽ, nhiều người còn không biết sốc nhiệt là gì.

Sốc nhiệt thật ra là bị cảm nắng, có điều là cảm nắng nghiêm trọng

Nguyên nhân cũng là do nhiệt độ cao dẫn đến sự công năng điều tiết của nhiệt độ thân thể mất cân đối, tích tụ quá nhiều nhiệt trong cơ thể, từ đó dẫn đến tổn thương hệ thần kinh trung ương.

Nói đơn giản một chút, cũng vì nhiệt độ cao tỏa ra ngoài, dẫn đến thần kinh bị tổn thương.

Nhẹ hơn chính là sốt cao, đổ nhiều mồ hôi, thần chí hốt hoảng, đau đầu chóng mặt.

Nhưng, một khi nghiêm trọng, thì vô cùng nguy hiểm, ngất xỉu, rối loạn ý thức, sau đó nhiều cơ quan bị tổn thương như gan, thận, não, tim, trúc tiếp gây nguy hiểm đến tính mạng

Vì thế, loại bệnh này rất nhiều người không quá xem trọng, nhưng rất dễ dàng xảy ra vấn đề lớn

Chương 1522: Giáo Sư Trần Rung Động Lòng Người (2)

Bão chương: Hôm nay mình sẽ đăng 10 chương, mọi người nhớ vào đọc truyện nha

Chương 1/10

Mà lúc này, người bệnh là một đứa bé hai tuổi, nên chỉ số nguy hiểm càng cao
hơn
- Không có phương thức liên lạc?
- Không có
Từ Ái Thanh khẳng định nói.
Mạnh Hi nhíu mày nói:
- Xe này là hãng Cullinan, Rolls-Royce, anh cảm thấy chủ của loại xe này sẽ
để phương thức liên lạc ở phía trước sao?
Lời này vừa nói, mọi người xung quanh lập tức sửng sốt, ngay lúc này, trợ lý
nói:
- Tiên sinh, xe đến rồi.
Reeves gật đầu nói:
- Nói họ chờ một chút
Nói xong, Reeves đi đến, nhìn Trần Thương:
- Giáo sư Trần, thế nào rồi?
Trần Thương chỉ vào trong xe nói:
- Bên trong có một đứa bé, tôi thấy tình trạng có gì đó không ổn, chờ một
chút.
Ngay vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ
thống.
[Đinh! Phát động nhiệm vụ cứu giúp, cứu đứa bé thoi thóp trong xe, hoàn thành
nhiệm vụ sẽ nhận được ban thưởng đặc biệt!]
Sau khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, đã đưa ra một quyết định
Thật ra, Trần Thương cũng đã quyết tâm phải cứu đứa bé này, dù cho hệ thông
không ban phần thưởng cho mình thì vẫn phải cứu.

Làm bác sĩ, nhìn thấy một sinh mạng nhỏ đang dần dần trôi qua, nhất định không
thể ngồi yên mà không quan tâm đến
Hệ tiết điều tiết nhiệt độ trưởng thành của trẻ em còn chưa hoàn thiện, nhiệt
độ lên cao, tốc độ mất nước trong cơ thể sẽ nhanh hơn nhiều so với người lớn
Hơn nữa hệ thống hô hấp, các loại năng lúc chịu nhiệt cũng không thể so sánh
với người trưởng thành, bởi vậy nên một khi bên trong buồng xe dẫn đến sốc
nhiệt, rất dễ dẫn đến cái chết
Phát hiện mới nhất của kết quả nghiên cứu ở nước Mỹ:
Lúc nhiệt độ không khí đạt đến 35°C, ánh mặt trời chiếu vào trên mười năm
phút, nhiệt độ bên trong buồng xe đóng kín sẽ tăng lên đến 65°C
Trong hoàn cảnh như vậy, người trưởng thành có thể dẫn đến tử vong nếu như đợi
hơn nửa tiếng đồng hồ
Huống chi là một đứa bé cái gì cũng chưa hoàn thiện.
Ngay lúc này, Trần Thương không nhịn được hỏi:
- Chiếc xe này tên là gì?
Mọi người sững sờ
Không biết vì sao Trần Thương lại đột nhiên hỏi về vấn đề này
- Rolls-Royce Cullinan
Reeves nói.
Trần Thương gật đầu:
- Bao nhiêu tiền?
Mọi người nhất thời sững sờ.
Giáo sư Trần thích chiếc xe này?
Reeves trực tiếp nói:
- Khoảng... hình dạng chắc tương đương hơn bảy trăm vạn nhân dân tệ.
- Đập thủy tinh
Trần Thương cắn răng một cái, đưa ra quyết định.
Mọi người nhất thời sững sờ
- Đập vỡ thủy tinh? Cứu đứa bé?

- Đúng vậy! Đập vỡ thủy tinh, nhưng... tốt nhất là có thể đập vỡ kính chắn
gió phía trước, tốt nhất là vào bên trong bế đứa bé ra
Trần Thương nói thẳng.
- Yên tâm mà đập, tôi đền
Trần Thương cảm thấy, tiền nhiều còn kém hơn một sinh mạng hoạt bát.
- Đập đi, đứng đó làm gì
Mọi người kịp phản ứng, bốn phía bắt đầu tìm vũ khí.
Có điều, xung quanh sạch đến mức một cục gạch hay tảng đá đều không tìm được.
Reeves cũng khuất phục bởi tinh thần giúp người của Trần Thương, nói với vệ
sĩ:
- Đập thủy tinh phía trước
Hai vệ sĩ da đen không chút do dự, lập tức nhảy đến phía trước của chiếc xe,
đạp mạnh phanh phanh phanh vào lớp thủy tinh phía trước
Nhưng, chiếc Rolls-Royce Cullinan này thật sự rất bền chắc, rất đáng giá bảy
tám trăm vạn.
Nhưng Trần Thương bên này đập bể xe đã rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của mọi
người.
Mọi người nhìn thấy hai người da đen đang đập bể xe, lập tức vây xem, thậm chí
có người còn bắt đầu chụp ảnh.
Trần Thương nhìn thấy hai vệ sĩ cao lớn thô kệch cũng không có cách nào, quay
người hỏi:
- Có găng tay không?
Những người bạn đồng hành của Trần Thương và Reeves đều sửng sốt một chút.
Trợ lí của Reeves lấy ra một đôi bao tay trắng nói:
- Được không?
Trần Thương gật đầu:
- Được

Trần Thương cũng rất bình tĩnh, đeo găng tay vào, sức lực của anh mới có thể
gia tăng.
Sau khi đeo xong găng tay, Trần Thương nhìn Từ Tử Minh.
- Quần áo của cậu không mặc nữa đúng không?
Từ Tử Minh sững sờ, gật đầu:
- Ừm, không mặc.
Nói xong anh ta cũng đưa áo vét cho Trần Thương.
Sau đó, mọi người thấy anh dùng sức kéo từ dưới lên trên hung hăng đánh vào
tấm kính
Lập tức, xoạt một tiếng
Trần Thương bất ngờ suy nghĩ về bộ vét.
Hình ảnh này rất chấn động, trực tiếp khiến mọi người xung quanh trợn tròn
mắt.
Reeves trừng mắt càng to nhìn Trần Thương, không thể tin được
Đây là đồ vét sao!?
Anh ấy cho rằng là tất chân à?
Tùy ý xé như vậy?
Loại cảm giác chấn động này thật sự là không có gì có thể sánh được.
Mà loại đau tim này cũng chỉ có Từ Tử Minh có thể cảm nhận được.
Anh ta sững sờ nhìn Trần Thương trực tiếp xé bộ vét mà Versace mua cho mình vì
hội nghị chuyên môn, trong lòng lập tức vô cùng đau lòng
Ngay lúc này, Trần Thương trực tiếp vịn lấy rồi nhảy lên.
Đem đồ vét quấn lại trên tay, sau đó dùng lực đập vào kính xe
- Ầm
- Ầm
- Ầm
....
Cho dù là đã quấn lấy quần áo, nhưng tay anh vẫn truyền đến cảm giác đau đớn
Trần Thương phát hiện, sức lực đã tăng lên, nhưng lại không làm được gì tấm
kính.

Cơn đau đớn do va chạm giữa lớp kín và khớp nối mu bàn tay khiến Trần Thương
không nhịn được nhếch miệng nhe răng.
Mặt mũi hai người da đen khi nhìn thấy hai cái hơn hai trăm cân gần như tràn
đầy rung động
Đây là cần mạnh đến cỡ nào?
Bọn họ nhìn thấy Trần Thương cũng đều cảm thấy tay đau.
Không bao lâu sau, bên trên kính xe phía trước đầy những vết rạn, nhưng vẫn
chưa vỡ
Nhưng mọi người phát hiện, máu của Trần Thương đã trực tiếp chảy ra rồi, xuyên
qua đồ vét màu xám tro nhạt, nhuộm đỏ cả cửa sổ xe.
Nhìn thấy một màn này, thần kinh của Từ Tử Minh tê rần
Mà tất cả đoàn đội của Trần Thương và Reeves ở xung quanh đều trợn mắt há
mồm...
Trong lòng Trần Thương cũng đau đến phát khóc
Con mẹ nó, tay này má phế rồi, phế rồi thì không có cách nào làm phẫu thuật
nữa
Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp hét lớn một tiếng
Phanh phanh, hai quyền trực tiếp đánh tới
Nháy mắt
Thủy tinh vỡ ra rồi
Một màn này vô cùng giống tình cảnh trong phim truyền hình.
Mọi người thấy một màn này, lập tức bàn tán ầm ĩ.
- Đây là đang quay truyền hình sao?
- Nói nhảm, cô xem người nam kia đẹp trai như vậy, còn có hai người da đen,
không nhìn xe? Cullinan, Rolls-Royce bảy tám trăm vạn, người bình thường sao
mà lái nổi? Một trận giày vò như thế, không có mấy chục vạn thì không dám làm
như thế

Chỉ có những người trong đoàn đội của Trần Thương, nhìn thấy quần áo đầy vết
máu trên mặt đất, vô cùng đau lòng
....

Chương 2/10

Dù cho chủ xe sau vài phút sẽ trở lại, đứa bé không còn, làm thế nào?

Trần Thương rất tự tin về tình trạng sức lực của chính mình, tốn ba phút, từng

quyền từng quyền đập vào cửa xe ngược lại là một biện pháp rất tiết kiệm thời

gian.

Cho dù cảnh sát có tới, cũng không liên quan, sau khi nói rõ ràng, cũng dễ

giải quyết.

Quan trọng hơn chính là thời gian

Cấp cứu nhiều lần, điều phiền phức nhất chính là cãi cọ công việc với các cơ

quan hành chính.

Một số lúc, thật sự là vô cùng cần những cảnh sát phòng cháy, hiện trường tai

nạn xe cộ lớn gì đó, cái kia nhất định phải họ người ta.

Cấp cứu không phải chuyện đương nhiên.

Cảnh sát tuần tra đến có thể mở kính xe ra liền hay sao?

Liệu có thể không cần qua xét duyệt mà mở cửa xe?

Có đôi lúc, quá trình rờm rà mới là lãng phí thời gian nhất.

Trần Thương đã gặp nhiều mấy tình huống như đợi cảnh sát, cảnh sát giao thông

đến thì người bệnh đã tử vong rồi.

Chỉ có thể nói, chết như vậy không trái pháp luật

Bây giờ là giành giật từng giây, có quỷ mới biết hiện tại xe đã phơi ngoài

nắng bao lâu rồi?

Ngay cả hệ thống cũng nói đứa bé đang thoi thóp.

Trần Thương muốn làm như thế sao?

Đương nhiên là anh ấy không muốn, thậm chí có thể nói là vô cùng đau lòng

Đau lòng đầu tiên đó chính là tiền.

Mẹ nó, là xe bảy tám trăm vạn đó, chà đạp như vậy, lỡ như đối phương muốn bản
thân mình đền tiền, như vậy phải đền bao nhiêu mới được chứ?
Đau lòng tiếp theo chính là tay, mu bàn tay đau đớn chính là đến từ trong
xương cốt, hiện tại Trần Thương vội vàng dùng thuốc nước để hồi phục, uống hai
bình thuốc nước vào bụng, không thể không nói, thể lực khôi phục khá nhiều.
Thế nhưng... Tay này rách thì vẫn là rách rồi, nên đau thì vẫn đau
Bọn người Mạnh Hi nhìn thấy Trần Thương nhe răng trợn mắt, trong lòng thật sự
vô cùng xúc động.
Reeves cũng như vậy
Giờ phút này, anh ta cũng xem như là nhìn thấy rõ cách làm người của Trần
Thương.
Một người như vậy đi cứu một đứa bé lạ lẫm là đáng được tôn kính từ tận đáy
lòng.
Dạng người như vậy, cũng đáng để tin tưởng
Nhìn thấy găng tay trắng trên nắm đấm của Trần Thương bị nhuộm thành màu đỏ,
Reeves nhịn không được thở dài, nhặt bộ đồ vét bị anh vứt trên mặt đất, đưa
cho trợ lý:
- Cất lấy.
Trợ lý đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu.
Lúc này, trong lòng hai người vệ sĩ da đen là chấn động nhất
Bọn họ thật lòng cảm nhận được sức mạnh từng nắm đấm của Trần Thương
Dáng người bình thường này, vậy mà ẩn giấu sức lực lớn như vậy
Trong lúc nhất thời, hai người không nhịn được thở dài một tiếng, nói với
Reeves:
- Tiên sinh, sức lực của giáo sư Trần... vượt qua cả chúng tôi

Nghe thấy câu nói này, Reeves lập tức sửng sốt, không nhịn được lắc đầu, thật
sự là một người lợi hại.
Mà đúng lúc này, cảnh sát nhận được báo động, lập tức chạy đến.
Nhưng vào lúc này Trần Thương đã đi vào trong xe, tương tự, cũng bị không khí
nóng bức này làm cho suýt nữa không hít thở được
Quá khó chịu
Đứa bé này mà không có chuyện gì mới là mẹ nó kỳ quái đó
Trong lúc nói chuyện, Trần Thương vội vàng cởi cúc áo, tháo đai bảo vệ ra, sau
đó cẩn thận từng li từng tí ôm đứa bé ra ngoài.
Vào lúc ôm đứa bé ra, Trần Thương vội vàng đưa bàn tay lên trán của đứa bé,
lập tức cảm giác muốn phỏng tay
Cái này ít nhất cũng phải 40°C?
Nghĩ đến đây, Trần Thương biến sắc.
Tình huống dường như có chút nghiêm trọng
Lúc này, đám người Mạnh Hi đã chuẩn bị sẵn sàng để đón lấy đứa bé.
Sau khi Trần Thương đi ra, hai tên cảnh sát nhân dân vội vàng tới:
- Xảy ra chuyện gì?
- Vị đồng chí này, đứng lại, đừng nhúc nhích
Hai người vội vàng vây quanh Trần Thương.
Dù sao anh cũng đã phá vỡ cửa sổ chiếc xe sang trọng của người ta, sau đó bế
đứa bé ra, như vậy cũng được?
Ban ngày ban mặt, thật sự xem cảnh sát bọn họ ăn chay sao?
Mới bắt đầu, dân chúng xung quanh còn tưởng là diễn kịch.
Nhưng về sau mới phát hiện, đây căn bản không phải là quay phim gì, người ta
đánh đá để làm gì chứ?
Thế nhưng mọi người không hiểu là vì sao?
Vì cướp bóc sao?
Sau khi nhìn thấy đứa bé thì cho là bắt cóc
Nhưng... Cho dù là sau khi cướp bóc, hoặc bắt cóc cũng được, cần thiết phải
thanh thế lớn như vậy sao?

Hai tên cảnh sát nhân dân nhìn thấy “đồng đội’ của Trần Thương hình như rất
nhiều, còn có hai người da đen to lớn cường tráng, có chút thấp thỏm.
- Đồng chí cảnh sát, chúng tôi là bác sĩ
- Đúng vậy, đây là giấy chứng nhận của chúng tôi
- Đây là giáo sư Trần của chúng tôi
Bọn người Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm vội vàng lấy giấy chứng nhận xác minh
thân phận của mình.
Nhìn thấy nhiều người như vậy toàn bộ đều là chủ nhiệm cấp bác sĩ của bệnh
viện trung tâm Cấp cứu, hai cảnh sát nhân cũng nhẹ nhàng thở phào.
- Sao vậy?
Trần Thương vội vàng nói:
- Vừa lúc nãy, tôi nhìn thấy bên trong xe có một đứa bé, tình trạng có gì đó
không đúng, giống như ngất xỉu, không giống ngủ thiếp đi.
- Hơn nữa, trời nóng như vậy, bản thân nhiệt độ trong xe cũng rất cao! Đứa bé
nhỏ như vậy, rất dễ bị sốc nhiệt, thời gian không thể quá lâu, qua hai ba mươi
phút, có thể sẽ không kịp cứu chữa
Sau khi cảnh sát nhân dân nghe thấy lời của Trần Thương, muốn ghi chép lại lời
khai một chút.
Nhưng hiện tại, Trần Thương không còn thời gian, vội vàng nói với Hà Chí
Khiêm:
- Chủ nhiệm Hà, anh đi ghi chép một chút
Sau khi nói xong, trực tiếp ôm đứa bé đến một góc râm mát.
Mạnh Hi gấp gáp chạy trở lại:
- Chỗ này của tôi có nước đá
Trần Thương thấy một màn này, phản ứng với cô Mạnh cũng có chút ngạc nhiên
mừng rỡ, vội vàng lấy nước lạnh ra, nói với Từ Ái Thanh.
- Chị Từ, hãy cởi hết đồ của đứa bé ra, đặt nằm trên mặt đất.
- Lão Chu, anh đến quạt gió

- TIên sinh Reeves, hãy mở điều hòa không khí, hạ xuống 18°C

....

Trần Thương bắt đầu sắp xếp.

Nói xong, Trần Thương liền trực tiếp ném găng tay đi, vào lúc này, mọi người

cũng đã nhìn thấy mu bàn tay của Trần Thương

Thịt máu be bét

Thấy một màn này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ngay cả cảnh sát nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được kính nể ba phần:

- Tiểu tử, sao cậu không tìm chúng tôi chứ

Trần Thương cười nói:

- Không kịp, hơn nữa... đến rồi, các người không gọi cho lãnh đạo để phê

duyệt thì các người dám đập xe sao?

Mấy tên cảnh sát nhất thời nghẹn lời.

Bọn họ đều là người bình thường, chiếc xe này bảy tám trăm vạn, lỡ như đối

phương bắt đền, tôi bồi thường nổi sao?

Cuộc sống đừng nghĩ đơn giản như thế

Trần Thương cởi áo sơ-mi ngắn ra, lấy nước lạnh đổ lên, sau đó bắt đầu lau đi

lau lại trên người đứa bé, để hạ nhiệt

Sau đó, trực tiếp đập cục đá lạnh mới mua rồi để phía trên và dưới đầu của đứa

bé, tiến hành hạ nhiệt độ đầu.

Ngay cả ở dưới nách, háng và các vị trí mạch máu lớn, cũng bắt đầu lấy đá hạ

nhiệt độ

Bây giờ, quan trọng nhất đó chính là hạ nhiệt độ

Nếu như bây giờ không hạ nhiệt độ, cho dù có đưa đến bệnh viện thì cũng là tìm

đường chết

....

Cứ như vậy, Trần Thương lau liên tục.

Qua khoảng vài phút, một người phụ nữ trẻ tuổi vội vàng chạy đến.

Sau khi thấy chiếc xe thì biến sắc.

- Ai đã đập xe của tôi

Chương 3/10

Người phụ nữ còn trẻ, tầm hơn hai mươi tuổi, cách ăn mặc rất thời thượng.

Phía sau người phụ nữ là một người đàn ông đang xách theo vali hành lý, tuổi

tác của hai người cũng tương tự nhau.

Sau khi thấy xe, bọn họ đều có chút kinh ngạc, ngay cả cảnh sát cũng ở kế bên.

- Đồng chí cảnh sát, xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao xe của tôi lại bị người

khác đập?

Người phụ nữ rất tức giận, nhìn vào cảnh sát nhân dân, sau đó mới chú ý đến

đứa trẻ nằm trên mặt đất.

Lập tức biến sắc

- Các người là ai? Con của tôi làm sao vậy?

Mạnh Hi thấy thế, vội vàng giải thích:

- Xin chào, cô là chủ của chiếc xe đúng không?

Người phụ nữ trầm giọng gật đầu, người đàn ông phía sau cũng đi tới.

Cảnh sát nhân dân nói:

- Cô đậu xe ở chỗ này, đứa bé ở bên trong, vị bác sĩ này nói đứa bé có thể là

bị ngất xỉu, cần phải cấp cứu, liền mở kính xe ra

- Những người này đều là chủ nhiệm của trung tâm cấp cứu, bọn họ là người

chuyên nghiệp

Cảnh sát nói cho hai người họ vài câu có ích, sợ chủ xe không nói đạo lý, đến

lúc đó bắt người ta đền tiền.

Nữ chủ xe nghe xong, lập tức nhíu mày, có chút khẩn trương, cũng có chút sợ

hãi:

- Nói bậy? Tôi mới ra ngoài mấy chục phút, thời gian đi đón người, hơn nữa,

tôi còn mở cửa sổ ra một chút.

Người đàn ông ném hành lý xuống dưới đất, trực tiếp chạy thẳng đến bãi cỏ bên

cạnh, khuôn mặt tràn đầy lo lắng hỏi.

- Bác sĩ, con của tôi thế nào rồi?

Trần Thương có chút nhíu mày:

- Tình trạng không lạc quan lắm.

- Bây giờ, nhiệt độ còn chưa hạ xuống, Reeves, xe đã đến chưa?

Reeves liền vội vàng gật đầu:

- Đến rồi, đến rồi, điều hòa cũng điều tiết tốt rồi.

Trần Thương liền vội vàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn người đàn ông:

- Anh là cha... của đứa bé?

Người đàn ông vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy! Cảm ơn anh, bác sĩ

Người đàn ông rất thức thời, hình thấy hai tay của Trần Thương, đầu tiên là

sững sờ, nghĩ đến những lời bàn tán của mọi người xung quanh, lập tức đã hiểu

rõ

Sau khi thấy một màn này, người đàn ông vô cùng cảm động

- Ai, thực sự là vô cùng cảm ơn anh

Người đàn ông lại nói thêm một câu.

Trần Thương lắc đầu:

- Bệnh viện gần nhất là bệnh viện nào?

- Bệnh viện Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh

Hà Chí Khiêm thốt ra.

Trần Thương gật đầu, nói với người đàn ông:

- Đi thôi, trước tiên hãy đến bệnh viện, cụ thể có sống sót hay không, bây

giờ cũng khó mà có thể nói được

Trần Thương cũng không phải đang nói lời đe dọa, điều anh nói thực sự là thật

Tỉ lệ tử vong của sốc nhiệt vô cùng cao, từ 20% đến 70%, mà tỉ lệ tử vomg

những người trên năm mươi tuổi, dưới tám tuổi cao đến 80%

- Nếu như nhiệt độ không thể khôi phục lại như bình thường, hệ thần kinh của

trung tâm đại não nhất định sẽ tổn thương vĩnh viễn
- Bây giờ... ai, có chút khó nói, sau khi đến rồi xem lại đi
Sau khi người đàn ông nghe thấy lời nói của Trần Thương, tim đã lạnh đi một
nửa, mà người phụ nữ đứng sau lưng càng vô cùng sợ hãi
Cô dường như bị hù dọa, âm thanh có chút run rẩy, nhịn không được nói:
- Chuyện này... chuyện này sao có thể, tôi... rõ ràng là đã mở cửa sổ rồi,
hơn nữa... tôi mới rời khỏi chưa được bao lâu...
- Chồng, em...
Sắc mặt của người đàn ông tái xanh, không muốn nói chuyện
Loại chuyện như thế này anh thật sự không biết nên nói cái gì.
- Bác sĩ, làm phiền anh, anh có thể cùng tôi đến bệnh viện được không? Tôi...
tôi vô cùng cảm kích, đúng rồi, vất vả cho anh rồi.
Trần Thương lắc đầu:
- Đi thôi, trước tiên hãy đến bệnh viện.
Đang lúc nói chuyện, Từ Ái Thanh ôm xe bước vào trong chiếc Alpha, không gian
bên trong cũng rộng rãi, Trần Thương theo sát ở phía sau.
Cha mẹ của đứa bé cũng vội vàng theo sau, đối với chiếc Cullinan mấy trăm vạn
kia cũng mặc kệ
Dù sao
Nói câu từ tận đáy lòng, bây giờ để ở đây, cũng sẽ có cảnh sát chuyên môn coi
chừng.
Đây mẹ nó chính là cái đặc quyền đáng chết.
....
....
Từ sân bay đến bệnh viện Sân bay quốc tế thủ đô tầm 10 phút.
Dọc đường đi, không một ai nói chuyện cả.
Người phụ nữ cũng không lên tiếng, trên mặt tràn đầy áy náy.
Mà sắc mặt người đàn ông lại tái xanh, lạnh lùng, không nói một lời.
Trần Thương và Từ Ái Thanh vẫy còn đang giúp hạ nhiệt độ
Điều hòa trong xe là 18°C, gió lạnh thổi vù vù, nhưng vẫn cảm thấy một loại

khí tức vô cùng lo lắng.

Sau mười phút, xe đã đến Bệnh viện Sân bay quốc tế thủ đô, ngừng ở cửa ra vào

của khoa cấp cứu.

Mà lúc này, khoa cấp cứu đã cử người ra, chủ nhiệm khoa cấp cứu thì tự mình

đứng chờ ở cửa ra vào.

Sau khi cửa xe mở ra, Trần Thương là người đầu tiên từ trong xe đi ra.

Từ Ái Thanh ôm đứa bé, cha mẹ đứa bé thì theo sát phía sau.

Sau khi chủ nhiệm khoa cấp cứu thấy Trần Thương, liền vội vàng tiến đến chào

hỏi:

- Xin chào giáo sư Trần, tôi là Tăng Lỗi, chủ nhiệm khoa cấp cứu của bệnh

viện sân bay quốc tế thủ đô

Trần Thương gật đầu:

- Chủ nhiệm Tăng, xin chào, trước tiên hãy đến phòng cấp cứu! Tình huống của

người bệnh có chút nguy hiểm, đúng rồi, nói Khoa nội thần kinh, khoa Nhi cũng

đến kiểm tra một chút.

Tăng Lỗi liền vội vàng gật đầu

Tăng Lỗi và Hà Chí Khiêm có quen biết nhau, Hà Chí Khiêm đã nói ra thân phận

và sức ảnh hưởng của Trần Thương, Tăng Lỗi lập tức sửng sốt

Không nghĩ đến, vậy mà lại là một Phật tôn lớn.

Trần Thương tới rồi, bản thân phối hợp là hết việc rồi.

Sau khi người nhà người bệnh đăng ký, người bệnh cũng được đưa vào phòng cấp

cứu.

Trần Thương vội vàng nói:

- Kiểm tra nhiệt độ một chút

- 39.8°C

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức vui mừng, chỉ cần thấp dưới 40°, là có

hy vọng rồi

Nghĩ đến đây, anh vội vàng nói:

- Nhanh chóng xét nghiệm máu, các chất chỉ điểm tim, tiêu cơ vân, máu đông,
chức năng gan thận, chỉ số gây viêm...
- Làm điện tâm đồ, đầu CT...
- Theo dõi ECG
- Lấy oxy
....
Sau khi Trần Thương đi vào, liền bắt đầu gấp gáp chuẩn bị.
Mà lúc này bên phía người nhà cũng vô cùng lo lắng.
- Chồng, em sai rồi...
Lúc này người phụ nữ thật sự sợ hãi.
Người đàn ông lấy tay che mặt, cũng không nói gì.
Không oán hận người vợ, bởi vì có hận thì cũng vô dụng mà thôi.
Chuyện đã xảy ra, tìm ai cũng vô dụng.
Bây giờ chỉ có thể tìm bác sĩ
Nghĩ đến đây, người đàn ông cầm điện thoại lên trực bấm gọi cho cha, đem đầu
đuôi chuyện nói rõ.
Không có bất ngờ gì xảy ra, cha nổi trận lôi đình
Sau khi cúp điện thoại liền vội vàng liên hệ với bệnh viện và bác sĩ tốt nhất
ở thủ đô.
- Anh nói được ai cứu?
- Một vị bác sĩ tên Trần Thương.
- Ai, lão Lý, vận khí của anh thật sự là quá tốt rồi, gặp ngay giáo sư Trần,
chuyện này tương đương với việc anh nhặt được một cái mạng đó
- Tôi phải chuyển viện đến Hiệp Hòa sao?
- Không cần nữa, nghe giáo sư Trần sắp xếp, có cậu ấy ở đây, còn tốt hơn so
với việc anh chuyển viện
Cúp điện thoại, người đàn ông trung niên có chút không tin, sẽ không phải là
Trần Thương đó chứ?
Thế là gọi điện cho con trai hỏi:
- Bác sĩ Trần mà con nói xác định là Trần Thương? Trung tâm cấp cứu?

Chương 4/10

Người trẻ tuổi vội vàng gật đầu:

- Vâng, đúng vậy cha, chúng ta... chuyển viện sao?

Người đàn ông thở dài:

- Nghe theo giáo sư Trần đi, cha vừa gọi cho thư ký của chủ nhiệm Tiêu, Vệ

kiện ủy, ý của người ta là, may mắn vì đã gặp được giáo sư Trần, nếu không

thì, ai...

- Nên dùng thái độ kính trọng với giáo sư Trần

....

....

Người đàn ông gật đầu, cho dù Trần Thương không có lợi hại như vậy, anh ta

cũng sẽ vô cùng kính trọng Trần Thương, vì anh ấy đã cứu con của mình.

Rồi anh ta nhìn người phụ nữ một cái, lắc đầu, không nói gì cả, có nói cái gì

cũng không làm được chuyện gì, bây giờ quan trọng nhất vẫn chính là con của

anh ta.

Bệnh viện sân bay quốc tế thủ đô xem ra cũng rất tốt, nhưng lại dựa theo quy

tắc ngầm của bệnh viện thủ đô, càng lâu năm lại càng có thực lực nhất

Đừng thấy những bệnh viện 301, 302 trông khá cũ kĩ, thậm chí còn không bằng

những bệnh viện lầu cao thẳng tắp, sàn nhà sáng ngời, nhà vệ sinh sạch sẽ...

Nhưng, người ta thật sự là dựa vào thực lực để mà nói chuyện.

Thật ra, cũng không thể nói bệnh viện sân bay quốc tế thủ đô kém, vì trách

nhiệm của người ta không giống nhau, họ bình thường cũng không có những bệnh

nhân quá nặng, hơn nữa phần lớn thời gian đều là gánh vác những công việc chăm
sóc, kiểm tra y tế.
Nên bạn đâu có thể đặt ra yêu cầu nhiều với người ta.
Nhưng, với tư cách là bệnh viện sân bay quốc tế, cấp cứu ở nơi này mặc dù
thiếu những bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng các thiết bị cấp cứu cần cái gì thì
đều có cái đó
Chuyện này ngược lại đã làm giảm bớt không ít phiền phức cho Trần Thương
Thật ra, sốc nhiệt phân thành hai loại, một loại là sốc nhiệt bình thường, nói
thẳng ra cũng chính là phơi nắng quá lâu.
Một loại khác chính là sốc nhiệt lao lực, cũng chính là cường độ lao động chân
tay lớn dẫn đến sinh nhiệt và mất cân bằng giải nhiệt.
Khoa Nhi bên này vừa vặn kiểm tra xong sọ não, thỉ số máu cũng có
Chuyện này có thể thấy, bệnh viện thật sự rất nhàn, có điều chỉ số máu cũng
không nhìn ra vấn đề gì, tế bào bạch cầu cơ bản cũng bình thường, không có
phản ứng viêm, nhưng điều Trần Thương quan tâm bây giờ chính là có DIC hay
không (Disseminated Intravascular Coagulation), cũng chính là hội chứng đông
máu rải rác trong lòng mạch.
Xác suất của loại này rất cao, một khi xảy ra, chính là đồng nghĩa với chuyện
sẽ không dự đoán chuẩn bệnh
Tình huống cũng sẽ nguy hiểm hơn.
Vì thế, chỉ số máu cũng không nhìn ra chuyện gì.
Có đôi lúc, kiểm tra từng cái từng cái cũng giống như làm từng bài thi trên
giấy
Bài thi xinh đẹp nhất chính là nhìn vào vô cùng sạch sẽ...

Lúc này, kết quả điện tâm đồ của người bệnh đã cho thấy rối loạn nhịp tim
nhanh, vấn đề không lớn lắm.
Siêu âm bình thường, phân suất tống máu (EF) bình thường, hơn nữa Trần Thương
còn đoán rằng nguyên nhân chủ yếu nhất dẫn đến sốc nhiệt tim vẫn là do hệ thần
kinh tổn thương làm chủ, cho nên bây giờ anh cần phải xem hình thái tim, chức
năng thu tâm và tâm trương, thể tích buồn tim, ít nhất là không có tổn thương
nào cho tim.
Kết quả CT đầu không thấy xuất huyết não và phù não, sau đó, anh mới nhẹ nhàng
thở ra thật sâu.
- Giáo sư Trần, nhiệt độ là 38,9°C
Tăng Lỗi hưng phấn nói.
Trần Thương nghe thấy, sắc mặt cũng vui mừng, lại tiếp tục nhẹ nhàng thở ra,
xem ra tình trạng cũng không phải quá nghiêm trọng.
Nếu như theo bình thường, nhiệt độ không hạ xuống 40°C, thì vấn đề quả thật là
rất lớn, bây giờ xem ra vấn đề cũng không tính là quá lớn.
Cộng thêm kết quả kiểm tra trên cơ bản là bình thường, Trần Thương cũng nhẹ
nhàng thở ra, vẫn là cấp cứu kịp thời
Nếu không thì, thật sự không cứu được rồi
Vào lúc này, Trần Thương đã buông lỏng cảnh giác, thì trên mu bàn tay đã
truyền đến từng đợt đau đớn, không nhịn được bất đắc dĩ thở dài.
Thế là, Trần Thương nói với Tăng Lỗi:
- Chủ nhiệm Tăng, hãy tiêm cho tôi, sau đó băng bó.
Tăng Lỗi nhìn mu bàn tay của Trần Thương, nhịn không được chậc chậc lắc đầu.
- Đi chụp phim không?
Trần Thương lắc đầu:
- Không cần, chỉ là bị thương ngoài da, hai ba ngày là khỏi rồi.

- Giáo sư Trần, anh đó! Quá lỗ mãng, chiếc Cullinan này, lúc đó anh đang đùa
sao? Dùng nắm đấm mà đập vỡ thủy tinh! Uổng cho anh làm bác sĩ
- Đẹp trai thì có đẹp một chút, nhưng... anh không biết dùng công cụ sao? Dọc
đường không có gì, thì không thể hỏi các chủ xe khác một chút sao...
Một câu nói khiến Trần Thương sửng sốt
Dùng tay để đập thủy tinh, lẽ nào không biết đi mượn dụng cụ của các tài xế
khác sao?
Mượn không được, còn không thể cướp một cái sao?
Trần Thương cảm thấy, bây giờ bản thân cái gì cũng không thiếu, nhưng lại
thiếu một [bộ não vàng] để đến nâng cao bộ não của chính mình.
Đây là óc heo gì chứ
Thật sự xém chơi tay của mình đến hư, nếu thật thì khóc cũng không cứu vãn
được, nhìn thấy Tăng Lỗi cười bản thân, anh cũng không lên tiếng.
Dù sao... Được khen đẹp trai là được rồi
Sau khi Tăng Lỗi rửa sạch cho Trần Thương, dùng băng gạc băng bó lại.
Trần Thương nhìn tay của mình, đoán chừng có thể nghỉ ngơi mấy ngày rồi, có
điều chỉ là bị thương ngoài da một chút, mặc dù nhìn vẫn rất dọa người, nhưng
hồi phục cũng không cần đến mấy ngày.
Vừa vặn vất vả mấy ngày như vậy, cũng vừa vặn nghỉ ngơi một chút.
- Giáo sư Trần! Nhiệt độ hạch tâm đã hạ xuống 38.5°C
- Ừm, tiếp tục bù nước, hoặc dùng nước muối sinh lí, thêm một chút
indocyanine green (được sử dụng để xác định cung lượng tim, chức năng gan và
lượng máu đến gan, và cho chụp mạch máu mắt)
Trần Thương nhẹ nhàng gật đầu nói.
Nhiệt độ hạch tâm thật ra chính là nhiệt độ của ruột, sai số của chỗ này tương
đối nhỏ, nhưng tương đối khó chịu, dù sao cũng phải sâu khoảng 10cm.
Không bao lâu sau, kết quả kiểm tra đã có, cơ bản là bình thường

Không có hội chứng đông máu rải rác trong lòng mạch, càng không có dấu hiệu
teo cơ, chức năng gan thận cơ bản cũng bình thường.
Có điều, tình trạng cũng không phải rất nghiêm trọng.
Vào lúc này, Trần Thương đi ra bên ngoài.
Sau khi thấy Trần Thương đi ra, hai người nam nữ trẻ tuổi vội vàng đứng dậy.
Người đàn ông lau mồ hôi trên trán, mặc dù điều hòa trong phòng cấp cứu cũng
không tệ, nhưng hiện tại trong lòng của anh ta như lửa đốt.
Đã đến bệnh viện hơn hai tiếng, còn chưa có phản ứng.
- Giáo sư Trần, thế nào rồi? Con của tôi... không sao chứ?
Trần Thương kỳ thật rất muốn nói một câu "Có sao".
Không phải vì anh muốn có chuyện, mà hy vọng hai người làm cha mẹ như họ quan
tâm con cái một chút.
Nói câu không dễ nghe, may là kịp lúc.
Nếu như đợi hai người họ quay lại, tình huống sẽ khác rồi.
Thậm chí, sau khi quay lại bọn họ cũng không chắc chắn sẽ phát hiện đứa bé xảy
ra vấn đề, có thể sẽ có chút gia trưởng mà nói hùng hồn đầy lý lẽ:
- Nó chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi
Trần Thương nói:
- Còn chưa tỉnh lại, nhưng có lẽ vấn đề không lớn.
Người đàn ông nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, mà người phụ nữ thì như
trút được gánh nặng.
Trần Thương thấy vậy, nhịn không được nói:
- Sau này không nên để đứa bé ở trong xe, mùa hè rất dễ bị sốc nhiệt dẫn đến
mất mạng.

Chương 5/10

Người phụ nữ nói:

- Tôi đi đóng chồng xuống máy bay, nghĩ rằng chỉ cần mấy phút là có thể ra

rồi, tôi lo lắng ôm theo đứa bé thì không tiện...

Kỳ thật, lý do của cô ta nói ra không đúng.

Trong cuộc sống, không ít những chuyện nhỏ không quan trọng này mà ủ thành một

sai lầm lớn, thậm chí hối hận cũng không kịp.

Trần Thương thậm chí cũng không dám đảm bảo rằng nếu như đứa bé này đợi cha mẹ

như bọn họ quay lại, có thể gọi một tiếng cha mẹ hay không.

Thấy tay của anh, người đàn ông vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, thực sự là vô cùng cảm ơn anh, nếu không phải là anh, ai...

tay của anh...

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức đỏ mặt.

Từ Ái Thanh nhìn thấy một màn này, không nhịn được bật cười.

Vừa nãy, anh quá xúc động, thậm chí như không có đầu óc.

Nhưng anh vẫn bốc đồng quyết chí tiến lên, thật khiến người ta yêu thích.

Dù sao, không ai là không có khuyết điểm.

Trần Thương nhìn tay của mình, vốn dĩ cho rằng là huân chương công lao, kết

quả lại trở thành vết sẹo xấu hổ.

Bỏ đi, bỏ đi...

....

Vừa ra cửa, Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Đinh! Chúc mừng ngài, nhiệm vụ giải cứu đã hoàn thành, thành công cứu sống

một sinh mệnh nhỏ thoi thóp, nhận được ban thưởng: Sách kỹ năng màu tím.]

Trần Thương ngồi trong xe nhìn hai tay băng bó vô vị tẻ nhạt của chính mình,
trực tiếp mở phần thưởng ra.
[Đinh! Mở sách kỹ năng màu tím, nhận được kỹ năng hiếm: Nhận dạng thuốc ngộ
độc thức ăn (cấp đại sư).]
Trần Thương lập tức sửng sốt, phần thưởng này cũng được đó, có còn hơn không.
Mặc dù trước đây, anh đã nhận được kỹ năng có thể nhận dạng các loại trúng
độc, thế nhưng rõ ràng cái này còn cao hơn vài bậc, chắc thuộc về bản nâng
cấp.
Nhìn phần thưởng do hệ thống ban thưởng, thất vọng trong lòng cuối cùng cũng
nhẹ nhàng hơn rất nhiều.
Trần Thương nhìn Từ Ái Thanh, không nhịn được hỏi:
- Chị Từ, hôm nay tôi có phải là đặc biệt ngớ ngẩn hay không?
Từ Ái Thanh nhìn Trần Thương, thổi phù một tiếng rồi cười cười:
- Có đẹp trai hay không là được rồi!?
Trần Thương sững sờ, cẩn thận nhớ lại lực đập kính xe lúc ấy của bản thân,
không nhịn được nhẹ gật đầu:
- Đẹp trai thì có đẹp đó, chỉ là cảm thấy...
Từ Ái Thanh cười cười, an ủi:
- Được rồi, có đẹp trai, còn muốn chuyện khác làm gì! Đẹp trai và đầu óc
không thể đều có được
Trần Thương nghe xong, không nhịn được nhẹ gật đầu, cứ nghĩ như vậy dường như
bản thân cũng không có khó chịu như thế.
Từ sân bay đến nhà mình gần một tiếng đồng hồ.
Nhà của Trần Thương và Từ Ái Thanh cách nhau không xa, vì thế lái xe nói
chuyện câu được câu không.
Tính cách của chị Từ khá ôn nhu, đối đãi với người khác cũng rất hiền hòa,

không thích cùng người khác tranh luận.
Vốn bởi vì để trong lòng chuyện con trai của bản thân bị hội chứng Marfan mà
không buông xuống được, hiện tại đứa bé cũng đã được Trần Thương cứu, tâm lý
gánh nặng mấy năm qua cũng đã biến mất.
Hơn nữa, đi theo Trần Thương, cho dù là kỹ thuật hay trình độ cũng đều đã tăng
lên rất nhiều, thậm chí cô ta còn được gia nhập Hiệp hội AATS.
....
Đúng lúc vào thứ bảy, chủ nhật, nhìn thấy Tần Duyệt đã lâu chưa về nhà, lão
Tần và Ký Như Vân chỉ có một cục cưng quý giá như vậy, đương nhiên là vô cùng
nhớ nhung.
Lão Tần cảm thấy gần đây bản thân mập lên rất nhiều
Ngày bình thường, Tần Hiếu Uyên sống điệu thấp cả một đời, chưa từng vì bản
thân là viện trưởng mà cao điệu mấy phần.
Có thể là, lúc đối mặt với bạn già và đồng nghiệp, từ trước đến giờ chưa từng
nói một tiếng keo kiệt nào, Trần Thương là con rể của tôi
Lần này, biểu hiện của Trần Thương ở Hiệp hội AATS thường niên, Tần Nhạc Minh
còn nói cho Tần Hiếu Uyên biết.
Lần này, Tần Hiếu Uyên có thể là ngồi không yên rồi, vội vàng đưa theo Ký Như
Vân về thủ đô.
Ký Như Vân thấy vậy, nhịn không được nói:
- Nhìn ông không có tiền đồ như vậy, mới một tháng không gặp con bé, đã nhớ
thành như vậy rồi?
Lão Tần cười hắc hắc, không giải thích
Sau khi lão Tần đến, không về nhà, mà trực tiếp dẫn theo Ký Như Vân đến chợ
bán đồ ăn.
Lúc mua đồ ăn, vẻ mặt của Ký Như Vân tràn ngập tò mò nói:

- Duyệt Duyệt không thích thịt mỡ, ông tại sao lại mua nhiều mỡ như thế chứ?

Tần Hiếu Uyên cười ha hả:

- Không sao cả, tôi đi lóc ra

Sau đó, lão Tần không một chút keo kiệt mua một vài hải sản có giá trị lớn,

ừm, không có cá hồi.

Sau khi, hai người ôm đồ gõ cửa chính, Tần Duyệt trực tiếp trợn tròn mắt

- Ba mẹ, sao hai người lại đến đây?

Ký Như Vân cười nói:

- Ba của con nhớ con, vô cùng nhớ, cứ nhất quyết phải kéo mẹ đến thăm con

Tần Duyệt nghe xong, lập tức vô cùng vui vẻ.

- Ba của con là thương con nhất

Ký Như Vân không nhịn được bật cười:

- Đúng vậy, ở nhà cũng không thấy mua nhiều món như vậy, chỉ riêng mua đồ

thôi cũng đã hết nửa tháng lương của mẹ, còn mua cua pha lê Australia gì đó

Điên rồi, một con hơn một ngàn, cả đời này của mẹ cũng chưa có đãi ngộ như

vậy

Tần Duyệt vô cùng vui vẻ:

- Đó là đương nhiên rồi, con là áo bông nhỏ của ba đó, hì hì hì... ba mẹ mau

vào đi

Trong lúc nói chuyện, Tần Duyệt đã bắt đầu cầm đồ đem vào bên trong.

Lão Tần cười lạnh một tiếng, áo bông nhỏ? Tim đen tối quá rồi

Cắt

Ròng rã cả một buổi chiều, Tần Hiếu Uyên không ngại cực khổ nấu cơm, làm cho

hai mẹ con vui vẻ.

Tần Hiếu Uyên nhìn đồng hồ, không nhịn được hỏi:

- Duyệt Duyệt, sao Trần Thương vẫn chưa trở về nữa?

Tần Duyệt nhìn thời gian:

- Chắc cũng sắp rồi ạ! Năm giờ xuống máy bay.

Tần Hiếu Uyên ồ một tiếng.

Lúc hơn năm giờ, lão Tần lại hỏi:

- Con gọi một cuộc cho Trần Thương đi

Tần Duyệt gật đầu:

- Vâng

Cúp điện thoại, Tần Duyệt nói:

- Anh ấy có chút việc, hơi muộn một chút mới về.

Cứ như vậy, nửa tiếng lão Tần lại hỏi một câu, khiến Tần Duyệt trợn tròn mắt

- Ba, người ta không biết còn tưởng rằng Trần Thương mới là con ruột của ba

đó, chuyện này cứ hỏi suốt

Tần Duyệt không nhịn được phun nước bọt nói, lão Tần ngầm hiểu lẫn nhau cười

ha ha, không nói gì.

Sau khi làm xong một bàn lớn toàn là thức ăn, Tần Duyệt cầm lấy đũa không nhịn

được nói:

- Con nếm thử một chút

Lão Tần vội vàng ngăn lại, mặt đen lại nói:

- Chờ Trần Thương một chút, bây giờ mà ăn, thì sao nhìn được nữa

Lần này, khiến Tần Duyệt trợn tròn mắt.

- Ba! Con phát hiện, ba căn bản không phải là đến thăm con đúng không? Ba là

đến thăm Trần Thương

- Con nói làm sao hôm nay ba lại làm nhiều món ngon như thế, còn mua cua pha

lê! Còn có thịt kho tàu gia truyền, con không ăn thịt mỡ thì ba lại cố ý

mua... đây đều là những món mà Trần Thương thích

Ngay cả Ký Như Vân cũng trợn tròn mắt, nhìn cả bàn thức ăn, không nhịn được

trừng to mắt nhìn Tần Hiếu Uyên.

- Con nói tại sao hôm nay ba lại đến, đây là đến thăm Trần Thương đúng

không?

Tần Duyệt cả người đều không nhìn được:

- Ba, ba thay đổi rồi

Lão Tần cười ha ha ha:

- Đây không phải là ba vì muốn Trần Thương đối với Duyệt Duyệt của chúng ta

tốt hơn một chút hay sao?

Tần Duyệt cắt một tiếng:

- Giả dối

Ký Như Vân cũng không nhịn được liếc lão Tần một cái:

- Không thể đoán trước

Chương 6/10

Ngay lúc này, đột nhiên Tần Duyệt nhận được một bài chia sẻ trên Doujin, là sư
tỷ Hứa Thụy đăng.
- Tiểu Tần, em nhìn là Trần Thương đúng không?
Tần Duyệt sửng sốt một chút, cầm lấy điện thoại, bật kết nối, lập tức nhìn
thấy một video.
Sau khi mở video ra, là màn đối thoại, âm thanh vô cùng quen thuộc, thậm chí
Tần Duyệt chỉ dựa vào âm thanh này liền có thể đoán ra, đây là Trần Thương
Đối thoại gấp gáp truyền đến.
- Chiếc xe này đắt không?
- Đắt! Cullinan, bảy tám trăm vạn
- Đập
Hai người da đen sau khi đi lên đều không đá ra được.
Mà sau khi Trần Thương đi lên, hai tay bọc lấy quần áo sau đó bắt đầu đánh
phanh phanh vào kính xe, khi vết máu vẫn còn ở trên kính, kính xe mở ra.
Trần Thương vào trong chiếc xe, ôm một đứa bé đi ra, sau đó bắt đầu xử lí cấp
cứu, hạ nhiệt độ.
Bối cảnh âm nhạc bắt đầu vang lên:
- The right way of Light...
Sau đó xuất hiện chữ:
- Sân bay thủ đô, một người đàn ông vì cứu đứa bé đang hôn mê do sốc nhiệt
trong xe, song quyền đập kính xe Rolls-Royce Cullinan ra, thành công cứu đứa
bé ra! Thế nhưng tay của bản thân lại bị thương
Thấy cảnh này, Tần Duyệt lập tức sửng sốt, nhìn thấy dáng vẻ hai tay đầy máu

bê bét của Trần Thương, cảm giác lo lắng, đau đớn liền truyền đến.

Tất cả bình luận phía dưới đều là:

- Đẹp trai ngây người
- Quá đẹp trai rồi, anh trai bác sĩ thật tốt bụng
- Quá lợi hại rồi? Đây là dùng nắm đấm đập vỡ thủy tinh?
- Đúng vậy? Tại sao lại không dùng công cụ chứ?
- Có đẹp trai hay không là được rồi

Nhìn thấy nhiều bình luận như thế, nhưng Tần Duyệt không mấy quan tâm, cô chỉ

nhìn chằm chằm vào tay của Trần Thương, rất lâu cũng không nói chuyện.

....

Lão Tần và Ký Như Vân nghe thấy âm thanh, sau đó thấy Tần Duyệt hơi khác

thường, đi đến nhìn thấy Tần Duyệt không vui, liền hỏi.

- Làm sao vậy, Duyệt Duyệt?

Trong lúc nói chuyện, hai người cầm lấy điện thoại xem, nhìn vào hình ảnh, đây

không là Trần Thương hay sao?

Nói thật, hình ảnh do đối phương biên tập vô cùng có cảm giác chấn động

Một màn Trần Thương từng đấm từng đấm đạp vỡ kính xe thật sự vô cùng kích động

lòng người, đặc biệt là găng tay và quần áo dính máu kia.

Khi Trần Thương ôm đứa bé đi ra, tiến hành cấp cứu, khiến cho cả gia đình đều

trầm mặc

- Đứa nhỏ này tại sao lại ngốc như vậy, lấy tay đập! Kính này có thể dùng tay

không đập vỡ hay sao? Đây không phải là trò đùa đâu! Nhìn tay bị thương như

vậy, thật là... không biết thương lấy bản thân.

Ký Như Vân cũng không nhịn được mà nói.

Video này rất nhanh đã thành tiêu điểm trên mạng, hấp dẫn sự chú ý của biết

bao nhiêu người.

Dù sao cũng là một chiếc xe sang trọng được nhập khẩu, người đàn ông mạnh mẽ
dùng nắm đấm đậm vỡ xe hạng sang, sau đó còn dùng sức để cứu người.
Chuyện này không hot mới là lạ đó
Bình luận càng ngày càng nhiều.
- Đây là quay đó, có kịch bản, người bình thường ai lại sẵn sàng trả giá cao
như thế để cứu người chứ, đập kính xe! Hơn nữa, đây còn là Rolls-Royce
Cullinan, kính xe có thể dễ đập sao?
- Có thể đó
- Cái gì mà có thể chứ? Các người không thấy là chuyện thật sao? Người ta đã
ghi rõ thời gian địa điểm, vậy mà anh lại nói là quay
- Như vậy đập rồi, nếu như phải đền, thì phải đền bao nhiêu tiền chứ?
- Kính phía trước là đắt nhất.
Nhìn thấy bình luận, tất cả mọi người đều sửng sốt.
Ngay lúc này, tiếng mở cửa vang lên.
Trần Thương mở cửa đi vào, sau khi thấy cả ba người, lập tức sửng sốt.
- Duyệt Duyệt, chú dì, sao hai người lại đến đây?
Sau khi nhìn thấy Trần Thương, nước mắt của Tần Duyệt lập tức chảy xuống, vội
vàng đi đến, vội vàng cầm lấy tay của Trần Thương, cẩn thận thổi một hơi:
- Đau không?
Nhìn ánh mắt dịu dàng của Tần Duyệt, trong lòng Trần Thương tự trách.
Có đôi khi, thật sự không thể quá xúc động, người cũng sắp ba mươi rồi, phải
suy nghĩ kỹ hơn.
Trần Thương cười cười:
- Không đau, một chút cũng không ảnh hưởng, chỉ là bị thương ngoài da, một
tuần là sẽ lành thôi! Không có chuyện gì đâu
Tần Duyệt xụ mặt:
- Sau nà, anh nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt

Trần Thương phát hiện, hai tay nắm băng gạc cũng có chỗ tốt, ví dụ như lúc lau
nước mắt cho Tần Duyệt rất thuận lợi.
- Được rồi, ba mẹ của em đều đang nhìn đó, đừng khóc nữa nha
Tần Duyệt nhìn tay của Trần Thương, bĩu môi hờn dỗi nói:
- Nhìn thì cũng đã nhìn rồi, em phải bảo ba mẹ dạy bảo anh một chút
Nói rồi, Tần Duyệt vẫn có chút không yên tâm, không nhịn được hỏi:
- Thật sự là không sao chứ?
Trần Thương gật đầu, hoạt động ngón tay một chút:
- Em xem
Tần Duyệt thấy thế, vội vàng nói:
- Được rồi, được rồi, đừng cử động nữa.
Lúc này, Tần Hiếu Uyên đi đến, nhìn Trần Thương, thở dài:
- Không sao chứ?
Trần Thương gật đầu cười một tiếng:
- Vâng.
- Sau này, đừng xúc động như thế, hãy nghĩ biện pháp khác.
Trần Thương đỏ mặt cười cười:
- Vâng, quá xúc động, lúc đó cảm thấy tình trạng của đứa bé không ổn, liền
không nhịn được.
Tần Hiếu Uyên lại nói:
- Cứu người là chuyện tốt, nếu là chú thì chú cũng không nhịn được, điều chú
nói là tay của cháu, nào có đập như vậy, cháu là bác sĩ khoa ngoại, tay phế
rồi thì phải làm sao?
Trần Thương cười cười xấu hổ:
- Vâng, biết rồi ạ, chú.
Trần Thương cũng cảm thấy, sau khi bản thân đeo găng tay lên, tất cả thuộc
tính đều tăng lên, sức lực có thể tăng thêm gần 20, đây là chuyện tốt
Điều này tương đương với gần ba lần sức lực của chính mình, vì thế nên Trần
Thương mới ra tay.
- Mau vào đi, đi rửa tay, ăn cơm trước đã
Ký Như Vân cầm đồ trong tay Trần Thương mang qua.

Thật ra, anh cũng không mang nhiều đồ, chỉ là túi xách tùy thân, những thứ
khác đều ở chỗ Từ Tử Minh, bao gồm cả mấy rương Lafite 82 năm của chính mình.
Sau khi mọi người ngồi xuống, lão Tần cũng không có khen ngợi.
Ngược lại còn cảm thấy người trẻ tuổi này vẫn còn xúc động như vậy, đầu có thể
ứ máu.
Chuyện này y hệt với khi đó Trần Thương đánh Nghiêm Minh một quyền.
Sự kiện kia có liên quan với Nghiêm Minh sao?
Cũng có
Nhưng... có liên quan hay không, người ta cũng là bác sĩ, cùng cấp với anh.
Tần Hiếu Uyên vẫn không nhịn được nói thêm với Trần Thương vài câu.
Người trẻ tuổi, chỉ sợ quá xúc động, đặc biệt là Trần Thương còn trẻ như vậy
mà có tương lai đầy hứa hẹn, khống chế không được tính tình của chính mình là
sẽ xảy ra chuyện.
Ký Như Vân không chịu được nữa:
- Được rồi, Tiểu Trần người ta không dễ gì mới trở về, ông chỉ biết nói nói
nói, còn tưởng rằng là lãnh đạo ở bệnh viện đó?
Lão Tần cười cười xấu hổ:
- Nào, hai chúng ta cùng dô một cái nào.
Lúc lão Tần đến, lái xe đến, còn cố ý đem theo hai bình rượu ngon, Tần Duyệt
ghen ghét nói:
- Trần Thương, anh xem, sau khi ba em đến, đích thân làm cả một buổi chiều vì
anh
- Đều là những món mà anh thích ăn, những món hải sản này không cam lòng được
ăn qua.
Trần Thương không nhịn được bật cười.

Mặc dù lão Tần keo kiệt thì keo kiệt thật, nhưng đối với mình thì quả thực
không tệ.
Tần Hiếu Uyên liếc nhìn Tần Duyệt:
- Con đúng là sói mắt trắng mà, ba nuôi con cả một đời rồi

Chương 7/10

Tần Hiếu Uyên liếc nhìn Tần Duyệt:

- Con đúng là sói mắt trắng mà, ba nuôi con cả một đời rồi

Hơn nữa, ba đối với Trần Thương không tốt, không phải con lại vụng trộm đối

tốt với người ta hay sao, chi bằng ba quang minh chính đại đối tốt với cậu ấy,

như vậy cũng có thể giữ được một cái ân tình.

Lập tức, tất cả mọi người đều không nhịn được mà bật cười.

Sau khi cơm nước no nê, Tần Duyệt và Ký Như Vân đi rửa bát.

Lão Tần liếc mắt ra hiệu cho Trần Thương, đi đến trong phòng một chuyến, Trần

Thương cũng đi vào theo.

Sau khi đi vào, lão Tần khóa cửa ngược lại, đột nhiên móc ra một tấm thẻ ngân

hàng từ trong túi xách.

- Trong này có tầm năm mươi vạn, cậu cứ lấy trước mà dùng, đàn ông đi ra bên

ngoài, trên người không có ít tiền là không được.

Trần Thương sững sờ:

- Chú, con có tiền

Lão Tần cười cười:

- Được rồi, đây xem như là tâm ý của tôi đi, Duyệt Duyệt cũng nói rồi, cậu

mới vừa cùng với Trịnh Quốc Đàm đầu tư xây nhà máy, trong tay không có tiền,

ra nước ngoài đều là hỏi nó mượn mấy vạn.

- Chút tiền này, là tiền riêng của tôi, dì của cậu và Duyệt Duyệt đều không

biết.

- Số tiền này đều là lá gan của đàn ông chúng ta! Không có tiền, trong lòng

cũng không thoải mái, hơn nữa, bây giờ lòng người phức tạp, cậu đập vỡ kính

Rolls-Royce của người ta rồi, ít nhất cũng phải hơn mười ngàn vạn? Vạn nhất
người ta bắt cậu đền, đến cuối cùng thì cậu chắc chắn cũng phải đền.
Tần Hiếu Uyên cả đời đều làm trong ngành y, lại còn là viện trưởng, đã gặp qua
nhiều người vì muốn có nhiều tiền mà nói chuyện không cần lý do, cũng không
phải tất cả những người giàu đều có tố chất.
Nghe thấy lão Tần nói như vậy, trong lòng Trần Thương thật sự rất xúc động.
Nhưng anh thật sự không thiếu tiền, huống chi còn là tiền riêng của ba vợ, vội
vàng nói:
- Chú, con thật sự là có tiền, con ra nước ngoài cứu người, được không ít
tiền.
Tần Hiếu Uyên thấy thế, cũng không đưa nữa, vội vàng thu lại thẻ rồi cất kỹ,
sợ bị phát hiện, thuận miệng nói:
- Được rồi, tôi cũng không khuyên cậu.
- Đúng rồi, tôi đó, mặc dù là ba của Duyệt Duyệt, nhưng có một vài việc cũng
phải nói một chút.
- Kết hôn là kết hôn, nhưng về tiền bạc, giữ lại một chút, bản thân giữ lại
chút tiền riêng, tối thiểu nhất là ra ngoài mời khách uống rượu rồi làm ván
bài cũng thoải mái, không câu nệ.
- Chỉ cần tiểu tử cậu không làm loạn, tôi sẽ đứng về phía cậu.
Trần Thương cười ha hả, ấn tượng đối với lão Tần vô cùng tốt.
Bây giờ xem ra, Trần Thương cũng đã tìm được nguyên nhân khiến cùi trỏ tay của
Tần Duyệt hướng ra ngoài.
Đây chính là di truyền
Cái loại cha truyền con nối.
....

Tiêu Nhuận Phương ngồi trong văn phòng, nhìn thấy thư ký gửi cho mình một đoạn
video, không nhịn được thở dài một tiếng.
Tên tiểu tử Trần Thương này, thật sự không thể làm điệu thấp một chút hay sao?
Video này được đăng trực tiếp lên Douyin nên có rất nhiều người hâm mộ.
Còn gọi anh ấy bằng một danh xưng "bác sĩ quyền anh", cũng thật sự phục luôn
- Tiểu tử này, chuyện này làm... nói làm sao đây! Dùng tay đập bể kính, thật
sự là...
Tiêu Nhuận Phương chuẩn bị nói không có đầu óc, không biết xấu hổ mà nói.
Thư ký không nhịn được nói:
- Chủ nhiệm Tiêu, tối qua người bệnh đã chuyển đến ICU của Hiệp Hòa rồi, chủ
nhiệm phòng giám sát nói, nếu như chậm thêm một chút nữa, có thể sinh mạng của
người bệnh sẽ không giữ được.
Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy, liền sửng sốt:
- Haiz, cứu người là chuyện tốt, tiểu tử Trần Thương này quá thành thật rồi.
Suy nghĩ một chút, cô lắc đầu, tiếp tục nói:
- Tôi muốn nói là, hai tay này của Trần Thương... bây giờ có thể nói là giá
trị liên thành đó, không thể để phế được
- Cô không nhớ rõ ngày đó bộ trưởng Tiêu đã hỏi Trần Thương chuyện gì sao?
Thư ký sững sờ, không nhịn được cảm khái thêm mấy phần đối với Trần Thương.
Vào khi then chốt, người trẻ tuổi này thật sự là chuyện gì cũng đều làm ra
được
Có điều, bộ trưởng Tào biết rõ rồi sẽ còn nhức đầu chứ?
Tiêu Nhuận Phương không nhịn được nói:
- Tay của cậu ấy không sao chứ? Cô gọi điện thoại xác nhận một chút

Thư ký gật đầu, cầm điện thoại liền gọi qua.

Vào lúc này, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, vội vàng nói:

- Đợi đã, trước tiên đừng gọi, mở hội nghị trước, có kết quả rồi thuận tiện

nói cho cậu ấy biết tin tốt này.

Mặc dù hôm nay là chủ nhật, thế nhưng Vệ Kiện Ủy lại không có nghỉ ngơi.

Không phải vì chuyện khác, chính vì hôm nay Trung tâm nghiên cứu y học động

mạch vành bắc cầu có kết quả.

Hạng mục 20 tỷ cũng không phải là con số nhỏ, vừa đúng lúc hôm nay lãnh đạo

phía trên có thời gian, rút ra thảo luận chuyện này, chỉnh thể mà nói là vô

cùng thuận lợi.

Chín giờ sáng, hội nghị bắt đầu, lãnh đạo phụ trách quản lí vệ sinh cũng đến.

Mặc dù Tiêu Nhuận Phương là lão đại của Vệ Kiện Ủy, nhưng cũng không phải là

độc đoán, đặc biệt là dính vào vấn đề tài chính 20 tỷ, càng không phải là một

mình Tiêu Nhuận Phương cô có thể định đoạt.

Đây không phải là sửa đường, cũng không phải là chỉnh đoán và cải cách ống

thoát nước, lúc không có chuyện gì mà tùy tiện đào đào thì sẽ có chiến tích.

Vì vậy, không có bất cứ ngoài ý muốn nào, lúc Tiêu Nhuận Phương nói, mọi người

phía dưới lần lượt đưa ra ý kiến phản đối.

Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu là trung tâm nghiên cứu lệ

thuộc trực tiếp vào Vệ Kiện Ủy, tương đương với việc toàn bộ tài chính đều bắt

nguồn từ Vệ Kiện Ủy, cứ như vậy, hạng mục 20 tỷ chắc chắn sẽ căng thẳng.

Biểu hiện của Tiêu Nhuận Phương trong buổi hội nghị rất cường thế, dù sao so
sánh với những người khác, cô cũng xem như là phái học thuật, thật vất vả mới
tìm được con đường phát triển và cơ hội mạnh mẽ, nếu như thật sự phải bỏ qua
thì sẽ vô cùng hối hận
Nhưng những người khác tự nhận không thể thiếu một lần vô cùng cân nhắc, phát
triển các bộ môn, các loại lý do, vân vân.
Tuy nhiên, vào lúc mọi người đang vô cùng lo lắng thảo luận, vị lãnh đạo đã
từng ăn chung bữa cơm kia với Trần Thương phát biểu cái nhìn của mình.
Mọi người thấy thế, mặc dù có chút giật mình về việc vì sao vị lão nhân này
lại đánh giá Trần Thương cao như thế, nhưng họ cũng không tranh cãi.
Chuyện cũng chính thức được quyết định, xem ra đơn giản, nhưng lại tranh cãi
hơn một tiếng.
Ban đầu Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu chiếm diện tích
không lớn, chỉ là một tòa lầu có quy mô nhỏ cách trung tâm cấp cứu không đến
2km, hiện tại có kinh phí hỗ trợ, chắc chắn là phải mở rộng ra xung quanh.
Ngay ở lúc kết thúc buổi hội nghị, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên nhận được tin
tức, có người muốn quyên góp tiền
Tin tức này lập tức khiến tất cả mọi người ở hiện trường há hốc mồm, có chút
tò mò.
- Quyên tiền? Quyên tiền gì chứ?
Tiêu Nhuận Phương liền sửng sốt.
Ai đến Vệ Kiện Ủy quyên góp tiền?
Có rất ít người đến đây quyên tiền đó

Ngay cả lãnh đạo sau khi nghe thấy cũng không rời đi, tò mò nhìn Tiêu Nhuận

Phương.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tiến lại gần.

Quyên góp tiền?

Đến Vệ kiện ủy...

Chương 8/10

Đến Vệ kiện ủy...

Sau khi Reeves Curt đến văn phòng, nhìn thấy mọi người ở hiện trường, không

khẩn trương, mỉm cười, chào mọi người bằng một nghi lễ quý tộc, tự giới thiệu

bản thân.

Tên tuổi của gia tộc Curt vẫn có sức ảnh hưởng nhất định, mặc dù không phải là

rất cao trong những gia tộc phú hào trên thế giới, nhưng vẫn thuộc hàng quái

vật khổng lồ.

- Xin chào, tiên sinh Curt

Tiêu Nhuận Phương với tư cách là chủ nhiệm của Vệ Kiện Ủy, đương nhiên chuyện

này cũng do bà phụ trách.

Reeves gật đầu:

- Chủ nhiệm Tiêu, hôm nay tôi đến là đại diện cho gia tộc Curt, hy vọng có

thể tiến hành duy trì Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu của

giáo sư Trần.

Mọi người nghe xong, lập tức sửng sốt.

Tiến hành duy trì Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu do Trần

Thương chủ trì?

Trong lời nói đã lộ ra rất nhiều tin tức

Mọi người kinh ngạc một trận, tò mò nhìn Reeves Curt.

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, cười cười:

- Vô cùng cảm ơn tiên sinh Curt vì đã ủng hộ chúng tôi.

Mọi người xung quanh mặc dù cảm thấy tò mò, nhưng cũng không có quá nhiều mong

đợi, người nước ngoài quyên tặng, nhưng quyên tặng ba năm trăm vạn, thật ra

bọn họ cũng không cảm thấy có gì đặc biệt cả.

Reeves Curt liền nói:

- Gia tộc Curt chúng tôi quyết định quyên tặng 2000 vạn đô la với hạng mục

Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu kia của Trần Thương, giáo sư

Trần.

Trợ lý theo sát phía sau, lấy một phần văn kiện quyên tặng ra.

Mọi người nghe xong, lập tức xôn xao, ngay cả vị lãnh đạo kia cũng ngơ ngẩn.

2000 vạn đô la đó, đây không phải là con số nhỏ đâu, tư nhân ngoại quốc quyên

tặng chưa bao giờ cao đến như thế

Đến cùng Trần Thương có mị lực gì chứ?

Người khác có thể hấp dẫn được sự đầu tư, Trần Thương người ta dứt khoát hấp

dẫn được quyên tiền

Trong lúc nhất thời, mọi người cảm khái không thôi.

Bên này, thư ký vội vàng liên hệ với Trần Thương, đến Vệ Kiện Ủy.

Mặc dù anh có chút không hiểu, nhưng cũng vẫn đến Vệ Kiện Ủy.

Sau khi đi vào, nhìn thấy Reeves và mọi người, còn có lãnh đạo, Trần Thương

không nhịn được sửng sốt.

Sau khi biết được ngọn nguồn, anh cũng trợn tròn mắt.

Không nghĩ đến sau khi Reeves đã cho mình nhiều tiền như vậy, lại còn quyên

tặng nhiều như thế.

Mắt Trần Thương trợn tròn.

Sau đó, lời của Reeves càng khiến mọi người trợn mắt to hơn.

- Các năm tiếp theo, gia tộc Curt chúng tôi đều sẽ quyên góp cho Trung tâm

nghiên cứu y học động mạch vành bắc cầu của giáo sư Trần, trợ giúp trung tâm

vận hành.

Sau khi nói xong, Reeves nắm tay Trần Thương.

- Giáo sư Trần, hy vọng tình bạn giữa gia tộc Curt và anh sẽ tồn tại mãi mãi

Mấy câu nói, khiến tất cả mọi người ở hiện trường đều sửng sốt
Thể diện của Trần Thương thật lớn nha
Hàng năm đều quyên tặng?
Thậm chí có ít người đã động lòng, có cần sắp xếp người vào Trung tâm nghiên
cứu y học động mạch vành bắc cầu hay không?
Nhưng, những người quan tâm cũng ngửi thấy mùi khác biệt.
Tình bạn giữa gia tộc Curt và Trần Thương tồn tại mãi mãi
Mà lại là... sẽ quyên tặng cho Trung tâm nghiên cứu y học động mạch vành bắc
cầu do Trần Thương làm chủ, ý của câu nói này mới sâu xa.
Nghi thức quyên tặng không hoành tráng.
Thế nhưng... Người nên biết thì đều biết hết.
Đối với sự nhiệt tình của Reeves Curt, anh thật không thể từ chối.
Về sau khi lão Curt cần phẫu thuật, bản thân cũng sẽ tận lực giúp một tay
Trở lại văn phòng.
Tiêu Nhuận Phương đứng một bên liền xúc động bởi sự hấp dẫn năng lực của Trần
Thương, hơn nữa cô ta cảm thấy mình quá mất mặt trước Trần Thương
Khi lão lãnh đạo vừa rời đi, cô ta ở ngay trước mặt nhìn Trần Thương nghiêm
túc.
- Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành là hạng mục do cậu phụ
trách này, cậu đã làm rất tốt, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ hạng mục này, cố
gắng ngày càng phát triển cho tốt.
- Mà còn, bên trong chuyện lần này, chính tay cậu tự làm! Còn làm ra được bộ
dáng như thế này, tôi thật sự cảm thấy rất hài lòng.
Câu nói này là nói cho Trần Thương nghe, cũng là nói cho những người xung
quanh nghe.
Reeves thấy thế, nhịn không được bật cười.
Trần Thương cũng không nghĩ tới, bản thân có thể kêu gọi được quyên góp tiền

và làm ra chuyện như thế.

Sắc mặt từng người xung quanh cũng không quá hài lòng, hiểu rất rõ ý của lão

lãnh đạo vừa nói.

Những người này, ai cũng không nên nhắc đến chuyện Trung tâm nghiên cứu y học

bắc cầu động mạch vành.

Trong lúc nhất thời Trần Thương cũng đã hiểu rõ.

Chuyện quyên góp nhìn như đơn giản, nhưng sau này, trên con đường phát triển

của Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch vành, anh sẽ giảm bớt rất

nhiều phiền phức.

Lão lãnh đạo đã nói như vậy, Trần Thương tin tưởng người bình thường sẽ không

tới gây chuyện.

Lão lãnh đạo vừa đi ra ngoài, lại vòng trở lại, nhìn tay của Trần Thương một

cái, biểu cảm trên mặt khó hiểu nhìn Trần Thương, nhịn không được nói:

- Không có chuyện gì chứ? Về sau làm việc nhớ động não.

Khuôn mặt của Trần Thương đỏ lên, không nghĩ tới lão lãnh đạo cũng biết chuyện

này, cái này... Xem như chuyện này ai ai cũng biết

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ bị thương ngoài da

Nói xong, còn nhút nhích ngón tay một phen cho ông ta nhìn thấy, Tiêu Nhuận

Phương liền gọi Trần Thương đến văn phòng mình.

- Cậu hãy nhìn mình một chút xem, người đã lớn như vậy, mai mốt có làm việc

gì cũng đừng gấp, cứ từ từ

Tiêu Nhuận Phương nhìn Trần Thương, vừa cười vừa nói, Trần Thương xấu hổ cười

một tiếng:

- Tôi biết rồi, cảm ơn chủ nhiệm Tiêu.

Tiêu Nhuận Phương nói:

- Lãnh đạo đã đồng ý thông qua xét duyệt, quyết định cứ sẽ chi 20 tỷ cho hạng
mục này trong vòng 3 năm, hãy làm cho thật tốt.
- Đúng rồi, về sau... Bảo vệ tốt chính mình, bây giờ cậu cũng không phải là
một người trẻ tuổi bình thường nữa, nếu như cậu xảy ra chút chuyện gì, hơn hai
mươi tỷ của chúng tôi dành cho hạng mục này sẽ rất uổng công.
Sau khi, hai người nói chuyện phiếm một phen, Trần Thương đang chuẩn bị rời
đi.
Vào lúc này, đột nhiên Tào Ngu điện thoại đến.
- Giáo sư Trần, cậu đang ở chỗ nào?
Trần Thương sững sờ:
- Bộ trưởng Tào, tôi đang ở Vệ Kiện Ủy nói chuyện với chủ nhiệm Tiêu.
Tào Ngu lập tức sửng sốt một chút, cũng không hỏi tại sao:
- Tôi lập tức đi qua.
Nói xong, Tào Ngu không có hỏi cái khác, trực tiếp cúp điện thoại.
Không bao lâu, anh ta gấp gáp tiến vào văn phòng, sau lưng mang theo một trợ
lý.
- Giáo sư Trần, mừng cậu đã về nước
Tào Ngu vui vẻ ôm lấy Trần Thương, anh hơi sửng sốt một chút:
- Làm sao vậy? Bộ trưởng Tào?
Tào Ngu đang muốn nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy trên tay Trần Thương bọc một
lớp băng gạc, lấp tức biến sắc
- Cậu... Tay cậu bị làm thế nào vậy?
Trần Thương còn chưa kịp nói, Tiêu Nhuận Phương liền đưa cho Tào Ngu một cái
video.
- Anh hãy xem sẽ biết
Sau khi Tào Ngu xem xong, chẳng những không có vui vẻ hoặc xúc động, ngược lại
là trực tiếp giật mình.

Anh ta cúi đầu, nhìn tay của Trần Thương, sắc mặt của anh ta xanh xám lại, nửa
ngày không nói gì.
Trần Thương thấy thế, cũng trợn tròn mắt, anh nhìn có chút không hiểu chuyện
gì đang xảy ra.
Đến cùng là có chuyện gì?

Chương 9/10

Thật lâu, Tào Ngu nhịn không được thở dài.

- Aiz...

Tiêu Nhuận Phương thấy thế, mặt thay đổi, hỏi:

- Bộ trưởng Tào, giáo sư Chúc... Tình huống của ông ta như thế nào rồi?

Khuôn mặt của Tào Ngu không hề có cảm xúc, ánh mắt có chút khời dại, thở dài

nói:

- Tôi vừa nhận được tin tức, chừng mười giờ sáng, lại vỡ xuất huyết! Các

chuyên gia phụ ngoại đã kịp thời cầm máu cho, nhưng... Nhất định phải mau

chóng tiến hành phẫu thuật, viện trưởng Tề nói, nếu như không phẫu thuật, nếu

như lần sau rách thì sẽ không có cách nào cầm máu.

Lúc này, Trần Thương tinh thần hơi sửng sốt một chút, rõ ràng sau khi Tào Ngu

nhìn thấy tay mình thì bỗng thay đổi cảm xúc.

- Bộ trưởng Tào, đến cùng thế nào?

Tào Ngu yếu ớt thở dài:

- Có một giáo sư, bị khối u máu lành tính, đồng thời không nguy hiểm đến tính

mạng, nhưng... Lại là khối u máu rất lớn.

Trần Thương nghe thấy khối u máu to lớn, cũng hơi bất ngờ.

Khối u máu như thế, bất kỳ ai cũng có thể mắc phải.

Nếu như ở bên trong thân thể, ví dụ như bên trên động mạch chủ, căn bệnh đó

rất là nguy hiểm.

Ở trong đầu, sẽ có khối u máu trong não, một khi vỡ, tỉ lệ tử vong là rất cao,

nhưng cũng có thể mọc ở trên bề mặt da.

Trong cuộc sống, chúng ta chắc đã gặp qua, có người có một cái bọc lớn trên

da.

Loại khối u này có khả năng là bướu thịt, cũng có thể là khối u máu.

Bướu thịt còn tốt, phải cắt liền, vấn đề không lớn.

Còn nếu như là khối u máu, một khi cắt sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi thành lập nhà nước, khi đó y học trong nước phát triển rất chậm, mọi

người không biết nhiều về khối u máu, mọc ở trên da không chỉ mất mặt, hơn nữa

còn sẽ lớn lên, thế là tìm bác sĩ cắt

Nếu gặp phải máu, một khi cắt cũng có thể sẽ không kiềm được máu, trực tiếp

chảy nhiều máu dẫn đến tử vong.

Hiện tại, trình độ chữa bệnh đã phát triển, kiến ý thức của mọi người cũng

tăng lên.

Làm siêu âm liền có thể thấy rõ ràng bên trong đến cùng là tình huống như thế

nào, trên cơ bản tỉ lệ chẩn đoán sai cũng không phải rất lớn.

Nhưng... Ở rất nhiều vùng nông thôn, vùng núi cao vẫn còn tồn tại chuyện người

bệnh trong quá trình cắt vỡ khối u máu dẫn đến chảy máu nhiều rồi mất mạng.

So sánh với loại khối u máu phổ thông, khối u máu trong miệng bộ trưởng Tào rõ

ràng không phải giống vậy, mà kích thước nó rất to, có khả năng nó có kích

thước to bằng quả bóng rổ.

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Kích thước bao nhiêu? Mọc ở chỗ nào?

Tào Ngu đưa một tấm ảnh chụp mà trợ lý đang cầm trên tay:

- Cậu nhìn, đây chính là người bệnh.

Trần Thương nhìn một cái, là một lão ông có dáng vẻ cực kỳ hiền lành, đã hơn

bảy mươi tuổi

Nhưng bờ mông lại có một cái nhọt màu đỏ giống như quả bóng rổ, thậm chí...

bên trong còn ẩn hiện mạch máu đang đập

Vào giờ phút này, sau khi thấy tấm hình đó, Trần Thương trực tiếp sửng sốt

Thật sự là một khối u máu

Loại khối u máu này trên cơ bản cần trải qua nhiều lần xuất huyết vỡ mạch máu,

thậm chí... Trên cơ bản mỗi lần xuất huyết đều mấy ngàn ml máu

Trên cơ thể tổng cộng có hơn năm ngàn ml máu, mỗi lần xuất ra mấy ngàn ml,

chuyện này có ý nghĩa là bất cứ lúc nào ông lão này cũng có thể ở trạng thái

nguy hiểm đến tính mạng.

Loại u máu này sẽ lặp lại một quá trình rách, khâu lại, lại rách... Theo số

lần gia tăng mỗi lần vỡ, vết thương chỉ có thể càng ngày càng lớn.

Đến lúc đó... Không thể khâu lại, nhất định phải xử lý khối u máu mới thôi.

Thế nhưng... Dạng khối u máu, trên cơ bản đều thuộc loại lâu năm, khó mà cắt

bỏ được, thậm chí chúng ta muốn cắt cũng không thể

Trần Thương biết rõ Tào Ngu đến tìm mình vì muốn anh cắt bỏ khối u máu.

Nhưng... Phẫu thuật này nói thì dễ nghe?

Nhưng quan trọng là khối u máu dạng quá lớn, ngay cả ông lão cũng đã lớn tuổi,

hơn sáu bảy mươi tuổi, nên chắn chắc nó đã theo ông ấy trên 60 70 năm.

Làm sao nói cắt là cắt

Nghĩ tới đây, Trần Thương do dự một lát.

- Bộ trưởng Tào, tôi có thể đi xem tình trạng bệnh nhân như thế nào được

không?

Tào Ngu sững sờ, nhìn tay Trần Thương một chút:

- Tay cậu... Có thể làm sao?

Trần Thương cười cười:

- Trước đi quan sát một cái, tìm vài biện pháp, dù sao, nhiều người sẽ có

thêm động lực lớn hơn.

Tào Ngu suy nghĩ một chút, câu nói này của Trần Thương rất đúng.

- Đi thôi.

Tiêu Nhuận Phương quay sang nhìn thư ký một chút:
- Chúng ta cùng nhau đi xem một chút đi.
Đang lúc nói chuyện, một đoàn người đi ra phía bên ngoài.
Lộ trình không xa, thế dọc theo đường đi Tào Ngu liên tục thúc giục tài xế,
lái tương đối nhanh.
Không bao lâu đã đến bệnh biện FuWai.
bệnh biện FuWai với tư cách là Viện hàn lâm khoa học Trung Quốc, khoa lồng
ngực và tim mạch nơi này phát triển dẫn đầu trong ngành.
Đang lúc nói chuyện, một đoàn người đi thẳng đến khoa ngoại mạch máu.
Lúc này bên trong văn phòng lớn, có hơn mười người đứng vây quanh.
Nhìn thấy Tào Ngu, Tiêu Nhuận Phương và mấy người cùng nhau đi vào, mọi người
nhao nhao gật đầu nhẹ xem như chào hỏi, cũng không có nói cái gì.
- Viện trưởng Tề, vị này là Trần Thương.
Tề Nam nghe thấy Trần Thương tới, con mắt lập tức nhảy lên, một nam thanh niên
có giọng nói ấm áp nói:
- Giáo sư Trần, chào cậu
Trần Thương gật đầu:
- Viện trưởng Tề, chào anh
Sau khi nói xong, Tề Nam cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp nói:
- Tư Không, cậu hãy giới thiệu một chút cho giáo sư Trần về tình huống hiện
tại của người bệnh.
Trần Thương nghe thấy cái tên Tư Không này, sau đó khuôn mặt liền sáng lên.
Đây chẳng phải là Tư Không người đã từng với mình tranh tài cao thấp trong
cuộc thi kỹ năng Khoa ngoại Tim đây sao?
Cũng chính là học trò của giáo sư Mạnh
Tư Không gặp mặt lại Trần Thương, gật đầu chào hỏi, cười một tiếng.
Sau đó, anh ta trực tiếp giới thiệu tình trạng bệnh của bệnh người chiếu lên
TV to đặt phía trước.

- Người bệnh, giới tính nam, 76 tuổi... Khối u máu bên ngoài cơ thể... Tình
huống hiện tại là năm ngoái, chúng tôi có tìm một chuyên gia nước Mỹ khoa
Ngoại can thiệp hội chẩn căn bệnh này, sau đó đối phương đề nghị là thông qua
mạch máu cắm ống tắc nghẽn mạch máu vào trong khối u máu, đồng thời dùng một
sợi laser quang học luồng vào trong khối u máu rồi phá vỡ nó.
- Lúc ấy, hiệu quả rõ rệt, hoàn toàn tạo ra một kết quả trị liệu thành công
tốt đẹp, mặc dù khối u máu càng ngày càng phát triển, ức chế đến các cơ quan
trong cơ thể, các tế bào máu nhất định sẽ phá sư các chức năng. Nhưng, lớp da
trên bề mặt khối u máu trở nên rất mỏng và tuần hoàn máu rất kém, còn nơi sợi
quang học được chèn vào bị vỡ ra rất chậm, vết thương rất khó khép lại.
Tư Không giới thiệu một cách rõ ràng về căn bệnh, sau đó trong đầu của Trần
Thương liên tục suy nghĩ u này phải xử lý như thế nào, sau một lát, anh quyết
định đi gặp mặt người bệnh.
- Viện trưởng Tề, tôi đi xem tình trạng người bệnh bây giờ như thế nào?
Tề Nam gật đầu, dẫn Trần Thương đi đến một phòng bệnh VIP.
Sau khi tiến vào, anh đã nhìn thấy một ông lão một tay chống gậy, quần cũng
không mặc, quần áo bệnh nhân quá rộng đã che hết toàn thân, một tay khác cầm
một bút tô tô vẽ vẽ lên một khối bảng biểu thị, trong miệng đã nhắc vài câu có
phải hay không.

Chương 10/10

Trần Thương nhìn những công thức trên tường, trên cơ bản vô cùng phức tạp,

không hiểu, lập tức sửng sốt một chút.

- Thầy Chúc, tại sao thầy lại đi lên đây, hãy nghĩ ngơi cho thật khỏe.

Viện trưởng Tề thấy ông lão là vừa tức vừa cười.

Vào lúc này, ông lão cũng đã xoay người lại, nhìn thấy có nhiều người như vậy,

cười ha ha:

- Ha ha, tôi sợ tôi sẽ đi sớm, không kịp để lại thứ gì...

Một câu, để tất cả mọi người trầm lặng, không nói nên lời.

Trần Thương cũng nhìn ra bộ dáng của ông lão, ánh mắt thanh tịnh, đây không

giống như ánh mắt của người sống lâu năm, so với ảnh chụp đều dễ gần hơn, đặc

biệt là cười rất tươi, tạo cho người khác một cái thiện cảm

Có thể là, phía sau bờ mông bị khối u máu nhô lên, tựa như... Một con quái vật

quá đáng sợ, thậm chí, con mắt của Trần Thương có thể cảm nhận được cái bướu

thịt kia đang nhảy lên.

Tề Nam nhìn dáng vẻ của ông lão như thế, nhịn không được nói:

- Thầy Chúc, người sẽ không có chuyện gì.

Đang lúc nói chuyện, Tề Nam đã đỡ ông lão lên giường nằm sấp.

- Chúng tôi đã mời một chuyên gia đến đây, để người ta nhìn tình huống của

ông như thế nào.

Thầy Chúc gật đầu ha ha cười, tuy trên mặt ông nở nụ cười nhưng vẫn lộ ra tia

đau khổ, không tin rằng sẽ có phép màu.

Bướu thịt rất lớn, màu đỏ tươi, ẩn hiện mạch máu đều có thể nhìn thấy bằng mắt

thường.

Trần Thương nhìn thấy có chút khẩn trương

Ông lão vừa không thể nằm thẳng, cũng không thể đi lại, bởi vì lúc nào có thể
sẽ bị vỡ ra.
Hiện tại, ông ấy không có mặc quần, Tề Nam để mọi người đi ra bên ngoài trước,
trong phòng lúc này chỉ còn có Trần Thương, Tề Nam và Lưu Chí Chu.
Hai người bọn họ, một người là chủ nhiệm khoa ngoại mạch máu, một người là chủ
nhiệm Khoa ngoại Tim.
Ông ấy thấy thếm cười lắc đầu:
- Các ngươi thật là cổ hủ, tôi không thèm để ý những chuyện này, các ngươi
muốn làm gì tôi cũng không thèm để ý
- Bây giờ tôi còn sống, những người trẻ tuổi kia còn có thể có thêm chút kiến
thức.
- Giáo sư Trần thật là tuổi trẻ! Hãy cố gắng thật tốt, về sau... Vì tổ quốc
mà cống hiến hết sức mình.
Trần Thương chẳng biết tại sao, những lời bình thường này của ông ấy có lúc
rất buồn cười, thế nhưng hôm nay lại nghe có hương vị khác.
Vì tổ quốc mà cống hiến hết sức mình, anh đặt tay nhẹ nhàng lên để cảm nhận
cái nhịp đập của mạch máu.
Rất lâu đều không nói lời nào.
Khối u máu quá lớn, phạm vi liên lụy rất rộng.
Khi Lưu Chí Chu mang phim tới, Trần Phương phát hiện, bệnh tình hiện tại còn
khó hơn rất nhiều so với mình nghĩ
Khối u máu như một quả bóng rổ, bên ngoài bờ mông có thể nhìn thấy tất cả bộ
phận bên trong, nó đã lan đến bên trong, bao gồm xung quanh ruột, xung quanh
cơ quan sinh dục và các bộ phận trong ổ bụng.
Nhưng bên trong khối u máu vì mạch máu kết cấu hỗn loạn, máu chảy về phía sau

lại không thể chảy ra, càng để lâu càng nhiều, mỗi ngày đều có thể thấy khối
u máu càng lớn dần, bởi vì sức co dãn mặt ngoài da quá lớn như đang nhảy nhót.
Đột nhiên có một ngày các tế bào da sẽ vỡ ra giống như bóng hơi thổi bự quá sẽ
nổ, mỗi lần như vậy đều sẽ chảy rất nhiều máu.
Rời khỏi phòng bệnh, Trần Thương đi đến phòng họp, tiếp tục bắt đầu thảo luận
về cách trị liệu.
Kết quả là:
- Mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật này vô cùng lớn, phải làm cho tốt, phải
chuẩn bị tốt tinh thần sẽ thất bại
Khi nghĩ ngơi buổi trưa, Trần Thương, Tào Ngu, và Tề Nam cùng nhau ăn cơm.
Khi Trần Thương hỏi đến người nhà, Tào Ngu đột nhiên nói:
- Giáo sư Chúc cả một đời chưa cưới chưa lập gia đình, khi đó ông ấy biết
mình có khối u, liền bị người đời coi là quái thai.
- Cả một đời đều dâng hiến cho sự nghiệp khoa học, hiện tại là nhà khoa học
vật lý cấp cao nhất trong nước.
- Bởi vì cần phải giữ bí mật, người bên ngoài biết rõ không nhiều.
Sau khi Trần Thương nghe thấy, không nhịn được thở dài.
Ông ấy vì quốc gia phấn đấu cả một đời, tuổi già lẽ ra nên được quốc gia bảo
vệ.
Khi đang ăn cơm, điện thoại của Tào Ngu reo lên.
Sau khi cúp điện thoại, sau đó Tào Ngu liền nhìn Trần Thương nói:
- Giáo sư Chúc muốn một mình gặp cậu.
Trần Thương sững sờ:
- Gặp tôi?
...
Sau khi, anh đi vào gian phòng, ông ấy vẫn còn đứng, lần đầu tiên Trần Thương
với ông ấy gặp mặt cũng mới trôi qua không bao lâu.

Sau khi hai người đứng nhìn nhau một hồi, rồi mới nói chuyện phiếm, mà giáo sư

Chúc hình như có chút không quan tâm, sau một lúc lâu, đột nhiên nói:

- Giáo sư Trần... Tôi còn muốn sống thêm một năm.

Trần Thương sững sờ:

- Một năm?

Lão nhân nghiêm túc nhẹ gật đầu:

- Tôi... tôi vẫn chưa chuẩn bị xong cho cái chết của chính mình.

Khi nói đến từ chết, ông ấy nói một cách rất thản nhiên, như phần lớn người

khác chưa sẵn sàng chuẩn bị đối mặt với cái chết.

Ông ấy tiếp tục nói:

- Tôi còn có một vài thứ chưa giao cho quốc gia, một nghiên cứu cũng bước

vào giai đoạn cuối, sắp thành công.

Nói xong, giáo sư Chúc có chút đau đầu:

- Hãy cho tôi thời gian một năm, nhất định tôi sẽ thành công nghiên cứu.

- Tôi... Thật không muốn đi như thế

Nói nói, ông lão im lặng, không nói tiếp.

Ở trước mặt người khác, ông ấy vẫn luôn nở nụ cười vui vẻ cho mọi người thấy,

giờ khắc này vậy mà hai mắt đẫm lệ.

Điều ông ấy luyến tiếc duy nhất... Cuối cùng là muốn giao thành quả nghiên cứu

hiến dâng cho quốc gia

...

Trong đầu Trần Thương chợt nhớ tới một câu nói của một vĩ nhân.

Làm một người cao thượng, một người có đơn giản, một người có đạo đức, một

người không còn thú vị thấp kém, một người hữu ích đối với nhân dân.

Có lẽ ngày hôm nay, câu nói này bị rất nhiều người khịt mũi coi thường.

Nhưng Trần Thương lại nhìn thấy ông lão đang đứng trước mắt mình sống một cuộc

đời như vậy.

Có lẽ, ông ấy là người như vị cao nhân đó nói.

Rất đơn giản, rất thuần túy, rất cao thượng.

Vì rất khó để nói một người “Cao thượng”, cũng như hai chữ “Đơn giản” trong
thời đại này, đúng là khó có thể viết được.
Trong lúc nhất thời, Trần Thương không nhịn được có chút xúc động.
Sau một lúc lâu, giáo sư Chúc đã cầm tay anh.
- Giáo sư Trần, hãy tranh thủ giúp tôi, hãy tranh thủ thêm một năm là đủ rồi,
nhiều hơn nữa tôi cũng không cần, tôi không có yêu cầu xa vời như vậy, lại
nói... Già rồi... Vô dụng, sẽ trở thành gánh nặng cho người khác.
Nghe thấy những lời cầu khẩn của ông ấy, Trần Thương nắm chặt hai tay ông ấy
lại, cho dù là cách một lớp băng gạc cũng có thể cảm giác được sự ấm áp.
- Tôi hứa
Nghe thấy lời hứa Trần Thương, ông ấy đột nhiên nở nụ cười.
Anh bỗng hiểu rõ, ông ấy còn không sợ cái chết, còn có e ngại cái gì?
Buổi chiều đến, hội nghị chuẩn bệnh trong viện bắt đầu, bảy tám phòng ban,
mười mấy chủ nhiệm lại lần nữa bắt đầu thảo luận.
Muốn làm phẫu thuật cắt bỏ khối u máu cần nhiều khoa phối hợp với nhau.
Loại phẫu thuật loại bỏ khối u máu bên ngoài cơ thể, cũng không phải là việc
của mỗi mình khoa ngoại mạch máu, khoa ngoại chỉnh hình, khoa X-Quang, khoa
chỉnh hình... Là một ca bệnh khó xử lý cần nhiều khoa phối hợp lại với nhau.

Chương 1532: Thân Thể Cao Bảy Mét, Đã Hứa Với Nước, Sẽ Không Từ Bỏ (2)

Lần này, toàn viện đại hội xem bệnh phẫu thuật bên trong, mười mấy người chuyên gia và chủ nhiệm đều mang sắc mặt lo lắng.

Căn bệnh của giáo sư Chúc như một trái bom không hẹn giờ, tùy thời tùy chỗ, đều có khả năng dẫn nổ

Mọi người tiếp tục bắt đầu thảo luận.

Đã nửa giờ trôi qua, nhưng mọi người vẫn không có thể thảo luận ra được một phương pháp tốt nhất.

Trần Thương cũng dần dần phát hiện một chút manh mối, đó chính là cần phải tuyển chọn bác sĩ mổ chính.

Đến cùng ai lên?

Làm sao lên?

Dùng đường tắt bắt tay vào việc gì?

Khối u lớn như vậy thì sẽ ẩn giấu không biết bao nhiêu sự nguy hiểm, tùy tiện ra tay có thể cứu sống hay không.

Nói một câu thật lòng, nếu như không phải vì người trước mắt có thân phận đặc thù, rất quan trọng, bọn họ sẽ không đồng ý chấp nhận thử thách căn bệnh như vậy, quả thực giống như đang đùa giỡn với lửa, đùa giỡn với trái bom hẹn giờ. Không ai đồng ý lấy danh dự thậm chí là tương lai, nhất là... Ông ấy có thân phận rất đặc biệt.

Nhưng, vào giờ phút này, mọi người lại cần phải cứu người ta.

Thật ra, mọi người cũng không nguyện ý, vì đến cùng cũng không có người nào nắm chắc phương pháp.

Dù có nắm chắc một ít, ai muốn liên quan đến chuyện này?

Ai đồng ý cứu giúp ông lão đáng yêu đó?

Tề Nam cũng không có cách nào, hiện tại anh ta xem như đã nhìn ra, tất cả mọi người đồng ý toàn lực ứng phó, đồng ý hỗ trợ giúp đỡ nhau để cứu sống giáo sư Chúc.

Nhưng... Lại đều không dám đảm nhận vai trò bác sĩ mổ chính.

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng bước chân dồn dập vang lên:

- Viện trưởng Tề, khối ú máu đã rách! Ông hãy mau chạy tới đây

Bác sĩ chủ quản vội vàng chạy đến, sắc mặt của người này tràn ngập sợ hãi.

Sau khi nghe thấy lời này, Tề Nam biến sắc:

- Cái gì cũng đừng động, trước cầm băng gạc ấn xuống rồi nói tiếp

Sau khi nói xong, Tề Nam liền vội vàng đứng lên, chạy ra bên ngoài.

Trần Thương cũng vội vàng theo sau lưng, sợ ông ấy xảy ra vấn đề gì, bản thân đã đồng ý giúp ông ấy, nhất định phải cứu ông ấy

Vào lúc này, âm thanh hệ thống không nhanh không chậm xuất hiện.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ, cứu giúp giáo sư Chúc Hạ Kháp, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, thu được ban thưởng phong phú!】

Trần Thương cũng không quan tâm tới ban thưởng là cái gì, phong phú hay không.

Dù là ban thưởng hay một đồng tiền, anh cũng không muốn từ bỏ hi vọng cứu sống ông ấy.

Lúc này, Tào Ngu vô cùng lo lắng.

Một đoàn người cứ như vậy chạy vội đến bên trong phòng bệnh.

Khi bác sĩ chủ quản sắp xếp, y tá đã treo một túi máu bắt đầu tuyền máu cho ông ấy, xe nhẹ đường quen...

Bởi vì, mấy ngày nay, ông ấy đều phải trải qua sự sống thống khổ như vậy

Trần Thương đoán, có rất nhiều người đã không chịu nổi?

Bác sĩ chủ quản đứng một bên dùng băng gạc nén cầm máu, không dám có thao tác khác.

Chẳng qua là... Lúc này, băng gạc đã ướt đẫm, đỏ đậm

Trần Thương tiến đến xem xét, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt của ông ấy, trên mặt vẫn nở một nụ cười, thanh tịnh sạch sẽ.

Không thể không nói, Tề Nam thật sự là người tài cao gan lớn, quả quyết mở ra một cái túi khâu, cầm lấy kim chỉ, đối với chủ quản bác sĩ nói:

- Ông hãy buông ra

Đối phương gật đầu

Vào lúc này, Tề Nam ra tay rất bình tĩnh

Anh ta đang nhanh chóng bắt đầu khâu lại, tốc độ cực nhanh, cũng rất chính xác.

Dù chỉ là kim khâu phổ thông, nhưng cảm giác khâu lại không giống vậy

Bốn năm đường kim đi xuống, đã hoàn toàn khâu lại vết thương, nhìn thấy cảnh này, Trần Thương nhịn không được thán phục một tiếng:

- Kỹ năng của viện trưởng Tề thật tuyệt vời

Đây đều là bản lãnh thật sự

Thấy máu ngừng lại, mọi người nhẹ nhàng thở ra

Chuyện này quá nguy hiểm

Lần này, nếu như rách trên diện tích lớn, khả năng tình huống cũng không phải đơn giản như vậy.

Thế nhưng...Nhìn tư thế giáo sư Chúc, mọi người đều biết, không thể kéo dài thời gian

Loại cầm máu này chẳng qua là tạm thời, không giải quyết được vấn đề căn bản, thậm chí... Không bao lâu, vết thương sẽ lại lần nữa vỡ ra, nhất định phải mau chóng nghĩ biện pháp

Tề Nam trực tiếp gọi cho phòng mổ:

- Chuẩn bị phòng mổ.

Sau đó khoa truyền máu bắt đầu chuẩn bị máu

Hai ngày này, mỗi ngày ông ấy đều cần hơn 1000 ml máu để phòng ngừa phình động mạch vỡ máu ra ngoài.

Ông ấy được đổi qua một cái giường đẩy, đẩy vào phòng mổ, chẳng qua là... Nhìn tấm ga đầy máu, trong mắt của Chúc Hạ Kháp tràn đầy áy náy

Cuối cùng ông ấy thực sự đã trở thành sự vướng víu cho người khác, thấy Tào Ngu với Tề Nam bọn họ lo lắng, Chúc Hạ Kháp còn cảm thấy buồn cười, cười nói:

- Chết cũng tốt, không cần gây thêm phiền phức cho mọi người, một tháng nay, đổi bao nhiêu cái chăn, truyền không biết bao nhiêu máu, nếu để đó có thể cứu biết bao nhiêu người

Nghe thấy câu nói này, cánh mũi của Tào Ngu có chút mỏi nhừ.

- Giáo sư Chúc, người đã đã cống hiến quá nhiều vì đất nước này, ông có thể sống được bao lâu, quốc gia sẽ nuôi ông bấy lâu

Chúc Hạ Kháp nghe xong, vội vàng khoát tay:

- Không thể, không thể, quốc gia cần phát triển, không thể lãng phí, thì không nên lãng phí...

Tào Ngu nghe vậy, cầm tay ông ấy một cái, ngậm lấy nước mắt:

- Quốc gia của chúng ta rất giàu, thật sự rất giàu

- Đây đều là... Đều là công lao của mọi người, yên tâm, quốc gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ mọi người

Tào Ngu cứ như vậy vừa đi vừa nói, đến đầu bậc thang.

Đến thang máy chuyên dụng đã có người đợi sẵn tại chỗ đó, khi Tào Ngu tiến vào thang máy, nhịn không được đã quay đầu đi, nước mắt lăn đều

trên má, ngẩng đầu nhìn Trần Thương sau lưng một cái, bên trong ánh mắt viết đầy năm chữ:

- Tất cả đều nhờ cậu

Thang máy chuyên dụng không thể vào nhiều người, Trần Thương bọn họ đi theo sau.

Trong lòng anh vậy mà bị mấy câu nói của ông ấy làm cho sửng sốt, mũi lòng

- Đất nước cần phát triển, không thể lãng phí

Nghe như một câu nói mộc mạc, thậm chí có chút buồn cười, ông ấy lãng phí thì có quan hệ gì với đất nước.

Trong đầu Trần Thương vậy mà nổi lên một câu:

Thân thể cao bảy mét, đã hứa với nước, sẽ không từ bỏ

Vì quốc vì dân chứ không vì mình.

Trần Thương nhìn ánh mắt Tào Ngu, giờ khắc này trong lòng thật sự bị xúc động

Một người lấy thân mình phục vụ toàn bộ cho đất nước, quốc gia tự nhiên sẽ không thể bạc đãi bọn họ

Cứu

Nhất định phải cứu

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với y tá đang đứng một bên:

- Cho tôi mượn cái kéo dùng một chút.

Lời này vừa nói ra đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh.

Tiêu Nhuận Phương đứng một bên cũng bị sửng sốt một chút.

Chỉ trông chốc lát Trần Thương đã cắt bỏ băng gạc trên tay.

Sau đó liền kéo xuống, mu bàn tay lập tức lộ ra máu thịt bê bết vẫn chưa lành hẳn, so với lúc ấy xem ra càng thêm khiếp người

- Viện trưởng Tề, tôi sẽ là bác sĩ mổ chính.

Một câu nói, làm tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Khi, tất cả mọi người trốn không kịp, vậy mà có một người trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi đứng dậy đảm nhận vai trò đó.

Mà đúng lúc này, hai tay của anh ấy vẫn còn bị thương

Chương 1533: Tướng Quân Kim Giáp Đêm Không Thoát

Trong lúc nhất thời, Tề Nam há mồm như muốn nói cái gì, lại nửa ngày không nói được.

Không thể ngăn cản Trần Thương, cũng không biết anh ta có thể làm được hay không, Trần Thương đồng ý đứng ra, cũng dám đứng tại đây đồng ý mổ chính.

Có thể là... Bọn họ đây?

Những vị lão chủ nhiệm có thâm niên đã lâu khi nghe lời nói của Trần Thương, tất cả mọi người đều trầm mặc, thậm chí có chút đổ mặt.

Sau một lúc lâu, Lưu Chí Chu đứng dậy nói:

- Viện trưởng Tề, tôi tới đi, tôi làm cái này làm rất nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, năng lực ứng biến tình huống khẩn cấp cũng rất mạnh và nhanh chóng.

Nghe thấy lời này, các chủ nhiệm khác dồn dập nói.

- Tôi tới đi, chúng tôi là bác sĩ khoa ngoại chỉnh hình, tôi có thể phẫu thuật thay đổi khuôn mặt của một người còn dám làm, cái này không có là chuyện gì

- Viện trưởng Tề, tôi tới đi, tôi trẻ tuổi...

...

Xung quanh chủ nhiệm bọn họ vào lúc này dồn dập bắt đầu xung phong nhận việc.

Trong lúc nhất thời để Tề Nam có chút sững sờ.

Anh ta nhìn Trần Thương một cái, cúi đầu nhìn hai tay đang bị thương của anh ấy, lại liếc mắt nhìn mọi người, cười cười:

- Được rồi, chúng ta đều có thể làm được, để cho một người đang bị thương như cậu làm, xem không ra giống gì chứ?

Nói tới chỗ này, Tề Nam liên nhìn mọi người xung quanh nói:

- Tôi đến mổ chính, thế nhưng... Tất cả mọi người đến phòng mổ, tôi đoán chừng phẫu thuật tình huống bên trong khá là phức tạp, một mình tôi không thể xử lý được.

Sau khi nói xong, Tề Nam quay người nhìn Trần Thương một cái, lại nhìn tay anh ấy một chút, còn nói:

- Giáo sư Trần, cậu cũng tới chứ

Trần Thương nghe xong, không có từ chối, cũng không có tranh đoạt.

Nói thật, cuộc phẫu thuật lần này khẳng định không đơn giản như tưởng tượng, khó hơn gấp bội, có viện trưởng Tề đảm nhận vai trò này, ngược lại thích hợp vô cùng.

Thế nhưng... Mấu chốt nhất là, một đài phẫu thuật, tuyệt đối không phải cần một bác sĩ mổ chính

Mỗi một cái phân đoạn đều cần thay người tiến hành, đây mới là điều quan trọng nhất.

Sau khi bàn giao một phen, mọi người cùng nhau đi vào phòng mổ.

Tiêu Nhuận Phương đi theo mọi người cùng đi.

- Chủ nhiệm Tiêu, giáo sư Chúc tên gọi là gì?

Tiêu Nhuận Phương sững sờ, nói câu:

- Tên ông ấy là Chúc Hạ Kháp.

Trần Thương ồ một tiếng, kỳ thật anh ấy chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng Tiêu Nhuận Phương nói:

- Ông ấy và giáo sư Lâm làm chung một đơn vị.

Nghe thấy giáo sư Lâm, về sau Trần Thương lập tức sửng sốt

- Chủ nhiệm Tiêu nói là Mã Lan?

Tiêu Nhuận Phương nhẹ gật đầu.

Trần Thương nhịn không được nổi lòng tôn kính.

La Bố Bạc, Mã Lan, Gobi

(La Bố Bạc là tên hồ bên trung quốc, nơi thử nghiệm thành công quả bom nguyên tử đầu tiên của nước này

Mã Lan là căn cứ thử hạt nhân của Trung quốc, nằm ở Ushtala, Tân Cương

Gobi là một vùng hoang mạc lớn tại châu Á. Trải rộng trên một phần khu vực Bắc-Tây Bắc Trung Quốc và Nam Mông Cổ)

Những người làm ở những đơn vị này, nhất định cả một đời mai danh ẩn tích.

Tiêu Nhuận Phương tiếp tục nói:

- Mặc dù giáo sư Chúc không có những thành tích hoặc danh dự cao, nhưng... Ông ta vì tổ quốc đã làm việc ở La Bố Bạc 52 năm, tham dự toàn bộ nhiệm vụ 45 lần thử nghiệm vũ khí hạt nhân

- Ông ta là thành viên đoàn đội của giáo sư Lâm.

- Nếu như không phải do giáo sư Lâm cưỡng chế, ông ta sẽ không trở lại khám bệnh.

Trong lòng của Trần Thương lập tức dâng lên sự tôn kính.

Đám người kia, theo giáo sư Lâm đến gặp giáo sư Chúc, Trần Thương nhìn thấy một nhóm người nhân viên kỹ thuật khoa học quốc phòng vĩ đại.

Trần Thương nhớ tới một câu nói của giáo sư Lâm:

- Tôi làm thí nghiệm vũ khí hạt nhân, một không sợ khổ, hai không sợ chết, hiện tại cần nhất chính là thời gian

Lúc ấy, giáo sư Lâm cũng đang mắc một căn bệnh khá là nghiêm trọng, nhưng vẫn kiên quyêt làm việc, đúng lúc chạy thẳng đúng một tuyến đến bệnh viện

Mã Lan là một sa mạc lớn đầy khói lửa, biển cát mênh mông, thoáng như bầu trời

"Anh hùng mai danh ẩn tích năm mươi năm.

Kiếm hà gió gấp mây mảnh rộng

Tướng quân kim giáp đêm không thoát

Chiến sĩ tự do chiến sĩ cáo từ, bọn họ vĩnh viễn sẽ không ngã xuống."

(Đây là một bài thơ thời Đường của TQ, trực tiếp viết về quân sự và chiến tranh, sự nguy hiểm của chiến tranh và sự khắc nghiệt của khí hậu, phản ánh uy tín và chí khí cao của quân Đường thề lên đường trường chinh, đồng thời thể hiện sự kiên trì và tinh thần anh dũng của quân sĩ của toàn quân. Ý tác giả mượn lời thơ để miêu tả tinh thần vì nước vì dân của nhân vật giáo sư Chúc.)

Trần Thương nhìn bảng công thức biểu thị trong gian phòng, trong lòng thật sự tràn đầy khí lực, quyết tâm chiến đấu tới cùng.

Cái này một nhóm nhà khoa học, cho dù là trước khi chết, rất quyến luyến khả năng chính là mình làm việc

Nói đến đây, Tiêu Nhuận Phương nhìn Trần Thương:

- Vì lẽ đó, nhất định chúng ta phải cứu sống giáo sư Chúc, tổ quốc chính là thân nhân duy nhất của ông ấy, không thể để cho tổ quốc rét lạnh thân nhân...

Trần Thương dứt khoát gật đầu.

...

...

Bên trong phòng mổ, tất cả mọi người đều đã mặc áo phẫu thuật.

Trần Thương căn bản không có cách nào rửa tay, cũng đứng ở một bên, nhìn mọi người phẫu thuật.

Bên trong phòng phẫu thuật, luôn luôn cân nhắc khối u máu có thể vỡ bất cứ lúc nào, chuyên môn y tá trưởng vì thế đã chuẩn bị một cái nệm có

cái rãnh lớn để phẫu thuật, để khối u máu đặt rãnh bên trong.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, mọi người thảo luận một lần cuối cùng.

Hai mươi phút về sau, y tá đã đã hoàn thành xong công tác chuẩn bị.

Sau đó, dựa theo kế hoạch ban đầu là người bệnh nằm nghiêng vị tiến hành phẫu thuật, như vậy ưu điểm là có thể đồng thời hai bên thao tác thuận tiện.

Làm bờ mông bắp thịt bị cắt mở sau đó, vào lúc này, Tề Nam nhịn không được thở dài, bởi vì anh ta phát hiện, cái khối u máu này thật sự quá phức tạp

Mạch máu đan chéo ở giữa thậm chí dây dưa trong ổ bụng mạch máu lớn, mà còn hình thành tuần hoàn.

Nói cách khác, một khi buộc ga-rô vào khối u máu, chắc chắn sẽ ảnh hưởng trong ổ bụng cung cấp máu, thậm chí đưa tới hoại tử cơ quan ổ bụng

Ngay cả động mạch thận, động mạch chậu đều rất nguy hiểm, có khả năng uy hiếp đến bộ phận sinh dục, khẳng định là không thể tiến hành buộc ga-rô

Lúc này, con mắt Trần Thương nhìn chằm chằm ổ bụng, liên tục bắt đầu tự hỏi cách đối phó..

Cùng lúc đó, Tề Nam tiếp tục thâm nhập sâu vào bên trong.

Đến khu vực xương chậu, mà còn cùng lúc đó, đột nhiên sắc mặt của bác sĩ khoa chỉnh hình biến sắc

- Không được, cái khối u máu này có độ sâu cùng dây thần kinh là bằng nhau, khi phẫu thuật nếu như bị tổn thương đến dây thân kinh, chân sẽ đi cà nhắc

Kèm theo không ngừng xâm nhập, một tin tức xấu lại tiếp tục xuất hiện.

Không có một tin tức tốt.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, lại lần nữa lâm vào một cái tình cảnh tiến thối lưỡng nan.

Mọi người thấy cái khối u máu này phức tạp, giống như nó với thân thể tạo thành một cái chỉnh thể, trở thành trạng thái không thể thiếu một thứ.

Mọi người thảo luận một phen sau đó, lại lần nữa đi ra mấy phương án

Chương 1534: Anh Đại Khái Chính Là Một Tên Biến Thái

Phương án cực đoan nhất là 'Chém ngang lưng'

Cũng chính là trực tiếp cắt bỏ toàn bộ hai chân của bệnh nhân, xử lý cả khối u máu, cứ như vậy, đơn giản nhưng thô bạo, tuyệt đối không nên xem như là một chuyện cười.

Thậm chí cái này chính là phương án cuối cùng.

Nếu như các phương án khác không được, đây chính là phương án dự phòng

Mà đơn giản nhất liền không cần bất chấp nguy hiểm, chờ đợi xem, nói không chừng vết thương khả năng tồn tại có thể tự lành.

Đây mọi việc đều là có khả năng.

Có thể là, những này phương án tại trong mắt Trần Thương, toàn bộ đều không thể được

Tất cả đều bị anh ấy bác bỏ.

Nhìn thấy đôi mắt của tất cả mọi người rơi vào hoàn cảnh khó xử, tất cả trầm mặc.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Có lẽ, chúng ta còn có một biện pháp.

Trần Thương đã hấp dẫn được ánh nhìn của tất cả mọi người.

Tề Nam nhìn anh ấy:

- Giáo sư Trần, cậu có ý kiến gì không?

Trần Thương trực tiếp nói:

- Chờ sau khi chúng ta lâm vào đường cùng, suy nghĩ thêm vài con đường như chém ngang lưng này như thế nào, mà tự lành... Mức độ nguy hiểm hơn một nửa, chờ đợi ông ấy chính là một con đường chết.

- Kỳ thật, tôi cảm thấy chúng ta có thể đổi suy nghĩ cách tiến hành một chút

- Tất nhiên chúng ta không có cách nào cắt bỏ toàn bộ, như vậy... Có thể cắt bỏ phần lớn không?

Sau khi nói xong, Trần Thương nói với y tá:

- Hãy cho tôi đôi găng tay dùng một lần, tôi sẽ thực hiện điều đó

Y tá gật đầu, liền đưa gắng tay tới cho Trần Thương.

Trần Thương mang găng tay một cách thuần thục, sau đó cầm lấy găng tay cao su phẫu thuật, rồi mặc áo phẫu thuật vào, tiếp theo mang thêm một bộ bao tay

Cứ như vậy, thì mới có thể vô khuẩn với mọi thao tác phẫu thuật.

Thấy một màn này sau đó, mọi người nhịn không được nhìn một cái Trần Thương:

- Có thể làm sao?

Trần Thương lộ ra một nụ cười để mọi người yên tâm:

- Không có vấn đề gì

Nói xong, Trần Thương trực tiếp đi tới phía trước, đến trước bàn phẫu thuật, anh chỉ vào mạch máu nói:

- Kỳ thật, sau khi buộc ga-rô, không cần lo lắng cơ quan nội tạng trong ổ bụng hoại tử

Nói tới chỗ này, Trần Thương nói:

- Đến, mở ổ bụng ra

Một câu làm mọi người đứng hình, hôn mê theo

Bờ mông này đã mở ra, hiện tại lại mở ổ bụng sao?

Tề Nam nhẹ gật đầu.

Trần Thương trực tiếp nắm chặt dao mổ theo cách kinh điển, ở phần dưới bụng gạch một đường mở ổ bụng ra..

Cái tư thế mở ổ bụng này khá là phức tạp.

Có thể là người bệnh lúc này "Hai mặt gặp địch" căn bản không có cách nào khác.

Vào lúc này, Trần Thương đã mở ổ bụng rồi, hưng phấn nói:

- Mọi người hãy nhìn, bệnh nhân có hệ tuần hoàn bàng hệ (là các tĩnh mạch ngoài nông màu xanh nổi lên và phát triển các nhánh dưới da bụng) rất tốt

Thấy cảnh này sau đó, tất cả mọi người đều sửng sốt, nhìn Trần Thương có chút hiếu kỳ:

- Làm sao cậu biết?

Anh cười cười, đương nhiên sẽ không nói tại vì vừa rồi anh đã dùng một cuốn sách kỹ năng quý giá, có thể học được bất cứ loại giải phẫu nào, nên 【Phẫu thuật cắt bỏ khối u máu】đã đạt đến cấp độ hoàn mỹ

Trần Thương nói với mọi người:

- Loại khối u máu như thế này rất ít gặp, nhưng ông ấy cần quá nhiều máu để duy trì sự sống, vì lẽ đó nhiều mạch máu trong ổ bụng tạo thành một hệ tuần hoàn

- Phía ngoài cùng mạch máu có áp lực lớn nhất, u máu bên trong cũng trợ giúp ổ bụng tạo thành nhóm mạch máu tuần hoàn bàng hệ

- Điều này có ý nghĩa, khi chúng ta buộc ga-rô phần ngoài mạch máu, tuần hoàn mạch máu bên trong vẫn giữ nguyên, để cung cấp máu cho người bệnh, như vậy sẽ không vì thiếu máu dẫn đến cơ thể nội cơ quan bị suy kiệt.

- Vì lẽ đó, cứ như vậy, chúng ta cũng có thể nhờ vào đó cắt bỏ phần lớn mạch máu

Mọi người nghe xong, sắc mặt lập tức vui mừng

Đây là một ý kiến hay

Thế nhưng... Mọi người lại gặp phải một vấn đề.

- Vậy phía sau dây thần kinh tọa và mạch máu có tí dây dưa với nhau, chúng ta phải xử lý như thế nào?

Khuôn mặt của Trần Thương mỉm cười, nhàn nhạt nói câu:

- Cái này, tôi tham gia để xử lý điều đó

Nhìn thấy nự cười tự tin của anh, mọi người bỗng sửng sốt.

Lưu Chí Chu thấy một màn như thế này, có chút bất ngờ về Trần Thương

Đến cùng giáo sư Trần thuộc lĩnh vực gì đây?

Khối u máu và thần kinh tách rời cũng có thể làm tốt?

Trong lúc nhất thời, Lưu Chí Chu có chút không rõ, mà các chủ nhiệm xung quanh nghe thấy Trần Thương tự tin nói như thế, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Vào lúc này, Trần Thương nói với Tề Nam:

- Viện trưởng Tề, chúng ta đổi vị trí, viện trưởng Tề đến buộc ga-rô động mạch chậu, tôi sẽ cắt

Tề Nam gật đầu, nửa phút đã trôi qua, sau đó Trần Thương nói:

- Chuẩn bị buộc ga-rô động mạch chậu

Tề Nam gật đầu, buộc ga-rô xong sau đó, vội vàng kiểm tra đo lường tĩnh mạch áp, sau đó đứng bên máy theo dõi, bắt đầu giám sát một cách cẩn thận.

Tất cả mọi người đều có chút khẩn trương nhìn Trần Thương.

Mà bây giờ, anh không vội vã, đang từ từ rạch ra cái lỗ to lớn, cắt bỏ toàn bộ khối u và u máu dư thừa.

Toàn bộ quá trình phẫu thuật đòi hỏi người thực hiện thao tác cần độ chính xác cực cao.

Mặc dù có tuần hoàn bàng hệ, nhưng sử dụng động mạch chậu để cầm máu cuối cùng không thể kéo dài thời gian

Có thể là... Tay Trần Thương có thể làm được sao?

Ngay lúc này, hai tay của anh bắt đầu cầm dụng cụ mới nhất của bệnh viện FuWai cắt bỏ khối u, bắt đầu từng thao tác.

Toàn bộ quá trình cần phải thật cẩn thận bóc tách và cắt bỏ khối u từng chút từng chút một.

Mà đồng thời, bên trong khối u máu khổng lồ chứ đựng một lượng lớn máu, mỗi một lần Trần Thương xử lý xong, đều sẽ có không ít máu thâm nhập vào bên trong.

Máu sẽ dính bên trên áo phẫu thuật rất nhiều.

Nói thật, dạng phẫu thuật này nói là một cuộc chiến đẫm máu cũng không hề khoa trương.

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào người Trần Thương, lại thấy tay trái của anh đang cầm kẹp tách mô, tay phải cầm dao nhỏ, hai cánh tay xử lý rất điêu luyện.

Ngay lúc này, Tề Nam vẫn còn có chút lo lắng, tay của Trần Thương có thể chịu được hay không?

Nhưng anh ta kinh ngạc phát hiện ra một chuyện động trời

Đó chính là tay trái và tay phải Trần Thương vẫn có thể làm hai việc hoàn toàn khác nhau.

Có ý gì đây?

Anh ta có thể dùng tay trái khoanh tròn, tay phải vẽ hình vuông sao?

Kỹ thuật này cũng chính là kỹ thuật hai tay điển hình

Tay trái Trần Thương có thể kẹp tách và dùng dao nhỏ xử lý đồ vật kẹp kia.

Mà tay phải cầm kéo cẩn thận từng li từng tí tách rời các mạch máu dính liền, thuận tiện dùng dao nhỏ tách phía trên ra, hai cánh tay phối hợp hết sức ăn ý

Thế nhưng... Thao tác của hai tay cũng không phải chỉ làm một chuyện này.

Trong lúc nhất thời, Tề Nam trừng to mắt, nhìn từng thao tác của Trần Thương, suy nghĩ tỉ mỉ, cảm thấy rất sợ hãi

Chuyện này quá kinh khủng?

Càng nghĩ, Tề Nam càng thêm kinh ngạc và sợ hãi.

Làm nghề y mấy chục năm, Tề Nam đã trải qua nhiều khó khăn những năm qua, có chuyện gì mà chưa từng thấy qua, với tư cách là viện trưởng của bệnh viện FuWai, Viện hàn lâm khoa học Trung Quốc, anh ra có kiến thức rất rộng, cũng gặp nhiều thiên tài

Chương 1535: Trần Bảo Khố

Nhưng hôm nay khi nhìn thấy cảnh tượng Trần Thương một tay cầm kẹp, một tay dùng dao, Tề Nam lại im lặng

Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy người có thể thao tác như thế.

Thật là rất chấn kinh

Lúc này, Trần Thương thì càng 'chơi' càng vui vẻ

Khi vừa bắt đầu, anh không có phát hiện bản thân đang cố gắng như thế nào

Nhưng khi Trần Thường phát hiện hai cánh tay của mình có thể phân biệt khống chế, hiện tại, anh đã sắp vui mừng quá độ.

Tay trái của bản thân có thể dùng linh hoạt giống như tay phải.

Tiếp đó... Dưới một lòng dốc sức, Trần Thương phát hiện bản thân không phải một người

Đúng, là hai người, chuẩn xác nói là hai nhận thức khác nhau.

Hai nhận thức này có thể giúp anhđiều khiển thuần thục hai cánh tay.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương càng làm càng vui vẻ, cũng càng ngày càng thuần thục

Nói thật, Trần Thương phát hiện,【 nhất tâm nhị ý 】này quả thực chính là chuẩn bị cho mình.

Hai cánh tay đồng thời linh hoạt, hiện tại có thể thao tác cùng một lúc.

Trần Thương cảm thấy, mình có thể đảm nhiệm công việc của hai người

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh chợt phát hiện khối u máu đã được cắt bỏ, nhìn nó, lập tức sửng sốt một chút

- Hả? Đã xong? Làm sao nhanh như vậy?

Mọi người xung quanh nhìn Trần Thương giống như nhìn quái vật.

Lúc này trên người anh đã dính đầy máu

Thấm thoát bốn giờ đã trôi qua, Trần Thương... Vậy mà không có cảm giác?

Còn cảm thấy rất nhanh?

Anh ấy không phải là con người

Mọi người xung quanh nhìn chằm chằm Trần Thương, trừng to mắt có chút ngây người

Lúc này, đừng nói áo phẫu thuật, áo xanh bên trong của Trần Thương đều bị nhuộm máu đỏ

Ngoại trừ khuôn mặt không dính máu, toàn bộ trên thân tràn đầy máu tươi, nếu nhìn từ xa rất giống một người máu

Đây mới thực sự giống với câu chiến đấu đẫm máu

Hiện tại bên trong phòng mổ, mọi người vô cùng an tĩnh.

Ngẫu nhiên có thể nghe thấy âm thanh máu rơi từ trên mặt và trên người Trần Thương xuống đất.

Tiểu hộ sĩ xung quanh nhìn Trần Thương, có chút ngây người.

Cơ bản, trên toàn thân một người đàn ông đều là máu không nhất định là vì giết người, cũng có thể vì cứu người mà dính phải

Nhìn thấy một màn đánh vào thị giác như vậy thật sự khiến mọi người rất rung động

Nếu như lúc này có ống kính, chụp một tấm ảnh không biết sẽ leo lên bảng xếp hạng của bao nhiêu trang bìa tạp chí

...

Chính Trần Thương cũng không nghĩ tới anh thực hiện quá hăng say đến nỗi không hay biết cuộc phẫu thuật đã tiến hành gần bốn giờ

Trong vòng bốn tiếng, anh có thể nói là ngoại trừ hai tay đang không ngừng phẫu thuật, thì cả người không nhúc nhích

Vào lúc này, mọi người mới nhớ tới, vị giáo sư trước mắt cũng là một bệnh nhân nha

Bây giờ, hai tay của Trần Thương vẫn chưa khỏi hẳn

Trong lúc nhất thời, mọi người có chút lo lắng đến tay của anh

Vừa lo lắng tay Trần Thương có thể chống chọi nổi hay không?

Dù sao đã tiến hành phẫu thuật gần bốn giờ với yêu cầu độ chính xác cao từng chi tiết nhỏ, tay anh ấy còn có thể tiếp tục được không?

Mọi người lại lo lắng một hồi phẫu thuật, có thể hoàn thành hay không?

Dù sao phần gốc của khối u máu là mạch máu và phải tách rời dây thần kinh tọa, cũng là một vấn đề

Sau khi tách rời động mạch chậu ra, thì Trần Thương làm kiểm tra sơ bộ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn mọi người nói:

- Còn may, đã hoàn thành

Trần Thương ngẩng đầu lên trong chớp mắt, mọi người lại bỗng sửng sốt

Bởi vì mọi người phát hiện hiện tại đầu của Trần Thường đã đầy mồ hôi, khẩu trang cũng bị ướt đẫm

Mà cái mũ vừa vặn dính vào trên tóc, bên trong tất cả đều là mồ hôi

Giờ khắc này, mọi người mới biết được, Trần Thương một chút thoải mái cũng không có, anh ấy đang cảm thấy rất căng thẳng.

Tề Nam nhìn thấy được liền lắc đầu, chuyện này có thể buông lỏng mới là lạ?

Thế nhưng, anh ta nhìn thấy rõ thao tác của Trần Thương, là cố gắng hết sức?

Nếu như không phải toàn tâm tập trung cao độ vào cuộc phẫu thuật này, hết sức chăm chú làm phẫu thuật, sao anh ấy có thể làm được?

Có thể nói, cuộc phẫu thuật này, Trần Thương đã nỗ lực rất nhiều.

Anh đưa dụng cụ đang cầm trong tay cho y tá bên cạnh, lúc này khẽ vươn tay, đột nhiên mu bàn tay lại truyền đến đau đớn kịch liệt, có chút đau đến nhói tim

Một bác sĩ trong thấy cảnh Trần Thương đau đớn, liền có chút đau lòng

Tất cả mọi người muốn nói một câu, nếu anh không thể tiếp tục, chúng tôi có thể lên thay thế anh

Nhưng... Việc cần làm khúc sau nếu cần anh ấy thì anh ấy vẫn phải làm

Bọn họ lại không làm được, nghĩ tới đây, mọi người có chút bất đắc dĩ, thậm chí có chút tự giễu bản thân

Khi gặp phải khó khăn, bọn họ lại cần một người trẻ tuổi đến cứu vớt bọn họ?

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người liền xúc động vô cùng tiếc nuối

Bọn họ là bậc tiền bối

Khi đối mặt với vấn đề khó xử lý bởi một căn bệnh phức tạp, bọn họ phải là người đứng ra thức hiện, làm tốt tấm gương cho người trẻ tuổi noi gương theo mới đúng

Mà không phải gặp trở ngại, thì đẩy người trẻ tuổi ra phía trước, điều này là biểu hiện không đủ năng lực.

Trong lúc nhất thời, mọi người ở đây cũng tỏa ra quyết tâm và động lực từ trước tới nay chưa từng có.

Bọn họ càng già càng dẻo dai, mà không phải chưa về hưu, đã bắt đầu muốn lui về phía sau

Chuyện đó không được

Trần Thương hoạt động cổ tay một chút, thích ứng với cơn đau đớn, sau đó quay người nói với chủ nhiệm khoa chỉnh hình:

- Chủ nhiệm Lý, chúng ta bắt đầu đi?

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình nhìn Trần Thương, có chút lo lắng hỏi:

- Có muốn nghỉ ngơi một hồi hay không? Cậu có tiếp tục được không?

Trần Thương thấy mọi người xung quanh cũng nhìn chằm chằm chính mình, bầu không khí có chút ngưng lại, nhịn không được trêu đùa tí:

- Chủ nhiệm, tôi mới 28 tuổi có được hay không? Đã là đàn ông không thể nói mình không được

Mọi người sững sờ, ngay sau đó mọi người nhịn không được bật cười, tiểu hộ lý xung quanh cũng không nhịn được mỉm cười.

Nói thật, câu nói này của Trần Thương trong nháy mắt đã kéo khoảng cách giữa mọi người lại gần với nhau.

Dù sao một người quá hoàn mỹ sẽ không có bạn bè.

Mà lúc này, Tào Ngu và Tiêu Nhuận Phương đứng bên ngoài quan sát bên trong phòng phẫu thuật, hai người có chút lo lắng nhìn Trần Thương, rõ ràng nhìn thấy phản ứng của anh ấy là rất đau mới có biểu cảm như vậy

Vào lúc này, hai người đột nhiên có chút đau lòng cho Trần Thương.

Tào Ngu thậm chí có chút áy náy.

Suy nghĩ về sau có cơ hội, nhất định phải trả nợ cho Trần Thương phần ân tình này.

Lúc này, anh cười với chủ nhiệm Lý khoa chỉnh hình nói:

- Không có chuyện gì, thừa dịp hiện tại tay còn đang nóng, một hồi bị cảm lạnh, tay sẽ đau hơn

Chủ nhiệm Lý cũng không dây dưa, trên bàn phẫu thuật cũng không phải người yêu lúc xưa, thế là phẫu thuật tiếp tục bắt đầu

Hai người cẩn thận từng li từng tí tách rời, bình thường cái mông là bộ phận an toàn nhất, bắp thịt đầy đủ, mạch máu cũng đều là mạch máu, trên cơ bản nếu như không tìm đường chết, mông sẽ không xảy ra vấn đề

Thế nhưng, lúc này cái mông của giáo sư Chúc tương đối phiền phức

Mạch máu đan vào nhau với hình dáng cơ phức tạp kéo dài tới cái mông, sau đó vượt qua bắp thịt phần mông, trên bề mặt cơ mông xuôi đến điểm giữa khối u xương chậu như kèm theo cả thần kinh tọa

Chương 1536: Chấn Kinh! Trần Giáo Sư Lần Thứ Nhất Bị Người Xử Lý

Cứ như vậy, độ khó muốn tách rời và cắt bỏ sẽ rất cao

Không cẩn thận tổn thương đến thần kinh tọa, cái chân này sẽ phải đi cà nhắc.

Sau khi chủ nhiệm Lý tách rời thành công, nhìn Trần Thương một cái:

- Giáo sư Trần, có thể chứ?

Trần Thương đưa một tay lên nở nụ cười yên tâm:

- Không có vấn đề

Nói xong, cầm kẹp bắt đầu bóc tách, rồi một cái tay khác thì là cầm dao mổ lên

Một màn này, mọi người xung quanh nhìn có chút không rõ

Đây là phương thức tách rời kiểu gì?

Có thể là thao tác của Trần Thương hết lần này tới lần khác như nhau.

Chỉ là biện pháp phối hợp lại của anh ấy quá khác, thần kinh và mạch máu chỉ thấy dính đã rất nhanh được cắt ra

Mọi người đứng quan sát mà kinh hồn khiếp vía

Thao tác này còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với cầm đao nhảy múa?

Bên trái là mạch máu, bên phải là thần kinh, tổ chức được kẹp rất nhanh hiện ra

Cứ như vậy, Trần Thương cẩn thận từng li từng tí tách rời, tốc độ rất chậm

Tốc độ trong vòng một phút chưa tách ra được 5cm.

Chủ nhiệm Lý giúp Trần Thương tách rời bắp thịt, rồi đứng nghiêng quan sát anh ấy đang cẩn thận tách rời.

Nói thật, trong lòng bản thân anh ta đều đang lau mồ hôi

Kỹ thuật giáo sư Trần tách rời... Làm sao bản thân không nhận ra?

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút lạ

Cuối cùng... Sau một lúc lâu sau đó, anh ta đã hiểu ra.

Lập tức hiểu được...

Đây không phải giống như đang cắt tóc sao?

Dùng kẹp tổ chức tách rời, tiếp theo dùng kéo cắt đứt

Còn có thể thao tác như thế sao?

Phương pháp tách rời mạch máu thần kinh này hình như thật sự không tệ

Trong lòng chủ nhiệm Lý cũng rất đắc ý, dù sao học được thao tác, không cao hứng mới là lạ.

Các chủ nhiệm xung quanh bọn họ lúc này vẫn đang tò mò nhìn Trần Thương tách rời, cũng cảm thấy lạ

Không biết ai nói câu:

- Giống như cắt tóc

Lập tức, bên trong gian phòng sôi trào lên.

Mọi người nhìn động tác của Trần Thương, càng xem càng giống

- Khoan hãy nói, thật giống

- Giáo sư Trần thật lợi hại, có thể tách rời mạch máu thần kinh lớn, hiệu quả thật không tệ

- Tôi đã học được thao tác mới

Hiện tại, trong lòng Lưu Chí Chu cực kỳ xúc động.

Cuối cùng anh ta phát hiện bản thân không phải học trò sao có thể tham gia AATS, bởi vì giáo sư Trần người ta là một bảo khố lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn

Được mọi người gọi là:

- Trần Bảo Khố

Ca phẫu thuật đã kéo dài khoảng sáu giờ đồng hồ, bảy tám vị bác sĩ chủ nhiệm cùng nhau hợp tác, cuối cùng, cuộc phẫu thuật cũng đã hoàn thành

Nhìn thấy một đống dịch của động mạch chủ đầy một cái chậu, trên bàn phẫu thuật không biết đã xài bao nhiêu bông cầm máu, tám giờ phẫu thuật, trong quá trình phẫu thuật đã truyền 4000ml máu cho bệnh nhân... May mắn, tất cả cơ quan đều hoạt động rất tốt.

Trần Thương quay người nhìn bên trên máy giám sát ECG đang nhảy lên những đường cong cùng với từng con số, trong trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Lời hứa với giáo sư Chúc, anh đã thực hiện được.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được bật cười rồi vươn người dãn cơ trên cơ thể, lập tức có chút cảm giác khó chịu, hai chân không vững, hơi mệt mỏi choáng nhẹ, rõ ràng hai tay rất đau đớn, dù sao đã chịu đựng một khoảng thời gian dài, lại còn phải kiềm chế hô hấp, vì lẽ đó... Đau đớn cũng khó tránh khỏi.

Hiện tại, Trần Thương rất muốn nhanh chóng đi ra ngoài, để tháo găng tay ra ngoài, để anh ấy có cảm giác được tự do hô hấp.

Trong lúc này, các y tá đang nghiêm túc kiểm kê dụng cụ, quá trình này được xem là rất quan trong, bất kỳ dụng cụ gì thì mọi người đều phải kiểm tra ba lần trở lên, tiếp theo thẩm tra đối chiếu.

Công việc như vậy nhìn rất đơn giản, thật sự rất phiền phức, cũng rất cần thiết.

Bên trong phòng phẫu thuật, mỗi người đều là có giá trị tồn tại riêng của bản thân, thiếu một thứ cũng không được

Cho dù là một người hỗ trợ dự bị thứ ba, khả năng đến thời khắc then chốt, cũng không thể thiếu.

Đúng vậy, bất kỳ một cuộc phẫu thuật nào thành công, đều là kết quả của sự hợp tác của cả một đoàn đội.

Phẫu thuật thành công mang đến cho bác sĩ cảm giác tràn đầy thành tựu.

Bên trong phòng phẫu thuật, các vị chuyên gia bác sĩ chủ nhiệm nhìn giáo sư Chu đang nằm trên giường, lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn còn may, ông ấy còn có thể kiên trì nổi.

Vào lúc này, mọi người quay người nhìn Trần Thương, anh ấy mới là người có công lớn nhất trong cuộc phẫu thuật lần này.

Nếu không có anh ấy, ai có thể gánh vác trách nhiệm mổ chính lần này?

Mà còn, tất cả phương án phẫu thuật đều là anh ấy nói.

Chuyện này để mọi người không nhịn được xúc động, chẳng lẽ mọi người đã đã già rồi?

Đương nhiên không phải

Bất kỳ người nào đều có ước vọng muốn làm được tất cả mọi thứ.

Đây là chuyện tốt.

Trần Thương xuất hiện, mặc dù để mọi người bùi ngùi không thôi, nhưng đối với mọi người làm sao không phải là một lần kích động cũng là động lực giúp mọi người lấy lại tinh thần đây?

Trong cuộc đời có đôi khi cần một mục tiêu như vậy, để chúng ta tiếp tục phấn đấu, vươn đến tương lại tốt đẹp.

- Giáo sư Trần, thật vất vả cho cậu, cảm ơn cậu rất nhiều

Tề Nam nhìn Trần Thương, liền nói lời cảm ơn.

Trần Thương vội vàng vẫy tay một cái, không có định khinh thường ai cả.

- Cứu sống giáo sư Chúc, đây là chuyện tôi phải làm

- Dù sao giáo sư Chúc đã làm rất nhiều việc cho chúng ta, tôi vì ông ấy làm chút chuyện, đó cũng không gọi là gì...

Đây là lời trong lòng Trần Thương nói.

Cả cuộc đời của ông ấy đều đã hiến dâng cho đất nước chúng ta, vì quốc phòng tổ quốc, đóng giữ ở sa mạc lớn kia hơn năm mươi năm, đã mang đến sự phồn vinh cho tổ quốc, lại không được hưởng thụ một ngày phú quý, giàu sang.

Trần Thương thực tế không sinh ra nửa phần kiêu ngạo.

Vì trước mặt chúng ta là một vị lão anh hùng, chúng ta làm cái gì cũng không nhiều so với ông ấy...

Giáo sư Chu được đưa đến phòng giám sát.

Cuối cùng, Trần Thương đã cởi găng tay xuống, vì phòng ngừa nhiễm trùng cho bệnh nhân, anh đã mang ba lớp găng tay để bảo vệ.

Khi, Trần Thương cởi bỏ găng tay, hai tay lộ ra vết trắng bệnh, mồ hôi chảy xuống, trong lòng bàn tay đều bị ăn vào trắng bệnh, chớ đừng đề cập đến mu bàn tay, thậm chí mà nói thì có chút trắng bệch, thịt như bị thối...

Trần Thương thở dài, một hồi bản thân phải tự làm sạch vết thương

Lúc này, các tiểu hộ lí đứng sau lưng đúng lúc bắt gặp cảnh này, lập tức bị doạ đến nỗi cả khuôn mặt nhỏ trắng bệch, lại có một tiểu hộ lí trẻ tuổi rươm rướm nước mắt, nhịn không được chảy xuống.

- Giáo sư Trần... Đau không?

Trần Thương cười cười:

- Không đau.

Nói xong, nói với y tá, lấy cho tôi chút băng gạc, cái kẹp, dung dịch ô-xy già...

Y tá liền vội vàng đứng lên đi chuẩn bị.

Trần Thương thở dài, bản thân mình làm, tay phải làm sạch vết thương tay trái xong, đang chuẩn bị tay trái làm cho tay phải...

Chương 1537: Lão Tần Luân Hãm

Vào lúc này, nhóm người Tề Nam cũng đã làm xong phần hậu cần đi ra, thấy mu bàn tay Trần Thương, sau đó từng người từng người một đều sửng sốt lo lắng.

Tề Nam cầm lấy dụng cụ trên tay y tá, cười một cái nhìn Trần Thương:

- Nhìn chung cậu làm sạch vết thương không chuyên nghiệp như tôi rồi.

Trần Thương thấy Tề Nam, cười cười:

- Tôi đây là tiêu chuẩn cấp đại sư

Tề Nam cười ha ha, trong mắt mang theo xúc động với thưởng thức, cái kẹp kẹp miếng bông dính povidone cẩn thận khử trùng cho Trần Thương, tiếp theo cầm lấy một chai dung dịch ô-xy già, cũng dùng khử trùng cho Trần Thương, sau cùng dùng một chai nước muối sinh lí rửa toàn bộ vết thương.

Tề Nam xử lý rất nghiêm túc, anh ta biết rõ, đây chính là đôi tay đáng giá nhất Trung Quốc.

Anh ta nhất định phải tận tâm xủ lý sạch vết thương cho Trần Thương.

Mỗi một cái phân đoạn, viện trưởng Tề đều rất tận tâm.

Viện trưởng Tề đã làm nghề y được hơn bốn mươi năm, đây là lần đầu anh ta nghiêm túc đến như vây.

Sau một lúc lâu, anh ta dùng băng gạc băng bó lại, rồi nhìn Trần Thương hỏi:

- Như thế nào đây? Có đạt tiêu chuẩn hay không?

Trần Thương nhếch miệng cười một tiếng:

- Hao tài quá nhiều, anh đã dùng cả một chai oxy già

Y tá trưởng cười cười:

- Không nhiều không nhiều

Tất cả mọi người nở nụ cười, thường ngày y tá trưởng là người rất keo kiệt.

Trần Thương ngẩng đầu, thật tình không biết xung quanh mình đã có rất nhiều người vây quanh, có cả Tào Ngu và Tiêu Nhuận Phương cũng đi tới, thấy ánh mắt mọi người quan tâm, cảm giác trong lòng anh rất ấm.

Anh vẫn luôn làm phẫu thuật cho người khác, đây là lần đầu tiên để cho người khác làm sạch và băng bó vết thương cho mình, loại cảm giác này rất thần kỳ.

Trần Thương gật đầu:

- Tuyệt đối có! Viện trưởng Tề không phải là tông sư, là cấp bậc võ lâm minh chủ.

Mọi người bắt đầu cười ha ha, rồi đi về phía bên ngoài phòng mổ.

Sau khi đi ra khỏi phòng, Tào Ngu và Trần Thương đi song song, nhìn Trần Thương mới băng bó tay lại, nhịn không được thở dài.

- Cám ơn cậu, giáo sư Trần..

Trần Thương thấy Tào Ngu còn muốn nói chút gì đó, nhịn không được lắc đầu.

- Bộ trưởng Tào, là tôi phải cám ơn anh, đã cho tôi một cái cơ hội như vậy, trợ giúp những anh hùng kia.

- Vì lẽ đó, về sau nếu có những lão anh hùng như vậy, anh cứ nói cho bọn họ biết, tìm đến Trần Thương, tôi sẽ không lấy tiền đâu

- Đúng không, chủ nhiệm Tiêu, cô thanh toán cho đúng không?

Tiêu Nhuận Phương nhịn không được bật cười:

- Thanh toán! Thanh toán! Tôi sẽ trả

Lúc này, nhìn dáng vẻ chủ nhiệm Tiêu vỗ ngực cam kết, Trần Thương nhịn không được bật cười:

- Nếu như tôi về hưu thì sao?

Tào Ngu nhịn không được, suýt chút nữa cười phun.

Mọi người bên cạnh cũng không biết nên khóc hay cười.

Có thể là, muốn cười cũng không dám cười, vì chủ nhiệm Tiêu là người đứng đầu Vệ Kiện Ủy, cấp đại lão, cho bọn họ mượn mấy cái gan cũng không dám nói đùa như thế?

Lại nói, người dám đối mặt nói những kia với người làm lãnh đạo thì gan to cỡ nào?

Có thể chỉ có Trần Thương mới dám nói đùa như thế với chủ nhiệm Tiêu.

Sau khi buông lỏng được, chủ nhiệm Tiêu chẳng những không có tức giận, ngược lại còn có thể cười ngậm miệng không được, đây chính là thực lực

Mọi người đi ra phòng mổ, lúc này là bốn năm giờ chiều, mặt trời bên ngoài đã rất chói mắt.

Khi Trần Thương chuẩn bị rời đi, bỗng chủ nhiệm ICU gọi điện thoại tới.

- Viện trưởng Tề, giáo sư Chúc đã tỉnh, hiện tại nhất định nói mình không đến phòng ICU.

Sau khi Tề Nam nghe thấy, lập tức sững sờ

- Vì sao?

Chủ nhiệm ICU bất đắc dĩ phải nói:

- Ông ấy nói là bên trên cái mông cắt có một chút thịt mà thôi, lại đến phòng bệnh giám sát để làm cái gì.

- Mà còn, la hét bên trong phòng bệnh giám sát không thể làm việc, muốn chuyển tới phòng bệnh bình thường

Giáo sư Chúc nói mấy câu, làm cho tất cả mọi người có chút dở khóc sở cười.

Lão già này…

Nhưng... Mọi người đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Tề Nam nhịn không được hỏi:

- Sao thuốc mê hết nhanh vậy?

Đang lúc nói chuyện, mọi người nhìn chủ nhiệm khoa gây mê thắc mắc.

Chủ nhiệm Dương Khoa gây mê lập tức nhíu mày:

- Không đúng, tôi cảm thấy làm sao cũng phải tám giờ trở lên? Làm sao có thể tỉnh lại nhanh đến như vậy được?

Một câu nói đã làm cho mọi người sửng sốt một chút.

Dứt khoát, Trần Thương cũng không trở về, trước khi đi còn khuyên nhủ giáo sư Chúc mấy câu rồi sau đó mới rời khỏi.

Một đoàn người cùng nhau đi tới phòng giám sát.

Vừa tiến vào đã nhìn thấy ông ấy đã tỉnh, đang cò kè trả giá với chủ nhiệm ICU

- Một ngày! Lại một ngày nữa có được hay không? Tôi thật sự không thể ở chỗ này quá lâu được nữa?

- Giáo sư Chúc, ít nhất cũng phải ba ngày! Không thể ít hơn nữa

- Chỉ cắt một miếng thịt, không có chuyện gì

Mọi người không nhịn được cười khổ, đi đến.

Sau khi, ông ấy thấy Tề Nam với Tào Ngu và mọi người, giáo sư Chúc vội vã liền kêu người đó đến.

- Bộ trưởng Tào, viện trưởng Tề, hai người đến nói với cậu ta một chút dùm tôi! Tôi nói cậu ta không nghe

Giáo sư Chúc nghĩ nhìn thấy hai đồng minh, tưởng họ sẽ cứu tinh cho mình, nên tinh thần trở nên rất tốt.

Điều này làm cho mọi người xung quanh có chút giật mình.

Dựa theo tình huống bình thường, người già được gây mê phải kéo dài đến 8 giờ, thậm chí ngủ mười lăm mười sáu giờ đều có khả năng, dù sao

sau phẫu thuật thân thể cũng sẽ tự khởi động hàng rào bảo vệ và khôi phục.

Thế nhưng... Bọn họ lần đầu nghe nói gây mê dự tính là 8 giờ, nhưng chưa đến sáu giờ bệnh nhân đã tỉnh dậy.

Tề Nam cười nói:

- Giáo sư Chúc, chúng ta lấy cái giá trị trung bình, hai ngày có được hay không? Sau hai ngày, tôi sẽ sắp xếp để cho ông trở lại phòng bệnh bình thường có được không?

Ông ấy liền trầm mặc, Tề Nam tiếp tục nói:

- Tới lúc đó tôi sẽ cho bọn họ đem máy vi tính của ông vào phòng

Giáo sư Chúc nghe xong, lập tức mắt sáng rực lên.

- Thật sao?

Tề Nam gật đầu:

- Thật, tôi đồng ý tất cả những gì ông muốn. Nhưng thời gian hai ngày này, ông phải nghe theo lời chỉ dẫn của chúng tôi, không được rời khỏi đây.

Ông ấy vừa nghe xong, lập tức vui vẻ lên, có thể nói máy tính là bảo bối của ông ấy

Bên trong tất cả đều là kỹ thuật hạch tâm, còn có nghiên cứu khoa học cả đời của bản thân, rồi đến luận văn tốt nghiệp của học trò, đây là đồ vật tổng kết cả đời hoạt động nghiên cứu của ông ấy.

Mà còn... Quan trọng nhất chính là, có máy tính liền có thể làm việc.

Nghĩ tới đây, Chúc Hạ Kháp quyết định 'Chấp nhận tất cả mọi yêu cầu'

Lúc giáo sư Chúc nằm viện, Tề Nam lo lắng mình sẽ không có thời gian, liền đem máy tính giao cho trợ lý của giáo sư Chúc, thật vất vả mới sắp xếp tốt cho ông ấy.

Cuối cùng, bác sĩ gây mê nhịn không được hỏi một số vấn đề mình muốn hỏi

- Giáo sư Chúc, ông đã tỉnh rồi sao? Trước đây ông cũng như vậy sao?

Mọi người xung quanh cũng dồn dập nhìn chằm chằm ông ấy.

Khuôn mặt của giáo sư Chúc đỏ lên:

- Chúng ta đã được huấn luyện qua...

Lập tức, một câu làm mọi người ngạc nhiên rồi

Chuyện này cũng có thể luyện?

Chương 1538: Cứu Một Mạng Người Còn Hơn Xây Bảy Tháp Chùa (1)

Ông ấy có chút do dự, suy nghĩ một chút có thể nói hay không, cảm thấy cũng không có vấn đề, cái này mới nói:

- Khi đó là thời kì đặc thù, chúng ta đều phải bí mật nghiên cứu, bên ngoài có đặc vụ, mấy đồng chí ra ngoài làm việc liền bị bắt.

- Những đồng chí này sợ mình bị bắt có thể bị đối phương dùng thuốc gay mê, tiếp theo rò rỉ cơ mật quốc gia, liền cắn răng một cái, vì thế bắt đầu rèn luyện ý chí, thử rất nhiều biện pháp, thuốc mê cũng thử qua...

Mọi người nghe xong, lập tức nổi lòng tôn kính, biểu cảm trên mặt phức tạp, không biết nên nói cái gì.

...

...

Trần Thương cũng không có vội trở về nhà, mà đi gặp Reeves một chút.

Dù sao cũng là đại gia, quyên tặng cho mình nhiều tiền như vậy, nếu như không nói chút gì đó, Trần Thương cũng thấy không đúng phép.

Nên mời anh ta đi uống trà chiều.

Reeves đi cùng với trợ lý đến, sẵn đem mấy món đồ từ nước ngoài đến, như những món đặc sản.

Ví dụ như mấy cân cà phê chồn, còn có một chút xì gà Cu Ba thượng hạng, và một nước hoa xa xỉ của phương Tây, thêm một chút trứng cá muối cao cấp.

Mặc dù là 'đặc sản', thế nhưng Trần Thương cũng không có ưa thích gì mấy món quà đó.

Nhưng Reeves quá nhiệt tình không thể từ chối những món đặc sản kia được, cũng phải đành nhận.

Thế là, toàn bộ quà tặng bày đầy trong phòng.

Trần Thương thở dài, mau chóng mua cái biệt thự

Nếu không người khác tặng quà sẽ không có chỗ để

Khụ khụ...

Ông Tần hai ngày này hoàn toàn đảm nhiệm vai trò đầu bếp.

Buổi chiều Trần Thương tan làm, cùng Tần Duyệt đi mua sắm.

Đên khi trở về, trong tay xách theo bao lớn bao nhỏ, còn có món ăn, thấy trong phòng quá nhiều đồ vật, tất cả mọi người sửng sốt một chút.

- Đây là cái gì?

Ông Tần thuần thục đi đến hòm rượu bên cạnh.

Trần Thương cười cười:

- Một chút đặc sản nước Mỹ được bạn con tặng, mở ra xem một chút đi.

Trần Thương cũng chưa mở ra.

Ông Tần cười cười, đi vào bên trong gian phòng, nói:

- Buổi tối tôi sẽ làm món Tương cho mọi người! Mua chút ớt cựa gà.

Ký Như Vân liền đi mua đồ, mà Tần Duyệt giống như mèo con, vui vẻ mở ra cái va li và nhìn có gì bên trong.

- Những cái hộp này thật là tinh xảo, tôi đều không nỡ mở ra.

Trần Thương cười cười, chẳng qua anh ấy nghe Reeves nói một chút quà tặng có cái gì, cụ thể cũng chưa nhìn đến.

Sau khi mở hộp ra, Tần Duyệt đột nhiên kinh ngạc thốt lên.

- Má ơi, đây là... là cà phê chồn sao?

Ký Như Vân nghe xong, nheo mắt, mặc dù bà ngẫu nhiên thích uống chút cà phê, rất có lực hấp dẫn, nhưng bà ở trước mặt Tần Duyệt lại biểu cảm thản nhiên một chút, không phải là cà phê chồn chính hãng sao?

Nhịn xuống

- Quao, đây không phải nước hoa Dior sao? Làm sao có tận mấy chai! Nguyên bộ đây này

...

- Trời ạ, khăn lụa này, Hermes sao, được đặt làm riêng, mẹ nhìn xem, cái này phù hợp với mẹ này

Ký Như Vân nhịn không được, quá mệt mỏi, không đành lòng

Đây cũng là của con rể, chồng con gái mình thôi, có cái gì xấu hổ.

Thế là cả hai người phụ nữ vui vẻ cùng nhau mở quà.

Thỉnh thoảng truyền đến một tràng thốt lên, Tần Duyệt vui đến nỗi sự hiện diện của mọi người.

Trần Thương nhịn không được nhìn sang Ký Như Vân, nói thầm một tiếng, không có tiền đồ

Nhiều đồ vật một chút, đã bị thu mua trở thành như vậy

Người lớn như vậy, thật mất mặt...

- Y? Đây là rượu gì? Laffey? Đây là Lafite?! Năm 1982... Lafite Năm 82?

Ông Tần sững sờ, trong lòng rối ren nhảy loạn lên, phải nhịn xuống, nhất định phải nhẫn lại

Khẳng định là giả

- Y! Lại còn nhiều như vậy, tất cả đều là Lafite năm 82

- Không đúng, còn có đây là cái gì? Romanee Conti? 1947?

- Đây là... Rượu vang Château Mouton 1945?

Ông Tần nắm chặt tay lại.

- Mẹ ơi, mẹ hãy nhìn bình rượu này thật đẹp, tối nay chúng ta cùng nhau uống cái này, cổ bảo Lafite, rượu vang đỏ 1787

Lập tức, trong phòng bếp truyền đến một tiếng ầm.

Ba Tần Duyệt cũng nhịn không được nữa chạy ra, nhìn từng rương rượu đỏ, ông ấy rung hết cả người

Sở thích của ông ấy là uống chút rượu nên ông ta cũng có nghiên cứu về rượu.

Sau khi, ông ấy nghe thấy Tần Duyệt nói cái kia cổ bảo Lafite 1787, cũng nhịn không được nữa chạy ra

- Đặt xuống, đặt xuống! Chậm thôi

- Một chai này hơn hai mươi vạn đô la đấy

Đi ra về sau, ông ấy nhìn cả phòng rượu, trợn mắt há hốc mồm:

- Ông trời ơi... Tôi là đang nằm mơ sao?

Lão Tần khuất phục rồi

Từ Tần kiêu ngạo thành công trở thành đầu bếp Tần

Không có chuyện gì mà một chai rượu ngon không thể giải quyết được, nếu như không được, vậy thì một thùng, mười thùng...

Lúc rời khỏi, Ký Như Vân càng nhìn Trần Thương thì càng vui vẻ, khăn lụa trên cổ rất lóa mắt, biểu tượng của Hermes cũng rất dễ nhìn thấy, mặc dù là mùa hè những vẫn đeo trên cổ, không phải vì chuyện khác, mà chính là vì khoe khoang

Mà lão Tần thì lưu luyến không rời, nhìn rượu mà than thở

Bây giờ, lão Tần làm gì còn muốn làm viện trưởng hay hiệu trưởng gì đó

Phải nom nớp lo sợ còn chưa nói đến, bận đến tối tăm mặt mày

Lẽ nào làm một con cá muối không tốt hay sao?

Lúc không có chuyện gì làm, với một chai Lafite năm 82, một điếu xì gà Cuba, uống một ngụm cà phê chồn, sau đó ôm một đứa cháu trai...

Những ngày tháng như thế không tốt sao?

Có đứa con rể xuất sắc ưu tú như vậy, bản thân còn muốn phấn đấu làm cái gì chứ?

Đáng tiếc

Lý tưởng chỉ để ngắm, hiện thực mới là lẽ sống.

Lão Tần đã quên mất bản thân còn có một đứa con gái áo bông tim đen: Tần Duyệt 'cùi chỏ hướng bên ngoài'

Trên phương diện làm thế nào để chung sống hòa thuận với con rể, lão Tần đã làm rất nhiều bài kiểm tra.

Thậm chí còn trong đêm mua một quyển sách ở Dangdang: 《 Làm thế nào để chung sống ung dung thản nhiên với con rể thổ hào và lấy lòng con rể mà không đánh rơi giá trị của chính mình》 .

Tên sách rất dài, nội dung cũng phong phú đa dạng như tên sách vậy

Lúc lão Tần đang muốn chuẩn bị tốt mọi thứ cho tương tai.

Ông tuyệt đối không nghĩ đến, chuyện ngăn cách ông chung sống hòa thuận với con rể vậy mà không phải là Trần Thương, mà là đứa con ruột thịt của mình, Tần Duyệt.

- Ba, mai là thứ hai rồi, ba hãy sớm trở về đi! Ba đã nghỉ mấy ngày rồi

- Trở về ba nhất định phải làm việc cho thật tốt để kiếm tiền, mỗi ngày ba khám cho 100 người bệnh, phí đăng ký là 50, mỗi ngày ba có thể kiếm được rất nhiều tiền đó... con sẽ tích góp thật tốt

- Ba, ba hãy nhanh chóng trở về đi! Làm việc thật tốt

....

Nghe thấy lời của Tần Duyệt, tim lão Tần như bị đao cắt.

Ba cũng chỉ mới đến có hai ngày, thế nào lại thành mấy ngày chứ?

Nhìn thấy Tần Duyệt và Ký Như Vân vui vẻ đuổi mình đi, trong lòng lão Tần chỉ có đúng một suy nghĩ: Dẫn Tần Duyệt về kiểm tra quan hệ cha con

Cho dù Tần Duyệt cũng đã 30, thì lão Tần cũng không thèm để ý đến

Ông vô cùng nghi ngờ, rốt cuộc có phải là con ruột của chính mình hay không, bản thân có phải là ba ruột hay không

Cũng còn may, Trần Thương đã lặng lẽ nhét mấy chai rượu đỏ vang ngon vào cốp xe.

Trong lúc nhất thời, lão Tần không kìm được nước mắt, đứa con rể tốt

Bản thân phải đứng trên cùng một mặt trận thống nhất với Trần Thương.

Chương 1539: Cứu Một Mạng Người Còn Hơn Xây Bảy Tháp Chùa (2)

Sau khi đi làm vào thứ Hai, sau khi 'bác sĩ quyền anh' giáo sư Trần trở lại phòng bệnh, anh đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt của các y tá cấp cứu.

Từng lời từng lời hỏi han ân cần, khiến Trần Thương có chút xấu hổ.

Thế nhưng, sau khi lão Mã nhìn thấy Trần Thương, biểu lộ duy nhất đó là 'tiện'.

- Ui da, đại anh hùng trở về, tay không đập vỡ kính xe, vô cùng lợi hại

- Thương nhi, tôi rất tò mò, vì sao cậu lại không dùng những công cụ khác cơ chứ?

Mấy cô y tá trực tiếp dùng đôi mắt trắng liếc chết lão Mã.

- Ông đang ghen ghét vì giáo sư Trần đẹp trai sao?

- Đúng vậy

- Tổ trưởng Mã, ông có thể dùng tay để đập vỡ kính sao?

- Đúng vậy, ông chính là đang ghen ghét

- Có đẹp trai hay không là được rồi

- Đúng thế, ai thèm xem ông có thông minh hay không, thứ có chiều sâu như vậy, chúng tôi không xem, chúng tôi chỉ cảm thấy đẹp trai

Căn bản là lão Mã không nghĩ đến, một câu nói của bản thân đã dẫn đến phẫn nộ, từng câu từng câu hợp lại tấn công, khiến mình trở tay không kịp

Bỏ đi! Bỏ đi

Thời gian lúc này vẫn còn sớm, chưa đến giao ban, một người bệnh vội vội vàng vàng chạy vào khoa cấp cứu.

- Bác sĩ, nhanh nhanh! Cứu mạng

Một người đàn ông vô cùng lo lắng chạy vào.

Trần Thương và lão Mã cũng không quan tâm đến chuyện đấu võ mồm nữa, liền nhanh chóng đứng lên để kiểm tra tình hình.

- Xảy ra chuyện gì?

Lão Mã nhìn thấy bên đùi của người đàn ông đều là máu, cũng thực sự làm cho giật nảy mình, tưởng rằng đã xảy ra chuyên gì

Dìu người đàn ông vào là một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi, thế nhưng... Người phụ nữ còn đang vừa cười vừa dìu, không hề có một chút

đau lòng.

Lão Mã không nhịn được thở dài.

Người đàn ông này quá đáng thương rồi, đều đã thành ra như vầy rồi, mà người bạn của mình còn cười?

Lão Mã nghĩ đến đám y tá kia, nghĩ đến phụ nữ, nói thầm một tiếng:

Phụ nữ đều là móng heo lớn

Trần Thương tò mò, cũng đi theo đến phòng xử lý

Người phụ nữ giúp người đàn ông cởi quần, lên giường.

Trần Thương và lão Mã nhìn thấy vết thương

Cái tên này, đây là bị cắn sao?

Một vết rất lớn

Hạ miệng thật là hung ác?

Chỉ nhìn thấy bên đùi của người đàn ông bị cắn một vết lớn, mà còn là vị trí chếch lên, so sánh với chỗ hiểm, nếu còn hướng lên một chút, đoán chừng sẽ thành đoạn tử tuyệt tôn

- Xảy ra chuyện gì? Lại cắn ác như thế

Lão Mã không nhịn được hỏi.

- Hơn nữa còn cắn ngay chỗ này, rất nguy hiểm đó

Người phụ nữ vẫn đang cười.

Người đàn ông thì đang kêu, vì rất đau

Nghe thấy lão Mã hỏi, người phụ nữ không nhịn được nói:

- Vừa nãy có hai con chó đánh nhau

- Sau đó... anh ấy đi khuyên can, ha ha ha... ha ha.

- Không được, tôi không nhịn được, tôi không phải cố ý đâu, bác sĩ, các anh hãy tiếp tục khâu lại, tôi ra bên ngoài cười một lát

Nói xong, người phụ nữ chạy ra bên ngoài.

- Khuyên... can...

Lão Mã đầu tiên sững sờ, sau đó cũng không nhịn được mà cười ha ha ha.

Người đàn ông thấy thế, cũng là tức giận mà cười.

Nụ cười này, càng đau hơn, chỉ có thể kìm nén, nhưng... trên mặt đỏ bừng.

Trần Thương trợ giúp cho lão Mã, hoàn tất xử lý, đầy ẩn ý nói với vị anh em này:

- Sau này đừng khuyên can nữa! Có chuyện thì gọi 110

Nhưng, người đàn ông thở dài, nhìn chằm vào lão Mã, nói:

- Haiz, tôi chính là cảnh sát

Ừm...

Buổi sáng này có chút vui vẻ.

Lão Mã không nhịn được lại cười.

Trần Thương cũng dở khóc dở cười.

Lúc này người phụ nữ đi đến, xoa mặt nói:

- Không được, không được, không thể cười nữa, cười ra cả nếp nhăn rồi

- Bác sĩ, anh ấy đây là bệnh nghề nghiệp! Ha ha... ha ha...

Chưa nói xong, lại cười rồi chạy ra ngoài.

Một ngày tốt đẹp bắt đầu bằng một buổi sáng vui vẻ.

Trần Thương ngồi trong văn phòng, mở ra ban thưởng của bản thân hôm qua sau khi hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc là cái gì?

[Đinh! Chúc mừng ngài, thành công cứu giúp ông Chúc, hoàn thành nhiệm vụ, nhận được ban thưởng: Phẫu thuật điều trị đau dây thần kinh tam thoa (hay còn gọi là đau dây thần kinh sinh ba) (cấp hoàn mỹ!)]

(Dây thần kinh sinh ba là một trong 12 đôi thần kinh xuất phát từ sọ não, đi ra khỏi hộp sọ ở phía trước tai. Dây thần kinh sinh ba còn được gọi bằng các tên khác là dây thần kinh số V hay dây thần kinh sọ thứ năm. Đây là một trong những dây thần kinh chính của vùng mặt, mỗi bên có một dây thần kinh. Dây thần kinh này được gọi là "sinh ba" vì chúng được chia thành ba nhánh chính)

Sau khi Trần Thương nhìn thấy ban thưởng của hệ thống, lập tức sửng sốt

Đau dây thần kinh tam thoa

Phẫu thuật điều trị?

Đây không phải là một kỹ năng

Đây là một bộ kỹ năng.

Hơn nữa đây còn là một kỹ năng rất thực dụng.

Đau dây thần kinh tam thoa là cái gì?

Đây là các đợt đau nhức dữ dội lặp đi lặp lại ở vùng phân bố của dây thần kinh sinh ba trên khuôn mặt

Tuyệt đối đừng nên xem thường loại bệnh tưởng như bệnh nhẹ này.

Đau dây thần kinh tam thoa nghiêm trọng có thể dẫn đến tử vong.

Hơn nữa, cho đến hiện nay, nguyên nhân dẫn đếu bệnh đau dây thần kinh sinh ba vẫn chưa rõ.

Y học hiện đại cũng chưa tìm thấy phương pháp trị liệu nào vừa có hiệu quả lại không có tác dụng phụ.

Vì vậy, đây là một loại bệnh phổ biến, nhưng lại rất khó giải quyết, cũng rất phiền phức

Mà khi Trần Thương mở túi kỹ năng ra, âm thanh nhắc nhở lập tức vang lên.

[Thuật tiêm etanol vào nhánh ngoại vi của dây thần kinh sinh ba!]

[Thuật đông tụ nhiệt bằng tần số vô tuyến của điểm nối bán nguyệt dây thần kinh tam thoa!]

[Thuật giảm sức ép mao mạch trị đau dây thần kinh sinh ba!]

[Thuật cảm giác dây thần kinh tam thoa và cắt đứt!]

....

Trần Thương nhìn thấy nhiều kỹ năng thuộc kỹ thuật điều trị đau dây thần kinh sinh ba như vậy, lập tức sửng sốt.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa

Phần thưởng này thật là phong phú

....

Thời tiết tháng bảy càng ngày càng nóng, nhưng dường như ở khoa cấp cứu luôn luôn là nhiệt độ này, mùa động cũng như vậy, mùa hè cũng thế.

Dù cho có là mùa hè nóng bức nhất, dường như khoa cấp cứu cũng luôn như vậy, thậm chí có đôi khi trong đêm còn có chút âm u lạnh lẽo.

Trong không khí hai mươi bốn hai mươi lăm độ, dường như là tình trạng cơ thể thoải mái nhất.

Không cần giải nhiệt quá nhiều, cũng không cần sinh nhiệt quá nhiều.

Mấy ngày nay, Trần Thương đều rất thoải mái, cũng rất hài lòng.

Cơm mỗi ngày đều có người đưa đến, làm việc cũng không cần quá miệt mỏi.

Các cô y tá Trần Thương vô cùng chăm sóc tận tình.

Không dễ dàng gì mới tìm được cơ hội tay giáo sư Trần bị thương, còn không thể hiện thật tốt?

Cứ như vậy, tay của Trần Thương hồi phục rất nhanh.

Gần trung tâm cấp cứu nhất có một trường nghệ thuật.

Sau khi tay của Trần Thương bị thương, lão Mã nói với anh:

- Nhìn người đẹp sẽ giúp vết thương nhanh chóng lành lại.

Trần Thương coi thường, anh biết rõ lão Mã là đang hãm hại chính mình, mặc dù không biết nhìn người đẹp có hỗ trợ vết thương hồi phục hay không. Thế nhưng, anh biết rõ, nếu để Tần Duyệt biết thì bản thân sẽ bị đánh gãy xương.

Thế nhưng... Trần Thương vẫn đi nhìn.

Chương 1540: Phụ Nữ, Làm Khó, Phụ Nữ

Không phải vì phong cảnh mùa hè đẹp hơn trên các phương tiện truyền thông, cũng không phải bởi các chị gái ăn mặc quần áo vào mùa hè thời thượng hơn, mà vì cuộc gọi điện cho ba mẹ, đến thăm Trần Hiểu Lệ.

Trần Hiểu Lệ và Trần Thương ở cùng một thôn.

Ba của cô là Trần Trí Phú đã lớn lên chung với Trần Đại Hải, quan hệ rất tốt, là một trong những bạn bè khoác lác của Trần Đại Hải.

Vào sáng sớm hôm nay, Trần Đại Hải gọi điện cho Trần Thương:

- Trần Thương, nếu như hôm nay con có thời gian, thì đi thăm con gái nhà Trần Trí Phú, Trần Hiểu Lệ một chút

Trần Thương sững sờ:

- Cô ấy... lại làm sao nữa?

Trần Đại Hài bất đắc dĩ thở dài:

- Tối hôm qua vợ Trí Phú đến nhà chúng ta tìm ba, nói Trần Trí Phú với con gái cãi nhau vài câu, đã nửa tháng nay không gọi điện, có chút lo lắng cho đứa con gái này, đứa bé này thật là làm người ta lo lắng.

- Vợ ông ấy đưa qua cho ba 1 vạn tệ, con đưa qua cho con bé, tiện thể xem xem đã xảy ra chuyện gì.

Trần Thương nghe xong, lập tức sững sờ:

- Hai tháng trước không phải là mới đưa môt vạn hay sao?

Trần Đại Hải cũng bất đắc dĩ thở dài:

- Được rồi được rồi, con cũng dừng quan tâm nhiều như vậy làm gì, đưa qua cho nó là được rồi.

Trần Thương thở dài, gật đầu đồng ý, cô gái này thật là biết tiêu tiền

- Đúng rồi, chú Trí Phú không phải đang làm thuê ở thủ đô sao? Chú ấy...

Trần Đại Hải lắc đầu:

- Đi phương nam rồi, ở Vân Nam bên kia sửa tàu điện ngầm.

Trần Thương nghe xong có chút tò mò:

- Không phải đang ở chỗ này làm tốt hay sao? Sao lại đi Vân Nam ạ?

Trần Trí Phú là một người đàn ông cao một mét tám, năm mươi tuổi, thật sự lớn lên rất đẹp trai, nhưng trong nhà khá nghèo, còn chưa kết hôn mà cha mẹ đều đã không còn.

Về sau tự bản thân tích góp, tìm một người vợ trong thôn, nhưng lại phải ở rể.

Trần Trí Phú một năm bốn mùa đều làm việc ở bên ngoài, rất ít khi về nhà, cũng không biết dùng Alipay hay Wechat gì, vẫn đang sử dụng điện thoại Nokia cũ, mỗi lần chuyển tiền cho Trần Hiểu Lệ đều là nhờ người khác giúp.

Nhưng Trần Hiểu Lệ khá tùy hứng, cãi nhau với ba mẹ, động một chút lại cho những người trong họ hàng vào danh sách đen, thế là, họ hàng cũng phiền, dứt khoát không thêm bạn tốt.

Năm ngoái, Trần Trí Phú nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đến thủ đô làm thuê, thứ nhất là có thể kiếm chút tiền, thứ hai cũng là quan trọng nhất, đó là có thời gian dẫn con gái ra ngoài ăn ngon.

Dù sao cũng là thủ đô, Trần Trí Phú cũng có thể chịu khổ, việc gì cũng đều có thể làm, sau khi đến thì sửa tàu điện ngầm, sửa phòng ở, lau kính trên không trung, những công việc bẩn thỉu, mệt nhọc hay nguy hiểm đều làm không ít.

Nhưng, Trần Trí Phú kiếm được tiền rồi, lúc muốn mời con gái đi ăn cơm, đến trường nghệ thuật tìm cô, nhưng lần nào cũng bị lạnh nhạt từ chối.

Mỗi lần sau đó đều là tìm các lý do không cho Trần Trí Phú đến trường học, để tự cô đến tìm Trần Trí Phú, mà sau khi gặp, cũng không nói nhiều, cầm tiền rồi liền đi mất.

Thời gian lâu dài, Trần Trí Phú cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thấy con gái ăn mặc trông giống như công chúa, ông cũng vui vẻ, nhìn con gái đi xa xa, trong lòng ông cũng thỏa mãn, dù sao, tâm lý làm cha cũng đều hiểu.

Ông cảm thấy con gái đang ở thời kỳ thanh xuân, những thứ này đều là bình thường.

Trần Trí Phú cũng hiểu rõ, con gái ghét bỏ ông là người làm nông, ăn mặc đầy bụi đất, khiến cho cô ta mất mặt.

Trần Trí Phú hơn năm mươi tuổi chẳng lẽ lại không hiểu rõ những chuyện này?

Nhưng, con gái cuối cùng cũng là con gái, người làm cha nhiều nhất chính là tha thứ, dứt khoát sau khi làm xong kỳ hạn hợp đồng, liền khởi hành đi Vân Nam.

Sau khi Trần Thương nghe điện thoại của Trần Đại Hải, cũng xem như đã hiểu, khẳng định lại vì chuyện tiền nông mà cãi nhau với gia đình, mà còn cho họ hàng vào danh sách đen.

Trần Trí Phú chắc chắn lo lắng con gái ăn không ngon mặc không tốt, bản thân cũng không thể đến tìm, sợ bản thân đến sẽ làm con gái mất mặt, liền để Trần Thương đến đưa chút tiền.

Trần Thương thở dài, rút một vạn tệ ở máy rút tiền gần đây, trực tiếp đi đến trường nghệ thuật.

Chỗ này trang trí rất đẹp, so với địa học Y Khoa Đông Dương không biết tốt hơn bao nhiêu, ở cổng trường có rất nhiều xe ngon đậu, Mercedes-Benz, BMW, Audi, Land Rover đều có đủ.

Thỉnh thoảng còn thấy mấy chiếc xe thể thao, phát ra những tiếng gầm gừ hormone của mùa hè, sau đó nghêng ngang rời đi.

Sau khi vào trong trường học, Trần Thương bấm gọi cho Trần Hiểu Lệ, phát hiện không có người nghe máy.

Loại tình huống này Trần Thương thấy riết thành quen, trực tiếp đi vào trường học.

Vừa đến thao trường cách đó không xa, Trần Thương liền lập tức sửng sốt

Bởi vì băng rôn đỏ treo đầy trên sân tập.

Đi vài bước, không chỉ có thao trường, anh phát hiện xung quanh lầu ký túc xá số 12 đều là băng rôn.

Mấy tấm

Ba đến năm mét liền có thể thấy một tấm băng rôn

Băng rôn không phải là điểm quan trọng, quan trọng là những chữ viết trên tấm băng rôn.

- Cảm ơn bạn học Trần Hiểu Lệ lớp hai năm 3 của khoa Diễn xuất đã cung cấp phục vụ sinh lý miễn phí cho chồng của tôi

- Cảm ơn bạn học Trần Hiểu Lệ ở ký túc xá số 419 tòa 12 vì đã cung cấp phục vụ chiến thắng miễn phí cho chồng của tôi! Cô vất vả rồi

- Vô cùng cảm ơn...

Cùng với những dạng chữ viết này treo trên toàn bộ sân trường, lúc này chính là buổi trưa, nhìn thấy căn tin, thao trường, dưới lầu toàn băng rôn, Trần Thương liền sửng sốt

Bởi vì anh nhớ rõ Trần Hiểu Lệ chính là học khoa Diễn xuất, mà lầu ký túc xá của Trần Hiểu Lệ còn là toà 12.

Cái này không phải cùng tên chứ?

Không thể nào

Nghĩ đến đây, Trần Thương đột nhiên nhíu mày.

Mẹ nó, tại sao lại bày ra chuyện này.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương đột nhiên không biết nên giải quyết như thế nào.

Nghĩ đến đây, anh cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại bạn cùng phòng của Trần Hiểu Lệ.

Không bao lâu điện thoại liền thông.

- Anh Trần

Sau khi Trần Thương nghe thấy, liền vội vàng hỏi:

- Tiểu Nhu, Trần Hiểu Lệ đang ở ký túc xá sao?

Đối phương do dự một lúc, âm thanh rất nhỏ nói:

- Vâng, đang ở đây, ba ngày rồi cậu ấy vẫn chưa ra khỏi cửa, cứ luôn ở trên giường, em mua cơm cho cậu ấy, cậu ấy cũng không ăn.

Trần Thương biến sắc, xem ra chuyện đã rất rõ ràng rồi.

Tám chín phần mười là Trần Hiểu Lệ làm tiểu tam (ngôn ngữ mạng ý chỉ người thứ 3) chồng người khác, kết quả bị đối phương tìm đến trường học.

Thế nhưng...

Mẹ nó, chuyện này giải quyết như thế nào đây?

Trần Thương cũng là vô cùng bất đắc dĩ.

Vào lúc này, bạn cùng phòng nhỏ tiếng nói:

- Anh Trần, anh đừng lo lắng, chắc là vẫn còn sống đó, dù sao... mỗi ngày đều đi vệ sinh, cũng uống nước...

Nhìn thấy trạng thái của Trần Hiểu Lệ, Trần Thương cũng có chút nóng nảy.

Bình thường mà nói, thời gian phát tác của thuốc diệt chuột diphacinone là trong khoảng thời gian ngắn đến ba ngày, nhưng dựa theo miêu tả của Tiểu Nhu, thời gian cô ta uống thuốc là khoảng buổi trưa, mới chỉ có hai ba tiếng đồng hồ mà đã trở thành như vậy, mẹ nó người bán thuốc thật sự là thương nhân tốt

Chương 1541: Không Thể Lạc Quan

Dù sao nồng độ của diphacinone cũng khoảng 1%, hiện tại Trần Thương cũng không thể xác định là Trần Hiểu Lệ rốt cuộc đã uống bao nhiêu.

- Giáo sư Trần, trên da xuất hiện dị ứng ban xuất huyết

Trần Thương lập tức biến sắc

Bình thường, trong giai đoạn đầu, không nghiêm trọng cũng chỉ là chảy máu mũi, chảy máu lợi gì đó, hiện tại dưới da người bệnh cũng bắt đầu chảy máu, thậm chí còn ho ra máu, ói ra máu

Đây đã là triệu chứng nghiêm trọng

Không giống với các thuốc độc khác chính là, người sử dụng thuốc diphacinone, thường tử vong bởi chảy máu não và chảy máu cơ tim.

Đây quả thật là một loại chuyện rất đau khổ... Vì sau khi diphacinone đi vào trong cơ thể, chủ yếu là thông qua ức chế cạnh tranh, làm hoạt tính của vitamin K giảm xuống, ngăn gan tổng hợp prothrombin và một số yếu tố đông máu, dẫn đến tác dụng chống đông máu.

Vì thế, liền xảy ta hiện tượng chảy máu ở các bộ vị, chất độc này có thể làm tổn thương thành mao mạch, gây ra biến đổi viêm vô trùng, làm tăng tính thấm và tính dễ vỡ của thành ống, và làm trầm trọng thêm xu hướng chảy máu.

Bản thân cơ thể con người rất yếu đuối, còn bị giày vò như thế này, thật sự là...

- Tiếp tục thêm! 10mg vitamin K1

- Ngoài ra, sử dụng Glucocorticoid (một loại corticosteroid, là một loại hormone steroid).

Tình huống bây giờ quả thật có chút rắc rối, nhìn thấy tình trạng của Trần Hiểu Lệ càng ngày càng kém, đây là biểu hiện của sự thiếu máu.

Lấy máu đi xét nghiệm, khoa truyền máu cũng đang gấp rút chuẩn bị.

Nói thật, đối với người bệnh tự sát, Trần Thương luôn có thành kiến.

Không thích.

Mỗi ngày vì để cứu sống bọn họ, đã phải hao phí nhiều tài nguyên, thậm chí... còn chưa chắc chắn có thể cứu sống.

Nếu như dùng những tài nguyên này để cứu những người như ông Chúc không được hay sao?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương nhìn thấy dấu hiệu chảy máu dường như vẫn chưa dừng lại, cũng có chút bực bội.

- Dùng truyền tĩnh mạch hỗn hợp prothrombin, đầu tiên là 40 đơn vị x 50

Truyền tĩnh mạch hỗn hợp prothrombin là một loại hợp chất làm đông máu, có chứ bốn yếu tố đông máu II, VI, IX, và X, hiệu quả tương đối trực tiếp.

Nhưng, lúc vừa bắt đầu Trần Thương không muốn dùng đến, so với chảy máu, kỳ thật đông máu cũng rất đáng sợ, liều đầu tiên là 40 đơn vị/50kg, thân hình Trần Hiểu Lệ rất cao, khoảng 1m80, tầm 50kg.

Thực ra, Trần Hiểu Lệ lớn lên rất xinh đẹp, được di truyền chiều cao và ngoại hình của ba cô là Trần Trí Phú.

Mẹ của Trần Hiểu Lệ là một người phụ nữ trung niên thấp bé, mập mạp, cười lên rất hiền hòa, rất thân thiện, là người rất dễ gần.

Trần Trí Phú lớn lên rất đẹp trai, nhưng nhà lại nghèo, vào thời đại đó, lúc cơm ăn không đủ no, đẹp trai thì làm được gì chứ.

Vì thế, Trần Trí Phú rất yêu quý người phụ nữ mập mạp 'thấp bé' này, mỗi năm khi việc nhà nông đều bận rộn, ông đều trở về từ công trường thu dọn, thu dọn xong lại đi.

Nhưng, sau khi Trần Hiểu Lệ lên đại học, đến thủ đô nhìn thấy thời đại xem trọng vật chất này, sau khi nhìn thấy xã hội... xa hoa trụy lạc này, trong lòng không vững liền thay đổi.

Sự tự ti khiến cô ta trốn tránh gia đình trong quá khứ, ngay cả kỳ nghỉ cũng không về nhà.

Thậm chí ngay cả ba của cô ta đến đưa tiền, cô ta cũng đều cảm thấy mất mặt, cảm thấy ba của những người khác đều là lãnh đạo, ông chủ, kém nhất cũng là người có công ăn việc làm... Vì thế, cô ta sợ ba mặc một bộ quần áo quê mùa đến trường tìm mình.

Trần Thương đều biết mấy chuyện này.

Trần Trí Phí thích uống rượu với Trần Đại Hải xong sau đó lảm nhảm tán gẫu, Trần Thương cũng đã gặp cảnh Trần Trí Phú khóc sau khi hai người họ uống quá nhiều, vô cùng ủy khuất.

Môt người cha đã đem tất cả của ông ấy để dành cho cô ta, nhưng lại không nhận được sự chấp nhận của đối phương, vốn là nhà nghèo mà lại để cho cô ta vào trường nghệ thuật, ai lại nghĩ đến tình cảnh này?

Vì thế, ấn tượng của Trần Thương đối với cô ta cũng không tốt, thậm chí lúc Trần Đại Hải nói muốn Trần Thương giúp cô ta một chút, anh đã từ

chối nói mình không quen những người trong ngành giải trí.

Trần Thương cảm thấy, có số tiền kia giúp Trần Hiểu Lệ, còn không bằng đi giúp Trần Trí Phú.

Hơn nữa, cũng may là cô không có nổi tiếng, loại tính cách này nếu mà nổi tiếng lên rồi còn chưa chắc chắn là dạng gì.

Nhưng... thành kiến là thành kiến, ý kiến là ý kiến.

Dù Trần Thương có không thích Trần Hiểu Lệ thế nào, cũng phải cứu chữa cho cô ta thật tốt.

Một tiếng sau khi truyền phức hợp prothrombin vào tĩnh mạch, máu chảy đã dần dần giảm bớt.

Lúc này Trần Thương cũng thở dài một hơi, nhưng bây giờ xem ra, vẫn chưa thoát khỏi kỳ nguy hiểm.

Vào giờ phút này, trời sắp chạng vạng.

Đến sáu bảy giờ, Tần Duyệt cũng đến, Trần Thương không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là mẹ của mình hy vọng Tần Duyệt đến để khuyên nhủ Trần Hiểu Lệ.

Nhưng, mẹ anh cũng không suy nghĩ đến việc lúc này có thể khuyên nhủ được Trần Hiểu Lệ hay không?

Đây là chuyện không thể

Những người tự sát, trong thời gian ngắn, lời nói của ai cũng đều không nghe lọt.

Trần Thương ở cấp cứu đã gặp qua biết bao người.

Phần lớn là lấy cái chết để uy hiếp, lừa gạt lòng tin và tài chính của người thân.

Số ít là nhất thời xúc động hoặc lo nghĩ hậm hực, tâm trí đi vào ngõ cụt.

Còn có hoàn cảnh tuyệt vọng, không nghĩ ra những biện pháp khác, chết chính là một loại giải thoát.

Hiện tại, Trần Hiểu Lệ chính là sự kết hợp giữa loại thứ hai và loại thứ ba.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt:

- Mẹ anh bảo em đến?

Tần Duyệt nhẹ gật đầu:

- Vâng, dì nói em đến khuyên nhủ em ấy, nói đều là con gái, có một số chuyện có thể nói được. Nhưng... dì chủ yếu là bảo em đến nói với anh, để anh đừng có ý kiến, hãy cố gắng cứu em ấy, nói chú Trí Phú của anh chỉ có một đứa con gái như vậy, nếu như không được... cũng không thể trơ mắt nhìn em ấy chết. Bà ấy lo lắng anh...

Trần Thương cười khổ một tiếng, mẹ anh biết ấn tượng của mình đối với Trần Hiểu Lệ không tốt, sợ từ bỏ điều trị.

Trần Thương thật sự là dở khóc dở cười:

- Mẹ anh suy nghĩ nhiều rồi.

Tần Duyệt hỏi:

- Thế nào rồi?

Trần Thương thở dài, lắc đầu nói:

- Khó mà nói, tạm thời không còn chảy máu nữa, phải giám sát một hai ngày.

- Cũng may là đưa đến sớm, nếu không, số lượng lớn như vậy, người khẳng định là không còn.

Lúc này, bên trong sảnh cấp cứu có rất nhiều người đến.

Sau khi thấy Trần Thương đi ra, Dương Đình dẫn một nhóm người vội vàng chạy đến.

- Cái này, bác sĩ, bạn học Trần Hiểu Lệ hiện tại thế nào rồi?

Một người đàn ông trung niên đầu hói khoảng chừng năm mươi tuổi lúc này đầu đầy mồ hôi, gấp gáp hỏi.

- Ồ! Thật ngại quá, tôi tự giới thiệu một chút, tôi là chủ nhiệm khoa biểu diễn của trường nghệ thuật xx, Chu Quang Huy.

Trường học xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ có thể không có trách nhiệm?

Nếu như Trần Hiểu Lệ thật sự chết, trách nhiệm của trường học sẽ vô cùng lớn.

Dù sao đối phương ở trong trường học trực tiếp dán băng rôn, trường học xử lí chậm trễ, đây chính là trách nhiệm.

Ngay cả hiệu trưởng của trường cũng đang gấp gáp chuẩn bị, tìm người khống chế dư luận, không cho tin tức này truyền ra ngoài.

Trần Thương thấy thế, cũng ăn ngay nói thẳng:

- Tình hình không lạc quan, các triệu chứng vẫn chưa ổn định.

Chương 1542: Tôi Là Ba Của Con Bé

Câu nói của Trần Thương khiến trái tim đối phương chìm xuống đáy vực

Thật là rắc rối

Hiện tại Chu Quang Huy rất nhức đầu, hiệu trưởng đã tìm mối quan hệ nhờ xóa hết thông tin liên quan trên mạng.

Cũng nghiêm cấm học sinh của trường phát tán khắp nơi, đồng thời sẽ điều tra và xử lý nghiêm khắc khi bị phát hiện.

Nhà trường không muốn hủy hoại cuộc đời cô gái này.

Tất nhiên, điều này không nói lên tinh thần nhân đạo cao cả của trường mà là do Trần Hiểu Lệ gặp chuyện xấu ở trường.

Sau khi tan ca, Trần Thương đổi ca đêm với người khác, để canh chừng Trần Hiểu Lệ, để cô ta không xảy ra chuyện.

Trên thực tế, việc xử lý diphacinone cũng không quá rắc rối, chủ yếu nhằm mục đích cầm máu hiệu quả, chỉ cần không gây xuất huyết nhiều là được.

Mười giờ tối, Trần Trí Phú gọi điện thoại tới.

Trần Thương, chú là Trần Trí Phú.

Giọng của Trần Trí Phú khàn khàn, giọng điệu có chút tuyệt vọng và đau đớn.

Chú à, đừng lo lắng, tình hình của Hiểu Lệ hiện tại cơ bản đã ổn định, chắc chắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Trần Thương nhanh chóng trấn an.

Trần Trí Phú nghe đến đây thì im lặng và thở phào nhẹ nhõm:

- À… thật sao?

Trần Thương không khỏi thở dài:

- Vâng, thật sự, không sao đâu

Trần Trí Phú thở dài một hơi:

- Sáng mai chú sẽ lên máy bay, ngày mai thím của cháu sẽ đi tàu đến.

Trần Thương nói:

- Không sao đâu chú, chú đừng lo, chú có thể cho cháu biết số chứng minh thư của thím không, cháu sẽ nhờ Duyệt Duyệt mua vé cho hai người và đặt vé qua mạng sẽ tiện hơn.

Khi nào chú xuống máy bay thì gọi điện cho cháu để cháu đến đón.

Bên kia chần chừ một lúc rồi mới gật đầu đồng ý, Trần Thương gửi tin nhắn cho Tần Duyệt, gửi số chứng minh thư, đặt trước vé.

Trần Thương đoán chừng nhà trường đã thông báo cho phụ huynh về chuyện của Trần Hiểu Lệ.

Nhớ lại giọng điệu khàn khàn của Trần Trí Phú khi nói chuyện, Trần Thương không khỏi lắc đầu.

Phận làm cha mẹ, con gái gặp phải chuyện như vậy thực sự không có cách nào.

Trong đêm, Trần Thương đến xem Trần Hiểu Lệ mấy lần.

Cô ta đã tỉnh rồi, đang nằm trên giường, chắc cũng mệt nên ngủ thiếp đi.

Trần Thương để y tá truyền một chút đường glucose, bổ sung axit amin, nghe Tiểu Nhu nói rằng cô ta đã không ăn uống đầy đủ trong vài ngày.

Ca trực đêm không bận, nên sau khi Trần Thương giao ca, ngủ bù một giấc thì trực tiếp lái xe đến sân bay.

Sau khi thấy Trần Trí Phú, Trần Thương hoàn toàn bối rối

Trước đây, mặc dù ăn mặc mộc mạc nhưng Trần Trí Phú vẫn có tinh thần thoải mái, tuy thường xuyên lao động vất vả nhưng thể chất vẫn rất tốt.

Tuy nhiên, Trần Trí Phú của ngày hôm nay rõ ràng đã già đi rất nhiều.

Tóc hoa râm đầy cả đầu, vẻ mặt buồn rầu, tiều tụy, dường như đã hai ngày không ngủ, Trần Thương thấy vậy vội vàng bước tới:

- Chú

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, ánh mắt của Trần Trí Phú vô hồn, nhẹ gật đầu.

Sau khi lên xe, Trần Thương trực tiếp sắp xếp khách sạn, đặt phòng cho Trần Trí Phú, sau đó lái xe đến ga tàu đón vợ của ông ấy.

Ngay khi hai vợ chồng gặp nhau, người vợ đã khóc như tìm được chỗ dựa.

Tuy Trần Trí Phú ở rể nhưng ông luôn là trụ cột của gia đình, một mình quán xuyến mọi việc lớn nhỏ, coi vợ và con gái như hai báu vật và làm việc chăm chỉ.

Cả hai vợ chồng hình như không biết làm sao.

Những điều như vậy tương đối hiếm thấy ở nông thôn, chưa nói đến việc có tiểu tam, ngay cả vợ góa chồng tiếp cận ai thì tất cả đều sẽ bị đồn đi.

Trong xã hội ngày nay, tuy rằng chuyện người thứ ba là chuyện thường tình, nhưng... điều này vẫn có chút làm cho hai vợ chồng Trần Trí Phú lương thiện và dễ gần luống cuống tay chân.

Trần Trí Phú muốn một tay đánh cho Trần Hiểu Lệ tỉnh táo ra, nói cho cô ta biết làm người phải có giới hạn.

Nhưng hiện tại Trần Hiểu Lệ vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Trần Trí Phú cũng rất lo lắng con gái sẽ xảy ra chuyện không may.

Cả ngày ông đều suy nghĩ về chuyện này, nên giải quyết thế nào, nhưng... cho đến nay ông vẫn không biết.

Anh có muốn gặp Hiểu Lệ không?

Vợ của Trần Trí Phú hỏi.

Trần Trí Phú không muốn đi nhưng có một số chuyện cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Một lúc lâu sau, Trần Trí Phú đứng dậy nói:

- Đi thôi, đi xem một chút.

Khoảng bốn giờ chiều, Trần Thương đưa cha mẹ của Trần Hiểu Lệ đến bệnh viện.

Trần Thương đưa cả hai đến phòng chăm sóc đặc biệt và lấy hồ sơ bệnh án.

Sau khi xem xét cẩn thận kết quả giám định, Trần Thương thở phào nhẹ nhõm.

Vấn đề không lớn lắm, nhưng tại sao người vẫn chưa tỉnh?

Trần Thương có chút tò mò.

Vợ chồng Trần Trí Phú nhìn Trần Hiểu Lệ đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, điềm đạm đáng yêu.

Cả hai không nhịn được thở dài.

Đột nhiên, bao nhiêu phàn nàn và tức giận trong lòng đều biến mất.

Trần Trí Phú nhìn chằm chằm vào con gái của mình, im lặng một lúc lâu, chỉ thở dài một lần nữa.

Trần Thương nói:

- Chú thím à, cô ta sẽ không có chuyện gì đâu. Có thể cô ta bị thiếu máu cục bộ và không được nghỉ ngơi tốt. Mấy ngày nay cô ta không ăn uống gì, dẫn đến dinh dưỡng kém, hai người đừng quá lo lắng.

Trần Trí Phú gật đầu, đối mặt Trần Thương nói nhỏ:

- Trần Thương, đợi khi nào con bé tỉnh lại hãy nói cho nó biết, chú không trách nó nữa.

Bảo nó đừng sợ, ở Bắc Kinh mệt mỏi quá thì về nhà, nghỉ ngơi thật tốt, chú có thể nuôi con bé 20 năm trời thì cũng còn có thể nuôi nó thêm 20 năm nữa...

Không ai để ý thấy Trần Hiểu Lệ đang nằm trên giường mấp máy lông mi và nước mắt cứ thế chảy xuống.

Khi họ vừa định đi, đột nhiên một y tá chạy vào.

Giáo sư Trần, có một người phụ nữ đã để lại 50 vạn và nói rằng số tiền này là chi phí chữa bệnh cho Trần Hiểu Lệ.

Sau khi Trần Thương nghe thấy thì sắc mặt của anh đột nhiên thay đổi, khó khăn ở đây là… Trần Hiểu Lệ là tiểu tam của người chi tiền kia?

Người phụ nữ treo băng rôn bên ngoài?

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng chạy ra ngoài.

Mà Trần Trí Phú còn chạy nhanh hơn cả Trần Thương.

Sau khi đi ra, Trần Thương nói với y tá ở quầy:

- Tiền đâu? Người đâu?

Y tá chỉ vào một người phụ nữ gầy gò đang đi ra ngoài và nói:

- Là cô ấy.

Lúc này, Trần Trí Phú đã cầm lấy tiền và chạy ra bên ngoài.

Trần Trí Phú đi rất nhanh, sau khi đi ra thì lớn tiếng gọi người phụ nữ:

- Chờ đã

Trần Thương vội vàng đuổi theo thì nhìn thấy màn này.

Sau khi người phụ nữ nghe thấy tiếng hô thì dừng lại.

Quay đầu nhìn sang thì thấy Trần Trí Phú đang đứng đó, một đôi giày vải màu đen, một chiếc quần lao động rằn ri giặt đến trắng bệt, và một chiếc áo lót cũ màu xám.

Người phụ nữ nhìn chằm chằm Trần Trí Phú, lạnh lùng hỏi:

Sao vậy?

Trần Trí Phú có chút chột dạ, trong tay cầm nhiều tiền như vậy, nhìn người phụ nữ, có chút chột dạ.

Đây là lần đầu tiên ông xử lý loại chuyện này.

Ông thực sự không muốn giải quyết, không muốn đối mặt với nó, cảm giác tội lỗi và xấu hổ trong lòng khiến ông chỉ biết đứng im không nói nên lời.

Dưới ánh nắng mặt trời, người phụ nữ cầm ô che nắng, đeo kính râm, một thân váy trắng và giày cao gót, rất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trần Trí Phú ăn mặc mộc mạc đứng dưới trời nắng to, khuôn mặt thoáng chút mồ hôi, nhìn chằm chằm người phụ nữ với vẻ mặt khó xử, trong lòng rất căng thẳng.

Không ai trong số họ mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng, Trần Trí Phú không kìm được mà cao giọng nói:

- Tôi là cha của Trần Hiểu Lệ.

Chương 1543: Tình Thương Của Cha, Như Núi Thái Sơn

Người phụ nữ sửng sốt không nói gì chỉ nhìn Trần Trí Phú, còn ông hít một hơi thật sâu, nói thật, ông đã sẵn sàng.

Con gái có thể trốn tránh, nhưng ông thì không.

Người trưởng thành nên biết chịu trách nhiệm trước chuyện mình đã làm.

Mặc dù là nông dân 50 tuổi không được học hành nhiều và không hiểu nhiều đạo lý nhưng ông lại là một người cha, biết rõ hiện tại con gái mình đã không còn nơi nào để đi, vô cùng khó khăn.

Ông quyết định tự mình đến trả thay con gái.

Cho dù đứa con gái này thật sự không hiểu chuyện, nhưng... ông vẫn là cha.

Thực ra, tình cha vô cùng bao dung và vĩ đại lắm

Một tình yêu không quan tâm đến được và mất.

Ông đến để xin lỗi vì những gì con gái mình đã làm sai.

Những gì con gái không thể đối mặt, ông sẽ đối mặt, nhìn người phụ nữ trước mặt, Trần Trí Phú lau mồ hôi:

- Tôi là cha của Trần Hiểu Lệ.

Sau khi người phụ nữ nghe xong, cô ta tưởng Trần Trí Phú đến để trả thù, trong lòng tức giận đến hộc máu:

- Là do tôi bắt nạt con gái ông nên ông đến tìm tôi để tính sổ sao?

Đúng vậy, tôi đã sai người đăng biểu ngữ, ông có thể đánh tôi.

Lời nói của người phụ nữ cũng rất dứt khoát khiến Trần Trí Phú đột nhiên sững sờ.

Ông không nghĩ sẽ có một khởi đầu như vậy.

Thôi nào, tôi cũng không ngờ con gái ông lại tự tử, trách tôi, nhưng ông có bao giờ nghĩ đến nỗi khổ của tôi không?

Tôi cũng có con, tôi cũng có một gia đình. Khi con gái ông phá hoại gia đình tôi, tại sao ông lại không đứng ra vậy?

Người phụ nữ vừa nói vừa khóc nức nở, cô ta tháo kính râm ra để lộ đôi mắt đỏ hoe vì khóc.

Ông đánh tôi đi, tôi sẽ không đánh lại, tôi sẽ không gọi cảnh sát, huống chi là chuyện báo thù, con gái ông còn có cha, còn tôi hiện tại không có ai cả ông biết không?

Chồng tôi đi rồi, nhà tôi mất rồi! Ông có hiểu cảm giác của tôi không?

Biểu ngữ của tôi thế nào? Chỉ có con gái ông mới quyến rũ được chồng tôi, tôi không thể trút giận được sao?

Người phụ nữ vừa nói vừa lau nước mắt.

Đúng lúc này, bất ngờ có một tiếng động lớn vang lên, người phụ nữ sửng sốt, chỉ thấy Trần Trí Phú đứng không xa, quỳ xuống trước người phụ nữ này.

Xin lỗi, tôi đã sai khi không dạy dỗ con gái của mình thật tốt, con bé đã phá hoại gia đình của cô, tôi xin lỗi cô.

Tôi hy vọng... cô có thể bỏ qua cho con bé, nó mới 20 tuổi, nó còn cả một chặng đường dài phải đi, nếu cô đăng biểu ngữ như thế, cuộc đời này của con bé sẽ bị hủy hoại mất

Tôi cầu xin cô, bỏ qua cho con bé.

Số tiền này, tôi một đồng cũng không lấy, cô mang về đi, con gái tôi sẽ do chính tôi nuôi dưỡng, còn chồng của cô đã cho nó bao nhiêu tiền, cô cho tôi con số, tôi chắc chắn sẽ trả lại.

Trần Trí Phú nói từng từ bằng giọng địa phương một cách hào sảng và mạnh mẽ.

Mọi người xung quanh như chết lặng.

Hơn nữa, vô cùng chấn động, không ai nghĩ rằng ông ấy sẽ trực tiếp quỳ xuống, ngay cả người phụ nữ cũng nhất thời không biết làm sao.

Trần Thương vội vàng đỡ Trần Trí Phú dậy, nhưng ông xua tay.

Cô gái à, tôi cũng biết cô rất đau khổ, cũng biết con gái tôi đã gây cho cô rất nhiều mất mát và đả kích, tôi không bênh vực nó, nó sai chính là sai.

Nhưng con bé đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Tôi thân làm cha, trước tiên cho tôi xin lỗi cô, cầu mong cô bỏ qua cho nó.

Lúc này, một cậu bé chạy đến và bước về phía người phụ nữ rồi dừng lại. Sau khi nhìn thấy cảnh này, nó nhìn chằm chằm Trần Trí Phú đầy tò mò và nhìn lên, liếc nhìn người phụ nữ.

Cậu bé không lớn lắm, chừng bốn năm tuổi.

Mẹ ơi... làm sao vậy?

Người phụ nữ lén lau nước mắt:

- Con đi đỡ ông ấy đứng lên đi.

Cậu bé gật đầu, thận trọng đi đến bên cạnh Trần Trí Phú, nhìn ông, giọng trẻ con non nớt vang lên:

- Ông ơi, ông đó nha, nam tử hán đại trượng phụ, có thể chảy máu, chảy mồ hôi nhưng không thể rơi lệ, lại càng không thể quỳ xuống.

- Mẹ nói đầu gối nam nhi là vàng, không thể quỳ bừa bãi.

Trần Trí Phú nhìn đứa nhỏ, trong lòng càng cảm thấy có lỗi.

Thành thật mà nói, bây giờ ông biết rằng không chỉ một người phụ nữ mà cả một gia đình đã bị phá hủy bởi con gái của mình

Nghĩ đến đây, Trần Trí Phú càng cảm thấy có lỗi trong lòng, mặc dù ông cũng biết rằng nếu không có con gái mình, người đàn ông kia vẫn có thể vẫn muốn vượt quá giới hạn, nhưng vạn lần không thể để con gái của mình đi phá hủy gia đình người khác.

Trần Trí Phú không chỉ biết đầu gối của đàn ông rất quý, mà ông còn biết đàn ông chỉ quỳ lạy cha mẹ, không được quỳ người khác.

Nhưng... với tư cách là một người cha, ông sẵn sàng vứt bỏ tôn nghiêm, chỉ hy vọng tương lai của con gái mình sẽ không bị ảnh hưởng.

Ông biết con gái mình cũng đang trong tình trạng tuyệt vọng, không biết phải làm gì, vì vậy con bé đã chọn cách tự tử giống như một cách trốn thoát.

Trần Trí Phú sẵn sàng đối mặt với những điều này vì con gái mình, ốn cho là nhục nhã nhưng không ngờ lại làm cho một gia đình tan nát, nghĩ đến điều này, ông càng thêm thấy có lỗi.

Lúc này, đột nhiên một cô gái mặc quần áo bệnh nhân chạy ra, không phải ai khác, chính là Trần Hiểu Lệ.

Cô ta nhìn thấy cha mình quỳ trên mặt đất, nếu như còn không tỉnh dậy thì cô ta đúng không phải con người.

Cô ta quỳ trước mặt cha mình mà khóc:

- Ba, con sai rồi, hu hu… con đã sai thật rồi, con sẽ không bao giờ dám tái phạm nữa.

Xin lỗi, tôi không nên phá hoại gia đình của cô

Thật xin lỗi... thật xin lỗi...

Trần Hiểu Lệ quỳ ở đó, ôm cha gào khóc, Trần Trí Phú thở dài.

Lúc này, người phụ nữ đứng nhìn cảnh tượng này, nước mắt không kìm được chảy ra.

Cô nhìn chằm chằm vào Trần Hiểu Lệ:

- Cô đừng khóc nữa, cô có cái gì mà phải khóc?

Tôi thật sự ghen tị với cô, cô có một người cha bằng lòng thay cô chuộc lỗi, nguyện ý quỳ gối trước mặt người khác để bảo vệ con mình

Thực sự, sau khi vụ việc xảy ra, anh ta chưa trở về nhà lấy một lần, chỉ nói với tôi rằng muốn ly hôn

Tôi cũng là một người phụ nữ, tôi cứ như vậy bị ức hiếp sao?

Cha của con tôi ở đâu rồi chứ?

Người phụ nữ ngồi quỵ trên mặt đất trong khi đang nói chuyện, nhất thời cảnh tượng đã mất kiểm soát.

Lúc này, cậu bé thấy mẹ khóc, vội chạy lại ôm mẹ, đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt, cậu vừa khóc vừa rơm rớm nước mắt nói:

- Mẹ đừng khóc, con sẽ bảo vệ mẹ

Đợi con lớn lên, con sẽ bảo vệ mẹ.

Người phụ nữ không nhịn được nữa, đột nhiên bật khóc nức nở.

Một lúc sau, càng ngày càng có nhiều người vây xem, Trần Trí Phú thở dài đỡ người phụ nữ đứng dậy.

Cô gái, là do tôi sai, hãy cầm tiền về đi, đợi khi con gái tôi khỏe hơn tôi sẽ đưa nó đến cửa nhận lỗi. Tôi mong cô có thể tha thứ cho nó.

Người phụ nữ lau nước mắt và liếc nhìn Trần Hiểu Lệ:

- Cô nên cảm ơn vì đã có một người cha tốt.

Nói xong, người phụ nữ đứng dậy và rời đi.

Chương 1544: Anh Không Muốn Làm Ban Giám Khảo À?

Thành thật mà nói, Trần Hiểu Lệ chỉ là một ngòi nổ thôi, cô ta nói mình hận Trần Hiểu Lệ, không bằng nói hận chồng mình.

Trần Thương nhìn Trần Trí Phú, không nhịn được thở dài.

Công cha như núi Thái Sơn

Thực sự là như vậy.

Những người cha luôn yêu thương con cái bất chấp mọi giá phải trả, vì con, họ sẵn sàng đổ máu đầu, sẵn sàng hạ thấp phẩm giá cao quý nhất của đàn ông, sẵn sàng quỳ gối vì con cái của họ, chỉ mong rằng phần đời còn lại, con họ sẽ được sống khỏe mạnh.

…

Vốn thân thể Trần Hiểu Lệ có hơi suy yếu, lại vừa khóc như vậy, trực tiếp ngồi xụi lơ trên mặt đất, suýt chút nữa không đứng dậy nổi.

Mẹ của Trần Hiểu Lệ cũng chỉ biết đứng nhìn, có thể chuẩn bị tốt chuyện trong nhà đã không tệ.

Mặc dù Trần Trí Phú ở rể, nhưng nói một lời từ đáy lòng thì trong lòng bà, người đàn ông này chính là trụ cột, ông ấy mới thật sự là chủ cái nhà này, thấy chuyện của con gái đã được giải quyết, người vợ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, đoạn đường này bà vẫn luôn đang suy nghĩ nên làm thế nào cho phải, nhưng cuối cùng bà vẫn chưa tìm ra cách.

Giải quyết rồi thì tốt

Giải quyết rồi thì tốt...

Trần Hiểu Lệ nặng tầm 50kg được Trần Trí Phú lao động lâu năm, nên mạnh khỏe hơn, tiện tay bế lên một cái, đi về phòng chăm sóc đặc biệt.

Mọi người xung quanh nhìn người đàn ông bình thường thậm chí có chút quê mùa cục mịch này, nhịn không được dựng ngón tay cái.

Đây mới là đàn ông

Trần Hiểu Lệ được cha ôm lên, theo thói quen ôm lấy cha.

Bao nhiêu năm rồi nhỉ

Không được cha ôm như một đứa trẻ vĩnh viễn chưa trưởng thành.

Lồng ngực này vẫn rộng lớn như trước, ấm áp, an tâm

Mùi vị quen thuộc từ trên người cha truyền đến, là mùi của mồ hôi, nhưng cô lại cảm thấy hết sức thoải mái.

Đủ loại chuyện cũ dâng lên trong lòng, giờ khắc này đột nhiên Trần Hiểu Lệ ý thức được ngày trước mình ngu xuẩn cỡ nào?

Cái gì là thế giới cảnh xuân tươi đẹp.

Cái gì là cuộc sống ngợp trong vàng son.

Thứ mà cô có được cũng không phải là những thứ này.

Khi mình tuyệt vọng nhất, ghét bỏ bản thân nhất, cảm thấy hổ thẹn, thậm chí còn lo lắng sẽ khiến người cha quê mùa này đứng ra bảo vệ mình sẽ bị mất mặt.

Mà ông ấy lại không ghét bỏ mình khi đã khiến ông mất mặt

Làm tình nhân cho người ta...

Trước kia gặp chuyện này người ta sẽ nhốt vào lồng heo ngâm xuống nước.

Đây đối với người phụ nữ truyền thống mà nói, việc làm của bản thân đi ngược với luân thường đạo lý.

Có thể là, khi con cái làm sai, người cha sẽ thay con gái trả nợ.

Chẳng những ông ấy không có trách mình, mà còn mở rộng hai tay nghênh đón tất cả nhục nhã.

Giờ khắc này, Trần Hiểu Lệ không nhịn được thở dài, trong lòng tràn ngập áy náy.

Đột nhiên Trần Hiểu Lệ không dám ngẩng đầu nhìn ba mình, cô ta cảm thấy mình không xứng làm con gái của cha, cả ngày khiến cha phiền lòng.

Bây giờ, nói cái gì cũng vô dụng, về sau cô phải hiếu thuận với cha...

Sau khi Trần Hiểu Lệ được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn Trần Trí Phú đang quay người chuẩn bị rời đi, bỗng gọi:

- Ba

Trần Trí Phú chuẩn bị quay người, nhìn con gái, muốn nói gì đó, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nói gì, nhếch miệng cười cười đi ra ngoài.

Thấy nụ cười này của ba mình, Trần Hiểu Lệ biết rõ, ba đã tha thứ cho mình.

Cô khóc, khóc có chút thương tâm.

Hóa ra trên thế giới này người không chê bạn, từ đầu đến cuối người yêu bạn, chính là cha mẹ.

...

Sau khi ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Trần Trí Phú tìm được Trần Thương.

- Trần Thương, chú cám ơn cháu

Trần Thương cười cười:

- Không có chuyện gì, chú không cần xa lạ với cháu

Trần Trí Phú cười khổ một tiếng:

- Vậy lần này Hiểu Lệ không có vấn đề gì nữa đúng không?

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, có lẽ không có vấn đề gì lớn, hôm nay kiểm tra lại chỉ tiêu cơ bản bình thường, nhưng nhất định cần phải nằm viện một đoạn thời gian để khôi phục.

Trần Trí Phú nhẹ gật đầu:

- Không có chuyện gì là được rồi, thím của cháu sẽ ở lại vài ngày, ngày mai chú phải chuẩn bị trở về Vân Nam.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Dạ, chú đừng quá lo lắng, có cháu ở đây chú cứ yên tâm đi.

Trần Trí Phú muốn nói lại thôi, nhìn Trần Thương, nhịn không được nói:

- Trần Thương à, chú có vấn đề muốn nhờ cháu.

Trần Thương cười cười:

- Chú, có cái gì cứ nói thẳng đi ạ.

Trần Trí Phú gật đầu:

- Cái này... Chuyện của Hiểu Lệ, cháu đừng nói cho người khác.

- Được, cháu cam đoan không nói, cháu gọi điện thoại cho ba mẹ cháu, để dặn bọn họ không nói, chú cứ yên tâm đi nhé.

Trần Trí Phú gật đầu:

- Ừm, vậy chú đi đây, chú không gặp Hiểu Lệ nữa, ở công trường còn nhiều việc lắm, à này... Nói con bé nghĩa thoáng lên nhé.

Trần Thương nói:

- Cháu đặt trước vé máy bay cho chú.

Trần Trí Phú cười cười xấu hổ:

- Không cần, chú đã mua vé xe lửa rồi, rạng sáng đi.

Ông để lại tiền cho vợ mình, để bà chăm sóc con gái, còn mình mua ghế ngồi cứng.

Từ thủ đô đến Côn Minh, một ngày 18 tiếng, giá vé 320 tệ.

Lúc đến đây, đây là lần đầu tiên trong đời Trần Trí Phú ngồi máy bay, có lẽ cũng là lần cuối cùng, giá cao như vậy, ông không nỡ...

...

Hôm sau khi Trần Trí Phú rời đi, Trần Hiểu Lệ ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, tình hình cả người hình như đã tốt hơn nhiều.

Khoa hồi sức tích cực có yêu cầu khắt khe về thời gian thăm khám, một ngày khám một lần, không bao lâu, mỗi bệnh viện có thời gian khác nhau.

Bệnh nhân nặng ở ICU của trung tâm Cấp cứu tương đối nhiều, thời gian thăm nom chỉ có 10 phút.

Hơn nữa, giá nằm phòng chăm sóc đặc biệt cũng không phải lúc nào cũng một ngày hơn một vạn, chủ yếu dựa trên phương pháp điều trị mà bạn nhận được, đều liên quan tới giám sát, sử dụng vật phẩm, dùng thuốc, kiểm tra đo lường chỉ tiêu.

Dù sao, các khoản phí của bệnh viện cũng được ghi rõ ràng chi tiết, bình thường mỗi ngày đều sẽ đưa cho người nhà danh sách các khoản chi của ngày hôm qua đã được in ra.

(Nếu bạn không biết điều này thì có thể chủ động hỏi y tá, đây là quyền lợi của bệnh nhân, nhớ nhìn kỹ các chi tiết thật rõ ràng, có một số bệnh viện sẽ thu các khoản phí không hợp lý cũng là chuyện thường thấy.)

Sáng thứ năm, cũng vừa sang tháng tám, Tần Duyệt cẩn thận từng li từng tí đi tới văn phòng chủ nhiệm.

Tôn Quảng Vũ đang đọc sách, thấy Tần Duyệt rón rén giống như con chuột nhỏ chạy vào, không nhịn được cười cười.

- Sao em lại tới đây?

Tần Duyệt đưa tài liệu và thông tin của sinh viên mới cho Tôn Quảng Vũ:

- Lão sư, đây là danh sách nghiên cứu sinh mới năm nay của chúng ta, bộ phận nghiên cứu sinh bảo em đưa tới.

Tôn Quảng Vũ cười cười:

- Để đó đi, em có chọn được người nào thích hợp chưa? Hay là, em có muốn thu nhận đệ tử, đệ muội gì không?

Tần Duyệt nghe thấy lão sư hỏi vấn đề này, không nhịn được nói:

- Có một người

Tôn Quảng Vũ tò mò:

- Ai vậy?

Tần Duyệt vui vẻ nói:

- Trần Thương! Lão sư, em kéo Trần Thương qua làm học trò của thầy nhé, như thế em sẽ là sư tỷ của anh ấy, ha ha ha...

Chương 1545: Lại Uống Thuốc?

Tần Duyệt nghĩ tới đây, lập tức cười không ngậm được mồm, Tôn Quảng Vũ cũng bất đắc dĩ cười cười:

- Được rồi, đừng có nằm mơ nữa, chỉ là... Không phải giáo sư Trần mới đang học thạc sĩ năm hai sao?

Tần Duyệt cười nói:

- Thứ bảy tuần này, anh ấy sẽ tốt nghiệp

Tôn Quảng Vũ sững sờ:

- Có ý gì?

Tần Duyệt nói:

- Anh ấy xin được tốt nghiệp sớm, trường học cũng không có thể từ chối, thứ bảy tuần này, trường học quyết định tổ chức lễ bảo vệ luận án tốt nghiệp riêng cho anh ấy.

Tôn Quảng Vũ nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, Trần Thương bảo vệ đề án tốt nghiệp?

Đây nhất định sẽ là một chuyện hết sức đặc sắc.

Nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ quyết định mình nên đi xem một chút.

Đúng, hiệu trưởng đại học Y khoa tỉnh Đông Dương... Đúng vậy, không phải chính là Tần Hiếu Uyên sao?

Tần Duyệt có một người cha tên là Tần Hiếu Uyên, vừa vặn được điều tới làm hiệu trưởng, nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Duyệt Duyệt, lễ bảo vệ tốt nghiệp của giáo sư Trần... Thầy chỉ đứng ngoài quan sát một chút, có lẽ không có vấn đề gì lớn chứ?

Tần Duyệt híp mắt:

- Lão sư chẳng lẽ thầy không muốn làm giám khảo sao?

Một câu này khiến Tôn Quảng Vũ có chút hưng phấn và kích động nhỏ.

Làm… Làm giám khảo, điều này có thể sao?

Nếu như có thể như vậy tuyệt đối sẽ khiến Tôn Quảng Vũ nằm mơ cũng cười cho tỉnh dậy.

Dù sao đây cũng là lễ bảo vệ tốt nghiệp của giáo sư Trần đó.

Bao nhiêu năm về sau, bản thân có thể khoe hoang nói rằng tôi từng cho thông qua luận văn bảo vệ tốt nghiệp của Trần Thương.

Chuyện này sẽ kích thích cỡ nào chứ?

Nghĩ tới đây, Tôn Quảng Vũ chuẩn bị lên tiếng, đúng lúc này, đột nhiên Tần Duyệt nói:

- Thật ra, Tôn lão sư, hôm nay em đến là để xin nghỉ thời gian để chuẩn bị kết hôn, thầy xem...

Tôn Quảng Vũ nghe xong, lập tức vui vẻ, ai nha, tiểu nha đầu này, vậy mà lại tính toán với cả lão sư đây, mưu trí, khôn ngoan.

Thời gian nghỉ kết hôn đúng không?

Tôn Quảng Vũ vung tay lên:

- Kết hôn à! Đây là chuyện tốt, em muốn kỳ nghỉ bao nhiêu ngày, chính em tự viết đi

Tôn Quảng Vũ như đang đưa một tờ chi phiếu trống không, Tần Duyệt bày ra bộ dáng đã đạt được âm mưu, không nhịn được nói:

- Lão sư... Cái này... Bên bộ phận nghiên cứu sinh thì sao...

Tôn Quảng Vũ nhìn Tần Duyệt một cái, càng ngày càng cảm thấy hôm nay con bé này đến đào hố chờ mình nhảy vào

Nếu Tần Hiếu Uyên ở đây, tuyệt đối sẽ cười lạnh một tiếng, con gái tôi đến cả ba nó còn bị nó hố, đừng nói là lão sư

Tôn Quảng Vũ nhìn vào đôi mắt tinh ranh quỷ quyệt của Tần Duyệt, cười nói:

- Tôi bày cho em một cách hay

Tần Duyệt lập tức vui vẻ nói:

- Lão sư, để em châm trà cho thầy

Nhìn Tần Duyệt vui vẻ bưng chén trà đi rót nước, Tôn Quảng Vũ cười nói:

- Một chuyện rất đơn giản, em phát cho chủ nhiệm bộ phận nghiên cứu sinh một thiệp mời đám cưới của em và Trần Thương, chuyện này sẽ trở nên vô cùng đơn giản rồi

Tần Duyệt lúng túng nói:

- Ngày khai giảng, chủ nhiệm khoa nghiên cứu sinh đã nói chúng em tốt nhất đừng để trong thời gian đi học xin thời gian nghỉ kết hôn, nghỉ sinh.

Tôn Quảng Vũ không nhịn được nói:

- Em là ngốc thật hay ngốc giả thế, không phải bảo em xin nghỉ, chẳng qua là em chỉ đi phát thiệp mời, rồi người ta sẽ chủ động phê chuẩn giấy xin phép nghỉ cho em.

Tần Duyệt sững sờ, hình như lão sư nói cũng có lý, cô lập tức cười nói:

- Vâng ạ, thầy ơi, tối nay em sẽ nói cho ba em biết, sẽ nói ở lĩnh vực môn thống kê thầy rất có kinh nghiệm

Nói xong, đứng dậy rời đi.

Về nhà cầm thiệp mời, Tần Duyệt hấp tấp đi tới khoa nghiên cứu sinh của Hiệp Hòa, có chút lo sợ bất an

Cô luôn cảm thấy mình làm như vậy là đang đưa tay vào miệng cọp, không đúng, múa rìu qua mắt thợ, thậm chí là nghịch đại đao trước mặt Quan công

Đây là đang khiêu chiến tôn nghiêm của bộ phận nghiên cứu.

Dù sao, khi khai giảng, chủ nhiệm Chiêm rõ ràng đã nói, lúc đi học, tốt nhất đừng kết hôn sinh con, thời gian nghỉ kết hôn, nghỉ sinh sẽ không được phê duyệt...

Mình chủ động đưa thiệp mời, có giống như đang tìm đường chịu chết không.

Sau khi đi tới cửa, Tần Duyệt đã lập tức hối hận, quay người chuẩn bị rời đi.

Có thể là... Vừa mới quay người, thì cửa mở

Chiêm Ngọc Phong nhìn Tần Duyệt một cái, không nhịn được nói:

- Tần Duyệt? Cô tới đây làm gì thế?

Tần Duyệt vội vàng nói:

- Cái này... Chủ nhiệm, không có việc gì, tôi chỉ là... Đi ngang qua! Đúng, đi ngang qua.

Chiêm Ngọc Phong không nhịn được bật cười:

- Vào trong nói, trong tay cầm thứ gì đó.

Trong lòng Tần Duyệt rối bời:

- Chủ nhiệm Chiêm, cái này, là cho thầy.

Chiêm Ngọc Phong sững sờ, nhìn tấm thiệp màu đỏ, lập tức sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt một cái, ngưng trọng mở thiệp mời ra.

Ngay lập tức, hai mắt của Chiêm Ngọc Phong sáng lên

Trong lòng thì mừng như điên

Trời ơi

Quả nhiên là thiệp mời hôn lễ.

- Thôn Nam Sơn! Thật sự là thôn Nam Sơn

Chiêm Ngọc Phong vội vàng gấp thiệp mời lại:

- Được, không có vấn đề, tôi có thời gian

Tần Duyệt sững sờ, nhìn chủ nhiệm Chiêm:

- Cái này... Chủ nhiệm... Tôi...

Chiêm Ngọc Phong cười nói:

- Hiểu rồi, hiểu rồi, giữ bí mật

Mặt Tần Duyệt đỏ lên:

- Không phải, chủ nhiệm, em tới để xin nghỉ phép...

Chiêm Ngọc Phong nghe xong, lập tức cười nói:

- Xin nghỉ à? Xin phép nghỉ không thích hợp lắm

- Dù sao, chúng ta cũng quy định trong quá trình học không được xin nghỉ phép... Nếu không như vậy đi, vừa vặn chúng ta có đợt huấn luyện, phải đi 1 tháng, như vậy đi, cô đi đi.

Chiêm Ngọc Phong mặt không biến sắc, tim không đập mạnh, nói với Tần Duyệt.

Tần Duyệt vội vàng nói:

- Cám ơn chủ nhiệm

Chiêm Ngọc Phong vẫy tay một cái:

- Mau đi đi

Sau khi Tần Duyệt rời đi, Chiêm Ngọc Phong nhìn tấm thiệp mời này, trong lòng liền vô cùng vui vẻ.

Trọng lượng tấm thiệp mời của Trần Thương cũng không bình thường đâu

Sau khi Tôn Quảng Vũ của Khoa Ngoại tổng hợp nhận được đã khoe khoang hơn một tuần.

Bây giờ mình cũng có

Phải biết, người tới dự hôn lễ của Trần Thương cũng không ít, mà còn đều là nhân vật máu mặt trong ngành.

Tham gia kiểu hôn lễ như vậy quả thực đang tượng trưng cho thân phận gì

Chiêm Ngọc Phong cười chụp ảnh với tấm thiệp mời, vui vẻ gửi lên vòng bạn bè.

...

Gần đây Trần Thương cũng rất bận.

Mắt thấy hôn lễ ngày 18 tháng 8 càng ngày càng gần.

Khoảng thời gian này công việc ở bệnh viện cũng không bận, anh đang chuẩn bị xin phép nghỉ, kết hôn, cũng vừa lúc để buông lỏng một chút.

Nhưng trước đó anh vẫn còn có một việc, chính là bảo vệ đề án tốt nghiệp.

Chuyện này không lớn không nhỏ, nhưng Trần Thương cũng phải chuẩn bị thật tốt.

Tần Hiếu Uyên đã được điều nhiệm đến đại học Y khoa tỉnh Đông Dương để đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng, nhưng vẫn chưa từ nhiệm chức

Viện trưởng của tỉnh Nhị viện, chuẩn xác mà nói là vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Hiện tại phải nói là tỉnh Nhị viện xưa đâu bằng nay, bao nhiêu người đều đang nhìn chằm chằm vào cái bệnh viện này.

Tỉnh Đông Dương không nhỏ, mà thành phố An Dương lại có tận tám triệu người dân, nhưng giới y khoa lại đang lớn mạnh.

Hiện tại Trần Thương là nhân tài đang được săn đón trong giới y khoa, những lãnh đạo trong hệ thống y tế ở thành phố An Dương đều biết.

Chương 1546: Hay Là Gọi Giáo Sư Trần?

Từng người một đều nhìn chằm chằm vào chức viện trưởng của tỉnh Nhị viện.

Ai cũng muốn tới đây dính chút hào quang.

Dù sao, hiện tại ai cũng biết, Trần Thương đang đến thủ đô để bồi dưỡng.

Biên chế vẫn ở tỉnh Nhị viện, sau khi về đây còn kiêm luôn chức đại chủ nhiệm của trung tâm cấp cứu mới xây.

Nếu Trần Thương làm ra một chút thành tích, ai lại không vui lòng chứ?

Vì lẽ đó, trong lúc nhất thời cũng là anh tranh tôi cướp, ngay cả chủ nhiệm của bệnh viện nhân dân tỉnh cũng đều đã nghĩ qua.

Cơ hồ tất cả mọi người đều xem trọng tỉnh Nhị viện, nói chính xác hơn thì là xem trọng Trần Thương.

Vì lẽ đó, trong lúc nhất thời vẫn chưa xác định được ứng viên sáng giá.

Vì vậy hiện tại Tần Hiếu Uyên vẫn tiếp tục kiêm nhiệm.

Trần Thương cũng không thể chân trước ba vợ vừa từ chức, chân sau mình vừa bảo vệ xong đề án tốt nghiệp đã lên nhậm chức, như vậy sẽ rất khó coi.

Vì lẽ đó Trần Thương cũng đang chuẩn bị kỹ càng.

Hơn nữa... Nói một lời thật lòng, yhật sự thì Trần Thương cũng rất cảm kích Mạnh lão sư.

Mạnh lão sư là một người không tệ.

Trần Thương suy nghĩ, lúc tốt nghiệp, có thể tặng Mạnh lão sư chút quà.

Bởi vậy, chuyện này cần nghiên cứu kỹ một chút.

Ngay khi Trần Thương chuẩn bị xin nghỉ phép với viện trưởng Ngô Đồng Phủ.

Lúc này, khoa cấp cứu số 6 lại đang trong tình trạng lộn xộn.

- Tổ trưởng Mã, bỗng nhiên Trần Hiểu Lệ lại bắt đầu xuất huyết mũi

- Kiểm tra không ra nguyên nhân vì sao

Mã Nguyệt Huy lập tức sững sờ, vội vàng bắt đầu kiểm tra và trị liệu.

Phát hiện căn bản không cách nào cầm máu, xảy ra từng đợt liên tục, một lát mũi lại chảy máu.

Điều này khiến lão Mã trực tiếp trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ là do diphacinone lặp lại?

Có thể là vậy, đây là lần đầu tiên họ nghe gặp diphacinone có thể trúng độc liên tục

Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Chẳng lẽ, lại uống thuốc?

Tình hình của bản thân Trần Hiểu Lệ vốn đã đặc biệt, vài ngày trước đã từng uống Diphacinone dẫn đến ngưng máu dị thường, cũng đã gây ra xuất huyết.

Hiện tại có phải lại uống thuốc hay không?

Trong lúc nhất thời, trong đầu mọi người lại lần nữa nghĩ đến loại khả năng này

Mã Nguyệt Huy do dự một chút, đứng dậy đi tới phòng bệnh.

Lúc này Trần Hiểu Lệ đang bị dọa sợ

Con người chính là như vậy, tự sát thuộc về 'Xúc động nhất thời', chẳng qua là tiêu phí sinh mệnh này, nhưng sau khi sống sót, phần lớn mọi người đều hối hận.

Trần Hiểu Lệ chính là như vậy, vốn cho rằng mình đã được cứu sống trong cơn thập tử nhất sinh lại đột nhiên bắt đầu xuất huyết, lập tức bị làm cho sợ hãi

Chẳng lẽ... Mình sẽ phải chết sao?

Mã Nguyệt Huy thấy sắc mặt trắng bệch của Trần Hiểu Lệ, liền vội vàng hỏi:

- Cô có lại uống thuốc không đó?

Trần Hiểu Lệ biến sắc, lắc đầu:

- Không có...

- Gần đây có uống thứ gì lạ không?

- Không, hai ngày này trong lúc nằm viện, đều ăn cơm của căn tin bệnh viện.

Đây đều là mẹ của Trần Hiểu Lệ mua cho, mà còn là dùng phiếu ăn của Trần Thương.

Mỗi tháng ở bệnh viện Trần Thương được bù 600 tệ tiền cơm, nhưng bình thường anh cũng không cần đến, vì lẽ đó liền cho mẹ của Trần Hiểu Lệ, để bọn họ dùng.

Mã Nguyệt Huy tiếp tục hỏi:

- Nhà cô có tiền sử bị xuất huyết như vậy hay không?

Trần Hiểu Lệ nhíu mày, nhìn mẹ mình một cái.

- Không có... Đều không có.

Mã Nguyệt Huy nhíu mày, vậy thì thật kì quái.

Chẳng lẽ là phản ứng phụ của diphacinone?

Sau khi trở về, Mã Nguyệt Huy vội vàng dẫn theo thành viên trong tổ bắt đầu kiểm tra, hi vọng tìm ra một chút đầu mối để chẩn đoán bệnh, sau đó kiểm tra bằng các xét nghiệm đơn giản để tìm ra nguyên nhân xuất huyết là ở phân đoạn nào, sau đó lại làm các xét nghiệm phức tạp khác.

Đây chính là quy trình thường lệ của chẩn đoán bệnh.

Nếu xảy ra sự cố, nhất định sẽ không thể dùng cơ học lượng tử để chữa bệnh.

Lão Mã dặn dò bác sĩ chủ quản:

- Chỉ số máu, cứ hai ngày một lần lại kiểm tra sổ tay phân loại tế bào máu, xét nghiệm sàng lọc, xét nghiệm kết dính và kết tập tiểu cầu, đông máu...

Kiểu xuất huyết như vậy căn bản không phải chuyện nhỏ.

Máu mũi thì không sao, nhưng nếu xuất huyết trung ương, hậu quả sẽ nghiêm trọng, xuất huyết một chút cũng có thể dẫn đến cái chết, nhất định phải tra ra nguyên nhân

Thật ra đối với bác sĩ mà nói, căn bệnh đáng sợ nhất không phải căn bệnh nghiêm trọng nhất mà là không biết nguyên nhân tại sao.

Khối u có đáng sợ không?

Khi gặp bác sĩ khoa Ung bướu bạn có lo lắng không?

Đương nhiên không, vì bọn họ có một tập hợp các hướng dẫn chi tiết để chế định phương án cho tình hình của bệnh nhân.

Mà chảy máu mũi là chuyện lớn hay nhỏ?

Có thể lớn cũng có thể nhỏ

10 giờ 12 phút sáng, Trần Hiểu Lệ lại bắt đầu chảy máu mũi lần nữa

10 giờ 40 phút sáng, bắt đầu ho ra máu

11 giờ trưa, xuất huyết lại trở nặng

...

Trong lúc nhất thời, bác sĩ chủ quản bỗng trở nên luống cuống, Mã Nguyệt Huy lập tức mời chuyên gia hội chẩn, đồng thời mời chủ nhiệm các khoa học huyết, khoa tai mũi họng, khoa hô hấp, khoa nội tiết, phong thấp miễn dịch lập tức đến hội chẩn

Mọi người cũng bắt đầu khẩn trương thảo luận.

Hiện tại máu vẫn không ngừng chảy

Chỉ số máu, đông máu và các chỉ số khác đều bình thường, điều này đồng nghĩa với việc chưa tìm ra phương pháp điều trị đông máu.

Nhưng, máu từ đâu mà ra?

Không phải đông máu dị thường, mà là xuất huyết nội tạng?

Bệnh bạch cầu?

Hay có khối u?

Tuy nhiên, kết quả xét nghiệm bạch cầu hoàn toàn loại bỏ khả năng đó.

Chẳng lẽ là khối u hay xuất huyết nội tạng?

Trước tiên phải tiến hành nội soi thanh quản và dạ dày, xem thử có bị xuất huyết niêm mạc dạ dày hay tổn thương họng hay không, gặp phải căn bệnh kỳ lạ như vậy, nhóm chủ nhiệm bọn họ đều rất chú tâm.

Ở độ tuổi này, việc họ hứng thú nhất là khám phá ra những điều mới lạ.

Nếu như... Nếu như phát hiện một loại bệnh chưa từng có, bọn họ sẽ rất đáng gờm.

Tuy nhiên, nửa giờ sau, kết quả cho thấy thực quản và trong dạ dày cũng không bị xuất huyết.

Lần này, mọi người tò mò.

- Chụp CT xem thử có phải phổi bị tổn thương hay không?

Mọi người đều đồng ý với đề nghị của chủ nhiệm khoa hô hấp.

Từng có bệnh án trúng độc thuốc diệt chuột, hơn nữa bệnh nhân còn ho ra máu, chảy máu mũi, cần suy tính một chút có phải liên quan đến đường hô hấp hay phổi hay không.

Trần Hiểu Lệ được chuyển đến khoa chụp X-Quang.

Nhóm người Mã Nguyệt Huy ở bên ngoài thảo luận bệnh tình, chờ đợi kết quả.

Mà đúng lúc này đột nhiên bác sĩ khoa X-Quang vội vàng hớt hải chạy ra, mở cửa:

- Không xong rồi, tim của bệnh nhân đột nhiên ngừng đập

Một câu này lập tức khiến mọi người sợ hãi

Này làm sao... Xảy ra chuyện gì chứ?

Đang yên lành sao tim lại ngừng đập

Lão Mã vội vàng đi vào:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Chủ nhiệm khoa X-Quang Dương cũng gấp đến nỗi chảy mồ hôi:

- Chèn ép màng ngoài tim! Rất có thể là chèn ép màng ngoài tim, tôi thấy tâm ảnh rất lớn, nhanh đi làm siêu âm.

Mọi người nghe thấy lời của chủ nhiệm khoa X-Quang, lập tức choáng váng.

Làm sao đang tốt đẹp lại bị chèn ép màng ngoài tim chứ?

Màng ngoài tim là một túi thanh mạc dạng sợi kín bọc quanh tim, bên trong có một ít huyết thanh, có tác dụng bôi trơn khi tim đập.

Chương 1547: Kinh Nguyệt Kỳ Lạ

Một khi nơi này bị xuất huyết, thì tất nhiên sẽ chèn ép tim và ảnh hưởng đến nhịp đập

Một khi xuất hiện tình trạng này thì bệnh nhân sẽ rơi vào tình trạng vô cùng nguy kịch.

Vì lẽ đó, những chủ nhiệm đó đều là lão tướng trên sa trường, dù có bàng hoàng và tò mò đến đâu, cũng không quên hiện tại mình nên làm gì.

Khoa X-Quang và khoa cấp cứu ở cùng một tầng, rất nhanh y tá đã đẩy xe tới.

Trần Hiểu Lệ cũng vội vàng được đưa vào phòng cấp cứu.

Trong lúc nhất thời, khoa cấp cứu lại trở nên bận rộn.

Lão Mã tự mình làm phẫu thuật, bắt đầu cắm ống hút dịch dưới siêu âm.

Kỹ thuật của Lão Mã rất thành thạo, kinh nghiệm cấp cứu lâu năm giúp ông ta không chút phí sức.

Châm cứu màng ngoài tim thành công

Nhịp tim của Trần Hiểu Lệ đã bắt đầu khôi phục, nhưng huyết áp vẫn rất thấp.

Nói cách khác, tình huống vẫn không lạc quan

Khi Lão Mã còn chưa kịp thở một cái, đã xảy ra một chuyện khiến người ta sợ hãi, cả mắt, miệng, mũi và tai của Trần Hiểu Lệ cũng bắt đầu xuất huyết

Trong nháy mắt mọi người thật sự đã bị dọa sợ

Sắc mặt của cô ta vốn đã tái nhợt giờ không hề có một chút huyết sắc

Mà bây giờ đột nhiên xuất hiện thất khiếu (*) chảy máu như tro tàn?

(*) Bảy cái lỗ trên mặt: Hai lỗ tai, hai lỗ mũi, hai mắt và mồm là thất khiếu.

Toàn bộ khoa cấp cứu nhìn thấy loại tình huống này, cho dù mọi người có kiến thức sâu rộng, giờ khắc này cũng bị dọa sợ hãi

Những cô y tá ở khoa cấp cứu nhìn cô gái này cũng có chút đau lòng.

Còn có hi vọng sống không?

Còn cần phải tiếp tục cấp cứu không?

Chúng ta... Có thể cứu hay sao?

Vào lúc này, trong đầu tất cả mọi người đều xuất hiện mấy vấn đề này.

Tất cả mọi người cũng không biết làm sao.

Cấp cứu... Bị sốc... Cầm máu... Truyền máu...

Chuyện này đã trở thành chủ đề chính lúc này.

Có lẽ... Chỉ cần tốc độ truyền máu của chúng ta đủ nhanh, người bệnh sẽ không phải chết đúng không?

Lão Mã thở dài, có chút tiếc nuối và bất đắc dĩ.

Đây chính là cấp cứu.

Khi rõ ràng cho là chúng ta đã thành công, cuối cùng sẽ gặp phải loại chuyện như vậy.

- Làm sao bây giờ?

Bác sĩ chủ quản trẻ tuổi nhịn không được hỏi.

Tuy nhiên, lúc này không ai có thể đưa ra câu trả lời.

Bởi vì mọi người cũng không biết trả lời ra sao.

Chẳng lẽ cứ chết không rõ nguyên nhân vậy sao?

Vào lúc này, chợt bác sĩ chủ quản nói:

- Có nên gọi giáo sư Trần hay không?

Cái tên giáo sư Trần giống như adrenalin, trong nháy mắt khiến mọi người sáng mắt lên, tinh thần tỉnh táo

Đúng rồi, có lẽ Trần Thương sẽ có cách?

Mỗi người của khoa cấp cứu đều đang nghĩ như thế.

Bởi vì Trần Thương đã từng không chỉ một lần cứu sống người, cũng không chỉ một lần giải quyết được vấn đề.

Vào lúc này, mọi người chợt phát hiện, hóa ra giáo sư Trần đã không còn là một bác sĩ nhỏ nhoi, mà là một nhân vật chủ chốt

Vào lúc mọi người không có biện pháp, thì anh ấy đã trở thành đối tượng mà mọi người có thể dựa vào.

Đây là ai?

Khả năng trong tương lai chính là chủ nhiệm

Vào lúc này, Dư Dũng Cương cũng đã đến, anh ta vừa hoàn thành xong ca phẫu thuật thì cũng biết chuyện này.

Hiện tại, Trần Hiểu Lệ gần như đã trở thành bệnh nhân nguy kịch khó xử lý nhất của khoa cấp cứu

- Thế nào rồi?

Dư Dũng Cương tiến đến hỏi.

Chỉ là khi Dư Dũng Cương thấy trên mặt đều là máu, mũi, con mắt, miệng, lỗ tai... Đều đang chảy máu, cả người cũng sửng sốt

Cục diện này quá mức dữ tợn, khiến người ta cực độ khó chịu

- Vẫn chưa chẩn đoán rõ là bệnh gì.

Lão Mã nhíu mày nói.

Sau một lúc lâu, chợt Dư Dũng Cương nói:

- Gọi điện thoại cho Trần Thương, mời anh ấy tới một chuyến.

Lúc này, anh ta không nghĩ ra ai khác ngoài Trần Thương.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Dư Dũng Cương vẫn quyết định tìm viện trưởng Ngô để cầu cứu.

Dù sao viện trưởng Ngô cũng có kinh nghiệm phong phú, từng gặp nhiều đủ loại bệnh lâm sàng kỳ quái.

...

Trần Thương vừa mới chuẩn bị ra khỏi văn phòng viện trưởng, cười nói với Ngô Đồng Phủ:

- Viện trưởng Ngô, vậy tôi về thật đây

Ngô Đồng Phủ gật đầu cười:

- Đi đi, tiểu tử cậu, nhanh đi mau, khoa cấp cứu không có cậu thì cục diện vẫn thế

Trần Thương cười cười:

- Đây còn không phải đang lo ngài sẽ nhớ tôi sao! Ha ha...

Ngô Đồng Phủ cười chỉ chỉ mũi Trần Thương:

- Tiểu tử nhà cậu, mau đi đi, có thể tôi sẽ tới dự lễ bảo vệ luận án tốt nghiệp của cậu, chuẩn bị cho tốt đi nhé, tôi đoán chừng đến lúc đó người đến dự cũng không ít

- Còn nữa, cũng đừng quay lại, kết hôn xong, đi tuần trăng mật...

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã vang lên, cùng lúc đó, Trần Thương thấy điện thoại của viện trưởng Ngô vang lên, lên tiếng chào chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên ngay lúc này, điện thoại của anh cũng vang lên, là Mã Nguyệt Huy.

- Tổ trưởng Mã, sao vậy?

Lão Mã gấp gáp nói:

- Cậu mau đến khoa cấp cứu một chuyến đi, tình trạng của Trần Hiểu Lệ khá đặc biệt, bắt đầu từ sáng hôm nay đã chảy máu mũi, buổi sáng bắt đầu xuất hiện chèn ép màng ngoài tim, trái tim đột nhiên ngừng đập, sau đó khi vừa rút dịch, đột nhiên thất khiếu chảy máu

Trần Thương biến sắc:

- Bây giờ, tôi sẽ lập tức đi qua

Mà cùng lúc đó, sau khi Ngô Đồng Phủ bên này nhận được điện thoại, nói:

- Tôi lập tức đi qua đó

Nói xong, Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương một cái.

Hai người liếc nhau, liền vội vàng đi tới khoa cấp cứu.

Sau khi đến khoa cấp cứu, hai người chạy thẳng tới phòng cấp cứu, đến rồi cũng nhìn thấy một màn có chút kinh dị.

Trần Hiểu Lệ vẫn đang chảy máu

Giờ khắc này, Trần Thương trực tiếp nhíu mày.

Còn Ngô Đồng Phủ nói với Dư Dũng Cương:

- Mau đưa báo cáo xét nghiệm cho tôi

Bác sĩ chủ quản nhanh chóng đưa tới.

Mà Trần Thương cẩn thận quan sát từng li từng tí.

Ngô Đồng Phủ xem báo cáo ca bệnh, mi tâm nhíu lại, luôn cảm thấy bệnh này có chút kỳ lạ.

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì chứ?

Trần Thương cũng không dám mảy may buông lỏng cảnh giác, cẩn thận điều tra các chi tiết từng li từng tí.

Nếu như là trúng độc diphacinone, cũng không thể xảy ra chuyện như vậy?

Thất khiếu chảy máu...

Không đúng?

Trần Thương vội vàng nói:

- Nhìn thân dưới có xuất huyết hay không?

Các bác sĩ xung quanh nghe thấy Trần Thương nói vậy, không biết vì sao lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ có ích cho chẩn đoán bệnh sao?

Y tá khoa cấp cứu sáu vẫn luôn lắng nghe những gì Trần Thương nói, trực tiếp gật đầu, cởi quần Trần Hiểu Lệ xuống, kinh ngạc phát hiện:

- Có

Một câu lập tức khiến mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Quả nhiên cũng có

Mắt Trần Thương đột nhiên sáng lên, vội vàng chạy ra bên ngoài, sau đó nói với Ngô Đồng Phủ:

- Gọi điện thoại cho chủ nhiệm Hoàng Thu Dĩnh, để cô ấy đến hội chẩn

Hoàng Thu Dĩnh là chủ nhiệm phụ khoa, từng cùng Trần Thương hợp tác chẩn đoán bệnh và trị liệu cho bệnh nhân vỡ tĩnh mạch xương chậu.

Mọi người nghe thấy đề nghị của Trần Thương, lập tức sững sờ.

Tại sao phải gọi phụ khoa chứ?

Mà lúc này, sau khi anh ra khỏi phòng cấp cứu, tìm được Tiểu Nhu.

Mấy ngày nay, Tiểu Nhu có thời gian sẽ đến bệnh viện, hôm nay cũng không ngoại lệ, anh liền vội vàng đi tới hỏi:

- Tiểu Nhu, tôi hỏi cô một chuyện, chu kỳ kinh nguyệt của Trần Hiểu Lệ là lúc nào?

Chương 1548: Đã Sinh Mã Sao Còn Sinh Thương (1)

Bình thường mà nói, kinh nguyệt là chuyện tế nhị cỡ nào, loại chuyện này chỉ có hai loại người biết rõ, một người là bạn nữ cùng phòng, hai là bạn trai.

Sau khi Tiểu Nhu nghe thấy, khuôn mặt nhỏ đỏ lên:

- Chắc là mấy ngày nay, tôi mới tới.

Bình thường đối với bạn học thời đại học mà nói, con gái sống cùng nhau trong một thời gian dài, chu kỳ kinh nguyệt cũng sẽ dần dần trở nên giống nhau.

Nghiên cứu cho thấy, con gái ở chung ký túc xá một thời gian dài, ngay cả kinh nguyệt cũng sẽ đến cùng lúc, không kém mấy ngày.

(đừng hỏi tôi vì sao biết rõ)

Nghe thấy câu nói này, hai mắt Trần Thương lập tức sáng lên

Có khả năng

Rất có thể chính là loại bệnh kia

Sau khi Trần Thương hỏi xong, trực tiếp đi vào phòng cấp cứu.

Vào lúc này, chủ nhiệm Hoàng Thu Dĩnh cũng đã tới.

Ngay cả chủ nhiệm Hoàng Thu Dĩnh cũng hiếu kỳ xem hồ sơ bệnh án, sau khi xem xong, vẻ mặt mờ mịt, không rõ tại sao mình lại được mời tới.

Loại bệnh xuất huyết dị thường này, thực sự khá là phức tạp.

Ngô Đồng Phủ nhịn không được hỏi:

- Trần Thương, chủ nhiệm Hoàng cũng được mời tới rồi, cậu... Cậu suy nghĩ thế nào?

Tất cả mọi người vô cùng tò mò nhìn chằm chằm Trần Thương.

Anh nhìn Hoàng Thu Dĩnh, nhịn không được hỏi:

- Chủ nhiệm Hoàng, cô mau nhìn có giống chứng lạc nội màng tử cung ngoài vùng chậu hay không?

Nghe thấy vậy, Hoàng Thu Dĩnh biến sắc.

- Người bệnh đang trong chu kỳ kinh nguyệt sao?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng! Tôi vừa hỏi xong, mới hai ngày này.

Các chủ nhiệm xung quanh nhìn Hoàng Thu Dĩnh và Trần Thương, vẻ mặt mờ mịt, đây là căn bệnh gì?

Hoàng Thu Dĩnh cũng là lần đầu gặp loại bệnh này, nhưng đã từng thấy trong tài liệu

Không nghĩ tới trong cuộc sống thật, cô ấy cũng có thể nhìn thấy căn bệnh này.

Nghĩ tới đây, Hoàng Thu Dĩnh không nhịn được nói:

- Năm 1921, giáo sư Sampson đưa ra một loại hiện tượng. Biểu mô tuyến nội mạc tử cung và các tế bào trung mô chứa máu kinh trong thời gian hành kinh có thể sẽ chảy ngược vào khoang chậu cùng với máu kinh hình thành chứng lạc nội mạc tử cung vùng chậu. Trước mắt học thuyết này đã được mọi người công nhận, đồng thời đã chứng thực thông qua thí nghiệm trên động vật.

Mọi người khẽ nhíu mày, hình như đã bị dẫn dắt, Hoàng Thu Dĩnh tiếp tục nói:

- Vì vậy, các nghiên cứu theo dõi đã phát hiện ra rằng các tế bào nội mạc tử cung vào hệ thống tuần hoàn và trong phổi, gan, màng tim và những nơi khác sẽ xảy ra hiện tượng chảy máu trong chu kỳ kinh nguyệt. Đương nhiên, có thể giải thích như các triệu chứng của tràn khí màng phổi, xuất huyết ổ bụng, và chèn ép thần kinh.

Lời này vừa nói, lập tức khiến mọi người xung quanh đều trừng to mắt.

Cái này cũng được sao?

Hoàng Thu Dĩnh cũng có chút hoài nghi:

- Loại bệnh này trên lý luận có thể thành lập, nhưng...

- Hơn nữa chỉ có bốn loại triệu chứng lạc nội mạc mô tử cung ngoài vùng chậu, phổi và các tế bào trong ổ bụng được chia thành hai loại, dù chứng lạc nội mạc mô tử cung liên quan đến phổi, nhưng cho đến tận bây giờ, toàn thế giới chỉ có hơn 30 ca báo cáo, phần đa các bác sĩ khoa Ngoại lồng ngực cả đời cũng khó gặp được một ca.

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, tôi cũng là do đọc được một bình luận liên quan tới lạc nội mạc tử cung trong một bài luận của giáo sư khoa ngoại Hạ Tuệ Sinh ở đại học Đồng Tế, ông ấy nói rất khó để nghĩ tới căn bệnh này, rất khó để chẩn đoán ra bệnh, vừa nghĩ tới đặc điểm của nó, đây là chuyện hiển nhiên... Trong các ca bệnh hiếm gặp, đây là một đặc điểm đặc biệt.

- Vì lẽ đó tôi mới nghĩ đến loại khả năng này

- Tôi hoài nghi bản thân bệnh nhân vốn đã mắc phải căn bệnh này, tiếp theo dưới sự kích thích của thuốc diphacinone, khiến bệnh tình càng thêm không ổn định, tất cả gây ra loại biểu hiện này

Sau khi mọi người nghe xong, trong lúc nhất thời cũng kinh ngạc nửa ngày, mãi cũng không nói được.

Dựa theo những gì Trần Thương nói...

Việc chảy máu này là kinh nguyệt?

Điều này... Nghĩ tới đây, đột nhiên mọi người cảm thấy có chút không chân thực.

Kinh nguyệt còn có thể chảy như thế?

Cái này cũng... Quá cao cấp rồi

Đối với căn bệnh kinh nguyệt cao cấp như vậy, mọi người thật sự đã được mở rộng tầm mắt

Lạc nội mạc tử cung bên ngoài vùng chậu

Còn có thể dẫn tới hiện tượng chảy máu ở cả thất khiếu

Tất cả mọi người cũng cảm giác thật khó hiểu, nhưng kiến thức được tăng lên rất nhiều.

Hoàng Thu Dĩnh nhìn kết quả kiểm tra và báo cáo sơ bộ, càng xem càng cảm thấy hưng phấn, sau khi xem xong liền vội vàng bảo bác sĩ chủ quản đi gọi Trần Hiểu Lệ tới.

Ở khoa phụ khoa có rất nhiều biện pháp trị liệu chứng lạc nội mạc tử cung bên ngoài vùng chậu.

Đây chính là một bệnh hiếm

Gần hai năm nay, toàn bộ thủ đô đều chưa nhìn thấy người bệnh nào mặc phải chứng bệnh như vậy, nếu như điều trị thật tốt cho bệnh nhân thì có thể làm nghiên cứu một chút, như thế thật tốt.

Trị liệu rất đơn giản, nhưng chẩn đoán bệnh lại không đơn giản như chúng ta tưởng

Ai có thể nghĩ người mắc căn bệnh này lại mắc chứng lạc nội mạc tử cung bên ngoài vùng chậu?

Trong lúc nhất thời, Hoàng Thu Dĩnh nhìn Trần Thương một cái, nhịn không được khen ngợi, tò mò hỏi:

- Trần giáo sư, cậu có thể nhìn ra căn bệnh này, cũng quá lợi hại, điều này chứng tỏ cậu cũng có kiến thức rất vững về các bệnh ở khoa phụ khoa?

- Nếu không phải tôi tham gia vào một hội nghị quốc tế, chính tôi đều sẽ không biết đến cái tên này

- Trần giáo sư ngươi thật sự quá tài giỏi.

Một số chủ nhiệm bọn họ đang đứng xung quanh nhìn Trần Thương, trong lòng bùi ngùi không thôi.

Căn bệnh này cũng không phải khảo nghiệm, khảo nghiệm đơn thuần chính là kiến thức rộng rãi.

Ngô Đồng Phủ gật đầu gật đầu, nhìn anh tán thưởng không thôi:

- Nói thật, tôi thật không nỡ để cho cậu đi

Các học sinh đứng xung quanh mặt mũi cũng tràn đầy sự sùng bái đối với giáo sư Trần, thật sự cực kỳ hâm mộ.

Bọn họ cũng muốn trở thành một bác sĩ chuyên nghiệp, chứ không phải khi ra làm bác sĩ mà tay chân cứ luống cuống, như vậy quá mất mặt.

Làm bác sĩ giống như giáo sư Trần thật là đáng quý

Mã Nguyệt Huy xúc động một tiếng:

- Đã sinh Mã, tại sao còn sinh Thương

- Ba~

Quả nhiên, vừa dứt lời, một đôi bàn tay gọn gàng, linh hoạt đã làm cho Mã Nguyệt Huy nhận rõ hiện thực.

Vẻ mặt của Mã Nguyệt Huy ủy khuất nhìn Dư Dũng Cương:

- Lão Dư, tại sao ngươi lại động thủ như vậy, tôi nói sai sao?

Vẻ mặt của Dư Dũng Cương thành thật gật đầu nói:

- Nếu không sinh Mã, cũng phải sinh ra Thương

- Anh nói xem anh có cái tài cán gì chứ? Trần Thương người ta có thể cứu người, còn anh chỉ giỏi ăn nhiều

Sau khi nói xong, mọi người không nhịn được bật cười.

Lão Mã hai mắt nén giận, nhìn Trần Thương giống như có mối thù sinh tử không đội trời chung..

Mà Trần Thương thì khẽ cười cười, cúi đầu nhìn phía dưới cách rốn của Mã Nguyệt Huy sáu tấc một cái.

Đầu tiên, ông cảm thấy rất tức giận, dù sao vạch trần người cũng không vạch khuyết điểm, nhưng... Lập tức ỉu xìu, không thể trêu vào

Thôi, thôi, Mã Nguyệt Huy ông cả cuộc đời này hối hạn nhất chính là việc đi tìm tiểu tử cậu làm một ca phẫu thuật.

Chương 1549: Đã Sinh Mã Sao Còn Sinh Thương (2)

Vào lúc này Hoàng Thu Dĩnh sắp chuẩn bị rời đi, nhìn anh cười nói:

- Hiện tại, tôi thật sự không hiểu rõ đến cùng cậu làm bên chuyên môn nào, cái gì cậu cũng biết

- Nhưng tôi cảm thấy... Cậu học chuyên môn phụ khoa khẳng định có thiên phú, nếu như cậu muốn học, nhớ gọi điện thoại cho tôi.

Nói xong, Hoàng Thu Dĩnh lập tức rời đi.

Vào lúc này, những chủ nhiệm đứng xung quanh cũng cảm thấy có vấn đề cần giải quyết, cũng dồn dập nhau rời đi.

- Giáo sư Trần, có thời gian đến khoa máu đi dạo.

- Giáo sư Trần, tôi đi trước

- Đúng, giáo sư Trần, có chuyện gì cần cứ liên lạc điện thoại cho tôi.

...

Bây giờ, bên trong phòng cấp cứu cũng có một khoảng không gian yên tĩnh trở lại.

Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương, nhịn không được thở dài:

- Tôi đột nhiên cảm thấy hối hận

Trần Thương sững sờ:

- Hối hận cái gì?

Dư Dũng Cương và Mã Nguyệt Huy cũng tò mò nhìn Ngô viện trưởng.

Ngô Đồng Phủ cười tủm tỉm nói đến:

- Tôi hối hận nhất là đã đồng ý cho cậu xin nghỉ.

- Tôi còn nói nếu cấp cứu không có cậu vẫn có thể hoạt động bình thường, hiện tại xem ra, thật đúng khoa cấp cứu là không thể không có cậu

Nghe thấy lãnh đạo nói như vậy, mặt của Dư Dũng Cương cũng đỏ lên, thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đập Mã Nguyệt Huy một bàn tay:

- Nói anh đây, làm việc không hăng hái, bình thường xem nhiều sách, mỗi ngày đều trốn trong phòng, trong phòng có gì đáng xem

- Có thể xem nhiều luận văn hơn một chút, hay xem tạp chí?

Mã Nguyệt Huy nhìn Dư Dũng Cương một cái với nét mặt mờ mịt, thấy ông ta với Ngô viện trưởng đứng dậy rời đi, đột nhiên cảm giác thấy có điều muốn nói nhưng không thể bày tỏ ra được.

...

Cuối tuần này, anh phải làm luận văn tốt nghiệp bảo vệ luận án.

Hiện tại, Trần Thương cũng không có chuẩn bị kỹ càng cái gì cả.

Đề mục chưa xác định, nội dung chưa chuẩn bị, càng đừng đề cập Powerpoint và luận văn.

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút phiền muộn.

Kỳ thật, anh hoàn toàn có thể lấy ra đồ vật trước đây của chính mình đối phó một cái là được.

Nhưng Trần Thương cảm thấy làm như thế này thì có lỗi với giáo sư Mạnh.

Sau khi trở về từ hội nghị AATS không được bao lâu, giáo sư Mạnh và chủ nhiệm Lý bọn họ liền đi An Dương công tác.

Mặc dù chuyện tốt nghiệp lần này Trần Thương cũng rất thận trọng cân nhắc qua, nhưng đột nhiên cuối cùng có chút nhớ nhưng không bỏ.

Dù sao, khi đó chính mình còn giống như mới ra đời, đi theo mấy cuộc phẫu thuật nhiều rồi, mỗi ngày sau khi tan làm ở Tỉnh Nhị Viện liền chạy đến Đông Đại Nhất Viện.

Giáo sư Mạnh rất tốt, hầu như không giữ lại chút bí mật nào với chính mình, tất cả kỹ xảo phẫu thuật và khái niệm ảnh hưởng Trần Thương rất nhiều.

Đương nhiên, cũng do năng lực giáo sư Mạnh có hạn, dù sao ba năm lâm sàng, có thể có bao nhiêu kinh nghiệm lâm sàng?

Mà trong lúc đó, thời gian tiến sĩ Mạnh Hi dành thời gian nghiên cứu khoa học nhiều hơn so với thời gian lâm sàng.

Nhưng bên trong quá trình cuộc sống, giáo sư Mạnh cũng đối xử không tệ lắm với chính mình.

Mỗi lần nhất định sẽ đặt trước cơm cho mình, mà còn cân nhắc đến anh, mỗi lần đặt đều đặt trước hai phần cơm.

Cát Hoài chỉ có thể nhìn.

Mà còn... Tính tình của giáo sư Mạnh cũng tốt, khi phẫu thuật bản thân anh sốt ruột cũng thường xuyên nói cô ấy, có thể giáo sư Mạnh cũng không để ý, nhiều lúc trừng mắt nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt như giết người.

Dù sao ngực to mà không có não, giáo sư Mạnh có thể quên ca phẫu thuật, ngược lại còn vui vẻ đi ăn cơm.

Vì lẽ đó, Trần Thương vẫn tương đối xúc động đối với chuyện này.

Mắt thấy sắp tới thời điểm tốt nghiệp, Trần Thương lại có chút nhớ nhung không bỏ.

Đột nhiên, anh bỗng có một ý nghĩ... Nếu không... Điều giáo sư Mạnh tới?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy đây là một biện pháp đáng giá suy nghĩ nhất.

Điều giáo sư Mạnh đến khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, phụ trách vị trí chủ nhiệm trong Khoa ngoại tim cấp cứu,.

Thứ nhất là giáo sư Mạnh nghe lời, thứ hai là giáo sư Mạnh rất nghe lời

Trần Thương cảm thấy ý nghĩ này quả thật không sai.

Mặc dù bây giờ, cô ấy còn chưa gáng vác nổi một Khoa ngoại tim tầm cỡ, nhưng các bệnh thông thường đều không có bất cứ vấn đề gì, gặp phải vấn đề khó xử lý, căn bệnh phức tạp thì đã có mình, vấn đề cũng không lớn.

Mà còn, mấu chốt là năng lực nghiên cứu khoa học của giáo sư Mạnh rất mạnh

Đây là điều Trần Thương rõ như ban ngày.

Đoạn thời gian trước, khi làm phẫu thuật bóc tách động mạch chủ, giáo sư Mạnh không chỉ một lần tổng kết ra một chút tư liệu đưa cho Trần Thương nhìn, thậm chí còn trợ giúp anh viết mấy bài luận.

Thậm chí trong lúc tiếp theo luận văn mà chủ nhiệm Lý Bảo Sơn vô cùng tâm đắc, ngay cả bản thảo diễn thuyết của những người khác ở AATS đều không thiếu sự tham dự của cô ấy.

Là học viện cao học tài năng của Karolinska Thụy Điển, năng lực của giáo sư Mạnh rất giỏi và mạnh

Nếu không... Để cô ấy đến nơi này làm chủ nhiệm, thuận tiện làm một chút nghiên cứu khoa học vẫn tốt hơn?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy cực kỳ có thể thực hiện.

Về sau giáo sư Mạnh lại ở bên cạnh anh, ngẫu nhiên hướng dẫn thuận tiện giúp cô ấy.

Độ thiện cảm của mình cũng có thể tăng liên tục không ngừng.

Đây đối với chuyện đề cao kỹ năng Khoa ngoại tim của bản thân là không thể thiếu.

Trần Thương chợt nhận ra bản thân có thể đã quyết định được một chuyện rất vĩ đại, liền có chút cảm giác ngạc nhiên mừng rỡ.

Bây giờ là kỳ nghỉ hè của Đại học y khoa Đông Dương.

Hiệu trưởng Tần Hiếu Uyên mới được bổ nhiệm nên cũng không bận rộn nhiều việc đến mức không có thời gian.

Ông ngồi ở bên trong văn phòng Viện trưởng Tỉnh Nhị Viện, lão Tần đun một bình cà phê chồn thượng hạng để tiếp đãi Đàm Lập Quốc, đối thủ cũ của ông, đưa tới một điếu thuốc lá được sản xuất ở nước Mỹ.

Hai người cứ như vậy ngồi ở bên trong văn phòng nói chuyện với nhau, đã làm đối thủ cạnh tranh rất nhiều năm, đến khi rời đi, ngược lại có chút cùng chung chí hướng.

Thậm chí Tần Hiếu Uyên còn lấy ra những cà phê chồn thượng hạng được Ký Như Vân xem như bảo vệ.

Tần Hiếu Uyên bình thường cũng hút thuốc, nhưng không nhiều, phần lớn là khoảng thời gian ngoài giờ xem bệnh cho bệnh nhân, nhưng bình thường, ông có rất nhiều bệnh nhân, một buổi sáng đã có hơn 100 người, đang xem bệnh thì đi nhà vệ sinh, ở khoảng giữa thời gian ấy thì hút một điếu thuốc để giảm bớt mệt nhọc nâng cao tinh thần, tập trung tỉnh tảo hơn.

Hôm nay, bên trong văn phòng, hai người rơi vào trạng thái trong sương mù, uống ngậm cà phê, hút một điếu thuốc, hàn thuyên tâm sự với nhau.

Đàm Lập Quốc nhìn Tần Hiếu Uyên một cái:

- Ly cà phê này hôm nay coi như không tệ.

Tần Hiếu Uyên cười cười, cực kỳ đại khí nói đến:

- Những thứ tôi ưa thích đều đem ra mời anh.

Đàm Lập Quốc nghe xong nhịn không được bật cười:

- Hôm nay hào phóng đến như vậy sao?

Tần Hiếu Uyên nhàn nhạt nói câu:

- Ha ha, cũng không có gì! Những thứ này tôi điều được biếu tặng, Trần Thương cậu ấy được mấy người bạn ở nước Mỹ tặng không ít

- Cậu ấy sao, thích làm ầm ĩ, đi tham gia cái hội nghị AATS, kết quả anh biết không? Thiếu chút nữa cậu ấy đã cầm toàn bộ phần thưởng hàng năm của người ta

Chương 1550: Kẻ Thù Cũ

- Kết quả hội trưởng người ta cảm thấy áy náy, liền nói cho Trần Thương cậu ấy làm chức vụ hội trưởng, kết quả tên tiểu tử này quá bận rộn, nên chỉ đảm nhận chức Phó hội trưởng

Tần Hiếu Uyên vui vẻ, nói.

Hiện tại, Trần Thương là người làm cho ông ta cảm thấy vinh dự, nở mặt nhất.

Trước đây, viện trưởng Tần rất ít khoe khoang, lắc mình một tí trở thành cha vợ có đứa con rể rất ưu tú, hiệu trưởng Tần đi đâu cũng khoe khoang, cuồng con rể.

Đàm Lập Quốc nghe, sau đó cũng có chút sửng sốt, có chút xúc động:

- Tiểu Trần thật rất lợi hại, cũng mới có bao lâu, đã phát triển đến tình trạng như vậy

- Thế nhưng... Thuốc này với cà phê chồn có quan hệ gì?

Tần Hiếu Uyên cười ha ha một tiếng:

- Không sao, tôi sẽ kể cho ông nghe một chút.

Đàm Lập Quốc tức giận liếc mắt.

Lão Tần cười nói:

- Cũng không thể nói không liên quan, đây không phải đi họp sao? Tiểu Trần bọn họ chuẩn bị trở về nước, kết quả ngồi trên máy bay, đang chuẩn bị cất cánh, liền bị cản lại.

- Cháu gái của Thị trưởng New York, thiên kim tiểu thư mắc chứng Fallot cần phải phẫu thuật, nhưng tất cả chuyên gia, hội trưởng, phó hội trưởng của hiệp hội AATS căn bản không có cách nào giải quyết.

- Sau đó chỉ có thể để cho Trần Thương ra tay, ông Curt, thị trưởng New York, người ta vì muốn kéo dài thời gian cất cánh của máy bay, sau đó nhờ Trần Thương đến làm phẫu thuật

- Phẫu thuật rất thành công, sau đó ông Curt để cho con của ông ấy dùng máy bay tư nhân đưa Trần Thương về nước, còn mang theo rất nhiều quà tặng.

- Đúng rồi, tôi nói chuyện này cho ông biết, ông cũng đừng nói cho người khác biết, gia tộc ông Curt người ta đã nguyên tặng cho Trung tâm nghiên cứu y học bắc cầu động mạch của Trần Thương 2000 vạn đô la

Đàm Lập Quốc nhìn dáng vẻ nói chậm rãi của Tần Hiếu Uyên, sau khi ao ước, ngược lại xúc động một tiếng:

- Chúng ta già rồi! Lão Tần...

- Những người trẻ tuổi thế hệ sau rất có tương lai.

- Ông hãy xem ông một chút, từ trước đến nay có khi nào ông khoe khoang chuyện gì. Vậy mà bây giò cả ngày đều khoe khoang Trần Thương không ngớt cái miệng.

Tần Hiếu Uyên thấy thế, đốt một điếu thuốc, nếm thử hít một hơi:

- Xuỵt... Đúng vậy, thế hệ chúng ta bây giờ đều đã già hết rồi.

- Đúng vậy, hai chúng ta đã ngây người 10 năm ở cái đơn vị này? Tôi tới ông cũng tới

Đàm Lập Quốc cười cười:

- Ai nói không phải chứ! Chúng ta làm cũng mười năm, tương tự cũng đấu nhau kéo dài hết mười năm.

- Nhưng, ai có thể nghĩ tới rằng tôi không bao giờ thua Tần Hiếu Uyên, thế nhưng hôm nay lại thua con rể của ông, Trần Thương

Nói đến đây, hai người nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười ha ha ha.

Sau khi, ông ta nói ra những lời này, hai người ngược lại thân thiết với nhau nhiều hơn.

Tần Hiếu Uyên cũng cười ha ha:

- Đúng vậy, ngay cả ông còn bị con rể tôi chơi ngáng chân ở đây.

Đàm Lập Quốc nhịn không được nói:

- Ông, cái tên này, thật là mang thù, lại nói, vàng thật không sợ lửa, nếu như một cửa này Trần Thương đều không qua được, có thể rơi vào trong mắt Tần Hiếu Uyên ông sao?

Hai người lại lần nữa nở nụ cười.

Sau một lúc lâu, Đàm Lập Quốc tiếp tục nói:

- Nói thật, tôi vẫn cảm thấy khi làm với ông vẫn rất thoải mái, thình lình đổi người, chuyện này tôi còn chút không thích ứng.

Tần Hiếu Uyên nghe xong lời đó, nhịn không được hỏi:

- Tôi đoán chừng trễ nhất tháng chín, công việc bên này sẽ toàn bộ được bàn giao, làm sao? Ông có tin tức? Hiện tại, đã xác định được người nào sao?

Đàm Lập Quốc gật đầu:

- Đúng, có chút tin tức, tôi nghe nói không phải người của Đông Dương chúng ta, có thể sẽ phái người khác xuống, khả năng là Phó hiệu trưởng Đại y học khoa Kỳ Dương sẽ được điều xuống dưới này.

Nghe thấy lời này, Tần Hiếu Uyên đột nhiên sửng sốt một chút, nhíu mày:

- Xác định?

Đàm Lập Quốc lắc đầu:

- Cũng không xác định, dù sao hiện tại cũng biết rõ, Tỉnh Nhị Viện là một miếng mồi béo bở. Ai cũng muốn tới đây làm cái ván cầu, muốn làm việc, làm nghề một cách chân chính nói thật là có không nhiều.

Tần Hiếu Uyên nghĩ tới đây, đột nhiên hỏi:

- Ông làm sao biết được dự định này?

Ánh mắt của Đàm Lập Quốc kiên định cười cười:

- Vậy về sau bảo cháu rể tôi bảo kê tôi, nói không chừng còn có cơ hội giúp một chút.

Tần Hiếu Uyên thấy thế cười cười:

- Buổi tối hôm nay đi đến nhà tôi, tôi sẽ mở một chai rượu ngon tiếp đãi ông

Có câu nói này của Tần Hiếu Uyên, cũng làm cho trong lòng của Đàm Lập Quốc yên tâm phần nào.

Mục đích hôm nay đã đạt được.

Ông hi vọng sau khi ông rời đi Đàm Lập Quốc có thể giúp đỡ Trần Thương một cái.

Dù sao 'huyện quan bất như hiện quản', chuyện lớn hay chuyện nhỏ của bệnh viện vẫn do viện trưởng quyết định.

Trần Thương có thực lực, người bình thường tới khẳng định sẽ không đối xử hẹp với anh ấy.

Nhưng viện trưởng người ta cũng có tính toán của riêng mình.

Mọi chuyện không thể nào như ông ấy mong muốn.

Quan trọng nhất chính là, những chuyện này liên quan đến danh lợi, khẳng định sẽ có rất nhiều phiền phức.

Thế giới này rất hiện thực, không có đơn giản như vậy.

Nhưng, có Đàm Lập Quốc trợ giúp, Tần Hiếu Uyên liền có thể yên tâm.

Vào lúc này, điện thoại vang lên.

- Hiệu trưởng Tần, hiện tại Trần Thương bảo vệ luận án gặp phải một chút vấn đề.

Tần Hiếu Uyên nhận điện thoại đến, nghe thấy xưng hô, liền biết là bên kia đại học.

- Vấn đề gì?

Chủ nhiệm Bộ phận nghiên cứu sinh Quan Vĩ nhịn không được nói:

- Căn phòng trước đây chuẩn bị của chúng ta không thể thực hiện, phải thay một căn phòng lớn hơn

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lập tức sững sờ:

- Một người bảo vệ còn muốn đổi phòng lớn để làm gì?

Quan Vĩ có chút bất đắc dĩ, mấy ngày nay, các chuyên gia đến báo danh tham gia bảo vệ luận án trong tỉnh cũng không ít.

Mà còn, hôm nay Quan Vĩ liên tiếp nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, rất nhiều chuyên gia trong cả nước đều biết đến Trần Thương sẽ bảo vệ luận án tốt nghiệp, đều hi vọng sẽ được tham gia dự thính.

Giữa các trường học vốn có hợp tác với nhau, tất nhiều trường học thậm chí phái rất nhiều chuyên gia tới học tập.

Quan Vĩ cũng không thể từ chối, chỉ có thể xin Tần Hiếu Uyên quyết định.

Nhưng, Quan Vĩ cân nhắc đến Tần Hiếu Uyên vừa mới nhậm chức, liền đem chuyện này phân tích nói:

- Hiệu trưởng Tần, là như vậy, trường học chúng ta là một trưởng rất mẫu mực được rất nhiều trường học muốn hợp tác và kết nói, luận văn được duyệt của chúng ta cũng sẽ đưa ra ngoài cho những trường học này xét duyệt, thậm chí còn phải mời chuyên gia giáo sư đến tham gia.

- Hiện tại, Trần Thương bảo vệ luận án tốt nghiệp, người ta đều chủ động tới tham gia, chúng ta bên này cũng không thể từ chối

Quan Vĩ tiếp tục nói:

- Hơn thế nữa, giữa trường học chúng ta và các trường học khác có mối quan hệ khá là mật thiết, nếu như từ chối không đồng ý...Cũng không tốt lắm, sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới các mối quan hệ này.

- Vì lẽ đó, tôi nghĩ chúng ta nên đổi một căn phòng lớn hơn để cử hành buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên

Đúng thế

Con rể của ông bảo vệ luận án tốt nghiệp, chuyện này có thể giống nhau sao?

Chương 1551: Vương Bài Quân Tới

Con rể của ông bảo vệ luận án tốt nghiệp, chuyện này có thể giống nhau sao?

- Tốt tốt tốt! Đổi một căn phòng lớn hơn một chút, nếu không... Trực tiếp đến Nhà văn hóa?

Tần Hiếu Uyên đột nhiên nói.

Quan Vĩ lập tức sững sờ:

- Nhà văn hóa... Có phải quá lớn hay không? Hiệu trưởng Tần...Trần Thương chỉ bảo vệ luận án tốt nghiệp, đi đến chỗ kia có thích hợp không?

Tần Hiếu Uyên mỉm cười:

- Lớn? Không lớn! Như vậy đi, tất nhiên sẽ có rất nhiều người tham gia, chẳng bằng bây giờ chúng ta chủ động mời họ tham gia.

- Xem như đây chính là cơ hội tốt nhất để tổ chức một lần giao lưu học thuật

- Sau đó, chúng ta đợi Trần Thương kết thúc bài bảo vệ luận án tốt nghiệp, chúng ta sẽ trực tiếp mời cậu ấy đảm nhiệm chức vụ trở thành giáo sư tọa đàm của trường chúng ta.

Lời này vừa nói, Quan Vĩ càng thêm sửng sốt.

- Cái này... Có phải quá nhanh hay không?

Tần Hiếu Uyên lắc đầu:

- Nhanh? Không nhanh một chút nào cả. Trần Thương người ta chính là giáo sư tọa đàm ở Hiệp Hòa. Trường học chúng ta không phải so với Hiệp Hòa còn muốn lợi hại hơn sao?

- Lại nói, đây là phúc lợi dành cho các học sinh trường chúng ta

- Bản thảo của Trần Thương đều dành cho trường chúng ta, chuyện này nói rõ là trường chúng ta bồi dưỡng ra nhân tài toàn diện, quả thực rất đáng để tán thưởng

Sau khi Quan Vĩ cúp điện thoại, cũng có chút kinh ngạc hết nửa ngày.

Tiếp đó thở thật dài, Trần Thương tiểu tử này, tiến bộ cũng quá nhanh.

Quan Vĩ đã nhìn thấy Trần Thương từng bước từng bước tiến bộ, trong lòng cũng rất là vui vẻ.

Với tư cách là giáo viên phụ đạo của Trần Thương, Quan Vĩ thật sự đã tận mắt chứng kiến một thiên tài khởi nghiệp.

Năm ngoái, tình cảnh tìm giáo sư cho Trần Thương còn rõ mồn một trước mắt, năm nay đã đến tình trạng này.

Nói thật, Quan Vĩ biết anh ấy một nhân tài, nhưng không nghĩ tới biến thái như vậy

Sau đó, anh ta đi sắp xếp gọi điện, mời một số người thử xem, họ có đồng ý hay không.

Thế là, Quan Vĩ bắt đầu cầm điện thoại lên thông báo cho mọi người.

Sau đó điện thoại vừa mới kết nối, đối phương nghe thấy Quan Vĩ gọi điện thoại đến chưa biết là nói chuyện gì, nhưng bọn họ liền bắt đầu chủ động đề cập đến vấn đề Trần Thương bảo vệ luận án tốt nghiệp

Điều này làm cho Quan Vĩ sửng sốt.

Mọi người... Làm sao đều biết đến vấn đề mà tôi sắp nói?

Sau đó, chuyện trở nên thuận lợi.

Sau khi, điện thoại kết nối, Quan Vĩ thậm chí không cần nói mấy câu, đối phương sẽ chủ động đề cập đến chuyện của anh ấy.

Vòng tròn Khoa ngoại tim Trung Quốc rất lớn.

Từ sau khi Ngô Đồng Phủ hết nhiệm kỳ, Vương Thông của bệnh viện Hiệp Hòa làm Hội trưởng Hiệp hội.

Mặc dù Trần Thương chỉ là một hội viên bình thường, nhưng lại là Phó hội trưởng Hiệp hội AATS khoa Ngoại lồng ngực nước Mỹ.

Chênh lệch này rất lớn

Đây không phải nói coi trọng, mà là thực lực tồn tại có chênh lệch quá lớn.

Vì lẽ đó, trong vòng người biết được tin tức Trần Thương sẽ bảo vệ luận án tốt nghiệp, từng người đều đang sôi trào lên, tìm biện pháp, chủ động gọi điện.

Không có quan hệ cũng không tiện chủ động nhắc đến.

Quan Vĩ hiểu rõ, sau đó cũng lười gọi điện đến cho từng người.

Trên trang web trường, tuyên bố tin tức Trần Thương bảo vệ luận án tốt nghiệp, tiếp theo bổ sung buổi giao lưu Khoa ngoại tim, mời các giáo sư chuyên gia học giả lĩnh vực Khoa ngoại tim tham gia báo danh.

...

...

Mấy ngày sau.

Trường Đại học y Đông Dương đang trong kỳ nghỉ hè, lại trở nên rất đông người.

Bên trong sân trường treo rất nhiều băng gôn 'Trần Thương bảo vệ luận án tốt nghiệp và giao lưu Khoa ngoại tim' rất hoành tráng.

Cái tên này có năng lực rất mạnh làm rung động rất nhiều người.

Sau khi thấy Đại học y Đông Dương làm một việc rất mắc cười, một số phương tiện truyền thông ngửi thấy mùi đặc biệt.

Chỉ là một buổi bảo vệ luận văn của một người?

Rất hấp dẫn

Trong lúc nhất thời, Đông Dương thật sự có không ít thông tin.

Đây là việc đầu tiên Tần Hiếu Uyên giải quyết sau khi đảm nhiệm chức hiệu trưởng Đại học y Đông Dương lại làm hồ đồ như thế.

Nhưng sau khi những phương tiện truyền thông này đến trường, thấy bên trong lít nha lít nhít người, đều sửng sốt

- Làm sao nhiều người như vậy?

- Điên rồi! Mặc dù Trần Thương lợi hại, nhưng... Sao lại có nhiều người đến đây như vậy? Một lần bảo vệ luận án tốt nghiệp chỉ diễn ra trong vòng mấy phút?

- Đúng rồi! Chuyện này cũng quá khoác lác đúng không?

Ngay lúc này, đằng sau lại có mấy người nước ngoài đi tới, nhìn thấy những người phóng viên vác theo máy ảnh, sau đó nhịn không được liền hỏi.

- Chào mọi người, xin hỏi chỗ nào diễn ra buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp?

Một người dùng tiếng Anh lưu loát hỏi.

Phóng viên nhìn mấy người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, lập tức cười cười xấu hổ:

- À, đi về phía trước, đi thẳng... Các anh là?

- Cám ơn! Chúng tôi là thành viên của Khoa ngoại tim của Viện y học Hoàng gia nước Anh, tới đây tham gia buổi bảo vệ luận văn tốt nghiệp của Hội trưởng Trần Thương, cảm ơn

Đúng lúc đám người Anh rời đi không được bao lâu, lại tới một nhóm người người châu Á.

Sau khi nghe ngóng xong, vậy là các chuyên gia đến từ Nhật Bản.

Tiếp theo... Lần lượt là Hàn Quốc, Singapore, Mỹ, Nga, Thụy Điển…. Kèm theo nhân viên tham gia càng ngày càng nhiều.

Đám phóng viên này từng người từng người trợn to hai mắt, nói không ra lời

- Chuyện này... Đây là... Đây là nói đùa đó sao?

- Đúng thế! Thế này thì hơi quá rồi?

Bọn họ nghĩ không ra, một buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp vậy mà thu hút được rất nhiều người nước ngoài như vậy.

Bọn họ ở cách xa vạn dặm đi tới đây, vậy mà chỉ vì tham gia một buổi hội nghị sao?

Vào lúc này, một phóng viên có đầu ốc khá là linh hoạt.

- Các ngươi nói, có phải là do Tần Hiếu Uyên kêu tới đây không, ông ấy đã dùng tiền để đề cao sự ảnh hưởng của trường họ, ở chỗ này triệu tập rất nhiều người đến hội nghị? Nếu như thanh toán toàn chi phí bữa ăn và lộ phí các loại, tôi tin rằng sẽ có rất nhiều người đồng ý tới đây du lịch

Câu nói này đã làm cho mọi người có chút kinh ngạc.

Dù sao thời gian qua, hội nghị trong nước đều là như vậy.

Vì mời các chuyên gia quốc tế, phải tốn không ít tiền đâu.

Vào lúc này, một nữ phóng viên trẻ tuổi nói:

- Phỏng vấn một người sẽ tốt hơn! Nhiều chuyện đơn giản?

Nói xong, cô ta trực tiếp tìm tới một người đàn ông nước Mỹ cao lớn.

- Chào anh, tôi là phóng viên Báo Đông Dương, tôi có thể phỏng vấn anh một vài câu hỏi được không?

- Có thể, tôi là Simon, tôi đến từ Trung tâm y học Cleveland! Đúng, tôi có tên gọi Trung Quốc là Mã Tây Mông

Người đàn ông vừa cười vừa nói.

Nữ phóng viên sửng sốt một chút, Trung tâm y học Cleveland?

Cô ta từng nghe qua, nhưng... Cũng không biết nhiều.

- A... Chào anh, tiên sinh Mã, xin hỏi cảm xúc lần này của anh đối với buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp Trần Thương như thế nào?

Simon mỉm cười:

- Chắc chắn là một lần buổi yến tiệc học thuật! Tôi tin tưởng những người tham gia hội nghị lần này điều có cảm nghĩ như vậy! Mà còn, đây là buổi lễ tốt nghiệp của giáo sư Trần, tôi tin rằng vì lẽ đó có nhiều người muốn chứng kiến giờ khắc này ở Khoa ngoại tim

Chương 1552: Mẹ Nó... Tôi Ngay Cả Tiêu Đề Cũng Xem Không Hiểu

Simon trả lời để mọi người xung quanh có chút chần chờ, địa vị Trần Thương ở quốc tế cao như vậy sao?

- Chuyện kia... Các anh tham gia hội nghị đều sẽ được một ít tiền đúng không? Theo tôi được biết, rất nhiều công ty y dược đều sẽ tài trợ những buổi hội nghị như thế này đúng không?

Simon lập tức sửng sốt một chút:

- Xin lỗi, đây là một buổi giao lưu học thuật nội bộ, nếu như chúng tôi tham gia cần phải tự lo tất cả chi phí, còn cần phải giao nộp 500 tệ chi phí.

Sau khi Simon nói xong, rồi đi vào bên trong:

- Nha! Xin lỗi, tôi phải đi vào, đi vào trễ khả năng không còn chỗ trống để ngồi, hẹn gặp lại

Sau khi Simon rời đi, phóng viên xung quanh đều đã ngây cả người.

Mà đúng lúc này, trước mặt tới một nhóm phóng viên.

Mà những ký giả này rất chuyên nghiệp, rất hưng phấn, có Trung Quốc, có ngoại quốc.

Bọn họ loáng thoáng thấy một cái tên: 《The Lancet》

Lập tức, nhóm bọn họ liền lập tức sửng sốt.

Cho dù là ngoài nghề, bọn họ cũng biết《The Lancet》là cái gì

Không sai...

Quân át chủ bài trong hệ quân chính quy đã tới rồi

Các phóng viên bản xứ nhìn thấy những bộ trang phục vô cùng tinh xảo và già dặn, xem xét chắc là đoàn đội phóng viên cấp bậc tinh anh.

Sau khi, bọn họ chấn kinh, có chút ao ước.

Công việc hằng ngày của bọn họ có rất nhiều bận rộn, mà người ta có thời gian tham gia các cuộc hội nghị cấp cao.

Trong đám người này, có rất nhiều phóng viên chuyên nghiệp truyền thông và tập san.

Bọn họ tới đây có cùng một mục đích giống nhau, cũng không phải đến vì để tìm kiếm tổng hợp thông tin, mà tới đây để nghe buổi học thuật của Trần Thương.

Nhân viên công tác ở Đại học y khoa Trung Khoa cũng có mặt ở trong đó.

Đợi đến khi bọn họ đi vào, sau đó các phóng viên bản xứ đứng xung quanh lập tức sửng sốt.

- Cái này... Cái này... Long trọng đến như vậy sao?

- Chỉ là một buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp, có cần thiết làm cho long trọng, trọng đại to lớn đến như vậy không?

Tất cả mọi người có chút không hiểu.

Mà đúng lúc này, nữ phóng viên vừa rồi đi tìm hiểu mới nhận được tin tức lớn liên quan đến Trần Thương

Trần Thương đã mang theo một đoàn đội đến hiện trường hiệp hội AATS 'Gây ra sóng gió' chiếm lấy các bảng danh sách, thuận tiện còn được thăng làm Phó hội trưởng.

Mà các chuyên gia truyền thông nước ngoài đánh giá Trần Thương chính là thanh niên tài tuấn có tính quyết đoán nhất trong lĩnh vực Khoa ngoại tim Trung Quốc! Cũng là nhân vật thủ lĩnh tương lai của khoa Khoa ngoại tim thế giới

Hai câu này vô cùng ngắn gọn nhưng đã nói lên khái quát về con người và công việc của Trần Thương

Cũng làm cho nhóm phong viên hiểu được tình huống bây giờ

Người phụ nữ này thở dài, trách không được vì sao lại như thế.

Bọn họ không biết An Dương vậy mà có thể đào tạo ra một nhân tài cao cấp đỉnh cao đến như thế.

Hôm nay, sau khi đăng ký, thì ngày hôm sau hội nghị chính thức bắt đầu.

Dù vậy, tới tham gia hội nghị có rất nhiều người.

Ngay cả Mã Lôi n với hội trưởng Sabrina cũng khởi hành đi tới Trung Quốc.

Đối với buổi bảo vệ luận văn tốt nghiệp Trần Thương, trong lòng bọn họ rất chờ mong.

Lập tức hội trường đã tập hợp hơn ba ngàn người đến tham dự, bố trí chỗ ngồi đã xong.

Kỳ thật, khi Tần Hiếu Uyên biết được chuyện này, vẻ mặt cũng mờ mịt, trực tiếp đứng hình tại chỗ, không biết nên làm sao.

Đồng thời liên tục hỏi Quan Vĩ ba lần:

- Thật sao?

Lúc này, Tần Hiếu Uyên căn bản không có ý thức được con rể của mình có năng lực triệu tập được bao nhiêu người?

Mức độ này mạnh như 100 lần nói bingo.

Kiểu sức mạnh triệu tập này thật sự quá mạnh

Vệ Kiện Ủy tỉnh Đông Dương biết được chuyện này, đầu tiên là giật nảy mình, vội vàng phái nhân viên công tác tới trợ giúp bảo vệ và giữ trật tự tại hiện trường.

Chính quyền tỉnh càng còn sắp xếp cảnh sát nhân dân giữ gìn trật tự an ninh tốt ở hiện trường.

Các nhân viên phục vụ đều là y tá trong bệnh viện tạm thời đều được phái đến hiện trường hội nghị.

Không còn cách nào

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, ai có thể nghĩ rằng chỉ một buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp mà có quy mô lớn đến như vậy, đều có thể mời các chuyên gia quốc tế đến tham gia?

Toàn bộ Đại học Y Khoa Đông Dương chỉ trong nháy mắt đã thu hút vô số người đến tham dự

Hiện tại, lãnh đạo Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương với chính quyền tỉnh và một số nhân viên công tác ngồi trong văn phòng đều tán thưởng Tần Hiếu Uyên, các Vệ Kiện ủy quốc gia và rất nhiều nhân viên công tác đều được phái đến đây.

- Hiệu trưởng Tần thật sự là có ánh mắt, rất quyết đoán

- Đúng vậy, vừa mới nhậm chức hiệu trưởng, một lễ bảo vệ luận văn tốt nghiệp liền có thể tổ chức thành công như thế, thực sự rất giỏi

Nghe thấy lời thổi phồng của mọi người xung quanh, ông có cảm giác tất cả mọi chuyện đều có chút không chân thực.

Trong đầu của ông đang choáng váng, chỉ nói một câu:

- Tôi thật không nghĩ tới sẽ thành công như vậy

Tần Hiếu Uyên đã phát hiện thì ra muốn làm tốt một chuyện lại đơn giản như thế.

Chỉ cần có mối quan hệ liên quan đến Trần Thương là được rồi

Nửa cuộc đời người trước đây sở dĩ mình thất bại như vậy, đại khái vì mình chưa gặp được Trần Thương?

Nhìn thấy thành công của buổi giao lưu trao đổi đầu tiên sau khi Tần Hiếu uyên lên nắm quyền, Vệ Kiện Ủy với các lãnh đạo chọn Tần Hiếu Uyên cũng cực kỳ vui vẻ.

Mà sau khi Trần Thương biết được việc này, suýt chút nữa giật nảy mình

Sau đó đến hiện trường, Trần Thương nhìn thấy có rất nhiều người ở phía dưới như vậy, chỉ số IQ trên một trăm đã giúp anh rất nhanh phát hiện có rất nhiều người quen mặt ngồi ở phía dưới, những người này không phải là thành viên đến từ Hiệp hội AATS sao?

Khán giả trong nước có mặt ở đây cũng vô cùng kích động, nhìn các vị đại lão trong lĩnh vực Khoa ngoại tim nước ngoài ngồi bên cạnh, bọn họ thân thiết chào hỏi.

Có thể là bọn họ đã phát hiện, những người nước ngoài này thực sự rất khách khí

Khách khí một cách lạ thường

Ấn tượng về sự lạnh lùng của các vị chuyên gia quốc tế trước đây đã hoàn toàn biến mất.

Giờ khắc này, bọn họ mới ý thức được, Trần Thương đã mang đến sự tự tin về văn hóa cho Trung Quốc

Để các chuyên gia trên thế giới không đánh giá thấp quốc gia vĩ đại này.

Đúng là như thế

Đúng vậy, Trần Thương mang theo mười người tham gia hiệp hội AATS và giành được các giải thưởng trên tay, địa vị các chuyên gia Khoa ngoại tim Trung Quốc đều đã tăng mạnh.

Ghế giám khảo có bảy người, chính là bảy vị giám khảo

Hiện tại, bọn họ nhìn tình huống hiện trường, quả thật có chút lo lắng.

Tôn Quảng Vũ nói thật đã lỡ đâm lao phải theo lao

Nếu như ông ta biết rõ hiện trường sẽ xảy ra tình cảnh như như vậy, đánh chết cũng sẽ không tham gia.

Những chuyên gia khác cũng không có cảm giác tốt.

Dù sao danh tiếng của AATS được lan truyền rất xa, bọn họ cảm giác hôm nay không phải khảo hạch Trần Thương, mà là bảy vị giám khảo chuyên gia bọn họ.

Tôn Quảng Vũ chẳng qua chỉ là một vị giám khỏa thống kê, nói như vậy cũng tốt.

Nhưng... Giám khảo chính lại là Hạ Cao Phong, ngoài ra còn có Đào Mật, và cùng với đám người của Tần Nhạc Minh.

Chương 1553: Mùa Xuân Thứ Hai Trong Đời Lão Tần (1)

Mấy người này giỏi hơn người khác rất nhiều.

Dù sao, bọn họ cũng đã là đại lão cấp cao của lĩnh vực Khoa ngoại tim tỉnh Đông Dương.

Có thể là... Đối mặt với một hoàn cảnh như vậy, bọn họ thật sự không biết nên đặt câu hỏi như thế nào.

- 'Bảo vệ' là làm gì?

Chính là Trần Thương thuyết trình xong luận văn của mình, tiếp theo các giám khảo chuyên gia bắt đầu đặt câu hỏi.

Lúc này, Hạ Cao Phong giống như con kiến bò trên chảo nóng, không biết làm phải làm sao cho đúng.

Một hồi hỏi cái gì đây?

Mọi người cực kỳ phiền muộn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ làm giảo khảo mà cảm thấy hối hận.

Khả năng... Cũng sẽ trở thành một lần cuối cùng, vì hiện tại, bọn họ có thể thân bại danh liệt bằng chính những câu hỏi mình đặt ra.

Cứ như vậy, cũng đã đến giờ bắt đầu, Trần Thương tự tin bước lên bục.

Anh đã chuẩn bị Powerpoint chỉ trong vòng nửa giờ, nếu người khác thì có khả năng cần kéo dài đến hai giờ.

Dù sao, từ nơi xa mà đến đây, không thể để cho mọi người tay không mà về

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương lên sân khấu nói.

- Kính chào các vị giám khảo chuyên gia, các vị bạn bè không ngại đường xa khó khăn đến đây, chúc mọi người một buổi sáng tốt lành.

- Hai giờ kế tiếp, tôi sẽ tiến hành tổng kết và phân loại các phương pháp đã thực hiện trong năm qua, dựa trên nghiên cứu thực tế về nhịp đập của tim, tôi đã chọn nghiên cứu bắc cầu động mạch vành với trái tim ngừng đập để báo cáo luận án tốt nghiệp ngày hôm nay.

Nghe thấy tiđề của Trần Thương, lập tức mọi người ngồi phía dưới bàn tán ồn ào.

Nghiên cứu thế giới chân thật (Real World Study, RWS) là bắt nguồn từ tính thực dụng của thí nghiệm lâm sàng, loại nghiên cứu này vô cùng phức

tạp.

Đây là một loại nghiên cứu mới xuất hiện những năm gần đây, hiện tại, có ít hơn một ngàn bài báo cáo nghiên cứu thực tế trên toàn thế giới.

Đặc điểm này là dựa trên cỡ mẫu (thuật ngữ trong ứng dụng thống kê), lựa chọn các biện pháp điều trị theo tình trạng thực tế và sự đồng ý của bệnh nhân, thực hiện đánh giá lâu dài và chú ý đến kết quả điều trị có ý nghĩa.

Nghiên cứu trong thế giới thực là tìm hiểu thông tin từ nhiều bộ dữ liệu khác với nghiên cứu lâm sàng dựa trên bằng chứng truyền thống và áp dụng nghiên cứu không ngẫu nhiên, chọn lọc và không có giả dược.

Các kiểu RWS được sử dụng bao gồm đợi quan sát, đăng ký và cơ sở dữ liệu được quản lý.

Nghe xong tiêu đề của Trần Thương, khán giả phía dưới sôi trào lên.

Nghe xong tiêu đề đã làm nóng toàn trường

Mà giờ khắc này, các giám khảo sợ tè ra quần.

Đây là vấn đề gì đây, tôi xem tiêu đề còn không hiểu, làm sao đặt câu hỏi?

Chẳng lẽ hỏi Trần Thương tiêu đề của cậu có ý gì?

Không phải chỉ có mấy người sợ hãi mà là cả một đám người

Sở dĩ Trần Thương lựa chọn cái đề mục này, là có nguyên nhân

Kỳ thật, sự chọn lựa 'Kỹ thuật Trái tim ngừng đập' với 'Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành' xét đến cùng phải dựa trên tình huống của chính người bệnh.

Việc sử dụng nhóm đối chứng thử nghiệm lâm sàng thông thường và nhóm thực nghiệm sẽ rất không phù hợp.

Nghiên cứu thế giới thật nghĩa là gì?

Nói đơn giản một chút, là căn cứ vào tình huống thực tế của bản thân người bệnh, chọn một phương pháp điều liệu chính xác, phù hợp sự chọn lựa lâm sàng trong thế giới thực, chứ không phải chia thành nhóm điều trị, nhóm kiểm chứng và nhóm giả dược như trong các thử nghiệm lâm sàng…

Vì lẽ đó, nghiên cứu thế giới thật nghĩa là phù hợp nhất và đáp ứng được tình huống lâm sàng thực yế.

Thế nhưng... Khó nhất chính là về tính toán, tính xác suất,…

Mà còn cần số lượng mẫu các loại tương đối lớn, vì lẽ đó bình thường có rất ít người tiến hành loại nghiên cứu này.

Trước mắt phẫu thuật bắc cầu động mạch vành vẫn chưa có nhiều người làm, càng không có cách nào tiến hành nghiên cứu cùng loại.

Cho đến hiện nay, khả năng tiến hành nghiên cứu phẫu thuật bắc cầu động mạch vành cũng là Trần Thương thực hiện nhiều nhất.

Vì lẽ đó, phương diện nghiên cứu này, anh cũng là người có quyền lên tiếng nhất

Quả nhiên, vào phút giây này, khán giả ở phía dưới sân khấu nghe thấy đề mục như vậy, bốn mắt nhìn nhau, mặt mũi ngập tràn sự kinh ngạc, vô cùng chấn động trong lòng

Bởi vì cái đề mục này có thể làm rung động, hấp dẫn lòng người.

Mà điều quan trọng nhất là nội dung này quá lớn và chứa nhiều thông tin đặc biệt, cần phải có sự hiểu biết và kiểm soát thật chính xác cả hai.

Trong khi đó hội nghị hiệp hội AATS lần này, giáo sư Ryan có giải thích một chút về kỹ thuật trái tim ngừng đập.

Nhưng, Trần Thương làm đề tài này như vậy rõ ràng là muốn áp đảo giáo sư Ryan mạnh mẽ

Trong lòng Sabrina và Ryan càng vô cùng chấn động

Bọn họ đều không nghĩ tới, Trần Thương lại nhanh như vậy đã co thể tiến hành một hạng nghiên cứu về phương diện này.

Hội nghị AATS mới vừa kết thúc không được bao lâu.

Chẳng lẽ khái niệm Trần Thương thực hiện lại được cách tân đổi mới?

Phải biết, hai khái niệm này không phải là hai cuộc phẫu thuật, mà là hai hệ thống, chính là một quá trình lâu dài để cải thiện từ từ

Nghĩ tới đây, bên trong ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Trần Thương đều tràn đầy sự chờ mong.

- Bản thân của ‘Bắc cầu động mạch vành’ và ‘Kỹ thuật trái tim ngừng đập’ là hai hệ thống đối lập qua lại, bổ sung lẫn nhau, mà còn đẩy mạnh lẫn nhau.

Sau khi hai thanh tiến độ về khái niệm của Trần Thương đạt tới 30%, anh đã có rất nhiều cái nhìn mới.

Đây là một cột mốc lịch sử.

Mà sự cân nhắc giữa cả hai cực kỳ quan trọng.

Vì lẽ đó, đề mục vừa bắt đầu, tất cả mọi người liền ý thức được hội nghị hôm nay vô cùng quan trọng.

Đương nhiên, điều này không chỉ quan trọng đối với nhân viên y tế có mặt ở đây.

Mà đối với người bệnh, hai loại tuyển chọn này càng vô cùng quan trọng.

Bởi vì bọn họ mới là đối tượng cuối cùng áp dụng khái niệm.

Hôm nay, kết quả bảo vệ luận án tốt nghiệp của Trần Thương có ý nghĩa rất quan trọng với dẫn đường cho trị liệu phẫu thuật người bệnh.

Bất luận là mục đích, ý nghĩa thậm chí là phương hướng phát triển sau này đều rất quan trọng

Sẽ trực tiếp chỉ đạo mọi người sau này trong phẫu thuật gặp phải người bệnh nên lựa chọn kỹ thuật phẫu thuật như thế nào.

Vì lẽ đó, nghe thấy đề mục này củ anh, phần lớn thành viên đã tham gia qua hội nghị hiệp hội AATS đều sợ hãi thán phục mấy phần, trong lòng của tất cả mọi người đều có một ý nghĩ:

- Tiến độ Hội trưởng Trần nghiên cứu lại tiến lên

Ryan cũng biết kiến thức của thanh niên này đã vượt xa bọn họ trong lĩnh vực khoa ngoại tim.

Trong lòng mọi người đều đang gợn sóng...

Xúc động

Chấn kinh

Nhưng cũng có chút chờ mong

Phía dưới bục, mấy ngàn nhân viên y tế của hơn bốn mươi quốc gia trên toàn thế giới tham dự đều có chút hưng phấn

Bọn họ cảm giác may mắn vì bản thân đã sinh ra trong một thời đại kiến thức được phát triển mạnh mẽ như vậy.

Trần Thương bắt đầu buổi diễn thuyết hôm nay.

Mà toàn trường mấy ngàn người không có một người nào nói chuyện, có một tiếng động nào cả.

Camera cũng đang tìm một nơi hẻo lánh, thích hợp bắt đầu quay chụp.

Đối với giáo sư Mạnh, cũng là nhân vật chính hôm nay, lúc này trong lòng cô vô cùng xúc động.

Chương 1554: Mùa Xuân Thứ Hai Trong Đời Lão Tần (2)

Bất luận là Tiêu chuẩn phân loại bóc tách động mạch chủ Trần thị, hay nghiên cứu thế giới thật hôm nay.

Đây đối với sự phát triển sau này của Mạnh Hi, tuyệt đối giống như hổ mọc thêm cánh.

Dựa vào hai thành quả nghiên cứu này, bất luận các cơ quan nghiên cứu khoa học ở lĩnh vực Khoa ngoại tim trên thế giới, cô ấy đều có thể bước hiên ngang

Có thể là... Ngày hôm nay, cô ấy cũng không phải hết sức vui vẻ.

Trần Thương sắp tốt nghiệp rồi.

Những ký ức trước kia như một dòng lũ ào về, không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Mạnh Hi nói thật có chút không nỡ.

Nhưng chàng trai này không thể nào dừng bước ở đây mãi, chắc chắn trong tương lai, học trò của cô sẽ tỏa sáng rực rỡ, rất có triển vọng

Lãnh đão Vệ Kiện Ủy tới, thấy camera bày đầy hiện trường.

Các phương tiện truyền thông cũng đã tới, quay phim chụp hình toàn trường có mấy ngàn chuyên gia quốc tế.

Hội nghị hiệp hội AATS 2020, bọn họ cũng không có được quay phim chụp hình nhiều như vậy, nhưng ngày hôm đó không giống với hôm nay, đây là cuộc hội ngộ của nhiều chuyên gia trên thế giới đến tham gia, thậm chí có thể nói là yêu mến mà đến

Về phần những nhà lãnh đạo có mặt ở đây đều đang rất tự hào.

Còn có những người bình thường thấy một màn này, chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi, hô to rất giỏi

Tần Hiếu Uyên nghe mọi người xung quanh khen ngợi Trần Thương, cười cười không nói chuyện, hưng lại hết sức vui vẻ.

Nhìn Trần Thương có thể có được như ngày hôm nay, Tần Hiếu Uyên trong lòng cũng rất thỏa mãn.

Ông biết rõ hiện trường hôm nay căn bản không phải công lao của mình, mà mọi việc đều là nhờ vào thực lực Trần Thương mà có được

Ngay khi hội nghị đang tiến hành, có một nhân vật lớn đi vào

Khổng Tường Dân, lãnh đạo tỉnh Đông Dương tới.

Thư ký đi theo đứng ở phía sau, nhìn hội trường, nhìn Trần Thương đang đứng ở trên sân khấu, mặt lộ ra nụ cười, có chút xúc động.

Năng lực một người có hạn, nhưng là một vị siêu nhân lại có thể cứu vớt thế giới.

Mặc dù Trần Thương không phải siêu nhân, nhưng... Lại có thể thúc đẩy sự phát triển ngành y tế và sức khỏe tỉnh Đông Dương nhanh chóng.

Đầu tiên là vị trí trụ sở của Hiệp hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới được đặt ở An Dương, hội nghị lần thứ nhất cũng diễn ra ở An Dương.

Mà bây giờ, anh ấy lại một lần nữa thu hút các chuyên gia trong lĩnh vực phẫu thuật tim từ khắp nơi trên thế giới đến tham gia sự kiện trọng đại này

- Hiệu trưởng Tần, lãnh đạo Khổng đã tới, đang ở phía sau.

Thư ký của Tần Hiếu Uyên đứng ở bên cạnh ông, nhỏ giọng nói.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, lập tức biến sắc, có chút ngạc nhiên, vô cùng mừng rỡ.

Đang lúc nói chuyện, ông vội vàng đứng dậy, đi theo thư ký về phía sau.

- Chào lãnh đạo Khổng

Tần Hiếu Uyên tôn kính lên tiếng chào.

Dù sao, ông cũng mới chỉ là một hiệu trưởng, người trước mặt chính là Khổng Tường Dân, thật không đáng giá nhắc tới.

Khổng Tường Dân không có bày tỏ dáng vẻ kiêu ngạo, rất hiền hòa nhìn Tần Hiếu Uyên một cái rồi nói:

- Hiệu trưởng Tần, thật vất vả cho ông, lần này làm rất tốt, tỉnh Đông Dương đã lâu lắm rồi không có thịnh hội như thế.

-... Anh qua bên này, đứng gần một chút, đứng góc độ này nhìn.

Tần Hiếu Uyên sững sờ, ở lâu trong quan trường, ông ta sao có thể nhìn không ra lãnh đọa Khổng đanglôi kéo?

Do dự một chút sau đó, đi tới bên người Khổng Tường Dân.

Bên trong tầm nhìn, hội trường lặng ngắt như tờ, một mình Trần Thương trên sân khấu phóng khoáng tự do, còn thỉnh thoảng vang lên tiếng xoát xoát xoát ghi bút ký của mọi người.

Khổng Tường Dân nhịn không được nói:

- Vô cùng tốt

Tần Hiếu Uyên đi theo gật đầu:

- Đúng vậy.

Khổng Tường Dân tiếp tục nói:

- Đông Dương không có ngành nghề nào đặc thù, nhưng là vị trí tốt, vị trí đặc thù, nơi này có thể xây dựng thành một khu vực tiêu chuẩn y tế và sức khỏe, khả năng cũng sẽ vươn xa đối với các thành phố trung tâm.

- Một thành phố, điều hấp dẫn người dân đổ về đơn giản chính là phong phú nghề, chữa bệnh, giáo dục các loại, chữa bệnh là công trình phục vụ người dân

Khổng Tường Dân nói rất nhiều với Tần Hiếu Uyên.

Sau khi, thư ký của ông ta nhận được điện thoại, đi đến bên cạnh Khổng Tường Dân nhỏ giọng nói:

- Lãnh đạo, truyền hình Đông Dương đã tới.

Khổng Tường Dân cười cười với Tần Hiếu Uyên:

- Đi thôi, truyền hình Đông Dương tới ồi, hiệu trưởng Tần không có bận chuyện gì, cùng tôi đi qua ngồi trò chuyện một chút.

Tần Hiếu Uyên sững sờ, truyền hình Đông Dương?

Ông cũng có thể khoe chuyên mục lần này, đây là lần thứ nhất truyền hình Đông Dương đến để lấy tin tức chuyên mục

Hơn nữa, còn đến cùng với Khổng Tường Dân.

Điều này rất có trọng lượng...

Rất nặng

Trong mắt vô số người tuyệt đối là mộttin tức rất nóng, sẽ hấp dẫn nhiều chú ý.

Thư ký thấy lãnh đạo với hiệu trưởng Tần thân thiết như thế, thậm chí còn kéo đi xem TV, cũng nhịn không được xúc động một tiếng.

Đây là muốn công khai cho những người quan tâm lấy được một ít tin tức.

Hiệu trưởng Tần...hiệu trưởng Tần, ông... Là người thật may mắn

Thư ký xúc động một tiếng.

Có lẽ đây chính là phụ bằng tử quý?

Không nói cả nước, toàn tỉnh có bao nhiêu viện trưởng hiệu trưởng, có mấy người có thể làm cho Khổng Tường Dân làm như thế này?

Chỉ có thể là Tần Hiếu Uyên.

Bởi vì người ta sinh ra cô con gái rất tốt.

Nhìn Tần Hiếu Uyên tầm 54, 55 tuổi, thư ký đột nhiên có một loại ảo giác

Đó chính là hiệu trưởng Tần trước mắt, khả năng... Không bao lâu có thể trở thành Tần sảnh

Không sai... Đó cũng không phải không thể nào.

Chỉ cần có Trần Thương ở An Dương, chỉ cần anh ấy có thể có một chút cống hiến.

Hiệu trưởng Tần hơn năm mươi tuổi, cũng có thể đạt được mùa xuân thứ hai của cuộc đời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Thương không nhanh không chậm nói, miệng lại thỉnh thoảng nói những kiến thức cốt lõi, khiến mọi người thốt lên từng đợt kinh ngạc

Mọi người ở bên dưới càng ngày càng cảm thấy hưng phấn, không dám buông lỏng cảnh giác một chút nào.

So với những điểm kiến thức cao sâu ơ hội nghị AATS, thì lần này nội dung diễn đạt của Trần Thương sâu sắc hơn, lời lẽ dễ hiểu, vận dụng từng khái niệm lâm sàng một để phân tích và thảo luận.

Đây dường như đã khiến tất cả mọi người đều có thể có thu hoạch rất lớn.

Bác sĩ chủ trị có thể, phó chủ nhiệm cũng cảm nhận được, chủ nhiệm cũng thu hoạch được, ngay cả những bác sĩ nổi tiếng cũng thu được lợi ích vô cùng lớn.

Khả năng đây chính là năng lực?

Ngồi trong đám đông, Ngô Đồng Phủ nhìn Trần Thương, có chút xúc động, thời gian hơn nửa năm, chàng trai trẻ sáng chói trong cuộc thi kỹ năng phẫu thuật tim của bác sĩ trẻ của khoa ngoại tim khi đó, hiện tại đã đứng ở trên sân khấu thế giới.

Hơn nữa, kinh hãi nhất chính là, nội dung mà anh ấy nói lại khiến mình cũng có thể cảm thấy hoàn toàn mới mẻ, sáng tỏ thông suốt.

Tiêu Triết Hải ở bên cạnh thậm chí đã bắt đầu ghi chép, trong miệng dường như đang thốt ra một tiếng:

- Trời ơi

Ngay cả những nghiên cứu sinh tiến sĩ đi theo ông lúc này cũng đang nghe say sưa ngon lành.

Cái gì là cao thủ?

Đây chính là cao thủ

Có thể nói một loại kiến thức ở nhiều cấp độ, để mỗi người đều có thể cảm ngộ, đây chính là năng lực

Chương 1555: Một Lời Đã Đánh Thức Tất Cả

Hiện tại, Mã Lôi n cũng không có tâm trạng để ganh đua so sánh, nhìn sắc mặt hội trưởng Sabrina tràn đầy nghiêm túc, anh ta cười cười:

- Cô từng nói, chờ cô rời khỏi vị trí hội trưởng, chúng ta sẽ kết hôn đúng không?

Sabrina đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức ôn nhu cười một tiếng:

- Tôi không nghĩ tới nhanh như vậy.

Ryan cười chỉ vào Trần Thương:

- Nhìn đi, người này chính là Thượng Đế

...

...

Trần Thương nói càng hay, thì áp lực đối với một vài người lại càng lớn.

Một số chủ nhiệm trong hội đồng giám khảo chuyên gia cũng nghe rất say sưa, nhưng tâm lý phải gánh cũng rất nặng.

Bảo vệ bảo vệ, tên cổ là Tư nghị, chính là cần trả lời và giải thích vấn đề mà giám khảo đưa ra.

Nhưng... Để tìm ra lỗi và vấn đề, chính là đang khảo nghiệm trình độ chuyên gia.

Bởi vì họ nhất định phải có đầy đủ nghiên cứu về đề tài này, kết hợp với kinh nghiệm và phán đoán của mình, sau đó đưa ra một vài vấn đề để Trần Thương giải đáp.

Bởi vậy, thật ra phân đoạn vấn đáp là phần cốt lõi nhất của bảo vệ luận án.

Nhưng... Tìm ra vấn đề ở đâu đây?

Nói hay như thế, chúng tôi có thể tìm ra vấn đề gì?

Vốn dĩ đây là bước cản trở tốt nghiệp đối với sinh viên, bây giờ khiến rất nhiều chuyên gia gặp vấn đề.

Hình như lần này bọn họ mới là thí sinh

Bảy người nhìn nhau, sắc mặt khá khó coi, mắt thấy thời gian đang dần trôi qua, bọn họ càng thêm buồn phiền.

Vốn dĩ còn cho rằng giám khảo là một một chức vị vinh dự, không nghĩ tới trở thành một cái hố to

Duy chỉ có Hạ Cao Phong là không hoảng hốt, bởi vì ông ta là người tổng duyệt cuối cùng, sau cùng phát biểu tổng kết là được, chờ nhóm chủ

nhiệm bọn họ hỏi xong, ông ta chỉ cần viết những lời hàm súc, ngắn gọn lừa gạt một chút là được rồi

Mà các chủ nhiệm khác lại không thể không sớm suy nghĩ tìm ra vấn đề, đi đâu tìm vấn đề đây?

Đứng ở gần nhất chính là Tôn Quảng Vũ.

Hiện tại, điều mà ông ta hối hận nhất chính là ngồi ở bên cạnh giám khảo từng là lão sư dạy môn thống kê cho Trần Thương.

Bởi vì số liệu môn thống kê trên thế giới cực kì phức tạp, mặc dù kinh nghiệm của Tôn Quảng Vũ vô cùng phong phú, nhưng đồng thời cũng không có năng lực chỉ điểm này.

Thứ hai là Đào Mật, ông ta cũng xúc động một tiếng, nghe hiểu thì hiểu, nhưng không biết làm sao để đặt vấn đề?

Nói dễ hiểu thì là ông takhông có năng lực đó

Nói khó nghe... Bản thân mình thật không có trình độ này.

Ở trường hợp thế này, các chuyên gia trong lĩnh vực phẫu thuật từ khắp nơi trên thế giới đều đang nhìn chằm chằm sau lưng, không thể để mất mặt được, aizz... Làm sao bây giờ đây?

Sau một hồi do dự, Đào Mật gửi một tin nhắn cho Tiền Lâm, tiến hành gọi điện thoại cho người thân cầu cứu trợ giúp.

Không bao lâu, Tiền Lâm cho ra một đáp án quan phương

Trong lòng Đào Mật vui mừng, không tệ nha, tiểu tử này vẫn có chút công dụng.

Còn may mình vẫn chưa đá cậu ta ra khỏi sư môn.

Không tệ không tệ

Đọc tin nhắn trả lời, Đào Mật không nhịn được nhẹ nhàng thở ra.

...

...

Sau hai tiếng rưỡi, cuối cùng Trần Thương cũng trình bày xong nội dung của mình, hơn một trăm trang Powerpoint trong máy tính cũng đã hoàn thành.

Sau khi Trần Thương cúi người chào phía dưới, nói:

- Cảm ơn các vị lão sư và khách quý đã lắng nghe, cám ơn

- Để cảm ơn khách quý không ngại đường xa đến nơi đây, sau khi giám khảo chuyên gia đặt câu hỏi, tất cả mọi người tại hiện trường đều có thể giơ tay đặt câu hỏi, mỗi người đều có một cơ hội

Nghe thấy câu này của Trần Thương, lập tức, mấy người ngồi ở ghế giám khảo nhẹ nhàng thở ra, áp lực trong nháy mắt đã giảm bớt đi nhiều

Đám người Đào Mật nhìn Trần Thương một cái, càng ngày càng cảm thấy thuận mắt.

Mà mọi người dưới sân khấu sau khi nghe thấy những lời của anh ấy, từng người một đều lộ vẻ vui mừng

Đây đối với bọn họ mà nói có thể là vô cùng có lợi

Có thể trao đổi riêng với Trần Thương, chia sẻ kinh nghiệm, giải thích nghi vấn, loại chuyện này quan trọng hơn nhiều so với việc cho họ thứ gì khác.

Đến tình trạng này của bọn họ, cất công đường xa đến đây không phải vì điều khác, chính vì một cơ hội để vượt qua ràng buộc của chính mình.

Kỳ thật, mọi thứ trên đời đều có đạo lý của nó.

Trong quá trình tiến bộ, đều gặp phải đủ loại vấn đề và hoang mang, điều này cần phải có sự hiểu biết sâu rộng.

Mà nội dung bài diễn thuyết hôm nay của Trần Thương là phân tích về hiện tượng tim ngừng đập và không ngừng đập.

Đây đối với mọi người mà nói, là một đề tài rất lớn, cũng rất hay.

Nhưng xét đến cùng, vừa khéo có thể nói rõ Trần Thương có những hiểu biết bất phàm trong hai lĩnh vực này.

Điều này nói rõ Trần Thương đều có hiểu biết sâu sắc về hai khái niệm này, dù là Bắc cầu động mạch vành hay Tim ngừng đập, đều có thể giúp bọn họ vượt qua ràng buộc của chính mình, giải quyết những nghi ngờ trước mắt

Nghĩ tới đây, mọi người có thể không vui sao?

Không nói đến thu hoạch của hôm nay, mà điều quan trọng nhất chính là còn có thể trực tiếp trao đổi với hội trưởng Trần.

Một cuộc gặp gỡ trao đổi học thuật như vậy rất quan trọng, tốt nhất nên tham gia nhiều lần

Mà sau khi phóng viên ở bên dưới nghe xong, ngẩng đầu nhìn lên tấm băng rôn treo ở trên sân khấu:

- Buổi họp mặt trao đổi học thuật và bảo vệ tốt nghiệp của Trần Thương.

Đột nhiên hiểu được, vốn mọi người cho rằng còn có một màn trao đổi của mọi người ở màn sau.

Nhưng hiện tại xem ra, là một mình Trần Thương đang trao đổi với tất cả mọi người ở toàn hiện trường.

Đương nhiên, cũng có thể là một mình anh ấy đang ‘Dạy’ mọi người.

Sau mười phút thời gian chuẩn bị, lễ bảo vệ chính thức bắt đầu.

Nhân viên phụ trách ở hội trường thỉnh thoảng lên rót trà cho Trần Thương, nhìn một chút cũng không thấy giống nghiên cứu sinh đang bảo vệ, ngược lại thấy giống đang chờ đợi lãnh đạo phát biểu hơn.

Mà lúc này, anh nhìn qua các vị giám khảo một lần, tỏ ý có thể bắt đầu.

Giám khảo chính Hạ Cao Phong thấy thế, nói:

- Chà, từ phải qua trái đi, chủ nhiệm Tôn, anh có vấn đề gì cần hỏi không?

Mọi người nghe thấy giám khảo bắt đầu, từng người một đều trở nên yên lặng.

Tôn Quảng Vũ khẩn trương một hồi

Vấn đề gì chứ, ông ta không có vấn đề

Nhưng Tôn Quảng Vũ cũng thường xuyên làm giám khảo, kinh nghiệm phong phú, nói:

- Số liệu hôm nay quá lớn, tôi vẫn cần xem xét một chút, chủ nhiệm Đào bắt đầu trước đi.

Rất nhanh, đến lượt Đào Mật

Mọi người nhìn Đào Mật, đánh ánh mắt cầu xin, người anh em hãy chịu đựng

Trái lại Đào Mật vẫn ung dung thản nhiên, chỉ nhàn nhạt nói:

- Hay! Quá tuyệt rồi! Quả thực quá tuyệt, đây là một báo cáo học tập mang trình độ học thuật cao, cũng là bài hoàn chỉnh nhất mà tôi từng nghe trong hơn mười năm làm lão sư giám khảo, hợp lý nhất, đề tài nghiên cứu rất khoa học và hợp lý

- Bất kể là xét từ góc độ chọn đề tài, hay lựa chọn phương pháp môn thống kê, thậm chí là hàm lượng hàng mẫu của đề tài và mức độ nắm bắt nội dung đề tài đều hoàn toàn nằm ngoài sự mong đợi của tôi

- Không hề nghi ngờ, đây là một bảo vệ tốt nghiệp có thể gọi là kinh điển

Chương 1556: Tôi Có Một Ước Mơ

- Ừm, không tệ, vô cùng chính xác, những gì cần nói đều đã nói, tôi không có gì để hỏi, giáo sư Tần, đến lượt ngài rồi

Nói xong, Đào Mật thành công lui thân, lại tiếp tục ném cái nồi qua cho Tần Nhạc Minh ở bên cạnh.

Màn phát biểu này của Đào Mật trong nháy mắt đã thức tỉnh mọi người

Đúng thế

Tìm không ra vấn đề, thì không thể khen sao?

Từng người một đều như đã bừng tỉnh

Lời nói của chủ nhiệm Đào gần như là một sự giác ngộ thần thánh, khiến mọi người đều thức tỉnh.

Đúng thế, không tìm ra vấn đề gì thì không thể khen người ta sao?

Bàn về việc khen người khác, họ chắc chắn là chuyên nghiệp

Tâng bốc là một việc cần có kỹ thuật, nhưng so với việc tìm ra vấn đề của Trần Thương thì vỗ mông ngựa đơn giản hơn nhiều

Chủ nhiệm Đào quả là một thiên tài

Nhìn ngón tay cái của từng người gửi tới, đột nhiên Đào Mật cảm thấy Tiền Lâm có thể ở lại ba ngày, hiện tại sẽ không bị đuổi học.

Tần Nhạc Minh biết được chiêu, liếc nhìn Trần Thương, đỏ mặt, khen ngợi

Ừm, thành thật mà nói, tôi cảm thấy hãnh diện khi ngồi ở vị trí này, tôi cảm thấy bản thân mình chỉ có chút kiến thức, vẫn chưa có tư cách để đặt câu hỏi, cũng không có năng lực này. Khái niệm mà sinh viên Trần Thương nghiên cứu là về bắc cầu động mạch vành, hiện đang dẫn đầu trên toàn thế giới, mà khái niệm tim ngừng đập, hôm nay, tôi đã đạt được rất nhiều thu hoạch, nếu tôi đặt câu hỏi, tôi thực sự không tìm được chỗ để bắt đầu

Ừm, đúng vậy, đây là một khởi đầu tốt

Ông ta cảm thấy lời khen của mình rất chân thực và có căn cứ, liền nói tiếp:

- Tuy nhiên, tôi vẫn phải đặt ra một câu hỏi. Đương nhiên, đây không phải là vấn đề của Trần Thương, mà là của chính tôi. Sinh viên Trần Thương, trong nội dung vừa rồi có một điểm, việc lựa chọn nhiệt độ để hạ nhiệt vật lý khi tim ngừng đập ở nhiệt độ thấp 23 độ thì nên xắp xếp thời gian hợp lý ra sao. Cần biết rằng yêu cầu về nhiệt độ của tế bào cơ tim,

động mạch chủ, nhu mô phổi,… sẽ không giống nhau. Để có thể điều chỉnh nhiệt độ đúng lúc một cách khả thi, cần phải lựa chọn kỹ thuật phẫu thuật, Trần Thương, cậu nghĩ sao về vấn đề này?

Nghe được lời nói của Tần Nhạc Minh, mọi người phía sau lại sáng mắt lên

Chính xác, ý tưởng hay.

Không tìm được vấn đề của Trần Thương, thì không tìm được vấn đề của mình hay sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người lại tìm được cảm hứng mới

Trần Thương rất biết chừa mặt mũi:

- Xin chào thầy Tần, câu hỏi này thật ra rất có chiều sâu. Trong khái niệm tim ngừng đập của chúng ta, muốn nghiên cứu tổn thương tối thiểu dưới tình huống tim ngừng đập là yêu cầu cốt lõi nhất. Tương tự, việc lựa chọn nhiệt độ của tim ngừng đập cũng vậy, nhưng ở đây tôi có thể đưa ra một khái niệm mới: Liệu pháp kiểm soát nhiệt độ trúng đích

Ngay khi điều này được nói, khán giả đều vô cùng im lặng.

Liệu pháp kiểm soát nhiệt độ trúng đích?

Thuật ngữ này có vẻ xa lạ khiến các chủ nhiệm có mặt ở nơi đây dường như đã tìm ra một lộ trình nghiên cứu mới

Liệu pháp kiểm soát nhiệt độ trúng đích... liệu pháp trúng đích... liệu pháp nhiệt độ...

Mọi người đều cảm thấy Trần Thương đang mở ra một hướng đi mới cho họ.

Thậm chí, đó là một tương lai

Nhắm trúng đích có nghĩa là chính xác.

Nhắm trúng đích cũng có nghĩa là ít tổn thương hơn và điều trị chính xác hơn.

Nhắm trúng đích cũng có nghĩa là tương lai

Nó cũng giống như việc điều trị chính xác các khối u bằng các loại thuốc trúng đích.

Liệu pháp nhiệt độ trúng đích là một khái niệm phẫu thuật mới của Khoa ngoại lạnh

Nhất thời ai cũng cảm thấy có chút phấn khích, vui mừng, với cái nhìn của Trần Thương, mọi người đều có cảm giác rằng mình đang ngày càng tiến gần hơn đến tương lai

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn anh, tràn đầy tò mò.

Đây thực ra là một hướng đi của Trần Thương.

Sau khi thanh tiến độ đạt được 30% của khái niệm ngừng tim, thông tin điều trị nhiệt độ trúng đích xuất hiện trong đầu Trần Thương, tuy chưa hoàn thiện, nhưng đó là một định hướng.

Trong những ngày này, Trần Thương đã tham khảo qua rất nhiều tài liệu, kết hợp với sự hiểu biết của bản thân, quả nhiên đã hình thành nên một số ý tưởng sơ bộ.

Tôi sẽ giới thiệu cho mọi người biết một số suy nghĩ về liệu pháp nhiệt độ trúng đích. Thứ nhất, thời gian điều trị hạ thân nhiệt trúng đích sau khi tim ngừng đập… Thứ hai, đối với những bệnh nhân có mức độ tổn thương khác nhau, nhiệt độ tốt nhất cho liệu pháp hạ thân nhiệt đích... Thứ ba: Đánh giá tối ưu tổn thương sau khi tim ngừng đập... Thứ tư: Thuốc bổ trợ cho liệu pháp hạ thân nhiệt đích...

Với vấn đề thứ nhất, Trần Thương đã trực tiếp phát biểu trong vòng một giờ, mọi người lại một lần nữa bị thuyết phục bởi ý tưởng của Trần Thương...

Cuối cùng, anh kết luận bằng một câu:

Tôi có thể nói về sự tiến bộ của tôi hiện nay, thông qua nghiên cứu, việc áp dụng các chỉ tiêu trong phẫu thuật kết hợp với liệu pháp nhiệt độ trúng đích sẽ không ảnh hưởng đến sự sống còn và chức năng thần kinh. Kiểm soát chính xác các nhiệt độ khác nhau có thể cải thiện hiệu quả khả năng sống sót

- Giáo sư Tần đặt câu hỏi này rất hay. Có lẽ trong tương lai chúng tôi sẽ thành lập một nhóm nghiên cứu kiểm soát nhiệt độ trúng đích, và có thể tôi sẽ mời giáo sư Tần tham gia và trở thành trưởng nhóm.

Trần Thương nói xong câu cuối cùng, hiện trường đột nhiên trở nên yên lặng

Tần Nhạc Minh càng thêm kinh ngạc

Ông ta không ngờ câu hỏi như vậy lại giúp chính mình được làm đội trưởng?

Đây là... chuyện này… cũng quá quá kích thích rồi

Các chuyên gia có mặt ở hiện trường đều mở to hai mắt, thở gấp, không thể không tham lam

Bỗng Trần Thương hỏi:

- Đương nhiên, không biết giáo sư Tần có tiện hay không?

Tần Nhạc Minh trực tiếp đứng lên:

- Tiện, rất thuận tiện

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi, mọi người có mặt đều có thể đăng ký, giáo sư Tần sẽ nhanh chóng tạo ra quy tắc, tôi hy vọng cuối năm sẽ có thể thành lập được một nhóm để bắt đầu nghiên cứu.

- Được rồi, mời vị chủ nhiệm tiếp theo

Mọi người đều nhìn về phía chủ nhiệm Thôi, chủ nhiệm Khoa ngoại tim của bệnh viện nhân dân tỉnh Đông Dương.

Thôi Nguyên Vũ đã phải chịu áp lực rất lớn, nhưng trong lòng cũng tràn ngập sự phấn khích.

Ông ta nên nói gì đây?

Nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của mọi người ở hiện trường, Thôi Nguyên Vũ muốn phun một ngụm nước bọt, các người đừng nhìn tôi với ánh mắt như vậy, được không?

Tôi không phải là Tần Nhạc Minh, họ Tần này dựa vào cháu gái của mình là Tần Duyệt, mới có thể được thành lập được nhóm nghiên cứu Liệu pháp Nhiệt độ trúng đích.

Mấy người có nghĩ vấn đề ông ta đặt ra là hay?

Cho dù ông ta có nói xằng bậy, Trần Thương cũng sẽ để ông ta thành lập nhóm này

Dưới áp lực như vậy, Thôi Nguyên Vũ chỉ có thể tâng bốc mọi chuyện cho xong.

...

Ngay sau đó, khi đến lượt Hạ Cao Phong, ông ta mở to mắt nhìn Trần Thương, còn anh ấy chớp mắt nhìn ông.

Hạ Cao Phong sửng sốt một chút, ý của cậu ấy là?

Trần Thương lại chớp mắt và liếc nhìn Mạnh Tây.

Hạ Cao Phong đột nhiên lĩnh ngộ

Tôi hiểu, tôi hiểu rồi

Ông ta nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng gật đầu, thỏa thuận với Trần Thương

Chương 1557: Mượn Người

Điều này cũng có nghĩa là ông ta có thể nói, cho dù là cái rắm, giáo sư Trần cũng có thể cho mình một tương lai

Sau khi hạ quyết tâm, Hạ Cao Phong cười nói:

- Tốt lắm, tôi vậy mà lại có thể chứng kiến một buổi bảo vệ tốt nghiệp tuyệt vời như vậy trong đời. Sinh viên Trần Thương đã cho chúng tôi thấy triển vọng của Khoa ngoại tim.

Tôi rất vui mừng

Với tư cách là giám khảo trưởng, tôi tuyên bố Trần Thương đã vượt qua kỳ bảo vệ! Được phép tốt nghiệp

Đột nhiên, dưới sân khấu vang lên một tràng pháo tay nồng nhiệt, Trần Thương mỉm cười và cúi đầu:

- Cảm ơn tất cả các vị lão sư giám khảo.

Hạ Cao Phong cũng chân thành nói:

- Tôi hy vọng trong sự nghiệp tương lai giáo sư Trần sẽ không từ bỏ việc cải thiện bản thân, và mong cậu có thể tiến xa hơn nữa

Trần Thương cúi đầu một lần nữa:

- Thời gian học sau đại học là rất ngắn, tôi rất biết ơn lão sư Mạnh Hi đã giúp đỡ và hướng dẫn tôi, cũng như Hạ Cao Phong của Đông Đại Nhất viện và giáo sư Đào Mật của Tỉnh nhị viện đã đào tạo tôi.

Cảm ơn

Cuối cùng, tôi có một ý tưởng, muốn làm một chuyện cùng với tất cả các đồng nghiệp của tôi ở đây, xây dựng một Cơ sở lâm sàng cho Khoa ngoại tim cho thành phố An Dương.

Lúc Trần Thương rời khỏi hội trường đã là mười giờ tối.

Tuy nhiên, đến hai giờ sáng, hội trường vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Dù bật điều hòa ở mức tối đa, không khí vẫn có vẻ hơi nóng.

Aizz? Làm thế nào để sử dụng tim ngừng đập siêu phân cực mà giáo sư Trần đã nói đến? Tôi nhớ đó là tiêu chuẩn cho bộ mở kênh K+?

Quên rồi! Nhân tiện, cho tôi mượn ghi chú của anh để tôi xem với các nồng độ khác nhau để anh có thể thực hiện một cặp phẫu thuật tim ba chiều thuần thục

- Được rồi, đúng rồi, làm thế nào để chức năng của tim được phục hồi sau khi enzym phân chia kỵ khí bị suy giảm?

...

Không có ai rời đi.

Ngay cả Sabrina cũng đang ghi chép.

Công việc này chắc chắn không phải việc mà một người có thể làm được.

Cách bảo vệ hôm nay của Trần Thương rất đơn giản.

Điều này khiến mọi người thả lỏng cảnh giác một chút.

Vì vậy, khi mọi người đặt câu hỏi, họ nhận thấy rằng họ không thể theo kịp tốc độ.

Hôm nay, hàng ngàn người ở đây đã hỏi tổng cộng hơn 200 câu hỏi lớn nhỏ, và Trần Thương đã thành công trả lời tất cả

Vốn dĩ lần này biên tập viên của 'The Lancet' đến để tìm ra sự thật, nhưng hiện tại cô ta rất thất vọng, vì không ai trong phòng chú ý tới mình cả

Xin chào, tôi là 'The Lancet'...

Xin lỗi, tôi không có thời gian

Xin chào, tôi...

Tạm biệt

Điều này khiến cô ta thật bất lực, ngày thường khi mọi người nghe đến The Lancet có ai là không tình nguyện phối hợp chứ.

Nhưng lần này, không ai để ý đến, mọi người đều không có thời gian

Cũng không thể trách mọi người được, bởi vì họ thực sự bận rộn.

Mọi người trao đổi ghi chép với nhau, ngày mai họ sẽ tạm biệt nhau, lần sau gặp lại không biết là khi nào.

Cả đêm, ngay cả khi không ngủ cũng phải hoàn thành các ghi chú của mình.

Những chuyên gia này không nhàn rỗi, và giới truyền thông không thể rời đi sớm như vậy.

Cuối cùng, vẫn chưa hoàn thành phỏng vấn những người cần được phỏng vấn

Ngay cả hội trưởng Sabrina cũng đang ghi chép, còn hội trưởng Ryan thì ủy khuất như muốn khóc.

Điều này khiến những người trong giới truyền thông ngày càng tò mò về kỹ thuật về Khoa ngoại tim của Trần Thương lợi hại như thế nào.

Mà Trần Thương thì đã đi ngủ từ sớm, nhưng Tần Hiếu Uyên thì lại chưa ngủ.

Đang hưng phấn đến khó chìm vào giấc ngủ, hôm nay ông ấy được lãnh đạo Khổng khen, điều này khiến lão Tần cảm thấy vẫn còn mùa xuân thứ hai trong đời.

……

Ngày hôm sau, kế hoạch xây dựng cơ sở lâm sàng Khoa ngoại tim ở An Dương của Trần Thương đã nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của các lãnh đạo Ủy ban Y tế tỉnh

Ngay cả tỉnh ủy và chính quyền tỉnh cũng rất quan tâm đến vấn đề này.

Viện trưởng của chín bệnh viện tỉnh, đã được tập hợp lại và tổ chức một cuộc họp đơn giản.

Hi vọng mọi người lưu ý vấn đề này và ủy quyền cho Trần Thương là người phụ trách Cơ sở lâm sàng Khoa ngoại tim chịu trách nhiệm hoàn toàn về vấn đề này.

Giữa cuộc họp, Khổng Tường Dân có đến nói vài câu, lắng nghe Trần Thương nói mười phút, rồi nói với anh ấy:

Nếu có vấn đề gì, cậu có thể đến gặp tôi.

Nói xong, ông ta vỗ vai Trần Thương rồi đứng dậy rời đi.

Một đám viện trưởng thấy vậy đều vô cùng xúc động.

Đây là sự chênh lệch

Tuy mỗi người một trình độ nhưng đều là những người làm nghề y, có thể so sánh với người ta đường đường là quan lớn ở một phương hay không?

Triệu Tu Bình, viện trưởng của Đông Đại Nhất viện, nhìn Trần Thương mà không nhịn được tràn đầy xúc động, Tiền Lượng đã hơn một lần nói với ông ta về sự phi thường của thanh niên này, nhưng ông ta lại cứ không nghe.

Đây là mới bao lâu?

Trần Thương đã phát triển đến mức vượt qua cả đỉnh cao.

Hiện tại, thân thế và địa vị của người thanh niên này không thể so sánh với một chủ nhiệm như Triệu Tu Bình, chưa kể các mối quan hệ cá nhân.

Có thể Trần Thương không quen biết nhiều người ở tỉnh Đông Dương bằng ông ta, nhưng... Trần Thương chỉ cần biết Khổng Tường Dân là đủ rồi, ở đây, lời nói của ông ấy có trọng lượng hơn bất kỳ ai khác

Lý Huy của Nhân Dân Tỉnh liếc nhìn Tần Hiếu Uyên đang vui vẻ mà thấy hâm mộ.

Với tư cách là viện trưởng của Bệnh viện lớn ở Đông Dương, Hùng Khang Dụ là một trong những người có sức ảnh hưởng lớn nhất.

Tần Nhạc Minh lại càng không cần nói, người ta là chú vợ của Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên thì là bố vợ

Những người khác nhìn kỹ Trần Thương, đột nhiên cảm thấy... Quan hệ của Trần Thương ở An Dương đã đến mức như vậy

Sau khi vấn đề được xác nhận, anh mở miệng nói điều đầu tiên.

Trần Thương nhìn Triệu Tu Bình nói:

- Viện trưởng Triệu, tôi muốn hỏi mượn người, có thể không?

Triệu Tu Bình sửng sốt, vội vàng cười nói:

- Giáo sư Trần đã lên tiếng, mọi chuyện đều dễ nói, mượn ai vậy?

Trần Thương cười nói:

- Chủ nhiệm Mạnh, Mạnh Hi của khoa ngoại tim, tòa nhà cấp cứu của chúng tôi đã sửa xong, tôi muốn mời chủ nhiệm Mạnh đến giúp tôi, có tiện cho ông không?

Triệu Tu Bình nghe vậy thì mỉm cười, đồng ý không chút do dự.

Sự rời đi của Mạnh Hi không quan trọng đối với sự phát triển của Đông Đại Nhất viện.

Thậm chí... Sau khi Mạnh Hi rời đi, vị trí phó chủ nhiệm lại trống...

Cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

Lúc này, tin tức về việc bảo vệ tốt nghiệp của Trần Thương cũng lan truyền trên mạng như một quả bom

Màn bảo vệ tốt nghiệp đẹp nhất trong lịch sử

Ngay lập tức trở thành đề tài nóng trong danh sách tìm kiếm.

Tuy không có video nhưng Trần Thương đã được giới truyền thông đánh giá rất cao

Người đi đầu trong lĩnh vực tim mạch của Trung Quốc

Người nối nghiệp ngành tim mạch của thế giới

...

Những từ này tràn ngập trong bài báo.

Điều này khiến nhiều người trên mạng không mấy tin tưởng, nói rằng giới truyền thông không tôn trọng sự thật.

Tất nhiên, sau khi những người có mặt hôm đó đọc được cũng cảm thấy rằng những phương tiện truyền thông đã đưa tin sai sự thật.

Chương 1558: Phát Động Nhiệm Vụ Ẩn

Tuy nhiên, sự không thật này không có nghĩa là văn chương không đúng sự thật, mà là ngòi bút của họ thực sự không có đẳng cấp

Bởi vì những người này trong giới truyền thông đã thức cả đêm, họ thậm chí còn không hình dung ra ngày hôm qua Trần Thương đang nói về cái gì?

Chỉ có thể viết cộc lốc:

- Giáo sư Trần có tiếng nói quan trọng trong lĩnh vực Khoa ngoại tim, buổi bảo vệ tốt nghiệp đã mời các chuyên gia và giáo sư từ khắp nơi trên thế giới…

Dù sao thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, so với sự cường điệu của các phương tiện thông thường này, các phương tiện truyền thông chuyên nghiệp có vẻ cực kỳ chuyên nghiệp.

Thậm chí lần này Hiệp hội Y học Trung Quốc còn cho xuất bản số đặc biệt, phải mất hai ngày để xuất bản xong.

Tên tiêu đề là Trần Thương Nói, ban đầu là một tạp chí nội bộ.

Nhưng hai ngày sau khi ra mắt thì đã được đặt mua hết, rơi vào đường cùng nên chỉ có thể bán công khai.

Điều này có nghĩa đã được bán hết khi vừa được phát hành.

Ngay cả các nước lân cận và nước ngoài cũng bắt đầu tìm kiếm bản dịch.

Khi bài báo trên tạp chí The Lancet mới được phát hành, đã được thổi phồng bởi nhiều yếu tố như các phương tiện truyền thông.

Lúc này, Trần Thương đã đứng đầu danh sách tìm kiếm hot trên Weibo và đứng đầu bảng xếp hạng tìm kiếm trên Baidu…

Hiện tại, mọi người mới chợt nhận ra.

Không phải các phương tiện truyền thông đang nói đùa sao?

Cũng có lúc họ nói sự thật sao?

Đột nhiên, giới truyền thông bát quái bật khóc.

Bình thường chúng tôi viết linh tinh về các minh tinh thì các người sẵn sàng tin, nhưng chúng tôi viết một cách nghiêm túc về tài năng lợi hại của Trần Thương thì các người lại không tin

Các người có thể phát triển trí óc của mình không?

Bất lực, oan ức đến phát khóc

Nhưng hiện tại, Trần Thương và Tần Duyệt cũng đã gác lại những việc khác và bắt tay vào việc chuẩn bị hôn lễ.

Sau khi Triệu Tu Bình trở lại bệnh viện, sau đó xem xét cẩn thận lại một lần, lúc này đặc biệt tìm đến Tiền Lượng, quyết định thảo luận về với anh ta một chút.

Dù sao thì lần trước Tiền Lượng vẫn luôn thuyết phục bản thân ông ta coi trọng Trần Thương.

Lão Tiền, ngồi đi, ngồi đi

Tiền Lượng nghi ngờ nhìn Triệu Tu Bình:

- Anh có chuyện gì thì mau nói

Triệu Tu Bình lúng túng cười:

- Tôi với anh bàn một chuyện, Trần Thương muốn điều Mạnh Hi đến khoa cấp cứu của Tỉnh Nhị Viện, phụ trách phát triển Khoa ngoại timcủa khoa cấp cứu.

Tiền Lượng đột nhiên nói:

- Anh đồng ý rồi chứ?

Triệu Tu Bình cười:

- Làm sao anh biết?

Tiền Lượng không muốn nói, hiện trong lòng Triệu Tu Bình có một khe hở lớn như vậy, chẳng lẽ không biết ông ta đang nghĩ như thế nào?

Cửu Mạnh Hi đi, đổi ông ta làm phó chủ nhiệm, rồi sau đó còn như thể ban cho Trần Thương một ân tình.

Nếu như Triệu Tu Bình không làm loại chuyện này, thì sẽ không phải là Triệu Tu Bình

Tiền Lượng lại rất bình tĩnh

Xét cho cùng thì cũng là ông ta đã tự mình tuyển dụng Mạnh Hi, sau khi gia nhập thì cô ấy nộp đơn xin vào Quỹ ngân sách Tự nhiên Quốc gia, năng lực nghiên cứu khoa học rất mạnh.

Chủ nhiệm Hạ phụ trách thực hành lâm sàng, Mạnh Hi phụ trách nghiên cứu khoa học, đây là kế hoạch trước đến nay của Tiền Lượng.

Ví dụ như việc giới thiệu những người trẻ tuổi như Tỉnh Nhiên, cũng nghĩ như vậy

Nhưng, nghe thấy tiếng thở dài của Tiền Lượng, Triệu Tu Bình nói:

- Lão Tiền, anh hãy nghe tôi nói hết đã.

Bây giờ, cơ sở lâm sàng Khoa ngoại tim ở tỉnh Đông Dương sẽ được xây dựng, và Trần Thương là người phụ trách. Ngay cả sếp Khổng cũng đã

đích thân tới để giám sát, lần này các bệnh viện cấp tỉnh của chúng ta cũng sẽ phối hợp phát triển Khoa ngoại tim.

Vì vậy, bây giờ giáo sư Trần người ta muốn có ai mà anh chẳng phải cho?

Tiền Lượng nghe xong lời của Triệu Tu Bình thì lập tức trừng to mắt.

Thật vậy sao?

Tôi nói dối anh làm gì? Lần này, quyền hạn của Trần Thương còn lớn hơn cả viện trưởng của chúng ta

Triệu Tu Bình thở dài:

- Sớm biết vậy thì tôi đã tạo mối quan hệ tốt với cậu ấy.

Quả thực là vậy, mặc dù vấn đề này dường như chỉ là chuyện lâm sàng.

Nhưng nói trắng ra thì Khoa ngoại tim của bệnh viện tỉnh ở tỉnh Đông Dương sẽ được điều động nếu Trần Thương cần.

Nếu có nhiệm vụ, thậm chí cần có sự sắp xếp thống nhất

Quyền lợi này là bình đẳng

Cả Ủy ban Y tế và Tỉnh ủy đều hết sức ủng hộ.

Chuyện này không ủng hộ cũng không được nha

Ở tỉnh khó kiếm nhân tài, ai nỡ bỏ lỡ?

Sau khi hai người trao đổi, Tiền Lượng nói:

- Tốt hơn là tôi nên gọi cho chủ nhiệm Mạnh rồi nói chuyện trực tiếp với cô ấy.

Triệu Tu Bình gọi điện thoại cho Mạnh Hi, sau đó kể ngắn gọn mọi chuyện.

Kể xong, chưa kịp nói gì, Mạnh Hi đã gật đầu đồng ý

Được

Điều này làm cho Triệu Tu Bình có chút giật mình:

- Thật sao?

Đương nhiên, Mạnh Hi gật đầu, cô đã suy nghĩ rất lâu, đi theo Trần Thương là tốt nhất.

Bây giờ, người sáng suốt đều biết chỉ có theo Trần Thương mới được ăn thịt, có quyền gì đó, chủ nhiệm và phó chủ nhiệm gì đó, những thứ này đều không quan trọng

Cho dù là quân nhân bên cạnh Trần Thương cũng rất mạnh

Tin tức nhanh chóng lan đến tất cả các bệnh viện tỉnh

Sau khi biết tin này, bác sĩ Khoa ngoại tim nào cũng đều mong mỏi.

Những lãnh đạo trong bệnh viện thì sợ hãi, sợ rằng những người này sẽ bỏ chạy hết.

Cát Hoài ngồi trong văn phòng, lưu luyến nhìn Mạnh Hi.

Không chỉ anh ta, ba bác sĩ khác đều như vậy

Hai bác sĩ tuyến 2 và 3 cũng hơi luyến tiếc.

Nữ thần Mạnh sắp rời đi, ngược lại, Hạ Cao Phong thì vui vẻ hơn rất nhiều.

Bởi vì Trần Thương đã có thỏa thuận với ông ta, sẽ mời ông ta về làm phó chủ nhiệm Cơ sở lâm sàng Khoa ngoại tim.

Chủ nhiệm Mạnh, sau khi đến đó thì hãy làm việc chăm chỉ, Khoa cấp cứu không giống Khoa ngoại tim của chúng ta, ở đó bệnh tật đột phát và nguy hiểm hơn nhiều

Mạnh Hi đắc ý nhìn lại Đông Đại Nhất viện, đột nhiên nhận ra khi mình rời đi lại không hề có chút luyến tiếc, ngược lại còn càng mong chờ công việc ở Tỉnh Nhị Viện.

Thật đáng tiếc

Trần Thương còn cần mất ba tới bốn tháng để hoàn thành khóa đào tạo.

.....

.....

Thủ đô, Ủy ban Y tế.

Một cuộc điện thoại nhanh chóng vang lên trong văn phòng của Tần Vĩnh Nghĩa.

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của Tần Vĩnh Nghĩa thay đổi, nhanh chóng đứng dậy đi tìm Tiêu Nhuận Phương.

Chủ nhiệm Tiêu, Bộ trưởng Giả của Bộ Ngoại giao gọi điện tới, Cộng hòa Halal hy vọng chúng ta đến hỗ trợ y tế

Vẻ mặt của Tiêu Nhuận Phương thay đổi:

- Tình hình thế nào?

Tần Vĩnh Nghĩa nhanh chóng nói:

- Một nhà ngoại giao của Cộng hòa Halal đã trở về bằng máy bay, máy bay đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Một số quan chức, trong đó có Thứ trưởng Ngoại giao và Người phát ngôn của Bộ Ngoại giao đều bị thương nặng.

Tình hình hiện tại rất nguy cấp, hy vọng chúng ta có thể cử đội cứu hộ đến trợ giúp càng sớm càng tốt.

Tần Vĩnh Nghĩa nói xong, thư ký liền chạy vào:

- Chủ nhiệm Tiêu, Bộ trưởng Giả đến rồi

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, một người đàn ông đeo kính, lông mày hình chữ nhất, đôi mắt to cùng ánh mắt cương nghị, bước vào.

Chương 1559: Phó Bản Ẩn

Sau khi Tiêu Nhuận Phương đứng dậy, bắt tay với người đàn ông trước mặt.

Giả Tranh hít sâu một hơi:

- Xin chào, chủ nhiệm Tiêu, đừng khách khí, tình hình khẩn cấp, chúng ta cùng ngồi xuống nói.

Sau khi, thứ trưởng bộ ngoại giao của Halal ngồi máy bay trở lại nơi xuất phát, máy bay hạ cánh xuống và vô tình xảy ra sự cố khiến cabin bốc cháy, nổ tung, tuy có người sống sót nhưng tình hình rất phức tạp.

Bây giờ, bệnh viện bên đó đang rất khó khăn khi đối mặt với tình huống này, hy vọng nước ta sẽ cử nhân viên y tế đến cứu trợ càng sớm càng tốt.

Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Ừm, cần người tài bên phương diện nào?

Sơ cứu? Phẫu thuật chỉnh hình? Khoa chỉnh hình? Hay là gì?

Giả Tranh nói dứt khoát:

- Tất cả đều cần thiết

Hơn nữa, Thứ trưởng Bộ Ngoại giao đang trong tình trạng hôn mê, bây giờ ông ấy khá đặc biệt, ông ấy là nhân vật chủ chốt trong việc hoàn thành một hạng mục hợp tác với nước ta, vì vậy, ông ấy không thể chết được.

Bên kia cũng vậy. hi vọng chúng ta có thể phái quân cứu viện tới.

Tiểu Nhuận Phương gật đầu, trực tiếp hỏi:

- Khi nào xuất phát?

Giả Tranh cau mày:

- Càng sớm càng tốt

Tiêu Nhuận Phương cũng không nhàn rỗi mà bắt đầu chiến đấu kêu gọi, thành lập một đội cứu hộ chuyên gia gồm 30 người càng sớm càng tốt.

Bao gồm Bệnh viện Quân Giải phóng Nhân dân, An Chấn, Thủ Đô, và đội cấp cứu lưu động của Trung tâm cấp cứu...

Sau khi tuyển chọn xong các ứng viên, thư ký không nhịn được nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, tôi nghĩ có thể cử thêm một người đi cùng.

Tiêu Nhuận Phương khẽ cau mày:

- Ai?

Thư ký nghiêm túc nói:

- Trần Thương, giáo sư Trần

Sau khi thư ký nói xong, Dư Dũng Cương cũng gật đầu:

- Đúng vậy, chủ nhiệm Tiêu, tôi cũng nghĩ Trần Thương rất thích hợp.

Lão Mã gật đầu:

- Không sai! Cậu ấy có thể sẽ giúp ích rất nhiều.

Tiêu Nhuận Phương cầm điện thoại gọi trực tiếp cho Trần Thương:

- Trần Thương, cậu đang ở đâu vậy?

Trần Thương sửng sốt, nghe giọng nói của Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm Tiêu, tôi đang ở An Dương, có chuyện gì vậy?

Tiêu Nhuận Phương nói thẳng:

- Có một nhiệm vụ giải cứu bí mật cần sự tham gia của cậu.

Hoạt động giải cứu này còn được bảo mật, chỉ khi Trần Thương đến, mới có thể nói rõ.

【Đinh! Phát động nhiệm vụ ẩn, cuộc giải cứu đặc biệt! Nhắc nhở nhiệm vụ: Tận khả năng hoàn thành công việc cứu trợ, có thể nhận được điểm tích lũy tương quan khi giải cứu thành công. Sau khi giải cứu xong, có thể dùng điểm tích lũy để đổi thưởng!】

Gặp phải phó bản rồi?

Trần Thương hơi sững sờ, còn là phó bản ẩn.

Anh phản ứng theo bản năng nên nghĩ chắc rất khó đây?

Nhưng... phần thưởng chắc cũng sẽ rất phong phú nhỉ?

Nghe Tiêu Nhuận Phương nói tạm thời giữ bí mật, Trần Thương cảm thấy lo lắng hơn một chút, đây là... một nhiệm vụ bí mật?

Đột nhiên, nhiệm vụ bất ngờ lại mạnh hơn rất nhiều.

Chủ nhiệm Tiêu, mất bao lâu?

Sau khi nghe bảo là nhiệm vụ bí mật, Trần Thương không hỏi kỹ nội dung, mà trước tiên hỏi sẽ mất bao lâu.

Vì Trần Thương thấy chưa tới 10 ngày nữa sẽ kết hôn, thật sự không muốn gặp quá nhiều khó khăn trắc trở, nếu không anh đã không nghỉ phép sớm như vậy để về nhà chuẩn bị.

Khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy vấn đề của Trần Thương, cũng có một chút bối rối.

Cấp cứu bệnh nhân, loại chuyện này nên nói sao đây, thời gian cũng không dễ phán đoán, ít nhất phải mất một hoặc hai ngày, lâu thì mất khoảng một tuần.

Chuyện này… Thật sự là chưa tính ra thời gian , có bảy tám bệnh nhân cần được cấp cứu. Tình hình tương đối nguy hiểm, rất khó để nói liệu họ có thể sống sót hay không.

Tôi đoán sẽ cần khoảng một tuần

Tiêu Nhuận Phương đang nói sự thật, Trần Thương thân là bác sĩ phẫu thuật ngoại khoa, nếu không thể hoàn thành trong một tuần, có lẽ... bệnh nhân sẽ khó cứu.

Sau khi, cô ta nói xong, Trần Thương cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Một tuần thì không sao, không ảnh hưởng đến hôn lễ.

Không phải Trần Thương cảm thấy hôn lễ quan trọng hơn việc cứu người, mà là anh không muốn tăng thêm phiền phức.

Vì từ hôn lễ, đám hỏi, yến tiệc, lại mặt... rất nhiều thứ, những thứ này cũng đã được đặt trước.

Sau khi nghĩ xong, Trần Thương gật đầu nói:

- Được.

Tôi có thể tìm anh ở đâu?

Trực tiếp đến sân bay Thủ đô đi.

Tiêu Nhuận Phương trực tiếp nói:

- Càng sớm càng tốt.

Trần Thương gật đầu rồi cúp điện thoại.

Giả Tranh tò mò liếc nhìn Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm Tiêu, người ở thủ đô là được rồi, cô có cần phải trì hoãn quá lâu với những người ở nơi khác như vậy không?

Tiêu Nhuận Phương nghĩ đến Trần Thương, đột nhiên tràn đầy tự tin.

Cô nhìn Giả Tranh và nói:

- Bộ trưởng Giả, anh phải tin rằng việc chờ đợi người này là xứng đáng

Khi Tiêu Nhuận Phương nói điều này, đã tự tin hơn bao giờ hết

Điều này khiến Giả Tranh có chút tò mò.

Đồng thời, ông ta cũng nhớ đến cái tên Trần Thương.

Nhân viên ở thủ đô quả thực triệu tập rất nhanh.

Đặc biệt là đội tiên phong ở Bệnh viện Quân Giải phóng và Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu, họ là những người đầu tiên đến Ủy ban Y tế.

Dư Dũng Cương đã hơn một lần thực hiện những phi vụ giải cứu tương tự với đội tiên phong, khi nằm trong bệnh viện quân y, sau một cuộc điện thoại, không được phép thông báo cho gia đình đã phải rời đi, một lần đi có thể sẽ mất nửa tháng, thậm chí nửa năm

Tình huống này trước đến nay không phải chưa từng xảy ra.

Ngay cả các thành viên trong gia đình cũng không thể can thiệp, đây là bí mật

Vì vậy, vừa nhận nhiệm vụ Dư Dũng Cương đã lập tức triệu tập đội tiên phong, thu dọn hành lý và lên đường.

Trước khi đi, họ có hai phút để thông báo cho gia đình.

Thực tế, là một người lính, có quá nhiều nhiệm vụ, là một bác sĩ quân y, thì lại càng phải như vậy.

Dư Dũng Cương và những người khác vẫn còn 2 phút để thông báo cho người nhà của họ, có lẽ họ không được phép thông báo gì cả trước khi rời đi.

Là người nhà, đồng nghiệp của họ, trong lòng họ lại lo lắng và bất lực.

Vì bạn có thể không biết anh ta sẽ biến mất bao nhiêu ngày, khi nào anh ta sẽ trở lại, hay thậm chí... thứ trở lại chỉ là một bộ quân phục và một bức thư.

Lúc đầu, họ sẽ tức giận và sợ hãi, nhưng theo thời gian... họ chỉ có thể cầu nguyện và chúc phúc.

Chu Hoành Quang là một trong số đó.

Sau khi, ông nhận được thông báo, vội vàng chạy tới, không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Cho dù ông là một chủ nhiệm, một bác sĩ nổi tiếng, hay một viện sĩ triển vọng, nhưng khi đứng trước nhiệm vụ, quân hàm của ông mỗi giây phút đều nhắc nhở rằng bản thân ông là một người lính.

Một giờ sau, các bác sĩ trong khu vực thủ đô đã được tập trung tại Ủy ban Y tế.

Giả Tranh nhìn mọi người và bàn giao thông tin nhiệm vụ.

Theo sau đám đông là một lực lượng sắc bén hơn 30 người.

Sau khi nhìn thấy những binh sĩ này với súng ống đầy đủ, mọi người dường như hiểu được sự khó khăn của nhiệm vụ này, có thể có những yếu tố ẩn đằng sau việc cứu hộ y tế nhìn có vẻ như rất bình thường.

Bằng không thì chỉ cần công khai thông báo là được, tại sao phải như thế đây?

Khoảng mười một giờ sáng, máy bay đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 1560: Phó Bản Ẩn (2)

Hơn sáu mươi người đều đã lên máy bay.

Giả Tranh xem thời gian, sau đó có một cuộc gọi đến.

Cúp điện thoại xong, Giả Tranh có chút lo lắng.

Đã không kịp nữa rồi, thông báo cho sân bay, chuẩn bị xuất phát.

Tiêu Nhuận Phương sửng sốt:

- Không đợi sao?

Giả Tranh lắc đầu:

- Không đợi, đã quá muộn rồi, để bọn họ đi trước.

Mười phút sau, máy bay đã cất cánh.

Trên máy bay, lão Mã liếc nhìn Dư Dũng Cương:

- Lão đại, Trần Thương không đến.

Dư Dũng Cương:

- Không đến cũng không sao, tiểu tử này sắp kết hôn rồi, tôi xem thời gian, khi chúng ta quay lại sẽ vừa kịp tham dự lễ cưới.

Lão Mã nghe xong cũng thấy có lý:

- Hắc hắc, tôi đã chuẩn bị sẵn quà tặng xong rồi.

Dẫn đầu đoàn là Trình Quốc Đào, Phó Vụ trưởng Vụ Châu Á của Bộ Ngoại giao.

Ông và Dư Dũng Cương là người quen cũ, nghe những lời của Dư Dũng Cương, không khỏi hỏi:

- Lão Dư, Trần Thương... là ai vậy?

Dư Dũng Cương cười:

- Một bác sĩ, tay nghề không tệ, không có gì, có chúng tôi đây anh còn không yên tâm sao

Trình Quốc Đào Anh cười nói:

- Không có gì, chỉ là tôi nghe rất nhiều người truyền tụng cái tên này nên tò mò nên qua hỏi anh một cái.

Trên máy bay có khá nhiều người trong ngành y đều biết Trần Thương…

Cung Đại Trân và Vương Thông của Hiệp Hòa đều đang ở đây.

Lần cứu viện này rất được quốc gia coi trọng.

Trên thực tế, khi Dư Dũng Cương thấy Tiêu Nhuận Phương nói muốn gọi cả Trần Thương đến, mọi chuyện khá phức tạp, muốn để anh ấy đến,

nhưng người ta chưa chắc muốn đến.

Trên thực tế, Dư Dũng Cương đã trải qua loại nhiệm vụ này nhiều lần.

Về cơ bản, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai.

Khó mà nói được.

Vấn đề là đôi khi các vấn đề bảo mật không thể được đảm bảo hoàn toàn, chỉ cần nhìn vào các lực lượng vũ trang xung quanh là biết.

Lần này, còn may mắn, lần trước họ đi cấp cứu ở một đất nước bị chiến tranh tàn phá, họ đã trải qua lằn ranh sống chết.

.....

.....

Trần Thương yên tĩnh nhìn Tần Duyệt.

Anh cảm thấy Tần Duyệt nhất định sẽ không vui, sắp tới ngày kết hôn mà mình lại ra ngoài.

Nhưng... Anh không ngờ đột nhiên Tần Duyệt lại cười nói:

- Ai nha, anh đi đi, nhưng … nhớ phải chú ý an toàn đó.

Em biết ngay ngày nào cũng rảnh rỗi ở nhà sẽ khiến anh làm ra chuyện sai lầm.

Anh không cần phải lo lắng về việc kết hôn. Chú bác, cô dì, và cha mẹ em sẽ lo liệu tất cả.

Hơn nữa, anh cũng không giúp được một tay, gu thẩm mỹ của anh là gu gì chứ, mau đi đi

Đến ngày 18, anh chỉ cần ăn mặc thật đẹp trai và đến cưới em là được

Nếu có thể, nhớ đạp trên những đám mây đầy màu sắc nha

Tần Duyệt cười nói, nhéo một bên má của Trần Thương, trấn an nói.

Anh nghe vậy thì vô cùng xúc động.

Trần Thương hiểu rõ, Tần Duyệt không muốn mình rơi vào tình huống khó xử.

Cô gái này quá hiểu chuyện, chuyện gì cũng luôn suy nghĩ cho mình.

Trước đây lúc cực khổ, cô cũng chưa bao giờ chê bai mình.

Theo lý thuyết, Tần Duyệt xuất thân ở một gia đình rất tốt, nhưng cho đến bây giờ chưa từng ghét bỏ mình.

Trong tình yêu, từ trước đến giờ cũng chưa từng để cho anh mua những thứ xa xỉ, một nồi lẩu, một ly trà sữa bình thường cũng có thể làm cho cô vui vẻ rất lâu.

Sau này, khi anh có điều kiện tốt, Tần Duyệt cũng chưa từng xa hoa.

Sau khi đến Bắc Kinh ở chung, trong nhà có bừa bộn thì Tần Duyệt cũng tự mình dọn dẹp.

Công việc của bản thân bận bịu, cũng không thể nói bản thân bận bịu không có thời gian ở với cô.

Đây là một cô gái không đạo đức giả, không làm bộ, luôn sống thật lòng thật dạ.

Cả ngày không trang điểm, thu dọn ngay ngắn sạch sẽ từng bộ quần áo của Trần Thương.

Ở trong hai gian phòng không lớn của thủ đô, gian phòng của Trần Thương lại lớn hơn so với gian phòng của Tần Duyệt, mà trong tủ quần áo lớn của anh lại được cô sắp xếp vô cùng ngăn nắp.

Quần áo mở hội nghị, quần áo ra nước ngoài, quần áo đi tiệc, đi làm nên mặc cái nào, chuẩn bị quần áo lót dùng một lần khi làm phẫu thuật....

(Rất nhiều lúc làm phẫu thuật, máu sẽ thẩm thấu qua áo phẫu thuật rồi dính vào quần lót, vì thế nên có rất nhiều bác sĩ khi làm phẫu thuật có thể không mặc đồ lót, nếu không thì chỉ mặc một lần duy nhất.)

Công việc của Tần Duyệt cũng rất bận rộn, cô có niềm đam mê theo đuổi sự nghiệp riêng của mình, nhưng cho đến giờ chưa từng tùy ý trong cuộc sống của Trần Thương.

Anh nhớ rõ, rất nhiều lần sau khi trở về, cô đều để trên bàn một tờ giấy.

- Cơm ở trong nồi, em đang ở trên giường, chờ anh

Câu này chính là Tần Duyệt nói.

Một cô gái lo cho mái ấm gia đình, rất nghịch ngợm nhưng lại ấm lòng, một câu 'chờ anh' còn hơn trăm ngàn lời nói.

Trần Thương ôm Tần Duyệt vào trong lòng, hôn nhẹ lên trán của cô, cảm thán một câu:

- May mắn lớn nhất đời này của anh, chính là gặp được em

- Vợ à, đợi anh trở về cưới em

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi.

Mang theo túi du lịch do Tần Duyệt chuẩn bị anh, bên trong đựng quần áo để thay và quần áo đã giặt sạch, đồ lót, vớ, chứng minh nhân dân, tiền tiêu vặt...

Có đôi khi, tình yêu không cần trăm ngôn vạn ngữ, chỉ cần từng li từng tí.

Tần Duyệt không tiễn Trần Thương, vì sợ bản thân sẽ rơi nước mắt.

Nói thật, mỗi lần mở hội nghị, Tần Duyệt đều có thể đi tham gia chung với Trần Thương.

Nhưng... Cô cảm thấy mình đi theo sẽ quấy rầy và làm ảnh hưởng đến anh.

Cô chỉ cần ở những nơi mà Trần Thương kiêng kỵ, làm tốt bổn phận của một người vợ là được.

Đứng ở cửa sổ căn phòng trong khu dành cho người nhà của Tỉnh Nhị Viện, Tần Duyệt nhìn Trần Thương đi xuống lầu rồi rời khỏi.

Sau khi anh đi xuống, quay đầu lại nhìn Tần Duyệt, chợt phát hiện nha đầu này đang ở bệ cửa sổ nhìn mình.

Trong lúc ánh mắt giao nhau, Trần Thương đột nhiên nở nụ cười, hốc mắt của Tần Duyệt có chút mơ hồ.

Ngay lúc này, anh đột nhiên hét lên:

- Tần Duyệt! Chờ anh trở về cưới em

- Hahaha...

Nói xong, Trần Thương quay người rời đi, Tần Duyệt lại đứng bên cửa sổ ngưng khóc, mỉm cười.

Các ông lão bà lão xung quanh nhìn chàng trai này, dường như đã nhìn thấy bản thân của trước đây.

Tuổi trẻ thật tốt

Hai ngày nay, Ký Như Vân cũng xin nghỉ, nghe thấy Trần Thương la hét, mỉm cười nhìn qua Tần Duyệt.

- Trước đây, cái bệ cửa sổ này đều là nơi mà mỗi ngày mẹ và ba của con đứng đợi con trở về.

- Cứ nhìn cứ nhìn, mà đã sắp phải gả con đi rồi.

Nói rồi nói, hốc mắt của Ký Như Vân cũng ướt theo, con gái sắp phải lập gia đình rồi.

Tần Duyệt thấy thế, lau nước mắt trên khóe mắt, rồi đi qua an ủi:

- Được rồi, mẹ, mẹ khóc cái gì chứ

- Không phải mỗi ngày mẹ và ba đều nói nhanh chóng gả con đi hay sao? Bây giờ tốt rồi, nguyện vọng của mẹ thành hiện thực rồi.

.....

.....

Lúc Trần Thương đến sân bay thủ đô, đã là hơn hai giờ chiều, gọi điện thoại cho Tiêu Nhuận Phương.

- Chủ nhiệm Tiêu, tôi đến rồi.

Lúc này, Tiêu Nhuận Phương đang ở cùng một chỗ với Giả Tranh, sau khi nghe thấy, nói với Giả Thanh:

- Trần Thương đến rồi, hay là... để cậu ấy qua đây?

Giả Tranh gật đầu:

- Ừm, đi qua gặp cậu ấy.

Chương 1561: Phó Bản Ẩn (3)

Tiêu Nhuận Phương trực tiếp nói:

- Cậu hãy đến Bộ ngoại giao một chuyến, tôi đang ở bên đây, đến dưới lầu rồi tôi cử người xuống đón cậu.

Trần Thương sững sờ:

- Bộ ngoại giao?

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương ngày càng cảm thấy chuyện này có chút kỳ bí, sao lại có liên quan đến bộ ngoại giao?

Lẽ nào... là ra nước ngoài cứu viện sao?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương có một chút mong chờ.

Với tư cách là một phần tử của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, lần đầu tiên Trần Thương cảm thấy một loại sứ mệnh.

Giả Tranh có chút tò mò nhìn Tiêu Nhuận Phương:

- Chủ nhiệm Tiêu, Trần Thương này thật sự lợi hại như cô nói sao?

Tiêu Nhuận Phương để tư liệu của Trần Thương xuống:

- Đều viết hết trên đây, chuyện này còn có thể là giả sao?

- Những vinh dự quốc tế này đều do cậu ấy giành được.

- Nói thật, tôi rất có lòng tin với Trần Thương

Giả Tranh có chút ngạc nhiên, nhẹ gật đầu:

- Không nghĩ đến quốc gia của chúng ta cũng có một bác sĩ ngoại khoa hàng đầu như thế, đứng ở hàng đầu thế giới, thật tốt! Thật quá tốt

- Cô không biết thôi, bây giờ phía bên ngoại giao, không còn giống nhau so với ban đầu nữa, viện trợ chữa bệnh cũng là một loại thủ đoạn có tác dụng.

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, sắc mặt lập tức trầm xuống, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào Giả Tranh, ngay ngắn nói thẳng:

- Giả Tranh, anh nghĩ cũng đừng nghĩ đến nữa, giá trị của Trần Thương rất lớn, chuyện này có ý nghĩa sống còn đối với việc nâng cao trình độ y tế và chăm sóc sức khỏe của đất nước chúng ta.

- Tình huống lần này đặc biệt, tôi mới giới thiệu Trần Thương đi, những nhiệm vụ nguy hiểm khác anh cũng đừng có ý đồ với Trần Thương.

Giả Tranh nghe thấy rõ ràng là Tiêu Nhuận Phương đang nghiêm túc, lập tức sửng sốt, cười cười:

- Được thôi! Cô yên tâm đi, những tình huống không đảm bảo vấn đề về an toàn, tôi cũng không dám đâu

Ngay lúc này, Tiêu Nhuận Phương đột nhiên nói:

- Lần này là do lão Lý ở phía trên đích thân chỉ điểm, ông ấy rất coi trọng Trần Thương, lần trước đã đích thân mời Trần Thương đến Đại lễ đường Nhân dân ăn cơm.

- Tôi không phải đang đùa giỡn.

Sau khi Giả Tranh nghe thấy lão Lý, rõ ràng đã sửng sốt một lát.

Vào lúc này, Trần Thương gọi điện đến:

- Chủ nhiệm Tiêu, tôi đến rồi

Tiêu Nhuận Phương nói với Giả Tranh:

- Người đến rồi, cử người đón lên đây đi.

Giả Tranh gật đầu:

- Tôi càng ngày càng tò mò đây rốt cuộc là chàng trai như thế nào

Không bao lâu sau, Trần Thương đến bên trong văn phòng, nhìn thấy ngoài Tiêu Nhuận Phương đang ở bên trong, còn có một người đàn ông lông mày hình chữ nhất.

- Xin chào Chủ nhiệm Tiêu

Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Giáo sư Trần, đây là bộ trưởng Giả của bộ ngoại giao, nhiệm vụ cứu viện lần này chính là của bộ trưởng Giả.

Trần Thương gật đầu:

- Chào anh, bộ trưởng Giả

Giả Tranh nắm lấy tay của Trần Thương:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, giáo sư Trần, nói thì lần này phải phiền đến giáo sư Trần rồi.

Giả Tranh cũng không hề chê giấu.

Lời nói của Tiêu Nhuận Phương đã khiến Giả Tranh ý thức được, Trần Thương có tư cách biết được chuyện này.

Ngay cả lão Lý cũng đã lên tiếng, anh còn có thể nói gì chứ?

- Quan hệ giữa cộng hòa Halal với chúng ta cũng không tệ, nhưng một nhóm quan viên ngoại giao của bọn họ sau khi trở về bằng máy bay, đột nhiên xảy ra chuyện không may, trong đó có một quan viên có liên hệ mật thiết với chúng ta trong lần hợp tác gần đây nhất.

- Vết thương của đối phương tương đối nghiêm trọng, chính phủ Halal bên kia hi vọng chúng ta có thể cung cấp cứu viện chữa bệnh.

....

....

Sau khi Giả Tranh nói xong, Trần Thương cũng đã hiểu rõ nguyên do của chuyện, nhưng.. cũng lo lắng hơn mấy phần.

Tai nạn máy bay của quốc gia ngoại giao...

Thật sự là trùng hợp hay ngoài ý muốn chứ?

Có điều, anh cũng không có nghĩ nhiều như thế, dù sao bản thân đi cũng là để cứu người, cũng khồn phải là ra chiến trường gì đó, không cần thiết phải lo lắng như thế.

Giả Tranh nhìn ra sự lo lắng của Trần Thương, nói:

- Giáo sư Trần, cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đảm bảo sự an toàn cho chuyến đi này, nhiệm vụ của cậu là cứu người.

Trần Thương cười cười:

- Ừm.

Không bao lâu sau, trợ lý đi vào.

- Bộ trưởng, sắp xếp xong rồi, 8 người lính đặc chủng sẽ đi cùng, chuyến bay gần nhất là một tiếng sau.

Giả Tranh nhẹ gật đầu:

- Được! Chúng ta đi xuống thôi.

Nói xong nhìn qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần, nếu như có thể... thì nhanh chóng xuất phát thôi?

Trần Thương gật đầu.

Sau khi đi xuống, anh cũng nhìn thấy 8 người lính đặc chủng với trang phục đầy đủ súng ống.

- Chào thủ trưởng

Sau khi Giả Tranh cúi đầu, gật đầu nói:

- Xin chào mọi người, vất vả cho các vị rồi, nhiệm vụ lần này chính là bảo vệ sự an toàn tuyệt đối cho giáo sư Trần, đồng thời bảo hộ giáo sư Trần an toàn về nước! Có thể làm được không?

- Thề sống chết bảo vệ sự an toàn cho giáo sư Trần, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi nghe xong, Trần Thương sững sờ, trong lòng run lên

Nhìn thấy 8 người quân nhân này, cuối cùng anh cũng nhận thức được, chuyến đi này có thể không hề an toàn

Nhưng sau khi nghe xong lời thề giống nhau của mọi người, Trần Thương biết rõ, đây không phải là bảo đảm, đây chính là quân lệnh.

Sau khi trong lòng cảm thán, lần đầu tiên có ấn tượng đối với khái niệm hòa bình này.

Hòa bình không phải là sinh ra đã có, mà là được bảo vệ bởi những người khác

Sau một tiếng, thông qua cổng đặc biệt đi lên máy bay.

Mấy người Trần Thương lên máy bay, đây là một khu vực riêng biệt, tách biệt với các hành khách.

Anh không nhịn được có chút xúc động, nếu như trên đường đi có cướp máy bay, thì đám cướp này gặp xui xẻo rồi

Đây chính là 8 người lính đặc chủng với đầy đủ các vũ trang, đám cướp này căn bản không đáng nhắc đến.

.....

.....

Islamabad.

Phó tổng thống Abate đích thân đến sân bay để nghênh đón đội ngũ cứu viện đến từ Trung Quốc.

Quan hệ ngoại giao giữa Cộng hòa Halal và Trung Quốc là tốt nhất trong số các nước láng giềng.

Vì thế, sau khi xảy ra chuyện này, tổng thống đã tự mình gọi điện thoại đến Trung Quốc để xin viện trợ, đồng thời điều động Phó tổng thống tự mình đến nghênh đón.

Islamabad là thủ đô của nước Halal, là một thành phố trẻ.

Các dịch vụ y tế và sức khỏe thường là dấu hiệu cho thấy sự thịnh vượng và pháy triển của một quốc gia.

Nhưng khi gặp phải những bệnh nhân khó khăn như vậy, thể hiện ra chính là trình độ chữa bệnh mũi nhọn của quốc gia.

Rất rõ ràng, ngay cả y tế phổ cập cũng không thể cam kết bọn họ đối mặt với tình huống như thế này, thực sự là giật gấu vá vai.

Sau khi Trình Quốc Đào đưa mọi người xuống may bay, Phó tổng thống Abate vội vàng dẫn theo quan viên chính phủ đến chào hỏi.

- Chào mừng! Cảm ơn rất nhiều

Abate gấp gáp lau mồ hôi, nhẹ gật đầu với Trình Quốc Đào.

Lúc này, ông ta thật sự cười không nổi.

Trình Quốc Đào là Phó Vụ trưởng Vụ Châu Á, vô cùng thân quen với Abate.

- Xin chào Phó tổng thống Abate! Tất cả nhân viên cứu viện của chúng tôi đã đến trong chuyến này.

Abate nhìn thấy mọi người đi xuống, vội vàng nói:

- Cảm ơn sự giúp đỡ của Trung Quốc

- Chúng ta... trực tiếp đến bệnh viện đi, tôi không biết bọn họ còn có thể kiên trì được bao lâu, hy vọng các vị giáo sư hỗ trợ

Chương 1562: Đây... Đây Là Kỳ Tích À?

Hai bên cũng không quá khách sáo, dù sao lần này là đến để cứu viện.

Sau khi đám người Dư Dũng Cương đến, phát hiện bệnh viện sớm đã bị quân đội khống chế, tất cả trong ngoài xung quanh đều là quân nhân.

Đến bệnh viện, tất cả hơn ba mươi người toàn bộ thay đổi quần áo, đổi thành quần áo của bệnh viện, sau đó liền đi đến phòng cấp cứu

Vừa đi đến, đã nhìn thấy một đám người đang rối ren.

Vào lúc này, viện trưởng đi đến.

- Xin chào, tôi là Shiba, cảm ơn các vị đã từ đường xa để đến đây cứu viện, để tôi giới thiệu một chút tình huống cho các vị.

- Bây giờ, chúng tôi chủ yếu có bảy bệnh nhân đang nguy kịch tới tính mạng, trong đó có một người toàn thân có nhiều vết bỏng cấp độ 2, hiện tại đã hôn mê, chúng tôi đang tiến hành duy trì điều trị, độ khó của phẫu thuật cắt vảy quá cao, hơn nữa bên ngoài vết thương còn bị nhiễm trùng nghiêm trọng, tình huống cấy da mặt khá phức tạp, hiện tại đang điều trị toàn thân, người thứ hai là...

- Phó bộ trưởng bộ ngoại giao của chúng tôi hiện tại đang rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng tình trạng trước mắt là phức tạp nhất, chúng tôi vẫn chưa kiểm tra được nguyên nhân dẫn đến hôn mê, thế nhưng trạng thái trước mắt vẫn ổn.

- Tôi đã xây dựng một biểu đồ quá trình cấp cứu...

Viện trưởng Shiba vô cùng chuyên nghiệp, trực tiếp dựng biểu đồ quá trình cứu chữa, để cho mọi người có thể nhanh chóng bắt đầu.

Phần phức tạp nhất của loại chấn thương do nổ này chính là dạng hỗn hợp phía trên.

Nhiễm trùng trên bề mặt da do bỏng nhiệt độ cao và phản ứng toàn thân do bỏng gây ra, thứ hai, trong vụ nổ, những mảnh kim loại đều là vũ khí đâm vào cơ thể người, dẫn đến ngoại thương nghiêm trọng, ngoài ra còn có tác động của vụ nổ gây ra gãy xương.

Ngay sau đó, đội cứu viện được chia thành bốn đội theo trọng tâm, gia nhập vào các đội ngũ cấp cứu.

Nhưng, sau khi bọn họ tiếp xúc với các bệnh nhân, lúc này bọn họ mới nhận thức được tính nghiêm trọng, không trách bọn họ lại muốn xin cứu viện

Mức độ nguy hiểm của các bệnh nhân đều rất cao, bác sĩ của bệnh viện quả thực đã tận tâm tận lực làm đến cực hạn, nhưng chỉ trị được ngọn, không trị được gốc, hiện tại rất khó chữa trị.

Dư Dũng Cương dẫn theo đội tiên phong tiếp nhận một bệnh nhân 'Chấn thương do vụ nổ', mảnh kim loại trực tiếp làm tổn thương đến cột sống, dẫn đến vết thương xuyên thấu

Bệnh nhân là một quân nhân, trong lúc quan trọng vì để bảo vệ Phó bộ trưởng Bộ ngoại giao, khiến anh ta ngã nhào xuống đất, bị rất nhiều vật nổ gây chấn thương, tình huống vô cùng nghiêm trọng.

Hiện tại, bệnh nhân đã hôn mê, chỗ vết thương có nhiều dịch tủy chảy ra, mặc dù đã kịp thời vá lại, nhưng tình huống cũng rất nguy cấp, cột sống bên trong đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Dư Dũng Cương trực tiếp đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật

Mà cùng lúc đó, Vương Thông dẫn theo mấy chuyên gia khoa ngoại Tim chạy thẳng đến phòng phẫu thuật, một bệnh nhân có dị vật bên trong trái tim, cũng chính là chấn thương do có vật trực tiếp đâm vào tim, tình trạng nguy cấp, đã trải qua một ca phẫu thật.

Cùng lúc đó, Cung Đại Trân thì dẫn theo người của khoai ngoại chỉnh hình bắt đầu phẫu thuật cắt vảy và cấy da cho hai bệnh nhân bị bỏng nặng.

Chu Hoành Quang cũng không thua kém, dẫn theo đội tiến hành cấp cứu cho những bệnh nhân có gan và lá lách bị thương do đạn súng nằm trong khoang bụng.

Đây là một cuộc chạy đua với thời gian để cứu viện

Tất cả mọi người đều không dám buông lỏng cảnh giác.

Mặc dù chỉ có bảy tám người quan trọng, nhưng đó chính là quan viên.

Toàn bộ máy bay, bao gồm binh sĩ, trợ lý và các nhân viên công tác, bị thương lên đến 82 người

Trong số đó, có 38 người bị thương nghiêm trọng

Cứu viện lúc này, tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Thời gian từng giây từng phúy trôi qua

Ba tiếng sau

Nhóm của đám người Dư Dũng Cương đã thành công cứu chữa bệnh nhân thứ nhất, hoàn thành phẫu thuật tổn thương tủy do súng đạn và làm sạch vết thương.

Cung Đại Trân cũng thành công hoàn thành cắt vảy và cấy da cho bệnh nhân.

Chu Hoành Quang hoàn thành một ca phẫu thuật cứu chữa lá gan phức tạp.

Vương Thông cũng đã hoàn thành xử lí dị vật trong trái tim đồng thời khâu lại.

Viện trưởng Shiba và phó tổng thống Abate lập tức phấn khích.

Ba người của nhóm đầu tiên được cứu chữa chính là quan viên của Bộ ngoại giao.

Mặc dù tình huống của bọn họ cũng rất gấp, nhưng so với những binh sĩ kia, vẫn còn nhẹ hơn rất nhiều.

Trong số bảy quan viên của bộ ngoại giao, ba người đã thành công cứu chữa, đã đưa đến ICU để quan sát tình hình.

Bên trong phòng phẫu thuật, các bác sĩ của nước Halal nhìn thấy đội ngũ chữa bệnh của Trung Quốc hoàn thành từng ca phẫu thuật khó khăn, trong lòng họ vô cùng xúc động.

Các ca phẫu thuật được thực hiện bởi Vương Thông, Chu Hoành Quang và những người khác thực sự vô cùng đặc sắc, các thao tác có độ khó cao, khái niệm mới lạ, đã khiến cho bọn họ kinh ngạc

Đây chính là sự chênh lệch về kỹ thuật

Mọi người không nhịn được cảm thán.

Mà viện trưởng Shiba và Phó tổng thống Abate nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng vô cùng kích động

Lão đại chính là lão đại, không thể không phục.

Nhìn những thành viên của đội cứu viện đều có tay nghề cao, Phó tổng thống Abate vô cùng xúc động, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy sự chờ mong, hai tay của ông nắm chặt, trong lòng lẩm nhẩm kinh Koran (hay gọi là kinh Qur'an: Kinh của hồi giáo).

Nhất định phải cứu được

Mỗi một người trong bọn họ đều có bí mật, bọn họ sống sót chính là chứng cứ có tác dụng

Xung quanh có rất nhiều bác sĩ không thể tiến vào phòng phẫu thuật đều đang ở trong văn phòng thông qua đoạn phim để học tập kinh nghiệm phẫu thuật, thỉnh thoảng cũng truyền ra vài tiếng cảm thán

Bốn người quan viên còn lại, Phó bộ trưởng Bộ ngoại giao hiện đang hôn mê, nhưng bệnh tình đã ổn định.

Một người khác thì lá gan bị vỡ, đang tìm nguồn gan.

Người thứ ba là nhân viên phát ngôn của Phòng thông tin Bộ ngoại giao, thương tích của anh ta rất nặng, tim được cố định trên cột sống, một

sợi dây sắt mỏng bắt ngang tim và cột sống, cố định trên ghế dựa.

Bây giờ tất cả mọi người đều không dám cử động, vì phương án phẫu thuật căn bản vẫn chưa xác định được.

Bệnh tình của vị quan viên thứ 4 càng phứ tạp hơn, bệnh tình của bản thân rất nghiêm trọng, bị súng đạn làm tổn thương đầu và đại não, thế nhưng trong lúc phẫu thuật đột nhiên tim lại ngừng đập, cho dù là nhanh chóng sử dụng khôi phục nhịp đập của tim, nhưng vẫn không có tác dụng gì, cũng may đã kịp thời sử dụng máy tuần hoàn cung cấp máu toàn thân ở ngoài cơ thể, nhưng mà... trước mắt không thể làm phẫu thuật được, tở thành người bệnh không có phương án khả thi.

Sau khi Vương Thông đã liên tục suy nghĩ, tạo ra phương án cấp cứu đối với bệnh nhân này, tìm người cung cấp tim, để tiến hành phẫu thuật ghép tim.

Mấy bệnh nhân đã khiến mọi người gặp phải cái gọi là uy hiếp.

Nghĩ đến những ca bệnh vô cùng nguy hiểm này, trong lòng của đám người Vương Thông cũng không chắc chắn

Dù sao thương tích của những người này cũng là nan đề trên quốc tế.

May là bây giờ không cần xử lí ngay lập tức, triệu chứng cũng tương đối ổn định.

Chương 1563: Tôi Còn Chưa Kịp Phản Ứng, Thì Phẫu Thuật Đã Kết Thúc Rồi! (1)

Nhưng, lúc bọn họ mới bắt đầu cấp cứu cho những binh sĩ, bọn họ mới nhận thức được, khó khăn này mới chỉ là bắt đầu, có điều, cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng đúng là như thế.

Ở hiện trường vụ nổ, những người bị thương nặng nhất chính là quân nhân.

Vì bảo vệ tính mạng của Bộ trưởng Bộ ngoại giao, bọn họ từng người từng người đứng ra, dùng thân mình làm lá chắn, để ngăn chặn những ngọn lửa nóng, cũng như ngăn chặn các chất nổ bay đến.

Những người này, là bị thương nặng nhất, nhưng, những người này lại không phải là nhóm đầu tiên được cứu chữa.

Đây chính là chính trị

Nhưng, bọn họ cũng sẽ không bị bỏ rơi.

Lúc đám người Vương Thông bắt đầu cấp cứu cho những binh sĩ này.

Vấn đề nan giải mới thật sự bắt đầu xuất hiện

Tỉ lệ tử vong cũng lập tức cao lên.

38 bệnh nhân bệnh tình nguy kịch, dần được đẩy ra.

Loại cảm giác này khiến mọi người đều cảm nhận được sự mong manh của sinh mệnh.

Lúc người đầu tiên phẫu thuật thất bại, có thể vẫn chưa có cảm giác gì

Khi đó lần lượt gặp phải tuyệt vọng, loại tâm trạng này khiến người ta cảm thấy sụp đổ

- Nhịp tim giảm mạnh, 28 lần mỗi phút
- Huyết áp giảm xuống, 62/38 mmHg
- Hô hấp chậm lại
- Nhịp tim biến mất...

....

Sau khi nghe thấy những tin tức này, hai tay của Vương Thông theo bản năng run lên, chẳng lẽ lại thêm một vị anh hùng dân tộc chết đi sao?

Nhìn thấy tình trạng suy tim dần dần sau khi hồi sức, mọi người vẫn có chút thất vọng, lại thất bại sao?

Các bác sĩ và y tá của nước Halal ở bên trong phòng phẫu thuật ngẩng đầu lên nhìn thời gian.

Thì ra đã đến lúc đọc lời cầu nguyện Isha sao?

Đây là lần cầu nguyện cuối cùng trong năm lần mỗi ngày của người Halal.

Nếu như nói Marburg (thủ phủ của huyện Marburg-Biedenkopf ở bang Hessen, Đức) có điểm gì nổi bật, thì đó chính là văn hóa thành kính của bọn họ.

Mỗi ngày cầu nguyện năm lần, từ sáng sớm đến ban đêm.

m thanh của kinh Koran thậm chí còn phổ biến ở bệnh viện.

Dù là ở những năm chiến tranh, trong giờ cầu nguyện, tất cả mọi người đều sẽ bỏ súng xuống, bắt đầu quỳ xuống thờ lạy, đọc thầm kinh Koran trong lòng.

Đây là trụ cột tinh thần của bọn họ

- Con vì chúa mà thề...

Khi tất cả mọi người đều đang nhẩm đoạn thứ tư của kinh Koran trong yên lặng, bỗng cửa phòng của phòng phẫu thuật mở ra

- Phát ngốc gì thế?

- Tiêm tĩnh mạch adrenalin

- Thêm lượng Atropin! Tiếp tục thêm

- Đưa máy tạo nhịp tim cho tôi

- Dopamine đâu?

- Lá gan to một chút! Người cũng sắp chết rồi, còn sợ như thế sao?

Một trận âm thanh vang lên, khiến cho những người này đột nhiên sửng sốt, nhìn chằm vào vị khách không mời mà đến này.

Mà nghe thấy âm thanh vừa quen thuộc vừa giống như vị cứu tinh này, ánh mắt của đám người Vương Thông sáng lên.

- Thầy Trần đến rồi

- Xin chào giáo sư Trần

- Anh đến rồi, giáo sư Trần

Kèm theo những âm thanh liên tiếp, Trần Thương mặc áo phẫu thuật, đã đứng trước bàn phẫu thuật.

Chỉ nhìn thấy tay của anh chạm nhẹ vào tim, sau khi đưa hay tay lên ôm lấy tim, bắt đầu dùng sức

Anh ấy đang làm cái gì?

Đây là ai?

Vì sao anh ấy lại dùng hai tay ấn chặt vào tim?

Ngay lúc tất cả các bác sĩ của Halal đang tò mò, đột nhiên, bọn họ nhìn thấy Trần Thương buông lỏng hai tay ra

Cùng lúc đó, bọn họ vậy mà lại nghe thấy âm thanh của máy theo dõi vang lên:

- Tích... tích... tích

Lập tức, tất cả mọi người đều kinh hãi, còn đám người Vương Thông thì là vui mừng

Cho dù đã thấy qua mấy lần anh ấy dùng đôi tay để lấy lại sức sống, đánh thức trái tim, nhưng lúc này đây, bọn họ vẫn vô cùng kinh ngạc

Đây quả thực là kỳ tích

Mà những bác sĩ chưa từng va chạm xã hội của Halal là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thương làm chuyện này

Sau khi nhìn thấy hai tay của anh chạm đến tim, nhịp tim vậy mà đột nhiên khôi phục

Đám người này đều sửng sốt, thậm chí có thể nói là trợn mắt há mồm

Trong lòng rung động không gì sánh kịp

Đây là chuyện gì?

Kỳ tích sao?

Khoa học viễn tưởng... hoặc là kỳ tích?

Giờ phút này, bọn họ nhìn chằm chằm vào Trần Thương, vô cùng tò mò, chỉ cảm thấy trên người người đàn ông này tràn đầy khí tức.

Đây là làm thế nào được?

Bên ngoài văn phòng, sớm đã sôi trào lên, các vị bác sĩ nắm chặt tay, bắt đầu đọc nhẩm《Kinh Koran》

Đây quả thực là kỳ tích.

Phó tổng thống cũng không ngoại lệ.

Chuyện đã vượt qua khỏi sự hiểu biết của ông.

Loại tác động này đến từ linh hồn và thị giác, làm cho các giáo đồ cảm nhận được sự tồn tại của Chúa

Viện trưởng Shiba nhìn thấy cảnh này, đột nhiên thốt lên:

- Chuyện này... chuyện này là thuật tay không khôi phục? Cậu ấy... cậu ấy là Trần Thương?

Trình Quốc Đào lập tức sững sờ, nhìn qua Trần Thương, cậu ấy vậy mà lại đến?

Đúng vậy

Trần Thương đến rồi

Sự xuất hiện của anh giống như mang đến thêm sức mạnh cho sinh mạng

Sự xuất hiện của anh trong chớp mắt khiến trái tim đam thoi thóp khôi phục lại nhịp tim.

Giờ phút này, Trần Thương trong mắt của tất cả mọi người tràn đầy hào quang lấp lánh như một vị thần

Đúng vậy

Sự xuất hiện của Trần Thương giống như khi lễ vào ban đêm, lúc mà bọn họ đang đọc nhẩm kinh Koran, có sự phù hộ của thần thánh.

Khiến cho những giáo đồ thành kính này trong ánh mắt nhìn Trần Thương tràn đầy sự tôn kính

Giống như, anh đã trở thành một hóa thân

Sau khi Trần Thương bước vào, nhịp tim của người bệnh rất nhanh đã được điều tiết, anh với kinh nghiệm phong phú về tim ngừng đập đối mặt với loại tình huống này có thể nói như trò trẻ con

Sau khi xử lí một phen đầy phức tạp và chính xác

Cuối cùng, bệnh nhân cũng đã ổn định lại

Tất cả mọi người xung quanh đều nghĩ đến một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Mặc dù mọi người không biết anh ấy là ai, anh ấy đến từ đâu, nhưng bọn họ biết rõ rằng: Anh ấy có thể cứu người

Chỉ với chuyện này đã đủ

Sau sự điều chỉnh của Trần Thương, tình trạng của bệnh nhân đã nhanh chóng hồi phục và được đưa đến phòng giám sát.

Mà đúng lúc này, Abate và Shiba đi vào trong phòng phẫu thuật, giới thiệu với mọi người:

- Vị này là Trần Thương đến từ Trung Quốc, giáo sư Trần

- Mọi người hãy tích cực phối hợp cùng với giáo sư Trần, để hoàn thành các ca phẫu thuật tiếp theo

Abate vừa dứt lời, mọi người trong phòng lập tức ngạc nhiên hô lên.

- Đây chính là Trần Thương?

- Đây chính là giáo sư Trần nhà nghiên cứu của động mạch vành bắc cầu? Quả nhiên lợi hại

- Thật là trẻ tuổi, không hổ là Hội trưởng có tiền đồ nhất của hiệp hội AATS

- Giáo sư Trần quả nhiên là vô cùng lợi hại...

Dù sao cũng là bệnh viện cao cấp nhất của nước Halal.

Mọi người của khoa ngoại Tim đương nhiên rất quen thuộc với Trần Thương, tự nhiên cũng như sét đánh ngang tai.

Mọi người đều biết ở lĩnh vực Khoa ngoại tim có một vị bác sĩ vô cùng cường mạnh.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Nhưng... bọn họ không ngờ đến so với trong truyền thuyết thì Trần Thương lại càng lợi hại hơn

Chính vào lúc này, đột nhiên phòng cấp cứu gọi điện thoại đến

- Viện trưởng, không hay rồi, đã xảy ra chuyện rồi

- Ngài Sharon đột nhiên mất tri giác ở nửa thân dưới

Chương 1564: Tôi Còn Chưa Kịp Phản Ứng, Thì Phẫu Thuật Đã Kết Thúc Rồi! (2)

Sharon chính là quan viên của bộ ngoại giao bị mảnh sắt mỏng làm tổn thương tim và tủy sống kia

Mà tình huống của bệnh nhân này vô cùng nguy hiểm.

Trong vòng tuyển chọn nhân viên cấp cứu đầu tiên, vì không biết nên tạo phương án phẫu thuật như thế nào cho Sharon, mà chậm chạm chưa ra tay.

Hiện tại tình huống đột nhiên xảy ra, thực sự không thể trì hoãn thêm được nữa.

Nhưng... Nên giải quyết như thế nào?

Ai có thể xử lí nó

Nghe thấy tin tức truyền đến, Shiba lập tức nhíu mày, ngay cả sắc mặt của Phó tổng thống Abate cũng thay đổi.

Nên làm sao đây?

Sharon thực sự là vô cùng quan trọng.

Ai có thể cứu ông ta đây?

Nhưng, sau khi ông quay người lại nhìn thấy Trần Thương, dường như ánh sáng của hy vọng đã phát lên.

- Giáo sư Trần, anh... anh có thể cứu Sharon không?

Sau khi Trần Thương hoàn thành một ca phẫu thuật, đang chuẩn bị đi thay quần áo, nghe thấy lời nói của Shiba, anh quay người lại hỏi Vương Thông:

- Tình huống của bệnh nhân như thế nào?

Vương Thông đem tình huống của Sharon nói rõ ràng.

Nói thật, Vương Thông cũng không nắm chắc.

Ngay sau khi anh ta nói kỹ càng, bên trong phòng phẫu thuật đều yên tĩnh lại, không có ai quấy rầy Trần Thương.

Chỉ nhàn nhạt nhìn anh, bọn họ cảm thấy, người này nhất định sẽ có hy vọng

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong đầu Trần Thương không ngừng suy nghĩ về cách thực hiện phẫu thuật tối ưu hóa.

Cuối cùng, sau hai ba phút trôi qua.

Lúc mọi người ở đây không nhịn được thở dài.

Anh đã lên tiếng, quay người đảo mắt nhìn vào đám người Vương Thông, tiện tay cởi găng tay xuống, nói với Vương Thông:

- Hôm nay, tôi sẽ dạy anh Ứng dụng lâm sàng của liệu pháp kiểm soát thân nhiệt mục tiêu trong Khoa ngoại tim

Sau khi nghe xong câu nói này, Vương Thông lập tức sửng sốt, trong lòng anh ta vô cùng phấn khích.

Vào bây giờ, có lẽ chỉ có đám giáo đồ thành kính mới hiểu được tâm trạng của Vương Thông.

Bởi vì đây chính là ngọn hải đăng bên trong sinh mạng của chính mình

Ứng dụng của liệu pháp kiểm soát thân nhiệt mục tiêu trong phẫu thuật của Khoa ngoại tim?

Chuyện này... Có thể sử dụng được sao?

Anh ta cẩn thận suy nghĩ lại ý tưởng của Trần Thương, đột nhiên sửng sốt.

Đúng vậy, lựa chọn Kiểm soát thân nhiệt mục tiêu có thể giúp giảm làm tổn thương cho cơ thể, và ngay cả sau khi tim ngừng đập, đối với những tổn thương của tế bào cơ tim, đối với mạch máu tổn thương của bắp thịt, và các dây thần kinh liên quan, đều có tác dụng kiểm soát tốt

Nếu như nói liệu pháp điều trị ung thư mục tiêu là thủ đoạn điều trị tinh thâm của nội khoa.

Như vậy, liệu pháp kiểm soát thân nhiệt mục tiêu chính là điểm tinh thâm trong phẫu thuật của khoa ngoại Tim

- Được, chuẩn bị phẫu thuật

Nói xong, Trần Thương nói với Abate:

- Ừm! Hãy đưa bệnh nhân qua đây.

Câu nói này, nói một cách nhẹ nhàng, không có bất kỳ khí thế nào, nhưng lại chính là khí thế chân chính

Đây là một loại thái độ vô cùng tự tin đối với phẫu thuật.

Không khiêm tốn nói cái gì mà sẽ dốc hết toàn lực, càng không nói là không thể… Chỉ một câu:

- Đưa bệnh nhân qua đây.

Đơn giản mà gọn gàng

Chiếu sáng tinh thần

Sau 20 phút, Sharon được đưa lên bàn phẫu thuật.

Trần Thương quay người lại, nói với bác sĩ gây mê:

- Chuẩn bị hệ thống tuần hoàn ngoài cơ thể.

Đối phương gật đầu

Trần Thương bắt đầu mở lồng ngực, thiết lập tuần hoàn ngoài cơ thể.

Toàn bộ bệnh viện, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào ca phẫu thuật này.

Sau khi anh mở lồng ngực ra, lập tức nhìn thấy miếng sắt đang đâm xuyên qua trái tim, rất mỏng và dài

Thậm chí có thể nhìn thấy nó xuyên qua trái tim, đi đến tủy sống và xuyên qua cột sống

Độ khó của phẫu thuật dường như là rất cao.

Bệnh nhân có thể sống sót hay không toàn bộ là dựa vào may mắn, có thể may mắn của lúc này đây, sẽ tốn hết tất cả vận khí của quãng đời còn lại.

Bởi vì góc độ thực tế vô cùng lắt léo, vì nhịp tim lệch nên miếng sắt đã làm tổn thương đến dây thần kinh bên trong cột sống, vì thế nên đã dẫn đến nửa người dưới mất đi tri giác

Tuy nhiên, phía sau miếng sắt vẫn còn chiếc ghế được cố định chưa cưa xuống, bắt đầu phẫu thuật

Ánh mắt của Trần Thương sáng như đuốc, kiên định quả quyết, trực tiếp nói:

- Nhiệt độ thấp 23 độ, tim ngừng đập

- Nhiệt độ thấp 21 độ, tiến hành xử lí hạ nhiệt độ cột sống

- Thiết lập vòng thông đạo quay tĩnh mạch, kiểm tra mạch máu của tĩnh mạch

....

Trần Thương liên tục truyền ra y lệnh, tầm 2 phút sau, nhịp tim của bệnh nhân đã ngừng đập.

Lúc này, chuyện mấu chốt nhất đã xảy ra.

Dưới sự hạ thấp nhiệt độ của Trần Thương, bản thân nó chính là phẫu thuật gây mê toàn thân, vì nhiệt độ của cột sống giảm xuống, nên đã xảy ra một điều khác thường.

Sự yêu cầu nhiệt độ của các mô cơ thể là không giống nhau, các phương pháp sử dụng để xử lí các nhiệt độ cũng khác nhau.

Sau khi nhiệt độ thấp dẫn đến tuần hoàn ngừng, bác sĩ gây mê cũng có chút lo lắng

Không biết vì sao anh lại xử lí như thế, nhưng... thời gian là có hạn.

- Giáo sư Trần, thời gian chỉ có 12 phút

Trần Thương gật đầu:

- Được, cảm ơn

Sau khi nói xong, anh cầm chắc lấy dao mổ.

Trần Thương, người đã phát huy vô cùng tốt ở động mạch vành bắc cầu, lúc này càng thư thái hơn khi đang đối mặt với nhiệt độ thấp khiến tuần hoàn ngừng đập, ,uốn không làm tổn thương đến các động mạch vành máu của trái tim.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất của thân nhiệt mục tiêu là sự thay đổi của các mô và cơ quan khác nhau trong điều kiện nhiệt độ không đổi.

Cũng giống như lúc này, cách xử lí trái tim ở phía dưới tay của Trần Thương vô cùng đơn giản.

Rất nhanh, miếng sắt đã được tách ra.

Tuy nhiên, ngay lúc này, anh không nhanh không chậm nói:

- Thay đổi nhiệt độ! Tim khôi phục lại nhiệt độ 30 độ

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Vương Thông đột nhiên hiểu rõ, trong lòng vô cùng thông suốt với những gì mà anh ấy đã giảng ngày hôm đó.

Anh ta dường như đã bắt lấy được một tia manh mối.

Ngay lúc này, các thao tác của Trần Thương cũng đã bắt đầu.

Nhưng vào lúc này, các bác sĩ xung quanh nhìn ca phẫu thuật thì vô cùng hoang mang

Anh ấy là ai?

Anh ấy đang làm gì?

Cái gì gọi là liệu pháp kiểm soát thân nhiệt mục tiêu?

Đúng vậy, thao tác của Trần Thương trong mắt bọn họ, chỉ có thể nói là bò sữa đánh đàn.

Nhưng, mọi người lại vẫn cứ có một loại cảm giác rất lợi hại mặc dù không biết gì.

Thời gian từ từ trôi qua

Trần Thương xử lí rất chính xác, ngay lúc này, anh đột nhiên nói:

- Nhiệt độ của cột sống tăng đến 36 độ C

Vừa dứt lời, miếng sắt đột nhiên được Trần Thương lấy ra ngoài

Lập tức, một màn này làm cho tất cả mọi người đều chấn động

Bây giờ, Vương Thông nhìn thấy một màn này, lồng ngực của anh ta đang rất kích động, đập thật mạnh.

Vận dụng tình huống cơ thể ở những nhiệt độ khác nhau, các mô hoạt động khác nhau, để tiến hành phẫu thuật một cách hợp lí, sẽ không gây hại nhất cho các mô.

Qúa trình này thật quá đặc sắc, có thể xưng là một kỹ năng thần kỳ

Mà nhiều bác sĩ của nước Halal khi nhìn thấy cảnh này, đều trừng to mắt nhìn nhau.

- Chuyện này...

- Chuyện này làm sao có thể?

- Chuyện này như thế nào lại làm được?

- Đừng hỏi tôi, có hỏi cũng không biết

Mọi người thật sự chưa kịp nhìn rõ là xảy ra như thế nào.

Bọn họ xem qua bản tái bút của Tây Du Kí, trong đầu nhất định sẽ xuất hiện một câu:

- Tôi còn chưa kịp phản ứng, thì phẫu thuật đã kết thúc rồi

Chương 1565: Người Già, Cần Được Cổ Vũ

Một loạt thao tác của Trần Thương đã vượt qua giới hạn, vượt qua sự hiểu biết của mọi người về phẫu thuật.

Đây là một ca phẫu thuật như thế nào?

Cái gì gọi là liệu pháp kiểm soát thân nhiệt mục tiêu?

Tại sao phải tiến hành loại phẫu thuật này?

Từng cái từng cái vấn đề khiến cho những người bản xứ đang vây xem nghẹn họng không nói lên lời, nhưng... cũng xấu hổ không dám hỏi.

Còn bác sĩ gây mê thì khác, ông ta cảm thấy bản thân nắm giữ tám năm kinh nghiệm về lâm sàng ở Hoa Kỳ, cảm thấy bản thấy cũng được xem như là người đã nhìn thấy cả thế giới, nhưng ngay vào lúc này, lúc đối mặt với bác sĩ mổ chính trước mặt, ông ta cảm thấy đối phương thật khủng bố

Trong đầu ông ta chỉ có một ý nghĩ: Trình độ chữa bệnh của Trung Quốc đã phát triển mạnh mẽ đến như thế sao?

Sau khi viện trưởng Shiba nhìn thấy một màn này, không nhịn được nói:

- Ngài Abate, ngài Sharon thật sự có thể được cứu rồi

Abate nhì phẫu thuật của Trần Thương, xem thật sự là không hiểu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một loại khí thế

Đây là một kiểu tự tin tuyệt đối phát ra từ trong ra ngoài

Abate gật đầu:

- Tôi biết.

Sau khi nói xong, ông ta khẽ nhíu mày, có chút suy nghĩ hỏi:

- Shiba, ông là người chuyên nghiệp, ông cảm thấy chữa bệnh ở nước chúng ta so với Trung Quốc cách nhau bao xa?

Câu hỏi này đã làm khó cho Shiba:

- Ngài Phó tổng thống, vấn đề này đã vượt qua khỏi sự hiểu biết của tôi.

Hoàn toàn chính xác

Trước khi Trần Thương xuất hiện, Shiba có thể đưa ra đáp án mơ hồ là tầm mười năm, hai mươi năm.

Nhưng, sau khi anh xuất hiện, Shiba phát hiện, bản thân phải nhìn nhận lại quốc gia cường mạnh này.

- Nhưng, tôi có thể khẳng định nói với ngài, giáo sư Trần là bác sĩ hàng đầu của khoa ngoại Tim trên toàn thế giới, so với nước Mỹ, nước Anh, Thụy Điển... đều lợi hại hơn

- Hơn nữa có Trần Thương ở đây, tốc độ phát triển của khoa ngoại Tim ở Trung Quốc sẽ được tăng lên rất nhiều, trong tương lai, sẽ trở thành quốc gia có khoa ngoại Tim hàng đầu của thế giới

- Thậm chí, tôi cho rằng sau này hiệp hội mạnh nhất của nước Mỹ: Khoa ngoại tim mạch - lồng ngực, nói không chừng sẽ đổi chủ.

Lời nói của Shiba vừa dứt, dao mổ trong tay Trần Thương dừng lại, quay người lại nói với bác sĩ Khoa ngoại thần kinh:

- Chủ nhiệm Tiết, anh hãy tiến hành làm sạch vết thương của cột sống?

Người đến cứu viện của Khoa ngoại thần kinh không phải là ai khác, chính là Tiết Chính Nhận.

Nói thật thì vừa rồi Tiết Chính Nhận cũng bị các thao tác của Trần Thương làm cho kinh sợ, thì ra cái này chính là liệu pháp phẫu thuật thân nhiệt mục tiêu sao?

Liệu pháp này có tác dụng rất lớn đối với Khoa ngoại thần kinh.

Nhưng... Tiết Chính Nhận không thể mở miệng nhờ Trần Thương chỉ dạy.

Chuyện của Tiết Đông mới trôi qua mấy ngày chứ?

Mặc dù Tiết Chính Nhận cũng biết con trai mình không đến nơi đến chốn, đáng phải chịu tội, nhưng... trong lòng vẫn còn nút thắt.

Trên thế giới này, rất ít người có thể đại công vô tư.

Tiết Chính Nhận cũng như thế, nhiều nhất ông ta có thể làm được chính là công tư phân minh, nhưng muốn ông ta phải nịnh nọt Trần Thương, chuyện này là không thể nào

Thậm chí... Ông ta cảm thấy bản thân không muốn nhìn thấy Trần Thương giả vờ...

Đương nhiên, anh ấy có giả vờ hay không, chuyện này không dựa vào ý người.

Có điều, khi Tiết Chính Nhận nghe thấy Trần Thương vẫn phải mời mình đến làm sạch vết thương của cột sống, trong lòng ông ta vô cùng kiêu ngạo

Không thể phủ nhận, Tiết Chính Nhận ông ta chính là một trong những vương giả của lĩnh vực Khoa ngoại thần kinh ở Trung Quốc

Viện sĩ Tiết

Trong lúc nói chuyện, Tiết Chính Nhận đã bóc ra lớp cơ phạm vi hai bên xương cậu, cẩn thận đẩy bắp thịt hai bên ra, sau đó dùng khí cụ để làm lộ ra xương chậu.

Người bình thường thì cần phải cắt bỏ ba lớp màn mới được, nhưng đối với Tiết Chính Nhận mà nói, hai lớp là đủ

Ông ta dứt khoát cắt đứt dây chằng chéo sau và mạc nối (phần phúc mạc nối hai cơ quan trong ổ bụng), cắt bỏ 2 cái gai và lớp màng, để lộ màng cứng, bắt đầu làm sạch vết thương ở trong cột sống.

Mà lúc này, Trần Thương bản thân nhận được rất nhiều lời nhắc của hệ thống

[Đinh! Phó bản thương thành bắt đầu! Sử dụng điểm tích lũy để đổi lấy vật phẩm có liên quan!]

[Đinh! Thành công khôi phục nhịp đập của trái tim, điểm tích lũy +100!]

[Đinh! Thành công lấy ra dị vật trong cơ thể, điêmt tích lũy +200!]

Trần thương phát hiện, điểm số của bản thân đã đạt đến 300 điểm.

Nhưng... Phó bản thương thành là có ý nghĩa gì?

Ngay lúc này, Trần thương mở ra giao diện.

Ngay lập tức, hình ảnh nhảy ra ở giữa, một đống vật phẩm xuất hiện trong tầm mắt của Trần Thương.

Khi anh nhìn thấy các đồ vật có thể đổi... Anh thừa nhận, bản thân sắp nổ tung rồi.

[Bộ cấp cứu màu vàng]

[Sách kỹ năng màu vàng]

[Bảo thạch cường hóa màu vàng]

....

Sau khi các vật phẩm với màu sắc rực rỡ xuất hiện, lần đầu tiên Trần Thương cảm thấy hệ thống lại lợi hại đến như vậy

Quá mạnh

Tuy nhiên, góc bên phải lại có thời gian đếm ngược...

[Đếm ngược 6 ngày 23 giờ...]

Trần Thương lập tức sững sờ, thời gian mở có hạn?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương có chút khẩn trương, cơ hội này rất khó để có thể nhận được.

Không dễ dàng gì hệ thống mới mở Thương thành một lần, bản thân không đổi một vài vật phẩm tốt thì thật có lỗi với bản thân mình.

Nhưng, sau khi anh nhìn thấy 300 điểm tích lũy của bản thân, lập tức ỉu xìu, ngừng lại động tác...

....

Đủ các loại vật phẩm, màu sắc rực rỡ

Trần Thương nhìn thấy những thứ này, thực sự vô cùng thèm.

Nhưng điểm tích lũy hiện tại của bản thân chỉ có 300 điểm, không đủ để mua bất kỳ món nào.

Đúng vào lúc này, anh đột nhiên phát hiện một món đồ kỳ lạ.

[Thẻ rút thưởng vật phẩm của phó bản, đổi bằng: 100 điểm tích lũy. (Sau khi mở thẻ rút thưởng, có thể nhận được một vật phẩm bất kỳ trong phó bản lần này, các loại như kỹ năng, thuật thức, vật phẩm tùy cơ ứng biến.)]

Trần Thương nhìn món đồ này, đã thật sự rung động, thử một chút xem sao?

Mua một cái

Chỉ mua một cái thôi

[Đinh! Mở thẻ rút thưởng, nhận được kỹ năng làm sạch vết thương của tủy sống (cấp hoàn mỹ!)]

Trần Thương lập tức sững sờ

Trong đầu đều ong ong ong.

Hạnh phúc đến thật quá bất ngờ

Thật thơm

Tiếp tục, tiếp tục

[Đinh! Mở thẻ rút thưởng, nhận được khâu lại da (sơ cấp!)]

[Đinh! Mở thẻ rút thưởng, nhận được đôi tất của Mã Nguyệt Huy (màu trắng!)]

Trần Thương:???

Trò đùa gì thế?

Đôi tất của Mã Nguyệt Huy?

Tôi cần cái này làm gì?

[Đôi tất của Mã Nguyệt Huy: Trừ thối +1]

Trần Thương bất lực, thôi bỏ đi

Cược chó không được thì mệt chết....

Tỉ lệ rút thưởng này cũng quá thấp rồi.

Xem ra, hai cái phía sau mới là thao tác bình thường, cái thứ nhất thuộc về người có nhân phẩm cao, nhưng, vậy cũng đủ rồi.

Trần Thương cảm thấy, dựa theo góc độ khoa học mà nói, sau khi bản thân rút được đồ tốt, về sau cũng ít nhất phải 100 lần sẽ rút phải vật phẩm như đôi tất của Mã Nguyệt Huy, tỉ lệ rơi đồ trung bình.

Không rút thưởng nữa.

Phải tích lũy

Tích góp điểm tích lũy, đổi lấy vật phẩm.

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương nhất quyết học [thuật làm sạch vết thương tủy sống] cấp hoàn mỹ.

Chương 1566: Người Già, Cần Được Cổ Vũ! (2)

Chỗ màng cứng bị thủng, có thể nhìn thấy dịch của tủy não đang chảy ra, và có những mảnh mô tủy sống, những mảnh xương bên ngoài màng cứng này cần phải được loại bỏ một cách tự nhiên.

Tiết Chính Nhận rất có kỹ thuật.

Ông ta chỉ cần rạch màng cứng chưa đến 3cm ở đường giữa của lưng, liền có thể hoàn thành một loạt các thao tác này, có thể là từ 4-6cm đối với người bình thường.

Quá trình qạch mổ này mà sai một ly thì chính là đi nghìn dặm, bất kỳ 1cm cố gắng nào cũng đều rất khó khăn

Giới hạn của ông ta thậm chí còn có thể thu nhỏ đến 2cm

Lúc này đây, trình độ siêu phàm của Tiết Chính Nhận phát huy.

Ông ta cẩn thận rạch màng cứng ra 2cm, lúc chuẩn bị lau sạch mô tủy sống và các cục máu đông bằng một miếng bông nhỏ, thuận tiện nhìn Trần Thương.

Đây chính là thực lực

Trần Thương thấy thế, cho rằng Tiết Chính Nhận đã phạm sai lầm

Anh cúi đầu nhìn, thấy vết rạch đã đủ 2cm.

Trong chớp mắt đã hiểu rõ... Anh theo bản năng lập tức nhíu mày, sau đó lắc đầu, 2cm? Nhiều rồi

Trần Thương đi qua thở dài rồi lại thở dài, muốn nói lại thôi, nhưng anh cảm thấy người già cần phải được cổ vũ, lập tức an ủi:

- Cái đó, chủ nhiệm Tiết, miệng vết thương mặc dù hơi lớn, nhưng... cũng không sao đâu.

Tiết Chính Nhận lập tức sửng sốt

Ông quay đầu lại, mở to mắt nhìn Trần Thương, trong mắt chỉ có một ý nghĩa: Cậu nói thêm một câu nữa thử xem?

Lão Tiết đỏ mặt vì tức giận, tức đến nỗi gan đau

Không sai

Tiết Chính Nhận cảm thấy mình như bị người ta đùa giỡn

Cậu ấy thì nói chuyện này như không đáng kể

Vết thương 2cm quá lớn là sao chứ?

Những bác sĩ ở châu Á có thể rạch ra vết mổ nhỏ hơn 2cm vẫn chưa xuất hiện

Từ khi vào nghề, ông đã nổi tiếng toàn Châu Á.

Tiết Chính Nhận có đủ tự tin, ông là người rạch ra vết vổ nhỏ nhất trong lĩnh vực này

Tuy nhiên, ông quyết định không chấp nhặt với Trần Thương, tiếp tục làm phẫu thuật.

Trần Thương thấy vẻ mặt của chủ nhiệm Tiết có vẻ hơi mất tự nhiên, vui vẻ khẽ gật đầu, biết sai mà sửa là chuyện tốt.

Nhìn, chủ nhiệm Tiết giỏi hơn nhiều so với con trai ông ta, vừa nói có một câu, nhìn… mặt ông đã đỏ bừng lên

Anh cảm thấy không liên quan đến phong nhã, anh vẫn nên quan tâm và bao dung với người già hơn một chút.

Xét cho cùng, kính già yêu trẻ là những đức tính truyền thống đẹp đẽ của dân tộc Trung Hoa.

Nghĩ đến đây, anh quyết định có thể không nói thì không nói.

Thế là…Ca phẫu thuật tiếp tục được tiến hành.

Quá trình khử trùng vết thương cột sống của chủ nhiệm Tiết vẫn rất không tệ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định cổ vũ ông.

Chủ nhiệm Tiết đã làm rất tốt, màng cứng, tủy sống, gốc thần kinh và dị vật cũng đã được làm sạch, ở tuổi này không dễ để làm được.

Lão Tiết đỏ mặt, suýt nữa tức đến nôn ra máu

Trần cẩu, đừng khinh người quá đáng.

Tôi đã nhẫn nhịn cậu lâu rồi đấy

Trần Thương thấy gương mặt của chủ nhiệm Tiết lại đỏ bừng lên, chắc là đang ngại ngùng sao?

Được khen ngợi thì đều sẽ thấy xấu hổ…Ca phẫu thuật lại tiếp tục diễn ra…

Trần Thương hỗ trợ, mọi người xung quanh đều chăm chú nhìn vào vết thương tủy sống đã được khử trùng.

Phải nói rằng phẫu thuật thần kinh là một cuộc phẫu thuật đòi hỏi tính tinh vi và chính xác cao.

Những dụng cụ này đều được chế tạo đặc biệt, tay cần ổn định không làm tổn thương quá nhiều gốc thần kinh, một khi bị tổn thương có thể gây khó chịu cho tay chân.

Tay của chủ nhiệm Tiết thực sự rất ổn

Tuy nhiên, ngay khi mọi người thở phào nhẹ nhõm và mong chờ kết thúc ca mổ thì đột nhiên âm thanh trên màn hình vang lên

Mọi người quay lại nhìn và ngạc nhiên phát hiện...

Tim bắt đầu đập nhanh hơn

Vào lúc này, tất cả mọi người đều trực tiếp hôn mê...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao nhịp tim đập đột ngột tăng tốc?

Phải biết, bệnh nhân hiện đang được tuần hoàn ngoài cơ thể, tim thì trong tình trạng ngừng đập.

Cho dù hạ thân nhiệt, tim bắt đầu khôi phục, nhưng... không thể nhanh như vậy được chứ?

Chính xác thì điều gì đã xảy ra?

Sau khi Tiết Chính Nhận nhìn thấy cảnh này, trừng to mắt.

Đã xảy ra vấn đề ở đâu?

Vẻ mặt Vương Thông càng thay đổi, ông ta phụ trách khu vực tim, tim khôi phục nhịp đập nhanh như vậy sao?

Điều này... rất không thực tế rồi phải không?

Bác sĩ gây mê nhanh chóng nói:

- Chờ một chút, tôi sẽ kiểm tra nhiệt độ

Ngay khi mọi người bắt đầu tìm kiếm vấn đề, Trần Thương đột nhiên lên tiếng:

Đừng tìm, không có vấn đề ở đó đâu

Mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng nói, tất cả đều nhìn chằm chằm anh, muốn biết tại sao tim bắt đầu khôi phục nhanh hơn.

Loại trái tim đột nhiên đập trở lại này, bác sĩ gây mê cũng chưa từng gặp phải.

Trong mắt người khác đây có thể không phải là một chuyện xấu.

Suy cho cùng, sau khi tim của bệnh nhân bị tổn thương, ai cũng lo lắng sẽ xảy ra suy tim, sẽ khó hồi phục.

Nhịp đập bất ngờ này vừa cho thấy sự khéo léo của Trần Thương trong ca phẫu thuật vừa rồi, không gây tổn thương nhiều đến tim.

Tuy nhiên, tim bị tổn thương nhỏ là chuyện tốt, nhưng lúc này không nên xảy ra hiện tượng tim đập lại.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trần Thương liếc nhìn Tiết Chính Nhận vẫn đang đứng đó, nói thẳng:

- Chủ nhiệm Tiết, lấy cho tôi cái kẹp và dao mổ.

Tiết Chính Nhận theo bản năng đưa đồ cho anh, nhưng vừa giao xong thì trong lòng dâng lên một sự kháng cự, tại sao mình phải đưa cho cậu ta?

Tại sao mình phải nghe lời cậu ta?

Cậu ta có thể làm phẫu thuật thần kinh không?

Làm sạch vết thương tủy sống là một ca phẫu thuật cần sự tinh chuẩn chính xác của Khoa Ngoại thần kinh, muốn thành thạo thì cần phải có nhiều kinh nghiệm.

Ông không nghĩ Trần Thương có thể làm được...

Nhưng khi Tiết Chính Nhận chưa cả nghĩ xong thì Trần Thương đã bắt đầu động thủ

Khi anh tiếp tục đào sâu hơn, thậm chí tủy sống đã lộ ra

Sắc mặt Tiết Chính Nhận thay đổi

Đây là một quá trình làm sạch vết thương sâu rất khó trong quá trình làm sạch vết thương tủy sống, cần được thực hiện ở tủy sống.

Trần Thương biết làm sạch vết thương sâu sao?

Quả nhiên

Anh đã bắt đầu loại bỏ các cục máu đông, dị vật, xương gãy và các mô hoại tử trong và xung quanh tủy sống.

Những thứ này đều chưa được tìm thấy

Tuy nhiên, khi Trần Thương tiếp tục đào sâu, một vật gây áp lực lên tủy sống đột nhiên xuất hiện

Đột nhiên, biểu hiện của Tiết Chính Nhận thay đổi

Đây... làm thế nào mà cậu ấy có thể phát hiện ra?

Vật gây áp lực của tủy sống không phải thứ gì khác

Đó là những mảnh vỡ của cột sống bị thương, rất nhỏ, hầu như không đáng kể

Sau khi Trần Thương loại bỏ, nhịp tim đập lập tức dịu xuống.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều bị kinh hãi

Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?

Lúc này, làm sao Tiết Chính Nhận có thể không hiểu chuyện gì đã xảy ra?

Ông nhíu chặt mày nhìn chằm chằm vào Trần Thương, tràn đầy kinh ngạc.

Điều gây sốc không chỉ là làm thế nào mà Trần Thương có thể tìm thấy các vật gây áp lực trong tủy sống, mà còn tại sao cậu ấy lại sở hữu kỹ thuật làm sạch vết thương sâu thuần thục và tinh thông như làm sạch vết thương tủy sống

Phương pháp này đòi hỏi phải có tay nghề cao, khó và nghiêm ngặt hơn

Chương 1567: Thế Nào Gọi Là Cao Thủ

Tuy nhiên, thao tác của Trần Thương rất trơn tru và trôi chảy, lấy ra các vật thể lạ giống như lấy đồ trong túi, khiến Tiết Chính Nhận vô cùng kinh ngạc

Những người xung quanh ngơ ngác nhìn anh:

- Giáo sư Trần, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Thương bình tĩnh đặt lại khúc xương gãy đã lệch, gọt bớt mép màng cứng, chuẩn bị chữa trị.

Chủ nhiệm Tiết, giải thích cho mọi người đi.

Tiết Chính Nhận:???

Trần Thương cúi đầu giải phẫu, không nói nữa, nhưng Tiết Chính Nhận không còn cách nào khác, đành phải nói:

- Đây là một kiểu chèn ép dây thần kinh cột sống theo hình chóp, làm cho thần kinh giao cảm hưng phấn

Thần kinh giao cảm là một phần của dây thần kinh tự chủ, sừng bên của chất xám từ đốt sống ngực số 1 đến đốt thắt lưng số 2.

Thân giao cảm nằm ở cả hai bên của cột sống và được hình thành bằng cách nối các hạch của thân giao cảm và các nhánh liên kết, có chức năng điều hòa hoạt động của tim và các cơ quan nội tạng khác.

Vừa rồi khi phẫu thuật tôi đã không cẩn thận khiến dị vật đâm sâu vào, gây chèn ép dây thần kinh, gây phản ứng thần kinh phó giao cảm và làm cho nhịp tim của bệnh nhân bắt đầu tăng nhanh.

Trái tim của chính bệnh nhân đang trong giai đoạn chuẩn bị cho nhịp đập trở lại, vì vậy biểu hiện sẽ trở thành biểu hiện tim khôi phục nhịp đập sớm.

Vừa nói, Tiết Chính Nhận vừa có chút đỏ mặt, dù sao… cũng là do mình không chú ý đến chi tiết này.

Sau khi Trần Thương nghe xong thì đưa ra một nhận xét thỏa đáng.

Chủ nhiệm Tiết nói không sai.

Tiết Chính Nhận: …

Anh tiếp tục nói:

- Chủ nhiệm Tiết, đừng căng thẳng, đừng sợ mắc sai lầm, chín mươi chín phần trăm người đều không nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì

Tiết Chính Nhận đỏ mặt, không nhịn được nhổ nước bọt nói: Cậu đang khen bản thân cậu thuộc về một phần trăm đó đúng không?

Vào lúc này, Tiết Chính Nhận không phản bác.

Bởi vì vừa rồi khi anh làm phẫu thuật, khiến ông không thể không phục, Trần Thương nhất định là người nắm giữ một phần trăm còn lại.

Ít nhất thì cũng thuộc về phẫu thuật làm sạch vết thương tủy sống vừa nãy

.....

Tiết Chính Nhận giải thích rất rõ ràng, rất bình tĩnh thừa nhận sai lầm của bản thân.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng như Trần Thương đã nói, 99% mọi người sẽ coi nhẹ, và 1% còn lại không nhất định sẽ tìm ra vấn đề, mà dù có thể tìm ra vấn đề cũng không nhất định có thể hoàn thành làm sạch vết thương tầng sâu.

Với tất cả những khả năng này, người này chắc chắn lợi hại hơn so với bản thân mình rất nhiều...

Nghĩ đến đây, ông không khỏi thở dài.

Nghe giải thích xong, mọi người bỗng nhiên hiểu ra.

Nhưng cũng không thể không thở dài vì xúc động: Hệ thần kinh đúng là khó thật

Chỉ một chi tiết nhỏ cũng ảnh hưởng trực tiếp đến nhịp đập của trái tim.

Thật vậy, phần phức tạp nhất của Khoa ngoại Thần kinh chính là nằm ở đây, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng có thể ảnh hưởng đến sự thành công hay thất bại của một ca phẫu thuật

Thần kinh bán phần hầu như có ở khắp mọi nơi, từ thần kinh giao cảm đến thần kinh phó giao cảm, thần kinh ngoại biên... hầu như ở khắp nơi trên cơ thể con người.

Hệ thần kinh thực sự là hệ thống phức tạp nhất của cơ thể con người.

Đây cũng là chuyên ngành khiến nhiều sinh viên y khoa nản lòng.

Nếu không có ba phần ba, thật sự không dám đến Lương Sơn.

Có rất nhiều yếu tố mà bác sĩ Khoa ngoại Thần kinh cần phải xem xét, cần rèn luyện năng lực rất nhiều.

Trong ca phẫu thuật này, mọi người đều cảm thấy Tiết Chính Nhận đã đủ xuất sắc và hoàn hảo.

Nhưng... ai có thể ngờ rằng vẫn còn thiếu một chỗ.

Có lẽ không thể tránh khỏi sự thiếu sót trong lâm sàng, xét cho cùng, không có ca mổ nào có thể hoàn hảo được.

Nhưng chính vì điều này, khi tất cả mọi người quay đầu nhìn Trần Thương lần nữa, thì trong lòng họ không ngừng chấn động.

Khi tòa nhà sắp đổ, anh ấy lại cầm dao mổ, dùng sức chống đỡ và giải trừ nguy hiểm.

Điều này có thể khiến mọi người không xúc động sao?

Có điều, để tránh mọi người không biết hàng, còn có một người giải thích cấp chuyên nghiệp là chủ nhiệm Tiết, có thể nói là rất soái.

Mọi người bên ngoài sân bắt đầu bàn tán xôn xao.

Cái này… cái này quá lợi hại

Một chủ nhiệm lớn tuổi của bệnh viện địa phương kêu lên:

- Nhìn một cái đã tìm ra vấn đề sao?

Quả thực, khi mọi người đang kiểm tra vấn đề, không ai từng nghĩ tới sự phục hồi đột phát của nhịp tim, thậm chí không ai từng gặp phải tình huống như vậy cả.

Điều họ gặp phải nhiều nhất là nhịp tim không thể phục hồi được, nên vẫn còn rất lại với tình huống nhịp tim bất ngờ như này.

Bên ngoài còn có một bác sĩ giải phẫu thần kinh, anh ta nghe thấy lời cảm thán của vị chủ nhiệm già thì nghiêm túc nói:

Giáo sư Trần thực sự rất lợi hại, anh ấy không chỉ có tầm nhìn xa lạ mà còn có kỹ năng phẫu thuật siêu việt. Nhìn ca phẫu thuật này, giáo sư Trần vừa làm phẫu thuật làm sạch vết thương sâu, là độ khó nhất trong phẫu thuật làm sạch vết thương tủy sống, hãy nhìn vết khâu của màng cứng cột sống.

Thực tế, chủ nhiệm Tiết đã làm rất tốt rồi, mở màng cứng 2cm là kích thước nhỏ nhất mà tôi từng thấy

- Nhưng Giáo sư Trần thực sự dùng mũi khâu 9-0 để khâu bốn mũi, mà sự liên kết rất cao, rất hữu ích cho sự phục hồi của tủy sống.

Trong phòng mổ, sau khi Trần Thương hoàn thành việc giải phẫu và khâu lại tủy sống, đã bắt đầu khâu lại tim.

Tim sắp đập lại rồi, đây là đang nắm bắt thời gian.

Mặc dù Trần Thương cũng có thể hoàn thành phẫu thuật khâu lại khi tim đang đập, nhưng... ngu xuẩn mới tìm khó khăn cho ca phẫu thuật của mình.

Có điều kiện tốt hơn như vậy mà không thơm sao?

Điều trị y tế không phải đang khoe tài (trừ khi bất đắc dĩ), thay vào đó, cần đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Trần Thương đã thay đổi kim và chỉ khâu, nói với Vương Thông:

- Tôi dạy cho anh một phương pháp khâu tim mới.

Vương Thông vẫn còn đang bàng hoàng tại sao Trần Thương còn thành thạo cả Khoa ngoại tim, nghe thấy vậy thì đột nhiên vui mừng, nhanh chóng nói:

Cảm ơn thầy Trần

Các chủ nhiệm khác của Khoa ngoại tim đến cứu trợ ở xung quanh nghe vậy thì cũng sáng mắt, thực sự có thể học hỏi nhiều thứ từ giáo sư Trần.

Mọi người cũng đang mong chờ đó là phương pháp khâu nào.

Lúc này, Trần Thương kiên nhẫn giải thích:

- Hãy nhìn, loại vết thương thâm nhập trái tim này thực sự không lớn, nhưng tổn hại nghiêm trọng, để lại dị tật bẩm xung quanh.

Vừa nói, Trần Thương vừa cầm chiếc kẹp cầm kim lên:

- Nhìn kỹ nhé.

Anh nói bằng tiếng Trung nên mọi người xung quanh không hiểu, nhưng có vẻ đã hiểu anh muốn dạy một số kỹ năng nên đều xích gần lại.

Sau khi Trần Thương bắt đầu cuộc phẫu thuật, anh ngừng nói và trực tiếp cầm chiếc kim trên tay bắt đầu buổi biểu diễn hôm nay.

Tiết Chính Nhận ở một bên nhìn một đám chủ nhiệm Khoa ngoại tim vây quanh Trần Thương, cảm thấy có chút không nói nên lời.s

Ông cũng là một bác sĩ nổi tiếng và là người có quyền trong lĩnh vực Khoa ngoại Thần kinh.

Chương 1568: Hoàng Đế Không Gấp Thái Giám Gấp

Bình thường mà nói thì loại ngoại thương này có thể là vết thương trí mạng của khu vực tổn thương tim.

Sau khi Trần Thương bước vào, anh ngay lập tức nhìn thấy Mã Nguyệt Huy và những người khác.

Tuy nhiên, bây giờ họ không chú ý đến Trần Thương, thỉnh thoảng hét lên:

- Từ Ái Thanh, tiếp tục nén lồng ngực

...

Lúc này, cuộc cứu viện khẩn trương đang diễn ra ở phòng mổ số 12, và tiếng tích tích của tim đã ngừng đập.

Khi Trần Thương thấy vậy, anh không quan tâm đến những người khác, chỉ đi về phía trước.

Chị Từ, nhường một chút

Nghe giọng nói quen thuộc này, mọi người như cảm nhận được một ánh sáng từ sâu trong linh hồn.

Trần Thương?

Trần Thương

Không sai

Không biết bắt đầu từ khi nào Trần Thương đã trở thành một vai trò chủ chốt trong đội tiên phong.

Khi đối mặt với những bệnh nhân nguy kịch, anh đã trở thành một phần không thể thiếu.

Mọi người quay đầu lại, vừa nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia liền kinh ngạc.

Bệnh nhân đã được cứu

Lão Mã nhếch miệng cười một tiếng, Trần Thương làm ngơ, trong đầu anh chỉ có đôi tất thối của lão Mã.

Dư Dũng Cương không thể không nói:

- Đến rồi

Trần Thương gật đầu:

- Đến rồi

Từ Ái Thanh nhanh chóng bước sang một bên, lúc này sau khi Trần Thương tiến lên, nhanh chóng bắt đầu kiểm tra tình trạng của bệnh nhân, ngực và bụng được kết hợp với một vết mổ lớn.

Bệnh nhân có nhiều vết thương khắp cơ thể, đây là bệnh nhân chảy nhiều máu nhất.

Hiện tại, người bệnh đan bị rất nhiều vật sắc nhọn cắm vào cơ thể, tim cũng bị tổn thương nghiêm trọng, có nhiều vết thương ở gan, các mạch máu lớn trong khoang bụng và động mạch chủ,.

Khi nhìn thấy vậy, Trần Thương không khỏi thở dài.

Lúc này, anh dùng lại chiêu cũ của mình, hồi sức tim một lần nữa.

Khi tiếng kéo dài biến mất và chuyển thành âm thanh tích tích.

Đó cũng là lần đầu tiên mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn tròn xoe mắt, đầy kinh ngạc và khó tin.

Tuy nhiên, đúng lúc này, phòng mổ đã được mở cửa.

Đó là người của đội cứu hộ, anh ta vội vã bước vào.

Giáo sư Trần, bệnh nhân bên cạnh bị tổn thương tim nghiêm trọng, chủ nhiệm Vương Thông… anh ta không nắm chắc

Nghe những lời này, Dư Dũng Cương nhíu mày, vì bệnh nhân trước mặt cũng nguy hiểm không kém.

Trần Thương không thể đi xa

Làm sao bây giờ?

Đúng lúc mọi người đang lo lắng và hụt hẫng.

Trần Thương đột nhiên nói với Shiba, người đang theo dõi:

- Viện trưởng Shiba, mở liên lạc video trên TV lên.

Mọi người nhìn anh, đầy nghi hoặc.

Trần Thương nói với người đàn ông vừa đi vào:

- Nói với Vương Thông rằng tôi sẽ hướng dẫn anh ta hoàn thành ca phẫu thuật.

Tất cả đều sững sờ, Shiba cũng lo lắng liếc nhìn Trần Thương:

- Vậy anh... Còn ca phẫu thuật ở đây thì sao?

Trần Thương nhẹ giọng nói:

- Không sao đâu, sẽ không ảnh hưởng gì

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, tất cả mọi người đều lập tức sững sờ

Điều này tương đương với hai ca phẫu thuật sẽ diễn ra cùng một lúc?

Điều này... có khả năng không?

Đây là lần đầu tiên họ nghe nói một bác sĩ phẫu thuật có thể thực hiện hai ca mổ cùng một lúc, trước đây, mọi người chưa từng nghe qua

Shiba mở to mắt, trên mặt ông ta viết 'Không thể nào, không thể tin và không đáng tin!'

Đây là phẫu thuật, không phải trò đùa.

Ông ta vẫn quyết định thuyết phục Trần Thương.

Giáo sư Trần, anh không cần tạo áp lực quá lớn, có thể cứu từng người một

Shiba không khỏi nói.

Câu này là để thuyết phục Trần Thương, thật ra mọi người ở đây đều có thể hiểu được, ý nghĩa đằng sau câu này là: Đừng tham lam, đừng để tới lúc đó ngay cả một người cũng không cứu được.

Trần Thương cười nói:

- Thử một chút đi.

Shiba thấy Trần Thương tiếp tục khăng khăng thì định nói gì đó, y tá ở phòng bên cạnh vội vàng bước vào:

- Bệnh nhân đang trong tình trạng nguy hiểm! Cần phẫu thuật càng sớm càng tốt, giáo sư Trần, anh xem...

Nhìn thấy điều này, lòng thuyết phục Trần Thương của Shiba cũng biến mất.

Lúc này, không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Ông ta liếc nhìn anh một cái, nghiến răng nghiến lợi nói với y tá:

- Bật cuộc gọi video trên TV ở hai phòng mổ lên.

Sau đó, nhìn Trần Thương, không khỏi nói:

- Giáo sư Trần… vất vả rồi...

Anh gật đầu, cúi đầu xuống, thuận lợi lấy ra một mảnh sắt nhọn, Từ Ái Thanh băng vết thương rất hợp lý, còn Lý Việt thì bắt đầu khâu lại.

Shiba thấy thế, lòng bàn tay đều muốn đổ mồ hôi

Dù sao bây giờ, bệnh nhân trước mặt cũng nguy kịch, lúc này mới khôi phục nhịp tim, gan và lá lách bị vỡ nghiêm trọng nhất còn chưa kịp khâu lại.

Phẫu thuật mạch máu lớn của tim ở bệnh nhân bên cạnh cũng rất rủi ro.

Trong lúc nhất thời, Shiba thực sự lo lắng, chỉ có thể tin tưởng vào năng lực của Trần Thương, sẽ không có vấn đề gì nếu anh ấy thực hiện riêng từng ca mổ một.

Tuy nhiên, khi phụ trách một thao tác, anh lại phải hướng dẫn một thao tác khác.

Bài khảo nghiệm này không chỉ là năng lực, mà còn là tài năng

Ai có thể làm hai việc cùng một lúc?

Dư Dũng Cương cũng rất lo lắng, liếc mắt nhìn Trần Thương, không nhịn được nói:

- Trần Thương, trước tiên chúng ta phải làm sạch mạch máu, một lát nữa khâu lại lá gan và lá lách, hay là... Lý Việt, tới đây.

Ý của Dư Dũng Cương rất rõ ràng, tách biệt chính và phụ, khi cả hai bên cần phẫu thuật cùng một lúc, thì cả hai bên đều là phân đoạn then chốt.

Bằng cách này, sẽ không bị phân tâm trong quá trình làm phẫu thuật, cũng không đến mức xảy ra vấn đề

Phẫu thuật thực sự cần sự tập trung, chưa kể đến việc phân tâm, không tập trung được.

Tuy nhiên, giọng nói của Dư Dũng Cương vẫn không dừng lại.

Lá lách của bệnh nhân đang không ngừng chảy máu

Nó là cơ quan miễn dịch và tạo máu quan trọng nhất của cơ thể con người, nguồn cung cấp máu của lá lách vô cùng phong phú.

Nếu bây giờ không xử lý thì sẽ khó xử lý hơn trong một thời gian.

Khi thấy vậy, Trần Thương nói:

- Không kịp nữa rồi

Vừa nói, Trần Thương vừa dời lá lách đi.

Không sai

Sau khi vỡ lá lách có kèm theo chảy máu, lá lách co lại, không còn kết dính, lúc này trong lá lách có dị vật.

Phương pháp điều trị phù hợp nhất là nâng lá lách ra khỏi vết mổ

Toàn bộ quá trình nâng và chuyển ra ngoài tưởng chừng đơn giản nhưng lại khiến mọi người xung quanh kinh hãi, sợ rằng động tác của Trần Thương quá mạnh sẽ gây chảy máu nhiều hơn.

May mắn thay, tay của Trần Thương rất vững

Băng gạc lớn

Lý Việt gật đầu, ấn vào dưới lá lách bằng một miếng gạc để bảo vệ cuống lá lách.

Thực ra, lúc này hoàn toàn có thể nghĩ lá lách là quả dưa đã vỡ, còn dính lại trên cuống dưa.

Trần Thương cau mày nhìn lá lách của bệnh nhân.

Mức độ vỡ lá lách đạt giữa mức độ thứ hai và ba, một phần lá lách phải được cắt bỏ.

Lúc này, màn hình TV đã bật.

Vương Thông và những người khác xuất hiện trên màn hình TV.

Ngay sau khi điều chỉnh màn hình, trở thành hình ảnh ca phẫu thuật.

Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn trái tim của bệnh nhân.

Sau khi nhìn thấy, mọi người đều nhíu mày.

Qủa nhiên, thật không đủ khả năng

Trong ảnh, một mảnh sắt xuyên qua rộng khắp thành trước của tim, bên còn lại mắc vào động mạch chủ.

Chương 1569: Hoàng Đế Không Gấp Thái Giám Gấp

Bình thường mà nói thì loại ngoại thương này có thể là vết thương trí mạng của khu vực tổn thương tim.

Sau khi Trần Thương bước vào, anh ngay lập tức nhìn thấy Mã Nguyệt Huy và những người khác.

Tuy nhiên, bây giờ họ không chú ý đến Trần Thương, thỉnh thoảng hét lên:

- Từ Ái Thanh, tiếp tục nén lồng ngực

...

Lúc này, cuộc cứu viện khẩn trương đang diễn ra ở phòng mổ số 12, và tiếng tích tích của tim đã ngừng đập.

Khi Trần Thương thấy vậy, anh không quan tâm đến những người khác, chỉ đi về phía trước.

Chị Từ, nhường một chút

Nghe giọng nói quen thuộc này, mọi người như cảm nhận được một ánh sáng từ sâu trong linh hồn.

Trần Thương?

Trần Thương

Không sai

Không biết bắt đầu từ khi nào Trần Thương đã trở thành một vai trò chủ chốt trong đội tiên phong.

Khi đối mặt với những bệnh nhân nguy kịch, anh đã trở thành một phần không thể thiếu.

Mọi người quay đầu lại, vừa nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia liền kinh ngạc.

Bệnh nhân đã được cứu

Lão Mã nhếch miệng cười một tiếng, Trần Thương làm ngơ, trong đầu anh chỉ có đôi tất thối của lão Mã.

Dư Dũng Cương không thể không nói:

- Đến rồi

Trần Thương gật đầu:

- Đến rồi

Từ Ái Thanh nhanh chóng bước sang một bên, lúc này sau khi Trần Thương tiến lên, nhanh chóng bắt đầu kiểm tra tình trạng của bệnh nhân, ngực và bụng được kết hợp với một vết mổ lớn.

Bệnh nhân có nhiều vết thương khắp cơ thể, đây là bệnh nhân chảy nhiều máu nhất.

Hiện tại, người bệnh đan bị rất nhiều vật sắc nhọn cắm vào cơ thể, tim cũng bị tổn thương nghiêm trọng, có nhiều vết thương ở gan, các mạch máu lớn trong khoang bụng và động mạch chủ,.

Khi nhìn thấy vậy, Trần Thương không khỏi thở dài.

Lúc này, anh dùng lại chiêu cũ của mình, hồi sức tim một lần nữa.

Khi tiếng kéo dài biến mất và chuyển thành âm thanh tích tích.

Đó cũng là lần đầu tiên mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn tròn xoe mắt, đầy kinh ngạc và khó tin.

Tuy nhiên, đúng lúc này, phòng mổ đã được mở cửa.

Đó là người của đội cứu hộ, anh ta vội vã bước vào.

Giáo sư Trần, bệnh nhân bên cạnh bị tổn thương tim nghiêm trọng, chủ nhiệm Vương Thông… anh ta không nắm chắc

Nghe những lời này, Dư Dũng Cương nhíu mày, vì bệnh nhân trước mặt cũng nguy hiểm không kém.

Trần Thương không thể đi xa

Làm sao bây giờ?

Đúng lúc mọi người đang lo lắng và hụt hẫng.

Trần Thương đột nhiên nói với Shiba, người đang theo dõi:

- Viện trưởng Shiba, mở liên lạc video trên TV lên.

Mọi người nhìn anh, đầy nghi hoặc.

Trần Thương nói với người đàn ông vừa đi vào:

- Nói với Vương Thông rằng tôi sẽ hướng dẫn anh ta hoàn thành ca phẫu thuật.

Tất cả đều sững sờ, Shiba cũng lo lắng liếc nhìn Trần Thương:

- Vậy anh... Còn ca phẫu thuật ở đây thì sao?

Trần Thương nhẹ giọng nói:

- Không sao đâu, sẽ không ảnh hưởng gì

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, tất cả mọi người đều lập tức sững sờ

Điều này tương đương với hai ca phẫu thuật sẽ diễn ra cùng một lúc?

Điều này... có khả năng không?

Đây là lần đầu tiên họ nghe nói một bác sĩ phẫu thuật có thể thực hiện hai ca mổ cùng một lúc, trước đây, mọi người chưa từng nghe qua

Shiba mở to mắt, trên mặt ông ta viết 'Không thể nào, không thể tin và không đáng tin!'

Đây là phẫu thuật, không phải trò đùa.

Ông ta vẫn quyết định thuyết phục Trần Thương.

Giáo sư Trần, anh không cần tạo áp lực quá lớn, có thể cứu từng người một

Shiba không khỏi nói.

Câu này là để thuyết phục Trần Thương, thật ra mọi người ở đây đều có thể hiểu được, ý nghĩa đằng sau câu này là: Đừng tham lam, đừng để tới lúc đó ngay cả một người cũng không cứu được.

Trần Thương cười nói:

- Thử một chút đi.

Shiba thấy Trần Thương tiếp tục khăng khăng thì định nói gì đó, y tá ở phòng bên cạnh vội vàng bước vào:

- Bệnh nhân đang trong tình trạng nguy hiểm! Cần phẫu thuật càng sớm càng tốt, giáo sư Trần, anh xem...

Nhìn thấy điều này, lòng thuyết phục Trần Thương của Shiba cũng biến mất.

Lúc này, không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Ông ta liếc nhìn anh một cái, nghiến răng nghiến lợi nói với y tá:

- Bật cuộc gọi video trên TV ở hai phòng mổ lên.

Sau đó, nhìn Trần Thương, không khỏi nói:

- Giáo sư Trần… vất vả rồi...

Anh gật đầu, cúi đầu xuống, thuận lợi lấy ra một mảnh sắt nhọn, Từ Ái Thanh băng vết thương rất hợp lý, còn Lý Việt thì bắt đầu khâu lại.

Shiba thấy thế, lòng bàn tay đều muốn đổ mồ hôi

Dù sao bây giờ, bệnh nhân trước mặt cũng nguy kịch, lúc này mới khôi phục nhịp tim, gan và lá lách bị vỡ nghiêm trọng nhất còn chưa kịp khâu lại.

Phẫu thuật mạch máu lớn của tim ở bệnh nhân bên cạnh cũng rất rủi ro.

Trong lúc nhất thời, Shiba thực sự lo lắng, chỉ có thể tin tưởng vào năng lực của Trần Thương, sẽ không có vấn đề gì nếu anh ấy thực hiện riêng từng ca mổ một.

Tuy nhiên, khi phụ trách một thao tác, anh lại phải hướng dẫn một thao tác khác.

Bài khảo nghiệm này không chỉ là năng lực, mà còn là tài năng

Ai có thể làm hai việc cùng một lúc?

Dư Dũng Cương cũng rất lo lắng, liếc mắt nhìn Trần Thương, không nhịn được nói:

- Trần Thương, trước tiên chúng ta phải làm sạch mạch máu, một lát nữa khâu lại lá gan và lá lách, hay là... Lý Việt, tới đây.

Ý của Dư Dũng Cương rất rõ ràng, tách biệt chính và phụ, khi cả hai bên cần phẫu thuật cùng một lúc, thì cả hai bên đều là phân đoạn then chốt.

Bằng cách này, sẽ không bị phân tâm trong quá trình làm phẫu thuật, cũng không đến mức xảy ra vấn đề

Phẫu thuật thực sự cần sự tập trung, chưa kể đến việc phân tâm, không tập trung được.

Tuy nhiên, giọng nói của Dư Dũng Cương vẫn không dừng lại.

Lá lách của bệnh nhân đang không ngừng chảy máu

Nó là cơ quan miễn dịch và tạo máu quan trọng nhất của cơ thể con người, nguồn cung cấp máu của lá lách vô cùng phong phú.

Nếu bây giờ không xử lý thì sẽ khó xử lý hơn trong một thời gian.

Khi thấy vậy, Trần Thương nói:

- Không kịp nữa rồi

Vừa nói, Trần Thương vừa dời lá lách đi.

Không sai

Sau khi vỡ lá lách có kèm theo chảy máu, lá lách co lại, không còn kết dính, lúc này trong lá lách có dị vật.

Phương pháp điều trị phù hợp nhất là nâng lá lách ra khỏi vết mổ

Toàn bộ quá trình nâng và chuyển ra ngoài tưởng chừng đơn giản nhưng lại khiến mọi người xung quanh kinh hãi, sợ rằng động tác của Trần Thương quá mạnh sẽ gây chảy máu nhiều hơn.

May mắn thay, tay của Trần Thương rất vững

Băng gạc lớn

Lý Việt gật đầu, ấn vào dưới lá lách bằng một miếng gạc để bảo vệ cuống lá lách.

Thực ra, lúc này hoàn toàn có thể nghĩ lá lách là quả dưa đã vỡ, còn dính lại trên cuống dưa.

Trần Thương cau mày nhìn lá lách của bệnh nhân.

Mức độ vỡ lá lách đạt giữa mức độ thứ hai và ba, một phần lá lách phải được cắt bỏ.

Lúc này, màn hình TV đã bật.

Vương Thông và những người khác xuất hiện trên màn hình TV.

Ngay sau khi điều chỉnh màn hình, trở thành hình ảnh ca phẫu thuật.

Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn trái tim của bệnh nhân.

Sau khi nhìn thấy, mọi người đều nhíu mày.

Qủa nhiên, thật không đủ khả năng

Trong ảnh, một mảnh sắt xuyên qua rộng khắp thành trước của tim, bên còn lại mắc vào động mạch chủ.

Chương 1570: Sách Lược Hưng Bang Của Trần Thị

Mặc dù bệnh nhân không bị chảy máu diện rộng nhưng không có cách nào để thực hiện tuần hoàn ngoài cơ thể và xử lý tim ngừng đập.

Trần Thương thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng vết bầm tím của động mạch vành của bệnh nhân.

Đây là biểu hiện của việc khí huyết không được lưu thông, để lâu tim không có vấn đề gì cũng sẽ gây ra hiện tượng thiếu máu cục bộ cơ tim và hoại tử do vùng vết thương mềm, đến lúc đó có muốn cứu cũng không được

Hiện tại, Vương Thông và những người khác cũng nhìn thấy Trần Thương, phát hiện anh đang cúi đầu nghiêm túc xử lý lá lách bị vỡ, nhất thời lòng người đều rơi xuống đáy vực

Bệnh nhân có thể không thể cứu nổi

Lúc này, Trần Thương nói một lần với Từ Ái Thanh:

- Đưa con dao mổ cho tôi.

Ngoài ra, anh còn nhìn lên hiện trường trong khu phẫu thuật, sau đó nói:

- Chủ nhiệm Vương, hãy nói cho tôi về tình hình của bệnh nhân.

Lúc này, Trần Thương cũng thuận tay cầm lấy dao mổ của Từ Ái Thanh đưa cho, bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ cắt bỏ các mô hoại tử xung quanh lá lách bị mảnh sắt nhọn đâm vào

Lúc này, trong phòng mổ rất yên tĩnh

Ngoài giọng của người giám sát thì là giọng của Vương Thông đang báo cáo bệnh án.

Mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, người xem bắt đầu thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên tai, thái dương và trán, nhưng con dao trong tay anh vẫn vững như núi Thái Sơn

Nó thực sự rất ổn

Một màn này, Dư Dũng Cương nhìn thôi cũng thấy lo lắng, vì sợ Trần Thương sẽ vô tình để xảy ra chuyện gì.

Viện trưởng Shiba nắm chặt bàn tay đang đổ rất nhiều mồ hôi

Ba phút sau, khi Vương Thông giới thiệu xong tất cả tình huống, anh ngẩng đầu lên, liếc mắt đưa trái tim lần nữa, sau khi nhìn chằm chằm cẩn thận trong 30 giây.

Dựa theo lời kể của Vương Thông và hình ảnh trước mặt, anh bắt đầu khôi phục chính xác tình hình của bệnh nhân.

Ngay sau đó, tình hình của bệnh nhân đã được trình bày hoàn hảo trên biểu đồ mô hình bốn chiều trong mắt Trần Thương.

Rồi, anh cúi đầu nói với Từ Ái Thanh:

- Đưa cây kim lớn cho tôi.

Vừa nói, Trần Thương còn hài hước nhìn xuống thân dưới của lão Mã, làm cho ông ta không tự chủ được thay đổi sắc mặt

Được rồi, Trần cẩu, cậu còn trêu tôi tới khi nào nữa.

Lão tử... Lão tử có thể nào cũng sẽ lớn hơn kim lớn

Chỉ khâu thấm hút.

Từ Ái Thanh gật đầu, vội vàng đi chuẩn bị.

Ưu điểm của Từ Ái Thanh là cho dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng rất nghe lời sắp xếp của Trần Thương, cho dù bây giờ trong phòng yên tĩnh ngoại trừ tiếng thở dốc tức giận của lão Mã, vẫn không thể lay chuyển được lựa chọn của cô.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, trong lòng nóng nảy lo lắng.

Shiba nhìn Trần Thương, tựa như con kiến trên nồi lẩu.

Dư Dũng Cương nhìn Trần Thương, ông vừa muốn anh làm tốt ca phẫu thuật hiện tại của mình, mặt khác lại không muốn nhìn bệnh nhân của nhóm Vương Thông phải chết.

Sau khi Vương Thông báo cáo tình hình, toàn bộ môi trường rơi vào khoảng không căng thẳng và ngưng trệ trong một phút

Trần Thương không trả lời.

Mọi người đều hồi hộp.

Đến cùng là nên làm gì đây?

Đúng lúc mọi người đang lúng túng thì giọng nói của Trần Thương đột nhiên vang lên

Chủ nhiệm Vương, sẵn sàng bắt đầu phẫu thuật

Khi mọi người nghe thấy giọng nói của Trần Thương, ấn đường lập tức vui mừng

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi?

Tuy nhiên, mọi người chăm chú nhìn, phát hiện anh đã bắt đầu khâu lá lách

Vào lúc này, tất cả mọi người đều hôn mê

Lần này, Abate ở bên ngoài quan sát phẫu thuật đột nhiên kinh ngạc một chút, hỏi Trình Quốc Đào ở bên cạnh, tò mò hỏi:

- Vụ trưởng Trình, sao giáo sư Trần vẫn cúi đầu làm phẫu thuật vậy? Không phải cậu ấy muốn chỉ đạo ca phẫu thuật bên cạnh sao?

Một câu hỏi khiến Trình Quốc Đào cũng có chút sững sờ, ông lại càng không biết đã xảy ra chuyện gì

Dù sao ánh mắt của quần chúng đều sắc bén, hiện tại Trần Thương đâu có giống như đang hướng dẫn phẫu thuật chứ?

Lúc này, anh đang cẩn thận khâu lại lá lách trong tay, toàn tâm toàn ý tựa như không dám thả lỏng một chút

Ngay khi những người này đang xúc động, Trần Thương đột nhiên nói:

- Bước đầu tiên là cầm máu và khâu lại.

Có thể dùng ngón tay áp để cầm máu và khâu vết rách tim trước. Ấn ngón trỏ trái trước chặn vết rách của tim, sử dụng chỉ khâu không xâm lấn 3-0 có miếng đệm, độ dày vừa đủ để xuyên qua cơ tim để làm đường khâu đệm. Sau đó, di chuyển các đầu ngón tay xuống để lộ đầu trên của vết rách rồi ngay lập tức buộc ga-rô chỉ khâu, đối hợp vết rách, sau đó từng bước làm gián đoạn khâu...

Lời của Trần Thương vào tai người khác có thể không là cái gì

Nhưng, bây giờ, sau khi Vương Thông nghe thấy lời của anh, mạch suy nghĩ đột nhiên sáng tỏ, cũng bắt đầu phẫu thuật theo những gì anh vừa nói.

Phải nói rằng Vương Thông rất xuất sắc bất kể về phương diện kiến thức cơ bản, thao tác hay ý thức

Sau khi nhận được lời nhắc nhở của Trần Thương, ca phẫu thuật ngay lập tức được bắt đầu.

Khi mọi người xung quanh nhìn một màn này, họ đã sững sờ một lúc

Bởi vì bọn họ phát hiện Trần Thương từ đầu đến cuối vẫn luôn làm phẫu thuật, không hề ngẩng đầu lên, mà ca phẫu thuật của Vương Thông cũng rất trôi chảy.

Đây có phải là đang diễn kịch?

Viện trưởng Shiba hơi sững sờ khi nhìn thấy cảnh này.

Nhưng thời gian trôi qua rất nhanh

Vương Thông chỉ tốn 15 phút để hoàn thành chuỗi thao tác này.

Mà cuối cùng Trần Thương cũng đã loại bỏ dị vật ra khỏi lá lách, một phần lá lách bị tổn thương đã được khâu lại.

Lúc này, Vương Thông đột nhiên dừng lại.

Thầy Trần, bước đầu tiên đã xong

Vương Thông cung kính nói.

Ngay sau khi nói xong, đám đông đang vây xem phẫu thuật đã sững sờ trong giây lát.

Đó là đang chỉ đạo đó hả?

Chuyện này… đây là có chuyện gì thế?

Họ không ngờ những lời nói ngẫu nhiên của Trần Thương lại thực sự đang chỉ đạo Vương Thông.

Nếu lần đầu tiên là trùng hợp, thì những lần sau có thể nói là hoàn toàn đổi mới tam quan của mọi người

...

Lúc này, Trần Thương mới ngước lên nhìn một lần nữa, bình tĩnh mở miệng khen ngợi.

Không tệ

Bước thứ hai là khâu dưới động mạch vành để cầm máu.

Nói xong, Trần Thương thoải mái đặt một phần lá lách đã cắt bỏ vào một cái hộp bên cạnh, sau đó nói:

- Bước tiếp theo khó hơn một chút, phải cẩn thận một chút. Vết rách nằm gần động mạch vành nên khi khâu để cầm máu, cẩn thận đừng chạm vào mạch vành. Tốt nhất là làm nệm ngắt quãng bằng những miếng đệm nhỏ thông qua các lớp sâu của tuần hoàn mạch vành. Loại chỉ khâu này có thể ngăn ngừa bị kẹt tuần hoàn mạch vành dẫn đến nhồi máu cơ tim.

Vương Thông ngoan ngoãn nghe lời, anh ta xem như đã phát hiện ra, sự chỉ dẫn của giáo sư Trần thật sự rất tinh tế

Mỗi một bước anh ấy đều có thể cân nhắc đến

Anh ấy đã làm thế bằng cách nào?

Lúc này, những người thực hiện phẫu thuật với Vương Thông trong lòng đều vô cùng kinh ngạc

Họ hiểu sâu sắc về tài năng của Trần Thương

Lại qua mười lăm phút sau.

Anh đã hoàn thành ca phẫu thuật lá lách và cắt bỏ một phần lá lách, để lại phần lớn mô lá lách, quá trình cầm máu cũng đã được thực hiện thành công.

Chương 1571: Quạt Tốt! Giải Nhiệt Nhanh

Tuy nhiên, thay vì nhàn rỗi, anh nói với Từ Ái Thanh:

- Chuẩn bị tiến hành phẫu thuật cắt gan.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, cứ khoảng mười phút, Trần Thương lại ngẩng đầu lên, theo dõi ca phẫu thuật của Vương Thông, không ngừng đưa ra đủ loại sắp xếp trong quá trình phẫu thuật.

Bước thứ ba rất quan trọng, giữa động mạch chủ và tim có khiếm khuyết, chỗ này không thể phẫu thuật, dùng kẹp Satinsky-DeBakey tạm thời đóng vết thương rồi khâu lại

...

Cuối cùng, bây giờ có thể thiết lập tuần hoàn ngoài cơ thể, nhưng... đừng dùng biện pháp ngừng tim, tiến hành thủ pháp bắc cầu động mạch khâu dưới mạch vành

Toàn bộ quá trình dường như Trần Thương chỉ thực hiện phẫu thuật lá lách và phẫu thuật gan của chính mình...

Tuy nhiên, anh có thể điều khiển từ xa thực hiện các thao tác chính xác ở bên kia.

Hơn nữa, đối phương thực sự rất hài lòng.

Việc chỉ đạo ca phẫu thuật không có bất kỳ tác động nào đến phẫu thuật của anh.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng.

Đây là có chuyện gì vậy?

Trần Thương chỉ vừa nghe giới thiệu về phẫu thuật, sau đó nhìn tim không đến một phút đồng hồ liền có thể đồng thời hoàn thành công việc chỉ đạo và ca mổ

Sao có thể làm được như vậy?

Có phải anh ấy lén xem kịch bản không?

Cuối cùng, sau hai giờ, toàn bộ ca phẫu thuật đã hoàn thành

Khi Trần Thương đặt pen kẹp kim xuống để hoàn thành khâu lại, Vương Thông cũng đã hoàn thành phẫu thuật

Lúc này, bác sĩ gây mê kinh ngạc nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, ca mổ diễn ra suôn sẻ, tình trạng và các dấu hiệu sinh tồn của bệnh nhân hoàn toàn bình thường.

Đúng lúc này, trên TV cũng vang lên giọng nói

Lão sư Trần, tình trạng bệnh nhân của chúng tôi đã ổn định, các dấu hiệu sinh tồn hoàn toàn ổn định! Ca phẫu thuật thành công

Hai tin vui được gửi đến cùng lúc.

Sau khi nghe được hai tin vui này, tất cả mọi người có liên quan đến ca phẫu thuật trong hai phòng mổ đều vô cùng ngạc nhiên.

Cả hai bệnh nhân đều nguy kịch, tùy thời đều có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhiên, với hai ca mổ như thế này, giáo sư Trần phải đối mặt với hai ca mổ cùng lúc, một phụ trách phẫu thuật, một là chỉ đạo, cả hai ca mổ đều thành công cùng một lúc

Lúc này, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía anh

Đến cùng Trần Thương tài giỏi đến mức nào?

Mọi người chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Thật là tuyệt vời

Viện trưởng Shiba vẫn đang đắm chìm trong cuộc phẫu thuật vừa rồi.

Cảnh Trần Thương hướng dẫn trong khi thực hiện phẫu thuật liên tục vang lên trong tâm trí ông, không thể không lẩm bẩm một mình:

- Quá mạnh! Quá tài giỏi

Shiba thề, bắt đầu từ hôm nay, cho dù Trần Thương có nói rằng ăn ** có thể trường sinh bất lão, ông cũng sẵn sàng tin

Là một phó tổng thống không hiểu gì về y học, Abate đã thức đến 3 giờ sáng, tận mắt chứng kiến Trần Thương cùng lúc hoàn thành hai ca phẫu thuật

Hai ca phẫu thuật này đã mang đến cho ông một cảm giác bàng hoàng chưa từng có, cũng làm mới kiến thức của ông về y học

Hóa ra vẫn có thể phẫu thuật như vậy sao?

Vụ trưởng Trình, độ cao của Trung y thực sự là một khoảng cách mà chúng tôi khó với tới.

Sau khi chuyện kết thúc, tôi hy vọng chúng ta có thể cử một đội y tế sang Trung Quốc học tập.

Trình Quốc Đào nghe vậy, trên mặt vui mừng.

Vấn đề khó như hợp tác y tế... cứ như vậy đã được giải quyết sao?

Mặc dù Trung Quốc và Pakistan có mối quan hệ hữu nghị sâu sắc, nhưng họ luôn chọn các quốc gia phát triển khác để trao đổi kiến thức y tế.

Mà...Trình Quốc Đào không bao giờ ngờ rằng chỉ một ca phẫu thuật của Trần Thương lại có tác dụng như vậy

……

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Trình Quốc Đào nhìn Trần Thương tràn đầy sự ngạc nhiên mừng rỡ

Cảm giác vui mừng này giống anh ta đã tỏ tình bạn gái mình thành công

Trình Quốc Đào phát hiện trong việc ngoại giao dùng Trần Thương tiện hơn gấu trúc rất nhiều.

Cái gì ngoại giao tặng gấu trúc, còn không bằng trực tiếp Trần Thương đưa ra ngoài, nói không chừng sau khi trở về toàn bộ Trung Quốc nhất định sẽ trở thành bạn của anh ấy.

Nghĩ tới đây, Trình Quốc Đào quyết định báo cáo lại tất cả mọi chuyện hôm nay mình cho lãnh đạo biết.

Nếu như nói Trình Quốc Đào ngoài nghề đang cảm thấy Trần Thương rất thú vị.

Thì trong lòng đồng nghiệp của anh đang rất kính trọng anh ấy

Bởi vì hành động thực tế của anh có chút rung động quá mức.

Có câu nói nói tới thế nào?

Nói là

Nghèo khó đã hạn của chế sự tưởng tượng của bọn họ

Việc hạn chế học thuật và kỹ thuật đã làm co bọn họ đối với kiểu tiến hành cùng lúc hai cuộc phẫu thuật cũng không dám nghĩ tới.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy sùng bái, tôn kính, rung động, hiếu kỳ... Khi này tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương với ánh mắt phức tạp.

Mọi người lại kinh ngạc phát hiện bên trong ánh mắt giáo sư Trần giống như không có một chút gì gọi là ngạc nhiên mừng rỡ hoặc không hề có cảm xúc gì khác...

Hình như chẳng qua là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, vì vậy sắc mặt của anh ấy bình thản, cũng không có nửa phần cảm xúc gợn sóng.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người lại lần nữa chấn động

Anh ấy... Chẳng lẽ anh ấy không cảm thấy mình vừa mới làm một chuyện, một sự kiện không tầm thường hay sai?

Bình tĩnh như vậy

Có lẽ, đây chính là đại lão?

Dù sao loại chuyện này nếu như xảy ra ở quốc gia mình, khả năng đã sớm xôn xao, cao trào...

【Đinh! Chỉ đạo phẫu thuật thành công, hoàn thành độ hoàn mỹ, thu được điểm tích lũy 500 điểm!】

【 Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành ca phẫu thuật khâu gan lá lách lại, hoàn thành độ hoàn mỹ, thu được điểm tích lũy 600 điểm! 】

Giờ khắc này, hai âm thanh trong trẻo vang lên, lập tức làm cho Trần Thương ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần.

Quả nhiên

Chỉ đạo phẫu thuật còn có điểm tích lũy

Chẳng qua là, Trần Thương không nghĩ tới, chỉ đạo phẫu thuật lại có được điểm tích lũy cũng không thấp.

Nghĩ tới đây, trong lòng anh có rất nhiều dự định.

Mà trải qua hôm nay, Trần Thương đã nhìn rõ năng lực 'nhất tâm lưỡng dụng' của bản thân, thật sự là quá mạnh.

Vừa rồi khi phẫu thuật, anh cảm giác được bản thân giống như hoàn toàn có dư tâm tư để cân nhắc làm được nhiều chuyện hơn.

Ví dụ như bản thân có thể nghiên cứu món Fuqi feipian (một món ăn phổ biến ở Tứ Xuyên, được phục vụ lạnh hoặc ở nhiệt độ phòng, được làm từ thịt bò thái mỏng và thịt bò nội tạng. Các thành phần phổ biến trong phiên bản hiện đại bao gồm tim bò, lưỡi…, và một lượng lớn các loại gia vị khác nhau, bao gồm cả hạt tiêu Tứ Xuyên) còn có thể đồng thời tiến hành một ca phẫu thuật.

Loại cảm giác này tựa như là linh hồn của bản thân có thể chia ra thành hai phần.

Một phần chính mình có thể hoàn thành ca phẫu thuật trước mắt, một phần có thể suy nghĩ và sắp xếp phẫu thuật bên kia cùng với Vương Thông, thật sự có chút khủng bố

Hiện tại, Trần thương cảm giác được chính mình như đang thổi lại như đúc một bản nhạc.

Nếu nói như vậy, anh cảm thấy bắt đầu từ ngày mai bản thân nên tạo cho chính mình thêm một chút áp lực.

Thời gian có hạn, ngày hôm nay cho đến tận bây giờ mới tích lũy được khoảng 2000 điểm.

Thời gian 7 ngày... Tối đa cũng chỉ có 14000 giờ.

Chương 1572: Bác Sĩ Trần Vĩ Đại Khả Kính

Đừng nói Áo choàng màu vàng kim, ngay cả một món đồ đều đổi không được.

Đáng tiếc, trước mắt anh chỉ có Nhất tâm lưỡng dụng, lúc nào tiến hóa, tốt nhất tiến hóa thành nhất tâm bách dụng...

Nghĩ thôi, anh cũng cảm thấy rất kích thích.

Trong lúc nhất thời không biết từ bao giờ, thời gian đã điểm 3 giờ rạng sáng.

Từ khi xuống máy bay, Trần Thương đã bắt đầu phẫu thuật, đến bây giờ, cuối cùng cũng đã cấp cứu xong cho nhóm người bệnh đầu tiên, những người nguy hiểm nhất.

Mà còn, độ khó của các phẫu thuật đều tương đối cao, mọi người cần phải thảo luận sau đó mới có thể tiến hành thực hiện.

Shiba nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Cậu mới vừa đến nên nghỉ ngơi một lát. Bôn ba một ngày, tới đã phẫu thuật, thật là vất vả.

Trần Thương ừ một tiếng, so với chính mình, kỳ thật nhóm Dư Dũng Cương và Vương Thông còn muốn vất vả hơn so với anh.

Dù sao bọn họ đã đến sớm hơn anh một khoảng thời gian.

Từ bên trong phòng mổ đi ra, tất cả mọi người kéo lấy thân thể mệt mỏi, quả thực có chút mệt nhọc.

Vào lúc này, Phó tổng thống Abate đi đến, người đàn ông này sấp sỉ sáu mươi mặt mũi tràn đầy tiều tụy, ông ta cũng cùng mọi người kiên trì tới hiện tại bây giờ, có thể là bên trong con mắt có sự kiên trì đến lạ thường.

Abate nhìn thấy mọi người từ trong phòng phẫu thuật đi ra, sau khi xúc động, hơi cúi đầu.

- Cảm ơn các vị không ngại đường xa mà đã đến đây, đã ra tay cứu giúp cho chúng tôi, tôi thay mặt bọn họ cảm ơn mọi người rất nhiều.

- Hôm nay tất cả mọi người đã vất vả, mệt mỏi cả một ngày, hôm nay mọi người hãy trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Pakistan và Trung Quốc lệch múi giờ sấp sỉ khoảng ba, bốn tiếng.

Hiện tại, Pakistan đã hơn ba giờ sáng, tương đương với Trung Quốc đã sáu, bảy giờ sáng.

Bọn họ chính là nhóm cứu trợ đến Pakistan khi sớm nhất, theo giờ Bắc Kinh thì đã trải qua cỡ 13 giờ, đến bây giờ... Bọn họ đã chiến đấu sấp sỉ 20 giờ

Vào giờ phút này, thật sự là rất mệt mỏi và vất vả.

Trong lúc đó, họ cũng chỉ bổ sung một chút năng lượng và uống vài ngụm nước, căn bản đến không kịp nghỉ ngơi.

Xe đã chuẩn bị xong đã đợi mọi người ở bên ngoài, mọi người lên xe không bao lâu, ngồi tựa lưng vào ghế hơi nghiêng về sau, tinh thần vừa buông lỏng trong nháy mắt đã ngủ.

Dù sao có thể tới cứu viện đều là những nhân tài đỉnh cấp trụ cột vững vàng, số tuổi đều tương đối lớn, mỗi người đều trên năm mươi.

Lão Mã lại như đứa trẻ ba tuổi đang tập nói, ông ta tò mò nhìn Trần Thương:

- Thương nhi, ngươi có phải có hệ thống tăng cấp hay không?

Trần Thương nghe thấy lời của lão Mã, lập tức cảnh giác lên, cha nội này... Biết mình có hệ thống?

Dư Dũng Cương nằm trên ghế, nghe thấy lời của lão Mã, cũng không nhịn được hỏi:

- Không có học thức, cái này gọi là nâng cấp phần cứng

- Này là trực tiếp chuyển lõi đơn sang lõi kép cho CPU, cái tên này, có thể tiến hành hai cuộc phẫu thuật cùng lúc, nó sẽ còn chịu nổi sao?

Lão Mã cũng tức giận bất bình nói:

- Đúng đấy, hệ thống đơn hạch của tôi đúng là vô dụng, thằng nhóc cậu vậy mà thăng cấp đến song hạch, nói xem bên trong lưu trữ bao nhiêu GB đây

Trần Thương liếc lão Mã một cái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quên là với trí thông minh của Mã ba tuổi làm sao có thể đoán được mình có hệ thống chứ

Từ Ái Thanh nhịn không được cười cười:

- Người ta là giáo sư Trần, nên không chỉ CPU thăng cấp, mấu chốt là người ta có ổ cứng cũng khá lớn

Sau khi Mã Nguyệt Huy nghe thấy, lập tức im lặng không nói.

Hiện tại Từ Ái Thanh khá là dị ứng với chữ ‘Lớn’ này.

Quả nhiên, trong xe lại lần nữa bắt đầu im lặng, bầu không khí có chút xấu hổ.

Từ Ái Thanh cũng bất ngờ không nói nữa, lập tức sửng sốt một chút, nhưng dù sao cũng làm vợ nhiều năm, lập tức kịp phản ứng, nhịn không

được bật cười:

- Tổ trưởng Mã Nguyệt Huy, tôi không có ý kia, lại nói, ổ cứng là chứa đựng không gian ý là... Anh đừng hiểu lầm! Ha ha...

Ừm, có đôi khi, hiểu lầm chuyện này, càng tô lại càng rõ ràng.

Lão Mã tức giận cũng không nói chuyện, nằm xuống ngủ ngay.

Trần Thương cũng không biết giải thích như thế nào.

Nhưng... Vào lúc này, Lý Việt từ trước đến nay luôn im lặng đột nhiên nói một câu:

- Tổ trưởng Mã, kỳ thật anh cũng có rất nhiều ưu điểm mà

Lão Mã nghe xong, lập tức tinh thần tỉnh táo:

- Mau nói

Lý Việt chăm chú nhìn Mã Nguyệt Huy, như có điều suy nghĩ nói:

- Một người có tính khí thất thường! Vừa mới tức giận đã tiêu biến ngay...

Lập tức, mọi người ha ha nở nụ cười.

Lão Mã cũng dở khóc dở cười.

Một tập thể như vậy, chính là bên trong khó khăn như thế nào đều có thể tìm được niềm vui.

Nằm ở trên giường, Trần Thương nhìn điểm tích lũy một vài món thương thành

Giờ khắc này, cuối cùng anh hiểu rõ vì sao Tần Duyệt thích lướt Taobao, vì rất thoải mái, nhìn có biết bao nhiêu món đồ tốt đến như thế, mỗi một cái bản thân đều hận không thể mua hết.

Làm sao lại không có loại 'Trả sau' chứ?

Trần Thương lại nhìn điểm tích lũy của bản thân ít ỏi đến đáng thương, lại lần nữa cảm nhận được sự nghèo khổ của bản thân, thật là không dễ chịu.

Nhưng, điều này căn bản không ảnh hưởng đến cảm giác vui vẻ của Trần Thương khi ngắm nhìn đồ vật

Lướt một hồi, trời cũng sắp sáng rồi, Trần Thương vậy mà cũng cảm thấy đói bụng.

Anh hối hận muốn chết, thề ba lần ngày mai nhất định sẽ không tiếp tục thức đêm.

Nhưng... Nghĩ lại, chính mình chỉ cần kiên trì đến sáu giờ không coi là thức đêm, chính là thức suốt đêm

Nghĩ tới đây, anh dứt khoát tìm vài món đồ mình cần, viết ra trên giấy, tiếp theo để nhân viên khách sạn đưa tới bữa sáng, ăn xong, sau đó đã hài

lòng no bụng nên có thể ngủ một chút.

...

...

Vẻ mặt của mọi người kinh ngạc nhìn Trần Thương đến phòng bệnh sớm như vậy, lập tức sửng sốt

- Giáo sư Trần, sao anh không nghỉ ngơi thêm một chút nữa?

- Giáo sư Trần... Anh.. .

Những người này đều là bác sĩ trực ban ca đêm, lúc này, mới vừa qua 7 giờ, Trần Thương đã tiến vào phòng bệnh.

Phải biết rằng tối hôm qua sau khi trở về, khả năng đã hơn bốn giờ?

Anh vẫy tay một cái, cười cười:

- Tôi ngủ không được, liền đến nhìn có ca nào cần hỗ trợ không, dù sao... Thấy có nhiều người bệnh như thế, tôi có chút lo lắng, không ngủ được

- Vì lẽ đó, tôi đến sớm tới xem bệnh tình của người bệnh một chút, chờ bọn họ nghỉ ngơi tốt, thuận tiện sắp xếp thời gian phẫu thuật

Trong lúc nhất thời... Mọi người nghe thấy lời của Trần Thương, sau đó đều sửng sốt

Lo lắng cho người bệnh không ngủ được...

Người này là một bác sĩ vĩ đại.

Giờ khắc này, trong lòng mỗi người đều bắt đầu sinh ra một ý nghĩ, người vô cùng tốt

Nên người ta lợi hại như vậy

Đây mới là người lĩnh ngộ được thực tiễn tinh thần của Nightingale đương đại

Tận tụy, quên mình, cứu sống và chăm sóc người bị thương, ban phước lành cho cuộc sống

Mà còn, những người này còn không phải là người Trung Quốc, giáo sư Trần chẳng qua là đến cứu viện giúp đỡ, có thể là... Trong lòng anh ấy có chút gì gọi là biên giới đối với người bệnh.

Trong lòng mọi người nhiều hơn mấy phần xúc động, có đồng minh như vậy, thực tế là một chuyện rất hạnh phúc.

Chương 1573: Bác Sĩ Trần Vĩ Đại Khả Kính! (2)

Trải qua cả ngày hôm qua cứu viện, hiện tại phòng cấp cứu với ICU đều bận rộn rất nhiều việc.

Lúc này, mỗi một bác sĩ trực ca đêm đều có chút mệt mỏi không chịu nổi.

Vào thời điểm này, một trận âm thanh vang lên.

- Giường 31, bác sĩ Suyika, chuẩn bị đặt ống thông tĩnh mạch

Suyika chuẩn bị đứng dậy, Trần Thương đè vai cô ấy xuống:

- Tôi làm cho, mọi người cũng quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một chút

Nói xong, anh đứng dậy, mang găng tay vào lập tức tiến vào phòng bệnh.

Sau 10 phút, đặt ống thông hoàn thành

【 Đinh! Đặt ống thông tĩnh mạch trung tâm hoàn thành cấp độ hoàn mỹ, thu được 100 điểm tích lũy! 】

Trần Thương trong lòng vui vẻ

Quả nhiên là như vậy.

Thế là, bảy giờ sáng bên trong phòng cấp cứu, vô cùng náo nhiệt.

Một nam thanh niên đến từ Trung Quốc lao tới mọi ngóc ngách của khoa cấp cứu Bệnh viện Thủ đô Pakistan

Anh ấy không gì không làm được

Từ trước đến nay, anh ấy không chê chuyện nhỏ nên mấy việc vặt như đo điện tâm đồ, đo huyết áp, đổi thuốc...

Từ trước đến nay, anh ấy cũng không bao giờ chê công việc bẩn nên việc như cắm ống tiểu, làm sạch vết thương, hút đờm...

Từ 7 giờ đến 9 giờ, nhìn Trần Thương đầu đầy mồ hôi bôn ba tứ phía.

Suyika xúc động, mắt có chút sắp rơi nước mắt

Cái gì mới là một vị bác sĩ vĩ đại?

Bọn họ cảm thấy chính là người này

Một câu nói câu nệ cũng khống có, bên trên có thể song khai làm các đại phẫu đỉnh cấp, tiếp theo có thể cắm ống tiểu.

Một vị bác sĩ như vậy, ai có thể sinh lòng chán ghét

Một vị bác sĩ như thế, ai có thể không tôn trọng?

Mọi người thở dài, nhìn anh chạy tới chạy lui chạy vạy khắp nơi mồ hôi nhễ nhại, nơi sâu thẳm nhất trong lòng mọi người đều có hơi xúc động.

Giáo sư Trần là một nhân vật lớn vậy mà có thể giúp đỡ chúng ta làm những việc vặt như thế, từ tối hôm qua đến bây giờ, anh ấy cũng chưa ngủ được bao lâu?

Ngay lúc này, viện trưởng Shiba trở về.

Khi ông ta nghe thấy bác sĩ trực ban báo cáo chuyện này, sau đó liền vội vã chạy tới.

Mặt ông ta đen lại, tiến vào bệnh viện liền gọi mọi người vào văn phòng làm việc.

- Ai bảo giáo sư Trần làm những này việc vặt?

Mọi người trầm mặc không nói, Shiba tức giận vỗ bàn:

- Mọi người đều biết rõ giáo sư Trần tối hôm qua mấy giờ mới ngủ mà?

- Tôi nói cho biết, tối hôm qua giáo sư Trần làm đến sáu giờ sáng mới ngủ! Hơn bảy giờ, cậu ấy đã đến bệnh viện, chỉ ngủ hơn một giờ

- Người ta là chuyên gia đỉnh cấp quốc tế, nhân tài cấp thế giới, khi biết chúng ta cần, đi xa vạn dặm lại tới đây vì giúp đỡ chúng ta cứu vớt thương hoạn

- Mọi người rất vất vả sao?

- Giáo sư Trần người ta có than vất vả sao?

- Mấy ngày nữa, giáo sư Trần người ta cũng sắp đến ngày kết hôn, bỏ lại vợ chưa cưới ở lại quê nhà, vì muốn giúp đỡ chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn lúc này đây

- Mọi người hãy nhìn bản thân mình một chút, như cái gì chứ? Giáo sư Trần người ta đến để làm việc vặt sao? Tôi nói một câu từ đáy lòng, đừng nói tôi, ngay cả toàn bộ Pakistan cũng tìm không ra một người giống như giáo sư Trần trong lĩnh vực chữa bệnh này

- Ai, ai có thể tốt hơn giáo sư Trần đây

Shiba nói nói, xúc động có chút hốc mắt đỏ lên:

- Hôm nay, tôi nghe nhân viên phục vụ khách sạn nói, giáo sư Trần gọi bữa sáng vào lúc sáu giờ, khi mang thức ăn vào mới phát hiện bên trong gian phòng đèn vẫn sáng, phía trên viết đầy số liệu vô cùng phức tạp xem không hiểu

- Aiz... Tôi nghĩ, những thứ kia cũng đều là phương án điều trị bệnh cho người bệnh mà giáo sư Trần đang suy nghĩ, tất cả cũng đều là các loại chỉ tiêu

Sau khi, mọi người nghe thấy câu nói này , lập tức đều hôn mê

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều bị hành động của anh làm cho đến rung động.

Vào lúc này, Trần Thương đi đến, nói với Suyika:

- Bác sĩ Suyika, giường 13, 15, 17, 20, 26 đều xử lý tốt rồi

-Ý? Viện trưởng Shiba, chào buổi sáng

Shiba vội vàng bắt lấy Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh vất vả rồi, anh cứ để bọn họ đi làm những việc đó, hôm nay không có quá nhiều việc đâu! Giáo sư Trần có thể trở về khách sạn ngủ một giấc thật ngon, nghỉ ngơi một chút

Trần Thương làm sao nguyện ý.

Dù sao lúc sáng sớm, có hơi mệt mỏi, nhưng thu hoạch tương đối khá tốt, một buổi sáng thu hoạch sấp sỉ hơn một ngàn điểm tích lũy.

Như vậy có thể từ bỏ sao?

Trần Thương sử dụng một bình thuốc nước để tăng cường thể lực, dựa theo điểm tích lũy thương thành giá cả chỉ 50 điểm tích lũy, có thể thu hoạch được hơn 1000.

Trần Thương cảm thấy, bản thân cũng không cần đi ngủ... Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại

Anh nhìn chằm chằm Shiba, mỉm cười:

- Viện trưởng Shiba, mạng của người bệnh quan trọng hơn, tôi vẫn còn sức để làm…

- Mọi người cũng đều vất vả, một đêm không có chợp mắt.

- Viện trưởng Shiba, ông cũng đừng trách mọi người

Shiba đỏ mặt nhìn Trần Thương, thở dài thật sâu, vỗ bả vai anh.

- Giáo sư Trần... Cậu chính là bác sĩ cả một đời Shiba tôi tôn kính nhất, là bác sĩ tôi tôn kính nhất đời này! Cũng là người bạn tốt nhất của tôi ở Pakistan

Mọi người nghe tiếng, khẽ thở dài một cái, ánh mắt nhìn Trần Thương, tràn đầy tôn kính

- Giáo sư Trần, nếu như có khả năng, chúng tôi hi vọng có thể mang lễ vật trân quý nhất gửi đến hôn lễ của anh

...

Trần Thương bị viện trưởng Shiba nói có chút về mình mà đã đỏ mặt.

Anh cảm thấy, da mặt của chính mình có chút hơi dày, giống như Lý Nguyệt nói nếu như giống lão Mã nói như quạt, tản nhiệt nhanh, cũng không đến mức đỏ mặt

Dù sao... từ trước đến giờ Trần Thương chưa thấy lão Mã đỏ mặt bao giờ

Khi ước chừng hơn chín giờ sáng, mọi người đội cứu viện cũng dồn dập chạy đến, đối với nhiệm vụ hôm nay, ai cũng không cảm thấy dễ dàng.

So sánh với cấp cứu người bệnh có triệu chứng nguy cấp ngày hôm qua, hôm nay là thảo luận phương án cách xử lý về những căn bệnh phức tạp hơn.

Hiện tại, còn có 18 người cần tiến hành xử lý và phẫu thuật, trong đó có mấy người đang ở trong giai đoạn nguy hiểm.

Quan trọng nhất là phó bộ trưởng Bộ ngoại giao là một người còn đang trong trạng thái hôn mê trong số đó.

Đây cũng là bệnh nhân mấu chốt của lần cứu viện này.

Bọn họ tới, một lát sau nhìn thấy Trần Thương đầu đầy mồ hôi đứng ở đằng kia, lập tức sửng sốt một chút.

- Giáo sư Trần, cậu làm sao... đến sớm như vậy tới?

Vương Thông hỏi trước tiên.

Trần Thương cười cười:

- Không có chuyện gì, mới tới

Mọi người thấy một loại dịch tiết bên trên áo khoác trắng của Trần Thương, nếu như họ tin mới là lạ, nghĩ tới đây, mọi người khẽ thở dài một cái.

Giáo sư Trần đúng là một người tài sắc vẹn toàn

Ngay cả Tiết Chính Nhận cũng nhịn không được lắc đầu, so sánh Trần Thương với con trai của mình, ông ta cảm thấy Tiết Đông quả thực còn kém cách xa mấy vạn dặm.

Không nói về kỹ thuật như thế nào, chỉ nói về một phần y đức đã vượt qua đại đa số người.

Ở đây tất cả bác sĩ trực ban ca đêm cũng nhịn không được lắc đầu, nhìn Trần Thương một cái, không nói gì.

Shiba vội vàng hướng y tá nói nói:

- Đi tìm y tá trưởng bảo mang đến một cái áo khoác trắng mới cho cậu ấy.

Y tá liền vội vàng gật đầu.

Chương 1574: Trần Thương Thở Dài

Buổi sáng, trước đi phòng bệnh lần lượt kiểm tra phòng.

Hôm qua vừa đúng lúc hoàn thành phẫu thuật cho người bệnh, tất cả mọi người rất lo lắng tình huống bây giờ như thế nào.

Có đôi khi, kiểm tra phòng giống như kiểm nghiệm chương trình làm tốt hay không, nên tràn ngập cảm giác chờ mong.

Sau ngày đầu tiên kết thúc phẫu thuật, trạng thái có thể cải thiện như thế nào, khả năng khôi phục cũng sẽ rất lớn.

Có thể là, vào lúc trên đường kiểm tra, Trần Thương đi ở trước nhất, Shiba theo sát phía sau, phía sau cùng là các chủ nhiệm của bệnh viện thủ đô Pakistan với đội cứu viện chữa bệnh đến từ Trung Quốc.

Một đoàn mấy chục người đi trên đường, trong nháy mắt toát ra một khí thế rất oai hùng

Có thể... Lại không có một chút cảm giác không hài hòa

Trên người Trần Thương trong lúc vô tình đã hình thành một loại khí chất.

Nhưng, lão Mã nhịn không được lui về sau rụt rụt, muốn giấu mặt mình đi chỗ khác.

Đáng tiếc thân hình cao vượt trội của ông ta ở đây nên không tìm được một nơi để trốn, nên lão Mã từ bỏ.

Phải biết, điều bất đắc dĩ nhất khi đi theo Trần Thương kiểm tra phòng là...

- Mã Nguyệt Huy, giấy xét nghiệm này anh hãy đọc cho tôi nghe một chút

Khuôn mặt của Mã Nguyệt Huy đã biến sắc, hận không thể xé nát tờ giấy trước mặt, biết ngay anh ấy sẽ làm loại chuyện này.

Kiểu bắt người ta đọc cũng không phải là đọc to thành tiếng, mà là giải thích.

Nhưng, lão Mã tò mò nhìn Trần Thương một cái, làm sao hôm nay, anh ấy lại đối xử nhẹ nhàng với mình như vậy?

Chỉ bắt ông giải thích giấy xét nghiệm sao?

Mã Nguyệt Huy thuần thục phân tích một lần, anh ừ một tiếng:

- Đúng, không sai, chúng ta tiếp tục điều trị theo phương án này, người bệnh kế tiếp.

Lão Mã đột nhiên có loại cảm giác như nằm mơ... Chỉ hỏi một câu đơn giản như vậy sao?

Nhìn Trần Thương bắt đầu hỏi sang người khác, lão Mã có chút sợ hãi vì được sủng ái mà vô cùng lo sợ!

Mặc dù... Trần Thương có chút cố chấp, thế nhưng ở trước mặt người ngoài vẫn giữ cho chính mình một chút mặt mũi

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương dịu dàng hơn rất nhiều.

Kỳ thật... Trần Thương cũng không tệ, sau khi trở về đối đãi với cậu ấy tốt hơn một chút.

Dư Dũng Cương đứng ở phía sau, thấy màn này của Mã Nguyệt Huy, lập tức thở dài.

Cái tên này đã bị Trần Thương làm cho thay đổi suy nghĩ, chỉ bất ngờ đối tốt hơn một chút trong lòng đã vui sướng.

Đây là... Hội chứng Stockholm (Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày hình thành mối quan hệ tình cảm với kẻ bắt cóc trong thời gian bị giam cầm)?

Hơn mười người bệnh, còn có mười tám người bệnh cần chuẩn bị phẫu thuật, sau khi Trần Thương kiểm tra phòng bệnh xong, đã đến giữa trưa.

Sau đó, cơm hộp được đưa tới, mọi người nghỉ ngơi, ăn sơ một chút gì đó.

Vào lúc này, Abate và Trình Quốc Đào cũng tới.

- Giáo sư Trần, tình huống của Cediz hiện tại như thế nào? Lúc nào có thể tỉnh lại?

Abate cẩn thận dò hỏi.

Với tư cách phó tổng thống Pakistan, khi Abate đối mặt với Trần Thương không hề có một chút kiêu ngạo.

Đặc biệt là Shiba đã kể lại chuyện của giáo sư Trần nói cho ông ta biết, sau đó trong lòng Abate thật sự có chút xúc động, thậm chí có chút hổ thẹn.

Cediz chính là Phó bộ trưởng Bộ ngoại giao, hiện tại vẫn còn hôn mê nằm ở bên trong phòng bệnh.

Trần Thương còn chưa kịp nói chuyện, chủ nhiệm phòng hồi sức vội vội vàng vàng đi đến.

- Phó tổng thống, viện trưởng! Tin tức tốt

- Tiên sinh Cediz vừa mới mở mắt

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh lập tức đều ngạc nhiên mừng rỡ.

Ông ta đã hôn mê gần hai ngày nay, hiện tại đột nhiên mở to mắt, đối với tất cả mọi người mà nói, hình như đều là chuyện tốt.

- Quá tốt rồi! Hi vọng càng lớn

Abate mừng rỡ nói đến:

- Hiện tại, tôi sẽ gửi tin tức tốt này nói cho ngài tổng thống biết

Mà vào lúc này, tất cả mọi người vui vẻ chúc mừng, cho rằng đây chính là khi trị liệu sinh ra tác dụng.

Trần Thương đột nhiên thở dài.

Một tiếng thở dài rất đột ngột, đã làm cho bầu không khí trong văn phòng vừa mới vui vẻ trong nháy mắt liền im lặng

Mọi người quay người nhìn lại, phát hiện anh ấy lại thở dài

Nếu như tiếng thở dài này phát ra trên người người khác, đám người Abate nhất định sẽ cho rằng đây là một tên gián điệp

Nói không chừng trực tiếp gọi binh sĩ tiến đến bắt Trần Thương đi tạm giam.

Dù sao anh hùng dân tộc của bọn họ thật vất vả mới có thể tỉnh dậy, như vậy mà anh dám thở dài, đây là cảm thấy thất vọng hay sao?

Có thể là, mọi người đều biết, giáo sư Trần vì cứu sống người bệnh đã mất ăn mất ngủ, cứu được biết bao nhiêu người, khẳng định anh ấy không thể nào là gián điệp.

Về vấn đề tại sao Trần Thương lại phải thở dài?

Mã Nguyệt Huy nhìn thấy thế, lo lắng nháy mắt với Trần Thương

Thằng nhóc này bị ngốc à?

Phó bộ trưởng Bộ ngoại giao người ta mới tỉnh dậy, cậu thở dài cái gì?

Đây cũng không phải là ở quốc gia chúng ta đâu

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, ánh mắt có chút phức tạp.

- Giáo sư Trần, chẳng lẽ... Có cái gì không đúng sao?

Shiba hỏi.

Trần Thương đứng dậy, đi đến phía trước, đối mặt mọi người không chút nào nhát gan, ngược lại ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm chủ nhiệm phòng giám sát:

- Sau khi tiên sinh Cediz mở to mắt, có thể tiếp nhận kích thích từ bên ngoài hay không? Nhưng sẽ không nói chuyện, sẽ không thể điều khiển cơ thể? Thậm chí có phải không phản ứng với các kích thích?

Mấy lời liên tiếp của Trần Thương đã hù dọa chủ nhiệm phòng giám sát.

- Đúng... Đúng... Giáo sư Trần, anh làm sao biết được?

Mọi người nghe thấy sau đó, lập tức sửng sốt.

Bọn họ rất hiếu kì tại sao anh lại biết những chuyện này như thế?

Chẳng lẽ giáo sư Trần còn có năng lực biết trước mọi chuyện hay sao?

Ngay cả chuyện này đều có thể đoán được

Nghe thấy chủ nhiệm phòng giám sát khẳng định, Trần Thương càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng chính mình.

Anh lắc đầu, thở dài, có chút tiếc hận nói:

- Tiên sinh Cediz mở mắt cũng không phải chuyện gì tốt, thậm chí có thể nói là một chuyện xấu

Nghe thấy câu nói của Trần Thương, sau đó lập tức mọi người sửng sốt một chút.

Đột nhiên tỉnh lại làm sao có thể là một chuyện xấu được?

Trong mọi người có mặt ở đây, người có kinh nghiệm nhất trong lĩnh vực hệ thần kinh chính là bác sĩ Tiết Chính Nhận

Vào lúc này, mi tâm của ông ta nhíu lại tự hỏi bản thân về lời của Trần Thương, nên phản ứng như thế nào, không bắt được một tia đầu mối

Dù sao thần kinh nội khoa với khoa Ngoại thần kinh cũng có điểm khác nhau.

Nếu như bác sĩ khoa Ngoại thần kinh lợi hại hơn so với bác sĩ thần kinh nội khoa, thì bản thân ông còn đứng đây làm gì?

Tính chất hệ thần kinh vô cùng phức tạp, nhất định phải chú ý chẩn đoán bệnh vì độ khó rất cao

So với độ khó phẫu thuật của khoa Ngoại thần kinh, không thua bao nhiêu

Có lẽ rất nhiều người vẫn không nắm rõ được sự khác nhau giữa nội ngoại khoa thần kinh.

Nói một cách trực quan trên lâm sàng, nội khoa và ngoại khoa khác nhau rất nhiều, người bệnh phải cần tiến hành trị liệu và phẫu thuật.

Chương 1575: Ngươi Ngưu Bức, Ngươi Nói Tính Toán

Bác sĩ khoa ngoại khả năng cố gắng cả đời chỉ theo đuổi ước mơ có thể luyện được kỹ năng cầm dao tổ, làm tốt các cuộc phẫu thuật người khác làm không tốt

Nhưng cực hạn của bác sĩ nội khoa là nhìn mà đã biết, đó gọi là thần, luyện được một đôi mắt nhìn thấu tất cả, nếu như trong tình huống phức tạp quan sát cẩn thận giống như đang tìm một đầu mối gì đó, tiếp theo thành công chẩn đoán bệnh, đưa ra phương án trị liệu

Có người nói, bác sĩ khoa ngoại đạt được cảnh giới tối cao chính là làm một bác sĩ nội khoa

Điều này nói rõ, chẩn đoán bệnh và những nguyên tắc trị liệu là rất quan trọng

Ngay khi mọi người hiếu kỳ, vẫn chưa hiểu được vấn đề, cuối cùng Trần Thương cũng đã mở miệng nói tiếp

- Lúc đầu, tôi đã nhìn qua trạng thái của tiên sinh Cediz, quả thật là trạng thái hôn mê, nhưng... Sáng sớm hôm nay khi kiểm tra phòng, tôi phát hiện không thích hợp, vì tôi phát hiện tình huống hình như có một chút thay đổi

- Các biểu hiện đó vừa rồi giáo sư cũng đã nói tới, người bệnh đột nhiên nhắm mắt, chi tiết đầu mối này để cho tôi cuối cùng chẩn đoán chính xác, kỳ thật cái mở mắt này... Là một loại biểu hiện của chu kỳ thức tỉnh giấc ngủ

Lời này vừa nói ra, lập tức mọi người có mặt ở hiện trường bắt đầu nghị luận ầm ĩ

- Chu kỳ thức tỉnh giấc ngủ?

- Thì ra là như vậy

Trong lúc nhất thời, nháy mắt rất nhiều người đều hiểu tới đến cùng là tình huống gì.

Chu kỳ thức tỉnh giấc ngủ này người bình thường đều có

Thậm chí có thể xem là một trong các nhịp điệu sinh học của thân thể, còn được gọi là chu kỳ ngày đêm.

Thế nhưng hôn mê là cái gì?

Hôn mê là một loại trạng thái không ổn định, dấu hiệu sống rất không ổn định, là một loại trạng thái bệnh lý nguy hiểm

Người nằm trong loại trạng thái này, là không thể nào tồn tại chu kỳ thức tỉnh giấc ngủ.

Người bệnh hôn mê đều ở dạng trạng thái nhắm mắt

Vì lẽ đó, loại tình huống này. Mặc dù Cediz mở mắt, nhưng không có phản ứng với kích thích bên ngoài, không nói tiếng nào, động tác, biểu cảm

Đây cũng không phải là chuyện gì tốt

Trần Thương tiếp tục nói:

- Điều này đã nói lên, người bệnh đang tiến vào một loại biểu hiện gọi là trạng thái thực vật kéo dài

- Trạng thái thực vật kéo dài với người thực vật phổ thông có một chút khác nhau, ngược lại biểu hiện rất giống nhau chính là hôn mê, thậm chí rất dễ nhầm lẫn là hôn mê! Mà còn, mới đầu bệnh nhân hôn mê, thời gian dài hay ngắn sẽ không giống nhau, về sau có thể có từng bước phát triển thành những trạng thái này. Vì vậy, một khi bệnh nhân xuất hiện chu kỳ thức tỉnh giấc ngủ, hôn mê chân chính đã không còn tồn tại, mà tiến vào trạng thái thực vật kéo dài

Mấy câu nói của anh đã có thể giải thích rành mạch.

Nghe thấy cụm từ ‘trạng thái thực vật kéo dài’, sau đó tất cả mọi người lập tức đã hiểu rõ vì sao Trần Thương lại thở dài

Chỉ cần là liên quan tới người thực vật, có bao nhiêu bệnh nhân có thể trị liệu tốt?

Hôn mê là có thể căn cứ tình huống tiến hành điều chỉnh, tiến hành cấp cứu.

Nhưng một khi tiến vào trạng thái thực vật kéo dài, ngược lại sau đó độ khó càng trở nên rất cao

Mà còn, cách giải thích này cũng cực kỳ phù hợp tình huống phát bệnh của người bệnh

Trong tình huống bình thường, trong nguyên nhân dẫn đến trạng thái thực vật kéo dài, có rất nhiều thương tích cấp tính, điều này cũng phù hợp chẩn đoán bệnh của người bệnh

Abate nghe thấy, sau đó cũng từng bước hiểu rõ tình huống như thế nào.

Mặc dù ông ta không hiểu cái gì gọi là trạng thái thực vật, nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người, ông ta ý thức được khả năng tình huống tương đối nguy hiểm

- Giáo sư Trần, trạng thái thực vật... Là tình huống như thế nào, cái đó phải trị làm sao?

Trần Thương nói:

- Loại tình huống này tương đối ít thấy, chỉ có 4/ 1.000.000 tỉ lệ phát bệnh, thế nhưng... Trước mắt, trên thế giới vẫn chưa có phương pháp trị liệu hữu hiệu đối với trạng thái thực vật, chủ yếu vẫn là trị liệu theo nguyên nhân phát bệnh! Mà nguyên nhân phát bệnh lại là manh mối khó tìm kiếm nhất

Nói đến đây, anh cũng không có nói thêm mấy lời vô bổ, mà nói:

- Nhưng cũng không phải không có hi vọng, cũng có tạp chí từng đưa tin qua tình trạng khôi phục của người bệnh.

- Hiện tại, quan trọng nhất là tìm kiếm nguyên nhân phát bệnh ở nơi nào, vì nó là do chấn thương gây ra, bây giờ, việc quan trọng nhất của chúng ta là tìm ra nhân tố then chốt

Sau khi Abate nghe xong, lập tức mừng rỡ, sau đó, ông ta nói chuyện riêng với Trần Thương, nghiêm túc nói với anh:

- Giáo sư Trần, Phó bộ trưởng Cediz là người rất quan trọng! Chuyện này vẫn cần xin nhờ tất cả vào anh

Trần Thương gật đầu:

- Yên tâm đi, ngài Phó tổng thống, tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó

Sau khi Trần Thương trở lại phòng bệnh, nhìn mọi người, lập tức bắt đầu chẩn đoán bệnh và tiếp tục thảo luận những ca bệnh khó

- Hiện tại, hi vọng sống sót duy nhất của tiên sinh Cediz là nằm ở nguyên nhân phát bệnh, sau khi chấn thương, chúng ta nên tìm hiểu kết quả bệnh lý, cần tìm kiếm nguyên nhân phát bệnh... Bây giờ chuẩn bị kiểm tra lại CT đầu, chụp cộng hưởng từ (MRI), và đo điện não (EEG)...

Tiết Chính Nhận đứng ở nơi đó, nhìn Trần Thương đứng ở phía trên giống như đang chỉ điểm giang sơn, có chút xúc động

Ông ta không nghĩ tới thanh niên này sẽ tài giỏi như vậy, có năng lực chẩn đoán bệnh của thần kinh nội khoa.

Thậm chí... Tiết Chính Nhận cảm giác là người này có thể đã vượt qua chính mình

Nghĩ tới đây, thậm chí ông ta có chút cảm giác sợ hãi

Sợ hãi Trần Thương sẽ rất nhanh có thể vượt qua chính mình...

Đây không phải là không thể nào

Thân là bác sĩ khoa Ngoại thần kinh, Tiết Chính Nhận biết một bác sĩ có nền tảng thần kinh vững vàng sẽ dễ dàng đi trên con đường này như thế nào

Đặc biệt là, đối phương còn xuất thân ở khoa ngoại, là bác sĩ khoa ngoại cố thiên phú cực mạnh.

Rất nhanh, Trần Thương đã đưa ra rất nhiều kế hoạch.

Hiện tại, việc cần làm chính là tìm kiếm nguyên nhân phát bệnh của bệnh nhân, cố gắng tìm kiếm được hướng giải quyết.

Nhưng, khoảng thời gian người bệnh rơi vào trạng thái thực vật ngược lại cũng sẽ không làm cho bệnh nhân mất mạng.

Trong lúc chờ đợi kết quả kiểm tra của Cediz, tự nhiên khẳng định là không thể ngồi yên.

Một vị làm việc ở Bộ ngoại giao khác đích thân mang kết quả tới

Là người quan trọng của một quốc gia, có thể được trợ giúp rất nhiều

Trần Thương quyết định tiến hành phẫu thuật cấy ghép lá gan.

Sau khi Chu Hoành Quang thấy Trần Thương, chủ động tránh ra vị trí mổ chính.

Hiện tại, kỹ thuật phẫu thuật cấy ghép lá gan của anh là cấp đại sư, nhiệm vụ còn thiếu một cuộc phẫu thuật cấy ghép lá gan, là thuận lợi đột phá cấp hoàn mỹ.

Các vị bác sĩ Pakistan đang đứng xung quanh nhìn Trần Thương tiến vào bên trong phòng mổ cấy ghép lá gan, lập tức nghị luận ầm ĩ.

- Cuối cùng giáo sư Trần làm việc ở khoa nào?

- Khoa ngoại tim! Vừa rồi giáo sư Trần đã tham gia hội nghị AATS...

- Không, là khoa Ngoại tiêu hóa, tôi vừa kiểm tra tư liệu, giáo sư Trần là hội trưởng Hội khoa ngoại tiêu hóa thế giới.

- Có thể... Vậy vì sao cậu ấy lại có thể nắm được kiến thức về hệ thần kinh lợi hại như vậy?

- Bởi vì cậu ấy là giáo sư Trần

Chương 1576: Đột Phá Cấp Hoàn Mỹ

Tiểu mê muội Suyika nói Trần Thương với giọng đầy ngưỡng mộ.

Câu trả lời này hình như làm cho mọi người tìm không thấy bất kỳ tật xấu gì

Khi phẫu thuật cấy ghép lá gan, Trần Thương nói với y tá trưởng:

- Hãy mở video đối thoại với giáo sư Vương Thông

Y tá trưởng đờ đẫn gật đầu

Viện trưởng Shiba không có bất kỳ ý kiến.

Bây giờ, nam bác sĩ này nói cái gì là thì làm cái đó, thanh niên này thực sự rất tài giỏi, tính toán rất giỏi

...

Shiba đã mất đi dũng khí nghi ngờ chất vấn Trần Thương, tìm không thấy chứng cứ phản bác

Trần Thương làm rất cẩn thận, mỗi một cuộc phẫu thuật, độ hoàn thành khác nhau, nhận được ban thưởng điểm tích lũy cũng khác nhau.

Hệ thống lần này rất keo kiệt

Những quái vật này toàn bộ biến thành nhiệm vụ quái, sau khi chết không có bạo trang bị, không có sách kỹ năng, nếu như không phải còn có kinh nghiệm, Trần Thương nhất định sẽ cảm thấy phó bản có vấn đề.

Cũng may quá trình kiểm tra phòng cũng có điểm tích lũy, đổi thuốc cũng có điểm tích lũy, thậm chí là chẩn đoán bệnh rõ ràng cũng có điểm tích lũy.

Chỉ cần cùng việc có liên quan đến cứu viện, hệ thống xưa nay sẽ không keo kiệt điểm tích lũy.

Phẫu thuật cấy ghép lá gan nói khó không khó, nói dễ không dễ.

Chu Hoành Quang nhìn phẫu thuật bắt đầu, cũng im lặng.

Ông đã từng thấy Trần Thương phẫu thuật cấy ghép lá gan, rất lợi hại.

Kỳ thật, sự phát triển của lĩnh vực cấy ghép của nội tạng cũng không phải lâu lắm, mới khoảng được ba bốn mươi năm lịch sử.

Nhưng sau phẫu thuật, thời gian sống cũng không phải rất dài.

Bởi vì dù sao cũng là vật ngoại lai, dù có độ phù hợp cao cỡ nào, cuối cùng vẫn là đồ của người khác, đặt trên người mình hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút phản ứng không thích ứng.

Mà mười năm gần đây, tỷ lệ sống sót của bệnh nhân ghép gan đã được cải thiện rất nhiều, chủ yếu là do sự ra đời của các chất ức chế miễn dịch mới, đặc biệt là cyclosporin (là một loại thuốc ức chế miễn dịch và một hợp chất thiên nhiên).

Trên thực tế, điều này đã nói rõ cuối cùng phẫu thuật vẫn chưa thành công, cần rất nhiều thứ cùng nhau duy trì, mới có thể tạo ra cuộc phẫu thuật hoàn mỹ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Trần Thương phải dùng nhiều tiền để Crof tiếp tục duy trì nghiên cứu dung dịch khôi phục trái tim đập

Khả năng không lâu tương lai, Trần Thương sẽ còn ủng hộ những hạng mục tiếp theo... vân vân vân vân

Từ trước đến nay, y học đều là một đời lại một đời người liên tục hoàn thiện và cố gắng

Trong tình huống khoa học phát triển hiện nay, anh có thể làm là đạt được trình độ kỹ thuật phẫu thuật cao nhất mà con người có thể đạt được

Như vậy đã đủ

Muốn khoa học phát triển thì cần vô số người đẩy mạnh với cố gắng, nếu so sánh, Trần Thương cảm thấy mình có thể làm tốt trong lĩnh vực của mình đã thỏa mãn

Nhưng, cho đến trước mắt, sau khi phẫu thuật cấy ghép lá gan hoàn thành, thời gian sống dài nhất cũng chỉ 30 năm

Trần Thương cảm thấy, bản thân có phải sẽ có thể nới lỏng kỷ lục này hay không đây?

Anh đã nhận thức rõ hơn về nhiều khiếm khuyết trong quá trình phẫu thuật ghép gan cấp đại sư.

Chu Hoành Quang đứng ở bên cạnh Trần Thương trong phòng phẫu thuật, cẩn thận làm tốt vai trò phụ trợ, hoàn thành một số chi tiết.

Trần Thương biết rõ ưu khuyết điểm của Chu Hoành Quang, sau khi phối hợp với nhau, anh mới có thể hoàn thành cuộc phẫu thuật tốt hơn.

Vì vậy, một cuộc phẫu thuật, hai người hợp tác, phẫu thuật cuối cùng cũng hoàn thành

Điều này làm cho Chu Hoành Quang cảm nhận được sự sâu sắc, nhận được ích lợi không nhỏ.

Nói thật, làm phẫu thuật với Trần Thương rất vui.

Nhưng thế giới người trưởng thành, tuyệt đối không phải vui vẻ là có thể giải quyết vấn đề.

Bên trên bả vai Chu Hoành Quang cũng không chỉ có sự dũng cảm của ông, còn bệnh viện, gia đình, bạn bè, anh em... Nhiều khi, không tự chủ được đi về phía trước.

Ông cần trở thành Viện sĩ

Ông cũng có tư cách có năng lực trở thành Viện sĩ.

Hiện tại, Chu Hoành Quang đã là Phó hội trưởng Hiệp hội Khoa ngoại Gan mật cả nước, nhân vật hàng đầu trong lĩnh vực này.

Tuy nhiên, theo quy định của Viện sĩ, quy tắc bất thành văn rằng chỉ có thể có một Viện sĩ của Học viện Kỹ thuật trong cùng một lĩnh vực vẫn khiến ông ta khó chịu.

Hơn nữa, các Viện sĩ trong cùng một lĩnh vực có một phiếu phủ quyết việc lựa chọn Viện sĩ tiếp theo.

Trừ khi người này thực sự vượt mặt ông ta trong mọi lĩnh vực, còn không thì ông ta không tìm thấy lý do gì để phủ quyết người này

Chuyện này rất khó khăn

Mà còn, lão Viện sĩ Bành Dương là người đầu tiên trong thế hệ cũ giương cao ngọn cờ ghép gan, ông ấy là người đầu tiên cấy ghép gan sau tiên sinh Mạnh lão.

Chu Hoành Quang muốn có được sự đồng ý của Bành lão, nhất định phải có thành tựu trong lĩnh vực cấy ghép lá gan, tốt nhất là có thể vượt qua đối phương.

Có thể là... Hiện tại, ông đã rất khó đột phá.

Có thể là, bây giờ, ông lại nhất định phải đột phá mới có thể thực hiện lý tưởng của mình.

Mộng tưởng luôn luôn xa vời thực tế, không thể chạm vào

Cuối cùng, cuộc phẫu thuật cũng kết thúc.

Vào lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở Trần Thương vang lên:

【 Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành 10 cuộc phẫu thuật cấy ghép lá gan, kỹ thuật phẫu thuật cấy ghép lá gan của ngài tự động tăng lên đến cấp hoàn mỹ! 】

Trần Thương lập tức vui vẻ.

Anh đã đột phá.

Chu Hoành Quang nhìn nụ cười của Trần Thương, đột nhiên nói:

- Nếu như trên lĩnh vực phẫu thuật cấy ghép lá gan, tôi vượt qua cậu trước năm năm, tôi đã có thể làm Viện sĩ

Sau khi, Trần Thương nghe thấy, khẽ cười cười:

- Hiện tại cũng không muộn

Chu Hoành Quang lắc đầu:

- Không còn kịp rồi tháng 10 sẽ bình chọn.

Trần Thương nghe xong, lập tức tò mò hỏi:

- Trong danh sách có những ai?

Chu Hoành Quang biết rõ ý của anh, hỏi xem có quen ai không.

- Người quen có không ít, tôi đoán cậu cũng có quen một chút, giáo sư Thang của lĩnh vực khoa ngoại tay gân bắp thịt, chủ nhiệm Hà Chí Khiêm của Khoa van tim ngoại hình như thấy cũng được đề cử, cậu ấy là người sau cùng được đề cử, còn những lĩnh vực khác đoán chừng cậu cũng không quen. Nhưng chủ nhiệm Cung Đại Trân có thể trở thành Viện sĩ đầu tiên trong lĩnh vực khoa ngoại chỉnh hình của Viện Công trình Viện sĩ, khả năng cũng sẽ trở thành Viện sĩ đầu tiên trong lĩnh vực khoa ngoại chỉnh hình trong nước của chúng ta, thế nhưng... Cụ thể có thể bỏ phiếu thông qua hay không, vẫn phải nhìn thành tích của chủ nhiệm Cung.

Viện Công trình Viện sĩ với Viện hàn lâm Khoa học Viện sĩ cũng có khác biệt rất lớn.

Sau khi Trần Thương nghe xong, trong lòng có chút nhiều tính toán.

Chờ mình kết hôn xong, hình như cũng có chuyện để làm.

Bồi dưỡng ra một vài Viện sĩ, chuyện này đối với bản thân anh cũng là chuyện an ủi cho bản thân.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn Chu Hoành Quang, cười nói:

- Đợi tháng tám kết thúc, anh dành chút thời gian, tôi giúp anh làm một chút đột phá, nói không chừng có cơ hội đấy.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, tự nhiên trong lòng của Chu Hoành Quang vui vẻ cười một tiếng.

Không quản Trần Thương có năng lực này hay không, phần tâm ý này đã đủ trân quý.

- Ha ha, được! Phải trao đổi thật tốt một chút, khẳng định có thu hoạch, mặc dù không làm Viện sĩ, tôi cũng cảm thấy đã kiếm lời

- Chuyện này, phải xem vận mệnh! Không cưỡng cầu được

Chương 1577: Tôi Có Biện Pháp

Hoàn toàn chính xác, bình chọn Viện sĩ, đối với những người không có bối cảnh thật phải xem may mắn.

Nếu như lúc còn trẻ khoẻ mạnh không thể làm được, chờ anh về hưu, độ khó sẽ cao hơn

Trần Thương nghe vậy, cũng không nói cái gì.

Hơn bốn giờ chiều, có thêm hai người bệnh lần nữa được cấp cứu thành công.

Mà đúng lúc này, kết quả các loại kiểm tra xét nghiệm của Cediz đã có.

Trần Thương cầm các loại phim như CT, hạch từ, MRI của người bệnh, kiên nhẫn so sánh.

Có thể là... Hình như vẫn không tìm được quá nhiều điều bất thường.

Kết quả biểu hiện: Tổn thương trong chất xám với chất trắng của đại não khuếch tán, vẫn là phù nội sọ bình thường.

Giai đoạn đầu biểu hiện như vậy rất khó phát hiện ra chuẩn đoán tiêu chuẩn vàng.

Phù não bình thường có thể đơn giản như vậy sao?

Huống chi, người bệnh đã được xử lý não phù.

Hiện tại, mặc dù áp lực trong sọ hơi cao, nhưng cũng không đến mức nguy hiểm... Đến cùng là nơi nào xảy ra vấn đề

Ngay lúc này, Trần Thương đang cực kỳ nhức đầu, gặp phải chứng bệnh khó giải quyết, thật không biết nên làm như thế nào

Ngay lúc này, anh tẻ nhạt vô vị mở ra bảng thương thành của mình, nhìn xem có đầu mối gì không

Trần Thương quyết định tìm kiếm ‘Trạng thái thực vật kéo dài’.

Không bao lâu, thấy rất nhiều đồ vật

« Năm 2291, Giải thích chi tiết về trạng thái thực vật kéo dài »: Gía bán 20000 điểm tích lũy.

« Năm 2300, Chinh phục được trạng thái thực vật kéo dài»: Gía bán 30000 điểm tích lũy.

...

Đồng thời còn có rất nhiều đồ vật khác, nhưng giá cả rất đắt

Những đồ vật này đều là thứ vượt thời đại.

Quá đắt

Nhưng... Ngay khi Trần Thương chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên anh nhìn thấy một đồ vật có thể hối đoái.

« Năm 2020, Phân tích 100 ca bệnh trạng thái thực vật kéo dài », giá bán là 200 điểm tích lũy.

Đây là một bản luận văn, hơn nữa còn là luận văn năm nay, nên chỉ cần có 200 điểm tích lũy.

Anh cắn răng một cái, quyết định mua xuống nhìn thử một chút.

Mặc dù không có thu hoạch, vẫn tốt hơn hai đôi tất thối của lão Mã, 200 điểm tích lũy cũng không phải rất đắt

Sau khi hoàn thành giao dịch, ngay lập tức, nội dung luận văn đã xuất hiện ở trong đầu Trần Thương.

Tuy trong đầu anh đã nghiền ngẫm qua mấy tiếng đồng hồ, nhưng trong hiện thực, thời gian chỉ như mới chớp mắt một cái

Sau khi mở mắt, Trần Thương lập tức bắt đầu hưng phấn.

Anh bỗng phát hiện một chuyện ngạc nhiên, bản thân có trực tiếp học được những kỹ năng mua được từ trong thương thành

Như vậy cũng thoải mái đi?

Nhưng, bây giờ không phải là thời gian để xoắn xuýt, anh chợt nhớ tới lập luân của một căn bệnh vô cùng kinh điển.

Đây là ca bệnh bên trên luận văn, mỗi một chi tiết nhỏ có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hiện tại, Trần Thương chỉ muốn nhìn một chút năm ngàn năm nữa, bản thân cứ như vậy không cần đọc sách, toàn bộ học xong là có thể nhớ ngay

Sau khi sắp xếp bệnh án của ca bệnh vừa rồi một lần, thì ánh mắt của anh lập tức sáng lên, có một biện pháp có thể thử xem một chút như thế nào

Trần Thương vừa quay người nói với Shiba:

- Tiên sinh Shiba, giúp tôi liên lạc với Phó tổng thống Abate

Vì trên ca bệnh vừa rồi, anh nhìn thấy một loại phương pháp mới

Thông qua kích thích phản ứng của vỏ não, có thể quan sát điện tâm đồ của não, đồng thời tiến hành kiểm tra PET, tiếp theo quan sát nhịp đập điện phản ứng trong đầu của người bệnh, từ đó xác định khu vực phát sinh kích thích cùng với khu vực bị vấn đề.

Đây là phương pháp điều trị công nghệ cao mới nhất, cũng là phương pháp dẫn xuất ngược dòng.

Nhưng... Hiệu quả cụ thế như thế nào thì chưa ai có thể xác định, bên trong luận văn cũng có ghi là một phương pháp được phát hiện tình cờ, độ tin cậy cũng không nhất định rất cao

Mà còn loại phương pháp này có thể thích hợp với người có tiền.

Bởi vì rất có thể sẽ phải tốn hết mấy vạn thậm chí mấy chục vạn để làm chi phí kiểm tra, không ảnh hưởng được kết quả, thậm chí có thể sẽ không có kết quả.

Nhưng hiện tại, Cediz đã không còn biện pháp, nhất định phải thử phương pháp này dù chỉ có một phần trăm hy vọng.

Shiba nghe thấy lời của Trần Thương, vội vàng nói:

- Làm sao vậy, giáo sư Trần?

Trần Thương vội vàng nói:

- Tôi cần gặp mặt nói chuyện với tiên sinh Abate.

Shiba gật đầu, vội vàng liên lạc với Phó tổng thống.

Lúc này, Phó tổng thống đã rời khỏi bệnh viện, đi đến Phủ Tổng thống trao đổi bàn chuyện kế tiếp.

- Nói theo ý của cậu, hiện tại Cediz là trạng thái người thực vật, cụ thể lúc nào có thể bình phục vẫn không hề biết chính xác, đúng không?

Tổng thống Alvin thở dài hỏi.

Abate gật đầu:

- Không sai, giáo sư Trần nói như vậy, nhưng bây giờ cậu ấy đang tìm kiếm điểm đột phá, hi vọng sẽ có tin tức tốt cho chúng ta.

Alvin gật đầu, tiếp đó lắc đầu.

Nghĩ tới nghĩ lui, ông do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên, chính mình bấm điện thoai cho các bác sĩ thuộc lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh mà mình biết.

- Tiên sinh Will, tôi là Alvin.

- Chào ngài, Tổng thống tiên sinh.

m thanh của Will truyền đến rất nhanh.

Với tư cách là Phó chủ tịch Hiệp hội khoa Ngoại thần kinh WFNS thế giới, danh tiếng của Will trong lĩnh vực này cũng rất có ảnh hưởng! (khác nghề như cách núi, phá vòng thật khó!)

Cha của Alvin vừa được Will đích thân mổ chính, hoàn thành phẫu thuật, khôi phục sau phẫu thuật rất tốt.

Nếu như lúc này xin Will đến giúp đỡ hoàn thành phẫu thuật là cách tốt nhất.

Nhưng... Có đôi khi, loại vấn đề này rất phức tạp, thân phận của Will cũng có rất nhiều tính đặc thù trong các lĩnh vực, làm cho Alvin không thể không thận trọng.

Thậm chí... Alvin có cảm giác, cuộc gọi điện với Will có thể sẽ bị đối phương nghe lén.

Vì vậy, Alvin cũng chỉ thuận miệng hỏi:

- Bác sĩ Will, tôi có một người bạn, hiện tại cậu ấy bị ngoại thương phía sau đầu, đang trong trạng thái thực vật kéo dài, theo anh loại tình huống này có cơ hội chữa trị sống sót là bao nhiêu phần trăm?

Sau khi Will nghe xong lời của Alvin, không nhịn được im lặng trong chốc lát, nhàn nhạt nói đến:

- Có lẽ chỉ có Thượng Đế và Chúa mới có thể giúp đỡ được cậu ấy

Will nói sự thật.

Bởi vì người bệnh rơi vào trạng thái này, dưới phần lớn tình huống, chuyện có thể làm chính là: Chờ đợi...

Nếu như tìm không thấy nguyên nhân phát bệnh, rất khó trị liệu thành công

Sau khi, đạt được câu trả lời khẳng định của Will, Alvin cúp điện thoại, nhịn không được thở dài.

- Aiz...

Cediz nắm giữ quá nhiều bí mật, ông ta bị hôn mê, rất nhiều chuyện Alvin đều không biết.

Đây là một chuyện hết sức tồi tệ.

Làm sao bây giờ?

Will cũng nói như vậy, Alvin thật sự rất nhanh muốn từ bỏ.

Mà vừa lúc này, trợ lý đi đến, nói với Phó tổng thống Abate:

- Tiên sinh, ngài có điện thoại

Ông ta nhìn cuộc gọi đến, là Shiba.

- Viện trưởngShiba, có việc gì thế nào?

Shiba nói:

- Phó tổng thống tiên sinh, giáo sư Trần muốn gặp ngài, cậu ấy nói đã có phương pháp đánh thức Cediz.

Sau khi Abate nghe thấy, vội vàng nói:

- Được, tôi lập tức đi qua

Sau khi, Abate cúp điện thoại, đứng dậy nói với Alvin:

- Tổng thống Alvin, hiện tại tôi cần phải đến bệnh viện một chuyến, giáo sư Trần cậu ấy nói có biện pháp có khả năng làm cho Cediz tỉnh dậy.

Chương 1578: Người Đàn Ông Đi Vào Khoa X-quang

Alvin gật đầu, trầm ngâm mấy giây, nói:

- Cùng đi đi! Tôi cũng muốn nhìn giáo sư Trần trong miệng cậu thực sự có bao nhiêu lợi hại

Abate gật đầu:

- Cậu ấy chính là một thiên tài! Cũng rất đáng để chúng ta tôn kính

Đang lúc nói chuyện, hai người trực tiếp tiến đến bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện, Abate đi tìm Trần Thương, Alvin đi theo ở phía sau.

- Giáo sư Trần, cậu có biện pháp gì có thể cứu tiên sinh Cediz sao?

Vừa gặp mặt, Abate đã trực tiếp hỏi.

Trần Thương lắc đầu, lại gật đầu một cái:

- Có một biện pháp có thể thử một chút, nhưng cần một số người trợ giúp

Ánh mắt của Abate sáng lên:

- Ai?

Trần Thương:

- Mẹ, vợ và con của tiên sinh Cediz, những người thân cận nhất với ông ta

Sau khi nghe thấy lời này, mọi người ở xung quanh lập tức đều sửng sốt

Abate cũng mờ mịt nhìn Trần Thương:

- Tìm bọn họ để làm gì?

Trần Thương mới giải thích nói:

- Đây là một loại phương pháp đặc thù, có thể thử một lần

Sau khi Abate do dự một chút, nói:

- Được, tôi có thể giúp cậu tìm bọn họ

Nói xong, Abate đứng dậy tìm Alvin, nói lại yêu cầu này.

Sau khi Alvin nghe thấy, cũng rất tò mò

Ông ta muốn biết, Will đã nói người không thể cứu, trước mắt giáo sư Trần kia lại có thể có biện pháp nào?

...

...

Yêu cầu của Trần Thương rất nhanh được đáp ứng

Không bao lâu, mẹ, vợ và con của Cediz đều được đưa tới bệnh viện

Ngày máy bay xảy ra sự cố, bọn họ liền biết Cediz đã xảy ra chuyện rồi, khi tới bệnh viện nhìn thấy anh ta hôn mê, người nhà cũng thật sự rất đau lòng.

Nhưng hiện tại bệnh viện đã bị khống chế, không cho họ vào thăm.

Hôm nay, đột nhiên nhận được tin tức để cho bọn họ tới bệnh viện, theo bản năng mọi người liền nghĩ đã xảy ra chuyện gì rồi, mà Cediz có chuyển biến gì xấu, không thể qua nổi.

Vì lẽ đó, người nhà đều mang tâm trạng lo lắng đi đến bệnh viện.

Abate đích thân đối mặt với nói chuyện với người nhà tiên sinh Cediz:

- Hiện tại, tiên sinh Cediz đã rơi vào trạng thái thực vật kéo dài, tình huống hiện tại khá nghiêm trọng, giáo sư Trần cho rằng có khả năng là trong đầu có vùng bị tổn thương dẫn đến một loạt tình trạng như bây giờ.

- Mọi người không cần quá lo lắng, tích cực phối hợp với giáo sư Trần làm phương pháp trị liệu, chúng ta hoặc bất luận người nào đi nữa cũng đều hi vọng tiên sinh Cediz có thể bình an vô sự

Nói thật, người nhà Cediz bi thương, lo lắng khẳng định là đều không thể tránh được, nhưng... Cũng không có quá mức kích động hoặc phản ứng kịch liệt.

Khả năng bọn họ đã sớm biết, thậm chí đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với trường hợp xấu nhất.

Nói thật, tiên sinh Cediz làm đến chức vụ này, gia đình của ông ta đã sớm có mối quan hệ chặt chẽ với quốc gia, chặt chẽ không thể tách rời.

Cha của Cediz nói:

- Ông cứ yên tâm, Phó tổng thống Abate! Chúng ta nhất định toàn lực phối hợp với giáo sư Trần

Sau khi Abate nghe xong, cũng yên tâm, nhìn thấy người nhà Cediz, sau đó Trần Thương bảo bác sĩ chen vào mảnh kim loại lên đầu Cediz, đây là linh kiện máy đo điện não đồ.

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo Trần Thương nói với mẹ của Cediz.

- Dì, dì hãy kể loại những chuyện ngày xưa cho tiên sinh Cediz nghe, hãy nói về những ấn tượng sâu sắc và giải thích vì sao chuyện đó đã xảy ra.

Lời Trần Thương vừa nói ra, khiến mọi người nhất thời sửng sốt.

Mẹ của Cediz là một phần tử trí thức, bà ta lập tức hiểu ý của Trần Thương.

- Giáo sư Trần ý của cậu là... Để tôi kể lại một chút chuyện cũ với Cediz sao?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, chính là như vậy.

Vào giờ phút này, có rất nhiều bác sĩ đứng xung quanh vây xem

Dù sao loại chuyện này nói thực cũng rất hiếm thấy.

Đánh thức người thực vật?

Đây là muốn dùng tình yêu phát điện sao?

Tổng thống Alvin cũng có chút hăng hái quan sát chuyện này, nói thật, ông ta vẫn còn có chút hoài nghi với Trần Thương.

Ngược lại, Alvin càng muốn tin tưởng Will, bất luận là tình huống như thế nào thì vẫn cứ tin tưởng lời của Will, hơn nữa với thân phận là Phó chủ tịch Hiệp hội khoa Ngoại thần kinh thế giới.

Will hoàn toàn càng có sức thuyết phục

Phải biết, đến trình độ này, chỉ có danh tiếng là không đủ, điều này cần thực lực tài giỏi làm cơ sở

Vào lúc này, Trần Thương nói với Shiba:

- Kết nối với khoa X-Quang, làm kiểm tra PET.

- Chuẩn bị thiết bị âm thanh, dì, người ở bên ngoài liên tục kể chuyện xưa cho tiên sinh Cediz nghe.

- Chuẩn bị bắt đầu đo điện não đồ

- Đồng thời kiểm tra đo lường điện vị tương quan sự kiện

...

Toàn bộ quá trình rất phức tạp nhưng được Trần Thương sắp xếp ổn thỏa, đâu vào đấy

Mà quá trình này nháy mắt cũng hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Không quản có thể thành công hay không, thật sự rất có sức hút con ngươi

Một loạt thao tác phức tạp như vậy thật có tác dụng được?

Nhưng, lúc này lão Mã quả thực có chút lo lắng.

- Cậu nói Trần Thương làm nhiều chuyện như vậy, mời nhiều người đến như vậy, làm kiểm tra PET-CT, nếu như cái này không thu được hiệu quả... Thì rất xấu hổ

Lão Mã nói với Dư Dũng Cương.

Lão Dư nhìn phía trước, cũng không nói chuyện, nói thật, ông ấy cũng rất lo lắng chuyện này.

Lão Mã thấy lão Dư không để ý tới chính mình, đành phải nhìn Vương Thông một cái:

- Chủ nhiệm Vương, ông thấy thế nào?

Hai mắt của Vương Thông sáng lên, tràn đầy sự tự tin đáp:

- Không có vấn đề, khẳng định việc giáo sư Trần làm thì cậu ấy đã nắm chắc

Lão Mã nghe vậy, lập tức bất đắc dĩ, Vương Thông này đã trở thành fan hâm mộ trung thành của Trần Thương.

Duy chỉ có Tiết Chính Nhận, hai tay đặt trước ngực, có chút chờ mong, cũng có chút lo lắng.

Nói thật, ông ta đều nghĩ mãi mà không rõ, tại sao phải lo lắng thay Trần Thương.

Khả năng bây giờ, Tiết Chính Nhận vẫn cảm thấy Trần Thương và mình là một phe? Hoặc ông ta cũng hi vọng cậu ấy có thể cứu người bệnh?

Bất kể nói thế nào, lúc này anh đã trở thành đối tượng được tất cả mọi người chú ý.

Cuối cùng, vào lúc có hơn trăm người đang chú ý mình, Trần Thương đẩy người bệnhvào bên trong phòng CT, kiểm tra PET khá là phức tạp, còn cần đo điện não đồ, kiểm tra điện vị tương quan sự kiện, khả năng sẽ tốn khá nhiều thời gian, cần chờ rất lâu.

- Giáo sư Trần, có thể đi ra.

Bác sĩ khoa X-Quang nói.

Mà Trần Thương trực tiếp nói:

- Không có chuyện gì, đóng cửa, để tôi trực tiếp chụp

Lập tức, bác sĩ khoa X-Quang ngỡ ngàng

- Bên trong... Có rất nhiều tia...

Trần Thương cười cười:

- Không sao, coi như tôi cũng làm kiểm tra một lần là được rồi, không ảnh hưởng.

- Mà còn, cần tôi tới điều tiết khống chế máy móc, quan sát một chút tín hiệu

-Được rồi, dì, chuẩn bị bắt đầu kể chuyện xưa

Trần Thương mấy câu nói, trực tiếp khiến cho mọi người rơi vào trạng thái trầm mặc.

Bên trong khoa X-Quang người bình thường muốn kiểm tra cũng không có nguyện ý đi vào chung, dù sao cũng có tính phóng xạ rất cao.

Mà thời gian kiểm tra PET-CT so với kiểm tra phổ thông còn muốn lâu hơn một chút, số lượng phóng xạ tự nhiên cũng không cần nói.

Mà giáo sư Trần vì muốn chẩn đoán bệnh chính xác hơn cho người bệnh, chủ động tiến vào trong phòng.

Chương 1579: Tôi Có Thể Đánh Thức Người Thực Vật

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lặng lẽ quan sát

Hôm nay, bất luận anh có thành công hay không, nhưng một phần can đảm và một phần trách nhiệm, đủ để cho mọi người bội phục

Trần Thương đương nhiên cũng sợ chết, anh dứt khoác mặc áo trắng phòng xét nghiệm để giảm tính phóng xạ xuống mức có thể, thử điều chỉnh máy móc, nói với phòng X quang:

- Có thể, chuẩn bị bắt đầu

Vào lúc này, mẹ của Cediz nhìn thấy thế, cũng có chút mềm lòng, trực tiếp nói:

- Chờ một chút... Như vậy hiệu quả không tốt, giáo sư Trần, hãy để cho tôi đi vào trong

Không sai, người ta là bác sĩ vì muốn cứu sống con trai mình mà đi vào khoa X-Quang, bản thân là mẹ của bệnh nhân tại sao phải sợ đây?

Vì vậy, bà ấy dứt khoát kiên quyết đi vào.

Tất cả mọi người cũng bắt đầu đợi...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chủ nhiệm khoa X-Quang nhìn chằm chằm vào phim, cẩn thận quay chụp từng li từng tí.

Viện trưởng Shiba, một số chủ nhiệm cũng theo vào bên trong phòng X quang, nhìn kết quả kiểm tra PET, tất cả mọi người trầm mặc không nói, chờ mong một chút sẽ xuất hiện tín hiệu đặc thù.

Có thể là... Thời gian một giây một phút trôi qua, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Trần Thương nhìn chằm chằm máy đo điện não đồ, bất đắt dĩ thở dài.

Quả nhiên, thực tế mà nói loại tỉ lệ này quá thấp

Cuối cùng, chủ nhiệm khoa X-Quang đang đứng trong phòng X-Quang nói chuyện:

- Giáo sư Trần, có phát hiện khác thường gì không...?

Kèm theo âm thanh này vang lên, mọi người dồn dập tiếc hận thở dài.

Abate cũng nhịn không được lắc đầu.

Nhưng vào lúc này Trần Thương đột nhiên nói:

- Thay người, vợ và con trai Cediz cùng vào

Vừa dứt lời, vợ và con của Cediz đi vào bên trong phòng CT, bây giờ bọn họ không còn để ý đến cái gì gọi là phóng xạ.

Giáo sư Trần người ta là người ngoài, anh ấy còn không để ý, đều không phản đối, bọn họ có tư cách gì ghét bỏ mà không vào?

Trần Thương tiếp tục nói với chủ nhiệm khoa X-Quang:

- Tới! Tiếp tục giám sát

Nghe thấy lời của Trần Thương, chủ nhiệm khoa X-Quang liền gật đầu

- Được

Chủ nhiệm khoa X-Quang nhìn thấy ánh mắt kiên định của anh, cũng không nhịn được tin tưởng vào thanh niên này nhiều hơn mấy phần kiên định.

Bởi vì thật sự cách anh làm rất có sức cuốn hút

Các bác sĩ đang đợi chờ bên ngoài quan sát nhìn thấy thay người, sau đó, mặc dù không có nói rõ, thế nhưng... Vẫn cảm thấy mức độ phương pháp này có thể thực hiện thành công là không cao

Bao gồm Tổng thống Alvin cũng thất vọng thở dài.

Nói thật, ông ta là người hi vọng Cediz tỉnh lại nhất, nhưng... Có nhiều thứ không phải suy nghĩ là được.

Thời gian một giây một phút trôi qua...

Không bao lâu, vợ và con của Cediz đều đã đi ra ngoài.

Vẻ mặt của hai người có chút uể oải, sau khi đi ra, họ im lặng không nói gì cả.

Có thể thấy... Lúc này, cách làm của anh vẫn không có thành công

Đám người Mã Nguyệt Huy thấy thế, nhịn không được thở dài.

Trần Thường, cậu là một người tài giỏi thành công như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu thất bại...

Quên đi, lúc này đây tôi có thể coi như là không nhìn thấy.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

- Sẽ không thất bại chứ?

- Đúng, hình như vậy, dù sao người thực vật, làm sao có thể đánh thức được

- Mục đích của giáo sư Trần là cái gì?

- Không biết, có lẽ còn có cơ hội, chờ đợi xem

Tất cả mọi người hi vọng Trần Thương thành công, hiện tại, tất cả mọi người đều đồng ý trở thành đối tượng cho phương pháp này của anh.

Thậm chí, mọi người cũng không sinh ra nửa phần chán ghét đối với phương pháp giáo sư Trần dùng để cứu sống người bệnh.

Nhưng Trần Thương có chút mất mát, vẫn không có phản ứng của vỏ não

Chẳng lẽ người bệnh thật sự đã bị tổn thương khắp vỏ đại não sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được gãi đầu một cái.

Nên làm cái gì?

- Giáo sư Trần? Cậu không có chuyện gì chứ?

Cái loa bên trong truyền ra âm thanh từ phòng X quang là giọng của bác sĩ khoa X-Quang vang lên.

Trần Thương ngẩng đầu cười một tiếng:

- Tôi không có chuyện gì

Abate thấy thế cũng là an ủi:

- Giáo sư Trần, không được thì thôi... Cậu không cần tạo áp lực tâm lý cho chính mình, sinh lão bệnh tử đều rất bình thường.

- Mà Cediz cũng vì quốc gia...

Abate lời còn chưa dứt, Trần Thương đột nhiên con mắt đồng dạng.

Đúng vậy

Anh bỗng cảm thấy, đối với Cediz mà nói, những chuyện này không phải là chuyện kích thích mạnh liệt nhất cho ông ta mà là quốc gia

Sau khi hiểu rõ, Trần Thương vội vàng nói:

- Tiên sinh Abate, tôi cần sự giúp đỡ của ông

Abate lập tức sững sờ:

- Tôi?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, là ông

- Tôi cần ông tiến hành nói chuyện với tiên sinh Cediz, giống như đang bàn công việc, thậm chí có thể nói một chút về các chuyện mà hai người có thể đã quên, cũng có thể nói một chút về đại sự quốc gia, những chuyện Cediz càng quan tâm càng tốt

Abate do dự một chút:

- Được

Thư ký Abate biến sắc:

- Tổng thống tiên sinh, bên trong có phóng...

Tiếng nói đều không nói xong, khuôn mặt của Abate đen lại:

- Giáo sư Trần cũng biết bên trong có phóng xạ

Đang lúc nói chuyện, Abate dứt khoát kiên quyết đi vào.

Mọi người đứng ở bên ngoài nhìn thấy Abate tiến vào bên trong, lập tức sửng sốt một chút

Tổng thống Abate vì muốn cứu sống Cediz tiên sinh mà đi vào trong?

Trần Thương ra hiệu bằng tay cho chủ nhiệm khoa X-Quang, tiếp theo nói với Abate nói:

- Có thể bắt đầu

Abate thật sâu thở dài:

- Cediz, tôi chờ ông trở lại, tôi sẽ tự mình mở tiệc 'tẩy trần' cho ông, bởi vì ông đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt...

Abate nói mỗi chữ mỗi câu.

Thời gian một giây một phút trôi qua, ngay lúc này, sắc mặt của Trần Thương hưng phấn hơn

Bởi vì anh phát hiện điện não đồ thay đổi

Tuy điện vị cũng không có rõ rệt như vậy.

Xuất hiện

Cuối cùng xuất hiện

Sắc mặt của Trần Thương lập tức vui vẻ, nói với chủ nhiệm khoa X-Quang:

- Chuẩn bị chụp phim! Có thể sẽ có kết quả

Chủ nhiệm Khoa X-Quang biến sắc, vội vàng cúi đầu nhìn.

Cuối cùng, chủ nhiềm phát hiện kiểm tra PET quả nhiên xảy ra điểm khác so với vừa rồi

Ông ta cũng vô cùng kinh ngạc phát hiện, tổ chức trong đầu Cediz có thông tin đặc thù.

Đặc biệt là lưu lượng máu trong Gyrus (một nếp gấp hoặc "chỗ phồng" trong não, còn gọi là con quay hồi chuyển, nếp uốn cong bao phủ thể vàng, một thành phần của hệ thống limbic , nó tham gia vào quá trình xử lý cảm xúc và điều chỉnh hành vi, cũng giúp điều chỉnh chức năng vận động tự chủ), gyrus giữa thái dương phải và vỏ não trước đang tăng lên cử động

Khu vực này nhận được kích thích âm thanh

Đây là ý gì?

Chuyện này ý nghĩa là Cediz cũng không hề hoàn toàn lâm vào trạng thái thực vật

Cũng không có nghĩa là vỏ não đang nghỉ ngơi.

Rất có thể là vụ nổ đã làm cho vỏ não trong đầu Cediz bị tổn thương

Nghĩ tới đây, chủ nhiệm khoa X-Quang ngạc nhiên la lớn:

- Giáo sư Trần, đi ra! Kỳ tích thật sự xuất hiện! Vỏ não đã có sóng chấn động

Trần Thương lập tức vui vẻ

Hai người kiềm chế lại sự khẩn trương với mong đợi, thật vất vả mới ra kết quả phim.

Lúc này, bên trong phòng X quang, tất cả mọi người đều kinh hãi

Thì ra thật có thể làm được

Chương 1580: Tổng Thống Là Bạn Của Tôi

Mà Abate càng nói, càng có chút sầu não.

Bọn họ là đồng chí lâu năm, bạn bè lâu năm... Khi nói vì tổ quốc mà cố gắng, Abate không nhịn được có chút sầu não.

Khi Abate nghe thấy khoa X-Quang nói não bạn mình có phản ứng, liền kích động xoay người nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần! Cậu nhất định phải mau cứu anh ấy

Trần Thương ngạc nhiên gật đầu:

- Nhất định! Nhất định

Nói xong, cũng không thèm nhìn tới Abate, trực tiếp chạy tới phòng X quang.

Mọi người thấy cửa tự động mở ra, cho rằng thất bại.

Nhưng lại đột nhiên thấy Trần Thương gấp gáp chạy tới bên trong phòng X quang.

Sau khi tiến vào, anh nhìn chằm chằm những hình ảnh trên màn hình máy vi tính.

Kích động vung quyền

- Quá tuyệt! Có kết quả

Mặc dù chỉ là một phần kết quả, cũng không thể đánh thức Cediz, nhưng lại có thể phát hiện vấn đề của người bệnh tồn tại ở chỗ nào.

Đã có phản ứng vỏ não, điều này cho thấy trạng thái thực vật của bệnh nhân có thể có một số khả năng nhận biết "ẩn", nhưng liệu phản ứng của vỏ não với kích thích cảm giác gợi lên sự thức tỉnh khỏi trạng thái thực vật.

Chuyện này nói rõ, người bệnh là có thể cứu

Sau khi hiểu rõ, Trần Thương liên tục mở ra một tấm một tấm phim, cẩn thận xem dưới ánh sáng

Những thước phim này giống như những tín hiệu, liên tục khiến màn hình bốn chiều trong mắt Trần Cảng trở nên rõ ràng hơn.

Kết hợp với kết quả của các loại phim điện não đồ, các tiềm năng liên quan đến sự kiện, PET...

Trần Thương lập tức tìm được bộ vị cụ thể tổn thương

Anh lập tức ngạc nhiên mừng rỡ.

Hiện tại xem ra, vỏ não người bệnh cũng chưa chết, mà là bị sọ não chậm chạp làm tổn thương đưa tới tổ chức hoại tử, công năng của vỏ não bị

cản trở

Hiện tại cần phải làm là cho sọ não ngừng hoạt động, để làm sạch vết thương

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Shiba:

- Viện trưởng Shiba, chuẩn bị phẫu thuật

- Tràn máu nội sọ và vết rách làm mô không hoạt động được.

- Thông báo phòng mổ

Shiba vội vàng đứng lên:

- Được

Abate nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, Cediz được cứu rồi?

Khóe miệng của Trần Thương hơi nhếch lên, cố gắng cuối cùng cũng không có uổng phí hết:

- Nếu như tôi không có đoán sai, chắc không có vấn đề

Abate nghe thấy lời này, kích động nói đến:

- Tốt! Tốt! Tốt! Tất cả mọi người, toàn lực phối hợp với giáo sư Trần

Trần Thương từ trong phòng đi ra, nói với Tiết Chính Nhận:

- Chủ nhiệm Tiết có thể phối hợp phẫu thuật với tôi được không?

Tiết Chính Nhận sững sờ, lập tức phản ứng lại, hưng phấn gật đầu

- Được! Cám ơn giáo sư Trần

Mọi người xung quanh vây xem thấy thế, dồn dập sửng sốt

Vậy mà thành công thật sao?

Người này... Giáo sư Trần thật sự quá tài giỏi

Vậy mà thực sự hiệu quả?

Mọi người đang bàng hoàng nhìn trong khoa X quang rộn ràng vang lên tiếng cười sảng khoái.

Họ thực sự có hơi chấn kinh

Ca phẫu thuật của Trần Thương thực sự khiến tất cả mọi người cảm thấy không thể tin được

Thành thật mà nói, thức tỉnh người thực vật luôn là một vấn đề khó khăn lớn trong ngành y tế, cũng là một điểm khó và phức tạp trong lĩnh vực bệnh về hệ thần kinh

Thậm chí là vấn đề mà tất cả mọi người không thể xuống tay

Như Will, Phó tổng thống Liên hiệp Khoa ngoại thần kinh thế giới đã nói, căn bệnh này thường sẽ không có hy vọng, cách trị liệu là chỉ có thể duy trì điều trị, còn việc hồi sức chỉ có thể trông chờ vào số phận

Nhưng... hôm nay Trần Thương lại ra tay điều trị căn bệnh này

Hơn nữa, sau khi trải qua một loạt các cuộc kiểm tra phức tạp như vậy, anh thực sự đã đạt được một số tiến triển.

Mặc dù đây chỉ là để tìm ra nguyên nhân phát bệnh, nhưng vẫn còn một chặng đường dài phía trước để chẩn đoán rõ ràng và đánh thức bệnh nhân.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, vẫn khơi dậy sự phấn khích của tất cả mọi người trong bệnh viện

Bởi vì ít nhất họ đã đi bước đầu tiên

Mà nhiều người ngay cả bước đi đầu tiên cũng không tìm được.

Đây không chỉ là một bước tiến quan trọng để cứu ông Cediz mà còn giúp cho việc chẩn đoán ca bệnh khó như đánh thức người thực vật.

Nếu vấn đề này được diễn ra ở bệnh viện của họ, đối với lực ảnh hưởng của bệnh viện, đối với các bác sĩ ở đây chính là chuyện tự hào cỡ nào.

Sau khi trường hợp này được phục hồi, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ có một bài báo đến từ 'The Lancet'

Rất nhiều bệnh viện ở thủ đô Pakistan, còn chưa có ai được lên báo The Lancet

Vì vậy, mọi người đều rất xem trọng vấn đề này.

Ngay cả tổng thống Alvin cũng không ngờ Trần Thương sẽ đạt được thành quả, nhất thời kinh ngạc và mừng rỡ vô cùng.

Ông gọi Shiba lại:

- Toàn lực phối hợp với Giáo sư Trần để hoàn thành ca phẫu thuật

Sự xuất hiện của Alvin đã gây chấn động trong bệnh viện

Với tư cách là người đứng đầu Pakistan, sự kính yêu của người dân dành cho Alvin cực kỳ cao.

Trước đó sau khi Alvin đến, Abate không nói cho mọi người biết, mà nhờ Shiba thu xếp ở văn phòng bên cạnh.

Khi mọi người nhìn thấy Tổng thống Alvin đến, mọi người đều nhanh chóng đứng dậy và tràn đầy tôn trọng nhìn nhà lãnh đạo.

Alvin chào mọi người và nói:

- Mọi người đã vất vả rồi

Sau đó, ông đi thẳng đến chỗ Trần Thương.

Giáo sư Trần, xin chào, cảm ơn vì đã ra tay cứu viện

Alvin bắt tay Trần Thương.

Trần Thương cũng hơi sững sờ, nói thật đây là lần đầu tiên anh bắt tay một nguyên thủ quốc gia, mà đối phương còn rất tôn trọng mình, cảm giác này thực sự rất tuyệt vời.

Phải biết, Pakistan không phải là một quốc gia nhỏ bé, dân số hơn 200 triệu người, nằm trong top 10 quốc gia đông dân nhất thế giới

Nguyên thủ quốc gia như vậy đích thân ra tiếp đón, tuy rằng không phải là thụ sủng nhược kinh, nhưng cũng có chút quá mức phù phiếm.

Bởi vì đối phương đã cho anh đủ mặt mũi, cũng là tiêu chuẩn tiếp đãi cao nhất.

Hơn nữa, Trần Thương cũng rất kính trọng một anh hùng dân tộc như Alvin.

Nhìn thấy đối phương chủ động đưa tay ra, anh vội vàng kích động đáp lễ.

Hai tay anh nắm lấy tay của người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, nhanh chóng nói:

- Thưa Tổng thống, ngài khách khí tồi, lãnh đạo của chúng tôi cũng rất coi trọng tình hữu nghị giữa hai nước chúng ta, chúng tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó để cấp cứu cho tiên sinh Cediz.

Năm nay, Alvin đã sáu mươi bảy tuổi, ông ấy là anh hùng dân tộc của Pakistan và là thần tượng của nhân dân.

Ông đưa tay trái ra vỗ vào mu bàn tay Trần Thương:

- Pakistan sẽ là đồng minh kiên cố nhất của các anh

Giáo sư Trần, xin nhờ

Nói xong, Alvin ôm Trần Thương ba lần, vô cùng long trọng

Dành cho Trần Thương nghi thức xã giao nhiệt tình và thân tình nhất.

Tất cả mọi người trong bệnh viện nhìn màn này đều sửng sốt

Đây là tình hữu nghị quý giá nhất mà Trần Thương có được từ ngài Tổng thống Alvin.

Ở một đất nước có tín ngưỡng như vậy, rõ ràng Alvin đã đối đãi Trần Thương bằng một nghi lễ ôm chân tình như thế, ý nghĩa trong đó không nói cũng biết.

Lão Mã ê ẩm trong lòng nói:

- Tôi cứ tưởng thằng nhãi này khoe tài thất bại… nhưng lại vô tình khoe tài lớn rồi

Về sau khi Trần Thương đến Pakistan, chắc chắn anh ấy sẽ được nhận đãi ngộ cấp nguyên thủ quốc gia, là bạn của tổng thống

Lão Mã nói tiếng lòng của tất cả mọi người.

Ánh mắt của những người xung quanh Trần Thương đầy hâm mộ và kính trọng.

Chương 1581: Trần Thương Thành Công?

Phòng mổ đã nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị.

Cediz cũng bắt đầu được y tá giúp cạo trọc đầu.

Lúc này, trong văn phòng của phòng phẫu thuật, Trần Thương đã lựa chọn năm chuyên gia trong lĩnh vực Khoa ngoại thần kinh để hợp tác với mình trong cuộc phẫu thuật.

Có hai viện sĩ Tiết Chính Nhận từ Trung Quốc, Dương Minh từ Hiệp Hòa, và ba chuyên gia địa phương.

Cả năm người đều mong chờ ca phẫu thuật ngày hôm nay.

Trần Thương đứng phía trước và bắt đầu giới thiệu bệnh tình và tình huống phẫu thuật cho mọi người, 5 người ngồi ở phía trước, đằng sau là đám Shiba, Abate và Alvin

Họ rất coi trọng ca phẫu thuật ngày hôm nay

Lúc này, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn chằm chằm Trần Thương.

Xét cho cùng, anh là người có tiếng nói nhất trong ca phẫu thuật này.

Cho dù Tiết Chính Nhận và Dương Minh đều là viện sĩ, điều này vẫn không ảnh hưởng đến địa vị của Trần Thương trong lòng họ.

Tiết Chính Nhận là một viện sĩ trong lĩnh vực Khoa ngoại thần kinh, còn Dương Minh là một viện sĩ trong lĩnh vực Khoa ngoại ung bướu nội sọ.

Hai người này đã là nhân vật đỉnh cao trong lĩnh vực Khoa ngoại thần kinh ở Trung Quốc.

Nhưng ngay cả như vậy, đây là lần đầu tiên họ thực hiện phẫu thuật thực vật như vậy.

Thậm chí, họ vẫn chưa biết Trần Thương sẽ thực hiện ca mổ như thế nào.

Vào lúc này, anh bắt đầu giới thiệu

Khi Cediz gặp tai nạn đã tạo thành một tổn thương khép kín trong đầu. Tôi quan sát kết quả chụp PET và phát hiện đó không phải là một va chạm đơn giản, mà là một xung kích thương tới và chấn thương diện rộng! Hai loại chấn thương này khiến não thực chất áp chế vết thương hở, não thứ phát sưng và phù não sau chấn thương. Tuy nhiên, do mức độ phức tạp của chấn thương, tạo thành khu vực mô não tổn thương ngừng hoạt động này

Vì vậy, mục tiêu của chúng ta là loại bỏ phần mô não ngừng hoạt động này, tận khả năng phục hồi chức năng của vỏ não.

Trần Thương chỉ vào dữ liệu hình ảnh trên máy chiếu và giới thiệu tình hình.

Bên dưới rất yên tĩnh

Ca phẫu thuật được chia thành các bước sau. Đầu tiên là rạch chếch van xương thái dương, thứ hai sẽ khoan dò xét, sau đó là mổ xương dẹt ở hộp sọ, cuối cùng là lấy sạch mô não ngừng hoạt động...

Mọi người đã rõ chưa?

Trần Thương giới thiệu quy trình phẫu thuật xong xuôi rồi hỏi mọi người bên dưới.

Đã hiểu

Năm người đồng thanh trả lời

Lúc này, y tá bước vào:

- Giáo sư Trần, chuẩn bị xong xuôi rồi, đã có thể bắt đầu.

Trần Thương gật đầu:

- Đi thôi

Nói xong liền bước ra ngoài trước.

Tuy là người nhỏ tuổi nhất ở nơi này, nhưng lúc này anh là người nắm hào quang nhất.

Dương Minh nhìn bóng dáng đang rời đi của Trần Thương, rồi nhìn Tiết Chính Nhận:

- Nếu tôi là ông, tôi sẽ gạt bỏ định kiến của mình sang một bên và kết giao với cậu ấy, Trần Thương, người thanh niên này, thật sự rất không tệ

Nói xong, ông cũng đi về phía trước, để lại Tiết Chính Nhận rơi vào trầm tư.

Bên trong phòng mổ, bầu không khí nghiêm túc chưa từng có.

Ca phẫu thuật này là ca phẫu thuật cốt lõi trong công tác cứu hộ của họ.

Lúc này, đã mười hai giờ tối, nhưng khoa cấp cứu ở tầng 1 của bệnh viện vẫn sáng đèn.

Vương Thông, Dư Dũng Cương và những người khác cũng đã hoàn thành công việc của ngày hôm nay.

Họ bước vào một văn phòng khác trong phòng mổ và bắt đầu theo dõi ca phẫu thuật

Ca phẫu thuật này liên quan trực tiếp đến sự thành bại của công tác cứu viện lần này

Dù sao trước khi giải cứu, đã nói trước Cediz là nhân vật chủ chốt cần được cấp cứu

Vì vậy, ai cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Lúc này, lão Mã mới liếc nhìn Từ Ái Thanh, tò mò hỏi:

- Ái Thanh, cô và Trần Thương đã ở cùng nhau lâu rồi, cậu ấy học nhiều ca phẫu thuật Khoa ngoại Thần kinh như vậy từ khi nào thế? Sau khi cậu ấy tới Trung tâm cấp cứu của chúng ta, tôi dường như chưa thấy cậu ấy tham gia nhiều vào Khoa ngoại Thần kinh?

Lão Mã hỏi lên tiếng lòng của mọi người.

Đây đều là những người tinh anh trong các ngành nghề đến tham gia cứu hộ, nhiều người rất tò mò về Trần Thương.

Đây là loại người gì, thành thạo nhiều loại phẫu thuật như vậy?

Hơn nữa, từng loại phẫu thuật tuy không liên quan nhiều lắm, nhưng mỗi loại phẫu thuật đều có thể đạt được kết quả xuất sắc, thậm chí giành được địa vị trong ngành mà cả đời họ vất vả cũng không thể đạt được

Từ Ái Thanh nghe xong, trầm mặc một lát, hỏi:

- Nhất định phải phẫu thuật mới học được à?

Câu hỏi này trực tiếp khiến lão Mã bị hỏi đến ngu ngốc

Tôi... Tôi...

Lão Mã trầm mặc hồi lâu, không nói gì.

Ca phẫu thuật đã bắt đầu

Lúc này, Dư Dũng Cương nói, mọi người tập trung tâm tư, chỉ có lão Mã ở đó suy nghĩ vấn đề vừa rồi, không biết có quan hệ gì giữa việc phẫu thuật và học phẫu thuật hay không

……

……

Trong phòng mổ, khoa truyền máu đã chuẩn bị, mọi thứ đã sẵn sàng.

Khi chọn phương pháp gây mê để phẫu thuật, Trần Thương đã chọn phương pháp gây tê tại chỗ

Không sai

Chọn phương pháp gây tê tại chỗ để phẫu thuật mổ sọ.

Điều này cũng khiến trong lòng đám Tiết Chính Nhận run lên.

Sau khi cố định phần đầu, Trần Thương phải dùng dao mổ.

Hiện tại là thời gian nặng nề của tất cả bọn họ.

Tuy nhiên, mọi người nhìn thấy anh đang rất định thần, không giống ca mổ đầu tiên chút nào

Lựa chọn đường mổ vẫn là chếch van xương thái dương bên phải.

Mặc dù bệnh nhân đã được kiểm tra CT, nhưng do đặc thù của cơ địa nên vẫn phải khoan để tránh hở trực tiếp, vì một số lý do nên phẫu thuật cần đổi nơi mở sọ.

Trần Thương cầm một chiếc khoan điện, cẩn thận khoan một lỗ tại dưới xương thái dương.

Sau khi mở hộp sọ, anh cũng nhìn thấy một lớp máu tụ mỏng dưới màng cứng.

Dương Minh ở bên cạnh Trần Thương, sau khi nhìn thấy tụ máu thì nhanh chóng lấy ra mà không cần anh nói.

Sau đó, mọi người còn thấy mô não bị sưng phồng to ra.

Áp lực nội sọ vẫn chưa giảm

Tuy nhiên, nhìn thấy máu tụ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì điều này có nghĩa là não bộ đang ở gần đó

Chỉ cần tiếp tục thâm nhập sâu hơn, khám phá đáy não thường có thể chứng thực sự tồn tại của biến bệnh.

Sau khi hạ quyết tâm, Trần Thương chuẩn bị mổ sọ mà Tiết Chính Nhận nói thẳng:

- Giáo sư Trần, để tôi đến làm đi

Trần Thương sửng sốt, tò mò liếc nhìn Tiết Chính Nhận, do dự một chút rồi gật đầu:

- Được rồi! Cẩn thận một chút.

Anh bất ngờ khi Tiết Chính Nhận lấy lòng, nhất thời cũng không phản ứng lại.

Dương Minh nhìn thấy vậy, ngược lại thì mỉm cười.

Trong phẫu thuật sọ não, thường đều là trợ thủ sẽ mở xương dẹt.

Dù gì thì đây cũng là công việc tốn thể lực và bác sĩ phẫu thuật chính thường phải tiết kiệm năng lượng cho các thao tác cốt lõi.

Vì vậy, bộ như vậy của Tiết Chính Nhận rõ ràng là tốt cho Trần Thương

Kỹ thuật của Tiết Chính Nhận rất điêu luyện, với tư cách là một viện sĩ hiếm hoi của Khoa ngoại thần kinh, ông ta có bản lĩnh rất chuyên nghiệp

Sau khi màng cứng được mở ra, Tiết Chính Nhận chủ động lùi lại:

- Giáo sư Trần, tới đi

Lúc này, hình ảnh nội sọ hiện ra trong tầm nhìn của mọi người, tình hình không ổn

Tác hại nghiêm trọng nhất của va chạm và chấn thương không nằm ở bên ngoài, nhưng... Dù vậy, vẫn có những mô đỏ tím dưới lớp vỏ bọc của tiêu điểm chấn thương sọ não

Chương 1582: Đây Là Anh Hùng Của Chúng Ta

Hơn nữa, có thể dễ dàng nhìn thấy một số cục máu đông nhỏ và mô não bị vỡ, hoại tử và mềm trên bề mặt của mô não nội sọ.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngưng thần nín thở.

Tình hình tồi tệ hơn ban đầu họ vẫn nghĩ.

Trần Thương nhìn thấy vậy, không khỏi nhíu mày

Xét cho cùng, kiểm tra CT chỉ là một bước kiểm tra, cũng chỉ có thể thu được các tín hiệu

Cuối cùng, nhiều thứ cần được mở ra và xem trực tiếp.

Đưa cho tôi nhíp hai cực.

Cả nhíp thường nữa, cho tôi một cái

Vệ sinh bề mặt vẫn rất đơn giản.

Trong vòng chưa đầy mười phút, sau khi làm đông điện một số mạch máu bị tổn thương và làm sạch các mô bị vỡ, Trần Thương thở phào nhẹ nhõm.

Mấu chốt nằm ở bước xử lý tiếp theo, các cục máu đông và mô bị vỡ trên bề mặt đã được làm sạch.

Lúc này, anh thận trọng, cầm chiếc kẹp bóc tách mô cẩn thận từng li từng tí tách mô não.

Dưới ngọn đèn mổ, tình hình bên trong sớm bại lộ.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, biểu cảm của mọi người đều thay đổi

Không ai nghĩ rằng bên trong lại tổn thương nghiêm trọng đến vậy

Tiết Chính Nhận nhíu mày:

- Tình huống này có thể làm sạch sao? Mô ngừng hoạt động đã phá hư buồng não, mất đi ranh giới! Hơn nữa mô não thay đổi mềm nhũn sụp xuống, sau đó mất đi sự nâng đỡ, sẽ chèn ép lên dây thần kinh… Có chút hỏng bét rồi.

Dương Minh cũng nhìn chằm chằm mô não giống như não đậu hũ, lắc đầu không nói

Tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật này là quá thấp

Bóc tách mô ngừng hoạt động, này làm sao phân biệt đây?

Không cẩn thận sẽ lấy đi luôn cả mô bình thường.

Những người bên ngoài theo dõi ca phẫu thuật lại càng im lặng hơn

Ca phẫu thuật này có thể làm được không?

Lúc này, Trần Thương mới nói:

Đưa dụng cụ hút cho tôi

Cô y tá nhỏ ở bên gật đầu đưa qua.

Anh một tay cầm lấy dụng cụ hút bắt đầu hút vết thương có mô ngừng hoạt động thối rữa, đồng thời dùng một tay giữ chặt kẹp hai cực

Thao tác phẫu thuật tiếp theo là một thách thức nghiêm trọng, động tác của anh rất cẩn thận.

Cho dù mắt anh có thể nhìn rõ mô ngừng hoạt động màu đỏ và mô bị tổn thương màu vàng, nhưng nội sọ và khoang bụng khác nhau, không thể làm to chuyện được

Cứ thế, Trần Thương đã gặp phải một mạch máu xuất huyết muốn tiến hành điện ngưng.

Quá trình loại bỏ dần dần này bắt đầu từ bề mặt của não và từng bước loại bỏ đến phần sâu, để vùng não sau khi được loại bỏ có hình dạng như đáy nồi.

Cùng với thời gian trôi qua từng phút từng giây, tay của Trần Thương thực sự rất ổn định

Thiết bị đông máu lưỡng cực cũng được anh đặt xuống, thay kim chỉ, cẩn thận khâu lại mạch máu ở vùng màu vàng.

Toàn bộ quá trình là rất dài, nhưng không thể có nửa phần gấp gáp, cần phải đủ kiên nhẫn và chu đáo.

Cứ thế, khi mọi người xung quanh đều cảm thấy cơn buồn ngủ tràn ngập tâm trí.

Bỗng xôn xao khi thấy mô não đã khôi phục nhịp đập

Đột nhiên, mọi người tỉnh táo lại

Bởi vì, tiêu chuẩn để loại bỏ hoàn toàn mô ngừng hoạt động là não trở nên mềm, hạ xuống và khôi phục nhịp đập.

Trần Thương thành công?

Khoảnh khắc Trần Thương buông tay, tất cả mọi người trong phòng mổ đều bất ngờ

Đã khôi phục nhịp đập rồi

Dương Minh là người đầu tiên nhìn thấy không nhịn được cảm thán.

Đây là hiệu suất của quá trình khử trùng triệt để và là một trong những tiêu chuẩn cho chức năng phục hồi của vỏ não

Dương Minh không thể ngờ rằng một mô não không hoạt động như đậu hũ nấu với tỏi tây và nước ép ớt lại có thể được làm sạch đến mức độ như vậy

Điều này cần kỹ thuật tinh tế cỡ nào chứ?

Nghe thấy giọng nói của Dương Minh, mọi người vội vàng chạy vào xem xét kỹ hơn.

Nhìn các mô não bị mềm và trũng bắt đầu chậm chạp đập lại, mọi người trong phòng mổ vô cùng xúc động

Vậy mà thực sự đã làm được?

Bọn họ ngẩng đầu liếc nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh làm được rồi

Tiếng Anh sứt sẹo xen lẫn kích động khiến tâm trạng lúc này trở nên vô cùng chân thực

Trần Thương đã làm được

Một chấn thương xung kích và chấn thương va đập phức tạp như vậy, vậy mà ca phẫu thuật đã hoàn thành tốt đẹp

Điều này thật khó tin.

Lúc này, Tiết Chính Nhận đột nhiên nói:

- Mọi người mau nhìn cái này...

Mọi người sửng sốt, theo tiếng nói nhìn lại.

Chỉ thấy Tiết Chính Nhận đang nhìn chằm chằm vào một mạch máu khôi phục cung cấp máu và mô não đang chậm chạp đập.

Cái gì?

Tiết Chính Nhận yên lặng nói:

- Đây là một biểu hiện phản xạ tiềm ẩn của việc phục hồi chức năng thần kinh

Điều này cho thấy… chức năng vỏ não có thể đã thực sự phục hồi

Nói đến đây, Tiết Chính Nhận thậm chí còn không nghĩ đến, Trần Thương có thể hoàn thành ca phẫu thuật làm sạch vết thương nghiêm trọng như vậy một cách thật tinh diệu như vậy.

Tiết Chính Nhận, người có kinh nghiệm trong lĩnh vực Khoa ngoại thần kinh, hiện chắc chắn 80% rằng Cediz chắc chắn có thể tỉnh lại

Chắc chắn

Bởi vì ca phẫu thuật của Trần Thương không chỉ loại bỏ triệt để mô não bị ngừng hoạt động mà còn loại bỏ khả năng làm mềm bị phù nề do thiếu máu cục bộ ở mô não.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là anh ấy còn tận lực giữ được chức năng sinh lý của mô não trong quá trình khử trùng

Ít nhất, những gì có thể cứu vớt đều đã cứu được

Trong mô thùy thái dương, trụ cột của sinh mệnh và một số ngôn ngữ chính, trí nhớ, khả năng phán đoán... vv đều không bị ảnh hưởng.

Tiết Chính Nhận thậm chí còn đang suy đoán rằng Cediz sau ca phẫu thuật có thể sẽ sớm phục hồi ký ức

Nghĩ đến đây, Tiết Chính Nhận lại nhìn Trần Thương, trong mắt tràn đầy kính nể

Đây thực sự là một người lợi hại

Không ai nghĩ rằng một ca phẫu thuật khó khăn như vậy lại có thể có mức độ hồi phục mô não như vậy, thực sự quá giỏi

Đúng lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Muộn rồi, phẫu thuật xong rồi, mọi người mau về ngủ đi

Mọi người nghe xong đột nhiên bật cười:

- Giáo sư Trần, chúng tôi không mệt

Đúng vậy, có thể chứng kiến một ca phẫu thuật tuyệt vời như vậy, dù không ngủ ba ngày thì tôi vẫn thấy tinh thần sung mãn

Đúng thế

Nhưng vào lúc này, một y tá nhỏ thì thầm:

Giáo sư Trần người ta cơ bản đã liên tục làm việc ngày đêm không nghỉ, đêm qua hơn một giờ mới đi ngủ...

Những lời này vừa nói, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó mới nhớ tới chuyện này.

Giáo sư Trần gần như làm việc ngày đêm không nghỉ?

Hơn nữa còn là ca phẫu thuật có cường độ cao như thế.

Anh ấy có thể chịu được không?

Hiện tại, ánh mắt của mọi người nhìn về phía anh không còn là trình độ kính nể, mà là tôn trọng tín ngưỡng nghề nghiệp của anh

Loại phẫu thuật này thường chảy máu nhiều sau khi cắt bỏ vết thương.

Trần Thương không bởi sự thành công của ca phẫu thuật mà đắc ý quên hình.

Thay vào đó, sử dụng gạc đông máu được tẩm o-xi già để cầm máu, đảm bảo cầm máu triệt để.

Một ca phẫu thuật, hành bách lý giả bán cửu thập (*)

(*) Chúng ta thường nghe những người lớn nói câu:

- Hành bách lý giả, bán vu cửu thập, ý của câu này chính là người đi trăm dặm, thì 90 dặm cũng chỉ là nửa đường. Điều này cũng tương tự với cách tiếp cận thành công, càng tới gần mục tiêu thì càng vào thời điểm quan trọng, nhất định phải kiên trì.

Chương 1583: Hôn Lễ Nên Tặng Gì? Súng AK47?

Ngàn vạn không thể để đầu voi đuôi chuột.

Mà bây giờ, Trần Thương thật sự đã hơi mệt.

Tuy nhiên, anh vẫn tỉ mỉ loại bỏ những mô não bị ngừng hoạt động

Nếu không, rất khó kiểm soát phù não hậu phẫu và tăng áp nội sọ.

Phẫu thuật chính là như vậy

Vô tình đi sai một nước thì cả bàn cờ đều thua.

Không thể thư giãn dù chỉ một chút.

Khi đồng hồ điểm 3 giờ sáng, Trần Thương cũng đã hoàn thành đoáng sọ.

Điều này cũng có nghĩa là ca phẫu thuật đã hoàn toàn kết thúc

Ngay lập tức, trong phòng mổ vang lên những tràng pháo tay nồng nhiệt, dành cho Trần Thương

Anh cười lắc đầu:

- Trước tiên hãy thử nghiệm một số phản xạ thần kinh và phản xạ nông xem hiệu quả như thế nào?

Mọi người nghe xong thì hai mắt sáng lên.

Đúng nha

Một khi phản xạ được thiết lập, điều này có nghĩa là phẫu thuật về cơ bản đã thành công.

Vỏ đại não sẽ phục hồi chức năng.

Tiết Chính Nhận nhanh chóng bắt đầu bài kiểm tra.

Kiểm tra cảm giác đau

Con ngươi phản xạ ánh sáng

Khi kiểm tra dấu hiệu…

Sau khi tiến hành kiểm tra một lượt, mọi người không nhịn được phấn khích

Vì họ phát hiện phản xạ vỏ não của bệnh nhân đã bắt đầu có phản ứng.

Mọi người hào hứng nói:

Giáo sư Trần! Anh đã làm được

Đúng vậy, anh đã đánh thức một bệnh nhân ở trạng thái thực vật bằng cách phẫu thuật. Đây có lẽ là bệnh nhân đầu tiên ở trạng thái thực vật được đánh thức bằng phẫu thuật trong lịch sử

Giáo sư Trần uy vũ

Phòng phẫu thuật là môi trường kín, mà cuồng hoan của phòng phẫu thuật cũng là lời chúc chân thành nhất từ bác sĩ ngoại khoa

Nơi này giống như một lôi đài vậy

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể nhận được những tràng pháo tay

Dù đối phương là viện trưởng thì ở đây cũng phải nghe lời bác sĩ mổ chính.

Đây là bàn mổ, còn được gọi là chiến trường

Ở đây, quân lệnh có thể không nhận

Trần Thương cũng rất vui mừng

Đây là lần đầu tiên anh sử dụng kiến thức của mình để hoàn thành một ca phẫu thuật như vậy

Nói không vui chính là giả.

Vì điều mà bao nhiêu người không làm được anh lại làm được.

Trần Thương không khỏi nhếch miệng cười một tiếng.

Lúc này, ở phía ngoài văn phòng

Khi mọi người nhìn thấy màn chúc mừng và tiếng cười nói trong phòng mổ, họ đã hiểu ngay

Ca phẫu thuật đã thành công!?

Nhất định là đã thành công, nhìn những tràng pháo tay kia đi

Trời ơi, Trần Thương thật lợi hại

Đây không còn là đơn giản một cách lợi hại, đây là đã lợi hại tuyệt đỉnh rồi

Ca phẫu thuật này, thực sự có hàm lượng kỹ thuật. Tình trạng của Bộ trưởng Cediz về cơ bản là đi từ chẩn đoán bệnh đến chẩn đoán chính xác, tìm ra nguyên nhân phát bệnh, và thành công của ca phẫu thuật. Đây đều là công lao của Giáo sư Trần

...

Nghe thấy người đàn ông nói, lúc này mọi người xung quanh mới ý thức được, Cediz đã thực sự được cứu bởi Trần Thương

Lão Mã mất cả đêm cuối cùng cũng tìm ra được một điều.

Lần sao phải tìm hiểu xem Trần Thương đã học cách phẫu thuật như thế nào?

Đúng vậy

Sau khi suy nghĩ xong, khẩu vị của lão Mã đã cải thiện tốt hơn rất nhiều

Hiện tại, ở một văn phòng khác bên cạnh, trợ lý cuộc sống đã nhiều lần thúc giục Alvin:

Ngài Tổng thống, ngài cần phải nghỉ ngơi, sáng mai ngài cần phải ra nước ngoài tham gia phỏng vấn...

Alvin cố nén sự kích động và phấn khích trong lòng, nói:

- Hãy đợi một chút nữa! Chờ một chút, tôi muốn nói lời cảm ơn sâu sắc đến Giáo sư Trần Thương

Cậu ấy thực sự đã trợ giúp chúng ta

Hơn nữa... Cậu ấy đã làm việc liên tục gần 48 giờ để cứu anh hùng của chúng ta

Đây.… Là một người bạn của Pakistan chúng ta

Nói xong, Alvin hưng phấn đứng lên, nhìn Trần Thương trên màn hình có chút mệt mỏi, thật lâu không nói gì

.....

Khoảnh khắc Trần Thương bước ra khỏi phòng phẫu thuật

Tiếng vỗ tay vang dội cả hành lang phẫu thuật

Vào lúc này, ba giờ rưỡi sáng

Anh đang chuẩn bị rửa tay thì sững sờ khi nhìn thấy đám người đang đứng ở hành lang nhìn mình đầy hưng phấn

Người này…

Cảm ơn giáo sư Trần

Cảm ơn anh

Trần Thương không nhịn được mỉm cười, sức hút của y học nói chung là như vậy.

Vô miện chi quan, vẫn anh hùng

Áo trắng gia thân, bất vong sơ trung

(Vương miện không đăng quang vẫn là anh hùng.

Thêm một thân trong trang phục màu trắng, đừng quên ước nguyện ban đầu!)

Từ khi bạn làm bác sĩ, cuộc đời của bạn sẽ nhận được vinh quang chiếu rọi như vậy.

Thực ra, y học cũng là một loại tín ngưỡng

Tại khi này, đám đông nhường ra một lối đi.

Alvin sải bước về phía trước, đi tới.

Ông từ bỏ nghi thức ôm trước đó, ôm chặt lấy Trần Thương.

Giáo sư Trần, cảm ơn cậu! Cậu là anh hùng quốc tịch nước ngoài của đất nước và dân tộc chúng tôi, và là người bạn chân thật nhất của Pakistan chúng tôi

Trần Thương mỉm cười:

- Đây là điều tôi nên làm

Alvin gật đầu:

- Đây cũng là điều chúng tôi nên làm

Nghe vậy, cả hai nhìn nhau cười một tiếng

Alvin nói với thư ký:

- Đưa giáo sư Trần về khách sạn, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai dậy đưa cậu ấy đi nghỉ ngơi giải trí thật tốt

Nói xong, Alvin nói với Trần Thương:

- Anh bạn trẻ, biết nghỉ ngơi mới biết làm việc.

Trần Thương gật đầu, không từ chối.

Anh phát hiện ra giấc ngủ thực sự là một thói quen, là một ký ức nhịp nhàng của cơ thể con người.

Bạn có thể không buồn ngủ, nhưng bạn vẫn cần phải ngủ.

Đây là những gì hiện tại Trần Thương cảm thấy được.

Đêm nay, anh chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon cho đến khi tự nhiên tỉnh dậy.

Về phần nước tăng lực gì đó, trong thời gian ngắn có thể dùng được, nhưng... không thể thay thế cho giấc ngủ.

Sau khi trở về khách sạn, đã tầm bốn giờ sáng.

Sau khi tắm rửa một chút, Trần Thương nằm xuống giường, buồn ngủ.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

(Đinh! Xin chúc mừng, ngài đã thành công trong việc cứu Cediz và kiếm được 20.000 điểm!)

Trần Thương thấy thông báo, đã lập tức nhảy dựng lên vì kinh ngạc

Anh không ngờ rằng một ca phẫu thuật có thể kiếm được 20.000 điểm?

Chuyện này cũng quá vui mừng?

Nghĩ đến đây, Trần Thương chỉ có một cảm giác.

Lật mặt nông nô để hát

Tôi muốn mua, mua, mua

Bây giờ Trần Thương đã tổng kết được một số quy luật.

Có vẻ như hệ thống đánh giá rằng độ khó càng cao, hoàn thành phẫu thuật càng tốt thì phần thưởng càng phong phú

Khó khăn của quá trình loại bỏ mô nội sọ ngừng hoạt động này rõ ràng nằm ở việc hồi sức vỏ não của bệnh nhân trong tình trạng thực vật dai dẳng.

Đó là lý do tại sao hệ thống đánh giá điểm cao như vậy.

Nghĩ đến đây, Trần Thương cũng cảm thấy thật may mắn.

Thành thật mà nói, bệnh nhân bình thường nhất định sẽ không có cách nào khác.

Sau khi Cediz bị thương, bệnh viện đã chăm sóc và theo dõi tỉ mỉ, thời gian bị thương không dài, một lượng lớn thuốc phục hồi thần kinh chưa bao giờ ngừng, hiện tượng phù nề nội sọ không rõ ràng, điều này giúp anh có cơ hội cứu người.

Trần Thương đã xem xét kỹ hơn và thấy hiện mình đã có gần 25.000 điểm tích lũy.

Mua gì?

Trần Thương nhìn vào những vật phẩm này, hơi do dự.

Thành thật mà nói, có rất nhiều thứ tốt, đều muốn tất cả.

Nhưng... số điểm có hạn, Trần Thương chỉ có thể chọn một số mặt hàng có tỷ lệ giá cả hiệu suất cao hơn, hơn nữa còn phải cân nhắc tính thực dụng.

Chương 1584: 30000 Điểm Tích Lũy

Tuy nhiên, sau khi tìm kiếm cẩn thận, anh thực sự tìm thấy một số thứ tốt

[Bộ sơ cứu vàng: Đổi điểm tích lũy: 60000 điểm! 】

【Đặt thuộc tính: tốc độ +30; sức mạnh +30; độ bền +30;

Trang bị kỹ năng:

Vỏ bọc phẫu thuật vô trùng: giữ cho tay của bạn luôn ở trạng thái sạch sẽ và vô trùng. (Trạng thái bị động)

Vận tốc sinh tử: Trong trường hợp khẩn cấp, cơ thể bạn sẽ bộc phát với nguồn năng lượng mạnh mẽ (mỗi ngày một lần, mỗi lần một giờ).

Bảo hộ: Bạn có thể bảo vệ cơ thể mình khỏi những đòn chí mạng (phòng thủ bị động một lần / ngày)

Cấp cứu người phóng khoáng: Khi học các kiến thức liên quan đến sơ cấp cứu, sẽ tăng tốc! (Trạng thái bị động) 】

Trần Thương thực sự rất hưng phấn khi nhìn thấy loạt kỹ năng và thuộc tính này

Thiết bị như vậy quả thực là được thiết kế riêng cho các bác sĩ cấp cứu.

Hơn nữa, đây là bộ rẻ nhất trong bộ vàng.

60000 điểm tích lũy.

Trần Thương có chút lo lắng, hiện tại anh chỉ có 25.000 điểm, làm sao có thể góp đủ?

Nghĩ đến đây, anh không nhịn được nằm trên giường, rầu rĩ.

Chẳng lẽ... khiến Cediz hôn mê và mở hộp sọ lại?

Nghĩ đến đây, Trần Thương thấy ớn lạnh.

Điều này chắc chắn là không thực tế.

...

Trong đêm, Trần Thương có một giấc mơ, anh mơ thấy mình có 1 tỷ, không phải điểm tích lũy, mà là nhân dân tệ, anh hoảng sợ thức giấc ngay lập tức

Nhanh chóng mở ngân hàng di động và nhìn thật nhiều con số, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, sợ chết khiếp, còn nghĩ chỉ có một tỷ.

Đáng tiếc không phải là điểm tích lũy

Buổi sáng, Trần Thương ăn sáng xong, một vài kỹ thuật viên đi vào, bọn họ đấm bóp cho anh.

Cả người của Trần Thương được thư giãn.

Sau hai ngày, anh không ngủ nghỉ để cứu chữa, nhiều bệnh nhân nguy kịch đã hồi phục đáng kể.

Tiếp theo, cần xử lý một số bệnh nhân khó xử lý.

Nhưng thời gian không gấp, nên anh gọi điện thoại cho Tần Duyệt và nói chuyện hơn một giờ.

Hôn lễ sắp tới gần, mọi chuyện cũng nhiều lên.

Tề Hướng Chính tương đối đáng tin cậy, trực tiếp đưa công ty đến thôn Nam Sơn để bắt đầu dựng địa điểm tổ chức hôn lễ, nhất định phải dựng một lễ đường hôn lễ xa hoa trong thôn.

Tuy nhiên, so với những thứ này, Trần Thương nghe thấy Trần Đại Hải phàn nàn về việc tại sao nhiều tiệc rượu như vậy...

Trần Thương cũng bất đắc dĩ lắm.

Số lượng bàn tiệc trong làng trực tiếp tăng vọt từ 80 bàn lên 200 bàn

Bởi vì hai ngày nay, Trần Thương lần lượt nhận được một số tin tức, còn có rất nhiều người ở An Dương đều muốn đến, anh không thể từ chối đúng không?

Thậm chí, nhiều người ở thủ đô đã chủ động liên hệ.

Do đó, số lượng bàn hiện đang tăng lên.

Hiện tại, Trần Thương không thể quay về, hơn nữa anh chưa góp đủ điểm tích lũy, thực sự không nỡ quay trở về.

Nhưng nhìn vào lịch trình, công việc ở đây chắc chắn sẽ kết thúc trong vòng một tuần, nên anh cũng thấy an tâm.

Vì vậy, Trần Thương cũng không vội trở về, thay vào đó, vội đi tìm chỗ nào để kiếm ít điểm tích lũy.

Nhìn thấy đồ tốt với 60.000 điểm đang ở ngay trước mắt, Trần Thương không muốn để tuột mất cơ hội như vậy.

Hệ thống thương thành thực sự là một thứ tốt.

Bên này, Trần Thương vừa đến bệnh viện để chuẩn bị kiểm tra phòng bệnh.

Sau khi đi vào, Viện trưởng Shiba mỉm cười đi tới:

- Giáo sư Trần, nghe nói anh sắp kết hôn rồi! Đến lúc đó tôi nhất định sẽ cùng mọi người đến tham dự

Trần Thương sửng sốt

Lập tức lúng túng cười, tôi thực sự không muốn mời mọi người tham gia.

Nhưng… Đúng lúc này, Abate bước vào, nhìn về phía Trần Thương, đột nhiên nở nụ cười:

- Giáo sư Trần, chúng tôi nhất định phải tham dự hôn lễ

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Mọi người mà tới... Hiện trường đều trở thành người nước ngoài.

Lại nói, anh rất lo lắng không biết khi những người Pakistan này đến dự đám cưới, họ sẽ tặng AK47 hay M4A1...

Thật là đáng sợ

Trần Thương nhìn Abate hình như không giống đang nói đùa, cũng nhịn không được sửng sốt một chút.

Cái này... Thật muốn tới sao?

Đến lúc đó vẫn phải chuẩn bị đặc biệt một bữa ăn ở trấn Thanh sao?

Nghĩ tới đây, anh trở nên đau đầu

- Hoan nghênh, hoan nghênh, nếu như Phó tổng thống Abate có thể đến, thật sự là niềm vinh hạnh cho tôi

Trần Thương dối trá trả lời.

Abate nghe xong coi như thật, lập tức trên mặt nở nụ cười:

- Nhất định, nhất định

Abate bất luận là về công hay về tư, đều rất muốn giữ được tình hữu nghị tốt đẹp của Trần Thương.

Dù sao, không ai có thể từ chối một vị bác sĩ đẳng cấp thế giới như vậy.

Đây là một con đường sinh mệnh rất mạnh, là một bức tường phòng hộ cho chúng ta

Vào lúc này, Trần Thương lại phải suy nghĩ cần phải đi chỗ nào tìm đầu bếp có thể nấu món ăn trấn Thanh không, y tá hưng phấn chạy vào.

- Giáo sư Trần, tổng thống tiên sinh, tiên sinh Cediz đã tỉnh lại

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức sắc mặt của Trần Thương và Abate của hai người đều rất vui vẻ.

Cediz tỉnh?

Hai người vội vàng đứng dậy hướng đi tới phòng giám sát.

Trần Thương cũng không nghĩ tới có thể nhanh tỉnh như vậy.

Đến phòng giám sát nhìn thấy Cediz nằm ở trên giường, con mắt nhìn chằm chằm trần nhà, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Mặc dù hình như xem ra chẳng qua là mở to mắt cùng phía trước không có quá nhiều khác nhau, thế nhưng ánh mắt rõ ràng có thần.

- Cediz

Abate nhịn không được kêu một tiếng.

Cediz sửng sốt một chút, vội vàng đi lòng vòng đầu, nhìn về phía Abate.

- A..... Abate

Đúng lúc Cediz đã trải qua một đài phẫu thuật trên đầu tổ chức não cùng với một chút thần kinh nhận lấy một loại tổn thương vĩnh viễn, cần phải khôi phục một khoảng thời gian, thậm chí... Căn bản không khôi phục được.

Trần Thương Nhìn đối phương có thể gọi Abate một cách rõ ràng.

Anh ý thức được, phẫu thuật thành công

Công năng ký ức, phân biệt công năng, trung tâm điều tiết ngôn ngữ... Những này đều không có bất cứ vấn đề gì.

Abate liền vội vàng tiến lên, nắm chặt tay của Cediz, tâm trạng vô cùng kích động lộ rõ trên mặt:

- Cuối cùng, ông cũng đã tỉnh! Cuối cùng, ông cũng đã tỉnh

Cediz không nhịn được muốn cười, lại cảm giác khóe miệng đồng thời không cân đối, động tác đưa tay thậm chí có chút chậm chạp.

Abate quay người nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Ông ta...

Trần Thương bất đắc dĩ gật đầu:

- Vâng, bên trong tổ chức não ngừng hoạt động tổ chức một khoảng thời gian quá lâu, đối với hệ thần kinh sẽ tạo ra rất nhiều nghịch tổn thương,. cụ thể... Còn phải xem tiếp theo Cediz tiên sinh sẽ bình phục như thế nào?

Abate ồ một tiếng, thở dài, có thể cấp cứu tới đã rất không dễ dàng, là chính mình quá tham lam.

- Cediz, vị này là giáo sư Trần Thương, đến từ Trung Quốc cùng với đoàn cứu viện chữa bệnh, nếu không phải cậu ta, ngươi... Khả năng sẽ không thể tỉnh lại nữa

Cediz nhìn Trần Thương, mặt ông ấy lộ vẻ cảm ơn:

- Cám ơn cậu, giáo sư Trần.

Cediz là một thiên tài ngoại giao, mà còn tinh thông sáu loại ngôn ngữ.

Sau khi Trần Thương sắp xếp một phen, đứng dậy rời đi.

Dù sao Cediz bị bọn họ chú ý như thế, tỉnh lại về sau khẳng định là có rất nhiều chuyện cơ mật quốc gia cần nói, mấy thứ này Trần Thương cũng không muốn tham gia.

Chính mình là một vị bác sĩ, chuyện đại sự quốc gia không có quan hệ gì với mình.

Chương 1585: Tôi Không Dám Truyền! (1)

Nhưng nghĩ đến chính mình cũng có thể lấy phương thức như vậy thực hiện đường cong cứu quốc, trợ giúp quốc gia của mình, trong lòng Trần Thương vẫn có rất nhiều cảm giác thỏa mãn.

Từ bên trong phòng giám sát đi ra, sau đó anh liền có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm.

Nhưng bây giờ còn có một chuyện rất quan trọng, đó chính là kiểm xoát điểm tích lũy.

Trong lúc nhất thời, Trần Thương lại lần nữa bắt đầu 'Lấy chuyện giúp người ta làm niềm vui' làm mục tiêu.

...

...

Trung Quốc, phòng làm việc Bộ ngoại giao.

Sau khi Giả Tranh nhận được điện thoại, trực tiếp hưng phấn đứng lên từ trên ghế

- Cái gì? Cứu lại!?

- Tốt

- Tốt

- Tốt

Giả Tranh liên tục nói ba tiếng tâm lý cảm thấy vui vẻ nhẹ nhàng.

Ông thật sự hưng phấn

Lúc này, công việc cứu viện thực tế là quá hoàn mỹ.

Giả Tranh, Trình Quốc Đào vẫn luôn duy trì kết nối với bộ phận Bộ ngoại giao của đối phương.

Khi biết Cediz lâm vào trạng thái thực vật, trở thành người thực vật, chính Giả Tranh cũng rất sửng sốt.

Nếu như Cediz trở thành người thực vật, chuyện này mang đến rất nhiều phiền toái, vì ông ấy là người đứng đầu một bộ phận, người năm giữ nhiều bí mật nhất lại có thể liền đứt mất

Trước mắt Cediz là người duy nhất biết tất cả mọi chuyện.

Trần Thương thật là một quốc bảo của quốc gia

Hiện tại, cậu ấy thật sự đã lập công

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Giả Tranh kích động còn là khó mà bình phục.

- Nhất định phải bảo vệ tốt sự an toàn của giáo sư Trần! Trình Quốc Đào, sau khi giải quyết xong chuyện này, nhất định phải nhanh chóng đưa giáo sư Trần trở về nước một cách an toàn

Giả Tranh dặn dò Trình Quốc Đào dàn xếp chuyện này.

Trình Quốc Đào gật đầu:

- Bộ trưởng Giả, ngài yên tâm đi, hiện tại Trần Thương ở Pakistan được rất nhiều lãnh đạo có địa vị cao quan tâm và chú ý sự an toàn

Trình Quốc Đào kỳ thật muốn nói, hiện tại giáo sư Trần là thượng khách của tổng thống Alvin, đây là đãi ngộ mà ngay cả ngài đều không hưởng thụ được.

Trong lòng Giả Tranh cực kỳ vui vẻ.

- Tốt! Làm, vậy trước như vậy đi, có tin tức gì nhất định báo cáo cho tôi.

Nói xong, ông cúp điện thoại.

Bên này sau khi Cediz tỉnh lại, liền có thể tìm tới địa chỉ Hanif?

Giả Tranh hưng phấn nắm chặt nắm đấm.

Thế nhưng... Giả Tranh rất nhanh nghĩ đến một chuyện, vạn nhất tìm được Hanif, Pakistan có thể bắt Hanif đưa cho Trung Quốc tham dự nghiên cứu hệ liệt chiến cơ mới nhất 'Kiêu' hay không?

Nghĩ tới đây, Giả Tranh nhịn không được tỉnh táo lại.

Mối quan hệ ngoại giao cũng như quan hệ người với người, phần lớn đều là lợi ích qua lại với nhau.

Hanif với tư cách là nhà khoa học ngoại quốc lĩnh vực nhiệt vật lý ở lại Pakistan, đều được tham gia nghiên cứu các lĩnh vực phi cơ động cơ.

Lúc trên đường trở về nước bị cưỡng ép bắt giữ lại

Chính phủ Pakistan cực kỳ coi trọng với Hanif, tự thân điều động Phó bộ trưởng Bộ ngoại giao Cediz với bảy tám tên quan ngoại giao viên đồng thời tiến về nước anh ta.

Quãng đường đi đến đó rất xa, đã thương lượng xong quá trình ba ngày cuối cùng bảo vệ Hanif.

Nhưng Cediz rất thông minh, ông ta rất lo lắng máy bay xảy ra chuyện, khi sắp xếp đường về, cố ý sắp xếp cho Hanif đến một trụ sở bí mật.

Không nghĩ tới máy bay thật xảy ra chuyện.

Nghĩ tới đây, sau khi Giả Tranh suy nghĩ một lát, nói với thư ký:

- Đi đến bộ phận hàng không vũ trụ một chuyến

...

...

Sau khi Abate đi ra từ phòng giám sát của Cediz, vội vàng rời đi.

Sau khi, Trần Thương xoát hơn 3000 điểm ở bệnh viện, Trình Quốc Đào tới, triệu tập mọi người lại.

Trình Quốc Đào cười nói:

- Lúc này, công việc cứu viện rất thành công, đặc biệt là giáo sư Trần, lần này vất vả cho cậu rồi

- Vào buổi sáng ngày mai, chúng ta trở về nước, buổi tối ngày hôm nay sau khi trở về, mọi người hãy nghỉ ngơi một phen thật tốt.

Nghe thấy công việc cứu viện kết thúc, tất cả mọi người là thở ra nhẹ nhàng.

Có thể trở về nước

Sau khi giải tán, tâm trạng của mọi người lúc này đã có thể buông lỏng.

Trần Thương bên này cũng như thế.

Mặc dù bây giờ cũng chưa tới 30000 điểm tích lũy.

Nhưng có thể hối đoái đồ tốt cũng không ít.

Chính mình không thể tham lam

Điều dáng tiếc duy nhất chính là không thể đổi được sáo trang.

Mã Nguyệt Huy cười nói:

- Cuối cùng có thể đi về, Trần Thương, hôn lễ của cậu còn thiếu người chủ trì hay không, tôi chuẩn bị sẵn sàng

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cảm thấy ớn lạnh sống lưng:

- Tổ trưởng Mã, cái này... Tôi không dự định mời anh tham gia hôn lễ của tôi

Nghe thấy Trần Thương nói, mặt của lão Mã biến sắc, bộ dạng ủy khuất khiến anh cảm thấy buồn nôn.

Trời ơi...Quỷ lập dị

Không sai, Trần Thương phát hiện lão Mã thay đổi, càng ngày càng lập dị.

- Được rồi, thu lại kỹ xảo của anh đi

Trần Thương vừa cười vừa nói:

- Tôi lo lắng anh làm người chủ trì cho hôn lễ của tôi, còn có thể thuận lợi tiến hành hay không

Lão Mã nghe xong, tức giận run người

Mọi người xung quanh cùng đi tham gia cứu viện, họ cũng dồn dập nở nụ cười.

Dương Minh với Trần Thương cũng coi như là lần đầu tiên gặp mặt, cười đùa trêu chọc nói:

- Giáo sư Trần, kết hôn là chuyện lớn của đời người như vậy cũng không cho chúng tôi biết nha, cậu xem chúng tôi là những người bạn chướng mắt sao?

Chủ nhiệm khác cũng gật đầu không ngừng:

- Không sai, giáo sư Trần, mọi người cũng coi như đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ được giao, cũng coi như là tình hữu nghị lâu dài, nếu mà không mời chúng tôi tham gia, sau khi tôi trở về nhất định sẽ tìm tổ chức mà cáo trạng nha

Lập tức, mọi người nhịn không được bật cười.

Công việc cứu viện kết thúc, tâm trạng của mọi người cũng không tệ.

Trần Thương liền vội vàng cười nói:

- Hoan nghênh, hoan nghênh, các vị chủ nhiệm có thể đến tham dự, tôi rất vinh dự được đoán tiếp các vị.

- Chẳng qua là... Hôn lễ được tổ chức ở quê nhà, đường xá xa xôi, tiếp đãi cũng không được chu đáo lắm là mấy, mà các vị chủ nhiệm cuối tuần đều khá bận rộn, vì vậy kế hoạch của tôi sau khi tôi trở về thủ đô, sẽ mời mọi người một bữa tiệc chung vui cùng vợ chồng của tôi.

Trần Thương đang nói sự thật.

Thôn Nam Sơn cách đây cũng không phải gần, phía nam tận ngoài tỉnh Đông Dương.

Từ thủ đô đến thôn Nam Sơn, lái xe ít nhất cũng phải mất 7 tiếng, đó là đối với đường cao tốc.

Mà còn, mấu chốt là trong thôn cũng không hề có khách sạn hay nhà trọ cho khách ở lại qua đêm.

Mọi người cũng không thể đi trong ngày rồi về lại thủ đô được?

Vì lẽ đó, đường xá xa xôi, ngồi tàu xe cũng rất mệt và không được thoải mái, Trần Thương thật ra cũng không muốn mọi người cảm thấy phiền phức vì việc đó.

Mọi người nghe xong, lập tức cười toe toét nói:

- Đây có là cái gì chứ, chuyện này không quan trọng, đều là chuyện con cái kết hôn, bạn bè kết hôn, bây giờ, mọi người xem như hôn lễ của bạn bè, nhất định phải đi náo nhiệt một chút

- Đúng nha, lúc đó tổ chúng ta với các đội khác cùng nhau xuất phát?

- Ý kiến hay, tôi có thể nghe nói, đồ ăn dưới nông thôn Tấn Dương ăn rất ngon, đã đi thì nhất định ăn mới có thể trở về.

- Giáo sư Trần, tôi muốn nói, cậu cũng không cần thiết phải thuê xe cho cả đội đâu, tất cả mọi người trong nhà có bao nhiêu xe tốt thì cứ việc mà

đem theo, cho giáo sư Trần đi đón dâu

Chương 1586: Tôi Không Dám Truyền! (2)

- Chuyện này không cần phải nói đâu, phải tranh thủ chút thời gian để đi cho có không không khí náo nhiệt vui mừng.

Lão Mã nghe xong lời này, lập tức có gì đó muốn nói chen vào cuộc trò chuyện của mọi người:

- Cái này... Chờ một chút... Các vị chủ nhiệm, tôi có lời muốn nói

Mọi người sững sờ khựng lại, nhìn về phía lão Mã:

- Chủ nhiệm Mã, có gì muốn nói?

Lão Mã cười cười xấu hổ:

- Chuyện này... Nhà tôi có có bảy tám chiếc xe sang trọng, nếu mọi người muốn tìm xe thấp hơn 100 vạn cũng không cần, lái xe của tôi đi, nếu không tôi sẽ không cho các người tham gia

- Trần Thương, nếu không để tôi cho cậu mượn mấy chiếc Mercedes làm xe hoa? Thật, căn bản là các xe Mercedes có ở thủ đô đều là một nửa của tôi

Ừm

Trong lúc lơ đãng, lão Mã đã vô tình kheo khoang sự giàu có của bản thân mà không để ý đến mọi người xung quanh.

Đáng tiếc... Ngay lúc này, Mã Nguyệt Huy đã được định trước sẽ phải ăn quả đắng cho sự vô tình này.

Nghe thấy những lời lão Mã nói khi nãy, mọi người nhất thời cười mỉa một tiếng.

Tới tham gia cứu viện, người nào cũng không phải là nhân vật đỉnh cao trong ngành y sao?

Bọn họ nhìn như giống người thiếu tiền được cơ chứ?

- Chủ nhiệm Mã, anh hãy mau thu lại những lời bản thân vừa nói

Nhưng, Từ Ái Thanh, Lý Việt với một số người khác đều là xuất thân từ khoa cấp cứu, tự nhiên không có lực lượng như các đại lão có mặt ở đây.

- Tổ trưởng Mã, chúng tôi thật sự có thể tự mình lựa chọn xe sao?

Lão Mã thở dài:

- Không có vấn đề, mọi người cứ tự nhiên lựa chọn

...

...

Buổi tối sau khi trở về, trong lòng Trần Thương cảm thấy cực kỳ buồn rầu, vội vàng lấy điện thoại gọi điện cho người trong nhà biết.

Sau khi Tần Duyệt nghe điện thoại của Trần Thương, biết được anh ngày mai sẽ về nước, lập tức bắt đầu vui vẻ, kết quả anh nói:

- Cái này, Duyệt Duyệt, ngày mai, em đi đặt khách sạn trước đi, khách sạn Tấn Dương có thể đặt, khách sạn tốt điều cần phải đặt trước nhiều một chút.

Tần Duyệt cười nói:

- Được rồi, loại chuyện này, anh cũng không cần phải quan tâm nhiều làm gì, em đã đặt trước những phòng tốt ở khách sạn Tấn Dương, đặt trước hơn 60 căn phòng nhỏ, chắc không sai biệt lắm đâu

Khách sạn Tấn Dương là một khách sạn cao cấp bốn sao, trang trí rất không tệ.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, suy nghĩ một phen, thở dài nói đến:

- Anh đoán khả năng không đủ.

Tần Duyệt nghe vậy, lập tức sững sờ:

- 120 người còn chưa đủ sao?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, lần này đoán chừng lại tăng thêm hơn năm mươi người... Còn có hơn 20 người đến từ Pakistan, mặt khác đều là người Thủ đô của chúng ta.

- Đúng rồi, em bảo cha mẹ anh hai ngày này đi tìm một số đầu bếp có thể nấu món ăn của đạo Hồi, nếu không những người từ Pakistan đến này, phải làm cho ra chuyện, họ đã cất công đến đây tham dự đám cưới không quãng ngại đường xá xa xôi...

Sau khi Tần Duyệt nghe xong, bất đắc dĩ thở dài:

- Anh không thể yên tĩnh một chút sao?

- Em nói một chút, anh không thể khiêm tốn một chút sao, mỗi lần đều là như vậy, tại sao anh phải ưu tú tài giỏi như thế

- Anh ưu tú thì thôi, em nhịn... Anh còn đẹp trai! Rất đẹp trai chứ, lại còn chân dài... Tại sao anh có thể như vậy chứ?

- Bây giờ, anh không thể giữ dáng vẻ bình tĩnh được sao? Từng ngày từng ngày, càng ngày càng có khí chất, phẩm vị cũng cao! Mấu chốt là anh làm người khiêm tốn hiền lành như thế, ai... Anh làm vậy em dám khoe hoang đây...

Đúng vậy, Trần Thương càng nghe càng không thích hợp.

Tần Duyệt dùng tư thế tức giận kể ra tất cả ưu điểm của Trần Thương, mắng cho anh nghe.

Nghe cô ấy mắng càng ngày càng dễ nghe, đó là lời khen chứ không phải là lời giận hờn trách móc, Trần Thương không thể nhịn được nữa

- Tần Duyệt, em cũng có eo nhỏ, chân dài

- Anh lại có cơ bụng 6 múi

- Em... Xinh đẹp đáng yêu ngọt ngào thiện lương khéo hiểu lòng người

Trần Thương càng mắng càng hung

Tần Duyệt nghe xong, không thể nhịn được nữa:

- Anh cơ trí chính trực soái ca quả quyết, dũng cảm uy mãnh gan dạ

Trần Thương phát hiện bản thân sắp chống đỡ không được, tức giận run lạnh:

- Tốt tốt tốt, em rất quan tâm thông minh có khí chất, cao quý trang nhã mê người, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành

...

Cuối cùng, sau khi mắng yêu một phen, Tần Duyệt bị thua.

Trần Thương cảm giác bản thân nhất định phải bổ sung một chút từ ngữ, nếu không đổi một loại ngoại ngữ khác mắng, nếu không muốn thắng rất khó khăn

Có thể là hết lần này tới lần khác còn nhất định phải thắng.

Chính mình khơi chuyện, Tần Duyệt cảm thấy ưu điểm chính bản thân cô ấy không đủ để đấu lại Trần Thương

Rất khó khăn

Cuối cùng, PK kết thúc, Tần Duyệt thua rất vui vẻ.

Đây mới là cái gọi là tuy bại nhưng vinh.

Tần Duyệt đắc ý nói:

- Chồng yêu, em nhớ anh lắm! Anh nhìn em tốt bao nhiêu, anh lại mắng thắng em, anh hãy nhìn em quan tâm anh nhiều như thế nào, giữ thể diện mặt mũi cho em... Anh nói anh có một người vợ tốt như vậy, anh làm sao còn có thể cam lòng ra ngoài suốt như vậy, nếu em là anh mỗi ngày em sẽ vui đến quên cả trời đất, quân vương không tảo triều

- Anh hãy nhanh chóng trở về đây! Hai ngày nay, em đặc biệt có cảm giác, tuyệt đối có thể sinh hai đứa một lúc

Trần Thương nghe xong lời này, dọa đến muốn quên luôn tổ quốc một chút, có thể ở chỗ này chọn thường trú hay không?

Anh rất muốn thua, có thể... Anh đồng ý cả đời này đều thua em

Sau khi nói chuyện yêu đương một lúc, cả hai tắt điện thoại.

Loại cuộc gọi điện thoại quốc tế, Trần Thương cảm thấy mình ngày mai nên tìm Trình Quốc Đào thanh toán một chút thông tin chi phí.

Dù sao lần này chắc thuộc về chi phí công tác chung.

Nghĩ đến hôn lễ, Trần Thương cảm thấy rất chờ mong.

Người Trung Quốc rất có cảm giác đối với nghi thức hôn lễ, còn lớn hơn nhiều so với tờ giấy đăng ký kết hôn.

Trần Thương quen biết Tần Duyệt đã bốn năm, nhớ về ghĩ đến những thời gian cả hai cùng nhau trải qua trong quá khứ, anh nói thật cũng cảm thấy có chút ngọt ngào.

Mà lúc này, ở thủ đô Pakistan.

...

Abate chào tạm biệt Cediz, vội vàng rời đi.

Sau đó, một chuyến máy bay đã bắt đầu cất cánh, tiến về sân bay Karachi.

Với tư cách là sân bay lớn nhất Pakistan, nơi này chính là một cánh cửa đi ra thế giới ở Châu Á.

Sau khi đến sân bay, Abate mang theo một nhóm quân nhân được trang bị đầy đủ súng ống đến bên trong một căn phòng.

Cũng cuối cùng gặp được một người đàn ông đã hơn năm mươi tuổi hào hoa phong nhã đang nằm thở thoi thóp.

Thấy Abate đến, Hanif nằm ở trên giường, thoi thóp nói:

- Chào ngài, tổng thống Abate

Abate liền vội vàng tiến lên, hai tay nắm chặt tay của Hanif:

- Hoan nghênh ngài đã về nhà! Giáo sư Hanif

Sau khi Hanif nghe thấy, mỉm cười, té xỉu

Abate thấy thế, biến sắc:

- Bác sĩ

Đằng sau có mấy tên nhân viên y tế đang vội vàng chạy tới, vội vàng bắt đầu kiểm tra sức khỏe chi tiết cho giáo sư.

Một phen kiểm tra, sau đó có một bác sĩ là người đứng đầu đội nhân viên y tế nói:

- Ngài Phó Tổng thống, tình huống hiện tại của giáo sư Hanif không được ổn định, huyết áp, nhịp tim đều không được ổn định, đề nghị chuyển đến bệnh viện nhanh nhất có thể.

Chương 1587: Chuyển Cơ?

Abate nghe xong, sắc mặt lập tức trắng bệch:

- Mang giáo sư Hanif về bệnh viện quân đội của thủ đô.

Mấy tiếng sau đó, Hanif được đưa tới một phòng bên trong bệnh viện quân đội thủ đô, nhanh chóng được cấp cứu

Khi biết tin tức giáo sư Hanif đã nhập viện, sau đó Alvin cũng vội vàng chạy đến

Rạng sáng ở thủ đô Pakistan, tin tức ngày hôm nay được rất nhiều người quan tâm.

Sau khi Alvin gặp được Hanif, nói với tất cả bác sĩ:

- Nhất định nếu không tiếc giá lớn, toàn lực cấp cứu

Abate thấy Tổng thống Alvin như vậy, nhịn không được hỏi:

- Hôm nay, Giả Tranh, người của Bộ ngoại giao Trung quốc đã điện thoại đến rất nhiều lần, muốn hỏi thăm chuyện của giáo sư Hanif, muốn biết tình hình của Hanif, chúng ta... Có cần nói với bên đó một tiếng không?

Sau khi, Alvin nghe thấy tin tức này, lập tức có chút nhíu mày.

Nói thật, thủ đô Pakistan phát triển kinh tế vẫn còn rất lạc hậu, có thể là hết lần này tới lần khác việc xung đột biên giới với những quốc gia khác vẫn chưa hề dừng lại, vũ khí đạn dược xuất khẩu cũng thành con đường phát triển kinh tế quan trọng.

Có thể, năm năm trước, Pakistan sản xuất và xuất khẩu mặt hàng vũ khí giá trị cũng chỉ có khoảng 60 triệu đô la Mỹ, mà những năm gần đây, lượng hàng của quân đội liên tục tăng lên, chủ yếu là dựa vào máy bay chiến đấu JF- 17 - Kiêu đưa ra thị trường quốc tế, có hi vọng đột phá 1 tỷ đô la

Mà hệ liệt máy bay 'Kiêu' lại là kết quả hợp tác giữa hai nước Trung Quốc - Pakistan, hoặc chuẩn xác chút có thể nói là thuộc về Trung Quốc, Trung Quốc đang nâng đỡ Pakistan trên một phương diện khác.

Hanif là một nhà khoa học đỉnh cao trong lĩnh vực chế tạo động cơ máy bay, trong lĩnh vực này có nghiên cứu đặc biệt mới nhất chính là vuông góc lên xuống.

Vì lẽ đó, Hanif được trở về nước trở thành một bước ngoặt chuyển tiếp trong quá trình hợp tác Trung - Pakistan trở nên tốt đẹp hơn.

Hiện tại, Hanif đã thành công về nước, để Tổng thống Alvin có rất nhiều ý nghĩ.

Sau khi, ông do dự rất lâu, Alvin trực tiếp nói:

- Không nói trước được, nói tỉnh huống hiện giờ của Cediz vẫn còn chưa ổn định, sau phẫu thuật, ông ấy còn chưa hoàn toàn khôi phục, cậu hãy đi sắp xếp một chút, để đoàn hiệp trợ cứu viện Trung Quốc đến đây chẩn đoán bệnh, bảo Hanif phối hợp một chút.

Sau khi Abate nghe xong, có chút im lặng:

- Có thể là... Lần này cứu viện...

- Mà còn, quan trọng nhất chính là, tình huống bây giờ của giáo sư Hanif còn chưa ổn định, nói không chừng còn cần...

Abate lời còn chưa dứt, nhưng... Trong đầu đã có ý nghĩ rất rõ ràng.

Nếu như không có đoàn cứu viện Trung Quốc, đừng nói là tìm được Hanif, tiên sinh Cediz đã mất mạng

Alvin có chút tức giận

Với tư cách là Tổng thống của một quốc gia, điều đầu tiên nghĩ tới là tổ quốc của mình.

Hợp tác là hợp tác.

Nhưng ai lại không muốn có được kỹ thuật độc lập của riêng mình đây?

Hiện tại, Hanif là cái thẻ đánh bạc lớn nhất của bọn họ.

Bây giờ, máy bay chiến đấu nâng thẳng đứnglà một loại công cụ có sức mạnh lớn nhất trên quốc tế, nước Mỹ có F35, Nga có Yakovlev Yak-141, Harrier Jet những tên này đều là cái tên nổi tiếng nhất.

Mà bây giờ, ngoại trừ F35 có thể sản xuất quy mô lớn, Harrier Jet đã sớm rơi ở phía sau, Yakovlev Yak-141 lại không cách nào sản xuất hàng loạt.

Điều này để máy bay chiến đấu nâng thẳng đứng trở thành mặt hàng bán chạy nhất trên thế giới.

Đây đối với nhu cầu phát triển tài chính cấp bách của Pakistan là một bước ngoặt hiếm có, huống chi trước đó đã được nếm quả ngọt từ việc sản xuất “Kiêu”.

Nghe xong lời của Abate, Alvin tức giận nói:

- Tôi cũng không tin, toàn bộ người của quốc gia chúng ta còn không thể cứu sống được một người

- Bệnh viện đặc chiến chúng ta có thể?

Một đêm, toàn bộ quân đội ở thủ đô Pakistan đã lâm vào trạng thái lộn xộn, như rắn mất đầu.

Khi rạng bốn giờ sáng, vẻ mặt của các chuyên gia cấp cao của bệnh viện đặc chiến đã lâm vào đường cùng.

Alvin liền biết kết quả

Cho dù bọn họ là bác sĩ giỏi nhất, cũng không cách nào tìm ra nguyên nhân cụ thể phát bệnh của giáo sư Hanif sao?

Abate nhìn Alvin, quả thực bất đắc dĩ.

Thế giới này muốn làm kẻ mạnh không thể lạc hậu, quốc gia phát triển càng tuyệt đối không thể lạc hậu.

Nhưng... Pakistan cũng không có lạc hậu.

Bọn họ rất trung bình, mỗi ngành nghề đều phát triển có hạn.

Alvin vẫn còn có chút không dám tin, nói:

- Hãy liên lạc với Saudi, tìm kiếm bác sĩ cao cấp nhất đến đây

Abate thở dài, nhẹ gật đầu.

Saudi được biết đến với tư cách là 'Vương Quốc dầu thô', cũng là bạn tốt của Pakistan, lại là một trong những quốc gia giàu có nhất trên thê giới.

Vì lẽ đó, bệnh viện Saudi Hoàng gia nắm ngữ rất nhiều Viện sĩ tài giỏi trên thế giới có quốc tịch nước ngoài.

Nhưng chỉ cần ngươi có tiền

Abate liên lạc trong đêm, cuối cùng khi trời vừa sáng, nhờ mang đến một đội y bác sĩ chữa bệnh đến thủ đô Pakistan.

Dẫn đội là Viện sĩ nắm giữ Hoàng gia y học nước Anh, gọi là Morgan.

...

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau khi ăn sáng xong, Trần Thương với mọi người đến bệnh viện.

Hôm nay, sau khi kiểm tra phòng kết thúc, Trần Thương có khả năng sẽ trở về nước ngay lập tức.

Trình Quốc Đào đuổi kịp anh:

- Giáo sư Trần, có điện thoại của bộ trưởng Giả

Trần Thương sững sờ, nhận lấy điện thoại:

- Bộ trưởng Giả, chào ông

Giả Tranh gật đầu, nói:

- Giáo sư Trần, thật vất vả cho cậu, cậu hãy về nước giữ gìn sức khoe tốt, hôn lễ của cậu chúng tôi nhất định sẽ tham gia

- Tổ quốc cũng sẽ không quên những chuyện cậu đã làm cho quốc gia chúng tôi

Trần Thương nhịn không được cười cười:

- Bộ trưởng Giả, ông thật quá khách sáo, tôi rất hoan nghênh ông đến hôn lễ của tôi.

Trần Thương kỳ thật muốn nói là bộ trưởng đến lúc đó nhất định phải tự mình giải quyết vấn đề chỗ ở...

Giả Tranh trở lại chuyện chính, nghiêm mặt nói:

- Giáo sư Trần, có một việc, anh hãy lưu tâm một chút.

- Tình huống bình phục hiện giờ của Cediz, cậu thật tốt phán đoán một chút, dự đoán một chút...

Giả Tranh căn dặn một vài chuyện.

Mặc dù Trần Thương có chút tò mò, nhưng vẫn thu lại lòng hiếu kỳ, gật đầu đáp ứng.

- Được

Khi kiểm tra phòng, Shiba đích thân đi theo.

Sau khi, ông ta thấy Cediz, đối phương thấy chính mình, thậm chí còn chủ động chào hỏi.

Thế nhưng... Trần Thương hiếu kỳ chính là Cediz đã quên một phần ký ức.

Điều này làm cho anh khó tránh khỏi có chút thương tiếc.

Dù sao đại não bị tổn thương lớn đến như thế, không thể tránh được việc mất trí nhớ.

Nói lại tin tức nói cho Giả Tranh biết, lúc này, công việc cứu viện của Trần Thương và đoàn cứu viện cũng coi như là hoàn toàn đã kết thúc

Mặc dù Trần Thương có chút thất vọng, nhưng bây giờ, đã rất hài lòng với phó bản, 30000 điểm tích lũy, đổi được không ít đồ tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương quyết định sau khi lên máy bay, xem thật kỹ các vật phẩm một chút.

Vào sáng sớm, Abate đích thân đưa mọi người đến sân bay.

...

Ở sân bay, Abate nhìn Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, rất hân hạnh được biết cậu, chờ đến khi tổ chức hôn lễ của cậu, nhất định chúng tôi sẽ đến chúc phúc cho hai vợ chồng cậu

Trần Thương mỉm cười.

- Phó Tổng thống Abate, chuyện quốc sự quan trọng hơn rất nhiều

Chương 1588: Tôi Muốn Lập Công

Trần Thương thật sự không muốn mọi người đến hôn lễ.

Dù sao cảnh nội lực lượng vũ trang ở Pakistan rất mạnh, hơn nữa còn là giáo đồ cuồng nhiệt.

Chẳng may nhìn thấy vài đồ vật kiêng kỵ trên bàn tiệc, thức uống như rượu sẽ không tốt, sẽ lúng túng.

Khi anh thấy sắp tới lượt đăng ký, thì thư ký của Phó tổng thống vội vàng chạy tới.

- Tiên sinh, có điện thoại.

Abate nhận lấy điện thoại, thấy điện thoại gọi đến, lập tức nhíu mày.

Sau khi đi ra xa chỗ mọi người đang đứng, liền bắt máy nói:

- Tôi là Abate, thế nào?

- Ngài Phó Tổng thống, hiện tại, tiên sinh Hanif vẫn chưa thể thoát khỏi trạng thái nguy hiểm, tình huống khá phức tạp.

Một câu nói làm cho Abate trực tiếp sửng sốt

Chuyện này đúng là mẹ nó xấu hổ

Có thể... Cũng thật không có cách nào

- Không phải là giáo sư Morgan đang ở đây sao?

Abate nhịn không được nói.

Vào lúc này, âm thanh của Alvin vang lên.

- Để giáo sư Trần Thương và những thành viên trong đội cứu viện quay lại, nhìn xem một lần...

Hiện tại, Alvin cũng không có cách nào khả thi hơn.

- Trung Quốc bên kia...

- Tôi đã báo rồi

Sau khi cúp điện thoại, Abate cố gắng bình tĩnh trong lòng.

Hai! Chuyện này…

Nhưng cũng không có biện pháp khác, hiện tại tình huống của Hanif quá mức đặc biệt.

Abate vội chạy về phía mọi người đang chuẩn bị đăng ký.

- Chờ một chút

Mọi người nhất thời ngừng chân quay người, thấy Abate gấp gáp chạy tới.

- Các vị giáo sư, hiện tại có một người bệnh có tình huống tương đối nguy hiểm, hiện tại cần mọi người hỗ trợ.

Sau khi nghe thấy câu nói này, mọi người cũng không có quá nhiều phản ứng.

Mà sắc mặt của Trần Thương và Trình Quốc Đào, biểu cảm trên mặt hai người hơi thay đổi.

Qua một giờ

Mấy chiếc xe lái vào bệnh viện quân khu.

...

...

Sau khi Giả Tranh cúp điện thoại, lập tức vỗ bàn chửi mẹ

- Mẹ nó đúng là đồ vong ân phụ nghĩa.

- Chúng ta giúp nhiều như vậy, kết quả lại muốn bỏ qua chúng ta

Trương Triêu ở bộ phận công nghiệp hàng không vũ trụ thấy thế, cười cười nói:

- Được rồi, tỉnh táo một chút, đây không phải trong dự đoán của anh sao?

- Dù sao Hanif cũng là nhân vật mấu chốt như thế, Alvin vô luận như thế nào cũng muốn cứu sống.

- Đúng rồi, đối phương nói cái gì? Vì sao đột nhiên nói cho chúng ta biết?

Trương Triêu tò mò hỏi.

Giả Tranh nghe xong, lập tức vui vẻ lên:

- Hanif đã được tìm thấy, sau đó tình huống tương đối nguy hiểm, đối phương cứu chữa không được, chỉ có thể để đội cứu viện của chúng ta giúp

- Đối phương có điều kiện là nếu như có thể thành công cứu chữa Hanif, đối phương muốn hợp tác với chúng ta nghiên cứu phát minh một số động cơ, kỹ thuật mới và nhất định phải công khai, chúng ta có thể điều nhân viên chuyên nghiệp đến tham gia chế tạo.

Nghe thấy lời này, Trương Triêu lập tức hưng phấn

- Tốt! Chuyện này cũng quá tốt.

- Thế nhưng... Có thể cứu sao?

Trương Triêu có chút lo lắng hỏi.

Giả Tranh nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

- Cậu không biết rồi, hiện tại, trong ngành y của chúng ta có một thiên tài, đó là Trần Thương, giáo sư Trần

- Hôm qua, Cediz đã trở thành người thực vật, cũng được giáo sư Trần kéo trở về

Trương Triêu sau khi nghe xong, lập tức mặt lộ hiếu kỳ:

- Thật sao?

Giả Tranh cười một tiếng:

- Tôi có thể gạt cậu sao sao?

- Được rồi, tôi cần phải báo cáo một chút chuyện với lãnh đạo

Mười phút đã trôi qua, Giả Tranh cúp điện thoại.

Sắc mặt mừng rỡ, trực tiếp bấm gọi Trần Thương:

- Giáo sư Trần, đại lãnh đạo đã nói nếu như cậu có thể cứu chữa cho tiên sinh Hanif, chữa bệnh thành công, sau khi trở về nước, chắc chắn sẽ được ban thưởng

Trần Thương cũng trực tiếp sửng sốt

Không nghĩ tới còn liên quan đến lãnh đạo lớn

- Được, bộ trưởng Giả, tôi nhất định cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao

Giả Tranh gật đầu:

- Lão nhân gia rất vui vẻ, khen ngợi cậu rất nhiều vì đã làm cho đất nước vẻ vang, tôi đoán, sau khi trở về, mặc dù không thể nào công bố ban thưởng cho cậu với truyền thông, nhưng... Về sau không thể thiếu một chỗ tốt cho cậu

Hoàn toàn chính xác, chuyện lần này, mặc dù không có bao nhiêu cơ mật, nhưng khẳng định sẽ không công khai tuyên truyền.

Nhưng, mặc dù không tuyên truyền, ban thưởng tuyệt đối không thể thiếu.

Có đôi khi, đồ vật càng không lộ ra ngoài ánh sáng, càng là đồ tốt

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương tắt máy điện thoại, đi vào trong bệnh viện, thay đổi y phục.

Anh có chút kích động

Dù sao tiến vào bên trong tầm nhìn của đại lãnh đạo.

Mà còn, bản thân khẳng định đã thúc đẩy một sự kiện lớn.

Trần Thương trong lúc nhất thời có chút hưng phấn với kích động, nhìn điểm tích lũy của bản thân đã có được 30000 điểm, anh đoán, sau lần chữa trị này, lại có thể lại một lần bay vùn vụt.

Nghĩ tới đây, trong lòng anh cũng vui vẻ không ít, điều này chứng tỏ công việc cứu viện còn chưa kết thúc.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương đến phòng bệnh kiểm tra một lần.

Hanif bị giám sát.

Sau khi, anh hiểu rõ bệnh tình, sau đó đi vào bên trong văn phòng với mọi người.

Lúc này, trong phòng có rất nhiều người, tất cả mọi người đang điên cuồng thảo luận.

Khi đám người Trần Thương đến, không có đưa tới bất kỳ gợn sóng nào.

- Tình huống hiện tại của người bệnh không lạc quan, cơ tim bị tổn thương nghiêm trọng, trị liệu nội khoa căn bản không có hiệu quả, mà còn kèm theo tính suy tim mãn tính, nhất định phải tiến hành ghép tim

- Người bệnh tăng áp động mạch phổi, lực cản của mạch máu phổi mạch rất cao, tình huống hết sức phức tạp, căn bản không có cách nào tiến hành phẫu thuật ghép tim! Nếu tiến hành gấp, tỉ lệ tử vong rất cao! Mà còn nữa mọi người cần cân nhắc một chuyện khác, sức khỏe hiện tại của người bệnh không đủ để kéo dài quá trình phẫu thuật ghép tim

- Không cấy ghép, căn bản không có cơ hội, cấy ghép lại có khả năng chuyển biến tốt đẹp

Morgan gấp gáp vỗ bàn nói.

Hiện tại, người bệnh rất nguy hiểm, nhất định phải mau chóng tìm được phương án trị liệu rõ ràng, bắt đầu chuẩn bị.

Mà bây giờ, căn bản không có phương án nào khác.

- Bỏ phiếu

Morgan nói.

Đối phương gật đầu cũng đáp ứng xuống.

Hiện tại, bên trong văn phòng, bỏ đi đám người Trần Thương, tổng cộng 11 người.

Morgan trực tiếp nói:

- Không ủng hộ phẫu thuật ghép tim giơ tay

Đối phương giơ tay, có năm người.

Sắc mặt của Morgan lập tức vui vẻ:

- Duy trì phẫu thuật giơ tay

Có thể... Vậy mà cũng có năm người

Lập tức, Morgan sửng sốt.

Ngay lúc này, đột nhiên giơ lên một tay, Morgan đầu tiên là vui vẻ:

- Mọi người hãy nhìn, sáu người

Đối phương thở dài:

- Anh nhìn xem cậu ấy là ai? Cậu ấy căn bản không có quyền bỏ phiếu

Morgan nghe xong, xoay người nhìn lại là một thanh niên trẻ tuổi, lập tức vô cùng tức giận:

- Cậu là ai? Ai cho cậu tiến vào đây...

Có thể là, lời còn chưa dứt liền nhìn kỹ anh, chợt phát hiện người trẻ tuổi này càng ngày càng nhìn quen mắt, sau đó... Lập tức biến sắc

- Trần... Hội trưởng Trần? Tại sao anh lại ở chỗ này

Đối phương vừa rồi nói cũng khá sửng sốt, anh ta nhìn kỹ một cái, phát hiện thanh niên này rất quen thuộc, lời của Morgan trực tiếp nhắc nhở anh ta.

Đây chẳng phải là Phó hội trưởng AATS, Trần Thương, giáo sư Trần đây sao?

Chương 1589: Người Ngu Dốt Không Biết Sợ Là Gì

Sau khi, mọi người thấy Trần Thương, đội ngũ hai phe lập tức vui vẻ, như tìm được người chủ trì.

Morgan cung kính nói:

- Giáo sư Trần, cậu cũng đồng ý phẫu thuật sao??

Trần Thương nhàn nhạt gật đầu:

- Đúng, tôi đồng ý thực hiện phẫu thuật.

- Nhưng, không phải phẫu thuật ghép tim bình thường

...

Lời nói của Trần Thương ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của mọi người

Cả phòng đều yên lặng

Ngay cả Alvin đang ở phòng làm việc riêng cũng thở dài vì xúc động.

Cuộc cãi vã trong phòng làm việc đã diễn ra hơn nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa có kết quả.

Nhưng sau khi Trần Thương đến, trong chớp mắt đã khống chế toàn hiện trường

Một câu nói hời hợt, trong chớp mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người

Điều này thật sự khiến người ta xúc động

Morgan là ai?

Chính là bác sĩ hàng đầu của khoa ngoại Tim do bệnh viện Hoàng Gia Saudi mời đến với mức lương cao, Phó hội trưởng của hiệp hội AATS thế giới.

Những người khác cũng đều là bác sĩ hàng đầu.

Nhưng sau khi gặp Trần Thương, thái độ của Morgan khiến cho Alvin có chút không hiểu, đều là phó hội trưởng như nhau, mà lại chênh lệch lớn như vậy?

Đương nhiên là lớn rồi

Mặc dù Trần Thương là Phó hội trưởng hàng đầu có tên tuổi, nhưng trong mắt của những người AATS, đây chính là người có năng lực ngồi ở vị trí Hội trưởng

So với hiệp hội khác, thứ mà AATS càng xem trọng hơn chính là địa vị ngành nghề và năng lực của cá nhân.

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, mọi người thật sự có chút tò mò.

Vị giáo sư A phản đối Morgan kia không nhịn được nói:

- Hội trưởng Trần, tình huống của bệnh nhân vô cùng đặc biệt, hết sức rõ ràng là tăng áp động mạch phổi và lực cản mạch máu phổi cao.

- Hơn nữa, ghép tim nhất định phải tiến hành tuần hoàn ngoài cơ thể, cứ như vậy, mức độ nguy hiểm sẽ tăng cao hơn, rất có thể sẽ không thành công

Nhìn vẻ mặt lo lắng của giáo sư này, Trần Thương gật đầu:

- Đúng là như vậy, phẫu thuật ghép tim thông thường sẽ không thích hợp với bệnh nhân.

- Nhưng, tôi có một loại phẫu thuật phù hợp với người bệnh

Lời này vừa nói, lập tức mọi người xung quanh đều tập trung tinh thần nhìn về phía Trần Thương.

Trong lúc nói chuyện, anh đi đến bên cạnh mô hình trên bàn làm việc, trực tiếp nói:

- Nếu như tôi đưa thêm cho người bệnh một quả tim nữa thì sao?

Lập tức, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại

Thêm một quả tim

Chuyện này... Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút đau đầu

Chuyện này làm sao có thể chứ?

Cơ thể làm sao có thể cho phép có 2 quả tim?

Nếu như là người khác nói ý nghĩ này, nhất định sẽ khiến mọi người tràn đầy sự nghi ngờ, nhưng... người nói lại là Trần Thương

Vị này là Hội trưởng Trần Thương, người được mệnh danh là tương lai của khoa ngoại Tim thế kỷ 21.

Sau khi trở thành Phó hội trưởng không bao lâu, đã thành công vận dụng kỹ thuật động mạch vành bắc cầu và kỹ thuật ngừng đập linh hoạt đến mức cường đại.

Ngay cả Morgan cũng mở to mắt nhìn chằm chằm vào anh, ấn đường hơi nhíu lên, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Chính xác mà nói, cái này gọi là ghép tim dị vị, cũng có thể gọi là ghép tim song song

Là ghép trái tim của người hiến vào khoang ngực bên phải, không cần cắt bỏ tim của người nhận, sau ca phẫu thuật, tim của người cho và người

nhận có chung chức năng tuần hoàn.

Trần Thương vừa nói, vừa sử dụng cử chỉ, khéo léo mô phỏng phẫu thuật

Tất cả các chuyên gia ở hiện trường đều mở to mắt nghiêm túc nhìn anh, trong đầu không ngừng suy nghĩ về khả năng và tính khả thi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Toàn bộ bên trong văn phòng ngoại trừ Trần Thương đang nói, những người khác đều không nói một lời.

Có thể là do sự rung động và tán thành bên trong ánh mắt khiến cho bọn họ chậm chạp, khó mà khôi phục bình tĩnh

Quá lợi hại rồi

Trong ánh mắt bọn họ nhìn Trần Thương, toàn là sự kinh ngạc.

Morgan lúng túng tự nói:

- Đây thực sự là một ý nghĩ thiên tài

Giáo sư A cũng gật đầu:

- Không... đây không chỉ là thiên tài...

Hai người nhìn nhau, nhớ lại những đánh giá ban đầu của đoàn đội về Trần Thương ở hiện trường hội nghị AATS 2020.

Hai người không nhịn được nói lên:

- Biến thái

Đúng vậy, ngoại trừ biến thái, bọn họ không còn từ gì để hình dung ý nghĩ của hội trưởng Trần

Sau khi anh kết thúc giới thiệu tất cả về phương án, nhìn vào mọi người, cười nói:

- Mọi người thấy thế nào?

Morgan trực tiếp vỗ tay tán thưởng:

- Tôi tán thành, ý nghĩ này thật quá tuyệt

- Như vậy sẽ không cần cắt bỏ quả tim ban đầu, hơn nữa còn có một số ưu điểm khi tiến hành ghép tim song song

- Đầu tiên, điểm thứ nhất khi tim của người hiến xảy ra phản ứng bài xích với chức năng, thì tim của người nhận có thể duy trì sự sống của bệnh nhân và chờ ghép tim khác. Ưu điểm thứ hai chính là thích hợp với bệnh nhân tăng áp động mạch phổi, sức cản mạch máu phổi cao, thậm chí có thể cải thiện và điều trị đối với loại tăng áp động mạch phổi này

Giáo sư A gật đầu:

- Đúng vậy, phương pháp này thậm chí còn khiến tôi cảm thấy lĩnh vực ghép tim đã mở ra một cánh cửa lớn, càng có thêm nhiều khả năng để phát

triển ghép tim

- Nhưng... thời gian phẫu thuật quá dài, thao tác phẫu thuật cũng tương đối phức tạp, yêu cầu đối với bác sĩ quá cao

Trần Thương lúc này nói:

- Được rồi, nếu như mọi người không có ý kiến, vậy thì cứ quyết định như thế đi

Sau khi Trần Thương nói xong, hiện trường vô cùng yên tĩnh, không có ai đưa ra ý kiến phủ định, nhìn thấy anh mới vào chưa bao lâu mà đã tạo ra phương án, Alvin lại đang im lặng dõi theo.

Trần Thương gọi Abate đến, nói lại tình huống và yêu cầu một lần nữa.

Sau đó bắt đầu chuẩn bị, tim và các tổ chức khác của người hiến không giống nhau, không thể chịu nổi thiếu máu trong thời gian ba bốn tiếng.

Hơn nữa, còn phải dự bị thời gian 1 tiếng đồng hồ để tiến hành các thao tác ghép tim.

Như vậy, thời gian vận chuyển cần phải không được đến 2 tiếng.

Độ khó lựa chọn cứ như vậy mà tăng lên không ít.

Nhưng, may mà có lực lượng của quốc gia làm cơ sở, nếu không, độ khó tìm được sẽ rất cao.

Mà bệnh viện bên này cũng không thể nhàn rỗi.

Yêu cầu của phẫu thuật cắt ghép tim tương đối cao với nghiêm khắc, ngoại trừ phải tiến hành kiểm tra số lượng lớn bên ngoài trước khi phẫu thuật.

Khâu mấu chốt nhất chính là thời gian để người hiến và người nhận lắp máy tim phổi nhân tạo phải được kết nối tốt.

Trần Thương ngồi yên lặng trong phòng làm việc, không nói một lời.

Các chủ nhiệm ở xung quanh cũng không dám qua làm phiền.

Mọi người luôn cảm thấy trên người Trần Thương có một loại khí thế.

Thật ra, anh đã mua được kỹ năng dị vị mới đây.

Dùng 40 điểm độ hảo cảm của lão sư Mạnh đổi lấy một kỹ năng này.

Cuối cùng, Morgan không nhịn được đi đến:

- Giáo sư Trần, anh xem... tôi có thể làm người hỗ trợ cho anh được không?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, được, vất vả cho giáo sư Morgan rồi

Morgan nghe, lập tức hưng phấn:

- Không vất vả, không vất vả, cảm ơn giáo sư Trần

- Tôi nhất định sẽ học tập thật tốt

Trần Thương nghe xong, xấu hổ cười cười:
- Ừm, cố lên.

Chương 1590: Đạo Tâm Sụp Đổ

Nói thật thì... Độ khó của ca phẫu thuật này anh thật sự không phải đang nói đùa.

Anh cũng là tốn thời gian rất lâu mới học được.

Dù sao thêm một quả tim ở bên phải lồng ngực, còn phải xử lí tốt quan hệ giữa tim và mô phổi trong đó, không thể làm chèn ép hô hấp.

Sau đó phải xử lí các phương diện mạch máu lớn có độ khó rất cao

Nhưng mà... Cầu tiến là một chuyện tốt

Không thể đả kích sự tích cực của đứa trẻ.

Nghĩ đến đây, Trần Thương nhìn Morgan với ánh mắt cổ vũ

Hi vọng một lát nữa sẽ không bị đả kích... Dù sao lúc anh đang tự mình luyện tập, tâm lý cũng suýt nữa sụp đổ

Vương Thông nhìn thấy ánh mắt khích lệ này của Trần Thương, không nhịn được sửng sốt một chút.

Sau đó, anh ta khụ khụ một tiếng, lùi về phía sau hai bước.

Thật lòng mà nói, anh ta thật sự cảm thấy sợ hãi khi bị chi phối bởi độ khó của kỹ thuật

Sau khi thời gian dài đi theo Trần Thương, đã học được rất nhiều thứ

Nhưng... quan trọng nhất chính là phải có tâm lý vững vàng

Tuyệt đối đừng nên đánh đồng bản thân với giáo sư Trần, sẽ không thể bằng đều được

Dù sao, trong lĩnh vực kỹ thuật, Trần Thương như bug

Đúng vậy

Nếu muốn bản thân hơn Trần Thương, thì rất dễ sàng sụp đổ tâm lý, vỡ vụn nhận thức.

Không thể không nói, nhờ có lực lượng của quốc gia, tất cả đều được sắp xếp rất nhanh

Giữa trưa, nhóm người Trần Thương vừa ăn trưa xong.

Một bé trai bị đưa đến, đây là một bệnh nhân đã hôn mê sâu, phản xạ của não đã hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả tự hô hấp cũng không thể.

Số tuổi của bé trai cũng không lớn, 18 tuổi, trọng lượng cơ thể cũng không quá chênh lệch so với bệnh nhân.

Như vậy mà nói, tỷ lệ ghép tim thành công tương đối lớn, hiện nay cho rằng sự khác biệt về trọng lượng ghép tim của người trưởng thành không

được vượt quá ±20%.

Vì vậy, so sánh cân nặng, những thứ khác như chênh lệch tuổi tác cũng có thể được quá xa nhau.

Đúng như vậy, đưa thân thể của người hiến tặng đến là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Như vậy mà nói, rõ ràng cần bác sĩ mổ chính và trợ thủ phải có một sự ăn ý hoàn hảo

Dù sao, một người cũng không thể đồng thời cùng làm tốt hai việc.

Chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu phẫu thuật.

Ghép tim bình thường chính là do nhiều bác sĩ của các ngành học hợp tác tiến hành.

Bước đầu tiên chính là thông qua trái tim của người hiến tặng.

Bước này nhìn thì đơn giản, nhưng thật ra độ khó rất cao, rất nhiều chi tiết.

Quan trọng nhất chính là bên trong quả tim không thể bị tắc động mạch.

Phía sau vị trí nằm ngửa.

Morgan rất có ý thức của người hỗ trợ, anh ta nhuần nhuyễn khử trùng phần da ngực và bụng, và khử trùng toàn bộ cơ thể bằng 3mg/kg heparin, để ngăn ngừa bên trong mạch máu của trái tim người hiến hình thành các động mạch tắc nghẽn.

Trần Thương hài lòng gật đầu, lấy một con dao mổ, rạch một đường ở giữa ngực, rạch đến màng ngoài tim.

- Tim của người hiến không có thương tích, chưa phát hiện dị dạng hoặc bệnh tim

Sau khi Trần Thương nói xong, nhanh chóng tách từ động mạch chủ lên đến đoạn đầu của động mạch mới, từ tĩnh mạch chủ trên tách đến phía sau của màng ngoài tim, tĩnh mạch chủ trên được thắt khoảng 4cm trên đường giao của tĩnh mạch chủ trên và tâm nhĩ phải.

Morgan có chút ao ước, quan sát toàn bộ quá trình tách ra.

Đây là thiên phú, ao ước không được.

Đúng vậy, ở lĩnh vực chính xác và tốc độ, Trần Thương so với người bình thường càng đi thì càng xa hơn

Sau khi tách rời động mạch chủ và động mạch phổi, Morgan lập tức đi đến, ở phần gốc của động mạch chủ cắm vào một ống tiêm được làm lạnh.

Tầm sau 3~4 lần đập của tim, Trần Thương quả quyết nói:

- Thêm dịch ngừng đập

Morgan gật đầu, hành động vô cùng ăn ý.

Điều này khiến cho Trần Thương có chút kinh ngạc mà nhìn qua:

- Đã từng làm qua ghép tim sao?

Giáo sư A nói:

- Giáo sư Morgan là chuyên gia đứng đầu của lĩnh vực ghép tim, đây là phẫu thuật mà cậu ấy am hiểu nhất

Ừm, lý tưởng rất mạnh.

Trần Thương vừa nghe, thì ra lại là một chuyên gia, nhẹ nhàng nói:

- Ồ! Vậy đối với anh chắc cũng không khó

Trần Thương cảm thấy, bản thân mình nên chỉ điểm một chút.

Dù sao hàng ngàn ngôn ngữ, nhiều hơn một đồ đệ thì nhiều hơn một con đường, Morgan có thể đưa vào quân dự bị, lúc thích hợp, có thể dạy cho anh ta kỹ thuật phẫu thuật này.

Có điều, anh vừa nói vừa thực hiện động tác trong tay, không hề chậm đi một chút nào

Lúc bắt đầu truyền Cardioplgec vào, anh lập tức rạch tĩnh mạch phổi trên và tĩnh mạch chủ dưới ra, để ngăn không cho trái tim bành trướng, đồng thời đặt nước muối đá vào bên trong khoang màng tim để làm hạ nhiệt độ của cục bộ.

Toàn bộ động tác đều rất thuận lợi, không có một chút ngoài ý muốn nào, đương nhiên, cũng không ảnh hưởng đến việc anh cùng người hỗ trợ tán ngẫu, nhưng nhìn qua thấy Morgan có chút lo lắng.

- Giáo sư Trần, anh làm phẫu thuật đi, không cần để ý đến cuộc tán ngẫu của chúng tôi.

Trần Thương gật đầu:

- Không ảnh hưởng.

- Tôi dạy cho mọi người làm ghép tim dị vị.

Sau khi nói xong, anh dứt khoát cắt đứt những mạch máu này, hoàn chỉnh gỡ tim xuống.

Sau khi mở ngực, Trần Thương quay người lại nói với mọi người:

- Nhìn kỹ.

Nói xong, Trần Thương đưa quả tim của người hiến đặt vào khoang ngực phải, toàn bộ vị trí là ở phía trước của phế quản phải và bên cạnh trái tim của người nhận, một tay đỡ lấy, để đề phòng tim của người hiến không bị xoay hoặc xoắn.

Đúng ngay lúc này, anh nói:

- Bước đầu tiên là nối lại nhĩ trái

Sau khi nói xong, Trần Thương dứt khoát rạch nhĩ trái từ gian nhĩ phía sau, từ đỉnh nhĩ trái, xuống đến đáy nhĩ trái.

Sử dụng chỉ polypropylene 4-0 để khâu lại và buộc ga-rô ở điểm giữa rìa sau tâm nhĩ trái của người hiến và tâm nhĩ trái của người nhận, thực hiện khâu liên tục theo hai hướng lên xuống, sau cùng hợp nhất ở trước trung bộ, đồng thời buộc ga-rô lại, hoàn thành nối lại nhĩ trái

Toàn bộ quá trình rất nhanh

Cũng rất phức tạp, quá trình khâu lại vô cùng hoa mắt

Tất cả mọi người đều có chút hoang mang, ngay cả Morgan cũng có chút bay lên.

Cái này... là mẹ nó phẫu thuật hay sao?

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ đờ đẫn của mọi người, cười cười:

- Đơn giản chứ?

Sau đó, anh lại tiếp tục nói:

- Sau đó là bước thứ hai, nối lại nhĩ phải, cũng đơn giản giống như nhĩ trái

- Cuối cùng là động mạch chủ, nối lại động mạch phổi

Trần Thương vừa nói vừa làm.

Thư giãn thoải mái

Nhưng... Mọi người ở xung quanh quan sát phẫu thuật đều đã trợn tròn mắt.

Trong đầu của bọn họ chỉ có âm thanh 'ong ong ong' của bộ tản nhiệt lúc chạy trên đường cao tốc

Liên tục có âm thanh nhắc nhở bọn họ:

- CPU quá nóng, ổ cứng quá nóng...

Toàn bộ máy tính đều hơi quá tải

Morgan cũng như thế

Bởi vì, anh ta càng xem thì càng nghiêm túc, khoảng cách cũng gần giáo sư Trần, vì vậy... tiếp thu cũng càng nhiều hơn

Nhưng, chính vì như vậy, lõi đơn CPU của anh ta đã thực sự quá tải, suýt chút nữa chết máy

Bọn họ cũng không có tấm tản nhiệt như của lão Mã.

Trong lúc nhất thời, quanh cảnh vô cùng yên tĩnh.

Các bác sĩ có mặt cũng không dám lên tiếng.

Bọn họ không hiểu, nhưng cũng không dám đến hỏi.

Chương 1591: Say Xe Và Phẫu Thuật Choáng Là Giống Nhau

Vương Thông đã sớm dự liệu được thế nào cũng có ngày hôm nay, vì thế đã sớm tiêm dự phòng, mà lúc này Morgan thật sắp khóc rồi, anh ta biết mình và giáo sư Trần có khoảng cách rất xa như loại vực sâu cách xa bầu trời vậy.

Tâm lý của Morgan đã không ổn định

Một tiếng sau, sau khi Trần Thương nối lại động mạch cuối cùng, cười cười, nhìn qua Morgan, nói:

- Đã nhìn thấy chưa?

- Thật ra rất đơn giản, chỉ có ba bước, bước đầu tiên là nối lại nhĩ trái, bước thứ hai là nối lại nhĩ phải, bước cuối cùng là nối lại động mạch chủ và động mạch phổi

- Chỉ có ba bước, đơn giản đúng không?

Trần Thương nói xong, anh ta cảm giác như bản thân đang nghe thấy một đợt âm thanh lốp bốp vỡ ra

Tâm lý sắp sụp đổ rồi

Thật sự sắp sụp đổ rồi

Ngay tại lúc này, Trần Thương cười cười nói:

- Được rồi, cơ hội sau này còn nhiều, tôi dạy thêm cho anh vài lần, xem rõ rồi sẽ học được thôi.

- Đúng không, chủ nhiệm Vương?

Trần Thương nhìn qua Vương Thông, cười cười nói.

Vương Thông xấu hổ cười một tiếng, nhẹ gật đầu:

- Đúng, đúng

Morgan thấy thế, lúc này mới nhẹ nhõm thở phào, học thêm mấy lần, kiểu gì cũng sẽ học được

Đúng vậy, bản thân nhất định là do mới vừa tiếp xúc với thầy Trần, vẫn chưa quen thuộc phong cách của anh ấy mà thôi.

Nhất định là như vậy...

.....

.....

Đúng ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

[Đinh! Chúc mừng ngài, thành công hoàn thành phẫu thuật ghép tim song song, tiến độ của tim ngừng đập +3%]

Trần Thương lập tức sửng sốt

Vào lúc này, anh đột nhiên ý thức được một chuyện rất đáng sợ...

Phương thức tăng thanh tiến trình của nghiên cứu tim ngừng đập và nghiên cứu động mạch vành bắc cầu, nhất định phải thông qua nghiên cứu kỹ thuật và phẫu thuật lâm sàng dưới điều kiện của tim ngừng đập hoặc không ngừng đập.

Phẫu thuật ghép tim song song của hôm nay chính là một ví dụ điển hình.

Như vậy mà nói... Sau này lúc bản thân học phẫu thuật ở khoa ngoại Tim, hình như sẽ được thêm một cái ban thưởng: Có thể tăng tiến độ của những thanh này lên?

Ban thưởng của thanh tiến độ này rất phong phú

Trần Thương cảm thấy rõ ràng khi thanh tiến độ được tăng lên, bản thấy cũng đã hiểu sâu hơn đối với loại khái niệm này.

Hơn nữa, khi phá vỡ một giới hạn nhất định, thậm chí sẽ có ban thưởng

Nghĩ đến đây, đột nhiên Trần Thương ý thức được một chuyện

Đó chính là... Không thể để mất lão sư Mạnh

....

....

Sự thuận lợi của phẫu thuật đã vượt quá mong đợi của mọi người.

Ngay cả Alvin nhìn thấy cảnh này cũng không thể không thừa nhận rằng, người Trung Quốc thật lợi hại

Vốn dĩ ông ta còn dự định ăn một mình, không nghĩ rằng lại phải nhổ ra

Chuyện này thực sự có chút xấu hổ, nghĩ đến đây, Alvin bất đắc dĩ thở dài.

Danh tiếng của Trần Thương trong lĩnh vực khoa ngoại Tim đang tăng vọt, đặc biệt là trong mắt các nhà lãnh đạo cao cấp nhất của Hiệp hội AATS, đây chính là 'vị vua chưa đăng quang nhưng rất xứng đáng'.

Ca phẫu thuật hôm nay thật sự đã làm mở mang tầm mắt của mọi người.

Thật sự quá lợi hại

Khó khăn mấu chốt của phẫu thuật ghép tim song song chính là ở sự thông nối nhĩ phải, những yếu tố này quyết định trực tiếp đến tốc độ hồi phục sau phẫu thuật.

Mà độ khó của nối lại tâm nhĩ hai trái tim rất cao, tính kỹ xảo rất lớn

Nhìn thấy thao tác này của Trần Thương, mọi người mới thật sự ý thức được, người trước mắt này không chỉ có lý luận thuộc trình độ vương giả, mà còn là vương giả của phòng phẫu thuật

Đối diện với tác động và xung kích do loại thực lực này mang đến, khiến cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng ra nổi.

Phẫu thuật kết thúc

Cuối cùng, Morgan cũng tìm được giá trị của bản thân, bắt đầu hoàn thành, xử lí những việc vụn vặt linh tinh này.

Anh ta phát hiện cách tốt nhất để đi theo bên cạnh giáo sư Trần chính là hạ thấp mình, vì lúc bản thân cao giọng thì rất dễ bị lật xe.

Trong đầu của giáo sư A ong ong, có chút choáng váng, Trần Thương thấy thế, quan tâm hỏi:

- Không sao chứ?

Giáo sư A xấu hổ cười cười, nháy mắt:

- Hội trưởng Trần, không sao, không sao đâu, chỉ là có chút choáng phẫu thuật

Trần Thương nghe xong, sửng sốt một lát, sau đó thở dài.

Nói thật, bác sĩ ngoại khoa bị choáng phẫu thuật, chuyện này khá giống với việc tài xế lái xe bị say xe.

Nhìn thấy anh thở dài, khuôn mặt của giáo sư A đỏ lên, vội vàng giải thích:

- Hội trưởng Trần, anh đừng hiểu lầm

- Đây là lần đầu tiên tôi bị choáng... chủ yếu là do kỹ thuật của anh quá cao, tôi khó mà tiếp thu được...

- Cũng giống như lão tài xế mà tôi mới thuê, leo lên chiếc xe đua đạt giải vô địch F1 của anh, không bị say xe mới là lạ đó

Mọi người nghe xong, lập tức dồn dập gật đầu tán thành

- Đúng vậy, hội trưởng Trần, anh đây chính là người ăn no không biết người chết đói

- Đúng vậy đó...

Anh nghe thế, không nhịn được cười cười:

- Ồ! Thực ra... độ khó của ca phẫu thuật này cũng rất cao.

Mọi người nghe xong, lập tức muốn đánh vào mặt Trần Thương.

Vừa rồi không phải là cậu nói rất đơn giản sao

Cái gì mà chỉ cần ba bước.

....

....

Sau khi phẫu thuật kết thúc, mọi người bắt đầu quan sát tình trạng của bệnh nhân sau phẫu thuật.

Dưới máy siêu âm tim hai chiều, tình trạng của bệnh nhân rất ổn định

Sau khi xem phân xuất tống máu và chức năng của tim, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Phẫu thuật lần này vô cùng thành công.

Có điều, mọi người đã thật sự nhận ra sức hút của phẫu thuật ghép tim song song, giúp đỡ một bệnh nhân không thể tiến hành ghép tim, cứ như vậy mà đã hoàn thành phẫu thuật cấy ghép.

Thực hiện một chuyện không thể nào

Tất cả mọi người có mặt hôm nay đều đã được mở mang tầm mắt.

Đây chính là mục tiêu mà tất cả các bác sĩ ngoại khoa theo đuổi.

Đám người Morgan đều là lão hội viên của Hiệp hội AATS, thậm chí còn là Phó hội trưởng, nhìn thấy một kỹ thuật mới được tạo ra ngay ở trước mặt, loại cảm giác và sự tác động này không có gì sánh được.

Trần Thương nhìn mọi người, cười cười:

- Mọi người đừng lo lắng, sau khi trở về tôi sẽ tổng kết lại ca phẫu thuật này một chút, mọi người có hứng thú có thể đến Trung tâm nghiên cứu tìm tôi.

Ừm, quảng cáo là chuyện không thể dừng lại

Sau phẫu thuật, chuyện quan sát sau phẫu thuật cũng rất quan trọng.

Anh tìm đến nhân viên công tác của bệnh viện này, sắp xếp kỹ càng một lần.

Sau đó, Abate và Alvin tiếp đón mọi người.

Lần này, Trần Thương cũng không còn loại cảm giác như lần đầu tiên gặp tổng thống nữa.

Dù sao, anh mơ hồ có thể xác định, người ngay trước mắt này chính là nhân vật trong tấm hình mà hội trưởng Giả Tranh đã đưa cho mình: Hanif

Alvin vẫn khách sáo một lời cảm ơn đối với mọi người.

Nhóm người Morgan và giáo sư A tự nhiên cũng rất kích động, vì họ đang đối mặt với Tổng thống của một nước.

Nhưng dù sao Trần Thương cũng tốt hơn rất nhiều.

Alvin nói với nhân viên công tác ở phía sau một câu.

Sau đó, một nhân viên công tác tìm đến bọn họ.

Mỗi người giao cho bọn họ một tấm thẻ ngân hàng.

Mà Trần Thương lại bị Alvin gọi ra ngoài, vào trong một căn phòng.

- Giáo sư Trần, chuyện lần này thật sự xin lỗi

Alvin thẳng thắn nói, đương nhiên, cụ thể là xin lỗi về chuyện gì, ông ta cũng không nói rõ ràng, nhưng Trần Thương cũng hiểu rõ.

Chương 1592: Thu Hoạch Lớn Và Chiến Thắng Trở Về

Chuyện này cũng không có liên quan quá lớn đến anh, lời mà Alvin nói chỉ là một thái độ.

- Chuyện lần này thật sự vô cùng cảm ơn giáo sư Trần, nghe nói cậu sắp kết hôn rồi, đôi vòng tay phỉ thúy này là do tôi đặc biệt vì hai người mà nhờ chuyên gia đến để chế tạo, chúc hai người tân hôn hạnh phúc

Alvin cho người đem đến một hộp cẩm tú, sau đó mở ra, bên trong là hai chiếc phỉ thúy xinh đẹp.

Dù cho là Trần Thương không hiểu những chuyện này, nhưng cũng có thể rõ ràng nhìn ra được, vòng tay trước mặt so với chiếc mà mẹ anh cho Tần Duyệt đẹp hơn nhiều.

- Quá quý giá rồi, ngài tổng thống.

Alvin vội vàng nói:

- Đây là được chế thành từ phỉ thúy tốt nhất của Pakistan, là một phần tâm ý, nhận lấy đi

Trần Thương từ chối không được, chỉ đành nhận lấy, chính vào lúc này, thư kía ở phía ngoài đi vào.

- Ngài Tổng thống, bộ trưởng Giả của bộ ngoại giao Trung Quốc đến

Nghe thấy lời này, Alvin gật đầu:

- Ừm, tôi đã biết

Sau đó, ông nhìn qua Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, bộ trưởng Giả của các cậu đến đón các cậu về nước.

Trần Thương nghe xong, lập tức thở phào, anh còn đang lo lắng nhóm người của mình không thể về được...

Dù sao biết quá nhiều chuyện dường như cũng không phải là chuyện tốt gì.

Sau khi Giả Tranh ở bên này biết được tin tức, sau khi báo lại với lãnh đạo, liền vội vàng dẫn theo đội ngũ đi đến Pakistan, ngoại trừ gặp Alvin nói chút chuyện liên quan đến chuyện của Hanif.

Giả Tranh còn đem theo một nhiệm vụ của lãnh đạo giao phó, đó là đưa nhóm người Trần Thương an toàn trở về, chủ yếu là Trần Thương.

Trần Thương rời khỏi phòng làm việc, từ từ đi đến chỗ nhóm người lão Mã đang tụ tập.

Nói thật, chuyện mà bây giờ anh quan tâm nhất chính là sau khi sử dụng tính sáng tạo vào phẫu thuật ghép tim song song để cứu chữa cho người bệnh, có thể nhận được bao nhiêu điểm tích lũy

Trong lúc nói chuyện, anh đi vào phòng làm việc, nhìn thấy mọi người đang chào hỏi nhau.

- Đều ở đây sao?

- Phẫu thuật xong rồi?

Lão Mã không nhịn được hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, phẫu thuật nhỏ.

Sau khi lão Mã nghe thấy, lập tức sững sờ:

- Ồ... phẫu thuật gì thế?

Trần Thương:

- Ghép tim.

Lão Mã đã ngửi ra được mùi vị quen thuộc, cười giễu một tiếng, lại muốn làm màu rồi

- Ồ, ghép tim à, vậy mà thời gian lại dài như thế.

Vào lúc này, nhân viên công tác đi đến, nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, video phẫu thuật có cần chúng tôi xóa hết đi không?

Trần Thương gật đầu, cười cười:

- Không sao, cứ giữ lại đi.

Đối phương nghe xong, kích động gật đầu:

- Cảm ơn giáo sư Trần, anh thật rộng rãi

Nói xong, nhân viên này hưng phấn quay người rời khỏi.

Lão Mã thấy thế, không nhịn được nhỏ giọng nhổ một tiếng nước bọt:

- Nhìn bọn họ kích động kìa, chỉ là một cái ghép tim đã kích động thành như vậy.

Vương Thông không thể nhìn tiếp được nữa:

- Chủ nhiệm Mã, phẫu thuật của giáo sư Trần là phẫu thuật ghép tim song song, đây là một loại phẫu thuật ghép tim hoàn toàn thích hợp với nhiều loại tình huống phức tạp mới

- Nếu như ca phẫu thuật này được truyền ra ngoài, không nói chuyện khác, đến ngay cả một hội viên của hiệp hội AATS cũng không hề có bất kỳ tranh luận nào

- Nếu như làm tốt, nhận được một vài giải thưởng cũng là có thể đó

Lão Mã há mồm ra, ấp úng thật lâu:

- Ồ, thời tiết hôm nay thật đẹp

Mọi người không nhịn được buồn cười.

Loại chuyện này thường xuyên được diễn ở bệnh viện, mọi người đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Trần Thương càng đang nhắm mắt dưỡng tinh thần, lười so đo với tên Mã thô lỗ này.

Trong lòng tràn đầy mong chờ đợi mở ra âm thanh nhắc nhở của bản thân.

[Đinh! Chúc mừng ngài, thành công cứu chữa nhân vật Hanif quan trọng trong phó bản, nhận được số điểm tích lũy lớn: 30000 điểm!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy, cả người vô cùng sững sờ

Suýt chúy nữa kích động mà nhảy lên

Chuyện này... cũng quá... quá hạnh phúc rồi?

Chỉ một nhân vật mà đã nhận được 30000 điểm tích lũy

Quá sảng khoái rồi

Trần Thương làm cho bản thân cố gắng tỉnh táo lại.

Anh cẩn thận phân tích một phen, phát hiện có bao nhiêu nguyên nhân ảnh hưởng đến điểm tích lũy.

Đó chính là tầm quan trọng của nhân vật trong phó bản

Hanif là nhân vật quan trọng, nhận được 30000 điểm tích lũy.

Cediz là nhân vật mấu chốt, nhận được 20000 điểm tích lũy.

Mà tất cả những người khác cộng lại, cắm ống đâm xuyên hay nhổ ống tiểu Trần Thương cũng đều đã làm rồi, thiếu chút nữa phải thay tã, khó khăn lắm cộng lại mới được hơn 10000 điểm.

Sự chênh lệch này cũng quá lớn rồi

Sau khi 60000 điểm tích lũy thành công đến tay.

Trần Thương dứt khoát đem đi đổi lấy [Bộ cấp cứu màu vàng].

Mặc lên người, anh cảm thấy cả người đều đã nhẹ nhàng hơn, có một loại ý tưởng muốn lên lôi đài để phân cao thấp cùng với Tyson.

Dù sao bất kể là sức mạnh hay tốc độ, hoặc sức chịu đựng đều rất mạnh

Nhưng... Anh cảm thấy, nếu như ở bệnh viện, khẳng định Tyson sẽ không đánh lại mình, còn nếu như ở trên lôi đài, anh cũng đánh không lại người ta.

Bởi vì bộ quần áo này của bản thân cũng cần phải mặc áo choàng trắng hoặc áo phẫu thuật.

Anh nhìn thấy điểm tích lũy trở về con số 0, có chút mất mát, nhưng sự nghèo khó có thể khiến người ta tỉnh lại đó là sự thật.

Hiện tại, trong lòng của Trần Thương có rất nhiều suy nghĩ.

Ý nghĩ đầu tiên chính là có cần chỉnh lại một chút cho Hanif hay không, làm lại một ca phẫu thuật?

Loại chuyện quẹt điểm tích lũy này thật khiến người ta say mê.

Đáng tiếc, ngay lúc Trần Thương đang suy nghĩ xem có nên làm hay không.

Giả Tranh đi đến, sau khi nhìn thấy tất cả mọi người, cười nói:

- Mọi người vất vả rồi.

- Tôi đến là để đón mọi người về nhà

Mọi người ngồi ở chỗ này, không biết vì sao, sau khi nghe thấy câu nói này của Giả Tranh, trong lòng bọn họ cảm thấy có chút mềm nhũn.

....

....

Trên máy bay, phó bản đóng lại, tin tức nhiệm vụ kết thúc vang lên.

Cùng lúc đó, điểm tích lũy thương thành cũng đóng lại.

Chuyến hành trình Pakistan này đã hoàn toàn kết thúc.

Nhưng Trần Thương đã thu hoạch được vô cùng nhiều.

Thu hoạch lớn nhất chính là bộ đồ cấp cứu màu vàng này.

Nếu như có thể phát ánh sáng ra bên ngoài, kèm theo BGM, lại có hiệu ứng đặc biệt của ánh sáng, hình thức ra sân như anime, thì sẽ càng tuyệt vời hơn nữa

Lúc máy bay hạ cánh đã là buổi tối, Trần Thương đương nhiên cũng không thể trở về An Dương ngay lập tức.

Tối hôm đó, Giả Tranh mời tất cả mọi người ăn cơm.

Trong buổi tiệc, Giả Tranh tự mình đi đến trước mặt Trần Thương, rót một chén rượu, cười cười nói:

- Giáo sư Trần, lần này cậu đã lập được công lớn rồi

- Lần này, nếu như không phải là cậu, chậc chậc chậc... Nói tóm lại, cậu hãy nhớ, tất cả công lao của lần này, tôi sẽ đều báo cáo chi tiết với lãnh đạo

- Nhưng, cái khác thì tôi không biết, chỉ cần cậu không phạm sai lầm nào lớn, ví dụ như thông đồng với địch để phản quốc gì đó, thì cả đời này của cậu, đều ổn

Có thể là do đã uống say, cũng có thể là do cao hứng, Giả Tranh vỗ vai anh nói vài câu.

Trần Thương nghe xong, cũng cười cười:

- Bộ trưởng Giả, tôi chỉ là một bác sĩ, không có ý nghĩ khác

Chương 1593: Kỷ Niệm Ngày Cưới - Lão Trần Bất Lực

Sau khi Giả Tranh nghe xong, thần bí cười cười:

- Bác sĩ cũng tốt, ai cũng sẽ không rời khỏi bệnh viện, đúng chứ?

- Ví dụ như lãnh đạo của chúng tôi, cũng cần chuyên gia y tế để chăm sóc

Một câu nói, khiến Trần Thương mơ màng, thậm chí trong lòng nóng lên.

Chuyện này... Chuyện này cũng có chút hăng hái đúng không?

Anh biết lãnh đạo trong lời nói của Giả Tranh là ai.

Anh nghi ngờ nhìn qua Giả Tranh.

Trong mắt Giả Tranh mang ý cười, cười mà không nói.

Sau một lúc, ông ta mới chậm rãi nói:

- Giáo sư Trần, tôi nói câu thật lòng, từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ đến tác dụng của bác sĩ cũng có thể lớn đến như vậy, lần này thực sự là vất vả cho cậu rồi.

- Sau này đó, tôi đoán chừng sẽ có rất nhiều chỗ cần phải làm phiền đến cậu, tôi ở đây kính cậu một ly trước, sau này không thể chê tôi phiền phức.

Trần Thương gật đầu, nhẹ nhành cụm ly.

Hôm nay, Giả Tranh đã tiết lộ không ít tin tức cho bản thân.

Hơn nữa, lượng tin tức cũng quá rung động, vô cùng khổng lồ

Nghĩ đến đây, cho đến bây giờ, anh vẫn còn kích động.

Cơm nước no nê, ai về nhà nấy.

Trần Thương được tài xế đưa đến thủ đô, thuê phòng ở khu cư xá.

Xuống dưới lầu, anh không vội quay về.

Trong nháy mắt đã đến ngày 14 tháng 8, cách ngày 18 kết hôn chỉ còn chưa đến 4 ngày.

Ngày mai là ngày 15, hôn lễ là ngày 18.

Chính xác hơn mà nói, Trần Thương cũng chỉ còn hai ngày để chuẩn bị.

Anh ngồi trên chiếc ghế dài ở công viên dưới lầu, nhìn vào phòng của mình, có chút suy nghĩ.

Lập tức sắp kết hôn rồi, có cảm giác gì, Trần Thương cũng không thể nói được.

Nhưng, trong lòng của anh rất phức tạp.

Từ trước đến nay, đàn ông không phải là sinh vật sầu não, so sánh sầu não, bọn họ chỉ càng thích ngồi một mình ở đằng kia ngẩn người trầm tư, hoặc cái gì cũng đều không muốn.

Trần Thương cứ như thế mà dựa vào chiếc ghế, nhìn thấy đôi cha mẹ trẻ tuổi ở đang dẫn đứa con xuống công viên để hóng mát, nhìn thấy cha mẹ nắm tay đứa con đi tản bộ, nhìn thấy một đám trẻ đang chơi rượt đuổi trong công viên, cha mẹ thì ở một bên nhìn chúng mà tủm tỉm mỉm cười, nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên đang sánh vai đi bộ, nhìn thấy một đôi vợ chồng bạc đầu đang nắm tay nhau, nhảy múa dưới ánh đèn.

Anh đột nhiên hình như đã hiểu... Có lẽ đây chính là hôn nhân.

Hai người thật lòng thật dạ sống chung với nhau, sinh con dưỡng cái, rồi nuôi dưỡng chúng thành người, làm bạn với nhau, cùng nhau sống đến già...

Những ngày Trần Thương không có ở đây, Tần Duyệt rất bận rộn.

Cha mẹ Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ của Trần Thương làm gì đã từng xử lí một hôn lễ lớn như thế, vốn là có chút nhức đầu.

Lúc này Tần Duyệt liền biểu hiện ra khí phách nên có của một nữ chủ nhân.

Theo dự định của khách sạn, ngay cả xe đưa đón đều đã sắp xếp thỏa đáng.

Công ty hôn lễ là do Tề Hướng Chính tìm đến.

Người ta không cần tiền, nên Tần Duyệt cũng phải chiếu cố chu toàn.

Tề Chính Hướng vô cùng tận tâm đối với hôn lễ của Trần Thương và Tần Duyệt.

Bận bịu bốn phía, so với lúc con trai của mình kết hôn còn nghiêm túc hơn.

Dưới ánh nắng mặt trời, hai đạo diễn đội một chiếc mũ che nắng và một kính râm lớn cùng nhau tìm chỗ thích hợp trong thôn để dựng giàn giáo.

Dù sao trong thôn cũng không có khách sạn, làm gì có nhiều phục vụ để dùng được chứ.

Em trai của Trần Thương là Trần Lạc đã trở về từ sớm để chạy đông chạy tây làm việc vặt.

Tần Duyệt cũng đảm nhiệm làm phục vụ chế biến nước ô mai giải nhiệt cho mọi người.

Bầu trời tháng tám, mặt trời chính là nắng độc.

Nhưng nhóm người Tề Hướng Chính làm vô cùng khí thế.

Suy nghĩ đến việc hai ngày kết hôn không có mặt trời chói chang, hoặc có thể sẽ có mưa, vì vậy nhất định phải dựng cổng chào.

Vốn dĩ Tề Chính Hướng muốn bố trí xa hoa giống như ở khách sạn, nhưng do Tần Duyệt vội vàng bác bỏ, chọn bố trí cảnh tượng thấp điệu một chút.

Tất cả đều đơn giản

Dù sao bạn cũng là một bác sĩ, kết hôn mà phô trương lớn như vậy, người khác nhìn thấy cũng không tốt.

Trần Thương nhất định muốn cho Tần Duyệt một hôn lễ lãng mạn xinh đẹp nhất giống như trong truyện cổ tích.

Nhưng cô đã cân nhắc rất kỹ càng.

Bố trí xa xỉ quá mức có thể khiến người khác phản cảm.

Đối với chuyện này, nhóm người Trần Đại Hải cũng vô cùng đồng ý.

Cả nhà bác của Trần Thương là Trần Kiến Sơn cũng đến giúp đỡ.

Nhà họ Trần có một người có tiền đồ như thế, mọi người đương nhiên cũng phải chiếu cố nhiều hơn.

....

....

Nhìn thấy con dâu sắp xếp mọi việc thỏa đáng, ngay cả đầu bếp cũng mời từ An Dương đưa đến.

Những món thịt cá trứng cần chuẩn bị gì đó, căn bản không đến phiên Trần Đại Hải lo lắng.

Chuyện này khiến cho Trần Đại Hải dở khóc dở cười.

Ông qua bên này, bên này không cần ông giúp đỡ, đi tìm Tề Hướng Chính, ông ấy lại vội vàng lấy ra một hộp 'Cửu bảo chí tôn' đưa đến, ông nào dám dùng

- Lão ca, anh hãy đi nghỉ một chút, tôi đợi chút nữa thợ trang điểm đến đưa cho anh tạo hình thiết kế và quần áo, hai ngày này, anh và chị dâu không cần làm chuyện gì cả, tôi có kinh nghiệm, để tôi làm giúp anh là được rồi

Trần Đại Hải không lớn bằng Tề Hướng Chính, nhưng lại trông có vẻ già hơn Tề Hướng Chính.

Tề Hướng Chính mở miệng là gọi lão ca, gọi vô cùng thuận miệng.

Trần Đại Hải buồn chán ngán ngẩm ngồi ở đằng kia, mở 'Cửu Ngũ Chí Tôn' ra, ngồi hút thuốc bên cạnh những người bạn nhậu trong thôn.

- Mẹ nó, tôi cả đời làm yến hội hôn lễ, kết quả đến con mình, cái gì cũng không thể giúp

Trần Đại Hải bất lực nói.

- Sao thế? Đại Hải, Thương nhi nhà ông có bản lĩnh còn không vừa ý hay sao?

- Đúng đó, được giá rẻ lại còn khoe mẽ, hôn lễ này thật là phô trương, làm vô cùng tốt! Con trai của thôn trưởng Vương Đại bên cạnh tổ chức hôn lễ trong thành phố, dựng theo quy cách của khách sạn, tốn hơn 6 vạn tệ, tôi cảm thấy chỗ này của ông cũng phải đến 7-8 vạn, nếu qua loa cũng phải đến 10 vạn! Thương nhi nhà ông thực sự có thể kiếm tiền! Hí! Thuốc lá này hút cũng thật ngon

Trần Đại Hải cũng không để ý, lại ném thêm cho đối phương một điếu thuốc:

- Làm gì mà dùng đến 10 vạn chứ, người ta căn bản không lấy tiền, chúng tôi chỉ cần phụ trách bao ăn bao ở là được, đều là bạn bè của Thương nhi, nói đến tiền bạc gì chứ

Mọi người nghe xong, lập tức không nhịn được nhìn qua Trần Đại Hải, lại khoác lác rồi

- Đúng rồi, nhà ông nhiều người như vậy, cần phải làm bao nhiêu bàn đây chứ? Ông không làm tiệc rượu, còn không chuẩn bị hầu bao sao?

Trần Đại Hải nghe xong, lập tức bất lực thở dài:

- Không được, những người của Thương nhi nhà tôi đến đều là người nơi khác, theo lễ ai cũng đều là 5 trăm đến 1 ngàn, mời người ta ăn tiệc truyền thống của chúng ta, thì mặt mũi của Thương nhi đều không giữ được

- Mấy món quà tặng kèm này... Tôi căn bản không chuẩn bị, vừa rồi tôi đi qua nghe thấy đầu bếp nói, một bàn tám bát bào ngư, tám bát cháo hải sản, tôi đây có thể chuẩn bị hay sao? À đúng rồi, những đầu bếp này đều là đến từ khách sạn lớn ở Đông Dương, nghe nói còn có bếp trưởng ở nhà hàng Tây Chris, còn có bếp trưởng của nhà hàng được cấp sao Michelin, làm một số món phương Tây cho người nước ngoài.

Chương 1594: Hôn Lễ Thế Kỷ - Món Quà Nhỏ

- Đến lúc đó mọi người hãy gọi vợ và con cái ngồi vào bàn, ăn nhiều một chút, vừa rồi tôi nghe Duyệt Duyệt nói, đoán chừng tầm 200 bàn

Những lời nói của Trần Đại Hải đã khiến tất cả mọi người mơ màng

200 bàn?

1600 người?

Không phải đang đùa đó chứ?

Còn có mỗi người một bát cháo hải sâm, một bát cơm bào ngư, đầu bếp ở khách sạn lớn của Đông Dương, bếp trưởng của nhà hàng Tây Chris...

Người nước ngoài cũng mời đến rồi

- Trần Đại Hải, ông càng ngày càng khoác lác lên tới trời rồi

- Đúng đó, trưa nay uống quá nhiều rồi

- Được rồi, được rồi, thay vì nghe ông ta nói nhảm, thì đi làm đi, chúng ta bày những chiếc bàn kia ra, bàn bên này thì để ở bên này...

Hút xong điếu thuốc, mọi người cũng không nghe Trần Đại Hải khoác lác nữa, đứng dậy bắt đầu bận rộn làm việc.

Mọi người đều là người trong thôn, có quan hệ rất tốt, nói khoác cũng không làm ảnh hưởng đến quan hệ của nhau, nên làm việc thì làm việc.

Hơn nữa... Trần Đại Hải nói khoác cũng không phải là ngày một ngày hai.

Ông nhìn thấy mọi người không tin, không nhịn được thở dài.

- Ai ai ai, tôi còn chưa nói hết đâu, tôi nói cho các ông một bí mật, các ông nhỏ tiếng thôi, tôi nghe nói thị trưởng của thành phố Tấn Dương của chúng ta cũng muốn đến đây đó

Mọi người nghe xong, lập tức bị chọc cười

- Thôi đi, Đại Hải, lá gan của ông sao không lớn thêm một chút chứ? Chiết Giang có đến hay không?

- Đúng vậy! Ông hãy khoác lác to hơn một chút! Bộ trưởng có đến hay không? Rồi mang đến cho ông mấy máy pháo tấu nhạc

- Không được, Đại Hải, nếu đã nói khoác rồi, thì hãy nói lớn một chút, có cần cho ông thêm vài tổng thống nữa không

- Những thứ này đều chưa đủ, nên thêm cả chủ tịch hay thủ tướng gì đó đều đến một vòng luôn được không?

Mọi người đều cười ha hả lên.

Dưới ánh nắng mặt trời, mọi người làm việc không hề chê nắng nóng, dưới đỉnh mặt trời, vui đùa với nhau, kết hôn trong thôn chính là như vậy.

Không có tiền thì không có tiền, nhưng có sức lực.

Trần Đại Hải bị mọi người làm cho á khẩu không nói được gì:

- Thôi đi, các người đây là đang ghen ghét với tôi

Mọi người nhất thời cười to:

- Được rồi, buổi tối nhà tôi có bình rượu ngon, vừa hay đến uống đi.

Vừa nghe có rượu, Trần Đại Hải cười nói:

- Lúc tôi đi sẽ đem đến cho mấy ông vài món ăn, mấy nguyên liệu nấu ăn này đã chuẩn bị không ít, nhiều như thế làm sao ăn hết được chứ

- Tôi nói cho mấy ông biết, điều làm tôi kiêu ngạo nhất chính là đứa con dâu kia.

- Người ta là tiến sĩ nghiên cứu đó, mà ông nhìn họ xem, bận trong bận ngoài, một chút cũng không mơ màng

- Tên tiểu tử Thương nhi này bận không có ở nhà, may mà có Tần Duyệt bận trước bận sau, đặt trước khách sạn gì đó, rồi liên lạc với nhà xe, rồi rước người gì đó đều đã sắp xếp thỏa đáng

Lần này, tất cả mọi người đều không phản bác lại Trần Đại Hải, ngược lại vừa cười vừa nói.

- Ừm, nha đầu Tần Duyệt này thật sựrất tốt

- Chuyện kết hôn này, chạy đến chạy lui, người khác sao mà biết đây chính là cô dâu chứ

- Chậc chậc, hai người ngồi mà đợi hưởng phúc đi

.....

Ngày 15 tháng 8, trời trong xanh.

Trần Thương đã rời giường từ sớm, gọi điện thoại cho ba mẹ và Tần Duyệt.

Trong tiếng lải nhải của Trần Đại Hải, anh hạnh phúc cúp điện thoại.

- Tên tiểu tử này, nhanh chóng trở về, hai ngày nay, Duyệt Duyệt người ta đều vô cùng bận rộn, không giống một cô dâu chút nào, làm gì có cô dâu kết hôn mà bận rộn như vậy chứ

- Có rất nhiều chuyện ba và mẹ con đều không biết làm! Rất nhiều chuyện cần phải nhờ đến người ta giúp đỡ...

....

Ba anh dùng thái độ khác thường lải nhải.

Mẹ anh lại đứng ở một bên ngây ngô cười ha ha, dường như rất hài lòng về người con dâu này.

Tự mình làm bữa sáng cho mình, nấu bát mì tôm, đập thêm hai quả trứng gà.

Lúc tìm kiếm chân giò hun khói, chợt phát hiện rất nhiều giấy ghi chép ở trên tủ lạnh.

- Sủi cao đông lạnh là do em gói, lúc anh ăn thì tự mình hâm lại là được.

- Sữa bò: đến ngày 20 tháng 8 là hết hạn, hết hạn rồi thì tuyệt đối đừng uống.

- Thịt của bữa trưa mở ra là ăn được, đã cắt rồi.

- Tủ lạnh em đã sắp xếp lại rồi, anh đổi một quả chanh là được rồi...

Trần Thương nhìn những tờ giấy ghi chú này, không nhịn được sửng sốt, anh đứng tại chỗ thật lâu, không biết vì sao, mũi lại có chút chua xót.

Anh xoay một vòng, nhìn bốn phía xung quanh căn phòng này.

Dép lê để ở chỗ bản thân quen thuộc, đồ ngủ thì là vừa mới giặt, còn có mùi vị tươi mát...

Dường như toàn bộ căn phòng này, đều khiến người ta vô cùng thoải mái an nhàn.

Trong lúc vô tình, Trần Thương phát hiện, trong cuộc sống của chính mình, toàn là những mảnh ghép vụn vặt của đối phương.

Các chi tiết trong lúc lơ đãng liền dễ dàng bị người quên đi, có thể đây chính là tình yêu mà cô gái này đối với chính mình.

Mở tủ quần áo ra, mùi vị tươi mát sạch sẽ đập ngay vào mặt.

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn thấy ảnh chụp sạch sẽ chỉnh tề để trên bàn máy tính, Tần Duyệt đang làm một gương mặt quỷ, cười rất vui vẻ.

Thời gian vô tình trôi qua, cô gái này đã chuẩn bị làm vợ của mình.

Trần Thương không nhịn được cầm ảnh chụp lên, nhìn một cái, rồi lại nhìn một cái...

Một cô gái tốt biết bao nhiêu

Ăn cơm xong, rửa bát, rồi bỏ vào tủ cất đi.

Lấy quả chanh trong tủ lạnh đổi thành một quả mới.

Tần Duyệt yêu thích mùi vị tươi mát.

Sau đó, Trần Thương cầm lấy điện thoại, liên lạc với chủ nhà.

- Chào dì, con muốn mua căn nhà này.

Chuyên buôn bán nhà này, Mã Nguyệt Huy rất thành thạo, Trần Thương giao chuyện này cho ông ấy.

Buổi sáng, Giả Tranh gọi điện cho Trần Thương, nói lãnh đạo muốn gặp anh.

Sau khi biết tin tức này, anh có chút căng thẳng, sau khi thay một bộ đồ liền đứng dậy xuất phát.

Trong phòng có hai người lớn tuổi, một người trong đó đã từng ăn cơm với Trần Thương, người còn lại thì ngày nào anh cũng nhìn thấy trên Tivi.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, khuôn mặt của người lớn tuổi có nét mỉm cười.

Trò chuyện đều là việc vặt trong cuộc sống, nói việc trong nhà, không có lời nói cao cả nào cả.

- Ngày 18 này kết hôn sao?

Câu nói sau cùng của vị lớn tuổi này khiến Trần Thương sững sờ, ngay sau đó có chút kích động.

Anh cảm thấy chuyện riêng tư của mình có thể làm cho người trăm công ngàn việc này quan tâm đến, đây là... là tâm trạng như thế nào chứ?

Vị lớn tuổi cười cười:

- Đây là chuyện lớn đó, chuyện nhà và chuyện của quốc gia đều quan trọng như nhau, huống chi đây còn là kết hôn.

- Hôm nay đến, vẫn là làm phiền đến cậu, tuổi cũng đã lớn rồi, bệnh vặt cũng nhiều.

- Tôi cảm thấy sau này mỗi tháng cậu đến thủ đô một lần đi, làm kiểm tra cho tôi.

- Chuyện khác thì để kết hôn xong hẵng nói, thành gia lập nghiệp, đều là chuyện lớn

Trong lúc nói chuyện, một người đàn ông đi đến, anh vừa ngẩng đầu lên, lập tức sững sờ.

- Cục trưởng Trương

Người đến không phải là ai khác, mà chính là Cục trưởng của cục hàng không, Trương Tộ

Lãnh đạo lại tiếp tục nói:

- Chuyện của cậu, thực ra tôi đều biết hết, thật đúng là tuổi trẻ tài cao, cũng tạo ra một vài thành tích rất tốt.

Chương 1595: Hôn Lễ Thế Kỷ - Em Muốn Có Sao Và Trăng

- Làm thật tốt, còn về phần thưởng... thực ra tôi cũng không nghĩ ra là cậu muốn cái gì, sau này thường xuyên gặp mặt, cậu nghĩ ra rồi hãy nói cho tôi.

- Muốn làm chuyện gì, thì hãy nói ra, cứ lớn gan mà đi làm, chỉ cần có ích cho nhân dân, có lợi cho tổ quốc, có lợi cho sự nghiệp y học, tôi đều sẽ ủng hộ.

- Chuyện này cứ xem như là quà kết hôn mà tôi tặng cho hai người đi.

Trần Thương nhận lấy phần văn kiện mà Trương Tộ đem đến, lập tức sửng sốt

Cái này...

Tôi... Trần Thương lập tức sửng sốt.

Thật lòng mà nói, anh thực sự bị 'món quà nhỏ' này làm cho chấn động

Thực sự là một 'món quà nhỏ'

- Thứ này... Có thể đổi tên được không?

Mọi người sững sờ, nhìn qua Trần Thương, đột nhiên bật cười

....

....

Sau khi từ trong phòng đi ra, Trần Thương có chút kích động.

Sự vất vả của khoảng thời gian này đã tan thành mây khói, dường như tất cả đều đáng giá

Thậm chí là... lời to rồi

Ung dung thảnh nhiên trở thành chuyên gia chăm sóc y tế của vị lớn tuổi kia.

Một tháng kiểm tra sức khỏe một lần, nhìn thì bình thường, nhưng chuyện này thực sự đã cho mình cảm giác như có một thanh thượng phương bảo kiếm

Giá trị đằng sau của thứ này, chỉ có đại lão chân chính mới có thể hiểu được.

Hơn nữa... Phần thưởng đối với bản thân, vị lãnh đạo này còn cho tự mình đưa ra yêu cầu.

Mặc dù không đưa cho bản thân một phần thưởng xác định.

Nhưng, Trần Thương cảm thấy tờ chi phiếu này có thể đổi được rất nhiều thứ.

Bởi vì một câu nói kia của người lớn tuổi không phải tầm thường.

Mà 'món quà nhỏ' cuối cùng, Trần Thương không nhịn được mà hưng phấn lên.

Đã ở thủ đô đợi 1 ngày nên thời gian cũng không còn sớm nữa, cùng ra ngoài, ăn một bữa cơm với nhóm người lão Mã.

Mặc dù, con người lão Mã khá thô lỗ, nhưng cách xử sự làm người vô cùng trượng nghĩa, vòn có đám người Hà Chí Khiêm, Từ Tử Minh.

Chỉ còn hai ngày là đến thời gian kết hôn, Trần Thương khẳng định là không có thời gian chiêu đãi người ta.

Mà người đến từ thủ độ lại khá nhiều, anh chỉ có thể tìm một vài người quen để đến giúp đỡ.

Rất rõ ràng, những người này là lựa chọn thích hợp nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thương đã bay về An Dương.

Xe để ở lại thủ đô.

Từ An Dương đến Tấn Dương có đoạn khoảng cách khá xa, Trần Thương đi gặp cha vợ.

Ngày thứ ba sau hôn lễ sẽ về lại An Dương.

Hai ngày nay, Tần Hiếu Uyên không rảnh rỗi một chút nào, cũng may có anh em nhà họ Tần đáng tin cậy, Tần Nhạc Minh vô cùng quan tâm đến hôn sự của hai đứa trẻ.

Hơn nữa, cả đời Tần Hiếu Uyên đều kinh doanh ở An Dương, mạng lưới quan hệ vô cùng sâu xa và rắc rối phức tạp, là một đầu rắn địa phương điển hình.

Trần Thương cũng không thể không thừa nhận, về phương diện này người ba Trần Đại Hải của mình còn kém xa so với ba vợ.

Lại công thêm, Ký Như Vân cũng xuất thân từ hành chính, vì thế nên xử lí các công việc cũng xem như thuận buồm xuôi gió.

Chưa đến mấy ngày, các khâu tổ chức lễ cưới của khách sạn cũng đã được thu xếp xong xuôi.

Sau khi Trần Thương đến, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân trực tiếp lái xe đưa anh đến một cửa hàng quần áo cao cấp.

Nơi này là nơi đặt may âu phục.

Giá cả rất đắt, người đến đây không phú thì cũng quý, thuộc về một tiệm quần áo có tiếngg.

Khi trở về vào tháng 6, Ký Như Vân liền đưa Trần Thương đến đây đặt trước bộ quần áo.

So với phụ nữ lúc kết hôn cần phải thay thay tới thay lui, như bộ kính rượu, bộ truyền thống, áo cưới, còn đàn ông thì chỉ một bộ vest.

Vì thế, nên đã tốn một số tiền lớn để mấy bộ âu phục ở đây.

Mấy bộ này đều không rẻ, tiền là do Ký Như Vân bỏ ra, mặc dù đối với Trần Thương mà nói cũng không phải rất nhiều, nhưng... đối với Ký Như Vân mà nói, thực sự là tiền lương của cả hai năm trời.

Ký Như Vân hài lòng nhìn Trần Thương đứng đó trong bộ âu phục chỉnh tề, anh tuấn tiêu sái.

Trần Thương còn chưa kịp phản ứng, thì bản thân bà đã rất vui rồi

Tần Hiếu Uyên cười gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, càng gần đến hôn lễ, tình cảm giữa hai bên gia đình càng hòa thuận.

Ông chủ là nhà thiết kế, ông và hai người phục vụ đứng bên cạnh cười nói.

Ông chủ và Ký Như Vân là chỗ quen biết, bộ âu phục mà lão Tần quý nhất, Tần Duyệt cũng bí mật mang cho Trần Thương, đặt làm theo yêu cầu ở đây.

Ha ha, đúng không? Tôi cũng nghĩ vậy

Ký Như Vân sửa sang ống tay áo cho Trần Thương, sau đó kéo cho vuông vắn phẳng phiu, nói:

- Đời tôi không có con trai, người con rể này cũng như một nửa con trai rồi.

- Số của tôi thật tốt, vậy mà có thể tìm được một chàng rể như tiểu Trần.

- Tôi cứ thấy thiếu thiếu gì đó... Phải rồi! Lấy cho tôi một cái nơ.

Khi Ký Như Vân xử lý quần áo cho Trần Thương, rất nghiêm túc và cẩn thận, hận không thể vuốt từng nếp nhăn trên quần áo của cho phẳng phiu, thắt nơ cẩn thận, lúc này lão Tần cũng mang giày da vào, thương hiệu Prada.

Rất đắt

Là lão Tần đích thân chọn đôi này.

Nha! Tôi tự chọn giày da cho cậu, thử xem thế nào.

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn.

Tần Hiếu Uyên không nhịn được nói:

- Được rồi, tiểu tử này, đừng khách sáo với tôi

Từ lúc bộ đồ của tôi bị nha đầu kia lén lút lấy trộm mặc dù tôi không muốn mặc, tôi đã biết tiểu bảo bối của mình sớm muộn gì cũng sẽ đổi chủ

Mang thử một chút.

Trần Thương ngượng ngùng cười nói, đổi xong giày da, đứng ở đó, một thân âu phục màu đen phẳng phiu với những đường sọc ẩn làm cho tổng thể trông thời thượng hơn mấy phần. Màu đen trang trọng, chiếc nơ và giày da đen kết hợp lại khiến người ta cảm thấy thật tuyệt

Ký Như Vân cười tươi như hoa, hết sức hài lòng.

Lão Tần cũng cực kỳ vui vẻ.

Sáng hôm đó sau khi liên tiếp thử âu phục, giữa trưa ăn cơm rau dưa, anh họ Trần Trạch đến đón Trần Thương trở về Tấn Dương.

Trong những ngày này, Trần Trạch về cơ bản là chạy khắp nơi để giúp đặt khách sạn, mua sắm những thứ linh tinh khác.

Dù sao thì Tần Duyệt cũng là người nơi khác, dưới sự hỗ trợ của Trần Trạch, mọi chuyện diễn ra một cách suôn sẻ.

Trần Trạch có kinh nghiệm xã hội phong phú, đồng thời là quản lý trong công ty xây dựng của Trần Kiến Sơn, thương xuyên xã giao nên cũng xe nhẹ đường quen.

Ngày 18 tháng 8 là ngày tốt và là ngày diễn ra hỗn lễ trọng đại.

Trong vài ngày qua, các khách sạn ở Tấn Dương đều đã được đặt đầy, may mà chúng ta làm ở nhà của mình, nếu không thực sự không thể tìm thấy một nơi tốt.

Trần Thương cười và nói:

- Khoa trương như vậy sao?

Trần Trạch gật đầu, mỉm cười:

- Chưa hết, theo anh được biết, ngày hôm đó sẽ có hơn chục đám cưới được tổ chức đó.

Đúng rồi, con trai của người giàu nhất Tấn Dương cũng sẽ kết hôn! Anh ta kết hôn với một minh tinh, cũng phô trương lớn lắm

Trần Thương nghe thấy thì tò mò hỏi:

- Người giàu nhất Tấn Dương? Minh tinh? Ai vậy?

Chương 1596: Hôn Lễ Thế Kỷ - Đừng Quên Tới Cưới Em

Trần Trạch cười:

- Ha ha! Em đã ra ngoài lâu, cũng không biết nhiều về Tấn Dương.

Không phải Đại Hồ Tử của Tấn Dương mình sao? Ông chủ than đá trong những năm đầu, nghe nói rằng một nửa bất động sản của Tấn Dương là do ông ấy tạo ra, bây giờ cũng đang phong sinh thủy khởi. Đang hợp tác với các công ty năng lượng mới để chế tạo ô tô, tài sản cũng được nằm trong bảng xếp hạng của Hồ Nhuận

Người con trai tên là Hồ Kiệt, một sinh viên đạt thành tích cao của Harvard, vợ anh ta là Bùi Huệ Tâm, cũng là một minh tinh, đã đóng rất nhiều phim truyền hình.

Đại Hồ Tử này có thể được coi là người thành công nhất chuyển hình tronh đám ông chủ than đá, nhưng… theo phong cách phô trương của ông ta, chậc chậc chậc, ngày hôm đó không thể tránh khỏi sự náo nhiệt.

Nghe những chuyện anh họ nói, thời gian trôi qua thật nhanh, Trần Trạch đột nhiên hỏi:

- Phù rể và các anh em của em thì tìm ai? Bạn thân trong thôn?

Trần Thương nghe xong thì mỉm cười:

- Ừm, những người bạn cùng phòng đại học đều đến.

Trong thôn Trần Thương có một đám thanh niên khoảng mười người, hầu hết đều ở Tấn Dương, có bốn năm bạn cùng phòng đại học, người trẻ tuổi ngược lại cũng náo nhiệt.

Phù rể là La Châu và Trương Thuần, hai người bạn cùng phòng ở trường đại học, họ cũng coi như là anh em tốt của nhau.

La Châu đang làm việc ở Tỉnh Nhị Viện Đông Dương, Trương Thuần vẫn đang làm trong công ty dược phẩm, hiện tại lẫn vào cũng được.

Trần Trạch không nhịn được hỏi:

- Đúng rồi, em thật sự không cần thuê xe hoa tốt một chút sao?

Bởi vì nhà Tần Duyệt ở An Dương, khoảng cách hơi xa, cho nên hai nhà cũng cân nhắc, quyết định làm phòng tân hôn ở khách sạn Tấn Dương.

Sau đó Trần Thương đón Tần Duyệt từ khách sạn, như vậy sẽ thuận tiện và ít rắc rối.

Khách sạn đã được đặt trước, ngày mai Ký Như Vân sẽ đến để bố trí.

Nhưng từ Tấn Dương đến thôn Nam Sơn vẫn còn một quãng đường dài, cần phải có một đoàn xe đón dâu tới rước.

Xe của Trần Trạch là một chiếc Mercedes-Benz cũ, được Trần Kiến Sơn sử dụng lại, nhưng... dù sao thì nó cũng hơi cũ.

Trần Thương cười nói:

- Không cần xe xịn như vậy, chỉ cần tìm vài người thân, bạn bè rước là được, chúng ta ở nông thôn nên cứ náo nhiệt chút là được.

- Anh cũng không cần thiết thuê nhiều xe xịn như vậy làm gì, em chỉ là một bác sĩ, cứ khiêm tốn một chút thôi.

Trần Trạch cười, nói:

- Được rồi, mọi chuyện đã được sắp xếp xong xuôi, chiếc BMW của bạn anh là chiếc xe đi đầu, tiếp theo là Audi một màu.

Trần Thương gật đầu:

- Anh, đáng tin cậy! Sau khi xong việc em sẽ chiêu đãi anh thật tốt.

Không phải là Trần Thương không có tiền, cũng không phải anh không nỡ tiêu tiền.

Chỉ là hơn một năm nay anh cũng coi như tham gia không ít sự kiện lớn.

Bản thân cũng không phải dân kinh doanh nên không cần quá chú ý phô trương, quan trọng nhất là sự thoải mái.

Sau khi trở về, cuối cùng Trần Thương cũng gặp được Tần Duyệt, nhìn thấy nha đầu này đang đội mũ đứng ở đó, anh không khỏi cười khổ:

- Ba anh nói ngày nào em cũng bận, vất vả, anh còn tưởng em bị rám nắng, vậy mà lại càng trắng hơn.

Tần Duyệt liếc một cái:

- Anh là đồ không có lương tâm.

- Bà đây làm việc vất vả, bận rộn tứ phía, mới gặp mặt anh lại nói câu này?

Hừ, hiện tại em hối hận rồi, không lấy chồng nữa

Trần Thương cười ha ha một tiếng:

- Xong hết rồi, anh nói cho em biết, hiện tại hôn lễ là do bề trên chỉ định, em không cưới cũng phải cưới, không muốn cũng phải muốn, không thể theo ý em nha

Tần Duyệt nghe vậy thì tức giận mà bĩu môi:

- Em phát hiện ra em đã đối với anh quá tốt rồi

- Cái gì cũng chiều ý anh, chăm sóc anh, bây giờ anh một chút cũng không thương em

Cẩu tử, anh đã thay đổi rồi

Trần Thương nhìn bộ dạng đáng yêu kia của Tần Duyệt mà không nhịn được cười, nhéo khuôn mặt phúng phính của cô, nói thật, làn da của cô thật sự rất đẹp.

Hahahaha … Không phải là anh đã thay đổi.

Hôm nay anh trở về rồi, nhưng tìm về cho em thứ mà em vẫn luôn một lòng muốn có, chờ tới khi kết hôn, anh tặng cho em.

Tần Duyệt liếc mắt nói:

- Em muốn mặt trời, mặt trăng và sao, anh có đưa cho em không?

- Khoác lác

Ngày 17 tháng 8

Ngày cuối cùng sắp diến ra hôn lễ.

Gia đình của Tần Hiếu Uyên đã tới.

Sau khi hai bên gia đình bàn bạc xong mọi chuyện, dẫn theo Tần Duyệt lên xe và đi đến khách sạn Tấn Dương.

Sau khi lên xe, cô vui vẻ thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn Trần Thương, hét lớn:

Cẩu Tử, ngày mai anh nhớ đến cưới em đó

Lão Tần giậm chân tức giận:

- Được rồi, đừng làm mất mặt, người không biết còn tưởng con gái nhà này không gả được đó

Tần Duyệt lè lưỡi:

- Con sợ anh ấy sẽ quên mất

Ký Như Vân bật cười:

- Nha đầu ngốc này, chuyện lớn như vậy sao có thể quên được?

Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy lo lắng n, càng đến giây phút cuối cùng càng thêm căng thẳng.

- Ngày mai con đi lấy chồng rồi, ba mẹ ơi, con… bây giờ con cảm thấy rất phức tạp.

Nghe những lời của Tần Duyệt, Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân không nhịn được thở dài, Ký Như Vân ôm con gái, mũi chua xót, còn lão Tần thậm chí còn quay đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng, mở to mắt ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Thành thật mà nói, con gái bảo bối nhà mình sắp lấy chồng, điều này thực sự khó chịu như bị cắt đi một miếng thịt.

Dù ai cũng biết đó là chuyện tốt.

Nhưng…Từ nay về sau cô không còn thuộc về Tần gia nữa, cô phải làm một người vợ, một người mẹ.

Tần Duyệt nhạy cảm nhận ra tâm trạng của ba mẹ mình đều có chút không đúng, nhanh chóng đổi đề tài:

Ba mẹ, mau nhìn sân khấu ở phía sau đi, con đã chủ trì dựng, do con thiết kế, có đẹp không?

Hai người quay lại, vừa lúc thấy sân khấu hôn lễ, phong cảnh của thôn Nam Sơn vốn không tệ.

Những người mà Tề Chính Hướng mang theo thực sự rất có năng lực, lại thêm đầy đủ đạo cụ.

Toàn bộ hiện trường diễn ra lễ cưới là trên một bãi đất trống cách nhà Trần Thương không xa.

Sau khi sân khấu hôn lễ được dựng lên, nhìn từ trước ra sau, chỉ thấy bóng dáng của núi long đỉnh, cùng với trời xanh mây trắng, cả tông màu cho người ta cảm giác tự nhiên, phóng khoáng

Người trong thôn nhìn về phía Tần Duyệt, nghe thấy tiếng kêu của cô, lập tức nở nụ cười.

Thực lòng mà nói, sau vài ngày ở chung, ai cũng thích cô gái lễ phép, có văn hóa, có học thức, hiểu chuyện và dễ gần này.

Ai lấy được cô ấy thật là may mắn

……

……

Một ngày này, nhiều người đến nhận phòng ở khách sạn Tấn Dương.

Người quản lý khách sạn hơi ngạc nhiên khi thấy những người nước ngoài này.

Là một thành phố nội địa, Tấn Dương rất ít giao lưu với nước ngoài và mỗi năm cả thành phố có rất ít người nước ngoài ghé đến.

Hôm nay, hàng chục người nối tiếp nhau lần lượt đến

Điều này khiến người quản lý hơi bối rối.

Mấu chốt là những người này còn đến từ nhiều quốc gia khác nhau, Anh, Mỹ, Pháp, Nga... vv.

Quan trọng nhất là

Mọi người nói chuyện rất nho nhã và lịch sự, vô tình để lộ đồng hồ ra đều là loại có giá cả trăm ngàn

Chương 1597: Hôn Lễ Thế Kỷ - Đoàn Xe Gặp Đoàn Xe

Chuyện như vậy sao có thể không thu hút sự chú ý?

Nhân viên lễ tân của khách sạn thì thào:

- Tất cả những người này đều đến để dự đám cưới của Hồ Kiệt phải không? Tôi nghe nói Hồ Kiệt từng học ở Đại học Harvard, thật có bả lĩnh

Đúng đó, vận may của Tấn Dương chúng ta bị Hồ gia hút hết rồi

Lúc này, một cô gái ở quầy lễ tân chạy vào và hét lên với vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Ta đi, các người ra ngoài xem một chút! Thật là phô trương

Cô gái thì thào, che miệng kêu lên với mọi người.

Người quản lý không khỏi trừng mắt:

- Được rồi, đây dù gì cũng là khách sạn bốn sao, đừng nhìn như kiểu chưa từng thấy việc đời vậy.

Nói xong, anh ta tò mò hỏi:

- Tiểu Thất, có chuyện gì vậy?

Cô gái tên Tiểu thất không nhịn được nói:

- Anh mau ra ngoài xem đi, có một hàng Rolls-Royce hiệu thủ đô ngay ngắn đậu ở bãi đậu xe bên ngoài! Ngoài ra còn có Bentley và Mercedes-Benz Maybach! Ngoài ra còn có mấy chiếc Pullman! Mẹ ơi, những chiếc xe này cộng lại là bao nhiêu

Nghe thấy lời của Tiêu Thất, mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Dù sao... Không biết ở Tấn Dương có đến một chiếc Rolls Royce hay không, nhưng tới nhiều một lúc như vậy làm sao có thể không bị sốc đây?

Càng đừng đề cập đến Maybach S650 Pullman gì đó.

Đây là một điều hiếm thấy ở Tấn Dương.

Nếu không phải Tiểu Thất hiểu rõ về xe, thật sự sẽ không biết các hãng xe.

Một vài cô gái trẻ chưa nhiều tuổi lắm đã chịu không nổi, nói một tiếng với quản lý, giả bộ đáng thương xin đi wc, để đi ra ngoài ngắm xe

Nhiều người bên ngoài đang chụp ảnh chiếc xe.

Dù sao thì một hàng xe Rolls Royce đậu ở đó thực sự gây rung động

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

Nhìn, có hoa quấn ở trên đó kìa? Nhất định là được dùng cho đám cưới

Ừm, tuyệt đối là vậy

Ngày mai, Hồ gia giàu nhất chỗ chúng ta sẽ kết hôn, nhất định là do họ mời tới.

Ừm, ngoài ông ta, còn ai có thể mời đến nhiều xe sang như vậy

Mấy cô gái quầy lễ tân chụp rất nhiều ảnh rồi chạy vào.

Nhìn này, quản lý, có rất nhiều xe hơi sang trọng! Mau nhìn những biển số xe này... Kinh! Hơn nữa, Kinh A88888! Chúa ơi… đây đều là biển số xe thần tiên gì chứ

Hoàn toàn chính xác

Nhìn những chiếc xe và biển số xe này ai cũng choáng váng, ngay cả người quản lý cũng trợn tròn mắt.

Anh ta biết nhà họ Hồ rất giàu, nhưng không ngờ lại có bản lĩnh đến như vậy.

Kinh A là biển số xe do thủ đô cấp vào năm 1994, nhưng chỉ phát hành sau 2 năm thì ngừng hoạt động,

Vì lúc đó đời sống của người dân còn rất lạc hậu và trên cơ bản người có khả năng mua được xe là cơ quan chính phủ, nên biển số Kinh A đương nhiên được gán với nhãn hiệu 'Quyền quý'.

Tiểu Thất đang ở phía sau tính toán cẩn thận.

Sau khi tính toán xong, Tiểu Thất một mặt sinh không thể luyến nói:

- Mọi người biết không? Tổng giá trị xe bên ngoài tầm 2 tỷ

- Được đón bởi một đội ngũ đón dâu như vậy, tôi cảm thấy quá hạnh phúc rồi

Người quản lý không khỏi liếc nhìn Tiểu Thất.

Nhưng... Nói thật, có cô gái nào mà không có ước mơ như vậy?

Có một hôn lễ đẹp như mơ.

Không lâu sau, một nhóm người đi vào.

Xin chào, chúng tôi đến đăng ký nhận phòng.

Chỉ thấy những người đi vào đều cao lớn, trong đó có một người hơi ngẩn ra.

Là Mã Nguyệt Huy tiên sinh phải không?

Không sai

Một số người xung quanh đến từ bệnh viện, nhưng nhiều người bạn của Mã Nguyệt Huy cũng đã đến.

- Anh Mã, ngày mai anh phải giới thiệu chúng tôi với giáo sư Trần đó nhé

- Ừ, gặp mặt đều được

- Không sai, lão gia tử nhà tôi đều đã nói, nếu có thể để lại thông tin liên lạc, mọi chuyện sẽ dễ dàng

Mã Nguyệt Huy không khỏi nói:

- Không sao, tôi là anh của Trần Thương, còn là anh của vợ cậu ấy.

Chút chuyện nhỏ thôi mà

Nhưng... Ngày mai mọi người cố gắng đón những người bạn nước ngoài của Trần Thương tới, đi từng chuyến một, chúng ta không vội.

Không vấn đề gì! Tôi thậm chí còn mang theo phiên dịch, chỉ sợ không thể hiểu những gì người ta nói.

Một người vừa cười vừa nói.

Đây đều là những 'tài xế' do lão Mã mang tới, đem xe nhà mình đến đây đón người.

Ngày 18 tháng 8

Bầu trời trong trẻo

Thị trấn Tấn Dương, từ sớm đã có một đoàn xe lái ra từ một khu biệt thự.

Ở phía trước là xe gắn máy Harley mở đường, xe ở giữa là một chiếc Rolls-Royce Cullinan, theo sát phía sau là gần hai mươi chiếc siêu xe Ferrari màu đỏ rực.

Phong cảnh diễm lệ như thế, trong nháy mắt hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người

Hai mươi chiếc Ferrari này tạo thành hôn lễ xa hoa, đoàn xe xuôi theo đường 1/5 và đường Học Phủ, khoảng cách từ đầu đến đuôi đoàn xe ước chừng đạt 500 mét, thu hút sự chú ý của người qua đường

Trong đó không ít người ngừng chân lấy điện thoại ra chụp được cảnh tượng bất thường này.

Đã bao giờ thành thị nhỏ như Tấn Dương từng chứng kiến một hôn lễ lớn như vậy

Ở thời đại bùng nổ thông tin như vậy, hôn lễ này vừa bắt đầu, liền nháy mắt khiến mọi người hâm mộ quan tâm.

Từng người một vội vàng lại tới đây bắt đầu phát sóng trực tiếp

Có thể coi đây là hôn lễ xa hoa nhất Đông Dương tỉnh.

Mà cùng lúc đó, một chiếc BMW dẫn đầu, tám chiếc Audi A6 với tư cách đoàn xe hoa xuất phát từ thôn Nam Sơn tiến về khách sạn Tấn Dương.

Nói thật Trần Thương cũng có chút khẩn trương.

Xe chạy đến đường lớn, lập tức có xe máy lao vút qua.

Ngay sau đó Rolls-Royce, tiếp đó chính là tiếng động cơ của Ferrari

Trần Thương ở trong xe nhìn cũng nhiệt huyết sôi trào

Thật hăng hái.

Bởi vì đoàn xe quá dài, mà bên Trần Thương cũng là xe hoa.

Xáo trộn trận hình không tốt lắm.

Trần Thương dứt khoát nói với Trần Trạch:

- Đây chính là hôn lễ của Hồ Kiệt à?

Trần Trạch cười cười:

- Thấy sao, hoành tráng không? Có phải hối hận rồi không đó?

Trần Thương cười ha ha một tiếng:

- Thú vị thật, nhưng... Em cảm thấy mình không cần thiết phải như vậy... chờ một chút, chờ người ta đi qua, chúng ta lại đi.

Trần Trạch gật đầu.

Qua mấy phút, sau khi toàn bộ đi qua, đoàn xe của Trần Thương cũng theo ở phía sau.

Trần Thương không nghĩ tới chính là...

Không nghĩ tới đích đến của hai đội xe vậy mà cùng một chỗ: khách sạn Kim Dương

Trần Trạch cố ý kéo dài khoảng cách với họ.

Nhưng... Hôm nay thực sự quá đặc biệt.

Đội xe của Trần Thương theo sát phía sau, trong lúc nhất thời tạo thành chênh lệch rõ rệt.

Thật ra đội xe của Trần Thương cũng không tệ.

Ở thành thị như Tấn Dương thị, như vậy cũng coi như khả quan rồi.

Tuy vậy lại không có cách nào hết lần này tới lần khác gặp được đội xe của người ta.

Cứ như vậy, một đường cùng nhau dừng lại trước khách sạn.

Sau khi ngừng xe, Trần Thương đi vào khách sạn.

Mà cùng lúc đó, bên đội xe sang trọng cũng có rất nhiều người xuống.

Đột nhiên giữa chừng, mọi người bên phía Trần Thương có chút thua chị kém em

Bởi vì, mọi người kinh ngạc phát hiện, đội xe thể thao của Hồ Kiệt cũng có rất nhiều người soái khí không gì sánh được bước xuống

Trong đó có không ít ngôi sao đang nổi tiếng

Những minh tinh này vừa ra trận, nháy mắt khiến xung quanh sôi sục.

Chương 1598: Hôn Lễ Thế Kỷ - Người Chứng Hôn

Mà bên phía Trần Thương phần lớn đều là bạn học.

Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, Trần Thương học cấp 3 ở Tấn Dương.

Bản thân Trần Thương là người có bản tính tốt, nhân duyên không tệ, lần này kết hôn có không ít bạn hồi cấp 3 đến tham dự.

Tất cả mọi người đều cùng trong thành phố, dồn dập tụ tập tới khách sạn chờ đợi Trần Thương.

Thấy một màn này, mọi người cũng nhịn không được nói:

- Mẹ nó! Thương nhi, cậu thế này cũng quá thảm rồi? Đi theo sau mông xe sang trọng nhà người ta

- Đúng vậy, cậu cách xa một chút tốt bao nhiêu, làm nền cho người ta sao?

- Hôm nay, đội xe đón dâu sang trọng đón dâu và đoàn phù rể người nổi tiếng nhất định sẽ trở thành hot search đoàn, Thương nhi, cậu phải làm nền rồi

Tất cả mọi người đều là bạn học, vui đùa nói, anh cũng không để ý, cười nói:

- Cái này cũng không nhất định nha, tôi đi theo người ta tới, nói không chừng gia đình người khác cho rằng phía trước là đội xe của chúng ta đó

- Các anh em, đi, đón dâu

Lập tức, mọi người cười nói:

- Đi! Đón dâu

Đang lúc nói chuyện, một đoàn người đi vào trong.

Đám Lão Mã ở tầng cao của khách sạn, vừa vặn nhìn thấy một màn này ở bên ngoài.

Sau khi nhìn thấy, công tử hoàn khố ở thủ đô lập tức nhịn không được gửi tin nhắn cho cho Trần Thương:

- Thương nhi, đội xe đến đông đủ rồi, có muốn trợ giúp hay không?

Sau khi nói xong, lão Mã nói với người bên cạnh.

- Mẹ nó! Thương nhi nhà mình chịu ủy khuất rồi

- Mấy người thấy không...

- Cái này không được, chúng ta phải lấy lại cục diện

Mọi người xung quanh nghe xong, lập tức nổi nóng:

- Cái gì? Giáo sư Trần chịu ủy khuất, không được không được, để tôi tới

- Cái gì mà để anh tới chứ! Aizz... Sớm biết vậy tôi đã lái độc chiêu của mình tới, những xe thể thao này không được, nếu không phải núi cao đường xa, tôi thật muốn đem Lamborghini Veneno ra

- Hiện tại, tôi liên hệ máy bay trực thăng nhà tôi đến được không?

Lão Mã nhịn không được thở dài, nhìn tin nhắn của Trần Thương:

- Anh đừng gây chuyện cho tôi đó

Trần Thương cũng không dám xa hoa như vậy.

Dù sao hôm nay người chứng hôn không phải ai khác, là chính là cha nuôi, Khổng Tường Dân.

Với tư cách là người đứng thứ hai ở tỉnh Đông Dương, thực sự khó mà để Khổng Tường Dân tới thôn Nam Sơn làm người chứng hôn cho anh.

Tuy nhiên, chính là bởi vì như thế, Trần Thương cũng không dám để quá mức xa hoa, tránh phiền toái không cần thiết.

Lão Mã bất đắc dĩ thở dài:

- Đi thôi, đi theo Thương nhi đón dâu đi

Đang lúc nói chuyện, mọi người đến trong phòng, bên trong bố trí rất là náo nhiệt.

Trong ngoài căn phòng đều là người, bạn học của Trần Thương quá nhiều.

Đám ngoan chủ thấy một màn này, cũng tiếp cận đi vào.

May mà lúc ấy thuê bao phòng rất lớn, hiện tại xem ra một chút cũng không khoa trương.

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân ở trong phòng riêng, còn Tần Duyệt ở phòng ngủ.

Sau khi Trần Thương đến, chào hỏi Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân, cười hô:

- Tần Duyệt! Anh tới cưới em rồi, mau đi theo anh đi

Rất nhanh, trong phòng truyền đến tiếng la hét lớn.

- Được! Nhanh, các người buông tôi ra, tôi muốn gả

Nghe thấy lời này, lập tức khiến mọi người ha ha ha cười lớn, mà Tần Hiếu Uyên cũng nhịn không được che mặt.

Chỉ là, rất nhanh Tần Duyệt đã bị chế phục

Nhóm khuê mật ‘bắt cóc’ cô, nói:

- Không cho mở cửa

Trần Thương vội vàng nói:
- Nào lại đây, tiền lì xì mở đường
Vương Khiêm kinh nghiệm phong phú chạy tới:
- Nào các chị em, mở cửa, nhét bao tiền lì xì cho mọi người
Vào lúc này, trong phòng truyền tới một đợt âm thanh:
- Trên cửa có mã quét đó! Ủng hộ quét mã thanh toán Wechat, Alipay
Một câu nói khiến Vương Khiêm muốn choáng váng, lập tức mọi người cũng bối rối.
- Cái này... Mọi người không quen xài! Không được
- Làm sao không được, đây là chuyên môn của chúng tôi! Mau quét, quét đầy chúng tôi sẽ mở cửa
Một câu quét đầy, lập tức khiến mọi người nói đùa.
Chiêu này không được, ta bày kế khác
Cuối cùng Vương Khiêm nói:
- Ấy, các chị em, mọi người cho tôi cái gợi ý đi, ngày lành đẹp trời đừng để bỏ lỡ
- Vậy thì, khen đi, thổi phồng đến mức Duyệt Duyệt của chúng tôi hài lòng, chúng tôi sẽ mở cửa
Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt
Mẹ nó...
Đây không phải môn học bắt buộc của mình sao?
Không nghĩ tới vào lúc này có thể có công dụng?
Nghĩ tới đây, Trần Thương dồn khí đan điền.
Mở miệng nói:
- Tần Duyệt, ôn nhu đáng yêu hào phóng, khéo hiểu lòng người...
Năm phút sau...
Mười phút sau...
Cuối cùng
Tất cả mọi người sửng sốt
Ai có thể ngờ tới Trần Thương lại có thể chuẩn bị đầy đủ như vậy
Cái gì gọi là xuất khẩu thành thơ
Cái gì gọi là nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly
Cuối cùng, anh cũng phát hiện ra khổ tu thường ngày của mình cuối cùng đã có đất dụng võ.
Mười phút không gián đoạn không lặp lại...
Ngay cả Ký Như Vân cũng trợn tròn mắt, bà đờ đẫn liếc nhìn lão Tần:
- Con gái của chúng ta ngoan như vậy sao?

Lão Tần ngẩn ra:
- Đây nhất định không phải là con gái của ta
Tần Duyệt không nhịn được cười thật lớn.
Các cậu thả mình ra, mình muốn gả cho anh ấy, haha… Mình quá ưu tú
Một đám khuê mật cũng trợn tròn mắt.
Trần Thương chết tiệt, vậy mà anh ấy đã làm xong bài tập rồi, vừa rồi chúng tôi còn chưa làm xong đề tài, anh còn phải khen bằng tiếng Anh nữa
Đột nhiên, đầu óc của mọi người co giật.
Tuy nhiên, chưa kịp lớn tiếng, Trần Thương đã nói tiếp.
Lại năm phút... giọng London khen ngợi một lần nữa làm mọi người muốn hôn mê.
Anh cười lạnh một tiếng, bản dùng thử, đánh giá của mấy người còn kém xa so với tổ tiên nhà tôi
Tần Duyệt không nhịn được:
- Buông mình ra, Trần Thương nhà mình thật quá ưu tú
Nhóm khuê mật không khỏi nói:
- Không được, không được, chúng tôi phản đối
Vương Khiêm không nhịn được nói:
- Các chị em, tôi mang soái ca đến cho mọi người đây, tạo điều kiện cho mấy cô nếm thử, nhanh lên mở cửa
Thật không?
Lão Mã nhanh chóng nháy mắt với đám ngoan chủ này.
Mọi người thấy còn có một chuyện tốt như vậy?
Mọi người nhanh chóng gật đầu:
- Thật đó
Giọng nói vừa buông xuống
Đột nhiên Tần Duyệt bị đưa ra ngoài
Soái ca ở đâu?
Chỉ thấy một đội quân xe tăng hung hãn lao ra
Tần Duyệt cũng bị mọi người nhấc ra ngoài
Lại đây, Tần Duyệt giao cho anh, còn soái ca thì giao cho chúng tôi
Đột nhiên, tất cả mọi người đều cười rộ lên, Vương Khiêm xuýt xoa nói:
- Mọi người nhấn F để vào xe tăng, cố gắng nha
Vẻ mặt của Tần Duyệt thay đổi:
- Đừng, em còn chưa đi giày, anh còn chưa tìm giày
Đúng lúc này, một cô bạn thân chạy tới.

Trần Thương, đưa giày cho anh, Tần Duyệt cũng tặng anh, tặng mấy anh đẹp trai cho chúng tôi đi

Trần Thương mang giày cho Tần Duyệt, ôm cô bước xuống dưới.

Nhóm phù rể ở phía sau đều sững sờ

Không đúng

Sai rồi?

Kịch bản sai rồi sao?

Đúng rồi, không phải những nhà khác đều nháo phù dâu sao? Tại sao chúng ta lại trở thành nháo phù rể?

Chị, tôi sai rồi! Cô làm nhẹ chút, ái chà chà, thân thể nhỏ bé của tôi, xin thương tiếc một chút

Hahaha...

Không khí sôi động tràn ngập hiện trường, ruy băng bay đầy trong phòng.

Chương 1599: Hôn Lễ Thế Kỷ - Quà Cưới

Trần Thương cười ôm lấy Tần Duyệt, nói với mọi người:
- Dẹp đường hồi phủ
Các cô bạn thân ở phía sau cũng ôm lấy phù rể thẹn thùng.
Về phủ
Hahahaha...
Mọi người rời khỏi khách sạn.
Tần Duyệt được bế lên xe BMW.
Các bạn cùng lớp của Trần Thương cũng đi theo.
Chủ quản Trần Trạch chào hỏi các bạn học của Trần Thương.
Tất cả lên xe đi.
Audi ở phía trước.
Lúc này, lão Mã cũng xuống xe, chỉ vào đoàn xe Rolls-Royce ở phía trước, nói:
- Bên kia, bên kia nữa đều là xe của chúng tôi, mọi người lên xe đi.
Nói xong, Lão Mã nhấc máy bộ đàm:
- Thống nhất, tất cả xe, chiếu đèn led.
Trong nháy mắt, có tới bốn mươi, năm mươi chiếc ô tô, gồm Rolls-Royce, Bentley, Range Rover, Mercedes-Benz, Maybach S650 Pullman...
Nhìn những chiếc xe này, các bạn học ở hiện trường không khỏi choáng váng
Những ánh đèn led chớp nháy khiến cục diện bị ngưng trệ một lúc, lão Mã nói:
- Mọi người lên xe đi, đèn led lớn là xe của chúng tôi.
Lúc này, rất nhiều người nước ngoài lần lượt đi xuống, lão Mã vội vàng tiến lên chào hỏi:
- Mọi người lên xe đi.
Thế là… Xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái
Một chiếc BMW dẫn đầu, đội xe hoa Audi tiến về phía trước.
Khoảng cách khoảng một hai trăm mét.
Phía sau là toàn bộ những chiếc xe Rolls-Royce sang trọng
Những chiếc xe này đoan trang đại khí, vô cùng sang trọng
Hoa thống nhất vừa nhìn là biết là một đội
Khi nhìn thấy vậy, vẻ mặt của Trần Thương thay đổi:

- Tổ trưởng Mã, anh giữ cho đoàn xe này cách xa tôi một chút! Anh có thể giữ thái độ khiêm tốn được không?

Nghe vậy, lão Mã bước ra khỏi cửa sổ chui trên của con xe Hồng Kỳ, nói vào bộ đàm.

Mọi người, làm theo chỉ dẫn của tôi! Lái chậm một chút, khiêm tốn một chút

Lúc này, người nhà họ Hồ thấy cảnh này, lập tức sững sờ, Đại Hồ Tử không khỏi hỏi:

- Đây là nhà ai kết hôn vậy? Sao lại có nhiều xe Kinh A sang trọng thế?

Không biết...

Đại Hồ Tử nghe xong, nhẹ gật đầu:

- Ừm, tôi biết rồi, cậu phái người đi xem có đại nhân vật nào ở Tấn Dương kết hôn không...

Hồ Kiệt cũng ngây người nhìn xe sang trọng như vậy

Có chút tức giận, dù sao thì bị người khác cướp mất hào quang thì ai cũng không vui.

Nhưng... Anh ta biết nhiều xe sang như vậy tuyệt đối là người mình không chọc vào nổi.

Đặc biệt là biển số của xe kia...

Một hai chiếc đặc biệt thì còn có thể chấp nhận được.

Nhưng... Đây là cả một hạm đội

So với người ta, đội xe thể thao của họ, có chút LOW…

.....

Vào lúc này, bên ngoài thôn Nam Sơn, xe hơi sang trọng đậu ở khắp nơi.

Một đại nương trong thôn tự mình trông xe, ngăn không cho lũ trẻ tới gần.

Lúc này, sân khấu đang rất sôi động, một người dẫn chương trình hào hứng nói:

- Hôm nay, chúng tôi quay được địa điểm của đội xe khiêm tốn thần bí, hôm nay tôi và dẫn chương trình tiểu Khải cùng nhau phát sóng trực tiếp hôn lễ của hai nhà ở Tấn Dương cho mọi người.

Tiểu Khải, bên phía anh sao rồi?

Tiểu Khải không nhịn được nói:

- Tôi tham dự lễ cưới với tư cách là một phương tiện truyền thông, để tôi phát cho các bạn xem tình huống hiện trường. Dù gì thì nhà gái cũng là

một người nổi tiếng, loại sự kiện này phải có sự tham gia của giới truyền thông, có rất nhiều phương tiện truyền thông ở hiện trường

Mọi người đều sôi nổi.

Hôn lễ sẽ bắt đầu ngay thôi. Bây giờ đang đứng không, tôi sẽ đi theo một vị khách, cho mọi người xem tiền và quà lưu niệm của bạn bè của Hồ Kiệt

Mọi người thấy không? Lễ hỏi 10 vạn đống lớn.

- Có máy POS và chuyển khoản...

- Mọi người thấy không? Bên này bày rất nhiều hộp quà lớn nhỏ.

Món quà là một mặt dây chuyền kim cương, còn có nước hoa Jo Malone London phiên bản giới hạn, điện thoại Apple, Iphone, Ipad, Huawei Porsche...

Trời ơi, thật sự quá khoa trương, món quà 1.000 nhân dân tệ của tôi đổi lại trị giá 888...

Tùy ý cầm một món lên cũng cả 100 vạn

Có cả dây chuyền kim cương nữa.

Thật quá thổ hào rồi mà?

Tiểu Khải không thể kìm chế được bản thân, ngạc nhiên nói.

Mọi người mau nhìn, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, người dẫn chương trình vậy mà lại là Lý Tướng

Không thể tin được, phô trương lớn ghê.

Có ảo thuật gia Lưu Thiên đến biểu diễn tiết mục, đây là Quách Vân Bành sao? Đây là vũ đoàn Hàn Quốc sao?

- Phải nói đội hình ngôi sao sang chảnh thật đấy! Giờ tôi thấy hơn chục ngôi sao rồi...

Dương ca, bên anh thế nào?

Dương ca... Dương ca? Sao anh không nói gì...

Ở thôn Nam Sơn, người đàn ông đứng im tại chỗ, nhìn người chứng hôn trên sân khấu mà sửng sốt...

Nghe thấy Tiểu Khải gọi mình, anh ta không khỏi nói:

Tôi... Người chứng hôn bên chỗ tôi là Khổng Tường Dân

Cả Dương ca và tiểu Khải đều là dẫn chương trình của trang web địa phương nổi tiếng ở Tấn Dương, thường xuyên kết hợp tham gia hoạt động ngoài trời.

Lượng fan hâm mộ cũng tương đối đông đảo, thật khó để có được một ngày hiếm hoi như vậy, đây chắc chắn phải phát sóng trực tiếp thật tốt.

Thế nhưng... Sau khi Dương ca nhìn thấy Khổng Tường Dân, sắc mặt của anh ta biến sắc, sau khi do dự một chút, cuối cùng tắt chương trình trực tiếp.

- Chào mọi người, bên phía tôi có chút không tiện lắm, không thể phát trực tiếp, chờ xong việc tôi sửa tài liệu một chút rồi phát lên cho mọi người

Sau khi nói xong, Dương ca trực tiếp khép lại buổi trực tiếp.

Mà cùng lúc đó, tiểu Khải thấy Dương ca tắt trực tiếp, lập tức hơi sửng sốt, vội vàng gọi điện tới:

- Dương ca, sao anh lại tắt trực tiếp rồi, cơ hội hôm nay rất khó có được đó?

Dương ca nhịn không được nói:

- Không phải tôi đã nói với anh sao? Người chứng hôn bên này là Khổng Tường Dân

Theo bản năng Tiểu Khải muốn nói:

- Khổng Tường Dân là ai? Ông ta...

Bỗng nhiên, tiểu Khải không nhịn được biến sắc:

- Khổng... Lãnh đạo Khổng? Tỉnh Đông Dương... Khổng Tường Dân?

Dương ca gật đầu:

- Ừm.

Lời này vừa nói, tiểu Khải lập tức kinh hãi:

- Cái này... Đến cùng người kia là ai? Sao có thể mời lão Khổng đến làm người chứng hôn, cũng quá mạnh rồi nhỉ!?

Điều này không khỏi làm cho tiểu Khải chấn kinh, bởi vì phân lượng của Khổng Tường Dân thật sự quá mạnh

Cái gì mà người dẫn chương trình nổi tiếng

Cái gì mà ảo thuật gia hàng đầu

Cái gì mà minh tinh lưu lượng, vũ đoàn Hàn Quốc...

Những người này khi đứng trước một vị quan to một phương...

Không đáng để nhắc tới

Chênh lệch này tuyệt đối không phải tiền tài hay vật chất là có thể đong đếm được, mà là khoảng cách về thực lực, địa vị và tầm ảnh hưởng.

Ngay lúc này, phòng phát sóng trực tiếp của Dương ca mặc dù đã đóng lại, thế nhưng... Lúc này, mưa đạn lại nổ tung

Ở Đông Dương có rất nhiều người hâm mộ theo dõi Dương ca, sau khi biết Khổng Tường Dân làm người chứng hôn, tất cả mọi người đều chấn động.

Cái gì mà giàu nhất Tấn Dương.

Ở trước mặt vị lão Khổng của Đông Dương, thật sự là không đáng giá nhắc tới.

Lễ vật vẫn đang bay lên.

Phòng phát sóng trực tiếp đã đóng nhưng vẫn có vô số người tặng quà và tán gẫu.

Nhưng dù như vậy, Dương ca cũng không dám mở trực tiếp nữa.

Ngay lúc này, anh ta chợt phát hiện trong đám đông còn có những người khác cầm điện thoại quay chụp.

Nghĩ lại

Tất nhiên là lãnh đạo Khổng người ta nguyện ý đảm nhiệm làm người chứng hôn, điều này nói rõ người ta không quan tâm những vấn đề này

Chương 1600: Hôn Lễ Thế Kỷ - Bối Cảnh

Lúc này, trong lòng anh ta do dự, sau một lát, anh ta quyết định, mở phát sóng trực tiếp trước rồi tính tiếp.

Khổng Tường Dân lên sân khấu, không bao lâu liền đi xuống, dù sao hôn lễ vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Phong tục ở nông thôn tương đối nhiều, các phân đoạn cũng vậy, Trần Thương và Tần Duyệt đang bái lạy.

Áo cưới của Tần Duyệt cũng vẫn chưa thay.

Video phía Dương ca vừa mở, lập tức bay lên các loại quà tặng.

- Dương ca, đi xem thử đây là nhà nào mà lại có thân phận như thế?

- Dẫn chương trình, đi xem thử quà cưới của người ta đi

- Được rồi, mọi người đừng đoán nữa, nói không chừng lãnh đạo Khổng chỉ đơn giản là thân thích, tới hỗ trợ chủ trì một chút, ngạc nhiên

- Có khả năng... Những năm này, lão Khổng người ta ở Đông Dương, từ trước đến nay luôn khiêm nhường, không nghĩ tới còn có họ hàng ở nông thôn.

- Chỉ là, tôi vẫn rất hiếu kì, quà cưới của họ là bao nhiêu? Dẫn chương trình có thể can đảm đi dò hỏi được không?

Người tại hiện trường rất nhiều, xung quanh bao la đều là người.

Sau khi Dương ca do dự một chút, lấy ra 500 tệ, quyết định đi kèm một món quà, như vậy cũng không đến mức quá xấu hổ.

- Chào mọi người, hiện tại tôi sẽ đi tặng quà cho gia chủ, dù sao cũng là hôn lễ, tôi tới phát trực tiếp, cũng không thể ăn bánh mà không trả tiền được, chúc phúc cho tân lang tân nương.

Nói xong, đi về hướng bên kia.

Hiện tại, có rất nhiều người cầm điện thoại chụp ảnh, cũng không quá đột ngột.

- Sân khấu này được dựng thật sự rất xinh đẹp, rất kỳ công! Mặc dù không cho người ta một loại cảm giác xa hoa, thế nhưng thật rất dụng tâm.

Dương ca vừa đi vừa nói, sau khi đến nơi đặt quà.

Anh ta đứng ở bên cạnh mấy người đặt quà.

Chỉ là vào lúc này, hình ảnh tặng quà đập vào tầm mắt.

- Trương Bảo Dân: 50 tệ.

- Trần Đại Xuyên: 100 tệ

Đây đều là các hương thân, quà mừng năm mươi, một trăm tệ ở nông thôn rất bình thường.

Mưa đạn bên trong cũng truyền tới.

- Đây chính là một người bình thường, khẳng định không phải họ hàng của lão Khổng, mới tới hỗ trợ

- Chờ một chút, nói không chừng còn có thổ hào đó

Ngay lúc này, phía bên tiểu Khải lại nổ tung.

Bởi vì là cùng phát trực tiếp với nhau, hình ảnh chỉ tách ra, khán giả hai bên hình ảnh đều có thể thấy, thậm chí giống như đang PK.

Bên này sau khi tặng quà bên tiểu Khải bùng nổ, lập tức chỉ số tăng vọt.

- Có người tặng một chiếc Rolls-Royce! Mẹ nó, thật sự là trâu bò

- Tặng Rolls-Royce chính là một cựu trùm than đá, cổ đông của Đại Hồ Tử.

- Chờ đã, còn có đây này, có người tặng đồng hồ Patek Philippe, cái này phải hơn trăm vạn nhỉ?

- Thật có tiền nha

Nếu mà so sánh, Trần Thương mà bên Dương ca theo dõi ngược lại rất phổ thông, giống như hôn lễ của người bình thường, không có gì phóng đại.

- Mã Nguyệt Huy: 1000 tệ.

- Hà Thần: 1000 tệ.

...

Tất cả đều là 1000 tệ.

Điều này khiến Dương ca có chút hoài nghi, cái này... Chẳng lẽ là có gì không đúng sao?

Này cũng quá bình thường mà?

Có lẽ ban đầu là mình đã quá nhạy cảm?

Những chiếc xe này kỳ thật cũng là những thổ hào đến cổ động cho Khổng Tường Dân.

Nghĩ tới đây, mọi người đột nhiên bình thường trở lại.

Kỳ thật, đây là Trần Thương dặn đi dặn lại, ngàn vạn không thể để cho đám lão Mã làm hỏng bầu không khí.

Vì lẽ đó, giới hạn tiền mừng nhiều nhất 1000 tệ.

Bởi vì tiền mừng bên Trần Thương chia 3 nhóm, một bên là các hương thân và bạn bè thân thiết, một bên là đồng nghiệp, còn có một bên là người ngoại quốc.

Ba bản sổ sách, cũng để có trật tự.

Bên Tần Nhạc Minh phụ trách cho người nước ngoài, còn mời cả phiên dịch.

Bên này Dương ca hiếu kỳ liền đi tới phía người nước ngoài ở phía ngoài cùng.

Thế nhưng... Ngay lúc này, chuyện quỷ dị bắt đầu diễn ra.

- Mã Lôi n: 1000 đôla, cộng thêm dao mổ Gamma x 1.

Làm cho khi Dương ca nghe được, lập tức sửng sốt một chút.

Mưa đạn bên trong nhịn không được gửi 666...

Dù sao 1000 đôla tương đương với bảy ngàn tệ đó, thật không ít.

Thế nhưng... Dao mổ này thì có hơi đùa giỡn rồi

Loại chuyện kết hôn lại tặng lưỡi dao không phải tác giả tiểu thuyết mới có sao?

Làm sao người ta cũng có

Mà lúc này, mưa đạn bên trong cũng dồn dập bắt đầu nhổ nước bọt

- Liu liu liu, kết hôn lại tặng một con dao phẫu thuật, những người nước ngoài này thật là xấu xa mà.

- Không hiểu suy nghĩ của bọn họ

Nhưng ngay lúc này, lại thêm một người.

- Mond Alpha: 1000 đôla, một bản bậc thầy chỉ đạo của 《 The Lancet 》, dao điện cao tần X1

Vật này vừa ra tay, lập tức khiến hiện trường yên tĩnh trở lại.

Bọn họ không biết rõ những thứ đó nhưng lại biết giá trị của 《 The Lancet 》.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện một bản bậc thầy chỉ đạo của 《 The Lancet 》, này cũng quá quỷ dị chứ?

Cái này không sợ làm giả học thuật sao?

Đây thật ra là một bài báo do Mond Alpha viết dựa trên lý luận bắc cầu động mạch vành của Trần Thương trong khoảng thời gian này, anh ta cảm thấy mình để Trần Thương tới làm lão sư chỉ đạo, vừa vặn nhân cơ hội này.

Mond Alpha gửi thêm thông báo tuyển dụng của 'The Lancet' và trong tay cầm theo một phong bì khác liên quan đến dao điện cao tần.

Những thứ này được tài trợ bởi các công ty y tế.

Khi Trần Thương tổ chức lễ bảo vệ khóa luận tốt nghiệp, anh vô tình tiết lộ việc mình muốn xây dựng một tổ chức như thế này ở An Dương, những người này và một số tổ chức đều đặt tâm tư vào đó

Dao mổ Gamma do Mã Lôi n tặng vừa rồi đã khiến các thành viên của Hiệp hội AATS ở phía sau hơi sửng sốt.

Tất cả những người trong nghề đều thực sự chấn kinh

Mặc dù dao gamma chỉ là một con dao, nhưng nó thực sự là một thứ đắt tiền.

Nói như vậy, chi phí cho một ca phẫu thuật dùng dao mổ Gamma có thể là từ 1 đến 2.5 vạn.

Giá của một con dao mổ gamma tương đương với 5 chiếc Rolls-Royce Phantom

Một con dao gamma trị giá 2000 vạn

Mặc dù đây chỉ là một con dao gamma được Trung tâm Y học Cleveland bỏ qua, là trung tâm nghiên cứu y học hàng đầu thế giới, Trung tâm Nghiên cứu Y khoa Cleveland không mua một thiết bị giá cao như vậy, thiết bị này thuộc khoản bị đào thải của trung tâm y tế.

Với tư cách là viện trưởng, Mã Lôi n và các đồng nghiệp của mình tại bệnh viện đã góp tiền để mua nó làm quà tặng.

Dù sao việc xây dựng một trung tâm y tế tốn rất nhiều tiền, cũng rất khó để bắt đầu.

Khi Vương Thông đang ghi hình, cả người trợn tròn mắt.

Tương tự

Như Mond Alpha đến từ Bệnh viện Presbyterian New York:

- The Lancet và dao điện cao tần này cũng khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào

Mọi người đều có chút phấn khích

Đây là một bữa tiệc học thuật

Xin chào, đây là quà lưu niệm

Trợ lý bên cạnh Vương Thông đưa cho bên kia một phong thư.

Sau khi Mã Lôi n nhìn thấy, vội vàng mở ra.

Sau khi phát hiện ra đó là một danh ngạch, đột nhiên trở nên phấn khích

Mã Lôi n vẫy tay với những người phía sau mình.

Những người xung quanh bỗng trố mắt, không ngừng hâm mộ

Đây là danh ngạch để Trần Thương thành lập một trung tâm nghiên cứu y học về tim ở Đông Dương, có thể đến đây để đào tạo hoặc thậm chí làm việc nếu muốn giữ vị trí

Chương 1601: Hôn Lễ Thế Kỷ - Điệu Thấp

Đối với những thành viên Hiệp hội AATS, điều này hoàn toàn có ý nghĩa phi phàm

Hết người này đến người khác, ngày càng nhiều người lần lượt tặng quà.

Carter, 1.000 bảng Anh, đèn mổ x1

Michelle, 1.000 bảng Anh, 1 xe cấp cứu hạng B Mercedes-Benz

Lúc này, Dương ca vốn nhìn thấy chỉ muốn cười đột nhiên sững sờ

Ngay sau đó, kiến thức chuyên môn xuất hiện trên mưa đạn

Mẹ nó! Cái gì Rolls-Royce, so với con dao Gamma vừa rồi, yếu quá

Lầu trên chớ nói nhảm, một con dao mổ có thể đắt như thế nào?

- Đắt bao nhiêu? Một con dao Gamma, anh có thể mua ba căn nhà ở thủ đô, anh nói xem nó đắt như thế nào?

Ngay sau đó, vua Baidu đã gửi thông tin con dao Gamma lên mưa đạn.

Sau khi xem những tin tức này, tất cả mọi người đều im lặng

Thế nào mới là đại lão?

Những người xuất hiện với dáng vẻ ung dung thản nhiên này mới là đại lão hàng đầu

Cái gì mà Rolls Royce, Patek Philippe

Người ta tặng 'The Lancet', xe cấp cứu Mercedes-Benz, dao điện cao tần, thiết bị trị liệu vi sóng, bàn mổ cơ học, đèn mổ...

Đây là một đẳng cấp đúng không?

Càng nghĩ họ càng có chút chấn kinh

Những người theo dõi hôn lễ của nhà giàu nhất họ Hồ lúc này mới nhận ra, thế nào là không khí cao cấp, và thế nào xa hoa khiêm tốn có nội hàm

Phục! Tôi thật sự phục rồi

Ừ, vốn dĩ tôi còn tưởng... Không ngờ đây mới là đại lão thật sự

Lúc này, mọi người xem truyền hình trực tiếp mới nhớ ra.

Dẫn chương trình, người kết hôn tên là gì? Không phải trên cổng chào có viết sao?

Ừ! Mau xem đi, một nhân vật như vậy chắc chắn có trên Bách khoa toàn thư Baidu

Đúng đó, Hồ Kiệt cũng có trên Bách khoa toàn thư Baidu, Tổng giám đốc của tập đoàn ô tô Vệ Hoa công ty trách nhiệm hữu hạn, sinh viên tốt

nghiệp xuất sắc của Harvard, nằm trong top mười thanh niên tiêu biểu của Đông Dương...

Dương ca nghe vậy thì vội vàng chạy ra ngoài, nhìn chằm chằm vào bên trên:

- Trần Thương, Tần Duyệt

Rất nhanh

Vua Baidu trỗi dậy một lần nữa

Trần Thương: Nam, 29 tuổi, trình độ thạc sĩ, giáo sư Hiệp Hòa, chủ nhiệm khoa cấp cứu của bệnh viện nhân dân số 2 Đông Dương, tài năng hàng đầu Đông Dương, Phó tổ trưởng Tổ chuyên gia của Ủy ban chăm sóc sức khỏe trung ương

Học thuật kiêm chức: Hội trưởng Học viện Phẫu thuật Hoa thế giới, Phó hội trưởng Hội Phẫu thuật Tim mạch Hoa Kỳ, Phó hội trưởng Nhóm rò tuyến tụy Thế giới, Bác sĩ Phẫu thuật chỉnh hình giỏi nhất Thế giới 2019, Phó hội trưởng phân hội khoa ngoại Tổng hợp của Hiệp hội Y khoa Trung Hoa, Trưởng nhóm khoa ngoại tiêu hóa của Hiệp hội Y khoa Trung Hoa, Phó hội trưởng Hiệp hội khoa tâm ngoại Hiệp hội Y học Trung Hoa, Phó hội trưởng Hiệp hội khoa ngoại tay Hiệp hội Y học Trung Hoa, Hiệp hội Y khoa Trung Hoa...;

Thành tích học tập: người sáng lập phương pháp khâu gân Trần thị, người sáng lập công nghệ bắc cầu động mạch vành Trần thị, người sáng lập công nghệ tái tạo đường tiêu hóa Trần thị, người sáng lập kỹ thuật đặt giá đỡ vòi voi Trần thị; người sáng lập ra tiêu chuẩn phân loại về Bóc tách động mạch chủ... Giải quyết nhiều loại bệnh phức tạp khó xử lý, khắc phục các vấn đề phẫu thuật của bệnh van tim bẩm sinh, và cứu sống hàng vạn bệnh nhân bị bóc tách động mạch chủ

-….

Trầm mặc

Sự trầm mặc đáng kinh ngạc

Một phút trầm mặc

Trong đầu mỗi người chỉ có một suy nghĩ.

Đây là loại thần tiên nào?

Lại trâu bò như vậy... Không ngờ lại tổ chức một hôn lễ bình thường ở đây

Lúc này, hai chữ điên cuồng xuất hiện trên mưa đạn:

Gửi lời chào

Gửi lời chào

Họ có thể nói gì với những nhân viên y tế và nhà khoa học đã có đóng góp to lớn trong lĩnh vực y học?

Lúc này... Mọi người chợt nhớ lại cảnh hai đoàn xe hoa gặp nhau hôm nay

Một đại lão hàng đầu như Giáo sư Trần đã sử dụng một chiếc BMW bình thường để dẫn đầu

Phía sau anh ta là một dàn Audi một màu, tất cả giá trị đều không bằng Hồ gia người ta

Mọi thứ đều đã được giải thích

Người ta là chuyên gia y tế tham gia nghiên cứu khoa học và thử nghiệm lâm sàng, người ta sống khiêm tốn, dù có gặp đội xe sang của mấy người thì người ta cũng nhường cho đi trước

Chúng tôi theo sát phía sau, chúng tôi có đủ tự tin và bá khí

Bởi vì tôi tên là Trần Thương

Chỉ thế thôi

Qua một hồi, cuối cùng mọi người cũng hiểu ra tại sao Khổng Tường Dân lại xuất hiện ở hiện trường như vậy để làm người chứng hôn

Không phải vì Trần Thương đang leo lên cành cao

Thậm chí... còn chưa biết ai đang leo trèo là ai...

Giáo sư Trần là Phó tổ trưởng Tổ chuyên gia của Ủy ban Y tế Trung ương

Chức vị này

Coi thường quần hùng.

Mặc cho anh cường hoành, tôi vẫn cảm thấy tự tin

Đây là sức mạnh còn những tiền mừng, quà cáp của người thân, bạn bè...

Có lẽ, những người như thế này chẳng bận tâm đến tiền bạc gì cả.

Thậm chí đối với người ta mà nói, tiền có lẽ rất tục?

Trong một khoảnh khắc, cả Dương ca và tiểu Khải đều im lặng.

Không ai ngờ lại gặp được một 'Đại nhân vật' theo đúng nghĩa như vậy

Trên mưa đạn, gửi lời chào kéo dài không thôi

Mọi người đều chân thành ngưỡng mộ cách làm người của Trần Thương.

Đối với những chiếc xe sang trọng đó, không cần phải nói cũng biết họ chỉ đến đây để tạo dựng quan hệ với Giáo sư Trần

Ví dụ như người đàn ông đầu trọc phía trước, cà lơ phất phơ, nhất định là như vậy.

Mã Nguyệt Huy đang đứng ở một bên chiêu đãi người.

Nói thật, trời quá nóng, tên đầu trọc này đã tốn mấy ngàn khối tiền để thiết kế kiểu tóc như này.

Mẫu tóc này được thiết kế bởi nhà tạo mẫu tóc cao cấp.

Mặc dù không biết nguyên chỗ cầm điện thoại chỗ kia kia bởi vì cái gì mà cứ nhìn mình cằm chằm.

Thế nhưng, anh ta có cái ý nghĩ đơn thuần có khả năng là họ cảm thấy mình đẹp trai mà thôi, đương nhiên, cũng có khả năng bởi vì tóc mình được thiết kế bởi nhà tạo mẫu cao cấp, mình phải tốn hơn ngàn khối tiền cho kiểu tóc này.

Mưa đạn bên trong khinh thường nói đến:

- Những người này cho rằng dựa vào tiền có thể làm cho giáo sư Trần lau mắt mà nhìn? Cắt, là giáo sư Trần người ta khẳng định chỉ cho đi 1000 tệ.

Vào lúc này, vừa rồi cảm thấy Hồ gia nhà giàu nhất khí phái không gì sánh được, giờ khắc này mọi người đột nhiên cảm giác thấy có cái gì hơi ngợp trong vàng son, cái gì xe sang trọng biệt thự, cái gì đồng hồ nổi tiếng, nhẫn kim cương, cái gì đồ trang sức luxury...

Không đáng giá nhắc tới

Cả hai căn bản không phải một cái cấp trọng lượng

Đây chính là nghiền ép chiều không gian.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên có người nói:

- Muốn hôn lễ bắt đầu, nhanh đi

Dương ca biến sắc, vội vàng hướng bên ngoài đi tới

Lúc này trên sân khấu, một người nam trung niên khí vũ hiên ngang đứng tại trên đài, cười nói:

- Dưới ánh nắng tươi sáng, tiếng ca bay lên, tiếng cười cười nói nói, trên trời rơi xuống cát tường hôm nay là một ngày tốt lành! Chúng ta cũng nghênh đón chú rể Trần Thương cùng với cô dâu Tần Duyệt trong ngày tân hôn trọng đại của hai người. Ở chỗ này cho phép tôi đại diện cho hai vi tân lang, tân nương và người nhà của bọn họ đối với các vị khách quý đến dự buổi tiệc một lời cảm ơn chân thành và nhiệt liệt hoan nghênh mọi người đã đến đây

Chương 1602: Hôn Lễ Thế Kỷ - Điệu Thấp! (2)

Tiếp đó, còn có một người phiên dịch tiếng Anh

Mà lúc này, phía dưới mọi người bàn tán ầm ĩ.

Dương ca trực tiếp từ phòng bên trong, lại lần nữa nổ tung...

- Cái chuyện gì đang xảy ra, thật sự là tại buổi tiệc hôm nay có rất nhiều nhân vật tầm cỡ hội tụ tại đây

- Đây là ai?

- Đúng, trên lầu mau nói, người kia là ai?

- Mọi người biết rõ hôm nay là lễ kết hôn, người chủ trì buổi lễ chính là lão Hồ, người giàu nhất Tấn Dương đúng không?

Mà bây giờ các ngươi thấy được, đứng trên sân khấu, là người giàu nhất Đông Dương! Ông trùm bất động sản: Trịnh Quốc Đàm

Lời này vừa nói, lập tức tất cả khách mời trực tiếp đều sửng sốt

Khổng lão đại làm người chứng hôn

Trịnh gia, người giàu nhất tỉnh làm người chủ trì

Cái này...

Ai

Chênh lệch?

Cái gì người chủ trì chính là Lý Tướng nổi danh trong và ngoài nước, có thể sánh được ông chủ Trịnh sao?

- Người bên cạnh nữ chính là ai vậy? Anh nói xem

- Người này chính là vợ của Trịnh tổng, đường đường chính chính là nữ thần trong giới quyền thế

Mọi người ngồi ở phía dưới nhìn hai vợ chồng ông trùm tài sản trăm tỷ bước lên lễ sân khấu làm người chủ trì, bùi ngùi không thôi.

Nếu so sánh nhà giàu nhất Tấn Dương với nhà giàu nhất tỉnh Đông Dương thì chênh lệch không nhỏ.

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Hiện tại, tôi tuyên bố, nghi lễ tân hôn chính thức bắt đầu

Kèm theo một đoàn đội âm hưởng làm kích động lòng người, vào lúc này, mọi người mới nhìn đến, bên kia có một cánh tay chỉ huy chỉ đạo một dàn nhạc giao dưởng ngay ngắn trật tự vang lên hùng hồn

Kèm theo khúc quân ca tiến hành hôn lễ, mọi người chú ý tới một vị dương cầm quen thuộc chính là Hình Vũ

Đây là một nhà dương cầm đứng trên sân khấu quốc tế cầm giải thưởng to nhất Trung Quốc

Vào lúc này, anh ta lại đang tấu vang một bản văn chương trong hôn lễ Trần Thương

- Tôi khinh... Hình Vũ...

- Đây không phải Hình Vũ nói sẽ không bao giờ biểu diễn tư nhân sao?

Hình Vũ đã từng đồng ý với Trần Thương, sẽ tự mình đàn tấu một bài trong hôn lễ của anh

Vì thế, Hình Vũ đã mời tới một dàn nhạc giao hưởng ưu tú

Thiết kế một khúc nhạc riêng cho Trần Thương

Ngay lúc giai điệu này đã làm động lòng biết bao nhiu vị khách quý.

Hồng Hạnh chi đầu cành xuân ý nháo, ngọc cột trên cầu người ấy tới

Chỉ thấy cô dâu Tần Duyệt mặc trên mình áo cưới được thiết kế mang vẻ đẹp tinh khiết, đầu đội hoa tươi vô cùng xinh đẹp, chú rể Trần Thương mặc một âu phục màu trắng, chậm rãi bước lên lễ đài

Khung cảnh lúc này giống như một hôn lễ trong truyện cổ tích

Tay nắm tay, trên mặt mỉm cười.

Dưới sân khấu có hàng ngàn tiếng vỗ tay nhiệt liệt của quý khách

Hai người đến trên sân khấu, quay người hơi cúi đầu nhẹ chào các vị khách quý như một lời cảm ơn

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Tiếp theo, xin mời người chứng hôn Khổng Tường Dân tiên sinh lên sân khấu, gửi tới chứng hôn từ.

Vào lúc này, Khổng Tường Dân lên bục.

Với tư cách là một người nổi danh nhất tỉnh Đông Dương, khả năng không có người thứ hai.

Hôm nay, Khổng Tường Dân mặc một bộ âu phục vô cùng sang trọng, mang theo một đóa hoa bước lên đài.

Ông ta cười nói:

- Hôm nay, tôi tên Khổng Tường Dân, là người chứng hôn, rất vinh hạnh trở thành người chứng hôn cho đôi bạn trẻ này! Trần Thương là con trai nuôi của tôi, nói đến, hôm nay tôi đến đây tham dự hôn lễ này với tư cách là người nhà.

...

Sau cùng, ông ta chúc phúc cho hai vợ chồng trẻ hòa thuận trăm năm, cùng nhau nắm tay tiến tới trong tương lai, xây dựng một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cảm ơn mọi người

Mấy câu của Khổng Tường Dân thật sự đã làm mọi người nói sửng sốt

Trần Thương lại là con nuôi của vị đại lão này.

Dù là vô tình hay cố ý nói những lời này, ý sau lưng không cần nói cũng biết

Thật sự là đã làm cho nở mặt nở mài

Phải biết, làm lãnh đạo cũng sẽ không nói lung tung

Tất nhiên nói, sẽ phải phụ trách.

Rất nhanh, Khổng Tường Dân xuống sân khấu.

Hiện trường tiếng vỗ tay nhiệt liệt, kéo dài không thôi.

Hôn lễ tiếp tục tiến hành.

Hai con mắt của Tần Duyệt giống như biết thủy tinh với bảo thạch, mỹ lệ mà động lòng người.

Khi Trần Thương chợt phát hiện, người con gái mình yêu mặc áo cưới, lại xinh đẹp đến như vậy...

Trong lúc nhất thời, anh nhìn Tần Duyệt mặc chiếc váy cưới xinh đẹp, lại có chút áy náy

Đây là một người con gái rất tốt

Đẹp đẽ hơn biết bao nhiêu người

Chính mình có tài đức gì, mà lại có thể cưới cô ấy làm vợ.

Có thể là... Chính là như vậy một người mỹ lệ, khi chọn áo cưới, chính mình... Đều không có đi cùng cô ấy, đều là một mình cô ấy, hoặc mẹ của cô ấy đi lựa chọn cùng, không có chút lời nào là oán giận

Trần Thương đột nhiên ở giữa, có chút áy náy.

Nếu như con mắt biết nói chuyện, Trần Thương khả năng đã nói: Tôi sẽ dùng một nửa cuộc đời còn lại của tôi để lo lắng, yêu thương em. Nhất định tôi sẽ đối xử thật tốt với em

Bên trong ánh mắt Tần Duyệt có một sự sùng bái, tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy chờ mong, cũng tràn đầy yêu thương.

Ở trong mắt cô.

Bên trong học thuật, Trần Thương là anh hùng, là thần tượng của mình, anh ấy hình như không có gì không làm được, để cho mình sùng bái.

Trong cuộc sống thường nhật, anh ấy rất hiểu lòng người khác, bao dung, vị tha cho tính tình của mình, yêu thương mình, cùng điên điên nhốn nháo với mình, giúp cô hiểu rõ, tình yêu thật rất đẹp

Trong công việc, Trần Thương quá bận rộn, bận đến không có thời gian chăm sóc bản thân, giống như là một đứa bé, cần cô để che chở, để yêu thương

Trịnh Quốc Đàm cười nói:

- Xem ra, hai vị tân lang, tân nương đã sớm đợi không kịp! Xin hai vị tân lang, tân nương trao đổi nhẫn kim cương cho nhau

Trần Thương lấy ra một chiếc nhẫn có viên kim cương màu hồng, tự tay mang vào ngón tay cho Tần Duyệt.

Ánh mắt mỹ lên, một công nghệ tinh xảo, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ

Tất cả người phụ nữ phía dưới nhìn không thôi, trong lòng có chút ganh tị với cô dâu Tần Duyệt.

- Chú rể, anh có lời gì muốn nói với chồng mình không?

Trịnh Quốc Đàm nhìn Trần Thương, vừa cười vừa nói.

Anh cầm lấy micro, nhìn Tần Duyệt, còn chưa nói chuyện, nước mắt lập tức chất đầy vành mắt.

Anh mở to hai mắt, nhìn cô, cười nói câu.

- Là em đã cho anh dũng khí, trong khoảng thơi gian yêu nhau, chúng ta đã vì nhau mà thêm cố gắng.

- Thật

- Anh có rất nhiều lời muốn nói với em, anh đã suy nghĩ liên tục mấy ngày, hôm nay, anh muốn nói hết những lời giấu kín trong lòng mấy lâu nay, muốn nói hết cho em nghe.

- Chúng ta quen biết nhau được 1502 ngày! Nhưng ngày đầu tiên nhìn thấy em, anh biết, trái tim anh đã bắt đầu loạn nhịp, mỗi lần nhìn thấy em, mỗi lần anh đều muốn trải qua một lần đoạn cánh cung ST nâng lên... Anh rất may mắn, vô số lần sống sót sau tai nạn, để anh có thể đứng ở nơi này, nói với em một tiếng. Anh yêu em

Những lời của Trần Thương trong lúc này và ở nơi đây đã làm cho các vị bác sĩ khác nghe được, sau đó bọ họ lập tức không biết nên khóc hay nên cười

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân, hai người họ ôm nhau, cùng nhau nở một nụ cười.

Chương 1603: Hôn Lễ Thế Kỷ - Ngôi Sao Em Muốn

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân, hai người họ ôm nhau, cùng nhau nở một nụ cười.

Lão Tần cười nói:

- Tiểu tử này thật là, trách không được làm sao cậu ta lại có thể theo đuổi con gái của tôi

Ký Như Vân cười cười:

- Nói không chừng là con gái của ông theo đuổi người ta

Lão Tần cười lạnh một tiếng:

- Con gái của ta sẽ không làm mấy loại chuyện này đâu

Ký Như Vân nhìn sang lão Tần:

- Phải không?

Tần Hiếu Uyên đột nhiên không có phán bác lại, vội vàng nói sang chuyện khác.

- Bà hãy nhìn, tôi nói, tôi khẳng định sẽ không khóc, tôi sẽ cười giao Tần Duyệt cho tiểu tử Trần Thương này

Ký Như Vân mới không nghe lão Tần khoác lác.

Mà đúng lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Anh rất may mắn có thể gặp em, là em đã cho dạy anh như thế nào dũng cảm yêu một người, dạy anh yêu phải học được thỏa hiệp, học được từ bỏ, học được trân trọng, cũng học được sự chia sẻ.

- Em nói anh là người bạn trai đầu tiên của em, em không có kinh nghiệm yêu một người, chỉ có thể dùng tất cả của em để yêu thương anh.

- Một năm qua, anh luôn luôn bề bộn nhiều việc, không đủ quan tâm em, nhưng em luôn luôn chăm sóc anh từng li từng tí từng miếng ăn đến giấc ngủ, mỗi ngày bên trên tủ lạnh đều có giấy ghi chú, trong tủ quần áo treo các bộ y phục một cách chỉnh tề...Bất tri bất giác, bên trong cuộc sống của anh, đều có hình bóng của em

- Anh muốn đối xử tốt với em, thậm chí anh muốn dành hết tất cả có đều trao cho em

Nhìn vẻ mặt tỏ tình của Trần Thương, Tần Duyệt không thể không xúc động, nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống.

Cơ bản là cô cho rằng yêu rất khó, cần phải có kỹ xảo, không có kinh nghiệm trong việc yêu đương, cô rất lo lắng không biết làm sao để trở thành bạn gái tốt.

Kỳ thật... Yêu một người thật rất đơn giản, chỉ cần toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Trần Thương, như vậy là đủ.

Thời gian bên nhau hơn một năm, cô luôn luôn lo lắng bản thân làm không tốt.

Những chi tiết này với sự quan tâm từng li từng tí, cô cho rằng Trần Thương không nhìn thấy, không nghĩ tới anh đều biết

Tất cả mọi việc đều đáng giá

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, nhịn không được nói:

- Hôm nay, anh có chuẩn bị một món quá rất đặc biệt dành cho em

Tần Duyệt lập tức sững sờ, trừng to mắt nhìn Trần Thương.

Ngay cả mọi người phía dưới cũng là như thế

Bọn họ đều hiếu kỳ nhìn chằm chằm anh, muốn biết đây là món quà đặc biệt gì.

- Anh đã từng hỏi em, em muốn món quà gì? Em bảo là mặt trời! Có thể... Mặt trời anh có thể thấy, lại lấy không được, vì lẽ đó, bắt đầu từ ngày đó, anh quyết định làm mặt trời cho em

- Về sau, anh hỏi em, ngoại trừ mặt trời, em còn thích cái gì? Em nói muốn mặt trăng, anh nhớ là bảo không có. Em lại cười nói với anh, nói rằng muốn anh làm mặt trăng cho em.

Hai câu nói, đã làm cho nước mắt Tần Duyệt chảy xuống như mưa.

Mà vào bây giờ, mọi người ngồi phía dưới cũng bị hai câu nói này làm cho có cảm giác sửng sốt

Đây quả thực thật tài tình...

Thế nhưng... Chuyện này có quan hệ gì với món quà?

Vào lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Về sau, anh lại hỏi em, em muốn quà gì? Em nói muốn ngôi sao. Khi ấy, anh nói: Được, anh sẽ tìm ngôi sao cho em

Hôm nay, anh mua lại hành tinh mới số 98211 do Cục hàng không phát hiện, dành tặng cho em, từ hôm nay trở đi, anh gọi là: Sao Tần Duyệt.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương mở ra một văn kiện trong tay

Đưa cho Tần Duyệt

Sau khi Tần Duyệt mở ra, lập tức sửng sốt

Cô che miệng, tràn đầy đều khó có thể tin

Cô không nghĩ tới... Chưa bao giờ nghĩ đến

Món quà này thực tế quá mức rung động.

Tần Duyệt mở to mắt, sờ sờ trang bìa, cô cảm thấy nếu mọi việc là giả, cô cũng nguyện ý tin tưởng là thật

Mà mọi người phía dưới thấy một màn này trực tiếp trợn tròn mắt

Tất cả mọi người đều khó mà tin ngẩng đầu nhìn Trần Thương, nhìn phần văn kiện kia

Thật sự là nghẹn họng nhìn trân trối

Khó mà tin được đây là thật

Vào lúc này, lời của Mã Nguyệt Huy giống như tiếng sấm bên tai, vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Thương, trong miệng lúng ta lúng túng tự nói:

- Tôi, ai da, cái này... Món quà này cũng quá soái đi

- Thật sự là lấy xuống ngôi sao cho cô ấy...

- Muốn ngôi sao trên trời đều có thể cho cô ấy...Còn có cái gì không thể cho cô ấy được?

Còn có món quà nào tốt hơn món quà này sao?

Nhưng... Còn có rất nhiều người mơ hồ

Trong màn hình phát sóng của Dương ca vô cùng náo nhiệt

Dù sao tin tức như vậy thực tế quá mức rung động.

Tặng ngôi sao cho vợ.

Còn hành động nào khoác lác hơn thế sao?

Không đúng

Đây chính là chuyện người có tiền cũng không nhất định có thể làm được nha.

Trên mạng, rất nhanh có người bắt đầu nói:

- Chuyện này là sao?

- A... Nói đùa sao?

- Đúng đấy, nói giả cũng không nhất định có người biết, khẳng định là giả

Khi, mọi người ở đây nhỏ giọng bàn luận xôn xao.

Một nam tử từ từ bước lên sân khấu.

- Chào mọi người, tôi là Trương Tộ Cục trưởng Cục hàng không, vì khen ngợi sự cống hiến của giáo sư Trần Thương trong lĩnh vực y học. Cũng vì kỷ niệm quốc gia chúng ta phát hiện hành tinh số 98211, chúng tôi quyết định đặt tên hành tinh này là: Sao Trần Thương. Mà giáo sư Trần vì muốn cảm ơn vợ của mình, quyết định tặng hành tinh này cho vợ và đặt tên là: Sao Tần Duyệt

Cục hàng không, ngày 16 tháng 8 năm 2020

Kèm theo mấy câu nói của Trương Tộ, cuối cùng mọi người phía dưới cũng trầm mặc

Vua Baidu lại lần nữa phát uy.

Bọn họ bắt đầu tra thông tin Trương Tộ.

Người này cũng không phải ai khác

Chính là Trương Tộ, Cục trưởng Cục hàng không Trung Quốc

Vậy mà là thật

Nghĩ tới đây, mọi người thật sự vô cùng kích động

Nói thật, đây là lần đầu tiên từ trước đến nay, lần thứ nhất nhìn thấy có người tặng ngôi sao.

Đám con gái đứng phía dưới, lúng ta lúng túng tự nói, giống như nói mê.

Dù sao, không phải tất cả mọi người đều có thể tặn ngôi sao cho vợ của mình

Sùng bái

Ao ước

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang

Mà dưới sân khấu một nơi nào đó.

Tư Không với vị hôn thê Cảnh Nghiên có mặt ở hiện trường hôn lễ.

Cảnh Nghiên nhìn Trần Thương trên sân khấu, thuần thục hào phóng, nhìn Tần Duyệt trên bục, mỹ lệ không gì sánh được.

Trong lúc nhất thời, cô ta có chút im lặng

Trần Thương phát triển đã vượt qua phạm vi mà Cảnh Nghiên có thể nghĩ tới.

Thậm chí có thể nói, bọn họ là người của hai thế giới, thật sự là tạo hóa trêu người, nhìn nhẫn kim cương đeo trên tay Tần Duyệt, nhìn Trần Thương trao cho cô ấy hành tinh mang tên Tần Duyệt.

Cảnh Nghiên có chút im lặng.

Vào lúc này, Tỉnh Nhiên dù chủ động che khuất mặt trời cho Cảnh Nghiên, cười nói:

- Cảnh Nghiên, cẩn thận rám đen

Cảnh Nghiên quay người, nhìn Tỉnh Nhiên, đột nhiên cười.

Bình thường chính là như vậy, anh ta không nhất định có thể tìm được điều cô ta thích nhất, nhưng anh ta nhất định có thể tìm được đều thích hợp nhất.

Có lẽ, người vợ hoặc người chồng của bạn không phải là người đẹp trai nhất đẹp gái nhất, cũng có rất nhiều khuyết điểm và tật xấu, nhưng cuộc

sống có lẽ chính là như vậy, vì chúng ta không hoàn mỹ, tiếp nhận lẫn nhau, để cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn

Chương 1604: Hôn Lễ Thế Kỷ - Điểm Cuối Con Dấu

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, cười nói:

- Tần Duyệt, anh yêu em, anh sẽ dùng nửa đời còn lại chăm sóc em.

Vào lúc này, bên trong con mắt của Tần Duyệt bốc lên ngôi sao nhỏ, miệng nhỏ đều muốn cong lên.

Cô đột nhiên ôm chặt lấy Trần Thương, nói:

- Đừng nói nữa, nhanh hãy hôn em

Trần Thương sững sờ

Mọi người ở đây cũng sững sờ

Sau đó, nhìn hai người ôm nhau thật chặt.

Tất cả mọi người nhịn không được bật cười

Thật tốt

Tuổi trẻ thật tốt

Mà Tần Hiếu Uyên thì vẻ mặt mờ mịt nhìn Tần Duyệt, tức giận đến đánh vào bắp đùi:

- Nha đầu này, sao có thể chủ động như thế được

Ký Như Vân thì là cười nói:

- Nếu là tôi, tôi cũng chủ động

Ngay lúc này, đột nhiên có mấy chiếc xe hơi tiến vào.

Trên xe có rất nhiều người bước xuống, đằng sau còn có quân đội

Tiếp theo còn có rất nhiều quân nhân tiến vào.

Lập tức, mọi người ở đây vô cùng sửng sốt

Là ai tới?

Hôm nay, mọi người đã chết lặng

Ở hiện trường hôn lễ Trần Thương, bọn họ gặp được quá nhiều người tài giỏi, có danh tiếng trong xã hội trong và ngoài nước

Khổng Tường Dân

Trịnh Quốc Đàm

Cục trưởng Cục hàng không Trương Tộ

Những nhân vật này một cái so một cái đều vô cùng tài giỏi

Có thể, ở hôn lễ lại xuất hiện những quân nhân với những chiếc xe này...

Mọi người lại lần nữa sửng sốt

Trần Thương và Tần Duyệt đang cùng nhau ôm thật chặt nhau, anh cũng sửng sốt

Chỉ thấy một đoàn người đi tới hướng bên này

- Giáo sư Trần, tân hôn hạnh phúc

Một người đàn ông từ từ bước lên, tặng một cái chìa khóa cho Trần Thương.

- Đây là nghiên cứu chế tạo mới nhất của chúng tôi, máy bay động cơ hệ liệt Kiêu, trong những ngày kế tiếp, chúng tôi nhất định sẽ chế tạo ra một khung máy bay tư nhân, đưa cho giáo sư Trần! Chúc cậu tân hôn hạnh phúc, đây là chìa khóa máy bay của vợ chồng cậu

- Tổng thống tiên sinh của chúng tôi, Alvin nhờ tôi nói lại câu này với cậu: Giáo sư Trần chính là người bạn tốt nhất của Pakistan chúng tôi! Cũng là người bạn tốt nhất của Alvin tôi

Lập tức! Mọi người dưới sân khấu vô cùng chấn kinh.

Người đó... Người đó là ai?

Anh ta đến từ chỗ nào?

Vậy mà tặng máy bay tư nhân

Không sai

Tất cả mọi người đều có chút sững sờ, hành động tặng chìa khóa máy bay tư nhân thật sự rất rung động.

Mà còn

Đối phương nói cái gì?

Giáo sư Trần là người bạn tốt nhất của Pakistan, cũng là người bạn tốt nhất của ngài tổng thống

Chuyện gì đang xảy ra đây... Tin tức này thật sự rất sốc

Cảnh tượng quá mức oai hùng

Mọi người cảm giác cơ tim có chút mất hết sức lực

Vào lúc này, Bộ trưởng Bộ ngoại giao Giả Tranh nắm tay Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tân hôn hạnh phúc

Lúc này, Tào Ngu cũng bước lên sân khấu:

- Giáo sư Trần, tân hôn hạnh phúc

Cuối cùng là Tiêu Nhuận Phương:

- Giáo sưTrần, tân hôn hạnh phúc

Hiện tại, mọi người phía dưới thấy những người trên sân khấu theo thứ tự bắt tay với Trần Thương, tiếp theo đi xuống tìm một chỗ ngồi xuống.

Mọi người liền dồn dập xì xào bàn tán:

- Đây đều là ai nha?

Đồng thời, người dẫn chương trình Dương ca cũng không biết những người này là ai

Có thể là...

Từ trước đến nay bên trong dân mạng không thiếu cao thủ.

Những cao thủ yên lặng gửi lên tin tức những người này

- Vị đầu tiên là Phó tổng thống Pakistan: tiên sinh Abate

- Vị thứ hai là Bộ trưởng Bộ ngoại giao của quốc gia chúng ta, Bộ trưởng Giả Tranh

- Vị thứ ba là Bộ trưởng Bộ Khoa học và Công nghệ của quốc gia chúng ta: Tào Ngu, bộ trưởng Tào

- Vị cuối cùng lên sân khấu chính là chủ nhiệm Vệ Kiện ủy của quốc gia chúng ta: Chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương

Sau khi thấy hàng loạt tin tức xuất hiện, mọi người đầu tiên là hoài nghi, vội vàng tra Baidu

Thế nhưng... Khi khi nhìn thấy dáng vẻ của mấy người này ở hiện trường nwh đúc trong hình trên mạng.

Mọi người lập tức tất cả sửng sốt

Thật

Vậy mà là thật

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không biết nên hình dung tâm trạng lúc này như thế nào.

Ngay lúc này, tin tức Hồ Kiệt với nữ minh tinh kết hôn, cùng với dàn siêu xe sang trọng giá trên trời, đoàn phù rể chuẩn soái ca... Những tin tức này cũng leo lên top tìm kiếm nóng

Nữ minh tinh là ngôi sao lưu lượng, rất đông người hâm mộ, khó mà có thể so sánh

Ở hiện trường hôn lễ lúc này, Hồ Kiệt tặng cho vợ mình cổ phần của một công ty truyền hình giải trí

Có thể tưởng tượng, tương lai của cô ấy sẽ lên như diều gặp gió, không thể tránh được

Điện thoại của Đại Hồ Tử vang lên.

Chính là Thị trưởng của thị trấn Tấn Dương, Trần Quốc Hoa.

- Hồ tổng, hiện tại tôi có chút việc, không thể đến dự hôn lễ, thứ lỗi cho tôi, chúc đôi tân lang tân nương hạnh phúc

Đại Hồ Tử lập tức sửng sốt một chút

Trần Quốc Hoa không có tới tham gia hôn lễ của con mình...

Nhưng, ở hiện trường có nhiều cục trưởng như vậy, chỉ thiếu một chủ nhiệm, Đại Hồ Tử cũng không để ý

Thế nhưng, rất nhanh một tin tức truyền đến bên tai Đại Hồ Tử.

Ông ta vội vàng đi đến một bên, cầm điện thoại lên hỏi:

- Tình huống như thế nào?

Người đàn ông đứng ở hiện trường hôn lễ của Trần Thương, có chút bất đắc dĩ với vô lực nói:

- Hồ tổng... Ai

- Nói như thế nào đây, hôm nay, người kết hôn chính là Trần Thương, giáo sư Trần, hôm nay... Có tới năm sau lãnh đạo cấp cao tới đây tham dự, Phó tổng thống Pakistan đã đích thân đến đây chúc mừng, còn tặng một máy bay chiến đấu được cải tạo thành máy bay tư nhân

Đại Hồ Tử lập tức nghẹn lời...

- A... Có ai nữa?

Nam thanh niên liền nói tiếp:

- Lãnh đạo Khổng Tường Dân, Bộ trưởng Bộ ngoại giao Giả Tranh, bộ trưởng Bộ Khoa học và Công nghệ, Chủ nhiệm Vệ Kiện ủy, Cục trưởng Cục hàng không...

Nghe anh ta nói xong, Đại Hồ Tử lập tức biến sắc.

- Cậu nói đoàn xe hoa đi theo phía sau chúng ta là giáo sư Trần Thương sao?

Anh ta liền gật đầu:

- Đúng...

Nghe xong lời này, Đại Hồ Tử lập tức sửng sốt

Đội xe giá trên trời trong hôn lễ Tấn Dương được tìm kiếm rất nhiều

Hồ gia với vợ minh tinh đều nổi tiếng.

Rất nhanh Đại Hồ Tử vội vàng tìm người, rút lại tin tức hôn lễ trên tìm kiếm nóng, làm cho Hồ Kiệt cùng với vợ trực tiếp mờ mịt

...

...

Vào giờ phút này, mọi người cũng không tiếp tục chú ý gì đến cái việc trao tặng lễ vật kia nữa

Mà quan tâm tới khách quý là vị lãnh đạo nào?

Đoàn phù rể là ai...

Những chuyện này…

Có ai có thể so sánh với đoàn khách tham gia, Bộ trưởng

Có ai mà có thể vượt qua lễ vật, Máy bay tư nhân

Có món quà nào có thể vượt qua một Hành tinh nhỏ

...

Quá nhiều

Quá mức rung động

Mà lúc này, đến phiên Tần Hiếu Uyên lên đài đọc diễn văn với tư cách cha của cô dâu.

Trần Đại Hải đã phát biểu xong cảm nghĩ của bản thân

Khi Tần Hiếu Uyên lên bục, trong tay cầm theo một văn bản thật dày.

Tần Hiếu Uyên cầm album ảnh trong tay đưa cho Trần Thương với Tần Duyệt:

- Hôm nay hai con kết hôn, ba không có món quà gì tặng cho các con! Đây chính là sổ lưu niệm lưu lại quá trình trưởng thành của con gái ta. Mẹ của con, từ lúc đầu mang thai con, đã bắt đầu mỗi ngày viết nhật ký…. Trong câu chữ tất cả đều là sự yêu thương dành cho con, không quản ngại có bao nhiêu khó khăn mệt mỏi, bà ấy đều sẽ dành thời gian ghi chép lại từng li từng tí từng khoảng khắc của con cho đến khi trưởng thành.

Chương 1605: Cười Nói Có Hồng Nho, Tân Khách Điểm Bàn

Khi con bé cơ thể rất yếu, mẹ của con vì chăm sóc cho con đã chịu không ít khổ cực! Có một lần...

Nói đến đây, âm thanh của Tần Hiếu Uyên nghẹn ngào.

Tần Duyệt cũng chảy xuống nước mắt.

Giờ phút này, trong tay cô ấy cầm sổ lưu niệm không gì sánh được, đây chính là những khoảng thời gian sấp sỉ ba mươi năm mà ba mẹ đã gánh chịu nặng nề, chăm sóc cho con gái.

Tần Hiếu Uyên còn nói:

- Với tư cách một người cha, nhìn thấy con gái của mình lấy chồng, tôi thật sự khổng nỡ rời xa con gái. Nhưng, tương lai không lâu, hai con cũng sẽ đối mặt với vấn đề chăm sóc con cái như vậy. Ba mẹ hi vọng, quyển nhật ký ghi chép quá trình trưởng thành của con sau này sẽ giúp đỡ hai con một phần nào đó cách giáo dục con cái.

Nói xong, Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương, nói:

- Trần Thương, ba mươi năm trước của Duyệt Duyệt, con chưa từng tham dự vào quá khứ của con gái ta! Hiện tại, cha giao Duyệt Duyệt trưởng thành cho con, quãng đời còn lại, xin hãy yêu thương chăm sóc con gái cha nhiều hơn

Sau khi nói xong, Tần Hiếu Uyên trực tiếp nghẹn ngào rơi lệ.

Đây là một người cha yêu thương con gái, nắm tay cô dâu giao cho đối phương, hoàn thành trách nhiệm của người cha

Tần Hiếu Uyên nắm lấy tay của Trần Thương, ôm thật chặt một cái

Cái ôm này là ước định của hai người đàn ông

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Con nhất định sẽ làm được! Thưa cha

...

Vợ chồng tôn trọng nhau

Vợ chồng hòa hợp

Chúng ta chân thành mong ước đôi tân lang, tân nương sẽ đi đến bạc đầu, vĩnh kết đồng tâm.

...

Tiệc rượu bắt đầu.

Các hương thân ngồi trên bàn đang nói chuyện viển vông

- Qua biết bao nhiêu năm, thôn Nam Sơn chúng ta đã có một nhân vật xuất chúng, còn có Phó tổng thống tới thôn chúng ta tham dự hôn lễ

- Đúng rồi, tổ tiên lão Trần thật sự tích đức.

Một lão bá ợ rượu:

- Vào tết thanh minh năm ngoái, tôi đang đốt giấy tiền vàng bạc, còn thấy bên trên mộ tổ Trần gia bốc lên khói xanh! Lúc ấy, tôi còn tưởng rằng chính mình hoa mắt, hiện tại xem ra, khói xanh ấy là điềm lành

Mọi người nghe xong không những không nói đùa, ngược lại bán tín bán nghi câu này.

- Chậc chậc chậc, một bàn tiệc như thế này tiêu chuẩn thật sự không thấp, một bàn hai bình rượu trắng, cháo hải sâm, cơm bào ngư, thuốc lá Trung Hoa, một bàn sơn hào hải vị như vậy, ba đời Trần lão chúng ta đều chưa được hưởng thụ qua đãi ngộ như này

Một vị hương thân nhịn không được nói.

- Đúng vậy, Tiểu Trần đứa nhỏ này rất được, có người tài giỏi đều chướng mắt những dân thường như chúng ta.

Thôn Nam Sơn có một nhân vật xuất chúng như vậy, các vị hương thân đều nói say sưa.

Trong thôn cũng có đấu tranh, kéo bè kết phái không thể tránh được.

Có thể hiện tại, tất cả mọi người đều bỏ qua thành kiến tới tham gia hô lễ của Trần gia.

Hôm nay về sau, nhất định người có uy vọng nhất thôn Nam Sơn, người mà từ xưa đến nay thích uống rượu khoác lác, lại rất nhiệt tình Trần Đại Hải

Không có cách nào, người ta còn có một ngươi con trai rất tài giỏi

Trên bàn rượu, những dân chúng này ăn uống linh đình, nhẹ nhàng vui vẻ cụng ly.

Biết được Trần Thương kết hôn, trưởng thôn bí thư chi bộ thôn ba thôn lân cận dồn dập chạy đến, đều đi tiền mừng.

Trần Thương bên này bái thiên địa xong, uống rượu lễ, nhận xong tiền lì xì, sau đó, Tần Duyệt đi thay y phục tiếp tục mời rượu.

Tề Hướng Chính dựng rạp rất lớn, có thể đồng thời đãi tiệc hơn ba mươi bàn tiệc

Mười vị đầu bếp khí thế ngất trời, không một ai lười biếng.

Mọi người đều biết, thực khách đến tham dự tiệc cưới hôm nay cũng không phải những người bình thường đều là quan chức cấp cao.

Có mấy đồng chí cấp Quốc gia đến đây, còn có những Viện sĩ hàng đầu được hưởng đãi ngộ cấp Phó bộ, chuyên gia nước ngoài nổi tiếng...

Còn có Phó tổng thống của Pakistan người ta cũng tới đây tham dự

Cũng không thể làm cho gia chủ mất mặt

Mặc dù chuẩn bị cho những vị khách Pakistan món ăn của Thanh trấn, nhưng không ảnh hưởng đến khẩu vị của bọn họ

Thế là nấu ăn đã trở thành một loại hình thức làm cho đất nước vẻ vang

Không bao lâu, rất nhiều lãnh đạo thị trấn và các doanh nhân đã chạy đến không ít

Dù sao hiện tại loại chuyện này nếu bọn họ còn không biết, thật sự không cần lăn lộn.

Các lãnh đạo to nhỏ ở thị trấn Tấn Dương thực sự đến đây không ít

Lúc hôn lễ của Đại Hồ Tử cử hành liền lo lắng không yên, nên những người này vội vàng rời đi.

Ông ta khẳng định mất hết thể diện rồi

Hiện trường hôn lễ của con mình, những vị lãnh đạo đều đã rời đi.

Đồ ăn cũng chưa ăn, chẳng lẽ 3000 bàn tiệc rượu của bọn họ phải đóng gói mang về sao?

Đại Hồ Tử nhìn mọi người trong phòng khách đều đã vội vàng rời đi, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Dần dần... Không ít bạn bè kinh doanh cũng tới chào tạm biệt.

- Lão Hồ, chúng ta đi trước, dù sao... Nam Sơn bên kia, bất kể nói thế nào chúng ta đều phải đi một chuyến

Đại Hồ Tử cười cười:

- Không có chuyện gì, hiểu mà, đi đi! Chú ý an toàn

- Đi đây, lão Hồ, ông vội vàng bận rộn, con trai kết hôn, bận rộn nhiều, tôi không làm phiền nữa

- Đúng vậy, lão Hồ, hôm nào chúng ta cùng nhau uống một bữa rượu, hôm nay ông đã bận rộn cho việc chính sự, cũng uống không được

- Đúng, hôm nào chúng ta cùng đánh mạt chược.

Đang lúc nói chuyện, mọi người tìm lý do vội vàng rời đi.

Sau khi đi ra ngoài, các chiếc xe được dồn dập lái rời đi về cùng một phương hướng, tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau

Nhiều lãnh đạo như vậy, bọn họ đi lăn lộn mấy cái làm quen biết nhau.

Dù sao cũng là đồng hương của Trần Thương, cũng không quá đáng.

Đại Hồ Tử nhìn mọi người rời đi, có chút bất đắc dĩ, rất muốn tức giận... Nhưng loại chuyện này căn bản không thể tức giận.

Bởi vì chuyện này suy bụng ta ra bụng người thì ai cũng sẽ làm vậy.

Vào lúc này, Hồ Kiệt vội vàng đi tới.

- Ba, người đi đâu ấy?

Đại Hồ Tử sững sờ, tùy tiện tìm một cái cớ lấp liếm cho qua:

- Có chút việc cần phải có mặt, con trước đi mời rượu, hãy chiêu đãi thật tốt cho các vị bạn bè ngành giải trí chúng ta.

Sau khi nói xong, Đại Hồ Tử kêu thư ký đến, nói với Hồ Kiệt.

- Chuyện bên này cậu lo cho thật tốt, tôi đi ra ngoài một chuyến, một hồi sẽ trở về

Ừm

Đại Hồ Tử cho rằng sắp xếp này rất chu toàn.

Hồ Kiệt sững sờ, biến sắc

Mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra đây?

...

...

Lúc này, cửa của thôn Nam Sơn, một đám lãnh đạo trong thành phố đứng ở nơi đó.

- Cục trưởng Trương, anh làm sao không đi vào?

- Chủ nhiệm Lý cũng tới

- Còn có lão Triệu, mọi người đều tới đây? Làm sao không đi vào?

- Người ngồi ở nơi đó, nhìn một chút, bên kia là Phó thị trưởng Dương đang chờ đợi kìa, đều đang đợi giáo sư Trần mời rượu, ai nguyện ý rời đi

Nghe thấy lời này, người kia lập tức thở dài.

- Được rồi, nhanh đừng thở dài, ông hãy nhìn phía trước một chút cũng có nhân vật thần tiên, nổi tiếng,...

- Thấy không? Một bàn kia toàn là cấp lãnh đạo

Bên cạnh là viện sĩ của Trung khoa viện, hai bàn ở bên cạnh, là viện sĩ Viện công trình, còn có bên kia, kia cũng là Viện trưởng bệnh viện cấp phó bộ... Còn có bên kia, kia là một bàn chuyên gia, bên kia... Đúng, trăm ngàn vạn nhân tài đang hội tụ nơi đây

Chương 1606: Đêm Động Phòng Hoa Chúc, Đại Hoàng Mất Ngủ

- Bên kia là bàn của các vị ông chủ, giá trị bản thân không đến tỷ, căn bản không có ghế để mà ngồi! Người đầu tiên là Trịnh tổng người giàu nhất tỉnh Đông Dương, bên cạnh chính là...

- Còn một bàn bên kia là bạn bè quốc tế, đều là hội viên của hiếp hội AATS, trên thế giới chỉ có hơn một ngàn người.

- Bên này là thành viên của khoa Ngoại tiêu hóa học thế giới, những người bạn cũ của giáo sư Trần

- Còn có bàn bên kia thấy không? Chính là Phó tổng thống Pakistan, còn có Bộ ngoại giao...

Nghe kể ra từng vị, mọi người không lên tiếng

Xếp hàng xếp hàng

So cái gì so với những người kia

Xếp hàng là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Hơn ba mươi bàn, Trần Thương theo thứ tự mời rượu.

Mọi người đều rất nể mặt

Ngoại trừ số ít quen biết, ví dụ như các vị bộ trưởng:

- Trần Thương, phải uống nhiều một chút, đây là thời gian tốt đẹp, không uống không được

Những người khác đàng hoàng, chỉ có thể nói một tiếng:

- Giáo sư Trần tân hôn vui vẻ, ta sẽ tự nhiên, cậu cứ tùy ý

Nhưng, Trần Thương cũng rất vui vẻ, cùng mọi người thống thống khoái khoái uống.

Mà lúc này, tâm trạng phức tạp nhất lại là những bạn học kia.

Nói thật, thời cấp 3, Trần Thương là người nông thôn sớm được tiếp xúc với môi trường bên ngoài, so với bọn họ vẫn luôn ở thị trấn Tấn Dương không thể so sánh.

Bọn họ kém hơn rất nhiều so với Trần Thương.

Có thể là lúc này.

Ai giỏi?

Ai không giỏi?

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ai có thể nói một tiếng, Trần Thương không có lợi hại!?

Không ai lợi hại hơn cậu ấy

Có nhiều thứ không phải khoác lác thổi phồng lên.

Đây là thực sự.

Sau khi, Đại Hồ Tử vội vàng chạy đến.

Mọi người xung quanh thấy Đại Hồ Tử tới, lập tức sững sờ:

- Lão Hồ, ông không phải đang tổ chức hôn lễ cho con trai sao? Tại sao lại chạy đến nơi này?

Đại Hồ Tử nhịn không được bật cười:

- Tthị trấn Tấn Dương chúng ta có thể có một nhân vật không tầm thường như thế này, tôi chuẩn bị thành lập một cái học bổng mang tên Trần Thương, vì cổ vũ bọn nhỏ ở Tấn Dương cố gắng học tập

Hôm nay, những người tham gia trong lễ cưới đã uống không ít

Trong đó có Khổng Tường Dân cũng như thế, ông ấy uống rất nhiều, trông ông ấy rất vui vẻ.

Dường như đã quên bản thân là một vị lãnh đạo của tỉnh Đông Dương.

Ngược lại ông ta chỉ cảm thấy mình chỉ là một vị trưởng bối của Trần Thương mà thôi.

Đến nỗi uống quá nhiều rượu, sau đó bưng chén rượu uống với các thôn dân trong vùng, cùng mỗi một người uống mấy chén liền.

Điều này làm cho những thôn dân này đều vô cùng kích động.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ sẽ có thể uống rượu cùng với một lãnh đạo tỉnh?

Nhưng sau hôm nay, bọn họ đã được uống, thậm chí có thể nói khoác lác như thổi với những người khác

Ngây cả, Bộ ngoại giao Tào Chính, Phó tổng thống Pakistan Abate cũng uống mấy chén với các cụ hương thân.

Hôm nay có khả năng là ngày nổ mũi nhất của dân thôn Nam Sơn nhất từ trước đến nay, bởi vì được đón tiếp và uống rượu với các vị lãnh đạo cấp cao.

Nhưng, hôm nay nhất định không phải là một ngày tầm thường, bọn họ không chỉ có mặt mũi, còn có da mặt rất dày

Lúc này, có mấy chiếc xe siêu xịn đến, có một nhóm phụ nữ bước xuống xe

Bọn họ mặc những bộ trang phục lộng lẫy tham dự hội nghị, giống như tham gia tiệc rượu, ăn mặc rất tinh xảo, quan trọng nhất chính là, nhìn

gương mặt từng người đều là mỹ nhân ở độ tuổi trung niên

- Bác sĩ Trần! Tân hôn hạnh phúc

Tiêu Điền Hoa cười nói:

- Tôi mang theo 1000 tệ, nhưng... Tôi muốn đầu tư xây dựng một cái nông trường nuôi một vạn con heo

Phó Ngọc Phương gật đầu:

- Đúng nha, chúng tôi cũng cân nhắc qua, kế hoạch của chúng tôi là đang tìm kiếm thầu để thiết kế đất trồng rau, tiếp theo đưa vào siêu thị, đề cao giá trị nông sản của người dân thu hoạch

Một bên Trần Quốc Hoa thấy thế, lập tức như có điều suy nghĩ muốn nói.

Mà lần lượt càng ngày càng nhiều người bắt đầu phát biểu ý nghĩ của chính mình.

Cục du lịch đột nhiên nói:

- Tôi cảm thấy ở thôn Nam Sơn, thực sự có thể xây dựng thành một khu lịch, Long Đỉnh sơn một đời kiến trúc cũng không ít, chúng ta cần phải coi trọng

Trần Thương vốn uống nhiều, nghe thấy kế hoạch của mọi người, trong lòng lập tức càng thêm cao hứng.

- Tôi thay mặt cho các hương thân cụ lão, thôn dân của thôn Nam Sơn kính mọi người một chén

Khổng Tường Dân ở một bên ung dung thản nhiên, cũng không nói chuyện.

Dù sao... thôn Nam Sơn cũng quá nhỏ.

Hôm nay, ông ta chẳng qua là người thân đến dự buổi tiệc, thân phận này không có quan hệ đến công việc.

Vào lúc này, Đại Hồ Tử bưng một bình rượu đi tới.

Không sai

Là một bình rượu

Ông ta chạm ly với Trần Thương:

- Cái này, giáo sư Trần, hôm nay đến, tôi chủ yếu là nói lời xin lỗi với cậu, bên này con trai tôi không bằng, không biết giáo sư Trần, cử hành hôn lễ quá phô trương lãng phí, hơn nữa cái đội xe kia dám chặn đoàn xe đi của giáo sư Trần, tôi thực sự cảm thấy rất áy náy với cậu

- Tôi cố ý tới đây để xin lỗi! Hi vọng cậu có thể thứ lỗi, tôi cạn, cậu có thể tùy ý

Đang lúc nói chuyện, Đại Hồ Tử giơ lên một bình rượu uống.

Trần Thương thấy thế, lập tức sửng sốt một chút, vội vàng nói:

- Cái này... Hồ tổng, ông đừng như vậy, hôm nay đều là ngày vui, chúng ta đây gọi là song hỉ lâm môn, cần phải giữ hòa khí cho nhau

- Lại nói, dàn xe này rất sang trọng, tôi theo ở phía sau tôi đều cảm thấy rất có mặt mũi, ai nói trận hình này không thể một công đôi việc, có lợi cho tôi chứ

Trần Thương nói một câu, đã làm cho Đại Hồ Tử lập tức sửng sốt.

Mọi người xung quanh cũng không thể không dựng ngón tay cái lên cho lời của Trần Thương.

Sau khi Đại Hồ Tử nghe thấy, nhịn không được thở dài:

- Giáo sư Trần, cậu thật sự là rất trượng nghĩa

- Đúng

- Song hỉ lâm môn

- Hôm nay, tôi rất cao hứng, ngay trước mặt các vị hương thân phụ lão của thôn Nam Sơn chúng ta, tôi xin hứa, điện nước khí ga cả thôn Nam sơn công ty chúng tôi sẽ chi trả toàn bộ, mọi người có thể tùy tiện mà dùng

Không thể không nói, đây chính là lời nói của một ông chủ xuất thân từ ngành than đá

Một câu, toàn bộ thôn Nam Sơn có mấy trăm hộ gia đình, một năm sử dụng hơn mấy ngàn khối, toàn bộ sẽ được bao hết

Trần Thương thấy thế, liền mời rượu cho Đại Hồ Tử.

Những vị phú hào đứng ở xung quanh thấy thế, lập tức trợn tròn mắt

Như vậy tiêu không được bao nhiêu tiền liền có thể mời rượu giáo sư Trần?

Như vậy cũng được sao?

- Về sau, tất cả học phí của học sinh cao đẳng trở lên của thôn Nam Sơn, công ty Húc Dương chúng tôi sẽ thanh toán toàn bộ

- Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ thành lập Học bổng Trần Thương, hộ nghèo... Toàn thể thôn dân thôn Nam Sơn đều có thể hưởng thụ

- Như vậy đi, tôi sẽ phụ trách dưỡng lão, người già từ 70 tuổi trở lên ở thôn Nam Sơn mỗi năm đều có thể nhận được 10000 tệ tiền trợ cấp dưỡng lão

...

Thôn dân thôn Nam Sơn trực tiếp trợn tròn mắt

Bọn họ cảm giác trái tim nhỏ của mình thật sự đang nhảy loạn bịch bịch, sống đến từng tuổi này, thật không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày tốt lành như thế

Chương 1607: Thuốc Nghe Lời (1)

Khi những người già kia nghe thấy mình cũng có thể nhận 10000 tệ, sự kích động kia thật khó mà nói nên lời?

Một lão hán run rẩy nói:

- Thật sao?

Nghe thấy lời của cụ lão này, ông chủ kia cười nói:

- Thật! Đương nhiên là thật! Tập đoàn Landgent chúng tôi góp chút năng lực nhỏ nhoi có thể thôi

- Ha ha! Ông, ông cứ yên tâm đi, người ta chính là một nhà kinh doanh, một tập đoàn lớn

Lão đại hán nhịn không được kích động nói:

- Tốt... Tốt... Tôi thật không nghĩ tới cả đời mình có thể có được ngày tốt lành như vậy.

- Bọn nhỏ không cần vì học phí mà phát sầu! Lão nông dân già chúng ta cũng có thể có tiền... Cám ơn mọi người rất nhiều

- Cám ơn giáo sư Trần

Lão đại hán giơ ly rượu lên kính với Trần Thương.

Toàn bộ người dân thôn Nam Sơn giờ khắc này đều tự phát giơ ly rượu lên

Ngày tốt lành tới... Cứ như vậy đến quá bất ngờ.

Chẳng ai ngờ rằng, chỉ là một thôn xóm bình thường lại có thể nghênh đoán sự thay đổi bất ngờ đến như vậy.

Có được phúc lợi như vậy... Mấy năm trước, cũng chỉ có nhà có mỏ than trong thôn mới có.

Không nghĩ tới, phong thủy luân chuyển... Một lão hán kích động nói:

- Phúc lợi này còn tốt hơn so với thôn Ngô có mỏ than bên cạnh...

Một ông chủ đột nhiên nói:

- Ông nói như vậy là không đúng, giá trị của giáo sư Trần có thể so với một mỏ than sao

- Đúng

- Thật tốt! Các hương thân thôn Nam Sơn đều được hưởng phúc theo Trần Thương.

- Mọi người phải nhớ đến ngày hôm nay, cảm ơn giáo sư Trần nhiều hơn

...

Hôm nay, ở hiện trường kết hôn, vô cùng náo nhiệt

Càng về sau, những ông chủ này cũng không có kiêu ngạo, cũng không thèm để ý thức ăn có ngon không, cũng không quan tâm là rượu gì, tất cả mọi người đều uống rất vui vẻ, say đến bí tỉ

Thậm chí Đại Hồ Tử đã quên hôm nay là ngày kết hôn của con trai mình.

Hiện tại, trong đầu của ông ta đều rất hưng phấn, dù sao hôm nay, cũng được uống một chén rượu với Khổng tiên sinh, nắm tay với mấy vị bộ trưởng

Hôm nay Đại Hồ Tử cực kỳ kích động, cảm giác hưng phấn cũng không bằng con trai kết hôn

Sau khi, ông ta uống nhiều trực tiếp la lớn:

- Hôm nay, chi phí của toàn bộ hôn lễ, Đại Hồ Tử tôi sẽ trả tất cả

Thư ký dở khóc dở cười, nhanh kéo Đại Hồ Tử lên xe.

Mẹ nó đang ở hiện trường hôn lễ, ông làm sao trả tiền

...

Ừm

Cơm nước no nê.

Ai về nhà nấy

Nhưng hôm nay lại là một thời điểm đặc biệt, trong viện Trần gia dán một chữ hỉ thật to.

Hôm nay, Đại Hoàng cũng uống chút, không biết ai nâng cốc đổ vào trong thịt, làm cho Đại Hoàng sau khi ăn cơm thừa vào, hiện tại chóng mặt, ngã trên mặt đất nằm ngáy o o.

Cũng có thể vì thất tình, dù sao hậu cung phi tử của nó, đám gà mái kia đều bị mần thịt làm tiệc rượu.

Ai

Ngủ đi, ngủ đi, có lẽ ngày hôm sau tỉnh lại, bên trong căn nhà này lại nhiều thêm một nữ chủ nhân

Có thể là... Buổi tối hôm nay, Đại Hoàng lật qua lật lại ngủ không được.

Bên trong gian phòng động tác quá mức kịch liệt, vốn lỗ tai của nó rất nhạy nên mất ngủ.

Nó không hiểu vì sao Trần Thương với nữ chủ nhân xinh đẹp lúc thì khóc khi lại cười, nghe âm thanh đêm động phòng hoa chúc buổi tối, Đại Hoàng mất ngủ.

...

Tháng tám thoáng một cái đã trôi qua, thời tiết lập tức trở nên mát mẻ hơn rất nhiều, không phải vô cùng nóng như ở sa mạc, cũng không đến mức không có một tia nắng.

Có hai bóng người bước ra khỏi sân bay.

Tần Duyệt cười nói:

- Nếu như lần này, anh thật sự đập Rolls-Royce của người ta, chúng ta thật sự không có đủ tiền để bồi thường cho người ta

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Không đập, không đập

- Tần Duyệt, em làm như vậy thì làm sao làn da có thể hấp thụ không khí được, thời tiết này cũng không thể làm cho làn da của em rám đen được! Giờ đây, anh nhìn em giống như người cổ xưa

Tần Duyệt hài lòng nói:

- Anh không biết màu trắng phản quang sao? Nên sẽ không thể hấp thụ ánh sáng

Trần Thương liếc mắt:

- Quỷ biện! Thành thật khai báo, em với Ma Cà Rồng có mối quan hệ thế nào?

Tần Duyệt yêu mị nhìn Trần Thương một cái:

- Em không hút máu, thứ em hút chính là... Có giá trị hơn gấp mười lần so với máu

Trần Thương suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu

Khoảng thời gian này, anh thực sự vẫn luôn cố gắng khai phát Trần Thương 2.0.

Có thể là... Bộ nhớ hệ thống giống như có một chút vấn đề, có khả năng cần phải nâng cấp thêm một chút.

Mà còn, Trần Thương cân nhắc đến một chuyện khác, chính là hệ thống của mình cũng đang chuẩn bị nâng cấp thành hệ thống 2.0

Hiện tại, anh bỗng lo lắng, con cái của mình về sau, có thể mang theo hệ thống này hay không?

Đi ra sân bay, phát hiện bên cạnh sân bay có thêm một nơi dừng chân, đặt một biển báo.

- Không nên để cho con của anh/chị đợi ở trong xe! Xin nhớ kỹ: Hãy để lại thông tin liên lạc (CMND, điện thoại, hài tử, chìa khóa, ví tiền)

Trần Thương thấy một màn này, lập tức nở nụ cười.

- Nhìn thấy chưa? Đây là thành quả của anh

Tần Duyệt liếc mắt, nhìn xung quanh một cái:

- Nhìn thấy không? Dưới ánh nắng mặt trời bốn phía đều có cảnh sát tuần tra... Người ta khổ cực như vậy, cũng là công lao của anh

Trần Thương ngăn một chiếc taxi, nhét hành lý vào.

Sau khi lên xe, anh trực tiếp nói:

- Tài xế, đến chung cư xxx

Tài xế gật đầu:

- Được

Trần Thương cười nói với Tần Duyệt:

- Sau khi về đến nhà, anh sẽ tặng cho em một món lễ vật

Tần Duyệt nghe xong, nhịn không được bật cười:

- Lễ vật gì đấy? Bây giờ, anh vẫn còn có tiền mua quà nữa hay sao?

Anh cười khổ một tiếng.

Tần Duyệt thấy thế, vỗ bả vai anh:

- Không sao, em có thể nuôi anh! Anh chỉ cần làm một mỹ nam ngoan ngoãn mà thôi, nuôi 'Tinh' dự trữ, phụ trách xinh đẹp như hoa là được

Hôn lễ của Trần Thương và Tần Duyệt đã xong xuôi, trở về nhà, còn dư rất nhiều thời gian.

Nên hai người quyết định sẽ đi du lịch tuần trăng mật một lần.

Kết quả không tệ

Tối thiểu thì mối quan hệ của hai người càng ngày càng ngọt ngào.

Nhưng, lần này là đến Oxfordshire, Anh

Trò chuyện hàn huyên với giáo sư Croft ở đại học Oxford, cũng đi thăm một chút cơ cấu nghiên cứu khoa học.

Đối với nghiên cứu dịch khôi phục trái tim đập, Trần Thương rất quan tâm, Croft càng thêm chờ mong.

Một khi nghiên cứu dịch khôi phục được trái tim đập thành công, có thể giảm bớt tỉ lệ tử vong và phẫu thuật tim ngoại khoa cũng có thể giảm xuống.

Nhưng... Tiền của anh đều tập trung vào một hạng mục nghiên cứu lớn.

Tiếp theo, anh thuận lợi trở thành người đầu tư phát mình ra hạng mục này, cũng là người sở hữu độc quyền.

Nghiên cứu khoa học là tiêu tiền.

Hiện tại, Trần Thương mới chính thức biết được, cho dù lúc thí nghiệm lâm sàng bóc tách động mạch chủ, bệnh viện đều cung cấp các phòng phẫu thuật và các nhân tài có kỹ thuật, tổng vốn đầu tư lên tới 1.3 tỷ nhân dân tệ.

Trần Thương trở thành ông chủ đầu tư vốn cho nghiên cứu dịch khôi phục trái tim đập, không đúng, chuẩn xác chút có thể nói là ông chủ đầu tư

vốn 2.0

Dù sao hiện tại, anh đã có vợ

Nam nhân có vợ, muốn cái gì liên quan đến tiền?

Đều phải xin vợ...

Chương 1608: Thuốc Nghe Lời (2)

Tài xế cười nhìn hai người Trần Thương và Tần Duyệt:

- Hai người là vừa kết hôn sao? Đang đi hưởng tuần trăng mật sao?

Trần Thương cười cười:

- Dạ, đúng thế.

Tài xế cười cười:

- Cậu trai trẻ, chắc cậu là người cần phải cố gắng phấn đấu, cậu có một cô vợ xinh đẹp như vậy, còn để người ta nuôi cậu, cái này... Cái này...Làm sao mà có thể như vậy được? Cậu hãy chỉ dạy cho tôi một chút thôi có được không?

Tưởng là chuyện cơm bữa, nhưng bác tài xế lại phát hiện cuộc đời mình đã bước sai

Trần Thương khụ khụ một tiếng:

- Anh à, hiện tại phụ nữ có thể gánh nửa bầu trời

- Chúng ta là đàn ông chỉ cần kiếm tiền nuôi dưỡng bản thân là được, đến lúc đó... Đúng không, tất cả chuyện cứ thế mà diễn ra thuận lợi

Tài xế cười ha ha:

- Cậu trai trẻ, cậu rất hư, tôi tin những gì cậu nói

Lập tức, trong xe vốn đang yên tĩnh liền trở nên vui vẻ hơn, những tài xế ở thủ đô vẫn tương đối thích nói chuyện.

Thời gian trôi qua cũng tương đối nhanh, vào lúc này, bên trong radio phát ra một âm thanh.

- Mời mọi người nghe chuyên mục đề cao cảnh giác, không được nhận thuốc lá của người xa lạ, không được uống rượu với người xa lạ, hiện tại có rất nhiều thuốc nghe lời, thuốc bé ngoan... Phát hiện loại tình huống này, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, đồng thời phải báo cảnh sát ngay

Sau khi tài xế nghe thấy, nhịn không được nói:

- Ai u, thế giới này quá loạn, thực tế kiểu cuộc sống của những người trẻ tuổi không thể nào lý giải được, một người con gái khi đi ra bên ngoài nhất định phải chú ý an toàn

- Khoảng thời gian trước không phải còn nói tài xê công nghệ cao còn dùng loại nước hoa gì đó trực tiếp làm cho hành khách bị mê choáng, ngủ say sao?

Đúng vậy, cùng nghề là oan gia, mâu thuẫn giữa tài xế xe taxi cùng với tài xế công nghệ cao viết một quyển sách cũng không kể hết.

Trần Thương nghe thấy lời của tài xế, sau đó cười cười, không nói gì.

Qủa thật, hiện tại, xã hội này còn có loại thuốc này, tùy tiện phun chút nước hoa là có thể làm cho người ta mê choáng.

Mặc dù có, người bình thường cũng sẽ không như vậy, vì trong lỗ mũi có thể hấp thu rất có hạn.

Mà có loại nước hoa có thể làm cho người khác mê choáng trúng độc, thì nhất định là hàm lượng rất cao.

Cho dù có người trực tiếp được tiêm thuốc gây mê, đều cần không ít thời gian, vậy mà phun phun nước hoa có thể giải quyết vấn đề.

Vì lẽ đó, mọi người vẫn có thể yên tâm, chỉ cần mở cửa sổ, khả năng bị mê choáng sẽ không thể xảy ra.

Đương nhiên, vẫn có một số trường hợp ngoại lệ.

Loại thuốc gây mê kia thổi vào trong phòng có thể gây mê choáng, nếu quả thật tồn tại, chí ít có thể làm cho nền y học Trung Quốc tiến bộ hơn mấy trăm năm.

Chí ít ở lĩnh vực khoa ngoại, địa vị đứng đầu của Trung Quốc ở mấy ngàn năm trước có thể vững chắc.

Dù hiện tại thuốc gây mê cũng không tốt bằng dùng loại thuốc kia...

Vì lẽ đó, bên cạnh phản ứng, loại thuốc mê kia cũng không tồn tại.

Lúc xuống xe, tài xế có chút xúc động cổ vũ Trần Thương:

- Cậu trai trẻ, có vợ đẹp như vậy, nhất định phải cố gắng, lên xe người khác cũng không an toàn.

Trần Thương gật đầu:

- Cám ơn anh, tôi nhất định cố gắng

Sau khi xuống xe, anh cười nói:

- Nhìn anh rất giống tiểu bạch kiểm sao?

Tần Duyệt nghiêm túc nhìn chằm chằm Trần Thương nhìn mấy phút, cười nói:

- Không phải giống như, mà là quả thật như vậy

- Đi thôi, tiểu hắc kiểm, buổi tối tôi nuôi anh nha! Muốn ăn cái gì?

Trần Thương cười cười, mang theo Tần Duyệt về nhà.

Vừa tiến vào phòng, cô vui vẻ hài lòng, trực tiếp nằm nằm trên ghế sô pha.

- Ha ha, thật sự rất hạnh phúc

- Trần Thương, em phát hiện, cho dù chúng ta ở đâu cũng không thoải mái bằng ở nhà của hai chúng ta

- Rất thư thái

- Ai nha, hiện tại, anh đã có tiền, nên dùng số tiền này mua một căn nhà để ở, dù sao cũng căn nhà của hai chúng ta, anh cảm thấy cả một đời cũng không quên được...

Trần Thương cười cười, trở lại phòng ngủ, mở cái va li ra, lấy ra giấy tờ bất động sản, đi ra ngoài

Tần Duyệt nằm trên ghế sô pha, nhìn lên trần nhà:

- Không sao, Trần Thương, chờ đến lúc chúng ta có tiền, nhất định sẽ mua lại.

- Trần Thương, anh hãy nhìn, đèn này là chúng ta tự chọn, giấy dán tường cũng là hai ta cùng nhau đi lựa và dán lên, màn cửa cũng là màu mà anh ưa thích...

Tần Duyệt ngoan ngoãn nằm ở nơi đó, xúc động một tiếng:

- Không được! Em phải đi thương lượng với cha em một chút

Ngay lúc này, Tần Duyệt mưu đồ đào rỗng một số thứ của cha mình.

Trần Thương trực tiếp cầm giấy chứng nhận bất động sản trong tay đưa tới:

- Anh tặng cho em món quà này

Tần Duyệt sững sờ, tiện tay cầm giấy tờ trong tay Trần Thương, sau khi thấy phong bì màu đỏ, lập tức kích động đứng lên

Cô ấy trừng to mắt, cẩn thận từng li từng tí nhìn anh, chỉ vào:

- Trần Thương... Cái này... Đây là...

Nhìn sổ đỏ, Tần Duyệt kích động lên

Anh cười cười:

- Như thế nào? Anh nói tặng quà cho em, món quà này em có thích hay không?

Tần Duyệt bổ nhào vào trong ngực Trần Thương một cái, ôm anh:

- Thích lắm! Rất rất thích

- Trần Thương, em thực sự rất vui, em muốn sinh em bé cho anh...

Trần Thương biến sắc:

- Đi đi đi, dưới lầu có quán thịt dê, ăn cơm trước...

...

...

Ngày hôm sau, Trần Thương đã quay lại khoa cấp cứu thứ sáu.

Gần một tháng không đến, sau khi trở về, Trần thương lại có một lại cảm giác quen thuộc, nhưng lại xa lạ

Thời gian còn sớm, khoảng chừng bảy giờ.

Bác sĩ trực ca đêm bệnh viện còn chưa ra ca, thời điểm bận rộn của buổi sáng vẫn chưa diễn ra, tất cả mọi người trong khoa lần lượt bắt đầu công việc của hôm nay.

Quầy y tá cũng đang khẩn trương phân thuốc theo thứ tự.

Bác sĩ trực ca tối hôm qua cũng đang sắp xếp lại bệnh lý một phen.

Ngay lúc này, Dương Khiết đang tiến hành lấy máu cho người bệnh mới vào nằm viện.

Thấy Trần Thương tiến đến, Dương Khiết lập tức sững sờ

- Giáo sư Trần, cậu đã trở về

Toàn bộ sáu khoa cấp cứu, giáo sư Trần đã trở thành một xưng hô chuyên môn của sáu khoa.

Nghe thấy Dương Khiết nói như vậy, bên trong văn phòng lập tức sôi trào lên.

Bác sĩ đang viết lịch bệnh cũng dừng lại, trực tiếp đi ra chào anh một cái.

- Giáo sư Trần đã tới

- Phải gọi Trần Thiên Nhạc! Da đen rất soái

Mã Nguyệt Huy cũng chạy qua một chút:

- Trần Thương, ha ha, tôi cũng đen, về sau phải gọi tôi là Mạc Thiên Nhạc

Tiểu hộ sĩ đứng bên cạnh cười hì hì nói:

- Tổ trưởng Mã, anh là vừa đen vừa mập, không thể gọi là Thiên Nhạc được! Nhan Trị cũng không thể gọi được

Lập tức mọi người cười rộ ầm lên.

Không thể không nói, Trần Thương trở về, cả sáu khoa cấp cứu đều rất hoan nghênh.

Thậm chí, còn đặc biệt cử hành một nghi thức chuyên môn của cấp cứu hoan nghênh chào mừng anh trở về

- Giáo sư Trần, đổi thuốc

- Giáo sư Trần, nhanh đi, có hai ca ngoại thương, cần khâu lại một chút

- Giáo sư Trần, mau lại đây

...

Đúng vậy, nghi thức hoan nghênh của khoa cấp cứu chính là như vậy, đổi thuốc, phẫu thuật, xem bệnh...

Cứ như vậy mà lặp lại dù cảm thấy rất buồn tẻ càng thêm không thú vị.

Chương 1609: Thuốc Nghe Lời (3)

Nhưng Trần Thương lại làm rất vui vẻ, ước chừng khoảng bảy giờ rưỡi, điện thoại 120 liền vang lên.

Dương Khiết vội vàng hô:

- Giáo sư Trần, mười phút sau cục cảnh sát sẽ đưa tới một bệnh nhân uống thuốc trừ sâu để tự sát

Sau khi, Trần Thương nghe thấy, thuận miệng ồ một tiếng.

Bên này điện thoại của anh cũng vang lên.

- Giáo sư Trần, tôi là Tiêu Lĩnh.

Tiêu Lĩnh chính là Cục trưởng Cục công an của một khu vực, lúc này lại đột nhiên gọi đến nói về tình hình người bệnh trúng độc vừa rồi với Trần Thương.

- Cục trưởng Tiêu, chào ông.

Trần Thương đơn giản chào hỏi một tiếng:

- Thế nào?

Tiêu Lĩnh lo lắng nói đến:

- Cậu đang ở bệnh viện sao?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi vừa mới tới, đang ở bệnh viện đây.

Tiêu Lĩnh ừ một tiếng:

- Hiện tại, tôi sẽ đưa một người bệnh qua, tự sát, uống thuốc trừ sâu, tình huống tương đối phức tạp.

- Khả năng là sợ tội nên tự sát

Trần Thương nghe thấy sau đó, lập tức biến sắc:

- Sợ tội tự sát? Tội gì?

Tiêu Lĩnh chần chờ sau một lát nói câu:

- Có liên quan đến ma túy

Một câu, để Trần Thương không thể không cẩn thận.

Hiện tại xã hội này, đặc biệt là trong nước, bất kỳ chuyện gì dính đến thuốc độc, đều không phải chuyện nhỏ

Tiêu Lĩnh do dự một chút, nhưng nghĩ đến thân phận của Trần Thương, cuối cùng cũng quyết định nói:

- Là như thế này, người bệnh chính là một nhân vật mấu chốt mà chúng tôi đang điều tra gần đây, sau lưng của hắn ta có khả năng liên quan một vụ

buôn bán ma túy rất lớn ở thủ đô, anh ta có mối quan hệ đến vụ việc đó và cũng là nhân vật quan trọng

- Người này biết rất nhiều, chúng ta điều tra hắn ta rất lâu, có thể không nghĩ tới, người này sẽ quyết đoán như thế, khi chúng tôi chuẩn bị thu lưới bắt trọn ổ, thì hắn ta đã trực tiếp chuẩn bị uống thuốc trừ sâu để mà tự sát

- Nếu như hắn ta chết, về sau tất cả đầu manh mối của chúng tôi đều sẽ đứt mất.

- Nhưng... Tôi đoán, nếu như hắn ta không chết cũng không nhất định khai báo rõ ràng chuyện này cho chúng tôi.

Tiêu Lĩnh nhịn không được thở dài.

- Điều quan trọng hiện tại bây giờ chính là có thể cứu sống hắn được hay không?

Trần Thương gật đầu:

- Được, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Nói thật, việc trúng độc thuốc trừ sâu có thể nặng cũng có thể nhẹ, việc cấp cứu cũng không có bất cứ kỹ thuật hàm lượng nào, đơn giản chính là một chút thủ đoạn như vậy.

Tiêu Lĩnh gật đầu:

- Được, chúng tôi lập tức tới ngay

Nói xong, Trần Thương cúp điện thoại, cũng bắt đầu chuẩn bị khẩn trương.

Đối với người bệnh này, anh phải thận trọng và nghiêm túc.

Đối với bản thân đều hung ác như thế, đây chính là một kẻ liều mạng.

Thuốc có liên quan đến ma túy như tiêu thụ mua sắm buôn bán vận chuyển đều là trọng tội, thậm chí là tử hình.

Hơn nữa, Trần Thương rất căm ghét loại người này.

Khoảng chừng mười mấy phút sau, xe cấp cứu đã dừng ở cửa ra vào, một nam thanh niên bị mấy người khiêng xuống.

Sau đó là hai chiếc xe cảnh sát, Tiêu Lĩnh theo sát phía sau liền vội vàng chạy tới.

Chuyện này vô cùng quan trọng, cũng khá nghiêm trọng, trưởng khoa khoa y tế La Hữu Tài vội vàng chạy đến, mở ra con đường xanh.

Phó viện trưởng cũng chạy tới một cái.

Người bệnh là một nam thanh niên đã ngoài ba mươi tuổi, đầu trọc, làn da hơi đen, mặc áo tay ngắn quần đùi.

Nhưng bây giờ, nam thanh niên đang mất ý thức, co giật liên tục

Nhưng âm thanh hít thở của anh ta rất lớn, cảm thấy rất khó khăn

Trần Thương vội vàng tiến lên:

- Đưa đến phòng cấp cứu đi

Khi nhìn thấy bệnh nhân co giật, Trần Thương đã có thể cơ bản kết luận, đây là người bệnh trúng độc ở nồng độ rất cao.

Nhưng, đối với loại này người bệnh trúng độc cấp tính như vậy.

Quá trình trị liệu bình thường quan trọng hơn so với chẩn đoán bệnh, còn phải bắt đầu điều trị ngay.

Cũng may chẩn đoán sơ bộ cho bệnh nhân là trúng độc phốt- pho hữu cơ cũng khá nhanh, có thể lấy được mẫu trong vật bài tiết do bệnh nhân nôn mửa với tràn ra.

- Kiểm tra vật bài tiết một chút! Ngoài ra còn có các sản phẩm phân hủy phốt pho hữu cơ trong nước tiểu, và xác định hoạt tính cholinesterase trong máu

Những thứ này đều là chỉ tiêu chính, nên cần phải lấy ngay.

Nhưng, cấp cứu lại cần đồng thời tiến hành kiểm tra, không thể kéo dài quá lâu.

- Chuẩn bị rửa dạ dày

Trần Thương rất có kinh nghiệm với tình huống trúng độc thuốc trừ sâu như vậy.

Dù sao cấp cứu thời gian dài như vậy, tiếp nhận không ít bệnh nhân bị trúng độc, mà những người bị bệnh này chẳng biết tại sao, hết lần này tới lần khác đều sử dụng thuốc trừ sâu, họ ưa thích tự sát bằng cách đó.

Trong hệ thống cấp cứu, trúng độc là một trong các phương diện lớn, không thua kém so với ngoại thương.

Vì lẽ đó, rất nhiều bác sĩ cấp cứu đều nắm giữ một kỹ lợi lợi hại dùng để cấp cứu với phân biệt người trúng độc, có thể tăng thêm nhiều kiến thức trong quá trình cứu chữa

Trần Thương ngửi một chút, sau khi kiểm tra một phen đã có thể cảm nhận được.

Người bệnh là trúng độc thuốc trừ sâu phốt-pho hữu cơ

Mà còn uống không ít

Đây là quyết tâm chết

Phải cấp cứu như thế nào?

Bắt đầu từ lúc này trở đi, thời gian vô cùng nặng nề.

Tiêu Lĩnh đứng ở bên ngoài lo lắng, mấy vị cảnh sát cũng đang khẩn trương, trong lòng có chút bất an.

Chỉ vì tìm được người này, bọn họ đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Có thể bọn họ không nghĩ tới đối phương vậy mà cảnh giác như thế.

Hiện tại, nam thanh niên đã bị khống chế, đối phương chắn chắc sẽ đề cao cảnh giác, lần sau nếu như muốn bắt được đối tượng như vậy có thể sẽ rất khó khăn

Lúc này, Trần Thương đã tiến hành rửa dạ dày cho bệnh nhân ba lần liên tục và làm cho hắn ta nôn ra

Sau khi làm sạch thuốc trừ sâu, ngăn cho chất độc không tiếp tục xâm nhập vào trong cơ thể

Nhưng người bệnh uống hơi nhiều thuốc trừ sâu.

Ngay lúc này, kết quả kiểm tra lập tức được mang đến.

Trong đống dịch nhày có thể chứng minh được cơ thể bệnh nhân tồn tại hóa chất phốt-pho hữu cơ, hơn thế nữa bên trong nước tiểu cũng có chứa hàm lượng phốt pho hữu cơ.

Nhưng... Hoạt động của Cholinesterase giảm xuống còn 30% trở xuống.

Cứ như vậy, tình huống sẽ rất phiền toái.

Khi hoạt động của cholinesterase bị giảm xuống, rớt xuống trạng thái nguy kịch, nhất định phải đề cao hoạt tính

- Pralidoxime

Bên trong phòng cấp cứu, tất cả mọi người không dám buông lỏng bản thân một phút giây nào.

Tiêu Lĩnh đứng ở cửa ra vào phòng cấp cứu.

Trần Thương từ trong phòng đi ra.

- Tình huống có chút phức tạp, khả năng cần tiến hành chạy thận nhân tạo.

Tiêu Lĩnh nhịn không được hỏi:

- Sẽ chết sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Không thể đoán được.

Một câu khiến cho mọi người rơi vào im lặng.

- Trước tiến cần phải cứu hắn ta, tất cả chờ khi hắn tỉnh lại rồi hả nói

Trần Thương gật đầu, người bệnh rất nhanh được đưa đến bên trong phòng lọc máu.

Ngoại trừ lọc máu, còn nhất định phải tiến hành truyền máu.

Hai giờ đồng hồ sau, điện thoại của Tiêu Lĩnh vang lên.

- Cục trưởng Tiêu... Kiểm tra thí nghiệm đo lường và khả năng khôi phục đã có kết quả, nhưng...

Đối phương rõ ràng có chút do dự.

Sau khi Tiêu Lĩnh nghe thấy, biến sắc:
- Có chuyện gì khó nói sao?
- Không kiểm tra được gì

Chương 1610: Thuốc Nghe Lời (4)

Sau khi nghe xong, Tiêu Lĩnh lập tức nhíu mi tâm lại.

- Mười sáu loại nước tiểu đã được kiểm tả với ma túy, kết quả đều có tất cả âm tính.

Sau khi nghe thấy câu nói này, Tiêu Lĩnh nhịn không được thở dài, cúp điện thoại.

Hiện tại, một đám người chạy vào bệnh viện.

- Các anh đây là đang làm trái pháp luật

- Cậu ấy phạm tội gì? Tại sao phải bắt giữ? Các anh có lệnh bắt giữ sao?

- Nếu như chồng của tôi mà chết, tôi nhất định sẽ khởi tố các ngươi

Một đám người chạy đến, có phụ nữ, có người già, có luật sư.

Tiêu Lĩnh thấy thế, nhịn không được thở dài.

- Hiện tại, cậu ta là nghi phạm có liên quan đến việc buôn bán ma túy, chúng tôi có quyền tạm giữ, mọi người cứ yên tâm, ba ngày sau, chúng tôi nhất định sẽ được Viện kiểm sát nhân dân thẩm tra phê chuẩn

Bây giờ, bắt được một ngày hay một ngày

Nhất định phải moi được chứng cứ từ trong miệng của nghi phạm

Hiện tại, Tiêu Lĩnh cũng thấy rõ chiến lược của đối thủ, thật sự là một nhóm có tổ chức và được lên kế hoạch trước.

Bởi vì anh ta bị phát hiện sai phạm liên tục, khi bị tạm giam, trực tiếp uống thuốc trừ sâu nên đã xảy ra tình huống trúng độc như bây giờ.

Trong xã hội hiện đại ngày nay, tỉ lệ tử vong do trúng độc thuốc trừ sâu phốt pho hữu cơ cũng không cao.

Cảnh sát chỉ có thể bắt giữ kẻ tình nghi phạm tội trong vòng mấy ngày, chờ người bệnh chữa trị xong, bình phục trở lại, đến lúc đó thời gian tạm giam cũng đã qua.

Nếu như trong quá trình tạm giam, không thể cầm được văn kiện bắt giữ, cơ quan công an chức năng cũng không thể tiếp tục tạm giam đối tượng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Lĩnh phải theo dõi tổ chức này cẩn thận hơn.

Càng như vậy, lại càng có thể nắm được hành vi phạm tội của nhóm đối tượng này

Có thể là, trong thời đại như bây giờ, chúng ta cảm thấy rằng bên kia có tội, thì có thể nói rằng người ta phạm tội.

- Bây giờ, thân chủ của tôi đang trong tình huống nguy hiểm, có quyền lợi được tiến hành nhập viện...

Bên tai Tiêu Lĩnh không ngừng vang lên lời của đối phương, có chút bực bội.

- Tôi muốn gặp chồng của tôi

Người phụ nữ nói thẳng.

- Thật xin lỗi, hiện tại không tiện, bệnh nhân đang được cấp cứu.

Trần Thương ở một bên trực tiếp từ chối.

Anh đứng ở một bên, đối với tình huống hiện tại cũng có chút hiểu biết.

Tiêu Lĩnh được Dư Dũng Cương mang vào bên trong văn phòng làm việc.

Sau khi tiến vào, Tiêu Lĩnh vô cùng tức giận.

- Nếu tên này thật sự trong sạch, sẽ không dùng thuốc độc, bây giờ muốn văn kiện bắt giữ đều không có chứng cứ

- Làm sao bây giờ đây?

Tiêu Lĩnh trong phòng bồi hồi:

- Mẹ nó, chờ hắn ta bình phục, nếu như chúng ta còn tìm không được chứng cứ, thật sự phải thả người

- Chúng ta đã theo dõi lâu như vậy, rất vất vả để tìm được một đối tượng mấu chốt, có thể là... Trời ơi, tức chết tôi rồi

- Đám người này ung dung ngoài vòng pháp luật một ngày thì lại có không biết bao nhiêu người cùng với gia đình bị hại

Hiện tại, Tiêu Lĩnh thật sự đang vô cùng gấp.

Bây giờ, là xã hội có pháp luật, không thể dùng lời nói chứng minh người này phạm tội.

Đúng vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Tôi có biện pháp có thể làm cho hắn mở miệng

Một câu lập tức làm cho tất cả mọi người có mặt trong căn phòng đều sửng sốt

Viện trưởng Ngô Đồng Phủ cũng lập tức nhìn chằm chằm anh.

Tiêu Lĩnh cũng nhìn chằm chằm Trần Thương nói:

- Hợp pháp không?

Trần Thương mỉm cười:

- Tôi nói hợp pháp, tuyệt đối hợp pháp

Một câu khiến cho mọi người sửng sốt một chút.

Ánh mắt của Tiêu Lĩnh liền sáng lên, nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, nếu như cậu có thể phá được vụ án này, đây thực sự là một công lao rất lớn

Trần Thương cười cười, không đưa ra ý kiến.

- Chờ người bệnh tỉnh lại, tôi có thể nắm chắc chuyện này, có thể làm cho hắn có cái gì cũng có thể khai

- Cục trưởng Tiêu, bây giờ ông hãy bảo cấp dưới chuẩn bị một vài câu hỏi, một lát nữa đợi cho người bệnh tỉnh lại, sau đó có thể trực tiếp vào hỏi

Tiêu Lĩnh bán tín bán nghi, đi ra ngoài chuẩn bị

Không bao lâu, người bệnh được đưa tới

Dựa theo bình thường, hiện tại người bệnh đã tỉnh táo lại.

Luật sư thấy đám người Trần Thương ra, nói:

- Tôi là luật sư của người bệnh, mỗi một bước mọi người tiến hành quá trình trị liệu, tôi cần mọi người cung cấp tài liệu cho tôi, những thứ này sẽ được nộp thành chứng cứ lời khai gửi lên toàn án

Trần Thương cười cười:

- Nhất định, nhất định

Sau khi nói xong, anh tiến vào bên trong phòng cấp cứu.

Trần Thương nói với y tá đứng ở bên cạnh:

- Scopolamine

Scopolamine là một loại thuốc giải cứu người bị trúng độc do uống thuốc trừ sâu có chứa hàm lượng phốt-pho hữu cơ.

Nhưng... Quan trọng nhất chính là, loại thuốc này còn có một cái tác dụng khác, là 'Thuốc nghe lời'

Không sai

Vừa rồi Trần Thương bỗng nhiên nhớ tới hôm qua khi ngồi taxi, nghe thấy âm thanh của radio.

Anh mới nghĩ đến loại thuốc này có thể làm cho người khác thành thật

Lâm sàng đều biết, khi cấp cứu bệnh nhân trúng độc phốt-pho hữu cơ, thường xuyên sẽ gặp phải tình huống atropin quá hàm lượng, vào lúc này, người bệnh sẽ nói lung tung, nói mê sảng, thậm chí rất nhiều lời đều giấu ở trong lòng rất lâu, cũng có thể sẽ nói... Chân thật nhất

Nhưng, có một loại thuốc còn có tác dụng mạnh hơn so với atropin, chính là scopolamine

Hiện tại, người bệnh vô ý thức hoặc ý thức vừa mới khôi phục, và khi bị kích thích, cho sử dụng một liều lượng scopolamine phù hợp, sẽ nói một cách chân thật, rõ ràng những điều giấu từ bên trong, tận sâu trong đáy lòng

Nhưng, nhất định không thể quá liều lượng, nếu không bệnh nhân sẽ tiến vào trạng thái hôn mê.

Trần Thương cảm thấy, scopolamine cũng là một loại thuốc trị liệu trúng độc phốt-pho hữu cơ, cũng có thể khiến người bệnh nói một chút sự thật, không thích hợp sao?

Nghĩ tới đây, anh cho Tiêu Lĩnh tiến vào.

Tiêm scopolamine vào cơ thể người bệnh

Vừa đúng lúc nhìn thấy người bệnh tỉnh dậy, Trần Thương nở nụ cười thần bí, nhỏ giọng nói:

- Hỏi đi, vì sao, nói cái gì

Tiêu Lĩnh với người thẩm vấn, người ghi âm đương nhiên không tin, tiếp theo cẩn thận từng li từng tí hỏi một câu:

- Cậu từng có bán ma túy không?

- Có

Một câu lập tức để mọi người khiếp sợ.

Mặc dù những lời này không thể xem như chứng cứ, nhưng... Chẳng lẽ không thể hỏi ra được manh mối sao?

Ví dụ như... Hỏi ra trụ điểm (ổ) của bọn họ, phương thức liên lạc...

...

Vào giờ phút này

Tất cả mọi người bên trong phòng cấp đều cảm thấy vô cùng chấn động

Nghe thấy từng con số, lời khai từ trong chính miệng của nghi phạm, bao gồm Trần Thương, tất cả mọi người cũng nhịn không được nắm chặt nắm đấm

Loại cặn bã này, chết rất đáng

Không

Chết quá dễ dàng

Hàng năm có biết bao nhiêu con đường vận chuyện ma túy vào trong thủ đô, theo con đường gì, hiện tại cứ điểm ở nơi nào, đầu mối gần nhất là như thế nào...

Từng vấn đề liên tục được nghi phạm nói.

Bên trong gian phòng im ắng, nam nghi phạm ngủ thiếp đi, hoặc đã hôn mê

Mọi người thật sự không thèm quan tâm kẻ tình nghi còn sống hay đã chết.

Tội ác của hắn có thể làm cho hắn ta chết đi sống lại nhiều lần mới đủ.

Chương 1611: Đại Động Tác Muốn Bắt Đầu

Tiêu Lĩnh đứng ở nơi đó, nhìn người ghi chép cùng với người thẩm vấn, trầm giọng hỏi một câu:

- Ghi xong chưa?

- Toàn bộ ghi chép rõ ràng

Tiêu Lĩnh nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, những tin này... Có thể tin được bao nhiêu phần trăm?

Trần Thương cũng đắn đo khó định:

- Cơ bản không sai biệt lắm, nhưng... Cụ thể rất khó đoán, vì sử dụng scopolamine, sau đó người bệnh có thể sẽ tiến vào trạng thái bản thân tạo ra một ảo giác, lời của bệnh nhân sẽ căn cứ vào tình huống ký ức mà não bộ đã được tiếp thu phản xạ ra.

Sau khi Tiêu Lĩnh nghe xong, nhẹ gật đầu, liếc mắt ra hiệu với người bên cạnh:

- Không nên hành động quá hấp tấp, khiến cho đối phương cảnh giác.

Mà lúc này, bên trong gian phòng ngoại trừ Tiêu Lĩnh, chỉ có bốn người là Trần Thương, Dư Dũng Cương, La Hữu Tài, Ngô Đồng Phủ.

Tiêu Lĩnh nhìn mọi người một cái:

- Các vị giáo sư, chuyện hôm nay... Vô cùng quan trọng...

- Nhất định phải giữ bí mật, bất cứ người nào cũng không được nói chuyện ngày hôm nay ra

...

...

Sau đó từ bên trong phòng cấp cứu đi ra, mọi người liền thay đổi biểu cảm lập tức, giả bộ có chút thất vọng.

Mà bây giờ, dáng vẻ của Tiêu Lĩnh càng thêm bất đắc dĩ, bên trong ánh mắt xen lẫn sự tức giận, che giấu đi đủ loại cảm xúc.

Sau khi Tiêu Lĩnh đi ra, không nói một lời.

Điều này làm cho người nhà đối phương đội nhiên trong lòng vui vẻ trở lại, mặc dù không đến mức cười ra tiếng, nhưng... Cái này cũng đã đủ để cho bọn họ hài lòng.

Người vợ có xương gò má cao môi mỏng, hai mắt tàn khốc, không lưu tình chút nào hỏi:

- Cục trưởng Tiêu, hỏi ra thứ gì rồi sao?

Tiêu Lĩnh nhíu mày:

- Đây là công việc của chúng tôi, việc đó không có bất cứ mối quan hệ nào với các người.

Người vợ liền lắc đầu:

- Không có quan hệ gì với tôi sao? Cục trưởng Tiêu, hiện tại chồng của tôi chính là bệnh nhân, xin đừng quấy rầy chồng tôi nghĩ ngơi, nếu như cục trưởng Tiêu có chứng cớ xác thực, thì hãy đến đây! Nếu như chồng tôi có chuyện không hay xảy ra, tôi tuyệt đối sẽ khởi tố các ngươi, đến lúc đó, một nhà già trẻ chúng tôi, cục trưởng sẽ nuôi sao?

Tiêu Lĩnh lập tức đáp lại:

- Hiện tại, hắn vẫn còn thời gian bị tạm giam, cho dù là ở bệnh viện, cũng như thế

Luật sư lắc đầu:

- Pháp luật có quy định chúng tôi có thăm hỏi quyền lợi, mà bây giờ cục trưởng Tiêu vẫn còn chưa có lệnh bắt giữ

Trần Thương thấy thế, cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc này, bọn họ đi ra bên ngoài, điều gia đình họ quan tâm nhất không phải là chồng, người nhà của họ còn sống hay đã chết sao?

Đây chính là dùng thuốc trừ sâu tự sát

Cô ấy làm vợ vậy mà cứ muốn hỏi có chứng cớ hay không, chứ không phải là có cấp cứu kịp hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Thương không nhịn được có chút xúc động muốn chửi.

Nhưng, cục trưởng Tiêu biểu hiện lại càng làm cho người nhà đối phương sáng hai mắt lên

Ông trực tiếp tức giận hai tay lắc một cái, hung hăng đánh xuống đất:

- Mấy người hãy nhớ kỹ

Nói xong, Tiêu Lĩnh đứng dậy ra ngoài, bấm còi xe phát động, lái rời khỏi bệnh viện

Nhìn thấy ánh mắt sáng lên của đám người nhà này

Bên trong ánh mắt của người vợ còn kèm theo mấy phần hài lòng.

- Bác sĩ, chồng của tôi hiện tại như thế nào?

Hiện tại, người vợ mới nhớ đến nam thanh niên nằm bên trong phòng cấp cứu kia mới là chồng của cô ta

Trần Thương như có điều suy nghĩ nói:

- Vẫn còn đang hôn mê, chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, đây là thông báo bệnh tình nguy kịch, cần cô đến ký tên.

Lần đầu tiên, anh nhìn thấy cô ta sững sờ, s mặt liền biến sắc, hai mắt muốn giả vờ vô thần, có thể là... Trong lòng cô ta lại đang rất vui mừng.

Trần Thương rất muốn nói cho cô ta biết:

- Muốn cười thì cứ việc cười đi, đừng kìm nén

Không sai

Giống như lúc này cô ta chỉ hi vọng chồng của mình hãy chết đi.

Bởi vì, chỉ có người chết mới có thể không nói lời nào.

Không bao lâu, cô at tùy ý ký tên, rồi rời đi với gia đình, không có làm ầm ĩ.

Nhưng, đột nhiên bệnh viện lại có một tên tội phạm nhập viện, về thực chất chuyện này có chút không thoải mái.

Trần Thương nhìn cảnh sát đang trông coi một cái, nghi ngờ hỏi câu:

- Cụ trưởng Tiêu trước đây làm cái gì?

Đối phương hạ giọng, nhỏ giọng nói:

- Trước đây cục trưởng Tiêu đã làm nội ứng

Lời này vừa nói, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, trách không được kỹ năng diễn xuất của cục trưởng Tiêu lại như thế, đúng là người có tài năng diễn xuất

Sau khi, cục trưởng Tiêu trở về liền bố trí nhiệm vụ liên quan một chút.

Vụ án này lại lần nữa thăng cấp, khẳng định cần phải có sự hiệp trợ của cục công an thủ đô cùng nhau xử lý.

Nhưng, hai ngày này bọn họ cũng không có bất cứ tin tức gì.

Nam nghi phạm này cũng đã tỉnh lại, được đưa đến phòng ICU giam giữ, được bảo vệ rất nghiêm ngặt, luôn có sự giám sát của cảnh sát 24/7.

Nhưng dù vậy, các tiểu hộ sĩ bọn họ vẫn còn có chút bối rối, dù sao đây cũng là người bị tình nghi

Người của tổ chức có thể tìm tới cửa hay không?

Mà sau ngày thứ tư, Tiêu Lĩnh bị ép phải thả nam nghi phạm ra, cần đến bệnh viện một chuyến.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

Trần Thương lại biết, khả năng hành động này mới muốn bắt đầu.

...

...

Tháng chín cũng đã đến, bệnh viện bắt đầu thông báo tuyển dụng nhân sự.

Thông báo tuyển dụng của khu vực phía bắc đều vào cuối năm, người tốt nghiệp cũng rất nhiều, các đơn vị cũng đã bắt đầu nhận nhân sự.

Không giống phía nam, vào mùa xuân và mùa thu, các học sinh vẫn còn chưa có tốt nghiệp đã tìm được đơn vị làm việc lý tưởng, sau khi tốt nghiệp thuận lợi vào nhậm chức, giảm bớt không ít phiền phức.

Mà phương bắc sau khi các học sinh tốt nghiệp, kiểu gì cũng sẽ đối mặt các loại lo lắng với ưu phiền, chờ đợi mỗi bệnh viện tuyên bố thông báo tuyển dụng.

Trung tâm Cấp cứu thủ đô với tư cách là Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu trọng điểm quốc gia, vô cùng thiếu nhân lực, tự nhiên cũng đăng tin thông báo tuyển dụng.

Mà quan trọng là phòng ban bệnh viện đang trong giai đoạn phát triển, cần thay đổi quy hoạch, mỗi phòng ban điều sẽ liên tục điều chỉnh nhân tài.

Nhưng, Trần Thương gần đây cũng quan tâm chuyện tuyển dụng nhân sự

Đơn vị tuyển dụng tỉnh Đông Dương bây giờ còn chưa có tin tức.

Hiện tại, bệnh viện vẫn còn trong giai đoạn thống kê danh sách, tiếp đó chờ đợi tin tức cụ thể từ tỉnh.

Nhưng Trần Thương bên này cũng đã bắt đầu làm kế hoạch.

Bản thân anh sang năm trở về, sau đó tòa nhà mới bắt đầu được dùng, khẳng định phải cần rất nhiều nhân tài.

Trung tâm Cấp cứu cũng không phải giống như trước đây là một khoa cấp cứu nhỏ nhôi.

Bất luận là nhân tài cao cấp hay thuộc khóa tốt nghiệp này, Trần Thương bên đều bàn bạc về vấn này một chút thật tốt với chủ nhiệm Lý Bảo Sơn.

Anh nhìn đồng hồ, dựa theo nhịp độ cũ cũng phải đến tháng 10 mới có tin tức

Trong danh sách biên chế đơn vị tỉnh có thể là do tỉnh quyết định việc tuyển nhân sự.

Nhưng, bên phía Thủ đô bắt đầu từ rất sớm, hiện tại trong sáu khoa của trung tâm cấp cứu cũng xảy ra nhiều biến động rất lớn

Cấp cứu tổ 3 được thành lập từ tiểu tổ của ba khoa cấp cứu.

Chương 1612: Bác Sĩ Cũng Bị Bệnh

Đổi lấy một tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh có kỹ năng chuyên nghiệp khá mạnh, đồng thời cũng xuất hiện thêm một Phó chủ nhiệm mới, tên Nhạc Lượng.

Hàng năm, sáu khoa cấp cứu đều sẽ xảy ra những lần nhân viên nội bộ đổi cho nhau, để thích ứng công việc cấp cứu tốt hơn.

Cùng lúc đó, cũng thông báo tuyển dụng mấy tiến sĩ trẻ tuổi.

Bọn họ được tuyển dụng đến cũng làm cho sáu khoa cấp cứu có thêm một phần sức sống mới, nguồn nhân lực mới.

Chủ nhiệm Nhạc mới được điều tới năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi, gặp ai cũng mỉm cười, khiến họ cảm thấy thoải mái.

Nhưng bây giờ Trần Thương đã không còn là cậu thanh niên vừa đến bệnh viện năm đó, cũng không cần cố gắng duy trì quan hệ tốt với bất kỳ ai.

Nói khó nghe hơn là thực lực của anh không cần phải lúc nào cũng luôn mỉm cười với bất cứ ai.

Nói dễ nghe hơn, anh chỉ là một nhân viên bồi dưỡng, ai cũng không có liên quan gì nhiều đến anh.

Tuy nhiên, những vị tiến sĩ mới được tuyển dụng này đã khiến Trần Thương sáng mắt, trong số những người này vẫn có một số hạt giống tốt, nếu được bồi dưỡng thì họ nhất định là nhân tài

Ở Cục Công an, Tiêu Lĩnh và những người khác cũng dần dần bắt đầu một loạt các hành động.

Trần Thương rất mong đợi kết quả của chuyện này.

Đúng lúc này, Nhạc Lượng đi tới, cười nói:

- Giáo sư Trần, buổi tối tôi đã gọi điện cho nhiều Chủ nhiệm của bộ phận chúng ta, buổi tối chúng ta ra ngoài ngồi chút nhé?

Thấy Trần Thương im lặng, Nhạc Lượng vội nói:

- Không phải chúng tôi vừa đến sao? Muốn uống một chút với mấy người để vun đắp tình cảm.

Trần Thương ngượng ngùng cười:

- Chủ nhiệm Nhạc, tôi rất muốn đi... nhưng tối nay tôi có ban hai nên thực sự là không thể đi.

Nhạc Lượng nghe vậy thì nói:

- Khụ khụ, tôi còn tưởng rằng có chuyện gì, ban hai không cần đưa đến bệnh viện, vấn đề cũng không lớn.

Nói xong, Trần Thương cho dù rất tiếc, cũng quyết định không đi.

Nhạc Lượng không quan trọng mỉm cười hờ hững:

- Ai, không sao, chuyện chính quan trọng hơn, giáo sư Trần có thể có trách nhiệm như vậy thì cũng là chuyện tốt.

Ban hai, bình thường Trần Thương đều sẽ ở bệnh viện đến khoảng 11 giờ mới quay về, trừ khi có việc gấp.

Mọi chuyện ở khoa cấp cứu thường thay đổi nhanh chóng, nếu không chú ý sẽ có chuyện xảy ra.

Những người mới vào với cương vị tiến sĩ sẽ không sắp xếp ca đêm riêng lẻ, sau khi họ đến cũng chủ động giao cho các bác sĩ chủ trị lớn tuổi trực ban cùng nhau.

Tiến sĩ không phải nhân tài khan hiếm ở Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô, ở cấp bậc này, đưa vào cũng là một vài người dẫn đầu trong ngành, ít nhất họ phải là trụ cột của ngành học và ra dùng ngay được

Khoảng mười một giờ, Trần Thương chuẩn bị đứng dậy về nhà.

Đột nhiên gặp phải một nhóm người

Nhạc Lượng và những người khác quay trở về, hơn mười người cùng quay lại, tất cả đều là nhân viên của Khoa Cấp cứu số 6. Hơn nửa đêm có nhiều bác sĩ đến như vậy, đối với người ở vị trí trực ban tuyến đầu mà nói không phải là chuyện gì xấu. Rốt cuộc cũng là nửa đêm, có nhiều người giúp đỡ cũng tốt.

Nhưng bây giờ khoa cấp cứu không cần giúp đỡ

Nhìn lại, chợt thấy phía sau bọn họ có đưa đến một nam thanh niên.

Đây là một tiến sĩ mới, ba mươi hai tuổi, tên là Hoàng Tân Hải, một thanh niên rất khôn khéo, thấy ai cũng mỉm cười và gọi một tiếng lão sư.

Tuy nhiên, đây không phải là trọng điểm, vấn đề là bác sĩ Hoàng đang bị chảy máu ở mũi và miệng

Mặc dù đã bịt mũi bằng khăn giấy, nhưng máu vẫn nhuộm đỏ cả giấy vệ sinh, thậm chí còn nôn đầy máu ra khắp áo thun

Đây mới là chuyện quan trọngnhất

Sắc mặt của Trần Thương thay đổi.

Trong đầu anh đang tò mò đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tuy nhiên, khi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, Trần Thương chợt biến sắc, xuất huyết dạ dày?

Còn bị chảy máu mũi?

Nhìn thấy trạng thái cả người Hoàng Tân Hải đều vẫn ổn, xem ra lượng máu chảy ra không lớn lắm, nhưng... cứ để chảy máu như vậy cũng không phải là cách.

Trần Thương chưa kịp nói thì bác sĩ trực đã chạy ra.

Đẩy giường đến, tới phòng cấp cứu.

Nhạc Lượng đi theo đến lo lắng nói.

Y tá Tiểu Kha trực ca đêm nay, vội vã đẩy giường tới.

Hoàng Tân Hải say khướt cười nói:

- Tôi… tôi không sao, mọi người đừng lo lắng

Trần Thương thở dài:

- Sao lại uống nhiều như vậy

Ý thức của Hoàng Tân Hải có chút mơ hồ, có thể là do thiếu máu cục bộ:

- Không sao đâu, giáo sư Trần đừng lo lắng, lại gây thêm phiền phức cho anh rồi

Anh bèn nói:

- Tiến hành lấy máu, kiểm tra công thức máu, đông máu và chức năng gan, để khoa truyền máu chuẩn bị phối máu, phòng nội soi chuẩn bị sẵn sàng để nội soi cầm máu...

Với tư cách là một bác sĩ, Trần Thương đương nhiên không cần đích thân làm mọi việc, bắt đầu ra hiệu cho bác sĩ trực.

Ở khoa cấp cứu xảy ra chuyện như vậy, mọi người bên ngoài cũng trở nên im lặng.

Bác sĩ uống rượu không phải là vấn đề lớn, ngay cả Trần Thương thỉnh thoảng cũng uống một chút.

Nhưng uống tới mức phải vào phòng cấp cứu nhà mình thì thật là có hơi mất mặt.

Một nhóm bác sĩ tụ tập ăn tối rồi đưa về một bệnh nhân bị chảy nhiều máu?

Nếu để cho lão Dư biết thì sẽ thế nào?

Lão Dư vẫn rất nghiêm khắc trong việc quản lý các bác sĩ cấp dưới

Loại chuyện này lại xảy ra không lâu sau khi Nhạc Lượng tới đây.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất lúc này là cứu người, cầm máu trước đã

Bác sĩ trực ban ở đây đã liên hệ những khoa khác.

Trần Thương liếc nhìn bác sĩ đang đi theo bác sĩ trực ca, anh ta cũng là một người mới đến tên là Trương Kỳ.

Bác sĩ Trương, lấy giấy ra khỏi mũi để cầm máu.

Trần Thương dứt khoát nói.

Rửa dạ dày bằng nước muối lạnh để cầm máu

Trương Kỳ phản ứng rất nhanh.

Nếu tình trạng chảy máu mũi không được giải quyết một cách hiệu quả bằng cách bịt mũi, cần phải điều trị cục bộ.

Sau khi kiểm tra khoang mũi bằng bông tăm, phát hiện là xuất huyết trong khoang mũi, không phải đường hô hấp.

Sau đó, Trương Kỳ trực tiếp ngâm tấm bông với 1% tetracain + 0,1% adrenalin.

Đầu tiên, nó có tác dụng gây tê, và thứ hai, nó có thể làm co mạch máu và giảm chảy máu một cách hiệu quả.

Một phương pháp tưởng chừng như đơn giản nhưng lại rất hiệu quả

Nếu không hiệu quả, chỉ có thể điều trị cục bộ.

Y tá chuẩn bị nước muối sinh lí lạnh.

Trần Thương hỏi:

- Bác sĩ Hoàng, anh đã bao giờ bị xuất huyết dạ dày chưa?

Hoàng Tân Hải lắc đầu:

- Thường ngày tôi rất ít uống rượu, khám sức khỏe để đi làm đều bình thường, tôi chưa làm nội soi dạ dày, cha tôi thì bị cao huyết áp và mẹ tôi chưa phát hiện ra bệnh di truyền…

Ừm…

Bệnh nhân là bác sĩ thì trao đổi dễ dàng hơn rồi

Ít nhất, không cần hỏi quá nhiều về bệnh án, vì lượng máu ra không quá nhiều nên phải đợi kết quả xét nghiệm mới được.

Nhưng... vẫn phải thông báo cho người nhà, Hoàng Tân Hải do dự một lúc thì gọi điện thoại cho một người phụ nữ:

- Vợ à… Anh đang ở bệnh viện.

Người phụ nữ cau mày:

- Anh là bác sĩ, không ở bệnh viện thì ở đâu?

Hoàng Tân Hải xấu hổ cười:

- Anh bị nôn ra máu và được đồng nghiệp đưa đến bệnh viện.

Chương 1613: Vợ Chồng n Ái

Người phụ nữ nghe xong, sắc mặt thay đổi:

- Có chuyện gì vậy? Em lập tức đến đó ngay

Người bình thường nghe thấy nôn ra máu, theo bản năng phản ứng của họ sẽ là hoảng sợ.

Vợ của Hoàng Tân Hải không phải là một nhân viên y tế, nghe thấy nôn ra máu thì khuôn mặt cô ấy tái đi vì sợ hãi.

Hoàng Tân Hải nhanh chóng giải thích:

- Bà xã, không sao đâu, chỉ uống chút rượu đã khiến niêm mạc dạ dày bị tổn thương rồi, đừng lo lắng.

Người vợ vội vàng gật đầu, cúp máy rồi đi ra ngoài.

Nhân tiện, bà xã... Khi đến nhớ mang theo tiền...

Nói xong Hoàng Tân Hải đỏ mặt không chịu nổi, thậm chí có chút hổ thẹn.

Năm nay, Hoàng Tân Hải vừa tròn ba mươi hai tuổi.

Nhưng cả đời này của anh ta, khá là may mắn

Điểm thi tốt nghiệp trung học rất kém, chỉ đủ để đậu vào viện chuyên khoa y học, rồi quen biết người vợ Tiền Mẫn Mẫn này.

Tiền Mẫn Mẫn lại là sinh viên hệ chính quy của đại học Kinh tế Tài chính.

Hoàng Tân Hải là người thông minh, lớn lên cũng rất tuấn tú, lại biết nói lời ngon tiếng ngọt, khiến bao cô gái yêu thích.

Hai người cứ như vậy đến với nhau

Sau khi tốt nghiệp, gặp người bình thường đều sẽ gặp phải vấn đề, gia đình không đồng ý

Hoàng Tân Hải đến từ nông thôn, cộng thêm trình độ không cao, bị cha mẹ của Tiền Mẫn Mẫn từ chối.

Sau nhiều lần giày vò, hai người giả bộ chia tay, Tiền Mẫn Mẫn được cha mẹ sắp xếp cho làm ở ngân hàng địa phương, có công ăn việc làm ổn định.

Chỉ là Hoàng Tân Hải xưa nay vẫn không ngừng tiến bộ, cố gắng làm việc học tập, bản thăng thạc, thạc thăng bác

Năm nay, Tiền Mẫn Mẫn cũng đã ba mươi hai tuổi

Cô ấy đã đợi anh cho tới bây giờ.

Ở một huyện nhỏ, áp lực dư luận của việc con gái ba mươi hai tuổi vẫn chưa kết hôn rất nghiêm trọng

Trong lúc đó Tiền Mẫn Mẫn còn chu cấp cho Hoàng Tân Hải đến trường, không có khoản tiết kiệm nào, cũng may tất cả đều được đền đáp xứng đáp

Sau khi tốt nghiệp ở Hiệp Hòa, Hoàng Tân Hải thuận lợi tiến vào bệnh viện Trung tâm Cấp cứu thủ đô, là khoa cấp cứu của bệnh viện trọng điểm quốc gia

Vào lúc này, khi Hoàng Tân Hải tới nhà, mới được cha mẹ của Tiền Mẫn Mẫn công nhận.

Thật ra... Vào lúc này không đồng ý thì làm được gì?

Con gái cũng đã chờ cậu ta chín năm

Từ 23 đến 32, những năm tháng đẹp đẽ nhất của người con gái đã không còn nữa...

Hai người nhận giấy chứng nhận

Làm hôn lễ

Trong hôn lễ, cha của Tiền Mẫn Mẫn cũng có thể kiêu ngạo nói một tiếng, con rể của tôi là bác sĩ chủ trị ở bệnh viện lớn ở thủ đô.

Chuyện này ở một huyện nhỏ là chuyện rất có mặt mũi

Tiền Mẫn Mẫn bỏ công ăn việc làm ổn định, đi theo anh ta tới thủ đô.

Hai người bắt đầu lại từ đầu

Hoàng Tân Hải luôn nhớ những hi sinh của vợ mình, một lòng muốn cầu tiến.

Trọng trách trên người anh đã quá nặng rồi

Khi thấy Nhạc Lượng lôi kéo, Hoàng Tân Hải quả quyết đi ăn cơm.

Đối với một tiến sĩ trẻ mới đến, đương nhiên không thể thiếu chuyện mời rượu với những chủ nhiệm cấp cao.

Hoàng Tân Hải vì cố gắng đi lên, cũng đã quyết tâm uống.

Một người dám khuyên, một người dám uống, để rồi xảy ra vấn đề

Hoàng Tân Hải vốn làm ở khoa thần kinh, Nhạc Lượng lại là cấp trên của anh ta nên anh ta có thể không uống?

Hiện tại mặc dù nhìn anh ta như đã có thân phận.

Đến thủ đô, nhưng chỉ có chính bản thân mình mới hiểu được nỗi khổ trong lòng.

Hiện tại, bà xã đang làm kế toán ở một xí nghiệp tư nhân, lương một tháng sáu ngàn.

Anh mới vừa nhậm chức, không được trợ cấp chỗ ở, không có tài chính khởi nghiệp, lương tháng đầu chỉ có 3700 tệ

Gia đình nhỏ mới bắt đầu xây dựng này giống như ngọn lửa trước gió, thứ nó cần không phải là gió thổi, mà là cơ hội để thổi mạnh

Bác sĩ nằm viện cũng cần tiêu tiền

Hai miệng ăn này lấy đâu ra tiền tiết kiệm chứ?

Đợi đến sau khi mọi người đi ra ngoài, quẫn bách của Hoàng Tân Hải bị Trần Thương nhìn ra, chỉ có người từng trải qua nghèo khó mới có thể cảm nhận được cái nghèo

Đó là loại tâm trạng chỉ vì 100 tệ cũng sẽ thấy bứt rứt do dự thật lâu.

Trần Thương nói:

- Không sao đâu, đừng lo lắng, tôi thêm Wechat của anh, chuyển cho anh 10000, chờ khi nào anh có lương thì trả tôi.

Hoàng Tân Hải nghe thấy thế, mặt đỏ lên, vội vàng cự tuyệt:

- Giáo sư Trần, không cần! Không cần... Không có chuyện gì! Tôi có tiền...

Hoàng Tân Hải đương nhiên không thể đồng ý.

Khi từ chối, Trần Thương vỗ tay anh ta:

- Anh đừng từ chối, tôi cũng từng rất nghèo khó, biết rõ đó là tư vị như thế nào, vừa tới Bắc Kinh, cất bước rất khó! Chờ anh khỏe lại, cùng tôi làm nhiều phẫu thuật một chút, tôi và phòng ban tranh thủ cho anh một chút tiền thưởng.

Nhất thời Hoàng Tân Hải không nhịn được, nước mắt tràn mi chảy ra.

Khi xuất huyết dạ dày, anh ta còn cười nói với Trần Thương là niêm mạc dạ dày, không cần lo lắng.

Nhưng... Bây giờ, một vạn tệ lại làm cho một tiến sĩ nước mắt rơi đầy mặt

Có đôi khi, đánh bại một người, thật không phải là người vô cùng tàn nhẫn nhất, xấu nhất, hung tàn nhất, mà là hiện thực

Trần Thương cười cười:

- Được rồi, qua hai năm nữa, anh sẽ không để một vạn tệ này vào mắt đâu

Trần Thương thực sự nói thật.

Hoàng Tân Hải không giống mình của khi đó, anh còn có vốn liếng

Tiến sĩ của Hiệp Hòa, vô luận như thế nào cũng là hàng bán chạy.

Mấy năm về sau, nếu như anh ta ở Trung tâm Cấp cứu thủ đô, nhiều không nói, một tháng vất vả chút, ba năm vạn là hoàn toàn có khả năng, dù

sao bây giờ một tháng của Vương Dũng ở tỉnh Nhị viện vất vả làm nhiều phẫu thuật chút, cũng gần hai vạn tệ.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, bác sĩ là nghề hưởng già, lúc còn trẻ sẽ rất khổ cực

Lúc tuổi còn trẻ, phần lớn không có tiền, sau này già rồi, hầu hết đãi ngộ cũng không tệ

Anh ta sẽ còn phát triển

Hơn nữa, Khoa ngoại thần kinh cũng thuộc về ngành nghề có kỹ thuật cấp cao.

Chờ khi Hoàng Tân Hải có một chút tay nghề múa đao, có lẽ cuộc sống sẽ rất nhanh được cải thiện.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Hoàng Tân Hải kích động không thôi.

Số tiền một vạn tệ này rất quan trọng.

Nhưng quan trọng nhất lại là có người hiểu được, càng quan trọng hơn là câu nói sau cùng của Trần Thương, về sau cùng tôi làm nhiều phẫu thuật một chút

Đây là lời có phân lượng nhất, có sức hấp dẫn nhất.

Rất nhanh

Y tá quay lại, chuẩn bị xong nước muối sinh lí lạnh, bắt đầu cắm ống thông dạ dày để rửa dạ dày.

Thật ra, loại nước muối sinh lí lạnh này có tác dụng cầm máu rất tốt, rất thích hợp đối với trường hợp xuất huyết dạ dày bị chảy ít máu

Hơn nữa, phương pháp này đơn giản, dễ thực hiện, bệnh viện bình thường đều có thể áp dụng.

Bơm vào ống thông dạ dày 4℃ nước muối sinh lí lạnh, các mạch máu cục bộ trong dạ dày co lại, làm giảm khả năng phân giải chất xenlulô cục bộ, cho nên có thể đạt được mục đích cầm máu.

Tuy nhiên Trần Thương đã cải tiến cách, cho pha thêm vào 100ml dung dịch nước muối sinh lí có chứa 8mg norepinephrine

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khi Tiền Mẫn Mẫn đến nơi, anh ta đã cầm máu thành công

Chương 1614: Không Chỉ Có Một, Phía Sau Đến Cùng Che Giấu Cái Gì?

Tiền Mẫn Mẫn tới, thấy Hoàng Tân Hải nằm ở trên giường cười ngây ngô nhìn mình, quả thực là vừa tức vừa đau

Hai người đi đến hôm nay đúng là không dễ, đều rất trân quý sự cố gắng của nhau.

Thật lâu, cô đột nhiên nói:

- Sau này đừng uống rượu nữa

Cô không trách cứ chuyện Hoàng Tân Hải uống rượu, cũng không hỏi nhiều như vậy, mà chỉ lấy từ trong túi xách ra một cái áo thun sạch:

- Em đem quần áo mới cho anh.

Bởi vì cô rất hiểu anh, những gì anh làm, đều đã cân nhắc kỹ.

Hơn nữa... Những lời này, cũng không thể nói trong bệnh viện.

Một người vợ hiểu chuyện như thế, Hoàng Tân Hải nhìn vào đôi mắt Tiền Mẫn Mẫn với sự dịu dàng.

Cô gái này cùng tuổi với anh, lại nuôi anh 8 năm

Hoàng Tân Hải chỉ có thể thầm hạ quyết tâm, về sau quãng đời còn lại, anh nuôi em

- Được

- Đây chính là giáo sư Trần Thương của bọn anh.

Tiền Mẫn Mẫn gật đầu bắt tay:

- Xin chào giáo sư Trần, tôi thường xuyên nghe Tân Hải nhắc tới ngài, tình hình của Tân Hải... Không có sao chứ?

Bên này đã có kết quả xét nghiệm, sau khi Trần Thương xem xong, thở dài:

- Vấn đề không lớn, nhưng về sau anh thật sự không thể uống rượu nữa.

- Chức năng gan có tổn thương rõ rệt.

- Sau khi ra viện, vẫn phải tiếp tục bảo đảm trị liệu gan một đoạn thời gian.

Bên này, nhóm Nhạc Lượng đi đến, thấy Hoàng Tân Hải đã được cầm máu, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

- Tân Hải, cậu không thể uống thì đừng uống nha, mọi người mà còn rót thì cậu không xong rồi nha

- Đúng đó! Mọi người tụ tập cũng chỉ muốn vui vẻ, mới vừa vào chức thì tụ tập một chút, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy

- Em dâu, chuyện này đều tại tôi, cô đừng lo lắng

Lời của Nhạc Lượng rất đường hoàng, tìm không ra chút lỗi nào.

Mà Hoàng Tân Hải cũng cười nói:

- Tôi cũng không biết đột nhiên mình lại bị thế này, mọi người đừng lo lắng, lại nói, chuyện này không... Phải ổn rồi sao

Xem ra, Nhạc Lượng thật sự rất quan tâm Hoàng Tân Hải

Mở miệng là một tiếng lão đệ, một câu em dâu như anh em thân thiết với Hoàng Tân Hải

Nhưng Hoàng Tân Hải biết rõ, vị chủ nhiệm Nhạc này là một người tinh vi lão luyện, rất khéo ăn nói.

Vừa rồi trên bàn rượu, còn lấy uy danh tôi là đội trưởng, tôi bảo anh uống, anh uống hay không?

Tuy nhiên, anh ta cũng sẽ không phá màn kịch này, ngược lại cố gắng nói lời xin lỗi, nói đây là vấn đề của mình

Trần Thương đứng ở một bên, nhìn mọi người xung quanh, cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Lời của Nhạc Lượng nghe thì rất đàng hoàng, nhưng trên thực tế một chút nội hàm cũng không có

Ngay cả một câu tôi sẽ chịu tiền thuốc men cũng không nói được.

Anh làm tổ trưởng, cũng thật sự là...

Dù sao một bàn có một 'Người thành thật' như vậy, đương nhiên là Nhạc Lượng nói uống thì uống, thành thật không gì sánh được

Trên bàn rượu, thật sự là một buổi tụ tập khó chơi nhất ở Trung Quốc.

Bạn làm cấp dưới thì thật sự không có quyền nói chuyện, nói uống thì phải uống.

Chuyện này cũng khiến Trần Thương có chút ấn tượng đối với mấy người mới tới này.

Khi mọi người ở đây chuẩn bị cứ như vậy ai về nhà nấy, Trần Thương lại đang suy nghĩ một vấn đề khác.

Rõ ràng Hoàng Tân Hải không thường xuyên uống rượu, hôm nay chỉ một lần uống rượu là có thể xuất hiện xuất huyết dạ dày?

Hơn nữa, điều làm cho anh hiếu kỳ nhất chính là chức năng gan không bình thường.

Vì sao chuyển hóa Axit amin lại cao như vậy?

Cồn tổn thương gan, nhưng một lần uống rượu căn bản không đến mức để dẫn đến cục diện này.

Trần Thương có chút tò mò.

Ngay lúc này, đột nhiên điện thoại vang lên, y tá ở quầy trực ban thúc giục nói:

- Chợ đêm ở Thành Tây một người đàn ông đột nhiên ói ra máu

Một câu khiến sắc mặt mọi người biến đổi, Hoàng Tân Hải không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần, vừa rồi chúng tôi cũng ở chợ đêm thành Tây

Một đêm, có hai bệnh nhân ói ra máu sau khi uống rượu ở chợ đêm này?

Một người còn là Hoàng Tân Hải từ trước đến nay không uống rượu.

Trần Thương gật đầu, cầm điện thoại lên bấm gọi tới phòng nội soi.

- Bác sĩ Trương, tôi là Trần Thương, bên này tôi có một người bạn cần làm nội soi, anh giúp tôi xem một chút tình huống như thế nào, phiền anh rồi! Đúng... Chụp cái phim kết quả là được, gửi đến Wechat của tôi

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương nói với Hoàng Tân Hải:

- Đi lên làm nội soi, trực tiếp đi qua là được, không cần làm thủ tục, đi qua nói tôi bảo anh đến.

- Chị dâu cũng đi cùng đi

Trần Thương nói với Tiền Mẫn Mẫn.

Sắc mặt của Hoàng Tân Hải lập tức có chút xúc động

Chính mình bồi Nhạc Lượng uống rượu, thay người ta uống rượu, uống nhiều như vậy, một câu an ủi là xong việc

Ngược lại giáo sư Trần người ta?

Trực tiếp cho anh ta làm nội soi dạ dày.

Nội soi dạ dày cũng không rẻ đâu.

Đặc biệt còn là ở ca đêm ở khoa cấp cứu, không thể không dùng tiền, nhưng... Không làm thủ tục có nghĩa là không cần nộp tiền.

Bệnh viện bình thường đều thường xuyên có nhân viên chụp phim, dù có là CT, hạch từ hay phim X-quang, chỉ cần không ra phim, cũng không cần dùng tiền, cầm điện thoại chụp kiểu ảnh là được rồi.

Nhưng nếu ra phim, sẽ tiến vào hệ thống bệnh viện, sẽ phải trả viện phí.

Dù sao anh ta chụp CT cũng chỉ nhìn một chút, không hao tổn gì cả, trên cơ bản tất cả mọi người là bạn bè, sẽ không cần tiền.

Nhưng dù như vậy, Nhạc Lượng cũng không nguyện ý lên tiếng bảo phòng nội soi làm cho Hoàng Tân Hải

Bên này, cấp cứu tuyến một ra ngoài đón bệnh nhân.

Có người thứ nhất chảy máu, hình như đến người thứ hai áp lực cũng không lớn.

Đám Nhạc Lượng thấy Hoàng Tân Hải không có chuyện gì, trong lòng đều được thả lỏng, nhưng Trần Thương cũng không lên tiếng.

Hoàng Tân Hải cũng chưa quay lại, mọi người không nhìn thấy Hoàng Tân Hải trở về, cũng không tiện rời đi, nên dứt khoát chờ ở khoa cấp cứu.

Một đám bác sĩ uống đến say khướt ngồi ở trong văn phòng.

Chuyện này nếu như bị lão Dư biết được, không thể thiếu một phen giáo huấn, cho dù là lúc tan làm.

Sau khi bệnh nhân chảy máu mới tới, sắc mặt trắng bệch, ý thức mơ hồ, hô hấp yếu ớt, trực tiếp khiến mọi người giật nảy mình

Đây rõ ràng là biểu hiện của mất máu quá nhiều

Vì sao lại thành ra thế này?

Vào lúc này, âm thanh thông báo của Wechat vang lên, Trần Thương nhìn ảnh chụp, lập tức khẽ nhíu mày, thành niêm mạc dạ dày bình chướng, tổn thương mạch máu dưới niêm mạc

Chuyện này... Không hề giống như niêm mạc dạ dày bị tổn thương do uống rượu bình thường?

Hoàn toàn chính xác

Đều là tổn thương niêm mạc dạ dày, tổn thương giống nhau nhưng thật ra lại không giống nhau

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì đây?

Mặc dù tình huống không nghiêm trọng, nhưng dưới lòng tốt của bác sĩ Trương ở phòng nội soi, còn tiến hành thêm khâu cầm máu qua nội soi.

Đây mọi việc đều diễn ra trong mắt Hoàng Tân Hải, trong lòng cực kỳ xúc động.

Anh ta biết rõ, đối phương làm tất cả đều vì nể mặt Trần Thương.

Hoàng Tân Hải cũng nhớ kỹ phần ân tình này của Trần Thương

Mà lúc này, trong phòng cấp cứu, bệnh nhân được tiến hành cấp cứu giống như Hoàng Tân Hải, nhưng... Vẫn không thể cầm máu thành công

Chương 1615: Trà Thảo Mộc Có Vấn Đề?

Người nhà đã bị dọa cho phát sợ, đang tiến hành truyền máu, sau khi mất máu quá nhiều, hiện tại bệnh nhân sắp đến tình trạng bị sốc, vội vàng đưa đến phòng nội soi, tiến hành nội soi cầm máu khẩn cấp

Lúc này, bác sĩ Trương của phòng nội soi cũng đang cầm máu cho Hoàng Tân Hải.

Bên này sau khi đột nhiên chạy đến một bệnh nhân xuất huyết, căn bản không đến kịp.

Bên đây đang chuẩn bị trước tiên dừng cầm máu cho Hoàng Tân Hải để cầm máu trước cho bệnh nhân nguy kịch này.

Mà đúng lúc này, Trần Thương trực tiếp nói:

- Bác sĩ Trương, để tôi cho, không cần lo lắng

Trong lúc nhất thời, bác sĩ và y tá trực đêm ở khoa cấp cứu và phòng nội soi đều trợn tròn mắt

Giáo sư Trần... Anh vượt giới có chút quá mức rồi

Đây là phòng nội soi, anh tham gia gì chứ?

Nhưng thấy Trần Thương rành mạch làm tốt công tác chuẩn bị, thậm chí rất chuyên nghiệp

- Tiêm vào bắp 10mg Anisodamine

Y tá vội vàng gật đầu

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hiện tại bệnh nhân bị xuất huyết đang được tiến hành cấp cứu.

Nửa giờ sau, phía bác sĩ Trương cũng nhanh chóng xử lý xong.

Anh ấy nhìn Trần Thương một cái, dặn dò:

- Giáo sư Trần, cẩn thận một chút, bởi vì máu tụ trong dạ dày quá nhiều, ảnh hưởng việc quan sát.

- Hơn nữa, hiện tại người bệnh vẫn còn đang trong giai đoạn chảy máu, muốn cầm máu khả năng rất khó...

Vừa dứt lời, bác sĩ Trương quả quyết xử lý xong tình trạng xuất huyết của Hoàng Tân Hải, chuẩn bị tới bên này.

Nhưng... Vào lúc này, anh ta kinh ngạc phát hiện

Trần Thương vậy mà đã thuần thục tìm được vị trí xuất huyết, tiếp theo quả quyết dùng điện cao tần để cầm máu

Toàn bộ quá trình nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly

Tất cả mọi người nhìn thấy đều trợn mắt há mồm

Bác sĩ Trương há hốc mồm, ấp úng một lát, muốn nói lại thôi

Thực sự là anh ấy không biết nói cái gì.

- Chuyện này... Giáo sư Trần, lúc này kỹ thuật nội soi cầm máu của anh thật tinh chuẩn

Y tá phòng nội soi ở một bên cũng dồn dập gật đầu.

Hoàn toàn chính xác

Thao tác nội soi cầm máu vừa rồi của Trần Thương thật sự rất có trình độ, ngày thường bọn họ cũng coi như có kiến thức rộng rãi, lại là lần đầu tiên nhìn thấy tìm kiếm vị trí cầm máu nhanh chóng, cầm máu tinh chuẩn như thế

Hình như... Chủ nhiệm cũng đạt được trình độ này chứ?

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Khoa cấp cứu của bệnh viện chúng ta khá là phức tạp, cái gì đều phải học, vì lẽ đó học lộn xộn một chút

Lúc này, phòng xét nghiệm gọi điện thoại tới

- Giáo sư Trần, tình huống của bệnh nhân có chút nguy hiểm, xuất hiện dấu hiệu suy kiệt gan

Một câu này khiến Trần Thương biến sắc

Chức năng gan của Hoàng Tân Hải vô cùng nghiêm trọng

Gan của bệnh nhân này bị suy kiệt

Đến cùng bọn họ đã ăn với uống cái gì?

Trần Thương nhíu mày, trực tiếp nói:

- Mang giấy xét nghiệm cho tôi xem

Nói xong, Trần Thương cúp điện thoại

Tuy nhiên đang lúc anh chuẩn bị quay người rời đi, đột nhiên dừng chân lại

Anh mở ra màn hình TV về ca phẫu thuật nội soi cầm máu vừa rồi, nhìn kỹ, lập tức biến sắc

Bởi vì anh phát hiện, lúc này thành niêm mạc dạ dày của bệnh nhân đã bị tổn thương nghiêm trọng

Loại tổn thương này ảnh hưởng trực tiếp đến mạch máu dưới niêm mạc, làm cho xuất huyết cao, dẫn đến nguy hiểm

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì đây?

Trần Thương đi tới đi lui trong phòng, mãi vẫn không nghĩ ra nguyên nhân ở đâu

Anh quay người nhìn bệnh nhân đã hôn mê vì mất máu, mặc dù bây giờ đã cầm máu, nhưng hiện tại nhân tố nguy hiểm đã chuyển từ mất máu thành suy kiệt gan

Vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của Wechat lại vang lên lần nữa, anh vội vàng mở ra, nhìn các loại kết quả kiểm tra của bệnh nhân

Chuyển hóa Axit amin tăng cao một cách rõ rệt! Chắc không phải là gan bị hoại tử, khả năng này là suy kiệt gan cấp tính?

Tăng Bilirubin máu

Mất cân bằng Axit-bazơ, thay thế tính ngộ độc axit

Tiểu cầu giảm...

Đợi đã

Nhìn giấy xét nghiệm phức tạp, trong đầu Trần Thương liên tục phân tích các loại khả năng

Cuối cùng, trong đầu anh xuất hiện một đáp án gần như chuẩn xác

- Suy gan cấp tính

Loại suy gan cấp tính này là hội chứng lâm sàng nghiêm trọng xảy ra trong thời gian ngắn sau khi gan bị tổn thương ở những người vốn không mắc bệnh gan, tỉ lệ tử vong cao

Nhưng... Nguyên nhân phát bệnh thường thấy nhất là virus viêm gan?

Sau khi Trần Thương xem xong, nói với bác sĩ trực ban:

- Gọi điện thoại cho khoa Gan mật, hội chẩn khẩn cấp! Tiến hành chăm sóc đặc biệt cho bệnh nhân...

Một đoàn người vội vàng quay lại khoa cấp cứu.

Người nhà thấy bệnh nhân đi ra, liền vội vàng hỏi:

- Bác sĩ, thế nào?

Trần Thương nhíu mày, thấy người nhà của bệnh nhân đều đã đến, không nhịn được nói:

- Tình huống không mấy lạc quan

- Hiện tại, tình trạng chảy máu ở bệnh nhân đã ngừng lại, nhưng nguy hiểm nhất trái lại không phải vì xuất huyết

- Vừa rồi khoa kiểm tra gọi điện thoại cho tôi, hiện tại có thể bệnh nhân đang trong tình trạng hôn mê gan, bị sốc vì mất máu không phải vấn đề lớn, vấn đề lớn nhất là: Suy gan cấp tính

Một câu này khiến người nhà bị dọa rồi

Vợ của bệnh nhân trực tiếp bị dọa đến mềm nhũn trên mặt đất.

Hôm nay là ngày đặc biệt của họ, vừa tổ chức xong tiệc đầy tháng cho con trai, cả nhà tụ tập một chỗ để ăn mừng.

Nhưng... Ai ngờ một bữa tiệc vui vẻ vậy mà lại tạo thành cục diện thế này?

- Bác sĩ, van cầu anh, mau cứu anh ấy, con của chúng tôi mới đầy tháng, anh ấy... anh ấy còn chưa được gọi một tiếng ba ba

Giọng của người phụ nữ rất tuyệt vọng, mà cha mẹ của người bệnh cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu

Hiện tại, bà nội đang run rẩy ôm đứa cháu mới đầy tháng.

Trần Thương vội vàng nói:

- Chúng tôi sẽ tận lực cấp cứu, nhưng... Tình huống thật sự rất nguy hiểm, mọi người cần chuẩn bị tâm lý đi.

- Đồng thời, đề nghị của tôi là mau chóng tìm kiếm nguồn gan! Để sẵn sàng cho việc cấy ghép lá gan

- Chúng tôi có thể mau chóng điều chỉnh tình trạng suy gan, nhưng... Muốn thực sự cấp cứu thành công, còn cần cấy ghép gan

Sau khi nói xong, Trần Thương mau chóng đưa bệnh nhân rời đi

Sắc mặt của người vợ bệnh nhân trắng bệch, thất hồn lạc phách ngồi tại chỗ, mọi chuyện vốn đang tốt đẹp lại biến thành như vậy

Ai có thể ngờ chứ?

...

...

Hoàng Tân Hải bất đắc dĩ thở dài, anh nhìn người nhà họ ngồi trên sàn nhà, có chút xúc động.

Mình thật sự là may mắn, nếu không... anh nhìn người vợ Tiền Mẫn Mẫn, phát hiện đối phương đang hơi mất hồn mất vía, thỉnh thoảng quay đầu nhìn người phụ nữ đang ngồi trên nền nhà.

Hoàng Tân Hải vội vàng nắm chặt tay của vợ:

- Đừng lo lắng, không có chuyện gì...

Sắc mặt người vợ viết đầy lo lắng:

- Về sau, anh đừng uống rượu nữa

Hoàng Tân Hải gật đầu:

- Ừm, không uống rượu

Sau khi nói xong, nhìn vợ:

- Có thể uống Hoắc Hương Chính Khí (*) không?

(*) một loại thuốc đông y.

Cô vợ phì cười một tiếng.

Hai người đi theo Trần Thương đến khoa cấp cứu.

Mà lúc này, đám Nhạc Lượng thấy Hoàng Tân Hải trở về, mắt cũng sáng lên:

- Trở về rồi

- Không có việc gì chứ?

Hoàng Tân Hải gật đầu cười cười:

- Chủ nhiệm Nhạc, anh còn chưa về sao? Thực sự làm phiền mọi người rồi, bởi vì chuyện của tôi nên mới không thể để mọi người tận hứng, lần sau tôi mời mọi người tham gia.

Chương 1616: Chân Tướng Chỉ Có Một

Nhạc Lượng vẫy tay một cái:

- Được rồi, Tân Hải, cậu không có chuyện gì thì chúng tôi cũng yên tâm, mọi người ai về nhà nấy đi

- Về sau cũng đừng uống rượu nữa

Mọi người dồn dập đứng dậy, sau khi chào hỏi Trần Thương, Hoàng Tân Hải rồi rời đi

Trần Thương đi một chuyến đến quầy y tá.

- Phí chữa trị của bác sĩ Hoàng... Cứ trừ vào tài khoản của khoa cấp cứu tôi

Y tá gật đầu, lời của giáo sư Trần ở khoa cấp cứu sáu rất có trọng lượng.

Đây là đích thân chủ nhiệm Dư Dũng Cương sắp xếp

Nói câu thực tế, hiện tại Trần Thương chính là Thái Thượng Hoàng của khoa cấp cứu số sáu, trên cơ bản có thể muốn làm gì thì làm

Đương nhiên, có chút khoa trương.

Lúc này, sau khi mọi người rời đi, tối nay Hoàng Tân Hải được Trần Thương giữ lại bệnh viện để quan sát.

Tiền Mẫn Mẫn thì về nhà, ngày hôm sau cô còn phải đi làm

Hoàng Tân Hải trải qua một trận dày vò như vậy làm sao ngủ được nữa đây?

Anh đi theo Trần Thương vào trong văn phòng của bác sĩ ngồi.

Lúc này trên bàn của phòng làm việc để rất nhiều trà lạnh.

Trần Thương nhíu mày:

- Cái này ở đâu ra đây?

Một thực tập sinh trực ban ở bên cạnh nói:

- Giáo sư Trần, đây là của nhóm người chủ nhiệm Nhạc để lại đó.

Hoàng Tân Hải sững sờ, cầm trà lạnh lên nhìn một cái:

- Cái này không phải thứ mà tối nay chúng tôi đã uống sao?

Trần Thương ồ một tiếng, dứt khoát mở ra một bình sẵn, trực tiếp uống ừng ực.

Chuyện đêm nay khiến Trần Thương có chút nóng, lo lắng không yên.

Không thể không nói, tuy hương vị của trà lạnh chẳng ra sao cả, có đôi khi lại thật hữu ích.

Trần Thương nhìn nhãn hiệu.

Y?

Không phải Hòa Kỳ Chính, cũng không phải Vương Lão Cát, mà là một nhãn hiệu chưa từng nghe qua

Trần Thương khẽ nhíu mày:

- Đây là nhãn hiệu gì?

Hoàng Tân Hải:

- Ài, đều là người ta tặng.

Trần Thương ồ một tiếng.

Tuy nhiên...

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên biến sắc, nghĩ đến một khả năng khác.

Có phải phản ứng thuốc hay không?

Nghĩ tới đây, anh vội vàng đứng lên, cầm theo trà lạnh đi ra ngoài

Sau khi đi ra, vừa vặn nhìn thấy người nhà bệnh nhân khi nãy.

Bảy tám người bọn họ thất hồn lạc phách ngồi trong sảnh của khoa cấp cứu, có chút tuyệt vọng.

Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Làm phiền một chút, mọi người từng thấy cái này hay chưa?

Đối phương sững sờ, không biết vì sao Trần Thương lại hỏi vấn đề này.

- Đây không phải chỉ là trà lạnh sao?

Trần Thương gật đầu.

- Vừa rồi mọi người có uống không? Hoặc nói chính xác chút thì bệnh nhân có uống hay không?

Sau khi mọi người nghe thấy, đều mê mang.

- Có uống

- Đây là trà lạnh nhà hàng tặng, rất nhiều người đều uống, chúng ta đều uống.

Sau khi Trần Thương nghe xong, hít sâu một hơi.

Có lẽ... Có liên quan đến trà lạnh?

Anh đã bắt được một chút đầu mối

Nghĩ tới đây, Trần Thương gật đầu:

- Ừm, tôi biết rồi, cám ơn.

Rất nhanh

Bác sĩ trực ban của khoa Gan mật xuống, bắt đầu tiến hành phương pháp trị liệu chuyên sâu và có mục đích hơn cho bệnh nhân.

Nhưng, lúc này Trần Thương còn một chuyện quan trọng muốn làm có liên quan đến chai trà lạnh không tên này

Tuy nhiên, khi anh đang kiểm tra nhãn hiệu này, phát hiện được rất nhiều lời khen ngợi

Đây là thức uống trà lạnh được sản xuất bởi một chuỗi cửa hàng ở Chợ đêm Tây Thành.

Đó là cửa tiệm lâu đời, nghe nói trà lạnh cũng là đặc sản, nhưng kỳ thật mở chưa được hai mươi năm, nhưng vẫn rất ăn khách

Trần Thương mở một app đánh giá ra, tìm kiếm cửa tiệm này, lập tức không nhịn được lắc đầu, vì hầu hết trên đó đều là khen ngợi

- Loại trà lạnh này có thể là đặc sản, đáng tiếc ông chủ không đưa ra thị trường, nếu không tuyệt đối sẽ kiếm được rất nhiều lãi, đúng là doanh nhân có tâm

- Đúng, tôi cảm thấy loại trà lạnh này thật dễ uống, mấu chốt là giúp hạ hỏa tốt hơn mấy loại Vương Lão Cát kia, ngày đó tôi bị đau răng, sau khi uống mấy bình thì đã có hiệu quả rồi

- Hoàn toàn chính xác! Tôi cũng vậy, ngày đó nóng nực làm tôi cảm thấy có chút không thoải mái, uống cái này xong thì đã đỡ hơn...

...

Một loạt các đánh giá đều là khen ngợi

Tắt điện thoại

Trần Thương luôn cảm thấy trong đó có gì đó bất thường

Nếu muốn điều tra thành phần, nhất định bệnh viện sẽ không hài lòng, cần đến cơ quan kiểm nghiệm đặc biệt.

Trần Thương cũng rất bất đắc dĩ, không thể không đợi đến sáng sớm ngày mai.

Một đêm, anh không ngủ được chút nào, vẫn luôn suy nghĩ thứ gì và rượu có thể tạo ra phản ứng này?

Không những có thể phá hủy niêm mạc dạ dày mà còn có thể tổn thương chức năng gan

Chẳng lẽ là thuốc đông y?

Suốt một đêm này, Trần Thương một chuyên gia tốt nghiệp khoa lâm sàng, bác sĩ khoa ngoại...

Cứ thế một đêm xem lý luận về thuốc đông y và nghiên cứu hiện đại.

Trần Thương cũng không tin mấy lời như trà lạnh không có tác dụng phụ.

Ngoài độc tính liều lượng thì chính là lưu manh đang đùa nghịch.

Mỗi ngày uống Cocacola cũng có thể nhiễm bệnh, càng đừng nói đến những thứ khác.

Dù sao trà lạnh cũng là một sản phẩm của thuốc trung y, dùng thuốc trung y không đúng cách cũng có thể sinh ra một loạt phản ứng.

Thế nhưng... Trần Thương kiểm tra một đêm, phát hiện bất luận là Gia Đa Bảo, Vương Lão Cát hay là Hòa Kỳ Chính đều không có manh mối nào.

Kỳ lạ quá

Cuối cùng, vào lúc giao ban lúc sáng.

Khi bác sĩ trực ban bàn giao công việc, một loại thuốc đã thức tỉnh Trần Thương.

- Ibuprofen

Paracetamol

Đúng rồi

Đột nhiên Trần Thương kích động đến suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Mọi người trong khoa thấy vậy thì đều ngơ ngác

Bác sĩ trực ban đột nhiên có chút cà lăm.

Chẳng lẽ mình nói sai gì sao?

Nghĩ tới đây, càng căng thẳng hơn, tuy nhiên vào lúc này, Trần Thương khụ khụ một tiếng, chờ sau khi mọi người giao ban xong, vội vàng rời đi.

Trần Thương có quen với Cục quản lý sản phẩm Y tế Quốc gia

Đối phương có cơ quan kiểm tra chất lượng

Trần Thương trực tiếp cầm mấy chai trà lạnh không rõ nguồn gốc này chạy thẳng tới Cục quản lý giám sát.

Cũng gần một năm rồi, khi Trần Thương lần nữa trở lại nơi này, là đích thân cục trưởng Hầu Vệ Quốc chào đón

Hầu Vệ Quốc nhìn người trẻ tuổi này...

Có lẽ bây giờ mình cần phải gọi thanh niên này một tiếng giáo sư Trần

Bởi vì năng lượng của người trẻ tuổi này kỳ thật không kém hơn mình

- Giáo sư Trần, tới sớm như vậy là có chuyện gì sao?

Hầu Vệ Quốc tự mình rót cho Trần Thương một chén trà nóng.

Anh nói tiếng cám ơn, gật đầu nói:

- Vâng, đúng là có một việc

- Cục trưởng Hầu, hiện tại tôi cần bên phía anh hỗ trợ kiểm tra đo lường hàm lượng của paracetamol trong trà lạnh, cùng với thuốc chống viêm không steroid khác.

Hầu Vệ Quốc gật đầu:

- Được, đơn giản thôi, hiện tại tôi sẽ bảo trưởng phòng Từ đi kiểm tra đo lường cho anh.

- Tuy nhiên... Giáo sư Trần gặp phải chuyện gì sao?

Trần Thương gật đầu, đem chuyện tối ngày hôm qua nói một lần

Sau khi nghe xong, Hầu Vệ Quốc cũng biến sắc

- Ý của anh là...

Trần Thương không nhịn được nói:

- Suy đoán của tôi là người bán đã thêm thuốc tây vào trà lạnh để nâng cao tác dụng chữa bệnh và tạo nên thương hiệu độc quyền của loại trà này, nhằm thu hút khách hàng và tăng lợi nhuận kinh doanh

- Hai bệnh nhân đêm qua đều như vậy, bọn họ đều là sau khi uống lượng lớn trà lạnh, lại uống nhiều rượu, gây tổn thương niêm mạc dạ dày, dẫn đến vỡ mạch máu rồi xảy ra xuất huyết

Chương 1617: Không Phải Là Anh Không Có Gì Cả

Sau khi nói xong, Trần Thương tiếp tục nói:

- Thật ra, cồn có thể tiết ra lượng lớn gastrin trong huyết thanh, thuốc giảm đau hạ sốt như aspirin, paracetamol, đều có thể gia tăng việc bài tiết gastrin trong huyết thanh. Cả hai kết hợp lại sẽ dẫn đến nồng độ bài tiết gastrin và lượng lớn axit dịch vị tăng mạnh, cho nên phá hủy thành niêm mạc dạ dày, tổn thương mạch máu dưới niêm mạc, dẫn tới xuất huyết dạ dày nguy hiểm.

- Tương tự, dưới tác dụng của paracetamol, để cồn tổn thương gan, độc tính của thuốc càng tăng, phản ứng dữ dội trong thời gian ngắn, rất có thể gây tổn thương tế bào gan, dẫn tới suy gan cấp tính

Sau khi nghe nói xong, sắc mặt của Hầu Vệ Quốc cũng thay đổi nghiêm trọng.

- Có bệnh nhân nào khác không?

Trần Thương lắc đầu:

- Thật ra, đây chính là một vấn đề về xác suất, mỗi người một thể chất, độc tính và tác dụng phụ của thuốc sẽ có những phản ứng khác nhau dưới một thể trạng mẫn cảm nhất định, bệnh tình sẽ thêm nặng

- Nhưng, có thể khẳng định một điều rằng, nếu sử dụng các loại thuốc và rượu này trong thời gian dài, tuyệt đối có thể dẫn tới tổn thương niêm mạc dạ dày, tổn thương chức năng gan

Nghe thấy vậy, Hầu Vệ Quốc hình như ý thức được vấn đề không thể xem nhẹ

Ông có chút đứng ngồi không yên.

Nếu như mọi chuyện thật sự là như vậy, trên cơ bản có thể khẳng định không thể nào cả nước chỉ có một nhà này

Chuyện này nhất định phải làm rõ

Chừng mười giờ sáng

Những lúc lo lắng thì thời gian trôi qua rất chậm.

Cuối cùng, trưởng phòng Từ gọi điện thoại tới.

- Hầu cục, bên trong phát hiện có paracetamol! Hàm lượng cũng không nhỏ

- Bọn gia hỏa này thật là hỏng rồi, vậy mà lại thêm những chất này vào trà lạnh, thật sự là bị tiền làm cho mù mắt

Sau khi Hầu Vệ Quốc nghe xong:

- Ừm, tôi đã biết

Sau khi cúp điện thoại, ông nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, ai, cảm ơn cậu, nếu không phải có cậu, còn không biết bao nhiêu người dân bị lừa rồi

- Bây giờ chúng tôi sẽ mở hội nghị, lập án điều tra

Trần Thương gật đầu

- Vất vả cho cục trưởng hầu rồi

Mặt Hầu Vệ Quốc đỏ lên:

- Ai, là chúng tôi nên cảm ơn cậu mới phải

- Nếu như không phải có cậu, bây giờ chúng tôi căn bản không biết gì về chuyện này rồi.

Vào lúc này, Trần Thương kinh ngạc phát hiện, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【 Đinh! Chúc mừng ngài, phát hiện âm mưu trà lạnh, thu được ban thưởng phong phú: 1, một sách ký năng vàng về khoa Ngoại thần kinh; 2, điểm kỹ năng + 10; 】

Trần Thương lập tức vui vẻ

Lại là một sách kỹ năng vàng

Còn là của khoa Ngoại thần kinh có hạn.

Thu hoạch lớn

Anh thực sự không nghĩ tới

Còn có 10 điểm kỹ năng.

Điều này thật không tệ không tệ

...

...

- Thuốc Tây được thêm vào trà lạnh là phi pháp, 12 cửa hàng trà lạnh ở thành phố đã bị cảnh sát niêm phong theo pháp luật...

Hai ngày nay, Cục quản lý thực phẩm y tế quốc gia hành động rất nhanh, với sự giúp đỡ của các cơ quan pháp luật, đã nhanh chóng tiến hành truy quét nhiều cửa hàng trà lạnh trên địa bàn thành phố.

Mới vừa kiểm tra, thật sự đã phát hiện ra bên trong trà lạnh của cửa hàng có chứa paracetamol, aspirin, và các loại thuốc chống viên steroid khác

Phát hiện này đã lập tức gây chấn động toàn vộ Ủy Vệ Kiện.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương biết được chuyện này, đã đích thân bắt đầu kiểm tra nghiêm ngặt, lấy tất cả các mẫu trà lạnh trên thị trường.

Đồng thời, bắt đầu thành lập đoàn thanh tra đặc biệt, bắt đầu tiến hành.

Nhưng, mặc dù 'mất bò mới lo làm chuồng' không kể hết, nhưng dê chạy mới có thể tìm về được nhà

Vào giờ phút này, trong trung tâm bệnh viện cấp cứu thủ đô.

Trần Thương cũng yêu cầu Hoàng Tân Hải và gia đình của người đàn ông bị suy gan kia tiến hành khởi kiện bồi thường đối với chủ quán ở chợ đêm thành Tây.

Tình trạng của Hoàng Tân Hải cũng không nghiêm trọng, nhưng thuốc bảo vệ gan cũng không hề rẻ, việc chữa trị tổn thương của màng nhầy dạ dày cũn cần có quá trình, việc này đối với gia đình mới vào nghề như Hoàng Tân Hải mà nói, có chút ít còn hơn không.

Mà chuyện quan trọng vẫn là người đàn ông tối hôm qua rơi vào tình trạng nghiêm trọng, tên là Tôn Kiệt

Ai có thể nghĩ đến, anh ta vốn dĩ đang có một gia đình hạnh phúc vậy mà lại gặp phải một chuyện thương tâm đến như vậy, khiến cho ngôi nhà này bây giờ, không giống một ngôi nhà hoàn chỉnh.

Tôn Kiệt bị suy gan vô cùng nghiêm trọng, bây giờ anh ta phải đối mặt với một vấn đề vô cùng nghiêm trọng khi chưa đầy 30 tuổi

Bây giờ, anh ta còn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, suy gan với xuất huyết khiến bệnh tình càng thêm nguy hiểm hơn.

Đối với một thanh niên có tiền đồ vô hạn như vậy, cửa ải này có thể vượt qua hay không đã trở thành một vấn đề.

Trà lạnh hạ hỏa, ngay lập tức khiến tim của những người trong nhà họ Tôn ớn lạnh.

Đằng sau lợi nhuận của những vụ làm ăn phi pháp, chính là vô số những bệnh nhân không nhìn thấy đang giúp họ trả giá, thu hoạch chính là sức khỏe và tài phú của những thường dân này

Ai....

Những chuyện như thế này, Trần Thương không thể quản nổi, nhưng anh hy vọng bản thân này có thể cố gắng một phần sức lực để giúp đỡ gia đình này.

Ví dụ như cố gắng cứu giúp Tôn Kiệt.

Thật ra, trong mỗi một gia đình, đặc biệt như nhà Tôn Kiệt, trên còn có người già, dưới còn có người nhỏ, còn có người vợ dịu dàng hiền lành, chuẩn bị bước vào một cuộc sống mới.

Tôn Kiệt đột nhiên phát bệnh, khiến cho gia đình này không biết nên đối mặt như thế nào?

Nếu như Tôn Kiệt thực sự không còn nữa...

Chuyện này chính là đứa bé vừa mới chào đời liền không có ba

Điều này đã làm mất đi hy vọng đối với ba mẹ sắp về hưu

Người phụ nữ trẻ tuổi này nên đi đâu về đâu?

Cái nhà này... thực sự sẽ tan nát...

Khoa Gan mật đón bệnh nhân vào, trong vòng 1 ngày đã tiến hành ba lần đại hội chẩn bệnh.

Bên trong bao gồm hơn mười chuyên gia chủ nhiệm bao gồm cả Trần Thương, đã thảo luận 4-5 tiếng, chỉ có thể đưa ra một liệu pháp duy trì tình trạng hiện tại.

Bây giờ chỉ có thể áp dụng các liệu pháp thay thế, giản tải cho gan, đồng thời liên kết với nguồn gan để nhanh chóng hoàn thành phẫu thuật lá gan

Nhưng, khi Bilirubin trong máu của người bệnh tăng lên liên tục, tình hình dường như ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

Nếu như thực sự không tìm được nguồn gan, thì tất cả mọi người sẽ phải đối diện với hiện thực này

Người vợ đang trong thời kỳ cho con bú liền tức giận cai sữa, cô ấy khóc đến chết lặng, hai mắt đỏ bừng, người cô yêu sâu đậm đến giờ vẫn chưa tỉnh lại

Mẹ của người bệnh cũng chỉ có thể ngồi ôm đứa bé mới mở tiệc đầy tháng chưa được mấy ngày, bất lực nhìn cảnh tượng này, trong mắt bà là sự hận không thể lấy tính mạng của mình để đổi cho con trai

Ba của người bệnh đang bận đi liên hệ với các cơ quan pháp luật để tiến hành khởi tố cửa hàng trà lạnh

Thực ra, hành vi như thế này, với giết người thì có khác gì nhau?

Nhìn thấy người bệnh ngày càng suy yếu, nhìn thấy mí mắt sưng đỏ và âm thanh khàn khàn của người phụ nữ.

Trần Thương không nhịn được thở dài

Chương 1618: Chuyển Biến Tốt? Hay Là Hồi Quang Phản Chiếu

Có đôi lúc, những chuyện như thế này kỳ thực sẽ khiến cho tâm trí của bạn trở lên cứng rắn.

Không phải vì bạn mất đi lòng thương hại và sự đồng tình, mà vì nước mắt của bạn căn bản là không đủ dùng.

Có một câu nói rất đúng: Vào lúc bạn hoài nghi cuộc sống, thì hãy đến bệnh viện để nhìn. Khi bạn tin tưởng vững chắc vào cuộc sống, cũng hãy đến bệnh viện để nhìn.

Thực ra bệnh viện chính là một nơi như thế này, ó tình yêu chân thành, có đau buồn cách xa, cũng có khuôn mặt xấu xí được phơi bày.

Đây cũng chính là vì sao khi ở bệnh viện thời gian dài, tuyến lệ dường như không còn phát triển như trước đây, vì rất nhiều tình cảm bạn buộc phải thu lại, học được cách thích ứng, thậm chí là học cách dùng tư duy lý tính để xử lý các vấn đề, học tìm hiểu và khám phá những chuyện như thế này.

Nhưng, trên thế gian này, chân tình không thể nhìn ra được.

Ngay lúc này, Trần Thương vẫn không nhịn được mà lắc đầu.

Không bột đố gột nên hồ.

Cho dù bản thân có bản lãnh hơn nữa, cũng cần có một nguồn gan hiến tặng mới làm được chứ?

Sau mỗi lần trở về từ khoa Gan mật, trong lòng Trần Thương đều bất lực.

Trở lại phòng làm việc, anh cảm thấy bản thân vô dụng, mở hệ thống ra, nhìn vào quyển sách kỹ năng Ngoại khoa thần kinh màu vàng mới thu hoạch được.

Quyển sách này xuất hiện, quả thực đã khiến tâm trạng căng thẳng và lo lắng của Trần Thương thả lỏng hơn một chút.

Kỹ năng Ngoại khoa thần kinh cấp hoàn mỹ, đây chính là ước mơ tha thiết của anh, tiện tay mở ra, âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang bên tai

[Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được kỹ năng Ngoại khoa thần kinh: Cắt bỏ khối u trong đầu (cấp hoàn mỹ)!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, lập tức đứng dậy.

Cả người đều có chút hưng phấn

Không nghĩ đến! Thực sự không nghĩ đến

Anh căn bản là không nghĩ đến bản thân có thể nhận được một kỹ năng tuyệt vời như vậy

Cắt bỏ khối u trong đầu

Không chỉ bởi vì độ khó của phẫu thuật này cao, quan trọng nhất vì loại phẫu thuật này, phạm vi và số lượng vô cùng nhiều

Chính xác hơn mà nói, có quá người bệnh bị chứng bệnh này.

Một kỹ năng thực dụng càng thực tế hơn những kỹ năng sặc sỡ kia.

Dù sao, điều này có ý nghĩa là bản thân có thể giúp đỡ những người bệnh thực sự cần giúp đỡ

Kỹ năng này bất luận tính theo nhiều phương diện như tính thực dụng hay tính kỹ thuật thì đều là một phần thưởng tốt

Trần Thương xem như cũng đã hiểu rõ, sau khi bản thân muốn vạch trần chân tướng của trà lạnh, tạo ra một cống hiến lớn, vì thế phần thưởng cũng rất phong phú

Nhìn thấy Trần Thương đứng lên, Lý Viện ngồi ở một bên cười cười:

- Giáo sư Trần, có chuyện gì mà lại kích động như vậy chứ?

Anh nhịn không được liền thở dài, vẫy vẫy tay:

- Chuyện hai ngày nay của trà lạnh

- Hại, điều mà bây giờ tôi có thể nhìn thấy chính là người bệnh của hai ngày nay, biết bao nhiêu người đang mơ màng còn không rõ nữa

Lý Việt gật đầu, phẫn nộ nói:

- Đám người này, thật là táng tận lương tâm

Bên trong phòng làm việc có nhiều người, mọi người đều biết chuyện của Hoàng Tân Hải và Tôn Kiệt, dồn dập bất bình thay cho hai người họ.

Hoàng Tân Hải không nghỉ ngơi quá lâu, chỉ là nằm ở bệnh viện quan sát một lát, sau đó liền đi làm, nhưng chức năng của gan cần phải kiểm tra định kỳ, nhớ lại chuyện của ngày hôm qua, Hoàng Tân Hải cũng cảm thấy có chút may mắn, thực sự là trở về từ cõi chết

Nhìn thấy Tôn Kiệt vẫn còn đang hôn mê chưa biết sống chết, anh ta đột nhiên nhiên cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

Có đôi khi, khổ sở còn thỏa mãn hơn là phô trương sự giàu có...

Ở bệnh viện thời gian lâu dài, bạn sẽ phát hiện, nhìn bạn hình như như không có gì cả, nhưng khỏe mạnh chính là tài sản lớn nhất của bạn.

- Vợ ơi, mẹ...

Một âm thanh mơ màng vang lên trong căn phòng bệnh yên tĩnh, nhưng lại như tiếng sấm sét vang vọng trong tâm trí của mọi người

Trương Linh quay người lại, mặc dù thấy chồng vẫn suy yếu như trước, nhưng lúc này đã mở mắt

Cô ấy kích động muốn đứng lên ngay lập tức, nhưng đôi chân đã mềm nhũn, suýt chút nữa ngã lăn trên mặt đất.

Nhưng, người đầu tiên đi đến bên cạnh Tôn Kiệt, lại là mẹ của anh ta

Hai ngày nay, Phạm Thanh Hoa đều ngủ không ngon, nhưng lúc này hai mắt đều sáng ngời như có thần, vì Tôn Kiệt chính là tinh thần của bà

Đứa bé vừa mới ngủ gật trong xe đẩy, nhưng bây giờ, nó lại lập tức khóc lớn lên, như cảm nhận được ba đã tỉnh lại, cũng muốn đứng dậy nhìn ba một chút.

Trương Linh vội vàng lau sạch nước mắt, đi đến ôm đứa bé vào trong lòng, rồi đến bên cạnh giường.

- Ngoan nào, bảo bối mau nhìn, ba đã tỉnh lại rồi! Mau gọi ba nào! Hôn ba một cái

Rất rõ ràng, đứa bé vẫn nghe không hiểu những câu nói này, càng sẽ không gọi ba, lại càng không biết hôn là có ý gì.

Tôn Kiệt thấy vậy, trên mặt cũng mỉm cười, sắc mặt của anh ta tái nhợt với gò má ửng hồng khiến nụ cười càng thêm hạnh phúc hơn, nhìn thấy vợ ôm con để hôn bản thân, anh ta vội vàng nói:

- Đừng... đừng... anh là người bệnh, đừng để lây nhiễm cho con

Tôn Kiệt chẳng qua chỉ là một người bình thường, không biết suy gan sẽ không lây nhiễm, chẳng qua chỉ là muốn đối tốt với đứa bé hơn một chút.

- Tỉnh lại là tốt, tỉnh lại là tốt rồi...

Phạm Thanh Hoa không ngừng nói đi nói lại một câu, chợt nhớ đến chuyện gì đó:

- Con à, con có khát không, có muốn uống chút nước hay không?

Tôn Kiệt lắc đầu:

- Mẹ à, không cần đâu, con không sao cả.

Sau khi y tá biết được Tôn Kiệt đã tỉnh lại, cũng vô cùng ngạc nhiên chạy đến văn phòng bác sĩ:

- Bác sĩ Lý, Tôn Kiệt đã tỉnh lại rồi

Câu nói này lập tức khiến cho ánh mắt của bác sĩ Lý chủ quản sáng lên, vội vàng đứng dậy đi đến phòng bệnh.

- Cô hãy thông báo với chủ nhiệm Chương

Sau khi nói xong, liền vội vàng đi đến phòng bệnh.

Người bệnh tỉnh lại là một chuyện tốt

Sau khi Chương Huệ Dân ở bên này nghe thấy Tôn Kiệt đã tỉnh lại, ánh mắt cũng sáng lên.

Khoa Gan mật không có phòng bệnh giám sát, chỉ có thể cử y tá đến giám sát tạm thời.

Chương Huệ Dân là chủ nhiệm của khoa Gan mật, có rất nhiều nghiêm cứu đối với các bệnh gan.

Ông cùng với Cao Hoa Vinh là một người nội một người ngoại, là thần thủ hộ hệ thống gan mật của Trung tâm cấp cứu.

Chương Huệ Dân đi vào phòng bệnh, sau khi nhìn thấy Tôn Kiệt, cau mày lại, dường như phát hiện có điều gì đó không đúng

Ông vội vàng nói:

- Bác sĩ Lý, hãy lấy máy hô hấp đến đây

Một câu nói liền làm cho bác sĩ chủ quản lập tức sửng sốt

m thanh chưa kịp hạ xuống, Chương Huệ Dân trực tiếp cầm điện thoại lên:

- Phòng lọc máu, tôi là Chương Huệ Dân, ở chỗ chúng tôi có một người bệnh, chuẩn bị làm thẩm tách màng bán, hãy chuẩn bị trước.

Sau khi đối phương nghe thấy, liền vội vàng gật đầu:

- Được, chủ nhiệm Chương

Sau khi cúp điện thoại, Chương Huệ Dân nói với y tá:

- Hãy đến phòng phẫu thuật tìm chủ nhiệm Cao

Y tá biết, chủ nhiệm Cao chính là Cao Hoa Vinh của Ngoại khoa gan mật, ông chính là người mà chủ nhiệm Chương tín nhiệm nhất

Chương 1619: Tôi Sẵn Sàng Làm Người Hiến Tặng

Nhưng, những năm gần đây hai người đã hoàn toàn phối hợp rất ăn ý trên phương diện bảo vệ mạng sống của người bệnh

Đây cũng chính là chỗ lợi hại nhất của Ngô Đồng Phủ

Cốt lõi của Trung tâm cấp cứu chính là bảo vệ, bảo vệ mạng sống của người bệnh, sau đó là chữa trị hoặc chuyển viện.

Nhưng, thao tác này của Chương Huệ Dân đã khiến cho bác sĩ phụ trách trợn tròn mắt

Bởi vì... hành động này của chủ nhiệm Chương là muốn cứu người

Nhưng không phải người bệnh đã tỉnh lại rồi hay sao?

Mẹ của Tôn Kiệt nhìn thấy Chương Huệ Dân đến, vội vàng đứng dậy nói:

- Chủ nhiệm, nó tỉnh lại rồi

Vợ của Tôn Kiệt cũng tỏ vui mừng, dù sao theo bọn họ suy nghĩ, tỉnh lại chính là mang ý nghĩa chuyện xảy ra chuyển biến

Tôn Kiệt cũng cười cười với Chương Huệ Dân, vào lúc này, chủ nhiệm Chương vội vàng nói với y tá:

- Truyền aceglutamide vào tĩnh mạch

Y tá liền vội vàng gật đầu, bác sĩ phụ trách ở bên cạnh đi tìm máy hô hấp.

Phạm Thanh Hoa thấy vậy, không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Chương, đây là... xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là làm sao vậy?

Chương Huệ Dân không nhịn được nói:

- Đây không phải là một sự thức tỉnh lành mạnh, chính xác hơn mà nói thì càng giống như hồi quang phản chiếu

Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Ngay cả những cô y tá, bác sĩ có mặt ở nơi này cũng rất ngạc nhiên

Sau khi Tôn Kiệt nghe thấy câu nói này, hô hấp càng ngày càng gấp gáp, trong ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng

Còn vợ Trương Linh và mẹ Phạm Thanh Hoa của anh cũng đã thay đổi biểu cảm rõ ràng

- Chủ nhiệm Chương, có phải là ông đang nói đùa hay không...?

Phạm Thanh Hoa cảm thấy câu hỏi của bản thân không có trình độ

Nhưng, Chương Huệ Dân cũng hiểu, ông không nhịn được nói:

- Đây là phản ứng quan trọng của giai đoạn bù trừ mất cân đối, lúc hành trình sinh mạng sắp kết thúc, cơ thể con người sẽ điều chỉnh tiềm lực của cơ thể để đấu tranh với giai đoạn cuối cùng. Năng lượng hóa học dự trữ trong tế bào còn chưa được cạn kiệt, adenosine triphosphat sẽ nhanh chóng trở thành adenosine diphosphat, giải phóng một lượng lớn năng lượng cùng một lúc để cung cấp cho các cơ quan và mô khác nhau. Đặc biệt là cần phải kích thích động lực của hệ thần kinh và hệ nội tiết, vùng dưới đồi và tuyến yên sẽ thúc đẩy tuyến thượng vỏ não ngay lập tức tiết ra một lượng lớn adrenalin và corticosteroid, các điểm hưng phấn thần kinh giao cảm cũng sẽ hoạt động mạnh.

Sau khi nói đến đây, mặc dù Chương Huệ Dân nhìn thấy sắc mặt của Tôn Kiệt đều trắng xóa, nhưng hai bên gò má lại ửng hồng, hô gấp dồn dập, huyết áp và nhịp tim đều tăng tốc rõ ràng.

Chương Huệ Dân là người có kinh nghiệm nhiều năm về lâm sàng, đã làm xong các đánh giá ngay từ khi mới bước vào

Người bệnh có triệu chứng nguy hiểm ở khoa Gan mật rất nhiều, triệu chứng của người bệnh trước khi chết cũng có những biểu hiện khác nhau.

Hồi quang phản chiếu không dễ dàng nhìn thấy, nhưng ông đã từng gặp qua

Huống chi bảng kết quả xét nghiệm ngày hôm qua của Tôn Kiệt ông mới xem qua, căn bản là không thể tỉnh lại sớm như thế được.

Thực sự cho rằng suy gan cấp tính chỉ là đùa giỡn?

Nghe thấy lời nói của Chương Huệ Dân, bên trong căn phòng lập tức ngưng trệ lại, yên tĩnh đến mức có thêt nghe thấy tiếng thở dốc của Tôn Kiệt.

Thật sự phải chết sao?

Trong nháy mắt, nước mắt của Trương Linh đã chảy ra, cô ấy rất muốn khóc, nhưng mà... lại không thể khóc ra tiếng

Bây giờ, Phạm Thanh Hoa lại vô cùng bình tĩnh, trong đôi mắt của bà mang theo nước mắt:

- Bác sĩ, còn có cách nào khác nữa hay không? Thật sự là không còn cách nào sao?

Chương Huệ Dân lắc đầu:

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức

- Nếu như còn có lời gì, thì mọi người hãy nói với nhau đi

Y tá ở bên này cũng vội vàng truyền aceglutamide vào tĩnh mạch.

Ammoniac trong máu được phòng thí nghiệm kiểm tra nhanh cũng đã có tin tức, quả nhiên là rất cao

Lúc này, chất thải chuyển hóa trong cơ thể của người bệnh đã gây ra rối loạn nội mô, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì người bệnh sẽ không thể chống đỡ được lâu

Lọc màng bán thấm có thể dẫn đến một chút tác dụng.

Vào lúc này, máy hô hấp đã được đưa đến.

Tôn Kiệt dường như cũng đã phát hiện cơ thể của mình không giống nhau, anh đột nhiên cười lên, nhìn qua vợ, nhìn đứa con, nhìn mẹ, rồi lại nhìn thế giới tươi đẹp này, nước mắt chảy xuống từng giọt từng giọt.

Anh rất nhung nhớ thế giới này, cũng rất hoài niệm cuộc sống tươi đẹp, nhưng đáng tiếc... Hiện tại, anh có lẽ phải rời đi, bỏ lại những điều này

- Giúp tôi nâng đầu giường lên một chút, tôi muốn ngồi dậy để ôm đứa bé.

m thanh của Tôn Kiệt rõ ràng có chút tuyệt vọng cùng với bi thương.

Y tá nhìn qua Chương Huệ Dân, nhìn thấy chủ nhiệm Chương gật đầu, liền giúp nâng lên.

Năm nay, nữ y tá chỉ mới 22 tuổi, giờ phút này, lúc nhìn thấy tình huống sinh ly tử biệt, trong chớp mắt nước mắt đã ướt đẫm.

Một gia đình ấm áp như thế này, nhìn thấy Trương Linh nhào vào trong lòng của Tôn Kiệt, nghẹn ngào khóc to, cô thực sự không thêt thích ứng được.

Giờ phút này, cô mới hiểu được, con người thực sự sẽ khóc to đến nghẹn ngào như thế...

Nước mắt là giá rẻ, nhưng cũng lại là vô giá.

Đây là lần đầu tiên tỉnh lại của Tôn Kiệt, mọi người cũng nói cho anh ta chân tướng, chỉ là...

Sau khi biết rõ, anh ta nhìn qua vợ mình, mũi chua xót, anh ta cảm thấy bản thân rất oan ức

Dựa vào đâu chứ?

Vì sao

Vì sao lại là tôi chứ?

Tại sao lại như thế?

Nhưng không có người trả lời...

Qua thật lâu sau, cảm xúc của anh ta mới nguôi ngoai hơn một chút, bèn nói:

- Mẹ ơi, mẹ qua đây... con có chuyện muốn nói với mẹ.

Phạm Thnah Hoa gật đầu, dụi dụi mắt, bà cầm lấy điện thoại gọi cho chồng.

- Ông đến bệnh viện gặp con trai đi, nó tỉnh rồi... ai

Một câu nói, chưa đến mười chữ, cũng đã khiến cho người đàn ông hiểu được ý trong đó

Người đàn ông cúp điện thoại, trên mặt tràn ngập thê lương

Loại cảm giác của người đàn ông trung niên bây giờ là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh này, thật sự khiến người khác đau lòng.

....

....

- Mẹ, con muốn để căn nhà kia lại cho Linh Linh.

Tôn Kiệt đi thẳng vào vấn đề.

Phạm Thanh Hoa không từ chối, ừ một tiếng:

- Được, con nói cái gì mẹ cũng sẽ đồng ý

Hai người già thì còn có chỗ nào để tiêu tiền nữa chứ?

Hai người họ đều là phần tử trí thức cao, có công ăn việc làm đàng hoàng, cũng được xem là trung lưu ở thủ đô.

Tôn Kiệt chính là tài sản lớn nhất của bọn họ

Con trai cũng không còn nữa, cần những thứ khác để làm gì chứ?

Trương Linh lắc đầu, nghẹn ngào nói:

- Không cần, em không cần thứ gì cả, em chỉ cần anh thôi

- Tôn Kiệt, em cầu xin anh, anh đừng đi, đừng bỏ lại hai mẹ con em, con trai còn chưa gọi anh một tiếng ba nữa

- Anh đừng đi có được không, cho dù anh có hôn mê cũng được, em sẽ nuôi anh, em vẫn sẽ luôn đợi anh...

Tôn Kiệt ôm lấy con trai, một tay thì sờ lên đầu của Trương Linh, hô hấp dồn dập, nước mắt bên trong đôi mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, đôi môi có chút run rẩy nói:

- Chờ anh chết rồi, thì em hãy đi thêm bước nữa đi...

- Căn nhà em để lại cũng được, bán đi cũng được...

- Anh muốn để lại di chúc.

Chương 1620: Sự Vĩ Đại Của Người Mẹ! (1)

- Không muốn! Em không muốn, em không muốn cái gì cả, em sẽ không đi thêm bước nữa, em sẽ nuôi dưỡng con của chúng ta lên người, em muốn nó biết ba của nó chính là người ưu tú nhất trên khắp thiên hạ, nó...

Trương Linh không nhịn được nữa, gào khóc lên.

Sau khi nhìn thấy tất cả những chuyện này bên trong phòng, tâm trạng của mọi người ngột ngạt, cô y tá trẻ tuổi và bác sĩ cũng đã bắt đầu rơi lệ.

Sinh ly tử biệt, chỉ có người đã từng nhìn thấy thì mới có thể hiểu.

Người không hiểu, cho dù bạn có nói nhiều, có diễn tả nhiều đến đâu, thì cũng không thể biết được loại cảm giác này.

Chua xót

Tôn Kiệt đang bàn giao lại những chuyện cuối cùng.

Sau cùng, anh ta nhìn qua người mẹ:

- Mẹ, con yêu mẹ, con trai bất hiếu, con không thể báo hiếu cho mẹ rồi.

- Nếu như có kiếp sau, con sẽ không làm con trai của mẹ nữa, không để cho mẹ phải vất vả vì con, con sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp cho mẹ.

Cảm xúc của Tôn Kiệt có chút kích động, cứ nói rồi lại nói, hô hấp dồn dập, còi báo của máy theo dõi vang lên.

Vào lúc này, máy hô hấp đã được đưa đến.

Chương Huệ Dân nhìn mọi người, vội vàng nói:

- Mở máy hô hấp lên, người nhà mau đi ra ngoài...

- Cắm ống tiểu

Vào lúc này, điện thoại của phòng lọc máu gọi điện đến:

- Chủ nhiệm Chương, hãy đưa qua đi, chúng ta cùng nhau chuẩn bị

Chương Huệ Dân liền vội vàng gật đầu, thông báo đưa người bệnh đến phòng lọc máu, làm lại người nhà đứng ở phía sau, hồn bay phách lạc.

Sinh ra là con người, thứ khó từ bỏ nhất vẫn chính là tình yêu, thứ nặng nề nhất lại là trách nhiệm

Khoảnh khắc mà Tôn Kiệt nhắm mắt lại, nước mắt vẫn còn.

Chuyến đi này, liệu có còn cơ hội để gặp lại họ hay không?

Nhìn thêm một lần không?

Không... Anh ta sợ bản thân mình không nỡ...

Lúc ba của Tôn Kiệt đến thì Tôn Kiệt đã được đưa đi lọc máu, tình trạng bây giờ của anh cũng không tốt.

Sau hai tiếng... Tôn Kiệt được giám sát.

Cơ thể của anh ta không thể chịu thêm sự giày vò nào nữa.

Chương Huệ Dân lại bắt đầu một cuộc thảo luận khác với Cao Hoa Vinh và các chủ nhiệm khác, kết quả chính là:

- Nhất định phải tìm được nguồn gan trong vòng hai ngày tới, nếu không... khi người bệnh gặp tình huống này thêm một lần nữa, rất có thể sẽ không chịu đựng được

Tôn Kiệt xem như lại bị cưỡng ép kéo dài tính mạng thêm hai ngày nữa

Sau khi biết được tin này, cả nhà họ Tôn đều lo lắng không yên, bắt đầu liên hệ với những người khác nhau, trăm ngàn nhân dân tệ bắt đầu tìm kiếm nguồn gan

Nhưng có đôi lúc, nguồn gan đều cần dự bị, cần phải sắp xếp...

Cái nào chẳng dùng để kéo dài mạng sống chứ?

Có người bán sao?

Cũng có

Nhưng không chắc chắn có thể dùng được

Có thể dùng được trong khoảng thời gian ngắn thực sự là không dễ tìm.

Có đôi lúc, không phải là vấn đề về tiền bạc, cho dù là tỷ phú cũng cần phải chuẩn bị sẵn sàng để dự định và tìm kiếm.

Loại suy gan đột ngột, cấp tính và bùng nổ này thật rất phiền phức.

Bây giờ phải làm sao?

Ngay lúc này, Phạm Thanh Hoa tìm được Cao Hoa Vinh.

- Chủ nhiệm Cao, tôi là mẹ của Tôn Kiệt, tôi muốn tìm ông để kiểm tra một chút, để xem tôi có thể cung cấp lá gan cấy ghép cho Tôn Kiệt hay không, làm người hiến.

Cao Hoa Vinh lập tức sửng sốt:

- Chuyện là như thế này, yêu cầu kỹ thuật phẫu thuật cấy ghép lá gan rất cao, cho dù chị có phối thành công, chúng ta không chắc chắn là có thể dùng được.

Phạm Thanh Hoa khổ sở cười một tiếng:

- Tôi chỉ là kiểm tra một chút thôi, chuyện này pháp luật không có yêu gì đúng không?

Cao Hoa Vinh thấy thế, thực ra cũng đã hiểu được bảy tám phần.

Nhưng... Chính như Phạm Thanh Hoa nói, chuyện này thực sự không hề sai, có thể kiểm tra.

Cuộc kiểm tra này là tốn mất một ngày.

Khi Cao Hoa Vinh đến tìm Phạm Thanh Hoa vào ngày hôm sau, sau khi nói cho bà về tình hình, Phạm Thanh Hoa liền vui vẻ lên

Bởi vì độ phối gan thích hợp của bà và Tôn Kiệt rất cao

Điều này cho thấy tỉ lệ cấy ghép lá thành công rất cao, tỉ lệ sống sót cũng tương đối lớn

Ngay lúc này, Phạm Thanh Hoa liền nói:

- Tôi muốn làm người hiến cho con trai của tôi

Cao Hoa Vinh sớm đã dự đoán được, bà trực tiếp nói thẳng:

- Chị à, không phải là tôi không đồng ý, chẳng qua là như lời tôi đã nói, không có cách nào bảo vệ cho sự thành công của ca phẫu thuật

- Tuy rằng, dạng phẫu thuật lấy cơ thể sống của người thân cung cấp cho cấy ghép lá gan đã tồn tại nhiều năm, nhưng... kỳ thực xác suất thành công là có hạn, mà chủ yếu là thích hợp với người bệnh, tuổi của Tôn Kiệt đã lớn rồi, không thích hợp

- Chuyện quan trọng là chúng tôi không có cách nào để bảo vệ sự an toàn của chị, người hiến chết sau khi phẫu thuật.... Tôi đã nói trực tiếp vậy rồi

Cao Hoa Vinh nói:

- Tôi lo lắng đến lúc đó cả hai người đều đồng thời phẫu thuật thuất bại

Một câu nói, đã trực tiếp làm cho Phạm Thanh Hoa sửng sốt, chần chờ một lát, bà trực tiếp nói:

- Tôi sẵn sàng cung cấp nguồn gan cho Tôn Kiệt, tôi nguyện gánh chịu nguy hiểm của ca phẫu thuật, tôi sẵn sàng ký tên vào tất cả các giấy đồng ý

Sau khi nói xong, bà nhìn vào Cao Hoa Vinh, sau đó quỳ xuống.

- Chủ nhiệm Cao, tôi cầu xin anh, hãy cho Tôn Kiệt một cơ hội đi, tôi có chết cũng không sao cả, nhưng nó không thể chết, nó vẫn còn trẻ, còn rất nhiều thứ tươi đẹp trên thế giới này mà nó chưa từng trải qua, con của nói vẫn còn chưa biết gọi nó là ba...

Phạm Thanh Hoa biết, bản thân không cầu xin, thì Cao Hoa Vinh chắc chắn sẽ không làm phẫu thuật cho con trai

Chính như lời của chủ nhiệm Cao nói, tỉ lệ tử vong của phẫu thuật vô cùng cao, phẫu thuật còn chưa thành thục.

Chuyện này có hại đến tương lai và tiền đồ của bác sĩ, không có bao nhiêu người muốn làm

Hơn nữa, loại phẫu thuật này căn bản không phải chỉ một mình Phạm Thanh Hoa ký tên là có thể được

Còn cần chồng của Phạm Thanh Hoa ký tên.

Dù sao nguồn gan của cơ thể sống, nghĩ lại liền cảm thấy phiền phức.

Chuyện này còn liên quan đến y đức...

....

Nhìn thấy Phạm Thanh Hoa đột nhiên quỳ xuống, Cao Hoa Vinh lập tức sững sờ

Ông vội vàng đỡ đối phương đứng dậy:

- Chị à, chị đừng như vậy.

Lúc này, trong mắt của Phạm Thanh Hoa xuất hiện nước mắt:

- Chủ nhiệm Cao, loại cảm giác người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh này thực sự rất khó khăn

- Tôi là một người mẹ, thực sự nguyện ý thay đó đi con đường này.

Cao Hoa Vinh không nhịn được thở dài:

- Chị đứng dậy trước đi, chúng ta ngồi xuống cùng bàn luận về chuyện này.

- Chị mà quỳ thì tôi cũng không thể nói được, nếu không một lát nữa tôi cũng phải quỳ xuống để nói chuyện với chị.

- Là một bác sĩ, sao tôi lại không hy vọng người bệnh có thể sống sót chứ?

- Chị nói có đúng không?

Cao Hoa Vinh có thể nhìn ra, người mẹ này thực sự đã quyết tâm phải hiến gan, nhưng, làm gì có chuyện đơn giản như thế chứ

Phạm Thanh Hoa trầm tư một lát, cũng đứng lên, đôi mắt của bà có chút chần chờ, một lát sau nói:

- Thực ra... quyết định lần này của tôi, nếu như anh không đồng ý, ra ngoài tôi liền đi tìm một chỗ để tự sát, tôi đã viết lại hết rồi, rồi lấy gan để hiến cho con trai, tôi, còn những bộ phận khác cũng đều đem đi hiến tặng

Chương 1621: Sự Vĩ Đại Của Người Mẹ! (2)

Một câu nói thực sự đã dọa cho Cao Hoa Vinh phải sợ hãi.

- Chị à, chị hãy bình tĩnh một chút.

- Thực ra, tôi nói rồi, không phải là không có cách, chỉ có thể nói là tỉ lệ tử vong hơi cao một chút.

- Có một loại phẫu thuật gọi là ghép gan của người thân hiến lúc còn sống

- Nhưng độ khó của loại phẫu thuật này rất cao, hơn nữa chủ yếu là do người bệnh quyên tặng, vì vậy khi đưa cho người trưởng thành, chúng tôi đều không thể xác định được độ khó

- Như này đi, ý của chị tôi đã biết rồi, bây giờ tôi lập tức đến thủ đô để mời chuyên gia cao cấp về cấy ghép lá gan đến, chúng tôi sẽ ngồi xuống để thảo luận về vấn đề này, nghiên cứu phương án phẫu thuật, chị xem có được không?

- Giải quyết vấn đề rất quan trọng, chị cũng là giáo sư đại học, chúng ta phải giữ bình tĩnh, chị nói có đúng không?

Cao Hoa Vinh vô cùng lo lắng người phụ nữ này sẽ ra ngoài liền cho bản thân một đao, khiến bản thân cũng trở thành người bệnh

- Chị cũng nên quay về để thương lượng lại với người nhà, chúng tôi sẽ cố gắng làm phẫu thuật thật tốt, và cho mọi người một đáp án thỏa mãn, chị xem thế nào?

- Dù sao nguồn gan của chị cũng thích hợp, chúng tôi vẫn còn phải thảo luận thêm một chút.

Phạm Thanh Hoa nửa tin nửa ngờ rời khỏi, bà không thể trì hoãn nữa

Nếu kéo dài lâu hơn nữa, con trai cũng đã không còn, thì bản thân còn ý nghĩa gì nữa chứ?

....

....

Sau khi Phạm Thanh Hoa trở về, Trương Linh đang ôm đứa bé, trong mắt vô cùng hoảng hốt, đối với tương lai, cô thực sự không biết nên làm thế nào cho phải

Một bên là ba chồng, người đã cai thuốc hơn 20 năm lúc này một điếu lại thêm một điếu, chỉ là ở cách xa con dâu, sợ mùi thuốc lá sẽ làm sặc hai mẹ con họ.

Nhìn thấy Phạm Thanh Hoa trở về, người chồng không nhịn được hỏi:

- Bà đã đi đâu thế?

Bây giờ ông càng thêm quý trọng vợ của mình hơn.

Bạn già bạn già...

Nếu như sau này Tôn Kiệt đi rồi, thì quãng đời còn lại của bản thân, cũng chỉ còn bà làm bạn.

Có lẽ bản thân nên đối tốt với bà ấy hơn một chút, bản thân không nên quật cường như vậy, không nên việc nhà nào cũng để bà ấy làm, cũng có thể làm thêm mấy món ăn ngon để bà ấy hài lòng...

Phạm Thanh Hoa trực tiếp đi đến, nhìn qua chồng, có chút không nỡ, nhìn thấy ông ấy hút thuốc, cũng biết trong lòng ông đang phiền muộn, dứt khoát nói:

- Tôi nói với ông chuyện này.

- Chuyện gì?

Phạm Thanh Hoa phát hiện giọng nói hôm nay của chồng vô cùng dịu dàng, ngẩng đầu lên nhìn ông một cái, phát hiện toàn bộ khuôn mặt đã già đi rất nhiều.

Trên chiếc sơ mi trắng toàn là nếp nhăn và mồ hôi, tóc trắng trên thái dương cũng rõ hơn rất nhiều.

- Tôi... Ông hãy hút ít thuốc lá thôi... Không tốt cho sức khỏe của ông.

Phạm Thanh Hoa muốn nói, nhưng lại do dự.

- Ừm, không hút nữa

Người đàn ông dập tắt điếu thuốc còn rất dài.

Một màn này, khiến cho mũi của Phạm Thanh Hoa càng thêm chua xót.

- Hại...

- Sao thế?

- Độ phối gan của tôi và con trai rất cao.

- Ồ... ồ? Cái gì?

Người đàn ông đầu tiên là ồ một tiếng, nhưng ngay lập tức đã kịp phản ứng ý tứ bên trong của vợ.

Phạm Thanh Hoa tỏ vẻ nhẹ nhàng nói:

- Không có chuyện gì, lúc nãy tôi mới đi tìm chủ nhiệm Cao, anh ấy nói cho tôi biết có một loại phương án phẫu thuật, gọi là phẫu thuật ghép gan của người thân hiến lúc còn sống

- Loại phẫu thuật này có thể để cho tôi đem một bộ phận của gan cho con trai, cứ như vậy, con trai của chúng ta liền được cứu

Người đàn ông sau khi nghe thấy, sắc mặt bỗng âm trầm

- Có thể thành công không?
- Tỉ lệ thành công rất cao.
Người đàn ông không nhịn được quay lưng đi.
Thật là khó lựa chọn
Thật sự rất khó
Vợ và con trai, cần ai? Lại không cần ai?
Bất cứ ai cũng đều đủ để lấy đi mạng của ông.
- Tôi đi thử xem gan của tôi có thích hợp hay không, bà...
- Ông không thích hợp, bình thường thì cơ thể người mẹ tương đối thích hợp
Phạm Thanh Hoa trực tiếp nói.
- Được rồi
- Ông nói xem, đường đường là cục trưởng, lề mề gì không biết? Đã đến lúc nào rồi, không thể quả quyết một chút sao?
- Tôi nói với ông, tôi chết rồi, cũng không sao, nhưng con trai mà chết rồi, thì nhà cũng không còn nữa! Ông có hiểu không?
Nhà... Từ này rất phổ biến, nhưng mỗi lần đơn độc lấy ra đặt ở trong lòng bàn tay để nhìn, đều sẽ cảm thấy cái chữ này rất khó, vô cùng khó
Đối với người đàn ông mà nói, đây chính là một lần khảo nghiệm lớn nhất trong cuộc đời
Vào lúc này, người đàn ông thực sự không biết nói gì.
- Ông biết rõ, con trai quan trọng hơn tôi.
- Tôi đã sống hơn 59 năm rồi, con trai chỉ mới 29 năm, về sau quãng đời còn lại, cho dù là như thế nào, tôi cũng không lỗ, con trai cũng không lỗ
Nói đến đây, Phạm Thanh Hoa nhìn qua người chồng đang dụi mắt, không nhịn được cười nhạo nói:
- Được rồi, được rồi! Đã lớn như thế rồi, khóc cái gì chứ
Lời còn chưa nói hết, Phạm Thanh Hoa liền bị chồng ôm vào trong lòng, Lập tức đỏ mặt lên.
- Ai da, trước mặt mọi người, ông chú ý sức ảnh hưởng một chút đi, nhiều người đang nhìn kìa
- Ông mau buông tôi ra
Nhưng, lúc này mặc cho Phạm Thanh Hoa nói như thế nào, một đôi bàn tay dày đặc to lớn và lồng ngực đều gắt gao bao quanh bà, thật lâu sau, bà cũng khóc lên.
- Chồng à, tôi thực sự thỏa mãn rồi.

- Đoạn đường này của chúng ta, thật không dễ dàng gì, vì tôi, mà ông đã từ bỏ thứ mà ông thích, mỗi ngày ông đều bận như thế, mệt như thế... ông vất vả rồi...

- Tôi đi rồi, ông phải chăm sóc bản thân thật tốt.

- Tôi thấy chị Trương kia cũng rất tốt, cũng đã ở góa nhiều năm, nhân phẩm xem như cũng không tệ...

- Nếu như tôi thực sự đi rồi, thì hay người hãy chung bếp qua ngày đi.

- Người đã già rồi, một mình thì quá cô đơn...

- Tôi không thể chăm sóc cho ông, sau này ông hãy hút ít thuốc thôi.

Ôm đi ôm lại, đôi vợ chồng già này đột nhiên khóc lên.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn một cái, rồi than thở rời khỏi.

Ở bệnh viện thút thít, thực sự là một chuyện bất lực.

Lúc này, Trương Linh cũng để ý đến, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, liền vội vàng ôm con trai chạy đến.

- Ba, mẹ... hai người, làm sao vậy?

Phạm Thanh Hoa thấy thế, vội buông chồng ra, bà lau nước mắt đi, cười cười:

- Không có gì đâu, Linh Linh

.....

Sau khi Phạm Thanh Hoa và chồng đến bệnh viện tìm Cao Hoa Vinh để ký tên.

Hai người cầm tay nhau đi đến trước cửa ra vào ngồi xuống.

Một bên là Trương Linh.

Cô cảm kích nhìn qua Phạm Thanh Hoa, im lặng không nói gì.

Cô thực sự không biết nên nói cái gì...

Ngay cả ba chồng cũng không biết nên nói gì, vô cùng khó khăn.

Cô ôm con trai vào lòng:

- Mẹ, con trai còn thân với mẹ hơn cả con nữa.

Một câu nói, đã khiến cho đôi mắt của Phạm Thanh Hoa thêm ẩm ướt, bà cười cười:

- Sau này, đừng cho đứa bé suốt ngày mặc bỉm nữa, hãy giặt tã nhiều hơn, bằng không sau này tư thế đi sẽ không đúng đâu.

Trương Linh gật đầu:

- Mẹ, sau này mẹ trông nó, còn con thì đi giặt tã.

- Chúng ta cùng sống chung với nhau, con cũng thuận tiện chăm sóc mẹ hơn.

Phạm Thanh Hoa chỉ cười cười, cũng không nói gì.

Chương 1622: Trần Kỳ Tích

Lúc này, bên trong văn phòng bác sĩ, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đều đang kịch liệt thảo luận về tính khả thi của phẫu thuật ghép gan của người thân hiến lúc còn sống

Ca phẫu thuật này, áp lực rất lớn

Đối với mỗi một người ở đây mà nói, bất luận là tâm trí hay kỹ thuật, đều là một khảo nghiệm có độ khó rất cao

Ai có thể cam đoan rằng bản thân chắc chắn sẽ làm tốt chứ?

Bên trong gian phòng, tất cả mọi người vẫn chưa thảo luận ra kết quả liên quan đến vấn đề đầu tiên

Đó là kích cỡ của gan

- Phẫu thuật ghép gan của người thân hiến lúc còn sống chính là dùng cấy ghép lá gan trái, nhưng cấy ghép lá gan ở người trưởng thành, việc lấy gan trái của người hiến bình thường vẫn chưa đủ! Vì thế, tôi vẫn cảm thấy tính nguy hiểm của phẫu thuật này quá cao

Bệnh viện An Trinh và chủ nhiệm Ngoại khoa gan mật nói thẳng, sau khi mọi người nghe thấy cũng dồn dập gật đầu:

- Vô cùng chính xác, phẫu thuật ghép gan của người thân hiến lúc còn sống là dùng cho trẻ em, vì nhận lấy nửa trái gan cũng đã đủ lớn đối với trẻ. Thực ra, trong cấy ghép lá gan, chỗ khó lớn nhất chính là người bệnh cần bao nhiêu gan mới có thể sống được

Hơn nữa, hiện nay, cả trong nước lẫn ngoài nước vẫn chưa có tiêu chuẩn nào được công nhận về thể tích gan tối thiểu của người hiến cần thiết cho sự sống của người nhận. Vì vậy, vấn đề đầu tiên chính là bây giờ cần phải cắt bỏ bao nhiêu gan của người hiến

Nhưng, dựa trên kết quả nghiên cứu mới nhất, kinh nghiệm của một giáo sư trong lĩnh vực ghép gan ở Nhật bản cho rằng: muốn duy trì tỉ lệ sự sống tốt sau phẫu thuật, thì thể tích gan tối thiểu của người hiến bằng 50% thể tích ước tính của người nhận

Đương nhiên, nếu chỉ là sống sót, có lẽ 40% cũng có thể được

Nhưng, điều mà phẫu thuật cần chính là tỷ lệ sống sót

Cứ như vậy, tỉ lệ 50-50 có lẽ cũng rất phiền phức

Cộng thêm thân hình to lớn của Tôn Kiệt, mà Phạm Thanh Hoa còn là phụ nữ, thân hình đương nhiên cũng kém so với đối phương.

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ chính là nên giải quyết vấn đề đầu tiên như thế nào

Nếu như ngay cả vấn đề đầu tiên cũng không giải quyết được, thì các vấn đề phía sau căn bản là không có cách nào tiến hành.

Sau khi thảo luận một phen, Chu Hoành Quang ho nhẹ một tiếng.

Mọi người xung quanh ngay lập tức đều yên lặng xuống.

Chu Hoành Quang chính là đại lão của lĩnh vực này, viện sĩ triển vọng trong lĩnh vực cấy ghép lá gan của Ngoại khoa gan mật.

Đồng thời cũng là Sở trưởng của Viện nghiên cứu cấy ghép lá gan ở Thủ đô, là chủ nhiệm của Trung tâm cấy ghép lá gan thủ đô.

Vì thế, vào giờ phút này, ông có quyền lên tiếng chi phối.

Nhưng, bây giờ, Chu Hoành Quang cũng đang phải chịu một áp lực rất lớn.

Bởi vì bản thân của loại phẫu thuật có độ khó rất cao, nên lấy hay bỏ, làm sao để xây dựng lại hệ thống của gan mật, chuyện cần phải cân nhắc có rất nhiều

- Mọi người đợi một chút, tôi chỉ nói vài câu.

Đúng lúc này, Chu Hoành Quang còn chưa kịp nói, đội nhiên nghĩ đến một chuyện khác rất quan trọng

- À đúng rồi, giáo sư Trần vẫn chưa đến sao?

Mọi người có chút sững sờ, không nghĩ đến đột nhiên Chu Hoành Quang lại hỏi chuyện này.

Giáo sư Trần là ai?

Mọi người dồn dập thì thầm to nhỏ với nhau.

Nhưng, mọi người đã lập tức kịp phản ứng lời của Chu Hoành Quang, người mà chủ nhiệm Chu nói là Trần Thương, vội vàng nói:

- Bây giờ tôi lập tức nói y tá gọi qua.

Thực ra, phẫu thuật cấy ghép lá gan của Trần Thương, Cao Hoa Vinh đã từng nhìn thấy một lần, nhưng nói như thế nào đây?

Kỹ thuật tương đối tốt, theo trình độ của bản thân ông thì bác sĩ trẻ này có tài nghề cao, không thể đoán được lợi hại đến mức nào, nhưng cũng là người có trình độ cấp bậc chủ nhiệm.

Đúng như vậy, trước đây lúc Trần Thương mới học phẫu thuật cấy ghép lá gan, khó khăn lắm mới là cấp độ đại sư, không để lại quá nhiều ấn tượng sâu sắc cho Cao Hoa Vinh.

Nhưng ông biết cắt gan và khâu lại của Trần Thương rất ưu tú.

Nhiều người nhiều suy nghĩ khác nhau, ai cũng tràn đầy mong đợi.

Không bao lâu sau, Trần Thương đã đến

Chu Hoành Quang liền vội vàng gật đầu chào đón.

Sau đó, chủ nhiệm Cao Hoa Vinh nói lại một lần nữa tình trạng của người bệnh và chuyện Phạm Thanh Hoa chủ động hiến

Sau đó, ông lại nói về vấn đề đầu tiên.

- Giáo sư Trần, đây là tình hình đại khái, cậu có ý kiến gì không?

Trần Thương ngẩng đầu nhìn hình chụp X-quang kích cỡ gan của Phạm Thanh Hoa, bắt đầu suy nghĩ.

Đôi mắt của anh không ngừng suy nghĩ về việc làm thế nào để tận dụng gan một cách hợp lí để giữ lại hiệu quả của việc sử dụng gan

Dù sao hai người này cũng dùng chung một kích cỡ gan, gánh nặng rất lớn.

Làm thế nào để sử dụng có hiệu quả đây?

Chuyện này trở thành một vấn đề nghiêm trọng

Đã phải đảm bảo sự sống cho người hiến cũng chính là Phạm Thanh Hoa, còn phải đảm bảo phẫu thuật cấy ghép lá gan thành công.

Đôi mắt của anh đã bắt đầu đảo vòng vòng để phỏng đoán.

Nói thật, đây chính là độ khó của phẫu thuật

Muốn cải tiến phẫu thuật cấy ghép gan của người thân hiến lúc còn sống, Trần Thương cần phải căn cứ vào tình trạng của bệnh nhân để tiến hành thay đổi

Bước này rất khó

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua.

Bên trong gian phòng rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, ngay cả Chu Hoành Quang nhìn thấy anh đến cũng không nói gì.

Lúc ở thủ đô Pakistan, Chu Hoành Quang cũng đã nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật cấy ghép lá gan, mặc dù không gọi là kinh ngạc, thậm chí cảm giác so với bản thân mình cũng không khác lắm, nhưng không biết tại sao, hết lần này đến lần khác ông đều vô cùng tin tưởng thanh niên này

Cuối cùng, ngay lúc này, anh đột nhiên nói:

- Tính khả thi của phẫu thuật cũng rất cao

Một câu nói đã làm cho ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều sáng lên.

- Giáo sư Trần là có ý gì?

- Đúng vậy, làm sao có thể nâng cao tỉ lệ sống sót chứ?

Đều là người trong ngành y, trong vòng phẫu thuật của thủ đô, vẫn còn không nhớ cái tên Trần Thương này hay sao?

Còn không phải hay sao, lần đầu tiên gặp mặt, Trần Thương nói một câu đã liền làm cho tất cả mọi người phải tò mò.

- Chính là cần phải tiến hành một phẫu thuật đặc biệt trên mô gan của người hiến.

Sau khi nói xong, Trần Thương liền đứng dậy nói:

- Ý nghĩ của tôi chính là như thế này, nếu như tình trạng mạch máu gan của người bệnh tương đối tốt

- Như vậy thì chúng ta có thể làm như vậy, áp dụng trái ngược thường quy cắt bỏ bộ phận quan trọng của nửa lá gan bên phải. Như vậy, chúng ta có thể tận dụng tối đa nhiều mạch máu hơn, chẳng hạn như tĩnh mạch gan phải, tĩnh mạch gan giữa, tĩnh mạch cửa phải, động mạch gan phải và ống gan phải, vân vân... sự tồn tại của các mạch máu này sẽ làm cho tỷ lệ thành công của chúng ta chắc chắn hơn mấy phần

Sau khi nói xong, Trần Thương đứng lên nói:

- Chia ra làm hai nhóm, tôi làm nhóm tiếp nhận, còn chủ nhiệm Chu phụ trách phần còn lại

Đôi mắt của Chu Hoành quang sáng lên

Tất cả mọi người xung quanh tràn đầy mong đợi vào ca phẫu thuật này

Có lẽ Trần Thương thực sự có cách cứu sống người bệnh?

Dù sao anh cũng đã có nhiều kỳ tích đến như vậy, cũng không ngại nhiều thêm một cái

.....

Chương 1623: Lựa Chọn Như Thế Nào

Rất nhiều lúc, ý nghĩa thật sự của phẫu thuật không nằm ở bản thân cuộc phẫu thuật, mà là sự hy vọng

Giờ phút này, ba thành viên trong một gia đình năm người đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật, ngóng nhìn cửa phòng phẫu thuật, giống như tất cả những người đang đứng chờ xung quanh...

Chờ đợi hy vọng, cũng sợ hãi tuyệt vọng

Trần Thương càng ngày càng cảm thấy:

Bản thân của nghề bác sỹ này là không thể lộ ra quá nhiều sắc thái cảm xúc.

Bởi vì… khi trong lòng tích lũy quá nhiều tình cảm, ta sẽ dễ nảy sinh ra rất nhiều ý tưởng kỳ quá, có đôi khi, không thể nghĩ quá nhiều.

- Thiên nhược hữu tình, thiên diệc lão. (Nếu ông trời biết thì ông trời cũng không thể làm gì được)

Cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy đâu?

Bệnh viện luôn có mấy phòng khoa mà bác sĩ không cố định, bởi vì thấy nhiều chuyện sinh ly tử biệt, trái tim cứng rắn cỡ nào cũng sẽ tan chảy, thậm chí không đành lòng suy nghĩ những việc này.

So với áp lực công tác, sự tra tấn tinh thần càng làm người ta thêm đau khổ.

Trong phòng phẫu thuật, đám người Trần Thương lại một lần nữa gánh vác mong ước của ba thế hệ đi vào trong phòng.

Người già chờ đợi, Trương Linh sợ hãi, cùng với đứa trẻ tò mò...

Tất cả mọi người đều biết trận chiến hôm nay không dễ dàng

Bởi vì bản thân việc cấy ghép gan chính là một kỹ thuật vô cùng phức tạp tinh tế, công tác chuẩn bị của các tổ trước khi cấy ghép gan vô cùng quan trọng, thông thường phải chia thành tổ cấp gan, tổ nhận gan, tổ gây tê.

Phòng khoa tham dự hợp tác ít nhất cần bao gồm khoa Ngoại Gan, khoa Ngoại Tim, phòng Thí nghiệm Lâm sàng, khoa Huyết học, khoa Ký sinh trùng, cùng với khoa Xét nghiệm, Kho máu, khoa Giải phẫu bệnh lý, khoa Phóng xạ, khoa Dược,… Tất cả những phòng khoa này sẽ phải tập luyện một lần quá trình phẫu thuật để có sự ăn ý với.

Trần Thương cần phải tham gia toàn bộ quá trình phẫu thuật, ngoài trừ tổ gây tê, từ tổ cấp gan bắt đầu, anh phải cắt bỏ lượng gan mà giữ được tính

mạng của một người mẹ vĩ đại, đồng thời cứu con trai của bà ấy

Việc này cần phải suy xét rất nhiều.

Một lá gan lớn cỡ nào?

Thật sự không lớn

Lại đủ để chống đỡ tình thương vĩ đại của mẹ.

Người ta thường nói ‘gan to bằng trời’, lại có ai có gan to hơn người mẹ như vậy?

Làm thế nào dùng một lá gan không lớn, thỏa mãn nhu cầu của hai người đây?

Đây là một vấn đề có độ khó cực cao

Yêu cầu Trần Thương phải tính toán chính xác.

Cuộc phẫu còn chưa bắt đầu, anh đã nhìn chằm chằm báo cáo CT không ngừng tự hỏi.

Thước đo trong tay không ngừng tính toán kích thước và kết cấu lá gan, phân tích cấy ghép như thế nào mới có thể bảo đảm tỷ lệ sống sót lớn nhất.

Mô hình lá gan 4D đã xuất hiện trong đầu Trần Thương, bày ra trước mặt anh, yêu cầu anh một lần lại một lần tiến hành mô phỏng thao tác cắt gan

Không những cắt gan, còn phải đồng thời để lại đường đi mạch máu của gan, cần phải tính toán tỉ mỉ thể tích gan thỏa mãn chức năng bình thường của nó, cần phải tính toán nguy cơ biến chứng xuất huyết trong khoang bụng trong cuộc phẫu, cần phải thiết kế đường ống mật và hệ tiêu hoá...

Điều này thật sự quá khó khăn

Thời gian một phút một giây qua đi, một phút... Hai phút... Mười phút...

Cho đến khi bác sỹ gây tê đứng đằng sau nói:

- Giáo sư Trần, đã chuẩn bị xong, khi nào chúng ta bắt đầu?

Một câu nói, làm cho Trần Thương không nhịn được xoa giữa mày

Quá khó khăn

Người mẹ cao 1m6, cân nặng 60 kg

Tôn Kiện cao 1m78, thể trọng 76 kg

Thể tích gan của hai người không giống nhau, vì thế ghép 50% gan cho Tôn Kiện là không thể thỏa mãn chức năng sống hằng ngày của anh ấy.

Hơn nữa, trong tình huống bình thường, dựa theo quy định cam kết của phẫu thuật cấy ghép gan trên người sống, 50% đã là cực hạn.

Trần Thương đã bắt chước rất nhiều lần, 50% gan của người mẹ đối với hiện tại Tôn Kiện thật ra là có chút quá sức.

Làm sao bây giờ?

Bác sỹ gây tê đang thúc giục.

Trần Thương hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua người mẹ này, làm một cái quyết định lớn mật

Cắt bỏ 60% gan của Phạm Thanh Hoa

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói:

- Tôi đi rửa tay.

Nói xong, đi ra ngoài, một bên rửa tay, đồng thời Trần Thương mở ra một khối đá mô phỏng

Nhìn khối đá mô phỏng còn sót lại trong không gian, Trần Thương hít sâu một hơi, hy vọng sẽ không dùng đến nó nữa

Đáng tiếc, đây là điều không thể nào

Hình ảnh biến đổi, bên trong không gian xuất hiện tổ cấp gan và tổ nhận gan mô phỏng, Trần Thương bắt đầu tiến hành giả thiết cuộc phẫu thuật

Cuối cùng, kỹ thuật cấy ghép gan trên người sống giữa người thân không thể nói là quá hợp lý, nhưng tuyệt đối là một kỹ thuật cũ đã bảo tồn mấy chục năm.

Hợp lý

Nhưng hợp lý cũng tức là rất khó để thay đổi

Cuộc phẫu ghép gan của người mẹ 59 tuổi cho con trai 29 tuổi này, là cuộc phẫu thuật tệ nhất mà Trần Thương từng gặp, từng nghe, từng trải qua

Anh bắt đầu mô phỏng

Đầu tiên Trần Thương cắt bỏ 50% lá gan, quả nhiên, không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, phẫu thuật thất bại

Anh lựa chọn vô số loại phương pháp cắt gan xảo diệu, hoàn mỹ như sử dụng Đao pháp Ngô thị, ưu tiên thay thế mạch máu... vv, đều thất bại

Một lá gan, hai người dùng, nói thế nào cũng giống như câu chuyện cổ tích

50%, không được, vậy tăng thêm

51%, thất bại

52%, lại lần nữa thất bại

...

57%, thành công

Trần Thương không nhịn được kích động phấn chấn

Anh đã phát hiện bản thân sai lầm ở chỗ nào, ở việc thiết kế lại ống đường mật.

Một lá gan chỉ có một ống đường mật, bao gồm tiểu quản mật, ống gan chung, vv...

Nhưng Trần Thương muốn hoàn thành phẫu thuật hai người, thì cần phải hoàn thành thiết kế lại đường mật.

Trong thời gian ngắn, sau khi anh nghĩ kỹ một lúc, lại lần nữa bắt đầu thử nghiệm

Bên trong không gian

Trần Thương không biết thời gian đã qua bao lâu

Sau khi anh mở mắt ra, lập tức cảm giác thay đổi

Chu Hoành Quang đột nhiên hỏi:

- Giáo sư Trần, tại sao anh đột nhiên vã mồ hôi đầy đầu thế?

Trần Thương sửng sốt, lúc này mới phát hiện bản thân trong nháy mắt chảy nhiều mồ hôi như vậy, mỉm cười:

- Không có việc gì

Chu Hoành Quang gật đầu, thở dài:

- Hai, giáo sư Trần, chúng ta thảo luận một chút, tôi cảm thấy trong cuộc phẫu này, anh không cần gây áp lực quá lớn cho bản thân

- Rốt cuộc, loại phẫu thuật này quá mức khó khăn, trong nước còn chưa từng xuất hiện tình huống hai người trưởng thành sử dụng một lá gan như này.

- Ý của tôi là cố gắng hết khả năng đảm bảo người bệnh nam sống sót

- Đúng, khi mấu chốt, chúng ta có thể sử dụng kỹ thuật cấy ghép gan

Trần Thương sửng sốt, bởi vì những lời này có nghĩa là... Hoàn toàn từ bỏ Phạm Thanh Hoa, để bảo toàn sức khỏe cho Tôn Kiện

Cao Vinh Hoa cũng chua xót gật đầu.

- Ừ, đúng vậy... Đây cũng là đề nghi của người nhà bệnh nhân và người hiến gan.

Tuy rằng cái đáp án này thực sự không có tình người nhân đạo

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu đây thật là một vấn đề lựa chọn giữa đúng và sai, bạn sẽ lựa chọn như thế nào?

Dựa vào tình cảm, bạn nguyện ý nhường sự sống cho người mẹ vĩ đại.

Nhưng trên lý trí?

Có lẽ cứu sống thanh niên này mới là lựa chọn chính xác nhất?

Trần Thương nhìn hai người, bỗng nhiên nở nụ cười, khiến cho hai người có chút ngẩn ngơ

- Giáo sư Trần, anh cười cái gì?

Cao Vinh Hoa không nhịn được sững người một cái.

Chương 1624: Tay Không Bẻ Gan

Mấy người trưởng khoa xung quanh cũng tò mò nhìn Trần Thương.

Chỉ thấy anh lau khô tay, dạo bước hướng tới phòng phẫu thuật chỉ để lại một câu:

- Trẻ con mới phải lựa chọn, người trưởng thành... Tất nhiên là chọn hết

- Hai người, hai cuộc phẫu thuật, đều sẽ thành công! Bọn họ đều sẽ sống sót

Một phen lời nói, khiến cho mọi người nghe mà sững sỡ.

Sao lời này có chút quen tai nhỉ?

Hình như đã từng nghe thấy ở nơi nào

…….

Mọi người nhìn Trần Thương tự tin tràn đầy, có chút sững sờ

Trẻ con mới phải lựa chọn?

Người trưởng thành đương nhiên là chọn tất cả...

So với chúng tôi, cậu mới là trẻ con chứ

Một đám đàn ông ở độ tuổi trung niên hai mặt nhìn nhau, đối với lời khoác lác của Trần Thương, mọi người đều có chút ngẩn ngơ.

Nếu lão Mã ở chỗ này, nhất định sẽ thích ứng rất nhanh, thậm chí sẽ cảm thấy thoải mái suy nghĩ một chút, lại học được một chiêu

Đáng tiếc, những người trước mắt còn chưa hiểu biết nhiều về 'bút pháp Trần thị', chỉ có thể không nhịn được than thở một hơi, liếc nhìn nhau.

- Tôi cũng muốn tất cả, nhưng... Có khả năng sao?

- Đúng vậy, hai người trưởng thành dùng một lá gan, cho dù là Ngô lão cũng chưa chắc có thể làm tốt mà

- Đúng thế, nào có đơn giản như vậy.

Chu Hoành Quang không nhịn được nói:

- Đi xem đi, nhỡ đâu... Nhỡ đâu có khả năng thì sao?

Không sai, Chu Hoành Quang vô cùng tin tưởng với Trần Thương.

Ông chỉ kém lão Mã một quá trình 'Địch hóa'.

(bắt nguồn từ light novel - Overlord- có nhân vật chính là Ainz Ooal Gown, thuộc hạ Demiurge – phiên âm Địch Mễ Ô Ca Tư – rất sùng bái Ainz, luôn suy nghĩ Ainz làm gì cũng đúng cũng có hàm ý sâu xa, mặc dù có thể đó chỉ là hành vi vô tình. - Địch hóa- là chỉ giống như Demiurge, suy

đoán quá mức về hành vi của người mà mình sùng bái, giống như phân tích tác phẩm văn học nè:D gán ghép cho tác giả có ý đồ abc)

Mọi người nghe thấy Chu Hoành Quang nói, gật đầu.

Kỳ thật, hôm nay, Chu Hoành Quang mới là sự tự tin lớn nhất của mọi người, nhưng thấy dáng vẻ như vậy...

Hai... Đi một bước tính một bước đi

Tôn Kiện còn đang trong giai đoạn hôn mê, tình huống vẫn chưa ổn định, tuy rằng Levodopa có thể trợ giúp khôi phục công năng thần kinh, nhưng dù sao cũng cần cả một quá trình

Cuộc phẫu chia ra tiến hành ở hai phòng phẫu thuật.

Bước đầu tiên là tổ cấp gan, phẫu thuật cho Phạm Thanh Hoa.

Lúc này, bà ấy đã nhắm mắt lại, nửa giờ này ngắn gửi này rất quan trọng đối với bà ấy.

Trong đầu bà ấy lần lượt hiện ra vô số hình ảnh, từ khi Tôn Kiện sinh ra đến lúc học được gọi mẹ, từ biết lẫy đến tập đi, từ chính mình ăn cơm đến biết tự mặc quần áo... Lại đến lúc hắn kết hôn sinh con.

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, Phạm Thanh Hoa đều cảm thấy đáng giá

Phạm Thanh Hoa thấy Trần Thương tiến vào, cười rất vui vẻ, khiến cho mọi người đều có chút sửng sốt.

Anh không nhịn được hỏi một câu:

- Cô Hoa, cô không sợ hãi sao?

Phạm Thanh Hoa mỉm cười:

- Tôi biết cậu, giáo sư Trần đúng không? Người nổi tiếng, cậu thường khám chữa bệnh cho cấp lãnh đạo, phó tổ trưởng tổ chuyên gia, người bình dân như tôi có thể được cậu chữa bệnh cho, tôi đã thấy rất hạnh phúc

- Giáo sư Trần, cuối cùng... Tôi còn có một việc muốn nhờ

Trần Thương gật đầu:

- Được, cô nói đi.

Đôi mắt Phạm Thanh Hoa ướt át, nói:

- Nhất định phải cứu sống con trai tôi, tôi có chết hay không... Không quan trọng

- Con trai tôi sống, gia đình này vẫn còn, nếu con trai tôi mất, cái nhà này cũng không còn nữa...

Trần Thương mỉm cười, nhìn chằm chằm bà ấy, cười nói:

- Tất cả đều sẽ sống tốt

Nói xong, anh nhìn thoáng qua bác sỹ gây tê:

- Chuẩn bị gây tê.
- Cô Hoa, ngủ một giấc là tốt rồi
...
Bắt đầu phẫu thuật
Trần Thương thuần thục cắt ra làn da, từng tầng một mở ra ổ bụng.
- Hủy bỏ truyền máu tự thân, cũng không truyền máu ngoài, không cần kỹ thuật dẫn truyền
Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nói ra yêu cầu, khiến cho mọi người đang chuẩn bị truyền máu tức khắc sửng sốt
Đám người Chu Hoành Quang ngẩng đầu nhìn thoáng qua anh:
- Này... Thời gian đủ không?
Hiện nay, trong phẫu thuật ghép gan bình thường, kỹ thuật truyền máu từ người hiến tạng thật sự có hiệu quả tốt
Bởi vì như vậy, thời gian phẫu thuật sẽ được rút ngắn lại rất nhiều
Nhưng, bởi vì đó là tình huống không cần suy xét tính mạng của người hiến tạng, muốn tiến hành cắt bỏ hoàn toàn lá gan của người sống, tốt nhất nên sử dụng kỹ thuật dẫn truyền.
Bởi vì như vậy, sẽ có thời gian dư dả hơn
Chu Hoành Quang không hề nghi ngờ thao tác của Trần Thương, mà dựa theo yêu cầu của anh xử lý tốt việc của mình, vẫn không quên nhắc nhở một câu:
- Nhất định phải khống chế thời gian của giai đoạn vô gan và chặn tĩnh mạch cửa ở trong vòng 1h.
Trần Thương gật đầu:
- Được, để tôi tới làm
Sau khi mở rộng vùng bụng, Trần Thương thuần thục tách lá gan.
Kỳ thật, bước đi này tương tự với cắt bỏ lá gan, nhưng cần sự tỉ mỉ hơn nhiều.
Phẫu thuật trước nay đều không phải là độc lập tiến hành, mà chồng lên lẫn nhau.
Trần Thương chưa từng học tập kỹ thuật khâu ba lá hóa, nhưng anh đã thuần thục nắm giữ kỹ thuật khâu hai lá hóa giúp cho anh xử lý ba lá hóa cũng trở nên thành thạo
Kế tiếp, anh phân biệt phẫu tích cửa gan thứ nhất (cửa đi ra tĩnh mạch), cửa gan thứ hai (nơi tĩnh mạch gan phải đi ra)...
Lập tức tới khi điểm mấu chốt của cuộc phẫu thuật
Làm thế nào cắt bỏ gan?

Cắt bỏ bao nhiêu %?

Bắt đầu cắt từ nơi nào?

Mang theo nỗi nghi hoặc này, mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Trần Thương.

Mà lúc này, anh hít sâu một hơi, nói:

- Trưởng khoa Chu, giúp tôi cầm lấy dao phẫu thuật một chút, trong chốc lát nhớ rõ đưa cho tôi

Chu Hoành Quang gật đầu:

- Được! Nhưng cậu định dùng cái gì để bóc tách tổ chức mềm?

Trần Thương cúi đầu, đã dùng tay cầm lấy lá gan, đồng thời nhàn nhạt nói:

- Tay bẻ gan

Nghe thấy những lời này, tức khắc tất cả mọi người trong văn phòng chảy nước miếng

- Tay bẻ gan là một món ăn kinh điển, được rất nhiều người ưa chuộng

Nhưng... Bây giờ cmn đang trong cuộc phẫu

Nhưng, đúng ngay lúc này, Trần Thương đã bắt đầu thao tác đôi tay

Chỉ thấy anh để tay dọc theo rãnh gan trái, đôi tay hơi dùng sức, lá gan theo tiếng vang mà tách ra

Đôi tay của Trần Thương ở trong bao tay cảm giác được tăng thêm một loại năng lực phản hồi tin tức và xúc giác cực kỳ bé nhỏ với gan

Lá gan vừa vặn được tách ra, lại cũng không hề thương tổn đến bất kỳ mạch máu và thần kinh nào

Thao tác này thật cẩn thận, lại khiến cho mọi người nhìn mà nghẹn họng trân trối

Như vậy cũng quá mạnh đi?

Tay không bẻ gan?

Hơn nữa lại nắm chắc mạch máu trong gan đến như thế, khiến cho Cao Vinh Hoa đang giơ băng gạc chuẩn bị cầm máu sững sờ tại chỗ

Bởi vì... Bởi vì mạch máu nhỏ cũng không bị phá hư, chớ đừng nói những mạch máu lớn khác

Tất cả đều rất hoàn chỉnh

Nhưng... Cho người ta một loại tất cả chỉ là ảo giác.

Mọi người thấy một màn này, thật sự bị chấn động rồi

- Giáo sư Trần, đây là...

Chu Hoành Quang trực tiếp không nhịn nổi, kinh ngạc hỏi.

Trần Thương liếc nhìn Chu Hoành Quang tỏ vẻ bất ngờ, nói:

- Đây là kỹ thuật bóc tách tổ chức mềm không dùng dụng cụ sắc nhọn
Chu Hoành Quang tức khắc nghẹn lời.
Mọi người cũng không biết nói gì

Chương 1625: Giữ Lại 45% Gan, Có Thể Sống Sót Được Chứ

...

Bọn họ đương nhiên biết đây là bóc tách tổ chức mềm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dùng tay bóc tách tổ chức mềm.

Trần Thương giải thích nói:

- Gan của người bệnh có độ hoàn chỉnh tương đối cao, nếu sử dụng chuôi dao và kẹp cầm máu để bóc tách, khả năng nắm chắc lực độ khó.

- Dùng ngón tay lại không giống nhau, có thể rõ ràng cảm giác được tính chất gan mềm xốp hay rắn chắc, co giãn hay dễ bở, kích cỡ độ dày... vv; thông qua những tin tức này mà không ngừng thay đổi lực độ, do đó có thể phòng ngừa ngoài ý muốn gây tổn thương tới thần kinh và mạch máu, tránh cho tổ chức quá độ mở ra, giảm bớt phá hư cơ năng của tổ chức.

Nói xong, Trần Thương nói:

- Đưa dao phẫu thuật cho tôi.

Nghe được lời này, hiện trường lại lần nữa an tĩnh lại

Mọi người sôi nổi cúi đầu nhìn thoáng qua tay mình, lại nhìn đôi tay của Trần Thương...

Chẳng lẽ, đôi tay của cậu ấy khác người khác sao?

Tất cả mọi người đều có ý nghĩ này

Lần đầu tiên, Chu Hoành Quang bắt đầu sinh cảm giác ‘chẳng lẽ đôi tay của mình là móng heo sao?’

Chẳng lẽ tay của người khác đều có cảm giác tốt như vậy?

Nhưng có thể cảm giác được sự khác biệt tính chất gan để bảo tồn mạch máu và thần kinh?

Đôi tay này của ông là móng heo đúng không? Chỉ biết moi cứt mũi chùi đít?

Nghĩ đến đây, Chu Hoành Quang thật sự có chút hoài nghi nhân sinh

Ông không nhịn được trộm ngẩng đầu nhìn người khác, sợ bị người khác biết chính mình đang mờ mịt.

…….

Chẳng qua, có rất nhiều người có cùng ý nghĩ như Chu Hoành Quang

Bọn họ sợ bị người khác phát hiện tay mình... Không đúng tí nào, chỉ có thể làm bộ hiểu rõ trong lòng, sôi nổi gật đầu với Trần Thương

- Ừm... giáo sư Trần nói rất đúng

- Ồ, hóa ra còn có thể làm như thế, giáo sư Trần nói đúng lắm

- Học được thêm kiến thức, đêm nay trở về mua gan heo thử xem

...

Nghe thấy những lời này, Chu Hoành Quang lập tức luống cuống.

Phải biết rằng, bất luận người nào cũng biết, bàn tay là một trong các bộ phận nơi được thần kinh phân bố dày đặc nhất trên cơ thể, cảm giác, xúc giác nơi này vô cùng mẫn cảm

Hiện tại, Chu Hoành Quang chỉ có một ý tưởng, đều do bản thân thời trẻ thiếu hiểu biết, sớm biết rằng cảm giác của bàn tay quan trọng như thế, thì mình… thì mình sẽ không làm những việc 'trẻ con không nên làm'

Cũng không đến mức bây giờ da tay mình dày như vậy

Quả nhiên, người già không lừa trẻ, người trẻ tuổi phải biết 'tiết chế'

Chẳng qua, Chu Hoành Quang cảm thấy mình không thể thua trên khí thế:

- Giáo sư Trần nói rất có đạo lý, trước kia tôi cũng thử dùng tay không bóc tách tổ chức mềm, hiệu quả rất rõ ràng, nhưng yêu cầu sự mẫn cảm của bàn tay quá cao, mấy năm nay già rồi, cảm giác không được... Hai! Sớm biết rằng nếu có thủ thuật như vậy, tôi cũng có thể học tập kỹ thuật này

Lời này vừa nói, những người khác đều luống cuống

Rất nhiều trưởng khoa nam sôi nổi nhớ lại chuyện cũ và thời thanh xuân xấu hổ kia, đều thở dài thật dài, đều do tuổi trẻ mình không hiểu chuyện mà

Trần Thương thấy mọi người như vậy, không nhịn được sửng sốt một chút.

Mọi người... Thế nhưng cho là thật?

Hơn nữa... Còn trêu chọc lẫn nhau như vậy?

Vốn là 'cây đậu cùng một rễ, nên phải nhẫn nhịn nhau'

Trần Thương bỗng nhiên cảm thấy mình quá tàn nhẫn, sớm biết thì không nói, làm cho bọn họ thương tổn lẫn nhau như thế.

Thao tác bẻ gan cũng không lâu lắm, thời gian thương tổn cũng không quá dài.

Anh lựa chọn sử dụng chính là nửa gan phải đã cắt.

Bởi vì như vậy thì tĩnh mạch gan phải, tĩnh mạch gan giữa, tĩnh mạch cửa, động mạch gan phải cùng với ống mật phải đều có thể bảo tồn để cắt ghép

Toàn bộ quá trình bóc tách cần phải thật cẩn thận.

Sau khi mọi việc chuẩn bị ổn thoả, Trần Thương cần phải xác định tiếp tuyến cắt bỏ.

- Chặn cửa gan

Chu Hoành Quang tay chân rất nhanh nhẹn, thuần thục chặn cửa gan phải.

Sau khi chặn cửa gan, màu sắc cửa gan sẽ phát sinh một số thay đổi

Hiện tại, Trần Thương quyết đoán dựa theo màu của cửa gan thay đổi làm giới hạn, lấy dao siêu âm bắt đầu tiến hành cắt.

Toàn bộ quá trình yêu cầu vô cùng cẩn thận, mức độ sắc bén của dao siêu âm tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của ngươi.

Tay Trần Thương rất ổn

Từng chút một dựa theo lộ tuyến mà bản thân đã định ra trước đó cẩn thận cắt bỏ

Rất mau đã tới tĩnh mạch gan giữa, anh nói với mọi người:

- Lúc cấy ghép nhất định phải lấy cả tĩnh mạch gan giữa. Bởi vì tĩnh mạch gan giữa vận chuyển máu cho phân thùy V, VIII, nếu không giữ lại tĩnh mạch gan giữa có thể dẫn tới sung huyết phù nề gan phải, ảnh hưởng chức năng của nó. Mà hoàn chỉnh giữ lại tĩnh mạch gan giữa có thể gia tăng xác xuất thành công khi ghép gan thể tích nhỏ

Đây là kinh nghiệm và kỹ xảo của Trần Thương.

Trải qua không biết bao nhiêu lần huấn luyện trong không gian mô phỏng, anh đã có kinh nghiệm phong phú.

Thử nghiệm trên đá mô phỏng màu vàng thực sự không bình thường, có thể trực tiếp nhìn thấy giai đoạn khôi phục hậu kỳ, được trải nghiệm việc này giúp Trần Thương được lợi vô cùng lớn

Mọi người nghe vậy, sôi nổi gật đầu, chưa có ai ý kiến về việc ghép nửa gan phải có giữ lại tĩnh mạch gan giữa hay không

Một lời giải thích của Trần Thương trực tiếp khiến cho mọi người chợt bừng tỉnh hiểu ra

Ngoài mặt không biểu lộ gì, kỳ thật trong lòng mọi người đã sớm vô cùng chấn động.

Bởi vì, có một việc rất rõ ràng anh ấy nắm giữ kỹ thuật ghép gan đã vượt xa bọn họ

Việc cần làm tiếp theo chính là dựa theo tỉ lệ cắt

Trần Thương lựa chọn tỉ lệ là 45%: 55%

Giữ lại 45% gan, sau đó nối lại mạch máu và ống mật.

Nhìn thấy Trần Thương quyết đoán cắt bỏ 55% gan, cộng thêm mạch máu và ống mật, mọi người hơi đổi sắc mặt

Giữ lại 45%, có thể được không?

Mọi người nhìn thoáng qua Trần Thương, chỉ thấy anh im lặng không nói gì.

Trần Thương đã không biết làm bao nhiêu lần những bước thao tác tiếp theo này

Cần thiết phải nhanh chóng hoàn thành, đây là điểm mấu chốt để Phạm Thanh Hoa có thể sống sót

Rất mau lá gan được tách ra thành công

Thông qua ống dẫn, Chu Hoành Quang đổ dung dịch Lactated Ringer vào tĩnh mạch cửa phải, sau khi lấy ra khỏi cơ thể người hiến thì cho vào thùng nước đá

Tiếp tục dùng dung dịch UW đổ vào tĩnh mạch cửa phải và đường mật, đổ đầy dung dịch vào đường mật có lợi cho phòng tránh hoặc giảm bớt hẹp đường mật sau phẫu.

- Không cần súc rửa bao gan

Trần Thương gấp gáp nói.

Cao Vinh Hoa gật đầu

Bây giờ, lời Trần Thương nói không thể nghi ngờ mà chính là chân lý

Bởi vì anh đã dùng thực lực chứng minh khả năng của mình.

Hiện tại, phần gan bảo tồn đã chỉ còn lại chưa đến một nửa.

Nhìn thấy điều này, tất cả mọi người không nhịn được cảm thấy lo lắng.

Có thể chứ?

Giữ lại 45% gan, có thể sống sót được chứ?

Gan sẽ sinh trưởng.

Sau khi ghép gan, có một thời kì sinh trưởng, tuy rằng tương đối chậm, nhưng sau khi gan sinh trưởng, có thể chịu được chức năng hoàn chỉnh của gan

Nhưng, làm như thế nào để vượt qua giai đoạn nguy hiểm này, có vẻ đặc biệt quan trọng

Cần phải cẩn thận cầm máu đồng thời phong bế tất cả ống mật nhỏ ở mặt cắt của nửa gan bên trái

Chương 1626: Lá Gan Hoàn Mỹ

Nếu thao tác vừa rồi cần chú ý tinh xảo, thì thao tác kế tiếp cần phải chú ý tinh vi

Nối lại mạch máu

Nối lại ống mật

Nối lại đường mật

Mỗi một bước đều đã tốt còn muốn tốt hơn.

Mỗi một bước ăn khớp đều cần phải cẩn thận lại càng cẩn thận.

Vốn dĩ gan bảo tồn chỉ có 45%, nhưng có một điểm ưu thế là gan của bản thân, sau khi cơ thể hồi phục, sẽ có năng lực khép lại vết thương mạnh hơn

Kỳ thật, điểm lợi hại nhất của cơ thể vẫn là hệ thống tự phòng ngự.

Sau bao nhiêu vạn năm tiến hóa, con người tuyệt đối không chỉ tiến hóa dung lượng não, mà còn hoàn thiện năng lực tự khôi phục và tự phòng ngự.

Qủa thật bản chất của chữa bệnh cuối cùng chính là trợ giúp cơ thể tự khỏi bệnh.

Thật ra, Trần Thương vẫn đồng ý một số lý luận của Trung y

Ví dụ như phù chính khu tà, ích khí cố bổn, bồi thổ sinh kim, vv...

Thật SỰ lý luận Ngũ hành tương sinh có lẽ chính là một lý luận xúc tiến cơ thể tự chữa khỏi.

Ở trong tầm mắt mọi người, Trần Thương không ngừng tu bổ mặt cắt, cố gắng khả năng bảo tồn mạch máu gan, máu chính là nguồn động lực của sự sống.

Đúng ngay lúc này, anh đã thành công buộc ga-rô những mạch máu rất nhỏ đó.

- Giáo sư Trần, thời gian chỉ còn 10 phút

Bác sỹ gây tê nhắc nhở

Thời gian một giờ ở trước mặt cuộc phẫu tinh vi như thế có vẻ quá mức thiếu thốn, nhưng mà tốc độ của Trần Thương cũng rất nhanh

Tinh vi mà nhanh chóng.

Anh gật đầu ừ một tiếng, tiếp tục bắt đầu phẫu thuật

Cuối cùng, Trần Thương thành công nối xong ống mật nhỏ cuối cùng, hiển lộ ra lá gan sau khi cắt.

Tuy rằng chỉ có ước chừng 45%, nhưng lại là tạo cho người ta cảm giác hoàn chỉnh

Hiện tại là không cần phải kiểm tra, chỉ cần tiến hành đánh giá công năng gan sau phẫu.

Bởi vậy, bước khó nhất trong cuộc phẫu đã được hoàn thành.

Trần Thương dùng 45% gan để đảm bảo chức năng

Anh đã làm được

Kế tiếp chính là kiên nhẫn chờ đợi ba ngày sau, tình hình của bệnh nhân khi chuyển hoá axit amin đạt tới đỉnh, đây mới là bài giải cuối cùng

……..

Cuộc phẫu đầu tiên kết thúc, khiến mọi người tin tưởng vào anh

Giáo sư Trần cắt gan đã siêu như thế rồi.

Ghép gan chắc không có vấn đề lớn gì chứ?

Điểm khó nhất khi ghép gan trên cơ thể sống từ nguồn người thân chính là chỗ này.

Huống chi Trần Thương đã đưa hết tĩnh mạch gan giữa cho Tôn Kiện, cắt bỏ đa số mạch máu gan, ống mật và cắt cả túi mật xuống.

Bản thân nguồn gan rất tốt, nhưng điểm tốt này chỉ là tương đối.

55% đối với Phạm Thanh Hoa là đã rất không tồi, nhưng đối với Tôn Kiện nặng 75-80 kg mà nói thì vẫn như cũ có chút mệt mỏi.

Nhưng ít nhất vẫn không tính là một bộ bài tệ khi mới bắt đầu ván bài, vẫn có thể đánh được

Sau khi xử lý một phen, đám người Trần Thương và Chu Hoành Quang thu dọn một phen rồi tới phòng phẫu thuật bên cạnh.

...

...

Lúc này, bên Tôn Kiện đã hoàn thành mổ bụng, các chuyên gia thủ đô bình thường đều có thể ghép gan, nhưng không làm được những cuộc phẫu ghép nội tạng yêu cầu kỹ thuật cao, ví dụ như một cuộc phẫu này.

Một vài vị bác sỹ trưởng khoa có chút khẩn trương.

Bọn họ đều là bác sỹ, trưởng khoa của khoa Ngoại Gan mật Bệnh viện Trung tâm Cấp Cứu, chừng hơn 40 tuổi, đúng là khi tiền đồ rộng lớn, hăm hở thăng tiến, nhưng lại không có tư cách đi theo Trần Thương tiến vào phòng phẫu thuật cách vách.

Mọi người nhỏ giọng nghị luận.

- Trưởng khoa Phùng, các anh cảm thấy tính khả thi cao sao?

- Hai, ai biết được, dù sao tôi là không làm được, vì chỉ có thể lấy nhiều nhất 50% gan của Phạm Thanh Hoa, mà 50% gan này lại không đủ cho Tôn Kiện sử dụng, có thể sống sót đưa vào ICU hay không đều là một vấn đề lớn

- Hai, gặp được loại tình huống này thật sự quá khó khăn! Anh nói xem, nếu chẳng may chị Phạm có mệnh hệ gì, truyền ra cũng không tốt, nhưng nếu Tôn Kiện không có, người một nhà này càng thêm đau lòng

- Hiện tại, tôi lo lắng nhất chính là hai người đều khó chữa

Một vị trưởng khoa lớn tuổi hơn không nhịn được thở dài nói.

Anh ta không phải cố ý làm cho mọi người không thoải mái, thật sự là... Cần thiết suy xét đến đủ loại khả năng

Nếu chẳng may thật sự hai cuộc phẫu này đều thất bại... Cơ hồ không dám tưởng tượng hậu quả ra sao.

Việc này đối với người nhà Tôn Kiện, không thể nghi ngờ là tai họa ngập đầu

Nhưng y học chính là có tính không xác định, ai có thể bảo đảm được?

- Được rồi, mọi người cũng đừng uể oải, nói không chừng giáo sư Trần có bản lĩnh gì hơn người thì sao

Vị trưởng khoa già cười nói, ý muốn cổ vũ mọi người

- Dù sao giáo sư Trần cũng có nhiều thành tựu vượt bậc mà

Mọi người lẫn nhau cổ vũ một phen.

Kỳ thật, có đôi khi cuộc sống cần phải như vậy, khi gặp phải tuyệt cảnh và khốn cảnh, yêu cầu những người bạn cùng chung chí hướng cổ vũ lẫn nhau.

Trong khi mọi người nói chuyện, cửa lớn phòng phẫu thuật mở ra, Trần Thương dẫn theo Chu Hoành Quang và vài vị trưởng khoa đi đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, cùng với ánh đèn hành lang phía sau anh, mọi người bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Trời ơi... Trần Thương tỏa sáng?

Không đúng

Là phía sau đầu có ánh sáng

Mọi người đều nhìn mà trợn tròn mắt.

Trần Thương sửng sốt, xoay người nhìn lại:

- Ánh đèn hành lang quá sáng, điều dưỡng trưởng hôm nào đổi một chút, nếu không bỗng nhiên mở cửa sẽ ảnh hưởng tới tầm mắt của mọi người.

Điều dưỡng trưởng hơi sửng sốt, vội vàng gật đầu:

- Được... được

Lời này vừa nói, mọi người trong phòng hơi sửng sốt một chút.

Không thể không cảm khái, lời giáo sư Trần nói rất có trọng lượng

Còn uy tín hơn cả bác sỹ gây tê lão Chu, trưởng khoa Cao của khoa Ngoại Gan, chỉ một câu, muốn đổi đèn là phải đổi

Hộ sĩ hỗ trợ Trần Thương mặc xong quần áo vô khuẩn, anh đi tới trước bàn phẫu thuật, nhìn gan, không nhịn được thở dài

【 đinh! Suy kiệt gan, Boss cấp 91, gặp phải cảnh tượng đặc thù, kích phát nhiệm vụ đặc biệt: Một gan hai mệnh

Miêu tả nhiệm vụ: Sử dụng gan của Phạm Thanh Hoa thành công cứu vớt Tôn Kiện, đồng thời Phạm Thanh Hoa có thể còn sống. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, có thể đạt được khen thưởng: Lá Gan Hoàn Mỹ! 】

Trần Thương tức khắc sửng sốt một chút

- Lá Gan Hoàn Mỹ là cái quỷ gì?

Hiện tại, anh cảm thấy rất mờ mịt.

Chẳng qua, có khó hiểu cũng phải chờ tới hoàn thành phẫu thuật lại nói.

Trước khi ghép gan, anh lại lần nữa cẩn thận kiểm tra diện tích gan có mở ra tiểu ống mật hay không.

Anh giao cái nhiệm vụ quang vinh này cho trưởng khoa Cao Vinh Hoa.

- Trưởng khoa Cao, nhìn ống mật có mở ra hay không?

Cao Vinh Hoa gật đầu, bắt đầu cẩn thận kiểm tra.

Mà lúc này Trần Thương bắt đầu chuẩn bị cấy ghép gan

Bước đầu tiên trước khi ghép gan vào là sửa lại mạch máu.

Muốn gan có thể hoạt động lâu dài được hay không, bước đầu tiên còn phải xem sự cung ứng máu.

Bước đầu tiên tất nhiên chính là công tác nối mạch

- Không có vấn đề

Cao Vinh Hoa kiểm tra xong rồi đưa cho Trần Thương.

Anh đương nhiên là tin tưởng sự cẩn thận của Cao Vinh Hoa, là trưởng khoa của khoa Ngoại Gan, anh không chỉ có một lần giao tiếp với trưởng khoa Cao.

Người này có năng lực cầm máu gan rất mạnh, kỹ năng cầm máu cấp hoàn mỹ của Trần Thương chính là đến từ vị trưởng khoa này.

Chương 1627: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Tương tự, ở phương diện nắm chắc chi tiết, trưởng khoa Cao cũng rất có kinh nghiệm, rất cẩn thận

Có ông ấy kiểm tra, Trần Thương vô cùng yên tâm

Cũng không phải một người là có thể độc lập hoàn thành một cuộc phẫu, cần sự phối hợp của mọi người, nếu không thời gian căn bản không kịp.

Bắt đầu tiến hành phẫu thuật, trước tiên, anh nối tĩnh mạch gan phải của lá gan người cho với tĩnh mạch chủ dưới của người nhận, sau đó là tĩnh mạch gan giữa với tĩnh mạch gan trái của người nhận.

Một bước này không thành vấn đề đối với Trần Thương

Anh còn quen thuộc những mạch máu trong cơ thể này hơn cả số nhà mình, thật sự không cần nhớ, đều có thể tự xuất hiện trong đầu.

Mà trước khi hoàn thành nối mạch, còn phải đổ abumin vào tĩnh mạch cửa để rửa sạch khí và dung dịch bảo quản còn sót lại trong lòng mạch, phòng ngừa khả năng gây ra tắc khí và tăng kali máu.

Một bước này là do Chu Hoành Quang và Trần Thương cùng nhau xử lý

Biến chứng nghiêm trọng nhất khi ghép gan là biến chứng bệnh lý phổi, biến chứng xuất huyết ổ bụng và biến chứng mạch máu, biến chứng đường mật, biến chứng sốc phản ứng và gan ghép không hoạt động, vv…

Trần Thương yêu cầu thật cẩn thận để hạ thấp nguy cơ gây ra các loại biến chứng.

Anh bắt đầu tiến hành nối tĩnh mạch cửa và động mạch gan.

Sau khi hoàn thành ba nhánh tĩnh mạch, ngón tay của Trần Thương hơi run rẩy trong lúc đang thắt mạch, một nút thắt ngoại khoa thuần thục mà lại xa lạ hình thành

- Mở ra mạch máu

Đồng thời với lời Trần Thương nói, kẹp mạch máu được mở ra, trong nháy mắt, máu bắt đầu lưu thông.

Trong hình ảnh phổ thông tầm thường này, đại đa số người không phát hiện điều gì khác thường.

Mà khi Chu Hoành Quang hơi liếc nhìn qua, sắc mặt của ông ta bỗng nhiên thay đổi

Ông ta kinh ngạc phát hiện một việc nhìn như có vẻ bình thường lại rất khủng bố

Ông ta phát hiện: Khi máu bắt đầu lưu thông trong lòng mạch, chỗ nối lòng mạch thế mà bắt đầu mở rộng

Trong tình huống bình thường, lòng mạch bị hẹp là một việc không thể tránh được.

Sau khi nối mạch, bởi vì có kim chỉ khâu lại, cho nên lòng mạch chỗ nối khẳng định sẽ bị hẹp hoặc nhiều hoặc ít

Nhưng hiện tại, mạch máu do Trần Thương khâu lại căn bản không hề hẹp hòi chút nào

Hơn nữa... Lòng mạch còn đang dần mở rộng

Thấy một màn này, Chu Hoành Quang không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng

Chi tiết nhìn như bình thường này, kỳ thật một chút cũng không bình thường, thậm chí có thể trực tiếp có liên quan tới xác xuất ghép gan thành công sau phẫu thuật.

Nghĩ đến đây, ông ta kích động hỏi:

- Giáo sư Trần... Cậu làm như thế nào mà được điều này?

…….

Cuộc phẫu đầu tiên kết thúc, khiến mọi người tin tưởng vào anh

Giáo sư Trần cắt gan đã siêu như thế rồi.

Ghép gan chắc không có vấn đề lớn gì chứ?

Điểm khó nhất khi ghép gan trên cơ thể sống từ nguồn người thân chính là chỗ này.

Huống chi Trần Thương đã đưa hết tĩnh mạch gan giữa cho Tôn Kiện, cắt bỏ đa số mạch máu gan, ống mật và cắt cả túi mật xuống.

Bản thân nguồn gan rất tốt, nhưng điểm tốt này chỉ là tương đối.

55% đối với Phạm Thanh Hoa là đã rất không tồi, nhưng đối với Tôn Kiện nặng 75-80 kg mà nói thì vẫn như cũ có chút mệt mỏi.

Nhưng ít nhất vẫn không tính là một bộ bài tệ khi mới bắt đầu ván bài, vẫn có thể đánh được

Sau khi xử lý một phen, đám người Trần Thương và Chu Hoành Quang thu dọn một phen rồi tới phòng phẫu thuật bên cạnh.

...

...

Lúc này, bên Tôn Kiện đã hoàn thành mổ bụng, các chuyên gia thủ đô bình thường đều có thể ghép gan, nhưng không làm được những cuộc phẫu

ghép nội tạng yêu cầu kỹ thuật cao, ví dụ như một cuộc phẫu này.

Một vài vị bác sỹ trưởng khoa có chút khẩn trương.

Bọn họ đều là bác sỹ, trưởng khoa của khoa Ngoại Gan mật Bệnh viện Trung tâm Cấp Cứu, chừng hơn 40 tuổi, đúng là khi tiền đồ rộng lớn, hăm hở thăng tiến, nhưng lại không có tư cách đi theo Trần Thương tiến vào phòng phẫu thuật cách vách.

Mọi người nhỏ giọng nghị luận.

- Trưởng khoa Phùng, các anh cảm thấy tính khả thi cao sao?

- Hai, ai biết được, dù sao tôi là không làm được, vì chỉ có thể lấy nhiều nhất 50% gan của Phạm Thanh Hoa, mà 50% gan này lại không đủ cho Tôn Kiện sử dụng, có thể sống sót đưa vào ICU hay không đều là một vấn đề lớn

- Hai, gặp được loại tình huống này thật sự quá khó khăn! Anh nói xem, nếu chẳng may chị Phạm có mệnh hệ gì, truyền ra cũng không tốt, nhưng nếu Tôn Kiện không có, người một nhà này càng thêm đau lòng

- Hiện tại, tôi lo lắng nhất chính là hai người đều khó chữa

Một vị trưởng khoa lớn tuổi hơn không nhịn được thở dài nói.

Anh ta không phải cố ý làm cho mọi người không thoải mái, thật sự là... Cần thiết suy xét đến đủ loại khả năng

Nếu chẳng may thật sự hai cuộc phẫu này đều thất bại... Cơ hồ không dám tưởng tượng hậu quả ra sao.

Việc này đối với người nhà Tôn Kiện, không thể nghi ngờ là tai họa ngập đầu

Nhưng y học chính là có tính không xác định, ai có thể bảo đảm được?

- Được rồi, mọi người cũng đừng uể oải, nói không chừng giáo sư Trần có bản lĩnh gì hơn người thì sao

Vị trưởng khoa già cười nói, ý muốn cổ vũ mọi người

- Dù sao giáo sư Trần cũng có nhiều thành tựu vượt bậc mà

Mọi người lẫn nhau cổ vũ một phen.

Kỳ thật, có đôi khi cuộc sống cần phải như vậy, khi gặp phải tuyệt cảnh và khốn cảnh, yêu cầu những người bạn cùng chung chí hướng cổ vũ lẫn nhau.

Trong khi mọi người nói chuyện, cửa lớn phòng phẫu thuật mở ra, Trần Thương dẫn theo Chu Hoành Quang và vài vị trưởng khoa đi đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, cùng với ánh đèn hành lang phía sau anh, mọi người bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Trời ơi... Trần Thương tỏa sáng?

Không đúng
Là phía sau đầu có ánh sáng
Mọi người đều nhìn mà trợn tròn mắt.
Trần Thương sửng sốt, xoay người nhìn lại:
- Ánh đèn hành lang quá sáng, điều dưỡng trưởng hôm nào đổi một chút, nếu không bỗng nhiên mở cửa sẽ ảnh hưởng tới tầm mắt của mọi người.
Điều dưỡng trưởng hơi sửng sốt, vội vàng gật đầu:
- Được... được
Lời này vừa nói, mọi người trong phòng hơi sửng sốt một chút.
Không thể không cảm khái, lời giáo sư Trần nói rất có trọng lượng
Còn uy tín hơn cả bác sỹ gây tê lão Chu, trưởng khoa Cao của khoa Ngoại Gan, chỉ một câu, muốn đổi đèn là phải đổi
Hộ sĩ hỗ trợ Trần Thương mặc xong quần áo vô khuẩn, anh đi tới trước bàn phẫu thuật, nhìn gan, không nhịn được thở dài
【 đinh! Suy kiệt gan, Boss cấp 91, gặp phải cảnh tượng đặc thù, kích phát nhiệm vụ đặc biệt: Một gan hai mệnh
Miêu tả nhiệm vụ: Sử dụng gan của Phạm Thanh Hoa thành công cứu vớt Tôn Kiện, đồng thời Phạm Thanh Hoa có thể còn sống. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, có thể đạt được khen thưởng: Lá Gan Hoàn Mỹ! 】
Trần Thương tức khắc sửng sốt một chút
- Lá Gan Hoàn Mỹ là cái quỷ gì?
Hiện tại, anh cảm thấy rất mờ mịt.
Chẳng qua, có khó hiểu cũng phải chờ tới hoàn thành phẫu thuật lại nói.
Trước khi ghép gan, anh lại lần nữa cẩn thận kiểm tra diện tích gan có mở ra tiểu ống mật hay không.
Anh giao cái nhiệm vụ quang vinh này cho trưởng khoa Cao Vinh Hoa.
- Trưởng khoa Cao, nhìn ống mật có mở ra hay không?
Cao Vinh Hoa gật đầu, bắt đầu cẩn thận kiểm tra.
Mà lúc này Trần Thương bắt đầu chuẩn bị cấy ghép gan
Bước đầu tiên trước khi ghép gan vào là sửa lại mạch máu.
Muốn gan có thể hoạt động lâu dài được hay không, bước đầu tiên còn phải xem sự cung ứng máu.

Chương 1628: Anh Làm Như Thế Nào Được

Bước đầu tiên tất nhiên chính là công tác nối mạch

- Không có vấn đề

Cao Vinh Hoa kiểm tra xong rồi đưa cho Trần Thương.

Anh đương nhiên là tin tưởng sự cẩn thận của Cao Vinh Hoa, là trưởng khoa của khoa Ngoại Gan, anh không chỉ có một lần giao tiếp với trưởng khoa Cao.

Người này có năng lực cầm máu gan rất mạnh, kỹ năng cầm máu cấp hoàn mỹ của Trần Thương chính là đến từ vị trưởng khoa này.

Tương tự, ở phương diện nắm chắc chi tiết, trưởng khoa Cao cũng rất có kinh nghiệm, rất cẩn thận

Có ông ấy kiểm tra, Trần Thương vô cùng yên tâm

Cũng không phải một người là có thể độc lập hoàn thành một cuộc phẫu, cần sự phối hợp của mọi người, nếu không thời gian căn bản không kịp.

Bắt đầu tiến hành phẫu thuật, trước tiên, anh nối tĩnh mạch gan phải của lá gan người cho với tĩnh mạch chủ dưới của người nhận, sau đó là tĩnh mạch gan giữa với tĩnh mạch gan trái của người nhận.

Một bước này không thành vấn đề đối với Trần Thương

Anh còn quen thuộc những mạch máu trong cơ thể này hơn cả số nhà mình, thật sự không cần nhớ, đều có thể tự xuất hiện trong đầu.

Mà trước khi hoàn thành nối mạch, còn phải đổ abumin vào tĩnh mạch cửa để rửa sạch khí và dung dịch bảo quản còn sót lại trong lòng mạch, phòng ngừa khả năng gây ra tắc khí và tăng kali máu.

Một bước này là do Chu Hoành Quang và Trần Thương cùng nhau xử lý

Biến chứng nghiêm trọng nhất khi ghép gan là biến chứng bệnh lý phổi, biến chứng xuất huyết ổ bụng và biến chứng mạch máu, biến chứng đường mật, biến chứng sốc phản ứng và gan ghép không hoạt động, vv…

Trần Thương yêu cầu thật cẩn thận để hạ thấp nguy cơ gây ra các loại biến chứng.

Anh bắt đầu tiến hành nối tĩnh mạch cửa và động mạch gan.

Sau khi hoàn thành ba nhánh tĩnh mạch, ngón tay của Trần Thương hơi run rẩy trong lúc đang thắt mạch, một nút thắt ngoại khoa thuần thục mà lại xa lạ hình thành

- Mở ra mạch máu

Đồng thời với lời Trần Thương nói, kẹp mạch máu được mở ra, trong nháy mắt, máu bắt đầu lưu thông.

Trong hình ảnh phổ thông tầm thường này, đại đa số người không phát hiện điều gì khác thường.

Mà khi Chu Hoành Quang hơi liếc nhìn qua, sắc mặt của ông ta bỗng nhiên thay đổi

Ông ta kinh ngạc phát hiện một việc nhìn như có vẻ bình thường lại rất khủng bố

Ông ta phát hiện: Khi máu bắt đầu lưu thông trong lòng mạch, chỗ nối lòng mạch thế mà bắt đầu mở rộng

Trong tình huống bình thường, lòng mạch bị hẹp là một việc không thể tránh được.

Sau khi nối mạch, bởi vì có kim chỉ khâu lại, cho nên lòng mạch chỗ nối khẳng định sẽ bị hẹp hoặc nhiều hoặc ít

Nhưng hiện tại, mạch máu do Trần Thương khâu lại căn bản không hề hẹp hòi chút nào

Hơn nữa... Lòng mạch còn đang dần mở rộng

Thấy một màn này, Chu Hoành Quang không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng

Chi tiết nhìn như bình thường này, kỳ thật một chút cũng không bình thường, thậm chí có thể trực tiếp có liên quan tới xác xuất ghép gan thành công sau phẫu thuật.

Nghĩ đến đây, ông ta kích động hỏi:

- Giáo sư Trần... Cậu làm như thế nào mà được điều này?

……..

Những lời này của Chu Hoành Quang trực tiếp khiến cho mọi người ở hiện trường đều sững sờ

Có ý tứ gì?

Mọi người sôi nổi nhìn Chu Hoành Quang, phát hiện trong ánh mắt của ông ta tràn đầy kích động

Mọi người đều sững sờ, đã xảy ra chuyện gì?

Trong thời gian ngắn, mọi người sôi nổi cúi đầu nhìn kỹ.

Hình như giáo sư Trần cũng không làm gì đặc biệt mà?

Anh ấy chỉ đơn giản khâu lại một phen, tiến hành nối lại ba nhánh mạch máu mà thôi...

Chẳng qua đều là trưởng khoa nên có kinh nghiệm phong phú

Bọn họ cẩn thận quan sát, nhạy bén phát hiện một chút không bình thường

Chỗ nối lòng mạch không bị hẹp

Như thế nào làm được?

Hiện tại, mọi người mới thật sự bị chấn động

Ghép gan chắc không thể thiếu nối mạch máu của gan.

Mà giáo sư Trần thế trong lúc lơ đãng giải quyết vấn đề lòng mạch bị hẹp sau khi khâu nối mạch?

Hơn nữa, bọn họ cũng không phát hiện, nếu không phải trưởng khoa Chu Hoành Quang bỗng dùng kính ngữ, bọn họ thậm chí còn không phát hiện ra

Nhất thời, mọi người có chút đỏ mặt

Trần Thương thấy Chu Hoành Quang phát hiện ra vấn đề, cũng cảm thấy rất vui mừng.

Dù sao Chu Hoành Quang cũng là chuẩn Viện sĩ, nghĩ đến đây, trong lòng anh bỗng nhiên nổi lên một số ý tưởng

Khoảng thời gian này, dù sao nhàn rỗi cũng không có việc gì làm.

Không bằng... Bồi dưỡng mấy vị Viện Sĩ chơi cho vui?

Nghĩ đến đây, anh bỗng nhiên cảm thấy cái ý tưởng này thật sự là có thể làm được.

Khoảng thời gian trước, anh nhớ rõ Chu Hoành Quang từng nói tới chuyện này.

Trong đám người này có ba người quen, Chu Hoành Quang, Cung Đại Trân, Từ Tử Minh.

Vừa dứt lời, Trần Thương đã nghe được thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【 Đinh! Chúc mừng ngài, kích phát nhiệm vụ, trợ giúp Chu Hoành Quang, Cung Đại Trân, Từ Tử Minh thuận lợi thăng cấp Viện Sĩ, xác định khen thưởng nhiệm vụ dựa theo kết quả bồi dưỡng! 】

Trần Thương vừa lòng gật đầu

Không tồi, phù hợp với phong cách hệ thống.

Đáng tiếc, năm nay mình không có cơ hội, ngay cả được đề tên vào danh sách cũng không có, chớ đừng nói trúng cử.

Đã có nhiệm vụ, anh cảm thấy bản thân nên tận lực bồi dưỡng bọn họ.

Vì thế, Trần Thương hỏi Chu Hoành Quang:

- Anh nhìn kỹ xem, có điều gì khác biệt?

Chu Hoành Quang gật đầu, ông ta cẩn thận quan sát, chủ yếu là quan sát mối nối.

Chẳng lẽ là phương pháp khâu mạch có điểm đặc biệt gì?

Không đúng, phương pháp khâu mạch rất bình thường...

Đó là cái gì?

Sau một lát, ông ta nhìn chằm chằm chỗ thắt, tức khắc bừng tỉnh hiểu ra

- Đây là... Đây là chọn dùng kỹ thuật mở rộng nhân tố?

Trần Thương cười gật đầu, vô cùng vừa lòng, kiến thức của trưởng khoa Chu vẫn rất vững chắc, tầm mắt cũng cao hơn những người khác không ít

Hiện giờ, nghe được Chu Hoành Quang chỉ điểm, nháy mắt mọi người cũng phản ứng lại

Khi thắt mạch lựa chọn loại kỹ thuật mở rộng nhân tố này rất có lợi cho việc mở rộng lòng mạch sau khi nối mạch, đồng thời có tác dụng dự phòng lòng mạch bị hẹp

Thật sự ý tưởng rất tuyệt

Nhất thời ánh mắt của mọi người nhìn Trần Thương đều tràn ngập sùng bái

Phẫu thuật thật sự yêu cầu thiên phú mà

Nghĩ đến đây, mọi người không nhịn được cảm khái vài tiếng, lắc lắc đầu, không thể không bội phục

Nhưng cùng lúc đó, mọi người cũng có chút kích động.

Hôm nay, đi theo giáo sư Trần mới bao lâu, đã liên tiếp học được không ít kỹ thuật, thật là thu hoạch phong phú

Chẳng qua, lúc này anh tiếp tục nói:

- Thật ra còn có vài điểm cần mọi người chú ý một chút, khi nối tĩnh mạch gan cần chú ý chiều dài thích hợp, nếu tĩnh mạch gan phải quá dài, có khả năng dẫn tới về sau sẽ bị xoắn tĩnh mạch...

Cuộc phẫu tiếp tục tiến hành.

Trần Thương hơi thả lỏng, thân thể của Tôn Kiện vẫn là khá tốt.

Hơn nữa, trong lúc phẫu thuật, anh không phát hiện chỗ nào có phản ứng hoặc không thích hợp, bước nối mạch thuận lợi

Nối lại đường mật, ống mật thuận lợi

Điều này khiến cho mọi người có chút kinh ngạc và vui mừng.

Có lẽ thật sự có thể thành công!?

Nghĩ đến đây, mọi người không nhịn được kích động.

Nếu thành công, đây thật là một kỳ tích, một gan hai mạng, đây là trường hợp thành công ít có trong lĩnh vực ghép gan, hơn nữa còn là cấy

ghép từ cơ thể sống.

Đương nhiên, phần lớn những trường hợp thành công trước đó cũng đều là cấy ghép cho trẻ nhỏ, không cần quá nhiều gan.

Chương 1629: Thắng Lợi Sắp Đến

Mà cuộc phẫu thuật ngày hôm nay là một người mẹ 59 tuổi cung cấp 50% gan cho con trai 29 tuổi

Đây là một ca bệnh kinh điển

Nghĩ đến đây, mọi người đều có chút kích động.

Nếu thành công... Bọn họ cũng coi như là sáng tạo ra lịch sử mới?

Thời gian một phút một giây trôi đi.

Sau khi Trần Thương thành công xử lý xong những chi tiết này.

Hiện giờ, tất cả mạch máu được nối cũng hoàn thành và khôi phục chảy máu.

Lúc này, Cao Vinh Hoa nói với bác sỹ phòng siêu âm màu đã chờ mong lâu:

- Trưởng khoa Bạch, chuẩn bị kiểm tra huyết động học

Trưởng khoa Bạch vội vàng đứng dậy, bắt đầu kiểm tra

Ông ấy chờ mong bước này đã lâu

Thông qua hình ảnh siêu âm Dopper, rõ ràng thấy được tốc độ máu chảy, lưu lượng máu

Số liệu không biết nói, nhưng lại rất thành thật

Khi thấy một màn như vậy, mọi người lần đầu tiên cảm giác được kích động.

Cuộc phẫu này đã thành công hơn phân nửa

Những việc cần làm tiếp theo có lẽ không còn ở bản thân cuộc phẫu.

Bởi vì có thể nói Trần Thương đã thực hiện tốt cuộc phẫu này tới cực hạn, mỗi một chi tiết đều cũng đã đủ ưu tú, nhất thời, mọi người đều có chút kích động.

Trần Thương nhìn mọi người, không nhịn được nở nụ cười.

- Xong

Mọi người ngẩng đầu nhìn anh cũng không nhịn được nở nụ cười.

Có lẽ bắt đầu từ hôm nay trở đi, phương pháp phẫu thuật của Trần Thương sẽ dẫn dắt cho rất nhiều người.

Rất có thể bắt đầu sẽ có thêm càng nhiều nghiên cứu liên quan tới loại phẫu thuật này

Trước kia phẫu thuật ghép gan, một lá gan chỉ cung cấp cho một người bệnh sử dụng, mà cuộc phẫu lần này yêu cầu vừa duy trì tuần hoàn máu của

người hiến tạng ổn định, vừa tiến hành bóc tách mạch máu trong gan, đường mật, vv.. (bao gồm động mạch gan, tĩnh mạch cửa, ống mật,..), phân biệt cung cấp cho hai cơ thể.

So sánh với cuộc phẫu ghép cả lá gan truyền thống, loại ghép gan này càng khó ở điểm nối mạch, nối đường mật hơn.

Nhưng Trần Thương trùng hợp chính là chuyên gia lĩnh vực nối đường tiêu hóa của Hiệp hội Ngoại Tiêu hóa Thế giới

Anh rất có kinh nghiệm trong việc nối đường tiêu hóa

Đây có lẽ chính là ưu thế bẩm sinh chứ?

Ở trên cơ sở này, anh lại tiến thêm một bước sáng tạo phương pháp phẫu thuật.

Một lá gan không lớn, thuận lợi thành công hoàn thành phẫu thuật ghép tạng

Điều này sao có thể không làm cho người ta kích động chứ?

Lúc này, một vị trưởng khoa không nhịn được nở nụ cười:

- Có lẽ, bọn họ thật sự có khả năng thành công

Chu Hoành Quang kiên định gật đầu:

- Không, là nhất định, nhất định sẽ thành công

Nói xong, ông ta bổ sung một câu:

- Tôi tin tưởng

Mọi người sôi nổi gật đầu, nở nụ cười.

Phẫu thuật cứ như vậy kết thúc ở trong tiếng cười vui của mọi người.

Một cuộc phẫu thuật nguy hiểm, kết thúc bằng những gương mặt tươi cười như vậy, có lẽ là niềm vui lớn nhất.

Người bệnh rất mau được đưa tới phòng Hồi sức tích cực.

Mấy ngày kế tiếp là cuộc khảo nghiệm lớn nhất trong cuộc đời của bọn họ.

Kiên trì vượt qua, hạnh phúc với thắng lợi đều sắp tới

Tất cả mọi người đều đang chờ mong ngày này đến, Trần Thương cũng không ngoại lệ.

……

Sáng sớm, một tia ánh nắng chiếu vào qua khe cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu vào bên trong phòng bệnh, sáng cả căn phòng, làm cho thế giới này tràn đầy sức sống, điểm tô thêm mấy phần ấm áp, mất đi những phiền buồn ảm đạm, nơi đây chính là tầng 14 phòng bệnh giám sát của Khoa Ngoại gan mật.

Có lẽ cảm nhận được ánh nắng chan hòa, hoặc cảm giác được sự ấm áp huyền ảo của nhân gian.

Đầu ngón tay của Tôn Kiện đã cử động được một chút, sau đó... Trạng thái y thức của anh ta từ từ lan ra trong đầu của chính mình.

Anh ta lẳng lặng và chờ đợi, chờ đợi cho đến khi có thể khống chế bắp thịt, chờ đợi cho đến lúc mở mắt ra có thể nhìn rõ thế giới xung quanh như thế nào.

Bởi vì giờ khắc này, anh ta đã vùng vẫy thật lâu, mới thoát khỏi một giấc mộng dài.

Trong mộng rất dài, cũng rất xa xôi, anh ta muốn tỉnh lại, liều mạng giãy dụa, anh ta không thể chết... Con của anh ta , vợ của anh ta, cha mẹ của anh ta đều đang chờ anh ta tỉnh dậy...

Cuối cùng, anh ta mở mắt ra, đập vào mi mắt của anh ta chính là ánh nắng lọt qua khe cửa sổ, như nhìn thấy thiên sứ.

Không sai, anh ta biết rõ, mình đã được cứu, không có rời khỏi thế giới này, chính là thiên sứ áo trắng này đã giúp hắn sống lại.

Bên trong gian phòng này tất cả đều là màu trắng, âm thanh bên tai cứ vang lên tích tích tích, lỗ mũi của anh ta cảm nhận được mùi hương đặc trưng của bệnh viện, trên ngón tay còn có cảm giác đang được kế nối với dụng cụ giám sát độ bão hòa oxy trong máu.

Còn sống thật là tốt

Mình còn sống...

Nghĩ tới đây, Tôn Kiện nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, nhưng không biết mình có thể kiên trì được bao lâu?

Có tìm được nguồn gan để thay thế hay không?

Hiện tại, Tôn Kiện vẫn chưa biết rằng mẹ của mình chính là người sẽ quyên tặng gan cho mình.

Ngay lúc này, một y tá cũng phát hiện sự khác thường của anh ta, liền nhanh chóng đi đến trước mặt của anh ta, cười vui vẻ:

- Anh đã tỉnh rồi sao?

Tôn Kiện há mồm ra, ừ một tiếng, âm thanh phát ra có chút khàn khàn.

- Tôi...

Anh ta như có điều gì muốn nói, tiểu hộ sĩ hài lòng nói:

- Anh chờ một chút, hiện tại bây giờ chủ nhiệm bọn họ đang giao ban, tôi lập tức đi tìm chủ nhiệm đến đây, chờ một chút

Tôn Kiện có thể được cứu, tiểu hộ sĩ bọn họ đều rất vui mừng

Mấy ngày nay, quá trình phẫu thuật và dự đoán bệnh tình của Tôn Kiện trở thành chuyện quan trọng nhất của phòng giám sát

Tất cả mọi người rất chờ mong người trẻ tuổi này có thể tỉnh lại, không cần phụ tình thương của người mẹ dành cho anh ta.

Tôn Kiện nhẹ gật đầu:

- Tôi... Ai nha...

Tôn Kiện hơi cử động một chút, có cảm giác vùng bụng bên phải phía dưới truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt.

Anh ta hơi phản ứng một phen, bỗng nhiên ý thức được một chuyện:

- Tôi... Tôi đã làm phẫu thuật sao?

Y tá nghe tiếng, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, anh đã phẫu thuật được hơn hai ngày, hôm nay... Cuối cùng thì anh cũng đã tỉnh.

Nói đến đây, tiểu hộ sĩ nhịn không được thở dài, nhìn giường bệnh bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Tôn Kiện lập tức vui vẻ:

- Tôi... Tôi tìm được người quyên tặng gan cho tôi?

Ngay lúc này, Tôn Kiện đột nhiên thuận theo tầm nhìn của y tá nhìn về cái giường bên cạnh một cái.

Cái nhìn này đã làm cho anh ta trực tiếp sửng sốt.

Anh ta nhìn thấy một bóng hình rất quen thuộc đang nằm ở giường bệnh bên cạnh, khuôn mặt này, người bên cạnh... Anh ta đã nhìn hai mươi chín năm, có thể không biết là ai?

Trong chốc lát, Tôn Kiện cảm giác trong đầu của mình lập tức vang lên một đạo sấm sét giữa trời quang, khiến anh ta trực tiếp trợn mắt há hốc mồm

Lúc này, anh ta sao có thể không rõ đã xảy ra chuyện gì?

Anh ta nhìn người mẹ đang nằm bên cạnh, cố nén trong lòng thấp thỏm với nỗi sợ hãi, hỏi:

- Y tá... Người này... Đây có phải là mẹ của tôi không? Chẳng lẽ...

Y tá thấy thế, nhịn không được thở dài

Tôn Kiện xem ra còn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, y tá hít một hơi thật sâu.

Nói thật, ở bệnh viện thời gian dài như vậy, đối với tình huống như thế này, kiểu người hi sinh chính mình cứu sống con cái họ, cũng thấy không nhiều.

Hành động của Phạm Thanh Hoa đã làm cho bọn họ cực kỳ rung động.

Chương 1630: Không Quên Được Mười Tháng Mang Thai Trước Đây

Mỗi ngày, các cô đều đến nhìn người phụ nữ này một chút, chờ mong bà ấy sớm có thể tỉnh lại một chút

Đáng tiếc... Bình thường không có dễ dàng như vậy.

- Không tìm được nguồn gan cho anh, mẹ của anh đã quyên tặng 55% gan của mình cho anh...Nếu như có thể, bà ấy đồng ý quyên tặng 100%

Nghe thấy câu nói này, Tôn Kiện cảm giác thân thể của mình đang run rẩy

Anh ta đã sớm đoán được

Ngay từ đầu đã đoán được, không nghĩ tới vậy mà là thật.

Toàn thân anh ta run rẩy, hai tay nắm chắc, vành mắt muốn nứt ra, cuối cùng, nước mắt trào ra từ trong con ngươi của anh ta.

Hiện tại, anh ta cũng nhịn không được nữa.

- Không... Không... Không...

Tôn Kiện trong miệng nhỏ giọng liên tục lặp lại một câu, đau đớn nằm ở nơi đó, nước mắt làm ướt gối đầu.

- Mẹ, mẹ... Vì sao mẹ có thể ngốc đến như vậy! Mẹ...

Tôn Kiện đau đớn nhắm mắt lại rất lâu...

- Y tá, mẹ của tôi có thể còn sống hay không?

Tôn Kiện đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng hỏi.

Y tá cũng không chắc chắn:

- Tôi không biết, mẹ của anh cũng giống như anh, từ lúc phẫu thuật cho đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại.

Nghe thấy lời này, Tôn Kiện im lặng, bên trong ánh mắt hiện lên vẻ không biết nên làm sao, áy náy, tự trách...

Tình thương của mẹ cả đời này anh ta cũng không bao giờ trả nổi.

Mẹ của người khác chỉ sinh người đó một lần, nhưng, mẹ của anh ta đã sinh anh ta lần thứ hai

Phần nhân tình này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng đổi không hết

Trong lúc nhất thời, Tôn Kiện không biết nên nói cái gì.

Anh ta cứ như vậy nhìn mẹ của mình, liền phát hiện... Mẹ của mình đã già rồi.

Chân tóc trắng trên thái dương đã rất nhiều, nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy nếp nhăn nơi khóe mắt, trên da không trang điểm cũng đã có tàn nhang...

Anh ta cứ như vậy lẳng lặng nằm nhìn, nước mắt chảy ra làm mơ hồ cặp mắt của anh ta.

Nhóm Trần Thương tiến vào bên trong căn phòng, thấy trong ánh mắt của Tôn Kiện không còn tinh thần gì cả.

Cao Hoa Vinh vội vàng cùng với mọi người bắt đầu tổ chức các loại kiểm tra.

Ngày hôm qua, chuyển hóa Axit amin đã đạt tới đỉnh, hôm nay tiếp tục hạ xuống rất nhanh về tới mức độ bình thường

Điều này cho thấy chức năng gan hoạt động rất tốt, cũng mang ý nghĩa cấy ghép lá gan thành công, Dịch mật bài tiết cũng bình thường.

Trong lúc nhất thời, mọi người kích động lên.

- Thành công

- Thật sự đã thành công

- Phẫu thuật thật giỏi

Khi mọi người thảo luận, Tôn Kiện lại im lặng không lên tiếng, vì sinh mạng của mình lấy gan của mẹ anh ta đổi lấy.

Điều này làm cho anh ta làm sao cũng không thể vui vẻ?

Thật lâu, Tôn Kiện nhìn bên trong phòng rất náo nhiệt, mới mở miệng khàn khàn hỏi:

- Chủ nhiệm, mẹ của tôi... Bà ấy như thế nào...?

Lời còn chưa nói ra, nước mắt của anh ta đã chảy trước, âm thanh nghẹn ngào

Cao Hoa Vinh thấy thế, an ủi:

- Ca phẫu thuật là do đích thân giáo sư Trần đảm nhận mổ chính, xác suất thành công rất cao, nhưng sở dĩ mẹ của cậu hiện tại vẫn chưa tỉnh, cũng không nhất định là một chuyện xấu.

- Trong cơ thể bà ấy chỉ có 45% gan, chúng tôi cố ý tiến hành can thiệp, để thể nội mau chóng thích ứng loại tình huống này.

- Nhưng chúng tôi đã kiểm tra đo lường qua, các loại tình huống ở bên trong cơ thể bà ấy đều đã ổn định.

- Vì vậy, cậu yên tâm đi

Sau khi nghe thấy câu nói này, Tôn Kiện cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, còn có cơ hội

Mình còn có cơ hội để báo hiếu cho mẹ

Chỉ cần mẹ mình có thể tỉnh lại, anh ta nguyện ý dùng cả quãng đời về sau để đối xử, chăm sóc thật tốt cho mẹ, hiếu thuận với bà ấy...

Thời niên thiếu không biết ơn dưỡng dục

Phí hoài nửa đời cãi lại, bây giờ, mới được trải nghiệm qua sinh ly tử biệt.

Khiến anh ta không quên được mười tháng mang thai, rạn da khi sau khi sinh, vết sẹo mang theo cả đời khi đẻ mổ...

Tôn Kiện nghiêng đầu, cứ như vậy lẳng lặng nhìn mẹ mình nằm bên cạnh, rất lâu rồi, anh ta đều chưa cẩn thận nghiêm túc ngắm mẹ của mình, người đã sinh mình ra, nuôi nấng mình đến lúc trưởng thành.

.....

Thời điểm Phạm Thanh Hoa đã mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy chính là Tôn Kiện

- Mẹ! Mẹ đã tỉnh

- Mẹ, cuối cùng mẹ cũng đã tỉnh

Tôn Kiện kích động cầm lấy hai tay mẹ mình, ngồi bên cạnh giường, âm thanh nghẹn ngào run rẩy nói đến.

Nói thật, anh ta chờ đợi giờ khắc này đã rất lâu.

Bây giờ, anh ta mới cảm nhận được cái gì gọi là vô cùng lo lắng.

Anh ta đều quên mình ở nơi đó thề bao nhiêu, hứa hẹn bao nhiêu, vào lúc này mẹ của anh ta đã mở to mắt đột nhiên cảm giác thấy như trời đã sáng

Cái gì cũng không sợ

Khi Phạm Thanh Hoa nhìn thấy Tôn Kiện khỏe mạnh ngồi bên cạnh mình, nhịn không được bật cười.

Trong nháy mắt cả hai mẹ con mắt đều đã ngậm lệ.

Bà rất xúc động, cười nói:

- Hãy nằm nghỉ ngơi một chút, con vừa mới phẫu thuật xong, hãy mau chóng nghỉ ngơi! Chờ đến khi xuất việt, về nhà ăn cơm, mẹ sẽ nấu cho con một bữa ăn toàn là món con thích

Muôn vàn lời không bằng được câu nói quan tâm của người mẹ.

Y tá thấy Phạm Thanh Hoa tỉnh lại, cũng hưng phấn chạy đến phòng làm việc

- Chủ nhiệm, dì Phạm đã tỉnh

Nghe thấy câu nói này, ánh mắt của Cao Hoa Vinh sáng lên trong nháy mắt

Mặc dù, ông ta đã sớm dự đoán được sẽ tỉnh, nhưng ai có thể cam đoan chứ

Tỉnh lại là chuyện tốt

Tỉnh lại là chuyện tốt

Cao Hoa Vinh vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho Trần Thương.

Lúc này, cũng đúng lúc Trần Thương vừa băng bó cánh tay cho một ông lão xong, cười nói:

- Sau này, nhất định phải cẩn thận một chút

Ông lão vui vẻ gật đầu:

- Tiểu tử, cám ơn cậu, cậu thật kiên nhẫn, tôi cho cậu biết, có một phần kiên nhẫn này, kiên trì bền bỉ tiến lên, có thể sống thoải mái cả đời

- Đừng nhìn mình hôm nay chỉ bằng bó một vết thương ngoài da, nhưng không bao lâu nữa, bản thân có thể làm cuộc phẫu thuật lớn

Tiểu hộ sĩ Trình Di đứng bên cạnh Trần Thương nhịn không được cười nói:

- Ông à, ông thật có mắt nhìn người

Trần Thương cười cười, khi này cấp cứu rất bận rộn, anh cũng không để ý chuyện lớn hay chuyện nhỏ.

Ông ấy cười cười:

- Đây không phải mắt nhìn, thật sự, người trẻ tuổi cần phải như vậy...

Vào lúc này, điện thoại của anh vang lên, bên này đổi thuốc không tiện, Trình Di hỗ trợ nghe.

Điện thoại đúng lúc kết nối, đã truyền đến âm thanh có chút kích động của Cao Hoa Vinh

- Giáo sư Trần, phẫu thuật cấy ghép lá gan rất thành công! Phạm Thanh Hoa và Tôn Kiện đều tỉnh dậy, mà hơn thế các hạng chỉ tiêu biểu hiện sau phẫu thuật rất thành công.

- Cậu thật quá lợi hại, một cái gan hai người dùng, có thể thành công cuộc phẫu thuật cấy ghép lá gan, đây quả thực là mở ra một phương hướng mới cho khoa ngoại Gan mật

- Giáo sư Trần, khả năng đây sẽ là ca phẫu thuật gan dùng trong nước đầu tiên của chúng ta dùng một gan cứu sống hai người

- Cậu có thời gian, hãy đến nhìn xem

Trần Thương nghe thấy lời của chủ nhiệm Cao, nhàn nhạt ừ một tiếng:

- Được, mười phút nữa tôi sẽ đến xem, tôi bên này còn phải băng bó cho người bệnh, tôi xử lý xong sẽ đến ngay.

Cao Hoa Vinh nghe thấy giọng bình tĩnh của Trần Thương có sửng sốt một chút.

Chương 1631: Tiểu Tử, Làm Thật Tốt, Về Sau Rất Có Tiền Đồ

Cái này... Một chút kích động cũng không có sao?

Đây chính là một gan hai người dùng đó

Bao nhiêu người có thể làm được?

Đây quả thực mở ra một phương thức mới cho lĩnh vực cấy ghép lá gan

Hành động vĩ đại như thế, tâm trạng của giáo sư Trần lại có thể bình tĩnh chăm sóc vết thương ngoài da cho người bệnh sao?

Cái này... Đây cần bao nhiêu lý trí.

Trong lúc nhất thời, Cao Hoa Vinh có chút trầm mặc, có lẽ đây chính là chênh lệch giữa chính mình với đại sư...

Sau khi cúp điện thoại, Cao Hoa Vinh nói:

- Đi thôi, chúng ta đi đến phòng giám sát trước.

Đám người sững sờ, nhịn không được hỏi:

- Không cần chờ giáo sư Trần sao?

Cao Hoa Vinh đi về phía bên ngoài, nhàn nhạt nói:

- Giáo sư Trần còn phải làm sạch vết thương và băng bó ngoại thương cho bệnh nhân, cần phải mười phút sau mới có thể tới, chúng ta đi qua đó trước.

Lời của chủ nhiệm Cao lập tức khiến cho các bác sĩ ở bên trong văn phòng đều yên lặng

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Cao Hoa Vinh, trên mặt viết đầy hai chữ không tin

Dù sao, người ta là giáo sư Trần có địa vị lớn như vậy, sẽ không làm loại chuyện như làm sạch vết thương và băng bó, mấy chuyện này bên khoa ngoại phải có xử lý chứ?

Anh ấy không phải nên mỗi ngày giam mình ở bên trong phòng mổ, được y tá xinh đẹp bao quanh trong phòng mổ, được vô số chủ nhiệm chen chúc học hỏi theo, hai ba ngày lại tạo ra kỳ tích, thường xuyên tham gia các hội nghị quốc tế, tìm cách làm sao xin được tài trợ từ quỹ ngân sách, suy nghĩ đột phá cầm giải thưởng sao?

Anh ấy lại có thời gian đi băng bó?

Vào lúc này, không biết ai lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Đây chính là trình độ

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho gian phòng yên tĩnh trở lại.

Sau khi mọi người đắn đo một phen, nhịn không được hai mặt nhìn nhau, gật đầu một cái.

Mà hiện tại, khi Trần Thương nghe điện thoại, ông cụ già được băng bó bên cạnh, ông ấy cũng đúng lúc nghe được.

Người đã già, tự nhiên có kiến thức rộng rãi, huống chi còn là người thủ đô.

Tự nhiên cũng nghe thấy đối phương mở miệng dùng kính ngữ, gọi thanh niên này là giáo sư Trần, nói về cấy ghép lá gan, thậm chí còn là ca cấy ghép lá gan từ người sống đầu tiên trong nước, mở ra tiền lệ...

Những lời này toàn là khen ngợi

Như vậy cũng quá lợi hại đi?

Cho dù ông cụ không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng biết được bảy tám phần.

Ông ta trừng to mắt nhìn Trần Thương, tràn đầy hiếu kỳ

Đợi đến mấy phút sau, anh đã băng bó xong, cười nói với ông lão:

- Ông lão, nhớ đừng dính nước... Trình Di, cô hãy sắp xếp cho ông ấy một chút, tôi đi trước.

Nói xong, đứng dậy rời đi

Trình Di cười gật đầu:

- Được, giáo sư Trần, anh bận rộn thì cứ đi trước, bên này tôi có thể xử lý được

Đợi sau khi Trần Thương rời đi, ông cụ này mới trừng to mắt tò mò hỏi:

- Cô y tá, vị này là...

Trình Di híp mắt cười nói:

- Giáo sư Trần cũng không phải là một bác sĩ nhỏ bình thường

- Anh ấy chính là bảo vật của bệnh viện chúng tôi

Ông lão nghe xong, càng thêm tò mò:

- Ồ? Bảo vật là sao?

Trình Di cười cười trực tiếp nói:

- Nói như vậy, tôi sẽ giới thiệu một chút cho ông nghe, giáo sư Trần chính là Hội trưởng Khoa Ngoại Tiêu hóa thế giới, là thế giới...

Trình Di nói loạn xả mấy phút mới dừng lại.

Ông lão nghe xong, nghẹn họng nhìn trân trối, chậm chạp nói không ra lời.

- Lợi hại như vậy cơ á, mà còn băng bó vết thương cho tôi? Trách không được kỹ thuật tốt như vậy, trong lòng tôi cũng cho điểm tối đa! Hai! Nhân vật lợi hại như thế, tôi... Tôi lại không chụp với cậu ấy bức nào

Ông lão tiếc nuối thở dài, đứng dậy rời đi.

Người già bọn họ mỗi ngày ưa thích cùng một chỗ tán gẫu khoác lác, ông ta liếc mắt nhìn băng gạc băng bó của mình, xúc động một tiếng, như vậy cũng có thể khoác lác nửa năm

Mà lúc này, Trần Thương đi về phía phòng làm việc

Trung tâm cấp cứu rất đông người, đi qua đi lại, thang máy đầy người, dọc theo đường đi khắp nơi đều chào hỏi Trần Thương.

- Giáo sư Trần, chào cậu

- Trần giáo sư, đi chỗ nào vậy?

- Dạ, giáo sư Trần, đi lầu mấy?

Dọc đường sau khi gặp đám bác sĩ chủ nhiệm, quen biết không quen biết đều muốn chào hỏi, Trần Thương cũng gật đầu đáp lại.

Nhiều người đi trong bệnh viện liên tiếp quay đầu, tiểu tử trẻ tuổi như thế, mà đã là giáo sư nha?

Cũng không biết kết hôn chưa?

Lớn lên cũng rất tuấn tú, xem ra địa vị cũng rất cao, còn làm việc trong bệnh viện cấp quốc gia, nếu như gả con gái cho cậu ấy cũng không tồi

Đến cửa thang máy, nhân viên thang máy tự mình bấm thang máy, gật đầu cười chào một tiếng:

- Giáo sư Trần, anh đi lầu mấy?

…….

Trần Thương có cảm giác như bản thân đã chiếm hết nửa giang sơn Trung tâm cấp cứu.

Tối thiểu, khi đi thang máy mấy chị gái nhỏ đều tự thân đè thang máy lại chỉ để chờ Trần Thương.

Đây cũng không phải là ưu ái người bình thường có được, ở bệnh viện chỉ có những vị lãnh đạo kia mới có tư cách này, nhưng, Trần Thương cũng được đối đãi như vậy.

Không hề nghi ngờ, điều này nói rõ trong lòng mọi người, mình đã có thể so sánh với viện trưởng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy mình có cần phải khoác lác một chút hay không, đi tìm viện trưởng Ngô để trò chuyện một chút vẫn tốt hơn?

Đang suy nghĩ thì Trần Thương đến bên trong phòng giám sát.

Lúc này, tất cả người nhà của Tôn Kiện đã có mặt ở đây.

Số lần thăm bệnh nhân nằm bên trong phòng giám sát một ngày là có hạn, nếu như tình huống bình thường sẽ không quá một giờ, rất nhiều trường hợp chỉ tầm mười phút trở lại.

Tôn Kiện với mẹ của anh ta là Phạm Thanh Hoa đồng thời tỉnh dậy, làm cho cả khoa ngoại Gan mật đều rất hưng phấn, mừng rỡ.

Dù sao một cuộc phẫu thuật hiếm có như thế mà còn được tiến hành ở khoa ngoại Gan mật của bệnh viện, sau này kể lại cũng làm cho các bác sĩ rất nở mài nở mặt

Trần Thương đến, sau đó sắc mặt của mọi người hiện lên đầy vẻ tôn kính nhìn Trần thương:

- Giáo sư Trần

Nói thật, mọi người vô cùng khâm phục thực lực của Trần Thương

Không giống với sự ngưỡng mộ và khâm phục đối với chức vị.

Một loại là bị động khuất phục, một loại là chủ động tán thành.

Trần Thương gật đầu cười cười, đi tới.

Phạm Thanh Hoa nhìn thấy Trần Thương sau đó, lập tức kích động lên.

- Giáo sư Trần, cám ơn cậu

Người phụ nữ này sấp sỉ sáu mươi tuổi tràn đầy kích động nhìn anh.

Nếu không phải là Trần thương, cái nhà của bà ấy đều sẽ không còn.

- Cảm ơn cậu rất nhiều, ân tình này cả nhà chúng tôi sẽ ghi nhớ suốt đời không quên

Tôn Kiện vội vàng chuẩn bị đứng dậy, bị Trần Thương đè lại.

- Giáo sư Trần, cảm ơn anh, cám ơn anh đã cứu tôi

Sau khi nghe được mấy lời của nhóm Cao Hoa Vinh, Tôn Kiện cũng nhận thức được mình đã trải qua một lần rất nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu không phải giáo sư Trần, không chỉ có mình Tôn Kiện không có thể cứu, mà chính mẹ của anh ta còn rơi vào tình huống nguy hiểm.

Nói thật, có can đảm bước tới một bước này, tiếp nhận một cuộc phẫu thuật khó khăn như vậy, Trần Thương đã đi một bước mạo hiểm.

Sau phẫu thuật, nếu như Phạm Thanh Hoa hoặc Tôn Kiện, bất cứ người nào phẫu thuật thất bại, nếu như chuyện đó xảy ra thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và gia đình của Trần Thương rất nhiều.

Chương 1632: Lá Gan Hoàn Mỹ

Trần Thương còn dám tiếp nhận, mà còn thành công hoàn thành

Anh cười cười:

- Muốn cảm ơn, thì hãy cảm ơn mẹ của anh đi, bà ấy chính là người mẹ vĩ đại

Ba và vợ của Tôn Kiện đều rất xúc động nhìn Phạm Thanh Hoa.

Bà ấy đã hi sinh quá nhiều cho gia đình này

Tôn Kiện cảm kích nhìn mẹ của mình một cái:

- Mẹ, đây là lần thứ hai mẹ trao sinh mạng cho con, cảm ơn mẹ rất nhiều

- Sau này, con nhất định sẽ báo hiếu cho mẹ thật tốt, mẹ cứ yên tâm...

Phạm Thanh Hoa nhìn con trai bé nhỏ, nhịn không được bật cười:

- Được rồi, đứa nhỏ ngốc, đó là tình mẹ, ai làm mẹ cũng sẽ làm như vậy

Tôn Kiện ôm con trai qua, nhìn vợ là Trương Linh.

- Trương Linh, con trai của chúng ta sẽ gọi là Tôn Minh n được không? Gia đình chúng ta, đều phải cần biết ơn

Trương Linh gật đầu:

- Tất cả cứ nghe theo chồng

Tôn Kiện ôm lấy con trai:

- Con trai, con phải nhớ thật kỹ, hôm nay, ba còn có thể sống sót, là cần rất nhiều người trợ giúp, nên sẽ đặt tên cho con là Tôn Minh n

- Sau này lớn lên, ba ba cũng không cầu cho con có tiền đồ lớn bao nhiêu, chỉ cần con trở thành là một người thật tốt

...

...

Trần Thương nghiêm túc nhìn các hạng chỉ tiêu của hai người, sau đó cũng đã yên tâm rời đi, khoảng thời gian kế tiếp chỉ cần tịnh dưỡng cho đến khi bình phục.

Cuối cùng thì bọn họ cũng đã trải qua giai đoạn nguy hiểm.

Trần Thương cùng mọi người trở lại bên trong văn phòng, triệu tập đám người đã cùng làm phẫu thuật, bắt đầu thảo luận ca bệnh vào buổi chiều.

Đối với một cuộc phẫu thuật cần phải trải qua quá trình chia sẻ và tổng kết.

Kỳ thật đây là một phân đoạn không thể thiếu sau phẫu thuật

Tất cả mọi người rất hưng phấn

Toàn bộ bên trong văn phòng náo cực kỳ nhiệt

Bốn năm chủ nhiệm ngoại khoa Gan mật cao cấp ở thủ đô đã tề tụ ở nơi đây, mọi người đều nhìn Trần Thương giải thích phẫu thuật để lấy kinh nghiệm, vô cùng kích động.

Mỗi người đều rất hưng phấn

Thậm chí mọi người còn có một loại ảo giác, có khả năng giáo sư Trần sẽ bước một chân vào khoa ngoại Gan mật.

Nếu thật như thế, đối với bọn họ nói riêng hay khoa ngoại Gan mật trung tâm Cấp cứu tuyệt đối là một tin vui

Không cần nhiều lời khác, hiện tại, trung tâm Cấp cứu khoa ngoại tim và khoa Ngoại tổng hợp, năm nay chính là một năm thành công của hai phòng ban này, đều có mấy hạng mục được quốc gia nâng đỡ.

Khoa ngoại tim còn được tài trợ 20 tỷ để xây dựng Trung tâm Nghiên cứu Y học bắc cầu động mạch vành.

Điều này đối với tương lai phát triển của một trung tâm nghiên cứu là tiền đồ xán lạn

Trần Thương giới thiệu rất thấu đáo

Trong tương lai, khái niệm phẫu thuật gan hai người dùng chắc chắn sẽ tỏa sáng rực rỡ

Dù sao hiện tại, nguồn gan không đủ, nếu như gặp phải loại tình huống này, thật sự sẽ có rất nhiều lựa chọn.

Cái lý luận và phương pháp liên tục được hoàn thiện, trước mắt sẽ là ảnh hưởng rất sâu với phương pháp giải quyết vấn đề nguồn gan không đủ dùng để cấy ghép lá gan

Hội nghị kết thúc, Trần Thương nhìn đám người, cười nói:

- Kỳ thật, sau tôi phẫu thuật nghĩ đến một vấn đề khác

- Có cách nào lấy một nguồn gan chia cho hai người bệnh cần cấy ghép lá gan? Nếu như có thể, thì chúng ta làm như thế nào?

- Tốt, hội nghị kết thúc, mọi người nên suy nghĩ thêm vấn đề này một chút, tan họp

Sau khi nói xong, anh như có điều suy nghĩ nhìn Chu Hoành Quang một cái, đứng dậy cười rời đi.

Chu Hoành Quang cảm nhận được ánh mắt của Trần Thương, cả người cũng nhịn không được sửng sốt một chút.

Ông ta giống như đang nhìn thấy được tia hi vọng trong ánh mắt Trần Thương

Thậm chí... Trong nháy mắt này, Chu Hoành Quang đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, khả năng đây là yếu tố mấu chốt giúp mình cầm xuống phiếu bình chọn Viện sĩ tháng 10 tới

Đúng vậy

Bây giờ, ông ta còn thiếu cái gì?

Lực ảnh hưởng

Sức ảnh hưởng trên quốc tế

Mà lý luận này xuất hiện, đối với ông ta mà nói, không thể nghi ngờ là một cánh cửa

Nghĩ tới đây, Chu Hoành Quang thậm chí cảm giác kích động có chút run rẩy

Có cơ hội

Mình còn có cơ hội

Vốn Chu Hoành Quang cho rằng lần bình chọn viện sĩ này đã không có cơ hội.

Hiện tại, Trần Thương trực tiếp bày cơ hội trước mặt ông ta, chỉ nhìn ông ta có thể nắm chặt cơ hội này không?

Hiện giờ, trong lòng ông ta rất hưng phấn với kích động.

Lúc này, ông ta không thể nhận thua

【Đinh! Chu Hoành Quang độ thiện cảm + 10, độ thiện cảm đến 60!】

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, lập tức sững sờ, nhịn không được cười cười, lắc đầu.

Cố lên nha

Cơ hội cho ông ta, chỉ nhìn ông ta có thể nắm chặt cơ hội hay không?

Nhưng bây giờ, trong lòng Trần Thương còn có một chuyện rất hài lòng.

Cuối cùng, anh cũng thu được【Lá gan hoàn mỹ】

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên lần nữa.

【Đinh! Chúc mừng Trần Thương, nhiệm vụ một gan hai mạng hoàn thành tốt đẹp, thu được ban thưởng: Lá gan hoàn mỹ】

【Lá gan hoàn mỹ: Đây là một lá gan màu tím siêu cấp, sau khi trang bị, tự động có hiệu lực, đặc điểm:

Thích ứng trao đổi chất; là nhà máy sản xuất hóa chất của con người, gan tham gia vào quá trình tổng hợp protein, chuyển hóa chất béo, chuyển hóa đường, vitamin, thuốc và chuyển hóa chất độc, đồng thời sẽ thực hiện

các mô hình trao đổi chất đặc biệt tùy theo hoàn cảnh đặc biệt của cơ thể con người để đảm bảo sức khỏe của cơ thể

Sự trao đổi chất của hormone là thích ứng; là nơi để chuyển hóa hormone và vitamin, nó sẽ cho phép ngài bộc phát sức mạnh của cơ thể con người vào thời điểm quan trọng.

Tăng cường quá trình chuyển hóa chất độc; là nơi để chuyển hóa thuốc và chất độc, nó có thể tăng tốc độ giải độc và giảm tác dụng phụ độc hại!】

Trần Thương sửng sốt

Thứ này thật sự chính là một【Lá gan hoàn mỹ】

Trang bị thật tốt

.....

Trần Thương nghe thấy âm thanh của hệ thống, cả người cảm giác đều có chút thăng hoa

Có thể dùng lá gan này đem đi thí nghiệm, tìm ra sự khác nhau giữa lá gan này với lá gan bình thường?

Nhưng anh không thể tự cắt, để người khác cắt càng không có khả năng

Có thể làm thế nào, mới có thể biết được sự khác biệt giữa lá gan này và lá gan người khác như thế nào đây?

Vào lúc này, Trần Thương tham gia một bữa tiệc

Vốn là làm xong phẫu thuật, sau đó một đám người của khoa Gan mật vô cùng phấn khích và xúc động, làm như có một sự kiện rất lớn vậy, đương nhiên phải tổ chức ăn mừng một trận.

Bác sĩ khoa ngoại Gan mật rất vui vẻ và đơn giản, dùng một bữa uống chút rượu là có thể ăn mừng.

Đám người này quyết định mời giáo sư Trần cùng đi ăn uống rượu

Trần Thương nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên.

Uống rượu?

Cồn là chất chuyển hóa ở gan đúng không?

Chuyển hóa ở gan?

Chuyện tốt nha

Trần Thương cảm thấy bọn họ vừa đúng lúc gặp phải điểm mình am hiểu nhất.

Cứ như một võ sĩ được trang bị đầy đủ vậy, thì Trần Thương sợ ai?

Các bác sĩ ngoại khoa Gan mật biết được là Trần thương sẽ đi cùng với họ, càng thêm vui mừng

Bây giờ, có thể dùng cơm với giáo sư Trần, thật vất vả mới nắm bắt được một cơ hội, sao có thể bỏ qua đây?

Chương 1633: Giấy Lái Xe

Mọi người quyết định sẽ chuốc cho Trần Thương say không biết gì

Dù sao Trần Thương làm phẫu thuật lợi hại như vậy không có nghĩa là anh ấy cũng uống rượu lợi hại như thế

Làm sao chuốc say anh ấy, không chiến lại chúng ta?

Sau khi hạ quyết tâm, đám người ngầm hiểu lẫn nhau cười xấu xa, bắt đầu chủ động bắt đầu vòng thứ nhất.

Bia

Trần Thương cũng bắt đầu thí nghiệm vòng thứ nhất.

Đúng vậy, giống như nước có ga, nhưng khả năng chuyển glycogen thành mantose sẽ nhanh hơn một chút, còn rượu thì sao?

Không có ai từng nói về nó

- Chủ quán, lại lên thêm, ta muốn bia đen

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài nhìn đám người như quân lính tan rã.

Không ai có thể chiến đấu

Nhưng điều này đã chọc giận đám người, gọi điện thoại kêu gọi viện binh đến cứu trợ, Chu Hoành Quang bỏ điện thoại xuống, và một đám chiến thần 301 đã tới

Vào lúc này,Trần Thương quyết định thử dùng rượu đế một chút

Đúng vậy, hiệu quả rõ rệt, về tốc độ phân giải cồn của rượu đế có thể so với bia.

Trong lúc nhất thời, anh lại lần nữa kiểm tra bản thân, đây rốt cuộc là loại lá gan gì?

Đợi đến toàn thân được trang bị đầy đủ, Trần Căng cảm thấy vấn đề mình cần giải quyết chắc chắn không phải là bệnh tật, mà là đối thủ của siêu nhân như Darkside

Cơm nước no nê, anh đã đi nhà vệ sinh nhiều hơn mấy lần, thất vọng về nhà.

Trần Thương quyết định ngày hôm sau đi đến bệnh viện sẽ chụp một cái CT kiểm tra xem bề ngoài có biến hóa gì không.

Nhưng, anh ta sợ sau khi mình kiểm tra xong, phát hiện toàn thân là gan, như vậy không tốt.

Về đến nhà, đã hơn mười một giờ.

Tần Duyệt thấy Trần Thương trở về, nhịn không được u oán nói:

- Làm gì mà tới giờ này mới trở về? Có phải là có người khác ở bên ngoài hay không?

Trần Thương nghe xong lập tức cười nói:

- Đương nhiên là không có

Đang lúc nói chuyện, anh đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh:

- Anh đi tắm, em hãy nghĩ ngơi sớm một chút nha, ngày mai không đi làm sao?

Tần Duyệt cũng không lên tiếng, đứng dậy chạy vào phòng ngủ.

Sắc mặt của Trần Thương tò mò, nhưng vẫn phải đi vào wc, dù sao thì toàn thân đều là toàn mùi rượu.

Mặc dù uống vào trên cơ bản đều được chuyển hóa, thế nhưng mùi rượu trên thân vẫn rất nặng.

Mấu chốt nhất là đám người kia không theo lẽ thường ra bài, uống không được liền bắt đầu ói...

Chu Hoành Quang càng thêm vô sỉ, nếu như không phải cơ thể anh nhanh nhẹ đẩy ông ta ra, thì bây giờ ông ta đã trực tiếp nôn toàn thân trên người mình

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Trần Thương đắc ý lên giường đi ngủ.

Vừa nằm xuống, Tần Duyệt đã ôm một cái hộp đi tới

Một mặt u oán nhìn Trần Thương:

- Em cho anh nhìn cái này

Trần Thương sững sờ, cười ôm cô ấy:

- Thứ gì đấy?

Tần Duyệt quệt miệng, đưa tới đồ vật trong tay.

- Anh hãy nhìn, đây là cái gì?

Trần Thương sững sờ, tiếp nhận xem xét, lập tức nở nụ cười:

- Đây không phải là giấy đăng kí kết hôn của chúng ta sao?

- Đã hơn nửa đêm em cầm cái này ra đây để làm gì?

Tần Duyệt cười lạnh một tiếng:

- Anh nhìn lại kỹ một chút đây là cái gì?

Trần Thương lập tức tò mò, làm sau đó lật qua lật lại nhìn nhiều lần, xác định đây chính là giấy kết hôn

- Cái này... Cái này không phải là giấy kết hôn sao?

Tần Duyệt bĩu môi, trừng to mắt, một mặt u oán nhìn Trần Thương, tức giận nói đến:

- Sai! Đây là giấy lái xe

Trần Thương sững sờ, lập tức mê mẩn.

- Đây rõ ràng là giấy kết hôn...

Tần Duyệt trực tiếp nắm khuôn mặt của Trần Thương:

- Đây chính là giấy lái xe, anh đã biết thành một người hồ đồ rồi sao

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt.

- Giấy lái xe? Có ý gì chứ?

Tần Duyệt u oán nói đến:

- Trước đây khi hai ta không có chứng nhận lái xe, mỗi ngày anh đều lái xe, khi đó còn không có bằng lái! Lái xe thì với tốc độ rất nhanh, một lần lái xe thì thời gian cũng rất dài

- Đúng rồi

- Anh hãy nhìn anh lại một cái xem, có chứng nhận về sau trở thành dạng gì?

- Kỳ thực tập còn tốt một chút, trải qua hôn lễ, kỳ thực tập cũng đã qua, có cái này anh có thể đường đường chính chính lên cao tốc đua xe

- Anh làm thế nào mà có bằng lái xe đây?

- Tốc độ xe này có thể ổn không?

Trần Thương mới phản ứng được điều gì, vừa rồi anh còn không có kịp phản ứng.

Giờ mới hiểu được, nha đầu này... Tốc độ xe càng lúc càng nhanh

Trần Thương nghe xong, lập tức đỏ mặt một phen, giải thích nói:

- Xe cần bảo dưỡng định kỳ, không thể lái mãi

Tần Duyệt cười lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người cưỡi trên người anh, hai tay bắt khuôn mặt của anh, dùng lực nhéo một cái.

- Hôm nay, anh phải mở, không mở cũng phải mở

Trần Thương lập tức biến sắc

Lái xe hợp pháp hóa?

Tôi có biện pháp gì?

Không sợ nữ lưu manh

Chỉ sợ lưu manh có văn hóa

...

...

Suốt đêm mây mưa, ngày hôm sau, sau khi Trần Thương dậy sớm u, kinh ngạc phát hiện bản thân lại rất sảng khoái

Cả người chẳng những không có bất cứ gọi là mệt nhọc, thậm chí cảm giác có chút tinh thần thỏa mãn.

Ừm

Đương nhiên, dù sao ngủ trên sàn nhà một đêm, sàn nhà cực kỳ cực rắn, thắt lưng đương nhiên tốt

Nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, Trần Thương thực tế có chút xấu hổ

Không phải vì cái khác, mà là đơn thuần vì đi tiểu quá nhiều lần

Chuyển hóa ở gan nhanh ơi là nhanh.

Có thể có nhiều sản phẩm phân hủy hơn.

Đi đến nơi nào?

Ba con đường tiếp theo

Kết quả là tình trạng xe đêm qua không tốt, bị chết máy.

Điều này làm cho quá trình lái xe không thuận lợi, qua một thời gian ngắn liền phải đi wc.

Tần Duyệt vô cùng tức giận một cước đạp Trần Thương xuống đất.

Anh lại suy ngẫm về tối hôm qua.

Xem ra, vật này cũng chỉ thế thôi, còn có tác dụng phụ.

Khụ khụ, xem ra còn là cần phải hoàn thiện, trách không được là màu tím.

Khả năng điểm lợi hại chân chính chính là gan hoàng kim.

Ừm

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy là gánh nặng đường xa.

Vào lúc này, Tần Duyệt cũng rời giường.

Anh nịnh nọt cười một tiếng:

- Chào em yêu

Tần Duyệt yếu ớt nhìn Trần Thương một cái, suy nghĩ một chút, lại có chút đau lòng ngồi bên cạnh anh, kiên nhẫn an ủi.

- Anh mới bao nhiêu tuổi, đã tiểu nhiều... Ngày mai, em giúp anh lấy số

- Thật, em không cần sợ hãi, kỳ thật có nhiều bác sĩ khoa tiết niệu tiểu nhiều, mắc tiểu, em đừng sợ

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Tối hôm qua, uống nhiều, khụ khụ

- Anh bình thường rất tốt

Tần Duyệt nghe xong, khích lệ nói:

- Đúng vậy, phải tin tưởng chính mình, bồi dưỡng tự tin là chuyện tốt

Trần Thương:

- ...

……

- Cái kéo

- Băng gạc

- Cái kéo

- Tảng đá

Hôm nay, Mã Nguyệt Huy nói một câu không hợp với không gian trong phòng mổ, mọi người đều sửng sốt

Đám người nhìn chằm chằm Mã Nguyệt Huy, chậm chạp không nói gì.

Lão Dư nhịn không được hỏi:

- Tảng đá là cái gì chứ?

Lão Mã vội vã vò đầu bứt tai, trong lòng rất khó chịu

- Mọi người cứ cái kéo, băng gạc, cái kéo băng gạc, làm sao tôi lại nhớ tảng đá chứ?

Đúng vậy.

Nghe có vẻ như không có gì sai, nhưng ... đây là phòng phẫu thuật, Mã Nguyệt Huy cho rằng kéo, búa, bao giống như là đang oẳn tù tì sao?

Nhưng bất kể nói như thế nào, câu 'búa' của Mã Nguyệt Huy đã làm cho tất cả mọi người ở bên trong phòng mổ bật cười, sau đó buông lỏng xuống.

Chương 1634: Đơn Thuốc Qua Quýt Là Công Cụ Giết Người

Sau một khoảng thời gian bên trong phòng mổ, chuyện Trần Thương cần làm cũng không nhiều, mỗi ngày tham gia vô số công việc cấp cứu, cùng với bác sĩ Dư lên sân khấu, nếu như không có chuyện gì có thể đi dạo công viên cũng coi như rất vui sướng

Gần đây, Trần Thương cũng có cảm giác cơ thể của mình tốt hơn rất nhiều, tối thiểu thì không phải mệt mỏi như vậy.

Đúng như vậy, sau khi uống rượu, tác dụng phụ của chứng đi tiểu nhiều lần và tiểu gấp cũng tốt hơn nhiều.

Ngay cả khi uống đồ bổ

Còn hiện tại mọi người cũng không muốn uống rượu với Trần Thương.

Dù sao, uống hết một bình rượu mà một chút cảm xúc cũng không có?

Nhưng, điều này cũng làm cho đám người không ngừng hâm mộ.

Mã Nguyệt Huy đã không chỉ một lần vỗ vào gan anh, ao ước nói:

- Thương nhi, tôi thật sự muốn lấy trái thận của tôi đổi một bên gan của cậu, nhà tôi có nhiều rượu ngon như vậy, chỉ sợ uống đến khi hỏng cái gan của chính mình mất.

Nghe xong lời này, Lý Việt lập tức nở nụ cười:

- Anh thật xấu xa, nào có người mua bán như vậy, thận của anh chỉ ba phút còn muốn đổi gan sắt của giáo sư Trần?

Mã Nguyệt Huy cũng không tức giận.

Vốn chính là một công việc kinh doanh không cần vốn, nếu bạn kiếm được lợi nhuận thì sao?

Cấy ghép lá gan cũng đơn giản...

...

...

Ca đêm của Trần Thương cũng không đến sau giờ, anh mang theo thức ăn ra bên ngoài phòng cấp cứu.

Vào lúc này người không nhiều, Trần Thương đã có thể nhàn rỗi ăn cơm tối.

Đúng thời điểm này, bên ngoài truyền đến một luồng âm thanh huyên náo.

- Chủ nhiệm các anh ở đâu? Tôi muốn tố cáo các người

- Nơi này là bệnh viện gì chứ, còn là bệnh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, người mà các ngươi cứu đã mất rồi

- Lang băm cứu người! Mau tố cáo bọn họ

Chỉ thấy hai nam thanh niên cùng với một người phụ nữ đứng ở cửa ra vào tức giận, chửi ầm lên vào bên trong phòng cấp cứu.

Lúc này là thời gian cao điểm, cũng là giờ ăn cơm cao điểm, sau khi lần lượt có người đi ngang qua, nháy mắt hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Y tá còn chưa kịp gọi Trần Thương, anh đã đứng dậy đi tới bên ngoài.

Dù sao âm thanh lớn như thế, muốn xem như không có gì cũng rất khó

Xung quanh lít nha lít nhít rất nhiều người.

Ba người này tuổi cũng không còn nhỏ, có thể đã ngoài bốn mươi tuổi, người phụ nữ đẩy xe lăn, phía trên là một bà lão đang ngồi, bà lão lập tức té xỉu.

Sự cố y tế?

Chuyện gì đây?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Trần Thương theo bản năng

Nhưng, hiện tại bất kể có phải sự cố hay không, trước tiên phải hiểu rõ ràng đầu đuôi câu chuyện.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương đi thẳng đến phía trước

- Chào mọi người, tôi là bác sĩ trực ban, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì? Hoặc có gì có thể giúp gì cho mọi người

Trần Thương biểu hiện rất có tố chất, thái độ cũng rất tốt

Ba người thấy Trần Thương chỉ là một thanh niên còn trẻ chạy ra, lập tức sửng sốt một chút.

- Không có liên qua gì đến cậu, đi gọi chủ nhiệm của các anh đến đây

Một nam trung niên nhàn nhạt nói câu, hình như cũng không muốn làm khó Trần Thương.

Lúc này, hơn sáu giờ chiều, nhân viên bệnh viện làm việc hành chính đều đã tan làm.

Rất nhiều chủ nhiệm không có cuộc phẫu thuật cũng đã tan làm từ sớm, Trần Thương bất đắc dĩ giải thích nói:

- Bây giờ, các chủ nhiệm bọn họ nếu không có ca phẫu thuật, thì đều đã tan việc.

- Hôm nay, tôi trực ban, có chuyện gì, tôi có thể giúp mọi người giải quyết

Trần Thương thấy đối phương không phải là người hung hăng càn quấy, trong lòng kỳ thật đã phán đoán khả năng đối phương thật sự gặp vấn đề gì.

Trần Thương vội vàng nói:

- Là như vậy, hiện tại nếu như bà lão cảm thấy không thoải mái, chúng ta không cần trì hoãn trị liệu, mau chóng hoàn thành cứu chữa.

- Vấn đề gì, chúng tôi đều có thể giải quyết, nếu như chúng tôi tạo thành một chút hậu quả không tốt, khẳng định bệnh viện cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm, bệnh viện lớn như thế này, không thể tự nhiên chạy đi mất được, đúng không?

Nam trung niên gật đầu, phía sau lưng có một người phụ nữ đang đẩy một bà lão đi đến.

- Chuyện là như vậy, ngày hôm nay, mẹ của tôi uống thuốc kê đơn của bác sĩ, uống xong không bao lâu thì té xỉu, đây còn không phải các ngươi trị liệu vấn đề sao?

Nghe thấy câu nói này, mọi người xung quanh lập tức dồn dập bàn tán xôn xao.

Nói thật, đây chính là nguyên nhân bệnh viện đã dàn xếp ổn định, vì chỉ sợ mang tiếng xấu.

Trần Thương nghe xong, vội vàng nói:

- Đã uống thuốc gì? Bà lão đã mắc bệnh gì? Người nhà có hồ sơ bệnh án không? Đưa cho tôi xem một chút.

Người phụ nữ từ trong túi vội vàng móc ra một hộp thuốc, thuận tiện đem hồ sợ bệnh án đưa tới.

- Thuốc này là không có vấn đề, là bác sĩ của bệnh viện đã đưa đơn thuốc cho tôi đi ra ngoài mua

Trần Thương nhìn trước một cái.

- Bendazol Tablets.

Anh hơi sững sờ, đây là một loại thuốc giúp cho cơ mạch máu trơn dễ lưu thông cảm thấy thư giãn, sau khi uống có tác dụng làm giảm sức cản ngoại lực, từ đó có tác dụng hạ huyết áp, dùng được cho người cao huyết áp nhẹ, có tác dụng điều trị co thắt mạch.

Người bệnh mắc bệnh gì đây?

Tại sao phải dùng Bendazol?

Trần Thương mở hồ sơ bệnh án ra nhìn.

Nhìn kỹ, Trần Thương lập tức sửng sốt

Huyết áp cao là cái gì

Nó không phải về co thắt đường tiêu hóa, co thắt mạch máu hay gì đó

Đây rõ ràng là bà lão mắc chứng cường giáp tim đập mạnh dẫn đến tim đập loạn nhịp, làm cho cơ thể ra mồ hồi nhiều.

Tại sao một bệnh nhân cường giáp lại kê đơn dibazole?

Đây căn bản không hợp lý

Trần Thương tiếp tục nhìn xuống, thấy được chữ ký tên bác sĩ kê đơn thuốc.

Càng nhìn, Trần Thương càng bất ngờ

Lúc đầu, đơn thuốc ký nên được mua thuốc ở quầy thuốc.

Nhưng, sổ bệnh án do bác sĩ kê đơn.

Sau khi, anh nhìn thấy, nháy mắt hiểu được chuyện là như thế nào.

Nhưng, chính vì như thế, Trần Thương cũng không nhịn được hít sâu một hơi.

Mẹ nó, thật sự là bất đắc dĩ.

Hiện tại, anh biết rõ vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, anh vội vàng nói với y tá:

- Hãy đo huyết áp cho bệnh nhân.

Chờ lúc chờ đợi, Trần Thương nhìn chữ kí tên phía dưới một chút.

- Nhạc Lượng

Danh tự rồng bay phượng múa cực kỳ phiêu dật.

Đơn thuốc càng là tiêu sái.

Dáng vẻ này bác sĩ nên có.

Viết nghệch ngoạc

Nếu như không phải Trần Thương là bác sĩ, anh còn sẽ gặp vấn đề, huống hồ là bệnh nhân.

Người bệnh rõ ràng là cường giáp, kê đơn thuốc là Methimazole

Nhưng những gì được viết trong sổ bệnh án này?

- Bendazol với Methimazole là cực kỳ giống nhau.

Có thể không xảy ra vấn đề à?

Vào lúc này, cũng đã có kết quả đo huyết áp bệnh nhân, y tá vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, huyết áp, 65/ 45mmmHg

Trần Thương nghe xong, lập tức hít sâu một hơi, quả nhiên là huyết áp thấp.

Methimazole là thuốc kháng lại trạng thái tuyến giáp, trị liệu cường giáp.

- Bendazol là giảm huyết áp

Kiểu chữ qua quýt này trực tiếp đã làm cho người bệnh mua sai thuốc

Trần Thương bắt đầu suy nghĩ nên giải thích như thế nào với người nhà và bệnh nhân

.....

Chương 1635: Dây Chuyền Sản Lượng

Lúc này, ở ở đại sảnh phòng cấp cứu càng ngày càng có nhiều người vây xem.

Trần Thương ngược lại cũng không có bối rối, dù sao anh cũng coi như từng trải qua sóng to gió lớn, thấy nhiều chuyện.

Huống chi lần này người ta gây sự cũng không phải là cố ý.

Bởi vì mẹ của người ta thật sự có chút không thoải mái.

Trần Thương trầm tư một lát, việc cấp bách khác không quan trọng, mà trước tiên cần cho bệnh nhân đến phòng bệnh khôi phục lại huyết áp bình thường.

Mà phương pháp đơn giản nhất chính là uống nước, tăng thêm lượng máu.

Nhưng, rất hiển nhiên, loại tình huống này khá chậm chạp, trực tiếp nhất chính là biện pháp tiêm dịch NaCl vào cơ thể

Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng nói:

- Đúng vậy, trước tiên mọi người hãy tỉnh táo một chút, việc cấp bách bây giờ chính là chúng ta cần cải thiện tình huống hiện tại của bệnh nhân, sau đó chúng ta thương lượng tiếp, được không?

Mấy người con của bà lão nghe thấy những lời của Trần Thương cũng cảm thấy có chút đạo lý.

Bọn họ cũng không phải là người gây sự, nhưng cũng tuyệt đối không sợ phiền phức.

Xảy ra vấn đề cứu người trước

Nếu không, cũng không có ý nghĩa

- Vậy cậu nhanh lên

Ngay lập tức, một người đàn ông trung niên tức giận nói.

Có một nam thanh niên nhìn đối phương một cái, sau đó nhìn Trần Thương:

- Đúng, cứu người trước.

Người đàn ông trung niên không nói nhiều, bởi vì việc này và Trần Thương không có bất cứ quan hệ nào, nên nói với Trần Thương những chuyện này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ông ta cũng không đến mức tìm một thanh niên trẻ tuổi trút giận.

Trần Thương gật đầu, bảo y tá đẩy bà lão đến phòng bệnh, không có vào phòng cấp cứu, chẳng qua là đưa đến phòng bệnh truyền nước muối sinh lí vào người vô cùng đơn giản.

Người nhà đối phương thấy thế, nhịn không được liền hỏi:

- Bác sĩ cũng quá lừa gạt đi? Truyền nước muối sinh lí làm sao có thể giải quyết vấn đề? Cuối cùng tình huống của mẹ tôi là như thế nào?

Một nam thanh niên trẻ tuổi nhịn không được trừng to mắt nhìn Trần Thương, không còn giữ được bình tĩnh.

Trần Thương nói:

- Không phải tôi không nỡ dùng thuốc, mà căn bản không cần phải dùng thuốc.

- Nói như vậy, sở dĩ xảy ra loại tình huống này, chủ yếu vì người nhà mua sai thuốc.

Lời này vừa nói ra, ba người lập tức trừng to mắt, nhìn chằm chằm anh:

- Đơn thuốc đây còn mua sai? Chúng ta cầm đơn thuốc đi mua thuốc, tuy chúng tôi không hiểu, dược sĩ bốc thuốc còn không hiểu sao?

Một người đàn ông trung niên cũng trầm giọng nói:

- Tiểu tử, có chuyện cũng do bác sĩ phụ trách.

Trần Thương thở dài:

- Nhưng chuyện này cũng thật không thể trách được.

- Chủ nhiệm Nhạc kê thuốc cho mọi người là 'Methimazole', mà mọi người mua được lại là 'Bendazol'

- Mà hai loại thuốc này chỉ khác nhau một dấu phẩy bên cạnh bộ thủ, nhưng thật sự là căn bản không có bất cứ quan hệ nào, bệnh nhân bị mắc chứng cường giáp, Methimazole là một loại thuốc trị liệu tuyến giáp tăng cường, mà Bendazol thì là giảm huyết áp, thư giãn mạch máu.

- Vì vậy, sau khi bệnh nhân uống thuốc, chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại té xỉu, bởi vì huyết áp giảm xuống gây nên

Nghe xong Trần Thương, mọi người có mặt ở hiện trường yên tĩnh trở lại

Không có người tranh luận.

Cũng không có người nói chuyện...

Náo loạn nửa ngày, là mua sai thuốc

Như vậy quá lúng túng.

Quần chúng xung quanh vây xem dồn dập xì xào bàn tán.

Mà ba người nhà lại hơi lúng túng đứng một chỗ, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Không phải là Trần Thương bao che thiên vị cho Nhạc Lương, nhưng... Nói thế này, chính xác mà nói, anh càng thêm không nguyện ý chuyện này trở nên càng thêm nghiêm trọng.

- Vậy vấn đề mua sai thuốc nên đi tìm hiệu thuốc nha

- Đúng, cũng không có quan hệ với bác sĩ người ta.

- Đúng vậy

Thật ra, chuyện này xảy ra, trước khi xảy ra, khi xảy ra tranh cãi, khả năng đại đa số người bất kể như thế nào đều sẽ đứng về phía người bệnh.

Nhưng những năm này, lại có một chút thay đổi, mọi người càng thêm có khuynh hướng giúp bên đúng.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ rất rõ ràng, ông ta thở dài, bình tĩnh nói:

- Bác sĩ, chữ viết quá ẩu.

Trần Thương gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác, chuyện này chúng ta cũng có trách nhiệm, tôi sẽ nói lại với chủ nhiệm Nhạc, cụ thể tiếp theo xử lý như thế nào, sẽ xin lỗi ở trước mặt mọi người, chịu trách nhiệm.

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương cảm thấy Nhạc Lượng có trách nhiệm rất lớn.

Thứ nhất, đơn thuốc đều do bệnh viện bốc, đều là đơn thuốc điện tử.

Không giống như trước đây, bệnh viện sớm đã có hóa đơn điện tử nhiều năm, đặc biệt là một bệnh viện ở thành phố lớn, thủ đô, quốc tế, rất ít khi viết đơn thuốc bằng tay.

Nhưng cũng không phải là tuyệt đối không, viết tay giấy đơn thuốc vẫn không có bị loại bỏ.

Đây là một dây chuyền, rất nhiều bác sĩ sẽ hợp tác với hiệu thuốc bên ngoài.

Ví dụ như, tôi viết được bao nhiêu thuốc, cuối tháng bên anh sẽ chuyển cho tôi bao nhiêu tiền.

Lúc này, bác sĩ sẽ viết tay đơn thuốc, để bọn họ ra ngoài mua thuốc.

Mà hiệu thuốc phía ngoài, dù sao cũng là cửa hàng tư nhân, hôm nay là người khác bán, thay đổi người không ổn định, ai có thể cam đoan nhất định có thể quen thuốc của bệnh nhân?

Như thế không xảy ra vấn đề mới là lạ chứ

Còn Dây chuyền sản lượng này đã tồn tại rất nhiều năm, nếu không bạn cho rằng vì sao bên cạnh bệnh viện lại có nhiều tiệm thuốc như vậy?

Dù sao, bệnh viện đều có, bạn cần gì mở tiệm thuốc

Vì lẽ đó, đây cũng không phải là vấn đề Trần Thương có thể giải quyết.

Nhưng bác sĩ đưa đơn thuốc để người bệnh có thể ra ngoài mua thuốc, tối thiểu nhất cũng cần phải viết tôn trọng người bệnh một chút.

Methimazole với Bendazol còn tốt, không đến mức mất mạng.

Nếu xuất hiện trường hợp Clarithromycin với Clindamycin hoặc nếu không thì là Promethazine cùng Chlorpromazine, sự sai lần này đều có khả năng xảy ra tình huống nguy hiểm tính mạng.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy chuyện này nên cảnh báo chủ nhiệm Nhạc rõ ràng.

Thời gian trôi qua chừng nửa tiếng, huyết áp của bệnh nhân cũng từng bước được khôi phục, dù sao tác dụng của thuốc là có hạn.

Bản thân Bendazol cũng không phải thuốc hạ huyết áp tốt, tăng thêm thuốc thay thế, nước muối sinh lí giãn nở vân vân... Người bệnh rất nhanh có thể khôi phục lại.

Huyết áp bình thường không có cảm giác được, khi huyết áp thấp, lập tức sẽ cảm nhận được đều bất thường.

Tình huống của bà lão chuyển biến tốt đẹp, người nhà cũng vội vàng đi đến bên cạnh.

Sau khi lo lắng sợ hãi nửa ngày, cuối cùng trong lòng mới bình tĩnh một chút.

- Bác sĩ, cám ơn cậu rất nhiều

Người đàn ông trung niên thở dài nói.

Trần Thương cười cười:

- Không có chuyện gì, đây điều là trách nhiệm do lỗi bất cẩn của chúng tôi gây nên.

Ngay lúc này, Dư Dũng Cương làm xong phẫu thuật trở về.

Trần Thương nói với người nhà bệnh nhân:

- Đây là chủ nhiệm chúng tôi, chuyện này, tôi tin tưởng chủ nhiệm sẽ cho mọi người một lời giải thích.

Dư Dũng Cương hơi sững sờ:

- Trần Thương, chuyện gì xảy ra?

Trần Thương thở dài, kể lại mọi chuyện hôm nay một lần.

Sau khi kể xong, sắc mặt của Dư Dũng Cương lập tức âm trầm xuống.

Nói thật, ông ấy ghét nhất là loại chuyện này.

Không nghĩ tới hết lần này tới lần khác loại chuyện này lại xảy ra, còn trút lên đầu của ông ấy.

Điều này làm cho ông ấy cảm thấy khó chịu?

Nghĩ tới đây, Dư Dũng Cương hít sâu một hơi, nói với gia đình bệnh nhân:

- Chuyện này mọi người cứ yên tâm, tôi nhất định cho mọi người một câu trả lời hài lòng

Du Dũng Cương khẳng định, người đàn ông trung niên nhẹ gật đầu.

Chương 1636: Uy Quyền Quá Lớn, Tôi Không Bồi Nổi

Mẹ của chúng tôi không có chuyện gì, ông ta cũng không đến mức quá tức giận, nhưng loại chuyện này chung quy là một quả bom nổ chậm, không biết lúc nào sẽ dẫn nổ.

Người đàn ông trung niên thở dài nói:

- Chủ nhiệm Du, chuyện này không chỉ là chuyện nhà của chúng tôi, khả năng là rất nhiều người bệnh sẽ xảy ra chuyện tương tự như vậy.

……..

Cuối cùng vấn đề này cũng đã được giải quyết, sau đó ba người con của bà lão cùng với bà lão ấy đã rời đi

Bọn họ cũng không có dây dưa.

Thật ra vấn đề xảy ra suy cho cùng thì vẫn chưa giải quyết được.

Chữa trị cho người bệnh mới thật sự là mục đích chân chính và cấp bách hiện giờ.

Nhưng, những lời của người đàn ông trung niên nói trước khi đi, đã làm cho chủ nhiệm Dư một đêm không ngủ.

Cho tới nay, khoa sáu cấp cứu luôn luôn quản lý rất nghiêm ngặt.

Không nghĩ tới Nhạc Lượng vừa mới tới không bao lâu đã gặp phải loại chuyện này.

Ông ấy sớm biết Nhạc Lượng là kiểu người này, nhưng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Làm sao bây giờ?

...

Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

Khi giao ban, lão Tần trực tiếp đi vào bên trong văn phòng, nhìn đám người im lặng không nói, nhìn thấy bộ dáng lão Tần, lập tức khiến cho đám người sửng sốt một chút.

Hôm nay ai xui xẻo chọc tức lão Tần như thế

Hậu quả khiến lão Tần tức giận có thể rất nghiêm trọng.

Dư Dũng Cương cho rằng mục đích kinh doanh không thể tách rời trật tự của khoa sáu cấp cứu.

Hiện tại, chủ nhiệm Dư có thể kiếm lợi nhuận từ các phương diện mở tiệm thuốc, số phân chia cho mọi người cũng rất nhiều, tiền phí chữa bệnh và phẫu thuật của bác sĩ cũng đã được nâng lên rất nhiều, mà về phần trích phần trăm thuốc, xảy ra vấn đề giống như chuyện Nhạc Lương gây ra, khoa sáu cấp cứu từ bao lâu nay không có xảy ra.

Khi giao ban, chủ nhiệm Dư chiếu lên màn hình, trực tiếp chiếu những hình ảnh thuốc lên màn hình,

- Tất cả mọi người hãy nhìn, đây là loại thuốc gì?

Đám người sững sờ, dồn dập ngẩng đầu.

- Đây không phải Bendazol sao?

- Không đúng! Là Methimazole

- Cái này...

Mọi người dồn dập bàn tán, Dư Dũng Cương cũng không lòng vòng, ông ta trực tiếp nhìn Nhạc Lương chằm chằm, hỏi:

- Chủ nhiệm Nhạc, đây là loại thuốc gì?

Nhạc Lượng sao có thể không nhìn được nét chữ của mình

Nhưng... Tại sao Dư Dũng Cương lại cho Nhạc Lương nhìn cái này?

Nhạc Lượng nhịn không được nhíu mày.

- Đây là Bendazol?

Lời này vừa nói, lập tức Trần Thương nhịn không được thở dài.

Con mẹ nó, ngay cả bản thân đều không nhận ra, còn cần người khác nhìn dùm mình?

Tuyệt đối không nên cho rằng nét chữ của bác sĩ là viết ngoáy, cũng không phải là như thế.

Cách đây bảy, tám năm trước, khi đó mỗi ngày đều phải biết lịch bệnh bằng tay, không thể bôi lên, không thể phác hoạ, nếu như viết sai chính là viết lại.

Ai dám viết ra dạng chữ như vậy?

Khi đó, một phần lịch bệnh phạt 3000 tệ là chuyện nhỏ.

Quá bình thường

Mỗi một bác sĩ ghi chép hồ sơ bệnh án đều phải viết tay, nếu như quá nhiều họ dứt khoát phải ôm hồ sơ về nhà viết.

Vì lẽ đó những năm trước đây, chữ viết của bác sĩ cũng không tệ.

Về phần viết ngoáy?

Đây hoàn toàn là một thói quen xấu.

Tuyệt đối không nên cảm thấy tất cả đơn thuốc bác sĩ đều biết, người ta cũng phải đoán, nếu như không biết liền đi tìm bác sĩ đưa đơn thuốc mà hỏi.

Nhưng, mỗi một bác sĩ viết xong rõ ràng, không phải giảm bớt rất nhiều phiền phức sao?

Đây cũng là vì sao sau này bác sĩ đều phải kê đơn thuốc.

Ngoại trừ những chuyên gia bận rộn có việc ngoài ý muốn, hoặc vì người ta viết rất dễ phân biệt

Nghe thấy Nhạc Lượng nói là Bendazol, lão Dư lập tức tức giận vỗ bàn một cái

- Cậu thật là... Chữ viết của mình mà còn không nhận ra?

Lập tức

Trong nháy mắt toàn bộ văn phòng yên tĩnh trở lại, chẳng ai ngờ rằng chủ nhiệm Dư đột nhiên lại chửi ầm lên trước mặt mọi người.

Cũng không có nể mặt mũi anh ta một chút

Nhưng... Chỉ có Trần Thương có thể đọc hiểu và hiểu vì sao chủ nhiệm Dư tức giận như vậy.

Nhạc Lương, anh ta viết ngoáy, chúng tôi có thể hiểu được, nhưng chữ viết của mình mà anh ta cũng không nhận ra, như vậy có chút quá đáng

Đây chính là không chịu trách nhiệm

Đây là chủ nhiệm Dư đích thân tìm tới tiệm thuốc, lấy đơn thuốc ra, còn đưa hình ảnh như vậy ra.

Kết quả... Anh ta nhận lầm?

Đây không phải cứt chó thì là cái gì

Trong lúc nhất thời, chủ nhiệm Dư thật sự tức giận giận không nhịn nổi, trực tiếp chửi ầm lên.

Lúc này, sắc mặt của Nhạc Lương lập tức thay đổi

Nhạc Lương tốt xấu gì cũng là bác sĩ chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi, bị người khác chỉ vào mũi chửi mẹ cũng sẽ không nuốt được cục tức này, dù Dư Dũng Cương là chủ nhiệm khoa sáu cấp cứu, Nhạc Lượng cũng chỉ là một tổ trưởng nhỏ bé.

Nhưng Nhạc Lượng cũng không thể chấp nhận bị người khác chỉ vào mũi mắng chửi mình như vậy?

- Chủ nhiệm, ông nói chuyện dễ nghe một chút

Sắc mặt của Nhạc Lượng xanh xám nói:

- Nơi này là phòng ban, không phải là phòng riêng của Dư Dũng Cương ông mà làm loạn

Mọi người nhất thời sửng sốt một chút.

Cãi vã

Từ trước đến bây giờ, loại chuyện này chưa hề xảy ra ở phòng cấp cứu.

Chuyện hai chủ nhiệm đang giao ban bên lại vỗ bàn chửi mẹ trong phòng họp cấp cứu, loại chuyện này quá là hiếm thấy.

Đều là người trưởng thành, có thể vạch mặt nhau ở nơi này sao, nhưng hôm nay lại xé toang ra thật.

Chủ nhiệm Dư hừ lạnh một tiếng:

- Làm loạn? Đơn thuốc của mình viết mà cậu còn nhận không ra, thì cậu còn nói đạo lý gì với tôi?

- Tôi nói cho cậu biết, Nhạc Lượng, nơi này là khoa sáu cấp cứu, không phải địa phương trước đây cậu làm, cậu phải làm theo quy cũ, đừng để cho đầu óc của tôi cả ngày chỉ phải giải quyết mấy việc này, càng làm cho khoa cấp cứu chướng khí mù mịt

- Không thể làm, thì sớm rời đi

Thật sự Dư Dũng Cương nói như vả vào mặt của Nhạc Lương, nói làm cho mặt mũi của Nhạc Lương xanh tím tái một trận, tức giận buồn bực không nói lời nào, nếu không làm việc trái với lương tâm không sợ quỷ đến cửa.

Dư Dũng Cương nói kiểu này vậy là đã biết chuyện mình kê đơn thuốc cho hiệu thuốc đã bị lộ.

Dư Dũng Cương tiếp tục nói:

- Còn có, mỗi người có mặt ở đây, mang bản lịch bệnh, bản chữa bệnh, những thứ này viết cho chính xác một chút, không viết chữ ngoáy như kia, không cần phải giống một số người khác, khiến cho người bệnh mua sai thuốc, mình cũng không biết

Nhạc Lượng tức giận cũng không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, ông ta càng nghĩ càng cảm giác khó chịu.

Bản thân mình dựa vào cái gì mà phải chịu sự tức giận của ông ta??

Mình là được khoa Ngoại thần kinh mời tới, không phải tới để bị khinh bỉ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Lượng trực tiếp đứng dậy hướng đi ra bên ngoài.

Dư Dũng Cương thấy thế, nhịn không được nói câu:

- Cậu đi đâu?

Nhạc Lượng nói một câu:

- Thật xin lỗi, chủ nhiệm có uy quyền quá lớn, tôi không bồi nổi.

Dư Dũng Cương gật đầu:

- Được, cậu bước ra khỏi cánh cửa này, khẳng định sẽ không vào được nữa

Đến hiện tại, đã vạch mặt phân chia cấp bậc.

Bây giờ, tình huống trong phòng cơ hơi lúng túng, Nhạc Lượng cũng không nghĩ tới Dư Dũng Cương lại làm việc quyết đoán như thế

Ông ta cắn răng một cái, nơi đây không giữ mình ở lại

Lại nói, nếu mình đi, cũng không tin còn có ai có thể dẫn đầu làm chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh.

Nói xong, Nhạc Lượng liền đi ra bên ngoài.

Chương 1637: Bỗng Thăng Cấp Thành Tổ Trưởng

Mà đúng lúc này, Dư Dũng Cương trực tiếp nói:

- Tôi tuyên bố công việc kế tiếp sẽ có điều chỉnh một chút

- Trần Thương thay Nhạc Lượng, tiếp quản khoa Ngoại thần kinh, làm tổ trưởng thứ ba

Nghe xong lời này, lập tức tất cả mọi người trong văn phòng liền sửng sốt

Nhạc Lương đi ra ngoài liền dừng chân lại, cười lạnh nhìn Dư Dũng Cương một cái, muốn rời khỏi.

Dư Dũng Cương thấy thế, trực tiếp hỏi:

- Trần Thương, có lòng tin không?

Trần Thương còn có thể nói cái gì?

- Có

- Tốt! Tan họp

Lập tức, phòng làm việc yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người chứng kiến được việc này, có chút ngẩn người.

Tan họp, Mã Nguyệt Huy giống như người không biết chuyện gì, đưa cho Trần Thương một bình sữa bò.

- Trời ơi, làm tôi sợ muốn chết, không thể yên ổn ăn sáng sao

Trần Thương liếc mắt:

- Bây giờ, là lúc nào anh còn ăn được

Mã Nguyệt Huy nhìn Trần Thương, nhịn không được chen lời, nhếch miệng, hạ giọng nói:

- Cậu cho rằng EQ của lão Dư thấp như thế, gặp loại trường hợp này không kiềm được cơn tức giận của mình sao? Cậu thật ngây thơ...

…….

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức sửng sốt

Không đúng sao?

Hôm nay, không phải là chủ nhiệm Dư đang diễn kịch à?

Dù sao tức giận đến mấy cũng sẽ như thế, đây còn có thể giả sao?

- Không phải đâu? Chủ nhiệm Dư thật sự tức giận

Mã Nguyệt Huy xẹt một ngụm, uống sạch sữa, liếm môi một cái, cười cười:

- Cậu cho rằng làm chủ nhiệm ai cũng ngu ngốc đơn thuần như vậy sao? Trần ngây thơ

- Tôi cho cậu biết, chủ nhiệm Dư còn có rất nhiều tật xấu

- Những lời này khi nóng giận, đều là giả vờ hù dọa người, cậu thật sự... Quá ngây thơ

Nói đến đây, lão Mã nhìn Trần Thương, nhỏ giọng nói:

- Tôi cho cậu biết, Nhạc Lượng này là được phái đến

- Nhưng, đại đa số mọi người đều mở một con mắt nhắm một con mắt, nếu không cậu cho rằng khoa cấp cứu thứ hai sẽ giao toàn bộ tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh cho chúng ta sao?

- Chủ nhiệm Dư, hôm nay là thừa cơ phát huy, đúng lúc kích một kích với Nhạc Lượng, không nghĩ tới Nhạc Lượng thật đúng là đã bị chủ nhiệm Dư lừa

Vẻ mặt của anh giật mình nhìn Dư Dũng Cương, thấy ông ta đứng dậy khóe miệng hơi giương lên, đột nhiên cảm giác thấy tất cả những lời của Mã Nguyệt Huy đều là thật

Trần Thương nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Thủ đô thật là phiền phức

Tôi muốn về nông thôn

Một chiêu này của Dư Dũng Cương, trực tiếp giải quyết dứt khoát, rất nhanh.

Vào lúc này, Mã Nguyệt Huy liền thở dài:

- Hại... Cái khoa cấp cứu này, Gia Cát Mã đã có thể khám phá được tất cả, tịch mịch... Nhân sinh tịch mịch như sấm

Mặc dù Trần Thương không quá hiểu ý nghĩa của câu ‘nhân sinh tịch mịch như sấm’ là gì, nhưng anh nhìn thấy dáng vẻ của Mã Nguyệt Huy như muốn ăn đòn.

Trần Thương cảm thấy, khả năng sấm sét so với tuyết càng thêm phù hợp một chút.

Nhưng, anh trong lúc mơ hồ đã trở thành tổ trưởng của tiểu tổ khoa cấp cứu Ngoại thần kinh?

Điều này đã làm cho không biết bao nhiêu người đã kinh ngạc.

Trần Thương còn quyết định sẽ đi đến chỗ mọi người chào hỏi một chút.

Dù sao đột nhiên nhậm chức như vậy, đừng nói là người khác, chính Trần Thương cũng không kịp chuẩn bị sẵn sàng

Khi Trần Thương đi qua chào hỏi quen biết, ngược lại lúc này mọi người cũng rất hào hứng, dù sao bọn họ cùng đã làm việc với giáo sư Trần rất lâu, nên cũng có chút nể mặt.

Nhưng, vấn đề là trình độ của giáo sư Trần ở khoa Ngoại thần kinh đến cùng đã đến bước nào?

Điều này làm cho mọi người có chút không hiểu, vô cùng khẩn trương và lo lắng cho chuyện này

Mặc dù Nhạc Lượng xây dựng bề ngoài là tốt, bản lĩnh cũng có, nếu không cũng sẽ không dám làm như vậy.

Hiện tại, trên cơ bản Hoàng Tân Hải đã khỏe, , anh ta lại cực kỳ mừng rỡ khi Trần Thương đến.

Còn mọi người cũng đều thản nhiên, dù sao cấp cứu khoa Ngoại thần kinh cũng chỉ phụ trách một vài người bệnh nguy cấp, nói thật thì những tình huống phức tạp còn là phải để cho người khoa Ngoại thần kinh đích thân tới, có cái gì không hiểu, trực tiếp xin hội chẩn là được.

Bên này sau khi Nhạc Lượng rời khỏi khoa cấp cứu, trực tiếp đi tìm viện trưởng.

Nhưng... Hiện tại, Nhạc Lượng có được thành công như vậy điều nhờ vào hệ thống khoa Ngoại thần kinh

Điều này làm cho anh ta trực tiếp sửng sốt

Rời khỏi khoa Ngoại thần kinh, Nhạc Lượng liền trở thành là một bác sĩ chủ nhiệm bình thường, nhưng không có tiểu tổ nào theo cùng.

Cứ như vậy, ông ta còn có thể bóc lột ai?

Hiện giờ, ông ta muốn hối hận cũng không kịp.

Nhạc Lương chỉ có thể tạm thời rời khỏi hệ thống khoa Ngoại thần kinh, hiện tại ông ta chỉ có thể gửi gấm hi vọng vào Trần Thương, dù sao... Ông ta cũng không cho rằng Trần Thương có thể vượt nghề, làm trái chuyên môn, sau đó có thể quản lý tốt được tiểu tổ này

Dù sao, để bồi dưỡng một bác sĩ ưu tú khoa Ngoại thần kinh cũng cần một khoảng thời gian rất dài, không giống với các phòng ban khác.

...

...

Ngày hôm sau, điện thoại cấp cứu đã đánh thức Trần Thương.

- Giáo sư Trần, con của thư ký Đặng vừa bị đứt gân bắp thịt, cậu hãy qua đây khâu lại vết thương một cái đi

Lúc này, cũng khoảng một giờ rưỡi rạng sáng.

Trần Thương trở mình, cẩn thận từng li từng tí rời khỏi giường, không dám quấy rầy đến Tần Duyệt.

Thư ký Đặng không phải là ai khác, chính là bí thư của trung tâm Cấp cứu của bệnh viện, nếu như muốn nói đến địa vị, còn muốn cao hơn so với Ngô Đồng Phủ.

Nhưng Đặng Cao Viễn còn phụ trách vị trí cục trưởng cục quản lý y dược bên kia, vì vậy nếu nói ra địa vị thật sự không thấp.

Sau khi anh vội vàng đi tới bệnh viện, đã thấy Đặng Cao Viễn với sắc mặt tràn đầy vẻ buồn rầu ngồi trên ghế, hai tay bụm mặt, thở dài liên tục, người vợ ngồi bên cạnh hai mắt đẫm lệ.

- Giáo sư Trần, bên này

Lý Việt trực ban vội vàng nói.

Trần Thương nhẹ gật đầu, nhỏ giọng hỏi một câu:

- Lại là tự sát? Hay cắt cổ tay?

Lý Việt gật đầu:

- Ừ

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, chuyện này cũng đã thấy rất nhiều lần?

Vào lúc này, Đặng Cao Viễn thấy Trần Thương tới, lập tức đứng dậy, gượng ép che giấu lo lắng, lộ ra nụ cười:

- Chuyện này... Thật sự đã làm phiền giáo sư Trần, rạng sáng vẫn phải đi đến bệnh viện một chuyến.

Thư ký Đặng là người rất kín tiếng, rất khiêm tốn, không hề có một chút kiểu cách nhà quan.

Lời của Đặng Cao Viễn, lại cao lại lớn có thể làm gì?

Con cái nhà mình mà dạy dỗ cũng không tốt.

Hoàn toàn chính xác.

Cuộc đời của thư ký Đặng rất thành công, cục quản lý y dược dưới sự hướng dẫn của ông ta phát triển cũng rất tốt.

Hai bên chuyện cũng tương đối nhiều,

Chuyện bệnh viện trên cơ bản đều là do Ngô Đồng Phủ quản lý, Đặng Cao Viễn cũng rất ít khi can thiệp.

Năm nay, con của Đặng Cao Viễn cũng đã hai mươi bốn tuổi, thế nhưng lại mắc chứng bệnh trầm cảm lâu năm.

Mười tám tuổi, con ông ta đã bắt đầu mắc bệnh trầm cảm, cho đến bây giờ là sáu năm.

Trong sáu năm đó, số lần tự sát đã không thể đếm hết.

Chỉ riêng Trần Thương, từ khi tới bệnh viện tới giờ, đã tận mắt chứng kiến hai ba lần tự sát.

Chuyện này vẫn luôn là tâm bệnh với Đặng Cao Viễn.

Mắc bệnh trầm cảm cũng không tìm ra được nguyên nhân?

Ngay cả hệ thống khoa Ngoại thần cũng không nói rõ được.

Ông ta vì bệnh của con tới lui xuất ngoại cũng nhiều lần, cũng không tra được vấn đề, sau khi hai mươi tuổi, Đặng Cao Viễn cũng từ bỏ.

Chương 1638: Tâm Bệnh Của Đặng Cao Viễn

Còn vợ ông ta từ chức ở nhà không dám làm việc, chỉ ở nhà chăm sóc cho đứa con, trong lòng ông ta cũng rất run sợ.

Hai người bọn họ cũng đã từng nghĩ sẽ mang thai lần hai.

Nhưng, cứ tiếp tục như vậy...Cuối cũng sẽ có chút phiền phức.

Thậm chí có đôi khi, Đặng Cao Viễn cảm thấy con của mình không cần phải làm một phú nhị đại nào cả, làm một đứa bại gia tử cũng được, miễn là khỏe mạnh không cần mỗi ngày chơi tự sát

Trần Thương an ủi:

- Không có chuyện gì đâu, có tôi ở đây, tôi khâu gân bắp thịt lại sẽ khỏe thôi, thư ký Đặng ông cứ yên tâm đi

Đặng Cao Viễn nhịn không được lắc đầu:

- Tôi cũng hi vọng anh khâu không tốt, để cho thằng nhóc này mất đi ý tưởng tự sát.

Đặng Cao Viễn cũng không lớn tuổi lắm, khoảng chừng năm mươi tuổi, trẻ hơn rất nhiều so với Ngô Đồng Phủ.

Vợ của ông ta còn nhỏ hơn tận ba tuổi, hai người kết hôn sớm.

Trần Thương nhịn không được thở dài, không nói gì nữa, đứng dậy đi theo Lý Việt vào bên trong phòng mổ.

Trần Thương nhìn thanh niên hai mắt thất thần, không biết đang suy nghĩ gì.

Khâu lại gân bắp thịt chính là sở trường của Trần Thương.

Thực hiện khâu gân bắp thịt tốn một giờ đồng hồ, mỗi một chi tiết nhỏ đều được Trần Thương xử lý tỉ mĩ.

Có thể do gân bắp thịt có thể khâu lại, còn căn bệnh trầm cảm thì rất khó.

Sau khi xử lý xong khâu vết thương cho Đặng Vũ, sau đó Trần Thương đứng dậy đang chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Đặng Vũ có chút không đúng

Trần Thương lập tức biến sắc, vội vàng xích lại gần xem

Sau khi xem xong, Trần Thương lập tức nhíu mày

Đây là... Thần kinh thị giác bị phù thũng?

Trần Thương nhìn thấy con mắt của Đặng Vũ và người khác cũng không giống nhau, anh quả quyết bắt đầu nhìn chăm chú, nhìn kỹ một cái,

quả nhiên

Trần Thương phát hiện đĩa thị giác bên trái của Đặng Vũ đã sưng tấy nhô lên, rõ ràng là biểu hiện thị giác phù thũng

Bệnh trầm cảm sẽ làm thị giác phùng thũng?

Đây không thể nào

Chẳng lẽ... Là trong đầu có biến chứng khác?

.....

Trần Thương có chút tò mò không hiểu

Vì sao lại xuất hiện hiện tượng phù thũng thị giác ở đây?

Anh nhìn ánh mắt đờ đẫn của Đặng Vũ, muốn hỏi vấn đề gì đang xảy ra, nhưng lập tức bỏ đi chủ ý này

Nếu như có thể hỏi ra mới là chuyện lạ chứ

Có đôi khi, chẩn đoán bệnh thật giống như xử án, bất luận có bất kỳ dấu vết gì để lại đều cần cảnh sác trưởng nghiêm túc tập hợp tất cả.

Những nghi vấn triệu chứng bệnh khó xử lý xuất hiện với những triệu chứng chưa xuất hiện ở trên bệnh án, thường thường sẽ không được chú ý, sẽ không thể tổng hợp chi tiết.

Nghĩ tới đây, Trần Thương liếc mắt ra hiệu với Lý Việt:

- Tôi phải đi trước để hỏi ít chuyện, cậu... Nhìn anh ta cho kỹ.

Lý Việt gật đầu:

- Đi đi.

Phần lớn bệnh trầm cảm cũng là tự phát.

Người bệnh cũng không phải luôn luông ở trong trạng thái kia, chẳng qua là lúc phát tán mới có thể muốn tự sát, đây giống như chu kỳ của một cơ thể.

Thật ra, cẩn thận suy nghĩ một chút, vô luận là máu, dịch trong cơ thể, nội tiết, hệ thần kinh vân vân... Toàn bộ đều có tính chu kỳ.

Cơ thể là một loại máy móc phức tạp, thật sự rất phức tạp

Chức năng của lá gan có hơn 1500 loại, nếu toàn bộ dùng các chức năng này một lúc có thể che phủ một thành phố thủ đô.

Khi Trần Thương suy nghĩ đã về tới khoa cấp cứu.

Ba giờ rưỡi sáng, sảnh cấp cứu rất yên tĩnh, đại sảnh có chút âm u lạnh lẽo.

Thư ký Đặng ngồi ở trên ghế, ôm vợ vào trong ngực, bà ấy khóc mệt, nên ngủ thiếp đi.

Thư ký Đặng không ngủ được, chuyện của ngày hôm này cũng chính là tâm bệnh của ông ta.

Trên sự nghiệp của mình, Đặng Cao Viễn cảm giác bản thân như tên của mình, có ý chí cao xa, còn trong cuộc sống ông ta cảm giác mình là một kẻ thất bại.

Con của mình cũng không thể giáo dục tốt, giáo dục trở thành một người bệnh trầm cảm

Chuyện này thật sự là thất bại

Hiện tại, công việc của thư ký Đặng cũng càng ngày càng nhiều, lãnh đạo cũng tiết lộ qua mấy lần, muốn để ông ta tiến thêm một bước.

Đối với chuyện này, Đặng Cao Viễn vẫn luôn không dám tỏ thái độ.

Tổ chức này 'tiến thêm một bước' cũng không phải là một câu đơn giản.

Hiện tại, Đặng Cao Viễn cũng đã là cấp bộ phó, vào lúc này, lại có thể tiến một chút là mang ý nghĩa sẽ nằm trong dự bị bộ cấp cao, quyền cao chức trọng

Kiểu vị trí như vậy, ông ta có thể đảm nhiệm sao? Gánh nặng lớn nhất trong lòng ông ta chính là Đặng Vũ, ông ta thật có chút xúc động.

Chuyện này ông ta cùng đã thảo luận qua rất nhiều lần với chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương, bà ấy cũng tiết lộ qua, sau này, Đặng Cao Viễn có khả năng thay bà ấy.

Tuổi của Tiêu Nhuận Phương cũng không nhỏ, chỉ có thể làm tiếp hai năm.

Đặng Cao Viễn đoán khả năng hai năm đầu, ông ta kiêm nhiệm Phó chủ nhiệm Vệ Kiện ủy sẽ rất khó khăn, hai năm sau sẽ thuận hơn.

Chuyện này đối với công chức mà nói, chính là tương lai rất tốt, ai có thể không động tâm?

Hôm nay, lãnh đạo lại tìm ông ta nói chuyện, hai người thậm chí uống một chút rượu, lại lần nữa nhắc đến chuyện này.

Có đôi khi, Đặng Cao Viễn nghĩ, cả đời tôi là vì cái gì?

Ông ta nhìn lên trần nhà, suy nghĩ một đêm, nhịn không được thở thật dài.

Ở cục quản lý y dược rất thoải mái, nếu như tiến thêm, chính mình nhất định phải tốc độ tăng nhanh, dồn tất cả tinh lực vùi đầu vào công việc mới có thể thích ứng công việc mới được.

Dù sao cục quản lý rất lớn, thứ cần phải học tập, cũng rất nhiều.

Cứ như vậy, khẳng định không có cách nào quan tâm đến con cái.

Haiz...Ngay lúc này, Trần Thương vô cùng lo lắng chạy tới.

- Thư ký Đặng! Tôi hỏi anh một vấn đề.

Trần Thương thấy vợ của thư ký Đặng đang ngủ, nhịn không được nhỏ giọng:

- Có muốn bế đến phòng trực ban hay không?

Đặng Cao Viễn lắc đầu:

- Không cần, phẫu thuật xong sẽ trở về.

- Giáo sư Trần, phẫu thuật đã hoàn thành?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, phẫu thuật đã hoàn thành.

- Nhưng... Có chuyện tôi cần hỏi thư ký Đặng một chút, anh có thể cùng đi với tôi chứ.

Đặng Cao Viễn nghe xong, cũng không có hỏi vì sao, khẽ nhẹ đánh thức vợ mình.

Ở bệnh viện phải nghe theo lời bác sĩ, Đặng Cao Viễn đã được dạy như vậy.

Sau khi người vợ tỉnh lại, thấy Trần Thương, liền vội vàng hỏi:

- Như thế nào đây? Giáo sư Trần? Phẫu thuật thuận lợi chứ?

Trần Thương ừ một tiếng:

- Phẫu thuật rất thành công, nhưng vẫn cần thời gian để bình phục.

- Nhưng, còn có một chuyện khác cần phải xác nhận một chút.

- Gần đây thị giác của Đặng Vũ có xuất hiện hiện tượng giảm xuống hay không?

Nghe thấy lời này, ánh mắt của người mẹ đột nhiên sáng lên:

- Đúng! Giống như, có chút

- Gần đây đứa nhỏ này nhìn đồ vật ở xa không thấy rõ lắm, đọc sách cũng rất hay bực bội, xem tivi cũng bực bội, rất thích che mình nằm ở trong chăn, cũng không nói chuyện...

- Tôi cho là bệnh tình hiện giờ rất nghiêm trọng, sau khi đi bệnh viện tâm thần về, ăn nhiều thứ có chứa Sertraline, nên ngày hôm nay mới xảy ra những chuyện này.

Sau khi nghe thấy lời này, trong lòng Trần Thương đã chắn chắc bảy tám phần

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Trước đây, Đặng Vũ có từng bị viêm màng não hay không, sọ não có bị ngoại chấn thương lần nào không...Những bệnh này.

Nghe thấy Trần Thương, người mẹ liền vội vàng lắc đầu.

- Không, đứa nhỏ này... Dù ngốc, mặc dù tự mình hại mình, nhưng rất ít đập đầu, nhảy lầu càng không, phần lớn đều là tổn thương trên cánh tay...

Thực tế mẹ của Đặng Vũ nói là không nổi nữa, nói những lời này liền cực kỳ đau lòng, nhắc lại như đang cắt từng miếng thịt trong lòng người mẹ, vô cùng thống khổ

Chương 1639: Khối U Trong Đầu

Trần Thương nghe xong những lời của người mẹ, cũng nhíu mày.

Không có ngoại thương, não cũng chưa từng bị nhiễm trùng, chuyện này là như thế nào chứ?

Tìm khoa mắt hội chẩn?

- Giáo sư Trần, xảy ra chuyện gì sao?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, khi tôi vừa hoàn thành phẫu thuật, phát hiện con mắt của Đặng Vũ có chút không đúng, ừm, có thể bị phù thũng.

- Loại bệnh này, tình huống bình thường ngoại trừ bệnh tật bên ngoài khoa mắt, nguyên nhân chủ yếu là não bộ bị nhiễm trùng, sọ não ngoại thương, hoặc là trong đầu có khối u

Khi Trần Thương đang nói rằng trong đầu có khối u, đột nhiên trong mắt lóe lên ánh sáng...

Đúng

Có phải là trong đầu có khối u hay không đây?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương có chút kích động, rất có thể

Đặng Cao Viễn thấy thế, cũng nhíu mày.

- Giáo sư Trần... Bây giờ nên làm gì?

Trần Thương vội vàng nói:

- Trước tiên hãy chụp phim X-quang để nhìn kết quả, Đặng Vũ hẳn đã làm qua một lần kiểm tra nội soi rồi đúng không?

Đặng Cao Viễn gật đầu, đương nhiên đã làm qua.

Bản thân ông ta là người làm trong nghề y, không biết quen biết bao nhiêu bác sĩ chức to chúc nhỏ.

Hai năm trước là một khoảng thời gian giày vò cũng không ngắn, ngay cả Mayo (Mayo Clinic là một trung tâm y tế học thuật phi lợi nhuận của Mỹ, tập trung vào chăm sóc sức khỏe tổng hợp, giáo dục và nghiên cứu) cũng chạy tới hai lần, căn bản đều vô dụng, kiểm tra không tìm ra được vấn đề.

Có thể càng kiểm tra càng không nhìn thấy vấn đề, càng giống một bệnh tâm thần, nhưng căn bệnh trầm cảm này không thể kiểm tra ra.

- Khi hai năm trước, các cuộc kiểm tra to to nhỏ nhỏ cũng đều đã làm, trong đầu không có bất kỳ chuyện gì, trong cơ thể cũng không tìm thấy

bệnh tật gì.

- Vì vậy nên từ bỏ, chỉ có thể dựa vào thuốc mà duy trì, có thể những năm này, tình huống càng ngày giống như càng ngày nghiêm trọng, ngày một tăng số lượng thuốc

- Thậm chí... Có đôi khi uống thuốc cũng không dùng được, thậm chí Citalopram còn bị kháng thuốc.

- Ai...

Trần Thương dứt khoát an ủi:

- Trước tiên hãy làm kiểm tra xem một chút đi, khả năng tình huống có chút chuyển biến.

Đặng Cao Viễn lại hiểu rõ ý này, chăm chú nhìn Trần Thương nói tiếng cám ơn, ngay sau đó nói:

- Giáo sư Trần, tôi cũng không khách khí, chuyện của Đặng Vũ tất cả nhờ vào cậu, chúng tôi làm cha mẹ, sẽ tích cực phối hợp.

……..

Trần Thương được sự cho phép của người nhà Đặng Cao Viễn, cũng buông tay ra.

- Gọi điện cho khoa mắt, mời họ đến hội chẩn

- Khoa X-Quang sao? Tôi là Trần Thương, đúng vậy, tôi muốn hẹn chụp một cái cộng hưởng từ (MRI).

...

Sau khi anh cầm điện thoại gọi thông báo một cái, Lý Việt đưa Đặng Vũ trở về.

Khi nhìn thấy anh, Lý Việt hiếu kỳ hỏi một câu:

- Làm sao vậy, Trần Thương?

Trần Thương có chút lo lắng nói:

- Bây giờ, tôi hoài nghi căn bệnh trầm cảm của Đặng Vũ có khả năng không phải là bệnh tâm thần

Nghe thấy câu nói này, Lý Việt lập tức sửng sốt một chút.

- Bệnh trầm cảm không phải là bệnh tâm thần thì đó là căn bệnh gì chứ?

Trần Thương:

- Khối u

Lý Việt lập tức liếc mắt, nhỏ giọng thầm thì một câu:

- Còn không bằng bệnh tâm thần đâu, khối u... Trong đầu có khối u, chà chà

Lý Việt nhịn không được nhìn Đặng Vũ một cái, liền thở dài.

Trần Thương cười cười:

- Cũng không nhất định là u ác tính đâu.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương nhìn sang Đặng Vũ, nói:

- Chúng ta cùng nhau đi chụp cộng hưởng từ (MRI) một chuyến, cậu không cần phải sợ, chỉ là một căn phòng, cậu đi vào đó chỉ cần nhắm mắt lại một lát, sẽ xong ngay thôi, cậu đừng quá lo lắng

Đặng Vũ là bị bệnh trầm cảm, không phải ngốc, càng không phải bị hiểu năng trí tuệ, có thể nghe hiểu những lời Trần Thương nói một cách tự nhiên.

Nhớ lại MRI, sắc mặt của Đặng Vũ liền thay đổi, bắt đầu điên cuồng lắc đầu:

- Không... Không

Trần Thương nhịn không được thở dài, có chút bất đắc dĩ:

- Không có chuyện gì, tôi sẽ đi cùng cậu, không cần sợ hãi, không có chuyện gì

- Không, tôi không đi

Đặng Cao Viễn đi tới, ông ta không hề tức giận, mà lẳng lặng nhìn Đặng Vũ, cười cười:

- Con trai, con chưa bao giờ làm cho cha thất vọng mà đúng không? Con không có bệnh gì mà, không có chuyện gì, hãy nghe lời bác sĩ, không phải tốt sao?

Đặng Vũ nghe thấy Đặng Cao Viễn, hơi bình tĩnh lại.

Ánh mắt anh ta nhìn cha của mình có chút né tránh, giống như muốn trốn tránh điều gì đó.

Nói thật, Đặng Vũ cảm giác mình là một tên phế nhân, ngoại trừ Đặng Cao Viễn, anh ta tìm không thấy giá trị của chính bản thân, điểm duy nhất chính là đầu thai

- Được.

m thanh của Đặng Vũ rất trầm thấp.

Khi một đoàn người đến phòng MRI, Đặng Cao Viễn do dự một chút, cùng với Trần Thương tiến vào gian phòng bắt đầu kiểm tra.

Hạch từ không có phóng xạ, vào khi Đặng Vũ nằm ở trên giường đang di chuyển tiến vào bên trong, anh ta bắt đầu lo sợ.

Ngay sau đó anh ta bắt đầu xoay người, muốn đi ra, Đặng Cao Viễn thấy thế, vội vàng nói:

- Nằm xuống, nhắm mắt lại, hít thở sâu

Đặng Vũ có chút sợ hãi, âm thanh đã bắt đầu mang theo tiếng khóc nức nở.

- Không... Không, tôi có cảm giác giống như tôi sắp phải chết, thả tôi ra ngoài! Thả tôi ra ngoài.

Ngay sau đó, anh ta bắt đầu hô hấp dồn dập, hai tay cũng bắt đầu đập, vừa vặn phần tay băng bó kỹ cũng bắt đầu chảy máu.

Bác sĩ khoa X-Quang vội vàng dừng lại.

Đặng Vũ cũng từ trên giường lăn xuống.

Lúc này, sắc mặt của anh ta cũng đã trắng bệch, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Sau khi anh ta nhìn thấy Đặng Cao Viễn, ôm chân của ông ta, toàn thân phát run nói đến:

- Thật xin lỗi, Cha... Con... Con làm không được

- Rất khó chịu, giống như sắp chết.

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, đã sớm nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nếu như người bệnh phải kiểm tra hạch từ CT thì phải tiến vào trong gian phòng bịt kín, nhưng đối với người bệnh như Đặng Vũ thì thật sự rất khó khăn, đó là một không gian nhỏ hẹp u ám, trong nháy mắt bệnh tình sẽ bộc phát.

Trần Thương không chỉ gặp qua loại chuyện như vậy một lần.

Vì vậy ngay từ đầu, Trần Thương liền nói mình sẽ làm bạn trong gian phòng kiểm tra này, có thể không nghĩ tới, vẫn không kiểm tra được.

Đặng Cao Viễn biết rõ, đây đối với Đặng Vũ mà nói rất khó khăn.

Đây cũng chính là nguyên nhân, vì sao từ khi Đặng Vũ 20 tuổi đã ít để cho anh ta làm các loại kiểm tra.

Rơi vào đường cùng, đám người chỉ có thể trở lại bên trong phòng cấp cứu, cân nhắc một lần nữa.

Các bác sĩ khoa mắt cũng tới, sau khi nhìn thấy thư ký Đặng cũng vội vàng ân cần chào hỏi.

Trần Thương bên này thảo luận sơ với bác sĩ trực ban khoa mắt, vẫn quyết định quyết định làm kiểm tra

Hạch từ và CT gần như là tránh không khỏi, nhất định phải kiểm tra tình huống trong đầu một cách rõ ràng.

Sau khi do dự mãi, Trần Thương quyết định tiêm cho Đặng Vũ một liều thuốc an thần.

Đặng Cao Viễn cũng đồng ý.

Đợi đến Đặng Vũ chìm vào giấc ngủ say, một đoàn người lại lần nữa đẩy anh ta đến khoa X-Quang.

Hiện tại, mọi người đã bị anh ta giày vò đến khoảng bốn giờ rưỡi.
Khi chờ đợi kết quả, ánh mắt của Đặng Cao Viễn hơi lộ ra phiền muộn.
Trần Thương từ túi áo móc ra một ly cà phê đưa tới:
- Thư ký Đặng, hãy uống ngụm.
Đặng Cao Viễn nhìn ly cà phê một cái, cười cười:
- Cám ơn, cấp cứu thật vất vả? Vẫn phải chuẩn bị sẵn cà phê.

Chương 1640: Không Phải Mắc Bệnh Trầm Cảm

Trần Thương cười cười:

- Tôi cũng đã quen thuộc với những chuyện như thế, uống một ngụm sẽ cảm thấy tốt hơn.

Đặng Cao Viễn nhẹ gật đầu:

- Lão Ngô rất xem trọng cậu, muốn giữ cậu ở lại, cậu có ý gì không?

Trần Thương nhịn không được nói câu:

- Trung tâm Cấp Cứu bệnh viện Thủ đô rất tốt, nhưng Đông Dương tỉnh Nhị viện mới là nhà của tôi, trở về nhà của mình phát triển vẫn tốt hơn, nên sẽ quay về.

Hoàn toàn chính xác, Tỉnh Nhị viện cho Trần Thương một nền móng, cái móng này rất quan trọng

Đặng Cao Viễn nghe thấy Trần Thương, đột nhiên sửng sốt một chút, cười cười:

- Đúng, rất tốt.

- Lão Tần với tôi cũng là chỗ quen biết, là người rất tốt, nói một cách chính xác có thể xem tôi là thế hệ trước của cậu.

- Nhưng ông ấy đoán chừng trễ nhất trong hai ngày này sẽ bị chuyển công tác, đến lúc đó có khó khăn gì cứ gọi điện thoại cho tôi, chỉ cần anh khai triển công việc thật tốt, ai làm viện trưởng cũng không cần lo lắng, có chuyện trực tiếp gọi cho tôi, không giải quyết được thì để Vệ Kiện ủy làm.

Đặng Cao Viễn nói những lời này rất bình tĩnh, nhưng cũng rất khí phách.

Nhưng ông ta thật sự có năng lực này

Năm mươi tuổi đã giữ chức Phó bộ, địa vị này cả nước có được bao nhiêu người?

Trần Thương cười cười:

- Thư ký Đặng, tôi chỉ là một chủ nhiệm khoa nhỏ bé, làm sao có thể làm phiền đến ông cho được.

Đặng Cao Viễn cười cười:

- Cậu chính là chủ nhiệm... So với chủ nhiệm Hiệp Hòa còn có vị trí hơn, cậu là chưa thấy được cuộc bầu cử của viện trưởng các bệnh viện năm nay, cũng nháo nhào đến chỗ chủ nhiệm Tiêu.

Trần Thương lập tức sững sờ.

Khi hai người nói chuyện phiếm với nhau, lúc này bác sĩ khoa X-Quang đầu đầy mồ hôi, anh ta thề, chính mình cũng chưa từng gặp qua nang màng nhện (nang màng nhện não thực chất là 1 nang nước có trong tủy sống hoặc não có chứa dịch não tủy, có hoặc có ít sự thông thương với khoang dưới nhện) lớn như thế

Nhìn cái thể tích này, anh ta cũng bị chấn kinh

Nói thật, làm bác sĩ khoa X-Quang cũng được 12 năm, khối u khổng lồ như thế cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bác sĩ khoa X-Quang nhìn bệnh nhân trẻ tuổi kia, lại có chút đau lòng

Làm sao anh ta có thể chịu được đến bây giờ?

Đang lúc nói chuyện, anh ta chưa kịp ra phim, trực tiếp chạy tới bên cạnh nói:

- Thư ký Đặng, giáo sư Trần, mọi người mau tới nhìn

Nghe thấy lời nói bác sĩ X-Quang, Trần Thương lập tức sững sờ, trực tiếp hỏi:

- Là nang màng nhện sao?

Đối phương lập tức sửng sốt một chút

- Giáo sư Trần, anh... Anh biết à?

Trần Thương nghiêm mặt gật đầu:

- Có phải rất lớn hay không?

Đối phương lại lần nữa sững sờ, trong lòng lại giống như dời sông lấp biển.

Cái này cũng có thể đoán được?

Bác sĩ khoa X-Quang nhịn không được nhẹ gật đầu:

- Đúng, rất lớn, tôi chưa từng thấy qua khối u nào lớn như thế

Trần Thương lập tức nhíu lông mày, chỉ có Đặng Cao Viễn biến sắc

- Nang màng nhện?

Trần Thương ừ một tiếng, nói với y tá:

- Trước tiên hãy đẩy người bệnh trở về, để khoa Ngoại thần kinh xuống hội chẩn.

……

Trong văn phòng

Đặng Cao Viễn và vợ đều kinh ngạc nhìn Trần Thương:

- Cái gì? Anh nói thật ra những năm này Tiểu Vũ không mắc bệnh tâm thần?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chính xác mà nói cũng không phải là bệnh trầm cảm, bệnh trầm cảm chẳng qua là anh ta cố tình diễn thôi

- Thật ra, Đặng Vũ bị tổn thương và đau đớn hơn rất nhiều so với những gì anh ta diễn, thậm chí là... Loại tra tấn này rất khó chịu

Nghe thấy câu nói này, Đặng Cao Viễn đột nhiên trợn tròn mắt

Không nghĩ tới, con trai mình vậy mà không mắc bệnh trầm cảm

Đặng Cao Viễn ông đường đường là cấp thứ trưởng trong lĩnh vực y tế quốc gia, con của ông lại bị chẩn đoán sai bệnh

Hơn nữa, Đặng Vũ bị trị liệu như người mắc bệnh trầm cảm nhiều năm như vậy

Sáu năm vẫn luôn được điều trị như người bị bệnh tâm thần

Sáu năm, ròng rã sáu năm uống thuốc thần kinh

Đây là lý do tại sao người bình thường cũng trở nên có bệnh đúng không?

Trong văn phòng nháy mắt yên tĩnh lại, không ai nói tiếng nào.

Thực sự Đặng Cao Viễn có chút không chấp nhận nổi sự thật này.

Người trực ban buổi tối hôm nay đúng lúc là Nhạc Lượng đã tức giận với Dư Dũng Cương rồi rời đi.

Sau khi anh ta biết tin đó, ngay lập tức chạy tới khoa cấp cứu

Dù sao đây cũng là con trai của thư ký Đặng, nếu như anh ta có thể biểu hiện tốt trước mặt thư ký Đặng, có thể để lại ấn tượng tốt trước mặt lãnh đạo

Sau khi anh ta nhìn xong phim X-quang, bắt đầu chủ động giải thích nói:

- Ừm, nếu như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích, Đặng Vũ là mắc u nang màng nhện bẩm sinh, trong quá trình trưởng thành, sự phân chia màng nhện diễn ra không ổn định, gặp nhiều ở nam thanh thiếu niên.

- Kết hợp phim X-quang có thể thấy, u nang Thùy trán có thể xuất hiện trầm cảm

- Mà chứng phù đĩa thị giác của Đặng Vũ cũng có thể giải thích rất rõ ràng! Dây thần kinh thị giác được bao bọc bởi màng não kéo dài trong hộp sọ, khi đến các màng dây thần kinh thị giác sẽ được chia thành hai tầng nội ngoại, ngoại tầng là màng xương của xương vành mắt, tầng bên trong là vỏ ngoài của dây thần kinh thị giác, bên trong vỏ bọc ngoài là màng nhện và màng mềm bao quanh dây thần kinh thị giác, bởi vậy não dưới không gian màng nhện được nối với khoang dưới màng nhện của dây thần kinh thị giác, khi xuất hiện nang màng nhện, rất rõ ràng sẽ xuất hiện tình trạng phù thũng

Nhạc Lượng giải thích rất rõ ràng, không thể không nói, với tư cách là bác sĩ chủ nhiệm của khoa Ngoại thần kinh, anh ta vẫn có chút trình độ.

Chẳng qua là, sau khi nói xong, Nhạc Lượng lại kinh ngạc phát hiện, thư ký Đặng chẳng những không vui, ngược lại còn nhíu mày, sắc mặt càng thêm âm trầm

- Anh có biện pháp điều trị không?

Cuối cùng, Đặng Cao Viễn nhìn cái nang màng nhện khổng lồ trong hộp sọ, lớn hơn nắm tay của mình, nhìn có chút ớn lạnh

Cuối cùng, ông nhìn Nhạc Lượng trực tiếp hỏi.

Nhạc Lượng không nhịn được hơi sửng sốt, anh ta nhìn Đặng Cao Viễn, đỏ mặt có chút xấu hổ:

- Cái này... Cái này... Sách! Aizz, đã quá muộn

- Nếu nang màng nhện được phát hiện ra sớm, việc trị liệu cũng không phải vấn đề gì, thậm chí chẳng qua chỉ là một tiểu phẫu, nhưng cái này... Thật sự là có chút phiền phức, màng nhện và các mô xung quanh bị dính liền chặt chẽ, hơn nữa còn đang liên tục phát triển, hiện tại đã chiếm một diện tích lớn trong não

- Vách u nang quan trọng nhất có lỗ nhỏ thông với khoang dưới màng nhện, từ lỗ này, dịch não tủy liên tục chảy vào trong túi, lỗ nhỏ đóng vai trò như một cái van, u nang to dần do nhịp đập của động mạch nền sọ.

- Hơn nữa, kết quả chụp trên CT này cho thấy những mạch máu này đã hình thành một vòng tuần hoàn với màng nhện, nếu như phẫu thuật thì cần xử lý những mạch máu này, nhưng những mạch máu này lại ở dưới u nang, tùy tiện phẫu thuật có thể dẫn tới xuất huyết nội sọ

- Hơn nữa, chỗ này còn vướng dây thần kinh thị giác, vậy...

Nhạc Lượng nói rất nhiều, anh ta muốn nói rõ cho thư ký Đặng hiểu, không phải anh ta không làm được, mà là ca phẫu thuật này rất khó

- Aizz, đừng nói là tôi, có lẽ ngay cả viện sĩ Tiết Chính Nhận cũng không nhất định có thể làm tốt ca phẫu thuật này.

Đặng Cao Viễn không nói một lời, sắc mặt của ông ta rất khó coi

Đặc điểm của nang màng nhện là không ngừng phát triển, thậm chí sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, nhất định phải làm phẫu thuật.

Mà còn là càng làm sớm càng tốt, nhưng bọn họ vậy mà kéo dài hơn bốn năm, để nang màng nhện này phát triển đến mức độ này

Chương 1641: Có Thể Cắt Bỏ

Nếu như không phải Trần Thương thì thật sự không thể phát hiện được nguyên nhân từ đâu.

Quả thực điều này có chút châm biếm mà.

Đúng rồi

Trần Thương thì sao?

Đặng Cao Viễn vội vàng hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu... Có biện pháp không?

Nhạc Lượng nhìn Trần Thương, ánh mắt hơi lộ ra ý vị thâm trường.

Nói thật, anh ta và Trần Thương không có mâu thuẫn trực tiếp.

Nhưng, chuyện ngày đó cũng là Trần Thương nói cho Dư Dũng Cương, vừa khéo sau khi Nhạc Lượng rời đi, thanh niên này lại làm tổ trưởng của khoa Ngoại thần kinh.

Vì lẽ đó, trong lòng Nhạc Lượng thật sự có chút thành kiến với Trần Thương.

Vào lúc này, anh ta thấy Đặng Cao Viễn hỏi Trần Thương, cũng không nhịn được khẽ thầm cười khinh một tiếng.

Anh ta cũng không có cách nào, Trần Thương lại có sao?

U nang lớn như thế, nói cắt là có thể cắt sao?

- Thư ký Đặng, tôi có một biện pháp! Chúng ta có thể dẫn lưu chất lỏng ở khoang trong nang màng nhện ra ngoài, làm giảm áp lực nội sọ, tự nhiên có thể giảm đi các triệu chứng hiện tại.

Bác sĩ ở khoa mắt mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cũng không lên tiếng, nhưng có lẽ biện pháp này thật sự không tệ, chí ít đối với khoa mắt mà nói thì là như vậy.

Trần Thương lại trực tiếp nói:

- Có thể cắt.

Lập tức, ba chữ đó khiến tất cả mọi người trong phòng bình tĩnh lại

Một đêm

Trần Thương chỉ nói ba chữ này

Nhạc Lượng nói loạn xạ cả một đêm, giải thích từ lý luận đến nguyên lý phát bệnh rất rõ ràng, ngay cả độ khó của ca phẫu thuật cũng đã nói

Thậm chí, cũng đã đưa ra phương pháp phẫu thuật.

Nhưng... Ba chữ đơn giản của Trần Thương giống như khác một trời một vực so với tác phẩm trình bày và phân tích vĩ đại của anh ta

Lời ấy vô cùng chấn động

Tất cả mọi người cũng bị kinh sợ.

Có thể trị

Đừng nói nhiều như vậy, thân là bác sĩ, nên dứt khoác trả lời có thể trị hay không là được rồi

Đừng nói nhiều lý do như vậy, cái gì mà độ khó, cái gì mà kỹ thuật?

Lãnh đạo nào muốn nghe những kiến thức chuyên nghành này của anh chứ?

Người ta chỉ muốn biết, có thể trị liệu hay không mà thôi

Quả nhiên, sau khi Đặng Cao Viễn nghe thấy câu trả lời của Trần Thương, cả người nhanh chóng đứng dậy, trực tiếp xiết chặt nắm đấm, kích động trừng to mắt nhìn anh:

- Thật sao?

Trần Thương ừ một tiếng:

- Thật.

Nhạc Lượng trừng to mắt, anh ta nhìn Trần Thương một cái:

- Giáo sư Trần... Cái u nang này đã dung hợp với màng mềm rồi, mạch máu bị quấn vào rất nghiêm trọng, cậu chắc rồi chứ?

Trần Thương ừ một tiếng:

- Có thể.

Hiển nhiên là Nhạc Lượng vẫn không tin

Độ khó này cao bao nhiêu trong lòng của anh ta rất rõ ràng.

Đặng Cao Viễn nghe xong, lập tức đánh nhịp:

- Được! Giáo sư Trần, chuyện này liền nhờ cậu.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Ừm, làm thủ tục nhập viện đi, nhưng... Tiểu Kha, cô đi lấy một phần thông báo bệnh tình nguy kịch, giấy đồng ý phẫu thuật sau khi được giải thích... Để thư ký Đặng ký tên.

Nói xong, anh nhìn Đặng Cao Viễn:

- Thư ký Đặng, mấy thứ này, ông phải ký tên, dù sao bất luận là ca phẫu thuật nào đều sẽ có nguy hiểm.

Nhạc Lượng nghe xong, vội vàng nói:

- Thư ký Đặng, phương pháp kia của tôi không có nguy hiểm

Đặng Cao Viễn nhìn Trần Thương:

- Ừm, phẫu thuật ấy à, cũng có nguy hiểm

- Nhưng, giáo sư Trần, phẫu thuật xong có phải có thể trị tận gốc bệnh trầm cảm hay không?

Trần Thương gật đầu:

- Trên lý thuyết thì đúng là có thể, nhưng đó là cả một quá trình, dù sao cũng phải thích ứng trong thời gian dài, phòng khi có tác dụng phụ.

- Được! Tôi sẽ ký tên

Đặng Cao Viễn lập tức vỗ tay

……

Lời của Đặng Cao Viễn đã khiến tất cả mọi người sửng sốt

Nhạc Lượng thì càng trừng to mắt, có chút nghẹn họng.

Anh ta không biết vì sao Đặng Cao Viễn lại đồng ý chọn phương pháp có rủi ro của Trần Thương

Hơn nữa, anh ta càng không tin Trần Thương có thể điều trị khỏi cho người bệnh.

Đây căn bản không thể nào

Hơn mười năm kinh nghiệm phẫu thuật nói cho anh ta biết, bệnh nhân này không dễ chọc, dẫn lưu mới là biện pháp đơn giản nhất trực tiếp nhất hiệu quả nhất.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Lượng thật có chút không phục.

Anh ta cảm thấy vị lãnh đạo này quá u mê Trần Thương.

Thậm chí, Nhạc Lượng có một loại cảm giác: Mình thật sự là nhân vật nam chính trong một câu chuyện, âu sầu thất bại, lại có khát vọng, nhưng lại không có chỗ thi triển.

Mà Trần Thương, Dư Dũng Cương thật ra đều là nhân vật phản diện, quan lại bọn họ bao che cho nhau, mà Đặng Cao Viễn không nhìn rõ chân tướng sự thật, rõ ràng mình có ý tốt nhưng ông ta lại không nhận ra được.

Hết lần này tới lần khác chấp nhận tin tưởng Trần Thương đang ngày một nổi tiếng kia.

Aizz... Phải bình tĩnh.

Đợi đến khi xảy ra vấn đề để xem các người còn đắc ý được hay không?

Thật sự cho rằng phẫu thuật là trò đùa hay sao?

Không thể nào khiêu chiến, phẫu thuật nào có nhiều kỳ tích như vậy.

Nhạc Lượng càng nghĩ càng có chút tức giận cảm thấy bất công.

Bên này, Đặng Cao Viễn ký tên, Trần Thương gật đầu nói:

- Thư ký Đặng, tối nay cứ về trước đi, trước tiên chúng tôi sẽ hoàn thành kiểm tra trước phẫu thuật, hoàn thiện các khâu xét nghiệm cần thiết.

- Ngày mai, tôi sẽ liên hệ với chủ nhiệm Hồ Truyền Bang, viện sĩ Tiết Chính Nhận, tới phối hợp với tôi để thực hiện phẫu thuật.

- Vất vả cho ngài rồi, đừng lo lắng.

Đặng Cao Viễn nhẹ nhàng thở ra:

- Cám ơn giáo sư Trần

- Nếu Tiểu Vũ được trị khỏi, tôi... Tôi tự mình bày tiệc rượu cảm ơn cậu.

Trần Thương cười cười:

- Không còn sớm, đi về nghỉ ngơi đi, bên này đã có chúng tôi rồi.

Đặng Cao Viễn gật đầu, cùng vợ về nhà.

Dọc theo đường đi, Đặng Cao Viễn vẫn có chút kích động.

Nếu quả thật giống như những gì Trần Thương nói, sau khi phẫu thuật thành công, còn có thể chữa khỏi bệnh trầm cảm, chuyện này đối với Đặng Cao Viễn mà nói thì đúng là một chuyện tốt.

Ông ta có thể toàn tâm toàn ý hết mình vì công việc rồi.

Nghĩ tới đây, Đặng Cao Viễn càng nghĩ càng có chút xúc động.

Người vợ ngồi ở ghế lái phụ cũng lo sợ ôm đầy hy vọng, bà ấy nhìn Đặng Cao Viễn, không nhịn được hỏi:

- Ông xã, bệnh trầm cảm của Tiểu Vũ sẽ có thể được chữa khỏi, đúng không?

- Có thể! Nhất định có thể! Giáo sư Trần đã điều trị cho bao nhiêu người, Hơn nữa, vốn dĩ Tiểu Vũ không mắc bệnh trầm cảm, chẳng qua là nó đang diễn thôi

- Thằng bé nhất định có thể khỏe lại! Bà xã, yên tâm đi, những năm này... Vất vả cho em rồi.

- Aizz... Vất vả cái gì chứ, cả nhà bình an là được rồi.

Đúng vậy, bất luận là nhân viên quan trọng của cấp bộ, hay người dân bình thường, có một thứ đều đáng quý như nhau, đó chính là khỏe mạnh.

...

...

Sáng ngày thứ hai, Trần Thương tự gọi điện thoại cho Tiết Chính Nhận.

- Viện sĩ Tiết, có một ca phẫu thuật cần có sự hỗ trợ của ông, ông xem có thời gian không?

- Lúc nào?

- Ba giờ chiều hôm nay sẽ bắt đầu.

- Được, tôi nhất định sẽ đến

Sau khi Tiết Chính Nhận cúp điện thoại, cả người có chút kích động, đối với lời mời của Trần Thương, ông ta quả thực có chút hưng phấn.

Công việc cứu viện tại Pakistan lần trước đã khiến ông ta nhớ mãi không quên.

Trần Thương thật sự lợi hại

Trải qua chuyện lần trước, Tiết Chính Nhận đã có hảo cảm hơn với thanh niên này.

Dù sao thì thanh niên này thật sự đã dạy cho ông ta một vài thứ.

Chương 1642: Giáo Sư Trần Có Thể

Hôm nay sẽ là loại phẫu thuật nào?

Tiết Chính Nhận khá là tò mò.

Ca phẫu thuật của Đặng Vũ được rất nhiều chủ nhiệm coi trọng.

Chủ nhiệm khoa nội ngoại thần kinh cũng có mặt ở đây, còn có chủ nhiệm khoa mắt và các lãnh đạo bệnh viện, trong đó có cả Ngô Đồng Phủ.

Dù sao đây cũng là đứa con duy nhất của Thư ký Đặng.

Nhạc Lượng cũng có mặt, chỉ là... không ai để ý đến sự tồn tại của anh ta.

Đơn giản vì những người có mặt ở đây đều là người có kinh nghiệm, bất kỳ ai cũng đều là người có chức vị cao.

Tuy nhiên, khi Trần Thương chiếu ca bệnh của Đặng Vũ ra, tất cả mọi người cũng sửng sốt

Thậm chí, còn có thể nghe thấy một tiếng thở gấp nhàn nhạt vang lên.

- U nang lớn như thế! Hơn nữa... còn là nang màng nhện không ngừng lớn dần

- Nang bám dính quanh vách rất nghiêm trọng, muốn phẫu thuật cắt bỏ hoàn toàn nang vách thì quá khó

- Đúng vậy, nhưng nếu không cắt bỏ nang vách thì sau nãy vẫn sẽ tái phát, mà nếu cắt bỏ thì lại quá khó

- Y? Cái u nang này cũng rất cổ quái! Lại có mạch máu đi qua, một khi phẫu thuật thì nhất định phải cắt đứt mạch máu, tiến hành hậu phẫu nội sọ, nối lại mạch máu ở ngoại sọ, nhưng một khi thiếu máu, khả năng công năng thần kinh bị tổn thương quá cao, bản thân bị rối loạn cảm xúc, cái này... Chậc chậc, khó lắm

Kèm theo từng hình ảnh chiếu lên, những chủ nhiệm vội vàng bắt đầu phân tích.

Mỗi một câu mà họ nói đều là tình huống thực tế, tình huống không thể tránh khỏi

Cuối cùng, ước chừng qua nửa tiếng, mọi người nắm rõ tình hình của Đặng Vũ.

Trần Thương nhìn Tiết Chính Nhận:

- Chủ nhiệm Tiết, ông thấy thế nào?

Tiết Chính Nhận là người có trình độ cao nhất hiện nay trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh.

Sau một lát, ông ta trầm ngâm, nói một câu:

- Ca phẫu thuật này không có kỹ xảo, chỉ có thể thực hiện một cách cứng rắn

Một câu, nói trúng trọng điểm, đám người dồn dập gật đầu.

- Hoàn toàn chính xác, muốn trị liệu bệnh trầm cảm, trên căn bản nhất định cần làm sạch vách nang, nếu không không có bất kỳ ý nghĩa gì.

- Ừm, có lý, bản thân nang màng nhện không quá quan trọng, tất cả mọi người có thể không phẫu thuật thì sẽ không phẫu thuật, trừ phi là thực sự ảnh hưởng đến sức khỏe thì mới không thể không phẫu thuật, mà bây giờ tình hình của Đặng Vũ đã rất rõ ràng, tất nhiên phải tiến hành phẫu thuật một cách triệt để, nói như Chủ nhiệm Tiết vậy, cứng rắn mà làm

Tiết Chính Nhận trầm ngâm một lát, ừ một tiếng:

- Ca phẫu thuật này, không có kỹ xảo, nhìn vào trình độ phẫu thuật, nhất định phải vượt qua khó khăn

- Thứ nhất: Vách u năng bị dính nghiêm trọng, khó để xử lý. Thứ hai: Tốc độ phẫu thuật phải rất nhanh, vì cần thông tắc mạch máu nội sọ - ngoại sọ nên phải làm sạch thành nang trong thời gian quy định. Thứ ba: Kỹ thuật nối lại mao mạch, toàn bộ một ca phẫu thuật, liên quan đến mười hai mạch máu, một động mạch chủ, ba mạch máu, tám mao mạch, nhất định phải hoàn thành trong vòng thời gian quy định

- Ba điều đó không phải quá khó khăn, mà khó khăn duy nhất là nhất định phải đồng thời vượt qua ba khả năng này, mới có thể hoàn thành ca phẫu thuật này

Sau khi nói xong, tất cả mọi người đều im lặng

Dạng kỹ thuật này, ai có thể có chứ?

Lúc này Tiết Chính Nhận nhìn mọi người một cái, lại nhìn Trần Thương:

- Có lẽ, ở đây cũng chỉ có giáo sư Trần mới có thể thỏa mãn điều kiện này thôi.

- Giáo sư Trần, ca phẫu thuật này vẫn phải để cậu tới làm mổ chính.

Trần Thương sững sờ, nhìn Tiết Chính Nhận, hài lòng gật đầu.

Không tệ, không tệ

Gần đây tu luyện không tệ, kỹ thuật của vai phụ ngày càng được đề cao, thật đáng để cổ vũ, về sau đáng để anh bồi dưỡng một phen.

Mà lúc này mọi người xung quanh nghe thấy lời của Tiết Chính Nhận, không nhịn được sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ, Giáo sư Trần có thể làm được?

…….

Ngay cả Nhạc Lượng cũng không ngờ Tiết Chính Nhận đường đường là một viện sĩ cũng không có cốt khí như vậy

Trần Thương có gì đặc biệt hơn người chứ?

Anh ta có thể mua xe hay nhà cho ông ta sao?

Ông ta tâng bốc anh ta như vậy

Đáng tiếc, lúc này Tiết Chính Nhận thấy khuôn mặt tươi cười hớn hở của giáo sư Trần, trong lòng thật là nở hoa trong bụng.

Thảo luận trước phẫu thuật cũng không có gì để tranh luận.

Trần Thương phụ trách phẫu thuật.

Phương pháp phẫu thuật rất đơn giản và thô sơ.

Cứng rắn

Cũng chính là kỹ thuật nội soi cắt bỏ u nang màng nhện nội sọ, cần tiến hành phẫu thuật khi nội soi.

Chính như những gì Tiết Chính Nhận nói, ca phẫu thuật này thật không có quá nhiều kỹ thuật, cái cần chú ý chính là năng lực phẫu thuật

Đây là cuộc so tài về năng lực và thiên phú của bác sĩ khoa ngoại

Thao tác giống nhau, thủ pháp giống nhau, quá trình phẫu thuật giống nhau, về mặt kỹ thuật không có gì để nói, kỹ năng duy nhất là kỹ năng vận hành.

Điểm đơn giản chính là một cuộc chiến khó khăn, cũng là một ca phẫu thuật rất hấp dẫn

Dù sao, bất kỳ ca phẫu thuật nào quá phức tạp, ngược lại sẽ không có tính thưởng thức.

Một ca phẫu thuật cũng có những điểm đáng chú ý:

Thứ nhất: Độ chính xác

Thứ hai: Tốc độ

Thứ ba: Tính ổn định

Ba khảo nghiệm này chính là tố dưỡng cơ bản của bác sĩ ngoại khoa.

Trần Thương dẫn theo một đoàn người cùng đi vào trong phòng mổ.

Nhạc Lượng cũng tới.

Trần Thương thấy thế, trái lại chỉ mỉm cười:

- Lát nữa anh giúp tôi cầm kẹp và bóc tách.

Nhạc Lượng nghe xong, lập tức sửng sốt, anh ta cảm thấy mình bị sỉ nhục

Xem ra ở trong mắt thanh niên này, cách tốt nhất để đánh vào mặt không phải cách nào khác, chính là sai mình làm mấy việc vặt vô nghĩa

Thế là Nhạc Lượng chuẩn bị từ chối:

- Tôi... tôi...

Ngay khi Nhạc Lượng từ chối, lời còn chưa dứt, chủ nhiệm Hồ Truyền Bang ở bên cạnh thấy thế, vội vàng nói:

- Cái này, chủ nhiệm Nhạc không đồng ý thì để tôi! Tôi cầm dụng cụ cho giáo sư Trần

Nói xong, Hồ Truyền Bang đắc ý chạy tới

Nói thật, ông ấy thấy Nhạc Lượng được chọn làm 'Sứ giả cầm kẹp', trong lòng còn có chút thở dài.

Dù sao, ông ấy cũng rất muốn được quan sát phẫu thuật ở vị trí gần

Hơn nữa, cầm dụng cụ mới là tầm nhìn tốt nhất, thoải mái nhất, có thể dễ dàng học tập nhất

Nhưng Trần Thương chủ động để Nhạc Lượng tới làm, Hồ Truyền Bang cũng không tiện nói gì, thế nhưng điều hiến người ta vui mừng chính là, Nhạc Lượng vậy mà không hài lòng

Đây quả thực là một chuyện tốt

Vui tai vui mắt

Nhạc Lượng thấy thế, trực tiếp trợn tròn mắt

Chủ nhiệm Hồ, cái này... Một chút mặt mũi cũng không cần nữa sao?

Làm phụ tá cầm dụng cụ cho Trần Thương?

Trần Thương thấy thế, không nhịn được lắc đầu, thở dài.

Nói thật, ngay từ đầu Trần Thương cảm thấy chủ nhiệm Nhạc Lượng đang hiểu lầm mình, trong lòng còn có chút ngượng ngùng.

Vì lẽ đó cho anh ta một cơ hội, để anh ta xem thật kỹ ca phẫu thuật, không nghĩ tới vậy mà anh ta không biết cảm kích

Ngược lại cảm thấy mình sỉ nhục anh ta?

Trần Thương không nhịn được cười.

Anh có cần thiết nhằm vào và sỉ nhục một người sao?

Nhìn Hồ Truyền Bang xem, người ta một chút cũng không thèm để ý

Có đôi khi, càng là loại người không có bản lĩnh, càng kém cỏi, càng muốn có mặt mũi, thật hợp với câu nói đến chết vẫn sĩ diện.

Thật ra cũng không phải nói không cần thể diện, mà phải học được cách phân biệt rõ thứ gì mới quan trọng, đừng quá nhạy cảm, động một chút thì

cảm thấy bị sỉ nhục.

Nhân cách của bạn dù có không đáng tiền cũng không có nghĩa lúc nào người khác cũng đang có ý chửi bới bạn.

Chương 1643: Đến Chết Vẫn Sĩ Diện

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong khí quản của bệnh nhân đã được cắm ống gây mê toàn thân

Điều quan trọng nhất của loại phẫu thuật này chính là việc định vị phẫu thuật.

Trần Thương rất thuần thục, khả năng định vị của anh tự nhận là ưu tú nhất.

Dù sao với cấu trúc không gian bốn chiều mà mình có, sau khi anh xem tất cả kết quả kiểm tra, cũng đã nắm rõ tình hình về khối u nội sọ của bệnh nhân trong lòng bàn tay.

Thao tác sau đó cũng rất đơn giản, thuần thục khoan xương sọ, đường kính 1.5cm

Sau khi hoàn thành xong tất cả, Trần Thương rạch màng cứng, cắm nội sọ vào trong u nang.

Lúc này, sau khi nhìn thấy tình hình trong túi nang khiến mọi người không nhịn được thở dài, bên trong túi có chất lỏng

- Trước tiên rút dịch

Tiết Chính Nhận vội vàng gật đầu.

Dụng cụ rút dịch được tiến hành cẩn thận từng li từng tí.

Qua khoảng một phút, trong khoang mới hơi sạch sẽ hơn một chút.

Mà lúc này, Trần Thương cũng mới có không gian để thao tác

Anh cầm thiết bị đông máu lưỡng cực và dứt khoát mở cửa sổ tại nơi gần não hồ bọc hành lý vách não hồ

Quá trình này nhất định phải có mức độ nặng nhẹ phù hợp, không cẩn thận sẽ tổn thương nội sọ.

Bởi vì u nang thùy thái dương trước được kết nối với bể chứa động mạch cảnh (động mạch cảnh xuất phát từ động mạch chủ ở trong ngực đi lên 02 bên cổ và sau đó cho nhánh vào não nằm trong sọ), u nang bên được kết nối với khe nứt sylvian và u nang màng đệm được kết nối với màng hoặc tiểu não.

Vì vậy, toàn bộ phân đoạn xử lý vô cùng nhạy cảm

Khối u nang của bệnh nhân đã trực tiếp vượt qua hơn phân nửa diện tích não bộ

Điều này có thể không khiến người ta xúc động hay sao?

Sau khi mở khoang sọ sẽ là lúc làm sạch vách nang, mà đúng lúc này cần xử lý động mạch xương thái dương nông và động mạch trong đại não, trước tiên phải cắt đứt, sau đó tiếp tục nối lại

Cứ như vậy, thời gian tổn thương không thể vượt quá năm phút.

Mà bệnh nhân có mảng lớn vách nang cần xử lý.

Vì lẽ đó, công việc kế tiếp thật sự là một loạt thao tác cần thực lực cứng đối cứng

- Tách mạch máu

- Kẹp một chiếc kẹp động mạch trên động mạch vỏ não

- Đúng, không sai

Đã đến lúc ca phẫu thuật phải thực sự chạy đua với thời gian

Trong vòng năm phút, Trần Thương nhất định phải làm sạch vách nang.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía anh.

Trong văn phòng của phòng mổ, hai tay Đặng Cao Viễn nắm thật chặt, nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, không dám hít thở mạnh

Trần Thương đưa tay lấy bóc tách và cắt hiển vi, bắt đầu phẫu thuật, nhưng ngay từ đầu, sắc mặt của Tiết Chính Nhận đã thay đổi

- Độ dính liền thật cao! Giáo sư Trần, có thể chứ?

Vào giờ phút này, vùng não quan trọng hay mạch máu đều bị kết dính nghiêm trọng.

Có thể dọn sạch hay không?

Không dọn sạch thì sẽ giống như lúc ban đầu, u nang sẽ tiếp tục kích thích thùy thái dương, ảnh hưởng đến cảm xúc và dẫn đến trầm cảm, nhưng nếu dọn dẹp... Độ khó hơi cao.

Trần Thương không do dự, trực tiếp nói:

- Dọn

Vừa nói, hai tay Trần Thương giống như của người máy tỉ mỉ chính xác, mỗi một bước thao tác đều tinh tế và chuẩn xác không gì sánh được.

Mô não quá mỏng manh.

Anh chỉ có thể thao tác cẩn thận từng li từng tí một.

Nhưng mạch máu đã được buộc ga-rô, thời gian lại có hạn

Nhất định phải tiến hành nhanh chóng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trên trán Trần Thương sớm đã lấm tấm mồ hôi, dạng thao tác này thật sự rất khó

Loại khảo nghiệm này chính là thao tác cốt lõi.

Tiết Chính Nhận đỡ đèn nội soi, nhìn thấy Trần Thương bóc tách nhanh chóng lại cẩn thận như vậy, mặt ngoài chấn kinh, thật ra trong lòng cực kỳ chấn động.

Ông ta không ngờ, mình đã đánh giá thấp Trần Thương rồi.

Nền tảng của thanh niên này thực sự quá tốt rồi.

Loại làm sạch u nang này, là thao tác nhanh chóng và ổn định nhất mà ông từng thấy

Thật sự không có người thứ hai

Không chỉ mỗi ông, Hồ Truyền Bang đứng ở bên cạnh, trực tiếp hô to thỏa nguyện.

Ở góc độ này, vừa vặn có thể thấy hai tay Trần Thương thực hiện thao tác.

Chính là những chi tiết này, khiến người ta muốn ngừng mà không được, nhưng cũng đem đến dư vị bất tận.

Lúc này, Nhạc Lượng thấy một màn này.

Anh ta đang vô cùng ao ước, nhưng lại không thể nói nên lời.

Thật lâu, ca phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Vào lúc bốn phút hai mươi giây

Trần Thương thành công hoàn thành việc bóc tách

Lập tức, tất cả mọi người không nhịn được vỗ tay tán thưởng.

……..

Đây là một ca phẫu thuật không có kỹ năng mà chỉ chú ý thực lực

Sự kết dính của vách nang khiến ca phẫu thuật trở nên khó khăn hơn, mà động mạch bị cắt đứt cũng hạn chế thời gian phẫu thuật thêm một lần nữa.

Cách duy nhất để thành công có lẽ chính là cứng đối cứng

Dùng thực lực giải quyết vấn đề khó khăn nhất.

Với tư cách là một vách nội sọ quan trọng, bản thân màng nhện đã có độ dẻo dai nhất định, lớp màng mềm bên dưới được kết nối chặt chẽ với nó, độ khó của ca phẫu thuật đã lên đến mức khó càng thêm khó

Nhưng, Trần Thương đã làm được.

Tiết Chính Nhận đứng bên cạnh anh có thể nói là lo lắng muốn chết, nhưng cũng có trăm mối cảm xúc lẫn lộn

Bởi vì ca phẫu thuật này thành công, sẽ tương đương với việc Trần Thương hoàn toàn mở ra cảnh cửa mới trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh

Trong lĩnh vực khoa ngoại thần kinh, nhiều nhất, khó khăn nhất, phức tạp nhất, cũng chính là khối u của hệ thần kinh.

Mặc dù giữa u nang và khối u có sự khác biệt rất lớn, u nang là u lành tính, có ranh giới rõ ràng, không có độ ăn mòn, mà nang màng nhện phức tạp đến đâu thì cuối cùng cũng chỉ là một khoang, nó không thể phát triển cùng não như một khối u.

Nhưng, độ khó của ca phẫu thuật này cũng không thấp hơn so với bất luận ca phẫu thuật cắt bỏ khối u nào

Đối với thủ pháp của bác sĩ khoa Ngoại thần kinh, thao tác, điều khiển chi tiết, độ chính xác và tốc độ điều khiển,… đều vô cùng khắt khe

Nếu thành công, đây thật sự chính là tay nghề.

Nếu ca phẫu thuật này thất bại thì sẽ như thế nào?

Tiết Chính Nhận cười cười.

Cầm thương ra trận rồi thì làm gì còn đường lui chứ?

Chiến thắng một cách vui sướng.

Thua.. Càng phải đối mặt

Đây mới là cách hành nghề chân chính của bác sĩ.

Lúc này, mọi người ở trong văn phòng phía ngoài thấy một màn này, cũng không nhịn được hô to ngạc nhiên mừng rỡ

Đặng Cao Viễn cũng hưng phấn nhìn chủ nhiệm Dương Minh của Hiệp Hòa ở bên cạnh.

- Chủ nhiệm Dương, đây có phải là sẽ thành công hay không?

Dương Minh tới muộn nên không trực tiếp đến phòng mổ, sợ quấy rầy quá trình tiến hành phẫu thuật, mà đến bên này quan sát ca phẫu thuật.

Sau khi Dương Minh thấy cảnh này, cũng không nhịn được giơ ngón tay cái cho Trần Thương.

- Ừm, trên cơ bản là đã thành công, hơn nữa, phẫu thuật làm sạch vách nang này là phẫu thuật sạch sẽ nhất, triệt để nhất, cũng là an toàn nhất mà tôi từng thấy! Bản lĩnh về ngoại khoa của giáo sư Trần thực sự là khiến tôi nhìn mà than thở

- Thư ký Đặng đừng lo lắng, trên cơ bản thì đây không phải vấn đề lớn, những vẫn còn có một chuyện cuối cùng.

- Việc làm sạch vách nang trước đó có thể coi là đối địch với làm sạch mô, nhưng tiếp theo đó còn có một phân đoạn, chính là chữa trị khu vực bị tổn thương

Chương 1644: Tiểu Tử Này… Lại Muốn Tác Qúai

- Công việc nối động mạch thái dương cạn và động mạch trong đại não, cần dùng đến sự giúp đỡ của một động mạch nhận máu, cứ như vậy, lựa chọn như thế nào, nối lại như thế nào là việc vô cùng quan trọng.

- Nếu như nói việc làm sạch nang màng nhện trước đó là khảo nghiệm kiến thức cơ bản, khảo nghiệm lựa chọn phương pháp phẫu thuật tiếp theo chính là bài kiểm tra về phán đoán toàn diện dành cho bác sĩ.

Lập tức, người trong văn phòng nhỏ giọng bàn luận.

Đặng Cao Viễn có chút khẩn trương:

- Giáo sư Dương, hay là... Anh đi giúp giáo sư Trần đi? Đề nghị một chút? Dù sao anh cũng là người có kinh nghiệm phong phú.

Dương Minh không nhịn được cười cười:

- Thư ký Đặng, chuyện này thì ông yên tâm đi, năng lực phán đoán tổng hợp của giáo sư Trần là mạnh nhất mà tôi từng thấy

- Nói đơn giản một chút, giáo sư Trần chính là bác sĩ ngoại khoa trời sinh, bất luận là thiên phú, sức phán đoán, năng lực điều khiển ca phẫu thuật,… mỗi một hạng cũng rất khiến người ta ghen tỵ

Nghe thấy Dương Minh đánh giá cao Trần Thương như thế, mọi người lập tức dồn dập cảm khái.

Ngô Đồng Phủ có chút hiếu kỳ:

- Cái này, giáo sư Dương, Trần Thương vẫn chưa đặt chân đến khoa Ngoại thần kinh đâu nhỉ? Làm sao anh lại đánh giá cậu ta cao như vậy?

Dương Minh nghe xong, lập tức sững sờ:

- Chuyện ở Pakistan, Trần Thương vẫn chưa nói với anh sao?

Mấy người Ngô Đồng Phủ dồn dập lắc đầu, hoàn toàn không biết Dương Minh đang nói cái gì.

Dương Minh không nhịn được cảm thán một tiếng:

- Tiểu tử này, thực sự là không có danh tiếng gì cả

Mấy người bị mấy lời của Dương Minh làm cho lòng ngứa ngáy, không nhịn được nói:

- Giáo sư Dương, anh nói thẳng đi! Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Dương Minh nói:

- Mọi người không phát hiện sao? Tiết Chính Nhận cung kính với Trần Thương như thế? Theo lý thuyết, hai người bọn họ nên có khoảng cách

chứ?

Chuyện của Tiết Đông ở giới y học cũng không phải chuyện gì nhỏ, dù sao thể diện của Tiết Chính Nhận rất lớn.

Bọn người Ngô Đồng Phủ đều biết, nhưng nhìn sự cung kính có thừa đối với Trần Thương trong màn hình, thậm chí có loại cảm giác cùng chung chí hướng

Điều này khiến mọi người càng thêm tò mò chuyện gì đã xảy ra.

Dương Minh trực tiếp nói:

- Thật ra, chúng tôi ở nước ngoài đã sớm trải qua mấy ca phẫu thuật thần kinh, nhưng bác sĩ mổ chính lúc ấy căn bản không phải Tiết Chính Nhận, mà là Trần Thương

- Lúc ấy, Trần Thương đã hoàn toàn thu phục được chủ nhiệm Tiết một cách ngoan ngoãn

- Từ đó về sau, Tiết Chính Nhận đã có sự thay đổi 180 độ đối với giáo sư Trần

Nghe xong lời của Dương Minh, mọi người nhất thời trầm mặc một trận.

Người này.

Quá ưu tú, thật không dễ có đối thủ.

...

...

Sau khi dọn sạch vách nang xong, Trần Thương hít một hơi thật sâu.

Thế nhưng hơi thở này cũng không thể thở ra hoàn chỉnh

Dù sao kế tiếp vẫn còn một đống chuyện cần làm.

Nối mạch máu lớn.

Bắt đầu tiến hành công việc nối động mạch thái dương cạn và động mạch trong đại não.

Mà lúc này, đột nhiên Trần Thương ngừng lại

Bởi vì việc nối lại kế tiếp cần cân nhắc một vấn đề, mạch máu cần nối sẽ thông đến nơi nào?

Mạch máu nội sọ có bản chất khác so với mạch máu ở những nơi khác

Đặc tính của nó khiến mặt quan trọng trong công tác nối lại rất khó tiến hành một cách hoàn hảo.

Điều này cần một mạch máu tới với tư cách là động mạch nhận máu

Cứ như vậy, việc chọn động mạch nhận máu rất quan trọng.

Trong lúc nhất thời, nhóm Tiết Chính Nhận cũng phát hiện ra điểm này.

Bọn họ có chút sốt ruột

Bởi vì thời gian phẫu thuật được rút ngắn, đảm bảo quá trình lưu thông máu diễn ra suôn sẻ, chức năng thần kinh sẽ càng khôi phục tốt.

Nhưng bây giờ đột nhiên anh dừng lại, khiến mọi người có chút chần chờ

Lựa chọn mạch máu thế nào đây?

Thật ra những động mạch nhận máu khác nhau sẽ có ưu điểm khác nhau.

Ví dụ như động mạch của góc nếp gấp não tuy có thô, nhưng lại là động mạch nhận máu lý tưởng.

Tuy nhiên sẽ hợp lý hơn nếu như chọn động mạch tùy theo tình trạng suy giảm chức năng thần kinh và tình trạng thực tế của mạch máu nhận trong quá trình mổ sọ

Cũng tỷ như những người bị mất ngôn ngữ, hai tay bại liệt rõ ràng có thể chọn động mạch thùy trán hoặc động mạch đỉnh trước.

Mà lúc này, tình trạng của Đặng Vũ đã rất rõ ràng, là tổn thương thùy thái dương điển hình, chẳng qua là, sẽ phải lựa chọn động mạch nhận máu như thế nào đây?

Vào lúc này, Trần Thương chợt có một ý tưởng

Ai nói chỉ có thể dùng một động mạch!?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức kìm nén không được dục vọng muốn thí nghiệm của mình.

Đại não của Trần Thương nhanh chóng xoay chuyển, xem xét hai mạch máu thích hợp nhất để khâu lại.

Cuối cùng, hai mạch máu hiện ra trong lòng

Động mạch đỉnh sau + động mạch góc nếp gấp não

Hai mạch máu này rất hữu ích cho chứng dị cảm và bất thường về cảm xúc, hơn nữa động mạch của góc nếp gấp não cũng thô to.

Kỹ năng thỏa mãn việc nhận máu, còn có thể giúp phục hồi thùy thái dương, thật là một công đôi việc

Trong chớp nhoáng này, Ngô Đồng Phủ nhìn thấy nét mặt của Trần Thương, biến sắc:

- Tiểu tử này... Lại muốn làm trò quỷ rồi

……

Lời này vừa nói, đã dọa cho thư ký Đặng thay đổi sắc mặt.

Người trên giường chính là đứa con duy nhất của mình

- Viện trưởng Ngô có ý gì?

Ngô Đồng Phủ không nhịn được ho khan vài tiếng:

- Đó là lúc Trần Thương tham gia giải thi đấu kỹ năng nghề nghiệp của Ngoại khoa tim.

- Thằng nhóc này liên tục sáng tạo ra mấy cái kỹ xảo không biết tên, đương nhiên, cũng không lợi hại bằng các thuật thức, nhưng lại rất hữu ích

- Khi đó, sau khi video phẫu thuật của cậu ấy được quay lại, chúng tôi cũng rất ngạc nhiên, tiếp theo liền tiến hành phân tích, kết quả như thế nào?

- Kết quả phân tích lúc đó của chúng tôi là, những kỹ xảo này, có một nửa là thích hợp với tất cả mọi người, nhưng bình thường chỉ có Trần Thương mới sử dụng được, bởi gì nó yêu cầu quá cao đối với bác sĩ.

- Lúc đó, có một kỹ thuật gọi là 'hai dây thừng', ban đầu xem ra rất đơn giản, kết quả là như thế nào, cần phải nắm chắc chính xác các góc độ, nếu không căn bản là không thể làm được, chậc chậc chậc... Kết quả là khó mà có thể đánh giá được

Nói đến đây, Ngô Đồng Phủ cũng không nhịn được cảm thán một tiếng.

- Thế nhưng, sau khi tôi xem lại video, phát hiện ra biểu cảm của thằng nhóc này, đúng vậy, các anh xem, chính là biểu cảm như thế này.

Ở trong tấm hình, hai mắt của Trần Thương sáng lên, lông mày giương lên, có cảm giác mặt mày đang hớn hở

Khủng bố như thế

Thốt ra lời này, Đặng Cao Viễn càng thêm lo lắng không yên.

- Chuyện này, chủ nhiệm Dương à, ông đi nói đi, không thể để cho con tôi làm người thí nghiệm được, không dễ dàng gì mới xử lí được viêm nang, sẽ bị đánh bại trong gang tấc đó.

Ngô Đồng Phủ cười cười:

- Ông thật là nhát gan, Trần Thương đã làm, chắc chắn là đã nắm chắc.

Đặng Cao Viễn tức giận:

- Đây không phải là con trai của ông, không dễ dàng gì mới có hy vọng, ông còn không...

Đặng Cao Viễn còn chưa nói hết câu, Dương Minh liền xen vào

- Cậu ta là muốn làm gì?

Vào lúc này, Trần Thương đã bắt đầu phẫu thuật.

Chỉ nhìn thấy Trần Thương đã chọn cách kéo động mạch thái dương nông qua lỗ thủng và lỗ xương trên cơ thái dương đến động mạch vỏ não.

Sau đó, vẫn chưa kết thúc

Chương 1645: Các Ông Đừng Học Nữa, Không Học Được Đâu

Ngay sau đó Trần Thương tiếp tục xử lí động mạch đỉnh sau, bóc một đoạn ngoại mô dài 0,5cm ở cuối, dùng kẹp đóng kẹp tạm thời vào động mạch ở gần, sau cùng cắt thành một lỗ mới gọn gàng.

- Hả? Chọn động mạch đỉnh sau? Rất có ý nghĩa, nó có thể giúp khôi phục cảm giác và cảm xúc dị thường, lựa chọn này của giáo sư Trần quả thật rất tốt.

Dương Minh không khỏi cảm thán một tiếng

Bên này, Đặng Cao Viễn nghe thấy câu nói của Dương Minh, lập tức nhẹ nhàng thở phào

- Vẫn tốt, vẫn tốt

Nhưng...Ông ta còn chưa vui vẻ được bao lâu, Dương Minh trực tiếp đứng dậy

Bởi vì ông ấy đang lau mồ hôi, Trần Thương vậy mà lại dùng phẫu thuật như thế để xử lý động mạch não gấp nếp?

Đây là muốn làm gì chứ?

Bốn mạch máu, cậu sẽ phải nối lại như thế nào?

Thời gian nối lại mạch máu là có hạn.

- Đây... đây là muốn làm gì chứ?

Dương Minh ngạc nhiên thốt lên một câu.

Sắc mặt của mọi người bên trong văn phòng đều biến đổi, nhóm người Ngoại khoa thần kinh quen thuộc kia cũng đều đứng hình

Nhưng, người đứng lên ngay lập tức không phải là ai khác, mà chính là Đặng Cao Viễn

Ca phẫu thuật này, thực sự đac dọa cho trái tim của thư ký Đặng muốn nhảy ra ngoài.

Quá kinh khủng rồi

Lúc này, chỗ nguy hiểm nhất không phải là phòng làm việc.

Mà là bên trong phòng phẫu thuật, một mảng ngưng đọng.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn lên màn hình lớn.

Còn Tiết Chính Nhận thì mặt mũi đầy khiếp sợ nhìn qua Trần Thương, ông muốn nhìn thấy một tia khác thường trên mặt của thanh niên này.

Đáng tiếc

Hiện tại, Trần Thương đang vô cùng phấn khích, khát vọng được phẫu thuật tràn đầy trong lòng.

Bên trong đôi mắt chỉ có một câu: Tôi thực sự rất muốn làm phẫu thuật

Tiết Chính Nhận cũng mê sảng luôn rồi

Ông ta thật sự không nghĩ đến Trần Thương sẽ mở hai mạch máu.

Chuyện này nếu như đổi lại thành người khác, thì Tiết Chính Nhận đã sớm đạp văng ra từ lâu.

Một con át chủ bài tốt, cậu ấy lại muốn phá hoại

Trong tay đối phương hết lần này đến lần khác vẫn còn có ba quả bom, mà cậu lại chơi búa?

Khuôn mặt của Nhạc Lương cũng là vô cùng kinh ngạc nhìn qua Trần Thương.

Anh ta đột nhiên cảm thấy... Trần Thương có thể đi đến ngày hôm nay quả là vô cùng xứng đáng

Làm phẫu thuật như vậy, thư ký Đặng còn dám để cậu ta làm...

Mẹ nó cũng thật là... tà môn

Nhưng, trong lòng của Nhạc Lượng lại có một chút xíu mừng thầm, nếu như Trần Thương xui xẻo, có phải bản thân sẽ có thể nói với Đặng Cao Viễn là: Biết vậy thì từ đầu đừng nên làm? Chọn tôi thì đã tốt biết bao, ít nhất vẫn có thể bảo đảm mạng sống.

Ngay lúc này, Trần Thương nói với Hồ Truyền Bang:

- Rửa sạch máu tích trong Lumen bằng nước muối heparin.

Sau đó, hai đầu kẹp hai động mạch của động mạch vỏ não lộ ra rõ ràng...

Sau khi hoàn thành công tác chuẩn bị phức tạp, Trần Thương bắt đầu thao tác

Nối lại động mạch thái dương nông và nhánh vỏ não của động mạch đại não từ đầu sang bên. Dùng nylon 10-0 sợi đơn và kim không xâm lấn tổn thương khâu lại, sau đó là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa các động mạch máu, để máu có thể đi vào tuần hoàn một cách thuận lợi.

Thực ra, mạch máu trong não có một đặc điểm chính là ưa thích thiết lập tuần hoàn bàng hệ

Mà Trần Thương vừa khéo lợi dụng điểm này

Chỉ nhìn thấy hai góc đối diện được khâu lại trước, tiếp theo là nhanh chóng khâu năm mũi ở thành trước và thành sau, sau đó quay lại và thắt ga-

rô nối tiếp nhau để hai mạch máu nội mô và nội màng thông nhau, tổng cộng dùng 8~10 mũi.

Sau đó, nhanh chóng dùng các phương pháp khâu lại có hiệu quả

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Ngay lúc Trần Thương hoàn thành nối từ đầu sang bên của mạch máu thứ hai.

Tiết Chính Nhận đột nhiên nhận ra

Mẹ nó thật sự là có ý tưởng.

Chọn hai động mạch máu nhận?

Hơn nữa còn sử dụng một hình thức đặc biệt để tiến hành khâu lại, nếu cứ như vậy thì có thể bù đắp hoàn toàn cho sự thiếu hụt do sự rối loạn cung cấp máu ban đầu.

Hơn nữa, quan trọng nhất là không làm ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của máu

Chuyện này... mẹ nó đúng là thiên tài

Trong lúc nhất thời, đột Tiết Chính Nhận có chút run tay

Trần Thương không nhịn được nói:

- Đừng run tay

Khuôn mặt của Tiết Chính Nhận đỏ lên:

- Được được, giáo sư Trần, thật là ngại quá, cậu quả thực là một thiên tài, ý tưởng này rất tốt

- Cái... cái biện pháp này, thực sự là biện pháp ưu tú nhất mà tôi đã từng thấy qua.

Mấy câu nói của Tiết Chính Nhận đã khiến cho tất cả mọi người ở trong văn phòng ngơ ngác.

Bọn họ nhìn mặt nhau, không biết nên làm thế nào?

Chẳng lẽ... viện sĩ Tiết đã bị giáo sư Trần chọc điên rồi?

Lời nói là ngược lại?

Nhưng... Không giống

Nhưng tại sao đến bây giờ tôi vẫn chưa xem hiểu phẫu thuật cơ chứ?

Tương tự, Dương Minh ở bên ngoài phòng phẫu thuật cũng đã kịp phản ứng.

Ông ấy hít sâu một hơi, có chút xúc động nói:

- Trời ơi, đây... thật là một sáng tạo thiên tài

- Quá kinh ngạc, Trần Thương thực sự là một thiên tài

Nói đến đây, Dương Minh kích động nhìn qua Đặng Cao Viễn, vui vẻ nói:

- Thư ký Đặng, chậc chậc... gặp được giáo sư Trần chính là may mắn của ông, tôi đoán là, ngoại trừ cậu ấy thì không ai có thể nghĩ đến biện pháp này

- Dựa vào cách này, chắc chắn có thể tăng tốc chữa lành thùy thái dương, giảm bớt di chứng của bệnh trầm cảm, chậc chậc! Thật là tuyệt vời.

Vào lúc này, đám người nghe thấy lời nói của Dương Minh, vội vàng chụp ảnh, muốn ghi chép lại.

Vào lúc này, Dương Minh lại nói:

- Các ông đừng chụp nữa, vô dụng thôi, bởi vì phẫu thuật này nhìn thì đơn giản, nhưng thực ra rất khó, trong các ông thì có ai có khả năng hoàn thành nối lại bốn mạch máu lớn trong mấy phút chứ?

- Ồ! Đúng vậy, đây mà mạch máu não trong nội soi

Mọi người lập tức đỏ mặt, không nhịn được lắc đầu thở dài

.....

Sau khi mọi người nghe thấy lời nói của Dương Minh, có chút mất mát

Thế nhưng...Lập tức bình thường trở lại.

Đúng vậy

Không phải vì chúng tôi không cố gắng, mà vì xem rồi cũng không chắc chắn có thể hiểu, xxem hiểu cũng không chắc chắn có thể học được, có thể học được cũng không chắc chắn có thể làm được

Ừm.... đúng.

Nghĩ đến đây, mọi người cảm thấy vẫn là xem phẫu thuật thoải mái hơn.

Lúc này, trong phòng phẫu thuật, những người khác nhìn thấy phẫu thuật của Trần Thương, im lặng không nói gì, vì thực sự không biết nên nói cái gì

Hai động mạch máu nhận, khéo léo dùng đặc điểm của mạch máu não, sau đó lại lợi dụng thủ pháp khâu lại chuyên nghiệp để thành công nối lại mạch máu, khiến cho các mạch máu khôi phục hoạt động, dungg hết khả năng để cung cấp thêm nhiều máu cho khu vực bị tổn thương, từ đó đạt được mục đích chữa trị cho các mô não thùy thái dương bị tổn thương.

Hồ Truyền Bang nhìn thấy phẫu thuật, càng xem càng thêm phấn khích, thậm chí còn có chút tấm tắt kỳ lạ.

Nối lại mạch máu trong não, thực sự là một hạng mục nối lại đơn giản đến đơn giản, hoặc cũng có thể phức tạp như rất nhiều động mạch máu nhận kết hợp với nhau.

Mà loại tình huống nối đa mạch phức tạp trong tình huống này mới đáp ứng được nhu cầu phẫu thuật đa dạng.

Khi đáp ứng các nhu cầu cơ bản, đồng thời cũng phải đạt được hiệu quả điều trị cao hơn.

Lợi hại, thực sự là quá lợi hại

Ông ấy càng nhìn ca phẫu thuật này, càng cảm thấy kinh điển.

Thậm chí, Hồ Truyền Bang cảm thấy lĩnh vực này vô cùng thích hợp để bản thân nghiên cứu

Có mối quan hệ củng cố lẫn nhau với tổn thương của hệ thần kinh não mà ông ấy đã nghiên cứu trước đây.

Chương 1646: Thật Là Ngu Ngốc Mà

Đây có thể trở thành một phương hướng nghiên cứu mới về kỹ thuật nối lại mạch máu hệ thần kinh, chọn một đường tắt ưu hóa của 'nối lại', thậm chí có thể tạo ra một phẫu thuật trị liệu

Hồ Truyền Bang càng nghĩ thì càng thêm phấn khích, hình như nhìn thấy một tiền đồ tươi sáng đang ở trước mặt mình.

Ngay lúc này, đột nhiên Hồ Truyền Bang nghe thấy một tiếng thở dài từ phía Tiết Chính Nhận truyền đến.

Ông ấy lập tức sửng sốt, phẫu thuật xảy ra vấn đề rồi?

Phẫu thuật thuận lợi như thế tại sao lại thở dài?

Nhưng, ngay sau đó ông ấy nhìn thấy ánh mắt của Tiết Chính Nhận, đó là một loại bất lực của 'tiếc rằng rèn sắt không thành thép'.

Hồ Truyền Bang lập tức sửng sốt, bỗng nhiên đã kịp phản ứng một chuyện

Đúng rồi...

Rốt cuộc có bao nhiêu người có thể làm được các thao tác và phương pháp khâu lại một cách nhanh chóng, chính xác, tỉ mỉ như vậy trong nội soi não chứ?

Nghĩ đến đây, Hồ Truyền Bang ngay lập tức đã hiểu được tâm trạng của Tiết Chính Nhận, đây là một loại đau đớn.

Tựa như nhìn thấy một núi vàng ở đây, nhưng lại không thể chuyển đi được, chỉ có thể làm cho thêm bi thương.

Bỏ đi bỏ đi

Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn

Trần Thương ơi Trần Thương, tên nhóc nhà cậu không thể nghiên cứu ra kỹ xảo thích hợp cho người bình thường sử dụng được hay sao?

Cũng không thể một cái chỉ nam chỉ một mình cậu làm được chứ, chỉ nam như thế này thì còn có ý nghĩa gì?

Hồ Truyền Bang không hề từ bỏ, sau khi có khái niệm, phẫu thuật có thể luyện tập không ngừng.

Hơn nữa, chỉ cần có mạch suy nghĩ, xuất hiên vấn đề là chuyện bình thường

Phẫu thuật cứ như vậy mà kết thúc trong lúc khiếp sợ của mọi người

Bây giờ, Nhạc Lượng vẫn còn đang mơ màng, không muốn tỉnh lại từ trong cơn mơ.

Một ca phẫu thuật như thế, vừa vặn không có siêu lớp

Hừ, tôi có thể xem hiểu

Ghê gớm lắm sao?

Chỉ là như vậy mà thôi...

Chẳng qua là tôi không biết làm mà thôi, cũng có thể kiêu ngạo sao?

Nhạc Lượng muốn an ủi bản thân, nhưng ngày càng thêm ghen ghét.

Vốn dĩ cho rằng Trần Thương chỉ là nhảy việc... Không nghĩ đến thanh niên này lại lợi hại như vậy

Khúc giữa đột nhiên trong lòng Nhạc Lương vô cùng chấn động, bỗng nhiên nhớ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

Anh ta phát hiện mẹ nó bản thân bị lừa rồi

Hóa ra... lão hồ ly Dư Dũng Cương này đã tính toán hết tất cả, thừa cơ chọc giận mình, bức mình, mà không cần phí một chút sức lực nào, thậm chí ngay cả người được chọn lúc sau cũng đã xác định

Mình thật là ngu ngốc mà

Trong lòng Nhạc Lượng cảm thán một tiếng.

Tại sao mình lại ngốc nghếch như thế chứ?

Nếu như bản thân không phạm sai lầm, muốn đuổi mình đi cũng là một chuyện khó khăn.

Kết quả... chính mình lại chủ động tự tin rời đi giống như Tiểu nhị bức

Quan trọng còn ngu ngốc cho rằng sau khi bản thân rời khỏi, Dư Dũng Cương sẽ cảm thấy Ngoại khoa thần kinh cấp cứu 6 khoa như rắn mất đầu không có chủ kiến, bắt đầu hối hận sầu não, sau đó bản thân cùng với dáng vẻ thanh cao trở về

Bây giờ xem ra...

Trở về?

Trở về cái búa, ai còn cần mày nữa?

Nhớ đến dáng vẻ kiên định lúc mình rời khỏi, sau này muốn trở về thì cũng khó khăn rồi đây

Quan trọng là thân phận của bản thân vẫn là bác sĩ khoa 6 cấp cứu, sau khi đến Ngoại khoa thần kinh thì có thể xem là biệt phát tạm thời, trong tình huống bình thường thế này, bản thân làm phẫu thuật ở đây cũng sẽ không có tiền thưởng

Dù sao mình đã làm phẫu thuật Ngoại khoa thần kinh cho người ta, còn chia tiền trong tay bác sĩ, vậy thì người ta nhất định sẽ không vui

Về cấp cứu?

Bản thân có cần xin lỗi lão Dư một tiếng hay không?

Sau khi hạ quyết tâm, Nhạc Lượng quyết định một lát nữa sẽ đi thử.

Bên này, phẫu thuật đã nhanh chóng kết thúc.

Trình độ thuận lợi nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Đặng Cao Minh nghe thấy Dương Minh ở bên tai liên tục nói khoác về ca phẫu thuật này, dường như đã nhìn thấy dáng vẻ hồi phục của con trai.

Trong lúc nhất thời Đặng Cao Viễn vô cùng vui mừng

Thậm chí, có lẽ đây chính là ngày mà ông ta cảm thấy vui vẻ nhất trong mấy ngày nay.

Phẫu thuật bên này vừa kết thúc.

Đặng Cao Viễn nóng lòng muốn đi ra gặp Trần Thương.

- Giáo sư Trần, thực sự vất vả rồi, vô cùng cảm ơn cậu

- Aiz... Tiểu Vũ chính là tâm bệnh của tôi, đã qua nhiều năm như thế rồi, là tôi đã hiểu lầm nó, tôi cho rằng đứa nhỏ này không có động lực suy nghĩ, làm sao lại mắc bệnh trầm cảm thế này, không ngờ là... là tôi không đủ quan tâm đến nó

- Đây chính là nút thắt trong lòng của tôi, thực sự vô cùng cảm ơn cậu.

Đặng Cao Viễn không hề keo kiệt tình cảm của mình, lúc Đặng Vũ đột nhiên phát hiện ra là u nang màng nhện, thì trong lòng ông ta vô cùng thương tiếc và hối hận

Nếu như mình thúc giục sớm hơn một chút, thì làm sao có thể phát triển đến ngày hôm nay

Vô cùng biết ơn đối với Trần Thương, không hề để ý đến thân phận và địa vị của mình, hôm nay ông ta chẳng qua chỉ là một người cha già.

Đám người ở sau lưng nhìn thấy một màn này, không nhịn được cảm thán một tiếng.

Cần mối quan hệ rộng làm gì?

Làm gì cần phải đi kinh doanh để mở rộng quan hệ, làm gì cần phải mệt mỏi để đối phó với các quan hệ nhân sinh?

Đại lão chân chính, chính là đợi người khác đến kết giao

Thư ký Đặng trước mắt gần như đều là không xa không gần đối với mọi người trong bệnh viện

Ông ta và Ngô Đồng Phủ không giống nhau, không cần phải tự mình quản lý bệnh viện.

Chức vị cao thượng như vậy

Chức vụ của ông ta rất đặc biệt, kiêm nhiệm Cục trưởng Cục quản lý Y dược Trung Quốc.

Lần này một bước kiêm nhiệm Phó chủ nhiệm ủy Vệ Kiện lại giảm 2 năm, lập tức trở thành Chủ nhiệm ủy Vệ Kiện

Người này mới năm mươi tuổi, chủ nhiệm ủy Vệ Kiện năm mươi hai năm mươi ba tuổi

Chuyện này thật đáng gờm

Vì vậy, Đặng Cao Viễn rất ít kéo bè kết phái ở bệnh viện, chủ động kết giao với bác sĩ, hiếu khách đối với người khác chỉ là cười cười, thậm chí còn có thái độ đứng xa xa mà nhìn

Nhưng khi nhìn thấy Đặng Cao Viễn chủ động kết giao với Trần Thương, cảm ơn rất nhiều, bộ dáng hận không thể móc tim ra để cảm ơn, khiến cho tất cả mọi người đều xúc động.

Sau này, chỉ cần Trần Thương ở trong lĩnh vực y tế và sức khỏe, tuyệt đối sẽ không bị cản trở

Thậm chí, sau khi chuyển ngành nghề, tiền đồ vô lượng

Người ta mới chỉ chưa đến ba mươi tuổi

Sau khi các bác sĩ ở sau lưng nhìn thấy, cũng không nhịn được cảm thán.

Năng lực, thực sự có thể bù đắp cho các phương diện khác.

……

Mối quan hệ ở nơi làm việc bình thường mà bạn cho rằng phải nỗ lực lắm mới có được, trước mặt Trần Thương lại không cần thiết

Vì vậy, thay vì xây dựng một gian hàng trong nước, thì chi bằng cố gắng cải thiện bản thân

Những người già đời ở chỗ làm việc kia hoàn toàn có thể trộn lẫn cương vị của mình như cá gặp nước, nhưng muốn thăng chức hoặc đề cao, trừ phi họ có kỹ năng hơn người

Đương nhiên, bản lĩnh hơn người này, chính là bao gồm rất nhiều thứ.

Đặng Vũ được đưa đến phòng quan sát, bây giờ hai vợ chồng Đặng Cao Viễn không làm bất cứ gì cả, chuyên tâm đợi Đặng Vũ tỉnh lại

Hai người bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều lời muốn nói với con trai.

Mà bây giờ, Hồ Truyền Bang cũng đã chuẩn bị một bụng lời muốn nói với Trần Thương.

Nhạc Lượng cũng có

Chương 1647: Vì Sấm So Với Tuyết Thì Nhiều Hơn Hai Nét

Đợi Trần Thương đi ra từ phòng quan sát, Hồ Truyền Bang liền vội vàng đi đến phía trước.

Nhạc Lượng theo sát phía sau, anh ta quyết định đợi Hồ Truyền Bang vừa nói xong, anh ta sẽ xin lỗi liền

Da mặt dày một chút, nói một câu xin lỗi, Dư Cương Dũng cũng sẽ không làm chuyện quá đáng

Đến bên trong văn phòng cấp cứu, Dư Dũng Cương nhìn thấy Hồ Truyền Bang và Nhạc Lượng đến, nhẹ gật đầu:

- Chủ nhiệm Hồ, mời ngồi

Hồ Truyền Bang cười cười:

- Không ngồi đâu, không ngồi đâu! Hôm nay đến là có chút chuyện muốn thương lượng cùng với chủ nhiệm Dư và giáo sư Trần.

Dư Dũng Cương cũng 'ừ' một tiếng:

- Chủ nhiệm Hồ khách sáo rồi, có chuyện gì thì cứ nói thẳng là được.

Hồ Truyền Bang nhìn qua Trần Thương, xấu hổ nói:

- Là như vậy, tôi cũng vừa mới biết giáo sư Trần lại có kiến thức uyên thâm như thế về lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh

- Ca phẫu thuật hôm nay thực sự đã khiến cho tôi mở mang tầm mắt, tôi suy nghĩ, cho Ngoại khoa thần kinh chúng tôi sẽ cử người đến sáu khoa cấp cứu, để đi theo học hỏi nhóm cấp cứu Ngoại cảm của giáo sư Trần.

- Kế hoạch của tôi là cử đến hai vị bác sĩ ưu tú nhất của khoa Ngoại thần kinh, để cho họ chăm chỉ học tập.

- Về phương diện đãi ngộ thì không cần phải để ý đến, khoa Ngoại thần kinh của chúng tôi sẽ phụ trách, mọi người cứ xem như là sai bảo lao động miễn phí, dù sao chủ nhiệm Nhạc Lượng đã đi theo Ngoại khoa thần kinh của chúng tôi, bên chúng tôi cũng không thiếu người.

Lời này của Hồ Truyền Bang vừa nói, Nhạc Lượng lập tức trợn trong mắt

Mẹ nó...Mẹ nó chứ, tôi đến để làm gì?

Một câu nói của Hồ Truyền Bang đã khiến cho anh ta không có đường lui, bây giờ nói quay về cấp cứu, căn bản là chuyện không thể nào.

Anh ta cảm thấy bản thân thực sự là... ngu ngốc

Nước cờ thối nhất trong cuộc đời, bản thân ở khoa Ngoại thần kinh có lẽ là không có bao nhiêu tiền thưởng, còn làm sức lao động miễn phí...

Áp lực của bên phía ngân hàng thì phải làm thế nào?

Anh ta vừa mới mua nhà mới.

Bản thân Nhạc Lượng sắp khóc mất rồi.

Bây giờ, chỉ hy vọng lúc Trần Thương rời khỏi cương vị bồi dưỡng, lão Dư có thể cho mình một con đường sống.

Dư Dũng Cương nhìn qua Trần Thương, cười nói:

- Trần Thương là nhóm trưởng, cậu quyết định đi.

Trần Thương 'ừ' một tiếng:

- Đương nhiên là hoan nghênh, nhưng... Chủ nhiệm Hồ, lời xấu thì tôi nói trước, năng lực của người đến có thể không có, nhưng phải nghe lời, nếu xảy ra chuyện, có lẽ tôi không thể quản lý được, dù sao tư lịch của người ta còn lớn hơn tôi.

Hồ Truyền Bang vỗ tay một cái, vui vẻ nói:

- Được! Có câu này của cậu thì tôi yên tâm rồi, bây giờ tôi liền đi tìm người

Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài, để lại Nhạc Lượng đi cũng không được, ở lại cũng không xong, lúng túng muốn chết

....

....

Ngày hôm sau, Hồ Truyền Bang tự mình dẫn đến hai vị bác sĩ nam tầm ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, sau khi đến liền đứng trước mặt Trần Thương nói:

- Hai cậu hãy nhớ kỹ, lời của giáo sư Trần chính là lời của tôi, nếu như tôi mà biết hai cậu không cố gắng học tập, không làm theo sắp xếp...

Lời còn chưa nói xong, một nam bác sĩ liền nói:

- Được rồi, chủ nhiệm, những lời này ông đã nói hơn mười mấy lần rồi, những lời này ông nói không còn ý nghĩa gì nữa rồi, địa vị của giáo sư Trần trong suy nghĩ của chúng tôi còn cao hơn ông nữa đó, chúng tôi nào dám không nghe lời

Một câu nói đã khiến cho Hồ Truyền Bang đau cả phổi, chỉ vào Vương Đan ở trước mặt, tức giận nói:

- Tên nhóc nhà cậu... ăn cây táo rào cây sung

Nhóm người Dư Dũng Cương và Trần Thương thì là bị chọc cho cười lên.

Bầu không khí cũng xem như là hòa hợp.

Khoa Ngoại thần kinh của Cấp cứu đa số là ngoại thương, thỉnh thoảng còn có một vài người bệnh xuất huyết não.

Mức độ khó xử lý của ca phẫu thuật cũng không phải là rất cao, nhưng phải chú ý chính là phẫu thuật trị liệu phải nhanh chóng, có hiệu quả và ổn định.

Kể từ sau khi không trực ban chung với nhóm Tiên phong, lão Mã đã cô đơn hơn rất nhiều, cuộc sống của ông ta càng thêm cô đơn như sấm.

Sau khi làm tổ trưởng, trách nhiệm liền nặng hơn, dù sao những bệnh nhân cần kiểm tra phòng kia, Trần Thương cũng cần phải đi thân đi quan sát.

Sáng sớm, Trần Thương đi kiểm tra phòng, vừa đúng lúc gặp phải lão Mã.

Lão Mã đang trao đổi cùng với một người bệnh.

- Thuốc này, bắt đầu từ bây giờ mỗi ngày uống một viên.

Lão Mã nghiêm túc đưa cho người bệnh một hộp thuốc, dặn dò.

- Uống thuốc cả đời

Người bệnh 'ừ' một tiếng, mở hộp thuốc ra xem, lập tức sửng sốt:

- Chỉ có 3 viên?

Lão Mã gật đầu:

- Đúng vậy.

Ba câu nói nối liền, suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng đáng sợ

Trần Thương đột nhiên sững sờ ngay tại chỗ, không dám đi vào.

Nếu như ngôn ngữ có kỹ xảo, thì lão Mã này lại trái ngược hoàn toàn tất cả đều là kỹ xảo tìm đường chết.

Quả nhiên, sắc mặt của người bệnh thay đổi.

Ba viên thuốc... ba ngày... Uống thuốc cả đời...

Mẹ nó?

Quả nhiên người bệnh đã bị dọa cho sợ hãi, tiếng nói đều đang run rẩy:

- Bác sĩ, tôi chỉ còn 3 ngày thôi sao?

Lão Mã sững sờ, không nhịn được nhing qua Lý Việt:

- Hả? Tin tức tốt này anh đã nói cho cậu ta rồi sao?

Người bệnh nghe xong những lời này, thật là như thế sao?

Thực sự đã bị dọa rồi

Đây là... đây là tin tốt sao?

Ngay cả Lý Việt cũng mơ màng ngay tại chỗ

Anh ta phát hiện, trao đổi với người bệnh không khó, nhưng lúc người bệnh và Lão Mã nói chuyện với nhau, vấn đề này thực sự lớn rồi, tuyệt đối là độ khó cấp Địa ngục

Không có chuyện cũng có thể dọa cho xảy ra chuyện

Lúc nhìn thấy người bênh sắp khóc, Lý Viện liền vội vàng giải thích với người bệnh:

- Thuốc này, cậu phải uống cả đời, nhưng lúc nằm viện không thể cho quá nhiều, ba ngày sau, cậu ra viện, nên chúng tôi chỉ có thể đưa 3 viên

- Vấn đề của cậu không lớn, sau khi ra ngoài nhớ phải mua thuốc, dùng theo định kỳ.

- Cậu đừng hiểu lầm

Vốn dĩ người bệnh đã sợ hãi muốn chết, dù sao khi nghe những lời này ai mà không sợ cơ chứ?

Chỉ có 3 ngày...

3 viên thuốc, uống cả đời

Khắp nơi đều là cạn bẫy, cũng may lời giải thích của Lý Việt rất rõ ràng

Mới khiến cho người bệnh thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này làm cho Trần Thương vẫn còn đang sững sờ tại chỗ, nửa ngày không dám lên tiếng.

Đây chính là hiểu lầm đáng chết.

Anh đang do dự, có cần đợi lão Mã đi kiểm tra phòng hay không, bản thân lại bắt đầu.

Nếu không anh cảm thấy đầu óc của mình xoay tương đối chậm.

Lão Mã đi ra từ phòng bệnh, không nhịn được thở dài, có một mùi vị cuộc sống cô đơn ở bên trong.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, hơi sững sờ, đôi mắt sáng rực lên.

- Í? Thương nhi, kiểm tra phòng sao?

Trần Thương đờ đẫn gật đầu:

- Đúng vậy, thật là trùng hợp.

Lão Mã cười ha ha một tiếng:

- Cùng nhau đi đi.

Sắc mặt Trần Thương thay đổi:

- Anh đi trước đi! Tôi quên cầm theo ống nghe bệnh.

Nói xong, Trần Thương đưa ống nghe bệnh cho Hoàng Tân Hải bên cạnh, rồi xoay người rời đi.

Lão Mã sững sờ:

- Aiz, cuộc sống cô đơn như sấm

Hoàng Tân Hải đi theo phía sau Trần Thương, không nhịn được hỏi:
- Giáo sư Trần, cuộc sống không phải cô đơn như tuyết sao?
Trần Thương đột nhiên sững sờ, dường như đã hiểu được ý của lão Mã.
Anh nghiêm túc nói với Hoàng Tân Hải:
- Bởi vì... sấm so với tuyết thì nhiều hơn hai nét

Chương 1648: Ngọa Hổ Tàng Long Ở Bệnh viện

Đúng vậy

Từ sau khi Trần Thương giải mã câu nói của lão Mã.

Anh ta lập tức hiểu ra, thực sự rất phù hợp với khí chất của lão Mã.

Lúc này, Lý Việt cũng vừa đúng lúc ở sau lưng, vừa vặn nghe thấy câu nói này, anh ta trầm tư thật lâu, rồi giơ lên ngón tay cái cho Trần Thương

Trần Thương rất tò mò vì sao lão Mã lại chưa từng bị khiếu nại?

Không đúng

Không đúng

La Hữu Tài...

Khoa trưởng La Hữu Tài của Khoa y tế không phải chính là anh trai của vợ lão Mã sao!?

Trần Thương lập tức hiểu ra, thì ra... số của thanh niên này thực sự tốt.

Nghĩ đến chiếc xe sang trọng, biệt thự, mỹ nữ, gia sản, xuất thân.... của lão Mã.

Từ khóa quan trọng của Mã Nguyệt Huy có thể dùng bốn chữ 'anh trai tinh trùng' để thay thế

....

....

Nhưng, không thể không nói.

Kiểm tra phòng là một công việc tương đối phiền phức nhưng lại rất cần thiết.

Bất kỳ vị bác sĩ nào, cho dù là khoa nội, khoa ngoại, phụ khoa hay khoa Nhi, một phân đoạn rất quan trọng chính là kiểm tra phòng.

Dù sao, y học chính là một loại ngành học quan tâm nhân văn.

Điều cần thiết chính là một loại giao tiếp và cổ động với mọi người.

Lúc điều trị cho người bệnh, thái độ của bác sĩ không hề giống nhau, lão Dư thì cao lãnh khiến cho người bệnh có loại cảm giác khoảng cách và khô lạnh, nhưng chính vì như thế, sẽ cảm thấy được quyền uy, thậm chí sẽ có rất ít nghi ngờ và chất vấn.

Sự chính xác và không có khoảng cách của lão Mã, làm cho người bệnh cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn.

Nhưng Trần Thương bình thường mà nói, thích hơi giương khóe miệng lên để duy trì mỉm cười, giọng nói cố gắng dịu dàng hơn một chút, càng

thêm ôn hòa.

Thế nhưng, không phải người bệnh nào cũng đều có thể khiến cho bạn hiền lành, thỉnh thoảng sẽ gặp những người bệnh khiến bạn không nhịn được mà muốn phát cáu.

Sau khi Trần Thương kiểm tra giường số 28 cho ông lão xong, cười dặn dò, sau đó nhìn về phía giường số 29 của một người trẻ tuổi

Giường số 29 là một người bệnh mới nhập viện.

Đến vào đêm hôm qua, do Hoàng Tân Hải tự mình thu nhận.

Nam, 33 tuổi, sau khi uống rượu đột nhiên xuất hiện chứng đau đầu và buồn nôn.

Bệnh án cũng đã tương đối hoàn chỉnh, cũng đã làm một vài kiểm tra.

- Huyết áp buổi sáng là 170/120mmHg, kết quả xét nghiệm dung nạp glucose là bệnh tiểu đường, đường huyết lúc đói buổi sáng là 19.1, biểu hiện của người bệnh là mảng động mạch cổ bị tổn thương khá nghiêm trọng...

Hoàng Tân Hải báo cáo rõ ràng về bệnh tình, người bệnh lại có chút không kiên nhẫn, giường bệnh hơi rung, anh ta dựa lên phía trên, bắt chéo chân, một tay cầm điếu thuốc ngửi ngửi, dù sao trong phòng bệnh cũng không cho hút thuốc.

Anh ta không kiên nhẫn liếc xéo nhóm người Trần Thương, cuối cùng không nhịn được nói:

- Tôi đã kiểm tra xong rồi đúng không? Hôm nay có thể xuất viện rồi đúng không? Tôi chỉ là uống nhiều rượu nên ngủ thiếp đi thôi, lại bị các người nói thành toàn thân bệnh tật.

- Còn có, tối qua nói tôi bị hạ đường huyết nên té xỉu, hôm nay lại nói tôi bị tiểu đường, tôi bị các người chọc cười mất thôi.

- Hãy nhanh chóng cho tôi xuất viện

Sau khi người đàn ông nói xong, quay đầu qua, không nhịn được nói thầm một câu:

- Bác sĩ gì mà người này còn trẻ hơn người kia, các người mà là chủ nhiệm sao? Anh trai à, chúng tôi là dùng tiền để đến khám bệnh đó, tiền bỏ ra ít hơn người khác sao? Tại sao không thể tự mình chọn bác sĩ chủ trị chứ? Tôi muốn đổi một tư lịch cao hơn một chút có được không?

Được

Lại đến thêm một vị đại gia

Mọi người thở dài.

Bắt đầu giao tiếp với người bệnh như thế này thực sự là phiền phức.

Bạn với vẻ mặt ôn hòa đến nói chuyện, anh ta sẽ cảm thấy bạn dễ bắt nạt, đến lúc chữa trị chỉ có thêm càng nhiều phiền phức.

Nếu dám tức giận, sẽ còn bị khiếu nại, có đôi lúc thực sự rất phiền phức.

Xem bệnh viện mà tưởng ở tiệm mát xa, có thể lựa chọn kỹ thuật viên?

Có cần tìm đến cho anh một cô chân dài 36D đến không?

Hiện trường tức giận có chút xấu hổ.

Căn phòng này là phòng 3 người, ngoài ra còn có hai người bệnh khác, nhìn thấy người đàn ông này vô cùng vô lại, mặc dù trong lòng chán ghét, nhưng nơi này là bệnh viện, cũng không muốn gây chuyện, thậm chí muốn ra ngoài để hỏi xem có thể đổi qua phòng khác được hay không.

Trần Thương cũng im lặng vài giây.

Sau đó, Trần Thương cũng im lặng, nói thật, ai có thể không nổi nóng khi gặp phải một người bệnh đỉnh như thế này chứ.

Anh cầm hồ sơ bệnh án, nhìn qua giấy xét nghiệm, cảm xúc đã hòa hoãn hơn một chút, sau đó nói với người đàn ông:

- Yêu cầu của anh, tôi đã biết rồi, vốn dĩ muốn nói với anh về bệnh tình, nhưng dường như anh cũng không muốn biết, vậy tôi cũng không nói nữa.

- Nhưng tôi nhắc nhở anh một câu, bệnh của anh là bản thân đã có, không phải là kiểm tra ra, chuyện này anh phải hiểu rõ, dù sao tôi cũng không có năng lực để khiến cho anh bị nhiễm bệnh.

Sau đó, Trần Thương dặn dò về tình trạng của người đàn ông cho Hoàng Tân Hải, sau khi sắp xếp tốt việc kiểm tra và điều cần chú ý, bao gồm cả thuốc gì đó, cuối cùng nói:

- Những thứ này đều viết hết vào bệnh án, anh cho anh ta ký tên vào, tự muốn xuất viện, sau khi ra ngoài có xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng sẽ không chịu trách nhiệm

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời khỏi, từ đầu đến cuối không hề nhìn qua người đàn ông.

Nhưng.. Sau cuộc trao đổi của Trần Thương và Hoàng Tân Hải, anh ta lập tức trợn tròn mắt.

- Tôi... tôi muốn khiếu nại anh, anh có thái độ gì vậy?

Trần Thương không hề để ý, đứng dậy rời khỏi.

Một người khác ở trong phòng thấy thế, không nhịn được nói:

- Cậu nhóc, cậu muốn khiếu nại cái gì?

- Thứ nhất, tính tình của giáo sư Trần đã đủ tốt rồi, cũng đã dặn dò lại bệnh tình của cậu, đã hoàn thành trách nhiệm kiểm tra, cậu cũng nghe thấy rồi.

- Thứ hai, cậu muốn xuất viện, người ta cũng đồng ý, việc nên làm cũng đã làm, vi phạm quy tắc chỗ nào chứ?

- Hơn nữa, cậu cho rằng bệnh viện là tiệm mát xa sao, có thể cho cậu tùy ý lựa chọn kỹ thuật viên? Được rồi, bệnh viện không phải nơi phục vụ, bác sĩ cũng không phải người phục vụ, cậu là bệnh nhân, không phải đại gia

Sắc mặt của người đàn ông lúc xanh lúc đỏ, anh ta trợn mắt liếc qua ông lão kia, cố ý để lộ ra hình xăm trên cánh tay:

- Mẹ nó anh là ai vậy? Tôi cần anh quản sao? Tôi nằm viện tôi bỏ tiền, anh ta không thể phục vụ cho tôi sao?

Ông lão nghe xong, không hề bị hình xăm hù dọa, ngược lại cười mỉa mai một tiếng:

- Cậu cũng đừng dùng mèo hoa ở chỗ đó mà hù dọa tôi, nếu như cậu thật sự là lưu manh, vậy thì ra ngoài hỏi thử đại ca của cậu, lưu manh nào sẽ đắc tội với bác sĩ?

- Nếu như cậu không phải là lưu manh, thì đừng lúc nào cũng dùng con mèo hoa này dọa người khác, ở địa giới thành phố Bắc Kinh này, rất dễ khiến cho bản thân bị đùa chết đó, con người giáo sư Trần tốt, không có nghĩa là tính tình của những người khác cũng tốt.

Sau khi ông lão nói xong, nhắm mắt lại không nói nữa.

Ngay lúc này, bên ngoài có mấy người lớn bước vào, dẫn đầu là một ông lão mặc đồ nhà Đường, chân đi giày thể thao, trên tay cầm hai quả óc chó, trên cổ tay đeo một vòng hạt châu cổ, khuôn mặt hiền hòa bước vào.

Mấy người khác ở phía sau thì khí thế bức người.

Chương 1649: Trực Tiếp Lên Tòa

- Ngài đây xem bệnh viện này như viện dưỡng lão rồi! Ba ngày đến hai lần.

- Người đã già rồi, không còn dùng được nữa, thường xuyên đến bệnh viện cũng không phải là chuyện xấu.

Ông lão cười cười.

- Hơn nữa, ngoại trừ cấp cứu, tôi có thể đến đâu để tìm giáo sư Trần chứ

Ông lão mặc đồ Đường nghe xong, lập tức trừng to mắt nhìn ông lão:

- Xảo quyệt

Mà sau khi người đàn ông nhìn thấy ông lão này, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng đứng dậy chạy ra bên ngoài

Anh ta không thể ngờ đến lại có thể gặp vị này ở trong bệnh viện

Anh ta không đủ tư cách để quen biết ông lão này, nếu không phải bản thân vừa mới tham gia yến hội của lão đại, vừa khéo nhìn thấy lão đại tất cung tất kính với ông lão này, thì anh ta cũng không biết ông lão này

Nhưng nhớ đến lúc nãy...

Anh ta thực sự không dám ở bệnh viện nữa.

Xuất viện

Xin lỗi xong liền xuất viện

....

....

Bên này, người đàn ông vừa ra khỏi phòng bệnh, trái tim nhỏ bình bịch nhảy loạn, còn chưa kịp thở phào, đột nhiên nhìn thấy cửa phòng bệnh mở ra.

Ông lão mặc đồ thời Đường kia từ bên trong đi ra, nhìn thấy anh ta cười tủm tỉm:

- Cậu nhóc, xuất viện sao?

Người đàn ông nhìn thấy sợi dây phỉ thủy trên tay ông lão mặc đồ thời Đường, trong lòng sợ hãi, đây chính là thứ mà lão đại đã tốn một số tiền lớn để mua tặng.

- Không xuất viện nữa, không xuất viện nữa, thật sự không xuất viện nữa

Bây giờ, anh ta nào dám xuất viện nữa?

Cho dù bây giờ anh ta đang nhảy nhót bừng bừng như một chú thỏ nhỏ, thì cũng phải như một con rùa đen nằm trên giường.

Ông lão nghe xong, lập tức sửng sốt, ông gãi gãi đầu:

- Hả? Thật ngại quá, ông già kia, lại dám lừa tôi nói là cậu xuất viện

- Tôi còn nói, không dễ dàng gì bên này mới có một chiếc giường bệnh, đi vào để cho giáo sư Trần khám một chút đó

- Hại, vậy cậu ở đi.

Nói xong, ông lão mặc đồ thời Đường liền quay về phòng bệnh.

Ở bệnh viện, ông lão cũng không muốn gây chuyện.

Bản thân là muốn đến để xem náo nhiệt, ông cũng không định làm gì.

Người thanh niên nghe xong câu nói này, lập tức sửng sốt

- Tôi xuất viện

- Thật đó, tôi muốn xuất viện! Tôi thực sự khỏe rồi

Người này liền nói với ông lão.

Trong lòng thầm nghĩ, bây giờ anh ta cũng không muốn ông lão cho mình một ân tình nào cả, bây giờ anh ta chỉ muốn giải thoát.

Hơn nữa, ông lão muốn nằm viện, cho dù anh ta có là thời kỳ cuối thì cũng phải xuất viện

Vào lúc này, Trần Thương bên này cũng đã kiểm tra phòng xong, đi vòng trở lại.

Vừa đúng lúc nhìn thấy người đàn ông đứng ở ngoài cửa, một bên là ông lão mặc đồ thời Đường.

- Bác sĩ Trần, tôi... tôi biết sai lầm của bản thân rồi

- Anh đừng chấp nhặt loại người thô kệch như tôi, tôi xin lỗi anh, anh muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm cái đó, anh nói tôi làm kiểm tra nào thì tôi làm kiểm tra đó

Trần Thương sửng sốt, nhìn qua Hoàng Tân Hải, thấy anh ta cũng đang trừng to mắt, bên trong đôi mắt tràn đầy ngôi sao nhỏ.

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nhưng, người bệnh quyết định nằm viện, Trần Thương cảm thấy chắc là anh ta đã tỉnh ngộ, xem ra bản thân quả nhiên chính là thầy Trần tài đức song toàn.

Nghĩ đến đây, anh với biểu tình 'biết sai có thể sửa', nhàn nhạt nói:

- Cơ thể chính là của anh, anh còn trẻ, có chút bệnh thì cần phải kịp thời chữa trị, thật ra anh cũng không cần ở lại thời gian quá lâu, hôm nay làm kiểm tra CTA hoàn thiện, chuyển đến Nội khoa thần kinh điều trị là được rồi.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời khỏi.

Thanh niên này mới thở phào một hơi.

Anh ta nhìn qua ông lão mặc đồ thời Đường, nịnh nọt cười một tiếng, cảm giác sau lưng mình đã ướt đẫm, đứng lên đi ra ngoài hút điếu thuốc thư giãn một chút.

Nhưng vừa ra khỏi cửa Cấp cứu, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi vội vã chạy vào, đụng phải người đàn ông.

Người đàn ông đang muốn nổi giận, đột nhiên cảm thấy người này vô cùng quen mắt

Nhìn kỹ, người này... đây không phải là giám đốc Vương kia hay sao?

Đây chính là người nổi tiếng của thành phố đó

Doanh nhân, ông ta lại tự mình... tự mình đến khám bệnh

Người như thế này không phải nên mời đến cửa hay sao?

Người đàn ông làm gì còn nóng tính, dù cho là đối phương sai, nhưng bản thân cũng phải xin lỗi trước.

Nhưng anh ta còn chưa kịp nói, giám đốc Vương này đã vội vàng nói xin lỗi:

- Người anh em, thật ngại quá, đi quá gấp, thực sự xin lỗi

Thanh niên thấy thế, lập tức trợn tròn mắt.

Lễ phép như thế sao?

- Không... không... không có gì

Giám đốc Vương rời đi.

Người đàn ông ngồi xổm ở bên ngoài Cấp cứu hút thuốc, cứ như thế đã hút cả một tiếng đồng hồ, lại nhìn thấy có ba bốn nhân vật cấp đại lão đi vào Cấp cứu.

Chuyện này khiến cho người đàn ông có chút nghi ngờ cuộc sống.

Đại lão không phải nên đến hội sở sao?

Bây giờ... đến Cấp cứu là kiểu thịnh hành à?

Lúc anh ta nhìn lại tấm bảng hiệu của Khoa cấp cứu, dường như cảm thấy 3 chữ này đọc là Nam Thiên Môn, như vậy mới phù hợp hơn

Hút thuốc xong, anh ta mới vừa đến đại sảnh, đã nhìn thấy Trần Thương đang dặn dò ông lão ở trên giường của mình mà ông lão này từ đầu đến cuối không nói một lời, ngược lại liên tục cười hiền lành...

Chuyện này... Chuyện này sao có thể?

Vị bác sĩ này rốt cuộc là ai?

Người đàn ông lập tức mê sảng

Anh ta cảm thấy bản thân có chút nghi ngờ về cuộc sống, có phải là đã đi nhầm chỗ hay không?

Mẹ nó, bệnh viện thật là ngọa long tàng hổ, một tên bác trẻ tuổi cung dám công khai phê bình lão ngoan chủ của thành Tứ Cửu

....

....

Những ngày gần đây, có lẽ là mua thu sắp đến rồi.

Vào mùa thu, thời tiết thay đổi, tính tình của con người không ổn định.

Thực ra, có đôi lúc bạn sẽ phát hiện, cơ thể và các mùa có liên quan đến nhau, trong một năm, có hai mùa rất dễ nổi nóng, một là mùa xuân, một là mùa thu, dựa theo lý luận của Đông y mà nói, hai mùa này gan khí dễ thay đổi, dễ nóng giận.

Đây cũng giống như một giai đoạn trong cuộc đời.

Mùa xuân là tuổi dậy thì, mùa hè là thời kỳ trưởng thành, mùa thu là thời kỳ mãn kinh, mùa đông là thời kỳ người già.

Tuổi dậy thì và thời mãn kinh có thể nóng giận là chuyện rất bình thường.

Có điều, ngày hôm nay, sáu khoa cấp cứu thực đúng là nghênh đón một chuyện.

Xuất hiện tranh cãi về chữa bệnh, chính xác mà nói, lần này đã trực tiếp lên tòa

Mà bị cáo chính là Lý Việt cùng với Khoa cấp cứu của Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu.

Ngày 12 tháng 9, Lý Việt bị người nhà của bệnh nhân lấy lý do là sự vô trách nhiệm của bác sĩ đối với bệnh nhân đã gây ra cái chết cho ba anh ta, kiện Lý Việt và Khoa cấp cứu của Trung tâm Cấp cứu lên tòa án.

Người nhà bệnh nhân cho rằng, bệnh tình của bệnh nhân đột nhiên nặng thêm, người nhà đã lập tức gọi bác sĩ nhưng bác sĩ mặc kệ, không kịp đến xem bệnh nhân, lại đưa đến một bác sĩ trực ban không biết chữa trị, làm chậm trễ cơ hội cứu chữa quý giá của bệnh nhân, dẫn đến bệnh nhân tử vong.

Yêu cầu phía bác sĩ bồi thường 73278.83 tệ cho chi phí y tế, 2200 tệ cho trợ cấp cơm nước nằm viện, 9355.2 tệ cho việc phí công... tiền bồi thường tử vong là 981,870 tệ, tiền mai táng là 163,552 tệ, người thân vì vội vàng về để tang nên sinh ra tiền công sức là 12000 tệ, người thân vội về để tang nên sinh ra phí giao thông là 3000 tệ, phí giám định là 20000 tệ, và phí an ủi về

việc tổn hại tinh thần là 55 vạn tệ! Tương đương với gần hai trăm vạn nhân dân tệ

Chương 1650: Không Thiếu Tiền, Chỉ Muốn Đòi Lại Công Đạo

Đối phương tính toán rõ ràng một mạch, có lẻ có chẵn, hơn hai mươi khoảng đền bù dường như đều chính đáng

Chuyên nghiệp không gì sánh được

Lý Việt nói cho Trần Thương, ông lão có một đứa con trai là luật sư, và một đứa con gái là kế toán.

Mọi người đều bất lực cảm thán

Thời đại này, có rất nhiều 'điêu dân' có văn hóa.

Đã từng là rừng thiêng nước độc ra điêu dân, mà bây giờ, loại người có văn hóa như thế này ngày càng nhiều, tràn ngập ở những nơi hẻo lánh trong thế giới này.

Đối phương cũng không cãi cọ với bệnh viện, biểu hiện ra là phần tử tri thức cao nên có tố chất, sau khi vừa nói vừa cười với bệnh viện để xử lý xong chuyện của ông lão, liền trực tiếp khởi tố lên pháp viện, thậm chí đã tra duyệt các thông tin, có chứng có cứ để định khoảng bồi thường gần 200 vạn này

Lý Việt nhớ rõ, thậm chí cả 300 tệ mà gia đình của người bệnh mất ở bệnh viện bị mất khi chơi mạt chược thua do tín hiệu internet ở bệnh viện kém cũng được tính vào

Có chút bất lực

Cứ như vậy, sau khi Trần Thương đến Trung tâm cấp cứu, cuối cùng cũng đường đường chính chính đối diện với người nhà bệnh nhân gõ chiêng đánh trống tố cáo bệnh viện lên tòa án

Trần Thương cảm thấy, có lẽ đối phương cảm thấy, tìm bệnh viện bồi thường cũng sẽ không chiếm được tiền bồi thường nhiều như 200 vạn, thứ hai là muốn đứng về phía đạo lý.

Đơn giản mà nói, người ta là 'làm kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ'

Đã muốn tiền, lại còn muốn giữ gì thanh danh, nói không chừng đứa con trai luật sư này vì vậy mà có thể nhận được một thanh danh tốt và kinh nghiệm thành công, về sau sẽ còn kinh doanh nhiều hơn, đứa con gái kế toán kia cũng có thể vì vậy mà mở rộng nghiệp vụ, gọi là tiền bồi thường chuyên môn của bệnh viện

Nói tóm lại, bọn họ tính toán rõ ràng, rành mạch.

Chuyện này cũng đã thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người.

Dù sao quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân cũng là một đề tài nhạy cảm.

Ngày mở phiên tòa cũng càng ngày càng đến gần, mà mọi người cũng càng ngày càng căng thẳng

…….

Câu chuyện bắt đầu từ mấy ngày trước

Một người đàn ông lớn tuổi đột nhiên nôn ra máu, sau khi đưa đến sáu khoa cấp cứu thì bắt đầu tiến hành cấp cứu.

Chuẩn đoán nhập viện: Đường tiêu hóa xuất huyết, sốc xuất huyết, đau bụng: viêm tụy mãn tính? Nhiễm trùng phổi?

Sau khi nhập viện, Lý Việt đích thân đưa người bệnh đi kiểm tra nội soi dạ dày, phát hiện nhiều vết loét ở phía sau bộ phận bóng của tá tràng, trong đó có một vết loét sâu ở thành trước bóng, trung ương thấy lông trắng, cục máu đông bao phủ.

Tình trạng của người bệnh khá nghiêm trọng, hơn nữa còn là đàn ông lớn tuổi, vết loét sâu ở phía sau bóng, có thêt nhìn thấy các đầu nứt của mạch máu.

Vì vậy, đã tiến hành kẹp titan để cầm máu.

Suy cho cùng, người lớn tuổi đột nhiên bị xuất huyết như thế này, sợ nhất là huyết sắc tố giảm đột ngột dẫn đến bệnh tình nguy kịch.

May mà ca phẫu thuật diễn ra thuận lợi, sau ca phẫu thuật đã bình an trở về phòng bệnh, đồng thời ở lại khoa cấp cứu để theo dõi.

Tình trạng của người bệnh mặc dù đã ổn định, nhưng triệu chứng kèm theo khá nhiều.

Lý Việt đã nhiều lần dặn dò người bệnh rằng có khả năng tồn tại viêm tụy, bệnh tình vẫn chưa ổn định, tốt nhất là đưa đến phòng quan sát.

Có lẽ tình trạng này của ông lão khi đưa đến phòng quan sát một ngày đã tốn mấy vạn tệ.

Người nhà căn bản là không đồng ý, đành phải đưa đến phòng bệnh bình thường.

Lý Việt là bác sĩ chủ trị, vô cùng lo lắng cho người bệnh, nhưng những căn bệnh như thế này, cũng không thể thay đổi theo ý muốn của bạn.

Lý Việt cũng không thể một ngày hai mươi tư giờ đều quan sát người bệnh.

Thế nhưng, người bệnh đột ngột bất tỉnh vào ngày thứ ba sau ca phẫu thuật, đầu ngửa ra phía sau, nhìn chằm chằm về phía bên trái, kèm theo

nước tiểu bài tiết không thể kiềm chế

Lý Việt nhanh chóng cho người bệnh đo huyết áp 70/110mmHg.

Lý Việt thấy thế liền vội vàng đưa người bệnh đến phòng cấp cứu để chuẩn bị tiến hành cấp cứu, nhưng mà, trên đường chuyển đi, ý thức của ông lão đột nhiên trở nên rõ ràng, hô hấp bình thường, triệu chứng duy trì liên tục 1-2min.

Bây giờ, Lý Việt lại đến tìm người nhà để nói chuyện, dặn dò người nhà bệnh nhân, phải đưa đến phòng quan sát.

Nhưng, người nhà bệnh nhân vẫn cho rằng đây chỉ là cơn kịch phát, không để ý.

Người nhà bệnh nhân căn bản không xem trọng

Lý Việt ở bên này chỉ là lo lắng suông, không còn cách nào, gặp phải tình huống như thế này, tất cả mọi người đều nóng nảy.

Nhưng lúc ấy, người nhà thậm chí không ở lại một người để chăm sóc.

Người bệnh đột ngột bất tỉnh, người nhà vừa đúng lúc đến để ăn trưa cùng với ông lão, nhìn thấy triệu chứng này

Người nhà cho biết, cổ và tay chân của ông lão cứng ngắc trong thời gian ngắn, không kéo dài, khoảng một phút sau cơn cứng ngắc liền biến mất, kèm theo nước tiểu bài tiết không thể kiềm chế.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Lý Việt vô cùng hoảng sợ.

Lúc đó cân nhắc đến việc xuất huyết nhiều trở lại, nên đã nhanh chóng chuyển đến phòng cấp cứu để truyền dịch, ức chế axit, tích cực điều trị chống sốc.

Huyết áp lúc đó chỉ 55/42mmHg

Nhưng, dưới tình huống này... hai nam hai nữ lại đang bận rộn.

Thỉnh thoảng đến một lần, nói là để ăn cơm chung với ba, nhưng thực ra là đến bệnh viện ăn cơm bằng phiếu mà ba đưa lúc nằm viện.

Không thể không nói, cà phê trong căn tin của bệnh viện thực sự rất ngon, bằng không bọn họ cũng sẽ không ngày nào không đến để uống mộ ly.

Vào đêm hôm đó, sau khi người nhà của bệnh nhân về nhà đi ngủ, không có người chăm sóc, cũng không muốn đưa đến ICU.

Mà trong đêm khuya khoắt, ông lão đột nhiên mất ý thức rồi lìa đời.

Sau khi xảy ra chuyện này, đối phương bắt đầu yên lặng thu thập chứng cứ

Sau đó liền kiện bệnh viện và Lý Việt lên tòa án.

Mà Lý Việt bởi vì ông lão này cũng đã một tuần không nghỉ ngơi đầy đủ.

Hơn nữa, lúc đối phương cáo Lý Việt lên toà, còn dùng thái độ của giới thượng lưu

- Chúng tôi không thiếu tiền, lúc này đây chúng tôi chỉ muốn đòi lại công đạo cho ba của họ

- Pháp luật nhất định sẽ đứng về phía chính nghĩa

Liên quan đến vấn đề này, Lý Việt vẫn luôn muốn hỏi một câu. Vậy tại sao các người không đưa ông lão đến phòng quan sát ICU chứ?

Vì sao ngay cả một người đến chăm sóc cũng không có?

Có lẽ mấy người có rất nhiều tiền, nhưng chuyện các người không muốn tiêu tiền cho người ba là sự thật.

Cùng một loại bệnh, thực ra có rất nhiều phương án chữa trị.

Nhưng nói như vậy, giá bán không giống nhau thì sẽ có đề xuất khác biệt, đối phương có chút giàu có, thực sự không thiếu tiền, có lẽ về phương diện đơn thuốc sẽ suy nghĩ đến việc tự trả tiền thuốc, bọn họ có thể ra ngoài mua.

Những loại thuốc này bảo hiểm y tế không thanh toán, phải tự mình mua, giá giao động hàng trăm nghìn một ngày.

Thế nhưng, lúc gặp phải tình huống như vậy, thái độ của đối phương vô cùng nhất trí.

- Chúng tôi chọn loại thuốc trong phạm vi bảo hiểm y tế.

Những chuyện này đều được

Nhưng tại sao các người lại kiện trình độ của chúng tôi không hợp cách chứ?

Lý Việt cũng vô cùng bực bội, bị chuyện này dây dưa, ai có thể toàn tâm toàn ý vào công việc chứ.

Mặc dù vị bác sĩ này chưa từng bị khiếu nại.

Chương 1651: Tôi Có Thể Bảo Vệ Anh

Thế nhưng, có rất ít bác sĩ đứng trên toà án để đối thoại như vậy.

Thậm chí, Trần Thương có một loại ảo giác.

Anh phát hiện, sau khi ông lão qua đời, sự bực bội và oán hận trên khuôn mặt của các thành viên trong gia đình họ thậm chí còn ít hơn lúc ông lão còn sống...

Thậm chí còn có một loại dáng vẻ đã bỏ được một gánh nặng lớn và sự vướng víu.

Tòa án rất xem trọng chuyện này

Cùng lúc đó, trong quá trình thẩm tra vụ án, tòa án đã ủy nhiệm cho Trung tâm giám định tư pháp thực hiện chứng thực đối với bản án.

Hơn nữa, đồng thời cũng mời chuyên gia phân hội Khoa Tiêu hóa của Hội Y học Trung Hoa làm tổ chuyên gia, để tiến hành giám định thời gian chữa trị lần này.

Tương tự, bệnh viện đã mời Trần Thương làm trợ lý người làm chứng trên tòa

Đối với chuyện này, bây giờ Trần Thương đang tập hợp tình huống chữa trị của người bệnh.

Hai ngày này, Lý Việt đều lo sợ bất an.

Mặc dù anh tự nhận bản thân đã dốc hết toàn lực vì bệnh nhân.

Hai ngày về nhà một lần, thời gian ông lão không ổn định cũng không dám về nhà.

Nhưng lần này bị kiện lên tòa, còn... phải bồi thời 200 vạn

Mặc dù anh chỉ cần bù ra một phần nhỏ trong đó, không đến 20%, số còn lại sẽ do bệnh viện và phòng ban giải quyết, nhưng đây cũng là mấy chục vạn

Thế nhưng đối với người đang mang trên lưng thế chấp như Lý Việt mà nói, đây quả thực là tra tấn

Dù sao... Trong trường hợp tranh cãi về chữa bệnh, những trường hợp như thế này, bệnh viện thua kiện chiếm đa số

Có rất nhiều ví dụ sinh động, một số bác sĩ thậm chí còn bị trầm cảm khi không chịu thừa nhận thất bại, một số thì tự tử bằng cách nhảy lầu.

Một vị bác sĩ sau khi đỡ đẻ trên tàu lửa, sau khi cứu sống mẹ con, bởi vì đứa bé mới sinh xảy ra mộ vài vấn đề nhỏ mà đã bị kiện lên tòa, cuối cùng

tiền phạt hơn một trăm vạn, sau đó đối phương chọn tự sát

Bởi vì cô ấy cảm thấy: Nhân gian không đáng để hoài niệm.

Trong quá trình thẩm tra vụ án như thế này, chuyện phá hủy tuyệt đối không chỉ là kinh tế của bác sĩ, càng nhiều hơn đó chính là sự tin tưởng.

Một khi thẩm tra kết thúc, phán quyết người nhà bệnh nhân thắng kiện, bệnh viện thất bại.

Chuyện này đối với bệnh viện mà nói, chỉ là bồi thường, còn đối với Lý Việt mà nói, lại là một đả kích nặng nề.

Tinh thần và thể xác bị đả kích nặng nề

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Lý Việt đã sụt 3-4kg.

Trần Thương được mời làm chuyên gia, tiến hành biện hộ cho bệnh viện và Lý Việt.

Lúc này đây, tất cả mọi người ở khoa Cấp cứu đều tức giận

Lão Dư và lão Mã nhìn thấy Trần Thương, không nhịn được nói:

- Trần Thương, cố lên

Anh nhìn qua Lý Việt, cười cười, kiên định nói:

- Hãy tin tưởng tôi, tôi có thể bảo vệ cho anh

.....

…..

Lý Việt nhìn thấy nụ cười tự tin của Trần Thương, cũng cười cười xấu hổ.

- Làm phiền cậu rồi

Trần Thương lắc đầu:

- Không phiền.

Khuôn mặt của Dư Dũng Cương không hề có cảm xúc, tâm trạng không tốt, bị cáo cấp cứu là chuyện bình thường.

Có lẽ do chúng ta phạm sai lầm, họ kiện chúng ta là chuyện có thể hiểu.

Sau khi chúng tôi đã dốc hết toàn lực, còn cảm thấy chúng tôi đã sai, thậm chí dùng cái này để lừa tiền, chuyện này thực sự khiến cho người khác thất vọng đau lòng

Hơn nữa, môi trường hiện tại cũng đã góp phần tạo nên sự kiêu ngạo của một luồng gió không lành mạnh nào đó.

Để bọn họ cho rằng bệnh viện không muốn làm lớn chuyện lên, thậm chí còn muốn sắp xếp ổn thỏa.

Buổi trưa, Ngô Đồng Phủ gọi điện đến.

- Vĩnh Cương, chuyện này...

Ngô Đồng Phủ quyết định xem xét kỹ hơn.

Kết quả trước khi phát ra âm thanh, Dư Dũng Cương đã liền nói:

- Viện trưởng Ngô, lần này tôi không định nói với bọn họ nữa

- Nếu như đã làm náo loạn đến tòa án, vậy thì hãy gặp mặt trên tòa án đi.

Ngô Đồng Phủ nghe thấy, không nhịn được cười cười:

- Được rồi, trước tiên ông đừng nóng nảy như thế, tôi gọi điện cho ông là có ý này.

- Tôi đã mời ông Kim, cố vấn pháp luật của bệnh viện, để ông ấy đến hỗ trợ ông trong chuyện này.

Nói đến đây, Ngô Đồng Phủ chắc như đinh đóng cột nói:

- Không có chuyện gì thì chúng ta không muốn gây sự, không có nghĩa là chúng ta sợ gặp phải chuyện phiền phức

- Lần này trực tiếp phong tỏa hồ sơ bệnh án, kiện chúng ta ra tòa, thậm chí là giám sát định phương để tìm kiếm, thực sự khi dễ người khác

- Tất cả các chi phí kiện cáo lần này bên bệnh viện sẽ phụ trách, ông bảo Lý Việt hãy yên tâm, cậu ấy sẽ không có bất kỳ tổn hại nào

Cúp điện thoại, Dư Dũng Cương đột nhiên cảm thấy trong lòng như một đám lửa đang cháy rực.

Ngay cả Lý Việt sau khi nghe thấy âm thanh điện thoại của viện trưởng, cũng vô cùng kích động

Con người chính là như vậy, cần sự khẳng định và cảm giác thân thuộc.

Phòng ban, bệnh viện lần này sẽ không để cho bản thân oan ức, sẽ đứng về phía mình, như vậy là đủ rồi

Thời gian mở phiên tòa đã đến, rất nhiều truyền thông cũng bắt đầu quan tâm đến chuyện này.

Tranh chấp giữa bệnh viện và bệnh nhân luôn là nguồn tin tốt để thu hút các tiêu đề.

Bệnh viện và người bệnh luôn đối lập nhau trên các phương tiện truyền thông.

Mà bây giờ, khi bọn họ xuất hiện trên tòa án, loại đối lập này cũng đã bị phóng đại vô hạn.

Chuyện này đối với truyền thông mà nói, như là con mèo ngửi thấy mùi tanh.

Lúc Dư Dũng Cương dẫn theo nhóm người Lý Việt, lão Mã và Trần Thương xuất hiện ở cửa tòa án, một đám người đã dồn dập vây quanh.

- Xin chào, chúng tôi là phóng viên của Báo chiều xx, chủ nhiệm Dư, tôi muốn hỏi một chút, ông cảm thấy như thế nào đối với vụ kiện cáo lần

này.

- Bác sĩ Lý Việt, xin hỏi, anh có gì muốn nói về việc bị cáo ra tòa lần này?

- Giáo sư Trần, lúc này anh ra tòa, sẽ đứng về phía nào? Chính nghĩa hay là bệnh viện?

Các câu hỏi của truyền thông không xem là quá bén nhọn, nhưng mà khắp nơi đều có cạn bẫy.

Nhóm người Dư Dũng Cương vốn dĩ không định trêu chọc những người này, thế nhưng sau khi nghe xong những câu hỏi này, Dư Dũng Cương dừng bước chân lại.

Ông ta quay người nhìn về phía truyền thông, nói:

- Lý Việt là một bác sĩ giỏi, là một anh hùng đã nhiều lần tham gia các hoạt động cứu viện, là một bác sĩ trẻ ưu tú của thủ đô, và là một bác sĩ giỏi được tuyên dương trong Đại lễ đường Nhân dân

- Đối với chuyện lần này, tôi chỉ muốn nói một câu: Những người kia có dụng tâm khác, thì các người cứ việc phóng ngựa đến đây! Các người xem lần này tôi có sợ hay không?

- Là một chủ nhiệm khoa, tất cả phương án chữa trị của Lý Việt tôi đều tham gia vào tôi cho rằng đây là một phương án cấp cứu tiêu chuẩn ưu tú, không có vấn đề gì cả, mà trong lần chữa bệnh này, người nhà không tích cực điều trị đã trở thành nhân tố trực tiếp dẫn đến bệnh nhân tử vong.

- Tôi muốn nói, ai cho rằng chúng tôi là quả hồng mềm có thể để cho các người nắm giữ, thì xin hãy ghi nhớ, bệnh viện chỉ cần không làm ảnh hưởng đến trình tự cấp cứu bình thường, thì sẽ không sợ hãi hoặc là e ngại về biểu hiện vụng về của các người

Trong lúc nói, giọng của Dư Dũng Cương cao và mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng

Chương 1652: Bệnh Viện Là Chỗ Dựa Của Các Cậu

Thậm chí lúc mọi người nghe thấy ngữ khí kiên định của Dư Dũng Cương, cũng đã sửng sốt

Bởi vì đây là lần đầu tiên mọi người thấy một bác sĩ cứng rắn như thế

Trong ngày thường lúc nào cũng là ngữ điệu thấp và dè dặt.

Mà lúc này, Trần Thương cũng nói và micro:

- Tôi đại diện cho sự chuyên nghiệp, không liên quan đến chính nghĩa

- Trên tòa án, sẽ có người thay chúng tôi tuyên bố chính nghĩa, tôi chỉ là làm tốt việc của mình mà thôi.

- Còn tôi, trùng hợp chính là người chuyên nghiệp nhất của lĩnh vực Ngoại khoa tiêu hóa.

Trần Thương nói xong, lúc chuẩn bị rời đi, lại quay đầu nói thêm một câu:

- Không có người thứ hai

Nói xong, Trần Thương cùng với nhóm người rời khỏi

Mà những lời nói này của anh, trực tiếp khiến cho mọi người sửng sốt

Thật là một câu nói kiêu ngạo

Trùng hợp tôi là người chuyên nghiệp nhất của Ngoại khoa tiêu hóa, không có người thứ hai

Có thể trong thế giới này, người có tư cách nói câu này, chỉ có Trần Thương

Ngoại khoa tổng hợp có thể là rất lớn, thế nhưng Ngoại khoa tiêu hóa thì có ai có thể so sánh độ chuyên nghiệp với Trần Thương?

Là Hội trưởng của Học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, nhóm trưởng Hiệp hội Ngoại khoa tiêu hóa của Học hội Trung Hoa Y, Trần Thương ở lĩnh vực này, cho dù là Trung Quốc hay trên Thế giới, đều là đại danh từ 'uy quyền'.

Giống như Trần Thương đã nói.

Thứ mà tôi đại diện chính là chuyên nghiệp.

Mà chính nghĩa, sẽ có người khác chủ trì.

Mở màn như thế này, trong chớp mắt khiến cho tòa án còn chưa kịp bắt đầu, mà đã lên cao trào.

Tất cả mọi người đều vô cùng mong chờ, tin tức hôm nay nhất định sẽ là đại bạo

Trong tay của những nhân sĩ chuyên nghiệp này, từng trang từng trang bản thảo tin tức đều đã nghĩ sẵn trong đầu rồi, rất nhanh liền có thể đăng lên trang mạng internet

....

....

Phiên tòa sắp bắt đầu

Người nhà của người mất cũng đã chuẩn bị rất chuyên nghiệp, bọn họ đã mời cơ quan thẩm định chuyên nghiệp, tiến hành giải phẫu chi tiết và chuyên sâu về quy trình chữa bệnh của người mất lần này.

Phiên tòa vừa mới bắt đầu, khoa cấp cứu của Bệnh viện Trung tâm và Lý Việt đã gặp phải vấn đề khó khăn

Trung tâm giám định tư pháp do tòa án ủy thác bắt đầu công bố kết quả thẩm định của vụ án này, đối phương cho rằng:

- Cả bác sĩ và bệnh nhân đều có những vấn đề nhất định trong quá trình thực tiễn này

- Liên quan đến chuẩn đoán và điều trị, bệnh nhân được gia đình đưa đến Khoa cấp cứu của Trung tâm cấp cứu để điều trị sau khi nôn ra máu 2 giờ. Căn cứ theo bệnh án hiện tại của bệnh nhân, tiền sử, khám sức khỏe, kiểm tra phụ trợ và kiểm tra nội soi, tình hình điều trị, chuẩn đoán nhập viện là 'Xuất huyết đường tiêu hóa, sốc xuất huyết' được thành lập. Các biện pháp điều trị như quan sát, thở oxy, cấm các loại đồ ăn thức uống, sau khi báo cáo nguy hiểm, đã tiến hành nội soi cầm máu tại cấp cứu, tuân thủ nguyên tắc xử lý cấp cứu xuất huyết đường tiêu hóa, phía bên bác sĩ không tồn tại sai lầm.

- Thế nhưng, sau khi bệnh nhân phát sinh tình huống lại xuất huyết, bác sĩ và người nhà đã không giao tiếp chính xác và hiệu quả, đồng thời không tiến hành cấp cứu phẫu thuật điều trị, tồn tại sai lầm

Đoạn văn này vừa mới nói, lập tức khiến cho mọi người im lặng.

Cái gì gọi là giao tiếp chính xác và hiệu quả?

Đây căn bản là một bí ẩn chưa có câu trả lời

Luật sư biện hộ của bệnh viện liền đứng dậy nói:

- Bác sĩ phụ trách Lý Việt đã nhiều lần nhắc nhở người nhà, hơn nữa đã nhiều lần đề nghị chuyển đến ICU, nhưng người nhà lại từ chối, đối với điểm này, chúng tôi phủ nhận trách nhiệm bên mình.

Lời này vừa nói, con trai luật sư của người mất liền đem một phần hồ sơ bệnh án trình lên

……..

Nhìn thấy một màn này, nhóm người lập tức nhíu này

Sau khi bệnh nhân tử vong, người nhà bệnh nhân đã lập tức yêu cầu các bộ phận liên quan phong tỏa hồ sơ bệnh án.

Hồ sơ bệnh án rất quan trọng, đây là hồ sơ ghi chép chẩn đoán và điều trị của bác sĩ, cũng là chứng cứ chắc chắn để bảo vệ mình

Tuy nhiên, có đôi lúc cấp cứu thực sự là một cuộc chạy đua với thời gian, có mấy ai không gặp vấn đề trong việc viết hồ sơ bệnh án?

Đây là chuyện không thể nào.

Quả nhiên

Sau khi xem xét các tài liệu và nắm được tình hình của buổi chứng thính, ngay lập tức cho rằng: Bác sĩ đã mắc sai lầm trong việc viết hồ sơ bệnh án không đúng quy định.

Sau khi thông báo này được đưa ra, người nhà bệnh nhân lập tức vui vẻ lên, vì đây là một sự thật không thể chối cãi

Thực ra, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện thắng kiện, chẳng qua là chỉ mong được bồi thường.

Cho dù là 200 vạn bồi thường không đủ, đưa bao nhiêu thì tính bấy nhiêu

Làm náo loạn bệnh viện không phải chỉ để như thế hay sao?

Bởi vì có lợi, nên mới có các loại khả năng.

Đương nhiên, cũng có lúc bác sĩ chịu trách nhiệm, thậm chí là không ít.

Nhân viên y tế không thể tô đẹp quá mức.

Nhưng ít nhất, sau khi người ta thật lòng thật dạ cố gắng hết sức để cấp cứu, còn bị bạn cắn ngược lại một phát.

Loại tiền không có lương tâm này, bạn sài được sao?

Mà đúng lúc này, luật sư của bệnh viện dường như đã sớm dự đoán được tình huống này, đứng lên chậm rãi nói:

- Thưa quan tòa, hồ sơ bệnh án là căn cứ theo pháp luật, ghi chép trong hồ sơ bệnh án cấp cứu không đầy đủ là chuyện thường xảy ra, tôi tin rằng bất kỳ bác sĩ cấp cứu nào cũng hiểu rõ chuyện này.

- Bác sĩ Lý Việt không phải là không chịu trách nhiệm với công việc, mà gì cấp cứu thay đổi trong nháy mắt, đủ các loại tình huống phức tạp, phải mệt mỏi để đối phó, mà trình tự y tế liên quan của bệnh án cũng đã có

thể diễn đạt rõ ràng quá trình điều trị của bệnh nhân, tôi cho rằng đó không phải là sai lầm

- Hơn nữa, bác sĩ Lý Việt cũng trong thời gian quy định hoàn thành ghi chép hồ sơ bệnh án, vì thế, tôi cho rằng chúng ta cần phải linh hoạt trong phán đoán, nếu không, tất cả hồ sơ bệnh án của khoa cấp cứu đều có thể được bệnh nhân sử dụng làm căn cứ để kiện lên tòa án, vì vậy, Lý Việt có thể được thông cảm.

Không thể không nói, luật sư Kim thực sự có tham gia vào điều trị y tế, nắm rõ các tình hình nội bộ và các loại điều lệ như trong lòng bàn tay.

Cố vấn pháp luật của bệnh viện không hề rẻ.

Người nào không phải xuất thân chuyên nghiệp?

Mấy câu nói của luật sư Kim đã khiến cho ánh mắt của nhóm người ở hiện trường sáng lên, mà quan tòa cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

Mà đúng lúc này, luật sư Kim đột nhiên đưa ra một vấn đề

- Thưa quan tòa, tôi có một nghi ngờ, hi vọng đối phương có thể giải đáp

- Đối phương đã nhiều lần lặp đi lặp lại rằng bác sĩ Lý Việt và bác sĩ trực ban cấp cứu của chúng tôi không có kỹ năng chuyên môn tương ứng, đồng thời cho rằng chẩn đoán và điều trị có sai lầm

- Tạm thời bỏ qua không nói đến chuyện này

- Nhưng, tôi muốn biết, vì sao sau khi bệnh nhân tử vong, con cái không tiến hành kiểm tra thi thể? Trong vụ việc lần này, vẫn chưa xác định được nguyên nhân tử vong của bệnh nhân, chưa xác định được chín xác nguyên nhân tử vong, tôi có thể cho rằng phía bên người nhà có hiềm nghi hay không?

Thứ nhất: Đối phương trong lúc bệnh nhân đang nguy kịch đã nhiều lần từ chối đưa bệnh nhân vào phòng quan sát ICU, và liên tục xem nhẹ các kỳ kiểm tra có mục tiêu, là vì sao vậy?

Thứ hai: Sau khi bệnh nhân tử vong, người nhà không hề làm bất kỳ kiểm tra thi thể nào cả, ngược lại lại kiện kỹ thuật chẩn đoán và điều trị của bệnh viện không phù hợp, tại vì sao?

Hai vấn đề này, chữ nào đều rất mấu chốt

Chương 1653: Trần Thương Ra Trận

Sau khi đám người nghe thấy, dồn dập nhìn về phía nhóm người nguyên cáo.

Những người này đều là người nhà của bệnh nhân.

Bọn họ đối xử với ông lão lúc còn sống như thế, sau khi chết lại làm bộ làm tịch hư tình giả ý như vậy.

Gương mặt này thực sự khiến cho người ta sinh lòng chán ghét

Phí bồi thường tổn thất về tinh thần hơn mười vạn...

Nói không chừng bọn họ còn đang cười trộm, dù sao cũng đã bớt đi một gánh nặng.

Chuyện phát triển đến hiện giờ, đã đến giai đoạn gay cấn.

Hai bên anh đến tôi đi, gặp chiêu phá chiêu.

Thế nhưng, chỉ bằng những vấn đề vụn vặt này, thì không thể làm khó được người có kỹ năng chuyên nghiệp phong phú như luật sư Kim.

Dù sao với tư cách là cố vấn pháp luật của bệnh viện, các vấn đề to lớn không biết đã giải quyết biết bao nhiêu.

Người nhà bệnh nhân căn bản không phải là đối thủ của sự chuyên nghiệp này

Nhưng, đối phương hiện tại đã nắm trong tay một con át chủ bài

Đó chính là vấn đề mà bên kia nhất quyết không mở miệng

Đó chính là bệnh nhân trong quá trình điều trị, trình độ kỹ thuật của nhân viên y tế không đạt tiêu chuẩn, đã tạo thành hậu quả như vậy đối với ông lão.

Cũng chính là nói, đối phương thông qua kết quả giám định của Cơ quan thẩm định và Ủy ban hòa giải Y tế, cho rằng sau khi bệnh tình của bệnh nhân đã ổn định lại, bác sĩ không nhắm vào nguyên nhân phát bệnh để điều trị, đề phòng xuất huyết lại, khiến cho người bệnh mất cơ hội tránh xuất huyết lại.

Hơn nữa, việc không tuân theo chỉ định của Ngoại khoa tổng hợp sau hai lần phát sinh xuất huyết lớn, khiến cho bệnh nhân đánh mấy cơ hội được cứu chữa.

Vì thế, đây chính là vấn đề khó khăn nhất hiện nay

Làm thế nào để chứng minh Lý Việt và bác sĩ trực ban đã xử lý chính xác trong quá trình của bệnh nhân

Sau khi tranh chấp một phen, cuối cùng tòa án cũng đưa ra ý kiến giám định cho rằng:

- Phía bên bác sĩ, trong quá trình chẩn đoán và điều trị đã mắc sai lầm. Sai lầm đã khiến cho bệnh nhân không thể kịp thời điều trị cần thiết, có quan hệ nhân quả nhất định dẫn đến tử vong cuối cùng của bệnh nhân, tổng hợp sai lầm bên phía bác sĩ, phân tích tư chất và đặc điểm của bệnh tật và các nhân tố riêng cho rằng, nguyên nhân quan hệ nhân quả là ngang nhau.

Lời này vừa mới nói, hiện trường lập tức sôi trào lên.

Tại sao?

Cái gì là trách nhiệm ngang nhau?

Trách nhiệm ngang nhau chính là trình độ trách nhiệm 40%--60%

Một khi đã xác định là trách nhiệm ngang nhau, tòa án thường sẽ đưa ra phán quyết ở mức 50%

Nếu như vậy, bệnh viện phải gánh vác chi phí bồi thường lên đến 50%, cũng chính là hơn một trăm vạn

Cái này so với tống tiền thì khác nhau ở đâu chứ?

Cứ như vậy, kịch có giọng hát và điệu bộ nặng xuất hiện rồi

Vậy chính là bệnh viện có xảy ra sai lầm trong quá trình điều trị cho bệnh nhân hay không?

Nếu như có xảy ra, thì chiếm tỉ lệ bao nhiêu phần trăm? Phải gánh chịu bao nhiêu trách nhiệm?

Vào lúc này, luật sư Kim trực tiếp đứng dậy phản bác

- Bên chúng tôi không tán thành ý kiến thẩm định lần này

Tòa án chính là như vậy.

Bạn có thể nghi ngờ chất vấn, nhưng bạn nhất định phải cung cấp bằng chứng có hiệu quả.

Sau khi, quan tòa nghe xong, lập tức nói:

- Người giám định ra tòa tiếp nhận chất vấn

- Xin hỏi bị cáo có vấn đề gì muốn hỏi?

Vào lúc này, Trần Thương từ từ đứng dậy.

Cuối cùng, đã đến lúc cần tới anh.

Sự mâu thuẫn giữa bệnh viện và bệnh nhân phần lớn chính là vấn đề của phương án điều trị.

Nếu như có thể chứng minh phương án điều trị hoàn toàn chính xác, bác sĩ đương nhiên là không xảy ra vấn đề, nhưng, quá trình này lại rất khó khăn.

Nhìn thấy Trần Thương đứng dậy, người của trung tâm giám định đều sửng sốt

Trần Thương?

Mà người nhà của bệnh nhân tựa như không làm đủ bài tập.

Nhân viên công tác của Trung tâm giám định lại có chút đau đầu rồi.

Trần Thương là ai?

Hội trưởng của lĩnh vực Ngoại khoa tiêu hóa thế giới đó

Thậm chí không một chút khoa trương nói một câu:

Chỉ cần Trần Thương nói, quá trình điều trị không có vấn đề.

Chỉ cần một câu nói như vậy.

Quan toà nhất định sẽ tán thành

Vì sao?

Thật sự xem hội trưởng Học hội Ngoại khoa tiêu hóa của Hiệp hội Y học Trung Hoa là đùa giỡn hay sao?

Đây chính là quyền uy

Thực ra, trong rất nhiều vấn đề khó giải quyết, cuối cùng trung tâm giám định cũng mời chuyên gia của Hiệp hội Y học Trung Hoa.

Thế nhưng, đây đã là kết quả giám định cuối cùng rồi.

Chỉ có các Trung tâm giám định không có được biện pháp giải quyết mới có thể mời.

……

Đây cũng chính là lý do vì sao có rất ít tranh cãi chữa bệnh ở các bậc bệnh viện như Hiệp Hòa, Hoa Tây, Tương Nhã

Bởi vì trong những bệnh viện này, có lẽ chỉ có một số nhân vật hàng đầu trong lĩnh vực này.

Bạn nói chủ nhiệm Ngoại khoa Tim của Hiệp Hòa, cũng chính là Vương Thông, có phương án điều trị sai lầm?

Đừng làm rộn nữa có được hay không

Người ta chính là Hội trưởng phân hội Ngoại khoa Tim của Hiệp hội Y học Trung Hoa đó.

Bạn nói người ta sai, bạn là cái gì chứ?

Được, sai cũng được, chứng cứ ở đâu?

Chứng cứ là cái gì?

Chứng cứ chính là luận văn chuyên nghiệp đẳng cấp cao

Bạn đi đâu tìm?

Quá khó rồi

Tuyệt đối không nên cho rằng chức vụ xã hội và chức vụ học thuật có tác dụng không lớn, chỉ có đến lúc quan trọng, những chức vị ẩn tàng này mới có thể phát ra giá trị.

Mà kèm theo sự xuất hiện của Trần Thương, nhân viên công tác của Trung tâm giám định bắt đầu sầu não

Dù sao... Những câu hỏi mà Trần Thương ra nên trả lời như thế nào đây?

Có trả lời hay không?

Nếu như Trần Thương đột nhiên nói một câu:

- Tôi cho rằng chính xác thì làm sao đây?

Chuyện này không biết nên phản bác lại như thế nào

Nhìn thấy dáng vẻ này của Trung tâm giám định, người nhà bệnh nhân lập tức sửng sốt.

Các người bị sao vậy?

Còn chưa bắt đầu mà đã sợ hãi rồi?

Chuyện này không thể nào

Bọn họ đương nhiên không biết lúc này trong lòng đám người của Trung tâm giám định có áp lực tâm lý lớn đến đâu

Ngay lúc này, Trần Thương đứng lên nói:

- Xin chào mọi người, tôi nói hai điểm, cũng chính là liên quan đến điểm nghi ngờ trong quá trình điều trị lần này.

- Thứ nhất, bản thân bệnh nhân nhập viện trong tình trạng xuất huyết loét. Bình thường, điều trị loét theo cách bảo thủ là có thể trị hết, nhưng có một bộ phận liên quan đến tỷ lệ phát sinh loét cao hơn, hiệu quả của điều trị bảo thủ không tốt, sau giai đoạn sẽ lựa chọn cắt bỏ. Cơ sở lý thuyết liên quan được trình bày chi tiết trong《Hướng dẫn chẩn đoán và điều trị xuất huyết đường tiêu hóa cấp tính không do giãn tĩnh mạch》và《Sổ tay cấp cứu Hiệp Hòa》, vì vậy, phía bên bác sĩ, bác sĩ trưởng Lý Việt cần phải giảm bớt phẫu thuật của bệnh nhân. Về phương diện điều trị này, không có bất cứ vấn đề gì. Thứ hai, chính là ngày hôm sau, thời gian theo dõi do khoa cấp cứu quy định là 1-7 ngày. Lúc đó phía bên bác sĩ, cũng chính là bác sĩ trưởng Lý Việt đã thông báo rõ ràng cho bệnh nhân là không có chỗ nằm, lại không nhập viện, bệnh nhân nhất quyết thì bệnh nhân tự gánh chịu hậu quả. Hơn nữa, Lý Việt đã nhiều lần trao đổi với người nhà bệnh nhân về việc chọn ngày phẫu thuật, nhưng người nhà lại từ chối, thậm chí lúc đó còn yêu cầu đưa đến phòng ICU, đối phương cũng từ chối, những việc này trên

giấy đồng ý, đối phương cũng đã ký tên, trong hồ sơ bệnh án cũng có ghi chép lại.

Chương 1654: Chiến Thắng

- Vì vậy, dựa theo những căn cứ này, Lý Việt cùng với bác sĩ trực bạn trong lần điều trị này, không hề sai lầm, thậm chí cũng chưa từng xuất hiện tình huống thiếu kỹ năng chuyên nghiệp, không đáng tin cậy.

Trung tâm giám định nhìn thấy Trần Thương không dùng 'cảm thấy', cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như anh dùng 'tôi cảm thấy', thì phiên tòa này cũng không cần phải mở nữa.

Một câu nói 'tôi cảm thấy' của anh, quan tòa liền có thể tuyên án rồi.

Kỳ thật, nói một câu có lương tâm.

Quan tòa muốn làm khó những hội trưởng này sao?

Họ có thể bảo đảm rằng bản thân sẽ không mắc phải căn bệnh nặng nào không?

Thực ra, cũng không cần cảm thấy Trung tâm giám định đang hát đối lập.

Trung tâm giám định cần đưa ra một vài vấn đề, để phía bên bệnh viện trả lời chính xác và giải thích, cũng giống như Ủy ban Hòa giải Y tế, tập trung giải quyết các mâu thuẫn.

Ủy ban Hòa giải Y tế chuyên nghiệp không bằng Trung tâm giám định, Trung tâm giám định sẽ nghi ngờ nhằm vào bệnh nhân, giúp đỡ bệnh nhân đưa ra một vài câu hỏi, nếm thử để bệnh biện giải quyết.

Dù sao, có nhiều lúc, chúng ta cũng không thể phủ nhận một sự thật.

Đó chính là trong quá trình lâu dài của bệnh nhân và bác sĩ, bệnh nhân thực sự là một cơ thể dễ bị tổn thương.

Hai cơ sở này bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của bệnh nhân một cách trá hình.

Đó cũng là lời thúc dục các cơ cấu y tế.

Nếu như quả thật chính là vấn đề của bệnh nhân, vấn đề mà họ nêu ra sẽ không được thành lập.

Nếu như là vấn đề của bệnh viện, bọn họ cũng sẽ tận lực giúp đỡ bệnh nhân bảo vệ quyền lợi.

Thực ra có đôi lúc, những cơ cấu điểm xuất phát được thành lập này là rất tốt.

Chỉ có thể nói...

Nhân viên công tác của Trung tâm giám định cũng bắt đầu nói những câu trả lời chắc chắn:

- 1. Thuốc điều trị kháng loét là nhằm vào các loại điều trị tá tràng. Vốn vết loét đã xâm nhập vào mạch máu, nguyên nhân gây xuất huyết nhiều là do mạch máu bị thương do xâm lấn, dự phòng bị xâm lấn làm tổn thương mạch máu dẫn đến xuất huyết trở lại mới là mấu chốt trong trường hợp này.

Bệnh nhân lúc đó 'giai đoạn ổn định' là có chỉ định phẫu thuật của ngoại khoa.

Căn cứ vào hồ sơ bệnh án, ý kiến hội chẩn của ngoại khoa cho rằng nguy cơ phẫu thuật cực kỳ cao, tỉ lệ tử vong cao, dự đoán bệnh tình xấu. Vì vậy, điều trị kịp thời nguyên nhân gây viêm loét của bộ phận bóng tá tràng xuất huyết ở giai đoạn ổn định chính là mấu chốt.

Ý của đối phương vẫn là bệnh viện không tích cực tổ chức phẫu thuật điều trị mở rộng.

Thế nhưng, kỳ thực ai cũng có thể nhìn ra, Trung tâm giám định bây giờ cũng chỉ có thể tận lực đưa ra một vài đề nghị, để bệnh viện trả lời.

Kết quả đã càng ngày càng rõ ràng, trách nhiệm của bệnh viện không ngừng suy yếu.

Điều này cũng khiến cho người nhà bệnh nhân càng ngày càng lo lắng.

Ngay lúc này, Trần Thương với tư cách là chuyên gia hỗ trợ của bệnh viện, chính thức làm chứng:

- Xin chào các vị, về vấn đề của Trung tâm giám định, là như thế này

Thứ nhất, nhằm vào đường tiêu hóa xuất huyết của bệnh nhân, trước hết cần phải lấy xử lý nội soi là chính, sau khi xử lý nội soi không có hiệu quả rõ rệt thì sẽ suy nghĩ đến điều trị can thiệp và điều trị phẫu thuật. Dưới tình huống điều trị nội soi đã cầm được máu, xuất huyết lần thứ hai là trường hợp xác suất, không có hướng dẫn nào quy định lúc này có cần áp dụng phẫu thuật ngoại khoa và thời gian áp dụng phẫu thuật ngoại khoa hay không, bệnh viện không thể thực hiện phẫu thuật dự phòng.

Thứ hai, đối với phẫu thuật của bệnh nhân thì cần phải đồng thời xem xét hai phương diện nhân tố là bệnh nhân có cần phẫu thuật hay không và bệnh nhân có thể chịu nổi phẫu thuật hay không. Trong trường hợp bệnh nhân mắc các bệnh lý bản thân nặng hơn, các loại tình huống như không đủ dinh dương, thì phẫu thuật ngoại khoa sẽ nguy hiểm hơn nhiều so với điều trị nội soi.

Thứ ba, về bệnh tình của bệnh nhân và phương án điều trị, bác sĩ cần phải báo cho bệnh nhân và người nhà, nhưng không có quy định là nhất

định phải có văn bản, chỉ có khi bệnh nhân và người nhà đồng ý phẫu thuật và đồng thời ký tên vào giấy đồng ý phẫu thuật thì mới có thể tiến hành phẫu thuật

- Từ trên tổng hợp lại, tôi cho rằng, Khoa cấp cứu của Trung tâm Cấp cứu và bác sĩ Lý Việt trong quá trình xử lý lần này, không có phạm sai lầm.

Lúc này, Trung tâm giám định cũng bắt đầu gật đầu:

- Tiếp nhận

Nhìn thấy người bên Trung tâm giám định như vậy, người nhà bệnh nhân lập tức mê sảng

Không ngờ rằng chuyện sẽ phát triển đến như bây giờ.

Bệnh viện không phải là nên thỏa hiệp hay sao?

Tại sao lại như thế?

Ngay lúc này, Phán quyết cuối cùng của tòa án được đưa ra:

- Căn cứ vào ý kiến giám định, tổng hợp cân nhắc về quá trình phát triển bệnh tình của bệnh nhân, độ khó của phẫu thuật, tỷ lệ sống sót và các yếu tố khác, tòa cho rằng nguyên nhân chủ yếu dẫn đến bệnh nhân tử vong là do kết quả bệnh của chính mình, cũng tán thành chịu 2% trách nhiệm nhỏ, tòa cho rằng không có gì sai. Phán quyết bên bác sĩ bồi thường cho bệnh nhân những tổn thất khác nhau lên đến hơn 2 vạn tệ (thiệt hại về tinh thần là 1 vạn tệ), đồng thời chịu phí giám định và phí chuyên gia ra tòa là 1 vạn tệ.

Kèm theo kết quả tuyên án

Phía dưới lập tức ồn ào lên

Chiến thắng này có lẽ chính là một sự thay đổi trong mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân ở bệnh viện

....

Khi đối mặt với những tranh cãi về chữa bệnh, hy vọng mỗi vị bác sĩ đều có thể tích cực đối xử, một mặt phân tích toàn diện quá trình chẩn đoán và điều trị, bù đắp những lỗ hổng, đúc kết kinh nghiệm;

Mặt khác, thu thập các bằng chứng có lợi cho phía bác sĩ/bệnh nhân, cố gắng thuyết phục chuyên gia giám định và quan tòa.

Phẫn nộ, oán hận, uể oải, trốn tránh trách nhiệm và dàn xếp ổn thỏa thì không thể giải quyết bất cứ vấn đề gì.

.....

.....

Ngay lúc này.

Bệnh viện Trung tâm cấp cứu và bệnh nhân đang công khai giằng co trên tòa án, đã thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người, thậm chí, cũng thu

hút rất nhiều đơn vị y tế.

Thỏa hiệp và dàn xếp ổn thỏa thật sự không thể giải quyết được vấn đề, đối với những người có ý đồ khác, thủ đoạn thích hợp nhất chính là ra đòn mạnh.

Bây giờ, Trung tâm cấp cứu phải bồi thường 2 vạn tệ đã là mức thấp nhất từ trước đến nay.

Mặc dù vẫn phải tiến hành bồi thường tiền khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái.

Nhưng tiền này, đã thuộc về tiền của chủ nghĩa quan tâm nhân đạo, dù sao bệnh viện cũng là một đơn vị tập thể, dù cho có người ở chỗ này tự sát, cũng phải đưa ít tiền để xử lý.

Điều này dường như đã trở thành một chuyện đặc sắc

Thế nhưng, vạn sự khởi đầu nan, sự cường ngạch lúc này đây của bệnh viện Trung tâm Cấp trung đã khiến cho rất nhiều bệnh viện nhìn thấy được hy vọng.

Có lẽ trong thời gian sau này, hai vạn tệ này cũng không cần phải bồi thường, thậm chí là đối phương sẽ phải phụ trách các chi phí liên quan đến tòa án và tòa án thẩm vấn.

Sau cùng sẽ để cho những kẻ gây rối y tế bồi thường cho bệnh viện mấy vạn tệ vì đã làm ảnh hưởng đến trật tự công cộng.

Tất cả đều có khả năng.

Chính như câu nói 'vạn sự khởi đầu nan', con đường cần có người đi đầu đúng, sau đó đi sẽ thuận.

Chương 1655: Tôi, Đứng Về Phía Uy Quyền

Lần này, Trần Thương và đám người của sáu khoa cấp cứu Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu đã xuất hiện ở trong tầm mắt đơn vị y tế.

Mà nhóm người Trần Thương cũng đã dựng lên một tấm gương có tác dụng.

Sau khi phiên tòa kết thúc, quan tòa nhìn về phía Trần Thương, rời đi.

Trước khi đi đã tặng cho Trần Thương một ngón tay cái dựng lên

Không cần nói cũng biết.

Mặc dù ông không tiện nói một vài câu gì đó, nhưng ý biểu đạt cũng đã đủ rõ ràng.

Ông cũng có chút thương hại đối với người đã mất, có con cái như vậy, có lẽ chính là bi thương lớn nhất cuộc đời của ông lão.

Tương tự, đối với những người nhà này, trong lòng của ông thực sự chẳng thèm ngó đến.

Mặc dù làm quan tòa phải công bằng chính nghĩa, nhưng những năm gần đây, ông thực sự không biết đã nhìn thấy biết bao nhiêu 'người xấu', 'người ác' giành được chiến thắng.

Không còn cách nào, aiz... có đôi lúc, câu chuyện thực sự không có đơn giản như thế.

Quyền lợi của quan tòa cũng không lớn như trong tưởng tượng

Nhưng hôm nay, nhìn thấy bệnh viện dũng cảm ưỡn ngực giằng co, mặc dù vẫn phải bồi thường hai vạn tệ, thế nhưng chuyện này đã khiến cho người khác không thể tìm ra bất kỳ tật xấu nào

Thậm chí đối với sự phát triển sau này mà nói, có ý nghĩa rất to lớn

Pháp luật cần từng bước từng bước chậm rãi hoàn thiện.

Kết quả tuyên án lúc này đây, khiến ông cảm thấy vô cùng thoải mái

Kết thúc phiên tòa

Rất nhiều bác sĩ ở hiện trường xúc động lên

Chuyện này giống như một lần thắng lợi, mọi người cổ vũ vô cùng lớn.

Lý Việt cảm kích nhìn qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu

Nhóm người dồn dập gật đầu, hoàn toàn chính xác, có sự thuận lợi như lúc này đây, nhất định không thiếu sự trợ giúp của Trần Thương.

Đây chính là tầm quan trọng của Trần Thương.

Lần này trên tòa án, Trần Thương làm chuyên gia trợ giúp, người làm chứng tham gia hội nghị, có ý nghĩ rất đặc biệt

Phải biết rằng thân phận và địa vị của Trần Thương là gì

Lời nói của anh so với bất kỳ căn cứ luận văn nào cũng đều có trọng lượng hơn

- Đúng đó! Hôm nay nếu như không phải là giáo sư Trần, nhất định sẽ không thuận lợi như vậy

- Đoán chừng lần này chính là lần đầu tiên trong lịch sử nước ta có một người như Trần Thương tham gia phiên tòa! Hơn nữa, còn không phải là tham gia hội nghị với tư cách là giám định cơ cấu phe thứ ba, mà là với tư cách người chuyên gia hỗ trợ làm chứng

- Giáo sư Trần thật uy vũ

- Đúng vậy, cho cậu một like

Bọn họ đối với Trần Thương từ trước đến nay, đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể nói lung tung, cũng không thể làm chứng bừa bãi.

Thậm chí chuyện có thể tham gia hoặc không thể tham gia, đa số mọi người đều sẽ không tham gia, vì có nguy hiểm

Vì thế, có lẽ anh là một trong số ít chưa từng ở trong nước đứng về bên bệnh viện để mà nói chuyện.

Mà chính bởi vì như thế, anh đã chiếm được tình cảm của rất nhiều bệnh viện và bác sĩ.

Bởi vì vị bác sĩ này rất nhiệt huyết

Mà thực ra, dạng người bằng xương bằng thịt này càng khiến cho người ta yêu thích hơn.

....

Lão Mã cũng rất vui vẻ, phấn khích ôm lấy khuôn mặt của Trần Thương, không nhịn được giật giật:

- Thương nhi, cậu có biết tôi thích nhất ở cậu là điểm nào không?

Đang lúc Trần Thương có chút ngây người, lão Mã đã bị lão Dư một cước đá văng ra

- Đi thôi, trở về rồi nói, ở đây là tòa án, không cần phải học theo tên ngốc này

Lão Mã rất oan ức

Ngay cả quyền lợi vui vẻ của ông cũng bị lão Dư tịch thu sao?

- Dư Dũng Cương, cẩn thận tôi kiện ông tội hành hung bác sĩ đó, bây giờ tội hành hung bác sĩ sẽ bị kết án đó

Lão Dư làm như không thấy:

- Bác sĩ đánh bác sĩ sẽ không bị kết án

Rồi nói với Trần Thương:

- Đi thôi, trở về trước.

Nhóm người dồn dập gật đầu, để lại lão Mã đang đờ đẫn, sầu não uất ức.

Vui vẻ là của người khác, tôi cái gì cũng không có...

....

Từ tòa án đi ra, Trần Thương nhìn thấy bên ngoài toàn là phóng viên

Có điều, lão Mã thấy thế, liền nói với lão Dư:

- Tôi đi lấy xe

Nói xong liền ưỡn ngực, ngẩng cao đầu dẫn đầu đi xuống

Nghĩ đến bản thân cũng được xem như là bị cáo đầu tiên đi ra, tin chắc rằng những người này sẽ hỏi mình rất nhiều vấn đề

Nghĩ đến đây, lão Mã bừng bừng khí thế đi ra, có thể sánh với Tào Thực, nhảy bước thành thơ, chuẩn bị một bụng lời nói để chờ đợi phóng viên phỏng vấn.

Nhưng, đám người này sau khi nhìn thấy lão Mã đi xuống, dồn dập đứng tránh qua để tạo thành một con đường

Một con đường... một con đường

Nhìn thấy đám người này đột nhiên mở ra một con đường, lão Mã lập tức trợn tròn mắt.

Ông nói với phóng viên:

- Tôi là...

- Mọi người hãy tránh qua một chút, nhường đường cho tài xế nào

Lão Mã nghe xong, lập tức chôn chân tại chỗ, trầm mặc thật lâu không nói gì

Tài xế?

Ai là tài xế chứ

Mẹ nó, cậu mới là tài xế

Có điều, vì để thể hiện rõ, hôm nay lão Mã đã đặc biệt lái chiếc Maybach tới.

Mọi người cũng biết, loại xe như thế này, ăn mặc như thế nào thì cũng giống tài xế, càng không đề cập đến dáng người cao lớn thô kệch như lão Mã.

Vừa nhìn đã biết là tài xế, hơn nữa còn là loại tài xế kiêm chức vệ sĩ.

- Xin chào anh, giáo sư Trần, trước hết xin chúc mừng Bệnh viện Trung tâm cấp cứu đã thắng kiện, tôi muốn phỏng vấn anh một chút, anh thấy thế

nào về loại mẫu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân này?

Trần Thương vốn dĩ không muốn có quá nhiều dây dưa với phóng viên, nhưng, cũng không phải tất cả các phóng viên đều là người xấu, rất nhiều người có đạo đức nghề nghiệp.

Bất kỳ ngành nghề nào cũng đều là như thế

Hơn nữa, so với né tránh, chi bằng chính diện thản nhiên nói vài câu, anh nhìn qua phóng viên, dừng chân lại.

Một màn này khiến cho các phóng viên kích động.

Dù sao Trần Thương cũng rất ít khi xuất hiện trên truyền thông, cũng chưa từng nhận phỏng vấn.

Vốn dĩ độ nóng của vụ lần này đã rất cao, có thêm màn phỏng vấn của Trần Thương, đây nhất định sẽ được hoan nghênh

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân là chế độ y tế không hoàn thiện và không hợp lý.

- Nhưng đây không phải là vấn đề mà trước mắt chúng ta có thể giải quyết được, dây dẫn của mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân vẫn là ở chỗ khám và chữa bệnh, nó đã trở thành công cụ kiếm lời cho những kẻ có dụng tâm

- Cho dù là bác sĩ hay bệnh nhân, họ đều xem nhau là công cụ để kiếm lời, liên quan đến chuyện này, tôi phản đối.

- Sau này, có lẽ tôi sẽ không nhất định đứng về phía bên nào, nhưng tôi sẽ tham gia vào giám định của phía thứ ba, đối với những người gât rối trật tự y tế bình thường, kiên quyết nghiêm trị

- Ngay từ lúc đầu đã có người hỏi tôi, là đứng về phía bệnh viện, hay là đứng về phía chính nghĩa, bây giờ tôi sẽ đưa ra lập trường của mình, tôi đứng về phía uy quyền

Lời này vừa nói, vô cùng bá đạo

Tôi đứng về phía uy quyền

Ai có thể nghi ngờ chất vấn chứ?

Những thứ tôi đại diện không phải là chính nghĩa, mà là uy quyền của trí thức.

Đây là một loại cam kết, cũng là một loại trách nhiệm

- Tôi tin rằng, những chuyện này chỉ là tạm thời

Nói xong, Trần Thương quay người rời đi

Anh mỉm cười.

Chương 1656: Giáo Sư Trần Lại Sắp Thăng Chức Rồi

Lời của Trần Thương đã truyền cảm hứng cho rất nhiều người

Chuyện như vậy suy cho cùng cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Cuối cùng, ngành y tế sẽ ở trong bầu không khí trong sạch, sóng yên biển lặng

Đến tối, báo chí mới ra lò.

- Bệnh nhân tử vong, người nhà bắt đền trăm vạn! Bệnh viện phản kích, giáo sư Trần bá đạo lật đổ kết luận của Trung tâm giám định! Tương lai của lĩnh vực y tế, cần người như thế này

- Tôi không đứng ở bất kỳ bên nào, thứ mà tôi đại diện là uy quyền

- Giáo sư Trần cam kết sẽ tham gia vào cơ cấu giám định phe thứ ba, cố gắng đóng góp cho các cuộc tranh cãi giữa bác sĩ và bệnh nhân

- Đây mới chỉ là bắt đầu, nhưng lại mang ý nghĩa tương lai

....

Trong tin tức và các phương diện truyền thông, sự thắng kiện của Trung tâm cấp cứu lúc này là một cảnh tượng vô cùng lạc quan và tích cực

Mà lúc này, bên trong Bệnh biện Trung tâm cấp cứu.

Tốc độ hồi phục của Đặng Vũ đã vượt qua sự dự liệu của mọi người.

Bởi vì cắt bỏ mảng lớn nang mạng nhện, Đặng Vũ cần phải ở lại bệnh viện để tập luyện phục hồi một thời gian dài, bao gồm cả chất dinh dưỡng của mô não.

Thế nhưng, bệnh trầm cảm của Đặng Vũ đột nhiên hồi phục nhanh chóng.

Ngày hôm nay, trên khuôn mặt của Đặng Vũ đã xuất hiện nụ cười đầu tiên

Nhóm y tá của phòng quan sát cũng rất vui mừng

Có thể làm cho một bệnh nhân bị trầm cảm mức độ nặng nở ra một nụ cười từ trong lòng, điều này có ý nghĩa gì?

Sau khi biết được tin này, Đặng Cao Viễn vội vàng chạy đến.

Đặng Vũ nhìn thấy Đặng Cao Viễn đến, mỉm cười rồi ngồi dậy:

- Ba

Một tiếng 'ba' này đã khiến cho Đặng Cao Viễn kích động đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên làm sao

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, khiến cho Đặng Cao Viễn khoảng chừng năm mươi tuổi được sủng mà kinh ngạc, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào

Bởi vì, không biết đã bao lâu rồi Đặng Vũ mới mỉm cười gọi tiếng 'ba' như thế này

Giờ phút này, chỗ không thể yên tâm nhất trong lòng của Đặng Cao Viễn, đã an tâm rồi

Sau những ngày làm việc hồi phục sức khỏe.

Tin tức của Đặng Cao Viễn đã truyền đến

Ông từ Cục trưởng của Cục quản lý Y học Cổ truyền Trung Quốc, đã được điều đến làm Phó chủ nhiệm của Ủy Vệ Kiện, và tiếp tục giữ chức Bí thư của Trung tâm Cấp cứu.

Mà sau khi Đặng Cao Viễn lên nắm quyền, còn chưa kịp ngồi vững, đã tổ chức buổi họp và đề xuất, đồng thời thông qua việc thành lập nhóm Trung tâm giám định trách nhiệm y tế phe thứ ba của quốc gia.

Đồng thời trực tiếp mời Trần Thương làm Trưởng nhóm đời thứ nhất của Nhóm.

Sau khi tin tức được công bố, tất cả mọi người lập tức trợn tròn mắt.

Bởi vì thời gian trước Trần Thương mới vừa nói bản thân muốn tham gia vào công việc giám định của phe thứ ba.

Nhưng... Ai có thể ngờ đến, chuyện này mới chỉ có mấy ngày?

Mà Ủy Vệ Kiện đã tuyên bố thành lập Trung tâm giám định, đồng thời còn mời Trần Thương trở thành Trưởng nhóm danh dự đời thứ nhất.

Không cần phải tham dự vào hoạt động của Trung tâm giám định, nhưng có thể trực tiếp can dự và quản lý

Đây là ý gì?

Nói một cách đơn giản, Trần Thương có thể hưởng thụ được quyền lợi của Hội trưởng, nhưng không cần phải thực hiện công việc và các nghĩa vụ thường ngày của Hội trưởng, công việc của anh rất đơn giản, chỉ cần tiến hành giám định các tranh cãi chữa bệnh.

Sau khi tin tức này được công bố, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong lúc nhất thời, mọi người không khỏi xúc động về cơ duyên này của Trần Thương.

Thậm chí ngay cả Ngô Đồng Phủ cũng tìm Trần Thương để nói chuyện.

Sau khi anh đi vào phòng làm việc của Viện Trưởng, tò mò hỏi:

- Viện trưởng Ngô, ông tìm tôi sao?

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy Trần Thương bước vào, cười cười gật đầu:

- Ừ, có vài việc muốn tâm sự với cậu, cậu hãy ngồi xuống trước đã, tôi cho người đi pha chút trà.

Trần Thương 'ừ' một tiếng.

Ngô Đồng Phủ đưa lá trà cho thư ký, sau đó liền quay lại.

- Gần đây không tệ đó, truyền thông đánh giá cậu rất cao, có sức ảnh hưởng như thế này trong vòng y tế cũng không hề dễ dàng gì.

Trần Thương cười cười xấu hổ:

- Viện trưởng Ngô, ông nói đùa rồi, chúng ta làm nghề bác sĩ này, cần nổi tiếng trên truyền thông nhiều như thế để làm gì.

Ngô Đồng Phủ cười cười:

- Haha, vậy là cậu không hiểu rồi?

Bên này trà được đưa đến, Ngô Đồng Phủ đột nhiên nhìn qua Trần Thương hỏi:

- Hôm nay thư ký Đặng hỏi tôi về chuyện của cậu.

Trần Thương sững sờ, tò mò hỏi:

- Vì sao Thư ký Đặng lại không trực tiếp hỏi tôi?

Ngô Đồng Phủ lắc đầu, trực tiếp nói một tin tức quan trọng:

- Ông ta hỏi cậu có hứng thú với việc phát triển Ủy Vệ Kiện hay không, ông ta có thể bảo đảm với cậu, cấp bộ phó có thể bước vào.

Sau khi nghe thấy câu nói, Trần Thương liền sửng sốt

Câu nói này có trọng lượng cao thế nào?

Ba vợ cả một đời đều có chút khó khăn với cấp bậc cao

Còn bản thân trực tiếp được cho biết rằng cấp bộ phó không có bất cứ vấn đề gì

Chuyện này... Nói thật, trong một môi trường lớn như Trung Quốc, có một cơ hội lớn như vậy, ai sẽ từ chối chứ?

Hơn nữa, tài nguyên của Trần Thương rất phong phú.

Còn là một bác sĩ, chuyên gia chăm sóc y tế cho mấy vị đại lão, những thứ này đều là tư bản tương lai của Trần Thương

Trần Thương cũng có thể xem như là một diễn giả theo đúng nghĩa, cái gì gọi là: không kết giao nhiều người, nhưng... đều là chất lượng cao

Sau khi Trần Thương liên tục do dự, vẫn chọn từ chối

Giá trị của anh không ở trên quan trường.

Bản thân cũng không có năng lực và lòng tin để làm tốt vị trí này.

Cái đó cần không chỉ vẻn vẹn là kỹ thuật chữa bệnh, mà là một loại năng lực đặc biệt.

Hơn nữa, bản thân cũng không cần thiết phải đi tranh đoạt vũng nước đục này.

Bản thân là bác sĩ, không cần chịu ảnh hưởng của bất kỳ thế lực nào.

Bất kể là thời đại nào, bản thân có kỹ thuật, sẽ không thiếu quý nhân.

Sau hai ngày liên tục thận trọng suy nghĩ, Trần Thương đã từ chối ý tốt của thư ký Đặng.

Đây cũng là vì sao Trần Thương lại trở thành Trưởng nhóm vinh dự, và chuyện thay mặt trưởng nhóm.

Thế nhưng, cho dù có nói như thế nào, sức ảnh hưởng hiện tại của Trần Thương cũng đang lên như diều gặp gió.

Trên quan trường, Thành lập Trung tâm giám định cũng có ý nghĩa rằng quốc gia đã chuẩn bị sẵn sàng các biện pháp đối với tranh cãi trong chữa bệnh

Thậm chí còn mời Trần Thương làm trưởng nhóm.

Những chuyện xấu chen chúc nhau, và những chuyện tốt lại thích thành đôi.

Hai ngày nay, tin tức trên thủ đô, một chuyện là Cục trưởng của cục công an nào đó ở thủ đô có tên là Tiêu Lĩnh đã phá được một căn cứ lớn về các loại độc phẩm như 'thuốc nghe lời', 'thuốc kích dục'.

Gần 98kg dược phẩm được phát hiện tại hiện trường, đồng thời cũng đã chặt đứt các đường dây, và phá giải được nguồn gốc của vụ án lớn này

Chiến thắng của Tiêu Lĩnh đã được thăng lên chức Phó cục trưởng của Cục công an cấp Thủ đô, phụ trách các vụ án hình sự.

Lần này, thời gian mai phục và thu thập chứng cứ đã kéo dài từ tháng trước, mãi đến hôm qua sau khi thành công phá lưới, cuối cùng Tiêu Lĩnh cũng đã thở phào nhẹ nhõm

Khoảng thời gian này áp lực công việc rất lớn.

Thế nhưng... Trong lòng Tiêu Lĩnh luôn nhớ về một người, đó chính là Trần Thương.

Nếu như không có anh, đến bây giờ cũng không có cơ hội phá được vụ án này.

Chương 1657: Phòng Làm Việc Riêng

Sau khi Tiêu Lĩnh thuận lợi được thăng lên làm Phó cục trưởng của Cục công an Thủ đô, một chiếc cờ thưởng đã được đưa đến trong Bệnh viện Trung Tâm cấp cứu.

Mà chiếc cờ thưởng này là do Tiêu Lĩnh tự mình mang đến.

Nhìn thấy lá cờ này, Trần Thương mặc dù hài lòng, nhưng trong lòng lại có chút hoang mang.

Anh sợ đám con buôn kia sau khi nhìn thấy sẽ phiền toái tìm đến mình, vậy thì phiền phức rồi.

Cho dù Tiêu Lĩnh đã nói cho bọn họ biết đã một lướt bắt gọn, thì có lẽ Trần Thương cũng không hoàn toàn tin.

Mà lúc này, bên trong văn phòng Trung tâm cấp cứu, cờ hiệu và bảng danh dự của Trần Thương cơ bản là đã đầy trên toàn bộ bức tường.

Thế nhưng, nổi tiếng cũng không phải chuyện tốt gì.

Dù sao mấy ngày qua, người đến tìm Trần Thương để khám bệnh cũng nhiều hơn.

Ai cũng muốn để cho giáo sư Trần làm kiểm tra.

Cho dù là kiểm tra phụ khoa, bọn họ cũng không ngại, thậm chí còn chơi không biết chán.

.....

Thế nhưng, cho dù nói như thế nào, phụ khoa vẫn luôn là một bộ phận rất quan trọng của cấp cứu

Tan làm, Trần Thương ra ngoài đi dạo như thường lệ.

Có điều, lão Mã hôm nay có chút đa sầu đa cảm, ông nói với Trần Thương:

- Hôm qua, tôi tan làm khá muộn, khoảng 12 giờ đến 1 giờ, nhìn thấy một cô gái, điên điên khùng khùng đi dạo trong công viên.

Nói đến đây, lão Mã thở dài:

- mà, cô gái kia tuổi tác cũng không lớn, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, nhìn cũng rất xinh đẹp.

Trần Thương không nhịn được bật cười:

- Ông là thấy cô gái nhà người ta xinh đẹp có đúng không? Đây mới là chuyện quan trọng?

Lão Mã liếc mắt:

- Không phải, tôi cảm thấy đây có thể là một người bị tâm thần.

- Nếu như thực sự là bệnh tâm thần, nói không chừng cũng là nang màng nhiện gì đó, Thương nhi liền có thể làm phẫu thuật rồi, đây cũng được xem như là tạo phúc cho xã hội đấy?

Trần Thương suýt chút nữa phun ra máu

- Ông cho rằng bệnh tâm thần chính là nang màng nhện hay sao?

Sau khi Trần Thương đi theo lão Mã tản bộ một vòng, đang đến gần chiếc ghế bên hồ lớn để ngồi xuống.

Không thể không nói, sau khi thời tiết nóng bức này giảm xuống, năng lượng sảng khoái của mùa thu đã đến.

Đặc biệt là ngồi trên chiếc ghế dài này, nhìn quang cảnh của bờ hồ, từng cơn gió thổi đến, cảm thấy thời tiết này vô cùng tốt.

Sau bữa ăn trưa, ra ngoài đi dạo để tiêu cơm quả thực không tệ.

Có điều lúc hai người chuẩn bị trở về, lão Mã dùng sức lôi kéo Trần Thương:

- Mau nhìn, mau nhìn! Chính là cô gái đó

Trần Thương nghiêng đầu qua, tỉ mỉ nhìn kỹ, phát hiện có một cô gái đang đứng trên tháp nước, nhìn xuống hồ nước chậm chạp ngẩn người không nói gì.

Khoan hẵng nói, ngũ quan của cô gái này trông rất duyên dáng, khuôn mặt chuẩn trứng ngỗng, chỉ là có chút tiều tụy, thế nhưng bộ quần áo lại có chút quê mùa, xem dáng vẻ có lẽ là từ trong sơn thôn đi ra, có lẽ là nhân viên công vụ ở ngoài đến.

Dù sao công viên này cũng thường xuyên như thế, sau khi có một vài người đến từ nơi khác không nỡ ở khách sạn, cũng không có chỗ nào để đi, liền ở lại ngay trong đình của công viên chờ đợi.

Thế nhưng, Trần Thương nhìn thấy sắc mặt và thần sắc của cô gái, trong lòng liền có tiếng bộp bộp.

- Đây... không phải là muốn tự sát chứ?

Lão Mã không nhịn được hỏi.

Trần Thương nuốt ngụm nước bọt, một cô gái lớn như thế, dáng vẻ cũng tầm hai mươi tuổi, nếu như muốn tự sát, còn có thể chịu nổi sao?

Sau khi nhìn thấy một màn này, hai người lập tức sửng sốt, nên làm thế nào bây giờ?

Lão Mã tương đối thiếu sức miễn dịch đối với những thứ xinh đẹp.

Ông nói với Trần Thương, bản thân hồi cấp ba đã từng cứu sống cô gái bị trượt chân, tốn mất một căn phòng ở thủ đô.

Đối với chuyện này, Trần Thương muốn nói với đối phương hãy làm việc thiện.

Thế nhưng khi nhìn thấy bức ảnh của các cô gái, Trần Thương trở nên hận đời.

Cũng may là cha của lão Mã không biết, mà một cước đạp lão Mã vào quân đội khi vừa mới thi đại học xong, dù sao loại người này tiến vào đạo học thì có thể làm được gì chứ?

Ai ngờ sau khi lão Mã vào quân đội bắt đầu tiếp xúc với giải phẫu học cơ thể người, từ đó đã không thể ngăn nổi

Lão Mã mới nhận thức được, trước đây vậy mà bản thân lại không phát hiện được thứ tốt như vậy

Bản thân si mê chắc chắn không phải là cô gái bị trượt chân, càng không phải là thèm muốn thân thể của các cô, chẳng qua bản thân chỉ là yêu thích nghiên cứu kỳ tích sáng thế, vì tìm kiếm môt cái gọi là mỹ cảm kết cấu thân thể học

Sau này lão Mã đến Viện Quân y 4, sau đó ở trên con đường này càng đi càng xa

Nhưng, ngay lúc Trần Thương đang tiếp tục khuyên lão Mã hãy làm việc thiện.

Thì vị nữ thí chủ này lùi về phía sau.

Hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, từ trong ánh mắt của lão Mã, Trần Thương đã nhìn thấy được sự mất mát nhỏ

....

....

Nhìn thấy Trần Thương có quá nhiều cúp, các lá cờ màu cũng không thể treo trên tường của phòng trực ban.

Trong khoa đã dọn một căn phòng để làm phòng làm việc cho Trần Thương.

Thế nhưng, phía trên tấm bảng viết là Phòng làm việc của Trần Thương.

Nhưng rõ ràng lão Dư đã có phòng làm việc, phòng làm việc của chủ nhiệm này là chuẩn bị cho ai, thì trong lòng mọi người đều biết.

Lúc này đã là cuối tháng 9, thời gian Trần Thương ở bệnh viện cũng không còn bao lâu nữa.

Bây giờ đột nhiên làm một cái phòng làm việc, khiến cho Trần Thương có chút ngây người, sau khi tìm thấy lão Dư, anh không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Dư... tôi ở đây cũng không còn bao lâu nữa, phòng làm việc này...

Lão Dư thấy thế, cười cười:

- Tốt xấu gì cũng còn ba tháng, thời gian này cũng có thể chấp nhận được, thế nhưng cậu cũng là giáo sư rồi, cuộc sống cũng cần chú ý, cả ngày đều ở trong phòng trực ban cũng không tiện.

Trần Thương sững sờ, có chút xấu hổ, còn đang chuẩn bị từ chối, nhưng lúc này, lão Dư lại nói:

- Thời gian cậu ở bệnh viện còn dài hơn so với thời gian cậu ở nhà, nghỉ ngơi không tốt là không được, người trẻ tuổi có sức lực, nhưng... cũng cần phải chú ý đến sức khỏe.

Phải biết, người có phòng làm việc riêng ở sáu khoa cấp cứu chỉ có một, đó chính là lão Dư

Những chủ nhiệm tổ trưởng khác, ngay cả tổ trưởng tiên phong là lão Mã cũng là ở trong phòng trực ban để đối phó.

Thế nhưng, hôm nay lại mở cho Trần Thương một phòng làm việc.

Điều này khiến cho anh làm sao có thể không cảm động được chứ?

Lão Dư tiếp tục nói:

- Đây là ý của viện trưởng Ngô, cũng là ý của tôi, còn là ý của tất cả mọi người, cống hiến của cậu đối với cấp cứu chúng tôi đều nhìn thấy, đến đây chưa đầy một năm, cậu hãy xem thử thành tích này, rõ như ban ngày

- Nhìn thành tích mà năm nay chúng ta đã lấy được, chậc chậc, đó gọi là một tiếng vang dội! Điểm của lâm sàng, điểm của nghiên cứu khoa học, điều đã vượt qua phòng ban Hiệp Hòa, tôi đoán là, đợi sau khi năm nay kết thúc, tôi đoán chừng khoa cấp cứu của chúng ta có thể tiến trong top mười.

- Cậu nói xem, nếu như tôi không làm phòng làm việc cho cậu, tôi có thể nói được không? Cậu chính là đại công thần của phòng ban chúng ta đó.

Bệnh viện trong nước và phòng ban là có bảng xếp hạng tổng hợp thực lực.

Mà tổng hợp thực lực này bao gồm cả hai phương viện năng lực lâm sàng và năng lực nghiên cứu khoa học.

Chương 1658: Trần Thương, Hãy Thường Xuyên Trở Về Xem

Trong kết quả tổng hợp thực lực và bảng báo cáo hơn nửa năm đầu, bệnh viện Trung tâm cấp cứu rõ ràng là đã tăng cao, mặc dù chưa thể tiến vào top 30, thế nhưng một số phòng ban của Trung tâm cấp cứu đều đã nổi bật và dẫn trước.

Ba phòng ban: Ngoại khoa Tim, Ngoại khoa tổng hợp và khoa cấp cứu đều nổi bật ở mọi mặt.

Bất kể là năng lực lâm sàng hay là năng lực nghiên cứu khoa học, đặc biệt là về phương diện luận văn và đầu đề bài báo, Ngoại khoa Tim và Ngoại khoa tổng hợp đều vượt xa

Cho nên nói, năm nay đối với Trung tâm cấp cứu mà nói, là một năm khó mà có được.

Mà tất cả những thay đổi lại là một nhân viên bồi dưỡng, không phải là bác sĩ đang công tác ở bệnh viện.

Tin tức này đối với nhóm người Ngô Đồng Phủ mà nói, có chút đỏ mặt.

Bởi vì người ta là bồi dưỡng, không có cách nào để tăng cao đãi ngộ

Mà người ta cũng không thuộc về nơi này, ban quản lý cũng không thể thăng chức.

Cứ như vậy, mọi người chỉ có thể nghĩ ra cách làm cho lúc Trần Thương ở đây được thoải mái hơn một chút, nâng cao một vài đãi ngộ cuộc sống.

Lão Dư cũng xem như vô cùng cảm kích đối với Trần Thương.

Sáu khoa cấp cứu phát triển, đối với bản thân mà nói, giống như là nhìn thấy con cái của mình lớn lên.

Mà tất cả những chuyện này, là bởi vì con của mình có một người cha đỡ đầu trong truyền thuyết

- Sau này hãy thường xuyên trở về xem, phòng làm việc này... mãi mãi đều sẽ giữ lại cho cậu

Thật lâu sau, Dư Dũng Cương nhìn qua Trần Thương, nghiêm túc nói, anh nghe xong, lập tức sững sờ

……

Lúc này, Trần Thương suy nghĩ rất cẩn thận từ lời ăn cho đến tiếng nói của mình.

Những ngày qua, anh làm việc ở trung tâm Cấp cứu, không phải ai cũng làm việc chân chính giống như mình.

Ngược lại nơi này chính là thành tựu của chính mình.

Vì chính bản thân của mình đã cố gắng hết sức, địa vị ngày càng cao càng xa hơn.

Chính bản thân Trần Thương cũng là một cái trụ vững chắc ở khoa cấp cứu và cũng quen biết rất nhiều chuyên gia, đồng thời dùng nơi này với tư cách giàn giáo, phát triển bản thân ở khoa ngoại tim, khoa Ngoại tổng hợp, khoa ngoại Gan mật và tổng hợp các loại năng lực.

Bất luận là luận văn, đầu đề, hay năng lực lâm sàng, mình nơi ở này cũng thay đổi không quá nhiều.

Cho dù là lão Dư hay lão Mã, thậm chí là người bệnh mỗi một khoa cấp cứu, bọn họ đều rất kính trọng Trần Thương, đều xem anh như người một nhà.

Trong lúc bất tri bất giác, anh đã biến nơi này trở thành một gia đình lớn

Có lẽ... Trước khi mình rời khỏi nơi này, bản thân mình cần phải làm một việc gì đó thật ý nghĩa cho gia đình lớn này

Sau khi, Trần Thương hạ quyết tâm, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó

Đúng thế! Tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh

Chính mình hoàn toàn có thể dùng tư cách là người hướng dẫn để tạo ra một điểm đột phá, thành lập một tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh nổi tiếng khắp Thủ Đô.

【 Đinh! Phát động nhiệm vụ, thành lập một đoàn đội tinh anh, thành công xây dựng một tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thu được chuyển chức vụ khoa Ngoại thần kinh! 】

Khi âm thanh này vang lên trong đầu, cả người Trần Thương liền kích động lên.

Cuối cùng... Cuối cùng bản thân mình cũng đã có thể mở một ra cây kỹ năng sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút bồi hồi, anh đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng cũng có cơ hội thành lập một tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh.

Đây làm sao có thể không làm cho Trần Thương phấn khích đây?

Quyết tâm nhận nhiệm vụ

Sau khi rời đi, Dư Dũng Cương nhìn bóng lưng của Trần Thương, nhịn không được liền thở dài.

Chắc là... Nếu như Trần Thương có thể ở lại đây, cứ để cho thanh niên này làm một vị chủ nhiệm thì có làm sao đâu?

Trần Thương tinh thông quá nhiều lĩnh vực, đối với các loại phẫu thuật cấp cứu có thể nói là rõ như lòng bàn tay, tiện tay nắm lấy cơ hội, chỉ với điểm này, chính mình so ra còn kém xa Trần Thương.

Tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh cũng là do Dư Dũng Cương cố ý thành lập nên.

Sau này, nếu như Trần Thương muốn làm chủ nhiệm, ông ta có thể tới bồi dưỡng thêm kinh nghiệm cho chính mình, không chỉ là rèn luyện bản lãnh, mà còn là rèn luyện năng lực tổng hợp cho ông ta.

Một vị chủ nhiệm, khi tiến hành lâm sàng sẽ gặp rất nhiều tình huống, mà tiểu tổ cấp cứu của trung tâm Cấp cứu, cũng là khoa cấp cứu độc lập, độc lập giải quyết vấn đề.

Có lẽ, những ngày ở nơi đây, Trần Thương đã có thể rèn luyện được bản lĩnh

...

...

Trần Thương nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, làm như thế nào mới có thể thành lập ra một đội ngũ tinh anh đây?

【Yêu cầu nhiệm vụ: Bồi dưỡng rèn luyện năm thành viên trong tiểu tổ tinh thông phẫu thuật thần kinh, hoặc rèn luyện thành công ba thành viên nắm vững kiến thức phẫu thuật thần kinh cấp đại sư! (nhắc nhở: Không thể lặp lại)】

Trần Thương thấy thế, lập tức nhíu mày

Lập tức, nhận ra nhiệm vụ không đơn giản.

Mỗi một kỹ thuật phẫu thuật thần kinh không giống nhau, mà phải bồi dưỡng ra năm thành viên tinh thông hoặc ba đại sư, độ khó này...Chậc chậc, hơi cao một chút.

Xem ra hệ thống chưa từng có thay đổi, ban thưởng càng phong phú, độ khó cũng càng ngày càng cao.

Nhưng, thời gian cũng còn rất nhiều, từ giờ đến khi mình rời đi còn hơn hai tháng.

Bước ra khỏi phòng làm việc Dư Dũng Cương, cách phòng làm việc của mình không xa cỡ năm mét. Nhưng, nơi này lại là một không gian chứa rất nhiều đồ vật, để rất nhiều thứ.

Trần Thương nhìn mấy chữ phía trên ‘Phòng làm việc Trần Thương’, có chút trầm mặc.

Bình thường mà nói, chỉ có những danh y cấp quốc gia mới có phòng làm việc, hiện tại, Trần Thương đã có được một phòng làm việc riêng.

Đẩy cửa đi vào, hai mắt của anh lập tức tỏa sáng, vách tường bên trên treo đầy đủ các cờ thưởng, còn có cúp mà chính mình đạt được, bàn ghế lại được xếp thêm mấy bộ, đằng sau là một tủ sách, bày một chút sách vở, phần lớn đều trống không, còn có một bộ mô hình người được đặt ở bên trên, phía trên trong ngăn tủ bày đầy các loại mô hình của từng cơ quan.

Toàn bộ không gian phòng làm việc nếu như so với Dư Dũng Cương còn muốn lớn hơn một chút.

Cách trang trí rất thích hợp, có một rèm cửa, kéo ra có thể thấy một cái giường đơn giản, sạch sẽ, rất thực dụng.

Nhìn thấy nơi này, Trần Thương thật sự cảm động.

Đến giờ tan ca, mọi người xung quanh nhìn thấy anh liền gật đầu cười chào hỏi.

Đột nhiên, Trần Thương phát hiện ra, mình đã thích nghi với môi trường này từ lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, anh đi làm tương đối trễ.

Bởi vì anh mãi chỉnh sữa tư liệu, làm báo cáo tổng kết một chút.

Mặc dù quyển sách « Khoa Cấp Cứu Học » này Trần Thương còn chưa muốn đưa ra, nhưng anh cảm thấy mình đã có thể từ từ làm thay đổi một vài chi tiết nhỏ bên trong.

Ví dụ như các mục nhỏ trong « Khoa Cấp Cứu Học » như « Cấp Cứu Khoa Ngoại Tim », « Cấp Cứu Khoa Ngoại Tiêu Hóa », « Cấp Cứu Khoa Ngoại Tay ».

Mấy thứ này đều rất cần thiết, điều này làm cho Trần Thương vô cùng tâm đắc, suy nghĩ từ góc độ của một bác sĩ khoa cấp cứu làm như thế nào mới có thể vận dụng thủ thuật trị liệu cấp cứu, những ca cấp cứu với tỷ lệ di chứng rất cao, cũng không giống như xuất phát từ điểm đào tạo ra một bác sĩ chuyên nghiệp.

Chương 1659: Bệnh Nhân Kỳ Lạ?

Nếu so sánh, « Khoa Cấp Cứu Học » trước mắt là như thế, suy nghĩ của bác sĩ chuyên khoa không bằng bác sĩ cấp cứu vĩ mô, cân nhắc đến từng nhân tố cũng không giống nhau.

Vì lẽ đó, anh càng ngày càng ý thức được trọng trách trên người mình càng ngày càng nặng.

Trần Thương cũng ý thức được, có một quyển sách là cần một người dùng tâm huyết cả đời để hoàn thành.

Anh cũng không xác định, cả đời này có thể viết xong hay không.

Thế nhưng Trần Thương khẳng định bản thân mình phải dồn hết sức lực để hoàn thành, bắt đầu chuẩn bị từ năm 30 tuổi, hi vọng trước khi mình già thì có thể hoàn thành.

Chính mình có thể là bác sĩ tinh thông khoa ngoại Tim, khoa Ngoại thần kinh, khoa Ngoại tổng hợp, đối với tất cả loại bệnh đều quen thuộc.

Đây có khả năng gọi là hệ liệt sinh thời

Vào thời điểm giao ban, ca đêm qua trực là Hoàng Tân Hải, khi báo cáo tình huống tối hôm qua, nói:

- Ngưu Thiến, nữ, 21 tuổi, hai giờ rạng sáng nhảy xuống sông tự sát ngạt thở dẫn đến hôn mê, được một người chạy bộ vào ban đêm cứu...

Nghe thấy câu nói này, theo như bản năng Trần Thương sẽ liếc nhìn Mã Nguyệt Huy

Đồng thời trong đầu xuất hiện một hình ảnh, có phải là cô bé mà mình đã gặp ở công viên vào tối hôm qua lúc đi tản bộ với Mã Nguyệt Huy hay không?

Đúng vào lúc này, Hoàng Tân Hải tiếp tục báo cáo bệnh tình.

- Tối hôm qua, người bệnh đã được cấp cứu kịp thời, triệu chứng bình phục cũng rất nhanh, nhưng... Hôm nay năm giờ rạng sáng, người bệnh đột nhiên rời khỏi giường bệnh muốn rời khỏi bệnh viện.

- Trên giường để lại một xấp tiền tiêu vặt, còn có một cái vòng tay bạc, trước khi đi còn xếp xong chăn mền rất gọn gàng.

Vừa nói đến chi tiết này, tất cả mọi người sửng sốt.

Đây đúng là một bệnh nhân khác thường.

Hành động này đã làm cho tất cả mọi người lập tức có thiện cảm với cô gái ấy.

Nói thật, đối với người tự sát, mặc dù mỗi người đều có điểm tốt, nhưng... Đối với bác sĩ cấp cứu mà nói, tâm trạng của mọi người không mấy vui vẻ.

Hoàng Tân Hải rõ ràng còn chưa nói xong.

- Nhưng, người bệnh không có đi bao xa, ra ngoài không đến 10 phút, đã ngã xuống ở cửa bệnh viện, bây giờ còn nằm ở phòng cấp cứu.

- Triệu chứng chủ yếu là hô hấp dồn dập, trái tim cũng có chút không ổn định, mới cho theo dõi trạng thái 24 giờ, cũng bảo y tá chăm sóc hỗ trợ một chút...

Lời còn chưa dứt, phòng làm việc cấp cứu của bọn họ liền mở ra.

Một nữ bệnh nhân đi vào.

Người bệnh nhân vừa mới đi vào cửa, lại quỳ xuống đất một cái phịch.

Bọn họ trong thấy màn này đều cảm thấy như bị dọa sợ

……..

Mà Trần Thương và Mã Nguyệt Huy cũng trợn mắt hốc mồm nhìn thấy cảnh này

Bởi vì cô gái ấy không phải ai khác, chính là cô gái mà tối hôm qua bọn họ đã gặp ở trong công viên

Vào lúc này, khoảng cách của cô ấy và mọi người ở trong phòng làm việc ngày càng gần, càng nhìn rõ được bộ dáng xinh đẹp của cô ấy.

Mặc dù cô ấy chỉ mặc bộ đồ hết sức đơn giản, thậm chí có chút quê mùa, thế nhưng rất sạch sẽ.

Tổng thể khuôn mặt nhìn rất xinh đẹp, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mắt phượng mày liễu.

Nếu như cô ấy mặc những bộ trang phục lộng lẫy chắc chắn sẽ xinh đẹp hơn minh tinh.

Chẳng qua là, nhìn thấy bộ quần áo có cảm giác như là Phượng Hoàng đang tiến vào khe suối kênh mương.

Mã Nguyệt Huy ngồi gần cửa ra vào, thấy thế vội đứng lên, đi tới khơm lưng đỡ cô ấy đứng dậy.

- Cô gái, đừng như vậy, có lời gì từ từ nói.

Khi, cô gái đứng lên có chút yếu ớt, nhìn thấy ánh mắt của tất cả mọi người nhìn mình, đột nhiên lại né tránh.

- Tôi... Cám ơn mọi người rất nhiều, nhưng mong mọi người, đừng quản tôi, đừng quan tâm tôi, tôi không may mắn...

Không biết rằng cô ấy đến từ nơi nào mà nói giọng rất địa phương, cô ấy đã cố gắng dùng tiếng phổ thông, nhưng... Nói rất chậm rất chậm, cũng

không có sửa lại, hay sắp xếp các từ ngữ.

Những lời này vừa nói đã làm cho mọi người sửng sốt.

Không may mắn?

Bắt đầu nói từ đâu?

Mọi người có chút không hiểu, lập tức nhíu mày.

Mã Nguyệt Huy cũng là nhíu mày hỏi:

- Không may mắn? Làm sao không may mắn? Đó không phải lời giải thích cho những người mê tín, không nên tin.

Cô gái nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm chính mình, cảm thấy rất sợ hãi. Cô ấy chưa từng bị người khác nhìn với cặp mắt như thế.

Ở trong thôn, cô ấy cũng không dám đi ra, sợ bị người khác chỉ trỏ, bàn tàn về mình.

Trong lúc nhất thời, cô ấy có chút kích động, lập tức xoay người chạy ra bên ngoài.

Vào lúc này, mọi người mới chú ý tới cái này.

Khi, cô gái quay người rời đi, bàn chân chuyển hướng, dáng đi... Có chút kì lạ, thậm chí khá là quái dị, cúi đầu, dáng đi tập tễnh tạo cho người khác cảm giác giống như cô ấy không đi được

Nhìn thấy được cảnh tượng này, mọi người ngồi trong phòng đều trợn tròn mắt nhìn cô gái.

Dư Dũng Cương vội vàng liếc mắt ra hiệu với Mã Nguyệt Huy.

Mã Nguyệt Huy vội vàng đuổi theo, trực tiếp mang bệnh nhân trở về phòng bệnh.

Chủ nhiệm Dư nhìn Hoàng Tân Hải, hỏi một câu:

- Tình huống cụ thể là như thế nào?

Hoàng Tân Hải lắc đầu:

- Lý lịch của bệnh nhân, tối ngày hôm qua chúng tôi đã liên lạc với cảnh sát nhân dân thông qua hệ thống công an để tìm kiếm, thì biết được thông tin bệnh nhân để từ một sơn thôn rất xa xôi được gọi là thôn Sa Nươm, nằm ở phía tây của tỉnh Đông Dương.

- Một tuần trước đi đến An Dương, sau đó cực nhọc mới đến được thủ đô.

Chủ nhiệm Dư ừ nhẹ một tiếng:

- Có liên hệ với cha mẹ bệnh nhân hay không?

- Đã liên hệ với người nhà, nhưng khi nghe thấy tin tức Ngưu Thiến, vội vã cúp điện thoại.

Nghe xong lời này, mọi người nhíu mày có chút không hiểu.

Lại còn có chuyện như vậy?

Dư Dũng Cương cũng nhíu mày.

Người bệnh năm nay đã 21 tuổi, đã vượt quá tuổi quy định pháp luật, cha mẹ không còn nghĩa vụ nuôi dưỡng khi con cái tròn 18 tuổi.

Mặc dù đối phương không quan tâm, cũng không xem là việc trái pháp luật, đây chỉ xem là một vấn đề về đạo đức.

Dư Dũng Cương nhẹ gật đầu, có chút sầu muộn.

Nói thật, có đôi khi, bên trong bệnh viện gặp rất nhiều tình huống phức tạp, thế nhưng loại chuyện giống như thế rất hiếm thấy, trị liệu cấp cứu ngược lại đều là vấn đề về năng lực.

- Trước tiên hãy tìm hiểu xem bệnh nhân đã xảy ra chuyện gì

Thật lâu, Dư Dũng Cương nhíu mày.

Trở lại phòng bệnh, sau đó mọi người mới nhìn thấy rõ chăn mềm lại một lần nữa được bệnh nhân sắp xếp gọn gàng đặt lên giường, trên giường ga giường cũng được trải bằng phẳng.

Bệnh nhân đứng ở một bên.

Đột nhiên ở trong lòng mọi người, cảm thấy có chút đau lòng khi nhìn thấy cô ấy, cô gái này rất hiểu chuyện.

Khi, lần thứ nhất chuẩn bị rời đi, cũng đã sắp xếp gian phòng giống như y cũ, tiền và đồ trang sức đều để ở lại.

Lần thứ hai, không có gì cả cô ấy lại dập đầu cảm ơn mọi người.

Hình như, Chủ nhiệm Dư muốn nói điều gì đó, thế nhưng, do dự một chút, sau đó nhìn Trần Thương một cái:

- Giao cho cậu, hãy xử lý tốt chuyện này.

Trần Thương sửng sốt một chút, nhẹ gật đầu:

- Dạ

Chủ nhiệm Dư đứng dậy rời đi.

Có lẽ, đây đối với Trần Thương chính là một lần rèn luyện cho anh.

Trần Thương nói với bệnh nhân:

- Ngưu Thiến, cô không cần khẩn trương, chuyện của cô chúng tôi hiểu rất rõ, thế nhưng vẫn còn có vài vấn đề tôi cần phải hỏi cô một chút, có thể chứ?

Chương 1660: Trong Thôn Nói Tôi Bị Nguyền Rủa

Bệnh nhân nhìn Trần Thương, nhịn không được lập tức lắc đầu, ngược lại còn núp ở phía sau lưng Mã Nguyệt Huy.

Điều này làm cho Hoàng Tân Hải và đám người có chút sửng sốt

Cô gái ấy vậy mà sợ Trần Thương, ngược lại không sợ Mã Nguyệt Huy?

Một màn này, đã làm Trần Thương trợn tròn mắt, rất bất ngờ.

Lúc này, Mã Nguyệt Huy cũng rất sửng sốt. Hiện tại, bệnh nhân cảm thấy người nào an toàn thì sẽ đứng sau người đó...

Thực tế là quá tuyệt

Đây là lần đầu tiên anh ta được bệnh nhận lựa chọn từ khi Mã Nguyệt Huy quen biết Trần Thương

Hơn nữa, người bệnh là một người con gái xinh đẹp như thế.

Mã Nguyệt Huy rất đắc ý thế nhưng không có hí hửng.

- Cô không cần phải sợ, bọn họ đều là người tốt, chúng tôi đều là bác sĩ, chúng tôi muốn hỏi cô một vài vấn đề.

Ngưu Thiến nhẹ gật đầu.

Lão Mã thấy thế, càng cao hứng hơn.

- Cô hãy lên giường, nằm xuống cho khỏe, cơ thể cô lúc này còn rất yếu không tiện đứng lâu, hơn nữa,... Cô hãy thay quần áo của mình ra, tiểu Kha, cô hãy đi lấy một bộ quần áo bệnh nhận cho cô ấy, và giúp đỡ cô ấy một chút.

Nói xong, lão Mã cùng với đám người Trần Thương trở về phòng làm việc.

Rời khỏi phòng bệnh, lão Mã cảm thấy rất đắc ý

Anh ta vỗ bả vai Trần Thương:

- Trần Thương, cảm giác an toàn là như vậy, đó mới là thứ mà con gái cần cậu có hiểu chưa?

Trần Thương liếc mắt, Hoàng Tân Hải nhịn không được bật cười, Mã Nguyệt Huy rất vui vẻ:

- Nếu như cô ấy là người tốt, tôi muốn nhận cô ấy là em gái nuôi của tôi

Trần Thương không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Cầm thú

Lão Mã mặt đỏ lên:

- Cậu chớ suy nghĩ lung tung, ý tôi chính là đường đường chính chính kết nghĩa làm anh em với nhau

Trần Thương nhịn không được nói:

- Tôi nói chính là tuổi tác của anh, cô gái ấy có thể gọi anh bằng chú đó.

Mã Nguyệt Huy gãi đầu một cái, cảm thấy Trần Thương nói có lý:

- Nói thì nói như thế, thế nhưng... Gọi tôi là cha nuôi, tôi cảm thấy là lạ.

Trần Thương suýt chút nữa đã phun ngụm nước ra.

Không bao lâu, mấy người lại đi vào bên trong phòng bệnh.

Sau đó, tất cả mọi người sửng sốt.

Bởi vì... Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người bệnh mặc bộ quần áo bệnh nhân mà còn có thể xinh đẹp như vậy

Lão Mã trong lòng kiên định mà nói, nhất định phải cứu cô ấy.

Bệnh nhân nhìn thấy đám người này cứ nhìn chằm chằm vào chính mình, đỏ mặt không biết làm sao, hai tay níu lấy y phục, lại núp phía sau lưng Mã Nguyệt Huy.

Lần này, đã làm cho Mã Nguyệt Huy có chút rung động

- Tiểu Thiến, cô hãy nằm trên giường, chúng tôi có một vài vấn đề muốn hỏi cô.

Ngưu Thiến nghe lời gật đầu, từng bước một, chật vật chuẩn bị lên giường.

Lão Mã thấy thế, trực tiếp ẵm cô ấy đặt trên giường bệnh.

- Cám ơn...

Mã Nguyệt Huy thô lỗ cười một tiếng:

- Không có chuyện gì.

Trần Thương hỏi:

- Cô đã không đi lại như bình thường bao lâu rồi?

Ngưu Thiến nghe thấy Trần Thương hỏi vấn đề này, nước mắt lập tức chảy xuống.

Cô ấy không dám ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền bị người khác chỉ chỉ chỏ chỏ, nói là dáng đi cô ấy rất là lạ.

Vào lúc này, lão Mã đột nhiên khom lưng ôn nhu nhìn bệnh nhân, nghiêm túc nói:

- Không cần sợ hãi, vị này là thần y, cậu ấy có thể trị hết bệnh cho cô

- Năm năm...

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức sửng sốt một chút

- Có nguyên nhân gì sao?

Ngưu Thiến lắc đầu:

- Không, chỉ là một ngày sau khi tôi ngủ dậy, liền biến thành bộ như vậy, mọi người trong thôn đều nói tôi là mang thai Ma búp bê... Bị nguyền rủa, trở thành bộ dạng như thế này... Ô ô, tôi cũng không biết...

Nói nói, Ngưu Thiến liền khóc lên.

Nghe xong lời này, mọi người liền có chút giận dữ

Đây là thời đại nào?

Còn mang thai Ma búp bê?

Tại sao cô ấy không nói mang thai Siêu Nhân Điện Quang?

…….

Lúc này, trong lòng Mã Nguyệt Huy đầy sự căm phẫn

Đây rõ ràng là một tư tưởng mê tín thời phong kiến, anh ta vội vàng an ủi:

- Cô đừng nghe bọn họ nói bậy, thế giới này không có quỷ! Càng chưa nói cái gì là Ma búp bê.

Nghe thấy lời này, Ngưu Thiến khóc càng lớn.

Lão Mã thấy thế, vội vàng bắt đầu an ủi.

Mặc dù, Trần Thương cũng rất hiếu kì vì sao có chuyện Ma búp bê ở đây.

Thế nhưng... Anh lại càng bất ngờ Mã Nguyệt Huy lại còn biết an ủi người khác.

Thấy lão Mã kiên nhẫn lại vội an ủi Ngưu Thiến, Trần Thương cảm giác... Lão Mã có ý đồ gì đây?

Chẳng lẽ đây chính là duyên nợ?

Mặc dù, trước đây những bệnh nhân khác nhìn thấy Trần Thương và Mã Nguyệt Huy, họ đều sẽ chọn tin tưởng Trần Thương.

Có thể, đây là lần đầu tiên Mã Nguyệt Huy được bệnh nhân lựa chọn tin tưởng

Đương nhiên, cũng có thể vì lão Mã giống một bức tường, đứng ở phía sau lưng có thể che giấu đi cơ thể của cô ấy.

Bệnh nhân này rõ ràng có chút hướng nội, thậm chí có chút tự ti.

Mã Nguyệt Huy đã cố gắng an ủi, Ngưu Thiến không khóc.

Lão Mã nhịn không được hỏi:

- Ma búp bê đến cùng là chuyện như thế nào? Còn chuyện mà cô nói mình không may mắn là sao, chuyện gì đã xảy ra?

Ngưu Thiến hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn lão Mã, giống như là có cảm giác an toàn, bắt đầu nói.

- Khi còn bé, trên bụng tôi có mọc ra một cái cục u, tôi cũng không để ý, có thể là... Về sau càng dài càng lớn, đến khi tôi mười lăm tuổi, hình tròn như bánh bao rất lớn ở trên bụng.

- Lúc ấy đi trên đường, luôn luôn bị người khác cười nhạo, tôi đi tìm cha tôi, để ông ta mang tôi đi cắt.

- Lúc ấy, trong thôn chỉ có một người bác sĩ cũng đã lớn tuổi, ông ta nói có khả năng là bướu thịt, có thể cắt được.

- Dọc dường đi lên bệnh viện trong trấn, đã xảy tai nạn giao thông, người và cả xe đều không còn, ba tôi... Ba tôi cũng mất... Bởi vì ba tôi đã ôm tôi trong ngực bảo vệ tôi nên không có chuyện gì...

Ngưu Thiến kể lại rồi khóc lên.

- Sau này trong thôn có một lão thần tiên nói là thứ này không thể cắt, bên trong có đồ không sạch sẽ

- Lúc ấy tôi cũng không tin, vị bác sĩ ở trong thôn cũng không tin, ông ta nói là một cái bướu thịt, cái gì mà không thể cắt, không nên tin những thứ này.

- Tiếp theo... Một bà lão đã cùng tôi đi đến bệnh viện trong trấn, kết quả... Kết quả cắt đi, sau đó bên trong lại có tóc, hàm răng, xương, còn có thịt...

Khi, cô ấy nói những cái này, toàn bộ thân thể đều đang run rẩy

Các bác sĩ ở bệnh viện trong trấn đều rất kinh hãi, sau khi bọn họ cắt đi, sau đó tận mắt nhìn thấy xương, tóc, hàm răng...ở bên trong.

Lúc ấy, toàn bộ thị trấn đều kinh hãi

Mà toàn bộ người ở thôn Sa Nươm cũng đều biết chuyện này.

Vốn là một sơn thôn hẻo lánh, xảy ra chuyện như thế này, chuyện này đã được truyền tai nhau khắp từng nhà

Cô ấy thương tâm bật khóc:

- Mọi người trong thôn đều khẳng định nói lúc ấy thứ trong bụng tôi chính là Ma búp bê, có thể là lúc ấy Ma búp bê còn đang lớn lên, tôi không nên cắt

- Cắt, sẽ chọc cho chúng tức giận, nói cha tôi xảy ra tai nạn cũng bởi vì muốn dẫn tôi đi cắt Ma búp bê nên mới xảy ra

- Sau khi xảy ra tai nạn giao thông, tất cả mọi người đến nhà tôi đều muốn đánh chết tôi, nói tôi là sao chổi, không sạch sẽ, chọc phải ma quỷ...

- Lúc ấy, có một bà lão cũng nói tôi không phải như vậy, đây là một loại bệnh, bảo vệ tôi...

- Bà lão ấy cũng được rất nhiều người trong thôn kính trọng, ở trong thôn rất có tiếng nói, lúc này tất cả mọi người mới thả tôi ra.

Chương 1661: Dâm Côn Lừa Gạt Người

- Thế nhưng, không được bao lâu thì bà lão cũng chết, không biết bị bệnh gì chết

- Sau đó, người trong thôn đều biết chuyện của tôi... Mẹ của tôi cũng tìm cha dượng, có thể là, cha dượng ghét bỏ tôi, đem tôi nhốt ở sau vườn, không cho tôi ra ngoài.

- Tiếp đó... Không đến bao lâu, đột nhiên tôi bắt đầu đi lại trở thành như vậy, lần này, bọn họ càng thêm sợ hãi, hiện tại khẳng định là tôi bị ma quỷ nhập vào người, còn muốn sinh quỷ con...

- Lão thân tiên trong thôn nói là có thể giải trừ lời quyền rủa của tôi, để tôi đi theo ông ta lên núi tu hành... Lúc ấy cha dượng và mẹ của tôi đều đồng ý, sau khi tôi lên núi, ông ta muốn vô lễ với tôi.

- Nếu không phải lúc ấy tôi lấy cái chết ra để hâm dọa, nói không chừng, ông ta đã đạt được đều mình muốn, tôi có bệnh, nhưng tôi không phải ngốc, có thể là... Lúc ấy, tôi đi lại với bộ dáng như vậy, xuống núi cũng không thể đi xuống, chạy cũng chạy không được.

Nghe thấy những lời của cô ấy như vậy, lập tức tất cả mọi người có chút phẫn nộ

Cái này mẹ nó nơi đó là Lão thần tiên, rõ ràng là dâm côn

Lão Mã tức giận dậm chân:

- Mẹ nó, thật là một tên biến thái, tôi nhất định phải báo cảnh sát, nhất định phải bắt tên cầm thú này lại

- Hại người ta đến nông nỗi này

Lão Mã càng nói càng tức giận.

Mọi người cũng đều có cảm giác một luồng biệt khuất ở trong lòng tích tụ.

Những chuyện mà Ngưu Thiến kể tất cả đều là những lời nói thật lòng...

Chuyện này chỉ có thể nói thật là trùng hợp.

Thế nhưng... Trên bụng có một cái bọc, bên trong có tóc, hàm răng, xương... Mấy thứ này vừa nghĩ tới còn rất khiếp người.

Trung tâm Cấp cứu này còn phải khiếp sợ, càng đừng đề cập mà nói tại cái sơn thôn nhỏ bé xa xôi kia.

Ngưu Thiến bất đắc dĩ nói đến:

- Có một lần ông ta ra cửa, tôi đã lén chạy về nhà.

- Tôi kể chuyện ông ta giả thần tiên cho mẹ của tôi nghe, còn báo cảnh sát. Thế nhưng, không nghĩ tới bị cha dượng biết rõ, ông ta giả thần tiên cũng tìm được trong thôn, nói tôi thừa cơ chạy trốn, cẩn thận sẽ mang đến tai họa trong thôn.

- Công an trong trấn tới, kết quả... Đều biết chuyện của tôi, chúng tôi ở nơi đó, có đôi khi cảnh sát muốn làm tốt cũng không thể làm tốt, trong thôn đều không muốn nhìn thấy tôi...

- Chờ cảnh sát đi về, sau đó tôi bị giam trong nhà không cho ra ngoài, mỗi ngày mẹ của tôi đều bị người ta chỉ chỏ.

- Tôi cũng không muốn liên lụy người nhà, chạy trốn đến nơi này...

Nói đến đây, Ngưu Thiến khóc rất thương tâm

- Thật xin lỗi, tôi thật sự không muốn liên lụy mọi người, tôi biết chính mình không may mắn...

Hiện tại, trong lòng của Mã Nguyệt Huy có chút rối bời, anh ta muốn giúp đỡ thế nhưng cũng bất lực với chuyện của cô ấy.

Anh ta nhìn Trần Thương một cái, muốn hỏi một chút về tình huống như này cần xử lý làm sao.

Mà đúng lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Bác sĩ Hoàng, hãy mang người bệnh đi chụp cộng hưởng từ (MRI).

Hoàng Tân Hải sững sờ, nhẹ gật đầu:

- Được, tôi làm ngay.

Bên này lão Mã cũng đứng dậy cùng Ngưu Thiến đi:

- Cô đừng lo lắng, đây chỉ là một bệnh bình thường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trần Thương đứng dậy về tới bên trong văn phòng làm việc, bật máy tính lên, kiểm tra một chút kiến thức.

Trần Thương nghe Ngưu Thiến tường thuật lại câu chuyện, sau đó đã chọn lọc nội dung liên quan đến bệnh tình của cô ấy

Nếu như anh không có đoán sai...

Mà vừa lúc này, điện thoại vang lên.

- Giáo sư Trần, hạch từ đã có kết quả! Cậu hãy tới đây xem một chút...

Trần Thương gật đầu, đứng dậy vội vội vàng vàng đi đến khoa X-Quang.

Đến cùng xảy ra chuyện gì, mà nhất định phải gọi mình tới?

Anh thật tình không biết, lúc này bên trong khoa X-Quang, các vị bác sĩ trẻ tuổi của khoa X-Quang, Mã Nguyệt Huy, Hoàng Tân Hải ba người nhìn hình ảnh trên máy vi tính, tê cả da đầu

Mẹ nó, còn là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh như vậy

……..

Đây chính là kết quả chụp MRI của người bệnh.

Bác sĩ khoa X-Quang vốn chỉ nghĩ là giống như những phim chụp phổ thông bình thường, lúc chuẩn bị có kết quả.

Có thể là, khi nhìn thấy hình ảnh buồng não thứ tư đã làm cho anh ta biến sắc

Bởi vì... Anh ta nhìn thấy bộ dạng kết cấu bên trong buồng não thứ tư giống như kết cấu của một cái xương sọ

Không đúng?

Đây là cái gì?

Phải biết rằng, đây là hạch từ, không phải CT, đến cùng là cái gì?

Mã Nguyệt Huy và Hoàng Tân Hải nhìn thấy kết quả, sau đó cũng trừng to mắt, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy kết quả như vậy.

- Bác sĩ Triệu, đây là... Tín hiệu gì?

- Chắc là khung xương

- Trong đầu làm sao lại có khung xương?

Vấn đề này thật khó có thể giải thích, bọn họ cũng không thể giải thích rõ ràng, vì sao buồng não thứ tư lại xuất hiện tín hiệu có khung xương?

Mà còn, không những như thế, vì sao cái tín hiệu này giống như khuôn mặt?

Thật sự là rất... Kì dị

Có thật sự giống như lời nói của lão dâm côn không, có phải là bị ma quỷ gì đó nhập vào người không?

Thôi đừng chém gió có được hay không

Thời đại gì rồi?

Khoa cấp cứu và khoa X-Quang không xa, đều nằm tại lầu một, Trần Thương bên này cũng đang vội vã chạy đến, sau đó vội vàng tiến vào bên trong phòng X quang.

- Giáo sư Trần, cậu nhìn xem

Bác sĩ khoa X-Quang vội vàng nói.

Trần Thương gật đầu, xích lại gần xem kết quả, chỉ thấy bên trong buồng não thứ tư của bệnh nhân giống như kết cấu của một loại xơ nang

Kết quả là thế sao?

Xem ra phán đoán của mình cũng không tệ.

Chẳng qua là... Trần Thương nhìn ra được cái này giống như kết cấu của xơ nang, nhịn không được nhổ một miếng nước bọt, đây là hình vẽ cái

gì

- Tốt, cám ơn bác sĩ Triệu, đã vất vả cho anh

Bác sĩ Triệu vội vàng cười cười:

- Không có chuyện gì, giáo sư Trần, cậu đừng quá khách sáo.

- Thế nhưng... Đây rốt cuộc là thứ bệnh gì đây?

Mã Nguyệt Huy và Hoàng Tân Hải cũng hiếu kỳ nhìn Trần Thương, bọn họ cũng đang rất hiếu kỳ.

Trần Thương thần bí hề hề nói đến:

- U quái (teratoma)

Lời này vừa nói, một cái tên xuất hiện ở trong đầu, mọi người liên tục bắt đầu tìm kiếm, suy nghĩ vẫn không hiểu u quái (teratoma) là gì

Sau một lát, lão Mã nhíu mày nói:

- U quái (teratoma) cũng có thể xuất hiện ở buồng não thứ tư sao?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, có khả năng, nhưng rất hiếm gặp

Hoàng Tân Hải bên này bừng tỉnh đại ngộ.

- Trách không được lần đầu tiên cắt bỏ sau đó lại nhìn thấy tóc hàm răng còn có xương! Giáo sư Trần, cậu quá tài giỏi, như vậy cũng có thể nghĩ ra

Trần Thương nhịn không được cười cười.

- Chúng ta hãy trở về phòng bệnh rồi hãy nói.

Mà lưu lại trong miệng bác sĩ khoa X-Quang không ngừng dư vị một câu:

- U quái (teratoma)? Đây là loại bệnh gì?

Anh ta vừa rồi cũng không tiện hỏi

Dù sao, người ta đều biết, chính mình lại không biết, hỏi có phải là mất mặt quá không?

Một lần mất mặt không sợ, chỉ sợ nhiều lần mất mặt, cảm thấy cần phải học thêm kiến thức

Lúc đang tìm kiếm cái này, bác sĩ Triệu mới chợt hiểu ra

Trên cơ bản, u quái (teratoma) là bắt nguồn từ những khối u có hướng phân hóa tiềm năng sinh sản tế bào.

Đơn giản là trong lúc phôi thai bắt đầu trưởng thành, lập tức xảy ra một số vấn đề nhỏ, vì bệnh này không có dấu hiệu rõ ràng, khả năng có quan hệ đến phôi thai, vào kỳ sinh sản tế bào phân hóa bất thường.

Chương 1662: U Quái Quỷ Dị

Kết quả chính là, những tế bào dị thường này phân hóa, sau đó có thể tiếp tục phân hóa thành một tổ chức trưởng thành, vì lẽ đó có khi có thể nhìn thấy khối nhỏ xương, các loại xương sụn, bên trong nang khoang có da mỡ, lông tóc, thậm chí có thể thấy được răng.

Nhìn đến đây, sau đó bác sĩ Triệu nhịn không được tấm tắc lấy làm lạ, xúc động vài tiếng.

Y học thật sự là một cái ngành học rất phức tạp

Thế nhưng... Sau khi anh ta tìm hiểu, lập tức sửng sốt.

Mặc dù u quái (teratoma) có thể xảy ra bất luận ở bất kỳ độ tuổi nào, có thể phát sinh tất cả các bộ phận trên cơ thể, nhưng khả năng xảy ra trong hệ thống khu thần kinh người rất ít gặp, ước chừng chiếm 0.5%, có khuynh hướng phát sinh vào tuổi thanh thiếu niên, mà u quái (teratoma) trưởng thành trong buồng não thứ tư... Tỉ lệ chưa tới một phần vạn

Hơn thế nữa, độ khó ca phẫu thuật này rất cao

Bởi vì buồng não thứ tư là bộ phận trung tâm.

Nơi này chính là trung tâm tập hợp của thân não và bán cầu tiểu não.

Có thể nói, vị trí này trong đầu chính là chỗ nguy hiểm nhất, hơn nữa... Dựa theo tình huống này, người bệnh mắc bệnh u quái (teratoma) rất dễ dàng dẫn đến não phù thũng, dẫn tới não bị khủng hoảng

Bên cạnh đó, khối u quái (teratoma) sẽ càng ngày càng lớn lên

Nơi này rất dễ dàng tắc nghẽn con đường tuần hoàn của dịch não tủy, sinh ra áp lực nội sọ tăng cao mà dẫn đến thần kinh thị giác bị phù thũng, thị lực của người bệnh sẽ bị giảm sút thậm chí có thể dẫn đến mù lòa.

Mà thân não bên này càng nguy hiểm, trực tiếp uy hiếp đến nhiều cái trung tâm, ví dụ như thính giác bị giảm xuống, bắp thịt tê liệt, trung tâm hô hấp, tim mạch các loại

Có thể nói, trong đầu xảy ra vấn đề, buồng não thứ tư chính là một cái khu vực nguy hiểm nhất.

Nghĩ tới đây, bác sĩ Triệu vội vàng cầm điện thoại lên thông báo Trần Thương.

Mà lúc này, anh lập tức triệu tập năm thành viên của tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh sau khi trở về phòng.

Trong tiểu tổ có hai bác sĩ phó chủ nhiệm, ba người khác đều là bác sĩ chủ trị.

Bác sĩ trẻ tuổi nhất chính là Hoàng Tân Hải chỉ mới ngoài ba mươi, già nhất chính là Ngô Huy, đã bốn mươi ba tuổi.

Trần Thương nói lại tình huống hiện tại của người bệnh một lần nữa, mấy người này đều im lặng.

Dù sao, bên trong buồng não thứ tư có một u quái (teratoma) lớn đến như thế.

Mặc dù là u quái (teratoma), thế nhưng... U quái (teratoma) đã trưởng thành, còn tiếp tục phát triển, không thể tách rời khỏi mạch máu.

Mà buồng não thứ tư chính là mạch máu cung cấp cho toàn bộ hệ thần kinh, một khi tách rời thì mọi việc đều có thể giải quyết

Buồng não thứ tư! Nơi này chính là trung tâm thần kinh thị giác, thân não, tiểu não

Ca phẫu thuật này rất nguy hiểm, độ khó rất cao, nếu như xử lý mạch máu không tốt, dẫn đến xuất huyết máu, thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng bệnh nhân

Vì lẽ đó, đám người trầm mặc không nói.

Trần Thương biết rõ, ca bệnh này rất đặc biệt, nhưng cũng rất có tính khiêu chiến.

Trần Thương quyết định hôm nay sẽ cùng với đám người này tiến hành phẫu thuật.

Nếu như mình có thể thông qua cuộc phẫu thuật lần này, chính thức đạt được sự tán thành của nhóm người này.

Mà thông qua cuộc phẫu thuật này, đối với tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh sẽ có bước đầu rất ấn tượng.

Nói thật, đối với một bác sĩ khoa ngoại mà nói, chỉ có Trần Thương là người thích hợp nhất tiến vào bên trong phòng mổ.

Cứ theo như lời nói vậy... Địa phương ra mắt thích hợp nhất hẳn là bể bơi?

...

Ngày hôm nay, Mã Nguyệt Huy trong lòng rất lo sợ, lão Mã nhìn anh một cái:

- Trần Thương, có nắm chắc cơ hội không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không

Lão Mã nghe xong lời này, tức giận đến suýt chút nữa nhảy dựng lên.

- Không có? Cậu đang nói đùa đấy chứ?! Con trai nhà thư ký Đặng, chuyện lớn như vậy cậu có thể giải quyết, vấn đề này cậu không giải quyết được là sao?

Trần Thương bất đắc dĩ:

- Hai vấn đề này không giống nhau, buồng nào thứ tư, đại ca, anh coi nơi này là nơi nào vậy?

Lão Mã không phục:

- Vậy thì thế nào? Cậu là Trần Thương mà

Trần Thương nghe xong lời này, lập tức sửng sốt

Anh chẹp chẹp một chút miệng:

- Được rồi, tôi thực sự có thể làm được

Lão Mã lập tức sững sờ:

- Cậu đùa với tôi đây ư? Đây là buồng não thứ tư

Trần Thương:... % $#

Thật sự Trần Thương không muốn nói chuyện với lão Mã.

Lời của Ngưu Thiến cũng có thể làm cho Trần Thương có chút tức giận.

Anh không nghĩ tới, thời đại này, đã là năm 2020, còn có loại người giả danh lừa bịp còn muốn nhân cơ hội chiếm lấy cơ thể người khác, dâm côn giả thần tiên?

Thật sự là quá đáng xấu hổ

Lúc này, Mã Nguyệt Huy đã bắt đầu tính toán.

Sau khi phẫu thuật xong, nhất định phải cho lão dâm côn kia một bài học

…….

U quái (teratoma) thường rất ít khi gặp

Huống chi là tình trạng phẫu thuật này, u quái lại nằm trong buồng não thứ tư.

Việc người bệnh mắc căn bệnh hiếm gặp xuất hiện ở bệnh viện, trong nháy mắt hãy thu hút rất nhiều chủ nhiệm khoa ở Trung tâm Cấp cứu.

- Giáo sư Trần, khi nào phẫu thuật cứ gọi cho tôi

Hồ Truyền Bang rất tích cực, chủ động chào hỏi.

Mà chủ nhiệm phụ khoa cũng là Hoàng Thu Dĩnh, bà ấy còn vội hơn trực tiếp chạy đến phòng làm việc tìm Trần Thương.

Đối với những vị chủ nhiệm này mà nói, có thể nhìn thấy dạng bệnh hiếm thấy như thế này, thật sự là có lợi ích rất lớn.

Bên cạnh giống như thông thạo loại bệnh hiếm thấy trong lĩnh vực y học thường thấy nhất.

Mà còn... Căn bệnh hiếm thấy như thế có thể nói là cả một đời gặp được một lần.

Trần Thương hứa hẹn đám người có thể tới hiện trường quan sát phẫu thuật, nhưng không thể tham gia phẫu thuật cùng

Bởi vì cuộc phẫu thuật hôm nay, đã có năm trợ thủ

Đó chính là năm người của tiểu tổ khoa cấp cứu.

Phẫu thuật cắt bỏ khối u buồng não thứ tư là phẫu thuật cắt bỏ khối u hệ thần kinh, là cuộc khảo ngiệm năng lực phẫu thuật lớn nhất từ trước đến giờ

Thứ nhất là thần kinh phức tạp, một khi đã xuống tim có thể tổn thương thân não đến tuỷ, và thần kinh thị giác.

Thứ hai là nơi đây tồn tại rất nhiều động mạch mạch máu, ví dụ như sau tiểu não là nhánh chính động mạch, không cẩn thận tổn thương đến động mạch chủ, cái này rất nguy hiểm đến tính mạng

Hơn nữa, tuyệt đối không được làm tổn thương thân não, bởi vì nơi đây chính là trung tâm cung cấp oxy hô hấp, trung tâm tuần hoàn, nếu như tùy tiện có một thứ gì đó cản trở trong lúc phẫu thuật rất dễ dàng dẫn đến cái chết.

Làm tốt tất cả các khâu chuẩn bị, sau khi Trần Thương lập tức phân công công việc cho từng người, từng hạng mục công việc.

Sau đó, Trần Thương đi tới kiểm tra, dặn dò bệnh tình người bệnh.

Ngưu Thiến biết được chẳng qua mình chỉ bị mắc một khối u quái (teratoma). Sau khi biết được, phản ứng đầu tiên của cô ấy rất hưng phấn lập tức nói tin tức này nói cho mẹ cô ấy biết.

Nhưng, hiện thực quá tàn khốc.

Đúng lúc điện thoại kết nối không được bao lâu, Ngưu Thiến nói tin tức mình bị bệnh cho mẹ biết, đối phương chẳng những không có kích động, mà là nhàn nhạt nói câu:

- Con gái, con có thể để cho mẹ sống tốt được mấy ngày hay không?

- Con còn xem cái nhà này là gia đình của mình sao?

- Mẹ van xin con, hãy để cho mẹ có một cuộc sống

Nghe lấy âm thanh trong điện thoại, Trần Thương không biết lúc này Tôn Thiến có cảm nhận gì, càng không biết ở sơn thôn xa xôi kia, mẹ của Ngưu Thiến đang có cảm nhận gì?

Chương 1663: Tôi... Tôi Sợ Tôi Không Trả Nổi

Mẹ của Ngưu Thiến nói đúng hay không?

Nói cũng đúng

Bà ta có một gia đình mới, đã có con với chồng sau, người trong thôn vẫn nhìn bà ta với ánh mắt khác thường, bà ta đã khổ sở thế nào?

Những năm gần đây, bà ta đã chịu đựng biết bao nhiêu?

Trước mắt, quốc gia này còn có một sơn thôn xa xôi, hẻo lánh như thế này, phổ cập kiến thức y học là không thể, vẫn tồn tại sự mê tín vẫn tin là có ma quỷ nhập vào người, mang tư tưởng xấu trong đầu, vẫn còn có người giả danh thần tiên xem bệnh không đúng, lừa bịp người khác.

Thậm chí, loại tình huống này ở những thành phố lớn cũng có

Loại tình huống này nói như thế nào đây?

Mặc dù Trần Thương không hiểu khoa mười ba Chúc Do, nhưng anh cũng ít nhiều gì đã nghe qua một chút.

(Khoa mười ba Chúc Do, lại xưng Chúc Do Khoa, là cổ đại y thuật một loại lưu phái, là chúc nói bệnh từ, không cần dùng châm cứu hoặc thuốc liền có thể chữa bệnh.... Chúc Do hai chữ, sớm nhất thấy ở sách thuốc « Tố Vấn », là người thời thượng cổ chữa bệnh, không cần tiêm, uống thuốc. Chỉ cần thay đổi tinh thần, thay đổi khí chất, mời người thi triển Chúc Do chi thuật, sau đó có thể giải quyết.)

Thế nhưng, trong miệng Ngưu Thiến tuyệt đối không phải loại này.

Y học sao?

Gánh nặng đường xa.

Muốn làm tốt, một đời người cần phải liên tục cố gắng.

Khả năng, Ngưu Thiến chẳng qua là một ví dụ, cả nước còn có rất nhiều Ngưu Thiến như thế tồn tại.

Ngưu Thiến cúp điện thoại, im lặng không lên tiếng, sắc mặt của cô ấy thay đổi

Cô ấy không biết mình đã làm sai điều gì, vì sao lại như thế? Bây giờ, mình còn cái gì?

Cô ấy cho rằng khi mẹ của mình biết được tin tức tốt lành này chắc chắn sẽ vui vẻ, không nghĩ tình huống sẽ phức tạp như lúc này.

Khả năng... Cũng giống mẹ cô ấy nói, bà ta cũng muốn sống thật tốt, căn bản là gia đình không thể nào bỏ ra một khoản tiền để chữa trị cho

Ngưu Thiến.

Ai

Cuộc sống, thật khó khăn! Sống cũng thật là khó

Nhưng, Ngưu Thiến đã nhìn thấy Thủ Đô, một thế giới tốt đẹp, thật không nỡ rời xa cái thế giới tốt như này.

Ngưu Thiến muốn sống.

Lúc rạng sáng, cô ấy ngủ không được, đã cùng bác sĩ trực ban Ngô Huy tâm sự cùng nhau.

Theo như lời của chủ nhiệm Ngô nói, chi phí cuộc phẫu thuật lần này sấp sỉ 20 vạn.

Cô ấy trầm tư thật lâu, không thể nào ngủ được, trong lòng cứ trăn trở.

Đến lúc nửa đêm, cô ấy liền đi tìm y tá để mượn giấy bút.

Cô ấy đã dùng trình độ sơ cấp của mình, nghiêm túc viết một trang giấy

Ngày hôm sau.

Đến lúc, Trần Thương kiểm tra phòng, thấy Ngưu Thiến có chút tiều tụy.

Trần Thương cho là Ngưu Thiến lo lắng bệnh tình của mình và việc ký tên.

Những điều này anh từng trao đổi qua với đối phương.

Trần Thương cười cười an ủi:

- Không cần lo lắng việc ký tên, chúng ta liên hệ khoa y tế của bệnh viện, bọn họ sẽ đến đây giúp đỡ xử lý.

- Hơn nữa, chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực để thực hiện cuộc phẫu thuật lần này, không bao lâu, cô chắc chắn sẽ thành một người khỏe mạnh bình thường

Ngưu Thiến rất kích động, rất chờ mong, cũng rất khẩn trương.

Cô ấy đỏ bừng cả khuôn mặt, có chút xấu hổ và chút tự ti.

Trần Thương kiểm tra phòng, sau đó đang muốn rời đi, cô ấy vội vàng gọi anh lại:

- Giáo sư Trần, anh chờ một chút...

Trần Thương sững sờ, xoay người lại:

- Thế nào?

- Cho anh cái này.

Ngưu Thiến cẩn thận từng li từng tí đưa một trang giấy được xếp gọn gàng đưa cho Trần Thương.

Anh sững sờ, tò mò, anh mở trang giấy ra.

- Phiếu nợ

- Ngưu Thiến thiếu nợ trung tâm Cấp cứu bệnh viện 20 vạn nhân dân tệ, dự định vào ngày 22 tháng 9 năm 2025 sẽ trả nợ...

Trần Thương lập tức sửng sốt

Cô bé này! Thực tế là Trần Thương không biết nên nói cái gì.

Thiếu nợ phí bệnh viện không phải chuyện hiếm thấy, không cần người bệnh viết phiếu nợ, vì bệnh viện cũng sẽ đòi nợ.

Không quản là có thể đòi được hay không, nhưng... Bình thường dưới tình huống quá sức.

Từ trước tới nay, Trần Thương chưa từng gặp qua một người bệnh nào như thế, tự mình viết phiếu nợ.

Thời gian trả nợ là năm năm

Sau khi Trần Thương trở lại phòng làm việc, lão Dư, lão Mã đều đã biết chuyện này.

Lão Mã thở dài nói:

- Số tiền kia, tôi sẽ trả thay cho cô ấy, tôi sẽ cất kỹ phiếu nợ này.

Lão Dư lập tức sững sờ.

20 vạn chứ không ít

Điều này đối với Mã Nguyệt Huy mà nói khả năng là không nhiều, thế nhưng... Lão Mã rất ít cho ai mượn tiền, hoặc ứng tiền cho ai khác.

Lão Mã nghiêm túc nói:

- Tôi đồng ý tin tưởng cô ấy! Dù là không trả tiền cho tôi cũng được

Lúc này, mọi người đột nhiên nghĩ đến lần đầu tiên cô ấy rời đi, đã sắp xếp chăn mềm gọn gàng, còn để lại vòng tay và tiền tiêu vặt.

Lần thứ hai rời đi, cô ấy xếp chăn mền gọn gàng, trải ga giường như mới, sau đó đi đến chỗ mọi người để dập đầu nói lời cảm tạ.

Đây là lần thứ ba

Cô ấy đã viết xong giấy nợ 20 vạn tệ hợp pháp.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có chút xúc động.

Có lẽ... Cô ấy thật sự nghiêm túc, lão Dư nhìn Trần Thương một cái:

- Giáo sư Trần, cố lên

Trần Thương gật đầu.

Anh xoay qua nhìn thành viên tiểu tổ của mình một cái, lập tức nói câu:

- Cuộc phẫu thuật lần này, mọi người cùng nhau cố gắng

Đám người dồn dập gật đầu

Bây giờ, cuộc phẫu thuật này không có gì sánh được với hi vọng thắng lợi của bọn họ.

Cuối cùng, tất cả các khâu chuẩn bị cũng đã sẵn sàng.

Ngày phẫu thuật cuối cũng đã tới.

Cùng ngày phẫu thuật, Mã Nguyệt Huy đã mua một cái điện thoại Huaweu đưa cho Ngưu Thiến.

Lão Mã cười nói:

- Đây là điện thoại đi động, mỗi người đều có, tặng cho cô, tôi sẽ dạy cho cô cách sử dụng như thế nào

Khuôn mặt của Ngưu Thiến đỏ lên, hai tay để ở sau lưng, vội vàng từ chối

Lão Mã cũng không để ý, khả năng là vừa mắt, nhìn thấy Ngưu Thiến có chút đau lòng và thương tiếc cho cô ấy.

Có lẽ, đây chính là duyên phận

Ngưu Thiến lắc đầu:

- Giáo sư Mã, tôi thiếu nợ chú quá nhiều! Tôi... Tôi sợ

Lão Mã cười nói:

- Sợ cái gì? Tôi có tiền

Ngưu Thiến có chút uể oải nói đến:

- Tôi sợ tôi không thể nào trả nổi... Chờ khi tôi tốt hơn, chú cũng có thể đưa cho tôi được không? Đến lúc đó, tôi mới có thể trả nổi...

Lão Mã sửng sốt một chút, hắn cười cười:

- Được

……

Sau khi chẩn đoán chính xác tình trạng hiện tại của U quái (teratoma), mọi người phải tranh thủ phẫu thuật cắt bỏ từ giai đoạn đầu

Cho dù là nó nằm bên trong buồng não thứ tư, cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng bất kể nói thế nào, cuộc phẫu thuật này cũng rất nguy hiểm, tính khả quan không cao, ca bệnh hiếm thấy, trình độ phẫu thuật đều rất đáng giá để nhìn

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, tất cả mọi người có chút khẩn trương.

Khi thực hiện phẫu thuật không thể mang theo tình cảm mà thực hiện phẫu thuật, như vậy mới có thể ổn định tinh thần thực hiện.

Tất cả mọi người đều chờ mong phẫu thuật bắt đầu

Thật sự mà nói, cuộc phẫu thuật lần này, chính Trần Thương cũng có cảm giác, đây là một quái cấp Vương giả.

Bởi vì vị trí này quá mức đặc thù, mà khối u nằm cùng với thân não, tiểu não, mạch máu, thần kinh.

Quả nhiên, sau khi gây mê toàn thân đã có hiệu quả, Trần Thương trực tiếp rạch mổ đường thẳng trung tuyến, mở ra lỗ lớn xương chẩm cùng atlas

vòm sau.

Sau khi màng cứng bị cắt mở ra, lập tức nhìn thấy khu vực bộ phận nằm ở buồng não thứ tư phình to

Sau khi thấy một màn này, mọi người ở hiện trường đang quan sát phẫu thuật đều khẽ nhíu mày

Độ khó nhìn chung là khá cao

Chương 1664: Boss Cấp Vương Giả Lại Lần Nữa Xuất Hiện

Sau đó, cần phải nghiêm túc tìm kiếm và phân tích cái u quái (teratoma).

Lúc này u quái (teratoma) bên trong buồng não phát sinh một chút biến dạng.

Từ bên trong lỗ hướng xuống phía dưới, hướng về sau đột hướng bể tiểu não-hành não, khảm trên nốt cột sống đầu trên.

Hơn nữa, toàn bộ mặt ngoài u quái (teratoma) hiện lên màu nâu tím, nhìn thấy rõ ràng hình dáng khối u, tính chất hơi cứng rắn mềm dai.

Mà lúc này, một loạt thông tin đã truyền tới trong não của Trần Thương

【 U quái (teratoma): Cấp 97, Vương giả cấp Boss! Xin thận trọng! Xin thận trọng! 】

Nhìn thấy nhắc nhở đỏ tươi, Trần Thương lập tức nhíu mày.

Xem ra, độ khó tình huống này so với trí tưởng tượng của anh còn cao hơn rất nhiều

【 U quái (teratoma) cấp Vương giả, nắm giữ 6 đầu chung động mạch máu với nhiều nhánh, đồng thời đã gắn bó chặt chẽ với thân não, khu vực thần kinh thị giác, xin cẩn thận, xử lý thận trọng! 】

Không chỉ có Trần Thương, mọi người xung quanh thấy màn này, sau đó lập tức hơi khẩn trương lên.

Bởi vì có thể thấy rõ, rõ ràng hình dáng khối u hiện lên màu đỏ tím giống như hình dáng của một quả dâu tằm, mặc dù tổ chức xung quanh có phân giới rõ ràng, nhưng có liên kết hết sức phức tạp cùng với những bộ phận xung quan, rất nhiều động mạch nhánh cung cấp máu, với thần kinh thị giác có kỵ khóa...

Tình huống thật sự quá phức tạp.

Trần Thương hít sâu một hơi.

Boss cấp Vương giả

Nhất định phải thắng.

Không chỉ vì được ban thưởng, mà còn phải cứu sống Ngưu Thiến.

Trần Thương thật sự còn một vài vấn đề muốn đích thân hỏi cô ấy: chính mình có chỗ nào không bằng Mã Nguyệt Huy thô lỗ kia.

Phẫu thuật bắt đầu, mấy người trợ thủ đứng xung quanh đều rất rất khẩn trương.

Trần Thương bên này cũng bỏ đi ý nghĩ là để cho đám người này mổ chính tiến hành hoàn thành phẫu thuật

Dù sao, đây cũng là một cuộc phẫu thuật không thể khinh thường.

Bước đầu tiên vẫn là phải tách tổ chức não và u quái (teratoma) ra riêng, nhất định phải cẩn thận dùng tấm ép não hướng hai bên bề mặt mở ra dẫn từng bộ phận tổ chức, để chủ thể khối u xuất hiện rõ ràng.

Mà đúng lúc này, cũng có thể thấy cung cấp động mạch máu đến từ tiểu não, sau đó động mạch nhánh, mỗi bên cạnh ước chừng 3 nhánh.

Tất cả đều cần xử lý sạch sẽ

Nhưng, muốn đi vòng qua, với không gian này rõ ràng là không được. Còn nhất định phải từ não nhỏ amiđan phía dưới với buồng não thứ tư bên cạnh tiến vào khối u, cứ như vậy, hai tay đối với thao tác và gốc độ khảo nghiệm có mối quan hệ rất lớn.

Trần Thương hít sâu một hơi, hai tay với góc độ này rất khó thao tác.

Hôm nay, Mã Nguyệt Huy tiến vào phòng mổ với thân phận là người nhà bệnh nhân, tiếng thở hổn hển giống như con gái của anh ta đang đang nằm trên bàn mổ.

Lúc này, mạch máu mặt ngoài khối u từng cái một cần phải dùng điện để cắt đứt.

Quá trình này nhìn như đơn giản, lại nhất định phải xử lý tốt, phân loại, sau khi xử lý xong, cần phải tiến hành khâu lại.

Bước này, Trần Thương làm rất nhanh

Tốn không đến 10 phút đã xử lý xong toàn bộ.

Sau đó, anh trực tiếp dùng chỉ sợi xuyên qua khâu lại u quái (teratoma), đem khối u nhẹ nhàng dắt hướng về sau, dùng miếng bông đặt ở giữa khối u và đáy buồng não thứ tư, giảm bớt sự phức tạp cho cuộc phẫu thuật bên trong thân não.

Mọi người nhìn thấy được chuyện này hai mắt đều sáng lên.

Thao thác thật là xảo diệu

Thao tác rất chuẩn xác

Ý tưởng rất tốt

Trần Thương không có dừng bước lại, hai bên sâu bề mặt cung cấp động mạch máu lại lần nữa dùng điện cắt đứt.

Đỉnh chóp phía bên cạnh khối u được tách ra, sau cùng cắt ra bộ phận khối u nền

Vào lúc này, đám người hưng phấn nhỏ giọng thầm thì

- Có thể tháo xuống

- Đúng! Giáo sư Trần rất giỏi

- Vậy mà có thể xử lý nhanh như vậy

Khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên lại phát hiện một chuyện rất kinh ngạc

Cái khối u quái (teratoma) dính liền với bộ phận tổ chức bên trong buồng não

Tin tức này giống như một tin dữ.

Hoàn toàn chính xác, biên giới không rõ ràng

Nhưng, dính liền thì thực sự rất nghiêm trọng

Xử lý như thế nào?

U quái (teratoma) thực tế là quá lớn, mà còn nền bộ phận dính liền với đáy buồng não thứ tư buồng não rất chặt chẽ rất khó có thể tách rời.

Nếu tình huống bình thường, sẽ cắt bỏ tổ chức khối u, phòng ngừa tổn thương thân não, xuất hiện hậu quả nghiêm trọng.

Thế nhưng, người bệnh không phải mắc khối u bình thường, đây là u quái (teratoma)

U quái (teratoma) có một đặc điểm rất quan trọng là có thể tái phát.

Một khi xử lý không sạch sẽ, có thể rất dễ tái phát lại lần nữa

Dựa theo cái tốc độ này, không lâu sau đó, lại là một chuyện rất phiền toái

Vì lẽ đó, loại bỏ còn sót lại tổ chức rất là quan trọng

Sau một lát, Trần Thương nói:

- Lấy kính hiển vi cho tôi, dùng thấu kính nhân 8

Hoàn toàn chính xác, vào lúc này, nhất định phải áp dụng thủ pháp chênh lệch vi phẫu.

(Vi phẫu là một từ ngữ chuyên ngành phẫu thuật, trong đó có sử dụng kính hiển vi chuyên dụng và các dụng cụ với mức độ chính xác tinh vi để sửa chữa các cấu trúc nhỏ và phức tạp như mạch máu, dây thần kinh có đường kính chỉ vài milimet)

Nếu không...Thân não rất dễ dàng bị ảnh hưởng.

Sau khi thấy một màn này, tất cả mọi người muốn nói lại thôi, muốn nhắc nhở Trần Thương lại dừng lại.

Nhưng, Trần Thương đã quyết định, nhất định phải xử lý.

Dùng thấu kính phóng to 8 lần, sau đó, cảm giác nội soi của anh cực kỳ tốt.

Hai tay của anh cầm cái nhíp bóc tách với những nơi khối u chưa xâm lấn, từng chút từng chút cẩn thận bóc tách.

Một bước này, nhìn đám người có vẻ vội vã cuống cuồng.

Bên trong phòng mổ, ai cũng không dám lớn tiếng trút giận, càng đừng đề cập đến việc nói chuyện.

Điểm khác nhau giữa kính hiển vi và kính bình thường đã thể hiện ra.

Mà hai tay Trần Thương điều khiển năng lượng lực chính xác đến cực hạn.

Cẩn thận từng li, không dám lơ đãng một chút nào

Lít nha lít nhít mồ hôi dày đặc trên trán, cái cổ, trên cả khuôn mặt Trần Thương...

Thật quá cực khổ

Anh nín thở ngưng thần, không dám khinh thường

Đây cũng không phải là kiểm tra bằng lái đâu, mà có hai lần cơ hội, nếu như kiểm tra không đạt có thể dùng tiền thi lại.

Nhưng, đây chỉ có một lần phải tranh thủ

Đây chính là Boss cấp 97, cấp Vương giả

Trần Thương rất muốn biết rõ đến cùng sẽ ban thưởng cho mình cái gì

Cố gắng

Cố lên

Làm được mà

Tất cả các thao tác để phẫu thuật cần phải chính xác, độ khó liên tục đề cao.

Trần Thương cảm giác nội y đều ướt đẫm.

Cuối cùng, một giờ sau, hai mắt của anh đều có chút không thoải mái.

Phẫu thuật thành công

Anh cẩn thận từng li từng tí tách từ đỉnh chóp bên cạnh khối u, sau cùng từ bộ phận khối u nền cắt ra

Vào lúc này, không biết ai nhỏ giọng nói câu:

- Mở! Mở! Thật tách ra rồi

- Mẹ nó... Kỹ thuật cũng quá mạnh, cũng có thể giải quyết thành công

- Đúng vậy, xử lý trên thân não, đây giống như là đang nhổ răng cọp, cần phải quyết đoán! Quá mạnh

Bên trong cả phòng, tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên không ngừng

Quá giỏi.

Một cuộc phẫu thuật, lại một lần nữa cái tên Trần Thương nổi tiếng ở lĩnh vực kỹ thuật khoa Ngoại thần kinh

.....

Mấy thành viên của tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh đang đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này, sau đó trong lòng có thể nói là hưng phấn không gì sánh được

Trần Thương thực tế quá lợi hại, thật sự không thể không phục.

Loại tình huống này, anh cũng dám tách rời, ngoại trừ người tài cao gan lớn, bên ngoài còn có cái gì muốn nói?

Chương 1665: Bất Tri Bất Giác, Tôi Trở Thành Cơ Hội Giúp Người Khác Thay Đổi Số Phận

Hoàng Tân Hải nhìn thấy được màn này, hai tay của anh ta có chút kích động run rẩy.

Đây mới là một bác sĩ chân chính của khoa Ngoại thần kinh.

Cái gì là khả năng

Cái gì là không thể nào?

Mị lực lớn nhất của một bác sĩ chính là đây.

Đã biến một điều một chút khả năng không thể biến thành có khả năng

Có thể đi theo dạng người này để mà học tập, cuộc đời này anh ta được trời ban cho tài phú hơn người

Có thể đi theo lão đại, thật sự là có cơ duyên với nhau.

Hoàng Tân Hải có cảm giác mình bị trúng độc bởi uống phải trà lạnh lần trước, từ khi bình phục trở nên khỏe hơn trước rất nhiều

Làm thật tốt

Nhất định phải làm thật tốt

Mặc dù Hoàng Tân Hải không phải hiểu rất rõ Trần Thương, dù sao thì thời gian làm việc ở bệnh việc cũng không phải rất dài.

Nhưng lúc này, mấy thành viên khác tiểu tổ của khoa Ngoại thần kinh lại rất kích động.

Bọn họ có thể là tận mắt nhìn thấy Trần Thương từng bước một để hoàn thành phẫu thuật với một tinh thần quật khởi.

Những đồng nghiệp ở khoa ngoại Tim, khoa Ngoại tổng hợp hiện tại lẫn vào là phong sinh thủy khởi, khi tham gia hội nghị cả nươc, cũng bắt đầu được mang hàm cấp giáo sư.

Mấu chốt nhất một chút chính là có thể giảng bài trước cả nước, phi đao nghiệp vụ cũng càng ngày càng thành thạo.

Đây đối với một bác sĩ mà nói, ý nghĩa chân chính của chuyện này chính là thời kỳ hoàng kim, muốn tên nổi danh, có tiền liền có tiền

Cái nghề bác sĩ này, chỉ cần bạn có năng lực, tài phú và danh vọng sẽ đến một cách tự nhiên, tự nhiên có một tiền đề là năng lực này không thể thay thế

Ngày hôm nay, tất cả mọi người kể cả những vị chủ nhiệm đã bị khuất phục bởi tài năng phẫu thuật của Trần Thương.

Thân não, đây chính là trụ cột sinh mệnh

Trần Thương dám bỏ công sức ra ở chỗ này, có thể là rất hạ quyết tâm.

Điều này làm cho tận đáy lòng của mọi người rất khâm phục.

Phải biết, có bao nhiêu hạng người đức cao vọng trọng hiện tại công thành danh toại sau đó bắt đầu lui khỏi vị trí hàng hai.

Có rất nhiều người say sưa nói chuyện trở thành công thành lui thân.

Vì sao lại có một lão Ngô đã hơn chín mươi tuổi vẫn giữ vững tuyến đầu nguyên thủ của khoa ngoại Gan mật.

Bởi vì sợ

Chữa bệnh là sự không chắc chắn.

Một lần thất bại không coi là cái gì, nhưng có ít người không đồng ý liều lĩnh sự phiêu lưu như thế, cũng không có năng lực này.

Trần Thương đồng ý làm việc này, có can đảm để làm, mà còn lại có thể hoàn thành điều đó.

Đây mới thật sự là bản lĩnh

Nhìn thấy Trần Thương đã xử lý sạch sẽ thân não, cũng đã tách rời u quái (teratoma), tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Cuộc phẫu thuật này chắc chắn sẽ là một tác phẩm làm thành danh của Trần Thương ở lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh.

Trần Thương đã phẫu thuật cắt bỏ nang màng nhện của Đặng Vũ, mặc dù rất khó, nhưng cuộc phẫu thuật kia cũng không có uy hiếp đến trụ cột sinh mệnh, dù sao màng nhện cuối cùng cũng nằm bên ngoài trung tâm, nếu tổn thương cũng chỉ ở ngoài vỏ đại não.

Cuộc phẫu thuật cắt bỏ u quái (teratoma) nằm trong buồng não thứ tư, ý nghĩa có thể gọi là không tầm thường.

Bản thân ca bệnh đã rất hiếm thấy, lại thêm thủ thuật trị liệu thiếu thốn, với kết cấu buồng não thứ tư có đặc tính rất phức tạp, một cuộc phẫu thuật có độ khó liên tục kéo lên.

Có thể nói, cuộc phẫu thuật thành công, bản thân đối với trung tâm Cấp cứu mà nói, là có thể lấy ra để làm mấy bài quảng cáo, tuyên truyền.

Nhưng, từ trước đến nay lão Dư cũng không có làm như thế, vì Trần Thương dù sao cũng là tới bồi dưỡng, Dư Dũng Cương không đến mức mượn danh tiếng, tài năng Trần Thương để làm cho bệnh viện thêm rạng rỡ vinh dự.

Bên trong căn phòng tất cả mọi người là liên tiếp nhìn về phía Trần Thương, bên trong ánh mắt tràn đầy ao ước

Đây giống như khi còn bé đến trường, nhìn thấy con cái của người khác thi đại học, đạt được điểm thủ khoa cả nước.

Loại ao ước đó, phát ra từ trong lòng

Sự ngưỡng mộ này và tiền không có mối quan hệ gì hết.

Làm kỹ thuật, đối với kỹ thuật tinh xảo, người kính trọng có đôi khi thật sự là từ đáy lòng, theo bọn họ nghĩ, đây chính là mục tiêu cả đời của chính bọn họ

Lúc này, Trần Thương cũng không có nhàn rỗi, phẫu thuật bên này còn chưa kết thúc.

U quái (teratoma) đã bị tách rời ra.

Vào lúc này, loại bỏ khối u thì đã cực kỳ nhẹ nhàng.

Từ bên trong buồng não lấy ra, một cái thịt u cục, mà u quái (teratoma) này thật là không nhỏ

Điều này đã đánh vào thị giác của người khác một cách mãnh liệt, hơn nữa mặt ngoài còn dính vết máu.

Nếu không phải ở trong phòng mổ, thì đây chính là một bộ phim kinh dị.

Món đồ chơi này cứ thế mà ở trong buồng não thứ tư nội sinh tóc dài dục đầy đủ thời gian năm năm

Để Ngưu Thiến từng bước đánh mất năng lực vận động, trung tâm hô hấp và trung tâm tuần hoàn thường xuyên bị ức chế.

Đây chính là kẻ cầm đầu

Nhưng, nơi bệnh viện này, tụ tập một đám mỗi ngày cùng nhân thể cơ quan liên hệ 'Ngoan nhân'

Bác sĩ khoa ngoại thấy u quái (teratoma) quỷ dị cảm giác như thế nào?

Ừm

Vào giờ phút này, Hồ Truyền Bang là người đầu tiên không nhịn được.

Chờ sau khi u quái (teratoma) đặt ở bên trong dụng cụ, liền vội vã đi tới, nhanh chóng chụp mấy bức ảnh

Tiếp theo, ông ta đứng ở một bên nghiêm túc xem tường tận.

Các bác sĩ khác thấy thế, hai mắt nhìn u quái (teratoma) sáng lên, muốn chụp ảnh lưu niệm, dù sao quá hiếm có

Trần Thương cũng không quản chuyện này, dù sao món đồ chơi này chụp mấy tấm hình cũng không hỏng

Chỉ cần đám người này không nhân lúc chính mình ăn cơm gửi đến đều dễ nói

Vào lúc này, anh đột nhiên nghĩ đến Tỉnh Nhiên, có muốn chia sẻ hình này cho anh ấy hay không?

Lão Tỉnh dù sao cũng là người trong nghề, cũng rất ưa thích mấy thứ này?

Chờ phẫu thuật kết thúc, gửi cho anh ấy xem.

Hại, cuộc sống bác sĩ khoa ngoại chính là buồn tẻ như thế.

Nhưng... Nghe nói Cảnh Nghiên với bạn gái của anh ấy cũng sắp kết hôn rồi

Đến lúc đó tặng cái gì làm lễ vật?

Đi phong bì thì quá bình thường.

Nếu không... Đưa này sẽ đặc biệt hơn chứ?

Tiêu bản U quái (teratoma)?

Hay ... Tiêu bản Sán dây nhỏ (Echinococcus), sán lá gan?

Aiz, quá khó lựa chọn.

Trần Thương quay người nhìn các bác sĩ xung quanh từng đều đang nhìn hình anh ai chụp đẹp hơn, nhịn không được xúc động một tiếng, đây chính là tác dụng của tập thể

Nếu như tôi chụp một người, người ta khẳng định cho rằng tôi là một tên biến thái.

Nhưng hiện tại nhiều người như vậy đều có loại này yêu thích giống mình...

Hôm nay, Mã Nguyệt Huy lại rất tỉnh táo, nhìn khu vực phẫu thuật phức tạp nhất thành công, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Ngưu Thiến bất luận như thế nào, đối với Mã Nguyệt Huy không có cái gì tổn thất.

Nhưng con người chính là như vậy, hợp ý một cái, lão Mã liền cảm thấy như thế, cảm thấy chính mình nên giúp đỡ cô ấy một chút.

Hơn nữa, Ngôn Thiến cũng không làm cho ai chán ghét chính mình.

Đợi cô ấy khỏe lại, có thể giới thiệu công việc.

Nghĩ đến bên trong ví tiền của mình vẫn còn giữ phiếu nợ kia, Mã Nguyệt Huy vẫn còn có chút mềm lòng.

...

...

Phẫu thuật còn chưa kết thúc.

Sau khi cắt bỏ khối u, buồng não thứ tư sẽ thông suốt sáng tỏ.

Khối u quái (teratoma) trưởng thành, buồng não thứ tư của Ngưu Thiến có mở rộng một chút, cứ thế mà gạt ra.

Lúc này, bên trong buồng não vẫn còn tích máu, tích dịch vân vân.

Trần Thương nói với Hoàng Tân Hải:

- Rửa nước muối sinh lí một chút, tiếp tục hút dịch.

- Chủ nhiệm Ngô, ông hãy tới đây làm bước cuối

Hiện tại, dao mổ của Trần Thương đã dừng lại.

Thời gian còn lại anh làm cũng không có ý nghĩa, chẳng bằng tới xem thực lực của các thành viên tiểu tổ của mình một chút, cũng coi như là xem xét khả năng của bọn họ.

Chương 1666: Ban Thưởng Siêu Cấp

Mà vừa đúng lúc, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên

【 Độ thiện cảm của Hoàng Tân Hải + 20! 】

【 Độ thiện cảm của Ngô Huy + 20! 】

...

m thanh hệ thống nhắc nhở liên tục vang lên.

Trần Thương kinh ngạc phát hiện độ thiện cảm của các thành viên tiểu tổ với mình đều tăng lên 20

Điều này làm cho anh trong nháy mắt tỉnh táo lại, bắt đầu phân tích.

Chẳng lẽ... Cơ chế này giống với cơ chế độ thiện cảm giáo sư Mạnh sao?

Thật là bất ngờ khi có thể tăng lên độ thiện cảm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhịn không được bật cười.

Như vậy cũng tốt lắm

Nếu như cứ bất ngờ mấy lần như vậy, nhiệm vụ cũng rất dễ dàng hoàn thành.

Đến lúc đó, chờ độ thiện cảm lên đến 60, chính mình cũng có thể nhìn thấy thuộc tính đối phương, kể từ đó, đối với nhiệm vụ bồi dưỡng của mình cũng thuận tiện hơn rất nhiều

Không tệ

Trần Thương đứng ở một bên, nhìn Ngô Huy bắt đầu tiếp nhận cuộc phẫu thuật, cũng coi như là đã được thả lỏng một chút.

Dù sao Ngô Huy cũng là một phó chủ nhiệm của khoa Ngoại thần kinh, khả năng qua hai năm làm bác sĩ chủ nhiệm cũng có thể.

Ngô Huy đến trung tâm Cấp cứu làm cũng không đến năm năm, đã làm việc vất vả ở rất nhiều bệnh viện, mới có thể đến nơi này.

So sánh với Nhạc Lượng, lai lịch của Ngô Huy vẫn không đủ.

Nhưng quý ở sự chăm chỉ, không thích kết giao, nếu có thời gian ông ấy sẽ xem luận văn, nghiên cứu phương pháp phẫu thuật một chút.

Đây là một ưu điểm, nhưng ở xã hội hiện nay một cái ưu điểm vẫn không đủ.

Nhưng nói như thế nào, một người có thể bình tĩnh và giữ tâm trạng để nghiên cứu học là rất tốt, Trần Thương vẫn rất tôn kính, cũng đồng ý cho

bọn họ một chút cơ hội.

Bề ngoài Ngô Huy rất bình tĩnh, từ trước đến nay ông ta luôn giữ bình tĩnh.

Nhưng hôm nay, trong lòng ông ta lại có một chút hơi khẩn trương.

Bởi vì ông ta hiểu được, đây là một lần kiểm tra của Trần Thương dành cho mình.

Nghĩ tới đây, Ngô Huy khó mà có thể kềm chế kích động trong lòng mình.

Ông ta thật thiếu cơ hội, thật sự là thiếu cơ hội

Dù là Nhạc Lượng, cũng có hai ba lần cơ hội, liên tục được điều động, có thể là đến bây giờ Ngô Huy vẫn chưa có một cơ hội nào.

Nếu như...Bản thân lọt vào bên trong ánh mắt Trần Thương, đây có lẽ mà nói chính là một cơ hội đối với ông ta.

Nghĩ tới đây, Ngô Huy cố nén kích động trong lòng, bắt đầu thao tác từng bước, nghiêm túc xử lý sạch sẽ buồng não, cẩn thận từng li từng tí cân nhắc giải quyết mỗi một bộ phận, mọi thứ đều làm tương đối chu toàn.

Hoàn mỹ?

Chính mình không thể nào làm được

Ngô Huy biết được thực lực bản thân.

Nhưng, hôm nay Ngô Huy có thể biểu hiện ra cho mọi người thấy một cách chân thật nhất, đáng tin nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mặc dù quá trình phẫu thuật kế tiếp độ khó không cao. Thế nhưng, Trần Thương rất cẩn thận tỉ mỉ nhìn từng bước phẫu thuật một.

Sau khi xử lý máu tích trong buồng não sạch sẽ, sau đó Ngô Huy rất cẩn thận thông qua ống dưới miệng, đi ngược chiều tiến vào ống tích máu cũng rất an toàn.

Quá trình này đã làm cho Trần Thương gật đầu chấp nhận, khen Ngô Huy.

Một thao tác cho dù rất nhỏ.

Cứ như vậy, có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Sau đó, Ngô Huy bắt đầu ở bể tiểu não, đặt ống dẫn lưu ở hành não làm bể thức dẫn lưu.

Sau khi đặt ống dẫn lưu, chính là lúc đóng kín vết thương.

Vào lúc này, Ngô Huy do dự một chút, nhìn Hoàng Tân Hải một cái:

- Cậu tới đi.

Hoàng Tân Hải cảm ơn cười một tiếng, liền vội vàng gật đầu:

- Cám ơn anh Huy

Nói xong, nhìn Trần Thương một cái, nhận lấy pen kẹp kim, bắt đầu đến công việc tiếp sau đó.

Biểu hiện Hoàng Tân Hải so với Ngô Huy càng thêm mãnh liệt một chút.

Dù sao, người trẻ tuổi nha, đều lộ ra mặt, nhưng thao tác của Hoàng Tân Hải vẫn rất đúng tiêu chuẩn, lúc trực tiếp đóng kín vết thương cứ mở rộng màng cứng rồi khâu lại.

Sau đó thì khâu lại từng lớp cơ, các mô liên kết dưới lớp da, nhìn chung là không có quá nhiều vấn đề.

Phẫu thuật kết thúc.

Tổng thể mà nói rất thành công, nhưng đây cũng không có nghĩa là phẫu thuật đã thành công

Sau cuộc phẫu thuật cắt bỏ khối u ở bên trong buồng não thứ tư sẽ gặp rất nhiều biến chứng, không thể lơ làng một chút, bất kỳ sự bất cẩn nào cũng không được xảy ra.

Có vạn thao tác phẫu thuật có một số chi tiết không chú ý, có khi lại liên lụy đến thân não, khả năng xảy ra những vấn đề cản trở trung tâm tuần hoàn hô hấp, còn có dịch não tủy khôi phục tuần hoàn vân vân...

Sau phẫu thuật, Trần Thương đưa người bệnh đến phòng giám sát cấp cứu.

Cứ như vậy có thể kiểm tra xem xet định kỳ, thuận tiện cho việc giám sát bệnh tình của người bệnh.

Người bệnh u quái (teratoma) cũng có rất nhiều bệnh lý.

Dù sao, mặc dù mình có thể xác nhận là u quái (teratoma), nhưng... Có thay đổi thành ác tính hay không?

Có nguyên tố khác hay không?

Bên trong y học vẫn có một số vấn đề, không thể dựa vào chủ quan mà ước đoán, còn cần phải nghiên cứu đối chiếu tỉ mĩ.

Phẫu thuật kết thúc.

Mọi người dồn dập đi lên chúc mừng Trần Thương, cứ như vậy lại một lần hoàn thành cuộc phẫu thuật lớn vĩ đại.

Trần Thương cười cười không nói gì.

Mã Nguyệt Huy bên này cũng có chút hài lòng nhìn anh:

- Trần Thương, buổi tối nay tôi mời cậu thịt nướng.

Trần Thương cười cười:

- Không có vấn đề.

Mà u quái (teratoma) được đưa đi trước, được y tá tự thân đưa tới.

- Giáo sư Trần, chụp như thế được không?

Trần Thương sững sờ, lập tức cười cười:

- Ừ, cám ơn

Y tá vội vàng cười cười:

- Cám ơn tôi làm cái gì, hôm nay, anh đã vất vả rồi.

Từ trong phòng mổ đi ra, sau đó anh trực tiếp đi đến phòng vệ sinh bên cạnh phòng thay đồ, nơi đó có thể tắm rửa.

Vừa rồi phẫu thuật, anh cẩn thận từng li từng tí sợ xảy ra chuyện, vì lẽ đó toàn bộ quá trình luôn khẩn trương cao độ, toàn thân ra mồ hôi rất nhiều

Sau khi tắm rửa một phen sau đó, mới ra khỏi phòng mổ.

Bên này vừa ra cửa, đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

【Đinh! Chúc mừng ngài, thành công cắt bỏ u quái (teratoma) cấp 97, boss cấp Vương giả, phẫu thuật vượt cấp hoàn thành độ khó rất cao, thu được ban thưởng siêu cấp: Thuật Thức Định Hướng Kỹ Thuật Các Mặt cấp hoàn mỹ (tùy ý chọn một)!】

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở vang lên, cả người trực tiếp sững sờ đứng yên tại chỗ

Vì sao?

Bạn chỉ cần nhớ, chỉ cần đồ vật xem không hiểu, đều khá là hiếm, cái này rất đúng

Nếu như cho Trần Thương một cuộc phẫu thuật bình thường, cho dù là cấp hoàn mỹ, cũng chỉ là một hạng phẫu thuật.

Nhưng nếu như cho bạn một hạng kỹ thuật, có thể là rất ghê gớm.

Bởi vì điều này giống như tiêu biểu, nhưng chính là một loại hình được sử dụng rất nhiều trong các cuộc phẫu thuật khác nhau

Một loại kỹ thuật đã rất mạnh, càng đừng đề cập loại kỹ thuật này còn gọi là: Kỹ Thuật Định Vị Các Mặt

Loại kỹ thuật này xuất hiện rất sớm vào năm 1848 khi đã bắt đầu nghiên cứu, nhưng, loại phẫu thuật tinh chuẩn này trong thời gian ngắn không thể nào phát triển.

Hiện tại khoa học kỹ thuật hiện đại và công cụ máy tính đang phát triển, để loại kỹ thuật theo lý luận đến thực tiễn đều bắt đầu hoàn thiện ở mỗi phương diện.

Như vậy, cái gì là Kỹ Thuật Định Hướng Các Mặt đây?

Chương 1667: Nên Làm Chuyện Chính Sự

Phẫu thuật định hướng các mặt là sử dụng nguyên lý tọa độ hình học không gian, xây dựng hệ tọa độ não và xương sọ bên trên dụng cụ định hướng, xây dựng hệ tọa độ, tiến hành định vị với kết cấu bộ não, dùng các loại dụng cụ các thao tác phẫu thuật, ví dụ như hơi điện cực, sinh thiết kim, làm tổn thương kim chờ dẫn vào điểm trung tâm để tiến hành thao tác.

Nghe phức tạp, nói dễ hiểu là để phẫu thuật sọ não càng thêm tinh chuẩn, chính xác đến chỉ chỗ nào đánh chỗ đó

Mà còn, kèm theo kỹ thuật 3D-slicer định vị rất tinh chuẩn, điều này làm cho những cuộc phẫu thuật thần kinh phức tạp trở nên dễ dàng, ngày càng có khả năng thực hiện.

Cũng như, hiện tại kỹ thuật định hướng các mặt chủ yếu dùng cho trị liệu lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh trong các bệnh như Parkinson, khối u, bệnh động kinh, các loại bệnh tật não bộ, mà còn, bệnh về thần kinh, đặc biệt là bệnh nhân mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng, sẽ dùng cách này điều trị, có hiệu quả tốt

Vì lẽ đó, thông qua những thứ này, các bệnh khó trị, có thể dùng loại kỹ thuật cao này mà chuẩn đoán

……..

Lúc nhìn thấy một hạng kỹ thuật như thế, cả người Trần Thương mới cảm thấy có chút nhẹ nhàng

Bởi vì loại kỹ thuật này có thể nói là một trong những tuyến kỹ thuật đầu tiên trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh cho đến hiện tại.

Hiện tại, bây giờ đơn vị lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh và các chuyên gia đều đang nghiên cứu và thực hiện cái này, mà còn, cho ra thành tích cũng rất nhanh.

Trước đây Parkinson, bệnh động kinh và những khối u có bộ vị đặc thù cơ bản là không thể nào điều trị, nhưng hiện tại, kỹ thuật định vị các mặt để các căn bệnh này điều có khả năng chữa trị

Nhìn thấy ban thưởng vàng óng ánh bên trong thanh nhiệm vụ, Trần Thương đột nhiên không biết nên lựa chọn thế nào

Loại cảm giác này giống như là đang có tứ đại mỹ nhân đứng ở trước mặt mình, nhưng lại chỉ có thể lựa chọn một người, rất khó khăn

Thật sự, Trần Thương muốn hết tất cả.

Đáng tiếc, điều này là không thể được.

Càng là đồ tốt, thì càng khó đạt được.

Đầu tiên chờ chút đã, nhìn bản thân cần cái gì, cái nào là tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Trần Thương liền rời khỏi phòng mổ.

...

...

Bên trong văn phòng, Mã Nguyệt Huy hết sức hưng phấn, thấy anh đi tới, xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Có muốn cùng tôi đi bắt giặc hay không?

Trần Thương lập tức sững sờ:???

Mã Nguyệt Huy híp mắt nói:

- Biết được quê quán của Ngưu Thiến thì cũng đã biết được nơi sống của cái tên dâm tặc đó rồi, thôn Sa Nươm

Trần Thương lập tức liếc mắt:

- Được rồi, tổ trưởng Mã, chuyện này anh kích động một chút là được rồi, thế mà anh lại đi tìm nơi quê quán, nơi sống của người ta

Lão Mã sững sờ, nhìn Trần Thương:

- Nơi đây vẫn còn mê tín như thời phong kiến có được hay không? Hơn nữa, còn có cái lão dâm côn kia muốn vô lễ với Ngưu Thiến

Trần Thương ngồi trên ghế, nhịn không được nói:

- Vừa rồi, đúng lúc y tá cắm ống tiểu, tôi để y tá nhìn một chút, Ngưu Thiến này vẫn còn là 'xử nữ' (còn trinh)! Anh cũng đừng giày vò bản thân mình nữa

- Cảnh sát cũng đã liên hệ với người nhà Ngưu Thiến, đoán không chừng không bao lâu thì họ sẽ tới đây.

- Ngưu Thiến đã không có gì, nhưng anh cũng trước đừng có gấp, đúng không?

Lão Mã nghe xong lời này, cũng thở dài, kỳ thật trong lòng anh ta cũng cảm thấy Trần Thương nói có chút đạo lý:

- Được rồi, tất cả nghe theo cậu.

Trần Thương lại tò mò hỏi:

- Hiện tại, tôi vẫn còn có chút thắc mắc, tại sao cô ấy lại tin tưởng anh đến như vậy?

Lão Mã do dự một chút sau đó, phiền muộn mà nói:

- Đại khái là bởi vì đẹp trai

Bên này chủ nhiệm Dư cũng đi đến:

- Phẫu thuật thuận lợi không?

Trần Thương gật đầu:

- Rất tốt, rất thuận lợi, chúng ta chỉ cần theo dõi bệnh nhân khôi phục sức khỏe và có bệnh biến chứng hay không?

Dư Dũng Cương nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn lão Mã một cái, cười nói:

- Không phải cậu đến nhận em gái hay sao? Nhìn kỹ

Lão Mã cười cười:

- Em gái hay không em gái, thì tôi cũng cảm thấy cô ấy rất đáng thương, phải nói tôi và cô ấy rất có duyên với nhau. Chủ nhiệm Dư, tôi có thể không trực ca đêm được không?

Lão Dư sững sờ:

- Vì sao?

Lão Mã mặt đỏ lên:

- Cái này... Tôi rất dị ứng với ca đêm! Đúng, chính là như vậy

Trần Thương suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Trình độ không biết xấu hổ của người này cũng quá mặn đi?

Lão Dư trầm ngâm một lát, nhìn lão Mã, nghiêm túc nói:

- Ai u, đây thật là chuyện tốt

Lão Mã thấy thế, lập tức vui vẻ

Khi đang muốn nói chuyện, chủ nhiệm Dư xen vào đánh gãy.

- Như vậy đi

- Đúng rồi, không phải cậu biết trị liệu dị ứng cường độ thấp, một biện pháp chính là có thể tiến hành theo chất lượng liều lượng thấp, tiếp xúc qua mẫn nguyên, sau cùng trị hết! Cậu cũng không cần lo lắng, trước khi hết tháng này, tôi sẽ bố trí cho cậu nhiều ca đêm hơn một chút, tranh thủ trị tận gốc cho cậu.

Nói xong, Dư Dũng Cương liền rời đi, để lại một Mã Nguyệt Huy đang ôm vết thương.

Quá đáng thương.

Cái gì gọi là trị dứt?

Cần thể hiện sự quan tâm nhân văn một cách tối thiểu nhất hay không?

Tinh thân chủ nghĩa nhân đạo tối thiểu nhất làm sao cũng không có chứ?

Nói chuyện với bác sĩ làm sao mệt mỏi như vậy chứ

Chờ lão Dư chân trước ra ngoài, sau khi Mã Nguyệt Huy buồn bã thở dài vài tiếng, đột nhiên thở dài.

- Trần Thương, cậu có phát hiện gì không?

Lão Mã dùng khuỷu tay chạm vào Trần Thương hỏi.

Anh sững sờ hỏi:
- Phát hiện cái gì?
Lão Mã cười đắc ý, nói:
- Chủ nhiệm Dư, ông ta không thể rời khỏi tôi được, cậu biết rõ vì sao không?
Trần Thương suy nghĩ một chút, cảm thấy tâm trí lão Mã giống như một đứa bé ba tuổi rưỡi, không thể khi dễ, phải cổ vũ:
- Đại khái vì anh rất quan trọng
Lão Mã quả nhiên vui vẻ
- Hoàn toàn chính xác, tôi cũng cảm thấy, tôi rất quan trọng , nói thế nào cũng coi như là trụ cột của sáu khoa cấp cứu ở đây.
Vào lúc này, đột nhiên Dư Dũng Cương quay trở lại, sau khi thấy lời của Mã Nguyệt Huy, nhịn không được cười nhạo một tiếng:
- Cậu còn không bằng tác dụng của 1 ml adrenalin
Trái tim pha lê của Mã Nguyệt Huy lại tan nát một lần nữa
Trần Thương nhịn không được hỏi:
- Gần đây, cậu có chuyện gì, vì sao không trực ca đêm?
Lão Mã nhỏ giọng nói:
- Cậu không có nhìn thấy tôi gần đây vẫn luôn tại luyện sao? Tôi còn có thể cai rượu
- Tôi cùng với chị dâu của cậu gần đây chuẩn bị muốn sinh con
Lời vừa nói ra, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút
- Có thể? Tổ trưởng Mã, đây chính là một chuyện lớn
Lão Mã cười hắc hắc:
- Nếu không, nhận cậu làm cha nuôi như thế nào?
Trần Thương nở nụ cười:
- Không có vấn đề
Hôm nay, được tan ca tương đối sớm, bệnh viện cũng không có việc gì, hiện tại Trần Thương cũng không cần phải tự mình làm việc gì, dưới tay anh có mấy người tới xử lý công việc hàng ngày, trên cơ bản cũng không bận rộn.
Vừa trở về nhà, sau đó Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy mình nên nắm chặt thời gian.
Giấy đăng kí hôn cũng đã nhận, đám cưới cũng đã làm, nên làm chuyện chính sự
Nghĩ tới đây, Trần Thương đứng dậy giấu đi toàn bộ bao trong nhà.
Trần Thương đoán, con trai của mình cũng đã chờ thật lâu.

Tiếp theo, anh thuận tiện chuẩn bị một bữa tối rất phong phú, Tần Duyệt nhìn có chút tò mò, không biết anh đang muốn làm cái gì?

Chương 1668: Thiếu Một Đứa Bé

Tần Duyệt quỷ linh tinh quái, đoán được Trần Thương là đang có chuyện.

Nhưng cô cũng không lên tiếng, ngồi trên ghế ăn cơm khẽ hát, cái miệng không đề cập tới chuyện khác, cũng không hỏi vì sao hôm nay Trần Thương làm cơm.

Cô muốn nhìn Trần Thương rốt cuộc muốn làm gì

Trần Thương bên này cũng là có chút nóng vội, nhìn Tần Duyệt ăn rất hài lòng, càng thêm gấp gáp.

Nha đầu em, em đúng là một đứa ăn thích ăn hàng đây.

Em không hề hỏi thăm anh một chút nào sao

Hỏi thăm vì sao

Đáng tiếc, Trần Thương càng gấp, Tần Duyệt thì càng mỉm cười ăn cơm, giả vờ dáng vẻ bình tĩnh như không có việc gì.

Ăn cơm tối, Trần Thương không còn gì để nói.

Cuối cùng, anh cũng không nhịn được nữa.

Nhưng, còn chưa kịp nói chuyện, Tần Duyệt đột nhiên ôm Trần Thương.

- Chồng yêu, có phải nhịn không nổi rồi đúng không? Bộp bộp bộp...

Một câu này hai ý nghĩa, Trần Thương lập tức xoay người cô lại, đánh vào hai bàn tay.

- Nha đầu em, quả nhiên đoán được, còn cố ý làm cho anh tức giận! Kìm nén đến như vậy, anh cảm thấy thật vất vả

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Anh đừng nói, để em đoán một cái có được hay không, em nhất định có thể đoán được anh muốn nói gì

Trần Thương thấy thế, lập tức nở nụ cười:

- Em hãy nói một chút xem sao?

Tần Duyệt trực tiếp nắm lấy hai tay của Trần Thương ở eo, cẩn thận từng li từng tí ôm anh vào trong ngực, cũng không lên tiếng.

Qua sau một hồi lâu, Tần Duyệt đột nhiên mở to mắt nói:

- Chồng yêu, anh có cảm giác hay không, bên trong cái nhà này thiếu chút gì

Trần Thương sững sờ:

- Thiếu chút gì? Cái gì nha?

Tần Duyệt ôm anh, nhỏ giọng nói:

- Thiếu một đứa bé

.....

Nếu như nói người ở tại một phương diện khác là đều có chung nhận thức, hoặc đối với một chủ đề nào đó được cộng đồng tán thành.

Bạn nghĩ, khả năng này sẽ bao gồm một phương diện: Bồi dưỡng cho đứa con của mình thật là ưu tú

Mỗi một người mẹ, bất luận là tốt hay xấu như thế nào, họ đều hi vọng đứa con của mình sẽ trở thành một người tốt, có tương lai tốt.

Khi vừa mới hạ sinh đứa con ra đời, bắt đầu từ giờ khắc này người mẹ liền trao sự kỳ vọng cho đứa con.

Xã hội hiện tại phần lớn các bà mẹ đều hi vọng đứa con của mình có thể ưu tú, là một người nổi bật hơn người khác.

Gần nhất, Mã Nguyệt Huy và Trần Thương đứng ở trên một con đường, một mặt trận thống nhất

Người khác là bắt đầu từ khi em bé sinh ra.

Lão Mã ác hơn, trực tiếp bắt đầu từ tinh trùng

Cơ bản Trần Thương không muốn tham gia chuyện này, có thể là... Vì anh nhìn thấy con trai của lão Mã, anh cảm thấy mình cũng có thể cố gắng một chút

Kỳ thật, còn trai của lão Mã vẫn rất tốt, mới mười ba tuổi đã cao một mét sáu, thân hình cường tráng, có bảy phần giống với lão Mã, có thể khẳng định là con ruột

Vừa nhắc đến đứa nhỏ này, Trần Thương liền biết, cơ bản không chỉ giống bảy phần, ba phần còn lại là nằm ở bên trong xương cốt.

Trong công việc hằng ngày, Mã Nguyệt Huy thường xuyên hay quên, có chút tùy tiện, điều này làm cho Trần Thương rất tò mò làm sao lão Mã có thể thực hiện ca phẫu thuật được gần như chứng bệnh cố chấp ép buộc.

Vì vậy, Mã Thượng Kiến thỉnh thoảng sẽ tới bệnh viện đưa cho lão Mã một ít đồ.

Đưa đồ đến một hai lần, cũng coi như làm quen.

Ăn cơm buổi trưa, ba người chưa có đi xa, thì ăn ở phòng ăn.

Không thể không nói, đứa nhỏ này được chị dâu giáo dục thật sự không tệ, nếu như không mở miệng nói chuyện, nhất định sẽ cảm thấy đứa nhỏ này coi như không tệ

Cách ăn mặc quần áo cũng không quá khoa trương, dù sao thì lão Mã cũng có tiếng là giàu có, cũng không thiếu tiền, có thể cho con trai của mình mặc đồ Uniqlo đã làm cho Trần Thương càng thêm hiểu rõ hơn vì sao trong túi của Mã Nguyệt Huy chưa từng vượt qua 200 tiền tiêu vặt.

- Hôm nay ra ngoài xem bệnh, có một người bệnh hỏi tôi có phải là một chủ nhiệm lớn hay không, ha ha ha ha, chẳng lẽ y thuật của tôi tinh xảo rung động đến anh ấy sao! Xem ra khí chất của tôi và trình độ gần đây đã tiến bộ rất nhanh

Lão Mã vừa cười vừa nói.

Trần Thương mỉm cười, không nói chuyện.

Nhưng... Mã Thượng Kiến có ý kiến:

- Ba, ba không nghĩ vì ba trông có vẻ già sao? Ba hãy nhìn vùng Địa Trung Hải kia... Hiện tại, mỗi ngày tóc bạc thêm nhiều, trán có nhiều nếp nhăn.

Trần Thương nhịn không được, suýt chút nữa cười phun ra.

Đứa nhỏ này mới 13 tuổi, đã có ba phần khí chất của lão Mã từ trong xương cốt

Đây tuyệt đối là có thể.

Hiện tại, Trần Thương đã biết rõ tại sao lão Mã phải chuẩn bị sinh thêm con, không phải vì Mã Thượng Kiến không đủ ưu tú, tuyệt đối vì Mã Thượng Kiến quá mức ưu tú, đó là muốn con trai mình ưu tú hơn nữa

Lúc này, lão Mã mới quyết định sinh thêm con, bồi dưỡng từ đầu

Mã Thượng Kiến đối với người ngoài rất có lễ phép, càng thêm kính trọng đối với Trần Thương.

Điều này chính là công lao giáo dục của Mã Nguyệt Huy, lão Mã với Mã Thượng Kiến, ở chung càng giống như bạn bè, có một loại cảm giác nghĩa khí như nhau

Tiền tiêu vặt của hai người cũng sẽ gom lại mời Trần Thương ăn một bữa thịt nướng

Trần Thương cảm thấy, nếu như xem lão Mã như đứa trẻ 15 tuổi, hai người này có thể làm anh em, mà còn không có bất kỳ cảm giác bất hòa nào cả

Trần Thương và Mã Nguyệt Huy cũng cần rèn luyện thân thể, khi nghỉ ngơi một chút, hai người đọc thêm sách, nghe nhạc thư giãn một chút, lão Mã hài lòng nói đến:

- Dưỡng thai cái gì đều quá muộn! Tôi gọi cái này là tinh giáo, còn mang ý nghĩa giáo dục tinh anh, một câu hai ý nghĩa, tôi thật có văn hóa

Mặc dù Trần Thương không tin anh ta, thế nhưng... Lỡ như có tác dụng thì sao?

Ngược lại không lỗ

Thật sự thì Trần Thương cũng nghĩ như vậy, mình đẹp trai như vậy có di truyền hay không, tốt nhất là có thể di truyền hệ thống cho con mình.

Hệ thống di truyền thì cái gì cũng có thể! Nhưng, dù sao trò cũng phải giỏi hơn thầy.

Cái gọi là hệ thống giàu có, hệ thống học bá, hệ thống thua lỗ thành nhà giàu có nhất... Đều có thể

Ban ngày, truyền hình phòng làm việc cấp cứu ngoại trừ mở các cuộc hội nghị hoặc khi dùng để trình chiếu Powerpoint, bình thường rất ít mở, nhưng bù lại buổi tối mọi người trực ban, thường xuyên mở ra.

Dù không xem, nhưng mở ti vi để nghe âm thanh, cũng không đến mức làm cho cả bầu không khí quá mức yên tĩnh, ngẫu nhiên mọi người còn đùa giỡn một chút.

Khi đám tiểu hộ sĩ này ghi chép sẽ tới phòng làm việc ngắm các chị gái xinh đẹp trên sóng truyền hình.

Điểm này mấy đồng nghiệp nam cũng không để ý.

Dù sao... Mấy chị gái này đều là nữ thần của những đồng nghiệp nam kia, có thể là Mã Nguyệt Huy không ưa gì mấy vị minh tinh này.

Sau hơn mười một giờ tối, người không nhiều lắm, lão Mã mở ra « Siêu Trí Tuệ » để xem, vừa xem vừa nói thầm.

- Đám người này thật là lợi hại, trí nhớ làm sao có thể tốt như thế

- Giả sao, có kịch bản sao

Y tá Dương Khiết đứng bên cạnh nhịn không được nói:

- Nếu không nào có thể lợi hại như vậy! Lại nói... Nếu thật tài giỏi, có thể đi tham gia tiết mục này

Vào lúc này, nghe thấy hai người nghị luận, đúng lúc bác sĩ khoa mắt đã kết thúc hội chẩn nói:

- Hại, cô thật đúng là đừng nói như thế, vẫn có thiên tài đấy

- Chờ một chút, tôi sẽ cho cô xem kênh này

Chương 1669: Lão Mã Sinh Sai Thời Đại

Bác sĩ Tần khoa Nhi thần bí rà tìm kênh trên TV sau đó mở ra:

- Nam thanh niên này thấy không? Gọi là Lưu Trạch Vĩ.

Lão Mã gật đầu:

- A? Cậu ấy thế nào? Tiểu tử này trí nhớ cực kỳ tốt, 56 con bài poker dùng 20 giây là có thể nhớ kỹ toàn bộ trình tự! Hơn nữa, còn rất đẹp trai

Bác sĩ Tần cũng ừ một tiếng:

- Đúng, thị lực của đứa nhỏ này không tốt lắm, lần trước tôi kiểm tra thị lực cho cậu ấy, kết quả mắt cậu ấy có thể nhìn thấy rõ ràng hàng chữ ở phía dưới cùng, lúc ấy tôi còn sửng sốt một chút

- Kết quả anh biết như thế nào không? Cha mẹ cậu ấy nói cho tôi biết, đứa nhỏ này khẳng định là đọc thuộc lòng cái bảng đo thị lực

- Lúc đó, tôi rất ngạc nhiên, vì mỗi cái bảng đo thị lực này sẽ có trình tự khác nhau, có thể là trước sau không bao lâu, lại bị cậu ấy học thuộc.

- Ngay từ đầu tôi cũng không tin, liền thay đổi một tấm khác, kết quả... Không đến hai phút, cũng đã đọc thuộc lòng.

- Vì lẽ đó, có đôi khi, thiên tài này khẳng định là có, những người này có bộ não rất đặc biệt... Mà còn đứa nhỏ này, thật sự là được mẹ của cậu ấy xem như thiên tài mà tiếp tục bồi dưỡng, cậu bé này lúc mới 9 tuổi, thơ Đường Tống không biết có bao nhiều liền học thuộc bao nhiêu, từ đơn tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha đều học nằm lòng.

- Đây thật sự là một thiên tài

Nghe xong lời bác sĩ Tần, đám người nhịn không được thở dài

- Xem ra thiên tài thật sự là có

- Đúng vậy, thật sự là chưa mất đi, giống như thụ tinh trứng, làm sao chênh lệch cứ lớn như vậy đây?

Lúc này, bác sĩ Tần đột nhiên nói:

- Kỳ thật, xích có sở đoản thốn có sở trường, khả năng cô còn có thiên phú gì hơn người, chẳng qua là cô còn chưa phát hiện mà thôi

Một bác sĩ trực ban khác khen:

- Hoàn toàn chính xác! Bác sĩ Tần nói rất có lý

Lão Mã nhổ nước bọt một tiếng:

- Tôi có thiên phú gì sao? Tại sao tôi không phát hiện?

Dương Khiết đứng bên cạnh nhịn không được liếc lão Mã một cái:

- Anh? Anh quên kỹ năng đầu thai của anh rồi sao? Nếu anh đầu thai sớm một chút, nói không chừng còn có cơ hội làm hoàng đế đó

Lão Mã nghe xong, càng thêm thương tâm

Đúng vậy, chính mình sinh sai thời đại.

……..

Sự đau buồn của lão Mã không duy trì quá lâu, dù sao duy trì thêm thì tiền của bản thân cũng không có tăng thêm.

Dương Khiết nhìn Trần Thương, không nhịn được nói với lão Mã:

- Chủ nhiệm Mã, anh xem cái Siêu trí tuệ này làm gì?

Lão Mã với niềm đam mê và tham vọng nói:

- Tôi phải suy nghĩ thật kỹ xem dáng vẻ của thiên tài là như thế nào! Bồi dưỡng thế nào, để sau này còn đặt móng

Dương Khiết không nhịn được liền tạt một chậu nước lạnh:

- Có thể bồi dưỡng thì còn gọi là thiên tài không?

- Hơn nữa, ngày nào anh cũng ở chung với thiên tài, còn phải nhìn người khác hay sao?

- Anh từng gặp qua người còn thiên tài hơn so với giáo sư Trần sao?

Lời này vừa nói, bên trong văn phòng lập tức yên tĩnh trở lại

Lão Mã cũng đứng im tại chỗ, anh ta nhìn qua Trần Thương, thật lâu cũng không nói gì.

Tất cả mọi người đều im lặng gõ hồ sơ bệnh án.

Đúng vậy

Nơi nào còn có thiên tài tài giỏi hơn so với Trần Thương chứ?

Trong lòng của lão Mã có chút tổn thương:

- Aiz... thôi bỏ đi, thiên tài thì có tác dụng gì chứ, còn không phải vẫn gọi tôi là chủ nhiệm hay sao

Nói xong, ông cụ non lão Mã liền đi ra khỏi phòng làm việc.

Trần Thương vô cùng khâm phục tâm trí của lão Mã.

Chuyện này người bình thường không thể nào làm được

Thế nhưng, bản thân Trần Thương cũng hiểu rõ mình đã xảy ra chuyện gì

Bản thân là có hệ thống, nhưng, người ta thực sự là thiên tài.

....

....

Nhưng, vào lúc nửa đêm, Trần Thương đang ở phòng làm việc của mình nghỉ ngơi.

Tiếng cửa bị đập cốc cốc đã đánh thức anh, Trần Thương trở mình, đứng dậy xuống giường, nhìn thấy Dương Khiết đang đứng ở ngoài cửa, không nhịn hỏi:

- Sao thế?

Khuôn mặt của Dương Khiết phức tạp nói:

- Có một đứa bé mới được đưa đến, là Priapism (Cương cứng kéo dài là tình trạng cương kéo dài, nhưng mà đau, cương cứng như vậy không vì lý do ham muốn tình dục).

Trần Thương sững sờ:

- Ồ? Tình huống như thế nào?

Trong lúc nói chuyện, hai ngườii vừa đi vừa nói, đi đến phòng xử lý, Dương Khiết nói nhỏ:

- Cậu có biết người đến là ai không?

Khuôn mặt Trần Thương mờ mịt, anh đương nhiên không biết

- Ai thế?

Dương Khiết nhỏ tiếng nói:

- Chính là Lưu Vĩ Trạch《Siêu trí tuệ》mà chúng ta đã thảo luận ở phòng làm việc lúc tối.

Dương Khiết không nhịn được lắc đầu:

- Thật là... Thế giới này quá kỳ diệu rồi, lúc tối còn đang nói về cậu ấy, đến đêm thì liền đưa đến, cái miệng này, nhất định là quá linh

Trần Thương vừa nghe xong những lời này, liền vội vàng cười nói:

- Dương Khiết, chúng ta thuong lượng chuyện này đi

Dương Khiết sững sờ:

- Chuyện gì! Nói thẳng đi

Trần Thương cười cười nói:

- Sau này, chị đừng nhớ thương về tôi nữa, tôi cũng sợ nửa đêm bị gọi đến cấp cứu

Dương Khiết nghe xong, lập tức cười ha ha.

Không thể không nói, hooc-mon sinh dục bài tiết trên người của phụ nữ trong giai đoạn cho con bú tương đối nhiều, bây giờ dù là khí sắc và làn da của Dương Khiết, cũng đều tốt hơn lúc trước, có đôi lúc, không thể không cảm thấy sáng tạo của Chúa quá thần kỳ.

- Tên nhóc cậu, uổng công đã cho cậu uống sữa

Trần Thương vừa nghe thấy lời này, lập tức cạn lời.

Được rồi được rồi, uống của người thì phải nói năng mềm mỏng

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến phòng cấp cứu.

Một đôi vợ chồng hơn ba mươi tuổi đang đứng ngoài cửa, có chút căng thẳng, trên mặt còn có chút đỏ.

Chuyện này làm cho Trần Thương có chút tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đẩy cửa đi vào phòng xử lý, lão Mã, bác sĩ trực ban và y tá đều đang ở đây.

Bọn họ nhìn thấy Trần Thương đến, nhanh chóng nhường đường cho anh đi vào.

Trần Thương nhìn thấy trên giường của phòng cấp cứu có một cậu bé, chính là Lưu Vĩ Trạch.

Chỉ là... Trên môi của cậu bé này có một vài sợi lông tơ tinh tế, có cảm giác giống như ria mép.

Chuyện này khiến cho Trần Thương không nhịn được cảm thán một tiếng, bây giờ, trẻ em trưởng thành thật sớm.

Trần Thương hỏi lão Mã:

- Có chuyênh gì thế?

Lão Mã nói:

- Dương vật bị cương cứng đã kéo dài 5 tiếng.

Nghe xong lời này, Trần Thương lập tức sửng sốt.

Chuyện này... không phải nói Lưu Vĩ Trạch này chỉ mới 9 tuổi thôi hay sao?

Chuyện này sao có thể chứ?

Priapism cũng không phải là chuyện vinh quang hay đáng tự hào gì, đây là một loại bệnh, mà đa số đều không rõ nguyên nhân phát bệnh, nếu như điều trị muộn, đây có thể sẽ là chuyện lớn.

Priapism trong thời gian dài, có thể tạo ra tổn thương mãi mãi, ví dụ như xơ hóa thể hang, hoại tử mô thể hang...

Nếu như chuyện này xảy ra, chức năng sinh lý trong tương lai sẽ biến mất, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa còn là một đứa bé 9 tuổi.

Nghĩ đến đây, Trần Thương đi đến, nhìn vào đứa bé, an ủi một câu:

- Không cần lo lắng, sẽ không sao đâu.

Lưu Vĩ Trạch này mặc dù có chút căng thẳng, nhưng sau khi nghe thấy lời nói của Trần Thương, cậu bé vẫn lo lắng bất an gật đầu:

- Cám ơn bác sĩ.

Chuyện này khiến cho anh có chút tán thưởng, rất dũng cảm, rất trưởng thành, thậm chí còn có sự bĩnh tĩnh không thuộc ở độ tuổi này.

Trần Thương cởi chiếc quần phía trên ra, quan sát kĩ, lập tức sửng sốt

Chuyện này... Trưởng thành khá sớm đó, đã không kém gì một người trưởng thành.

Chương 1670: Cậu Bé Trưởng Thành Qúa Sớm

Anh không nhịn được nhìn qua lão Mã.

Lão Mã lập tức sửng sốt.

Mặt anh ta đỏ lên, trừng mắt nhìn Trần Thương.

Anh vội vàng khụ khụ một tiếng, ung dung thản nhiên hỏi.

- Xử lý như thế nào?

Lão Mã:

- Cho dùng một ít thuốc an thần, 5mg Diazepam, còn có 5mg Diethylstibestrol, để làm giảm kích thích phản ứng.

Trần Thương 'ừm' một tiếng:

- Chờ chút đã, quan sát một lúc, không ổn thì thêm benzazoline hoặc heparin.

Vào lúc này, sử dụng thuốc mở rộng mạch máu sẽ có hiệu quả hơn.

Lúc này, y tá đi đến, trong tay cầm túi chườm đá.

Lão Mã cầm lấy túi chườm đá rồi tự mình để xuống, anh ta lo lắng lúc y tá đưa qua, đứa bé trai này sẽ tiếp tục bị kích thích.

Có đôi lúc, loại kích thích này chính là kích thích tâm lý.

Loại Priapism sơ cấp này xử lý vẫn tương đối đơn giản, quan trọng nhất chính là tìm ra các biến chứng, dù sao, đứa bé này chỉ mới 9 tuổi.

Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Trước đây có tình trạng như thế này không?

Lưu Vĩ Trạch cố gắng nhớ lại, sau một lúc liền lắc đầu:

- Lúc năm tuổi cháu nhớ đã có rồi, nhưng... Rất nhanh liền hết, trước đây đều là như thế, nhưng hôm nay là lần đầu tiên

Trần Thương nghe xong, khuôn mặt lập tức biến sắc.

Cậu bé này chỉ mới 9 tuổi

Chỉ mới lớp 2?

Có thể trưởng thành đến mức độ này, rõ ràng tính trưởng thành đã có biểu hiện.

Xem ra, chuyện không còn đơn giản dựa vào Priapism nữa rồi.

Rốt cuộc là do nguyên nhân gì dẫn đến chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương cố gắng suy nghĩ.

- Hôm nay, cháu đã ăn thứ gì, hoặc có xem cái gì hay không?

Trần Thương hỏi.

Lưu Vĩ Trạch lắc đầu:

- Không ạ, tối hôm nay cháu vẫn như những ngày khác, xem《Nhị Thập Tứ S》, sau khi xem xong liền đi ngủ, ăn cơm cũng giống như bình thường.

Sau khi Trần Thương nghe xong, hít sâu một hơi, không có động cơ, không có kích thích thích hợp.

Chắc không phải là bệnh về hệ thống máu chứ?

Nhưng đông máu bất thường cũng không thực tế.

Có lẽ... Một lần Priapism cũng không thể chứng minh được gì, nhưng cũng không thể xem thường.

Anh quay người lại nói với y tá:

- Hãy kiểm tra máu định kỳ, đông máu...

Sau đó, Trần Thương do dự một lát:

- Đưa đến phòng quan sát trước.

Y tá nhẹ gật đầu, đứng dậy đưa bệnh nhân ra khỏi phòng xử lý.

Nhóm người Trần Thương cũng đi ra ngoài.

……..

Mẹ của Lưu Vĩ Trạch vừa nhìn qua đã biết là một người phụ nữ rất sắc xảo.

Địa vị trong nhà của ba không giống như mẹ, thậm chí là điển hình của việc bị vợ kiểm soát nghiêm ngặt.

Hai người đều lo lắng căng thẳng nhìn vào cửa phòng cấp cứu, có chút lo lắng bất an.

Mẹ của Lưu Vĩ Trạch là Miêu Vĩnh Trân ở bên cạnh đi tới đi lui, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Nên làm sao bây giờ! Không thể xảy ra chuyện gì

Cô ta có chút lo nghĩ.

Lưu Tấn không nhịn được nói:

- Được rồi, em nghỉ ngơi một chút đi, một lát nữa con trai không sao, thì đến em lại có chuyện rồi.

Miêu Vĩnh Trân dường như tìm được chỗ phát cơn giận:

- Bên trong chính là con trai của anh, anh không lo lắng sao?

- Em gấp, anh có thể không gấp sao?

- Đều như anh, chuyện lớn hay chuyện nhỏ trong nhà đều không quan tâm

....

Miêu Vĩnh Trân mới mở miệng ra nói, liền lập tức không dừng lại được.

Lưu Tấn không biết nên làm sao.

Bản thân cô ta là người lắm mồm, đang yên đang lành thì nói chuyện này làm gì chứ?

Không phải là không sao cả lại kiếm chuyện nói hay sao?

Thế nhưng, những chuyện tương tự như vậy ngày nào cũng diễn ra, Lưu Tấn biết sẽ bị vợ oán trách hoặc nói ầm lên.

Vào lúc này, cánh cửa bị đẩy ra, Lưu Vĩ Trạch được đẩy ra ngoài.

Miêu Vĩnh Trân và Lưu Tấn thấy thế, đang còn ồn ào, lập tức chạy đến.

- Con à, con không sao chứ?

- Con trai

Lưu Vĩ Trạch hiểu chuyện nhẹ gật đầu:

- Chú bác sĩ nói con không sao hết.

Hai người nhìn qua Mã Nguyệt Huy:

- Bác sĩ, rốt cuộc đứa bé bị làm sao vậy ạ?

Mã Nguyệt Huy giải thích:

- Đây là một loại Priapism, nhưng suy nghĩ đến việc đây là lần đầu, đề nghị của chúng tôi là trước hết hãy ở lại bệnh viện để quan sát.

- Sau đó, chúng tôi sẽ kiểm tra từng hạng mục, nhưng bây giờ xem ra, chúng tôi vẫn nên xem xét đến nguyên nhân phát bệnh, có khả năng liên quan đến hệ thần kinh, hệ cứng nhắc và bệnh về máu, vân vân.

Ngay lúc này, đứa bé ngạc nhiên nói:

- Dạ vâng! Chú bác sĩ, con cảm thấy tốt hơn rồi

Nghe thấy câu này, Trần Thương và lão Mã đi đến xem thử, quả nhiên là đã hồi phục, xem ra thuốc có tác dụng khá nhanh.

Miêu Vĩnh Trân nhìn thấy thế, cũng bắt đầu vui vẻ:

- Không sao là tốt rồi! Không sao là tốt rồi

Trần Thương thấy vậy, nói với y tá:

- Hãy đưa đến phòng bệnh trước.

Sau đó, anh nhìn qua Lưu Tấn:

- Hai người là ba mẹ của bệnh nhân đúng không, tôi có chút chuyện muốn nói với hai người.

Lưu Tấn nghe xong, bắt tay với Trần Thương:

- Ừm, xin chào, tôi tên là Lưu Tấn.

Sau khi Trần Thương bắt tay, gật đầu nói:

- Anh Lưu, xin chào, tôi họ Trần, gọi tôi bác sĩ Trần là được.

- Tôi muốn biết một vài tình trạng của bệnh nhân.

Lưu Tấn 'ừ' một tiếng:

- Bác sĩ Trần cứ hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Là như thế này, hiện tại Lưu Vĩ Trạch đang mắc phải căn bệnh Priapism, các nhân tố mà chúng tôi nghĩ đến khá nhiều, nhưng tình huống của cậu bé tương đối phức tạp, dù sao hai người của có hiểu rõ về cậu bé, mức độ trưởng thành của cậu bé 9 tuổi đã vượt qua sự tưởng tượng của chúng tôi.

- Chúng tôi gọi điều này là trưởng thành sớm, liên quan đến vấn đề này, tôi cảm thấy chúng ta nên kiểm tra kỹ càng hơn.

- Tôi hy vọng người nhà có thể xem trọng chuyện này.

Lúc này, Miêu Vĩnh Trân đột nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, thời gian sẽ không quá lâu chứ?

Trần Thương lắc đầu:

- Thời gian cần để kiểm tra sẽ không quá lâu, khoảng 2-3 ngày là có kết quả.

Miêu Vĩnh Trân không nhịn được nhẹ nhàng thở ra:

- Vâng, đứa nhỏ này, tuần này còn phải đi ghi hình chương trình nữa

- Anh có xem《Siêu Trí Tuệ》không? Con trai của tôi chính là Lưu Vĩ Trạch, buổi thi đấu của cuối tuần rất quan trọng đó

Nói đến con trai, trên khuôn mặt của Miêu Vĩnh Trân tràn đầy sự kiêu ngạo và tự hào

Trần Thương thấy thế, cũng không xen ngang, anh hiểu loại cảm giác này.

Cũng giống như những lúc Trần Đại Hải nhắc đến mình, vô cùng kiêu ngạo, nhưng, một lát sau, Trần Thương cười cười:

- Ừm, tôi biết Lưu Vĩ Trạch, cậu bé rất ưu tú.

Miêu Vĩnh Trân gật đầu:

- Nó là thiên tài

Miêu Vĩnh Trân nói:

- Bác sĩ Trần, cậu phải điều trị cho nó thật tốt, đứa bé này về sau tiền đồ vô lượng

Dương Khiết ở một bên sau khi nghe thấy câu nói này, cũng không nói gì, chỉ là trong lòng không quá thích người phụ nữ này.

Thiên tài... Con cô ta có tài giỏi đi chăng nữa, có thể so sánh được với giáo sư Trần hay sao?

Trên thế giới này, từ trước đến nay không thiếu thiên tài, chỉ thiếu thiên tài trưởng thành

Trần Thương 'ừm' một tiếng:

- Tôi nhất định sẽ cố gắng, hy vọng hai người có thể tích cực phối hợp.

Vào lúc này, y tá Dương Vi đi đến:

- Giáo sư Trần, chuyện này... Lưu Vĩ Trạch đái dầm.

Nghe thấy câu này, Trần Thương lập tức sửng sốt

Đái dầm?

9 tuổi rồi còn đái dầm?

Chẳng lẽ là không kiềm chế được nước tiểu?

Ý nghĩ đầu tiên của Trần Thương là có phải cậu bé này tồn tại vấn đề gì đó hay không?

Chương 1671: Thiên Tài Cũng Đái Dầm

Vào lúc này, Miêu Vĩnh Trân đỏ mặt lên:

- Chuyện này... Mọi người cũng biết đó, thiên tài vẫn không phải người hoàn hảo.

Miêu Vĩnh Trân cũng không muốn tên tuổi thiên tài của con trai mình tăng thêm một cái nhãn hiệu đái dầm nữa.

Mà đúng lúc này, Lưu Tấn lại đột nhiên nói:

- Bác sĩ, thực ra... Đứa bé đái dầm cũng vài năm rồi, lúc 5 tuổi cũng còn đái dầm, mà nước tiểu mỗi ngày cũng rất nhiều, ban ngày thì không sao, bản thân có thể giải quyết, nhưng ban đêm lại thường xuyên đái dầm.

- Tôi còn nói, có cần đưa đứa bé đi khám xem có vấn đề gì hay không?

Miêu Vĩnh Trân trừng mắt nhìn Lưu Tấn, vội vàng giải thích nói:

- Uống nước nhiều, nước tiểu có thể không nhiều hay sao? Hơn nữa, có phải là chuyện lớn gì đâu.

Sau khi Trần Thương nghe thấy câu nói này, không nhịn được nhăn mày lại.

Nghe hai người này miêu tả, Trần Thương ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng, cười nói:

- Đứa bé này thật thích học tập, nằm ở đó mà còn đọc sách.

- Xem ra thiên tài cũng cần phải bồi dưỡng mới có

Miêu Vĩnh Trân cười nói:

- Hại, đứa bé này trời sinh đã thích đọc sách, hơn nữa trí nhớ cũng tốt, thơ đường tống từ gì đó, nó đều đã thuộc hơn trăm bài

- Công việc của chúng tôi cũng rất bận rộn, quan trọng là thằng bé có tính tự giác

Đối với những lời khoe khoang của vợ, Lưu Tấn cũng không lên tiếng.

Con cái nhà ai mà không thích chơi đùa?

Đó là trời sinh, có được hay không

Mà ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Đứa bé này có phải đã thiếu ngủ từ lúc còn nhỏ hay không?

Lưu Tấn gật đầu:

- Ai nói không phải chứ, buổi tối đi ngủ sớm, buổi sáng dậy càng sớm hơn.

Trần Thương đang muốn nói gì đó, chợt nhớ đến lời nói của bác sĩ Tần Khoa Mắt, liền vội vàng hỏi:

- Số độ mắt hiện tại của đứa bé là bao nhiêu?

Lưu Tấn không nhịn được chẹp chẹp miệng:

- Hại, cậu nói đến chuyện này tôi liền lo lắng, cô ấy luôn cho đứa bé đọc nhiều sách, học nhiều, tôi nói ngoài chơi một chút, để đôi mắt nghỉ ngơi.

- Bây giờ mới có 9 tuổi, mà đã 8 độ, cận thị độ cao! Như vậy thì sau này có ổn không chứ! Mắt của tôi và mẹ đứa bé đều tốt, cũng không có di truyền cận thị! Nhưng mấy năm nay, thị lực của nó giảm xuống rất nhanh

Nghe thấy lời này, Miêu Vĩnh Trân không nhịn được nói:

- Bây giờ không cố gắng, thì lúc nào mới cố gắng?

- Mắt của anh tốt, một tháng lương của anh chỉ có bảy ngàn tệ

Nghe thấy Miêu Vĩnh Trân nói như thế, Lưu Tấn không nhịn được có chút tức giận.

Mà đúng lúc này, Trần Thương vội vàng an ủi:

- Được rồi, mọi người đừng ồn ào nữa, chỗ này là bệnh viện, đêm hôm khuya khoắt có người đang nghỉ ngơi.

Mà lúc này, anh lại càng thêm nghi ngờ về tình trạng của đứa bé.

- Đến cắm ống tiểu cho Lưu Vĩ Trạch, ghi chép lại số lượng.

- Sau đó, hẹn chụp cộng hưởng từ (MRI).

.....

Lưu Tấn có chút tức giận.

Mỗi lần nói đến vấn đề việc học của con trai, đối phương liền đem chuyện lương bảy ngàn tệ của mình ra để nói.

Đây là cùng một chuyện sao?

- Miêu Vĩnh Trân, đây là chuyện tiền bạc hay sao? Trong mắt em chỉ có tiền! Anh thấy em chính là bị tiền làm cho mờ mắt rồi

Con trai nên được giáo dục thật tốt là đúng, nhưng nó không phải là máy móc, cũng nên có thời gian nghỉ ngơi và thư giãn của mình

Miêu Vĩnh Trân không nhịn được liếc mắt nhìn đối phương:

- Hừm, anh muốn nói lý lẽ đúng không?

- Con của em có cơ hội trở nên nổi bật, em còn không cố gắng? Cả đời này của em không thể dựa vào người khác, còn không thể dựa vào con trai hay sao?

Lưu Tấn muốn nói gì đó, nhưng lại thấy nơi này là bệnh viện, cũng đã nửa đêm rồi, lại ngột ngạt thu về trong bụng.

Trần Thương thấy vậy, không nhịn được lắc đầu.

Mỗi nhà đều có chuyện khó khác nhau, nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là, cần phải làm rõ rốt cuộc Lưu Vĩ Trạch đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ xem ra, cậu bé này nhất định không chỉ đơn giản là Priapism.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Dương Khiết đi đến, không nhịn được nói:

- Đứa bé này... Ăn chất kích thích mà lớn lên đúng không?

Lão Mã nhỏ giọng thì thầm nói:

- Còn là ăn loại kích thích hooc môn sinh dục

Một câu nói khiến cho Dương Khiết cười lên:

- Ha ha ha...

Lão Mã không nhịn được thở dài:

- Xem ra ông trời thật là không công bằng, đã cho người ta IQ tốt như thế, lại còn cho người ta tiền vốn tốt như thế! Chậc chậc...

Lúc này, Trần Thương quay trở lại trong văn phòng bắt đầu tự mình phân tích.

- Rất không bình thường, 9 tuổi, mà bộ phận sinh dục đã phát triển bất thường như thế, khẳng định là trưởng thành sớm

- Nếu như là trưởng thành sớm, một là trưởng thành sớm ngoại biên, cũng chính là trưởng thành sớm giả, một loại khác là trưởng thành sớm trung tâm, cũng chính là trưởng thành sớm thật.

Nghĩ đến đây, anh nhìn qua lão Mã:

- Đúng rồi, tổ trưởng Mã, ông đi hỏi đứa bé xem, có xuất ra tinh trùng hay không, ví như các loại tình huống mộng tinh chẳng hạn.

Lão Mã gật đầu, đối với loại chuyện như thế này, ông không hề mơ hồ chút nào, suốt ruột đứng dậy đi đến phòng bệnh.

Không bao lâu, lão Mã đã quay lại, nhẹ gật đầu nói với Trần Thương:

- Ừm, có

Trần Thương nghe thấy, lập tức hít sâu môt hơi:

- Xem ra cần phải đợi đến ngày mai, sau khi làm xong chụp cộng hưởng từ (MRI) rồi mới nói được.

- Dương Khiết, buổi tối nhớ kiểm tra lượng nước tiểu, tôi nghi ngờ đứa bé này mắc bệnh đái tháo nhạt

Dương Khiết lập tức sửng sốt:

- Bệnh đái tháo nhạt?

Trần Thương gật đầu:

- Tôi chỉ là nghi ngờ.

Buổi tối, hai người Lưu Tấn và Miêu Vĩnh Trân đều ở lại bệnh viện, ngủ trên ghế hành lang.

Lúc nửa đêm, Lưu Tấn đứng dậy lấy áo khoác ngắn ở trên người khoác lên cho vợ, sau đó rón rén đi vào phòng bệnh.

- Không ngủ được sao?

Lưu Tấn nhìn thấy con trai đang cầm một quyển truyện tranh, không nhịn được hỏi.

Lưu Vĩ Trạch vội vàng giấu quyển truyện vào trong chăn, khuôn mặt cậu bé căng thẳng nhìn vào Lưu Tấn:

- Ba, sao ba lại không ngủ

Lưu Tấn đi đến sờ đầu Lưu Vĩ Trạch:

- Ba khôg ngủ được, nên đến nói chuyện với con, không cần giấu đâu, mẹ con mệt mỏi cả một ngày, nên đã ngủ thiếp đi rồi.

Lưu Vĩ Trạch đỏ mặt cười cười:

- Không phải ạ, mẹ con quá nghiêm khắc rồi

Lưu Tấn không nhịn được nói với Lưu Vĩ Trạch:

- Được rồi, không nên nói xấu mẹ con, mẹ cũng vì muốn tốt cho con thôi.

- Ba và mẹ con không được học cao, làm việc kém, mỗi lần thăng cấp đều không đến lượt, mẹ con sợ sau này con sẽ thiệt thòi, nên mới để con cố gắng thật nhiều.

Khuôn mặt của Lưu Vĩ Trạch đỏ lên, gật đầu:

- Ba, con đều biết.

Lưu Tấn gật đầu, cười nói:

- Ừm, ba tin tưởng con.

- Có phải là hôm nay đã bị dọa rồi không? Sau này nếu như có chuyện gì thì hãy nói sớm cho ba biết! Con đó, còn nhỏ nên xấu hổ

Lưu Vĩ Trạch đỏ mặt nói:

- Con không dám đi vệ sinh chung với các bạn, chớ đừng nói đến tắm rửa.

Lưu Tấn cười cười:

- Ừm, thật ra đây là tiêu chí của trưởng thành, không phải là ba đã cho con xem sách sinh vật rồi hay sao? Con nên biết đã xảy ra chuyện gì.

- Thực ra, nó giống như đầu ngón tay và mắt của con, đều là một bộ phận của cơ thể chúng ta, người với người vốn là trưởng thành không giống nhau, có người cao, có người thấp, vì vậy nó cũng không giống nhau, nên con không cần phải xấu hổ, cũng càng không phải lo lắng

……

P/s:

Mộng tinh là hiện tượng xuất tinh của nam giới vào lúc ngủ có kèm hoặc không kèm theo việc chiêm bao thấy kích thích tình dục hoặc quan hệ tình dục.

Đái tháo nhạt là tình trạng rối loạn khả năng điều chỉnh mức độ cân bằng nước trong cơ thể. Thận của bệnh nhân không còn khả năng giữ nước, gây tiểu nhiều, tiểu loãng. Vì lượng nước tiểu thải ra nhiều hơn nên cơ thể sẽ mất nước, người bệnh trở nên khát nước và có xu hướng uống nhiều nước hơn.

Chương 1672: Lão Mã Thật Quá Vô Liêm Sỉ

- Vì thế nên nó cũng bị bệnh, sau này gặp phải những chuyện như vậy, không biết nên làm thế nào thì hãy đến tìm bác sĩ, không cần phải sợ hãi, nghe thấy không?

Lưu Vĩ Trạch gật đầu:

- Vâng, cám ơn ba.

- Ngủ một chút đi.

Lưu Tấn cười cười, sờ vào đầu của Lưu Vĩ Trạch.

- Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai xem bác sĩ nói con cần phải làm cái gì, nhớ là phải nghe lời của bác sĩ đó.

Lưu Vĩ Trạch lắc đầu:

- Dạ vâng, nhưng... Con không ngủ được.

Lưu Tấn thở dài:

- Đứa nhỏ này, ngủ quá ít rồi, lúc con còn nhỏ không giống như người khác, có lúc, ba rất lo lắng cho con.

- Thậm chí ba muốn con chỉ là một đứa bé bình thường, không cần thông minh như vậy, cũng không cần hiểu chuyện như vậy.

Lưu Vĩ Trạch cười cười:

- Ba, con không sao đâu! Ba hãy mau đi ngủ đi ạ

Lưu Tấn gật đầu, cười cười với con trai:

- Ừm, con... Nhớ chú ý mắt của mình

- Con biết rồi, 20 phút sẽ nghỉ ngơi một lần

Lưu Vĩ Trạch vừa cười vừa nói.

Lưu Tấn đứng lên rời khỏi.

Nói thật, sau khi từ hôm nay đến bệnh viện, cả người Lưu Tấn đều lo lắng không yên, luôn có một loại linh cảm không lành

Anh lo lắng con trai sẽ xảy ra chuyện

Dù sao con trai của mình không giống như những đứa bé khác.

Không nói đến việc IQ rất cao, trí nhớ siêu phàm, mà lại trưởng thành quá sớm, bao gồm cả sự phát triển của bộ phận sinh dục, lúc đó có lẽ nó mới năm sáu tuổi, Lưu Tấn lúc đó đã bị dọa sợ chết khiếp.

Hơn nữa, tình trạng đái dầm như tối hôm nay, cũng đã rất nhiều năm.

Theo lời của con trai mà nói, chính là không khống chế nổi, đây chắc chắn là bệnh

Hôm nay đột nhiên dương vật bị cương cứng kéo dài trong năm tiếng, thật sự khiến cho Lưu Tấn càng thêm lo lắng.

Hy vọng con trai sẽ không có chuyện gì

Lưu Tấn đi tới cửa, nhìn thấy vợ đang nằm trên ghế, trong lòng có chút lo lắng rằng cô ta sẽ ngã, nên anh ta ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào vợ rồi ngủ.

....

....

Ngày hôm sau, thời gian giao ban của buổi sáng.

Nước tiểu thường xuyên và máu của bệnh nhân nhỏ Lưu Vĩ Trạch đã có.

- Kết quả của đầu vào đầu ra là: đầu ra là 2100ml, đầu vào là 1900ml

Lời này vừa nói, tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt, số lượng không khớp của đầu vào và đầu ra một ngày của người bình thường chỉ khoảng 2500.

Tối hôm qua đến bây giờ mới chỉ bao lâu?

Cũng chỉ tầm 7 tiếng đồng hồ

Số lượng không khớp của đứa bé này lại nhiều như thế

Quả nhiên, nghe thấy câu nói của Dương Vi, Dư Dũng Cương liền nhíu mày.

- Có kết quả xét nghiệm nước tiểu không?

Dương Vi lắc đầu, mới đưa đến lúc 7 giờ sáng, trong buổi sáng có luôn là đã tốt lắm rồi.

- Hãy kiểm tra thử độ thiếu nước

Trần Thương bổ sung.

Dư Dũng Cương gật đầu:

- Giáo sư Trần, bệnh nhân này cậu hãy quan tâm nhiều thêm một chút, số lượng không khớp của một đêm đã 2000ml, hãy suy nghĩ đến bệnh đái tháo nhạt.

Trần Thương gật đầu, tối hôm qua anh đã suy nghĩ đến chuyện này.

Nếu không cũng sẽ không để cho Dương Vi ghi chép lại số lượng không khớp

Thế nhưng, mọi người xung quanh lại sửng sốt, tại sao đang yên đang lành lại đái tháo nhạt chứ?

…….

Vào thời điểm giao ban buổi sáng.

Trần Thương cũng không về nhà, anh khá quan tâm đến tình trạng của Lưu Vĩ Trạch.

Tối hôm qua, anh nghỉ ngơi vẫn ổn, không đến mức quá mệt mỏi.

Từ sau khi có phòng làm việc riêng, anh phát hiện số lần nửa đêm bị đánh thức cũng ít đi.

Nghĩ đến là do chủ nhiệm Dư đã sắp xếp, bệnh tình không nghiêm trọng thì không cần gọi anh.

Buổi sáng, khoa cấp cứu nhận được một bưu phẩm từ chuyển phát nhanh.

Bưu phẩm rất lớn

Lão Mã vui vẻ gọi Trần Thương cùng anh ta nhấc lên, Trần Thương tò mò hỏi:

- Anh mua gì thế?

Lão Mã cười nói:

- Mua cho cậu một món quà

Trần Thương sững sờ, ánh mắt lập tức sáng lên.

Mặc dù những chỗ khác của thổ hào Mã không ra sao cả, nhưng món quà này chắc là không tệ, dù sao người ta cũng có tiền

Nhìn thấy thể tích lớn như thế, Trần Thương càng thêm mong đợi.

Hai người chuyển đến phòng làm việc của anh, rõ ràng lão Mã có chút hưng phấn:

- Lượt đánh giá của cái này rất cao

Trong lúc nói chuyện, liền vội vàng mở bưu phẩm ra, Trần Thương càng nhìn càng thấy không đúng, càng nhìn càng cảm thấy quen quen

- Đây là... giường đơn?

Lão Mã búng tay một cái:

- Đúng vậy, giường đơn

- Hơn nữa, đây không phải là giường đơn bình thường, đây là chiếc giường đơn đa chức năng, có thể tháo rời! Hơn một ngàn tệ đó

- Nhưng, tôi đã có giường rồi, tôi cần giường đơn làm gì chứ?

Trần Thương tò mò hỏi, rồi cười cười:

- Hại, tôi đây không phải là mua để cậu tiếp đãi người khác hay sao! Ví dụ như cậu có khách hay gì đó, cũng có chỗ để nghỉ ngơi

- Đúng rồi, chìa khóa trả cho cậu, tôi đã cắt tốt rồi

- Sau này, lúc mà cậu nghỉ ngơi, tôi trực ca đêm, vừa đúng lúc canh cửa cho cậu

- Không cần phải cảm ơn tôi

Trong lúc nói chuyện, lão Mã đem chiếc giường đơn xếp lại, nhét ra đằng sau:

- Cậu nhìn, gấp lại rất vừa vặn

Trần Thương lập tức liếc mắt.

Tên này thật quá vô liêm sỉ

Vào lúc 10 giờ sáng, kết quả kiểm tra của Lưu Vĩ Trạch đã có.

- Xét nghiệm thiếu nước là dương tĩnh, trọng lượng riêng của nước tiểu là 1.005 trở xuống, quả nhiên là bệnh đái tháo nhạt

Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Chủ nhiệm Ngô, anh phụ trách bệnh nhân này đi.

Ngô Huy gật đầu:

- Được

Sau khi Trần Thương nói xong:

- Đi thôi, đến trò chuyện với người nhà của bệnh nhân, anh hãy đi sắp xếp phòng kiểm tra hạch từ.

Lúc này Miêu Vĩnh Trân và Lưu Tấn đều đã rời giường.

- Bác sĩ Trần, đã có kết quả kiểm tra chưa?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đã có rồi, đông máu và các xét nghiệm khác về cơ bản đều bình thường, nhưng... Xét nghiệm nước tiểu cho thấy trọng lượng riêng của nước tiểu thấp, hơn nữa, xét nghiệm thiếu nước là dương tính.

- Cũng chính là nói, có lẽ bệnh nhân mắc chứng bệnh đái tháo nhạt

Nghe thấy lời này, sắc mặt của Miêu Vĩnh Trân và Lưu Tấn thay đổi:

- Bệnh đái tháo nhạt! Là như thế nào?

Trần Thương gật đầu:

- Hiện tại, tôi nghi ngờ trung tâm hệ thống thần kinh của Lưu Vĩ Trạch bị bệnh.

- Bao gồm cả Priapism trước đó, và bây giờ kiểm tra ra bệnh đái tháo nhạt, hơn nữa, cậu bé còn có trưởng thành sớm, những chuyện này đều rất không bình thường! Tất cả các dấu hiệu đều phù hợp với tín hiệu bất thường của trung tâm, bây giờ còn phải kiểm tra để xác định chẩn đoán, và xem xét rốt cuộc là tình trạng như thế nào?

Vẻ mặt của Miêu Vĩnh Trân hốt hoảng.

Cô không nghĩ đến chỉ có một lần dương vật bị cương cứng mà lại có thể kiểm tra ra biết bao nhiêu loại bệnh như thế.

- Bác sĩ, liệu có phải chỉ là tình cờ thôi hay không? Dù sao...

Trần Thương lắc đầu:

- Không có ai quy định thiên tài chỉ nhất định có một vài thứ không đủ, nếu như thực sự có, có lẽ đây chính là một loại bệnh

Lưu Tấn thì là nói:

- Bác sĩ Trần, không sao đâu, chúng tôi sẽ tích cực phối hợp theo sự sắp xếp của cậu.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, trước tiên hãy nằm viện, dù sao hai người cũng đã đến cấp cứu rồi.

Lưu Tấn gật đầu, lập tức quay người đi thực hiện, còn Miêu Vĩnh Trân không nhịn được nói:

- Bác sĩ, đứa bé vẫn còn phải ghi hình chương trình, đây là giai đoạn quan trọng của《Siêu Trí Tuệ》...

Lưu Tấn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, quay người nhìn chằm chằm vào Miêu Vĩnh Trân, rống to:

- Đến lúc nào rồi, mà em còn để ý đến chương trình kia?

- Con trai cũng đã bệnh rồi, cái gì mới là quan trọng chứ?

Chương 1673: Khối U Vùng Tuyến Tùng

- Hơn nữa, tham gia những chương trình kia để làm gì? Mục đích của em là bồi dưỡng cho con trai, để nó trở nên ưu tú, chứ không phải tham gia những chương trình giả vờ giả vịt kia

Miêu Vĩnh Trân trực tiếp đứng yên tại chỗ.

Trần Thương gật đầu nói:

- Làm kiểm tra trước, không cần vội vàng đưa ra kết luận, tôi đã nói chủ nhiệm Ngô sắp xếp phòng MRI, có kết quả chúng tôi sẽ báo lại sau.

Lưu Tấn hít thở sâu một hơi, để cho tâm trạng của bản thân hồi phục lại, sau đó nói:

- Được, bác sĩ Trần, làm phiền cậu rồi

Miêu Vĩnh Trân đứng một bên dường như vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, có chút hốt hoảng.

Ngày bình thường, cô ta là người rất có chủ kiến, nhưng hiện tại đột nhiên không biết phải làm thế nào.

Mà Lưu Tấn đã làm thủ tục nhập viện đây vào đấy, dẫn con trai đến khoa X-quang để làm kiểm tra.

Lưu Vĩ Trạch rất hiểu chuyện, toàn bộ quá trình đều an ủi mẹ:

- Mẹ à, không sao đâu! Mẹ đừng lo lắng, thật sự là không sao đâu

Miêu Vĩnh Trân 'ừ' một tiếng:

- Ừm, mẹ biết mà

Đối với một đứa con trai hiểu chuyện như thế, Miêu Vĩnh Trân thực sự không nỡ.

Con trai nhất định đừng có chuyện gì

Con chính là hy vọng của mẹ đó

Đúng vậy

Hiện tại, Lưu Vĩ Trạch chính là vinh dự lớn nhất của Miêu Vĩnh Trân, cô ta cảm thấy sự ưu tú của con trai chính là kết quả nỗ lực của cô

Cho dù là đồng nghiệp có khoe khoang nhà ở hay xe cộ, thì cô ta cũng có thể khoe khoang con trai

Thế nhưng, sau khi làm kiểm tra hạch từ, Trần Thương và Ngô Huy đứng trong văn phòng, nhìn chằm chằm vào tấm phim X-quang, chập chạm không nói lời nào

Tấm phim này có vấn đề

Ngô Huy nhíu mày:

- Giáo sư Trần, phim này có vấn đề! Nhưng... Tại sao tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói là chỗ nào không đúng?

Trần Thương cũng nhíu mày lại.

Anh cho vấn đề ở vùng dưới đồi, không nghĩ đến... là ở khu vực tuyến tùng.

Nghe thấy Ngô Huy nói như thế, Trần Thương không nhịn được nói:

- Anh hãy nhìn khu vực tuyến tùng.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Ngô Huy liền vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía khu vực tuyến tùng.

Tuyến tùng rất nhỏ

Bởi vì nó tương tự quả thông nên mới gọi là tuyến tùng, chiều dài và chiều rộng khoảng 7mm x 5mm x 4nm, khối lượng 140~170mg, nằm phía trên của giữa não.

Món đồ chơi nhỏ này xác suất phát triển khối u không đến 1% trong não.

Ngô Huy nhìn kỹ, thật lâu sau đó, đột nhiên nhìn qua Trần Thương, vẻ mặt hơi sửng sốt:

- Cái này... Là ác tính?

Trần Thương im lặng một lúc, sau đó mới nói:

- Cũng không chắc chắn

Ngô Huy cũng không nhịn được cảm thán một tiếng:

- Thảo nào... thảo nào bị bệnh đái tháo nhạt, còn có trưởng thành sớm, ngủ lại ít như vậy... còn có giảm thị lực

- Chậc chậc, hiện tại cũng đã giải thích rõ ràng

Chuyện này liên quan đến các chức năng sinh lý chủ yếu của tuyến tùng, là mô bí ẩn nhất trong hộp sọ, nó chủ yết tiết ra melatonin.

Hơn nữa, tuyến tùng là bộ chuyển đổi nội tiết thần kinh, hoạt động như một đồng hồ sinh học, vô cùng mẫn cảm với ánh sáng.

Đồng thời có thể ức chế hoạt động của các tuyến sinh dục.

Hơn nữa, nội tiết tố do tuyến tùng bài tiết ra có thể ảnh hưởng và can thiệp đến rất nhiều hoạt động thần kinh của con người, chẳng hạn như giấc ngủ và thức dậy, cảm xúc, trí lực và các loại tình trạng khác

Trần Thương đột nhiên cảm thấy, IQ cao của đứa bé này có một vài liên quan đến khối u này

Nếu như cứ như vậy thì...

……

Tuyến tùng hay con mắt thứ ba là một tuyến nội tiết nhỏ trong thần kinh. Nó tạo ra melatonin và chính là chìa khóa cho đồng bộ bên trong cơ thể giúp điều chỉnh nhịp sinh học bao gồm các tín hiệu như mệt mỏi, buồn ngủ, thức dậy, hay tỉnh táo ở các thời điểm khác nhau trong ngày.

Melatonin là một hormone được sản xuất bởi tuyến tùng, đây là tuyến có kích thước bằng hạt đậu nằm ở giữa não. Melatonin có tác dụng gây buồn ngủ nên thường được sử dụng trong việc điều hòa giấc ngủ, hỗ trợ chữa mất ngủ và nhịp sinh học nhưng nó không phải là thuốc ngủ.

Đồng hồ sinh học là bất kỳ quy trình sinh học nào hiển thị một dao động nội sinh, có một chu kỳ khoảng 24 giờ.

……

Bên trong văn phòng.

Không có âm thanh.

Trần Thương gọi Lưu Tấn và Miêu Vĩnh Trân đến, sau khi anh nói tình huống hiện giờ cho họ, tất cả mọi người đều trầm mặc

Miêu Vĩnh Trân cảm thấy rất khó tiếp nhận sự thật này

- Bác sĩ, có phải là cậu đã nhầm lẫn rồi hay không?

Miêu Vĩnh Trân không nhịn được hỏi, còn Lưu Tấn thì trầm mặc, không nói một lời

Biết ngay... Chuyện nên đến, thì đều sẽ đến

Mấy ngày nay, anh ta luôn lo lắng không yên, có lúc, càng là chuyện không tốt, thì càng cảm thấy sợ hãi, càng không chân thực

Đứa bé Lưu Vĩ Trạch này chính là như vậy.

Lúc còn rất nhỏ, nó chưa từng có những biểu hiện quá sáng chói, thậm chí thời gian để gọi được tiếng 'ba mẹ' còn muộn hơn so với những đứa trẻ khác.

Nhưng... Lại đột nhiên trở thành thiên tài, vẫn có chút cảm giác khiến cho người khác khó tin.

Bây giờ, sau khi Lưu Tấn nghe xong những câu nói của Trần Thương, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Anh nghe thấy câu hỏi của Miêu Vĩnh Trân, lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Tôi không phải đang đùa, nhưng... Tôi chỉ là suy đoán

- Hai người xem, khu vực này chính là tuyến tùng, một khu vực rất nhỏ, trong tình huống bình thường, không phải là tín hiệu như thế này, nhưng hình dáng bây giờ, chính là tín hiệu dị thường

- Chỗ này chắc là một khối u của tuyến tùng, nhưng thứ nguy hiểm nhất, bây giờ tôi chưa có cách nào để bảo đảm đây là khối u lành tính hay

ác tính

- Bởi vì, hai người nhìn, hình này không có quy tắc nào cả, hơn nữa ranh giới xung quanh cũng không rõ ràng, hình ảnh có trọng số T1 là tín hiệu chờ, trong hình ảnh có trọng số T2 là tín hiệu cao.

- Suy đoán hiện tại của tôi là khối u trong tế bào tuyến tùng, nhưng là lành tính hay ác tính thì chưa thể đảm bảo! Hơn nữa, dựa theo tín hiệu hiện tại, không thể loại trừ khả năng ác tính, phải chờ xét nghiệm bệnh lý cụ thể sau khi phẫu thuật.

Sau khi nghe xong lời nói của Trần Thương, Miêu Vĩnh Trân vẫn còn chưa thể tin được.

Một đứa bé đang tốt lành, sao có thể trở thành u não được chứ?

Hơn nữa... Còn có thể là ung thư não

Nghĩ đến đây, Miêu Vĩnh Trân cảm thấy hô hấp của bản thân đang nghẹn lại.

Cô ta cảm thấy cả người mệt mỏi, lời không thể nói được

- Bác sĩ, có thể cứu không?

Lúc này, Lưu Tấn nắm lấy tay của vợ, có chút khẩn trương hỏi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy câu hỏi này, nói thật thì trong lòng anh cũng không chắc chắn

Không nói đến việc ca phẫu thuật này là lành tính hay ác tính, cho dù là lành tính, phẫu thuật cũng không dễ làm

Bởi vì khối u tuyến tùng là một trong những khối u khó cắt bỏ nhất của phẫu thuật

Các nguyên nhân cụ thể cần được phân tích từ cấu trúc giải phẫu:

Tuyến tùng nằm ở phần sâu của đại não, giải phẫu phức tạp, hình dạng mạch máu xung quanh có liên quan mật thiết đến khối u, nên việc bộc lộ tổn thương khá khó, và nguy hiểm tương đối cao, phẫu thuật ở khu vực này có tính khiêu chiến khá lớn.

Các bác sĩ giỏi nhất hiện nay của Ngoại khoa thần kinh cũng không thể bảo đảm rằng có thể làm tốt ca phẫu thuật này.

Ngay cả Trần Thương, người có thao tác kỹ xảo cấp hoàn mỹ, lúc đối mặt với ca phẫu thuật như vậy, cũng thực sự không quá nắm chắc

Chương 1674: Đã Bị Lợi Ích Làm Mờ Trái Tim

[Phẫu thuật cắt bỏ khối u trong não] cấp hoàn mỹ.

Đây chỉ là cấp hoàn mỹ dưới nền tảng khoa học hiện tại và môi trường phẫu thuật trong thời đại ngày nay.

Kỹ thuật hạn chế, khái niệm hạn chế, thậm chí còn bao gồm các yếu tố bên ngoài, thật ra, hoàn mỹ này cũng không phải là hoàn mỹ

Hơn nữa, làm gì có thứ đồ hoàn mỹ

Trần Thương do dự một chút, sau đó nói:

- Độ khó của phẫu thuật rất cao, tôi sẽ thảo luận thêm với chủ nhiệm Ngoại khoa thần kinh của bệnh viện Thiên Đàn và bệnh viện Hiệp Hòa, sẽ nhanh chóng đưa ra phương án

- Đương nhiên, nếu như hai người có quen biết chuyên gia, thì cũng có thể giới thiệu.

Trần Thương cũng xem như là ăn ngay nói thật.

Bây giờ, cảm xúc của Miêu Vĩnh Trân mới hòa hoãn lại, cô ta nhìn qua Trần Thương, đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ Trần, ý vừa rồi của cậu là biểu hiện IQ cao của con trai tôi thực ra là kết quả của việc bị kích thích khối u tuyến tùng sao?

- Vậy thì... Nếu như cắt bỏ khối u, Đứa bé... Như IQ cao, trí nhớ tốt vẫn còn chứ?

Miêu Vĩnh Trân có chút khó tin, cho dù có tin thì cũng khó mà chấp nhận được sự thật này.

Dù sao, từ lúc 6 tuổi đến nay, Lưu Vĩ Trạch vẫn luôn được Miêu Vĩnh Trân đặt nhiều kỳ vọng

Thậm chí đây có thể là cơ hội để cả nhà bọn họ thay đổi vận mệnh, thay đổi tầng lớp

Có lúc, thất vọng càng đáng sợ hơn so với bệnh tật

Trong thế giới xem trọng vật chất, lòng người phức tạp này, có một loại bệnh khó chữa nhất: Dục vọng

Miêu Vĩnh Trân đúng là yêu Lưu Vĩ Trạch, cũng rất quan tâm đến cậu bé, thế nhưng, trong lòng cô ta, con trai đã không còn là một đứa bé thiên tài, chuyện này đối với Miêu Vĩnh Trân mà nói, cũng là cơ hội để thay đổi vận mệnh của cô ta

Đây là tiền vốn để cô ta khoe khoang, là thứ để thỏa mãn lòng hư vinh của cô ta, để cho tiền vốn của cô ta leo lên tầng lớp cao

Cũng giống như cha của thần đồng Trọng Vĩnh

Trần Thương nghe thấy câu nói của Miêu Vĩnh Trân, lập tức sửng sốt.

Chuyện này ai có thể biết?

Bởi vì thứ IQ này vốn chính là thứ không thể khống chế, thậm chí thiên phú của Lưu Vĩ Trạch và bản thân khối u không liên quan đến nhau.

Nhưng cũng có thể là kết quả của các yếu tố phức tạp đặc biệt trong hệ thần kinh.

Nếu như khối u được cắt bỏ sau khi phẫu thuật, loại kích thích này biến mất, có lẽ loại siêu trí nhớ này cũng sẽ biến mất

Chuyện này không phải là không thể nào

Phải biết, rất nhiều thiên phú bẩm sinh và thiên tài đều là có bệnh

Bệnh tâm thần cũng như thế.

Chúng kích thích tiết ra nhiều chất dẫn truyền thần kinh trong não, khiến bản thân rơi vào tình huống phức tạp, mà loại kích thích này không thể khống chế, khiến cho con người sinh ra một loại thiên phú đặc biệt, đồng thời cũng mắc một căn bệnh khó chữa trị

Nếu như hỏi, chỗ phức tạp nhất trên cơ thể là chỗ nào?

Trần Thương nhất định sẽ nói là hệ thần kinh, là đại não

Bởi vì cho dù là anh, bây giờ cũng giống như là nhìn thấy một mảnh mê mù đối với hệ thống của mình, thực sự là vô cùng khó

Hơn nữa, loại khó khăn này, bạn hiểu càng nhiều, thì bản thân phát hiện loại khó khăn kia càng nhỏ bé hơn

Cũng giống như ca phẫu thuật này, người có kỹ thuật cắt bỏ khối u cấp hoàn mỹ như Trần Thương cũng không có cách nào hoàn thành.

Anh nhìn qua Miêu Vĩnh Trân, chịu trách nhiệm nói:

- Không thể loại trừ khả năng này.

Sau khi Miêu Vĩnh Trân nghe thấy câu nói này, một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Sự đả kích này, thực sự rất lớn

Sau một hồi lâu, cô ta tiếp tục hỏi:

- Nếu như không cắt bỏ thì sao?

Trần Thương nghe xong, lập tức nhíu mày:

- Một khi phát hiện khối u tuyến tùng, nhất định phải nhanh chóng chữa trị, nếu cứ kéo dài thêm thì không thể chữa trị

Lưu Tấn vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần! Tôi không cần nó trở thành thiên tài, chỉ hy vọng nó có thể khỏe mạnh, chỉ cần có thể khỏe mạnh trưởng thành, làm người bình thường thì có gì không tốt

- Bác sĩ Trần, xin nhờ cậy vào cậu

- Chúng tôi sẽ hết sức phối hợp

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, anh yên tâm, ca phẫu thuật này vô cùng hiếm thấy, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận

- Đi làm công tác tư tưởng cho đứa bé, nói cho cậu bé biết mức độ nguy hiểm của phẫu thuật, mặc dù chỉ mới 9 tuổi, nhưng... Cậu bé rất trưởng thành

- Những chuyện này, cậu bé có quyền được biết.

Trần Thương nói như vậy cũng có nguyên nhân, bởi vì anh hy vọng thông qua bản thân bệnh nhân, để tăng đột tin cậy cho ca phẫu thuật

Dù sao, một người có dục vọng sống mạnh mẽ, thì trong phẫu thuật sẽ rất dễ xuất hiện kỳ tích

…….

Cửa chính phía ngoài của sáu khoa cấp cứu, Miêu Vĩnh Trân và Lưu Tấn lại cãi nhau

- Cuối cùng cái gì mới là quan trọng? Sức khỏe của con trai quan trọng hay là cuộc thi quan trọng

- Miêu Vĩnh Trân, anh thấy em đã bị lợi ích làm mờ trái tim rồi, trong đầu chỉ toàn hư vinh

- Em có thể đừng ngày nào cũng mơ mộng hão huyền có được hay không? Bình thường không tốt sao? Không thể để cho con trai làm một người bình thường được sao?

Lưu Tấn tức giận đến đỏ cả hai mắt, hai mắt trừng to nhìn vào Miêu Vĩnh Trân.

- Thực sự cho rằng tham gia chương trình vài ngày, quen biết với minh tinh nào đó thì ghê gớm lắm hay sao? Đây không phải là cuộc sống của em, có được hay không? Chúng ta vẫn phải đi đến của sống của chính mình

Miêu Vĩnh Trân không nhịn được la lớn:

- Được rồi! Đạo lý em đều hiểu! Không cần anh phải dạy em

- Nói giống như em là một tội nhân vậy, em chẳng qua chỉ là muốn con trai tốt hơn có được không?

Lưu Tấn đứng ở đó, thở mạnh hổn hển

- Cái gì cũng là vì để tốt cho con

- Nếu muốn tốt cho con thì đừng dẫn nó đi tham gia chương trình này nọ

- Vì tốt cho con, thì em đừng đưa nó đi tham gia tuyển tú

- Vì tốt cho con, vì tốt cho con, anh thấy những thứ này đều là cái hư vinh kia của em

- Miêu Vĩnh Trân ơi Miêu Vĩnh Trân, em sống có mệt hay không?

Miêu Vĩnh Trân bị nói đến thương tích đầy mình, sắc mặt của cô ta lúc xanh lúc tím, thật lâu cũng không nói gì

Lưu Tấn nhìn vào cô:

- Anh nói cho em biết, em đừng nghĩ đến chuyện dẫn theo con đi tham gia chương trình! Đây là chuyện không thể nào

- Nếu như em vẫn còn muốn nói đến chuyện này, thì chúng ta liền ly hôn

Sau khi nói xong, Lưu Tấn xoay người rời khỏi, để lại Miêu Vĩnh Trân đứng ở đó chập chạp không nói lời, đả kích của hôm nay quá lớn

Đứng ở bên ngoài, cô ta cảm thấy dường như thế giới này giống như sẽ lập tức thay đổi màu sắc, đả kích thật quá lớn

Cắt bỏ khối u tuyến tùng, có thể con trai thiên tài của mình sẽ biến mất

Nói thật là có chút không nỡ

Có phải là chẩn đoán sai rồi hay không?

Nghĩ đến đây, cô ta cầm điện thoại liên hệ với tổ chương trình《Siêu Trí Tuệ》, nói chi tiết về chuyện này cho đối phương biết, giải thích rõ nguyên nhân không thể tham gia chương trình.

Mà sau khi đối phương nhận được tin tức này, lập tức liên hệ với lãnh đạo, gửi lại phản hồi

Lưu Vĩ Trạch là người được xem trọng của năm nay.

Dù sao, một thiên tài chân thực lại còn hiểu chuyện như thế, thật sự rất khó tìm

Sau khi biết được Lưu Vĩ Trạch bị bệnh, khứu giác của tổ chương trình ngửi thấy mùi, chuyện này dường như cũng là một cơ hội để kéo cao lượng người xem, liền liên hệ với khoa Ngoại thần kinh của Bệnh viện nhân dân tỉnh Nam Tô

Chương 1675: Anh Gửi Video, Tôi Tự Học Thao Tác

Khoa Ngoại thần kinh của Bệnh viện nhân dân tỉnh Nam Tô là một trong những Chuyên Ngoại thần kinh sớm nhất của đất nước, Ngoại khoa thần kinh đầu tiên trong tỉnh, đồng thời là chuyên ngành trọng điểm của khoa học, giáo dục của Học viện Hưng Vệ 'Mười Hai Năm'.

Sau khi chủ nhiệm Cơ Tuấn Danh biết được chuyện này, liền trong ngày liên hệ với Trần Thương, mà lúc này, bên phía Trần Thương cũng không hề nhàn rỗi.

Cùng ngày, quyết định thực hiện sinh thiết có hướng dẫn CT trên bệnh nhân để lấy mô cục bộ tại ổ bệnh, xác định chẩn đoán bệnh lý.

Chuyện này cần thiết đối với chẩn đoán mô học của khối u trong não và xây dựng phương án điều trị thích hợp.

Tuy nhiên, sau khi có kết quả, tất cả mọi người đều mơ màng

Bởi vì biểu hiện của bệnh nhân chính là khối u tế bào mẫu tuyến tùng

Sau khi biết được tin này, Trần Thương cũng có chút lo lắng.

Bởi vì loại khối u tế bào mẫu tuyến tùng này bắt nguồn từ tuyến tùng nên độ ác tính khá cao, liên kết với hạch tính, phát triển nhanh, dễ thay đổi vị trí, thời gian sống sót của bệnh nhân ngắn, cho nên chẩn đoán và điều trị giai đoạn đầu vô cùng quan trọng.

Hơn nữa, hiện tại đối với việc khối u trong não đã thay đổi vị trí hay chưa và rốt cuộc độ ác tính đã đến mức độ nào cũng thực sự chưa xác định.

Kể từ đó, chỉ có phẫu thuật mới giải quyết được vấn đề.

Thế nhưng, cứ như vậy, xây dựng một ca phẫu thuật an toàn, hiệu quả và có xác suất thành công cao là một chuyện vô cùng quan trọng

Mà lúc này, Trần Thương nhận được điện thoại của chủ nhiệm Cơ Tuấn Danh, chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh của Bệnh viện Nhân dân tỉnh Nam Tô.

Đây là chung một hệ thống, thông qua những người quen thì liền có thể quen biết lẫn nhau.

Sau khi trao đổi, Trần Thương liền đưa ra một quyết định mở hội nghị video từ xa, tiến hành nghiên cứu thảo luận đối với ca bệnh lần này

Cùng ngày, Trần Thương đã tổ chức hội nghị video từ xa lần đầu tiên để tiến hành đại hội xem bệnh ở trong Trung tâm Cấp cứu Thủ đô

Tham gia hội nghị video lúc này có: Khoa ngoại thần kinh của Bệnh viện Thiên Đàn, Khoa thần kinh của Bệnh viện Hiệp Hòa, Khoa thần kinh của Nhân dân tỉnh Nam Tô, khoa Ngoại thần kinh của Đại học Phúc Đán thuộc Bệnh viện Hoa Sơn

Hiện tại, hội nghị chuẩn đoán bệnh có thể nói là đã quy tụ được lực lượng đỉnh cao trong lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh của Trung Quốc.

Thế nhưng, độ khó của một khối u tế bào mẫu tuyến tùng phức tạp của hệ thần kinh như vậy rất khó.

Lúc này, buổi thảo luận đã kéo dài ròng rã cả một buổi chiều, thậm chí còn hoãn lại đến buổi tối.

Mọi người đã đưa ra rất nhiều ý kiến

Mà vừa lúc này, Cơ Tuấn Danh đột nhiên nói:

- Năm ngoái, tôi ở phòng khám Mayo ở thành phố Minnesota Rochester đã học qua một khoảng thời gian, tôi nghe nói họ có một loại kỹ thuật vi mô giúp cải tiến phương pháp Poppen, có thể rất có lợi ở lĩnh vực cắt bỏ khối u của khu vực tuyến tùng

Câu nói này đã làm thức tỉnh Trần Thương.

Phải biết là, lúc đó ở phòng khám Mayo Minnesota, anh đã cứu cháu trai của viện trưởng bọn họ.

Anh quyết định liên hệ với đối phương, để xem có thể nhận được sự giúp đỡ hay không

Video hội nghị của Trần Thương chưa kịp đóng, liền liên hệ với Hubert

Sau khi nhận được điện thoại của Trần Thương, Hubert vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ

- Trần yêu dấu, đã lâu không gặp! Nghe nói cậu kết hôn rồi, rất xin lỗi vì không thể đến tham gia hôn lễ của cậu

Trần Thương vội vàng nói:

- Tiên sinh Hubert, tôi có chuyện muốn làm phiền anh một chút

Nói xong, Trần Thương liền kể lại tình huống của Lưu Vĩ Trạch nói rõ với đối phương

Sau khi Hubert nghe thấy tin tức này, lập tức nhíu mày, vô cùng cẩn thận

Đây là lần đầu tiên Trần Thương nhờ sự giúp đỡ của ông.

Nghĩ đến đây, Hubert vội vàng nói:

- Cậu đợi một chút, tôi đi tìm Bertie

Sau khi, ông ấy cúp điện thoại chưa được bao lâu, điện thoại lại gọi đến

- Xin chào giáo sư Trần, tôi là Bertie, tôi rất có hứng thú đối với ca bệnh này, có thể mở màn hình được không?

Trần Thương nghe xong, liền gật đầu, mở máy tính lên, đăng nhập vào tài khoản, mở video.

Sau khi Trần Thương mô tả lại chi tiết tình huống của Lưu Vĩ Trạch, Bertie nhíu mày lại, sau khi hai người cẩn thận thảo luận, Berite đột nhiên nói:

- Kỹ thuật vi mô giúp cải tiến phương pháp Poppen đúng thật là rất có hiệu quả trong việc cắt bỏ khối u tuyến tùng, nhưng... Độ khó của loại thao tác này vô cùng cao, mà tỷ lệ thuần thục hiện tại của chúng tôi không cao.

- Bệnh nhân khối u tế bào mẫu tuyến tùng rất hiếm thấy, đối với chuyện này, tôi vẫn có chút lo lắng

- Có lẽ tôi cũng không có cách nào để thuận lợi hoàn thành ca phẫu thuật này

- Cho dù có đưa đến Minnesota, chúng tôi cũng không chắc chắn có thể bảo đảm phẫu thuật sẽ thành công

- Thế nhưng, tôi vẫn rất tò mò, khối u này thực sự có thể kích thích bệnh nhân gia tăng IQ sao? Tôi thực sự mong đợi dáng vẻ sau khi kết thúc phẫu thuật

- Tôi nghĩ rằng có thể thử xem, thế nhưng... hy vọng không quá cao

Trần Thương nghe xong, đột nhiên có một ý tưởng, liền nói:

- Tôi có một suy nghĩ

Bertie sững sờ:

- Cái gì?

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Không biết Bertie anh có phiền khi gửi video của ca phẫu thuật này cho tôi hay không, tôi sẽ hoàn thành ca phẫu thuật này

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh lập tức sững sờ

Chuyện này cũng được sao? Ngay cả Bertie cũng trợn tròn mắt

.....

Mayo Clinic là một tổ chức phi lợi nhuận cam kết thực hành lâm sàng, giáo dục và nghiên cứu, cung cấp chuyên gia, chăm sóc toàn bộ cho tất cả những người cần chữa bệnh.

……

- Anh gửi video cho tôi, để tôi làm.

Sau khi Trần Thương nói câu này, cả căn phòng chìm vào trong yên tĩnh

Ngay cả đám người đang tiến hành hội nghị video từ xa sau khi nghe thấy cũng nghẹn họng trừng to mắt, có người nào học nhanh như anh ấy sao?

Anh cho rằng phẫu thuật là cái gì?

Anh xem một lần là có thể làm được... chuyện này có thể sao?

Bertie cũng có chút bối rối, anh ấy không biết câu nói kia của Trần Thương là có ý gì, chẳng lẽ do mình không hiểu rõ tiếng Anh của giáo sư Trần sao?

Ừm, không sai, chắc chắn là như vậy

Đây chính là kỹ thuật vi mô giúp cải tiến phương pháp Poppep trong cắt bỏ khối u ở khu vực tuyến tùng.

Đừng nói là xem video phẫu thuật, hiện tại cho dù là toàn bộ phòng khám Mayo ở Minnesota, cũng chỉ có 2 người có thể nắm vững thuần thục kỹ thuật này.

Hơn nữa, nắm vững thuần thục và phẫu thuật thành công là hai chuyện khác nhau.

Bertie cho rằng, tự mình làm, xác suất thành công của ca phẫu thuật này có thể đạt đến khoảng ba phần mười.

Thế nhưng có một tiền đề, đó chính là đối phương cần phải đến phòng khám Mayo để làm phẫu thuật.

Không phải là Bertie có thành kiến đối với bệnh viện của Trần Thương, mà là bởi vì phòng khám Mayo nắm giữ dụng cụ phẫu thuật cao cấp nhất và tuyến máy móc hàng đầu.

Ví dụ như công nghệ in 3D, dụng cụ phẫu thuật mới nhất của Mayo, đây quả thực là một loại công nghệ được thiết kế riêng.

Căn cứ vào đặc tính của bệnh nhân, ví dụ như khối u tế bào mẫu tuyến tùng của Lưu Vĩ Trạch.

Bởi vì kết cấu trong não của mỗi người không giống nhau, bọn họ có thể thông qua máy tính để thiết kế ra một loại vật liệu phẫu thuật thích hợp với Lưu Vĩ Trạch, chỉ đơn giản là để tăng tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật lên một chút.

…….

In 3D là một quy trình tạo nên các vật thể rắn 3 chiều từ một tập tin kỹ thuật số. Bí mật của công nghệ in này là mực in – một loại bột đặc biệt làm từ titan, nhựa, silicon… khi “in” sẽ được kết dính với nhau bằng loại keo đặc biệt và tạo nên hình 3D theo mô phỏng. Trên khắp thế giới, người ta đã bắt đầu mày mò để ứng dụng công nghệ in 3D vào hàng loạt lĩnh vực, trong

đó có y tế, với khả năng tạo ra các bộ phận giả cho con người. In 3D có thể giúp các bác sĩ nhanh chóng tạo ra giải pháp chữa bệnh mà không quá tốn kém hay mất thời gian.

Chương 1676: Đối Tác Trọn Đời Của Mayo

Căn cứ vào đặc tính của bệnh nhân, ví dụ như khối u tế bào mẫu tuyến tùng của Lưu Vĩ Trạch.

Bởi vì kết cấu trong não của mỗi người không giống nhau, bọn họ có thể thông qua máy tính để thiết kế ra một loại vật liệu phẫu thuật thích hợp với Lưu Vĩ Trạch, chỉ đơn giản là để tăng tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật lên một chút.

Mà đúng lúc này, Trần Thương thấy mọi người trong cuộc hội nghị video từ xa im lặng thật lâu cũng không nói tiếng nào, trợn mắt há mồm...

Chẳng lẽ... video bị đứng sao?

Trần Thương không nhịn được nói nhỏ với Ngô Huy:

- Đây là video bị đứng sao?

Ngô Huy sững sờ, nhìn vào hình ảnh, đúng thật là có chút giống bị đứng

Anh ta không nhịn được nói:

- Ừm, có thể lắm

Trần Thương không khỏi than thở:

- Tín hiệu này thật là kém

Ngay lúc này, âm thanh trong video truyền đến.

- Giáo sư Trần, đường truyền không có bị chậm.

- Đúng đúng đúng, chúng tôi chỉ là có chút giật mình...

Mặc dù Trần Thương không hiểu rõ, giật mình và lag có liên quan gì đến nhau, nhưng anh nhìn vào Bertie, nghiêm túc nói:

- Tiên sinh Bertie, anh xem, điều tôi nói có thể được hay không?

Bertie lập tức ngạc nhiên:

- Cậu nói nghiêm túc sao?

Trần Thương gật đầu:

- Đương nhiên rồi, tình trạng của bệnh nhân có lẽ không quá thích hợp để ra nước ngoài làm phẫu thuật, hơn nữa về các phương diện chi phí cũng không thể gánh nổi.

- Thế nhưng, tôi cảm thấy giáo sư Bertie có thể giúp tôi giới thiệu về phương pháp phẫu thuật cắt bỏ khu vực tuyến tùng bằng kỹ thuật vi mô giúp cải tiến phương pháp Poppep một chút.

- Đương nhiên, nếu như tiện, phối hợp với việc gửi video thì càng tốt hơn

Nghe thấy câu nói của Trần Thương, Bertie xem như là đã hiểu rõ rồi, nhưng, trong lòng anh ấy lại càng thêm tò mò hơn.

Chẳng lẽ kế hoạch của giáo sư Trần là cho mình giới thiệu xong, liền trực tiếp bắt đầu phẫu thuật sao?

Chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi

- Giáo sư Trần, tha lỗi tôi nói thẳng, độ khó của phẫu thuật bằng kỹ thuật vi mô giúp cải tiến phương pháp Poppen vẫn là rất cao, chủ yếu là độ chính xác nhất định phải nắm vững, cậu cũng biết độ phức tạp giải phẫu học của xung quanh tuyến tùng đó

- Thứ hai, công nghệ hình ảnh hiển vi do bên chúng tôi cung cấp là cần thiết để hỗ trợ tiến hành phẫu thuật.

- Loại công nghệ hình ảnh hiển vi này có thể mô phỏng tình trạng khối u của bệnh nhân, sau đó sử dụng công nghệ nội soi sợi để tiến hành các thao tác, đây vẫn là một sự chênh lệch rất lớn với công nghệ nội soi não mà chúng tôi đang sử dụng.

- Muốn sử dụng thành thạo loại nội soi này và sử dụng kỹ thuật vi mô để cải tiến phương pháp Poppen, thì ít nhất cần phải có kinh nghiệm của 50 ca phẫu thuật trở lên.

Lúc này, Hubert đi đến, nói với Bertie:

- Giáo sư Bertie, có lẽ giáo sư Trần chỉ là hy vọng có thể tìm được một chút cảm hứng từ kỹ thuật vi mô giúp cải thiện phương pháp Poppep.

Bertie thấy Hubert cũng nói như vậy, không nhịn được gật đầu:

- Được thôi

Sau khi nói xong, Bertie nói:

- Chờ tôi vài phút, để tôi chia sẻ màn hình.

Trần Thương gật đầu, nói y tá nhanh chóng mở TV chiếu, đưa cuộc gọi video chiếu lên màn hình lớn.

Mà lúc này, viện sĩ Cơ Tuấn Danh của Nhân dân tỉnh Nam Tô cũng có chút phấn khích:

- Lần này, được thơm lây theo giáo sư Trần rồi, kỹ thuật nội soi vi mô để cải tiến phương pháp Poppen vẫn chưa được công khai, hơn nữa công nghệ hình ảnh nội soi hiển vi điện tử cũng còn chưa đưa ra thị trường.

- Có thể xem được giới thiệu về ca phẫu thuật này, thực sự mà nhờ có giáo sư Trần

Nói thật ra, Cơ Tuấn Danh không nghĩ đến Trần Thương lại có mặt mũi lớn đến như vậy.

Chỉ một cuộc điện thoại liền có thể liền khiến cho giáo sư Bertie của phòng khám Mayo chia sẻ kinh nghiệm phẫu thuật của phương pháp cải tiến Poppen.

Đây là một kỹ thuật phẫu thuật đang trong giai thử nghiệm, mà còn là tự mình giới thiệu.

Phần mặt mũi này có giá trị bao nhiêu tiền chứ?

Cơ Tuấn Danh không biết, nhưng ông ta biết rõ chính là, bản thân mình lúc đó cùng với hơn ba mươi giáo sư hàng đầu trong lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh trên thế giới đến tham quan phòng khám Mayo.

Vừa đúng lúc may mắn nghe thấy tên của phẫu thuật này, và nhờ Bertie giới thiệu công dụng của phẫu thuật.

Ngay cả khi viện trưởng của Bệnh viện Singapore hỏi về quy trình cụ thể của phẫu thuật, Bertie cũng nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ còn chưa thành thạo, không thể mở rộng.

Thế nhưng Cơ Tuấn Danh biết, nhất định không phải vì lý do này

Mà là vì giữ bí mật cho kỹ thuật

Thế nhưng, tại sao sau khi nhìn thấy Trần Thương, đối phương lại không giữ bí mật nữa?

Bởi vì Cơ Tuấn Danh không biết là, Trần Thương là đối tác trọn đời của phòng khám Mayo

Kể từ khi Trần Thương cứu sống Hubert, Trần Thương và phòng khám Mayo đã cùng nhau thành lập nhóm khoa Ngoại tiêu hóa Thế giới.

Trần Thương nghe thấy lời nói của Cơ Tuấn Danh, cười cười:

- Khách sao rồi.

Cơ Tuấn Danh lắc đầu:

- Giáo sư Trần, tôi không khách sáo một chút nào, có lẽ cậu không biết, lần trước chúng tôi tự mình đến tham quan phòng khám Mayo, đối phương cũng chỉ giới thiệu đại khái cho chúng tôi về kỹ thuật này.

- Lúc hỏi đến quá trình cụ thể, thì đối phương liền từ chối

- Thể diện của giáo sư Trần, xem ra thật là lớn

Trần Thương nghe thấy lời nói của Cơ Tuấn Danh, trong lúc nhất thời cũng sửng sốt

Sau khi, anh cẩn thận suy nghĩ, đúng là như thế, có thể là một kỹ thuật nòng cốt đó.

Đối phương thậm chí còn không công khai phổ biến ra thế giới, mà lại bằng lòng giới thiệu cho mình, trong lòng Trần Thương có chút cảm kích

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Qua 10 phút chuẩn bị, video lại mở ra, có điều lúc này đã trở thành hình ảnh của truyền hình, nhưng âm thanh của Bertie truyền đến

- Giáo sư Trần, phẫu thuật sắp bắt đầu rồi.

Trần Thương cảm kích gật đầu.

- Cảm ơn sự hào phóng của giáo sư Bertie

- Một loại kỹ thuật phẫu thuật nòng cốt như thế này, lại chia sẻ cho chúng tôi, thực sự là vô cùng biết ơn.

- Về sau có gì cần hỗ trợ, chỉ cần lên tiếng.

Bertie cười cười:

- Giáo sư Trần khách sáo rồi, cậu là bạn hợp tác trọn đười của Mayo, đây là chuyện chúng tôi nên làm

Lời này vừa nói, tất cả mọi người ở hiện trường hội nghị và trong phòng đều sửng sốt

……..

Mayo và Trần Thương là bạn hợp tác lâu dài

Điều này cũng không chỉ là một đại danh từ xưng hô.

Đây chính là do nội bộ của Mayo lựa chọn người tỉ mỉ để cùng nhau hợp tác.

Những hợp đồng hợp tác này, mỗi một người đều là được Mayo cẩn thận lựa chọn, sau đó mới bắt đầu chọn lọc, đồng thời trong nội bộ tiến hành thảo luận sau đó mới đưa ra kết luận cuối cùng.

Những đối tác hợp đồng này, bạn có thể được ưu tiên hưởng thụ thành quả nghiên cứu của phòng khám Mayo, thậm chí có thể được ủng hộ kỹ thuật và trợ giúp. Mục đích chủ yếu cũng là vì cố gắng cho sự tiến bộ kỹ thuật chung của ngành y học.

Cho đến khi trước mắt, cơ cấu Mayo lựa chọn các nhà hợp tác chưa đến năm nhà, mà đối tượng lựa chọn hợp tác mãi mãi không đến 30 người

Bọn họ đều là các tinh anh nhân tài trong các ngành các nghề, chỉ có thể nói Mayo không phải một nơi đầu tư giáo sư viện sĩ, nhưng đối tác lâu dài này có thể tương đương với giáo sư Mayo

Vì lẽ đó, sau khi nghe thấy câu nói này của Bertie, toàn bộ tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm

Chương 1677: Giáo Sư Trần Đồng Ý Không?

Ai có thể nghĩ tới, Trần Thương vậy mà là đối tượng hợp tác đến cuối đời với Mayo

Điều này chính Trần Thương cũng không nghĩ tới

Chính anh cũng không có ý thức được điều này là như thế nào.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, giống như giây phút lúc trước... Chính mình có thể trở thành Hội trưởng Hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới, Hubert đã tặng cho mình một cái chứng chỉ.

Sau khi anh trở về liền đặt xuống, cũng không để ý.

Không nghĩ tới vào thời điểm quan trọng lại có tác dụng

Trần Thương cười cười:

- Cám ơn Bertie, cám ơn giáo sư Hubert

Hubert mỉm cười:

- Chuẩn bị bắt đầu đi.

Sau khi Bertie gật đầu, video phẫu thuật bắt đầu được chiếu.

Mà sau khi video bắt đầu, tất cả mọi người đều yên lặng

Không phải vì chuyện gì, chỉ đơn giản vì cuộc phẫu thuật này rất hấp dẫn.

Đặc biệt đây chính là kỹ thuật phẫu thuật dùng phương pháp Poppen hiển vi đã được cải tiến, hiện tại chưa được công bố ra bên ngoài, nếu không phải Trần Thương muốn xem, căn bản không có cơ hội để nhìn thấy

Cứ nhìn liên tục học được vài kỹ thuật, hội trường bắt đầu lặng ngắt như tờ.

Hiện tại, Tiết Chính Nhận cực kỳ hối hận, sớm biết như vậy thì đã đến hiện trường để xem phẫu thuật, khoảng cách từ bên đây đi qua cũng không xa

Bertie nói rất nghiêm túc, nhưng, có nhiều thứ không phải nghiêm túc liền có thể nói, còn liên quan rất nhiều đến tính chuyên nghiệp.

Thậm chí, một chút kỹ xảo nhỏ cũng có độ khó rất cao, nói cũng vô dụng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người cảm thấy rất mơ hồ

Thu hoạch lớn sao?

Hoàn toàn chính xác, thu hoạch không nhỏ

Nhưng mấu chốt nhất chính là các thao tác càng về sau càng xem không hiểu, đặc biệt là một vài kỹ xảo phẫu thuật, như con đường khe hở tĩnh mạch dưới kính hiển vi...

Vẻ mặt của họ mờ mịt.

Nói đơn giản một chút, một cuộc phẫu thuật có độ khó cao, tuyệt đối không phải nói một chút là có thể hoàn thành

Nhưng... Vào lúc này, phẫu thuật kết thúc, ánh mắt Trần Thương liền sáng lên:

- Cám ơn giáo sư Bertie

- Xin hỏi, bệnh viện nào có thể tìm được loại máy móc có thể phân tích dưới kính hiển vi?

Mọi người nhất thời sửng sốt một chút

Giáo sư Trần, anh hỏi cái vấn đề này để làm cái gì?

Bao gồm giáo sư Bertie cũng là có chút hiếu kỳ nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Anh...

Hai mắt Trần Thương liền sáng lên, trước đó không lâu, sau khi xem xong cuộc phẫu thuật này, hai mắt anh ấy sáng lên

Thực tế là quá mức kinh điển.

Bất luận là dụng cụ phân tích hình ảnh kính hiển vi mới nhất, còn là phương pháp kỹ thuật Poppen đã được cải tiến.

Đều làm cho hai mắt Trần Thương tỏa sáng, có loại cảm giác như rất thông thoáng sáng sủa

Thật sự y học phát triển là kèm theo khoa học kỹ thuật phát triển

Học tập, là chưa từng sai

Nếu như có được mấy loại máy móc này, mình tuyệt đối có năng lực tiến hành cuộc phẫu thuật có độ khó cao hơn nữa.

Theo Trần Thương, phương pháp Poppen cải tiến vấn đề không lớn, quan trọng nhất là cần phân tích hình ảnh hiển vi.

Mà đúng lúc bản thân còn có kỹ thuật nội soi cấp hoàn mỹ

Chức năng chủ yếu của hình ảnh hiển vi này chính là thông qua tín hiệu mù trong đầu, làm cho khối u thông qua tín hiệu điện tử trở về như cũ.

Thông qua tín hiệu điện tử tới phân tích tín hiệu trong đầu

Mà loại kỹ thuật này đối với Trần Thương mà nói là không có chút áp lực nào

Bất luận là hình ảnh bốn chiều hay không gian cảm giác nội soi.

Đây đều là thứ khiến Trần Thương hứng thú

Có thể thử một chút

Không

Trần Thương cảm giác mình có thể làm tốt nên có thể tự tin như vậy.

Vì lẽ đó, anh mở miệng trực tiếp hỏi:

- Dụng cụ như thế nào mới có thể thu được hình ảnh hiển vi.

Nghe thấy vấn đề Trần Thương, Bertie có chút không kịp phản ứng

- Giáo sư Trần, anh muốn máy móc này làm cái gì?

Trần Thương tự tin nói đến:

- Tôi muốn thử cuộc phẫu thuật này một chút

Lời này vừa nói, Bertie trực tiếp sững sờ, người này nhất định là kẻ điên

Nghe thấy lời của Trần Thương, mọi người dám động thủ sao?

Loại máy móc này anh ấy chưa bao giờ dùng qua

Không chỉ có Bertie, ngay cả nhóm Tiết Chính Nhận, Dương Minh, Cơ Tuấn Danh đều trợn tròn mắt.

- Giáo sư Trần, cậu...

Trần Thương trực tiếp nói:

- Không sai! Tôi muốn làm

Bertie cảm giác chính mình có chút không hiểu thế giới này.

Nhưng, nhìn thấy sắc mặt của Trần Thương rất chắc chắn, thực tế anh ấy không biết mình đang nói cái gì

Rất lâu sau, dù là Hubert và Bertie nói rất nhiều.

Bertie vẫn cảm thấy không thể nào thành công được.

- Đây là sản phẩm của công ty Google, tôi sẽ để cho phía công ty liên hệ với cậu, giáo sư Trần.

Sau khi nói xong, Bertie vẫn có chút không yên lòng, anh ta nhắc nhở Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi vẫn hi vọng là cậu có thể suy nghĩ cẩn thận một lần nữa, không nên quá vội vàng mà hành động theo cảm tính

Trần Thương gật đầu:

- Cám ơn giáo sư Bertie đã suy nghĩ cho tôi! Nhưng khi phẫu thuật, tôi sẽ trực tiếp mở video, đến lúc đó giáo sư Bertie, chúng ta có thể giao lưu bất cứ lúc nào

Nghe thấy lời này, Bertie biết rõ Trần Thương là người rất cố chấp, chưa đến mức bế tắc anh ấy sẽ không chịu hồi tâm chuyể ý mà quay đầu.

Có thể là... Mình thuyết phục cũng không có ý nghĩa gì, nên dứt khoát không nói thêm lời nào.

- Được, hi vọng giáo sư Trần có thể phẫu thuật thành công

Video đóng không được bao lâu, điện thoại liền vang lên

- Giáo sư Trần chào anh, tôi là quản lý Luyer nằm ở bộ phận quản lý thị trường của kỹ thuật Google mới triển khai phát triển của phòng thị trường.

m thanh nữ rất ngọt ngào.

Trần Thương:

- Chào cô, quản lý Luyer.

- Giáo sư Trần không cần khách khí, giáo sư Bertie có nói với chúng tôi về chuyện của anh, đối với giáo sư Trần chính là một khách hàng rất tốt và chất lượng, chúng tôi đồng ý cung cấp tất cả các thiết bị máy móc của chúng tôi để cho giáo sư Trần thử nghiệm.

- Thậm chí, chúng ta có thể tặng cho giáo sư Trần một vài thiết bị máy móc để ở nơi đơn vị tiện cho giáo sư làm việc

- Nhưng... Chúng tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ

Trần Thương nghe xong, khẽ nhíu mày:

- Xin mời cô nói.

Luyer cười nói:

- Chúng tôi hi vọng giáo sư Trần có thể sử dụng kính mắt của Google chúng ta để trực tiếp tiến hành cuộc phẫu thuật

- Toàn bộ hành trình trực tiếp: Hình ảnh và thu mẫu tế bào khối u của cải tiến phương pháp Poppen phân tích kỹ thuật phẫu thuật cắt bỏ tuyến tùng

- Không biết giáo sư Trần có đồng ý hay không?

- Không giấu diểm gì cô, chúng tôi hi vọng càng nhiều người nhìn thấy loại kỹ thuật mới này.

Lời này vừa nói, không gian bên trong gian phòng lập tức yên tĩnh trở lại

Trong video hội nghị, mọi người không nói gì, nhưng đều dồn dập lắc đầu.

Dù sao, cuộc phẫu thuật này ai cũng không có nắm chắc, đây là một sự nguy hiểm

Hoàn toàn chính xác, nếu như phẫu thuật thành công, đối với Trần Thương mà nói đó là một lợi ích vô cùng lớn.

Thậm chí còn có thể tăng sự ảnh hưởng của khoa Ngoại thần kinh trung tâm Cấp cứu của bọn họ

Thế nhưng thất bại thì sao?

Điều này rất nguy hiểm, nó có hai mặt phải suy nghĩ thận trọng

Thế nhưng, bất luận thành công hay thất bại, đối với công ty Google mà nói, lại là một cơ hội tuyên truyền rất tốt

Google muốn tiến vào Trung Quốc đã rất lâu rồi.
...

Chương 1678: Một Người Dám Hỏi, Một Người Dám Đồng Ý

Chính như lời của Luyer nói, Google rất muốn đưa kỹ thuật hình ảnh hiển vi tiến vào thị trường Trung Quốc, nhưng cho tới nay vẫn chưa tìm thấy một cơ hội thích hợp nào.

Mà Trần Thương bỗng tìm đến, để đối phương cũng như nhìn thấy cơ hội.

Vì vậy, khi Bertie đề cử Trần Thương, Luyer vội vàng liên hệ tổng bộ

Mà cái tên Trần Thương cũng không xa lạ đối với ngành y học nữa

Hơn nữa bác sĩ chữa bệnh, phẫu thuật nổi tiếng giống như nhân vật minh tinh trong giới y học này cũng không nhiều.

Mà còn, mấu chốt nhất là, hiện tại Trần Thương cũng là một cọc tiêu của ngành nghề chữa bệnh ở Trung Quốc.

Thế nhưng, khả năng là Bertie không thể biểu đạt rõ ràng

Anh ta chỉ nói Trần Thương cần một dụng cụ hình ảnh hiển vi, nhưng không nói rõ ràng Trần Thương chính là lần đầu tiên sử dụng dụng cụ hình ảnh hiển vi vào phẫu thuật

Còn là cuộc phẫu thuật thứ nhất

Nếu như Luyer biết, nhất định sẽ rất hối hận vì những lời bản thân nói ra

Tất nhiên muốn hợp tác thậm chí là mở rộng, cục diện tốt nhất là đôi bên cùng có lợi

Phẫu thuật thành công chính là nhân tố thứ nhất

Phẫu thuật thất bại, ai sẽ cảm thấy trang bị của bọn họ tốt đây?

Thậm chí, nói không chừng mang tới những ảnh hướng trái chiều.

Ngay lúc này, Trần Thương cười chuẩn bị đồng ý.

Trần Thương trực tiếp thực hiện cuộc phẫu thuật cũng không phải là việc gì quá đáng gờm, anh cũng trực tiếp mở video.

Về phần tính chất?

Hai tay của Trần Thương đã không chịu nổi sự điều khiển từ tính cách của mình.

Đây là một đôi tay thành thục, có thể độc lập đối mặt và hoàn thành cuộc phẫu thuật

Hiện tại, Trần Thương có một ý nghĩ, sẽ có một ban thưởng như vậy hay không đây?

Ví dụ như: Đôi tay chuyên nghiệp: Hoàn thành phẫu thuật một cách viên mãn.

Món đồ này nhất định sẽ là một chuyện rất vui vẻ.

Mà còn, ngay từ đầu Trần Thương đã nói sẽ mở video trực tiếp với Bertie, hiện tại, lại tăng thành thêm nhiều khán giả mà thôi

Trần Thương nhìn mấy vị chủ nhiệm đồn dập lắc đầu trong phòng họp, rất tự nhiên rõ ràng là tất cả mọi người đều có ý tốt với mình.

Mọi người liền trao cho Trần Thương một ánh mắt yên tâm, đặt niềm tin vào anh.

Sau đó, Trần Thương nói với điện thoại:

- Được, không có vấn đề

Nghe thấy Trần Thương khẳng định, Tiết Chính Nhận thở dài, chủ nhiệm Tiết liền biết Trần Thương sẽ đồng ý

Dù sao, ông ta cũng biết rõ, Trần Thương còn có một cái tên: Trần ba lần

Khi then chốt, Trần ba lần liền có khả năng tiến hóa thành Trần một lần.

Cũng như ở Pakistan

Ông ta đã tận mắt nhìn thấy Trần một lần.

Luyer nghe thấy Trần Thương đồng ý, vội vàng hài lòng liền nói:

- Rất chờ mong lần hợp tác này với giáo sư Trần, trong thời gian ngắn nhất chúng ta sẽ vận chuyển thiết bị máy móc tới Trung Quốc

Sau khi, cúp điện thoại, Luyer rất vui vẻ.

Cô ấy không nghĩ tới là nhiệm vụ này sẽ hoàn thành đơn giản như vậy, liền đứng dậy đi thẳng đến phòng làm việc của lãnh đạo để báo cáo.

Mà đúng lúc này, lãnh đạo cũng đang trò chuyện video với Bertie, nghe thấy Luyer tiến đến:

- Bàn bạc thế nào rồi?

Luyer cười nói:

- Giáo sư Trần là một người rất tốt, không có kiêu ngạo, rất sẵn sàng đồng ý đáp ứng yêu cầu chúng ta

Lãnh đạo nhẹ gật đầu.

Mà bên này, sau khi Bertie nghe thấy, tò mò hỏi:

- Đáp ứng cái gì?

Luyer cười nói:

- Giáo sư Bertie, giáo sư Trần Thương đồng ý sẽ trực tiếp tiến hành phẫu thuật tế bào khối u khu tùng.

- Đây quả thật là một tin tức tốt

Người phụ trách hạng mục này liền sờ sờ ria mép, hài lòng, cười cười nói.

Bertie nghe xong, lập tức á khẩu không trả lời được:

- Ách, xin lỗi... Có lẽ đối với cuộc phẫu thuật này, mọi người có khả năng đã hiểu lầm gì đó

Hai người bên Google lập tức sửng sốt một chút:

- Hiểu lầm? Có ý gì chứ?

Lúc này, Bertie đã thật sự bị bức điên rồi

Google và Trần Thương là hai phe đội ngũ quá mức điên cuồng

Một người dám làm, một người dám chiếu trực tiếp.

Lá gan còn lớn hơn so với bọn họ?

- Các ngươi không biết sao? Đây là lần đầu tiên giáo sư Trần Thương sử dụng phương pháp hiển vi Poppen để phân tích kỹ thuật.

Lời này vừa nói, bên trong gian phòng lập tức yên tĩnh trở lại

Người phụ trách hạng mục của lĩnh vực kỹ thuật mới Google suýt chút nữa không cầm chắc cái chén trên tay, xém rơi xuống đất

Luyer càng trừng to mắt, không biết làm sao

Chuyện này...

- Giáo sư Bertie đừng nói giỡn, giáo sư Trần không phải do anh đề cử sao?

Bertie cảm thấy xấu hổ, lúc này mới giải thích đầu đuôi mọi việc cặn kẽ một lần.

Sau khi, anh ta giải thích xong, người phụ trách hạng mục và Luyer người đều bất ngờ, đột nhiên có một chút cảm giác hoài nghi nhân sinh

Luyer há mồm muốn nói đều gì đó, nhưng ấp úng nói gì không hiểu...

- Nhưng... Nhưng... Giáo sư Trần... Đã đồng ý

Luyer giải thích nói

Lúc này, trên trán cô ấy đầy mồ hôi.

Bertie nhịn không được nói:

- Quên đi, tôi sẽ đích thân đi đến Trung Quốc một chuyến, đến lúc đó hi vọng giúp được một chút gì đó.

Bertie thật sự bị đám người này làm cho mất bình tĩnh.

Một bên dám hỏi, một bên dám đồng ý

Nghe thấy Bertie nói như vậy, lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay từ đầu, bọn họ rất vui mừng, cho rằng mở ra cục diện... Không nghĩ tới suýt chút nữa đã làm hỏng mọi việc.

Còn chưa tiến vào thị trường Trung Quốc, đã trực tiếp bị bại trận ngay từ đầu, chuyện này cũng làm cho bọn họ lúng túng.

Brewster người phụ trách hạng mục liền đóng video, sau đó nhìn Luyer, sắc mặt của anh ta phức tạp.

Sắc mặt của Luyer tràn ngập sự oan ức

Cô ấy làm sao biết được, giáo sư Trần Thương chưa làm qua cuộc phẫu thuật như vậy đã dám nhận lời trực tiếp chứ

Cô ấy nhịn không được giải thích nói:

- Lãnh đạo, tôi cho rằng giáo sư Bertie đề cử... Mà còn, danh tiếng của giáo sư Trần cũng rất lớn... Anh ấy...

Brewster nhịn không được vuốt ấn đường:

- Chuyện lần này... Aiz, cũng chưa chắn chắc đâu, cô hãy cùng đi theo đi

Luyer gật đầu:

- Vâng, giám đốc

Từ bên trong phòng làm việc đi ra, trong lòng Luyer có thể nói là rối bời, không nghĩ tới giáo sư Trần Thương lại không đáng tin như vậy

Nghĩ tới đây, Luyer cực kỳ lo lắng với chuyến đi Trung Quốc lần này, cũng may là khi then chốt có giáo sư Bertie đứng ra.

Nếu không...

...

...

Lúc này, bên trong bệnh viện Trung tâm Cấp cứu thủ đô Trung Quốc.

Trần Thương đang cùng với các vị chủ nhiệm tiếp tục quyết định quá trình phẫu thuật.

Sau đó, Cơ Tuấn Danh quyết định vào ngày phẫu thuật sẽ đích thân đến thủ đô để quan sát cuộc phẫu thuật này.

Mà Trần Thương đã tìm được người nhà của Lưu Vĩ Trạch, trao đổi cụ thể từng hạng mục phẫu thuật với bọn họ.

Dù sao cuối cùng đồng ý phẫu thuật hay không vẫn phải nhìn đối phương.

Sau khi, Miêu Vĩnh Trân và Lưu Tấn tiến vào phòng làm việc, Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Hiện tại tình huống chính là như vậy, trong đầu của đứa bé có khả năng rất cao là một khối u ác tính, mẫu tế bào khối u ở vùng tuyến tùng xử lý rất phiền phức, dựa theo kỹ thuật hiện có chúng tôi, muốn hoàn thành một cuộc phẫu thuật như vậy, độ khó rất lớn

- Hiện tại, tôi đã liên hệ Google bên kia, bọn họ sẽ vận chuyển thiết bị máy móc với tốc độ nhanh nhất đưa tới đây, tiếp theo bắt đầu phẫu thuật.

- Tình huống hiện tại là như thế, tôi đã giải thích cho hai người hiểu rõ.

Lưu Tấn cảm thấy rất cảm kích nói với Trần Thương:

- Giáo sưu Trần, tôi cảm ơn cậu rất nhiều.

Chương 1679: Có Lẽ Không Có Iq Siêu Cao, Cậu Bé Này Cũng Có Thể Phát Triển Rất Tốt

- Chúng tôi đều là người bình thường, nói trắng ra... Chỉ là nhân vật nhỏ, Vĩ Trạch còn nhỏ, tương lai thật sự là còn rất rộng mở, tôi hi vọng cậu có thể giúp cho cậu bé một chút, để cho thằng bé có một cơ hội để sống.

- Bất luận tương lai của đứa bé này như thế nào, có là thiên tài hay không, những chuyện này cũng không quan trọng, tôi chỉ hi vọng thằng bé có thể khỏe mạnh mà sống

- Cảm ơn cậu rất nhiều

Miêu Vĩnh Trân cảm xúc rất thấp.

Nhưng bất luận nói như thế nào, con trai đều không còn, thì sao còn thiên tài cái gì nữa

……

Có đôi khi, hoạt động sinh hoạt hằng ngày có thể làm cho người khác trở nên tỉnh táo hơn, vì cuộc sống từ trước đến nay đều như muốn đánh mặt họ.

Hiện tại, Miêu Vĩnh Trân đã cảm nhận sâu sắc được một điểm như thế.

Khi Lưu Vĩ Trạch được kiểm tra mẫu tế bào khối u ở vùng tuyến tùng, cái gì là thiên tài, cái gì là tương lai, tất cả đều không đáng giá, không quan trọng vào thời điểm này

Làm như thế nào cứu mới cứu chữa Lưu Vĩ Trạch mới là vấn đề quan trọng, cấp bách nhất hiện tại?

Đây chính là một hiện thực, thực sự quá tàn tàn khốc.

Quá trình chẩn đoán lấy mẫu tế bào ở vùng tuyến tùng xét nghiệm kết thúc.

Sau đó, Miêu Vĩnh Trân và Lưu Tấn không có nhàn rỗi.

Bọn họ thông qua tất cả mối quan hệ quen biết để nghe ngóng tình hình, cũng tìm rất nhiều giáo sư chuyên gia, kết quả mọi người đều nói là:

- Hiện tại, xác suất thành công loại phẫu thuật này là rất thấp, mặc dù kết quả thành công, nhưng khả năng dẫn đến di chứng rất lớn, cái được không đủ bù cái mất.

- Thực tế xin lỗi, loại phẫu thuật này độ khó quá cao, tôi không thể nào làm được, mọi người... Tìm bác sĩ nước ngoài hỏi thứ xem sao.

- Nói thật mà nói, loại phẫu thuật này, không có cơ hội thành công đâu.

Tất cả chuyên gia đều có ý nghĩ giống như nhau.

Tất cả mọi người đều rất lo lắng, bọn họ lo lắng chỉ vì sợ Lưu Tấn chuyển bệnh nhân đến chỗ mình. Bởi vì loại phẫu thuật này căn bản không thể làm được, đưa tới cũng chỉ phiền phức thêm thôi

Mức độ nguy hiểm quá lớn

Khoảng thời gian này, vợ chồng hai người xem như hiểu rõ một sự thật, cũng biết Trần Thương là ai

Tất cả mọi người sau khi nghe thấy hiện tại Lưu Vĩ Trạch được Trần Thương phụ trách, chỉ có một đáp án:

- Nếu như hiện tại mọi người muốn chuyển viện có thể gọi là ngu, hiện tại ai có thể liên hệ đến giáo sư Trần! Đây chính là Phó tổ trưởng của Tổ chăm sóc y tế bệnh viện Trung Ương chúng ta, là bác sĩ của lãnh đạo

- Cái gọi là thiên tài của hai người, trước mặt giáo sư Trần nhà người ta là không đáng giá để nhắc tới, tuyệt đối không nên sĩ diện với anh ấy

- Đây chính là phước phần mà tạo hóa đã ban cho bệnh nhân, dù sao thì có thể gặp được giáo sư Trần cũng không dễ dàng gì, nếu như tôi là mọi người, chắc chắn sẽ tích cực phối hợp với giáo sư Trần để tiến hành phẫu thuật.

Biết được tin tức này hai vợ chồng Lưu Tấn tự nhiên vô cùng khiếp sợ.

Ngàn lời cầu khẩn, hi vọng Trần Thương có thể mau chóng cứu con trai mình, mà anh cũng rất quan tâm chuyện này.

Số lượng mẫu tế bào khối u ở vùng tuyến tùng cũng rất ít, mỗi một người bệnh đều có giá trị nghiên cứu.

Đồng thời, loại phẫu phẫu này một khi thành công, sẽ mang đến một giá trị không tầm thường cho lĩnh vực thần kinh.

Điều này có một ý nghĩa rất quan trọng đối với nhân loại trong lịch sử phẫu thuật tuyến tùng.

Mà còn, mẫu tế bào khối u tuyến tùng theo như Trần Thương biết là cũng rất hiếm thấy, cuộc phẫu thuật này, số ít lại có thể là Boss cấp Vương giả.

Bất luận là xuất phát từ bất kỳ góc độ nào, Trần Thương cũng đồng ý tranh thủ chút thời gian thực hiện cuộc phẫu thuật này.

Sau khi Trần Thương giải thích mức độ nguy hiểm của cuộc phẫu thuật và các hạng mục liên quan cần chú ý dặn dò một phen, rồi đưa giấy đồng ý ra:

- Đại khái tình huống chính là như vậy.

- Tôi cũng không có cách nào cam đoan phẫu thuật chắc chắn thành công, nhưng tôi muốn nói là, tôi khẳng định sẽ dốc toàn lực để ứng phó.

Lưu Tấn gật đầu:

- Giáo sư Trần, cảm ơn! Thật sự là chúng tôi rất biết ơn cậu, không quản ngại phẫu thuật có thành công hay không, ân tình này chúng tôi đều sẽ nhớ kỹ

Trần Thương bận rộn tới bận rộn đi, lại liên hệ với các chuyên gia nước ngoài, còn liên hệ với công ty Google để được tặng dụng cụ...

Những điều này đối phương đều đã nhìn thấy.

Ban đầu Miêu Vĩnh Trân vẫn còn kiêu ngạo, dù là rất khó tiếp nhận, nhưng cũng nhất định phải đi chấp nhận.

Sau khi nói chuyện xong với người nhà, Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Đi thôi, anh cùng tôi đi đến phòng Lưu Vĩ Trạch, chúng ta hãy cùng nhau trò chuyện một chút, đứa nhỏ này trưởng thành sớm, có mấy lời cậu bé sẽ hiểu.

Ngô Huy gật đầu, hai người cùng nhau đi ra, anh vừa đi vừa nói:

- Chủ nhiệm Ngô, cuộc phẫu thuật này, cậu hãy thực hiện với tôi.

Một câu đã làm cho Ngô Huy lập tức sửng sốt

- Cái này... Cái này... Giáo sư Trần, tôi đây có phải hình như không thích hợp hay không?

Ngô Huy rất kích động, bên trong ánh mắt liền chớp lên hi vọng.

Nói thật, anh ta thật sự đồng ý

Nhưng, anh ta lo lắng mình sẽ xảy ra vấn đề.

Dù sao một cuộc phẫu thuật lớn như thế, anh ta cũng nhìn thấy Trần Thương tiếp nhận ca bệnh rất áp lực, và sắp đối mặt trực tiếp với cuộc phẫu thuật này.

Đây cũng không phải là một cuộc phẫu thuật đơn giản.

Anh ta biết rõ, mặc dù bề ngoài giáo sư Trần cứ như mây trôi nước chảy, nhưng chẳng qua là anh ấy không thích chia sẻ áp lực với người khác, luôn luôn một mình gánh vác trách nhiệm lớn nhất.

Không phải tự nhiên tùy ý mà Trần Thương chọn Ngô Huy, anh cũng đã nghiêm túc suy nghĩ qua.

Hoàng Tân Hải kinh nghiệm không đủ, mà còn tính ổn định và biết rõ chi tiết không bằng Ngô Huy, nhìn Ngô Huy giống như người bình thường nhưng thật sự rất có bản lĩnh.

Thực hiện một cuộc phuẫu thuật nang màng nhện cũng coi như Trần Thương có cái nhìn trực quan hiểu rõ đối với anh ta.

Ngô Huy, người này hiểu rõ phẫu thuật như vậy, thực sự là năng lực rất vững.

Trần Thương cũng quyết định cho anh ta một cơ hội.

Dù sao, bồi dưỡng Tiết Chính Nhận có danh tiếng, thành Viện Sĩ cũng không có ý nghĩa.

Mặc dù Ngô Huy không có danh tiếng, nhưng người này lại có năng lực cần phải có thêm nhiều cơ hội để thăng tiến.

Trần Thương thấy Ngô Huy là người như vậy, nhịn không được cười tươi, nói:

- Được rồi, đại lão gia, cũng đừng nhăn nhó, làm thật tốt, sau này sẽ có thêm nhiều cơ hội nữa

Ngô Huy dùng sức gật đầu:

- Được, được, được

- Giáo sư Trần, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh rất nhiều

Ngô Huy có cảm giác giống như mùa xuân đang tới bên mình.

Trần Thương cười cười không nói chuyện, sau khi đến phòng bệnh, thấy Lưu Vĩ Trạch đang đọc sách, còn là 《Nhị Thập Tứ Sử》.

Đây quả thật là một mặt tốt của Lưu Vĩ Trạch, có lẽ không có IQ siêu cao, cậu bé này cũng có thể phát triển rất tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tiến lên phía trước, cười nói:

- Đọc sách sao?

Lưu Vĩ Trạch để quyển sách xuống, cười với Trần Thương, chào hỏi:

- Bác sĩ Trần.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đọc đến chỗ nào rồi?

Khuôn mặt của Lưu Vĩ Trạch nghiêm túc, nói như thuộc lòng:

- Gặp phải chuyện lớn cần phải bình tĩnh, lễ nghi đều phải thực hiện từ điều nhỏ nhất...

Chương 1680: Đứa Trẻ Hiểu Chuyện

Trần Thương cười cười:

- Trong « Sử ký Hạng Vũ bản kỷ », lời của Phàn Khoái nói, biết rõ có ý nghĩ gì không?

Ánh mắt của Lưu Vĩ Trạch sáng lên:

- Bác sĩ Trần cũng đã xem qua?! Nó có ý nghĩa là, người làm việc lớn không nên câu nệ những chuyện nhỏ, người khôn ngoan không trách bất cứ loại sai lầm nhỏ nào.

Trần Thương nhịn không được bật cười, nhẹ gật đầu:

- Nhưng đối với phẫu thuật thì không giống nhau, phẫu thuật nhất định phải tính toán chi li, một tơ một hào không được khinh thường. Đọc sách nhưng phải linh động, sách là vật chết, người là vật sống.

Lưu Vĩ Trạch như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu:

- Đúng, tin vào sách không bằng tự mình làm.

Trần Thương nhìn cậu bé rất hiểu chuyện, nhịn không được sờ sờ đầu của đứa trẻ:

- Sợ phẫu thuật không?

Lưu Vĩ Trạch lắc đầu:

- Không sợ.

Trần Thương hiếu kỳ hỏi:

- Cháu không lo lắng mình là người có trí nhớ siêu tốt, nhưng đột nhiên lại biến mất sao?

Lưu Vĩ Trạch cười nói:

- Không sợ

- Lưu Bang không có siêu năng lực, lại có thể đánh thắng được Hạng Vũ.

Câu nói này, xuất phát từ trong miệng của đứa bé chín tuổi nói, Trần Thương thật sự có chút giật mình

Anh cảm giác, dù không có trí nhớ siêu tốt và IQ cao, đối với Lưu Vĩ Trạch mà nói, tương lai của cậu bé là vô hạn, chắc chắn sẽ thành công

Cậu bé không chỉ là một người chỉ có IQ cao, mà EQ cũng không thấp một chút nào

Mấu chốt là năng lực học tập, Trần Thương nhìn Lưu Vĩ Trạch, nghiêm túc nói:

- Cùng với chú, cùng cố gắng, hoàn thành cuộc đài phẫu thuật này, như thế nào được không?

Lưu Vĩ Trạch gật đầu:

- Dạ, được

……

Lúc này, công ty Google rất nghiêm túc

Luyer với phòng kỹ thuật, người phụ trách tự thân mang theo thiết bị máy móc đến bên trong phòng phẫu thuật ở bệnh viện Trung tâm Cấp cứu, tiến hành lắp đặt thiết bị trong phòng mổ.

Đây là sản phẩm nghiên cứu mới nhất của họ, giá cả cụ thể Trần Thương cũng không biết, nhưng có khả năng cũng phải vài trăm vạn.

Những năm gần đây, Google vẫn luôn nghiên cứu ra các kỹ thuật mới, phát triển trong lĩnh vực này.

Trần Thương không nghĩ tới, Bertie cũng đích thân đến.

- Giáo sư Bertie, hoan nghênh

Bertie có chút bất đắc dĩ nhìn Trần Thương, cười cười:

- Giáo sư Trần, cậu chính là người có lá gan lớn nhất mà tôi đã gặp qua

Luyer nghe thấy lời này, cũng nhịn không được nhìn sang Trần Thương.

Người này thật sự là một người điên

Cuộc phẫu thuật đầu tiên có độ khó rất cao vậy mà có can đảm thực hiện vị trí trung tâm.

Đây không phải nói đùa sao?

Trần Thương cười cười với Bertie, nói:

- Là do chuyên gia Luyer đồng ý với tôi sẽ trực tiếp mang thiết bị máy móc mới nhất đến cho tôi.

- Cám dỗ quá lớn, tôi... Không thể không đồng ý được.

Bertie lập tức nở nụ cười.

Luyer càng tức giận thì khuôn mặt nhỏ của cô ấy càng đỏ bừng, nhưng cũng chỉ giận chớ không dám nói gì, sợ Trần Thương sẽ làm ra những hành động điên cuồng.

Sau đó một khoảng thời gian, Bertie với Trần Thương bắt đầu thực hiện thao tác cụ thể cho quen quá trình, mà người phụ trách bộ phận kỹ thuật đích thân chỉ cho Trần Thương cách sử dụng thiết bị máy móc như thế nào.

Một quá trình kéo dài đến bốn, năm tiếng.

Quá trình này đã làm cho Luyer và Bertie đều là có chút phát hoảng trong lòng

Bởi vì đúng lúc Bertie học tập thì chỉ sử dụng hai giờ liền có thể điều khiển thuần thục, nhưng Trần Thương lại cần đến bốn giờ

Cái này... Được hay không?

Khi nghỉ ngơi buổi trưa, Trần Thương quay người hỏi các thành viên trong tiểu tổ của mình:

- Thấy rõ không?

Mặt của mọi người đỏ lên:

- Thấy rõ

Vào lúc này, Tiết Chính Nhận và đám người này thấy thế, nhịn không được xúc động vài tiếng.

Khi ăn cơm xong, Hoàng Tân Hải nói với đám người này:

- Tiểu tử, mấy người may mắn được đi theo một tổ trưởng rất tốt

Hoàn toàn chính xác, tất cả mọi người thấy rất rõ ràng, giáo sư Trần đối với bọn họ cũng không tệ,

Có đôi khi, sự không tệ chân chính không phải cho bạn bao nhiêu tiền, chia cho bạn bao nhiêu thứ, mà là cho bạn cơ hội

Cuộc đời này, khó nhất chính là cơ hội.

Cơ hội học tập, cơ hội tiến bộ, cơ hội biểu hiện, cơ hội vươn lên

Thật sự là như vậy

.....

...

Công ty Google trực tiếp tiến hành hợp tác với Tập đoàn quốc tế DXY để mở phòng phát sóng trực tiếp.

Công ty Google cũng không tiếc tiền vốn để tiến hành tuyên truyền, đồng thời phối hợp với công ty DXY tổ chức một cuộc hội nghị quốc tế cho đợt trực tiếp lần này.

Google ở nước ngoài có sức ảnh hưởng rất lớn, nên mức độ tuyên truyền cũng phải hợp lý.

Mà còn, loại tuyên truyền này cũng không cần mở rộng ra nhiều, chỉ cần tuyên truyền có mục tiêu.

Tính nhắm vào mời các chuyên gia quốc tế lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh tiến hành quan sát cuộc phẫu thuật lần này.

Trong lòng của Luyer cực kỳ khẩn trương, nhìn đủ loại biểu hiện của Trần Thương, trong lòng của cô ấy đã mất bình tĩnh đối với quyết định hôm nay.

Dựa theo kế hoạch phẫu thuật sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều chuẩn bị kỹ càng.

Bên trong phòng mổ, bầu không khí có chút khẩn trương.

Trần Thương đeo một cái kính mắt Google vào.

Mà Luyer càng căng thẳng hơn, khi nhìn thấy số liệu số lượng người xem càng tăng, chuyện này có ý nghĩa là số người quan sát cuộc phẫu thuật cũng đang không ngừng tăng lên

Luyer đã suýt chút nữa đã xem Trần Thương như thượng đế, chỉ thiếu quỳ xuống dập đầu hi vọng anh ấy phát huy thật tốt

Tới khi gần tiến hành phẫu thuật, Luyer liên tục căn dặn Bertie, nhất định phải bảo đảm phẫu thuật thành công

Nhìn thấy Luyer bận trước bận sau căn dặn, mẹ của Lưu Vĩ Trạch hết sức vui mừng, nhìn thấy có rất nhiều người phụ trách.

Bất kể nói thế nào, giáo sư Trần đã thật sự rất tận tâm, mời tới nhiều nhân viên công tác phụ trách như thế.

Mà lúc này, bên trong phòng trực tiếp đã bắt đầu điên cuồng thảo luận

- Phẫu thuật cắt bỏ mẫu tế bào khối u tuyến tùng, phẫu thuật có độ khó rất cao

- Đúng vậy, thậm chí có thể đây chính là cấm khu phẫu thuật sọ não, tế bào khối u tuyến tùng, chậc chậc, mẫu tế bào khối u, trình độ ác tính rất cao, cái này làm sao có thể loại bỏ

- Nghe nói hôm nay sẽ sử dụng kỹ thuật hiển vi của Google để phân tích hình ảnh, xem một chút đi, cuộc phẫu thuật này rất được chờ mong

- Giáo sư Trần cố lên

Phẫu thuật còn chưa có bắt đầu, mà bình luận trong phòng trực tiếp đã dâng lên như thủy triều.

Mà lần này, cũng không phải tổ chức phát sóng trực tiếp được chia sẻ ra quốc tế mà được chia thành hai phần trong nước và quốc tế.

Lúc này, độ hot bản quốc tế đối với cuộc phẫu thuật này ngày càng cao, bình luận ngày càng nhiều, xét đến cùng có thể xem là thảo luận một cuộc phẫu thuật.

Đám người hoặc nhiều hoặc ít gì cũng đã nghe qua phương pháp phẫu thuật vi phẫu cắt lớp vi mô tiếp cận Poppen được Mayo cải tiến

Một số người có khả năng là đã nhìn thấy qua, vì vậy, mọi người cũng không có gì mới lạ, cảm giác chờ mong cũng không phải rất nhiều.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, phẫu thuật sắp bắt đầu.

Bertie thay đổi áo phẫu thuật, đi theo bên cạnh Trần Thương, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tốt nhất.

Nói thật, trong lòng của anh ta cũng có chút khẩn trương, nhưng, phẫu thuật bên này còn chưa bắt đầu.

Mà bên trong phòng trực tiếp đã bắt đầu, góc nhìn đầu tiên của bọn họ chính là Trần Thương.

Góc nhìn cuộc phẫu thuật này có một sự khác biệt rất lớn so với góc nhìn máy ảnh bình thường, đó là cảm giác thay thế

Chương 1681: Thay Đổi Tư Thế Phẫu Thuật

Vì vậy, tất cả mọi người quan sát cuộc phẫu thuật này có một loại cảm giác mình đang tham dự từng bước trong quá trình phẫu thuật.

Đây đối với bác sĩ mà nói, giá trị tham khảo càng cao

Bởi vì điều này có ý nghĩa là bạn có góc nhìn như bác sĩ.

Trần Thương nhìn phim X-quang, đúng lúc nhìn thấy khu vực tuyến tung của người bệnh, trong đầu nảy ra một ý tưởng

Trần Thương vội vàng nói với bác sĩ gây mê:

- Chủ nhiệm Chu, thay đổi tư thế, tiến hành phẫu thuật ngồi.

Lời này vừa nói ra, lập tức mọi người trong phòng mổ đều sửng sốt

- Phẫu thuật ngồi?

Chu Hạc vội vàng nhíu mày hỏi?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, ngồi

Trần Thương đã trực tiếp quyết định làm cho trong phòng mổ náo nhiệt lên.

Tất cả mọi người đều mờ mịt nhìn Trần Thương, có chút không hiểu.

Mà lúc này, trong phòng trực tiếp cũng đã sôi trào

- Phẫu thuật ngồi? Điên rồi sao?

- Đúng thế! Đối với động lực máu chảy, phẫu thuật ngồi rất nguy hiểm

- Không sai, mà còn... Ngồi phẫu thuật tuyến tùng, tôi còn là lần đầu tiên nghe nói đến

Mà lúc này, lại như cũ có rất nhiều người im lặng không nói.

Trong đầu của bọn họ liên tục suy nghĩ ưu thế của việc ngồi phẫu thuật.

Bọn họ tin tưởng Trần Thương sẽ không nói nhảm, sẽ không tự nhiên chọn tư thế này làm chuyện cười.

Ngay lúc này, Bertie đột nhiên hiểu ra

Con ngươi màu xanh lam của anh ta trực tiếp trừng lớn, bên trong con mắt bốc lên ánh sáng, nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, cậu quả là một thiên tài

Nói thật, Bertie căn bản không nghĩ tới, có thể chọn tư thế ngồi để tiến hành phẫu thuật, giải quyết vấn đề bên trong quá trình phẫu thuật có độ khó rất cao

Trong lòng anh ta, phẫu thuật là thông qua dụng cụ, dược phẩm, công nghệ cao giải quyết vấn đề.

Mà Trần Thương có thể đơn giản đổi tư thế phẫu thuật, lại tạo ra ưu thế không có gì sánh kịp.

Như vậy chính là một thao tác đơn giản nhưng đó là cực hạn, lại có rất nhiều ưu thế không thể tưởng tượng được

Kèm theo sự ngạc nhiên mừng rỡ của Bertie, càng ngày càng nhiều người nghĩ đến sự huyền bí nằm sau bên trong đó.

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám ngươi này giống như có bị chấn động không gì sánh được

……

Nhưng, vẫn còn có rất nhiều người không hiểu rõ vấn đề vì sao Trần Thương đột nhiên lại lựa chọn hình thức ngồi để phẫu thuật

Loại hình thức ngồi để thực hiện phẫu thuật mặc dù bọn họ cũng đã nghe nói qua, nhưng lựa chọn hình thức đó vì phải phẫu thuật trong miệng

Phẫu thuật tuyến tùng mà lựa chọn hình thức ngồi để phẫu thuật thì phải làm như thế nào đây

Bên trong phòng trực tiếp trong nước, một người kinh ngạc thốt lên một tiếng:

- A! Thì ra là như vậy

Mọi người xung quanh cho rằng người này hiểu rõ vấn đề, liền vội vàng hỏi:

- Vì sao lựa chọn?

- Mọi người cứ bình tĩnh

Người kia vẻ mặt thần bí lại nói tiếp:

- Mọi người hãy suy nghĩ kỹ một chút, chờ một lúc sau tôi sẽ nói cho mọi người biết tại sao

- Thôi đi, đừng khoác lác

Ngay lúc này, một người thanh niên nhịn không được phát hai chữ:

- Trọng lực

Đám người này lập tức im lặng.

Mà lúc này, Trần Thương giải thích trước camera:

- Khi ngồi, bác sĩ phẫu thuật và thân thể người bệnh song song với nhau, tạo ra không gian rộng rãi, có lợi cho thao tác của hai tay bác sĩ và có thể chạm tới kết cấu sâu bên trong.

Vì vậy, tôi vừa rồi nhìn kỹ phim X-quang của bệnh nhân, sau đó đột nhiên cảm thấy tư thế ngồi này là một tư thế tuyệt vời để cắt bỏ buồng não

thứ tư, cầu não, khu vực tuyến tùng bị bệnh

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời như vừa tỉnh dậy từ cơn mộng.

Có đôi khi, tư thế phẫu thuật thoải mái có ảnh hưởng rất lớn đến sự thành công.

Dù sao bác sĩ mổ chính có thể thao tác trong một khoảng không gian cũng không lớn.

Thế nhưng... Chỉ thế thôi sao?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Đương nhiên, mấu chốt nhất là áp lực trong tĩnh mạch của bệnh nhân trong tư thế ngồi giảm xuống, và giảm chảy máu. Đồng thời bởi vì tác dụng trọng lực, chảy máu và rò rỉ dịch não tủy có thể được dẫn lưu tự nhiên để giữ sạch hiện trường phẫu thuật. Tư thế thẳng đứng làm giảm áp lực tĩnh mạch đồng thời giảm áp lực nội sọ, giúp giảm sưng tiểu não rất nhiều, đồng thời giảm lực kéo và tổn thương tiểu não.

- Bằng phương pháp này, trong quá trình phẫu thuật, chúng ta không chỉ có thể giảm thiểu khả năng xảy ra một số biến chứng không đáng có, mà còn có thể để lộ ra vùng tuyến tùng nhiều nhất có thể, mang lại một số lợi ích nhất định

Nghe thấy lời giải thích của Trần Thương, đám người này mới có cảm giác an tâm.

Mi tâm của Bertie cũng nhíu lại, không nghĩ tới, anh ta cũng không nghĩ tới là tư thế ngồi phẫu thuật có nhiều ưu điểm đến như vậy

Có lẽ sau này, mọi người cần phải nghiên cứu một chút về tư thế này và các chi tiết liên quan đến phẫu thuật

Một tư thế phẫu thuật lại có quá nhiều chi tiết để học đến như vậy.

Nói thật, Bertie có chút xấu hổ

Không chỉ có Bertie, lúc này mọi người ở bên trong phòng trực tiếp quan sát phẫu thuật nghe thấy lời của Trần Thương, sau đó vội vàng bắt đầu ghi chép

Bởi vì bọn họ kinh ngạc phát hiện, ý nghĩ của Trần Thương thật sự là quá đặc biệt

Đây quả thực là một thiên tài! Tuyệt đối là thiên tài

- Cái này chỗ nào là Mayo cải tiến phẫu thuật? Ngay từ đầu giáo sư Trần đã trực tiếp thay đổi tư thế phẫu thuật, rất có thể tư thế này sẽ là một loại tư thế mới trong phẫu thuật cắt bỏ khối u tuyến tùng, bọn họ sẽ trực tiếp sao chép lại video

- Đúng vậy, cuộc phẫu thuật còn chưa bắt đầu, giáo sư Trần đã trực tiếp cải tiến thuật thức, tôi càng ngày càng chờ mong phẫu thuật bắt đầu

.....

Bertie có chút chấn kinh.

Thật

Anh ta không nghĩ tới ngay từ khi vừa mới bắt đầu Trần Thương đã thay đổi phương pháp phẫu thuật.

Dù như vậy... Nhưng Luyer đang thấp thỏm nhìn trực tiếp, lập tức trừng to mắt, có chút mờ mịt

Cái này... Cái này... Cái này Trần Thương là làm bậy sao

Nằm sấp không thoải mái, không tốt sao? Nhất định phải ngồi phẫu thuật

Những chuyên gia giáo sư bác sĩ đỉnh cấp của khoa Ngoại thần kinh, mặc dù bọn họ không trực tiếp quan sát cuộc phẫu thuật này, nhưng lại hiểu rõ một chút, ngồi so với nằm ngửa phẫu thuật chiếm ưu thế hơn rất nhiều không có gì so sánh được

Phẫu thuật bắt đầu

Trần Thương vẫn lựa chọn phương pháp Poppen cải tiến, thao tác thuần thục mổ sọ bên phải.

Sau khi, anh khoan mở sáu xương sọ ra, sau đó lấy xương dẹp ra, dùng kẹp kẹp chặt mép dưới của xương ngoài để lộ mép trên của xoang ngang.

Mà đúng lúc này, các sản phẩm Google công nghệ cao đã được sử dụng

Với sự hỗ trợ của công nghệ hình ảnh hiển vi Google, anh đã cầm đầu dò cẩn thận và kéo dài nó về phía trước.

Khu tuyến tùng là một khu vực rất phức tạp khó phân tích, hình dạng của nó dần dần thay đổi từ hình tam giác ngược thành hình thang và hình tam giác từ trước ra sau. Các cấu trúc và mạch máu quan trọng ở khu vực này bao gồm: tuyến tùng, phần sau của não trái thứ ba, nhân tủy của đồi thị, tĩnh mạch não trong, tĩnh mạch đại não và đám rối màng mạch của tâm thất thứ ba, xoang thẳng, v.v.

Vì vậy, nếu như vào lúc này sử dụng dụng cụ truyền thống để phẫu thuật, rất có thể sẽ gặp khó khăn trong quá trình phẫu thuật tách rời.

Mà bây giờ, công nghệ kính hiển vi của Google là phóng to các cấu trúc khác nhau trên màn hình máy tính thông qua các công nghệ khác nhau.

Phải biết, khu tuyến tùng có một mạng lưới các tĩnh mạch dày đặc.

Chương 1682: Ngạc Nhiên Đến Mừng Rỡ

Bên trong quá trình phẫu thuật rất khó để tách rời các tĩnh mạch đơn nhánh. Mà kết cấu tĩnh mạch khu vực tuyến tùng có thể bị biến đổi rất cao, trong quá trình phẫu thuật, tĩnh mạch bị tổn thương có liên quan rất cao đến tỉ lệ bị biến chứng.

Tổn thương các tĩnh mạch gần phần sâu của não và mặt lưng của não giữa có thể làm tăng khả năng biến chứng phẫu thuật, xem xét tác động của các tĩnh mạch sâu đến việc cắt bỏ khối u, nên giữ tính toàn vẹn của tĩnh mạch càng nhiều càng tốt để tránh các biến chứng nghiêm trọng do tổn thương tĩnh mạch gây ra.

Bên cạnh, Bertie nhìn Trần Thương thao tác dụng cụ phân tích hình ảnh hiển vi, nói thật cũng là lo sợ, sợ anh ấy xảy ra vấn đề

Có thể là, kèm theo mỗi một bước thao tác của Trần Thương, Bertie kinh ngạc phát hiện năng lực điều khiển của Trần Thương còn mạnh hơn mình đối với bộ thiết bị máy móc này

Mà còn, anh ta nhìn Trần Thương thông qua hình ảnh trên màn hình máy vi tính, bắt đầu quá trình xâm nhập liên tục thăm dò vào bên trong đám tĩnh mạch phức tạp kia.

Bertie có một loại ảo giác

Không phí chút sức nào

Xe nhẹ đường quen

Hết sức quen thuộc

Không sai, đây chính là ý nghĩ của Bertie.

Có thể là... Điều này sao có thể?

Rõ ràng ngày hôm qua Trần Thương vừa mới tiếp xúc thiết bị này, làm sao hôm nay lại có thể thuần thục điều khiển như thế được?

Đây quả thực khó có thể tin

Mà còn, phản hồi sau khi phóng đại hình ảnh âm thanh trên máy tính, và hình ảnh được khôi phục rất khó để người bình thường có thể làm chủ được.

Mà Trần Thương... giống như không hề có một chút không thích ứng, thậm chí, có một loại cảm giác như cá gặp nước, điều này làm cho Bertie không thể không thận trọng, Trần Thương thực sự quá lợi hại

Mà lúc này,đám người bên trong phòng trực tiếp điên cuồng lên.

- Ông trời của tôi, loại máy móc này thật sự là quá thần kỳ

- Đúng vậy, dạng hiển vi này bao gồm kết quả của các mặt hình ảnh, hệ số an toàn phẫu thuật, có thể điều khiển chắc chắn trên một phạm vi lớn

- Quá lợi hại, mọi người hãy nhìn, tại sao tôi lại có cái cảm giác bộ thiết bị này là thiết kế ra để dành cho giáo sư Trần đây? Thật... Anh ấy sử dụng rất tốt

Lúc này, sau khi Luyer nhìn Trần Thương thao tác, trực tiếp sợ ngây người

Cô ấy nhịn không được hỏi một giáo sư nghiên cứu bên cạnh:

- Giáo sư Connor, cái này... Ai đang sử dụng thiết bị của chúng ta đây?

Connor là một cố vấn kỹ thuật, anh ta rất thật thà nhìn màn hình lớn, che miệng

- Xin lỗi... Xin lỗi, tôi thực tế không nghĩ tới, sản phẩm của chúng ta có thể sử dụng như thế, cô hãy nhìn, giáo sư Luyer, kiểu thao tác này làm cho bức tranh trở nên dễ nhìn hơn

- Cô từ chỗ nào tìm được giáo sư Trần, anh ấy... Quả thực là thiên tài

- Giáo sư Luyer, có thể mời giáo sư Trần đến Google sao? Anh ấy nhất định có thể đảm nhiệm công việc đánh giá sản phẩm

Luyer trực tiếp trợn tròn mắt...

Cô ấy có chút hoài nghi về con người này

Đây chính là con người ngày hôm qua mình nhìn liên tục bốn giờ đây sao?

.....

Thao tác Trần Thương cầm đầu ống soi hình ảnh hiển vi Google thật sự là một thao tác ngoài dự đoán của tất cả mọi người

Vào giờ phút này, ở tổng bộ Google bên nước ngoài, người phụ trách hạng mục Brewster cũng đang xem trực tiếp.

Ông ta đang nhìn sự phản hồi trực tiếp của mọi người về thiết bị vừa nghiên cứu của Google

Lúc này, trong lòng Brewster có thể nói là mừng rỡ như điên

Đây là lần đầu tiên Google ra mắt kính hiển vi máy ảnh kỹ thuật số, ông ta không nghĩ tới sẽ được mọi người khen ngợi như thủy triều vậy

Thực tế là ông ta rất ngạc nhiên và mừng rỡ với kết quả này

- Quá thần kỳ, công nghệ hình ảnh hiển vi của Google đơn giản chính là phúc lợi của phẫu thuật nội sọ phức tạp. Anh nhìn cái kết cấu này, tổ chức này, cái hình ảnh này, thật sự là...Ông trời của tôi, có chút khó có thể tin

- Thượng Đế, đây là cuộc phẫu thuật sọ não đánh dấu lịch sử, đối với những đám tĩnh mạch nhỏ bé rối ren cũng có thể đưa ra hình ảnh cụ thể, tầm nhìn 3D bị thay đổi và định vị chính xác như vậy, so với kỹ thuật 3Dslicer, hình ảnh tái tạo thông tin điện tử được thêm vào, làm nó càng thêm chính xác hơn.

- Mọi người hãy nhìn màu sắc phân bố, mạch máu là màu đỏ, tổ chức là màu lam, vùng này là màu vàng, mà ổ bệnh chúng ta nhìn thấy, là màu đen, nha! Ông trời của tôi, thiên tài sáng tạo

- Tôi cảm thấy rằng với công nghệ này, tôi chắc chắn có thể hoàn thành bất kỳ cuộc phẫu thuật tuyến tùng và tuyến yên nào

Lúc này, Brewster rất hưng phấn, rất muốn mở một chai Champagne tới để chúc mừng.

Ông ta thực tế không nghĩ tới, Trần Thương có thể mang đến nhiều sự ngạc nhiên đến như thế

Brewster vội vàng cầm điện thoại lên, gọi cho Walter, kỹ sư trưởng của công nghệ hình ảnh hiển vi.

Walter có thể là một nhân vật rất ghê gớm, ông ta là một trong những nhóm tham gia nghiên cứu nội soi và là một thành viên quan trọng trong lĩnh vực công nghệ nội soi.

Công ty Google cũng đã tốn một số tiền lớn mới có thể mời Walter đến công ty.

Walter nghe thấy bạn mình gấp gáp như vậy, đi vào phòng làm việc về sau nhịn không được hỏi:

- Thế nào?

Brewster hưng phấn chỉ vào màn hình lớn nói:

- Ngạc nhiên mừng rỡ, thật sự là ngạc nhiên đến mừng rỡ, mau nhìn

- Walter, ông hãy mau nhìn, nhìn cuộc phẫu thuật này đi

Brewster hưng phấn nhìn Walter, chỉ vào màn hình lớn nhìn thấy đầu ống soi liên tục xâm nhập, lúc này trong lòng rất vui mừng.

Walter nhịn không được liếc mắt cười, đang chuẩn bị trêu chọc người bạn cũ này một phen, nhưng sau khi ông ta ngẩng đầu nhìn thấy hình ảnh, lập tức sửng sốt

Chấn kinh! Thật sự là chấn kinh

Đây là hình ảnh lý tưởng nhất, cũng chính là khái niệm biểu đồ.

Đó là một hình ảnh lý tưởng được phục hồi bằng cách sử dụng công nghệ hình ảnh hiển vi và hình ảnh điện tử

Trong lúc nhất thời, hai tay Walter vội vàng muốn móc cặp kính mắt ra cẩn thận nhìn cho kỹ

Nhưng hai tay có chút run rẩy, để cho ông ta nửa ngày cũng không thể mở ra hộp kính mắt, trong miệng ông ta không ngừng nhắc tới:

- Trời... Trời ơi... Nhanh lên, Thượng Đế, chớ run

Không sai, Walter mắc bệnh Parkinson nhẹ.

Lúc này, kích động ông ta càng không thể kìm chế được hai tay của mình, run rất mạnh

- Brewster, nhanh, giúp tôi mở hộp kính mắt, Parkinson đáng chết này

Brewster vội vàng cầm lấy hộp kính mắt, cười nói:

- Ông không phải nói tôi khẩn trương sao? Ông còn kích động hơn cả tôi nữa

Walter cũng lờ đi lời của Brewster, trực tiếp mang kính mắt vào, chăm chú nhìn hình ảnh trên bàn phẫu thuật, ngạc nhiên đến mừng rỡ

Thực tế là ông ta rất ngạc nhiên và vui mừng trong lòng

Walter căn bản không nghĩ tới sẽ có cảnh tượng như vậy, đây gọi là hình ảnh hoàn mỹ! Đây là độ tinh chuẩn rất hoàn mỹ

Đây quả thực là công cụ làm ra riêng cho thanh niên này

Lúc này, bờ môi Walter cũng bắt đầu run rẩy, không biết là có phải do Parkinson làm bờ môi bản thân run rẩy, nhưng lúc này ông ta kích động nói không ra lời

Mà lúc này, Trần Thương trực tiếp cắm đầu ống soi vào, sau đó trong đầu ông ta đột nhiên lóe lên ý tưởng, nghĩ đến sử dụng kỹ xảo nội soi

Một đầu ống soi và hai đầu ống soi có thể trả lại hình ảnh khẳng định là không giống nhau.

Phải chăng có thể thông qua kỹ xảo nội soi, sử dụng chức năng xoay tròn của hình ảnh như nhìn vào gương đây?

Đúng thế

Có thể chứ?

Nếu không... Thử một chút?

Thử một chút

Chương 1683: Cao Thủ Chơi Nội Soi

Sau khi, Trần Thương hạ quyết tâm, anh hưng phấn giống như một đứa bé.

Lúc này, khóe miệng của anh hơi giương lên, ấn đường giãn ra.

Tiết Chính Nhận thấy một màn này, sắc mặt của ông ta thay đổi

Kinh nghiệm lần trước giáo huấn nói cho ông ta biết, giáo sư Trần... Muốn bắt đầu nghiêm túc

Quả nhiên, ngay lúc này, kèm theo hai cái đầu ống soi trên tay Trần Thương liên tục xâm nhập vào trong, hình ảnh bắt đầu biến hóa

Xoay tròn

Lúc này trên màn ảnh máy vi tính đã phân tích hình vẽ, bắt đầu điều tiết góc độ

Mà điều tiết loại này còn giống như đem toàn bộ sọ não thay đổi vị trí, hoàn nguyên chân thực tính thay đổi.

Nhìn thấy màn này sau đó, mọi người tại hiện trường lập tức chấn kinh

- Hả hả hả! Xảy ra chuyện gì

- Cái này... Cái này quá thần kỳ?

- Đúng vậy, chuyện này làm sao có thể làm được, có thể đưa ra hình ảnh khác của sọ não thông qua góc độ đầu ống soi, cứ như vậy, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhiều loại phẫu thuật nội soi, có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với những cuộc phẫu thuật sợ tổn thương mạch máu trong đầu, tổ chức thần kinh

Tất cả mọi người đều xúc động với dụng cụ thần kỳ này

Dù sao Trần Thương kết hợp với thiết bị này phát huy ra 300% công suất

Mà người chân chính từng dùng qua dụng cụ này lại cảm thấy mờ mịt

Lúc này, Bertie nhìn hình ảnh thật sự có một chút hoài nghi về con người này.

Bertie cảm giác, chính mình và dụng cụ hiển vi phân tích hình ảnh của Google nhất định có sự hiểu lầm.

Cái này giống như, trong nhà có một người tới, ở một tháng, chính mình mới kinh ngạc phát hiện: Y! Người này vậy mà là Marilyne Monroe! Mà còn... Còn không có mặc quần áo

Đây chính là loại cảm giác này

Hối hận? Tiếc nuối? Chính mình lại phát hiện tính cách của đối phương, mà Trần Thương lại toàn bộ mở ra dáng người hoàn mỹ với với tư thế tuyệt hảo

Chính là loại cảm giác này

Đau lòng

Nhưng Bertie biết rõ, đây không phải hiệu suất của bản thân thiết bị máy móc, đây chính là giá trị của Trần Thương

Không sai

Bởi vì Bertie biết rõ, mình sử dụng rất bình thường, là dựa theo hướng dẫn, thậm chí là được nhóm kỹ sư hướng dẫn

Bertie thậm chí dám cam đoan, những kỹ sư kia nếu như chính họ nhìn thấy cảnh này đều sẽ mở rộng tầm mắt

Bởi vì chính bọn cũng không biết thiết bị máy móc do chính họ nghiên cứu làm ra có thể làm được như vậy

Bertie nhìn Trần Thương, nhìn dáng vẻ của anh ấy hớn hở, nói thật, thật sự là cực kỳ ao ước

Cái gì là thiên tài?

Có thể làm được những điều mà người khác không làm được, đây mới là thiên tài

Có thể làm được những điều mà người khác không nghĩ tới, đây là biến thái

Rất rõ ràng, Trần Thương thuộc về cái sau.

Xem ra, hôm nay phẫu thuật, có thể xuất hiện kỳ tích mới.

Với tầm nhìn xuống như vậy, phẫu thuật đều sẽ xảy ra phản ứng hóa học.

Bản thân Bertie đều có chút mong đợi.

Chính như lời của Bertie nói.

Lúc này bên ngoài phòng mổ.

Luyer cùng với kỹ sư thiết bị trợn mắt hốc mồm nhìn hình ảnh phẫu thuật, có chút ngẩn người

Luyer nhìn kỹ sư, kỹ sư nhìn hình ảnh.

Hai người giữ vững tình trạng hài hòa như thế rất lâu

Luyer nhịn không được nói:

- Cái này... Tình huống thực sự là như thế nào?

Mà cùng lúc đó, kỹ sư này nhịn không được hỏi:

- Cái này... Đây là thiết bị máy móc chúng ta nghiên cứu sao?

Không sai

Hiện tại, hai người đều có sự nghi ngờ bản thân

Bởi vì thao tác Trần Thương đã vượt ra khỏi kiến thức mà bọn họ biết về thiết bị máy móc.

Chẳng lẽ đầu ống soi cũng có thể chơi như vậy?

……..

Không sai

Sở trường của Trần Thương là nội soi, thậm chí anh còn viết qua một quyển sách được xem là chỉ nam, liên quan đến lĩnh vực nội soi.

Đáng tiếc, Luyer cùng với kỹ sư đều chưa từng đọc qua.

Nếu không, Luyer tuyệt đối sẽ biết được rất nhiều kiến thức mới.

Kỹ sư kích động sắp khóc

- Giáo sư Luyer, nhân tài như vậy cần phải mang về công ty, chắc chắn chủ tịch sẽ tặng cho cô một căn biệt thự lớn ở New York, cô cứ tin tưởng tôi

Luyer bất đắc dĩ:

- Chủ tịch đã nhìn thấy điều đó

Không sai

Brewster thật sự đã nhìn thấy.

Ông ta cũng thấy Walter phấn khởi hơn rất nhiều sau khi nhìn hình ảnh được chiếu trên TV ở trong văn phòng.

- Trời! Trời ạ, tôi đang xem cái gì đây

- Cô biết rõ đây là cái gì ư? Đây là tin mừng của tôi! Danh dự Walter của tôi cũng đã được ghi nhận trong lịch sử của khoa Ngoại thần kinh

- Brewster, nhìn! Ông hãy xem chúng ta đã phát minh ra cái bảo bối gì đây

Walter hạnh phúc quá lâu nên có hơi mệt, ông ta nhịn không được mới hỏi:

- Đây là ai phẫu thuật? Bertie sao?

Brewster lắc đầu:

- Không, đây là người Trung Quốc, ở thủ đô Trung Quốc, giáo sư Trần là bác sĩ mổ chính của cuộc phẫu thuật này

Lúc Walter nghe thấy cái tên Trần Thương, cảm thấy sững sờ.

Mi tâm của ông ta lập tức nhíu lại, vội vàng mở túi của mình ra, từ trong túi lấy ra một quyển sách.

Brewster tiếp tục nói:

- Tôi nói câu này có khả năng ông sẽ không tin, nhưng sự thật đây là lần đầu tiên giáo sư Trần sử dụng thiết bị của chúng ta, không nghĩ tới... Tôi thật sự không nghĩ tới sẽ có hình ảnh như vậy

- Thậm chí tôi có cảm giác thiết bị máy móc của chúng ta sẽ bán rất chạy

- Chúng ta đã mở ra một con đường phát triển quan trọng cho khoa Ngoại thần kinh, mà Walter ông là người đã sáng tạo ra kỳ tích

- Tôi thật không thể tin được, đây là lần đầu tiên giáo sư Trần sử dụng thiết bị này...

Brewster lời còn chưa dứt, mà Walter ở một bên đột nhiên kích động nói:

- Tôi tin tưởng! Tôi tin tưởng, đây là lần đầu tiên cậu ấy sử dụng thiết bị máy móc của chúng ta

Câu nói này đã làm cho Brewster có chút giật mình:

- Vì sao?

Walter đi đến trước mặt Brewster, ông ta liền đặt một quyển sách lên bàn:

- Anh hãy xem, đây là sách gì?

Brewster tiếp nhận sách nhìn kỹ, lập tức sững sờ:

- « Sử dụng kỹ xảo nội soi và con đường mới »

Walter gật đầu:

- Anh nhìn tên tác giả xem

Sau khi Brewster nhìn thấy tên tác giả, lập tức hiểu ra

- Anh nói là... Trần Thương này... Chính là Trần Thương trên màn hình!?

Walter gật đầu:

- Đúng, ngoại trừ cậu ấy, tôi không nghĩ ra ai có thể dùng nội soi lợi hại như vậy

Brewster cũng bình tĩnh lại

- Khó trách... Như vậy cũng là một lời giải thích hợp lý.

- Vào giai đoạn sửa chữa cuối, trách không được anh lại thay đổi nhiều như thế.

Walter gật đầu:

- Không sai, chính vì tôi đã được quyển sách này dẫn dắt

- Giáo sư Trần Thương tuyệt đối là một cao thủ

- Có lẽ không có người nào hiểu rõ nội soi hơn so với cậu ấy, đây quả thật là một người cực kỳ tài giỏi.

Brewster cũng là hít sâu một hơi

Ông ta biết rõ Walter đang suy nghĩ gì.

Qua sau một hồi lâu, Brewster đột nhiên nói:

- Nếu như mời giáo sư Trần với tư cách là cố vấn kỹ thuật của chúng ta, ông cảm thấy chúng ta cần phải chi ra bao nhiêu tiền?

Walter sững sờ, ông ta không nghĩ tới vấn đề này.

Nhưng, nghe thấy Brewster hỏi, Walter vẫn ăn ngay nói thật.

- Chúng ta sẽ tốn một khoản tiền khá nhiều, bởi vì...Ngoại trừ giáo sư Trần, không ai có thể xây dựng ra hướng dẫn cho dụng cụ giải phẫu hình ảnh hiển vi của chúng tôi

- Đồng thời, cũng không ai có thể làm cho hạng mục kỹ thuật này trở nên được phổ biến

- Nếu như phải tốn nhiều tiền như ông nói, tôi lại cảm thấy ăn chia là tốt nhất.

Brewster lập tức sửng sốt:

- Chia cổ phần?

Chương 1684: Xem Hiểu Không?

Walter gật đầu:

- Không sai, giống như tôi chia, hoặc là cổ phần! Như kỹ sư công trình! Thế nhưng... địa vị giáo sư Trần có khả năng cao hơn tôi một chút

Walter rất kính trọng Trần Thương

Bởi vì thời điểm nội soi phát triển chính là vì Trần Thương xuất hiện, mới chính thức nghênh đón một mùa xuân chân chính

Nhưng, hiện tại thị trường nội soi đã bão hòa, mà kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số lại rất phát triển

Phải bắt lấy cơ hội này, Trần Thương, chính là nhân tố mấu chốt.

Ai nói bác sĩ không có đường ra

Chỉ vì bạn chưa đi đúng đường

Sau khi Brewster im lặng suy nghĩ một lát, nói với Walter:

- Chuyện này, tôi cần phải thảo luận lại với ban giám đốc một số vấn đề.

Hoàn toàn chính xác, dù sao bọn họ cũng chỉ là người phụ trách hạng mục, một phát minh mới được Google nghiên cứu.

Nhưng liên quan đến cổ phần, cũng không phải là ông ta, một người phụ trách, có thể quyết định tất cả.

Walter gật đầu:

- Đúng, ông xem một chút, những người xem trực tiếp kia đã điên cuồng như thế

Brewster nhìn chằm chằm phần bình luận, vô cùng tiếc nuối

- Giáo sư Trần Thương, thật sự là một người thanh niên thích sáng tạo ra kỳ tích

- Không, cậu ấy là biến thái

Lúc này khu bình luận như đã nổ tung.

- Trời ạ, dạng thiết bị máy móc này đến cùng là cái gì

- Đúng vậy, có hình ảnh kỹ thuật số này, chúng ta chắc chắn có thể thực hiện được rất nhiều cuộc phẫu thuật thần kinh

- Khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc đã phát triển đến trình độ này sao?

- Quá đáng sợ! Cuộc phẫu thuật này còn muốn hấp dẫn hơn so với phẫu thuật thần kinh tôi nhìn thấy bên phía Mayo

- Đúng vậy, tôi có thể dùng nó để hoàn thành phẫu thuật khối u thần kinh đệm ở tuyến yên

.....

Nhìn đám người điên cuồng, Walter có chút xúc động nói đến:

- Bọn họ còn tưởng rằng là thiết bị máy móc của chúng ta có công lao rất lớn

- Tôi đưa cho bọn họ một bộ thiết bị máy móc, bọn họ cũng không thể nào phát huy được khả năng giống như giáo sư Trần

- Chuyện này giống như tôi tặng cho anh một con dao điêu khắc, anh cũng không khắc ra được một bức tượng David cho tôi! Dao mổ có vô số cây, nhưng Michelangelo chỉ có một người

Brewster có chút đau đầu.

Hiện tại, dư luận đã xôn xao với trình độ này.

Ông ta tin tưởng, sau phẫu thuật, sẽ có vô số người tới hỏi thăm chuyện liên quan đến dụng cụ phân tích hình ảnh hiển vi.

Không sai

Bây giờ, số lượng người xem mọi người phẫu thuật đều đang tăng lên.

Bọn họ cảm thấy công lao phẫu thuật thành công có thể liên quan đến máy móc rất nhiều.

Có thể là, chỉ có những kỹ sư mới hiểu được, người lợi hại chân chính nhất chính là Trần Thương, là người sử dụng

Brewster nói:

- Tôi cảm thấy, chờ sau khi chuyện này lan ra rộng rãi, vấn đề chia cổ phần cho Trần Thương không lớn.

Walter nói:

- Đây là chuyện tốt, nếu như người khác tìm tới Trần Thương, tôi tin tưởng cậu ấy sẽ có thể làm cho dụng cụ đó vượt qua thiết bị kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số của Google.

Ấn đường của Brewster hơi nhíu lên, ông ta thận trọng nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy! Tôi sẽ liên lạc với ban giám đốc thảo luận về vấn đề này.

Mà bây giờ bên trong phòng mổ, Trần Thương đã cầm tìm được vị trí cho đầu ống soi.

Chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

Mà đúng lúc này, Trần Thương nhìn Ngô Huy một cái, cười hỏi:

- Xem hiểu không?

Lúc này, hai mắt của Ngô Huy sáng lên, dùng lực nhẹ gật đầu:

- Xem hiểu một chút.

Trần Thương nhìn Tiết Chính Nhận một chút, với đám người Cơ Tuấn Danh:

- Xem hiểu không?
Đám người gật đầu:
- Dạ! Xem hiểu.
Bertie trừng to mắt.
Mặt mũi của cô ấy tràn đầy khó có thể tin...
Đám người này, quá tự tin đi?
Trần Thương cũng không nói chuyện, cười cười:
- Lấy dụng cụ hút dịch, nạo, kẹp đông máu lưỡng cực.
- Đưa máy hút dịch cho tôi.
- Đưa dao nạo cho tôi
.....
Vào giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy rất hăng hái, giống như một người đã nhìn thấy tia hi vọng
Khoa Ngoại thần kinh có thể xem là một đại danh từ đỉnh cao.
Mà dạng kính hiển vi hình ảnh nội soi có tác dụng như thế, điều này đã làm cho bọn họ có thể không động lòng sao?
Đừng nói bọn họ, lúc này Tiết Chính Nhận, Cơ Tuấn Danh, Dương Minh ba người đã cảm giác điện tâm đồ của mình đang chuẩn bị nhảy lên.
Vào lúc này, phẫu thuật mới thật sự bắt đầu trên ý nghĩa.
Sau khi dùng phương pháp Poppen cải tiến, mở ra lỗ rất nhỏ, thế nhưng tương đối an toàn.
Loại thuật thức mở miệng này bình thường mà nói là không thể nào hoàn thành phẫu thuật.
Nhưng, vì dụng cụ kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số của công ty Google xuất hiện, đã làm cho loại phẫu thuật này trở nên có khả năng.
Phương pháp Poppen yêu cầu loại bỏ các khối u tuyến tùng thông qua phương pháp chuyển tiếp chẩm.
Thông qua hình ảnh trên màn hình máy vi tính có thể nhìn thấy, lúc này Curette (dao nạo)mới có thể nhẽ nhàng tiến vào buồng não thứ ba, còn có thể xâm nhập vào bộ phẫn dẫn tới tiểu não, phía trên buồng não thứ tư cùng với mặt sau của tiểu thể.
Chuyện này đối với khoa Ngoại thần kinh dù có thể làm được, thế nhưng... Hệ số nguy hiểm tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, muốn ở trong không gian tuyến tùng hoàn thành việc cắt bỏ khối u, độ khó này... Thật sự là quá cao
Thậm chí có thể nói là rất khó có thể hoàn thành.

Ngay cả Trần Thương cũng đồng ý với điều này, vì không gian bên trong và tầm mắt có hạn.

Điểm hạn chế này có thể nhìn ra.

Đặc điểm và độ khó của phẫu thuật thần kinh đều rất chính xác.

Đó chính là không gian bên trong có hạn, nếu muốn hoàn thanh một cuộc phẫu thuật cần rất nhiều thao tác đòi hỏi độ khó rất cao.

Có thể là, bây giờ, Trần Thương đã một tay cầm máy nội soi, sử dụng phương pháp Poppen để nội soi thần kinh trong quá trình phẫu thuật.

Phần lớn các bác sĩ khoa Ngoại thần kinh đều dùng tay trái để cầm máy nội soi thần kinh, tay phải cầm dụng cụ, như máy hút dịch, curette, kẹp đông máu lưỡng cực vân vân.

Nhưng hiện tại, hai tay Trần Thương đã phân biệt việc cầm đèn nội soi và dụng cụ, cứ như vậy, hình như như hai tay không còn chỗ trống để thao tác.

Một cuộc phẫu thuật cần phải có người cầm đèn nội soi để cho bác sĩ mổ chính có thể rảnh hai tay.

Đặc biệt là nếu như thao tác chính xác, khả năng cần có người hỗ trợ để giúp cầm máy hút dịch hoặc đèn nội sôi thần kinh, thậm chí là hai người bốn tay liên tục thao tác

Nhưng, bởi vì không gian thao tác có hạn, nếu như thao tác của người hỗ trợ không thuần thục hoặc phối hợp không ăn ý, thường xuyên xuất hiện các loại tình huống như lỗ mũi ăn trầu.

Loại tình huống này bất cứ phẫu thuật nội soi nào các bác sĩ khoa ngoại chắc đều ghi nhớ tận trong đáy lòng.

Đối mặt với các loại tình huống này, Bertie đều chọn và tìm tiến các bác sĩ ưu tú của khoa Ngoại thần kinh để thực hiện phẫu thuật.

Nếu không phải đặc biệt bồi dưỡng một bác sĩ chuyên cầm đèn nội soi.

Phòng khám Mayo sẽ đào tạo ra bác sĩ trợ thủ phối hợp đặc biệt trong các cuộc phẫu thuật như vậy, bọn họ sẽ giúp đỡ ầm đèn nội soi, đưa dụng cụ, chờ đợi khẩu lệnh phẫu thuật.

Thậm chí ở nước ngoài cũng đã bồi dưỡng nghiệp vụ chuyên nghiệp cho những y bác sĩ chuyên phụ trách hỗ trợ.

Dù sao không cần giống như bồi dưỡng bác sĩ chu kỳ dài như vậy, so với y tá cũng không cần học tập hộ lý đặc biệt, mà đơn giản chỉ là mặc quần áo phục vụ cho công việc phẫu thuật.

Chương 1685: Có Lẽ, Tôi Có Biện Pháp Tốt Hơn

Mọi người nhìn thấy phẫu thuật tiếp tục được tiến hành, nhịn không được nheo mắt lại.

Bởi vì tất cả mọi người phát hiện, giống như Trần Thương đang gặp vấn đề gì đó.

Không sai

Lúc này, hai tay Trần Thương cầm đèn nội soi, nhìn chung là không có tay nào dư thừa để giải quyết vấn đề các thao tác hiện tại.

Hiện tại, Trần Thương cần cho thiết bị đông máu lưỡng cực xâm nhập vào trong đó, cần phải tách mạch máu ra, vì một hồi phẫu thuật, phải cho máy hút dịch xâm nhập vào

Ngô Huy nhịn không được hít sâu một hơi, lấy dũng khí nói với anh:

- Giáo sư Trần... Tôi... Tôi tới để giúp không?

Sau khi Trần Thương do dự một chút, không có đồng ý.

Anh nhìn dụng cụ trong tay Ngô Huy, bắt đầu rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ, một người làm thật sự không có cách nào hoàn thành sao?

Thiết bị kính hiển vi hình ảnh 3D của Google, lựa chọn hai đầu ống soi, đối với tầm nhìn phẫu thuật mà nói, đích thật là ưu điểm, nhưng đối với thao tác trong phẫu thuật cũng không phải là ưu điểm, ngược lại sẽ trở thành khuyết điểm.

Thao tác như thế nào, vấn đề đã trở thành khó khăn hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng lại để đèn nội soi xuống sao?

Nhưng để đèn nội soi nội soi xuống, rất khó để có thể hoàn thành một cách hoàn mỹ, vì không gian bên trong có hạn, nếu như không cẩn thận sẽ xảy ra vấn đề phức tạp.

Đây là dao điện, không phải dao bình thường, không cẩn thận sẽ làm mạch máu bị tổn thương, sẽ xảy ra hiện tượng chảy nhiều máu.

Tương tự dụng cụ ngưng điện cũng như thế

Bên trong phòng khách, mọi người nhìn thấy cảnh này, sau đó cũng dồn dập xúc động:

- Khuyết điểm và ưu điểm quả nhiên đều tồn tại! Không có cách nào rảnh tay để thao tác, đều này đối với bác sĩ mổ chính mà nói là một chuyện quá khó khăn

- Ừ, loại tình huống này, nhất định phải bồi dưỡng một đám nhân viên chuyên nghiệp tới xử lý.

- Vào lúc này, có khả năng là giáo sư Trần cần giáo sư Bertie đến giúp đỡ

Ngay lúc này, Bertie chủ động đi tới bên cạnh Trần Thương.

- Giáo sư Trần, tôi đến giúp cậu

Bertie rất tôn trọng Trần Thương.

Đây là sự tôn trọng với người giỏi.

Trần Thương lần đầu tiên tiếp xúc với thiết bị kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số Google, thao tác thực hiện không thể tưởng tượng được, thậm chí anh ấy còn trực tiếp mở ra đường đi mới cho phẫu thuật thần kinh

Bất kể như thế nào, sau phẫu thuật, Bertie khẳng định là hi vọng sẽ ở lại bên cạnh Trần Thương để học tập một số kỹ thuật

Thực tế là quá hiếm thấy

Về phần những người xem trực tiếp, hoặc cảm thấy máy móc lợi hại hơn người, Bertie không muốn giải thích cái gì.

Bởi vì có nhiều thứ, chỉ có tự bản thân mình trải qua mới có quyền nói chuyện.

Có đôi khi tận mắt thấy vẫn không chân thực.

Đặc biệt là phẫu thuật ở khoa ngoại, nhiều khi mình nhìn có thể hiểu, nhưng căn bản không làm được.

Sau khi Trần Thương thấy Bertie, mỉm cười:

- Cám ơn giáo sư Bertie, nhưng... Có lẽ tôi có biện pháp tốt hơn

Lời này vừa nói, lập tức Bertie sửng sốt

Biện pháp tốt hơn?

Lúc này... Anh ấy còn có biện pháp tốt hơn sao?

Có thể là, Bertie nhìn trên mặt Trần Thương hiện lên một vẻ đầy sự tự tin, cũng không dám hỏi, cũng không dám nói thêm cái gì

Tất nhiên người ta cũng nói có biện pháp tốt hơn, chính mình tránh ra là được rồi.

Tới trước đây, Hubert vẫn luôn căn dặn chính mình, khi Trần Thương nghiêm túc, nhất định phải thuận theo ý của cậu ấy, nếu không sau này khó mà có thể gặp mặt.

Mà đám người trực tiếp quan sát, cũng là có chút mơ hồ.

- Biện pháp gì?

- Không biết

- Im lặng và nhìn sẽ tốt hơn, đừng có nhiều lời như vậy

- Không phải, chỉ là tôi có chút hiếu kỳ...

Ngay lúc này, Trần Thương trực tiếp lấy đèn nội soi ra ngoài, quay người nhìn Ngô Huy:

- Cho tôi thiết bị đông máu lưỡng cực tay trái, tay phải cho tôi curette.

Ngô Huy nhìn Trần Thương hai tay cầm nội soi, không nhịn được sững sờ một chút.

Anh ấy còn có tay nào rảnh sao?

Nhưng, Ngô Huy cũng rất nghe lời liền đưa dụng cụ tới cho Trần Thương.

Mà lúc này, anh trực tiếp cầm đèn nội soi cùng với dụng cụ phẫu thuật chung một tay

Toàn bộ tư thế giống như là cầm đũa

Đồng dạng, một cái tay khác cũng như thế.

Thế là, Trần Thương lại lần nữa tay cầm dụng cụ dò đi vào.

Thấy cảnh này, lập tức đám người dồn dập nhíu mày.

- Làm cái gì vậy? Quá mạo hiểm, một tay kẹp hai dụng cụ, cái này làm không tốt liền sẽ xảy ra vấn đề đây

- Đúng vậy! Quá mạo hiểm! Giáo sư Trần sao có thể làm ra loại chuyện này.

…….

Vào giờ phút này

Tất cả mọi người bên trong phòng trực tiếp quốc tế đã bắt đầu vỡ tổ.

Đám người này đối với thao tác của Trần Thương đều nghi ngờ chất vấn.

Bởi vì một tay này lại kẹp hai dụng cụ, thật sự là một chuyệt làm không có lý trí

Bởi vậy, hiện tại, trong phòng trực tiếp quốc tế, thái độ mọi người đều đang chất vấn Trần Thương

Cho rằng hành động Trần Thương là không tôn trọng phẫu thuật, không tôn trọng người bệnh, sai trái với lời thề Hippcrates.

Nhưng, hiện tại, hình ảnh bên trong phòng trực tiếp trong nước cùng với nước ngoài đã tạo ra một cuộc tranh luận trái chiều nhau

Tất cả mọi người đều trừng to mắt, nhìn thao tác của Trần Thương im lặng không nói

Bởi vì bọn họ có cảm giác là Trần Thương có thể làm được

Hơn thế nữa các thao tác của Trần Thương rất quen thuộc

Trên cơ bản bất kỳ một người Trung Quốc nào nhìn thấy màn này, sau đó bọn họ đều sẽ có cảm giác quen thuộc như đã từng nhìn thấy cảnh này ở đâu rồi.

Bên trong văn phòng bộ phận chịu trách nhiệm hạng mục Google.

Người phụ trách hạng mục Brewster và kỹ sư chính Walter, hai người này nhìn thấy màn nay, nhịn không được thảo luận với nhau:

- Giáo sư Trần Thương là một chuyên gia thích hợp đánh giá sản phẩm! Hiện tại thiết bị của chúng ta có khuyết điểm cũng đã biểu hiện ra, đó có thể chính là mỗi một thao tác trong mỗi lĩnh vực đều tồn tại một vài vấn đề.

Walter nói.

Brewster gật đầu:

- Ừ, đúng là như thế, nhưng... Đây là chuyện của bác sĩ, không có quan hệ với nhau với chúng ta.

Hoàn toàn chính xác, bọn họ chẳng qua là phát triển nội soi, chẳng lẽ còn muốn xen vào việc bác sĩ làm phẫu thuật như thế nào?

Walter cười cười:

- Anh biết rõ vì sao Pfizer lợi hại như vậy không?

- Bởi vì Pfizer điều chế ra thuốc, đồng thời hàng năm sẽ chi ra một khoản tiền tương đối lớn để tài trợ cho việc chữa bệnh, thứ anh ta muốn chính là một dây chuyền công nghiệp.

- Tất nhiên là chúng ta muốn bắt đầu đặt chân đến với ngành nghề chữa bệnh, tự nhiên cần một phòng hoàn chỉnh để suy nghĩ ra những vấn đề này, mỗi thiếu sót đều phải được xem xét.

Brewster nghe thấy Walter, giống như điều mình đang suy nghĩ nên đã nhẹ gật đầu.

- Ừ, Walter, anh cảm thấy chúng ta nên làm sao đây?

Walter sau khi suy nghĩ một chút, nói:

- Đầu tiên, chúng ta cần phải bồi dưỡng một nhóm chuyên nghiệp chuyên cầm đèn nội soi, sau đó chúng ta hãy suy nghĩ nên cải tiến như thế nào...

Walter lời còn chưa dứt, lập tức ngậm miệng lại

Bởi vì thao tác kế tiếp Trần Thương đã nói cho ông ta biết bản thân mình đang nói nhảm.

Cái gì là huấn luyện một nhóm chuyên nghiệp chuyên cầm đèn nội soi

Cái gì là cải tiến dụng cụ và thiết bị

Tất cả đều là nói nhảm

Vào giờ phút này, nhìn thấy tay trái Trần Thương cầm dụng cụ nội soi thần kinh và thiết bị đông máu lưỡng cực.

Mà tay phải thì cầm curette cùng dụng cụ soi thần kinh bên trong lại lần nữa thông qua phương pháp Poppen bắt đầu xâm nhập vào trong đầu

Cả hai từ từ tiến vào bên trong theo đường bên phải của xoang thẳng 1cm.

Chương 1686: Đây Chính Là Kỹ Thuật Đũa

Mặc dù lúc này, Trần Thương dùng curette kích thích mép tự do của lều não (nếp gấp của màn cứng) để tránh tổn thương dây thần kinh trochlear phía trước lều trong quá trình điều trị bằng kẹp đông máu lưỡng cực.

Vừa cắt đến gần khu tam giác, anh dứt khoát dùng một lực nhẹ lên bàn tay trái, ngón cái và ngón trỏ di chuyển, máy nội soi hiển thị hình ảnh rõ nét.

Mà lúc này, ngón trỏ và ngón áp út của Trần Thương lại lần nữa dùng sức để cầm máu cho mạch máu tiểu não bằng phương pháp đốt điện lưỡng cực.

Tay phải cầm curette, dễ dàng mở ra màng nhện, để lộ ra 4 thùy, và đã được tách thành công khỏi tĩnh mạch chủ não.

Một màn này đã trực tiếp làm tất cả mọi người rung động, thật sự là bị rung động.

Bọn họ không nghĩ tới Trần Thương một tay kẹp hai dụng cụ, vậy mà có thể thực hiện mỗi một thao tác một cách tỉ mĩ và chính xác như thế

Rung động

Chấn kinh

Kinh khủng

Tất cả mọi người chứng kiến màn này đều cảm thấy bị kinh ngạc, không thể tin vào mắt của mình.

Kỹ sư chính Walter đều trợn mắt hốc mồm nhìn một màn này, không biết nên nói cái gì

Cái gì cần phải bồi dưỡng người cầm đèn nội soi, cái gì là cải tiến dụng cụ.

Cái này cần sao?

Không cần

Bởi vì giáo sư Trần Thương có thể dùng một tay kẹp hai thiết bị dụng cụ

Điều này có làm bạn phục hay không?

Brewster nhìn Walter, muốn nói chút gì đó, nhưng lại nói lại thôi.

Bên trong phòng trực tiếp quốc tế, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, khi nhìn một màn này, trong miệng tất cả mọi người đều phát ra một âm thanh

- Thượng Đế
- Chúa ơi
- Trời ạ

Đám người ở khu vực nước ngoài thực tế là không nghĩ tới, Trần Thương thật có thể làm được.

Mà lúc này, đám người Châu Á đang quan sát trực tiếp cuộc phẫu thuật liền vui mừng đi lên.

Hưng phấn quá! Quá hưng phấn.

Vì sao hưng phấn?

Trần Thương quả nhiên làm được.

Trần Thương có thể làm được, điều này cũng mang ý nghĩa bọn họ cũng có cơ hội làm được

Vì sao?

Bởi vì kỹ thuật này bọn họ đã sử dụng mấy ngàn năm, học tập rất thuận tiện

Lúc này, thấy một màn này, Bertie trừng to mắt nhìn Trần Thương, hô hấp dồn dập, thần sắc khẩn trương, anh ta cảm thấy lo lắng nhìn anh, muốn hỏi cái gì đó một chút.

Có thể là, nhìn Trần Thương có chút xấu hổ nếu như mình đích thân hỏi thăm anh ấy.

Vào lúc này, anh đã xử lý xong khu vực xung quanh, sau đó khối u ở khu vực tuyến tùng cuối cùng hiện ra.

Mà Trần Thương cũng thuận thế lấy dụng cụ ra ngoài, chuẩn bị thay đổi dụng cụ.

Ngô Huy với tư cách là người hỗ trợ, cũng hiểu được thao tác vừa rồi của Trần Thương chính là thao tác chính, thật sự là một thao tác rất kinh điển.

Mà biểu cảm của Tiết Chính Nhận, đám người Cơ Tuấn Danh và Bertie hoàn toàn không giống, ông ta cảm giác mình có cơ hội cũng có thể làm được

Bertie thừa dịp Trần Thương thay đổi dụng cụ, nhịn không được hỏi:

- Giáo sư Trần, xin lỗi, quấy rầy cậu một chút, tôi có chuyện muốn hỏi cậu, thao tác vừa rồi của cậu làm sao có thể làm được như thế?

- Hoặc nói, đây chẳng lẽ là một kỹ xảo đặc biệt trong phẫu thuật hay sao?

Trần Thương thấy thế, hơi cười cười:

- Đúng, đây cũng là một loại kỹ xảo phẫu thuật

Bertie nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Quá thần kỳ, từ trước tới nay tôi chưa từng gặp qua dạng thao tác như này, cái này gọi là cái gì?

Trần Thương trầm ngâm sau một lát, nói với Ngô Huy:

- Đưa dụng cụ tách rời cho tôi.

Ngô Huy gật đầu, cẩn thận đưa tới.

Vào lúc này, Trần Thương đã đưa ống nội soi thần kinh vào vùng đầu tiên giữa ngón cái bàn tay trái và lòng bàn tay, cùng lúc đó đặt dụng cụ tách rời được giữ ở ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa và các ngón khác của bàn tay trái, sau đó anh nói:

- Đương nhiên, anh ghi nhớ, phương pháp cầm dụng cụ tách rời có thể di chuyển được, vì vị trí cần tách rời cũng rất khác nhau, tùy thuộc vào thói quen của bác sĩ phẫu thuật.

-Cùng lúc, anh cần giữ cho kính nội soi thần kinh không di chuyển, và di chuyển dụng cụ tách rời từ hướng này sang hướng khác.

Bertie nghe xong, cảm giác như lọt vào trong sương mù không tìm được đường ra

Anh ta căn bản nghe không hiểu, nên làm sao bây giờ?

Cái gì mà một cái không chuyển động thì cái kia lại chuyển động, cái này làm sao mà làm được?

Không phải chuyển động trong tay của bạn sẽ chuyển động cùng nhau sao?

Điều này sao có thể một cái động một cái không động

Bertie nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần, điều này rất khó khăn, chúng tôi là người bình thường căn bản làm không được, cần phải có thời gian dài để luyện tập

Mà đúng lúc này, Tiết Chính Nhận nhịn không được nói:

- Rất khó sao?

Cơ Tuấn Danh cũng phụ họa một tiếng, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, tôi cảm giác không khó lắm

Dương Minh đương nhiên gật đầu:

- Không sai, rất đơn giản, giống như mình cầm đũa thôi

Trần Thương nghe thấy lời nói Dương Minh, ánh mắt bỗng sáng lên:

- Đúng, chính xác là loại kỹ thuật này, có thể gọi là kỹ thuật đũa! Chỉ cần anh có thể thuần thục sử dụng đũa, đều rất dễ dàng nắm vững

Lúc này, sau khi mọi người nghe thấy câu nói này, trong nháy mắt, phòng trực tiếp giống như nổ tung

……
Trần Thương gật đầu nói:
- Không sai, đây gọi là kỹ thuật đũa
Khóe miệng Trần Thương cũng hơi giương lên, trong lòng cũng có chút tự đắc
Nói thật, bản thân anh nghiên cứu ra dạng kỹ thuật này nê có chút cảm giác tự hào
Thế nhưng... Nếu như Ngô Đồng Phủ ở chỗ này, nghe thấy cái tên này tuyệt đối sẽ nhổ nước bọt nửa ngày
Cái gì gọi là kỹ thuật đũa
Không thể đặt cái tên khác mỹ miều hơn một chút sao?
Ngô Đồng Phủ nhớ đến thuật thức 'Hai sợi dây thừng' trước đây của Trần Thương, tuyệt đối sẽ cảm thấy cái tên Trần Thương không tí sức ảnh hưởng nào, nhưng:
- Kỹ thuật Đũa so với thuật thức Hai sợi dây thừng khẳng định là muốn tiến bộ hơn một chút, tối thiểu không có gọi là thuật thức hai cây gậy
Đám người quan sát phẫu thuật nghe thấy Trần Thương gọi là kỹ thuật Đũa, có thể nói là chúng sinh muôn màu
Đám người ở khu vực Trung Quốc đang xem trực tiếp cảm thấy rất hưng phấn.
- Tốt! Quá tốt rồi, cuối cùng có một loại thuật thức có chỗ tốt đối với người Trung Quốc chúng ta
- Đúng vậy, kỹ thuật đũa, không có kinh nghiệm sử dụng đũa mấy chục năm, thì không thể nắm vững tốt như thế
- Ha ha ha ha... Tôi có chút kích động, đây gọi là ưu thế tiên thiên sao? Người phương Tây dùng dao nhỏ và nĩa đã nhiều năm như vậy, lĩnh vực phẫu thuật khoa ngoại người ta hoàn toàn dùng dao nhỏ bằng tay thuận của họ, không nghĩ tới có một ngày kỹ thuật dùng đũa của chúng ta trở thành ưu thế như vây
- Đúng vậy, giáo sư Trần thực sự quá tài giỏi, ai cũng không phục, chỉ phục cậu ấy
Đám người khu vực Trung Quốc thật sự quá hưng phấn.
Dù sao, bọn họ chợt phát hiện, mình có cơ hội sử dụng loại thực thức đặc biệt này để phẫu thật, hơn nữa ưu thế còn mạnh hơn so với các quốc gia phương tây
Loại cảm giác này thật sự là làm cho người ta quá vui mừng.
Tiết Chính Nhận nhìn Bertie, nhịn không được nói:

- Giáo sư Bertie, rất đơn giản, anh nhìn, chính là hai cái dụng cụ như vậy, giống như cầm đũa... Quá lợi hại

Bertie sắp khóc:

- Xin lỗi, tôi không biết dùng đũa

Tiết Chính Nhận chợt hiểu ra

- Xin lỗi, cái này... Đây là thiên phú chủng tộc

- Ừm... Cùng giống như người Trung Quốc hay ngồi xổm

Không có cách nào, câu nói đã làm cho Bertie dở khóc dở cười.

Nhưng anh ta cũng không thể không thừa nhận, đây quả thật là một chuyện làm cho anh ta cảm thấy lúng túng.

Chương 1687: Đây Là Thiên Phú Chủng Tộc

Mà cùng lúc đó, phòng phát sóng quốc tế bắt đầu xuất hiện một âm thanh bất đồng

- Tôi nói làm sao có thể cảm thấy quen mắt như thế, cơ bản là kỹ thuật cầm đũa, xem ra tôi cũng có cơ hội thực hiện

Một bác sĩ Singapore hưng phấn nói.

Mà lúc này một đám người Châu Á dồn dập gật đầu:

- Không sai, kỹ thuật cầm đũa ở lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh thật sự là thiên phú trời ưu ái, tôi cảm thấy cuộc phẫu thuật này tôi cũng có thể làm được

- Khó có thể tin, không nghĩ tới tôi thích ăn cơm Tàu vậy mà có thể giúp ích cho tôi trong việc phẫu thuật

Vào giờ phút này, việc sử dụng đũa cũng có thể hùng hồn nói như thế, mà còn có thể nói với giọng điệu ngang tàng như vậy

Điều này làm cho các bác sĩ các quốc gia phương tây cảm thấy rất uất ức.

Bọn họ không biết sử dụng đũa.

Nhìn tay trái Trần Thương có thể cầm hai cái dụng cụ, tay phải cầm hai cái dụng cụ, thao tác hoàn mỹ đồng thời không có thao tác nào ảnh hưởng thao tác nào.

Đây quả thực đã làm đám người sợ ngây người.

Quá ao ước

Nguyên bản còn tưởng rằng vấn đề hai cái này đầu ống soi giải quyết như thế nào

Mọi người không nghĩ tới, vấn đề này căn bản không cần giải quyết.

Bởi vì... Bọn họ có thể thông qua thiên phú chủng tộc mà giải quyết

Khả năng, từ hôm nay trở đi, bác sĩ khoa Ngoại thần kinh muốn bắt đầu luyện tập cần sử dụng đũa tới dùng cơm.

Nói không chừng, cái này có thể trở thành một loại tục lệ

Những bác sĩ quốc gia phương tây lúc này thật sự mà nói là không thể ao ước, thứ này, không có cách nào ao ước được.

Chỉ có thể ê ẩm đưa quả chanh vị chúc phúc:

- Aiz, tôi cảm giác, những bác sĩ khoa Ngoại thần kinh tại châu Á sẽ nhanh chóng phát triển vượt thời đại

- Đúng vậy, kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số của Google có khả năng là nghiên cứu ra dành riêng cho bọn họ.

- Quá đơn giản đối với những người châu Á

Những đồng bào châu Á đều không có ý gì, bọn họ chỉ có thể khiêm tốn còn may ra

- Bọn họ quá khách khí khách khí, trao đổi lẫn nhau mới đúng

Mà lúc này, bên trong văn phòng hạng mục Google.

Brewster do dự thật lâu, ông ta nhìn Walter, do dự một chút sau đó, hỏi:

- Walter, ông còn cảm giác... Cần bồi dưỡng một nhóm đặc biệt để cầm đèn nội soi, hoặc cải tiến dụng cụ bản thân sao?

Walter bất đắc dĩ nhìn một chút thiên phú thần kỳ của Trần Thương, nói thật, có chút xúc động

Còn có thể có thao tác như vậy sao?

Ông ta hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói đến:

- Có Trần Thương, có lẽ tất cả đều không phải vấn đề

- Cái tên này, thật sự là biến thái

Brewster có chút xúc động:

- Đúng thế! Đây quả thực không phải là người đàn ông bình thường

Trần Thương rất hài lòng với kỹ thuật cầm đũa của chính mình

Ngày bình thường cần hai người thậm chí ba người phẫu thuật, bây giờ chỉ cần một mình là có thể giải quyết

Một cái tay, cầm hai cái dụng cụ

Trần Thương ngay từ đầu còn có chút câu nệ và không lưu loát, dần dần cũng bắt đầu thuần thục.

Thần kinh nội soi kẹp ở tay trái ngón cái cùng bàn tay ở giữa, ngón út uốn lượn nắm chặt nội soi, như vậy có thể giữ chắc cố định nội soi.

Khi cần thiết, dùng tay phải đem máy hút dịch hơi hoạt động, sau đó dùng tay trái ngón cái cùng ngón trỏ, ngón giữa tiếp được hấp dẫn ống, mà ngón cái cùng ngón trỏ, ngón giữa ở giữa nhẹ nhàng vặn vẹo có thể làm hấp dẫn ống đang tùy ý phương vị cự ly ngắn hoạt động.

Toàn bộ thao tác cực kỳ trôi chảy, có thể thành công thuyết minh kỹ thuật cầm đũa hạch tâm:

- Người và đũa cùng nhau hợp nhất

Mọi người:

- Kỹ thuật cầm đùa…. Nhìn như rất đơn giản, nhưng thực tế thao tác lại không dễ dàng như vậy.

Những người này chỉ là cảm giác bọn họ có thể làm được vì chính mình có thể dùng đũa, nhưng bọn họ có thể sử dụng thuần thục cả hai tay như Trần Thương hay không?

Còn cần thời gian để khổ luyện

Mà còn, Trần Thương cũng đang bí mật tìm hiểu "mối quan hệ vị trí của bốn dụng cụ ở lối vào Poppen, mối quan hệ vị trí trong tầm nhìn của ống nội soi", "cách giữ dụng cụ hút", " hướng của đầu nối nguồn sáng "và" lối vào chính", “hoạt động hoặc hoạt động lối vào kép" ...

Nói tóm lại, cảm giác của Trần Thương lúc này, bản thân mình có thể tạo ra một phương pháp phẫu thuật thần kinh mới hay không

Mà loại kỹ xảo phẫu thuật này, khả năng người Trung Quốc chiếm được ưu điểm bẩm sinh, cũng chính cái được gọi là thiên phú chủng tộc

Mà còn, nói thật, loại Kỹ thuật cầm đũa này là một hạng mục kỹ thuật thần kinh nội soi đáng giá được phát triển.

Trần Thương cũng không ngại toàn thế giới đều sử dụng đũa

Hoàn toàn chính xác, lúc này khán giả châu Á quan sát trực tiếp trong lòng rất tự hào

Cảm giác ưu việt này là vài chục năm nay nhờ ăn cơm mà luyện được

Đây cũng không phải là bỗng dưng chiếm được.

Mỗi một người bọn họ sẽ bắt đầu tự mình ăn cơm, khả năng có thể luyện tập được kỹ thuật này.

Không nghĩ tới, thực tế không nghĩ tới

Quả nhiên là trời không phụ người có lòng.

Chính mình sử dụng đũa nhiều năm như vậy, lại có một ngày có đất dụng võ

Mà mọi việc này

Đều đến từ một người đàn ông

Chính là Trần Thương, giáo sư Trần

Bên trong phòng trực tiếp quốc tế, các giáo sư sư Châu Á rất hài lòng như đứa bé ba tuổi không đái dầm, kiêu ngạo ghê gớm.

Nhìn Trần Thương thuần thục cẫm mỗi dụng cụ, tầm nhìn, dùng dụng cụ một cách thành thạo không có chút khe hở nào, đám người thật sự có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang trong lòng

.....

Chú thích:

- Kỹ thuật cầm đũa, cũng không phải Trần Thương phát minh, tên gọi tiếng anh của nó là: chopsticks technique, là một bác sĩ khoa Ngoại thần

kinh ở nước Pháp tên là Sebastien Froelich. Giáo sư đã phát minh ra một kỹ xảo phẫu thuật này có thể để thuật giả đồng thời thao tác 'Nội soi, máy hút dịch, dụng cụ thứ ba', chân chính trở thành 'Người nội soi mạnh nhất'.

Đúng... Cái kỹ thuật này... Cái kỹ thuật này, chúng ta thật sự chiếm ưu thế.

……..

Trải qua hành trình ngồi phẫu thực, kỹ thuật nội soi lạ mắt, kỹ thuật cầm đũa.

Lúc này, Bertie ngoan ngoãn giống như học sinh tiểu học nhìn Trần Thương phẫu thuật

Nói thật, anh ta cũng không hối hận khi đến Trung Quốc.

Chẳng qua là... Mặc dù mục đích ngay từ đầu của anh ta là đến để trợ giúp Trần Thương, cho đến bây giờ, bản thân lại tận mắt nhìn thấy một màn kinh động.

Bertie lại lần nữa nhớ lại trước khi đi giáo sư Hubert căn dặn, trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng may mắn

Còn may mình không có khoác lác hoặc tỏ vẻ kiêu ngạo.

Nếu không Trần Thương tiện tay một chiêu tuyệt đối có thể thu thập mình.

Đương nhiên, bỏ qua tất cả, dùng thân phận bác sĩ nghiêm túc quan sát cuộc phẫu thuật này.

Đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng có ích

Chỉ có người trải qua mới có quyền lên tiếng.

Bertie đã ghi nhớ sâu loại phẫu thuật này trong đầu, cũng biết rõ độ khó là như thế nào.

Nhưng đây mới là lần đầu tiên Trần Thương tiếp xúc với phương pháp Poppen kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số được cải tiến dùng trong phẫu thuật

Lại có biểu hiện như vậy

Nếu như là người khác, đánh chết Bertie, anh ta cũng không tin đây cuộc phẫu thuật đầu tiên.

Chỉ có thể là anh ấy, là Trần Thương.

Điều này làm cho người ta không thể không tin.

Cuộc phẫu thuật này bắt đầu bước vào bước mấu chốt, chính là cắt bỏ khối u.

Chương 1688: Hình Mẫu Thành Công

Vào giờ phút này, dưới kính hiển vi phẫu thuật, thông qua màn ảnh máy vi tính có thể nhìn thấy rõ ràng màng nhện cùng với các tĩnh mạch vây quanh tuyến tùng.

Thể tích không lớn

Nhưng, mạch máu lít nha lít nhít để cho người ta nhìn có chút lo lắng

Vào lúc này, hai tay Trần Thương bắt đầu cầm dụng cụ tỉ mĩ tách khối u ra khỏi màng nhện và tĩnh mạch xung quanh.

Quá trình này rất đơn giản nếu bạn sử dụng tay không, nhưng vì đặt ở trong đầu không gian nhỏ hẹp, nên lộ ra độ khó rất cao.

Hai tay của Trần Thương ổn định khống chế nội soi.

Ngón trỏ và ngón cái khéo léo điều khiển máy hút dịch cùng với dụng cụ tách rời, từng chút từng chút tách ra màng nhện.

Nhưng những tĩnh mạch này quá phức tạp, khó xử lý, căn bản không thể nào rạch ra.

Bởi vì một hồi không thể nào khâu lại khu vực này

Xử lý như thế nào đây?

Vào lúc này, Trần Thương bỗng nảy ra ý tưởng mới

Đúng

Có lẽ căn bản không có cần phải xử lý.

Ai nói nội soi thần kinh chỉ có tác dụng dùng để mở ra tầm nhìn.

Nghĩ tới đây, hai tay của anh bắt đầu cẩn thận thao tác, đầu tiên anh tìm kiếm vị trí tốt để nội soi, vừa có thể nhìn rõ vừa có thể thao tác trên khối u tuyến tùng.

Sau đó, dùng hai đầu ống soi cẩn thận từng li từng tí căng ra

Toàn bộ quá trình nhất định phải cẩn thận tỉ mỉ.

Khoảng qua ba năm phút, mẫu tế bào khối u vùng tuyến tùng đúng lúc xuất hiện ra.

Mà lúc này, Trần Thương cũng coi như thấy được bộ mặt thật của con quái vật này

【 Đinh! Tế bào khối u vùng tuyến tùng cấp 99, tế bào khối u ác tính trình độ cao, khối u rất dễ tái phát, cần phải xử lý cẩn thận, không làm tổn thương vùng não, não thất, khoang dưới nhện xung quanh của tủy sống

Nhắc nhở: Cắt bỏ hoàn toàn bằng phẫu thuật có thể gây tái phát ở một mức độ nhất định, nên cắt bỏ cẩn thận!】

Sau khi Trần Thương được hệ thống nhắc nhở, vẫn không nhịn được lắc đầu

Quả nhiên là khối u vùng tuyến tùng

Loại khối u này cũng không phải loại lương thiện.

Bởi vì, khối u vùng tuyến tùng có thể thay đổi vị trí bất kỳ lúc nào, có thể tái phát, đây đối với một đứa bé mà nói, khả năng là một lần chiến đấu bền bỉ

Rất có thể, thời điểm ngã xuống, vì chịu không được lần phẫu thuật tiếp theo.

Vì không biết nguyên nhân phát bệnh của khối u, càng không cách nào để trị liệu.

Đặc điểm của loại bệnh này, nên Trần Thương giúp được cho bệnh nhân rất ít

Phương pháp trị liệu xạ trị cũng không thể trị dứt đối với loại tế bào khối u này.

Trần Thương hít sâu một hơi.

Không cần nghĩ nhiều như vậy, làm tốt việc trước mắt cái đã.

Nói không chừng, cắt bỏ khối u hoàn toàn, khả năng tái phát bệnh có thể giảm xuống.

Dù sao theo nghiên cứu cho thấy, triệt bỏ khối u có khả năng sẽ giảm nhẹ việc tái phát bệnh sau phẫu thuật.

Đã như vậy...

Trần Thương không chút do dự tập trung nhìn.

Trong chớp nhoáng này, hình ảnh thay đổi

Trong mắt Trần xuất hiện tế bào khối u tuyến tùng, thậm chí có thể nhìn rõ hạt tròn bên phía ngoài.

Nhưng, phía bên ngoài tế bào khối u tuyến tùng không có màng, điều này cơ bản mang ý nghĩa, phẫu thuật không thể nào cắt bỏ hoàn toàn, chỉ có thể cắt bỏ phần lớn.

Nhưng, Trần Thương cũng không nghĩ vậy, hiện tại đã chuẩn bị tinh thần cao để nhìn xuống.

Trần Thương trực tiếp sử dụng máy siêu âm, máy hút dịch phối hợp kẹp khối u bắt đầu xử lý tế bào khối u.

Bước đầu tiên, cần phải giảm thể tích khối u.

Tiếp theo, cẩn thận xuôi theo mặt ngoài khối u tách ra, dùng kẹp đông máu lưỡng cực xử lý mặt ngoài mạch máu.

Điểm nguy hiểm của khối u là mặt ngoài có mạch máu.

Không thể tùy ý cắt và ngăn chặn, nếu trong đầu xuất huyết không dễ giải quyết.

Bởi vậy, tình huống sẽ không phức tạp thêm, cần thao tác phẫu thuật cắt bỏ hạch tâm khối u chính xác

Vào lúc này, nhìn hình ảnh mẫu tế bào khối u, tất cả mọi người nhịn không được thở dài, có chút không biết phải làm sao

Gặp phải mẫu tế bào khối u, tất cả mọi người cảm giác có chút thương tiếc.

Bởi vì mẫu tế bào khối u tuyến tùng được gọi là 'trường tồn'

Không có cách nào khác là đứa trẻ phải chịu đựng, vô ích và không hiệu quả, còn có gánh nặng tài chính

Tất cả mọi thứ, khiến cho việc điều trị bệnh của con cái đối với cha mẹ là một cuộc đấu tranh bất lực.

Nhưng, nhìn thao tác tỉ mĩ của Trần Thương, trong lòng tất cả mọi người bắt đầu có sự chờ mong.

Có lẽ... Có lẽ chỉ cần xử lý sạch sẽ, xử lý kịp thời, cũng là có hi vọng

Thời gian một phút một giây phẫu thuật đều đang rất khẩn trương vô cùng lo lắng.

Sau khi Trần Thương tách hoàn toàn mạch máu khỏi khối u, cắt bỏ nó thành từng mảnh

Lúc này, khối u đã mở rộng đến thể vàng, và anh đã tiến hành cắt bỏ nội nang của khối u càng xa càng tốt, để phần trên của khối u được đưa vào khu phẫu thuật để cắt bỏ.

Từng thao tác rất là tinh tế tỉ mỉ, mọi người quan sát thật sự muốn vỗ tay bảo hay, khen ngợi không thôi

Khoa Ngoại thần kinh phẫu thuật đều chú ý tỉ mĩ đến từng chi tiết.

Mà thao tác Trần Thương đã tốt còn muốn tốt hơn, tinh tế tỉ mỉ hơn rất nhiều.

Mọi người quan sát có thể nói là thỏa nguyện

Quá trình này kéo dài hơn nửa giờ

Trần Thương xử lý rất nghiêm túc

Rất tỉ mỉ

Mỗi một chi tiết nhỏ đều lưu ý đến.

Rất nhanh, khu vực tuyến tùng đã được xử lý xong

Kiểm tra

Một chi tiết đều không thể bỏ qua.

Vào lúc này, hai dụng cụ nội soi trong tay Trần Thương phát huy tác dụng quan trọng.

Anh cẩn thận từng li từng tí dò xét, không buông tha bất luận bất kỳ dấu vết nào để lại, liên tục kiểm tra nhiều lần sau đó.

Cuối cùng, Trần Thương phát hiện đã dọn dẹp sạch sẽ.

Trong tầm nhìn, Trần Thương nhìn không thấy bất kỳ sự khác thường nào.

Có lẽ đến bây giờ, phẫu thuật đã có thể xem là hoàn thành

Sau khi lấy ra dụng cụ nội soi, Trần Thương đều lấy ra tất cả dụng cụ.

Ngô Huy bắt đầu xử lý một cách thuần thục, các bước khâu lại đều được anh ta hoàn thiện rất tốt.

Cuộc phẫu thuật cực kỳ thành công

Thậm chí là hình mẫu thành công.

Luyer xem hết phẫu thuật, nói thật, trong lòng phức tạp cực kỳ.

Đây quả thật là cuộc phẫu thuật đầu tiên sao?

Ông ta cảm thấy kỹ thuật còn tốt hơn Bertie rất nhiều.

Nhìn người xem trực tiếp nhanh chóng tang lên, nhìn phản hồi tới thông tin liên tục gia tăng, nhìn nhiều đơn vị muốn hiểu thêm về kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số càng ngày càng nhiều

Luyer phát hiện, chuyện này mình đã không làm chủ được.

Vốn chỉ là vô tình trồng liễu, kết quả cây liễu lại trưởng thành tốt

Trần Thương trực tiếp, lại có hiệu quả như thế

Năng lực quảng cáo có thể xem là tuyệt vời nhất

.....

Có đôi khi, sự không biết lại là thứ đáng sợ hãi nhất.

Cũng giống như tế bào khối u tuyến tùng, không biết rõ nguyên nhân, dự đoán bệnh tình cũng không biết.

Một cuộc phẫu thuật thật sự khó khăn nhất là làm thế nào mới có thể tránh tất cả các khu vực nguy hiểm để tiến vào khu vực tuyến tùng.

Trong khi đó, Bertie cùng với các đồng nghiệp đang nghiên cứu để cải tiến phương pháp Poppen phẫu thuật, đồng thời kết hợp với công ty Google nghiên cứu kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số, khả năng có thể sử dụng trong phẫu thuậ

Nhưng, cuối cùng công cụ vẫn là công cụ.

Phẫu thuật cuối cùng cũng phải cần nhờ người tới hoàn thành.

Mà khoa ngoại phẫu thuật, bất luận khoa học kỹ thuật phát triển như thế nào, thì vẫn cần bác sĩ dùng đủ loại năng lực phán đoán để tiến hành phẫu thuật.

Nếu người máy giải phẫu xuất hiện, cũng cần lấy điểm này làm điểm phát triển.

Chương 1689: Chào Anh, Bộ Đồ Ăn Có Gía 1 Đôla

Bertie nhìn Trần Thương xử lý mẫu tế bào khối u vùng tuyến tùng trôi qua từng giờ từng phút. Nhất định phải xử lý sạch sẽ, còn không làm tổn thương bất kỳ tổ chức nào của cơ thể, kỳ thật vẫn có chút xúc động

Hạn mức cao nhất của khoa ngoại phẫu thuật vẫn cần dựa vào thiên phú mà quyết định.

Có lẽ bất luận ngành nghề nào cũng đều như thế

Chăm chỉ chỉ có thể giải quyết 80% vấn đề, 20% còn lại bao gồm cơ duyên, các loại may mắn, không biết là có bao nhiêu nhân tố.

Nhưng trong 20% này, lại trở thành nhân tố quyết định cuộc phẫu thuật có thành công hay không.

Hành động ngày hôm nay của Trần Thương, đã kéo độ khó cuộc phẫu thuật này từ cao lại càng cao hơn

Hạn mức cao nhất có thể sẽ trở thành mục tiêu cả đời Bertie cố gắng để đạt được.

Bertie mỉm cười, đây là chuyện tốt.

Có đôi khi, đứng trên vị trí cao nhất, điều lo lắng nhất không phải là rơi xuống vị trí thấp, mà là không biết mình cố gắng để hơn cái gì đó mới là điều đáng lo lắng. Không có cách nào gánh vác độ cao nay thì nên phải có trách nhiệm và nghĩa vụ với vị trí đó.

Mặc dù, Bertie phải là nhân vật cao nhất trong lĩnh vực hệ thần kinh thế giới. Thế nhưng bên trong lĩnh vực đó, Bertie cũng là một phương Vương giả.

Phẫu thuật kết thúc

Bertie nhìn Trần Thương, đây là lần đầu tiên hai người có cái nhìn toàn diện về nhau.

Từ lúc sử dụng nội soi thần kinh đến nhanh chóng cải tiến kỹ xảo phương pháp Poppen, lại đến cách tân sáng tạo ra Kỹ thuật cầm đũa. Thậm chí về sau thuật lợi cắt bỏ mẫu tế bào khối u khu vực tuyến tùng từng chút từng chút một.

Điều là năng lực thủ lĩnh khoa Ngoại thần kinh nên có:

Thứ nhất: Có năng lực tiếp nhận đối với kỹ thuật mới.

Thứ hai: năng lực thích ứng và học tập mới phương thức mới.

Thứ ba: Thay đổi, sáng tạo.

Thứ tư: Năng lực phẫu thuật khoa ngoại.

Không sai, theo Bertie, phẫu thuật khoa ngoại lại là năng lực sau cùng.

Bởi vì thời đại tiến bộ mãi mãi sẽ vượt qua tiến bộ của con người.

Đi theo thời đại, học tập, thay đổi, đề cao năng lực chính mình.

Đây mới là một tố chất mà Hội trưởng hiệp hội khoa Ngoại thần kinh nên có.

Đáng tiếc, hội nghị khoa Ngoại thần kinh năm nay đã kết thúc.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Bertie nhắc nhở Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi đề nghị đưa bệnh nhân nhỏ này đến phòng giám sát.

- Dù sao, hiện tại trên quốc tế, thống kê kết quả biểu hiện mới nhất: Tỉ lệ sống sót sau phẫu thuật tế bào khối u khu vực tuyến tùng không đến 50%, trong ba năm tiến hành phẫu thuật lần thứ hai tỉ lệ tăng lên 60%, tôi cảm thấy... Cuộc phẫu thuật này rất thành công, có lẽ chúng ta nên quan sát người bệnh này như một bệnh án điển hình. Khả năng đối với việc trị liệu tế bào khối u tuyến tùng khác còn là một bệnh án có thể tham khảo

- Còn có, chúng ta Mayo nghiên cứu ra một phương án liên quan tới sau phẫu thuật mẫu tế bào khối u khu vực tuyến tùng, xây dựng một biểu đồ bình phục sau một tháng phẫu thuật, có thể thông qua kiểm tra đo lường một chút số liệu đối người bệnh, tiến hành dự đoán bệnh tình.

Trần Thương nghe vậy, lập tức cảm kích nói:

- Vậy chúng ta hãy làm ngay... Cám ơn giáo sư Berite rất nhiều.

Bertie hào hoa phong nhã, từ ánh mắt, râu trên càm mọc lưa thưa đã được xử lý rất sạch sẽ, cười cười:

- Giáo sư Trần đã quá khách khí, đều vì chữa trị bệnh tật mà cố gắng thôi.

- Khoảng thời gian này, tôi sẽ ở lại bệnh viện, giám sát bảng biểu này từng ngày một, sau đó sẽ cùng với mọi người chia sẻ tình huống cũng như kỹ xảo.

Nghe thấy câu này, Trần Thương không có cái phản ứng gì cả, nhưng Hồ Truyền Bang, Tiết Chính Nhận, Cơ Tuấn Danh mấy vị chủ nhiệm, sau lưng anh lại trừng to mắt.

Thủ đoạn hộ lý và biểu đồ khôi phục của Mayo...

Bertie cũng quá hào phóng với Trần Thương rồi

Nhưng, nghĩ đến Trần Thương là đối tác hợp tác trọn đời của Mayo, mọi người cũng không khỏi bất ngờ.

Đây chính là năng lực

Khi một người nào đó đạt tới mức độ nhất định, họ sẽ có một sự ảnh hưởng nhất định, làm thay đổi mọi người xung quanh.

Lúc này, Trần Thương gỡ kính mắt Google xuống, đặt đầu ống soi xuống, nhìn các bác sĩ xung quanh, cười nói:

- Hôm nay, phẫu thuật trực tiếp kết thúc, hi vọng trợ giúp được cho mọi người, cảm ơn Mayo, cảm ơn giáo sư Bertie cũng như cám ơn công ty Google đã cung cấp kỹ thuật tối tân nhất cho tôi! Hẹn gặp lại

Video kết thúc

Mọi người ở bên trong phòng phẫu thuật vẫn chưa thỏa mãn.

Cuộc phẫu thuật đặc sắc như vậy, thật sự không biết lúc nào mới có cơ hội nhìn thấy.

Nhưng, hiện tại đám người đã ghi chép xong, đã chuẩn bị xong để liên hệ công ty Google.

Bọn họ cảm thấy, kèm theo sự xuất hiện của kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số Google, tình huống của khoa Ngoại thần kinh thế giới sẽ lại lần nữa xảy ra thay đổi.

Mà lần này, ai có thể trước hết nhất nắm chắc tiên cơ, thì chính là người có cơ hội

Công dân châu Á hưng phấn không gì sánh được.

Bởi vì lão tổ tông đã để lại kỹ xảo cầm đũa để đời con cháu bây giờ có thể sử dụng thực sự là quá lợi hại.

Có lẽ, đây là cơ hội của bọn họ?

Sau khi video kết thúc, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Khoa Ngoại thần kinh trong nước có rất nhiều bác sĩ và nhân viên đều có thể sử dụng đũa, thậm chí là thuận cả tay trái và tay phải

Bọn họ thử học tập dáng vẻ của Trần Thương để mà luyện tập.

Khi, ăn cơm trưa ngày hôm nay, dì ở căn tin rất tức tối

Bà ta phát hiện hôm nay trên mặt bàn có rất nhiều cơm thừa, nhìn thấy các bác sĩ dùng tay trái để ăn cơm, giận mà không dám nói gì, trong miệng nhỏ giọng nhắc tới:

- Điên rồi! Khoa thần kinh tất cả mọi người đều điên rồi, hôm nay đều dùng tay trái ăn cơm sao

Mặt khác bác sĩ y tá thấy thế, cũng trừng to mắt tràn đầy không hiểu

Chẳng lẽ... Khoa Ngoại thần kinh phát hiện ra bí mật đặc biệt gì sao?

Rèn luyện tay trái có thể đề cao IQ? Nếu không... Có thể kéo dài tuổi thọ

Mà đám người này chơi còn rất vui vẻ

Trên đường đi ăn cơm cũng không quên cầm đũa trên hai tay.

Gần đây, trên mạng đũa bán rất chạy.

Mà hôm nay bên trong các nhà hàng Trung Quốc, đột nhiên có rất nhiều khuôn mặt người phương tây xa lạ đến ăn.

Bọn họ thích gọi một dĩa đậu, thêm một dĩa đậu hũ mềm, tiếp theo bắt đầu dùng đũa vụng về gắp lên.

Có thể là... Họ cầm đũa không vững, như thế làm sao gắp lên được

Đáng tiếc, đũa ngược bọn họ trăm ngàn lần, nhưng bọn họ đối với đũa như mối tình đầu.

Một màn này đã làm chủ tiệm trông thấy có chút không hiểu

Rõ ràng nhóm người nước ngoài này đều bị tức đến phát khóc, có thể bọn họ phải có một trái tim nhẫn nại, nhất định phải gắp được đậu lên cho bằng được.

Nhìn những hạt đậu rơi xuống, nếu như chủ tiệm vội vàng đưa thìa ra, sợ đối phương sẽ bị tức khóc.

Ai bảo nói các người không có chuyện gì tìm tai vạ làm gì

Có thể là... Đám người này còn có suy nghĩ gì đây, thề sống chết không cần dao nĩa muỗng, chỉ dùng đũa kẹp, đã làm cho chủ tiệm trực tiếp nhìn trợn tròn mắt.

Thậm chí... Về sau trong một khoảng thời gian, bọn họ mỗi ngày đều tới

Sau khi ăn xong, tức giận bất bình nhất định phải tách gãy đôi đũa ra mới hết giận

Điều này làm cho chủ tiệm có chút không biết làm sao.

Đến cùng những đôi đũa này đã làm gì mà chọc giận các ngươi?

Nhưng...Tôi cũng không dám hỏi.

Kiếm tiền là được, những chuyện này không cần suy nghĩ nhiều để làm gì

- Khách hàng, mỗi bộ đồ ăn này có giá 1 đôla.

-...

……..

Chương 1690: Trần Kỳ Tích Lại Xuất Hiện

Phẫu thuật kết thúc.

Lưu Vĩ Trạch trở thành bệnh nhân được giám sát đặc biệt.

Bertie ở lại, vì muốn tự tiến hành giám sát người bệnh.

Trần Thương để cho Hoàng Tân Hải đi theo Bertie học hỏi.

Cứ 15 phút thì lại ghi chép một lần, ý thức, con ngươi, huyết áp, mạch đập, hô hấp và nhiệt độ biến hóa của bệnh nhân.

Quá trình sau phẫu thuật tuyến tùng rất quan trọng

Nếu như ý thức người bệnh từng bước từng bước tỉnh lại, biểu thị bệnh tình chuyển biến tốt đẹp;

Như một khoảng thời gian dài không thức tỉnh hoặc tỉnh lại nhưng sau đó từng bước chuyển biến xấu, thường biểu thị trong đầu có biến chứng.

Lưu Tấn với Miêu Vĩnh Trân cũng lo lắng bất an và đang chờ đợi kết quả.

Hai ngày này, ranh giới sự sống cứ vây quanh Miêu Vĩnh Trân đã làm cho cô ta có chút nhận rõ hiện thực.

Có lẽ, tất cả đều là sinh mệnh

Con người có bao nhiêu tài vận, có bao nhiêu tuổi thọ, số trời đã an bài tất cả.

Miêu Vĩnh Trân trơ mắt nhìn con trai chiến đấu, có chút đau lòng

Có cái gì có thể so sánh với sự bình an, khỏe mạnh người nhà của mình

Bây giờ, cô ta thật sự đã hối hận, lúc ngủ thiếp đi cũng nói mê sản nói:

- Con trai, con hãy nhanh chóng tỉnh lại, cái gì mẹ cũng không cần, chỉ hi vọng con có thể sống khỏe mạnh, mẹ có thể nuôi con cả đời...

Lưu Tấn thấy thế, nhịn không được hít sâu một hơi.

Con người mà…

Khi, Luyer lại nhìn thấy Trần Thương lần nữa, đang đứng ở đó đàng hoàng, nhìn Trần Thương với đôi mắt đầy sự tôn kính, giống như Trần Thương đã dạy dỗ tốt cho cô ấy, cô ấy nhìn anh trái tim hoang mang rối loạn.

Hôm nay, Trần Thương phẫu thuật đã làm cho cô ấy kinh sợ.

Ban đầu cho rằng chẳng qua là một lần trực tiếp, hi vọng có thể mở rộng doanh số kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số Google.

Thế nhưng... Hiện tại xem ra, nhiệm vụ đã được hoàn thành ngoài sức mong đợi

Thậm chí, cô ấy đã có thể đoán trước được thiết bị kính hiển vi hình ảnh kỹ thuật số Google sẽ nổi tiếng bao nhiêu

- Tiểu thư Luyer, có... Có chuyện gì sao?

Luyer chớp chớp mắt to:

- Giáo sư Trần, thực sự là... xin lỗi

Trần Thương sững sờ, cô đã làm chuyện gì có lỗi với tôi sao?

Trần Thương nhìn Luyer với ánh mắt nghi ngờ, cô ấy nhịn không được liền nói:

- Chuyện này... Giáo sư Trần, cảm ơn anh rất nhiều vì đã chấp nhận trực tiếp cuộc phẫu thuật.

Trần Thương vẫy tay một cái:

- Cám ơn thiét bị máy móc của mọi người rất nhiều

Hiện tại, Luyer đã nhận được thông báo, rất có thể tổng bộ sẽ mời Trần Thương tham dự vào các thiết bị được nghiên cứu tiếp theo.

- Giáo sư Trần, là như vậy, bộ phận hạng mục công ty chúng tôi hi vọng có thể mời giáo sư tham dự hoàn thiện các hạng mục, đương nhiên... Chúng tôi chắc chắn sẽ nỗ lực...

Trần Thương nghe tiếng, lập tức sửng sốt một chút, nói thật, cái dụng cụ này cũng không tệ.

Thế nhưng... Nhưng thật sự mà nói thì vẫn tồn tại một chút vấn đề, cũng khó trách bây giờ còn chưa có thể bán rộng rãi. Vì lẽ đó, Trần Thương cũng không có từ chối, nói:

- Được, nhưng chuyện này để sau rồi nói.

Luyer gật đầu:

- Ừm, người phụ trách bộ phận hạng mục chúng tôi có lời muốn gửi tới giáo sư Trần.

- Người phụ trách nói: Chúng tôi hi vọng có thể mời giáo sư Trần làm cố vấn kỹ thuật cho chúng tôi, cùng nhau hoàn thiện thiết bị định vị Google, chúng tôi sẽ cố gắng chia cho giáo sư phần trăm cổ phần tương ứng

Sau khi nói xong, Luyer lại lần nữa cúi đầu:

- Giáo sư Trần, không quấy anh nữa, chúng ta sẽ nói chuyện sau với nhau.

Nói xong, Luyer mang theo kỹ sư rời đi

Chỉ còn Trần Thương đứng ở nơi đó, sửng sốt như có điều gì suy nghĩ một chút

Cổ phần Google sao?

Mà sau lưng đi theo Trần Thương từ trong phòng mổ đi ra còn có nhóm Tiết Chính Nhận đều bị chấn kinh

Cổ phần của Google sao?

Đây giá trị bao nhiêu tiền?

Mời Trần Thương làm cố vấn kỹ thuật, mà còn... Đồng ý cho Trần Thương cổ phần Google

Cái này...Trên đời này lại có chuyện tốt như vậy sao?

Ai nói bác sĩ không kiếm tiền, người nào bước ra đây

Nói thật, làm bác sĩ làm được như thế này, thật sự là đời này không hối tiếc

Ngô Huy nhìn Trần Thương, quả thực có chút ao ước.

Năm nay, anh ta cũng hơn bốn mươi tuổi, tầm thường một tiếng, cố gắng qua, phấn đấu qua, phấn đấu qua, nhưng bây giờ còn là nửa chết nửa sống.

Trước đây bạn gái của mình đi theo nhiều năm cũng vì không nở rời khỏi căn nhà ở thủ đô của bản thân.

Làm bác sĩ, không liên quan đến thân phận, thân phận chẳng qua là những chủ nhiệm bọn họ đứng trên đỉnh cao.

Bọn họ có thể tham gia hội nghị quốc tế, ra vào các khách sạn cao cấp, mở không ít chai rượu đỏ, một bàn món ngon sơn hào hải vị.

Có thể là, phần lớn người còn đang lo lắng chuyện ăn no mặc ấm, cố gắng vì cuộc sống.

Ngô Huy cũng nhớ tới.

Anh ta cũng muốn một ngày nào đó cũng có quản lý của một công ty lớn như Google nói với anh ta một tiếng:

- Giáo sư Ngô

Ngô Huy ao ước nhìn Trần giáo sư, kích động không thôi

Khả năng đây chính là dáng vẻ của một bác sĩ mà rất nhiều người mơ ước

...

Dựa theo kinh nghiệm của bác sĩ gây mê đoán chừng, thời gian thuốc tê còn có một giờ sẽ kết thúc.

Sau một giờ, bắt đầu giám sát Lưu Vĩ Trạch bao lâu tỉnh lại.

Thời gian hiện tại là năm giờ chiều.

Bộ dạng Trần Thương có chút khẩn trương, đối với đứa bé hiểu chuyện như này, anh cũng hi vọng cậu bé có thể sớm ngày khôi phục.

Mà buổi chiều chừng sáu giờ, Lưu Vĩ Trạch vẫn chưa tỉnh lại.

Bertie đã từng thực hiện qua cuộc phẫu thuật như thế, ông ta nói với anh:

- Giáo sư Trần, không cần lo lắng, dựa theo tôi đoán, hôm nay có thể tỉnh lại, cũng đã là kỳ tích

- Dù sao cũng là phẫu thuật khu vực tuyến tùng ở buồng não thứ ba, nơi này có vùng dưới đồi, tuyến tùng, trong phẫu thuật khẳng định sẽ có một chút tổn thương, mà cơ chế bảo vệ bản thân và nội tiết tố thải ra... các loại tác dụng tổng hợp, sẽ có thời gian bảo vệ

Phần lớn người bệnh sẽ tỉnh lại sau 12 giờ phẫu thuật, dựa theo lượng biểu hiện chúng ta xem, nếu như 6-12 giờ tỉnh lại, dự đoán rằng bệnh tình chuyển biến tốt

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Để Hoàng Tân Hải cho chọn một khách sạn, dù sao thì giáo sư Bertie cxung đường xa đến đây, đồng thời Viện sĩ Cơ Tuấn Danh cũng đến, đều phải tận tình chăm sóc chu đáo.

Mà vừa lúc này, y tá vội vàng chạy đến phòng làm việc:

- Giáo sư Trần, Lưu Vĩ Trạch tỉnh rồi

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt

Không phải đã nói 6- 12 giờ mới tỉnh lại sao?

Nói xong, anh lao về phía phòng giám sát, còn Bertie đứng sau lưng sửng sốt một chút, nhìn Ngô Huy hỏi:

- Giáo sư Ngô, giáo sư Trần...Xảy ra chuyện gì?

Ngô Huy cũng có chút ngạc nhiên mừng rỡ

Anh ta cười nói với Bertie:

- Giáo sư Bertie, hãy cùng tôi chứng kiến kỳ tích xuất hiện

Bertie hiếu kỳ đi theo Ngô Huy đến phòng giám sát.

Mới vừa tiến vào phòng bệnh, thấy Lưu Vĩ Trạch nằm ở trên giường nở nụ cười nhìn Trần Thương.

Bertie trực tiếp trừng to mắt, khó có thể tin nhìn Trần Thương

- Thượng Đế

- Đây quả thực... Khó có thể tin, phẫu thuật cắt bỏ mẫu tế bào khối u tuyến tùng hậu phẫu sau 1 giờ có thể tỉnh lại, đây... Đây quả thực là kỳ tích

Bertie khó có thể tin nhìn Lưu Vĩ Trạch, đồng thời trừng to mắt nhìn Trần Thương, kích động nói:

- Trần! Trần! Cậu đã tạo ra kỳ tích

Chương 1691: Khen Thưởng Phong Phú

- Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, tỉnh lại nhanh nhất cũng là sáu tiếng

Bertie thật sự là có chút mừng như điên

- Người bệnh này rất có giá trị nghiên cứu

- Trần, cậu thật quá vĩ đại, cuộc phẫu thuật tuyến tùng này có khả năng sẽ là một cột mốc trong lịch sử

- Nha! Tôi quá kích động! Xin lỗi

Bertie thật quá kích động.

Ông ta cơ hồ có thể cam đoan, vì trong quá trình phẫu thuật, Trần Thương biểu hiện rất tuyệt vời, tạo thành tổn thương rất nhỏ đối với tuyến tùng và các tổ chức xung quanh, vùng dưới đồi

Đây mới là điểm quan trọng của cuộc phẫu thuật này

Quá thần kỳ

.....

Sau phẫu thuật một giờ đã tỉnh lại, chuyện này đối với Bertie thật sự là một điều đáng kinh ngạc

Kỹ xảo trong quá trình phẫu thuật cũng vẫn chỉ là kỹ xảo, phẫu thuật làm sặc sỡ cũng không bằng hiệu quả lập tức rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, Bertie thật sự có chút kích động.

Sau hậu phẫu 1 giờ đã bắt đầu khôi phục lại ý thức, quan sát vào biểu đồ hậu phẫu khôi phục của nhóm người Mayo, trình độ khả năng này cực lớn, tỉ lệ sống tăng lên rất nhiều.

Tiết Chính Nhận đứng ở phía sau, thấy một màn này, chẳng qua là kinh ngạc ba giây đồng hồ.

Không sai

Ông ta cảm thấy mình có thể khoác lác.

Loại chuyện này chỉ cần ba giây là có thể giải quyết.

Cơ Tuấn Danh thấy thế, nhịn không được nhìn Tiết Chính Nhận:

- Chủ nhiệm Tiết, ông không kinh ngạc sao?

Tiết Chính Nhận nghiêm túc nhìn Cơ Tuấn Danh một cái, nhàn nhạt mà nói:

- Đi theo bên cạnh giáo sư Trần, loại chuyện này từ từ cậu sẽ quen thôi.

Hồ Truyền Bang gật đầu:

- Đúng! Câu nói này rất đúng.

Một câu đã làm cho Cơ Tuấn Danh á khẩu không trả lời được

Mà đúng lúc này, khuôn mặt của Trần Thương mỉm cười, đi đến trước mặt Lưu Vĩ Trạch, nói:

- Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?

Lưu Vĩ Trạch gật đầu:

- Dạ, hơi nhức đầu, những chỗ khác... Cũng không cảm giác đau như trước đây.

Trần Thương gật đầu, liên tiếp hỏi rất nhiều vấn đề:

- Còn nhớ rõ tối hôm qua ăn món gì không?

Đều là khảo nghiệm trí nhớ, ý thức, sức phán đoán vấn đề.

Lưu Vĩ Trạch trả lời rất trôi chảy, điều này làm cho anh hết sức hài lòng

Cuộc phẫu thuật này rất thành công, có lẽ phải nói là một cuộc phẫu thuật rất có giá trị nghiên cứu.

Trần Thương vội vàng quay sang bác sĩ phụ trách Lưu Vĩ Trạch ở phòng ICU nói:

- 15 phút kiểm tra đo lường một lần... Còn có, trong vòng 24 giờ đo một cái điện não đồ và điện vị liên quan, 36 giờ kiểm tra lại hạch từ, quan sát tình huống khôi phục...

Ca bệnh này của Lưu Vĩ Trạch không phải một ca bệnh đơn giản, một khi thành công, có thể giúp được rất nhiều người bệnh mắc chứng bệnh giống như cậu bé.

Lưu Tấn và Miêu Vĩnh Trân cũng được dẫn vào để thăm con trai Lưu Vĩ Trạch, thấy con trai mình đã tỉnh lại, bọn bọ rất vui và mừng rỡ.

Vợ chồng hai người đứng một chỗ ôm nhau, vui đến phát khóc.

Thiên tài hay không thiên tài, thấy khuôn mặt Lưu Vĩ Trạch nở nụ cười vẫn không có gì sánh bằng.

Vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên thanh thúy.

【 Đinh! Chúc mừng ngài, thành công cắt bỏ tế bào khối u khu vực tuyến tùng rất hiếm thấy, cấp 99, sau phẫu thuật bệnh nhân khôi phục rất nhanh, thu được phần thưởng phong phú:

1, Một tấm thiên phú màu vàng;

2, Đẳng cấp + 2;

3, Đồ vật màu tím: ống nghe bệnh Hyacinthe Laennec (hàng nhái). 】

Trần Thương nhìn ban thưởng của hệ thống, có chút ngẩn người, đã từ rất lâu chưa thấy trang bị tốt như vậy xuất hiện

Hôm nay lập tức có được hai món: Thẻ thiên phú màu vàng và ống nghe bệnh Hyacinthe Laennec (hàng nhái).

Đẳng cấp + 2, hiện tại đối Trần Thương hình như cảm giác thay đổi cũng như nhau.

Dù sao, đẳng cấp này chẳng qua là đẳng cấp nghề nghiệp, khi thăng cấp sẽ không mang đến thay đổi thực tế gì.

Vì vậy, Trần Thương nhìn một chút bây giờ bản thân đã thăng đến cấp 52, có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại, chỉ có thể chờ mong cấp 60 để làm bác sĩ chủ nhiệm. Đến lúc đó, sự ngạc nhiên mừng rỡ do hệ thống mang đến cho mình sẽ khác.

Thế nhưng, thẻ thiên phú màu vàng cùng ống nghe bệnh Hyacinthe Laennec, hai trang bị này vẫn làm cho anh có chút mong đợi.

Hoàng Tân Hải đã đặt trước phòng ăn.

Tối nay nhất định phải uống rượu ăn mừng, Trần Thương cũng không lái xe, trực tiếp kêu hai chiếc xe riêng chạy tới nhà hàng.

Hôm nay, anh đã gọi cho tất cả các thành viên tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh.

Mà sau khi Tiết Chính Nhận nhận được điện thoại, mang theo mấy bình Mao Đài.

Ăn cơm Tàu, phải phối rượu gạo.

Trên đường đi đến, Trần Thương híp mắt, tràn đầy phấn khởi mở phẫn thưởng ngày hôm nay ra.

【Thẻ thiên phú màu vàng】

Sẽ mang đến cho bản thân những loại thiên phú gì đây?

Trần Thương trực tiếp mở ra

【Đinh! Chúc mừng ngài, đã mở thẻ thiên phú màu vàng, thu được thiên phú: Đã gặp qua là không quên được!】

Sau khi nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, ánh mắt của anh trừng lớn

Đã gặp qua là không quên được?

Khoác lác thế

Quá mạnh mẽ

Đây chính là một món đồ tốt.

Thiên phú đã gặp qua là không quên được này đối với việc mỗi ngày Trần Thương phải xem luận văn, rất có ích.

Đây đối với lĩnh vực y học, cần phải học thuộc lòng quá nhiều kiến thức.

Boss cấp Vương giả này thật rộng rãi

Khởi đầu tốt đẹp

Tiếp tục xem! Tiếp tục xem

【Ống nghe bệnh Hyacinthe Laennec (hàng nhái)】

Hàng nhái?

Nhưng vẫn có thuộc tính màu tím, nghĩ đến cũng không sai.

Hyacinthe Laennec là tiền bối phát minh ống nghe bệnh.

Bình thường có liên quan đến loại người này, khẳng định cũng sẽ là đồ tốt, cho dù là hàng nhái.

【Ống nghe bệnh Hyacinthe Laennec (hàng nhái): Sau khi trang bị, tập hợp âm thanh trong cơ thể, tăng cường năng lực, có thể loại bỏ được rất nhiều tạp âm, có thể phóng đại và chỉ nghe một âm thanh, tăng cường năng lực chẩn đoán bệnh!】

Sau khi nghe được âm thanh hệ thống nhắc nhở, Trần Thương nhịn không được ngạc nhiên mừng rỡ.

Tạp âm trong cơ thể rất nhiều, ví dụ như khi nghe âm thanh hô hấp hoặc âm thanh động mạch, còn có thể nghe thấy các loại âm thanh của nhịp tim

Nhưng vật này có thể lựa chọn và loại bỏ, đồng thời phóng đại âm thanh nào đó, trực tiếp có thể tăng cường năng lực chẩn đoán bệnh

Không tệ

Kỹ năng này cũng rất có ích.

Phải biết, nghe chẩn đoán bệnh có thể là một môn học hàn lâm.

Cũng như một vị đại lão nào đó trực tiếp có thể nghe qua liền có thể chuẩn đoán bệnh, xác định ung thư phổi.

Cái này tất cả đều là kinh nghiệm.

Đồ tốt

Thu hoạch rất phong phú

Người gặp việc vui tinh thần liền thoải mái.

Phẫu thuật thành công, cộng thêm ban thưởng phong phú như thế, đã làm cho tinh thần Trần Thương sảng khoái.

Thời gian buổi tối, tất cả mọi người uống không ít.

Bác sĩ khoa ngoại thích uống rượu, đây không phải là chuyện hiếm thấy.

Trần Thương nói thật, cũng rất ít khi cùng mọi người tụ họp.

Mà đây cùng là lần đầu tiên chính mình mời các thành viên trong tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh cùng nhau ăn cơm.

Buổi tối, mọi người ăn không ít, cũng uống không ít.

Một đám người tập hợp một chỗ rất náo nhiệt.

Đàn ông uống nhiều, sẽ dễ khoác lác, nói nhiều.

Có đôi khi, rượu, đồ vật này có thể cải thiện bầu không khí, trên bàn ăn cũng có thể giúp cho khoảng cách mọi người gần nhau hơn.

Kỳ thật, bác sĩ khoa Ngoại thần kinh ở lại cấp cứu cũng không dễ dàng.

Chương 1692: Tôi Sẽ Đi Theo Trần Thương

Bọn họ không có cơ hội tham gia nhiều cuộc phẫu thuật lớn như khoa Ngoại thần kinh, phần lớn là xử lý một chút bệnh vặt khoa thần kinh.

Bác sĩ khoa ngoại mà nói, muốn tăng thêm tiền lương cần phẫu thuật, hoặc ngược lại càng thêm chuẩn xác chút.

Phẫu thuật đối với bác sĩ khoa ngoại mà nói chính là hạch tâm

Có phẫu thuật mới có thu vào, mới có cơ hội đề cao kỹ thuật, mới có cơ hội kiếm càng nhiều tiền.

Có đôi khi, dứt bỏ lý tưởng cuộc sống thật rất nhảm.

Trần Thương cảm thấy, khi con người không có thu nhập thực sự rất áp lực, lúc đó bọn họ mới có thể đi làm bằng cả trái tim, mới có thể nói đến lý tưởng, nói đến ước mơ.

Ngô Huy uống nhiều, lời nói cũng nhiều, anh ta ôm Hoàng Tân Hải nói:

- Tiểu Hoàng, tôi là người từng trải, tôi sẽ nói kinh nghiệm của chúng tôi cho cậu biết, hoặc phải nói kinh nghiệm của mình.

- Tôi cảm thấy hai ta đều rất giống nhau, cậu cảm thấy có đạo lý, cậu liền nghe một chút, không có đạo lý, cậu lại cố nhắm thêm miếng rượu quên đi.

Hoàng Tân Hải rất tôn trọng đối Ngô Huy, tôn trọng hơn rất nhiều so với Nhạc Lượng.

Bởi vì Ngô Huy làm cho Nhạc Lượng cũng làm cho người khác rất an tâm.

……

Một bên Đại Lưu thấy Ngô Huy uống nhiều quá, không nhịn được khuyên bảo một câu, Ngô Huy cười nói:

- Đại Lưu, hôm nay anh rất vui vẻ, để anh nói

Kỳ thật Ngô Huy làm việc lâu nhất, lớn tuổi nhất, kỹ thuật lão luyện nhất, làm người thành thật nhất ở trong đoàn đội này.

Tuy rằng Nhạc Lượng là tổ trưởng, nhưng người này làm việc không đến nơi đến chốn, nhiệm vụ lâm sàng phải dựa vào Ngô Huy làm.

Ngô Huy nhìn Hoàng Tân Hải:

- Tiểu Hoàng, điều kiện gia đình của chúng ta không khác nhau là mấy, nói thật, đời này có thể tiếp tục công tác ở thủ đô, chúng ta đã xem như ưu tú hơn so với các bạn cùng lứa tuổi.

- Nhưng, tuy ở thủ đô rất tốt, nhưng… người có năng lực, có tiền có quyền mới thực sự tốt

- Chúng ta có tiền sao? Không có! Có quyền sao? Cũng không có! Nói câu thật lòng, chúng ta đều là một đám bác sỹ cỏn con, nói gì đến tiền đến quyền. Cho nên chúng ta cũng chỉ có thể dốc hết sức nghiên cứu kỹ thuật

- Nói thật, Nhạc Lượng đi rồi, tôi rất vui, giáo sư Trần là thần tượng của tôi

- Người ta làm bác sỹ có thể phát triển tới mức này, trời ơi mới xứng là 'ông to bà lớn'; cái gì kéo bè kéo cánh... Đều là mây bay, "nếu ngươi như hoa nở rộ còn sợ không có gió xuân tới quấn quít"?

Ngô Huy cũng không ngồi cùng bàn với Trần Thương, cho nên lúc nói chuyện, mọi người đều uống quá nhiều, đều đang trò chuyện với nhau, cũng không nhất định có thể nghe thấy lời này.

- Giáo sư Trần cho chúng ta cơ hội, chúng ta cũng có thể học được kỹ thuật, bắt lấy cơ hội này mà làm, sau khi giáo sư Trần đi rồi, ngươi còn lăn lộn cái rắm

Chu Vũ bên cạnh cũng nói:

- Anh Ngô, giáo sư Trần đi rồi, anh chẳng phải là tổ trưởng sao

Ngô Huy cười lạnh một tiếng:

- Tổ trưởng? Ha hả, tôi còn coi thường đó, nói thật nha, khi nào giáo sư Trần rời đi, tôi sẽ xin đi theo giáo sư Trần.

- Loại người như chúng ta, cả đời có thể gặp được mấy người quý nhân? Người như giáo sư Trần như vậy, đời này ngươi có thể gặp được mấy người?

- Chỉ cần giáo sư Trần không chê, Ngô Huy tôi chỗ nào cũng đi theo

- Học xong kỹ thuật, chúng ta có gì mà không làm được?

- Tiểu Hoàng, Đại Lưu, còn có mấy người Tiểu Chu các ngươi, nghe anh mấy câu, cơ hội không dễ dàng, không cần phân vân, thời đại không giống nhau, đi theo thằng nhóc Nhạc Lượng kia, cậu làm gì có cơ hội như vậy?

- Đều nghiêm túc làm việc đi, trở về xem nhiều cuộc phẫu, đọc luận văn, đừng gây sự

.....

Sau khi mọi người cơm no rượu say, đã hơn mười một giờ.

Sau khi Trần Thương tiễn đi mọi người, lúc này bản thân mới gọi xe taxi về nhà.

Vừa đến cửa, anh rón ra rón rén mở ra cửa phòng, tắm rửa một cái, thành thật lên giường ngủ.

Ngày mai được nghỉ, Trần Thương cũng có thể ngủ nướng.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh bỗng nghe thấy tiếng thét chói tai vang lên ở trong phòng, anh tức khắc biến sắc, vội vàng đứng dậy:

- Vợ ơi làm sao vậy

Chỉ thấy Tần Duyệt ủy khuất đứng ở trên cân kêu rên, nghe thấy Trần Thương hỏi chuyện, cô không nhịn được nói:

- Em béo lên rồi

Trần Thương nghe vậy, mắt trợn trắng:

- Béo thì béo chứ sao...

Tần Duyệt hai tay chống nạnh:

- Không được, anh phải tăng mạnh tập luyện

Nói xong, Tần Duyệt mau chóng ném quần áo cho Trần Thương:

- Nhanh lên, rời giường tập luyện đi

Trần Thương tức khắc há hốc mồm:

- Trời ạ, em không lầm chứ? Em béo sao bắt ta tập luyện! Anh sao có thể giảm béo giùm em được?

Tần Duyệt chạy chậm lại, chui vào trong chăn, sau đó chúi đầu vào trong lòng Trần Thương, giọng nói ngọt ngào nói:

- Anh…Anh…Nếu anh còn không tập luyện thì sẽ không ôm nổi em

Nói xong, Tần Duyệt không nhịn được đỏ mặt.

Trần Thương nghe vậy, tức khắc ngây ngẩn cả người, không nhịn được cười ha ha lên.

- Bé cưng, cũng quá đáng yêu mà

Nói xong, ôm Tần Duyệt vào trong ngực, nhéo nhéo khuôn mặt.

- Hôm nay, có bận gì không, đã có sắp xếp rồi sao?

Hai người ôm ấp ở trên giường hơn nửa ngày, Tần Duyệt nhìn Trần Thương, đầy mặt chờ mong cười hỏi.

- Có! Việc hôm nay còn rất quan trọng

Trần Thương ngẫm nghĩ, gật đầu nói.

Tần Duyệt bĩu môi:

- Vậy anh chú ý nghỉ ngơi nhé.

Trần Thương thấy thế, không nhịn được nở nụ cười:

- Nhiệm vụ hôm này của anh chính là ở bên em

Tần Duyệt tức khắc vui vẻ lên.

Trần Thương phát hiện, niềm vui của Tần Duyệt thật sự rất đơn giản, cũng không phải mua túi xách, càng không phải mua một số hàng xa xỉ, ngược lại thích cùng chính mình ở bên nhau.

Sau đó gọi lẩu về ăn, rõ ràng không thể ăn cay, một hai phải gọi lẩu uyên ương, một bên là sa tế, một bên là cà chua, một ngụm ớt cay vào miệng, hung hăng uống một ngụm trà sữa.

Đây là cảnh giới vui sướng cao nhất của Tần Duyệt

Tuy rằng mỗi lần sau khi ăn xong lẩu, nồi lẩu cay và nồi lẩu cà chua luôn là không phân biệt rõ ràng lắm, dù sao trong nồi cà chua nổi lên dầu đỏ cay.

Nhìn dáng vẻ Tần Duyệt mồ hôi đầy đầu, Trần Thương sẽ cảm thấy, kỳ thật lúc hẹn hò đi ăn lẩu cũng khá tốt.

Rốt cuộc... Đổ mồ hôi đến nỗi nhòe trang điểm, nói không chừng còn có cơ hội nhìn thấy mặt mộc, Tần Duyệt nghe thấy Trần Thương có thời gian rảnh, tức khắc vui vẻ nói:

- Hôm nay anh cùng em đi thăm đàn chị đi

Trần Thương gật đầu:

- Được.

Hai người rời giường chuẩn bị, Trần Thương tò mò hỏi:

- Chị khóa trên nào của em? Sao anh chưa từng nghe nói?

Tần Duyệt hâm mộ nói:

- À, hồi học đại học em đăng ký câu lạc bộ tâm lý, khi đó một đàn chị học ngành tâm lý rất chiếu cố em, sau này chị ấy còn đề cử em làm hội trưởng CLB tâm lý.

- Đàn chị Giang rất được mọi người yêu mến, hơn nữa trông cũng rất xinh đẹp, càng là học sinh giỏi, sau khi tốt nghiệp, chị ấy cũng không thi sau đại học, trực tiếp tới thủ đô dốc sức phấn đấu, trước tiên ở mấy cơ quan đi làm, sau lại dứt khoát tự mình mở một phòng làm việc.

- Anh biết hiện tại chị ấy giàu cỡ nào không?

Trần Thương thật đúng là không phải rất hiểu biết nghề tư vấn tâm lý này, nhưng vẫn biết, giá cả trong nghề này cũng rất cao, đỉnh cấp thậm chí là một giờ thu phí hàng vạn.

Chương 1693: Trần Thương, Anh Nên Tập Luyện

Hơn nữa, mấu chốt là bạn còn không hẹn trước được, có lẽ người ta một ngày chỉ tiếp một, hai khách hàng.

- Như thế nào?

Tần Duyệt nhỏ giọng nói:

- Người ta vừa mới mua một căn hộ cấp 3 ở khu nội thành! Trả tiền 100% không cần trả góp! Tự mình kiếm tiền mua, anh xem, lợi hại biết bao

Lúc Tần Duyệt nói chuyện, hoàn toàn là dáng vẻ của người hâm mộ cuồng nhiệt, khen hết lời, khiến cho Trần Thương nhìn mà buồn cười.

Hai người chuẩn bị một phen, bèn ra cửa.

Mà điều khiến cho Trần Thương có chút kinh ngạc là, vị đàn chị họ Giang này còn mở phòng tư vấn tâm lý ở Intime Mall, khu thương mại trung tâm Bắc Kinh, quận Triều Dương.

Nơi này chính là khu trung tâm thương mại, giải trí thời thượng cao cấp, xem ra là thật sự rất nổi tiếng.

Mà gara ngầm của Intime Mall là thật sự khiến cho Trần Thương thêm kiến thức, siêu xe ở nơi này, thật là nhiều đếm không xuể, có thể còn đẹp hơn ở showroom ô tô.

Tiến vào Intime (tên tiếng Anh hãng Ngân Thái), Tần Duyệt hâm mộ nói:

- Nếu được làm việc ở nơi này, tâm trạng cũng sẽ rất tốt

Trần Thương cười nói:

- Không sai, nói không chừng hô hấp ở chỗ này cũng phải thu phí đâu

Sau khi tới tầng đã chỉ định, Trần Thương rất dễ dàng đã tìm được phòng tư vấn tâm lý gọi là “Giang Nam” kia.

Trang trí của nơi này thật sự có một phong cách riêng, đẩy cửa đi vào là có cảm giác như đi dạo quanh sông nước vùng Giang Nam.

Từ trang hoàng đến hình ảnh, nhân công nước chảy đến âm hưởng xây dựng không khí, tạo cho người ta cảm giác ‘thật như người lạc vào trong cảnh’, Tần Duyệt nhỏ giọng nói:

- Bên trong có khách, chúng ta chờ một lát.

Trần Thương gật đầu, nói thật, hắn nguyện ý ngồi chờ ở chỗ này, vì ngồi chờ chính là một loại nghỉ ngơi.

……

Cả căn phòng không hề nhỏ.

Trang trí lại rất rộng rãi như thế, một chút cũng không bí bách.

Toàn bộ màu sắc trang trí đều là màu khiến cho người ta thả lỏng và thư thái.

m thanh quanh quẩn ở bên tai, làm cho người ta không nhịn được muốn nhắm mắt lại, Trần Thương không nhịn được khen ngợi một câu:

- Một nơi rất tốt

Tần Duyệt cũng là lần đầu tiên tới, cô hơi kinh ngạc, vui vẻ nói:

- Đúng vậy, sớm biết trước thì em đã tới, làm công ở chỗ này... Quả thực chính là hưởng thụ

Không bao lâu, cửa phòng được mở ra, một người đàn ông đi ra từ trong phòng, quần áo vừa người, tươi cười sang sảng, giày da bóng bẩy, cho người ta cảm giác là một người giàu có.

Mà cùng lúc đó, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi trang điểm rất…rất thoải mái đứng ở cửa, mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, khiến cho người ta cảm giác rất thả lỏng.

- Bác sĩ Giang, tạm biệt, tuần sau tôi lại đến.

- Đi cẩn thận, không tiễn.

Người phụ nữ chờ sau khi người đàn ông vào trong thang máy đi về, mới vòng quay trở lại, cô ấy hơi nhăn mày, tựa hồ có chút đau đầu.

Chẳng qua, đúng khoảng khắc xoay người, sau khi nhìn thấy Tần Duyệt kia, cô ấy nở nụ cười nói:

- Duyệt Duyệt tới rồi

- Chào chị Giang

Tần Duyệt cười kéo tay người phụ nữ:

- Đây là chồng của em, Trần Thương

- Đây là đàn chị của em, Giang Nam.

Trần Thương tức khắc sửng sốt, thì ra tên là Giang Nam à.

Giang Nam hơn ba mươi tuổi, vừa thấy liền biết không phải cô gái trẻ, dáng vẻ cho người ta một loại cảm giác nói không nên lời, nhưng cảm giác thật sự thực thoải mái.

Đúng vậy! Một loại cảm giác có chuyện xưa.

Nhưng, đây không phải là loại trạng thái mà tuổi tác này nên có.

- Đã nghe danh tiếng của giáo sư Trần từ lâu, ngại quá, hôm nay khiến cho hai người đợi lâu

Giang Nam cười nói.

Trần Thương gật đầu cười:

- Chị khách sáo rồi.

Giang Nam đẩy cửa ra nói:

- Tiến vào ngồi đi.

Nói xong, trực tiếp tắt đèn trên màn hình ngoài cửa nghĩa là hôm nay không mở cửa tiếp bệnh nhân nữa.

Cảm giác trang trí trong phòng còn đơn giản hơn bên ngoài rất nhiều, cũng rất đơn giản, cái tầng lầu này tương đối cao, nhìn từ cửa sổ sát đất hướng ra ngoài, ngẩng đầu là không trung, cúi đầu là thủ đô.

Màu sắc nhạt trong phòng, khiến cho người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Nói thật, bác sỹ cố vấn tâm lý tự mở phòng khám, không mấy người là đơn giản.

Ba người nói chuyện phiếm rất hợp.

Mà Trần Thương phát hiện, phần lớn thời gian là Giang Nam đều đang lắng nghe.

Nhưng lúc cô ấy phản hồi luôn là vô cùng tinh chuẩn đánh trúng trọng tâm

Vô cùng hiểu biết lòng người

Không sai

Loại cảm giác này khiến cho Trần Thương cảm thấy có chút đáng sợ, Tần Duyệt càng trò chuyện với cô ấy thì càng vui vẻ.

Nghe thấy việc vui, tựa hồ Giang Nam còn vui vẻ hơn cả Tần Duyệt, nói lên chuyện buồn, Giang Nam so với Tần Duyệt càng khổ sở...

Điều này khiến cho Trần Thương có chút hoài nghi.

Chẳng lẽ là giả vờ?

Nhưng... Không giống lắm

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trần Thương đang tự hỏi, Tần Duyệt nói chuyện với Giang Nam.

Không biết qua bao lâu, Tần Duyệt bỗng nhiên kéo tay Trần Thương, nói:

- Kỳ thật, chị Giang cũng rất đáng thương.

Một câu nói khiến cho Giang Nam thu lại nụ cười trên khuôn mặt, ngược lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh cùng với bất đắc dĩ, Trần Thương khẽ nhíu mày:

- Làm sao vậy?

Tần Duyệt nói:

- Kỳ thật đàn chị có một loại bệnh trạng kỳ quái, chính là... Cô ấy luôn luôn có thể cảm nhận được sự thống khổ và vui sướng của người khác.

Một câu nói khiến cho sắc mặt Trần Thương biến đổi

Anh bỗng nhiên nghĩ tới một loại bệnh thần kỳ, Giang Nam vỗ vỗ tay Tần Duyệt, nói:

- Để chị nói đi

Trần Thương nhìn thoáng qua Tần Duyệt, phát hiện cô nàng này đang híp mắt cười tủm tỉm.

Trần Thương thế mới biết, hóa ra là cô nàng tinh quái này dẫn mình đi khám bệnh, Giang Nam mỉm cười:

- Kỳ thật, vốn dĩ tôi định tự mình qua tìm cậu, nhưng... Sau khi nói chuyện với Tần Duyệt, em ấy nói một hai phải tới chơi chỗ của tôi.

- Cứ thế dẫn giáo sư Trần tới đây, thật là đã làm phiền rồi.

Giang Nam không thể không cung kính đối với Trần Thương.

Nói thật, đẳng cấp của Trần Thương rất cao, không thể so sánh với cô ấy.

Có thể mời Trần Thương đến nhà xem bệnh, ngoại trừ bạn bè thân thích, thật sự không có nhiều người làm được.

Đây chính là Phó tổ trưởng của Tổ Bảo vệ sức khỏe Trung Ương. (ở VN là Ban bảo vệ sức khỏe TƯ hoặc Tỉnh), chuyên môn khám chữa bệnh cho các cấp lãnh đạo, anh lắc đầu:

- Khách sáo rồi, tiểu thư Giang có gì cứ nói thẳng là được.

Giang Nam gật đầu:

- Kỳ thật... Tôi đã bị tình trạng này rất nhiều năm, thậm chí tôi đã thói quen.

- Mỗi khi người khác kể ra nỗi đau khổ, tựa hồ tôi có thể trăm phần trăm cảm nhận được nỗi đau khổ của đối phương, thậm chí, đó là một loại đồng cảm như bản thân mình cũng bị tựa hồ sự việc đã từng xảy ra ở trên người tôi.

- Mà tương tự, khi người khác chia sẻ niềm vui, tôi cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng này, thậm chí cũng là một loại đồng cảm như bản thân mình cũng có, giống như tâm tính tự cảm ứng.

- Loại tình huống này trước kia đã có, khi còn nhỏ, tôi thấy người khác vấp rụng răng, hoặc bị bóng đá va vào mặt, tôi luôn có một loại đồng cảm ‘đau quá!’, nhưng, loại đồng cảm này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt tới mức cơ hồ có thể hoàn toàn cảm nhận được.

- Nhìn thấy người khác ôm nhau, tôi sẽ cảm nhận được chính mình bị ôm lấy; nhìn thấy cánh tay của người khác chảy máu, tôi sẽ cảm thấy cánh tay có miệng vết thương đang đau âm ỉ. Thậm chí còn có, khi tôi nhìn thấy người khác sắp chết, có thể cảm thấy thân thể đang trải qua một loại an tĩnh quỷ dị. có thể cảm nhận được nhà xác lạnh băng, thậm chí, có thể cảm nhận được lồng ngực đang chậm rãi co rút lại, hô hấp của bản thân cũng càng ngày càng yếu,

Chương 1694: Đàn Chị Họ Giang Thần Kỳ

Lúc này, bạn cần thiết lập tức rời đi hiện trường, dùng cảnh tượng khác để kích thích chính mình, phân tán lực chú ý, một lần nữa ý thức được chính mình còn sống...

Trần Thương tức khắc ngây ngẩn cả người

Đây là một người có thể hoàn toàn cảm nhận được nỗi đau khổ của người khác, vừa lúc trở thành một bác sĩ tâm lý

Nhưng, Trần Thương bỗng nhiên cảm thấy, đúng là có một loại cảm giác "đồng cảm như bản thân cũng bị" như vậy, Giang Nam mới có thể trổ hết tài năng ở trong cái ngành cạnh tranh vô cùng kịch liệt này

Rốt cuộc, cái nghề nghiệp bác sỹ cố vấn tâm lý này có tính đặc thù, không chỉ là yêu cầu giải quyết vấn đề, mà càng cần hơn là sự chia sẻ. Bạn cần phải thấu hiểu được nỗi đau, sự khó khăn của người khác, thông cảm được sự khó xử của người khác, lúc này, mới có thể nói ra kiến nghị và ý tưởng của bản thân.

Mà Giang Nam chính là một người phụ nữ có thể lý giải sự khó khăn và nỗi khổ của người khác như vậy, cô ấy cười nói:

- Cho nên, lên đại học tôi quyết định học tập tâm lý học, hy vọng lợi dụng loại năng lực không giống người thường này của bản thân để trợ giúp người khác, bởi vì tôi có thể càng hiểu biết bọn họ. Tôi có thể trợ giúp loại bỏ nỗi đau của bọn họ, chỉ cần bọn họ khỏe lại, bản thân tôi cũng có thể cảm giác thoải mái hơn rất nhiều

Tần Duyệt giống như là nghe chuyện xưa mà nghe Giang Nam kể ra hết thảy, có chút giật mình

Điều này thật sự có khả năng sao?

Không phải là năng lực đặc biệt chứ

Mà Trần Thương lại gật đầu, có năng lực như vậy, thật sự là một thứ 'vũ khí sắc bén' đối với bác sỹ cố vấn tâm lý.

Bất kể người khác có bất kỳ đau đớn gì về mặt sinh lý hay là tâm lý, anh đều tìm cách an ủi đối phương, cổ vũ đối phương, giúp đối phương mau chóng khỏe lên.

Thật lâu sau, trong phòng im lặng lại

Giang Nam nhìn Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần... Tôi... Tôi đây là làm sao vậy?

Tần Duyệt cũng tò mò nhìn Trần Thương, anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nếu tôi không đoán sai, đây là một loại bệnh

- Gọi là Cảm giác kèm (Synesthesia)

……..

Kỳ thật ngay từ đầu Trần Thương đã nghĩ tới loại bệnh này

Có đôi khi, bạn càng hiểu biết xã hội này, sẽ càng phát hiện nó thật quá thần kỳ

- Cảm giác kèm (synesthesia) không chỉ có biểu hiện như vậy, thậm chí gần như là biểu hiện của một loại năng lực đặc biệt.

Người mắc chứng này có thể xử lý hỗn hợp phức tạp ký ức về khứu giác, vị giác, xúc giác, thính giác, thị giác, vv… hình thành ở trong đại não

Như vậy kết quả có nhiều loại.

Đương nhiên, sẽ xuất hiện rất nhiều kết quả giống như BUG: Ví dụ như trí nhớ siêu cường

Bọn họ có thể biến hương vị, nhan sắc thành con số để ghi nhớ, thông qua phương pháp như vậy để thực hiện khả năng "đã gặp qua là không thể quên được"

Kỳ thật nói đơn giản một chút, não người chính là một trung tâm xử lý tin tức phức tạp.

Mức độ phức tạp của nó còn vượt qua máy tính cao cấp nhất hiện tại một trăm vạn lần

Đương nhiên, rất nhiều người cũng không có loại năng lực đặc dị như vậy, mà phần lớn người sẽ xảy ra dị thường về cảm giác, dẫn tới ăn mà không biết ngon, thậm chí màu da bị rối loạn.

Đến cùng đại não bắt được tín hiệu mà không thể xử lý tốt, tỷ lệ biến dị luôn là rất nhỏ, xác suất xảy ra vấn đề ngược lại sẽ lớn hơn nữa! Trần Thương nhìn Giang Nam, kỳ thật trong lòng đã xác nhận 70%-80%.

Anh nhớ rõ một quyển sách, do nhà thần kinh học người Mỹ Richard Cytowic sáng tác ra "The Man Who Tasted Shapes" chính là như thế.

Lúc Trần Thương đi học đã từng đọc quyển sách này

Khi đó, anh từng hy vọng bản thân có thể kết nối kiến thức với tín hiệu vị giác của đồ ăn ngon.

Nếu mà như vậy thì… Hừm…

Hóa học sao?

Chua chua, ngọt ngọt, rất ngon miệng

Vật lý à?

Wow, burger New Orleans, ăn ngon không mập

Cái gì? Bạn nói tôi toán học rất khó, nói hươu nói vượn

Toán học rõ ràng là loại trà sữa vị matcha hoa quả tươi mát, ngon miệng, mê người

.....

Nếu nói như vậy, học tập sẽ tương đương với nhấm nháp đồ ăn ngon, những bài khó chính là món ngon hiếm thấy, giải được một đề bài tức tương đương với ăn một cái lạp xưởng lớn

Hơn nữa... Ăn còn không mập

Trên đời này còn có việc gì có thể khiến cho ta vui sướng hơn là học tập chứ?

Cho nên, Trần Thương cảm thấy, rất có thể những học sinh giỏi siêu giỏi chính là như thế...

Bọn họ nhất định được trời cao ưu ái ban cho

Giang Nam và Tần Duyệt nghe thấy tên chứng bệnh này, tức khắc sửng sốt, hai người liếc nhau nói:

- Cảm giác kèm (synesthesia)?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai

Giang Nam nghe thấy Trần Thương nói vậy, sững sờ ở tại chỗ, kỳ thật cô ấy đã sớm suy đoán phải chăng bản thân đã mắc một loại bệnh lạ hay không...

Không nghĩ tới, thật sự bị Trần Thương khẳng định, nhưng đối với loại bệnh này, Giang Nam chưa từng nghe thấy.

- Giáo sư Trần, đây rốt cuộc là chứng bệnh gì? Tôi... Tại sao lại mắc bệnh?

Trần Thương do dự sau một lát nói:

- Kỳ thật, chị cũng không cần lo lắng, ít nhất loại bệnh tật này không ảnh hưởng tới sinh hoạt của chị, thậm chí có một loại tác dụng biến tướng xúc tiến công tác của chị.

Giang Nam gật đầu.

Không thể phủ nhận, cái năng lực đặc dị này của bản thân đã giúp cho công tác của mình có thể nói là mọi việc đều thuận lợi, có thể đồng cảm với người bệnh như bản thân mình cũng bị.

Công tác của bác sỹ cố vấn tâm lý có rất nhiều thời điểm cần phải làm lắng nghe cùng lý giải, mà bản thân mình có thể hoàn toàn thấu hiểu nỗi đau khổ và niềm vui sướng của người khác thống, bất đắc dĩ và phức tạp,

điều này đối với những người hy vọng được đến thông cảm mà nói, đúng là khó được

Nhưng, điều mà Giang Nam lo lắng là loại tình huống này có thể trở nên càng ngày càng nặng hay không, hoặc có thể có tác dụng phụ khác hay không

Tần Duyệt cũng trừng lớn đôi mắt, tò mò hỏi:

- Trần Thương, cảm giác kèm (synesthesia) là chuyện như thế nào?

Trần Thương tiếp tục giải thích nói:

- Dựa theo biểu hiện của tiểu thư Giang, thuộc về Hội chứng Mirror-touch synesthesia

- Hội chứng Mirror-touch synesthesia là một loại bệnh vô cùng hiếm thấy, đơn giản mà nói chính là một người có thể cơ hồ hoàn toàn cảm nhận cảm giác mà một người khác trải qua, chẳng sợ bản thân cũng không chân chính trải qua sự việc tương đồng, là một loại đồng cảm không sai biệt lắm hoàn toàn phục khắc "cảnh trong gương đồng cảm như bản thân mình cũng bị".

Tần Duyệt vừa nghe vậy, lập tức trừng lớn đôi mắt, đầy mặt khó có thể tin:

- Thật vậy chăng? Cảm giác... thật là thần kỳ

Giang Nam gật gật đầu với Tần Duyệt:

- Không sai, đây là thật sự

- Thậm chí... Không chỉ là như vậy, khi tôi thấy người khác chia tay thời, bản thân cũng sẽ cảm giác được đau khổ, nhưng mà... Tôi chưa từng yêu đương bao giờ

Sau khi Tần Duyệt nghe thế, trực tiếp sững sờ

Tuy rằng rất thần kỳ, nhưng việc này đối bản thân Giang Nam mà nói... Tựa hồ cũng không công bằng, Trần Thương nói tiếp:

- Tiểu thư Giang, chị cũng không cần lo lắng, kỳ thật mỗi người chúng ta đều có cảm giác kèm (synesthesia), ví dụ như chúng ta thấy người khác lật móng tay, đều sẽ cảm thấy trong lòng căng thẳng đau đớn; khi nhìn thấy video người khác bị thương trên mạng, cũng đều sẽ có chút phản ứng vậy.

Chương 1695: Năng Lực Đặc Biệt

Kỳ thật Trần Thương cảm thấy giống như khi đàn ông nhìn thấy video người khác bị thương chỗ hiểm đều sẽ cảm giác dưới háng căng chặt, đây là biểu hiện của cảm giác kèm (synesthesia), tiếp tục nói:

- Tôi biết chị đang lo lắng điều gì, lo lắng những biến chứng của bệnh đó, kỳ thật... Chị rõ ràng là quá lo, nếu chị có biến chứng bệnh, sẽ xuất hiện ngay từ đầu lúc mắc bệnh, mà không phải kéo dài tới hiện tại mới bị.

- Thậm chí, chị có thể hiểu là, đây là trời cao tặng một phần lễ vật cho chị.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Giang Nam nhẹ nhàng thở ra, không có việc gì thì tốt rồi

- Giáo sư Trần, bệnh của tôi là do đâu mà ra?

Trần Thương cười bất đắc dĩ:

- Bất cứ vấn đề gì đều không thể giải thích rõ ràng, chúng ta đều thói quen cho nó là bởi vì gen

Tần Duyệt nghe vậy, không nhịn được xì một tiếng bật cười.

Giang Nam cũng sửng sốt một chút, nở nụ cười.

Lúc này, mọi người cũng đều thả lỏng tinh thần, không có việc gì lớn.

Giang Nam pha trà cho mọi người, hương thơm đặc trưng riêng có của hoa nhài, khiến cho người cảm thấy rất thoải mái.

Giang Nam không nhịn được nở nụ cười:

- Kỳ thật, có một đoạn thời gian, tôi cảm thấy chính mình bị bệnh tâm thần.

- Sau lại... Sau khi tôi đi tới thủ đô, tôi lại bắt đầu cho rằng bản thân có năng lực đặc biệt

- Như vậy xem ra, tôi là thật sự có bệnh

Tần Duyệt nghe vậy, gật đầu nói:

- Chẳng qua... Đàn chị cũng quá vất vả, vốn dĩ bác sỹ cố vấn tâm lý đã giống như 'thùng rác cảm xúc', như chị như thế sẽ càng khổ sở càng vất vả hơn người khác.

Giang Nam thừa nhận Tần Duyệt nói rất có đạo lý.

- Ừ, cho nên hiện tại một ngày chị chỉ nhận một ca cố vấn cho một người bệnh.

- Thời gian còn lại, chị cần để giải phóng tâm trạng cho bản thân.

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Trần Thương, cơ chế hình thành của chứng bệnh này là như thế nào?

Trần Thương mỉm cười:

- Việc này vẫn là bởi vì khi vỏ đại não xử lý tin tức từ các cảm giác thị giác, khứu giác, xúc giác,… xảy ra dị thường, trong tình huống bình thường, đại não sẽ tự động loại bỏ một số ít liên tiếp thần kinh cảm giác mà nó cho rằng không cần thiết, gọi là hiệu ứng cắt chi. Mà có rất ít người, bởi vì gen khuyết tật, đại não cũng không sẽ loại bỏ những liên tiếp thần kinh không cần thiết này, do đó khiến cho bọn hắn đạt được càng nhiều cảm giác hơn so với người bình thường; loại cảm giác này kết hợp với hình ảnh giả thiết 3D hiện thực do đại não xây dựng, hình thành nên cảm giác "đồng cảm như bản thân cũng bị" càng mãnh liệt hơn so với người bình thường.

……..

Trần Thương từng xem qua một số phim khoa học viễn tưởng bom tấn.

Còn có một số:

Nói nhân loại là chủng tộc bị phong ấn.

Nói nhân loại kỳ thật có thiên phú phi thường, có được đủ loại năng lực thần kỳ.

Nhưng đã bị phong ấn gen

Cho nên không thể biểu hiện ra rất nhiều năng lực đặc dị.

Trong tình huống hiện tại, cách nói đùa này thoạt nhìn có vẻ thực sự có chút... Trùng hợp

Kỳ thật, rất nhiều thời điểm, bệnh tật gây ảnh hưởng xấu đối với cơ thể.

Ví dụ như người mắc chứng Mirror-touch synesthesia, trong sinh hoạt đều sẽ gặp phải áp lực và nỗi đau khổ ở những mức độ khác nhau.

Nhưng, đối với Giang Nam, lại trở thành một điểm ưu thế, cô ấy là bác sĩ tâm lý, lại có năng lực hoàn toàn cảm nhận được nỗi đau khổ của người bệnh.

Điều này không chỉ khiến cho cô ấy trở thành bác sỹ tâm lý kiên nhẫn nhất, có tâm huyết nhất để chữa khỏi cho người bệnh.

Đồng thời, ở trong quá trình giao lưu trị liệu người bệnh, cũng có thể giảm bớt sự đau khổ do cảm giác kèm (synesthesia) của bản thân

Bởi vì... Khi trị liệu cho người khác, kỳ thật cũng chính là trị liệu cho chính mình

Giữa trưa, Giang Nam đặt bàn ở một nhà hàng, rất có danh tiếng.

Không thể không nói, hiện giờ Giang Nam mới hơn ba mươi tuổi, mà đã có địa vị nhỏ ở ở thủ đô.

Thật ra... Người có tiền thì cũng nhiều lo âu.

Có một người bác sĩ tâm lý có thể thấu hiểu phiền não của người có tiền như vậy, thật tốt

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Đàn chị Giang, chị... đã có người yêu chưa?

Giang Nam đỏ mặt:

- Chị… Có đôi khi chị luôn là có thể cảm giác được đối phương có ý tưởng khác.

Vừa nói ra lời này, Tần Duyệt tức khắc trừng lớn đôi mắt, rất tò mò

Lúc ăn cơm, Tần Duyệt vội vàng ý bảo Trần Thương né đi:

- Chồng ơi, anh đi mua cho em… Tùy tiện mua thứ gì, anh né tránh một lúc

Vẻ mặt của Trần Thương tức khắc hiện lên chút không biết nên làm sao

Em tìm cớ mà cũng không thèm nghĩ kỹ rồi mới nói sao

Sau khi ý bảo Trần Thương rời đi, Tần Duyệt trừng lớn hai con mắt tràn đầy sự tò mò:

- Chị Giang, lúc "dê xồm" nhìn chị, chị có thể cảm nhận như thế nào?

Giang Nam đỏ mặt, mắt trợn trắng:

- Chị có thể cảm giác được trong cái đầu nhỏ đang miên man suy nghĩ của em này, chứa đựng một đống ý nghĩ gì

- Được rồi, chị lại không phải có thuật đọc tâm, chị chỉ là có cảm giác tương đối nhạy bén thôi

Tần Duyệt thất vọng thở dài.

Giang Nam thấy Tần Duyệt mất mát, không nhịn được đau lòng hỏi:

- Em muốn biết cái gì?

Tần Duyệt hai mắt tỏa sáng, thấp giọng nói thầm ở bên tai Giang Nam:

- Em muốn biết...

Giang Nam nghe một hồi, tức khắc mặt đỏ như trái cà chua

.....

Lúc ở chung với Giang Nam, Trần Thương phát hiện anh và Tần Duyệt đều rất thả lỏng, đây thật là một người phụ nữ rất biết thấu hiểu và đau lòng người, ngồi ở trong xe, Tần Duyệt không nhịn được nói:

- Haiz, em thật hâm mộ đàn ông các anh

Trần Thương đang lái xe lập tức ngồi thẳng sống lưng, mắt nhìn thẳng, sợ chính mình bị Tần Duyệt moi móc khuyết điểm.

- Anh nói xem, đàn chị Giang tốt như vậy, vừa hiền huệ, vừa có khí chất, am hiểu lòng người, người phụ nữ tốt đẹp như thế, cưới được về nhà

thì tốt biết bao

- Nếu em là đàn ông, tuyệt đối sẽ cưới đàn chị Giang về nhà

Trần Thương không nhịn được mắt trợn trắng:

- Thế anh thì phải làm sao bây giờ?

Tần Duyệt tức khắc bật cười ha ha:

- Nếu em là đàn ông, em tuyệt đối sẽ xử lý anh trước tiên

Trần Thương cạn lời:

- Anh nào có gây sự với em?

Tần Duyệt vui vẻ nói:

- Vì anh quá ưu tú mà, anh nói xem, chỗ nào chỗ nào của anh đều ưu tú như vậy

Trần Thương tức khắc vui vẻ

Gần nhất luôn là được Tần Duyệt khen nịnh một cách đa dạng, khiến cho anh có chút tò mò, không nhịn được hỏi:

- Vợ à, không phải là em mang thai chứ?

Tần Duyệt tức khắc sửng sốt:

- Em không có

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ phát hiện... gần đây em có "tình thương của mẹ" sao?

Trần Thương mắt trợn trắng:

- Anh gần đây... phát hiện em ngốc không chịu nổi, không phải người ta nói "có thai thì ngốc ba năm" sao

Tần Duyệt nghe thấy những lời này, cũng không tức giận, ngồi dựa lưng vào ghế:

- Ai da, ngốc thì ngốc đi, có anh thông minh là đủ rồi, hiện tại em cứ muốn ngốc ba năm

Về nhà nghỉ ngơi trong chốc lát, buổi tối dẫn theo Tần Duyệt đi ăn lẩu.

Cuối cùng, bữa ăn trưa là cao cấp, hương vị cũng không tồi, nhưng mượn lời Tần Duyệt nói chính là không bình dân, vẫn là ăn lẩu tốt hơn

Quen thuộc nước lẩu cay + cà chua, ăn đổ mồ hôi đầm đìa

Hai người thừa dịp trời tối đi xem một bộ điện ảnh, sinh hoạt cũng coi như là vui vẻ thú vị.

Có lẽ sinh hoạt đơn giản như vậy cũng thật sự rất hạnh phúc, nếu có thể thêm một đứa con, vậy càng thêm hoàn mỹ.

Chương 1696: Cách Tốt Nhất Để Đối Phó Với Người Nổi Tiếng Trên Mạng Chính Là Nổi Tiếng Hơn Cả Người Đó

Lúc đi ra từ rạp chiếu phim, điện thoại của Trần Thương vang lên, là hộ sĩ Tiểu Kha, là cô bé luôn luôn bận rộn.

Tiểu Kha đã ký hợp đồng lao động, chế độ trong bệnh viện là cùng làm cùng hưởng, nhưng trên cơ bản là làm nhiều thì hưởng nhiều.

Hộ sĩ cũng như thế, ghim kim truyền dịch cho bao nhiêu người bệnh cũng được tính toán như thế.

Ở thủ đô, hộ sĩ trong biên chế không nhiều lắm, phần lớn đều là công nhân viên chức cũ với người có quan hệ nhét vào, nói thật những người này cũng không phải quá thiếu tiền, nhưng những cô gái trẻ tuổi khác thì thật là tới thủ đô để làm công kiếm tiền.

Trên cơ bản làm việc tới 35 tuổi thì làm không nổi nữa, có khả năng ở thủ đô mua phòng ở bèn lùi lại tuyến 2.

Nhưng phần lớn không mua nổi nhà đành trở lại thành phố nhỏ tìm công việc không quá bận, không quá mệt mỏi để định cư ở đó, Thủ đô thật sự không dễ dàng lưu lại được.

Trần Thương nhận cuộc gọi:

- Tiểu Kha, làm sao vậy?

Giọng của Tiểu Kha có chút sốt ruột:

- Giáo sư Trần... Khoa Cấp cứu có một streamer tới, nghe nói tương đối nổi tiếng, có mấy trăm nghìn fans, hiện tại đang phát sóng trực tiếp ở chỗ chúng ta.

Trần Thương nghe vậy, tức khắc sửng sốt một chút:

- Xảy ra việc gì?

Tiểu Kha nhỏ giọng nói:

- Là một người bệnh bị thương, đêm qua vào viện, trên người có nhiều vết thương, trong đó có một miệng vết thương dài chừng 1cm; ngày hôm qua người bệnh từ chối khâu lại, bác sĩ trực cũng đồng ý rồi.

- Nhưng khoảng 3 giờ sáng, khi bác sĩ nghỉ ngơi, anh ta lại yêu cầu khâu lại, bác sĩ dậy tới khâu lại vết thương, nhưng... Anh ta lại không muốn khâu

- Bác sĩ cũng chưa nói cái gì, nhưng... Đối phương càn quấy, cố ý nói chúng ta phục vụ không tốt, "cửa hàng lớn bắt nạt khách".

- Người thân của người bệnh có một người là streamer, chính là người này, nói đi nói lại là phục vụ không tốt, hiện tại cũng đang mắng hộ sĩ, đứng ở bên bàn hộ sĩ rất lâu.

- Hơn nữa, mở ra phát sóng trực tiếp nói chúng ta không phụ trách, không suy nghĩ cho người bệnh, thái độ phục vụ cũng có vấn đề.

- Ảnh hưởng đến quầy phục vụ, không cho chúng ta làm việc bình thường.

Trần Thương tức khắc nhíu mày:

- Gọi bảo vệ đuổi người này đi! Nếu không báo cảnh sát! Phá hoại trật tự công cộng.

Tiểu Kha nói:

- Anh cũng biết, hiện tại dư luận phiền toái, gặp được loại người bệnh này, bảo vệ của chúng ta cũng dễ trực tiếp đuổi đi.

- Đã báo cảnh sát, cảnh sát đang trên đường tới đây, trưởng khoa Dư có việc bận, nhờ anh tới đây duy trì trật tự một lát.

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Tôi lập tức tới, chờ một chút.

Tiểu Kha gật đầu:

- Vâng, cảm ơn giáo sư Trần.

Ngắt cuộc gọi, anh nói với Tần Duyệt:

- Em về nhà đi, anh đi bệnh viện một chuyến, có người đang gây sự.

Tần Duyệt cũng nghe thấy ngọn nguồn, có chút không yên tâm nhìn anh, nói:

- Em cùng đi với anh.

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, cũng được.

Trong lúc lái xe, Trần Thương cũng đang tự hỏi cách giải quyết, bỗng nhiên nhớ tới cái gì:

- Đúng rồi, anh nhớ rõ anh có cái tài khoản Weibo đúng không? Có bao nhiêu fans?

Tần Duyệt đang trợ giúp Trần Thương giữ tài khoản này, cô do dự một lát, mở ra nhìn xem:

- Ồ? Đã chừng 20 triệu fans

Trần Thương ừ một tiếng:

- Sau khi tới nơi, em mở phát sóng trực tiếp đi.

Tần Duyệt sửng sốt:

- Video phát sóng trực tiếp?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, đối phương chẳng phải người nổi tiếng trên Weibo sao, anh ta phát sóng trực tiếp thì chúng ta không thể phát sóng trực tiếp sao? Chỉ có anh ta là tài khoản Vip, có nhiều fans sao? Ai nói bác sĩ không thể làm người nổi tiếng trên mạng.

Tần Duyệt trừng lớn đôi mắt, hưng phấn kêu lên

- Chồng ơi, anh thật thông minh

Quả thực, có đôi khi, thủ đoạn bình thường không giải quyết được vấn đề, nên dùng kế sách "lấy kỹ năng của địch để chế địch"

……

Trong văn phòng Khoa Cấp cứu số 6.

Bác sỹ trực Trương Cầm nhìn streamer ở một bên giơ di động giả vờ đáng thương, trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ thì hộ sĩ Tiểu Kha đã đi tới:

- Bác sĩ Trương, tôi đã gọi điện thoại cho giáo sư Trần rồi.

Trương Cầm sửng sốt:

- Giáo sư Trần?

Hộ sĩ gật đầu:

- Trưởng khoa nói gọi giáo sư Trần đến.

Trương Cầm thở dài, tuy rằng kỹ thuật của Trần Thương tốt, nhưng... khẳng định không bằng trưởng khoa Dư về kinh nghiệm và năng lực xử lý quan hệ nhân viên y tế, người bệnh chứ?

Nghĩ đến đây, Trương Cầm chỉ có thể ôm niềm hy vọng đồng chí cảnh sát có thể mau chóng tới đây.

Mà lúc này, bên bàn hộ sĩ, một người đàn ông cầm di động tiến hành phát sóng trực tiếp quầy hộ sĩ.

Hai người bảo vệ đứng bên cạnh nhìn người đàn ông này.

- Anh này, anh đừng phát sóng trực tiếp, nơi này là bệnh viện

- Anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến công tác bình thường của bệnh viện, nếu anh còn tiếp tục làm như vậy thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát.

Người đàn ông vội vàng nói:

- Hai anh là bảo vệ, các anh có trách nhiệm của mình, nhưng tôi cũng có quyền lợi giữ gìn quyền lợi của bản thân chứ?

- Các anh cũng thấy rồi, chân của em trai tôi có vết thương lớn như thế, tôi nói bác sĩ khâu lại có sai sao?

- Nhưng anh nhìn xem sắc mặt của những bác sĩ hộ sĩ này.

- Nơi này là bệnh viện sao? Không biết còn tưởng rằng tới địa phương nào

- Người bệnh chúng tôi đang bị thương chảy máu đây, các ngươi ở đâu làm gì? Đây là Cấp cứu sao? Người bệnh cần cấp cứu như vậy mà các người không xử lý, các người có xứng làm một "thiên sứ áo trắng" hay không?

Người đàn ông nói với màn hình live stream:

- Các bạn, các quý vị, tôi cho mọi người nhìn xem chân của em trai tôi này, mọi người xem, miệng vết thương lớn như vậy, hiện tại đã chảy mủ, tôi lên mạng tra Baidu, người ta nói miệng vết thương lớn như vậy, cần thiết phải tiêm truyền kháng sinh, hơn nữa cần thiết phải nhanh chóng xử lý, nhưng bệnh viện mặc kệ không quan tâm người bệnh

- Tôi thật không biết nên xử lý như thế nào

- Nơi này là Trung tâm Cấp cứu Trung ương, khoa Cấp cứu số 6, người bệnh cấp cứu tới đây, các hộ sĩ làm việc riêng, hờ hững đối với tôi, tôi cũng không tìm thấy bác sỹ

- Hỏi bác sỹ đâu rồi, nói là đang vội! Hỏi nữa thì nói là đang bận phẫu! Tôi lại hỏi trưởng khoa, trả lời chính là đang đi họp

- Bệnh viện như vậy có thể gánh vác trọng trách đảm bảo an toàn sinh mệnh của mọi người chúng ta hay không?

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông quay mặt vào camera, bắt đầu diễn xuất bản thận bị uất ức rơi lệ lã chã.

- Tôi thật không có cách nào, tôi chỉ có thể tìm mọi người xin giúp đỡ.

Trương Cầm không nhịn được nói:

- Anh đừng quay video nữa, quay video không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì, tôi đã sớm nói hiện tại tôi có thể giúp anh xử lý.

Người đàn ông vừa nghe lời này, tức khắc cười:

- Vị bác sĩ này, vừa rồi tôi tìm chị tìm mất bao lâu, cũng không tìm thấy người, nếu không phải tôi nói cho các người tôi có mấy triệu fans, các người sẽ đồng ý sao?

- Có phải nếu tôi chỉ là người thường, không có mấy triệu fans, chị là có thể không điều trị hay không?

- Nơi này là bệnh viện

- Một nơi lấy cứu chữa người bị thương bị bệnh là công tác chính, chẳng lẽ chữa bệnh có thể trở thành đặc quyền cho các người vênh váo khinh người hay sao

Chương 1697: Vị Lãnh Đạo Này Rất Có Tiền

Trương Cầm lập tức cũng nổi giận:

- Anh đây là đang gây sự, một ngày anh tới bệnh viện được vài lần? Mỗi lần chữa trị như thế nào, khâu lại đâu, anh không làm, bệnh viện là do nhà anh mở à? Chỉ phục vụ cho mình anh à?

- Tôi nói cho anh, hôm nay tôi cứ đứng ở nơi này, anh quay video đi, tôi xem anh có thể làm gì

- Đi, Tiểu Kha, đi kiểm tra giường số 39

Tiểu Kha không nhịn được lôi kéo Trương Cầm, vội vàng nhỏ giọng ở bên tai nói:

- Bác sĩ Trương, bình tĩnh một chút, nếu việc này bị lãnh đạo nhìn thấy... Chị cũng không phải không biết tình hình.

Trương Cầm hít sâu một hơi, cũng vô cùng bất đắc dĩ

Người đàn ông sắc mặt biến đổi, không nhịn được lớn tiếng nói:

- Chị bác sĩ này thật là nóng nảy, hai, tôi nói thật, dáng vẻ này của chị, thực sự khiến chúng tôi lo lắng mà.

Nói xong, người đàn ông bèn bắt đầu quay hình Trương Cầm:

- Mọi người xem xem, chính là vị bác sĩ này.

- Người ta thật sự rất bận

- Còn có những hộ sĩ này...

Trương Cầm cũng vô cùng tức giận trong lòng, ai gặp được loại sự tình này người nấy cũng phiền lòng

Đúng ngay lúc này, Trần Thương và Tần Duyệt vội vàng đi đến.

- Xin chào vị đồng chí này, nơi này là bệnh viện, tôi có thể giúp anh việc gì?

Trần Thương nói với người đàn ông.

Người đàn ông xoay người thấy Trần Thương, không nhịn được sửng sốt một chút.

Bởi vì hôm nay Trần Thương và Tần Duyệt đi ra ngoài gặp đàn chị Giang, cố ý ăn mặc một chút, áo sơ mi quần tây giày da, còn hiếm thấy mang theo đồng hồ.

Sau khi đám người Trương Cầm nhìn thấy Trần Thương cũng sửng sốt một chút:

- Giáo sư Trần

Người đàn ông nhìn Trần Thương hỏi:

- Anh là ai?

Trần Thương:

- Tôi là tổ trưởng của Khoa Cấp cứu số 6, nếu anh có yêu cầu gì cứ nói, chúng tôi có thể xử lý giúp anh, nhưng... Đừng phát sóng trực tiếp ảnh hưởng hoạt động khám chữa bệnh thông thường của bệnh viện.

Người đàn ông ồ một tiếng:

- Ồ! Lãnh đạo à, chào lãnh đạo

Trần Thương nói:

- Chúng ta trước đừng live stream, được không? Anh nói em trai của anh bị thương, giải quyết vấn đề mới là mấu chốt, anh quay chụp không giải quyết được vấn đề.

Người đàn ông sửng sốt một chút:

- Không không không, ta phải giúp bệnh viện các người tuyên truyền một chút, bộc lộ ra ánh sáng một chút, tuyên truyền cho dân chúng bọn họ biết bác sĩ các người bận rộn cỡ nào! Bận tới nỗi không có thời gian để ý tới người bệnh

- Bác sĩ các người, hờ hững với người bệnh chúng ta, hộ sĩ đâu, cũng là mặc kệ không hỏi, thậm chí còn nói năng ác miệng.

Tiểu Kha sốt ruột thốt lên:

- Chúng tôi khi nào nói năng ác miệng? Từ đầu đến đuôi toàn là anh đang càn quấy

Người đàn ông tức khắc nói:

- Chúng tôi là người bệnh, là người bệnh, chúng tôi tìm bác sĩ mà là càn quấy?

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Anh như vậy không phải muốn chữa bệnh, là tới gây sự chú ý đúng không?

Một câu khiến cho người đàn ông mặt đỏ tía tai

- Được! Nói rất đúng

- Em trai tôi ốm đau tới bệnh viện, bác sĩ không cho trị liệu, còn nói tôi gây sự chú ý, các khán giả phòng phát sóng trực tiếp, các bạn có nghe thấy không?

- Đây chính là lãnh đạo! Quả nhiên biết cách nói chuyện, quen đẩy trách nhiệm vô cùng

- Tôi giúp mọi người vỗ tay cho vị lãnh đạo này

- Chậc chậc, giày da này, tấm tắc, bóng lưỡng ghê, đây là hãng gì, xin lỗi tôi thật sự không nhìn ra.

- Nhưng tôi biết dây lưng này, đây là dây lưng hãng Hermes mà

- Chậc chậc, làm lãnh đạo quả nhiên không bình thường, thực sự nhiều tiền! Mọi người nhìn xem, chìa khóa xe này, đây là... Ferrari, một người tổ trưởng của khoa cấp cứu, đi xe Ferrari

- Đồng hồ này tôi cũng biết, Patek Philippe! Cũng rất nổi tiếng.

- Thật sự ghê gớm, mọi người đều nhận ra logo của áo sơ mi này chứ, không cần tôi nói

- Lãnh đạo, xin hỏi vị bác sĩ lãnh đạo này xưng hô như thế nào?

Trần Thương thấy thế, cũng bị chọc cười.

Kẻ này khá là có bản lĩnh hấp dẫn thù hận.

Từ đầu tới đuôi nắm kỹ mâu thuẫn giữa bác sĩ và người bệnh ở trong tay. Sau đó, bị Trần Thương nói mấy câu, lập tức nói sang chuyện khác, nói tới chuyện trang phục quần áo của anh.

Rốt cuộc trong xã hội này có rất nhiều người "ghét hận người giàu".

Hơn nữa, một khi người làm trong một số ngành nghề như nhân viên y tế mà có tiền, thật sự sẽ khiến cho mọi người cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Rốt cuộc bác sĩ kiếm được nhiều tiền như vậy, tiền tới từ chỗ nào?

Còn không phải đến từ chính người bệnh sao?

……

Nhìn thấy mâu thuẫn không ngừng tăng cao, tính tình của Trần Thương cho dù có tốt thì cũng sắp không nhịn được nữa rồi.

Mà Tần Duyệt ở sau lưng lại ung dung thản nhiên mở điện thoại ra, mở Weibo livestream

Tài khoản này của Trần Thương có rất ít tương tác.

Thế nhưng... Trần Thương bình thường là một bác sĩ ngoại khoa, còn thích chia sẻ cho mọi người một vài tri thức mới mẻ.

Đặc biệt là sau khi để Tần Duyệt quảng bá, tính cách của Tần Duyệt vốn đã khôn khéo, tương tác với fan hâm mộ cũng là chuyện bình thường.

Trần Thương rất ít khi tổ chức các hoạt động, hoặc livestream.

Nhưng bây giờ, sau khi Weibo của anh phát sóng trực tiếp, trong chớp mắt đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người

Trần Thương thực sự có rất nhiều fan hâm mộ trong hệ thống y tế.

Những kiểu fan này rất có sức kêu gọi

Tương tự, những bệnh nhân, người nhà bệnh nhân, bạn thân bạn tốt cũng không ít

Trần Thương mở phát sóng trực tiếp chưa được bao lâu.

Bên phía Weibo đã phát hiện hình ảnh livestream của Trần Thương, lập tức báo cáo tình hình cho quản lý.

Bên này, quản lý Weibo cũng đang sắp xếp một đề cử.

Lập tức, số người trong phòng phát sóng trực tiếp không ngừng tăng

Lúc này, bên trong văn phòng, người đàn ông nhìn qua Trần Thương nói:

- Vị lãnh đạo này, hy vọng anh cho chúng tôi một lời giải thích, loại tình huống này anh nên giải quyết như thế nào

Hai tên bảo vệ thấy thế, lập tức hạ quyết tâm.

Hôm nay, cho dù có chọc phải người này thì cũng phải đuổi anh ta đi, trong lúc đó, hai người tiến lên.

- Anh hãy nhanh chóng đi ra ngoài...

Bảo vệ đi đến, phải đuổi người đàn ông này ra ngoài.

Người đàn ông thấy thế, lập tức phấn khích.

Đúng vậy, là thực sự phấn khích.

- Ô ô ô! Muốn động thủ phải không? Các người là lưu manh sao? Đây là bệnh viện có được hay không? Không phải là xã hội đen

Trần Thương vẫy tay:

- Các anh nhịn một chút, đừng quan tâm đến anh ta.

Bảo vệ không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần, loại người này chính là... thích ăn đòn

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương hỏi Tần Duyệt lấy điện thoại:

- Không sao, anh ta có thiếu đòn hay không, chúng ta không cần quan tâm, sẽ có người quản.

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương cầm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình nói:

- Chào mọi người, tôi là Trần Thương, vừa rồi mọi người cũng đã nhìn thấy, đây là chuyện thật xảy ra ở trong bệnh viện.

- Cái đó, Tiểu Kha, cô hãy qua đây kể đầu đuôi câu chuyện đi.

Tiểu Kha sững sờ, vội vàng đi đến, nhìn vào màn hình nói:

- Đây là một bệnh nhân của ngày hôm qua, rạng sáng hôm qua anh ta bị chấn thương rồi đến đây để xử lý... Kết quả sau năm lần bảy lượt, lại rời đi, bác sĩ trực ban cũng không thể nghỉ ngơi tốt.

- Hôm nay đến lại là tình huống như thế này, bên bác sĩ Trương đang có rất nhiều bệnh nhân cần phải xử lý, không thể lãng phí thời gian vào một mình anh ta. Là nhóm y tá chúng tôi đợi anh ta đưa ra quyết định. Thế nhưng người đàn ông này lại hung hăng càn quấy, nói chúng tôi không xem trọng bọn họ, nói phục vụ của bệnh viện chúng tôi không tốt, còn nói anh ta có tài khoản tích dấu xanh trên Weibo, muốn vạch trần chúng tôi, muốn tuyên truyền dịch vụ của chúng tôi.

Chương 1698: Nổ Tung Phòng Livestream Của Anh Ta

Người đàn ông thấy thế, không nhịn được bật cười:

- Kẻ ác thì nên cáo trạng trước đúng không?

- Tôi tin tưởng ánh mắt của quần chúng vẫn sáng như tuyết

Trần Thương cũng không để ý đến người đàn ông, nhìn vào màn hình nói:

- Hiện tại chính là tình huống như thế, trạm y tá của bệnh viện bị người đàn ông huyên náo nên không thể làm việc bình thường, và bác sĩ hiện cũng không thể xử lý cho các bệnh nhân.

- Bây giờ, vị streamer này muốn tuyên truyền và vạch trần chúng tôi, tôi muốn hỏi một câu, mọi người ai quen biết vị này, hãy nhắc nhở cho tôi, ngàn vạn đừng là không phải nhân vật lớn gì đó, nếu không... Vạch trần tôi rồi, tôi còn gặp phải xui xẻo

- Nếu không bệnh viện nhỏ này của chúng tôi, không thể chịu nổi sự giày vò của hàng chục nghìn thậm chí là hàng trăm nghìn fan hâm mộ đâu, xin nhờ vào mọi người.

Lời này vừa nói, bên trong phòng phát sóng trực tiếp của Trần Thương lập tức sôi trào lên

- Tôi biết anh ta, đây là người dẫn chương trình của Douyin, fan hâm mộ có hàng trăm nghìn, tên là 'Người qua đường không chuyên nghiệp Giang mỗ'

- Đúng thế! Tôi cũng biết anh ta

- Thật là không biết xấu hổ, bệnh viện không phải là ngành dịch vụ, anh muốn làm đại gia thì đi mà tìm tiểu thư*, đến bệnh viện gì chứ

*Tiểu thư ở đây ý chỉ là gái ngành.

- Đúng vậy, làm ảnh hưởng đến biết bao nhiêu bệnh nhân

- Cặn bã, hãy nhanh chóng cút đi

- Đi thôi, ai cùng với tôi đi làm nổ tung phòng phát sóng nào

- Cùng đi

Người đàn ông nhìn thấy Trần Thương cũng đang livestream:

- Anh đang làm gì thế?

Trần Thương cười cười:

- Tôi cũng giống như anh, tôi đang tuyên truyền cho anh, để mọi người quen biết một chút, rồi cọ nhiệt đến bệnh viện, hơn nữa còn làm ảnh hưởng đến trật tự chữa bệnh của bệnh viện.

- Tôi tin rằng sau video này, rất nhiều người sẽ quên biết các anh! Nói không chừng fan hâm mộ sẽ tăng lên không ít

- Đương nhiên rồi, fan hâm mộ của tôi có lẽ không nhiều như các anh, nhưng mà... fan hâm mộ của tôi đều là bác sĩ, bệnh viện chúng tôi bây giờ đang xây dựng hệ thống sổ đen, đối với tất cả các hành vi náo loạn sẽ áp dụng hình thức đặc biệt để tiến hành ghi chép vào.

- Anh hãy đóng điện thoại lại! Nếu không tôi sẽ gọi những bạn bè dấu tích xanh kia của tôi giúp các người chuyển tiếp toàn bộ

Người đàn ông có chút giận dữ hoặc có chút sợ hãi

- Bệnh viện các người ỷ thế ức hiếp người mà còn nói đạo lý hay sao?

Trần Thương cũng không giận:

- Anh cứ đăng đi, nói bọn họ chia sẻ.

- Hiện tại, chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, chuyện này nhất định sẽ không bỏ qua như thế, bây giờ anh đang làm ảnh hưởng đến trật tự chữa bệnh của bệnh viện chúng tôi, làm ảnh hưởng đến việc điều trị của người khác, tôi nhất định phải giúp đỡ anh vạch trần hành vi của mình.

- Thế giới của người trưởng thành, tuyệt đối không phải nhận sai là có thể giải quyết, chẳng lẽ, cưỡng hiếp chưa thỏa mãn thì không gọi là cưỡng hiếp hay sao? Là có thể không bị trách phạt sao?

Nói đến đây, Trần Thương hít sâu một hơi:

- Nếu như xin lỗi có tác dụng, thì cần cảnh sát để làm gì? Cần pháp luật để làm gì? Cần quy tắc để làm gì?

- Không phải anh muốn cọ nhiệt sao?

Mà ngay lúc này, một người bạn bên cạnh người đàn ông đột nhiên nói:

- Lão Giang, phòng livestream của chúng ta... bị nổ tung rồi

Người đàn ông lập tức sửng sốt, còn chưa kịp hỏi rõ rốt cuộc là tình huống như thế nào thì cảnh sát đã đến.

- Xảy ra chuyện gì?

- Trước tiên hãy tắt phát sóng trực tiếp đã

Hai cảnh sát nhân dân đi đến.

- Đã xảy ra chuyện gì? Ai báo cảnh sát?

Tên cảnh sát dẫn đầu không nhịn được hỏi, sau khi nhìn thấy Trần Thương, đột nhiên sững sờ:

- Giáo sư Trần cũng ở đây sao! Xảy ra chuyện gì?

Tiểu Kha liền nói:

- Là tôi báo cảnh sát, hai vị streamer nổi tiếng trên mạng này làm náo loạn ở bệnh viện, làm ảnh hưởng đến trật tự chữa bệnh bình thường.

Đội trưởng nhìn qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tình huống là như thế nào?

Trần Thương liền cầm điện thoại lên, liên hệ với khoa thiết bị, để lấy video giám sát.

- Trước hãy xem video giám sát, tình huống bên trong đều rõ ràng.

Nghe thấy câu nói này, người đàn ông rõ ràng có chút luống cuống.

- Đồng chí cảnh sát, anh hãy đến phân xử, em trai chúng tôi bị thương mà bác sĩ không cho chữa trị, mà còn có thể trách chúng tôi?

- Các người... không phải là quen biết chứ? Quen biết cũng không thể thiên vị.

Người đàn ông vẫn không tắt livestream, nhìn vào màn hình nói.

Cảnh sát nhân dân không nhịn được cau mày.

Từ sau khi các phương tiện truyền thông thịnh hành, đúng thật là rất nhiều chuyện đã được đưa ra ánh sáng.

Nhưng... Cũng can thiệp vào việc thực thi pháp luật.

Khi cảnh sát đang thực thi pháp luật, thì có rất nhiều kiêng dè.

Vì thế, cảnh sát nhân dân cũng cảm thấy rất phiền phức trước tình huống này

- Đi lấy giám sát trước đã.

…….

Tất cả đều rất thuận lợi

Hoàn tất việc đi lấy giám sát.

Lúc này, hình ảnh cũng đã trở về trạng thái cũ.

Hình ảnh 'Người qua đường không chuyên nghiệp Giang mỗ' dẫn theo em trai và bạn bè làm ầm ĩ phòng cấp cứu đã được dừng lại.

Sau khi thấy cảnh này, sắc mặt của người đàn ông vừa xanh vừa tím.

Mà cảnh sát nhân dân ở bên này cũng đang bắt đầu giáo dục pháp luật cho người đàn ông.

Có đôi lúc, thành thật mà nói, đa số những loại việc như gây sự ở bệnh viện này đều là phê bình và giáo dục, ngay cả tạm giam hành chính cũng không có.

Dù sao chỉ cần bệnh nhân đến nói một câu: Chúng tôi vì muốn tìm bác sĩ nên sốt ruột nên nhất thời xúc động.

Tôi sai rồi

Tôi xin lỗi

Dù sao cũng không tạo ra hậu quả nghiêm trọng, trong đa số các tình huống đều là phê bình và giáo dục.

Thế nhưng, trước áp lực, người đàn ông cũng bắt đầu xin lỗi, còn là dáng vẻ không phục.

Ngay lúc rời khỏi, Trần Thương đột nhiên nói:

- Tôi cảm thấy anh đã trực tiếp làm ảnh hưởng đến công tác của nhân viên chúng tôi.

- Có phải là anh nên phát biểu công khai xin lỗi ở trên mạng không?

Sau khi người đàn ông nghe thấy lời này, cũng mặc kệ, đứng dậy rời khỏi, mà rời đi chưa được bao lâu.

Tiểu Kha có chút khẩn trương đi đến.

- Giáo sư Trần, anh mau xem, anh ta đã quay video đăng lên trên Douyin rồi.

- Giáo sư Trần... chuyện này sẽ không có ảnh hưởng xấu gì chứ?

Sau khi Trần Thương nghe xong, lập tức hiểu được là đã ra chuyện gì.

Bởi vì các lãnh đạo quá sợ internet, đoạn thời gian trước, một vị bác sĩ cấp cứu của hai khoa cấp cứu, vào lúc nửa đêm, bởi vì bận rộn và mệt mỏi nên không đến xem bệnh và đổi thuốc cho một bệnh nhân, kết quả bệnh nhân quay video và làm tiêu đề hôm nay, điểm kích chưa đến 200, văn phòng mạng lưới chính quyền thành phố liền bắt đầu gây áp lực.

Kết quả là trong ngày hôm đó lãnh đạo liền chạy đến xin lỗi, sau đó lên chính quyền thành phố làm kiểm điểm, đồng thời bác sĩ bị đày đến tổng cục làm hậu cần.

Mà sau khi người đàn ông này đăng video lên, điểm nhấp vào đã vượt quá 50.000 lượt, xem ra thực sự đúng là một người nổi tiếng trên mạng

Vì thế nên Tiểu Kha lo lắng nếu như video được truyền ra, thì phòng ban y tá và bác sĩ Trương Cầm sẽ có hậu quả như thế nào?

Không cần nói cũng biết

Vào lúc này, Trần Thương nói:

- Không cần lo lắng, kỳ thật ngoài pháp luật ra, còn có rất nhiều người sẽ dạy anh ta cách làm người.

- Hơn nữa, công cụ truyền thông này, cũng không phải chỉ có đối phương có, chúng ta cũng có thể có

Chương 1699: Đả Kích Giảm Chiều Không Gian

Sau đó, Trần Thương tìm nhân viên kỹ thuật nói:

- Giúp tôi chỉnh sửa thành một đoạn video, tua nhanh đoạn video giám sát... đúng, chỉnh sửa một chút, rồi gửi cho tôi

Sau khi Trần Thương chỉnh sửa xong, không một chút do dự, trực tiếp đăng lên Weibo.

- Trong một xã hội có pháp luật, không có phép tắc, không thể thành quy tắc, đừng thấy việc xấu nhỏ mà làm, xin hãy tuân thủ luật pháp, hãy tuân thủ trật tự công cộng vàc phong tục của xã hội

Sau khi Weibo của Trần Thương đăng tải lên, trong nháy mắt đã được chia sẻ, trong nháy mắt đã hơn 10.000 bình luận

Lúc này, anh mới nhận ra, người hâm mộ của bản thân vẫn rất nhiều.

....

....

Đồng thời, sau khi người đàn ông và nhóm bạn rời khỏi bệnh viện, có chút tức giận bất bình

Anh ta có chút tức giận:

- Đúng rồi, video quay lúc nãy vẫn còn ở đây đúng không, đăng lên Douyin đi

Lúc này, người bạn liền nói:

- Anh Giang, anh đợi một chút... Vừa rồi phòng livestream của chúng ta mới nổ tung

Giang Mỗ lập tức sững sờ:

- Nổ rồi? Nổ rồi thì tốt! Đã tăng thêm bao nhiêu fan hâm mộ?

Người bạn kia sốt ruột nói:

- Không phải là ý đó, mà là bị người khác làm cho nổ tung

- Khu bình luận bây giờ đều là đang mắng anh, hơn nữa fan hâm mộ của chúng ta từ 310.000 trực tiếp rớt xuống 110.000, vẫn còn đang tiếp tục giảm

Nghe thấy câu nói của bạn cùng lớp, sắc mặt của Giang Mỗ liền thay đổi.

- Tình huống thế nào?

Người bạn đột nhiên nói:

- Anh hãy xem bình luận, bây giờ đều đang mắng chúng ta đó

Sắc mặt Giang Mỗ âm trầm, mở khu bình luận ra xem, vừa nhìn thấy, sắc mặt của anh ta liền thay đổi

Anh ta liền hỏi:

- Đây... là chuyện gì?

Bây giờ anh ta một chút cũng không hiểu là đã xảy ra chuyện gì

Rốt cuộc bản thân đã chọc vào ai?

Đột nhiên, trong đầu của anh ta xuất hiện một khuôn mặt.

Đó còn là một khuôn mặt anh tuấn khiến người ta ghen ghét, mà còn là một người ăn mặc rất đẹp trai.

Vị tổ trưởng kia!?

Vừa rồi anh ta cũng đang livestream

Rốt cuộc anh ta là ai?

Nghĩ đến đây, người đàn ông vội vàng đọc bình luận, hy vọng có thể tìm ra đáp án.

Cuối cùng, sau khi tìm rất lâu, người đàn ông cuối cùng cũng nhìn thấy trong khu bình luận xuất hiện tên của một người

- Trần Thương

Anh ta mờ mịt nhìn qua người bạn:

- Trần Thương là ai?

Trợ thủ lắc đầu

Đúng thế, tên tuổi của Trần Thương có nổi không? Nổi

Thế nhưng... đây là đối với người trong vòng, còn đối với những người không quan tâm đến y học, thì Trần Thương đúng thật là không đủ nổi.

Nếu như không phải là tình hình dịch bệnh, thì ai biết Chung Nam Sơn?

Mà lúc này, người đàn ông cũng không ngu ngốc, trực tiếp lên mạng tra tìm.

- Cậu cũng tìm thử xem, cậu lên Weibo

Rất nhanh vừa mới tìm, đã có đáp án

- Trần Thương, thạc sĩ, phó tổ trưởng chuyên gia của Ủy ban chăm sóc y tế Trung Ương... Hội trưởng học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới...

Sau khi nhìn thấy những đáp án liên tiếp này, Giang Mỗ liền trợn tròn mắt

Ngay sau đó, sắc mặt của anh ta sợ hãi và lo lắng, chảy mồ hôi nhễ nhãi

Sao anh ta lại chọc phải một nhân vật như thế chứ.

Hơn nữa, anh ta còn phát video của người đàn ông này lên mạng, nói Trần Thương ăn mặc xa xỉ, mang theo chìa khóa của Ferrari, trên tay cầm theo Patek Philippe...

Mẹ nó

Người ta có địa vị gì chứ?

Đây chính là đại lão cấp thế giới

Phó tổ trưởng của tổ chuyên gia Chăm sóc y tế Trung Ương

Người như thế, vậy mà bản thân lại đi khiêu khích, hơn nữa còn đăng video của người ta lên mạng

Người đàn ông liền vội vàng mở video của mình ra, nhưng, trong khu bình luận của video lúc này, toàn là lời mắng chửi

- Thật sự là cặn bã, cậu nói giáo sư Trần người ta ăn mặc như thế nào, đeo đồng hồ gì, người ta không xứng sao? Người ta đã làm ra bao nhiêu cống hiến chứ?

- Đúng thế, tôi là người Paskistan, người Paskistan chúng tôi có biết bao nhiêu bệnh nhân, bao nhiêu sinh mạng, là giáo sư Trần đã cho người Marfan chúng tôi hy vọng về sinh mạng mới, đừng nói là mua Ferrari, ngay cả mua Lamborghini, mua biệt thư, hay mua máy bay tư nhân thì như thế nào?

- Con gái của tôi bị thiếu van và bệnh tim bẩm sinh, đến nước Mỹ cũng không được, lúc đó giáo sư Trần đã nói một câu: Về nước đi, tổ quốc có thể cứu được hai người, các cậu có biết đây là loại cảm giác gì không?

- Các anh biết không? Để đại diện cho quốc gia của chúng ta đến tham gia Hiệp hội ngoại khoa Thế giới, giáo sư Trần đã liên tục một tháng mất ăn mất ngủ, phẫu thuật đến lột da tay, chính vì để giành lấy vẻ vang và vinh dự cho đất nước

- Hừ! Loại người như anh không hiểu, không xứng làm người nổi tiếng trên mạng, một người nổi tiếng trên mạng nên là mang đến năng lực tích cực, thế nhưng anh lại lợi dụng lòng tin của fan hâm mộ để làm thành công cụ và con chip của riêng mình, buồn nôn

- Vốn dĩ tôi cảm thấy người dẫn chương trình cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ xem ra, cũng chỉ là một kẻ cọ nhiệt buồn nôn thôi! Ngang nhiên phá hư trật tự chữa bệnh, ảnh hưởng đến quy tắc bình thường của bệnh viện, nhất định phải nhận lấy trừng phạt

- Cho vào danh sách đen

- Nhất định phải cho vào danh sách đen, loại người như thế này, phải trực tiếp cho vào danh sách đen

- Đại V gặp đại V, khoảng cách chính là ở chỗ này! Giáo sư Trần người ta mới thực sự là đại V, người dẫn chương trình, hãy nâng tố chất của mình đi, fan hâm mộ không phải là con chip để anh làm ảnh hưởng trật tự xã hội

....

Giang Mỗ sau khi nhìn thấy cảnh này, trong nháy mắt đã mê sảng

……..

Rất nhanh, đám người Giang Mỗ đã xóa tất cả video đi, đồng thời đăng bài giải thích xin lỗi

Nếu như nói lúc này anh ta vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, vậy thì thật sự trở thành một kẻ ngốc rồi.

Nếu như nói Trần Thương là một đại V bình thường, cho dù là loại có hàng triệu fan hâm mộ, thậm chí, cho dù Trần Thương là một minh tinh.

Anh ta sẽ cọ nhiệt một chút

Thế nhưng, Trần Thương là người bình thường sao?

Hiện tại, người ta không muốn sử dụng những thủ đoạn đặc biệt kia để giảm chiều không gian đả kích.

Nếu không, tài khoản của Giang Mỗ sẽ lập tức bị khóa, thậm chí có khả năng sẽ không ai dám đăng nội dung về anh ta lên trên truyền thông.

Bởi vì Trần Thương căn bản không phải là nhân vật nổi tiếng trên mạng trà trộm vào trong làng giải trí.

Fan hâm mộ của người ta đúng là không nhiều, 2000 fan hâm mộ, nhưng, nhưng lại là người hâm mộ thật sự

Hơn nữa, ở trong đó có bác sĩ, có bệnh nhân, có người nhà, còn có rất nhiều người...

Thế nhưng, xét đến cùng thì Trần Thương không phải là một người nổi tiếng trên mạng.

Mà là một nhà Y học

Không sai, sau tên Trần Thương lúc này đã có thể tăng thêm một chữ 'nhà'.

Thực lực và sức ảnh hưởng của người ta là phạm vi quốc tế.

Anh ta muốn khiêu chiến với Trần Thương?

Chuyện này căn bản là không đủ tư cách

Giang Mỗ này chỉ có thể nói là thức thời.

Ngày hôm sau ngoan ngoãn đến bệnh viện, gửi lời xin lỗi đến y tá và bác sĩ.

Dù sao, anh ta làm người thế nào?

Lại náo loạn như thế nào, anh ta thực bị náo loạn chết rồi.

Hiện tại, bạo lực trên mạng nghiêm trọng như thế, cho dù là ai, cũng rất dễ bị tổn thương dù vô tội.

Chương 1700: Tôi Muốn Làm Người Nổi Tiếng Trên Mạng

Mà đúng lúc này, Weibo của bệnh viện đăng thông tin:

- Bệnh viện là nơi chữa bệnh cứu người, tuyệt đối không phải là hố sụt cho những kẻ có ý định vi phạm pháp luật, hy vọng mọi người, cho dù là bất kỳ ai, khi đến bệnh viện hãy tuân thủ trật tự của bệnh viện, không cần gây thêm phiền phức cho bản thân và cho người khác, bổ sung thêm một câu: Sổ đen của Trung tâm Cấp cứu dẫn đầu đang từng bước hoàn thiện, dự tính đến cuối năm sẽ bắt đầu công khai dùng thử ở Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu

- Hy vọng mọi người vì sự an toàn của mình và người nhà, không nên xem bệnh viện như là một công cụ để các bạn kiếm lời

Sau khi tin tức này được đăng lên, thành thật mà nói, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Dù sao, danh sách sổ đen y tế vẫn đang được tranh cãi liên tục

Lúc này, Trung tâm Cấp cứu quyết tâm thực hành sổ đen đã thực sự khiến cho mọi người khiếp sợ.

Bởi vì mọi người không ai nắm rõ quy tắc, không ai biết cụ thể về các hạng mục.

Điều này khiến cho mọi người có chút lo lắng, nhưng vào lúc này, bệnh viện công bố tin tức mới:

- Sổ đen y tế bao gồm sổ đen chữa bệnh - chăm sóc, và sổ đen của bệnh nhân

- Sổ đen chữa bệnh và chăm sóc chủ yếu là nhằm vào những con sâu làm rầu nồi canh trong đội ngũ, đối với những người nhận tiền riêng, thu phí lung tung, thiếu y đức... Những hành vi làm trái pháp luật, đối với những người này, chúng tôi sẽ cố gắng loại bỏ ra khỏi đội ngũ chữa bệnh, mãi mãi không thu nhận, đồng thời sẽ mở rộng toàn bộ ngành nghề chữa bệnh.

- Sổ đen bệnh nhân: Đối với những hành vi gây nguy hiểm nghiêm trọng đến tính mạng của bệnh nhân, làm ảnh hưởng đến trật tự chữa bệnh bình thường của bệnh viện... sẽ bị trừ điểm, khi điểm số đạt đến một mức

nhất định, sẽ cho vào sổ đen. Thêm một số phương pháp mới để xóa danh sách sổ đen: thông qua một số lao động tình nguyện...

Sau khi tin tức về sổ đen được thông báo, nó đã hút được rất nhiều người trên mạng internet, thậm chí mọi người đều dồn dập bắt đầu ủng hộ

Dư luận lên cao

Bởi vì sổ đen lúc này cũng không phải chỉ yêu cầu bệnh nhân, mà đồng thời cũng yêu cầu bản thân bác sĩ.

Cho nên nói, 'Sổ đen' lần này của Trung tâm Cấp cứu rất có thể sẽ trở thành đơn vị đầu tiên bắt đầu dùng thử sổ đen trong nước.

Kỳ thực, cho dù là bác sĩ hay bệnh nhân, đều hy vọng sẽ có một trật tự chữa bệnh hoàn thiện.

Bệnh nhân hy vọng trong quá trình chữa bệnh sẽ nhận được sự cứu chữa công bằng, mà bác sĩ cũng hy vọng có thể chăm sóc cho bệnh nhân thật tốt.

Vì thế, đứng trên phương diện bản chất mà nói, là không có gì khác biệt.

Mặt khác, là kết quả của thời đại, cần sự hoàn thiện liên tục của hệ thống chữa bệnh mà thôi.

Sự náo loạn lần này của người nổi tiếng trên mạng Giang Mỗ, cũng đã đẩy nhanh tốc độ hệ thống 'Sổ đen' của Trung tâm Cấp cứu.

Mà lần này, trên mạng cũng đã chính thức nhìn thấy được lực lượng dư luận của bệnh viện.

Cùng lúc đó, nhiều bệnh viện cũng đã nhìn thấy sức ép của Trần Thương đối với những dư luận của kẻ gây rối, cũng như sự suy nghĩ khác người, xây dựng tài khoản trang web của bệnh viện

Đồng thời đặc biệt thuê người để quản lý tài khoản của bệnh viện

Nói không chừng một ngày nào đó, bệnh viện cũng có thể trở thành tài khoản đại V

....

....

Bên trong văn phòng đã khôi phục lại sự bình tĩnh của quá khứ.

Sau khi lão Dư kết thúc ca làm, ông có chút suy tư nhìn qua Trần Thương.

Nói thật, chuyện lần trước là do Dư Dũng Cương cố ý gây nên.

Thực ra, lão Dư căn bản không xem những tên tiểu nhân gây sự này ra gì.

Sóng to gió lớn đi tới đi lui, những chuyện như thế này đã gặp nhiều.

Ông để Trần Thương giải quyết, cũng xem như là cho Trần Thương một cơ hội để rèn luyện.

Dù sao, nếu như sau này anh muốn làm chủ nhiệm, loại mâu thuẫn tranh cãi trong y tế này chính là chuyện phiền phức nhất trong Khoa.

Lão Dư không hề lo lắng về thực lực lâm sàng của Trần Thương, đây chắc chắn là một đôi tay tốt, nhưng về việc quản lý phòng Khoa, phải toàn vẹn.

Loại chuyện này khiến người ta rất phiền não, lão Dư vốn muốn để cho Trần Thương rèn luyện một chút, không nghĩ đến tên nhóc này... Vậy mà lại mở ra một con đường riêng, trực tiếp dùng sức mạnh của 20 triệu fan hâm mộ để thực hiện phản kích

Chuyện này khiến cho lão Dư dở khóc dở cười, thậm chí, lão Dư không hề nghĩ đến chuyện này sẽ gây nên một cơn lốc nhỏ trong ngành nghề chữa bệnh.

Thậm chí có một vài bệnh viện cổ vũ bác sĩ trở thành người nổi tiếng trên mạng, tuyên truyền một vài kiến thức về chữa bệnh, viết một vài câu chuyện về chữa bệnh.

Cứ như vậy, có thể cải thiện ý thức chung về y tế và sức khỏe của mọi người.

Nói không chừng còn có thể trở thành một người nổi tiếng nhỏ trên mạng, sau này gặp phải người nổi tiếng trên mạng cũng không cần phải lo lắng.

Lão Dư thực sự là dở khóc dở cười, có điều, chuyện này cũng đã được giải quyết.

Sau khi lão Dư lắc đầu rời khỏi, lão Mã ngăn Trần Thương lại, chững chạc đàng hoàng nói:

- Thương Nhi, tôi cũng muốn làm người nổi tiếng trên mạng, cậu cảm thấy tôi có tiềm lực không?

Trần Thương suy nghĩ thật lâu, cho đáp án:

- Có

Lão Mã lập tức sững sờ:

- Tôi thích hợp làm kiểu mẫu livestream nào?

Lý Việt ở một bên trực tiếp nói:

- Tôi cảm thấy thích hợp làm Mukkang

Tổ trưởng Hầu thì không nhịn được phun ra một tiếng:

- Lão Mã, ông thích hợp quay cậu nhóc tâm thần

Lão Mã 'cắt' một tiếng:

- Đó gọi là cậu nhóc tinh thần, nhìn hoa tay của tôi

(Tâm thần phát âm giống 'tinh thần', đều là 'jingshen'.)

Lão Mã lập tức đã gây ra một trận tiếng cười trong văn phòng.

Lúc này, Trương Cầm cũng bất lực nói:

- Chúng ta bên này là làm về Ngoại khoa, náo loạn y tế vừa xảy ra là chuyện lớn, nghĩ lại lúc ấy Tuệ Tuệ bị dao đâm, tim của tôi liền đập nhanh và rối loạn

Nói đến đây, Trương Cầm tò mò hỏi:

- Mọi người nói xem, Khoa nội người ta, không đúng, khoa Đông y của người ta có phải là không có náo loạn hay không?

Trần Thương đột nhiên cười nói:

- Náo loạn bên Đông y còn ít hay sao? Rõ mồn một trước mắt! Nguồn gốc lịch sử

Đám người tò mò nhìn qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần! Cậu hãy giải thích một chút đi

Trần Thương học theo giọng nói trong phim, nói:

- Truyền thái y đến

- Nếu như ngươi không chữa khỏi cho nàng, vậy thì ngươi hãy bồi táng theo người nàng

Bên trong văn phòng, mọi người liền lập tức cười đến không ngậm miệng được

Lão Mã chăm chú nhìn Trần Thương:

- Thương Nhi, sao tôi cảm thấy cậu đang bôi nhọ tổ tông nhà tôi thế?

.....

Phòng làm việc Google.

Một người đàn ông giận dữ từ bên ngoài chạy vào, đập bàn, chỉ vào Brewster hét lớn, tức giận bất bình nói:

- Lừa đảo! Brewster, ông chắc chắn là một tên lừa đảo.

Vẻ mặt của Brewster mờ mịt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy Jones?

Trong lòng Jones đầy phẫn nộ nói:

- Kỹ thuật hình ảnh hiển vi của các ông đều là quảng cáo lừa đảo, tôi muốn khiếu nại ông

Brewster lập tức liếc mắt.

Sản phẩm của chúng tôi còn chưa đưa ra thị trường nữa, quảng cáo từ đâu ra chứ

Nhưng... khi nhìn thấy ánh mắt của Jones, Brewster không nhịn được thở dài.

Được rồi

Hiểu rồi vẫn là chuyện này...

Loại chuyện này đã diễn ra trong một tuần kể từ ca phẫu thuật bên kia của Trần Thương kết thúc.

Chương 1701: Lão Google, Đồ Quảng Cáo Sai Sự Thật

Mỗi một người đến đây đều là bởi vì chuyện này, mặc dù phương thức biểu đạt tức giận không giống nhau, nhưng... Nội dung biểu đạt đều như nhau

Đơn giản chính là bọn họ nói kỹ thuật hình ảnh hiển vi Google hoàn toàn là lừa đảo, so với dáng vẻ phẫu thuật trước đây của Trần Thương hoàn toàn không giống nhau.

Brewster bất lực thở dài, thuần thục mở ngăn kéo lấy ra một khối rubic, đưa cho Jones:

- Nào, chơi một chút.

Jones nhíu mày, cầm lấy khối rubic:

- Ông có ý gì?

Brewster vừa nói vừa giải thích:

- Ông cũng biết, một sản phẩm, người sử dụng khác nhau thì sẽ có hai loại hiệu quả hoàn toàn khác biệt, cũng giống như khối rubic,...

- Làm xong rồi?

Jones gật đầu:

- Đúng vậy, rất đơn giản, muốn nói cái gì?

Brewster lập tức liếc mắt, được rồi, ông thắng

- Tôi muốn nói là, không phải là vấn đề của sản phẩm chúng tôi, mà là vấn đề của người sử dụng

Jones khẽ nhíu mày:

- Vậy lúc ông dạy chúng tôi sử dụng, tại sao lại không nói rõ về thao tác sử dụng cho chúng tôi chứ?

Brewster bất lực nhún vai:

- Nếu như tôi nói... Công ty của chúng tôi cũng không có thao tác rõ ràng, thì liệu ông có tin không?

Jones lập tức ngồi xuống ghế:

- Nói đùa gì thế

- Ông xác định không phải là đang đùa giỡn với tôi sao?

Brewster không nhịn được thở dài.

Đúng vậy, sẽ không có ai tin

Ngay cả bản thân ông cũng không tin, Brewster giơ tay vuốt mặt:

- Jones, ông không phải là người đầu tiên đến tìm tôi, và chắc chắn cũng không phải là người cuối cùng.

- Thế nhưng, tôi nên hỏi một vấn đề, trước đây ông đã dùng qua nội soi và kính nội soi chưa?

Jones gật đầu:

- Đương nhiên, nên vì thế tôi càng cảm thấy là ông đang gạt tôi.

Khóe miệng của Brewster giật giật:

- Vậy ông cũng biết thân phận và địa vị của giáo sư Trần Thương ở lĩnh vực nội soi rồi.

Jones sững sờ, lập tức đã kịp phản ứng lại.

- Ông nói là... Những kỹ thuật này đều là do giáo sư Trần Thương tự mình nghiên cứu ra sao? Không liên quan đến đơn vị của các ông?

Brewster nhẹ nhàng thở ra, đối phó với những người thông minh thật là dễ chịu.

- Đúng vậy, những kỹ thuật đặc biệt này, bao gồm nội soi kép và hiệu ứng 3D kép, đều là tự mình giáo sư Trần nghiên cứu ra.

- Hơn nữa, đây còn là lần đầu tiên giáo sư Trần tiếp xúc với dụng cụ của chúng tôi

- Đúng, tiếp xúc còn muộn hơn so với ông

Lời này vừa nói, Jones lập tức bình tĩnh lại.

Ông ta trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói:

- Brwester, thực ra... tôi cho rằng khoảng cách thành công của các ông vẫn còn kém một giáo sư Trần Thương

Brewster gật đầu:

- Tôi đương nhiên biết rõ.

- Hiện tại tôi đã gửi đơn lên ban giám đốc, hy vọng có thể mời giáo sư Trần làm cố vấn kỹ thuật cho công ty chúng tôi, cùng nhau cố gắng thiết kế ra kỹ thuật hình ảnh hiển vi thích hợp nhất

- Vì vậy, hướng dẫn này, chúng tôi sẽ đưa ra trong thời gian sớm nhất, bao gồm cả phương pháp sử dụng cụ thể.

Sau khi Jones nghe thấy, ánh mắt sáng lên:

- Mong chờ các ông nhanh chóng làm ra hướng dẫn sử dụng các thao tác, bây giờ tôi sắp điên lên rồi.

Brewster đau đầu nói:

- Tôi còn bất lực hơn so với ông, ông có biết mỗi ngày có bao nhiêu người đến phun vào mặt chúng tôi không?

Jones cười ha ha, loại chuyện này, thực sự là có chút bất lực.

Loại chuyện này thực tế là không biết nên nói cái gì.

Từ sau lần livestream lần trước, phàm là có chút năng lực, đều bắt đầu liên hệ với công ty Google, hy vọng có thể nhanh chóng sử dụng thử nghiệm loại thiết bị kỹ thuật hình ảnh hiển vi mới nhất.

Brewster cũng rất vui vẻ

Hiện tại, 'Livestream phẫu thuật' của Trần Thương đã trở thành trường hợp chuyển hàng thành công đầu tiên trong ngành y tế.

Trong lúc nhất thời, công ty Google cũng rất hào hứng.

Thực ra, công ty Google vẫn luôn không ngừng thay đổi lộ trình, nhưng thế giới này, nói thật thì việc củng cố đẳng cấp rất quan trọng.

Bất kỳ ngành nghề nào cũng có nhiều công ty lâu năm khống chế toàn thị trường, muốn tiến vào ngành nghề này, tất nhiên sẽ phải chịu rất nhiều áp lực khác nhau.

Vì thế, nếu như muốn phát triển, thì nhất định cần phải đổi mới.

Thế nhưng chi phí đổi mới cũng không kém cạnh việc cạnh trạnh với các ngành nghề hàng đầu này.

Vì thế, rất nhiều người nói rằng đây là thời đại tốt nhất, nhưng cũng là thời đại xấu nhất.

Bởi vì thời đại này, đa số mọi người đều rất khó đi vào 'vòng tròn' của chính mình, hoặc nên nói là đẳng cấp thì đúng hơn.

Google muốn gia nhập vào ngành nghề dụng cụ y tế, chắc chắn không phải là một việc đơn giản như vậy.

Mà thiết bị kỹ thuật hình ảnh hiển vi lần này thành công, đã mang lại cho bọn họ môt quả ngọt tuyệt vời, khiến cho bọn họ... cảm thấy bản thân sắp thành công rồi

Không dễ dàng gì mới nắm được cơ hội này, đương nhiên không thể từ bỏ.

Liên quan đến việc hoàn thiện kỹ thuật này, nhóm người Walter và Brewster đã đề nghị, ban lãnh đạo cao cấp và ban giám đốc đã bắt đầu thảo luận kỹ lưỡng.

Jones rời đi chưa được bao lâu thì điện thoại của Brewster vang lên.

- Ngài Brewster, ban giám đốc mời ngài đến, liên quan đến quyết định cuối cùng về quyền lợi của giáo sư Trần.

Brewster nghe xong, ánh mắt của ông lập tức sáng lên:

- Được! Tôi lập tức qua đó

Sau khi cúp điện thoại, Brewster vô cùng kích động.

Nếu như cho Trần Thương đãi ngộ tốt, thì ông sẽ có niềm tin tự mình đi tìm Trần Thương nói chuyện.

.....

Tiểu tổ Ngoại khoa thần kinh xây dựng cũng đã được một khoảng thời gian.

Thông qua khoảng thời gian này, Trần Thương cũng đã hiểu rõ mọi người một cách trực quan.

Thế nhưng, Trần Thương không nghĩ tới chính là, Ngô Huy thật sự là một người có tài nhưng thành đạt muộn.

Hơn bốn mươi tuổi, ở phương diện kỹ thuật, kỹ thuật thành thạo lại không cứng nhắc, linh tính vẫn rất tốt, hơn nữa còn không ngừng tạo ra phong cách của riêng mình đây là bản lĩnh.

Thực ra, đối với bác sĩ Ngoại khoa mà nói, hơn bốn mươi tuổi là tuổi tác được hoan nghênh nhất, hơn năm mươi tuổi thì cho dù kỹ thuật có tốt, thì cũng đã mất đi linh tính.

Bây giờ, độ hảo cảm của Ngô Huy và Trần Thương đã 55, Trần Thương cũng rất mong đợi chuyện này.

Đến lúc đó có thể nghiên cứu kỹ càng về đẳng cấp kỹ năng của Ngô Huy, đào sâu và bồi dưỡng một chút.

Anh cảm thấy, Ngô Huy thêm một chút bồi dưỡng, thì chính là một người có thể diễn chính.

Quan trọng là làm người phải khiêm tốn, làm việc chăm chỉ, hơn nữa còn chưa từng buông bỏ học tập và tiến bộ.

Đây là chuyện mà Trần Thương tán thưởng nhất.

Thực ra... Buổi tối hôm đó, Ngô Huy cùng với thành viên của các tiểu tổ Ngoại khoa thần kinh khác nói chuyện phiếm, Trần Thương cũng nhìn thấy ở trong mắt.

Nếu như Ngô Huy bằng lòng đi theo mình thì... Tiểu tổ Ngoại khoa thần kinh của Trung tâm Cấp cứu Tỉnh Nhị Viện Đông Dương có thành viên nòng cốt rồi.

……..

Buổi sáng, giao ban như thường lệ.

Dư Dũng Cương đợi sau khi mọi người hoàn thành báo cáo tối hôm qua, đột nhiên chú ý đến một chuyện.

Gần đây, bệnh nhân của Ngoại khoa thần kinh tăng lên không ít.

Vừa rồi trong tình huống giao ban, có 7 ICU và 3 đơn vị chăm sóc đặc biệt đều là bệnh nhân của Ngoại khoa thần kinh.

Trong lúc nhất thời, Dư Dũng Cương lập tức sửng sốt

Trên 10 bệnh nhân được chăm sóc đặc biệt

Chuyện này cũng có chút khoa trương rồi?

Giường bệnh của sáu khoa cấp cứu tất cả chỉ có 156, tính riêng Ngoại khoa thần kinh... chăm sóc đặc biệt đã có 10 người?

Chương 1702: Lại Đức Nghệ Song Hinh Rồi

(Đức nghệ song hinh: là để mô tả đức tính và nghệ thuật (kỹ năng) của một người có danh tiếng tốt. Thường là đề cập đến người tham gia vào nghệ thuật.)

Từ trước đến nay chưa bao giờ vượt qua 3 người, nghĩ đến đây, Dư Dũng Cương nhìn qua Trần Thương.

- Giáo sư Trần, hiện tại tiểu đội Ngoại khoa thần kinh có bao nhiêu người?

Trần Thương:

- Hôm qua có 5 bệnh nhân nhập viện, 3 người phẫu thuật, hiện tại tất cả người nằm viện là 51 người, chăm sóc cấp hai có 30 người, chăm sóc đặc biệt có 10 người, trong đó có 9 bệnh nhân xuất huyết não cấp tính, 4 bệnh nhân chấn thương cột sống...

Sau khi Trần Thương nói xong những lời này, toàn trường lập tức yên tĩnh.

Lão Mã mở to mắt nhìn Trần Thương, thật lâu cũng không nói gì.

Chuyện này cũng có thể ghi nhớ?

Tình trạng của 51 bệnh nhân, Trần Thương đều có thể nói được, đây chứng minh điều gì?

Qủa thật dùng cả tâm tư

Nếu không thì anh có nhớ được hay không?

Đừng nói là 51 bệnh nhân, cho dù là 10 bệnh nhân, thì anh có thể nhớ rõ toàn bộ tình trạng của họ được hay không?

Rất khó

Dư Dũng Cương cũng bị màn báo cáo này của Trần Thương làm cho sửng sốt, nhìn thấy anh còn đang muốn nói thêm về tình trạng của bệnh nhân, lão Dư vội vàng dừng lại:

- Được... được... được! Được rồi.

Trần Thương lúc này mới gật đầu.

Lão Dư nhìn anh, rồi lại nhìn mọi người, không nhịn được nói:

- Mọi người cũng nhìn thấy rồi, đây là giáo sư Trần, một người có thể nhớ hết được tình trạng của 51 bệnh nhân.

- Mỗi ngày, cậu ấy có bao nhiêu ca phẫu thuật thì mọi người cũng đã nhìn thấy, hơn nữa... giáo sư Trần bận thế nào, mọi người cũng biết đó,

nhưng, mức độ trách nhiệm của cậu ấy đối với bệnh nhân, là chuyện mọi người đáng để học tập.

- Theo dõi bệnh nhân nhiều hơn một chút, quan tâm hơn một chút, ghi nhớ bọn họ.

- Giáo sư Trần người ta đến cả 51 bệnh nhân đều có thể ghi nhớ, còn mọi người chỉ có 7-8 cũng không thể ghi nhớ hay sao?

Mọi người không nhịn được thở dài, thật là lợi hại

Không cần phải nói, 10 người chăm sóc đặc biệt, 11 người chăm sóc cấp một, đây đều là những bệnh nhân có triệu chứng nguy cấp.

Trần Thương có thể quản lý được, đây chính là năng lực

Đương nhiên, anh là tổ trưởng, phía dưới có 5 bác sĩ Ngoại khoa, bọn họ mới là người quản lý trực tiếp.

Thế nhưng chính bởi vì như thế, độ khó của Trần Thương để có thể nhớ được 51 bệnh nhân càng tăng cao hơn.

Trong lúc nhất thời, mấy chục bác sĩ và y tá bên trong văn phòng đều có chút kính nể đối với Trần Thương.

Những bệnh nhân đứng ở cửa ra vào để đợi giao ban sau khi nghe thấy, trong lòng cũng an tâm hơn mấy phần.

Dù sao một tổ trưởng có thể ghi nhớ hết tất cả bệnh nhân, chuyện này chính là thật tâm, lão Dư cảm thán một tiếng:

- Mọi người cũng đã nhìn thấy, Ngoại khoa cấp cứu này thành lập chưa được bao lâu, mà đã có 51 bệnh nhân.

- Đây là thành tích của tiểu tổ Ngoại khoa thần kinh do giáo sư Trần dẫn đầu, nếu như nói mỗi một bệnh nhân là một phần của bài thi, thì tôi hy vọng mỗi người đều là đạt điểm tối đa.

- Được rồi, tan họp, mọi người hãy cố gắng học tập theo giáo sư Trần.

Sau khi tan họp, lão Dư đi đến, vỗ vai anh:

- Làm thật tốt, cố lên

Trần Thương cười cười, Lão Mã lúc này cũng đi đến.

Sắc mặt lão Dư đột nhiên thay đổi, sắc mặt xanh xám nói:

- Tổ 1 có bao nhiêu bệnh nhân?

Lão Mã sững sờ, hùng hồn nói:

- 27 người

Sắc mặt lão Dư lập tức đen lại:

- 27 là 27, cậu kích động cái gì chứ! Cậu kiêu ngạo cái gì chứ? 27 rất đáng kiêu ngạo sao? Nhớ kỹ số người không phải là chuyện nên làm hay sao?

Lão Mã:???
Tôi... tôi có kiêu ngạo sao?
Nhìn thấy lão Dư rời khỏi, lão Mã bụng đầy oan ức.
Tôi... tôi... mẹ nó
Trần Thương gật đầu:
- Anh kiêu ngoại cái gì chứ?
Lão Mã:???
.....
Buổi sáng, Trần Thương đi kiểm tra phòng.
Trần Thương và Ngô Huy đi ở phía trước, sau đó là bốn vị bác sĩ khác đi ở giữa, phía sau là nhóm thực tập sinh, có hơn mười người.
Đi trên đường, cũng xem như là quy mô đơn giản, 51 giường bệnh thực sự là không ít.
Thế nhưng, sau khi Trần Thương bắt đầu kiểm tra phòng, sau khi đi vào bắt đầu mỉm cười và giao tiếp với bệnh nhân.
- Bác ơi, tình trạng của bác rất tốt, cháu đã xem giấy xét nghiệm chả bác rồi, độ nhớt của huyết tương vẫn còn hơi cao, Cystein cùng loại là 27.2, quá cao rồi! Bác gần đây...
Ông bác cười cười:
- Cám ơn giáo sư Trần
Trần Thương lắc đầu:
- Chú ý sức khỏe, hôm qua cháu đã đọc bài viết thiên văn《Khí Khái》kia của bác trên báo, viết thật là tốt! Đến bây giờ cháu vẫn còn nhớ, cái khí khái kiêu ngạo đó...
Ông bác nghe xong, lập tức kích động:
- Giáo sư Trần, ai aa! Cậu bận như thế mà còn xem, thật là...
Trần Thương cầm lấy tay của ông bác:
- Hãy nhớ, uống thuốc đúng hạn, cháu còn đang chờ chương thiên văn tiếp theo đây
Ông bác vui vẻ:
- Được! Được! Được
Bà lão bên cạnh thấy thế, cũng rất vui vẻ.
Trần Thương quay người đi đến bên cạnh bà lão.
- Dì à, rất tốt, khôi phục rất tốt! Ngày mai cháu sẽ liên hệ Nội khoa thần kinh cho dì, chuyển qua đó
Bà lão gật đầu cười cười:
- Được, mấy ngày nay thật là cảm ơn giáo sư Trần.

Trần Thương cười nói:

- Đúng rồi, Bối Bối không đến sao ạ? Đứa bé này thật sự rất đáng yêu, có một đứa cháu gái như vậy, thật là tốt

Bà lão nghe thấy Trần Thương có thể nói tên của Bối Bối, trong lòng đột nhiên cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều, cười nói:

- Giáo sư Trần, cậu thật là tốt bụng

- Thật tốt, gặp được bác sĩ tốt như cậu, tôi thật là may mắn

....

Kiểm tra phòng một buổi sáng, Trần Thương hình như có thể thuật lại bệnh tình của từng bệnh nhân, có thể nhớ rõ từng cái chỉ tiêu, thậm chí... có thể gọi được tên của người nhà bệnh nhân

Mọi người thực sự là có chút đáng sợ

Thực tập sinh ở phía sau ôm bệnh án của bệnh nhân, nhưng Trần Thương căn bản không cần dùng đến

Không cần xem, ngoại trừ xem kết quả kiểm tra của bệnh nhân, trên cơ bản là không cần xem bệnh án.

Thế nhưng, lại có thể nhớ kỹ rõ ràng tình trạng của mỗi người.

Một màn này đã khiến cho các bác sĩ của tiểu tổ và thực tập sinh sợ hãi, nhìn thấy anh cười cười nói nói với bệnh nhân, chuyện trò vui vẻ, nhóm người thực sự có chút xúc động.

Người như thế này, chỗ nào có thể có mâu thuẫn y tế chứ?

Ngay cả đứa bé người nhà của bệnh nhân, biệt danh của bệnh nhân... Vật này vật kia đều có thể ghi nhớ, mang đến cho bệnh nhân một loại cảm giác thân thiết và quan tâm.

Chuyện này có thể không khiến cho người ta hài lòng hay sao?

Hôm nay kiểm tra phòng rất thuận lợi, sau khi Trần Thương rời khỏi phòng bệnh.

Mỗi một bệnh nhân đều hài lòng tạm biệt

- Giáo sư Trần thật sự là một bác sĩ tốt

- Bà nội, bác sĩ này thật là lợi hại, vậy mà lại nhớ tên của con

Có đôi lúc, điều bệnh nhân thật sự cần cảm giác được xem trọng và quan tâm.

Một vị bác sĩ lại nhớ rõ tình trạng của bệnh nhân như lòng bàn tay, suy nghĩ đến cuộc sống của bệnh nhân như thế, thì sao có thể xảy ra chuyện náo loạn bệnh viện được chứ?

Chương 1703: Cơ Chế Khó Tìm, Vi Sinh Vật Đường Ruột, Chẩn Đoán Bệnh Do Phong Thấp.

Qúa trình kiểm tra phòng kết thúc.

Lần đầu tiên Ngô Huy có sự hiểu biết mới về Trần Thương

Chuyện này cũng quá thần kỳ.

Lúc Trần Thương đi rửa tay, nhóm thực tập sinh phía sau đều thảo luận rầm rộ

- Giáo sư Trần thật là lợi hại

- Đúng vậy, giấy xét nghiệm của 51 bệnh nhân đều có thể nhớ hết! Đây quả thực... không nói được

- Chuyện này cần phải hiểu rõ và quan tâm bệnh nhân nhiều hơn

- Có lẽ mọi người không biết, tôi nghe nói, giáo sư Trần là người tan làm muộn nhất, lại đi làm sớm nhất, bệnh án của mỗi bệnh nhân đều xem qua mấy lần.

Nghe thấy nhóm người thảo luận, tất cả mọi người đều cảm thán.

- Giáo sư Trần thật là đức nghệ song hinh

- Có năng lực như thế, vậy mà chuyện gì có thể làm thì đều tự mình đi làm

Nghe thấy mọi người nói khoác về Trần Thương, lão Mã đứng ở đằng kia có chút đờ đẫn

Anh ta có chút nghi ngờ, điều mà những người này nói, là Trần Thương sao?

Các người xác định người này mỗi ngày đều xem 7-8 lần bệnh án của bệnh nhân sao?

Chắc chắn không phải

Rõ ràng tên nhóc này hôm qua còn tan làm sớm hơn anh ta đây.

Nhưng... Tại sao tên nhóc này lại có thể ghi nhớ bệnh tình và giấy xét nghiệm của bệnh nhân chứ?

Mã vương gia biểu thị không phục

Thế nhưng, không thể không nói, một bác sĩ hiểu rõ bệnh nhân như lòng bàn tay, thực sự là rất có mị lực.

Lão Mã có thể đoán trước được, tương lai không xa, cờ thưởng của Trần Thương có thể may thành một cái chăn bông lớn.

....

....

Buổi chiều, một bệnh nhân bị chấn thương cả đầu và ngực được đưa đến cấp cứu.

Bác sĩ gây mê là người mới, Chu Hạc đưa lên bàn phẫu thuật.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, người mới rất căng thẳng, lần lượt chào hỏi từng vị bác sĩ.

- Thật là ngại quá, tôi... quá căng thẳng rồi, là lần đầu tiên

Chu Hạc không khỏi ngẩng trán thở dài.

Bệnh nhân chẳng qua là bị ngoại thương, tình trạng không nghiêm trọng, bằng không cũng không để anh ta làm, nhưng bệnh nhân vẫn cười khúc khích không rõ lý do, Trần Thương an ủi một câu:

- Không sao.

Sau khi nghe thấy Trần Thương cổ vũ, người đàn ông đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc bắt đầu gây mê, cũng rất thành thạo.

Chỉ là... sau khi tiêm xong gây mê, anh ta vốn muốn hỏi bệnh nhân có gì không thoải mái không?

Kết quả lại biến thành hỏi:

- Anh có thoải mái không?

Mọi người sững sờ, suýt nữa cười phun ra.

Cậu nhóc này quá căng thẳng:

- Không phải... Ý của tôi là, anh có thoải mái không?

Cũng may thuốc mê đã dần có hiệu lực, nếu không người đàn ông nhất định sẽ đứng dậy chạy ra bên ngoài.

Lão Mã ở một bên không nhịn được nói:

- Thoải mái! Cũng đã ngủ luôn rồi

Đám người cười cười, phẫu thuật lúc này mới bắt đầu.

Vấn đề của bệnh nhân không lớn, nhưng lúc này, âm thanh của điện thoại vang lên.

Y tá hiểu chuyện, hỗ trợ Trần Thương nhận điện thoại.

Trần Thương nhìn thấy là Hoàng Tân Hải, liền để cho y tá trực tiếp mở loa ngoài.

- Tôi là Trần Thương.

Trần Thương nói trước.

- Giáo sư Trần, tôi là Tiểu Hoàng, có một bệnh nhân được đưa đến cấp cứu, tình trạng tương đối phức tạp.

- Năm nay mới 19 tuổi, bị đau bụng và phát tác bệnh động kinh nên được đưa đên, ba mẹ vừa đưa đến là cấp cứu, tình trạng chủ yếu là khó chịu toàn thân, ban đêm ra mồ hôi rõ ràng, bắp thịt toàn thân đau nhức, vừa rồi tôi cho làm kiểm tra sức khỏe, phát hiện có nhiều hạch bạch huyết sưng to lên khắp cơ thể.

- Biểu hiện lúc này chủ yếu là: động kinh từng cơn, kèm theo đau nhức toàn thân, mệt mỏi, ý thức không rõ, phát sốt, nhiều hạch bạch huyết sưng khắp cơ thể...

Sau khi nói xong, bên trong phòng phẫu thuật cũng yên tĩnh trở lại.

Bệnh nhân này đã trực tiếp khiến cho đám người mê sảng.

Mẹ nó, đây là bệnh nhân gì thế?

Quan trọng là, đây mới 19 tuổi, có thể có vấn đề gì chứ?

Hoàng Tân Hải bổ sung một câu:

- Năm nay, đột nhiên thể chất của cậu bé không tốt lắm, rất dễ bị cảm, trước đây đều rất tốt, sau khi lên đại học liền xuất hiện tình huống như thế này.

- Trong nhà không có bệnh di truyền, sức khỏe của ba mẹ đều tốt.

Ca bệnh phức tạp như thế này trực tiếp khiến cho nhiều chuyên gia trong phòng phẫu thuật bắt đầu tranh thưởng giải đáp.

Dù sao độ khó của phẫu thuật cũng không cao, chẳng qua là ngoại thương bình thường, cách xử lý cũng không ảnh hưởng đến thao tác.

Đám người nhàn rỗi cũng nghe thấy ca bệnh của bệnh nhân, thế nhưng... Thật lâu cũng không có ai lên tiếng

Lão Mã lẩm bẩm một câu:

- Đây là ca bệnh khó, cơ học lượng tử, khó tìm cơ chế, vi khuẩn đường ruột, do dự chẩn đoán bệnh, bệnh phong thấp.

- Thương Nhi, cậu cảm thấy những thứ tôi nói vấn đề gì không?

Trần Thương liếc mắt.

Nhưng những bệnh này... Vẫn không phân biệt được đâu là bệnh phong thấp, nhiều hạch bạch huyết bị sưng tấy khắp cơ thể.

Lão Mã lẩm bẩm:

- Ai, thật sự mà nói, bây giờ tôi cảm thấy khoa nội thần kinh thật là phức tạp, chẩn đoán bệnh căn bản là không rõ ràng.

Đúng thật là như vậy.

Cảnh giới cao nhất của bác sĩ ngoại khoa chính là bác sĩ nội khoa không phải là không có đạo lý.

Về phương diện chẩn đoán bệnh bác sĩ nội khoa quả thực là có ưu thế hơn.

Bọn họ tương đối hiểu rõ về sự phát triển cơ chế của cơ thể bệnh nhân.

Dù sao, người ta cũng dựa vào cái này để kiếm cơm.

Cậu bé 19 tuổi phức tạp này đã khiến cho đám người trong phòng phẫu thuật vô cùng nhức đầu.

Ca bệnh này quá khó rồi

Trần Thương nói:

- Tôi lập tức quay về, hãy đợi một chút.

Nói xong, y tá cúp điện thoại.

Độ khó của phẫu thuật đã không cao, Ngô Huy có thể xử lý.

Sau khi Trần Thương chào hỏi mọi người, đứng dậy rời khỏi.

Trở về phòng bệnh, anh nhìn thấy bệnh nhân này, trông cũng khá đẹp trai.

Dáng người cao cao, làn da cũng rất trắng, cách ăn mặc cũng rất thời thượng, đầu tóc trông giống như minh tinh.

Nói thật thì, đây chính là dáng vẻ mà các cô gái thời đại học yêu thích.

Sau khi Trần Thương đi vào, Hoàng Tân Hải nhanh chóng đi đến.

- Giáo sư Trần, đây là điện não đồ và điện cơ đồ.

Trần Thương gật đầu, sau khi cầm lấy thì xem kỹ, bệnh động kinh là có thể chẩn đoán được.

Trẻ như thế mà đã có bệnh động kinh sao?

Anh quay người hỏi người nhà:

- Trong nhà không có tiền sử di truyền về bệnh động kinh sao?

Ba mẹ đều rất lo lắng, người mẹ trông giống như giáo viên:

- Không có, bác sĩ, nó trước rất rất khỏe.

- Chỉ là năm nay, sức khỏe đi xuống.

- Thỉnh thoảng bị cảm mạo, đến trường cũng không dám đến.

Trần Thương gật đầu, nói với cậu bé:

- Cậu nằm xuống, tôi kiểm tra cho cậu một chút.

Cậu bé 'ừm' một tiếng, rất ngoan ngoãn, nằm trên giường của phòng quan sát.

Lúc Trần Thương chạm đến gan lá lách sưng to, lập tức nhíu mày

Gan lá lách sưng to?

Bệnh động kinh?

Đau bụng

Ý thức ngắt quãng không rõ ràng sẽ là bệnh gì?

Sau khi kiểm tra xong, Trần Thương có chút do dự, chẩn đoán bệnh không rõ ràng.

Trần Thương đột nhiên nói:

- Hãy làm kiểm tra CT trước, xem tình trạng trong não.

Sau đó quay người nói với y tá:

- Lấy máu, kiểm tra máu tiểu bình thường, hơn nữa quan trọng là kiểm tra miễn dịch huyết thanh.

Sau khi nói xong, Trần Thương đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó:

- Đúng rồi, nhân tiện kiểm tra thêm bệnh truyền nhiễm lây qua đường sinh dục, bệnh viêm gan và bệnh lao.

Chương 1704: Nên Chuẩn Bị Tâm Lý Thật Tốt

Lúc này, mẹ của bệnh nhân đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ, tại sao lại muốn kiểm tra bệnh lây qua đường sinh dục?

Trần Thương an ủi:

- Đây là kiểm tra sàng lọc bình thường, chúng tôi loại trừ một số bệnh rối loạn miễn dịch, bao gồm những bệnh dẫn đến hệ thống toàn cơ thể.

Trần Thương không nói thẳng là bệnh gì.

Thế nhưng... Có nhiều thứ vẫn là phải kiểm tra rõ ràng.

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, quay sang nhìn cậu bé:

- Có lịch sử chơi xuân hay không?

(Chơi xuân ý bảo là quan hệ tình dục với người bán dâm hoặc với bạn khác giới.)

Cậu bé mơ màng đáp:

- Không có...

Trần Thương 'ồ' một tiếng.

Người nhà bệnh nhân cũng xem như là tương đối phối hợp.

.....

Thực ra, làm bác sĩ thời gian lâu dài, theo thói quen tự động không tin vào một số câu trả lời của bệnh nhân.

Không phải vì không tin tưởng, mà vì đối phương không phối hợp.

Thực ra, vừa rồi là Trần Thương cố ý hỏi lịch sử chơi xuân, chứ không phải nói ‘lịch sử đời sống không sạch sẽ’ hoặc những cái tên thẳng thắn khác.

Thành thật mà nói, người có thể biết cái tên 'lịch sử chơi xuân' này đúng thật là không nhiều, thế nhưng Trần Thương hỏi như vậy là có đạo lý.

Lúc cậu bé được đưa đi lấy máu, Trần Thương chào hỏi Hoàng Tân Hải:

- Anh cùng với ba mẹ bệnh nhân đi thu thập tiền sử gia đình một chút, sau đó hẹn CT cho bệnh nhân.

Hoàng Tân Hải gật đầu, mà anh lại trực tiếp đi qua chỗ y tá lấy máu.

- Một lát nữa cô lấy máu cho cậu bé thì chú ý một chút, đừng đâm thủng chính mình.

Cô y tá này mới đến đây chưa được bao lâu, thấy Trần Thương quan tâm mình như thế, không nhịn được mặt đỏ lên, dù sao có thể được giáo sư

Trần đích thân quan tâm, trong lòng cô y tá đều bao phủ cảm giác thỏa mãn và cảm giác hạnh phúc

- Cám ơn giáo sư Trần

Cô y tá bên kia cũng có chút ao ước.

Trần Thương là ai?

Lão Mã không thể không thừa nhận đây là Nam thần của Trung tâm cấp cứu.

Y tá trưởng đi đến:

- Làm sao thế, giáo sư Trần?

Y tá trưởng không giống như những cô y tá trẻ tuổi này, kinh nghiệm phong phú, biết rõ anh không thể nào đi đến hỏi ân cần hỏi han chuyên nghiệp.

Cô dường như ý thức được Trần Thương có lời muốn nói

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, có một vài vấn đề.

- Hiện tại tôi không thể loại trừ là cậu ấy có lây nhiễm HIV hay không, nên vì thế... Cô hãy nói y tá chú ý một chút, đương nhiên, cũng không thể bị truyền nhiễm.

Sau khi y tá trưởng nghe thấy, khẽ nhíu mày, nhẹ gật đầu.

Thực ra có nhiều lúc, sự nguy hiểm của y tá còn lớn hơn một chút so với bác sĩ.

Dù sao mỗi ngày truyền dịch, tiêm chữa trị các loại đều là do y tá làm.

Nhiều lúc, tối đa cũng chỉ là bác sĩ ra lệnh, nếu như không phẫu thuật, nguy hiểm ngược lại cũng sẽ không lớn như vậy.

Vì thế, có đôi lúc, sự nguy hiểm của y tá thực sự là rất cao.

Điều này đòi hỏi giữa bác sĩ và y tá có trách nhiệm phải có sự trao đổi thông tin tốt, bằng không... cây kim truyền dịch rút máu đâm trúng tay của mình quả thực không phải là số ít.

Rất nhiều biện pháp bảo vệ và ý thức phòng hộ nhất định phải nâng cao.

Sau khi Trần Thương sắp xếp cho y tá bên này, liền đứng dậy đi đến bên cạnh cậu bé, không nhịn được hỏi:

- Cậu có lịch sử quan hệ không sạch sẽ nào hay không?

Cậu bé lập tức dừng bước lại, nhìn vào Trần Thương, im lặng một lúc, lắc đầu:

- Không có.

Trần Thương nhẹ gật đầu.

Bất kể có tin hay không, vẫn phải chờ kết quả kiểm tra, kết quả kiểm tra sẽ không nói dối.

Hạch bạch huyết sưng to khắp cơ thể, anh gặp không nhiều, nhưng... Phần lớn đều là tình huống tương đối nguy hiểm, trên lâm sàng thường gặp cũng là từ lây nhiễm gây ra.

Thế nhưng tình trạng này của bệnh nhân, sinh viên, mới 19 tuổi, thì làm sao có thể lây nhiễm được?

Vì thế, chuyện tiếp theo cần cân nhắc đến chính là: Bệnh lao hạch bạch huyết ngoại vi, bệnh bạch huyết, khối u ác tính, và... bệnh AIDS

Ngoại trừ mấy tình huống lâm sàng này, Trần Thương đã không thể nghĩ ra những khả năng khác.

Ngay từ lúc đầu Trần Thương nghe được tình trạng của bệnh nhân ở phòng phẫu thuật, anh cũng giống như những người khác, đều là đang mơ màng.

Dù sao, cho dù là một đống bệnh tật, thì thế nào cũng phải có một nguyên nhân phát tác chứ?

Hoặc thế nào cũng phải có một triệu chứng chính?

Cũng chính là cái gọi là thuật lại bệnh tình.

Thực ra, nhìn qua thì thuật lại bệnh chứng rất đơn giản, cũng giống như bệnh nhân lúc nãy, bạn cảm thấy cái gì gọi là dừng chân?

Đau toàn thân?

Bệnh động kinh?

Hay cái khác?

Cũng đều không thể làm đầu mối chủ yếu.

Mà Trần Thương trực tiếp bắt lấy đầu mối ở phân đoạn giữa -- hạch bạch huyết sưng to ở toàn thân.

Anh cảm thấy đây chính là một đầu mối.

Sau khi bệnh nhân được lấy máu, tạm thời được đưa đến phòng bệnh, cần tiến một bước để hoàn thiện kiểm tra.

Có đôi lúc, đối với chứng bệnh phức tạp khó xử lý này, nhất định phải có một mạch suy nghĩ rõ ràng, biết rõ nên xử lý như thế nào.

Các kết quả kiểm tra cần phải đợi một thời gian.

Mà đúng lúc này, bệnh nhân vừa đến Khoa X-quang, nằm trên giường chưa được bao lâu, bệnh động kinh lại đột nhiên phát tác.

Lúc này, các máy móc còn chưa được đưa đến giường, bệnh nhân trực tiếp co giật lăn xuống mặt đất.

Hoàng Tân Hải biến sắc, không quan tâm đến việc làm kiểm tra, trực tiếp đưa bệnh nhân đến phòng cấp cứu, tiến hành điều trị bằng thuốc an thần chống động kinh.

Lúc Trần Thương chạy đến, bệnh nhân đã ngủ thiếp đi, nhưng khóe miệng chảy ra máu.

Lúc Hoàng Tân Hải muốn tách miệng cậu bé ra để xem tình trạng, thì Trần Thương đã đeo xong găng tay, nói với anh ta:

- Để tôi làm

Trong lúc nói, Trần Thương tách miệng ra xem tình trạng, dù là đã điều trị kịp thời, nhưng vẫn cắn nát đầu lưỡi.

Mẹ của bệnh nhân biết được con trai lại phát bệnh, đứng ở cửa ra vào có chút căng thẳng.

Bây giờ nguyên nhân của chứng bệnh động kinh đang được điều tra, Trần Thương nhíu mày:

- Tiếp tục đưa đi làm kiểm tra, nhưng... lần này làm hạch từ, trực tiếp xem xem tình huống như thế nào, anh hỗ trợ chăm sóc một chút.

Bây giờ còn chưa rõ nguyên nhân, căn bản là không có cách nào chữa trị.

Phương pháp cấp cứu chỉ có thể thông qua cách chữa trị bệnh chứng.

Cứ như vậy, mặc dù trong thời gian ngắn triệu chứng của bệnh nhân đã được ức chế hiệu quả, nhưng lâu dài mà nói, nhất định phải tìm được nguyên nhân phát bệnh.

Một bệnh nhân 19 tuổi, làm sao lại mắc phải một căn bệnh như thế này chứ?

Thế nào cũng phải có nguyên nhân chứ?

Hoàng Tân Hải gật đầu, đợi sau khi bệnh nhân ổn định lại, sẽ lại đưa đến khoa X-quang.

Lúc này đây, anh ta tự mình nhìn chằm chằm vào cậu bé được đưa vào trong thiết bị, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, người nhà nhìn thấy anh đi ra, lo lắng bất an hỏi.

- Giáo sư Trần... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Con của tôi nó làm sao thế?

Trần Thương lắc đầu:

- Bây giờ còn chưa xác định, kết quả kiểm tra gì đó đều chưa có.

- Thế nhưng... Tôi cảm thấy hai người hãy nên chuẩn bị tâm lý thật tốt

Một câu nói, khiến cho người nhà bệnh nhân không thể bình tĩnh

Câu chuẩn bị tâm lý thật tốt được nói, còn có thể đơn giản hay sao?

Người nhà nghe xong câu nói này, phản ứng đầu tiên chắc chắn là không dám tin

Chương 1705: Có Thể Là Ung Thư Di Căn

- Bác sĩ, có phải là đã sai rồi hay không, đứa nhỏ này mới 19 tuổi, bị bệnh gì mà cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt chứ?

- Đúng vậy, bác sĩ, cậu đừng có dọa chúng tôi

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi không có hù dọa hai người, tôi chỉ là có gì nói đó, cho đến bây giờ tôi nhìn thấy chính là hạch bạch huyết của bệnh nhân sưng to, nguy hiểm tương đối cao.

- Hơn nữa... bệnh nhân còn kèm theo bệnh biến trong não, đây chính là điểm quan trọng nhất.

Bây giờ, Trần Thương nghi ngờ là di căn đa cơ quan của khối u ác tính

Bởi vì chỉ có tình huống này mới có thêt giải thích rõ ràng biểu hiện của bệnh nhân.

Đau đớn toàn thân, có phải là đau nhức do ung thư?

Bệnh động kinh phát tác, có phải là bởi vì phóng điện của khối u trong não thay đổi vị trí bất thường gây ra bệnh động kinh?

Không thể loại trừ.

Người bệnh còn có chứng đau đầu, cả người mệt mỏi, sức đề kháng suy giảm...

Các loại, tất cả các nhân tố khiến Trần Thương không thể không suy nghĩ đến chuyện này, khả năng mắc bệnh lao hạch bạch huyết ngoại vi tương đối thấp.

Bởi vì lao hạch bạch huyết ngoại vi sẽ không dẫn đến phát tác bệnh động kinh.

Chẩn đoán bệnh, chính là như vậy, mỗi một bệnh tình đều là một đầu mối.

Là một bác sĩ, nhất định phải thăm dò cẩn thận, kiên nhẫn cẩn thận phỏng đoán.

…….

Cha của đứa bé nghe thấy Trần Thương nói như vậy, biểu cảm bất định.

Nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ đến nguyên nhân cụ thể là gì, ông do dự một lát, nói:

- Bác sĩ, bây giờ cậu cân nhắc đến tình huống gì? Có thể làm cho chúng tôi có một ấn tượng đại khái.

Sau khi Trần Thương do dự một lúc, không nhịn được muốn nói, nhưng vẫn tìm một lý do:

- Hãy chờ môt chút, đợi có kết quả rồi nói tiếp, kết quả hạch từ sẽ có rất nhanh thôi.

Bởi vì khối u ác tính não thay đổi vị trí thật sự là không thể nói chắc, nói thì sẽ khiến cho người ta tuyệt vọng

Khối u ác tính di chuyển nhiều nơi, gan lá lách to lớn, não thay đổi vị trí, thời kỳ cuối không thể thời kỳ cuối hơn, có thể thời gian sống không đến 3 tháng nữa.

Vì thế, nói chuyện này, đả kích vô cùng lớn.

Ngay tại lúc này, Hoàng Tân Hải đẩy bệnh nhân trở lại, trong tay cầm phim chụp X-quang, có lẽ là phim ra trước thời hạn.

Bên kia cũng biết tác phong của Trần Thương, hạch từ khẩn cấp chính là khẩn cấp, không thể kéo dài thêm nửa phút.

Vẻ mặt của Hoàng Tân Hải có chút không hợp lý, sau khi nhìn thấy Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, đây là phim chụp X-quang.

Người nhà vừa nghe thấy, trái tim tưởng chừng như đã nâng đến mắt cổ họng, kém chút nữa đã nhảy ra ngoài

Căng thẳng

Lo lắng

Giống như là đang chờ phán xét, đợi kết quả tuyên án.

Trần Thương cầm lấy cuộn phim X-quang, quay ra hướng ánh sáng xem kỹ.

T1, T2...

Mỗi lần lấy ra một tấm X-quang, trong lòng anh đều lộp bộp một tiếng

Trần Thương nhìn thấy rõ ràng, trong đầu của bệnh nhân, có rất nhiều chỗ có một vài ảnh mật độ thấp

Nhìn thấy những tín hiệu khác thường có tỷ lệ phát sinh cao trong đầu, thì Trần Thương đã biết vì sao Hoàng Tân Hải lại có vẻ mặt như thế.

Khối u?

Rất có thể

Anh đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó:

- Làm một cái siêu âm ở đầu giường, hãy chú ý đến gan, điều tra rõ nguyên nhân của lách lá to lớn

Hoàng Tân Hải gật đầu, liền vội vàng đứng dậy đi làm, còn Trần Thương ở lại nhìn qua ba mẹ của bệnh nhân.

Không biết có nên nói hay không.

Thế nhưng... Đã lúc này rồi, không nói dường như cũng không còn ý nghĩa gì?

Sau khi do dự một lát, Trần Thương nói:

- Con trai của hai người, có lẽ là khối u ác tính! Cũng chính là ung thư.

Lời này vừa nói, người nhà lập tức sửng sốt

Mẹ của đứa bé liền trực tiếp ngồi phịch xuống mặt đất, hình như như cơ thể bị rút xương, không còn chút sức lực nào.

Người đàn ông vội vàng đỡ vợ lên trên ghế, sắc mặt vô cùng khó nhìn:

- Bác sĩ... cậu có bao nhiêu phần nắm chắc?

Trần Thương nói:

- Hiện tại chỉ là phỏng đoán, vẫn chưa thể chẩn đoán chính xác, nhưng tính khả năng đã có tất cả, dù sao trong não đã phát sinh nhiều ảnh mật độ thấp như thế, kết hợp với tất cả biểu hiện của bệnh nhân, bây giờ chuyện tôi nghĩ có khả năng nhất chính là nó

- Thế nhưng, anh đừng khẩn trương và nôn nóng, chẩn đoán khối u ác tính không có đơn giản như thế, chúng tôi phải tiến hành làm sinh thiết và sinh thiết mô để chắc chắn.

- Việc mà bây giờ chúng tôi cần làm đó chính là xem bên trong gan có phải cũng có tín hiệu khác thường hay không

Người đàn ông trung niên liền gật đầu.

Lúc này trong đầu anh ta cũng không còn bất kỳ ý nghĩ gì nữa.

Đột nhiên biết được đứa con trai 19 tuổi của mình bị khối u ác tính, loại cảm giác này thực sự giống như là đả kích mang tính hủy diệt.

- Bác sĩ... nó mới 19 tuổi, có phải là... khả năng không lớn lắm không?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, thực ra tôi cũng đa do dự, tình trạng 19 tuổi như thế rất ít khi gặp, vậy nên từ lúc bắt đầu tôi không thể chẩn đoán chính xác, bây giờ chúng tôi vẫn là đang đợi kết quả của sinh lí sinh hóa.

Vào lúc này, Trần Thương đã quên mất kết quả kiểm tra bệnh truyền nhiễm.

Bây giờ rất có khả năng chính là khối u

Ngay tại lúc anh đi ra cửa, Hoàng Tân Hải đã nhận định:

- Giáo sư Trần, cậu cảm thấy đây là khối u gì?

Trần Thương lắc đầu:

- Không biết.

- Nhưng... Vẫn còn chưa chẩn đoán chính xác, không nên nói bậy.

Hoàng Tân Hải thở dài:

- Hiện tại khả năng chẩn đoán sai thực sự là quá nhỏ rồi?

Trần Thương không phủ nhận, nhìn cha mẹ của cậu bé đang than thở ở phía sau, người mẹ thì đang khóc lóc thảm thiết, giống như mất hồn, anh cũng không biết phải làm sao.

Anh cũng hy vọng tình trạng của bệnh nhân sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Thế nhưng, lúc chờ đợi kết quả sinh lý sinh hóa, Trần Thương cầm lấy tấm phim X-quang xem kỹ thật lâu.

Ngay lúc này, kết quả kiểm tra máu đã có

Trần Thương nhìn kết quả kiểm tra máu, có chút nghi ngờ

- Tại sao tế bào bạch cầu, hồng cầu, tiểu cầu và tuyến dịch tế bào limpha đều giảm xuống

Trần Thương xem kết quả kiểm tra xong liền lập tức choáng váng

Các khối u hình như không gây ra sự bất thường cho hệ thống tạo máu?

Chẳng lẽ là bệnh bạch huyết?

Nhưng, nếu như là bệnh bạch huyết, thì những bất thường trong não có chút nói không rõ ràng

Lúc này, Hoàng Tân Hải nhìn thấy giấy xét nghiệm của bệnh nhân cũng là bù đầu bứt tai, thực sự là không tìm thấy đầu mối và nguyên nhân

Hơn nữa, loại bệnh bạch huyết này... Người bệnh là sinh viên thì làm sao có thể mắc chứ?

Kết quả siêu âm ở đầu giường đã có.

Bên trong gan có tín hiệu bất thường, không có máu chảy, từng chút từng chút một, giống như trong não.

Không tìm thấy nguyên nhân

Chẳng lẽ là ung thư di căn?

Gây ra ung thư gan?

Chẩn đoán bệnh thực sự là quá phức tạp.

Bên này, không biết người nhà bệnh nhân đã thông qua mối quan hệ như thế nào mà đã tìm đến chủ nhiệm của Nội khoa thần kinh, chủ nhiệm Triệu Phúc Nhuận.

Chủ nhiệm Triệu chính là chủ nhiệm Nội khoa thần kinh của Trung tâm cấp cứu.

- Xin chào, giáo sư Trần, tôi là bạn bè của ba bệnh nhân, qua đây là để xem tình trạng bệnh nhân rốt cuộc là như thế nào?

Chương 1706: Chuyện Có Chút Kỳ Lạ

Nói xong, Triệu Phúc Nhuận giới thiệu:

- Tôi nói cho hai người biết, thực ra hai người đã vẽ vời thêm chuyện rồi, trình độ của giáo sư Trần còn cao xa hơn so với tôi, hơn nữa quan trọng là vô cùng có trách nhiệm với bệnh nhân, người không cần phải lo lắng.

Ba mẹ của bệnh nhân cũng liên tục gật đầu.

Họ không phải là nghi ngờ Trần Thương, chẳng qua là... Tình trạng của con trai quá đặc biệt, không thể không xem trọng.

Trần Thương cũng không để ý, đưa tất cả kết quả kiểm tra qua, chủ nhiệm Triệu bên này cũng không nhàn rỗi, trực tiếp đến tìm Chủ nhiệm của Ngoại khoa ung bướu, một nhóm người tụ tập lại trong văn phòng, bắt đầu thảo luận

Người nhà bệnh nhân ngồi ở bên trong, càng nghe thảo luận thì càng hoảng sợ.

Bởi vì dường như tất cả mọi người đều cảm thấy đây hính là một bệnh nhân có khối u ác tính thời kỳ cuối, gây ức chế chức năng tạo máu.

Thế nhưng, đúng lúc này, anh nhìn thấy tình trạng trong não, sắc mặt lập tức thay đổi

Anh rõ ràng đã phát hiện một số tính hiệu bất thường

Kiểm tra hạch từ có mấy tấm phim X-quang khác nhau.

Sự khác biệt của những tấm phim X-quang này không phải vì vị trí khác nhau, mà vì trọng lượng khác nhau, nói đơn giản hơn thì chính là phương pháp tính toán và phương pháp hình ảnh không giống nhau.

Nếu cứ như thế, cùng một phương diện nhưng bởi vì phương pháp xử lý khác nhau nên sẽ nhận được các tín hiệu không giống nhau.

Thế nhưng, Trần Thương rõ ràng đã phát hiện, đó chính là vị trí phim X-quang trong não của bệnh nhân giống nhau, kết quả của bóng mật độ thấp cũng có chút chếch đi

Đây là chuyện không thể nào xảy ra

Rốt cuộc là như thế nào?

Phải biết, Trần Thương có năng lực phục hồi cấu tạo tư duy trong não dựa trên các hạch từ.

Những chuyện không thể quên mà anh đã gặp qua khiến cho anh vô cùng nắm vững những hình ảnh ký ức này

Thế nhưng, bóng tối tại sao lại thay đổi vị trí chứ?

Vào lúc này, kết quả kiểm tra bệnh truyền nhiễm của bệnh nhân đã có.

Kết quả xét nghiệm AIDS mà Trần Thương lo lắng nhất cũng đã có.

Y tá vội vàng chạy vào phòng làm việc:

- Giáo sư Trần, kết quả của bệnh AIDS là âm tính! Những thứ như bệnh giang mai... cũng là âm tính.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, liền nhíu mày

Mà những chuyên gia khác sau khi nghe thấy, càng thêm chắc chắn hơn về khả năng khối u ác tính, và nhanh chóng thực hiện chẩn đoán sinh thiết càng sớm càng tốt.

Thế nhưng vào lúc này, Trần Thương tiếp tục cầm lấy giấy xét nghiệm, kết quả kiểm tra, phim X-quang ảnh hưởng, cẩn thận xem kỹ.

Qua vài phút, anh liền nói:

- Kiểm tra lại thêm lần nữa về AIDS

Lời này vừa nói, tất cả mọi người trong phòng đều lập tức sửng sốt.

- Giáo sư Trần... kiểm tra cái này để làm gì?

- Đúng đó! Cũng đã xác định là âm tính rồi.

Người nhà bệnh nhân cũng có chút không hiểu tại sao Trần Thương lại phải xoắn xuýt về bệnh lây qua đường sinh dục của con trai như vậy.

Anh lắc đầu, không trả lời về vấn đề này, mà lại là nói:

- Không có gì, chuẩn bị chọc dò tủy sống, sau đó làm sinh thiết não, để xem rốt cuộc có phải là khối u hay không?

Mọi người đều gật đầu.

.....

Nếu như nói, có đôi khi chẩn đoán bệnh như một trò chơi loại trừ, thì các người tuyệt đối đừng đánh tôi.

Thế nhưng, trong cuộc sống hiện thực, lúc làm bài kiểm tra không đúng chỗ, thì thực sự chỉ có thể cố gắng hết sức, đoán có lý lẽ và có chứng cứ

Nói một cách chuyên nghiệp, đây được gọi là đại hội xem bệnh

Ừm

Nếu như nói là đoán thì có chút ấu trĩ.

Thế nhưng bệnh tật có đôi lúc có thể khiến cho bác sĩ quay vòng vòng.

Lúc Trần Thương nghe thấy kết quả kiểm tra AIDS là âm tính, thì liền nghi ngờ độ chính xác của kết quả kiểm tra.

Điều này khiến cho các bác sĩ chuyên gia đang ngồi có chút không hiểu, thế nhưng... Mọi người cũng không dám nói gì.

Bởi vì tính quyền uy của Trần Thương.

Nếu như anh chỉ là một bác sĩ bồi dưỡng bình thường, chuyện kiểm tra lại HIV này là không thể nào.

Thật lòng mà nói, bệnh viện trong nhiều năm nay, đúng là có người sẽ nghi ngờ kết quả kiểm tra, thế nhưng rất ít

Mà bây giờ Trần Thương nghi ngờ, khiến cho các vị chuyên gia đang ngồi thực sự là không biết nên nói gì

Sau khoa kiểm nghiệm nhận được tin tức, cũng rất mơ màng.

- Trưởng khoa, chuyện này...

Bác sĩ kiểm tra có chút xúc động.

Dù sao, làm lại kiểm tra mà nói có hai loại khả năng, loại thứ nhất là tính đặc thù của bệnh nên cần phải kiểm tra lại nhiều lần, loại còn lại chính là độ chuẩn xác của kết quả.

Mà rất rõ ràng, kết quả kiểm tra này vừa mới có lại làm kiểm tra thêm nên chắc chắn không phải là loại thứ nhất, vậy là đã lý giải được.

Nếu như nghi ngờ tính chân thực của kết quả kiểm tra thì...

Chính là dính đến máy móc, con người, và còn có vấn đề xác suất

Có lẽ bác sĩ kiểm tra cảm thấy đối phương không quá tin tưởng chính mình, trong lúc nhất thời có chút xúc động có chuyện có thể hiểu.

Trưởng khoa của Khoa kiểm nghiệm thấy thế, không nhịn được lắc đầu:

- Được rồi, xúc động gì chứ, giáo sư Trần người ta nói kiểm tra lại thì cậu cứ kiểm tra lại là được rồi.

- Không cần nghĩ nhiều...

Lời còn chưa dứt, điện thoại vang lên.

- Giáo sư Trần à! Chào cậu chào cậu

Khoa trưởng của Khoa kiểm nghiệm cười cười chào hỏi, Trần Thương cười cười:

- Trưởng khoa Lý, các anh vất vả rồi, bệnh nhân Dương Mỗ, số nhập viện là 2020xxxx, anh hãy kiểm tra lại một lần nữa.

- Hiện tại tôi cảm thấy bệnh nhân vẫn không thể loại trừ khả năng lây nhiễm HIV, tôi luôn cảm thấy kết quả vừa rồi có thể là âm tính giả, anh giúp tôi xác nhận lại một chút

Trưởng khoa vội vàng gật đầu:

- Được, giáo sư Trần, cậu quá khách sáo rồi, đây là công việc của chúng tôi, hơn nữa, kiểm tra bệnh AIDS cũng không phải là xác suất trúng 100%, dương tính giả cũng có 1/5000, tỉ lệ âm tính giả cũng có tầm 1/10000, loại kết quả kiểm tra này, còn phải cẩn thận chặt chẽ một chút.

- Giáo sư Trần suy nghĩ chu toàn là chuyện tốt

Trưởng khoa Lý rất biết cách ăn nói, hơn nữa kiến thức chuyên nghiệp cũng rất vững chắc.

Trần Thương gật đầu nói:

- Ừm, vậy Trưởng khoa Lý hãy giúp tôi nói với bác sĩ kiểm tra một chút, không phải là tôi nghi ngờ trình độ của đối phương, mà vì chẩn đoán bệnh hiện giờ của bệnh nhân vẫn tồn tại các nghi vấn khó giải thích.

Trưởng khoa Lý vội vàng cười nói:

- Giáo sư Trần à, cậu quá chu đáo rồi

- Được được được, tôi sẽ đích thân nói với Tiểu Triệu một tiếng, hại, bao nhiêu chuyện

Cúp điện thoại, Trưởng khoa Lý nhìn thấy bác sĩ kiểm tra Tiểu Triệu, cười cười, nhíu mày:

- Chậc chậc, Tiểu Triệu, cậu biết ai gọi điện thoại đến không?

- Là giáo sư Trần! Người ta đích thân gọi điện đến, sợ cậu lo nghĩ nhiều.

- Được rồi, nhanh chóng đi làm kiểm tra đi, tên nhóc nhà cậu, giáo sư Trần đích thân gọi điện thoại đến để nói rõ ràng với cậu, cậu vẫn còn nóng tính sao.

Tiểu Triệu vừa nghe, trong lòng thật sự vui vẻ lên, hấp tấp chạy đi làm việc.

Trưởng khoa Lý nhìn vào điện thoại, không nhịn được lắc đầu, giáo sư Trần thật sự là không sai, một cuộc điện thoại nhìn rất đơn giản bình thường, thế nhưng lại khiến cho trong lòng của những người ở Khoa kiểm nghiệm thoải mái.

Ngay cả trưởng khoa như ông cũng cảm thấy mặt mũi sáng sủa.

Giáo sư Trần này mới bao lớn, mà thật sự là hiểu rõ chuyện đời.

Có đôi lúc, làm người so với làm khoa học thì càng khó khăn hơn.

Chương 1707: Quả Nhiên Là Dương Tính

Mà bên nay, sau khi bệnh nhân chuẩn bị xong, cần phải bắt đầu làm dò tủy, và tiến hành kiểm tra dịch não tủy.

Trần Thương để Hoàng Tân Hải làm dò tủy, trước mắt nhiều người áp lực có chút lớn.

Nhưng bây giờ Hoàng Tân Hải đã thấy qua nhiều sự kiện lớn, nên cũng không còn căng thẳng nữa.

Dù sao trước đây Bertie của Mayo đến đều cùng với anh uống rượu, còn có Dương Minh của Hiệp Hòa, còn có viện sĩ Tiết Chính Nhận của bọn họ.

Đối mặt với chuyên gia trong bệnh viện, Hoàng Tân Hải rất ổn.

Chọc dò tủy sống là tiến hành đâm xuyên bên trên thắt lưng, nghe thì rất nguy hiểm, nhưng độ khó cũng không phải là quá cao.

Hiện tại các chuyên gia còn đang thảo luận về tình hình của bệnh nhân.

Mà Trần Thương từ đầu đến cuối đều không nói gì.

Anh đang chờ kết quả

Hoặc chờ kiểm tra bệnh trong não, hoặc chờ kết quả kiểm tra HIV

Được một cái, trên cơ bản anh có thể xác định được rốt cuộc tình trạng của bệnh nhân là như thế nào.

Bên này, trong lúc chờ đợi kết quả, Trần Thương đột nhiên hỏi ba mẹ của bệnh nhân một câu khiến mọi người đều sững sờ:

- Trong nhà có mèo không?

Mẹ của bệnh nhân cũng sững sờ

- Mèo sao? Có

- Trong nhà luôn nuôi một con mèo, làm sao mà giáo sư Trần lại biết?

Ngô Huy ở một bên thấy thế, trong lòng đột nhiên kích đông lên, chẳng lẽ... Giáo sư Trần lại đoán được tình huống?

Ngay cả Triệu Phúc Nhuận, chủ nhiệm Dương Phủ Bằng của Ngoại khoa ung bướu hiện tại cũng có chút mơ màng

Không biết tại sao Trần Thương lại hỏi về vấn đề này

Thế nhưng, tất cả mọi người đều là chuyên gia lão làng, mặc dù không rõ, thế nhưng cũng có thể đoán được bảy tám phần

Chẳng lẽ là ký sinh trùng?

Không thể nào

Ký sinh trùng không thể nào dẫn đến hệ thống bệnh toàn thân, càng không đến mức nguy hiểm như vậy.

Nhận được sự xác nhận của đối phương, Trần Thương hít sâu một hơi, không lên tiếng.

Bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi kết quả là được rồi.

Thế nhưng... Bên trong văn phòng đều yên tĩnh lại, y tá đi đến nói:

- Giáo sư Trần, bệnh nhân đã tỉnh lại, hiện tại cảm thấy toàn thân đều đau nhức.

Nghe thấy con trai đã tỉnh lại, ba mẹ đều có chút kích động, anh cũng đi theo vào phòng bệnh.

- Đau quá! Ba mẹ, con cảm thấy toàn thân đều vô cùng đau nhức! Xoay người lại cũng đều đau gần chết

Triệu Phúc Nhuận ở một bên nói nhỏ:

- Hay là... cho dùng một chút thuốc giảm đau?

Mọi người dường như cũng không muốn cho bệnh nhân biết rõ tình trạng của bản thân mình.

Thế nhưng... Trần Thương trực tiếp từ chối, giơ tay nhìn đồng hồ, lắc đầu:

- Không được, hãy đợi một chút.

Qua mấy phút, sau khi điện thoại vang lên, Trần Thương đi ra ngoài.

Là Trưởng khoa Lý của Khoa kiểm nghiệm.

- Giáo sư Trần, quả nhiên là dương tính! Cậu quá lợi hại rồi! Quả nhiên là dương tính

Sau khi Trần Thương nghe thấy, không có một chút hưng phấn nào, ngược lại có chút bất lực.

Kết quả này... Trần Thương thà rằng bản thân đoán sai.

Bởi vì... Khả năng này mang ý nghĩa, không chỉ là một cái dương tính

Đây là một sinh viên

Một sinh viên rất có thể có các loại cuộc sống không sạch sẽ và trông khá đẹp trai.

Trong thời đại này, Trần Thương không kỳ thị bất cứ ai.

Mà là... Có đôi khi, có một vài sinh viên, còn không sạch sẽ như gái ngành

Đây là sự thật.

Trần Thương nhớ rõ kết quả của một nghiên cứu:

Sự xuất hiện một bệnh nhân AIDS mới, đồng nghĩa với việc có hơn 20 người có tiềm ẩn lây bệnh chưa được biết đến

Số liệu này, có ai mà không cảm thấy sợ hãi chứ

Hơn nữa, Trần Thương nhìn thấy khuôn mặt mịt mờ của người nhà.

Rồi lại nhìn qua bệnh nhân vẫn nhất quyết phủ nhận.

Anh không nhịn được thở dài

Có đôi lúc... Đám người này quá đáng sợ.

Nếu như che giấu bệnh sử của chính mình, thì sẽ tạo thành hậu quả như thế nào đối với nhân viên y tế?

……..

Bên này, trong Khoa kiểm nghiệm.

Khuôn mặt của bác sĩ trẻ tuổi Tiểu Triệu vô cùng chấn động

- Mẹ ơi, tôi làm bác sĩ của Khoa kiểm nghiệm lâu như thế, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy virus AIDS giả âm tính

Đồng nghiệp bên cạnh cũng cảm khái không thôi

- Đúng vậy đó, tôi chỉ từng gặp qua giả dương tính, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy giả âm tính, thật đó... aiz... Nếu như bệnh nhân này đi ra ngoài, thì sẽ xảy ra vấn đề lớn như thế nào chứ

- Bác sĩ Triệu, làm sao cậu lại nghĩ đến chuyện kiểm tra lại thế?

Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người đều tò mò, mà Tiểu Triệu lại có chút đỏ mặt

Thế nhưng trong lòng vô cùng bội phục đối với Trần Thương

Thế nào là người lợi hại chứ

Cái này chính là mẹ nó đại lão

Có thể dựa vào kết quả kiểm nghiệm để chẩn đoán bệnh tình, đó chính là bản lĩnh.

Thế nhưng, có thể thông qua tình trạng của bệnh nhân mà phủ định kết quả kiểm nghiệm, thì đây là trình độ gì?

Bác sĩ Tiểu Triệu không đoán được

Cũng không dám đoán

Khoa kiểm nghiệm và Phòng ban lâm sàng tự mình đem đến một bình phong, giống như hai cái hệ thống.

Người của Khoa kiểm nghiệm đều biết rõ sự lợi hại của Trần Thương, thế nhưng... loại lợi hại này không trực quan

Bây giờ, một câu kiểm tra lại của Trần Thương, liền khiến cho Tiểu Triệu kinh động như là gặp người trên trời

Quá mạnh! Thật sự là quá lợi hại

Mà chủ nhiệm khoa ở một bên vừa nói chuyện điện thoại xong, nghe thấy đám người nói chuyện phiếm, cũng vô cùng cảm khái.

Trần Thương này thật đúng là lợi hại

Thậm chí lợi hại đến mức làm ông chấn động.

Lúc bắt đầu, kiểm tra lại chỉ là cho cậu ấy chút mặt mũi, thật sự là như thế.

Chỉ là xác nhận lại kết quả mà thôi.

Dù sao tỉ lệ giả âm tính thì một ngàn dặm mới tìm được một cái.

Bây giờ thì sao?

Kết quả kiểm tra chân thực chính là dương tính

Kết quả kiểm tra AIDS là dương tính

Chuyện này nói rõ điều gì?

Ngay từ đầu Trần Thương đã đoán được có khả năng là kết quả kiểm nghiệm sai lầm.

Nghĩ đến đây, chủ nhiệm Lý cũng hít sâu một hơi, nói với mọi người:

- Hôm nay, giáo sư Trần đã dạy cho một ta một bài học

- Tuyệt đối không nên quá tin tưởng vào máy móc, chúng ta phải cân nhắc đến nhiều chuyện, không nên cảm thấy máy móc là chính xác nhất, lúc tiến hành kiểm tra, cũng nhất định phải chú ý cẩn thận, không thể xem thường

Những người khác hỏi:

- Chủ nhiệm, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Lúc này chủ nhiệm Lý mới đem chuyện của ngày hôm nay nói lại với mọi người

Sau khi đám người nghe xong, đều sửng sốt

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đây là một người đàn ông có can đảm cứng rắn đối với báo cáo kết quả kiểm nghiêm.

Hơn nữa... Còn là cứng rắn thành công.

Quá đau tim rồi.

Bản thân bọn họ chính là người làm kiểm tra, biết rõ độ khó của loại này có bao lớn, thế nhưng... Giáo sư Trần lại thực sự làm được.

Sự thật bày ra trước mắt, còn có gì để mà nói?

Chủ nhiệm Lý nhìn mọi người, nói:

- Chuyện của hôm nay, cũng không phải là chuyện xấu gì, cũng xem như là cho chúng ta một lời cảnh báo.

- Nếu như bệnh nhân AIDS này sau khi ra ngoài, không ý thức được vấn đề của mình, thì sẽ dẫn đến ảnh hưởng lớn như thế nào đối với xã hội chứ?

- Sau này đó, mọi người cần phải để tâm một chút.

Nói xong, chủ nhiệm Lý do dự một lúc, mới quyết định tổng kết lại chuyện của ngày hôm nay, gửi thông báo cho phòng ban lâm sàng, để cho bọn họ tổng hợp lại phán đoán kết quả của kiểm nghiệm lâm sàng.

Chương 1708: Người Đàn Ông Chấp Nhất Đối Với Kết Quả Kiểm Nghiệm

Bên này, sau khi Trần Thương cúp điện thoại, liền gấp gáp trở về văn phòng, nói với đám người:

- Mọi người yên lặng một chút, tôi có vài câu cần nói.

Đám người sau khi nghe xong, liền yên tĩnh lại, sắc mặt của anh có chút ảm đạm:

- Vừa rồi Khoa kiểm nghiệm có gọi điện thoại cho tôi, nói kết quả kiểm tra AIDS của bệnh nhân là dương tính, lần đầu tiên là giả âm tính.

Lời này vừa nói, bên trong văn phòng lập tức ồn ào lên

HIV-AIDS

Cái này so với khối u còn đáng sợ hơn, càng khiến cho mọi người cảm thấy sợ hãi

Bởi vì... Cậu ta sẽ truyền nhiễm

Sau khi ba mẹ của bệnh nhân nghe thấy, sắc mặt của bọn họ thay đổi, thần sắc có chút bối rối.

Mỗi ngày đều cuộc sống cùng một chỗ với con trai, bộ đồ ăn, phòng tắm... mọi người cũng không hề tách ra, có thể truyền nhiễm hay không?

Thật khó mà nói

Bản thân mình có thể bị lây bệnh hay không?

Trong lòng tràn ngập sự sợ hãi và lo lắng, hận không thể ngay lập tức chạy ra ngoài làm kiểm tra xác nhận một chút.

Cũng như thế, đám chủ nhiệm ở phía dưới cũng là từng người từng người nhíu mày lại

Bởi vì sau khi có kiểm tra AIDS, có lẽ những thảo luận trước đây đều phải lật lại một lần nữa

Thế nhưng, chuyện mà mọi người càng thêm khiếp sợ đó là, Trần Thương như thế nào đoán được kết quả kiểm tra AIDS lần đầu là sai lầm?

Tất cả mọi người đều là chủ nhiệm, đều biết việc phủ nhận một kết quả kiểm tra chắc chắn không phải là tùy tiện.

Mà Trần Thương không chỉ phủ định, mà kết quả thật sự giống y như đúc với dự đoán của anh.

Vào lúc này, hiện trường lại yên tĩnh trở lại

Tất cả mọi người chỉ có môt suy nghĩ: Có lẽ, ngay từ đầu trong lòng giáo sư Trần đã có kết luận

Chẳng qua là... Bởi vì các nguyên nhân nên không nói.

Lúc này, Triệu Phúc Thụy hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu có suy nghĩ như thế nào đối với tình huống của bệnh nhân?

Mọi người nghe thấy chủ nhiệm Triệu mở miệng, trong lòng đều háo hức chờ đợi, anh nhàn nhạt nói:

- Thật ra, ngay từ đầu tôi cũng giống như mọi người, do dự giữa khối u ác tính và AIDS.

- Kết quả kiểm nghiệm và ổ bệnh trong não của bệnh nhân khiến tôi cũng cảm thấy bệnh nhân càng giống như là khối u ác tính hơn, dù sao các tế bào máu đều giảm.

- Thế nhưng... Trong lần đầu tiên kiểm tra cơ thể, tôi liền chú ý đến, đau nhức của bệnh nhân là đau nhức bắp thịt, chuyện này có chút giống với cơ viêm! Thế nhưng... Khối u có thể dẫn đến cơ viêm sao? Rõ ràng là không thể! Vậy có khả năng là gì? Miễn dịch thiếu virus

- Thế nhưng, điều thực sự củng cố ý nghĩ trong lòng của tôi, lại là kết quả chụp cộng hưởng từ (MRI) của bệnh nhân

Nói đến đây, Trần Thương mở màn hình lớn lên, tải lên hình ảnh kết quả

- Mọi người nhìn một chút, chỉ vì xử lý cân nặng không giống nhau, hai vị trí phim X-quang đều hoàn toàn giống nhau, vì sao ổ bệnh lại có sự thay đổi vị trí chứ?

Sau khi nghe thấy câu nói này, đám người lập tức sửng sốt, cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn X-quang, quả nhiên phát hiện có một chút sai lệch.

Ngay sau đó, Trần Thương đem DWI và các loại phim X-quang lần lượt phân biệt đối chiếu, các phim X-quang ở các vùng khác nhau, ngạc nhiên khi phát hiện, thật đúng là có khác biệt

Lần này, đám người sửng sốt

Hiện tại, Triệu Phúc Nhuận đột nhiên đã hiểu rõ

- Không tách rằng cậu lại hỏi đối phương có nuôi mèo hay không?

Lời này vừa nói, vẫn còn rất nhiều người chưa hiểu lời của đối phương là có ý gì.

Mà Trần Thương lại nhìn qua Triệu Phúc Nhuận, không nhịn được gật đầu.

Chủ nhiệm lão làng quả nhiên là chủ nhiệm lão làng, kinh nghiệm quả nhiên là phong phú

Người bình thường rất khó liên tưởng bệnh AIDS với việc nuôi mèo còn có đau đầu, và các bệnh động kinh liên quan

Thậm chí cả Trần thương ngay từ đầu cũng không thể, nhưng, có đôi khi chẩn đoán bệnh là cần liên tục liên kết với từng cái.

Sau đó cẩn thận thăm dò giống như phẩm vị tinh tế, cuối cùng mới có thể tìm ra được thủ phạm, nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của mọi người, Trần Thương tiếp tục nói:

- Người bệnh có tỉ lệ phát sinh viêm cơ cao, gan lá lách lớn, tế bào tuyến dịch limpha thấp, những điều này không thể loại trừ khả năng AIDS

Đúng lúc này, một vị bác sĩ trẻ tuổi hỏi:

- Giáo sư Trần, không phải bệnh AIDS sẽ làm tăng tế bào bạch cầu sao? Còn bệnh nhân thì rõ ràng là giả bớt

Trần Thương cười cười:

- Vấn đề này hỏi rất hay

……..

Trần Thương cười cười nhìn vào bác sĩ trẻ tuổi.

Sau đó nhìn qua những bác sĩ trẻ tuổi thực tập, thực tập sinh thường xuyên, nghiên cứu sinh và tiến sĩ sinh xung quanh.

Anh nhàn nhạt nói:

- Có vấn đề gì, thì mọi người cứ hỏi đi! Không cần phải sợ.

Nói xong, Trần Thương giải thích:

- Thực ra câu hỏi này rất có trình độ, cũng rất có giá trị, bởi vì vấn đề phạm vi tế bào bạch cầu giảm mạnh nên ngay từ đầu tôi cũng thấy hoang mang

- Thế nhưng….

- Chúng ta cần phải tùy cơ ứng biến suy nghĩ về các vấn đề, thứ nhất chính là bệnh nhân tồn tại bệnh lây nhiễm, dẫn đến tế bào bạch cầu giảm, thứ hai, chính là bệnh AIDS đã dẫn đến ức chế cốt tủy

Nghe thấy câu nói này, đám người lập tức nhận ra.

Liên quan đến tình trạng của bệnh nhân, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác thông thoáng, anh tiếp tục nói:

- Được, bây giờ hãy đi theo mạch suy nghĩ của tôi

- Đương nhiên không thể loại trừ HIV-AIDS, chúng ta tiếp tục xem bệnh, bây giờ chúng ta cùng mang theo HIV-AIDS và khối u ác tính để xem bệnh. Hiện tại kết quả chụp cộng hưởng từ (MRI) của bệnh nhân đã có, có

nhiều bóng mật độ thấp, vào lúc này thì mọi người suy nghĩ đến cái gì? Khối u sao? Đúng vậy! Lúc này, thật sự là cần nên suy nghĩ đến khối u.

- Thế nhưng, còn có khả năng khác không?

Trần Thương hỏi.

Các bác sĩ xung quanh đều không nói lời nào, mà các học sinh lại hăng hái phát biểu.

- Có khả năng là ký sinh trùng

- Có khả năng là xuất huyết

- Có khả năng là lây nhiễm vôi hóa trong não

....

Trải qua sự chỉ điểm của Trần Thương, mạch suy nghĩ của mọi người có mặt ở hiện trường trong nháy mắt đã mở ra.

Trần Thương gật đầu:

- Rất tốt, mạch suy nghĩ đã mở ra, vậy chúng ta xem, vào lúc này, tôi phát hiện những bóng đen mật độ thấp trên phim hạch từ có khả thay đổi vị trí,như vậy... Có lẽ không thể nào là ký sinh trùng?

- Sau đó chúng ta liên kết với bệnh tình của bệnh nhân, nếu như bệnh nhân có khối u, có thể là ký sinh trùng sao? Không thực tế

- Nhưng… Nếu như bệnh nhân bị AIDS thì sao?

Anh nhìn chằm chằm vào đám người, hỏi:

- Ký sinh trùng và AIDS, thì mọi người sẽ nghĩ đến cái gì?

Lập tức, toàn trường điều sôi trào lên

- Thì ra là như vậy

- Lợi hại! Đã rõ ràng thông suốt, giáo sư Trần thật là quá lợi hại rồi

- Đúng vậy, như thế mà cũng có thể nghĩ đến

Mấy vị chủ nhiệm đều cảm thán không ngớt, nhưng các học sinh còn đang mơ màng

Triệu Phúc Nhuận không nhịn được nữa, đành phải nói:

- Vừa rồi giáo sư Trần hỏi người nhà là có nuôi mèo hay không, thực ra giáo sư Trần đã đoán được bệnh nhân có thể là bị ký sinh trùng.

- Mà mèo, ký sinh trùng, bệnh AIDS... mấy đầu mối này kết hợp lại với nhau, đáp án vô cùng sống động

Chương 1709: Cơ Hội Kinh Doanh Ở Khắp Mọi Nơi

Ở bệnh viện thời gian lâu dài, bạn sẽ nghe được các loại bệnh giống như vậy.

Trung tâm cấp cứu cách Trường nghệ thuật khá gần.

Bên này thường xuyên có các cô các cậu đến để kiểm tra bệnh lây qua đường sinh dục, thỉnh thoảng chẩn đoán ra bệnh giang mai, sau khi hỏi thì nói là tắm rửa nên mắc phải.

Chuyện này... Có lẽ là một tấm màn che giống như 'Nhân sinh đã gian nan như thế, có một số chuyện cũng không nên vạch trần' mà thôi.

Bác sĩ cũng không muốn nghe ngóng đời sống riêng tư của bệnh nhân.

Thế nhưng trên cơ bản nếu như có chút ý thức thì đều sẽ biết, môi trường bên ngoài cơ thể của bệnh giang mai hay HIV-AIDS căn bản không thể tồn tại được bao lâu.

Bạn cũng không thể dùng nhà vệ sinh trong thời gian ít hơn 2 phút sau khi người mắc bệnh giang mai vừa sử dụng xong chứ?

Hơn nữa cả hai cùng đồng thời bị tổn hại cùng một chỗ.

Chuyện này... Chuyện này có thể hay sao?

Phần lớn virus của bệnh lây qua đường sinh dục không thể tồn tại bên ngoài cơ thể quá một tiếng đồng hồ.

Vì vậy, nghĩ là biết, không cần nói đùa nữa.

Trần Thương cũng không xoắn xuýt về tình trạng của bệnh nhân.

Sau khi chẩn đoán đúng, anh nói với các bác sĩ và y tá cẩn thận một chút, tiến thêm một bước để hoàn thiện chẩn đoán, sau đó sẽ bắt đầu trị liệu.

Hiện tại không thể nào phẫu thuật, một khi phẫu thuật, tỉ lệ tử vong sẽ tăng vọt thẳng tiến.

Kiểm tra miễn dịch Globulin quá thấp có thể gây ra nhiều loại bệnh tật, làm giảm hệ thống miễn dịch.

Bây giờ chỉ có thể dùng Globulin nhỏ giọt truyền vào tĩnh mạch để duy trì điều trị.

Sau khi sử dụng, tình trạng của bệnh nhân đã có chuyển biến tốt đẹp.

Đối với những virus kia... Cũng chỉ có thể duy trì điều trị, thông qua việc tăng cường chức năng của hệ thống miễn dịch, để ngăn ngừa trùng

cong phát sinh viêm não.

Pyrimethamin nà Azithromycin dùng liền nhau, thực sự có tác dụng chữa trị hiệu quả đối với HIV-AIDS kèm theo trùng cong.

Tình trạng của bệnh nhân đã có chuyển biến tốt đẹp.

Thế nhưng... Đây không có nghĩa là nó có thể tốt.

Nhiều lúc, đến giai đoạn này, đơn giản chính là vấn đề về thời gian.

Gan lá lách to lớn nghiêm trọng, cơ viêm khó mà cải thiện.

Điều trị trùng cong cũng chỉ có thể làm nhẹ liệu pháp.

Bệnh AIDS... càng không có cách tốt nào.

Dường như thanh niên này cũng ý thức được thời gian của bản thân không còn nhiều nữa.

Chuyện này khiến cho chàng trai 19 tuổi tiếp nhận cái chết, đây là vô cùng khó khăn.

Nằm viện chưa đến một tuần, mà cậu ta đã gầy đi ba bốn kí, có thể vì bệnh tật tiêu hao, cũng có thể vì bản thân cậu ta đã từ bỏ.

Cuối cùng... Có một ngày, cậu ta không nhịn được gào khóc.

- Tôi không muốn chết

- Tôi mới 19 tuổi, tương lai của tôi tràn đầy ánh sáng... Tôi thật sự không muốn chết...

- Bác sĩ Trần, cầu xin anh, anh hãy cứu em với, em nói, em sẽ nói hết mà

- Em sẽ không dám nữa

- Em cũng là không hiểu chuyện, nhìn thấy bạn bè bên cạnh đều tìm bạn quan hệ, em rất ngưỡng mộ, em đẹp trai hơn bọn họ, em còn giàu hơn bọn họ, dựa vào đâu mà em không được

- Lúc bắt đầu thật ra em chỉ muốn chứng minh bản thân mình ưu tú, em không nghĩ đến sẽ làm lung tung, em thật sự chỉ là...

- Nhưng về sau, em phát hiện em không dừng lại được...

- Em sẽ không dám nữa, em biết sai rồi, em nhất định sẽ làm người thật tốt, sẽ không dám tìm bạn nữa, em cầu xin anh, bác sĩ Trần, hãy cứu em có được hay không

Trần Thương nghe xong, nhịn không được thở dài.

Có lẽ, chàng trai này cũng không đặc biệt, thực sắc tính dã, có lẽ tất cả mọi người đều cảm thấy đây là thiên tính của con người.

(Thực sắc tính dã: một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.)

Bây giờ cũng có một nhóm người đang theo đuổi điểm này.

Vui vẻ

Kích thích

Bởi vì cái gọi là: Mười ngày hẹn một người, ngàn dặm không lưu hành.

Xong chuyện phủi áo ra đi, ẩn giấu thân thế và danh tiếng.

Có lẽ câu nói này thật sự thích hợp.

Thế nhưng... Nếu như không thể khống chế nổi dục vọng, thì con người và động vật có gì khác nhau chứ?

Con người, phải luôn vì hành động và cử chỉ của mình mà chịu trách nhiệm.

Chuyện đã làm, thì chính là đã làm, không thể xóa bỏ được.

Câu nói 'con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng' này, nghe nghe là được rồi.

(Ý là người lầm đường lạc lối biết hối cải thật đáng quý.)

Không nói đến lãng tử có thể thật sự quay đầu hay không.

Lại nói... Quay đầu là hết chuyện hay sao?

Ra ngoài lăn lộn, luôn phải trả cái giá đắt.

Phàm là chuyện, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Ví dụ như chàng trai này, có lẽ chỉ là vì xui xẻo, thế nhưng... Không ai có thể cứu được cậu ta

Tối thiểu là xã hội hiện tại này không có.

....

....

Sau khi chàng trai nhập viện 9 ngày, đã xuất viện.

Lúc xuất viện, tình trạng không có quá nhiều chuyển biến tốt đẹp.

Chẩn đoán bệnh của ba mẹ cậu cũng đã có, kết quả kiểm tra AIDS là âm tính.

Thế nhưng... Hiện tại ba mẹ thực sự có ngăn cách đối với con trai.

Bọn họ không thích con trai sao?

Thích

Nhưng... Có một vài bệnh tật, khiến cho người nhà biết cảm giác sợ hãi, cẩn thận từng li từng tí.

Đương nhiên, bọn họ vẫn quan tâm chăm sóc con trai như cũ, cợ cậu cảm giác được một chút khác thường.

Khoảng thời gian này chàng trai rất trầm mặc.

Chuyện này đối với cậu là một đả kích quá lớn.

Cậu không ngờ đến, chuyện này sẽ xảy ra với chính mình.

Thế nhưng... Cuộc sống, chưa từng có ai có thể may mắn thoát khỏi

Tỉ lệ vấn đề này, cũng chỉ có 0% và 100%, xảy ra chuyện rồi mới hối hận.

Có một số chuyện, cuộc sống căn bản không có quyền lợi hối hận.

Thế nhưng... Chàng trai rời khỏi chưa được mấy ngày.

Mấy trường học xung quanh trường học của bọn họ đã mơ màng, ai có thể nghĩ đến bên cạnh lại có một người mắc HIV-AIDS chứ.

Hoặc là... không phải chỉ có một người

Trong lúc nhất thời, xung quanh lâm vào trạng thái bạo động.

Lần lượt, có mấy trăm người bắt đầu lén đi kiểm tra bản thân.

Có người phát hiện ra cơ hội kinh doanh này, đã xây dựng một máy bán hàng tự động ở trước cổng trường học.

Tên là máy bán que kiểm tra HIV-AIDS tự động.

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, ông chủ đã thu hồi được chi phí.

Mà các nhà nghỉ nhỏ xung quanh lại quá xui xẻo, hai này nay vô cùng ít người.

Sau khi bệnh nhân xuất viện, y tá có chút lo lắng cho bản thân, cũng chạy đi làm kiểm tra AIDS.

Loại chuyện này, đa số mọi người đều không muốn đụng đến.

Nhưng sau lần chẩn đoán và chữa trị cho một bệnh nhân khó xử ký như thế này, Trần Thương mặc dù không có thu hoạch trực tiếp.

Nhưng lại khiến cho độ thiện cảm của các thành viên trong tiểu tổ tăng gấp đôi, khoảng cách đến 60 chỉ còn thiếu một bước.

Mà Ngô Huy càng là trực tiếp đi thẳng đến 60

Sau khi Trần Thương mở ra thanh kỹ năng của Ngô Huy, đột nhiên sửng sốt

Anh phát hiện Ngô Huy này thật sự là thâm tàng bất lộ.

Rất nhiều phẫu thuật có liên quan, có một đống phẫu thuật thượng vàng hạ cám.

Kỹ năng cao cấp có bảy tám hạng.

Thế nhưng... Đáng tiếc là kỹ năng cấp đại sư không có hạng nào.

Sau khi Trần Thương cẩn thận nghiên cứu một phen, anh ngạc nhiên phát hiện, Ngô Huy có rất nhiều nghiên cứu đối với thuật cắt bỏ khối u trong não

[Cắt bỏ khối u trong não], [cắt bỏ khối u trong cột sống] vân vân, mấy cái phẫu thuật cắt bỏ khối u khoảng cách đột phá cấp đại sư chỉ còn một bước

Thứ thiếu, chẳng qua chỉ là một cơ hội mà thôi.

Chương 1710: Anh Có Bệnh?

Trần Thương đang lúc chuẩn bị làm thế nào để tăng điểm của Ngô Huy lên cấp đại sư.

Chu Hoành Quang tìm đến anh

Thì ra, cách lúc bình chọn viện sĩ, chỉ còn thời gian một tháng.

Lần này, Chu Hoành Quang đã chuẩn bị đầy đủ.

Mà mục đích Chu Hoành Quang tìm Trần Thương không phải bởi vì chuyện khác, mà hy vọng anh có thể trợ giúp ông hoành thành một ca phẫu thuật cải tiến.

- Giáo sư Trần, tôi tổng hợp cấy ghép lá gan thành một quyển sách, hy vọng cậu có thể giúp tôi viết tựa đề, thuận tiện cải thiện một chút

Trần Thương nghe xong, không hề sửng sốt.

Bởi vì... dường như bình chọn viện sĩ đã đến, bản thân anh còn có nhiệm vụ bồi dưỡng viện sĩ nữa.

Ba người Cung Đại Trân, Từ Tử Minh và Chu Hoành Quang....

Trần Thương cảm thấy, mặc dù bản thân không có tư cách để tranh chức viện sĩ, thế nhưng hoàn toàn có thể để cho các học sinh của mình làm viện sĩ đó

Đến đi, tranh cử viện sĩ thân yêu

.....

Bên trong phòng làm việc riêng của Trần Thương, Chu Hoành Quang ngồi ở phía đối diện, hai chân chụm lại, hai tay đặt trên đùi, mở to mắt nhìn chằm chằm vào anh, có chút thận trọng

Vô cùng giống một học sinh đang bị giáo viên phê bình sửa bài

Nhưng, tình huống lúc này kỳ thực cũng không kém gì lúc đang chấm bài tập.

Trong tay của Trần Thương cầm một quyển sách, tên là《Cấy Ghép Lá Gan》.

Quyển sách này Chu Hoành Quang đã viết rất nhiều năm, vốn dĩ dự định là sẽ xuất bản vào năm ngoái, nhưng năm ngoái vừa đúng lúc nhìn thấy một ca phẫu thuật lá gan của Trần Thương ở Bệnh viện Trung tâm cấp cứu tỉnh Đông Dương.

Lúc đó trong chớp mắt Chu Hoành Quang đã bị Trần Thương làm thức tỉnh, có một loại cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

Nhưng... Sau đó ông phát hiện một chuyện vô cùng bất lực.

Từ sau khi ông quen biết Trần Thương, khiến cho kế hoạch xuất bản sách của ông phải lùi lại

Nhưng sự ngạc nhiên cũng không ngừng dừng lại, đặc biệt là《Phẫu Thuật Cấy Ghép Lá Gan Từ Nguồn Gan Cơ Thể Sống Của Người Thân》 mà Trần Thương nghiên cứu ra trong khoảng thời gian trước.

Loại thuật thức này được tạo ra khiến cho giá trị quyển sách《Cấy Ghép Lá Gan》 của Chu Hoành Quang bay vọt lên.

Nếu như nói《Cấy Ghép Lá Gan》 trước đây chỉ có 60 điểm, vậy thì bây giờ đã trực tiếp bay vọt đến khoảng 80 điểm.

Khoảng thời gian này Chu Hoành Quang không hề nhàn rỗi.

Ông tập hợp lại các ca bệnh của cả nước, tự mình tham gia vào các ca phẫu thuật, chính là vì để nghiệm chứng ca phẫu thuật này có tính khả thi và giá trị lâm sàng.

Thời gian hơn hai tháng, vô cùng có ích đối với Chu Hoành Quang.

Cho dù là lý giải về cấy ghép lá gan hay kiến thức về ngành học, đều trải qua một quá trình biến đổi dần dần.

Sau khi trở về, việc đầu tiên mà Chu Hoành Quang làm chính là nghiêm túc tổng hợp lại các số liệu lâm sàng.

Sau đó, ông đã không ngủ không nghỉ dốc lòng viết ra quyển sách này

Vốn dĩ Chu Hoành Quang tâm chí mạnh mẽ cảm thấy, lần sau sau khi nhìn thấy Trần Thương, ông nhất định sẽ khiến cho cậu ấy có một loại cảm giác lau mắt mà nhìn khi chiêm ngưỡng.

Thế nhưng... Sau khi đến, Trần Thương vẫn không nhìn ông, trong lòng ông liền chột dạ.

Anh đọc quyển sách, cứ luôn cảm thấy có chút chói chang, cúi đầu nhìn xuống, là chân của Chu Hoành Quang đang run.

Trần Thương để sách xuống, nhìn chằm chằm vào Chu Hoành Quang mười giây đồng hồ, cuối cùng... không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Chu... ông... phía dưới của ông có bệnh sao?

Chu Hoành Quang lập tức sửng sốt, mặt đỏ lên

Giáo sư Trần này sao có thể nói bậy như thế chứ, phía dưới của tôi sao có thể có bệnh được

Nhưng... Giáo sư Trần lợi hại như vậy, lẽ nào bản thân thực sự có bệnh sao?

Mấy ngày nay, Trung tâm cấp cứu luôn có một tin đồn, giáo sư Trần nhìn chằm chằm vào một bệnh nhân 19 tuổi, nói: Cậu ta bị bệnh AIDS

Kết quả kiểm tra của máy móc là âm tính, nhưng... Giáo sư Trần làm cho máy móc phục, ra một kết quả dương tính

Chuyện này được truyền khắp Trung tâm Cấp cứu.

Bây giờ trên đường đi, mọi người đều đứng xa mà nhìn Trần Thương, sợ đối phương lại đột nhiên nói một câu:

- Anh có bệnh

Nhưng... Giáo sư Trần lại nói phía dưới của mình có bệnh...

Nghĩ đến đây, mặt của Chu Hoành Quang đỏ lên, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Tôi làm sao có thể có bệnh được?

Chu Hoành Quang căng thẳng hỏi:

- Giáo sư Trần... Cậu nói tôi có bệnh gì chứ?

Trần Thương nhìn chằm chằm vào Chu Hoành Quang, phát hiện chân của ông càng run dữ dội hơn, không nhịn được nói:

- Nghe nói run chân là một loại biểu hiện của hội chứng chân không nghỉ (RLS), ông có biết không?

Chu Hoành Quang nghe thấy lời nói của Trần Thương, hai tay dùng sức, đè bắp đùi lại, dọa ông một phát, còn tưởng là bệnh gì nữa, run chân sao...

Thật là một chuyện lớn

Chu Hoành Quang không nhịn được thở phào.

- Không sao, giáo sư Trần, run chân có lợi cho tuần hoàn máu, sách này của tôi cậu cảm thấy thế nào?

Trần Thương quan tâm nhìn vào Chu Hoành Quang, thật lòng mà nói, anh cũng không muốn bản thân không dễ dàng gì mới bồi dưỡng ra một học sinh viện sĩ, mà lại đột nhiên bị bệnh, chuyện này quá tệ rồi

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói:

- Vẫn nên chú ý, gần đây tôi đọc được một bản báo cáo, hội chứng chân không nghỉ (RLS)+ giấc ngủ quá ít+ lo nghĩ sẽ rất dễ gây ra đột quỵ tim và não, chủ nhiệm Chu, tuổi tác cũng lớn nên không thể so với lớp trẻ, phải chú ý nhiều hơn

Chu Hoành Quang dở khóc dở cười.

Tại sao lại có ảo giác là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ

Rõ ràng là cậu ấy mới chưa đến 30 tuổi, có được hay không?

Hơn nữa...

Phi phi phi

Nhưng, sau khi Trần Thương đóng sách lại, nhẹ gật đầu:

- Sách rất tốt, nhưng... Thiếu một chút độ nóng, hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, ông cảm thấy quyển sách này trong một tháng sẽ gây ra sức ảnh hưởng không?

Sau khi nghe thấy câu nói của Trần Thương, Chu Hoành Quang cũng không nhịn được mà thở dài.

Những thứ ông cần có cũng đã có, chỉ thiếu sức ảnh hưởng

Quyển sách này, mục đích mà ông muốn tạo ra chính là sức ảnh hưởng, ông cũng biết... chuyện này rất khó khăn

Trong lĩnh vực của ngành học đã có bộ《Cấy Ghép Lá Gan》, còn có một số lượng lớn các bài luận văn và hướng dẫn.

Mặc dù Chu Hoành Quang là chủ nhiệm lớn của 301, nhưng ông đã xuất ra bao nhiêu hướng dẫn?

Phải biết, ngành học này tương đối phức tạp, không chỉ cần được công nhận rộng rãi trong lĩnh vực cấy ghép cơ quan, mà còn phải được công nhận trong lĩnh vực Ngoại khoa Gan mật, được hoan nghênh nhất hiện nay là hướng dẫn thực tiễn của Học hội Bệnh gan Châu u.

Chu Hoành Quang cười cười:

- Cứ phải thử một chút, dù sao cơ hội cũng lớn như thế, nếu như thực sự bị phủ định... thì phủ định thôi.

- Bây giờ, tôi cũng xem như hiểu rõ rồi, làm lâm sàng như chúng ta đây, cần nhiều hư danh như thế làm gì chứ?

- Đã đứng đầu rồi, cho dù không làm viện sĩ thì thế nào

Thực ra, bất kể là ai, bao nhiêu tuổi, có bao nhiêu thành tựu, có lẽ đều cần một loại cảm giác đồng tình của xã hội.

Đối với Chu Hoành Quang, đúng là như thế, có làm viện sĩ hay không cũng không ảnh hưởng gì đến ông ấy, nhưng... Nếu như sau này làm rồi, đây giống như một loại được tán đồng, giống như cảm giác dệt hoa trên gấm

Trần Thương đã trợ giúp ông ấy rất nhiều.

Chương 1711: Ở Gần Quan Được Ban Lộc

Hơn nữa, dựa theo điều kiện bình thường mà nói, ông ấy cũng có năng lực làm viện sĩ.

Thế nhưng... Mỗi ngành nghề đều là như thế này, không còn cách nào khác, lão viện sĩ vẫn chưa muốn đi.

Một phiếu phủ định là chuyện rất lúng túng.

Nhưng, nếu như lúc anh có đầy đủ các thành tích ưu tú, ông ấy có lui về không cũng không còn quan trọng, anh nhất định sẽ lên làm

Trần Thương nghe hiểu được ý nghĩ của Chu Hoành Quang, cũng biết trong lòng ông đang suy nghĩ chuyện gì.

Vào lúc này, Trần Thương trầm tư một lát, đột nhiên nói:

- Thiếu một chút nội dung

Chu Hoành Quang sững sờ

- Thiếu cái gì?

Trần Thương cười cười:

- Tôi có thể giúp ông phát hành kỳ sách này với tư cách là báo nội bộ năm đầu tiên của Học hội Ngoại khoa tiêu hóa Thế giới, thế nhưng, rất rõ ràng, nội dung của ông vẫn còn thiếu một chút.

Thực ra, tổng kết cấy ghép lá gan của Chu Hoành Quang rất tốt, anh nhìn vào chữ trên trang bìa:

- Chủ biên: Chu Hoành Quang, Trần Thương.

Trong quyển sách này có rất nhiều ý tưởng của Trần Thương, bao gồm các cải tiến của thuật thức mới, anh cũng cùng đối phương thảo luận qua.

Chu Hoành Quang nghe thấy Trần Thương sẽ để quyển sách của mình trở thành báo kỳ đầu tiên của Học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, lập tức vô cùng hoảng hốt

Sức ảnh hưởng của Học hội Ngoại khoa tiêu hóa Thế giới rất lớn

Đây chính là hiệp hội cấp thế giới trước đây do Mayo dẫn đầu.

Mà... Giáo sư Trần đem sách của mình trở thành kỳ báo nội bộ.

Trong lúc nhất thời, tâm chí của Chu Hoành Quang dù mạnh mẽ... cũng bị anh dọa hoảng sợ rồi.

…….

Chu Hoành Quang thật sự rất tự tin.

Ông cảm thấy quyển sách này của bản thân chắc chắn là mới lạ và xuất sắc nhất trong giới cấy ghép lá gan ở trong nước và thậm chí là ở Châu Á

Thế nhưng... Nếu như thật sự cho ông xuất ra thị trường quốc tế, lão Chu quả thực có chút sợ hãi.

Không phải là không có tự tin đối với nội dung.

Mà là... Thật sự là trong những năm gần đây, ông chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Trần Thương thấy thế, không nhịn được cười hỏi:

- Thế nào? Sợ hãi rồi?

Chu Hoành Quang không phủ nhận, có chút ngượng ngùng và xoa xoa tay không biết nên làm thế nào, cười hắc hắc.

Mặt của ông có chút đỏ, sau một lúc lâu, mới có chút ngại ngùng nói:

- Không phải là sợ, là... Quá kích động! Có chút không dám tin đây là sự thật

Đúng vậy

Hình ảnh quá đẹp, không dám tưởng tượng

Nếu như quyển sách này của bản thân thật sự có thể do Học hội Ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới công bố mà nói, thứ tăng lên... Có lẽ không chỉ là sức ảnh hưởng.

Đây chính là sức ảnh hưởng của quốc tế

Đây mẹ nó là phong cách quốc tế đó.

Chu Hoành Quang ông cũng có thể làm 'Chu quốc tế' rồi

Vì thế, chuyện này cũng không thể trách Chu Hoành Quang tại sao lại kích động đến như vậy.

Thật ra, trong lòng ông cũng đã tự kiềm chế rồi.

Dù sao... loại chuyện như thế này, ai mà không kích động chứ

- Giáo sư Trần, cậu nói xem! Tôi nên làm như thế nào thì mới tốt đây?

- Nếu không... Thì cậu làm tổng biên đi, cậu thấy thế nào?

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Hoành Quang, không nhịn được cười cười:

- Không cần, có làm tổng biên hay không, tôi không cần, vẫn để ông làm đi.

Chu Hoành Quang gật đầu

- Được! Giáo sư Trần, cậu có sắp xếp gì, thì cứ việc nói

Trong lúc nói chuyện, ông rất hưng phấn trực tiếp đứng lên, kích động đi qua đi lại trong phòng, khuôn mặt của ông tràn đầy sắc hồng.

Nói thật, nếu như có thể phát biểu đến Học hội Ngoại khoa Tiêu hóa Thế giới làm báo nội bộ, hơn nữa có thể nhận lại được tiếng vọng rất tốt, chức viện sĩ này của ông trên cơ bản là không có vấn đề gì

Địa vị ngành nghề cũng không phải là lời nói vu khống, mà là dựa vào sức ảnh hưởng

Thực ra Trần Thương cũng đang suy nghĩ.

Khoảng thời gian trước, Eileen cũng đã hỏi ý kiến của Trần Thương, năm nay có cần xuất bản báo nội bộ hay không.

Thời gian xây dựng của năm đầu tiên, tất cả mọi thứ vẫn chưa hoàn thiện, vì thế không xuất bản báo cũng là chuyện có thể chấp nhận, càng huống hồ về chuyện thành lập đại hội, Trần Thương cũng đã công bố không ít kỹ thuật và hướng dẫn mới, đủ để sử dụng cho năm nay.

Kì báo năm nay khẳng định là không thể ra.

Thế nhưng... Báo nội bộ, có thể thử công bố một bản.

Đây đối với bản thân mình mà nói là một chuyện tốt.

Bất kỳ ai cũng đều hy vọng hội trưởng là một người có lòng cầu tiến.

Nếu như năm đầu tiên Trần Thương có thể công bố báo nội bộ không tệ, có lẽ là một lựa chọn rất tốt.

Mà Chu Hoành Quang cũng đã đánh thức Trần Thương.

Bởi vì cấy ghép lá gan và Ngoại khoa tiêu hóa có mối quan hệ chặt chẽ không thể tách rời, chỉ vì cấy ghép lá gan có tính đặc thù, đặt vào lĩnh vực cơ quan cấy ghép và Ngoại khoa gan mật.

Thực ra trong lâm sàng, sự phát triển của Ngoại khoa tiêu hóa không thể tách rời hệ thống gan mật.

Vì vậy... Trần Thương mới nói là nội dung thiếu một chút ý tưởng.

Sau khi nói xong, anh cầm điện thoại lên trực tiếp gọi cho Hà Chí Khiêm:

- Chủ nhiệm Hà, anh có đang bận không? Tôi ở văn phòng, anh qua đây một chuyến đi, tôi có vài chuyện muốn thương lượng với anh.

Cúp điện thoại, Trần Thương lại bấm gọi cho thầy của Tần Duyệt là Tôn Quảng Vũ.

Thời gian mà hai người này đi theo bản thân làm ở Ngoại khoa tiêu hóa là lâu nhất, mà Tôn Quảng Vũ càng là thầy của Tần Duyệt.

Vì thế, sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Trần Thương cảm thấy hai người này tương đối phù hợp.

Sau khi Tôn Quảng Vũ nhận được điện thoại của anh, không một chút do dự, sau khi cúp điện thoại liền trực tiếp lái xe chạy đến.

Sau khi Hà Chí Khiêm đến, nhìn thấy Chu Hoành Quang cũng đang ở đây, không khỏi sửng sốt một lát:

- Chủ nhiệm Chu, ông cũng ở đây à?

Chu Hoành Quang ngưỡng mộ nhìn qua Hà Chí Khiêm, tên nhóc này thật sự là số tốt, đi theo giáo sư Trần, quả thực là ở gần quan được ban lộc.

- Giáo sư Trần, có chuyện gì thế?

Hà chí Khiêm trực tiếp hỏi.

Trần Thương cười nói:

- Năm nay, tôi chuẩn bị xuất bản một tập báo nội bộ của Học hội Ngoại khoa tiêu hóa Thế giới, tôi gần đây cũng khá bận, anh vẫn luôn đi theo tôi, cũng hiểu biết về lĩnh vực này, anh cũng tham gia vào đi

Sau khi Hà Chí Khiêm nghe thấy, lập tức sững sờ, hô hấp cũng trong nhát mắt dồn dập lên.

- Được.... được.... được

Hà Chí Khiêm thật sự rất hưng phấn

Tập báo nội bộ đầu tiên của Học hội Ngoại khoa tiêu hóa Thế giới, do Hà Chí Khiêm viết.

Chu Hoành Quang thật sự ghen tị

Thế nhưng cũng không thể tránh khỏi, đây chính là thành viên trong tổ chức của giáo sư Trần.

Nhưng Tôn Quảng Vũ là ai chứ? Ông ta dựa vào cái gì...

Đúng rồi

Đây là thầy của vợ nhà Trần Thương.

Chuyện này... Chu Hoành Quang đột nhiên phát hiện con đường của mình thật là hẹp.

Các thầy giáo khác đều là dựa vào học sinh để lên cao

Nghĩ đến đây, Chu Hoành Quang không nhịn được vỗ trán một cái, đáng đời ông không thể làm được viện sĩ

....

Không bao lâu sau... Tôn Quảng Vũ cũng đã đến, sau khi Trần Thương rồi nhìn thấy Tôn Quảng Vũ, anh liền nói:

- Chủ nhiệm Tôn, anh theo tôi cùng nhau tham gia vào Học hội Ngoại khoa tiêu hóa Thế giới, cũng là Phó hội trưởng trong nước của chúng ta, bên này có một quyển sách, vẫn đang hoàn thiện, tôi muốn mời anh tham gia vào, cùng nhau hoàn thành thật tốt quyển sách này, sau đó công bố với tư cách là báo nội bộ lần thứ nhất của Hiệp hội.

- Gần đây anh có thời gian không?

Chương 1712: Tôi Nói Cho Cậu Một Tin Tức Xấu

Sau khi Tôn Quảng Vũ nghe thấy, liền mơ màng, vốn dĩ còn cho rằng qua đây để can thiệp, lại không ngờ đến giáo sư Trần cho mình một món quà lớn như thế

- Có! Chắc chắn là có thời gian

- Giáo sư Trần, chuyện này thì cậu chứ yên tâm đi

Trần Thương cười cười:

- Ba người các anh hãy làm thật tốt, lần này chủ nhiệm Chu... Tranh cử chức viện sĩ, ông ấy rất am hiểu về lĩnh vực cấy ghép lá gan, cũng là người dẫn đầu của lĩnh vực Ngoại khoa Gan mật, hãy giúp đỡ viện sĩ Chu.

- Thế nhưng... Tôi nói trước, quyển sách này đừng làm lung tung, làm không tốt, tôi chắc chắn sẽ không phát hành đâu, đây là báo nội bộ đầu tiên, mọi người hãy chú ý một chút.

Nói xong, Trần Thương mở ngăn kéo ra, lấy ra một số bản thảo và ổ cứng di dộng.

- Những thứ này đều là tư liệu phẫu thuật, mọi người hãy phân tích một chút, hãy bàn một chút về những thông tin mà tôi đã nói qua, làm cho tốt.

- Cuối tháng này chúng ta sẽ công bố

- Thời gian gấp, nhiệm vụ nặng nề, tất cả mọi người hãy cố gắng một chút.

Sau khi Chu Hoành Quang nghe thấy lời của Trần Thương, trong lòng vô cùng xúc động, ngay trước mặt mọi người nói cần phải giúp đỡ mình.

Đây là thái độ của Trần Thương

Đây là ân tình

Cho dù Trần Thương là tìm quan hệ cũng được, thế nhưng... Không cần thiết.

Ông càng thích tiến hành theo phương thức như thế này.

Hà Chí Khiêm và Tôn Quảng Vũ nhìn qua Chu Hoành Quang, đều là không ngừng ngưỡng mộ.

Tôn Quảng Vũ là viện sĩ, có thể là ông ấy có vận khí tốt hơn Chu Hoành Quang, không có quá nhiều khó khăn và trắc trở, hơn nữa... là thầy giáo của anh, kéo anh đi lên.

Phải biết, trong cái vòng này cũng có chút hệ thống, trọng lượng trong lĩnh vực chữa bệnh hiện tại của Hiệp Hòa rất nặng.

Nói xong, Trần Thương nhìn qua Hà Chí Khiêm:

- Chủ nhiệm Hà, anh vẫn còn trẻ, sau này cũng sẽ có cơ hội thôi, báo nội bộ này anh hãy cố gắng làm thật tốt.

Khuôn mặt của Hà Chí Khiêm lộ vẻ cảm ơn, nghiêm túc gật đầu:

- Ừm, cảm ơn giáo sư Trần, đã cho tôi cơ hội lần này

Trần Thương nhẹ gật đầu:

- Hãy làm thật tốt.

Chuyện của Chu Hoành Quang thì phải xem vào báo nội bộ lần này rồi.

Mà tương tự, anh cũng cần báo nội bộ lần này để thế giới chú ý đến Học hội mới vừa được thành lập này

.....

Con người của Từ Tử Minh từ trước đến nay vẫn luôn nhận rõ chính mình.

Ở địa giới thủ đô này, vẫn luôn không tính là nhân tài dẫn đầu.

Bản thân lại không tính là nỗ lực nhất, cũng không tính là có thiên phú nhất, càng không tính là có núi lớn để dựa vào.

Vì thế chuyện này đã khiến cho chủ nhiệm Từ khá lạnh nhạt đối với tất cả mọi thứ.

Thế nhưng... Ai có thể ngờ đến, bản thân tình cờ lại có thể được đề cử làm viện sĩ, chuyện này khiến cho anh ta có chút thấp thỏm lo âu, thậm chí... có chút được sủng ái mà lo sợ

Đến mức Từ Tử Minh đã xoắn xuýt trong mười mấy phút đồng hồ.

Lão Từ luôn cảm thấy đề danh này đã quấy rầy cuộc sống bình thường của mình, ảnh hưởng đến những sắp xếp công việc bình thường của bản thân, quá phiền phức rồi

Thế là, Từ Tử Minh phiền muộn gọi cho bạn tốt của mình, Vương Thông.

- Vương Thông, tôi nói cho cậu một tin tức xấu

Điện thoại vừa kết nối, Vương Thông đã bị câu nói này của Từ Tử Minh làm cho hôn mê.

Tin tức xấu!? Làm sao thế?

Vương Thông lo lắng hỏi:

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?

Từ Tử Minh than thở nói:

- Aiz... Tôi đó! Tôi được đề cử viện sĩ, cậu nói xem, tôi còn nói Quốc khánh sẽ dẫn theo vợ và con ra nước ngoài du lịch nửa tháng nữa, kỳ nghỉ

của tôi đều phải bỏ rồi, vợ của tôi bên này cũng đã chào hỏi chủ nhiệm Triệu, cậu nói xem

- Chuyện này đó, đã làm loạn hết tiết tấu cuộc sống của tôi rồi

Vương Thông nghe thấy Từ Tử Minh than thở, thiếu chút nữa là đã tin vào chuyện này

Không biết còn tưởng rằng mình bị sa thải đó, anh ấy ngược lại thì tốt rồi, được đề cử chức viện sĩ mà còn than thở.

Nghĩ đến đây, Vương Thông thiếu chút nữa là cúp điện thoại.

Nhưng, nghĩ đến tính cách của người bạn cùng phòng này, anh ta mới phản ứng lại.

Tên nhóc Từ Tử Minh này từ trước đến giờ luôn có một tính cách thỏa mãn trong mọi tình cảnh, anh đá anh ta một cước, anh ta vẫn có thể đi về phía trước, nếu như anh không quan tâm đến anh ta, thì anh ta vẫn có thể làm một người vui vẻ

Thế nhưng, nghĩ đến giọng nói và oán hận này của Từ Tử Minh, Vương Thông vẫn không nhịn được mà cười khổ một tiếng.

Người khác muốn được đề danh, mà phí biết bao nhiêu sức lực

Tên nhóc nhà cậu

Không muốn phát triển, nhưng, Vương Thông vẫn an ủi:

- Ai, ai nói không phải chứ, từ sau khi tôi làm viện sĩ, đoán chừng thời hạn về hưu còn phải trì hoãn thêm mấy năm, mặc dù tiền lương dựa theo cương vị là 150%, thế nhưng... Tôi muốn dưỡng lão

Quả nhiên, giữa tiền tài và nghỉ hưu, Từ Tử Minh lại lần nữa lâm vào mờ mịt, thật khó mà lựa chọn

Hình như anh muốn tiền lương viện sĩ của đãi ngộ cấp phó bộ.

Thế nhưng... Cũng muốn được nghỉ hưu sớm làm cá ướp muối

Vì sao cuộc sống cứ luôn giày vò người khác như thế chứ?

Từ Tử Minh thề, đây là lúc mà anh đau đầu nhất.

Anh cảm thấy tâm thất trái và tâm thất phải của mình đang tiến hành đọ sức quyết liệt, đến mức van tim có chúy tùy hứng

Cảm nhận được nhịp xoang bắt đầu trở nên không ngay ngắn, lão Từ hít sâu một hơi, để cho bản thân tỉnh táo lại.

- Vương Thông, tôi quá khó khăn rồi! Aiz... bỏ đi, bỏ đi

Vương Thông thấy Từ Tử Minh trầm mặc, tự nhiên biết rõ tên này đang suy nghĩ cái gì, không nhịn được bật cười:

- Được rồi, được rồi, tôi đoán là, lần này nhiều nhất cũng là cậu chạy theo, cậu cũng đừng phí sức nữa.

- Tôi nghe nói, viện sĩ lần này hình như là bên phía Hoa Tây, cậu... tám chín phần chỉ là được đề cử một chút, cùng người ta chọn chọn.

- Được rồi được rồi, cậu đừng lãng phí tế bào não của mình nữa.

- Nói cứ như là cậu đã được chọn vậy.

Từ Tử Minh bị Vương Thông nói đến mức đỏ mặt, không phục liền phản bác lại:

- Lỡ như... Lỡ như tôi được chọn thì sao? Cơ hội vẫn luôn luôn có

Chỉ là... lời phản bác này không có chút sức lực nào, ngay cả anh cũng không tin, chứ đừng nói là Vương Thông.

Vương Thông không nhịn được cười cười:

- Được rồi, cậu nên làm gì thì đi làm đi. Nếu như cậu được lên chức viện sĩ, tôi... Tôi sẽ mở kho rượu của tôi ra, để cho cậu chọn ba bình.

Từ Tử Minh vừa nghe xong liền vui vẻ, tên này là một người mê tiền.

Bản thân đã thèm kho rượu của Vương Thông rất lâu rồi, nhưng suy nghĩ về độ khó của chức viện sĩ, lắc đầu, cười mỉa một tiếng:

- Tôi mới không thèm để ý đến chút rượu đó! Tôi cai rượu rồi.

Nói xong, cúp điện thoại.

Buổi trưa, Từ Tử Minh nghĩ đến chuyện này vẫn còn chút lo lắng.

Thế nhưng, lão Từ có một trái tim lớn, làm một ca phẫu thuật, liền quên mất chuyện này

Khó mới có một ngày được nghỉ ngơi sớm nên anh đi về nhà, lúc đi ngang qua chợ bán thức ăn, quyết định đãi bản thâm một bữa, thế là mua một con cá Hoàng Hà, nhân tiện mua thêm một chút rau tươi, đấu trí đấu dũng với bà chủ lấy thêm hai nắm cải cúc.

Chương 1713: 1 Nhà 3 Viện Sĩ

Bà chủ tiệm là một chị gái người Đông Bắc, không nhịn được than thở một tiếng:

- Lão Từ à, cậu... Cậu cũng quá biết chụp rồi! Lại chiếm lời của tôi

Chị gái ở chỗ này mua bán rau cũng được hơn hai mươi năm rồi, lão Từ cũng ở chỗ này mua hơn hai mươi năm, con dâu của chị gái sinh con cũng đều là do lão Từ tìm chủ nhiệm Hoàng Thu Dĩnh giúp đỡ.

Lão Từ không hề kiêu ngạo, bình thường đi mua đồ ăn cũng mang dép mặc quần cộc, chung sống với mọi người rất hòa hợp.

Lão Từ nghe xong, vội vàng cười nói:

- Chị Lưu, chị đừng có nói lung tung, ai chiếm lời của chị chứ, nếu như để anh Lưu nghe thấy, ngày mai em mua rau nhất định sẽ tăng giá

Mọi người đều cười ha ha lên.

Buổi tối sau khi về nhà, lão Từ nấu xong đồ ăn ngon thì vợ mới trở về.

Triệu Đan Yến thấy thế, lập tức cho lão Từ nghe chuyện phần thưởng 100 tệ, chuyện này khiến cho lão Từ vui vẻ rất lâu.

Thẳng đến lúc hai người nằm xuống đi ngủ, Triệu Đan Yến mới nhớ đến một chuyện.

- Lão Từ, em nghe nói anh được đề cử chức viện sĩ, em thấy thông báo của bệnh viện rồi.

Không thể không nói, hai vợ chồng này đều có tâm lớn.

Chuyện tốt như vậy nếu bị người khác biết, nhất định sẽ kích động mà tăng thêm thức ăn, mà bây giờ ngủ đến nửa đêm mới nhớ đến.

Từ Tử Minh trở mình:

- Hại, em đừng quấy rầy anh, ngày mai anh còn phải đi làm, không phải chỉ là đề cử thôi hay sao, chuyện lớn gì chứ.

Triệu Đan Yến nhẹ gật đầu:

- Cũng đúng, dù sao anh cũng không được chọn.

Trở mình lại, hai người vẫn là thật sự đi ngủ rồi.

....

....

Thế nhưng... Trần Thương lại không ngủ được.

Trong đầu cứ suy nghĩ đi suy nghĩ lại một chuyện, tên nhóc Từ Tử Minh này sao vẫn chưa đến tìm mình?

Lẽ nào đã tràn đầy tự tin rồi hay sao?

Hay là... tên này căn bản vẫn chưa biết chuyện?

Theo lý mà nói, ai được đề cử thì sẽ đều vui mừng đúng chứ

Anh không nhịn được mà hỏi Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, nếu như em được đề cử chức viện sĩ, em có vui mừng không? Có kích động không?

Tần Duyệt đã sắp ngủ thiếp đi, trong miêng tút tút cố gắng nói:

- Em mới không muốn làm viện sĩ.

- Không đúng, phải làm

Tần Duyệt nghĩ đến chuyện gì đó, liền lập tức xoay người làm, trong nháy mắt đã không còn buồn ngủ.

Cô nghiêm túc nhìn vào anh:

- Làm! Nhất định phải làm, ngày mai em sẽ bắt đầu cố gắng

Trần Thương ngạc nhiên nhìn Tần Duyệt, có chút khó hiểu:

- Em... em làm sao thế?

Tần Duyệt híp mắt, thần bí nói:

- 1 nhà 3 viện sĩ

Trần Thương một mặt mơ màng

- Chuyện này... hai người chúng ta sao?

Trong mắt Tần Duyệt hiện lên một nụ cười phức tạp.

Trần Thương chợt hiểu ra:

- Ý em nói là... ba của chúng ta sao?

Tần Duyệt liếc mắt:

- Anh nghĩ xem, ông ấy có thể được không?

…….

Tần Duyệt:

- Ba của em, ông ấy không được

- Khoảng cách cách viện sĩ vẫn còn chênh lệch rất lớn, em đoán là chú của em có thể! Nhưng... chú ấy không phải là nhà của chúng.

Trần Thương lập tức im lặng.

Nếu như lão Tần biết cô gái nhà mình lại bôi đen mình như thế, nhất định sẽ hối hận vì đã sinh ra nha đầu này.

Tần Nhạc Minh đúng là rất có thực lực, nói không chừng thật sự có năng lực trở thành viện sĩ.

Thế nhưng, Trần Thương có chút tò mò, không nhịn được nói:

- Vậy em nói cái gì mà 1 nhà 3 viện sĩ, chuyện mà em nói là....

Tần Duyệt cười hắc hắc, trong mắt tràn đầy mê hoặc.

- Chồng à, là 1 nhà 3 viện sĩ, hay là 1 nhà 4 viện sĩ, thì phải xem anh có bao nhiêu cố gắng rồi

Nói xong, Tần Duyệt ngồi dậy, nhìn vào Trần Thương:

- Hôm nay, em đã quên mất chính sự rồi

Lúc này, Trần Thương đột nhiên hiểu ra

Hiện tại anh đã biết rõ là tình huống gì rồi.

....

....

Sáng ngày hôm sau.

Trần Thương đi làm, vừa đến bệnh viện thì gặp phải Từ Tử Minh.

Chỉ là, nhìn thấy anh ta trên đường đi khẽ hát.

Trần Thương lập tức gật đầu, đúng vậy, đây mới chính là dáng vẻ mà người bình thường nên có.

- Vui vẻ sao?

Trần Thương chủ động đi đến, cười hỏi.

Từ Tử Minh nhìn thấy anh, lập tức vui vẻ:

- Hai, giáo sư Trần, chào buổi sáng! Nhìn thấy anh mà có thể không vui vẻ hay sao?

Trần Thương sững sờ:

- Chỉ như thế thôi? Không có chuyện vui khác sao?

Từ Tử Minh gật đầu:

- Đúng đó, như thế vẫn chưa đủ sao!?

Trần Thương lập tức nhíu mày, cái tên này đang giả ngốc với mình sao?

Trần Thương cười mỉa một tiếng, anh không nói đúng không?

Anh không nói thì tôi cũng không nói

Tôi không tin là anh có thể nhịn nổi

Mấy ngày tiếp theo, Trần Thương nên làm gì thì làm đó.

Nhưng trọng điểm là bồi dưỡng Ngô Huy, anh phát hiện thiên phú của tên này rất tốt.

Rất nhiều chuyện chỉ cần một chút là hiểu, đặc biệt là ở lĩnh vực cắt bỏ khối u trong não, rất có thành tựu.

Trần Thương cảm thấy chắc là tích lũy sâu dài.

Ngô Huy hơn bốn mươi tuổi, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, chức vụ hiện tại là tiến sĩ, đã thông qua kiểm tra chính cao, nhưng hiện tại bệnh viện cứ luôn chậm trễ không mời nhận chức vụ.

Trần Thương cảm thấy, đợi sau khi hoàn thành xong chuyện của năm nay, bản thân sẽ quay về lúc trước nói chuyện với viện trưởng Ngô một

chút, cho Ngô Huy đãi ngộ cao.

Bình thường mà nói, bệnh viện và bác sĩ nhận chức vụ ở bệnh viện là quan hệ như thế này.

Bác sĩ được chia làm bác sĩ chủ trị (chức danh trung cấp), bác sĩ phó chủ nhiệm (phó cao), bác sĩ chủ nhiệm (chính cao).

Thế nhưng vì các chức vụ ở bệnh viện đều có số lượng hạn chế, rất nhiều bác sĩ đã sớm là chức danh phó cao rồi, thế nhưng lại không được mời đón, bệnh viện có lẽ là cho họ đãi ngộ theo bác sĩ chủ trị, Ngô Huy chính là như vậy.

Rõ ràng đã là bác sĩ chủ nhiệm rồi, nhưng chức vụ ở bệnh viện lại là phó cao.

Đãi ngộ này không giống nhau.

Hai ngày nay, Cung Đại Trân đều chủ động liên hệ với Trần Thương, cùng với Trần Thương vô tình hoặc cố tình nói về chuyện viện sĩ.

Thế nhưng, tên Từ Tử Minh kia vẫn không đến tìm mình.

Giống như... Anh ta không có một chút để tâm nào đến chuyện này.

Trần Thương xem như rằng, tính nhẫn nại của tên này mạnh mẽ hơn so với bản thân mình nhiều.

Chẳng lẽ tên này căn bản là không có một chút lo lắng?

Cuối cùng, Từ Tử Minh cũng đã gọi điện thoại đến.

Trần Thương lạnh lùng cười một tiếng, tên tiểu tử, anh còn cho rằng anh ấy có chí khí lớn đến đâu

Nói xong, Trần Thương còn không kịp chờ điện thoại.

- Có chuyện gì?

Từ Tử Minh ngại ngùng cười một tiếng:

- Giáo sư Trần, chuyện đó... những người được tuyển trọn của Trung tâm nghiên cứu y học Động mạch vành bắc cầu đã đến trong khoa rồi, tôi nói... nếu như cậu có thời gian thì, tôi sẽ sắp xếp một chút, cậu hãy nói vài câu

- Dù sao... người đến đều là fan hâm mộ của cậu! Đều là ngưỡng mộ danh tính mà đến

Trần Thương sững sờ, có chút ngạc nhiên:

- Chỉ là chuyện này?

Từ Tử Minh sững sờ

- Ồ! Không phải, vẫn còn có, trong nhóm người nhận lần này có không ít nhân tài ưu tú, thậm chí còn có mấy thành viên trong đội nhận giải Nobel,

à! Đúng rồi, thành viên của Hiệp hội AATS thế giới trước đây cũng tiến cử người đến.

Giọng nói lạnh buốt của Trần Thương:

- Chỉ như thế thôi sao?

Từ Tử Minh có chút không nhịn được:

- Đúng... đúng vậy

- Còn có chuyện nào quan trọng hơn mấy chuyện này không?

Trần Thương liếc mắt.

Cái tên này

Đúng là trẻ con không thể dạy

Gỗ mục không thể điêu khắc được, không thể cứu nổi.

Trần Thương không nhịn được nói:

- Tôi nghe nói anh được đề cử chức viện sĩ?

Từ Tử Minh sững sờ, cười cười:

- Hại! Chuyện này à, chuyện nhỏ, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần để ý

Chương 1714: Nghi Ngờ Cuộc Sống

Trần Thương:...

Đây là chuyện nhỏ?

Trái tim của anh ta phải bao lớn chứ?

Từ Tử Minh thấy Trần Thương trầm mặc, lúc này mới giải thích:

- Giáo sư Trần à, tôi nói cho cậu biết, tôi lần này... chỉ là chạy cùng! Người ta muốn làm, tôi bên này chỉ là đi theo lên sân khấu một chút thôi, cậu cũng hiểu...

Sắc mặt Trần Thương đen lại:

- Tôi không hiểu

- Chức viện sĩ lần này, anh làm cũng phải làm, không làm cũng phải làm, nếu như anh không làm, tôi trục xuất anh ra khỏi sư môn

Nói xong, răng rắc một tiếng, Trần Thương cúp điện thoại, để lại Từ Tử Minh đang mơ màng

Tôi...

Tôi mẹ nó dựa vào cái gì để tranh chức viện sĩ chứ?

Dựa vào mặt sao?

Dựa vào thận sao?

Đều không được

Nghĩ đến đây, Từ Tử Minh thở dài một trận.

Lúc này, Lưu Toàn đi đến, nhìn thấy dáng vẻ không thiết sống của Từ Tử Minh, không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm... xảy ra chuyện thế?

Từ Tử Minh chăm chú nhìn Lưu Toàn:

- Tiểu Lưu, cậu nhìn tôi giống viện sĩ sao?

Kể từ sau khi bị Trần Thương một mình tống về nước từ trên máy bay lần trước, anh ta đã rút đa được một học, nghiêm túc suy nghĩ thật lâu

Anh ta cảm thấy bản thân và thành công chỉ kém nhau một câu nói ngọt ngào, giống như năng lực vỗ mông ngựa

Bởi vậy, anh rút ra được kinh nghiệm xương máu

Quyết định thay đổi để làm một con người mới

Cuối cùng, vẫn là đợi anh ta tìm được cơ hội

Quả nhiên à, quả nhiên, cơ hội vẫn là cho người có chuẩn bị.

Nghe thấy chủ nhiệm tra hỏi, Lưu Toàn hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Từ Tử Minh, nhìn xung quanh anh ta ba vòng

Sau đó với vẻ mặt thận trọng và chắc chắn nói:

- Chủ nhiệm, tôi cảm thấy anh chính là viện sĩ

- Thật đó, tôi cảm thấy khoảng cách giữa anh và viện sĩ chỉ thiếu một cơ hội

- Với trình độ, năng lực, sự cố gắng, thiên phú, may mắn... của anh, chức viện sĩ này nếu như không phải của anh thì là của ai chứ?

Nghĩ đến đây, Lưu Toàn đột nhiên phản ứng lại một vấn đề.

Tại sao chủ nhiệm lại hỏi mình vấn đề này?

Chẳng lẽ... là có người phủ nhận sao?

Thế là

Lưu Toàn quyết định phát huy thật tốt thành quả nghiên cứu của bản thân trong thời gian này

- Chủ nhiệm, tôi nói với anh

- Nếu như có ai cảm thấy anh không xứng với chức viện sĩ này, thì tên đó chính là người mù

- Thật đó, anh đừng nghe họ nói lung tung, bọn họ đều là kẻ thất bại, hận không thể để cho anh tầm thường giống như họ

- Thật đó, đừng nghe những lời nói của mấy người này, trên con đường thành công, chắc chắn là sẽ cô độc

- Hơn nữa, cả một đời của con người, không phải nên là cố gắng tiến về phía trước hay sao? Người mà không cố gắng! Thì có gì khác so với cá muối?

Lưu Toàn càng nói, cảm thấy càng không thích hợp.

Tại sao... Tại sao sắc mặt của chủ nhiệm càng ngày càng đen lại chứ?

Lưu Toàn không hiểu...

Thế nhưng, câu nói tiếp theo đây của chủ nhiệm, khiến cho anh ta hiểu được một đạo lý

Cả cuộc đời của con người, thế sự vô thường.

Từ Tử Minh nhìn vào Lưu Toàn, không nhịn được nói:

- Tôi chính là con cá muối trong miệng cậu nói, ông già trung niên tầm thường

Nói xong, Từ Tử Minh đi về phía trước, Lưu Toàn đứng ở chỗ đó bắt đầu nghi ngờ cuộc sống

.....

Ai mà không muốn làm cá ướp muối?

Đặc biệt là một con cá ướp muối không quá mặn

Từ Tử Minh lần đầu tiên phát sinh, người sống trên đời thân bất do kỷ.

Câu nói này của giáo sư Trần thật sự là muốn mạng già của anh ta rồi

Tự mình đi tranh cử chức viện sĩ?

Mặt của tôi sao có thể to như thế được chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Từ Tử Minh vẫn không tìm thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới có chỗ nào giống viện sĩ

Sau khi giao ban lúc buổi sáng, Từ Tử Minh tự giam mình trong văn phòng, suy nghĩ thật lâu, vẫn chưa tìm ra bản thân mình có chỗ nào tương đối nổi bật

Anh ta viết ra tất cả các kỹ năng toàn thân từ trên xuống dưới bao gồm cả sở trường đi tiểu cự ly xa lúc còn bé lên trên giấy.

Thế nhưng, mẹ nó kèm theo tuyến tiền liệt tăng sản, thì điểm nổi bật duy nhất của bản thân chính là trong những tháng năm phai mờ.

Đến hôm nay, thắt lưng cột sống cũng tương đối nổi bật rồi

Nên làm thế nào đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Tử Minh gọi điện thoại cho Lưu Toàn.

- Tiểu Lưu, cậu qua đây một chút, tôi muốn thương lượng với cậu chuyện này

Sau khi Lưu Toàn nhận điện thoại, trầm mặc thật lâu, ủy khuất nói:

- Chủ nhiệm, anh kêu tôi làm kiểm tra bệnh án lịch sử...

Thật lòng mà nói, anh ta thực sự không biết có nên nói hay không, lúc đến có nên nói chuyện hay không, lời nên nói... thì nói cái gì

Từ Tử Minh trực tiếp nói:

- Anh hãy nhanh chóng qua đây

Ba phút sau, Lưu Toàn nơm nớp lo sợ đứng ở phòng làm việc.

- Chủ nhiệm, anh nói đi

Từ Tử Minh thở dài:

- Chuyện đó, chức viện sĩ năm nay, cậu cảm thấy tôi có hy vọng lớn không?

Lưu Toàn lập tức sững sờ

Nghĩ đến tình trạng lúc nãy của chủ nhiệm Từ, chuyện này, rõ ràng là chuyện mất mạng

Có điều, sau khi Lưu Toàn do dự một lát, vẫn là ăn ngay nói thật:

- Chủ nhiệm, tôi cảm thấy anh vẫn rất có cơ hội

Từ Tử Minh sững sờ:

- Nói như thế nào?

Lưu Toàn đột nhiên nói:

- Chủ nhiệm Từ, trước tiên anh hãy nghĩ lại xem, tại sao anh lại lo lắng về vấn đề này

Từ Tử Minh nghe xong, lập tức rơi vào trầm tư

Lưu Toàn thấy thế, trong lòng cổ động

Tốt

Vấn đề này hỏi rất hay

Trực tiếp đi đến trong lòng

Từ Tử Minh nghĩ tới nghĩ lui, thực ra bản thân... cũng muốn làm viện sĩ, dù sao có lẽ đây chính là vinh dự to lớn nhất của những người làm về học thuật, chuyện này đại diện cho đường danh nhân học thuật.

Thế nhưng, sở dĩ bản thân bày xích nó, có lẽ là vì không tìm thấy điểm sáng chăng?

Dù sao thành tựu học thuật của bản thân... cũng bình thường.

Các phương diện khác dường như cũng không có điểm sáng nổi bật.

Từ Tử Minh đột nhiên sững sờ

Không đúng

Hình như năm nay bản thân giành được không ít vinh dự.

Nghĩ đến đây, Từ Tử Minh hài lòng nhìn qua Lưu Toàn.

Không tệ, cuối cùng học trò của mình cũng trưởng thành rồi

Từ Tử Minh dứt khoát nói:

- Cậu ở lại đi, giúp tôi chỉnh sửa và xử lý một phần tài liệu cá nhân, còn có, cậu lên mạng tra thử xem năm nay có bao nhiêu luận văn về thừa số ảnh hưởng. Hoặc là tạp chí nào đó, đều in hết ra cho tôi

Trong lúc nói chuyện, anh ta lấy ra một xấp văn kiện dày đặc trong ngăn tủ, bên trong đều là tư liệu.

《Tư liệu tuyển chọn gia sư nghiên cứu thạc sĩ 2020》

《Thư bổ nhiệm của hội trưởng Hiệp hội van tim》

.....

Sau khi lấy ra đủ loại tư liệu.

Từ Tử Minh đột nhiên sửng sốt

Bởi vì anh ta phát hiện, bản thân vậy mà lại không biết, trong lúc vô tri vô giác, tư liệu của bản thân lại nhiều như thế?

Không đúng, vinh dự và huy chương của bản thân sao trong một lúc lại nhiều như thế?

Hội trưởng học hội, thư mời của hội trưởng vinh dự nhiều như thế.

Vậy mà lại còn có thư mời ban quản sự của Hiệp hội Y học Châu u?

Đây là... Chứng nhận hội viên AATS

Đây là giấy chứng nhận đạt giải của Hội nghị AATS 2020

Đây là giải thưởng Cống hiến tốt nhất Ngoại khoa Tim của Cấp cứu thủ đô?

Đây là... Từ Tử Minh càng xem càng kinh ngạc

Thậm chí có một loại cảm giác bừng tỉnh...

Hóa ra, Từ Tử Minh tôi vậy mà trong lúc bất tri bấy giác lại trở nên ưu tú như thế!?

Lần chỉnh sửa và xử lý này, anh ta thực sự có chút nhẹ nhàng.

Đột nhiên, anh ta phát hiện bản thân đúng là cũng rất ưu tú.

Chương 1715: Người Này Mệnh Tốt

Ngay lúc này, Lưu Toàn bên này cũng đã chỉnh sửa và xử lý xong những luận văn thu thập được ở trên mạng, có chút ngạc nhiên nói:

- Chủ nhiệm, năm nay anh phát biểu SCI 3 lần với tư cách là tác giả đầu tiên, thừa số ảnh hưởng là 31 điểm, tác giả thứ hai là 8 lần, thừa số ảnh hưởng là 60 điểm, thầy giáo chỉ đạo... Ồ, hai lần, thừa số ảnh hưởng là 9 điểm.

- Thừa số ảnh hưởng năm nay của anh đã đạt đến 100 điểm

Sau khi nói, Lưu Toàn bị con số này làm cho chấn động

Từ Tử Minh càng thêm sửng sốt.

Thì ra, lão Từ tôi cũng rất ưu tú đó chứ?

Sau khi một phen chuẩn bị, Từ Tử Minh vẫn có chút bất an.

Bản thân... chung quy là vẫn chưa có giải thưởng cỡ lớn nào

Ba giải thưởng lớn, một cái cũng chưa có.

Chức viện sĩ có phải là quá sức rồi hay không?

Bình thường mà nói, viện sĩ ít nhất cũng phải có giá trị của viện sĩ đúng chứ

Hoặc bù đắp vào một chỗ trống trong lĩnh vực nào đó ở trong nước, hoặc là... Thừa kế học thuật của một vị đại lão nào đó vô cùng tài giỏi, hoặc nếu không chính là người giành được giải thưởng lớn...

Bản thân, hình như một thứ cũng không có đúng chứ?

Buổi chiều, Từ Tử Minh chỉnh sửa và xử lý xong sau đó thu dọn lại, đi đến Cấp cứu.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, Từ Tử Minh giống như Lưu Toàn, lo lắng không yên.

- Chuyện đó, giáo sư Trần, tôi đến rồi

Từ Tử Minh nịnh nọt cười nói.

Trần Thương nhíu mày.

- Sao thế?

Từ Tử Minh xấu hổ cười cười:

- Chuyện đó... Giáo sư Trần, tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi cảm thấy chức viện sĩ này...

- Ừm! Tôi không làm, thì cũng sẽ có một người khác đến làm, đúng không?

- Tôi cảm thấy tôi đã đi theo giáo sư Trần lâu như vậy rồi, tôi không thể đánh mất uy phong của giáo sư Trần được, nhất định phải cạnh tranh một chút.

Thực ra Từ Tử Minh nói không sai

Trong nhóm người làm ở Ngoại khoa Tim ở Trung tâm cấp cứu cùng với Trần Thương, thật đúng là chỉ có Từ Tử Minh mới đủ tư cách

Thế nhưng nếu như có một người khác, anh cũng không muốn để cho tên này đi tranh cử.

Trần Thương có chút suy nghĩ nói:

- Ừm, xem như là anh còn có lòng cầu tiến.

Thực ra, lòng cầu tiến của Từ Tử Minh là có đó.

Dù sao lúc đi theo Trần Thương học tập kỹ năng lâm sàng và phẫu thuật, một chút cũng không hề kéo chân.

Thế nhưng đối những giải thưởng này, vinh dự này, hay chức danh gì đó đều không hề để ý.

Người khác đều là chính cao cấp 2 thuần sắc, còn anh ta hiện tại vẫn là chính cao cấp 3.

Hơn nữa... Quan trọng là tên nhóc này không có một chút hoảng hốt nào.

Chuyện này làm cho Trần Thương có chút tiếc nuối rèn sắt không thành thép.

Thế nhưng, anh ép buộc bản thân, không thể lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào khuyết điểm của anh ta.

Thực ra ưu điểm lớn nhất của Từ Tử Minh chính là trung thành, kiên định, thích học tập

Có lẽ dạng người này, tương đối thích hợp làm nghiên cứu khoa học, làm lâm sàng, không thích hợp làm chủ nhiệm lắm

Thế nhưng hết lần này đến lần khác Ngô Đồng Phủ lại cho Từ Tử Minh cơ hội trở thành chủ nhiệm, cũng thực sự là mắt bị mù rồi

Thật ra Ngô Đồng Phủ một chút cũng không hề ngốc, bản thân viện trưởng Ngô chính là xuất thân từ khoa Ngoại Tim, đối với khoa Ngoại Tim cũng rõ như lòng bàn tay.

Lúc Trung tâm cấp cứu mới bắt đầu xây dựng, đã tự mình cầm lái khoa Ngoại Tim, sau đó giao cho Từ Tử Minh.

Có thể thấy, viện trưởng Ngô Đồng Phủ nhìn người vẫn là rất chuẩn.

Qua những năm nay, con đường mà khoa Ngoại Tim đi mặc dù không phải là mới xuất hiện, thế nhưng chắc chắn là có tiến bộ.

Năm thực sự phát triển nhanh nhất, cũng chính là năm nay.

Thế nhưng đây cũng chính là Từ Tử Minh bắt kịp chuyến xe của Trần Thương

Nếu như cẩn thận suy nghĩ, anh chợt phát hiện, ưu điểm lớn nhất của tên nhóc Từ Tử Minh này chính là: Mệnh tốt, nhiều quý nhân

.....

- Giáo sư Trần, cậu nhìn, tôi có tư cách này hay không?

Từ Tử Minh cười cười đưa tư liệu qua.

Trần Thương trực tiếp xem qua các bảng biểu đã được tổng hợp.

Một đống lớn linh tinh hội trưởng của Hiệp hội Xã hội.

Những thứ này xem qua cũng hù dọa người, nhưng không hề có tác dụng thực tế nào, nhưng 100 điểm luận văn thừa số ảnh hưởng kia cũng không tệ lắm.

Còn có một vài phần thưởng nhỏ giành được trong phẫu thuật lâm sàng của năm nay, cũng xem như là có chút ít còn hơn là không có.

Hội viên của Hiệp hội AATS, đã giành được giải thưởng ở hội nghị thường niên của Hiệp hội AATS thực ra vẫn là có một giá trị nhất định.

Thứ này vẫn là rất tốt.

Trần Thương cũng không nghiêm túc xem kỹ, sau khi tùy ý xem một lúc, liền bỏ xuống.

- Được rồi, quay về chuẩn bị làm viện sĩ đi

- Hãy tìm quan hệ thật tốt, anh đừng lúc nào cũng rảnh rỗi, đến lúc đó cũng là do tổ giám khảo bỏ phiếu

- Chu Hoành Quang người ta đã tìm tôi mấy lần rồi, anh không thể tích cực một chút sao? Đây là bình chọn viện sĩ

....

Trần Thương lải nhải thật lâu, ngay cả bản thân cũng thấy có chút phiền.

Từ Tử Minh chỉ có thể đưa đến nụ cười xấu hổ mà không mất lễ phép.

- Giáo sư Trần... Tôi... Tôi thực ra vẫn còn kém một chút, không có giải thưởng lớn, cũng không có kế hoạch đặc biệt, càng không phải là nhân tài đặc biệt gì cả

Trần Thương lạnh lùng cười một tiếng:

- Anh cũng biết sao?

- Biết bản thân có khoảng cách mà lại không đến tìm tôi, để nghĩ biện pháp.

Từ Tử Minh xấu hổ cười cười:

- Đây không phải là lo lắng sợ cậu rước thêm phiền phức hay sao

Trần Thương không nhịn được lắc đầu, gặp phải tên này, thực sự là quá sợ rồi

Trong lúc nói chuyện anh mở ngăn kéo ra, lấy ra một bức thư, đưa qua.

- Chuyện này quay về chuẩn bị một chút

Từ Tử Minh nghe xong, lập tức mơ màng

- Đây là thứ gì?

Trần Thương không nhịn được liếc mắt qua:

- Anh cảm thấy thế nào?

Từ Tử Minh lắc đầu.

Trần Thương cười nói:

- Đây là một tấm vé tàu đề cử anh trở thành viện sĩ

Từ Tử Minh nghe xong, trong lòng đương nhiên là không tin.

Làm gì có chuyện tốt như thế chứ?

Có thứ gì có thể để cho một người trở thành viện sĩ?

Trần Thương nhìn thấy nụ cười lương tâm của Từ Tử Minh, khóe miệng của anh không nhịn được giật một cái:

- Đi nhanh lên, đi nhanh lên, bây giờ tôi phát hiện càng nhìn anh thì càng phiền.

Từ Tử Minh chân trước rời khỏi.

Anh bên này đột nhiên có suy nghĩ mở thanh kỹ năng của Từ Tử Minh ra.

Thực ra, anh cũng lo lắng rằng khi bản thân đưa Từ Tử Minh lên thì liệu rằng có phải là một quyết định sai lầm hay không.

Dù sao anh ta đi lên, thì có nghĩa là người khác chắc chắn không thể đi lên được.

Trần Thương nhìn vào hệ thống nhắc nhở, lập tức sửng sốt.

Thật lòng mà nói, anh có chút ngạc nhiên và mừng rỡ

Tất cả đều là đại sư rồi?

Được đó

Rất tốt rất tốt

Trần Thương nghĩ đến đây, hài lòng nhẹ gật đầu.

Từ sau khi bản thân rời khỏi thủ đô, Từ Tử Minh có đủ năng lực để đem theo ngành nghề này phát triển rồi

.....

Trong lòng Từ Tử Minh cảm thấy ngứa ngáy, sau khi trở về phòng làm việc, liền chuẩn bị mở bức thư ra.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Mà giáo sư Trần lại thần bí như thế, còn nói có thể khiến cho mình trở thành viện sĩ

Chương 1716: Bảo Đảm Anh Làm Viện Sĩ

Chẳng lẽ... Đây là đồng xu mềm tội ác vạn năng sao?

Nếu như là một tấm chi phiếu, thì bản thân cần phải tốn bao nhiêu tiền mới mua được một chức viện sĩ chứ?

Đoán chừng không ít

Dù sao phê duyệt thuốc mới của mỗi năm và số lô thuốc đều cần sự quyết định của viện sĩ.

Có người vì chút ít tiền này, mà chính mình dứt khoát làm viện sĩ.

Lâu dài mới phát hiện, vậy mà đã kiếm được lời rồi

Đương nhiên, loại hiện tượng này chỗ nào cũng đều có, cũng không cần phỉ nhổ đen tối gì cả.

Hơn nữa, trên phương diện này, nước Mỹ xinh đẹp càng có nhiều lịch sử hơn.

Nhà tư bản vì để phát triển, trên cơ bản vì muốn để cho nghị hội và chính phủ đưa ra các chính sách, ví dụ như ban hành tiêu chuẩn của ngành nghề, trực tiếp bóp nghẹt các đối thủ cạnh tranh khác từ trong nôi.

Nếu không, trực tiếp đem các loại kế hoạch cả đời uống sữa các loại đưa vào kế hoạch phát triển lâu dài của quốc gia...

Bất cứ lúc nào, cũng đều không cần phải tô đẹp quá độ cho nhà tư bản và nhà khoa học, nhưng, cũng không cần mang theo thành kiến để nhìn.

Phàm là người và chuyện, dù sao cũng không phải là không đen thì sẽ là trắng.

Từ Tử Minh tò mò mở bức thư ra, phát hiện lại là một bức thư khác

Lập tức sững sờ, trong đầu liền xuất hiện một từ: Matryoshka?

(Matryoshka: Búp bê lồng nhau của Nga)

Thế nhưng, bức thư này có chút tinh xảo, với các logo tiếng Anh.

Sau khi mở ra, có vài tờ giấy, mở trang giấy ra, lúc nhìn thấy đề mục, Từ Tử Minh liền bật dậy khỏi ghế đứng lên.

Hai tay của anh ta cầm lấy bức thư, tim kích động, tay run rẩy, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì

Trong miệng Từ Tử Minh chỉ có hai chữ:

- Mẹ nó... Mẹ nó... Mẹ nó

- Lợi hại, tôi quá lợi hại rồi

Từ Tử Minh thực sự là kích động đến cực điểm

Chẳng trách giáo sư Trần lại nói đây là tấm vé đề cử vào cửa của chức viện sĩ.

Thì ra là như vậy

Có vật này, bản thân đã chắc đến tám chín phần có thể giành được chức viện sĩ

Nghĩ đến đây, đột nhiên Từ Tử Minh cảm thấy, thì ra... Bản thân thực sự có khả năng làm viện sĩ

Thực ra nói câu thật lòng, từ trước đến giờ, anh ta chưa từng nghĩ đến bản thân có một ngày sẽ đứng trên đỉnh phong của ngành nghề này.

Trước giờ chưa từng

Anh ta chẳng qua chỉ là cố gắng làm tốt công việc của chính mình mà thôi.

Không ngờ rằng bản thân lại trong lúc mơ hồ mà giành được giải thưởng lớn như vậy.

- Giải thưởng bác sĩ hàng năm do Trung tâm tổ chức Y học sinh vật Thế giới bình chọn

Từ Tử Minh nhìn vào bức thư, thật sự có chút khó mà tin được

Dù sao, đây chính là một giải thưởng cấp thế giới

Mặc dù so với Học viện Khoa học Lars, giải thưởng Y học sinh vật Albany, Sinh lí Nobel hoặc giải thưởng tài giỏi Y học.

Thế nhưng,《Giải thưởng Y học hàng năm》có thể nói là giải thưởng phát triển nhanh nhất trong những năm gần đây

Hơn nữa, quan trọng là trong nước tương đối công nhận giải thưởng này

Cùng một cấp bậc với ba giải thưởng lớn, thậm chí là còn hơn nửa cấp

Giáo sư Trần lại đưa tư cách lĩnh thưởng cho chính mình.

Chuyện này làm sao có thể không kích động được?

Bản thân còn cho rằng là thứ đồ gì.

Không ngờ rằng

Thực sự là không ngờ rằng

Cũng không dám nghĩ đến

Phải biết,《Giải thưởng Y học hàng năm》được thiết kế ra để công nhận nghiên cứu xuất sắc có thể thay đổi được y học thực tiễn và có ảnh hưởng to lớn đối với y tế.

Giành giải mỗi năm chỉ có vài đội như thế

Các nhân viên tổ chức giám khảo của Trung tâm Y học sinh vật thế giới sẽ lựa chọn ra những bài luận văn xuất sắc được các chuyên gia nổi tiếng của nhiều quốc gia công nhận từ 199 tạp chí học thuật trong các loại sinh

vật và lĩnh vực y học, từ đó chọn ra 5 người và đoàn đội để đề cử giải thưởng y học, cạnh tranh giải thưởng y học hàng năm kia.

Trong nước đã từng có người lọt vào danh sách đề cử, nhóm nghiên cứu của giáo sư Nghiêm Kỳ là một trong những người được đề cử giải Y học hàng năm, đồng thời đại diện Trung Quốc cử hành lễ trao giải Berbican ở Trung tâm Nghệ thuật Luân Đôn.

Tham gia lễ trao giải còn có y học và các nhà khoa học về sinh vật nổi tiếng của các nước như nước Mỹ, nước Anh, Australia, nước Đức, nước Pháp, Italy.

Mặc dù sau cùng không được chọn, thế nhưng cũng có sức ảnh hưởng to lớn

Cùng năm trở thành viện sĩ của Viện công trình

Lần này, là nghiên cứu kỹ thuật động mạch vành bắc cầu của đoàn đội giáo sư Trần ngoại khoa Tim được đề cử

Thế nhưng! Đề cử này không giống

Đây là danh sách chuẩn bị nhận giải.

……

Nhóm người Lưu Toàn đứng ở ngoài cửa, nghe thấy trong phòng làm việc của chủ nhiệm từng đợt âm thanh quỷ khóc sói gào truyền ra, đột nhiên cảm thấy tê cả da đầu

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện gì đã ẩn giấu phía sau tiếng kêu thảm của chủ nhiệm Từ lúc chiều?

Không lâu sau, Từ Tử Minh vội vã từ chạy phòng làm việc ra, thang máy cũng không quan tâm, trực tiếp chạy về phía cầu thang

Đến Cấp cứu, sau khi nhìn thấy Trần Thương, đôi mắt lấm tấm nước mắt, kích động không biết nên nói cái gì

- Giáo sư Trần... Cái này... Quá quý trọng rồi

Trần Thương tùy tiện thu dọn đồ trong tay, không nhịn được nói:

- Tôi chỉ để anh đi nhận một cái giải thưởng mà thôi, không muốn đi sao? Vậy thì tôi đổi người khác

- Không không không! Muốn đi, muốn đi

Từ Tử Minh vội vàng nói.

Phẫu thuật khâu lại van dưới động mạch vành bắc cầu được vinh danh là ‘Giải thưởng Y học hàng năm’ trong lĩnh vực khoa Ngoại Tim năm 2019-2020.

Mà nhóm Trần Thương chủ yếu là hy vọng Trần Thương cung cấp danh sách, và thông qua luận văn ghi chép để kiểm tra đối chiếu sự thật.

Anh không muốn đi.

Cả ngày chạy tới chạy lui, đi chỉ là vì nhận một cái giải thưởng, cũng không có ý nghĩa gì.

Vừa đúng lúc Từ Tử Minh tranh cử chức viện sĩ, Trần Thương cảm thấy để cho anh ta đi thì vừa đúng

Đi tham gia hội nghị, ưu điểm lớn nhất chính là cọ nhiệt độ.

Ví dụ của viện sĩ Nghiêm Kỳ trước đây rất có tính đại biểu.

Mà lần này Từ Tử Minh đi lĩnh thưởng, không phải đến để chạy cùng, mà là anh ta đi lĩnh giải.

Mượn sức ảnh hưởng này, giành được chức viện sĩ căn bản không phải là vấn đề gì.

Trần Thương cười cười:

- Cố gắng lên

Từ Tử Minh vui vẻ gật đầu.

- Giáo sư Trần... Cậu cùng tôi đi lĩnh thưởng sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi không có thời gian, không thể đi.

Dù sao, vinh dự của Trần Thương cũng đã đủ nhiều

Hơn nữa, giải thưởng này cho dù là ai đi nhận, thì vinh dự lớn nhất cũng là Trần Thương, vì tên của giải thưởng này gọi là:

- Kỹ Thuật Khâu Lại Van Dưới Động Mạch Vành Bắc Cầu Trần thị.

Cái này rõ ràng chính là giải thưởng thiết lập vì Trần Thương.

Mà thành viên nhóm đã từng thảo luận của Trung tâm tổ chức Y học sinh vật thế giới, chỉ có Trần Thương và Từ Tử Minh.

Chuyện này thực sự là nhờ vào luận văn liên quan 100 điểm thừa số ảnh hưởng của Từ Tử Minh.

Thực ra Vương Thông cũng có cơ hội.

Thế nhưng, anh cảm thấy cho Vương Thông đi thì có không ý nghĩa gì, hơn nữa... Quan trọng nhất là, Từ Tử Minh đã đi theo Trần Thương học tập kỹ thuật càng kiên cố hơn

Từ Tử Minh không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần, loại vinh dự này, cậu không đi thật là quá đáng tiếc

Trần Thương cười cười:

- Tôi sợ tôi đi rồi thì không còn chuyện của anh nữa.

- Lần này, anh chọn vài người có mắt nhìn để đi tham gia chung với anh.

Chương 1717: Tôi Có Thai Rồi

....

Chuyện giải thưởng Y học hàng năm Trần Thương chưa từng nghĩ tới, là do mấy ngày trước vừa đưa đến thư mời và điện thoại.

Nói thật thì, Trần Thương cảm thấy, giải thưởng bày thực sự là chuẩn bị cho tên nhóc Từ Tử Minh.

Sớm không đến, muộn không đến, lại cứ vào lúc này đưa đến.

Vốn dĩ kế hoạch của anh không phải như thế, nhưng, trên cơ bản cũng là dựa vào nghiên cứu kỹ thuật động mạch vành bắc cầu.

Có điều bây giờ đã bớt lo lắng hơn

Bây giờ, anh rất mong chờ, sau khi bản thân hoàn thành nhiệm vụ bồi dưỡng viện sĩ thì có thể nhận được ban thưởng gì

Dựa theo tác dụng chiêu trò của hệ thống, độ khó càng lớn, phần thưởng sẽ càng phong phú

Bây giờ bản thân lập tức bồi dưỡng ra thêm hai ba viện sĩ, độ khó này thì sẽ lớn cỡ nào?

Không cần nói cũng biết

Vì thế, bây giờ Trần Thương rất mong đợi hệ thống có thể ban cho mình phần thưởng gì

Về phần nghi thức trao giải của Luân Đôn, bây giờ anh cũng cảm thấy có chút phiền phức.

Mỗi ngày tham gia hội nghị, kỳ thực có đôi lúc thử suy nghĩ thì thật là lãng phí thời gian.

Bây giờ, chỉ cần đợi tin tức tốt của viện sĩ Cung Đại Trân.

Lúc Cung Đại Trân gọi điện thoại cho mình vào mấy ngày trước, nói chức viện sĩ lần này, cơ hội của bà ta rất lớn.

Dù sao viện sĩ của lĩnh vực Ngoại khoa chỉnh hình ở trong nước cũng rất ít

Sự bình chọn của Cung Đại trân, thậm chí là chuyện tốt.

Ngày hôm sau, Cung Đại Trân tự mình đến tìm Trần Thương.

- Giáo sư Trần, tôi đoán là vấn đề bình chọn chức viện sĩ lần này không lớn

Trần Thương nghe xong, đương nhiên là mừng tít mắt.

- Ồ?

Cung Đại Trân nghiêm túc gật đầu cười một tiếng:

- Đúng thế, quốc gia muốn phát triển mạnh Ngoại khoa chỉnh hình, đề cao thực lực tổng hợp của Ngoại khoa chỉnh hình nước chúng ta.

- Ngoại khoa chỉnh hình trong nước kỳ thực thiếu nhân tài, vì thế nên quyết định đề cử tôi.

Sau khi Trần Thương nghe xong, không nhịn được cười cười:

- Chúc mừng chủ nhiệm Cung, lập tức chính là viện sĩ Cung rồi

Trần Thương có chút vui vẻ.

Dù sao Cung Đại Trân này thuận lợi trở viện sĩ, bản thân cũng xem như là tiết kiệm không ít sức lực.

Loại cảm giác không làm mà hưởng, vẫn là rất thoải mái

Cung Đại Trân nghe xong lời này, lập tức không nhịn được lắc đầu, cười cười:

- Làm gì đơn giản như thế

- Hôm qua, chủ nhiệm Tiêu tìm tôi nói chuyện.

- Ý của bà ấy là, Ủy Vệ kiện sẽ tiến cử tôi lên, nhưng... Hy vọng tôi có thể làm vài chuyện.

- Bà ấy để tôi đến tìm cậu, để xem thử bên này cậu có đề nghị tốt nào.

- Để tôi tạo một quy hoạch phát triển.

- Năng lực của tôi có hạn, tôi cũng biết rõ, vì thế kế hoạch của tôi là, trong tháng này liền mở đại hội họp kỳ nhiệm mới, cậu đến làm hội trưởng của Hiệp hội Ngoại khoa chỉnh hình, cậu cảm thấy như thế nào?

- Đương nhiên, tôi sẽ không tìm rắc rối cho giáo sư Trần, chỉ là hy vọng vào khi quan trọng, trong tình huống đặc biệt thì cậu có thể giúp đỡ một chút.

Trần Thương không nhịn được gật đầu cười cười, biết ngay là không đơn giản như thế.

Hệ thống làm sao có thể để cho mình không làm mà hưởng được chứ?

Trần Thương không từ chối, liền gật đầu đồng ý:

- Được, chủ nhiệm Cung, tôi nhất định sẽ tích cực phối hợp với công việc của bà.

Cung Đại Trân nghe xong, lập tức kích động cười lên:

- Vậy thì cảm ơn giáo sư Trần

Sau khi Cung Đại Trân rời khỏi, trong lòng Trần Thương không nhịn được cảm khái vài tiếng.

Vốn dĩ cho rằng tên Từ Tử Minh này có vận khí tốt, không nghĩ đến lại gặp phải một Cung Đại Trân còn nghịch thiên hơn.

Thế nhưng, cũng tốt, ít nhất, bản thân đã tiết kiệm được không ít sức lực.

Bây giờ... Trần Thương càng thêm mong đợi hơn về kết quả bình chọn viện sĩ của nửa tháng sau, càng thêm mong đợi về phần thưởng của hệ thống

Người gặp việc vui tinh thần sảng khoái, Trần Thương vừa trở về văn phòng bác sĩ, phát hiện bên trong có rất nhiều người.

Anh gọi lão Mã đến căn tin ăn cơm.

Khi bây giờ vẫn chưa có nhiều người, món ăn cũng đang nóng.

Ngay lúc này, một cô gái từ phía sau đi đến, Trần Thương và lão Mã đều cảnh giác quay người lạihìn qua kẻ phạm pháp này.

Trần Thương phát hiện, hình như người này là một tiến sĩ sinh, ở trong khoa đi theo học tập.

- Lão đại! Tôi có thai rồi

Nữ tiến sĩ này nhìn thấy lão Mã quay người lại, lập tức kích động nói.

Trần Thương và lão Mã lập tức đứng hình

Ngay cả đám người trong phòng ăn cũng yên tĩnh lại, mọi người đều là nhân viên của một đơn vị, đương nhiên là đều biết nhau.

Lão Mã lúc này mặt đỏ giống như mông khỉ, không dám nhìn những người xung quanh

Lão Mã sững sờ đứng ở chỗ đó thật lâu, lúc này mới nói:

- Cô... Chồng của cô đã biết chưa?

Cô gái đương nhiên gật đầu, đây không phải là đang nói nhảm sao

- Đương nhiên rồi, là anh ấy nói tôi đến tìm ông

....

Xung quanh yên lặng không một tiếng động

Lão Mã khóc không ra nước mắt:

- Tìm tôi làm gì chứ

Cô gái hùng hồn nói:

- Đương nhiên là xin nghỉ rồi...

Lão Mã cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chị muốn xin nghỉ thì cứ xin, nói nhiều lời như vậy làm gì chứ

.....

Trần Thương rất thích ở cùng lão Mã.

Không phải bởi vì lão Mã có tiền, mà đơn giản vì lúc ở cùng với lão Mã sẽ có rất nhiều niềm vui không đếm hết

Đương nhiên, cuộc sống không thể không có trắc trở

Thế nhưng cho dù có bất kỳ khó khăn trắc trở nào, hoặc là một chút cũng không vui vẻ, cũng sẽ xảy ra trên người lão Mã, làm cho anh hiểu ý cười một tiếng.

Giờ phút này, Trần Thương cuối cùng cũng đã hiểu một điểm: Vì sao chị dâu lại yêu thích lão Mã, có lẽ đây chính là mị lực nhân cách của lão Mã.

Trần Thương đã làm phó tổ trưởng của Ủy ban chuyên gia Chăm sóc Y tế Trung ương được một khoảng thời gian.

Cuối cùng, anh cũng nghênh đón lần kiểm tra sức khỏe đầu tiên.

Lúc nhận được điện thoại, Trần Thương còn hơi sửng sốt một chút, suýt chút nữa quên mất đây chính là nhiệm vụ công việc của mình.

Điện thoại là do thư ký của Tần lão gia gọi đến.

Ước chừng chưa đến 30 phút, xe đã dừng lại ở trước cửa bệnh viện.

Trần Thương cái gì cũng không cầm theo, bởi vì cầm theo cũng vô dụng, dù sao cũng không mang vào được.

Tài xế là một người đàn ông trung niên trầm mặc ít nói, góc cạnh rõ ràng, lúc Trần Thương lên xe, còn tôn kính gọi một tiếng thủ trưởng.

Sau khi đến trụ sở, căn phòng rất lớn, rất rộng rãi, nhưng nơi này vừa nhìn là biết không phải trong nhà.

Đây là một trại an dưỡng ở quân khu, không có máy móc kiểm tra cỡ lớn, thế nhưng một khu an dưỡng, đồ nên có cũng tương đối hoàn thiện.

- Tiểu Trần đến rồi

Sau khi Tần lão gia nhìn thấy Trần Thương, chủ động đứng dậy chào hỏi, anh cười cười:

- Xin chào, lão gia.

Tần lão gia hồi phục rất tốt, cả người rất có tinh thần.

Hậu phẫu của ung thư đầu tụy có thể hồi phục như thế này đã nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

- Được! Haha, thật là tốt

- Mau ngồi xuống đi, chuyện đó, đi giúp bác sĩ Trần rót chén trà.

Sau khi ngồi xuống, lão gia cười cười nhìn qua Trần Thương:

- Tốt! Thật là tốt! Chuyện lần trước ở Pakistan tôi đã nghe nói rồi

- Cậu đã lập công cho quốc gia

Trần Thương không nhịn được cười cười:

- Đây là chuyện nằm trong phận sự của tôi, tôi tin rằng mọi người đều sẽ làm như vậy. Vừa khéo đúng lúc, tôi cũng có thể cứu, tôi tin là đổi thành một người khác cũng sẽ làm được.

Chương 1718: Nghe Lời Lãnh Đạo

Tần lão gia gật đầu, cầm vạc sứ lớn lên uống:

- Tôi không quen uống trà nóng, vẫn là thích dạng uống từng ngụm lớn này hơn.

- Rất tốt! Làm tốt mà không kiêu ngạo.

- Chuyện của lần trước, lãnh đạo cũng đã nói với tôi, nói là hỏi cậu muốn phần thưởng gì, cậu cũng chưa nghĩ ra, bây giờ đã nghĩ ra rồi chứ?

Sắc mặt lão nghiêm túc hỏi.

Sau khi nói xong, ông đột nhiên nói:

- Có nghĩ đến tham gia quân ngũ hay không?

- Đến bệnh viện bộ đội, làm viện trưởng

- Đợi qua mấy năm nữa, nâng cậu lên làm chuẩn tướng

- Chuyện khác tôi không dám hứa chắc, nhưng... Lúc ông già tôi đây còn sống, chắc chắn sẽ không có vấn đề, trước khi tôi đi, ít nhất tôi cũng sẽ đưa cậu đến cấp bậc thiếu tướng

- Hơn nữa, với năng lực của cậu, có thể khuất phục mọi người, mọi người cũng không có ý kiến, cậu thấy thế nào?

Lời của lão nói vô cùng có lực, từng câu từng chữ, căn bản không giống như là đang nói chuyện phiếm, mà giống như là đang cam kết.

Đúng như vậy

Tần lão gia hiện tại mặc dù chỉ là cố vấn, nhưng là cố vấn đáng gờm.

Đây là quân sự tài năng của lãnh đạo.

Cảnh vệ viên bên cạnh nghe thấy lời nói của lão cũng có chút hoảng hốt.

Bởi vì cho dù là con trai ruột của lão có đến, lão cũng không cho loại cam đoan như thế này

Thế nhưng lại hứa hẹn nặng với người trẻ tuổi này.

Chuyện này đối với người bình thường mà nói, cái này đã thay đổi giai cấp của cậu.

Thiếu tướng là cái gì?

Là tướng quân

Một đời, hai đời của người bình thường, đều không đến được bước này.

Thế nhưng ở nơi đây, chỉ đợi một câu nói của Trần Thương.

Nếu anh đồng ý có thể đến được bước này.

Đây dường như là giao dịch đơn giản nhất

Thế nhưng, Trần Thương lại trầm mặc.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, anh phát hiện, lựa chọn của bản thân càng ngày càng nhiều, có nên đồng ý hay không?

Trần Thương lắc đầu, cười nói:

- Cảm ơn Tần lão đã nâng đỡ.

- Thế nhưng... Tôi cũng nói thật, tôi tạm thời vẫn chưa suy nghĩ đến.

Quyền lợi và nghĩa vụ là giống nhau.

Sau khi đồng ý, Trần Thương phải đối mặt có lẽ chính là đủ loại hạn chế.

Hơn nữa

Quan trọng nhất là, Trần Thương cảm thấy, bản thân có làm thiếu tướng hay không, có địa vị xã hội, thậm chí là tương lai, cũng không nhỏ hơn so với tiến vào hệ thống kia.

Biên chế của bệnh viện dù sao cũng chỉ là biên chế sự nghiệp.

Loại biên chế này manh ý nghĩa là lựa chọn của anh sẽ càng nhiều hơn.

Ví dụ như thành lập công ty, ví dụ như là đầu tư hạng mục nghiên cứu khoa học hải ngoại, cũng ví dụ như là sự phát triển sau này của Trần Thương.

Vân vân, những thứ này Trần Thương đều không muốn từ bỏ.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Trần Thương vẫn quyết định từ chối.

Thế nhưng, anh cũng không nói một câu chết, chỉ nói là tạm thời vẫn chưa nghĩ đến.

Tần lão vẫy vẫy tay, cười cười nói:

- Không sao cả, không ảnh hưởng.

- Người trẻ tuổi, lựa chọn càng nhiều, thì cơ hội càng nhiều, đây là chuyện tốt.

- Thời đại không giống nhau rồi, nhưng mà...

Nói đến đây, Tần lão nhìn qua Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Thế nhưng... Tiểu Trần à, tôi thực lòng hy vọng cho dù là bất cứ lúc nào, cậu cũng đứng về phía bên tổ quốc.

- Tôi biết, chữa bệnh là không có biên giới, trị bệnh cứu người là chuyện của người dân toàn thế giới, thế nhưng... bác sĩ chúng ta là có biên giới.

- Tôi hy vọng, cậu có thể nhớ kỹ một điểm này.

Thật lòng mà nói, Tần lão thực sự lo lắng một vài vấn đề.

Đám người già bọn họ có ý thức nguy cơ rất mạnh.

Trần Thương cười cười, nhìn vào lão gia nghiêm túc nói:
- Lão gia, ông hãy yên tâm, tôi là người Trung Quốc.
- Chuyện này, chưa từng thay đổi, cũng sẽ không thay đổi.
Tần lão nhìn thấy dáng vẻ này của Trần Thương, cười không khép miệng lại được.
- Tốt! Tốt! Tốt
Hiện tại, nhìn thấy nhiều nhân viên nghiên cứu khoa học rời khỏi Trung Quốc.
Lão cũng lo lắng chuyện này:
- Cậu có cần gì thì cứ nói với tôi, nói với quốc gia, có thể thỏa mãn cậu, chúng tôi đều sẽ cố gắng
Trần Thương gật đầu cười cười.
Buổi trưa, anh được giữ lại ăn cơm.
Hai người cũng không tiếp tục nố về chuyện này.
Trò chuyện đều là những chuyện thú vị và gia trưởng.
Ông cũng không xem Trần Thương như người ngoài, anh rất có cảm tình với ông.
Trước đây cũng là vị này vỗ bàn nói muốn làm chỗ dựa cho Trần Thương
Lúc ăn cơm đến một nữa, có một ông lão đến.
Tần lão giống như hiến bảo giới thiệu:
- Lão Lý, nhìn, đây chính là bác sĩ của tôi
Số tuổi của ông lão cũng tương tự Tần lão gia, nhìn thấy Trần Thương, lập tức cười nói:
- Hại, Trần Thương, giáo sư Trần, đúng không
- Tôi nói này, Tần lão đầu, ông đó, chính là có vận khí tốt, nếu không thì bây giờ giáo sư Trần sao có thể bị ông cướp đến tay được?
Tần lão cũng không tức giận:
- Đây gọi là ánh mắt chiến lược
- Có một loại bên tên là: Sẽ mắc bệnh
Lão Lý cười cười:
- Được rồi, vận khí tốt, tôi so sánh không lại.
- Không để ý nhiều thêm một đôi đũa chứ?
Tần lão gia cười cười, cảnh vệ viên bên này đã mang bát đũa đến.
Lão Lý lấy ra một hũ rượu từ túi áo:
- Có muốn nếm thử không?
Sắc mặt Tần lão thay đổi:

- Chuyện này... Phải hỏi lãnh đạo
Ông lão sững sờ:
- Lãnh đạo? Ai có thể quản được Tần lão đầu chứ?
Tần lão gia nhìn qua Trần Thương:
- Giáo sư Trần đó
- Về phương diện sức khỏe, tôi phải phục tùng theo lãnh đạo
Mọi người nhất thời cười lớn lên.
……
Tần lão không thể uống rượu là Trần Thương nói
Thuật cắt bỏ đầu tụy, hơn nữa còn tiến hành kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa.
Trần Thương cũng là đề phòng cẩn thận.
Vì thế Tần lão cũng không dám uống.
Lão Lý lại vui vẻ cùng uống một ly nhỏ với anh.
Lão Tần nhìn thấy liền chảy nước miếng.
Một bữa cơm ăn gần hai tiếng đồng hồ, thức ăn bị hâm nóng lại một lần.
Lão Tần chuẩn bị đi báo cáo, mà Trần Thương cũng chuẩn bị rời khỏi.
Thế nhưng ngay lúc này, lúc lão Lý đứng dậy chuẩn bị trở về, cơ thể của ông ấy đột nhiên lắc lư.
Cảnh vệ thấy thế, liền vội vàng đỡ ông lão qua một bên, cẩn thận đỡ ông ấy ngồi xuống.
Lão Tần sững sờ, lập tức trầm mặc một lát:
- Cái ông già này... Chứng bệnh chóng mặt lại tái phát sao?
Lão Lý nhắm mắt lại, cũng không lên tiếng, trong miệng nói:
- Ông đừng nói chuyện với tôi, tôi ngất, ái ô... Mắt mở không ra
- Thật là khó chịu
- Không được, để tôi nằm xuống, tôi cảm thấy trời đất đang xoay chuyển.
Cảnh vệ cũng xem như là thường xuyên thấy, biết rõ lão gia là chóng mặt, kinh nghiệm phong phú, cẩn thận đỡ lão gia từng li từng tí.
Tình huống như thế này, cũng không phải là ngày một ngày hai.
Loại tình huống này, nghỉ ngơi một chút là đỡ hơn nhiều, bình thường thời gian phát bệnh cũng không quá 10 phút.
Trần Thương bên này khẽ nhíu mày:
- Lão gia tử làm sao thế?
Lão Tần không nhịn được nói:
- Chứng chóng mặt, là bệnh cũ rồi, thường xuyên tái phát.

- Không sao đâu, đừng lo lắng, loại bệnh này, tôi hiểu rõ, qua một lúc nữa là sẽ hết

Sau khi Trần Thương do dự một lúc, gật đầu.

Thế nhưng... Sau khi qua 7-8 phút, bệnh choáng váng của lão gia hình như bắt đầu nặng thêm.

- Không được không được! Đầu tôi choáng muốn nôn ra luôn rồi

Trần Thương vội vàng đi qua:

- Nào, để tôi xem là có chuyện gì?

Cảnh vệ do dự.

Trần Thương dù sao cũng là bác sĩ.

Hiện tại, lão Lý đã choáng váng đế mức không nói lời.

Cảnh vệ có chút lo lắng.

Chương 1719: Tôi... Không Choáng Nữa

Lúc bình thường, hiện tại về sau sẽ đỡ hơn nhiều, thế nhưng hôm nay tại sao lại không có chuyển biến tốt chứ?

Mà Tần lão gia cũng khẽ nhíu mày, nói với cảnh vệ viên:

- Để giáo sư Trần xem thử

Cảnh vệ viên lúc này mới gật đầu.

Sau khi Trần Thương đi qua đó, đứng đối diện Lý lão gia, nói với cảnh vệ viên:

- Anh giúp tôi đỡ ông ấy.

Cảnh vệ liền gật đầu

Trần Thương muốn phán đoán là nguyên nhân gây chóng mặt của lão gia tử.

Bình thường mà nói, chóng mặt chia làm hai loại, chóng mặt tính trung tâm và tính xung quanh.

Nếu như là bệnh chứng choáng mặt tính trung tâm, có lẽ sẽ khá phiền phức hơn, chủ yếu là thiếu máu tuần hoàn sau, ảnh hưởng đến giây thần kinh tiền đình gây cảm giác khống chế về phương hướng và không gian, từ đó sinh ra một loại chóng mặt.

Loại tình huống này, Trần Thương cũng không còn cách nào, nhất định phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện.

Thế nhưng... Nếu như là tính xung quanh gây ra chóng mặt, thì Trần Thương vẫn có vài biện pháp.

- Lão gia tử, ông có thể nghe thấy lời tôi nói không?

Trần Thương đi đến bên cạnh, dò hỏi.

m thanh không lớn không nhỏ.

- Có thể.... ai da, hôm nay có chuyện gì thế?

Trần Thương nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Chóng mặt tính vị trí phát lành tính là tổn thương liên quan đến ống bán nguyệt, thường không ảnh hưởng đến thính giác.

Tương tự, chóng mặt tính trung tâm sẽ làm cho thính giác giảm xuống.

Vì thế, tin tức này là một chuyện tốt đối với Trần Thương.

Vị trí chóng mặt phát lành tính thực chất chính là Vertigo

Sau khi cảnh vệ viên giúp đỡ đỡ lấy ông ấy, Trần Thương nói với lão Lý.

- Ông ơi, ông hãy mở to mắt, tôi xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không được không được! Không mở ra được, mở ra liền choáng váng không chịu nổi

Vào giờ phút này, lão Lý là nhân vật vân phong quát tháo quân sự và chính trị trong mấy chục năm, thật sự sợ hãi

Bệnh tật thật sự là một thứ khiến cho tất cả mọi người đều sợ hãi

Trần Thương thấy thế, chỉ có thể an ủi:

- Sẽ không sao đâu, ông mở to mắt ra, tôi nhìn một chút là được, nhìn một chút sẽ không choáng nữa

- Lừa người... đã biết bao nhiêu người nói như thế, mỗi một người đều chữa khỏi

Câu nói này của ông ấy khiến cho Trần Thương cười khổ

- Tôi không phải là người bình thường

Trần Thương chỉ có thể đi con đường không bình thường.

Tần lão vốn dĩ còn có chút lo lắng, thế nhưng bây giờ lập tức không nhịn được được cười lên.

- Lý lão đầu à, ông có được hay không vậy? Ngay cả mở mắt ra cũng không dám

- Ông đừng nói lời phách lối, chuyện không xảy ra ở trên người ông. Ai u... choáng chết tôi rồi.

Ngay lúc này, Trần Thương cho cảnh vệ viên một ánh mắt.

Anh quyết định

Dùng sức mạnh

Không sai.

Sau khi cảnh vệ viên nhìn thấy ánh mắt đó của Trần Thương, trong lòng lập tức có chút hồi hộp.

Chuyện này... Nếu như bản thân nghe lời của Trần Thương, nói không chừng sẽ bị Lý lão xử bắn không?

Nhưng, nhìn thấy tướng quân Trần nháy mắt ra hiệu với mình.

Thôi vậy... Mạo hiểm một lần vậy.

Trong lúc nói, cảnh vệ viên cắn răng một phát, gật đầu tỏ ý đối với Trần Thương.

Trần Thương tỏ ý OK

Trong lúc nói chuyện, anh ra tay chắc chắn và hung ác, dùng tốc độ cực nhanh, dứt khoát mở mí mắt của ông ấy ra.

Vốn dĩ ông ấy đã nhắm chặt mắt, đột nhiên cảm thấy bị tách ra, sau đó bên trong mắt xuất hiện một khuôn mặt

Lý lão giận tím mặt

Thật là to gan... Lại dám đụng đến mắt của tôi.

Thế nhưng, bây giờ, Trần Thương bắt đầu tinh tường tiến hành phán đoán tỉ mỉ và kỹ càng về bệnh của ông ấy

- Thời gian rung giật nhãn cầu liên tục

- Rung giật nhãn cầu... rung gật nhãn cầu bên phải khá mạnh, bên phải là bên bị ảnh hưởng... nếu cứ như vậy... là bệnh chứng trình độ quản thạch.

....

Trong mắt Trần Thương giống như là một chiếc máy tính siêu mạnh, nhanh chóng sử dụng tất cả các tài nguyên có hạn.

Trần Thương nhận được chẩn đoán bệnh, không hề quan tâm đến ông ấy đang tức giận.

Lập tức bắt đầu thao tác

Vào lúc này, khi Trần Thương đeo bao tay cảm ứng vào.

Kinh ngạc phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ

Anh dường như có thể cảm giác được vị trí của Vertigo bằng cách sử dụng biểu đồ bốn chiều.

Điều này liên quan đến một vấn đề

Cái gì là Vertigo?

Vertigo chủ yếu là do viêm tai trong tiến vào ống bán nguyệt, theo sự vận động của đầu, các viêm tai di chuyểnn trong ống bán nguyệt dưới tác động của trọng lực, dẫn đến tuyến dịch limpha chảy không đồng đều, gây ra hoạt động tiền đình của ống bán nguyệt bị ảnh hưởng, sau đó xuất hiện chóng mặt tính vị trí và rung giật nhãn cầu, là chứng bệnh sỏi thân trong ống bán nguyệt.

Mà mục đích điều trị cũng rất đơn giản

Đương nhiên, nói thì là đơn giản, là đưa Vertigo lệch vị tận khả năng khôi phục lại vị trí.

Đây chính là phương pháp khôi phục Vertigo trong truyền thuyết

Ngay lúc này, chỉ nhìn thấy Trần Thương đỡ đầu của lão gia tử quay sang phải góc 45 độ, sau đó, không có bất kì cái gì dừng lại, nhanh chóng đưa bệnh nhân ngửa ra sau, đầu lệch hơn 20 độ so với phương ngang

Lúc này, anh quả quyết mở mắt của Lý lão ra, sau khi rung giật nhãn cầu và chóng mắt biến mất, lại đưa đầu bệnh nhân về hướng khỏe mạnh cạnh chuyển 90 độ

Lúc này, anh rõ ràng cảm thấy được sỏi tai đang chuyển dời đến chân bên.

Kết thúc thành công

Mà ông ấy đang chuẩn bị chửi ầm lên.

Dù sao bất kể là ai bị người khác hành hạ như vậy thì cũng sẽ tức giận, càng huống chi đây là đại lão một phương.

Cảnh vệ viên nhìn thấy Lý lão tức giận, đứng dậy nhìn chằm chằm.

Chỉ vào Trần Thương đang muốn chửi ầm lên

Mà anh lại mỉm cười nhìn ông ấy.

Lý lão chỉ vào Trần Thương, lúc đang muốn mắng chửi, đột nhiên sững sờ

- Hả? Tôi... không choáng nữa

- Tôi vậy mà không choáng nữa

Lão gia tử ngạc nhiên nói.

Trần Thương cười cười một tiếng, mà không nói

.....

Lý lão thật sự bị sững sờ ngay tại chỗ

Mình không còn chóng mặt nữa?

Thật sự không choáng nữa

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ vừa rồi giáo sư Trần Thương...

Nghĩ tới đây, Lý lão thật sự bị sững sờ ngay tại chỗ

- Giáo sư Trần... Chuyện này... Vừa rồi cậu?

Ông ấy nhớ lại dáng vẻ đem đầu mình làm bóng chơi của Trần Thương khi nãy, đột nhiên hiểu ra

- Là đang điều trị chứng chóng mặt cho tôi sao?

Trần Thương ung dung thản nhiên nhẹ gật đầu, cười cười, không nói gì.

Ông ấy thấy anh mỉm cười, bấy giờ lão gia tử mới nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi suýt chút nữa mình đã không nhịn được chuẩn bị mắng chửi người, lập tức đỏ mặt.

Trong lòng cảm thấy hổ thẹn không thôi

Bởi vì đột nhiên cảm thấy sự chênh lệch của trình độ và đẳng cấp, chuyện này... Tính ra mình còn không bằng một người trẻ tuổi.

Giáo sư Trần người ta có lòng tốt chữa bệnh cho mình, kết quả... Ngược lại bản thân mình thì hay rồi, không những không hiểu, ngược lại còn mắng chửi người ta, thực sự là phụ lòng tốt của người ta.

Nghĩ tới đây, Lý lão úc động trong lòng, cũng phức tạp, cũng hổ thẹn.

- Giáo sư Trần, thực xấu hổ quá, tôi đã hiểu lầm anh

- Vừa rồi... Tôi thật... Xin lỗi.

Trần Thương cũng không để ý, dù sao anh cũng khá hiểu tâm lý của bệnh nhân.

Một người ở khi bị chóng mặt, rất dễ sinh ra một loại lo nghĩ và tâm tình bất an.

Đặc biệt là những lúc cảm thấy không gian mất đi cân bằng thế này, có một loại ý thức bảo vệ bản thân mãnh liệt, đây là điều khó tránh khỏi, giống như cảm giác vớ được cọng cỏ cứu mạng.

Chương 1720: Sẽ Không Tái Phát

- Không sao, lão gia tử, hiện tại cảm thấy thế nào?

Bỗng Lý lão muốn đứng lên.

Nhân viên cảnh vệ vội vàng tiến lên đỡ:

- Ngài chậm một chút.

Ông lắc đầu:

- Không sao, cậu đừng động vào tôi, tôi thấy tự mình rất ổn

Nhân viên cảnh vệ hơi do dự, lỡ như mà ngã, lỗi mà mình mắc phải là sai lầm về chính trị

Anh ta nhìn Trần Thương, vẫn có chút không yên lòng, nghi ngờ hỏi:

- Thật sao?

Trần Thương tỏ ý:

- Không có chuyện gì, cứ thử một chút.

Ông cũng trực tiếp nói:

- Thật không có chuyện gì, cậu cứ yên tâm đi

Nói xong, Lỹ lão đi qua đi lại, cảm giác cả người đã tốt hơn nhiều.

Đừng nói đến chóng mặt trong đầu, hiện tại một chút cảm giác cũng không có.

Có vẻ như... có vẻ như cơn chóng mặt vừa rồi chỉ là ảo giác.

Thậm chí, ông còn bày cái ra dáng vẻ Thái Cực quyền Bạch Hạc Lưỡng Sí, tựa như mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo giác

Thế nhưng, cơn chóng mặt khiến trước mắt ông lão tối sầm, cảm giác khi nãy rõ mồn một trước mắt, dĩ nhiên biết đây không phải là ảo giác.

Ông chính là lãnh đạo cấp cao, bị bệnh cũng có bác sĩ chăm sóc sức khỏe đặc biệt.

Chính vì lẽ đó, ông càng rõ ràng hơn tình huống của bản thân như thế nào.

Chóng mặt là bệnh cũ của ông, thế nhưng bệnh nấm tai của ông tương đối đặc biệt.

Mà thủ pháp phục vị lại không có cách nào sử dụng máy móc, hoàn toàn dựa vào thủ pháp và cảm giác của bản thân.

Điều này nâng cao trình độ và kỹ thuật của bác sĩ.

Thế nhưng, tình huống của Lý lão lại đặc biệt, bằng không không thể nào đến bây giờ vẫn mãi chưa khỏi.

Nghĩ tới đây, ông càng thêm thay đổi cái nhìn về Trần Thương, thậm chí có một loại triệu chứng sỏi mật đặc biệt.

Vị trí bị kẹt của loại nấm tai này rất đặc biệt, cộng thêm cấu trúc cơ thể được đặc tính hóa, khiến thủ pháp phục vị rất khó thành công

Đối với việc phẫu thuật mà nói... Căn bản không cần thiết.

Đơn giản là bởi vì nếu như phẫu thuật, tạm thời không bàn đến xác suất thành công, nguy hiểm lớn chừng nào đây?

Đây là một lão nhân cấp quốc gia

Bao nhiêu tuổi

Hơn nữa Lý lão đã trải qua bao nhiêu danh y?

Ngay cả những đại lão cấp đỉnh về khoa nội thần kinh ở nước ngoài cũng đã gặp không ít.

Xã hội bây giờ, đây chính là phương thức ngoại giao quan trọng nhất.

Ví dụ như Đông y nhà tôi rất giỏi, thái tử nước bạn hơi yếu, chúng tôi có thể trữa khỏi, đây chính là một loại hình thức ngoại giao vô cùng tốt.

Tương đối hiếm trong lĩnh vực y học, nhưng trên lĩnh vực nghệ thuật có chút bình thường.

Ví dụ như các buổi biểu diễn mang tính chất ngoại giao, đoàn nghệ thuật, buổi hòa nhạc, đặc biệt là những bậc thầy về thư pháp và hội họa, tác phẩm của bọn họ thường được coi là tinh hoa của đất nước và trở thành vật trao đổi của quốc gia

Nhưng, hiệu quả trị bệnh vẫn không quá rõ rệt.

Đây là kể từ khi Lý lão nhiễm bệnh đến nay, lần đầu tiên nhận được hiệu quả trị bệnh tức thì và rõ ràng như vậy.

Nói thật, ông thật sự vui mừng không thôi

Loại cảm giác này còn hạnh phúc hơn so với nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa.

Hiện tại bốn chuyện vui trong đời thì có hai chuyện là nắng hạn gặp mưa rào và tha hương gặp người quen cũ đã sớm không còn được coi trọng khi có sự phát triển kỹ thuật của nhân loại và sự phát triển kỹ thuật của giao thông tiện lợi, mưa nhân tạo.

Cũng tại đêm động phòng hoa chúc, khi tên đề bảng vàng.

Thế nhưng, đây đều là đoạn việc vui của nửa đời trước.

Việc vui của nửa sau hẳn là tăng thêm một chút: khi thuốc đến thì khỏi bệnh

Cuộc đời là một lịch trình liên tục phấn đấu, bao gồm cả quá trình đấu tranh cùng bệnh tật.

Lý lão là người quyền cao chức trọng, vẫn như thường không thể tránh khỏi.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trần Thương xuất hiện khiến căn bệnh chóng mặt quấy nhiễu ông nhiều năm chợt có hy vọng, loại hạnh phúc này thật sự rất mãnh liệt.

- Giáo sư Trần... Tôi đây là... Tạm thời giảm bớt? Có thể duy trì bao lâu?

Lý lão có chút vui mừng hỏi.

Trần Thương sững sờ:

- Bao lâu?

Lý lão hiểu rõ, nhất định là yêu cầu của mình quá cao.

Không cần quá lâu, một hai tuần cũng được rồi

Nghĩ tới đây, Lý lão có chút ngượng ngùng nói:

- Giáo sư Trần... Anh xem thử một chút, có thể làm bác sĩ của tôi hay không?

- Định kỳ giúp tôi kiểm tra đầu, tôi thật sự quá sợ loại cảm giác hôn mê kia, trời đất quay cuồng, cảm giác cả người đều không ổn.

- Anh yên tâm, nếu như không tiện, tôi đến phòng khám bệnh của anh cũng được.

Tần lão nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của Lý lão đầu, sau khi ngẫm nghĩ cũng có chút xúc động

Dù sao Lý lão đầu là người thế nào cơ chứ? Tính khí nóng nảy như trâu, còn cãi nhau với đại lãnh đạo.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cái tên này nhìn Trần Thương thật sự còn thân thiết hơn so với con trai ruột

Tuy nhiên vị giáo sư Trần này cũng thật là lợi hại.

Căn bệnh này của Lý lão đầu còn là một chứng bệnh khó chữa, bao nhiêu chuyên gia cũng không trị khỏi được, hiện tại đột nhiên gặp tình huống này, không thể không ngạc nhiên.

- Giáo sư Trần, thật ra lão Lý là người rất tốt.

Tần lão cũng muốn nói đỡ cho đối phương.

Lý lão đầu nghe xong, vội vàng gật đầu:

- Không sai,gGiáo sư Trần, tôi thật sự rất tốt...

Trần Thương không nhịn được xấu hổ một trận:

- Không, tôi không có ý này, tôi muốn nói là không cần điều trị thường xuyên nữa.

Hai người liếc nhau, lập tức nhíu mày.

Lý lão gia tử nhỏ giọng nói:

- Không phải nói loại bệnh này rất dễ tái phát sao?

Tần lão phụ họa.

Trần Thương cười cười:

- Đó là bởi vì phương pháp phục vị không triệt để

Không sai

Vừa rồi khi Trần Thương phục vị, rõ ràng cảm thấy tình huống của ông ấy đặc biệt, vốn là ống dẫn kì lạ, rất khó để phục vị, nhưng một khi phục vị thành công thì tỉ lệ tái phát cũng không lớn.

Vì lẽ đó Trần Thương cười cười, nói với ông lão:

- Trong vòng một năm chắc là sẽ không tái phát.

- Hơn nữa... Tôi bảo cả đời không tái phát

……

Lý lão nghe thấy lời này của Trần Thương, đầu tiên là có chút khó tin

Tiếp đó ông vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ

- Thật sao?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Đương nhiên

Trong lúc nhất thời Lý lão hài lòng đến nỗi không biết làm sao.

Ông quá vui mừng

- Giáo sư Trần, chuyện này... Thật đúng là cám ơn ngài

- Thật sự là, aizz, cái đầu này của tôi bị choáng nhiều năm như vậy, chỉ trong chốc lát mà đã khỏi rồi?

Tần lão không nhịn được bật cười:

- Sao thế? Ông vẫn chưa thích ứng được à?

- Đi! Lão Lý, ông cũng đừng khách khí, về sau có chuyện tốt gì thì nghĩ tới tiểu Trần của chúng tôi một chút, thế không phải tốt sao?

- Đúng! Đúng! Đúng

Lý lão gia tử không ngừng gật đầu:

- Phải đó, sau này giáo sư Trần có gì cần tôi giúp thì cứ việc nói

.....

Lúc xế chiều, Lý lão vì để cảm ơn Trần Thương, tự mình đưa anh trở về bệnh viện đi làm.

Đương nhiên, là cảnh vệ lái xe, ngồi trên xe, Trần Thương và Lý lão cười cười nói nói.

Đột nhiên cảm thấy những vị đại lão này cũng không khó ở chung như vậy.

Nếu như nhân viên cảnh vệ nghe được lời này, nhất định sẽ oán thầm nửa ngày.

Đến bệnh viện, Lý lão gia tử cũng không nhàn rỗi, tự mình đưa Trần Thương về, sau đó ông nhìn nhân viên cảnh vệ:

- Đi thông báo với viện trưởng là tôi đã tới.

- Ừm... Tới đo huyết áp! Yêu cầu này hợp lý lắm.

Ông cảm thấy, mình phải giúp cho Trần Thương nở mày nở mặt, thuận tiện đánh tiếng với viện trưởng, không thể để bọn họ khi dễ bác sĩ Trần của chúng ta.

Chương 1721: Chú Bác Sĩ, Mau Cứu Cháu

Ngô Đồng Phủ thấy Lý lão tới, cũng sửng sốt một chút.

Thế nhưng, cuộc nói chuyện này, càng nghe càng thấy có gì đó không đúng...

Đây là thế nào?

Không phải Trần Thương đã kết hôn sao?

Làm sao cứ có cảm giác lão già này hình như muốn gả con gái cho Trần Thương vậy?

Nghe lời uy hiệp 'có thiện ý' của Lý lão, Ngô Đồng Phủ dở khóc dở cười nói:

- Thủ trưởng, Trần Thương, cậu ấy chỉ tới chỗ chúng tôi bồi dưỡng mà thôi, tôi cũng thực sự không có cách nào thăng chức Phó viện trưởng cho người ta

Ông sững sờ, lập tức liếc mắt, ý rất rõ ràng: Sao không nói sớm, lãng phí thời gian dài của tôi như vậy.

...

...

Trần Thương cũng không nhàn rỗi.

Vừa tới bệnh viện, sau khi lão Mã thấy Trần Thương, ánh mắt sáng lên, vội vội vàng vàng đi tới:

- Thương nhi, đi đâu thế? Tôi còn thấy có một vị đại lão đưa cậu trở về! Còn cả quân đội kia... Có chút lợi hại nha

Trần Thương liếc mắt, anh cảm thấy lão Mã hẳn là họ cẩu, họ Mã không phù hợp phong cách của anh ta, cái mũi này cũng quá dài.

- A.

Trần Thương ồ một tiếng, đi về hướng quầy y tá.

Lão Mã thấy thế, lập tức sửng sốt một chút:

- Nha!? A là có ý gì?

Dương Khiết cười nói:

- Chủ nhiệm Mã, chính là không muốn để ý đến anh đó

Lão Mã nghe xong, bất đắc dĩ thở dài, đối với Dương Khiết, lão Mã thực sự không thể nói lại

Dù sao, người ta động một chút lại buông một câu: Nghịch tử, đã quên ân bồi dưỡng rồi

Lão Mã thuộc về loại người mặc sức cho người ta đùa giỡn, thậm chí... Cũng thích pha trò.

Tuy anh ấy đã hơn bốn mươi tuổi, tâm tính lại như hơn hai mươi, luôn có một loại bản lĩnh cứng cỏi.

Khi hai người đang đùa giỡn bên này, có một người đàn ông ôm một đứa bé đi đến, bên cạnh có một người phụ nữ đi cùng.

Tuổi của hai người họ không lớn lắm, cũng khoảng ngoài ba mươi, đứa trẻ là một bé trai, chừng bốn năm tuổi.

Chẳng qua là đứa bé không khóc, chỉ nước mắt lưng tròng.

Thế nhưng người phụ nữ lại đang cười

Không sai

- Bác sĩ, tôi...

Người phụ nữ vuốt mặt, rất muốn đăng ký, nhưng đột nhiên không biết đứa bé có triệu chứng gì.

Người đàn ông ôm đứa bé cũng xấu hổ ở nơi đó dỗ con.

- Được rồi, là ba gạt con, trêu chọc con...

- Con đừng khóc, con trai, thật đó, ba chỉ đùa con thôi

Khi người phụ nữ đang muốn đăng ký, Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Chào cô, sao vậy? Đứa nhỏ không thoải mái sao?

Vào lúc này, bé trai vội vàng tránh khỏi cái ôm của người đàn ông, chạy về phía Trần Thương.

- Chú bác sĩ, mau cứu cháu, cháu không muốn chết, cháu muốn khám bệnh...

Vào lúc này, Trần Thương nhìn thấy khuôn mặt của cậu bé, lập tức sững sờ, lão Mã cũng trợn mắt há mồm.

Dương Khiết không cẩn thận cười phì một tiếng.

Bởi vì trên mặt cậu bé đang trang điểm, lung tung, son môi, phấn mắt, cái gì cũng có, cả người trông giống hệt yêu quái

Mấu chốt là... Đứa nhỏ này đã trang điểm còn khóc, càng thêm buồn cười.

Trần Thương cũng là cậu bé nói đến cho sững sờ.

Sao lại… không muốn chết?

- Xảy ra chuyện gì vậy, anh bạn nhỏ, không thoải mái ở đâu?

- Mẹ nói cháu sẽ chết... Chú Bác sĩ, mau cứu cháu với.

Cậu bé nước mắt lưng tròng, rất sợ hãi.

Người phụ nữ không nhịn được trực tiếp bật cười một cái.

Cậu bé thấy thế, sốt ruột

Trừng mắt nhìn người phụ nữ, một bộ dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận buồn bực bi bô nói:

- Mẹ, mẹ chỉ có một mình con là con trai, mẹ còn cười

- Nếu như con chết rồi, ai sẽ chọc cho mẹ vui vẻ. Ai ăn cơm với mẹ, ai giặt bít tất cho mẹ

Được rồi, vốn Trần Thương và lão Mã không muốn cười, nhưng khi đứa nhỏ này chảy nước mắt, khóc rất thương tâm nói câu nói này, bọn họ cũng không nhịn được

Lúc này hình ảnh thực sự là có chút buồn cười.

Cậu bé lau nước mắt, trang điểm càng nhòe

Người phụ nữ nhịn không cười nữa:

- Không có việc gì, con trai, thật không có chuyện gì đâu.

- Ăn phải son môi không sao đâu

Đứa bé tan nát cõi lòng nói:

- Làm sao lại không có chuyện gì, có chuyện đó

- Con cũng sắp chết rồi, còn không có việc gì

- Mẹ, là con lừa hai người, thật sự thì con đã ăn son môi của mẹ, con còn ăn nhiều như vậy nữa, nước hoa con cũng liếm một ít.

- Bác sĩ, mau cứu cháu đi có được hay không, cháu không dám nữa.

Nói đến đây, cậu bé mở to đôi mắt sương mù mông lung ôm lấy chân Trần Thương:

- Chú Bác sĩ, van cầu chú, cháu không muốn chết...

Người đàn ông ở bên cạnh cũng dở khóc dở cười, nói với anh:

- Hôm nay về nhà phát hiện đứa nhỏ này lấy đồ trang điểm của mẹ nó ra nghịch, tự vẽ vợi lên mặt mình... chuyện này, cứ như vậy

- Sau đó, còn ăn một chút son môi.

- Mẹ của nó trở về nhìn thấy thì rất tức giận

- Hỏi nó sao son môi hết rồi?

- Đứa nhỏ này sợ cô ấy đánh nó nên sợ, nói mình bôi, sau đó đứt mất.

- Mẹ thằng bé tức giận nên đã hù dọa nó, nói những thứ này có độc, ăn son môi sẽ chết.

- Kết quả... Cứ như vậy, sợ quá nên khóc, nhất định phải nói mình sắp chết, dỗ thế nào cũng không được. Kỳ thật cũng không ăn bao nhiêu, chỉ một chút xíu, không có độc.

- Nhất định phải đến gặp bác sĩ! Chúng tôi nói cái gì cũng không tin

Trần Thương nhìn đứa bé đang ủy khuất, cũng buồn cười nở nụ cười.

Anh xoa đầu đứa bé, nghiêm túc nói:

- Hiện tại, chú có thể cứu cháu, thế nhưng... Lần sau chưa chắc chú đã cứu được cháu, về sau không được ăn thứ gì linh tinh, có được hay không?

Cậu bé rất có tín nhiệm với bác sĩ

Giống như trẻ nhỏ tin tưởng và ngưỡng mộ cảnh sát vậy.

- Được! Chú, cám ơn ngài, cháu không muốn chết...

Trần Thương vừa nói vừa đi tới quầy y tá, lấy ra một chai glucose, đàng hoàng bước ra ngoài:

- Hôm nay trở về thì cháu hãy uống cái này, vậy là được

- Thế nhưng, cái này chỉ có một bình, sau này không có nữa.

…….

Cậu bé ôm glucose vào trong ngực như nhặt được báu vật, cẩn thận từng li từng tí như sợ làm mất, như đây chính là sinh mệnh duy nhất của mình.

- Chú bác sĩ, bây giờ cháu uống luôn có được hay không? Cháu sợ mẹ cháu sơ ý sẽ làm mất nó...

Lời này vừa nói, Trần Thương suýt nữa thì bật cười.

Người phụ nữ đứng ở phía sau, không để ý đến việc con trai bôi nhọ mình, ngược lại chỉ cười khổ.

Trần Thương bảo Dương Khiết mở glucose ra, cũng không nhiều, là một bình nhỏ 100 ml.

Cậu bé cầm lên uống cạn.

Khi đứng trước sinh mệnh, cậu bé lựa chọn bình ‘nước thần’ này.

Sau khi uống xong, cậu bé vỗ bụng, hưng phấn nói:

- Chú bác sĩ, quả nhiên cháu đã khỏe rồi! Cám ơn ân cứu mạng của chú

Lão Mã đứng bên cạnh mặt mày tím tái, Trần Thương gật đầu:

- Trở về nhớ nghe lời, đừng ăn uống linh tinh, thứ này chỉ có một bình duy nhất thôi.

Cậu bé thận trọng nhẹ gật đầu, giống như đang nhận sứ mệnh quan trọng

Tiếp đó nó nhìn qua mẹ, thở dài, đi đến bên cạnh người phụ nữ, tiếp đó chủ động vươn tay:

- Dắt con đi, cẩn thận đừng để con lạc mất...

Người phụ nữ gật đầu cười:

- Được rồi, nam tử hán của mẹ, mẹ sai rồi

Cậu bé thở dài:

- Aizz...

Sau một tiếng thở dài đó, thậm chí còn đưa tay lên vỗ trán, cũng không biết học ai, tóm lại rất thú vị.

Chương 1722: Một Gia Đình Thú Vị

Hình như là bởi vì gặp phải người mẹ như thế này, có chút không thể ngừng lo

Người đàn ông nghe thấy tiếng thở dài này, cũng không nhịn được bật cười.

Cậu bé quay người:

- Ba cũng đừng có cười, nhanh đi lái xe nha.

Người đàn ông gật đầu rời đi.

Cậu bé nhìn ba của mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu, cha mẹ ngày nay thật không khiến người ta bớt lo được

Người phụ nữ nắm tay cậu bé đi ra bên ngoài.

Cậu bé nhếch miệng nói:

- Mẹ không thể sơ ý chủ quan đâu đấy, phải chú ý đến con

- Nếu như con chết rồi, ai cùng mẹ...

- Mẹ, ai nha, mẹ có thể đi bộ đừng chơi điện thoại di động hay không, nhìn đường kìa... Aizz

m thanh càng ngày càng nhỏ.

Sau khi ra đến cửa bệnh viện, Trần Thương và lão Mã nhìn nhau, lập tức ha ha ha cười lớn.

Đứa nhỏ này, thực sự là quá... Rất thú vị. Phải nói rằng gia đình này đều rất thú vị.

Dương Khiết dở khóc dở cười nói:

- Đứa bé này, thật sự là khiến người ta dở khóc dở cười.

- Đây có lẽ là bậc phụ huynh khó đỡ nhất mà nó từng gặp phải

- Ha ha...

Lão Mã ở bên cạnh cũng vuốt mặt:

- Đứa nhỏ này thú vị thật, hai ngày này trở về tôi phải cố gắng một chút, phải thật nỗ lực

- Mẹ nó, trẻ nhỏ càng ngày càng tinh ranh, tôi đây phải cố gắng nặn ra một đứa, thằng nhóc này cũng không tệ

Đúng vậy.

Mọi người đều bị đứa bé này làm cho yêu thích.

Buồn cười, khiến ai nhìn thấy đứa trẻ này đều cảm thấy yêu thích.

Một nhà ba người này đi cùng một chỗ cảm giác cũng không tệ.

Bệnh viện luôn luôn có đủ chuyện thú vị và bất đắc dĩ, làm việc trong môi trường như vậy, thật sự rất cần có tố chất tâm lý nhất định.

.....

Phòng nhân sự của tỉnh Đông Dương đã có thông báo cụ thể, sắp tới có báo tuyển dụng nhân viên lên trên.

Sau khi tin này được ban xuống, Trần Thương rất quan tâm.

Sau khi một nhóm nhân viên này được tuyển dụng trở lại, sẽ trở thành thành viên trong nhóm của Trần Thương.

Đối với Trần Thương mà nói, tòa nhà cấp cứu của tỉnh nhị viện Đông Dương tuyệt đối là điều mà anh quan tâm nhất, cũng là một chuyện nghiêm túc nhất lúc này.

Ngày hôm sau vừa hay là thứ bảy, chủ nhật, Trần Thương dẫn theo Tần Duyệt trở về An Dương.

Dù vậy, khi đến bệnh viện đã khoảng mười một giờ trưa, Thường Lệ Na đang trực ban, thấy Trần Thương và Tần Duyệt tới thì mắt lập tức sáng lên.

- Ái chà chà, ma quỷ, còn biết quay về cơ à

Tác phong của Thường Lệ Na vẫn như trước.

Không bao lâu, Vương Dũng nghe thấy tiếng vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng làm việc, sau khi thấy Trần Thương, mắt sáng lên:

- Trở về rồi à, chủ nhiệm Trần

Trần Thương cười cười, có một đoạn thời gian không gặp Vương Dũng, cả người đã thành thục hơn rất nhiều.

Phía sau anh ta còn đi theo hai nghiên cứu sinh.

Con người chính là như vậy, cái họ cần chính là rèn luyện, từ năm trước đến năm nay, Vương Dũng đã có tiến bộ rất lớn, điều này đương nhiên không thể không có công một tay bồi dưỡng của Lý Bảo Sơn.

Hôm nay, thứ bảy và chủ nhật, nhưng ở khoa cấp cứu vẫn có không ít người.

Buổi trưa, Tần Duyệt về nhà, Trần Thương không về, mà là cùng Vương Dũng tìm một nhà hàng nhỏ que thuộc, sau khi đi vào, chủ quán đã nhận ra hai người bọn họ.

Đây là chỗ cũ.

Đã từng, Trần Thương vì giúp Vương Dũng hoàn thành sát hạch, sau mỗi ngày tăng ca phẫu thuật, đến tiệm cơm này, gọi hai món ăn, kêu thêm hai bình bia ướp lạnh.

Hiện nay, trong nháy mắt, đã một năm trôi qua.

- Hiện tại, bệnh nhân nhiều chứ? Quản bao nhiêu giường?

- 25 giường.

Trần Thương sững sờ:

- Nhiều như vậy?

Khoa cấp cứu ở đây cũng không hơn gì so với trung tâm Cấp cứu ở thủ đô, tất cả có 70 giường, đây là sau khi mở rộng.

Một mình Vương Dũng lại quản 25 giường, như vậy rất áp lực.

Trần Thương lập tức tò mò:

- Thạch lão sư thì sao?

Vương Dũng cười cười:

- Bây giờ, Thạch lão sư tuyệt đối sẽ khiến anh giật cả mình

Lúc kết hôn Thạch Na phải trực ban nên không đi được.

Cho nên lúc đó Trần Thương cũng không thấy.

Trước đây công việc chủ yếu của Thạch Na là quản bệnh nhân, dù sao lúc ấy bị người chồng mình hết mực chăm sóc phụ tình, còn phải nuôi con nhỏ, hiện tại đón cha mẹ đẻ tới chăm cháu, đã có nhà, áp lực cũng vơi đi rất nhiều.

Vương Dũng mỉm cười nói:

- Hiện tại, Thạch lão sư đã tìm được đối tượng, hai người họ sắp kết hôn rồi

Trần Thương sững sờ, lập tức hiếu kỳ hỏi:

- Ai thế?

Vương Dũng xúc động một tiếng:

- Giảng viên của đại học y khoa, trước đây là bạn học với Thạch lão sư, lúc ấy sau khi biết được chuyện của Thạch lão sư, ngày nào cũng rất quan tâm, hiện tại hai người rất tốt.

- Hơn nữa, Dương lão sư người ta đường đường chính chính là một người đàn ông tốt, cưng chiều Thạch lão sư hết mực, mùa xuân thứ hai trong đời, đây mới là hạnh phúc.

Trần Thương nghe xong, đột nhiên hiếu kỳ nói:

- Đúng rồi, con trai của Vương Khiêm cũng sắp đầy tháng rồi nhỉ?

.....

Hai người cười cười nói nói, trong lúc bất tri bất giác đã uống ba bình rượu.

Giữa trưa, ba bình bia phối hợp với hai ba cái món ăn, hai người không biết như thế nào lại cầm đũa biểu diễn phẫu thuật.

Buổi chiều có người thay ca, bằng không Vương Dũng cũng không dám uống.

Nhóm người bọn họ của trước kia, hiện tại đều đã từng bước trở thành một phần không thể thiếu của khoa.

Buổi chiều, Trần Thương về nhà ngủ.

Sau khi tỉnh lại, Tần Hiếu Uyên ở trong thư phòng, thấy Trần Thương, hỏi một câu:

- Trong khoa đã chế định xong phương án thông báo tuyển dụng nhân viên chưa?

Trần Thương gật đầu, mở notebook ra, đưa ra một cái bảng biểu:

- Ừ, đã in ra, nhưng hơi nhiều người.

- Nhóm bác sĩ đầu tiên theo kế hoạch tuyển dụng của con là 50 người, trước tiên làm một cái khung, tiếp đó lần lượt tuyển dụng.

Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Tần Hiếu Uyên lập tức sửng sốt một chút:

- Năm mươi người...

- Aizz, con sẽ báo lên trên, cũng không biết Ủy ban Y tế và phòng nhân sự có duyệt hay không.

- Năm ngoái tất cả biên chế của bệnh viện chúng ta mới chỉ tuyển 30 người, hiện tại một cái khoa của con lại nhận năm mươi người, ha ha, không hổ là con

……..

Điều mà Tần Hiếu Uyên lo lắng không phải không có lý.

Bây giờ đang trong thời kỳ chuyển tiếp, biên chế ngày càng ít, bệnh viện đang dần dần hủy bỏ biên chế và thiết lập một phương thức tổng thể kết hợp giữa chế độ hồ sơ và chế dố hợp đồng.

Vì vậy, biên chế được đưa ra một năm ngày càng ít đi.

Một bệnh viện không thể cho 50 người chứ đừng nói đến một khoa.

Phòng biên chế nhân sự tỉnh không phải là không muốn đồng ý, nhưng danh ngạch có hạn, tỉnh Đông Dương vốn đã kém phát triển, tài chính có hạn nên ai cũng không muốn cung cấp.

Sau khi nghĩ về vấn đề này, Trần Thương cũng cảm thấy có lý.

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Chà, thật ra… Nếu nó được chấp thuận, ba đoán nó sẽ không khó coi, dù sao, cho ai hay không cho ai cũng tương đối phiền phức.

So với việc biên chế, chế độ hợp đồng thực sự không dễ dàng để thu hút nhân tài.

Xét cho cùng, với điều kiện của chúng ta, dù ở đâu thì mọi người cũng đều thích ba chữ ‘công việc chính thức’, đó là cái gọi là chén cơm manh áo.

Chương 1723: Mạnh Dạn Hơn Chút

Sau đó, Trần Thương gật đầu:

- Được rồi, ngày mai con sẽ đi, con sẽ bàn bạc với mấy người chủ nhiệm Lý về cách phân bổ 15 biên chế này.

Tòa nhà cấp cứu đã được xây xong, có tám tầng, và kế hoạch của Trần Thương là tách người ra.

Kế hoạch của Trần Thương là sử dụng tầng 1 làm phòng khám bệnh cấp cứu và sảnh cấp cứu, tầng 2 là phòng mổ cấp cứu riêng biệt, tầng 3 là khoa ngoại tổng hợp cấp cứu + khoa ngoại gan mật, tầng 4 là khoa ngoại tim mạch - lồng ngực cấp cứu, tầng 5 là khoa chỉnh hình cấp cứu + khoa ngoại tay, và khoa chăm sóc đặc biệt ICU ở tầng sáu, khoa nội thần kinh cấp cứu + khoa ngoại thần kinh ở tầng bảy, và khoa nội tổng hợp ở tầng tám.

Không thể nào, tám tầng thực sự là không đủ, chỉ có thể bao gồm càng nhiều phòng ban càng tốt.

Cứ như vậy, quy mô được tăng lên, và nhân sự phải được phân bổ.

Ngày hôm sau, theo kế hoạch ban đầu, mọi người tổ chức và bắt đầu một cuộc họp.

Thời gian eo hẹp và nhiệm vụ nặng nề, mọi người cần suy nghĩ kỹ càng.

Lý Bảo Sơn là Phó chủ nhiệm của tòa nhà cấp cứu, và ông chịu trách nhiệm quản lý chung với Trần Thương.

Sau đó, Trần Thương có kế hoạch lại lần nữa tiến hành đưa vào một nhóm nhân tài ICU.

Xét cho cùng, khoa cấp cứu và ICU thực sự bổ sung cho nhau, không thể thiếu nhau, Trần Thương không chú ý đến, chủ nhiệm Lý đã lâu không tham gia vào công việc của ICU và cũng ứng phó không nổi.

Trần Thương quyết định chiêu mộ nhân tài, và anh đã để cho sếp cũ là Trần Bỉnh Sinh làm chủ nhiệm khoa Ngoại tổng hợp + khoa ngoại gan mật.

Khoa ngoại Lồng ngực Trần Thương quyết định tuyển nhân tài, những nhân tài này cần phải chiếm chỉ tiêu.

Cuộc thảo luận diễn ra căng thẳng, ai cũng muốn có thêm một vài nhân tài cho bộ phận của mình.

Dù sao, đấy có thể được coi là được phân bổ.

Khó khăn nhất của khoa ngoại thần kinh và ICU là bộ phận cần được đánh bóng, Trần Thương chỉ có thể chiến đấu để có thêm nhân tài bằng chế

độ hợp đồng, hy vọng có thể giữ đến sau này

Sau một ngày thảo luận, cuối cùng danh ngạch đã được xác định, anh không dám trì hoãn quá lâu, liền vội vàng trở về thủ đô ngay trong đêm.

Hôm sau, bệnh viện báo hết chỉ tiêu.

Phòng biên chế nhân sự tỉnh đang lấy thông tin của từng bệnh viện, cũng cần tiến hành phê duyệt.

Tuy nhiên, sau khi nhân sự của tỉnh Nhị viện trình lên, phê duyệt đã được gửi trực tiếp cho trưởng phòng biên chế, là một người có khứu giác về chính trị rất nhạy bén, Lôi Doãn Đại biết phải làm thế nào.

Lập tức, ông cầm điện thoại gọi trực tiếp vào điện thoại của Tần Hiếu Uyên.

Lôi Doãn Đại không có chút kiêu ngạo nào.

Tuy là trưởng phòng biên chế nhưng ông cũng đảm nhận vị trí rất quan trọng.

Nhưng, Tần Hiếu Uyên là ai?

Đương nhiên, nói như vậy cũng không phải đang nói ông là hiệu trưởng trường đại học y khoa, là phó văn phòng giỏi cỡ nào.

Trên thực tế, hai người đều ngang hàng nhau, bộ phận biên chế là một bộ phận quan trọng của phòng nhân sự, Lôi Doãn Đại cũng kiêm vị trí phó phòng nhân sự.

Ngược lại, mặt mũi của Lôi Doãn Đại rất lớn.

Tuy nhiên, mấu chốt là Tần Hiếu Uyên này chính là cha vợ của giáo sư Trần Thương, đây là mấu chốt.

Trần Thương có một người cha đỡ đầu tên là Khổng Tường Dân ở Đông Dương, và một người bạn tên là Trịnh Quốc Đàm.

Nói xa hơn, Lôi Doãn Đại cũng không dám nghĩ đến.

Đây là tổ phó tổ chuyên viên của Ban Y tế Trung ương chuyên phục vụ các đồng chí lãnh đạo.

Anh ta không ngốc đến mức thách thức Tần Hiếu Uyên.

Thay vào đó, họ phải ưu tiên.

Vì vậy, ông chủ động gọi điện cho Tần Hiếu Uyên.

Sau khi Tần Hiếu Uyên nhận cuộc gọi, ông ngay lập tức mỉm cười và nói:

- Trưởng phòng Lôi, xin chào, xin chào. Có gì cần chỉ đạo sao?

Lôi Doãn Đại cười và nói:

- Lão Tần, anh đang nói móc tôi sao, chúng ta cũng đã quen nhau nửa đời người, còn chỉ đạo gì chứ

Tần Hiếu Uyên không vạch trần.

Bây giờ, Tần Hiếu Uyên ông thật sự có chút bành trướng nhỏ.

Rốt cuộc, ngay cả thị trưởng khi gặp ông ấy cũng sẽ cười nói vui vẻ, ông ta không dám và sẽ không cố ý truy tố gia đình ông ấy.

Trước đây, lãnh đạo các tỉnh, ban ngành này ít khi về tỉnh nhị viện mà thường là các đơn vị như Nhân dân tỉnh, Viện nghiên cứu tỉnh, Đông Đại nhất viện.

Nhưng gần đây thật lạ, kể từ khi Trần Thương kết hôn, khoa phục hồi chức năng tổi tàn của tỉnh nhị viện hiện tại đã khí thế ngút trời.

Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm khoa Phục hồi chức năng, người đang định về hưu bế cháu trai, cũng đã đề xuất 'Chỉnh hình cột sống tổng quá'-, càng làm thì càng tự tin.

Lôi Doãn Đại rất giỏi trong việc hòa đồng với mọi người, ông ta không nói nhiều về những thứ vô bổ này, nói thẳng:

Viện trưởng Tần, tôi không dài dòng nữa. Đó là về danh sách khai báo do bệnh viện của anh gửi cho tôi, tôi đã xem qua. Hiện tại, tôi nghĩ có chút vấn đề

Tần Hiếu Uyên cau mày

Quả thật, một khoa của khoa cấp cứu có thể duyệt được 15 người thì… cũng vẫn hơi khó, tốt hơn là từng bước hoàn thành trong ba đến năm năm.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, gật đầu nói:

- Ừm, Tiểu Trần cũng không hiểu chuyện, trưởng phòng Lôi chớ để ý. Cậu ấy vừa mới trở thành chủ nhiệm, cũng có tham vọng làm tốt công việc, vậy nên mới báo nhiều người một chút

Bây giờ tôi sẽ bảo cậu ấy làm lại cái khác…

Lôi Doãn Đại nghe vậy thì hơi sửng sốt, không phải Tần Hiếu Uyên đang đẩy mình vào hố lửa đấy chứ?

Tôi đâu có ý này?

Ông ta nhanh chóng giải thích:

- Khà khà, viện trưởng Tần, anh hiểu lầm tôi rồi.

Ý tôi là lần này tỉnh rất coi trọng công tác của Tòa nhà cấp cứu của tỉnh nhị viện, nên đặc biệt căn dặn tôi tận khả năng tạo điều kiện đáp ứng thông báo tuyển dụng nhân sự của các anh.

Ý tôi là, viện trưởng Tần, anh liên hệ với giáo sư Trần nói cậu ấy cứ mạnh dạn hơn chút. Chúng tôi có thể bật đèn xanh một cách thích đáng. Dù sao cũng là của người của tỉnh Đông Dương

Tần Hiếu Uyên lập tức hôn mê, ng thận trọng hỏi:

- Vậy thì… 20 người?

Lôi Doãn Đại cười nhẹ:

- Đã đủ chưa?

Tần Hiếu Uyên nuốt nước bọt, trong lòng nói một tiếng:

- Chẳng lẽ là… 25 người?

Lôi Doãn Đại:

- Anh có thể mạnh dạn hơn nữa

Tần Hiếu Uyên điên rồi

Ông đã làm viện trưởng lâu như vậy, hiếm có khoa nào cho 25 chỉ tiêu biên chế chỉ trong một năm

Từ khi nào mà phòng biên chế này dễ nói chuyện như vậy, Tần Hiếu Uyên nghiến răng:

- Trưởng phòng Lôi, anh cứ cho tôi một con số cụ thể đi, tôi thật sự đoán không ra, dù sao cũng không thể là năm mươi người

Lôi Doãn Đại vừa nghe xong, trầm mặc trong chốc lát:

- Ừm! Được, cứ dựa theo tiêu chuẩn này đi

…….

Câu nói này vừa nói

Tần Hiếu Uyên trực tiếp hoài nghi nhân sinh.

Cái này... Có chút quá khoa trương đi?

Một năm mà một phòng ban cho phê duyệt năm mươi biên chế, chuyện này... Chuyện này mẹ nó không phải điên rồi sao?

Cho dù là người có tố chất cực tốt, Tần Hiếu Uyên cũng không nhịn được thì thầm kêu lên:

- Trời ơi.

Cái này đừng nói là Tần Hiếu Uyên, tất cả các viện trưởng bệnh viện trên toàn tỉnh Đông Dương nghe thấy chuyện này, sau đó đều sẽ một mặt ước ao ghen tị nói một câu:

- Mọe nó

Kỳ thật, bệnh viện cạnh tranh xét đến cùng lại là nhân tài cạnh tranh, có tiền chắc chắn sẽ dễ nói, có sự nâng đỡ phát triển rất nhanh.

Thế nhưng bước tiếp theo có thể phát triển tất cả đều phải dựa vào nhân tài.

Chương 1724: Điên Rồi! Mọi Người Điên Rồi

Hằng năm, cứ đến tháng tám tháng chín âm lịch, chính là thời điểm diễn ra đại chiến cướp người của tỉnh Đông Dương.

Đến lúc đó, tất cả bệnh viện đều sẽ công khai thông báo tuyển dụng, mọi người bất đầu ghi báo danh

Vào lúc này, tự nhiên nhìn thấy điều kiện cảm thấy mê người, người ghi báo danh càng nhiều

Đây căn bản không cần cân nhắc.

Mà biên chế, chính là yếu tố đầu tiên mà các nhân tài cân nhắc.

Học sinh các trường y, chung quy khá là truyền thống, vẫn cảm thấy an tâm nếu như có biên chế.

Tần Hiếu Uyên có thể nghĩ đến một màn:

Đến lúc đó, khi tất cả viện trưởng chủ nhiệm bọn họ nhìn thấy tin tức thông báo tuyển dụng này, sau đó chắc chắn sẽ cảm thấy như muốn nổ tung

Thông báo tuyển dụng... Trời ơi

Nào giờ làm gì có một khoa mà thông báo tuyển dụng năm mươi người cùng lúc, cái này rõ ràng là khi dễ người đây sao

Một phòng ban đều không nhất định được phê duyệt, nhưng ngược lại bây giờ, một khoa có thể nhận năm mươi người mới, có để cho người ta sống hay không

Lôi Doãn Đại cười nói:

- Viện trưởng Tần, tôi và giáo sư Trần cũng không có từng quen biết, ông và cậu ấy hãy bàn với nhau thật tốt một chút, chờ cậu ấy cân nhắc phân chia nhân viên như thế nào, sau đó trực tiếp sắp xếp là được rồi

Tần Hiếu Uyên có thể không biết trong hồ lô của đối phương bán thứ thuốc gì?

Viện trưởng Tần cười nói:

- Được, mấy ngày trước, tiểu tử Trần Thương đã có tới đây, tôi điện thoại thông báo cho con rể tôi một chút.

- Tôi nhất định phải nói tin tức tốt này nói cho con tôi biết, để con rể tôi đích thân đi tới cửa cảm ơn ông, dù sao ông cũng đã làm không biết bao nhiều điều tốt cho chúng tôi trong hoàn cảnh này

Lôi Doãn Đại nghe xong lời này, trong lòng lập tức có cảm giác giống như nhắm được miếng mật ruồi

- Cũng đừng làm như vậy, hãy chờ giáo sư Trần tới, viện trưởng Tần sắp xếp giúp tôi một cuộc hẹn, hôm nào tôi sẽ gặp nhau trò chuyện một chút với giáo sư Trần, nghe tiếng đã lâu... Ha ha...

Hai cái lão hồ ly nói chuyên một hồi, sau đó, cúp điện thoại

Hai người đều rất hưng phấn đứng dậy đi tới đi lui trong phòng

Tần Hiếu Uyên hưng phấn bởi vì lập tức có nhiều nhiều biên chế đến như vậy, lần này Trần Thương đã làm rất tốt

Mà Lôi Doãn Đại cao hứng là có cơ hội quen biết Trần Thương

n tình này... Nói không chừng khi then chốt có thể giúp chính mình gấp cái gì đó.

.....

Sau khi Trần Thương nhận được tin tức, do dự một chút sau đó, chính mình gọi điện thoại cho Lôi Doãn Đại.

Lôi Doãn Đại tự nhiên lại vô cùng vui vẻ, cảm giác những việc mình làm thật không có uổng phí chút nào

Đáng giá

Đảo mắt sau đó mấy ngày.

Các đơn vị bệnh viện sự nghiệp chữa bệnh toàn bộ tỉnh Đông Dương công bố tin tức thông báo tuyển dụng.

Sau đó, tất cả mọi người trong ngành nghề bác sĩ tỉnh Đông Dương đều cảm thấy chấn kinh

-Trời... Cái này... Đây thực sự là một chuyện điên rồ sao? Tôi có không nhìn lầm không, nhận nhiều người như vậy! Lần này, tỉnh Nhị viện muốn quật khởi sao?

- Nhất định là, như vậy cũng quá mạnh đi

- Còn không tranh thủ thời gian ghi báo danh, đến lúc đó nhiều người như vậy, cơ hội không phải lớn đâu nha

- Ai nói không phải

- Có thể là... Đây là cấp cứu sao, tôi không quá muốn đi cấp cứu.

- Đúng vậy, cấp cứu quá bận rộn quá mệt mỏi, tôi cũng không muốn đi.

Có một số trang wed thông báo tuyển dụng trên mạng sẽ đăng tải thông tin tuyển dụng về công việc chữa bệnh này.

Rất nhanh, ảnh chụp thông báo của bệnh viện nhân nhân Đệ nhị tỉnh Đông Dương sẽ được truyền ra ngoài.

Lần này, thật sự hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Thế nhưng, mọi người điều tra mới phát hiện, khoa cấp cứu tỉnh Nhị viện hiện tại đang xây dựng?

Thật đúng lúc xây dựng khoa cấp cứu.

Có muốn đi hay không?

Có tiền đồ hay không đây?

Khi mà đám người này do dự, đột nhiên giao diện trang wed khoa cấp cứu của trung tâm Cấp cứu bệnh viện liền thay đổi giao diện mới

Kia là một tấm biểu đồ hình ảnh tám tầng lầu, sau đó là đoàn đội thành viên

Những này không phải là đều cần phải chủ yếu nhất.

Quan trọng nhất chính là giới thiệu nhân tài

Lúc này, mọi người mới phát hiện, bên trong cái đoàn đội này, không có một nhân viên đặc biệt cấp đỉnh nào.

Thế nhưng, chủ nhiệm cầm đầu lại là một người tài giỏi cực đỉnh, chính là Trần Thương

Mọi người nhìn người giới thiệu vắn tắt hai chữ Trần Thương, thậm chí có chút phát run.

Tài giỏi

Gia nhập vào cái đoàn này mang ý nghĩa là đi theo giáo sư Trần học hỏi, làm một trận thật lớn

Giáo sư Trần là ai?

Đây chính là nhân vật nổi tiếng trong lĩnh vực khoa ngoại ở Trung Quốc.

Trong nháy mắt, tin tức này đã được đăng tải oàn bộ các trang wed công bố thông báo tin dụng.

Trang web thông báo tuyển dụng thậm chí đặt tên tiêu đề là Khoa cấp cứu Nhị viện tỉnh Đông Dương và Trần Thương, chỗ mà nhiều người có thể nhìn thấy nhất, để người ta có thể nhìn một cái liền có thể thấy

Cùng lúc đó, bộ phận nhân sự bệnh viện liên tục bận rộn với các cuộc điện thoại liên tục,

Đều là gọi tới tư vấn Trần Thương với tin tức thông báo tuyển dụng

Nhân viên công tác một bên phụ trách tin nhắn và bộ phận xét duyệt hồ sơ đã nhanh chóng cảm thấy mọi người bị điên rồi

- Ông trời của tôi

- Cái này... Cái này cũng quá điên cuồng đi? Một ngày mở hệ thống trang wed, đã có 1200 tin nhắn trong hòm thư

- Aiz, vào lúc này trước đây cũng tăng ca, năm nay... Tôi đoán chừng phải làm liên tục không nghỉ suốt ngày đêm

- Sức hút của giáo sư Trần cũng quá lớn. Mọi người nói... Giáo sư Trần thật sự thần kỳ như vậy sao?

Những bộ phận hành chính thật đúng là không làm rõ ràng được mấy thứ này, vẫn còn có chút hoài nghi và chút tò mò.

Có thể là... Nháy mắt lại nhiều thêm mấy chục tin nhắn, điều này làm cho bọn họ có chút tuyệt vọng

Khi trước kia, số người ghi báo danh cũng không nhiều.

Nhưng bây giờ, giống như một người bị đói bụng mười năm đột nhiên được ăn.

Ngày hôm sau, tin nhắn đã lên 3000 tin, còn không có dấu hiệu dừng lại

Một năm cả nước (thạc bác) có được bao nhiêu nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp?

Trực tiếp đã có tới 3000 người ghi danh

Khi mở viện hội, Tần Hiếu Uyên đột nhiên ý thức được có phải chức viện trưởng của mình có phải là quá qua loa hay không?

Mà lúc này, bên trong viện y học Hiệp Hòa, Lý Khải đang sợ hãi

Bởi vì anh ta phát hiện, năm nay vừa đúng lúc tốt nghiệp, một khóa tiến sĩ và khóa học sinh Hiệp Hòa ra trường, hình như không còn quan tâm tin tức thông báo tuyển dụng bệnh viện bọn họ, dồn dập bắt đầu thảo luận đi ghi báo danh Nhị viện tinh Đông Dương

Tin tức này đã làm Lý Khải có chút sợ hãi.

Dù sao... Đây không phải đào góc tường sao?

Nhưng mình nhưng cũng tìm không làm được gì.

Dù sao danh tiếng Trần Thương thực tế là quá lớn, chỉ cần thông báo tuyển dụng công khai lên viết lên một câu, là đủ

- Hoan nghênh thêm vào, trở thành thành viên nhóm đầu tiền giáo sư Trần tổ chức, đào tạo trung tâm Cấp cứu tốt nhất Đông Dương

Câu nói này, rõ ràng nói bá khí ầm ầm, nhưng hết lần này tới lần khác không có người chỉ trích.

Đây chính là Trần Thương

Thật sự là mấy nhà vui vẻ mấy nhà lo.

Chương 1725: Thông Báo Tuyển Dụng Điên Rồ

Mặt khác, ở trường y học rất áp lực.

Tần Hiếu Uyên không thể không công bố tin tức:

- Trước mắt số người báo danh và người trúng tuyển đạt tới tỉ lệ 100:1, hi vọng mọi người dùng hết tất cả lý trí dự thi.

Đáng tiếc

Tin tức này không làm nên chuyện gì.

Ngày hôm sau, lúc mới đi làm, bộ phận nhân sự chỉnh lý tin nhắn nhân viên công tác vừa mới ngồi xuống, đến bật máy tính lên và mở hòm thư, thấy số thư gửi đến đột nhiên sửng sốt

- Lãnh đạo! Mau nhìn, đây là... Đột nhiên nhận được 300 tin nhắn từ nước ngoài ghi báo danh qua tin nhắn

- Còn... Còn đang tăng thêm! Điên rồi sao?

.....

Từ khi thành lập cho đến nay, đây là lần đầu tiên phòng nhân sự thông báo tuyển dụng mà cảm thấy chuyện quá nhức đầu bởi vì có quá nhiều nhân tài đăng ký

Chủ nhiệm khoa nhân sự nhìn cái bảng biểu này đột nhiên có chút đau đầu

Ông ấy khó chịu

Nhìn sơ lược mấy cái tên, người ngoại quốc cũng không nhất định lợi hại, đúng không?

Cái này... Tiến sĩ tốt nghiệp ở khoa y học Harvard, cái gì? Phát biểu SCI hơn 30 điểm?

Tốt! Tốt! Tốt

Người này cũng rất tốt, tốt nghiệp bệnh viện Johns Hopkins?

Sở trường làm phẫu thuật khoa ngoại Tim, có 10 năm kinh nghiệm lâm sàng

Có thể, cân nhắc ưu tiên

Nghĩ tới đây, trưởn khoa khoa nhân sự liền kích động cầm lấy bút chuẩn bị viết vài chữ.

Viết viết, sau đó, mặt của người ghi chép lập tức xám xịt.

Thực tế anh ta nhịn không được, liền hỏi chủ nhiệm:

- Chủ nhiệm... Đánh dấu tiêu chuẩn năm nay và mấy năm trước đây giống nhau sao? Viết ưu tiên là có ý gì?

Chủ nhiệm khoa nhân sự nghe xong, lập tức nhíu mày, tiểu tử này, làm việc cũng không cần quá dụng tâm như vậy?

- Đương nhiên là ưu tiên ngang nhau với điều kiện ưu tiên trúng tuyển

- Ta bình thường chia làm ưu tiên, có thể thu nhận, có ưu đãi, không tiến hành thông qua mấy phương thức.

Đương nhiên, trưởng khoa phòng nhân sự cũng không quyền lợi lớn như vậy, ông ta chẳng qua là căn cứ điều kiện nghiên cứu khoa học và lâm sàn, liền dựa vào điều kiện đó mà tiến hành chia các thí sinh ra từng nhóm nhỏ.

Tiếp đó đưa cho các lãnh đạo, về sau lãnh đạo đồng ý, bắt đầu tổ chức kiểm tra.

Thế nhưng, nếu như điều kiện thực tế là ưu tú, là có thể miễn thi viết giấy, trực tiếp vào vòng phòng vấn.

Thế nhưng, thí sinh tối thiểu nhất phải có học hàm tiến sĩ.

Trưởng khoa nhìn người ghi chép một cái:

- Cậu nghiêm túc một chút.

Người ghi chép cười cười xấu hổ:

- Chủ nhiệm... Không phải tôi không nghiêm túc, chẳng qua là... Ưu tiên có phải là hơi nhiều hay không?

Khoa trưởng hưng phấn cười cười:

- Nhiều sao? Còn may! Chủ yếu là đám người này quá ưu tú

- Cậu cũng biết, chúng ta làm bên bộ phận nhân sự, thấy có nhiều người trẻ tuổi mà ưu tú như vậy, nói thế nào, cái này gọi ái tài như khát

Người ghi chép nhìn thấy chủ nhiệm đã ưu tiên bảy mươi, tám mươi người, tràn đầy oán thầm, đây là chuyện mọi người khao khát cỡ nào? Tất cả chỉ nhận 50 người, chỉ là người nước ngoài đã ưu tiên 70 người, tăng thêm hôm qua ưu tiên người trong nước, tất cả cũng hơn hai trăm

Anh ta nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm, chúng ta tổng cộng có 50 biên chế! Ngài...

Trưởng khoa vỗ bàn một cái:

- Đúng vậy, chúng ta có nhiều biên chế, có hơn năm mươi chắc là thích hợp nới lỏng điều kiện

Người ghi chép biến sắc, vội vàng ngăn lại:

- Chủ nhiệm! Không phải ý này, tôi nói là tất cả các thông báo tuyển dụng của chúng ta là cần 50 nhân viên, hiện tại đã có hơn 200 người được

ưu tiên, chủ nhiệm không suy nghĩ thận trọng một chút sao?

Trưởng khoa lập tức sững sờ:

- A? Cậu đang nói đùa đây sao? Nào có nhiều như vậy, tôi nhớ được tôi có rất nhiều điều kiện?

Thật không thể trách trưởng khoa, chủ yếu là năm nay thật sự có quá nhiều người đăng ký

Mà nhân tài ưu tú cũng rất nhiều

Người ghi chép đem danh sách đưa qua, trưởng khoa sau khi nhìn thấy, lập tức sửng sốt

Cái này... Qúa lúng túng

Làm sao bây giờ?

Trưởng khoa Lý trầm tư một lát sau, quyết định, làm cái độ khó rất nhỏ —— đẩy nồi

Loại chuyện lớn này, vẫn cần để cho nhân vật lớn tới quyết định đi, ví dụ như viện trưởng và bí thư, nhưng đây nhất định là một quyết định rất khó.

Thế nhưng, hiện tại Tần Hiếu Uyên vẫn còn cân nhắc đến một vấn đề

Những người nước ngoài này tới đây, mặc dù năng lực của bọn họ là rất cao, thế nhưng... Căn bản không có ý nghĩa, vì bọn họ căn bản không hiểu tiếng Trung

Nhị viện tỉnh Đông Dương dù sao cũng là phục vụ cho các ông bà lão bản xứ.

Vì lẽ đó, Tần Hiếu Uyên liên tục suy nghĩ, sau đó quyết định, đưa ra một cái tiêu chí mới để cho phòng nhân sự cập nhật tin tức thông báo.

Yêu cầu ứng viên có năng lực đối thoại, biết thuần thục tiếng Hán ngữ

Với yêu cầu này, Tần Hiếu Uyên cũng vẫn muốn đem đám người này đẩy đi ra, dù sao giữ lại cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Bệnh viện và khoa nghiên sở có rất lớn chênh lệch, một cái là phục vụ khoa học kỹ thuật, một cái là vì nhân dân phục vụ.

Mặc dù không nỡ từ chối đám người này mới.

Thế nhưng... Thật sự giữ lại thì cũng không dùng.

Nhưng, Tần Hiếu Uyên đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng

Đúng thế

Bác sĩ chúng ta không cần bọn họ, nhưng chúng ta thiếu trợ lý bác sĩ, ví dụ đặc biệt như phụ trách làm phẫu thuật loại kia.

Cứ như vậy, bọn họ không cần phải đối thoại hay chăm sóc người bệnh, chỉ cần câu thông với bác sĩ, dù sao đều là nhân tài có trình độ học vấn cao,

cơ sở Anh ngữ đều có.

Lại nói, Tần Hiếu Uyên cũng biết, đám người bọn họ đến đây, đơn giản là chạy theo tên tuổi Trần Thương tới.

Nghĩ tới đây, sau khi Tần Hiếu Uyên gọi điện trao đổi với Trần Thương, cùng nhau thảo luận nghĩ ra một thông báo tuyển dụng mới cho khoa

Đầu tiên là thông báo tuyển dụng hợp đồng dài hạn, chủ yếu là bổ khuyết vị trí trống trong biên chế.

Thứ hai là đối với những người ngoại quốc kia mà nói, thông báo tuyển dụng một số thành viên hỗ trợ cho công tác phẫu thuật.

Chẳng qua... Cánh cửa của Trần Thương rất cao, người bình thường căn bản không có hi vọng.

Nhân viên phòng nhân sự cầm tới phiên bản cuối cùng, sau đó mọi người đều trợn mắt há hốc mồm

Cái gì SCI 30 điểm?

Giáo sư Trần người ta yêu cầu chính là tập san số liệu lâm sàng chuyên nghiệp đạt từ 30 điểm trở lên

Hơn nữa, còn có những kỹ năng chuyên nghiệp khác, còn phải tổ chức kiểm tra.

70 cái tên có trong danh sách ưu tiên mà phòng sự đã lựa chọn, giờ chỉ còn chưa đến 20 người thỏa mãn yêu cầu.

Mấu chốt không phải những điều này, mà là phương diện đãi ngộ.

Chương 1726: Trêu Ai Ghẹo Ai?

Năm nay thông báo tuyển dụng nhân tài xuất hiện, liền xuất hiện rất nhiều hiện tượng khác thường.

Một tỉnh Nhị viện nho nhỏ như vậy, mà có thể xuất hiện hiện tượng các nhân tài chảy ngược về đăng ký

Những năm qua, chuyện này chưa bao giờ xuất hiện

Hầu như rất nhiều chuyên gia không cần động não đã có thể biết rõ vì sao.

Rất đơn giản, bởi vì Trần Thương

Đây chính là nhân vật học giả nổi tiếng có mị lực.

Trần Thương chỉ mới 28 tuổi.

Chuyện này ý nghĩa là tiền đồ vô lượng.

Nhưng phàm là người có chút ánh mắt đều có thể nhìn ra, đi theo Trần giáo sư khẳng định là học hỏi được rất nhiều, công danh sự nghiệp phát triển.

Chuyện diễn ra ở hội nghị AATS trong vòng không tính là tin tức gì.

Mọi người đều biết, Trần Thương mang theo một đám không có danh tiếng gì đến tham gia hội nghị AATS 2020, ôm được rất nhiều giải thưởng.

Đi theo Trần Thương, chẳng khác nào nắm giữ tương lai

Bởi vậy, năm nay, trung tâm Cấp cứu thông báo tuyển dụng công tác trong nháy mắt hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Mọi người có thể tưởng tượng đến hình ảnh, mấy ngàn người tiến sĩ y học cạnh tranh nhau năm mươi cương vị là như thế nào sao?

Họa phong quá đẹp

Ngay cả Tần Hiếu Uyên cũng không dám nhìn thẳng.

Cảnh tượng như vậy, Tần Hiếu Uyên nhịn không được xúc động một tiếng, chính mình dù là làm cả đời, cũng không dễ dàng gặp phải cảnh tượng như vậy

Mấu chốt nhất, năm nay, sinh viên ở trường đại học y Đông Dương rất ủy khuất.

Chúng ta trêu ai ghẹo ai, mọi người nhất định muốn cạnh tranh với bọn họ...

……

Trần Thương bên này vừa đúng lúc trở lại thủ đô, đi vào bệnh viện không bao lâu, chỉ nghe thấy mấy cô y tá ở nơi đó nhỏ giọng bàn tán ầm ĩ.

Lúc này, anh mới biết được một tin tức.

Chủ nhiệm Kiều Thành An đang muốn ly hôn.

Kiều Thành An là chủ nhiệm sáu khoa cấp cứu ICU, cho đến bây giờ, anh ta chính là cánh tay phải đắc lực của lão Dư.

Mọi người bàn tán về vẻ đẹp hào hoa phong nhã của chủ nhiệm là không tốt, lúc nào khuôn mặt của anh ta cũng tươi cười.

Mà còn, nhân duyên cực kỳ tốt

Hầu hết, tất cả mọi người làm ở khoa cấp cứu nhắc tới chủ nhiệm Kiều đều sẽ nói một câu: Chủ nhiệm Kiều là người không tệ.

Trần Thương nhớ lúc huấn luyện phẫu thuật tuyến tụy cũng là chủ nhiệm Kiều Thanh An hỗ trợ, lần đó huấn luyện rất thành công, đương nhiên là thu hoạch sẽ tương đối tốt.

Nhưng Trần Thương thực tế nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được, vì sao một chủ nhiệm Kiều hiền lành, tốt bụng kia đột nhiên lại muốn ly hôn đây?

Thấy Trần Thương đi đến, mấy y tá vội vàng xin lỗi cười cười:

- Giáo sư Trần, chào buổi sáng

Sau khi nói xong, bọn họ chạy đi làm việc, cũng không tiếp tục ở nơi đó bàn tán.

Nhắc tới cũng khéo léo, bên này chủ nhiệm Kiều Thành An vừa đúng lúc cũng đi ngang qua.

Chủ nhiệm Kiều mới hơn bốn mươi tuổi, tuổi trẻ tài cao, ngoại hình toát ra một vẻ rất khí chất, cho người dáng cảm thấy một vẻ ngoài đậm chất hy sinh.

Trần Thương không rõ, chủ nhiệm Kiều là người như thế nào, nhưng nhìn có vẻ anh ta rất thoải mái, vì sao muốn ly hôn?

Thế nhưng, có đôi khi cuộc sống bên ngoài và khi làm việc là hai mặt khác nhau.

Mỗi nhà thì mỗi cảnh, mình cũng không thể hiểu được.

Ai còn nói rõ ràng đây?

Trần Thương cười lên tiếng chào:

- Chủ nhiệm Kiều, chào buổi sáng

Từ trước đến giờ Kiều Thanh An vẫn nở một nụ cười rất tươi, thế nhưng bên trong ánh mắt hôm nay lại rất nhiều tơ máu, có thể thấy, thật sự có chút tiều tụy.

Mấy ngày bình thường, anh ta luôn chảy chuốt, bóng mẩy, nhưng hôm nay cũng có chút xề xòa.

- Giáo sư Trần đến sớm thế.

Kiều Thành An vẫn mỉm cười lịch sự.

Vừa đối mặt, Trần Thương không biết nói cái gì.

Khi buổi sáng giao ban, chủ nhiệm Kiều trở lại phòng ICU, lúc này lão Mã mới nói nhỏ với Trần Thương:

- Chủ nhiệm Kiều đang muốn ly hôn là thật đó

Trần Thương hiếu kỳ sửng sốt một chút:

- Vì sao?

Lão Mã thở dài:

- Tuần này có mấy ca bệnh rất nặng, khi lão Kiều trực ban, bà vợ lại đến cấp cứu để làm loạn.

- Cậu cũng biết tính cách của lão Kiều, không thích cãi nhau, có thể là...Đó là một người đàn ông có tính tình rất tốt, nhưng hôm đó, anh ấy đã cãi nhau với vợ trong phòng làm việc, tôi nghe được... Giống như là đã có một mối quan hệ vượt quá giới hạn với người khác

Trần Thương sững sờ:

- Tôi nhìn chủ nhiệm Kiều... Không giống như là người vượt quá giới hạn

Lão Mã gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác, điểm này thì tôi hiểu rất rõ, có người ngồi trong lòng anh ta, anh ta cũng không làm loạn, đừng nói đến chuyện vượt quá giới hạn, ai biết chuyện gì xảy ra

- Chẳng lẽ... Là vợ anh ta có vấn đề?

Lão Mã nhịn không được nhíu mày hỏi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút, lắc đầu.

Hai người cứ như vậy ngồi tán gẫu hai ba câu, ai cũng bắt đầu bận rộn.

Ngày thứ hai thời gian tương đối bận rộn.

Buổi sáng cần kiểm tra phòng, Ngô Huy, Hoàng Tân Hải, Đại Lưu, bọn họ cũng đã thích ứng với tiết tấu kiểm tra phòng của Trần Thương.

Từ rất sớm đã chuẩn bị tình huống người bệnh không sai biệt lắm. Bệnh nhân ổn định, sau đó chuyển đến khu nội trú, ở cấp cứu không được mấy ngày.

Mà đã đi qua một tuần trị liệu, khu nội trú người bệnh cũng không còn quan tâm nhiều như lần đầu.

Lại thêm tốc độ kiểm tra phòng của Trần Thương cũng rất nhanh, không đến 10 giờ đã kết thúc kiểm tra phòng.

Trần Thương khoảng thời gian này có thể rãnh rỗi không được nhiều.

Buổi chiều có một cuộc phẫu thuật, buổi sáng, anh bắt đầu xem danh sách và văn kiện tỉnh Nhị viện gửi đến cho mình

Thông báo tuyển dụng Trần Thương cũng thể buông lỏng cảnh giác.

Bởi vì, sau này bọn họ cũng chính là thành viên nòng cốt của mình, cũng không thể tùy tiện cứ chấp nhận như vậy.

Kỳ thật, làm hành chính so với làm lâm sàng phiền phức hơn rất nhiều, bởi vì rất nhiều chuyện đều nhất định phải cân nhắc chu toàn, còn muốn cân nhắc lợi hại, còn muốn...

Nói tóm lại, hiện tại Trần Thương xem như phát hiện vì sao viện trưởng Ngô Đồng Phủ lại rất quan tâm lâm sàng.

Buổi trưa, Trần Thương và Mã Nguyệt Huy ngồi cùng một chỗ ăn cơm với nhau trong căn tin bệnh viện, nhưng lần lượt có thêm mấy chủ nhiệm đi tới chào hỏi.

- Giáo sư Trần, tôi nghe nói xây dựng tòa cao ốc cấp cứu tỉnh Nhị viện, đúng lúc thiếu người đúng không?

Trần Thương sững sờ:

- Đúng, đương nhiên thiếu, hiện tại tôi đang cầu hiền tài như khát nước, tỉnh Đông Dương cũng thể so với thủ đô chúng ta, cũng không có nhiều nhân tài cấp đỉnh như vậy

Những này chủ nhiệm nghe xong, vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, nhân tài không thể tránh hại thân, tôi có một vài học sinh, tốt nghiệp tiến sĩ, bây giờ còn chưa tham gia công tác, tôi cảm thấy nếu như đi theo cậu học hỏi sẽ rất tốt, cậu thấy thế nào?

Có người mở đầu, người liền nhiều, lần lượt có rất nhiều người mở lời.

- Đúng! Giáo sư Trần, học sinh của tôi là một thanh niên, rất chịu làm việc, không đối tượng, ở Bắc Kinh cũng mua không nổi phòng, tôi cảm thấy tỉnh Đông Dương rất tốt, năm ngoái, còn xuất bản một bản « Lá Gan Cấy Ghép »...

- Học sinh của tôi là lập gia đình, càng thêm phù hợp, sống ở An Dương, cậu cũng biết, sao có thể sống nổi

Tất cả mọi người rất hi vọng các học sinh của mình đều sẽ đi theo Trần Thương để có thể có một con đường sự nghiệp thành công.

Chương 1727: Có Người Muốn Ly Hôn

.....

Các giáo sư rất quan tâm học sinh của mình, nhưng Trần Thương cũng không có trực tiếp đồng ý.

Sau khi chỉ có thể hơi chần chờ sau một lát, nói câu:

- Tốt, mọi người trở về nói với học sinh mình cần gửi một hồ sơ giới thiệu vắn tắt của bản thân gửi đến hòm thư cho tôi.

Trần Thương nói như thế, chủ nhiệm xung quanh đều vui vẻ lên.

Bất kể như thế nào, Trần Thương không có từ chối, điều này mang ý nghĩa còn có cơ hội.

- Tốt, tốt, vậy cám ơn giáo sư Trần

- Đúng, không quản có thể thành hay không, giáo sư Trần đã có lòng, tôi rất cám ơn

- Đúng, dù sao cũng là công khai thông báo tuyển dụng.

...

Trở lại phòng làm việc, Trần Thương lại gọi cho Lý Bảo Sơn hết một giờ đồng hồ.

Buổi chiều lại là phẫu thuật, một cuộc phẫu thuật độ khó không cao, cắt bỏ khối u trong đầu.

Hiện tại, Trần Thương giúp, Ngô Huy mổ chính.

Phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi.

Có thể là bây giờ, Hà Chí Khiêm vội vàng chạy vào khoa cấp cứu, vội vàng hỏi y tá:

- Giáo sư Trần đâu?

Y tá thấy chủ nhiệm Hà gấp gáp như vậy, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Hà, giáo sư Trần đã đi phẫu thuật

Sau khi, Hà Chí Khiêm biết được tin tức này đó, vỗ trán một cái

Đúng vậy, bây giờ, giáo sư Trần đang phẫu thuật, từ trước đến nay không cầm điện thoại, đã là thói quen.

Nghĩ tới đây, anh ta vội vàng đứng dậy chạy về phòng mổ.

Thật sự là người tính sao bằng trời tính được

Ai có thể nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy

Đi đi, Hà Chí Khiêm dọc theo đường đi không ngừng thở dài.

Khi đi đến phòng phẫu thuật, vừa đúng lúc Trần Thương bên này hết bận phẫu thuật.

Trần Thương càng ngày càng coi trọng Ngô Huy, càng ngày càng thích người này.

Năng lực học tập của người này quá mạnh.

Kỹ thuật phẫu thuật cắt bỏ khối u trong đầu là bản thăng cấp ở khoa Ngoại thần kinh, nhưng Ngô Huy làm chính là sinh động, mà còn ẩn ẩn có trình độ đại sư

Trần Thương nhìn thanh điểm kinh nghiệm, Ngô Huy đang sắp đột phá, chỉ thiếu một cơ hội, hài lòng nói:

- Chủ nhiệm Ngô, anh làm rất tốt.

Khuôn mặt của Ngô Huy đỏ lên, có thể được Trần Thương tán dương, đối với anh ta mà nói là vinh hạnh rất lớn.

Tất cả mọi người đã từng tận mắt nhìn thấy Trần Thương cắt bỏ khối u trong đầu, có thể nói giống như thao tác truyền kỳ

Ngay lúc này, Hà Chí Khiêm đi đến.

……

Trần Thương nhìn Hà Chí Khiêm, lập tức sửng sốt một chút.

- Chủ nhiệm Hà? Thế nào?

Hà Chí Khiêm hít sâu một hơi, nhìn một phòng toàn người, không nhịn được trầm mặc một lát:

- Giáo sư Trần, anh đi ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh

Trần Thương gật đầu, cởi găng tay xuống, đi ra ngoài.

Anh một bên rửa tay, vừa cười nói:

- Thế nào, anh cũng muốn đề cử học sinh à?

Hà Chí Khiêm sững sờ:

- Học sinh? Không phải

Đang lúc nói chuyện, Hà Chí Khiêm nhìn một chút bốn phía tám hướng cũng không có người, trực tiếp xích lại gần Trần Thương bên tai, nhỏ giọng nói:

- Chu Hoành Quang, Parkinson

Một câu lập tức trực tiếp làm cho Trần Thương sững sờ ngay tại chỗ

Chu Hoành Quang là nhân vật lớn bao nhiêu?

Là người nổi tiếng.

Chính vào chủ nhiệm lớn của khoa ngoại Gan mật bệnh viện 301, chính là nhân vật thủ lĩnh trong lĩnh vực cấy ghép lá gan, đột nhiên Parkinson?

Cái này... Trần Thương trực tiếp lăng xỉu ngay tại chỗ, chính vào lúc này đại não đều mất đi năng lực suy nghĩ

Quá đáng tiếc

Chủ nhiệm Chu đối với Trần Thương cũng không tệ, đã sớm quen biết khi còn ở Nhị viện tỉnh Đông Dương, hai người cũng thường xuyên thảo luận ca bệnh cùng nhau, trao đổi các vấn đề phẫu thuật, vân vân.

Làm sao lại bị Parkinson?

Lúc này, trong lòng Trần Thương cảm giác vẫn còn đều khuất mắt.

Anh quay người nhìn Hà Chí Khiêm:

- Chuyện này xảy ra lúc nào? Sao anh có thể biết? Mà còn... Lần này là lần đầu tiên phát tác?

Hà Chí Khiêm lắc đầu:

- Đại khái tôi chỉ mới biết tình huống một chút như vây, thế nhưng... Cụ thể như thế nào hiện tại tôi cũng không biết

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Đại khái là dạng tình huống như thế nao?

- Sách đã làm xong đúng không? Lần cuối, xuất hiện sự chênh lệch với hiệu đính, đầu tuần ông ta đã thông báo cho tôi biết, nên tuần này tôi không liên hệ với ông ta

- Đi bệnh viện tìm ông ta cũng tìm không thấy, viện trưởng nói thẳng ông ta đã xin nghỉ.

- Tôi đã gọi điện thoại cho ông ta rất nhiều lần, nhưng không ai nhấc máy.

- Tôi cũng không để ý.

- Kết quả... Khi tôi đi vào bên trong khoa bọn họ để tìm người, ngẫu nhiên tôi nghe một người bạn học cũ nói chuyện

- Đầu tuần có một đài phẫu thuật chữa trị gan ngoại thương, khi phẫu thuật mấu chốt nhất, chủ nhiệm Chu đã lựa chọn độ khó cao làm cho nhất thùy đuôi của bệnh nhân bị tổn thương trong quá trình phẫu thuật chữa trị.

- Đây là một cuộc phẫu thuật có độ khó như thế nào thì anh cũng đã biết.

Trần Thương gật đầu.

Lúc ấy, toàn bộ tỉnh Đông Dương có thể làm phẫu thuật thùy đuôi bị tổn thương cũng không đến 3 người, người có thể làm tốt cũng chỉ có Trần Thương

Dĩ nhiên chủ nhiệm Chu Hoành Quanh chính là một trong 3 nhân tài kiệt xuất đó

Hà Chí Khiêm tiếp tục nói:

- Kết quả, vào thời điểm mấu chốt nhất, chủ nhiệm Chu đang chuẩn bị khâu lại, đột nhiên tay ông ta bắt đầu run rẩy, lúc ấy chủ nhiệm Chu trực tiếp giật nảy mình

- Cũng may ông ta quả quyết, vội vội vàng vàng rút tay ra ngoài, đình chỉ chính mình phẫu thuật, không có tạo thành tổn thương đối với gan

- Thế nhưng... Lúc ấy, chủ nhiệm Chu mặt mài đều xanh biếc

- Lúc ấy, chủ nhiệm Chu cho rằng chẳng qua là việc ngoài ý muốn, có thể là... Khoảng thời gian kế tiếp, tay của ông ta bắt đầu run rẩy liên tục trở nên nghiêm trọng.

- Hơn nữa, một cuộc phẫu thuật thì có rất nhiều người nhìn thấy đó mới là vấn đề, nhưng... Tất cả mọi người không nói, bởi vì ở trong khoa chủ nhiệm Chu rất được tôn trọng, vì lẽ đó chuyện này không bị lan truyền ra bên ngoài.

- Thế nhưng... Tôi nghĩ rằng chuyện này cũng không thể kéo dài được quá lâu, sớm muộn cũng sẽ có người biết rõ

Nghe thấy câu nói này, Trần Thương thật lâu mới nói:

- Có nghĩ rằng là chuẩn đoán sai hay không, dù sao... Không chỉ có Parkinson, loại bệnh tật này mới tay run

Hà Chí Khiêm lắc đầu:

- Tôi nghe nói... Đã làm kiểm tra, chắc là tám chín phần mười

Nghe thấy câu nói này, hai người đều trầm mặc.

Trần Thương cầm vòi nước trong tay cũng đã làm rơi vào bên trong bồn rửa tay.

Thế nhưng, trong lòng anh lại không thể để xuống đi

Khi, hai người rời khỏi phòng phẫu thuật, Trần Thương với Hà Chí Khiêm đi đến bên trong văn phòng cấp cứu của chính mình.

Trần Thương nhịn không được lắc đầu.

- Trong lúc mấu chốt, đột nhiên bị Parkinson, cái này cũng... Thật sự là quá đáng tiếc

Hà Chí Khiêm nhịn không được xúc động một tiếng.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, cái tên này, thời gian phát bệnhchậm một chút nữa không phải tốt hơn sao?

Viện sĩ Hà Chí Khiêm vốn chủ là những người tại chức, có năng lực lâm sàng cấy ghép lá gan cho mọi người.

Nhưng hiện tại, Chu Hoành Quang vẫn còn trẻ tuổi?

Trẻ tuổi thì sao

Đến Parkinson, nếu như bạn chính là thiên tài cũng vô dụng.

Về sau, phẫu thuật khoa ngoại và ông ta cơ bản là không có duyên với nhau.

Bác sĩ khoa ngoại rất cần một đôi tay, nó quý giá vô cùng, tất cả bản lĩnh đều nằm bên trên đôi tay.

Chuyển qua khoa nội?

Đây không phải phế đi nhân tài hay sao?

Có thể là, ông ta có thể so sánh với những người đặc biệt làm ở khoa nội sao?

Chênh lệch rất lớn

Chương 1728: Parkinson Thật Sự Có Thể Phẫu Thuật Trị Liệu Sao?

Trên cơ bản có thể nói, chuyện này một khi được lan truyền, công việc của viện sĩ Chu Hoành Quang…

Trần Thương thật sự cảm thấy thương tiếc cho ông ta.

Rõ ràng ông ta có năng lực mạnh như vậy, cũng có sự cố gắng như vậy.

Có thể là vì sao hết lần này tới lần khác con đường này khó đi như vậy?

Mà còn... Anh còn có muốn một nhiệm vụ cho chủ nhiệm Chu.

Bồi dưỡng chủ nhiệm Chu trở thành viện sĩ

Hiện tại... Bồi dưỡng cái gì?

Cho dù là mình tuyên bố tập san nội bộ kỳ đầu tiên của khoa Ngoại tiêu hóa thế giới, danh vọng Chu Hoành Quang đi lên.

Thế nhưng… Nhưng, chuyện này và ước nguyện trước đây của Chu Hoành Quang là không giống nhau.

Chu Hoành Quang có hai đối thủ cạnh tranh nhất

Một là Quý Kiến Nghiệp, hai là Đàm Phi Dược.

Quý Kiến Nghiệp là lão viện sĩ, lại không muốn từ chức, vì vị đại lão này là người sáng lập ra tập đoàn y dược Kiến Nghiệp. Nếu như ông ta từ chức, đối với tập đoàn y dược Kiến Nghiệp phải mất bao nhiêu tổn thất?

Thứ hai là Đàm Phi Dược.

So sánh Quý Kiến Nghiệp, Đàm Phi Dược coi như chính đáng, dù sao người ta cũng là làm trong trung tâm lĩnh vực cấy ghép cơ quan Gan mật ngoại khoa cùng Chu Hoành Quang cân sức ngang tài nhân vật.

Khác biệt duy nhất liền là Đàm Phi Dược đã hơn 60 tuổi.

Vì lẽ đó cơ hội Chu Hoành Quang được chọn lớn hơn một chút.

Nhưng là bây giờ, một khi thông tin Chu Hoành Quang bị Parkinson truyền ra, trở thành nhược điểm, trên cơ bản bị hai người kia bắt chẹt đến sít sao.

Từ Tử Minh không thèm để ý với viện sĩ.

Tất cả mọi người đều để ý

Trần Thương nhịn không được thở dài, có rất ít người có thể có cơ hội không đi tranh thủ, có ít người rõ ràng cơ hội không lớn, thật vất vả có cơ hội, nhưng lại bị nguyên nhân ngoại giới chôn vùi.

Nghĩ tới đây.

Trần Thương rõ ràng

Nếu thật là chính mình lại lần nữa còn có thể hoàn thành nhiệm vụ, lần này ban thưởng tuyệt đối phong phú

Liền biết không đơn giản như trong tưởng tượng.

Hà Chí Khiêm nhìn Trần Thương, hỏi:

- Giáo sư Trần... Nên làm cái gì?

Trần Thương dựa lưng vào trên ghế, nhìn chằm chằm trần nhà.

Sau một hồi lâu, cậu ta thở dài, cậu ta có thể có biện pháp gì tốt?

Ẩn tàng?

Loại tin tức này căn bản không thể giấu được

Tất nhiên Hà Chí Khiêm có thể biết, thì hiện tại cũng có thể nghĩ là bệnh viện này ai mà không biết

Đối thủ cạnh tranh biết rõ, Chu Hoành Quang liền đừng đùa.

Trần Thương đối với Hà Chí Khiêm nói:

- Cậu đi về trước đi, tôi có chuyện cần phải nói với ông ta một chút.

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Được, vậy liền vất vả cho giáo sư Trần.

Trần Thương lắc đầu:

- Ừ, không có chuyện gì

Hà Chí Khiêm trước khi đi, lại vòng trở lại, đối với Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần... Nếu như có nhìn thấy chủ nhiệm Chu, cậu cũng đừng nói gì với ông ta.

- Tôi nghĩ rằng, hiện tại ông ta khó có thể chấp nhận

- Dù sao cả đời hy vọng đưa đôi tay chạm tới ước mơ, thế nhưng hy vọng đã bị dập tắt.

Trần Thương gật đầu.

……..

Trần Thương vẫy tay một cái, cười cười:

- Được được, tôi đã biết rồi, anh cứ yên tâm trở về đi

Lúc này, Hà Chí Khiêm mới yên tâm rời khỏi

Khoảng thời gian này, Hà Chí Khiêm hợp tác với Chu Hoành Quang, đã bị trình độ và năng lực chuyên môn của chủ nhiệm Chu khuất phục.

Đây quả thật là một người rất lợi hại.

Người ta thật sự tài giỏi, lợi hại từ lần đến lần khác lợi hại như vậy, vậy mà không thể có một kết quả tốt sao?

Hà Chí Khiêm thật sự cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng, sau khi anh ta rời đi, Trần Thương nhìn một ngăn tủ chất đầy sách, có chút ngẩn người

Tâm trạng của anh và Hà Chí Khiêm là giống nhau.

Có thể làm sao bây giờ?

Một vị lãnh đạo nào đó đều bị Parkinson, cũng không có cách nào trị tận gốc.

Loại này bệnh thật có thể tốt sao?

Bác sĩ cũng không có cách nào xác định

Chẳng lẽ... Thật không có cách nào sao?

Cũng không nhất định là như thế?

Dù sao mỗi thời đại chắc chắn sẽ khác nhau

Trước đây, Hoàng đế còn không kịp ăn tê cay trộn lẫn đâu, đồng thời không đại biểu hiện nào làm không được?

Nghĩ tới đây sau đó, anh mở máy tính bắt đầu kiểm tra luận văn trên mạng

Có lẽ tất cả mọi người không rõ lắm về cái gì gọi là Parkinson.

Parkinson cũng có thể gọi rung động tê liệt

Chủ nhiệm Chu chủ yếu biểu hiện là bị rung tay, tê liệt dẫn đến cản trở các quá trình vận động

Mặc dù nói, đây là một người trung niên hệ thần kinh thông thường bị biến tính bệnh tật, cũng là hệ bệnh tật thường gặp ở lứa tuổi trung niên.

Hiện tại, chủ yếu trị liệu bằng phương pháp sử dụng thuốc trị liệu.

Đơn giản chỉ là những loại thuốc kháng cholinergic, và tiếp đó là các loại levodopa.

Nhưng, những dược liệu này hiệu quả trị liệu rất bình thường

Trên cơ bản không có cách nào trị tận gốc

Nghĩ tới đây, Trần Thương có chút bực bội.

Nhưng... Anh vẫn cảm thấy chắc sẽ có nghiên cứu, cẩn thận tìm kiếm

Ánh mắt Trần Thương trực tiếp sáng lên, thật sự là có

Hơn nữa còn có rất nhiều, nhưng phần lớn đều là châm cứu, đặc biệt là danh tự rất bá khí

- Châm pháp Quỷ Môn
- Châm pháp Nhược Dương
- Châm pháp Ngũ Hành

...

Những điều này thật rất đơn giản, chỉ cần sử dụng chân khí trong lồng ngực, lúc châm lồng ngực cảm thấy tức giận, tiếp đó biểu hiện vất vả một

chút, chảy chảy mồ hôi là có thể trị chữa khỏi cho người bệnh.

Đáng tiếc... Trần Thương không có chân khí, nếu không đã có thể thử một chút

Trần Thương chỉ có thể từ bỏ Baidu, bắt đầu đăng nhập tra cứu các bài luận văn nước ngoài.

Nhưng anh thật đúng là tìm được một chút tài liệu

Nước ngoài có rất nhiều chuyên gia nghiên cứu bệnh Parkinson, mà còn có thể phát hiện một loại kỹ thuật phẫu thuật thần kinh, nhìn chung đã có cơ hội trị liệu căn bệnh Parkinson

Có một tên bác sĩ đang sử dụng một loại kỹ thuật gọi là các mặt định hướng làm tổn thương trắng xám, thuật thức trị liệu bệnh Parkinson, khi trị liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Đó chính là... Người này phát hiện làm tổn thương khâu não bụng rìa ngoài kiểm tra đối chiếu với các triệu chứng rung động có thể sinh ra các hiệu quả trị liệu cho bệnh tốt hơn.

Sau khi Trần Thương đọc được, lập tức cảm thấy có chút quen.

Nghĩ tới nghĩ lui, hai mắt Trần Thương đột nhiên tỏa sáng.

Đúng rồi

Bản thân không phải vừa mới thu được một ban thưởng sao?

Ban thưởng một loại kỹ thuật cấp hoàn mỹ 【phẫu thuật các mặt định hướng】.

Tất nhiên lúc ấy bọn họ thử nghiệm là phẫu thuật các mặt định hướng, mình cũng có thể thử một chút xem sao?

Trần Thương bắt đầu tra cứu các luận văn liên quan với nghiên cứu này.

Đảo mắt qua, đảo mắt lại, cứ như vậy một ngày lại trôi qua.

Thế nhưng, Trần Thương lại phát hiện, phẫu thuật bao gồm các mặt định hướng thật sự có cơ hội.

Điều khó khăn nhất chính là độ khó sọ não dùng kỹ thuật này quá cao

Với tư cách là một bác sĩ phẫu thuật khoa Ngoại thần kinh, người có thể thực hiện độ khó cao tốt cũng không nhiều

Sau khi hạ quyết tâm, Trần Thương hít sâu một hơi.

Anh quyết định thử một lần

Vạn nhất có cơ hội đây?

Mà còn... Trong đầu Trần Thương xuất hiện ý tưởng, thử hỏi thăm hệ thống.

【 Có thể kích hoạt phẫu thuật các mặt định hướng hay không, để phẫu thuật Parkinson?! 】

【 Đinh! Nhắc nhở: Có thể! Có kích hoạt hay không? 】

Sau khi nghe thấy hệ thống nhắc nhở, cả người Trần Thương bị chấn động, mừng rỡ.

Thật có thể sao?

Parkinson thật sự có thể phẫu thuật trị liệu sao?

Nghĩ tới đây, Trần Thương lập tức kích động. Đây tuyệt không chỉ là một lần phẫu thuật thành công

Đây sẽ là một cái cơ hội thay đổi lịch sử...

Chương 1729: Ai Nói Không Thể Trị?

Không

Nói chính xác một chút, thành công này chính là cơ hội sáng tạo nên lịch sử.

Parkinson

Đây chính là ác mộng của biết bao nhiêu người.

Một khi thành công, tạo phúc không biết bao nhiêu người?

Thậm chí... Trần Thương cảm giác mình có thể thu được một giải thưởng lớn cấp quốc gia hay không?

Trước đây mình phẫu thuật lợi hại là lợi hại

Nhưng cũng có người có thể làm tốt hơn mình rất nhiều.

Nhưng trước đây và hiện tại lại không giống nhau, bản thân anh thật sự sắp sáng tạo ra cơ hội.

Nghĩ tới đây, Trần Thương hưng phấn tiến vào trong không gian huấn luyện.

.....

Hai ngày này, Trần Thương cũng đã liên hệ Chu Hoành Quang.

Thật vất vả, anh mới có thể liên hệ được.

Dựa theo địa chỉ của đối phương gửi tới, Trần Thương tìm được Chu Hoành Quang.

Nói thật, nhìn thấy bộ dạng của ông trong lúc này, Trần Thương trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ

Anh nhìn thấy bộ dạng sa sút của Chu Hoàng Quang, tinh thần thất lạc, không biết nên thuyết phục như thế nào.

Đối với một vị bác sĩ khoa ngoại mà nói, nếu xuất hiện triệu chứng Parkinson tương đương với trực tiếp chôn vùi tiền đồ sự nghiệp tương lai

Cái gì viện sĩ?

Hư vô

Nói nhảm

Chu Hoành Quang ngồi dưới đất, bên cạnh là bình rượu, trắng, đỏ.

Tóc anh ta ẩm ướt dán trên da đầu, cả người cực kỳ giống một nam trung niên sa sút tinh thần.

Nơi này là con đường phồn hoa nhất thủ đô, có chuyên gia cấy ghép lá gan khoa ngoại trong nước có tiền đồ nhất, cùng với một mộng tưởng trống

rỗng.

Không có cái gì so với vỡ mộng càng làm cho người ta đau lòng

Cũng không có cái gì so với mất đi hi vọng, đó chính là một sự đả kích làm cho người ta không thể chịu nổi.

Chu Hoành Quang ngồi trên bậc thang, nhìn một đôi chân quen thuộc đang đứng bên cạnh mình, đôi giày da quen thuộc, một mùi hương rất quen thuốc, quen thuộc... Lại làm cho anh ta không dám ngẩng đầu lên để nhìn giáo sư Trần một cái.

Mất rồi

Tất cả đều mất rồi

Ước mơ gì?

Cái gì gọi là tương lai?

Ha ha, hiện tại là một cái hư vô mờ mịt thôi

Chu Hoành Quang có cảm giác như ông trời đang trêu cợt chính mình.

Rõ ràng chính mình có cơ hội

Rõ ràng chính mình có thể.

Tại sao làm ra bộ dạng như thế này?

Một cuộc phẫu thuật suýt nữa đã xảy ra chuyện, đã làm Chu Hoành Quang tạm biệt khoa ngoại.

Có thể là, toàn bộ bác sĩ khoa ngoại Gan mật bệnh viện 301 đều biết, ông nghĩ đến không bao lâu nữa, tin tức mình trở thành một tên phế nhân sẽ truyền toàn bộ khắp thủ đô

Không... Có lẽ hiện tại đã truyền khắp nơi.

Nhìn bước chân Trần Thương, Chu Hoành Quang liền biết, có lẽ chính mình... Đã nổi tiếng thật rồi?

Một tháng nữa đã đến cuộc bình chọn viện sĩ

Đối với Chu Hoành Quang mà nói, đã trở thành một chuyện châm biếm.

Viết xong lại có thể như thế nào đây?

Cuối cùng vẫn là công cát dã tràng

Ai.

Trần Thương chủ động vươn tay ra, đi đến trước mặt Chu Hoành Quang:

- Đứng lên đi?

Chu Hoành Quang lắc đầu, không chấp nhận.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Vấn đề này không lớn

Chu Hoành Quang nghe xong, lập tức kích động ngẩng đầu trừng to mắt, phức tạp nhìn Trần Thương:

- Vấn đề không lớn?

- Đây là ước mơ lớn nhất của cả một đời tôi

- Thật vất vả mới có cơ hội thực hiện, hiện tại... Lại phải từ bỏ

- Cậu có biết âm thanh tan nát cõi lòng ra sao không? Là như vậy

Đang lúc nói chuyện, ông cầm bình rượu lên trực tiếp đập nát trên đầu chính mình

- Là như vậy

Máu tươi từ từ chảy xuống từ trên đầu ông.

Trần Thương ung dung thản nhiên, anh biết rõ... Đây cũng chỉ là ngoại thương mà thôi, nỗi đau trong lòng mới chính là nội thương

Thế nhưng... Anh vẫn vươn tay:

- Ai nói Parkinson không thể chữa trị?

.....

Trần Thương chợt phát hiện, đầu của Chu Hoành Quang rất cứng, dùng cái bình đập lên đầu, vậy mà da đầu không bị tổn thương, chỉ có sướt da mà thôi, nên anh không cần lo lắng.

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Ai nói mắc chứng bệnh Parkinson là không thể chữa trị?

Một câu nói đó đã làm cho Chu Hoành Quang trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, vậy mà không biết nên làm cái gì để hồi phục như trước kia

Nếu như người khác nói câu này, Chu Hoành Quang chỉ có một ý nghĩ: Ngớ ngẩn, cuồng vọng, nói gì không hiểu

Nhưng Trần Thương nói câu này, lại mang đến hy vọng cho ông

Ông bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trần Thương, bên trong ánh mắt xen lẫn vẩn đục nước mắt và sự tin tưởng.

Đây là một người đã hơn năm mươi tuổi, có niềm mơ ước cố giấu trong lòng, thế nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả

- Thật?

Chu Hoành Quang sau một hồi lâu, mới nói hai chữ, là một câu hỏi xác định

Trần Thương gật đầu:

- Thật chứ, có cơ hội mà

Chu Hoành Quang muốn đứng dậy, nhưng, có thể là tác dụng của cồn đã làm cho ông lảo đảo mới có mấy bước, thật không dễ dàng dựa vào vách tường để ổn định thân hình

Hai tay của ông bắt lấy cánh tay Trần Thương, bên trong đôi mắt mang theo sự cầu khẩn nói:

- Thật sao? Giáo sư Trần... Tôi...

Trần Thương ừ một tiếng:

- Thật, có hi vọng rất lớn

Anh chỉ có thể nói như vậy.

Kỹ thuật định vị các mặt trị liệu Parkinson, vẫn cần phải tiến hành phẫu thuật trong đầu.

Có thể là, nếu quả thật Parkinson đơn giản như vậy, thì đã bị đánh hạ rất nhiều năm

Trần Thương dùng kỹ thuật các mặt định hướng phẫu thuật Parkinson cũng chỉ là có cơ hội thôi.

Phải biết, bệnh lý chủ yếu của người bệnh Parkinson là mất sắc tố da vùng đệm, mất tế bào thần kinh và bệnh thần kinh đệm.

Đặc biệt là vùng dày đặc của dây thần kinh đệm và locus coeruleus, sự xuất hiện của bọn nó, sự thoái hóa tế bào thần kinh cũng xuất hiện ở nhân vận động lưng của dây thần kinh phế vị và những chất vô danh.

Thông qua phẫu thuật phân tích... Thậm chí còn có thể nhìn thấy bằng mắt thường thấy đốm đen và xanh da trời biến đổi trở thành nhạt, trắng xám.

Nhưng, đây chỉ là bệnh lý thay đổi, hiện tại thì nguyên nhân phát bệnh căn bản như thế nào vẫn không thể biến được.

Dựa theo lĩnh vực y học, cần phải kiểm tra gen không tìm thấy nguyên nhân phát bệnh.

Hiện tại, Parkinson chỉ có thể hiểu về nó ở một số khía cạnh.

Đầu tiên là các biến chất bắt đầu từ tuổi tác, giống như các thiết bị máy móc, bắt đầu xuất hiện một chút bệnh vặt, ngược lại...

Cho dù là bệnh gì đi nữa, nếu như dùng lời giải thích này đều không có sai.

Thứ hai là nhân tố di truyền, đúng... Vì lẽ đó rất nhiều người phát hiện, tổ tông mắc bệnh, không ít các vị tiền bối trong gia đình cũng có thể xuất hiện các căn bệnh tương tự.

Nhưng, thật khó để tìm ra những nguyên nhân liên quan đến di truyền trội và di truyền lặn.

Nhưng thông qua phả hệ bệnh nhân Parkinson điều tra kỹ càng, có thể tìm ra nguyên nhân phát bệnh học, có một phần bản chất bệnh liên quan đến nhân tố di truyền.

Trong một gia đình, các bệnh nhân cùng một độ tuổi phát bệnh, mà có một số thành viên khác trong gia tộc xem nhẹ các trạng thái xuất hiện lâm sàng, tạo thành một tỉ lệ phát bệnh giả tưởng thấp trong gia tộc, những đều này là nguyên nhân tồn tại khả năng phát bệnh.

Những người khác phát bệnh thì liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp đến môi trường, nhiễm trùng và stress oxy hóa.

P/s: Locus coeruleus là một hạt nhân bao gồm chủ yếu là các tế bào thần kinh noradrenergic nằm trong phần nhô ra của não. Trung tâm này là một trong những bộ phận thuộc hệ thống kích hoạt dạng lưới và các chức năng chính của nó là liên quan đến các phản ứng sinh lý của căng thẳng và sợ hãi.

Chương 1730: Tôi Muốn Thử Lại, Thất Bại Thì Thất Bại, Có Chết Tôi Cũng Không Sợ

Nguyên nhân phát bệnh tìm không thấy, y học hiện đại chỉ có thể trị liệu đúng bệnh

Cái gì là trị liệu đúng bệnh?

Chính là phát sốt liền hạ nhiệt độ, đau đớn liền giảm đau.

Phẫu thuật thực chất là một liều thuốc trực giác, chỉ khi ruột thừa bị viêm và ruột thừa vô dụng thì mới có thể cắt bỏ được

Nhưng không thể loại bỏ hết những tổn thương trong não, phải không?

Đây căn bản không thực tế

Mà trước mắt Trần Thương nắm giữ kỹ thuật các mặt định hướng liệu pháp trị liệu Parkinson.

Kỹ thuật các mặt định hướng này là bản thăng cấp: Hướng dẫn Kỹ thuật định hướng vi điện cực

Sử dụng vi điện cực để ghi lại và phân tích các đặc điểm phóng điện của tế bào. Chức năng của nơ-ron có thể được định vị chính xác để loại bỏ chứng run và cứng cơ, đồng thời cải thiện độ an toàn phẫu thuật.

Vì vậy, anh cảm thấy là rất đáng giá nên thử một lần

Nhưng, xác suất thành công thì người nào cũng không thể cam đoan thành công được bao nhiêu trăm phần trăm

Có lẽ loại phẫu thuật này không tồn tại trăm phần trăm xác suất thành công nào cả.

Trần Thương đã trải qua hàng ngàn hàng vạn cuộc phẫu thuật, chắc chắn cũng sẽ có khả năng thất bại, chủ yếu là di chứng, ví dụ như tay chân bại liệt, kiểm soát rung không kéo dài, thậm chí sẽ khiến bệnh tình nặng thêm.

Vì lẽ đó, Trần Thương cũng nắm rõ.

Một cuộc phẫu thuật cấp độ hoàn mỹ như thế thì bản thân liền có hạn chế.

Thế nhưng, anh nhìn cuộc sống hiện tại của Chu Hoành Quang sống không bằng chết, anh cười cười:

- Đi thôi, chuyển sang nơi khác uống rượu.

Chu Hoành Quang sững sờ:

- Vì sao?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Khả năng bây giờ có thời gian uống, tương lai ông lại không thể uống rượu

- Hôm nay, tôi mời khách, tùy tiện uống

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương kêu chiếc xe, chạy thẳng tới quán bar.

Trong quán rượu, nam nữ muôn hình muôn vẻ, trong không gian này tràn ngập huyên náo, trầm thấp, âm u... Ở trong hoàn cảnh này, trong lòng cũng như nhận được sự giải tỏa.

Giờ khắc này, Trần Thương đột nhiên cảm giác, có đôi khi, con người cũng cần phải thả lỏng, thoải mái.

Hiện tại, anh đột nhiên hiểu rõ ràng vì sao Nhật Bản, nước Mỹ là một quốc gia lớn mạnh, thâm chí xây dựng quán bar bên trong bệnh viện.

Bởi vì, họ đã kiềm chế lâu dài trong một hoàn cảnh câu nệ, bản thân sẽ có nỗi buồn đọng lại, cảm thấy cô đơn, tẻ nhạt.

Đến nơi này, tất cả các cảm xúc không tốt có thể giải tỏa ra bên ngoài.

Hiện tại, Chu Hoành Quang cũng không có tâm trạng uống rượu.

Hiện tại, ông chỉ có một bụng điều muốn hỏi Trần Thương.

- Giáo sư Trần, đến cùng là tình huống như thế nào?

- Lời vừa rồi của cậu, rốt cuộc là ý gì?

- Cậu mau nói đi

Chu Hoành Quang đều sắp gấp đến chết rồi, hai con mắt của ông thậm chí có chút giống mắt sói.

Đây là khát vọng

Trần Thương không phải không để ý tới Chu Hoành Quang, mà... Đơn thuần bởi vì xung quanh có quá nhiều người đẹp.

Anh nghĩ rằng nhất định cần đuổi đi, có đôi khi, người tài giỏi, rất dễ dàng trêu hoa ghẹo nguyệt.

Anh đuổi xong mấy người đẹp này, lúc này mới nhìn Chu Hoành Quang:

- Tôi có thể chữa trị Parkinson.

Trần Thương rất bình tĩnh nói câu này, lại làm cho Chu Hoành Quang trực tiếp trợn tròn mắt

- Cậu... Cậu... Cậu nói cái gì?

Chu Hoành Quang trừng to mắt, nhìn chằm chằm Trần Thương, cho rằng chính mình nghe lầm.

Lúc này, âm thanh trong quán bar quá lớn.

Ông bắt lấy tay Trần Thương, anh cười cười:

- Ông không có nghe lầm

- Tôi nói tôi có thể chữa trị chứng bệnh Parkinson

Chu Hoành Quang nghe thấy lời này, nín thở ngưng thần, nuốt ngụm nước miếng:

- Giáo sư Trần, cậu sẽ không lừa gạt tôi, đúng không?

Trần Thương ừ một tiếng:

- Tôi không có lừa ông, tôi thật có thể trị

- Nhưng...

Chu Hoành Quang nóc xong một hớp rượu

Một chai rượu với độ cồn hơn sáu mươi độ, uống vô làm cho cổ họng ông như bốc hỏa.

Hôm nay, ông chỉ muốn say khướt

- Thế nhưng cái gì?

Đột nhiên con ngươi của Chu Hoành Quang đảo một vòng:

- Tôi có tiền

- Giáo sư Trần, tôi có nhà, ở thủ đô tôi có tận ba căn

- Tôi đều có thể cho cậu! Thật, đúng... Đây là xe của tôi, Audi Q7

- Thật, giáo sư Trần mau cứu tôi, tôi muốn sống thật tốt, tôi còn muốn làm phẫu thuật, tôi còn muốn.... Tôi không muốn cứ tính như vậy

- Cậu biết rõ, tôi cố gắng cả một đời, chỉ vì hôm nay, có thể là... Khi sắp đạt được mộng tưởng, đột nhiên mộng nát cảm giác là như thế nào?

- Tôi không muốn thất bại

- Tôi đồng ý dùng 20 năm tuổi thọ của chính minh đem đổi lấy mười năm chính mình được khỏe mạnh

- Van cầu cậu, giáo sư Trần... Ta thật sự muốn sống

Chu Hoành Quang đã uống say, khóc đến nỗi nước mắt nước mũi xen lẫn trong cùng một chỗ chảy xuống.

Mấy người khác ở quán bar đều cuồng hoan và cười to, mà ông... Lại ở nơi này khóc thương tâm không gì sánh được.

……

Tổn thương đau đớn

Đau đến phát khóc

Khóc cũng mệt rồi

Mỗi bước trên đường đều là kiên trì.

Chu Hoành Quang hơn năm mươi tuổi khóc giống như một đứa bé.

Ông ta nhào vào trong ngực Trần Thương, gào khóc giống như một đứa bé đã cố gắng lâu như thế, đột nhiên lại không có tương lai, như cố gắng cả một đời, giờ phút này đều tan biến thành mây khói.

Loại tâm trạng này, Trần Thương có thể hiểu

Thế nhưng, những người xung quanh lại không hiểu.

Bọn họ nhìn thấy dáng vẻ ôm lấy Chu Hoành Quang an ủi, trong lòng lập tức ớn lạnh

Các cô gái vừa rồi bắt chuyện với Trần Thương nhìn thấy một cảnh này, không nhịn được thở dài

Một soái ca tốt biết bao, kết quả...

Aiz

Sau một hồi lâu, Chu Hoành Quang ngồi dậy, nhìn vào Trần Thương:

- Giáo sư Trần... thế nhưng cái gì?

Trần Thương liếc mắt, tên này giờ mới nhớ ra 'thế nhưng' của mình còn chưa nói xong

Anh dứt khoát nói:

- Không phải là tôi muốn nhà, muốn xe của ông.

Trần Thương đứng lên, cầm lấy ly rượu uống một ngụm, nhìn Chu Hoành Quang nghiêm túc nói:

- Ông nên biết, hiệu quả của trị liệu nội khoa Parkinson.

- Thủ đoạn chữa trị của tôi là phẫu thuật, độ khó của phẫu thuật sẽ rất cao! Tương tự, tính nguy hiểm và di chứng của phẫu thuật có lẽ sẽ tương đối cao

- Ông phải suy nghĩ thật tốt...

Lời của Trần Thương còn chưa dứt

Chu Hoành Quang liền trực tiếp cắt ngang Trần Thương:

- Đồng ý! Tôi đồng ý! Tôi thực sự đồng ý

- Đây là cơ hội duy nhất của tôi, giáo sư Trần, cậu nhất định phải giúp tôi

- Nhờ vào cậu đó

- Tôi không sợ di chứng, tôi cũng không sợ thất bại

- Hiện tại tôi đã là phế nhân, còn có thể thất bại đến đâu chứ

Chu Hoành Quang có chút thất lễ vì kích động, nghiêm túc nói:

- Thật đó, tôi thật sự đồng ý

- Bây giờ, tôi làm gì còn giống con người?

- Cậu nhìn tôi xem, kinh hồn bạt vía, cuộc sống không có một chút hào hứng nào, tôi đã thành ra như vầy rồi, còn có thể thảm hơn hiện tại sao?

- Cậu nhìn tôi xem, bây giờ ngay cả một ly rượu tôi cũng cầm không nổi, tôi là bác sĩ ngoại khoa đó

- Cấy ghép lá gan, đây là thứ tôi yêu thích nhất của cả cuộc đời này, là thứ truy cầu lớn nhất, nỗ lực của tôi đối với cấy ghép lá gan còn nhiều hơn cả con trai của tôi, cậu nói tôi có thể từ bỏ sao?

- Giáo sư Trần... Nếu như hôm nay mà cậu không đến, tôi đã chấp nhận số mệnh rồi

- Hiện tại, tôi không muốn cứ như thể mà bỏ cuộc, tôi muốn thử lại, thất bại thì thất bại, có chết tôi cũng không sợ

- Tôi... Tôi chỉ muốn làm một bác sĩ ngoại khoa tốt, thật sự khó khăn đến như thế sao?

Anh nghe thấy trong giọng nói khàn khàn của Chu Hoành Quang mang theo kiệt sức, mang theo chật vật.

Chương 1731: Ông Ta Không Có Từ Bỏ, Vậy Tại Sao Chúng Ta Lại Từ Bỏ Chứ

Trần Thương hiểu rõ, đây là sự cố chấp của người cả một đời làm y tế, giống như nhà khoa học vật lý, giáo sư Chúc kia.

Bọn họ đều là ở trên cương vị của mình, kiên trì cả một đời, cho dù nói như thế nào, bọn họ đáng được kính trọng.

Trần Thương cười cười, lại rót thêm cho Chu Hoành Quang một ly rượu, đưa đến:

- Nào, uống hết ly rượu này, ngày mai ông hãy về nhà nghỉ ngơi thật tốt, xin đơn vị nghỉ phép, ngày kia đến chỗ tôi nhập viện.

Chu Hoành Quang đỏ mặt gật đầu:

- Được

- Nào! Cạn ly

Ầm

m thanh thanh thúy, hai người một hơi cạn sạch.

Chu Hoành Quang vừa ra đến cửa đã xơ xụi trên mặt đất, thực sự uống nhiều rồi, nhưng uống rất sảng khoái.

Đây là ngày vui vẻ nhất, trong khoảng thời gian này của ông.

Sau khi Parkinson phát tác, tay của ông mỗi ngày đều đang run, Chỉ có uống rượu mới có thể đỡ hơn một chút.

Trần Thương cũng đã nghe nói, chủ nhiệm này vì để bàn tay lúc làm phẫu thuật không bị run, liền chuẩn bị uống rượu.

Thế nhưng, Thời đại không giống nhau nữa.

Nếu như lái xe trong tình trạng có cồn thì sẽ bị phạt.

Nếu sau ca phẫu thuật, bị người nhà bệnh nhân phát hiện ông ta uống rượu, có thể sẽ chặt mất

Sau khi Trần Thương bất lực, lấy điện thoại của Chu Hoành Quang ra, gọi cho vợ của ông ấy.

Điện thoại không bao lâu đã được kết nối.

- Chị dâu, xin chào, tôi là Trần Thương, đúng, chủ nhiệm Chu đang ở cùng với tôi, được, cảm ơn

Vợ của chủ nhiệm Chu rất lo lắng cho ông ấy, tự mình lái xe đến đón ông.

Đại khái đợi hơn 30 phút, một chiếc Audi Q7 dừng ở giao lộ, một người phụ nữ lo lắng chạy chậm qua, nhìn thấy Chu Hoành Quang uống sai không còn biết trời đất.

Người phụ nữ vô cùng đau lòng, bà rất hiểu ông ta, cả một đời người, có lẽ chính là người hiểu rõ ông ta nhất, cẩn thận đỡ ông ta lên xe.

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu, hay cậu cũng lên xe để tôi đưa cậu về?

- Không cần đâu chị dâu, bỏ đi... Tôi cùng hai người trở về vậy, chủ nhiệm Chu uống nhiều rồi, tôi đoán chừng chị không đỡ được ông ta, tôi giúp chị.

Nói xong, Trần Thương đi theo lên xe.

Dọc trên đường đi, người phụ nữ lo lắng, thỉnh thoảng nhìn qua Chu Hoành Quang, bên trong ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

- Aiz... Đời này của lão Chu, thực sự là đã cố gắng cả cuộc đời

- Lúc hai chúng tôi kết hôn, anh ấy thiếu một chút nữa vì ca phẫu thuật mà chậm trễ hôn lễ

- Lúc cha anh ấy đi, chính là ở bệnh viện 301, nhưng... Anh ấy trở về gặp mặt ông, chưa đến 5 phút sau, lau khô nước mắt, đi vào phòng phẫu thuật khác.

- Cả cuộc đời này! Lão Chu giành tình cảm lớn nhất của mình cho cấy ghép lá gan, tôi thực sự hy vọng anh ấy có thể thực hiện được ước mơ.

- Tôi không phải là bác sĩ, có nhiều lúc, tôi cũng không thể giúp được chuyện gì.

Trong lòng người phụ nữ có chút tự trách.

- Thế nhưng, khoảng thời gian trước anh ấy rất vui vẻ, cảm ơn giáo sư Trần, cậu đã cho anh ấy một tia hi vọng

- Lúc đó, anh ấy đã hơn năm mươi tuổi rồi, vui mừng đến nỗi cả đêm không ngủ được, vừa đọc sách, vừa tán dương cậu giỏi như thế nào

- Tôi nhìn thấy cảnh này, thật sự là vô cùng vui vẻ

Trong lúc nói chuyện, trên mặt người phụ nữ vô cùng hạnh phúc.

Dường như, lão Chu hạnh phúc, thì bà ấy cũng hạnh phúc.

- Nhưng đáng tiếc, ai có thể ngờ được, chỉ sau khi tham gia một bữa đầy tháng trở về, uống một hai ly, quay về lại mắc bệnh này

- Aiz... Tôi mới biết, tổ tiên nhà anh ấy có người mắc bệnh này

- Parkinson...

- Khoảng thời gian này, tôi rất hiểu anh ấy, nhưng... Tôi không biết phải khuyên bảo thế nào, chỉ có thể đợi sau khi anh ấy uống say trở về rồi làm cho anh ấy tỉnh rượu, nói chuyện cùng với anh ấy...

Trần Thương nhìn thấy trên khuôn mặt của người phụ nữ tràn đầy buồn rầu, không nhịn được nói:

- Chị dâu, chị đừng lo lắng, người hiền tự có phước, chủ nhiệm Chu không phải là không thể cứu, vẫn còn có cơ hội

Người phụ nữ không hiểu y học, thế nhưng cũng biết Parkinson là chứng bệnh tạp khó xử lí, không khỏi được

Bà lắc đầu:

- Giáo sư Trần, tôi cũng không hiểu y học, tôi biết bệnh này quá khó rồi

- Thế nhưng... đây là thật sao?

Trần Thương gật đầu, cười cười:

- Ừm

.....

Ngày hôm sau, tin tức Chu Hoành Quang mắc Parkinson được truyền ra.

Sau khi Trần Thương trở lại Khoa Trung tâm Cấp cứu, nghe thấy trên dọc đường có người đang nói.

Mà lúc này, vui vẻ nhất không phải là những người này, mà là Đàm Phi Nhược và Quý Kiến Nghiệp.

Chu Hoành Quang là đối tượng cạnh tranh mạnh nhất.

Bây giờ, ông ta ngã xuống, hai người đương nhiên là muốn một phen cạnh tranh tốt

Hà Chí Khiêm tìm đến, sau khi nhìn thấy Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu... Đã gặp ông ta rồi?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm

Hà Chí Khiêm thở dài:

- Aiz... Trời cao đố kỵ anh tài mà

- À đúng rồi, sách của chúng ta có đăng nữa hay không?

Trần Thương mỉm cười:

- Tại sao lại không đăng?

- Chủ nhiệm Chu vẫn còn chưa bỏ đi, không phải sao?

.....

Trần Thương cười cười:

- Đương nhiên ông ta không có từ bỏ, vậy tại sao chúng ta lại từ bỏ chứ?

- Bình chọn là chuyện của chuyên gia, cố gắng là chuyện của chúng ta, việc này... không có liên quan

Hà Chí Khiêm suy nghĩ một lát, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy! Cuối cùng ai cũng không biết

Trần Thương đóng lại xấp tài liệu được in ra đang cầm trong tay, nói:

- Dù sao các anh cũng đã đối chiếu xong, tôi quay về xem một chút, không chênh lệch lắm liền đưa qua bên kia.

Hà Chí Khiêm 'ừm' một tiếng, gật đầu:

- Lần này, tôi cũng xem như là dính chút ánh sáng

- Nếu như không phải là giáo sư Trần, còn có chủ nhiệm Chu, thì làm sao mà tôi có cơ hội như thế được chứ

Trong lòng Hà Chí Khiêm có chút áy náy, vì trong chuyện này, đến cuối cùng, anh ta lại trở thành người thắng lớn nhất

Trần Thương cười cười:

- Người của mình, không cần phải nói những lời này.

- Hơn nữa, lỡ như anh cũng có cơ hội trở thành viện sĩ thì sao? Chuyện này tốt biết bao

- Anh nhìn chủ nhiệm Từ người ta, mơ mơ hồ hồ được đề danh, ngày mai phải đi tham gia nghi thức trao giải

- Làm thật tốt, sẽ có cơ hội thôi

Trần Thương nói một tiếng.

Sau khi Hà Chí Khiêm nghe thấy, trong lòng anh ta kích động khó mà khống chế được, trên mặt cũng toát ra vẻ hưng phấn.

- Cảm ơn giáo sư Trần

- Aiz, đời này của tôi, sau khi quen biết cậu, mới có ngày hôm nay.

- Trước đây làm gì dám nghĩ đến những chuyện này chứ

Hà Chí Khiêm ăn ngay nói thẳng.

Đời này của anh ta, kỳ thực giống như Từ Tử Minh của một năm trước.

Quỹ đạo phát triển, con đường nhân sinh, phương hướng tương lai của hai người, thậm chí đều giống nhau

Chuyện này thuộc về dáng vẻ có thể đoán trước được tương lai.

Mà Từ Tử Minh như một người đàn ông bắt được một chuyến xe quá giang đúng lúc

Lĩnh vực Ngoại khoa Tim của Trần Thương phát triển nhanh chóng nhưng mãnh liệt nhất, cũng có sức ảnh hưởng lớn nhất

Từ kỹ thuật động mạch vành bắc cầu, đến xây dựng Trung tâm nghiên cứu Y học động mạch vành bắc cầu.

Từ thuật thức cải tiến phẫu thuật gan, lại đến cứu vớt bệnh nhân của hội chứng Marfan

Từ kỹ thuật giá đỡ vòi voi bóc tách động mạch chủ đến đến tiếng hót làm kinh người của Hiệp hội AATS

Chương 1732: Bố Già... Ngành Nghề Y Tế

Từ Tử Minh dường như ở mỗi một phân đoạn đều chưa từng bỏ qua.

Mà còn Hà Chí Khiêm... Vận khí cũng đủ tốt, thế nhưng cuối cùng vẫn thiếu một chút.

Sau khi Hà Chí Khiêm nghe thấy lời nói của Trần Thương, trong lòng anh ta bắt đầu ngo ngoe muốn động

Binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt

Là một người làm về y tế, nhất định phải cho mình thêm một cái vinh dự, vậy khả năng có mặt mũi nhất chính là viện sĩ

Khuôn mặt của Hà Chí Khiêm đỏ lên, cười cười xấu hổ:

- Không được, không được... Tôi cảm thấy bản thân mình đã đến cực hạn rồi

- Ngay cả viện sĩ cũng dám nghĩ đến! Haha... ha

- Giáo sư Trần, tôi không quấy rầy cậu nữa, có chuyện thì hãy trực tiếp gọi điện thoại cho tôi

Trần Thương mỉm cười:

- Viện sĩ? Ha ha, qua mấy năm nữa, nếu như anh không phải là viện sĩ, cẩn thận chủ nhiệm Từ sẽ khinh bỉ anh.

Lời này vừa nói, Hà Chí Khiêm liền biến sắc, sắc mặt lo lắng

Sau một hồi lâu... Anh ta đột nhiên cảm thấy nếu bản thân không phải là viện sĩ, thì đều sẽ cảm thấy xấu hổ khi đi cùng với họ

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Từ Chí Khiêm có chút lo lắng, Trần Thương cười cười nói:

- Quay về chuẩn bị thật tốt, hai năm này đăng nhiều luận văn một chút.

- Kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa của chúng ta thực ra là một môn kỹ thuật chân chính, hiện tại người nắm giữ không nhiều, anh hãy nghiên cứu một chút.

- Độ khó của phương diện này khiến anh làm viện sĩ cũng không khó lắm, dù sao xây dựng lại đường tiêu hóa ở trong nước là một lĩnh vực mới, làm thật tốt, nếu như anh nắm giữ được, năm sau tôi sẽ đẩy anh lên.

Nghe thấy câu nói này của Trần Thương, Hà Chí Khiêm lập tức vui mừng

Công trình viên viện sĩ hai năm một lần.

Bản thân... bản thân có thể sao?

Câu nói này nếu như là người khác nói, Hà Chí Khiêm nhiều nhất cũng chỉ là cười một tiếng, cho dù người này có lợi hại đến đâu, thậm chí cho dù anh ta là lãnh đạo.

Thì Hà Chí Khiêm cũng sẽ cảm thấy đối phương chỉ là đang cho mình bánh vẽ

Nhưng Trần Thương thì khác

Thứ nhất, cậu ấy có năng lực đẩy mình lên trên

Nếu như Trần Thương thật sự đề cử, anh ta chắc chắn có năng lực như thế này.

Ai cũng không dám nghi ngờ

Thứ hai, từ trước đến giờ Trần Thương chưa từng nói láo, nói được thì làm được, đối với bản thân cũng thật sự rất tốt.

Lần này, xuất bản sách nội san, đối với tương lai của Hà Chí Khiêm mà nói, vô cùng có lợi ích

Nghĩ đến đây, anh ta thực sự cảm thấy hạnh phúc hóa ra lại dễ như trở bàn tay

Nếu như Trần Thương lớn tuổi hơn một chút, anh ta thậm chí muốn nói một câu:

- Cậu có nhận con nuôi không?

Đáng tiếc, Trần Thương có thể làm con trai của mình luôn rồi, nhận cậu ấy làm con nuôi... emmm... không thích hợp

Hà Chí Khiêm không ở lại bao lâu, liền rời khỏi, trong lòng anh ta khẽ hát, thật là hài lòng

Thế nhưng, sau khi anh ta đi được vài bước, đột nhiên dừng lại.

Khúc giữa đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng khủng bố

Mười năm sau... Anh ta đột nhiên cảm thấy, có bao nhiêu viện sĩ trong lĩnh vực Y học Trung Quốc là đến từ tay của Trần Thương đây?

Nghĩ đến đây, Hà Chí Khiêm liền cảm thấy tê hết cả da đầu

Quá đáng sợ

Nếu như thật sự có ngày đó, một câu này của Trần Thương, thể hiện chính là một cuốc sốc lớn trong ngành nghề y tế.

Có lẽ... Có một cái tên sẽ càng thích hợp hơn: Bố già

Không sai

Nghĩ đến hơn 10 năm sau, Trần Thương sẽ là bố già cao cấp của ngành nghề y tế, sẽ có cảm giác như thế nào?

Thực ra, ngành nghề y tế và các ngành nghề khác là có sự khác biệt rất lớn.

Bởi vì ngành nghề này xem trọng một sự kế thừa học thuật.

Người kế thừa học thuật thật ra chính là đệ tử.

Trần Thương sẽ trở thành thầy của những viện sĩ kia.

Bất cứ khi nào nhắc đến cái tên Trần Thương này, có lẽ ý nghĩa liền không giống nhau.

Nghĩ đến đây, anh ta đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Thế nhưng... Còn ẩn giấu một chút hưng phấn

Ở thời đại này

Có lẽ Trần Thương là người lợi hại tuyệt đối.

Trong thời cổ đại, có lẽ chính là cấp bậc 'thánh nhân' chăng?

Ví dụ như Y thánh Trương Trọng Cảnh, Dược Vương Tôn Tư Mạc vân vân...

Trần Thương chắc chắn có thể để lại sự tồn tại tên tuổi của mình trong lịch sử.

Đây chắc chắn là nhân tài

Sau khi Hà Chí Khiêm rời khỏi, Trần Thương ngồi trong phòng làm việc, nhắm mắt rơi vào trầm tư.

Nói thật thì, đối với phẫu thuật định vị các mặt của Parkinson tiếp theo, anh không có sự tự tin tuyệt đối, dù sao cũng là kết quả vượt thời đại.

Cho dù là độ khó của kỹ thuật, hay khái niệm của phẫu thuật, hiện tại cũng còn chưa xuất hiện, thủ pháp phẫu thuật bây giờ của Trần Thương đã hoàn mỹ

Thế nhưng, anh còn phải liên tục lý giải mọi chi tiết từ các góc độ.

Ví dụ như, lúc sử dụng trắng xám bóng, kỹ thuật khâu não làm tổn thương và kỹ thuật kích thích độ sâu não, làm sao để có thể khéo léo làm giảm lượng ức chế cao của tính chuyển vận. Đặc biệt là lúc lựa chọn khâu não giữa hạch làm bia điểm tốt nhất, thế nào mới là hiệu quả hữu hiệu tốt nhất.

Trần Thương đột nhiên phát hiện.

Mọi vị trí trong cuộc phẫu thuật này đều là đồ vật rất có phương hướng nghiên cứu

Nếu không... Thì tìm nhóm người Tiết Chính Nhận và viện sĩ Dương Minh?

Bỏ đi

Sau khi Trần Thương do dự một lúc, vẫn là cầm điện thoại lên, gọi cho Ngô Huy đến đây.

Nhóm người Tiết Chính Nhận đi theo mình, là vì học tập kỹ thuật.

Mà Ngô Huy không chỉ như thế

Ngô Huy xem Trần Thương như một người thầy.

Độ thiện cảm 75 điểm, khiến Trần Thương cảm thấy đủ để tin cậy, có thể để cho anh tin tưởng.

Mà Tiết Chính Nhận, độ thiện cảm của ông ấy vẫn như cũ chỉ có 35.

……..

Đối với món đồ chơi độ thiện cảm này, Trần Thương càng ngày càng phát hiện rất chuẩn xác.

Đó không phải mang ý nghĩa là anh cần làm bao nhiêu chuyện thì có thể đạt được bao nhiêu độ thiện cảm.

Mà là phụ thuộc vào cảm nhận của đối phương đối với anh từ trong trong lòng

Ví dụ như Tiết Chính Nhận, bản thân ông ta có chút ngăn cách đối với Trần Thương theo bản năng, hơn nữa, ông ta thành danh đã lâu, thật sự không thể nào... Tán đồng tuyệt đối đối với Trần Thương.

Một chuyện tương tự, sau khi Trần Thương làm, độ thiện cảm của Cô Mạnh có thể tăng lên rất nhiều

Nhưng Tiết Chính Nhận lại không làm được.

Ngô Huy có thể làm được.

Đây chính là người ta phải đồng ý với anh từ trong trong lòng, tán thành anh, yêu thích anh, thậm chí là phục tùng anh

Người yêu thích anh, cho dù anh làm chuyện không tốt, anh ấy cũng đồng thời thay đổi một góc độ khác để suy nghĩ, lý giải

Thế nhưng, có một vài người, cho dù là bạn thật lòng thật dạ đối với anh ta, nhưng anh ta không chắc chắn sẽ tán đồng.

Vì vậy, đến đây là dừng, Trần Thương đột nhiên phát hiện, trước đây bản thân cảm thấy độ thiện cảm của hệ thống nhìn thì vô dụng, nhưng bây giờ lại trở thành hữu dụng nhất.

Ít nhất cũng để cho Trần Thương kết giao với người khác, về các phương diện thái độ cũng có trợ giúp

Bởi vì cái gọi là 'lòng người phức tạp nhất'.

Có độ thiện cảm, Trần Thương có thể tiết kiệm được không ít thời gian trên con đường này.

Không bao lâu sau, Ngô Huy gõ cửa.

- Giáo sư Trần

Trần Thương gật đầu:

- Vào đi

Chương 1733: Tôi Nói Cậu Được, Thì Là Cậu Được! Không Được Cũng Phải Được

Sau khi Ngô Huy đẩy cửa đi vào, thuận tay đóng cửa lại:

- Giáo sư Trần, cậu tìm tôi?

Trần Thương gật đầu, cười cười:

- Ngồi đi, có bận không? Tôi nói với anh một vài chuyện.

Ngô Huy cười cười:

- Không bận, gần đây mọi người đều rất cố gắng, chuyện bên tôi cũng không phải là rất nhiều.

Trần Thương nghe xong, gật đầu cười:

- Ừm, phải học được như thế, bằng không sau này sao giúp tôi quản lý phòng khoa.

Ngô Huy cười cười, đột nhiên kéo căng mặt, anh ta đột nhiên mở to mắt nhìn Trần Thương, cẩn thận suy nghĩ lại ý của những câu nói vừa rồi.

Anh ta chậm chạp không phản ứng lại... Giúp đỡ tôi quản lý phòng khoa...

Đây... đây là cam kết sao?

Hay là...

Ngô Huy càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn, càng nghĩ thì càng kích động.

- Giáo sư Trần... Tôi... Tôi nhất định sẽ làm thật tốt

Trần Thương cười cười:

- Ừm, hôm nay qua đây là tôi muốn hỏi anh một chuyện.

Ngô Huy liền vội vàng cười nói:

- Chỉ cần giáo sư Trần không đuổi tôi đi, tất cả đều dễ thương lượng.

Trần Thương cười cười, vẫy tay một cái:

- Tôi còn không nỡ để anh đi

- Chuyện tôi muốn hỏi là, anh có muốn cuối năm đi theo tôi, đến Khoa cấp cứu của Bệnh viện Nhân dân Tỉnh Đông Dương Đệ nhị, làm bác sĩ chủ nhiệm của Ngoại khoa thần kinh.

- Đương nhiên, có lẽ sẽ không có thân phận như ở Trung tâm Cấp cứu Thủ đô, thế nhưng... Về phương diện đãi ngộ, tôi sẽ...

Trần Thương còn chưa nói hết câu, Ngô Huy liền kích động đứng dậy:

- Tôi muốn, tôi đương nhiên là muốn rồi

- Có thể đi theo giáo sư Trần, tôi làm sao có thể không muốn được cơ chứ

- Cảm ơn giáo sư Trần

Trần Thương đè Ngô Huy xuống ghế:

- Ừm, anh hãy ngồi xuống trước đã, không cần kích động.

- Đợi đến cuối năm, tôi sẽ đưa anh đi theo, đoàn đội thì anh hãy tự thành lập.

- Thế nhưng, bây giờ có một chuyện, cần anh cùng tôi làm.

Ngô Huy gật đầu:

- Cậu cứ nói

Trần Thương lấy ra một tờ giấy, ở phía trên viết vài chữ, sau đó đưa cho Ngô Huy.

Ngô Huy thấy thế, lập tức sửng sốt một lát, anh ta cầm lên xem, không nhịn được đọc lên:

- Hướng dẫn kỹ thuật định hướng vi điện cực

Sau khi nhìn thấy rõ những chứ này, Ngô Huy lập tức sửng sốt

Anh ta biết rõ phẫu thuật vi điện cực, bây giờ sử dụng cũng nhiều

Ưu điểm lớn nhất của Ngô Huy chính là kiến thức rộng rãi, anh ta đột nhiên nói:

- Giáo sư Trần, đây là ghi chép sử dụng kỹ thuật vi điện cực và kỹ thuật định hướng các mặt kết hợp sao?

Sau khi Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt.

Anh không ngờ đến Ngô Huy lại biết rõ thứ này

Anh là sau khi tra duyệt rất nhiều tư liệu mới hiểu được dạng kỹ thuật này.

Không ngờ đến anh ta lại biết

Quả thực khiến cho Trần Thương có chút ngạc nhiên và mừng rỡ.

- Đúng vậy

Ngô Huy tiếp tục nói:

- Cậu là muốn... Thông qua kỹ thuật giám sát điện sinh lý vi điện cực, để làm phẫu thuật bệnh Parkinson sao?

Trần Thương nheo mắt, Thật sự là nhặt được bảo bối rồi, Ngay cả cái này cũng biết.

Anh liền gật đầu:

- Đúng vậy

- Sử dụng kỹ thuật giám sát điện sinh lí vi điện cực để làm phẫu thuật bệnh Parkinson.

Sau khi Ngô Huy nghe thấy, ánh mắt của anh ta sáng lên, kỹ thuật này nhìn sơ qua thì có rất nhiều luận văn, cũng có một số nghiên cứu.

Thế nhưng... Độ khó quá cao

Hơn nữa, bản thân kỹ thuật kiểm tra đo lường sinh lý vi điện cực này đã là một kỹ thuật rộng rãi, muốn làm tốt Parkinson, nào có đơn giản như thế

Thế nhưng... Đây có lẽ là phương hướng nghiên cứu duy nhất hiện nay có hiệu quả đối với bệnh Parkinson.

- Tôi cảm thấy rất tốt

Trần Thương cười cười:

- Cái đầu đề này, anh cùng với tôi làm đi

Sau khi Ngô Huy nghe thấy, lại lần nữa sửng sốt

Anh ta đột nhiên cảm thấy, sau khi bản thân và giáo sư Trần ở cùng với nhau ngày hôm nay, trái tim có chút dễ dàng xảy ra vấn đề

Một câu nói tùy tiện của giáo sư Trần, luôn khiến cho anh ta không thể chịu nổi

Quá khó rồi

Quá kích thích

Một câu nói liền có thể kéo đi tim của một người.

Vừa mới bắt đầu, nói sẽ để bản thân mình đi theo cậu ấy, đi làm chủ nhiệm

Đó là một chuyện hạnh phúc như thế nào chứ?

Bây giờ thì hay rồi

Trực tiếp cho bản thân một phương hướng nghiên cứu và đầu đề, để bản thân mình đi theo làm.

Cái này ít nhất chính là người tham dự thứ hai.

Đây đã xem như là người chủ trì của hạng mục.

Anh ta đã tận mắt thấy con đường vùng dậy của chủ nhiệm Hà Chí Khiêm và chủ nhiệm Từ Tử Minh

Thời gian đầu của Trung tâm nghiên cứu động mạch vành bắc cầu, cũng chỉ là một cái đầu đề

Còn bây giờ thì sao?

Trở thành bánh trái thơm ngon của lĩnh vực Ngoại khoa Tim trong nước, và vô số thành viên của Hiệp hội AATS từ nhiều quốc gia trên thế giới vì hâm mộ danh tính mà đến

Thành công của phẫu thuật hội chứng Marfan, giải quyết thành công đề tài bóc tách động mạch chủ, đã làm cho Ngoại khoa Tổng hợp và Ngoại khoa Tim trở thành căn cứu nghiên cứu bóc tách động mạch chủ trong nước

Dùng hội chứng Mafan trở thành người khắp thế giới ngưỡng mộ

Sau đó, giáo sư Trần bởi vì kết hôn và các chuyện khác nên đã nghỉ ngơi một thời gian.

Cuối cùng cũng sắp khởi động rồi sao?

Hơn nữa

Lần khởi động này, bản thân lại có may mắn có thể lọt vào mắt xanh của giáo sư Trần.

Nghĩ đến đây, Ngô Huy thực sự hưng phấn

Hơn nữa, anh ta cẩn thận suy nghĩ.

Parkinson là cái gì?

Đây là vấn đề khó của thời đại

Cùng với quốc gia, địa vực, khoa học kỹ thuật đều không có liên quan.

Đối với bất kỳ quốc gia nào mà nói, gặp phải loại bệnh tật này, đều là khó càng thêm khó

Muốn chữa trị thành công, cơ bản là không quá hiện thực.

Nhưng, đối với đại giáo sư Trần của chúng ta, cuối cùng cũng xuống tay với nó rồi hay sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Huy không thể không phục

Giáo sư Trần chỉ là không ra tay mà thôi.

Một khi đã ra tay thì là kinh thiên động địa

Nghĩ đến lỡ như Parkinson có cơ hội được chữa khỏi.

Tương lai... Bản thân cũng có thể được ghi vào sách giáo khoa của Ngoại khoa Thần kinh.

- Giáo sư Trần Thương dẫn theo nhóm người Ngô Huy lần đầu đưa ra... Đồng thời hoàn thành... Thành công chữa trị cho bệnh nhân Parkinson, và có những đóng góp xuất sắc cho cuộc tấn công bệnh Parkinson...

Nghĩ đến đây, Ngô Huy đột nhiên cảm thấy có chút không thực tế

Anh ta có chút lo lắng hỏi:

- Chuyện này... chuyện này có thể không? Tôi có thể được chứ?

Trần Thương cười cười:

- Tôi nói cậu làm được, thì cậu làm được

Nói xong, bổ sung thêm một câu:

- Không được cũng phải được

……..

Nghe thấy sự tin tưởng của Trần Thương, Ngô Huy lập tức đỏ mặt

- Giáo sư Trần, cậu yên tâm, tôi sẽ toàn lực ứng phó

Trần Thương mỉm cười:

- Ừm, không cần gấp gáp, bây giờ là như thế này.

- Có một ca phẫu thuật, sắp tới tôi chuẩn bị tiến hành...

Ngô Huy tò mò hỏi:

- Là chủ nhiệm Chu của Bệnh viện 301 sao?

Trần Thương sững sờ:

- Anh biết rồi?

Ngô Huy thở dài:

- Ừm, biết rồi! Không chỉ có tôi, trong bệnh viện chúng ta, có rất nhiều người biết chuyện này.

- Hoặc nói... Chuyện này hiện tại rất nổi tiếng trong vòng y tế của chúng ta

- Nhân duyên của chủ nhiệm Chu rất tốt, mà còn đến từ 301, chức nhân viên viện sĩ lần này trên cơ bản là có rất nhiều người đã công nhận... Đột nhiên xảy ra chuyện như thế này, ai mà không cảm thấy đáng tiếc chứ?

Chương 1734: Chi Bằng Buông Tay Đánh Cược Một Lần

Trần Thương gật đầu cười cười:

- Ừm, chuyện lần này...tạm thời đừng để lộ ra ngoài.

- Phẫu thuật nên làm thì cứ làm, thế nhưng... Tạm thời hãy giữ bí mật, khi bệnh nhân VIP đến làm, tạm thời không cần công bố ra ngoài.

Một vài bệnh viện lớn ở thủ đô đều có một vài phòng bệnh chuyên môn, chủ yếu là dành cho đối tượng bệnh nhân VIP đặc biệt, hoặc những chức quan tương đối lớn, nhân vật tương đối mẫn cảm...

Những người này sau khi nằm viện, đều sẽ lựa chọn ở trong những phòng bệnh như thế này.

Trần Thương nói:

- Chuyện phẫu thuật, chuyện đầu đề, đều không cần gấp gáp, chúng ta bắt đầu làm trước.

- Đợi đến lúc có cơ hội thích hợp, yêu cầu đầu đề.

- Sắp tới đây anh cần làm là những chuyện này. Chuyện thứ nhất, hãy đưa những bệnh nhân mà hiện giờ anh đang quản lý giao cho người phía dưới, anh chỉ phụ trách một mình chủ nhiệm Chu. Chuyện thứ hai, anh sắp tới cần phải chuẩn bị tốt, tìm đọc tư liệu, sau đó tôi sẽ gửi nội dung cụ thể cho anh, anh tổng hợp lại rồi viết ra, sau đó làm ra các giấy nhiệm vụ và các thứ đồ. Chuyện cuối cùng, đoàn đội... Bây giờ, anh hãy suy nghĩ một chút, đợi đến lúc thích hợp tôi sẽ thông báo cho anh, để anh thành lập đoàn đội, cố lên

Trần Thương nhìn vào Ngô Huy, lại lần nữa khích lệ nói.

Sau khi Ngô Huy gật đầu, đứng dậy rời khỏi.

Lúc Ngô Huy rời khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại, trong lòng anh ta vô cùng chấn động.

Nói thật, anh ta thực sự có chút kích động.

Có lẽ bản thân đã trải qua một lần lột xác mà từ trước đến giờ chưa từng có, là hóa kén thành bướm, còn là mua dây buộc mình.

Ở một lần hành động, nhưng cho dù có như thế nào, anh ta cũng đồng ý liều mạng.

Dù sao bây giờ anh ta cũng không có gì cả, thì bản thân còn có thể thua cái gì chứ?

Chi bằng buông tay đánh cược một lần

Gần đây, không biết trong khoa đã xảy ra chuyện gì.

Mà bầu không khí trong phòng khoa có gì đó không đúng.

Ngô Huy gần đây cũng đang suy nghĩ chuyện ly hôn.

Chuyện Kiều Thành An cũng đang huyên náo trong khoa.

Điều khác biệt chính là, tin tức Kiều Thành An ly hôn ở trong khoa vô cùng huyên náo xôn xao.

Mà Ngô Huy thì lại không thanh không tiếng, vợ muốn dẫn con rời đi.

Anh ta đến Bắc Kinh đã bảy tám năm rồi, không có nhà, không có xe

Vợ thì lại chọn dân thường.

Đối với chuyện này, Ngô Huy đã từng cố gắng, cũng đã tranh thủ, thế nhưng... quả thực là uổng công.

Vợ nhỏ hơn anh ta tám tuổi, đã hơn ba mươi tuổi, tám năm trước gả cho anh ta.

Hai người sinh được một đứa con trai, năm nay tám tuổi

Ngô Huy có cố gắng không?

Anh ta vẫn luôn cố gắng

Thế nhưng... Cuộc sống không phải bạn cứ cố gắng thì sẽ có kết quả, càng huống chi là ở thủ đô

Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu không tin vào nước mắt.

Cho dù anh có khóc đến hết nước mắt cũng vô dụng.

Bây giờ, Ngô Huy chỉ muốn tranh thủ một chút cho con trai.

Còn về người phụ nữ kia, dường như đã không còn tình cảm.

Bản thân đã nỗ lực rất nhiều, lại không bằng một căn nhà ở Tam Hoàn thủ đô.

Thôi vậy

Bây giờ, anh ta cần làm, đó chính là nỗ lực, chính là chứng minh bản thân

Thế nhưng, con trai thật là sự gửi gắm duy nhất của anh ta.

Đợi đi

Con trai hãy đợi thêm một chút, ba rất nhanh sẽ có năng lực.

Từ trước đến giờ ba không phải là phế nhân.

Ba thật sự vẫn luôn cố gắng

Ngô Huy hít sâu môt hơi, nắm chạt bàn tay, đi về phía xa.

....

....

Lúc này, Tử Tử Minh ở trung tâm Barbican, Luân Đôn có chút căng thẳng.

Thật sự không nghĩ đến, có một ngày bản thân có thể đến đây để tham gia nghi thức trao giải

- Giải thưởng Y học hàng năm, là do Trung tâm Y học sinh vật thế giới thành lập để khen ngợi khả năng thay đổi thực tiễn y học và nghiên cứu xuất sắc có tác động to lớn đến sự ảnh hưởng của y tế.

Từ Tử Minh thừa nhận, thành công của bản thân hoàn toàn là bắt nguồn từ sự trợ giúp của Trần Thương.

Không một chút hàm hồ nào mà nói, bản thân có ngày hôm nay, đều là dựa vào Trần Thương

Đứng ở chỗ này, cùng trò chuyện với các bác sĩ đỉnh cấp đến từ toàn thế giới, loại vinh dự này, khiến cho Từ Tử Minh bùi ngùi không thôi.

Ngày mai tham gia trao giải, anh ta ngồi ở chỗ đó, lo sợ bất an.

Hạnh phúc đến đột nhiên như thế, lại có một loại cảm giác trở tay không kịp.

- Hại! Xin chào, giáo sư Từ! Tôi là Kaile của đại học Oxford.

Người đàn ông cười bắt tay, Từ Tử Minh cười cười:

- Xin chào

- Tôi đã đọc luận văn của anh, thực sự rất lợi hại, giáo sư Trần anh ấy không đến tham gia sao?

Kaile tò mò hỏi, Từ Tử Minh gật đầu cười một tiếng:

- Thầy của tôi khá bận.

Kaile nghe xong, lập tức sửng sốt một lát:

- Đúng vậy, giáo sư Trần thực sự quá vĩ đại rồi, tôi làm ở Ngoại khoa gan mật, tôi thích các lý luận của giáo sư Trần, vốn dĩ còn cho rằng ở hiện trường sẽ gặp được giáo sư Trần, thật là đáng tiếc

Từ Tử Minh gật đầu:

- Có cơ hội đến thủ đô, tôi sẽ dẫn anh đi.

Kaile lập tức bắt đầu vui vẻ:

- Người Trung Quốc thật là rộng rãi hào phóng, và còn nhiệt tình, tôi rất thích

Nói đến đây, Kaile đột nhiên dừng lại:

- Đúng rồi, giáo sư Trần, tôi quen biết giáo sư Chu Hoàng Quang, ông ấy thực sự là quá đáng tiếc rồi

Từ Tử Minh sững sờ:

- Chu Hoành Quang?

Mặc dù sải bước chuyên nghiệp, nhưng bởi vì nguyên nhân Trần Thương, cộng thêm hệ thống chữa bệnh quả thực không lớn, anh cũng có hiểu biết đối với Chu Hoành Quang.

Hơn nữa, lần này Chu Hoành Quang cũng muốn tranh cử chức viện sĩ.

Giáo sư Trần dường như cũng đang giúp đỡ ông ta.

Có lẽ vấn đề không lớn

Từ Tử Minh có một loại cảm giác sùng bái mù quáng đối với Trần Thương

Không liên quan đến năng lực.

Thế nhưng... Nghe thấy nói đáng tiếc cho Chu Hoành Quang, anh lập tức tò mò hỏi:

- Ông ấy làm sao thế?

Kaile lập tức ngạc nhiên hỏi:

- Anh không biết sao? Giáo sư Chu bị Parkinson

Nghe thấy lời này, sắc mặt của Từ Tử Minh lập tức thay đổi

- Thật sao?

Kaile gật đầu:

- Đương nhiên rồi, tôi theo dõi trên một bản tạp chí Ngoại khoa Gan mật ở Trung Quốc, đăng tin tức này, thật sự là quá đáng tiếc.

- À đúng rồi, tôi gửi link cho cậu xem.

Nói xong, Kaile liền gửi đường link qua cho Từ Tử Minh.

《Tạp chí Ngoại khoa Gan Mật Trung Hoa Quốc tế》

Đây chính là tạp chính đỉnh cấp của Ngoại khoa Gan mật trong nước

Vậy mà tin tức này lại được đăng lên?

Sau khi Từ Tử Minh nhìn thấy nội dung trong tạp chí, lập tức trầm mặc

Bởi vì bài báo này đều là đang tán dương Chu Hoành Quang

Không sai! Đều là đang tán dương.

Đếm kỹ những thành tựu và vinh dự của ông ta, thậm chí là viết luận văn phát biểu về ông ta, những cống hiến cho lĩnh vực Ngoại khoa Gan mật, toàn bộ đều viết ở phía trên

Dường như, hoàn toàn đều là đang tán dương Chu Hoành Quang.

Hơn nữa cũng biểu đạt sự sụp đổ của một nhân tài trong lĩnh vực cấy ghép lá gan ở Trung Quốc.

Có chút thương tiếc

Thế nhưng, Từ Tử Minh lười thì là lười thật, nhưng anh không ngốc

Anh rõ ràng đọc được trong đó có chút không giống bình thường.

Đây không phải là đang nâng lên

Đây là đang giết

Trên một khớp nối như thế, xảy ra chuyện như thế này

Người hưởng lợi lớn nhất sẽ là ai?

Khoảng cách đến ngày bình chọn viện sĩ chính là tháng này, thời gian chưa đến một tháng.

Chương 1735: Tôi Tặng Lão Ta Thêm Một Mồi Lửa

Chu Hoành Quang là người có sức cạnh tranh mạnh mẽ nhất, thậm chí là tám chín phần là thành công

Bởi vì Từ Tử Minh biết thầy Trần giúp Chu Hoành Quang xuất bản sách, từ đó nâng cao sức ảnh hưởng.

Một khi quyển sách này xuất bản, sức ảnh hưởng của Chu Hoành Quang sẽ đạt đến cảnh giới chưa từng có

Nhưng, chính ngay lúc này, Chu Hoành Quang lại đột nhiên bị Parkinson

Parkinson không phải là hiếm thấy.

Bác sĩ mắc phải bệnh này cũng không ít

Vậy nên, Parkinson có một biệt danh: [Kẻ hủy diệt bác sĩ Ngoại khoa]

Không sai, cái tên này thật sự là danh xứng với thực

Từ Tử Minh làm chủ nhiệm cả nửa đời nhạy cảm ý thức được một chuyện

Có người muốn gây sự

Chu Hoành Quang trong lúc quan trọng như thế này, cho dù là mắc phải Parkinson, cũng sẽ không trực tiếp ảnh hưởng đến chức viện sĩ.

Bởi vì viện sĩ cũng là một loại vinh dự

Nhưng bây giờ không còn giống nữa, ông ta là một chủ nhiệm chừng năm mươi tuổi, sau khi mắc phải Parkinson, áp lực dư luận liền xuất hiện.

Nếu như ông ta làm viện sĩ, rất nhiều người sẽ không phục.

Bởi vì ông ta không làm được phẫu thuật ngoại khoa nữa, thì còn làm viện sĩ gì chứ?

Chỉ cần truyền tin tức này ra ngoài, thì Chu Hoành Quang sẽ không còn mặt mũi để tiếp tục làm nữa.

Ai làm chuyện này?

Vậy chắc chắn là ai được lợi, thì người đó làm

Vậy thì, hiện tại đáp án đã rất rõ ràng.

Chỉ rõ chính là người cùng Chu Hoành Quang cạnh tranh chức viện sĩ.

Sau khi xem xong tạp chí, Từ Tử Minh hít sâu một hơi, quyết định nói tin tức này cho Trần Thương.

Thế nhưng... Sau khi anh do dự một lúc, Từ Tử Minh liền vội vàng gọi cho bạn của mình.

Lúc này mới biết, lần này trong lĩnh vực cấy ghép lá gan chủ yếu có hai người, một người là Chu Hoành Quang, một người khác chính là Đàm Phi Dược.

Chẳng lẽ là Đàm Phi Dược??

Đàm Phi Dược là ở phương nam.

Dường như không tương thích với《Tạp chí Ngoại khoa gan mật Trung Hoa quốc tế》do thủ đô xuất bản

Cầm điện thoại lên, Từ Tử Minh liền trực tiếp gửi tin tức này qua cho Trần Thương.

Trần Thương cúp điện thoại, gọi Hà Chí Khiêm đến.

Sau khi Hà Chí Khiêm biết được chuyện này, có chút tức giận

- Lão gia tử này thật là quá đáng

Trần Thương nhíu mày:

- Ai?

Hà Chí Khiêm tức giận bất bình nói:

- Quý Kiến Nghiệp.

Trần Thương đột nhiên cảm thấy có chút quen tai, vô cùng quen thuộc... Sao lại cảm thấy đã từng nghe qua ở đâu đó?

Đúng rồi

Chẳng lẽ là...

- Tập đoàn Y dược Kiến Nghiệp?

Hà Chí Khiêm gật đầu:

- Đúng vậy

- Thực ra, trước đây ông ta là người rất tốt, nhưng... Không ngờ đến bây giờ lại như thế này, không muốn cho người trẻ tuổi thoái vị, có chút ỷ già mà bán manh

Trần Thương thoải mái rồi.

- Chuyện này không khó giải thích

- Y dược Kiến Nghiệp vốn dĩ là làm thuốc bảo vệ gan, thuốc mới đưa ra thị trường là phải thông qua bỏ phiếu của đoàn đội viện sĩ

- Nghề này cũng giống như nghề lĩnh dược phẩm...

- Tôi đoán chừng Quý Kiến Nghiệp cảm thấy số tiền bỏ ra cho cấp trên cấp dưới đều đã đủ để tự mình có một chức viện sĩ, vì vậy... Nên mới như thế

- Hơn nữa, Quý Kiến Nghiệp này làm viện sĩ thì chính là hình tượng của công ty Y dược Kiến Nghiệp, nếu như ông ta đi xuống, thì cổ phiếu chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Hà Chí Khiêm gật đầu

- Ừm, đúng vậy

- Đều là lợi ích

- Thế nhưng, người này thật quá ác độc rồi, vốn dĩ chủ nhiệm Chu chỉ muốn che giấu một chút, nói không chừng còn có cơ hội, bây giờ như thế này, người ở Ngoại khoa Gan mật trong nước đều đã biết hết

- Chuyện này... hại! Tôi thực sự cảm thấy lão Quý này không vừa mắt.

Hà Chí Khiêm có chút tức giận bất bình nói.

- Đúng rồi, 《Tạp chí Ngoại khoa gan mật Trung hoa Quốc tế》 này có mối quan hệ chằng chịt với với lão ta, trước đây chính là do một tay lão ta xây dựng.

- Chuyện này... Lão ta không muốn thoái vị, người mới sao có thể đi lên được chứ?

Trong văn phòng làm việc, đám người lâm vào một mảnh trầm mặc.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nhanh trí, cười nói:

- Không sợ

- Lần này có lẽ chủ nhiệm Chu phát hỏa rồi! Ngược lại không nhất định là chuyện xấu

Hà Chí Khiêm sững sờ:

- Không phải chứ? Đại lão

- Cái tên này nổi tiếng cũng không phải là tên tốt lành gì, chuyện này thoạt nhìn thì là đang nâng lên, nhưng thực ra là thủ đoạn đen tối nhất, làm cho mọi người đều biết, ngược lại lại cảm thấy lão ta trượng nghĩa, tuyên truyền chính diện

- Sau khi lão bách tính xem thấy, mặt dù bên ngoài là tán dương chủ nhiệm Chu, thế nhưng... ai cũng sẽ không để cho ông ấy làm viện sĩ

Trần Thương cười nói:

- Thực ra... chính như anh nói, sức ảnh hưởng và danh tiếng hiện tại của Chu Hoành Quang, đã đạt đến tình trạng lớn nhất

- Thậm chí có một loại trả thù dường như đang tăng trưởng, theo lý thuyết, thì Chu Hoành Quang không thể có sức ảnh hưởng như thế này, thế nhưng... qua một lần tuyên truyền, tất cả mọi người đều sẽ theo bản năng mà cảm thấy Chu Hoành Quang rất lợi hại, rất đáng tiếc

- Thế nhưng! Chúng ta có thể nắm lấy cơ hội này?

- Tôi sắp xếp một chút, trong một tuần có thể hoàn thành phát hành nội san, e-book và bản thực thể cũng đồng loạt phát hành

Nói đến đây, ánh mắt của Trần Thương sáng lên

Anh nghĩ đến một cách rất tốt

Không phải là lão ta muốn nâng sao?

Vậy thì nâng thật tốt

Tôi tặng lão ta thêm một mồi lửa

- Anh hãy liên hệ với Tạp chí của Ngoại khoa Gan mật Trung hoa, tuyên truyền một chút về chủ nhiệm Chu Hoành Quang

- À đúng rồi, là như thế này...

Sau khi Trần Thương sắp xếp cho Hà Chí Khiêm một vài nhiệm vụ, liền có chút mong đợi.

Parkinson phải không?

Chủ nhiệm Chung đáng tiếc phải không?

Chờ sau khi công bố bản nội san đầu tiên của Ngoại khoa Tiêu hóa thế giới này, sức ảnh hưởng của Chu Hoành Quang sẽ càng lớn hơn

Các người sẽ càng cảm thấy đáng tiếc hơn

Nếu như... Trong lúc tất cả mọi người đều đang cảm thấy đáng tiếc, phẫu thuật của Chu Hoành Quang thành công, Parkinson đột nhiên khỏi hẳn

Chuyện này sẽ mang đến sức ảnh hưởng như thế nào đây?

Đến lúc đó

Có thể đem đến cho rất nhiều người một vài kinh ngạc không ngờ đến hay không?

Hơn nữa

Đến lúc đó, phẫu thuật trị liệu Parkinson vừa vặn có thể xuất thế, đến lúc đó, lại có thể đi xin đầu đề.

Tất cả những chuyện này sẽ dẫn đến phản ứng như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trần Thương có chút suy tư.

Thiên tính vạn tính, nhưng đều không thể tính được phẫu thuật trị liệu Parkinson có thể thành công hay không

....

....

Ngày hôm sau, vợ của Chu Hoàn Quang và Chu Hoành Quang đến làm thủ tục nhập viện, được Ngô Huy đưa vào phòng bệnh VIP chăm sóc đặc biệt.

Người vợ nhìn thấy Trần Thương, có chút xúc động nói:

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu nhiều lắm

Trần Thương cười cười một tiếng:

- Chị dâu không cần khách sáo.

Sau khi hai người đi ra, vợ của Chu Hoành Quang nhìn vào Trần Thương:

- Aiz, anh ấy, cả cuộc đời này, toàn bộ đều ở phía trên, nếu như có thể phẫu thuật thành công, vậy thì thật sự là...

Trần Thương không nhịn được cười cười, sau khi tiễn người phụ nữ, trong phòng bệnh đã có y tá chuyên môn.

Chu Hoành Quang nhìn qua Trần Thương, cười nói:

- Giáo sư Trần, tôi nổi tiếng rồi

Trần Thương cười nói:

- Nổi tiếng cũng không phải chuyện xấu gì

- Nói không chừng ông phẫu thuật thành công rồi, tôi còn nổi tiếng hơn cả ông

Chu Hoành Quang gật đầu:

- Đúng vậy, Parkinson... Nếu như cậu trị liệu thành công, thì sức ảnh hưởng mang đến, chắc chắn là... Cấp thế giới

Chương 1736: Chu Ba Phòng

Trần Thương cười cười:

- Ông cũng rất lâu chưa có nằm viện rồi, lần này vừa vặn có thể kiểm tra toàn bộ một lần

Chu Hoành Quang gật đầu cười một tiếng:

- Cũng tốt

Sau khi ông nghe Trần Thương giải thích xong, trong lòng ông cũng đã bình thường trở lại

Nếu như phẫu thuật thành công, ông có thể vùng dậy, ngược gió phản kích, đồng thời trở thành viện sĩ, còn có thể thu được lòng dân.

Cho dù phẫu thuật có thất bại thì sau khi công bố bản nội san này, phối hợp tuyên truyền với một vài nhân sĩ có lòng, chắc chắn sẽ vụt mạnh một cái mà từ trước đến giờ chưa từng có

Nếu như là như vậy, bản thân cũng xem như đáng giá

Đời này không lỗ

Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Kiểm tra đi, có thể kiểm tra thì hãy cẩn thận kiểm tra hết, bệnh giang mai hay HIV-AIDS gì đó... đều kiểm tra thử xem

- Đây chính là chủ nhân của ba căn nhà ở thủ đô, nên cần bóc lột thì cứ bóc lột

Chu Hoành Quang bị Trần Thương khuyên bảo nên tâm trạng cũng rất tốt, không nhịn được cười mắng một câu:

- Trần lột da nhà cậu, lột da là được rồi, kiểm tra HIV-AIDS, viêm gan B gì chứ?

Ngô Huy cười nói:

- Chủ nhiệm Chu, giáo sư Trần lo lắng ông phẫu thuật trong thời gian dài, kiểm tra một chút cũng tốt, làm bác sĩ ngoại khoa đã nhiều năm như vậy, kiểm tra thử xem có khả năng phơi nhiễm nghề nghiệp hay không?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng, Ngô Huy này thực sự rất tốt, năng lực phân tích rất đúng chỗ.

Trong lúc nhất thời, những chuyện Chu Hoành Quang cần làm đều đã làm.

Vị ‘Chu ba phòng’ này có chút đau lòng với phí kiểm tra.

Chu Hoành Quang rất không thích cái biệt danh ‘Chu ba phòng’ này, cảm thấy quá dung tục, không có cảm giác hiện đại hóa.

Trần Thương là tài tử

Lấy tên ưu tú, đặt cho hắn một vài tên thời thượng là như Chu Q7

Chu Hoành Quang xem như là phục rồi, so sánh với Chu Q7, tên 'Chu ba phòng' còn nghe hay hơn một chút.

Sau khi chờ đợi có kết quả kiểm tra, phẫu thuật bên này mới có thể bắt đầu.

Mà cùng lúc đó, ở trung tâm Barbican - Luân Đôn, nghi thức trao giải cũng chính thức bắt đầu.

Hiện trường hội nghị, tiếng người sôi sục, rầm rộ chưa từng có.

Người chủ trì nhiệt tình hô to

- Xin chào các bạn và quý khán giả, đại hội trao giải Y học hàng năm đều vô cùng kích động

- Bởi vì đây là thịnh yến y học, đây là tiến bộ của khoa học sự sống, đây là thắng lợi của mốc lịch sử nhân loại đánh bại bệnh tật

.....

- Tôi tuyên bố nghi thức trao giải Giải thưởng Y học hàng năm của Trung tâm sinh vật thế giới bây giờ chính thức bắt đầu

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều lên vang dội cả hội trường.

Trung tâm Y học sinh vật thế giới dù sao cũng được xem như là một tổ chức quốc tế, Giải thưởng y học hàng năm cũng gần giống như giải thưởng y học Lasker.

Giải thưởng như thế này, ở trong nước có thể sánh ngang với 'Giải thưởng kỹ thuật Khoa học Y học Trung Hoa' và ba giải thưởng lớn.

Đương nhiên, trên quốc tế, sức ảnh hưởng của giải thưởng này càng cao hơn

Có thể nhận được giải thưởng này, chỉ cần kiên trì thêm mấy năm, thì giải thưởng Y học Lasker cũng sẽ vẫy tay với anh ta

Từ Tử Minh vô cùng kích động

Kèm theo nghi thức trao giải bắt đầu

Danh sách những người giành được giải được công bố bởi Camby-Roosevelt, người đoạt giải Nobel Y học năm 2020.

Camby đứng trên sân khấu, cười cười nhìn xuống mọi người:

- Năm nay, tôi rất vinh dự khi được đứng ở đây để công bố danh sách những người nhận thưởng

- Đồng thời, tôi cũng rất mong đợi được gặp mặt người nhận giải, bởi vì mọi người đều là người tài giỏi.

- Tôi thực sự là không nhịn được nữa, tôi không nhịn được nữa sắp bắt đầu công bố, bởi vì tôi thật sự muốn gặp một người trong số đó

- Được, bây giờ tôi tuyên bố, người đầu tiên: Đoàn đội Trần Thương! Trần Thương, Từ Tử Minh

Sau khi nói xong, Camby kích động đứng trên sân khấu, vui vẻ nhìn xuống nhóm người:

- Mặc dù, giáo sư Trần rất trẻ tuổi, thế nhưng tôi nói lời thật lòng, tôi ngưỡng mộ danh tính mà đến, thực sự muốn làm quen một chút với giáo sư Trần! Cảm ơn sân trời...

Tất cả mọi người ở hiện trường đều lập tức sửng sốt

Không nghĩ đến, Camby lại đánh giá cao giáo sư Trần như thế.

Đây chính là người đạt giải Nobel đó

Mà ngay lúc này, Từ Tử Minh vui vẻ chạy chậm lên lên sân khấu

Bây giờ, anh ta mới nói:

- Thành thật xin lỗi, giáo sư Trần đang tiến hành một hạng mục nghiên cứu vô vùng quan trọng, nên không có cách nào đuổi kịp đến hiện trường, xin chào mọi người, tôi là Từ Tử Minh

Nghe thấy lời nói của Từ Tử Minh, mọi người nhất thời sửng sốt, Camby cũng thở dài.

Nói thật thì, sức ảnh hưởng của Trần Thương trong mắt những người này không hề bình thường

Camby cười cười và bắt tay với Từ Tử Minh:

- Cậu rất lợi hại, luận văn của cậu và giáo sư Trần, đã giúp tôi không ít, cố lên

Từ Tử Minh cười cười:

- Cảm ơn

Camby trêu đùa:

- Chỉ là không gặp được giáo sư Trần trong truyền thuyết, cảm thấy có chút đáng tiếc

Người chủ trì cũng gật đầu nói:

- Giáo sư Trần rất ít khi tham gia hội nghị và hoạt động, thật sự là quá thần bí

Hiện giờ, Từ Tử Minh đột nhiên nói:

- Có lẽ... không bao lâu nữa, giáo sư Trần sẽ lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người

- Tôi tin là, nghiên cứu mà giáo sư Trần đang tiến hành, đủ để thay đổi và làm chấn động thế giới này

Nghe thấy câu nói này của Từ Tử Minh, hiện trường lập tức thảo luận ầm ĩ, Camby tò mò hỏi:

- Giáo sư Trần lại có phát hiện trong lĩnh vực khoa Ngoại Tim sao?

Người chủ trì cười cười:

- Tôi đoán là khoa Ngoại tiêu hóa! Dù sao cậu ấy cũng là hội trưởng của Học hội Ngoại khoa Tiêu hóa thế giới, hiện tại vẫn còn chưa xuất bản.

Từ Tử Minh thần bí hề hề nói:

- Ừm... Thật ra tạp chí rất nhanh sẽ phát biểu thôi, nhưng đây cũng không phải là chuyện mà tôi nói.

- Thứ mà lần này giáo sư Trần nghiên cứu, cũng không phải là lĩnh vực khoa Ngoại Tim và khoa Ngoại Tổng hợp

Mọi người nhất thời tò mò

Sở trường của giáo sư Trần không phải là hai phương diện này sao?

Không phải là hai lĩnh vực này, thì sẽ là lĩnh vực nào chứ?

Lúc Từ Tử Minh đi xuống sân khấu, thần bí cười cười, chỉ chỉ vào đầu:

- Cũng có thể là chỗ này

Sau khi nói xong, Từ Tử Minh tiêu sái lĩnh thưởng, đi xuống sân khấu

Để lại tất cả mọi người một mặt kinh ngạc

- Hệ thần kinh? Khoa Ngoại thần kinh sao?

- Chuyện này có thể sao?

- Đúng vậy! Tính chuyên nghiệp của Ngoại khoa thần kinh quá mạnh! Giáo sư Trần mặc dù lợi hại, thế nhưng vẫn còn trẻ tuổi! Làm sao có thể tinh thông nhiều kiến thức chuyên nghiệp của ngành học cơ chứ?

Hơn nữa, hệ thần kinh có thể có phát minh tính sáng tạo mới gì chứ

Vào lúc này, một người đàn ông nói:

- Mọi người đã quên phẫu thuật trực tiếp lần trước của giáo sư Trần rồi hay sao? Phẫu thuật ghi chép cắt bỏ khối u tuyến tùng tế bào mẫu của kỹ thuật hình ảnh hiển vi Google?

- Lợi hại như thế! Giáo sư Trần chắc chắn là bác sĩ ưu tú của khoa Ngoại thần kinh, tôi tin điều này

- Thế nhưng... Đến cùng là phát hiện như thế nào đây?

Thế là hội trường Giải thưởng Y học hàng năm, do trung tâm Y học sinh vật thế giới tổ chức lại trở thành đại hội nghiên cứu và thảo luận 'Dự đoán Trần Thương'

Mọi người đều rât tò mò

Trần Thương đang nghiên cứu cái gì?
Trong lòng Camby - Roosevelt vô cùng ngứa ngáy.

Chương 1737: Chuyện Giành Được Giải Thưởng Này, Cũng Có Thể Mua 1 Tặng 1

Mà ngay lúc này, Từ Tử Minh đứng ở phía dưới, khóe miệng anh ta mỉm cười, gửi wechat cho Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tất cả đều thuận lợi

Thực ra, những chuyện này đều do Trần Thương sắp xếp.

Điều anh muốn làm chính là nhiệt độ

Một khi phẫu thuật Parkinson thành công, anh chắc chắn sẽ trở thành một nhân tài kiệt xuất lớn trong lĩnh vực khoa Ngoại Thần kinh

Trần Thương cũng không hề quên nhiệm vụ của mình

Anh muốn giành lấy 'Giải thưởng bác sĩ trẻ tuổi khoa Ngoại thần kinh Vương Thành Trung của Trung Quốc' năm nay

Nếu như... Nếu như thuận lợi.

Trần Thương cũng không ngại giành lấy 'Giải thưởng bác sĩ trẻ tuổi của khoa Ngoại Thần kinh toàn cầu'

Thực ra, chuyện giành được giải thưởng này, cũng có thể mua 1 tặng 1, không phải hay sao?

.....

Không thể không nói, hiệu quả lúc này rất thành công.

Cho dù là Trần Thương không tham gia Giải Thưởng Y Học Hàng Năm do Trung tâm Y học sinh vật thế giới tổ chức, chẳng những không làm giảm sức ảnh hưởng của anh, thậm chí trong lúc nhất thời còn khiến cho rất nhiều người tò mò trong lòng.

Rốt cuộc hiện tại giáo sư Trần đang nghiên cứu cái gì?

Kỳ thật lúc đầu Từ Tử Minh còn có chút lo lắng.

Anh không đến tham gia hội nghị liệu có ảnh hưởng không tốt hay không...?

Ví dụ như... Sẽ có người cảm thấy Trần Thương cậy tài mà khinh người hay không, không muốn đến tham gia dạng hội nghị này, thậm chí là không muốn cho ban tổ chức mặt mũi

Thế nhưng, kết quả cho thấy, là Từ Tử Minh suy nghĩ nhiều rồi.

Sau khi anh ta nói những lời này, Camby - Rooveselt, người đạt giải Nobel năm 2020 với vẻ mặt thành thật nói:

- Nói thật thì, giáo sư Trần không đến, tôi có chút thất vọng nhỏ.

- Thế nhưng, bây giờ tôi đột nhiên cảm thấy rất may mắn, bởi vì có một người như thế này, cho dù là giành được giải thưởng cũng không muốn trì hoãn thời gian, mà đang cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp sức khỏe của mỗi một người chúng ta

- Cậu ấy không quan tâm đến danh dự của một người, không quan tâm đến cái nhìn của người khác, mà can tâm âm thầm cố gắng ở sau lưng

- Chúng ta nói xem, còn có gì mà không vừa lòng đây?

- Nói thật thì, hiện tại tôi rất mong chờ nghiên cứu của giáo sư Trần.

- Các khán giả và bạn bè ở hiện trường, chúng ta hãy đem tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất dành tặng cho giáo sư Trần đang ở Trung Quốc đại lục, chúc cho nghiên cứu của cậu ấy sớm ngày có thành tựu

Từ Tử Minh nhìn thấy tiếng vang rung trời ở đây, không nhịn được thở dài

Giáo sư Trần thật là ngày càng ngày lợi hại, nhưng, anh ta nghĩ đến không bao lâu sau, hướng dẫn phẫu thuật Parkinson hoàn thiện, phẫu thuật có thể chữa trị thành công bệnh Parkinson

Chuyện này sẽ mang lại ảnh hưởng như thế nào cho thế giới chứ?

Chuyện này chắc chắn là chấn động cho khoa Ngoại thần kinh thậm chí là cả ngành nghề y tế

Quá lợi hại

Ai, có một số người, có lẽ là trời sinh đã muốn làm anh hùng

Đúng vậy, vào giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người ở hiện trường đều có một hình tượng vĩ đại, vinh quang và chính xác đối với Trần Thương.

Nhìn vào những tiếng vỗ tay ở hiện trường, Từ Tử Minh nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này

Tiếng vỗ tay như nước thuỷ triều, kéo dài không dứt.

Mà quan trọng là, những tiếng vỗ tay này, chính là tặng cho một người không tham gia nghi thức trao giải

....

Bí thư trưởng Eileen của Học hội Ngoại khoa Tiêu Hóa thế giới cũng không nhàn rỗi, kể từ sau khi cô trao đổi với Trần Thương, chuyện tạp chí cũng đang nhanh chóng tiến hành

Cô vô cùng quan tâm đến việc tuyên bố bản nội san đầu tiên.

Nội dung đã để cho ban biên tập thay nhau xét duyệt, chờ đợi kết quả báo lại.

E-book đã đưa đến tay các phó hội trưởng.

Sau khi nhóm người Hubert, Jim Lawrence nhìn thấy tính chuyên nghiệp của tạp chí e-book này, phản ứng đầu tiên của họ chắc chắn là rất ngạc nhiên.

Đây mới có bao lâu, đã xuất bản tạp chí?

Hơn nữa, nhiều trang tạp chí liên quan đến xây dựng lại kỹ thuật của hệ thống gan mật, bên trong có nhiều trang với nội dung cấy ghép lá gan.

Cấy ghép lá gan ở khoa Ngoại Gan mật cũng không phải là chuyện hiếm có gì.

Thế nhưng... Giáo sư Trần vậy mà lại bắt đầu làm cấy ghép lá gan sao?

Ánh mắt của đám người không nhịn được sáng lên

Sau khi xem xong, Hubert lập tức cầm điện thoại gọi cho Trần Thương, có chút vui vẻ nói:

- Giáo sư Trần, bản nội san này chắc chắn sẽ khiến cho sức ảnh hưởng của Hiệp hội chúng ta tăng lên

- Tính chuyên nghiệp của bản này rất hay, hơn nữa những ca bệnh lâm sàng và kỹ xảo phẫu thuật cũng vô cùng tường tận, thật sự rất tốt

Trần Thương cười cười:

- Cảm ơn Hội trưởng Hubert đã kiểm tra.

Dù sao Hubert cũng là đại lão của khoa Ngoại Tiêu Hóa Mayo, tầm nhìn rất sâu xa

Trần Thương nói tiếp:

- Nếu như ngài Hubert đã xem như thế, chúng tôi sẽ hoàn thành tuyên bố trong thời gian sớm

Hubert xoa xoa tay:

- Tôi đã không thể chờ đợi được rồi

Jim Lawrence là người đã từng đối đầu với Trần Thương, lần này cũng là chủ động gửi tin nhắn, biểu thị tán thưởng đối với Trần Thương

Dù sao, bây giờ, Hiệp hội Ngoại khoa Tiêu Hóa cũng mới vừa thành lập, cao ốc tổng bộ cũng chưa xây dựng hoàn thiện, đoàn đội thậm chí là còn đang thuê phòng làm việc, bận rộn đều là chuyện xây dựng và thành lập, làm gì có thể dễ dàng xuất bản nội san và tạp chí như vậy

Nhưng hiện giờ, Trần Thương lại gánh lên đòn đông, sáng tạo nội san

Chuyện này quả thực làm cho người khác không thể không bội phục

Thời gian công bố dự định trong khoảng ba ngày sau.

Mà các bên sớm đã thêm nhiệt.

Nhiệt độ này, trực tiếp khiến cho Chu Hoành Quang nổi tiếng lên.

Tất cả mọi người ngạc nhiên phát hiện, thì qua quyển sách này là do giáo sư Trần với chủ nhiệm Chu Hoành Quang hợp tác nghiên cứu.

Mà trong lời nói đầu, Chu Hoành Quang biểu thị, kỹ thuật cấy ghép lá gan mới và thuật thức mới đều bắt nguồn từ giáo sư Trần Thương

Cậu ấy đã giúp đỡ ông rất nhiều, Chu Hoành Quang vốn dĩ vì mắc Parkinson khiến cho mọi người có chút thương tiếc.

Hiện tại, Chu Hoành Quang lại lần nữa tại nổi tiếng trong vòng.

Mà lúc này, ông ta đang nằm trên bàn phẫu thuật của Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

Ca phẫu thuật này, sẽ quyết định tương lai của ông ta

Quãng đời còn lại, là nhận được thanh danh rồi dưỡng lão

Hay có thành tựu viện sĩ ngược gió bay lượn?

Chu Hoành Quang có chút căng thẳng, Trần Thương thấy thế, lập tức cười cười:

- Ông biết là nếu như để cho bệnh nhân của ông biết được, thì họ sẽ nói cái gì không?

Chu Hoành Quang lập tức sửng sốt:

- Sẽ nói cái gì?

Sau khi trầm tư một lát, ông ta nghiêm túc nói:

- Chắc là sẽ nói tôi cố gắng lên

Trần Thương lắc đầu:

- Không! Không! Không

- Bọn họ sẽ nói: Hừ! Cái này gọi là ra ngoài lăn lộn thì sớm muộn cũng phải trả giá! Không nghĩ đến, có một ngày, ông cũng nằm trên chiếc giương này

Lập tức, tất cả mọi người trong gian phòng đều cười lên, không khí căng thẳng cũng dịu đi một ít.

Trò đùa thiện ý này của Trần Thương, khiến cho tất cả mọi người bình tĩnh trở lại.

Anh an ủi Chu Hoành Quang:

- Ông đừng căng thẳng

Ông ta gật đầu:

- Không căng thẳng thì là giả, tôi là lần đầu tiên nằm ở chỗ này

Bác sĩ gây mê ở một bên lập tức nói:

- Nói bậy, lần trước nằm ở đây, ông chỉ là không mở to mắt mà thôi! Hừ, ông là thuận sản sao?

Chương 1738: Đãi Ngộ Đặc Biệt Của Phòng Vip

....

Lần này, Chu Hoành Quang cũng đã nở nụ cười, nhìn vào đám người, từ đáy lòng nói:

- Cảm ơn mọi người

Trần Thương gật đầu:

- Như thế này mới đúng

- Ông nói xem ông căng thẳng như thế, chúng tôi còn căng thẳng hơn cả ông

- Dù sao... có ai không phải là lần đầu tiên làm loại phẫu thuật này chứ?

Chu Hoành Quang hiện tại không căng thẳng, là nhớ đến đặt Trần Thương ở bên trên, tự mình làm SPA gan cho ông.

Vào lúc này, bác sĩ nội soi quay người lại nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, chuẩn bị cũng kha khá rồi, lúc nào thì bắt đầu?

Anh nhìn qua Chu Hoành Quang:

- Ngủ một giấc, nói không chừng sau khi tỉnh lại sẽ có hai tin tức tốt

Chu Hoành Quang nhẹ gật đầu, thế nhưng tò mò hỏi:

- Tại sao lại là hai tin?

Trần Thương nói:

- Một cái là ông, một cái là tôi

- Dù sao, ca phẫu thuật này thành công, nói không chừng tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện giành giải thưởng

Chu Hoành Quang liếc mắt:

- Cậu đó...

- Đến đi, tôi cũng đến cảm nhận một chút gây mê là cảm giác gì

Bác sĩ gây mê mỉm cười:

- Chủ nhiệm Chu yên tâm, tôi nhất định sẽ để cho ông hưởng thụ đãi ngộ gây mê VIP đặc biệt

Dám người không biết nên khóc hay nên cười, nhưng, phẫu thuật chính thức bắt đầu

……

Cốt lõi của phẫu thuật xác định lập thể chính là cần phải sử dụng dụng cụ phương hướng nhất định.

Mà chỗ khó của phẫu thuật Parkinson cũng là ở đây, cần xác định vị trí tinh chuẩn, nhờ vào xác định phương hướng để tìm mục tiêu sinh học của phẫu thuật, tiến hành kích thích hoặc là thao tác khác.

Thật ra ngay từ đầu Trần Thương đã cân nhắc, có nên sử dụng cục bộ gây mê hay không, nhưng sau khi hết lần này đến lần khác, vẫn là lựa chọn gây mê chút ít.

Sau đó, anh sử dụng gây mê cục bộ để duy trì

Dù sao, một ca phẫu thuật như thế này là cần phải quan sát tình hình thực tế của bệnh nhân.

Hơn nữa trong lúc phẫu thuật, đặc biệt là lúc tiến hành điều khiển sinh học, là cần bác sĩ mổ chính và bệnh nhân hợp tác cố gắng.

Đồng thời, cần phải liên tục quan sát tình hình của bệnh nhân, để phán đoán phẫu thuật.

Phẫu thuật nội sọ dưới gây mê cục bộ, suy đi nghĩ lại đều cảm thấy tràn đầy tính khiêu chiến

Thế nhưng... Thực tế lại là tàn khốc như thế

Cho nên, ca phẫu thuật này đối với việc nắm chắc gây mê tinh chuẩn, độ khó vẫn là rất cao

Ngay cả Trần Thương,đối với ca phẫu thuật này, vẫn có chút lo lắng không yên

Dù sao loại mạo hiểm này, là từ đầu đến cuối kèm theo trái phải.

Nếu như đặt ở cổ đại, trước kho phẫu thuật nhất định phải dâng lên ba nén hương cho Hoa Đà lão gia tử, sau đó mới bắt đầu

Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Đến đi?

Ngô Huy gật đầu, nóng lòng muốn thử

Trần Thương rất tán thưởng Ngô Huy một điểm, đó chính là chuyện nên làm từ trước đến giờ chưa từng sợ

Anh ta dám nghĩ dám làm mới có thể có thành tựu

Anh ta co đầu rụt cổ thì sao có thể có thành tự một phương?

Hai ngày nay, Ngô Huy trên cơ bản ngoại trừ đi ngủ thì là chơi dụng cụ xác định phương hướng.

Không thể không nói, sau ở riêng với vợ nửa năm, thì thời gian đã nhiều hơn rất nhiều, không cần phải rối rắm những chuyện phiền lòng kia.

Khác biệt duy nhất chính là, bản thân phải nhanh chóng giành được quyền nuôi dưỡng

Anh ta khát khao thành công

Hy vọng làm siêu anh hùng trong lòng con trai.

Anh ta đứng ở phía trước, điều chỉnh lại vị trí đầu của Chu Hoành Quang, làm cho hai nút bịt tai ở dàn khung thẳng hàng với ống thính giác bên ngoài, đường trung tuyến của đầu thẳng hàng với lỗ chính giữa của mặt trước và mặt sau dàn khung, cũng chính là đường trung tuyến của máy móc.

Dụng cụ định hương là một phát minh vĩ đại của Ngoại khoa Thần kinh

Đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Sau khi, Ngô Huy cẩn thận chỉnh lại thao tác chính xác, đầu đã nằm ở trung tâm của dàn khung theo hướng trước và sau.

Kỳ thực, việc thiết lập dụng cụ định hướng ngoại sọ thoạt nhìn thì không có kỹ thuật hàm lượng, thế nhưng vì khả năng loại bỏ sai số vị trí, vẫn là rất phải xem trọng

Đồng thời cần phải tránh dàn khung ngửa ra sau, nghiêng về phía trước hoặc là xoay tròn.

Mấy ngày nay, Ngô Huy học tập, nắm giữ rất đúng vị trí

Trần Thương gật đầu:

- Rất tốt, hoàn mỹ

Ngô Huy rời khỏi vị trí một cách ung dung thản nhiên.

Vào lúc này, Trần Thương bắt đầu thao tác của bản thân.

Anh nhận lấy dao mổ, trước khi khâu quan trạng, một vết mổ dọc 2.5c4c cạnh đường trung tuyến của sườn phẫu thuật.

Sau đó, một mũi khoan sọ ở chỗ giữa vết rạch, màng cùng được rạch theo hình chữ 'Thập', sau đó ngưng một chút điện ở mặt ngoài của vỏ não, chuẩn bị cho việc đâm xuyên buồng não và đâm xuyên mục tiêu sinh học.

(Hình chữ 'thập': ┼)

Một trong những điểm tương đối phức tạp của Ngoại thần và khoa chỉnh hình chính là cần phải thường xuyên chụp phim trong thời gian phẫu thuật.

Về phần những bác sĩ chỉnh hình ăn xạ tuyến cũng không phải là chuyện ít

Dù sao bác sĩ Ngoại khoa cũng không thể mặc quần áo chì, dù sao đứng thời gian dài trong lúc làm phẫ thuật, còn phải mặc món đồ kia thì sẽ mệt biết bao nhiêu?

Mà còn phải che cả người toàn mồ hôi

Sau khi Trần Thương làm xong những thao tác này, nhất định phải thông qua buồng não tạo ảnh để hiển thị buồng não thứ ba, lỗ liên thất, ống

dẫn nước, ổ tuyến tùng ẩn cùng trước, phía sau liền hợp chờ tiêu chí kết cấu định vị.

Đây là bước mấu chốt của phẫu thuật định hướng: Buồng não tạo ảnh

Ngay lúc này, chủ nhiệm của khoa X-quang tự mình đến, gật đầu đối với Trần Thương.

Sau đó, anh đâm xuyên sừng trước của buồng não bên cạnh bằng cách khoan qua xương sọ, khiến cho áp lực bơm phồng buồng não tạo ảnh hoặc bơm thuốc tạo ảnh dương tính 10ml.

Đây là một ca phẫu thuật phối hợp cách ngành học phức tạp, Trần Thương không dám xem thường.

Bệnh viện cũng vô cùng coi trọng chuyện này.

Lần này, Ngô Đồng Phủ đích thân mặc áo phẫu thuật chạy đến phòng phẫu thuật.

Đến cùng nhau còn có Hồ Truyền Bang của Ngoại khoa Thần kinh, Triệu Phúc Nhuận của Nội khoa Thần kinh.

Sau khi bọn họ tiến vào, vừa vặn nhìn thấy thuốc tạo ảnh được tiêm vào, chủ nhiệm khoa X-quang nói:

- Mọi người tránh qua một chút.

Mọi người dồn dập lùi về phía bình phong.

Ngô Đồng Phủ nhìn qua Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Nắm chắc bao nhiêu phần trăm?

Trần Thương nhìn qua viện trưởng Ngô đang căng thẳng, suy nghĩ một chút:

- Một nửa.

Ngô Đồng Phủ nhẹ nhàng thở ra:

- Cũng còn may! Một nửa cũng rất cao

Trần Thương 'ừ?' một tiếng:

- Hoặc là thành công, hoặc là thất bại

Ngô Đồng Phủ lập tức nghẹn lời.

Rất muốn vung dao ra để vẽ lên trên người Trần Thương một chữ Z thật lớn.

Mẹ nó, tôi đã căng thẳng thành như thêd này rồi, cậu còn hài hước với tôi sao?

Thật ra cũng không thể trách Trần Thương, phẫu thuật còn chưa bắt đầu, mục tiêu định vị sinh học còn chưa xác định, thì nói gì đến xác suất thành công?

Nếu như phẫu thuật định hướng thật sự đơn giản như thế thì tốt rồi

Thế nhưng... Hồ Truyền Bang không nhịn được nói:

- Viện trưởng Ngô, đây là... Phẫu thuật Parkinson

Triệu Phúc Nhuận gật đầu:

- Đúng vậy, nếu như phẫu thuật Parkinson lúc nào cũng có thể có 50% xác suất thành công, nói không chừng giáo sư Trần có thể có cơ hội xung kích với giải Nobel

Parkinson đã quấy nhiễu hệ thần kinh bao nhiêu năm?

Mọi người đều bị kẹt ở phía ngoài cánh cửa lớn này, nửa bước cũng khó mà đi.

Làm gì có đơn giản như thế?

Chương 1739: Nếu Như Thành Công, Đây Chính Là Kỳ Tích

Ngô Đồng Phủ sững sờ, lúc này mới phản ứng lại, ông khẩu khí nói:

- Thất bại cũng đừng lo lắng, cố lên

Bên này, sau khi chủ nhiệm khoa X-quang kết thúc chụp phim, rất nhanh đã có báo cáo, rất cấp tốc, rất tinh chuẩn

- Giáo sư Trần, phim X-quang đã có

Ánh mắt của Trần Thương lập tức sáng lên:

- Đến ngay

Nói xong nhìn qua đám người Ngô Đồng Phủ:

- Tôi đi làm phẫu thuật trước

Nói xong, không kịp chờ đợi liền đi về hướng bên ngoài, Ngô Huy theo sát phía sau.

Mà Ngô Đồng Phủ nhìn theo bóng lưng của Trần Thương, đột nhiên trầm mặc:

- Đứa nhỏ Trần Thương này... quá vất vả rồi

Đây là Ngô Đồng Phủ chưa từng gọi Trần Thương là đứa nhỏ.

Trước đây tên nhóc này đến tìm mình, còn là một năm trước.

Hai bên cùng so sánh, thay đổi thực sự là quá lớn

- Đúng vậy đó

Hồ Truyền Bang gật đầu.

Ngô Đồng Phủ thật lâu thở dài.

Vinh dự có bao lớn, thì trên lưng liền có bao nhiêu khó khăn, thành công thường là mang ý nghĩa trả giá.

- Cậu ấy mới nghỉ ngơi được bao lâu chứ, mới vừa đảo mắt liền phải tập trung vào nghiên cứu Parkinson, aiz...

- Tôi cảm thấy so sánh cùng với tên nhóc này, tôi thật sự là quá mức an nhàn rồi

Ngô Đồng Phủ không nhịn được cảm thán một tiếng.

Hai người khác mặt đỏ lên, sao lại đột nhiên cảm thấy Ngô Đồng Phủ là đang nói bản thân mình.

Đúng vậy, hai người quay lại, phát hiện viện trưởng Ngô đang mở to mắt nhìn chằm chằm vào hai người.

Trần Thương nhìn vào phim chụp X-quang não, không nhịn được tán thưởng một tiếng:

- Rất tốt

Muốn xác định vị trí mang tính tiêu chí ở phòng lỗ trong ở não, ống dẫn nước, ổ tuyến tùng ẩn, nhất định phải nhờ vào chụp X-quang.

Mà muốn xác định tiến hành phẫu thuật trong não như thế nào, phải tìm kiếm được vị trí mục tiêu sinh học mấu chốt, thì cần phải kết hợp dụng cụ định hướng và phim X-quang, sau đó bắt đầu tính toán

Mục tiêu sinh học là rìa ngoài hạch của não bụng.

Bởi vì ở nơi này có hiệu quả đáng kể đến tình trạng rung động và cứng ngắc.

Mà bên trong trắng xám bóng thì có hiệu quả rõ ràng đối với sự cứng ngắc và vận động chậm chạm do Parkinson gây ra, đối với rung động cũng giống nhau.

Thế nhưng, việc xác định khâu rìa ngoài hạch não bụng so với bên trong cầu trắng xám độ khó còn cao hơn một chút.

Định vị là như thế nào?

Lộ ra là vô cùng quan trọng

Trần Thương không khỏi cảm thán một tiếng về tính lạc hậu của máy móc, nếu như có thể dùng MRI+ PET+ kỹ thuật số hóa để phân tích kỹ thuật, có thể tinh chuẩn định vị hướng dẫn phẫu thuật.

Thậm chí thông qua độ phân giải cao của hạch từ MRI và sắc ký lớp mỏng (TLC) để phân biệt tỉ lệ, có thể hiện thị rõ ràng hình ảnh của cấu trúc khu não sâu trong hạch nền, tạo điều kiện để xác định vị trí mục tiêu trực tiếp và chuẩn xác.

Thế nhưng, với điều kiện này, thì chúng ta cần gì đến lớp mỏng?

Trần Thương chỉ có thể sử dụng kỹ thuật nguyên thủy nhất để tiến hành ca phẫu thuật này.

Nếu như thật sự có thể thành công, đây cũng có thể là một kỳ tích rồi.

…….

Khi còn bé, có một câu gọi là: Học được toán lý hóa, đi khắp thiên hạ đều không sợ

Bây giờ những bác sĩ đang ngồi ở đây, đều là một mặt đau đầu

Trần Thương thỉnh thoảng báo cáo tọa độ:

- Trục X= 14mm, trục Y= 4~5mm, trục Z= 0.

- Ừm, đo khoảng cách trước và sau (trục Y), trên và dưới (trục X), trong và ngoài (trục X) từ điểm mục tiêu sinh học đến điểm gốc hoặc điểm trung

tâm của thiết bị

....

Ngô Huy tranh thủ thời gian điều chỉnh lại dụng cụ định hướng.

Y tá phía bên này cũng không nhàn rỗi, những gì Trần Thương nói đều được viết một cách đàng hoàng trên bảng trắng phía sau.

Toàn bộ quá trình vô cùng phức tạp.

Tính toán

Đo đạc

....

Mỗi một bước Trần Thương đều cảm thấy nhức đầu không gì sánh được.

Vào lúc này, anh phát hiện bản thân không đủ: Khả năng tính toán không đủ

Trí nhớ kèm theo thiên phú của bản thân đã nhảy vọt về chất cùng với việc kết hợp với kỹ năng [đã nhìn thấy là không thể quên]

Thế nhưng... khả năng tính toán, ừm, vẫn là trình độ của giáo viên thể dục trước đây

Nếu không bản thân đã sớm thi vào khoa chính quy của Hiệp Hòa.

Trần Thương cảm khái một tiếng

Thế nhưng, treo bức đương nhiên có cách để treo bức.

Ví dụ như cảm giác không gian của biểu đồ bốn chiều

Trần Thương nhờ vào phim chụp X-quang, các loại dụng cụ định hướng có tác dụng, đã có thể rõ ràng và tinh chuẩn nắm chắc vị trí bụng trung gian của đồi

Thế nhưng... Một ca phẫu thuật được sinh ra, đương nhiên không thể để cho một mình bản thân học?

Anh do dự rất lâu, vẫn là cảm thấy, nhất định phải hoàn thiện bằng máy móc.

Nếu không các bước về sau, vẫn phải đưa đến một 'số lượng học gia' đến hiện trường để tính toán.

Quả nhiên, nhìn thấy bao nhiêu là phương trình giống như một đoàn con số trên bảng trắng, có chút mờ mịt

Quá khó rồi

Chúng ta rõ ràng là bác sĩ ngoại khoa, làm sao có thể nghiên cứu toán học chứ?

Mà Ngô Đồng Phủ ở một bên rơi vào trầm tư, ở hội nghị hiệp thương chính trị lần tới bản thân có nên đưa ra đề nghị: sinh viên Y học nên tăng

thêm lớp số học hay không?

Nghĩ đến đây, Ngô Đồng Phủ sợ hãi một trận, sợ bản thân bị đám nghiên cứu sinh kia nâng dao xử quyết.

Dù sao, sinh viên Y học đã mệt mỏi thành chó rồi, lại tăng thêm môn toán học, đừng sống nữa

Mà lúc này, Trần Thương báo ra, annh đã thu hoạch được tọa độ chỉ số tinh chuẩn của mục tiêu sinh học.

Lúc này, Ngô Huy cũng nhanh chóng điều chỉnh dụng cụ định hướng.

Điều chỉnh ba trục tọa độ của dụng cụ định hướng theo số liệu tọa độ mục tiêu sinh học, là di chuyển hướng bên cạnh, trước sau, trên dưới của tọa độ máy móc.

Sau khi điều chỉnh xong, Trần Thương vội vàng nói:

- Được rồi! Đừng động đậy

Vào giờ phút này, gốc tọa độ đã trùng với mục tiêu sinh học.

Cứ như vậy, anh có thể tiến hành dẫn hướng đâm xuyên thông qua dụng cụ phẫu thuật được trang bị trên giá mặt cầu, kim từ đảm nhiệm tiến vào một chút, liền có thể chuẩn xác đi đến mục tiêu sinh học

Đây chính là hạch tâm mị lực của phẫu thuật định hướng.

Trong não có quá nhiều khu cấm, muốn thuận lợi đi lên, độ khó rất cao, thế là, như vậy có thể làm giảm bớt tổn thương, phẫu thuật định hướng Ngoại khoa thần kinh tinh chuẩn điều khiển liền được sinh ra.

Bên này, Trần Thương ngẩng đầu nhìn bác sĩ gây mê:

- Thầy Chu, còn phải mấy bao lâu?

Chu Hạc thốt ra:

- Không lâu lắm, chỉ có vài phút

Bác sĩ gây mê nhất định phải nắm chuẩn xác đối với lượng thuốc.

Đặc biệt là gây mê toàn thân hạn chế trong giờ phút này.

Rất nhiều phẫu thuật, vì để đề phòng trong quá trình bệnh nhân không thể kiên nhẫn chịu đựng, cần phải gây mê toàn thân

Trần Thương gật đầu:

- Chuẩn bị gây mê cục bộ.

Chu Hạc gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Ước chừng tầm ba phút, Chu Hoành Quang đột nhiên mở mắt

Tỉnh lại rồi

Ông ta trừng to mắt nhìn vào Trần Thương:

- Tôi... tôi đã khỏe chưa?

Trần Thương cười cười:

- Phẫu thuật vừa mới bắt đầu

Chu Hoành Quang mơ mơ màng màng nói:

- Loại thuốc mê này, thoải mái, tôi giống như là đã ngủ cả một ngày.

Bác sĩ gây mê Chu Hạc nghiêm túc nói:

- Tôi để ông ngủ bao lâu, thì ông ngủ bấy lâu, nếu không thì... tôi làm việc thất trách rồi.

Trần Thương không nhịn được liền bật cười.

Đúng là như thế.

Chương 1740: Ừm, Ý Thức Rõ Ràng

Sau khi gây mê cục bộ, Trần Thương không hề kéo dài, tiếp tục bắt đầu phẫu thuật

Khi kim đâm chậm chạp vào não, đến vị trí nhân giữa đồi thị, cũng chính là mục tiêu sinh học.

Anh đột nhiên hỏi:

- Chủ nhiệm Chu, sáng sớm hôm qua ăn món gì?

Chu Hoành Quang lập tức im lặng:

- Đến lúc nào rồi mà cậu còn hỏi tôi chuyện này

Mà lúc này, trong lòng Ngô Đồng Phủ cũng đang hoảng sợ.

Mà Hồ Truyền Bang và Triệu Phúc Nhuận ở phía sau trăm miệng một lời nói:

- Viện trưởng Ngô đừng căng thẳng

- Trần Thương đây là đang kiểm tra chức năng thần kinh của chủ nhiệm Chu

Ngô Đồng Phủ lúc này mới thoải mái lại

Chu Hoành Quang không nhịn được nói câu:

- Não đậu hũ, bánh quẩy

Trần Thương 'ồ' một tiếng:

- Ngọt hay mặn?

Chu Hoành Quang cảm thấy cả đầu lạnh lên

Thế nhưng, xương sọ đều đã lên rồi, có thể không lạnh mới là lạ

Chu Hoành Quang không nhịn được nói:

- Mẹ nó... đây là một chuyện gây ra tranh luận

Ừm, ý thức rõ ràng, ý thức rõ ràng, chức năng tinh thần bình thường

Ngay cả thiệp mời dẫn đến tranh luận cũng có thể phân biệt rõ ràng.

Rất tốt, xác suất phẫu thuật thành tăng cao thêm mấy phần

Sau đó, Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Kiểm tra chức năng thần kinh, trước tiên hãy kiểm tra mắt, đối phản xạ ánh sáng...

Khoảng năm phút, Chu Hoành Quang rất phối hợp

- Chức năng thần kinh bình thường

Trần Thương gật đầu:

- Ok

Sau khi nói xong, Trần Thương bên này nắm chặt não kim, chuẩn bị phóng điện

Lúc này, anh không gì sánh được hi vọng [Đôi mắt mỹ lệ] của bản thân có thể trở thành [Đôi mắt nhìn thấu]

Dù sao mù làm như thế này... thực sự là rất khó khăn

- Chuẩn bị kích thích điện lần thứ nhất, quan sát chức năng thần kinh

- Giám sát thật tốt

- Chuẩn bị sẵn sàng, có thể bắt đầu

Ngô Huy vội vàng nói.

Trần Thương gật đầu, não kim trong tay điều khiển chốt mở, lập tức phóng điện ra

Trong quá trình phẫu thuật, chỗ khó khăn nhất chính là liên tục kích thích và làm tổn thương các ổ mục tiêu.

Độ khó khó có thể nắm chắc

Mỗi lần anh cũng không dám dùng sức, nhất định phải cẩn thận điều khiển từng li từng tí.

Hơn nữa, Ngô Huy ở bên này còn phải liên tục chú ý và quan sát phản ứng và hiệu quả lâm sàng của bênh nhân

Đối với mức độ hài lòng về hiệu quả tranh thủ trị bệnh và và phòng ngừa chứng bệnh biến vô cùng quan trọng.

Não kim không thể có bất kỳ sai lầm nào

Nếu không sẽ xuất hiện các triệu chứng tình huống chậm không hiểu, thậm chí... còn có rất nhiều bệnh chứng không thể tưởng tượng nổi

Lòng bàn tay phẫu thuật của Trần Thương toàn là mồ hôi

Não kim lại không nhúc nhích tí nào

Nhìn thấy tình trạng của Trần Thương, trong lòng đám người ở phía sau lưng Ngô Đồng Phủ đều vô cùng căng thẳng là lo lắng

Yên lặng bắt đầu chúc phúc

- Cố lên

Thế nhưng, ngay lúc này, đột nhiên khóe miệng Ngô Đồng Phủ co giật

Y tá ở một bên lập tức mở to mắt.

Ngay cả sắc mặt đám người Ngô Đồng Phủ cũng nghiêm túc lại

Vào lúc này mà xảy ra vấn đề thì sẽ vô cùng phiền phức

Ngay cả Hồ Truyền Bang và Triệu Phúc Nhuận cũng vô thức kéo tay nhau.

Quá mẹ nó căng thẳng rồi

Mà lúc này

Ngô Huy lại đặc biệt bình tĩnh, bởi vì trước đó giáo sư Trần đã dặn dò rõ ràng, trong lòng đã rõ rất nhiều bệnh chứng, anh ta vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, xuất hiện rồi, khóe miệng co giật

Trần Thương nghe tiếng, vội vàng nói:

- Chuẩn bị thuốc an thần

- Tỉnh lại đi

Trong phẫu thuật tốt nhất là không dùng hoặc dùng ít thuốc an thần, để bảo trì độ tỉnh táo lại cao và sự hợp tác của bệnh nhân.

Nhưng sau khi xuất hiện tình huống này, nhất định phải khống chế

……

Nghe thấy lời của Trần Thương, thuốc nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị

Tất cả đã đâu vào đấy, dường như là đã sớm sắp xếp xong xuôi.

Ngô Đồng Phủ tận mắt quan sát cảnh này hài lòng gật đầu.

Rất tốt, thật sự rất tốt

Chỉ cần ở trong khống chế, những tình huống đặc biệt này không tính là ngoài ý muốn.

Thế nhưng đối với Chu Hoành Quang mà nói, kỳ thực căn bản là không có cảm giác, cảm giác duy nhất chính là... một đám sợ hãi

Con người đều như vậy, lúc không nằm trên bàn phẫu thuật, lời gì cũng có thể nói.

Cái gì mà cho dù có chết cũng không muốn làm một phế nhân gì đó...

Phần lớn người khi nằm trên bàn phẫu thuật đều là khao khát sinh tồn

Cái gì gọi là chết tử tế không bằng sống vô lại?

Chính là ý này

Bản năng cầu sống sót chính là quyết định những chuyện này.

Không bao lâu, khuôn mặt co giật đã biến mất, sau khi Ngô Huy kiểm tra lại lần nữa, xác nhận nói:

- Đâm xuyên không sai, có thể tiếp tục tiến hành

Trần Thương nghe thấy lời này, lập tức gật đầu.

Lúc này, điều cần làm chính là làm cho não bị tổn thương.

Thực ra chính là tạo ra một tổn thương ở khu vực đồi thị của nhân bụng trung gian, và sử dụng kích thích điện, kích thích Tottenham để tạo ra tổn thương ở vùng phát hiện trước mắt chủ yếu làm kích thích chỗ cơ thể rung động.

Phòng ngừa xảy ra kích thích bất thường, từ đó thực hiện mục đích phòng ngừa phần tay rung động

Đây chính là một kết quả nghiên cứu của anh

Nhưng đến tiếp sau còn cần hoàn thiện

Hồ Truyền Bang và Triệu Phúc Nhuận ở một bên không nhịn được nhìn qua nhau:

- Đây là muốn làm cái gì?

- Tôi không biết

- Chẳng lẽ cậu ấy muốn phá hủy đồi thị của nhân bụng trung gian? Mà không phải là kích thích?

- Không thể nào? Đồi thị của nhân bụng trung gian mặc dù có thể làm cho ngón tay rung, nhưng mà không thể nói là sau khi phá hủy hoàn toàn liền phòng ngừa rung động chứ?

Hồ Truyền Bang lập tức trừng to mắt, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi

Một ca phẫu thuật chắc chắn không phải là chỗ nào xảy ra vấn đề thì liền đơn giản trực tiếp cắt bỏ?

Chuyện này căn bản là không thể nào

Đồ thị nhân bụng trung gian có thể hoàn toàn khống chế chi cao thấp ở toàn thân và cơ tê cứng vân vân...

Đơn thuần phá hủy nói không chừng sẽ tạo ra càng nhiều tổn thất hơn

Rốt cuộc Trần Thương muốn làm gì?

Hiện tại, người nào cũng không biết anh đang làm gì

Ai cũng không nhìn ra được

Đây là một ca phẫu thuật bao gồm định hướng Parkinson, não kim rất dài trực tiếp đâm vào trong đó, các thao tác chỉ có thể dựa vào cảm giác để tiến hành

Yêu cầu đối với cảm giác thao tác của bác sĩ mổ chính vô cùng cao

Tương tự, dạng thao tác này chắc chắn tuyệt đối không phải là đơn giản phá hủy.

Hiện tại, trong đầu của tất cả mọi người đều là một chuyện bí ẩn, không biết đến tột cùng bước tiếp theo của Trần Thương sẽ làm những gì

Nếu như phẫu thuật Parkinson chỉ đơn giản như vậy thì sớm đã giải quyết xong.

Kéo dài đến bây giờ cũng chỉ là vì đồi thị của bụng nhân trung gian khó có thể đi xuống dưới.

Chỗ này không thể phá hủy

Đến cùng là nên làm thế nào cho phải?

Mà vừa đúng lúc này, Trần Thương trực tiếp điều khiển não kim.

Sử dụng phương pháp khống chế định lượng, kiểm soát nhiệt độ bằng tần số vô tuyến, chọn 75°C để đông đặc trong 80 giây

Thế nhưng, cần nắm chắc khoảng cách này và các thao tác phẫu thuật độ chính xác cần đến 0,1mm

Đúng vậy

Điều này đòi hỏi bác sĩ mổ chính cần phải phỏng đoán liên tục, đi nghiên cứu, đi luyện tập

Trần Thương tay phải nắm kim, điều chỉnh vị trí đầu kim thích hợp, nhắm vào mục tiêu sinh học ở vị trí phần sau của phía dưới nhân trung đồi của bệnh nhân.

Đây là kinh nghiệm phẫu thuật của Trần Thương

Chương 1741: Phẫu Thuật Thành Công Rồi

Nhưng, khu vực này không thể làm tổn thương các chỗ xung quanh.

Một chút bất cẩn, có thể làm cho tình trạng cơ tê cứng thêm trầm trọng hơn, thậm chí có thể dẫn đến lệch cạnh, tứ chi run rẩy

Đây chính là thứ Trần Thương nói đến, vì sao ngay cả anh cũng không thể cam đoan.

Bởi vì bản thân của đồi thị bụng nhân trung gian rất nhỏ, lại thêm dưới tình huống không nhìn thấy, dựa vào các mặt bao gồm các mặt kỹ thuật tinh chuẩn định hướng để tiến hành.

Điều này đòi hỏi bác sĩ mổ chính phải có đầy đủ nhận biết và khống chế đối với kỹ thuật này

Thời gian trôi qua từng giây từng phút

Ai cũng không dám thả lỏng.

Ngô Huy biết rõ độ khó trong đó, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ quấy rầy và làm ảnh hưởng đến Trần Thương

Anh cẩn thận duy trì trạng thái tinh chuẩn cao dài đến hai phút

Trong vòng hai phút này, không thể có chút chủ quan và thất thần nào

Bởi vì đã chào hỏi trước, vì thế mọi người đều nín thở ngưng thần, không nói một lời

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Chu Hoành Quang chứ không phải là Trần Thương

Tay của ông ấy còn đang không ngừng run rẩy

Đây chính là biểu hiện chủ yếu của Parkinson, duy trì liên tục run rẩy không ngừng.

Cho dù là lúc phẫu thuật, cũng chưa từng dừng lại

Vào lúc này, Trần Thương thậm chí muốn nhắm mắt lại.

Đáng tiếc, khi con người nhắm mắt lại, không gian cảm giác sẽ giảm xuống, vì thế nên Trần Thương cũng không dám làm như vậy.

Găng tay cảm giác trợ giúp, anh dường như có thể cảm nhận được một tia khác biệt.

Anh chú ý cẩn thận duy trì trạng thái này

Hiện tại, Trần Thương đột nhiên cảm thấy, nếu như có một bộ máy móc, máy móc có độ chính xác cao, tựa như so với xác suất trúng và xác suất thành công của phẫu thuật mà bản thân làm còn cao hơn nhiều

Từ lúc bắt đầu tính toán dụng cụ định hướng và tọa độ, lại đến đâm xuyên, đều cần bản thân phải khống chế.

Bởi vì ưu điểm lớn nhất chính là sáng tạo không thể nào

Thế nhưng điều này mang ý nghĩa không ổn định

Mà ca phẫu thuật như vậy, vừa khéo cần đến chính là thao tác ổn định.

Trần Thương cảm thấy, bản thân nên tìm đến mấy công ty lớn kia để tiến hành đầu tư, nghiên cứu và phát minh người máy phẫu thuật Parkinson.

Đương nhiên, loại độ khó này có lẽ sẽ rất cao.

Cần có rất nhiều thao tác thống nhất nỗ lực, còn phải phối hợp hạch từ, duy trì phẫu thuật PET chờ.

Trừ phi là nhà sản xuất lớn, người bình thường thật đúng là không thể làm được.

Ngay khi cây kim não trong tay Trần Thương đang khống chế định lượng và điều khiển nhiệt độ tần số vô tuyến, nhiệt độ ổn định 75° bắt đầu phát huy tác dụng

Ngay giờ phút này, người đang theo dõi phẫu thuật – Ngô Huy đột nhiên kinh ngạc phát hiện, tay của Chu Hoành Quang đã bắt đầu giảm bớt độ run

Thật sự là đã giảm bớt

Hai tay lúc trước không ngừng run rẩy, đột nhiên dường như có dừng lại, tần suất và biên độ đều có thay đổi rõ rệt

Có hiệu quả rồi?

Thật sự có hiệu quả rồi sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Huy không nhịn được vui vẻ lên

Có chúy kích động

Quá thần kỳ, thật sự có hiệu quả rồi

Giáo sư Trần thật sự đã làm được rồi

Chữa trị Parkinson...

Ngô Huy thật sự không nghĩ đến, ca phẫu thuật lâm sàng Parkinson đầu tiên của giáo sư Trần vậy mà lại có thể thu được hiệu quả rõ ràng

Thành công

Nhất định phải thành công

Khoảng cách bắt đầu đã trôi qua 50 giây... 60 giây... 70 giây...

Mắt anh ta nhìn thấy thời gian đã sắp đến

Trần Thương cũng đã bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Mà lúc này, trong lòng Ngô Huy đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ, vì anh ta đã nhìn thấy rõ ràng một màn thần kỳ

Dừng lại rồi
Không run nữa rồi
Thật sự không còn động nữa
Hai tay của Chu Hoành Quang đã ngừng run rẩy
Giáo sư Trần thật sự sắp thành công rồi sao?
Nếu như ca phẫu thuật này thành công, chắc chắn sẽ mang ý nghĩa một lần nhảy vọt trong lịch sử chữa trị Parkinson
Đây chính là một lần thắng lợi trong mốc lịch sử.
Thành công rồi
Ngô Huy có chút vui mừng.
Mà lúc này, mọi người xung quanh cũng nhìn thấy cảnh này.
- Dừng lại rồi! Thật sự dừng lại rồi
- Đúng vậy, thật sự là dừng lại rồi, chuyện này... Giáo sư Trần làm được rồi
Sau khi thấy một cảnh này, tất cả mọi người đều trở nên vui vẻ.
Điều này quá thần kì
Ngô Đồng Phủ nghẹn họng sững sờ nhìn một cảnh này, có chút không biết nên nói cái gì
Ông ta lúng ta lúng túng tự nói một câu:
- Mẹ nó, thiên tài
Đúng vậy, Trần Thương thật sự là quá lợi hại rồi
.....
Thành công!?
Sắc mặt của Trần Thương rất vui vẻ
Anh cẩn thận từng li từng tí bấm nút tắt kim não.
Trong lúc bất tri bất giác, anh cảm giác sau lưng của mình đã ướt một mảng lớn.
Quần áo đã dán chặt vào cơ thể anh, cảm thấy không thoải mái chút nào.
Thế nhưng... Trong lòng anh đang rất sảng khoái.
Một cuộc phẫu thuật như thế, Trần Thương chỉ có chưa đến một nửa xác xuất thành công, vậy mà anh còn có thể làm được.
Giữa nhân bụng của đồi thực tế là quá bé, cho dù là kim não cũng trông có vẻ to hơn khu vực này.
Đặc biệt là trong hoạt động định lượng của việc điều khiển nhiệt độ, tần số vô tuyến, ổn định nhiệt độ, ổn định khoảng cách...
Tất cả đều cần sự ổn định

Mà ổn định mới chỉ là tiêu chuẩn đầu tiên.

Chu Hoành Quang nhìn tay của mình, muốn biểu hiện ra vẻ mặt kinh tởm, có thể là... Lúc này, ông ta biết rất rõ ràng, còn chưa thể bày bỏ tình cảm như vậy

Thế nhưng trong lòng ông ta đang chấn động thực sự.

Tốt

Tay tốt

Không run nữa

Trong lúc nhất thời, Chu Hoành Quang thật cảm giác cơ hội lại lần nữa tới với mình.

Giờ khắc này, cuối cùng ông ta cũng đã rõ ràng một chút, bài tiết của tuyến lệ có đôi khi lại có thể tùy ý như thế.

Dù là gây mê cục bộ cũng không thể khống chế

Từ nửa tháng qua là khoảng thời gian mà ông ta cảm thấy thống khổ nhất trong cuộc đời chính mình.

Đã qua

Tất cả đều đã đi qua

Nằm ngửa vị xuống, ngay từ khi nước mắt của ông ta chảy xuống cũng không quá nhiều, cũng không có người để ý đến.

Bởi vì cần quan sát nét mặt của ông ta, và kiểm tra đo lường phản ứng thần kinh đối với các loại tình huống, vì lẽ đó không dùng khăn lỗ che chắn.

Thậm chí ngay từ đầu gào thét, tầm mắt mọi người đều tập trung vào trên người ông ta.

Lúc này, tất cả mọi người đang quan sát hai tay của Chu Hoành Quang.

Bọn họ phát hiện, tay của ông ta lúc này không hề run lên

Thế nhưng, một bên tiểu hộ sĩ lại rõ ràng nhìn thấy Chu Hoành Quang kích động nước mắt rơi đầy mặt.

Tiểu hộ sĩ này thấy thế, lập tức biến sắc, vội vàng lấy khăn lau sạch nươc mắt cho ông ta, khẩn trương nói:

- Giáo sư Trần! Hỏng, hỏng! Chủ nhiệm Chu không thể khống chế tuyến lệ chính mình, cứ liên tục rơi lệ

Câu nói này mới ra, lập tức mọi người xung quanh dời ánh mắt nhìn khuôn mặt Chu Hoành Quang

Phát hiện quả là thế

Nước mắt liên tục theo con mắt bên trong chảy ra.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ trong lúc phẫu thuật xảy ra vấn đề sao?

Lúc này, sắc mặt của Ngô Huy cũng đã biến sắc, có chút lo lắng nhìn Trần Thương một cái.

Nhưng, mặt của Ngô Đồng Phủ lại tràn đầy tò mò nhìn hai vị chủ nhiệm của khoa Ngoại thần kinh và nội khoa.

- Đây là... Tổn thương đến tuyến lệ thần kinh?

Hồ Truyền Bang nhíu mày:

- Không phải, nơi này là nhân bụng trung gian của đồi, chủ yếu khống chế chính là vận động, giống như các loại bắp thịt tê cứng...

Chương 1742: Làm Sao Lại Rơi Nước Mắt?

- Làm sao lại xuất hiện loại tình huống này đây?

Triệu Phúc Nhuận cũng là ấn đường khóa chặt:

- Đúng vậy! Chuyện gì đang xảy ra?

Kỳ thật, hiện tại hai người đều cảm thấy có chút thương tiếc

Phẫu thuật không phải thành công sao?

Đây chính là một cuộc phẫu thuật trị liệu Parkinson chưa từng xuất hiện, rất có thể sẽ thành công

Có thể là... Vậy mà lại xảy ra di chứng như thế.

Quá đáng tiếc?

Chúng ta đều cảm thấy đã thành công 80%~90%, không nghĩ tới, vậy mà có thể xảy ra vẫn đề như thế này không rõ nguyên nhân

Cái này... Cái này cũng làm cho người ta lo lắng.

Nếu như cuộc phẫu thuật này thành công, Hồ Truyền Bang khẳng định, trung tâm Cấp cứu bệnh viện chắc chắn sẽ nổi tiếng trong và ngoài nước

Nơi đây sẽ là nơi dẫn đầu lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh như cơn sóng lớn

Mà chính mình với tư cách chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh, tối thiểu nhất cũng không so Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm hai người chênh lệch hơn rất nhiều?

Chẳng may... Chẳng may chính mình lại có cơ hội cũng có thể lăn lộn thành Viện sĩ thì sao?

Vì lẽ đó, lúc này trong lòng Hồ Truyền Bang cực kỳ khẩn trương.

Bắp đùi

Trần bắp đùi, ngài hãy nghĩ biện pháp nhanh lên

Lúc này, Hồ Truyền Bang sốt ruột cũng không kém chút nào liền nhào tới.

Giáo sư Trần cố gắng

Khoảng cách của anh và giải Nobel chỉ chênh lệch một cái di chứng nước mắt, anh làm được không?

Lúc này, Triệu Phúc Nhuận thấy Hồ Truyền Bang khẩn trương như vậy, lập tức sửng sốt một chút.

Thế nhưng, đúng lúc không đến ba giây đồng hồ, anh bừng tỉnh lại

Cơ bản cũng chỉ là muốn lên xe

To dựa vào
Trách không được sao lại khẩn trương như vậy.
Đúng vậy.
Parkinson ai nói chỉ đơn giản là một cuộc phẫu thuật của khoa ngoại, đây là một cái ngành học, là lý niệm
Chính mình đồng dạng cũng có thể thêm vào đoàn đội?
Mình cũng phải lên xe
Trong lúc nhất thời, Triệu Phúc Nhuận cũng rất khẩn trương.
Ngược lại là Ngô Đồng Phủ trợn tròn mắt
Nhưng, lại thoải mái
Đến
Lão liếm chó
Hai người này, không cứu nổi...
Thế nhưng Ngô Đồng Phủ cũng cảm thấy quá đáng tiếc.
Nếu như Trần Thương thuận lợi làm tốt cuộc phẫu thuật lần này, tuyệt đối là được rất nhiều ích lợi.
Đạt được giải Nobel cũng là có khả năng
Đáng tiếc...
Giải Nobel không qua được nước mắt
Tất cả mọi người trợn cả mắt lên ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Trần Thương.
Liền hô to:
- Cố gằng lên
Ngô Huy cũng là nhịn không được hỏi:
- Giáo sư Trần, cái này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?
- Làm sao cuộc phẫu thuật thành công mà lại rơi lệ?
Trần Thương nhíu mày
Mọi người đừng hỏi tôi nữa, tôi cũng không biết vì sao
Hiện tại, cái đầu nhỏ của anh nhanh chóng đưa ra rất nhiều câu hỏi, tất cả câu hỏi đều vây quanh chủ đề rơi lệ có liên quan gì đến thần kinh và bệnh tật
Chẳng lẽ do dây thần kinh thị giác đã làm cho giác mạc, mống mắt, thể mi và các mô khác tiết ra nhiều nước mắt do các yếu tố kích thích thần kinh?
Nếu không phải vì trong quá trình phẫu thuật tổn thương thần kinh trên mặt?

Còn vì thao tác bên trong quá trình dẫn đến hệ thống nước mát bị tắc nghẽn, bài tiết lệ dịch không thể thuận lợi xếp vào khoang mũi như bình thường, cho nên chảy ngược lại tràn ra ngoài mắt?

Rất khó

Hiện tại, Trần Thương cũng sắp muốn khóc.

Anh cũng đã làm mấy ngàn vạn cuộc phẫu thuật đều không có gặp phải chứng bệnh có vấn đề khó xử lý như vậy, vậy mà hôm nay lại mắc phải

Ngẫm lại anh đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Trần Thương, áp lực như núi

Trần Thương phát hiện, nước mắt thật sự là vũ khí lợi hại nhất, để cho mình chân tay luống cuống

Chu Hoành Quang thực tế nhịn không được rơi lệ, quá hưng phấn, quá kích động.

Có thể là... Nghe thấy lời nói y ta, sau đó mặt của ông ta đỏ lên, không dám lên tiếng, sợ mình khóc càng dữ hơn.

Chính mình cũng hơn năm mươi tuổi, còn khóc nhè, như vậy là quá kém cõi

Vì lẽ đó, Chu Hoành Quang nhịn không được giả vờ không nói lời nào, khống chế cảm xúc lại nói.

Mà thấy Ngô Huy cũng đặt câu hỏi.

Chu Hoành Quang mới nhịn không được, cuối cùng nói:

- Cái này... Nước mắt không phải là di chứng phẫu thuật ngoài ý muốn, chỉ là tôi muốn khóc…

Một câu nói, liền làm cho đám người này bừng tỉnh lại

Trần Thương còn đang ngây ngơ tại chỗ, lại có chút thất thần

Thật sự bị ông ta hù chết

Tôi đều chuẩn bị kỹ càng trước khi mổ sọ, ông hãy nói cho tôi biết là ông chủ động chảy nước mắt đi.

Hiện trường đám người càng không biết nên khóc hay cười

Thế mà lại làm cho sợ bóng sợ gió một trận

Hồ Truyền Bang và Triệu Phúc Nhuận liếc nhau, đều là nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Còn tốt, còn may

Thế nhưng hai người đều là hung tợn trừng mắt liếc Chu Hoành Quang.

Cái tên này.

Nam tử hán, đại trượng phu, chảy máu chảy mồ hôi không rơi lệ

Vậy mà muốn dùng nước mắt hù dọa giáo sư Trần chúng ta.

Hình như.. Trần bắp đùi chúng ta đã bị hù dọa thật.

Trần Thương bất đắc dĩ nhìn Chu Hoành Quang:

- Chủ nhiệm Chu, ông có thể nào chờ tôi công bố tin tức cuộc phẫu thuật thành công cho mọi người biết, sau đó mới khóc không được sao?

Chu Hoành Quang xấu hổ cười một tiếng.

Tất cả mọi người là nhịn không được bật cười.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Nếu như vừa rồi ông không nói lời nào, ông khóc hay không khóc tôi không biết, khẳng định người khóc thật sự sẽ là tôi

Nói xong, nhìn bác sĩ gây mê:

- Chủ nhiệm Chu, lần sau nhất định phải gây mê mạnh một chút

……..

Cho đến bây giờ

Ngoại trừ chủ nhiệm Chu xúc động đến bật khóc, thì không có vấn đề nào xảy ra ngoài ý muốn cả, trên cơ bản phẫu thuật đã thuận lợi thành công.

Nhưng, sau đó tình huống như thế nào, vẫn phải cần một bước tiến hành quan sát, mọi người ai cũng không có năm chắc.

Chu Hoành Quang nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần, tôi...Tôi về sau sẽ tái phát sao?

Trần Thương nhíu mày, cái này... Thật khó mà nói.

Dù sao nguyên nhân mắc chứng bệnh Parkinson cụ thể vẫn còn không rõ ràng.

Phương pháp trị liệu cũng quá đơn nhất.

Trần Thương cũng tương tự không thể xác định, phẫu thuật của mình có thể phát huy hiệu quả lâu dài hay không

Kỳ thật...

Nếu như có thể có hiệu quả trong vòng bảy tám năm thì càng tốt.

Cuộc sống sau này, cứ để sau này mà nói.

Ngược lại đến lúc đó, tuổi cũng đã lớn, cũng không thể làm phẫu thuật, Trần Thương cười nói:

- Cái này phải xem vận khí của chủ nhiệm Chu như thế nào

Chu Hoành Quang sững sờ:

- Vận khí? Vận khí tôi như thế nào?

Vào lúc này, Hồ Truyền Bang nhịn không được nói một câu:

- Người đàn ông thích khóc, vận khí cũng sẽ không quá kém

Một câu làm cho hiện trường lập tức tẻ ngắt

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Hồ Truyền Bang.

Lúc này, trong lòng đồng chí Hồ Truyền Bang rất kích động, bắp đùi vẫn còn là bắp đùi

Nhìn thấy tất cả mọi người nhìn mình cằm chằm, Hồ Truyền Bang nhịn không được hỏi:

- Tôi nói không đúng sao?

Tiểu hộ sĩ cười nói:

- Không phải, người phụ nữ cười vận khí cũng sẽ không quá kém sao?

Hồ Truyền Bang vẫy tay một cái:

- Kia là lời bình thường thôi

- Cô hãy suy nghĩ một chút đi, Lưu Bị thích khóc, khóc tới thành lập được một triều đại, còn có Lý Thế Dân thích khóc, khóc tới đất nước thịnh vượng, Lý Long Cơ cũng thích khóc...

- Vì lẽ đó, ưa thích khóc không phải chuyện xấu, chủ nhiệm Chu, nước mắt của ông lần này...Tôi nhìn ra chút ít có thể khóc lên một cái Viện sĩ

Chương 1743: Người Đàn Ông Thích khóc, Vận Khí Đều Không Quá Kém

Lập tức, mọi người nở nụ cười

Chu Hoành Quang càng thêm đỏ mặt

Một cuộc phẫu thuật, giá trị và danh dự của chính mình, tuổi già khó mà giữ được

Tôi đường đường là một chủ nhiệm khoa ngọa Gan mật bệnh viện 301, tới trung tâm Cấp cứu một chuyến, để lại một cái biệt danh 'Thích khóc'

Thôi thôi, nhìn thấy nơi này là phòng mổ của người ta...Mỗi người các người đều mang dao, cái kẹp, cái kéo, dao điện phần bên trên, tôi vẫn là không chấp nhặt với các ngươi.

...

...

Giữa nhân bụng của đồi tổn thương đã được điều trị thành công, mà còn hiệu quả không tệ

Tiếp theo, Trần Thương xử lý vết thương, sau đó, anh bắt đầu khâu lại vết thương.

Ngô Huy đứng đối diện Trần Thương, trong lòng tràn đấy sự khát khao đối với tương lai chính mình

Một cuộc phẫu thuật, đã không còn là ước mơ của Chu Hoành Quang

Đây chính là giáo sư Trần, Trần Thương đã làm nên một tương lai, cũng sẽ là thời kỳ bắt đầu của Ngô Huy.

Giờ khắc này, vận mệnh sự nghiệp của rất nhiều người đều nối liền chặt chẽ với nhau cùng một chỗ.

Vào lúc này, đột nhiên anh lại nhíu máy, nghĩ đến một chuyện

- Chủ nhiệm Chu, bây giờ ông còn muốn khóc không?

Chu Hoành Quang lập tức biến sắc

Quá đáng

Mọi chuyện đều đã đi qua, vậy mà Trần Thương vẫn còn muốn vạch ra khuyết điểm

Cậu cứ như thế này, tôi nhất định sẽ tìm người xử lý cậu

Bệnh viện 301 có rất nhiều đại lão đều treo quân hàm.

Mà Chu Hoành Quang tự nhiên cũng có quân hàm không thấp.

Ông ta nhịn không được liếc mắt:

- Cậu hỏi lại tôi...Nhất định tôi sẽ khóc thật cho cậu xem

Trần Thương nghe xong, lập tức nói nghiêm túc:

- Chủ nhiệm Ngô, một hồi ông quan sát cẩn thận một chút, người bệnh có khả năng bị rối loạn tinh thần. Đây là phản ứng bình thường sau phẫu thuật... Đa số tính tạm thời, không cần lo lắng

Chu Hoành Quang nghe xong, vội vàng biến sắc

Ta mẹ nó, không thể trêu cậu ấy

Có văn hóa không tầm thường sao?

Có thể muốn làm gì thì làm sao?

Tôi khóc... Muốn tôi khóc một lần là dễ sao?

Chủ nhiệm Chu vội vàng cầu xin tha thứ:

- Giáo sư Trần, tôi sai rồi, cái gì tôi cũng không có

- Tôi cảm thấy rất bình thường...

Trần Thương cười cười:

- Được, không có chuyện gì thì tốt

Nhưng anh cũng không phải cố ý nói đùa đâu

Khi anh tiến hành luyện tập phẫu thuật trong không gian mô phỏng, có những bệnh sẽ xảy ra biến chứng như vậy.

Một cuộc phẫu thuật cần phải quan sát cẩn thận trong vòng một tuần, nhưng dự đoán bệnh tình cũng không cần quá lâu.

Dù sao vết thương không lớn, cũng không có tiến hành phẫu thuật quy mô lớn trong đầu.

Tổn thương do châm cứu não mang đến cũng không diễn ra quá lâu.

Mà lúc này, thời gian cuối cùng bình chọn Viện sĩ khoảng cách càng ngày càng gần.

Chu Hoành Quang được đưa đến phòng bệnh giám sát.

Vào lúc này, tất cả mọi người bên trong phòng mổ có chút kích động

Không sai

Vào giờ phút này, từ ‘hưng phấn’ đã không đủ để biểu đạt tâm trạng trong lòng của bọn họ.

Hoàn thành một cuộc phẫu thuật như vậy, ý nghĩa tuyệt đối không phải bình thường.

Ngô Đồng Phủ hưng phấn đi tới, nhìn Trần Thương, muốn nói điều gì đó, cảm kích trong lòng mình rất nhiều

Có thể là... Nhìn thấy khuôn mặt Trần Thương không thay đổi, đứng ở nơi đó vậy mà nhất thời nghẹn lời.

Tiểu tử này, da mặt làm bằng cao su sao?

Chẳng lẽ cậu ấy không biết cười sao?

Đây chính là phẫu thuật Parkinson

Phẫu thuật như vậy, thậm chí có thể nói là cột mốc lịch sử trong nghiên cứu Parkinson.

Cậu...Cậu có thể bình tĩnh như vậy sao?

- Giáo sư Trần, cậu không hề có chút cao hứng nào sao?

Ngô Đồng Phủ thực tế là nhịn không được, đứng ngay tại đó, ông ta có chút lúng túng.

Trần Thương nghe tiếng lập tức sững sờ, quay người nhìn Ngô Đồng Phủ, suy nghĩ thật lâu, không biết nên nói cái gì...

Đột nhiên, anh nghĩ tới một câu:

- Cao hứng, nhìn thấy ông thật là cao hứng, viện trưởng Ngô

Một câu làm cho Ngô Đồng Phủ xém chút cắn lưỡi

Thần mẹ nó nhìn thấy tôi thật cao hứng

Tôi hỏi cậu là phẫu thuật thành công như thế, cậu không có chút cao hứng nào sao?

Ngô Đồng Phủ tức giận, khóe miệng ông ta co quắp một cái

Thế nhưng vừa nghĩ tới sự nghiệp Trần Thương, tranh thủ thời gian dừng co giật lại, dù sao... Cái tên này, đừng nói mình là cơ mặt co giật.

Ngô Đồng Phủ lắc đầu, xúc động một tiếng:

- Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy phẫu thuật trị liệu Parkinson, mà còn... Hiệu quả còn rõ rệt như thế

- Cậu biết không? Có khả năng cậu đã sáng tạo ra một kỳ tích trong lịch sử

Trần Thương bên này cởi găng tay xuống, cởi áo phẫu thuật xuống, bên tai nghe thấy tiếng thổi phồng của Ngô Đồng Phủ, cảm nhận được điều hòa không khí gió chầm chậm lại, anh đột nhiên cảm giác thấy mọi việc rất dễ chịu, thoải mái

Ngô Đồng Phủ càng nói càng hưng phấn:

- Giáo sư Trần, cậu biết không? Nếu như cậu thật sự muốn nghiên cứu phẫu thật Parkinson, cậu có thể muốn... Giáo sư Trần, cậu biết không? Nếu cậu thật…

- Tôi biết.

Trần Thương thuận miệng trả lời một câu, lại một lần nữa để Ngô Đồng Phủ không biết nói gì nữa.

Ngô Đồng Phủ thật sự chỉ muốn đánh chết cái tên tiểu tử này

Chậm mấy giây, lúc này, ông ta mới hơi im lặng.

Thế nhưng, cũng không có bất cứ thổi phồng dục vọng của ông ta.

Tiểu tử này... Mẹ nó thích ăn đòn

Chờ đó, tôi mà nắm được nhược điểm của cậu trong tay, nhìn thử cậu còn có thể đắc ý như vậy nữa không

Ngô Đồng Phủ chỉ có thể nói:

- Tốt, không tệ, có gì cần, cứ việc nói, bệnh viện sẽ cố gắng hết sức có thể

- Cố lên

Lúc này, Trần Thương mới cười trả lời:

- Cám ơn viện trưởng Ngô! Có gì cần, tôi nhất định sẽ báo cáo chi tiết

Trần Thương nhịn không được bắt đầu vui vẻ, nên nói câu này sớm một chút, ông ta chờ câu nói này cũng đã lâu

Ngô Đồng Phủ nghe xong, tức giận đến giậm chân một cái, lập tức quay người rời đi

Tiểu tử này

Rõ ràng là cố ý chọc giận chính mình.

Không đúng, chờ đợi mình nói câu này để chọc giận mình

Hiện tại tốt, được tiện nghi còn khoe mẽ

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy Trần Thương nở nụ cười xấu xa, rất hối hận

……

Khoảng thời gian mà Chu Hoành Quang nằm viện, bên ngoài có thể là mưa máu gió tanh.

Thời gian bình chọn Viện sĩ ngày càng gần, tất cả mọi người đều đang phát huy các kiểu kỹ năng, cạnh tranh đang đến giai đoạn gay cấn

Nhưng khoảng thời gian này, có thể nói là mỗi người đều để lộ thần thông riêng.

Hiện tại, ánh mắt bọn họ đang tập trung lên Từ Tử Minh, hắc mã được quan tâm nhất lần bình chọn này

Vô thanh vô tức ở giữa, một mình tiến về trung tâm Barbican Luân Đôn, nhận được rất nhiều giải thưởng do Trung tâm Y học Sinh vật Thế giới tổ chức - Giải thưởng Y học Hằng năm

Tin tức này lập tức đã làm cho rất nhiều người hoang mang chấn động

Ai có thể nghĩ tới con cá ướp muối vậy mà có thể nhận được giải thưởng Y học Hằng năm?

Từ Tử Minh nhận được giải thưởng là vượt qua dự kiến của tất cả mọi người.

Thế nhưng, mọi người nhìn kỹ quá trình trao giải, cuối cùng lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Có đôi khi, chúng ta phải biết mỗi người có một số mạng khác nhau

Mọi người lại kinh ngạc khi phát hiện, từ năm trước đến năm nay, bài phát biểu luận văn của thằng nhãi Từ Tử Minh lại có thể vượt qua150 điểm

Đây là một con số có thể làm cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Ngay cả《The Lancet》cũng có hai bài

Tiếp theo còn tham gia niên hội AATS 2020, lại nhận được giải Phát Hiện Mới Có Sức Ảnh Hưởng Nhất.

Cùng năm đó, Từ Tử Minh còn đảm nhiệm chức vụ Phó chủ nhiệm Trung tâm nghiên cứu Y học Bắc Cầu Động Mạch Vành, phụ trách nghiên cứu bắc cầu động mạch bệnh van tim dưới.

Chương 1744: Anh Đã Biết Vì Sao Em Không Mang Thai Được Rồi

Lý lịch Từ Tử Minh trong một lúc lại bị đám người này phát hiện.

Sau đó, tất cả mọi người đều im lặng

Mỗi người đều xuất hiện rất nhiều câu hỏi?

Có cái gì mà nghi ngờ chất vấn

Mọi người chỉ có thể yên lặng nói một câu: Đúng thật là biết tìm chó liếm

Mọi người nhìn từng cái từng cái nghiên cứu của Từ Tử Minh, không khỏi cảm phục, gọi một tiếng lão đại

'Giải thưởng y học hằng năm' của Trung tâm Nghiên cứu Y Học Sinh Vật Thế Giới rất có giá trị

Có thể xem đây là một trong ba giải thưởng lớn trên thế giới, cũng là một giải thưởng có ảnh hưởng rất lớn toàn cầu

Con đường bình chọn Viện sĩ của Từ Tử Minh rất thuận lợi, trở thành thành viên thỏa mãn các yêu cầu.

Mà cùng lúc đó, đoạn phim nghi thức trao giải cũng xuất hiện

Mọi người xem xong video, sau đó ngoại trừ ao ước Từ Tử Minh, trong lòng chậm rãi hiếu kỳ đều với Trần Thương

Giống như mọi người nhìn thấy.

Khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều chưa có một thông tin chính xác nào về giáo sư Trần.

Dựa theo khi trước đây, đích thật là qua mỗi đoạn thời gian, giáo sư Trần đều có những chiến lợi phẩm mới lạ!

Nhưng... Hai ba tháng nay

Anh ấy đang làm gì?

Sau khi giáo sư Trần kết hôn, chẳng lẽ đã vui đến mức quên cả trời đất sao?

Có thể trong hội nghị, Từ Tử Minh đã lôi kéo được rất nhiều người bình chọn cho mình.

Tất cả mọi người rất tò mò, đúng vậy... Đến cùng giáo sư Trần đã đi đâu?

Đang làm cái gì?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương trở thành đề tài nói chuyện của mọi người.

- Tôi suy đoán, gần đây, giáo sư Trần đang vội vàng làm một đề tài nghiên cứu rất lớn

- Tôi cũng đoán như vậy! Nếu không, cũng sẽ không có tin tức gì về cậu ấy lâu như thế

Lão Mã nghe lấy các đồng nghiệp bên cạnh mình bàn tán, nhịn không được hiếu kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ... Không phải là sau khi kết hôn, làm bài tập quá nhiều nên không có thời gian nhảy nhót sao?

Đám người nhìn một cái lão Mã, khịt mũi coi thường

Lão Mã nhìn thấy biểu cảm của đám người này, cảm thấy tức giận.

Luyện ra 'phiên bản' mình thật sự rất vất vả, chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm nhận được sao?

Lão Mã là người hiểu Trần Thương nhất

...

Chỉ có Trần Thương biết rõ, hoàn toàn chính xác, hiện tại anh đang có một công trinh lớn cần nghiên cứu

Như thế nào thành công sáng tạo ra 'phiên bản của mình'

Không sai

Bây giờ, Trần Thương rất buồn bực, chính mình rõ ràng đã rất cố gắng.

Vì sao đã rất lâu vẫn không thể gieo hạt thành công

Khiến anh cảm thấy rất lo lắng

.....

Trời tối không có bóng người, không có một âm thanh.

Hai người mặt đối mặt, thẳng thắn gặp nhau

- Chồng, anh nói hai chúng ta sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tần Duyệt trừng lớn mắt, tò mò hỏi.

Đương nhiên, Trần Thương không có để ý, nhưng nghe thấy Tần Duyệt nói như thế này, trong lòng anh cũng hồi hộp, lo lắng

Đúng vậy

Tôi không có mắc chứng bệnh gì cả

Bọn họ đều cố gắng lâu như vậy, làm sao còn không có kết quả?

Mặc dù, tỉ lệ mang thai cũng không có cao như vậy, nhưng bọn họ đều đã cố gắng mấy tháng nay...

Đột nhiên, Trần Thương lại có chút lo nghĩ

Tần Duyệt còn lo nghĩ hơn cả anh

Cảm giác giống như mình là nguyên nhân dẫn đến kết quả mấy tháng nay vẫn chưa thể kết trái

Nghe thấy lời cô nói... Trần Thương cũng bỗng nhiên ngồi dậy, trong lòng nhiều hơn mấy phần lo nghĩ.

Tôi không phải là... Biến dị sao?

Bản thân có phải là có vấn đề gì hay không?

Ngay lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên

【Đinh! Nhắc nhở: Vì tăng lực tìm kiếm 'phiên bản' nhí, chúng ta đều đã tốt còn muốn tốt hơn, nhưng phải chọn chọn lựa tinh trùng ưu tú nhất cùng với tế tào trứng thích hợp nhất, kết hợp lại với nahu, bồi dưỡng ra một đứa bé ưu tú cho đời sau! Bởi vậy kết hợp xác suất thành công so với người bình thường sẽ thấp hơn!】

Trần Thương lập tức hôn mê

Thì ra là vậy

Hệ thống đã xâm nhập vào DNA của anh, sẽ tạo ra một đứa bé xuất chúng hơn người.

Nghĩ tới đây Trần Thương đã có thể bình tĩnh lại, thậm chí trong lòng còn ẩn ẩn một chút vui mừng

Vợ chồng mình sẽ sinh ra một đứa con như thế nào đây?

Trần Thương càng nghĩ càng kích động.

Nói không chừng, hệ thống đều có thể di truyền tất cả điểm tốt của hai vợ chồng.

Biết được mình không có vấn đề, lúc này Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm. Khi, anh đang muốn an ủi Tần Duyệt, đột nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên

【Đinh! Hệ thống phát động bồi dưỡng cho đời sau! Sinh ra một đứa con có hệ thống ưu hóa, ngài hãy cố gắng, có thể thay đổi đời sau đứa con!】

Trần Thương nghe thấy âm thanh của hệ thống, sau đó, anh lập tức sửng sốt một chút

Hệ thông phát động bồi dưỡng đời sau?

Làm sao bồi dưỡng?

Làm sao ưu hóa

Trong lòng Trần Thương rất bối rối

Hôm nay, cái giường có chút không giống?

Trời ơi, không cẩn thận đã tạo ra một cái thế hệ

Trần Thương tranh thủ thời gian kiên nhẫn xem xét

【 Nhắc nhở, bên trong ban thưởng của nhiệm vụ kế tiếp, gia tăng số lượng đồ vật mới được ban thưởng, đánh giết Vương giả cấp Boss, hoàn thành nhiệm vụ khó khăn, mở ra túi phúc màu vàng có khả năng thu được 'Đồ vật ưu hóa đời sau'! 】

Sau khi hệ thống nhắc nhở xong, Trần Thương chợt hiểu ra

Sau này, mình có thể thu được một phần thưởng tương ứng?

Ví dụ như, để cho mình có một đứa con 【 đã gặp qua là không quên được 】 ?

Lại ví dụ như... Để cho trong DNA di truyền bên xen lẫn một đoạn ngắn ưu tú của hai người

Trần Thương càng nghĩ càng hưng phấn, xém chút bật cười

Vào lúc này, Tần Duyệt nhìn anh chằm chằm, cô tự chảy nước miếng, lập tức đỏ mặt, bổ nhào về phía anh:

- Chồng đang cười cái gì đấy

Trần Thương cười nói:

- Tần Duyệt, anh muốn cho em biết một chuyện

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Chuyện gì?

Trần Thương mỉm cười nói đến:

- Anh đã biết vì sao em không mang thai được rồi

Tần Duyệt khẽ nhíu mày, nhịn không được hỏi:

- Vì sao?

Trần Thương cười nói:

- Em không biết sao, người càng tài giỏi lại càng khó mang thai

- Đây mới phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng, đúng không? Em xem trong tiểu thuyết đều nói như vậy, thần tiên thì có mấy vạn năm tuổi thọ, con cái thì chỉ có 2 đứa

- Chúng ta cũng là như thế

Tần Duyệt nghe xong, cảm thấy rất có lý, trực tiếp cười nói:

- Vấn đề lý thuyết xác xuất...Cứ dùng lý thuyết xác suất để giải quyết vấn đề

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Có ý gì đây chứ?

Tần Duyệt mỉm cười:

- Mỗi lần thí nghiệm đều cần phải căn cứ vào tỉ lệ đủ không, nếu không cần phải góp nhiều lần

Trần Thương biến sắc

Chính mình...Giống như vừa đào cái hố sâu cho mình

Nhưng, trong lòng Trần Thương cũng rất vui vẻ.

Nghĩ đến việc, mình sẽ được ban thưởng gen vượt trội, ưu hóa hơn người, làm gì cũng cảm thấy hài lòng

Đêm quá dài... Nha

.....

Hiện tại, mọi người vì cuộc tranh cử chức Viện sĩ đến giai đoạn gay cấn có chút lo lắng.

Tin tức về ấn phẩm nội bộ của Hiệp hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới được tuyên truyền ra bên ngoài

Có vẻ như tin tức của Hiệp hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới cũng không có tác dụng ảnh hưởng gì với mọi người.

Nhưng, khi mọi người nhìn thấy tác giả là ‘Chu Hoành Quang’ đều rất bất ngờ

Chương 1745: Chiến Lược Bỏ Đói

Phải biết rằng, khoảng thời gian này, danh tiếng của Chu Hoành Quang ở trong giới càng ngày càng lớn, càng có chỗ đứng trong nước.

Thiên tài khoa ngoại Gan mật, giáo sư tiến sĩ Chu Hoành Quang vì chứng bệnh Parkinson đã chôn vùi đi sự nghiệp.

Tin tức này được lan truyền rất nhanh chóng, mọi người đều hiểu rất rõ về chứng bệnh này, huống chi là những người làm việc ở khoa ngoại Gan mật.

Những vị lão Viện sĩ biết được tin tức này, sau đó bọn họ đều cảm thấy sự sống thật vô thường.

Tin tức nội bộ được tuyên bố, trong nháy mắt đã hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Vì là ấn phẩm nội bộ nên nó không được bán ra bên ngoài mà được sử dụng bởi các thành viên nội bộ.

Quý Kiến Nghiệp cũng không phải là hội viên của Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới, thậm chí... Đối với hiệp hội này còn có một số ý kiến.

Các học hội sẽ không mời ông ta để trở thành người quản lý gì đó.

Bình thường, bọ họ sẽ mời một số danh nhân nổi tiếng đến quản lý học hội để gia tăng danh tiếng của hiệp hội.

Thế nhưng... Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới căn bản là không giống vậy

Thậm chí, từ khi thành lập hiệp hội cho đến nay, có rất nhiều chuyên gia và học giả trong lĩnh vực khoa Ngoại tiêu hóa đều tham gia vào bằng cửa sau.

Nếu là hiệp hội địa phương thì ông ta rất có thể thuận lợi trở thành hội viên gì đó.

Nhưng đây là Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới, hội viên đương nhiên cũng sẽ là những tinh anh trong giới y học

Nếu như có thể là quản lý Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới, chắn chắc sẽ rất có mặt mũi, có tiếng nói trong giới y học

Một ngày nào đó, bức tường ngăn cách sẽ càng lớn.

Nhưng, Trần Thương muốn hội viên Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa đều là tinh anh, thiên tài, anh ấy chẳng nể mặt mũi ai khi tuyển chọn.

Thậm chí Trần Thương nói cho cấp dưới, những chuyện như thế này đừng tìm đến anh, nếu không đừng trách anh vì sao không nể mặt của bọn họ.

Bản thân Quý Kiến Nghiệp làm việc ở khoa ngoại Gan mật, Phổ ngoại, đương nhiên là muốn gia nhập vào hiệp hội, nhưng... Lại không muốn làm hội viên, đã không muốn nể mặt mũi của mình, còn chủ động đi xin, nên ông ta muốn chờ đối phương mời...

Chuyện này cứ như thế tạm gác lại.

Lão gia tử cũng không thèm để ý. Thế nhưng, ông ta là người thích sưu tầm, có rất nhiều tiền, thích chơi xe, sưu tập đồng hồ gì đó. Ngoài ra, ông ta còn quen một số người có tên tuổi trong giới học thuật

Hiện tại, ngay sau khi tập san nội bộ được gọi là « Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật » công bố ra, ban đầu mọi người đều không quan tâm.

Thế nhưng, thứ gì đều cũng sợ hiệu ứng truyền miệng

Vốn dĩ, cuốn sách này không có dày, so với một số tác phẩm nội bộ thì không bằng, phần lớn là ghi chép chút ít kỹ thuật sử dụng kỹ xảo và tổng kết

Nhưng, hai ngày sau, quyển sách này lại rất nổi tiếng chỉ trong nháy mắt.

Mà cùng lúc đó, tòa soạn tạp chí SCI đã đánh giá ấn phẩm "Cấy Ghép Gan" này cao tới hệ số 6.4, sau đó, bên này đã liên hệ ngay với tòa soạn của Hiệp hội Khoa ngoại Tiêu hóa Thế giới sau khi xem tạp chí này

Hi vọng có thể đăng lại

Tầm nhìn của những tạp chí lâu đời này thực sự là rất tốt.

Nhìn sơ qua, họ có thể biết tập san « Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật» sẽ có sức ảnh hưởng lớn đến bao nhiêu.

Nội bộ sẽ không bán tập san này ra bên ngoài, một số tập san khác cũng như vậy, nên bên tòa soạn kia hi vọng « Cấy Ghép Lá Gan » sẽ được xuất bản, đồng thời bọn họ sẽ đồng ý ký hợp đồng thương nghiệp

Tạp chí có sức ảnh hưởng cao như vậy lại tự nguyện bày tỏ sự ưu ái, đó chắc chắn là điều tốt với ban biên tập của Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa mới thành lập

Thế nhưng, sau khi Eileen nói tin tức này cho Trần Thương biết, sau đó, cô ấy có một đề nghị:

- Hội trưởng Trần, tôi không đề nghị đăng lại hoặc dùng tập san này vào thương mại

Trần Thương lập tức nhíu mày:

- Vì sao?

Lúc này, anh lại muốn đề cao sức ảnh hưởng

Kiếm được tiền hay không cũng không quan trọng. Anh chỉ muốn đề cao sức ảnh hưởng Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới.

Sau đó, tạp chí chuẩn bị sẵn sàng xuất bản

Nhưng, Eileen đã làm cho ánh mắt Trần Thương sáng lên

- Hội trưởng Trần, hoàn toàn chính xác. Hiện tại, « Cấy Ghép Lá Gan » được hỗ trợ, có khả năng sẽ tạo ra một sức ảnh hưởng lớn chưa từng có.

- Thế nhưng, tập san nội bộ chúng ta « Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Con Đường Đường Mật» có chất lượng rất cao, thay vì hợp tác với bên kia, để tăng sức ảnh hưởng, tốt hơn là chúng ta nên tự tiến hành hình thức Hunger marketing (chiến lược bỏ đói)

- Để người khác nhìn thấy thực lực của chúng ta, đồng thời có thể lấy lòng được nhiều hội viên ưu việt

- Mục đích thật sự của tập san nội bộ chúng ta chính là phục vụ cho hội viên hiệp hội. Cứ như vậy, chúng ta có thể lấy lòng được rất nhiều hội viên

- Đồng thời, bài báo của chúng ta không chỉ tăng số lượng phát hành, mà nhất định phải hạn chế phát hành. Bởi vì, trong lòng mỗi người đều có sự ham muốn đạt được thứ mình thích. Khi chúng ta phát hành tập san bản thứ nhất sức ảnh hưởng sẽ rất lớn! Đây chính là cơ hội của chúng ta

Trần Thương nghe xong những lời này sau đó, lập tức chỉ cần một cái cảm giác

Nhặt được bảo bối

- Cứ lời như lời cô nói

Trần Thương quả quyết gật đầu.

Sức ảnh hưởng của một số đồ vật là rất quan trọng

Anh suy nghĩ một chút, sẽ có thể hiểu được《The Lancet》đang nghĩ gì.

Nếu như kéo trình độ xuống, ngược lại không đủ bù cái mất

Nói thật, trong lòng Trần Thương có lòng tham rất lớn.

Đương nhiên nếu anh đã muốn làm, nhất định phải làm cái tốt nhất.

Bản tập san đầu tiên của anh, cần phải là đứng đầu trong giới khoa Ngoại tiêu hóa này, anh mới vừa lòng

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát đã trôi qua.

Hai ngày này

Bản tập san « Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật » liên tục được các hội viên trong hiệp hội trao đổi với nhau, liên tục được truyền bá cho người xung quanh

Chẳng ai ngờ rằng, Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa vừa mới thành lập năm đầu tiên đã có thể xuất bản tập nội san, mà còn chất lượng cao như thế

Đối với Khoa Ngoại Tiêu Hóa, "Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật" có ý nghĩa rất lớn.

Trong lúc nhất thời, đám người này rất kính nể hội trưởng giáo sư Trần Thương

Mà cùng lúc đó, chuyện của Chu Hoành Quang bị mọi người biết.

Ông ấy được xem như là người khai sáng đối với nghiên cứu cấy ghép lá gan.

Có thể là, nên số lượng bản in ấn sẽ bị hạn chế.

Danh tiếng sẽ được truyền xa, mọi người muốn nhìn cũng không nhìn được

……..

P/s: Marketing bỏ đói (Hunger Marketing) là một chiến lược marketing đặc biệt tập trung vào cảm xúc của con người. Marketing bỏ đói là một chiến lược tâm lý tập trung vào mong muốn của người tiêu dùng, khiến họ đói do đó có mong muốn mạnh mẽ để mua sản phẩm mà người khác cũng muốn mua. Bằng cách kích thích tâm lý, chiến lược này đưa mọi người rơi vào bẫy cảm xúc thay vì đưa ra quyết định hợp lý, nhờ vào thúc đẩy sự khan hiếm của sản phẩm. Chiến lược marketing này thúc đẩy sự quan tâm của mọi người, và thông qua truyền miệng giúp doanh nghiệp có nhiều khách hàng tiềm năng hơn.

Chương 1746: Chủ Nhiệm Chu, Chúc Mừng Ông Đã Trở Thành Bác Sĩ Khoa Ngoại Có Năng Lực

Trong lúc nhất thời, Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới và nội san "Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật" liên tục được biết đến.

Chỉ có thể truyền miệng, một quyển sách bị mượn tới mượn lui.

Các hội viên Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới sẽ có cảm giác vinh dự và tầm quan trọng của hiệp hội

Đồng thời trong nước

Bài báo nội bộ của Hiệp hội cũng không có xuất bản nhiều, cũng may số lượng hội viên tương đối khá nhiều, mọi người cũng nhìn thấy quyển sách này

Cứ như vậy, mọi người càng cảm thấy thương tiếc cho sự nghiệp của Chu Hoành Quang

Một người có năng lực, tài giỏi, sự nghiệp đang phát triển, vậy mà bị bệnh

Thế nhưng... Mấy vị lão Viện sĩ kia nhìn thấy quyển sách này đều bùi ngùi thương tiếc cho số phận của Chu Hoành Quang

Cơ bản, mọi người đã quyết định không cho Chu Hoành Quang trở thành Viện sĩ.

Một bác sĩ khoa ngoại mắc chứng bệnh Parkinson, có thể xem như tiền đồ sự nghiệp đến đây là kết thúc.

Nhưng, thời điểm mấu chốt, đột nhiên người ta nổi tiếng vì cuốn sách này

Thậm chí, sức ảnh hưởng quốc tế đều đã vượt qua đám lão Viện sĩ này

Bọn họ phải suy nghĩ thận trọng lại một lần nữa mới có thể đưa ra quyết định.

Trong lúc nhất thời, mấy lão Viện sĩ ngồi cùng một chỗ và quyết định mời Quý Kiến Nghiệp tới.

…….

Quý Kiến Nghiệp với tư cách là một viện sĩ có tiền nhất bệnh viện. Ông ta chỉ là người mua danh chuộc lợi, chứ không có tài năng gì cả.

Tập Đoàn Y Dược Kiến Nghiệp bào chế thuốc bảo vệ gan là hoàn toàn chính xác không hề sai trái. Mặt hàng này trong nước bán với giá tương đối tốt cho người dân.

Thế nhưng... Chuyện này là chuyện này, chuyện kia là chuyện kia, không thể gộp chung với nhau mà nói.

Chính vì như thế, Quý Kiến Nghiệp càng không thể từ bỏ thân phận Viện sĩ của chính mình, ông ta biết rõ nó sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của ông ta cũng như Tập Đoàn Y Dược Kiến Nghiệp như thế nào.

- Kiến Nghiệp, anh hãy nhìn quyển sách này đi?

Một lão Viện sĩ đặt quyển sách trong tay mình lên bàn, bồi hồi xúc động nói:

- Thật sự là một người có tài năng thiên phú, có đạo đức, vậy mà...Quá đáng tiếc cho ông ta

- Người này kiên trì cố gắng mười năm chỉ để mang kỹ thuật cấy ghép lá gan của chúng ta ra ngoài thế giới

Quý Kiến Nghiệp cũng không phủ nhận:

- Được, tôi đã xem quyển sách này.

- Thế nhưng... Trần Thương cũng có giúp đỡ Chung Hoành Quang trong việc này.

- Xây dựng lại đường mật và bổ sung ống mật chủ, ống gan, có thể làm cho xác suất phẫu thuật cấy ghép lá gan tăng lên rất nhiều. Cũng như, giảm đi rất nhiều bệnh biến chứng sau phẫu thuật

- Có thể thấy, đây cũng là công lao của Trần Thương

Mấy lão viện sĩ dồn dập gật đầu.

Đối với Trần Thương, bây giờ mọi người không còn gì để nói với thanh niên này, một người quá tài giỏi.

Thậm chí, nói một câu từ tận đáy lòng, mọi người...Cũng không biết nên đánh giá Trần Thương như thế nào.

Hiện tại, địa vị Trần Thương như thế nào, mọi người đều biết rõ.

Nếu như Trần Thương cứ phát triển và nghiên cứu ra nhiều đề tài như vậy

Một khi, Trần Thương được đề cử viện sĩ, không ai có thể ngăn được. Chỉ cần vị bác sĩ này được đề danh, chắc chắn sẽ được lên chức. Các lão viện sĩ phải đồng ý, chừa đường cho cậu ấy.

Thế nhưng, cũng không phải là tất cả mọi người đều muốn đứng mãi vị trí này, mấy lão Viện sĩ cũng đã già. Cuối cùng cũng phải để lại sân khấu cho người trẻ tuổi, người có năng lực vào thay thế mình.

Mấy lão Viện sĩ này không phải cứ thấy mình già mà lên mặt với mấy người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi, họ còn nhiều thời gian để phát triển sự nghiệp. Các bậc tiền bối nên nhường đường cho hậu bối tiến về phía trước, nhất định phải hỗ trợ hết mình cho hậu bối sau này để cho nền y học ngày càng phát triển vươn xa thế giới.

Cái này mới có thể trợ giúp nhân tài 'Thay cũ đổi mới'

Vào lúc này, một lão viện sĩ, đột nhiên nói:

- Năm nay, có thể chúng ta đều sẽ từ chức, Kiến Nghiệp, anh có thể suy nghĩ một chút

- Chu Hoành Quang rất không tệ, cũng có sức ảnh hưởng rất lớn, cậu ấy đã được hai giải nhì khoa học kỹ thuật, lại là chủ nhiệm Trung tâm cấy ghép lá gan. Hiện tại, quyển sách này đang được phát hành, càng có sức ảnh hưởng quốc tế. Chúng ta có nên để cho ông ta một vị trí hay không?

Quý Kiến Nghiệp cũng không lên tiếng.

Một lão viện sĩ đã nhìn ra, ông ta lập tức nhíu mày:

- Hiện tại, quốc gia chúng ta cũng đã tạo cơ hội cho thời gian chúng ta về hưu... Chúng ta đã cố gắng làm việc trong nhiều năm qua, lần này còn không cho cơ hội. Sau này, chính anh tự quyết định

Công trình bình chọn Viện sĩ chính là như vậy

Một lĩnh vực nhỏ bé như vậy chọn một người làm Viện sĩ.

Chu Hoành Quang và Quý Kiến Nghiệp cạnh tranh khốc liệt trong cuộc bình chọn lần này.

Quý Kiến Nghiệp cũng là nhân vật, trực tiếp lắc đầu:

- Không phải tôi muốn giành cái chức viện sĩ với ông ta. Nếu như Chu Hoành Quang khỏe mạnh trở lại, có thể làm phẫu thuật, còn có thể kiên trì. Tôi nhất định nhường đường, không nói bất kì điều gì để cản trở ông ta

- Có thể nói là thứ chúng ta cần chính là một Viện sĩ tài giỏi tương lai, chứ không phải một Viện sĩ dưỡng lão

- Đàm Phi Dược không đủ tư cách, khoảng cách còn kém xa so với tôi và Chu Hoành Quang. Nếu như Chu Hoành Quang về nhà dưỡng lão, tôi cảm thấy mình còn có thể làm thêm một nhiệm kỳ nữa. Nói không chừng, khi Trần Thương đề danh Viện sĩ, tôi chủ động lui về, còn có cái gọi là ân tình.

Tất cả mọi người là lão bằng hữu, Quý Kiến Nghiệp cũng là ăn ngay nói thật.

Bọn họ chính là một nhóm viện sĩ rất có uy tín trong nhiều năm qua.

Nghe thấy Quý Kiến Nghiệp nói như vậy, mọi người cũng không lên tiếng. Dù sao cũng là chuyện của người ta.

Hơm nữa, gia nghiệp của Quý Kiến Nghiệp quá lớn, trên dưới đều đã chuẩn bị xong.

Phải biết, Quý Kiến Nghiệp có một biệt danh, gọi là Quý Trăm Tỷ.

Thật đúng là Chu Hoành Quang không có bản lĩnh này làm sao có thể so với Quý Kiến Nghiệp cố chấp.

Nếu như chỉ có quyển sách này, thì không đủ

Hiện tại, nếu như Chu Hoành Quang khỏe mạnh nói không chừng có thể tranh cử.

Dù sao, đầu đề câu chuyện của Quý Kiến Nghiệp cũng ở ngay chỗ này.

Bất kể nói thế nào, chiến thắng hay thua cuộc trong cuộc bình chọn lần này đều cần phải có một lý do.

Nhìn chung, tất cả các phương diện Chu Hoành Quang điều đã thỏa mãn yêu cầu. Thế nhưng, ông ta không được khỏe, không có năng lực phẫu thuật lĩnh vực khoa ngoại. Hiện tại, Quý Kiến Nghiệp bắt chẹt cực kỳ tốt.

...

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Ngày tranh cử chức Viện sĩ ngày càng gần, đã đến giai đoạn cạnh tranh gay cấn.

Hiện tại, Từ Tử Minh đã trở thành người nổi tiếng. Trên cơ bản, con đường chiến thắng càng chạy càng xa, cũng càng chạy càng thuận lợi

Mà đúng lúc đó, cuối cùng Chu Hoành Quang đã bình phục có thể xuất viện

Hiện tại, Trần Thương đang ở bên trong phòng bệnh ông ta tiến hành kiểm tra sức khỏe lần cuối cùng, sau đó cười cười nói:

- Chủ nhiệm Chu, chúc mừng ông đã trở thành bác sĩ khoa ngoại có năng lực

Ông ta vui đến phát khóc

Hôm nay, vợ con của ông ta đều tới đây, để đón ông ta xuất viện. Nhìn thấy ba mẹ ông ta xúc động đứng ở một góc. Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Chu Hoành Quang xúc động, lập tức nói:

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu rất nhiều. Nếu như không có cậu, thì không có Chu Hoành Quang tôi.

Trần Thương vẫy tay một cái:

- Khách khí cái gì.

Nếu như ai trong trường hợp này cũng vô cùng kích động, cảm kích Trần Thương rất nhiều.

Chương 1747: Cái Chức Viện Trưởng Của Mình Còn Có Giá Trị Hay Không

Một người vừa mới tiến gần đến niềm hi vọng lâu nay của mình, đột nhiên niềm hi vọng lại bị dập tắt. Điều đó đã làm cho Chu Hoành Quang vô cùng sợ hãi như một cơn ác mộng. Bây giờ, cơn ác mộng đã đi qua, sáng sớm tỉnh lại, nhìn thấy được tia sáng đến tương lai.

Mà mọi việc đều do Trần Thương ban cho ông ta

Thật lâu, Chu Hoành Quang nói với vợ con của mình:

- Mọi người ghi nhớ, mối ân tình mà giáo sư Trần đã dành cho chúng ta

Sau khi nói xong, Chu Hoành Quang và các thành viên trong gia đình đều cúi đầu nói lời cảm ơn Trần Thương.

Hai ngày nay, ông ta nằm ở bệnh viện, tập san nội bộ được lan truyền ra ngoài rất nhanh rất nóng hổi

Hiện tại, sức ảnh hưởng của mình cũng càng ngày càng tăng.

Bất luận là thân thể có khỏe mạnh hay không, thanh danh mình như thế nào, đều không thể quên đi công lao ngày hôm nay Trần Thương đã giúp đỡ mình.

Vì lẽ đó, khom người cảm ơn một tiếng, không lỗ một chút nào

Chu Hoành Quang ra viện, nói với Trần Thương mà, cũng mang ý nghĩa rất lớn, đây là ca phẫu thuật Parkinson đầu tiên có thể thành công viên mãn đến như vậy.

Ngô Huy cũng bắt đầu bận rộn tập hợp các hạng chỉ tiêu.

Cùng lúc đó, anh ta cũng tăng tốc với tốc độ thẩm tra văn bản.

Mà Trần Thương bên này cũng không có nhàn rỗi.

Hiện tại, anh cũng đang tiến hành cải tiến kỹ thuật phẫu thuật.

Dù sao, một cuộc phẫu thuật mượn nhờ hình ảnh buồng não truyền thống + kỹ thuật định hướng các mặt có chút khó khăn, nguy hiểm đến tính mạng quá lớn

Bản thân anh cũng không có niềm tin thành công nhiều vào cuộc phẫu thuật Parkinson.

Làm thế nào mới có thể giảm nguy cơ nguy hiểm xuống mức thấp nhất có thể. Mở rộng không gian thao tác, giảm nhân tố khống chế... Các loại

Một cuộc phẫu thuật hoàn thiện thường thường cần những điều như thế.

Vào lúc này, Hồ Truyền Bang và Triệu Phúc Nhuận đã đi tới cửa.

Bên trong văn phòng, hai người nhăn nhó đứng ở đằng kia, cũng không lên tiếng, chỉ lúng túng cười

Trần Thương cũng không lên tiếng đang đọc sách. Lúc này, trôi qua rất lâu, hai người mới bắt đầu nói chuyện.

- Giáo sư Trần... Ha ha, chúc mừng cậu, đã hoàn thành phẫu thuật Parkinson rất thành công

Hồ Truyền Bang xúc động một tiếng:

- Tôi cũng nghe nói đây là lần đầu tiên khoa ngoại trị liệu phẫu thuật Parkinson có hiệu quả như thế

Triệu Phúc Nhuận gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, Parkinson có thể xem là một vấn đề khó của thế giới, nếu thật sự có thể làm được, giáo sư Trần đã có thể làm nhận được giải thưởng y học Lars, giải Nobel y học. Tôi cũng mong đợi giáo sư Trần đây được nhận thưởng để chiêu đãi chúng tôi một chầu

Thân là lão liếm chó, bọn họ rất biết nhìn xa trong rộng

……

Hai người này xuất hiện đối với Trần Thương cũng rất bình thường, không có gì xa lạ. Dù sao, hai người họ cũng là chủ nhiệm cấp cao của bệnh viện.

Hiện tại, Trần Thương đang thật sự thiếu người.

Muốn đăng ký đề tài nhưng không có kế hoạch nhiệm vụ, cơ sở lý thuyết và số liệu thiếu, không đủ ca phẫu thuật, cũng có ít nguồn lực ...

Nói tóm lại, hiện tại Trần Thương đang rất cần người. Đúng lúc, hai người này tới có thể thử hợp tác một lần.

Một hạng mục, một người không thể nào hoàn thành được. Đúng lúc này, lại có hai người tới, thái độ rất tốt, thành tâm như thế, anh cũng không thể nào kiêu ngạo từ chối họ.

Anh vội vàng chào hỏi hai người họ, sau đó mời họ ngồi xuống.

- Chủ nhiệm Hồ, chủ nhiệm Triệu, mời hai người ngồi

- Thật may mắn cho tôi, tôi đang có chuyện phiền phức cần sự giúp đỡ, đúng lúc hai người đến đây

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương lập tức chia sẻ đề tài mà anh chuẩn bị thực hiện nói cho hai người đó biết.

Hai người nghe xong, đôi mắt của bọn họ lập tức sáng lên

- Nói cái gì là phiền phức lại không phiền phức! Thật sự quá khách sáo với chúng tôi rồi

- Đúng đấy, giáo sư Trần, có cái gì thì cậu cứ nói thẳng ra

Trần Thương vừa cười vừa cầm giấy kế hoạch đưa tới cho hai người họ:

- Hiện tại, chúng tôi muốn bắt đầu nghiên cứu Parkinson.

- Hai vị nhìn, đây đều là những giai đoạn cần chuẩn bị trước khi thực hiện kế hoạch nghiên cứu.

- Tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh cấp cứu của chúng tôi, thế lực thì ít, nhân viên thì có hạn, hơn nữa kỹ thuật chuyên môn cũng như kiến thức cũng khổng thể nào phong phú và đa dạng như hai vị chủ nhiệm đây

- Vì lẽ đó, tôi còn muốn mời hai vị chủ nhiệm tham gia vào nghiên cứu lần này của chúng tôi, không nghĩ tới...Ngày hôm nay, hai vị đích thân đến đây, thật sự may mắn cho tiểu tổ khoa Ngoại thần kinh

Lúc này, ánh mắt của Hồ Truyền Bang và Triệu Phúc Nhuận sáng lên, mũi thì phình to ra

Thế lực tiểu tổ cấp cứu khoa Ngoại thần kinh chúng ta đúng là không nổi tiếng, nhân viên có hạn, mà còn về phương diện, chuyên nghiệp kỹ thuật tri thức cũng không phong phú bằng hai vị chủ nhiệm

Không nghĩ tới Trần Thương nể mặt mũi hai người họ đến như vậy

- Được

- Được chứ, không thành vấn đề

- Giáo sư Trần, cậu cứ yên tâm giao cho chúng tôi. Mặc dù, chúng tôi cũng không có tài cán gì hơn người. Thế nhưng, tụi tui rất nghe lời, sai đâu đánh đó, những chuyện mà cậu giao cho chúng tôi, cậu cứ yên tâm

- Đúng vậy, giáo sư Trần. Mặc dù tài năng thiên phú, tụi tui kém hơn so với cậu rất nhiều, nhưng...

Hai người ở văn phòng nửa ngày.

Lúc này, Ngô Đồng Phủ cũng tới, nhưng lại luyến tiếc không nỡ rời đi

Trước khi đi còn chào tạm biệt rất thân thiết với Trần Thương

Khi Ngô Đồng Phủ đi tới, thấy hai người họ trong lòng phát hoảng... Có chút hoài nghi về vấn đề này

Đến cùng nơi này có phải trung tâm Cấp cứu bệnh viện hay không? Tôi có phải là viện trưởng hay không?

Nghĩ đến vấn đề này, sau đó Ngô Đồng Phủ đột nhiên sửng sốt một chút.

Ông ta nghĩ tới một chuyện.

Ở bên trong bệnh viện này, thế lực của Trần Thương càng lúc càng lớn.

Nào là cấp cứu ngoại Phổ, ngoại Tim, ngoại Gan mật, ngoại Tay, ngoại Thần kinh, đã toàn bộ ra rơi vào tay Trần Thương

Như vậy ông ta còn chịu nổi sao?

Một ngày nào đó, cái chức viện trưởng của mình còn có giá trị hay không? Tất cả mọi người đều sẽ nghe lời của cậu ấy, phục tùng cậu ấy chăng

Nghĩ tới đây, Ngô Đồng Phủ chẳng những không có khó chịu, ngược lại có chút mong đợi...

Mỗi ngày, ông ta đều tranh thủ thời gian tới đây

...

Chỉ còn một tuần nữa là đến cuộc bình chọn viện sĩ

Mà lúc này, nội bộ bệnh viện 301 triệu tập các bác sĩ phẫu thuật họp một lần, bởi vì đây là một cuộc phẫu thuật hiếm thấy, phẫu thuật cấy ghép lá gan cơ thể sống người thân

Mà lần này, bệnh viện 301 rất coi trọng cuộc phẫu thuật này, nên trực tiếp trên mạng

Mời đến một số cổng thông tin y tế như DXY, bắt đầu trực tiếp chương trình phát sóng.

Khi mọi người nhìn thấy bác sĩ mổ chính xuất hiện, tất cả bọn họ đều rất bất ngờ

Bởi vì bọn họ phát hiện bác sĩ mổ chính lại là: Chu Hoành Quang

Tin tức này trực tiếp làm cho tất cả mọi người chấn kinh

Dù sao, khoảng thời gian trước, Chu Hoành Quang đã mắc chứng bệnh Parkinson. Vậy mà, hiện tại lại có thể trực tiếp phẫu thuật, mà còn là Phẫu thuật cấy ghép lá gan cung cấp cơ thể sống cho người thân

Đây là một kỹ thuật phẫu thuật rất khó được công bố trong tận san « Phẫu Thuật Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật» trong nội bộ nội của Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới

Chương 1748: Trực Tiếp Phẫu Thuật

Sau khi, thuật thức này được công bố trên tập san nội bộ, đã làm cho tất cả mọi người sáng mắt lên

Thế nhưng, không nghĩ tới có thể nhanh như vậy lại có cơ hội nhìn thấy một cuộc phẫu thuật khó như thế này.

Tin tức về việc Chu Hoành Quang được phát trực tiếp đã làm chấn động toàn bộ giới y khoa

Lúc ấy, ông ta bị chẩn đoán bị mắc chứng bệnh Parkinson là sự thật, có rất nhiều người chứng kiến chuyện này.

Hơn nữa, bệnh viện còn chẩn đoán bệnh rất rõ ràng và chính xác. Bệnh viện 301 đưa ra kết quả chẩn đoán bệnh thì làm sao có thể giả được.

Lúc ấy, Chu Hoành Quang đã đến rất nhiều bệnh viện để kiểm tra, tất cả đều đưa ra chẩn đoán mắc chứng bệnh Parkinson

Nhưng Parkinson có thể phẫu thuật?

Hầu hết mấy vị lão Viện sĩ đều rất bất ngờ

Sau khi biết được, lông mày của Quý Kiến Nghiệp càng nhíu chặt hơn, thực tế không nghĩ tới là chuyện này có thể xảy ra được.

Mọi người càng khó hiểu và tò mò chuyện gì đã xảy ra, thời gian trực tiếp phẫu thuật cũng đã đến

Trần Thương vì Chu Hoành Quang tái xuất, đích thân đến làm trợ thủ cho ông ta,

Ngay từ đầu phẫu thuật được trực tiếp, số người xem đã tăng lên một cách chóng mặt

Chu Hoành Quang nhìn vào màn hình, cười và chào hỏi tất cả mọi người

Nhìn thấy đôi tay đã ổn định giống như người bình thường, ai có thể cảm thấy đây là người bệnh Parkinson chứ?

- Chào tất cả mọi người, tôi nhận được rất nhiều lá thư hỏi về việc phẫu thuật cấy ghép lá gan cung cấp cho cơ thể sống, còn là kiểu một gan 2 người dùng, thật sự là quá khó để giải thích. Đúng lúc, hôm nay có một cuộc phẫu thuật như vậy, tôi quyết định mời giáo sư Trần và mọi người cùng nhau thực hiện cuộc phẫu thuật lần này

- Giáo sư Trần Thương là một người có thể sáng tạo và phát minh ra những kỳ tích

- Tôi là học sinh của giáo sư Trần, cũng là đệ tử. Hôm nay, tôi mời giáo sư đến đây cùng tôi hoàn thành cuộc phẫu thuật này, tôi thật sự may mắn khi cậu ấy đồng ý giúp đỡ

Nghe thấy lời giới thiệu thản nhiên của Chu Hoành Quang, sau đó tất cả mọi người sửng sốt

Trần Thương thật lợi hại

Cấy ghép lá gan cũng giỏi như vậy sao?

Còn cái gì mà cậu ấy không thể làm được chứ

Chẳng lẽ... Cậu ấy đã nghiên cứu rất lâu về cấy ghép lá gan mà đến hôm nay mới có hội?

Thế nhưng, lúc này tất cả sự nghi ngờ đều tập trung vào Chu Hoành Quang.

- Chủ nhiệm Chu, chúng tôi rất muốn biết rõ chuyện, khoảng thời gian ông có thật sự là mắc chứng bệnh Parkinson không?

- Chẳng lẽ là ông muốn tung tin tức đó để nổi tiếng à?

- Đó có phải là sự cường điệu ác ý để nổi tiếng à?

- Chủ nhiệm Chu...

Chu Hoành Quang trực tiếp nói:

- Tôi tin chắc rằng, hiện tại mọi người rất tò mò về vấn đề tôi có mắc chứng bệnh Parkinson là có thật hay không, sau khi hoàn thành phẫu thuật, tôi sẽ công bố đáp án

Sau đó, cuộc phẫu thuật bắt đầu

Sau giai đoạn mất hết hy vọng, Chu Hoành Quang lại có thể đột phá bản thân.

Với sự giúp đỡ của Trần Thương, thủ pháp phẫu thuật và kỹ xảo phẫu thuật trực tiếp tăng vọt

Lúc này, hai mắt của anh mở to ra

Mọi người nhìn đôi tay Chu Hoành Quang đã bình thường, cũng là có chút chấn kinh

Đây rõ ràng là một đôi khỏe mạnh tay không gì sánh được, làm sao có thể mắc chứng bệnh Parkinson đây?

Mọi người căn bản không tin chuyện này

Nhất định là có sự nhầm lẫn gì ở đây

Lúc này, Quý Kiến Nghiệp cũng đang quan sát trực tiếp, nhìn thấy Chu Hoành Quang phẫu thuật, ông ta thật sự là hôn mê

Đã nói là Parkinson mà?

Ông ta có thể phẫu thuật mà không có vấn đề gì xảy ra, thông tin này chắc chắn là sai lệch

Quý Kiến Nghiệp lão gia tử rất tức giận

Rất nhanh

Phẫu thuật kết thúc mỹ mãn, mọi người đều bị đài phẫu thuật làm cho rung động.

Nhưng, càng nhiều người chờ đợi một lời giải thích từ chính miệng Chu Hoành Quang nói

Ngoại trừ bọn họ muốn biết về cuộc phẫu thuật lần này, còn có một chuyện khác bọn họ cũng muốn biết rõ

Đó chính là chuyện Parkinson là như thế nào?

Ngay lúc này, Chu Hoành Quang đột nhiên nhìn vào màn ảnh cởi bỏ cái mũ

Vào lúc này, tất cả mọi người phát hiện, chủ nhiệm Chu vậy mà là đầu trọc?

Mà còn, vào lúc này Chu Hoành Quang quay người, lộ ra miệng vết thương của mình, ông ta nói:

- Tôi đích thực đã mắc chứng bệnh Parkinson. Thế nhưng,... Hiện tại tôi đã khỏi, bởi vì chính tay giáo sư Trần Thương làm phẫu thuật! Cậu ấy đã đưa tôi từ cõi chết trở về.

Chu Hoành Quang vừa nói lời này đã làm cho mọi người im lặng...

……..

- Đại khái đó là chuyện của một tháng trước, hai tay của tôi bắt đầu có hiện tượng run rẩy, nhưng vẫn rất nhẹ, tôi cũng không để ý vấn đề này... Tôi chỉ nghĩ có thể do mình căng thẳng dẫn đến hiện tượng run rẩy không có cách nào ức chế mà thôi. Thậm chí còn không nghĩ là nó nghiêm trọng cho đến khi nó ảnh hưởng đến việc phẫu thuật của tôi. Khi đó, tôi mới ý thức được mình đã bị bệnh

- Những tháng tiếp theo, tôi như một người mất hồn, cứ ngơ ngác như như một cái xác không hồn

- Đến khi giáo sư Trần tìm thấy tôi, cậu ấy nói cho tôi biết, chứng bệnh của tôi có thể cứu chữa, cậu ấy sẽ cứu tôi

Vào lúc này, tất cả mọi người sửng sốt, thế nhưng...Vẫn còn một chút hoài nghi.

Dù sao, tất cả mọi người đều biết chứng bệnh Parkinson là như thế nào, quan sát phẫu thuật cũng đều là nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp.

Trong lúc nhất thời, đám người bên trong phòng trực tiếp bắt đầu bàn tán sôi nổi.

- Đều này không thể nào

- Không thể nào

- Đúng, tôi dám khẳng định là không thể, Parkinson làm sao có thể phẫu thuật trị liệu được?

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều bắt đầu hoài nghi, chất vấn về vấn đề này, đột nhiên một người hỏi:

- Giáo sư Trần có phải nhầm lẫn gì hay không?

Câu nói này lập tức làm cho đám người này nghẹn lời

Đúng vậy

Giáo sư Trần Thương luôn làm người điệu thấp, liệu có đang được ông ta thổi phồng lên không?

Thậm chí có thể nói, cậu ấy đang đánh bóng tên tuổi?

Anh chỉ cần một tiếng cập nhật tình hình là sẽ nổi tiếng:

- Ví dụ như, hôm nay, phẫu thuật Parkinson thành công, tôi mua một cân đùi gà đến chúc mừng với mọi người

Phẫu thuật như vậy đã có thể khiến anh nổi tiếng khắp cả thế giới

Chu Hoành Quang cười nói:

- Có lẽ, mọi người cảm thấy bệnh Parkinson căn bản không thể trị hết, đừng đề cập đến việc phẫu thuật

- Thế nhưng, sự thực chính là như vậy. Nửa tháng trước, đích thân giáo sư Trần thực hiện ca phẫu thuật Parkinson cho tôi, phẫu thuật rất thành công, sau phẫu thuật khôi phục cũng rất tốt, ngày hôm nay, tôi mới có cơ hội trở lại bàn phẫu thuật một lần nữa

- Vài bữa nữa, tôi sẽ đăng một đoạn video, đó là hình ảnh quá trình giáo sư Trần phẫu thuật cho tôi, sau đó mọi người sẽ tin những điều tôi nói là sự thật

- Hơn nữa, tôi sẽ cung cấp tất cả kết quả xét nghiệm chẩn đoán bệnh Parkinson của tôi cho mọi người cùng xem

- Thế nhưng, tôi nói những lời này không phải muốn chứng minh cái gì, mà hi vọng có thể mượn cơ hội trực tiếp lần này, nghiêm túc một lần cám ơn giáo sư Trần

- Cám ơn cậu rất nhiều, cậu đã cho tôi cơ hội sống lại một lần nữa

Nói xong, ông ta rời khỏi màn ảnh.

Bên trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu phát video phẫu thuật.

Sau khi mọi người thấy đoạn video này, lập tức sửng sốt

Thật sự là giáo sư Trần đã phẫu thuật cho Chu Hoành Quang

Đây là thật

Mọi người rõ ràng thấy thao tác phẫu thuật của Trần Thương trên màn hình, tay của Chu Hoành Quang từng bước chậm lại... Tiếp đó dừng lại

Mọi người tận mắt thấy cảnh này liền trợn tròn mắt.

Chương 1749: Lão Quý Về Hưu Đúng Không

- Không thể tin được
- Đây là thật
- Giáo sư Trần... Cậu ấy bật hack sao? Bệnh Parkinson, cậu ấy cũng có thể dùng kỹ thuật phẫu thuật khoa ngoại trị liệu sao
- Tôi.. Tôi, trời ơi! Thật! Trần giáo sư cái này cũng quá mạnh đi?

Tất cả mọi người bên trong phòng trực tiếp nhìn thấy những hình ảnh này, đều có cảm giác tê cả da đầu

Parkinson đều có thể dùng phương thức phẫu thuật trị liệu sao?

Trước mắt có thể xem là phương pháp trị liệu Parkinson tận gốc có hiệu quả nhất

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều hưng phấn và kích động.

Bởi vì Trần Thương đã làm được một điều kỳ tích, một cuộc phẫu thuật khó xử lý như vậy mà có thể hoàn thành thành công

Anh ấy đánh hạ một loại bệnh tật gặp rất nhiều khó khăn?

Tất cả mọi người là bác sĩ, trong lòng bọn họ đều biết rõ

Đừng nói là Parkinson như vậy, một trăm năm vấn đề khác còn khó khăn hơn chỉ là một chút bệnh vặt, nếu như cậu ấy có thể đánh hạ Parkinson, tất cả chỉ là chuyện nhỏ

Vì lẽ đó, bây giờ, Trần Thương đánh hạ Parkinson, thật sự là đã làm rung động lòng người

Đây không phải một thuật thức mới, đây là một tương lai

Vào giờ phút này, mọi người chỉ có một ý nghĩ

Đến cùng Trần Thương đã làm thế nào để đánh hại Parkinson? Hay chỉ là...Một ca phẫu thuật tình cờ thôi?

Không thể không nói

Xử lý rất tốt.

Có rất nhiều người bàn luận về vấn đề này, vì thế trong chớp mắt, chuyện này đã thu hut rất nhiều bác sĩ khoa Ngoại thần kinh bàn luận với nhau

Dù sao, đây cũng là một cuộc phẫu thuật Parkinson đánh dấu cột mốc lịch sử, làm sao không gây sự chú ý đến mọi người được?

- Đây là một cuộc phẫu thuật dùng kỹ thuật định hướng các mặt, thế nhưng... Nó vô cùng phức tạp đã vượt qua giới hạn của trình độ kĩ thuật

phẫu thuật các mắt định hướng. Bất luận là độ chính xác hay năng lực điều khiển phẫu thuật đều quá cao

Thế nhưng, video này chưa được trình chiếu bao lâu thì đã kết thúc.

Rất nhiều bác sĩ khoa Ngoại thần kinh còn chưa kịp quan sát thì video đã kết thút, Chu Hoành Quang lại một lần nữa cúi đầu chào đám người này, nói:

- Phẫu thuật cấy ghép lá gan cơ thể sống cung cấp gan cho người thân đã kết thúc, cuộc phẫu thuật này cũng là do tôi học hỏi được từ chỗ giáo sư Trần

- Cảm ơn mọi người đã chú ý quan sát, hẹn gặp lại

Lúc này, trong phòng mổ, Trần Thương chủ động vỗ tay cho Chu Hoành Quang.

Mọi người thấy thế, cũng dồn dập bắt đầu hưởng ứng.

Đối với việc chủ nhiệm Chu đã bình phục sức khỏe, mọi người cũng rất vui mừng.

Anh cười nói:

- Chúc mừng chủ nhiệm Chu. Hiện tại, bệnh tật không có ảnh hưởng đến ông, ngược lại còn làm cho thao tác của ông nhanh hơn trước rất nhiều

Chu Hoành Quang gật đầu, đây cũng là đều mà ông ta không nghĩ tới.

Có đôi khi, một người đã trải qua một số chuyện, tính cách mới bắt đầu thay đổi, trưởng thành hơn, thậm chí có thể nói là thuế biến

Mà Chu Hoành Quang lúc này chính là như vậy.

Đó chính là khoảng thời gian mà ông ta cảm thấy bị rơi xuống vực sâu, giống như mình đã mất phương hướng trong tương lai.

Hiện tại, tinh thần của ông ta đã ổn, tay cũng ổn định

Sau khi, buổi trực tiếp kết thúc, danh tiếng của ông ta cũng không ngừng bay xa.

Đương nhiên, Quý Kiến Nghiệp cũng đang xem trực tiếp! Ông ta tập trung quan sát từ khi bắt đầu đến kết thúc, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

Sau khi xem xong, Quý Kiến Nghiệp không nói một lời nào, ngồi trên ghế, uống một bình nước trà.

Tức giận sao?

Tức giận

Nhưng có nhiều thứ, chính mình cũng phải chấp nhận sự thật.

Quý Kiến Nghiệp chỉ có chút tiếc nuối, nhìn kỹ cuộc đời của chính mình, không phải là chưa từng nhìn thấy anh hùng quật khởi trở lại con

đường sự nghiệp?

Sau khi rời bệnh viện tỉnh Nhân Dân, đến cấp Viện sĩ, ông ta chưa bao giờ được phẫu thuật, nói chi là thành chuyên gia cấp ghép lá gan đỉnh cấp, xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng cho đến khi có gia tài trăm tỷ, đây cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Quý Kiến Nghiệp nhìn thấy rõ tất cả, sóng to gió lớn cũng đã tới, ông ta cũng không biết phải làm gì bây giờ.

Chẳng qua là... Đại gia nghiệp của Tập Đoàn Kiến Nghiệp rất lớn, nhưng vẫn cần Quý Kiến Nghiệp trở thành viện sĩ để che chở cho tập đoàn.

Vì vậy, ông ta không thể lui.

Nói một câu từ tận đáy lòng, đến cấp bậc này, ông ta muốn lui cũng không thể lui, phải biết, người sống trên đời này, nhiều khi cũng không phải sống vì mình

Quý Kiến Nghiệp cũng không đồng ý lui về phía sau..

Đương nhiên biết rõ, một miếng bánh lớn, càng có nhiều sự đố kỵ.

Có thể là, tình hình bây giờ đã rất rõ ràng, Quý Kiến Nghiệp chẳng những không có tức giận, lại nhẹ nhàng thở ra.

Đúng là tạo hóa trêu ngươi

Người càng già, càng tin vào số mệnh, nhìn mọi thứ sẽ rõ hơn người khác.

Bây giờ, mình không thể từ bỏ, cũng không thể dồn ép người khác từ bỏ được.

Liên tục do dự, sau đó Quý Kiến Nghiệp gọi điện thoại cho thư ký, hỏi về lịch trình công tác.

- Chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai đi đến viện công trình, tôi muốn về hưu.

- Còn có... Chuẩn bị một phần lễ vật, đưa đến bệnh viện 301, kèm theo đó là một lời chúc, chúc chủ nhiệm Chu sớm ngày khỏe mạnh.

……

Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

Khi Trần Thương kiểm tra phòng bệnh, sau đó nhận được cuộc điện thoại từ Chu Hoành Quang.

Trong điện thoại, giọng nói của ông ta giống như có chuyện tốt, ông ta rất ngạc nhiên mừng rỡ:

- Giáo sư Trần, cậu biết chuyện gì đã xảy ra không?

Trần Thương từ trong phòng bệnh bước ra ngoài, nhận cuộc gọi điện thoại ông ta, hỏi:

- Lão Quý về hưu đúng không?

Chu Hoành Quang lập tức sửng sốt một chút...

- Cậu cũng biết rồi sao?

Trần Thương đương nhiên biết rõ.

Chiều hôm qua, Quý Kiến Nghiệp đích thân đến bệnh viện một chuyến.

Ngô Đồng Phủ tự thân tới đón. Sau đó, Quý Kiến Nghiệp cầm một quyển sách trong tay, là tập san nội bộ Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế Giới « Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường ».

Sau khi đến bệnh viện, Quý Kiến Nghiệp và Trần Thương đã gặp nhau nói chuyện cả một buổi trưa. Đến khoảng tám giờ, được viện sĩ đến gặp mặt, đối với Trần Thương cũng có chút xúc động

Đối với khoa ngoại Gan mật, Quý Kiến Nghiệp thật sự lợi hại hơn Trần Thương rất nhiều! Chiều sâu và độ dày về kiến thức lẫn thực hành của ông ta đều mạnh hơn anh! Thậm chí là khoảng cách giữa nội khoa và ngoại khoa.

Mỗi lần gặp nhau, hai người nói chuyện với nhau về tất cả phương diện trong y học như dược học, thuốc đông y, sinh lý sinh hóa, phân tích... Lần nào nói chuyện cũng vài tiếng đồng hồ

Lúc này đây, Trần Thương mới hiểu rõ, Quý Kiến Nghiệp đã dùng hơn 60 năm kinh nghiệm lâm sàng để tích lỹ gia tài quý giá này! Mình có cái gì mà có thể so với ông ta

Mặc dù không được gọi là phân tài cao thấp, nhưng quả thực là được ích lợi không nhỏ

Lúc đó, nói chuyện phiếm, Trần Thương rất vui vẻ, lhả năng này đã có thể là vượt khỏi tầm mắt

Điều đó làm cho Trần Thương nhận thức được một chút, y học, không chỉ là khoa ngoại, khoa nội, càng không chỉ là y học, đây là một môn khoa học sự sống, muốn trở thành một người bác sĩ trị liệu chân chính, nhất định phải cần thời gian để nghiên cứu sinh lý bệnh lý, dược lý, cơ chế hóa học và các nghiên cứu trị liệu... Thậm chí cần dùng tâm lý để tiến hành khai thông.

Chiều hôm qua, Trần Thương ý thức được, y học to lớn và bản thân mình thật sự nhỏ bé.

Chương 1750: Tiểu Tử Chỉ Biết Làm Phẫu Thuật

Lúc trước, tự cho là mình tinh thông rất nhiều lĩnh vực, nhưng hôm nay mới biết mình thật sự vẫn chưa bằng ai, y học còn rất nhiều kiến thức mà mình chưa biết.

Chỉ mỗi khoa ngoại Gan mật đã khổng lồ như thế, chính mình... Con đường tương lai, cuối cùng vẫn còn rất dài rất dài

Trần Thương cũng hiểu, đối với dược học, anh cũng không thể nào nắm rõ như Quý Kiến Nghiệp.

Dù sao Tập Đoàn Y Dược Kiến Nghiệp cũng nhà máy sản xuất các sản phẩm trong nước phục vụ cho khoa ngoại Gan mật, có thể xem là không tệ chút nào.

Những năm qua, lão Quý chưa có một ngày nào là nhàn rỗi.

Đến lúc rời đi, ông ta nhìn Trần Thương cười nói:

- Giáo sư Trần, hôm nay, tôi đến đây đơn thuật là muốn thảo luận nghiên cứu học thuật với cậu, chứ không hề có ý gì.

- Có thời gian, nhất định tôi sẽ đến tìm cậu để thảo luận về khoa ngoại Gan mật và khoa Ngoại tiêu hóa nhiều hơn. Cậu biết nhiều hơn tôi

- Giáo sư Trần, tôi chờ mong nhìn thấy thành công tương lai của cậu, thế nhưng khả năng không thể nhìn thấy được.

Trần Thương cười cười:

- Lão Quý, ông chính là một bảo tàng di động, nên phải giữ gìn sức khỏe, có thời gian tôi nhất định sẽ đến nhà thăm ông.

Quý Kiến Nghiệp vẫy tay một cái, cười ha ha:

- Đây là thời gian lắng đọng, có nhiều thứ có thể cậu đã học xong, thế nhưng không thể giải thích sâu sắc được. Thời gian sẽ liên tục giúp cậu hoàn thiện hơn.

- Trên thế giới này, thứ công bằng nhất chính là thời gian, nắm chặt thời gian, cố lên

Trần Thương gật đầu.

Lúc ra cửa, Quý Kiến Nghiệp lại vòng trở lại:

- Trí nhớ của tôi thật tệ, vẫn còn một việc cần nói với cậu... Chu Hoành Quang cũng không tệ, thế nhưng... Vẫn chưa đủ cần phải cố gắng nhiều hơn! Ngày mai tôi nghĩ hưu rồi.

Nói xong, ông ta cũng không quay đầu lại, tập tễnh rời đi. Khi Trần Thương đưa ông ta ra ngoài, ông ta cũng chậm rãi bước lên xe.

Khi Trần Thương nghe được Chu Hoành Quang còn chưa đủ, lập tức sửng sốt một chút, cho rằng lão Quý còn muốn ngăn cản, không nghĩ tới...

Trần Thương thở dài, nhưng Quý Kiến Nghiệp thật sự có tư cách nói là Chu Hoành Quang còn chưa đủ kinh nghiệp.

Ông ta thật có tư cách nói Chu Hoành Quang còn chưa đủ bản lĩnh.

Một lão quốc hữu, như bảo vật

Những vị Viện sĩ, chủ nhiệm như thế này, đúng là báu vật của một quốc gia. Thế nhưng, người trẻ tuổi cũng cần có cơ hội, dù sao ai cũng phải có cơ hội phát triển con đường sự nghiệp.

Đứng ở độ cao không giống nhau, hưởng thụ tài nguyên không giống nhau, đương nhiên là nhìn thấy phong cảnh cũng không giống nhau.

Quý Kiến Nghiệp có thể có kiến thức như vậy, tất nhiên là không thể rời khỏi chuyện cống hiến hơn 25 năm tuổi nghề.

Chu Hoành Quang, cũng cần cơ hội như vậy, đứng ở trên vai người khổng lồ, chắc sẽ đi càng xa.

...

Trong điện thoại, Chu Hoành Quang nghe thấy những lời Trần Thương nói, lập tức sửng sốt một chút.

- Giáo sư Trần, cậu đang nghe sao?

Chu Hoành Quang nhịn không được đánh gãy sang chuyện khác.

Anh gật đầu, cười cười:

- Hôm qua, lão tiên sinh Quý đã tới tìm tôi.

Chu Hoành Quang nghe thấy, sau đó khuôn mặt lập tức đỏ lên, nhịn không được hỏi:

- Ông ta đã nói gì?

Trần Thương cười cười:

- Nói... Ông vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, sau đó ông ta nói muốn về hưu để cho ông đây làm tốt hơn nữa

Sau khi Chu Hoành Quang nghe xong, hít sâu một hơi.

Chẳng lẽ anh không biết là Quý Kiến Nghiệp lợi hại như thế nào sao?

Thế nhưng... Không phải từ hôm nay đi đến ngày mai đây?

Giờ khắc này, Chu Hoành Quang có cảm giác giống như là vừa áp lực vừa có động lực, ông ta kiên định nói:

- Giáo sư Trần, tôi sẽ không để cho lão Quý thất vọng.

Trần Thương cười cười:

- Đừng để tổ quốc và nhân dân thất vọng là được rồi

- Chuẩn bị một cái, ba ngày nữa đã đến ngày bình chọn Viện sĩ, nào là điểm thân phận! Điểm tự tin

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương dựa lưng vào ghế tựa, hai tay nâng cái ót, như đang suy nghĩ gì đó.

Anh đang nghĩ không biết con đường tương lai của mình sẽ đi như thế nào?

Trước khi, Quý Kiến Nghiệp xuất hiện, anh cảm thấy mình đã rất lợi hại.

Thế nhưng... Hiện tại, anh đột nhiên cảm giác thấy, có câu nói có thể khái quát chính mình:

- Một tiểu tử chỉ biết làm phẫu thuật

Trần Thương tự cười giễu bản thân mình, nhịn không được lắc đầ, cầm lấy điện thoại, mở Wechat lên. Anh suy nghĩ biệt danh mới để đổi cho bản thân.

Đổi thành Tiểu tử chỉ biết làm phẫu thuật

Y học cũng không chỉ là phẫu thuật, chính mình cần học tập hơn rất nhiều.

Tương lai quá xa

Trần Thương đột nhiên cảm giác, bây giờ mình chẳng qua là mới vào nghề.

Ngay từ đầu, vẫn chưa có người phát hiện ra vấn đề này.

Thế nhưng, Hồ Truyền Bang chuẩn bị cho Trần Thương biết một tin tức mới. Bởi vì tên Trần Thương trước kia là 'Trần Thương'.

Hiện tại... Nhìn thấy cái tên mới của Trần Thương, Hồ Truyền Bang xém chút đã bật khóc.

Cậu... Còn muốn muốn như thế nào?

Muốn như thế nào?

Cậu tuyệt đối không nên xuất hiện trên trang tường của tôi.

Cái gì gọi là Tiểu tử chỉ biết làm phẫu thuật?

Nếu như cậu có suy nghĩ này thì tôi nên làm sao?

Tôi là... Lão tử không làm được bao nhiêu phẫu thuật sao?

Nghĩ tới đây, Hồ Truyền Bang lập tức không muốn cho Trần Thương đăng tin này lên mạng xã hội.

Không chỉ có Hồ Truyền Bang, lần lượt rất nhiều người đều nhìn thấy biệt danh của Trần Thương.

Tất cả mọi người trầm mặc

Trần Bỉnh Sinh ngồi trong văn phòng do dự rất lâu, nghĩ đến việc mình vừa mới đi rất nhiều tiền mừng cho bữa tiệc kết hôn của anh ấy

Cát Hoài tức giận việc Trần Thương sửa đổi ghi chú.

Rất nhiều lão chủ nhiệm nhìn thấy cái tên này, sau đó đều yên lặng trầm mặc.

Cái này...Uất ức... Là Mây che áp đỉnh

……..

Wechat Trần Thương cứ để như vậy mãi cũng không tốt, vấn đề nghiêm trọng là sẽ làm cho bạn bè của anh mất ngủ một chút.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh

Thế nhưng, người ngoại quốc lại xôn xao video Trần Thương phẫu thuật Parkinson cho Chu Hoành Quang đã được lan truyền ra bên ngoài,

Những vieo này lập tức gây sốt trên mạng, thu hút được hàng triệu lượt xem.

Hiện tại, mỗi một diễn đàn khoa Ngoại thần kinh cũng đang thảo luận về thuật thức này.

Chính video này chẳng qua chỉ là một đoạn được cắt ra, hơn nữa còn đã tiến hành chỉnh sữa. Thế nhưng, tuyệt đối bất kỳ ai cũng khôg đánh giá thấp năng lực của vị bác sĩ nhân tài này.

Càng ngày càng nhiều chuyên gia khoa Ngoại thần kinh bắt đầu tham gia thảo luận video phẫu thuật

- Cuộc phẫu thuật này được xây dựng trên cơ sở kỹ thuật định hướng các mặt, nhưng đã được cải tiến rất rõ ràng, bản thân giáo sư Trần là một chuyên gia tinh thông toán học, mọi người hãy nhìn xem, kỹ thuật định hướng các mặt truyền thống không thể nào có định vị chính xác như vậy! Thế nhưng... Giáo sư Trần sử dụng số liệu của hình học không gian để tiến hành xác định chuẩn xác vị trí phẫu thuật...

- Đó cũng không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt nhất là giáo sư Trần đã tuyển chọn khu vực nào phẫu thuật?

Không sai

Chỉ có thể tìm được khu vực phẫu thuật của Trần Thương, nếu như có thể tìm được điểm mấu chốt mới có thể phẫu thuật trị liệu Parkinson thành công

Hiện tại, cũng không có quá nhiều chuyên gia tiến hành nghiên cứu vùng giữa nhân bụng

Hơn nữa, Trần Thương có thể tiến hành phẫu thuật và nghiên cứu cũng là nhờ sự trợ giúp của hệ thống.

Đối với việc nghiên cứu phẫu thuật Parkinson của giáo sư Trần cũng mới là giai đoạn thứ nhất: Tập hợp tư liệu

Chương 1751: Tôi Đã Phát Hiện

Toàn bộ bệnh viện lần này cũng hỗ trợ nhau hết mình trong hạng mục lần này, mọi người cũng cố hêt sức tập hợp tư liệu, Trần Thương cũng không ngoại lệ.

Bây giờ, mọi người cũng đã biết rõ nghiên cứu không phải chỉ là một lần phẫu thuật đơn giản mà còn là kết quả thu được.

Mà nhất định phải xâm nhập nghiên cứu khu vực xung quanh vùng giữa nhân bụng của đồi thị phát ra công năng sinh lý, điều này cần có sự kết nối để tiến hành hợp tác.

Thế nhưng, đám người Trần Thương càng im lặng thì tiếng đồn của bên ngoài càng kịch liệt

Huống chi, Từ Tử Minh vừa mới nhận được giải thưởng từ Trung Tâm Nghiên Cứu Sinh Học Thế Giới.

Mà hết lần này tới lần khác, trên đại hội, anh ta điều nói rằngTrần Thương đang tiến hành một hạng mục nghiên cứu

Tất cả mọi người không phải người ngu.

Mọi người đều suy nghĩ rất cẩn thận, rõ ràng Trần Thương vừa mới thành công đánh hạ một chứng bệnh Parkinson! Tiếng đồn của mọi người ngày càng nhiều.

Tất cả mọi người đều cố gắng liên hệ Trần Thương

Phàm là người sáng suốt đều có thể nhìn ra: Hiện tại chính là thời điểm ôm bắp đùi.

Nhưng thời gian hiện tại, Trần Thương cũng không liên hệ với bất kỳ ai

Nghiên cứu Parkinson lần nay khác biệt hoàn toàn với những lần trước, đặc biệt là sau khi nói chuyện với Quý Kiến Nghiệp.

Anh phát hiện muốn nghiên cứu một loại bệnh cũng không phải là có thể phẫu thuật thành công một cách đơn giản như vậy

Hơn nữa, còn liên quan đến việc phân tích kết cấu, công năng sinh lý, nhân tố bệnh lý, dược lý... còn rất nhiều loại nhân tố, còn rất nhiều phân đoạn.

Vì vậy, Trần Thương rất nghiêm túc không muốn bị ai làm phiền.

Thậm chí, anh có cảm giác khoảng thời gian này mình đang làm một sự kiện rất lớn ở thủ đô.

Vào giờ phút này, ở phòng khám Mayo xa xôi, Bertie cũng đã nhìn thấy được video ngắn phát tán trên mạng.

Sau khi xem xong, Bertie trực tiếp trợn tròn mắt

Ông ta lập tức tập hợp tất cả chuyên gia khoa Ngoại thần kinh đến phòng họp, bắt đầu điên cuồng thảo luận.

Bertie rất kinh ngạc làm sao Trần Thương có thể làm được như thế.

- Hiện tại, chúng ta đã nghiên cứu hết sức, muốn làm được nghiên cứu trị liệu Parkinson, khẳng định là giáo sư Trần đã tìm ra được mục tiêu sinh học, có thể là một mục tiêu sinh học mà trước đây chúng ta đã từ bỏ.

- Tôi thật sự rất kinh ngạc, giáo sư Trần Thương chỉ dùng kỹ thuật đơn giản như vậy, kỹ thuật định hướng các mặt mà đã có thể tìm kiếm mục tiêu sinh học

- Không sai, mọi người đã nhìn thấy trên màn hình, giáo sư Trần đã lựa chọn một dụng cụ định hướng Bintian rất bình thường, loại dụng cụ định hướng này... Căn bản không thể nào có thể điều khiển chính xác như vậy

...

Thảo luận ngày càng kịch liệt, tất cả mọi người đều muốn biết rõ làm sao Trần Thương có thể làm được điều như vậy

Dù sao, chỉ cần là đoán được khu vực Trần Thương phẫu thuật, cũng coi như bọn họ có một chút cơ hội để nghiên cứu

Cơ hội như vậy có thể xem là ngàn năm có một

Ngay lúc này, nhân viên công tác ở Mayo đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ la lên:

- Viện trưởng! Tôi phát hiện một chuyện quan trọng

Tất cả chuyên gia nghe thấy, sau đó lập tức biến sắc

Tất cả cùng nhau quay người nhìn về phía nhân viên công tác, người này vội vàng nói:

- Vừa rồi tôi có xem tin tức trên một trang mạng, nói là có khả năng khu vực giáo sư Trần phẫu thuật cũng không quá xa vị trí thần kinh thi giác

Bertie nhíu mày:

- Vì sao?

Nhân viên công tác vội vàng mở video lên, cô ấy tỏ ra rất hưng phấn đối với đám người này, giống như chính mình đã tìm thấy cơ mật:

- Tất cả mọi người hãy nhìn vào ánh mắt người bệnh

Mặc dù đám người này nhíu mày, không hiểu tại sao phải nhìn chằm chằm vào ánh mắt bệnh nhân?

Vào lúc này, đột nhiên đám người ngạc nhiên mừng rỡ

Bởi vì tất cả mọi người phát hiện, ánh mắt người bệnh bắt đầu chớp động rất nhanh! Tiếp đó nước mắt nhanh chóng chảy xuống, căn bản không thể nào dừng được! Một phát hiện đã trực tiếp làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên mừng rỡ.

Có thể xem như là một phát hiện lớn, có công trong việc nghiên cứu

Dù sao, ánh mắt có thể chớp động nhanh và chảy nước mắt thì chỉ có vài khả năng mà thôi

Nhân viên công tác hưng phấn nói tiếp:

- Chúng ta đã tìm ra được một dấu hiệu mới, chúng ta đã có thể tập trụng vào lộ tuyến khu vực vùng thần kinh thị giác thay đổi để quan sát...

Lúc này đây, ánh mắt của Bertie cũng đã sáng lên, nhưng...Vẫn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra được chỗ nào lạ cả, chỉ có thể trước tiên nghiên cứu tìm ra nguyên nhân

Còn liên quan đến việc mắt chảy nước mắt, chỉ trong nháy mắt thông tin này đã được lan truyền ra bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, nghiên cứu Parkinson đã đến giai đoạn gay cấn

Thậm chí, các chuyên gia nghiên cứu nước ngoài và quốc nội đều phải sôi trào, đến mức có thể ngẫy nhiên truyền tới từng tiếng khen.

Mà lúc này, Từ Tử Minh lại cầm một phần tư liệu đã tìm được cho Trần Thương.

Trần Thương không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy chủ nhiệm Từ, luôn luôn có cảm giác giống như gia môn bất hạnh, hổ phụ khuyển tử, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

- Ngồi đi, chuyện gì?

Từ Tử Minh mỉm cười:

- Giáo sư Trần, cái này...Một chuyện rất lớn, cậu có thể xem trước một chút

Trần Thương nghe tiếng, biến sắc:

- Thua rồi

Từ Tử Minh lập tức sững sờ, cười ha ha một tiếng:

- Không phải... Không phải chỉ là một chuyện phiền toái thôi, cậu cứ mở ra nhìn thử xem sẽ biết

Trần Thương nghe tiếng, lập tức lo lắng, có chút sợ hãi.

Thế nhưng vẫn mở tư liệu Từ Tử Minh ra xem thử, anh cẩn thận xem xét từng chút một

Lập tức sửng sốt

Người Thừa Kế Học Thuật?

Lĩnh vực y tế có chính sách liên quan với việc tuyển chọn và bồi dưỡng những người kế thừa học thuật

Vì vậy, bái sư là cần ký tên văn kiện, cũng xem như là quốc gia đồng ý việc đó.

Vì lẽ đó, mọi người nghe thấy một số người tự xưng chính mình là đồ đệ người này người kia, lập tức có thể hỏi một chút: Ngài đã ký văn kiện này lúc nào?

Có rất nhiều dạng người trong xã hội này, có người tìm tới cửa, khóc lóc van xin nài nỉ để được vào Phòng khám đại sư y học Trung Quốc, sau đó khoác lác nói mình là đệ tử của ai đó.

Mọi người vẫn phải cảnh giác cao độ

Mà lúc này, Từ Tử Minh cầm phần văn kiện này, lập tức tìm đến Trần Thương ký tên

.....

Trần Thương nhíu mày, hỏi:

- Tôi có tư cách làm người thừa kế học thuật à?

Từ Tử Minh mỉm cười, nói:

- Cậu cứ mở ra đằng sau xem thử

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, sau đó lật ra phía sau xem thử phát hiện có một văn kiện

- Thư mời

- Giáo sư Trần Thương được đặc cách bổ nhiệm làm người hướng dẫn kế thừa công nghệ y học nổi tiếng toàn quốc giai đoạn 2020-2025 ...

Sau khi Trần Thương nhìn thấy lập tức sửng sốt

Lão sư chỉ đạo người thừa kế học thuật y học Quốc gia?

Mà là thư mời đặc biệt nữa chứ! Tôi làm sao không biết

Trần Thương lập tức nhìn Từ Tử Minh:

- Chuyện này xảy ra lúc nào? Tôi làm sao mà không biết được?

Vào lúc này, anh ta chẳng những không có trả lời, ngược lại mỉm cười:

- Cậu cứ chờ đi

Sau khi nói xong, trực tiếp chạy ra ngoài, đối với người bên ngoài nói:

- Vào đi

Vào lúc này, Vương Thông, Hà Chí Khiêm, Chu Hoành Quang, Hồ Truyền Bang đám người đều chen lấn đi vào bên trong

- Chào giáo sư Trần

- Chào giáo sư Trần

Chương 1752: Người Thừa Kế Học Thuật

Trần Thương trừng to mắt nhìn đám người:

- Mọi người...Đều tới đây sao...?

Chu Hoành Quang vội vàng gật đầu:

- Đúng, giáo sư Trần, chúng tôi đều muốn tới đây bái cậu làm thầy

Vương Thông cũng nghiêm túc gật đầu:

- Sự hướng dẫn của giáo sư Trần, chúng tôi thật suốt đời khó quên. Vì thế...Chúng tôi đều hi vọng có thể bái cậu làm thầy

Lần này, Trần Thương có chút mơ màng. Phải biết, người thừa kế học thuật rất có hàm lượng nói chuyện.

Những gì có thể được thừa hưởng là kinh nghiệm lâm sàng của các chuyên gia từ các bác sĩ nổi tiếng trong nước hoặc tỉnh.

Cả nước chưa đến 200 người có thể nắm giữ danh hiệu giáo sư chỉ đạo học thuật. Những người này cũng không phải là những đứa con được cha mẹ cưng chiều?

Mấu chốt nhất là danh hiệu giáo sư chỉ đạo kế thừa học thuật tương đương với tiến sĩ

Bởi vì, nếu như một người có hơn 10 tuổi kinh nghiệm lâm sàng trở thành thạc sĩ bác sĩ, sau khi bái sư thành công, ba năm sau có hể hoàn thạnh luận văn trở thành một vị bác học

Trần Thương với tư cách nhân viên trong hệ thống y tế, nên anh đã nghiên cứu nhiều về điều này.

Đây được xem là một con đường tắt, cũng không ít người dựa vào con đường này tiến lên rất thuận lợi.

Thế nhưng, lão sư chỉ đạo cả nước rất nhiều...Không đúng

Trần Thương nhìn mọi người ở đây một cái. Ở đây đã chiếm hết bốn vị trí của người ta

Không sai

Mỗi một người ở đây đều có thể xem là giáo sư chỉ đạo học thuật

Nhưng tại sao đám người này lại muốn bái mình làm thầy?

Đây không phải chiếm dụng vị trí sao?

Mọi người đều là Viện sĩ, vậy tại sao bái tôi làm thầy chứ?

Trần Thương thở dài.

Thôi thôi

- Tới đây tới đây, tôi ký tên cho

Trần Thương bất đắc dĩ nói, nhưng, bọn họ vẫn tiếp tục tranh luận

- Để cho tôi làm đại sư huynh

- Không được, tôi, tôi vào nghề sớm nhất.

- Tôi lớn tuổi nhất

- Tôi đến đây trước tiên

...

Mấy người tranh giành một phen, sau khi Trần Thương ký tên xong, lập tức đuổi đám người này đi.

Ồn ào

Làm thầy mà sao lại phiền phức đến như thế chứ?

Trước đây, Trần Thương không phát hiện làm thầy lại phiền phức, nếu như sớm phát hiện thì đã không ký tên cho đám người này rồi.

Đến buổi tối, đám người này tổ chức một buổi tiệc rượu coi như cảm ơn thầy của mình.

Trần Thương đi tới cùng Tần Duyệt

Tần Duyệt nghe thấy từng người gọi mình là tiểu sư nương, trong bụng cô giống như đang nở hoa.

Trần Thương đột nhiên rơi vào trầm tư, nhìn Hà Chí Khiêm hỏi:

- Sao chủ nhiệm Tôn không đến chứ?

Hà Chí Khiêm biết anh đang nhắc đến Tôn Quảng Vũ Hiệp Hòa.

Hà Chí Khiêm cười ha ha một tiếng:

- Anh ấy sợ làm loạn buổi tiệc hôm nay

Đám người nghe xong, lập tức vui vẻ lên.

Hai ngày sau, mới công bố kết quả bình chọn Viện sĩ cuối cùng

Mặc dù Từ Tử Minh và Chu Hoành Quang đều biết cơ hội mình rất lớn, thế nhưng... Luôn luôn có chút lo sợ bất an.

Dù sao, kết quả công bố vẫn chưa biết, tất cả đều là ẩn số. Vào những lúc bất an như thế, uống rượu là cách tốt nhất.

Nhưng Chu Hoành Quang cũng không dám uống rượu.

Một đám người cười cười nói nói, đến hơn mười giờ, mới cơm nước no nê, ai về nhà nấy.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai. Trần Thương đi đến bệnh viện rất sớm.

Khoảng thời gian này vì nghiên cứu Parkinson, bên trong phòng làm việc của Trần Thương chất rất nhiều tư liệu, mỗi ngày cũng coi như là đi sớm về trễ.

Khoa cấp cứu rất lớn, theo phòng khám bệnh đến khu nội trú lại đến đại sảnh rồi lại quay trở lại phòng khám. Nếu như một người bình thường sẽ không biết đường đi ra, thường xuyên có người kiểm tra, tìm người lạc đường.

Trần Thương đến khoa X-Quang đi tìm tư liệu.

Bên kia có rất nhiều người bệnh có kết quả kiểm tra mắc bệnh Parkinson.

Trần Thương hi vọng có thể dùng phim X-Quang để tìm ra một chút đầu mối.

Đi đi, Trần Thương chợt phát hiện phía trước có một nam thanh điên đi rất vội vàng, anh ta khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc trông rất lịch sự.

Trần Thương nhìn kỹ, đây không phải là người bệnh bị ngoại chấn thương vừa mới nhập viện vào khuya hôm trước hay sao?

Nam thanh niên bị đánh ở quán bar vào tối hôm qua, tiếp theo não anh ta bị chấn động thêm đầu bị ngoại thương, sau đó đã đến bệnh viện xử lý một phen.

Nam thanh niên cầm theo một cái nón, trông rất gấp gáp, nhìn Trần Thương mặc áo bác sĩ trắng tới, anh ta vội vàng đi tới.

- Chào bác sĩ, tôi xin quấy rầy cậu một chút

Nam thanh niên không có ấn tượng gì với Trần Thương, nhưng anh có thể nhớ vì trí nhớ tốt, còn nhớ rõ là người xử lý ca bệnh này Hoàng Tân Hải.

- Thế nào?

Trần Thương hỏi.

Nam tử vội vàng nói:

- Cho tôi hỏi...Cửa đi ra đại sảnh ở đâu?

Trần Thương lập tức sững sờ, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề

Thanh niên này không phải là trốn đóng tiền viện phí sao?

Trần Thương cười nói:

- Đi theo tôi

Nam thanh niên nghe xong, lập tức cười nói:

- Cám ơn, cám ơn

Trần Thương vẫy tay một cái:

- Không cần phải khách sao

Đang lúc nói chuyện, đại khái đi được ba phút, Trần Thương mang thanh niên trở về khu nội trú sáu khoa cấp cứu.

Bên này, mấy tiểu hộ sĩ gấp gáp chạy tới

- Giáo sư Trần! Hôm trước vừa có một người nằm viện nay đã trốn viện
- Đúng, cậu ta còn chưa đóng tiền viện phí, chắc chắn là muốn trốn viện
...
Nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột mấy tiểu hộ sĩ, Trần Thương cười cười:
- Mọi người tìm anh ta sao?
Nam thanh niên lập tức sửng sốt
Cái này... Mẹ nó, tại sao lại trở lại?
Tôi... Tôi đã tin nhầm người rồi
Tôi muốn tìm cửa đi ra đại sảnh, cậu lại dẫn tôi về khu nội trú.
Tôi nói làm sao mà có thể thấy quen đến như thế?! Đúng là đã quay lại chỗ cũ
Trần Thương chỉ vào cửa lớn khoa khu nội trú nói:
- Thấy không? Đây chính là cửa ở đại sảnh
Nam thanh niên khóc không ra nước mắt, anh ta muốn tìm cái cửa khác.
Tiểu hộ sĩ thấy thế, vội vàng tiến lên, ngực run dữ dội nói đến:
- Anh không thể chạy thoát được đâu
Nam thanh niên nhăn nhăn nhó nhó có chút xấu hổ:
- Không phải... Tôi không phải chạy, tôi là... Đúng, tôi chỉ đi ăn sáng mà thôi
Tiểu hộ sĩ:
- Đi ăn sáng mà anh phải đem nhiều đồ đến như vậy sao?
Lúc này, nam thanh niên có vẻ hơi lúng túng:
- Cái này, tôi... Tôi... Tôi không phải cố ý.
Trần Thương thấy thế, cũng không biết làm sao nên lắc đầu.
Chuyện này chỉ là chuyện bình thường xảy ra hằng ngày ở bệnh viện mà thôi không có gì lạ, trốn đóng tiền viện phí cũng không phải chuyện hiếm có.
Nam thanh niên ủy khuất thở dài. Trong lúc, trở về phòng bệnh, trong miệng cứ lải nhải linh tinh:
- Mẹ nó, bệnh viện là cố ý, vì phòng ngừa trốn đóng tiề phí cố ý thiết kế bệnh viện theo kiểu mê cung
Một bên người bệnh nghe, thở dài:
- Lần trước, tôi đi tìm nhà vệ sinh hết một tiếng đồng hồ, xém chút đã chết
…….
Ngày hôm nay, danh sách viện sĩ Trung Quốc năm 2020 được công bố

Mọi người rất hồi hộp, chờ mong kết quả như thế nào, đối với các bệnh viện đây là một chuyện rất trọng đại.

Dù sao thì bệnh viện nào có thêm một Viện sĩ cũng là chuyện rất tốt, làm tăng thêm sự uy tín cho họ.

Hiện tại, những bệnh viện cấp cao đã không còn so có bao nhiêu tiến sĩ, thạc sĩ, bác học

Mà là có bao nhiêu lực lượng chủ chốt, ví dụ như cả nước có bao nhiêu lão sư chỉ đạo kế thừa học thuật, cả nước có bao nhiêu danh y, có bao nhiêu chuyên gia giúp đỡ bộ ngoại giao vân vân... Hơn nữa, những tên tuổi này, rất có sức ảnh hưởng trong và ngoài nước, huống chí là danh xưng Viện sĩ

Chương 1753: Thương, Cậu Quá Chó

Vì lẽ đó, hôm nay tất cả mọi người đang nghị luận đề tài này.

Đợi đến buổi trưa, vẫn chưa công bố kết quả chính thức. Lúc này, người nào cũng cảm thấy khó chịu, lo lắng.

Trần Thương đang làm cái gì chứ

Buổi trưa, Trần Thương đi ăn cơm ở căn tin. Mã Nguyệt Huy bưng lại một phần ăn đặc biệt, rất đắt đi tới

- Tới tới tới, ngồi chung với nhau đi

Trần Thương tò mò nhìn lão Mã:

- A..., bỏ hết cả tiền vốn rồi sao? Hôm nay có bị làm sao không mà khách khí đến như vậy chứ?

Lão Mã vui rạo rực nói đến:

- Hôm nay, tâm trạng của tôi rất tốt

Trần Thương sững sờ:

- Thế nào?

Lão Mã hài lòng nói:

- Hôm nay, tôi được ban thưởng

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, tò mò, lão Mã có thể nhận được phần thưởng gì chứ?

- Đội thiếu niên tiên phong ưu tú? Hay giải Người mới ưu tú ?

Mã Nguyệt Huy cũng ăn một miếng, trong lòng rất hài lòng cũng không chấp nhất gì với Trần Thương

Cứ như vậy, anh ngược lại là tò mò:

- Giải thưởng gì chứ? Giải thưởng y học Ngô Giai Bình? Hay giải thưởng khoa học kỹ thuật tiến bộ quốc gia?

Lão Mã nghe xong, lập tức mặt đỏ lên:

- Cái gì là cái gì! Tôi nhận được cái này cơ

Đang lúc nói chuyện, lão Mã móc ra một quyển sách màu đỏ.

Trần Thương thấy giấy chứng nhận thành tích, cực kỳ giống với chứng chỉ học bổng thời đại học của chính mình.

Anh nhịn không được dựng thẳng lên ngón cái:

- Đây là một quyển sách mà thôi, bên ngoài chỉ có bán với giá 15 tệ mà thôi

Không sai

Đây cũng là quyển sách trường đại học đặt hàng số lượng lớn.

Mã Nguyệt Huy nhịn không được cười nhạo một tiếng:

- Cậu thật quá đáng, cái này có thể dùng tiền mà so sánh sao? Có thể giữ thể diện cho tôi được không?

Đang lúc nói chuyện, lão Mã lấy giấy chứng nhận thành tích lại:

- Nhìn thấy không? Nhân đây trao tặng giáo sư chỉ đạo thạc sĩ sinh Mã Nguyệt Huy, là đại sư thạc sĩ sinh năm 2019-2020

Trần Thương trợn mắt trừng một cái:

- Cái này?

Lão Mã gật đầu:

- Đúng vậy! Đây chính là giấy khen của bộ phận nghiên cứu sinh y học Bắc Đại

Trần Thương nhìn phần cơm trưa xa hoa, quyết định không chấp nhặt gì với lão Mã, dù sao thì ăn một miếng cũng không sao.

Nhìn thấy dáng vẻ hài lòng lão Mã, Trần Thương cũng bắt đầu lời a dua nịnh nọt

Đây là lần đầu tiên lão Mã có cảm giác như thế, đương nhiên là cảm thấy thoải mái dễ chịu rồi

Mông ngựa ngựa này! Có thể làm cho người ta lập tức nghiện! Cũng giống như lão Mã lúc này, đã cảm thấy lâng lâng vì những lời nói của Trần Thương.

Lão Mã nhìn Trần Thương:

- Thương nhi, có đôi khi niềm vui của một bác sĩ không chỉ là làm phẫu thuật

- Quan trọng là dạy được thế hệ sau

- Cậu hãy nhìn hai bài nghiên cứu sinh của tôi đây, một cái so với một cái đều rất ưu tú

Ngay lúc này, một bên đang bắt đầu bàn tán ầm ĩ.

- Đã công bố danh sách Viện sĩ, mau mau nhìn

- Ở đâu? Mau mau, kết nối cho tôi với

Ngay lúc ăn cơm, mọi người náo nhiệt lên hẳn.

Trần Thương cũng tranh thủ thời gian mở ra điện thoại, kiểm tra. Cứ như thế thì hơn nữa ngày, trang page vẫn không thể mở ra được

Trần Thương vội vàng nói:

- Tranh thủ chút thời gian để kiểm tra nhìn coi năm nay ai được bầu chọn là viện sĩ

Lão Mã lập tức sửng sốt một chút:

- Ai được làm viện sĩ cũng liên quan gì đến cậu! Ngược lại là không có cậu trong danh sách

Trần Thương nghe xong lời này, không có phản bác.

Dù sao, nhiệm vụ bồi dưỡng Viện sĩ không phải ai cũng có thể tiếp nhận được nhiệm vụ đó.

Ba tên viện sĩ

Hai cái tên bên trên đều đạt tiêu chuẩn

Toàn bộ ba người đều được bầu chọn là viện sĩ, chính mình có được ban thưởng cái gì không đây? Nghĩ tới chuyện này, Trần Thương cảm thấy có chút kích động.

Mặc dù, lão Mã là người mắc ăn thì ăn, mắc nói thì nói, nhưng cũng là một người đáng tin trong làm việc.

Tốc độ 5G đích thật là rất nhanh, trang page lập tức được mở ra. Sau khi, trang wed mở ra, lão Mã cũng nhìn thấy trước tiên.

- Ơ! Quả nhiên là chủ nhiệm Từ Tử Minh trúng tuyển!Còn có chủ nhiệm đại nội chúng ta và phó viện trưởng Khương, năm nay bệnh viện chúng ta có hai người làm viện sĩ

- Hiện tại, lão Ngô rất vui vẻ, bởi vì bệnh viện chúng ta có hai vị trí Viện sĩ

Trần Thương vội vàng nhìn:

- Để cho tôi nhìn một cái coi, xem thử Chu Hoành Quang và Cung Đại Trân Hiệp Hòa bệnh viện 301 có trong danh sách hay không?

Lão Mã nhịn không được nói:

- Người ta có làm Viện sĩ cũng có liên quan gì đến cậu không mà xem?

Trần Thương cười cười:

- Hai người đó là học trò của tôi

Lão Mã liếc mắt, đưa điện thoại đưa cho Trần Thương:

- Thôi đi, Thương nhi, lúc nào cậu cũng có thể khoác lác, người ta như vậy mà là học trò của cậu

Trần Thương cầm qua điện thoại nhìn thử, năm nay người mới trúng tuyển cũng không nhiều, ngành nghề chữa bệnh không đến 20 người.

Mà Cung Đại Trân, Chu Hoành Quang, Từ Tử Minh ba người họ đều trúng tuyển

Trần Thương lập tức hưng phấn lên.

Nhiệm vụ hoàn thành

Hoàn thành tuyệt đối

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương có cảm giác mong đợi.

Nhiệm vụ lần này độ khó cũng không thấp, không biết sẽ được ban thưởng cái gì?

【 Đinh! Chúc mừng ngài, đã hoàn thành nhiệm vụ bồi dưỡng Viện sĩ viên mãn, Cung Đại Trân, Chu Hoành Quang, Từ Tử Minh ba người đều trúng tuyển viện sĩ, thu được phần thưởng phong phú!】

【 Đinh! Chúc mừng ngài, thu được: Túi phúc màu vàng x 1; Chiều sâu phân tích x 1; Sách kỹ năng màu vàng x 1; Vì nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, thu được phần thưởng đặc biệt x 1! 】

Thấy ba tia sáng màu vàng hiện lên, Trần Thương lập tức hưng phấn lên

Lập tức được ban thưởng ba cấp hoàn mỹ, kiếm được lợi ích rất lớn. Mà còn được một phần ban thưởng đặc biệt

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương lập tức kích động lên

Lần này, anh có cảm giác tất cả đều đáng giá

Bên này, mọi người xung quanh đột nhiên nghị luận lên

- Trời ơi, mọi người nhìn xem, nhìn giới thiệu của chủ nhiệm Từ

- Gọi chủ nhiệm Từ gì chứ, gọi là Viện sĩ Từ

- Đúng, nhưng... Mọi người hãy nhìn tên người giới thiệu Viện sĩ Từ, và Chu Hoành Quang

Lão Mã bên này cũng đang rất tò mò nên đã ấn vào tên Từ Tử Minh, nhìn thấy cái tên Trần Thương lập tức bất ngờ, nhịn không được nói:

- Thương nhi, cái này là thật chứ?

- Hèn gì mình không được lên làm Viện sĩ, mà lại thích thú khi thấy người khác được như vậy, tất cả điều có lý do

Có thể là... Lời còn chưa dứt, lão Mã hé miệng lại nói không ra lời nói tới

Anh ta trừng to mắt nhìn Trần Thương:

- Trần...Trần Thương. Từ khi nào từ cậu trở thành lão sư chỉ đạo danh y học thuật quốc gia vậy?

Trần Thương cười nhạt một tiếng:

- Anh đừng vội, nhìn tiếp xem cái tên giới thiệu Chu Hoành Quang xem

Lão Mã sững sờ, mở tên người giới thiệu Chu Hoành Quang, thấy được giới thiệu vắn tắt:

- Chu Hoành Quang, nam, 53 tuổi, bác sĩ chủ nhiệm, bác đạo, là người thừa kế danh y học thuật của Trần Thương...

Lão Mã lập tức chết đứng, không tin vào mắt mình

Lúc đầu, anh ta còn thấy khuôn mặt Trần Thương đang tươi cười, đột nhiên thật khó chịu

Trong tay anh ta đang cầm giấy khen lão sư thạc sĩ sinh ưu tú cũng không là cái gì so với người ta.

Mà Trần Thương người ta lại là lão sư của viện sĩ

Mà còn... Còn là lão sư chỉ đạo học thuật

Cái này...

- Thương... Cậu thật là chó

...

Chương 1754: Mục Tiêu Trần Thương

Danh sách Viện sĩ vừa mới công bố trong hôm nay nhưng đã gây ra rất nhiều sự chú ý.

Thế nhưng, nếu mọi người thông minh đều có thể nhìn thấu được bản chất thật của chuyện này

Tại sao viện sĩ Từ Tử Minh lại không tới đây?

Tất cả mọi người đều biết rõ, cũng như trong lòng Từ Tử Minh cũng biết rõ tất cả

Thế nhưng, với tư cách là người dẫn đầu trong lĩnh vực bệnh van tim trong nước, Từ Tử Minh cũng cảm nhận được áp lực và tính khiêu chiến.

Có đôi khi, người khác sẽ không hiểu hết được vì không nằm ở trong vị trí của họ. Ở mỗi vị trí khác nhau, mỗi người, mỗi một góc độ sẽ có cái nhìn khác nhau.

Trước khi tranh cử viện sĩ, Từ Tử Minh nghĩ rằng do vận khí của mình tốt, đi theo giáo sư Trần là có thể trở thành viện sĩ.

Thế nhưng, bây giờ, anh ta mới ý thức được, người càng có năng lực, trách nhiệm càng lớn. Câu nói này, từ trước đến nay, anh ta cứ nghĩ là nói đùa, nhưng đó là sự thật

Sau khi Từ Tử Minh trở thành viện sĩ, đều cảm thấy người bên cạnh mình đều rất ưu tú, từ đó một loại áp lực được sinh ra từ bên trong lẫn bên ngoài.

Đây chính là sự yêu cầu từ chính công việc chức vụ của mình

Từ Tử Minh cũng không muốn bị người xem thường.

Nếu như nói Từ Tử Minh là hoàn toàn nằm thắng.

Đối với Chu Hoành Quang, Trần Thương chính là quý nhân của cuộc đời ông ta

Theo nội san « Cấy Ghép Lá Gan Và Xây Dựng Lại Kỹ Thuật Đường Mật», quá trình sáng tạo và công bố đến phẫu thuật trị liệu Parkinson thành công, tất cả đều do sự hỗ trợ bồi dưỡng của Trần Thương

Bởi vậy

Mọi người thấy Trần Thương trở thành lão sư của hai người kia. Các giáo sư, chuyên gia thậm chí là viện sĩ đều không kiềm được sự xúc động, kêu một tiếng thầy thật sự không uổng tí nào

Lúc này, địa vị Trần Thương lại một lần nữa bị đám người này đem ra bàn tán. Thật sự là mỗi thời đại sẽ không giống nhau

Trước đây bình chọn lão viện sĩ là cần học sinh tới phát lực

Dù sao, mấy lão viện sĩ cũng đã bốn mươi năm mươi tuổi.

Có thể là... Hiện nay, mấy tiểu tử hơn hai mươi tuổi, chính mình còn không phải viện sĩ, đã đẩy lên hai học sinh làm viện sĩ

Lúc này đây, Trần Thương bị rất nhiều người soi mói

Đương nhiên.

Hiện tại, chuyện hấp dẫn mọi người nhất không phải là người mà anh có thể trợ giúp trở thành viện sĩ

Mà lúc này, Trần Thương đang tiến hành xây dựng các mối quan hệ trong việc nghiên cứu Parkinson.

Đây mới là điều mà họ đang chú ý

Nói thật, mười viện sĩ cũng không thể đánh bại Parkinson

Sau khi công bố danh sách viện sĩ, cuộc sống vẫn bình thường không có gì gọi là thay đổi

Viện sĩ có thể không đi làm như bác sĩ bình thường, nhưng công việc của một viện sĩ chắc chắc sẽ rất nhiều, rất áp lực.

Trần Thương ngồi trong văn phòng.

Nghiêm túc nhìn Hồ Truyền Bang, Ngô Huy, Triệu Phúc Nhuận, đám người theo các trang web lớn đã tập hợp rất nhiều tư liệu.

【 Đã gặp qua là không quên được 】 đó chính là tác dụng của trí nhớ siêu cường, Trần Thương có thể đã phí một chút công sức để ghi nhớ những tập tài liệu này vào trong đầu của mình.

Hiện tại đối với việc nghiên cứu vùng trung gian nhân bụng của đồi vẫn còn thiếu sót rất nhiều.

Trần Thương bắt đầu tự hỏi chính mình. Mình có nên dùng động vật để thí nghiệm và nghiên cứu hay không?

Muốn chứng minh bao gồm các mặt định hướng kỹ thuật hướng trung gian nhân bụng của đồi tiến hành bơm nhiều lần có thể làm tổn thương, xuất hiện rất nhiều triệu chứng trị liệu Parkinson, chắc chắn không thể đúng lúc dùng thí nghiệm lâm sàng để tiến hành báo cáo ca bệnh, vì phải sử dụng một kỹ thuật đột phá thành thục.

Không chỉ cần phải phẫu thuật hiệu quả và tư cách biểu đạt hình thức. Mà còn cần phải lập luận có căn cư

Đây giống như trị liệu các loại bên y dược Đông y.

Có tác dụng sao? Thật sự là có tác dụng

Thế nhưng, chúng ta cần phải chứng minh phương pháp đó hữu hiệu như thế nào chứ không phải nói bằng lời nói suôn

Cái gì gọi là ba bước nghiên cứu pháp: Là cái gì? Vì sao? Làm thế nào

Thứ Trần Thương không muốn nhìn thấy nhất lúc này chính là nghiên cứu giống như y dược trung y, chúng ta đã nghiên cứu ra mấy thứ này rất tốt. Thế nhưng, chúng ta không thể nào giải thích được những thứ chúng ta nghiên cứu ra có tác dụng. Có rất nhiều quốc gia đã nghiên cứu y dược trung y tiến bộ hơn nước chúng ta rất nhiều

Parkinson là tự mình nghiên cứu ra được. Thế nhưng, hiện tại Trần Thương còn không muốn công bố kỹ thuật này ra bên ngoài! Anh thừa nhận chính mình có chút ích kỷ.

Thế nhưng... Ai có thể làm được đây?

Chắc chắn chúng tôi sẽ công bố phương pháp trị liệu Parkinson nhưng không phải là bây giờ.

Cũng giống như kỹ thuật hạch tâm cũng không thể nào trực tiếp công bố ra bên ngoài. Chẳng lẽ, chúng ta phải đem cái kỹ thuật của chính mình công bố ra bên ngoài?

Nếu như công bố ra bên ngoài, giống như là máy móc làm phẫu thuật rồi cần phải có người tiêu thụ. Chúng ta cũng tương tự có thể làm được như vậy

Mục đích cuối cùng của Trần Thương tuyệt đối không chỉ là một cái giải Nobel mà thôi.

Cái giải Nobel, không phải là Trần Thương không cần nhận giải đó. Thế nhưng, anh không đặt nặng vấn đề đó cho lắm. Nói cho cùng, hư danh thôi

Trần Thương tin tưởng, Bill Gates, Buffett, Zack Berg cũng không hề để tâm đến giải Nobel.

Liên quan tới Parkinson, mục đích cuối cùng anh chính là xây dựng lên một cái trung tâm nghiên cứu tầm cỡ

Phát hiện nhân bụng trung gian của đồi, tốc độ nghiên cứu hệ thần kinh Trần Thương có sự tiến bộ rõ rệt.

Thứ hai, Trần Thương hi vọng cải tiến bao gồm các mặt định hướng kỹ thuật truyền thống, có thể tham khảo hình ảnh kính hiển vi kĩnh thuật số, kỹ thuật máy vi tinh, và PET, hạch từ hình ảnh chờ kết hợp lại

Chế tạo máy móc có công dụng đặc biệt đối với các bộ phận trong đầu bao gồm các mặt định hướng phẫu thuật

Bao gồm các mặt định hướng kỹ thuật đã trở thành tuyến đầu tiên phẫu thuật thần kinh trên thế giới.

Lần trước hình ảnh hiển vị Google nhắc nhở Trần Thương một lần. Tín hiệu trong đầu thông qua sự khác biệt nên tạm sử dụng cùng một phương thức xử lý, là có thể hoàn nguyên thành tín hiệu điện tử. Đây chính là một gánh nặng đường xa

Thế nhưng Trần Thương vẫn không có chút nào gọi là vội vã. Cậu ta cũng biết rõ có một số việc không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Một công trình là kế hoạch trăm năm

Quả nhiên, anh làm phẫu thuật Parkinson đã gây sự chú ý với một số ban ngành liên quan

Tan làm buổi trưa, sau đó bí thư Đặng Cao Viễn đi tìm Trần Thương.

- Giáo sư Trần, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm ở Vệ Kiên ủy đi. Tôi mời cậu

Trần Thương cười cười:

- Căn tin bên kia tôi nghe nói hương vị món ăn bên đó chẳng ra làm sao

- Thư ký Đặng cũng quá keo kiệt

Sau khi Đặng Cao Viễn giải quyết chuyện của Đặng Vũ. Sau đó đã có thể dốc tồn tâm toàn ý vào công việc, thuận lợi thăng tiến từ làm việc ở cục quản lý trung y dược Trung Quốc, chính thức được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm Vệ Kiện ủy.

Đặng Cao Viễn cười cười, cũng không để ý mấy câu nói đùa của Trần Thương.

Sau vụ việc của Đặng Vũ, thì mối quan hệ của Đặng Cao Viễn và anh ngày càng phát triển.

Nếu như Trần Thương ở lại bệnh viện, tiền đồ chắc chắn sẽ xán lạn, công danh sự nghiệp không ngừng thăng tiến.

Chương 1755: Từ Chối Một Miếng Bánh Béo Bỡ

Có đôi khi, bác sĩ giao thiệp rộng như vậy cũng là bởi vì như thế

Trên dọc đường đi, Đặng Cao Viễn nhịn không được hỏi:

- Cậu thật sự có thể phẫu thuật Parkinson không?

Trần Thương gật đầu cười cười:

- Có thể chứ sao không.

Đặng Cao Viễn đã xác nhận được câu trả lời từ chính miệng Trần Thương, cậu ta lập tức vỗ bàn một cái:

- Tốt lắm

- Đây chính là chuyện quan trọng

Vào lúc này, Trần Thương trực tiếp nói:

- Thế nhưng... Tôi không thể cam đoan xác suất thành công như thế nào, thậm chỉ là biến chứng sau phẫu thuật như thế nào tôi cũng không biết. Hiện tại, bây giờ mới có một bước tiến mới trong nghiên cứu.

Nghe thấy Trần Thương, Đặng Cao Viễn cũng không vội vã

- Đã tìm được hướng để nghiên cứu là chuyện tốt rồi, không cần phải gấp

- Nếu như có thể thành công đánh bại Parkinson, giới y học của nước ta chắc chắn sẽ nổi tiếng khắp thế giới

……

Đến Vệ Kiện ủy, chủ nhiệm Tiêu đang chờ đợi một gương mặt rất quen thuộc đến ăn cơm đó, chính là Tần Vĩnh Nghĩa

- Chủ nhiệm Tiêu, chào cô

Tiêu Nhuận Phương cười cười:

- Ngồi xuống đi, muốn ăn chút gì không, tôi mời. Nếu không thì đừng ra ngoài nói Vệ Kiện ủy chúng tôi không lo chu đáo cho cậu! Haha

Lập tức, mọi người nở nụ cười.

Người Trung Quốc rất thích nói chuyện cùng nhau trên bàn rược, hoặc trong bữa cơm. Hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Tiêu Nhuận Phương nghiêm túc nói:

- Giáo sư Trần, cậu có suy nghĩ gì về Parkinson không?

Tần Vĩnh Nghĩa nghe thấy câu nói này Tiêu Nhuận Phương, trong lòng ông ta cũng xúc động như có điều muốn nói.

Đây chính là thực lực mang đến sức ảnh hưởng với người khác

Ông có thể thấy được sự nghiêm túc của Tiêu Nhuận Phương trong lúc lắng nghe những gì Trần Thương nói.

Cái này nói rõ ràng là cái gì?

Theo một ý nghĩa nào đó, Trần Thương đã có một địa vị tương đương với Tiêu Nhuận Phương. Ít nhất thì trong mắt bà ấy là như thế.

Thực tế, Tần Vĩnh Nghĩa không nghĩ tới Trần Thương có thể phát triển nhanh với tốc độ như vậy

Có những lúc nghĩ rằng, sau khi đến thủ đô chính mình phải chiếu cố thằng cháu rể này một chút, nhưng, bây giờ, ông ta không cần nghĩ tới việc đó...

Ngày hôm nay, chính mình có cơ hội ngồi ăn cơm cùng với hai vị đại chủ nhiệm Vệ Kiện ủy vậy mà vẫn có Trần Thương xuất hiện

Nghe thấy lời chủ nhiệm Tiêu, Trần Thương cũng không che giấu, càng không vòng vo, trực tiếp nói:

- Chuyện này... Là một chuyện lớn quan trọng! Tôi muốn chính mình tìm người để giúp mình, chứ giao cho những người khác tôi không yên tâm.

Nghe thấy Trần Thương, sắc mặt của Tiêu Nhuận Phương vui vẻ.

Trần Thương có thể nói những lời như vậy, cô ấy cảm thấy rất vui vẻ.

Tiêu Nhuận Phương cười cười:

- Được, cậu có ý tưởng như vậy là rất tốt.

- Có gì cần thì cậu cứ trực tiếp tìm đến chủ nhiệm Tần hoặc chủ nhiệm Đặng mà giúp, hai người họ sẽ biết rõ hơn, tuyệt đối không được khách sáo

- Chuyện này, giống như những gì cậu nói, là một chuyện quan trọng, mặc dù tôi không làm trong ngành y. Thế nhưng, mấy ngày nay đã nghe không ít về căn bệnh Parkinson mà cậu nghiên cứu.

- Đối với chuyện này, lãnh đạo cấp trên cũng rất xem trọng, để cho tôi và cậu liên lạc thương lượng, có vấn đề gì, mau chóng giải quyết.

- Nhất định muốn cái ngành học này, sáng tạo thành một ngành đỉnh cấp thế giới

Trần Thương nghe thấy Tiêu Nhuận Phương nói như vậy, tự nhiên vui vẻ thoải mái hơn.

Muốn nghiên cứu Parkinson thành công, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, một ngày hai ngày là có thể hoàn thành. Nó liên quan đến rất nhiều thứ.

Chuyện này cũng cần rất nhiều nhân tài! Chỉ dựa vào Trần Thương và đoàn đội khoa Ngoại thần kinh của cậu ấy thì không thể nào nghiên cứu được.

- Cám ơn chủ nhiệm Tiêu

Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Ăn cơm trước đi.

Khi Trần Thương rời đi. Đột nhiên, Tiêu Nhuận Phương nói:

- Đúng rồi, chủ nhiệm Tần, cậu ở Vệ Kiện ủy cũng đã lâu, năng lực có, tố chất cũng có, cậu biết rõ tất cả mọi người mà. Thế nhưng... Tôi và chủ nhiệm Đặng đã thảo luận, cảm thấy cậu là người thích hợp để hỗ trợ Trần Thương. Năm nay, chủ nhiệm Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương cũng đã sắp về hưu. Hơn nữa, trung tâm y tế dự phòng Trung Quốc đang tìm vị trí chủ nhiệm, cậu có cân nhắc không?

Nghe thấy câu nói này, Tần Vĩnh Nghĩa trực tiếp sửng sốt

Ông ta ngẩng đầu nhìn Tiêu Nhuận Phương và Đặng Cao Viễn một cái, hai người đều nhìn mình mà cười.

Tần Vĩnh Nghĩa nhịn không được im lặng, thật sự là một chuyện rất cám dỗ và cần được đưa ra lựa chọn.

Phải biết rằng, ở phòng đối ngoại, ông ta căn bản không thể phát hiện bản lãnh của mình.

Thế nhưng hiện tại thì thế nào?

Vệ Kiện ủy tỉnh Đông Dương, thực sự là một đơn vị quyền lực.

Tỉnh Đông Dương lớn nhất không phải là chức vụ chính sách, mà vì có Trần Thương ở Đông Dương

Hiện tại, chức vị hệ thống y tế ở tỉnh Đông Dương có thể là một miếng bánh béo bỡ.

Một người bình thường cũng có thể nhìn thấy được tiềm năng này

Nếu thật sự Tần Vĩnh Nghĩa đi đến tỉnh Đông Dương, Tần Hiếu Uyên là hiệu trưởng y khoa Đồng Dương, Tần Nhạc Minh là viện trưởng bệnh viện tỉnh Tâm Huyết Quản, còn ông ta sẽ là chủ nhiệm Vệ Kiện ủy

Đây quả thực là một gia đình hệ thống ngành y tỉnh Đông Dương! Đây không phải một gia đình tầm thường

Thế nhưng... Tần Vĩnh Nghĩa do dự rất lâu, sau đó hít sâu một hơi:

- Tôi... Còn phải cân nhắc giữa trung tâm Kiểm soát quốc gia và trung tâm phòng ngừa Dịch bệnh.

Sau khi nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người lập tức sửng sốt một chút

Trần Thương cũng tò mò nhìn Tần Vĩnh Nghĩa.

Mặc cho ai cũng biết, đi đến tỉnh Đông Dương là miếng bánh, tiền đồ sự nghiệp về sau không cần phải nói, một mảnh tươi sáng

Quan trọng nhất chính là đến tỉnh Đông Dương sẽ phát triển sự nghiệp rất tốt! Đây chính là điều kiện được trời ưu ái cho...

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Tần Vĩnh Nghĩa lại chọn trung tâm Kiểm soát và trung tâm phòng ngừa Dịch bệnh!?

Tiêu Nhuận Phương và Đặng Cao Viễn nhìn Tần Vĩnh Nghĩa một cái, có chút hiếu kỳ, nhưng trong lòng lại đều rất thưởng thức

- Cái này thật là... Vất vả cho chủ nhiệm Tần

Tần Vĩnh Nghĩa cười cười:

- Đây đều là tôi phải làm.

...,…

Khi Trần Thương trở về, Tần Vĩnh Nghĩa là lái xe, hai người cứ như vậy vừa đi vừa nói.

Trần Thương có chút hiếu kỳ mà hỏi:

- Cậu ba, vì sao cậu lại tuyển chọn trung tâm Kiểm soát và trung tâm phòng ngừa Dịch bệnh?

Tần Vĩnh Nghĩa cười cười:

- Chúng ta đều đi Đông Dương, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của cháu, mà còn... Ai cũng cho phép chúng ta đi đến Đông Dương, thời gian dài mà xem, chúng ta làm được gì?

- Hiện tại, trung tâm dự phòng khống chế bệnh tật quốc gia rất được coi trong, cậu rất xem trọng ngành nghề này... Cậu cảm thấy chính mình có thể làm được.

Trần Thương chào tạm biệt Tần Vĩnh Nghĩa, sau đó, trở lại phòng ban cũng đã hơn hai giờ.

Vào lúc này, mọi người vẫn còn nghỉ trưa.

Đúng lúc Trần Thương đi tới phòng trực ban, đã nghe thấy tiếng nói ầm ĩ của mọi người

Có hai người cãi nhau?

Cãi nhau ở khoa cấp cứu không phải là một chuyện hiếm thấy, có đôi khi lại làm tổn thương nhau. Đây cũng không phải là chuyện gì lớn.

Chẳng qua là... Khi, Trần Thương khi đi ngang qua phòng trực ban, chợt phát hiện có gì không đúng.

Đó cũng không phải người bệnh cãi nhau, mà là... chủ nhiệm Kiều Thành An?

Lão Mã thấy Trần Thương tới, tranh thủ thời gian ngăn lại, nhỏ giọng nói:

- Đừng đi qua

Trần Thương nhịn không được hỏi:
- Thế nào? Xảy ra chuyện gì?

Chương 1756: Hai Người Họ Đang Cãi Nhau Chuyện Ly Hôn

...

Lão Mã nhỏ giọng nói:

- Bọn họ đang cãi nhau chuyện ly hôn

Trần Thương liếc mắt:

- Không phải đã náo loạn một tháng sao? Còn chưa giải quyết xong?

Lão Mã nhẹ gật đầu:

- Đúng, ai nói không phải chứ! Lão Kiều, tính tình thì quá tốt, nếu là tôi, đã sớm chia tay rồi

Một bên Ngô Huy nhịn không được nói:

- Một ngày làm vợ chồng thì cũng có tình cảm, huống hồ gì đã là vợ chồng nhiều năm như vậy, tình cảm rất là sâu nặng.

Giọng của người vợ rất lớn

- Kiều Thành An, anh đừng để cho tôi biết nhân tình của anh là ai

- Mỗi ngày lén lút với nhau, thường xuyên không về nhà ngủ, anh làm gì tưởng rằng tôi không biết?

Chủ nhiệm Kiều không nghe còn tốt, nghe thấy hai chữ ngoại tình:

- Tôi ngoại tình?

- Hừ! Quách Bảo Diệp! Cô thật sự nghĩ rằng tôi không biết chuyện hư hỏng bên ngoài của cô sao? Vậy cho tôi hỏi cô, mấy cái chuyển phát nhanh thường được gửi tới, là cái gì, là của ai, tiên sinh Trương! Hắn ta là ai? Vì sao thường xuyên tặng quà cho cô?

- Hơn nữa, cứ vào phòng vệ sinh là ở trong đó hơn nữa tiếng đồng hồ, mỗi lần có điện thoại thì tỏ ra rất thần bí, cứ núp núp lén lén là sao?

Hai người càng nói càng lớn tiếng

Lão Mã lập tức kéo hai người lại gần phòng làm việc:

- Mau nép vào đây, người ta sắp đi qua chỗ này

…….

Quả nhiên, một tiếng 'răng rắc' cửa mở đồng thời vang lên

Ngay sau đó, một người phụ nữ với cách ăn mặc có chút phức tạp từ trong văn phòng hùng hổ đi ra.

Nói như thế nào về cách ăn mặc của người phụ nữ này đây?

Có cảm giác hướng về tuổi trẻ, trang điểm cũng như thế, cho nên khiến cho người ta cảm giác có chút quái dị.

Nhưng, hình thể của người phụ nữ này rõ ràng có chút mập mạp, hình dáng thân thể cho người ta cảm giác giống như một con quay.

Đúng vậy, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp để hình dung chính là béo phì hướng về tim hoặc béo phì hướng trung tâm.

Đặc điểm điển hình của loại béo phì này là mỡ dồn về phía thân mình, ngực bụng là trung tâm, chủ yếu vẫn là bụng béo nhất, (dáng người hình quả táo) vòng eo lớn hơn vòng mông

Kỳ thật, tính nguy hiểm của loại béo phì này là tương đối cao.

Thông thường mà nói, người bệnh béo phì có vòng eo lớn hơn vòng mông có nguy cơ cao xảy ra các loại bệnh, biến chứng nguy hiểm.

Đương nhiên, khả năng mắc các loại bệnh như vữa xơ động mạch, tai biến mạch máu não, tăng huyết áp, bệnh động mạch vành, bệnh tiểu đường, tăng mỡ máu, vv… cao hơn gấp 2-3 lần so với người bệnh béo phì có dáng người cân xứng

Hơn nữa vòng eo càng lớn, tính nguy hiểm càng cao.

Cho nên, người bệnh có loại hình thể này cần phải chú ý

Hơn nữa, phần lớn loại người bệnh này là phụ nữ lứa tuổi trung niên.

Mọi người chắc cũng có thể thường xuyên nhìn thấy rất nhiều phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, đại đa số bọn họ là ở nhà nội trợ.

Không sai, hiện tại, Quách Bảo Diệp chính là như vậy

Hình như cô cũng không vừa lòng dáng người và tuổi tác của bản thân, trang điểm tương đối khoa trương.

Nhưng... Mơ hồ có thể nhìn thấy, xung quanh miệng cô có một hàng ria mép như ẩn như hiện, hoặc nên nói là râu

Không sai

Hơn nữa, hình như nội tiết tố có chút mất cân đối, trên mặt có mụn, bên dưới làn váy to rộng còn có thể thấy vết rạn da màu tím nhạt, hình như là vết rạn do béo phì.

Sau khi nhìn thấy chân dung người phụ nữ, rất nhiều điều dưỡng và bác sĩ trong văn phòng đều thở dài.

Trưởng khoa Kiều mang danh trưởng khoa, mặc dù ngày thường không phải rất chăm chút vẻ ngoài, nhưng tuổi tác qua 40, anh ta rõ ràng càng thêm có khí chất, càng thêm có mị lực

So sánh giữa hai người, hình như mọi người đều bản năng cảm thấy, khi vợ chồng xảy ra mâu thuẫn thì khả năng là vấn đề của người vợ

Đến cùng, người vợ béo như thế, lại còn xấu... Trưởng khoa Kiều đã đủ khổ

Không thể không nói, con người chính là một loài động vật bị thị giác chi phối như vậy

Ấn tượng đầu tiên vẫn như cũ là dựa vào người ta đẹp hay xấu.

Đương nhiên, mọi người cũng chưa nói gì.

Người phụ nữ đi ngang qua văn phòng một lúc sau lại đi vòng vèo trở về, đẩy cửa trực tiếp đi vào.

Lão Mã tức khắc biến sắc, lôi kéo Ngô Huy giả vờ thảo luận ca bệnh, ngược lại là Trần Thương… Xấu hổ đứng ở tại chỗ, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ, không biết làm sao, luống cuống tay chân xấu hổ cười:

-Chị dâu… Chào chị dâu

Người phụ nữ nghe thấy Trần Thương gọi chính mình, tức khắc nhíu mày:

- Ai là chị dâu của anh

Trần Thương xấu hổ cười:

- Chào chị

Lúc này, người phụ nữ mới hòa hoãn lại đây, nhìn thoáng qua anh.

Trần Thương cũng nghiêm túc quan sát người phụ nữ.

Khi Trần Thương đối mặt với người phụ nữ này, rõ ràng cảm nhận được sự tự ti trong lòng người phụ nữ

Không sai, né tránh, không tự tin.

Đôi mắt của người bác sĩ có thể nói, chúng có thể phát hiện ra rất nhiều vấn đề mà người khác không phát hiện ra

Lúc này, người phụ nữ tránh anh, quay lại cầm lấy túi xách của mình, thở dài, chuẩn bị rời đi.

Trần Thương đột nhiên gọi lại người phụ nữ:

- Chị, dù sao đã tới bệnh viện rồi, chị có muốn đo thử huyết áp không?

Người phụ nữ nhìn Trần Thương do dự một lát, nói:

- Được, cũng được, làm phiền anh

Thái độ của Quách Bảo Diệp đối với Trần Thương rõ ràng làm cho mọi người sửng sốt một chút.

Xem dáng vẻ này, cũng không giống như là loại người càn quấy mà?

Thế thì tại sao sẽ cãi nhau với trưởng khoa Kiều tới tận bệnh viện chứ?

Chẳng lẽ... Thật là vấn đề của trưởng khoa Kiều?

Nghĩ đến đây, một số người cũng bắt đầu ngẫm lại...

Rốt cuộc mọi người đều cảm thấy người phụ nữ này không xứng với trưởng khoa Kiều, cho dù trưởng khoa Kiều ngoại tình, mọi người cũng sẽ không nói xấu trưởng khoa Kiều chứ?

Điều này khả năng là do cái gọi là giúp người thân không giúp người có lý?

Đúng ngay lúc này, người phụ nữ ngồi xuống, mọi người nhìn Trần Thương, có chút tò mò.

Không biết tại sao anh bỗng nhiên muốn đo huyết áp cho người phụ nữ này

Các điều dưỡng cũng là liên tiếp ghé mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ.

Kiều Thành An đi ngang qua, thấy một màn này, không nhịn được thở dài.

Vợ chồng nhiều năm, lục đục cho tới tình trạng hiện giờ, anh ta cũng không biết nên làm sao.

Người vợ mới hơn 40 tuổi, nhưng cảm giác như sắp tới thời mãn kinh, tính tình cô ta càng ngày càng nóng nảy, thậm chí có chút mẫn cảm.

Những chuyện này, Kiều Thành An đều có thể tiếp nhận, vì Quách Bảo Diệp đã trả giá rất nhiều vì gia đình.

Nhưng, hiện tại Kiều Thành An luôn cảm giác vợ mình có chút không thích hợp, trốn tránh chính mình, hình như thường xuyên liên hệ với người nào, lúc gọi điện thoại cũng cười hớn hở, rất vui vẻ, rất hạnh phúc

Hai người bọn họ cũng coi như là cùng nhau phấn đấu đến giờ, hiện tại con cái đang bận thi đại học, Kiều Thành An cũng không muốn xé rách mặt.

Nhưng, hiện tại Quách Bảo Diệp lại càng ngày càng làm trầm trọng thêm, nhìn thấy kết quả huyết áp, Trần Thương khẽ nhíu mày:

- Huyết áp 160/110mmHg, huyết áp của chị hơi cao, chị đã uống thuốc hạ huyết áp chưa?

Người phụ nữ vừa nghe lời này, tức khắc sắc mặt cô ta biến đổi:

- Sao tôi lại bị cao huyết áp? Trước kia tôi toàn là huyết áp thấp

Kiều Thành An không nhịn được tới gần:

- Em bị huyết áp thấp đã là chuyện của mười mấy năm trước, lúc sinh con bị thiếu máu gây ra

Người phụ nữ nhìn thấy Kiều Thành An, im lặng không nói chuyện.

Chương 1757: Một Cuộc Điện Thoại Kỳ Lạ

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Trưởng khoa Kiều, anh dẫn chị dâu, à không, anh dẫn chị Quách... Đi chụp MRI một cái?

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Kiều Thành An sửng sốt, vội vàng hỏi:

- Giáo sư Trần, làm sao vậy? Anh phát hiện vấn đề gì sao?

Quách Bảo Diệp trực tiếp đen mặt:

- Chuyện của tôi không cần anh lo

- Em đi...

Quách Bảo Diệp cũng không muốn cãi cọ với Kiều Thành An, trực tiếp hỏi Trần Thương:

- Bác sĩ, tự tôi đi chụp MRI, tôi bị làm sao?

Trần Thương hơi mỉm cười:

- Không có việc gì, khả năng chị bị tăng huyết áp trong thời gian dài, tôi lo lắng chị thiếu máu lên não, dù sao chị cũng đã tới bệnh viện, thuận tiện đi chụp MRI.

Nói xong, Trần Thương đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Kha ở bên cạnh.

- Tiểu Kha, em dẫn chị này đi

- Chị, chị trực tiếp đi chụp MRI với em, không cần đăng ký, chúng ta đều là người một nhà...

Người phụ nữ nghe vậy, vội vàng lắc đầu:

- Không có việc gì, tôi cũng đi làm kiếm tiền, tôi không phải lấy lợi từ Trương Thành An

Nghe thấy người phụ nữ nói như vậy, Kiều Thành An hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi

Mà Trần Thương sửng sốt một chút.

Anh rõ ràng nghe thấy người phụ nữ gọi là Trương Thành An mà không phải Kiều Thành An, chẳng lẽ đã xảy chuyện gì?

Lúc này, Tiểu Kha dẫn người phụ nữ rời đi văn phòng.

Trần Thương thấy thế, cũng đi theo.

Quách Bảo Diệp đi một lúc, chợt lấy ra di động gọi điện thoại, sau đó bắt đầu nhỏ giọng ủy khuất nói chuyện, âm thanh cô ta có chút nũng nịu.

Mà Tiểu Kha thấy thế, tức khắc nhăn lại cái mũi.

Chỉ có Trần Thương lại rơi vào trầm tư.

Bởi vì... Có thị lực hơn người, anh ta phát hiện cuộc gọi của Quách Bảo Diệp không có người nhận

…….

Trần Thương mắt sáng tai thính, tất nhiên là nhìn thấy và nghe thấy rõ ràng thông tin của cuộc gọi

- Rất xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không tồn tại.

Khiến cho Trần Thương vô cùng khó hiểu

Quách Bảo Diệp đây là cố ý giả vờ có người quan tâm cô ta sao?

Nghe Quách Bảo Diệp nói lời ngon tiếng ngọt trong lúc gọi điện, Trần Thương trầm tư suy nghĩ.

Mà một bên Tiểu Kha lại khịt mũi coi thường Quách Bảo Diệp

Chẳng bao lâu, ba người đã tới khoa Chẩn đoán hình ảnh.

Hiện tại, còn chưa đến giờ làm việc, phòng trực ban có bác sĩ trực đang ngồi híp mắt ngủ gật.

Bình thường khoa Chẩn đoán hình ảnh là không làm việc giữa trưa, ngoại trừ phải làm xét nghiệm gấp, đây cũng là một trong số ít khoa phòng của bệnh viện có thể đi làm và tan làm đúng giờ.

- Giáo sư Trần, anh đã tới

Người đàn ông thấy Trần Thương tới, vội vàng đứng dậy.

Gương mặt tươi cười đón chào:

- Giáo sư Trần, có việc gì sao?

Trần Thương gật đầu chào hỏi, nói với bác sĩ:

- Đây là... vợ của trưởng khoa Kiều Thành An, anh hỗ trợ chụp MRI một lần.

Bác sĩ trực tức khắc sửng sốt:

- Bị làm sao vậy?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm... Có chút vấn đề, tương đối đặc biệt...

Trong thời gian ngắn, Trần Thương phân tích kỹ càng tỉ mỉ sự tình từ đầu đến cuối và nói ra suy đoán của mình.

Bác sĩ trực của khoa Chẩn đoán hình ảnh nghe vậy, tức khắc trừng lớn đôi mắt:

- Giáo sư Trần, anh thật là dám nghĩ dám làm

- Để tôi kiểm tra trước, lát nữa báo lại kết quả cho ngài

Nói xong, vào phòng chụp.

Trần Thương từ bên trong đi ra, thấy điều dưỡng Tiểu Kha đang rầu rĩ không vui.

Nhìn thấy anh đi ra, Tiểu Kha vội vàng phun tào:

- Giáo sư Trần, anh cũng nhìn thấy rồi đấy

- Tôi thật là không hiểu được, trưởng khoa Kiều ưu tú như vậy, còn chưa chê chị ta, mà chị ta còn dám… dám ngoại tình

- Cách nói năng ngọt xớt kia làm tôi buồn nôn, thật sự là không chịu nổi

- Còn "thân ái"... Má ơi, thật là... Quá ghê tởm

Trần Thương nghe Tiểu Kha phun trào, không nói gì, chỉ cười nhạt.

Nói thật, ai cũng có sinh hoạt cá nhân, Trần Thương không có quyền lợi can thiệp hoặc nhận xét.

Đứng ở điểm cao đạo đức, không phải việc mình nên làm

Đừng nói hiện tại anh hoài nghi Quách Bảo Diệp không hề ngoại tình, mà cho dù là thật sự ngoại tình, lại liên quan gì tới anh?

Tiểu Kha không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần, tại sao anh lại nhiệt tình với chị ta như vậy?

Việc này khiến cho Tiểu Kha vô cùng tò mò.

Giáo sư Trần đối với Quách Bảo Diệp, là thật sự có chút nhiệt tình.

Trần Thương nhìn Tiểu Kha, hơi mỉm cười:

- Tiểu Kha, tôi hỏi em, người bác sĩ ở bệnh viện gặp phải việc này, trước hết cần suy xét điều gì?

Tiểu Kha sửng sốt:

- Cái gì?

Trần Thương thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

- Là đạo đức nghề nghiệp

- Chúng ta là bác sĩ, không cần thiết đứng ở điểm cao đạo đức, đương nhiên, làm việc trái pháp luật là không được, nhưng... Ở trong phần lớn tình huống, khi chúng ta gặp được một người, việc đầu tiên cần quan tâm là người đó có vấn đề gì hay không?

- Chúng ta nên đứng ở góc nhìn của một người bác sĩ để phán đoán và tự hỏi, mà không phải tò mò soi mói sinh hoạt của đối phương

Tiểu Kha là một cô gái trẻ hoạt bát, không nhịn được le lưỡi:

- Ồ! Em biết rồi

Sau đó, cô trừng lớn đôi mắt:

- Giáo sư Trần, ý của anh là… Quách Bảo Diệp, chị ta... Có bệnh?

Trần Thương cười thần bí

...

Lúc này, trong văn phòng của khoa Cấp cứu số 6, các bác sĩ ồn ào náo nhiệt như nồi nước sôi sùng sục vậy

- Trần Thương hôm nay làm sao, tự dưng nhiệt tình với chị dâu thế?

Mã Ngọc Huy nhìn Kiều Thành An, tò mò nói.

Nói xong, Lão Mã bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt biến đổi, nhìn Kiều Thành An, an ủi nói:

- Trưởng khoa Kiều, anh đừng nghĩ nhiều, tôi cảm thấy tuy rằng Trần Thương không đáng tin cậy... Nhưng sẽ không làm việc xấu xa như vậy

Vốn dĩ Kiều Thành An bị Quách Bảo Diệp làm cho hơi tức giận.

Nghe thấy lời Mã Ngọc Huy nói, suýt chút nữa tức cười thành tiếng, nói hươu nói vượn

Mà Kiều Thành An cũng tò mò, rốt cuộc Trần Thương định làm cái gì?

Nói thật, Kiều Thành An rất nhớ tình cũ.

Hai vợ chồng già, dắt tay nhau gần nửa đời người, cọ xát chuyện nhỏ chuyện to bao lần

Nhưng... Anh ta chưa từng nghĩ tới ly hôn.

Cuộc sống chính là như vậy.

Nhưng, anh ta không thể tiếp nhận việc vợ cắm sừng cho mình được

Nếu không phải lo cho đứa con bận thi đại học, đã sớm ly hôn

Một bên mọi người cũng nhỏ giọng nghị luận

- Giáo sư Trần cũng quá nhiệt tình với chị dâu đi? Mới vào phòng đã mời đo huyết áp, sau đó đưa đi làm MRI, chắc không phải giáo sư Trần cho rằng chị dâu thật sự có bệnh chứ

- Xì, sao có thể, anh nghĩ giáo sư Trần là thần à, liếc mắt một cái là phát hiện ra bệnh?

Một bác sĩ lớn tuổi cười nói.

- Hay giáo sư Trần định an ủi chị dâu?

Điều dưỡng Dương Khiết tò mò hỏi

- Có khả năng! Trưởng khoa Kiều đừng lo lắng, từ trước đến nay giáo sư Trần có quan hệ rất tốt với các bệnh nhân nữ

- Không sai, nhưng... Tôi còn là cảm thấy, có lẽ Giáo sư Trần sẽ giúp đỡ nói vài câu lời hay, giả vờ quan tâm chị dâu, nói trưởng khoa Kiều rất bận rất mệt gì đó

Nhìn mọi người bàn tán xôn xao, lúc này, Ngô Huy bỗng nhiên nói:

- Trưởng khoa Kiều, tôi cảm thấy có lẽ giáo sư Trần thực sự cảm thấy chị dâu có bệnh

Một câu nói ra khiến cho mọi người ở hiện trường sững sờ

Cái gì gọi là “cảm thấy chị dâu có bệnh”?

Trần Thương cũng chỉ nhìn qua một cái mà thôi

Chẳng lẽ đôi mắt của giáo sư Trần là máy CT à? Liếc mắt một cái là có thể tiến thành rà quét?

Chương 1758: Hội Chứng Cushing

Đúng ngay lúc này

Bác sĩ khoa Chẩn đoán hình ảnh vội vàng chạy ra từ phòng chụp.

- Giáo sư Trần, quả nhiên là có vấn đề

Bác sĩ trực này thực sự kinh ngạc vô cùng.

Đi theo Giáo sư Trần, là thật sự được thêm kiến thức

Vừa rồi suy đoán của giáo sư Trần thực sự ứng nghiệm từng cái một

Nghĩ đến đây, sự bội phục và sùng bái của bác sĩ trực đối với Trần Thương trực tiếp tăng lên tới cực điểm

- Giáo sư Trần, anh tiến vào nhìn xem

Trần Thương gật đầu, đi vào bên trong.

Anh nói với Tiểu Kha:

- Tiểu Kha, em đi về trước, nói cho trưởng khoa Kiều, là kết quả chụp MRI của chị dâu ra rồi, có u ở tuyến yên.

- Nhờ anh ấy hỗ trợ về nhà lấy thẻ bảo hiểm tới.

- Còn có... Tình hình hiện tại của chị dâu, rất có thể là do u tuyến yên dẫn tới

Nói xong, Trần Thương mau chóng đi vào trong phòng chụp, để lại Tiểu Kha vẻ mặt mờ mịt

Thật sự có bệnh?

Nhưng... Có bệnh cùng với ngoại tình là hai chuyện khác nhau chứ?

Nghĩ đến đây, Tiểu Kha tuy rằng hoài nghi, nhưng vẫn vội vàng chạy về văn phòng khoa Cấp cứu.

Mà Trần Thương lại là xem kết quả MRI của Quách Bảo Diệp, khẽ nhăn mày

Bác sĩ trực chỉ vào phim, nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, ở chỗ này, anh xem, tuyến yên phì đại, nơi này có một cái u lộ rõ

- Mà khối u này tuy rằng khá lớn, nhưng chắc là bướu lành, thì cũng không quá lo lắng

Trần Thương cũng đã nhìn ra

Người bệnh là u tuyến yên điển hình.

Nghĩ đến đây, Trần Thương bỗng nhiên cảm thấy, quá phù hợp...

Mặt cô ta tròn vành vạnh như trăng, bướu trâu, tích tụ mỡ ở vùng trung tâm

Cùng với... Râu ria bên mép, đây đều là biểu hiện bệnh lý

Dùng danh từ chuyên nghiệp để miêu tả chính là: Hội chứng Cushing

……..

Lúc này, sau khi Tiểu Kha trở lại văn phòng, lập tức nói với Kiều Thành An:

- Trưởng khoa Kiều, xảy ra chuyện rồi

Sắc mặt Kiều Thành An thay đổi:

- Làm sao vậy

Sắc mặt Lão Mã càng thêm kinh sợ trắng bệch:

- Chị dâu bỏ trốn với Trần Thương?

Vốn dĩ đang ấp ủ cảm xúc trong lòng, Tiểu Kha bỗng nhiên sững sờ tại chỗ

Có chút sửng sốt

Này... Cái gì với cái gì a?

Mọi người cũng đều là trợn trắng mắt.

Kiều Thành An tức giận đạp Lão Mã một cái.

Lão Mã cũng không giận, rốt cuộc, mông con ngựa bị đánh thì gọi là vuốt mông ngựa

Tiểu Kha vội vàng nói:

- Kết quả MRI ra rồi, giáo sư Trần nói, chị dâu là có một khối u ở tuyến yên

Lời này vừa nói ra, tức khắc trong phòng ồn ào náo nhiệt

- Má ơi

- Giáo sư Trần cũng quá siêu đi?

- Đúng vậy, chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra?

- Thảo nào sau khi giáo sư Trần nhìn thấy liền nói đo huyết áp cho chị dâu, sau đó lại đi chụp MRI! Thì ra là thế à

Trong thời gian ngắn, mọi người trong văn phòng nghị luận sôi nổi.

Sự kính nể của mọi người đối với Trần Thương cũng là cao tới cực điểm

Lúc này, có người tò mò hỏi:

- Giáo sư Trần là như thế nào có thể đoán được trong não có u?

Vừa dứt lời, Ngô Huy liền nói:

- Tuy rằng thoạt nhìn biểu hiện của chị dâu là cực kỳ giống phần lớn phụ nữ tuổi trung niên nội trợ ở nhà.

- Nhưng...

- Cẩn thận ngẫm lại, khẳng định là giáo sư Trần đã suy đoán ra người bệnh rất có khả năng mắc hội chứng Cushing

- Cho nên, giáo sư Trần mới bảo người bệnh đi chụp MRI, chắc để kiểm tra tuyến yên trong não có dị thường hay không

Nghe thấy lời này, mọi người đều hiểu ra một ít

Phải biết rằng, những người đang ngồi đây đều là bác sĩ đỉnh cấp của các bệnh viện lớn ở thủ đô.

Đã từng nghiên cứu nhiều về những danh từ chuyên nghiệp như này

Hội chứng Cushing là do tuyến yên tăng tiết quá nhiều ACTH gây quá sản thượng thận 2 bên, là căn bệnh rối loạn chức năng vỏ tuyến thượng thận, làm tăng tiết hormone glucocorticoid không kìm hãm được, chủ yếu là tăng cortisol trong máu gây ra các triệu chứng trên.

Triệu chứng lâm sàng chính là mặt tròn trịa như trăng rằm, hay nóng nảy, tụ mỡ ở trung tâm, rạn da màu tím, nổi mụn, tăng huyết áp và loãng xương, vv…

Mọi người nghiêm túc nghĩ lại, tựa hồ... tình huống của Quách Bảo Diệp thật đúng là có chút giống

Chỉ là căn bản bọn họ đều không liên hệ những biểu hiện này với bệnh tật

Đây là cái gọi là tu dưỡng nghề nghiệp không đủ tư cách.

Sau khi bọn họ nhìn thấy người bệnh, phản ứng đầu tiên là tò mò hóng chuyện

Chỉ có Trần Thương là nghiêm túc đối xử với người phụ nữ như một người bệnh.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi cảm khái một tiếng

"Đại lão" quả nhiên là "đại lão"

Việc này chính là quan niệm của trung y: Nhìn mà biết ngay tức là thần

Chiêu này của giáo sư Trần, quả thực như thần

Xác định đúng ngay lúc này, biểu hiện của Kiều Thành An rõ ràng có chút sốt ruột.

Chẳng sợ vợ mình là thật sự ngoại tình

Cũng coi như là "hảo tụ hảo tán" – có duyên thì kết, hết duyên thì ly

Chờ cô ta hết bệnh rồi nói sau

Nghĩ đến đây, Kiều Thành An đứng dậy, chạy tới khoa Cấp cứu.

Trong lúc lái xe, trong đầu Kiều Thành An đều là dáng vẻ của vợ mình.

Hai người đã kết hôn mười tám năm, là kiểu vừa mới tốt nghiệp đại học thì kết hôn ngay

Chính xác mà nói là "phụng tử thành hôn"

Vốn dĩ gia đình Quách Bảo Diệp không muốn, muốn Quách Bảo Diệp lấy người cùng quê.

Chính là "gạo sống nấu thành cơm", không có cách nào khác, lúc này mới không thể không kết hôn

Thời đại ấy, người nào dám "phụng tử thành hôn" 'cưới vì có bầu' đều là người mạnh mẽ

Nhưng Quách Bảo Diệp đều nguyện ý

Đi theo Kiều Thành An tới thủ đô, từ không đến có, từng bước một

Lại nói tiếp, Kiều Thành An thực sự cảm kích người vợ từ thuở nghèo hèn này của mình, cũng chưa từng ghét bỏ cô ta.

Cái nhà này, thiếu ai cũng không được

Hơn nữa, có đôi khi cũng không phải cứ đổi người vợ mới là tốt

Có mới nới cũ vĩnh viễn đều sẽ không ngừng lặp lại.

Kỳ thật Kiều Thành An và Quách Bảo Diệp đã thâm nhập vào trong sinh hoạt của nhau rồi.

Nhưng... Mấy năm nay sự thay đổi của Quách Bảo Diệp thực sự có chút quá lớn.

Năm nay, cô ta càng thêm thay đổi trầm trọng

Về đến nhà, anh ta bắt đầu tìm kiếm những giấy tờ như thẻ bảo hiểm, sổ khám bệnh của vợ.

Một khi tìm kiếm, Kiều Thành An bỗng ngây ngẩn cả người

Anh ta kinh ngạc phát hiện một số thứ kỳ quái

Kiều Thành An cũng không phải là kẻ ngốc...

Anh ta thấy đồ vật mà vợ mua về, có rất nhiều... Rất quen thuộc

Áo khoác, giày da đều là size nhỏ hơn, căn bản không phải size của mình

Hơn nữa, quần lót đều có đồ mới

Tủ giày trong nhà, xếp một đôi dép lê sạch sẽ... Tựa hồ anh ta cũng hiểu được vì sao vẫn luôn thừa ra một đôi.

Trên tường nhà vệ sinh mới dán một ít giấy trang trí...

Dần dần, anh ta bỗng nhiên hiểu ra điều gì

Băng vệ sinh trong nhà đã sắp quá thời hạn rồi chứ?

Đây là mua từ hai năm trước

Kiều Thành An cũng không phải kẻ ngốc, trong nháy mắt này, anh ta tựa hồ nghĩ tới điều gì

Trong đầu anh ta điên cuồng nhớ lại đủ loại sự việc đã xảy ra trong hơn một năm nay.

Tựa hồ... Tựa hồ hết thảy đều sắp có một đáp án

Anh ta vội vàng lấy đồ xong xuống lầu, anh ta muốn tới bệnh viện, muốn nghiệm chứng những thứ mà mình nhìn thấy

Dọc theo đường đi, Kiều Thành An da đầu tê dại, nghĩ đến vài thứ kia, người hắn đều đang run rẩy

Nếu hết thảy đều là thật sự... Chính mình... Anh ta chạy trên xe như bay trên đường

Chương 1759: Mọi Chuyện Đều Rõ Ràng

Sau khi trở về khoa Cấp cứu, Quách Bảo Diệp nằm ở trên ghế ngủ gật, Trải qua một buổi trưa lăn lộn, cô ta cảm thấy mệt muốn chết rồi.

Thấy Kiều Thành An trở về, Trần Thương vội vàng đi qua:

- Trưởng khoa Kiều, anh cũng biết tình huống của chị dâu rồi chứ?

Kiều Thành An vội vàng gật đầu

Trần Thương nói với Kiều Thành An:

- Đúng rồi, trưởng khoa Kiều, tôi muốn hỏi anh một vấn đề.

Kiều Thành An gật đầu:

- Anh nói đi

Trần Thương ừ một tiếng:

- Có phải trước kia anh tên là Trương Thành An đúng không?

Kiều Thành An sửng sốt, gật đầu, lại tò mò hỏi:

- Không sai! Nhưng... Sao cậu biết được?

Trần Thương như có suy tư gì mà thở dài.

Nói cho Kiều Thành An biết: dọc đường đi Quách Bảo Diệp gọi điện thoại cho một người đàn ông được xưng là "anh Trương"

Kiều Thành An nghe vậy, tức khắc thân mình rõ ràng rung động

Bởi vì "anh Trương" này, khẳng định là anh ta

Hồi anh ta mới yêu đương với Quách Bảo Diệp, theo họ Trương của cha, sau này cha mẹ ly hôn, anh ta sửa lại họ tên theo họ mẹ là Kiều Thành An

Mà "anh Trương", chính là cách gọi của Quách Bảo Diệp đối với chính mình

Nhiều năm như vậy, đã lâu không có người gọi anh ta như vậy

Lúc này, Trần Thương đưa điện thoại của Quách Bảo Diệp cho Kiều Thành An:

- Trưởng khoa Kiều, anh mở máy, nhìn xem số điện thoại mà chị dâu thường xuyên gọi điện, anh xem xem... Có phải có chút quen thuộc không?

Kiều Thành An đôi tay run rẩy nhận lấy điện thoại

Mật khẩu quen thuộc

Mở khóa thành công

Đây là sinh nhật của mình.

Nước mắt đã che mờ đôi mắt Kiều Thành An.

Anh ta cố nén, mở ra lịch sử cuộc gọi

Tức khắc

Ánh vào con mắt chính là một số điện thoại quen thuộc mà lại xa lạ

Năm 2002, anh ta mua cái điện thoại di động đầu tiên, là điện thoại di động của hãng Bird (hãng di động TQ đại lục đầu tiên).

Là do vợ đưa cho chính mình

Số điện thoại kia dùng được 3 năm

Thì anh ta thay đổi...

Anh ta thật cẩn thận bấm gọi, lập tức, một giọng nói thanh thúy truyền tới:

- Rất xin lỗi, số điện thoại mà quý khách vừa gọi không tồn tại, xin quý khách…

Trong nháy mắt, Kiều Thành An rốt cuộc hiểu được

Hết thảy đều rõ ràng

Nào có chuyện có người yêu khác

Nào có chuyện ngoại tình

Hết thảy việc này đều do khối u của người vợ.

U tuyến yên có khả năng gây ra ảo giác, mà loại ảo giác này thường là của người mà người bệnh có ấn tượng sâu nhất

Giờ khắc này, anh ta rơi nước mắt như mưa

Ai nói đàn ông có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi...

……

Có đôi khi, hiện thực thường so với chuyện xưa càng khiến cho người ta cảm động

Đôi tay Kiều Thành An run nhè nhẹ, bản thân đã chuẩn bị tâm lý sẵn

Chẳng sợ ngươi yêu người khác, có người đàn ông khác hoặc ngoại tình, Kiều Thành An đều sẽ không khó chịu như thế.

Nhưng, cuộc sống bỗng chốc cứng rắn đưa Kiều Thành Anh một biến đổi bất ngờ như vậy, đột nhiên không kịp phòng ngừa

Cầm di động, Kiều Thành An nhìn số điện thoại quen thuộc đã không tồn tại này, mỗi ngày đều sẽ được gọi tới ít nhất một lần, thời gian kéo dài chừng một, hai năm

Liên tưởng đến cô ta chuẩn bị dép lê, quần áo nhỏ hơn một size...

Giờ khắc này, Kiều Thành An căn bản không ngăn được nước mắt tuôn trào.

Anh ta không rảnh lo lau nước mắt, mà là cứ như vậy khom lưng ngồi xổm xuống trước mắt Quách Bảo Diệp, nhìn chăm chú vào dáng người phụ

nữ mập mạp này

Mặt cô ta tròn như trăng rằm, béo trung tâm, vết rạn da màu tím, nổi mụn khắp mặt...

Những biểu hiện này đều là hậu quả của bệnh tật

Bản thân mình là trưởng khoa ICU, có đủ kiên nhẫn với người bệnh, cũng có nguồn tri thức phong phú, vậy mà... Tại sao biểu hiện bệnh điển hình như thế, bản thân lại không phát hiện ra!?

Để tay lên ngực tự hỏi một chút, mình thật sự có đủ tư cách của người chồng sao?

Trong lòng Kiều Thành An vô cùng áy náy

Anh ta dành tính tình và thái độ tốt nhất cho người bệnh, ngược lại dành một mặt kém cỏi nhất táo bạo nhất lạnh lùng nhất cho người yêu mình nhất cũng là người mình yêu nhất

Từng ấy năm tới nay, tựa hồ... Mình thật sự không đủ quan tâm, không đủ bao dung đối với người yêu mình

Kỳ thật người thân, người yêu của mình cũng có thể sẽ trở thành người bệnh

Chẳng lẽ bản thân không nên quan tâm bọn họ thêm một chút sao?

Người phụ nữ trước mặt này, lúc trước chẳng sợ đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ cũng muốn đi theo chính mình, phụng tử thành hôn, đi tới thủ đô...

Một người phụ nữ như vậy, trong lúc bị bệnh, chính mình không những không cung cấp đủ sự quan tâm, thế nhưng còn cảm thấy là thời mãn kinh đến sớm

Kiều Thành An ơi là Kiều Thành An

Anh ta... Anh ta xứng sao?

Nước mắt anh ta không ngừng chảy dài.

Bao nhiêu năm chưa chảy nước mắt như thế?

Lúc này đây, các loại tâm trạng phức tạp áy náy, tự trách, cảm động, vv... trong lòng Kiều Thành An khiến cho hắn thật lâu không dám ngẩng đầu lên

U tuyến yên quả thực không phải bệnh gì hiếm gặp, chiếm tỉ lệ khoảng 10% các bệnh u não, phần lớn thuộc về u lành.

Mà tuyến yên là cái gì?

Đây là trung tâm điều khiển sự phân bố nội tiết tố trong cơ thể con người

Thân thể con người có hoạt động bình thường hay không, là do tuyến yên quyết định

Lời này không phải khoa trương, tuyến yên là tuyến nội tiết tố, giữ vai trò chỉ đạo hoạt động của hầu hết các tuyến nội tiết khác.

Trên cơ bản, tất cả hormone mà ngươi có thể nghĩ đến, đều có quan hệ với tuyến yên

Cho nên, khi tuyến yên xuất hiện u, nội tiết tố cũng sẽ phát sinh hỗn loạn.

Tuyến yên không có u, không tiết ra hormone, mà tuyến yên có u sẽ phân bố ra đủ loại hormone phức tạp.

Kiều Thành An thật cẩn thận nắm lấy tay vợ mình, đã hơn nửa năm anh ta chưa nắm đôi tay này, nhưng mà lúc này... Bởi vì nội tiết tố tiết ra quá nhiều đã khiến cho ngón tay dài mảnh trở nên phì đại.

Hơn nữa, bản thân cùng chung chăn gối với vợ, thế mà không phát hiện ra vợ đã mất kinh hai năm

Chẳng trách băng vệ sinh đều là mua từ hai năm trước...

Bởi vì căn bản không cần dùng

U tuyến yên dẫn tới giảm tiết hormone sinh dục, khiến cho mất kinh...

Nếu những việc này phát sinh ở trên người người khác, bọn họ là có khả năng không phát hiện ra, nhưng mình thì sao?

Chính mắt thấy nhiều người bệnh như vậy, thậm chí còn có thể chủ động trợ giúp chẩn bệnh

Nhưng một người thân như vậy, một người nằm chung chăn gối, đã xảy ra nhiều thay đổi như vậy, thế mà bản thân mình lại không phát hiện ra?

Suýt chút nữa

Nếu không có Trần Thương, Kiều Thành An thậm chí không dám tưởng tượng tương lai ra sao

Giả dụ như thật sự ly hôn, Quách Bảo Diệp có thể khỏe mạnh tiếp tục sinh hoạt? Tương lai anh ta sẽ hạnh phúc sao?

Không! Đó là một bãi biển cô tịch.

Nghĩ đến đây, Kiều Thành An bình tĩnh đáng sợ.

Rốt cuộc là vợ mình thay đổi? Hay chính mình thay đổi?

Giờ khắc này, Kiều Thành An bắt đầu điên cuồng tự xét lại.

Có đôi khi, sinh hoạt chính là như thế

Lúc này, vợ của Kiều Thành An bỗng nhiên mở mắt, phát hiện anh ta đang nắm tay mình, ngồi xổm trên mặt đất yên lặng rơi lệ.

Một màn này, khiến cho Quách Bảo Diệp cũng ngây ngẩn cả người

Thậm chí... Là bị dọa sợ

- Anh... Anh đang làm gì?

Kiều Thành An bị giọng nói này làm cho hoảng sợ, anh ta mau chóng đứng lên, xoay người đi, lau khô nước mắt rồi mới quay lại.

Ảo giác do u tuyến yên gây ra cũng không phải là luôn liên tục, mà là phát tác gián đoạn. Không rõ nguyên nhân gây ra, nhưng chắc có liên quan tới nội tiết tố

Chương 1760: Vợ Chồng Như Mười Dặm Hoa Sen

Quách Bảo Diệp bị Kiều Thành An nhìn chăm chú một cách thâm tình như vậy có chút thấp thỏm lo lắng

Mấy năm nay, cô ta cũng phát hiện bản thân sống thành dáng vẻ mà chính mình cũng chán ghét, lải nhải, lo âu, thậm chí không thể hiểu được giận dữ.

Vốn dĩ thân hình cô ta còn tương đối gọn gàng, cũng bắt đầu càng ngày càng béo, năm kia đột nhiên mất kinh khiến cho nàng cho rằng thời mãn kinh của mình đột nhiên tới sớm.

Đi kiểm tra phụ khoa, người ta cũng nói là hormone sinh dục thiếu.

Dần dần... quanh miệng mọc râu càng ngày càng rõ ràng, vì che lấp, cũng bắt đầu trang điểm đậm...

Tính cách cô ta càng ngày càng càng kém, nhìn ai cũng không hài lòng...

Hơn nữa, cô ta luôn cảm thấy Kiều Thành An thay đổi, gọi điện thoại lén lút, chắc là bên ngoài có người khác đúng không?

Việc này khiến cho Quách Bảo Diệp cũng có chút lo lắng

Kỳ thật, đối với ảo giác, bản thân người bệnh cũng không có cảm thụ rõ ràng, thậm chí rất nhiều thời điểm, là dễ dàng bị quên đi

Những lúc gọi điện cho Kiều Thành An của quá khứ, chẳng qua là khi nàng nhớ lại chuyện cũ mà sinh ra ảo giác.

Thật lâu sau, Quách Bảo Diệp thở dài, có lẽ tiếp tục duy trì tình trạng này, hai người đều cảm thấy không thoải mái chứ?

Lúc trước, khi Kiều Thành An đưa ra ly hôn, Quách Bảo Diệp rất kích động.

Nhưng... Hiện tại xem ra, tiếp tục giằng co cũng không có ý nghĩa.

Những năm gần đây, mình thật sự sống thành bộ dáng mà mình chán ghét nhất

Nhớ lại hồi xưa, hai người ngồi cùng nhau, chính mình từng kiêu ngạo nói với Kiều Thành An:

- Sau này, em 50 tuổi, cũng muốn xinh đẹp như hoa, em khẳng định không lải nhải than phiền, em tuyệt đối sẽ không giống như mẹ

Lúc trước, mình là ngốc biết bao
Cuộc sống luôn dạy chúng ta làm người
Cô ta đã thay đổi... Anh ta cũng thay đổi...
Có lẽ, ly hôn là lựa chọn tốt nhất
Nghĩ đến đây, Quách Bảo Diệp ngồi dậy, nhìn Kiều Thành An, nghiêm túc nói:
- Thành An, tôi đồng ý, chúng ta... Ly hôn đi
Kiều Thành An nghe vậy, sắc mặt anh ta biến đổi, vội vàng xoay người, một phen ôm lấy thân hình mập mạp đã có chút biến dạng của Quách Bảo Diệp vào trong ngực
- Không, bảo bối, không ly hôn, cả đời cũng không ly hôn
- Đều do anh, đều do anh
- Anh không làm tốt trách nhiệm của một người chồng
- Anh sai rồi, cho anh thêm một cơ hội, sau này anh nhất định sẽ càng thêm quý trọng em
Lúc này, Kiều Thành An khóc lóc nước mắt và nước mũi tùm lum, âm thanh cô ta nghẹn ngào, lại rất kiên quyết
Một màn này khiến cho Trần Thương đứng nhìn bên cạnh không nhịn được thở dài.
Vợ chồng như mười dặm hoa sen.
Thế sự phù trầm, nhân sinh tròn khuyết, đến mãnh liệt như sóng.
Năm tháng trôi qua, ao ào như nước,
Phấn mặt nước mắt như mưa tuyết, xem người thời nay si tuyệt như thế
Anh than một câu thổn thức.
……
Quách Bảo Diệp bị tất cả việc này làm cho sững sờ
Cô ta không biết đã xảy ra chuyện gì, càng không biết vì sao mình ngủ một giấc tỉnh dậy đã thấy thế giới biến thành như vậy
Chẳng lẽ mình còn đang nằm mơ sao?
Nghĩ đến đây, Quách Bảo Diệp thật có chút không thể tin được, hết thảy là thật sự
Anh ta... Đã bao lâu không ôm lấy mình như vậy?
Mỗi ngày soi gương, bản thân cô ta đều cảm thấy chán ghét bản thân.
Loại cảm giác này thật sự không tốt
Nhưng, cảm nhận được Kiều Thành An ôm chặt lấy mình, tuy Quách Bảo Diệp vô cùng không nỡ, nhưng... ở nơi công cộng như vậy, cô ta vẫn hơi đỏ mặt xấu hổ

- Anh... Anh hãy thả tôi ra...

Quách Bảo Diệp thấp giọng nói.

Kiều Thành An lắc đầu:

- Không... Không! Anh sẽ không buông em ra, vợ ơi anh xin lỗi, là anh không tốt, không đủ quan tâm em

- Anh sai rồi, thật sự sai rồi

Quách Bảo Diệp nghe thấy những lời này, điểm mềm mại nhất trong lòng thật sự đã bị xúc động

Tuy rằng cô ta không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng là... Giờ khắc này tốt quá

Nhưng, đúng ngay lúc này, Quách Bảo Diệp bỗng nhiên nghĩ tới điều gì

Cô ta vội vàng buông ra Kiều Thành An, vẻ mặt khẩn trương và bất an nhìn Trần Thương.

- Bác sĩ... Tôi... Có phải tôi mắc bệnh nan y gì hay không?

Quách Bảo Diệp không ngốc

Cô ta biết khẳng định là đã xảy ra chuyện gì, nếu không không có khả năng như vậy

Chẳng lẽ... Mình bị bệnh khó chữa gì sao?

Nhất định là như thế này

Liên tưởng tới dáng vẻ và tình trạng thân thể của mình, Quách Bảo Diệp cũng là hai mắt đẫm lệ mông lung, thật sự là quá đáng tiếc

Quách Bảo Diệp nhìn chằm chằm Trần Thương, đôi mắt tràn đầy sự khẩn cầu.

Anh thấy thế, tức khắc nở nụ cười.

- Chị, chị đừng lo lắng, không phải bệnh tật nguy hiểm gì

- Chị chỉ là trong não mọc một bướu lành, cắt đi thì tốt rồi, không phải phẫu thuật lớn

Kiều Thành An vội vàng tiếp nhận câu chuyện, nhìn chằm chằm Quách Bảo Diệp nói:

- Vợ ơi, đều là do anh, anh không đủ quan tâm em.

- Mấy năm nay khổ em, về sau anh... Nhất định sẽ đối xử tốt với anh

Quách Bảo Diệp nghe tiếng, cũng là đỏ mặt.

- Là tôi trở thành dáng vẻ mà mình chán ghét nhất, tôi nói rồi... Tôi muốn khi 50 tuổi cũng phải khỏe mạnh xinh đẹp, không lải nhải than phiền với anh, không quát mắng con cái, hiện tại tôi... Có đôi khi căn bản không thể khống chế bản thân...

Kiều Thành An vội vàng giải thích nói:

- Không, không trách em

- Đều là do bệnh tật

- Em bị u tuyến yên, hormone hỗn loạn khiến cho dáng người mập mạp, rạn da, mọc râu, nổi mụn,… đều là biểu hiện của bệnh tật

- Vợ ơi, em yên tâm, giáo sư Trần khẳng định có thể phẫu thuật thành công.

- Chờ em phẫu thuật xong, anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt, tới khi em ra viện, anh sẽ cùng em rèn luyện thân thể...

Trong văn phòng, hai người cứ như vậy lẫn nhau nói ra tâm sự, khiến cho người khác nghe mà cảm khái

Kỳ thật, cẩn thận ngẫm lại, chúng ta đâu khác gì?

Chúng ta dành sự kiên nhẫn lớn nhất, tính tình tốt nhất cho người khác, ngược lại để lại mặt táo bạo nhất, không tốt nhất cho người thân.

Bỗng nhiên quay đầu lại, lại kinh ngạc phát hiện, thì ra... thứ trân quý nhất, bản thân mình chưa từng coi trọng.

Quách Bảo Diệp nằm viện

Kiều Thành An ngày nào cũng mang cơm sáng, cơm trưa, cơm tối, ngồi bên cô ta tâm sự cuộc sống, tâm sự chuyện con cái, tâm sự chuyện quá khứ.

Những ngày này là ngày mà Quách Bảo Diệp cảm thấy vui vẻ nhất trong khoảng thời gian này.

Kiều Thành An không nói cho Quách Bảo Diệp biết cô ta bị ảo giác.

Quách Bảo Diệp cũng không nói cho Kiều Thành An biết... Nên dẫn đến hiểu lầm như thế

So sánh với thế giới lạnh như băng, mỗi ngày ở trong bệnh viện đều trình diễn các câu chuyện về tình thân, về tình yêu

Ngô Huy tự mình phụ trách điều trị cho Quách Bảo Diệp, nhưng, anh ta lại vô cùng hâm mộ

Cũng không phải mỗi một cặp tình nhân đều có thể về chung một nhà.

Trong xã hội này, rất nhiều người cảm thấy: Kẻ có tiền cuối cùng sẽ thành người một nhà, giống như là vợ của anh ta.

Mỗi nhà đều có nỗi khó khăn.

Hiện tại, Ngô Huy cũng rất bình tĩnh, sắp sửa mở phiên toà, rốt cuộc anh ta có thể lấy được quyền nuôi nấng con cái hay không, trong lòng anh ta cũng không chắc

Ngô Huy lắc đầu.

Đàn ông 40 tuổi, chưa làm nên trò trống gì thì khó mà thành đạt.

Anh ta biết bao lần hy vọng bản thân có thể một lần nổi tiếng

Anh ta dựa lưng vào tường, nhìn hay người Kiều Thành An thân mật trong phòng, bỗng nhiên hâm mộ trong lòng

Chương 1761: Một Bản Hợp Đồng Mới

...

Rốt cuộc, bệnh tật gây tổn thương thân thể, không bằng sự tra tấn của lòng người đối với linh hồn và tổn thương tinh thần con người

Lúc này, Trần Thương đã tới gần, mặt lộ vẻ vui sướng nhìn Ngô Huy:

- Nghĩ gì thế? Nghĩ chăm chú như thế

Ngô Huy thấy Trần Thương tới gần, vội vàng đứng nghiêm, cười nói:

- Hai, miên man suy nghĩ

- Giáo sư Trần, làm sao vậy?

Trần Thương mặt lộ vẻ vui mừng, vẫy tay với Ngô Huy:

- Anh đi với tôi

Ngô Huy gật đầu.

Hai người trước sau đi vào văn phòng, Trần Thương ngồi xuống, mỉm cười lấy ra một phần tư liệu từ trong ngăn kéo đưa cho Ngô Huy.

- Nhìn xem đây là cái gì

Ngô Huy nhìn tư liệu, tức khắc sửng sốt một chút, tò mò trong lòng, anh ta mở ra tư liệu.

Khi anh ta nhìn thấy nội dung trong tư liệu, tức khắc trừng lớn đôi mắt, hô hấp dồn dập

Mặt anh ta tràn ngập khiếp sợ nhìn tư liệu, mỗi một chữ trong tư liệu khiến cho anh ta chần chờ rất lâu, có chút không thể tin được đây là thật sự

- Trần... Giáo sư Trần, đây là thật chăng?

Trần Thương khẽ mỉm cười:

- Đương nhiên! Anh xem, phía dưới có bệnh viện đóng dấu, chỉ thiếu anh ký tên

Ngô Huy không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng vô cùng kích động khó có thể bình tĩnh

Anh ta hé miệng, bỗng nhiên có chút khó nói thành lời.

Trần Thương mỉm cười:

- Không hài lòng điều kiện sao? Cái này... Chúng ta còn có thể thương lượng.

- Hài lòng! Không, tôi đã rất hài lòng

Ngô Huy hai mắt tỏa sáng, nhìn bản hợp đồng làm việc này, có chút kích động

Tiền ăn ở 50 vạn, một căn nhà 100 mét vuông (sau khi thời gian công tác đủ 10 năm, tự động sang tên đổi chủ), lương từ 60 vạn trở lên còn có tiền thưởng

Đãi ngộ chức danh cấp cao, bảo đảm kinh phí nghiên cứu khoa học mỗi năm 20 vạn... Cũng giải quyết vấn đề đi học của con cái...

Đãi ngộ như vậy, khiến cho Ngô Huy khó mà tin được hết thảy là thật sự

Đây đã là đãi ngộ của người đứng đầu ngành nghiên cứu

Ngô Huy không biết chính mình có tài đức gì, có thể nhận được một phần hợp đồng làm việc như vậy

Dốc sức phấn đấu 10 năm ở thủ đô, hiện giờ còn chưa mua được căn hộ ở thủ đô, hộ khẩu còn ở bệnh viện.

Trần Thương thì cảm thấy rất đáng giá

Một người trưởng khoa "cầm lái" cho khoa Ngoại Thần kinh, còn không đáng được bản hợp đồng này sao?

Hơn nữa, thiên phú và năng lực của Ngô Huy đang mau chóng được đề cao

Nói đơn giản một chút, đây là một cái "thỏi vàng" bị mai một.

Chợt nghe thấy một thanh âm vang lên bên tai, Trần Thương kinh ngạc phát hiện, độ yêu thích của Ngô Huy đối với Trần Thương đã xảy ra thay đổi

【Độ trung thành: 90.】

Không còn là độ yêu thích, mà là biến thành độ trung thành.

Có Ngô Huy ở, Trần Thương có nắm chắc thành lập lên một đoàn đội khoa Ngoại Thần kinh

Trần Thương mỉm cười:

- Anh hài lòng không?

Ngô Huy kích động, chân tay luống cuống, hưng phấn gật đầu:

- Hài lòng! Quá hài lòng

Có một bản hợp đồng làm việc như thế, quyền nuôi nấng con cái sẽ không có bất luận vấn đề gì

Anh ta có thể chứng minh anh ta có thể nuôi nổi con của mình

…….

Ngô Huy đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, anh ta nhìn qua Trần Thương hỏi:

- Giáo sư Trần, có thể thay đổi một chút ngày tháng hợp đồng có hiệu lực hay không?

Trần Thương lập tức sửng sốt:

- Ngày 1 tháng 1 năm 2021, không thích hợp sao?

Khuôn mặt của Ngô Huy đỏ lên, việc xấu trong nhà muốn nói mà lại xấu hổ

Sau khi do dự một lát, nghĩ đến Trần Thương cũng chính là quý nhân của mình, không phải người ngoài.

Anh ta thở dài, tự giễu cười một tiếng:

- Tôi gần đây đang chuẩn bị ly hôn, đang tranh giành quyền nuôi dưỡng con trai.

Nghe thấy Ngô Huy nói như vậy, Trần Thương lập tức sững sờ

Chuyện này... Bây giờ, mọi người đang thịnh hành ly hôn sao?

Chuyện của chủ nhiệm Kiều An Thành vừa mới đi xuống, sao Ngô Huy lại muốn ly hôn rồi

Chẳng lẽ... vợ của Ngô Huy cũng có vấn đề gì sao?

Trần Thương không nhịn được thở dài:

- Ừm, có thể, anh thấy lúc nào thì thích hợp?

Ngô Huy không nhịn được nói:

- Bây giờ thì có thể

Dù sao chuyện của Bệnh viện nhân dân Tỉnh nhị đệ Đông Dương, anh ta cũng có hiểu biết, hiện tại mới vừa sửa chữa xong, thông báo tuyển dụng nhân viên còn chưa hoàn thiện, sau khi đi đến liền phải đưa tiền, tiền này rõ ràng có chút không thích hợp

Ngô Huy vội vàng nói:

- Tiền lương năm nay tôi cũng có thể không cần, thế nhưng... Tôi hy vọng tiền trợ cấp, nhà ở... Tôi cần một ngôi nhà

Trần Thương im lặng một lát, trực tiếp nói:

- Có thể, nhưng... Bệnh viện bên kia cũng không có chuyện gì, bây giờ anh đi cũng không cần thiết! Như thế đi, để tôi nói một tiếng với viện trưởng Ngô, anh trước hãy cứ ở đây làm, đợi đến lúc tôi đi, thì đi cùng với tôi là được

Ánh mắt của Ngô Huy sáng lên:

- Cảm ơn giáo sư Trần

Trần Thương bấm gọi cho Ngô Đồng Phủ, nói lại chuyện của Ngô Huy một lần.

Ngô Đồng Phủ cũng không xem trọng Ngô Huy, dù sao đã nhiều năm như vậy, ông ta thân là viện trưởng của một bệnh viện lớn, không thể nói là quen thuộc, nhiều nhất chỉ là từng nghe đến tên.

Tất nhiên nếu Trần Thương đã nói rồi, Ngô Đồng Phủ cũng không nói nhiều hơn cái gì.

Trần Thương có cống hiến lớn như thế đối với Bệnh viện Trung tâm cấp cứu, muốn vài người thì tính là chuyện gì chứ?

Hơn nữa, bản thân nhân viên cũng là tự do.

Ngô Huy và Trần Thương đã nói rất nhiều chuyện trong gia đình anh ta.

Trần Thương cũng là vô cùng bất lực.

Loại chuyện này, cũng không phải là chuyện hiếm thấy gì.

Nói thật thì, ở một thủ đô lớn như thế này, bạn không có tư cách bảo người ta cùng anh chịu khổ.

Nhưng người vì nghèo khó mà rời đi, thì cũng không có tư cách để hưởng thụ sự hạnh phú và phú quý về sau.

Trần Thương cười cười nói:

- Đi xem thử đi, còn về tương lai, ai mà nói chắc được chứ

Ngô Huy gật đầu.

Sau khi chuyện đã xử lý xong, Trần Thương nói:

- Anh trước tiên hãy giải quyết các vấn đề cá nhân.

- Tôi bên này có rất nhiều chuyện cần anh giải giúp đỡ.

Ngô Huy cảm kích gật đầu, rồi rời khỏi.

....

....

Trong những ngày tiếp theo, Trần Thương rất bận rộn.

Hiện tại, anh đã phát hiện chỗ tốt của việc có phòng làm việc riêng.

Nó thật sự rất thuận tiện

Ngoại trừ lão Mã, thì bình thường có rất ít người đến.

Hơn nữa, con người lão Mã cũng rất thức thời, biết rõ công việc gần đây của Trần Thương vô cùng bận rộn, ngoại trừ thỉnh thoảng đưa đến một ít thức ăn và trái cây, trên cơ bản cũng không quấy rầy, đồ vật bên trong cũng càng không lộn xộn.

Nghiên cứu Parkinson chuẩn bị đã đến một giai đoạn gây cấn.

Bây giờ, trong lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh, Parkinson đã trở thành chủ đề nóng bỏng nhất.

Dường như ở mỗi một bệnh viện và nghiên cứu cơ cấu khoa học đều đang phân công nhân viên thử nghiệm đột phá.

Dù sao, bản thân não người chính là một khu cấm, hàng năm các nghiên cứu cơ cấu khoa học đều chi tiền cho chuyện này nhiều đến đếm không hết.

Phàm là có chút đột phá, đều có thể mang lại lợi ích vô hạn.

Thế nhưng, dần dần, càng ngày càng nhiều người bắt đầu nghi ngờ và chất vấn tính chân thực và độ tin cậy của phẫu thuật trước đây của Trần Thương.

Liên tiếp các phẫu thuật trên động vật thất bại, khiến cho họ nản chí.

Dù sao phẫu thuật chữa trị Parkinson thật sự có thể sao?

Bàn tán trên mạng cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp, nhưng Trần Thương từ đầu đến cuối đều không lên tiếng.

Chương 1762: Con Cái Nhận Được Ban Thưởng

Bởi vì anh phát hiện mình cũng giống như là đang đi vào ngõ cụt.

Đó chính là nguyên nhân phát sinh bệnh Parkinson vẫn chưa tìm thấy.

Đột phá đồi thị ở vùng trung gian nhân bụng cũng là khó càng thêm khó

Chuyện này khiến cho Trần Thương như đang tiến vào bên trong vũng bùn

Rốt cuộc nên làm thế nào?

Mạch suy nghĩ của anh về nghiên cứu tiếp theo cũng lập tức bị đánh gãy.

Ngay sau khi Trần Thương làm phẫu thuật cắt bỏ khối u cho Quách Bảo Diệp, câu nói đột nhiên của Ngô Huy đã nhắc nhở anh.

- Có đôi lúc, chính là giống như cắt bỏ ruột thừa, cụ thể thì ruột thừa có tác dụng gì? Chúng ta vẫn chưa làm rõ được, nhưng cắt bỏ chắc chắc có thể làm giảm bớt triệu chứng trước mắt, như vậy là đủ rồi

- Bản thân y học là một ngành học đang phát triển, không thể chỉ cần một bước là đến, những chân lý y học kia cũng đã từng bị lật đổ liên tục

Sau khi nghe thấy câu nói này, Trần Thương lập tức bừng tỉnh

Đúng vậy! Bản thân anh đã lâm vào bên trong cạm bẫy chủ nghĩa hoàn mỹ.

Mình là một bác sĩ ngoại khoa có được hay không?

Tôi làm gì cần phải nghiên cứu rõ ràng bệnh lý sinh lý của Parkinson, tôi cần làm là trị bệnh cứu người, như vậy là đủ rồi

Sau khi hiểu rõ, hiện tại anh đã lập tức suy nghĩ rõ ràng.

Quay lại phòng làm việc, lúc Trần Thương chuẩn bị chế định phương án, đột nhiên nghĩ đến phần thưởng nhiệm vụ của mấy ngày trước.

Sau khi thu được, vì quá bận rộn nên Trần Thương chưa kịp nghiên cứu kỹ.

Một túi phúc màu vàng, một quyển sách kỹ năng màu vàng, hai kiện bảo bối này Trần Thương đã biết, nên không vội vàng mà mở ra

Thế nhưng... ban thưởng đặc biệt là cái gì?

Phân tích chiều sâu lại là cái gì?

Hai cái này chính là bí ẩn lớn nhất.

[Ban thưởng đặc biệt! Căn cứ vào nhu cầu lớn nhất trước mắt của túc chủ mà nhận được gói quà tương ứng! Có mở ra hay không?]

Trần Thương lập tức vui vẻ

Món đồ chơi này, là cẩm nang sao?

Khi quan trọng mở ra thì có thể phát hiện diệu kế gì.

Trần Thương không một chút do dự, trực tiếp lựa chọn kích hoạt.

[Đinh! Chúc mừng ngài, con của ngài sẽ nhận được một kỹ năng thiên phú hiện tại của ngài, nhưng ngẫu nhiên... Đinh! Chúc mừng ngài, con của ngài nhận được kĩ năng thiên phú: Đôi mắt hoàn mỹ!]

Trần Thương sửng sốt

WTF?

Đây là nhu cầu lớn nhất hiện tại của tôi sao?

Tôi để cho con tôi nhận được [Đôi mắt hoàn mỹ]?

Cái này... Lại là một đại gia nhiều tiền?

Nghĩ đến đây, Trần Thương có chút sửng sốt.

Ban thưởng đặc biệt, cứ... cứ như vậy mà mất rồi!?

Nhận được cái [Nhìn qua là không quên] cũng tốt...

Trần Thương không nhịn được thở dài.

Mặc dù không thu được manh mối liên quan đến Parkinson, nhưng... Để con cái nhận được ban thưởng, dường như vẫn được

Xem xét lâu dài, kỳ thực cái phần thưởng đặc biệt này ngược lại cũng tương đối tốt hơn.

Thế nhưng...Parkinson phải làm thế nào?

Trần Thương dời ánh mắt về phía phần thưởng kia.

Tương tự là [Phân tích chiều sâu] cũng tản ra ánh sáng màu vàng

Cái này có thể làm được gì?

[Phân tích chiều sâu, nhắc nhở: Đối với một loại bệnh tật nào đó, đầu đề, sau khi vấn đề tiến hành phân tích chiều sâu, có thể tiến hành tóm lược và tổ chức các tri thức rườm rà, khiến cho bạn nắm chắc và càng thêm khắc sâu hơn đối với các tri thức, đồng thời, sau khi tóm lược, có thể kích hoạt thanh tiến độ ban thương!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy, đột nhiên động lòng

[Phẫu thuật trị liệu Ngoại khoa Parkinson có thể phân tích chiều sâu không?]

[Đinh! Có thể! Nhắc nhở: Đề nghị ngài trước khi kích hoạt hãy đọc thêm nhiều sách vở và tư liệu liên quan, sau khi sử dụng phân tích chiều sâu, có thể thu được thanh tiến độ tương đối cao.]

Sắc mặt của Trần Thương lập tức vô cùng vui vẻ

Tôi là người đàn ông có thể nắm giữ [Nhìn qua là không quên]

Hơn nữa, mấy ngày nay, đám người Ngô Huy, Hồ Truyền Bang hình như đều lên mạng để thu thập toàn bộ tài liệu liên quan đến Parkinson đã tích tụ thành núi rồi

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Trần Thương dường như đều mất ăn mất ngủ.

Đọc sách... đọc sách...

Hiện tại, mỗi một quyển sách mà anh đang đọc đều là kinh nghiệm thanh tiến độ phong phú.

Trước không quan tâm đến việc đọc có hiểu hay không, học thuộc rồi tính tiếp

Thế là, bên trong phòng làm việc xuất hiện một màn khiến cho người khác cảm động.

Sáng sớm, giáo sư Trần đến sớm nhất, để đọc sách

Buổi tối, giáo sư Trần về muộn nhất, anh vẫn đang nghiên cứu.

Một màn này, quả thực khiến cho mọi người chấn động.

Nếu không giáo sư Trần thành công rồi

Chăm chỉ không đáng sợ, đáng sợ là, những người thiên phú tốt hơn bạn, ưu tú hơn bạn, người đẹp trai hơn bạn mà còn cố gắng hơn bạn

Đây mới là chuyện khiến cho người khác cảm thấy khó chịu nhất

Sự nỗ lực của Trần Thương, mọi người đều đang nhìn thấy ở trong mắt.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua

Cuối cùng, Trần Thương cảm thấy không sai biệt lắm, giờ phút này, anh quả quyết lựa chọn kích hoạt [phân tích chiều sâu].

.....

Sau khi Trần Thương lựa chọn kích hoạt [phân tích chiều sâu]

Ngay sau đó, anh đột nhiên cảm thấy trong đầu bắt đầu chuyển động.

Không sai, loại cảm giác này giống như chân đạp vào ga của chiếc ô tô, tốc độ trực tiếp bay lên

Kích thích

Nhưng, cảm giác này duy trì không bao lâu, ngay sau đó, Trần Thương cảm nhận được, trong đầu của anh hỗn độn một đống tri thức lớn liên quan đến Parkinson.

Sau đó, anh bắt đầu cẩn thận sắp xếp thành các loại khác nhau.

Loại cảm giác này không thoải mái như thế

Nhưng sự giúp đỡ của loại phân tích chiều sâu này đã xuất hiện.

Đây là một loại phương pháp phân tích giúp người ta tiếp thu nhanh.

Trong quá trình tóm lược tri thức, khiến cho Trần Thương có một hệ thống tổng hợp nhận biết đối với các loại như Parkinson, đồi thị nhân bụng trung gian, phẫu thuật...

Dần dần, cuối cùng, anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

[Đinh! Thanh tiến độ Parkinson: 27%!]

Trần Thương lập tức vui mừng

Thanh tiến độ này quen thuộc đến lạ người

Thanh tiến độ này không khác gì so với thanh tiến độ của kỹ thuật tim ngừng đập và kỹ thuật động mạch vành bắc cầu.

Nếu như là như vậy... Chuyện này có ý nghĩa, Trần Thương chỉ cần đến 30%, chắc chắn sẽ có một thu hoạch không thể ngờ đến

Thế nhưng... Làm sao có thể nâng cao thanh tiến độ đây?

Nghĩ đến đây, Trần Thương rơi vào trầm tư...

Đúng rồi, nếu đã là Parkinson, bản thân có thể lấy được tiến triển, vậy nhất định là phẫu thuật rồi

Bây giờ, thứ duy nhất mà Trần Thương có thể lấy ra được, cũng chính là phẫu thuật

Đánh quái thăng cấp

Thế nhưng... Không có bệnh nhân để mình làm

Làm sao bây giờ?

Trần Thương đột nhiên nhanh trí.

Đúng rồi...

Người sống, mình không dám làm.

Thế nhưng... Chuột bốn chân thì có cả đống.

Trần Thương cảm thấy, thông qua làm trên người chuột, làm phẫu thuật Parkinson bằng mô hình sách cũ, có thể nâng cao thanh tiến độ hay không?

Sau khi nghĩ đến đây, Trần Thương tựa như đã tìm thấy con đường kinh nghiệm tối đa không thể quay lại.

Anh tranh thủ thời gian đứng lên rời khỏi, cầm điện thoại lên gọi cho Tiêu Nhuận Phương.

- Chủ nhiệm Tiêu, tôi cần mô hình chuột nâu của Parkinson...

Mấy ngày nay, Tiêu Nhuận Phương cũng đang nghĩ đến chuyện này, dù sao nếu như Parkinson được nghiên cứu thành công, đây chắc chắn là một kế hoạch to lớn

Vì thế, sau khi nghe thấy Trần Thương chủ động liên hệ với mình, trong lòng của bà ta lập tức ngạc nhiên mừng rỡ

Cậu ấy cần mô hình chuột Parkinson?

Xem ra Trần Thương cuối cùng cũng có hành động rồi

Chương 1763: Đây, Là Một Vấn Đề Nan Giải

Nghĩ đến đây, Tiêu Nhuận Phương liền vội vàng nói:

- Được, không thành vấn đề, tôi cho người liên hệ với cậu

Cúp điện thoại, Tiêu Nhuận Phương lập tức gọi điện liên lạc, tìm tới tìm lui, một nơi thích hợp nhất vẫn là Trung tâm thí nghiệm Viện y học Hiệp Hòa.

Viện y học Hiệp Hòa cũng là Học viện khoa học y tế của Trung Quốc.

Trung tâm Viện Y học thí nghiệm Hòa Hiệp có một khu thí nghiệm ở khu Phòng Sơn, chuyên môn làm thí nghiệm động vật lâm sàng và nghiên cứu.

Tề Khải là người phụ trách bên trong căn cứ thí nghiệm này, bản thân ông ta cũng làm nghiên cứu lâm sàng.

Sau khi biết Trần thương cần mô hình chuột nâu, Tề Khải đương nhiên là vô cùng quan tâm đến chuyện này.

Hơn nữa, viện trưởng Tiêu nói như thế nào:

- Bất kể chi phí, toàn lực ủng hộ, hoàn toàn phối hợp! Tùy lúc liên hệ

Mười sáu chữ này, khiến cho người nghe ngay lập tức cảm nhận được phía sau có bao nhiêu năng lượng.

Tề Khải nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nói chuyện trực tiếp thì sẽ tốt hơn, liền gọi điện thoại cho Trần Thương:

- Chào cậu, giáo sư Trần, tôi là Tề Khải, chủ nhiệm của Trung tâm thí nghiệm Viện Khoa học Y tế Trung Quốc ở khu Phòng Sơn, bộ trưởng Tiêu nói tôi liên hệ với cậu.

Trần Thương sau khi biết được, lập tức gật đầu:

- Chào anh, chủ nhiệm Tề, chuyện lần này thực sự là làm phiền anh rồi.

Tề Khải cười cười:

- Nói chuyện khách sao gì chứ, chuyện lần này tôi cũng đã nghe nói một chút, Parkinson là một vấn đề khó, cho dù là tổ mô tạo của chúng tôi cũng tốn không ít sức lực! Nếu như cậu thực sự có thể làm rõ ràng chuyện này, tiến độ công việc của chúng tôi, cũng có thể trợ giúp rất lớn đối với đối gới việc nghiên cứu Parkinson

Sau khi Trần Thương nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên

Đúng vậy

Tạo mô hình Parkinson

Cái gì là tạo mô hình thí nghiệm?

Chính là mang một vật thí nghiệm bình thường, ví dụ như là chuột nâu Wistar thường thấy, thông qua các loại phương pháp, để loại chuột này trở thành chuột nâu Parkinson

Đây chính là bước đầu tiên của thí nghiệm động vật: Tạo mô hình

Thực ra, chi phí của một con chuột nâu Wistar thành công tạo mô hình cũng không thấp.

Sau khi Trần Thương nghĩ đến đây, đột nhiên nảy ra ý hay

Quá trình tạo mô hình... có thể gia tăng thanh tốc độ hay không?

Nghĩ đến đây, Trần Thương liền nói:

- Chủ nhiệm Tề, bây giờ tôi liền qua đó, tôi muốn quan sát quá trình tạo mô hình động vật, có tiện hay không?

Tề Khải nghe xong, không từ chối, theo lý mà nói, tạo mô hình thật ra là thao tác nòng cốt.

Lấy một ví dụ, một con chuột bình thường chỉ cần vài tệ, nhưng, một khi đã tạo mô hình thành công, đừng thấy con chuột này khiếm khuyết, nhưng giá trị của nó đã tăng vọt thẳng tiến, đến mấy trăm hoặc ngàn tệ cũng không phải không thể nào

Mà quá trình nòng cốt của tạo mô hình, đây chính là cơ mật quan trọng.

Say khi Trần Thương đưa ra yêu cầu này, Tề Khải cũng không từ chối.

- Được, cậu đến rồi tôi sẽ đích thân tạo mô hình cho cậu xem

Chính như Tiêu Nhuận Phương nói, thật sự bất kể chi phí, không tiếc giá tiền, toàn lực ủng hộ và hoàn toàn phối hợp

Trần Thương không nghĩ đến đối phương sẽ đồng ý quả quyết như thế, ngạc nhiên mừng rỡ, vô cùng cảm kích

- Vậy... Thực là ngại quá, cảm ơn chủ nhiệm Tề! Bây giờ tôi liền xuất phát

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương thêm wechat của Tề Khải.

Dựa theo địa chỉ mà đối phương gửi qua, nhanh chóng xuất phát

Đây là một khu viên thí nghiệm chiếm diện tích hơn 400 mẫu.

Kiến trúc xung quanh rất mới, vừa xem qua là biết mới thi công hoàn thành chưa được bao lâu.

Sau khi Trần Thương đến cổng, Tề Khải đã đứng ở cổng chờ đợi.

Sau khi thông qua gác cổng, anh đi vào trong khu vực thí nghiệm.

Đây là một căn cứ thí nghiệm hiện đại hóa.

Trần Thương nói với Tề Khải:

- Chủ nhiệm Tề, thực sự là quá làm phiền anh rồi, còn muốn đến bảo tàng bí mật của anh... Thật là ngại quá

Tề Khải cười cười:

- Đều là làm cống hiến cho quốc gia, phân biệt cậu tôi anh làm gì chứ.

- Hơn nữa, bản thân mặt cuối cùng của thí nghiệm động vật chính là trợ giúp nhân thể, đánh hạ bệnh tật.

- Vì vậy, đây cũng là việc mà tôi cần làm, nói những chuyện khách sáo, cũng là khách sáo rồi

Hai người kết bạn mà đi, đến bên trong căn cứ chuột nâu Parkinson, Tề Khải giới thiệu:

- Cậu xem, đây đều là những mô hình tạo chuột nâu Parkinson rung động tê liệt thành công

Trần Thương rõ ràng nhìn thấy những con chuột nâu này đi lại khác thường, hành động chậm chạp, có con thì tứ chi rung động

Sau khi nhìn thấy những con chuột nâu này, anh cảm giác vô cùng hứng thú

Làm sao lại làm được?

Đột nhiên, Trần Thương hỏi:

- Chủ nhiệm Tề, triệu chứng chủ yếu của Parkinson là: Đứng im tính rung động, cơ tê cứng, hành động chậm chạp, tư thế mất cân bằng không quá hỗn loạn, chủ yếu mà mấy biểu hiện này.

- Tạo mô hình của chúng ta có thể chính xác với các triệu chứng không?

Một câu nói, khiến cho Tề Khải đột nhiên sững sờ, ông ta cười cười xấu hổ:

- Chuyện này... Là một vấn đề nan giải

…….

Lời nói của Trần Thương lúc trước Tề Khải căn bản chưa từng nghiêm túc suy nghĩ qua.

Nếu như là ngành nghề khác hỏi đến, thậm chí sẽ cảm thấy ngây thơ và buồn cười.

Bởi vì một loại bệnh tật không phải là tổng hợp các loại biểu hiện này sao?

Thế nhưng, hôm nay lại không giống

Trần Thương là ai, đây là một phúc tinh mới của lĩnh vực Ngoại khoa Thần kinh, hơn nữa còn là trụ cột của Y học Trung Quốc trong tương lai

Nếu không thì Tiêu Nhuận Phương sẽ không ưu ái như thế?

Cái gì gọi là bất kể chi phí và hoàn toàn phối hợp

Tề Khải nghe thấy câu nói của Trần Thương, ông ta bắt đầu nhớ lại và suy nghĩ

Đứng im tính rung động, cơ tê cứng, vận động chậm chạp... vân vân, có thể tách ra để tạo mô hình hay không?

Ý nghĩa của tách ra là ở đâu?

Nghĩ đến đây, Tề Khải nhìn qua Trần Thương, tò mò hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu cảm thấy ý nghĩa của tách ra để tạo mô hình lớn lắm không?

Trần Thương gật đầu

Anh là người đã có ngàn vạn lần kinh nghiệm lâm sàng đối với phẫu thuật Parkinson nhân thể.

Anh nhớ rõ ràng, chế tạo nhằm vào tổn thương Parkinson, chắc chắn không chỉ đơn giản là một chỗ.

Đây là cần phải lựa chọn sử dụng các khu vực khác nhau để xây dựng tổn thương.

Việc lựa chịn mục tiêu sinh học của Parkinson cũng giống như vậy.

Nhân ngoài của đồi thị đối chiếu có hiệu quả với chứng rung động và cứng ngắc, nhưng không có hiệu quả nhất định đối với vận động chậm chạp.

Bộ phận bên trong của cầu nhạt có tác dụng hữu hiệu đối với cứng ngắc và vận động chậm chạp, sau đó là rung động

Mà tương tự, đều là nhân bụng trung gian của đồi thị, vị trí cụ thể mà Trần Thương cần làm phẫu thuật chế tạo tổn thương cũng khác biệt

Nghe thấy câu nói của Tề Khải, Trần Thương gật đầu nói:

- Ừm, có chỗ khác biệt

- Lúc tôi làm phẫu thuật cho bệnh nhân, bản thân chủ nhiệm Chu Hoành Quang cũng là biểu hiện Parkinson đứng im tính rung động, tôi lựa chọn chính là đồi thị của nhân bụng trung gian, hiệu quả của phẫu thuật rõ ràng

- Vì thế, tôi đoán là, phải chăng có thể nhằm vào xây dựng mô hình chuột nâu?

Nghe thấy câu nói của Trần Thương, Tề Khải thông suốt:

- Ý nghĩ của giáo sư Trần rất có tính xây dựng

- Đi thôi, phía trước chính là phòng làm việc của tôi, vào thăm quan một chút

Trần Thương gật đầu, có chút ít hưng phấn và mong đợi.

Chương 1764: Thanh Tiến Độ Tăng Lên

Sau khi Tề Khải mặc quần áo chỉnh tề, nói với Trần Thương:

- Quá trình tạo mô hình của chúng tôi thực ra cũng là căn cứ vào kiến thức y học để tiến hành

- Chủ yếu vẫn là căn cứ vào bệnh ký đặc thù: thiếu tế bào thần kinh dopamine màu đen, và sự xuất hiện của các thể bao gồm tế bào chất - thể Lewy.

- Dưới những tác dụng kết hợp này, dẫn đến phát sinh Parkinson, thực ra cũng chính là một kết quả: cán cân Acetylcholine và dopamine mất cân bằng, acetylcholine tăng nhanh, dopamine giảm bớt dẫn đến.

Trần Thương gật đầu.

Trạng thái bệnh lý này, anh cũng biết rõ.

Phương án trị liệu chủ yếu trước mắt là thuốc dopamine, hoặc bài tiết ức chế acetylcholine, hình thành một cân bằng mới.

Thế nhưng... Hiệu quả rất thấp

Tề Khải vừa điều khiển vừa giới thiệu kỹ càng.

- Thực ra, máy móc này chủ yếu là đo đạc dopamine.

- Lúc dopamine có thể sinh ra tế bào thần kinh, số lượng và hình thái đều bình thường, thời gian tuổi trẻ bắt đầu từng bước giảm bớt mang tính lựa chọn, làm giảm bớt đo đạc đến 50%, liền có thể xuất hiện các loại phản ứng, hơn nữa, là thông qua phương pháp kiển tra đo lường của thần kinh hóa học và thần kinh sinh lý học để đến trị số này, cậu nhìn... Chính là như thế

- Mô hình này, có thể biểu hiện hình thành của thể Lewy.

- Đúng rồi, cái này, chúng ta có thể kiểm tra đo lường tính di truyền

- Món đồ chơi này, là kỹ năng độc nhất của chúng tôi, ở nước ngoài, cho dù là bên nước Mỹ cũng không có dạng kỹ thuật như thế này

....

Lúc giới thiệu máy móc và thành quả, Tề Khải vô cùng hưng phấn và kiêu ngạo

Đây là mục tiêu mà cả đời này ông ta theo đuổi.

Lúc tạo mô hình, Tề Khải rất nghiêm túc, học sinh ở bên cạnh cũng giúp đỡ cho ông ta.

Tề Khải làm cũng không phải rất phí sức.

Con chuột nhỏ đã bị gây tê, nằm ở phía trên mặc người chém giết, nghĩ đến chỉ cần ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy bản thân chính là chuột nâu Parkinson cau quý, nó chắc rất vui vẻ.

Dù sao giá trị của bản thân cũng gấp mấy trăm lần

Đáng tiếc chuyện này không phải bản thân nó có thể quyết định được.

Tề Khải nói:

- Bây giờ chúng ta chủ yếu sử dụng là tiêm Oxidopamine (hay còn gọi là 6-hydroxydopamine hoặc 2,4-5 trihydroxyphenrthylamine) vào đường đen hoặc vào trong tiềm não của chuột nâu

- Đây là phương pháp chế phẩm cổ điển

Trong lúc nói chuyện, bắt đầu thao tác.

Sau đó, ông ta tiếp tục nói:

- Còn có một loại, mới xuất hiện trong những năm gần đây, gọi là cho ăn bằng ống MPTP.

Thời gian một buổi chiều, Trần Thương đã chứng kiến mấy loại phương pháp tạo mô hình

Học thức của chủ nhiệm Tề Khải thật rất uyên bác

Đã nói cho Trần Thương rất nhiều cấu tạo và tình huống sinh lý bệnh lý liên quan đến chuột nâu, có thể nói là thu được lợi ích không nhỏ

Ngay tại lúc Trần Thương chuẩn bị rời khỏi, anh đột nhiên kinh ngạc phát hiện:

Thanh tiến độ của bản thân đã tăng lên một điểm

Mặc dù chỉ có 1 điểm.

Thế nhưng như vậy đã đủ để cho Trần Thương ngạc nhiên mừng rỡ.

[Thanh tiến độ Parkinson: 28%!]

Có thu hoạch, anh đương nhiên vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

Ngày hôm sau, Trần Thương tiếp tục đến

Tương tự, tăng thêm 1 điểm

Liên tục thời gian mấy ngày, bản thân Trần Thương đã có thể chế mô hình đơn giản

Dao mổ của Trần Thương cuối cùng đưa về phía chuột nâu

Giờ phút này, chuột nâu ngã xuống rất bình an.

Thế nhưng... Kèm theo một âm thanh thanh thúy nhắc nhở vang lên.

Trần Thương ngạc nhiên phát hiện.

Thanh tiến độ của bản thân đã đạt đến 30

[Đinh! Chúc mừng ngài, thanh tiến độ Parkinson đã đến 30%, nhận được ban thưởng: Tạo mô hình tiêm vào các mặt định vị chính xác

Kèm theo một trận âm thanh nhắc nhở vang lên.

Trần Thương trực tiếp sửng sốt

Tạo... tạo... tạo mô hình?

Mẹ nó...

Thứ tôi muốn nhận được căn bản không phải là cái này.

Trần Thương khóc không ra nước mắt.

Tôi muốn cứu là người.

Không phải là chuột

Thế nhưng... Sau Trần Thương xem hoàn chỉnh kỹ thuật này, anh sửng sốt

Đây lại là một loại thủ pháp tinh chuẩn tạo mô hình của động vật, cũng là một loại thủ pháp điều trị cơ thể người

Đây là một loại phương pháp đồng thời tiến hành nội ngoại khoa.

Đối với tạo mô hình mà nói, là cần sử dụng bao gồm các mặt kỹ thuật định hướng, phương pháp đem MPTP (đây là một loại hóa chất phức tạp, 1-metyl- 4-phenyl- 1,2,3,6- tetrahydropyridine) bao gồm các mặt định hướng tiêm vào trong não.

Sau khi Trần Thương biết được, lúc này, anh mới vui mừng lên.

Có lẽ... Đây không chỉ có thể tạo mô hình cho động vật, mà còn có thể sử dụng cho người?

Giống như ngày thường, Trần Thương nói với chủ nhiệm Tề, tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Tề, nếu như nghiên cứu ra được định hướng, ví dụ như những mô hình chuột nâu đứng im tính rung động đơn giản, cơ tê cứng đơn giản, hoặc mất căn bằng đơn giản, thì sẽ như thế nào?

Tề Khải không nhịn được cười nói:

- Đây... vậy thì là lợi hại rồi

- Đây chính là kỹ thuật nòng cốt

- Nếu như là thực hiện loại kỹ thuật kia, chúng ta có thể tăng lên một cấp bậc đối với nghiên cứu Parkinson

- Thậm chí sẽ trực tiếp tăng tốc đối với nghiên cứu Parkinson

- Chuyện này, có thể là một công trình lớn mang tính lịch sử, ngày đó sau khi cậu nói, tôi trở về nghiên cứu một chút, chuyện này... Không phải là không thể nào, thế nhưng... Quá khó rồi

Trần Thương cười cười:

- Chủ nhiệm Tề, ông nhìn mấy con chuột này của tôi, có lẽ đều là đứng im tính rung động, ông có tin không?

.....

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, Tề Khải lập tức sửng sốt, sau đó ông ta đột nhiên nở nụ cười:

- Theo lý thuyết, việc tạo mô hình một loại triệu chứng vẫn làm được

Tề Khải là một người làm việc nghiên cứu khoa học hợp cách, mấy ngày trước sau khi Trần Thương đưa ra những triệu chứng đơn thức Parkinson của chuột nâu, ông ta bắt đầu đọc qua đủ các loại tư liệu.

Vừa tra được, thật sự đã khiến cho hai mắt của Tề Khải tỏa sáng

Bởi vì ông ta phát hiện, sau khi nghiên cứu ra triệu chứng đơn của chuột nâu Parkinson, hiệu quả sẽ vượt xa những đám chuột này

Đặc biệt là loại này có thể khống chế tính tạo mô hình

Bởi vì cơ chế phát bệnh của Parkinson hiện tại vẫn chưa rõ ràng, chỉ có thể thông qua biểu hiện của bệnh lý để đẩy ngược lại

Thế nhưng nếu đẩy ngược lại, thì chỉ đơn giản là xuất hiện Lewy, và sự thiếu hụt dopamine của con đường thể vân đen.

Nguyên nhân không rõ

Thế nhưng, nếu như tập trung nghiên cứu từng loại triệu chứng bệnh trên chuột nâu, liệu sẽ có phát hiện đặc biệt hay không?

Tề Khải đều đã thảo luận cùng với rất nhiều đồng nghiệp, bao gồm cả những đại lão đỉnh cấp ở nước ngoài, đạt được kết luận rất đơn giản:

- Đây là một xu thế và phương hướng, thế nhưng... Căn bản là không thể nào, trên lý luận thì có thể thành lập, nhưng việc tạo mô hình của chúng ta vẫn còn chưa chính xác! Cho dù là thông qua liềm của chuột nâu và tiêm thuốc vào trong tiền não thắt. Hoặc thông qua cho ăn bằng ống pháp tiến hành tinh chuẩn MPTP đối với mô hình động vật. Hai loại phương pháp mô hình chế phẩm đều không thể nào thu được triệu chứng đơn của mô hình Parkinson

Tề Khải cười nói:

- Không thể phủ nhận, đây là một hy vọng, nếu như triệu chứng đơn thức của mô hình chuột nâu Parkinson xuất hiện, tôi tin là... Nghiên cứu khoa học của chúng ta sẽ sớm hơn rất nhiều

Những ngày này, sau khi ở chung với Trần Thương, Tề Khải đánh giá rất cao đối với anh, độ thiện cảm cũng trực tiếp tăng lên khoảng 30.

Đây thuộc về một trình độ nhóm hợp tác

Chương 1765: Chịu Khổ Trong Khổ, Mới Là Chuột Trong Chuột

- Thế nhưng, chuyện này đồng thời không thực tế

Sau khi Trần Thương nghe xong, ánh mắt anh sáng lên, nếu như triệu chứng đơn thức chuột nâu Parkinson thành công nghiên cứu ra có thể đẩy mạnh phát triển, đây chắc chắn là một tin tốt

Trần Thương nghe thấy Tề Khải vừa cười vừa nói không thực tế, cũng không tức giận, mà là mỉm cười

- Được rồi, chủ nhiệm Tề, vậy tôi về trước đây, ngày mai lại đến thăm hỏi

Tề Khải lập tức cười nói:

- Ừm, chú ý an toàn, à đúng rồi, xe tôi đưa cho cậu hãy làm giấy thông hành, cái này cho cậu.

Nói xong, Tề Khải đưa một tấm thẻ công tác cho Trần Thương:

- Cất cho kỹ, cái đồ chơi này không phát nhiều đâu.

Trần Thương nhận lấy xem, thẻ công tác màu xanh, phía trên có thẻ quẹt, có thể mở cổng của phòng thí nghiệm.

Trần Thương lập tức ngạc nhiên cười cười:

- Cảm ơn chủ nhiệm Tề, ông yên tâm đối với tôi như vậy, cẩn thận tôi đem chuột nâu bảo bối của ông mang về nhà

Tề Khải lập tức vui vẻ:

- Giáo sư Trần, nói câu thật lòng, cậu thực sự là thiên phú bẩm sinh, tôi không nghĩ đến một bác sĩ lâm sàng như cậu, trình đọi tạo mô hình và thiên phú lại cao như thế

- Tôi còn đang muốn kéo cậu qua đây để làm phụ tá cho tôi

- Như thế nào? Suy nghĩ thử xem, thực ra tiếp xúc với chuột, so với tiếp xúc với người còn tiết kiệm tâm sức hơn nhiều

Trần Thương cười lên.

Lời nói này không giả.

Không khí và hoàn cảnh làm việc của toàn bộ khu viên thí nghiệm, tất cả mọi người đều rất thích.

Nhưng Trần Thương thích nhất vẫn là nuôi dưỡng những thứ thực dụng như gà vịt dê bò heo thỏ ở khu D.

- Chủ nhiệm Tề, nếu như ông đem cho tôi một chú thỏ ở khu D, tôi sẽ suy nghĩ làm cùng ông một ngày

- Đi đi đi! Đi nhanh lên

Thế nhưng, chủ nhiệm Tề vẫn nói trợ lý đưa đên vài cân trứng gà:

- Mang về bồi bổ.

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Mẹ nó, có rõ ràng như thế sao?

Chủ nhiệm Tề vỗ vào bả vai của Trần Thương:

- Đều là người từng trải

Khuôn mặt của Trần Thương lập tức đỏ lên, lái xe rời đi.

Viên khu thí nghiệm ở Phòng Sơn, cách nội thành một khoảng đường đi, lái xe cũng thuận tiện hơn.

Giấy thông hành này là Trần Thương không nghĩ đến.

Giấy phép chiếc xe hiện tại của Trần Thương là ở nói khác, trên cơ bản Nhị Hoàn thường bị cản lại, nếu khôn phải là giấy thông hành đặc biệt, bình thường lái xe vào Nhị Hoàn thực sự rất phức tạp

Thế nhưng, chiếc xe Panamera hiện tại này của Trần Thương đac không còn là chiếc xe và giấy phép trân quý nhất của anh.

Mà trên chiếc xe của anh đã đầy ấp một đống giấy thông hành.

Ví dụ như quân đội thủ đô, Trung Nam Hải... các loại, rất nhiều nơi xe của Trần Thương cơ bản đều không bị cản trở

Dù sao, những nơi này lái chiếc Panamera thực sự không nhiều, hơn nữa còn là giấy phép bom 66666, người bình thường thì ai lại lái chiếc xe này đi rêu rao.

Lúc bắt đầu mọi người cảm thấy Trần Thương khá rêu rao, sau đó phát hiện... hóa ra giáo sư Trần không có tiền để đổi xe

So sánh với những giấy thông hành này, chiếc xe này thực sự là quá thấp điệu rồi

Sau khi lái xe về đến nhà, Trần Thương liền bắt nồi nước nấu cơm.

Trứng gà của nhà này nuôi chắc hẳn mùi vị rất ngon nhỉ?

Đột nhiên, Trần Thương có điều suy nghĩ.

Điểm kích trứng gà.

Lập tức một trận thông tin xuất hiện:

[Một trái trứng dinh dưỡng phong phú, đây là quả trứng của một con gà đã lớn lên bằng ngũ cốc hoa màu!]

Hại

Được đó?

Trần Thương đột nhiên phát hiện, bản thân thực sự là đã coi nhẹ rất nhiều chi tiết trong cuộc sống.

Sau khi Tần Duyệt trở về, lúc nhìn thấy Trần Thương, sắc mặt lập tức vui vẻ.

- Tiểu tặc, rốt cuộc anh cũng biết về nhà rồi

Mấy ngày nay, ngày nào Trần Thương cũng trở về khá trễ, Tần Duyệt đều không nhìn thấy

Lúc này, cả bàn đồ ăn thơm nức mũi đã làm xong

Trần Thương vội vàng nói:

- Rửa tay ăn cơm

Tần Duyệt híp mắt, nhíu mũi lại, khuôn mặt nghịch ngợm nói:

- Ăn gì mà ăn

- Anh rốt cuộc là soái ca ở phương nào, còn không mau hiện nguyên hình, khoanh tay đi ngủ

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Bó tay cái gì?

Tần Duyệt ngẩng đầu lên, đỏ mặt:

- Đi ngủ! Không phải chịu trói

Trần Thương lập tức cười lên:

- Em đó, suốt ngày học mấy thứ lung tung này ở đâu không?

- Ăn cơm trước

Tần Duyệt thấy thế, vội vàng bĩu môi:

- Thôi đi! Thôi đi! Em không ăn cái này

....

....

Chủ nhiệm Tề có tổ của chính mình ở khu viên thí nghiệm, ngày nào không muốn về nhà, thì sẽ nán lại ở chỗ này.

Thỉnh thoảng sẽ dẫn theo học sinh mổ gà lấy trứng, hoặc là kiểm tra dê làm thành xiên.

Đương nhiên, bình thường động vật làm thí nghiệm đều sẽ có đường tắt xử lý đặc biệt.

Cái này cũng không thể ăn

Lúc Trần Thương đi học, từ trước đến giờ đều không dám ăn thịt thỏ ở căn-teen của trường học, luôn luôn lo lắng trung tâm thí nghiệm và chủ nhà ăn có giao dịch tư gì đó

Lão Tề là một người cuồng công việc, rất có nghiên cứu đối với thí nghiệm động vật.

Tạo mô hình cần thời gian mấy tiếng đồng hồ.

Sáng sớm ngày hôm sau, chủ nhiệm Tề cũng giống như ngày thường, sáng sớm đã đi đến phòng thí nghiệm, quan sát tạo mô hình chuột cải tiến của hôm qua.

Các học sinh đều biết rõ thói quen của chủ nhiệm Tề, nên sáng sớm đã đi theo sau.

Sau khi Tề Khải đi vào, phát hiện chuột tạo mô hình hôm qua đã chết vài con, các học sinh đã sớm xử lý.

Lúc Trần Thương nhìn thấy bọn họ xử lý, nhìn thấy trong miệng bọn họ còn nói ráng lên, Trần Thương còn hỏi qua các học sinh một vấn đề:

- Lúc mọi người xử lý, vừa rồi là... đang đọc thầm Chú Đại Bi sao? Hay Chú Vãng Sinh?

Học sinh sững sờ, lắc đầu:

- Không phải, tôi là đang nói, nếm trải khổ trong khổ, mới là chuột trong chuột

Đúng vậy

Không có chuột sống, hoặc tự mình chết, hoặc tao giúp mày chết, nói tóm lại là chỉ có một con đường như thế.

Giá trị bản thân của nó không được tăng lên, khôg đáng một đồng.

Cũng giống như trước khi thành công, không từ bỏ, nếu không nhất định sẽ phí công.

Trần Thương đột nhiên cảm thấy, cả đời này của con chuột, cũng thật là sống đầu đường xó chợ.

Cũng giống như một vị tiến sĩ thực tập sinh kia nói: Nến trải khổ trong khổ, mới là chuột trong chuột.

....

Chủ nhiệm Tề giống như ngày thường, bắt đầu kiểm tra xác suất thành công của tạo hình hôm qua.

Học sinh ở một bên làm thống kê

- Số hiệu PD20102131, triệu chứng: đứng im tính rung động 9 phần, cơ tê cứng 0 phần, hành động chậm chạm 0 phần...

Ánh mắt của Tề Khải sáng lên:

- Đây là một tạo mô hình PD một triệu chứng?

Học sinh liền vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy

Tề Khải nghe xong, lập tức vui vẻ lên:

- Xem ra nghiên cứu của tôi vẫn có thể dùng được

Các học sinh đồng loạt khen ngợi:

- Thầy giáo lợi hại!

- Đúng đó, thầy Tề, thầy làm thế nào được vậy ạ

Tề Khải rất hưởng thụ cảm giác giác này, nhàn nhạt cười cười:

- Tiếp tục kiểm tra các mẫu khác.

- Số hiệu PD20102132, triệu chứng: đứng im tính rung động 9 phần, cơ tê cứng 0 phần, hành động chậm chạp 0 phần...

- Số hiệu: PD20102133... đứng im tính rung động đơn giản

Số hiệu PD20102135

Kèm theo kiểm tra, các nhân viên công tác liên tục nói, tất cả mọi người ở hiện trường đều nín thở

Tề Khải cảm thấy da đầu của bản thân tê dại

Tôi... Tôi lại làm được tạo mô hình chuột nâu một triệu chứng của hội chứng Parkinson?

Nghĩ đến đây, hô hấp của Tề Khải dồn dập.

Chương 1766: Giáo Sư Trần Tuyệt Nhất

Nhìn chằm chằm vào đám chuột nâu xinh đẹp gợi cảm đáng yêu này, hai mắt ông ta sáng lên

Tôi lại lợi hại như thế sao?

Không chỉ có bản thân lão Tề vui sướng như vậy.

Mọi người xung quanh cũng đều rất hưng phấn.

Các học sinh cũng rất kích động.

Dù sao chắc chắn đây được xem như là thành quả không tầm thường.

Tạo mô hình chuột nâu Parkinson một triệu chứng, cuối cùng cũng có một lần tiến triển đột phá

Mọi người lại lần nữa kêu hò khen ngợi.

- Thầy ơi, cái này thầy làm sao được thế ạ?

- Đúng vậy đó, đây chắc chắn là một lần đột phá ghê gớm

- Em dám cam đoan, năm nay thầy dựa vào cái này, nếu như tiếp theo có thể nghiên cứu ra được, ba giải thưởng lớn chắn chắc sẽ không có bất kỳ vấn đề gì

- Tán thành, thầy ơi, thầy thật quá lợi hại rồi

Nghe thấy học sinh thổi phồng, lão Tề lần này thực sự xúc động

Ông trời ơi

Tôi... lão Tề, cuối cùng cũng sắp đón được thời khắc vinh quang của cuộc đời này sao?

Đúng rồi

Ghi chép thí nghiệm tạo mô hình của ngày hôm qua.

Ông ta liền vội vàng đứng dậy:

- Tiểu Hà, mang ghi chép thí nghiệm của tôi đến đây, để tôi xem quá trình tạo mô hình của ngày hôm qua

Tề Khải đột nhiên nghĩ không ra hôm qua bản thân đã làm cái gì

Nhất định là do tuổi của chính mình đã lớn rồi, vừa mới kích động, liền quên mất

Ngay lúc này, một học sinh của Tề Khải đột nhiên nói:

- Thầy ơi... Cái này... Cái này hình như là nhầm lẫn rồi ạ

Tề Khải lập tức sững sờ:

- Cái gì nhầm lẫn rồi?

Học sinh cười cười ngại ngùng:

- Thầy, một đám chuột nâu này, hình như là mô hình chuột nâu giáo sư Trần tạo...

- Của thầy là ở bên cạnh... Lúc nãy là Tiểu Trương nhầm lẫn rồi.

Tiểu Trương nghe xong, vội vàng nói:

- Đây là của thầy mà?

Học sinh nọ khụ khụ một tiếng:

- Thầy ơi, thầy quên là thầy đã chủ động đổi cho giáo sư Trần sao?

Lập tức, bên trong căn phòng rơi vào im lặng.

Tề Khải nhìn vào các loại tạo mô hình chuột nâu Parkinson thành công kia.

Có rung động, có hành động chậm chạp, có cơ tê cứng, còn có một con dáng đi không ổn định, vừa đi vừa ngã...

Cảnh này, hài hòa cỡ nào...

Tề Khải đang nhìn, há miệng, chậm chạp không nói gì.

Các học sinh xung quanh cũng đều sửng sốt

Bọn họ lúng túng gãi gãi đầu, không biết nên an ủi thế nào.

Tề Khải thở dài.

Thời khắc vinh quang của đời mình, chỉ kéo dài chưa đến 10 phút đã tan vỡ.

Vào lúc này, Tiểu Hà đưa ghi chép thực nghiệm của thầy ra.

- Thầy ơi, ghi chép thí nghiệm của thầy

Trong mắt Tề Khải toàn là oan ức:

- Không xem nữa, không xem nữa

Quá ức hiếp người rồi.

Tôi dễ dàng sao

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng Tề Khải an tâm hơn nhiều

Đúng rồi...

Mình nói mà, bản thân mình làm gì mà lợi hại như thế chứ

Cảm giác cá ướp muối mặc dù không tốt, nhưng quý ở tấm lòng.

Thế nhưng, Tề Khải đột nhiên mở to mắt.

Nhìn vào đám tạo mô hình chuột nâu thành công này của Trần Thương, kịp phản ứng một chuyện.

Bất kể chuột nâu này là do ai làm, chắc chắn là mô hình chuột Parkinson một triệu chứng đã thành công rồi.

Đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Tề Khải đột nhiên nhớ lại câu nói trước khi đi của Trần Thương ngày hôm qua:

- Chủ nhiệm Tề, ông nhìn mấy con chuột này của tôi, có lẽ đều là đứng im tính rung động, ông tin không?

Vấn đề này ngay hiện tại cứ quanh quẩn trong đầu của Tề Khải

Rất lâu không thể tản đi

Chuyện này... Đây cũng quá lợi hại rồi?

Tất cả những chuyện này đều không phải trùng hợp.

Đây đều là thực lực

Nghĩ đến đây, trong lòng Tề Khải đột nhiên cảm thấy chấn động không gì sánh bằng.

Bản thân làm tạo mô hình cả nửa đời người, có kinh nghiệm phong phú trong thí nghiệm động vật, thế nhưng còn Trần Thương thì sao?

Chỉ mới vừa học tạo mô hình mấy ngày trước nhỉ?

Thế nhưng... Trước trước sau sau mới tốn mấy ngày chứ?

Liền có thể chế tác được mô hình độ khó cao như thế, có hàm lượng kỹ thuật, mô hình chuột nâu Parkinson một triệu chứng có hàm lượng kỹ thuật khoa học

Đây cũng quá là lợi hại rồi?

Tề Khải càng ngày càng cảm thấy Trần Thương quả thực là một tên biến thái

Chẳng lẽ bộ trưởng Tiêu Nhuận Phương để cho mình hoàn toàn phối hợp với Trần Thương, hơn nữa lại là không tiếc chi phí

Đây... Có lẽ chính là lý do

Nghĩ đến đây, Tề Khải thực sự là vô cùng bùi ngùi.

Ngay lúc này, một giọng nam truyền đến từ phía sau lưng của mọi người.

- Chủ nhiệm Tề, mô hình chuột nâu mà hôm qua chúng ta cùng nhau nghiên cứu đã có kết quả rồi sao?

Đám người nghe tiếng nhìn lại, phát hiện Trần Thương đang chậm rãi đi đến.

- Chào giáo sư Trần

- Chào buổi sáng, giáo sư Trần

.....

Vào giờ phút này, mọi người đều bị Trần Thương làm cho khuất phục.

Dù sao, loại chuột nâu có một triệu chứng này, trên quốc tế cũng không có người làm ra được

Nhưng, Trần Thương lại làm ra được.

Thế nhưng, nghe giọng của giáo sư Trần, đây là do thầy và giáo sư Trần cùng nhau làm ra sao?

Trần Thương đi đến, sau khi nhìn thấy Tề Khải, cười cười nói:

- Chủ nhiệm Tề, nỗ lực của chúng ta thế nào rồi? Có thành quả hay chưa?

Tề Khải nghe thấy lời nói của Trần Thương, trong lòng vô cùng cảm khái.

Người trẻ tuổi này, thật sự là cho bản thân đủ mặt mũi

Chủ động nói là do mình và cậu ấy cùng nhau nghiên cứu ra

Đây rõ ràng là đang dán vàng lên trên mặt của mình

Tề Khải vội vàng nói:

- Có rồi! Giáo sư Trần, cậu mau đến xem, tất cả có 30 con chuột nâu, đã chết 3 con, tạo mô hình thành công 27 con, toàn bộ đều là một triệu chứng đứng im tính rung động.

- Thành công rồi

- Cậu thành công rồi, làm được rồi

Trần Thương cười cười:

- Là chúng ta thành công rồi

Khuôn mặt của Tề Khải đỏ lên, cũng im lặng.

Thế nhưng ánh mắt của các học sinh xung quanh nhìn mình, khiến cho lão Tề rất có cảm giác thỏa mãn, đồng thời cũng là thời khắc vinh quang của cuộc đời mình.

Mà trong lòng của ông hiểu rõ, người thực sự lợi hại, chính là giáo sư Trần

Người này không chỉ kỹ thuật lợi hại, hơn nữa, làm người cũng làm vô cùng lợi hại.

.....

Sự xuất hiện của mô hình chuột nâu Parkinson một triệu chứng, đã khiến cho tất cả người bên trong trung tâm thí nghiệm vô cùng ngạc nhiên vag mừng rỡ

Thế nhưng, sắc mặt của Tề Khải lại nghiêm trọng liên tục dặn dò các nhân viên công tác và học sinh của mình

- Tin tức này tạm thời giữ bí mật, không thể công bố ra bên ngoài

Tất cả mọi người đều đã làm việc ở viên khu thí nghiệm một thời gian dài, vô cùng xem trọng việc giữ bí mật.

Vì thế, sau khi nhìn thấy những con chuột nâu Parkinson một triệu chứng này, mọi người cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề

Lại thêm việc Tề Khải đã nghiêm túc dặn dò, tất cả mọi người đều dồn dập gật đầu

Trần Thương lại cũng không quá lo lắng.

Độ khó tiến hành tiêm vào các tạo mô hình bao gồm các mặt kỹ thuật định hướng cũng không nhỏ, những người này cho dù biết rõ những con chuột nâu một triệu chứng cũng không chắc chắn có thể tạo ra được

Tề Khải vui vẻ nhìn qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần, đi, chúng ta đến phòng làm việc trò chuyện.

Sau khi nói xong, Tề Khải nhìn chằm chằm vào đám người, nghiêm túc nói:

- Quan sát toàn bộ những con chuột nâu này, còn có, tiến hành ghi số lại lần nữa...

Nói thẳng ra, chính là hầu hạ các đại gia có giá trị tăng vọt này.

Sau khi tiến vào phòng làm việc, Tề Khải cũng thu hồi lại sự kiêu ngạo lúc nãy.

Ở trước mặt các nhân viên và học sinh, nên bưng thì vẫn phải bưng.

Dù sao làm gương sáng cho người khác, thì không thể thiếu sự nghiêm túc hoặc là trình độ cao

Chương 1767: Giết Chuột, Bạo Trang Bị

Nhưng, sau khi vào phòng, Tề Khải có chút kích động nhìn vào Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cậu thật sự là một thiên tài

- Thiên phú bẩm sinh đó! Cậu mới tạo mô hình này có mấy ngày chứ, mà liền có thể làm ra được món đồ tốt kinh thế hãi tục như thế này

(Kinh thế hãi tục: những lời nói, hành động khác với lẽ thường dễ gây ra cho người khác cảm giác chấn động.)

Nói đến đây, Tề Khải có chút đỏ mặt:

- Tôi còn nói để cậu làm phụ tá cho tôi nữa cơ chứ, hại, tôi làm trợ thủ cho cậu còn tạm được

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của Tề Khải, lập tức cười cười:

- Chủ nhiệm Tề, khoa trương rồi, khoa trương rồi, vẫn là ông dạy tốt

Ngàn xuyên vạn xuyên nịnh nọt không xuôi, nhưng Tề Khải biết rõ ràng đối với bản thân mình.

- Được rồi, giáo sư Trần, bản thân mình bao nhiêu cân lượng, trong lòng tôi nắm chắc.

Tề Khải vừa cười vừa nói:

- Đây đều là công lao của cậu

Thực ra Tề Khải rất muốn hỏi Trần Thương là làm được như thế nào

Lão tiền bối biết ý nghĩa và sức hấp dẫn kỹ thuật này đều vượt qua những thứ khác.

Thực ra, lĩnh vực khoa hoc chính là như vậy, bất kỳ một kỹ thuật đột phá nào, đều mang đến một lần bay vọt to lớn.

Mà mô hình chuột nâu một triệu chứng của Trần Thương, mặc dù xem ra dường như không có chỗ khoa trương.

Thế nhưng, trên thực tế có thể khẳng định một chuyện: Đó chính là việc chữa trị Parkison chắc chắn không còn quá khó.

Chuyện này có thể chia nhỏ

Chữa trị nội khoa đơn giản như bổ sung dopamine không hề có hiệu quả rõ ràng, vẫn cần chính là liệu pháp trúng đích chính xác.

Hơn nữa, chuyện này còn vô cùng phù hợp một loại mô hình chuột nâu có tính trạng lâm sàng thực tế.

Trong lâm sàng, từng triệu chứng của bệnh nhân tương đối rõ ràng, ví dụ như những chuyện hai tay run rẩy thông thường kia, dáng đi không ổn định, bắp thịt bị cưỡng chế vân vân...

Mà nếu nhắm vào nghiên cứu các triệu chứng đơn này, thì sẽ có thí nghiệm lâm sàng tốt hơn nhắm vào tính hiệu quả chữa trị lâm sàng.

Tề Khải có thể không vui mừng hay sao?

Sau khi hai người ngồi xuống, bắt đầu thảo luận về tiến trình nghiên cứu tiếp theo.

Thế nhưng, Tề Khải lại không hỏi Trần Thương là như thế nào để thực hiện mô hình chuột nâu một triệu chứng, một câu cũng không hỏi, thậm chí còn không nhắc đến

Bởi vì Tề Khải cũng hiểu rõ, đây đều là phương pháp nhà nghề của người ta, ông ta không nên hỏi.

Sau khi thảo luận một phen, hai người chuẩn bị tiếp tục công việc, Trần Thương đột nhiên nói:

- À đúng rồi, chủ nhiệm Tề, ông đến đây một chút.

Tề Khải hơi sững sờ, có chút tò mò, nhưng vẫn nhịp bước đi theo anh.

Sau khi đến phòng thí nghiệm, Trần Thương đột nhiên nói:

- Chủ nhiệm Tề, ông đến xem một chút.

- Loại kỹ thuật tạo mô hình triệu chứng đơn thức chủ yếu này tôi ùng phương pháp định hướng các mặt chính xác tiêm vào mô hình.

Nói xong, Trần Thương liền vẽ khu vực trong đầu chuột nâu ra

Sau khi Trần Thương giao bản vẽ này cho Tề Khải, ông ta đột nhiên sửng sốt.

Lúc hai tay ông ta cầm lấy bản vẽ của Trần Thương... Thậm chí có chút run tay

- Giáo sư Trần... cậu mau thu lại

Sắc mặt của Tề Khải đột nhiên thay đổi nói.

- Cái này... Tôi sợ mình nhịn không được liền học mất

Khuôn mặt của Tề lão gia tử đỏ lên, lúc nói câu này, lại còn có chút đáng yêu, khiến cho Trần Thương buồn cười

Đây là một lão gia tử nghiên cứu khoa học đơn thuần

Trần Thương cười cười:

- Chủ nhiệm Tề, ông đây là khách sáo rồi, ông có thể đem thứ của ông dạy cho tôi mà không giữ lại chút nào, thì tôi cũng có thể đem những thứ này dạy lại cho ông.

- Hơn nữa, tôi là một bác sĩ, thứ này để trong tay tôi, cũng lãng phí, không thể phát huy ra tác dụng lớn như vậy, còn không bằng để ở chỗ của ông, cũng có thể phát sáng phát nhiệt

- Nào, ông đừng khách sáo nữa, tôi dạy ông thao tác thế nào

Trần Thương nói một phen, khiến cho Tề lão gia tử gần sáu mươi tuổi vô cùng cảm động.

Thời gian một buổi sáng, Trần Thương đã truyền lại những kiến thức này cho Tề Khải.

Không thể không nói, Tề Khải đắm chìm ở lĩnh vực này nhiều năm, lý giải và cảm ngộ đương nhiên không phải Trần Thương có thể so sánh.

Sau khi thương lượng này, thật đúng làm cho hai người đều có ý nghĩ mới

Thực ra, Trần Thương cầm mấy thứ này cũng không có tác dụng.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, hiện tại anh cũng không có thời gian ngày ngày tạo mô hình, có rất nhiều chuyện ở đơn vị của anh không thể bỏ xuống được, bên này chỉ là tìm kiếm cơ hội để đột phá Parkinson mà thôi.

Bản thân đương nhiên cũng không thể ngày nào cũng ở đây để chơi đùa với chuột

Thế nhưng, chủ nhiệm Tề thì không giống

Món đồ này để ở chỗ của ông ấy thì có thể phát huy tác dụng đến 120%.

Quả nhiên, hai ngày sau, Tề lão gia tử đã thành công làm ra được nhóm mô hình chuột Parkinson một triệu chứng đầu tiên.

Làm gì có người nào chế tạo mô hình Parkinson giỏi như ông ta?

Cuối cùng, Trần Thương cũng có thể bắt đầu làm lâm sàng của chính mình.

Anh đưa Ngô Huy đến chỗ này, bắt đầu phẫu thuật đối với chuột

Sọ não của chuột so rất khác so với não người.

Tương tự, dung lượng của não chuột nâu rất nhỏ, điều này đã làm tăng thêm độ khó cho phẫu thuật

Phẫu thuật liên tiếp thất bại

Cũng may chuột không phải là mạng người, nếu không... Như thế...

Cường độ tâm trí kiên định của Ngô Huy ngoài sức tưởng tượng của Trần Thương.

Đây dường như là một ca phẫu thuật không có cơ hội thành công.

Kỹ thuật các mặt định hướng của Trần Thương là cấp hoàn mỹ, nhưng... Đó là dùng trên người, không phải trên chuột.

Hiện tại, Tề Khải buổi sáng thì tạo mô hình, buổi chiều thì nghiên cứu.

Tính nghiên cứu của triệu chứng đơn thức này cao hơn nhiều so với mô hình chuột nâu Parkinson trước đây

Tề Khải dường như đều ở lại chỗ này

Mà Trần Thương dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú.

Lúc giết hơn một trăm con chuột nâu nhưng không có chút tiến triển nào, cuối cùng, anh cũng thành công một ca phẫu thuật

[Đinh! Chúc mừng ngài, cứu sống chuột nâu Parkinson, nhận được ban thưởng: 1. Thanh tiến độ Parkinson +0.1%, 2. Nhận được: Vista quà tặng của chuột nâu!]

Trần Thương lập tức sửng sốt

Vậy mà lại nhận được thanh tiến độ

Hơn nữa... còn có quà tặng của chuột nâu?

……..

Hiện tại, ban thưởng này khiến cho Trần Thương ngạc nhiên mừng rỡ

Wistar là chủng loại chuột nâu, không phải tên gọi, bởi vì... Nó chưa có đãi ngộ như vậy.

Thế nhưng, khi Trần Thương mở quà tặng Vista chuột nâu ra, ánh mắt anh lập tức sáng lên

[Quà tặng Vista chuột nâu: Não vàng đặc biệt, lúc tạo mô hình và phẫu thuật chuột nâu, tỉ lệ chính xác tăng 50%!]

Đồ tốt

Dù là phẫu thuật cho chuột nâu mà cũng có thể nhận được trang bị và phần thưởng, quà tặng Vista chuột nâu này thực sự là một món quà, có thể giúc tiếp giúp đỡ bản thân tăng cao xác suất đánh quái thành công.

Trần Thương đứng dậy, nói với nhân viên công tác:

- Hãy gọi chủ nhiệm Tề đến đây.

Nhân viên công tác gật đầu, vừa đúng lúc cúi đầu nhìn thấy mô hình chuột nâu hình như không còn run nữa, hơn nữa... không chết, lập tức kích động lên:

- Giáo sư Trần... Anh thành công rồi?

Trần Thương cười cười:

- Ừm, may mắn.

Nhân viên công tác nghe thấy Trần Thương xác nhận, sắc mặt anh ta lập tức vô cùng hưng phấn không thể khống chế được:

- Giáo sư Trần, anh lợi hại quá rồi

- Anh đợi một chút, bây giờ tôi đi thông báo cho chủ nhiệm Tề

Nói xong, nhân viên công tác đứng lên chạy ra phía bên ngoài.

Chương 1768: Phát Hiện Mới Ngạc Nhiên Vui Mừng

Từ sau khi Trần Thương đến phòng thí nghiệm, giống như bật chế độ hack đối với tiến độ nghiên cứu chuột nâu Parkinson.

Mỗi ngày mọi người dường như đều có phát hiện mới và kết quả nghiên cứu.

Sau khi Tề Khải biết được tin Trần Thương đã phẫu thuật thành công, vội vàng để hết công việc trong tay xuống, trực tiếp chạy đến.

Tốc độ chạy của lão gia tử gần sáu mươi tuổi không hề chậm hơn so với người trẻ tuổi.

- Giáo sư Trần, thành công rồi?

Trần Thương gật đầu, thuận tiện gọi Ngô Huy đến.

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Kiểm tra hạch tâm của bệnh lý Parkinson vẫn là xuất hiện thể Lewy.

- Mọi người nhìn xem, khu vực thao tác chủ yếu lúc trước của tôi vẫn là liềm đen trong đầu chuột nâu, bởi vì sau khi phát sinh Parkinson, đây là nơi đầu tiên sẽ xuất hiện thể Lewy, nhưng sau đó trải qua các thử nghiệm, tôi phát hiện không phải là như thế

- Thể Lewy trong liềm đen cũng không có trực tiếp tác dụng, vẫn cần phải thông qua khâu não để khống chế...

- Mà vùng dưới đồi của chuột nâu rất nhỏ, tôi cho rằng cần phải tìm kiếm nhân bụng trung gian của đồi, nhưng vì tính đặc thù của chuột nâu, rất khó thực hiện.

- Thế là, tôi bắt đầu tìm kiếm điểm đột phá mới, đó chính là nhân đuôi

- Mọi người xem, ca phẫu thuật này, tôi vẫn làm nó tổn thương, nhưng bộ vị cụ thể là ở giữa khâu não và nhân đuôi.

- Mà nhân đuôi của nhân thể chủ yếu như một roi phân đoạn trong ngoại hệ hình nón để điều tiết khống chế chuyển động của cơ thể, đồng thời nó cũng có ảnh hưởng nhất định đối với quá trình dẫn truyền cảm giác. Các tài liệu giải phẫu cũng xác thực, từ phần đầu của nhân đuôi đến tân vỏ não, màng não và thân não có các sợi chiếu trực tiếp bắn ra.

....

Lời giới thiệu của Trần Thương khiến cho đám người dường như có một loại cảm giác bừng tỉnh.

- Suy đoán của tôi là, sự sản sinh của thể Lewy chúng ta tạm thời không cần phải để ý đến, chuyện chúng ta cần phải quan tâm là, khu vực trúng đích của thể Lewy.

- Bắt đầu ca phẫu thuật tiếp theo, chúng ta tiến hành đồng thời phẫu thuật bổ sung dopamine cho chuột nâu, kết hợp điều trị trong ngoài, sau đó quan sát hiệu quả chữa trị

Sau khi Tề Khải nghe xong liền vội vàng gật đầu

Sau khi tự mình dự đoán bệnh tình của chuột, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra

Mấy ngày nay, Trần Thương càng ngày càng yêu thích những chú chuột nâu này.

Bởi vì những chú chuột nâu này thường xuyên tuôn ra một vài đồ vật không thể tưởng tượng được cho anh.

Thanh tiến độ Parkinson cũng từng ngày từng ngày không ngừng lên cao

Chớp mắt đã lên đến 38%

Mà trang bị trong tay Trần Thương đã tăng lên không ít từ chuột nâu.

Trong đó, da lông của chuột có không ít... có ba bốn mươi mảnh

Chờ đến khi phẫu thuật lần này toàn bộ kết thúc, Trần Thương chỉ muốn tìm một nơi để nhanh chóng vứt những thứ này đi...

Ngay lúc này, ca phẫu thuật thành công đầu tiên của Ngô Huy cũng đã xuất hiện.

Chuyện này làm cho Trần Thương có chút ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn.

Ngô Huy thực sự làm cho anh càng ngày càng hài lòng.

Mỗi một ngày, mọi người đều là làm phẫu thuật, thảo luận, nghiên cứu, phân tích...

Xác suất phẫu thuật thành công của Trần Thương cũng càng ngày càng cao

Thanh tiến độ Parkinson cũng đang không ngừng cao lên.

Một ngày này, sau khi Trần Thương phẫu thuật thàng công, cũng tương tự là thu hoạch da chuột.

Sau khi đạt được 100 mảnh da chuột vốn dĩ cho rằng là vô dụng, Trần Thương ngạc nhiên phát hiện một chuyện.

[Đinh! 100 mảnh da chuột, tự động hợp thành một con chuột tạo mô hình màu tím!]

[Chuột tạo mô hình Parkinson màu tím: Nhắc nhở, đây là một con chuột tạo mô hình đặc biệt, sau khi sử dụng chuột để tiến hành phẫu thuật, có thể nhận được thị giác chuột! Đồng thời sau khi phẫu thuật thành công, có thể nhận được thanh tiến độ phong phú!]

Lời này vừa nói, ánh mắt của Trần Thương lập tức sáng lên

Còn có thể có dạng phần thưởng như thế này?

Thị giác chuột là cái quỷ gì?

Hóa thân thành chuột sao?

Anh ôm lấy trạng thái nghi ngờ, bắt đầu ca phẫu thuật tiếp theo.

Thế nhưng, chính vào lúc này, Trần Thương ngạc nhiên phát hiện một chuyện, bản thân hình như có thể cảm nhận được các loại biểu hiện phản xạ thần kinh khi não kim tiến vào trong đầu chuột

Đó cũng không phải là thị giác chuột, đây mẹ nó là thị giác Thượng đế.

Quá bug rồi

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Trần Thương thậm chí có thể cảm nhận được thể Lewy màu đỏ, cảm nhận được dopamine đã giảm bớt, và acetylcholine mất cân bằng.

Trong lúc nhất thời, anh giống như ngửi thấy mùi tanh của mèo

Anh tìm kiếm cẩn thận từng li từng tí... cảm thấy... Hy vọng có thể tìm được khu vực nòng cốt của phẫu thuật.

Ngay vào lúc này, Trần Thương ngạc nhiên phát hiện công dụng thần kỳ của 'một lòng hai việc' của bản thân.

Một ý thức của anh đang điều khiển phẫu thuật của mình, còn một ý thức khác đang cảm nhận hiệu quả của phẫu thuật

Kèm theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng Trần Thương đã cảm nhận được

Cuối cùng, anh đã phát hiện một loại phương pháp có thể nâng cao xác suất phẫu thuật thành công rõ rệt

Có liên quan đến phán đoán của bản thân lúc trước

Vẫn là chế tạo tổn thương ở nhân bụng trung gian của đồi thị, vì chỗ này có thần kinh cảm thụ

Sau khi kích hoạt các dấu hiệu Parkinson của thể Lewy, nhân bụng trung gian của đồi có thể xảy ra phản ứng hóa học người, mà lúc này tác dụng thuộc nhân đuôi, khống chế phản ứng trực tiếp của hình nón ngoại hệ, cùng lúc đó, giảm bớt dopamine cũng là nhân tố trực tiếp...

Đây là một quá trình vô cùng phức tạp, ngạc nhiên vui mừng

Trần Thương phát hiện, chỉ cần tạo ra tổn thương ở khu vực nhân bụng trung gian của đồi thị, đồng thời ức chế tính mẫn cảm của nhân đuôi, bổ sung lượng tính toán của dopamine, có thể thực hiện một trạng thái cân bằng cơ bản

Đây cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường

Mà để cho kết quả bệnh lý của thể Lewy giống như mất đi thần kinh cảm thụ.

Nảy ra ý nghĩ này, trong nháy mắt đã khiến cho Trần Thương ngạc nhiên mừng rỡ

[Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành phẫu thuật mô hình chuột nâu Parkinson màu tím, nhận được phần thưởng phong phú: 2% thanh tiến độ Parkinson!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, lập tức nhẹ nhàng thở ra

2% thanh tiến độ?

Nếu như cứ như vậy thì... Thanh tiến độ của bản thân đã đạt đến 50% rồi

Đánh hạ 50% của thanh tiến độ Parkinson?

[Đinh! Thanh tiến độ Parkinson đã tăng lên đến 50%, nhận được kỹ thuật định hướng các mặt kiểu mới!]

Sau khi Trần Thương nhận được hệ thống nhắc nhở, cả người đều sảng khoái.

Bản thân mình còn đang ghét bỏ kỹ thuật các mặt định hướng cũ đây, bây giờ liền nhận được cái mới

Hệ thống, hôn ngươi một cái

…….

Trần Thương ở khu thí nghiệm của viện Khoa học Y học Trung Quốc đã ngây người gần một tháng trời

Thế giới bên ngoài dường như cũng đã bình tĩnh lại đối với cơn sóng Parkinson.

Sự yên lặng trong khoảng thời gian này của Trần Thương, cũng khiến cho rất nhiều người quên đi chuyện này.

Thậm chí có người cảm thấy, phẫu thuật thành công trước đây của Trần Thương mặc dù không phải giả, thì cũng là sự may rủi

Khoảng thời gian này, luận văn phẫu thuật liên quan đến Parkinson cũng có rất nhiều

Nhưng phần lớn âm thanh lúc vừa mới bắt đầu thì điên cuồng, đã phát triển đến nghi ngờ chất vấn.

Bây giờ, mọi người căn bản không làm rõ được giọt lệ lúc đầu của Chu Hoành Quang và phẫu thuật có liên quan gì

Tìm rất lâu, cũng không tìm được manh mối có liên quan đến việc rơi nước mắt

Chương 1769: Khoa Ngoại Thần Kinh Của Trung Quốc Không Có Loại Năng Lực Này

Thế nhưng, chính vào lúc này, tiểu tổ nghiên cứu Parkinson của Trần Thương đã đạt đến 18 người

Đây đều là các chuyên gia có liên quan đến lĩnh vực.

Đoàn đội thí nghiệm động vật của Học viện Khoa học Y học Trung Quốc, đoàn đội Giải phẫu học bệnh lý của Học viện Y học Hiệp Hòa, và nhóm người đoàn đội ngoại khoa lâm sàng Trần Thương, Hồ Truyền Bang, Ngô Huy

Đoàn đội này đã có một quy mô đoàn đội nghiên cứu khoa học.

Hơn nữa, 18 thành viên của đoàn đội không hề lộ ra cồng kềnh, phân công rõ ràng.

Vào giờ phút này, thời gian đã đến tháng mười một, trải qua một tuần nỗ lực của đoàn đội, một bản báo cáo hơn 200 trang cuối cùng cũng đã hoàn thành

Lúc bản báo cáo này nộp lên Vệ Kiện Ủy, Tiêu Nhuận Phương đã tổ chức buổi họp giữa các chuyên gia đầu đề để tiến hành phê duyệt

Từ xét duyệt đến phê duyệt lại đến vốn rồi đến vị trí, chỉ chưa đến hai ngày

Sau đó, một cái tên 'Trung tâm nghiên cứu khoa học Parkinson' được thành lập

Tạm thời chỉ tuyển chọn người từ Ngoại khoa Thần kinh của Bệnh viện Trung tâm cấp cứu.

Sau khi Ngô Đồng Phủ và Hồ Truyền Bang biết được tin này, đương nhiên là phấn khởi không gì sánh bằng

Đồng thời cùng ngày, đã tiến hành dọn nhà cho Khoa nội tiết trên lầu

Một lầu trống để làm nơi làm việc của Trung tâm Nghiên cứu Khoa học Parkinson Quốc Gia.

Bởi vì là nơi có sẵn, dụng cụ hoàn thiện, còn có chuyên môn là thí nghiệm lâm sàng chuẩn bị giường bệnh.

Mọi thứ đều thuận tiện

Người duy nhất tức giận bất bình là chủ nhiệm Quách Tuấn Kiệt của Khoa niệu tiết, lúc ông ta rời khỏi rất tức giận nhìn vào Hồ Truyền Bang:

- Ông chờ đó, lão tử sẽ còn trở lại

- Giáo sư Trần chẳng qua chỉ là tạm thời ở chỗ này vài ngày, ông đừng có mà phách lối

Hồ Truyền Bang được tiện nghi cũng không ra vẻ, còn đích thân gọi chủ nhiệm Quách và Trần Thương đi ăn bữa cơm.

Cơm nước xong xuôi, chủ nhiệm Quách quên mất chuyện này, cũng vì Trần Thương đã nói một câu:

- Chủ nhiệm Quách, chúng ta có cơ hội hợp tác, dù sao cao ốc Cấp cứu Tỉnh Nhị Viện của chúng ta còn chưa có Khoa Tiết Niệu chuyên môn.

Chủ nhiệm Quách nghe xong lời này, trong lòng lập tức đắc ý, dù sao, cơ hội này cũng khó mà có được, có quan hệ với Trần Thương thì tương đương với việc lên như diều gặp gió

Chuyện này đã không phải là việc hiếm có gì.

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian chuẩn bị, Trung tâm Nghiên cứu Khoa Học Parkinson chính thức bắt đầu vận hành.

Tin tức này thậm chí còn leo lên kênh Y tế của đài Truyền hình trung ương.

Sau khi tin tức này được công bố, dã dẫn đến sóng to gió lớn trong vòng Ngoại khoa Thần kinh.

Mọi người lập tức mê sảng, có chút không hiểu rõ mánh khóe của Trần Thương.

Sau khi anh ấy khơi mào sự hào hứng của mọi người, lại đột nhiên biến mất... Trong lúc mọi người đang từng bước mất dần hào hứng, bỗng nhiên lại xuất hiện

Tên tra nam này, phi

Trong chốc lát, ngay cả những tập san và trang web đỉnh cấp kia cũng đăng lên tin tức Trung tâm Nghiên cứu Khoa Học Parkinson của Trần Thương

Khen che không đồng nhất

Nhưng Trần Thương thực sự có sắc thái truyền kỳ quá mức rồi, đến mức khiến cho đám người không dám nói lời hung ác quá gần, sợ bị vả mặt.

Ngay lúc các truyền thông đang dồn dập dự đoán, anh đột nhiên công bố một tin tức trên trang web của Trung tâm Nghiên cứu Khoa Học Parkinson

- Thông báo chiêu mộ bệnh nhân Parkinson từ khắp nơi trên thế giới, phí phẫu thuật miễn phí... Danh sách có hạn, đợt đầu tiên chỉ nhận 100 người

Trần Thương và Parkinson của anh trong khoảng thời gian này là điểm nóng trong vòng chữa bệnh

Sau khi tin tức này được công bố, lập tức dẫn đến sóng to gió lớn

Học hội Ngoại khoa Thần kinh của nước Mỹ phát biểu:

- Đây là lần đầu tiên chiêu mộ ca bệnh lâm sàng trên toàn thế giới, Trần Thương, cậu đã chuẩn bị xong chưa?

Nếu mà so sánh, tạp chí Ngoại khoa thần kinh 《Neurosurgical Review》 lớn nhất Châu u càng thêm trực tiếp

- Parkinson quấy nhiễu nhân loại nhiều năm, cuối cùng cũng sắp chào đón một lần thí nghiệm lâm sàng công khai, tôi rất mong chờ biểu hiện của giáo sư Trần.

Phát biểu lúc này đây, là người phụ trách Sở nghiên cứu Khoa thần kinh Quốc tế Hannover của nước Đức: Giáo sư Bertalanffy

Đây là một bác sĩ vị vô cùng nổi tiếng ở lĩnh vực Ngoại khoa Thần kinh thế giới

Thế nhưng, so sánh với những mong chờ này, những lời trái chiều cũng có rất nhiều

Viện sĩ Hill của Học viện Y học Hoàng gia nước Anh trong lúc tiếp nhận phỏng vấn, đã đưa ra nghi ngờ của chính mình:

- Lời khuyến cáo của tôi đối với các bệnh nhân là, duy trì lý tính

- Đây là một lần mạo hiểm, mức độ khó xử lý của Parkinson vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta, thậm chí trước mắt còn không tìm thấy nguyên nhân gây ra bệnh, tôi không cho rằng Ngoại khoa Thần kinh của Trung Quốc có loại năng lực này.

- Mọi người có thể tham khảo phần chấm điểm về sức ảnh hưởng của Ngoại khoa thần kinh trước năm 2019, ngoại trừ bệnh viện Thiên Đàn, tôi thực sự không tìm thấy một bệnh viện Ngoại khoa Thần kinh xuất sắc nào khác

Thí nghiệm lâm sàng chính là như vậy

Bản thân cũng tràn đầy sự không chắc chắn.

Thế nhưng, vượt qua dự kiến của vị viện sĩ Hoàng gia nước Anh này là sau khi công bố danh sách 100 người, chưa đến ba tiếng sau đã đủ sống lượng

Tin tức này cũng khiến cho Trần Thương trợn tròn mắt

Vốn dĩ liên tưởng đến phẫu thuật bóc tách động mạch chủ trước đây đều phiền toái như vậy, đó là phẫu thuật có thể ảnh hưởng đến tính mạng, mọi người đều không muốn ghi danh.

Vì thế Trần Thương cảm thấy chiêu mộ người ở toàn cầu, cơ hội sẽ lớn hơn một chút

Thế nhưng... Không nghĩ đến lần này mới vừa công bố danh sách, trong nháy mắt đã đủ tên nhân viên

Lúc này, Trần Thương trực tiếp trợn tròn mắt.

Anh không thể tưởng tượng được mà nhìn lại tin nhắn, có chút cảm khái

Bởi vì, nhân dân Trung Quốc lần này biểu hiện ra tràn đầy sự bao dung và tin tưởng đối với anh

- Cố lên, giáo sư Trần Thương, cố lên tổ quốc, tôi tin tưởng anh

- Đúng, tôi già rồi, không còn dùng được nữa, không nghĩ đến bệnh tật của bản thân còn có thể cống hiến cho tổ quốc

- Giáo sư Trần cố lên, để cho đám người Anh kia xem, ai nói Ngoại khoa Thần kinh của chúng ta kém phát triển

....

Nhìn thấy những lời nhắn này, trong lòng Trần Thương thực sự là rất thỏa mãn.

Có một nhóm bệnh nhân này làm hậu thuẫn kiên cố nhất của mình, mình còn gì mà phải sợ hãi?

Tương lai có hy vọng

Lúc này đây, Trần Thương thực sự cảm nhận được sức mạnh của tập thể.

Rất nhiều lúc, một nghiên cứu bệnh tật chắc chắn không phải là một người có thể làm được.

Cũng giống như giáo sư Tề Khải của học viện Khoa học Y Trung Quốc, phân tích thí nghiệm bệnh lý của các giáo sư Hiệp Hòa.

Có lẽ lần này, chúng ta sẽ đứng trên mơi cao nhất của thế giới, tiếp nhận toàn nhân dân đến của thế giới

Đến lúc đó, có lẽ trên toàn cầu chỉ có chúng ta mới có thể chữa trị Parkinson

Nghĩ đến đây, Trần Thương có chút kích động.

Y học là không có biên giới.

Nhưng, bác sĩ có

Bệnh nhân của chúng ta cũng có.

Sứ mệnh cũng có

Vinh dự cũng có

.....

Thế giới này duy nhất chỉ có yêu và tin tưởng là không thể phụ lòng

Mà lúc này, trên người Trần Thương đồng thời bị bệnh nhân trao cho yêu mến và tin tưởng

100 người thí nghiệm lâm sàng

Đây là phẫu thuật thí nghiệm lâm sàng đầu tiên từ trước đến nay có quy mô lớn của bệnh Parkinson, cũng chính là ca bệnh tối đa, phạm vi phổ biến nhất, và có sức ảnh hưởng nhất

Chương 1770: Anh Có Thể Lựa Chọn Rời Khỏi, Hoặc Giữ Yên Tĩnh

Trần Thương đối mặt với đủ các loại ngôn luận và đánh giá trên thế giới, không có chút chấn động nào.

Mà lúc đối mặt với 100 người này, Trần Thương thừa nhận, anh đầu tiên là cúi đầu đối với những người này.

- Cảm ơn mọi người đã tin tưởng chúng tôi

Trước khi tổ đầu đề bắt đầu, Trần Thương tập chung 100 người này ở cùng một chỗ, để cho Ngô Huy đọc xong quá trình, nghiêm túc nói:

- Tôi tin rằng, vào giờ phút này, chúng ta đang đối mặt với các loại nghị luận, cũng gặp phải các loại đánh giá...

Lời nói của anh còn chưa dứt, những bệnh nhân phía dưới bắt đầu dồn dập vỗ tay, sau đó một vài âm thanh xuất hiện trong đám người:

- Giáo sư Trần, chúng tôi tin tưởng cậu

- Đúng, chúng tôi là tự nguyện đến

- Đúng vậy, cậu không đến, tôi không đến, thì làm sao có tương lai

Sự hài hước của mọi người khiến cho Trần Thương có chút buồn cười, áp lực cũng ít hơn một chút.

Bởi vì nếu đã là thí nghiệm lâm sàng, vậy thì không có cách nào bảo đảm xác suất thành công, có thành công, thì có thể có thất bại.

Trần Thương chỉ có thể dốc hết toàn lực mà làm, cười cười:

- Cám ơn mọi người, bây giờ tôi tuyên bố, nhóm thí nghiệm lâm sàng Parkinson đầu tiên chính thức bắt đầu

- Trong những ngày tiếp theo, để chúng ta dắt tay nhau, sáng tạo truyền kỳ, khiến cho tổ quốc của chúng ta là quốc gia đầu tiên đánh hạ Parkinson trên thế giới

Câu nói này, trong nháy mắt đã khiến cho mọi người hăng hái lên

- Cố lên! Cố lên

....

Lúc Trần Thương xoay người rời đi, lại vòng trở lại, anh nhìn vào mọi người, kiên định nói:

- Tôi sẽ nhớ kỹ gương mặt và tên của mỗi một người, sau khi kết thúc phẫu thuật, tôi sẽ lại tập hợp mọi người vào chung một chỗ.

- Tôi cam kết, đến lúc đó, một người cũng sẽ không thiếu! Một người cũng không thể thiếu

Nói xong, Trần Thương đứng lên rời đi.

Tiếng vỗ tay phía sau như nước thủy triều.

Tất cả mọi người đều rất kích động

Tất cả các nhân viên y tế bên cạnh cũng đều rất hưng phấn.

Dương Minh nhìn vào bóng lưng của Trần Thương, hít sâu một hơi, Trần Thương này, thực sự có mị lực nhân cách.

Không phải bởi vì ngầu, mà bởi vì trên người cậu ta có một loại năng lực khiến cho người khác tin phục

Gọi là: tự tin

Tiết Chính Nhận cũng tò mò nhìn qua Dương Minh, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Sự tự tin này của giáo sư Trần từ đâu mà đến chứ? Thật là... ngay cả tôi cũng không nhịn được mà muốn tin tưởng cậu ấy

Dương Minh trầm mặc, vì anh ta không biết.

Xem ra Tiết Chính Nhậm cũng có cảm giác giống như thế.

Không chỉ có bọn họ, những chuyên gia khác ở hiện trường đều là như thế.

Sau khi bắt đầu thí nghiệm lâm sàng, bàn tán ở bên ngoài càng nhiều hơn.

Bản thân Parkinson đã là một vấn đề nan giải rất nóng.

Khoảng thời gian trước cũng bởi vì Trần Thương chữa trị cho Chu Hoành Quang đã trở thành điểm nóng của y tế.

Thực ra, đa số người vẫn là hy vọng anh có thể thành công, vì thành công của anh đối với nhân dân trên thế giới mà nói, đặc biệt là đối với những bệnh nhân chịu đủ quấy nhiễu và tra tấn của Parkinson mà nói, đây sẽ là một cơ hội để thay đổi vận mệnh, giống như là tin mừng giáng lâm xuống nhân gian

Có đôi khi, cũng giống nhu ung thư, bệnh AIDS... những loại bệnh muốn mạng này.

Chỉ cần có thể bị bất cứ ai đánh bại, cho dù là người này đến từ quốc gia nào, là dân tộc gì, mọi người đều không quan tâm

Thế nhưng, đối với một vài người mà nói, có đôi khi, cũng không phải là như thế

Bởi vì địa vị chữa bệnh cũng giống như là biểu hiện của địa vị quốc tế.

Có rất nhiều người, không hy vọng nhìn thấy sự vùng dậy của y học Trung Quốc.

Trong mắt của bọn họ, y học, kinh tế, khoa học kỹ thuật... thậm chí là nhân dân, đều chỉ là công cụ mà thôi.

Giống như một số người nói: Không có gì là không thể hy sinh.

Y học, có đôi lúc có thể trở thành nhược điểm lớn nhất

Dù sao, còn có đồ vật gì có thể có giá trị so với mạng sống chứ?

....

....

Ba ngày sau, sau khi nhóm bệnh nhân thứ nhất hoàn thành kiểm tra trước phẫu thuật, phẫu thuật sắp bắt đầu

Ngày này, Trung tâm cấp cứu Thủ đô có rất nhiều phóng viên đến.

Đến từ mỗi quốc gia và mỗi khu vực trên thế giới.

Bọn họ tụ tập lại trước cửa bệnh viện, muốn thu được tin tức trực tiếp.

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy nhiều người như vậy, cảm thấy như thế không phải là cách, thế là đưa tất cả mọi người đến phòng họp lớn.

- Mọi người không cần phải gấp, vừa rồi chúng tôi đã liên hệ với giáo sư Trần, hôm nay sau khi phẫu thuật xong, cậu ấy sẽ qua đây để nói chuyện với mọi người, thuận tiện sẽ nói về kết quả phẫu thuật của hôm nay

Sau khi nhận được tin tức này, mọi người nhất thời hăng hái lên, nhưng, vẫn có người không biết đủ:

- Viện trưởng Ngô, tại sao không thể mở phẫu thuật trực tiếp?

Sau khi Ngô Đồng Phủ nghe thấy âm thanh này, lập tức sửng sốt một chút, ông quay người nhìn vào người phóng viên này, cười hỏi:

- Xin hỏi, cậu đến từ quốc gia nào?

Phóng viên rất đắc ý, cười nói:

- Tôi đến từ nước Pháp

Ngô Đồng Phủ không nhịn được hỏi:

- Tôi muốn hỏi một chút, máy bay động cơ Safran và phòng nghiên cứu kỹ thuật Airbus A380 có thể mở trực tiếp không?

Vấn đề này vừa ra khỏi miệng, phóng viên lập tức trợn tròn mắt

Ngay cả những phóng viên ở hiện trường cũng bắt đầu dồn dập vỗ tay

Câu này hỏi rất hay

- Tiến bộ của y học, người được lợi là nhân dân

Phóng viên người Pháp vẫn còn đang giảo biện.

Ngô Đồng Phủ cười nói:

- Sự phát triển của khoa học kỹ thuật có biên giới sao?

Lần này, ông ta rất kiên cường

Chúng ta nỗ lực nhiều năm như thế, không phải vì để khúm núm lấy lòng các người.

- Vị phóng viên này, nếu như anh có ý kiến đối với câu trả lời của tôi, vậy thì mời anh rời khỏi, nếu như không có, thì hãy giữ yên tĩnh, ngôn luận của anh khiến tôi cảm thấy anh rất buồn cười

Những lời này của Ngô Đồng Phủ trực tiếp khiến cho trong lòng của các nhân viên công tác phía sau vô cùng kích động

Chúng tôi để các người đi vào, vì chúng tôi nhiệt tình hiếu khách.

Tương tự, chúng tôi có thể để các người vào, thì cũng có thể đuổi ra ngoài.

Phóng viên người Pháp lập tức đỏ mặt lên, cũng không nói nữa

Thế giới này, trước nay chưa có đạo đức tuyệt đối mà tin.

Bởi vì từ trước đến giờ Trái Đất không phải là một cái thôn.

Đây là nắm giữ mấy trăm quốc gia, mấy ngàn dân tộc, mấy ngàn năm truyền thừa, lưu truyền đến nay.

Lúc mỗi người được sinh ra, liền được trao cho các loại quan niệm về quốc gia, dân tộc, gia đình, xã hội..

Sự tồn tại của nhân loại là tính chất của xã hội, chứ không phải tính chất sinh vật học đơn thuần.

Mà ngay lúc này, phẫu thuật sắp bắt đầu

Bên trong phòng phẫu thuật, đám người Tiết Chính Nhậm, Dương Minh, Hồ Truyền Bang đều đang đứng ở phía bên phải của bệnh nhân.

Ngô Huy một mình đứng ở phía bên trái, còn Trần Thương thì đứng phía trước bệnh nhân.

Anh nhìn qua mọi người, sắc mặt anh nghiêm túc

Từ trước đến nay, khi Trần Thương đứng trên bàn phẫu thuật thì không phải là một người dễ nói chuyện, anh nghiêm túc nói:

- Tôi hy vọng mọi người quý trọng mỗi một cơ hội rèn luyện phẫu thuật, đây đều là những bệnh nhân bất chấp nguy hiểm mà cung cấp cho mọi người

- Mỗi một người có mặt ở đây, tôi không cần biết mọi người là bác sĩ nội trú, bác sĩ chủ trị hay là bác sĩ chủ nhiệm, dù cho các người có là bác sĩ nổi tiếng trong nước, là viện sĩ, chuyện đó cũng đều không quan trọng

- Cơ hội, ở chỗ tôi đều là bình đẳng, có học được hay không, có thể đi lên hay không, đều dựa vào bản thân mỗi người

Chương 1771: Tôi Là Người Đầu Tiên

Có lúc, vận mệnh của một người sẽ thường thường buộc chung với một người khác

Cuộc sống không giờ phút nào mà không đứng ở chiến đội

Lúc này, vận mệnh của Trần Thương đương nhiên chính là vận mệnh của mỗi một người ở đây.

Đặc biệt là Ngô Huy

Anh ta từ một bác sĩ phó chủ nhiệm không có tiếng tăm gì ở Trung tâm cấp cứu Thủ đô, từ vô danh cho đến bây giờ, anh ta biết rõ tất cả những chuyện này đều là Trần Thương mang đến cho mình.

Có lẽ, anh ta của hiện tại vẫn còn chưa đủ để thu hút sự chú ý xem trọng của bất kỳ ai ở hiện trường.

Thế nhưng, anh ta biết rõ, anh ta có tài nguyên và tương lai, cũng không kém hơn so với những viện sĩ này.

Bởi vì đầu đề Parkinson, Ngô Huy là người thứ hai tham gia, vượt qua Tề Khải, vượt qua ba Viện sĩ, cũng vượt qua rất nhiều người khác.

Đương nhiên, Trần Thương cũng không phải chỉ dùng người có quan hệ, mà vì thiên phú và năng lực của Ngô Huy ở lĩnh vực này, vượt qua sự tưởng tượng của Trần Thương.

Lúc này, sau khi Ngô Huy trải qua sự hướng dẫn của Trần Thương, đã có thể thuần thục mà hoàn thành phẫu thuật cho chuột nâu.

Có lẽ anh ta chính là người thừa kế đầu tiên của học thuật phẫu thuật chữa trị Parkinson Trần Thương

.....

Vào giờ phút này, sau khi nghe thấy câu nói của Trần Thương, trong lòng của tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt

Ánh mắt của những bác sĩ trẻ tuổi của khoa Ngoại Thần kinh kia, từng người từng người sáng lên, vô cùng kích động.

Đây là một cơ hội để thay đổi vận mệnh của họ, thậm chí có thể thực hiện nhảy vọt đẳng cấp.

Cả đời của con người, cơ hội thật sự không có nhiều, bắt được thì sẽ dâng lên như diều gặp gió, không bắt được thì sẽ bị lỡ.

Phẫu thuật Parkinson chắc chắn không thể phổ cập trong thời gian ngắn.

Nếu như nắm rõ rồi, bọn họ trở thành một trong số vài người ở trong nước biết sử dụng phẫu thuật Parkinson.

Mà nhóm người Tiết Chính Nhậm rõ ràng cũng sửng sốt một chút.

Ông ta không nghĩ đến Trần Thương sẽ làm như vậy

Thế nhưng... Cẩn thận suy nghĩ lại, làm như vậy đúng là thích hợp nhất.

Thế nhưng... Những lão gia hỏa này có thể can tâm bị đám người trẻ tuổi vượt qua sao?

Tâm chí của ai ai cũng đều không già.

Phẫu thuật bắt đầu.

Phẫu thuật lần trước, Trần Thương có chút lo lắng, nên lựa chọn gây mê toàn thân và gây mê hỗn hợp cục bộ.

Mà lần này, Trần Thương rất tự tin, nói với Chu Hạc:

- Thầy Chu, gây mê cục bộ

Sau khi Chu Hạc nghe xong, lập tức có chút sững sờ, nhìn qua Trần Thương, sau khi anh ta nhận được sự xác nhận, một cái gật đầu

Mọi người xung quanh sau khi nghe thấy, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng.

Làm phẫu thuật mổ não dưới gây mê cục bộ, độ khí này quả nhiên rất cao

- Lắp đặt thiết bị lập thể não

Ngô Huy rất thuần thục, những ngày này, anh ta còn quen thuộc với các dụng cụ định hướng hơn cả vợ của anh ta.

Không tốn bao lâu, dụng cụ định hướng đã lắp đặt xong, Trần Thương nhìn vào bệnh nhân, an ủi:

- Ông Vương, ông đừng căng thẳng, một lát nữa cần ông phối hợp với bọn cháu để làm kiểm tra.

Lão gia tử mỉm cười:

- Giáo sư Trần, tôi không căng thẳng

- Tôi rất kiêu ngạo đó, tôi phẫu thuật thành công rồi, tôi chính là người đầu tiên được phẫu thuật thành công Parkinson trên thế giới đúng không?

Trần Thương cười cười, nếu như không tính Chu Hoành Quang, thì ông ta thực sự được xem là người đầu tiên

- Đúng ạ, trên ý nghĩa nghiêm ngặt thì là thế

Lão gia tử nghe xong, vui vẻ:

- Cậu làm đi

Phẫu thuật chính thức bắt đầu, Trần Thương thuần thục chọn chính giữa phía sau để rạch mổ.

Dao nhỏ nhẹ nhàng rạch da dầu ra... Ánh mắt của các bác sĩ phía sau lưng đều cẩn thận tỉ mỉ nghiêm túc nhìn, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào

Hiện trường phẫu thuật không mở chức năng quay phim.

Lần này Ngô Huy đã có thể thuận lợi đảm nhiệm trợ thủ cho Trần Thương.

Lúc Trần Thương rạch màng cứng ra, bút điện đông trong tay Ngô Huy đã đông lại một ít trên bề mặt vỏ não, chuẩn bị cho việc đâm xuyên buồng não và đâm xuyên mục tiêu sinh học.

Sau đó là tạo ảnh buồng não

Bước này, sau khi anh dùng thị giác chuột và tạo mô hình màu tím, góc độ mà lần này anh chọn càng thêm thích hợp hơn.

Sau đó kim châm qua xương sọ để đâm xuyên vào sừng trước của buồng não bên cạnh, sử dụng áp lực bơm phồng của tạo ảnh buồng não

Kết quả như vậy có thể thông qua các mảnh bên của chụp đầu, thì biểu hiện của buồng não thứ ba, các lỗ liên thất, ống dẫn nước, ổ tuyến tùng ẩn trước và sau, liên hợp của các kết cấu tiêu chí định vị sẽ càng rõ ràng hơn.

Chuyện này đối với phẫu thuật phía sau mà nói, vô cùng có lợi ích

Đợi sau khi đã có phim chụp X-quang, Trần Thương giống như ngày thường, bắt đầu báo tọa điểm.

Bước này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều mê sảng

Chuyện này mẹ nó... Còn phải tính tọa điểm?

Chuyện này... Cấp ba bọn đã trả lại cho thầy cô giáo bao nhiêu thì giờ phút này có vẻ như không đủ dùng

Phải biết, học sinh Y học cũng không học mấy thứ này, bọn họ chỉ cần vượt qua môn số liệu thống kê, thì đời này sẽ không còn liên quan đến môn Số học.

Bây giờ, khi bọn họ nhìn thấy y tá thuần thục viết lại các tọa độ trên bảng trắng, tất cả mọi người đều sửng sốt

Chuyện này... Con mẹ nó vẫn phải tính toán sao?

Đúng vậy

Không những phải tính toán, mà còn là tính toán nhanh.

Trong lúc bọn họ chưa kịp phản ứng, Trần Thương đã nói tọa độ cụ thể

Giờ phút này, Ngô Huy dứt khoát dựa theo tọa độ, thuận lợi điều khiển xong máy lập thể não

Ngay sau đó Trần Thương thuần thục cầm não kim lên.

Dựa theo phương hướng và góc độ của dụng cụ định hướng, trực tiếp đâm xuyên vào

Sau khi tiến vào buồng não, Trần Thương bắt đầu nín thở ngưng thần

Phẫu thuật đã đến bước nguy hiểm nhất, cũng chính là bước quan trọng nhất.

Não kim trong tay Trần Thương đã chuẩn bị đè xuống nút bấm.

Chỗ này chính là nhân bụng trung gian của đồi thị

Một bên còn lại còn có nhân đuôi.

Máy lập thể định hướng truyền thống dường như cũng không thỏa mãn hoàn mỹ ca phẫu thuật hiện tại này.

Nhưng, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến phẫu thuật của Trần Thương

Dụng cụ định hướng cần cải tiến, nhưng không phải là bây giờ.

Cuối cùng, lúc đến địa điểm chỉ định, Trần Thương đè vào nút bấm, nhiệt độ tần số vô tuyến khống chế định lượng, chọn 75°C đông đặc, thời gian thao tác là 80 giây

Tất cả những chuyện này, đã khắc sâu trong đầu của anh

Hiện giờ, không cần để ý cẩn thận giống như lần trước, bởi vì so sánh với vị trí một góc của nhân bụng trung gian đồi thị, không gian thao tác hiện tại đã trở lên lớn hơn không ít.

Chuyện này mang ý nghĩa là xác suất thành công sẽ tăng cao hơn, còn khả năng xảy ra bất trắc sẽ giảm xuống

Ngô Huy nín thở ngưng thần, nhìn vào thao tác tinh vi của Trần Thương, và sờ sờ nhớ lại.

Mà Trần Thương một tay thao tác, dưới 'một lòng hai việc', còn quan sát đôi tay của bệnh nhân.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Thời gian 80 giây ngắn ngủi trong giờ phút này đã hiện rõ 'thế cô sức yếu', tùy lúc có thể trôi qua

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh

(Ý chỉ tốc độ của các sự kiện, chuyện không thể theo kịp tốc độ tường thuật.)

Mọi người đột nhiên phát hiện, hai tay của bệnh nhân không còn run nữa

Tay của bệnh nhân thật sự không còn run nữa

Chương 1772: Thành Công, Hi Vọng

Giờ phút này, tất cả mọi người ở hiện trường, đều kinh ngạc hô lên
- Khỏi rồi
- Thật sự khỏi rồi
- Thành công rồi
Mọi người đều hưng phấn lên.
Giáo sư Trần thật sự đã thành công rồi.
Parkinson
Chúng ta thực sự có thể làm được.
Rất nhiều người ở hiện trường, đều là lần đầu tiên nhìn thấy phẫu thuật Parkinson.
Tất cả mọi người đều kích động lên.
Tiết Chính Nhậm, Dương Minh và mấy vị viện sĩ khác lúc này đều nhíu mày lại, trong đầu không ngừng quẩn các thao tác của Trần Thương.
Độ khó rất nhiều
Những thao tác quan trọng được Trần Thương thực hiện, thì rất khó nắm chắc.
Sau khi kim não tiến vào, lựa chọn thao tác như thế nào?
Đây đều là kỹ xảo
Hơn nữa... Thứ quấy nhiễu bọn họ còn có một chuyện rất quan trọng, đó chính là... làm sao để tính toán tọa độ
……..
Chu Hạc là bác sĩ gây mê, là người tận mắt nhìn thấy Trần Thương làm hai ca phẫu thuật Parkinson
Anh ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, trong ánh mắt lập tức lóe ra một tia sáng
Quả nhiên đã rút ngắn
Không sai, thời gian ca phẫu thuật này của Trần Thương từ đầu đến cuối chỉ tốn 40 phút
Mà lần trước ròng rã dùng hết 1 tiếng đồng hồ
20 phút chênh lệch này chính là ở việc lựa chọn thao tác.
Giờ phút này, Chu Hạc ngẩng đầu lên nhìn trạng thái của Trần Thương
Trạng thái rất tốt! Rất thoải mái

Anh ta nhớ rõ lần trước sau khi kết thúc phẫu thuật, Trần Thương rất mệt mỏi, trên quần áo đều là mồ hôi.

Hơn nữa, cậu ấy cũng không căng thẳng như lần trước, cũng không lo lắng cho bệnh nhân như thế

Giờ phút này, Chu Hạc đã hiểu rõ.

Trần Thương tốn thời gian hơn một tháng, là để đi nâng cao xác suất thành công, giảm xuống sai sót của phẫu thuật, nâng cao độ chính xác, và giảm xuống độ khó của phẫu thuật

Thế nhưng... Mới chỉ vừa vặn có một tháng

Cậu ấy làm sao mà làm được chứ?

Trong một tháng này rốt cuộc cậu ấy đã làm những gì?

Một ca phẫu thuật, muốn làm được rút gọn, hạ xuống độ khó, nâng cao hiệu suất, thứ cần thiết chắc chắn không phải là dựa vào tháng để tính toán

Chuyện này thậm chí cần sự cố gắng của một hai thế hệ mới có thể làm được.

Mà Parkinson còn là một loại bệnh tật trước mắt chưa có người có thể phẫu thuật chữa trị.

Trần Thượng lại trong một tháng này, đã hoàn thành

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Hạc dâng lên sự hâm mộ rất nhiều với anh.

Đây quả thực là một vị bác sĩ... có thiên phú bẩm sinh.

Chu Hạc nhớ rõ khi Trần Thương mới đến Bệnh viện trung tâm cấp cứu là làm loại phẫu thuật can thiệp giản dị lại không đơn giản kia.

Bây giờ, thời gian chưa đến một năm, từ động mạch vành bắc cầu của khoa Ngoại Tim, đến xây dựng lại đường tiêu hóa của khoa Ngoại Tổng hợp, rồi lại đến đánh bại Parkinson của khoa Ngoại thần kinh.

Đoạn đường này, tràn đầy đặc sắc và huy hoàng.

Chuyện này thậm chí khiến cho Chu Hạc có chút hoài nghi, chẳng lẽ... Ngoại khoa lại đơn giản như vậy?

Dĩ nhiên không phải là như vậy

Ngoại khoa tuyệt đối không đơn giản

Đặc biệt là sau khi khoa Ngoại được thêm vào Số học...

Vào giờ phút này, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn đến ngẩn người, lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi nhân sinh

Không lẽ bác sĩ Ngoại khoa vẫn phải nắm vững kiến thức Số học hay sao?

Đúng vậy, Ngô Huy thật sự đã mời người dạy kèm.

Học tập chuyên môn các môn vật lý học.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt

Sự thành công của ca phẫu thuật đầu tiên, dường như đã lập tức cổ vũ cho mỗi một người ở đây.

Mị lực của phẫu thuật Ngoại khoa nằm ở hiệu quả rõ ràng tức thì của nó

Viêm ruột thừa cắt xong là khỏe mạnh, sỏi mật lấy xong liền khỏi.

Tương tự, Parkinson cho đến nay vẫn luôn được xem là một loại bệnh nội khoa, đây được cho rằng là một loại phát bệnh nhiều của Nội khoa thần kinh

Hôm nay, Trần Thương lại dùng phương pháp của Ngoại khoa, lập tức giải quyết rõ ràng vấn đề

Tất cả mọi người ở hiện trường trong chớp mắt được cổ vũ

Nếu như nói có cái gì càng khiến cho người khác trở nên có ý chí chiến đấu sôi sục?

Vật thì chắc chắn là tẩy não và bánh vẽ

Còn có cái gì so với sự thật được bày ở trước mặt càng có sức rung động hơn?

Khi bọn họ tận mắt nhìn thấy hai tay run rẩy của bệnh nhân từng bước bình phục, dường như đã nhìn thấy được kỳ tích đang giáng lâm

Mà giờ phút này bệnh nhân cũng trong nháy mắt hôn mê rồi

Ông ta khó mà có thể tưởng tượng được, hai tay của mình sẽ thật sự khỏi

Nói thật thì, nếu như đã đến, thì chắc chắn là có ôm lấy hy vọng

Thế nhưng khi các loại ngôn luận kia xuất hiện, những người tình nguyện này cũng có chút lo lắng.

Dù sao cũng là động dao trên đầu, ngay cả Tào Tháo kiêu hùng cũng có thể cúi đầu trước Hoa Đà, càng đừng nói đến những người bình thường như họ

Thế nhưng, khi bệnh nhân tận mắt nhìn thấy hay tay của mình hết run, loại cảm giác tin tưởng mà không bị phụ lòng kia đã được sinh ra từ tận đáy lòng

Đây chính là cảm giác hạnh phúc

Bản thân khỏi rồi

Thật sự khỏi rồi

Giờ phút này, trong lòng của ông lão kích động thật lâu mới có thể bình phục lại

Ông ta nhớ lại những ngày nay nhìn thấy những bình luận kia của người nước ngoài, những lời nói bóng nói gió kia, đáy lòng của lão gia tử kiêu ngạo

Không có ai có thể càng hiểu bệnh nhân hơn là bệnh nhân

Cho dù có là bác sĩ cũng không

Hạnh phúc lớn nhất của bệnh nhân, chính là hy vọng có thể được bác sĩ của tổ quốc mình chữa trị cho.

Con đường cầu y có bao nhiêu khó khăn?

Ai mà không hy vọng có thể gặp được một vị bác sĩ tốt

Mà bây giờ, bác sĩ của tổ quốc chúng ta đã làm được chuyện mà bác sĩ toàn thế giới cũng không thể làm được

Chuyện này chẳng lẽ không đáng để kiêu ngạo hay sao?

Phẫu thuật kết thúc

Trên mặt lão gia tử tràn đầy nước mắt, kích động đến rơi nước mắt.

Bọn họ sống mấy chục năm tận mắt thấy tổ quốc thay đổi từng ngày

Giờ khắc này, ông ta chứng kiến y học tổ quốc quật khởi.

Nhớ ngày đó, ngay cả thuốc kháng sinh, tổ quốc đều phải dùng của nước ngoài.

Lão gia tử quyết định, chờ hôm nay, sau khi ông ta ra viện, ông ta sẽ đi một chuyến đến quảng trường Thiên An Môn, mang tin tức này nói cho chủ tịch nghe

Nhìn lão gia tử nước mắt rơi đầy mặt

Bây giờ, Trần Thương và Ngô Huy thản nhiên rất nhiều.

Anh hiểu được, mình không có tổn thương đến thần kinh thị giác, nhưng đám người Tiết Chính Nhận mở to hai mắt nhìn

Rơi lệ

Thật rơi lệ

Chẳng lẽ phẫu thuật Parkinson thật có quan hệ đến dây thần kinh sao?

- Lão gia tử, vì sao trong ánh mắt của ông lại rưng rưng nước

Một bên Tiết Chính Nhận tò mò hỏi

Ông lão hít sâu một hơi:

- Bởi vì, tôi vô cùng yêu tổ quốc

Nói xong, được y tá đưa đi

Chỉ để lại Tiết Chính Nhận với vẻ mặt mờ mịt

Chẳng lẽ... Làm tốt một cuộc phẫu thuật, không chỉ học tốt toán học, ông ta cần mẹ nó phải học tốt ngữ văn!?

Giờ khắc này, tất cả mọi người nhìn Trần Thương, trong mắt viết đầy:

- Tôi cảm thấy rất khó khăn

Cuộc phẫu thuật thứ nhất kết thúc, khi ông lão được đẩy ra, gặp phải người bệnh được phẫu thuật đợi thứ hai chờ bên ngoài.

Hai người là người cùng phòng bệnh

Khi được đẩy qua, ông lão chủ động đưa tay ra, kích động nói đến:

- Tôi đã khỏe! Tôi thực sự đã hết run

Người bệnh chờ đợi thấy hai tay ông ta một chút cũng không run, lập tức sửng sốt một chút

Điều này là thật

Sau khi ông lão gia trở lại khu nội trú, căn bản không yên tĩnh được

Nên lúc này đám người chờ được phẫu thuật càng thêm hưng phấn.

Chương 1773: Mau Đi Tham Gia Buổi Họp Báo

Bọn họ vội vàng chạy đến phòng của ông ta

Sau khi, mọi người thấy ông lão khỏe mạnh, từng người lập tức ngạc nhiên mừng rỡ

Thành công

Chúng ta thật có thể làm được?

Ông ta đã thành công, khiến cho mọi người đầy đủ lòng tin

Hôm nay, Trần Thương tiến hành 10 cuộc phẫu thuật

Mà đám phóng viên cũng đã đợi ròng rã một ngày.

Mười cuộc phẫu thuật

Toàn bộ thành công

Thành tích này, trực tiếp khiến mỗi một bác sĩ khoa Ngoại thần kinh tham gia phẫu thuật kích động không thôi.

Bọn họ hiểu rõ: Đây căn bản không cần thí nghiệm lâm sàng.

Đây là có thể trực tiếp thực hiện phẫu thuật

Trần Thương rời khỏi phòng phẫu thuật, cũng không vội vã đi phỏng vấn, sau khi anh rửa tay xong, đi thay quần áo, thuận tiện kiểm tra phòng

Khi kiểm tra phòng, Trần Thương nhìn sắc mặt từng người bệnh kích động, anh cảm thấy rất vui vẻ

Mà những người bệnh cũng rất vui vẻ

Sẽ có lúc, chúng ta cũng có thể kiêu ngạo tuyên bố với thế giới, dù bệnh tật khó xử lý, chỉ có chúng ta Trung Quốc có thể làm được

Trần Thương không vội vàng đi tham gia buổi họp báo, lại khiến nhóm người bệnh lại không vui

- Giáo sư Trần, nhanh đi tham gia buổi họp báo

- Đúng! Nhanh đi, tôi cũng muốn đi

- Đúng vậy, đi nói cho thế giới, Parkinson, người Trung Quốc chúng ta có thể đánh hạ

……..

Trong hiện trường hội chiêu đãi ký giả, rất nhiều người đã chờ không kịp đợi, nhưng hiện tại Trần Thương còn chậm chạp chưa xuất hiện.

Mọi người phía dưới đã bắt đầu vô cùng sốt ruột, người nào có thể chờ một ngày phẫu thuật?

Đã chờ tới 12 tiếng đồng hồ rồi?

Mọi người bắt đầu nảy sinh sự bực tức, cũng có rất nhiều người gây sự
Nhưng... Mọi người vẫn nhịn xuống
Bởi vì bọn họ đều muốn biết kết quả cuộc phẫu hôm nay...
Đúng 10 giờ tối, lúc này Trần Thương mới tới hiện trường.
Lúc đẩy cửa đi vào, hiện trường tức khắc sôi trào lên.
Mọi người giơ lên camera hướng tới Trần Thương chụp tanh tách một đợt, muốn phát hiện manh mối từ trên người anh.
Nhưng, biểu cảm trên mặt Trần Thương rất bình tĩnh.
- Thực xin lỗi, để mọi người đợi lâu
Trần Thương cúi người xin lỗi với mọi người.
- Bởi vì... Hôm nay làm 10 ca phẫu thuật Parkinson, trì hoãn quá nhiều thời gian, hy vọng mọi người thông cảm
Lời này vừa nói, tức khắc toàn trường đều an tĩnh lại.
Làm... bao nhiêu ca phẫu cơ?
Bốn ca phẫu?
Không sai, khẳng định là bốn ca phẫu thuật.
Bởi vì 10 ca phẫu là quá khoa trương
Mọi người đều không muốn tin tưởng.
Không đúng... Đù má, phát âm của số 10 và số 4 trong tiếng Anh không giống nhau mà
Chẳng lẽ thật là 10 ca phẫu sao?
Một câu này của Trần Thương trực tiếp khiến cho mọi người ở đây yên tĩnh lại.
Tất cả mọi người đều cảm thấy có chút không quá hiện thực.
Đây là giả?
Anh tiếp tục nói:
- Tôi giới thiệu tình hình phẫu thuật ngày hôm nay cho mọi người trước, mọi người có vấn đề gì muốn hỏi thì đợi lát hỏi đi
Nói xong, Trần Thương bắt đầu bình tĩnh giới thiệu:
- Nhóm phẫu thuật thí nghiệm lâm sàng Parkinson đầu tiên gồm 10 ca phẫu, trong đó có 5 ca phẫu là run tĩnh trạng đơn, 3 ca phẫu thuật cứng đơ, 2 ca mất tự chủ chức năng đi đứng; 10 ca phẫu có xác suất thành công...
Nói tới nơi này, Trần Thương cố ý nói chậm lại, khiến cho mọi người ở hiện trường hồi hộp như tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, chờ đợi anh nói.
- Xác suất thành công... 100%
Lời này vừa nói, lập tức khiến cho mọi người đang ngồi đều sửng sốt
Sao có thể

- Không thể nào, chẳng phải đây là giai đoạn thí nghiệm lâm sàng sao? Sao có thể là 100%

- Đúng vậy, không phải nói đùa sao?

- Xác suất phẫu thuật Parkinson 100%! Đù, giáo sư Trần chất quá

- …

Biểu hiện của mọi người ở bên dưới không giống nhau.

Trần Thương nói xong, cười nói:

- Rất xin lỗi, hôm nay tôi làm 10 ca phẫu, có hơi mệt mỏi, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm nhé

Nói xong, anh đứng dậy rời đi.

Mà những phóng viên này nào còn lo lắng mặt khác, vội vàng liên hệ đơn vị trực tiếp đăng tin tức đã viết xong bản thảo lên

Rốt cuộc, đây là do Trần Thương chính miệng nói.

Anh là người như thế nào, chắc không đến mức nói láo chứ

Nhưng mặc kệ là nói thật hay nói dối, con số này đều đủ để hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Quả nhiên, sau khi tin tức này được truyền ra, thời gian ngắn ngủn không đến một ngày, tin tức Trần Thương có xác suất phẫu thuật trị liệu Parkinson thành công cao tới 100% truyền khắp bên kia bờ đại dương

Trong thời gian ngắn, vô số người quan tâm bàn tán

Mọi người đều có chút hoài nghi.

Nhưng... Khoác lác cũng không đến mức khoa trương đến thế chứ

Như thế tương đương với trực tiếp đưa bản thân vào tình huống xấu hổ.

Cuối cùng nếu nói dối xác suất thành công 100%, đã không phải là khoác lác, mà là tự đào hố chôn chính mình

Việc này căn bản không hiện thực

Ngoại trừ... Trần Thương đã hoàn toàn nắm giữ phương pháp phẫu thuật điều trị Parkinson.

Hơn nữa... Loại phương pháp phẫu thuật này có xác suất thành công rất cao.

Quan trọng nhất chính là, phương pháp này chắc rất đơn giản mới một ngày làm 10 ca phẫu, không đến một giờ hoàn thành một ca phẫu, lại thêm xác suất thành công cao tới 100%, điều này có phải có ý nghĩa... Mức độ khó khăn của cuộc phẫu tương đương với phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa không?

Nghĩ đến đây, mọi người đều có chút điên cuồng.

Lúc này, trong Trung tâm Y tế Mayo Clinic.

Berty nhìn thấy số liệu này, trực tiếp sững sờ tại chỗ, nửa ngày không nói gì.

Nói thật, ông ta là chuyên gia lĩnh vực phẫu thuật thần kinh, tuy rằng từng chính mắt chứng khiến Trần Thương làm phẫu thuật, biết anh là một thiên tài, nhưng sau khi biết được số liệu của ngày thí nghiệm lâm sàng đầu tiên, hắn vẫn là bị chấn động tới rồi

Ông ta đã nghĩ tới nếu Trần Thương quyết định tiến hành thực nghiệm lâm sàng, khả năng đã dự đoán được xác suất thành công vẫn là tương đối cao

Nhưng là không nghĩ tới... Trực tiếp cao tới đỉnh, chính là 100%

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, cậu ấy thực hiện 10 ca phẫu, toàn bộ thành công

Trong đó bao gồm nhiều loại bệnh trạng như run tĩnh trạng, cứng cơ, mất ổn định tư thế, …

Điều này thuyết minh cái gì, chính là Trần Thương có lẽ thật sự đã phá giải được phương pháp phẫu thuật điều trị Parkinson

Nghĩ đến đây, Berty thực sự bị Trần Thương kinh sợ đến mức 'đạo tâm' không vững.

Người bạn thân ở một bên thấy thế, vội vàng tới gần an ủi, nói:

- Berty! Được rồi, còn chưa xác thực kết quả đâu, không cần khẩn trương như vậy

Berty không nhịn được cười khổ một tiếng

Mayo bọn họ kém sao?

Không kém

Bọn họ có được tài nguyên chữa bệnh tiên tiến nhất toàn cầu

Đoàn đội của bọn họ kém sao?

Bọn họ tuyệt đối là có được đoàn đội nhân tài cao cấp nhất

Thời gian bọn họ nghiên cứu Parkinson ngắn sao?

Không! Bọn họ chưa từng từ bỏ nguyên cứu

Nhưng... Trần Thương đã dẫn đầu đi trước bọn họ, hơn nữa dẫn đầu còn không ngừng một bước

Nghĩ đến đây, Mayo thật là cảm nhận được cảm giác thất bại.

Lần trước gặp mặt, Trần Thương sử dụng kính hiển vi lập thể của công ty Google khiến cho Berty bị chịu đả kích, cậu ấy rõ ràng chưa từng sử dụng, nhưng mà...

Cái loại kỹ thuật này suýt nữa khiến cho Berty hoài nghi nhân sinh, đến bây giờ còn chậm chạp chưa khôi phục lại.

Hiện tại, cậu ấy lại tuôn ra xác suất phẫu thuật Parkinson thành công 100%

Đồng bạn hít sâu một ngụm, ông ta biết Berty cũng là người hiếu thắng.

Ông ta còn là phó hội trưởng trẻ tuổi nhất của Hiệp hội khoa Ngoại Thần kinh thế giới, ông ta có sự kiêu ngạo của bản thân.

Chương 1774: Sống Ở Cùng Một Thời Đại Với Trần Thương Là Bi Ai, Cũng Là May Mắn

- Berty, nhỡ đâu số liệu này là giả thì sao? Hoặc tất cả đều là do Trần Thương bịa đặt ra?

Berty nghe thế, nhìn người bạn, nghiêm túc nói:

- Anh không hiểu biết giáo sư Trần Thương, anh căn bản không biết đó là người như thế nào

- Anh ấy chưa bao giờ nói giỡn về người bệnh và phẫu thuật

- Hơn nữa, cậu ấy cũng không cần phải trống rỗng bịa đặt số liệu này, không có bất kỳ ý nghĩa gì

- Huống chi... Anh đã thấy người nào bịa đặt mình có thể tiến hành 10 ca phẫu thuật Parkinson một ngày, hơn nữa xác suất phẫu thuật thành công 100% chưa?

Berty nói làm người bạn nhất thời nghẹn lời.

Mà lúc này, Hubert đã vội vàng đi tới, nghe thấy Berty nói vậy, đồng ý gật đầu:

- Không sai, Trần Thương chưa bao giờ là một người hư trương thanh thế, cậu ấy không thích khoác lác

- Nếu cậu ấy dám nói, vậy nhất định là thật sự

- Viện trưởng Hubert

Berty và bạn của Berty nhìn thấy Hubert đi đến, gật đầu chào hỏi:

- Sao ngài tới đây?

Hubert gọi Berty tới bên cạnh, an ủi nói:

- Tôi biết anh sẽ không vui

Berty mỉm cười, Hubert tiếp tục nói:

- Vậy anh nhớ rõ lúc tôi chuẩn bị thành lập Hiệp hội khoa Ngoại Tiêu hóa Thế giới không?

- Chúng ta thành lập Hiệp hội, Trần Thương làm hội trưởng

- Anh nhớ rõ Trần Thương đã như thế nào đánh vỡ sự tin tưởng tràn đầy của Jim Lawrence không?

- Sống cùng một thời đại với Trần Thương là bi ai, cũng là may mắn

- Ít nhất... Cậu ấy khiến anh thấy được phong cảnh mà có lẽ cả đời anh cũng không nhìn thấy được

……
Hubert đối với chuyện này là thật sự có quyền lên tiếng
Nói tới ủy khuất, ai có thể ủy khuất hơn ông
Rõ ràng Hiệp Hội Khoa Ngoại Tiêu Hóa Thế giới là do bọn họ dẫn đầu thành lập, nhưng lại để Trần Thương giành hết tiếng tốt
Hiện tại ngẫm lại tổng bộ còn ở Trung Quốc, Hubert cảm thấy rất phiền muộn
Nhưng...Đáng thương nhất vẫn là Jim Lawrence.
Ông ta đã tốn biết bao nhiêu tiền?
Nhưng kết quả lại là công dã tràng.
Quả nhiên, lúc an ủi người khác, có hiệu quả nhất là so xem ai thảm hơn…
Sau khi nhắc tới Jim Lawrence, quả nhiên Berty cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ông nhẹ nhàng thở ra:
- Cảm ơn ngươi, tiên sinh Hubert
Lúc này, ở bệnh viện Johan Hopkins xa xôi, Jim Lawrence bỗng nhiên cảm giác chính mình mắc bệnh viêm phổi, liên tục hắt xì
Ông tùy tay ném báo chí trong tay lên trên bàn, thở dài một hơi:
- Không biết năm nay ai sẽ xui xẻo
Tiêu đề trên báo chí rõ ràng viết là: “Thí nghiệm lâm sàng ngày đầu tiên: giáo sư Trần Thương trong vòng một ngày hoàn thành 10 ca phẫu thuật Parkinson, xác suất thành công 100%!”
Jim Lawrence cảm thấy trở thành đối thủ của Trần Thương, là chuyện khủng bố nhất trên thế giới này.
Bởi vì Trần Thương luôn có thể trong lúc lơ đãng, dẫm lên ngươi thành danh nổi tiếng, mà bạn còn phải ngây ngốc chạy tới làm bậc thang cho người ta
Nghĩ đến đây, ông cảm thấy có chút hối hận
Có lẽ việc hối hận nhất trong đời này, tất cả đều đã xảy ra trong năm nay.
Sau khi tuyên bố tin tức, lúc này, trong một bệnh viện Nội khoa Thần kinh nước Đức.
Một người Trung Quốc Dương Ảnh dẫn cha đi tới Học viện Nghiên cứu Thần kinh Quốc tế Hannover ở nước Đức, anh ta nhìn bác sĩ, có chút phẫn nộ hỏi:
- Vì sao anh từ chối điều trị cho bố tôi?

- Chúng tôi ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi đây, chính là hy vọng được cứu trị! Anh đây là kỳ thị

Bác sĩ nước Đức có chút bất đắc dĩ, không nhịn được hỏi:

- Anh là người Trung Quốc sao?

Dương Ảnh gật đầu:

- Không sai! Tôi chính là người Trung Quốc

Bác sĩ Nước Đức hít sâu một hơi:

- Người bệnh nước Đức chúng tôi đều đã chạy đến Trung Quốc để trị liệu Parkinson, tại sao anh còn muốn tới nước Đức?

Dương Ảnh tức khắc sửng sốt một chút:

- Có ý gì?

Bác sĩ đưa một phần tư liệu cho Dương Ảnh:

- Chẳng lẽ anh không biết giáo sư Trần Thương?

Sau khi nhìn thấy tin tức này, tuy rằng trong lòng Dương Ảnh bực bội, rốt cuộc vất vả từ xa bay tới đây... Tốn công tốn sức mới làm thủ tục nằm viện xong.

Nhưng hiện tại... Anh ta vô cùng kiêu ngạo vì nghe được bác sĩ nước Đức khen ngợi bác sĩ Trung Quốc lợi hại, loại cảm giác này rất thần kỳ

Dương Ảnh vội vàng chuẩn bị mua sắm vé máy bay về nước

Nhưng... Lúc này, anh ta kinh ngạc phát hiện, không mua được vé máy bay

Không sai

Chuyến bay từ Munich đến thủ đô Trung Quốc trong vòng một tuần, toàn bộ không mua được vé

Tin tức này lập tức làm cho anh ta sửng sốt.

Không chỉ có nước Đức

Sau khi Trần Thương công bố xác suất phẫu thuật điều trị Parkinson thành công 100%, thời gian không tới ba ngày

Lục tục… Trên toàn thế giới, ở những nơi có thể đặt vé trực tiếp bay tới thủ đô Trung Quốc, càng ngày càng khó đặt mua

Trong sân bay thường xuyên có thể nhìn thấy những người bệnh run rẩy tay chân.

Giờ khắc này, thủ đô Trung Quốc cũng nghênh đón một quần thể khổng lồ

Tỷ lệ mắc bệnh Parkinson cũng không thấp cao tới 1%

Có lẽ nghe thì có vẻ không nhiều, nhưng... Khi số lượng chiếm 60-70%, con số người mắc bệnh sẽ cực lớn tụ tập đến nơi này khiến cho bạn hoài

nghi nhân sinh

Không sai

Toàn thế giới có gần 100 triệu người bệnh Parkinson.

Mà lúc này, những người có điều kiện đã lần lượt đi tới thủ đô Trung Quốc, tụ tập ở Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu thủ đô

Không phải vì việc gì khác, chính là để hẹn trước một cuộc phẫu thuật điều trị Parkinson

Thời gian ngắn ngủn trong vòng một tuần, lục tục có mấy chục ngàn người bệnh Parkinson tới thủ đô.

Mọi người cũng mặc kệ giai đoạn thí nghiệm lâm sàng của Trần Thương đã kết thúc hay chưa.

Rốt cuộc... Thật muốn chờ đến ngày đó, có lẽ chính mình phải hẹn trước đến 10 năm sau

Này quả thực là một con số khủng bố

Bởi vậy, càng ngày càng nhiều người vui vẻ đi tới Trung Quốc tìm thầy trị bệnh.

Sau khi nhìn thấy một màn như vậy, nhân dân thủ đô vô cùng hưng phấn

Cho tới nay, đều là chúng ta đến các quốc gia phát triển tìm thầy trị bệnh xin thuốc, chính là... Hiện tại thì sao?

Toàn thế giới không biết bao nhiêu người đi tới thủ đô, chính là để chữa bệnh

Mà lúc này, bị mắng tàn nhẫn nhất đương nhiên thuộc về giáo sư Hill của Học viện Y học Hoàng gia Anh.

Lúc ấy, ông ta phủ định Trần Thương, đưa ra nghi ngờ, vẫn nhận được sự tín nhiệm của dân chúng

Nhưng... Hiện tại?

Sau khi người bệnh Parkinson là người Anh đầu tiên tới thủ đô, phát hiện số thứ tự hẹn mổ của mình đã lớn hơn 80000

Khiến người bệnh này tức giận tới mức mắng to Hill là cặn bã của giới y học, làm hại công dân nước mình

Cũng may… Parkinson cũng không phải là một loại bệnh cấp tính, giai đoạn trước chỉ là hơi ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt.

Cho nên, sau khi mọi người nhanh nhẹn hoàn thành đặt lịch hẹn, bệnh viện sẽ duy trì giao lưu và liên hệ với người bệnh, mau chóng sắp xếp phẫu thuật

Những người bệnh đường xa mà đến này, trực tiếp kéo theo sự phát triển của ngành du lịch, ăn uống, khách sạn ở thủ đô

Thời gian mười ngày chớp mắt qua đi

Nhóm 100 người bệnh đầu tiên toàn bộ phẫu thuật xong

Xác suất phẫu thuật thành công cao tới 100%

Tất cả ca phẫu thuật toàn bộ thành công

Số liệu này trực tiếp khiến toàn thế giới chấn động và kinh ngạc

Lại thêm thời gian một tuần trôi qua, Trần Thương đăng một bài luận gọi là "Phân Tích Hiệu Quả Phẫu Thuật Điều Trị Parkinson Bằng Kỹ Thuật Định Hướng Lập Thể Trần Thị Kiểu Mới" lên tạp chí "The Lancet".

Chương 1775: Khiếp Sợ Toàn Cầu

Nháy mắt, toàn bộ thế giới đều bị bài luận văn phân tích số liệu này làm cho kinh ngạc và chấn động rồi

100 người bệnh, toàn bộ khôi phục

Trần Thương là thật sự làm được

Hiện tại, bất luận nghi ngờ gì đều có vẻ vô lực.

Khi số liệu phẫu thuật đặt ở trước mặt... Tất cả mọi người rõ ràng ý thức được:

Nền y học Trung Quốc đang từng bước diễn biến thành: Quốc gia có nền Y học mạnh nhất

……

Mà lúc này, nhóm người bệnh thí nghiệm lâm sàng đầu tiên, toàn bộ 100 người tập trung ở trong phòng bệnh

Trần Thương nhìn mọi người, mặt anh mỉm cười

Hơn nửa tháng trước, lời Trần Thương nói còn chặt chẽ mà ghi tạc trong đầu mọi người.

Trong nháy mắt, thời gian hơn nửa tháng trôi qua.

Trần Thương nhìn đám người, từ đầu tới đuôi, chậm rãi đọc ra tên gọi, số tuổi, quê quán

Mỗi một người bệnh sau khi lại được hô tên, đều vui sướng ra mặt

Đây là một loại cảm giác được tôn trọng

Điểm danh xong, tất cả mọi người đều có chút kích động.

Trần Thương cũng không là ngoại lệ.

Hôm nay, anh dẫn theo tất cả bác sĩ khoa ngoại tham gia phẫu thuật Parkinson đi tới hiện trường.

Anh nhìn mọi người, nghiêm túc nói:

- Phía trước, tôi từng nói qua, chờ sau khi hoàn thành phẫu thuật, tôi sẽ lại lần nữa điểm danh

- Khi đó, tôi từng hứa với mọi người, đến lúc đó, một người cũng không thể thiếu

- Tôi làm được

Trần Thương vừa mới nói xong, toàn bộ người bệnh ngồi ở dưới chậm rãi đứng lên, khom lưng đáp lễ cho Trần Thương.

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu

Cách cảm ơn này, là sự cảm kích phát ra từ tận đáy lòng mọi người

Mà Trần Thương cũng giống như thế, nhìn mọi người nói:

- Tôi, đại biểu cho mỗi một người bác sĩ tham gia phẫu thuật, khom lưng cảm ơn mọi người đã tin tưởng

- Cảm tạ ơn vị đã tín nhiệm chúng tôi, cho chúng ta cơ hội như vậy

- May mắn, tôi không phụ lòng mọi người

- Cảm ơn

Nói xong, Trần Thương dẫn theo tất nhân viên y tế, khom lưng kính chào các người bệnh

……..

Nhóm 100 người bệnh đầu tiên, xác suất thành công cao tới 100%

Số liệu lâm sàng chuyên nghiệp được đăng lên tạp chí The Lancet, khiến cho người khác cảm thấy kinh ngạc và cảm khái, đồng thời lại không thể không chịu phục

Này thật là khai sáng khơi dòng thí nghiệm lâm sàng

Có ai có thể có xác suất phẫu thuật thí nghiệm lâm sàng cao như vậy

Người này nơi nào là phẫu thuật, rõ ràng... Là khoe khoang thao tác

Quả thật, hiện tại, Trần Thương đang khoe khoang cơ bắp, trực tiếp khiến cho các chuyên gia lĩnh vực tâm thần học kinh ngạc sợ hãi, không ít chuyên gia có cảm giác giống như Berty, bọn họ chỉ có thể cảm khái thời vận không tốt, đã sinh Trần Thương, cớ gì sinh mình...

Chẳng qua, thông qua truyền bá thông tin trong khoảng thời gian này, cơ hồ toàn bộ các chuyên gia lĩnh vực thần kinh học thế giới đều đã biết chuyện này, Trần Thương phá được Parkinson, dùng phương pháp phẫu thuật có hiệu quả rất mau chóng như “dựng sào thấy bóng” giải quyết bệnh Parkinson khó giải quyết

Tựa hồ, nghi nan tạp chứng đã gây khó khăn cho nhân loại mấy cái thế kỷ này, thế nhưng trong lúc này, bất động thanh sắc bị bác sĩ ngoại khoa Trần Thương đến từ Trung Quốc điều trị có hiệu quả

Nhưng, chỉ có anh biết, phẫu thuật chỉ là thủ đoạn, cần tìm được nguyên nhân bệnh mới có thể tính là hoàn toàn trị tận gốc.

Hiện tại con đường nghiên cứu Parkinson còn chưa kết thúc

Trần Thương nhìn thanh tiến độ:

【Parkinson: Tiến độ 68%!】

Ban đầu, 100 ca phẫu thuật lâm sàng còn có thể mang đến khen thưởng phong phú, tăng lên tiến độ cho Trần Thương.

Nhưng 50 ca phẫu sau, tiến độ lập tức chậm lại.

Khi đó Trần Thương bắt đầu có cơ hội thì để Ngô Huy thử tiến hành thao tác.

Cũng may ngộ tính của Ngô Huy rất cao, năng lực hành động cũng rất mạnh

Sau kết thúc phẫu thuật thí nghiệm lâm sàng cho 100 người, Ngô Huy đã có thể độc lập hoàn thành phẫu thuật Parkinson

Tuy rằng mức độ thuần thục kém hơn Trần Thương, hơn nữa ngẫu nhiên gặp được người bệnh đặc biệt, suýt nữa xuất hiện vấn đề, nhưng… Cuối cùng, anh ta vẫn được giải quyết

Nhất thời, Ngô Huy trở thành bác sĩ Ngoại thần kinh thứ hai trong nước hoặc nói là bác sĩ thứ hai nắm giữ phương pháp phẫu thuật điều trị Parkinson.

Nói thật, ngay cả các viện sĩ như Tiết Chính Nhận bọn họ nhìn thấy cũng cảm thấy vô cùng hâm mộ

Mà Ngô Đồng Phủ trơ mắt nhìn Ngô Huy dần dần trưởng thành, ngoài miệng mỉm cười, trong lòng ông ta lại khóc thương tâm hơn mọi người khác, vô cùng hối hận

Ông ta không nghĩ tới, bản thân mình lại nhìn lầm, Ngô Huy là nhân tài ưu tú như vậy, cứ như vậy... Vô thanh vô tức bị Trần Thương mời chào mất rồi

Ông ta sao có thể nhẫn nhịn?

Đáng tiếc, thế giới này lại không có thuốc hối hận để uống.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, không có Trần Thương, khả năng Ngô Huy vẫn như cũ chỉ là nhân vật nhỏ nhoi không có danh tiếng.

Sau khi giai đoạn thí nghiệm lâm sàng phẫu thuật Parkinson thành công, Tiếu Nhuận Phương tự mình dẫn người tới hiện trường.

Đây là sự kiện có tính lịch sử

Tổ quốc chúng ta chân chính lấy được thành tựu có ý nghĩa rất lớn ở lĩnh vực khám và chữa bệnh y học hiện đại

Lực ảnh hưởng của sự kiện Parkinson lần này không ngừng mở rộng, từ một khía cạnh mà nói, trực tiếp tăng lên lòng tự tin và lực ngưng tụ của nhân dân Trung Quốc chúng ta

Mà đúng ngay lúc này, anh nhận được một cuộc điện thoại kêu đi họp

Địa điểm cuộc họp ở Ủy ban bảo vệ sức khỏe, nhưng đại lão mở họp lại là ông chủ lúc trước mời Trần Thương ăn cơm ở Trung Nam Hải

Mà ở trong cuộc hội nghị này, Trần Thương chính thức trở thành Viện trưởng của Trung Tâm Nghiên cứu Khám Và Điều Trị Bệnh Parkinson

Quốc Gia

Mà cùng lúc đó, quốc gia sẽ ở thủ đô tu sửa một bệnh viện quốc tế có thể đồng thời chứa 2000 giường bệnh, làm Trung Tâm Nghiên Cứu Khám Và Chữa Bệnh.

Còn nhiệm vụ của Trần Thương là trong vòng ba năm, bồi dưỡng ra một đám bác sĩ ngoại khoa ưu tú có năng lực phẫu thuật điều trị Parkinson

Nói là nhiệm vụ của Trần Thương, nhưng cũng không phải là nhiệm vụ cá nhân

Bởi vì bồi dưỡng nhân tài cũng không phải do một mình Trần Thương tiến hành.

Đây là việc do một đoàn đội cộng đồng thực hiện.

Yêu cầu Trần Thương làm người dẫn đường.

.....

Trần Thương ngồi ở trong văn phòng, nhìn thanh tiến độ, có chút khó hiểu.

Khi thanh tiến độ Parkinson tới 60%, tuy rằng Trần Thương không nhận được khen thưởng thực tế, nhưng anh càng ngày càng hiểu rõ về Parkinson

Mà hiện tại thanh tiến độ tới 68%, Trần Thương lâm vào im lặng.

Cần làm thế nào để tăng tiến độ lên? Cải tiến kỹ thuật? Đề cao nhận thức về sinh lý bệnh lý giải phẫu học? Hay tiến hành nghiên cứu sâu thêm về cơ chế bệnh sinh của Parkinson?

Mặc kệ thế nào đều cần phải thông qua thủ đoạn khác để tăng lên

Sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương chế định chi tiết quy tắc phát triển gần như hoàn thiện, sau đó trực tiếp triệu tập nhân viên của mình bắt đầu mở họp

Anh yêu cầu tăng nhanh tiến trình nghiên cứu sinh lý bệnh lý của Parkinson, chỉ dựa vào một mình anh là khẳng định không được.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, Trần Thương cũng không có khả năng tiêu phí toàn bộ thời gian ở lĩnh vực mà anh không am hiểu.

Bản thân anh chỉ là một người bác sĩ khoa ngoại mà thôi, cũng không thể ngày ngày làm những công tác nghiên cứu khoa học này chứ?

Hơn nữa... Mấu chốt nhất chính là, hệ thống hình như còn chưa trưởng thành đến mức đó...

Chương 1776: Sáng Lập Bệnh viện Trung Tâm Khám Và Điều Trị Parkinson

Vì thế, hiện tại, Trần Thương yêu cầu nhân viên công tác sửa lại số liệu thí nghiệm lâm sàng của 100 người, trực tiếp gửi cho mỗi một chuyên gia nghiên cứu bệnh lý.

Những thứ này đều là tư liệu quý giá

Hiện tại đội ngũ nghiên cứu khoa học của Trần Thương đã dần dần lớn mạnh, bác sĩ đến từ Hiệp Hòa, Thanh Hoa, ngay cả viện sĩ Viện Khoa học Trung quốc cũng có.

Đối mặt với những viện sĩ giáo sư chuyên gia này, Trần Thương không có chút nào cảm giác

Rốt cuộc... Viện sĩ rất lợi hại sao?

Ta tự mình thuận tay tạo ra hai người

Huống chi hiện tại địa vị của Trần Thương chính là cấp bảo vật quốc gia, những viện sĩ này cũng đều rất biết điều.

Có thể gia nhập đoàn đội của Trần Thương đã rất không dễ dàng, không có người nào dám gây sự.

Rốt cuộc một khi công tác nghiên cứu Parkinson ra thành quả, có thể ra thành quả lớn

Trần giáo sư lấy được giải thưởng Nobel, đồng thời, nói không chừng bọn họ cũng có thể ăn theo.

Vận khí tốt trực tiếp được đề cử Nobel

Vận khí thường thường cũng là được một trong ba giải thưởng lớn.

Cùng lúc đó, hiện tại Tề Khải cũng không ngừng nghiên cứu phẫu thuật chuột lớn.

Gần nhất những mẫu chuột có biểu hiện bệnh lý đơn độc khiến cho Lão Tề vui đến quên cả trời đất, gần như đã quên trong nhà còn có bà vợ đang chờ

Hết thảy đều đang phát triển hướng tới phương hướng tốt

…

Trong khoảng thời gian này, Ngô Huy trở thành người đàn ông tỏa sáng nhất của Khoa Ngoại Thần kinh, Trung tâm Cấp cứu thủ đô

Đi tới chỗ nào đều là được người khác tôn trọng gọi một tiếng "Trưởng khoa Ngô".

Ngay cả đám người như Tiết Chính Nhận cũng là như thế, khiến cho Ngô Huy vốn là không giỏi xã giao có chút đỏ mặt.

Việc Trần Thương chọn lựa Ngô Huy từ trong đám người cũng trở thành một thần thoại ở Trung tâm Cấp cứu Thủ đô

Rốt cuộc nơi này là thủ đô, nhân tài ưu tú một đống lớn

Ngô Huy không có tiếng tăm gì mười mấy năm, một khi làm được phẫu thuật Parkinson, ngoại trừ Trần Thương, hắn sẽ là người thứ hai được chú ý, danh lợi song thu.

Lão Mã thấy thế, vô cùng hâm mộ

Giữa trưa gắp đồ ăn cho Trần Thương:

- Thương Nhi, cậu thử nhìn xem, xem xem tôi có thiên phú phẫu thuật thần kinh không? Thiên phú khác cũng được! Cậu cẩn thận nhìn xem

Nói không chừng, tôi cũng là một nhân tài bị mai một

Trần Thương nhìn thoáng qua Lão Mã, tiếp tục ăn cơm.

Lão Mã thấy thế, nóng nảy nói:

- Thương Nhi, ánh mắt này của cậu là có ý gì, cậu trì hoãn tôi không sao cả, nếu là cậu trì hoãn sự phát triển y học của tổ quốc, cậu chính là tội nhân

……..

Nhà ăn của bệnh viện là nơi bình dân nhất.

Mọi người tùy ý tới nơi này ăn cơm, không phân biệt chức vị, đôi khi có thể nhìn thấy viện trưởng tới ăn cơm.

Mà bữa trưa là thời gian đông người tới ăn cơm nhất, bàn ăn hầu như không đủ dùng.

Mà Lão Mã khẳng định là người xuất sắc nhất trong lĩnh vực tìm người ghép bàn.

Ang ta luôn là có thể hấp dẫn viện trưởng.

Đây là người duy nhất dám chủ động gắp thức ăn trong bát của viện trưởng

Đối với việc này, từ trước đến nay, Trần Thương rất bội phục anh ta.

Thấy sự khó hiểu của Lão Mã, Trần Thương do dự thật lâu, lúc này mới không nhịn được nói:

- Kỳ thật... Tôi cảm thấy có lẽ ưu thế của anh không ở lĩnh vực ngoại khoa thần kinh

Lão Mã trừng lớn đôi mắt:

- Thế ở lĩnh vực nào?

Trần Thương tự hỏi một lát:

- Hẳn là ở lĩnh vực ngoại khoa tâm thần

Lão Mã vừa nghe vậy, tức khắc hai mắt sáng ngời, nhưng là chờ sau khi Trần Thương rời khỏi, Lão Mã vẫn như cũ không phản ứng lại đây...

Hắn nhìn La Hữu Tài ngồi bên cạnh hỏi:

- Hả? Anh, ngoại khoa tâm thần... Anh cảm thấy thế nào?

La Hữu Tài thật sự là giận mà không dám nói đối với người em rể này, vì khoảng thời gian này con của hắn mới vừa kết hôn, hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài, ở biệt thự cao cấp của Lão Mã ở Luân Đôn.

- Khá tốt! Anh cảm thấy đặc biệt có tiền đồ

Lão Mã nghe vậy, tức khắc vui như mở cờ

Vội vàng ăn vài miếng, đứng dậy liền rời đi, anh ta cảm thấy không chừng mình thật đúng là có cơ hội.

Viện phó ở bên cạnh thật sự không nhịn nổi nữa:

- Nào có ngoại khoa tâm thần gì, có mà bệnh tâm thần thì có

La Hữu Tài trợn trắng mắt:

- Không có thì có thể phát triển, chẳng phải tiền đồ một mình rất tốt sao?

Viện phó nghe vậy...

Á đù, thật đúng là rất có đạo lý

Nhưng, đáng tiếc Lão Mã lại tin là thật

Trong khoảng thời gian này, Trần Thương nhận được rất nhiều thiệp mời các loại tiệc chiêu đãi và hội nghị, nhưng anh không hề tham dự.

Vì anh không có nhiều thời gian như vậy.

Khoảng thời gian trước bận rộn trong ngoài, không có thời gian ở bên người nhà, gần đây khó lắm mới có thời gian rảnh, anh phải ở nhà với Tần Duyệt.

…….

Chớp mắt đã thấy sắp tới cuối tháng 11

Thời gian Trần Thương ở thủ đô cũng không còn nhiều.

Chẳng qua, anh vẫn muốn tranh thủ thời gian đến toà án với Tần Duyệt một chuyến, tham gia phiên tòa tranh chấp quyền nuôi con của Ngô Huy.

Hơn nữa... Vì để phòng ngừa chuyện không may, anh tự mình đi gặp vị thẩm phán kia, mời ông ấy đi ăn một bữa.

Hiện tại, điều Ngô Huy lo lắng nhất chính là con của anh ta.

Anh ta đã sớm không còn tình cảm với vợ trước.

Tất cả ký ức tốt đẹp ngày xưa cũng đã tan thành mây khói.

Trên toà án, khi hợp đồng thuê Ngô Huy làm việc được xem như chứng cứ đưa lên tòa, vợ trước của Ngô Huy sửng sốt trợn tròn mắt

Cô ta không nghĩ tới Ngô Huy lại có bước tiến lớn như thế

Nhưng... Lại cũng vì vậy mà rời khỏi thủ đô

Cô ta không hề hối hận chút nào.

Cuối cùng, cô được ở thủ đô, hơn nữa gả cho một người có nhà phá bỏ và di dời được đền bù.

Có lẽ Ngô Huy rời đi thủ đô, là vì cô ta?

Có lẽ thủ đô là một nơi khiến anh ta đau lòng.

Đương nhiên, ở trong lòng cô ta, Ngô Huy rời đi vì không tìm thấy chốn dung thân ở thủ đô.

Toà án phán quyết đứa con do Ngô Huy nuôi, người vợ trước nhỏ hơn anh ta gần 10 tuổi cũng được tự do, cô ta không có đứa con đi theo tương đương với hoàn toàn từ biệt với quá khứ.

Tần Duyệt nhìn một màn này, không nhịn được thở dài.

Ngô Huy dẫn theo con trai rời khỏi toà án, nhìn ra được đứa nhỏ này càng thích Ngô Huy.

Chỉ là vẫn như cũ có chút quyến luyến ngóng nhìn theo mẹ.

Một gia đình tan vỡ, cuối cùng người bị hại chỉ có một, đó chính là đứa con.

Cảm xúc của Ngô Huy không tốt.

Vợ trước đứng chung một chỗ với một người đàn ông ăn mặc sang trọng.

Có thể nhìn ra, người đàn ông tuy có chút vui vẻ vì không lấy được quyền nuôi con, nhưng ngược lại sắc mặt của hắn không vui vì không tranh được quyền nuôi nấng khiến hắn có chút mất mặt.

Chỉ thế mà thôi

Trong khi người đàn ông đi lấy xe, vợ trước đi đến trước mặt Ngô Huy, nghiêm túc nói:

- Anh biết không? Lòng tự tôn hèn mọn của anh sẽ hạn chế Tiểu Trí.

- Thằng bé đi theo tôi có thể ở lại thủ đô, có thể hưởng thụ tài nguyên giáo dục tốt nhất, về sau muốn đi học trường danh giá cũng sẽ tiện hơn rất nhiều, nó có thể đi nước ngoài du học, có thể không vất vả giống như anh như vậy...

- Anh đến tỉnh Đông Dương... Đối với Tiểu Trí mà nói...

Ngô Huy trực tiếp đánh gãy lời nói của vợ trước:

- Thắng bé có khả năng dựa vào thực lực của bản thân để đạt được tài nguyên giáo dục và tương lai, mà không phải thông qua những lối tắt đó

Chương 1777: Mỗi Người Đều Có Quyền Theo Đuổi Cuộc Sống Mình Mơ Ước

Vợ cũ Ngô Huy nghe vậy, cô ta cảm thấy đỏ mặt, tựa hồ những lời này là ý nói cô ta.

Cô ta ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua con trai, lúc này, người đàn ông kia lái xe tới đây, là một chiếc xe hãng Land Rover.

Người vợ trước lên xe, hạ cửa kính xe xuống, nhìn Ngô Huy nói:

- Có khó khăn thì gọi điện thoại cho tôi, nếu điều kiện sống của con trai tôi không tốt, tôi sẽ lại lần nữa khởi tố

Nói xong, Land Rover chạy băng băng rời đi

Ngô Huy cũng không thèm ngẩng đầu lên

Trần Thương vỗ vai Ngô Huy, nói:

- Đi thôi.

Trần Thương nhìn Ngô Huy, bỗng nhiên nghĩ tới Thạch Na, cũng không biết hiện tại cô ấy đã tìm được người yêu hay chưa.

Ngô Huy vẫn tương đối đáng tin cậy.

Anh cảm thấy... Có thể tác hợp hai người được hay không.

Có đôi khi, sinh hoạt chính là trùng hợp như vậy.

Hơn nữa ở trong lúc lơ đãng tràn ngập tính hí kịch.

Ở Trung Tâm Khám Và Điều Trị Parkinson, Ngô Huy nghiễm nhiên trở thành trưởng phòng.

Hơn nữa là trưởng phòng bình dị gần gũi nhất.

Đối với câu hỏi của cấp dưới, trước nay Ngô Huy vẫn luôn rất tận tâm dạy dỗ, thậm chí không hề giữ lại.

Anh ta biết, hết thảy danh tiếng địa vị của anh là từ giáo sư Trần mà có được.

Thậm chí có thể nói Trần Thương thay đổi quỹ đạo sinh hoạt của anh ta, khiến anh ta có cơ hội đứng ở cùng ngồi với những viện sĩ, chuyên gia này.

Cho nên, anh ta cũng vô cùng coi trọng nhiệm vụ mà Trần Thương giao cho.

Cha mẹ của Ngô Huy hỗ trợ chăm sóc con trai, mỗi ngày Ngô Huy vô cùng bận rộn, nhưng Trần Thương đã nhường lại văn phòng của bản thân ở Trung Tâm Khám Và Điều Trị Parkinson cho Ngô Huy.

Cho con trai Ngô Huy khi rảnh có thể tới nơi này làm bài tập, quan sát cha cậu làm việc, cho cậu biết, cha cậu không phải là kẻ vô tích sự như mẹ cậu đã nói.

Đối với trẻ nhỏ, người cha như núi, nguy nga đồ sộ, là tấm gương, cũng là tín niệm.

Tiểu Trí thấy cha cậu được vô số người tôn kính gọi một tiếng trưởng khoa Ngô, cậu cũng thấy được mặt khác của cha cậu.

Người đàn ông ở nhà không thích cãi cọ, bị mẹ nói không có tiền đồ, không có ưu điểm nào, thì ra có sự kiên trì và kiêu ngạo của riêng mình

Cậu luôn được mẹ dạy bảo, không được học theo cha, làm một người không có tiền đồ.

Nhưng... Giờ khắc này, cậu cảm thấy mẹ cũng không hiểu cha.

Kỳ thật cha rất vĩ đại, cha được rất nhiều người tôn kính.

Sau khi tan tầm, Ngô Huy dẫn theo con trai về nhà.

Nhưng … Dọc theo đường đi, đứa con trầm mặc ít lời.

Thật lâu sau, Tiểu Trí bỗng nhiên nhìn Ngô Huy, hỏi:

- Bố ơi, con cảm thấy giữa bố và mẹ có sự hiểu lầm.

Ngô Huy tức khắc sửng sốt một chút:

- Hiểu lầm? Vì sao?

Tiểu Trí nghiêm túc nói:

- Mẹ cũng không hiểu bố, kỳ thật bố rất vĩ đại, rất ưu tú

- Cứu chữa bệnh nhâ, được vô số người bệnh tôn trọng.

- Con muốn nói cho mẹ, dẫn mẹ tới xem bố, có lẽ... Mẹ...

Ngô Huy tức khắc sửng sốt một chút, hắn mỉm cười, sờ đầu con trai:

- Cũng không phải như thế, vì mẹ con không tán thành thứ mà bố theo đuổi.

- Mỗi người đều có ước mơ và mục tiêu theo đuổi của bản thân.

- Con hiểu không?

Tiểu Trí cái hiểu cái không, nhưng vẫn gật đầu:

- Con không hiểu, nhưng... Con sẽ cố gắng hiểu

……

Đúng như những gì mà Ngô Huy đã nói: Mỗi người đều có quyền theo đuổi cuộc sống mình muốn.

Ngô Huy có thể chịu đựng việc vợ cũ coi thường mình, nhưng anh ta không thể nhịn được cách dạy dỗ con cái của cô ta, càng không nhịn được việc cô ta vượt quá giới hạn trong hôn nhân

Nhưng cuộc sống luôn luôn tràn đầy các loại trùng hợp.

Vào một ngày thứ bảy, Ngô Huy mang Tiểu Trí vào bệnh viện, các y tá nhìn thấy Tiểu Trí, đứa nhỏ này thật khiến người ta ưa thích

Mà Ngô Huy cũng bắt đầu một ngày bận rộn

Vợ cũ của Ngô Huy gọi là Chu Nhu Nhu, sau khi ly hôn với Ngô Huy chưa được một tuần đã cấp tốc đăng kí kết hôn với một người đàn ông khác, có thể nghĩ tới tốc độ phát triển của bọn họ nhanh tới mức nào.

Cha mẹ của Chu Nhu Nhu cũng chuyển vào thủ đô, ở trong căn nhà lớn, cũng cảm nhận được cảm giác của người thủ đô

Mỗi ngày bọn họ đều khen ngợi con rể mới, thuận tiện quở trách Ngô Huy không có năng lực.

- Làm bác sĩ cả đời, cái gì mà bệnh viện lớn thủ đô, lại không thể mua nổi một căn nhà

- Con gái của tôi tốt như thế này sao có thể lãng phí trên người cậu ta chứ

- Bây giờ thì tốt rồi, Nhu nhi, con xem hiện tại con có cuộc sống tốt đến thế nào, đi Land Rover, ở trong căn nhà lớn hơn một trăm mét vuông ở thủ đô, thật là quá lợi hại

- Mẹ ủng hộ con ly hôn

Chu Nhu Nhu cười nói:

- Hai người nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai con mang ba đi bệnh viện khám bệnh.

Cha của Chu Nhu Nhu nghe hai mẹ con trò chuyện, không khỏi thở dài.

Nói thật, ông ta cảm thấy Ngô Huy không tệ.

Đáng tiếc sự lựa chọn của người trẻ tuổi và người lớn tuổi không giống nhau.

Lúc ấy, ông ta cũng khuyên con gái, nhưng nói cái gì cũng vô dụng nên dứt khoát không nói nữa

Ông ta nghĩ tới ngày mai đi bệnh viện, không nhịn được nói một câu:

- Đi cũng đừng đến làm phiền Ngô Huy...

Câu nói này khiến hai mẹ con sửng sốt

- Ba, đang yên đang lành ba nhắc tới anh ta làm gì! Ba...

Chu Nhu Nhu nhíu mày.

- Đúng rồi! Nếu không phải nhờ con rể mới thì ông có cơ hội làm phẫu thuật sao? Con rể tốn hết mấy vạn để mua được vị trí cho ông đấy.

- Hiện tại, người bệnh nước ngoài muốn phẫu thuật Parkinson đầy ra đấy, xếp hàng từ thủ đô đến Thạch Gia trang, ông nên cảm thấy thỏa mãn

Cha của Chu Nhu Nhu có bệnh Parkinson, lần này biết được có thể làm phẫu thuật, lúc ấy ông ta đã chuẩn bị đi báo danh, nhưng lại bị mẹ của Chu Nhu Nhu ngăn lại.

Con rể mới vốn là người thủ đô, ở gần cho nên dùng tiền nhờ người lấy số trước, vì vậy mới có cơ hội này.

Parkinson là bệnh mãn tính, cho nên không cần vội vã chạy chữa.

Vì lẽ đó sau khi mọi người tới lấy số, phần lớn sẽ ở thủ đô vài ngày rồi đi.

Mẹ của Chu Nhu Nhu xúc động nói:

- Bác sĩ giống giáo sư Trần người ta mới gọi là ghê gớm

- Ai... Một ca phẫu thuật hơn hai mươi vạn, tôi nghe nói người tới báo danh đã vượt qua con số hai mươi vạn, đây là có bao nhiêu tiền

- Trời ạ...

.....

...

Ngày hôm sau, Chu Nhu Nhu và chồng mới dẫn cha mẹ cô ta đến bệnh viện, bình thường thì khu nội trú bệnh viện sẽ không thu bệnh nhân vào ngày thứ bảy, chủ nhật, ngoại trừ người bệnh cấp cứu.

Nhưng gần đây người bệnh Parkinson quá nhiều, chỉ có thể mở cửa cả thứ bảy, chủ nhật.

Sau khi, cô ta dẫn cha mẹ đến phòng bệnh, thấy bên trong có rất nhiều người bệnh từ các nơi trên thế giới đi qua đi lại, một loại cảm giác thượng đẳng đột nhiên sinh ra.

- Mẹ nhìn xem, thật nhiều người nước ngoài

- Đúng vậy, con rể thật có bản lĩnh, không dễ dàng để đi vào đây đâu

- Chậc chậc, ghê gớm

Người đàn ông cười khẽ, có một ít đắc ý.

Khi Chu Nhu Nhu đi làm thủ tục, người một nhà đứng chờ ở hành lang.

Vào lúc này, cha của Chu Nhu Nhu đột nhiên thấy một người đàn ông đang trò chuyện vui vẻ mới một người đàn ông nước ngoài ở đằng xa.

- Các ngươi nhìn kìa, người kia nhìn rất quen

Mẹ của Chu Nhu Nhu thốt lên.

Chương 1778: Thật Xin Lỗi, Đây Là Con Trai Của Chủ Nhiệm Chúng Ta, Làm Phiền Rồi

Người đàn ông tập trung nhìn, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Đây không phải là minh tinh Hollywood sao?

- Đúng rồi, có thể làm bác sĩ ở đây thật tốt, tiếp xúc đến người không phú thì quý.

Người bệnh bên cạnh nghe vậy, nhỏ giọng nói:

- Tôi nói cho các người biết, hôm qua nằm viện, tính riêng cha mẹ của cán bộ các cấp thì tôi đã thấy hơn hai mươi người, bây giờ có thể nằm viện đã là rất ghê gớm

- Các người có thể vào đây cũng không dễ dàng đúng không?

Nghe thấy người bệnh nói như vậy, mẹ của Chu Nhu Nhu cười tươi như hoa:

- Đúng vậy, con rể của tôi thật là có bản lĩnh

Người đàn ông nghe được câu này, lập tức cười rất vui vẻ.

Người bệnh cười đắc ý:

- Bà thấy nhóm người già ngoại quốc kia không? Đừng nói là đại minh tinh, mặc kệ ngươi là ai, hiện tại, chủ nhiệm Ngô không cho nằm viện thì bà cũng không thể vào ở

- Chủ nhiệm Ngô là người tốt! Có cốt khí, có nguyên tắc

...

Không bao lâu, Chu Nhu Nhu đã hoàn thành thủ tục, Hoàng Tân Hải tiếp nhận khám bệnh.

Hiện tại, an ta cũng có thể miễn cưỡng hoàn thành phẫu thuật, nhưng cần bác sĩ cấp trên chỉ điểm.

Sau khi thu thập bệnh án xong xuôi, Chu Nhu Nhu nhịn không được hỏi:

- Xin chào bác sĩ Hoàng, tôi hỏi một chút... Ai là người sẽ phẫu thuật cho cha của ta?

Hoàng Tân Hải cười nói:

- Tôi sẽ là người phẫu thuật

Mẹ của Chu Nhu Nhu cười một tiếng nịnh nọt:

- Hoàng bác sĩ, giáo sư Trần không tiện sao?

Hoàng Tân Hải cười xấu hổ nói:

- Giáo sư Trần rất bận rộn, một ngày có thể làm một ca phẫu thuật đã không tồi rồi.

- Nhưng... Tôi có thể xin viện sĩ Tiết chỉ đạo một chút, yên tâm đi.

Mẹ của Chu Nhu Nhu vừa nghe tới viện sĩ, lập tức hưng phấn:

- Tốt tốt tốt, vậy cám ơn bác sĩ nhiều

Ngay lúc này, Chu Nhu Nhu và người nhà đã sắp xếp giường bệnh xong xuôi.

Mà đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào:

- Chào buổi sáng, chủ nhiệm Ngô

- Chủ nhiệm Ngô

Ánh mắt của Hoàng Tân Hải lập tức sáng lên:

- Các người thật may mắn, tôi có thể nhờ chủ nhiệm Ngô kiểm tra cho các người.

Mẹ Chu Nhu Nhu vội vàng hỏi:

- Vị chủ nhiệm Ngô này còn lợi hại hơn cả viện sĩ Tiết sao?

Hai mắt của Hoàng Tân Hải sáng lên:

- Chủ nhiệm Ngô của chúng ta là thân truyền của giáo sư Trần, anh ta là người thứ hai nắm vững phẫu thuật Parkinson trên thế giới này

- Đáng tiếc dạo gần đây chủ nhiệm Ngô đang dạy học cho con, tôi cho rằng anh ta không tới được, xem ra các người rất may mắn

Chu Nhu Nhu và người nhà lập tức hưng phấn.

Mà lúc này, người con rể yên lặng nhét một tấm thẻ mua sắm siêu thị Vĩnh Huy vào tay bác sĩ Hoàng:

- Bác sĩ Hoàng, cái này... Anh có thể nhờ chủ nhiệm Ngô phẫu thuật cho cha tôi được không?

- Anh nói với chủ nhiệm Ngô, chúng ta sẽ trả lễ

Hoàng Tân Hải vội vàng từ chối, anh nói:

- Các người đừng làm như vậy, tôi nói thật, chủ nhiệm Ngô là một người rất tuân thủ nguyên tắc, các người như vậy sẽ khiến anh ta phản cảm, hơn nữa chủ nhiệm Ngô cũng không thiếu tiền

- Hôm trước, có ông chủ lớn ở nước Mỹ không lấy được số, muốn chủ nhiệm Ngô tăng ca tối làm phẫu thuật cho ông ta, cho năm mươi vạn đô la, thế mà chủ nhiệm Ngô lại không đồng ý

Nghe được lời này, mọi người nhất thời trợn mắt há hốc mồm

Người con rể lúng túng thu lại thẻ mua sắm.

Người một nhà liếc nhau, đúng rồi, người ta làm bác sĩ đến cấp bậc này, sao lại có thể thiếu tiền chứ?

Mà đúng lúc này, Hoàng Tân Hải an ủi:

- Mọi người đừng lo lắng, chủ nhiệm Ngô làm việc rất có trách nhiệm, anh ấy là một người đàn ông tốt, mỗi ngày tan tầm đều dạy học cho con.

- Đúng rồi, mọi người về phòng bệnh trước đi, ngày mai rút máu xét nghiệm, chủ nhiệm Ngô sẽ tới kiểm tra phòng

Trên đường trở lại phòng bệnh, người một nhà không nhịn được cảm khái

- Các bác sĩ thật là có tiền

- Đúng vậy

Vào lúc này, bọn họ nhìn thấy ảnh chụp công nhân viên chức treo trên tường.

- Nơi này có ảnh chụp, mau tới nhìn chủ nhiệm Ngô là ai...

Chu Nhu Nhu vội vàng nói.

Đang lúc nói chuyện, người một nhà đến trước mặt tường, sau đó bọn họ nhìn thấy người đàn ông họ Ngô duy nhất được treo trên tường

Ba người lập tức choáng váng

Bởi vì bọn họ rõ ràng thấy, người đàn ông họ Ngô, vị chủ nhiệm Ngô kia không phải người khác chính là Ngô Huy

Vào lúc này, một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên sau lưng ba người.

- Ông ngoại, bà ngoại, mẹ

…….

Nếu như thấy ảnh chụp bọn họ còn có chút không dám tin, thậm chí còn nghi ngờ đây là... trùng hợp

Lỡ như trên thế giới này có sự trùng hợp như vậy thì sao

Trùng tên trùng họ, ngay cả vẻ ngoài cũng giống y như đúc.

Đúng vậy, rất có khả năng.

Bởi vì bọn họ tình nguyện tin tưởng loại trùng hợp hiếm hoi này cũng không nguyện ý tin tưởng Ngô Huy này chính là Ngô Huy mà bọn họ quen biết tí nào

Bởi chênh lệch thực tế giữa cả hai là quá lớn.

Một người là nam trung niên sa sút tinh thần, không thể mua nổi một căn nhà nhỏ ở thủ đô.

Một người là chủ nhiệm Ngô, đệ tử thân truyền của giáo sư Trần, người thứ hai nắm vững kỹ xảo phẫu thuật Parkinson trên thế giới, một người có

thể hời hợt từ chối năm mươi vạn đô la

Hai người kia hoàn toàn không có điểm chung nào cả

Nếu nói bọn họ có điểm chung nào, khả năng là cả hai đều đi làm ở bệnh viện này

Chuyện này không thể nào

Tuyệt đối không thể nào

Từ tận đáy lòng bọn họ không muốn tin tưởng sự thật này.

Thế nhưng... Có đôi khi, sự thực chính là như vậy.

Đặc biệt là sau khi giọng nói quen thuộc kia vang lên.

Bọn họ biết, giờ khắc này... Mọi việc... đều là thật

- Ông ngoại, bà ngoại, mẹ, mọi người tới rồi

Bé trai hưng phấn chạy tới.

Nghe thấy tiếng của Tiểu Trí, mọi người xoay người lại

Chu Nhu Nhu hỏi:

- Tiểu Trí, tại sao con lại ở chỗ này?

Bé trai vui vẻ nói:

- Cuối tuần nào, con đều tới đây gặp ba, nơi này có phòng làm việc riêng của ba, ba là người lợi hại nhất nơi này

Nói đến đây, cuối cùng bé trai cũng tìm được cơ hội, cậu muốn giải thích rõ cho mẹ, ba không phải là củi mục

- Mẹ, con nói thật đó, ba rất lợi hại

- Ba không giống như những gì mẹ nói, ba rất nổi tiếng trong bệnh viện, tất cả mọi người đều phải gọi ba là chủ nhiệm, chủ nhiệm có phải là chức quan rất lớn không?

- Thật đó mẹ, mẹ không tin thì đi hỏi các dì y tá hoặc các chú bác sĩ, bọn họ đều biết ba rất lợi hại...

Bé trai nhịn rất lâu rồi, trong lòng cậu đều còn tồn tại hi vọng với ước mơ có thể cứu vớt thế giới.

Mà gia đình này chính là thế giới của cậu

Cậu cảm thấy, cậu có thể cứu vớt gia đình này để ba mẹ có thể ở cùng một chỗ lần nữa

Mỗi đứa bé đều có ước mơ làm siêu anh hùng, hôm nay cậu đã tìm được cơ hội, có thể nói bí mật này cho mẹ.

Vào lúc này, y tá trưởng đi tới.

- Thật xin lỗi, đây là con trai của chủ nhiệm chúng ta, làm phiền rồi.

Cô cười nói:

- Tiểu Trí, một hồi Ngô chủ nhiệm thấy cháu ra ngoài quấy rầy bệnh nhân chắc chắn sẽ tức giận, mau đi làm bài tập, dì dạy cho cháu

Chu Nhu Nhu nhìn thấy vị y tá trưởng dịu dàng, trí thức hơn ba mươi tuổi, đột nhiên cô ta cảm thấy có chút mặc cảm.

Chương 1779: Hiện Tại, Cô Ta Không Với Tới

Tiểu Trí vội vàng kéo tay của y tá trưởng, đôi mắt cậu bé ngập nước, nhỏ giọng nói:

- Dì, dì nói cho bọn họ biết đi, ba của con rất lợi hại! Con không có nói dối

Y tá trưởng khom lưng an ủi tiểu Trí:

- Không sai, chủ nhiệm Ngô là một người ba tốt nhất thế giới! Hơn nữa, anh ấy còn rất lợi hại, cứu rất nhiều người, anh ấy đi theo giáo sư Trần, đánh bại Parkinson, anh ấy là anh hùng, là anh hùng của nhân loại, cũng là anh hùng của tổ quốc chúng ta

Tiểu Trí khóc nức nở:

- Mẹ, mẹ nghe thấy chưa, dì Mông Mông sẽ không nói dối! Ba chính là anh hùng, bọn họ nói ba ba đi theo giáo sư Trần đánh bại Parkinson, cứu rất rất nhiều người

Nghe thấy Tiểu Trí gọi mẹ, y tá trưởng lập tức sửng sốt

Đây là... người vợ đã vứt bỏ Ngô chủ nhiệm?

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được quan sát đối phương, bình thường không có gì lạ, nhìn người đàn ông bên cạnh, ừ... Rất biết nhìn xa trông rộng

Cô vội vàng cười nắm tay Chu Nhu Nhu:

- Xin chào cô.

Y tá trưởng nghĩ thầm, nếu như không nhờ chủ nhiệm Ngô, bọn họ còn không có cơ hội đâu.

Trong lúc nhất thời, Chu Nhu Nhu có chút nhăn nhó, tâm trạng phức tạp.

Mà giờ phút này, người mẹ thích nịnh hót của Chu Nhu Nhu không khỏi trừng to hai mắt, trên mặt bà ta hiện lên vẻ khó có thể tin

Bà ta... Bà ta không hề nghĩ tới, con rể trước đây không có tiền đồ kia lại thật sự lợi hại như vậy?

Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế, tâm trạng phức tạp.

Thế giới này…. Thật là quá nhỏ.

Vào lúc này, Tiểu Trí đột nhiên quay người, cậu bé nhìn Ngô Huy đứng ở xa, khóc lóc chạy tới la to:

- Ba, ba không có lừa con, ông bà ngoại và mẹ tới thật rồi

Nghe thấy câu nói này, Chu Nhu Nhu hình như rõ ràng một chuyện

Khó trách bọn họ có thể lấy số nhanh như vậy

Thì ra là thế! Thì ra là do Ngô Huy sắp xếp.

Nghĩ đến quan lại quyền quý xung quanh, Chu Nhu Nhu sao có thể không rõ, người chồng hiện tại của cô ta căn bản không có năng lực này.

Ngô Huy hiện tại... Chu Nhu Nhu không dám nhìn thẳng.

Ngay lúc này, Ngô Huy đi tới, anh nhìn người đàn ông trung niên, do dự nói:

- Xin chào.

Lão đầu cười ngượng ngùng, ông ta rất xấu hổ, nụ cười ở trên mặt ông ta giống như đang khóc.

Nhưng mẹ của Chu Nhu Nhu lại không thèm để ý những thứ này.

- Ai nha, Ngô Huy à, con ở chỗ này thì chúng ta có thể yên tâm rồi...

Ngô Huy không có nhìn bà ta.

Anh ly hôn với Chu Nhu Nhu, vị này ra hơn một nửa sức lực.

Anh quay sang nói với Hoàng Tân Hải:

- Tiểu Hoàng, cậu sắp xếp một chút, khi nào phẫu thuật thì gọi tôi, tôi đi làm việc.

- Mông Mông, cô trông Tiểu Trí giúp tôi một lúc, tôi đi phòng mổ, dặn nhóc con này không được chạy lung tung.

Nói xong, Ngô Huy đứng dậy rời đi, từ đầu tới đuôi không nhìn Chu Nhu Nhu một cái.

Nhưng... Điều này còn khiến cô ta khó chịu hơn việc vả mặt cô ta.

Vốn dĩ cô cho rằng mình sẽ bị nhục nhã hoặc sẽ bị vả... Nhưng anh ấy thậm chí không thèm nhìn mình một cái.

Hoặc nói cách khác, anh ấy không muốn nhìn thấy mình.

Nghĩ đến lúc đi ra tòa án, cô ta nhìn anh với ánh mắt ở trên cao nhìn xuống, Chu Nhu Nhu đột nhiên xấu hổ muốn chết, quá mất mặt

Thì ra không phải do Ngô Huy không muốn cãi cọ, mà... Bọn họ vốn dĩ không phải người của một thế giới.

Nếu đã không hiểu nhau, cần gì đi tranh luận.

Bởi vì hai người là người của hai thế giới, căn bản không có cách thuyết phục lẫn nhau.

Lúc này, người xấu hổ nhất chính là chồng hiện tại của Chu Nhu Nhu, anh ta đen mặt, đứng dậy rời đi, giống như mình bước vào lãnh thổ của một con sư tử đực khác.

Ngô Huy rời đi, Chu Nhu Nhu và cha mẹ đi vào phòng.

Đây là một phòng bệnh VIP do Ngô Huy sắp xếp.

Đến chiều, ba người Chu Nhu Nhu mới biết được, muốn ở chỗ này thì nhất định phải là người nhà cấp lãnh đạo trở lên.

Mẹ của Chu Nhu Nhu nghĩ tới nghĩ lui, vò đầu vắt óc suy hồi lâu, cuối cùng đột nhiên nói:

- Nhu Nhu, mẹ nhìn con cả ngày hôm nay đều rất khó chịu, khẳng định là con vẫn còn yêu Ngô Huy.

- Ý của mẹ là... Con nên đi tìm Ngô Huy, giải thích một chút, dù sao Tiểu Trí còn muốn tác hợp cả hai, nói không chừng các con... Còn có thể ở bên nhau lần nữa

- Dù sao thì Ngô Huy yêu con như vậy

Chu Nhu Nhu trầm mặc không nói.

Mà lão gia tử lại tức giận quát:

- Bà nói cái gì đó?

- Lần trước, người bảo Nhu nhi ly hôn chính là bà, kết quả vừa mới kết hôn không bao lâu, bà lại bảo con mình ly hôn lần nữa, bà coi hôn nhân là cái gì? Mua bán à?

……

Ở trong vòng VIP duy nhất trong Trung Tâm Chẩn Đoán Điều Trị Parkinson.

Trong lòng người nhà họ Chu cực kỳ không thoải mái, tâm trạng bọn họ phức tạp.

Mỗi lần bước ra khỏi phòng, bọn họ luôn nhận được ánh mắt tôn trọng của người khác.

Siêu sao Hollywood chủ động nói chuyện với bọn họ, ảnh kí tên? Xin lỗi... có thể đưa cho họ một xấp

Trong mắt người khác, cha của Chu Nhu Nhu, người mà cả đời nhiều nhất chỉ có thể là chủ quản xưởng, đột nhiên trở thành cao quản cự phú.

Đáng tiếc... Những việc này chẳng qua chỉ là tạm thời

Bọn họ vốn dĩ có thể quang vinh nói rằng Ngô Huy là con rể bọn họ, là chồng của cô ta.

Đáng tiếc, cô ta không xứng đáng có được phần phúc khí này.

Khi xưa, cô ta coi thường anh, vứt bỏ như giày rách.

Hôm nay, cô ta đã không thể với tới

...

...

Trên bàn phẫu thuật, lão gia tử nhìn Ngô Huy, nước mắt ông ta lưng tròng.

Ông ta muốn nói lời xin lỗi rồi lại không thể mở miệng, có đôi khi ông ta cảm thấy thật sự là tạo hóa trêu người.

Người bị con gái mình vứt bỏ lại là chuyên gia lĩnh vực Parkinson trong nước.

Ca phẫu thuật rất thành công.

Khi trong phòng mổ vang lên tiếng vỗ tay, Trần Thương đi đến.

Tất cả mọi người đều tôn kính kêu một tiếng:

- Giáo sư Trần

- Phẫu thuật thành công rồi?

Trần Thương chủ động hỏi.

Ngô Huy cười đáp:

- Đúng vậy

Trần Thương vỗ vai của Ngô Huy:

- Rất tốt! Tôi còn chuẩn bị đứng ra giúp anh đấy.

Ý thức của lão gia tử còn tỉnh táo, biết người vừa đến chính là Trần Thương.

Giáo sư Trần chủ động tới phẫu thuật cho mình...

Ai

Khi rời đi phòng mổ, y tá đẩy lão gia tử ra ngoài.

Dọc theo đường đi, lão gia tử vẫn luôn trầm mặc không nói gì.

Ngày xuất viện, ông gọi y tá lại, đưa cho cô ấy một tờ giấy:

- Nhờ cô giao cái này cho chủ nhiệm Ngô.

Y tá biết rõ chuyện của chủ nhiệm Ngô.

Kỳ thật bọn họ vốn dĩ coi thường gia đình này, nhưng nể mặt chủ nhiệm Ngô, bọn họ vẫn luôn chăm sóc tận tình và chu đáo.

Nhưng.... Bọn họ càng dụng tâm thì càng giống như đả kích và châm biếm Chu Nhu Nhu.

Hình như như muốn nói, những đãi ngộ này vốn dĩ là của cô ta

Người nhà họ Chu xuất viện, Ngô Huy cũng không đến đưa tiễn, vì không cần thiết.

Ca phẫu thuật này cũng coi như là anh đã tận tình tận nghĩa, nên trả gì đều đã trả, đời này anh không nợ bọn họ.

Vào lúc này, y tá đưa tờ giấy cho Ngô Huy.

- Chủ nhiệm Ngô, ông Chu nhờ tôi đưa cho anh lá thư này.

Ngô Huy sửng sốt, do dự một chút, muốn mở ra nhìn, có điều sau khi cẩn thận suy nghĩ, anh trực tiếp xé nát tờ giấy rồi vứt vào thùng rác.

Nhìn cái gì chứ?

Có gì đáng xem?

Chuyện của quá khứ, chẳng lẽ còn muốn lưu lại làm tưởng niệm sao?

Chương 1780: Cầu Xin Anh Hãy Cứu Cha Tôi

Từng ngày trôi qua, còn chưa đầy một tháng nữa thì Trần Thương sẽ rời khỏi Trung Tâm Cấp Cứu Thủ Đô.

Hình như tất cả mọi người đều cảm giác được Trần Thương sắp rời đi, thậm chí rất luyến tiếc.

Trần Thương cũng cảm giác được bầu không khí này, nhìn người trong khoa, anh có chút luyến tiếc không nỡ.

Trong lúc bất tri bất giác, hình như khoa cấp cứu số sáu đã quen thuộc với sự tồn tại của Trần Thương.

Tất cả mọi người đều quen với việc gặp phải vấn đề không giải quyết được thì sẽ hô một câu:

- Tìm giáo sư Trần

Nhưng sau này thói quen đó cần phải được sửa lại

Chiều thứ sáu, một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi chạy vào sảnh cấp cứu.

- Giáo sư Trần ở nơi nào?

Cô gái có chút nóng nảy hô to.

- Tôi muốn tìm Trần Thương, giáo sư Trần

Đám người đứng ở quầy y tá nhìn thấy cô gái, ai nấy đều sửng sốt.

- Xin chào, giáo sư Trần đang phẫu thuật, cô có chuyện gì sao?

Cô gái lập tức quỳ gối trên đất:

- Van cầu giáo sư Trần, mau cứu cha của tôi

Các y tá lập tức biến sắc

Bọn họ nhìn cô gái đội mũ, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể an ủi một hồi rồi nói hỏi chuyện.

Thời tiết tháng mười một đã dần dần chuyển lạnh.

Trần Thương vừa hoàn thành một ca phẫu thuật, vừa bước ra phòng phẫu thuật đã nhận được điện thoại gọi từ quầy y tá.

- Giáo sư Trần, bên cấp cứu có một cô bé tìm anh, mong anh cứu cha của cô ấy

Trần Thương sửng sốt, nói câu chờ một chút sau đó vội vàng đi tới khu cấp cứu.

Vừa tới đại sảnh, hắn lập tức nhìn thấy một cô gái, đối phương rất xinh đẹp, nhưng lại là…. đầu trọc

Trần Thương không khỏi cảm thán một chút.

Hiện tại các cô gái thật biết chơi, sắp vào đông rồi, thế mà cô ấy lại cạo đầu.

Nhưng Trần Thương cũng coi như là kiến thức rộng rãi, ở cấp cứu lâu rồi, chuyện kỳ quái gì mà anh chưa từng gặp qua.

Vì lẽ đó, Trần Thương bình tĩnh chào hỏi cô gái đầu trọc:

- Xin chào, tôi là Trần Thương.

Cô gái nghe vậy lập tức hưng phấn nói:

- Giáo sư Trần, van cầu anh, mau cứu cha của tôi.

Trần Thương thắc mắc hỏi:

- Cô đừng nóng vội, cùng tôi đến phòng làm việc, cha cô làm sao vậy?

Cô gái kích động gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã bước vào văn phòng.

Cô gái móc một tấm ảnh chụp từ trong túi rồi đưa cho Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Đây là cha tôi.

Trần Thương sững sờ một chút, anh cúi đầu nhìn ảnh chụp, sau khi xem xong thì lập tức biến sắc

Bởi vì cái này... Đây không phải là ảnh chụp người

Không sai

Người trong ảnh căn bản không có dáng vẻ của người bình thường có thể tiếp thu, nếu ai nhìn thấy tấm ảnh chụp này chắc chắn sẽ giật mình.

Cô gái nói tiếp:

- Cha tôi bị bỏng nặng...

Vừa nói, nước mắt của cô gái chợt tuôn trào, rất thương tâm, không thể dừng khóc được.

- Cha tôi bỏng nặng toàn thân 80%, diện tích rất lớn và rất sâu, trên người hầu như không còn chỗ nào lành lặn...

- Nhưng bây giờ nhiều chỗ chỉ điều trị phỏng cấp độ ba, bác sĩ không dám xử lý, đưa đến Đông Đại Nhất Viện tỉnh Đông Dương, chủ nhiệm Tần Tường nhìn thấy cũng bó tay không biện pháp

- Anh ấy nói anh ấy không xử lý được... Hơn nữa phẫu thuật cấy da có độ khó quá lớn, hiện tại chỉ có thể tận lực khống chế sự lây nhiễm.

- Mà... Quan trọng nhất chính là, hiện tại phần lớn da mặt của cha tôi đều bị bỏng rất nặng, khuôn mặt gần như bị hủy hoại...

- Chủ nhiệm Tần nói anh ấy không có biện pháp, người trong nước có khả năng hoàn thành ca phẫu thuật này không nhiều lắm, anh ấy bảo tôi có thể thử tìm anh.

Nói tới đây, nước mắt của cô gái như lũ tràn đê, không dừng lại được.

Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều nghe thấy.

Mà lúc này Trần Thương nhìn quả đầu trọc của cô gái, chớp mắt đã hiểu rõ

Cô gái nói:

- Giáo sư Trần, tôi cầu xin anh, xin anh mau cứu cha của tôi

Trần Thương chỉ vào đầu của cô gái, đột ngột hỏi một câu:

- Cô định...

Cô gái lau nước mắt, nói một cách quyết tuyệt:

- Bác sĩ nói cấy da nhân tạo quá đắt, tôi muốn dùng da của mình để cấy ghép cho cha.

- Tôi sợ bọn họ không đồng ý, cho nên cạo đầu trước.

Trần Thương hít sâu một hơi

Quả nhiên là thế

Các cô gái hiện giờ đều điên cuồng theo đuổi cái đẹp, có thể nói là vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Mà cô bé này vì cứu cha của mình mà nguyện ý cấy da cứu cha

Cái này... Rất đau

Trần Thương khẽ gật đầu:

- Ừ, tôi đi theo cô nhìn thử.

.....

Trần Thương nói với cô gái:

- Đi thôi, tôi và cô đi xem một chút.

Trần Thương không nói chuyển viện.

Chuyển viện sẽ phải dùng rất nhiều tiền.

Tỉ lệ chi trả bên thủ đô rất thấp.

Ở tỉnh Đông Dương, tỉ lệ chi trả có thể sẽ cao một chút, đối người bệnh mà nói sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Cô gái gật đầu liên tục, kích động lau nước mắt:

- Cám ơn giáo sư Trần! Thật sự cảm ơn anh

Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên:.

【 Đinh! Chúc mừng ngài phát động nhiệm vụ, yêu cầu của nhiệm vụ: Thành công cứu vớt người bệnh, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, lần này tỉ lệ rơi vật phẩm phẫu thuật hi hữu tăng lên 50%! 】.

Trần Thương nghe vậy lập tức lắc đầu.

Nếu như anh viết sách, cuốn sách sẽ có tựa đề là « Hệ Thống Bắt Ta Làm Bác Sĩ Giỏi »

Hệ thống vẫn luôn làm khó Trần Thương rất chuẩn xác trên con đường cứu tử phù thương

Trần Thương cầm điện thoại tìm chuyến bay, phát hiện ba mươi phút sau sẽ có một chuyến, nếu bỏ lỡ sẽ phải đợi thêm sáu tiếng.

Không có nhiều chuyến bay từ thủ đô đến thành phố An Dương.

Mà xe lửa chỉ khởi hành sau ba tiếng nữa.

Trần Thương dứt khoát cầm điện thoại gọi cho Tần Duyệt:

- Duyệt Duyệt, em lái xe đến bệnh viện đi, anh cần phải về An Dương.

Tần Duyệt nghe vậy, cho rằng Trần Thương xảy ra chuyện gì nên vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì sao?

Trần Thương cười nói:

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là anh có một người bệnh...

Trần Thương giải thích ngắn gọn, cô nghe xong lập tức nói:

- Được rồi, em đi với anh.

Tần Duyệt cúp điện thoại, xin phép thầy Tôn một tiếng.

Tôn Quảng Vũ vừa nghe giáo sư Trần muốn về An Dương, suýt chút nữa đòi làm tài xế cho Tần Duyệt, càng đừng đề cập tới việc đồng ý cho cô nghỉ.

Trong khoảng thời gian Parkinson được phá giải, trong lòng Tôn Quảng Vũ hết sức phức tạp.

Hiện tại, ông ấy chỉ có một suy nghĩ, ôm đùi

Hơn nữa còn là... loạt chuyện lúc sinh thời.

Bên trong văn phòng Trung Tâm Cấp Cứu, sau khi Trần Thương và cô gái đầu trọc ra ngoài, mọi người bắt đầu bàn tán ầm ĩ.

- Bỏng nặng toàn thân 80%

- Đây muốn sống sót thật sự rất khó

- Đúng vậy... Thứ đáng sợ nhất của bỏng không phải là lúc đầu, mà là có thể chống đỡ qua thời kỳ bị sốc và nhiễm trùng hay không

- Ai... Thời kỳ bị sốc rất khó khăn, hơn nữa thời điểm ấy không thể trừ vảy cấy da đúng không?

- Cô bé kia quá hiểu chuyện, dám cạo đầu, người bình thường chưa chắc có dũng khí này đâu.

Mọi người xúc động nghị luận.

Vào lúc này, lão Mã đột nhiên nghi ngờ hỏi:

- Này… Tại sao bị bỏng lại đi tìm Trần Thương? Đây không phải là phẫu thuật thẩm mỹ, cho dù muốn phẫu thuật thẩm mỹ thì cũng phải chờ

mấy tháng sau! Hiện tại việc quan trọng nhất chính là ổn định bệnh tình mà?

Mọi người sững sờ, hình như... lời lão Mã nói rất có lý.

- Có lẽ giáo sư Trần cũng am hiểu việc điều trị bỏng?

Chương 1781: Cấy Da Cứu Cha

Toàn bộ văn phòng lập tức yên tĩnh.

Sau hai phút, mọi người sôi nổi tản ra, ai làm việc nấy.

Giáo sư Trần có cái gì mà không biết chứ!?

Nếu có thì sau đó cũng sẽ xử lý được

Nếu Trần Thương nghe được lời này, nhất định sẽ cảm thấy rất vô tội.

Kỳ thật tôi không có mạnh như mọi người tưởng tượng đâu.

.....

Trên đường cao tốc, một chiếc Panamera đang phóng nhanh.

Trong xe, Tần Duyệt nhìn cô bé đầu trọc ngồi bên cạnh, trong lòng rất là kính nể

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Hai mươi hai tuổi

- Tên là gì?

- Triệu Nhã Tư.

Trần Thương lái xe, Tần Duyệt và Triệu Nhã Tư ngồi ở hàng sau.

Hai người đều rất bội phục cô gái cam tâm tình nguyện cấy da cứu cha này.

Không bàn tới việc rất khó khăn để làm ra lựa chọn này, chỉ tính về dũng khí thôi cũng đã đáng giá tán thưởng rồi.

Bỏng nặng toàn thân 80%, hiện tại chắc đang ở trong thời kỳ bị sốc, Trần Thương nghĩ dáng vẻ của nam trung niên trong tấm ảnh, không khỏi thở dài một hơi.

Lái xe từ thủ đô đến Đông Dương mất hai tiếng.

Trong đầu Trần Thương liên tục suy diễn ra đủ loại thủ đoạn trị liệu.

Khi xe đến An Dương thì đã là hai giờ chiều, dọc theo đường đi ba người không có tâm trạng ăn cơm.

Dù sao hiện tại người bệnh còn nằm tại bệnh viện, đang bị sốc.

Anh lái xe thẳng đến Đông Đại Nhất Viện, sau khi tìm được chỗ đậu xe, ba người đi thẳng đến khoa da liễu.

Lúc ở trên xe Trần Thương đã liên hệ với bệnh viện, cho nên Tần Tường và mọi người đều chờ đợi ba người Trần Thương đến.

- Trần... Giáo sư Trần, cậu đã đến rồi

Tần Tường vốn dĩ muốn gọi tên Trần Thương, nhưng suy nghĩ một chút, anh ta quyết định gọi là giáo sư Trần.

Hiện tại, không giống ngày xưa.

Thanh niên có chút co quắp bất an ở trong nhà Trịnh Quốc Đàm trước đây hiện nay đã trở thành người dẫn đầu học thuật lĩnh vực y học Trung Quốc.

Hơn nữa còn là người dẫn đầu học thuật nhiều ngành học

Kỳ thật tình huống của Triệu Quốc Minh không thể coi là lạc quan, thậm chí còn không thể vượt qua thời kỳ sốc.

Bình thường mà nói, thời kỳ sốc diễn ra hai tới ba ngày, bỏng càng nghiêm trọng thì thời gian xuất hiện bị sốc càng sớm, có khả năng sau khi tổn thương chưa tới một tiếng đã xảy ra bị sốc.

Nếu bệnh nhân bỏng nặng không thể vượt qua thời điểm bị sốc một cách ổn định, sức chống cự của bệnh nhân giảm xuống, khả năng kèm theo ung thư máu giai đoạn đầu, suy thận cấp, đường tiêu hóa bị loét, xuất huyết, v.v…. Rất dễ dàng tăng tỉ lệ tử vong của người bệnh

Thậm chí, nếu người bỏng nặng không được xử lý thỏa đáng trong giai đoạn sốc cũng có thể khiến bệnh nhân tử vong.

Có thể nói, xử lý thời kỳ bị sốc là cực kỳ quan trọng

Hơn nữa, mấu chốt nhất là sau thời kỳ này sẽ đến thời kỳ nhiễm trùng.

Cái này là một vấn đề rối rắm.

Có nên tiến hành trừ vảy cấy da cho người bệnh hay không

Nếu như không, thời kỳ nhiễm trùng trực tiếp sẽ xuất hiện hiện tượng sốc, gây nhiễm trùng nghiêm trọng, nhiễm trùng này có thể gây nhiễm trùng toàn thân và dẫn đến ung thư máu, hơn nữa, bình thường bị bỏng sau 48 giờ sẽ xuất hiện nhiễm trùng vết thương mặt ngoài

Người bệnh có thể sống sót qua thời kỳ bị sốc hay không thật khó mà nói

Mặc dù chịu nổi, với tình huống bỏng như bây giờ, nhiễm trùng kỳ khẳng định sẽ không qua khỏi.

Vì lẽ đó, hiện tại Tần Tường không thể đưa ra chủ ý nào.

Khi người bệnh vừa nhập viện, Tần Tường đã lập tức liên lạc rất nhiều chuyên gia và giáo sư về lĩnh vực bỏng trong nước để nhờ bọn họ tư vấn.

Nhưng sau khi xem tình huống của người bệnh, những vị chủ nhiệm này cũng không quá chắc chắn

Tự nhiên là không thể đưa ra quá nhiều ý kiến

Trước hết, vấn đề đầu tiên gặp phải đó là độ an toàn của việc ghép da ở những bệnh nhân bỏng sâu diện rộng trong thời kỳ bị sốc

Bởi vì cấy da giai đoạn đầu rất nguy hiểm.

Máu chảy động lực học của người bệnh bỏng sâu diện rộng trong sốc kỳ chưa ổn định, nếu như tiến hành phẫu thuật cắt vảy diện tích lớn vào lúc này, đồng thời đụng phải song trọng đả kích là gây mê và phẫu thuật, rất có khuynh hướng gây ra hoặc tăng thêm tình trạng bị sốc.

Cứ như vậy, người bệnh căn bản chưa kịp tiến đến nhiễm trùng kỳ thì đã tử vong

Cũng đừng đề cập đến trị liệu như thế nào sau khi tiến đến thời kỳ nhiễm trùng.

Vì vậy, những chuyên gia này căn bản không có biện pháp và thủ đoạn

Tình huống của người bệnh, hình như... Đã đến khi đèn khô dầu cạn.

Hiện tại chỉ có thể nghe theo ý trời.

.....

Sau khi rất nhiều chuyên gia thảo luận không có kết quả.

Người nhà Triệu Quốc Minh bất đắc dĩ ký tên lên giấy đồng ý phẫu thuật.

Cả gia đình Triệu Nhã Tư mặt xám như tro tàn

Sự đả kích thình lình như vậy đối với một gia đình mà nói, không thể nghi ngờ là một tai nạn hủy thiên diệt địa

Người vợ khóc đến ngất ở bệnh viện, khẩn cầu các bác sĩ cứu chữa Triệu Quốc Minh.

Đối mặt sự khẩn cầu của người nhà bệnh nhân, Tần Tường cảm thấy rất bất lực

Dù sao có đôi khi, y học thật sự không phải là chuyện chỉ cần bạn cố gắng thì sẽ có kết quả.

Có đôi khi dù cho bạn liều mạng thì cũng không nhất định có thể cứu được

Bởi vì đây chính là hiện thực

Ngay lúc này, Tần Tường đột nhiên nghĩ đến Trần Thương.

Anh nói với người nhà bệnh nhân:

- Có lẽ… Còn có một người có thể cứu được các ngươi! Các ngươi có thể đi tư vấn một chút, đương nhiên... Tôi chỉ nói là có khả năng thôi.

Cho nên mới có cảnh tượng như hiện giờ

Sau khi thấy Trần Thương tiến đến, viện trưởng và phó viện trưởng Đông Đại Nhất Viện đều ra nghênh đón.

Triệu Tu Bình đã bỏ qua mùa xuân, tuyệt đối không muốn lại bỏ lỡ mùa hè

Trước đây Tiền Lượng từng nói rất nhiều lần với Triệu Tu Bình rằng Trần Thương tiền đồ vô lượng, nếu có thể giữ lại đối phương thì nhất định phải cố gắng

Trước đây Triệu Tu Bình làm lơ, hiện tại... Thấy Trần Thương quật khởi với tốc độ có thể ngang bằng hỏa tiễn, Triệu Tu Bình lập tức hối hận, thậm chí có thể nói là hối hận muốn đứt gan đứt ruột.

Trần Thương chủ động lên tiếng chào hỏi Tiền Lượng.

- Xin chào chủ nhiệm Tiền.

Tiền Lượng mỉm cười:

- Vị này là viện trưởng Triệu, biết cậu đến nên cố ý tới đón.

Trần Thương gật đầu cười nói:

- Xin chào viện trưởng Triệu.

Hai người từng gặp mặt, Trần Thương còn đã cứu người mẹ già của ông ta.

Sao có thể quên được chứ?

Không ngờ Trần Thương và Tiền Lượng có quan hệ không tệ.

Hơn nữa... Tiền Lượng là Phó hiệu trưởng Đại Học Y Khoa Đông Dương, cấp dưới trực hệ của cha vợ anh.

Sau khi Tần Hiếu Uyên rời đi, muốn nhanh chóng khống chế đại cục, nếu có Tiền Lượng trợ giúp, nhất định sẽ giảm bớt rất nhiều chuyện phiền toái, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Triệu Tu Bình không bận tâm chút nào.

- Xin chào giáo sư Trần, hoan nghênh đến bệnh viện chỉ đạo công việc

Tư thái của Triệu Tu Bình rất thấp, nhưng không hề quá lố.

Trần Thương là ai?

Phó tổ trưởng Tổ chuyên gia Ủy Ban Chăm Sóc Sức Khỏe Trung Ương, xem bệnh cho đại lão, người này ai dám xem thường?

Gọi một tiếng 'Ngài' hoàn toàn xứng đáng.

Hơn nữa, địa vị học thuật của Trần Thương còn bày ở nơi đó.

…….

P/S: Bỏng diện tích lớn chia làm bốn thời kì chủ yếu: Thứ nhất là sốc bỏng, thứ hai là thời kỳ nhiễm trùng, thứ ba là thời kỳ suy mòn bỏng, thứ tư mới là thời kỳ khôi phục.

Chương 1782: Bảo Chị Ấy Tới Thẳng Phòng Bệnh Đi

Khoa da liễu và khoa bỏng của Đông Đại Nhất Viện là số một.

Lúc này, bên trong giống như lãnh đạo phía trên tới thị sát công việc, tất cả lãnh đạo của bệnh viện đều có mặt

Trần Thương không phải trẻ con miệng còn hôi sữa, anh gật đầu cười với mọi người:

- Các vị lãnh đạo, tôi đi thăm bệnh nhân trước.

Đám người vội vàng cười nói:

- Không có việc gì, giáo sư Trần cứ lo chính sự trước

- Đúng đúng đúng, chính sự quan trọng hơn

Dứt lời, đám người sôi nổi nhường ra một con đường cho Trần Thương.

Trần Thương liếc mắt ra hiệu với Tần Tường, hai người đi thẳng đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Dọc theo đường đi, Trần Thương hỏi:

- Chủ nhiệm Tần, tình huống cụ thể như thế nào?

Tần Tường thở dài, xung quanh không có ai, anh ta dứt khoát ăn ngay nói thật:

- Ai, kỳ thật tôi không muốn tìm phiền toái cho cậu.

- Lúc ấy... Ai, tôi thấy cô bé kia cạo trọc đầu, kỳ thật tôi có chút xúc động, không nhịn được

- Tôi suy nghĩ, có lẽ... Giáo sư Trần có thể giúp cô ấy một chút

Trần Thương vẫy tay, cười nói:

- Không sao, anh chỉ là tốt bụng muốn giúp đỡ, nhưng...

- Chủ nhiệm Tần, lần này, tôi trở về, Cao Ốc Cấp Cứu chắc sửa xong rồi, tôi muốn mời anh đến hội chẩn ngoại viện thì anh cũng không thể thoái thác đấy

Ánh mắt của Tần Tường sáng lên.

Anh ta vốn dĩ lo lắng một năm không gặp sẽ khiến Trần Thương sẽ có ngăn cách với anh ta, không ngờ đối phương lại không hề khách khí

Điều này khiến Tần Tường rất hài lòng.

- Không có vấn đề, đến lúc đó chỉ cần giáo sư Trần gọi điện thoại, tôi bảo đảm có mặt

Trần Thương cười nói:

- Tôi không nói đùa đâu

Trần Thương càng không coi Tần Tường là người ngoài thì Tần Tường càng hưng phấn.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến quầy y tá, bác sĩ chủ quản cầm cặp hồ sơ bệnh án đứng ở một bên, Tần Tường thì báo cáo tình huống.

Trần Thương tùy tiện lật nhìn một lần rồi trả bệnh án cho bác sĩ chủ quản.

- Tình huống của người bệnh quá nguy hiểm, tôi đã liên lạc rất nhiều chủ nhiệm khoa bỏng đỉnh cấp trong cả nước, xác suất cấp cứu thành công không cao, hiện tại chỉ có thể duy trì trị liệu, nhìn người bệnh có thể chống đỡ nổi thời kỳ nhiễm trùng hay không

Mấy người vừa đi vừa nói cho đến khi đứng trước phòng bệnh.

Khi bước vào Trần Thương đã cố ý thay đổi y phục, rửa tay và đeo găng.

Dù sao tình huống hiện tại của người bệnh tương đối đặc thù, nên cẩn thận chú ý, không thể khinh thường.

Sau khi đẩy cửa tiến vào phòng, Trần Thương nhìn thấy người bệnh.

Bệnh nhân ở trong trạng thái bị sốc, tình huống vô cùng bất ổn

Con số trên giám sát ECG giống như một cái tín hiệu, liên tục biến thành các chỉ số phẫu thuật trong đầu Trần Thương

Bác sĩ chủ quản nhìn chủ nhiệm Tần đối đãi cung kính với Trần Thương, có chút khó hiểu.

Mặc dù anh ta cũng biết giáo sư Trần rất trâu bò

Nhưng... Dù sao mỗi người đều có thế mạnh riêng

Một người có lợi hại tới đâu đi nữa thì cũng không thể nào cái gì cũng hiểu, cái gì cũng tinh thông, đúng không?

Mà trong lúc Tần Tường giới thiệu bệnh tình, Trần Thương đeo găng tay dùng một lần bắt đầu kiểm tra các bộ phận bị bỏng trên cơ thể bệnh nhân

Đập vào mi mắt hắn đều là dã quái màu đỏ

【 Level 95, Boss vết bỏng cấp Vương giả, vết thương sâu, da bị tổn thương, gân mô... Chảy ra dịch quá nhiều, vết thương hở rất dễ dẫn đến nhiễm khuẩn, hãy xử lý càng sớm càng tốt! 】

Trần Thương nhìn thấy con dã quái dữ tợn kia hình như đang phát tiết sự ngang ngược càn rỡ của nó

Đúng như những gì hệ thống đã giới thiệu

Hiện tại, người bệnh chảy ra dịch quá nhiều, hơn nữa vết thương không ít, lại hở, tình trạng này rất khó để tránh nhiễm trùng

Loại tình huống như vậy, trên cơ bản sẽ có tỉ lệ tử vong rất cao ở kỳ nhiễm trùng

Nghĩ tới đây, Trần Thương không khỏi thở dài một hơi.

Tần Tường nghe thấy anh thở dài, đứng bên cạnh có chút lo lắng.

Chẳng lẽ giáo sư Trần cũng không có cách nào sao?

Kỳ thật, dựa theo sự lý giải của anh ta về Trần Thương.

Nếu như Trần Thương không hiểu thì anh ấy sẽ không tới đây.

Nhưng anh ấy lại có mặt ở đây, khẳng định là có lòng tin.

Ngay lúc này, đột nhiên có một bác sĩ đi đến nói:

- Chủ nhiệm Tần, viện sĩ Cung tới

Hai mắt của Tần Tường lập tức sáng lên:

- Viện sĩ Cung? Viện sĩ Cung Đại Trân? Mau mau mời vào

Trần Thương nghe vậy cũng hơi sững sờ:

- Cung Đại Trân tới?

Không sai, hiện tại, anh đang lo lắng một hồi phẫu thuật thiếu người trợ giúp, không ngờ vừa vặn có người tới trợ giúp

Nghĩ tới đây, Trần Thương nói với Tần Tường:

- Bảo chị ấy tới thẳng phòng bệnh đi.

Nghe Trần Thương nói như vậy, y tá và bác sĩ lập tức sửng sốt

Giọng điệu của giáo sư Trần... Thật bá đạo

Người ta là giáo sư Cung Đại Trân, chủ nhiệm phòng ban Hiệp Hòa, được bình chọn là viện sĩ viện công trình Trung Quốc

Nhưng... Nghe giọng điệu của Trần Thương lại như đang kêu gọi thuộc hạ.

Tần Tường gật đầu:

- Đúng vậy, bảo viện sĩ Cung Đại Trân tới thẳng phòng bệnh, tôi đi mời.

Nói xong, Tần Tường có chút hưng phấn đi ra ngoài.

Mà Trần Thương thì cúi đầu, nghiêm túc quan sát tình huống của người bệnh.

……

Sau khi Tần Tường đi ra ngoài, anh có chút ngạc nhiên và mừng rỡ khi thấy Cung Đại Trân.

Lúc này, nhóm viện trưởng, chủ nhiệm đang trò chuyện với cô ta.

So sánh với Trần Thương, Cung Đại Trân đã là chủ nhiệm nhiều năm, nắm giữ tốt các mối quan hệ.

Tần Tường cười đi tới, vươn tay chủ động bắt tay
- Viện sĩ Cung, thật xin lỗi không đón chị sớm hơn
Kết quả, sau khi Cung Đại Trân chào hỏi Tần Tường, câu đầu tiên là:
- Thầy Trần đâu rồi?
Tần Tường lập tức nghẹn lời
- Thầy Trần? Ai là thầy Trần?
Cung Đại Trân xấu hổ cười một tiếng:
- Trần Thương, giáo sư Trần
Nghe thấy Cung Đại Trân giải thích, đám người lập tức hôn mê
Vừa rồi viện sĩ Cung nói cái gì đó?
Gọi Trần Thương... Là giáo sư?
Mình... Không có nghe lầm chứ?
Mọi người cùng nhìn về phía Cung Đại Trân, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chuyện này thật sự khó có thể tin
Nhưng chuyện khiến mọi người kinh ngạc hơn còn ở đằng sau
Ngay sau đó, Cung Đại Trân thản nhiên nói:
- Giáo sư Trần có ảnh hưởng rất lớn với tôi, thật ra thì lý niệm chỉnh hình của cậu ấy vẫn luôn ảnh hưởng tôi, giúp tôi được lợi rất nhiều. Nếu không phải nhờ cậu ấy, có lẽ tôi vẫn còn một bước dài để chạm tới danh hiệu viện sĩ
Cung Đại Trân hoàn toàn không nói dối
Cô ta từng có chút hợp tác với Trần Thương.
Thật ra nói là hợp tác, chẳng bằng nói là Trần Thương chỉ đạo cho Cung Đại Trân
Mặc dù Trần Thương chưa từng chủ động đề cập tới chuyện này, nhưng trong lòng Cung Đại Trân đã xem anh là thầy Trần
Nghĩ tới đây, Cung Đại Trân cười xấu hổ:
- Thật ra thì tôi vẫn chưa chính thức ký văn kiện bái sư, cái này là do tôi chủ động gọi.
Dứt lời, cô ta quay sang nói với Tần Tường:
- Chủ nhiệm Tần, làm phiền anh dẫn đường.
Tần Tường vội vàng gật đầu:
- Được! Được! Tốt... Viện sĩ Cung, mời tới bên này.
Tần Tường vừa đi vừa nói, trong lòng anh ta sông cuộn biển gầm
Trần Thương ơi là Trần Thương
Vừa mới tới thủ đô một năm thôi mà cậu đã có thành tựu như vậy rồi

Người khiến một viện sĩ cam tâm tình nguyện bái sư, đây là năng lực như thế nào?

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã bước vào phòng bệnh, Cung Đại Trân nhìn Trần Thương, cười nói:

- Thầy Trần.

Chương 1783: Phương Án Phẫu Thuật Trong Vòng Mười Phút

Trần Thương gật đầu:

- Sao chị lại tới đây?

Cung Đại Trân cười xấu hổ:

- Đúng lúc tôi ở An Dương, nghe Tôn Quảng Vũ nói là Tần Duyệt và cậu về An Dương, có một người bệnh ở khoa da liễu Đông Đại Nhất Viện cần cậu trị liệu.

- Tôi nghĩ mình đang ở An Dương, cho nên tới đây xem có thể giúp một tay không

Trần Thương chợt nhớ tới, không phải là Annie, học sinh của Cung Đại Trân, mở một bệnh viện chỉnh hình ở An Dương sao?

Chắc cô ta đến đây để động viên cho học sinh, đảm nhiệm thể diện cho bệnh viện

Trần Thương không thèm để ý những chuyện này, Cung Đại Trân chủ động tới khiến Trần Thương rất vui, cười nói:

- Ừ, đúng lúc tôi đang cần người trợ giúp

Cung Đại Trân không có nhìn người bệnh mà trực tiếp hỏi:

- Giáo sư Trần, kế hoạch xử lý như thế nào?

Trần Thương khẽ nhíu mày:

- Nhất định phải tiến hành cắt bỏ vảy và cấy da trong thời kỳ sốc, vừa rồi tôi đã nhìn sơ qua các hạng chỉ tiêu của người bệnh.

- Trong công thức máu, năm hạng chỉ tiêu tế bào bạch cầu, trung tính hạt tế bào, hồng cầu, huyết sắc tố, tiểu cầu đều giảm đáng kể! Trong số đó, có rất nhiều.....

Trần Thương nói rất kỹ càng và cụ thể, phân tích mỗi một hạng chỉ tiêu của bệnh nhân vô cùng nhuần nhuyễn

Bác sĩ chủ quản và Tần Tường đứng nghe ở một bên không thể không trợn mắt há hốc mồm

Anh...

Giáo sư Trần chỉ mới nhìn hồ sơ bệnh án của người bệnh chưa được vài phút thôi.

Vậy mà đã nhớ hết toàn bộ?

Nghĩ tới đây, hai người nuốt nước bọt....

Trong lòng chấn động không gì sánh được: Má ơi, người này thật là quái vật

Giáo sư Trần quá mạnh

Sau khi bàn luận xong, Trần Thương nói thẳng:

- Nếu không tiến hành cấy da trong thời kỳ sốc thì tỷ lệ tử vong của bệnh nhân trong nhiễm trùng kỳ sẽ cao tới 70% trở lên, thuốc kháng sinh cũng không thể chịu nổi

- Tôi cảm thấy chúng ta không nên đặt tính mạng của bệnh nhân vào 30% hy vọng này

Nghe Trần Thương nói như vậy, Cung Đại Trân gật đầu trầm tư một lát, nhẹ gật đầu:

- Tôi đồng ý ý kiến của cậu

Lúc này, Tần Tường còn có thể nói cái gì?

Giáo sư Trần đã nói như vậy rồi.

Viện sĩ Cung Đại Trân còn là tùy tùng của người ta, tự nhiên là Trần Thương nói gì nghe nấy.

Anh liếc nhìn bác sĩ chủ quản.

Bác sĩ chủ quản lộ ra vẻ mặt mờ mịt

Anh đừng nhìn tôi

Ở chỗ này, tôi chỉ là một người vô hình.

Tần Tường gật đầu:

- Được rồi, giáo sư Trần, cậu muốn sắp xếp như thế nào?

Trần Thương đứng dậy vén mền của người bệnh lên, nói thẳng:

- Tôi muốn nhìn 20% làn da có thể dùng còn lại của bệnh nhân, tôi đã có một phương án

Nói xong, Trần Thương lập tức tiến hành kiểm tra cơ thể người bệnh.

- Mọi người nhìn phần bắp chân, mảng da hoàn chỉnh này hoàn toàn có thể rạch ra, sau đó xử lý cắt vảy ở nơi này rồi tiến hành đối đầu khâu lại

- Còn có nơi này, làn da phần lưng có độ nguyên vẹn rất cao, có thể lấy 60% dùng cho trước ngực, da của bản thân có tỉ lệ sống sót cao, không dễ gây nhiễm trùng lồng ngực...

- Nhưng ở đây... Cần cấy ghép dị thể.

...

Trần Thượng phải mất hơn mười phút để hoàn thành việc miêu tả toàn bộ ca phẫu thuật

Tần Tường và bác sĩ chủ quản nghẹn họng nhìn trân trối, nửa ngày không thốt ra được câu nào.

Hai người hít thở dồn dập

Hiện tại, bọn họ đã biết tại sao giáo sư Trần có thể làm thầy của viện sĩ Cung

Bởi vì... Anh ấy không phải người

Đi tới bệnh viện, xem hồ sơ bệnh án, kiểm tra người bệnh đến chế định phương án phẫu thuật, toàn bộ chưa mất đến mười phút

Bọn họ có thể không vịn tường, nhưng nhất định phải vịn giáo sư Trần

Ánh mắt của Cung Đại Trân hơi co lại, trên mặt cô ta lộ ra vẻ khiếp sợ

Vốn dĩ cô ta cho rằng giáo sư Trần chỉ lợi hại ở lĩnh vực khoa chỉnh hình thôi.

Nhưng cô ta không ngờ rằng đối phương lại cũng am hiểu rất nhiều về lý giải và phẫu thuật khoa bỏng tới như vậy

Trần Thương nói tiếp:

- Trước mắt chúng ta chỉ có thể làm phẫu thuật trừ vảy cấy da 50%, chờ người bệnh vào thời kỳ mới có thể tiếp tục phần còn lại

- Hiện tại mục đích phẫu thuật rất đơn giản, giúp người bệnh chống đỡ thời kỳ sốc và giai đoạn nhiễm trùng, giảm bớt khó khăn trong việc chăm sóc sau này.

Mọi người sôi nổi gật đầu

Nhưng nếu theo cách này thì độ khó của phẫu thuật loại bỏ vảy sẽ tăng lên rất nhiều.

Cung Đại Trân có chút lo lắng, hưng nhìn vẻ mặt của Trần Thương, cô ta muốn nói lại thôi

Song trọng kích thích phẫu thuật và gây mê có khả năng gây ra và gia tăng khuynh hướng bị sốc

Thực tế, phẫu thuật là như vậy, nếu đã phẫu thuật thì nhất định bị tổn thương, tất nhiên sẽ có kích thích

Giáo sư Trần... Có thể làm được sao?

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Trần Thương, mọi người khẩn trương không phải, buông lỏng cũng không phải

Nếu khẩn trương... Nhưng nhìn dáng vẻ điềm tĩnh của giáo sư Trần người ta đi, có vẻ bản thân mình thật lạc hậu

Nếu là không khẩn trương... Chuyện này căn bản không thể nào

Đây chính là một ca phẫu thuật quấy nhiễu Tần Tường và rất nhiều giáo sư, chuyên gia trong nước.

Ai

Mình thật là khó khăn

Trần Thương nói với Tần Tường:

- Chủ nhiệm Tần, mau chóng sắp xếp phẫu thuật

Tần Tường mờ mịt khẽ gật đầu:

- Được rồi.

- Giáo sư Trần, lần phẫu thuật này cần da đầu của cô bé Triệu Nhã Tư kia sao?

Trần Thương suy nghĩ một chút:

- Cần.

Trần Thương muốn làm lại cho cha của cô bé một khuôn mặt

Mà da đầu rất thích hợp.

Cô gái đáng yêu này sẽ là mặt mũi và đồng thời là sự kiêu ngạo của cha cô ấy trong suốt quãng đời còn lại

……

Cung Đại Trân quyết định làm theo kế hoạch của Trần Thương.

Trên thực tế, cô cũng muốn biết biện pháp xử lý tình huống này của Trần Thương có mang lại hiệu quả hay không.

Cách xử lý làn da của người bệnh vì bỏng quá nặng mà đã mất đi sắc tố.

Còn cách xử lý con sốc trong quá trình bóc tách lớp vẩy và tiến hành cấy da nữa?

Chúng chính là những vấn đề mà bọn họ cần tìm ra giải pháp.

Trần Thương rời khỏi phòng bệnh. Bệnh viện vì ưu đãi anh, đã đặt trước cho anh một phòng khách sạn. Trần Thương cho rằng nếu từ chối thì là bất kính cho nên anh đành đáp ứng.

Đều cùng làm việc trong một hệ thống, về sau còn hợp tác với nhau, người ta tôn trọng chính mình, vậy mình cũng cho người ta vài phần mặt mũi, có đi có lại, như vậy mới có thể thoải mái làm việc cùng nhau.

Có một vài người cậy mình có tài mà coi thường người khác, luôn nghĩ rằng mình là một người vô cùng quan trọng, mà nhóm người tiêu biểu cho hệ tư tưởng này chính là những người thuộc trong nhóm con ông cháu cha luôn sống trên mây.

Những người này khi bắt tay vào công việc, thường không thể thiết lập được mối quan hệ tốt với cấp dưới của mình, luôn cảm thấy mình không hoà nhập được với hoàn cảnh, cho nên rất khó để làm ra được thành tích.

Đây gọi là không quen thuộc với khí hậu khác nhau ở từng khu vực.

Nhưng dù sao vẫn sống dưới sự chỉ đạo của Chính Phủ, người ta ở bên trên có người, cho dù làm việc với cấp dưới không ổn thì đã sao, có vấn đề chỉ cần hướng lên trên hồi báo thì việc to cũng hoá thành việc nhỏ mà việc nhỏ thì trở thành không có vấn đề rồi.

Nhưng Trần Thương chính là một người muốn tự bản thân mình làm nên sự nghiệp.

Muốn làm bác sỹ lâm sàng giỏi cần trải qua đủ mọi vấn đề trong cuộc sống.

Chương 1784: Sự Thay Đổi Của Trần Thương

Ai cũng không thể nào lo liệu được tất cả mọi chuyện mà không cần tới sự giúp đỡ của người khác.

Thêm nữa, điều quan trọng nhất là Trần Thương cảm thấy nền tảng của mình ở chính tỉnh Đông Dương, và nó vẫn luôn nằm ở đây.

Sự gắn kết của các bệnh viện trong địa phận tỉnh Đông Dương.

Từ Bệnh viện cấp 1 và cấp 2 của Đại học Đông Dương, tới Bệnh viện Nhân Dân tỉnh, Bệnh viên Nhân Dân thành phố, Bệnh viện Y Học Cổ Truyền tỉnh, Bệnh viện Số 2 của tỉnh, Bệnh viện Tim mạch, Bệnh viện lớn Đông Dương…. Tất cả những bệnh viện này, Trần Thương đều có thể nắm được chúng ở trong lòng bàn tay.

Những bệnh viện này thoạt nhìn tự hồ là tách rời, năm bè bảy mảng, nhưng chúng chính là trung tâm chữa bệnh của cả tỉnh Đông Dương.

Chuyện tiếp theo mà Trần Thương muốn làm, không phải chỉ cần một bệnh viện là có thể hoàn thành được.

Anh nhận thấy khi còn trên dưới một tháng nữa, mình sẽ trở về.

Toà nhà Cấp cứu đã sắp hoàn thành, đó mới chính là căn cứ của anh.

Trần Thương muốn đặt nền móng cho công tác và cuộc sống của chính mình.

Vì vậy, Trần Thương cần phải trở về An Dương.

Mà lần này, đích thân Triệu Nhã Tư đã mời anh, anh không từ chối mà đồng ý ngay. Cuối cùng, anh cũng hy vọng có thể làm một chút chuyện thay cho mẹ của mình.

Mấy ngày ở thủ đô, Trần Thương đã được lợi rất nhiều.

Buổi tối, Trần Thương nằm trên giường, nhớ lại quá khứ một năm trước của mình. Anh đột nhiên có cảm giác, một số chuyện nếu đã rơi vào tình thế bắt buộc phải làm, hiển nhiên anh có thể tự mình hoàn thành nó một cách hoàn hảo.

Đây chính là kinh nghiệm mà anh đã tổng kết ra.

Nó cũng được áp dụng vào quá trình làm nghiên cứu hay các dự án khác.

Tiến độ và khái niệm của bệnh Parkinson và bệnh trái tim không ngừng đập là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đến cùng, năng lực của một người là có giới hạn, công việc anh có thể hoàn thành không nhiều lắm.

Nếu phải tự mình làm, chi bằng tự mình lên kế hoạch cho tất cả.

Ngày xưa, bác sĩ ngoại khoa Trần Thương đã giải phẫu không biết bao nhiêu ca bệnh trái tim ngừng đập rồi?

Thật sự, nếu không có chủ nhiệm Từ Tử Minh thẳng thắn, thành khẩn đối đãi với Trần Thương, còn có đám người Vương Thông lo tiền bạc, lo liệu mọi thứ, thành tựu của anh làm sao phát triển được nhanh đến như vậy?

Đó là chưa kể đến Trung Tâm Y Học không ngừng nghiên cứu về về trái tim không ngừng đập nữa.

Nói về phẫu thuật tái tạo đường tiêu hoá trong Ngoại khoa tiêu hoá, Trần Thương hoàn toàn dựa vào thành quả nghiên cứu của trăm nhà từ đó mới phát triển đi lên được.

Hơn nữa, cho dù có lý niệm, cũng phải cần quá trình hoàn thiện, các bệnh viện ở thủ đô đều tuân theo đường lối này.

Nếu không có sự trợ giúp của mọi người, đừng nói đến những điều cao xa khác, ngay cả cuốn sách 'Hướng Dẫn Sử Dụng Kỹ Xảo Và Đường Lối Khoa Học Nội Soi' cũng không nhất định sẽ thành công trong khoảng thời gian ngắn như thế.

Không thể có được cuốn sách như vậy. Đó là điều chắc chắn.

Đã không có được lý niệm phẫu thuật đường tiêu hoá trong khoa Ngoại Tiêu Hoá của anh, càng đừng nói tới sự kiện anh đột nhiên nổi tiếng, thành lập nên Hội tiêu hoá khoa ngoại thế giới để rồi trở thành Hội trưởng.

Dĩ nhiên là những thành tựu này được thành lập dựa trên cơ sở năng lực vĩ đại của Trần Thương. Nhưng, cũng không thể phủ nhận được sự trợ giúp từ những người khác.

Rồi bệnh Parkinson cũng như thế, để giải quyết được chứng bệnh Parkinson, anh lại gặp phải khó khăn càng lớn hơn so với căn bệnh trước.

Nhưng lúc này, đoàn đội của anh lại càng thêm hoàn thiện hơn.

Từ nghiên cứu khoa học, đến lâm sàng, đến thực nghiệm trên động vật, rồi giải phẫu bệnh lý, rồi nghiên cứu sinh lý ….

Nếu không có những sự trợ giúp này, thử hỏi độ hoàn thành trên thanh tiến trình của Trần Thương hiện tại có đạt được 70% hay không?

Cho nên, thời gian hơn một năm ở trên thủ đô này, Trần Thương đã học được rất nhiều thứ dù không phải là quan trọng nhất, nhưng về mặt tư tưởng, tầm nhìn, thậm chí là cả vận mệnh của anh đều đã xảy ra biến hoá rất lớn.

Một cây khó dựng nổi thuyền nhưng chỉ cần một cây có thể tạo nên một cánh rừng.

Trần Thương hiểu được, kỹ thuật chữa bệnh của mình có thể nhờ hệ thống mà tăng lên.

Nhưng thái độ đối nhân xử thế, cái nhìn đại cục, lý niệm, tầm nhìn, vận mệnh… những thứ này không phải thông qua hệ thống mà có thể đạt được.

Chúng cần Trần Thương tự mình lĩnh ngộ.

Điều mà anh hối tiếc nhất hiện tại không phải chuyện gì khác mà chính là khi anh già đi, quay đầu lại, phát hiện thành tựu của cả cuộc đời mình không dám nói đến sẽ mang lại sự thịnh vượng cho cả nền y học, nhưng chỉ cần đặt nền móng cho bức tường phòng hộ hoặc là bồi dưỡng ra một thế hệ vĩ đại trong tương lai … vậy đã đủ rồi.

Và sau đó, anh sẽ trở về lại chính nơi mà anh từng cất cánh bay đi: An Dương.

Nơi mà anh đã mang theo ước mơ của mình cất cánh bay đi.

…

Thời gian còn sớm một chút, Trần Thương và Triệu Tu Bình, Tiễn Lượng mấy người bọn họ đang nói chuyện trong phòng họp.

Nhưng không thể nghi ngờ được một điều rằng bọn họ toàn bộ đều đang khen ngợi Trần Thương.

Mà anh lại cực kỳ khiêm tốn, trò chuyện vui vẻ với mọi người.

Đột nhiên Tiễn Lượng cười nói:

- Viện trưởng Triệu, buổi tối hôm nay chúng ta gọi thầy Trần ra ngoài thực sự có chút không thích hợp.

Triệu Tu Binh ngạc nhiên hỏi lại:

- Vì sao lại không thích hợp?

Tiễn Lượng gật đầu cười:

- Đúng vậy. Ông cũng không thử suy nghĩ một chút xem. Thầy Trần người ta đưa vợ về nhà. Ba Trần còn đang chờ con dâu về, vậy mà chúng ta lại mang người đi rồi. Có phải không thích hợp hay không?

Triệu Tu Binh vỗ trán nói:

- Xem trí nhớ của tôi này. Thầy Trần à…. Chuyện này thật sự ngại quá.

Tiễn Lượng nhìn thoáng qua Triệu Tu Binh, giản dị nói:

- Để tôi nói cho. Hôm nay chúng tôi thật vất vả mới tìm được một cơ hội.

- Thầy Trần sắp kết thúc khoá học của mình và trở lại An Dương.

- Đây đúng là một tin tức tốt.

- Đối với người dân của thị trấn An Dương chúng ta, thậm chí cả tỉnh Đông Dương nữa, đây đúng là một chuyện làm người ta vui sướng.

- Thực ra, đây cũng là một sự kiện lớn với sự phát triển của hệ thống y tế An Dương chúng ta.

- Tôi nhận thấy rằng, chúng ta chọn ngày không bằng đúng lúc. Trùng hợp buổi chiều ngày mai, thầy Trần phải giải phẫu, hôm nay cũng không có chuyện gì. Không bằng chúng ta, những đồng nghiệp của tỉnh Đông Dương cùng nhau mời anh ấy một phen, cùng tụ hợp ở khách sạn.

- Cứ vậy đi. Về sau chúng ta cũng có cớ để ôm đùi! Người ta có câu cắn người miệng mềm, mời thầy Trần ăn một bữa của chúng ta, về sau nếu xử lý được một chứng bệnh gì đó cũng có thể nhớ tới chúng ta. Khiến cho bệnh viện chúng ta ngày càng phát triển thêm.

- Mọi người nói xem, có đúng không?

Nói xong, Tiễn Lương nháy mắt với Trần Thương, rồi quay sang nhìn những lãnh đạo cùng chủ nhiệm bệnh viện đang có mặt ở đây.

Mọi người nghe thấy lời này của anh ta, lập tức đôi mắt bọn họ sáng lên.

Có đạo lý! Thật sự rất có đạo lý

Từ trước tới nay, Triệu Tu Binh là một người bảo thủ, bây giờ vì đại cục mà cũng thay đổi rồi.

Vì cái gì chứ?

Bởi vì hôm nay chính là một cơ hội. Đối với thị trấn An Dương, Trần Thương mang một ý nghĩa đặc biệt.

Anh chính là nhân vật quan trọng trong lĩnh vực y tế của An Dương.

Nếu Trần Thương có thể tập hợp tất cả mọi người lại với nhau, thì đối với Triệu Tu Binh mà nói, cũng là một lần đề cao danh vọng của ông ta.

Chương 1785: Chờ Mong Anh Có Thể Mang Tới Một Hệ Thống Chữa Bệnh Hoàn Toàn Khác Bây Giờ Cho Tỉnh Đông Dương

Trong lòng vô cùng cảm kích, Triệu Tu Bình nhìn sang Tiền Lượng.

Tiền Lượng thật sự là một nhân tài, anh ta mỉm cười.

Triệu Tu Bình lúng túng nhìn Trần Thương, nói:

- Giáo sư Trần, cậu xem, làm như vậy có thích hợp không?

Ông ta lo lắng Trần Thương sẽ từ chối, dù sao con người của Trần Thương hình như … không phải là một người thích khoe khoang.

Trần Thương lại cười cười:

- Vậy đành phải làm phiền viện trưởng Triệu.

Triệu Tu Bình nghe xong lời này, sắc mặt ông ta lập tức vui sướng. Có cây cờ lớn Trần Thương này, thật sự rất dễ làm động lòng người.

Sau đó, Triệu Tu Bình vội vàng đứng lên, đi ra bên ngoài:

- Viện trưởng Tiền, ông sắp xếp mời người nha, tôi đi trước, ra ngoài sắp xếp tiệc buổi tối đã.

Tiền Lượng cười gật đầu.

Trần Thương quay sang cười cảm ơn Tiền Lượng.

Anh hiểu Tiền Lượng đang trợ giúp mình.

Anh vừa mới trở về, muốn triển khai công việc là không thể thiếu sự giúp đỡ từ đồng nghiệp.

Có những người như thế này bên cạnh mình, có lẽ mình sẽ dễ dàng hoàn thành tốt công việc của một chủ nhiệm.

Nhưng, việc Trần Thương cần phải làm không chỉ là một chủ nhiệm bình thường.

Bất kỳ một sự chuyện nào mà anh muốn thực hiện đều cần toàn bộ bệnh viện trong thành phố An Dương cùng nhau cố gắng.

Vì thế, bữa cơm đạm bạc tối hôm nay cứ vậy mà thuận lý thành chương trở thành một thịnh hội của ngành y tế An Dương.

Tất cả những người có uy tín trong thành phố đều tới tham gia.

Ngay cả Vệ Kiện, nhân viên công tác của Uỷ Ban Y Tế cũng tham gia bữa tiệc buổi tối.

Tất cả mọi người đều tình nguyện tham gia

Mọi người nhìn thấy những thành tích của Trần Thương sau khi trở về từ thủ đô, tất cả mọi người đều trở thành người sùng bái anh.

Mọi người đều vui vẻ nâng ly cạn chén.

Mọi người đều vui mừng từ tận đáy lòng đối với sự trở về của Trần Thương.

Thậm chí tất cả mọi người ở đây đều có thể dự đoán được, không phải trong tương lai xa xôi. ……Nói không chừng chỉ trong tương lai gần, một vài người trong số những vị khách đang có mặt ở đây sẽ có một ghế ngồi ở viện sĩ.

Buổi tối, Tần Hiếu Uyên uống không ít

Ông ấy thực sự vui mừng.

Hiện tại, địa vị của ông ấy đâu khác gì Thái Thượng Hoàng, thật khiến cho người ta hâm mộ.

- Hiệu trưởng Tần, về sau ông cứ ngồi chờ hưởng phúc là được rồi

- Đúng vậy. Đời sau có tiền đồ vô lượng, nói không chừng học trò của người ta còn có thể đạt được thành tích cao hơn nhiều lần bây giờ

Lão hồ ly Tần Hiếu Uyên sẽ không mắc lừa đâu, vui mừng thì vui mừng, nhưng không thể nói lung tung được.

- Hiện tại. tôi chẳng có ước mơ gì lớn lao. Chỉ mong có đầy đủ sức khoẻ để bồi dưỡng một đám học trò. Sau đó thì sao, đợi đến lúc có cháu thì ôm thôi

Tần Hiếu Uyên cười tủm tỉm nói.

Tần Nhạc Minh nhìn thấy một màn này cũng rất vui vẻ, cười cười nói nói với Trần Thương.

Một đêm này đã trở thành một buổi tiệc thịnh hội của ngành y tế thành An Dương.

Khoảng mười giờ tối, tất cả mọi người chuẩn bị tan cuộc.

Đúng lúc này, Hội trưởng Hiệp Hội Bác Sĩ tỉnh Đông Dương, Viện trưởng Bệnh viện số 2 tỉnh Đông Dương đồng thời cũng là người dẫn đầu trong khoa học phẫu thuật nhi của tỉnh Đông Dương, Phương Hỉ tới.

Vị này cũng là nhân vật truyền kỳ của tỉnh Đông Dương

Ông ấy dẫn theo Khoa Nhi của bệnh viện số 2 tỉnh Đông Dương vượt qua rất nhiều bệnh viện của Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu về khoa học phẫu thuật nhi.

Viện trưởng Phương Hỉ đến, khiến cho không khí lại lần nữa náo nhiệt.

Chẳng qua bình thường Phương Hỉ không quen tham gia những bữa tiệc kiểu như thế này. Cho nên ngày hôm nay ông ấy đến lại nằm ngoài dự kiến

của mọi người.

- Giáo sư Trần, hôm nay tôi có một ca phẫu thuật, cho nên tới chậm một chút. Thật sự ngại ngùng. Tới đây, tôi mời cậu một ly

Phương Hỉ nói câu này khiến cho Trần Thương cảm thấy được ưu ái mà kinh sợ.

Phương Hỉ có thể nói là thanh danh vang dội ở Đông Dương. Ông ấy chính là viện sĩ đầu tiên trong hai viện của tỉnh Đông Dương. Ông lại là Phó tổng biên của tài liệu giảng dạy về phẫu thuật nhi khoa được sử dụng trong cả nước. Ông chính là Hội trưởng Hội khoa học chuyên nghiên cứu về phẫu thuật nhi của cả nước, và đã từng nhiều lần thu được giải thưởng lớn toàn quốc.

Ông cũng là vật báu của tỉnh Đông Dương

Bất kỳ người nào hễ cứ công tác trong ngành y tế của tỉnh Đông Dương thì đều biết đến đại danh của viện trưởng Phương Phương Hỉ.

Lúc Trần Thương đi học, cũng rất sùng bái ông ấy. Nhưng bởi Nhi khoa tương đối đặc biệt cho nên hai người chưa có dịp được trao đổi với nhau.

Phương Hỉ tới đây là cho Trần Thương mặt mũi. Việc này không chỉ khiến anh kinh ngạc, mà tất cả chủ nhiệm viện trưởng đang có mặt ở đây cũng giật mình y như vậy.

Trần Thương vội vàng nói:

- Giáo sư Phương, ông quá khách khí rồi, chính sự quan trọng hơn

Phương Hỉ gật đầu, hiếm hoi cười một tiếng:

- Tôi đã chờ ngày cậu trở lại từ rất lâu rồi. Cuối cùng cũng đợi được tới lúc cậu trở về

- Tỉnh Đông Dương chúng ta rất tốt. Có thời gian tôi dẫn cậu đi gặp mấy người bạn già, chúng ta cùng ngồi một chỗ tâm sự.

- Tôi chờ mong cậu có thể mang tới cho một hệ thống chữa bệnh hoàn toàn khác bây giờ cho tỉnh Đông Dương! Cố lên

Trần Thương cười cười, gật đầu nói:

- Tôi biết

Phương Hỉ mỉm cười:

- Tôi tin tưởng anh

Phương Hỉ không ở lại quá lâu, rất nhanh ông ấy đã rời đi.

Ông ấy thực sự là không hay tham gia những bữa tiệc kiểu như thế này. Cho nên ông ấy chỉ mời mọi người một ly rượu, sau đó đứng dậy rời đi.

Nhưng mấy câu mà Phương Hỉ nói với Trần Thương, lại làm cho tất cả mọi người đều hài lòng, thậm chí là kích động.

Đúng vậy

Chờ mong anh có thể mang tới một hệ thống chữa bệnh hoàn toàn khác bây giờ cho tỉnh Đông Dương

Có ai trong số bọn họ mà không có cùng suy nghĩ với Phương Hỉ đây?

...

...

Buổi liên hoan tối hôm qua có một chút tác dụng phụ.

Đó chính là ca phẫu thuật hôm nay của Trần Thương trở thành tiêu điểm là việc đã được định trước rồi.

Nó khiến cho tất cả các chuyên gia của khoa bỏng toàn tỉnh, các chuyên gia về lĩnh vực da liễu đều dồn dập đi vào Bệnh viện số 1 của Đại học Đông Dương.

Mà lúc này, màn hình lớn trong hội trường của Bệnh viện số 1 Đại học Đông Dương đang phát trực tiếp ca phẫu thuật hôm nay của Trần Thương

Mọi người rất chờ mong đối với lần ra mắt đầu tiên của Trần Thương sau khi trở lại tỉnh Đông Dương. Bên cạnh đó, ca phẫu thuật này độ khó rất cao

Mọi người không hề nói một tiếng nào chỉ nhìn chằm chằm lên màn hình lớn

Người bên trong phòng mổ không nhiều. Chỉ có Trần Thương, Cung Đại Trân, Tần Tường, Dương Thao, và chủ nhiệm khoa bỏng của Bệnh viện số 2 Đại học Đông Dương Hà Tiến.

Mọi người đều hồi hộp đứng bên trong phòng mổ, chuẩn bị bắt đầu ca phẫu thuật hôm nay

Trước khi phẫu thuật, Trần Thương nhìn đám người, nghiêm túc nói:

- Hiện tại, người bệnh đã bị sốc ba ngày, tình huống bây giờ vô cùng không ổn định. Trong lúc phẫu thuật có thể sẽ xảy ra rất nhiều tình huống

- Trước khi bắt đầu, tôi muốn nói hai việc. Thứ nhất: Trong lúc loại bỏ vảy nhất định phải cẩn thận, không thể gây quá nhiều kích thích cho cơ thể bệnh nhân. Thứ hai: Khi làm phẫu thuật cấy da, hôm nay chúng ta chỉ làm từ 30% đến 50%! Về thao tác cụ thể thì căn cứ theo tình huống mà định ra

Chương 1786: Tăng Nhiệt Độ Lên 32 Độ

Lúc này, bên trong phòng mổ bắt đầu khẩn trương chuẩn bị công tác theo thứ tự

Khoảng thời gian tiến hành ca phẫu thuật trừ vảy cấy da dự kiến là 6 giờ

- Trung tâm áp lực động mạch xong
- Áp lực tĩnh mạch trung tâm 8cm H2O
- Độ bão hòa oxy trong máu 95%, nhịp tim 100 lần mỗi phút, huyết áp...
- Bù dịch chuẩn bị hoàn thành
- Mỗi giờ nước tiểu đo duy trì tại 60- 100 ml

...

Sau khi làm xong tất cả những chuẩn bị cần thiết, dưới sự phân công hợp lý bọn họ đồng thời mở ra ba đường thông đạo tĩnh mạch của người bệnh.

Một đường phụ trách truyền máu, một đường dùng để truyền tinh thể cùng huyết tương, hai đường này nhất định phải đồng thời truyền máu mới có thể duy trì lượng máu chảy ổn định cho ca phẫu thuật

Một đường còn lại thì giao cho bác sĩ gây mê cho thuốc

Mấy y tá lâu năm kinh nghiệm phong phú đứng ở nơi đó, làm tốt hỗ trợ để phòng ngừa phát sinh bất kỳ sai lầm nào

Ca phẫu thuật này được định sẵn là một trận chiến lâu dài cũng là một trận đánh trực diện

Vào giờ phút này, huyết động của người bệnh không ổn định, rất khó thực hiện thao tác loại bỏ vảy, gây mê nguy hiểm rất lớn, thao tác phẫu thuật bên trong yêu cầu độ khó quá cao

Tất cả mọi người, đều có chút khẩn trương.

Ngay trước khi ca phẫu thuật bắt đầu

Trần Thương đột nhiên hít sâu một hơi.

22 độ: sau khi nhiệt độ trong phòng phẫu thuật giảm xuống ba giây, Trần Thương đột nhiên biến sắc

- Y tá trưởng, điều tiết nhiệt độ trong phòng, bảo trì ở 32 độ C

Lời này vừa nói, lập tức tất cả mọi người hôn mê

Nhiệt độ trong phòng ở mức ba mươi hai độ. Mỗi bác sĩ có mặt trong phòng đều mặc quần áo kín kẽ, lại thêm hai, ba tầng áo phẫu thuật. Ở dưới

mức nhiệt độ như vậy phải giữ cho các thao tác đạt độ chính xác tuyệt đối? Đây thực sự là một thử thách vô cùng khó khăn cho tất cả mọi người.

Đặc biệt là Trần Thương

Anh là bác sĩ mổ chính của ca phẫu thuật cường độ cao kéo dài đến 6 giờ. Anh sẽ vượt qua nó như thế nào đây?

…….

Mặc dù y tá trưởng nhíu mày, nhưng cô ấy rất quả quyết bắt đầu điều chỉnh nhiệt độ trong phòng

Cung Đại Trân hơi đắn đo một chút, sau đó ánh mắt cô sáng lên, nhìn sang Trần Thương một cái, trong lòng xúc động, thật sự xúc động

Giáo sư Trần không hổ danh là giáo sư Trần

Cậu ấy hiểu rõ về y học thật sự là vượt ra khỏi phạm trù người bình thường rất nhiều

Cái gì gọi là chuyên gia y học?

Đó chính là đối với bất kỳ tình huống nào ảnh hưởng đến người bệnh, đều có thể tìm ra cách giải quyết. Mặc dù cách giải quyết đó có thể hơi mạo hiểm. Nhưng nếu chúng không gây ra nguy hiểm cho người bệnh thì cậu ấy sẵn sàng sử dụng, thật sự là quá tài giỏi

Loại ý thức này, loại tư duy y học này, loại năng lực này, thật sự là... Quá lợi hại

Những chủ nhiệm ở xung quanh cũng đang chậm rãi thích ứng

Ánh mắt bọn họ khi nhìn Trần Thương vừa khiếp sợ, vừa kính nể

Thông thường, chỉ cần nhìn qua một chi tiết nhỏ đã có thể quan sát ra năng lực của một bác sĩ

Vì sao?

Dưới điều kiện bình thường, nhiệt độ phòng mổ sẽ được duy trì ở khoảng giữa 22- 25 độ C.

Nhưng, khi tiến hành phẫu thuật cắt vảy trên diện rộng, lại vì người bệnh đang bị sốc, nhiệt độ bản thân hơi thấp, cho nên điều cần thiết phải làm ngay lúc đó là giữ thân nhiệt cho bệnh nhân

Hơn nữa cơ hồ toàn thân người bệnh đều bị lộ ra khiến cho nhiệt độ cơ thể giảm xuống càng nhanh.

Mấu chốt vào lúc này, khi cắt vảy trên diện rộng, khẳng định sẽ chảy máu, một lượng nhiệt lớn sẽ theo chất lỏng trôi đi mất, trong khi đó nhiệt độ của máu và dịch được truyền vào cơ thể bệnh nhân không cao.

Chính vì như vậy, nhiệt độ quá thấp rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Vào lúc này, điều chỉnh tăng nhiệt độ trong phòng lên mức 32 độ C, là hành động hợp lý. Nhiệt độ này rất phù hợp với người bệnh

Xác suất thành công của ca phẫu thuật cũng được đề cao hơn rất nhiều

Như vậy, ngay từ khi bắt đầu ca phẫu thuật, đám người bọn họ đã bị Trần Thương làm cho kinh sợ.

Chuyên gia chính là chuyên gia

Người tham gia phẫu thuật đều là cấp bậc chủ nhiệm, suy nghĩ một chút liền hiểu, không cần giải thích quá nhiều

Nhưng hiện tại trong hội trường, mọi người đang theo dõi ca phẫu thuật trực tiếp lại không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Bọn họ nhỏ giọng xì xào bàn tán

- Chuyện gì đã xảy ra?

- 32 độ C. Bọn họ có chịu được không? Mà đây còn là nhiệt độ 32 độ C ở trong phòng phẫu thuật? Các bác sĩ khi tham gia vào ca mổ nhất định là phải thao tác trong thời gian lâu dài, với cường độ cực kỳ cao, lại phải giữ độ chính xác gần như tuyệt đối. Với nhiệt độ như vậy, họ có thể chịu đựng được bao lâu đây?

- Đúng vậy. Như thế sẽ ra rất nhiều mồ hôi. Đây không phải là sẽ bị mất nước sao?

- Đúng vậy! Vì sao lại tăng nhiệt độ lên chứ?

Nghe thấy đám người tuổi trẻ này nhỏ giọng tán gẫu, một vị chủ nhiệm ngồi kế bên nhịn không được giải thích:

- Bởi vì giáo sư Trần cân nhắc đến người bệnh đang bị sốc, nhiệt độ quá thấp, lo lắng trong quá trình phẫu thuật các loại tình huống như bù dịch, chảy máu, để lộ thân thể, đưa tới nhiệt độ người bệnh quá thấp, sức miễn dịch hạ xuống, nói không chừng... Thời kỳ nhiễm trùng sẽ còn đến sớm hơn

- Thậm chí đối với sau phẫu thuật lại rất bất lợi

- Giáo sư Trần thật sự là chu đáo, không hổ... Không hổ là thầy của viện sĩ

Lời này vừa nói ra, lập tức đám người cảm khái

Thế nhưng, thầy của viện viện sĩ là cái quỷ gì?

Làm gì có xưng hô như thế

Đã là viện sĩ lại còn là học sinh? Còn cần đạo sư?

Con mẹ nó Thầy Của Sĩ Viện

Đây chính là bước đầu tiên Trần Thương để cho đám người này biết được sự lợi hại của anh

Quá lợi hại

Từ hôm nay trở đi, trong lòng tất cả mọi người chỉ còn duy nhất một suy nghĩ

Tôi sùng bái giáo sư Trần Thương

.....

Nhưng bọn họ không biết điều này chẳng qua chỉ là bước khởi đầu

Ngay sau đó, khi tất cả mọi người trong hội trường nhìn qua những thiết bị giải phẫu đặt trên bàn, lập tức có cảm giác mình đang nằm mơ

Ba cái... Ba cái bàn dùng để chơi đánh bóng bàn

Vô cùng nhiều dụng cụ phẫu thuật, chúng được đặt chi chít ở trên bàn, còn có đủ loại bông băng và dược phẩm, đủ loại dao kéo, dụng cụ cắt gọt, dụng cụ để mài...

Để đám người thấy không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại

Đừng nói bọn họ, ngay cả Tần Tường và Dương Thao đều có chút không biết phải làm gì, cảm giác áp lực rất lớn

Bởi vì bàn phẫu thuật tinh vi này cũng đồng nghĩa với độ khó khăn hơn xa so với một ca phẫu thuật bỏng bình thường. Chính vì lẽ đó cho nên cũng phải chuẩn bị số lượng dụng cụ lớn hơn bình thường. Không những chủng loại phải đầy đủ, tính năng máy móc đều là loại mới nhất mà còn phải quan tâm tới vị trí cố định máy móc cấp cứu. Tất cả những điều này đều rất quan trọng

Những điều này là điều kiện cơ bản để đảm bảo ca phẫu thuật diễn ra thuận lợi

Phẫu thuật cắt vảy là phân đoạn quan trọng nhất trong ca phẫu thuật loại bỏ vảy cấy da.

Trần Thương tay cầm dao mổ, sắc mặt anh cẩn thận tỉ mỉ. Ca phẫu thuật còn chưa bắt đầu, đám người liền cảm giác phía sau lưng đã bắt đầu ra mồ hôi

Trần Thương ép buộc mình tỉnh táo lại

Tiếp theo, anh bắt đầu cắt bỏ vảy cháy.

Vảy cháy và vảy da trải rộng trên toàn thân người bệnh, giống như vỏ cây khô nứt nẻ, lộ ra máu thịt bên trong

Chương 1787: Tuyệt Đối Không Nên Xem Thường Kỹ Năng Này

Với tình huống như vậy căn bản không cần tiến hành gây mê

Bởi vì sau khi bị phỏng cấp ba, lúc vảy cháy được hình thành, đã không còn dây thần kinh cảm giác, nói trắng ra... Tất cả dây thần kinh đều đã bị hoại tử.

Các bác sĩ có thể trực tiếp tiến hành phẫu thuật cắt bỏ vảy cháy

Phẫu thuật cắt vảy diễn ra như thế nào có lẽ rất nhiều người cũng không biết.

Làn da là cái gì?

Là một cơ quan lớn nhất bao bọc cơ thể chúng ta

Nó là một cơ quan có khả năng co dãn, có năng lực điều tiết và năng lực phòng ngự

Thế nhưng, làn da sau khi bị nhiệt độ cao phá huỷ, nó đã mất đi tính đàn hồi, trở thành vảy cháy rất cứng

Những vảy cháy này nói trắng ra là làn da đã bị hoại tử, đã không còn khả năng đàn hồi, không thể điều tiết phù nề, không thể bảo vệ cơ thể, thậm chí còn tạo thành tổn thương cho cơ thể.

Bởi vì sau khi bị bỏng, các mô bị thoái hoá, phù nề sẽ bị những vảy cháy ngăn cách ở phía dưới làn da, từ đó áp lực lên các mô gia tăng, lại tạo thành áp lực cho mạch máu khiến mạch máu bị tổn thương

Lúc này, Trần Thương chậm rãi đặt tay trên làn da bệnh nhân, nhẹ nhàng nén, lập tức cảm giác được một loại áp lực phản hồi trở lại

Trần Thương hít sâu một hơi, đây chính là cái gọi là áp lực mô kế - áp lực giữa các mô dưới làn da

Đến lúc này sự quan trọng của bàn phẫu thuật tinh vi đã được thể hiện ra. Những máy móc cần thiết trên bàn sẽ giúp cho bác sĩ có được nhận thức cần thiết về tình trạng của người bệnh.

Nhận thức này giúp cho bọn họ biết nên cắt vảy ở những đoạn nào, chiều sâu là bao nhiêu...

Sau khi Trần Thương sử dụng hai tay chạm vào, lập tức nhận được thông tin phản hồi

- Áp lực các mô dưới cơ thể có chút cao, thao tác phẫu thuật này... Bắt buộc phải làm

Nghe thấy Trần Thương, Tần Tường bên này đã chuẩn bị bắt đầu sử dụng Doppler kiểm tra đoạn xa mạch đập hoặc trực tiếp xác định áp lực mô.

Mà Trần Thương hơi nén, nói:

- Ở giữa các mô áp lực đã đạt đến 40mmHg

Trần Thương vừa dứt lời, Tần Tường lập tức trợn tròn mắt

Bởi vì số liệu anh ta kiểm tra được vừa vặn 42

Tần Tường thực sự đã quá kinh ngạc mà ngây người

Ngay cả Cung Đại Trân cũng ngẩng đầu nhìn Trần Thương một cái, con ngươi cô ta hơi co lại, cảm thấy có chút khủng bố

Chỉ một khoảng thời gian không gặp, giáo sư Trần lại càng lợi hại hơn

Bác sĩ không có kinh nghiệm lâm sàng phong phú căn bản sẽ không cảm giác được.

Tuyệt đối không nên xem thường kỹ năng này

Nếu như áp lực mô dưới da đạt tới 40mmHg, thần kinh mạch máu sẽ bắt đầu hư hao, nhất định phải mau chóng xử lý

Dưới loại áp lực này, không chỉ bất lợi cho máu vận chuyển, khi áp lực tràn tới chỗ bị bỏng trước ngực, có thể cản trở thao tác hô hấp, dẫn tới khó thở

Công tác chuẩn bị hoàn thành, Trần Thương trực tiếp nói:

- Trước xử lý phần vảy cháy ở nhẫn hầu cổ (yết hầu)

Đám người dồn dập gật đầu

Nơi này là bộ phận hô hấp quan trọng của thân thể, là thông đạo cho máu lưu chuyển, dĩ nhiên là cần phải xử lý trước.

Vào giờ phút này, phần cổ người bệnh đã bị dính liền chặt chẽ, làn da vốn mềm dẻo, đàn hồi sau khi bị đốt cháy đã dính ở phía trên bắp thịt

Nhìn vào rất rợn tóc gáy

Nói thật, cũng có một vài bác sĩ xem loại hình ảnh khủng khiếp này xem như video hưởng thụ, nhưng những người khác... chỉ bình thường nhìn được đúng ba giây đã muốn nôn

Đặc biệt lúc này còn là camera chất lượng HD

Đặc biệt trong hội trường hiện tại toàn là những chuyên gia trong ngành y tế

……..

Trần Thương dùng tay tinh tế cảm nhận độ dày lớp bỏng trên làn da người bệnh, cảm nhận tình huống của làn da bây giờ...

Sau đó, anh sử dụng dao nhỏ đang cầm trong tay thật nhẹ nhàng di chuyển, đâm sâu vào ba phần trên da, hơi dùng sức, nhẹ nhàng dọc theo mép của cơ ức đòn rạch ra, sâu đến cơ platysma.

Một dao kia cực kỳ tinh chuẩn

Hiệu quả nhận thức +30 đã được phát huy đến cực điểm

Lưỡi dao chính xác thông qua tổ chức mềm dai của da sau đó chạm đến cơ platysma ở sâu bên trong

Không tăng không giảm.

Anh nắm rõ được các lực cản khác nhau giữa những tổ chức bên trong mà dao nhỏ truyền đến

Sau khi, Trần Thương suy nghĩ một chút, rạch cơ màng platysma, để nới lỏng hoàn toàn áp lực của nhẫn hầu

Quả nhiên, sau khi một dao kia rạch ra, hô hấp của người bệnh lập tức thông thuận

Sau phẫu thuật cắt vảy, cần phải làm ngay phẫu thuật loại bỏ vảy

Đương nhiên, giai đoạn này rất nhẹ nhàng với người bệnh, bác sĩ cũng không cần tiến hành cắt vảy và bóc vảy

Bởi vì vảy cháy có thể tự nhiên tách rời

Thế nhưng quá trình này cũng tương đối nguy hiểm, nếu như bỏ sót một cái vảy cháy khiến nó rơi vào trong, hóa lỏng và xâm nhập trở lại cơ thể người bệnh gây ra nhiễm trùng.

Nếu gặp phải trường hợp này, cơ thể bị tổn thương nặng, phản ứng viêm nặng, nhiễm trùng nặng thêm. Cho nên để rút ngắn quá trình này, có thể dùng kiểu phẫu thuật cắt bỏ, đó là phẫu thuật mở rộng, cũng gọi là phẫu thuật loại bỏ vảy

Một bước này, nhất định phải tiến hành gây mê

Bởi vì chỉ có một mình bác sĩ đang cầm dao phẫu thuật mới có thể nhìn thấy những mô đã bị hoại tử để dọc theo bề mặt chúng mà tách rời, loại bỏ vảy cháy

Người bên cạnh căn bản giúp không được gì

Ngay cả Cung Đại Trân cũng chỉ có thể giúp được một chút ít, toàn bộ quá trình phải dựa vào Trần Thương tự mình làm

Bởi vì Trần Thương cũng không thể cam đoan mình có thể giảm kích thích phẫu thuật đến xuống mức thấp nhất

Cơ thể người bệnh bị ảnh hưởng bởi thuốc gây mê, đã cảm nhận được kích thích.

Mà lúc này, Trần Thương tay trái cầm dao, tay phải nắm kéo.

Thế nhưng... Lại làm cho người ta có cảm giác hai thứ này trên tay anh không hề có trọng lượng

Không sai

Chỉ thấy anh cẩn thận từng li từng tí dùng dao nhỏ cắt vào bề mặt mô đã bị hoại tử, bắt đầu tách rời loại bỏ vảy cháy

Tiếp theo, lại thấy tay phải của anh bắt đầu tìm đến những phần mô hoại tử còn sót lại rải rác hoặc những phần mô mỡ không khoẻ mạnh, sau đó tiến hành cắt bỏ… Hoặc nhẹ nhàng gạt nó qua một bên.

Quá trình này cần tiến hành từng lớp từng lớp

Tốt nhất không nên kích thích quá nhiều, không gây nên tổn thương quá nhiều

Dao kéo trong tay Trần Thương hình như trở thành một chiếc tăm bông được bao bọc bởi bông vải, đều không có sức mạnh, rất yếu ớt

Trong khi đó, ánh mắt của mọi người xung quanh đều đang tỏa sáng

Đây là thao tác phẫu thuật vô cùng khó khăn, nếu muốn dùng trình độ võ công để hình dung, đó nhất định là: Cử trọng nhược khinh, biến rườm rà thành đơn giản

Không sai

Dao mổ và kéo, loại dụng cụ phẫu thuật sắc bén như vậy sau khi sử dụng lại đạt được hiệu quả như bông y tế. Thử nghĩ xem độ khó phải lớn đến dường nào?

Nhưng cũng chỉ có cách này mới có thể không gây tổn thương quá nhiều cho các mô bình thường khác

Ai cũng không biết chiều sâu vết bỏng cùng độ dày vảy da là như thế nào

Một màn thoạt nhìn vô cùng đơn giản này nhưng lại khiến cho cả đám người kích động vô cùng

Hiện trường Cung Đại Trân nhìn Trần Thương, thở dài

Vốn cho rằng chênh lệch giữa mình với giáo sư Trần sẽ càng ngày càng nhỏ.

Cho dù là có, cũng chỉ là sự chênh lệch về linh cảm và phương pháp, thao tác kỹ xảo có lẽ không chênh lệch quá lớn

Chương 1788: Chuẩn Xác Một Chút Nên Là Gọi Là Phẫu Thuật Lột Vảy

Nhưng sau khi nhìn những thao tác này, thật sự trong lòng cô ta đã chấp nhận thất bại

Bởi vì, khi đạt ở độ cao này, cô ta rất rõ ràng mình đã qua giai đoạn đỉnh phong về thao tác. Quãng đời còn lại về sau rất khó để nâng cao thêm được

Tần Tường và Dương Thao liếc nhau

Từ trong ánh mắt của đối phương thấy được sự kiêng kị và sợ hãi

Mồ hôi từ trên thân thể hai người chảy xuống ướt đẫm cả bộ áo xanh bên trong.

Trần Thương cũng không dám mảy may buông lỏng

Không tới hai phút sau, cuối cùng cũng thấy rõ các mô bình thường

Trần Thương nhìn Cung Đại Trân một cái:

- Rửa sạch

Hiện tại, anh không muốn nói chuyện nhiều. Ca phẫu thuật lớn này chỉ vừa mới bắt đầu

Cuộc phẫu thuật kéo dài sáu giờ, ở mức nhiệt độ cao 32 độ, anh lại là bác sĩ mổ chính, cho nên nếu có thể tiết kiệm được chút sức lực nào thì tiết kiệm chút đó

Cũng may Cung Đại Trân cũng đáng tin cậy

Thuần thục dùng 1% Hydro peroxid, nước muối sinh lí, metronidazole rửa sạch, lặp lại, hoàn toàn cầm máu.

Sau đó, anh cần phải lấy phần da còn nguyên từ thân thể khác để tiến hành cấy ghép

Phần da này cần trực tiếp thu thập, cố hết sức giữ lại hoạt tính của da.

Mà phần da này đến từ phần đùi của Triệu Nhã Tư

- Chủ nhiệm Tần, chuẩn bị lấy da

Tần Tường gật đầu, nhìn sang Triệu Nhã Tư, chuẩn bị bắt đầu

Lấy da cần dùng dao Lagrot tiến hành

Triệu Nhã Tư nằm ở giường bên cạnh, rất khẩn trương, rất khẩn trương

Thế nhưng chỉ cần có thể cứu cha, cô ấy sẽ nguyện ý

Tần Tường không nói thêm gì, Trần Thương vẫn đang chờ, anh ta không thể trì hoãn.

Đang lúc nói chuyện, dao Lagrot đi qua, một phần da bị lấy đi

Lộ ra một mảnh da thịt màu đỏ tươi, nhìn qua vô cùng đáng sợ

Dương Thao vội vàng chuẩn bị rửa sạch, tiếp theo bắt đầu tiến hành khâu lại phần đùi bị lấy da của Triệu Nhã Tư

Phần cổ cần làn da không quá lớn, nhưng độ khó khi cấy da lại rất cao

Cái khó ở đây là làm sao tìm được cuống mạch máu để ghép chân mạch máu vào

Trên thực tế, lúc này, mạch máu có thể sử dụng được cũng không nhiều lắm

Thế nhưng lại cần cam đoan xác suất thành công nhất định khi cấy ghép làn da, còn muốn chú ý tỷ lệ thành công cho khâu cấy ghép da tiếp từ trong tương lai ….vân vân...

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua

Trần Thương không dám sơ suất, mỗi một thao tác hạ dao đều được thực hiện vô cùng nghiêm túc

Tốn gần một giờ, vòng vảy cháy quanh cổ cuối cùng đã xử lý xong

Sau đó là vòng vảy cháy trên ngực

Khu vực này có diện tích vảy cháy lớn hơn gấp ba lần so với phần cổ

Độ khó dĩ nhiên lại gia tăng

Phẫu thuật rạch mổ dọc theo hai bên nách trước bắt đầu, anh từ từ dọc theo xương quai xanh xuống 2cm rạch đến tận xương sườn thứ 10!

Vốn dĩ theo kế hoạch, chỉ cần rạch tới xương sườn thứ 10 là đủ!

Thế nhưng... Đột nhiên Trần Thương cau mày, anh phát hiện người bệnh này có cả vảy cháy ở ngực và bụng.

Nếu đã như vật, nhất định phải tiếp tục rạch xuống dưới.

Bởi vì hô hấp của nam giới chính là thở kép- phối hợp cả ngực và bụng

Trần Thương chỉ có thể tiếp tục. Anh tiếp tục rạch một vết nữa dọc theo bờ bên, phải tiến hàng rạch hai đầu, sau đó giao nhau cùng với vết rạch hai bên nách trước. Chiều sâu của vết rạch cần phải đạt tới độ sâu của gân mô

Toàn bộ vết rạch rất dài

Nhưng hiệu quả rất rõ rệt, chí ít hô hấp của người bệnh đã tốt hơn rất nhiều.

Cắt vảy... Bóc vảy... Cấy da... Mỗi một bước đều đang được tiến hành

Thế nhưng người bệnh chỉ còn lại 20% làn da căn bản không đủ để chống đỡ lâu như vậy

Điều này chính là một khảo nghiệm đối với năng lực của bác sĩ mổ chính

Phải làm thế nào dùng 20% làn da bổ sung cho 50% khu vực

Độ khó rất cao rất cao

Não của Trần Thương giống như một siêu máy tính đang vận chuyển cực nhanh, liên tục, bắt đầu tính toán, phân chia, tính toán, thí nghiệm...

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, anh cảm giác như mình đang đưa thân vào lồng hấp

Mồ hôi chảy ra làm ướt cả đồ lót của anh.

Từ đầu tới giờ mồ hôi vẫn chảy suốt như vậy, không kịp khô

Bởi vì quá nóng, giống như lồng hấp

Mà mồ hôi trôi đi lại đồng nghĩa với mất nước

Cung Đại Trân ở bên cạnh nhìn thấy có chút đau lòng.

Không chỉ có cô ta, tất cả mọi người xung quanh, từ bác sĩ, y tá, bác sĩ gây mê... Tất cả bọn họ đều nhìn Trần Thương bằng ánh mắt đầy tôn kính

Đây quả thật là một vị bác sĩ giỏi

Chưa nói đến những mặt khác, chỉ riêng phần nghị lực, kiên trì này thôi cũng đã đủ làm cho người ta tôn kính anh

Mà lúc này, Triệu Nhã Tư may mắn được quan sát hình ảnh này ngay ở hiện trường phòng phẫu thuật

Áo phẫu thuật của giáo sư Trần dính thật chặt vào phía sau, mồ hôi chảy nhiều tới mức thậm chí đã thấm ướt mặt đất bên dưới người anh.

Dù vậy, anh vẫn không nhúc nhích một chút nào

Triệu Nhã Tư lập tức rơi nước mắt đầy mặt

Giờ khắc này, cuối cùng cô ấy đã hiểu được những gì giấu đằng sau sự quyết đoán của giáo sư Trần sau khi đồng ý yêu cầu của mình.

Là cái gì?

Là áp lực! Là trách nhiệm! Là khó khăn! Cũng là cam kết

……

Đây là một ca phẫu thuật bị hạn chế về thời gian

Người bệnh đang trong giai đoạn sốc cho nên chịu không được thời gian phẫu thuật quá dài.

Thời gian có hạn

Cực hạn mà Trần Thương dự đoán chỉ khoảng sáu giờ đồng hồ.

Sau khi hết sáu giờ, người bệnh nhất định phải kết thúc phẫu thuật

Anh không có thời gian nghỉ ngơi

Tiến hành phẫu thuật cắt vảy trong thời kỳ sốc đã khiến độ khó cuộc phẫu thuật tăng lên rất cao, càng đừng đề cập đến việc Trần Thương phải tiến hành đồng thời bóc vảy, cấy da...

Bên cạnh đó, khu vực cần bóc vảy cũng không dễ thao tác như vậy

Cả thân thể người bệnh chỉ có mỗi da ở sau lưng là hoàn mỹ. Ở phía trước, phần da từ từ đùi trở lên cơ bản toàn bộ bị bỏng, có thể giữ được tính mạng đưa đến bệnh viện đã là may mắn trong bất hạnh

Toàn bộ ca phẫu thuật đã không thể gọi là phẫu thuật cắt vảy.

Chuẩn xác một chút nên là gọi là phẫu thuật lột vảy.

Trần Thương phát hiện, sau khi một người làm hai thao tác cùng lúc, anh thực sự cảm thấy muốn bỏ cuộc.

Đó là sự thật… Rất chân thật…. Vì ca phẫu thuật này quá mức nhàm chán

Chỉ không ngừng cắt vảy, quá nhiều vảy cần phải cắt bỏ.

Điều này để Trần Thương nghĩ đến 'Họa Bì', anh đang nghĩ, nếu những người kia còn sống đến bây giờ, chắc chắn có thể trở thành viện sĩ lĩnh vực da liễu

Nghĩ như vậy, sự phát triển của khoa học phẫu thuật của chúng ta hay của nước ngoài kỳ thật đều có cùng nguồn gốc lưu truyền.

Đáng tiếc, chúng ta bị dùng nhầm chỗ.

Ví dụ như thuốc nổ bị dùng làm pháo hoa... Như rèn sắt không thành thép

.....

Trần Thương cố nén sự buồn tẻ tiến hành cắt đủ loại vảy.

Vòng vảy cháy ở hai tay, vòng vảy cháy ở cổ tay, vòng vảy cháy ở bắp tay, vòng vảy cháy ở chân.. …

Những chỗ này đều cần rạch ra, dùng bông băng đặc biệt xử lý, để giảm bớt sức dãn

Vết thương dùng bông băng đặc biệt và băng gạc để che phủ

Không có da nhân tạo, cũng không có da ngoại lại, vì những phần này tiếp sau đều cần phải cấy da một lần nữa

Lúc này đây, chỉ có thể phẫu thuật khoảng 50% trong tổng số thao tác cần thiết.

Trong một khoảng thời gian nhất định những vảy da ở tay chân sẽ không uy hiếp đến sinh mạng của người bệnh.

Chương 1789: Có Lẽ, Đây Cũng Là Một Sự Tiến Bộ Trong Văn Học?

Với tư cách cấp cứu, nhất định phải nắm giữ được khoảng vảy cháy cần rạch ra để giảm bớt các thao tác phẫu thuật, nhưng độ khó vẫn còn rất cao.

Muốn làm được như Trần Thương có cảm giác cử trọng nhược khinh, các bác sĩ khác nếu không có mấy chục năm kinh nghiệm căn bản không thể thực hiện được.

Thêm nữa, khi giảm độ căng của vết rạch, cần phải chú ý tránh làm tổn thương các dây thần kinh dưới da, cũng tận khả năng không tổn thương đến mạch máu dưới da

Trong những ca phẫu thuật tương tự như thế này, mạch máu và dây thần kinh là vô cùng quý giá

Phẫu thuật cắt vảy tay chân nhất định phải tiến hành ở bước khử trùng, nếu không rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Có Cung Đại Trân bên cạnh chia sẻ, giúp Trần Thương giảm bớt được khá nhiều áp lực.

Hà Tiến ở bên cạnh cố gắng để cho mình nhìn trông giống một chủ nhiệm.

Anh ta có thể tới tham gia ca phẫu thuật này, không phải vì anh ta một nhân vật lớn trong lĩnh vực phẫu thuật bỏng ở tỉnh Đông Dương.

Mà đơn giản vì Bệnh viện Đa khoa tỉnh số 2 là địa bàn của anh ta.

Cho nên anh ta mới có cơ hội được có mặt ở nơi đây.

Sau khi xử lý vết bỏng tay chân xong, dùng dung dịch ô-xy già, nước muối sinh lí rửa sạch mặt ngoài vết thương, sau đó dùng thuốc kháng sinh băng gạc thoa ngoài da

Hiện tại, trên mạng rất thịnh hành phương pháp dùng da cá rô phi trị liệu bỏng nhưng ở trong nước cơ bản không có sử dụng

Ở Brazil, bởi vì thiếu hụt phương án trị liệu khác, bác sĩ đành phải sử dụng da cá rô phi.

Đương nhiên, loại da cá này tuyệt đối không phải trực tiếp là lột bỏ da cá rồi mang ra sử dụng ngay được.

Cần đi qua các bước tiêu độc, khử trùng, sát trùng tiếp đó lại qua xử lý, rồi mới có thể sử dụng.

Phương pháp sử dụng da động vật tiến hành trị liệu bỏng cũng không phải hiện tại mới có.

Thật ra phương pháp này đã tồn tại từ rất lâu trong lịch sử rồi

Không chỉ tồn tại mà còn được sử dụng trong một khoảng thời gian rất dài. Da động vật đều được dùng cho trị liệu bỏng ở rất nhiều quốc gia. Không giống những quốc gia khác, thường xuyên sử dụng da người, da lợn hay da nhân tạo, ở Brazil lại thiếu thốn tất cả những nguồn nguyên liệu này.

Nhưng da cá rô phi thì không thiếu, vì ở Brazil người ta nuôi dưỡng loài cá này trên diện rộng, hơn nữa giá cả của nó rất rẻ.

Bên trong da cá rô phi còn chứa một lượng lớn collagen I và II, collagen là chất rất quan trọng trong quá trình hình thành vảy, lại có độ co giãn rất lớn. Da cá rô phi có sức chống cự cao hơn nhiều so với da người, độ ẩm cũng lớn hơn. Hoàn cảnh độ ẩm lớn như vậy càng thích hợp để nuôi dưỡng da

Nhưng Trần Thương vẫn sử dụng bông băng

Anh lo lắng nếu mình chủ quan sử dụng da cá mà không chữa khỏi, có khả năng thanh danh cả đời sẽ bị huỷ chỉ trong chốc lát.

Thời gian phẫu thuật mỗi giây mỗi phút trôi qua

Lúc này, làn da phía sau lưng người bệnh nhìn vô cùng giống như hình vẽ hình học, chúng bị Trần Thương chia làm từng mảnh từng mảnh

Bản thân phẫu thuật cấy ghép da đã có độ khó không nhỏ.

Hiện tại thì tốt rồi, lại phải dùng 20% da còn lại phát huy ra giá trị của 40%.

Độ khó lại càng tăng thêm gấp bội

Thế nhưng, Trần Thương lại cứng rắn vượt qua.

Mọi người nói, một chuyên gia chân chính thực sự nên có trái tim của một học trò

Thế nhưng, Cung Đại Trân có cảm giác, làm việc với Trần Thương, cô sẽ vĩnh viễn liền là một học trò.

Không chỉ có trái tim của một người học trò mà có đủ lục phủ ngũ tạng của một người học trò.

Nghĩa là một người học trò chân chính, cả thể xác lẫn tâm hồn

Mà người đến từ Khoa Da liễu Bệnh viện Đa khoa tỉnh số 2, Hà Tiến càng hoảng sợ không nói nên lời

Anh ta cảm giác mình như bộ vi xử lý i3 đã lỗi thời không cách nào làm ra phản ứng khi đối diện với bộ vi xử lý i7 mới nhất

Cậu ấy quá vĩ đại

Toàn bộ quá trình phẫu thuật đều chỉ ra rằng cậu ấy thật sự vĩ đại.

Mà những người đang ngồi xem quá trình phẫu thuật qua màn hình vô tuyến ở ngoài kia, trong lòng đều chất chứa những cảm xúc khó tả, có khẩn trương, có kích động lại có cả thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may bọn họ là khán giả

Lúc đầu, Hà Tiến còn cho rằng mình có vận khí rất tốt.

Nhưng hiện tại theo anh ta xem ra chắc chắn là xui xẻo.

Độ khó của ca phẫu thuật này không phải những người như bọn họ có thể ứng phó được.

Ngay cả Cung Đại Trân cũng phải cố gắng hết sức, thỉnh thoảng cô ta còn bị Trần Thương trách cứ vài câu.

Hà Tiến thấy ánh mắt Trần Thương nhìn mình, mặt anh ta lập tức đỏ lên, xấu hổ muốn chết, chỉ hận không thể chui vào trong ổ bụng của người bệnh.

Quá mẹ nó mất mặt

Không biết vào lúc này, bên ngoài kia có bao nhiêu người đang nhìn mình phẫu thuật.

Cứ như vậy... Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào màn hình, không cả dám nháy mắt, càng đừng đề cập đến chuyện đi nhà vệ sinh

20% làn da phải phát huy ra tác dụng của 40-50%. Anh ấy sẽ xử lý như thế nào?

Trần Thương hình như luôn luôn có thể sáng tạo kỳ tích

Và lần này cũng như vậy, rồi không hiểu bằng cách nào đó, mọi người chỉ nhìn thấy từng mảnh da, từng khối, từng khối bị lấn tới, sau đó kết nối cùng mạch máu, tiếp đó khâu lại...

Toàn bộ quá trình trơn chu vô cùng như bản thân nó vốn là như thế

Mỗi một bước, mọi người mặc dù xem không hiểu, cũng phải nhớ kỹ.

Bên trong hội trường rộng lớn như vậy, một giây trước vẫn còn nghe thấy âm thanh thì thầm của một người nào đó nhưng một giây sau tất cả đều lặng ngắt như tờ.

Mọi người không muốn bỏ sót bất kỳ một hình ảnh nào

Cuối cùng, Trần Thương dùng một mảnh da khâu lại vết rách giữa ngực và bụng, kít mít không còn một kẽ hở.

Mọi người nhất thời sửng sốt

Bởi vì bọn họ phát hiện, mảnh da này lại trực tiếp che phủ toàn bộ phần ngực bụng

Hơn thế nữa, thao tác xử lý các mảnh da đi qua xoay tròn, đẩy tới, giao thoa... đủ loại phương thức kết hợp tưởng chừng như tuỳ ý, nhưng xét trên tổng thể lại thấy được chúng có chung một đường trụ cột. Nghĩa là tất cả những thao tác này không phải ngẫu hứng ghép nên đã trải qua quá trình tính toán nghiêm ngặt và tinh tế tới từng chi tiết nhỏ.

Trần Thương bắt đầu thông qua trượt đẩy mạnh, xử lý theo hình chữ Z, áp dụng phương thức thủ pháp xoay tròn, hình dáng đảo, cơ da, vậy mà có thể khâu chúng lại cùng một chỗ

Toàn bộ phần ngực bụng vậy mà hoàn chỉnh kết hợp với làn da phía sau lưng

Sau khi thấy cảnh này, lập tức tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, thật lâu nói không ra lời

Giống như sử dụng card màn hình G210 cấp độ nhập môn tới xử lý hình ảnh GTX2080.

Giật giật

Thật lâu, mọi người mới chậm rãi nói hai chữ:

- Mẹ nó

Không sai

Hiện tại, bất luận là chủ nhiệm hay chủ trị, hoặc bác sĩ nội trú, cảm giác của bọn họ chỉ có câu ‘Mẹ nó’ mới có thể hình dung được

Đột nhiên trong lúc này, bọn họ phát hiện ra, thì ra câu ‘Mẹ nó’ hoá ra lời ít nhưng ý nhiều, lại có thể biểu đạt tâm trạng của bọn họ.

Có lẽ, đây cũng là một sự tiến bộ trong văn học?

...

Chương 1790: Bản Thân Mình Già Rồi, Thì Đám Học Sinh Này Cũng Chẳng Còn Bao Nhiêu Năm.

Thiết kế này của Trần Thương đối với Tần Tường mà nói rất quen thuộc

Giống như quay trở về ca phẫu thuật của Đậu Hinh trước đây

Trần Thương cũng hời hợt như thế, rồi hoàn thành một ca phẫu thuật

Đặc biệt... Hiện tại, cô gái ấy hình như tham gia The Voice of China giành được chức quán quân.

Cũng không biết gần đây thế nào rồi?

Có lúc, khoa Ngoại Da liễu không chỉ cứu vớt sinh mạng, còn có linh hồn.

Giống như Đậu Hinh trước đây, từ một cô gái tự ti, trở thành một ca sĩ tỏa sáng của hiện tại, loại chuyển biến này, là do Trần Thương mang lại cho cô ấy

Sau khi đám người khiếp sợ, lúc nhìn lại vào màn hình, trong đầu cũng chỉ có một ý nghĩ

Đó chính là: Vừa rồi Trần Thương đã đánh cắp và cấy ghép mô da như thế nào?

Thiết kế loại cấy ghép làn da này có kỹ xảo nào hay không?

Chắc chắn là có

Nếu không trong thời gian ngắn như vậy giáo sư Trần làm sao có thể hoàn thành được chứ?

Nghĩ đến đây, từng vị chủ nhiệm đều mở to mắt, giống như đã phát hiện ra một bí mật ghê gớm nào đó.

Vào giờ phút này, vảy cháy ở ngực bụng của bệnh nhân đã cắt bỏ thành công, đồng thời sau khi bóc tách, cấy ghép lên làn da mới.

Phần cổ lựa chọn làn da chân của Triệu Tư Nhã để sử dụng.

Mà tay chân cũng đã tiến hành xử lý cắt vảy, giảm bớt áp lực sau khi bị bỏng.

Thời gian lúc này, đã đi qua 5 tiếng đồng hồ

Độ khó của phẫu thuật so với dự đoán của bọn họ còn khó hơn.

Trần Thương nhìn vào bộ phận mặt của bệnh nhân, sau khi trầm tư một lát, nói:

- Làn da ở khuôn mặt hãy đợi chút đã

Cung Đại Trân gật đầu.

Trải qua một ca phẫu thuật phức tạp như thế này, không chỉ là bệnh nhân có thể chịu đựng nổi hay không.

Mà đoán chừng ngay cả bác sĩ mổ chính cũng không chắc chắn có thể kiên trì được?

Nhiệt độ ở trong phòng 32°C, mà còn bao vây chặt chẽ như thế, hai lớp áo phẫu thuật, công việc có thời gian dài và độ chính xác cao... Công việc có cường độ như thế này thì ai có thể chịu đựng được chứ.

Quan trọng là, Trần Thương đứng ở đó, đã đúng 5 tiếng đồng hồ

Người bình thường, ai có thể làm được cơ chứ?

- Thầy Trần, cậu... vẫn được chứ?

Cung Đại Trân có chút lo lắng nhìn qua Trần Thương, không nhịn được hỏi.

Trần Thương cười cười:

- Không sao, cấy ghép mảnh da vừa rồi đã xem hiểu hay chưa?

Khuôn mặt của Cung Đại Trân đỏ lên, lập tức lúng túng.

- Xem hiểu một chút

Trần Thương cười cười:

- Ừm, trở về hãy tổng kết lại, vừa rồi tôi cũng đã nghĩ đến, cấy ghép mảnh da từ thân thể thực sự không chỉ là phương pháp thao tác phẫu thuật, mà là còn có một vấn đề của chuyện phân khu thiết kế của mảnh da

Đúng vậy

Vừa rồi rõ ràng Trần Thương đã có cảm ngộ không giống nhau.

Trong lúc phẫu thuật, khi anh đang hình dung về cách sử dụng làn da từ thân thể có giới hạn để tiến hành cấy ghép làn da ở ngực bụng này, đồ họa trong mắt của anh đã liên tục thiết kế

Ngay giây phút thiết kế thành quả, Trần Thương ngạc nhiên phát hiện một vấn đề

Đó chính là thực ra loại phương pháp này không phải mỗi một lần đều cần phải thiết kế

Loại phương pháp thiết kế đặc biệt này, thực ra là một loại suy nghĩ.

Lúc sau, đối mặt với tình huống này, hoàn toàn có thể áp dụng

Kết hợp xoay tròn, đẩy tới, phương pháp cuộn ba loại mảnh da cấy ghép, kết hợp với thiết kế của mảnh da, hoàn toàn có thể thực hiện việc sử dụng độ cao của làn da có hạn

Đây là một phương hướng nghiên cứu có giá trị rất tốt.

Cung Đại Trân dường như cũng đã bừng tỉnh.

Ánh mắt của cô ta sáng lên, vội vàng gật đầu.

Sau một hồi lâu, Cung Đại Trân đột nhiên nói:

- Thầy, thật ra lần này đến... Tôi vẫn còn có chuyện muốn nói với thầy.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, sau khi phẫu thuật xong, đợi một lát nữa rồi hãy nói.

Cung Đại Trân gật đầu.

Bà suy nghĩ rất lâu, rồi mới đưa ra quyết định này.

Phẫu thuật đến hồi cuối.

Trần Thương không thể mạo hiểm mà tiếp tục làm nữa.

Cấy ghép làn da có kích thích quá lớn đối với bệnh nhân, nếu như tiến hành chỉnh hình cho khuôn mặt, chỉ có thể tăng thêm cú sốc, không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với việc khôi phục sức khỏe.

Đợi đến kỳ chữa trị rồi mới tiến hành cấy ghép làn da cho khuôn mặt, thực ra đó là phương pháp thích hợp nhất.

Hơn nữa, lúc đó Trần Thương sẽ có phương án lựa chọn càng tốt hơn, nhưng lại cần sự phối hợp của Triệu Nhã Tư.

Trần Thương quay người lại nhìn vào dấu hiệu sinh tồn của bệnh nhân, trên cơ bản đều bình thường.

- Kiểm kê dụng cụ.

Trần Thương nhàn nhạt nói.

- Chủ nhiệm Cung, chị làm phần kết thúc đi.

Thực ra, cũng không có gì có thể kết thúc.

Khâu lại làn da sau khi cấy ghép đối với Trần Thương là một trong những thao tác chi tiết nhỏ nhất của ca phẫu thuật này.

Cung Đại Trân nói với nhóm người Tần Tường:

- Mọi người qua đây một chút, khâu lại của giáo sư Trần, đây là cơ sở

Nhóm người Tần Tường nghe thấy, lập tức tỉnh ngộ lại.

Đúng vậy muốn cấy ghép làn da thành công, còn phải có khâu lại và lực cắn tốt.

Trước khi Cung Đại Trân xử lí, còn có thể thấy chi tiết khâu lại của đầu mạch, vì thế nên bây giờ chính là thời gian quan sát tốt nhất.

Ba người quan sát từng chút một, thỉnh thoảng nhỏ giọng thảo luận

Nghe thấy lời nói của Cung Đại Trân, Trần Thương không lên tiếng, mà thản nhiên đi qua một bên.

Thực ra, bây giờ Trần Thương cũng hiểu rõ rồi.

Bản thân anh không cần phải bất cứ việc gì cũng đích thân dạy cho bọn họ, mà cần một đội trưởng.

Cung Đại Trân ở phương diện này làm rất tốt.

Trần Thương đột nhiên cảm thấy, nếu như Cung Đại Trân có thời gian, có thể dẫn theo những người này đi làm da liễu.

Anh cảm thấy cảm ngộ hôm nay của mình, đối với vết bỏng, cấy ghép làn da, Ngoại khoa chỉnh hình mà nói, đều có rất nhiều chỗ tốt.

Cung Đại Trân thật sự rất tốt, so với... Cái tên Từ Tử Minh, không chỉ mạnh hơn một chút.

Trần Thương suy nghĩ, sau này có nên thu nhận nhiều nữ đệ tử hơn hay không

Đợi đến khi mình già rồi...

Phi... Bản thân mình già rồi, thì đám học sinh này cũng chẳng còn bao nhiêu năm.

Nghĩ đến đây, Trần Thương khóc không ra nước mắt.

Học sinh của người khác đều là dưỡng lão rồi đưa tang cho thầy giáo, bản thân mình thì hay rồi... học sinh của mình toàn là lão già họm hẹm.

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Cung, gần đây chị có thời gian không?

Cung Đại Trân nghe thấy tiếng, lập tức gật đầu:

- Có, thầy có chuyện gì sao?

Trần Thương nói:

- Lúc chị về Thủ đô, đến Vệ Kiện ủy lấy một bản hiệp nghị bái sư đi, tôi ký tên cho chị.

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, Cung Đại Trân lập tức hưng phấn lên

Đối với việc bái Trần Thương làm thầy, Cung Đại Trân đã có ý nghĩ này từ lâu.

Thế nhưng... Luôn, luôn cảm thấy có chút xấu hổ.

Bây giờ nghe thấy Trần Thương nói như vậy, lập tức liền kích động lên.

- Được, được! Cảm ơn thầy

Cung Đại Trân kích động thiếu chút nữa là rơi lệ.

Chân của Trần Thương có chút tê, đi lại có chút khó khăn.

Y tá trưởng thấy thế, vội vàng đẩy ghế dựa đến:

- Giáo sư Trần, cậu ngồi đi

Trần Thương cười cười:

- Không ngồi nữa, chân của tôi tê rồi, đi qua đi lại, toàn thân đều ẩm ướt, nếu ngồi xuống sẽ rất khó chịu.

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, đám người này mới nhìn thấy chỗ vừa rồi Trần Thương đứng, trên mặt đất lại có một vũng nước...

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều lập tức sửng sốt, đây phải chảy biết bao nhiêu mồ hôi chứ?

Chương 1791: Niềm Vui Giúp Người

- Thật là nóng, lấy giúp tôi bình nước muối sinh lí.
Trần Thương nói với y tá.
Cô y tá vội vàng gật đầu, đột nhiên hỏi:
- Muốn... Ướp lạnh sao?
Trần Thương lập tức sửng sốt một chút, thiếu chút nữa cười lên.
- Không cần, nhiệt độ bình thường là được rồi.
Đám người trong phòng nghe thấy câu nói này, lập tức không biết nên khóc hay nên cười, nhưng trong mắt lại lóe ra nước mắt óng ánh.
…….
Phẫu thuật kết thúc mỹ mãn.
Bệnh nhân được đưa đến phòng hồi sức.
Lúc Triệu Nhã Tư chuẩn bị đi ra, Trần Thương gọi cô lại.
- Cô đợi một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô.
Trần Thương nói.
Triệu Nhã Tư nghe thấy tiếng, vội vàng quay người lại.
Đối với Trần Thương, Triệu Nhã Tư cảm kích từ tận đáy lòng.
- Giáo sư Trần, anh nói đi.
Trần Thương 'ừ' một tiếng:
- Tóc của cô có lẽ trong khoảng thời gian này không thể giữ lại.
Triệu Nhã Tư lập tức sững sờ, cười cười:
- Tôi không để ý.
Trần Thương gọi Tần Tường đến:
- Bệnh nhân sau ba tháng có thể làm cấy ghép làn da, tiến hành hỉnh dung khuôn mặt.
- Nhưng làn da cần thiết có lẽ không phải là chuyện quan trọng nhất.
Nói xong, Trần Thương gọi Triệu Nhã Tư đến, đặt tay lên đầu của cô, vuốt ve một lát, khiến cho cô bé có chút đỏ mặt.
Sau một lát, Trần Thương nói với y tá trưởng mang bút đánh dấu đến.
Vẽ mấy ký hiệu trên đầu của cô gái trẻ:
- Ở đây, tiến hành mở rộng làn da từ thân thể, dùng nước muối sinh lí, mở rộng nước muối sinh lí khoảng 50-100ml...
Tần Tường gật đầu, cũng hiểu là ý gì.
- Được

Trần Thương nói với Triệu Nhã Tư:

- Khuôn mặt của ba cô cần khá nhiều làn da, vì để đảm bảo nhan sắc của làn da không khác nhiều, chúng tôi sẽ đặt một vật chứa ở dưới da đầu của cô, tiêm vào trong đó nước muối sinh lí, khiến cho làn da của cô mở rộng.

- Sau đó khoảng ba tháng sau, chúng tôi sẽ tiến hành cắt bỏ khối làn da mở rộng này và một bộ phận làn da của cô, để làm làn da khuôn mặt cho ba cô.

- Cũng có nghĩa là, cô có khoảng... có thời gian ba tháng, trên đầu sẽ mang theo một cái túi nhỏ.

Chuyện này đối với một cô gái hơn hai mươi tuổi thích chưng diện mà nói, cũng không phải là một tin tức tốt

Nếu như chỉ đơn giản là cấy da bình thường, thời gian tương đối ngắn, đội tóc giả, hay mũ gì đó thì sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng.

Thế nhưng, bơm một máy giãn nở làn da như thế này, hơn nữa còn là ba bốn tháng...

Triệu Nhã Tư lập tức đồng ý

- Tôi đồng ý

Trần Thương lập tức gật đầu, cười cười:

- Ừm, ba cô nhất định sẽ kiêu ngạo về cô

- Tôi cam đoan, sau khi phẫu thuật, da đầu của cô sẽ không có ảnh hưởng gì.

Sau khi Triệu Nhã Tư rời khỏi, Tần Tường đột nhiên nói:

- Cô gái này học trường Nghệ thuật, sinh viên của Học viện Truyền thông, năm nay tốt nghiệp.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sửng sốt một chút, cười cười:

- Đây là một đứa bé ngoan.

Nói xong, Trần Thương cởi toàn bộ áo phẫu thuật, mũ, khẩu trang, giày xuống, ném vào trong thùng rác.

Những thứ đồ này ướt sũng có thể vặn ra ra cả nước.

Áo đồng phục xanh bên trong càng ẩm ướt, dính chặt vào trong người.

- Tôi đi tắm đã, mọi người ra ngoài trước đi.

Mọi người gật đầu.

Sau khi Trần Thương đi khỏi, mọi người ở phía sau nhìn vào bóng lưng của Trần Thương, vô cùng xấu hổ.

Cô y tá thì chụp tấm ảnh, rồi lại chụp cả vũng nước dưới đất kia và áo phẫu thuật ướt đẫm trong thùng rác, sau đó đăng lên trên vòng bạn bè.

- Anh nhìn thì trông rất nhếch nhác, thế nhưng dáng vẻ của anh vì bệnh nhân mà liều cả mình, thật sự rất vĩ đại! Giáo sư Trần

Ảnh chụp rất rõ ràng, nhìn vào hiệu quả của bức ảnh, cô y tá cảm thấy chiếc Huawei P40 pro của mình trong chớp mắt đã thu hồi lại vốn.

Bản thân Trần Thương cũng không hề nghĩ đến

Bản thân anh vừa tắm rửa một chút, sau khi đi ra, vậy mà đã trở thành người nổi tiếng

Quan trọng nhất là... Tần Duyệt còn cho người mang đến nội y sạch sẽ và thơm tho cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn thấy khuôn mặt của Tần Duyệt, cười lên:

- Vẫn là em suy nghĩ chu đáo

Tần Duyệt nhỏ tiếng nói:

- Sau này, có phẫu thuật nhớ mang theo, đừng lúc nào cũng quên như thế

- Buổi tối uống ít một chút, em nấu cháo cho anh, về sớm một chút.

Trần Thương gật đầu, nhìn vào bóng người Tần Duyệt đang đi xa.

Giờ phút này, trong lòng Trần Thương vô cùng thỏa mãn, giống như đi vào bên trong hũ mật, xung quanh đều tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào

Có một người có thể chăm sóc cho cuộc sống thường ngày của bạn, sắp xếp cho cuộc sống của bạn, sau khi bạn phẫu thuật xong, quần áo ướt rồi có thể mang đến nội y mới cho bạn...

Còn có gì mà không biết đủ chứ?

Có lẽ, hạnh phúc chính là những chi tiết tỉ mỉ từng li từng tí.

Cuộc sống, ở đâu có bao nhiêu oanh oanh liệt liệt.

Bản thân đã có nhiều tiền như vậy, có bản lĩnh rồi, thế nhưng chuyện thật sự khiến mình hạnh phúc, không phải những thứ khác, mà là những từng li từng tí này của cuộc sống.

.....

Sau khi phẫu thuật kết thúc, phần lớn các bác sĩ đều ai về nhà lấy.

Lúc này, thời gian đã là hơn chín giờ tối.

Từ lúc ba giờ chiều chuẩn bị phẫu thuật, đến bây giờ, hơn sáu tiếng.

Sau khi Trần Thương từ phòng phẫu thuật đi ra, lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Đinh! Chúc mừng ngài đánh giết quái bỏng cấp Vương giả, nghiêm trọng cấp 88, nhận được ban thưởng phong phú!]

[Đinh! Phát động nhiệm vụ, ban thưởng gấp đôi, chúc mừng ngài nhận được:

1, Sách kỹ năng Khoa da diễu màu vàng: Mỹ thuật mài da

2,Thuộc tính bao con nhộng màu vàng;

3, Bảo thạch xác suất!]

Trần Thương nghe thấy nhắc nhở của hệ thống, lập tức ngạc nhiên và mừng rỡ

Ba món đồ vật màu vàng lấp lánh

Cái đầu tiên là kỹ thuật mài da màu vàng

Vật này Trần Thương đã muốn có từ lâu.

Đây là một loại kỹ thuật mới xuất hiện ở Khoa da liễu trong hai năm gần đây

Một loại không cần dao mổ cũng có thể điều khiển kỹ thuật.

Loại kỹ thuật này có thể trực tiếp loại bỏ biểu bì hoặc lớp da trong tầng da bị tổn thương, những năm gần đây đã dùng rộng rãi để điều trị cho các loại bệnh, loại bỏ vết sẹo, sắc tố trầm tích vân vân

Thế nhưng, quan trọng nhất là, đây là một loại kỹ thuật không thành thục

Mấy ngày trước đó, Trần Thương cùng với mấy chuyên gia của lĩnh vực Ngoại khoa Chỉnh hình còn đang nói về kỹ thuật này.

Không ngờ đến... bản thân vậy mà lại trực tiếp nhận được cấp hoàn mỹ.

Có thể nói như thế này, sự gia nhập của loại kỹ thuật này, sẽ làm cho hiệu quả phẫu thuật của anh càng thêm rõ rệt hơn

Trần Thương thực sự không nghĩ đến, ban thưởng đầu tiên của mình đã phong phú như thế

Cái thứ hai là con nhộng có thuộc tính màu vàng.

Trần Thương trực tiếp sử dụng

[Đinh! Chúc mừng ngài, mãi mãi nhận được ngộ tính +10%!]

Ngộ tính

Đồ tốt

Nếu như ở trong tiểu thuyết võ hiệp, mình đã có thể tu luyện bí tịch cấp cao rồi, nhưng trong cuộc sống, ngộ tính càng quan trọng hơn

Bao gồm đối với việc sáng tạo các phẫu thuật mới, phương án nghiên cứu mới... Có tác dụng vô cùng quan trọng

Cái cuối cùng là bảo thạch xác suất

[Đinh! Gia tăng xác suất tỉ lệ thời gian 30%!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy, kích động mà nước mắt chảy dài: Ông trời không tệ đối với tôi

Thắng lợi trở về khiến cho Trần Thương đột nhiên cảm thấy phẫu thuật của hôm nay kiếm lời lớn rồi.

Niềm vui giúp người thực sự là một chuyện hạnh phúc.

Chương 1792: Cần Thời Gian Lắng Đọng

Trần Thương trở lại Khoa da liễu, Cung Đại Trân và các chủ nhiệm phòng ban khác cũng đang ở văn phòng chờ Trần Thương trở về.

Sau khi anh đi vào, mọi người dồn dập đứng dậy, bắt đầu vỗ tay

Trần Thương thấy thế, vội vàng vẫy tay mọt cái.

- Mọi người nghỉ ngơi sớm đi, cũng đã muộn rồi.

- Hôm nay, tôi cũng mệt rồi, cũng không ầm ĩ với mọi người nữa.

- Thế này đi, sáng ngày mai, tôi sẽ nói lại về phẫu thuật của hôm qua.

Nghe thấy Trần Thương nói như thế, mọi người dồn dập tản đi.

Mà tối nay anh thực sự có việc

.....

Trần Thương và Tần Duyệt không sống ở nhà mới, mà ở Gia Chúc Lâu của Tỉnh nhị viện, cũng chính là trong nhà của ba vợ.

Bên này có ba phòng ngủ một phòng khách, là nhà ở của đơn vị, lúc ấy những vật liệu dùng đều là do đích thân Tần Hiếu Uyên dặn dò, vẫn rất đáng tin cậy.

Lão Tần là viện trưởng, tầng lầu và cách cục đều lựa chọn rất tốt, hơn nữa là căn nhà 3 phòng ngủ rộng 145 mét vuông, phòng khách và phòng ăn bình thường, nhưng phòng ngủ lại rất lớn, cách âm... chắc cũng rất tốt.

Tần Duyệt vừa về nhà, bản sắc của Tiểu bá vương liền lộ rõ

Nằm trên ghế sô pha, trò chuyện với Ký Như Vân.

Lão Tần thân là nội trợ trong gia đình, rửa nho xong, để cho hai mẹ con vừa ăn vừa nói chuyện.

Đối với việc Tần Duyệt hoặc Trần Thương về nhà, hai người trong nhà đều rất vui vẻ.

- Trần Thương thật là vất vả

Ký Như Vân lo lắng nhìn vào Tần Duyệt, đau lòng nói:

- Duyệt Duyệt, con có thời gian thì hãy nói chuyện với Trần Thương một tiếng, không cần phải vất vả như vậy, nó mới chưa đến 30 tuổi, phải tận hưởng cuộc sống một chút

Tần Hiếu Uyên lập tức phản bác:

- Đàn ông thành gia lập nghiệp, đại trượng phu có việc cần làm, tôi cảm thấy rất tốt, Duyệt Duyệt, con đừng trở thành gánh nặng của Trần Thương, nhất định phải trở thành người vợ hiền nội trợ, con...

- Ông im miệng
Ký Như Vân đã trực tiếp cắt đứt.
Lão Tần vội vàng ngậm miệng, nhìn đồng hồ:
- Tôi đi hâm lại canh gà.
Ông có cảm ngộ rất tốt đối với địa vị trong gia đình của mình.
Ký Như Vân nhìn thấy lão Tần đi khỏi, thì thầm nói với Tần Duyệt:
- Duyệt Duyệt, con hãy nghe lời của mẹ, nói đàng hoàng với nó, học y vất vả như thế, các con vẫn còn trẻ, đừng liều mạng như vậy
- Trần Thương đã xuất sắc như thế rồi, lại còn cố gắng như vậy, mẹ nhìn thấy cũng rất đau lòng
Lão Tần là người miệng tiện, làm nóng canh gà cũng không quên xen vào:
- Đây gọi là lý tưởng và truy cầu, hai người đó, lòng dạ đàn bà, không hiểu
- Trần Thương đây là cống hiến cho tổ quốc và nhân dân...
Ký Như Vân lườm mắt một cái, lão Tần lập tức kết thúc câu nói, bất lực, chỉ có thể giống như Hòn vọng phu đứng ở cửa sổ nhìn chằm chằm đợi Trần Thương trở về.
Ký Như Vân nhìn Tần Duyệt:
- Hai đứa các con, phải sống hạnh phúc qua từng ngày của bản thân mình, hưởng thụ cuộc sống, khổ nhàn kết hợp
- Mẹ cũng không phải nói là giác mộ tư tưởng của mình không tốt, dù sao... Sống lâu, mới có cơ hội tạo ra càng nhiều cống hiến hơn, con nói có đúng không?
Sau khi nói xong, Ký Vân Như hạ giọng:
- À đúng rồi, Duyệt Duyệt, con...
Trong lúc nói chuyện, Ký Như Vân sờ vào bụng của Tần Duyệt.
Tần Duyệt lập tức đỏ mặt, liền lấy tay của bà ra.
- Ui ya, mẹ gấp gì chứ! Làm việc tốt thường gian nan mà
Ký Như Vân nghe xong, lập tức cười nói:
- Ừm, ừm, mẹ chỉ là nhắc nhở một chút, con lại xem là chuyện to tát
Tần Duyệt cười hì hì nói:
- Nói không chừng con sẽ mang thai một tên Na Tra đó
Ký Như Vân liếc một cái:
- Vậy lúc sinh ra phải gọi là u quái (teratoma)
Không bao lâu, Trần Thương trở về.
Sau khi mở cửa đi vào, Ký Như Vân cười nói:

- Về rồi sao, hôm nay mệt xỉu rồi đúng không

Trần Thương cười cười:

- Mẹ, con không mệt.

Tần Duyệt xới cơm ra cho Trần Thương:

- Đi rửa tay trước, ăn cơm đã, ba của em đó, người ta cảm thấy anh vất vả, nên nấu canh gà cho anh.

Lão Tần bị khen ngợi như thế liền có chút xấu hổ:

- Hại, là mẹ Duyệt Duyệt nấu đó, ba chỉ là hâm nóng lại.

Trần Thương gật đầu, nhìn thức ăn nóng hổi trên bàn, tâm trạng cả người mệt mỏi cũng thư giãn hơn, có lẽ đây chính là nhà.

Ăn cơm xong, Tần Duyệt và Ký Như Vân thu dọn bát đũa.

Lão Tần ngâm một bình trà:

- Sắp trở về rồi à?

- Vâng, cuối tháng 12, tầm Tết Nguyên Đán.

Trần Thương gật đầu nói.

- Trở về có dự tính gì?

Trần Thương nghe thấy câu hỏi này, không gấp gáp trả lời, vấn đề này anh đã suy nghĩ rất lâu rồi.

Lần này trở về bản thân muốn làm cái gì?

Khám bệnh?

Chứng bệnh khó xử lý ở nơi này chắc chắn không bằng thủ đô

Nghiên cứu khoa học?

Điều kiện cũng không thể so sánh với bên kia

Vậy trở về có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ thôn Tân thủ còn có Boss không rõ ràng?

Đương nhiên không phải

Vậy trở về để làm gì?

Những ngày qua, Trần Thương cảm thấy bản thân đã có đáp án

- Con cần phải yên tĩnh, làm một vài nghiên cứu, bồi dưỡng một số nhân tài, làm một vài chuyện.

- Những ngày qua, tiến bộ quá nhanh rồi, bước đi có chút không chắc chắn, con cần phải tổng kết lại các đồ vật của mình, nói không chừng sẽ tạo ra được một vài thành quả.

- Hơn nữa còn có thể bồi dưỡng ra một số nhân tài lâm sàng xuất sắc.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Tần Hiếu Uyên mỉm cười, trong lòng rất hài lòng.

Nói thật thì, đối với thiên tài, Tần Hiếu Uyên cũng đã gặp qua, nhưng người giống như Trần Thương, ông chưa từng gặp qua.

Ông cũng biết bản thân không chắc chắn có thể dạy được Trần Thương, nhưng có đôi lúc, ông cảm thấy bản thân nên hướng dẫn chính xác.

Bây giờ xem ra, Trần Thương thực sự là không tệ, biết rõ dụng tâm để đi lắng đọng xuống.

Có đôi lúc, chuyện mà Tần Hiếu Uyên lo lắng nhất chính là sau khi Trần Thương quay về sẽ muốn làm việc to lớn, tràn đầy nhiệt huyết muốn triển khai kế hoạch lớn.

Nếu như Trần Thương thật sự làm như thế, nó hoàn toàn có cơ hội như vậy, có năng lực như thế, cũng có điều kiện như thế

Thậm chí đây chính là màn mà Vệ Kiện ủy và những lãnh đạo của Tỉnh Đồn Dương kia muốn xem thấy nhất.

Bởi vì chỉ cần Trần Thương có hành động, đây chính là chiến tích, bọn họ chỉ cần nâng đỡ là được.

Thậm chí dựa theo lý giải của một số quan viên, Trần Thương là chính trị chính xác, nâng đỡ là được, bọn họ cũng không cần quan tâm là đúng hay sai, dù sao người khác cũng không hiểu.

Cho dù là thất bại, cũng là chuyện của nhiều năm về sau.

Đến lúc đó chức vị của bản thân cũng lên cao rồi, quan tâm cậu ấy làm gì?

Nhưng, chuyện mà con người sợ nhất không phải là hạ thấp, mà là nâng cao rồi giết

Người đứng càng cao, thì ngã sẽ càng đau.

Tần Hiếu Uyên không xem Trần Thương là người ngoài, đây mới nghĩ sâu xa.

Ông hy vọng, Trần Thương không phải là hoa phù dung sớm nở tối tàn, mà giống như một hành tinh trong lĩnh vực Y tế

Tần Hiếu Uyên cười cười:

- Ừm, ba cũng nghĩ như vậy.

- Một năm này con ở thủ đô, tiến bộ quá nhanh, bất kể là ngoại phổ, Ngoại Tim, hay Ngoại thần kinh, đều có thành tích xuất sắc.

- Thế nhưng... Ba cảm thấy con nên dùng những thành tích này chuyển hóa thành thành quả

- Vì thế, ba kiến nghị con hãy bình tĩnh lại, đem những thứ này biến thành tiêu chí của con, chứ không phải biến thành một tờ giấy khen

- Con hiểu ý của ba không?

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức gật đầu

Chương 1793: Trần Thương Cảm Thấy Mình Thật Sự Rất May Mắn

Tần Hiếu Uyên nói rất uyển chuyển, nhưng, lại rất có đạo lý

Có ý gì đây?

Bây giờ, Trần Thương tinh thông Ngoại khoa, nhưng người thật sự tinh thông, có bao nhiêu chứ?

Anh còn là Hội trưởng Khoa Ngoại Tiêu hóa thế giới, nhưng có danh tiếng thì làm được gì?

Những chuyện tiếp theo anh phải làm, chính là mang kiến thức của mình hóa thành lực lượng.

Mặc dù không nói trong ba năm sẽ vượt qua bệnh viện Johns Hopkis, trong năm năm tiêu diệt Mayo...

Nhưng, cũng cần mang những kiến thức này tạo ra một số ngành học ưu tú, tạo ra một nhóm tinh nhuệ cho Trung Quốc.

Đến lúc đó, nhóm tinh nhuệ này của chúng ta chính là một tòa Vạn Lý Trường Thành bất hủ bảo vệ sức khỏe của nhân dân dân tộc Trung hoa chúng ta

Cho dù chúng ta phải đối mặt với: Tai nạn, bệnh dịch, không biết bệnh tật sẽ ập đến lúc nào, thì nhóm đội ngũ này của chúng ta cũng có năng lực chiến đấu, năng lúc chiến thắng

- Ba, con đã biết, cám ơn ba

Trần Thương gật đầu, bưng mời một ly trà.

Sau khi lão Tần uống xong, sắc mặt ông nghiêm túc, nhìn vào Trần Thương nói:

- Còn có... nắm chắc thời gian để sinh thêm đứa cháu cho ba.

Trần Thương:

- ....

……

Trần Thương cảm thấy mình rất may mắn

Có thể gặp được cô gái như Tần Duyệt, và ba mẹ như lão Tần và Ký Như Vân.

Ký Như Vân có lẽ rất thiên vị, gần như là quan tâm ích kỷ đối với mình, giống như thế giới không có liên quan đến tôi, chỉ cần người nhà của tôi tốt

là được rồi, loại cảm giác như thế này khiến cho Trần Thương rất an tâm.

Cứu vớt thế giới gì đó... để người khác làm đi...

Còn lão Tần thì đưa ra những ý kiến quý giá về cuộc sống cho Trần Thương dựa trên kinh nghiệm sống phong phú của ông.

Đây đều là tài sản quý giá

Nhìn vào Tần Duyệt ở trong lòng, Trần Thương rất thỏa mãn

Thế nhưng... anh lại đột nhiên do dự.

Hôm nay... hay là không nên dùng bảo thạch xác suất

Dù sao, Tiểu Hào của mình vẫn còn chưa đủ hoàn mỹ

Hay là... đợi thêm?

Đợi thêm chút nữa

Hiện tại đột nhiên Trần Thương xuất hiện một ý nghĩ.

Giống như chơi game tắm bảo bảo trước đây, sau khi sinh ra, độ hoàn mỹ trưởng thành

Thiên phú dị bẩm, kỹ năng siêu quần

Sau khi hạ quyết tâm, Trần Thương cất bảo thạch xác suất đi.

Trong đêm.

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân lăn qua lăn lại, không ngủ được

- Sao lại không có động tĩnh gì thế

- Aiya, bà mau ngủ đi

- Ngủ gì mà ngủ, cháu trai của tôi báo mộng cho tôi nói là muốn ra ngoài, tôi không thể phụ trách sao?

....

- Ông nói xem, liệu có phải là hai đứa nó không hiểu kiến thức này hay không?

- Aiya, hai đứa nó đều là bác sĩ, bà nghĩ cái gì thế?

- Ai ai ai, ông nhỏ tiếng một chút, đừng ngáy nữa, có tiếng động rồi

- Đó là tiếng của con mèo nuôi ở trên lầu

....

....

Buổi sáng thức dậy, Trần Thương phát hiện lão Tần đã làm xong bữa sáng.

Tần Duyệt ngáp một cái:

- Ba, dậy sớm như vậy sao? Mẹ con đâu rồi?

Lão Tần xấu hổ cười một tiếng:

- Ồ! Mẹ con tối hôm qua mất ngủ, thấy hai đứa trở về nên vô cùng cao hứng, không ngủ được, trời gần sáng thì mới đi ngủ

Tần Duyệt 'ồ' một tiếng, cũng không nghi ngờ gì.

Buổi sáng, Tràn Thương và Tần Duyệt đến Tỉnh Nhị Viện một chuyến trước.

Mọi người gần đây đã bắt đầu bận rộn chuyển đến tòa nhà mới.

Nhìn thấy Trần Thương và Tần Duyệt đến, mọi người đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Phòng ban cũng không bận rộn nhiều việc, Thường Lệ Na nhìn thấy hai người đến, cười một tiếng quái dị, nhào về phía của Tần Duyệt

- Duyệt Duyệt, nào, tôi sờ một chút, đã mượt mà chưa?

Tần Duyệt lập tức biến sắc: ???

- Mượt mà, cái quỷ gì chứ?

Thường Lệ Na sờ sờ bụng:

- Cháu trai của tôi còn chưa ra sao?

Tần Duyệt lườm một cái.

Thường Lệ Na cười nói:

- Thương ca à, cậu có được hay không vậy?

Trần Thương cũng không để ý nói đùa, cười nói:

- Tôi còn đang lựa chọn DNA ưu tú

Vương Khiêm nghe thấy vậy thì vội vàng đi ra, vỗ một cái lên mông của Trần Thương, còn bóp một cái

Trần Thương biến sắc:

- Cẩu tặc, có tin tôi đưa cậu sung quân đến phòng bệnh án hay không?

Mọi người nhất thời cười ha ha lên.

Hôm nay Trần Thương cũng gặp được Thạch Na, nói thật thì, thiếu chút nữa là không nhận ra

Cách ăn mặc, tóc cũng làm rồi, khuôn mặt có lớp trang điểm, còn rất xinh đẹp.

Hiện tại Trần Bỉnh Sinh vô cùng bận rộn, bây giờ anh ta và Vương Dũng chung một nhóm, phẫu thuật rất nhiều.

Sau khi nhì thấy Trần Thương, ánh mắt sáng lên, cười nói:

- Ai kêu các người khi dễ tôi, nhìn thấy chưa, chỗ dựa của tôi trở về rồi

Thạch Na lập tức cười nói:

- Cậu hỏi thử Tần Duyệt xem, hai người ở nhà thì ai nghe theo ai?

Mọi người nhất thời lại cười lên.

Thạch Na sáng sủa hơn rất nhiều.

Hôm nay Trần Thương cũng không phải chủ yếu đến để ôn chuyện, thuận tiện qua thăm mọi người mà thôi.

Cấp cứu cũng đang bận rộn, không lâu sau mọi người đều ai làm việc lấy, đừng nói là Trần Thương đến, cho dù có là cha mẹ ruột đến cũng không thể tiếp đãi được.

Trần Thương trong lúc nói chuyện đã đi đến phòng làm việc của bí thư Đàm Lập Quốc.

Tần Hiếu Uyên căn dặn Trần Thương đến thì hãy ngồi xuống trò chuyện một lúc với Đàm Lập Quốc.

Đêm ngày hôm trước là tụ hội của ngành nghề Y tế, các lãnh đạo hành chính đơn thuần cũng không đến nhiều.

Đặc biệt là những lãnh đạo không làm kinh doanh, chỉ đơn thuần là lãnh đạo hành chính.

Dù sao bọn họ cũng tương đối mẫn cảm.

Dù sao cũng là ngồi chung với nhóm người Trần Thương, hoàn toàn là hội tụ của học thuật, thế nhưng dạng người giống như Đàm Lập Quốc đi cũng không thích hợp, ảnh hưởng cũng không tốt.

Đây thực ra chỉ là tự do của bác sĩ, không có nhiều khuôn sáo như vậy.

Dùng lời của Tần Hiếu Uyên để nói, dù sao Đàm Lập Quốc cũng là bí thư của bệnh viện, hơn nữa dưới tay cũng có không ít người, quan trọng là có kinh nghiệm phong phú

Sau khi Trần Thương đến, chắc chắn không thể thiếu sự trợ giúp của Đàm Lập Quốc.

Dù sao viện trưởng mới cũng còn đang đợi xác định, Đàm Lập Quốc có thể trở thành chỗ dựa của Trần Thương.

Quả nhiên, khi Trần Thương đến, Đàm Lập Quốc có chút ngạc nhiên và mừng rỡ.

Khuôn mặt tươi cười chào đón, đích thân pha trà cho.

Hai người tỉ mỉ hàn huyên một phen.

Ngược lại cũng không nói gì chi tiết.

Dù sao sau khi trở về, chuyện cụ thể thì nói cụ thể, dù sao loại cam đoan bánh vẽ này cũng là không cần thiết.

Mười giờ sáng.

Trần Thương lái xe trực tiếp đến Đông Đại Nhất Viện.

Phòng họp lúc này đã tụ tập không ít người.

Đều là đến để nghe Trần Thương giới thiệu về video phẫu thuật của ngày hôm qua.

Trần Thương nói rất tỉ mỉ.

Nói khoảng tầm một tiếng.

Lượng tin tức rất lớn, mọi người nghe vô cùng say xưa, dư vị vô tận.

Mọi người cho mọi người giữ lại thời gian để thảo luận, vào lúc này, Trần Thương đi đến bên cạnh Cung Đại Trân, nhớ đến hình như hôm qua chủ nhiệm Cung có lời muốn nói, không nhịn được tò mò hỏi:

- Đúng rồi, chủ nhiệm Cung, hôm qua bà đang chuẩn bị nói đến chuyện gì?

Cung Đại Trân nghe thấy câu nói của Trần Thương, hơi do dự một chút, sau đó nói:

- Thầy à, anh có nghĩ đến việc sáng tạo một thương hiệu bệnh viện thẩm mỹ hay không?

Sau khi Trần Thương nghe xong thì lập tức sửng sốt

Về vấn đề này, anh thực sự chưa từng nghĩa qua

Chỉnh hình là kỹ năng lập nghiệp của Trần Thương.

Chương 1794: Cổ Phần Danh Nghĩa

Lúc đó, ở Bệnh Viện Chỉnh Hình Chí Tân, Trần Thương có thể nói là thực hiện bước đầu của cuộc sống.

Thế nhưng sau khi đến thủ đô, anh rất ít khi tiến hành phẫu thuật có liên quan đến nó.

Vì thế, sau khi nghe thấy câu nói của Cung Đại Trân, phản ứng đầu tiên của Trần Thương là có chút mờ mịt.

Cung Đại Trân nhìn thấy Trần Thương do dự, ánh mắt lập tức sáng lên, bà cảm thấy chuyện này mang ý nghĩa là vẫn còn có cơ hội

- Thầy, thực ra tôi cảm thấy hiện tại thị trường bác sĩ thẩm mỹ chìm xuống rất lớn, hơn nữa thẩm mỹ cũng là một loại phương pháp chữa trị.

Trần Thương gật đầu, điểm này anh không phủ nhận.

Bệnh viện thẩm mỹ hiện tại đã càng ngày càng được tiếp nhận, từ lúc mới bắt đầu thì mắt hai mí bị kỳ thị, cho đến hôm nay, săm lông mày hay là kéo ra đều được tiếp nhận rộng rãi, kỳ thực thì tương lai vẫn có thể làm đến rất xa

Bệnh viện thẩm mỹ không chỉ là một loại truy cầu chỉnh dung đẹp đẽ, thực ra đối với rất nhiều người mà nói, thứ tìm kiếm chính là chữa trị.

Cũng giống như sắc tố trầm tích có diện tích lớn, chữa sẹo, thực ra cũng rất có tiền đồ

Xã hội bây giờ, có rất nhiều 'bệnh tật' không làm ảnh hưởng đến sức khỏe, nhưng lại ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân, những loại này có thể thông qua chữa trị để giải quyết.

Cũng giống như tình huống của Đậu Hinh.

Trần Thương nhìn qua Cung Đại Trân, giữ im lặng.

Cô ta lấy dũng khí nói:

- Vậy cho nên, tôi nghĩ là...

- Tôi muốn tạo ra một thương hiệu bệnh viện thẩm mỹ với nhiều thuộc tính y tế hơn.

- Thế nhưng, về phương diện kỹ thuật, tôi chắc chắn là vẫn còn chỗ kém, vậy nên... tôi muốn mời thầy gia nhập.

- Đương nhiên, tôi biết hiện tại thầy đang vô cùng bận rộn, căn bản là không thể quan tâm đến mấy thứ này.

- Thế nhưng tôi hy vọng thầy có thể làm người hướng dẫn kỹ thuật cho chúng tôi

……..

Thực ra từ trước đến nay Cung Đại Trân đều không phải là một bác sĩ đơn giản.

Dù sao làm bệnh viện thẩm mỹ, đi trên con đường bệnh viện này căn bản không thể thông được.

Vì thế, bản thân cô ta ở thủ đô đã có bệnh viện chỉnh hình, có cơ cấu chỉnh hình cao cấp, hơn nữa học sinh của cô ta cũng khởi đầu cũng phải có cơ cấu chỉnh hình của chính mình.

Trần Thương nhớ rõ ràng, trong bệnh viện chỉnh hình Annie, hai người Annie và An Tĩnh chính là học sinh của Cung Đại Trân.

Nói thì, anh và Cung Đại Trân chính là loại không đánh thì không quen biết.

Cung Đại Trân có ánh mắt đặc biệt đối với thị trường, đối với bệnh viện thẩm mỹ, cô ta nghiêm túc nói:

- Thầy, hiện tại cơ cấu chỉnh hình trong nước của chúng ta cơ bản vẫn là hàn lưu, tôi cảm thấy bây giờ chúng ta đã có thể độc lập khởi đầu một thương hiệu tự chủ.

- Cho dù là thiết kế tầng cao nhất, hay là chìm xuống thị trường, chúng ta đều có tiềm lực đào sâu

Nói đến đây, Cung Đại Trân đột nhiên nói:

- Khoảng thời gian trước, chủ nhiêm Tiêu đã từng tán gẫu với tôi, quốc gia cũng ý thức được tình huống bệnh viện thẩm mỹ ở trong nội bộ bệnh viện không thể thông.

- Sang năm quốc gia muốn bắt đầu nghiêm túc kiểm tra đối với cơ cấu chỉnh hình, đến lúc đó... thứ cần chính là một quy phạm, thị trường, thậm chí là có thể có một bộ phận bệnh tật đặc biệt sử dụng cơ cấu thẩm mỹ vào bảo hiểm y tế.

Nghe thấy câu nói này, sắc mặt của Trần Thương lập tức thay đổi

Cơ cấu chỉnh hình sắp chỉnh đốn sao?

Hơn nữa còn muốn đưa một bộ phận bệnh tật của bệnh viện thẩm mỹ đưa vào phạm vi bảo hiểm y tế

Cái này có chút lợi hại đó

Cơ cấu chỉnh hình hiện tại thật sự là ngư long hỗn tạp, từ năm 2010 trở về sau, bệnh viện chỉnh hình mọc lên như nấm, có rất nhiều người làm.

Thế nhưng phần lớn đều là phẫu thuật không có chứng nhận

Sớm đã phải tiến hành chỉnh đốn rồi, thực ra, hiện tại đừng nói là thành thị tuyến bốn năm, ngay cả cơ cấu chỉnh hình nội bộ thành thị tuyến một tuyến hai, có giấy chứng nhận hành nghề cũng chưa đến một phần ba

Số liệu này là rất đáng sợ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao chuyện ngoài ý muốn của chỉnh hình lại rất nhiều.

Đến mức chỉnh hình hiện tại đã trở thành cơ cấu tiêu thụ, mà không phải là cơ cấu chữa trị, rất nhiều đều là công ty bao da.

Lấy một ví dụ, Trương Tam nhìn thấy trong tỉnh có một cơ cấu chỉnh hình, tiếp sau đó anh ta thậm chí không cần hiểu cái ngành nghề này đã hợp tác với các bệnh viện chỉnh hình kia.

Anh ta có chút tiền, nên xuống dưới huyện liên hệ với một vài ông chủ để đầu tư, ở trong thành phố, mở một cửa hàng ở mặt tiền trong huyện, sau đó không cần thuê bác sĩ, chỉ cần có dụng cụ là được.

Sau đó những ông chủ này phụ trách liên hệ với khách hàng, lúc làm phẫu thuật, Trương Tam để người khác làm, làm một người thì rút đến bao nhiêu?

Loại nguy hiểm này có thể không cao hay sao?

Trách nhiệm còn không hoàn thiện.

Cung Đại Trân nói:

- Vì thế, tôi đang suy nghĩ mượn cơ hội này, vừa đúng lúc thành lập một cơ cấu bệnh viện thẩm mỹ khiến cho người dân tin tưởng.

Trần Thương gật đầu, ý tưởng là rất tốt, hơn nữa tính khả thi còn rất cao.

Một là Cung Đại Trân có danh tiếng, viện sĩ đầu tiên của bệnh viện thẩm mỹ trong nước.

Hơn nữa còn có năng lực, có kinh nghiệm kinh doanh quản lý, giao thiệp rộng, cô ta muốn làm, thực sự là có thể làm tốt, Trần Thương cười cười:

- Ừm, tôi cảm thấy ý tưởng này rất tốt.

Cung Đại Trân:

- Tôi muốn mời thầy trở thành cố vấn kỹ thuật của chúng tôi.

- Tôi bên này đã liên hệ với rất nhiều tư bản, bọn họ đồng ý tiến hành đầu tư cho chúng ta, đương nhiên... nếu như thầy có thể gia nhập, tôi tin là cường độ đầu tư của bọn họ sẽ càng lớn hơn

- Tôi sẽ cố gắng thuyết phục các cổ đông khác, sẽ tranh thủ một vài cổ phần danh nghĩa cho thầy! Nhiều thì tôi không dám hứa chắc, thế nhưng tôi

có thể cam đoan thấp nhất là 10%

Loại cổ phần danh nghĩa này, cũng không phải là đùa giỡn.

Hơn nữa, loại cơ cấu bệnh viện thẩm mỹ có tính chất mắt xích cỡ lớn này, đầu tư chắc chắn sẽ rất lớn.

Bản thân Cung Đại trân cũng đều không nhất định có thể tranh thủ được bao nhiêu cổ phần cho chính mình.

Thế nhưng, cô ta nguyện ý vì Trần Thương mà tranh thủ ít nhất là 10%.

Bởi vì cô ta biết rằng, sau khi thị trường quy phạm hóa, kỹ thuật nòng cốt mới chính là cạnh tranh lớn nhất.

Bao gồm việc trong tương lai có thể tiến vào thị trường quốc tế, cũng là như thế

Không cần nói đến chuyênh khác, chỉ nói đến ca phẫu thuật mà Trần Thương làm hôm qua, có thể làm cho 20% làn da có hiệu suất đạt đến cao nhất, loại phương án chữa trị tối ưu hóa nhất này, rốt cuộc thì giá trị bao nhiêu tiền?

Rất khó nói

Loại kỹ thuật này, muốn chi phí tối đại hóa, nhất định cần đến thị trường tư bản đi tranh đấu.

10% cổ phần danh nghĩa

Nếu như Trần Thương nói là không động lòng thì là nói dối.

Hơn nữa, phẫu thuật chỉnh hình... Cho tới nay Trần Thương vẫn tương đối vừa ý, tiền đến tương đối nhanh.

Nói thật thì, hiện tại anh rất hưởng thụ loại cảm giác ca phẫu thuật bơm ngực 100 vạn trước đây

Đây mới chính là thực sự kiếm tiền

Một ca phẫu thuật 100 vạn, một tay giao tiền, một tay bơm ngực, mà không tồn tại nguy hiểm.

Mặc dù bây giờ anh đưa tiền cho nhóm Trịnh Quốc Đàm làm xí nghiệp.

Thế nhưng... Loại tiền này có nguy hiểm.

Chương 1795: Tùy Tiện Đều Là Bảo Bối

Hơn nữa, không có loại cảm giác sảng khoái khi đếm tiền.

Nhưng, có một điểm, sức lực hiện tại của anh có giới hạn, anh không thể nào mỗi một ca phẫu thuật đều phải tự tay mình làm lấy, hơn nữa người có tiền thì lại nhiều, thế nhưng đồng ý tiêu nhiều tiền như vậy để chỉnh dung cũng không nhiều như trong tưởng tượng.

Ý nghĩ hiện tại của Cung Đại Trân thực sự khiến cho Trần Thương vô cùng động tâm.

Mặc dù nói hiện tại trông Trần Thương như một phú ông nằm giữ tài sản khoảng 20 tỷ.

Thế nhưng... Bây giờ, anh ngay cả một căn tứ hợp viện ở thủ đô cũng không mua nổi.

Làm nghiên cứu khoa học tốn rất nhiều tiền.

Kỳ thật, hiện tại Trần Thương có rất nhiều ý nghĩ muốn đi biến thành sản phẩm, thế nhưng căn bản là không có nhiều tiền như vậy.

Cũng giống như anh vừa mới lấy được máy lập thể não kiểu mới.

Hiện tại, công ty Y dược Vạn Hòa căn bản là không có đủ năng lực để tiêu hóa một hạng kỹ thuật này.

Hiện tại, kế hoạch X-pri đã bắt đầu chuẩn bị.

Đợi khi Trần Thương từ thủ đô trở về, năm 2021 chính thức tiến hành nhóm làm thí nghiệm lâm sàng đầu tiên.

Mà kỹ thuật giá đỡ vòi voi hiện nay đang xin chứng nhận thông qua của Cục quản lý giám sát dụng cụ Y tế ở mỗi một quốc gia.

Hiện tại, toàn bộ tập đoàn Vạn Hòa đang toàn lực tiến lên.

Cứ như vậy, Trần Thương cũng không muốn dùng hạng kỹ thuật này để ở Vạn Hòa.

Trần Thương rất xem trọng tác dụng của dụng cụ máy lập thể não định hướng kiểu mới.

Đây là máy móc mà phẫu thuật của Ngoại khoa thần kinh trong tương lai không thể thiếu, hơn nữa, thực ra Trần Thương cũng không hài lòng với máy móc này lắm, anh muốn kỹ thuật hình ảnh hiển vi của Công ty Google.

Sau khi cả hai kết hợp, nhất định sẽ trở thành sản phẩm vượt thời gian.

Vì vậy, bây giờ Trần Thương thực sự cần phải ổn định

Ổn định này, không chỉ là ổn định năng lực.

Còn là ổn định của tiền tài, tài nguyên và nhân mạch

Sau khi Cung Đại Trân nói hết những chuyện này, có chút lo lắng Trần Thương sẽ nói gì đó.

Dù sao cũng không phải tất cả viện sĩ và chuyên gia đều có suy nghĩ giống như Cung Đại Trân.

Ngay lúc này, Trần Thương cười nói:

- Có thể

- Đây là chuyện tốt

- Tôi sẽ ủng hộ.

Nghe thấy Trần Thương nói như vậy, Cung Đại Trân lập tức đứng yên tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn vào Trần Thương:

- Thầy... tôi tưởng rằng cậu sẽ bài xích.

Trần Thương cười cười.

Anh sẽ không, nhưng có một số người sẽ như vậy.

Thực ra Trần Thương cảm thấy Quý Kiến Nghiệp rất lợi hại.

Thân là viện sĩ, bản thân có tập đoàn Kiến Nghiệp, có tài nguyên, có năng lực, những thứ này kết hợp với nhau mới có thể đem năng lực biến thành sức sản xuất.

Xã hội này có quá nhiều người có năng lực, nhưng lại không có thực lực.

…….

Dựa vào núi núi sẽ đổ, dựa vào người người sẽ chạy.

Trần Thương vô cùng rõ ràng đối với câu nói này.

Anh không phải là không muốn tin tưởng người khác.

Mà cảm thấy, lúc bản thân mình có tiền tài và có tài nguyên, bản thân có thể tự chủ nghiên cứu phát minh, cũng không cần phải nghiên cứu khoa học chung với quốc gia.

Tài nguyên của Y tế quốc gia là có hạn, những tài nguyên ưu tú đã bị những bệnh viện xuất sắc, người xuất sắc chiếm cứ.

Mà hết lần này đến lần khác... Bản thân chính là một trong những người xuất sắc nhất kia.

Aiz... có chút xấu hổ.

Vì thế, bản thân đã chiếm cứ nhiều như vậy, người khác chắc chắn sẽ bị thiếu hụt.

Nhưng bản thân có tiền rồi, muốn làm gì mà không được?

Nói không chừng còn có thể cỗ vũ cho người khác nữa.

Nói một cách khác... Nếu như Cung Đại Trân không nói những lời này.

Chẳng lẽ cảm ngộ chỉnh hình tâm đắc của mình đã bị bóp nát từ trong bụng?

Đây rõ ràng là không thích hợp, vậy thì sẽ thua lỗ bao nhiêu tiền đây?

Trần Thương nhớ đến bản thân mới vừa nhận được một kỹ năng

[Thuật mài da!]

Đây có lẽ là một lợi khí của ngành nghề bệnh viện thẩm mỹ.

Thuật mài da cấp hoàn mỹ chắc chắn mang đến một kỹ thuật có tính đột phá cho ngành nghề bệnh viện thẩm mỹ.

Thế nhưng... Hiện tại Trần Thương cũng không có ý định lập tức nói cho đối phương biết.

Đợi thêm một chút nữa, nếu như có cái này, Trần Thương cảm thấy, có lẽ lúc Cung Đại Trân đưa cổ phiếu cho mình, sẽ càng thuận tiện hơn một chút, nói không chừng còn có thể lấy thêm nhiều hơn một chút.

Dù sao, ai mà chê tiền nhiều chứ?

....

....

Sau khi Trần Thương và Cung Đại Trân trò chuyện tỉ mỉ, đã quay lại chủ đề.

Vào giờ phút này, mọi người vừa thảo luận xong phẫu thuật của Trần Thương đối với cấy da bỏng.

Mỗi một người đều bừng tỉnh, sắc mặt mỗi người đều ngạc nhiên và mừng rỡ.

Vào lúc này, anh đi lên bục tiếp tục nói:

- Thảo luận về phẫu thuật của ngày hôm nay đến đây là kết thúc.

Sau khi, anh nói xong, đột nhiên quay người nhìn vào Hà Tiến:

- Chủ nhiệm Hà, anh hiểu rõ chưa?

Hà Tiến gật đầu:

- Hiểu rồi, thật sự hiểu rồi

Lần này có lẽ Hà Tiến sắp nổi tiếng rồi, dù sao phẫu thuật lần trước anh ta cũng là một người lúng túng đứng xem từ đầu đến cuối mà không biết làm gì.

Quá mất mặt rồi, nhưng, những đồng nghiệp ở hiện trường cũng không chế giễu.

Dù sao loại phẫu thuật cấp bậc khó này, đừng nói là Hà Tiến, đổi lại là ai thì cũng như thế.

Chỉ có thể trách Hà Tiến xui xẻo

Nghe thấy Trần Thương hỏi thăm.

Hà Tiến chỉ có thể vội vàng nói là hiểu rồi, nhìn mọi người xung quanh dồn dập cười lên.

Trần Thương gật đầu:

- Được, như thế, chủ nhiệm Cung, khoảng thời gian này, chị cũng không bận bịu gì, chị phụ trách dẫn theo chủ nhiệm Hà, viết ca phẫu thuật này thành một đầu đề, nghiên cứu thật tốt tiếp theo đây phải thiết kế cấy ghép mảnh da như thế nào?

Nói xong, Trần Thương đứng lên, nhìn vào hình ảnh trên màn hình lớn nói.

- Đây thực ra cũng không phải là một ví dụ, mà là một loại phương pháp

- Sau khi nắm vững sẽ có tác dụng quan trọng đối với việc cấy ghép mảnh da, cấy ghép mô da của mọi người sau này

Nghe thấy câu nói của anh, mọi người ở phía dưới lập tức đồng loạt sửng sốt.

Cung Đại Trân nghe thấy, ánh mắt cô ta cũng sáng lên

Giáo sư Trần thật là lợi hại

Đầu đề tùy tiện nói, đều là cấp bậc quỹ ngân sách quốc gia

Mọi người đang ngồi lúc mới bắt đầu cũng không để ý, nhưng nghe thấy Trần thương nói như vậy, đột nhiên nhíu mày lại, mới ý thức được tính quan trọng của chuyện này

Đây cũng không phải là một đầu đề nhỏ đơn giản

Nếu như thực sự nghiên cứu ra được, chuyện này đối với Khoa bỏng mà nói, là vô cùng quan trọng

Dù sao, làn da cũng là một loại của cơ quan quyên tặng.

Hàng tồn cũng không có nhiều như vậy.

Mỗi năm bệnh nhân bị bỏng có bao nhiêu người?

Cấy da nhân tạo có thể so sánh với da của mình sao?

Còn bây giờ thì sao

Nếu như nghiên cứu ra được đầu đề này của giáo sư Trần, thậm chí còn có khả năng giành được giải thưởng Tiến bộ của Kỹ thuật khoa học quốc gia.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều cảm khái, đây chính là tầm nhìn, đây chính là cánh cục, đây chính là năng lực

Giáo sư Trần người ta hời hợt tùy tiện nói một chút... Đều là bảo bối

Cung Đại Trân lập tức đồng ý:

- Được, thưa thầy

Cung Đại Trân còn muốn ở lại An Dương một khoảng thời gian ngắn, thứ nhất là vì đầu đề, thứ hai vì xây dựng tập đoàn Tân Y Mỹ.

Lựa chọn Tổng bộ, Cung Đại Trân không đặt ở thủ đô, vì chi phí quá cao

Chương 1796: Lời Mời Của Tổ Trưởng Tổ Chuyên Gia

Hơn nữa, tỉnh Đông Dương còn kết nối với năm tỉnh và mười ba thành phố, là khu vực giao thông đầu mối then chốt của Trung Nguyên, có ba sân bay quốc tế, xe lửa và đường sắt cao tốc đến hầu hết các nơi trong đất nước.

Lúc đó, An Dương được gọi là thành thị được xây dựng trên đường sắt

Giao thông tốt! Giá đất rẻ

Tài nguyên y tế phong phú

Đến lúc đó, sẽ hấp dẫn người đến từ các nơi khác trên cả nước.

Điểm quan trọng nhất, là vì Trần Thương.

Nơi này có giáo sư Trần.

Không bao lâu nữa, Cung Đại Trân tin rằng nơi này sẽ trở thành một trung tâm Y tế số một trong nước.

Nếu như không phải vì tài chính căng thẳng, cô ta còn muốn tiếp tục đầu tư bất động sản.

Sau khi Trần Thương nói xong, đã rời đi, buổi trưa về nhà ăn cơm, buổi chiều anh cần phải quay lại thủ đô.

Mà lúc này, trong văn phòng, Hà Tiến còn chưa kịp hồi phục từ lúc khiếp sợ vừa nãy

Bản thân... Phải đi theo viện sĩ Cung để làm đề tài của giáo sư Trần?

Hạnh phúc đến quá nhanh giống như gió xoáy?

Mọi người xung quanh đều một mặt ao ước nhìn vào Hà Tiến, tức giận bất bình nói:

- Lão Hà, hôm qua cậu ủy khuất để tôi mời cậu đi uống rượu, tên hỗn đãn nhà cậu, hôm nay lại xâm nhập tiến vào nhóm nhỏ của giải thưởng bộ khoa học kỹ thuật

- Đúng đó, vận khí cứt chó

- Uổng công hôm qua tôi còn khuyên nhủ cậu cả nửa ngày trời

- Cái gì cũng không nói, tiễn khách

....

Buổi tối, Trần Thương trở lại thủ đô, còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút, đã nhận được một cuộc điện thoại đặc biệt.

- Giáo sư Trần, tôi là Hồng Tập của tổ chuyên gia.

Sau khi Trần Thương nghe điện thoại, lập tức sửng sốt một chút.

Lập tức kịp phản ứng lại

Đây có lẽ chính là đại lão.

Trần Thương là Phó tổ trưởng của tổ chuyên gia Ủy ban chăm sóc Y tế trung ương, thế nhưng phó tổ trưởng có đến sáu người, mà tổ trưởng chỉ có một người, đó chính là Hồng Tập

Đây là thế hệ thứ ba của bác sĩ Hồng Tường, và được sinh ra trong một gia đình Miêu Hồng y.

Cùng với Trương Bá Lễ và lão tiên sinh Chung đều là cấp bậc thạc sĩ y học cùng cấp.

Vì sao hiện tại Hồng Tập lại gọi điện thoại cho mình chứ?

Trần Thương vội vàng nói:

- Xin chào, chủ nhiệm Hồng.

Rõ ràng âm thanh của Hồng Tập có chút trầm thấp, ông ta nói:

- Tôi đang ở Bệnh Viện Hữu Hảo Trung Nhật, có một bệnh nhân tình huống tương đối phức tạp, cậu qua đây đi, cậu lái xe đến trước cổng bệnh viện, tôi sẽ cử người ra đón cậu.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, gật đầu:

- Được, tôi đại khái cần khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Cúp điện thoại, Tần Duyệt có chút lo lắng nhìn qua Trần Thương:

- Sao thế?

Trần Thương nói:

- Có một bệnh nhân đặc biệt, cụ thể là ai thì anh cũng không biết, điện thoại là do lão tiên sinh tổ trưởng Hồng Tập của tổ chuyên gia Ủy ban chăm sóc y tế trung ương gọi đến.

- Em hãy ở đợi ở nhà, anh đi xem thế nào

Tần Duyệt gật đầu, nhưng... vẫn có chút lo lắng.

Cô cau mày lại, có chút không yên tâm nói:

- Anh... Anh đừng có khoe khoang quá

- Nếu như nắm chắc thì hẵng chữa, nếu như không nắm chắc thì nói... Em lo cho anh

Trần Thương thấy thế, lập tức cười cười:

- Được, anh nghe theo em, anh cũng không ngốc

- Hơn nữa, tổ chuyên gia lợi hại như thế, anh đi có lẽ chỉ là góp thêm số lượng, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy, lên xe, lái xe rời đi.

Tần Duyệt nhìn vào bóng lưng, có chút thóp thỏm.

.....

Mặc dù Hồng Tập chưa nói rõ ràng về nguyên nhân, nhưng Trần Thương cũng đoán được bảy tám phần.

Tại sao lại phải ở Bệnh viện hữu hảo Trung Nhật?

Mà không đến bệnh viện Hiệp Hòa?

Rất có thể là người nước ngoài

Hơn nữa, còn là Hồng Tập ra mặt, chắc chắn địa vị của người này không thấp

Chẳng lẽ, gần đây lại có ai đến thăm Trung Quốc sao?

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp nói vào điện thoại:

- Tiểu E, Tiểu E, hôm nay có tin tức quốc tế gì?

Trần Thương không có ý gì khác, chỉ là muốn chứng minh mình dùng điện thoại Huawei.

....

Thực ra, bệnh viện hữu hảo Trung Nhật là hạng mục viện trợ không ràng buộc nước ngoài đầu tiên của nước mình sau lần cải cách và mở cửa.

Vào khi đó, đây cũng là một bệnh viện hiện đại hóa mang tầm quốc tế và có cơ sở vật chất tiên tiến nhất ở Trung Quốc.

Thế nhưng, sự phát triển của những năm gần đây, sự dồn dập nổi lên của các bệnh viện trong nước, nó cũng từng bước không có phong thái như trước đây.

Thế nhưng bộ phận quốc tế của Bệnh viện Trung Nhật được người nước ngoài ở hiệp hội thủ đô đánh giá là - Đơn vị đầu tiên về tỉ lệ hài lòng của người nước ngoài ở thủ đô khi khám và chữa bệnh ở Bệnh viện quốc hữu.

Trần Thương vẫn đang nghĩ ra, chỉ có thể suy đoán lung tung.

Vừa đến bệnh viện, hai ba vị bác sĩ tầm bốn mươi tuổi đã ở nơi đó cung kính chờ đợi.

Sau khi Trần Thương từ trên xe bước xuống, hai người liền vội vàng đi đến.

- Giáo sư Trần, cậu đến rồi?

- Anh giúp giáo sư Trần đỗ xe, giáo sư Trần, tôi đưa cậu lên đó

Vào lúc này, Trần Thương cũng phát hiện dường như hôm nay bệnh viện có chút khác thường.

Bởi vì xung quanh đỗ rất nhiều xe cảnh sát.

Sau khi Trần Thương nhìn khắp bốn phía, liền theo người đàn ông đi vào bên trong.

- Giáo sư Trần, trực tiếp đến phòng phẫu thuật luôn

Người đàn ông nói thẳng, anh lập tức sửng sốt một lát, trực tiếp đến phòng phẫu thuật?

Gấp gáp như thế sao?

Thần thần bí bí, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lúc đi ngang qua phòng phẫu thuật, Trần Thương vậy mà lại nhìn thấy đám người Tiêu Nhuận Phương cũng đang ở đây

Còn là lãnh đạo lần trước

Trần Thương còn tưởng rằng hôm nay có thể gặp được lãnh đạo lớn, dù sao có nhiều người như vậy, không ngờ rằng lại không gặp được.

- Chào lãnh đạo, chào chủ nhiệm Tiêu

Trần Thương chào hỏi.

Tiêu Nhuận Phương quan tâm hỏi:

- Tôi nghĩ là cậu đến An Dương rồi, về lúc nào vậy?

Trần Thương:

- Hôm nay mới về đến, lúc nhận được điện thoại của tổ trưởng Hồng là mới vừa xuống xe.

Lúc này lãnh đạo cũng cười nói:

- Vậy quá đúng lúc rồi, nếu như đã đến rồi, thì vào xem thử đi.

Trần Thương gật đầu, tò mò hỏi một câu:

- Ai bị bệnh thế?

Tiêu Nhuận Phương nói:

- Vợ chồng William đến thăm Trung Quốc, kết quả là vương tử William đau đớn té xỉu.

Trần Thương nhìn thấy thái độ của hai người, dường như cũng không quá để ý.

Thế nhưng, dù sao cũng là vương tử, đột nhiên té xỉu ở Trung Quốc, chắc chắn là phải tích cực cứu chữa.

Trần Thương thay quần áo, đi về phía phòng phẫu thuật.

Lúc này, trong phòng phẫu thuật đã có một đám người vây quanh.

Lão tiên sinh Hồng Tập năm nay đã bảy mươi tuổi, nhưng vẫn đứng ở vị trí mổ chính.

Nhìn thấy một màn này, Trần Thương không khỏi sửng sốt.

Vị đại lão này đích thân lên bàn phẫu thuật, đã xảy ra chuyện gì?

Y tá nhìn thấy Trần Thương đến, tranh thủ thời gian giúp mặc quần áo phẫu thuật.

Bên trong gian phòng có rất nhiều người, mọi người đều đang thảo luận bệnh tình.

Sau khi Hồng Tập nhìn thấy Trần Thương, chủ động lên tiếng chào hỏi:

- Giáo sư Trần đến rồi

Anh gật đầu:

- Xin chào tổ trưởng Hồng

Nghe thấy âm thanh của Hồng Tập, những giáo sư chuyên gia ở xung quanh quay người dồn dập nhìn về phía Trần Thương, gật đầu tỏ ý.

Anh còn phát hiện có người quen, Tiết Chính Nhận và Dương Minh cũng đều ở đây.

Có thể thấy, ở đây toàn là đại lão.

Lúc này, phẫu thuật chính thức tiến hành.

Trần Thương không chen đi qua, mà từ xa nhìn vào.

Chương 1797: Đau Đôi Thần Kinh Não Thứ Năm

Lúc này, bệnh nhân đang nằm nghiêng trên giường bệnh, dưới gối của bệnh nhân, xương chũm sau có một đường rạch mổ da thẳng với đường kính là 2cm.

Xung quanh dùng kẹp mô chức để kéo ra, sau đó cửa sổ xương đã được thiết lập, bao gồm cả tình trạng trong đầu.

Đây là loại phẫu thuật gì?

Trần Thương vẫn còn có chút chưa hiểu.

Tiết Chính Nhận từ trong đám người đi vòng ra, đi đến bên cạnh anh, chủ động nói:

- Cậu cũng đến rồi

- Ca phẫu thuật này thật phiền phức

Trần Thương tò mò hỏi:

- Đây chính là vị vương tử William kia?

Tiết Chính Nhận gật đầu.

Trần Thương 'ồ' một tiếng:

- Cũng không khác gì người bình thường chúng ta?

Tiết Chính Nhận lập tức liếc mắt, có thể có cái gì không giống chứ?

Còn không phải đều là người sao

Nhưng, qua một lúc, chủ nhiệm Tiết lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lắc đầu:

- Không! Vẫn thật là có chút không giống lắm

Câu nói này khiến cho Trần Thương tò mò.

- Ồ? Có chuyện gì?

Nói đến đây, Trần Thương vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, vị vương tử điện hạ này làm sao thế? Làm phẫu thuật gì?

Tiết Chính Nhận vừa cười vừa nói...

Không sai, tên này thực sự là cười nói.

- Đau đôi thần kinh não thứ năm.

Trần Thương sững sờ, nhìn qua Tiết Chính Nhận, vậy mà ông ta còn cười được.

Thế nhưng, loại bệnh này cũng không hiếm lạ gì.

Đau đôi thần kinh não thứ năm thậm chí có thể nói là bệnh về thần kinh não thường thấy nhất

Trên cơ bản, mặc dù mọi người không hiểu biết lắm, nhưng phần lớn đã đều nghe qua.

Dân gian cũng có ngạn ngữ nói về bệnh này:

- Đau răng không phải bệnh, lúc đau lên thì muốn cả mạng

Đau răng sẽ không lấy mạng.

Thật ra vì hàm răng dẫn đến đau đớn cũng không thể đạt đến trình độ 'muốn lấy mạng'.

Loại đau đớn tính chất bộ vị này trên thực tế thuộc về loại đau nhức nhánh thứ hai, thứ ba.

Cảm giác đau đớn khó chịu như thế này có lẽ là trải nghiệm tâm lý mà rất nhiều bệnh nhân đau đôi thần kinh não thứ năm từng mắc phải.

Biểu hiện chủ yếu thực ra có phần giống nhau với phạm vi đau răng.

Rất nhiều bệnh nhân cũng không hiểu rõ đối với triệu chứng này.

Vì thế theo bản năng cho rằng đau đôi thần kinh não thứ năm chính là đau răng, thực ra cơ bản là hai cái này không có quan hệ gì cả.

Biểu hiện chủ yếu của đau đôi thần kinh não thứ năm là những cơn đau phát dữ dội tái phát ở vùng phân bố đôi thần kinh não thứ năm một bên mặt.

Loại bệnh này có thể có tiền sử

Hơn nữa lúc đau, thực sự ngay cả Hoàng đế Đường Huyền Tông Thịnh Thế của triều Đường cũng không giải quyết

Khi đó Dương Quý Phi cũng mắc phải đau đôi thần kinh não thứ năm.

Thế nhưng, cổ đại có chút ác thú.

Khi Dương Quý Phi đau nhức, nhíu mày không dám chạm vào vị đắng, một bức tranh đã được vẽ ra, được gọi là 'Bức họa về chiếc răng bị bệnh của Dương Phi'.

Cũng có một thi nhân chuyên môn viết cho một bài thơ:

- Xỉ thống tự tần mi, quân vương diệc bất di, thử tật như tảo cát, hà đãi mã ngôi thì

Sau khi Trần Thương nhìn thấy những tin tức này, suy nghĩ thật lâu.

Chẳng lẽ nói, được vẽ lại cùng với làm thơ là có thể giảm bớt đau đớn?

Thế nhưng, cho dù nói như thế nào

Đau đôi thần kinh não thứ năm cũng không phải một loại đau đớn bình thường.

Bệnh đột nhiên phát, đột nhiên ngừng, dạng như tia chớp, dạng như đao cắt, dạng như bị bỏng, có tính ngoan cố, tính đau đầu khó mà có thể chịu được.

Ngay cả lúc nói chuyện bình thường, đánh răng hoặc gió nhẹ lướt qua mặt, hoặc thậm chí là đi bộ sẽ đều dẫn đến đau đớn kịch liệt dữ dội, đau đớn mấy giây hoặc là mấy phút, cơn đau xuất hiện theo chu kỳ, và khoảng thời giữa của các cơn giống như người bình thường.

Được xưng là 'đau nhức đệ nhất thiên hạ', cũng không phải là nói đùa.

Cũng chỉ có những người chưa mắc phải bệnh này mới có thể cười được.

Người thực sự mắc phải bệnh này, có thể nói là đau đến không muốn sống, đừng nói đến là cười ra được.

Ngay cả tự sát cũng có

Lúc Trần Thương đi thực tập, nhớ rõ là có một bệnh nhân không thể chịu đựng được đau đớn nên đã nhảy lầu tự sát

Hơn nữa, loại đau đớn này sẽ phát tác lập đi lập lại, khiến cho rất nhiều người lo lắng, chán nản.

…….

Thế nhưng, mọi thứ luôn có ngoại lệ, ngay cả bệnh tật cũng như thế.

Lúc đó, bệnh nhân tự sát, đau đôi thần kinh não thứ năm phát tác hơn một tiếng đồng hồ, đau đến mức té xỉu, sau đó lại đau đến tỉnh

Vậy thì có thể hiểu được đau đến mức độ như thế nào

Mọi người đã từng bị đau răng, đem sự đau răng đó nhân với mười, tương đương với đau đôi thần kinh não thứ năm.

Đây là một loại đau thần kinh trần trụi

Nhưng, những năm này y học phát triển cấp tốc.

Ví dụ những vật liệu như Carbamazepine, Gabapentin, Pregabalin đều có thể cấy ghép rất tốt.

Thế nhưng sau khi dùng lâu dài, hiệu quả cũng sẽ từng bước giảm xuống.

Mà dường như đau đớn lại tăng cao

Loại cảm giác này thực sự rất bất lực

Nhưng bây giờ phẫu thuật chữa trị cũng rất thường gặp, nếu không Tiết Chính Nhận cũng sẽ không cười.

Trần Thương cũng cảm thấy có chút làm lớn chuyện.

Một bệnh đau đôi thần kinh não thứ năm cần mời đến nhiều chuyên gia như vậy làm gì?

Giảm sức ép mao mạch đau đôi thần kinh não thứ năm bây giờ đã rất thành thục rồi sao?

Tùy tiện gọi đến một bác sĩ chủ trị đều có thể giải quyết được vấn đề, gọi hết chuyên gia của Ủy ban chăm sóc Y tế trung ương này đến làm gì.

Dứt khoát, Trần Thương và Tiết Chính Nhận đứng ở bên cạnh nhìn vào ca phẫu thuật

Nhưng vào lúc này, Tiết Chính Nhận đột nhiên nói:

- Cậu nhìn, không phải tôi mới vừa nói sao, vị vương tử này so với người bình thường đúng thật là không giống nhau

- Cậu xem, cái mạch máu kia

Trần Thương sững sờ, gật đầu rồi nhìn qua.

Ca phẫu thuật này là kỹ thuật Ngoại khoa hiển vi điển hình, cửa xương không cần quá lớn, tổn thương nhỏ, xuất huyết ít, tỉ lệ phát sinh bệnh chứng cũng khá thấp.

Vì thế, mọi người cũng không quá xem trọng, Trần Thương xem như ghé qua bệnh viện Trung Nhật cũng được.

Tiết Chính Nhận nói:

- Trước đây, bệnh nhân chắc chắn đã làm qua phẫu thuật giảm sức ép mao mạch, cậu xem...

Trần Thương gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn lại.

Phát hiện hình ảnh chiếu trên màn ảnh máy vi tính: Mạch máu lưu thông khác thường, rõ ràng là chèn ép đến rễ thần kinh.

Nếu như dựa theo yêu cầu của giảm sức ép mạch mao, là trước tiên cần phải đầu hiển vi bóc tách vào khoảng trống của động mạch và rễ thần kinh để tiến hành tách ra.

Nhưng, thần kinh và động mạch lúc này lại dính chặt chẽ chung một chỗ với nhau

Đừng nói là tách rời, ngay cả dùng hiển vi kéo cũng không thể cắt bỏ.

Tiết Chính Nhận không nhịn được nói:

- Cậu nhìn, cậu đã từng gặp qua thần kinh và động mạch độc lập hành động chưa?

Trần Thương liếc mắt.

Khoan hãy nói, thực sự là dài đến kiêu ngạo.

Động mạch ở nơi này sinh cần phát sinh nhịp đập, thì chắc chắc sẽ dính vào thần kinh, khiến cho việc đau thần kinh trở nên nghiêm trọng

Trần Thương đã nhìn ra:

- Đây là... bệnh chứng không tốt của hậu phẫu thuật giảm sức ép mao mạch

Tiết Chính Nhận gật đầu:

- Đã nhìn ra rồi sao?

Trần Thương gật đầu.

- Ừm, kết hợp của hai mạch máu thần kinh này rõ ràng là tính viêm dính liền hậu kỳ, thế nhưng vỏ thần kinh của bệnh nhân đã vô cùng yếu kém, độ khó của việc muốn tiến hành giảm sức ép mao mạch là quá cao, cơ bản là không tồn tại khả năng hoàn thành.

Chương 1798: Nói Không Chừng Nữ Hoàng Sẽ Cho Cậu Huân Tước

Tiết Chính Nhận ở một bên gật đầu.

- Đúng vậy, cái này thực sự là hiếm gặp

Đúng vậy, dựa theo thống kê, sau khi kết thúc phẫu thuật giảm sức ép mao mạch, có 85% biến mất đau đớn sau phẫu thuật, cũng chính là phân đoạn triệu chứng cơ bản.

Thế nhưng còn có 2%~4% bởi vì đau đớn mà làm lại phẫu thuật, 5%~13% tái phát đau đớn, vẫn có 1% là đau đớn dữ dội, ngược lại loại này là đau nhức dữ dội hơn

Rất rõ ràng, vận khí của vị vương tử này không tốt, chính là loại 1% cuối cùng

Nhân trung long phượng! (Ngụ ý một người nào đó rất tài năng, nổi bật như một con rồng hoặc chim phượng hoàng trong số những người khác)

- Phẫu thuật giảm sức ép mạch máu hiển vi xem ra là không được

Vào lúc này Tiết Chính Nhận kêu lên một tiếng.

Hồng Tập nói với Tiết Chính Nhận:

- Lựa chọn phẫu thuật cắt đứt rễ đôi thần kinh não thứ năm

Tiết Chính Nhận gật đầu.

Phẫu thuật cắt đứt rễ đôi thần kinh não thứ năm vừa vặn thích hợp dạng bệnh nhân này.

Bệnh nhân phẫu thuật giảm sức ép mạch máu hiển vi thất bại hoặc là sau phẫu thuật tái phát đau đớn, sau cùng không còn cách nào, chỉ có thể lựa chọn loại phẫu thuật này.

Nhưng, nếu chuẩn bị lựa chọn phương án, khẳng định là phiền phức hơn rất nhiều so với những phương án phổ thông, hơn nữa tỉ số nguy hiểm, di chứng đều tương đối nhiều

Đúng như vậy

Phẫu thuật cắt đứt rễ đôi thần kinh não thứ năm trong quá trình phẫu thuật rất dễ làm tổn thương dây thần kinh mặt và dẫn đến gây liệt mặt xung quanh.

Hơn nữa liệt mặt là chuyện nhỏ, làm bị thương đến thân não sẽ dẫn đến hôn mê. Rối loạn thần kinh tiền đình như choáng đầu, nôn mửa có thể xảy

ra sau khi phẫu thuật

Dương Minh đứng bên cạnh Trần Thương, nhỏ giọng nói:

- Đám người Anh này tự mình không thể giải quyết được bệnh tật, liền gây phiền phức cho quốc gia của chúng ta

Trần Thương tò mò hỏi:

- Ồ? Là có ý gì?

Dương Minh tiếp tục nói:

- Tiểu vương tử này cũng không phải là ngày một ngày hai đau đôi thần kinh não thứ năm, trước sai đều đã chữa trị qua ở nước Mỹ, nước Pháp, nước Mỹ, Mayo, nhưng đều bởi vì hệ số nguy hiểm quá cao, không thê tiếp tục làm phẫu thuật

- Vì thế nên... lão tiên sinh Hồng liền gọi tất cả chúng ta đến.

- Nói đây là nhiệm vụ của lãnh đạo, nếu như có thể chữa khỏi, nói không chừng Nữ hoàng nước Anh sẽ cho cậu một huân chương quý tộc cũng không phải là chuyện không thể

Dương Minh nói xong, cũng không nhịn được mà cười lên.

Bây giờ Trần Thương đã rõ ràng rồi.

Vì sao tất cả mọi người đều không có áp lực lớn.

Dù sao, loại bệnh này chữa không khỏi cũng là bình thường, chữa khỏi rồi thì thuộc về tình huống đặc biệt.

Ngay lúc này, Hồng Tập tự mình cầm dao bắt đầu phẫu thuật cắt đứt rễ thần kinh.

Nhưng, sau khi Hồng Tập kéo bán cầu tiểu não vào trong và xuống dưới, làm rách màng nhện của não sừng tiểu não cầu, hút dịch tủy não ra.

Sau khi tổ chức tiểu não xẹp xuống, các dây thần kinh mặt và thính giác cũng được tìm thấy.

Thế nhưng một màn lúc này cũng khiến cho Hồng Tập tay chân luống cuống

Do hai dây thần kinh phía trước có thể nhìn thấy tĩnh mạch đá tách ra khỏi tiểu não mặt cầu đi vào xoang đá trên, khu vực này chỉ cần ngắn lại, chắc chắn sẽ dẫn đến xoang đá trên chỗ chỗ xé rách xuất huyết lớn

Nói trắng ra chính là, mạch máu trong đầu của bệnh nhân rất phức tạp.

Thao tác của người bình thường căn bản là không thể được.

Nếu không, đến mức một cái đau đôi thần kinh não thứ năm kéo dài đến hôm nay sao?

Dương Minh chỉ nhìn màn hình lớn nói:

- Nhìn? Nhìn thấy chưa? Loại tình huống này ai mà dám phẫu thuật chứ?

- Không đúng, đây là người máy cũng không làm được góc độ như thế này

- Dạng phẫu thuật này, rõ ràng là đang làm khó người khác

- Tôi đoán là, vị vương tử William này không phải là đến thăm hỏi Trung Quốc, mà là đến để làm phẫu thuật!'

Nói đến đây, Dương Minh nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, có muốn đi qua xem thử không? Nếu như cậu thực sự có thể đánh bại được, tôi cược là, Nữ hoàng nước Anh ít nhất cũng cho cậu một cái huân tước

Nói tiếng tương lai.

Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

[Đinh! Phát động nhiệm vụ, giải quyết đau thần kinh của vương tử Willian, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được ban thưởng phong phú!]

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức nở nụ cười.

Khoan hãy nói, anh thực sự là có cách.

Vốn dĩ cho rằng trước đây bản thân nhận được kỹ năng vô dụng này.

Không ngờ đến, vậy mà trong trường hợp này lại có công dụng.

Nghĩ đến đây, Trần Thương gật đầu nhìn qua Dương Minh:

- Anh nói đúng

- Không đúng... Huân chương quý tộc của nước Anh có thể làm được cái gì, có lãnh địa sao?

Dương Minh còn chưa kịp nói chuyện, Hồng Tập mở miệng:

- Giáo sư Trần, cậu qua đây nhìn thử xem

Những người ở đây mặc dù không quen biết Trần Thương nhưng cũng đã nghe qua truyền thuyết về Trần Thương.

Dù sao cũng là phó tổ trưởng trẻ tuổi nhất của Ủy ban chăm sóc y tế trung ương.

Đây cũng không phải là anh có bối cảnh là có thể đi lên.

.....

Trần Thương đang muốn đi về phía trước.

Dương Minh ở phía sau đã liếc mắt ra hiệu cho anh, nhỏ giọng tỏ ý:

- Đừng làm loạn...

Trần Thương gật đầu, cảm ơn một tiếng.

Nói xong, anh đi về hướng bàn phẫu thuật, các thành viên của tổ chuyên gia nhìn vào Trần Thương, biểu cảm không đồng nhất.

Tiết Chính Nhận nhìn thấy Trần Thương đi đến, lập tức cũng chớp mắt vài cái.

Quay phim của phòng phẫu thuật mở ra, quan sát ở bên ngoài chính là Tiêu Nhuận Phương và lãnh đạo, phu nhân của vương tử William này và thành viên của đoàn Bộ ngoại giao.

Vì thế, ca phẫu thuật này nói như thế nào đây?

Chính là loại cảm giác giống như Hoa Đà đối mặt với Tào Tháo lúc đó.

Tiết Chính Nhận là lão hí cốt, kỹ năng diễn xuất đương nhiên là không phản đối, lúc vừa rồi ông cùng với Trần Thương nói chuyện trên trời, cũng không ở trong phạm vi camera, vừa nói vừa cười, làm gì giống ấn đường khóa lại, hai con mắt lo lắng như bây giờ.

(Lão hí cốt: dùng để chỉ những diễn viên cũ của phim truyền hình và điện ảnh có kỹ năng diễn xuất điêu luyện.)

Loại cảm giác này giống như là...

Không sai giống như biểu cảm ở cổ đại, lúc bị Hoàng đế gọi vào cung để xem bệnh cho nương nương

Rất đúng chỗ

Loại kia... Trong ánh mắt xen lẫn ngưng trọng và thấp thỏm, giống như anh đã dốc hết toàn bộ sức lực để chẩn đoán bệnh và chữa trị cho bênh nhân, thế nhưng...Ai, có lòng nhưng không đủ sức

Vào lúc này, thứ kiêng kỵ nhất chính là tham công liều lĩnh, thực sự không biết kê thuốc liền là một bộ Sho-saiko-to không nóng không lạnh, uống vào cũng không có tác dụng gì

Cũng giống như lúc này, Tiết Chính Nhận xem kỹ thật lâu, phẫu thuật cắt đứt rễ thần kinh của đôi thần não thứ năm chắc chắn là không thể làm.

Thế nhưng không cản trở ông một mặt thất lạc và vẻ lo lắng.

Phần kỹ thuật diễn xuất này, Trần Thương cho điểm tối đa.

Đúng như vậy, như chỗ thuyết minh trên mặt của Tiết Chính Nhận vậy, ca phẫu thuật này, không thể làm loạn.

Thậm chí, Trần Thương có thể cam đoan.

Những vị giáo sư, chuyên gia bị Hồng Tập gọi đến ở đây, tám chính phần là muốn cho vị hoàng thất này mặt mũi.

Để cho bọn họ nhìn thấy được thái độ của chúng ta

Dù sao anh ta đau đôi thần kinh não thứ năm này cũng không phải ngày một ngày hai?

Chương 1799: Tôi Có Một Cách

Nếu như thực sự chữa trị hết, thì anh ta đã sớm khỏi từ lâu, không nói chuyện khác, Ngoại khoa thần kinh của Viện y học Hoàng gia nước Anh các người không phải rất nổi tiếng hay sao? Điểm số nghiên cứu của năm ngoái ngang bằng với Học viện Y Harvard.

Tiết Chính Nhận và đám người Hồng Tập không cho rằng bản thân mạnh hơn người ta.

Sau khi mọi người nghiên cứu một phen, chỉ có một đáp án, phẫu thuật chắc chắn là không thể tiến hành.

Anh rất muốn nói một câu: Chết tử tế không bằng số vô lại.

Nhưng, lời nói cẩu thả nhưng đạo lý không cẩu thả.

Hồng Tập gọi Trần Thương đến, cũng chính là có ý này.

Dù sao Trần Thương cũng rất nổi tiếng trên quốc tế, đánh hạ Parkinson khiến cho rất nhiều chuyên gia trên toàn thế giới đều biết đến tên, nếu như Hồng Tập không gọi Trần Thương đến, thì cũng không thích hợp.

Vì thế, Trần Thương cam đoan, nhiều chuyên gia nhìn thấy mình ở hiện trường, tám chín phần là đến để diễn kịch.

Còn lại có lẽ là đến để tìm vậy may, lỡ như bản thân thực sự có cơ hội có thể chữa trị khỏi cho vương tử William này.

Vậy thì lợi hại rồi

Bản thân mình cũng xem như là làm tăng thêm tình hữu nghị giữa hai nước Trung - Anh, còn thân phận và địa vị của anh tiếp theo đương nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Thế nhưng, tất cả những chuyện này đều xây dựng dưới tình huống không có nguy hiểm.

Nếu như không cẩn thận tùy tiện cắt một dao xuống khiến cho vương tử William của người ta chết rồi, thì liền phiền toái.

Cho dù là chữa trị không chết, làm cho liệt nửa người, mặt liệt, hay là phát ngốc gì gì đó đều không dễ giải quyết.

Chuyện này thực sự sẽ trở thành mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân lớn nhất thế giới năm 2021 rồi.

Lúc đó thực sự đến, thì nên nghĩ xem phải làm sao bây giờ.

Vì thế, anh nói xem, rơi tình huống như thế này, ai dám làm loạn?

Nhiều lúc, xem bệnh cho những 'nhân vật lớn' này thật là phiền phức.

Nhẹ thì nói anh không có bản lĩnh, nặng thì xảy ra chuyện bản thân không làm tốt, thì trực tiếp dừng lại sự nghiệp.

Sau khi Trần Thương đi đến, Hồng Tập hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu có cách nào không?

Trần Thương cười nói:

- Tôi xem thử một chút.

Hồng Tập gật đầu, ngăn camera nên cẩn thận đá Trần Thương một cái, liếc mắt ra hiệu cho anh.

Trần Thương hiểu ý, đột nhiên cảm thấy lão gia tử này rất thú vị.

Dù sao dưới camera không thể nói lung tung.

Nghĩ đến một cước đá nhẹ của lão gia tử, Trần Thương đột nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng, đồng thời cảm thấy ông lão nãy rất thú vị

Thế nhưng, việc nên làm thì một chút cũng không thể thiếu.

Trần Thương nhìn lên hình ảnh trên TV, cẩn thận kiểm tra tổ chức và kết cấu trong não.

Lúc này, bên ngoài phòng làm việc, phu nhân William tò mò hỏi:

- Vị này là... Là giáo sư Trần Thương sao?

Nghe thấy phu nhân William hỏi như vậy, Tiêu Nhuận Phương gật đầu, cười cười nói:

- Khôbg sai! Đây chính là giáo sư Trần Thương

Nghe thấy Tiêu Nhuận Phương khẳng định, sắc mặt của vị phu nhân William này vui vẻ hơn, mà đám người của Bộ ngoại giao nước Anh kia dồn dập nhỏ giọng bàn tán.

- Giáo sư Trần Thương

- Chính là giáo sư Trần Thương đã đánh hạ phẫu thuật Parkinson...

- Đúng vậy, chính là cậu ấy.

- Vương tử William có cơ hội rồi?

Nghe thấy mọi người nhỏ giọng bàn tán, Tiêu Nhuận Phương có chút kiêu ngạo.

Đúng như vậy, hiện tại Trần Thương chính là bảo bối trong nhà.

Thậm chí đi đến chỗ nào cũng có thể lấy ra để khoe khoang.

Thực ra có đôi lúc, quốc gia cũng là nhà.

Trần Thương chính là niềm kiêu ngạo trong nhà, sinh viên thủ khoa của Đại học Y khoa.

Những hàng xóm đến có ước ao hay không thì không nói, trước tiên phải khen đã.

Dù sao cũng đem ra được

Thế nhưng, Tiêu Nhuận Phương vừa hài lòng, vừa lo lắng

Đã có kỳ vọng, nhưng lại không muốn mạo hiểm, chính là cảm giác này.

Ngay ở trước mắt bao nhiêu người, Trần Thương cẩn thận kiểm tra thật lâu.

Phẫu thuật giảm sức ép mao mạch không thể dùng

Phẫu thuật cắt đứt rễ thần kinh của đôi thần kinh não thứ năm không thể dùng

Đôi dây thần kinh thứ năm nửa tháng đốt bơm nóng ngưng nhiều lần?

Cũng không tồn tại khả năng.

Ngay lúc này, Trần Thương nghĩ đến một loại thuật thức mới.

Đó là một trong những loại thuật thức của phẫu thuật đôi thần kinh não thứ năm mà trước đây bản thân lấy được

Vốn dĩ cho rằng bản thân cũng không dùng đến, dù sao chữa trị đau đôi thần kinh não thứ năm cũng có nhiều phương pháp như thế.

Không ngờ đến thực sự sẽ có tác đụng

Nghĩ đến đây, anh bắt đầu thông qua vết rạch mổ của xương chũm sau, tìm kiếm từng li từng tí hướng xương chẩm phía sau nội soi.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người lập tức sửng sốt.

Trần Thương đây là muốn làm gì?

Tại sao lại cầm một cây gậy chọc vào trong não của người ta chứ

Chỉ nhìn thấy hình ảnh hiển thị trên màn hình lớn sau khi bắt đầu thăm dò tiểu não bán cầu.

Xâm nhập, tiếp tục xâm nhập sâu...

Một màn này khiến cho tâm tình của mọi người đều bay lên.

Dần dần... Ngay góc độ nội soi khó, trên TV đã xuất hiện tiểu não amiđan

Sau đó Trần Thương cẩn thận đem tiểu não kéo về hướng trong, phương trên

Vào lúc này, đã lộ ra diên tủy

Sau khi nhìn thấy diên tủy, mọi người trong phòng phẫu thuật nhất thời sửng sốt

Sao anh ấy lại chọc đến đây rồi?

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn về phía Trần Thương.

Khuôn mặt mọi người đều không hiểu

Ngay khi tất cả mọi người đều lo sợ Trần Thương sẽ tiếp tục đâm loạn.

Thì anh đã rút dao nội soi ra.

Phía trên còn có từng tia từng tia máu.

Nhìn thấy dao nội soi bị rút ra i, mọi người cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Cái tên này, lại làm loạn.

Sao cậu ấy có thể tùy tiện làm loạn như thế trước mặt quan viên Bộ ngoại giao và vợ của người ta như vậy chứ

Cũng may là không có chuyện gì.

Ngay lúc này, Trần Thương nói với Hồng Tập:

- Thực ra, tôi có một ý tưởng, có lẽ có thể điều trị được bệnh đau đôi thần kinh não thứ năm của vương tử William.

……..

Lời này vừa nói

Mọi người trong phòng phẫu thuật nhất thời sửng sốt.

Dương Minh nhìn vào Trần Thương, không khỏi thở dài.

Khuôn mặt Hồng Tập cũng không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Trần Thương, cúi đầu nhìn xuống chân của mình

Là bản thân đá không mạnh sao?

Hay là... Chẳng lẽ... Một cước vừa rồi của mình, bị Trần Thương hiểu lầm sao?

Chỉ có Tiết Chính Nhận là hiểu rõ Trần Thương nhất, sau khi nghe thấy câu nói này của Trần Thương, ông liền biết, chuyện gì nên đến... Thì sớm muộn cũng sẽ đến.

Trần Thương, cuối cùng vẫn là Trần Thương.

Hồng Tập có chút hối hận, sớm biết thế đã không gọi cậu ấy đến.

Những chuyên gia khác ở hiện trường thì nhìn anh, biểu cảm mỗi người không giống nhau, trong lòng là đủ các loại suy nghĩ.

Thế nhưng phần lớn chỉ có một từ: Khoe khoang

Mà lúc này, bên ngoài phòng làm việc.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy, đầu tiên là vui vẻ, một khuôn mặt: Quả nhiên là cậu, tôi không nhìn sai nét mặt của cậu.

Thế nhưng ngay sau đó trong lòng đột nhiên có chút hồi hộp

Tên tiểu tử này... không hổ là thiên tài

Vào lúc này, cậu ấy cũng dám nói đến đề nghị.

So với Tiêu Nhuận Phương, thì sắc mặt của viện trưởng Bệnh viện Nhật Trung và lãnh đạo có chút mất tự nhiên.

Vẫn là quá trẻ tuổi rồi

Người trẻ tuổi, có năng lực thì là có năng lực, nhưng không đủ trầm ổn, thích khoe khoang, thích biểu hiện.

Thế nhưng, cậu thích biểu hiện thì có thể đổi vào lúc khác được không người anh em.

Cậu như thế này sẽ khiến cho chúng tôi rất hoang mang.

Chương 1800: Vương Tử? Không! Anh Ta Là Chuột Bạch

Không sai, viện trưởng của Bệnh viện Trung Nhật nghe thấy câu nói của Trần Thương, chỉ có một ý nghĩ, tháo TV

Cậu ấy không thể đàng hoàng từng bước một nói: Thật xin lỗi, tôi đã tận lực rồi hay sao?

Nói một tiếng 'Tôi không được' thực sự khó đến như vậy sao?

Đúng vậy

Đối với Trần Thương mà nói, thực sự như vậy quá giả dối.

Phản ứng của Hồng Tập và mọi người đều là giống như nhau, thế nhưng ông phản ứng rất nhanh, điều chỉnh lại cảm xúc, nói:

- Ý tưởng của cậu là?

Trần Thương lúc này chững chạc đàng hoàng nói:

- Là như thế này

- Đề nghị của tôi là, đương nhiên thần kinh và mạch máu của bệnh nhân dây dưa tương đối nghiêm trọng, chi bằng chúng ta thay đổi tư duy để suy nghĩ về vấn đề này

- Thực ra, ba nhánh đau nhức của đau đôi thần kinh não thứ năm, cảm giác sợi ấm áp và bộ phận xúc giác sợi thông qua tủy sống bó của đôi thần kinh não thứ năm, kết thúc ở dây diên tủy nhân đuôi của đôi thần kinh não thứ năm.

Cứ như vậy, khi diên tủy đi qua đầu dưới của tủy sống đôi thần kinh não thứ năm, ở lưng rìa ngoài của nhánh cảm giác đau sợi 1,2,3, và được sắp xếp trong tủy sống từ não thất đến hướng lưng.

- Nếu như vào lúc này, chúng ta tiến hành phẫu thuật cắt đứt bó tủy sống của dây diên tủy đôi thần kinh não thứ năm, là có thể hoàn toàn hóa giải được đau đớn chi thứ nhất, toàn bộ đau nhức của ba nhánh hoặc đau đớn hai bên của bệnh nhân

Đám người bên trong gian phòng vốn dĩ cũng không hề để ý là Trần Thương sẽ có ý tưởng gì.

Dù sao thì bọn họ cũng sẽ không làm

Đúng vậy, có đánh chết cũng không thực hiện phẫu thuật.

Có lên thì cũng sẽ giả vờ không biết làm

Thế nhưng, sau khi mọi người nghe thấy Trần Thương miêu tả và nói tỉ mỉ, lập tức sửng sốt.

Bởi vì... Có thể thực hiện đó

Não của tên tiểu tử Trần Thương này lớn lên thế nào vậy?

Làm sao lại sáng như thế chứ?

Cẩn thận suy nghĩ lại lời Trần Thương nói, nếu như vượt qua tiểu não để đến diên tủy tiến hành phẫu thuật, cắt đứt bó tủy sống diên tủy của đôi thần kinh não thứ năm, không những sẽ không tổn thương đến thần kinh cảm giác của khuôn mặt, ngược lại sẽ còn có tác dụng giảm đau hiệu quả

Mọi người đều bắt đầu dồn dập thảo luận, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý

Mọi người càng thảo luận thì càng cảm thấy độ khả thi rất cao

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người dồn dập nóng lên.

Mặt mũi mọi người tràn đầy biểu cảm 'thật là thơm' mà nhìn qua Trần Thương.

- Rất tốt, có thể thực hiện

- Đúng vậy, tôi cảm thấy phương án này rất tốt.

- Có lẽ, đây là phương pháp duy nhất hiện nay, giáo sư Trần... Thật là lợi hại

.....

Nghe thấy mọi người xung quanh tán dương, Trần Thương không hề lạc đi.

Bởi vì anh biết, những đám chuyên gia bọn họ nói không tính.

Ca phẫu thuật này chung quy là vẫn có độ khó thao tác rất lớn.

Dù sao cũng không tiến hành phẫu thuật ở khu vực xương chũm, mà là cần vượt qua tiểu não để đến khu vực diên tủy của thân não.

Quá trình này còn cực khổ hơn nhiều so với với trong tưởng tượng.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, thao tác ở khu vực diên tủy vô cùng nguy hiểm.

Vì thế, phẫu thuật không thể tiến hành gây mê toàn thân.

Cần giống như phẫu thuật Parkinson, tiến hành gây mê cục bộ, để trong quá trình phẫu thuật dễ dàng quan sát khuôn mặt của bệnh nhân đã biến mất đau đớn hay chưa.

Thế nhưng, ca phẫu thuật này một khi thao tác sai lầm, sẽ dẫn đến rất nhiều bệnh chứng.

Trần Thương nghe thấy đám chuyên gia này dồn dập kêu được, thế nhưng nếu thật sự đến lúc mổ sọ, thì chắc chắn là chạy còn nhanh hơn ai hết

Dù sao chỗ này cũng là tổ chức quan trọng của thần kinh.

Diên tủy cũng không phải là một dây thần kinh, cắt rồi thì cắt rồi, phía trên có rất nhiều thần kinh, anh chỉ có thể cắt đứt một sợi thần kinh bó tủy sống nào đó

Nghĩ thôi cũng biết, độ khó cao thế nào

Không cẩn thận một chút, cắt quá sâu dẫn đến tổn thương, tổn thương nhân nghi (nucleus ambiguus) và sợi giao cảm sẽ dẫn đến khó khăn khi nuốt xuống và hội chứng Horner.

Cắt vào vị trí cao hơn một chút, sẽ làm tổn thương dây, sẽ dẫn đến mất cân đối chung tế, cũng chính là đi bộ không vững, chính mình có thể khiến cho chính mình tự trượt chân...

Gần phía trước, tổn thương bó khâu não tủy sống và đôi thần kinh não thứ 11, sẽ dẫn đến bờ vai buông xuống, và rối loạn cảm giác nóng lạnh ở nửa người...

.....

Nói tóm lại, tiến thoái lưỡng nan, chỉ cần đưa ra quyết định, là không có đường lui.

Sau khi Hồng Tập nghe xong, không dồn dập phụ họa như mọi người.

Ngược lại là nghiêm túc suy nghĩ.

Ông cũng cảm thấy có đạo lý, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại thì liền nói:

- Chuẩn bị đóng sọ

Tiết Chính Nhận gật đầu.

Nếu như dựa theo Trần Thương nói, chắc chắn sẽ không phải là tiến hành phẫu thuật ở khu vực này.

Cần phải mở miệng ở fossa sau, thậm chí là cần phải kẹp chặt xương chẩm đỏ chót.

Vậy nên, cái miệng mới mở này hiện tại đã không thể dùng được nữa.

Nếu như vết rạch này đã không thể giải quyết vấn đề, cũng không thể thỏa mãn ý tưởng mà Trần Thương đã nói, vậy thì chỉ có thể đóng lại.

Hơn nữa, nói thật thì, có quyết định làm phẫu thuật hay không, thật sự không phải đám người Hồng Tập có thể quyết định.

Dùng câu nói của bệnh viện hay nói chính là, bây giờ cần phải tiến hành trao đổi với người nhà của bệnh nhân

Chỉ có thể nói, gia đình này tương đối đặc biệt.

Bác sĩ cần phải trao đổi cùng với vợ, mẹ của bệnh nhân.

Mà mẹ của vương tử William chính là Nữ hoàng hiện tại của nước Anh.

Vì thế, cụ thể là có thể phẫu thuật hay không thì thật sự chưa thể nói chắc.

Bên này, Hồng Tập cùng với đám người chuẩn bị đóng sọ.

Thế nhưng, lời nói của Trần Thương lại gây nên sự bàn tán sôi nổi ở phòng làm việc.

Hai mắt của vợ William sáng lên, có chút hưng phấn nói:

- Giáo sư Trần nói cậu ấy có cách có thể chữa trị cho William, đây là thật sao?

Tiêu Nhuận Phương thấy thế, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể gật đầu nói:

- Trên lý luận là có khả năng.

Viện trưởng Lạc Bằng của Trung Nhật ở một bên hiện tại chỉ hy vọng hoàng thất nước Anh các người có thể thận trọng một chút.

Không nên để cho đường đường là một Vương tử đến làm chuột bạch cho Trần Thương.

Đúng vậy

Trong mắt của Trần Thương, William chính là một con chuột bạch.

Có thể không làm ca phẫu thuật này thì tốt nhất đừng làm.

Cậu ấy muốn làm thì đến nước Anh mà làm.

Ông thật sự rất hoang mang.

Đáng tiếc, ông hoang mang thì cũng không có tác dụng gì.

Lúc này, vợ của William nói với các nhân viên công tác bên cạnh:

- Bây giờ, liên hệ với Nữ hoàng, đem tin tức tốt này nói cho mẹ biết, tôi tin là sau khi mẹ biết, chắc chắn sẽ rất vui vẻ

Đúng vậy, William là đứa con trai mà Nữ hoàng yêu thương nhất, việc mà Nữ hoàng không yên tâm nhất chính là bệnh tật của anh ta.

……

Cho dù là hoàng thất, biểu tượng ngưng tụ lực lượng quốc gia của nước Anh, thì vẫn không thể thoát khỏi sự tra tấn của chứng đau dây thần kinh số V.

Hơn nữa vị vương tử William này suýt nữa tự sát bởi vì chứng bệnh này

Vì thế trong những năm gần đây, vương tử William bị ốm đau tra tấn nên hiếm khi tham gia các hoạt động giao lưu quốc tế như vậy.

Chương 1801: Nắm Chắc... Không Quá Cao

Nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, thành viên hoàng thất nước Anh nắm giữ lượng tài sản không hề nhỏ trên thế giới.

Cho dù không có quyền lợi thì tư bản cũng để cho bọn họ cuộc sống không buồn không lo.

Khi trưởng thành, với tư cách là con trai của Nữ Hoàng, William đã được trao tặng bá tước Kokari, nam tước Fohren và rất nhiều huân tước khác.

Điều đó cho thấy anh ta được thiên vị như thế nào.

Thế nhưng khi William khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, chứng đau dây thần kinh số V nghiêm trọng khiến vị bá trước trẻ tuổi đầy hứa hẹn này gặp nan đề.

Năm năm tiếp theo, anh ta trải qua đủ loại trị liệu và phẫu thuật, trong lúc đó từng có chuyển biến tốt đẹp, nhưng sau đó lại tái phát nặng thêm

Cơn đau của anh ta thường xuyên phát tác, nếu gặp phải kích thích thì sẽ càng trầm trọng hơn, khi nghiêm trọng thậm chí sẽ kéo dài hơn một giờ

Đến mức William từng có khuynh hướng tự sát.

Vì lẽ đó, chuyện này vẫn luôn là tâm bệnh của Nữ Hoàng

Khi vợ của William truyền đạt nguyên vẹn lời nói của Trần Thương cho bà ta, Nữ Hoàng Elizabeth mừng rỡ không thôi

Bà ta hi vọng có thể lập tức trò chuyện kỹ càng hơn với Trần Thương.

Sau đó liên hệ viện sĩ của viện y học Hoàng gia nước Anh, mời bọn họ tham gia video hội nghị ngày mai, cùng thảo luận về tính khả thi của cuộc phẫu thuật lần này.

Phẫu thuật không làm được, Hồng Tập và Trần Thương cùng đi ra phòng mổ.

William được đưa tới phòng bệnh, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ có thể tỉnh lại.

Mà Trần Thương thì được Hồng Tập đưa đến văn phòng.

Tiêu Nhuận Phương nhiệt tình giới thiệu cho Trần Thương các quan viên Bộ ngoại giao và vợ của William.

Trần Thương... Nói thật cũng không ưa.

Hiện tại, anh không phải là một bác sĩ nhỏ vừa bước ra An Dương chưa hiểu việc đời, lúc này Trần Thương có thể nói thẳng một câu, không cần

quá để ý vị vương tử này.

Nhưng bởi vì chuyện này dính đến một mối quan hệ ngoại giao, người mà anh nhìn đến không phải là mặt tăng, mà chính là mặt Phật

Vì lẽ đó Trần Thương mới có thể tận tâm tận lực như thế.

Hơn nữa, anh rất chờ mong ban thưởng cho nhiệm vụ hôm nay.

Lúc này, Tiêu Nhuận Phương cực kỳ kiêu ngạo.

Bác sĩ Trung Quốc chúng tôi rất lợi hại, người khác không thể trị được cho vương tử William của các ngươi, nhưng Trung Quốc chúng tôi lại có thể trị hết

Quả thật là vô cùng có thể diện

Lãnh đạo già cũng cười tủm tỉm nhìn quan viên Bộ ngoại giao, trong sự hàm súc mang theo kiêu ngạo.

Ông nhìn Trần Thương rồi hài lòng gật đầu.

Tiểu tử này gia tăng thể diện cho mình, cũng tăng thể diện cho quốc gia.

Xem ra hôm nay Luân Đôn sẽ vô cùng náo nhiệt.

Nhóm người Anh kia còn muốn nghiêm túc thảo luận đây này.

Nghĩ tới đây, lãnh đạo già càng ngày càng cảm thấy khuôn mặt của Trần Thương vô cùng dễ coi.

Nhưng tối nay người trong cuộc vẫn chưa tan hết thuốc gây mê, cho nên không thể hàn huyên tỉ mỉ hơn được.

Nhân viên công tác đi dàn xếp vợ của William và quan viên Bộ ngoại giao.

Khi Trần Thương đang muốn rời đi thì bị lãnh đạo già gọi lại.

- Ngươi đi đâu mà vội thế, trong nhà có cất giấu bảo bối gì à?

Lãnh đạo già mỉm cười nói một câu, lập tức kéo gần khoảng cách với Trần Thương.

Đồng thời cũng khiến cho các chuyên gia xung quanh sửng sốt.

Lãnh đạo già lại đi nói đùa với Trần Thương?

Trần Thương quay người, xấu hổ cười nói:

- Không có không có, lãnh đạo, tôi sai rồi.

Lãnh đạo đi tới, Tiêu Nhuận Phương theo sát phía sau.

Không có người ngoài, không cần phải quá cẩn thận.

- Giáo sư Trần, ý tưởng mà cậu nói hôm nay có tính khả thi cao không?

Lãnh đạo cười hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, rất cao.

- Cậu từng thực hiện trước đó chưa?

Trần Thương đỏ mặt, không gian ảo có tính không?

- Không.

Một câu khiến mọi người sửng sốt.

Nghe Trần Thương nói như vậy, lãnh đạo hơi trầm mặc một lát, sau đó lại hỏi:

- Chưa từng làm qua... Vậy cậu có mấy phần chắc chắn?

Trần Thương cười xấu hổ, nghĩ đến xác suất thành công trăm phần trăm của mình trong không gian ảo, quyết định bảo thủ một chút:

- Ừm... Khả năng là không quá cao.

- Đại khái khoảng... Chín phần

Khi nghe Trần Thương nói không quá chắc chắn, lãnh đạo còn lo lắng một chút, mọi người xung quanh cũng chuẩn bị kỹ càng

Nhưng khi thấy đối phương nói chín phần với vẻ mặt thản nhiên, tất cả mọi người đều yên lặng.

Cái này... Cái này mà còn tính là thấp sao?

Đây là lần đầu tiên Hồng Tập giao tiếp với Trần Thương, ông nhìn Trần Thương nói với vẻ mặt nghiêm túc, rất muốn hỏi đối phương một câu: Cậu xác định không phải tới đây để làm màu sao?

Không sai

Ngay cả lãnh đạo cũng bị Trần Thương trêu chọc.

Ông chỉ vào Trần Thương cười mắng một câu:

- Tiểu tử này...

Trần Thương cười xấu hổ.

- Về sớm một chút, đừng cảm thấy áp lực, có thể làm thì cứ việc làm, không thể thì cũng không có chuyện gì, tình hữu nghị Trung Anh chưa tới mức bị chi phối bởi một vị vương tử nho nhỏ.

- Nhưng … Nếu cậu có thể làm tốt thì sẽ được tính một phần công lao

- Mau về đi, ở đây chúng ta không bao ăn.

Trần Thương đột nhiên phát hiện, thì ra các lãnh đạo trên TV không phải người trên sách vở, bọn họ đều là lão nhân có máu có thịt, lại còn rất hoạt bát

Quả nhiên, lời nói của lãnh đạo lập tức chọc cười tất cả mọi người.

Trần Thương dở khóc dở cười, lên tiếng chào tạm biệt rồi xám xịt rời đi.

Tiêu Nhuận Phương nhìn bóng lưng của anh, trong lòng bà ta rất hâm mộ.

Vị lãnh đạo già này rất ít nói đùa như vậy với người khác.

Bà ở chung với lãnh đạo già nhiều năm cũng rất ít khi nhìn thấy đối phương cười đùa như vậy.

Đừng nói Tiêu Nhuận Phương, khi đám người Hồng Tập nhìn bóng lưng của Trần Thương, trong lòng ai nấy đều có chút xúc động và hâm mộ.

...

...

Ngày hôm sau, Trần Thương đi tới bệnh viện rất sớm.

Anh đi theo nhóm người Hồng Tập tới gặp William.

Sau khi thấy Trần Thương, ánh mắt của William sáng lên, giống như nhìn thấy cứu tinh

- Xin chào giáo sư Trần

Trần Thương chưa kịp nói gì thì William đã vội vàng giành trước:

- Tôi nghe nói cậu có thể chữa khỏi chứng đau dây thần kinh số V của tôi, làm ơn, hãy giúp tôi

Biểu hiện của William cũng giống như biểu hiện của hầu hết các bệnh nhân khác.

Sau khi trải qua quá nhiều lần chữa bệnh thất bại, William đã tuyệt vọng, mà lúc này nghe thấy hắn vẫn còn cơ hội, giống như người chết đuối bắt lấy cọng cỏ cứu mạng sau cùng, làm sao hắn có thể cam lòng từ bỏ?

Trần Thương gật đầu:

- Đây là chức trách của tôi, nhưng phẫu thuật sẽ có nguy hiểm, anh chắc biết chuyện này rồi.

William cười khổ một tiếng, anh ta lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia bi thương và bất đắc dĩ, cả người lại toát ra một tia cao quý.

Điều này làm cho Trần Thương trợn mắt hốc mồm.

Cái này... Mấy đời quý tộc hun đúc quả thật là sâu tận xương tủy.

Mẹ nó, u buồn mà cũng có khí chất như vậy.

William cười khổ một tiếng nói:

- Sống sót khiến tôi cảm thấy rất vất vả, loại đau đớn này... Thật sự làm tôi không thiết sống nữa.

- Chỉ cần có thể giải trừ đau đớn, tôi nguyện ý gánh chịu bất kỳ nguy hiểm nào

Trần Thương nghe vậy rất muốn đi lấy giấy đồng ý sau khi được giải thích và thư thông báo phẫu thuật.

Đáng tiếc... Chuyện này không thực tế.

Buổi sáng vẫn còn cần vị vương tử này và Nữ Hoàng tiến hành thảo luận.

Đại nghiệp gia tộc lớn cũng thật là phiền não.

Chương 1802: Xin Lỗi, Tôi Không Có Thời Gian

Trong đại sảnh hội nghị từ xa, tất cả chuyên gia ngày hôm qua đều tới, Tiêu Nhuận Phương và lão lãnh đạo cũng ngồi xuống.

Viện trưởng Nhạc Bằng Bệnh viện Trung Nhật ngồi bên cạnh Tiêu Nhuận Phương, lo sợ bất an nhìn Trần Thương.

Ông thì thầm, tiểu tổ tông à, hôm nay cậu phải yên ổn một chút.

Mặc dù mức độ của chuyện này đã không còn liên quan quá nhiều đến Nhạc Bằng, nhưng việc này lại xảy ra ở bệnh viện của mình nên khó tránh khỏi phiền phức.

Hai vợ chồng William ngồi bên cạnh Trần Thương, buổi sáng, anh ta lại phát tác một lần, cơn đau khiến anh ta cực kỳ sợ hãi

Dường như giờ phút này, Trần Thương đã trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của anh ta.

Cho nên anh ta muốn ngồi bên cạnh Trần Thương, sợ đối phương bỏ chạy….

Nhân viên kỹ thuật đang điều chỉnh internet, thiết lập video từ xa không bị gián đoạn tín hiệu với nước Anh.

Không bao lâu, hình ảnh truyền tới.

Nữ Hoàng và một đám chuyên gia xuất hiện trên màn hình lớn.

Cái này cũng mang ý nghĩa buổi thảo luận liên quan tới ca phẫu thuật của William bắt đầu.

Sau một phen lời qua tiếng lại không hề có bất kỳ ý nghĩa nào.

Mãi cho đến khi Tiêu Nhuận Phương nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cậu tới giới thiệu tình huống phẫu thuật đi.

Trần Thương gật đầu, đứng dậy và mở Powerpoint đã chuẩn bị trước đó.

Đối phương cũng vừa vặn có thể thấy hình ảnh, Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Ca phẫu thuật này là một loại bổ sung của ta đối với phẫu thuật dây thần kinh não số V.

Nghe

Ông nghe kìa

Cách khoác lác này.... Không lẫn vào đâu được.

Tiết Chính Nhận xúc động cảm thán một tiếng, đây mới là giáo sư Trần

Quả nhiên, câu nói của Trần Thương đã làm cho tất cả mọi người có mặt ở đây, bao gồm đám người ở viện y học Hoàng gia nước Anh, cảm thấy khó chịu.

Trần Thương nói:

- Trước khi giới thiệu phẫu thuật, ta hẳn là nên giới thiệu một chút về phẫu thuật dây thần kinh não số V.

- Tuyên bố đầu tiên: Phẫu thuật trị liệu dây thần kinh não số V hiện tại có sự hạn chế.

- Tuy có hạn chế, nhưng phương hướng phát triển rất chính xác. Trước hết là áp dụng nửa tháng đốt bơm nhiều lần nhiệt ngưng thuật, thứ hai, khi nhiệt ngưng thuật không thể giải quyết, sử dụng phẫu thuật mao mạch giảm sức ép! Lại lần nữa, khi phẫu thuật mao mạch giảm sức ép không có hiệu quả, lại tiến hành dây thần kinh não số V rễ thần kinh cắt đứt thuật

Nói tới chỗ này, anh tiếp tục nói:

- Nhưng chỉ thế mà thôi! Bọn họ không để ý đến một điểm rất quan trọng, đó chính là phẫu thuật bổ sung đối với dây thần kinh não số V căn cắt đứt thuật, cũng chính là điều mà ta muốn nói hôm nay: Diên tuỷ dây thần kinh não số V tủy sống bó cắt đứt thuật

Tất cả mọi người đã nghe về danh từ này vào hôm qua, nhưng không có quá nhiều cảm giác về nó

Có thể chủ yếu là do hôm nay Trần Thương rất có khí thế

Khoan hãy nói, lời của anh thật sự khiến đám người Anh sửng sốt.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, địa vị của Trần Thương trong lĩnh vực chữa bệnh quốc tế rất cao, hơn nữa rất thần bí

Nếu hôm nay Trần Thương dùng giọng điệu thương lượng để trình bày, như vậy mọi người sẽ cho rằng anh còn quá trẻ tuổi, không quá đáng tin, như vậy còn lâu mới có được hiệu quả tốt như bây giờ.

Trần Thương nói:

- Đây là một loại phương án trị liệu giữ lại dây thần kinh não số V dựa vào việc tổng hợp giả thiết công năng, biến dạng, phân tích kết cấu dây thần kinh não số V.

- Kế tiếp rất quan trọng, mọi người hãy nghe kỹ, đây cũng là nơi mấu chốt của ca phẫu thuật này

Đang lúc nói chuyện, anh mở Powerpoint bắt đầu phần trình bày hôm nay.

- Tại sao ca phẫu thuật này cuối cùng lại là phẫu thuật giữ lại? Bởi vì độ khó của phẫu thuật rất cao, nguy hiểm lớn, kỹ thuật khó nhiều, cho phép sai

sót cực thấp...

- Nhưng cho dù có bao nhiêu tệ đoan thì nó lại có một cái ưu điểm rất lớn, chính là tỉ lệ tái phát rất thấp! Hơn nữa phẫu thuật này mang tính trị tận gốc và không ảnh hưởng tới thần kinh cảm giác đối diện

- Tốt, thời gian kế tiếp rất quý giá, tôi chỉ nói một lần, hi vọng mọi người nghiêm túc lắng nghe.

Nói xong, Trần Thương truyền phát hình ảnh mà anh hoàn thành lúc tăng ca tối hôm qua.

Đây là hình ảnh phức tạp của mặt bên thân não

Mặt trên có đủ loại kết cấu phức tạp, là khu vực quan trọng nhất trong đầu, thân não cũng là khu vực nguy hiểm nhất.

- Nơi này, cần tránh sáu mạch máu và mười hai dây thần kinh... Tiếp đó, cần phải cẩn thận khống chế sự cân đối và tính ổn định của nội soi và não kim

- Bởi vì bất luận trên dưới trái phải trước sau, ngươi đều có thể tổn thương đến cơ quan khác, ca phẫu thuật này chỉ có một cơ hội...

Không sai, Trần Thương muốn tạo cho đám người này một cảm giác rằng phẫu thuật rất khó

Chỉ một mình tôi có thể làm, tôi nói cho các người nghe là muốn các người ý thức được điều này.

Quả nhiên, Trần Thương khiến đám người này kinh sợ.

Thật lâu sau

Đối phương bắt đầu thảo luận kịch liệt, chủ yếu là có hai loại âm thanh

Một bên là duy trì phẫu thuật

Bên còn lại cảm thấy có nguy hiểm, nên suy nghĩ lại.

Sau một hồi thảo luận dài lâu, Elizabeth đột nhiên lên tiếng:

- Giáo sư Trần, cậu có mấy phần chắc chắn?

Trần Thương:

- Chín phần

Vừa nghe được lời này, chuyên gia nước Anh lập tức sửng sốt.

Ca phẫu thuật phức tạp như vậy lại có chín phần chắc chắn?

Nói đùa à? Nhưng đối phương lại là Trần Thương

Hiện giờ cái tên Trần Thương có thể coi là một lá cờ đầu trong lĩnh vực chữa bệnh quốc tế.

Chuyện phẫu thuật phá giải Parkinson vẫn còn chưa hạ nhiệt, Trần Thương đang rất được chú ý.

Nói thật, có thể nghe được phần trình bày của anh, trong lòng các chuyên gia rất hưng phấn.

Bởi vì đây tuyệt đối là tin tức mới nhất

Điều này tương đương với việc giáo sư Trần chế định phương án trị liệu dây thần kinh não số V một lần nữa.

Hơn nữa, phương án này lại giống như những gì Trần Thương miêu tả

Đích thật là phòng tuyến cuối cùng cho phẫu thuật trị liệu dây thần kinh não số V hiện giờ.

Cung cấp hy vọng cho những người bị dày vò bởi đau dây thần kinh số V.

Nhưng, thật rõ ràng, phẫu thuật có độ khó cao, nguy hiểm lớn, kỹ thuật khó nhiều, cho phép sai sót rất thấp

Một lúc sau... Elizabeth tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần, tôi trịnh trọng mời ngài đến nước Anh tiến hành phẫu thuật cho vương tử William.

- Nếu phẫu thuật thành công, chúng tôi sẽ trao tặng huân chương quý tộc cho giáo sư Trần Thương và nhận được tình hữu nghị của hoàng thất nước Anh

Nghe được câu nói này, những chuyên gia nước Anh đều trở nên hưng phấn.

Hiện tại, huân chương quý tộc đã rất ít được trao tặng, hơn nữa lại có được tình hữu nghị với hoàng thất...

Cách màn hình, đám người nhìn Trần Thương với ánh mắt hâm mộ.

Đừng nói bọn họ, những chuyên gia có mặt ở hiện trường cũng không khỏi hâm mộ nhìn về phía Trần Thương.

Mà khi viện trưởng Nhạc Bằng bệnh viện Trung Nhật nghe xong, ông nhẹ nhàng thở ra một hơi

Đúng thế, cậu mau tới nước Anh phẫu thuật cho hắn đi, xảy ra vấn đề gì thì tôi không chịu trách nhiệm.

Nhưng, ngay lúc này, chuyện vượt quá dự kiến của tất cả mọi người đã phát sinh

Trần Thương quay người nhìn màn hình rồi cười nhạt:.

- Cảm ơn Nữ Hoàng, nhưng rất xin lỗi, hiện tại tôi không có thời gian đi nước Anh.

Vừa nghe được lời này, tất cả mọi người lập tức yên lặng

Ai nấy đều trợn tròn hai mắt nhìn Trần Thương, xoa xoa lỗ tai, chẳng lẽ bọn họ nghe lầm rồi?

Chương 1803: Có Thể Nói Không

Trần Thương từ chối Nữ Hoàng nước Anh?

Hành động này cũng quá trâu bò

Lão lãnh đạo cũng đang nhìn Trần Thương, ông có chút kinh ngạc, có chút khó hiểu, tiểu tử này… Tại sao lại từ chối?

Cậu nói nhiều như vậy, chẳng lẽ là vì làm màu?

Mà Elizabeth thì lộ ra vẻ mặt mờ mịt, cho rằng mình... Nghe lầm?

Bà bảo Trần Thương tới đây vì bà càng tin tưởng thực lực của bệnh viện Hoàng gia nước Anh, nếu anh có gặp nguy hiểm thì cũng có cơ hội cứu ngay

Thế nhưng... Không ngờ Trần Thương lại thẳng thừng từ chối! Không lưu tình chút nào.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của Elizabeth có chút khó coi.

Anh tiếp tục nói:

- Đương nhiên, nếu vương tử William phẫu thuật ở Trung Quốc thì tôi vẫn còn có thời gian.

- Hơn nữa, tôi cho phép các giáo sư và chuyên gia bệnh viện Hoàng gia nước Anh đến quan sát hiện trường

Trần Thương căn bản không để ý tới huân tước quý tộc gì đó.

Nói thật, bà muốn tôi cứu con trai, lại còn bắt tôi phải đường xá xa xôi đến chỗ của bà, nào có chuyện tốt như vậy?

Thời gian của tôi có hạn, bà không thích tới thì thôi

Nghe Trần Thương nói lời này, lão lãnh đạo đột nhiên cảm giác trong lòng thoải mái, tinh thần tốt hơn rất nhiều, suýt chút nữa không nhịn nổi cười lớn.

……..

Hoàn toàn chính xác

Lời của Trần Thương khiến đôi mắt của lão lãnh đạo có chút tỏa sáng.

Ông vốn dĩ còn đang nghĩ tại sao Trần Thương không có thời gian.

Hiện tại, xem ra đối phương là cố ý

Không phải là cậu ấy không có thời gian, mà là cậu ấy không cần thiết tới tận cửa.

Trong lúc nhất thời, lão lãnh đạo có chút hài lòng.

Bởi vì Trần Thương càng như vậy thì càng gia tăng thêm thể diện quốc gia.

Điều này cho thấy Trần Thương cảm thấy vinh dự và lòng trung thành đối với tổ quốc.

Nói một cách đơn giản, đây là một người có cái nhìn nặng về quan niệm quốc gia.

Thử hỏi chuyện này làm sao không khiến lão gia tử vui cho được?

Sự thật cũng đúng như những gì lão gia tử suy nghĩ, nhưng cũng không đúng hoàn toàn.

Trần Thương không cần thiết đảm nhiệm là một người có kỹ thuật cao cấp.

Tôi chính là tôi, chẳng lẽ bà cần tôi thì tôi nên tới tận cửa sao?

Bởi vì bà là Nữ Hoàng nước Anh cho nên tôi phải chủ động dán lên à?

Dĩ nhiên là không phải

Nếu như vậy thì ý nghĩa cố gắng của tôi là cái gì?

Là vì phục vụ cho người có tiền có quyền thế? Cố gắng nịnh nọt bọn họ?

Dĩ nhiên không phải

Chúng tôi cố gắng là vì tự cường.

Chúng tôi phấn đấu là vì tự lập

Chúng tôi làm tất cả chỉ đơn giản là để chúng tôi có thể thản nhiên nói một tiếng - Không

Không sai, cũng giống như hiện tại, Trần Thương có thể nói không

Anh có năng lực nói không.

Bởi vì ngoại trừ tôi thì bà sẽ không thể nào tìm được người thứ hai trên thế giới có thể làm tốt ca phẫu thuật này.

Trần Thương có tự tin như vậy.

Mặc dù tôi đã trình bày toàn bộ quá trình phẫu thuật, nhưng các người có thể xem hiểu không?

Xem hiểu rồi có thể làm tốt không?

Phải biết rằng cơ hội chỉ có một lần

Các người dám chấp nhận rủi ro để mạo hiểm không?

Trần Thương biết rõ, sau này có thể anh sẽ đứng trên các sân khấu quốc tế như thế này rất nhiều lần.

Được vô số người mời đến quốc gia của bọn họ để điều trị hoặc chữa bệnh cho những người quyền quý và đại gia tộc.

Nhưng anh không hi vọng nhìn thấy ngày đó.

Điều mà anh hi vọng nhìn thấy chính là một ngày nào đó, những thành viên đại gia tộc kia sẽ đến đây để xem bệnh.

Đây mới là năng lực

Tôi có năng lực nói không đồng thời còn có năng lực đạt được sự kính trọng của bạn.

Bên này, sau khi Nữ Hoàng nghe được lời của Trần Thương, bà im lặng một lúc rồi nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, giáo sư Trần, rất xin lỗi, nhưng hãy đợi một chút, chúng tôi cần phải thảo luận về vấn đề này.

Nghe Nữ Hoàng nói như vậy, Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Được.

Hội nghị từ xa tạm thời bị cắt đứt.

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thương, trong lòng bọn họ có chút phức tạp.

Giờ phút này, Hồng Tập cũng chợt nhận ra, sự chênh lệch lớn nhất giữa mình và Trần Thương chính là ngay ở chỗ này.

Cho dù là tổ trưởng nhưng ông chưa từng thốt lên một tiếng: Không

Nhưng hôm nay nghe cậu ấy nói không có thời gian, trong lòng Hồng Tập rất thoải mái

Đúng vậy! Các người hi vọng được chúng tôi trị liệu, lại còn muốn chúng tôi chủ động tới tận cửa.

Hơn nữa, mấu chốt là hiện tại William còn đang ở trong tay chúng tôi.

Những gì Trần Thương nói thật sự khiến bọn họ cảm thấy sảng khoái.

Hình như vào giờ phút này, những chuyên gia và lão giáo thụ thấy được một loại ánh rạng đông đặc biệt.

Có thể nói không

Tiêu Nhuận Phương nhìn thoáng qua Trần Thương rồi mỉm cười, vừa rồi cậu ấy từ chối thẳng thừng không hề cho hoàng thất nước Anh một chút mặt mũi.

Nhưng, xét đến cùng, nếu suy nghĩ kỹ hơn, đây không phải là mang lại vinh quang cho quốc gia sao?

Đây là dùng tiếng nói của Trần Thương để thông báo cho đối phương biết, chúng tôi không cần chủ động tới tận cửa để phục vụ.

Tiêu Nhuận Phương nhìn cậu ấy căn bản không để ý tới cành ô liu mà hoàng thất nước Anh vươn ra, trong lòng bà ta rất đắc ý.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều vui vẻ...

Sau khi tắt video, sắc mặt của Nữ Hoàng không dễ nhìn, bị từ chối thật sự là một chuyện rất khó chịu.

Huống chi đối phương chẳng qua chỉ là một bác sĩ

Tương tự như vậy, trong lòng các chuyên gia và giáo sư có mặt ở hiện trường cũng có một chút nghẹn khuất.

Cuối cùng, Nữ Hoàng là vinh dự tốt nhất của bọn họ, Nữ Hoàng bị từ chối thì có khác gì hoàng thất bị từ chối đâu?

Alisa nhìn các vị chuyện gia có mặt ở nơi đây, không nhịn được hỏi:

- Các vị giáo sư, vừa rồi các ngươi cũng đã nhìn thấy quá trình phẫu thuật của Trần Thương rồi.

- Không biết các vị đã xem hiểu chưa?

Mọi người vội vàng gật đầu

- Hiểu, thật ra sau khi suy nghĩ kỹ, đó chỉ là tiến hành cắt đứt dây thần kinh não số V ở diên tủy bó tủy sống.

- Đúng, đúng là như thế

- Ý tưởng của giáo sư Trần Thương rất mới mẻ, nghiên cứu của cậu ấy về giải phẫu học rất đúng chỗ, ca phẫu thuật này nếu không có đầy đủ cơ sở giải phẫu học thì căn bản không cách nào hoàn thành được

Nghe mọi người nói như vậy, Nữ Hoàng Alisa lập tức lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

- Thật là quá tốt rồi, tôi biết ngay là giáo sư Viện y học Hoàng gia nước Anh rất đáng tin cậy

- Các vị giáo sư, nếu vương tử William trở về, tôi giao việc phẫu thuật của con mình cho các người làm chắc không thành vấn đề đúng không? Ai có thể làm tốt?

Nghe thấy Nữ Hoàng hỏi như vậy, hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Nói thì dễ

Thoạt nhìn rất là đơn giản, suy nghĩ một chút cũng chỉ có hai bước, đầu tiên là mổ sọ, bước tiếp theo là đóng sọ.

Ừm, thao tác rất đơn giản, nhưng độ khó của thao tác chân chính thì rất cao, chỉ cần nhìn sắc mặt của những vị giáo sư này thôi là đủ hiểu.

Mọi người xấu hổ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nói lời nào, thậm chí còn không dám thở mạnh, cứ như vậy kéo dài hơn mười phút.

Cuối cùng sự kiên nhẫn của Nữ Hoàng Alisa đã hoàn toàn biến mất.

Dạng đoàn đội như thế này mà còn dám mời giáo sư Trần Thương tới nước Anh?

Tới để mất mặt, xấu hổ à

Quá bất đắc dĩ.

Thôi thôi.

Bà vẫy tay một cái, thở dài:

- Vậy cứ quyết định như thế, để William tiến hành phẫu thuật ở Trung Quốc, ai muốn đi xem?

Chưa dứt lời thì mọi người đã vội vã giơ tay lên, Alisa bất đắc dĩ, cả đám đều không có cốt khí.

Chương 1804: Các Người Thật Là Không Có Cốt Khí

Tôi mới nói một câu thôi, vậy mà tất cả đều giơ tay, các người là đang đầu hàng sao?

Các giáo sư đỏ mặt không hé răng một tiếng, không ai muốn bỏ qua cơ hội được tận mắt xem một ca phẫu thuật hiếm có như vậy.

Nữ Hoàng Alisa do dự một chút sau đó làm ra một quyết định.

Một kế hoạch gia tăng giao lưu giữa y học Trung Anh, thúc đẩy trao đổi hữu nghị và thiết lập hợp tác y học xuất hiện trong đầu bà.

Đi là khẳng định phải đi, nhưng đi làm sao để không bị mất mặt?

Sau khi video được mở lại, Tiêu Nhuận Phương cười hỏi:

- Nữ Hoàng bệ hạ cân nhắc thế nào rồi?

Alisa mỉm cười:

- Thật ra thì cho tới nay chúng ta vẫn luôn hy vọng xây dựng quan hệ hợp tác chữa bệnh Trung-Anh với Trung Quốc, tôi cảm thấy đây là một cơ hội

- Tôi tin tưởng giáo sư Trần Thương, cũng tin tưởng nền y học của Trung Quốc, tôi đồng ý William tiến hành phẫu thuật ở Trung Quốc

- Ba ngày sau, tôi sẽ đưa các chuyên gia của chúng tôi đến tham quan.

Tiêu Nhuận Phương cười nói:

- Tôi rất chờ mong Nữ Hoàng đến.

Mà những người khác sau khi nghe được lời nói của Nữ Hoàng Alisa, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Quá trâu bò

Đối phương thật sự đồng ý rồi.

Chủ động tới xem bệnh.

Tiếp theo giáo sư Trần có phải là đòi tiền xem bệnh không?

Không sai, như vậy càng có thể diện.

Trần Thương mới không thèm để ý mọi người, anh cười nói với Nữ Hoàng Alisa:

- Cảm ơn Nữ Hoàng đã hiểu cho tôi, ta nhất định sẽ dốc toàn lực cho ca phẫu thuật này

Alisa mỉm cười không đáp lại.

Không phải là hiểu, là ‘Nhân sinh đã gian nan như thế, có một số việc không cần phải vạch trần’.

Hội nghị video từ xa kết thúc, William yên lặng trở về phòng bệnh.

Mà những người trong phòng làm việc đều giơ ngón cái cho Trần Thương.

Mọi người không nói rõ, dù sao có vài lời không hay ho cho lắm.

Chi bằng cứ như thế này, anh biết tôi biết, như vậy đủ rồi.

Lão lãnh đạo đi đến bên cạnh vỗ vai Trần Thương, bội phục nói:

- Tiểu tử, lúc tôi còn trẻ cũng không quyết đoán bằng cậu bây giờ đâu.

Trần Thương cười xấu hổ:

- Khiến lãnh đạo chê cười, dạo gần đây tôi thật sự rất bận

Lão lãnh đạo gật đầu:

- Tốt, bận rộn là chuyện tốt, lúc nào không bận nhớ kiểm tra sức khoẻ cho tôi một chút.

Trần Thương đồng ý, chờ lãnh đạo và Tiêu Nhuận Phương rời đi.

Viện trưởng Nhạc Bằng Bệnh viện Trung Nhật đi tới, nói thật, lúc đầu ông ta thật là sợ phải gánh trách nhiệm.

Thế nhưng sau khi nghe được câu nói của Trần Thương, ánh mắt của Nhạc Bằng lập tức sáng lên

Nếu ca phẫu thuật này được thực hiện ở bệnh viện của mình, như vậy tầm ảnh hưởng của mình sẽ được gia tăng rất nhiều.

Nhất định phải lưu lại

Nhạc Bằng không xuất thân là một bác sĩ, ông ta là một nhân viên hành chính điển hình.

Hơn nữa, người này rất phù hợp với phong cách bệnh viện, nếu không cũng không thể đưa bệnh viện trở thành ‘Bệnh viện được người nước ngoài hài lòng nhất ở thủ đô’.

Thế nhưng... Trong mắt của dân chúng có tốt hay không thì khó mà nói.

- Giáo sư Trần, cần sắp xếp gì khi phẫu thuật thì cậu cứ việc nói, chúng ta nhất định sẽ phối hợp tích cực

Trần Thương gật đầu cười một tiếng.

- Vậy… Làm phiền Viện trưởng Nhạc.

- Thật ra thì không cần phải chuẩn bị cái gì cả, dù sao ca phẫu thuật sẽ thực hiện ở Trung tâm cấp cứu.

Nhạc Bằng nghe xong:

- Không phiền, không phiền...

Còn chưa nói hết câu thì Nhạc Bằng lập tức sửng sốt, tại sao... Không làm phẫu thuật ở đây?

Không sai

Hôm qua, Nhạc Bằng đã lơ đãng nhắc tới những chuyện này với Trần Thương.

Anh biết rõ đây là một vị viện trưởng không thích gánh chịu bất luận nguy hiểm nào.

Đây không phải là chuyện xấu.

Thế nhưng... Trần Thương cảm thấy, lão Ngô nhất định sẽ nguyện ý gánh chịu nguy hiểm như thế.

Nghĩ tới đây, anh đứng dậy chuẩn bị rời đi, anh muốn thương lượng với viện trưởng Ngô Đồng Phủ.

Nghe thấy Trần Thương muốn đưa William đến Trung tâm cấp cứu, Nhạc Bằng tự nhiên có chút không vui.

Sau khi Nữ Hoàng Alisa muốn tới Trung Nhật, toàn bộ lực ảnh hưởng và địa vị của bệnh viện ở trong mắt người nước ngoài sẽ tăng lên

Nhạc Bằng tự nhiên muốn nước lên thì thuyền lên.

Nhưng... Ông ta không nghĩ Trần Thương sẽ quyết tuyệt như thế

Ông ta cười xấu hổ, vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, cậu xem... Như vậy có phải không thích hợp lắm không? Dù sao bộ trưởng Tiêu... Lãnh đạo bọn họ đều biết bên này... Còn có...

Trần Thương nói thẳng:

- Viện trưởng Nhạc, ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ là cảm thấy mình không quen dùng dụng cụ của quý bệnh viện. Tôi quen dùng hàng nội địa rồi, không quen với thiết bị nhập khẩu.

Nói xong, Trần Thương quay người rời đi.

Anh dám từ chối Nữ Hoàng Alisa, Nhạc Bằng chỉ là một viện trưởng, có thể tùy tiện từ chối.

Thiên hạ này làm gì có chuyện tốt tới như vậy?

Chuyện tốt thì để ông chiếm hết, có chút nguy hiểm cũng không nguyện ý gánh chịu.

Trong lòng Trần Thương không ưa loại người này.

Bản thân bệnh viện là nơi dễ xảy ra chuyện, gặp phải loại lãnh đạo này, một khi xảy ra tranh cãi chữa bệnh, anh cam đoan người xui xẻo khẳng định là bác sĩ.

Hơn nữa, bệnh viện Trung Nhật rất kì lạ, người nước ngoài quốc tế quá nhiều.

Trần Thương cảm thấy, đã ở Trung Quốc thì nên phục vụ người dân Trung Quốc, muốn nhiều người nước ngoài như vậy để làm gì?

Sau khi Trần Thương rời đi, Nhạc Bằng đứng tại chỗ, trong lòng ông ta vừa tức vừa hận, nhưng lại không thể làm gì

Chẳng lẽ bây giờ bảo ông ta đi gây chuyện với Trần Thương?

Không bàn tới việc ông ta nên làm thế nào để gây sự, trước hết ông ta phải có thực lực đó đã

Hai ngày này, phàm là người đều có thể nhìn ra thái độ của Tiêu Nhuận Phương và lão lãnh đạo đối với vị bác sĩ trẻ này.

Thân thiết như người một nhà

... ……

Sau khi Trần Thương đến Trung tâm cấp cứu, anh đi thẳng tới phòng làm việc của Ngô Đồng Phủ.

Ngô Đồng Phủ thấy Trần Thương cười đi tới, ông biến sắc, cảnh giác nói:

- Cậu lại muốn ai?

Trần Thương lập tức dở khóc dở cười.

- Ai tôi cũng không muốn

Ngô Đồng Phủ vẫn không yên tâm:

- Cậu lừa tôi

Trần Thương bất đắc dĩ:

- Hôm nay, tôi thật sự không phải tới muốn người, tôi tới đây để đưa phúc lợi cho chú.

Mặt Ngô Đồng Phủ đỏ lên:

- Phúc lợi của những người trẻ tuổi, tôi... Không thích.

Trần Thương đột nhiên sửng sốt, cái gì là phúc lợi của người trẻ tuổi?

Ông nói cái gì vậy

Nhưng Ngô Đồng Phủ thật sự bị dọa sợ bởi Trần Thương.

Trong khoảng thời gian này, Trần Thương đã hỏi mượn lão Ngô rất nhiều người, cũng cưỡm luôn vài người.

Dù sao thì Trung tâm cấp cứu vừa cất bước, anh thật sự cần một vài người tới giúp đỡ.

Mấu chốt là... Trần Thương vung tay lên, vô số người hưởng ứng.

Ngay cả những chủ nhiệm thành danh đã lâu đều nguyện ý đi theo anh.

Ngô Đồng Phủ lập tức bị dọa sợ, nếu đám người này đi hết, vậy thì bệnh viện của tôi còn cái rắm gì nữa?

Hiện tại, ông đã hối hận vì lúc trước dễ dàng đưa Ngô Huy cho Trần Thương.

Bạn xem hiện tại Ngô Huy trở thành gì rồi?

Đây chính là người đứng đầu Trung tâm nghiên cứu khoa học chữa bệnh Parkinson

Nghĩ đến hình ảnh không lâu sau đó, người này sẽ mang theo đoàn đội rời khỏi Trung tâm cấp cứu thủ đô, sau đó đến An Dương với Trần Thương, Ngô Đồng Phủ sầu não rất lâu.

Dù sao ông chưa hưởng được bao nhiêu ngày tốt lành đâu….

Hiện tại, Trung tâm cấp cứu có thể nói là đáng gờm.

Không nói người bệnh trong nước vô số, người nước ngoài mộ danh mà đến cũng không phải ít.

Điều này khiến cấp bậc quốc tế của Trung tâm cấp cứu thủ đô gia tăng nhanh chóng, gia tăng lực ảnh hưởng quốc tế là chuyện rất quan trọng.

Chương 1805: Chú Cảm Thấy Nữ Hoàng Anh Như Thế Nào?

Ngô Đồng Phủ cẩn thận nhìn Trần Thương:
- Cậu xác định?
Trần Thương gật đầu:
- Ừ, đây là lễ vật tôi tặng cho chú trước khi đi
Ngô Đồng Phủ:
- Lễ vật gì?
Trần Thương cười hắc hắc:
- Chú cảm thấy Nữ Hoàng nước Anh như thế nào?
Ngô Đồng Phủ lập tức đỏ mặt:
- Chuyện này... Phù hợp sao! Còn nữa, tôi đã kết hôn rồi... Chuyện này... Ảnh hưởng không tốt đâu.
Trần Thương lập tức cười to.
Không ngờ lão Ngô lại suy nghĩ lung tung như vậy
Anh cười nói:
- Viện trưởng Ngô, chú nghĩ đi đâu vậy?
- Ý của tôi là, mấy ngày nữa tôi sẽ phẫu thuật cho vương tử William, ca phẫu thuật sẽ được tiến hành ở bệnh viện của chúng ta.
- Đến lúc đó, Nữ Hoàng nước Anh sẽ đích thân tới bệnh viện để quan sát.
- Ý của tôi là như vậy, chú tưởng tượng cái gì thế
Lão Ngô lập tức đỏ mặt, thẹn quá hóa giận mắng Trần Thương một câu:
- Cậu cút ngay cho tôi
Mỗi khi Lão Ngô sốt ruột thì giọng Hà Bắc lập tức lộ ra.
Trần Thương vội vàng chạy trốn, thuận tiện cười nói:
- Thời gian là ba ngày sau, phẫu thuật dây thần kinh não số V.
- Lão Ngô, trước khi đi tôi tặng chú một đội biết phẫu thuật dây thần kinh não số V, như vậy không tính là bạc đãi chú chứ?
Ngô Đồng Phủ đỏ mặt ném một bao giấy ăn:
- Cút
Trần Thương cười ha ha một tiếng, đứng dậy rời đi.
……

Cuộc sống của Trần Thương cũng không có quá nhiều gợn sóng bởi vì vị Nữ Hoàng này.

Đơn giản là một ca phẫu thuật bị người vây xem mà thôi.

Anh đã quen với việc này rồi, Trần võng hồng còn từng mở phát sóng trực tiếp, có thể quan tâm chút lưu lượng ấy sao?

Đương nhiên, nếu như vị Nữ Hoàng này có thể tặng máy bay, hỏa tiễn gì đó thì anh sẽ không ngại hô một câu:

- Nữ Hoàng quá trâu bò

Trần Thương không có hứng thú với Nữ hoàng nước Anh nhưng cũng không đại biểu người khác không có hứng thú.

Ví dụ như đài truyền hình, một số đài đang phát tin tức này.

Bữa trưa, TV trong phòng ăn đang phát tin tức về việc Nữ Hoàng Alisa đến thăm Trung Quốc.

Đều nói, người tụ theo nhóm, vật phân theo bầy.

Trần Thương cảm thấy mình và lão Mã có thể tiến tới cùng nhau vì hai người có cùng chung chí hướng.

Ví dụ như lúc này, lão Mã nhìn tin tức về Nữ Hoàng nhưng cũng không thèm để ý, ông ta chỉ nhàn nhạt nói câu:

- Mấy ngày nay thế nào cũng kẹt xe cho mà xem

Không sai

Mỗi lần có loại chuyện như vậy, chắc chắn sẽ có một số con đường bị phong tỏa không cho lưu thông.

Lão Mã luôn là một người vô tư như vậy, điều này khiến cho Trần Thương luôn hoài nghi trong người Lão Mã có bị u xơ tử cung hay không, nếu không thì tại sao đối phương có thể dửng dưng như vậy

Nhưng, nghe lão Mã nói câu này, anh đột nhiên có loại cảm giác tội lỗi

Anh xin lỗi:

- Đều là lỗi của ta

Lão Mã nghe vậy, hạt cơm phụt ra từ lỗ mũi, ho khan hai tiếng rồi cười mắng:

- Thương nhi à, da mặt của cậu càng ngày càng giống tôi rồi

Trần Thương quay người nhìn Ngô Huy, chủ nhiệm Hầu, Kiều Thành An... và những người khác đang dùng bữa cùng nhau.

Một bàn toàn là người quen, anh yên lặng hỏi:

- Các anh nói xem, da mặt ai dày hơn?

Kết quả rất đơn giản, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm lão Mã, không cần nói cũng biết

Trần Thương ung dung thản nhiên lộ ra tư thái của vai chính sau khi chiến thắng.

Lão Mã trợn tròn mắt, cậu... Cái này hoàn toàn là ỷ thế hiếp người, lấy nhiều khi ít, vô sỉ hạ lưu...

Như vậy mà còn dám nói da mặt mỏng hơn tôi?

Lão Mã nhìn đám người này, thật sự là phục, không thể trêu chọc

Thật sự không thể trêu chọc

Nhìn lão Mã từ Mã ngạo kiều biến thành Mã thô lỗ, mọi người dở khóc dở cười.

Khi sắp ăn cơm xong thì Ngô Đồng Phủ đi tới.

Ông ta bưng một bát mì xào chạy thẳng tới chỗ của Trần Thương.

Mọi người thấy thế, vội vàng nhường chỗ.

- Chào viện trưởng Ngô

Mọi người dồn dập chào hỏi, hai ngày nay, Ngô Đồng Phủ có chút nôn nóng, ông t akhông ngờ chuyện Trần Thương nói lại là sự thật, hơn nữa quốc gia còn coi trọng như thế

Cho tới sáng hôm nay khi Vệ Kiện gửi tin tức xác thật, nhắc nhở ông ta làm tốt thủ tục liên quan thì Ngô Đồng Phủ mới bừng tỉnh đại ngộ, những gì Trần Thương nói là thật

Thế nhưng, khi ông ta ngạc nhiên và mừng rỡ vạn phần thì tin tức mà Tiêu Nhuận Phương đưa tới ngày hôm qua khiến Ngô Đồng Phủ lập tức sửng sốt.

Trong lúc nhất thời, ông ta có chút xúc động.

Nữ hoàng nước Anh muốn tới tham quan bệnh viện của bọn họ, chính mắt xem ca phẫu thuật, mà mọi việc đều là do Trần Thương chủ động kiên trì đổi lấy.

Thậm chí không ngần ngại chọc giận vị Nữ Hoàng này và Nhạc Bằng - Viện trưởng bệnh viện Trung Nhật, điều này làm cho Ngô Đồng Phủ bùi ngùi không thôi.

Tiểu tử này thật sự khiến người ta không thể hận nổi.

Sáng sớm, Ngô Đồng Phủ nhìn đám đông nhộn nhịp bên ngoài qua cửa sổ của tòa nhà hành chính, có một loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Trung tâm cấp cứu trước đây cũng rất lợi hại

Thế nhưng so với hiện tại thì đã kém rất nhiều, lúc ấy lợi hại vì cấp cứu lợi hại, mà bây giờ vì sức cạnh tranh hạch tâm.

Bất luận là khoa Ngoại tổng hợp phát triển bồng bột hay khoa ngoại Tim nắm giữ kỹ thuật hạch tâm và là Trung tâm chẩn đoán điều trị

Parkinson đầu tiên trên thế giới….

Trong lúc bất tri bất giác, nơi này đã nắm giữ nhiều ngành học dẫn đầu thế giới

Hiện nay, đã sắp sang tháng mười hai, ước chừng đến cuối năm thì bảng xếp hạng các bệnh viện có ảnh hưởng nhất thế giới sẽ lại được công bố.

Ngô Đồng Phủ rất chờ mong biểu hiện của bọn họ trong năm nay.

Ngô Đồng Phủ gật đầu, lên tiếng chào hỏi mọi người, tiếp đó hỏi một câu:

- Trần Thương, đến lúc đó cậu có sắp xếp gì không?

Vấn đề này khiến mọi người mờ mịt.

Sắp xếp cái gì?

Trần Thương suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh hỏi:

- Ai muốn đi gặp Nữ Hoàng?

Mấy người sửng sốt, hai mắt bọn họ trừng to, trên mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Lão Mã đột nhiên nhận ra được chuyện gì, đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Cậu nói vậy là có ý gì? Lần này... Nữ Hoàng tới thăm Trung Quốc... Thật sự có liên quan tới cậu sao?

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Ừ, đúng là có một chút liên quan.

- Thật ra rất đơn giản, một đứa nhỏ cần được phẫu thuật nên tôi gọi phụ huynh của người ta đến, để bà ấy ký tên giấy đồng ý sau khi được giải thích

Nói xong, Trần Thương nói với Ngô Đồng Phủ:

- Viện trưởng Ngô, chú an bài là được rồi.

- Tôi còn phải đi tới viện nghiên cứu Phòng Sơn một chuyến, viện trưởng Tề nói cho tôi rằng đã có được một chút thành tựu, tôi cần đến quan sát.

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Đi đường cẩn thận.

Trần Thương rời đi, lưu lại đám người có chút mờ mịt.

Ngô Đồng Phủ thấy thế, lúc này, ông ta mới giải thích cho mọi người một phen

- Phẫu thuật cho vương tử William, phỏng chừng toàn thế giới cũng chỉ có giáo sư Trần làm được...

Lời giải thích này khiến mọi người lập tức sáng tỏ.

Hồi tưởng chuyện Trần Thương gọi người nhà tới ký tên, mọi người đột nhiên cảm thấy:

Sinh mà làm y, chỉ có cậu ấy biết làm màu

Hết cách, toàn thế giới chỉ có Trần Thương làm được, nên bà ấy thật đúng là phải nghe người ta.

Thật sự là... Không thể không phúc khí.

Trần Thương không có nói đùa, hai ngày nay, anh thật sự rất bận.

Chương 1806: Chưa Bao Giờ Thấy Một Người Làm Màu Tới Như Vậy

Bởi vì bị trì hoãn một thời gian ở An Dương, cho nên hiện giờ anh cần phải đi Viện y học Hiệp Hòa, Viện nghiên cứu Phòng Sơn… Để kết nối tiến triển nghiên cứu với những chủ nhiệm ở nơi đó.

Parkinson là việc mà Trần Thương chú ý nhất gần đây.

Bởi vì một khi đột phá Parkinson, điều này có thể nói là một việc lớn đối với Trần Thương.

Điều này có thể khiến anh nổi tiếng

Bây giờ anh có thể phẫu thuật trị liệu Parkinson, nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Sự phát triển của bệnh tật cần được nghiên cứu từ nguyên nhân phát bệnh, bệnh cơ, bệnh lý và các khía cạnh khác, sau đó mới giải quyết việc phòng ngừa và kiểm soát.

Phẫu thuật là thủ đoạn trị liệu, lại không phải mục đích trị liệu.

Trần Thương nghiên cứu ra được dạng phẫu thuật này, có thể giúp anh trở thành nhân vật cột mốc quan trọng trong lịch sử phát triển bệnh Parkinson.

Nhưng lại không thể giúp anh trở thành nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử Parkinson.

Nếu Trần Thương có thể phát hiện cơ chế phát bệnh của Parkinson thì đóng góp của anh cho thế giới có thể nói là rất to lớn.

Sự có mặt của Trần Thương khiến Tề Khải rất hưng phấn.

Kể từ khi Trần Thương nghiên cứu ra được đơn hạng triệu chứng Parkinson chuột nâu, tiến độ nghiên cứu của Tề Khải cũng càng ngày càng nhanh.

Những ngày này, thông qua việc sử dụng dịch thể tiêu ký vật, tổ chức học tiêu ký vật và tiến triển nghiên cứu mạng lưới não của của bệnh Parkinson ở chuột nâu….

Thật đúng là đã phát hiện rất nhiều thứ.

Sau khi gặp được Trần Thương, ông ấy lập tức chia sẻ và trao đổi những tin tức với đối phương.

Không thể không nói, lão tiên sinh Tề Khải có nghiên cứu rất chuyên sâu về bệnh lý học và thí nghiệm động vật y học.

Sau buổi chia sẻ này, Trần Thương lập tức được lợi rất nhiều

Thế nhưng, mấu chốt nhất là...

【 Đinh! Chúc mừng ngài, thanh tiến độ của Parkinson đã tăng đến 70%, thu được phần thưởng: Trạng thái phụ trợ chỉ đạo nghiên cứu khoa học (năm ngày 】

……

Trần Thương nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống thì lập tức sửng sốt

【 Trạng thái phụ trợ chỉ đạo nghiên cứu khoa học 】?

Thứ này... làm được cái gì?

【 Đinh! Trạng thái phụ trợ chỉ đạo nghiên cứu khoa học: Sau khi kích hoạt trạng thái, có thể tiến hành nghiên cứu khoa học dưới sự chỉ đạo và phụ trợ của hệ thống, mở rộng tư duy nghiên cứu khoa học, đề cao năng lực nghiên cứu khoa học, đề cao tốc độ và linh cảm nghiên cứu khoa học.

Nhắc nhở: Trạng thái này cực kỳ trân quý, xin hãy thận trọng nắm chắc, đừng lãng phí! 】.

Sau khi nghe được hệ thống nhắc nhở, Trần Thương lập tức nhớ tới 【 danh sư chỉ đạo 】 trước đây, tác dụng rất mạnh, ngay cả tư thế đi wc đều được dặn dò rõ ràng

Hiện tại vừa phụ trợ vừa chỉ đạo nghiên cứu khoa học, tuyệt đối mạnh hơn nhiều

Nghĩ tới đây, Trần Thương càng ngày càng cảm thấy mình nên nhanh chóng tiễn Nữ Hoàng rời đi, tiếp theo bắt đầu hành trình nghiên cứu Parkinson.

Tốt nhất là đặt một dấu chấm viên mãn cho chuyến đi đến thủ đô lần này trước khi quay trở lại.

Trần Thương có cảm giác rằng lần khen thưởng này tuyệt đối sẽ giúp anh đánh bại Parkinson

...

...

Thời gian phẫu thuật đã tới, xung quanh Trung tâm Cấp Cứu Thủ Đô có rất nhiều xe cảnh sát.

Bọn đầu cơ, buôn thuốc, cò bệnh viện, xe cấp cứu màu xám... ngày thường hay xuất hiện quanh bệnh viện đều biến mất hầu như không còn.

Tin tức Nữ hoàng nước Anh đến thăm Trung Quốc khiến bọn họ lo lắng.

Sau khi đến Trung Quốc, vào buổi trưa cùng ngày, Tiêu Nhuận Phương và lão lãnh đạo mang theo đoàn đội thăm Trung Quốc và Nữ Hoàng đi tới bệnh viện Trung tâm cấp cứu thủ đô.

Mà lần này, Trần Thương cũng chính thức gặp được cha mẹ của William, Nữ Hoàng Alisa và Hoàng Thân Philip.

Lão lãnh đạo đích thân giới thiệu cho Trần Thương.

Nữ Hoàng Alisa nhìn Trần Thương, sắc mặt bà bình tĩnh.

Bà suy nghĩ thật lâu sau khi nhìn thấy Trần Thương thì bà nên chào hỏi như thế nào, nói cái gì.

Nhưng sau khi nhìn thấy Trần Thương, vị lão nhân hơn bảy mươi tuổi này không rõ vì sao người trẻ tuổi này lại từ chối mình?

Chẳng lẽ, huân chương quý tộc của chúng ta không có chút hấp dẫn nào sao?

Sau khi lão lãnh đạo giới thiệu xong, Trần Thương cũng chủ động cúi đầu chào hỏi, không kiêu ngạo không tự ti.

Dù sao, lễ tiết nên có thì không thể thiếu được.

Mà các chuyên gia và quan viên nước Anh đều hiếu kỳ nhìn Trần Thương.

Đây là người từ chối lời mời của Nữ Hoàng.

Alisa thấy Trần Thương rất có lễ tiết, trong lòng bà nhẹ nhàng thở ra.

Nói thật, bà... rất lo lắng Trần Thương sẽ làm ra một ít chuyện.

Nữ Hoàng Alisa gật đầu mỉm cười:

- Rất hân hạnh được gặp ngươi, giáo sư Trần Thương

- Vô cùng cảm ơn anh tiến hành phẫu thuật cho William, anh sẽ nhận được tình hữu nghị chân thành nhất của chúng ta.

Alisa cười rất thân thiết, nếu như người bình thường thấy Nữ Hoàng khách khí với mình như vậy thì nhất định sẽ rất hưng phấn.

Thế nhưng... Trần Thương lại rất bình tĩnh.

Hơn nữa, trong lúc tất cả mọi người đang tò mò, anh nhàn nhạt móc ra một cây bút trong áo blouse trắng.

Động tác này khiến cho tất cả mọi người trở nên cảnh giác

Bảo vệ bên cạnh Nữ Hoàng, lão lãnh đạo đều biến sắc: Cậu muốn làm gì

Ngay lúc này, Trần Thương đưa bút cho Nữ Hoàng rồi nói một câu khiến cho tất cả mọi người suốt đời khó quên.

- Xin chào nữ sĩ Alisa, tôi là bác sĩ mổ chính cho William, đây là giấy đồng ý phẫu thuật sau khi được giải thích, đây là sổ thông báo tình trạng, đây là... Ngài ký tên ở chỗ này là được

Câu nói này khiến lãnh đạo sửng sốt, thậm chí suýt chút nữa bật cười.

Tất cả người ở chỗ này đều trợn tròn mắt nhìn một màn này

Nhưng khi nhìn sự nghiêm túc trên mặt Trần Thương, mọi người phát hiện thằng nhãi này... Không phải đang nói đùa.

Thần mẹ nó giấy đồng ý sau khi được giải thích.

Cái này cũng quá... Quá làm cho người ta bất ngờ.

Tiêu Nhuận Phương không nhịn được che mặt lại.

Mà lão Mã đứng phía sau Trần Thương thấy một màn này, trong lòng ông ta rất là căng thẳng

Ông ta thầm kêu một tiếng mẹ nó, tên Trần Thương cẩu tặc kia đã tu luyện công phu làm màu tới mức xuất thần nhập hóa rồi.

Không những không có chút gợn sóng nào đối với sự kỳ hảo và cảm kích của Nữ Hoàng, trái lại còn móc giấy đồng ý sau khi được giải thích để bà ấy ký tên.

Hành động này quả là tuyệt vời

Người anh em, sinh mà làm y, cậu quá làm màu

Nữ Hoàng Alisa nhìn chằm chằm Trần Thương, trên mặt hiện lên vẻ chấn động

Nói thật, Nữ Hoàng đã hơn bảy mươi tuổi, cũng coi như đã trải qua rất nhiều việc.

Bà đã từng gặp người khom lưng uốn gối, cũng từng gặp người không kiêu ngạo không tự ti, gặp qua người chẳng thèm ngó tới, người a dua nịnh nọt lại càng nhiều

Thế nhưng, bà thề, chưa bao giờ thấy một người làm màu tới như vậy, nhìn cây bút mà Trần Thương đưa tới.

Bà thật sự không biết có nên tiếp hay không.

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Đây là quá trình phẫu thuật, xin lỗi, không có cái này thì tôi không có cách nào phẫu thuật cho con ngài được.

Tiêu Nhuận Phương gật đầu, chứng minh Trần Thương không phải cố ý gây chuyện.

Thế là, bới sự trợ giúp của bảy, tám chuyên gia y tế đứng phía sau, Nữ Hoàng Alisa và Hoàng Thân Philip đã tốn rất nhiều công sức để phân tích mỗi một điều khoản.

Tiếp theo... Hai người ký tên, Trần Thương mỉm cười:

- Cám ơn đã phối hợp.

Sau khi nói xong, anh quay lại nói với đám người sau lưng:

- Chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Lão Mã thật giả lẫn lộn đã sớm xâm nhập vào đội ngũ của Trần Thương.

Chương 1807: Anh Xác Định Không Phải Vì Không Trả Nổi Phí Quản Lý Sao?

Nữ Hoàng liếc mắt ra hiệu cho các chuyên gia.

Các chuyên gia vội vàng đi theo anh tiến vào phòng mổ.

Phẫu thuật sắp bắt đầu.

Gây mê là Chu Hạc.

Mổ chính là Trần Thương.

Phụ tá một là Ngô Huy.

Phụ tá hai là Hồ Truyền Bang.

Tiết Chính Nhận và Dương Minh cũng tới với danh nghĩa hỗ trợ, làm một ít việc có cũng được mà không có cũng không sao.

Hiện tại, Ngô Huy nghiễm nhiên trở thành phụ tá đắc lực của Trần Thương.

Nói thật, Ngô Huy rất cảm ơn Trần Thương, nếu như không phải Trần Thương thì làm sao anh ta có cơ hội đứng trước một bàn mổ như vậy?

Các viện sĩ bên cạnh đều hâm mộ nhìn mình.

Mọi việc khiến Ngô Huy rất thỏa mãn, cũng rất thức thời.

Lúc này, William xuất hiện trong văn phòng, tóc của anh ấy đã bị cạo sạch.

Sau hai ngày ở chung, William bắt đầu cười nói với Trần Thương.

Anh ấy phát hiện Trần Thương không tệ, là một người đáng giá kết bạn.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, William cười nói với Trần Thương:

- Trần, nếu cậu chữa khỏi cho tôi thì tôi sẽ tặng cho cậu trang viên của tôi ở Hồng Kông.

Trần Thương mỉm cười:

- Anh xác định không phải vì không trả nổi phí quản lý sao?

William lập tức nở nụ cười.

Anh ấy nghiêm túc nhìn Trần Thương, thậm chí trong ánh mắt mang theo sự cầu khẩn:

- Trông cậy vào cậu, Trần

Trần Thương cười nói:

- Ừ, yên tâm đi.

Nhìn William và Trần Thương cười nói với nhau, Nữ Hoàng Alisa và Hoàng Thân Philip đều nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ đã tìm hiểu trước khi tới đây, nghe nói phẫu thuật ở Trung Quốc cần đưa tiền cho bác sĩ mổ chính.

Nhưng....Bọn họ đã quên.

Nghĩ tới đây, Nữ Hoàng Alisa vốn dĩ còn có chút lo lắng, nhưng mà thấy Trần Thương và William cười cười nói nói, lúc này bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Phẫu thuật bắt đầu, Chu Hạc lại xác nhận lần nữa:

- Gây mê cục bộ?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai

Nghe được lời nói của Trần Thương, những chuyên gia nước Anh đứng sau lưng lập tức biến sắc

Cái này... Phẫu thuật diên tủy thân não mà cậu ấy muốn dùng gây mê cục bộ?

Đám người bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

Vào lúc này, Trần Thương đã chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật đột nhiên nghiêm khắc nói:

- Một là yên lặng quan sát, hai là ra bên ngoài thảo luận.

…….

Nghe Trần Thương nói như vậy, người bên cạnh lập tức lắc đầu

Tính tình bình thường của Giáo sư Trần rất tốt

Nhưng trong lúc phẫu thuật lại là một người cực kỳ nghiêm túc.

Đây là một người có yêu cầu cực kì hà khắc đối với việc phẫu thuật.

Quả nhiên, đám chuyên gia nước Anh sau lưng bị anh nhắc nhở lập tức đỏ mặt

Bọn họ muốn tranh luận nhưng cũng hiểu được, đây không phải là thời điểm đúng lúc.

Mà ở phòng làm việc, Nữ Hoàng Alisa thấy thế lập tức hơi nhíu mày.

Những chuyên gia này thật là không có lễ phép, ở trong phòng mổ vậy mà lại quấy rầy ca phẫu thuật

Một vị chuyên gia viện y học Hoàng gia đứng bên cạnh giải thích:

- Nữ Hoàng, Trần Thương lựa chọn là cục bộ gây mê, chuyện này... Sẽ tăng lên sự đau đớn trong lúc phẫu thuật, nói không chừng sẽ ảnh hưởng ca phẫu thuật...

Ngô Đồng Phủ đứng một bên nghe không nổi nữa, ông ta nói:

- You can, you up! No can no bb. (Cậu ấy có thể, cậu ấy có thể chịu được! Ngài không cần lo lắng)

Vị chuyên gia kia đúng là nghe hiểu đại khái ý của câu nói kiểu Trung Anh này....

Anh ta đỏ mặt, không nói gì nữa.

- Nữ Hoàng, giáo sư Trần Thương đối với việc phẫu thuật vô cùng cẩn thận và nghiêm túc, ngài yên tâm đi.

Ngô Đồng Phủ giải thích.

Nữ Hoàng Alisa gật đầu.

Nhưng, một vấn đề nhìn như là nhỏ nhoi kia lại cũng đồng nghĩa với việc ngay từ đầu hai bên đã có những suy nghĩ bất đồng về việc gây mê.

Nhưng Trần Thương vẫn là mổ chính, điểm này không hề ảnh hưởng.

Hiện tại vết thương của William ở vùng đầu vẫn chưa khép lại, cần fossa sau phẫu thuật.

(Đúng, khu xương chũm là xương u cục nằm ở sau lỗ tai, có thể sờ được. Không cần lại hỏi vì sao phẫu thuật sọ não như trên phòng... Nó không ở trên ngực!)

Ca phẫu thuật lần này lựa chọn gây mê cục bộ, đây mang ý nghĩa trong lúc phẫu thuật thì Trần Thương cần quan sát bộ phận đau đớn trên mặt người bệnh có biến mất hay không, có cần làm cắt đứt bổ sung hay không.

Trước đó, anh đã nhắc nhở những việc này cho William rồi, nhưng anh vẫn dặn dò lần nữa:

- Trong lúc phẫu thuật, chúng ta sẽ kích thích hướng dẫn vùng tam giác đau đớn, nhưng thời gian rất ngắn, không cần sợ hãi.

William gật đầu:

- Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, Trần Thương cầm dao mổ và bắt đầu rạch một đường chính giữa ở fossa sau theo các điểm đã được đánh dấu.

Khi mở cửa sổ xương chẩm, anh cố ý tuyển chọn hơi nghiêng về bên cạnh bệnh, kẹp chặt mở lỗ lớn xương chẩm và atlas vòm sau về sau, bại lộ màng cứng.

Vào lúc này, trên mặt của Trần Thương lộ vẻ hưng phấn

Nói không chút khoa trương thì ca phẫu thuật này chính là một buổi biểu diễn riêng của anh.

Bởi vì từ lúc bắt đầu phẫu thuật mở cửa sổ xương thì đã tràn đầy các chi tiết

Trần Thương cầm dao mổ, nhẹ nhàng rạch ra màng cứng.

Vào lúc này, tiểu não diên tuỷ xuất hiện trong tầm mắt.

- Đưa tôi dụng cụ hút dịch

Ngô Huy thuần thục đưa công cụ mà Trần Thương cần.

Anh không yên tâm giao ca phẫu thuật này cho bất kỳ ai, dù sao... Anh đã làm màu trước mặt Nữ Hoàng, nếu ca phẫu thuật này thất bại thì chẳng phải sẽ rất mất mặt

Có thực lực mới gọi là làm ra vẻ.

Không có thực lực... Thì…….

Sau khi dao mổ đâm rách màng nhện, dịch não tủy cấp tốc chảy ra, áp lực toàn bộ đầu cũng giảm xuống trong nháy mắt

Trần Thương thích thú nâng amiđan tiểu não, tiếp đó rửa sạch một bộ phận dịch não tủy để dự phòng.

Mà lúc này, thông qua màn ảnh phẫu thuật, anh cẩn thận từng li từng tí thông qua tiểu não và thứ tư buồng não phần dưới then cài bộ phận... Từng bước một xâm nhập về phía diên tuỷ

Khi thấy một màn này, mọi người lập tức không dám thở mạnh.

Bởi vì trong khe rìa ngoài diên tuỷ có rất nhiều thần kinh

Nó giống như một mạng lưới dày đặc, đôi thần kinh não thứ 11 căn và dây thần kinh phế vị căn thường thấy được phát ra từ đây

Bởi vậy, kính hiển vi nhất định phải được ổn định trong không gian giới hạn.

Nếu không may làm tổn thương đến thần kinh, ca phẫu thuật này sẽ trở nên rất khó khăn.

Dưới kính hiển vi, tiến hành khâu lại thần kinh tại thứ tư buồng não sau?

Chuyện này quả thực là một trò đùa

Mà khi mọi người thấy màn này, trong lòng đều lo lắng... Hoàn cảnh như vậy thì làm sao có thể hạ dao?

Có thể nói như vậy

Thông qua kính hiển vi có thể thấy rõ ràng: Không gian mà dao mổ có thể thao tác không vượt quá năm milimet

Đây là khái niệm gì?

Trong khoảng thời gian ba mươi phút hoặc lâu hơn, tay cầm dao của Trần Thương không thể vượt qua chấn động hai milimet

Mà hai milimet có bao xa?

Còn ngắn hơn một nửa cọng lông tơ trên tay

Mà thật ra dao mổ chính là một cái đòn bẩy, Trần Thương cầm chuôi dao, chỉ cần chuôi dao hơi nhúc nhích một chút thì phạm vi chấn động của đầu đao sẽ rất lớn

Nhìn thấy tình huống phức tạp tại khu vực diên tuỷ, tất cả mọi người quan sát ca phẫu thuật đều khiếp sợ bởi hình ảnh mình nhìn thấy.

Lúc này, vợ chồng Nữ Hoàng Alisa đứng quan sát phẫu thuật bên ngoài đều rất khẩn trương

Bọn họ có thể rõ ràng thấy, con dao mổ trên tay Trần Thương cứ như vậy mà chậm rãi tiến vào

Quá trình này rất chậm, tất cả mọi người đều có chút khẩn trương và nôn nóng.

Có thể nói đây là một ca phẫu thuật được tính bằng milimet, nhưng sai số lại chỉ trong vòng một milimet

Chương 1808: Tiểu Lý Phi Đao Công phu...Trung Quốc!?

Bạn có thể giơ tay để cảm thụ một chút, xem mình có thể khiến bàn tay không nhúc nhích vượt qua một milimet cho dù không cầm đồ vật hay không.

Đây là loại khái niệm khủng bố như thế nào

Dao mổ chậm rãi xâm nhập, không hề dùng lực, bởi vì mỗi điểm đều không chịu nổi sức tàn phá của một con dao mổ sắc bén.

Dao mổ không thể làm chủy thủ, càng không thể đánh nhau, bởi vì thân dao rất mềm, thế nhưng lưỡi dao của nó lại vô cùng sắc bén.

Cuối cùng, ngay chỗ diên tuỷ then cài mặt phẳng cách đường trung tuyến 8-10mm, cuối cùng thì mọi người đã thấy tại một cái thể dạng que và tiết khối u rìa ngoài có một nốt nhỏ màu xám nhô ra

Nơi này chính là vùng tam xoa nhô lên, mà nơi này là chỗ của dây thần kinh não số V tủy sống bó và hạch.

Phẫu thuật rạch mổ chính là ở đây

Trần Thương không dám thở mạnh, dao nhỏ vững vàng đi vào giữa thần kinh phế vị và đôi thần kinh não thứ 11 căn và phía sau vì thứ nhất cổ thần kinh phía sau căn, sau đó dừng lại tại then cài mặt phẳng xuống ước chừng bốn milimet.

Bởi vì nơi này không có mạch máu, là khu vực không máu hiếm thấy, tương đối an toàn.

Vì lẽ đó, Trần Thương tuyển chọn nơi này làm khu vực thao tác phẫu thuật

Sau khi những chuyên gia sau lưng thấy cảnh tượng này.

Đôi mắt mỗi người lập tức sáng lên

Hình như phát hiện bí mật trung tâm của ca phẫu thuật này.

Thế nhưng, bọn họ căn bản không biết rằng, thật ra cho đến bây giờ thì ca phẫu thuật này chỉ vừa mới bắt đầu

Kỹ xảo?

Trước mặt độ khó tuyệt đối thì chỉ có thể nói là nó giúp cho việc phẫu thuật thuận lợi hơn một chút mà thôi.

Ngay khi tất cả mọi người mừng thầm phát hiện một cái kỹ xảo, thao tác tiếp theo của Trần Thương khiến bọn họ bắt đầu hoài nghi nhân sinh

Bởi vì cổ tay của Trần Thương cực kỳ khéo léo, chuôi dao nhìn như bất động, mũi dao lại giống như là tia sáng lạnh

Anh dùng lực trong nháy mắt, không nhẹ không nặng, không sâu không cạn, thế nhưng nhanh đến mức thấy gần như không thấy

Trần Thương nhanh chóng cắt hai đường trên diên tuỷ

Ngay lập tức, một vết mổ sâu ba milimet, rộng bốn milimet xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi thấy một màn này, tất cả mọi người đều sợ ngây người

Cái này... Quá nhanh rồi! ... Cũng quá chính xác

Thậm chí khi bọn họ nhìn vào màn ảnh thì chỉ thấy được hai đạo tàn ảnh

Tại sao có thể làm được như vậy?

Cậu ấy làm bằng cách nào?

Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là 'Thốn Mang' trong công phu Trung Quốc?

……..

Không sai

Cái này tuyệt đối là công phu Trung Quốc

Tất cả mọi người đều không tin một bác sĩ có thể làm được tất cả những chuyện này.

Bác sĩ Trần Thương tuyệt đối đã học qua đao pháp Trung Quốc.

Nếu không làm sao cậu ấy có thể thao tác nhanh tới như vậy chứ?

Cái này chẳng lẽ là 'Tiểu Lý Phi Đao' trong truyền thuyết? Hoặc là… 'Thốn Mang'?

Bọn họ căn bản không nhìn thấy Trần Thương nhúc nhích cổ tay, mà ngay sau đó lưỡi dao đã lưu lại một đạo tàn ảnh trên kính hiển vi, tiếp đó...

Xuất hiện một vết mổ hẹp dài.

Sâu ba milimet, dài bốn milimet

Không sâu không cạn, không dài không ngắn, vừa vặn

Vết mổ kia hoàn toàn chinh phục mỗi một vị giáo sư quan sát phẫu thuật.

Thật sự là quá lợi hại

Không chỉ vì nhanh, quan trọng nhất vì chuẩn xác.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì nơi này là khu vực quan trọng trong ca phẫu thuật.

Bộ thao tác của Trần Thương khiến tất cả mọi người ứa mồ hôi, sợ anh tổn thương đến khu vực không nên tổn thương

Cái gì mà tiến lên một bước là hạnh phúc, lùi về sau một bước là cô độc.

Ở chỗ này thì khác, tiến lên một bước là liệt nửa người, lùi về sau một bước là tổn thương thân não.

Lên trên một bước là toàn thân vô lực, đi xuống một bước là hoàn toàn chơi xong rồi

Đây không phải là chuyện đùa

Dao cắt tới trước có thể tổn thương tủy sống khâu não bó, dây thần kinh phế vị và đôi thần kinh não thứ 11; cắt lên trên có thể tổn thương thân dây; lùi về sau có thể tổn thương các bó thần kinh hình nêm; cắt xuống có thể tổn thương nhân mơ hồ (nucleus ambiguus) và sợi giao cảm...

Thử hỏi như vậy người nào mà không lo lắng

Giờ phút này, các chuyên gia nước Anh có mặt hiện trường đang cảm thấy run sợ.

Trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ: Lẽ nào Trần Thương có thù oán gì với hoàng thất nước Anh?

Nếu không có thù thì tại sao lại chơi như vậy?

Lá gan của người này thật lớn

Thật ra thì bọn họ đều hiểu lầm Trần Thương.

Anh chỉ có thể làm như vậy

Vì sao?

Bởi vì trong ca phẫu thuật này, nếu muốn thực hiện hiệu quả ngộ thương thì dao rạch ra khu vực phẫu thuật phải ổn định, nhanh chóng và hữu hiệu.

Nhất định phải nhanh! Chỉ có nhanh, mới có thể ổn định.

Nếu thả chậm tiết tấu thì không thể nắm giữ cường độ đồng đều, ít nhiều sẽ xảy ra sai sót nếu không cẩn thận

Thế nhưng vết rạch kia không giống nhau

Đây là kỹ thuật mà Trần Thương nghiên cứu rất lâu trong không gian ảo mới suy nghĩ ra được, tiếp đó còn phải luyện tập không biết bao nhiêu lần

Đến bây giờ, anh đã tạo thành thói quen, tùy tiện rạch một đường là được

Cho nên Trần Thương nói ca phẫu thuật này không phải muốn học là có thể học được.

Tôi nói tất cả quá trình với anh, chia sẻ tất cả kỹ xảo cho anh, anh dám tới không?

Chỉ riêng một dao này thôi thì anh phải luyện bao lâu rồi?

Không chỉ có người nước ngoài tim đập mạnh và loạn nhịp, những chuyên gia Trung Quốc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một ca phẫu thuật như vậy

Tiết Chính Nhận và Dương Minh liếc nhau, trong lòng bọn họ sinh ra sự ngưng trọng và xúc động nồng đậm.

Bọn họ vốn dĩ cho rằng mình đánh giá Trần Thương quá cao, bây giờ nhìn lại, cả hai phát hiện còn chưa đủ

Trần Thương còn lợi hại hơn những gì mà bọn họ tưởng tượng

So sánh với bọn họ thì Ngô Huy lại rất bình tĩnh.

Trong mắt anh ta, Trần Thương là người không gì không làm được.

Đám người bên ngoài phòng làm việc căn bản không thể thấy rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cái gọi là người không biết thì không sợ, cho nên bọn họ không hề cảm nhận được sự chấn động trong phòng mổ.

Trái lại cho rằng không hề phát sinh chuyện gì, tiếp tục quan sát phẫu thuật.

Mà những người tại hiện trường lại bị một dao của Trần Thương làm sợ vỡ mật

Hiện tại, trong đầu những chuyên gia nước Anh chỉ có một suy nghĩ

Còn may lúc ấy mình không đồng ý làm phẫu thuật, nếu thật sự đáp ứng Nữ Hoàng thì chẳng phải là tìm phiền toái cho mình sao?

Quá khó khăn

Bọn họ nhìn hai tay vững như bàn thạch của Trần Thương, một tay cầm đèn nội soi, một tay cầm dao, thật là phục sát đất

Đặc biệt là phong thái của một dao kia

Nếu đó không phải là công phu Trung Quốc thì bọn họ căn bản không tin, thậm chí bọn họ cảm thấy cái này có chút không công bằng

Chúng ta sử dụng chính là kỹ xảo khoa ngoại phẫu thuật đường đường chính chính.

Cậu ấy... Cậu ấy sử dụng công phu Trung Quốc, không phải bật hack thì là cái gì?

Giờ phút này, bọn họ đột nhiên cảm giác thấy người Trung Quốc có ưu thế tự nhiên ở phương diện phẫu thuật

Công phu Trung Quốc... Quả thật là đo ni đóng giày cho bọn họ.

Nhưng, rất rõ ràng, phát hiện của bọn họ còn quá sớm, phần phẫu thuật tiếp theo khiến bọn họ hoài nghi nhân sinh

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Đưa kim châm cứu cho ta

Nghe được lời này, Ngô Huy vội vàng gật đầu rồi đưa một cây kim châm cứu dài ba tấc cho anh.

Đây là một cây kim châm cứu, điểm khác biệt duy nhất chính là nó được uốn cong một góc vuông cách đầu kim ba milimet.

Chương 1809: Trần Thương, Tôi Muốn Tặng Trang Viên Hồng Kông Của Tôi Cho Anh

- ...

Các chuyên gia người Anh thấy cảnh này lập tức sửng sốt.

Châm cứu? Bọn họ đã từng gặp qua

Nhưng vì sao khoa ngoại phẫu thuật cần kim châm cứu?

Đây tuyệt đối không phải là một ca phẫu thuật thần kinh hiển vi khoa ngoại của y học hiện đại

Các loại máy móc hiển vi khoa Ngoại thần kinh kia chắc chắn là để che giấu tai mắt người khác

Các người thậm chí còn chuẩn bị cả kim châm cứu, khẳng định là sợ chúng ta phát hiện bí mật của các người, tuyệt đối là như vậy.

Không sai

Ngay lúc này, Trần Thương cầm đèn nội soi bằng tay trái, đầu ngón tay nắm kim châm cứu giống như đang cầm đũa

Mà cùng lúc đó, kim châm cứu cứ như vậy mà xâm nhập vào vết mổ

Tiếp đó nhẹ nhàng chuẩn bị kích thích khu vực dây thần kinh não số V của người bệnh

Thấy cảnh này! Đám người Anh phẫn nộ

Chúng ta đã biết, đây là khoa ngoại phẫu thuật của người Trung Quốc các người

Bọn họ đã nhìn thấy những thủ pháp này

Trần Thương đã từng biểu diễn cho thế giới xem.

Đây rõ ràng là Kỹ Thuật Đũa trong truyền thuyết

Các người còn muốn ẩn tàng cái gì nữa

Tất cả đã bại lộ rồi.

- ‘Tiểu Lý Phi Đao’ trong công phu Trung Quốc’ + Châm cứu + ‘kỹ thuật Đũa’

Cậu đã bại lộ toàn bộ ba thao tác hạch tâm, cậu còn bảo chúng tôi không thể học theo?

Các người chơi châm cứu mấy ngàn năm, chơi đao pháp cũng không biết bao lâu rồi, đũa là kỹ xảo xâm nhập sâu vào gen.

Các người bảo chúng ta phải học tập như thế nào?

Bọn họ khóc không ra nước mắt.

Mà lúc này, Trần Thương căn bản không hề chú ý tới cảm nhận của bọn họ.

Thay vào đó, anh điều khiển kim châm cứu cẩn thận chạm vào dây thần kinh III

Vừa được kích thích trong nháy mắt, sắc mặt của William lập tức thay đổi.

Đau đớn

Đau đớn xuyên tim

Cơn đau kịch liệt khiến trên đầu anh ấy đổ mồ hôi ròng ròng, cũng may gây mê khiến anh ấy không cách nào làm ra phản ứng.

Thấy William đau đớn

Trần Thương mỉm cười

Nụ cười này... Trong mắt của mẹ William, Nữ Hoàng Alisa, thì đây chính là nụ cười của ma quỷ

Con trai tôi đã đau thành như vậy mà ngươi còn cười được?

Lúc này, Trần Thương đang quan sát phản ứng đau đớn của bệnh nhân để đạt được lựa chọn chính xác hơn về thiết kế vị trí rạch mổ.

Ngay lúc đó, anh nhẹ nhàng hạ xuống dao mổ

Đúng

Cứ như vậy một chút

Trần Thương tự tin cầm dao

Sau một lần cắt, không cần kiểm tra lại

Là tiêu sái như thế.

Tất cả mọi người thấy William đột nhiên trầm mặc

Không sai

Vào khoảnh khắc Trần Thương lấy dao mổ ra, William cảm nhận được cơn đau đột nhiên biến mất

Giờ phút này, anh mỉm cười nói với William:

- Xong rồi

William không nhịn được sửng sốt một chút, rõ ràng có chút không tin.

Thế nhưng... Anh ấy thật sự không còn đau nữa

……

Thời gian gây mê cục bộ không dài lại thêm việc bản thân Chu Hạc rất am hiểu gây mê cục bộ.

Vì lẽ đó, thời gian bình thường sẽ không vượt qua ba phút, lúc này vẫn còn một khoảng thời gian nữa trước khi thuốc mê hết tác dụng.

William không thể tưởng tượng được mà nhìn Trần Thương, kinh ngạc hỏi:

- Trần! Tôi... Tôi thực sự khỏi bệnh rồi?

Trần Thương mỉm cười đáp:

- Đương nhiên

Sau đó, Trần Thương giao việc còn lại cho đám người Ngô Huy và Tiết Chính Nhận.

- Đóng sọ

Nghe được câu này, mọi người xung quanh đều kinh ngạc

Tự tin như vậy sao? Không cần kiểm tra lại?

Hoàn toàn chính xác! Không cần kiểm tra lại.

Ca phẫu thuật này chỉ cần thao tác đủ tinh chuẩn thì không cần phải kiểm tra lại.

Hơn nữa, bản thân ca phẫu thuật này là dùng kim kích thích dây thần kinh não số V, cho nên sẽ rất khó xảy ra sai sót.

Thấy Trần Thương phẫu thuật thành công, hai vợ chồng Nữ Hoàng Alisa vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

- Phẫu thuật thành công rồi sao?

Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Có lẽ là vậy.

Nghe được câu khẳng định của Tiêu Nhuận Phương, Nữ Hoàng Alisa và Hoàng Thân Philip liếc nhau.

Hình như... Cảm giác cũng không khó

Ngay từ đầu đặt dao vào có chút đơn giản, các bước tiếp theo... độ khó không lớn

Alisa nhìn vị giáo sư Viện y học Hoàng gia đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu xem hiểu không?

Vị giáo sư này không đứng ở hiện trường cho nên mãi không biết cảm giác trong lúc phẫu thuật.

Ông ta cảm thấy chẳng khác gì nhìn một ca phẫu thuật bình thường, hình như….. Rất đơn giản, chỉ có vài bước: Mổ sọ, cắt, đóng sọ

- Ừ, tôi đã hiểu

Alisa vui mừng gật đầu.

Tốt

Nếu ông ta hiểu, như vậy đám người đi vào phòng mổ nhất định cũng hiểu.

Nghĩ tới đây, Nữ Hoàng Alisa đột nhiên cảm giác thấy chuyến đi tới Trung Quốc lần này không lỗ

Thậm chí có thể nói là kiếm lời lớn.

Phẫu thuật đi đến giai đoạn kết thúc.

Tâm trạng của Trần Thương cũng dần dần nhẹ nhàng.

Anh nhìn Hồ Truyền Bang:

- Chủ nhiệm Hồ, khi nào có thời gian tôi sẽ mở một buổi giảng cho người khoa Ngoại thần kinh, giới thiệu tất cả các phương án phẫu thuật cho chứng đau dây thần kinh số V.

- Chỉ cần các anh cố gắng nghiên cứu thì sẽ có thể đạt được thành quả

Hồ Truyền Bang nghe vậy vội vàng gật đầu:

- Được, cám ơn giáo sư Trần

Đám người Anh trong phòng mổ nghe thấy lời nói của Trần Thương lập tức nổi giận

Người nhìn đi

Xem cậu ấy tự tin chưa kìa?

Cái này mà cũng dám học?

Vậy mà còn nói không phải phương án phẫu thuật chuyên dụng của người Trung Quốc

Đây căn bản là thiết kế riêng cho người Trung Quốc bọn họ.

Hừ

Không ngờ bọn họ lại dùng công phu Trung Quốc để làm phẫu thuật, chúng ta sẽ báo cho Nữ Hoàng hành vi bật hack vô nhân đạo này, để Nữ hoàng công khai phê bình

Cuối cùng, đám người Ngô Huy hoàn thành công tác tiếp theo, phẫu thuật chậm rãi kết thúc

Kết thúc rất bình thản khâu lại rất nhanh.

William không hề phát ra âm thanh nào.

Thế nhưng... Phẫu thuật đã hoàn thành.

Sau khi thuốc gây mê cục bộ đã hết, William đột nhiên ‘nổi máu ác độc’, anh ấy nhìn Trần Thương rồi hỏi:

- Tôi có thể thử một lần chứ? Cậu có nước đá không?

Trần Thương sững sờ hỏi lại:

- Anh muốn làm gì?

William hung tợn nói:

- Tôi muốn kích thích dây thần kinh não số V đáng chết kia, tôi muốn nhìn thử nó có đau hay không

Trần Thương lập tức dở khóc dở cười.

Đau dây thần kinh số V sẽ càng nặng thêm khi bị kích thích bởi lạnh nóng, gió thổi.

William đã quên mất cảm giác khi uống nước đá là như thế nào.

Trần Thương cười, quay sang hỏi y tá:

- Ở đây có nước đá không?

Y tá không nhịn được mỉm cười, trong phòng mổ có đặt một ít đồ uống lạnh cho giáo sư Trần, để cậu ấy uống giải khát những lúc ra mồ hôi.

Đang lúc nói chuyện, y tá mang tới một bình nước hiệu Nhịp Đập.

William cầm bình nước, trong lòng anh ấy có chút sợ hãi, sau đó cắn răng một cái, đổ nước vào miệng

Sau khi uống xong, William lập tức mừng rỡ

Sảng khoái! Dễ uống

Đã bao nhiêu năm rồi anh ấy không có uống lạnh?

Cuối cùng, anh ấy cũng khỏi bệnh rồi sao?

Sau bao nhiêu năm thì chứng đau dây thần kinh số V của mình cũng đã biến mất

- Giáo sư Trần! Tôi khỏi rồi, cám ơn anh! Thật sự cám ơn anh

- Anh là người bạn tốt nhất của William tôi

- Tôi phải cám ơn anh thật tốt, tôi muốn tặng trang viên Hồng Kông của tôi cho anh

- ...

Nghe William nói năng lộn xộn, Trần Thương có chút đau đầu

Anh đừng nói nữa

Đại ca

Đây là phòng mổ, tại sao người Anh các anh lại ngốc như vậy chứ?

Tặng lễ nào có đưa quang minh chính đại như vậy

Nhiều người nhìn như vậy, anh nói huỵch toẹt ra có phải khiến tôi xấu hổ không?

Khẳng định là anh không thành tâm muốn đưa cho tôi

Chương 1810: Nữ Hoàng, Trần Thương... Trần Thương Bật Hack

Sau khi phẫu thuật kết thúc, William không phải là đại phẫu, chẳng qua là gây mê cục bộ, nhưng y tá vẫn đỡ anh ấy lên xe lăn rồi đưa ra ngoài.

Một khi đã đẹp trai thì để đầu trọc cũng không xấu

Lão Mã sờ sờ đầu trọc của mình, lại nhìn William đầu trọc phía xa, lập tức thở dài bất đắc dĩ

Thời đại khác nhau.

Cách mạng công nghiệp đáng chết, nếu không tôi cũng là vương tử, không, là hoàng tử

Sau khi phẫu thuật kết thúc, William không nán lại quá lâu.

Ngày hôm sau hộ tống Nữ Hoàng trở về nước.

Báo đài đưa tin, lúc này Nữ Hoàng rất hài lòng đối với chuyến thăm Trung Quốc lần này

Tiếp theo là hội nghị thảo luận hợp tác công việc, sau đó lên máy bay trở về Luân Đôn.

Nữ Hoàng Alisa hài lòng nhìn William, thấy chứng bệnh của con trai chuyển biến tốt đẹp, trong lòng bà rất cao hứng

Sau đó Nữ Hoàng Alisa nhìn đội ngũ chuyên gia ở đằng sau, mừng rỡ hỏi:

- Tyre, các người đều tiến vào phòng mổ quan sát ca phẫu thuật này, chắc đã có thu hoạch rất lớn

- Tôi nghe Jame nói ca phẫu thuật này có độ khó không lớn, các người đã nắm giữ được chưa?

Nghe Nữ Hoàng hỏi như vậy, bảy vị chuyên gia lập tức sửng sốt.

Bọn họ khóc không ra nước mắt

- Nữ Hoàng, đây căn bản không phải ca phẫu thuật mà chúng ta có thể làm được

- Đúng vậy

- Đây là phương pháp phẫu thuật được chế tạo riêng cho người Trung Quốc, căn bản không thích hợp chúng ta

Nữ Hoàng Alisa, Hoàng Thân Philip và những người còn lại lập tức sửng sốt:

- Cậu đang nói đùa sao?

Tyre lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, anh nhìn đồng nghiệp xung quanh, không nhịn được nói:

- Nữ Hoàng bệ hạ, những gì tôi nói đều là thật.

- Độ khó của toàn bộ ca phẫu thuật... Có thể nói là vượt ra khỏi sức tưởng tượng của chúng ta

- Đúng rồi, để ta mở video cho mọi người xem!

Tyre nghĩ đến video của ca phẫu thuật lần này, lập tức mở ra.

Ông ta cảm thấy, video này không có bất cứ ý nghĩa nào

Dù sao... Chỉ xem thôi thì làm được cái gì? Nhìn cũng không học được

Rất nhanh, ca phẫu thuật được tiến hành, Tyre đi thẳng đến phần 'Tiểu Lý Phi Đao' của Trần Thương

- Mọi người nhìn đi, tôi đã phát chậm lại 0.5 lần! Mọi người thấy một dao kia không?

- Không được! Tôi chậm lại một phần bốn, thấy không

Vào lúc này, mọi người đã nhìn thấy thứ mà Tyre nói, nhưng vẫn còn mơ hồ một chút

Tiếp tục phát chậm lại, tốc độ một phần tám

Giờ phút này, bọn họ cuối cùng cũng thấy được

Khi thấy rõ một loạt thao tác của Trần Thương, Nữ Hoàng Alisa lập tức trợn tròn mắt

Không chỉ như thế, Tyre bắt đầu khóc lóc kể lể.

- Ngài nhìn đi, kỹ thuật này gọi là Kỹ Thuật Đũa, là do giáo sư Trần nghiên cứu ra! Chúng ta làm sao sử dụng được?

- Còn nữa, mọi người nhìn đi, đây là châm cứu...

- Ca phẫu thuật này rõ ràng là tập hợp công phu Trung Quốc

- Nữ Hoàng bệ hạ, ngài cảm thấy cái này có thể học sao?

- Giáo sư Trần Thương... Cấu ấy dùng công phu Trung Quốc để mở hack

……..

Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Nữ Hoàng có chút khó mà tiếp nhận.

Ngay từ đầu Nữ Hoàng còn cảm thấy Trần Thương rất tốt.

Người ta hoàn thành phẫu thuật còn nhiệt tình đưa video cho bên mình trở về nghiên cứu.

Loại thái độ không hề giữ lại này khiến hảo cảm của Nữ Hoàng Alisa tăng gấp bội.

Hiện tại... Nhìn đám giáo sư viện y học Hoàng gia ủ rũ, Alisa đột nhiên thở dài, lại có chút cứng họng.

Ngoại trừ thở dài... thì có thể làm cái gì đây?

Đây tương tự như kiểm tra hiện trường, Trần Thương người ta viết đáp án tiêu chuẩn cho anh xem, kết quả... Anh nói bạn anh không hiểu!?

Tốt, nếu xem không hiểu thì có thể chép nguyên xi được chứ?

Nhưng... Anh nói rằng anh không thể nhận được chữ nào, còn trách người ta vì đã viết bằng chữ Hán, tiếng mẹ đẻ của ngươi là tiếng Anh cho nên anh không thể viết được.

Được thôi, tôi cho anh kính lúp, phóng đại chậm rãi chép

Nhưng, phóng đại rồi mà anh lại nói... Đây là lối viết thảo? Người bình thường không thể viết được, hơn nữa còn là kiểu chữ Vương Hi Chi.

Nằm liệt đi

Giảm tốc một phần tám mà anh còn mô phỏng không kịp?

Nói là công phu Trung Quốc, còn có Kỹ Thuật Đũa, hơn nữa còn sử dụng vũ khí của Trung Quốc là kim châm cứu

Tại sao bọn họ lại lấy cớ nhiều như vậy?

Nói thật, lúc này trong lòng của Nữ Hoàng rất tức giận, giới viện sĩ này thật mẹ nó khó hầu hạ

Mặt trời không bao giờ lặn ở nước Anh có ngày hôm nay cũng may mắn nhờ có bọn họ.

William tĩnh dưỡng ở khoang bên cạnh, mắt không thấy tâm không phiền.

Nữ Hoàng trở lại ghế của mình, bà nhìn Hoàng Thân, hiện tại rất hối hận

- Philip, hiện tại tôi thấy nên trao tặng chức viện sĩ Viện y học Hoàng gia nước Anh và huân chương quý tộc cho giáo sư Trần Thương, anh nghĩ thế nào?

Philip sững sờ:

- Không phải em nói cậu ấy từ chối em sao?

Alisa lắc đầu:

- Hiện tại, em cảm thấy... Sinh mệnh quan trọng hơn mặt mũi

- Đám viện sĩ này... Không đáng tin cậy, em cảm thấy giáo sư Trần tương đối đáng tin.

Philip gật đầu:

- Ừ, giáo sư Trần đúng là rất lợi hại, thật ra thì... Cậu ấy không phải từ chối em.

Alisa mỉm cười:

- Em biết, cậu ấy là từ chối tất cả mọi người.

- Có lẽ sau này chúng ta phải tăng cường hợp tác với giáo sư Trần.

...

...

Sự xuất hiện của Nữ hoàng nước Anh khiến bệnh viện Trung tâm cấp cứu thủ đô lại gia tăng một ít hơi thở quốc tế hóa.

Dạo gần đây viện trưởng Ngô Đồng Phủ mỗi khi nói chuyện trên trời dưới đất luôn xen lẫn một số từ tiếng Anh.

Hiện giờ, tâm trạng của Ngô Đồng Phủ vô cùng tốt.

Trung tâm cấp cứu thủ đô có thể nói là do một tay ông ấy tạo ra.

Từ một trung tâm cấp cứu bình thường đến bệnh viện cấp cứu thủ đô, hiện tại tuyệt đối tiến vào top mười thủ đô

Đặc biệt là điểm nghiên cứu khoa học và lâm sàng của một số ngành học đã vượt qua điểm số của các bệnh viện lớn lâu đời.

Cách cửa sổ, Ngô Đồng Phủ nhìn cảnh phồn hoa này, trong lòng không khỏi kích động xen lẫn một chút xúc động.

Mưa gió hơn mười năm, bây giờ cuối cùng ông ấy có thể thở phào.

Lại kiên trì hai năm là có thể về hưu, cũng coi như là công đức viên mãn.

Hôm nay, tổng biên tập tạp chí 《 The World's Best Hospitals 》 đích thân tới phỏng vấn Ngô Đồng Phủ.

Ông ấy còn có gì không hài lòng nữa!?

- Lão Ngô à, ngẫm lại trong lứa chúng ta, hiện tại anh thuộc vào loại tốt nhất, anh nên thỏa mãn đi

Ngô Đồng Phủ mỉm cười:

- Thỏa mãn, đương nhiên thỏa mãn, con người không thể quá tham lam.

Ngô Đồng Phủ nhìn như nói cho bạn bè, nhưng thật ra là đang nói cho chính mình.

Đặng Thành Châu thu lại bản thảo phỏng vấn trong tay:

- Tốt, tốt, việc công nói xong rồi, hiện giờ chúng ta nói chút chuyện riêng.

Ngô Đồng Phủ mỉm cười, Đặng Thành Châu là bạn học cũ của ông, là ông bạn già, khi học y khoa, bọn họ luôn ngồi ở hai hàng cuối cùng, thành tích kiểm tra luôn là đếm ngược.

Ngô Đồng Phủ không đổi nghề hoàn toàn vì tốt số.

Trong quá trình thực tập, ông đã gặp một vị danh sư đồng thời là quý nhân của ông, thầy giáo vỡ lòng Chu Thiên. Có thể nói chính người này đã thay đổi nhân sinh của Ngô Đồng Phủ, biến ông từ một người trẻ tuổi đầu óc chậm chạp đối với y học, chuẩn bị sau khi thực tập sẽ đổi nghề thành một tên si mê khoa ngoại

Vào lúc này, thiên phú khoa ngoại của Ngô Đồng Phủ mới bắt đầu bộc lộ.

Từ khoa ngoại Tim đến Phổ ngoại, lại lướt qua kiến thức khoa ngoại khác mới vừa cất bước và phát triển chậm chạp, cuộc đời của Ngô Đồng Phủ có thể xưng là truyền kỳ.

Chương 1811: Con Người Không Nên Qúa Tham Lam

Mà vị bạn học cũ Đặng Thành Châu này không giống với Ngô Đồng Phủ đột nhiên ấn mở điểm kỹ năng.

Đặng Thành Châu không thích lâm sàng, từ đầu đến cuối đều cảm thấy học lâm sàng làm gì có tiền đồ?

Làm bác sĩ cả một đời có thể cứu bao nhiêu người?

Thế nhưng làm nghiên cứu thì khác, nghiên cứu được một loại thuốc mới thì sẽ tạo phúc cho biết bao người.

Vì lẽ đó nên Đặng Thành Châu đã đổi nghề làm nghiên cứu khoa học.

Sau đó từ nghiên cứu khoa học chuyển sang làm biên tập cho một vài tạp chí, thậm chí ông ta đã làm《 The Lancet 》 một thời gian dài, sau đó chuyển sang làm tổng biên ở 《 The World's Best Hospitals 》.

Vừa vặn có nhiệm vụ phỏng vấn Ngô Đồng Phủ, cho nên ông ta đích thân đến đây, thuận tiện giao con trai của mình cho vị bạn học cũ này.

Ngô Đồng Phủ nghe xong thì nhìn thấy một thanh niên anh tuấn đứng bên cạnh bạn cũ, một thân áo vest mang theo vài phần phong cách Anh, ông mỉm cười:

- Đây chính là Đặng Minh à, thật là một đứa nhỏ tuấn tú, đẹp trai hơn cha cậu lúc còn trẻ nhiều

Đặng Minh lễ phép gật đầu, cười nói:

- Xin chào chú Ngô.

Đặng Thành Châu cố ý nghiêm khắc nói:

- Con phải gọi là viện trưởng Ngô.

- Về sau tới đây đi làm cũng không thể gọi là chú Ngô.

Đặng Thành Châu nói:

- Lão Ngô, lần này tôi tới đây còn có một chuyện về Đặng Minh, tôi và mẹ của nó đều không muốn để nó ở lại nước ngoài, muốn nó về nước.

- Nó... Không an phận, mấy năm trước làm bác sĩ không biên giới hai năm, chạy qua Afghanistan, đi qua Nam Phi, thực sự là khiến tôi và mẹ nó lo lắng không thôi.

- Mặc dù không an phận, nhưng kiến thức chuyên môn của nó vẫn tương đối đáng tin cậy, cấp cứu y học không tệ, tôi đây cũng là nâng hiền

không tránh thân, thuận tiện tiến cử cho anh.

- Anh có thể cho nó làm một thời gian, nếu thích hợp thì lưu lại, còn nếu không thích hợp cứ việc đuổi, tôi sẽ không nói bất cứ câu nào.

- Anh nghĩ như thế nào?

Ngô Đồng Phủ không đáp ứng ngay lập tức, mà là khẽ gật đầu rồi nhìn Đặng Minh, hỏi:

- Tiểu Minh…. ý của cháu như thế nào?

Đặng Minh nhìn Ngô Đồng Phủ, mạch suy nghĩ rất rõ ràng:

- Cháu nghe theo những gì chú Ngô sắp xếp.

Nghe được câu này, Ngô Đồng Phủ lập tức có thêm một chút hảo cảm với Đặng Minh.

Dù sao thì những tiểu tử có chút thành tích ở nước ngoài thường dễ dàng nôn nóng.

Đặng Thành Châu thở dài:

- Tiểu tử này cũng không nhỏ, ba mươi mốt rồi, tôi cũng không muốn nó tìm một cô vợ ngoại quốc, thành thật trở về đi làm, kết hôn sinh con

- Con xem Trung tâm cấp cứu chúng ta cũng có nền tảng rất tốt, năm nay chắc có thể lọt vào top 100 bệnh viện hàng đầu thế giới, xếp hạng ngành học cũng không tệ.

- Con đã đến rồi thì cố gắng làm cho tốt, cũng học hỏi chú Ngô, về sau làm viện sĩ

Nghe Đặng Thành Châu nói như vậy, Ngô Đồng Phủ không nhịn được lườm ông ta một cái.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, ông đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói:

- Ừ, thế này đi, tôi sẽ được phân tới khoa cấp cứu số sáu.

Đặng Minh gật đầu:

- Vâng! Cám ơn chú Ngô.

…….

Trần Thương đang ngồi bên trong văn phòng.

Anh khẽ xoa khóe miệng, nhìn phần thưởng vừa mới giành được.

[Đinh! Xin chúc mừng ngài, đã điều trị thành công cho William và sẽ nhận được phần thưởng… Đinh! Nhận được các vật phẩm đặc biệt: Máy mô phỏng cảnh tượng hiện trường cấp cứu!]

[Máy mô phỏng cảnh tượng hiện trường cấp cứu: Vật phẩm đặc biệt, có thể kích hoạt và ghi lại cảnh cấp cứu, đồng thời thực hiện mô phỏng lại cảnh để có được phương án cấp cứu hiệu quả nhất!]

Trần Thương nhìn phần thưởng này, có chút ngẩn người vui mừng.

Thành thật mà nói, đây không phải là phần thưởng tốt nhất.

Nhưng đó chắc chắn là phần thưởng mà anh đang cần nhất.

Cấp cứu y học, có một nửa là tiến hành ở hiện trường cấp cứu.

Để điều trị nhanh chóng và hiệu quả thì bước xử lý đầu tiên là quan trọng nhất.

Ví dụ, người bệnh bị gãy xương thì xử lý như thế nào?

Ví dụ, người bệnh bị chảy máu thì làm thế nào để cầm máu?

Ví dụ, trái tim đột nhiên ngừng đập thì giải quyết như thế nào?

Hiện trường cấp cứu có thể nói là khâu quan trọng nhất của quá trình điều trị trước khi nhập viện.

Cảnh tượng thu được?

Đây thì dễ hiểu

Bản thân mình ở khoa cấp cứu, sẽ nhìn thấy được nhiều loại bệnh của các bệnh nhân tuyến một, đến lúc đó tiến hành mô phỏng cảnh tượng sẽ thuận tiện hơn nhiều

Nhưng lúc này, anh lại ảo não xoa huyệt thái dương.

Bởi vì càng muốn nghiên cứu sâu, anh càng phát hiện ra những vấn đề mình muốn thực hiện khó đến mức nào

Thật sự rất là khó khi muốn viết ra một bản 'Cấp Cứu Y Học' khiến bản thân Trần Thương tự cảm thấy hài lòng.

Bản thân anh cũng đã tham gia vào rất nhiều chuyên ngành như phẫu thuật tổng quát, phẫu thuật gan mật, ngoại khoa tim, ngoại khoa tay nhưng đến bây giờ anh vẫn chưa biết hạ bút viết như thế nào.

Rất khó khăn

Tuy nhiên, những cái càng khó, thì bây giờ càng làm cho Trần Thương có cảm giác khiêu khích.

Bởi Trần Thương biết nếu như bản thân không làm được chuyện này, anh thực sự không nghĩ ra được ai so với mình có tiếng nói tốt hơn để có thể làm được.

Sau giờ trưa, khi cả người cảm thấy có chút uể oải.

Trần Thương dựa lưng vào chiếc ghế ông chủ mà lão Mã mua, nó còn có chức năng tự động mát xa nên anh dựa vào và nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Buổi chiều, anh còn có kế hoạch đi một chuyến đến Viện hàn lâm khoa học y tế.

Hiện tại, Trần Thương chỉ có hai việc, một là đứng vững vị trí sau cùng trong ban, hoàn thành tốt các nghiên cứu nâng cao của bản thân.

Một việc nữa là tốt nhất là đẩy nhanh tiến độ Parkinson càng nhanh càng tốt.

Bản thân Trần Thương cũng không tin là bệnh tật không thể nào đạt được đến tiến độ 100 %.

Bởi vì bản thân y học cũng là một ngành học đang phát triển, nên bây giờ bất cứ lý luận nào đưa ra cũng có thể sẽ bị lật đổ.

Vì vậy, những gì mà Trần Thương phải làm không phải là tìm ra tất cả các bệnh Parkinson.

Mà có thể làm được càng nhiều càng tốt: Phòng ngừa, điều trị, can thiệp sớm và nhanh chóng phát hiện ra được nguyên nhân phát bệnh.

Vậy là đủ.

[Trạng thái hướng dẫn hỗ trợ nghiên cứu khoa học] Trần Thương chưa từng dùng nó và chưa biết cảm giác sử dụng nó là như thế nào, nên hôm nay vừa đúng dịp có thể thử.

2 giờ 30 phút chiều xe chạy đến khu vực thực nghiệm, hiện giờ thì hầu hết nhân viên bảo vệ ở đây đều đã biết đến Trần Thương.

Ông ta khéo léo cất tiếng chào:

- Giáo sư Trần, đã đến rồi ạ.

Trần Thương gật đầu cười, anh lấy thuốc lá từ trong xe ra đưa cho ông ta một hộp.

Anh rất ít khi hút thuốc nhưng trong xe vẫn luôn có, để tiện lúc cần cảm ơn người trông giữ xe ở bãi đỗ, hoặc thi thoảng để giải tỏa tâm trạng buồn chán anh sẽ đem ra hút.

- Bác Trương, cảm ơn bác.

- Ai da, giáo sư Trần, cậu khách khí quá rồi.

Nhìn thấy thuốc lá Trần Thương đưa cho, người bảo vệ đỏ mặt cười cảm ơn một tiếng.

Trần Thương đi đến khuôn viên, anh nhanh chóng tìm đến được tòa nhà có phòng thí nghiệm chuẩn bị đi đến.

Nơi này đã không phải là nơi ở động vật như trước đây mà đã được thay đổi, bên trong là phòng thí nghiệm đạt tiêu chuẩn sạch sẽ vô trùng.

Trần Thương thay đổi quần áo, sau đó cửa tự động mở ra.

Chương 1812: Không Phải Anh Nói Cậu Ấy Là Người Ngoài Ngành Sao?

Sau khi bước vào, anh phát hiện giáo sư Dương Lan và Tề Khải cũng đều đang ở bên trong.

- Viện trưởng Tề, giáo sư Trần, mọi người đều ở đây ạ.

Thấy Trần Thương tới, Tề Khải và Dương Lan quay người ngạc nhiên nói:

- Giáo sư Trần, cậu đến vừa đúng lúc, hôm nay chúng tôi có phát hiện mới

- Phải cảm ơn giáo sư Dương rất nhiều, trong khoảng thời gian này đã vô cùng vất vả, cô ấy sử dụng dấu hiệu mô học để quan sát và so sánh chi tiết dịch não tủy và nước tiểu ở chuột, cuối cùng cô ấy đã có được một số manh mối...

Trần Thương phát hiện ra, những lúc này đứng cùng những chuyên gia nghiên cứu khoa học chuyên nghiệp, anh rất dễ rơi vào trạng thái không hiểu đối phương đang nói gì.

Ngay lúc này…

Trần Thương bình tĩnh kích hoạt [Trạng thái hướng dẫn hỗ trợ nghiên cứu khoa học]

Ngay lập tức, xuất hiện một âm thanh vang lên.

[Đinh! Kích hoạt trạng thái hướng dẫn hỗ trợ nghiên cứu khoa học, thời gian còn lại là 4 ngày 23 giờ 59 phút, không thể tạm dừng…]

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, vẻ mặt Trần thương lập tức thay đổi.

Không thể tạm dừng? Điều này có nghĩa là gì?

Đối với một người bận rộn như Trần Thương mà nói, điều này có nghĩa là trong năm ngày này, anh đều phải ở đây.

Lại nói, không được ngủ cũng không được nghỉ phải làm nghiên cứu khoa học liên tục.

Bằng cách này thì phần thưởng rất khó có thể giành được sẽ không bị lãng phí.

Nhưng, lúc này anh phát hiện ra, Dương Lan và Tề Khải đang không ngừng báo cáo, anh đã có thể hiểu rõ được.

Không những thế anh có thể cảm thấy được mối quan hệ giữa các logic và suy ra được nhiều phương án.

Lúc này, Trần Thương đã thay đổi.

Dương Lan nói:

- Giáo sư Trần, chúng tôi phát hiện ra rằng trong hầu hết các trường hợp mắc bệnh Parkinson, các tế bào thần kinh dopamine chứa đầy các cấu trúc gọi là thể Louis. Cấu trúc này chủ yếu là do các dây thần kinh đặc biệt tạo thành từ các biểu hiện đã được tổng hợp.

Nghe thấy câu này, trong đầu Trần Thương bắt đầu xuất hiện đủ loại tư duy logic.

Các yếu tố ảnh hưởng đến biểu hiện của thần kinh là gì?

Và tình huống nào có thể tạo ra khả năng này?

Biểu hiện bất thường của tế bào thần kinh phải có chất tiết đặc biệt

Trong trường hợp này, có bất kỳ xét nghiệm nào để tìm dấu hiệu chất lỏng cơ thể không?

Nghĩ đến đây, anh đột nhiên nói:

- Có phương pháp đặc biệt nào có thể sàng lọc albumin từ não tủy, nước bọt, nước tiểu không?

Những lời này vừa nói, cả căn phòng lập tức trở nên yên lặng.

Nghe Trần Thương nói câu này, cả hai người Dương Lan và Tề Khải đều sửng sốt.

Họ nhìn chằm chằm Trần Thương sau đó đưa mắt nhìn nhau.

Trước đây khi Trần Thương đến đây, tuy có hỏi một số tình huống cụ thể, nhưng cũng không đi sâu vào những chi tiết chuyên ngành này.

Nhưng khi anh hỏi câu hỏi này, có thể nói là đã cực kỳ chuyên nghiệp và hiểu rõ về vấn đề này.

Thậm chí, có thể nói là đã thức tỉnh hai người bọn họ.

Chẳng lẽ…Đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên

Tuy nhiên, đúng lúc này, anh đột nhiên nói:

- Vì chúng ta đã phát hiện có biểu hiện bất thường khi kết quả so sánh. Nên tôi nghĩ phương pháp đánh dấu dịch cơ thể có thể dùng để phát hiện các dấu hiệu sinh học của bệnh Parkinson! Nó chủ yếu là dịch não tủy, nước bọt và nước tiểu và máu cần được kiểm tra và so sánh

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, hai người đều chết lặng

Bởi vì… Bọn họ đã xác định, lời nói vừa rồi của giáo sư Trần không phải là ngẫu nhiên.

Mà anh đối với các phương pháp và kỹ thuật nghiên cứu khoa học đều đặc biệt hiểu rõ.

Phải biết rằng, dấu hiệu sinh học là một hướng quan trọng cho nghiên cứu Parkinson trong những năm gần đây, và mục đích chính là cung cấp một phương pháp phát hiện khách quan và nhạy bén đối với bệnh Parkinson.

Loại phương pháp này đối với người bình thường tuyệt đối không thể nghĩ ra.

Không ngờ tới, Trần Thương lại có thể nói được một câu kia, làm cho hai người lập tức sững sờ trợn tròn mắt.

…….

Dương Lan nghi ngờ nhìn Tề Khải một cái, ý hỏi: Không phải anh nói Trần Giáo sư là người ngoài ngành hay sao?

Tề Khải cũng không biết làm sao

Trần Thương quả thực không giỏi trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, nhất là loại lĩnh vực chuyên môn cao như này.

Phải mất 7, 8 năm mới học được, càng không nói đến là tinh thông trong lĩnh vực này;

Mấy ngày trước rõ ràng… Trần Thương còn chưa hiểu rõ đâu.

Tề Khải rất uất ức!!

Nhưng câu mà Trần Thương vừa nói, thực sự khiến bọn họ có chút sững sờ.

Bởi vì đề nghị của Trần Thương, đã phản ánh một sự thật: thật ra trình độ của cậu ấy còn cao hơn bọn họ.

Điều này làm cho hai người có hơi nghi ngờ nhân sinh

Đù mé nó... Làm sao lại thế này

Đặc biệt là Tề Khải, ông nhìn Trần Thương, cạn lời.

Cậu không phải là bác sĩ ngoại khoa hay sao?

Trần Thương hiển nhiên cũng sửng sốt khi thấy hai người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Có lẽ nào……

Cái hệ thống rách nát này, nói vớ vẩn? Chỉ đạo linh tinh?

Nghĩ đến đây, Trần Thương có chút xấu hổ, nói:

- Chuyện này…Viện trưởng Tề, trưởng khoa Dương, tôi chỉ là đưa ra lời khuyên. Nếu hai người cảm thấy lời tôi nói không hợp lý, cứ coi như người ngoài ăn nói hàm hồ, đừng để bụng.

Nghe được những lời của Trần Thương, hai người đều khóc không ra nước mắt.

Cái gì gọi là người ngoài ngành?

Đừng có chế nhạo người ta như thế

Chúng ta năm nay hơn 50 tuổi cũng không hiểu rõ bằng cậu đâu!!

Nếu Lão Mã ở đây, ông ta nhất định sẽ nghi ngờ Trần Thương đến đây để làm màu.

Tuy nhiên, Tề Khải và Dương Lan không thân quen với Trần Thương và cũng không hiểu rõ phong cách của anh, vì vậy ….. Cũng không quen với thói quen của Trần Thương

Dương Lan nhịn không được nói:

- Không, không, không! Trần giáo sư, cậu khiêm tốn quá

- Ý tưởng vừa rồi của cậu rất hay! Rất có tính xây dựng

- Chính xác, cậu suy nghĩ rất toàn diện

Dương Lan cầm giấy bút lên, bắt đầu phân tích, có chút kích động nói:

- Đúng vậy, đáng lẽ chúng tôi sớm nên nghĩ đến việc sử dụng dịch cơ thể để nghiên cứu nhằm sàng lọc ra một số chất đặc biệt.

Dương Lan thuộc phái hành động, nói làm là làm

Không trì hoãn, bà ấy nói với Tề Khải:

- Viện trưởng Tề, chuẩn bị lấy dịch não tủy, nước bọt, và nước tiểu.

- Thực hiện sàng lọc các chỉ thị protein sinh học tiềm năng

Tề Khải gật đầu không có chút mực.

Cả hai đều phải hành động.

Mà lúc này, những hành động tiếp theo của Trần Thương lại khiến hai người họ choáng váng

Trần Thương khéo léo bật thiết bị, bắt đầu ghi chép tất cả các loại thông tin.

So sánh dịch não tủy thu thập được, xét nghiệm theo trình tự.

Mỗi bước, thao tác của Trần Thương luôn khiến hai người họ há mồm trợn mắt.

Không phải vì anh đã làm gì sai, chỉ là do anh làm quá chuẩn.

Việc tách dịch cơ thể là hành động cần kỹ thuật.

Quá trình khám phá ra từng chất được biết đến khiến cả ba người đều ngạc nhiên.

Hay nói trên núi không có thời gian.

Thật ra, trong phòng thí nghiệm cũng không có.

Nếu không phải bụng biểu tình, thì Trần Thương sẽ không dừng lại.

Nhưng…… Nhìn hệ thống đếm ngược, Trần Thương thật sự không muốn dừng lại.

Anh gọi điện cho Tần Duyệt.

Nói rằng bản thân mấy ngày nay sống trong phòng thí nghiệm.

Tần Duyệt không lo lắng là giả, nhất định phải bắt taxi tới gặp Trần Thương ngay.

Nhưng nhìn thấy bộ dáng bận rộn của anh, Tần Duyệt chỉ có thể lui ra phía sau để quần áo lại.

Trần Thương giờ đây ngày càng nhận thức rõ hơn về sức mạnh của phần thưởng [Hỗ trợ nghiên cứu và trạng thái hướng dẫn] này

Chương 1813: Tên Tedanis Này Quá Xảo Quyệt

Bạn nói muốn tách ra?

Được

Đi kèm với phương pháp tạo và phân tách, bạn chỉ cần làm theo nó là được.

Khi kết quả xuất hiện, hãy tự mình phân tích tính đúng sai của kết quả và đề xuất phương án cải tiến

Chỉ như vậy thôi

Ban đầu chủ lực là Dương Lan và Tề Khải, nhưng bây giờ đột nhiên trở thành Trần Thương.

Thấy Trần Thương làm việc chăm chỉ như vậy, Tề Khải và Dương Lan làm sao có thể kéo chân được?

Trong một thời gian

Tiêu hao dịch não tủy trong toàn bộ phòng xét nghiệm ngày càng tăng, áp lực đối với nhân viên cũng ngày càng cao.

Đúng lúc ba người của Trần Thương đang khua chiêng gõ trống nghiên cứu thì một cuộc điện thoại gọi đến.

Thấy người gọi đến là Ngô Huy, Trần Thương tò mò cầm lên.

- Giáo sư Trần, có người muốn gặp và nói chuyện với anh về nghiên cứu bệnh Parkinson.

Trần Thương vừa nghe, đã sững sờ trong giây lát. Nghiên cứu của anh về các dấu hiệu Parkinson hiện đang đến giai đoạn đặc biệt.

Hiện tại tìm mình nghiên cứu cái gì?

- Ai thế?

Ngô Huy phấn khích nói:

- Là người đạt Giải Y học Albany năm 2020, Tedanis

Khi Trần Thương nghe thấy tên này, cảm thấy hơi quen tai.

Gần đây, anh đã đọc rất nhiều tạp chí và luận văn về bệnh Parkinson.

Tedanis rất có trình độ, điều này là không thể phủ nhận, anh hơi do dự một chút nói:

- Ừ, cứ để ông ta đợi tôi ở bệnh viện, một tiếng nữa tôi sẽ đến

Trần Thương cúp máy, nói với Dương Lan và Tề Khải:

- Tedanis muốn nói chuyện với chúng ta về bệnh Parkinson, cùng nhau đi thôi.

Qủa nhiên, đều thuộc giới nghiên cứu khoa học, nghe đến tên Tedanis một cái thì mắt cả hai người đều sáng lên.

Trong hai ngày qua, họ gần như làm không ngừng nghỉ suốt ngày đêm, nhưng dường như không tìm ra hướng đột phá, có lẽ tìm một người hợp tác sẽ tốt hơn.

Mà Tedanis trước mắt được coi là người có nhiều cơ hội đoạt giải Nobel nhất, hợp tác với anh ấy có thể giúp họ hiểu rõ hơn về bệnh Parkinson.

Tề Khải cười nói:

- Giáo sư Trần, sau khi cậu đến đây, hình như mọi chuyện đều thuận lợi hơn rồi

Dương Lan gật đầu:

- Đây là lợi ích của tên tuổi

- Những lợi thế bổ sung của tài nguyên có thể cho phép chúng tôi thu hút nhiều nhà khoa học xuất sắc hơn.

- Nếu có Tedanis tham gia, tôi nghĩ nó sẽ tăng cơ hội giải quyết những khó khăn hiện tại của chúng ta

Nghe mọi người nói, Trần Thương gật đầu nói:

- Vậy thì... Cùng đi xem một chút đi

Thật ra là Trần Thương không có nhiều kỳ vọng vào cuộc gặp này lắm

Cuối cùng bản thân có nhận được sự giúp đỡ của hỗ trợ nghiên cứu và trạng thái hướng dẫn, có thể tiến hành đâu vào đấy

Nhưng…… Trong lĩnh vực nghiên cứu Parkinson, Tedanis thực sự rất có thành tựu, anh cũng muốn có thêm một số thông tin mới.

Cả ba người vội vàng lái xe về phía Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

Lúc này, trong phòng làm việc có bốn năm người đang ngồi, đến Ngô Đồng Phủ cũng đích thân đến.

Tedanis rất nổi tiếng

Phải biết rằng, Giải thưởng Y sinh Albany về cơ bản được coi là thay thế cho Giải Nobel, tương tự như Giải thưởng Y khoa Lars.

Sự khác biệt duy nhất là lĩnh vực nghiên cứu.

Nếu có thể hợp tác với một người sắp đoạt giải Nobel, nếu Trần Thương và Tedanis có thể hợp tác, đột phá và chinh phục bệnh Parkinson, hai người cùng giành được giải Nobel thì tốt biết mấy

Tất nhiên, điều mà Ngô Đồng Phủ và Ngô Huy nghĩ đến là nếu Trần Thương có thể đoạt giải Nobel trước 30 tuổi, điều này chắc chắn sẽ làm nên lịch sử

Ông chỉ nghĩ thôi đã kích động rồi, người đoạt giải Nobel Sinh lý học hoặc Y học 30 tuổi

Trần Thương này nhất định có thể được ghi vào lịch sử và được mọi người trong giới nghiên cứu khoa học ghi nhớ

Đôi khi, ý nghĩa của giải Nobel là gì?

Chính là như vậy

Nhưng, đây cũng giống như là vinh hạnh, để cho tất cả các nhà nghiên cứu khoa học đều khẩn trương, ngay cả Trần thương bây giờ cũng không ngoại lệ

…….

Mọi người rất tôn trọng Tedanis

Cho ông ta thể diện rất lớn

Mà ngược lại, Tedanis tương đối kiêu ngạo.

Ông ta với ai cũng cười lạnh nhạt, không nói nhiều.

Không lâu sau, Trần Thương đến

Trần Thương dẫn theo Dương Lan và Tề Khải vào văn phòng.

Tedanis mới đứng dậy, mặt ông ta tươi cười nói:

- Giáo sư Trần, xin chào, tôi là Tedanis

Trần Thương gật đầu, mỉm cười bắt tay:

- Xin chào ngài Tedanis, mời ngồi.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tedanis trực tiếp bày tỏ mục đích đến đây hôm nay của mình

- Giáo sư Trần, tôi muốn hợp tác với cậu về việc nghiên cứu bệnh Parkinson.

Trần Thương khẽ gật đầu:

- Hợp tác như thế nào?

Tedanis hơi sửng sốt.

- Chúng ta cùng nhau nghiên cứu khoa học, sau khi đạt được thành quả chúng ta có thể cùng nhau đoạt giải rồi. Cậu đã có kinh nghiệm phẫu thuật thành công Parkinson, cậu chắc phải biết rõ nghiên cứu của tôi về sinh lý và bệnh lý Parkinson đi.

- Nếu chúng ta chinh phục được bệnh Parkinson, tôi tin chắc rằng giải Nobel năm tới chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta mà không phải ai khác

- Năm nay, giáo sư Trần mới 28 tuổi đúng không? Người đoạt giải Nobel trước 30 tuổi, điều này nhất định sẽ khiến cả thế giới phải điên đảo

Mọi người xung quanh đều vô cùng rạng rỡ, hoàn toàn chính xác

Như Tedanis đã nói, nó nhất định sẽ gây chấn động thế giới.

Tuy nhiên, vào lúc này, Dương Lan người đứng phía sau Trần Thương, đột nhiên nói:

- Xin lỗi vì phải cắt ngang một chút, ngài Tedanis, ngài định phân bổ các thành quả nghiên cứu khoa học, quyền sáng chế và các kết quả nghiên cứu liên quan tiếp theo như thế nào?

Những lời này vừa được nói ra, cả phòng làm việc đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Dương Lan là người từng trải, bà ấy hiểu rõ về tranh luận cuối cùng của việc hợp tác nghiên cứu khoa học, rất nhiều kết quả sẽ bị phân bổ không đồng đều, những điều này cần phải được thương lượng trước.

Trần Thương quay người, nhìn Dương Lan, mỉm cười cảm ơn.

Dì Dương suy nghĩ rất chu toàn

Mà Tedanis lại im lặng, sau quãng thời gian im lặng ngắn ngủi, ông ta cười nhẹ:

- Tôi nghĩ nên phân bổ theo thành tích và đóng góp

Sau khi Dương Lan nghe những lời này, trong lòng chợt nở nụ cười.

Tên Tedanis này quá xảo quyệt.

Giáo sư Trần Thương rất thành thạo về phẫu thuật và đã nghiên cứu về hiệu quả trị liệu của phẫu thuật Parkinson.

Nhưng, Tedanis rất tinh thông nghiên cứu về sinh học tế bào, ông ta có rất nhiều nghiên cứu về sinh học tế bào của hệ thần kinh

Một khi có kết quả, chúng chắc chắn là kết quả sinh lý sinh hóa.

Nếu điều này xảy ra, Trần Thương đã cung cấp một nền tảng, xét về tỷ lệ đóng góp nghiên cứu khoa học, tỷ lệ đóng góp của Giáo sư Trần chỉ bằng với những người cung cấp nền tảng nghiên cứu khoa học và những người hỗ trợ kỹ thuật, tối đa là 20%

Dương Lan đã định nhắc nhở Trần Thương, mà đúng lúc này, anh lại tò mò hỏi:

- Vậy thì phương thức hợp tác cụ thể là gì?

Tedanis im lặng trong giấy lát, nói thẳng:

- Có hai phương pháp! Thứ nhất là Giáo sư Trần sẽ thực hiện phẫu thuật cho các bệnh nhân Parkinson trong phòng thí nghiệm lâm sàng của chúng tôi theo yêu cầu của chúng tôi, chúng tôi phụ trách nghiên cứu khoa học, khi có kết quả, chúng tôi sẽ dựa theo đóng góp để phân bổ. Cái còn lại là giáo sư Trần và chúng tôi cùng hợp tác để chia sẻ kiến thức. Cậu sẽ chia sẻ và cung cấp hoạt động cốt lõi của phẫu thuật Parkinson. Tất nhiên, chúng tôi cũng không ăn không ngồi rồi. Chúng tôi sẽ chia sẻ tiến trình nghiên cứu

hiện tại của mình, và sau đó chúng ta có thể nhận được những gì chúng ta cần.

Chương 1814: Tại Sao Cậu Ấy Lại Cảm Ơn Tôi?

Sau khi, Trần Thương nghe thấy lời này, liền bật cười.

Anh phát hiện hệ thống phụ trợ cũng sẽ phân tích cái này?

【Đinh! Nhắc nhở, loại đầu tiên dựa theo tỷ lệ tham gia nghiên cứu khá thấp, không thấy trong tài liệu tham khảo! 】

【Đinh! Nhắc nhở, loại thứ hai dựa theo tỷ suất sinh lợi rất thấp, độ tin cậy về tiến độ nghiên cứu của đối phương cũng không cao! 】

【Đề xuất: Hãy hỏi đối phương về tiến độ hiện tại của nghiên cứu bệnh Parkinson, chúng tôi sẽ tự động bắt đầu chỉ đạo phân tích. 】

Sau khi, Trần Thương nghe thấy lời này, vui hẳn lên.

Cái người gần như đoạt giải Nobel này là đến để đào hố mình à

Muốn 'tay không bắt sói' để giành lấy phương pháp phẫu thuật điều trị bệnh Parkinson của mình. Trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy

Tedanis nhìn thấy nụ cười của Trần Thương, lại tha thiết nói:

- Giáo sư Trần, tôi rất mong đợi sự hợp tác của chúng ta! Tôi cũng mong được thấy Giáo sư Trần 30 tuổi trở thành người đoạt giải Nobel trẻ nhất.

Trần Thương không thể nhịn cười được nữa.

Tên Tedanis này thật sự nghĩ rằng mình thích giải Nobel lắm hả?

Thật ra không phải vậy

So với Nobel, bây giờ Trần Thương càng thích Giải thần kinh ngoại khoa Vương Trung Thành hơn vì hệ thống có phần thưởng.

Vị giáo sư Taidanis này rất có trình độ, không ngừng vẽ những chiếc bánh cho mình, nói thật là phần lớn thanh niên thực sự không kìm được sự cám dỗ này.

Trần Thương cười nói:

- Giáo sư Tedanis, tôi rất tò mò rằng liệu tiến độ nghiên cứu của ngài có thực sự đáng giá đổi cho ca phẫu thuật Parkinson của tôi không?

Tedanis mỉm cười tự tin

- Đương nhiên.

Trần Thương gật đầu:

- Được, vậy mạo muội hỏi một chút, tiến độ nghiên cứu của ông đến đâu rồi?

Tedanis cười một cách lãnh đạm:

- Chúng tôi phát hiện ra rằng Parkinson có thể không phải là một căn bệnh thoái hóa.

Trần Thương nghe được âm thanh, hệ thống bắt đầu tính toán điên cuồng

Rất lâu sau, hệ thống đưa ra một số lộ trình nghiên cứu.

Trần Thương sau khi nhìn thấy liền nở nụ cười, ông ta đúng là con cáo già, quá xảo quyệt, chỉ muốn lợi dụng mình

Trần Thương đột nhiên cười nói:

- Rất xin lỗi, giáo sư Tedanis, tôi nghĩ... Ông cho tôi kỹ thuật này, tôi cũng không nhất định có đáp án, cho nên không cần đổi lại...

Sắc mặt Tedanis thay đổi:

- Chúng ta có thể chọn cách hợp tác thứ nhất

Trần Thương lắc đầu:

- Thôi bỏ đi, tôi không hứng thú với giải Nobel lắm, hơn nữa tôi hướng về giải thưởng bác sĩ Vương Trung Thành hơn

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi, Dương Lan và Tề Khải theo sát phía sau, để lại một đám người sững sờ.

Tedanis há hốc mồm.

Ông ta không thể hiểu nổi, Trần Thương vậy mà sẽ từ chối sao?

Cậu ấy có thể cưỡng lại sự cám dỗ này?

Đó là giải Nobel đó

Nghĩ đến điều này, Tedanis hơi tức giận, đứng dậy, ưỡn ngực cao đầu rời đi.

Trước khi đi, ông ta nhìn Trần Thương từ xa nói:

- Giáo sư Trần, tôi đợi cậu hối hận

Trần Thương cười nói:

- Cảm ơn giáo sư Tedanis

Tedanis sửng sốt, cảm ơn mình?

Tại sao?

Mặt ông ta hoang mang, Trần Thương lái xe rời đi, bỏ mặc Tedanis một bên nhìn trợ lý:

- Tại sao cậu ấy lại cảm ơn tôi?

Trợ lý lắc đầu:

- Nhất định cảm ơn anh vì đã cho cậu ấy một cơ hội tốt như vậy

Tedanis sửng sốt, Trần Thương thật sự rất ngốc?

……

Dương Lan ngồi trong xe tức giận nói:

- Tedanis hoàn toàn không coi cậu là người cùng trình độ

- Cái anh ta muốn là đạt được những gì anh ta muốn! Nói trắng ra, đó là tay không bắt sói

- Những nhà nghiên cứu khoa học này đều là những con cáo già lươn lẹo

Tề Khải tán thành gật đầu:

- Đúng vậy, chính là muốn vinh hạnh tới lừa người, làm sao có chuyện tốt như vậy?

- Thực sự là tính toán tốt

Khi Trần Thương nghe thấy hai người mắng Tedanis, anh đột nhiên mỉm cười:

- Thật ra...

- Giáo sư Tedanis cũng không tệ

Tề Khải cùng Dương Lan nghe vậy đều ngẩn ra, nhìn Trần Thương bằng gương mặt: Hai người không hiểu cậu ấy đang nói gì???

.....

Hoàn toàn chính xác

Tề Khải và Dương Lan đang đi trên đường, trước mắt hai người tràn ngập dấu hỏi chấm.

Họ không hiểu tại sao Trần Thương lại cho rằng lão hồ ly kia là người tốt.

Ông ta nhìn thế nào thì cũng không giống người tốt.

Sau khi trở lại, anh nhìn hai người họ nói:

- Đi, về phòng thí nghiệm trước, tôi có chuyện muốn nói

Tề Khải và Dương Lan nghe thấy, lập tức gật đầu, mặc dù không biết là có chuyện gì, thế nhưng...Họ vẫn đi theo.

Hiện giờ Trần Thương đã được hệ thống đưa ra cho một số phương án, và đều cần được thử nghiệm.

Tuy nhiên, năng lực hiện tại của anh cũng chỉ đang ở mức có hạn, cho nên cần hai người này cùng làm việc.

Cũng may hai người này đều là những tiền bối có kinh nghiệm phong phú, vì vậy tất cả các thí nghiệm đều được thực hiện rất nhanh chóng.

Ngay đêm mà Tedanis rời đi, Trần Thương dựa theo sự nhắc nhở của hệ thống và bắt đầu tiến hành tách chiết.

Anh phát hiện ra, thể Lewy là sản phẩm trung gian, nên có thể hiện diện trong các chất đánh dấu chất lỏng cơ thể

Thế nhưng, theo phương pháp kiểm tra đặc biệt, anh phát hiện ra, nó lại không hoàn toàn giống nhau.

Nói như vậy… Trần Thương đột nhiên nói với Dương Lan và Tề Khải:

- Hình như… Thể Lewy không phải chỉ có một loại vật chất.

- Nó có thể chứa nhiều loại vật chất, chúng ta cần phải tìm ra được điểm chung trong dịch não tủy, nước bọt, nước tiểu.

Ngay khi lời này vừa nói, hai người cảm thấy có tính khả thi, lập tức điên cuồng tiếp tục nghiên cứu khai thác.

Hiện giờ, Trần Thương ngày càng cảm thấy thời gian năm ngày thực tế là rất ngắn

Nhưng, vào ngày thứ tư, thành phần của thể Lewy đã được giải mã thành công: Bao gồm các vi sợi thần kinh, tubulin, ubiquitin tạo thành bạch cầu ưa axit, ngoài ra còn có một vật chất đặc thù.

Việc phát hiện ra vật chất đặc biệt này, khiến Trần Thương đặc biệt phấn khích.

Bởi vì anh đã phát hiện ra rằng đây là một loại protein hòa tan xuất hiện trong hệ thần kinh trung ương tiền synap và nhân bạch cầu, và nó có liên quan mật thiết đến cơ chế phát bệnh và các rối loạn chức năng liên quan của bệnh Parkinson.

Phát hiện tuyệt vời này đã khiến tất cả mọi người trong văn phòng mừng rỡ như điên.

Đây gần như một cột mốc được đánh dấu để chuẩn bị đi đến thắng lợi.

Sau khi phát hiện ra vật chất đặc thù này, anh tiếp tục dựa theo hỗ trợ của hệ thống bắt đầu tiến hành thử nghiệm.

Lần lượt các protein đặc biệt có khả năng đánh dấu sinh học khác đã được phát hiện ra

Điều quan trọng nhất, đây là một ký hiệu thông tin đặc biệt được truyền giữa các chất dẫn truyền thần kinh.

Mọi người phát hiện ra rằng đây hóa ra lại là α-synuclein

Việc phát hiện ra α-synuclein đã đưa thí nghiệm lên một giai đoạn mới.

Bởi vì, qua kiểm tra dấu vết dịch cơ thể, người ta đã tìm thấy chất này trong dịch não tủy, nước bọt, nước tiểu

Tuy nhiên, Trần Thương và người ở viện nghiên cứu lại phát hiện ra khi tiến hành nghiên cứu. Sự giảm tiết nước bọt ở chuột Parkinson dường như có liên quan đến sự tổn thương của α-synuclein và sự hoạt hóa của các dây thần kinh tự chủ của tuyến nước bọt

Sau đó, anh lập tức nghiên cứu những bệnh nhân Parkinson có một triệu chứng duy nhất, thì phát hiện ra rằng α-synuclein đột nhiên được tìm thấy này không chỉ đơn giản là mối quan hệ tương quan.

Trong nhất thời, nghiên cứu α-synuclein dường như lại gặp phải nút thắt.

Cùng ngày đó, Trần Thương phát hiện ra chuột không thể cung cấp nghiên cứu cho các thí nghiệm của họ, vì vậy phải liên hệ với Ngô Huy để trực tiếp lấy máu của người bệnh.

Chương 1815: Cậu Sẽ Phải Đứng Đối Lập Với Tất Cả Các Nhà Nghiên Cứu Parkinson

Tiếp đó, Trần Thương nhớ tới câu nói kia của Tedanis.

Có lẽ Parkinson không phải là một loại bệnh thoái hóa.

Nghĩ đến khả năng này, Trần Thương chợt phát hiện ra.

Cái tên Tedanis này chính là một kẻ lừa đảo, ông ta rõ ràng là muốn tự mình xoay sở.

Bởi vì, sau khi kiểm tra kết quả. Trần Thương nhận ra rằng: Bệnh Parkinson là một bệnh thoái hóa thần kinh, nhưng nó không phải là một bệnh thoái hóa đơn thuần, đặc điểm chính của bệnh này là sự tích tụ của α-synuclein bị hư hỏng trong cơ thể ở bệnh nhân Parkinson.

Vậy, chính xác thì α-synuclein bị hư hỏng làm sao có thể sinh ra?

Công việc nghiên cứu khoa học tẻ nhạt và buồn chán này đã làm Trần Thương gần như sụp đổ

Trong khoảng thời gian này, anh cơ bản có rất ít thời gian nghỉ ngơi bởi vì anh không muốn tiêu tốn giây phút nào cả, do đó phải phụ thuộc rất nhiều vào thuốc mới có thể duy trì trạng thái chiến đấu mỗi ngày.

Sau khi Dương Lan và Tề Khải nhìn thấy cảnh này, họ cũng không thể không bội phục.

Có lẽ thành công của Trần Thương hoàn toàn không phải ngẫu nhiên mà có được.

Nỗ lực đến mức độ như thế này, lại cộng thêm năng lực cá nhân ưu tú như vậy muốn không đạt được thành tích cũng khó.

Ngay tại khi thí nghiệm của Trần Thương lâm vào cục diện bế tắc.

Đột nhiên, anh nảy ra một ý tưởng và bắt đầu tự mình tra cứu sách để nghiên cứu về α-synuclein.

Nghiên cứu này đúng là có một chút hiệu quả khác nhau.

Đó chính là, nếu bình thường mà nói thì α-synuclein chỉ là một loại vật chất không có gì đặc biệt.

Nhưng tại sao số lượng tế bào T trong cơ thể lại tăng lên?

Điều gì đã kích hoạt nó?

Nghĩ đến đây, đầu óc của Trần Thương bắt đầu quay cuồng hoạt động.

α-synuclein

Parkinson
Tế bào T
Phản ứng miễn dịch
…
Các loại thông tin không ngừng lộn xộn trong đầu anh.
Một lần rồi lại một lần
Trần Thương bắt đầu suy đoán, α-synuclein bình thường chắc chắn sẽ không thể nào gây ra phản ứng miễn dịch cơ thể
Chẳng lẽ là… Parkinson thực sự là một loại phản ứng miễn dịch?
Như vậy, phản ứng miễn dịch được tạo ra bởi sự tích tụ của α-synuclein có giống với phản ứng miễn dịch tự nhiên không?
Nghĩ tới đây, Trần thương đột nhiên cảm thấy, cái này thật đáng sợ
Sau đó, anh bắt đầu nhanh chóng tranh thủ thời gian tìm đọc tư liệu.
Tiếp đó, thông qua các thí nghiệm, một lượng lớn α-synuclein được chiết ra sau đó được tiêm vào chuột bình thường.
Nhưng … Không có phản ứng
Yếu tố tín hiệu này không gây ra phản ứng trong hệ thần kinh ở chuột.
Tế bào T bình thường
Hơn nữa, không có phản ứng nào của Parkinson
Tại sao lại như vậy?
Vào lúc này, sau khi trải qua mấy canh giờ cùng hệ thống tra cứu tư liệu.
Trần Thương đột nhiên phát hiện, một loại vật chất đặc thù.
Loại vật chất này so với α-synuclein lại giống nhau đến lạ thường, nhưng lại không phải là α-synuclein
Trần Thương vội vàng để Dương Lan đến giúp đỡ, rồi tiếp tục tiến hành nghiên cứu
Nghiên cứu này khiến mọi người đều sửng sốt
Dương Lan ngạc nhiên nói:
- Giáo sư Trần, tôi nói này… Có thể cậu sắp phát hiện ra kỳ tích rồi
Trần Thương lập tức sững sờ:
- Làm sao vậy?
Tề Khải cũng trợn tròn mắt, ánh mắt ông ngập tràn sự tò mò cùng mong đợi.
Dương Lan lập tức viết ra phương trình hóa học.
- Đây là một α-synuclein bị hư hỏng, có thể trở thành một α-synuclein gấp khúc

- Loại này có lẽ là loại mà cậu đã đề cập đến có thể gây ra phản ứng miễn dịch tế bào

Trần Thương nghe xong, hai mắt anh sáng lên

Anh nghĩ lại một lượt về tất cả các loại thông tin, sau đó đột nhiên nói:

- Đúng! Ở các tình huống thông thường, các tế bào thần kinh được trang bị để loại bỏ những α-synuclein bất thường này

- Tuy nhiên, khi các tế bào thần kinh không còn khả năng loại bỏ các α-synuclein bất thường, phản ứng tự miễn dịch trong bệnh Parkinson sẽ xảy ra.

- Do đó, α-synuclein trong thể Lewy có thể là một loại α-synuclein bị hỏng

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nhớ lại lời nói của Tedanis

Anh cười nhẹ:

- Giờ thì mọi người đã biết giáo sư Tedanis không phải người xấu rồi đúng không?

Tề Khải và Dương Lan sửng sốt.

Trần Thương chậm rãi nói:

- Đúng như lời Tedanis nói

- Bệnh Parkinson là một phần của bệnh tự miễn dịch

- Và chính α-synuclein gấp khúc đã gây ra căn bệnh miễn dịch này

Trần Thương có một câu không nói, đó là: Có lẽ Tedanis cũng không biết Parkinson là một bệnh tự miễn dịch

Nếu không, ông ta cũng sẽ không nói tin tức này cho anh biết.

……..

- Thực ra! Bệnh Parkinson không đơn giản chỉ là một loại bệnh thoái hóa, mà là một loại bệnh phổ biến trên cơ sở của bệnh thoái hóa, khiến hệ miễn dịch của cơ thể bị suy giảm

Câu nói này vừa ra khỏi miệng Trần Thương, vẻ mặt của Dương Lan và Tề Khải ngay lập tức biến đổi

Bởi vì, trước kia phía sau câu nói này có ý nghĩa thực hiện trị được bệnh Parkinson

Qua nhiều năm nghiên cứu bệnh Parkinson như vậy, cho tới bây giờ không có người nào nghĩ tới và bản thân anh cũng không nghĩ đặt hệ thống bệnh tật có tính miễn dịch lại với nhau

Cái gì mà bản thân có phản ứng miễn dịch?

Dưới tình huống bình thường, hệ thống thành phần miễn dịch trong thân thể đối với bản thân sẽ không sinh ra phản ứng, vừa vặn bản thân có khả

năng miễn dịch chịu đựng được.

Nhưng, khi cơ chế dung nạp hệ miễn dịch của cơ thể chúng ta bị mất cân bằng hoặc bị tổn hại, dẫn đến các hệ thống cơ quan của bản thân bị tổn thương hoặc xuất hiện trạng thái bệnh lý có chức năng miễn dịch dị thường.

Nói đơn giản một chút, thì thông thường hệ thống phòng ngự không đánh người một nhà, nhưng khi xảy ra phản ứng đặc thù, lúc này binh lính cũng không biết người của nhà mình, bắt đầu đánh người một nhà.

Đây chính là thân thể bản thân có sức miễn dịch với bệnh tật.

Nếu như nói kiểu này..... Thật ra toàn bộ nội chiến đều do bản thân có phản ứng miễn dịch?

Nghiên cứu cho tới bây giờ, nói thật, ngay cả bản thân Trần Thương cũng chưa kịp phản ứng

Anh làm sao cũng không nghĩ ra, bệnh Parkinson ở một mức độ nào đó lại có một loại bản thân tự miễn dịch với bệnh tật

Kết quả này, gần như trái ngược hoàn toàn với vật lý học hiện tại về bệnh Parkinson

Ngay cả Trần Thương cũng bắt đầu sinh lòng hoài nghi

- Có thể sai hay không?

Dương Lan và Tề Khải hô hấp dồn dập, ánh mắt hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Ba người cứ như vậy ở trong phòng thí nghiệm im lặng, không nói một lời.

Trần Thương nhìn tình trạng hỗ trợ hướng dẫn nghiên cứu khoa học, lúc này thời gian còn thừa không đến một ngày.

Thời gian, khẳng định là không thể lãng phí.

Lúc này, bọn họ giống như lúc trước trong lòng không đồng ý với Nicolaus Copernicus, từ xưa tới nay vẫn phủ định thuyết địa tâm.

Nhưng loại vật lý học này một khi ra đời, khi đạt được tất sẽ trở thành một dòng thác vật lý học vô cùng lớn.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả không khí cũng như đang ngưng trệ.

Bọn họ chẳng ai nghĩ tới, có thể phát hiện một điều đáng sợ như vậy.

Thật lâu sau, trong phòng vang lên một câu:

- Giáo sư Trần, lần này..... Cậu sẽ phải đứng đối lập với tất cả các nhà nghiên cứu Parkinson

Dương Lan giọng kích động nói.

Mà giọng Tề Khải kiên định vang lên:

- Không! Là chúng ta
- Sợ cái gì, một số ít người ai nói vật lý học là sai?
- Chân lý thường thường nắm giữ trong tay một ít người

Trần Thương mỉm cười, anh cảm thấy, mình đã đi đúng hướng.

Mấy ngày không ngủ không nghỉ, ăn không ngon, ngủ không yên, khiến anh dứt khoát đề cao nghiên cứu khoa học về vật lý học càng hoàn thiện hơn.

Chương 1816: Giáo Sư Trần, Có Phát Hiện Lớn

Trần Thương thật lâu mới nói:

- Ba người, không ít

Một câu, đủ để cho trong lòng Tề Khải và Dương Lan ấm áp.

Nói thật, cho tới nay, bọn họ đều ở vị trí hỗ trợ, cố gắng hết sức trợ giúp Trần Thương. Nhưng câu nói này của anh khiến trong lòng bọn họ rất ấm áp.

Tề Khải nói thẳng:

- Giáo sư Trần, tiếp theo..... Chúng ta phải làm gì?

Lúc này, Trần Thương đã trở thành nòng cốt của nhóm nghiên cứu khoa học thô sơ này.

Mấy ngày nghiên cứu phát minh, bọ họ dường như ý thức được, người trẻ tuổi trước mắt này có tiềm lực vô hạn chờ đợi để khai quật.

Dương Lan cũng kiên định gật đầu nói:

- Giáo sư Trần, cậu nói đi, tiếp theo nên làm những gì?

- Chúng tôi nghe theo cậu

Trần Thương cảm kích cười:

- Được

Nói xong, anh trực tiếp cầm bút lên viết trên màn hình lớn:

- Hiện tại, tiến độ của chúng ta mới phát hiện từ trong máu của những người bị bệnh này bản thân có phản ứng miễn dịch, suy đoán có thể bắt nguồn từ tổn hại tích tụ α (alpha) đột phát tiếp xúc hạch an-bu-min

- Cho nên, tiếp theo có hai công việc! Đầu tiên, người thứ nhất tìm kiếm căn cứ lý luận! Thứ hai chính là mô phỏng thí nghiệm

- Chủ nhiệm Dương, ngài chuyên gia về lĩnh vực nghiên cứu khoa học, đối với hệ thần kinh nghiên cứu tương đối chuyên nghiệp, tôi hi vọng chị có thể trong thời gian ngắn nhất, tìm kiếm trợ giúp chúng tôi đưa ra kết quả luận văn, tài liệu lịch sử và căn cứ lý luận

- Chủ nhiệm Tề, công việc của anh chính là mô phỏng động vật thí nghiệm, chứng minh bản thân có tồn tại phản ứng miễn dịch

- Tôi sẽ phụ trách tìm kiếm yếu tố của điểm mấu chốt

Giọng của Trần Thương vừa dứt, ba người nhẹ nhàng nắm tay, cổ vũ:

- Cố lên

Một viện trưởng Tề gần 60 tuổi.

Một chủ nhiệm Dương vừa bước qua thời kì mãn kinh.

Một Trần Thương chưa tới 30 tuổi.

Ba người tiếp tục bắt đầu tìm kiếm con đường chân lý

Thời gian đối với Trần Thương mà nói, mỗi một giây một phút trôi qua đều vô cùng xa xỉ

Ngày thứ hai, Dương Lan kinh ngạc vui mừng gọi:

- Giáo sư Trần, có phát hiện lớn

- Quan điểm cho rằng hệ thống miễn dịch xảy ra sự cố dẫn đến bệnh Parkinson tìm hiểu thì có bắt nguồn từ gần 100 năm trước. Nhưng cho đến tận ngày này, không ai có thể mang hai điều này liên hệ với nhau.

- Nhưng năm 2014 trong một hạng mục nghiên cứu, phòng thí nghiệm của Tiến sĩ Sulzer đã xác nhận rằng tế bào thần kinh dopaminergic bị ảnh hưởng bởi bệnh Parkinson tương đối yếu ớt, đây là vì chúng chứa tế bào mặt ngoài bị hệ thống miễn dịch phân biệt là vật chất protein ngoại lai

Hai tin tức lập tức khích lệ, cổ vũ Trần Thương và Tề Khải

Hai mắt của Tề Khải sáng lên:

- Đây là nói..... Lý luận của chúng ta, khả năng không có sai

Trần Thương mỉm cười

Điều quan trọng nhất trong nghiên cứu khoa học là gì?

Có tự tin để nghiên cứu khoa học

Cái gì là tự tin nghiên cứu khoa học?

Đó chính là bất luận người khác nói như thế nào, anh nhất định phải tin tưởng vào con đường nghiên cứu của anh không sai.

Đây là kiên định anh không ngừng đi lên phía trước sẽ có động lực duy nhất

Tin tức tốt liên tục xuất hiện

Sáng sớm ngày hôm sau, một tiếng kêu phá vỡ phòng thí nghiệm đang yên tĩnh.

Hai mắt Tề Khải đỏ lên ánh sáng tung toé

Ông hưng phấn hướng phía bên ngoài cửa sổ rống lớn một tiếng.

Tiếng hát này, làm gà trống bị đánh thức, tức giận bất bình mắng một tiếng, tiếp tục ngủ

Tề Khải nhịn gần chết, những ngày này phải tích tụ cuối cùng cũng phát tiết ra được

Trần Thương đang ngủ ở trên mặt đất, cứ như vậy nằm trên bàn thí nghiệm, Dương Lan sử dụng một cái ghế dài duy nhất.

Hai người bị tiếng hét đánh thức

Tề Khải không để ý tới xin lỗi, ông vội vàng nói:

- Đừng ngủ, mau dậy đi, có phát hiện

Trần Thương và Dương Lan căn bản còn buồn ngủ, nghe thấy câu nói này theo bản năng nhanh chóng đứng lên.

- Sao rồi?

- Thế nào

Tề Khải mang kết quả thí nghiệm đưa cho hai người kích động nói:

- Chúng ta không sai! Tuyệt đối không sai

- Đây tuyệt đối chính là bản thân có phản ứng miễn dịch

- Hai người nhìn đi, đây là chúng ta tìm thấy trong tế bào thần kinh sau khi tiếp xúc với mẫu máu của 67 con chuột bị bệnh Parkinson và 36 con chuột khỏe mạnh có hình dạng và kích thước phù hợp

- Đây chính là α (alpha) đột phát tiếp xúc hạch an-bu-min đoạn ngắn và một an-bu-min đoạn ngắn khác

- Chúng ta phân tích những mẫu này, đến khi tìm ra an-bu-min đoạn ngắn sẽ phát động miễn dịch phản ứng! Điều đáng kinh ngạc là quan sát thấy rằng rất ít hoạt tính của tế bào miễn có trong mẫu máu của những con chuột khỏe mạnh. So sánh với bên dưới, từ những con chuột bị bệnh Parkinson, mẫu máu đã được tiếp xúc với alpha -synuclein trước đây và có thể nhận ra rõ ràng protein này! Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ những α -synuclein đoạn ngắn biểu hiện ra phản ứng miễn dịch mạnh mẽ.

……

Tề Khải phát hiện đạt được giai đoạn tính tiến độ

Mà Dương Lan và Lý Niệm đang không ngừng tiến hành khai thác vào sâu hơn, thật đúng là chỉ cần phát hiện một chút cũng có thể duy trì cơ sở lý luận

Mà tối hôm qua, lúc hai giờ Trần Thương vẫn ở đây.

Thời gian hỗ trợ hướng dẫn nghiên cứu khoa học chính thức kết thúc

Ngay vào lúc thời gian kết thúc, Trần Thương phát hiện được một điểm lớn, nhìn Tề Khải hưng phấn kích động khó mà tự kiềm chế được.

Anh mỉm cười, đứng dậy mang kết quả nghiên cứu của mình lấy ra.

- Hiện tại, nghiên cứu của chúng ta đã thu được giai đoạn thành quả

- Chúng ta dựa vào thành quả nghiên cứu hiện có, chúng ta đã có đầy đủ lòng tin để thành lập giả thiết, bắt đầu nghiên cứu

Thật ra, nghiên cứu khoa học chính là một màn đánh cược

Đúng vậy, chỉ khác nhau là nghiên cứu khoa học phải xây dựng cơ sở lý luận, trên thí nghiệm cần cơ sở giả thiết.

Đối với giả thiết bắt đầu không ngừng đi sâu vào nghiệm chứng, sau đó giải quyết vấn đề

Đương nhiên, cố gắng nghiên cứu khoa học thật lâu cũng rất dễ thất bại trong gang tấc.

Một hạng mục thất bại, làm cho tâm huyết của rất nhiều người lãng phí.

Cho nên, trước đó dù bất luận là vấn đề gì lớn đều cần phải xây dựng vấn đề và giả thiết, sau đó đi giải quyết.

Mà lúc này, Trần Thương mang kết quả của mình kết hợp với thành quả của mọi người, hiện tại cũng đã thu được một kết luận và mạch suy nghĩ hoàn toàn chính xác

Tề Khải và Dương Lan nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cậu đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh lên

Mặc dù vẻ mặt của Trần Thương bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng anh cũng đã vô cùng kích động.

Nhiều ngày cố gắng như vậy, cuối cùng bọn họ đã có kết quả không vui sướng mới là lạ đấy, nhìn dáng vẻ hai người, Trần Thương vừa cười vừa nói:

- Nếu đúng là như vậy, suy đoán của chúng ta trên cơ bản có thể thành lập

- Tế bào khỏe mạnh có thể thoái biến và lợi dụng tuần hoàn lão hoá hoặc bị tổn thương a(alpha) đột phá tiếp xúc với hạch an-bu-min. Nhưng quá trình loại lợi dụng này tuần hoàn theo tuổi tác tăng lên hoặc giảm xuống, mà trong loại bệnh Parkinson lại giảm xuống. Nếu như dị thường của α đột phát tiếp xúc với hạch an-bu-min bắt đầu tích tụ, mà hệ thống miễn dịch không thể phát hiện ra nó, như vậy loại an-bu-min này sẽ có thể bị phân biệt sai vì cần tiến hành phá hủy vi khuẩn gây bệnh

- Cho nên, chủ yếu căn bệnh Parkinson này khiến phản ứng miễn dịch của bản thân trở nên càng thêm mãnh mẽ

- Đó là lý do mà tôi suy đoán, thật ra phân cấp bệnh trạng Parkinson nặng thêm, chính là loại bản thân phản ứng miễn dịch tăng thêm, đồng thời bệnh trạng của người bệnh cũng nguy kịch hơn.

Chương 1817: Thỉnh Thoảng, Có Mấy Lời, Không Nói Thì Khó Chịu, Mà Nói Càng Khó Chịu Hơn

Nói tới chỗ này, tất cả mọi người đều im lặng

Tề Khải và Dương Lan nghe cái kết luận này, hít sâu một hơi.

Vốn cho rằng bọn họ sẽ có nhiều kích động và hưng phấn, nhưng giờ phút này lúc kết luận bày ra trước mặt, dường như tất cả đều có vẻ rất bình tĩnh

Bởi vì sao? Bởi vì bọn họ phát hiện, thật ra đường đi còn rất dài.

Cho dù bọn họ đã đi rất nhiều cơ sở nghiên cứu bệnh Parkinson và phòng nghiên cứu thí nghiệm trên thế giới

Bởi vì, có phương hướng, con đường tương lai nhất định phải kiên định đi đến cùng.

Bất luận đúng sai, đây là con đường của bọn họ

Trần Thương mỉm cười:

- Được rồi, mọi người không cần nặng nề như vậy có được không

- Không biết còn tưởng rằng chúng ta nghiên cứu thất bại nữa

Tề Khải cười:

- Đúng, vui vẻ lên

- Hôm nay, chúng ta mở tiệc chúc mừng

Dương Lan là phụ nữ cũng không thua kém gì đám đàn ông:

- Đúng, sợ cái gì! Cũng làm xong rồi

- Chúng ta đều đã đứng ở trên vai người khổng lồ, còn lo lắng té xuống?

Tề Khải vừa cười vừa nói:

- Giáo sư Trần, cậu dùng bả vai có thể chống đỡ hai chúng tôi nha?

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương chính là người khổng lồ của hai người bọn họ.

Dưới sự trợ giúp của anh hỗ trợ hướng dẫn nghiên cứu khoa học.

Năm ngày đã lấy được thành tích đáng kinh ngạc.

Mà Dương Lan và Tề Khải dưới sự dẫn dắt của Trần Thương, một ngày đêm đã hoàn toàn có thể đột phát

Không nói khoa trương chút nào

Hiện tại nếu bọn họ mang kết quả thí nghiệm tuyên bố ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây nên chấn động ngành nghề

Mà còn là cấp 12 vang dội

Có thể nói, kết luận của bọn họ đứng ở mặt đối lập với vô số người.

Con đường đi tới, cho tới bây giờ đều lẻ loi.

Khoa học và cuộc sống không giống nhau, cần không ngừng tìm kiếm.

Trần Thương nhìn Tề Khải và Dương Lan:

- Có thể mở tiệc chúc mừng, nhưng còn có rất nhiều công việc cần phải làm.

- Đương nhiên, đây là công việc về sau, bây giờ phòng thí nghiệm của chúng ta đã không đủ dùng

Nghe Trần Thương nói vậy, Dương Lan và Tề Khải mỉm cười.

Hoàn toàn chính xác

Trần thương nói:

- Tiếp đó, phương hướng của chúng ta cần hết sức rõ ràng.

- Đầu tiên chúng ta cần phải tiếp nhận thêm nhiều người mắc bệnh Parkinson rồi phân tích bên trong những phản ứng miễn dịch này, cố gắng giám định ra ở động vật mô hình và tế bào mô hình bên trong dẫn đến loại bản thân phản ứng miễn dịch trình tự phần tử

- Thứ hai, tìm kiếm phương pháp can thiệp lúc đầu, nếu bản thân phản ứng miễn dịch, chúng ta cần làm chính là gia tăng khả năng chịu đựng của hệ thống miễn dịch đối với α(alpha) đột phát tiếp xúc hạch an-bu-min, khả năng này hỗ trợ làm dịu hoặc ngăn cản triệu chứng chuyển biến xấu của người bệnh Parkinson.

Đúng vậy! Phẫu thuật có thể giải quyết những người bệnh Parkinson.

Nhưng anh nghĩ như vậy.

Chi phí phẫu thuật tốn bao nhiêu?

Trước tiên dùng các thuốc can thiệp chi phí sẽ cao thế nào?

Đây có thể tiết kiệm tài nguyên chữa bệnh.

Sau đó, hiện tại giai đoạn Parkinson này, phổ biến phẫu thuật ít nhất cần mười năm trở lên.

Quá trình này dài đằng đẵng

Phẫu thuật trị liệu không thể đánh hạ được tật bệnh.

Dương Lan và Tề Khải sau khi nghe xong, tâm chí mạnh mẽ.

Nhưng..... Tề Khải đột nhiên nói:

- Nhưng..... Cứ như vậy, chúng ta cần chính là phần tử cho phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học, bản thân phải xây dựng trình tự và mô hình phản ứng miễn dịch của bệnh Parkinson.

Dương Lan gật đầu:

- Với lại, đoàn đội chúng ta cần mở rộng hơn.

- Cần nhà khoa học về phần tử sinh vật học, cần dược lý học, bệnh lý học đều phải là giáo sư giỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đúng vậy, cái này chúng ta lần sau lại nói, hôm nay nghỉ ngơi trước đi.

- Mọi người trong khoảng thời gian này cũng đã mệt mỏi, trước cứ nghỉ ngơi một khoảng thời gian điều chỉnh cho tốt, chủ nhiệm Dương và chủ nhiệm Tề, hai người phụ trách tìm người, tôi phụ trách đòi tiền

- Phân công rõ ràng

Ba người nhìn nhau cười.

- Chiến đấu vì ngày mai tốt đẹp hơn

- Cố lên

.....

.....

Hôm nay, tất cả mọi người rất vui vẻ

Buổi sáng, mọi người tổng kết tất cả tư liệu nghiên cứu được, sau đó niêm phong.

Những cái này dù sao cũng là việc cơ mật

Sau đó, buổi trưa, bầu trời tối tăm mờ mịt, Tề Khải cảm thấy dù sao cũng thắng lợi một lần, cần mở tiệc ăn mừng

Thế là, Tề Khải và mấy học sinh trực tiếp giết mấy con gà, nấu một nồi lẩu.

Dương Lan ghen tị muốn báo cáo Tề Khải lạm dụng công quyền.

Trần Thương thì cảm thấy, Tề Khải thân là nhân viên công vụ quốc gia, vậy mà ngang nhiên nuôi gà, tác phong công việc..... Còn phải chờ khảo nghiệm lại.

Nhưng, không thể phủ nhận trình độ Tề Khải và học sinh hầm gà rất cao, Trần Thương nhịn không được tán thưởng:

- Được, Tiểu Vương, trình độ làm gà của cậu so với cơm ngoài tiệm, không kém chút nào

Học sinh Vương rất hài hước, câu trả lời của anh ta khiến Tề Khải vô cùng kiêu ngạo

- Hì hì, cảm ơn giáo sư Trần, giáo sư nói về sau không làm tiếp được nghiên cứu khoa học thì có thể ra ngoài làm gà

- Thật ra, em làm 'vịt' cũng rất tốt

Ba người lập tức nở nụ cười.

Trần Thương cười:

- Viện trưởng Tề, anh như thế rất được..... Anh dạy rất tốt, tuy tiền đồ nghiên cứu khoa học rất có thể không có thì để học trò đi làm đầu bếp.

Tề Khải nhịn không được phun nước miếng nói:

- Làm đầu bếp còn mua được nhà, bọn họ cần

- Đừng nói bọn họ, tôi làm giáo sư nửa đời người, bây giờ, tôi còn chưa có nhà, ông chủ dưới tầng có cửa hàng thịt dê bán được đầy tiền, mua được mấy căn nhà, cậu tin không?

Một câu, làm Trần Thương nghẹn họng.

Dương Lan không lên tiếng, chỉ yên lặng thở dài.

Thỉnh thoảng, có mấy lời, không nói thì khó chịu, mà nói càng khó chịu hơn

……..

Giữa trưa mọi người không uống rượu, Trần Thương lái xe về nhà, nghỉ ngơi thật tốt.

Mấy ngày nay ở phòng thí nghiệm đều bị ngột ngạt tới phát điên rồi

Nhưng..... Làm nghiên cứu khoa học thật ra rất buồn tẻ.

Trần Thương phát hiện, làm bác sĩ vẫn thú vị hơn.

Đinh! Thanh tiến độ bệnh Parkinson đã đến 80, thu hoạch được sẽ ban thưởng thuộc tính di truyền

Ngay lập tức, Trần Thương hơi ngây ngẩn

Xem ra nghiên cứu của mình đang phát triển theo phương hướng đúng.

Thanh tiến độ 80?

Trần Thương cảm thấy, mình chắc chắn đã đi đúng đường.

Nếu không thanh tiến độ sẽ không thể nào nhanh như vậy đã tăng lên.

Nhưng, thuộc tính di truyền là cái quỷ gì?

Trần Thương vừa mới mở ra ban thưởng, lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Đinh! Chúc mừng ngài, đứa con đầu lòng của ngài sẽ di truyền năng lực của ngài!(Nhắc nhở, hết hạn đến trước khi sinh!)

Trần Thương ngay lập tức hơi ngẩn người.

Di truyền năng lực của tôi?

Trời ơi?

Cái này cũng không tệ

Ban thưởng này dường như có vẻ rất lợi hại.

Năng lực của Trần Thương đã được thêm vào nhiều thứ, có thể di truyền năng lực sao.

Hơn nữa còn hết hạn đến trước khi sinh, không được, mình cần phải cố gắng đề cao năng lực

Nhưng tuyệt đối không nên di truyền sự hấp dẫn của mình là được rồi.

Nếu không, bị một đám cô gái nhỏ vây quanh cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Từ từ..... Anh phát hiện, dường như mình chưa bao giờ gặp được cô gái cướp ly kem của mình

Nghĩ tới đây, Trần Thương bỗng nhiên có chút mất mác.

Xem ra, sự hấp dẫn của mình chỉ bình thường thôi.

.....

Buổi chiều dọn dẹp xong, Trần Thương đến bệnh viện khoa cấp cứu.

Lúc này, khoa cấp cứu vẫn đang bận rộn.

Trần Thương tới phòng làm việc lượn quanh một vòng, đến phòng y tá để tìm hiểu rõ tình huống mới nhất.

Chương 1818: Đặng Minh, Bác Sĩ Không Biên Giới

Anh thường xuyên biến mất, đối với tình huống này, mọi người đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao giáo sư Trần là nhân vật lớn như vậy, bận bịu cũng là chuyện bình thường

Nếu thường xuyên rảnh rỗi, ngược lại sẽ cảm thấy có điều kỳ quái.

Tin tức Trần Thương trở về, rất nhanh bị Ngô Đồng Phù biết được.

Ngô Đồng Phù vừa gọi điện thoại tới:

- Đã quay về?

Trần Thương gật đầu:

- Dạ.

Ngô Đồng Phù vừa cười vừa nói:

- Cậu đó nha, so với tôi còn bận bịu hơn, mấy ngày nay đi đâu? Có thành quả gì không?

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Gần đây..... Vội vàng chuẩn bị cho giải thưởng Nobel đề danh sang năm.

Nghe Trần Thương nói, Ngô Đồng Phù ngay lập tức ngẩn người.

Người khác nói lời này, ông sẽ cười mắng một tiếng nói nhảm.

Nhưng ..... Trần Thương nói lời này, ông không thể không thận trọng hơn, thận trọng nói:

- Thật sao?

Trần Thương nở nụ cười.

- Tôi chỉ đùa một chút thôi.....

- Viện trưởng Ngô, chú không cần đáng yêu như vậy có được hay không? Chú cho rằng giải thưởng Nobel do nhà tôi mở à, nghĩ muốn lấy lúc nào thì lấy sao?

Ngô Đồng Phù lắc đầu:

- Không phải, tôi cảm thấy..... Thằng nhóc cậu nếu thật sự muốn lấy giải thưởng Nobel, thật sự chính là nghĩ muốn lấy thì lúc nào cũng lấy được

Ngô Đồng Phù nói những lời này, ngược lại làm Trần Thương cảm thấy xấu hổ

- Đúng rồi, viện trưởng Ngô, chú có chuyện gì sao?

Ngô Đồng Phù vừa cười vừa nói:

- Có con trai của người bạn, tôi sắp xếp vào khoa sáu cấp cứu, học tiến sĩ y khoa ở Mĩ và làm bác sĩ không biên giới mấy năm. Bây giờ, cậu ấy sẽ làm cấp cứu.

- Cậu hỗ trợ quan sát thử, nhìn đứa nhỏ này thế nào.

Trần Thương nghe xong, nhịn không được bật cười:

- Bác sĩ không biên giới? Giờ muốn làm cấp cứu y học, có thể

- Viện trưởng Ngô, chú không sợ tôi dọa cậu ta sợ chạy sao?

Ngô Đồng Phù mới nghe, lập tức nở nụ cười:

- Cậu sẽ thích, nhờ cậu dẫn dắt sẽ tốt hơn.

- Đúng rồi, tên là Đặng Minh, 31 tuổi.

Trần Thương gật đầu, cúp điện thoại.

Sau đó, anh đứng dậy đến phòng bác sĩ làm việc, thật đúng là nhìn thấy một khuôn mặt mới.

Bề ngoài của Đặng Minh rất sáng sủa, đang ngồi buồn bực ngán ngẩm trong phòng làm việc.

Trần Thương rất tán thưởng những bác sĩ không biên giới.

Dù sao bác sĩ không biên giới bọn họ đều thường xuyên đến những địa phương tương đối nguy hiểm, ở những nơi thường xảy ra chiến tranh và thảm hoạ, nơi có nhiều người chết hơn.

Mà quan trọng lại là một tổ chức phi lợi nhuận.

Ngay lúc này, điện thoại ở bàn y tá vang lên.

Tiểu Kha cúp điện thoại, đứng dậy đi về phía văn phòng:

- Khu Triều Dương..... Một bà cụ ở tiểu khu Cảnh Minh đơn vị 1 của tòa nhà 2, đột nhiên khó thở và đã gọi xe cấp cứu.

Bác sĩ trực ban tổ 2, chủ nhiệm Hầu, anh ta đang muốn sắp xếp người đi, Đặng Minh vội vàng đứng dậy.

- Chủ nhiệm Hầu, để tôi đi

Chủ nhiệm Hầu nhìn thoáng qua Đặng Minh, hơi nhíu mày, đang muốn từ chối, Trần Thương nói:

- Anh ấy sẽ đi với tôi

Hầu Lượng thấy Trần Thương, lập tức sững sờ:

- Giáo sư Trần, loại chuyện nhỏ này.....

Trần Thương cười:

- Các anh bận rộn, tôi vừa vặn không có bệnh nhân.

- Đặng Minh đi chung chứ? Chuẩn bị xuất phát

Đôi mắt của Đặng Minh sáng lên, vội vàng đứng lên:

- Được

Đang nói chuyện, anh ta bắt đầu chuẩn bị đồ vật cấp cứu, vội vàng đứng dậy.

Tiểu Kha nhìn thoáng qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi cũng đi sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Cô không cần đi.

Đặng Minh cảm thấy hai ngày này mình thật sự sắp bị ngột ngạt tới điên rồi.

Anh ta vốn cho rằng cường độ công việc của Trung tâm cấp cứu thủ đô vô cùng áp lực, tính khiêu chiến đều rất lớn nhưng không nghĩ tới…….

Cường độ người ta xác thực lớn, nhưng căn bản không tới phiên anh ta.

Anh ta tới đây hai ngày trên cơ bản mỗi ngày đều là xé đơn xét nghiệm, viết bệnh án, đi theo bác sĩ cấp trên kiểm tra phòng.....

Đừng nói làm nhiệm vụ, ngay cả phòng phẫu thuật cũng không được vào

Điều này làm cho Đặng Minh khó chịu tới điên rồi.

Hiện tại, thật vất vả mới có việc, có thể không vui vẻ.

Hơn nữa, Đặng Minh ngay từ đầu nhìn thấy Trần Thương không có chú ý, sau khi lên xe, nhìn kỹ bảng hiệu, lập tức mắt anh ta sáng rực lên

- Giáo sư Trần! Anh..... Không! Anh là Trần Thương, giáo sư Trần đó sao!?

Người lái xe phía trước nghe thấy ngay lập tức cười nói:

- Đúng vậy, người trước mặt cậu đây chính là Trần Thương, giáo sư Trần

- Cậu có kinh ngạc không?

Hai mắt của Đặng Minh sáng lên:

- Kinh ngạc! Quá vui mừng.

Anh ta nhìn Trần Thương, cả người chân tay luống cuống:

- Giáo sư Trần, tôi là fan của anh

- Thật sao

- Thật ra tôi xem tư liệu của anh, mỗi một bài luận văn của anh tôi đều nghiêm túc học tập.

- Từ tay bên ngoài, gan ngoài và túi mật, tướng ngoài, thần ngoài, ngực ngoài..... Những thứ này tôi đều đã nhìn qua

- Tôi thật sự rất hiểu anh

.....

Đặng Minh kích động nói rất nhiều, làm cho Trần Thương hơi xấu hổ.

Dù sao..... Trần Thương hơi ngượng ngùng bị một người lớn hơn mình nói chuyện như vậy, còn nói hiểu mình.

Đặng Minh hồi phục tâm trạng, hít sâu mấy hơi:

- Thật xin lỗi! Giáo sư Trần, thật sự..... Tôi quá kích động, tôi xin lỗi anh

Trần Thương cười:

- Không có sao.

Đặng Minh cố gắng hòa hoãn, nhìn Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Giáo sư Trần, thật sự tôi và anh là người cùng một đường

- Đương nhiên, trước mắt tôi và anh còn có rất nhiều sự chênh lệch lớn, nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng

- Tôi biết, anh nhìn mỗi ngành nghề đều sẽ đọc lướt qua, nhưng..... Anh cũng không có đặc biệt tìm hiểu sâu vào mỗi một ngành học

- Mỗi ngành học anh sẽ có chỗ nghiên cứu qua, trên cơ bản thông thường đều là bệnh cần khám gấp

- Tôi biết, mục tiêu của anh là khám gấp! Là khoa cấp cứu

Lời này vừa nói, Trần Thương lập tức thu lại nụ cười, nhìn Đặng Minh hơi bất ngờ.

…….

Trần Thương học qua nhiều chuyên ngành kỳ thực vẫn luôn bị nhiều người lên án.

Câu nói ‘Tham thì thâm’ này được khá nhiều người dùng để hình dung Trần Thương.

Họ cho rằng rõ ràng anh có cơ hội để tỏa sáng ở nhiều lĩnh vực như vậy, tại sao anh lại phải đâm đầu vào học nhiều chuyên ngành như vậy.

Cứ hết lần này đến lần khác đi học thêm các chuyên ngành lĩnh vực khác.

Nhưng, Trần Thương thật ra chưa từng quên ý định ban đầu của mình.

Thậm chí ngày từ lúc đầu đi học bồi dưỡng anh cũng đã mang mục đích như vậy.

Khoa ngoại tim là một trong những khoa thường gặp các ca bệnh hiểm nghèo nhất, do đó đây là nơi mà Trần Thương lựa chọn để làm phương hướng nghiên cứu.

Đi bồi dưỡng, Trần Thương cũng hi vọng thông qua hệ thống, có thể giúp anh học tập thêm được nhiều chuyên ngành hơn nữa, góp phần phong

phú thêm nền tảng của mình.

Anh bất ngờ liếc nhìn về phía Đặng Minh, không ngờ anh ta lại hiểu biết nhiều về anh như vậy.

Thật ra đây cũng không phải là bí mật. Trần Thương cười nói:

- Ừ, bị anh đoán đúng rồi, tôi rất tò mò, sao anh lại biết được?

Trong lòng Đặng Minh cực kỳ vui vẻ, nói:

- Đây thực ra là giấc mơ của tôi.

- Hàng năm tỷ lệ người được cứu sống khỏi khoa cấp cứu cực kỳ thấp, tỷ lệ này ở Trung Quốc chúng ta còn thấp hơn! Đây là sự thật! Không chỉ đơn giản vì công nghệ còn lạc hậu, mà còn có rất nhiều nguyên nhân nữa dẫn đến.

Đặng Minh giọng nói có chút kích động.

Có vẻ như… Sau khi gặp được Trần Thương đã làm kích thích mong muốn bày tỏ ý tưởng của anh ta.

Chương 1819: Giáo Sư Trần, Tôi Muốn Đi Theo Anh.

Chẳng qua là, đang ở trên xe cấp cứu, Trần Thương cũng đang nhàn rỗi không phải làm gì nên có thể nghe anh ta nói.

Đặng Minh nói:

- Giáo sư Trần, tôi đã làm bác sĩ không biên giới mấy năm, nên những gì tôi được tận mắt chứng kiến rất nhiều.

- Nguồn lực y tế đã không thể cân bằng được, vì vậy làm thế nào để cấp cứu thành công với nguồn lực hạn chế mới là điểm trọng tâm cần chú ý.

- Tôi cảm thấy, điều này rất quan trọng

- Như một ca cấp cứu, những bệnh nhân được đưa vào bệnh viện ngay lập tức được tiến hành cấp cứu ngay cả khi… Đây hoàn toàn không thể coi là một trường hợp cấp cứu khẩn cấp.

Nói một hồi lâu, Đặng Minh nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, tôi muốn đi theo anh.

- Tin tưởng tôi… Tôi không sợ vất vả.

Trần Thương cười nhẹ, không nói gì.

Đặng Minh nhìn thấy, nhưng anh ta cũng không để ý.

Đây là giáo sư Trần Thương đấy

Thiên tài y học nổi tiếng trên thế giới, nếu chỉ đơn giản như vậy thì chắc chắn không phải giáo sư Trần.

Tuy nhiên, Đặng Minh có đủ tự tin.

Anh ta tin rằng điều đó cũng có thể đến với mình.

Trong lúc nói chuyện, thì chiếc xe đã tăng tốc độ chạy nhanh đến khu lầu 2 Cảnh Minh.

Đặng Minh quyết định, hôm nay anh ta nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Lúc còn đang nói chuyện, thì họ đã lên đến lầu trên.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy một bà lão đang nằm ở trên ghế sô pha, hít thở có chút khó khăn, có thể nghe thấy tiếng thở khò khè rõ ràng

Trần Thương sửng sốt, chẳng lẽ là bị hen suyễn?

Lại còn ho không ngừng

Bệnh trạng có chút kỳ lạ, liệu có phải bị nhiễm trùng phổi cấp tính không? Hay bị viêm phổi?

Thấy bác sĩ đến, người nhà bệnh nhân vội vàng đứng lên:

- Bác sĩ, nhanh, nhanh… Cứu mẹ tôi

Lúc này, ý thức của bà lão đã có chút mơ hồ.

Trần Thương thấy thế, lập tức nhíu mày, anh nói với Đặng Minh:

- Mở khí quản, cho bệnh nhân thở oxy.

Đặng Minh gật đầu, những vật này đều đã được chuẩn bị sớm từ trước.

Bệnh nhân khó thở, trước hết phải cân nhắc đến bệnh COPD? Hoặcbệnh tim phổi? Hoặc nhiễm trùng phổi?

Mà đúng lúc này, khi Đặng Minh đang chuẩn bị thì Trần Thương đã cầm ống nghe lên, bắt đầu nghe nhịp đập của tim và phổi.

Lúc này, môi bệnh nhân đã có biểu hiện tím tái rõ rệt, đó là biểu hiện thiếu oxy trong máu.

Bệnh hô hấp?

Bệnh COPD mức độ nặng?

Đặng Minh nhìn thấy người bệnh há to miệng thở khò khè, bắt đầu chuẩn bị phương pháp thả lỏng cơ hô hấp, giúp bệnh nhân dễ thở hơn.

Trần Thương cẩn thận lắng nghe một cách tỉ mỉ, sau đó anh kinh ngạc phát hiện ra một chuyện

Ngoại trừ âm thanh phổi phải tương đối thấp ra, thì về cơ bản tim và phổi của bệnh nhân không có dấu hiệu nào bất thường.

Thông tin này đối với Trần thương mà nói, rất có tính thách thức.

Không có dấu hiệu bất thường, lại xuất hiện tình trạng nghiêm trọng như vậy.

Vậy nguyên nhân là do đâu?

Đến bây giờ, nhịp thở của bệnh nhân vẫn chưa có chuyển biến tốt.

Ban đầu chỉ là ý thức không rõ ràng, hiện giờ đã trực tiếp ngất đi.

Cảnh tượng này, khiến người nhà bệnh nhân sững sờ sợ hãi.

Trần Thương chưa hình dung ra được, Đặng Minh đã đổ mồ hôi đầy mặt.

Đặng Minh không ngờ rằng, lần đầu tiên anh ta làm nhiệm vụ lại gặp phải ca nguy hiểm và phức tạp như thế này.

Trần Thương cũng không nhịn được, liếc nhìn anh ta.

Bệnh viện ở đây, không ngờ lại tồn tại tình trạng bắt nạt người mới

Nhưng bắt nạt người mới không phải là người ở bệnh viện, mà là bệnh nhân

Mỗi khi có người mới đến, thì chắc chắn có một bệnh nhân mang đến thách thức.

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên qua ống nghe phát hiện ra…

Người bệnh nhịp tim ngày càng yếu đi

Sắc mặt Trần Thương thay đổi.

Cái quái gì đây? Đây là tình huống gì?

Vừa lúc lấy ống nghe ra, người bệnh đột nhiên ngừng hô hấp, tim cũng ngừng đập.

Giờ phút này, Đặng Minh chết lặng

Trần Thương cũng trợn tròn mắt.

Được, được rồi...Chỉ là tim ngừng đập và ngừng hô hấp?

Đặng Minh thật sự sợ đến muốn khóc.

Vừa rồi anh ta còn nhiệt tình kể về chính mình đã ở Afghanistan và Iraq tiến hành cấp cứu bệnh nhân.

Nhưng bây giờ, ở ngay nơi đây, một thành phố phồn hoa và yên bình, có đủ các loại thiết bị cấp cứu, mà nhịp tim và hô hấp của bà lão vẫn dừng lại?

Hô hấp nhân tạo

Mặc dù mồ hôi đã thấm ướt ra quần áo nhưng Đặng Minh vẫn kịp phản ứng và nhanh chóng hô hấp nhân tạo cho bệnh nhân.

Ở bên kia, mấy người phụ nữ là người nhà bệnh nhân đã bị dọa phát khóc

Còn mấy người đàn ông thì cũng rơi vào trạng thái khẩn trương cùng hoảng loạn

Được rồi, tại sao lại như vậy?

Ngay khi Đặng Minh đang hô hấp nhân tạo, Trần Thương hỏi:

- Trước đây sức khỏe của bà lão như thế nào, có mắc bệnh gì không? Hôm nay có xảy ra chuyện gì dẫn đến tình trạng như thế này không?

Liên tiếp các câu hỏi, người nhà bệnh nhân mỗi người một câu bắt đầu trả lời.

- Mẹ tôi từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, thường xuyên bị cảm cúm.

- Đúng vậy, ba ngày thì hai ngày ho khan, nhưng chỉ cần uống thuốc cảm cúm thì sẽ tốt hơn.

- Chỉ có bệnh vặt, có rất ít những bệnh nặng.

- Đúng, đã lớn tuổi như vậy, nhưng bà không bị cao huyết áp, cũng không bị bệnh tim, nhưng mà chỉ cần hoạt động một chút là sẽ bị choáng váng thở hổn hển, cơ thể quá yếu

Sau khi Đặng Minh làm năm lượt hô hấp nhân tạo, cuối cùng nhịp tim của bà lão đã khôi phục lại.

- Được rồi, giáo sư Trần, tim đã đập lại rồi.

Lúc này, Đặng Minh cảm thấy vô cùng sợ hãi

Chết tiệt

Cuộc sống bên ngoài còn đáng sợ hơn ở trên chiến trường.

Thật vậy, ở trong cuộc sống, cái bạn cần đối mặt còn có muôn ngàn các căn bệnh phức tạp chứ không đơn giản là những chấn thương bên ngoài.

Như lần này mà nói, nó còn phức tạp hơn.

Lúc này, Trần Thương mới sửng sốt nhìn vào vị trí trái tim trên ngực trần của bà lão, trái tim đã đập trở lại.

Sau đó, anh nắm tay đặt tay lên khu vực tim trước ngực của bệnh nhân và cảm nhận nhịp tim.

Tiếp theo, anh bắt đầu gõ xuống vị trí tim.

Nhìn thấy cảnh này, Đặng Minh sững người.

Anh trai

Đại ca

Đã là lúc nào rồi, mà anh còn dùng phương pháp bộ gõ trái tim.

Anh đây là đang trêu đùa tôi à?

Đặng Minh tức giận mà không dám nói gì.

Đúng vào lúc này, Trần Thương hít một hơi thật sâu, độ mờ tương đối của trái tim chuyển sang bên trái, đó là lệch tim phải

Anh đột nhiên nghĩ đến một căn bệnh hiếm gặp

- Hội chứng Sabre

Hơn nữa, tình trạng của người già khá đặc biệt, vì vậy phải giải quyết càng sớm càng tốt, với tình hình này thì không thể giải quyết ở đây.

Lúc này, Trần Thương vội vàng nói:

- Mau đưa về bệnh viện.

Đặng Minh:

- Không xử lý được?

Trần Thương lắc đầu:

- Không làm được, về bệnh viện trước rồi nói.

Đặng Minh gật đầu, tuy rằng chưa hiểu bệnh nhân xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ có thể đi với Trần Thương, khiêng bệnh nhân đi về phía thang máy.

Thế nhưng… Có những lúc, người đã gặp xui xẻo rồi, thì uống nước lạnh cũng sẽ lạnh đến từng chân răng

Lúc mọi người vừa đến cửa thang máy

Đột nhiên vang lên một tiếng, rắc

Mất điện rồi

…….

Trong thang máy đột nhiên vang lên âm thanh rẹt rẹt nhẹ

Ngay sau đó đèn chiếu sáng vụt tắt, đèn khẩn cấp sáng liền lên.

Vào lúc này, bên trong có Trần Thương, Đặng Minh, tài xế và người nhà của hai bệnh nhân tất cả đều bị kẹt trong thang máy

Sự cố bất ngờ khiến nét mặt của mọi người đều thay đổi.

Lúc này trái tim của Đặng Minh sắp nổ tung

Chương 1820: Tố Chất Không Bị Bối Rối Trước Nguy Hiểm

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã gặp phải chuyện kì dị như thế này?

Bản thân có thể thua, có thể chấp nhận thất bại

Nhưng! Bệnh nhân có thể không?

Người nhà của bệnh nhân có thể không?

Không thể

Lúc này đối với bệnh nhân mà nói, cuộc sống có thể cứ như vậy mà dừng lại

Sinh mệnh không phải là một thẻ đánh bạc, ai có thể thua được?

Không khí ngột ngạt khiến bầu không khí trong thang máy lúc này trở nên vô cùng sốt ruột.

Phải làm sao đây?

Đặng Minh liếc nhìn Trần Thương, phát hiện Trần Thương lúc này dường như không nhanh không chậm, thong dong điềm tĩnh cởi áo của bệnh nhân, đứng quan sát

Có vẻ như sự cố mất điện không khiến anh ấy sợ hãi và lúng túng quá nhiều.

Trần Thương cũng hết cách, bị nhốt trong thang máy không thể cứ mãi đợi như vậy đi?

Nói thật, trong mấy năm cấp cứu, Trần thương không phải là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Chỉ không ngờ rằng lần này lại có cả bệnh nhân.

Trần Thương nói với người nhà bệnh nhân:

- Hãy liên hệ với nhân viên bảo dưỡng, nhanh chóng sửa gấp.

- Đặng Minh, lại đây mở vali ra.

Tại khi này

Người nhà bệnh nhân đã tức giận đến mức muốn đập nát thang máy.

Nhưng đây là giữa tầng mười tám và mười chín

Cứ như vậy mà bị kẹt rồi

Người nhà bệnh nhân rất hoảng loạn.

Đập thang máy kêu lớn, người nhà bên ngoài đương nhiên nghe rõ ràng.

Gấp đến mức không chờ được rồi

Sợ thang máy sẽ rơi xuống

Tất nhiên, các thang máy hiện nay đều được bảo vệ, dù có cúp điện cũng không bị rơi.

Hơn nữa, trong thang máy có đèn khẩn cấp, tuy rằng không sáng lắm, nhưng chống đỡ bốn năm giờ cũng không thành vấn đề lớn.

Nhưng điều quan trọng nhất là bệnh nhân có thể chịu được đến khi thang máy mở hay không

Con trai của bà cụ năm nay cũng đã ngoài 50 tuổi, lúc này chiếc điện thoại di động không có tác dụng lớn nữa.

Không giống như các thang máy mới hiện tại, thang máy của tiểu khu cũ này không có tín hiệu.

Rất may là điện thoại cứu hộ trong thang máy vẫn còn, người đàn ông đã gọi điện kêu cứu

Người nhà bên ngoài thuộc phai hanh động.

Một người gọi thợ sửa, trong khi người kia gọi 119.

Bây giờ tình hình đã quá gấp gáp.

Một người khác cho rằng điện thoại quá chậm, đã lo lắng chạy xuống lầu.

Thông thường mà nói, là có nguồn điện dự phòng khi thang máy mất điện.

Nhưng... cũng không được đảm bảo được rằng những tiểu khu cũ này được trang bị đầy đủ.

Tóm lại, ở thủ đô có quá nhiều tiểu khu cũ kĩ.

Trên đường vành đai 3 có nhiều khu cũ nát, không thể tháo dỡ, sửa chữa lại cũng không xong.

Bên cạnh lầu Khố Xá, vẫn có thể thấy rất nhiều người sống trong tiểu khu cũ, nsợ rằng đến cả cửa sổ vẫn được bọc bằng nhựa, chỉ chờ đợi việc phá dỡ như vậy.

Nhiều nhà trong số này về cơ bản không có tài sản gì cả, bãi rác bên dưới cũng không được dọn dẹp kịp thời, chưa nói đến việc cải tạo thang máy.

Bây giờ mất điện,mọi thứ trở nên đen khịt.

Nhưng cho dù xung quanh có hỗn loạn và ồn ào như thế nào, Trần Thương cũng không thể hỗn loạn

Lúc này, Trần Thương mới hạ thấp người xuống và kiểm tra những gì xung quanh mình.

Có những dụng cụ phẫu thuật đơn giản, có bộ vô trùng, có thuốc cấp cứu, không có máy theo dõi điện tâm đồ...

Có thể làm gì giờ?

Thực sự không có nhiều thứ có thể làm được trong thang máy.

Nhưng cụ bà tuổi đã cao, thể chất không được như thời trẻ nên càng gặp nhiều rủi do.

- Hội chứng Scrimitar- vốn dĩ rất hiếm, nhưng chưa bao giờ nghe nói nó là nguyên nhân gây ngừng tim

Trần Thương không thể không chú ý

Hiện nay Đặng Minh thực sự có chút bối rối.

Đây là thang máy tầng 18, xuống dưới chính là mười tám tầng địa ngục

Đúng vậy

Đây không phải nói quá.

Người già khó thở, trong môi trường kín như vậy, dù không khí có lọt vào cũng chỉ làm tình trạng bệnh nặng thêm.

Trong chiếc thang máy nhỏ, một người con trai và một cô con gái của bà lão tầm 40, 50 tuổi.

Người đàn ông tức đến mức muốn phát tiết, miệng chửi mát, muốn mở thang máy.

- Đừng có cạy mở linh tinh, lỡ có vấn đề thì phải làm sao

Người phụ nữ không nhịn được nói.

- Vậy em nói phải làm sao! Hiện tại, chúng ta có thể đợi, mẹ có thể đợi sao?

Người đàn ông hơi ồn ào, không nhịn được hét vào mặt người phụ nữ hai câu.

Người phụ nữ bực bội nói:

- Được rồi, hét vào mặt tôi có ích lợi gì, tôi hét vào thang máy được không?

Hai người cãi nhau chí chóe, tài xế nói:

- Đừng cãi nhau, đừng quấy rầy giáo sư Trần.

Hai người vốn rất oán giận nhưng chỉ có thể kẹt lại trong bụng.

Nghe tài xế nói như vậy, hai người đành im lặng, Đặng Minh nhìn Trần Thương lo lắng hỏi:

- Giáo sư Trần, chuyện gì vậy?

Nói thật, Đặng Minh thực sự cảm thấy thất vọng

Trước khi đến phòng cấp cứu, anh ta đã có nhiều tham vọng.

Anh ta cảm thấy rằng ba bốn năm làm bác sĩ không biên giới sẽ giúp anh ta khi đến đây có thể đối phó với nhiều trường hợp khẩn cấp khác nhau.

Nhưng, ai có thể nghĩ rằng bệnh nhân đầu tiên sau khi đến lại có chẩn đoán không rõ

Hen suyễn?

Phổi tắc nghẽn mãn tính?

Phù phổi?

Hay là……

Các chẩn đoán khác nhau liên tục được loại bỏ trong đầu anh ta, suy nghĩ một lúc lâu, anh ta vẫn không biết đó là gì

Lúc này, Trần Thương đột ngột nói:

- Tim lệch sang phải, tương tự như rối loạn nhịp tim. Bệnh nhân thường xuyên bị cảm lạnh, có tiền sử ho mãn tính, hen suyễn, kèm theo chóng mặt, chứng tím tái. Anh nghĩ đó là gì?

Lúc này, não Đặng Minh như chết lặng, một đống hỗn độn, dường như đã mất khả năng suy nghĩ.

Khi nhìn thấy điều này, Trần Thương nói:

- Những gì được kiểm tra trong khoa cấp cứu chắc chắn không chỉ là thị lực và sự nhanh nhạy của anh, cũng không phải kỹ thuật của anh tuyệt vời đến mức nào.

- Mà là có tố chất không bị bối rối trước nguy hiểm

- Là một bác sĩ, khi đối mặt với bệnh nhân, anh không nên bối rối.

Trần Thương không ngại có bệnh nhân ở đây.

Đặng Minh khác với mọi người, anh ta dường như rất tôn trọng mình.

Tuy nhiên, điều này chỉ dành cho bản thân mình.

Anh ta thật ra là một người kiêu ngạo, nếu không anh ta sẽ không bận rộn như vậy ở khoa cấp cứu, mà ngược lại sẽ có chút nhàn rỗi.

Anh ta cảm thấy rằng mình nên lao ra tiền tuyến.

Nhưng…… Anh ta không nhận ra rằng bác sĩ cấp cứu không phải là bác sĩ chiến trường.

Điều đầu tiên bạn nên xem xét là các tình huống phức tạp khác nhau của bệnh nhân.

Tại sao bệnh viện thường ‘lừa người mới’?

Là bởi vì khi bước chân vào ngành này, dù bạn có mang theo bao nhiêu niềm kiêu hãnh và tự tin đi chăng nữa

Sau khi bạn vào, bạn đều phải cúi đầu, vì các loại bệnh tật và tình huống khẩn cấp luôn xảy ra đột ngột hơn những gì bạn gặp phải

- Một bác sĩ phẫu thuật cấp cứu thành công trước hết phải là một bác sĩ, anh phải học cách suy nghĩ của một bác sĩ

Nói xong, Trần Thương cho biết:

- Đây là một căn bệnh dị dạng động tĩnh mạch hiếm gặp, đặc điểm của nó là tĩnh mạch phổi phải mở ở tĩnh mạch chủ dưới. Đó là một nhóm các triệu chứng gây ra bởi sự trở lại bất thường của tĩnh mạch phổi

- Vì vậy, anh nghĩ là?

……

Thực ra, tham gia làm bác sĩ không biên giới, có can đảm đi những khu vực nguy hiểm.

Không chỉ khảo nghiệm sự dũng cảm của một bác sĩ

Hơn nữa còn là tự tin

Một bác sĩ không đủ tự tin về trình độ chuyên môn của mình thì không thể có đủ dũng khí để đối mặt với những tình huống nguy hiểm.

Không có ba phần, có dám lên Lương Sơn không

Chương 1821: Hội Chứng Scimitar Syndrome

Đặng Minh nghe Trần Thương nói, trong lòng anh ta vô cùng áy náy

Anh ta biết, Trần Thương nói rất đúng, trong lòng mình có một loại cảm giác tựa như 'Sự ngu dốt'mà còn kiêu ngạo.

Cho rằng bản thân có kiến thức rộng rãi.

Cho rằng sống chết đều có thể đối mặt, chẳng nhẽ không làm được một bác sĩ cấp cứu ngoại khoa bình thường?

Hiện thực, đã sắp xếp rõ ràng.

Đúng vậy

Anh ta đúng là không làm được.

Giờ phút này Đặng Minh cảm thấy trái tim mình như tan thành tro bụi.

Mà đúng lúc đó, khi anh ta tỉnh táo lại, cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của Trần Thương.

Dù sao Đặng Minh cũng là học viên ưu tú tốt nghiệp khoa y của Harvard, tiến sĩ y học lâm sàng.

Khi nghe Trần Thương nói..... Anh ta bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

Đó là một hội chứng phổi trưởng thành hiếm gặp được phát hiện lần đầu vào năm 1960

Chỉ là, anh ta chỉ mới từng thấy qua loại bệnh này hiếm gặp này trong bệnh án

Không nghĩ tới trong cuộc sống thật sự sẽ gặp.

Hơn nữa, người này còn là một bác sĩ có kinh nghiệm trong quân đội

Nghĩ tới đây, Đặng Minh có chút kích động nói:

- Anh nói chính là.....Hội chứng Scimitar syndrome?

Trần Thương thấy Đặng Minh rất nhanh đã điều chỉnh tốt trạng thái của mình, sau đó cũng tiến vào trạng thái.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, tôi vừa rồi kiểm tra, biểu hiện chính của bà cụ vẫn là phản ứng do thiếu máu cục bộ và thiếu oxy, nhưng trong quá trình tiến hành nghe phổi để chuẩn đoán bệnh cho thấy không thể nào phổi bị nhiễm trùng hoặc viêm phổi.

- Trong trường hợp phổi tắc nghẽn mãn tính (COPD)..... Muốn đạt tới tình trạng này cần có dấu hiệu rõ ràng kiểm tra triệu chứng của bệnh, hiện

tại ngực cũng không có bị thõm vào, quan trọng nhất chính là tiến hành cho thở oxy chẳng những không giảm bớt triệu chứng, ngược lại tình hình còn nặng thêm.

- Mà vừa rồi anh tiến hành hồi sức tim phổi, tôi phát hiện vị trí điểm mạnh nhất của đỉnh đầu quả tim đập có vẻ hơi sai, xem mạch phát hiện vị trí tim lệch sang phải.

- Sau đó, kết hợp với tiền sử ho mãn tính lâu dài và dễ cảm lạnh của bệnh nhân, tôi đoán đó là hội chứng phổi tắc nghẽn mãn tính (COPD).

Nghe tư duy logic tinh tế của Trần Thương, đúng với chi tiết và bệnh án, thu thập thông tin của người bệnh, trong lòng Đặng Minh như dời sông lấp biển

Đây mới là bác sĩ cấp cứu

Đối mặt với người bệnh, điều kiện có hạn, thông tin có hạn, nhìn không thấy vết thương, không thể so sánh bệnh tình thực tế của bệnh nhân, có thể mang tất cả tài nguyên hữu hiệu lợi dụng, cho ra chẩn bệnh

Đặng Minh đột nhiên cảm giác được, lần này mình về nước, là lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng, hiện tại, hai tên người nhà bệnh nhân nghe thấy mặt lập tức biến sắc.

- Giáo sư Trần..... Anh nói hội chứng Scimitar syndrome là có ý gì?

Con gái bà cụ hiếu kì mà lo lắng hỏi:

- Chuyện này..... Hội chứng Scimitar syndrome có nguy hiểm không?

Con trai bà cụ hai mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, dáng vẻ anh ta vô cùng lo lắng.

Vội vàng sẽ ý loạn những lời này nói không sai chút nào.

Hiện tại tình trạng của bà cụ rất khó xác định, Trần Thương nhẹ nhàng nói:

- Hội chứng Scimitar syndrome và ngoại thương không có liên quan, chủ yếu là bởi vì ở mạch máu của tĩnh mạch phổi phát triển không bình thường, đây là một dấu hiệu rất hiếm gặp ở dị dạng tim và phổi.

- Phía bên phải tĩnh mạch phổi của bà cụ phương hướng máu chảy khác hẳn với người bình thường, đường đi không chảy vào tâm thất trái mà đi xuống qua cơ hoành vào tĩnh mạch chủ dưới rồi ngược về tâm nhĩ phải. Cuối cùng đi vào tuần hoàn phổi thay vì tuần hoàn toàn thân. Điều này tương đương với việc đi vào ‘ngõ cụt’.

- Bởi vì tĩnh mạch dị dạng, chụp X-quang phát hiện dọc theo rìa tim phải thấy loáng thoáng bóng hình cong cong như đao nên đặt tên là hội

chứng Mã Tấu (Scimitar syndrome).

- Nhưng.....Khẳng định bà cụ không phải đơn giản chỉ mắc hội chứng Mã Tấu, mà còn có sự kết hợp giữa suy tim bất thường, tôi không thể đoán được cụ thể.

Nghe Trần Thương nói, sắc mặt người đàn ông xám như tro tàn

Hơi áy náy

- Nhiều năm nay, mẹ hay bị cảm mạo như vậy..... Tôi thật sự nên đưa bà ấy đi bệnh viện khám mới đúng

- Luôn nói không có việc gì..... Kéo kéo kéo..... Kéo tới hôm nay

Người vợ thương tâm, năm nay, mẹ cô ta đã 83 tuổi, cha đã mất hơn hai mươi năm.

Nhiều năm như vậy, mẹ già ở một mình ở tiểu khu này.

Hôm nay là sinh nhật 83 tuổi của mẹ cô, đúng lúc 83 tuổi.

Người một nhà đều đến chúc mừng, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.

Lúc nào mẹ cũng nói 'không có việc gì, bệnh nhỏ thôi' luôn treo ở trên miệng Hiện tại, sắc mặt bà tím xanh, bờ môi bầm tím, giống như…….thật sự đã ra đi.

Người đàn ông giọng nói nghẹn ngào, ngồi xổm trên mặt đất, sờ lấy tay của mẹ, nước mắt anh ta không tự chủ được chảy xuống.

- Bác sĩ, cầu xin anh mau cứu mẹ tôi, van xin anh

Người đàn ông ngoài năm mươi tuổi cao gần hai mét lúc này không kìm lòng được, nhìn Trần Thương như cọng rơm cứu mạng cuối cùng

Người phụ nữ cũng lau nước mắt gật đầu khẩn cầu.

Trong thang máy nhỏ này, sự oi bức, khóc lóc, vật vã và sự sợ hãi lan tràn.

Đặng Minh nhìn thấy một màn này, cũng nhịn không được thở dài.

Ở trong thang máy, không có máy giám sát tâm điện, không có máy điện tâm đồ, trang thiết bị trong tay có hạn..... Lấy cái gì cứu đây

Các người coi giáo sư Trần là thần tiên sao?

Nhưng bây giờ, có thể cứu người chính là nhân viên công tác bên ngoài, mau mở thang máy ra, đưa đến bệnh viện

Thật ra, khi đối mặt với việc thiếu thiết bị kiểm tra vào tình huống này.

Nhìn sờ gõ nghe là những thao tác cơ bản vô cùng quan trọng.

Nhưng cái gì gọi là cấp cứu?

Đây chính là cấp cứu

Chính cần đối mặt với đủ loại tình huống đột nhiên.

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【 Đinh! Kích hoạt cảnh đặc biệt của sơ cứu trước khi nhập viện và đang được nhập.....】

Trần Thương lập tức ngây người

Cái này..... Là ban thưởng mình vừa mới nhận được

【Cảnh tượng máy mô phỏng!】

Có thể căn cứ vào hiện trường tình hình người bệnh tiến hành thu thập và mô phỏng.

Trần Thương ngay lập tức đôi mắt sáng lên

Cảnh tượng mô phỏng?

【 Qúa trình thu nhận sử dụng.....1%, 2%.....】

Lúc này, Trần Thương chợt phát hiện tình hình của bà cụ càng ngày càng kém, há mồm ra hếch vai và mũi thở mạnh, thậm chí hai tay cũng bắt đầu di chuyển trên không, dường như đang mò mẫm cái gì đó

Đây là bệnh tình đang nặng thêm

Không được rồi

Lúc này, cần phải xử lý tình trạng của người bệnh quả nhiên không phải nặng hơn do nhiễm trùng.

Mà vì tim và phổi phải gánh nặng dần dần sẽ nặng thêm, dẫn đến ngày tháng tích luỹ bệnh tình.

Bởi vì do đa số bệnh nhân bình thường mắc hội chứng Mã Tấu thường có chức năng tim phổi không tốt nên trên cơ bản tình trạng của bà lão sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lúc này, chuông điện thoại chợt kêu lên, người đàn ông vội vàng nhận điện thoại.

- Anh, mẹ thế nào

Trong điện thoại truyền đến một giọng nói.

- Tình hình của mẹ càng ngày càng kém, các em nhanh mở thang máy, nhất định phải nhanh đi bệnh viện

Nghe người đàn ông nói, đối phương cũng rất sốt ruột, sốt ruột thúc giục những người này.

- Anh, nửa giờ nữa nhân viên sửa chữa thang máy bọn họ mới xong, cố gắng chờ

Trần Thương nghe thấy rõ ràng, phải 30 phút nữa mới có thể mở thang máy ra.

Lông mày anh lập tức nhíu lại
30 phút
Làm sao có thể chống đỡ được đây?

Chương 1822: Hệ Thống Mô Phỏng Cảnh Cấp Cứu Ngoài Bệnh Viện

Rõ ràng, đừng nói là 30 phút, đến 3 phút sợ là bà lão này cũng chống đỡ không được nữa, nhất định phải nhanh chóng tìm ra được phương án xử lý.

Tuy nhiên, Hội Chứng Mã Tấu này không hề đơn giản, người bình thường khó có thể xử lý được.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

[Đinh! Đã thu nhận thành công máy mô phỏng cảnh cấp cứu ngoài bệnh viện. Bạn có muốn bắt đầu mô phỏng không?]

Sắc mặt Trần Thương biến đổi, có chút vui mừng

Nhưng, hiện tại có máy mô phỏng cũng vô dụng.

Chờ một chút

Nhanh chóng trao đổi để phẫu thuật

Hiện tại, Trần thương cũng không có điểm gì nhiều, nhiều nhất đó là điểm kỹ năng, có hơn một trăm điểm miễn phí, cho nên Trần Thương có thể tùy ý sử dụng để trao đổi.

Nhưng, lần phẫu thuật này thật không khéo, phải dùng độ thiện cảm của chủ nhiệm Mạnh để trao đổi.

Nhìn thấy trị số cần dùng là 100 điểm, Trần Thương thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp lựa chọn trao đổi:

[Trao đổi thành công cho phẫu thuật Hội Chứng Mã Tấu, cấp đại sư!]

Nhìn vào phần thưởng, Trần Thương nghĩ, lần này trở về nhất định phải chuyển chủ nhiệm Mạnh đến đây.

Cho dù đến làm bình hoa cũng được

Sau khi phẫu thuật đến, ngay lập tức Trần Thương lựa chọn học tập.

Thế nhưng, khi Trần thương mở mắt ra, đột nhiên anh phát hiện ra một chuyện.

Bất luận là phẫu thuật cắt bỏ lá phổi phải, chuyển tĩnh mạch phổi phải sang tâm nhĩ trái hay chuyển tĩnh mạch phổi phải sang tâm nhĩ phải thì khi thực hiện đều cần tới máy tuần hoàn ngoài cơ thể.

Nhìn mọi người xung quanh, nhìn không gian chật hẹp ở đây, cùng những người với những khuôn mặt thất thần.

Trần Thương thở dài

Đừng nói là phẫu thuật, bây giờ có đánh rắm anh cũng không đánh được ấy chứ.

Máy tuần hoàn ngoài cơ thể?

Hiện giờ đến máy theo dõi điện tâm đồ cũng không có.

Làm sao bây giờ?

[Máy mô phỏng cảnh tượng!]

Trần Thương cảm thấy, cho dù đi vào không dùng thì cũng phải đi vào, dù sao đi vào bên trong, thì thời gian sẽ dừng lại.

Sau khi bước vào, Trần Thương vô cùng ngạc nhiên phát hiện ra mình vẫn đang ở hiện trường.

Đặng Minh ở đây, người nhà bệnh nhân cũng đều ở đây

Cái này có chút giống với đá mô phỏng.

Khác biệt duy nhất đó là, cái này là cấp cứu ở bên ngoài bệnh viện.

Không thể mô phỏng phòng mổ.

Không nghĩ được nhiều như vậy

Trần Thương suy nghĩ một lát, rồi quyết định thử một lần.

Anh mở hòm dụng cụ ra, kiểm tra dụng cụ, vật phẩm, suy nghĩ phương pháp chuẩn bị làm…

Nếu là mổ thường thì phải rạch chính giữa một đường ở xương ức, theo tuần hoàn ngoài cơ thể rạch đến tim, và tìm lỗ thông tĩnh mạch phổi phải, thông qua phương pháp bản vá dẫn lưu đến nhĩ trái.

Nhưng bây giờ không có thiết bị tuần hoàn ngoài cơ thể, thậm chí không có máy đo điện tâm đồ và bản vá? Nó còn khó hơn nhiều so với tưởng tượng.

Ca phẫu thuật này rõ ràng không thể tiến hành ở đây.

Làm sao bây giờ?

Đi từng bước một, nhìn rõ tình hình trước rồi quyết định bước tiếp theo.

Nghĩ đến đây, Trần Thương đã mở lồng ngực, nhìn thấy tĩnh mạch phổi phải cấp tính, não bộ của anh nhanh chóng hoạt động quay cuồng.

Anh suy nghĩ về một loạt các thao tác phẫu thuật có thể tiến hành thực hiện vào lúc này.

Làm thế nào có thể tiến hành hiệu quả, nhanh chóng hoàn thành công việc cấp cứu này.

Trần Thương cảm thấy, tinh thần minh lúc này có chút tập trung cao độ.

Bản đồ bốn chiều trong đầu anh bắt đầu chạy loạn xạ, dưới hệ thống tuần hoàn máu hoàn mỹ, hình dạng của từng mạch máu hiện lên trong đầu Trần Thương như một chuỗi các đường sắc nét.

Phải làm như thế nào?

Mới có thể tránh được nguy hiểm?

Làm thế nào mới có thể thực hiện hoàn hảo, mà không có thiết bị tuần hoàn ngoài cơ thể?

Làm thế nào mới không cần dùng đến bản vá?

Thời gian dần trôi qua, Trần Thương đột nhiên có một ý tưởng.

Đúng vậy

Có thể không cần dùng tới tuần hoàn ngoài cơ thể, chỉ cần trực tiếp nối tĩnh mạch phổi phải với tâm nhĩ trái.

Ý tưởng này… Quá thách thức.

Nhưng thậm chí anh còn nghĩ chắc là có thể.

Trong đầu Trần Thương không ngừng suy nghĩ, càng nghĩ, anh lại càng cảm thấy có cơ hội.

Bằng cách này, anh cũng không cần phải tạo nên một bản vá.

Hơn nữa, nó có thể làm giảm đáng kể xác suất tắc nghẽn tĩnh mạch phổi trở lại

Đồng thời, nó cũng có thể tránh được ảnh hưởng của tuần hoàn ngoài cơ thể đối với bệnh nhân.

Nhưng mà, không có thiết bị tuần hoàn cơ thể mà tiến hành mổ tim hở, là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Tuy nhiên, qua hết lần này đến lần khác đây cũng chính kỹ năng mà Trần Thương thành thạo nhất.

Ở dưới tuần hoàn ngoài cơ thể, tim không ngừng đập.

Bản thân anh có thể thử xem

Nghĩ đến đây, Trần Thương ước tính tất cả các rủi ro của cuộc phẫu thuật này, tiếp đó bắt đầu mô phỏng phẫu thuật

Đây là một cuộc phẫu thuật cực kỳ nhiều rủi ro, nguy hiểm lớn nhất là bị chảy máu trong quá trình phẫu thuật.

Một khi mạch máu lớn của tim bị vỡ, thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Trong phòng mổ đã là cửu tử nhất sinh, mười người thì chỉ có một người sống, càng không nói bây giờ đang ở trong thang máy.

Lần thứ nhất, phẫu thuật thất bại

Bởi vì góc phơi sáng không đủ.

Cải thiện

Tiếp tục thất bại, vì tiêu chuẩn đường khâu khác nhau.

Lần thứ ba

Thành công

Nhưng thời gian phẫu thuật quá dài, dẫn đến tình trạng của bà lão có chút xấu.

…

Thay đổi, hết lần này đến lần khác

Những gì Trần Thương có thể làm bây giờ là sử dụng những thiết bị và dược phẩm đang có để tiến hành cấp cứu.

Đây thật sự là một bài kiểm tra

Trần Thương không thể không cảm thán, người khác có thể gặp được tình yêu ở chỗ rẽ

Chính mình thì ngược lại.

Ở chỗ rẽ gặp ngay phải Hội Chứng Mã Tấu kỳ quái siêu cấp khó này.

Boss này đã dồn Trần Thương đến góc tường, dồn đến mức không làm cũng không được

Cuối cùng, sau khi trải qua nhiều lần thử nghiệm, Trần Thương đã có tự tin

Chuẩn bị làm thịt nó

Lúc này, Trần Thương mở mắt ra, khoảng thời gian vừa rồi còn chưa đến một phút.

Đặng Minh nhìn Trần Thương không nhịn được liền hỏi:

- Giáo sư Trần, nếu không… Glycoside tim.

Trần Thương lắc đầu

- Cho gây mê

Môt câu nói làm cho Đặng Minh có chút mơ hồ.

Gây mê?

Bây giờ gây mê?

Đây là vì sợ bà lão ra đi không bình tĩnh sao?

Lúc này, đầu của Đặng Minh có chút không suy nghĩ được nhiều.

Anh ta suy nghĩ ra vô số phương pháp cấp cứu, nhưng chưa có phương pháp nào mà lại liên quan đến gây mê.

Trần Thương nhìn Đặng Minh, nói:

- Bệnh nhân không duy trì được lâu nữa, phải dùng một số biện pháp.

Đặng Minh có chút đờ đẫn, Trần Thương nói cái gì chính là cái đó

Dù sao thì… Anh ta cũng không giúp được gì, thật là quá bất lực và đau khổ.

Mà lúc này, Trần Thương quay người, nhìn người nhà bệnh nhân, trực tiếp nói:

- Tình hình hiện tại của bà lão rất nguy hiểm.

- Tám, chín phần là không thể chịu được đến khi thang máy được mở ra.

Trần Thương vừa nói câu này, sắc mặt hai người kia liền biến đổi.

- Bác sĩ, anh mau nghĩ cách đi, phải làm sao bây giờ

Người phụ nữ nôn nóng bật khóc.

Người đàn ông thì tức giận vừa đấm vừa đá vào cửa thang máy, sau đó la lớn:

- Cứu mạng, cứu… Còn không mở cửa thang máy thì sẽ xảy ra án mạng

- Chết tiệt…

Người đàn ông khàn giọng hét lên.

Người phụ nữ nằm rạp trên mặt đất:

- Mẹ, người nhất định phải kiên trì, cửa thang máy sắp mở rồi, sắp có người đến cứu người rồi

- Mẹ, người có nghe thấy con nói không

Người nhà bệnh nhân vừa tức giận vừa nôn nóng, nhưng không có cách nào đành quay qua hỏi:

- Bác sĩ, thực sự không còn biện pháp nào khác sao?

Trần Thương vào lúc này mới nói:

- Hiện tại, có chỉ có một biện pháp có thể thử.

- Thế nhưng… Phải nói trước, rủi ro và tỷ lệ tử vong rất cao. Vì vậy, cần mọi người đưa ra quyết định.

Chương 1823: Thật Là… Càng Ngày Càng Làm Loạn Quá Rồi.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, hai người kia lập tức thở phào một hơi

Có cơ hội

Vậy là vẫn còn cơ hội

- Anh nói đi! Bác sĩ người mau nói

Người đàn ông vội vàng hỏi:

- Làm như thế nào, chúng tôi đều đồng ý.

- Đúng vậy, bác sĩ nói đi, tiền không phải là vấn đề, chỉ cần cứu được mẹ tôi, tôi đều đồng ý.

Người đàn ông hai trăm cân này đã trực tiếp khóc lên.

Không sai.

Đối mặt với tình huống sinh ly tử biệt này, cho dù là người kiên cường đi nữa không khó mà cầm lòng được.

Trần Thương nói:

- Phẫu thuật! Phải lập tức phẫu thuật.

Nghe thấy lời Trần Thương nói, bốn người còn lại trong phòng đều sững sờ trợn tròn mắt.

Bọn họ trợn to mắt, bên trong ánh mắt đều là biểu hiện bất ngờ cùng không thể tưởng tượng được.

Nơi này… Nơi này là thang máy đấy?

Ở đây tiến hành phẫu thuật?

Càng nghĩ, đám người cần cảm thấy có chút kinh sợ.

Đừng nói bọn họ, ngay cả người dày dặn kinh nghiệm như tài xế và Đặng Minh cũng rơi vào trạng thái choáng váng.

Thật sự muốn phẫu thuật ở trong thang máy sao?

Hơn nữa, đây là một ca phẫu thuật dị dạng tim mạch, hiện tại trên thế giới có mấy bệnh viện có công nghệ này?

Không cần nói bây giờ trong thang máy có mấy người có thể làm, đến bệnh viện cũng chưa chắc có nhiều người có thể làm được

Thêm nữa, cho dù Đặng Minh không hiểu thì hắn cũng biết để thực hiện được phẫu thuật này cần phải có máy tuần hoàn ngoài cơ thể

Ở đây… Cái gì cũng không có

Phẫu thuật luôn?

Đặng Minh căng thẳng nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh…

Anh ta lo lắng nhìn Trần Thương, sợ rằng anh khẩn trương sẽ làm ra sai lầm.

Phải biết rằng, danh tiếng lớn hơn mạng người, một khi đã thất bại sợ rằng họ sẽ vô cùng thảm hại

Anh ta rất quan tâm đến thần tượng của mình

Thực hiện phẫu thuật ở đây, chính là tự phá hủy Vạn Lý Trường Thành

Lý lịch của Trần Thương không có điểm đen, Đặng Minh nhìn Trần Thương không nhịn được, muốn nhắc nhở anh.

Trần Thương nhìn Trần Minh một cái, sắc mặt anh bình tĩnh, không nói gì.

Sau đó anh quay người về phía người nhà bệnh nhân nói:

- Nếu như mọi người đồng ý, bây giờ chúng tôi sẽ gọi cho bộ phận y tế lập hồ sơ, sau đó sẽ lập tức tiến hành phẫu thuật ngay.

- Nếu như không đồng ý, chúng tôi cũng vẫn sẽ tận lực cấp cứu, thế nhưng dựa theo kinh nghiệm của tôi mà nói… Nguy hiểm là rất lớn.

- Quyết định càng nhanh càng tốt, bà lão sắp không chịu nổi nữa rồi

Lúc này Đặng Minh vừa vặn, mở camera điện thoại lên quay.

Nghe Trần Thương thúc giục, hai người con của bà lão lập tức cuống cuồng, có chút lo lắng.

Mỗi phút, mỗi giây đối với bọn họ đều là áp lực.

Sau một lát, người phụ nữ rối bời, quay qua nhìn anh trai của mình.

Người đàn ông cắn răng nói:

- Chúng tôi đồng ý, xin nhờ bác sĩ! Hãy cứu mẹ tôi

Trần thương nghe thấy đối phương đồng ý, lập tức đập cửa thang máy để người bên ngoài có thể nghe thấy

Ở bên ngoài cũng có người nhà bệnh nhân đang đợi, nghe thấy âm thanh của Trần Thương, lập tức đáp lại.

Trần Thương trực tiếp yêu cầu đối phương gọi cho Ngô Đồng Phủ, viện trưởng Trung tâm Cấp cứu Khẩn cấp Thủ đô.

Nói cho ông ấy biết tình hình hiện tại, để ông ấy sắp xếp bộ phận y tế nhanh chóng làm hồ sơ sớm nhất có thể, và chuẩn bị công việc ứng phó

Đồng thời, Trần Thương nói với người nhà ở bên ngoài.

Nếu như có điện, không được để thanh máy tiến hành hoạt động ngay, cần phải nói cho Trần Thương trước.

Trần Thương lo lắng trong lúc phẫu thuật, thang máy kêu cạch một tiếng, dẫn đến xuất huyết máu trong lúc tiến hành.

Trần Thương liên tục dặn dò các biện pháp phòng ngừa.

Sau đó anh cúi người xuống, nhìn Đặng Minh nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật.

Đặng Minh nhìn ánh mắt bình tĩnh của Trần Thương, nghĩ lại hành động vừa rồi của anh ta, nhịn không được thở dài một tiếng.

Với một số bác sĩ sau khi họ có được danh tiếng, địa vị thì bắt đầu không còn làm các ca phẫu thuật mạo hiểm và gây tranh cãi nữa.

Nhưng còn Trần Thương, trong mắt anh chỉ có bệnh nhân

Anh ấy tựa như không để ý chút nào đến địa vị cùng danh tiếng, trong mắt anh ấy chỉ có cân nhắc người bệnh này có thể cấp cứu thành công được hay không

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân mà Trần Thương có được thành công như ngày hôm nay

Đặng Minh gật đầu, sau đó dùng cồn povidone giúp Trần Thương khử trùng tay.

Tiếp đó anh ta bắt đầu chuẩn bị, dùng kéo cắt quần áo bệnh nhân ra, khử trùng, và trải khăn lỗ phẫu thuật…

Chuẩn bị

Đặng Minh cũng không nghĩ nhiều nữa, Trần Thương bảo anh ta làm cái gì, thì anh ta sẽ cố gắng làm tốt cái đó.

Trần Thương nói với ba người còn lại:

- Mọi người mở đèn pin ở điện thoại ra, chiếu sáng cho tôi.

Người nhà bệnh nhân vội vàng gật đầu.

Bắt đầu mở đèn ở điện thoại ra soi sáng.

Lúc này, bên kia Ngô Đồng Phủ sau khi nhận điện thoại của người nhà bệnh nhân, ông lập tức đứng người dậy.

Cúp điện thoại xong ông lập tức cho La Hữu Tài tiến hành lập hồ sơ.

Sau đó, ông vừa lo lắng vừa tức giận nói:

- Cái tên Trần Thương này… Thật là… Càng ngày càng làm loạn quá rồi.

- Xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?

- Cho rằng đây là chuyện đùa à?

- Đây là vấn đề liên quan đến mạng người! Làm phẫu thuật trong thang máy, thật sự quá hồ đồ, lại còn là một ca phẫu thuật dị dạng động mạch tim

phổi. Ca phẫu thuật này trong bệnh viện của chúng ta cũng chỉ có một số ít người có thể thực hiện được. Cậu ấy, thế mà dám làm nó trong thang máy

- Có thể hoàn thành được sao?

Ngô Đồng Phủ càng nói càng tức giận.

Bản thân ông cũng là từ ngoại khoa tim mà ra, đối với căn bệnh này có thể nói là cực kỳ hiểu rõ.

Ca phẫu thuật này cần có tuần hoàn ngoài cơ thể và sử dụng bản vá dẫn lưu trở lại tâm nhĩ trái.

Phải nói là độ khó vô cùng cao

Trước hết phải nói là rủi ro vô cùng lớn

Mẫu chốt đây là ở bản vá khi mà tĩnh mạch phổi trở lại có thể gây tắc nghẽn.

Phẫu thuật này, mọi thứ đều rất nguy hiểm, tiểu tử thối này

Ngô Đồng Phủ càng nói càng tức giận, càng tức giận lại càng sốt ruột.

La Hữu Tài nhịn không được an ủi:

- Viện trưởng Ngô, nói không chừng trong lòng Trần Thương đã nắm chắc rồi

Ngô Đồng Phủ nghe xong, càng tức nói:

- Nắm chắc! nắm chắc! Làm gì có nhiều tự tin như vậy

- Trên bàn phẫu thuật còn không có cái gọi là nắm chắc, cậu ấy ở trong thang máy có thể nắm chắc sao

- Được rồi, lần bồi dưỡng cũng đã kết thúc, cậu ấy cũng lớn như vậy rồi, lại còn là tổ phó cấp cứu y tế trung ương quốc gia, tương lai tốt như thế, còn muốn tự làm khó mình, sớm muộn cũng có ngày xảy ra chuyện

Ngô Đồng Phủ thực sự sốt ruột.

Ông ta làm viện trưởng lâu như vậy.

Đây là lần đầu tiên ông nghe nói đến việc sử dụng thiết bị sơ cứu để thực hiện phẫu thuật tim với dị dạng mạch lớn, lại còn là trong thang máy

Ông thực sự lo lắng thay Trần Thương

Trong ngành cấp cứu này, những nhân tài bị tàn lụi đi không ít, ông ở đây lâu như vậy đã thấy rất nhiều.

La Hữu Tài nhìn thấy, biết là viện trưởng Ngô đang lo lắng cho Trần Thương.

- Được rồi, viện trưởng Ngô, anh cũng đừng lo lắng, kỹ thuật của Trần Thương…

Ngô Đồng Phủ tiếp tục tức giận nói:

- Ai chết đuối mà chả biết bơi

- Tiểu tử này, hôm nay cậu ấy khẳng định phải…

Sau khi nói xong, Ngô Đồng Phủ với La Hữu Tài đến phòng cấp cứu số sáu.

Chương 1824: Cuối Cùng Anh Cũng Thành Công

- Sắp xếp xe cấp cứu hạng A! Chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật

Sau đó, Ngô Đồng Phủ gọi điện cho Từ Tử Minh, gọi anh ta xuống.

Từ Tử Minh biết là Ngô Đồng Phủ đã biết hết chuyện, anh ta vội gấp gáp chuẩn bị, anh ta cũng rất lo lắng

Xe cấp cứu hạng A được chuẩn bị sẵn sàng, Ngô Đồng Phủ trực tiếp đi lên theo xe.

La Hữu Tài thấy thế, liền nói:

- Viện trưởng Ngô, ngài định đi đâu?

Ngô Đồng Phủ tức giận nói:

- Đi đâu! Đương nhiên là đi lấp hố.

- Tôi đi xem tên tiểu tử Trần Thương này một chút, tốt nhất là đừng có chuyện gì xảy ra

…….

Từ Tử Minh hơi ngạc nhiên khi thấy Viện trưởng Ngô đích thân đi theo

Phải biết rằng, trước đây phẫu thuật ngoại khoa của Viện trưởng Ngô cũng là một truyền kì.

Với kỹ năng phẫu thuật tim ngoại khoa, ông ấy đã giành được danh hiệu viện sĩ

Trên xe cứu thương cấp.

Viện sĩ Ngô Đồng Phủ, viện sĩ mới Từ Tử Minh, và một số chuyên gia khác đã cùng nhau xuất phát tới tiểu khu Cảnh Minh.

La Hữu Tài nhìn chiếc xe đang lái, có hơi hâm mộ với Trần Thương.

Nhưng sau khi nghĩ lại, tiểu tử này cũng khiến người ta yêu mến.

Không như một số người, ngoài giàu có ra thì còn chẳng có gì

……

……

Vào lúc này, dưới sự chiếu sáng của đèn điện thoại.

Cuối cùng phẫu thuật cũng bắt đầu

Đây sẽ là một cuộc phẫu thuật điều chỉnh dẫn lưu tĩnh mạch phổi không có tuần hoàn ngoài cơ thể

Lúc đầu, Đặng Minh rất lo lắng.

Nhưng khi con dao của Trần Thương cắt qua da, máu từ từ rỉ ra, anh ấy lập tức ngộ ra

Điều này khiến Trần Thương, người đã cống hiến hết mình cho ca mổ này, có phần tán thưởng.

Phẫu thuật đã hoàn toàn bắt đầu

Phần giữa xương ức, đôi tay của Trần Thương như có linh hồn, được anh cắt gọt cẩn thận từng li từng tí.

Anh nhất định phải tính đến khả năng gạc cầm máu có hạn

Không chỉ gạc cầm máu có hạn mà ngay cả nước muối sinh lý, cồn... cái gì cũng có hạn

Đây là một phẫu thuật có quá nhiều yếu tố cản trở

Có một sự khác biệt lớn giữa gạc thông thường và gạc cầm máu, Trần Thương tận lực dùng gạc thông thường càng nhiều càng tốt.

Đặng Minh đã cẩn thận trợ giúp anh.

Ba ngọn đèn còn lại treo trên đầu, có hơi nóng.

Đặng Minh không biết Trần Thương thực hiện phẫu thuật này như thế nào.

Bởi vì trong ấn tượng của anh ta, anh ta đã xem qua rất nhiều luận văn nhưng không có cái nào giới thiệu đến.

Đây... Có lẽ là phương án phẫu thuật do giáo sư Trần tự thực hiện dựa trên hiện trường?

Nghĩ đến đây, Đặng Minh cảm thấy có chút đáng sợ.

Không sai

Chính xác mà nói, Trần Thương thật sự vô cùng lợi hại.

Mục đích của phẫu thuật này là tìm lỗ thông tĩnh mạch phổi phải và dẫn lưu lại vào tâm nhĩ trái bằng nhiều cách khác nhau.

Quá trình này nói thì rất đơn giản, nhưng muốn làm tốt thì rất khó

Vì máu trong tĩnh mạch này phải được xử lý tốt, phải đảm bảo khâu nối giữa mạch máu và tim.

Điều này đòi hỏi phải sử dụng máy ‘tuần hoàn ngoài cơ thể’

Cái gọi là ‘tuần hoàn ngoài cơ thể’ là một công nghệ hỗ trợ sự sống nhờ sử dụng một loạt các thiết bị nhân tạo đặc biệt để dẫn lưu máu tĩnh mạch ra khỏi cơ thể, trao đổi khí thông qua các phương pháp nhân tạo, điều chỉnh nhiệt độ và lọc, sau đó đưa nó trở lại hệ thống động mạch của cơ thể.

Mục đích chính của phẫu thuật này là duy trì nguồn cung cấp oxy và máu cho các mô và cơ quan trên toàn cơ thể đồng thời đảm bảo sự tiếp xúc tốt bên trong của tim trong quá trình phẫu thuật tim hở.

Không còn nghi ngờ, điều này đã giảm bớt độ khó cho các ca phẫu thuật tương tự.

Nhưng lúc này, cơ bản không có điều kiện để bắc cầu tim phổi.

Đặng Minh nhìn Trần Thương, thực sự không biết tiếp theo anh ấy sẽ làm gì.

Mọi người nhìn thấy tim của bà cụ đập chậm lại, có hơi căng thẳng.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, thị giác của mấy người con của bà cụ bị hấp dẫn

Đúng lúc này, Trần Thương cầm chiếc kẹp cầm máu lên, lần lượt kẹp hai đầu của mạch máu bị dị dạng

Anh liếc nhìn Đặng Minh:

- Nghe lệnh của tôi

Đặng Minh gật đầu:

- Được

Lúc này, Trần Thương nhanh chóng bắt đầu thao tác

Đầu tiên là rạch và dẫn lưu tĩnh mạch.

Đây là một trong những phần quan trọng nhất của phẫu thuật

Nguy hiểm nhất ở đây là làm cho quá trình tạo mạch không thất bại tránh gây ra xuất huyết.

Tuy nhiên, thời gian chặn có hạn.

Lúc này, nguồn cung cấp máu cho phổi của bệnh nhân có phần bất thường nên nếu không thực hiện bắc cầu tim phổi hoặc dẫn lưu mạch máu thì thời gian mổ chỉ còn dưới 90 giây

Tạo mạch trong 90 giây?

Nó khó đến mức nào?

Hơn nữa, tí nữa còn cần nối mạch máu và tim nữa

Có lẽ nào tim sẽ xuất huyết?

Tương tự, liệu tĩnh mạch này và tâm nhĩ trái có thể thông nối hoàn hảo với tim đang đập không?

Vì vậy, phẫu thuật này là quá khó

Không sử dụng phương pháp bắc cầu tim phổi cho loại phẫu thuật này, có nghĩa là phẫu thuật viên cần phải có trình độ tiếp xúc siêu việt, kỹ năng khâu tuyệt vời, kế hoạch phẫu thuật chính xác và chặt chẽ... Đồng thời, phải đề phòng xuất huyết trong quá trình phẫu thuật

Từng giọt mồ hôi trên đầu Đặng Minh chảy xuống, anh ta nhanh chóng hít vào một hơi, vì sợ sẽ rơi lên người bệnh nhân

Giáo sư Trần cố gắng như vậy, mặc dù không giúp được gì, nhưng cũng không thể kéo chân người ta

Lúc này, anh đang đồng thời thực hiện các thao tác nhanh chóng.

Một loạt thông tin xuất hiện trong ý nghĩ

[Đinh! Phát hiện boss hiếm có cấp 91, thành công hoàn thành phẫu thuật có thể nhận trang bị đặc biệt!]

Trần Thương nghe thấy âm thanh và tự động lọc.

Bây giờ trong mắt anh chỉ có phẫu thuật.

Cuối cùng, chưa đầy 70 giây, anh đã hoàn thành việc tách và cắt bỏ đoạn tĩnh mạch phổi phải dị dạng.

Việc tiếp theo cần làm là nối thông mạch máu tĩnh mạch và tâm nhĩ

Trần Thương không kịp phấn khích nhìn trái tim đang đập, liền bắt đầu lựa chọn điểm thông mạch phù hợp nhất

Độ khó hơi cao

Làm sao xử lý nó?

Hơn nữa, không có kẹp mô lớn để ngăn ngừa xuất huyết do tim đập.

Ca phẫu thuật này không còn là một phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Kéo?

Kéo định là kéo không nổi

Làm sao xử lý nó, trực tiếp liều lĩnh?

Nghĩ đến đây, Trần Thương nghiến răng, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Lúc này, mới lộ ra đầy đủ tâm nhĩ trái cùng rãnh gian nhĩ, ba cái điện thoại di động lóe lên soi sáng trái tim này.

Trần Thương đặt tay lên trái tim, chọn tiêu điểm và điểm nối phù hợp nhất

Anh thở từ từ, nhắm mắt ngưng thần, rồi từ từ mở mắt.

Nhưng lúc này, trong mắt anh hiện lên tất cả là kiên định.

- Pen kẹp kim
- Nước muối sinh lý
- Kẹp mô, cố định chỗ này

Trần Thương sắp xếp.

Đặng Minh hành động dứt khoát

Sau khi kẹp mô được cố định, Trần Thương nhanh chóng rạch tâm nhĩ.

Một chút máu nhanh chóng phun ra, anh dứt khoát hút đi bằng gạc cầm máu.

Sau đó, anh bắt đầu nối tĩnh mạch phổi phải dị dạng trực tiếp với tâm nhĩ trái

Quá trình này thực sự là vô cùng khó khăn

Tốc độ đường khâu phải nhanh

Mật độ mũi khâu phải mảnh
Kỹ năng khâu phải cao
Hai tay của anh điên cuồng thao tác.
Vào lúc này, Adrenaline trong người Trần Thương tăng mạnh.
Thời gian từng phút từng giây trôi qua
Cuối cùng, anh nối thành công tĩnh mạch phổi phải dị dạng trực tiếp vào tâm nhĩ trái.
Thành công
Cuối cùng đã làm được
Trần Thương vã đổ mồ hôi, tóc của anh ấy dính bết vào đầu.
Đèn điện thoại quá nóng
Treo trên đầu anh, nó giống như một chiếc máy sưởi vậy, khiến đầu anh toát mồ hôi

Chương 1825: Trần Thương Quá Trâu Bò

Ánh đèn quá chói, mọi người quá tập trung vào việc theo dõi ca mổ, nên không nhận ra rằng đèn thang máy đã sáng lên.

Thang máy đã dừng ở tầng một

Vào thời khắc mở cửa, Ngô Đồng Phủ và những người khác thấy Trần Thương đã hoàn thành ca phẫu thuật

Kẹp mô và kẹp cầm máu đã được tháo ra.

Ngô Đồng Phủ nhìn trái tim đang đập và chiếc kìm cầm kim trên tay Trần Thương, nhận ra một điều...

Tiểu tử này, thực sự đã làm được?

……..

Bên ngoài bị bao vây không chỉ có bác sĩ, còn có cả phóng viên

Khi bọn họ nhìn thấy Trần Thương đang làm phẫu thuật dưới ánh đèn của ba cái điện thoại, áo blouse trắng mặc trên người đã ướt đẫm.....

Tình cảnh này, bọn họ nhanh chóng ấn nút chụp

Cảnh tượng này, quá mức rung động.

Ngô Đồng Phù nhìn thoáng qua Từ Tử Minh, muốn nói lại thôi.

Từ Tử Minh nhìn Trần Thương, lúng ta lúng túng nói:

- Viện trưởng Ngô, giáo sư Trần sao làm được.....?

Ngô Đồng Phù gật đầu, ông có không mù.

Ông nhìn thấy rất rõ ràng

Mặc dù ông không nắm rõ hội chứng Mã Tấu trong lòng bàn tay, nhưng cũng hiểu rõ được cực kỳ.

Mà giờ phút này, tĩnh mạch phổi phải của người bệnh khác thường trực tiếp nối thẳng vào tâm nhĩ trái.

Điều này nói rõ phẫu thuật đã thành công

Trong thang máy cũng không có nhiều băng gạc cầm máu vương vãi ra.

Ngô Đồng Phù vội vàng nói:

- Tất cả mọi người nhường đường chút

Người nhà bệnh nhân và các phóng viên vội vàng tránh ra một con đường

Hiện tại, người bệnh không tiện di chuyển, cần khâu xong rồi mới nói.

Nhân viên công tác giữ thang máy, Ngô Đồng Phù và Từ Tử Minh đi vào.

- Tình trạng thế nào?

Ngô Đồng Phù hỏi.

Trần Thương ngẩng đầu:

- Không được rồi, tôi ngộp quá. Viện trưởng Ngô, ngài đến kết thúc công việc, tôi ra ngoài hít thở không khí

Nghe Trần Thương nói Ngô Đồng Phù nhẫn tâm liếc mắt một cái.

Ông đây chạy tới để chùi đít cho cậu chắc?

Chẳng qua nhìn Trần Thương đầu đầy mồ hôi, toàn thân ướt đẫm, Ngô Đồng Phù cũng không đành lòng trách móc.

- Ừm, hít thở không khí đi, nhưng..... Đừng đi ra bên ngoài lạnh sẽ bị cảm đấy

Lúc này đang tháng mười hai, bên ngoài thời tiết gió thổi vù vù.

Trần Thương cười rồi sau đó trực tiếp ngồi trên mặt đất.

Ngồi xổm hơn bốn mươi phút, chân đều đã không còn cảm giác

Trần Thương kéo mũ và khẩu trang xuống, tóc dính sát cái trán, có một loại mị lực không nói lên được

Các phóng viên thấy thế, vội vàng ấn chụp

- Giáo sư Trần, thông tin này có thể phát sóng không?

Trần Thương ngẩn người rồi cười:

- Được phép, nhưng..... Nhớ chụp cho tôi đẹp trai xíu.

Phóng viên thấy Trần Thương nói chuyện tốt như vậy, lập tức cũng nở nụ cười:

- Giáo sư Trần, đã phẫu thuật thành công sao?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng, đã thành công.

- Phẫu thuật có khó khăn không?

- Khá ổn! Rất đơn giản.

Trần Thương cười.

Các phóng viên nhao nhao gật đầu.

Nhưng Trần Thương bình thường lại, cảm giác trên người dính dính nói:

- Các anh phỏng vấn viện trưởng Ngô đi, ông ấy cái gì cũng biết, tôi đi..... Thay quần áo.

Nói xong, chạy ra bên ngoài đi vào trong xe.

.....

.....

Mà lúc này đây, ở đằng sau các phóng viên vây quanh, Ngô Đồng Phù nhìn Đặng Minh.

- Bông cầm máu, 3 miếng? Kiểm tra lồng ngực thật tốt

Ngô Đồng Phù nhíu mày.

Đặng Minh vội vàng nói:

- Viện trưởng Ngô, chỉ có ba miếng! Giáo sư Trần nãy đã dùng ba miếng băng gạc cầm máu rồi, chỉ còn 8 băng gạc bình thường

Nghe nói vậy, Ngô Đồng Phù trợn tròn mắt.

Ca phẫu thuật lớn như vậy, mà dùng có ba miếng vải cầm máu?

Đứa nhỏ này thật lợi hại.

Nói xong, Ngô Đồng Phù nhìn vết khâu ở khoang ngực và mạch máu, cảm thán nói:

- Cái này..... Đứa nhỏ này, cũng thật lợi hại

Đặng Minh gật đầu

Ngô Đồng Phù suy nghĩ khâu khoang ngực cẩn thận, có thêm mấy người trợ giúp di chuyển lên xe cấp cứu hạng.

Đi lên ngay sau đó liền có các giám sát.

Lúc này, các phóng viên nhao nhao vây quanh.

- Viện trưởng Ngô, đây là một ca phẫu thuật sao?

Ngô Đồng Phù do dự nói:

- Chính xác mà nói, đây là một ca phẫu thuật điều chỉnh dẫn lưu ngoài tĩnh mạch phổi theo phương pháp bắc cầu ngoài tim

Đám người nhao nhao gật đầu:

- Độ khó ca phẫu thuật có cao không?

Ngô Đồng Phù hít sâu một hơi, nghiêm túc nói:

- Trước mắt trong nước chưa có tiền lệ sử dụng phương pháp này để điều trị hội chứng Mã Tấu và chỉ có một số trung tâm y tế trên thế giới có thể áp dụng thành công phương pháp này

- Nhưng…

- Tôi dám đảm bảo trong lịch sử đây là ca điều chỉnh dẫn lưu tĩnh mạch phổi ngoài cơ thể đầu tiên được thực hiện trong thang máy

Nói xong, Ngô Đồng Phù quay người lên xe cứu thương để lại các phóng viên hai mặt nhìn nhau.

- Giáo sư Trần không phải nói..... Ca phẫu thuật này không phải rất đơn giản sao?

- Đúng vậy..... Tôi cũng nhớ rõ là nói như vậy

- Thế nhưng, viện trưởng Ngô sẽ không lừa mọi người đúng không?’

- Haizzz, tra tin tức một chút sẽ biết

- Không thể phát sóng tin tức linh tinh được?

Nửa giờ sau.

Mấy phóng viên điều tra được thông tin, trầm mặc không nói gì

- Ngày 3 tháng 11 năm 2020, ở phòng khám Mayo mà giáo sư Trần Thương thực tập kỹ thuật ghép tim liên tục đập, đã hoàn thành thành công ca phẫu thuật đầu tiên dẫn lưu tĩnh mạch phổi không có tuần hoàn ngoài cơ thể

- Đây sẽ là bước đột phá lớn của trái tim đập không ngừng

Mọi người thấy tin tức này, nửa ngày cũng nói không ra lời.

Đây chính là ca phẫu thuật đơn giản trong miệng giáo sư Trần?

Hơn nữa…… Giáo sư Trần vẫn luôn ở trong thang máy hoàn thành?

.....

.....

Đám người Ngô Đồng Phù và Từ Tử Minh lên xe, tranh thủ thời gian nhanh chóng kết nối máy đo điện tâm đồ cho bệnh nhân.

Khi màn hình sáng lên, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Người nhà bệnh nhân vội vàng hỏi:

- Viện trưởng Ngô, phẫu thuật thế nào?

Ngô Đồng Phù nhìn người nhà bệnh nhân, thản nhiên nói:

- Nếu như tôi nói, điều này còn tuyệt vời hơn cả làm trong phòng mổ, anh nhất định không tin

- Nhưng..... Trên thực tế chính là như thế

Mặc dù Ngô Đồng Phù không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không thể không nói một tiếng, Trần Thương quá trâu bò

Sau đó phải làm chính là tiêm chất kháng sinh phòng ngừa lây nhiễm vào.

Dù sao cũng không phải trong hoàn cảnh vô khuẩn, có thể làm được những điều này đã rất tốt rồi.

Mặt khác trên xe cứu thương, Đặng Minh nhìn thần tượng, chậm chạp mãi không nói lời nào.

Trần Thương nằm trên ghế.

Khí điều hoà thổi thật dễ chịu, thật là thoải mái

Nhìn giáo sư Trần khiêm tốn, trong thời khắc nguy cấp, bất chấp danh dự nỗ lực cứu bệnh nhân.

Đặng Minh rất kính nể

Nhưng kính nể Trần Thương chính là năng lực tùy cơ ứng biến.

Anh ấy có thể sử dụng tất cả các thiết bị có sẵn tại chỗ để phát huy hết tác dụng và thay đổi quy trình phẫu thuật theo nhu cầu của bệnh nhân.

Bác sĩ ngoại khoa thế này, ai có thể không nói một tiếng trâu bò?

Quá lợi hại

Đặng Minh vốn cho rằng anh ta và Trần Thương có khoảng cách, nhưng cố gắng thì có thể bù đắp.

Nhưng hiện tại xem ra.....Trần Thương giống như đại dương bao la ngoài đường chân trời

Đi theo người này, anh ta mới có thể tìm được lý tưởng.

Hôm nay, Đặng Minh thu được rất nhiều chỗ tốt.

Mà lúc này Trần Thương, nằm ở chỗ đó, nhìn hệ thống nhắc nhở, đắc ý

[Đinh! Chúc mừng ngài, cấp cứu hội chứng Mã Tấu hiếm lên lv91, nhận được trang bị hiếm và tự động điều chỉnh nội y!]

Trần Thương thấy thế, lập tức trừng to mắt

Đây tuyệt đối là đồ tốt

Chương 1826: Có Lẽ, Cũng Có Thể Gọi Là..... Chùi Đít

Tự động điều chỉnh nội y và trang bị tự động, có thể được giữ ở điều kiện tốt nhất là sạch, khô, nhiệt độ thích hợp và thoải mái...

Trần Thương nhìn phần quà ban thưởng trong lòng vui mừng

Mặc dù cái này không phải trang bị mạnh nhất, nhưng đúng là món quà tuyệt vời nhất.

Không tệ, không tệ

Chuyến này đi đúng là không uổng công.

Nghe nói..... Nội y ở một nhiệt độ nhất định có thể làm tăng tỷ lệ sống sót của tinh trùng.

……..

Trở lại bệnh viện, bà cụ được đưa đến phòng ICU để theo dõi.

Kiều Thành An xem xét cẩn thận từng chi tiết và kiểm tra cho bà cụ.

Không phải vì người nhà của bà cụ cao lớn và dũng mãnh như thế nào, mà bởi vì Trần Thương là ân nhân của Kiều Thành An.

Nếu không phải nhờ Trần Thương thì gia đình đã sớm tan nát

Càng không phát hiện ra vợ anh ta bị bệnh.

Cho nên Kiều Thành An thấy tình huống, anh ta đã chủ động dùng khả năng của mình để giúp Trần Thương giảm bớt những nguy hiểm tiềm ẩn.

Phẫu thuật bên ngoài có rất nhiều chuyện phiền toái, cho dù thành công cũng có thể dẫn tới một đống chuyện ập đến, càng đừng nói đến thất bại.

Một bác sĩ thành công, phía sau thường có một đám người giúp anh giải quyết tốt hậu quả của công việc.

Có lẽ, cũng có thể gọi là..... Chùi đít

Ngô Đồng Phù vừa từ phòng theo dõi ra, nhìn Kiều Thành An lo lắng hỏi:

- Không có chuyện gì chứ?

Kiều Thành An gật đầu:

- Không có chuyện gì, bị chút lây nhiễm, tiến hành trị liệu kháng lây nhiễm thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

- Tim người bệnh và chức năng phổi cực kém, nếu thật sự chờ để đưa tới bệnh viện, khẳng định..... Người sẽ không qua khỏi

Nghe Kiều Thành An nói, người nhà bệnh nhân và bác sĩ đứng vây quanh đều cảm thấy rất may mắn.

- Còn tốt các người gặp được giáo sư Trần, nếu đổi thành người khác, khả năng sẽ không dám ở trong thang máy làm loại chuyện này.

- Bà cụ phúc lớn mạng lớn

Nghe mấy bác sĩ cảm thán, người nhà bệnh nhân nhớ tới khuôn mặt của Trần Thương trong lòng cảm kích sinh ra từ tận đáy lòng.

Lúc này, Trần Thương đúng lúc đi ra, bốn năm người nhà bệnh nhân vội vàng chạy tới:

- Giáo sư Trần! Cảm ơn anh

- Không có anh, hôm nay mẹ của tôi..... Ai, cảm ơn anh.

Trong hành lang, người bệnh lui tới nhìn thấy một màn này, tin tưởng trong lòng lại nhiều hơn không ít.

Trần Thương cười:

- Không có chuyện gì, cần phải chăm sóc tốt cho mẹ của anh.

Nói xong, Trần Thương đứng dậy trở về văn phòng.

Đi trên đường, Trần Thương cảm giác thật sự không tệ, điều đó có liên quan đến tâm trạng của anh, tất nhiên là... Đôi khi, nó cũng có thể là bởi vì một chiếc quần lót thoải mái dễ chịu, hơn một chiếc quần thoải mái làm cho lòng người vui vẻ.

Đặng Minh trở lại văn phòng, tranh thủ thời gian kiểm tra tư liệu.

Tìm rất nhiều, cũng không tìm được thông tin giống như Trần Thương nói:

- Điều chỉnh dẫn lưu ngoài tử cung tĩnh mạch phổi theo đường bắc cầu

Chẳng lẽ mình học thức nông cạn?

Anh ta liên hệ với giáo sư viện y học Harvard, sau khi điện thoại kết nối, Đặng Minh kể chuyện hôm nay nói cho giáo sư biết, không nghĩ tới giáo sư cũng sững sờ

Thật lâu sau, ông ta mới chậm rãi nói:

- Đặng Minh, đây là cơ hội rất tốt cho cậu

- Cậu biết Simon không?

Đặng Minh gật đầu:

- Có, ngôi sao bác sĩ ngoại khoa của trung tâm y học Cleveland, hội trưởng Ryan là bạn của anh ấy.

Giáo sư từ từ nói:

- Ryan và Simon đã sớm xin đi học tập ở Trung Quốc, đã hơn nửa năm lấy tên tiếng Trung gọi là Mã Tây Mông, thế nhưng..... Nhưng vẫn không

có cơ hội.

- Cậu có thể đi theo giáo sư Trần, thật là cơ hội khó mà có được, cố lên

Cúp điện thoại, lúc này Đặng Minh mới ý thức được.

Mình..... Không nghĩ tới lại bắt được mùa xuân thứ hai?

.....

.....

Thời gian sau đó, Đặng Minh hoàn toàn hoà nhập vào công việc trong khoa.

Dù là dán phiếu xét nghiệm hay hỏi bệnh sử, khám sức khỏe, Đặng Minh luôn là người chủ động đi đầu.

Điều này làm cho Hầu Lượng hơi kinh ngạc.

Hai ngày trước, người này còn cực kỳ kiêu ngạo, còn nhắc nhở mình là bác sĩ của Harvard, hiện tại bỗng nhiên đổi tính?

Nói thật, lúc Đặng Minh vừa tới, cũng không được người nào chào đón.

Trên thực tế, bất kỳ hệ thống nào cũng như vậy, và tồn tại tâm lý bài ngoại, đặc biệt là Đặng Minh còn hơi kiêu ngạo nữa.

Nhưng hiện tại, nhìn Đặng Minh vừa hiểu chuyện vừa chăm chỉ hợp lòng người, Hầu Lượng hơi không thích ứng.

Ngay lúc này, cuối cùng Trần Thương cũng nhận được điện thoại của Dương Lan.

- Giáo sư Trần, cậu bao giờ thì có thời gian, tôi tìm được một người bạn tới hợp tác cùng

Trần Thương nghe thế sắc mặt anh vui mừng

- A? Ai?

Dương Lan vội vàng nói:

- Trưởng khoa dự án bệnh Alzheimer của Viện Khoa học Trung Quốc: Chương Mục, giáo sư Chương

- Tôi nghe bạn bè nói giáo sư Chương hạng mục trong tay đã kết thúc, chúng tôi chỉ vừa mới liên hệ với ông ấy.

- Giáo sư Chương là một người có vai trò quan trọng trong lĩnh vực nghiên cứu dược lý ở trong nước chúng ta. Điều quan trọng nhất là trong tay ông ấy có một đội ngũ luôn sẵn sàng. Tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác với ông ấy

- Xét cho cùng, Alzheimer và Parkinson có nhiều điểm tương đồng. Ông ấy có kinh nghiệm phát triển thuốc chữa bệnh Alzheimer và ông ấy chắc chắn sẽ bắt đầu với Parkinson rất nhanh

Trần Thương nghe Dương Lan nói xong, trong lòng anh cũng hoàn toàn động lòng.

- Được, chị nói thời gian, chúng ta cùng nhau đi.

Dương Lan gật đầu:

- Được rồi, giáo sư Trần tự mình đi, tôi tin tưởng xác suất thành công nhất định sẽ rất cao. Hiện tại, tôi sẽ liên lạc cho giáo sư Chương

- Có giáo sư Chương gia nhập, nghiên cứu của chúng ta sẽ có thể tiến hành nhanh hơn

Dương Lan có hơi kích động.

Mà tại sao Trần Thương lại rất bình tĩnh?

Sau khi cúp máy, Trần Thương bật máy tính lên trực tiếp tìm kiếm về Chương Mục.

Khác ngành giống như khác mẹ vậy.

Mặc dù đều cùng y học dính dáng với nhau, Trần Thương và Chương Mục cũng đều là nhân vật nổi tiếng, nhưng cũng không biết gì về nhau

Chẳng qua Trần Thương làm lâm sàng, người ta giáo sư Chương làm nghiên cứu khoa học, hai hệ thống khác biệt vẫn rất lớn.

Trần Thương kéo đọc thông tin, càng đọc càng vui mừng.

Chương Mục: Hiện là cán bộ nghiên cứu tại Viện dược liệu và chất độc học Thủ đô. Ông tham gia nghiên cứu thần kinh, miễn dịch và nghiên cứu thuốc mới. Ông cũng là chuyên gia trong nhóm dự án đặc biệt lớn cấp quốc gia 'Chế tạo thuốc mới', phó chủ nhiệm dược của Ủy ban Điều hành của Liên đoàn Dược phẩm Quốc tế và Hiệp hội Dược học Trung Quốc...

Nhìn cái đống chức vụ lớn này, Trần Thương thèm nhỏ dãi

Trải qua một đoạn thời gian dài, Trần Thương cũng luyện thành một thân Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Nói như thế nào đây?

Những này xã hội và học thuật chức vị có hàm kim lượng rất cao, làm sao chỉ là danh tiếng.

Ví dụ như Liên đoàn Y tế Thế giới và Liên đoàn Dược học Thế giới, chênh lệch một chữ, một bên là máy bay chiến đấu trong trại, một bên là Hiệp hội Niubi quốc tế

Điều này không khác gì Đại học Pheasant.

Còn có các loại hiệp hội trong và ngoài nước, ở hai bên eo biển Đài Loan... Hàng loạt hiệp hội này thực sự nổi lên vô cùng nhiều, nhìn cao thủ, cẩn thận kiểm tra... Không nói thì thôi

Nếu có sự gia nhập của vị này, Trần Thương cảm thấy tiến độ nghiên cứu chắc chắn sẽ được đẩy nhanh hơn

Hiện tại, nghiên cứu Parkinson đã đến giai đoạn mấu chốt, thiếu một chuyên gia dược lý, một chuyên gia về sinh vật học phân tử, lại thêm một chuyên gia sinh vật học.

Chương 1827: Đây Là Phòng Thí Nghiệm Lưu Động, Luôn Có Thể Được Thay Đổi

Xế chiều hôm đấy, Dương Lan gọi Trần Thương về, nhưng... Giọng bà rất khéo léo:

- Giáo sư Trần, tôi có liên lạc với giáo sư Chương.

- Nhưng..... Tình hình có khả năng thay đổi.

Trần Thương lập tức sững người, vội vàng hỏi:

- Thế nào?

Dương Lan thở dài:

- Nhất thời gặp mặt, tôi cũng nói không rõ ràng, tin tức khả năng cũng không có chính xác, tôi cũng là nghe bạn bè nói, buổi tối gặp mặt rồi nói sau.

- Buổi tối bảy giờ, giáo sư Chương hẹn chúng ta đến trong phòng thí nghiệm nói chuyện.

Trần Thương gật đầu:

- Được, chị gửi địa chỉ cho tôi.

Cúp điện thoại, Trần Thương có hơi không rõ ràng cho lắm, còn lại để gặp mặt nói.

……

Trong phòng nghiên cứu dự án nghiên cứu thuốc mới cho bệnh Alzheimer.

Dương Lan nhìn khuôn viên rộng lớn trước mặt, xúc động nói:

- Nếu mà chúng ta có một khu cơ sở như thế này, thì còn có nghiên cứu nào mà không thể làm ra

Tề Khải cười nhẹ, gật đầu:

- Đúng vậy, giáo sư Trần, cậu phải cố gắng một chút, nói chuyện thật tốt với giáo sư Chương, như vậy, viện nghiên cứu khoa học lớn như thế này chúng ta mới có thể dùng

Mặc dù ngoài miệng Trần Thương không có nói chuyện, nhưng trong suy nghĩ cũng không khác so với hai người này.

Trần Thương cùng với Tề Khải và Dương Lan đi vào phía trong, nhưng khi đến cửa vào, họ phát hiện bảng tên trên bia đá bên ngoài đã bị hủy một nửa.

Chỉ còn lại chữ 'Thuốc mới Alzheimer' là chưa bị hủy đi hoàn toàn.

Chuyện này làm cho Trần Thương có chút sửng sốt, nhìn thấy những công nhân vẫn còn đang tăng ca làm việc kia, Trần Thương tò mò đi tới.

- Anh ơi, vì sao… Lại phải phá hủy bia đá này?

Người đàn ông cười nói:

- Đổi tên, về sau chuyển thành Cơ sở nghiên cứu dược lý tim mạch.

Trần Thương sửng sốt:

- Đây không phải là phòng nghiên cứu dự án bệnh Alzheimer sao?

Một người đàn ông lớn tuổi khác cười:

- Em trai, đây là phòng thí nghiệm lưu động, luôn được thay đổi.

- Ở đây, từ ba đến năm năm lại đổi tên một lần, đây là chuyện bình thường.

- Nơi này không phải là một khu vực cố định, khi có một dự án hạng mục sẽ được thực hiện ngay ở đây, sau khi hạng mục kết thúc, sẽ được thay thế ngay lập tức.

Nghe thấy lời nói của bác công nhân, trong lòng Dương Lan vang lên hai tiếng lộp bộp.

Xem ra chuyện này là thật

Sau khi nói lời cảm ơn với bác công nhân, cả ba người cùng đi vào bên trong.

Vừa đi, Dương Lan vừa nói:

- Giáo sư Trần, hình như... Đây là sự thật.

Trần Thương hiếu kỳ hỏi:

- Chuyện gì là sự thật?

Dương Lan thở dài, nói thẳng:

- Tôi nghe bạn bè nói, giáo sư Chương sắp đi nước ngoài.

Trần Thưởng sửng sốt:

- Đi nước ngoài? Đang ổn định như vậy, sao phải ra nước ngoài?

Trần Khải đang im lặng, không nhịn được liền nói:

- Giáo sư Trần, có thể cậu không biết nhiều về Học viện Khoa học Trung Quốc, Viện Khoa Trung này có rất nhiều viện, trong đó cũng có nhiều cơ sở nghiên cứu khoa học nhưng cũng chỉ làm các dự án tạm thời.

- Những dự án này đều là những trạm lưu động sau khi lên tiến sĩ, khi cần thì tuyển người, khi dự án kết thúc về cơ bản đều sẽ thu hồi lại.

Tề Khải và Dương Lan đều là nhân viên của các viện nghiên cứu trực thuộc Học viện Khoa học Trung Quốc, vì vậy đối với tình hình của Học viện Khoa học Trung Quốc họ tương đối hiểu rõ.

Dương Lan sắc mặt không tốt nói:

- Vì vậy, chắc cậu cũng sẽ thỉnh thoảng nghe được thường xuyên có một số lượng lớn nhân viên của Học viện Khoa học Trung Quốc nghỉ việc.

Tề Khải nghe thấy nhìn Dương Lan một cái, sau đó quay qua Trần Thương nói:

- Đây cũng chỉ là một phần.

- Đấy còn không phải là nguyên nhân mấu chốt sao?

- Nặng chính trị nhẹ nghiên cứu, cắt xén kinh phí, đàn áp chuyên gia, đều là thiên vị người nhà! Không làm được gì cả.

- Hừ

Nói đến đây, Tề Khải đứng lại cũng không đi nữa.

- Bên ngoài đều nói, nơi này tốt, nếu thực sự tốt, ai muốn rời đi?

- Nói chuyện không dễ nghe, thì ở nơi này chắc chắn sẽ bị bới móc, bị để ý, có khi ngay cả dì lao công ở đây còn có thể nói một tràng tiếng anh lưu loát ấy chứ

- Trong này có ai không phải bắt đầu là bằng tiến sĩ danh giá? Những người này quốc gia còn tiếc không muốn biên chế?

- Những người này ai cũng ở độ tuổi 30, 40 tuổi, có mấy người muốn đồng ý rời đi? Vợ con đều ở nơi này, cuộc sống nhiều năm ở đây, ai muốn đi chứ

Dương Lan thở dài.

Tình hình bên trong Viện Khoa Trung thật sự là… một lời khó nói hết.

- Đi thôi, giáo sư Chương còn đang đợi.

Ba người vừa xuống dưới lầu, thì nhìn thấy một người đàn ông mặc áo lông màu nâu đi giày thể thao nhẹ nhàng chạy đến.

- Giáo sư Trần, giáo sư Dương, viện trưởng Tề! Hoan nghênh đến với… Viện nghiên cứu của chúng tôi! Nào, đi ăn cơm trước

Chương Mục đang định nói tên viện cũ của họ, nhưng rồi cẩn thận suy nghĩ… Cái tên này mấy ngày nữa sẽ phải đổi rồi.

Trần Thương nhìn người trước mắt, không cao, ăn mặc như một người đàn ông trung niên bình thường.

- Giáo sư Chương, xin chào.

Trần Thương chủ động bắt tay.

Chương Mục gật đầu, cười nói:

- Đi thôi, đến nhà ăn của chúng tôi, đồ ăn ở đây không tồi.

Dọc đường đi có thưa thớt vài người, đều nhiệt tình vẫy tay chào Chương Mục.

- Giáo sư Chương, xin chào.
- Giáo sư Chương.
……
Chương Mục cũng không kiêu ngạo, gật đầu nhiệt tình vẫy tay chào lại mọi người.
Nhà ăn có đồ ăn đều là theo suất, mỗi suất có hai món mặn, hai món chay, cùng với một tô canh.
Hương vị cũng không tệ, lại cân bằng dinh dưỡng.
Trần Thương cười nói:
- Đồ ăn ở đây cũng khá ngon.
Chương Mục nghe xong, cười tự giễu một tiếng:
- Ừ, nhà ăn có trợ cấp đặc biệt, mỗi bữa ăn của một người là 50 tệ.
Trần Thương lập tức sửng sốt
Đồ ăn thì cũng khá ngon, nhưng so với 50 tệ thì vẫn còn thiếu rất nhiều, đúng chứ?
Sau khi ăn xong, Chương Mục đưa mọi người đến văn phòng của mình, rồi tự mình pha một ấm trà.
- Cái này… Tôi cũng ít uống trà, là một người thô kệch, mọi người tùy ý uống một chút nha.
Chương Mục cười khẽ nói.
Trần Thương phát hiện, giáo sư Chương này cũng là người khá bình dị gần gũi, bề ngoài cũng không có gì đặc biệt, đi trên đường rất có thể chỉ được coi như một người đi đường bình thường.
Thế nhưng, một người như vậy, lại là nhân tài quan trọng của quốc gia
Chương Mục nhìn ba người, sau đó quay qua nhìn Trần Thương cười một tiếng xin lỗi:
- Giáo sư Trần, thật xin lỗi
- Tôi biết mọi người đến đây hôm nay có mục đích gì, nhưng… Để phụ lòng mọi người rồi… Tôi không làm được.
Nghe thấy lời này, ba người Trần Thương cùng Dương Lan, Tề Khải liếc nhìn nhau.
Mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng khi nghe được những lời này, họ vẫn có chút khó tiếp mà tiếp nhận được.
Trần Thương trực tiếp nói:
- Giáo sư Chương, có vấn đề gì, người cứ nói, chúng ta cùng trao đổi, được không?
Chương Mục gật đầu:

- Được, đương nhiên có thể, chỉ là đây không phải là chuyện của một mình tôi.

Nói đến đây, Chương Mục lấy ra một tập văn kiện và để lên bàn.

Thật dày nha

Chương Mục vỗ lên nó, có chút cảm khái, sau đó cười hỏi:

- Cậu có biết đây là gì không?

- Đây là 212 đơn từ chức và đơn xin chuyển.

Nói đến đây, Chương Mục không kìm được cười tự giễu một tiếng.

- Đoàn đội chúng tôi có tổng cộng 430 người, hiện tại tản đi một nửa, cả đội tách ra, cậu nói xem, còn nghiên cứu cái gì nữa?

Nghe thấy câu này, ba người Trần Thương lập tức có cảm giác chấn động

- Sao lại có nhiều người đi như vậy?

Tề Khải trực tiếp đứng lên nói.

Chương 1828: Làm Khoa Học Rất Nghèo

Trên thực tế, đã biết là rất nhiều người đi, nhưng không nghĩ tới, số người đi lại đến gần một nửa.

Chương Mục xoa tách trà trong tay, vẻ mặt có chút phiền muộn.

- Giữ lại không được, không đi thì làm gì?

- Dự án này của chúng tôi vốn dĩ chỉ cần 190 người, sau đó lại tuyển thêm hơn 200 người nữa.

- Tuy nhiên, sau năm năm nghiên cứu, chưa cho ra được kết quả. Lãnh đạo cũng đã thay đổi mấy lần, tiền không biết đã đi đâu, nhưng tiêu tốn rất nhiều.

- Khi phía trên xuống kiểm tra, thành tích không đạt, viện trưởng Kỳ cũng không có cách nào, sau khi mở hội nghị tiến hành thảo luận, đã quyết định là trước mắt dự án này sẽ hoãn lại.

- Mà đúng lúc này, sở nghiên cứu Tedanis ở nước ngoài lại đang tuyển người, vì vậy không ít người muốn đi thử.

…….

Chương Mục không phải là kiểu người thích nói những lời gai góc.

Ông nói chuyện thẳng thắn, trung thực, qua hành động và cử chỉ thì biết ngay là một nhà nghiên cứu khoa học, mà không cần phải nghĩ nhiều.

- Nhóm người cấp dưới của tôi đều là người tương đối trẻ tuổi, họ đều đang ở độ tuổi khoảng ngoài ba mươi. Những ngày qua, nhìn thấy những người mà mình lựa chọn liên tiếp nộp đơn xin rời đi, trong lòng tôi vô cùng khó chịu.

Dương Lan không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Chương… Vì sao lại như vậy?

Chương Mục thở dài:

- Lãnh đạo có vấn đề, tôi không nói, mọi người cũng biết, cái dự án nghiên cứu này, thực hiện năm năm đã thay đổi ba viện trưởng, hai thư ký trưởng, đoàn ủy gì đó cũng đã thay đổi không biết bao nhiêu lần.

- Tôi nói về nguyên nhân khách quan, mấy ngày nay sau khi tôi đã cùng mọi người nói chuyện, đã tổng kết và kết luận được hai cái.

- Thứ nhất là vấn đề nơi ở, trường tiểu học ở thủ đô vẫn là khu hệ thống giáo dục, mọi người cũng biết đấy, trước đây khi nhân viên của Học viện Khoa học vẫn có ưu thế, những trường tiểu học chất lượng cao ở Thôn

Trung Quan kia cũng từng nằm trong chuỗi trường học của chúng tôi, bố mẹ ở đây làm việc, tất nhiều con cái cũng được sắp xếp ở nơi này.

- Hơn nữa, thành thật mà nói không phải là thiên vị, nhưng những đứa trẻ sinh ra từ những gia đình như chúng tôi, có giáo viên trường nào mà không thích? Những trường học này có danh tiếng đây cũng chính là nguyên nhân trong đó.

- Tuy nhiên, sau đó những trường tiểu học này và khu nhà học này phát triển nên nhận được sự quan tâm của chính phủ, hiệu ứng Matthew ấy, hiểu không?

- Kể từ đầu năm nay, những trường học trực thuộc kia đã thuộc về sự quản lý của Ủy ban giáo dục và cũng không còn liên quan đến Học viện Khoa học nữa. Một khu trường học danh giá như vậy lại bị chính phủ dùng làm khu phòng học, xem như bồi thường cho những trường học kém hơn…

- Cậu cũng biết đấy, chúng ta làm nghiên cứu khoa học thì làm gì có tiền?

- Những bậc cha mẹ này còn trẻ, cũng không giống thế hệ trước. Họ muốn tìm một môi trường học tập tốt cho con họ, rõ ràng khi đi làm ở những doanh nghiệp tư nhân, lương một năm cũng mấy trăm nghìn, ở chỗ này của chúng tôi lương cũng chỉ có hai trăm nghìn, người ta cũng không ngốc.

- Hơn nữa, phòng thí nghiệm Tedanis bên kia đang tuyển người, những người quan trọng ở nơi này đến đó cũng không ít, một năm hai trăm nghìn đô la, tương đương với một năm là năm triệu, mà còn có thể nhận được giải Nobel, vừa có thành tích lại vừa có tiền, ai muốn ở lại đây chứ?

- Còn điểm thứ hai, chính là môi trường nghiên cứu khoa học, chuyện này cũng tương đối phức tạp, mối quan hệ thiên vị người nhà, nâng đỡ lẫn nhau, tôi không cách nào có thể nói rõ được, đừng nói đến tôi, ngay cả viện trưởng Kỳ Liên Sơn cũng không có cách nào.

Nghe Chương Mục nói nhiều như vậy.

Ba người Trần Thương cũng hiểu được một chút.

Những người này, nếu thật sự muốn rời đi thì rất đơn giản, vì bọn họ đều là nhân tài, không nói nước ngoài, tùy tiện tìm một công ty y dược trong nước, lương một năm cũng được năm trăm nghìn rồi.

Ở lại nơi này, nếu không có dự án nghiên cứu khoa học, thì không thể lên được chức danh, không có chức danh thì không có kinh phí nghiên cứu khoa học, không có kinh phí thì không có thành quả…

Đây đã là một vòng tuần hoàn luẩn quẩn hoàn hảo khép kín.

Vì vậy, ở lại thì có ích gì?

Trần Thương nói một câu từ đáy lòng.

Bỏ qua lợi ích chỉ tính bằng tình cảm, ở thời đại này đã không thực hiện được nữa rồi, thậm chí làm vậy có khi còn bị nói là lừa đảo.

Cách đây vài ngày, ở một tỉnh lớn nào đó cho biết sẽ chiêu mộ 2000 thạc sĩ, cuối cùng đã bị mắng đến mức lên tận hot search.

Vì sao?

Chỉ nói về mặt tình cảm cũng không suy nghĩ một chút sao, nhân tài thì có thể đưa vào, nhưng làm sao mới có thể giữ lại được?

Nói về tình cảm, không phải là không được nhưng có thể tạo một môi trường công bằng nhất cho họ phát triển hay không?

Có thể nói, càng là những nơi như thế này, càng là…

Nói nhiều mất rồi, cái này phải che đậy.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng, Chương Mục thở dài:

- Bọn họ nói với tôi: Thưa thầy, em không có khả nặng sống một đời thanh bần như thế này được, nếu như chỉ có mình em, em khẳng định mình có thể làm được, nhưng em còn vợ con, còn bố mẹ, nếu như em không đi, thì con của em phải làm sao? Em phải nghĩ cho nó, hơn thế em còn phải nuôi dưỡng bố mẹ lúc về già, vì vậy, thầy ơi, em xin lỗi.

Chương Mục khi nói đến đây, mắt có chút ươn ướt, ông thở dài:

- Lúc ấy tôi nói, đúng vậy, người nhà mới là quan trọng nhất, thầy ủng hộ lựa chọn của em, lúc nào đến đơn vị mới hãy gọi cho thầy, thầy sẽ nói để bên kia giúp đỡ em.

- Tôi nói, không thể cùng làm việc một nơi, nhưng vẫn là đồng nghiệp, sau này nếu có cơ hội sẽ cùng nhau làm một dự án.

- Những người này, đều là tôi phỏng vấn mà chọn ra, bây giờ từng người từng người ra đi, nhìn nước mắt của bọn họ, tôi thực sự không kìm được lòng.

- Nói cho cùng, tôi cũng chỉ là… Một giáo sư nghèo kiết xác.

Trần Thương nghe xong thì im lặng, Dương Lan và Tề Khải vô cùng cảm động.

Bọn họ đều là những viện trưởng giáo sư, khi phải nhìn những học sinh của mình chuyển nghề, họ cũng hiểu.

Trần Thương nhớ lại lời nói của Tề Khải lúc đang ăn gà ở viện nghiên cứu khoa học, Tề Khải nói:

- Về sau nếu không làm tiếp được nghiên cứu khoa học, tôi sẽ đi quay gà, nói không chừng còn kiếm được nhiều tiền hơn.

Rõ ràng đều là những nhân tài hàng đầu nhưng lại không thể sống được một cuộc sống tử tế.

Loại bất đắc dĩ này, ai có thể hiểu được?

Trần Thương trước đây không cảm nhận được.

Giờ phút này, anh mới phát hiện, con đường của mình đi đã là quá suôn sẻ rồi

Muốn đề tài, có đề tài, muốn kinh phí, có kinh phí.

Chỉ cần chịu một chút khó chịu nào đó, thì lập tức được các lãnh đạo ra mặt giải quyết giúp.

Có lẽ… Những gì nhìn thấy hôm nay, mới chính là nghiên cứu khoa học?

Tề Khải hỏi:

- Giáo sư Chương, vậy… Anh định đi đâu?

Chương Mục cười nói:

- Thừa dịp bây giờ còn chút sức lực, tôi định đi làm kỹ sư trưởng cho một công ty y dược, kiếm chút tiền dưỡng già, đứa nhỏ ở nhà cũng sắp kết hôn rồi, nhà ở thủ đô cũng không rẻ mà nó cũng không có cơ hội được phân nhà.

Nói tới đây, Chương Mục thở dài, cười nói:

- Vì vậy, hôm nay mọi người đến đây, đành phải để mọi người phải mất hứng rồi.

- Nào, uống trà thôi.

Nói xong, Chương Mục bắt đầu rót trà cho ba người.

Chương 1829: Tôi Nuôi Bọn Họ

Trời đang mùa đông giá lạnh, Trần Thương cầm chén trà nóng trong tay sau đó uống một ngụm xuống bụng.

Giờ phút này, Trần Thương chỉ có một suy nghĩ.

Đi tìm lãnh đạo, để kể về chuyện này.

Thế nhưng, chuyện 'Thâm căn cố đế', đã ăn sâu vào khó xoay chuyển như vậy, tuyệt đối không nên đi vào một ngày lạnh như bây giờ.

Giờ phút này, Trần Thương đột nhiên cảm thấy, mình thật là nhỏ bé.

Thế nhưng, nhìn giáo sư Chương Mục như vậy.

Não Trần Thương nóng lên, anh nói:

- Giáo sư Chương, tôi có thể mời chú cùng đoàn đội của chú về làm việc không?

Nghe thấy câu này, mọi người đều lập tức sửng sốt.

Đây là nói đùa sao?

Chương Mục nhìn Trần Thương, có chút xúc động.

Thế nhưng, ông cười nhẹ hỏi:

- Đúng rồi, quên không hỏi mọi người đến đây làm gì

- Đã nghe tôi nói nhiều quá rồi, giáo sư Trần, hôm nay mọi người đến, là có chuyện gì?

Lúc này, Trần Thương vô cùng phấn khích, anh trực tiếp nói:

- Giáo sư Chương, tôi muốn mời ngài tham gia cùng chúng tôi, chống lại căn bệnh Parkinson.

- Chúng tôi bây giờ đã có thành quả nghiên cứu

- Chúng tôi có đã có một phát hiện đặc biệt, mọi người lại nghiên cứu về bệnh Alzheimer, thật ra là cùng con đường chúng tôi đang đi

- Tham gia với chúng tôi

Nghe Trần Thương nói, Chương Mục cũng có chút động lòng.

Trần Thương thấy thế, liền nói:

- Có thể tham gia cùng chúng tôi chứ?

Chương Mục chưa lên tiếng, thì có một người đàn ông từ phía sau đi đến, nhẹ giọng nói:

- Nếu đi… Thì cậu sẽ nuôi bọn họ à?

Không quay đầu lại, Trần Thương thẳng thắn nói:

- Tôi nuôi bọn họ

……

Chương Mục nhìn thấy người đàn ông mở cửa tiến vào, đứng phắt dậy.

- Giáo sư Vu, sao anh lại ở đây?

Vu Song Dưng đứng từ xa, nhìn thoáng qua Chương Mục, gật nhẹ đầu:

- Tôi đi ngang qua, tiện ghé vào một chút.

Lúc này, Trần Thương cũng quay người nhìn, thấy người này so với Chương Mục còn uy nghiêm hơn vài phần.

Một bộ vest chỉn chu, giày da và chiếc túi da trên tay, rất có phong cách doanh nhân.

Trần Thương nhìn người đàn ông, Vu Song Dũng cũng đang quan sát Trần Thương.

Hai người nhìn nhau ngầm đánh giá đối phương.

Vu Song Dũng nghiêm nghị nói:

- Cậu có thể nuôi được anh ta sao?

- Đây cũng hơn 400 người, không phải chỉ hơn 40 người, nếu tính lương bình quân hàng năm là 30 vạn, thì mỗi năm là 120 triệu

- Làm nghiên cứu khoa học không tốn tiền sao? Người nghiên cứu khoa học như anh có biết mỗi ngày cần chi tiêu bao nhiêu không?

- Không biết sao, được, để tôi tính cho anh nghe, để nghiên cứu loại thuốc mới chữa bệnh Parkinson, anh cần ít nhất là một phòng thí nghiệm đạt tiêu chuẩn an toàn sinh học cấp hai đến cấp ba, hàng ngày cần vật tư, động vật thí nghiệm… Chi phí xử lý rác thải và một đống chi phí to nhỏ khác. Ít nhất là 1 triệu mỗi ngày, anh có chi trả được không?

- Không nói đến chuyện có đủ tiền hay không

- Anh có địa điểm đủ rộng để chứa nhiều người như thế không?

- Anh có biết cần bỏ ra bao nhiêu tỷ đồng để xây dựng khu vườn thực nghiệm rộng lớn dưới chân anh đây không?

Giọng điệu của Vu Song Dũng rất bình tĩnh, không chất vấn, không buộc tội, mà chỉ đơn giản là tính toán chi phí cho Trần Thương.

Chỉ là…. Bài toán này, từng câu từng chữ găm vào lòng người, không chút nào nể nang, cả căn phòng lặng ngắt như tờ, không ai lên tiếng.

Hiện thực tàn khốc được viết trên giấy, nó thực sự tồn tại.

Không ai có thể can thiệp, không ai có thể ngăn cản được.

Những con số khiến tất cả mọi người có mặt tại đây nín lặng, không nói nên lời.

Đúng

Đây là một con số không hề nhỏ

Bất kể ai nhìn thấy số tiền này đều cảm thấy da đầu tê dại.

Trần Thương có nhiều tiền đến thế sao?

Đương nhiên không có

Đừng nói đến khoản tiền lớn như vậy, chỉ số lẻ thôi anh đã không chi trả nổi.

Càng không nói đến những vấn đề khác

Vu Song Dũng nói xong, tự mình ngồi xuống, cầm một chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Ông cười tự giễu

- Tôi bây giờ, con mẹ nó, cũng không phải là người làm nghiên cứu khoa học, ngày ngày ăn mặc chỉnh tề đẹp đẽ, chính là để tìm kiếm cơ hội đầu tư

- Thế nhưng, vẻ bề ngoài cũng không che được vốn liếng bên trong

Nói xong, Vu Song Dũng chủ động đưa tay ra, bắt tay Trần Thương.

- Xin chào, tôi là Vu Song Dũng.

Nghe thấy cái tên này, Trần Thương lập tức sững sờ

Ông ta là Vu Song Dũng?

Trong khoảng thời gian này, Trần Thương qua lại hỏi thăm nhiều chuyên gia và giáo sư trong lĩnh vực sinh học phân tử, cũng nghe ngóng được một chút từ đồng nghiệp và tiền bối trong ngành.

Cái tên Vu Song Dũng không hề xa lạ.

Trong nước ông ta là viện sĩ trong lĩnh vực sinh học phân tử, nhiều lần đạt giải thưởng Tiến bộ Khoa học Công nghệ Quốc gia và có nhiều công trình nghiên cứu về lĩnh vực sinh học phân tử.

Trần Thương bắt tay:

- Chào chú, tôi là Trần Thương.

Nghe Trần Thương giới thiệu xong, Vu Song Dũng bất giác thở dài:

- Giáo sư Trần, thực ra lời tôi vừa nói hơi khó nghe.

- Nhưng tôi không nhắm vào ai cả.

- Tôi chỉ muốn nói sự thật

- Đừng nói anh muốn nuôi, tôi cũng muốn! Nhưng tôi có tiền không?

- Không có! Đừng nói mấy trăm triệu, tôi bán hết nhà cửa và bản quyền sáng chế cũng chỉ gom được vài chục triệu.

Nói đến đây, Vu Song Dũng cười một tiếng tự giễu:

- Nếu một ngày nào đó anh có đủ khả năng, hay là anh nuôi tôi luôn đi?

[Tinh! Chúc mừng bạn, đã khởi động nhiệm vụ, thành lập nhóm nghiên cứu Parkinson, tìm kiếm đầu tư và bước đầu thành lập viện nghiên cứu. Sau

khi hoàn thành nhiệm vụ, bạn sẽ nhận được phần thưởng cho thanh tiến trình của bệnh Alzheimer. Hoàn thành nhiệm vụ càng nhanh, thanh tiến trình của bệnh Alzheimer sẽ càng cao hơn! Thời hạn là 1 tháng!]

Trần Thương sững người khi nghe hệ thống nhắc nhở.

Một tháng, liệu có thể hoàn thành trong một tháng không?

Nhưng …. Phần thưởng thực sự hấp dẫn.

Bệnh Alzheimer

Bệnh này thực ra có điểm tương đồng với bệnh Parkinson.

Một khi đã có phát hiện điểm quan trọng của một bệnh, thì bệnh còn lại cũng sẽ có đột phá rất lớn.

Trần Thương cảm thấy sau khi thành lập đội, nếu có thể giải quyết được bệnh Parkinson thì việc nghiên cứu thành công căn bệnh Alzheimer sẽ không quá khó khăn.

Điều quan trọng nhất là nhóm nghiên cứu này đã có kinh nghiệm dày dặn về bệnh Alzheimer.

Nhiệm vụ đã được khởi động, Trần Thương có thể khước từ được không?

Anh nhìn Vu Song Dũng, mỉm cười nói:

- Giáo sư Vu, cho tôi một tuần, tôi sẽ cho các ông câu trả lời chắc chắn

Giờ này phút này, ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Lời đao to búa lớn cũng chẳng ích gì.

Mọi người đều không phải trẻ con.

Công việc cũng không phải làm theo cảm tính.

Sự thật còn mạnh hơn bất kỳ lời hùng biện nào.

Khi thực tế phơi bày trước mặt mọi người, mọi ngôn từ đều trở nên vô nghĩa.

Trần Thương đứng dậy, nhìn Vu Song Dũng và Chương Mục.

- Giáo sư Chương, ông nói với mọi người, thực ra trong nước… Cũng là nơi nghiên cứu khoa học rất tốt.

- Tôi hy vọng ông có thể cho tôi thời gian 1 tuần, khi đó, tôi sẽ cho mọi người một đáp án

Nói xong, Trần Thương đứng dậy, đi thẳng ra ngoài không ngoái đầu lại.

Vu Song Dũng la lớn:

- Giáo sư Trần, tôi chờ anh nuôi chúng tôi

Khóe miệng Trần Thương hơi nhếch lên.

- Sẽ được

Tề Khải và Dương Lan đi theo ra ngoài.

Bọn họ nhìn Trần Thương ở phía trước, dáng người của cậu ấy hơi gầy gò yếu ớt.

Đúng

Trong môi trường nghiên cứu khoa học, việc cố gắng theo đuổi ‘một nghiên cứu khoa học lý tưởng’ thực sự rất mệt mỏi.

Chương 1830: Làm Sao Để Làm?

Dương Lan nhìn Trần Thương, đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Một người còn trẻ tuổi như vậy, nhưng lại phải gánh vác một đám người già.

Là vì tấm lòng tràn đầy nhiệt huyết, vì sự cố chấp không chùn bước trước khó khăn, cũng vì một tấm lòng son.

Trong hành lang, ánh đèn đường hắt lên người Trần Thương, tạo thành một cái bóng thật dài.

Dương Lan liếc nhìn Tề Khải, hai người gật đầu, cùng sải bước đuổi theo.

Lần đuổi theo này, không biết sẽ kéo dài bao nhiêu năm

Nhưng cả hai người bọn họ đều cảm thấy xứng đáng.

Nhìn ba người rời đi, qua song cửa sổ, Vu Song Dũng quay sang Chương Mục.

- Tôi rất tò mò, liệu có thể làm được những gì trong vòng 1 tuần?

- Lão Chương, anh cảm thấy cậu ấy có thể làm được không?

Chương Mục trầm mặc, ông không biết trả lời thế nào, nhưng ông đang suy nghĩ.

Thật thà mà nói, năng lực của Trần Thương thực sự thu hút người khác.

Cái ông đang suy nghĩ không phải là Trần Thương có làm được hay không. Mà ông đang nghĩ, nếu Trần Thương không làm được, liệu ông có đồng ý không?

Dù sao… Nào có đơn giản như vậy

Việc đầu tư này không chỉ là một hai vạn, mà tính bằng đơn vị trăm triệu.

Cho dù không cần phát lương ngay lập tức, chi phí cũng chưa cần chuẩn bị cho cả 1 năm, nhưng tối thiểu cũng cần một khu nhà nghiên cứu chứ?

Đi đâu để tìm được chỗ như vậy

Chỉ riêng phần xây dựng thôi, cũng phải cần đến vài triệu rồi

Nghĩ tới đây, Chương Mục thở dài, bối rối thì thầm:

- Tổ quốc ơi, khi nào người mới thực sự trở nên hùng mạnh.

Vu Song Dũng nhìn Chương Mục:

- Tại sao anh không nói gì?

Chương Mục cười:

- Cậu ấy làm được hay không là chuyện của cậu ấy, tôi có đi hay không lại là chuyện của tôi. Không liên quan đến nhau.

……

Buổi tối, Trần Thương nằm ở trên giường suy nghĩ về chuyện ngày hôm nay.

Làm sao để làm?

Tìm nhà nước đòi tiền?

Chẳng nhẽ đi tìm chủ nhiệm Tiêu?

Thực sự không được tìm Tào Ngu sao?

Thế nhưng, đây không phải là một số tiền nhỏ, như đã nói lúc đầu kinh phí chữa bệnh của đất nước có hạn nhưng mọi thứ đều do một người.

Hơn nữa, quốc gia mới thành lập trung tâm chẩn đoán điều trị bệnh Parkinson.

Hạng mục này quốc gia đã đầu rất nhiều tư vốn vào trong đó.

Viện mới cần thi công cũng cần một số tiền không hề nhỏ.

Tài chính của Ủy ban Y tế cũng có hạn. Nếu không, thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Nếu... Bây giờ mình sẽ nghiên cứu lý thuyết về phản ứng tự miễn dịch của bệnh Parkinson và nghiên cứu các loại thuốc mới.

Chủ nhiệm Tiết có khi khóc than với mình hay không

Phải làm sao bây giờ?

Nếu không thì mình trả tiền?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhanh chóng lắc đầu.

Bây giờ mình còn nghèo, còn tự mình trả tiền cái này rõ ràng là tự đi tìm đường chết.

Buổi tối, lúc Tần Duyệt tắm rửa xong lên giường, Trần Thương không suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Bởi vì ánh mắt của Trần Thương bị Tần Duyệt hấp dẫn.

Nằm lên giường, anh bỗng nhiên nói:

- Vợ, anh phát hiện..... Sau khi chúng ta ở chung với nhau, anh trở nên ngốc nghếch hơn

Tần Duyệt tò mò vuốt khuôn mặt Trần Thương:

- Không phải, em cảm thấy càng ngày càng thông minh

Trần Thương lắc đầu:

- Em biết Gia Cát Lượng vì sao lại thông minh như vậy không?

Tần Duyệt:

- Học thức uyên bác?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng! Em biết vì sao không?

Tần Duyệt mờ mịt, lắc đầu:

- Không biết.

Trần Thương vừa cười vừa nói:

- Bởi vì mỗi lúc trời tối, Gia Cát Lượng vừa lên giường, nhìn thấy vợ mình xấu, thì không muốn ngủ nữa, đứng dậy đi đọc sách

- Em xem, tìm vợ xấu rất có ích đấy

- Về phần anh, mỗi ngày nhìn thấy vợ như hoa như ngọc thế này anh tự nhiên là vui đến quên cả trời đất, sau đó dần trở lên ngu ngốc, đúng không?

Tần Duyệt bị Trần Thương đùa như thế, liền nở nụ cười.

Hai người nằm trên giường, cũng không nói chuyện công việc, chỉ cùng Tần Duyệt nói chuyện trong nhà, nghe cô nói liên miên lải nhải những việc vặt trong cuộc sống, quở trách bác sĩ kia không chịu trách nhiệm.....

Cuộc sống chính là như vậy, cần học cách trân trọng lẫn nhau trong những điều bình thường.

An ủi nhau, tâm sự với nhau, như vậy tình cảm mới không có khoảng cách.

Tính cách của phụ nữ là cho phép họ được phàn nàn, có lúc họ cũng rất nhạy cảm, chỉ muốn tìm người để tâm sự.

Lúc này, cho dù người đàn ông chỉ giả vờ nghe, cũng nói xong.

Lúc này, những người đàn ông dù là làm bộ đang nghe, cũng nên để cho cô ấy nói xong.

Điều này sẽ khiến cô ấy vô thức phát hiện ra rằng bạn đã trở nên không thể thiếu.

Ngày hôm sau, Tần Duyệt chuẩn bị một bữa sáng nhỏ, Trần Thương vội vàng ăn rồi đi làm.

Tần Duyệt thực sự đã thích nghi với những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Đối với sự lãng mạn và những lời khen ngợi của Trần Thương, điều đó cũng làm cho cô cảm thấy đặc biệt vui vẻ và thoải mái.

Có đôi khi, Tần Duyệt luôn lo lắng bản thân làm phiền Trần Thương, không xứng với anh.

Nhưng hiện tại xem ra là mình quá nhạy cảm.

Hiện tại cô muốn làm một người vợ tốt, sau đó..... Làm một người mẹ tốt.

.....

Sáng sớm Trần Thương đã đến bệnh viện, đi vào văn phòng, bật máy tính lên xem để mua tập san mới nhất.

Nhưng, lúc đang định tắt máy tính, thì thấy một thông báo tuyển dụng.

Trần Thương tò mò, mở ra xem.

Không phải ai khác, chính là phòng thí nghiệm của Thái Đạt NI Tư thông báo tuyển dụng.

Đối mặt với toàn thế giới để tuyển dụng các nhà nghiên cứu bệnh lý thần kinh và thuốc, với mức lương khởi điểm hàng năm thấp nhất là 100.000 đô la Mỹ, và ưu tiên thành tích đạt được.

Nhìn những quyền lợi phong phú này, Trần Thương thừa nhận nếu không động tâm mới là lạ đấy

Nói thật, Trần Thương nhìn thấy tin tức này trong lòng hơi mất mát.

Đây đều là những trụ cột của đất nước.

Nếu bạn thực sự đi ra ngoài, đây là một tổn thất lớn.

Nghĩ như vậy, Trần Thương lòng nóng như lửa đốt.

Không được, phải giải quyết vấn đề này như thế nào đây!?

Trần Thương thật sự như kiến bò trên chảo nóng, không thể tĩnh tâm được.

Những người ngoại quốc này thật giàu có

Bây giờ, mình làm sao tìm được một nơi lớn hơn?

Hơn nữa, những chuyên gia này đều là mang cả nhà theo, còn phải giải quyết vấn đề nhà ở?

Trần Thương càng nghĩ càng thấy phiền.

Không được

Trần Thương cắn răng một cái.

Anh phải gọi cho Tiêu Nhuận Phương để hỏi về vấn đề này.

Tiêu Nhuận Phương cũng thở dài:

- Năm nay kinh phí đã không còn nhiều, hơn nữa, rất nhiều vấn đề khó khăn cần giải quyết, đối với một cơ sở nghiên cứu lớn như vậy thì không thể xây dựng được.

- Cơ sở ban đầu cũng đã được phê chuẩn cho các dự án chế ra các loại thuốc tim mạch mới.

.....

Cúp điện thoại Trần Thương cắn răng một cái lại bấm điện thoại cho Tào Ngu.

Sau đó điện thoại kết nối với viện trưởng viện khoa học trung ương Kỳ Liên Sơn.....

.....

.....

Sau một cuộc điện thoại, Trần Thương mệt mỏi dựa lưng vào ghế, suy sụp tinh thần mà thở dài

Làm sao lại khó như vậy?

Trong đầu của anh đột nhiên nổi lên một câu

- An Đắc Nghiễm có hàng chục nghìn ngôi nhà cao cửa rộng che chở cho những người nghèo thế giới được hạnh phúc

Câu nói này thật sự là một hình ảnh đẹp.

Ai có thể cho anh.....

Trần Thương vừa dứt lời, điện thoại vang lên.

- Tiểu Trần, tôi là Khổng Tường Dân.

Trong điện thoại vang lên giọng nói nặng nề của Khổng Tường Dân.

- Gặp phải khó khăn?

Khổng Tường Dân nhịn không được cười, hỏi.

Chương 1831: Trần Thương Luôn Có Tài Thu Hút Mọi Vật..

Nghe Khổng Tường Dân nói, Trần Thương hơi ngẩn người.

- Bác Khổng, tôi..... Làm sao bác biết?

Khổng Tường Dân cười:

- Tôi vừa mới nói chuyện cùng chủ nhiệm Tiêu.

- Làm chuyện này, cậu cũng đừng trách đám người chủ nhiệm Tiêu.

- Dù sao, có quá nhiều dự án được phụ trách mà số tiền thì có hạn.

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, không sao bác Khổng.

Ngay khi Trần Thương chỉ muốn an ủi bản thân vì Khổng Tường Dân, thì ngay sau đó Trần Thương đã bị những lời nói của Khổng Tường Dân làm cho sững sờ

- Tiểu Trần, cậu tới trung tâm nghiên cứu khoa học bệnh Parkinson ở An Dương làm đi

- Tôi sẽ cho cậu hai tòa nhà để làm khu thí nghiệm

- Còn nữa, những nhân tài đó, sau khi cậu mang về, tôi sẽ giải quyết vấn đề việc làm cho gia đình và việc ăn học của con cái

- Chỉ cần là nhân tài, tôi sẽ phân nhà cho thuê với giá thấp ở khu công nghệ cao

- Cho trẻ em đến trường, chúng tôi có thể xây dựng các trường tiểu học và trung học cơ sở

Nghe Khổng Tường Dân nói, Trần Thương trực tiếp trợn tròn mắt.

- Bác Khổng..... Cái này..... Đây là thật sao?

Khổng Tường Dân cười:

- Tôi còn có thể lừa cậu sao?

Đây không phải chuyện xấu mà

Nhưng, công việc tốt cũng không dễ làm như vậy.

Cho hai tòa nhà ở Khu công nghệ cao, còn giải quyết vấn đề phòng ở cho vài trăm người

Đúng vậy, giới thiệu nhân tài cho tỉnh An Dương.

Về lâu dài đây sẽ là một công việc tốt

Nhưng để phê duyệt một dự án như vậy, ngay cả Khổng Tường Dân cũng cần phải chịu rất nhiều áp lực.

- Cảm ơn! Cảm ơn bác, bác Khổng

Khổng Tường Dân cười:

- Cố lên, đây là toàn bộ sức mạnh của tôi và phần còn lại là tùy thuộc vào cậu

Trần Thương kích động gật đầu.

Bước đầu tiên khó khăn nhất đã được giải quyết.

Bạn phải làm điều đó ngay cả khi bạn đập nồi bán sắt

- Được

Nhưng, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này, Trần Thương nhìn thấy thông báo tuyển dụng của Thái Đạt Ni Tư và sự tài trợ đầu tư của nhà họ La.

Chợt trong đầu nghĩ ra

Đúng rồi

Tôi cũng có thể tìm nhà đầu tư?

Không phải chỉ là tiền sao?

Tôi bán cho mấy cái luận văn

.....

Từ trước đến nay Trần Thương luôn có tài thu hút mọi vật..

Dường như khả năng thu hút tiền bạc... cũng không tồi

Hiện nay, Khổng Tường Minh đã có sự hỗ trợ rất lớn, từ các địa điểm đến công viên, để giúp nhân tài ổn định cuộc sống, giải quyết việc làm cho vợ/ chồng, cùng với một số nhân tài có trình độ học vấn cao để xây dựng nên nền giáo dục cơ bản

Từ nhà cho thuê giá rẻ đến trợ cấp đặc biệt cho nhân tài, từ việc làm cho vợ / chồng đến việc học hành của con cái.

Khổng Tường Minh đã làm hết sức mình

Tuy rằng ông là lãnh đạo tỉnh Đông Dương, nhưng tỉnh quá lớn, kế hoạch phát triển thành phố An Dương cũng không thể tiến hành phát triển nghiên cứu khoa học đơn giản như vậy được.

Giờ đây, khu công nghệ cao giống như hi vọng cuối cùng của thành phố An Dương, hy vọng sẽ thu hút các doanh nghiệp công nghệ cao, các ngành công nghiệp năng lượng, các công ty Internet và các ngành công nghệ.

Đây là những nền tảng có thể giải quyết công ăn việc làm, thúc đẩy phát triển, tăng thuế… để An Dương có thể tiếp tực tồn tại và càng lớn mạnh hơn

Sự giúp đỡ của Khổng Tường Minh đối với bản thân có thể đã là quyền lực lớn nhất của ông ấy rồi.

Trần Thương rất thỏa mãn

Đời này sao anh có thể gặp được một vị quý nhân như thế, anh có tài đức gì chứ?

Trong một xã hội phức tạp như vậy, thời gian càng dài, sự bất lực của hiện thực còn lớn hơn so với áp lực mà kẻ thù đặt lên bạn

Cũng giống như lần này, có thể nói Tedanis là đối thủ cạnh tranh của mình.

Nhưng khi Trần Thương nhìn kỹ lại, đối thủ thực sự của anh không phải ai khác, mà là hiện thực

May mắn thay, bên cạnh anh còn có bạn bè, bề trên và quý nhân giúp đỡ.

Nếu không thì thực sự quá khó khăn

Bây giờ, việc địa điểm đã được giải quyết.

Tiếp theo cần giải quyết vấn đề phòng thí nghiệm, kinh phí.

Trù bị ở đâu bây giờ?

Trần Thương trầm ngâm xem thông tin tuyển dụng của Phòng thực nghiệm Tedanis

Nhìn vào phần giới thiệu bản thân của Tedanis, các danh hiệu và giải thưởng khác nhau được viết rõ ràng, kỹ lưỡng, còn có các kết quả nghiên cứu.

Trần Thương có hơi lúng túng.

Mình nên viết nó như thế nào đây?

Thật lòng mà nói

Mặc dù Taidanis hơi tham lam, nhưng người này vẫn rất có năng lực.

Nghiên cứu của ông ta về bệnh học thần kinh thực sự xuất sắc.

Nếu không phải người này có hơi tham lam quá mức, thì nói thật, Trần Thương cũng thực sự rất muốn hợp tác với ông ta.

Trần Thương đoán, bản thân hẳn là không hề kém hơn Tedanis tí nào

Suy cho cùng, thân phận ‘người tạo ra cuộc phẫu thuật Parkinson’ cũng đủ để thu hút nhiều nhà tài trợ.

Suy nghĩ một hồi, Trần Thương đột nhiên cảm thấy động tỉnh quá nhỏ ngược lại không ổn

Dẫu sao, thời gian dành cho bản thân chỉ có một tuần

Trong vòng một tuần, làm thế nào để giải quyết các vấn đề về địa điểm, kinh phí, máy móc thiết bị, đối tác lâu dài cùng quy trình.

Đây không phải là mua bán một lần

Với số vốn đầu tư lớn như vậy, Bác Khổng cũng đã cố gắng nỗ lực không nhỏ.

Nếu đã làm rồi, thì không bằng làm một viện nghiên cứu khoa học thì tốt hơn.

Nhiệm vụ lần này đã hoàn thành, bệnh Alzheimer cũng đã thuận lợi có thể được đưa vào chương trình

Sau khi hạ quyết tâm, Trần Thương bật máy tính, nhập một câu hỏi

Nếu đã xé mặt nhau rồi, vậy thì hãy làm cái gì đó thật lớn đi

《Parkinson thật sự là một bệnh tự miễn dịch ------ vị khách thăm quan bí ẩn: gene SNCA》

Các nghiên cứu hiện tại về sinh lý bệnh lý Parkinson vẫn dựa trên lý thuyết của Tedanis.

Anh cho rằng, bệnh Parkinson và bệnh Alzheimer giống nhau, chủ yếu là do sự tích tụ của các thể Lewy, gây nên một loạt các phản ứng sinh lý bệnh lý.

Trần Thương có thể dự liệu được, một khi tin tức này của mình được tung ra, nó chắc chắn sẽ gây nên một cơn địa chấn lớn trong thần kinh học

Trần Thương viết bài trong suốt hai ngày.

Hai ngày qua Trần Thương cái gì cũng không làm, bệnh viện cũng không đi, chỉ ở nhà viết luận văn này.

Anh có rất nhiều căn cứ thực nghiệm và có đầy đủ dữ liệu lâm sàng.

Thật ra, đây là lần đầu tiên Trần Thương đặt chân vào ngành nghiên cứu khoa học.

Trước đây, anh vẫn luôn bối rối ở lâm sàng, nhưng nay, anh rốt cuộc cũng đến lăn lộn ở giới nghiên cứu khoa học rồi.

……

Hai ngày nay, tuy rằng Trần Thương không chú ý đến những vấn đề bên ngoài mà tập trung làm luận văn, nhưng ngoài kia lại nổi sóng rồi

Trong khoảng thời gian này, bên ngoài động tinh không nhỏ.

Dự án về bệnh Alzheimer của Học viện Khoa học Trung Quốc (CAS) đã kết thúc, và việc từ chức của 212 nhân viên Học viện Khoa học Trung Quốc đã không thể đè xuống được nữa

Chỉ một ngày sau khi Trần Thương rời đi.

Tin tức về việc ‘212 nhân viên của CAS từ chức tập thể’ ngay lập tức xuất hiện trên các trang nhất và các trang web nổi tiếng.

Tìm kiếm nóng trên Weibo cũng nằm trong top ba

Giới nghiên cứu khoa học luôn là một vòng kín, rất ít tin tức có thể thu hút sự chú ý của giới truyền thông.

Nhưng hôm nay sau chuyện này đã thực sự trở thành một ngoại lệ lớn

Trên các trang web lớn đang bắt đầu thảo luận rầm rộ về vấn đề này

Đánh giá bên ngoài có thể không quan trọng.

Tuy nhiên, những lời nói kháy của các nhân viên nghiên cứu khoa học nội bộ CAS lại có tính sát thương nhiều nhất.

Chương 1832: Tạm Biệt Khoa Học Của Tôi, Học Viện Của Tôi

Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện

Cách nói khoái của học bá hợp lý như vậy đấy

Từng cái tràng giang đại hải, có cơ sở khiến người ta không khỏi vô cùng cảm động

Ai có thể nghĩ rằng, trong ấn tượng của mọi người, Học viện Khoa học Trung Quốc cao như đỉnh nhưng thực ra lại giống xã hội như vậy.

Nó không phải nên là 'tháp ngà' của xã hội sao?

Nó không phải nên là nơi giới tinh hoa tụ họp sao?

Giờ khắc này, sau khi tin tức này xuất hiện, mọi người đều nhận ra.

Thì ra thần tiên cũng phải mua nhà, thần tiên cũng mua nhà trả góp, nhóm học bá này cũng cần phải suy nghĩ liệu con trẻ có thể đi học ở một trường tiểu học tốt, cũng phải lo lắng về việc làm thế nào để lương bổng đãi ngộ của mình có thể nuôi sống gia đình

Các nhà khoa học vốn không dính khói lửa trần giân, giờ phút này lại rơi vào chỗ trần tục.

Nhưng nó cũng làm tăng 'thổ tinh', làm cho mọi người cảm thấy hòa nhã hơn rất nhiều.

Sau khi thấy những tin tức về nội bộ bất công, áp lực nghiên cứu khoa học lớn, lương bổng đãi ngộ kém..., người ta bắt đầu đấu tranh cho họ.

Đôi khi cẩn thận suy nghĩ, nếu không có những người này thì làm sao xã hội tiến bộ?

Tuy nhiên, những người này đã làm việc rất chăm chỉ để đóng góp cho xã hội và đất nước, nhưng cuối cùng mức lương của họ so với những người ở vị trí bình thường khác còn thấp hơn

Vậy thì họ làm việc chăm chỉ như vậy để làm gì?

Trong mắt họ, những học bá từ những ngôi trường danh giá thuở nhỏ, thạc sĩ tiến sĩ bây giờ có nhiều người lương tháng không quá 10.000!?

Nói chắc hẳn sẽ có rất nhiều người không tin.

Vì điều này không phù hợp với trình độ học vấn và chức vụ của họ một chút nào.

Tuy nhiên, đây là sự thật, ngay cả phiếu lương cũng được đăng trên diễn đàn.

Đã gây nên một trận bão to

- Con nhà người ta từng kiêu hãnh nay lại có nhà khó về

- Là niềm tự hào trong mắt của cha mẹ, là con nhà người ta trong nhà hàng xóm, tôi đã được đặt nhiều hy vọng từ khi tôi còn là một đứa trẻ.

- Nhưng, hiện tại tôi lại có nhà khó về

- Tôi không dám tham gia họp lớp, vì tôi sợ người khác hỏi tôi kiếm được bao nhiêu tiền trong một tháng, thấy không bằng những người bạn cũ, thật ra! Tôi... cũng cảm thấy tự ti.

- Con người đều là người bình thường, tôi cũng vậy, tôi cũng có niềm tự hào của riêng mình. Là do tôi chưa đủ ưu tú? Hay là do tôi chưa đủ nỗ lực?

- Tôi có thể chịu đựng sự được nghèo khó, có thể giữ lấy cô đơn, nhưng tôi không thể nhìn thấy bình minh.

- Tạm biệt, khoa học của tôi, học viện của tôi

……..

- Hẹn gặp lại nhé, khoa học của tôi, viện nghiên cứu của tôi

Chỉ cần nghe được câu nói này, không cần biết nó được thốt ra từ miệng của ai, cũng khiến cho bao nhiêu người nghe rưng rưng nước mắt, chạm đến tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn

Những điều đó đã từng, đã từng là tín ngưỡng của chúng ta.

Mà nay, dưới áp lực của cuộc sống cuộc sống đời thường, của những điều vô cùng nhỏ nhặt, tín ngưỡng đó đã sụp đổ, tan tành.

Khoa học vẫn là tín ngưỡng, nhưng chúng ta lại không có can đảm để bước tiếp. Lòng tin của chúng ta chưa đủ lớn mạnh để vượt qua thử thách.

Cũng giống như một người làm công ăn lương cả đời cũng không thể nào đủ tiền mua nổi cho mình một căn hộ, một chiếc xe hơi.

Lòng tin không đủ lớn mạnh

- Hẹn gặp lại nhé, khoa học của tôi, viện nghiên cứu của tôi

Lượng bình luận ở dưới bài đăng vô cùng đông đảo, thậm chí đã trực tiếp tràn kín cả màn hình.

- Báo cáo của Mỗ Phì, nghiên cứu viên của Viện Khoa Học Vật Lý

- Báo cáo của XX, nghiên cứu viên của Viện Khoa Học Y Học Sinh Vật

...

Trong lúc không chú ý, vậy mà nơi này lại trở thành nơi báo cáo thành tích của tất cả mọi người.

Càng nhiều người điểm danh, càng nhiều địa danh được nhắc tới, lại càng khiến nhiều người chua xót.

Cho dù nhìn thấy được thành công thì sao chứ? Cuối cùng nỗi chua xót vẫn còn nguyên vẹn ở nơi đây.

Ban đầu, người ta chỉ đơn thuần dạo qua đây, không hề thấu hiểu, thế nhưng hiện tại

Nhìn từng gương mặt quen thuộc, nhìn thấy từng địa danh quen thuộc, có mấy ai mà không hoài niệm, không rơi lệ?

Bọn họ tạm biệt, không phải điều gì khác, mà chính là tín ngưỡng mình hằng ấp ủ.

Bọn họ xúc động rơi lệ, cũng không phải điều gì khác, mà chính là quá khứ đã từng nung nấu trong lòng.

Bọn họ muốn được cúi chào chính bản thân mình ngày đó, chỉ để nói một tiếng:

- Vất vả

Bọn họ cũng muốn nâng chén rượu với mộng tưởng hôm nào, chỉ để nói một tiếng:

- Xin lỗi

Nhưng mộng tưởng luôn luôn xa với không thể nắm bắt đến, mùa xuân ơi, ngươi ở đâu?

Chúng ta đợi một năm lại một mùa, rồi cuối cùng khô héo trong mùa đông buốt giá.

- Tôi năm nay 35 tuổi, con nhỏ 5 tuổi, vợ tôi 33.

- Tôi có hộ khẩu thủ đô, nhưng lại không được sống trong bầu không khí thủ đô.

- Ao ước của người khác, chính là áp lực cho tôi.

- Tôi không dám về nhà bởi vì sợ những ánh mắt xem thường của người khác.

- Đứa con nhỏ của bạn học cùng lớp tôi, đã lên tiểu học, thậm chí bắt đầu lên cấp hai. Bạn học thời đại học, không thi đỗ nghiên cứu sinh, đã bỏ ngành y dược, hiện tại anh ấy là giám đốc một công ty, mở ra Wrangler, ở biệt thự, mua được nhà ở thủ đô, còn đã chuẩn bị đầy đủ chi phí cho con sang nước ngoài du học.

- Mỗi lần gặp gỡ bạn bè cũ, tôi đều không dám tham gia. Bởi vì tôi sợ hãi người khác sẽ vạch trần sự giả dối mà tôi luôn luôn cố gắng che đậy. Để lộ ra sự hào nhoáng hư ảo cùng mộng tưởng nghèo khó của tôi.

- Nếu gặp gỡ bạn bè, chủ đề mà chúng tôi bàn luận thường là những đứa con, bởi vì chúng tôi không dám nói về mộng tưởng.

- Hiện tại, tôi rốt cuộc hiểu rõ một câu: Một thân nghèo khó sao dám vào phồn hoa, trong sạch, liêm khiết làm sao dám gặp giai nhân.

- Làm chồng, ta không xứng. Làm cha, tôi không xứng. Làm người, tôi càng không xứng

- Chén rượu này tôi kính người, tôi của ngày xưa đã mất rồi. Người đã từng chứa chan nhiệt huyết, người đã từng dũng cảm bước đi, người đã từng là chiến binh áo trắng, người đã từng hèn mọn mà vô cùng vĩ đại

- Tôi có lỗi với thầy của mình, có lỗi với những hy vọng, chờ mong mà thầy đã gửi gắm nơi tôi.

Trước đây tôi luôn xem thường những người khúm núm xun xoe với cấp trên.

Thế nhưng hiện tại tôi mới phát hiện: đối mặt với sự nghèo túng, có mấy ai có thể tiếp tục theo đuổi tín ngưỡng cả đời?

.....

Người viết xuống tâm sự này, cũng không có gì phải sợ hãi rụt rè, anh ta trực tiếp đăng lên một bức hình.

Đây là một phong thư mời đến từ thành phố California nước Mỹ

Phía trên khẳng định sẽ mời anh ta về làm việc với mức lương là 20 vạn đô la một năm.

Sau khi nhìn thấy lá thư này, mọi người không hề có ý định muốn trách cứ đối phương.

Mọi người cũng trách cứ không nổi.

Nếu như cố gắng nỗ lực mà không có quan hệ trực tiếp với thu nhập, vậy người ta sẽ cố gắng nỗ lực được bao lâu?

Kỳ Liên Sơn ngồi ở trong văn phòng, than thở.

Viện hàn lâm khoa học Trung Quốc là một đơn vị hành chính lớn.

Cùng cấp bậc với Bộ giáo dục, nó trực tiếp được điều hành bởi Chính quyền trung ương Trung Quốc.

Ai có thể tưởng tượng được, lại xảy ra chuyện như thế này?

Chương 1833: Thời Hạn Một Tuần

Thật ra... Chuyện mọi người xin từ chức đã không còn là chuyện hiếm lạ, thế nhưng số lượng lớn người cùng xin từ chức như thế này thì từ trước đến nay chưa từng có.

Mặc dù những người này tạm thời còn không có rời đi.

Thế nhưng... Thông tin về chuyện này đã lan tràn ra khắp nơi, không thể ngăn cản được.

Hiện tại nhất định phải nghĩ ra biện pháp kịp thời xử lý, bằng không nếu để chuyện này đi quá xa, đến lúc đó muốn xử lý cũng không còn kịp nữa.

Bên trong văn phòng, Vu Song Dũng và Chương Mục đều là trầm mặc, lặng im không nói gì.

- Ai...

Không biết là ai lên tiếng thở dài trước.

Thế nhưng ngay sau đó hai người còn lại cũng 'Ai…' một tiếng thở dài theo.

Vấn đề này không phải những người như họ có thể giải quyết.

Những viện nghiên cứu như Viện Khoa Học Nghiên Cứu Trung Quốc đều là những đơn vị hành chính lớn, ngang hàng với những bộ, ngành khác của quốc gia.

Cái đó có ý nghĩa là gì? Nó có nghĩa là sẽ có rất nhiều người đổ xô tới nơi này.

Thế nhưng, chính trong đơn vị có tầm quan trọng to lớn ảnh hưởng đến cả quốc gia này lại vẫn tồn tại những chế độ thăm căn cố đế, mà ngay cả viện trưởng viện Trung khoa Kỳ Liên Sơn cũng không khống chế được.

- Hẹn gặp lại nhé, khoa học của tôi, viện nghiên cứu của tôi

Kỳ Liên Sơn ngượng ngùng thốt lên. Ông cảm thấy cay cay sống mũi.

- Ai... Không thể trách được những người đó

Người thầy giáo già đã cống hiến cả đời cho sự nghiệp bây giờ ngồi lặng người ở đây, thở dài chua xót, rồi lại chậm rãi ung dung ở nơi đó lẩm bẩm:

- Là chúng ta không tốt. Không thể để cho mấy người bọn họ sống một cách tử tế đàng hoàng.

Năm nay, Kỳ Liên Sơn mới 63 tuổi thế nhưng nhìn ông giống như người đã bước sang cái tuổi 70, tóc đã rụng hết từ lâu, sắc mặt ông vô cùng

mệt mỏi bởi trải qua một thời gian dài không được nghỉ ngơi điều độ

Chương Mục nhịn không được nói:

- Viện trưởng, hiện tại những người đó còn chưa rời đi.

- Tôi... Tôi còn chưa phê duyệt.

Kỳ Liên Sơn thở dài:

- Phê duyệt rồi cũng vậy thôi.

- Tôi vẫn còn có cơ hội để cho…..Hả?

Nói xong câu nói, Chương Mục cùng Vu Song Dũng chợt phát hiện ra ông ấy đã gục xuống bàn từ bao giờ, phải chăng đó là dấu hiệu của tuổi già?

Chuyện này, khẳng định là cần phải có người phụ trách.

Để xảy ra chuyện lớn như vậy, Chương Mục căn bản không gánh chịu được.

- Giáo sư Chương, anh đừng lo lắng. Chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới anh.

Kỳ Liên Sơn nói chuyện mặc dù ông ấy đã, thế nhưng khí phách thì chưa từng biến mất.

Chương Mục thở dài:

- Viện trưởng, tôi không sợ phải chịu tách nhiệm.

Thế nhưng, nói đến đây, Chương Mục đột nhiên thốt lên:

- Viện trưởng, kỳ thật... Chúng ta còn có cơ hội, bọn họ gửi đơn từ chức, tôi còn chưa phê duyệt.

- Tôi đã nói với bọn họ, cho tôi một tuần thời gian. Nếu như không giải quyết được vấn đề, tôi đồng ý để bọn họ rời đi.

Kỳ Liên Sơn sững sờ:

- Một tuần? Vì sao?

Chương Mục mặt đỏ lên, còn chưa lên tiếng.

Vu Song Dũng nhịn không được kinh ngạc nói đến:

- Lão Chương, anh... Có phải anh là thằng ngốc hay không? Anh tin tưởng Trần Thương sẽ tới làm cho viện nghiên cứu chúng ta ư?

- Vấn đề này không phải cứ có tám trăm ngàn hay một tỷ là có thể giải quyết được đâu

- Cái này... Ai! Anh càng sống lâu tại sao lại càng trở nên ngây thơ như thế cơ chứ?

Kỳ Liên Sơn nghe tiếng, cũng là hiếu kỳ:

- Rút cuộc là có chuyện gì vậy?

Chương Mục lúc này mới đem sự tình ngày đó Trần Thương đi viện nghiên cứu nói lại một lần.

Sau khi nghe xong, Kỳ Liên Sơn không nhịn được ánh mắt sáng lên

Thế nhưng... Ông ấy lập tức lại thở dài.

Chuyện này thực sự rất khó khăn.

Trên thực tế, nếu như Chính Phủ không áp dụng biện pháp quá cứng nhắc thì lại không công bằng đối với nghiên cứu khoa học.

Điều cốt lõi chúng ta cần đến chính là hoàn cảnh nghiên cứu khoa học, chứ không chỉ nằm gọn trong vấn đề về tài chính.

Trần Thương có thể tạo ra được sao?

Rất khó khăn

Đáng tiếc, nếu như có thể cho Trần Thương thêm thời gian, tám năm, mười năm nữa. Để cho cậu ấy trưởng thành đến một mức nhất định, cậu ấy đúng là có khả năng chống đỡ cả một góc trời.

Thế nhưng... Ở vào tình trạng của cậu ấy hiện tại, như cánh chim không gió, có thừa năng lực nhưng lại không có hoàn cảnh để phát huy.

Mà những đường rây mối rợ quan hệ chằng chéo lên nhau này đã trở thành một chế độ thâm căn cố đế, không thể chỉ trong một sớm một chiều có thể làm cho nó thay đổi được.

Chúng ta cần phải quyết đoán, cần phải có dũng khí rút củi dưới đáy nồi, thêm nữa, lại cần sự giúp đỡ từ phía Chính Phủ.

Điều quan trọng nhất chính là phải trên dưới cùng đồng lòng.

Lại thêm một nhân vật linh hồn gắn kết tất cả lại với nhau.

Trần Thương có thể làm nhân vật linh hồn ấy, thế nhưng... Những vị lãnh đạo kia có đủ dũng khí để quyết tâm tiến lên hay không?

……

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi

Thời gian một tuần thật sự không dài.

Thế nhưng cũng đủ để cho chuyện này lên men.

Từng ngày từng ngày lên men, đã càng ngày càng trở nên có hương vị

Người tham gia vào cũng càng ngày càng nhiều.

Trần Thương xem được tin tức này ở trên mạng.

Sau khi biết được, anh cảm thấy thực sự đồng cảm với bọn họ.

Thậm chí có thể nói là bị những câu chữ bọn họ viết ra làm cho cảm động.

Đến mức... Đã có lần anh lấy hết tất cả dũng khí, muốn viết một vài dòng bên dưới. Nội dung đại khái là: người anh em à, không cần giận dữ tới vậy, tất cả chúng ta rồi sẽ tốt lên thôi

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, anh nhận thấy những lời nhắn với nội dung tương tự như vậy người ta đã đọc quá nhiều, cũng nghe đến chán tai rồi.

Đừng nói chuyện tương lai, cũng đừng nói về mộng tưởng. Có giỏi thì anh cứ đưa ra bằng chứng đi, rồi chúng ta lại tiếp tục nói chuyện.

Tất cả những tình cảm, hứa hẹn mà không đi kèm với doanh thu tài chính đều chỉ là những lời nói suông.

Vì lẽ đó, cuối cùng Trần Thương cũng không lập tức trả lời lại.

Anh lựa chọn nhịn xuống.

Ngày thứ ba, Trần Thương không đi làm, mà anh thông qua mối quan hệ của mình, trực tiếp liên lạc với tổng biên của tạp chí y khoa thế giới.

Sau khi đã nối được điện thoại, không mất thời gian dây dưa lòng vòng, anh ngay lập tức đi vào nội dung chính của cuộc nói chuyện ngày hôm nay:

- Xin chào ngài, ngài Patel. Tôi là Trần Thương, tôi muốn gửi tới ngài một bản thảo tin tức

Cách nói chuyện thẳng thắn của Trần Thương khiến cho Patel vô cùng sửng sốt

Nhưng với tư cách là một tổng biên dày dặn kinh nghiệm, ông ta chỉ mất ba giây thời gian đã nhớ ra Trần Thương là ai, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định

- Tập san tiếp theo sẽ phát hành vào ngày kia. Hôm nay, tôi có thể xử lý chuyện này cho giáo sư Trần. Giáo sư Trần, anh có yêu cầu gì nữa không?

Trần Thương gật đầu nói:

- Tôi muốn lên trang bìa tạp chí

Nghe những lời này của Trần Thương, Patel không trực tiếp đáp ứng, mà khôn khéo nói:

- Trước tiên anh gửi bản thảo cho tôi, tôi muốn đọc nội dung một chút.

Trần Thương gật đầu:

- Được. Hiện tại tôi lập tức mail cho ngài. Ngài Patel, xin xử lý chuyện này nhanh nhất có thể bởi thời gian của tôi có hạn. Xin cảm ơn.

Patel gật đầu:

- Được

Ngay sau đó Patel quyết đoán cúp điện thoại, và vội vàng mở hòm thư ra xem xét.

Chương 1834: Vô Tình Gặp Nhau, Trần Thương Thắng.

Thế nhưng, trong một khắc khi Patel mở luận văn của Trần Thương ra, con ngươi của ông ta chợt co rụt lại

Cái này... Sắc mặt Patel nhanh chóng biến đổi, da đầu ông ta trở nên tê dại

Đồng hồ đeo trên tay ông ta thậm chí còn khẽ run rẩy

Vào thời khắc này, Patel, một tổng biên dày dặn kinh nghiệm đã bị một bài luận văn làm cho sững sờ.

Đây không phải một luận văn đơn giản.

Đây là bài luận văn đầu tiên trong lịch sử có khả năng sẽ phá vỡ hội chứng Parkinson đã làm cho giới y học đau đầu suốt hai trăm năm qua

Không còn nhầm lẫn gì nữa

Một khi Trần Thương công bố bài luận văn này. Điều đó có nghĩa là hội chứng Parkinson sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử cũng giống như những phong trào cách tân thất bại của biết bao năm qua

Điều đó cũng có nghĩa là ngành y học sẽ đạt được một lần tiến bộ nhảy vọt

Patel càng xem càng mê muội, giống như thân xác ông ta ngồi đây nhưng linh hồn đã bay đi nơi nào xa lắm rồi. Ngay cả tiếng đập cửa phanh phanh phanh vang lên không biết bao nhiêu lần, ông ta cũng không hề có phản ứng.

Sự chồng chất thần kỳ của α- synuclein

Phản ứng tự miễn dịch kỳ lạ

Công trình nghiên cứu Parkinson của Trần Thương đã cho ra thành tựu phi thường thế này sao?

Có quỷ mới biết làm sao cậu ấy tìm ra nó

Càng đọc kỹ từng tờ biểu đồ, Patel càng thỏa mãn.

Sau khi xem xong, ông ta trực tiếp gọi điện cho thư ký, nói trực tiếp, ngắn gọn mà đầy khí thế:

- Thông báo hội nghị chủ biên! Lập tức

Xử lý xong xuôi mọi việc, ông ta trực tiếp đứng dậy in luận văn của Trần Thương ra

Trong hiện trường của hội nghị chủ biên khẩn cấp

Tất cả chủ biên có mặt đều đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên là không ai biết tại sao mới sáng sớm ra tổng biên đã triệu tập hội nghị chủ biên khẩn cấp như thế này.

Thế nhưng, câu mở đầu của tổng biên Patel đã thành công khơi dậy sự tò mò của bọn họ

- Mọi người nhìn một chút văn bản tôi đang cầm trên tay. Đây chính là văn bản sẽ lên trang bìa tập san kỳ này của chúng ta

Patel vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều bàn tán sôi nổi.

- Tổng biên, tuần san kỳ này là tuần san đặc biệt của cả năm, lại còn... Trang bìa đã được định ra từ trước, nội dung đó là nội dung mà chúng ta đã thảo luận rất lâu mới đưa ra kết quả.

Patel vô cùng kiên quyết nói:

- Đó chính là nguyên nhân mà hôm nay tôi gọi mọi người tới đây

Một phó tổng biên khác trực tiếp nói:

- Ngài Patel, tôi cảm thấy đối với vấn đề anh nên thận trọng hơn một chút.

- Năm nay thành quả nghiên cứu Tedanis đã thu được giải thưởng Albany về y học sinh vật. Đây là một thành tựu rất quan trọng tính đến khi hiện tại

Không sai

Cách đây nửa năm

Bài luận văn Tedanis đã được chỉ định sẽ trở thành trang bìa cho tuần san tạp chí Thiên Nhiên đặc biệt của năm, thậm chí còn đã được in ấn xong xuôi hết cả rồi

Lại thêm tin tức Tedanis nhận được giải thưởng Albany về y học sinh vật. Với vinh hạnh đặc biệt ấy, bài luận văn lại càng thêm xứng đáng được lên trang bìa, tính đến hiện nay không còn thành tựu nào vĩ đại hơn nó.

Trần Thương đương nhiên không biết tin tức này.

Anh chọn tạp chí Tự Nhiên chỉ bởi vì tạp chí này có lực ảnh hưởng rất lớn không chỉ riêng trong nước mà ngay cả ở nước ngoài nó cũng có chút tiếng tăm.

Mặc dù về tính học thuật thì tạp chí này không phải là lựa chọn tốt nhất.

Thế nhưng, tính học thuật cũng không phải toàn bộ tiêu chí để anh lựa chọn ra người phát ngôn cho mình.

Điều anh cần ở một tờ tạp chí chỉ vỏn vẹn ở hai tiêu chí: Sự chuyên nghiệp trong ngành nghề và độ chính xác của trích dẫn.

Anh có thể lựa chọn những tạp chí có tính học thuật cực kỳ cao như: Tạp chí Ung thư học lâm sàng với 159 điểm ảnh hưởng hay như Tạp chí Y học New England với 60 điểm ảnh hưởng.

Nhưng chính vì những tạp chí đó có tính học thuật quá cao, cho nên chúng lại vô cùng kén độc giả. Điều này đồng nghĩa với những nội dung trên tạp chí không được phổ biến rộng rãi tới phần đông những người không chuyên ngành.

Thế nhưng, tờ Tự Nhiên và tờ Khoa Học lại không giống thế.

Hai tờ tạp chí này không chỉ là tạp chí có tầm ảnh hưởng cao trong giới, mà điều mấu chốt nhất là lượng độc giả của nó rất lớn, số lượng tiêu thụ cao, nhiều gấp mấy lần so với tờ The Lancet

Nói trắng ra, tờ Tự Nhiên và tờ Khoa Học là hai loại tạp chí không bị bó buộc trong khuôn mẫu.

Cũng chính vì lẽ đó, Trần Thương mới lựa chọn chúng làm người phát ngôn cho anh.

Thực sự là… Ngay cả anh cũng không nghĩ tới.

Chính vì sự lựa chọn này của anh mà khiến cho bài luận văn của anh có xung đột nho nhỏ với bài luận văn của giáo sư Tedanis?

Nếu như Trần Thương biết chuyện này, có thể ngay cả trong giấc mơ anh cũng vì vui sướng mà cười đến tỉnh dậy

.....

Trong văn phòng bên này, phó tổng biên đang có chút tức giận nhìn về phía tổng biên Patel.

- Patel, anh… anh là người không giữ chữ tín

Patel không hề bị dao động, ông ta dõng dạc nói với toàn bộ người đang có mặt trong hội nghị:

- Tôi cảm thấy, mọi người cứ đọc bài luận văn này trước đã. Sau đó, mọi người sẽ hiểu vì sao tôi lại đưa ra quyết định đột ngột đến như vậy

Ông ta vừa dứt lời, lại làm cho tất cả mọi người sửng sốt.

Bọn họ lúc này mới cúi đầu nhìn xuống tập văn bản trong tay.

Vừa lướt qua, bọn họ ngay lập tức hiểu được.

[Parkinson thật ra là một vị khách bí ẩn tới kiểm tra phản ứng tự miễn dịch bệnh tật của cơ thể: Nghiên cứu về chồng chất α- synuclein!]

Cái này... Lý luận này hình như khác với luận văn của Tedanis.

Cùng một loại hình, đều là lý luận về hội chứng Parkinson.

Thế nhưng, lại là lý luận hoàn toàn khác biệt.

Sau khi nhìn thấy tiêu đề, tất cả mọi người đều chau mày suy nghĩ.

Phó tổng biên cũng thu lại sự tức giận vừa rồi, nghiêm túc nhìn văn bản trên tay.

Bầu không khí bên trong Văn phòng lại lâm vào tĩnh mịch.

Thật lâu

Đều không có bất kỳ ai lên tiếng

Thế nhưng, thi thoảng lại vang lên những tiếng hít thở đầy khó chịu.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, sự chấn động trong lòng những chủ biên đang đọc bài luận văn của Trần Thương càng ngày càng mãnh liệt

Bài này... Bài luận văn này đã phá vỡ toàn bộ những thành tựu cũ trên lĩnh vực nghiên cứu về hội chứng Parkinson

Vừa nghĩ tới đây, hô hấp của tất cả mọi người đột nhiên trở nên dồn dập.

Thật sự khó diễn tả cảm xúc của họ ngay lúc này.

Tất cả đã đọc xong bài luận văn, nhưng vẫn không thể nói nên lời, cũng không tiếp tục nói tới vấn đề nội dung trên trang bìa tập san nữa.

Bởi vì, vấn đề này đã không cần phải tranh cãi nữa rồi.

Nếu như nghiệm chứng được những lý luận bên trong bài luận văn này, sẽ mang lại tính đột phá mới cho việc chữa trị hội chứng Parkinson, bệnh Alzheimer, bệnh Huntington … Không hẳn, nên nói là một cuộc lật đổ mang tính lịch sử cho toàn bộ chuỗi những chứng bệnh này.

Lúc này, tổng biên Patel mới nhìn vào tất cả mọi người, và hỏi:

- Tôi đồng ý tiếp nhận bài luận văn này với tư cách là trang bìa cho đặc san hàng năm của tạp chí chúng ta, ai tán thành, ai phản đối?

Ông ta vừa kết thúc câu hỏi

Mọi người ngay lập tức đồng loạt giơ tay

- Tán thành

- Đồng ý

- Đồng ý

...

Thấy tất cả mọi người đều nhất trí thông qua quyết định của mình, Patel mỉm cười:

- Tốt, cứ quyết định như vậy. Ngay bây giờ tôi sẽ thông báo cho các bộ phận có liên quan, mau chóng hoàn thành bài đăng cuối cùng

.....

Chương 1835: Tôi Có Một Tin Xấu, Một Tin Tốt Muốn Báo Cho Anh

Tạp chí Tự Nhiên thay đổi trang bìa tập san đặc biệt hàng năm và nội dung luận văn kèm theo nó cũng theo một quy trình nhất định

Đây đã không phải trường hợp đầu tiên bọn họ gặp, chắc chắn cũng không phải trường hợp cuối cùng.

Dù sao, trang bìa chính là linh hồn của tập san mà tạp chí cũng cần chú ý tới lực ảnh hưởng của mình.

Rõ ràng có cái tốt hơn, tại sao phải dùng một cái kém?

Sự thay đổi này tự bản thân nó đã có đạo lý của riêng mình rồi

Tiếp theo, nên thông báo cho Tedanis như thế nào về chuyện này đây? Đây đúng là một chuyện đáng xấu hổ

Dù sao ông ta cũng là nhân vật có mặt mũi trong vòng học thuật, nếu trực tiếp nói thẳng với ông ta... Thực sự là không nể mặt ông ta?

Patel mất 2 giây để suy tư về vấn đề này.

Sau đó, ông quyết định, trực tiếp gọi cho Tedanis

Lúc này tâm tình của Tedanis đang vô cùng tốt.

Tập đoàn Roche đã chi một trăm triệu đô la để đầu tư cho toàn bộ phòng thí nghiệm của ông ta. Điều này không thể nghi ngờ là chuyện tốt, một lần dệt hoa trên gấm vô cùng hoàn hảo.

Kế tiếp việc ông ta cần làm là hấp dẫn nhân tài, sau đó mau chóng bắt tay vào nghiên cứu

Đáng tiếc duy nhất là Trần Thương.

Anh chàng này…..Một quỷ tài như vậy….Thật sự đáng tiếc.

Theo Tedanis, trước mắt khoa ngoại phẫu thuật còn thiếu thời gian quan sát hiệu quả trị bệnh. Cho nên ông ta vẫn giữ quan điểm là nên chờ đợi và xem xét, chứ không cần nóng vội đưa vào thử nghiệm ngay lập tức.

Anh chàng này có biết mình đã lãng phí một lần cơ hội đạt được giải thưởng Nobel về y học hay không?

Đúng là loại người không biết tốt xấu

Mấy ngày nay, mỗi sáng sau khi thức dậy Tedanis đều phải yên lặng mắng Trần Thương ba lần mới cảm thấy có tinh thần tiếp tục làm việc.

Được lên trang bìa tập san đặc biệt hàng năm của tạp chí Tự Nhiên, nhận được giải thưởng Albany về y học sinh vật, còn là nhà nghiên cứu dược lý số một của hội chứng Parkinson...

Đủ loại vinh dự được trao tặng cho Tedanis nhưng ông ta không hề tự kiêu

Ông ta biết rõ, khoảng cách để mình tiến tới thành công đúng nghĩa chỉ còn kém một liều thuốc mà thôi

Nếu như ông ta nghiên cứu được thuốc chữa trị hội chứng Parkinson.

Tập đoàn Roche sẽ tiến hành hợp tác cùng ông ta, lợi nhuận tiêu thụ được cũng chia cho ông ta

Ông ta sẽ là đối tác với tập đoàn Roche, một tập đoàn y dược hàng đầu trên thế giới.

Hiện nay, toàn cầu có xấp xỉ một trăm triệu người đang mắc hội chứng Parkinson. Trên thực tế, con số này vẫn đang không ngừng gia tăng

Nếu thực sự có được thuốc để chữa trị căn bệnh này

Vậy còn cần gì đến phẫu thuật?

Nếu không gặp tình huống bất khả kháng có mấy người sẽ tự nguyện động dao kéo trên cơ thể mình?

Phải biết rằng, người mắc hội chứng Parkinson đều là người cao tuổi. Những người càng nhiều tuổi lại càng ít người nguyện ý làm phẫu thuật

Không những vậy

Thêm một vấn đề khác nữa, chi phí dành cho phẫu thuật không hề rẻ như mua một mớ rau ngoài chợ.

Vì lẽ đó, trên cơ sở có cùng một loại hiệu quả trị bệnh, cùng một loại bệnh tật, nếu để cho bọn họ lựa chọn giữa trị liệu nội khoa và trị liệu ngoại khoa, khẳng định trên 90% người sẽ chọn trị liệu nội khoa

Đơn giản, nhanh gọn, không xâm lấn, ít nguy hiểm và chi phí thấp

Phương pháp này có quá nhiều ưu điểm.

Đúng vào lúc ấy, ông ta nhận được điện thoại đến từ tổng biên Patel của tạp chí Tự Nhiên

- Chào ngài Patel, anh gọi tới để chúc mừng tôi sao?

Nghe được âm thanh vô cùng vui vẻ của Tedanis từ đầu dây bên kia, khiến cho Patel vô cùng bối rối

Ông nên nói như thế nào bây giờ?

Nên nói cái gì tiếp theo?

Giơ tay không đánh mặt người tươi cười, huống chi nét mặt hiện tại của giáo sư Tedanis chắc chắn đang vui cười như hoa.

Thực sự là một công việc vô cùng khó khăn

Patel suy nghĩ một chút, đột nhiên ông nhớ đến một sách lược vẹn toàn cho chuyện này, bèn cười nói:

- Giáo sư Tedanis, tôi có một tin tức tốt và một tin tức xấu muốn thông báo cho anh. Anh muốn nghe cái nào trước?

Tedanis lập tức sững sờ

Tin tức tốt... Chắn chắn là tin ông ta đã biết rõ.

Khẳng định ông ấy muốn nói về hình ảnh của mình trên trang bìa tập san. Cứ nghĩ đến hình ảnh có khuôn mặt đẹp trai đầy khí thế của mình, sau khi được người Trung Quốc photoshop sửa chữa, sẽ cho ra một tác phẩm hoàn mỹ. Ông ta không nhịn được muốn nở nụ cười kiêu ngạo. Ông ta rất tự tin về dung mạo của mình

Với niềm vui to lớn đó, Tedanis nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được bất kỳ chuyện xấu nào sắp xảy đến với hắn. Vì vậy ông ta nói:

- Trước tiên tôi muốn nghe tin tức xấu

Patel sững sờ, cười cười xấu hổ nói:

- Tin tức xấu chính là, có một luận văn ưu tú đã chen mất vị trí trang bìa của ngài trên tập san tiếp theo. Tôi rất xin lỗi

Sau khi nghe được điều này, Tedanis lập tức trợn tròn mắt

Thiếu chút nữa ông ta đã tức giận nhảy dựng lên

Không phải đã thoả thuận xong về nội dung tập san hay sao?

Không phải đã thông qua hình ảnh trên trang bìa hay sao?

Tin tức xấu là cái này, thế tin tức tốt là cái gì? Còn có tin tức tốt nữa không?

Phi

Một đám người cặn bã.

- Vì sao!?

Trong lòng Tedanis rất khó chịu

Không chọn hình ảnh của tôi để làm trang bìa tập san. Thế còn có tin tức tốt gì nữa chứ

Một bài luận văn ưu tú ư?

Có thể ưu tú được bao nhiêu?

Có thể ưu tú hơn luận văn của ta được sao?

Chẳng lẽ là luận văn của người đoạt giải thưởng Nobel về y học năm nay?

Camby?

Khẳng định là người này

Nghĩ tới đây, Tedanis cho dù vẫn không vui, nhưng ông ta cũng đành chấp nhận

Dù sao... Tài nghệ không bằng người khác, còn biện pháp nào nữa?

Nhưng như vậy thì tin tốt mà Patel nói là tin gì?

Sẽ là cái gì đây?

Chẳng lẽ là... Đúng, khẳng định là

Tạp chí Tự Nhiên khẳng định sẽ đền bù cho mình

Khả năng là muốn mời ông ta là hình ảnh trang bìa cho kỳ tiếp theo.

Cũng có thể.

Là hình ảnh trang bìa cho tập san đầu tiên của năm mới. Sự quan trọng của tập san đầu tiên cũng không kém hơn tập san đặc biệt hàng năm

Tedanis tự an ủi chính mình, sau đó hắn nói:

- Ngài Patel, chuyện ngài vừa nói với tôi, đúng là một cú sốc lớn đối với bản thân tôi.

- Nhưng tôi vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để chờ ngài nói tin tức tốt. Vậy tin tức tốt mà ngài muốn nói đến là gì?

Lúc đầu Patel còn tưởng rằng Tedanis có khả năng không chịu đựng được chuyện này. Nhưng ngoài dự liệu của ông, Tedanis rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh.

Ông quyết định phải nhanh chóng thông báo tin tức tốt này cho Tedanis, cũng khiến ông vui vẻ trở lại.

- Giáo sư Tedanis, đây quả thật là một tin tức tốt

- Đó chính là... Chúng ta quyết định, năm nay sẽ không đăng luận văn của anh lên tạp chí của chúng ta

Ông vừa dứt lời, Tedanis đã lộ ra biểu cảm quả nhiên như mình dự đoán

Năm nay không đăng?

Như vậy khẳng định

Sẽ đăng vào tập san đầu năm sau

Patel tiếp tục cười nói:

- Anh không hỏi xem vì sao chúng ta lại làm vậy ư?

Tedanis sững sờ:

- Không phải không đăng vào năm nay vì sẽ đăng vào đầu năm sau ư?

Patel cũng sững sờ, hắn lắc đầu:

- Không không không, không phải ý này. Năm nay không đăng, sang năm cũng không đăng, về sau cũng không cần thiết phải đăng nữa

Lời này của ông ấy trực tiếp làm cho Tedanis hôn mê

Chương 1836: Không Sai, Chính Là Trần Thương

Năm nay không đăng, sang năm cũng không đăng, về sau cũng không cần thiết phải đăng nữa

Chuyện tốt mà ông ấy muốn nói chính là trả lại bản thảo của tôi hay sao?

Nghĩ tới đây, Tedanis nhíu mày, vô cùng bực bội nói:

- Anh muốn trả lại bản thảo cho tôi?

Patel gật đầu:

- Không sai

- Trả lại sao?

- Thật sự đây chính là tin tức tốt nhất mà tôi muốn nói với anh.

Sắc mặt của Tedanis đen lại, nếu như Patel ở trước mặt ông ta, ông ta thề, hắn tuyệt đối sẽ đánh cho cái gương mặt của Patel biến dạng đến không ai có thể nhận ra được nữa.

Patel giải thích với hắn:

- Tôi vụng trộm tiết lộ cho anh một tin tức. Giáo sư Tedanis, sở dĩ tôi nói không đăng luận văn của anh là kết quả tốt nhất bởi vì... Có khả năng nội dung nghiên cứu của anh đã xảy ra vấn đề! Ngay cả phỏng đoán của anh đối với hội chứng Parkinson, cả phương án giải quyết... Tóm lại là tất cả hệ thống phỏng đoán cùng lý luận của anh, rất có thể đã đi vào sai lầm

- Một khi luận văn của anh được công bố, phòng thí nghiệm của anh... Có khả năng không thể tiếp tục nhận được đầu tư nữa, có khả năng không thể duy trì nổi nữa.

- Bài luận văn đó không chỉ làm giảm sút uy tín của anh trên phương diện nghiên cứu sinh lý bệnh lý học của hội chứng Parkinson, mà còn có thể khiến cho địa vị của anh trong giới nghiên cứu khoa học bị nghi ngờ, thậm chí bị đem ra chất vấn

- Anh nói, đây không phải một tin tức tốt sao?

Những lời này của Patel đã thành công hù dọa Tedanis, khiến cho ông ta im lặng một lúc lâu không phát ra được bất cứ âm thanh nào

Sau một lát, Tedanis trầm giọng hỏi:

- Tổng biên Patel, ngài nói cho tôi nghe, rút cuộc chuyện gì đã xảy ra?

- Ai đã phát biểu lý luận liên quan tới hội chứng Parkinson? Tại sao ngài lại khẳng định lý luận của tôi là sai lầm? Dựa vào cái gì? Tôi chính là

người đứng đầu trên lĩnh vực nghiên cứu về hội chứng Parkinson

Hoàn toàn chính xác

Tedanis có tự tin này, nhưng, ông ta quên mất một người.

Patel nghiêm túc nói:

- Có lẽ tiến độ nghiên cứu của người ta còn nhanh hơn so với anh

- Với lại, tôi nói thật, nếu như nói cậu ấy là người đứng thứ hai trên lĩnh vực nghiên cứu về hội chứng Parkinson, vậy không một người nào dám nói mình là thứ nhất

Nghe thấy câu nói này, Tedanis lập tức hôn mê

Ai có thực lực như vậy?

Bỗng nhiên, trong đầu của ông ta hiện lên một gương mặt trẻ tuổi

Patel nhàn nhạt nói:

- Tôi nghĩ rằng anh đã đoán ra được người đó

- Không sai, chính là Trần Thương

…….

Nói thật

Lời Patel nói, một chút cũng không có sai.

Cho dù lý luận nghiên cứu của Tedanis có dẫn trước tới đâu đi chăng nữa.

Thế nhưng trong giai đoạn hiện tại, Trần Thương chính là người đầu tiên có thể trị liệu và đánh hạ hội chứng Parkinson.

Cậu ấy sử dụng phương pháp khoa ngoại phẫu thuật là có thể giải quyết những triệu chứng do Parkinson gây ra.

Sự thật này không cách nào thay đổi

Vì lẽ đó, cho dù hỏi qua bất kỳ người nào cũng đều nhận được câu trả lời rằng người lợi hại nhất trong lĩnh vực nghiên cứu về hội chứng Parkinson chính là Trần Thương.

Đây là một sự thật không thể chối cãi.

Trong miệng Tedanis vang lên âm thanh nho nhỏ thầm thì nghe như ông ta đang nói là không thể nào

Thế nhưng trong lòng ông ta đã tin bảy tám phần.

Đến cùng là Trần Thương đã nghiên cứu ra thứ gì?

Ông ta thực sự tò mò

Trần Thương mới bao nhiêu tuổi?

Năng lực lâm sàng của Trần Thương rất mạnh, điều này ông ta cũng biết rõ.

Thế nhưng... Nghiên cứu khoa học và lâm sàng là hai lĩnh vực không hề giống nhau.

Nghiên cứu khoa học chú ý chính là... Thiên phú? Vận khí? Tích lũy?

Nghĩ tới đây, suýt chút nữa thì Tedanis đã phun ra một ngụm máu.

- Không

- Tổng biên Patel, chuyện hiện tại còn chưa chắc chắn. Tôi cảm thấy lý luận nghiên cứu của tôi chắc chắn sẽ không kém hơn Trần Thương

- Tôi không phục

Hoàn toàn chính xác, Trần Thương đánh bại ông ta ngay lĩnh vực mà ông ta am hiểu nhất. Loại cảm giác bị thất bại này thực sự khiến cho người ta thống khổ.

Thế nhưng, Tedanis vẫn cảm thấy chuyện này không thể nào xảy ra.

Bởi vì trước đó vài ngày, ông ta còn mời Trần Thương cùng tham gia công trình nghiên cứu.

Đúng

Trên phương diện nghiên cứu khoa học, Trần Thương đã thừa nhận không bằng ông ta.

Vừa mới trải qua bao nhiêu thời gian chứ?

Mới không đến một tháng thời gian?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tedanis có cảm giác ông ta đang bị người ta chơi quy tắc ngầm.

- Tiên sinh Patel, tôi muốn đọc luận văn của Trần Thương

- Chuyện đó không thể được. Nhưng tập san kế tiếp của tạp chí chúng ta sẽ phát hành sau hai ngày nữa. Đến lúc đó anh sẽ được đọc nó trên trang bìa

- Tôi biết, tin tức này rất khó tiếp nhận, thế nhưng... Giáo sư Tedanis, tôi khuyên anh... Hãy kiên cường một chút

Patel bất đắc dĩ cúp điện thoại

Ông hiểu rõ, vào giờ phút này nhất định, Tedanis đang muốn yên lặng một mình

Tedanis cúp điện thoại

Ông ta ngay lập tức ném các tập san thật mạnh

Với sức lực của ông ta, ném vài cái tập san là một chuyện rất đơn giản.

Ông ta không tin mình kém hơn Trần Thương

Vào giây phút này, ông ta đã quyết định, mình phải so tài với Trần Thương

.....

Sau khi quyết định chọn luận văn của Trần Thương làm trang bìa cho tập san tiếp theo, Patel đã gọi điện cho anh để thương lượng các thủ tục liên quan.

Trần Thương muốn viết một thông báo tuyển dụng ngay dòng cuối cùng của luận văn. Nội dung của nó như sau:

- Lương cao mời đoàn đội nghiên cứu khoa học đỉnh cấp thế giới

Cùng lúc đó, Trần Thương còn tự nghĩ ra một tin tức tìm kiếm nhà đầu tư và người đồng hành hợp tác.

Nói theo cách đơn giản nghĩa là chiêu thương dẫn tư

Trần Thương muốn tìm kiếm hợp tác cũng cùng loại với sự hợp tác giữa Tedanis và tập đoàn Roche.

Đối với điều kiện và đề nghị do chính Trần Thương đưa ra.

Patel không hề cự tuyệt. Ông ngay lập tức đáp ứng, thậm chí còn chủ động muốn mở rộng một chút thay Trần Thương.

- Tôi thực sự mong muốn giáo sư Trần sớm ngày nghiên cứu ra thuốc đánh hạ Parkinson

Patel vừa cười vừa nói

Hoàn toàn chính xác

Nếu đem ra so sánh với Tedanis, Patel càng tin tưởng vào Trần Thương hơn. Trần Thương có phần trăm thành công lớn hơn rất nhiều so với Tedanis.

Cho dù là không nghiên cứu được.

Ông cũng nguyện ý tin tưởng Trần Thương, bởi vì... So sánh với Tedanis, trên thực tế tương lai Trần Thương là không thể hạn lượng.

Đối với Trần Thương mà nói, sự nhanh chóng quật khởi của anh trên lĩnh vực lâm sàng vẫn chưa đủ để thỏa mãn

Hiện tại, anh đã bắt đầu đặt chân vào nghiên cứu khoa học

Lúc này, thậm chí Patel đang suy đoán

Trần Thương cần bao lâu để trở thành nhân vật oai phong trong vòng tròn nghiên cứu khoa học?

Đó là chuyện rất đáng giá mong đợi.

.....

Trần Thương cúp điện thoại. Đêm hôm ấy, anh trực tiếp lái xe trở về An Dương.

Lúc này, đã là ngày thứ tư của một tuần ước hẹn

Vào lúc bốn giờ rưỡi sáng, Trần Thương đã đến An Dương, sau đó anh trở về nghỉ ngơi ở nhà mình.

Tần Hiếu Uyên và Ký Như Vân có chút đau lòng khi nhìn thấy thân ảnh mệt mỏi của Trần Thương nhưng cũng không còn cách nào khác.

Cho nên đến khi trời sáng hẳn, lúc bọn họ rời khỏi giường, hành động đều cực kỳ cẩn thận, sợ đánh thức anh.

Làm xong cơm, bọn họ mới đứng dậy đi làm.

Lúc Trần Thương rời giường, đồng hồ đã điểm hơn tám giờ.

Nhìn thấy bữa sáng trên bàn, anh cười và ngồi xuống thưởng thức, sau đó rửa sơ qua khuôn mặt, thay đổi một bộ quần áo rồi ngay lập tức đi tìm Khổng Tường Dân.

Lúc anh nhìn thấy Trần Thương, Khổng Tường Dân đang ngồi chờ sẵn, hai người đã có hẹn từ trước.

Chương 1837: Giáo Sư Trần Đã Làm Được, Thật Sự Làm Được

Hôm nay, Khổng Tường Dân muốn dẫn anh đi tham dự một cuộc họp.

Hội nghị thảo luận về vấn đề quy hoạch các phân khu của khu công nghệ cao mới, cũng chính là vấn đề viện khoa học kỹ thuật của Trần Thương

Vốn dĩ Trần Thương cho rằng Khổng Tường Dân là quan to của vùng biên cương chắc tiếng nói của ông rất có trọng lượng.

Nhưng... Khi lên tới nơi Trần Thương nhìn thấy Khổng Tường Dân cũng phải chịu áp lực rất lớn bên trong hội nghị.

Đồng thời

Cũng nhìn ra dũng khí và quyết đoán của vị quan to vùng biên cương năm mươi sáu tuổi này

Hội nghị kéo dài tới ba tiếng rưỡi, từ chín giờ sáng đến mười hai giờ rưỡi chiều mới tan họp

Mà Trần Thương cũng thấy được rõ ràng quyết tâm của Khổng Tường Dân

Cũng nhìn thấy nỗ lực, cố gắng của Khổng Tường Dân trong việc tranh thủ phúc lợi, lợi ích cho mọi người

Trong lòng Trần Thương cảm động sâu sắc

Xế chiều hôm đó, Khổng Tường Dân mang theo nhân viên chuyên môn công tác và Trần Thương đến khu công nghệ cao để tiến hành kẻ vạch treo biển hành nghề, vạch ra khu vực thuộc về Trần Thương.

Khi Trần Thương nhìn thấy hai toà cao ốc, trong lòng anh vô cùng kích động

Ngay sau khi hoàn tất công việc ở khu công nghệ cao, anh lập tức đi tìm phòng thuê giá rẻ có địa điểm không xa khu công nghệ cao.

Sau đó là nhà trẻ, tiểu học

Thời gian này Khổng Tường Dân đã dốc hết sức liều mạng, chỉ vì muốn làm ra một ít chuyện có lợi cho tỉnh Đông Dương.

Đúng như những câu vô cũng khí phách mà Khổng Tường Dân đã nói:

- Đông Dương chúng ta có cái gì?

- Đông Dương chúng ta thiếu cái gì?

- Chúng ta đã bắt đầu đi đếm ngược, chúng ta còn cái gì để sợ?
- Chúng ta còn có không gian để lui bước nữa sao?
- Các đồng chí, nhân tài là kế hoạch trăm năm
- Các ngươi cảm thấy, sau trăm năm những nhân tài này sẽ đứng lên vì cái gì?
- Tôi nói cho các anh biết, là một thời đại mới
- Tiêu chí mà chúng ta muốn hướng tới, là sự coi trọng đối với nhân tài, là nâng đỡ đối với khu xí nghiệp công nghệ cao mới, cũng là dự trữ đối với tương lai
- Chúng ta muốn ưu thế về ngành y học, phải bắt đầu dự trữ nghiên cứu khoa học từ bây giờ..
Lúc này đây Khổng Tường Dân đã nắm chặt tất cả chúng trong tay
Cùng ngày, sau khi hoàn tất mọi công việc, Khổng Tường Dân trực tiếp cho công bố tin tức này ra bên ngoài
Trần Thương vô cùng vui mừng
Sau đó, anh vội vàng trở lại thủ đô
Đã tới ngày thứ năm của một tuần ước hẹn.
Mà lúc này, trong văn phòng của Viện Trung khoa, một đám người đang tụ tập ở nơi đây.
Bầu không khí trong phòng vô cùng trầm lắng.
Ngày thứ năm, Trần Thương bên kia còn không có tin tức.
Kỳ Liên Sơn nhịn không được hít thật sâu một hơi.
Bọn họ nhất định phải làm xong chuẩn bị.
Mặc dù Vu Song Dũng không tin tưởng Trần Thương.
Nhưng thực sự, hy vọng lớn nhất trong lòng ông ấy bây giờ chính là... Ông ấy bị thua cược
Nếu như vậy…. Ai
Nghĩ tới đây, Vu Song Dũng nhịn không được thở dài.
Kỳ Liên Sơn nói:
- Bây giờ, chuyện kế tiếp...
Kỳ Liên Sơn đang muốn bàn bạc với mọi người một chút về tương lai, ngay lúc ấy, có tiếng đập cửa phòng làm việc phanh phanh phanh vang lên.
Kỳ Liên Sơn nghe tiếng, lập tức nhíu mày, ai gõ cửa lớn tiếng như thế?
- Mời vào
Vừa dứt lời, một người đàn ông vội vàng chạy vào
- Lãnh đạo, tin tức tốt, tin tức tốt
- Thật sự là một tin tức tốt

Kỳ Liên Sơn nhìn thấy thư ký của mình vội vã chạy vào.

Trên mặt anh ta tràn đầy hưng phấn và kích động, hình như có sự tình ghê gớm gì đó đã xảy ra.

- Chuyện gì vậy?

Kỳ Liên Sơn tò mò hỏi.

Thư ký vội vàng đưa cái máy tính trong tay ra

- Viện trưởng, ngươi nhìn cái này

- Tin tức tốt đây

- Giáo sư Trần đã làm được, thật sự làm được

Ngay sau khi nghe được mấy lời cuối cùng mà thư ký kích động nói, Kỳ Liên Sơn lập tức đứng lên. Những người khác cũng vô cùng nhanh chóng xúm lại quanh ông ta

.....

Lời nói của thư ký rõ ràng đã hấp dẫn được lực chú ý của mọi người trong phòng

Kỳ Liên Sơn lập tức đứng dậy, đi tới, vội vàng hỏi hắn:

- Rút cuộc chuyện này là thế nào?

Hai người Vu Song Dũng và Chương Mục cũng hiếu kỳ đi tới phía trước, nhìn chăm chú vào thư ký và cái máy tính bảng trong tay hắn.

Thư ký Trương hưng phấn nói:

- Viện trưởng, anh nhìn tin tức này

- Chúng ta đã được cứu rồi

- Tôi biết Trần giáo sư là người có bản lãnh lớn. Cậu ấy nói có thể làm được, nhất định sẽ làm được. Cậu ấy thật sự đã làm được.

- Giáo sư Chương, mọi người... Đều không phải rời đi

Nhìn thấy thư ký Trương, một người vốn từ trước tới nay luôn giữ được bình tĩnh trong tất cả mọi trường hợp, vậy mà giờ đây lại kích động đến mức này, Kỳ Liên Sơn cũng vô cùng xúc động.

Ông vô cùng nhanh chóng cầm lấy máy tính bảng, nhưng sau khi ông nhìn vào tiêu đề, sắc mặt ông đột nhiên biến đổi

- Đưa kính lão cho tôi

- Nhanh! Nhanh cầm kính lão đưa cho tôi

Thư ký vội vàng gật đầu, hắn cười rồi đưa kính lão cho viện trưởng.

Đôi tay lão viện trưởng Kỳ Liên Sơn run rẩy, ông lấy kính lão từ tay thư ký mà mất nửa ngày vẫn không thể mở được nó ra.

Mấy chữ lớn trong tiêu đề thông báo cứ không ngừng hiện ra trong đầu của ông

- Lãnh đạo tỉnh Đông Dương Khổng Tường Dân mời giáo sư Trần Thương hợp tác cùng triển khai phát triển khu cao ốc mới, mở ra khu công nghệ chuyên nghiên cứu và phát minh y dược. Hạng mục này sau khi hoàn tất, đưa vào sử dụng sẽ trở thành khu công nghệ cao mới nhất của tỉnh Đông Dương.

Kỳ Liên Sơn vô cùng kích động. Ông mất rất nhiều thời gian mới có thể đeo cặp kính lão lên mắt.

Sau đó, ông vội vàng cầm máy tính bảng lên nhìn thật kỹ

- Gần đây, lãnh đạo tỉnh Đông Dương đã tổ chức buổi hội nghị thảo luận sâu về quy hoạch phát triển của khu phát triển công nghệ cao.

- Sau khi cùng người dẫn đầu ngành y học của tỉnh Đông Dương là giáo sư Trần Thương nghiên cứu thảo luận về quy hoạch trong tương lai..., Chính phủ tỉnh Đông Dương đã quyết định chia ra hai tòa cao ốc để sử dụng cho nghiên cứu phát minh thuốc mới, cũng chính thức sáng lập ra cơ sở nghiên cứu khoa học đầu tiên của tỉnh với tầm cỡ cấp quốc gia

- Cùng lúc đó, tỉnh chúng tôi cũng nỗ lực hết sức để triển khai chiến lược thu hút nhân tài đỉnh cao cùng đãi ngộ đặc biệt cho họ.

- Dựa theo kế hoạch của tỉnh. Đầu tiên là phân chia ra phòng thuê giá rẻ tiến hành hợp lý. Bên cạnh đó còn cung cấp miễn phí nhà ở phục vụ cho nhân tài đỉnh cao. Tiếp theo là tiến hành phân vùng và phân khu đối với chung cư, chế tạo bầu không khí học thuật trong toàn khu chung cư. Ngoài ra còn xây dựng nhà trẻ song ngữ, tiểu học, sơ trung, định kỳ có mời giáo sư, chuyên gia sống bên trong khu chung cư trở thành khách mời đặc biệt của trường học, tăng lên ý thức nghiên cứu khoa học của bọn nhỏ! Cùng lúc đó, chúng tôi cũng đề cao tiến cử nhân tài, triển khai mục tiêu mũi nhọn là chiến lược đặc thù đối với đãi ngộ các nhân tài...

Tin tức có kèm theo video

Đến khi Kỳ Liên Sơn nhìn thấy hai tòa cao ốc văn phòng cỡ lớn bày ra trước mặt, cả người ông kích động đến run rẩy

Không chỉ có thế, còn có hơn chục toà cao ốc được xây dựng làm phòng thuê giá rẻ thiết kế riêng cho những người mới vào nghề cũng bị hạn chế nhiều mặt.

Người nhà vào nghề có nhà cho thuê giá rẻ

Đứa nhỏ được đến trường

Chế tạo bầu không khí học thuật nồng hậu dày khắp đặc viên khu.

Chương 1838: Đến Cùng Đã Xảy Ra Chuyện Gì?

Nói thật, ngay cả Kỳ Liên Sơn sau khi đọc qua các mục ưu đại cũng có chút động tâm.

Nhìn sang hai tòa cao ốc cỡ lớn dành riêng cho nghiên cứu khoa học, tim Kỳ Liên Sơn và mấy người Chương Mục đều đập thình thịch

Trần Thương thật sự đã làm được

Ít nhất, Trần Thương đã tranh thủ được cho bọn họ một mảnh đất dung thân.

Toà cao ốc chỉ dành riêng cho nghiên cứu khoa học như thế này, có thể tìm thấy ở nơi đâu?

Kế hoạch ưu đãi nhân tài như thế này, nơi nào có thể làm được?

May mắn, chúng ta có Trần Thương.

Không có Trần Thương, chúng ta có thể tìm được hoàn cảnh cuộc sống và làm việc ưu đãi như thế này ở nơi đâu?

Vu Song Dũng nhịn không được nói:

- Chuyện này... Khổng Tường Dân thật sự quyết đoán. Chấp nhận trả cái giá lớn như thế để thu hút và đãi ngộ nhân tài. Ngài ấy quả là một vị lãnh đạo có năng lực và vô cùng quyết đoán

- Lãnh đạo như vậy vô cùng hiếm có

Cùng cấp bộ, nhưng giữa Kỳ Liên Sơn và Khổng Tường Dân lại có sự khác biệt rất lớn.

Phải biết rằng tỉnh Đông Dương là chính phủ cấp một, nắm giữ khoa học kỹ thuật, huyết mạch phát triển kinh tế của cả một tỉnh…..

Kỳ Liên Sơn nghe thấy vậy, hắn lắc đầu:

- Phải, cũng không phải.

- Không thể phủ nhận, lãnh đạo Khổng Tường Dân thật sự là lãnh đạo có can đảm có quyết đoán, nhưng, mấu chốt chân chính để ông ấy quyết định đi làm chuyện này vẫn là ở Trần Thương.

- Trên thực tế, Khổng Tường Dân đang tham gia vào một canh bạc khổng lồ

- Ông ấy đánh cược vào Trần Thương.

- Ông ấy cảm thấy, chỉ cần Trần Thương ở An Dương mấy năm thời gian thôi, cậu ấy sẽ biến An Dương thành một thành phố đặc biệt, thậm chí

là một thành phố có địa vị chủ đạo, đỉnh cao trong lĩnh vực nghiên cứu y học khoa học.

Nghe thấy Kỳ Liên Sơn phân tích như thế, Vu Song Dũng đột nhiên hiểu ra, nhưng ông ấy vẫn có chút hiếu kỳ, hỏi lại:

- Viện trưởng Kỳ…..Một người làm sao có thể thành công tạo ra được thành phố như vậy? Trần Thương...

Kỳ Liên Sơn trực tiếp lắc đầu, ngắt lời hắn:

- Không, Trần Thương có thể

Nghe thấy giọng của Kỳ Liên Sơn chắc chắn như vậy, Vu Song Dũng cũng không tranh cãi nữa.

Người nãy giờ toàn bộ quá trình vẫn luôn bảo trì im lặng là Chương Mục, nhưng thực ra ông mới là người trong cuộc quan trọng nhất.

Sau khi ông thấy tin tức này, lập tức xông ra cửa rời khỏi

Ông muốn đem tin tức này nói cho mọi người.

Để mọi người chờ chút! Chờ một chút

Bởi vì có một người vẫn luôn âm thầm cố gắng vì bọn họ.

Mặc dù Trần Thương không hề nhắc đến dù chỉ một chữ, thế nhưng Chương Mục biết rõ, muốn thu hoạch nhất định phải bỏ ra nỗ lực. Với thành quả to lớn như vây, Trần Thương đến cùng đã phải nỗ lực bao nhiêu?

Nghĩ tới đây, Chương Mục đột nhiên đỏ mặt.

Giáo sư Trần, người ta thậm chí có thể nói là một người không quen biết, nhưng cũng sẵn sàng cố gắng vì bọn họ như vậy.

Mà chính bản thân ông, dưới áp lực lại lựa chọn trốn tránh.

Lúc này, Chương Mục quyết định, ông muốn mang theo đám người anh chị em này đi theo Trần Thương làm ra một sự nghiệp lẫy lừng.

Không thể phụ lòng giáo sư Trần, không thể phụ lòng nhân dân tỉnh Đông Dương.

Chương Mục đã đưa ra quyết định, không chần chờ thêm nữa, ngay lập tức gọi điện thoại cho Trần Thương.

Ông dùng giọng chân thành nhất của mình nói:

- Giáo sư Trần, cám ơn cậu

Trần Thương biết rõ vì sao ông lại nói như thế, anh cười cười:

- Viện trưởng Chương, ngài đừng nóng vội, ước hẹn một tuần còn chưa tới

- Sau mấy ngày nữa, tôi sẽ mang đến một lễ vật có thành ý nhất coi như cho mọi người một lời giải thích thoả đáng.

Câu này của Trần Thương khiến cho Chương Mục vô cùng sửng sốt

Cái này... Thành quả to lớn như vậy vẫn chưa đủ?

Ước hẹn một tuần.

Hôm nay đã là ngày thứ năm.

Giáo sư Trần rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ cậu ấy còn một con át chủ bài vẫn đang ẩn tàng hay sao?

Nghĩ tới đây, Chương Mục vô cùng tò mò.

Thế nhưng, bất kể nói như thế nào.

Ông vẫn quyết định đem tin tức tốt này chia sẻ cho đám người ở viện nghiên cứu.

Để bọn họ ổn định tinh thần.

Thế nhưng… Sự tình xảy ra sau đó đã khiến cho Chương Mục ngạc nhiên đến trợn tròn hai mắt

.....

Sau khi Chương Mục trở về phòng của mình. Ông lập tức triệu tập tất cả nhân viên công tác đến hội trường lớn tổ chức hội nghị.

Thời gian yêu cầu có mặt là ba giờ chiều, nhưng không đến hai giờ, hội trường đã chật kín người.

Tất cả mọi người đều kích động nhìn về phía Chương Mục.

Hành động này của mọi người lại khiến Chương Mục sửng sốt.

Ông nhìn dáng vẻ cùng thái độ của bao nhiêu con người phía dưới, thực sự giật mình

Chẳng lẽ... Mọi người đã nắm được tin tức mà ông muốn nói trong hội nghị ngày hôm nay rồi sao?

Nghĩ tới đây, Chương Mục lập tức cảm thấy thoải mái.

Trước đó vài ngày, ông đã đứng ra ước hẹn một tuần với tất cả mọi người.

Mọi người đều đang chờ đợi tin tức từ ông

Chương Mục chậm rãi lên sân khấu.

Ông cầm lấy micro, hơi cúi đầu chào tất cả mọi người. Sau đó, ông ngừng lại một chút, nhìn hơn năm trăm người đang vô cùng nghiêm túc ngồi dưới kia, Chương Mục thực sự mong muốn...

Nếu như... Nếu như tất cả chúng ta không cần phải rời bỏ lý tưởng của chính mình, không cần rời bỏ những người đồng nghiệp đã gắn bó biết bao năm qua. Điều đó không phải tuyệt vời lắm hay sao?

Sau một lát, Chương Mục nhàn nhạt lên tiếng:

- Nhìn bộ dáng của tất cả mọi người, có phải hay không mọi người đều đã biết thông báo của tỉnh Đông Dương ngày hôm nay?

Đám người nghe ông nói vậy, lập tức tiếng hoan hô sôi trào lên

- Đúng

- Đã thấy

- Giáo sư Trần quá giỏi

- Chúng ta không thua người nước ngoài

Nhìn thấy dáng vẻ của đám người phía dưới, Chương Mục đột nhiên xúc động tới sững sờ.

……

Chương Mục nhìn đám người dưới sân khấu, đột nhiên chần chờ một lát.

Ông còn tưởng rằng mình biết được tin tức trước tiên, không nghĩ tới mọi người đều biết cả rồi.

Dù sao, đó cũng là một tin tức lớn lại thông báo công khai, mọi người biết là chuyện dễ hiểu mà. Nghĩ vậy, Chương Mục thoải mái gật đầu:

- Đúng, hiện nay, chúng ta đã có được nơi dừng chân như vậy rồi. Đãi ngộ do đối phương đưa ra rất tốt, đã giải quyết được nỗi lo về nơi ăn chốn ở cho chúng ta, tôi cảm thấy... Lựa chọn này sẽ không sai lầm

- Hiện tại, chúng ta có căn cứ, cũng sắp có tương lai

Ông vừa dứt lời.

Cả phòng họp lớn đến vậy mà đột nhiên rơi vào im lặng, im lặng đến đáng sợ

Hình như... Có điều gì đó không thích hợp

Giữa sự ồn ào náo nhiệt đến cái lặng ngắt như tờ chỉ cách nhau vỏn vẹn có ba giây thời gian.

Rốt cuộc có chuyện gì vừa xảy ra

Thấy một màn này, Chương Mục thực sự vô cùng sửng sốt.

Ông nghi ngờ nhìn thư ký, nhíu mày tỏ ý: Tôi nói sai gì à?

- Viện trưởng... Ngài đang nói cái gì?

- Cái gì có căn cứ? Người chống lưng là ai?

- Đúng vậy, có người muốn tuyển dụng chúng ta sao?

- Thật hay giả?

- Viện trưởng, đến cùng đã xảy ra chuyện gì

- ...

Nhìn thấy đám người phía dưới đang sôi nổi thì thầm thảo luận với nhau, còn bày ra dáng vẻ khó hiểu và nghi hoặc, giờ khắc này, Chương Mục cảm giác chính mình nhất định là bị bệnh thật rồi.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ... Đề tài mà những con thỏ trắng nhỏ này nói đến không phải đề tài mà ông đang muốn đề cập hay sao?

Cho dù Chương Mục có ngốc, cũng đoán ra được khả năng chuyện mà mình muốn nói cùng với chuyện mà mọi người biết, chính là hai chuyện hoàn toàn khác nhau

Chương 1839: Trần Thương, Tôi Muốn Đi Theo Cậu

Ông vội vàng nói:

- Trước tiên mọi người hãy yên lặng, tôi hỏi các người mấy vấn đề

Nghe ông nói vậy, đám người đã yên tĩnh trở lại.

Sau khi không khí trong phòng lắng xuống một chút, Chương Mục tiếp tục hỏi:

- Tiểu Lý, cậu nói cho tôi biết, lúc nãy các cậu nói đã biết rút cuộc là mọi người biết chuyện gì?

- Cái gì mà giáo sư Trần lợi hại?

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Lý đang đứng trong đám đông, nghe lão sư gọi, anh ta vội vàng đứng dậy, ấp úng:

- Lão sư...Ngài không phải đã biết rồi sao?

Chương Mục sốt ruột:

- Bảo cậu nói thì cậu nói nhanh lên, lằng nhà lằng nhằng

Tiểu Lý thấy lão sư giận dữ, hắn vội vàng nói:

- Lão sư, ngài không có xem tập san mới nhất của tờ Tự Nhiên sao? Giáo sư Trần trên phương diện nghiên cứu về bệnh lý thần kinh học Parkinson đã có được đột phá giống như kỳ tích

- Thậm chí, quan niệm của giáo sư Trần còn trực tiếp đẩy ngã nhận thức trước đây về hội chứng Parkinson của các tổ chức y tế lớn trên thế giới

- Hiện tại, trên mạng đang lan truyền tin tức này vô cùng rầm rộ

- Mấu chốt là, cùng lúc đó, giáo sư Tedanis cũng đăng lý luận nghiên cứu cùng phỏng đoán có liên quan tới Parkinson của mình trên tờ Bình Luận Sinh Lý Học có sức ảnh hưởng cao tới 30 điểm SCI

- Hiện tại, trên các diễn đàn lớn có liên quan tới ngành nghiên cứu y học, hai trường phái lý luận này đang bước vào giai đoạn cạnh tranh gay gắt.

- Mà bây giờ, lại có rất nhiều giáo sư và chuyên gia có uy tín lâu năm dồn dập đứng lên cổ động cho lý luận của giáo sư Trần

Tiểu Lý nói mà nguồn nhiệt huyết trong người anh ta cứ từng đợt lại từng đợt sôi trào

Đám người đang đứng trong hội trường cũng đầy vẻ kiêu ngạo và kích động.

Bọn họ không nghĩ tới giáo sư Trần lại là người toàn tài như vậy.

Anh ấy không chỉ có nghiên cứu rất sâu về y học lâm sàng, ngay cả đối với sinh lý bệnh lý học của hệ thần kinh cũng có kiến thức và lý giải thâm ảo như vậy.

Không chỉ như thế

Lý luận này của giáo sư Trần vô cùng lớn mật

Lý luận này một khi được thành lập, nó sẽ trực tiếp đẩy ngã những thành tựu nghiên cứu hàng trăm năm qua của thế giới đối với Parkinson.

Lý luận này cũng trực tiếp chứng minh Parkinson chẳng qua chỉ là một loại bệnh biến thoái hóa tính đơn thuần, và còn là một loại sức miễn dịch bệnh tật tự thân của cơ thể.

Phát hiện trước nay chưa từng có này chính là một đòn đánh thẳng vào những lý luận cũ

Chương Mục biến sắc, ông vội vàng hỏi:

- Lý luận mà giáo sư Trần phát biểu tên là gì, đọc ở nơi nào?

Tiểu Lý:

- Có thể nhìn thấy ngay trên trang bìa tập san mới nhất của tạp chí Tự Nhiên

Chương Mục nghe được thông tin mình cần, ngay lập tức đứng dậy rời đi.

Ông vội vàng ném xuống một câu:

- Mọi người trước tiên tan họp

Sau khi nói xong, Chương Mục không chờ đám người làm ra phản ứng, ông là người đầu tiên đứng dậy rời khỏi hiện trường, vội vàng quay về phòng làm việc.

Ông vô cùng sốt ruột

Vào giờ phút này, Chương Mục đột nhiên ý thức được, Trần Thương cho mình một tuần ước hẹn cũng không phải đang nói đùa.

Có thể cậu ấy đã dự tính trước

Nghĩ tới đây, Chương Mục lại bước nhanh hơn mấy phần.

Nhanh chóng bật máy tính, đặt mua tập san, khi ông nhìn thấy gương mặt trên trang bìa tạp chí Tự Nhiên, lập tức cả người trở nên vô cùng kích động

Bởi vì trang bìa to như vậy mà chỉ có ảnh chân dung của một người, cùng một cái đề mục

Chính là Trần Thương! Trong tay anh cầm một sơ đồ cấu trúc khoa học viễn tưởng của não người, bên cạnh có một cái ion được đánh dấu là:

- Gấp α- synuclein

Phía dưới luận văn có dòng chữ là: « Parkinson thật ra chỉ là một loại sức miễn dịch bệnh tật tự thân —vị khách thần bí tới thăm: Gấp α-synuclein! »

Cái tiêu đề này thực sự gây shock

Bất kể ai một khi đã nhìn thấy cái tiêu đề này, đều muốn nhanh chóng mở ra để xem nội dung bên trong nó

Nếu như có một ngày người khác đột nhiên nói cho ngươi, ung thư thật ra chỉ là một dạng cảm cúm.

Câu nói đó có thể không gây shock cho người khác được không?

Với tư cách là chuyên gia về sinh lý bệnh lý học hệ thần kinh, sau khi Chương Mục nhìn thấy cái đề mục này, cả người ông đột nhiên biến sắc

Mặc dù bây giờ ông không chủ yếu nghiên cứu về hội chứng Parkinson, nhưng bệnh Alzheimer và Parkinson thật sự cũng cùng một mạch nghiên cứu, không khác gì trăm sông đổ về một biển.

Trong quá trình nghiên cứu Alzheimer, ông cũng từng nhiều lần phải tham khảo lý luận nghiên cứu về hội chứng Parkinson.

Cho nên sau khi nhìn thấy nội dung có thể gọi là kinh thế hãi tục này, Chương Mục bắt buộc phải hít thở sâu mấy hơi, cố gắng làm cho trái tim của mình bình tĩnh lại.

Ông là một người làm công tác nghiên cứu khoa học

Cho nên nhìn nhận bất kỳ vấn đề nào cũng dưới góc độ nghiên cứu khoa học.

Ông không cần quan tâm bài luận văn này của Trần Thương có bao nhiêu lực ảnh hưởng, không cần quan tâm nó sẽ vén lên bao nhiêu sóng to gió lớn.

Lúc này, trái tim của Chương Mục rất bình tĩnh

Khi ông đối mặt với học thuật, mới có thể cởi ra lớp quần áo của một người trung niên hàng xóm thân thiện, để lộ ra sự cơ trí cùng sắc bén ẩn sâu bên trong.

Một hàng lại tiếp một hàng chữ

Ông đọc rất nghiêm túc.

Ông sẽ tự mình suy nghĩ cùng phân tích dựa trên số liệu ghi trên luận văn.

Mỗi một cái lý luận, suy luận của Trần Thương đưa ra, ông đều sẽ nghiêm túc suy nghĩ.

Mỗi một chỗ logic phán đoán của Trần Thương đưa ra, ông cũng sẽ thận trọng cân nhắc

Cứ như vậy, bốn, năm tiếng nhanh chóng trôi qua.

Chương Mục cuối cùng cũng xem hết

Sau khi xem xong, ông trực tiếp vỗ bàn đứng dậy

Giờ khắc này, ông hạ quyết tâm.

Dựa vào những lý luận trong này, đã quá đủ để chứng minh lý luận của cậu ấy đúng

Cái gì cao ốc thí nghiệm, nếu không có, tôi có thể đi trường học thuê

Máy móc không có? Có thể cướp

Cho dù phải kéo xuống lớp da mặt già nua này thì có làm sao? Đã xác định cướp thì sẽ phải cướp

Bởi vì đây là cái gì?

Đây chính là tương lai

Ông nhìn thấy số liệu và chữ viết trên màn hình lớn.

Chương Mục có thể khẳng định, chỉ cần qua một thời gian nữa, bọn họ chắc chắn có thể làm ra được thành quả.

Hợp tác! Nhất định cần hợp tác

Cho dù không có tiền cũng phải hợp tác

Con cái, kết hôn, khu phòng học? Tất cả những thứ đó

Tự mình kiếm tiền, tự mình mua thôi

Lão tử cũng có giấc mộng của mình, cũng có những mục đích mình cần theo đuổi

Giờ khắc này, Chương Mục một lão nhân vô cùng cứng đầu, bướng bỉnh, đã trực tiếp cầm điện thoại lên gọi cho Trần Thương

- Giáo sư Trần, là tôi, Chương Mục

- Tôi muốn theo anh cùng cố gắng

- Tôi không đi nữa

Chương Mục giọng nói nhanh chóng, kiên định quyết tuyệt

Nội dung câu nói của ông ấy làm cho Trần Thương sửng sốt.

- Giáo sư Chương... Cái này... Chú bị gì thế?

Có Chương Mục gia nhập, anh đương nhiên là cao hứng.

Thế nhưng... Nghe giọng nói của ông ấy hình như có chút không đúng.

Vì lẽ đó, Trần Thương hơi nghi hoặc một chút, Chương Mục kiên định nói:

- Giáo sư Trần, tôi đã xem luận văn của cậu

……

Giờ phút này, trong lòng Chương Mục rất rõ ràng

Cơ hội, từ trước đến nay chỉ có một lần

Cuộc đời của mình không thể cứ để nó trôi qua nhạt nhẽo vô vị như vậy được.

Hiện tại, cơ hội thay đổi đang bày ra ngay trước mặt mình

Ông đột nhiên có chút bội phục Trần Thương.

Trần Thương trong hoàn cảnh nghiên cứu như thế nào mà phát hiện ra được sự gấp khúc của α-synuclein tồn tại trong cơ thể người mắc hội chứng Parkinson?

Chương 1840: Viện Trưởng Trên Danh Nghĩa, Liên Hoan

Nếu không có phòng thí nghiệm đỉnh cấp, không có một đám nhà khoa học ngày đêm làm việc, chắc chắn không thể đưa ra được lý luận như vậy

Dựa và vận khí ư? Cũng chắc không thể làm được

Làm công tác nghiên cứu khoa học, đôi khi vận khí lại trở thành yếu tố quyết định thành bại.

Nếu như Edison có vận khí tốt, nói không chừng lần thứ nhất đã tìm ra được dây vôn-phram.

Nếu như Newton không có may mắn, cũng sẽ không bị quả táo nện vào...

Khụ khụ

Có đôi khi, vận khí được thành lập dựa trên thiên phú và linh cảm.

Sau khi khái niệm gấp α- synuclein xuất hiện, chắc chắn sẽ mang đến một lần cách tân đối với khoa học nghiên cứu về sinh lý bệnh lý của hệ thần kinh.

Phát hiện này không chỉ được áp dụng riêng cho bệnh Parkinson, ngay cả bệnh múa giật Huntington, bệnh Alzheimer... cũng đạt được cơ hội rất lớn để đột phá.

Nhất định phải hợp tác

Một cửa ải khó khăn đang bày ra trước mặt họ, vượt qua được, chắc chắn sẽ trời quang mây tạnh

Vì vậy, Chương Mục trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần, hiện tại tôi lập tức đi thuyết phục mọi người, mang theo mọi người cùng nhau tới An Dương

- Cậu đáng giá để chúng tôi đi theo

- Tôi đã biết chuyện cậu giúp chúng tôi giành được cao ốc thí nghiệm của tỉnh Đông Dương. Chúng tôi vô cùng cảm kích việc làm này của cậu

- Hiện tại, tôi sẽ đi triệu tập mọi người, chúng tôi sẽ rất nhanh có mặt tại An Dương

Trần Thương nghe xong, mặc dù rất vui vẻ nhưng anh vẫn nhịn không được nói:

- Giáo sư Chương, chờ một chút đã. Tài chính và dụng cụ còn chưa được chuyển tới. Tôi sẽ nhanh chóng…..

Chương Mục trực tiếp cắt ngang lời nói của Trần Thương:

- Chúng tôi không thể chờ đợi được nữa rồi

Nói đến đây, trong lòng Chương Mục lại càng thêm biết ơn Trần Thương.

Cậu ấy đã làm nhiều chuyện như vậy

- Giáo sư Trần, mặc dù tôi lớn tuổi hơn cậu không ít, thế nhưng bất luận là năng lực, quyết đoán hay can đảm... Tôi cũng không thể bằng cậu

- Đầu tiên: Cậu có thể nghiên cứu phát hiện ra sự gấp khúc của α-synuclein, cái này nói lên thành tựu của ngươi trên lĩnh vực nghiên cứu khoa học đã siêu việt của tôi! Tôi nói thật, tôi cố gắng cả đời, cũng không nghiên cứu ra thành tựu gì lợi hại.

- Thứ hai: Cậu có thể vì chúng tôi mà giành được cao ốc nghiên cứu khoa học lớn như thế ở tỉnh Đông Dương. Toà cao ốc đó tôi đã xem qua rồi, còn lớn hơn toà cao ốc trên thủ đô. Cậu lại vì mỗi người chúng tôi mà tranh thủ đến điều kiện cuộc sống tốt như vậy, tranh thủ đến chính sách đãi ngộ nhân tài rộng rãi như thế. Chỉ cần một điểm này thôi đã nói lên được thực lực và can đảm quyết đoán của cậu đều ở trên tôi. Tôi rất bội phục cậu

- Có thể đi theo người như cậu, tôi cảm thấy... Chính tôi mới là người có lợi

Sau khi nói xong, Chương Mục gật đầu tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần, cậu đã làm quá nhiều rồi. Những chuyện tiếp theo, nếu tôi có khả năng, tôi sẽ toàn lực hoàn thành chúng

Chương Mục thực sự vô cùng cảm kích và xúc động.

Sau khi nói hết những lời gan ruột, ông cúp điện thoại và hít sâu một hơi, đứng gần cửa sổ nhìn cảnh đêm rực rỡ sắc màu của thủ đô phồn hoa, ông lúng ta lúng túng tự nhủ với lòng:

- Hẹn gặp lại, thủ đô của tôi

- Hẹn gặp lại, viện nghiên cứu của tôi

Lần này Chương Mục rời đi, nơi ông đến không còn mang tính chất của một viện nghiên cứu khoa học tầm cỡ quốc gia nữa, mà là một viện nghiên cứu khoa học hoàn toàn độc lập.

Lần này, Chương Mục rời đi, ông không cần lo lắng về tiền đồ của mình nữa.

Lúc này, điều duy nhất mà ông lo lắng chính là... Vấn đề về hoàn cảnh nghiên cứu khoa học

Ông hy vọng nơi mình đến sẽ có hoàn cảnh tương đối công bằng để nghiên cứu khoa học.

Điểm này, cuối cùng phải dựa vào bản lĩnh của Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Chương Mục nhịn không được tự cười chính mình.

Phải chăng ông đã quá tham lam?

Nói đến hoàn cảnh kém cỏi, còn có nơi nào kém cỏi hơn nơi này nữa chứ?

Sau đó, ông cầm điện thoại lên, bấm một dãy số của bạn học cũ:

- Lão Dương, tôi không lấy được tiền của anh rồi

Lão Dương là một người bạn mở công ty y dược của Chương Mục, nghe thấy kiểu nói này của ông, lập tức cười khổ một tiếng:

- Tôi đã sớm biết anh sẽ không tới

- Nếu anh muốn tới, đã tới từ mười năm trước rồi chứ không phải kéo dài đến hiện tại đâu.

- Nói đi, lần này anh từ chối bởi vì chuyện gì?

Chương Mục mỉm cười:

- Bởi vì Trần Thương

.....

Sáng ngày thứ hai, Chương Mục trực tiếp gọi điện cho căn tin, ông muốn sắp xếp một buổi liên hoan vào bữa trưa

Tiến hành ngay tại căn tin của viện.

Hình thức là tiệc đứng.

Bởi vì kiểu liên hoan này rất ít khi được tổ chức, cho nên lúc nhận được cú điện thoại từ Chương Mục, ông chủ căn tin buồn bã suy đoán, có lẽ mấy người sắp phải rời đi cho nên làm một buổi liên hoan chia tay chăng?

Ông ta nhịn không được hỏi một câu:

- Viện trưởng Chương, trong liên hoan có cần rượu không? Tôi cung cấp miễn phí.

Chương Mục gật đầu:

- Muốn

Ông chủ căn tin và Chương Mục đã quen biết khá lâu rồi. Ông ta nghĩ Chương Mục muốn uống rượu giải sầu trước khi rời đi. Ông ta sẽ cố gắng thực hiện yêu cầu có thể là cuối cùng ở viện nghiên cứu này của Chương Mục. Như vậy, khi ông ta mang rượu tới tiệc liên hoan cho Chương Mục, đã chọc giận xử trưởng tổ hậu cần.

Nên biết, làm căn tin cho viện là một công việc béo bở.

Mức trợ cấp cơm nước cho những nhân viên nghiên cứu khoa học viện rất cao.

Nếu không đảm bảo ăn uống đầy đủ dinh dưỡng thì làm sao người ta có thể công tác tốt được?

Những chức vụ như hậu cần, quản lý…..Của viện nghiên cứu khoa học là chức vụ cố định, chỉ có nhân viên nghiên cứu khoa học là lưu động.

Cho nên những nhân viên nghiên cứu khoa học đó chẳng được ai đếm xỉa tới. Ở trong này, phó viện trưởng là người có hậu trường đằng sau rất mạnh. Chương Mục là Viện trưởng nhưng chỉ có thực quyền trên mảng công tác nghiên cứu khoa học mà thôi, những công vụ khác vẫn cần phải thông qua Phó viện trưởng mới được phê duyệt.

Khi Chương Mục mới chuyển công tác vào đây, do đồ ăn trong căn tin quá kém, Chương Mục và Phó viện trưởng đã náo loạn một trận. Sau đó phải đuổi đi những nhân viên công tác trong căn tin, mọi chuyện mới dần lắng xuống.

Tiếp sau chuyện, Chương Mục gây áp lực cho nên bọn họ mới nhượng bộ mà gọi ông chủ căn tin hiện giờ vào làm việc.

Mọi người đã nghiên cứu vô cùng vất vả rồi, trên phương diện ăn uống phải đảm bảo làm sao đủ dinh dưỡng, ngay đến cả Hoàng đế của thời phong kiến còn không để cho quân lính đói nữa là chúng ta ở thời hiện đại.

Thế nhưng, việc làm này của Chương Mục đã gây ảnh hưởng tới bộ phận hậu cần.

Quốc gia cung cấp cho mỗi người năm mươi đồng tiền đồ ăn, vì các loại chi phí không thể nói tên ra nhiều đến mức ông chủ căn tin không biết tiền được trợ cấp này có phải dành riêng cho việc ăn uống hay không nữa.

Thực ra ông chủ căn tin cũng kiếm được một khoản từ đó, nhưng chung quy lại, cũng chẳng nhiều gì.

Hiện tại, Chương Mục sắp rời đi, ông chủ căn tin khẳng định cũng không tồn tại nổi nữa. Dù sao, người làm chỗ dựa cho ông ta là Chương Mục, mất chỗ dựa rồi, ông ta làm sao làm việc được đây?

Ông ta tự bỏ ra tiền của mình, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, rượu, đồ uống. Đã là tiệc chia tay, phải chia tay cho hoành tráng.

Đi thôi! Chúc mọi người đường tương lai rộng mở

Chương 1841: 'Thư Từ Chức' Và 'Thư Đề Cử'

Buổi trưa hôm ấy, mấy trăm người cùng tụ tập trong phòng căn tin, Chương Mục nâng chén lên nói:

- Hôm nay là một ngày đặc biệt, chúng ta đã công tác ở nơi này được năm năm rồi

- Năm năm qua, chúng ta sớm chiều ở chung, chúng ta kề vai chiến đấu, chúng ta cùng vì một mục tiêu mà phấn đấu

- Nhưng rất nhanh thôi, tất cả chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.

- Ở nơi này, hãy nâng lên ly thứ nhất, một lần cuối cùng chúng ta kính vì viện nghiên cứu dược lý Alzheimer

- Cạn ly

Mấy trăm người trong phòng đều xúc động, hai mắt rưng rưng, nâng ly:

- Cạn ly

Sau đó uống một hơi cạn sạch, Chương Mục thở dài:

- Tôi, Chương Mục, một viện trưởng không làm tròn bổn phận của mình. Trong số mọi người đang có mặt ở nơi đây, có tới ba trăm người được ta phỏng vấn

- Có hơn hai mươi người, là đệ tử của ta. Có bốn mươi, năm mươi người, là bạn học cũ của chúng ta. Có bốn mươi, năm mươi người, là bạn bè do ta tự mình mời tới

- Một chén rượu này, tôi kính mọi người

- Đã năm năm rồi, các người luôn khích lệ, động viên một viện trưởng chưa làm tròn bổn phận của mình như tôi

Nói xong, Chương Mục hơi cúi đầu, uống một hơi cạn sạch

Đám người dồn dập đứng dậy.

Chương Mục tuyệt đối là một viện trưởng tốt. Điều này là không thể nghi ngờ.

Thậm chí, Viện trưởng Chương còn là thầy giáo cả đời của rất nhiều người đang đứng nơi đây.

Mọi người dồn dập nói:

- Một ly rượu này, chúng ta kính viện trưởng Chương

- Đúng! Một ly rượu này, chúng ta kính viện trưởng Chương

……

Bầu không khí trong phòng đang dần nóng lên.

Mọi người dường như cũng cảm nhận được hơi thở ly biệt nồng đậm trong hiện trường.

Có lẽ, bữa tiệc này chính là lần cuối cùng hơn bốn trăm người bọn họ còn được ngồi cạnh bên nhau.

Tất cả mọi người dồn dập đứng dậy.

Tất cả mọi người đều nâng chén chúc mừng nhau.

Tất cả mọi người đều dang rộng hai tay mà ôm người đồng chí bên cạnh rồi vô cùng xúc động nói:

- Ngày mai, cố gắng nhé.

Và tất cả mọi người đều nói một câu:

- Lão sư, hãy bảo trọng

Nhưng đến giây phút tất cả mọi người cho rằng Chương Mục sẽ nói lời tạm biệt với bọn họ thì.... Đột nhiên ông lại nói:

- Hiện tại, tôi đang có một ý tưởng. Hy vọng rằng trước khi mọi người rời đi, hãy nghe một chút ý tưởng của tôi, rồi lại đưa ra quyết định

Nói xong, Chương Mục liếc mắt ra hiệu với Tiểu Lý.

Tiểu Lý vội vàng kẹp một chồng văn bản thật dày chạy tới, sau đó vừa thở hồng hộc vừa để chúng lên bàn.

Chương Mục đè mạnh tay xuống chồng giấy đó, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía mọi người

Ông nói:

- Trên mặt bàn này, đang đặt hai trăm mười hai phong thư xin từ chức, ngoài ra còn có hai trăm mười hai phong thư đề cử

- Sau khi tôi nói xong ý tưởng của mình, nếu ai nguyện ý theo tôi rời đi, hãy tiến lên nhận thư đề cử

- Những người không nguyện ý theo tôi rời đi, hãy tiến lên nhận thư xin từ chức.

Vừa dứt lời, Chương Mục sắp xếp hai học trò của mình chia nhau ra đứng ở hai đầu bàn, mỗi người phụ trách một chồng ‘Thư từ chức’ và ‘Thư đề cử’.

Mọi người tận mắt thấy một màn này, ai nấy đều vô cùng sửng sốt.

Bọn họ vội vàng quay sang nhìn lẫn nhau, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Chương Mục, trên khuôn mặt bọn họ đầy vẻ nghi vấn.

Không ai biết giáo sư Chương đang muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ, ông lại muốn cho chúng ta một cái bánh vẽ khổng lồ?

Nói thật, đối với những lời hứa hẹn viển vông này, mọi người không ghét, cũng không bài xích, dù sao bọn họ đã quá quen thuộc rồi.

Điều bọn họ chán ghét, chính là không có hy vọng, Chương Mục cười cười, nói:

- Bây giờ, tôi tuyên bố hai chuyện.

- Chuyện thứ nhất: Mọi người đều đã biết, đó chính là trang bìa tập san mới nhất của tạp chí Tự Nhiên. Trang bìa trình bày nội dung phát biểu của giáo sư Trần có liên quan tới lý luận gấp α- synuclein.

- Tôi tin tưởng, sau khi mọi người nghiên cứu kỹ luận văn này, mọi người sẽ có cùng ý tưởng giống tôi

- Tôi tin tưởng mọi người đều rõ ràng, phát hiện về gấp α- synuclein này chính là một sự đột phá đối với công tác nghiên cứu sinh lý bệnh lý học hệ thần kinh của chúng ta

Sau khi nói xong, Chương Mục đã cảm nhận được hơn bốn trăm ánh mắt đầy xúc động mãnh liệt đang chăm chú nhìn về phía hắn

Đối với những nhà khoa học, còn cái gì tràn ngập sức hấp dẫn hơn sự tiến bộ về kỹ thuật?

Thành tựu mới, kỹ thuật mới, sẽ là chìa khoá để mở ra một thế giới mới

Chương Mục tiếp tục nói:

- Chuyện thứ hai, cũng có liên quan tới giáo sư Trần Thương, thậm chí còn liên quan tới tất cả những người đang có mặt ở nơi đây

Lập tức, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn Chương Mục.

Ông nhàn nhạt nói:

- Đã đến nước này, tôi cũng không gạt mọi người.

- Trước đó vài ngày, Giáo sư Trần tìm tôi, hi vọng có thể cùng chúng ta tiến hành hợp tác. Nhưng tình hình lúc ấy mọi người cũng biết, viện nghiên cứu của chúng ta đang muốn giải tán. Tâm trạng tôi vô cùng sa sút.

- Vì lẽ đó, tôi đã kể toàn bộ chuyện cho giáo sư Trần

- Bao gồm tất cả những vấn đề thực tế của mọi người như phòng ở, trường học cho con cái, thậm chí... Ngay cả một nơi tử tế để làm việc cũng không có thì còn nói gì tới nghiên cứu khoa học?

- Lúc ấy, giáo sư Trần đã nói với tôi, cậu ấy hi vọng mọi người có thể cho cậu ấy thời gian một tuần. Sau một tuần, cậu ấy sẽ có câu trả lời cho chúng ta.

- Đó chính là lý do mà tôi muốn mọi người cho tôi thời gian một tuần.

Đến lúc này mọi người mới giật mình hiểu ra: Thì ra là như vậy

Bọn họ chỉ biết Trần Thương đã tới đây, và chuyện anh ấy hy vọng được hợp tác với bọn họ, còn những gì tiếp theo, bọn họ đều không biết.

Chương Mục tiếp tục nói:

- Thời gian một tuần đã sắp hết, phát biểu của giáo sư Trần về khái niệm gấp α- synuclein đã nói lên được nhiều điều. Ít nhất cũng cho chúng ta biết thiên phú và năng lực của giáo sư Trần trên phương diện nghiên cứu khoa học rất cường đại

- Đồng thời đâu, còn một chuyện mà tôi chưa nói

- Giáo sư Trần Thương đã tìm ra cách giải quyết những vấn đề thiết thực cho chúng ta, không chỉ vấn đề về nơi làm việc, nhà ở, thậm chí cả trường học của con cái chúng ta, hắn cũng cân nhắc tới

- Vì xử lý những vấn đề của chúng ta mà giáo sư Trần đã liên hệ với Uỷ Ban Y tế, Bộ Khoa học và Công nghệ… Tôi cũng không nắm rõ hết những bộ ban ngành mà cậu ấy đã thông qua.

- Sau đó, giáo sư Trần tìm được lãnh đạo chính phủ tỉnh Đông Dương Khổng Tường Dân, từ đó xây dựng được cho mọi người một nơi dừng chân

Nói xong, Chương Mục mở ti vi, phát cho bọn họ xem một video

- Hôm nay, lãnh đạo chính phủ tỉnh Đông Dương Khổng Tường Dân đã cùng giáo sư Trần Thương đạt thành hiệp nghị hợp tác, mở ra chính sách đãi ngộ nhân tài đỉnh cao đặc biệt...

- Dự án xây dựng viện nghiên cứu sinh lý bệnh lý và dược vật đối với hệ thần kinh của tỉnh Đông Dương đã chính thức được đưa vào hoạt động. Khu cao ốc trong hạng mục sẽ trở thành khu nghiên cứu kỹ thuật cao đầu tiên trên địa bàn tỉnh Đông Dương

- Dự án bao gồm hai tòa cao ốc văn phòng lớn, được trang bị đầy đủ các dịch vụ, cung cấp phòng thuê giá rẻ cho nhân tài, thành lập các trường mẫu giáo song ngữ, trường tiểu học và trung học cơ sở chất lượng cao. Đồng thời, dựa trên tài nguyên nhân tài sẵn có chọn ra những nhân tài đỉnh cao làm giáo sư giảng dạy cho trường tiểu học. Giáo sư không chỉ giảng dạy, mà qua đó còn nâng cao khả năng nghiên cứu khoa học và tư duy khác biệt của trẻ, còn giải quyết được vấn đề việc làm cho các thành viên trong gia đình...

Chương 1842: Viện Trưởng Chương, Tôi Không Đi

Bọn họ được nhìn trực tiếp hình ảnh hai toà cao ốc hùng vĩ hiện đại hoá toàn phần trên video

Bọn họ được nhìn trực tiếp điều kiện tiện nghi của những phòng cho thuê, được nhìn thấy đối phương chính miệng cam kết sẽ đảm bảo chất lượng giáo dục tốt

Tất cả bọn họ đều trở nên vô cùng kích động

Đúng vậy! Sao có thể không hưng phấn cơ chứ?

Điều bọn họ mong muốn là gì?

Là sự nghiệp nghiên cứu khoa học của mình

Là vấn đề giáo dục con cái

Là vấn đề việc làm cho người thân

Và phương hướng phát triển trong tương lai

Những điều đó đã được giải quyết hoàn mỹ thông qua dự án trên video rồi.

Thậm chí, người ta còn mời những chuyên gia như bọn họ tới làm giáo sư cho trường học của con cái họ.

Không nói tới những chuyện khác, chỉ nói riêng về mảng học tập nghiên cứu, bọn họ chính là những tinh anh xuất sắc nhất. Để cho bọn họ trực tiếp tới trường dạy con cái mình, chắc chắn sẽ là một chuyện vô cùng thú vị, và tạo ra một vòng tuần hoàn chất lượng.

Đó là chưa kể đến hai tòa cao ốc dành riêng cho nghiên cứu khoa học.

Còn có địa điểm nào tuyệt vời hơn nó nữa không?

Có cung cấp phòng ở cho nhân tài xuất sắc.

Có phòng thuê giá rẻ cho người mới bắt đầu.

Nhu cầu được đáp ứng một cách triệt để, tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ, còn gì không hài lòng nữa đây?

Có lẽ, chỉ trừ đãi ngộ còn chưa biết, bọn họ đã không cách nào từ chối công việc này nữa rồi.

Đầu tiên, giáo sư Trần nghiên cứu ra được gấp α- synuclein, một lý luận đầu tiên và duy nhất trên toàn thế giới. Dựa trên cơ sở nghiên cứu của giáo

sư Trần, bọn họ hoàn toàn có thể đạt được thành quả nghiên cứu của riêng mình.

Trong tương lai… Chắc chắn bọn họ sẽ có thành tựu của riêng mình.

Những nghiên cứu của giáo sư Trần về hội chứng Parkinson đã đạt đến tầm cao.

Thậm chí bọn họ còn đoán trước, không bao lâu nữa giáo sư Trần chắc chắn sẽ được vinh danh công trình nghiên cứu này bằng một giải Nobel

Đến lúc đó, bọn họ chính là đoàn đội trực tiếp tham gia nghiên cứu một công trình đạt giải Nobel.

Bọn họ có thể không kích động được sao?

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là bọn họ đã giải quyết được những lo lắng của gia đình mình

Con cái họ được giáo dục bởi những chuyên gia như bọn họ, còn gì yên tâm hơn thế nữa?

Mọi người càng suy nghĩ, lại càng vui mừng.

Một đám tiến sĩ, dạy dỗ con cái của tiến sĩ. Những đứa nhỏ được những giáo sư như bọn họ hướng dẫn, chỉ đạo.

Đặt những đứa nhỏ vào hoàn cảnh như vậy, chắc chắn chúng sẽ trở thành những đứa nhỏ ưu tú.

Chưa kể tới, vấn đề phòng ở, hoàn cảnh công tác, người ta cũng chuẩn bị kỹ càng cả rồi.

Bọn họ vô cùng thoả mãn

Nghĩ tới đây, không ai nhịn được niềm hạnh phúc đang trào dâng trong lòng.

Thực sự ra, cho dù đãi ngộ có kém một chút, bọn họ chắc chắn sẽ tiếp nhận.

Nhiều năm trải qua cuộc sống nghèo khổ rồi, làm sao không thể chịu nghèo thêm được nữa?

…….

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều sôi trào

Hoá ra viện trưởng Chương để bọn họ chờ một chút chính là vì lý do này

- Hỏng bét, tôi muốn đồng ý quá làm sao bây giờ
- Tôi cũng muốn đồng ý
- Công việc này phúc lợi quá tốt
- Giáo sư Trần là một người tuyệt vời.

- Tôi có cảm giác, chỉ cần đi theo cậu ấy cuộc sống sẽ tốt hơn ngồi đợi ở đây nhiều

- Đúng đấy, ít nhất sẽ không bị ai chơi quy tắc ngầm.

...

Phía dưới mọi người đã bắt đầu thảo luận

Bọn họ không nghĩ tới, hoá ra ước hẹn một tuần này là giáo sư Trần đưa ra.

Hơn nữa, vì giữ gìn lời hứa với họ, giáo sư Trần đã trải qua không ít khó khăn.

Đăng bài luận văn lên tập san của tạp chí Tự Nhiên

Đi tỉnh Đông Dương cùng lãnh đạo Khổng Tường Dân đưa ra dự án thành lập căn cứ cỡ lớn chuyên phục vụ cho nghiên cứu khoa học, còn xin được rất nhiều ưu đãi và chính sách.

Cảm giác này quá tuyệt vời

- Tôi không muốn đi nước ngoài

Không biết ai đột nhiên nói một câu, Đồng nghiệp bên cạnh anh ta nhịn không được nói:

- Nếu không phải tình cảnh bắt buộc, có ai nguyện ý rời xa đất nước của mình?

- Đúng vậy, ra nước ngoài có gì tốt chứ? Chúng ta rời đi chỉ vì tìm một nơi có hoàn cảnh nghiên cứu và đãi ngộ tốt hơn mà thôi.

- Bây giờ, chúng ta đã tìm được nơi đó rồi. Giáo sư Trần của chúng ta chính là người dẫn đầu cả thế giới trên lĩnh vực nghiên cứu sinh lý bệnh lý các bệnh liên quan đến hệ thần kinh như hội chứng Parkinson hay bệnh Alzheimer

- Nhưng còn chưa biết đãi ngộ như thế nào

- Đãi ngộ kém thì sao, còn có thể kém hơn bây giờ được hả?

- Đúng đấy. Đãi ngộ kém một chút thì đã sao? Bây giờ chúng ta có nhà, con cái chúng ta được theo học tại trường cao cấp, có giáo sư chuyên gia giảng dạy. Hơn nữa, tất cả đều miễn phí. Như vậy, chúng ta còn cần tiền để làm gì nữa?

Hoàn toàn chính xác

Đối với những người làm nghiên cứu khoa học này, muốn dùng tiền... cũng không biết nên dùng vào chuyện gì.

Video rất nhanh đã kết thúc

Chương Mục nhìn dáng vẻ của mọi người nhịn không được nói:

- Tình hình hiện tại là như vậy.

- Mặc dù, tới tận bây giờ giáo sư Trần vẫn chưa đề cập đến đãi ngộ của chúng ta, thế nhưng, tôi tin tưởng chuyện gì cũng có một phương án giải quyết hợp lý.

- Được rồi, bây giờ là thời gian để mọi người đưa ra quyết định.

- Nếu muốn rời đi, hãy lên đây nhận lấy thư đề cử.

- Nếu không muốn rời đi, vậy cầm lấy thư xin từ chức.

Sau khi Chương Mục nói xong, tất cả mọi người đang có mặt ở nơi đây bắt đầu do dự.

Đây là một vấn đề liên quan mật thiết tới cuộc sống tương lai của mình.

Ai cũng không biết rút cuộc mình nên lựa chọn con đường nào mới đúng.

Chính vì vậy! Không có người nào nguyện ý đi lên cầm thư đề cử, cũng chẳng có người nào đi lên lấy thư từ chức.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi

Thật lâu sau…. Cuối cùng họ cũng đợi được

Người đầu tiên đứng dậy, là một nghiên cứu viên năm nay bốn mươi hai tuổi, ông ta là một nghiên cứu viên có thâm niên trong nghề. Bên phòng thí nghiệm của Tedanis đã mời ông ta qua làm việc với vai trò nghiên cứu viên cao cấp có mức lương là hai mươi vạn đô la một năm.

Ông ta sẽ lựa chọn như thế nào?

Dưới những ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, ông ta chầm chậm tiến về phía trước, không hề có một chút do dự nào.

Ông ta đi tới bên cạnh Tiểu Lý

- Tiểu Lý, cho tôi thư từ chức

Lời ông ta vừa nói, khiến cho mọi người trong phòng hưng phấn lên.

Tiểu Lý nghe ông ta nói, kích động gật đầu:

- Được, lão sư Lý, ngài đợi một chút, tôi lập tức đưa cho ngài

- Cám ơn anh đã không đi

Tiểu Lý vừa tìm, vừa kích động nói.

Không bao lâu, Tiểu Lý đã tìm được phong thư từ chức và đưa nó cho lão sư Lý.

Sau khi ông ta nhận được lá thư, vẫn đứng nguyên tại chỗ. Bất chợt, ông ta giơ lá thư trong tay hướng về phía Chương Mục rồi xé nó đi

- Viện trưởng Chương, tôi không đi

Sau khi chứng kiến một màn này, toàn thân Chương Mục trở nên vô cùng kích động, một loại cảm giác tê dại từ trong xương cốt lan truyền khắp cơ thể

Ông vô cùng vui sướng nhưng … Ông im lặng

Ông không hề biểu lộ bất kỳ thái độ nào. Ông muốn cho mọi người toàn quyền lựa chọn ngã rẽ của cuộc đời mình mà không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai hay bất kỳ điều gì. Kể cả điều ấy có là thái độ của chính ông

Chương 1843: Tập San Pk, Tedanis Đã Bị Dao Động

Có người thứ nhất đưa ra quyết định

Sau đó, mọi người bắt đầu lần lượt đưa ra quyết định

- Tôi cũng không đi

- Đúng đấy, cho con mẹ nó tư bản tự đi mà cống hiến?

- Đúng, nghiên cứu khoa học cho bọn ngoại quốc kia rồi chúng trở về kiếm tiền của người dân Trung Quốc chúng ta sao?

- Đi bà nội nó, không đi

- Tôi cũng không đi

Cứ như vậy, càng ngày càng nhiều người lên nhận thư từ chức.

Sau đó chính tay người đó xé ra

- Không đi

- Chúng ta không đi

Chương Mục đứng ở trên đài, ông nhìn xuống hơn bốn trăm người ở phía dưới, nhìn thấy hai trăm mười hai phong thư từ chức toàn bộ bị xé ra.

Ông kích động chảy nước mắt, cô cùng kích động.

Ông không nghĩ tới, bữa tiệc chia tay ông tổ chức lại có cảnh tượng như thế nào.

Ông cho rằng, chỉ có một chút người nguyện ý đi theo ông thôi, có thể được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu

Không nghĩ tới, tất cả mọi người đều nguyện ý theo ông

Ông quá kích động, cũng quá... Quá sung sướng

Thấy chiến hữu cùng kề vai sát cánh bên mình cũng lựa chọn ở lại, ai nấy đều hưng phấn.

- Cỏ! Lại có thể tìm cậu uống rượu

- Anh Hại, hôm nào mời tôi tới nhà ăn sủi cáo, chị dâu làm món đó thật ngon

- Cút

- Ha ha...

Những lão nhân nhìn thấy một màn này, đều lặng lẽ quay đầu lau nước mắt.

Hôm nay là một ngày đặc biệt vui vẻ.

Tốt quá rồi

Đã chờ đợi đủ bay ngày ước hẹn, cuối cùng cũng đợi được tin tức tốt như thế này...

Chương Mục đứng dậy, bước từng bước lên sân khấu. Ông tới trước một cái bàn khác.

Ông đưa tay cầm lên từng phong thư đề cử.

Tiện tay xé ra

Thấy một màn này, mọi người dồn dập nở nụ cười.

- Viện trưởng Chương, giữ lại chúng đi, nhỡ đâu hôm nào đó chúng tôi lại muốn rời đi

- Đúng rồi

Thấy tất cả mọi người bắt đầu nói giỡn, Chương Mục cười cười.

- Đến lúc đó tôi đích thân viết lại một lá thư khác cho các ngươi

Dứt lời, Chương Mục nhìn mọi người, nói:

- Mọi người không đi phải không?

- Không đi

- Đúng đấy, không đi

Chương Mục gật đầu:

- Tốt, vậy tôi gọi điện thông báo với giáo sư Trần Thương.

- Đúng, phải nói tin tức này cho giáo sư Trần

- Đúng như cậu ấy nói, chưa hết một tuần ước hẹn, vậy mà chúng ta đều quyết định không đi

- Thế thì sao chứ?

Nói xong, Chương Mục cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của Trần Thương.

Một chuỗi âm thanh Tút Tút Tút truyền đến

Điện thoại không thông.

- Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau

Vào giờ phút này, Trần Thương vừa đáp chuyến máy bay đến Mỹ

Lúc này đây, anh không phải tới làm gì.

Anh đi tìm nhà đầu tư

Ngay sau khi tạp chí Tự Nhiên được phát hành, cả diễn đàn về y học trên mạng bùng nổ

Tedanis cũng không nghĩ mọi chuyện lại phát sinh như thế.

Tập san đặc biệt hàng năm của tạp chí Tự Nhiên và tập san tạp chí Bình Luận Sinh Lý Học dường như được phát hành cùng một lúc.

Lần phát hành này của hai tạp chí vô cùng đặc biệt. Hai nội dung trang bìa nhưng lý luận về cùng một loại bệnh. Cùng lý luận về một loại bệnh nhưng lại dựa trên hai khái niệm hoàn toàn khác biệt. Lý do này đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người

Cùng là tạp chí chuyên nghiệp có ba mươi điểm thừa số ảnh hưởng, có số lượng người xem phong phú

Chính vì lẽ đó, số lượng độc giả cùng mua hai tập san này là rất lớn.

Tất cả những người có trong tay hai bài luận văn này.

Sau khi xem xong, bọn họ đều bị hai lý luận ấy làm cho kinh sợ

Một tác giả dùng thủ đoạn ngoại khoa để chữa trị thành công hội chứng Parkinson, cậu ấy là một đại lão của ngành y học: Trần Thương

Một tác giả là nhà nghiên cứu sinh lý bệnh lý học hệ thần kinh, vừa nhận được giải thưởng Albany y học sinh vật cho lý luận về hội chứng Parkinson của mình: Tedanis

Sự đối chọi trực tiếp giữa lý luận của hai người vừa mới bắt đầu

Nhưng bên phía Tedanis đã bị dao động

Không sai, tạp chí Tự Nhiên vừa phát hành tập san mới, Tedanis dường như không chần chờ một giây nào đã ngay lập tức đặt mua.

Sau đó khi ông ta nhìn thấy hình ảnh Trần Thương trên trang bìa

Trái tim ông ta như muốn vỡ tung ra

Đúng như lời Patel nói, tạp chí Tự Nhiên đã lựa chọn Trần Thương làm gương mặt trang bìa chứ không phải ông ta

Ông ta giơ hai tập san lên so sánh, tại sao cứ có cảm giác trang bìa của tạp chí Tự Nhiên nhìn bắt mắt hơn một chút

Phi

Trần Thương cũng đẹp trai ghê gớm đấy

……..

Thế nhưng, Tedanis cảm thấy, quyển tạp chí có hình ảnh ông ta trên trang bìa sẽ bán chạy hơn một chút

Có mấy nhà nghiên cứu khoa học đẹp trai đâu?

Giống như gương mặt của ông ta mới mang lại cảm giác chân thực của một người nghiên cứu khoa học

Khi nhìn hình ảnh Trần Thương trên trang bìa, thậm chí ông ta còn có một chút ghen tỵ. Tại sao mà mái tóc của người ta dày và đen bóng như vậy chứ?

Chúng ta muốn làm nghiên cứu khoa học, chắc chắn sẽ không đọc mấy loại tập san giải trí thấp kém

Hình ảnh của một anh chàng đẹp trai trên trang bìa tập san đậm tính học thuật là không phù hợp, thậm chí còn gây ấn tượng xấu cho độc giả

Tedanis lại quay sang nhìn hình ảnh của mình trên trang bìa tạp chí Bình Luận Sinh Lý Học. Ông ta cảm thấy gương mặt mình rất phù hợp với loại tập san chuyên nghiệp này

Vì vậy, trong ánh mắt của những nhà nghiên cứu khoa học, bộ dáng Trần Thương vô cùng xấu xí, thậm chí có thể dùng từ buồn nôn để miêu tả.

Đúng vậy, là đặc biệt xấu xí

Thế nhưng, Tedanis với tư cách là một giáo sư chuyên nghiệp, và còn là một nhân viên nghiên cứu khoa học lớn tuổi, có thâm niên sâu dày. Ông ta sẽ không vì một người xấu xí mà coi nhẹ năng lực của người ta

Tedanis cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng, ông ta kích con chuột mở ra trang bìa

Đây mới là thái độ nên có của một nhân viên nghiên cứu khoa học

Tạp chí Tự Nhiên dám để trang bìa xấu đến vậy chắc chắn là vì bọn họ tự tin với nội dung bên trong.

Nghĩ tới đây, Tedanis mở ra văn chương

Cho đến khi ông ta nhìn thấy khái niệm 'Gấp α- synuclein', ông ta lập tức sửng sốt

Cái gì là gấp α- synuclein?

Tedanis đã bị cuốn hút bởi khái niệm hoàn toàn mới này, ông ta bắt đầu xem kỹ hơn

Tiếp tục đọc, Tedanis lại một lần nữa sửng sốt.

Ông ta càng đọc nội dung bên dưới, hô hấp của ông ta càng trở nên dồn dập, bởi vì ông ta phát hiện... Nghiên cứu của Trần Thương về thể Louis hoàn toàn khác biệt với nghiên cứu của ông ta

Sau khi bắt tay vào nghiên cứu, bất cứ nhà khoa học nào cũng gặp phải trường hợp cần đưa ra lựa chọn, có đôi khi lựa chọn đó sẽ làm cho nghiên cứu của bọn họ đi vào đường cụt.

Đương nhiên, Tedanis đã từng lựa chọn, hơn nữa ông t akhông chỉ làm ra một lần lựa chọn duy nhất, thậm chí ông ta còn tiến hành rất nhiều lần nghiên cứu và thí nghiệm

Thế nhưng, cuối cùng cũng chỉ phí công.

Có đôi khi, khoa học chính là như vậy, không phải con người dẫn đường cho khoa học, mà là khoa học dẫn đường cho con người

Càng đọc luận văn của Trần Thương, Tedanis càng bối rối, thậm chí... Nỗi sợ hãi vừa mới nhen nhóm lên trong lòng ông ta, bây giờ đang có xu

hướng lan tràn ra khắp nơi.

Không sai, loại sợ hãi này là sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn

Tedanis chắc chắn không phải một thằng ngốc

Hiện tại, ông ta đang cạnh tranh với Trần Thương.

Trần Thương nghiên cứu ra chế độ miễn dịch tự thân với bệnh tật của người mắc hội chứng Parkinson này đi ngược lại với quan điểm của ông ta

Chương 1844: Tuyệt Vọng, Tôi Ngửi Thấy Mùi Hi Vọng

Làm sao Trần Thương nghiên cứu ra được khái niệm này?

Nghĩ tới đây, Tedanis lại cảm thấy sợ hãi

Bản thân ông ta đã nghiên cứu khoa học trong một khoảng thời gian rất dài. Ông ta hiểu được con đường này khó khăn như thế nào.

Làm sao Trần Thương tìm được ra cánh cửa để đi tiếp?

Ngay lúc này, tiếng đập cửa phanh phanh phanh dồn dập vang lên.

Một người đàn ông phá cửa xông vào, vội vàng gọi:

- Nice! Anh đã biết tin tức gì chưa?

Chưa kịp dứt lời, người này đã thấy một người giống y như cái xác không hồn, mất đi mục tiêu để tiếp tục sống, đang ngồi trước máy vi tính kia chính là Tedanis.

Nice chắc chắn không phải một thằng ngốc

Nếu ông ta là kẻ cố chấp, hay cuồng vọng tự đại, ông ta không thể ở cái tuổi này mà nhận được giải thưởng Albany về y học sinh vật

Càng không thể nào tới gặp Trần Thương tìm kiếm một cơ hội đột phá khó khăn.

Đây là một con người tràn đầy lý tưởng.

Về phần ích kỷ, tham lam ư?

Chúng không phải là điều quan trọng.

Sau khi nhìn thấy kết quả nghiên cứu của Trần Thương, không cần biết ngoài kia người ta tranh cãi như thế nào….

Chính bản thân ông ta

Tedanis, người đưa ra phỏng đoán cùng lý luận gây tranh cãi, đã nhận thua.

Người đàn ông từ đằng sau nhìn bóng lưng cô độc của Tedanis, ông ấy nhịn không được thở dài.

Ông ấy cũng ngồi xuống bên cạnh Tedanis với bộ dáng sa sút tinh thần.

Ông ấy biết rõ, ông bạn già này của ông ấy cần nhất bây giờ chính là sự yên tĩnh, chứ không phải lời an ủi hay chỉ trích của người khác.

Hiện thực tàn khốc đã vượt ngoài tầm hiểu biết của mọi người.

Công trình nghiên cứu suốt mấy năm qua, chỉ trong một khoảnh khắc tan biến như mây khói.

Cố gắng rất quan trọng.

Thế nhưng... Phương hướng còn quan trọng hơn cố gắng.

Thật lâu sau, Tedanis vẫn không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Buổi tối ngày hôm sau, ông ta mới chậm rãi đứng dậy.

Mặc kệ ông bạn già ngồi bên cạnh gọi như thế nào, ông ta cũng làm như không nghe thấy.

Lúc này trong lòng ông ta đang vô cùng rối rắm.

Bởi vì... Ông ta không biết nên đối mặt với chuyện kế tiếp như thế nào

Đối mặt với những nhân viên nghiên cứu khoa học vẫn đi theo ông ta như thế nào.

Phòng thí nghiệm của bọn họ vừa mới được mở rộng... Bọn họ vừa đạt thành hợp tác với tập đoàn Roche...

...

Ngày hôm nay, tất cả mọi thứ đều tan thành mây khói

Còn suy nghĩ gì đến giải thưởng Nobel nữa.

Người đồng nghiệp đã chờ ở văn phòng của Tedanis suốt một ngày dài.

Khi ông ấy nghe được tiếng động từ chiếc ghế dựa, ông ấy vội vàng ngẩng đầu lên, đã thấy Tedanis đứng đó từ bao giờ rồi.

Ông ấy đang chuẩn bị đứng dậy theo, lại nghe thấy Tedanis đột nhiên hỏi:

- John, anh còn nhớ rõ có lần chúng ta đã ở phòng thí nghiệm suốt cả một tuần không?

John hơi sửng sốt một chút, cười cười:

- Khi đó chúng ta vừa mới tốt nghiệp tiến sĩ. Lần đó, chúng ta ngây người trong phòng thí nghiệm suốt cả một tuần, ăn một tuần Hamburger Cocacola. Sau khi kết thúc thí nghiệm, tôi lên được ba cân

- Thế nhưng... Chúng ta cũng có phát hiện trọng đại. Tiếp đó, chúng ta bán quyền sở hữu đi, thu được một triệu đô từ công ty TP. Đó là món tiền đầu tiên chúng ta kiếm được. Cũng nhờ vào lần đó, chúng ta lọt vào mắt xanh của những cơ quan nghiên cứu khoa học lớn.

Tedanis gật đầu:

- Hai mươi lăm năm rồi

John nói:

- Đúng vậy.

Tedanis đột nhiên mỉm cười:

- Anh có muốn cùng tôi làm lại từ đầu không?

John lập tức sửng sốt.

Ông ấy quay người, nhìn sang ông bạn già Tedanis của mình, khóc giống một đứa bé, cười cũng giống một đứa bé.

Đúng vậy! Bọn họ còn sự lựa chọn nào nữa?

Vừa nếm trải thất bại là ngay lập tức từ bỏ hay sao?

Không! Đương nhiên là không.

Cho dù thất bại thì sao? Chúng ta vẫn còn cơ hội để đứng lên một lần nữa.

Chỉ cần đi đúng con đường, dù trải qua bao nhiêu thời gian chuẩn bị, vẫn sẽ không muộn

Nhìn vào Tedanis, John đứng dậy tiến lên, ôm hắn, vỗ bờ vai của ông ta, nói:

- Được, chúng ta đâu phải chưa từng thất bại.

Một lát sau, Tedanis lau khô nước mắt.

Lúc này, ông ta lại cười, nói:

- Đi thôi

John cười mắng một tiếng:

- Đáng chết, mỗi lần đều là tôi thu thập cục diện rối rắm của cậu

Tedanis cởi mở cười một tiếng:

- Tên khốn này, anh quên quá trình anh theo đuổi Lisa như thế nào rồi phải không?

Điều đang chờ đón hai người bọn họ ở phía trước.

Là một cục diện rối rắm, là một đống lớn những điều phức tạp, là quá trình thu dọn đồ đạc.

Rời đi sở nghiên cứu, cho nhân viên thôi việc.

Rồi phải giải quyết những vấn đề với tập đoàn tài chính và các công ty lớn.

Nói tóm lại, rất phức tạp, rất rườm rà.

Thế nhưng, Tedanis không hề sợ hãi.

Hiện tại, điều ông ta sợ hãi không phải là thất bại, mà là thua không rõ ràng.

Ông ta rất muốn biết Trần Thương đã phát hiện ra con đường này như thế nào?

Vấn đề này đã quấy nhiễu ông ta quá lâu

Nhưng ông ta vẫn không nghĩ ra

Nếu có thể gặp Trần Thương, ông t ahy vọng tìm được câu trả lời cho mình.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, John đưa hai tấm vé vào cửa nhàu nát cho Tedanis.

- Anh nhìn cái gì vậy?

Tedanis cầm lên và chăm chú nhìn vào nội dung của tấm vé:

- Là thư mời tới dự Hội nghị trao đổi học thuật ở New York.

Đây là tấm vé ngày hôm qua ông ta vừa vứt đi

……..

Tedanis không phải là người thích tham gia các hội nghị.

Ông ta cho rằng các nhà nghiên cứu chỉ cần giao tiếp với đồng nghiệp của họ, chứ không phải là với những nhà tư bản.

Đương nhiên

Nhà tư bản thì vẫn cần phải dỗ dành, dù sao cũng là 'Kim chủ baba', máy ATM, cần phải thường xuyên xin tiền họ.

Vì vậy, đối với loại hội nghị học thuật do các sếp tổ chức, ông ta chỉ mỉm cười từ chối.

Sau đó trở về, ông ta liền ném vào thùng rác, John cười nói:

- Có lẽ chúng ta có thể tìm được cơ hội, ông nghĩ như thế nào?

Tedanis gật đầu:

- Được rồi

Bây giờ, ông ta không còn huy hoàng như xưa nữa.

Mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu. Có lúc, khi bắt đầu lại cái sợ không phải là không tiền bạc không kỹ năng mà vì sợ bản thân không còn sự khiêm tốn như xưa nữa.

Tedanis đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình trong một ngày, Từ một người tự tin chinh phục Nobel, đến bắt đầu lại từ đầu, tất cả những điều này hoàn toàn không đơn giản.

Ông ta nghiêm túc cầm lấy tấm vé, mỉm cười mở nó ra rồi đưa lên miệng:

- Tôi ngửi thấy có mùi hy vọng rồi

…….

Trần Thương xuống máy bay, Yotel từ tạp chí Nature đích thân đến đón anh.

Khi Trần Thương nói với Yotel rằng anh muốn tuyển người và thu hút đầu tư.

Yotel đã mời Trần Thương tham dự hội nghị này ở New York.

Tại hội nghị này, có không ít nhà đầu tư, cũng có không ít kỹ sư từ các công ty dược phẩm, còn có nhiều nhà nghiên cứu cùng phòng thí nghiệm đang tìm kiếm nhà đầu tư.

Những hội nghị này giống như một thị trường đầu tư mạo hiểm nhỏ, chỉ là những khoản đầu tư này đều là đầu tư cho nghiên cứu khoa học, đều là hy vọng.

Chẳng qua, những công ty này không ngốc, thực tế là phần nhiều họ không phải là đầu tư mà là mua lại bằng sáng chế.

Xét cho cùng, việc đào tạo một nhóm người đầu tư vào nghiên cứu sẽ rẻ hơn nhiều so với việc mua trực tiếp, thậm chí những phòng thí nghiệm này còn gia công bên ngoài.

Ví dụ, Pfizer đang làm khá tốt về thuốc điều trị khối u, có một số vấn đề nhỏ muốn nghiên cứu phát triển nhưng không có đội ngũ liên quan, đầu tư cho đào tạo quá lớn, hơn nữa thời gian quá dài. Lúc này, bọn họ sẽ không chọn hợp tác với Johnson & Johnson hay Roche.

Chương 1845: Cái Giá Anh Muốn Là 500 Triệu Đô La Mỹ

Ngược lại những vấn đề nhỏ sẽ thuê gia công bên ngoài. Nhiều phòng thí nghiệm nhỏ thì đây là cách chính để kiếm tiền thu lợi.

Vì vậy, các cơ sở nghiên cứu khoa học như vậy ở nước ngoài thậm chí có thể nói là mọc lên như nấm, quả là không có khoác lác.

Tất nhiên, đối với những hạng mục nổi tiếng, các công ty giàu có này có thể đầu tư để bạn nghiên cứu cho họ.

Ví dụ, công nghệ x-pri của Howard's Aix-en lúc bấy giờ được Johnson & Johnson xem trọng, họ đã trực tiếp trao đổi cổ phần đầu tư vào nó.

Mục đích đến đây hôm nay của Trần Thương rất đơn giản, để xin tiền

Nhưng, anh không muốn bán công nghệ Parkinson sớm như vậy, anh đến đây để bán một công nghệ khác.

Công nghệ định hướng lập thể mới

Trần Thương hiện đang rất thiếu tiền, không thể làm được gì, hiện tại tập đoàn Vạn Hợp mới thành lập, nhà máy và dây chuyền lắp ráp thiết bị đều đang cần tiền.

Ở Anh còn có một ‘Thôn Kim Thú’ đang nghiên cứu phát triển phục hồi dịch tim, cũng rất tốn kém.

Hiện nay, phòng thí nghiệm của Trần Thương bên này, cũng đã nghĩ đến việc hợp tác với các cơ quan như Học viện Khoa học Trung Quốc (CAS), Bộ Khoa học và Công nghệ, Ủy ban Y tế.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, Trần Thương đã từ chối

Dù sao, miễn là bạn lấy tiền của người khác.

Bạn sẽ định sẵn là chịu sự quản lý của người ta.

Đây là chính sách

Vì vậy, thay vì làm điều này, tốt hơn là bạn nên nghĩ cách tự kiếm tiền.

Anh không muốn bán cổ phần của mình cho các nhà tư bản, cũng chưa muốn chuyển giao công nghệ Parkinson.

Nghĩ đi nghĩ lại, thích hợp nhất chính là ‘Thiết bị định hướng lập thể mới’ mà bản thân đoạt giải.

Ngoài ra, còn một cái nữa, đó chính là Công nghệ sử dụng trên kính hiển vi của Google sản xuất do chính mình nắm giữ.

Trong thời gian này, Bruce, người phụ trách dự án của Google và kỹ sư trưởng Walter, cũng đến New York để họp lần này.

Lần này Trần Thương cũng đến vì hai mục đích này, xem xem có thể bán được bao nhiêu tiền

Tốt nhất là đóng gói bán.

Trên thực tế, Trần Thương có xu hướng bán cho Google, vì anh biết rằng Google có khả năng hơn.

Hơn nữa, công nghệ hình ảnh hiển vi và các thiết bị lập thể mới có thể được kết hợp với nhau.

Một khi được kết hợp, hiệu quả sẽ càng nổi bật hơn

Tại sao Trần Thương không bán nó cho Trung Quốc?

Rất đơn giản... Giá không cao

Trần Thương không phải làm từ thiện.

Anh cũng muốn thu được giá tốt.

Cùng ngày, tổng biên tập tờ Tự Nhiên, Yotel đưa Trần Thương về khách sạn nghỉ ngơi một chút trước khi đến hội trường.

Anh không có nhiều thời gian để kéo dài.

Cái hẹn một tuần đã kéo dài đến ngày thứ sáu

Ngày mai, Trần Thương sẽ trở về nhà với một số tiền khổng lồ.

Cái giá anh muốn là 500 triệu đô la Mỹ

Với 500 triệu đô la trong tay, anh tin rằng việc xây dựng một phòng thí nghiệm không phải là một vấn đề lớn đúng không?

Lúc này, hội nghị vẫn chưa bắt đầu, nhưng đã có rất nhiều người ở hội trường lớn rồi.

Sự xuất hiện của Yotel đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

Dù sao thì anh ta cũng là tổng biên tập tờ Tự Nhiên, thân phận địa vị vẫn rất cao.

Nhưng khi Yotel giới thiệu Trần Thương với mọi người, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng.

- Trần Thương! Giáo sư Trần?

- Thiên tài ngoại khoa đó hả?

- Không, bây giờ anh ấy là kỳ tài nghiên cứu khoa học

- Vâng, tôi đã đọc bài luận văn đó, rất hợp lý. Giáo sư Trần Thương hiểu rõ về Parkinson hơn tất cả mọi người, kể cả Giáo sư Tedanis

- Hóa ra là giáo sư Trần! Sao anh ấy lại tới đây?

- Không lẽ... Vì bằng sáng chế?

Sau một thời gian, khi Trần Thương xuất hiện ở hội nghị, ngày càng có nhiều người lần lượt gọi đến công ty.

New York là một thành phố quốc tế, rất nhiều tập đoàn dược phẩm lớn có công ty con ở đây.

Sau khi biết tin Trần Thương xuất hiện tại hội trường, lập tức cử giám đốc chi nhánh đến đây, đảm bảo giữ liên lạc với trụ sở chính bất cứ lúc nào.

Lần này, nghiên cứu của Trần Thương về bệnh Parkinson đã thu hút sự chú ý của các công ty dược phẩm lớn này.

Anh đơn giản chỉ là một chiếc bánh đầy cám dỗ trong mắt mọi người

Vào buổi chiều, khi Tedanis và John đến địa điểm với khảo sát một lúc, họ đã rất ngạc nhiên.

Tedanis là người đã nhìn thấy người trong hội trường lớn, nhưng... Dù vậy, ông ta vẫn có chút ngạc nhiên.

Tại sao ở hội trường này lại có nhiều đại lão như vậy?

Hầu hết những đầu não của các Công ty Dược phẩm ở New York đều đến, đích thân cấp tổng giám đốc cũng đến.

Cảnh tượng này khiến Tedanis bị sốc một chút

Rốt cuộc là vì sao?

Chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng, ngay sau đó ông ta đã biết được lý do.

Bởi vì ông ta nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám đông: Trần Thương

Sau khi nhìn thấy anh, trong lòng của Tedanis tràn ngập hỗn độn.

Bản thân đã từng ngồi tít trên cao, thậm chí còn muốn tính kế Trần Thương để lấy kết quả nghiên cứu của cậu ấy về bệnh Parkinson.

Mà nay... Ở một hội nghị như vậy.

Trần Thương đã trở thành sự tồn tại của như ánh trăng sáng, mà ông ta... có rất Ít người hỏi thăm.

Trong mắt tư bản, ông ta không còn là người đi đầu trong lĩnh vực Parkinson nữa.

Nghĩ đến điều này, nếu nói Tedanis không hối hận, thì đó chắc chắn là một lời nói dối.

Thật sự nếu có cơ hội được quay đầu, ông ta sẽ không từ chối

……..

Hội nghị này giống như thị trường.

Mọi người có thể giao lưu qua lại với nhau.

Có rất nhiều khu vực để mọi người nói chuyện.

Ngoài ra còn có một nơi giống như đấu giá, sẽ công khai cạnh tranh.

Nơi này, nói thẳng thắn ra thì là một thị trường giao dịch học thuật.

Hội nghị kiểu này luôn được tổ chức, nhưng rất ít khi long trọng như vậy.

Hôm nay, thật sự may có Trần Thương nếu không sẽ giống như mọi khi.

Bruce từ công ty Google đến hội trường, mời Trần Thương vào phòng mới bắt đầu nói chuyện.

- Giáo sư Trần Thương, cuối cùng, chúng ta cũng có cơ hội gặp mặt.

Bruce và Walter rất nhiệt tình bắt tay Trần Thương.

Trần Thương khẽ cười:

- Gần đây quá bận rộn, tôi thực sự xin lỗi.

Sau một lúc bắt chuyện, mọi người cũng coi như hiểu rõ hơn, Bruce cũng không kiêng dè nữa, mà trực tiếp hỏi:

- Không biết, giáo sư Trần nghĩ thế nào về việc trở thành cố vấn kỹ thuật của chúng tôi?

Bọn họ đã từng nói qua điện thoại, biểu đạt muốn cùng Trần Thương nói cụ thể về hợp tác công việc.

Chỉ là Trần Thương luôn không có thời gian để suy nghĩ kỹ càng.

Trần Thương cười nói thẳng:

- Thật sự, tôi càng nghiêng về hướng muốn bán trọn vẹn hạng mục kỹ thuật này hơn

- Đương nhiên, tôi có thể miễn phí tặng cho các anh một đề xuất

Nghe Trần Thương nói, Bruce và Walter liếc nhau, hơi không hiểu.

Mặc dù cổ phiếu công ty không phải của Google, nhưng cũng thuộc sở hữu của tập đoàn điều này cũng rất có giá trị.

Ngoại trừ không thể bán trong vòng vài năm, cũng không có quá nhiều hạn chế.

Thật ra Trần Thương không coi trọng cổ phiếu của công ty bọn họ, so với một lượng cổ phiếu nhỏ như vậy, anh có thể trực tiếp đổi nó thành tiền và anh cũng kiếm được nhiều tiền hơn với số tiền này.

Đầu tư vào người khác sao có thể so với tự mình đầu tư vào?

Bruce hiếu kì hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu cảm thấy bao nhiêu tiền thì thích hợp?

Trần Thương trực tiếp nói:

- 500 triệu! Đôla Mỹ

Trần Thương trực tiếp nói câu này làm hai người Bruce lại im lặng.

500 triệu cũng không phải con số nhỏ.

Bruce khẽ nhíu mày:
- Nhiều nhất 300 triệu.
Trần Thương:
- Tôi nói, tôi có thể cho ra một đề xuất cải tiến.
Bruce nhìn thoáng qua Walter.

Chương 1846: Chớp Mắt Có Trong Tay 10 Tỷ 500 Triệu Đôla Mỹ

Walter thấy thế, nói:

- Giáo sư Trần cũng đã xin bản quyền sáng chết phát minh rồi? Cậu nói đi, nếu như thích hợp, chúng tôi sẽ mua.

Trần Thương gật đầu, ăn cắp bản quyền trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học không phải chuyện hiếm lạ, nhưng nếu bên sáng tạo vi phạm các quy tắc vì 200 triệu này Trần Thương cũng không muốn tiếp tục bán cho bên kia.

Dù sao, hôm nay, anh tới đây điều quan trọng chính là dụng cụ thí nghiệm định hướng hình ảnh kiểu mới.

Thời gian sau đó, Trần Thương tiêu phí mất một giờ để diễn tả phương hướng và chi tiết cải tiến.

Anh rất quen thuộc với công nghệ hình ảnh hiển vi và đương nhiên có quyền phát biểu.

Walter nghe được hai mắt sáng lên.

Thật lâu sau

Walter trực tiếp thay Bruce đánh nhịp

- Thành giao! Sáng tạo này vô cùng to lớn

- Giáo sư Trần, chúng tôi đồng ý

Giao dịch cụ thể cần có các luật sư liên quan để ký kết các vấn đề hợp tác rõ ràng và sẽ có một đội chuyên xử lý các vấn đề này khi tổ chức hội nghị.

Dù sao, ở đây giao dịch cần phải trả một số tiền lớn thuế giao dịch đắt đỏ và phí dịch vụ, nhưng nó có thể rút ngắn rất nhiều thời gian mà vẫn đảm bảo tính xác thực và độ tin cậy.

Đối với hợp đồng, bọn họ là bên thứ ba cũng sẽ nghiêm túc kiểm tra và trợ giúp.

Cho nên, Trần Thương vẫn luôn hài lòng ở điểm này.

Ngay khi tất cả mọi người đã sẵn sàng để ký hợp đồng, anh bỗng nhiên nói:

- Không biết Bruce tiên sinh có nghiên cứu gì về công nghệ hình ảnh âm thanh nổi siêu nhỏ không?

Lời này vừa nói, Bruce chỉ khẽ nhíu mày, nhưng Walter ở sau lưng hai mắt ông ta đã sáng lên, tò mò hỏi một câu:

- Giáo sư Trần.....Anh có nghiên cứu đối với dụng cụ định hướng lập thể không?

Trần Thương gật đầu:

- Phẫu thuật có làm nhiều rồi, bản thân muốn tìm bạn bè cùng nhau suy nghĩ về chuyện này.

- Sau đó, chúng tôi mang dụng cụ cải tiến sáng tạo thành cái mới hơn.

- Nếu như không phải tạm thời thiếu tiền, tôi tuyệt đối sẽ không bán.

Trần Thương nói dối, chính anh không có năng lực nghiên cứu phát minh, bán là khẳng định muốn bán. Nếu không..... Kéo dài thời gian, ngộ nhỡ người khác nghiên cứu ra được phải làm sao bây giờ?

Trần Thương nhớ rõ, cái bản vẽ giới thiệu này, chắc là sản phẩm của năm 2025

Nghe Ttrần Thương nói, Bruce có chút hiếu kỳ.

Hiện tại, công ty bọn họ chuyển sang mô hình nghiên cứu dụng cụ, công nghệ hiển vi thuộc về vốn ban đầu, cũng không tính vượt quá nhiều.

Nhưng, dụng cụ định hướng lập thể vượt qua giới hạn là được rồi.

Tuy nhiên, nếu có thể nghiên cứu ra được, hoàn toàn có thể bù đắp cho các tác phẩm đại diện đơn lẻ hiện tại của bọn họ và thay đổi một số trạng thái phát triển hiện tại

Sẽ thực sự xảy ra sao?

Bruce khẽ nhíu mày:

- Giáo sư Trần, công ty của chúng tôi cần sản phẩm mới nghiên cứu phát minh, nhưng..... Nó không phù hợp với chiến lược phát triển của chúng tôi thì chúng tôi cũng không cần.

Trần Thương cười nhạt:

- Tôi có sản phẩm này, bán cho các anh là thích hợp nhất. Đương nhiên, tôi có thể giới thiệu cho các anh một chút cụ thể chức năng của dụng cụ định hướng lập thể kiểu mới, rồi các anh mới quyết định

Nói xong, Trần Thương bắt đầu màn giới thiệu của mình.

Anh giảng rất chân thành, thậm chí còn cải tiến bản vẽ, thêm hoàn thiện ý tưởng vào công nghệ hình ảnh hiển vi.

Sau khi nói xong, Bruce bỗng nhiên hô hấp dồn dập đứng dậy.

Bản thân ông ta xuất thân chuyên làm dụng cụ có tầm nhìn rõ ràng về thị trường thiết bị trong tương lai, nếu không, ông ta sẽ không bị Google thu hút và thuê một thợ săn mới dẫn đầu với số tiền lớn.

Hiện tại, công nghệ hình ảnh âm thanh nổi siêu nhỏ đã được phê duyệt để đưa ra thị trường và sẽ sớm ra mắt.

Do đó, công ty con thuộc Google của bọn họ muốn ổn định tốc độ và cần gấp một sản phẩm để giữ vị trí của mình trong ngành

Nếu như sản phẩm này thật sự xuất hiện, tương lai sẽ có hi vọng.

- Sản phẩm này các cậu đã nghiên cứu tới giai đoạn nào?

Bruce trực tiếp hỏi

Trần Thương cười:

- Bản vẽ chi tiết, nhưng thiếu công nghệ hình ảnh hiển vi.

Nghe Trần Thương nói, Bruce càng thêm kích động, liệu điều này sẽ tiết kiệm được bao nhiêu kinh phí nghiên cứu?

Ông ta cố nén lại sự kích động trong lòng, tò mò hỏi:

- Cậu muốn... Hợp tác như thế nào?

Trần Thương nói thẳng:

- Tôi muốn chuyển nhượng bản quyền sáng chế phát minh

Nghe Trần Thương nói, Bruce lần nữa con mắt hơi nheo lại. Sau một lát, ông ta đứng dậy đi liên hệ với tổng công ty

Trần Thương cũng không sốt ruột.

Bruce không hỏi giá cả, vì ông ta biết, cái giá tiền này ông ta không tự quyết được.

Cuối cùng một giờ trôi qua, Bruce đi đến đối diện với Trần Thương nói một câu:

- 10 tỷ, mua toàn bộ, lúc then chốt cần cậu làm hướng dẫn kỹ thuật, còn có, tối nay, chủ tịch tập đoàn chúng tôi muốn gặp cậu.

Lúc nghe xong Trần Thương cũng hơi ngây người

10 tỷ

Có hơi..... Không thể ngờ tới.

Nhưng tối nay chủ tịch của google muốn gặp mặt, Trần Thương thấy hơi tò mò.

Từ trong phòng đi ra, tâm trạng của anh tốt hơn rất nhiều.

Tới đây một chuyến thu hoạch được 10 tỷ 500 triệu đôla Mỹ, công thêm tài sản bây giờ của mình.....

Trần Thương chợt phát hiện, mình bất tri bất giác đã có trăm tỷ

Nghĩ tới đây, chính bản thân Trần Thương cũng cảm thấy đáng sợ.

Có phải tôi có thể lên Forbes Trung Quốc?

Tuy nhiên, lúc Trần Thương đang đi ra ngoài, anh cũng nhìn thấy Tedanis.

Hiện tại anh ta đang giao tiếp với những người xung quanh, cố gắng tranh luận giá cả.

Sau khi rời đi, anh nghe thấy John tức giận nói:

- Chết tiệt, các anh ném đi cũng không có rẻ đâu

Ngược lại, Tedanis lại rất bình tĩnh.

Hôm nay tới đây, những chuyện này đã được định trước.

Mà lúc này đây, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【 Đinh! Phát hiện vật phẩm giúp thanh tiến độ của bệnh Parkinson! Nhắc nhở: Thanh tiến độ có thể tăng lên ít nhất 10%! Mời cố gắng tranh thủ!】

Trần Thương nghe tiếng, nhìn kỹ khu vực hướng mà hệ thống nhắc nhở.

Phát hiện..... Không phải người nào khác, mà chính là Tedanis.

Hệ thống bảo tôi thu nhận ông ta?

Lúc này, Tedanis vừa đúng nhìn thấy Trần Thương, cười xấu hổ:

- Giáo sư Trần! Chào cậu.

Trần Thương vội vàng bắt tay:

- Giáo sư Tedanis, thật là trùng hợp

Hai người gặp nhau, tuy rằng Trần Thương thắng, nhưng sau khi nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, anh vẫn rất bội phục Tedanis, đây cũng quá lợi hại đi?

80% đến 90% độ khó cao bao nhiêu?

Thế nhưng Tedanis có thể giúp mình tăng lên

Trên thực tế, nếu suy nghĩ một cách cẩn thận, trong nghiên cứu khoa học thì không có gì là hoàn toàn sai.

Đơn giản là phương pháp không đúng thôi.

Hai người ngồi ở chỗ đó, thế nhưng nói chuyện rất tập trung hoà hợp.

Người xung quanh nhìn thấy rất ngạc nhiên.

Lúc này, Tedanis tò mò hỏi:

- Giáo sư Trần, cậu nghĩ thế nào về việc vượt qua tiểu thể đường dịch và suy nghĩ thông qua giả thiết thứ ba? Tôi nghĩ bước này khó quá! Tôi thực sự không nghĩ có thể thông qua cách gấp α-synuclein để tìm thấy phản ứng tự miễn dịch

- Thực sự làm cho người ta rất thuyết phục

Trần Thương cười:

- Trùng hợp, trùng hợp, do tôi may mắn.

Anh thật sự có hơi đỏ mặt.

Ngược lại, Tedanis chuyên nghiệp hơn so với anh nhiều, nhưng anh có suy nghĩ nhạy bén, tiếp tục nói:

- Giáo sư Tedanis, anh còn nhớ đã nói với tôi một câu không?

Tedanis khẽ nhíu mày:

- Nói gì?

Trần Thương:

- Anh nói: Trên thực tế, Parkinson có lẽ không phải là một bệnh thoái hóa đơn giản. Tôi cảm thấy rất có quy luật, phải đi nghiên cứu.

Nghe Trần Thương nói câu này, Tedanis nhất thời mơ hồ

Câu nói này ông ta từng nói qua.

Chương 1847: Chúng Tôi Đồng Ý Đi Theo Anh

Nhưng ông ta đảm bảo, lúc ấy mình hoàn toàn giả vờ để tạo hiệu ứng cho chương trình.

Cái quỷ gì vậy

Không nghĩ tới Trần Thương vậy mà.....

Nghĩ tới đây, Tedanis rất muốn khóc.

Tôi hay anh, tôi đã tự tay nuôi dưỡng một con quái vật và con quái vật đó đã tự sát.

Tôi tìm ai để nói rõ đạo lí đây?

Tedanis bỗng nhiên nở nụ cười khổ.

Ông ta cảm thán một câu, rồi mới lên tiếng:

- Aizz..... Nếu như đảo ngược thời gian, tôi thật sự muốn hợp tác với giáo sư Trần

- Đáng tiếc.....

Trần Thương nghe thế, chợt đầu nghĩ ra.

Đúng rồi, mình hoàn toàn có thể tái sử dụng phế phẩm.

Nếu không..... Lừa ông ta đi?

Sử dụng cách ông ta tự đánh lừa mình lúc trước?

Nghĩ đến đây, Trần Thương chỉnh lại nét mặt, nói thẳng nhìn về phía Tedanis không tính toán hiềm khích lúc trước chân thành nói:

- Giáo sư Tedanis, nếu như tôi một lần nữa mời anh tham gia đội của tôi, chúng ta cùng nhau đánh hạ Parkinson, anh có bằng lòng không?

Nghe Trần Thương nói, Tedanis sững sờ

Ông ta hé miệng, muốn nói lại thôi

Trần Thương nói:

- Anh tham gia đội của tôi, chia sẻ thành quả của anh. Tôi cũng để anh tham gia vào đội thí nghiệm, chúng ta cùng nhau giành giải thưởng Nobel, anh cảm thấy thế nào?

Nghe Trần Thương nói câu này, Tedanis đột nhiên cảm thấy vô cùng quen tai, luôn cảm thấy đã nghe qua ở đâu

Trần Thương không nhịn được càng thêm hăng hái:

- Đây là giải Nobel, chẳng nhẽ giáo sư Tedanis anh không cần một giải Nobel để khẳng định danh tiếng của mình sao?

- Chứng minh anh không phải một người vô dụng

- Chứng minh, anh cũng có thể làm được

Nghe Trần Thương nói, Tedanis không kịp phản ứng

Đây không phải mấy câu lúc trước mình lừa Trần Thương sao?

Thế nhưng..... Mình còn có thể từ chối sao?

.....

Nếu Tedanis không nhớ rõ ràng lắm.

Nhưng John đứng sau lưng biểu hiện có hơi phức tạp.

Dù sao..... Trước đó vài ngày, Tedanis cũng lừa Trần Thương như vậy.

Hiện giờ..... Những lời này bị Trần Thương nói lại

Hơn nữa, cậu ấy càng nói càng không nể mặt mũi.....

Lúc trước Tedanis tốt xấu gì còn quyết định cho Trần Thương chia dựa theo đóng góp, nhưng hiện tại..... Trần thương trực tiếp yêu cầu cùng hưởng tiến độ nghiên cứu, nhưng phải chứng minh Tedaniskhông có sai lầm.

Lịch sử luôn giống nhau một cách đáng kinh ngạc.

Hơn nữa giống nhau đến mức cực kì khéo léo.

Nếu Tedanis sẵn sàng công bằng với Trần Thường vào khi đó, cậu ấy sẽ không ngại chia sẻ nhiều thành quà cho đối phương.

Thế nhưng, người trưởng thành mà, cũng cần phải trả giá cho hành động của bản thân.

Trần Thương không phải là một nhà từ thiện lớn ngu ngốc nhiều tiền, ngay cả có làm từ thiện cũng không cần phải đến đây làm từ thiện.

Lúc này tâm trạng của Tedanis đã điều chỉnh rất tốt, khi nghe thấy Trần Thương nói vậy, mắt ông ta đột nhiên sáng lên.

Người nghiên cứu khoa học thì đều có mục tiêu: Là cần ra thành quả.

Có thành tích, vẫn thiếu tiền?

Nếu thật sự mình có thể chứng minh bản thân, có thể đạt được giải thưởng Nobel, mình sẽ không cần để ý những khuôn mặt đáng ghét của nhà đầu tư?

Ông ta không nghĩ tới Trần Thương sẽ không tính toán hiềm khích lúc trước mời mình tham gia.

Nói thật, có thể làm được điều này, Tedanis vô cùng cảm kích đối với Trần Thương.

Ông ta mở miệng, cười tự giễu một tiếng:

- Cảm ơn giáo sư Trần

- Tôi đồng ý

John đang muốn nói chuyện, Tedanis nói thẳng:

- John, nghe tôi, không sai đâu

- Nếu trên đời này có một đối tác có thể để cho chúng ta chứng minh bản thân, đó chắc chắn chỉ có giáo sư Trần, bởi vì tôi tin rằng không ai ngoài cậu ấy có thể hiểu Parkinson hơn tôi

- Cho dù tôi sai, nhưng..... Tôi chỉ đi đường vòng, không phải đi sai đường

Tư duy logic của Tedanis rất cẩn thận và rõ ràng.

Ông ta biết, mình cần chính là một cơ hội và thời gian.

Nhưng ông ta nhất định phải hợp tác với Trần Thương, ông ta mới có cơ hội.

Bởi vì ông ta hợp tác với bất kì người nào cũng không thể vượt qua Trần Thương, sau khi Trần Thường nghiên cứu ra Parkinson, ông ta sẽ không có kết quả gì.

Cho nên ông ta biết rõ, bây giờ mình chỉ có một cơ hội xoay người.

Nhưng Tedanis rất hiếu kì một điều, vì sao cậu ấy lại mời mình?

Vì Tedanis có thể nhận ra muốn vươn lên, nhất định không được rời bỏ điểm quan trọng của Trần Thương, vậy thì... Cậu ấy khẳng định biết điều này

Theo lẽ thường, cho dù ông ta không phải là kẻ thù của Trần Thương, thì ông ta chắc chắn sẽ là đối thủ của cậu ấy.

Mà mình..... Lúc trước..... Nghĩ tới đây, Tedanis không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần..... Vì sao?

- Anh rõ ràng có thể tự mình nghiên cứu ra Parkinson và vật phẩm của anh, tại sao lại mời tôi tham gia?

Đúng vậy

Ở trong mắt Tedanis, Trần Thương chính xác là một thiên tài

Từ lần trước gặp mặt, cho đến việc phát hiện ra alpha-synuclein gấp khúc và sau đó là việc phát hiện ra phản ứng tự miễn dịch của bệnh Parkinson, trước và sau đó đã mất bao lâu?

Điều này không chỉ đòi hỏi có rất nhiều may mắn mà còn phải có đủ năng lực, sự phán đoán trong nghiên cứu khoa học, cũng như đối mặt với những suy đoán, giả thuyết…….. Tiến độ thí nghiệm nghiên cứu quá phức tạp...

Nghiên cứu khoa học là bài kiểm tra năng lực toàn diện của một người

Rất rõ ràng, Trần Thương có thiên phú và thực lực, tuyệt đối trên mình.

Bây giờ, ánh mắt Tedanis nhìn anh, đã có thể nói là kính trọng.

Trần Thương nghe thế, mỉm cười, thật giả dối

Đúng vậy! Anh đang giả vờ

Bởi vì anh thực sự chỉ là một người học việc nghiên cứu khoa học

Thế nhưng, anh có thể nói sao?

Đương nhiên không thể

Toàn thế giới chỉ có tôi biết rằng tôi là một con gà mờ

Thật sự khi nhìn thấy Trần Thương mỉm cười, bên này Tedanis và John đều không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng.

Đương nhiên bọn họ không biết, lúc này trong lòng Trần Thương đang đấu tranh

Thế nhưng, thua người không thua trận, anh thản nhiên nói:

- Bởi vì mục tiêu của tôi không chỉ là Parkinson.

Quả nhiên, khi nghe Trần Thương nói, Tedanis sững người ngay tại chỗ

Đúng vậy

Mục tiêu của giáo sư Trần người ta sao chỉ có Parkinson được

Cái gì giải thưởng Nobel?

Người ta căn bản còn không thèm để ý.

Người ta để ý chính là mười hay tám cái giải thưởng Nobel.

Nghĩ đến điều này, Tedanis chợt nhận ra, ông ta luôn coi giáo sư Trần là đối thủ, nhưng đột nhiên nhận ra...

Cho tới bây giờ, người ta cũng không có coi mình như đối thủ để cạnh tranh

Tất cả đều là quân địch giả tự bản thân tưởng tượng ra

Nghĩ như vậy, Tedanis vô cùng đỏ mặt và xấu hổ, John đứng im tại chỗ, tạm thời chưa kịp phản ứng.

Câu nói này, nếu như là người khác nói miệng, bọn họ sẽ nghĩ đó chỉ là câu chuyện cười.

Nhưng, đây là Trần Thương.

Mặc dù anh là lần đầu tiên đặt chân vào giới nghiên cứu khoa học, nhưng trong giới y học anh đã được coi là thần thánh.

Hội trưởng ngoại khoa lồng ngực AATS, Hội trưởng ngoại khoa tiêu hóa thế giới, hiện tại khoa phẫu thuật thần kinh đánh bại Parkinson.

Những người như cậu ấy rõ ràng là vượt qua những thiên tài trong vòng này.

Cho nên, Trần Thương càng bình tĩnh nói câu nói này, rung động trong lòng Tedanis và John càng thêm mãnh liệt

Giờ phút này, Tedanis đã hiểu rõ trong lời nói của Trần Thương có ý gì

Hai mắt ông ta xúc động, giống như cảm giác lần đầu tiên nhận được tiền, tràn ngập kích động và khát vọng, đối với mục tiêu ước mơ.

Giờ phút này, Trần Thương lần nữa cho bọn họ ảo tưởng.

Đúng vậy, mình cần gì phải cố chấp với Parkinson?

Trong một khoảnh khắc, Tedanis đột nhiên cảm giác được, đi theo Trần Thương hứa hẹn sẽ đánh bại được Parkinson và nhận được giả thưởng Nobel đầy triển vọng

Chương 1848: Mời Tedanis Gia Nhập Đoàn Đội

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Giáo sư Tedanis, anh cứ suy nghĩ thật kỹ, ngày mai tôi về nước, hi vọng trước khi tôi về nước sẽ có được câu trả lời chắc chắn.

Trần Thương vừa dứt lời, Tedanis đã trả lời chắc chắn

- Không cần lo lắng, giáo sư Trần, tôi đồng ý đi theo anh

Một câu, làm cho Trần Thương có hơi hoảng hốt.

Nhanh như vậy sao?

John cũng là đi theo gật đầu:

- Đúng vậy! Giáo sư Trần, chúng tôi đồng ý đi theo anh.

Không đồng ý chính là đồ ngu

Hiện tại Trần Thương rõ ràng chính là một cái mỏ vàng lớn.

Ai lại không đồng ý chứ?

Trần Thương không nghĩ tới, vô tình giả vờ lại hiệu quả như vậy

Nghĩ thế, Trần Thương cũng không có từ chối:

- Được, mới đây các anh cứ thu dọn đồ đạc và nghỉ ngơi. Nhân tiện, thiết bị thí nghiệm có thể được chuyển thẳng đến Trung Quốc, chúng ta có thể tiết kiệm tiền và không phải mua nó.

- Tòa cao ốc thí nghiệm của chúng tôi đang được xây dựng

- Mà tôi đang tạo dựng một đội ngũ nghiên cứu khoa học.

- Hiện tại, tôi chính thức hoan nghênh sự tham gia của các anh.

Tedanis và John liếc nhau, không nhịn được nói:

- Chúng tôi..... Là nhóm đầu tiên?

Trần Thương gật đầu, vừa cười vừa nói:

- Đúng vậy

Tedanis bỗng nhiên cảm giác như kiếm lợi lớn.

Nếu không phải vừa mới bước đầu, chắc chắn sẽ không cần chúng ta.

Thật sự, phúc và họa phụ thuộc vào nhau.

Ai có thể ngờ được, mình sẽ gặp phải chuyện như vậy

……

Có người nói, thái độ khi đối với đối thủ của mình phải là đuổi cùng giết tận

Tuy nhiên, Đức phật từ bi, đối với bọn họ, chỉ cần bỏ dao xuống, liền có thể lập địa thành Phật, nói đơn giản một chút, hoặc là chết hoặc là theo ta

quy y cửa Phật

Trần Thương lúc này lại cảm thấy, lời này rất hợp lý

Dù sao, giết tất cả thì được lợi ích gì?

Thu nhận bọn họ không phải tốt sao?

Trần Thương nhìn Tedanis như một đứa trẻ lấy đồ chơi của mình ra cho anh xem, anh có chút ngại ngùng, ông ta hưng phấn nói:

- Giáo sư Trần, không có gì, đây là thiết bị mà chúng tôi đã chuẩn bị sẵn, ngoài ra chúng tôi còn có một đoàn đội chuyên môn, đội bảo trì, đây đều là của chúng tôi tự mình lập nên.

Trần Thương đỏ mặt gật đầu:

- Chuyện này, thật ngại quá.

Tedanis kích động trả lời:

- Không có gì, giữ lại cũng không bán được bao nhiêu tiền, mang trở lại còn có thể tự mình sử dụng.

Nhìn Tedanis mang theo bao lớn bao nhỏ trở về Trung Quốc, trong lòng Trần Thương cực kỳ xấu hổ.

Dù sao chính mình muốn hợp nhất thì hợp nhất, đã thế còn để người ta phải tự quyên góp gia tài.

Điều này… Có chút quá… Không tử tế rồi

Nói thế nào mình cũng được tính là người giàu, đây có phải có chút không ra gì rồi không?

Đương nhiên, Trần Thương cũng sẽ không bạc đãi ông ta.

- Giáo sư Tedanis, anh yên tâm đi, trên danh sách giải Nobel của Parkinson lần này chắc chắn sẽ có tên anh.

Tedanis rất vui

- Có tên hay không, không quan trọng, quan trọng là có thể đi theo giáo sư Trần phát triển là tốt rồi.

Không sai

Tầm nhìn Tedanis rất xa.

Ông ta không còn bị giới hạn bởi một cái giải Nobel nho nhỏ nữa, ông ta chỉ cần… Hai cái là được rồi

Tối hôm đó, Trần Thương được mời đến một biệt thự ở New York, ở đây anh gặp được chủ tịch của tập đoàn Google.

Dù sao đây cũng không phải là một số tiền nhỏ, mười tỷ đô la với bất cứ người nào đều không phải là số tiền nhỏ.

Sau khi Hunt nhìn thấy Trần Thương, ông ấy chủ động đứng dậy bắt tay anh:

- Xin chào, giáo sư Trần

Trần Thương mỉm cười:

- Tiên sinh Hunt, ngưỡng mộ đã lâu.

Có thể trở thành chủ tịch của Google, tuyệt đối không phải việc người bình thường có thể làm được.

Trần Thương cho rằng, hôm nay, Hunt mời mình đến nhà là vì muốn thảo luận các vấn đề liên quan đến công nghệ lập thể.

Nhưng, hai người đã nói chuyện khá lâu, mà đối phương đối với chuyện này vẫn chưa đề cập tới.

Điều này làm cho Trần Thương có chút hiếu kỳ.

Cuối cùng, thật lâu sau đó… Hunt rút từ trong túi ra một tâm séc, sau đó viết lên trên đó một dãy số dài.

Sau khi viết xong, trực tiếp đưa cho Trần Thương, vừa nhìn thấy Trần Thương lập tức nghẹn họng không biết nói gì

- Tiên sinh Hunt, đây là…

Trần Thương nhìn dãy số 20 triệu đô la này, có chút giật mình

Lúc này, Hunt mới vuốt mặt, thở dài nói:

- Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của tôi, để tài trợ kinh phí ban đầu cho viện nghiên cứu khoa học của giáo sư Trần.

- Giáo sư Trần, cậu đừng vội từ chối.

Hunt đứng dậy, sau đó đỡ một người phụ nữ từ trong phòng ra.

Người phụ nữ này chưa đến 60 tuổi đang mặc một bộ đồ ngủ, khi nhìn thấy mọi người thì ánh mắt có chút hoảng hốt, cho đến khi nhìn thấy Hunt, bà ấy mới cẩn thận ngồi xuống cạnh ông ấy, sau đó nắm thật chặt tay ông, mắt nhìn xuống dưới, cũng không nói lời nào.

Cử chỉ khác thường này lập tức hấp dẫn sự chú ý của Trần Thương.

Mà Bruce và Walter dường như cũng không có ngạc nhiên, chẳng qua chỉ thở dài một hơi.

Một lúc sau, Hunt cẩn thận đỡ người phụ nữ đến phòng ngủ, có thể thấy, quan hệ giữa hai người vô cùng tốt.

Sau khi gọi người giúp việc pha cà phê và chuẩn bị điểm tâm cho mọi người xong, ông mới ngồi xuống.

- Đó là vợ của tôi, tên là Jennifer, năm nay 58 tuổi, cậu cũng vừa nhìn thấy dáng vẻ của bà ấy đấy, thật ra bà ấy cũng giống cậu, là một bác sĩ, thế nhưng ba năm trước bị chuẩn đoán là mắc bệnh Alzheimer, mấy năm nay tình hình càng nặng hơn dù đã tiến hành đủ các loại trị liệu.

- Mặc dù, chuyển biến xấu đã giảm bớt, nhưng … Cũng không dừng lại, bây giờ tôi cũng không biết bao lâu nữa bà ấy sẽ quên đi tôi.

- Vì vậy… Giáo sư Trần, tôi cần cậu giúp.

Nghe thấy lời nói của Hunt, Trần Thương im lặng, đẩy tấm séc qua:

- Xin lỗi, tiên sinh Hunt, bệnh Alzheimer, bây giờ tôi chưa có đủ tự tin.

Trần Thương là đang nói thật, nhưng Hunt lắc đầu, cười nói:

- Không, đây coi như là một phần tâm ý của tôi.

- Nếu hiện tại nói ai đó có thể tạo ra bước đột phá trong căn bệnh Alzheimer, tôi nghĩ người đó sẽ là giáo sư Trần.

- Yêu cầu của tôi rất đơn giản, hy vọng đến lúc đó, giáo sư Trần có thể chữa trị cho vợ tôi.

- Nhất định tôi sẽ vô cùng biết ơn.

[Đinh! Phát hiện ra nhiệm vụ, cứu Jennifer, tìm biện pháp trị bệnh Alzheimer, ban thưởng: Nguyên nhân gây bệnh của một loại bệnh.]

Trần Thương nhìn phần thưởng của hệ thống, có chút thở gấp.

Phần thưởng nhìn thì bình thường này, lại chính là phần thưởng vô cùng quý giá.

Trần Thương còn cảm thấy vui vẻ hơn so với nhận được 10 lần phẫu thuật.

Bởi vì bây giờ có rất nhiều bệnh tật không tìm được nguyên nhân phát bệnh, mà chỉ có thể tiến hành điều trị theo triệu chứng.

Nói một cách đơn giản ví dụ như là cao huyết áp, bệnh tiểu đường, ung thư, bệnh AIDS.v.v... Là những bệnh vẫn còn chưa rõ nguyên nhân phát bệnh là gì.

Chỉ có thể tìm ra một số đặc điểm bệnh lý để chẩn đoán và điều trị.

Mặc dù cũng có đạt được hiệu quả đáng kể.

Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều bệnh không thể điều trị tốt, chỉ có thể khống chế.

Vì vậy, có người nói rằng trên đời này có bốn loại bệnh:

Loại thứ nhất là bệnh có thể chữa khỏi, loại thứ hai là không thể chữa khỏi, loại thứ ba là già yếu dẫn đến bệnh tật, loại thứ tư là loại chưa có phương pháp điều trị.

Đương nhiên, nói cái này có chút vô nghĩa.

Thế nhưng không thể phủ nhận, chúng ta nhận biết đối với bệnh tật và cơ thể vẫn còn có hạn.

Con người chúng ta dùng 5% tiến độ khoa học để cố gắng nghiên cứu 100% cơ thể con người, làm sao có thể?

Chương 1849: Lần Chào Cờ Cuối Cùng

Nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Hunt, Trần Thương nhẹ nhàng gật đầu, từ chối thì bất kính, đành lấy tấm séc về

Thấy Trần Thương nhận tâm séc, Hunt mới thở phào nhẹ nhõm.

- Cảm ơn giáo sư Trần.

Trần Thương gật đầu:

- Là tôi phải cảm ơn, dù sao bây giờ… Ngài cũng là ông chủ của tôi.

Trong lúc nhất thời mọi người không nhịn được, đều cùng nhau bật cười.

Hunt cũng không ngốc, ông ấy biết rõ rằng, Trần Thương chính là người có hi vọng nhất

Bởi vì Parkinson và bệnh Alzheimer có liên quan trực tiếp đến nhau, nếu một loại có đột phá lớn, thì loại còn lại cũng sẽ như vậy.

Buổi tối này, Trần Thương nghĩ đây chắc là một cuộc giao dịch chuyển nhượng độc quyền.

Nhưng không ngờ tới, lại biến thành một cuộc nói chuyện về người nhà.

Bốn người hàn huyên rất lâu, cà phê cũng rất ngon, nhưng các ông chủ lớn lại cùng nhau ngồi uống cà phê vào ban đêm thì có chút kỳ lạ.

Vì vậy, mọi người đi đến một địa điểm náo nhiệt, đó là quán Bar, Trần Thương vốn dĩ muốn giành trả tiền.

Dù sao chính mình hôm nay cũng kiếm được không ít tiền.

Thế nhưng sau khi anh nghe được, Google kiếm về cho chủ tịch Hunt 1 tỷ 100 triệu đô la mỗi năm, anh lập tức gọi thêm một chai rượu ngon nữa.

Không phải tiết kiệm cho người này

Thậm chí, bây giờ anh còn muốn hét lớn lên một câu:

- Tối này toàn bộ chi phí ở đây, đều do quý ngài Hunt chi trả.

……..

Ngày hôm sau, tâm trạng của Trần Thương thấp thỏm mang theo tiền trở về nước.

Trong khoang hạng nhất, anh nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm

Bây giờ ổn rồi

Chúng ta có tiền, có địa điểm thực hiện, thậm chí không ít nhân tài ở Mỹ cũng bị anh ‘bắt cóc’ về nước.

Vào ngày Trần Thương rời đi, ở phòng thí nghiệm Tedanis đã đưa ra một bản thông báo

Qua đó cho biết, phòng thí nghiệm Tedanis đã chính thức giải tán, Tedanis và một số thành viên chủ chốt của phòng thí nghiệm sẽ sát nhập vào viện nghiên cứu của Trần Thương.

Thông báo được đưa ra chưa đến nửa ngày, đã lập tức lọt vào tầm ngắm của vô số nhà nghiên cứu khoa học.

Trong lúc nhất thời, bên ngoài vô số lời nghị luận bàn tán, tất cả đều nói.

- Tedanis này quá mềm yếu, mới một lần thất bại, đã gia nhập đoàn đội của đối thủ.

- Đúng vậy, Roche cũng đã đầu tư cho ông ta rất nhiều tiền. Bây giờ thì sao? Nói đi là đi à

- Rất nhiều người trong phòng thí nghiệm đã đến ngăn cản, nhưng không được, thậm chí những người này còn bị Tedanis lập tức sa thải.

- Tedanis làm tôi thực sự thất vọng, vậy mà còn muốn giành giải Nobel? Kém rất xa đấy

- Hoàn toàn chính xác, một người đến lý tưởng của mình còn không kiên trì được thì nói gì đến việc làm nghiên cứu khoa học.

...

Càng ngày càng có nhiều bình luận tấn công Tedanis trên mạng xã hội.

Tuy nhiên, vượt qua dự kiến của mọi người, không một ai trong nhóm Tedanis đứng ra giải thích hay phát biểu cả.

Tedanis thậm chí còn ngăn lại sự xúc động của mọi người.

Bọn họ đang hoàn thiện các việc còn lại ở đây, sau khi làm xong sẽ rời khỏi đây và đi đến Trung Quốc.

Đối với chuyến đi này, bọn họ đều tràn đầy kỳ vọng.

Lúc đầu, khi đối mặt với sự thay đổi đột ngột như vậy, bọn họ cũng đầy hoang mang và nghi ngờ, thậm chí, có người nói với Tedanis:

- Giáo sư, chúng ta có thể làm lại từ đầu

- Đúng vậy, chúng tôi không sợ thất bại

- Càng không để ý đến ánh nhìn của người khác

- Giáo sư

- Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi, nhưng tôi rất muốn mắng mọi người một câu, bởi vì cái mọi người cần tin tưởng không phải là tôi, mà là khoa học! Chúng ta nghiên cứu khoa học, có thể cho phép chính mình thất bại, nhưng tuyệt đối không thể không thừa nhận sai lầm.

Cái ngành mà chúng ta đang làm, có vô số ngã rẽ khó xác định. Điều làm chúng ta sợ hãi không phải là những lời chế giễu của người khác, mà là nhận thức mù quáng

- Tôi cảm thấy rất may mắn bởi vì chúng ta từng có thời gian chiến đấu cùng nhau, nhưng bắt đầu từ hôm nay chúng ta cần đổi một người khác, một người mà có thể mang chúng ta tiến về phía trước

- Rất rõ ràng… Tôi không thể nào để làm người dẫn đầu này.

- Giáo sư Trần thật sự rất ưu tú, cậu ấy chủ động mời tôi gia nhập mà không tính toán đến những hiềm khích trước đây, thậm chí còn hoan nghênh tất cả mọi người.

- Một lần nữa, xin mọi người hãy tin tôi, lần đi Trung Quốc này, chúng ta nhất định sẽ gặt hái được thành công

Sau đó, mọi người bên trong đều im lặng cũng không nói chuyện hay thảo luận nữa, điều này cũng khó tránh khỏi, bởi không phải ai cũng sẵn sàng đến một đất nước hay một thành phố xa lạ.

Nhưng tất cả mọi chuyện đã được quyết định.

Buổi sáng ngày hôm đó.

Vô số phương tiện truyền thông và phóng viên tập chung bên ngoài tòa nhà thí nghiệm sang trọng này, nhưng bên trong phòng thí nghiệm đều đã trống không.

Truyền thông bắt đầu đủ loại thảo luận

Trước tình hình đó, hai tạp chí là Tự Nhiên và Bình Luận Sinh Lý Học đã đồng loạt lên tiếng

Ủng hộ Tedanis

Họ cũng bày tỏ là hết sức coi trọng cặp đôi Trần Thương và Tedanis

Dù sao đây cũng là những tạp chí uy tín, phát ngôn của họ đã làm giảm đáng kể những bình luận xúc phạm, và rất nhiều người đã dùng lý trí để suy nghĩ về vấn đề này.

Dù họ không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận

Lần này, Tedanis đi đến Trung Quốc, chắc chắn sẽ giành được giải Nobel

Tất nhiên, Trần Thương cũng vậy

Vì vậy, hầu hết những kẻ chửi rủa, khinh bỉ hiện tại đều là những kẻ đang ghen ghét với ông ta.

…….

Sau khi Trần Thương trở về, anh đến thẳng viện nghiên cứu thuốc mới Alzheimer.

Cổng viện ở đây đã được thay bằng cái tên mới.

Trần Thương hài lòng đi đến tòa nhà văn phòng, cầm trong tay một khoản tiền lớn

Trong lòng anh giấu không được phấn khích

Anh muốn nói với tất cả mọi người, là chúng ta có tiền rồi

Lúc này, đang có rất nhiều người đứng trong sân của viện nghiên cứu.

Trần Thương thấy thế, cũng không tiện quấy rầy, đứng tại chỗ.

Mở cuộc họp sao?

Anh thấy Chương Mục đang đứng phía trước lễ đài dưới lá quốc kỳ, phía dưới có hơn 400 người đang đứng, đây chắc là toàn bộ nhân viên nghiên cứu khoa học, đúng chứ?

Trần Thương cũng đứng đó, chờ đợi.

Dù sao bây giờ đang có cuộc họp, anh cũng không tiện làm phiền.

Ở đây, cũng có một số người đi ngang qua, anh nhìn thấy, tò mò hỏi:

- Xin chào, làm phiền một chút, mọi người sao lại không tham dự cuộc họp này?

Vài người trẻ tuổi thấy thế cười cười lên tiếng:

- À, chúng tôi đến từ Viện nghiên cứu tim mạch, đoàn đội của giáo sư Chương chuẩn bị rời đi, vì vậy họ đang tiến hành nghi thức chào cờ dưới quốc kỳ lần cuối.

Trần Thương nghe thấy, gật đầu nói:

- À, mọi người đều chuyển vào đây sao?

Những người đó gật đầu:

- Đúng vậy, lãnh đạo đang thúc giúp chúng tôi, phải bắt đầu tiến hành nghiên cứu càng sớm càng tốt.

- Giáo sư của chúng tôi cũng lo lắng, nếu không thu thành quả, đến lúc đó … Khó tránh khỏi vận mệnh như là đoàn đội của giáo sư Chương.

- Tôi nghe nói… Ban đầu vốn dĩ là có 212 đơn xin từ chức, mà bây giờ, hình như là không còn ai ở lại.

Vài người vừa đi vừa nói chuyện, họ cũng không vội vàng rời đi, họ nhìn Chương Mục đang tổ chức nghi lễ lễ chào cờ lần cuối, nghe thấy tiếng Chương Mục từ xa.

- Mọi người hãy về nghỉ ngơi hai ngày, chờ đến khi giáo sư Trần trở về, chúng ta sẽ lên đường

- Tôi tin tưởng lần rời đi này của chúng ta, sẽ có một tương lai tốt đẹp ở phía trước

Chương 1850: Tiếp Theo Tôi Muốn Tặng Mọi Người Món Quà

Nghe xong lời này, mấy người xung quanh bắt đầu bàn tán, có người nói:

- Giáo sư Trần thực sự có bản lĩnh

- Ai có thể nói rằng không có? Một chính sách cho nhân tài tốt như vậy, có nhà ở, có trường học cho trẻ nhỏ, người nhà cũng được sắp xếp công việc, tôi cũng có chút ao ước

- Ao ước cái gì? Giáo sư Trần giỏi thì giỏi thật, nhưng tôi nghe nói bây giờ bọn họ qua bên kia, tương lai còn chưa biết rõ, đãi ngộ gì đó càng không nói, nhưng mà làm nghiên cứu khoa học trong nước, thì có mấy lối đi? Chưa nói đây còn là làm tư nhân! Ở nước ngoài, mỗi một cơ sở nghiên cứu khoa học đều sẽ có một tập đoàn lớn hỗ trợ chống đỡ, nghiên cứu thuốc mới tốn kém như thế nào ai cũng đều biết, những năm gần đây nghiên cứu ra một loại thuốc mới chi phí cũng lên đến 800 triệu đô la, cái này ai mà có thể chống được?

Một người lớn tuổi khác thở dài và nói:

- Lần này, tôi thực sự không biết đây là tốt hay xấu, một là ở lại phát triển ổn định ở Viện Khoa học, hoặc phát triển ở bên ngoài theo một kế hoạch hoàn mỹ, cái nào cũng đều rất khó

Nghe vậy, một thanh niên ngạc nhiên hỏi:

- Thưa thầy, ý của thầy là gì ạ? Không phải viện nghiên cứu khoa học của giáo sư Trần ở tỉnh Đông Dương cũng là do chính phủ xây dựng sao? Chẳng lẽ đây không phải là một công việc biên chế ạ?

Người đàn ông lớn tuổi thở dài:

- Không phải! Đây là một cơ sở nghiên cứu khoa học tư nhân, tỉnh Đông Dương chỉ phụ trách giúp đỡ, haiz, lần này giáo sư Chương và hơn 400 người này là cùng nhau từ chức.

……

Đúng vậy

Hai ngày nay khi Trần Thương vắng mặt.

Chương Mục, nhìn chỉ như nhà nghiên cứu trung niên không có gì khác thường, một thân quần áo phổ thông trông như một người đàn ông trung

niên bình thường.

Ông ấy đã gây ra một việc lớn.

Ông ấy đã mang hơn 400 nhân viên ban đầu của Viện Nghiên cứu Thuốc chữa bệnh Alzheimer mới toàn bộ từ chức

Nếu phải đi, vậy phải đi trong vui vẻ.

Kỳ Liên Sơn không thu đơn xin từ chức của 212 người vì cảm thấy họ không cần thiết phải nộp đơn cho mình.

Mà vào lúc này, ông ta đã mang gần 500 nhà nghiên cứu khoa học của toàn viện, tất cả đều rời đi Viện Khoa học Trung Quốc mà người khác hằng mơ ước.

Tất nhiên, một số trong số đó là tạm thời, cũng có người được thuê theo hợp đồng dự án, cũng có một số đang trong biên chế.

Cái gì cũng có

Vụ việc này vẫn gây xôn xao trong giới nghiên cứu khoa học trong nước.

Kỳ Liên Sơn đã không từ chối, vì ông ta không có tư cách, không thể giữ được người đã muốn rời đi.

Huống chi là Chương Mục.

Khi ông ấy trong chớp mắt mình sắp rời khỏi Học viện Khoa học Trung Quốc cùng với hơn 400 người, cảnh tượng khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Kỳ Liên Sơn nhìn mọi người rời đi, khóc rất thương tâm

- Tôi... Tôi làm không tốt

- Đến bọn họ còn không chịu nổi tôi, Viện trưởng Viện Khoa học Trung Quốc thì có ích gì?

Cô thư ký và vị lãnh đạo già đã khóc suốt buổi sáng.

Tuy nhiên, sau khi khóc xong vẫn báo cáo tình hình với cấp trên.

Lần này, cấp trên im lặng một cách khác thường, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Đi theo Trần Thương không phải là một chặng đường dài.

Kỳ Liên Sơn im lặng hồi lâu, ông ta vẫn không hiểu cấp trên có ý gì, vị này lại tiếp tục nói:

- Nghiên cứu khoa học của Trung Quốc cần đổi một con đường khác. Lần này hãy để Trần Thương thử, nếu dễ thì cứ thể để cậu ấy đi.

Ngay sau khi nghe câu nói này, cuối cùng Kỳ Liên Sơn cũng hiểu tại sao rõ ràng cấp trên đã biết chuyện này nhưng mãi vẫn không nói gì.

Bởi vì trong thể chế ăn sâu bén rễ, không phải chỉ có một đường, mà ngược lại phá rồi lại lập rất không thực tế.

Chẳng thà cứ đổi sang hình thức khác đi

Khi Trần Thương lắng nghe cuộc trò chuyện của một vài người, vẻ mặt của anh thay đổi rõ ràng, có hơi kinh ngạc

- Ông đang nói cái gì vậy... Viện trưởng Chương và mọi người đã từ chức? Toàn bộ sao?

Người kia nhìn Trần Thương có chút quen mặt, nhưng không nhận ra, gật đầu:

- Đúng thế

- Thật không biết họ đã hạ quyết tâm như thế nào

Trần Thương nghe thấy, cả người đứng bất động trong lòng có chút phức tạp.

Anh đang làm việc chăm chỉ để cung cấp môi trường tốt nhất cho mọi người.

Trở lại lần này sẽ mang đến cho mọi người một điều bất ngờ.

Nhưng tôi không ngờ... Những người này đã cho Trần Thương một bất ngờ lớn.

Trước khi anh tìm được nguồn vốn, thì đã dứt khoát từ chức.

Đó là sự tin tưởng

Những người này thực sự quá dễ thương rồi, có địa điểm, có nhà, có vợ còn có công việc, con cái đang đi học. Đối với họ... như vậy đã đủ chưa?

Không đủ

Tất nhiên là không đủ

Mũi của Trần Thương cay cay, anh thực sự rất vui vì được mọi người tin tưởng.

Từ lâu, Trần Thương cảm thấy mình sẽ không bao giờ để người khác thất vọng, nhưng lần này, anh thực sự đã cảm nhận được sự ấm áp khi được tin tưởng.

Đám người này ấy à

Qúa ngốc rồi phải không?

Mình vẫn chưa bàn bạc với họ, lương cũng chưa thống nhất, mọi người cứ từ chức thế này, không sợ mình… Mình hối hận sao?

Trần Thương hít sâu một hơi rồi đi về phía.

Anh muốn gửi tới mọi người một lời nhắn nhủ

Sự tin tưởng của mọi người dành cho tôi, tôi sẽ không bao giờ phụ lòng.

Mấy người phía sau nhìn thấy Trần Thương đi về phía đám người liền vội vàng kêu lên:

- Người anh em này, đừng qua đó, người ta đang họp

Nhưng Trần Thương làm lơ.

Người đàn ông phía sau đột nhiên cau mày, đối mặt với bóng lưng của Trần Thương, tò mò hỏi:

- Các anh không thấy người này rất quen sao?

Mấy người nghe xong chợt nhớ lại.

Lúc này, Trần Thương đã đi tới phía trước, bốn năm trăm người nhìn thấy anh, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

- Giáo sư Trần đến rồi

- Cuối cùng đã trở về

- Cậu ấy đi đâu vậy?

- Không biết

Chương Mục mỉm cười khi thấy Trần Thương đi tới:

- Cậu trở về rồi

Trần Thương cười khổ:

- Đây là bất ngờ chú dành cho cháu sao?

Trương mụ cười lắc đầu:

- Không sai, đây là bất ngờ mọi người dành cho cậu, đúng không?

Gần năm trăm người cười lớn:

- Đúng

Trương Mạt nhìn Trần Thương:

- Bất ngờ không?

Trần Thương cay mũi, chảy nước mắt, anh không nhịn được quay đầu lại, nhanh chóng lau khô nó.

Khỉ thật, sớm không khóc muộn không khóc, lại khóc trước hàng trăm người trên sân khấu, quá mất mặt rồi.

Mọi người nhìn thấy Trần Thương xúc động rơi lệ, tại hiện trường lập tức vui mừng.

Không khí bi tráng không còn nữa, thay vào đó là nụ cười trêu Trần Thương.

Giờ phút này, mọi người đột nhiên cảm thấy rất đơn giản, rất đơn thuần, cũng rất hạnh phúc.

Anh xoay người, nhìn về phía mọi người, hưng phấn nói:

- Cảm ơn! Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi

- Nó thực sự làm tôi cảm động...

- Giáo sư Trần, đừng sợ, chúng tôi không đòi hỏi, cậu đã cho chúng tôi điều kiện tốt như vậy, chúng tôi đã tự cho là đủ

Người đàn ông bên cạnh cười nói.

- Đúng! Chúng tôi đã thỏa mãn! Giáo sư Trần, đừng tự tạo áp lực quá lớn với bản thân nhé

Thấy mọi người nói thật mà giống như kể chuyện cười, anh đứng dậy nhìn mọi người:

- Nếu mọi người đã nguyện ý đến, tôi nói thật, tôi thực sự rất cảm động, nhưng mọi người yên tâm, nếu tôi đã mời mọi người đến thì sẽ không để mọi người phải uống gió tây bắc mà sống đâu

- Bây giờ, tôi trở lại rồi, tôi có đem tới một món quà.

- Trong hai ngày qua, tôi luôn bay đi bay lại giữa Trung- Mỹ. Khi Giáo sư Chương nói với tôi rằng tôi sẽ có bất ngờ, tôi thực sự rất tò mò.

- Nói thật, đúng là rất bất ngờ

- Nhưng, tiếp theo tôi muốn tặng mọi người món quà, tôi tin rằng đó cũng sẽ là một bất ngờ

Chương 1851: Đãi Ngộ Thật Cao

Đến đây, Trần Thương cười nói:

- Tuy nhiên, so với món quà của mọi người thì món quà của tôi có thể hơi tầm thường... Đó chính là chúng ta có tiền rồi

- Hai ngày tôi đi Mỹ, tôi không làm gì khác, tôi chỉ đi xin tiền cho phòng nghiên cứu khoa học. Đương nhiên, nhân tiện tôi cũng đào về một vài nhà nghiên cứu khoa học.

- Vì thế

- Từ hôm nay, mọi người không phải lo lắng về chuyện tiền bạc nữa. Tóm lại, hãy nhớ rằng chúng ta rất có tiền

- Mọi người có thể tùy ý nghiên cứu, tùy ý sáng tạo! Tôi luôn ủng hộ mọi người

- Hơn nữa, từ bây giờ tiền lương của mọi người, tôi sẽ nhờ giáo sư Chương xem xét và cải thiện mức lương hậu hĩnh càng sớm càng tốt, nhưng mọi người có thể yên tâm rằng lương tối thiểu hàng năm của tiến sĩ sẽ bắt đầu từ 300.000 tệ

- Nhưng mọi người nghĩ thế này có nhiều tiền không?

- Không nhiều

- Mỗi nhân viên của viện nghiên cứu khoa học của chúng tôi, chỉ cần họ đạt được thành tựu, đều có thể nhận được phần thưởng bằng việc chia hoa hồng

Nói xong, mọi người bên dưới đột nhiên sôi trào

Mức lương hàng năm của tiến sĩ bắt đầu từ 300.000

Đãi ngộ này có cao không?

Không cao à?

So với những gì họ đã làm trong Học viện Khoa học Trung Quốc, thì đã tăng gấp đôi, thậm chí còn tăng gấp ba lần

Vì vậy, sau khi nghe điều này, những người này đột nhiên trở nên kích động.

…….

Nghe xong lời này, mọi người bên dưới đều có chút hưng phấn.

- 300.000, làm sao tiêu

- Anh là 300.000, tôi ước tính mình cũng có 400.000...

- Giáo sư Hà, anh phải được hàng triệu đúng không? Có tiền nhiều như thế thì tiêu làm sao?

Trong suốt cuộc đời của giáo sư Hà nào đã kiếm được nhiều tiền như thế, anh ta nói với vẻ phấn khích:

- Mua... Tôi muốn đổi xe

Giáo sư Hà đã lái chiếc Jetta hơn mười năm, kích động nói:

- Lần này, tôi muốn mua một chiếc Audi

Nhưng, so với tiền, càng kích động hơn là chia hoa hồng.

Đúng vậy

Điều mà Trần Thương muốn là xây dựng theo mô hình giống như Huawei, chia cổ tức cho những nhân viên xuất sắc của công ty, bản thân thì không cần quá nhiều.

Tuy nhiên, quyền sở hữu cổ phiếu phải là của bản thân, chia hoa hồng có thể là của mọi người.

Tất nhiên, đối với những người đủ xuất sắc, cũng có thể được trao cổ phần để thưởng.

Ví dụ, có người đã nghiên cứu ra thuốc điều trị Parkinson

Sau khi nghe Trần Thương khen thưởng, mọi người bên dưới vui mừng như người con gái tìm được chồng như ý vậy, dường như đây là sự lựa chọn đúng đắn nhất trong cuộc đời bọn họ.

Mà nhóm người bên ngoài cuối cùng cũng biết đó là ai

- Đó là... Trần Thương, Giáo sư Trần

- Tôi đi, tôi thế mà lại nói chuyện với giáo sư Trần lâu như vậy

- Điều quan trọng nhất là tôi còn không phát hiện ra

- Lão đại, tôi muốn từ chức để đến chỗ giáo sư Trần, có còn cơ hội không?

Nghe xong lời này, nhà nghiên cứu lớn tuổi không khỏi phun ra một tiếng:

- Tôi mẹ nó còn muốn đi đây! Câm miệng

Trần Thương nói với mọi người:

- Hôm nay, mọi người hãy về nhà trước, ở bên gia đình con cái nhé

- Tất nhiên, khoảng thời gian này sẽ được coi là kỳ nghỉ có lương của mọi người.

- Mọi người cũng tranh thủ thời gian này ra ngoài nghỉ ngơi dưỡng sức, bởi vì những ngày tới nhiệm vụ nghiên cứu khoa học của chúng ta sẽ rất nặng đấy

- Ngày 1 tháng 1 năm 2021, chúng ta sẽ chính thức trở lại An Dương

Mọi người đều gật đầu.

- Được

- Giáo sư Trần vạn tuế

Thật ra, vào tháng 1 năm 2021, các nghiên cứu bồi dưỡng của Trần Thương cũng sẽ kết thúc, anh cũng sẽ về nhà.

Lần này, đội hình về nhà của Trần Thương không hề nhỏ.

Bốn năm trăm những nhà nghiên cứu khoa học này, còn có hơn hai mươi người của Tedanis và những người đào được từ các trung tâm cấp cứu...

Nghĩ đến hàng trăm người theo anh trở về An Dương, Trần Thương nghĩ tới đã cảm thấy vô cùng bá đạo

Tiếp theo, Chương Mục đưa mọi người tiến hành lễ chào cờ lần cuối.

Hiện tại, quốc kỳ tung bay trong gió.

Mọi người đọc thầm bài quốc ca, không có bất kì một gánh nặng nào.

Xét cho cùng, ở An Dương cũng là Tổ quốc.

……

Chiều hôm đó, khi Trần Thương trở lại bệnh viện.

Google đã đưa ra một tuyên bố.

Chủ tịch Google Hunter cho biết, Google và Giáo sư Trần Thương đã cùng đạt được hợp tác để cùng phát triển thiết bị y tế mới: Công cụ định hướng lập thể mới.

Bộ phận dự án của Google đã chi 10 tỷ đô la Mỹ để mua các bằng sáng chế liên quan từ Giáo sư Trần Thương.

Và công nghệ hình ảnh lập thể của Google sẽ hoàn thành hướng dẫn trong khoảng thời gian tiếp theo

Việc thông báo tin tức này có thể nói là trùng hợp với thông báo 'Phòng thí nghiệm Tedanis sẽ gia nhập Viện nghiên cứu Trần Thương'.

Sau khi hai tin tức bom tấn này được công bố, chúng lập tức được lan truyền khắp giới y khoa thế giới.

Mọi người đều biết Trần Thương đã bán được bằng sáng chế với giá 10 tỷ

Trong một thời gian, tất cả mọi người đều ghen tị.

Chương Mục sau khi biết chuyện này còn hưng phấn hơn cả chuyện mình có tiền

Ông gửi tin tức cho nhóm công việc của Viện, sau đó công bố tin tức rằng Tedanis đã gia nhập Viện nghiên cứu Trần Thương.

Nhất thời ai cũng xôn xao

- 10 tỷ đô! Chà! Qúa tuyệt rồi
- Giáo sư Trần quá trâu bò
- Đúng vậy, hiện tại, tôi vô cùng có động lực. Tôi cảm thấy rằng mình có thể phát triển một loại thuốc mới cho bệnh Alzheimer. Giáo sư Trần chắc chắn sẽ chia hoa hồng cho tôi! Lúc đó... Tôi cũng sẽ là một tỷ phú
- Cắt cắt cắt, anh không thấy sao? Có Giáo sư Tedanis tham gia, trong tương lai, áp lực của chúng ta sẽ rất lớn
- Giáo sư Chương, đi kéo giáo sư Trần vào nhóm để cậu ấy gửi lì xi đi
Chương Mục cũng mỉm cười và kéo Trần Thương vào nhóm.
- Xin chào ông chủ Trần
- Ông chủ Trần thật uy vũ, cầu lì xì
- Đúng, lì xì
Trần Thương đương nhiên cũng rất vui vẻ, cười nói với Tần Duyệt:
- Thích phát lì xì không?
Tần Duyệt sửng sốt, vui vẻ nói:
- Em thích cướp lì xi cơ
Trần Thương khẽ cười, đưa điện thoại cho Tần Duyệt, nói:
- Gửi đi, gửi bao nhiêu, cho em bấy nhiêu
Tần Duyệt nhìn Trần Thương, ngửi mùi trên người Trần Thương, híp mắt:
- Em ngửi thấy mùi tiền không nhỏ. Mau nói, lần này kiếm được bao nhiêu
Trần Thương nằm bẹp:
- A, anh buồn ngủ quá, lưng đau quá
Tần Duyệt rất biết điều:
- Để em đấm bóp cho anh
- Nào mau nói đi, anh kiếm được bao nhiêu rồi
Trần Thương không khỏi nói:
- Không nhiều, chỉ có một trăm tỷ tám chục triệu
Tần Duyệt nghe, đột nhiên miệng mở to:
- Có thật không?
- Nhanh lên, em mau gửi lì xi cho mọi người trước
Trần Thương cười đưa tin tức cho Tần Duyệt:
- Đã xem chưa?
Tần Duyệt vui vẻ gật đầu:
- Được lắm
- Cám ơn sếp Trần

Sau khi nói xong, Tần Duyệt bắt đầu gửi lì xì và trong nhóm WeChat của Trần Thương cho đến khi đến cực hạn mới thôi.

Hơn 400 người trong nhôm lần này vui mừng chết đi được.

Thế nào gọi là cướp lì xì Trần Thương cướp đến mỏi tay

……

Sau khi Trần Thương trở lại bệnh viện, không còn nhiều việc nữa.

Anh sẽ sớm rời thủ đô thôi.

Có vẻ như khoa cấp cứu cũng đã biết về sự ra đi của Trần Thương.

Vì vậy, mọi người đều trân trọng khoảng thời gian này.

Hiện tại, Trần Thương chính là một chiếc bánh ngon, đi đâu cũng có mùi thơm khiến ai cũng muốn ở lại.

Trong vài ngày qua, anh đã gọi Vu Song Dũng, Tần Khải, Dương Lan và Chương Mục và để họ phụ trách việc phát triển bình thường của viện.

Mỗi bên thực hiện nhiệm vụ của mình, xây dựng các quy tắc và hệ thống có liên quan. Trừ Vu Song Dũng, mức độ hảo cảm của một số người khác hiện đã trên 60.

Chương 1852: Trần Tỷ Phú! Hòn Đá Vàng

Thanh độ hảo cảm cho phép Trần Thương xử lý những việc này một cách dễ dàng và thuận tiện hơn nhiều.

Lão Mã nhìn thấy Trần Thương đi vào, hấp tấp đi tới:

- Trần tỷ phú! Xin chào, xin chào

Trần Thương trợn tròn mắt:

-...

Lão Mã sau khi biết rằng Trần Thương đã bán bằng sáng chế với giá 10 tỷ đô la Mỹ, một chút kiêu ngạo còn sót lại cũng biến mất.

Điều này khiến Lão Mã hậm hực trong ba phút.

Sau đó, ông ta bắt đầu thay đổi chiến lược của mình, hỏi:

- Trần tỷ phú, cậu có thiếu tài xế không? Quản gia cũng được! Umm, còn thiếu gì nữa, tôi đều có thể làm được

Trần Thương nhìn Lão Mã cười:

- Hiện tại, tôi còn thiếu một số thứ

Lão Mã sửng sờ:

- Cái gì?

Trần Thương biết rằng Lão Mã là một nhà tư bản, bất ngờ nói:

- Tôi cần một lô xe, xe chuyển nhà, xe có người lái

- Đương nhiên, nếu anh có thể giúp tôi đấu thầu hai chiếc máy bay, vậy thì dễ rồi

Dù sao, việc chuyển nhà của bốn năm trăm người thực sự không dễ dàng.

Lão Mã không nhịn được trêu chọc:

- Thương nhi, tôi không nghĩ cậu tới thủ đô thật sự không phải là chuyện tốt

Trần Thương:???

Lão Mã lẩm bẩm:

- Cậu xem cậu kìa, khi đến chỉ có một mình, lúc rời đi, tại sao không chuyển cả thủ đô của chúng ta đi luôn đi?

Câu nói này đã đánh thức Trần Thương:

- Ý kiến hay, có cơ hội tôi sẽ thường xuyên quay lại đây

Sắc mặt Lão Mã đột nhiên biến đổi

……..

Những ngày này, Ngô Đồng Phủ luôn lo sợ bất an, nguyên nhân rất đơn giản, đó là Trần Thương rời đi.

Nhìn thấy Ngô Đồng Phủ làm như vậy, Tiêu Triết Hải không nhịn được khuyên:

- Được rồi, lão Ngô, anh đến từng tuổi này rồi, còn lo được lo mất nữa.

Tiêu Triết Hải hiện đang không ai biết đến vì kiếm tiền và làm việc chăm chỉ.

Mỗi lần xuất hiện thường 'ném dao', những người trên cũng không ngạc nhiên và cũng không truy cứu.

Suy cho cùng, lý do không khuyến khích 'ném dao' là do trình độ không đồng đều, hơn nữa còn khó quy trách nhiệm, dễ nảy sinh mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Nhưng Tiêu Triết Hải, với tư cách là nhân vật cấp viện trưởng của Bệnh viện Thụy Kim, quốc gia chỉ mong sao để ông ấy phẫu thuật thêm vài năm nữa

Thử nghĩ xem, những chuyên gia hàng đầu như vậy, tận tâm như vậy đi ra ngoài thực hiện kỹ năng phẫu thuật, truyền bá kỹ năng phẫu thuật xuất sắc, đồng thời nâng cao kỹ năng chẩn đoán và điều trị của các bác sĩ địa phương, như vậy mọi người đều ngầm hiểu rõ.

Thậm chí, điều này có thể làm giảm bớt tình trạng phân bổ nguồn lực y tế không đồng đều hiện nay.

Tiêu Triết Hải có thể được coi là một người có được theo đuổi như vậy.

Hơn nữa, người ta không làm bất cứ điều gì bất hợp pháp, vì vậy Ủy ban Y tế Quốc gia sẽ không truy vấn vấn đề của ông ta.

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nói:

- Tôi không lo lắng việc Trần Thương rời đi

Tiêu Triết Hải sửng sốt, cười nói:

- Không phải lo lắng sao? Còn không lo lắng, anh nhìn xem mình đã biến thành cái dạng gì rồi

Ngô Đồng Phủ nói ngay:

- Tôi căng thẳng không phải vì chuyện này.

- Tôi lo lắng rằng khi tên nhóc Trần Thương này rời đi, nó sẽ mang đi tất cả những người trong trung tâm cấp cứu của tôi

Vừa nói xong, căn phòng trở nên yên tĩnh, Tiêu Triết Hải im lặng một hồi, sau đó cười nói:

- Anh nói có hơi quá rồi đó, chuyện này làm sao có thể

Ngô Đồng Phủ không khỏi nói:

- Anh đừng nói, cái này... Rất có khả năng

Ngô Đồng Phủ nhớ lại những gì đã xảy ra vào thời gian trước, không nhịn được với Tiêu Triết Hải:

- Anh có biết đề tài mà bệnh viện của chúng tôi đã làm một thời gian trước đây không? Chính là chủ đề phẫu thuật hội chứng Marfan

Tiêu Triết gật đầu:

- Ừ, tôi biết

- Trong ba giải thưởng lớn năm nay, có một giải là của các anh

Tiêu Triết Hải trừng mắt ghen tị với Ngô Đồng Phủ:

- Tôi thực sự không biết may mắn chết tiệt của anh từ đâu mà ra nữa

Ngô Đồng Phủ thở dài:

- Tôi không phải nói về điều này. Khi đó, chúng tôi thực sự không muốn phê duyệt đề tài đó một chút nào

- Anh không biết hiện tình cảnh lúc đó đâu.

- Lúc đó, các anh không biết rằng, sau khi một số viện trưởng của chúng tôi thảo luận, khi chúng tôi không chấp thuận, ngoại khoa tim và ngoại khoa tổng hợp của chúng tôi trực tiếp bùng nổ! Chính là Từ Tử Minh còn có Hà Chí Khiêm, họ trực tiếp vận động các bác sĩ và y tá trong khoa dùng tiền thưởng gần một năm của khoa để hợp tác với Trần Thương về đề tài này, anh nói đi, có đáng sợ không

- Lúc đó quá kích động, nhiều người trong khoa lần lượt hưởng ứng. Tôi thì hoang mang. Anh nói xem làm gì có ai qua nổi tiền chứ, hơn trăm người ở hai phòng đều sẵn sàng bỏ tiền túi làm đề tài của cậu ta

Nói đến đây, Ngô Đồng Phủ thở dài:

- Anh nói xem, lúc đó có bao nhiêu dọa người chứ?

- Hơn nữa... Lúc đó Trần Thương rất lợi hại, nhưng không khoa trương như bây giờ

- Anh có biết bây giờ bệnh viện của chúng ta đặt cho Trần Thương biệt danh gì không?

Tiêu Triết Hải cũng bị sốc trước những gì Ngô Đồng Phủ nói, ngơ ngác lắc đầu:

- Không biết... Gọi là gì?

Ngô Đồng Phủ cười bất lực:

- Bây giờ ,Trần Thương đã trở thành giáo sư hướng dẫn Viện sĩ

Nghe được lời này của Ngô Đồng Phủ, Tiêu Triết Hải tức khắc choáng váng

Giáo sư…. Hướng dẫn Viện sĩ...?

Ông ấy đã nghe nói đến người hướng dẫn thạc sĩ, người hướng dẫn tiến sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên ông ấy nghe nói đến người hướng dẫn viện sĩ

Viện sĩ cũng có thể được bồi dưỡng?

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, Tiêu Triết Hải không cười nổi.

Trong tay Trần Thương nói không chừng thật sự có thể đào tạo ra được viện sĩ.

Hãy nghĩ về Từ Tử Minh, gia hỏa này trong lĩnh vực phẫu thuật tim thực sự không có gì nổi bật, nhưng cậu ấy vừa tham gia kỳ thi tuyển người kế vị kỹ thuật bắc cầu động mạch vành của Trần Thị và đã đoạt gianh giải y sinh thế giới, đồng thời đoạt giải viện sĩ năm nay

Hãy nhìn Chu Hoành Quang, rõ ràng không thể đi lên, sau cùng bên trên có Qúy Kiến Nghiệp đã ngăn ông ta lại, bản thân ông ta cũng mắc bệnh Parkinson.

Bây giờ thì tốt rồi, người ta đẩy ông ta lên dễ như trở bàn tay, thuận tiện cũng đã chinh phục được Parkinson

Nghe nói...Cung Đại Trân, bác sĩ trong lĩnh vực phương hướng da liễu chỉnh hình năm nay cũng tìm đến Trần Thương bái sư.

Nếu nghĩ kỹ lại, Trần Thương xứng đáng với danh hiệu... Giáo sư hướng dẫn viện sĩ

Nghĩ đến đây, Tiêu Triết Hải lập tức hiểu được nỗi sợ hãi bên trong của Ngô Đồng Phủ.

Thực lòng mà nói, nỗi sợ hãi bị Trần Thương chi phối thực sự là vô cùng kinh khủng.

Ngô Đồng Phủ trên trán lại có thêm vài nếp nhăn:

- Này, anh nói xem, tôi có thể không lo lắng sao?

- Đi theo Trần Thương, vốn dĩ không thiếu giải thưởng. Lần này, Ngô Huy chính là trụ cột của phẫu thuật Parkinson. Lúc đầu trong bệnh viện anh ta chỉ là một phó chủ nhiệm ít được biết đến. Còn bây giờ thì sao? Lời mời đến các Hội nghị Quốc tế ở khắp mọi nơi, chết tiệt, một số hội nghị tôi còn chưa được tham dự đâu

- Còn có Hứa Chí Khiêm. Tuy không có gì đáng nói, nhưng viện sĩ kế tiếp đã bày tra trước mắt, người kế thừa công nghệ tái tạo đường tiêu hóa của Trần thị, trực tiếp đi lên! Ai dám không nể mặt Trần Thương? Cả giới khoa ngoại tiêu hóa đều là không phải do cậu ấy định đoạt sao?

- Bây giờ, Trần Thương là một hòn đá vàng. Gặp ai cũng có thể cho họ phát huy tiềm năng và thiên phú của mình

Chương 1853: Tôi Có Cách.

Khi Tiêu Triết Hải nghe xong liền thở dài, Nhìn Ngô Đồng Phủ đột nhiên cảm thấy đau lòng hơn chút.

Kết quả…… Câu nói tiếp theo của Ngô Đồng Phủ gần như khiến Tiêu Triết Hải nghẹn chết.

Khi Tiêu Triết Hải định an ủi Ngô Đồng Phủ, ông ấy khẽ nói:

- Thật ra... Tôi không sợ anh cười chê, nếu tôi không phải viện trưởng, thì tôi cũng muốn đi theo Trần Thương

Vừa nói câu này, ông khiến Tiêu Triết Hải dở khóc dở cười, sặc nước trà, ho sặc sụa.

Hai mắt của Ngô Đồng Phủ sáng lên:

- Cắt, đừng nhìn tôi như vậy.

- Tôi hỏi anh, nếu đi theo Trần Thương có thể đoạt giải Nobel, anh có thể rời đi không?

Một lời nói khiến Tiêu Triết Hải choáng váng, ông ấy không nhịn được nói:

- Có chút khoa trương, đúng không? Giải Nobel...

Ngô Đồng Phủ trực tiếp ném báo tin tức lên trên bàn:

- Khoa trương? Anh đọc bài báo này chưa?

Tiêu Triết Hải tò mò cầm lấy tờ báo, vừa nhìn, liền chết lặng vì cựu trưởng nhóm nghiên cứu và phát triển thuốc mới của bệnh Alzheimer Trương Mục và Viện sĩ Vu Song Dũng đã theo Trần Thương đến tỉnh Đông Dương để thành lập Viện Nghiên cứu Thuốc mới Trần Thương.

- Người chiến thắng Giải thưởng Y sinh Albany và là nhà lãnh đạo học thuật trong lĩnh vực Parkinson, Tedanis với nhóm của ông ấy đã gia nhập Viện Nghiên cứu Dược phẩm Mới Trần Thương

- Chính quyền tỉnh Đông Dương khuyến khích...

Nhìn thấy tin tức bắt mắt này, Tiêu Triết Hải lập tức ngẩn ra.

- Chuyện này……

- Điều này rất thực tế

Ngô Đồng Phủ không nhịn được nói:

- Anh nói rằng tôi có nên lo lắng hay không? Gần 500 nhà nghiên cứu ở Viện Nghiên cứu Thuốc mới bệnh Alzheimer ở thủ đô đã từ chức và đi theo Trần Thương

- Anh nói... Khi Trần Thương rời đi, bệnh viện của chúng ta sẽ có bao nhiêu đơn từ chức?

Ngô Đồng Phủ càng nói càng xoắn xuýt

Tiêu Triết Hải nhìn thấy bạn già u sầu, cũng hiểu ngay lập tức.

Tedanis đều đã mang cả gia sản của anh ta từ New York đến An Dương, còn có gì để nói nữa?

- Này... Lão Ngô, nghĩ thoáng tí đi, cũng không trách được đồng nghiệp của chúng ta không đủ vững vàng, muốn trách thì trách, cám dỗ của Trần Thương quá mạnh

Nói đến đây ánh mắt của Tiêu Triết Hải đột nhiên sáng lên, một ý nghĩ nảy ra trong đầu

- Đúng rồi, lão Ngô, tôi có cách

Ngô Đồng Phủ nghe vậy, rất nhanh liền nghiêm túc:

- Cách gì?

Tiêu Triết Hải cười nói:

- Sau khi Trần Thương quay về An Dương, anh nghĩ cậu ấy cần gì nhất bây giờ?

Ngô Đồng Phủ trợn tròn mắt:

- Đương nhiên là cần người nhất rồi

Tiêu Triết không khỏi nói:

- Đúng vậy, nếu thiếu người, anh có thể giao cho bọn họ. Đây không phải là một mũi tên bắn hai con chim sao?

Ngô Đồng Phủ đang giậm chân và giận dữ, đột nhiên mắt ông sáng lên và chợt hiểu ra.

- Ý anh là... Tôi chủ động đưa người cho cậu ấy hả?

Nghĩ đến đây, Ngô Đồng Phủ hưng phấn đứng lên, vỗ tay tán thưởng:

- Hay

- Cách này hay

- Lão Tiêu, anh thật là gian xảo, thật là đa mưu túc trí

Lúc này, Ngô Đồng Phủ đứng dậy, ngừng uống trà, đi tới bàn làm việc ngồi xuống, lấy giấy bút trực tiếp từ ngăn kéo ra, sau đó vừa nói vừa viết:

- Ý kiến hay, đúng là ý kiến hay. Tòa cấp cứu của Trần Thương có bảy hoặc tám tầng. Tòa nhà nhỏ như vậy ở Trung tâm cấp cứu thủ đô tôi còn nuôi không nổi sao?

Không lâu sau khi Ngô Đồng Phủ viết viết vẽ vẽ, thuận tiện bàn bạc với Tiêu Triết Hải, một kế hoạch hòan mỹ đã xuất hiện.

Sau đó, Ngô Đồng Phủ điều chỉnh lại biểu cảm của mình, rồi nói với Tiêu Triết Hải:

- Anh đi đi, tôi có chuyện quan trọng cần nói với Trần Thương

Tiêu Triết Hải vừa nghe đã không hài lòng. Cái này rõ ràng là qua cầu rút ván.

Thế là, Tiêu Triết Hải nói:

- Cái này... Lão Ngô, tôi thật ra cũng có ý nghĩ này

Ngô Đồng Phủ đột nhiên chỉ vào Tiêu Triết Hải cười.

Hai con cáo già không khỏi lộ vẻ gian xảo.

……

Trần Thương đang thăm khám cho một bệnh nhân, ngay khi anh đưa ra chỉ định của bác sĩ thì điện thoại reo lên

- Giáo sư Trần, đến văn phòng của tôi.

Ngô Đồng Phủ hiền hòa nói.

Điều này khiến Trần Thương có chút tò mò.

Phải biết rằng, trong khoảng thời gian này, Viện trưởng Ngô nhìn anh cứ như thể anh đoạt vợ người ta vậy.

Hôm nay, ông ấy làm sao vậy?

Anh lo lắng bàn giao công việc cho người khác, đứng dậy đi về phía tòa nhà hành chính.

Sau khi vào văn phòng, Ngô Đồng Phủ gọi Trần Thương ngồi xuống.

- Trần Thương, nháy mắt đã trôi qua một năm rồi, tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên cậu tới đây

Ngô Đồng Phủ đã đánh đòn phủ đầu, đưa ra lá bài tình cảm.

Trần Thương gật đầu:

- Cảm ơn Ngô Viện trưởng đã chăm sóc cho tôi trong suốt một năm qua

Trần Thương ăn ngay nói thật, Ngô Đồng Phủ thực sự rất chiếu cố anh.

Ngô Đồng Phủ gật đầu cười nhẹ:

- Này, cậu nên trở về đi. Nói thật, tôi cũng không nỡ lắm

- Nhưng nhiệm vụ bên cậu cũng khá gian nan. Tòa cấp cứu vừa mới xây dựng lại chuẩn bị đi vào hoạt động, chắc cậu cũng phải chịu rất nhiều áp lực.

- Hôm nay, gọi cậu qua đây, tôi có vài chuyện muốn nói với cậu, cũng coi như là trải nhiện mà tôi đã trải qua qua

Trần Thương hai mắt sáng lên:

- Cảm ơn, Viện trưởng Ngô.

Tiếp theo, Ngô Đồng Phủ thực sự nói về rất nhiều kinh nghiệm sống, bao gồm quản lý bệnh viện, cách thu hút nhân tài, điều chỉnh mối quan hệ giữa các cá nhân trong các phòng ban... vv

Tiêu Triết Hải cũng là lão viện trưởng, ông ấy rất dày dặn kinh nghiệm.

Những điều này đều là kinh nghiệm quý báu, Trần Thương cũng rất mãn nguyện.

Sau đó, vào khoảng giữa trưa, Ngô Đồng Phủ đột nhiên nói:

- Này... Tôi vẫn cảm thấy có chút lo lắng cho cậu.

- Thế này đi, Trần Thương, tòa cấp cứu đã được xây dựng xong. Tốt nhất không nên để nhân sự của cậu vào luôn, vì có thể điều chỉnh và bổ sung bất cứ lúc nào, nhân tài phải có ự phân cấp, tránh việc nhân sự trong bộ phận tụt dốc, đây là một điều rất quan trọng.

- Hơn nữa, luôn giữ trạng thái tuyển dụng bất cứ lúc nào cũng sẽ cho phép cậu liên tục chiêu mộ được những tài năng mới

Trần Thương gật đầu, chính xác, phân cấp nhân tài rất quan trọng.

Nhưng…… Nếu có ít người, thì sẽ không thể hoạt động được.

Trần Thương đang định nói, Ngô Đồng Phủ liền trực tiếp nói luôn:

- Tôi có một cách để giải quyết hoàn cảnh khó khăn của cậu.

Trần Thương hai mắt sáng lên:

- Cách nào cơ?

Ngô Đồng Phủ từ tốn nói:

- Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô có thể thiết lập mối quan hệ hợp tác với Bệnh viện Nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương. trở thành bệnh viện anh em.

- Bằng cách này, chúng ta có thể thường xuyên cử người đến học ở viện các cậu, cậu cũng có thể gửi nhân tài đến chỗ chúng tôi để đào tạo thêm.

- Hơn nữa, cậu cũng quen thuộc với bệnh viện của chúng ta, dùng nhân tài cũng quen rồi

- Các cậu mới bắt đầu, trong hai năm qua, tôi sẽ cử thêm người đến giúp cậu, thứ nhất là có thể giải quyết được vấn đề của cậu, thứ hai, chúng tôi có thể học hỏi từ cậu

- Đương nhiên, không cần cậu trả lương. Bệnh viện chúng tôi sẽ trả lương. Cậu nghĩ như thế nào?

Trần Thương khi nghe xong, nhìn Ngô Đồng Phủ bằng ánh mắt đầy biết ơn:

- Cảm ơn, Viện Trưởng Ngô.

Tiêu Triết Hải của bệnh viện Nhụy Kim cũng gật đầu, cười nói:

- Giáo sư Trần, Nhụy Kim của chúng tôi cũng rất lợi hại đó, chúng tôi cũng có thể thiết lập mối quan hệ hợp tác.

Trần Thương gật đầu:

- Cảm ơn các vị

Ngô Đồng Phủ mỉm cười:

- Giáo sư Trần, cậu cứ yên tâm, nếu không dùng thuận tay thì cứ để bọn họ đi

- Đúng

Tiêu Triết Hải gật đầu.

Chương 1854: Đúng Là Gừng Càng Già Càng Cay

Trần Thương thực sự không ngờ rằng Ngô Đồng Phủ còn tặng cho mình một món quà trước khi đi.

Nói thật, Trần Thương thực sự có hơi 'thụ sủng nhược kinh'.

So với Trung tâm Cấp cứu Thủ đô và Bệnh viện Nhụy Kim ở thủ đô, Bệnh viện Tỉnh số 2 quá nhỏ.

Với sự giúp đỡ của các bệnh viện hàng đầu này, Trần Thương gần như có thể thấy trước được sự phát triển nhanh chóng của bệnh viện.

Anh không nhịn được hỏi:

- Hợp tác này...

Ngô Đồng Phủ nói thẳng:

- Khi tòa cấp cứu của bệnh viện cậu chính thức được đưa vào sử dụng, nó sẽ chính thức được treo biển: Bệnh viện Hợp tác Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

- Nhân tiện, Nhụy Kim của chúng tôi cũng vậy

Tiêu Triết Hải gật đầu.

Đây thực sự là một tin tốt

Sự hợp tác giữa bệnh viện của chính mình với các bệnh viện lớn bên ngoài có thể tăng thêm niềm tin cho bệnh nhân.

Hơn nữa, đối với một số bệnh khó chữa, cũng có thể thường xuyên trao đổi với chuyên gia của các bệnh viện này.

Có thể giải quyết rất nhiều rắc rối.

Vì vậy, điều này còn làm cho Trần Thương không hài lòng?

Sau khi Trần Thương rời đi, Ngô Đồng Phủ và Tiêu Triết Hải nhìn nhau cười.

Thực sự là không mất bao nhiêu sức

Đúng là gừng càng già càng cay

Bằng cách này, Trần Thương sẽ không thể đưa được người đi.

Còn có thể hợp tác hữu nghị với Bệnh viện nhân dân tỉnh số hai của Trần Thương, không cắt đứt liên lạc với cậu ấy.

Một mũi tên trúng rất nhiều đích

Hai người cùng họp lại, buổi trưa quyết định đi ra ngoài.

……

Trong thời gian này, Trần Thương cũng không bận lắm.

Cảm giác vung tay của ông chủ cũng khiến anh rất thoải mái.

Chương Mục, người có nhiều năm kinh nghiệm làm viện trưởng đã đi đầu trong việc đến An Dương đã có cuộc gặp với Khổng Tường Dân.

Công việc tiếp theo sẽ bắt đầu từ từ.

Trong khoảng thời gian này, Khu Phát Triển Công Nghệ Cao An Dương cũng đang bận rộn điều chỉnh các giải pháp của Viện Nghiên Cứu Thuốc Mới Trần Thươn-.

Mọi thứ đang diễn ra một cách có trật tự.

Sau khi Trần Thương về nhà, anh chủ động nấu đồ ăn, nhưng Tần Duyệt gần đây rất bận,không phải vì công việc.

Đó là bởi vì trong khoảng thời gian tới phải cùng Trần Thương trở về An Dương và cần phải xử lý một số việc.

Trần Thương vì muốn cho Tần Duyệt danh chính ngôn thuận quay về nhà, đã đi tìm Tôn Quảng Vũ, bàn bạc một dự án hợp tác lâm sàng.

Sau khi Tôn Quảng Vũ nhìn thấy nó, mắt ông ta sáng lên, cười rất tươi, biểu thị sẽ cho Tần Duyệt sẽ đi theo Trần Thương để thực hiện nghiên cứu lâm sàng này

Đối với điều này, Trần Thương tự nhiên rất biết ơn.

Đôi khi, giải pháp luôn nhiều hơn vấn đề.

Sau khi Tần Duyệt trở lại, nhìn thấy đồ ăn trên bàn thì rất vui vẻ.

Hai người vẫn đang mong chờ chuyển về An Dương.

Rốt cuộc nhà cũng chuẩn bị xong, về đó thì cũng ở riêng, nhà đó khẳng định có nhiều không gian hơn nhà ở thủ đô, trang trí cũng đẹp hơn nữa.

Dù sao đây cũng là nhà của người khác, lúc đầu Trần Thương và Tần Duyệt cũng không nghĩ tới việc đầu tư cải tạo quá nhiều.

Nhưng căn nhà này không hề rẻ, xung quanh là bệnh viện, trường tiểu học, khu thương mại và công viên.

Giá nhà ở nơi đây nằm trong khu vực có giá cao của thủ đô.

Hạn chế duy nhất là trẻ em ở tầng trên và tầng dưới rất ồn ào.

Tất cả đều là trẻ em trong trường tiểu học gần đây. Chúng thường ồn ào chạy khắp nơi, và đôi khi cũng ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi。

Đang ăn cơm, Tần Duyệt không nhịn được nói:

- Hả? Sao hôm nay, bọn trẻ trên lầu không làm ồn?

Trần Thương trợn tròn mắt:

- Em chẳng nói là sau khi chúng ta trở về, nghe thấy ồn ào là không ngủ được còn gì?

Tần Duyệt nở nụ cười:

- Không phải, em chỉ nghĩ sinh con khá là náo nhiệt.

Trần Thương gật đầu cười:

- Được rồi, đợi em quay về, chúng ta sinh con

Tần Duyệt đột nhiên cười khúc khích:

- Anh tưởng sinh con là chơi trò chơi đấy à, nói mang thai thì có thể mang thai

Trần Thương cũng trở nên vui vẻ, kéo Tần Duyệt ôm ấp, chỉ vào bụng cô nói:

- Nhóc con, nghe thấy chưa, con nhất định đậu thai đấy, mẹ rất mong con ra đời

Tần Duyệt trợn mắt:

- Ấu trĩ

Tắm rửa xong định đi ngủ, trên lầu đột nhiên nghe thấy tiếng động, Trần Thương đột nhiên nở nụ cười:

- Em xem? Nói gì liền thành thật, miệng của em thật là linh ứng đấy

Nhưng, Tần Duyệt khẽ nhíu mày đứng lên:

- Không sai, hình như có chuyện rồi

Nghe được những gì Tần Duyệt nói, anh cũng cẩn thận lắng nghe.

Thật vậy, bước chân của ngày hôm nay hơi lộn xộn, điều gì đã xảy ra?

Ngay sau đó, hai người còn chưa kịp phản ứng thì đã có tiếng gõ cửa.

Vẻ mặt của Trần Thương thay đổi, anh nhanh chóng đứng dậy, mặc một bộ quần áo đàng hoàng rồi đi ra ngoài.

Sau khi mở cửa, thì thấy một người đàn ông đứng trước cửa với vẻ mặt lo lắng, nói:

- Bác sĩ Trần, anh có thể giúp tôi xem con tôi bị gì với

Trong một tòa nhà, Trần Thương biết khá rõ những người ở trên lầu và dưới lầu cũng như những người hàng xóm của mình, họ thường xuyên lên xuống thang máy và thỉnh thoảng nói chuyện với nhau

Hơn nữa, bản thân Trần Thương cũng là một người hơi nổi tiếng, tất cả mọi người đều biết đến anh, còn chủ động chào hỏi, anh nghe vậy nhíu mày hỏi:

- Sao vậy?

Vẻ mặt của người đàn ông có chút kinh hãi:

- Tiêu chảy, tiêu chảy ra máu

Nghe vậy, Trần Thương đột nhiên trở nên nghiêm túc.

- Đã gọi 120 chưa?

Người đàn ông gật đầu:

- Vừa gọi rồi! Anh ở gần nên tôi tới hỏi anh.

Trần Thương nhìn thấy người đàn ông mặt trắng bệch vì sợ hãi, anh vội vàng gật đầu nói:

- Tôi đi lên với anh xem một chút.

Người đàn ông là giáo viên dạy tiếng Anh đến từ New Oriental, còn vợ của anh ta là IT. Hàng ngày họ rất bận rộn.

Trần Thương đang định đứng dậy, Tần Duyệt mặc quần áo vào, vội vàng đi tới:

- Em đi cùng anh.

Trong lúc nói chuyện, cả hai đi theo người đàn ông lên lầu.

Sau khi mở cửa bước vào, anh nhìn thấy hai đứa trẻ đang nằm trên ghế sô pha, một đứa trên người mặc áo khoác và chăn dày, rõ ràng có hơi rùng mình, đứa còn lại đang buồn nôn vào trong thùng rác

Mẹ chúng hốt hoảng, mồ hôi nhễ nhại cầm đá lạnh xoa trán cho đứa trẻ.

Nhưng rõ ràng là cô ấy hơi bối rối, trừ hạ sốt cô ấy đang đứng đó mất hồn, nhìn thấy Trần Thương và Tần Duyệt bước vào, cô ấy nhanh chóng nói:

- Bác sĩ Trần, xin hãy giúp tôi xem hai đứa trẻ đã xảy ra chuyện gì

Trần Thương gật đầu rồi bước tới.

Gương mặt của bà mẹ trẻ này rõ ràng đang khóc.

Hai con cách nhau 4 tuổi.

Đều là con trai, đứa lớn 11 tuổi, đứa nhỏ 7 tuổi, vào ngày thường rất thích huyên náo ở nhà.

Cha mẹ cũng quản, nhưng con trai mà, đặc biệt là hai đứa, thực sự rất dễ gây rắc rối.

Nhưng hai đứa trẻ đã rất hiểu chuyện, khi gặp Trần Thương và Tần Duyệt, cũng sẽ chào chú - cô.

Bé trai 11 tuổi nằm bên thùng rác, nôn ói quá nên hét lên:

- Con khó chịu quá, mẹ cứu con với, ọe...

Cậu nhỏ đã sốt, không nói được gì.

Trần Thương hỏi:

- Ở nhà có nhiệt kế không?

Người đàn ông lắc đầu:

- Không có, ở nhà chỉ có thuốc hạ sốt, tôi không mua vì sợ bọn trẻ.

Trần Thương đưa tay trực tiếp lên trán để cảm nhận nhiệt độ.

Qua cảm nhận của đôi găng tay, Trần Thương ước tính rằng nhiệt độ là trên 38, cụ thể thì anh không cảm nhận được.

Hiển nhiên, tuy rằng thể trạng của hai đứa trẻ không giống nhau, nhưng nếu chúng đồng thời bị bệnh, thì việc cân nhắc đầu tiên chính là một loại bệnh.

Chương 1855: Có Thể Là Ngộ Độc, Rất Khó Nới

P/s: khuyến khích không nên đọc khi ăn.

Nghĩ đến đây, Trần Thương hỏi:

- Tôi đi xem phân, rửa chưa?

Mẹ của cậu bé nhanh chóng nói:

- Không, vẫn giữ, chính là đợi anh lên xem.

Trần Thương gật đầu, đi theo vào phòng tắm.

Anh có khả năng nhận biết chất tiết rất mạnh.

Sau khi nhìn thấy, gần như không có chút do dự, có thể khẳng định chắc nịch:

- Phân có máu

Tần Duyệt cau mày khi Trần Thương nói điều này.

Bạn biết đấy, phân có lẫn máu rất hiếm.

Đặc biệt là hai em bé nhỏ tuổi này.

Nói một cách tổng quát, phân có lẫn máu, hoặc có mủ, hoặc có máu không kèm theo mủ,… Thì phần lớn được coi là bệnh viêm ruột, tức là bệnh viêm loét đại tràng, hay còn gọi là bệnh Crohn.

Trần Thương không thể chỉ chẩn đoán với phân này.

Nghĩ đến đây, anh chỉ nói:

- Lấy một ít trong số này, mang đi bệnh viện kiểm tra.

Người đàn ông vội vàng gật đầu, đứng dậy đi thu.

Mà bên này, Trần Thương đi ra, đến chỗ đứa trẻ và hỏi:

- Tiểu Nam, con làm cảm thấy không thoải mái sao?

Bé lớn được gọi là Tiểu Nam, bé nhỏ hơn được gọi là Tiểu Bắc.

Tiểu Nam mình đau rơi nước mắt:

- Chú Trần, bụng đau quá, buồn nôn, muốn nôn nhưng không thể nôn ra được. Sau đó, con thấy chóng mặt và đau bụng.

Anh gật đầu nói với Tiểu Nam:

- Mau nằm xuống đi, để chú sờ bụng.

Nói xong, mẹ Tiểu Nam để bé nằm xuống ghế sô pha, sau đó Trần Thương thận trọng đặt tay lên bụng bé rồi nhẹ nhàng ấn.

Sau khi kiểm tra sơ qua, anh cau mày.

- Hôm nay, con đã ăn gì chưa?

Tiêu Nam lắc đầu:

- Chúng con đều ở nhà ăn cơm, không ăn mấy đồ linh tinh ạ...

Trần Thương có hơi không rõ nguyên nhân.

Lúc này, các biểu hiện về đường tiêu hóa của cậu bé đã rõ ràng hơn.

Ngược lại, Tiểu Bắc chủ yếu bị sốt.

Trần Thương tiếp tục thu hẹp các phỏng đoán của mình, cố gắng loại ra những ghì anh có thể nghĩ đến.

Mẹ của cậu bé cũng cho biết:

- Tôi hiếm khi cho chúng đi ăn ngoài, thường chỉ ở ăn nhà.

- Vì trường học ở trong tiểu khu nên sau giờ học các bé về cùng nhau, tôi để thức ăn đã nấu chín vào tủ lạnh ở nhà. Tiểu Nam cũng rất hiểu chuyện, có thể tự hâm nóng trong lò vi sóng đồ ăn.

Không lâu sau, Trần Thương nói:

- Trước tiên phải đến bệnh viện, xét nghiệm máu, sau đó kiểm tra phân. Tôi nghi ngờ có thể là viêm dạ dày cấp tính... Hoặc bệnh lỵ trực khuẩn. Tất nhiên cũng không thể loại trừ ngộ độc thực phẩm.

- Hôm nay, con đã ăn cái gì?

Trần Thương đột nhiên hỏi

Mẹ của cậu bé nhanh nhảu nói:

- Tôi đã nấu cơm trong nồi cơm điện. Sau đó, các món ăn đã ăn đồ trong tủ lạnh. Sáng nay, tôi có cháo và bánh bao từ bữa tối. Chúng tôi đều ổn...

Tiểu Nam đột nhiên nói:

- Mẹ, buổi trưa con ăn cơm trộn với trứng.

Trần Thương đột nhiên nheo mắt lại sau khi nghe thấy lời này:

- Cơm trộn?

Mẹ của cậu bé cũng tò mò hỏi:

- Cơm trộn? Ai đã làm cơ?

Tiểu Nam nói:

- Con tự làm... Hôm qua, con cũng đã ăn cơm trộn rồi. Nhiều bạn trong lớp cũng ăn, nên con liền về nhà tự làm

Cha mẹ của cậu bé rõ ràng là rất bối rối:

- Cơm trộn với gì và làm thế nào? Ai đã dạy con vậy?

Tiểu Nam đang chịu đựng cơn đau bụng của mình và nói:

- Mẹ... Con có thể tự làm. Rất đơn giản, đó là cơm trộn trong anime Nhật Bản.

Trần Thương nghe thấy thì liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Anh không nhịn được thở dài, đã gặp phải loại chuyện này không chỉ một lần trong khoa cấp cứu.

Đặc biệt là trong năm nay

Trong những năm gần đây, trước sự phát triển vượt bậc của phim truyền hình Nhật Bản và anime Nhật Bản, nhiều người đã bắt đầu tìm hiểu và tiếp xúc với chế độ ăn uống và thói quen cuộc sống trong các bộ phim hoạt hình Nhật Bản.

Cơm trộn là một cách nấu ăn rất đơn giản

Một bát cơm, cho thêm một quả trứng sống, thêm chút nước tương ăn cùng, nhìn hương vị và hình thức cũng thấy ngon miệng.

Trẻ con luôn có tâm lý hiếu kì. Đối với chúng, những thứ hấp dẫn và tò mò đều là những gì chúng muốn thử.

Kết quả thì xảy ra cảnh tượng như vậy

Tiểu Nam muốn bắt chước chắc chắn là do những người xung quanh làm.

Nhưng…… Trứng gà trộn cơm thực ra không có gì sai, nhưng chúng đã chọn nhầm trứng.

Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Con lấy trứng từ đâu ra?

Tiêu Nam thành thật trả lời:

- Trong tủ lạnh.

Trần Thương nói với mẹ của đứa trẻ:

- Đưa tôi đến tủ lạnh.

Dường như mẹ của cậu bé cũng nhìn ra manh mối, nhanh chóng đứng dậy, mở tủ lạnh ra, quả nhiên có rất nhiều trứng bị thiếu.

Trần Thương hỏi:

- Những quả trứng này là trứng bình thường phải không? Chúng không phải là trứng vô trùng đúng không?

Mẹ cậu bé gật đầu:

- Đúng, chúng đều là những quả trứng bình thường.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, người đàn ông vội vàng ra mở cửa.

Hai người từ trung tâm cấp cứu bước vào lo lắng hỏi:

- Đứa nhỏ bây giờ thế nào?

Vừa dứt lời, anh ngẩng đầu nhìn thấy Trần Thương:

- Giáo sư Trần, anh cũng ở đây

Trần Thương phát hiện ra là Trương Viễn, gật đầu:

- Ừ, đem đứa nhỏ lên xe trước, về sau nói.

Trương Viễn nhìn thấy sự có mặt của Trần Thương, đột nhiên lạnh hết cả sống lưng

Dù sao thứ mà Trần Thương đại diện chính là sức mạnh, Trương Viễn vừa đi vừa nói:

- Giáo sư Trần, bọn trẻ bị làm sao vậy?

Trần Thương nói:

- Tôi nghi ngờ rằng đó là nhiễm vi khuẩn Salmonella, gây ra ngộ độc thực phẩm Salmonella

Cha mẹ của cậu bé phía sau lo lắng, vội hỏi:

- Bác sĩ Trần, ngộ độc thức ăn gì vậy?

Trần Thương giải thích:

- Thực ra trong trứng sống có rất nhiều vi khuẩn. Ví dụ, vi khuẩn Salmonella sẽ tiếp tục tồn tại trong trứng và xâm nhập vào cơ thể người nếu nó không được xử lý ở nhiệt độ cao để chín. Có thể gây viêm dạ dày cấp tính và thậm chí ngộ độc thực phẩm do nhiễm khuẩn salmonella. Sau đó sẽ bị đau bụng, nôn mửa và tiêu chảy, sợ lạnh và sốt, v.v.

- Hơn nữa, hệ vi khuẩn đường ruột của trẻ chưa hoàn thiện, sức đề kháng cũng không đủ, khi đối mặt với những thứ này, trẻ không thể có đề kháng hiệu quả, dẫn đến trúng độc

Nghe thấy lời của Trần Thương, cha mẹ của Tiểu Nam đột nhiên trở nên căng thẳng

- Bác sĩ Trần, có nghiêm trọng không?

Trần Thương cũng bất đắc dĩ lắc đầu:

- Thật sự rất khó nói, không thể coi rằng đây chỉ là một vụ ngộ độc thực phẩm đơn giản.

- Tôi vẫn chưa thực hiện bất kỳ xét nghiệm nào để xác định xem có nhiễm ký sinh trùng hay không, bởi vì trứng sống có thể làm tăng tỷ lệ nhiễm giun móc

- Giun móc dễ dàng xâm nhập vào trứng qua vỏ trứng. Nếu trứng chưa được nấu chín hoàn toàn, phụ nữ mang thai và trẻ em có sức đề kháng yếu sẽ gặp các triệu chứng như nôn mửa, tiêu chảy, buồn nôn và sốt sau khi ăn phải trứng nhiễm mầm bệnh.

- Xem ra tình huống của Tiểu Nam có vẻ không nghiêm trọng lắm.

- Nhưng Tiểu Bắc, không như vậy. Phân có máu. Nếu phân có mủ và máu, chắc là chảy máu trong ruột.

- Và nếu là vi khuẩn Salmonella xâm nhập vào máu, nó rất dễ xảy ra thêm nhiễm trùng và gây ra một loạt các tình trạng nghiêm trọng, chẳng hạn như nhiễm trùng huyết

Đúng vậy

Bây giờ, Trần Thương đang nhìn Tiểu Bắc đang sốt đó, có hơi lo lắng

Ngay sau khi những lời này nói, biểu hiện của cha mẹ cậu bé đột ngột thay đổi.

Dù sao cái kiểu nhiễm trùng máu vừa nghe cũng thật dọa người. Ai mà không sợ chứ?

- Đừng lo lắng, tôi chỉ đang nói đến tình huống nguy hiểm, còn phải chờ kết quả kiểm tra nữa

Trần Thương an ủi.

Chương 1856: Trứng Sống Rất Nguy Hiểm

Các mối nguy hại ngầm của trứng sống rất nhiều:

Đầu tiên, nhiễm bệnh đường tiêu hóa cấp tính. Thứ hai, nó không dễ tiêu hóa và hấp thụ. Thứ ba, tăng tỷ lệ nhiễm giun móc. Thứ tư, tăng gánh nặng cho gan

Thực ra công nghệ hiện nay không thể tránh hoàn toàn việc nhiễm vi khuẩn vì ăn trứng sống, nhưng chúng ta có những cách để giảm thiểu nguy cơ

Dưới đây là một số gợi ý hiệu quả:

Mua trứng hoặc các sản phẩm trứng đã qua tiệt trùng ở các siêu thị lớn thông thường;

Chỉ mua trứng được bảo quản trong khu vực thực phẩm mát của siêu thị;

Đặt trứng bạn đã mua về nhà vào ngăn mát của tủ lạnh và không mua hoặc tiêu thụ trứng đã hết hạn sử dụng;

Nếu bạn thấy trứng bị nứt hoặc bẩn, tốt nhất là không nên ăn chúng nữa.

Điều trị khẩn cấp có nghĩa là sẽ có đủ loại tình huống xảy ra và cần có nhiều sự chuẩn bị.

Việc một đứa trẻ ăn trứng cũng có thể kích thích gây sức ép như thế.

Cuộc sống luôn là như vậy, những điều bạn cho là không quan trọng thì hầu hết đều không quan trọng, nhưng lại sợ những điều đó xảy ra với xác suất nhỏ.

Thậm chí, mục đích y học cũng như thế.

Cũng giống như bệnh cúm, nhiều người chịu được, nói cảm cúm không có sao anh đừng để ý.

Nhưng, số người chết vì bệnh cúm hàng năm trên thế giới là lấy hàng 10.000 làm đơn vị.

Cho nên, đời người cũng giống như câu hát kia: Những người không được yêu thích luôn gây rối, những người được yêu thích thì không sợ hãi

……..

Trần Thương và mấy người Trương Viễn cùng nhau lên xe cấp cứu đi đến bệnh viện.

Hiện tại, tình trạng Tiểu Bắc phát sốt càng thêm nghiêm trọng.

Tiểu Nam nhìn thấy em trai ngất đi, cả người dường như cũng quên mình là bệnh nhân, nước mắt cậu bé ào ào chảy xuống.

Miệng không ngừng nói:

- Thật xin lỗi! Thật xin lỗi

- Anh sai rồi

Trong giọng nói xen lẫn tiếng khóc nghẹn ngào, cũng mang theo thật nhiều hối hận.

Mặc dù thỉnh thoảng hai người luôn cãi nhau ầm ĩ, nhưng tình cảm anh em vẫn rất sâu sắc.

Hiện tại, cơn đau bụng của cậu bé vẫn chưa hoàn toàn giảm bớt, nhưng sự tự trách trong lòng khiến cậu bé không thể đứng thẳng được.

11 tuổi, mà cậu bé đã hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm.

Cậu bé biết, nếu như em trai bị bệnh, đây chính là trách nhiệm của cậu.

Cậu bé đã nghe thấy hết những lời của chú Trần Thương nói.

Hóa ra cậu bé ăn trứng sống và cũng cho em trai ăn sống, mới làm cho lúc này em trai phát sốt ngất đi.

Nghĩ thế, trong lòng Tiểu Nam tràn ngập sợ hãi.

- Chú Trần, cầu xin chú cứu em trai có được hay không?

- Cháu sai rồi, về sau cháu không dám……. Cho em trai ăn đồ linh tinh nữa

- Mau cứu Tiểu Bắc đi

Nói xong, cậu bé cẩn thận chạm vào đôi bàn tay nóng hổi của em trai, nói:

- Tiểu Bắc, em tỉnh lại đi được không, sau này anh sẽ cho em tất cả đồ ăn. Anh sẽ không bao giờ…… Giành lấy đồ ăn của em nữa, em tỉnh lại đi! Về sau, anh không bắt nạt em nữa, có được hay không..... Đồ chơi anh cũng không giành với em.....?

Nhìn Tiểu Nam hiểu chuyện như vậy, cha mẹ hai đứa nhỏ thở dài bất đắc dĩ, nhìn Trần Thương hỏi:

- Bác sĩ Trần..... Tiểu Bắc thằng bé.....

Trần Thương để Trương Viễn đo nhiệt độ cơ thể, 38.6 Độ C

Nhiệt độ thế này thật không lạc quan.

Nhưng, chưa chắc đó có phải là do vi khuẩn xâm nhập gây nhiễm trùng máu hay ung thư máu, cũng có thể do phản ứng miễn dịch của cơ thể con người nên gây ra sốt.

- Trước tiên bổ sung chất dịch thể, vào tĩnh mạch nhỏ 5% đường glu-cô và nước muối sinh lí.

Hiện tại, Trần thương không vội tiến hành điều trị bằng kháng sinh, nếu chỉ đơn thuần là ngộ độc thực phẩm do loại vi khuẩn Salmonella gây viêm dạ dày ruột thì kháng sinh sẽ là một lựa chọn sai lầm.

Bởi vì sử dụng thuốc kháng khuẩn không thể thay đổi quá trình mắc bệnh, ngược lại dễ thúc đẩy sản sinh các chủng kháng thuốc trong đường ruột và kéo dài thời gian bài tiết.

Hiện tại, bệnh nhân đã có cảm giác buồn nôn và nôn mửa, tiêu chảy đi đại tiện nhiều lần, mất cân bằng điện giải trầm trọng, cho nên tiến hành hỗ trợ điều trị triệu chứng là lựa chọn tốt nhất.

Hiện tại, Tiểu Nam cũng tiến hành điều trị tương tự.

Anh cúi đầu nhìn khóe mắt rưng rưng của Tiểu Nam, biết đứa nhỏ này thật sự rất sợ

Có đôi khi, làm anh trai thật sự trong lòng có rất nhiều trách nhiệm.

Cũng may tiểu khu cách bệnh viện không xa.

Đến nơi Trần Thương nhanh chóng sắp xếp cho xét nghiệm máu.

Thông thường máu xét nghiệm ra tương đối nhanh, khi nhận được tờ xét nghiệm, anh thở phào nhẹ nhõm.

Còn may, không có phát sinh triệu chứng nghiêm trọng như nhiễm trùng máu hay ung thư máu.

Nếu nói như vậy, thông thường trị liệu sẽ tốt lên, cũng không cần quá mức lo lắng.

Cha mẹ đứa trẻ đã lo lắng chờ đợi rất lâu, thấy anh đi ra ngoài sảnh liền chạy nhanh tới:

- Bác sĩ Trần, không sao chứ?

Trần Thương gật đầu:

- Không có vấn đề gì lớn. Nhưng, khả năng cần phải ở lại một khoảng thời gian để theo dõi bệnh tình.

- Sức đề kháng đối với hệ vi khuẩn đường ruột của trẻ còn kém, sau lần dày vò này. Dù may mắn không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong khoảng thời gian này cần được cho ăn thức ăn lỏng hoặc chất lỏng để dễ tiêu hoá. Sau khi tình trạng bệnh được cải thiện thì sẽ dần trở lại chế độ ăn uống bình thường.

- Được, được

Cuối cùng mẹ cũng không phải lo lắng thấp thỏm nữa:

- Không có chuyện gì là tốt rồi, làm tôi sợ muốn chết.

Sau khi nói xong, cô ấy lau đi nước mắt ở khéo mắt.

Nói thật, con cái đối với cha mẹ mà nói, còn lo lắng hơn so với bệnh tình của bản thân.

Ba người cùng nhau đi về phía phòng bệnh.

Nhìn thấy Tiểu Nam ngồi trên giường, hướng về phía Tiểu Bắc lẩm bẩm vừa xin lỗi vừa hứa.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người bỗng nhiên rất vui mừng.

Trần Thương thật sự hi vọng, đứa con đầu lòng của anh là một bé trai, đứa con thứ hai có thể là một bé gái hoặc một bé trai.

Bởi vì nếu đứa lớn là con trai, thì trong lòng đứa trẻ sẽ tương đối có trách nhiệm hơn.

Cha mẹ đi vào bắt đầu an ủi con cái, Trần Thương và Tần Duyệt nhìn tình hình cũng dần chuyển biến tốt, từ trong phòng đi ra, cho người một nhà bọn họ có không gian riêng.

Đối với con cái thật sự một trái tim không thể đủ được.

Anh cần dạy con làm người, còn cần phổ cập cho con các loại kiến thức cuộc sống.

Trần Thương càng ngày càng cảm thấy, trách nhiệm của chữa bệnh không chỉ là điều trị, mà còn phải tuyên truyền và phổ cập giáo dục khoa học

Phòng ngừa trước khi mắc bệnh chắc chắn sẽ tốt hơn là điều trị khi đã bị bệnh

Trương Viễn và Dương Tuệ cùng nhau trực ca đêm, toàn bộ mọi người trong khoa đều biết hai người này ngầm nảy sinh tình cảm với nhau, nhưng dường như không ai muốn phá vỡ điều này. Vì Trần Thương tới đây được một năm, nhưng hai người còn chưa tiến tới với nhau nữa.

Nhìn thấy hai người đang tranh luận với nhau về vấn đều quả trứng, dường như..... Hai người bọn họ luôn có thể bởi vì bất kỳ vật gì cũng cãi nhau được.

Đương nhiên, khả năng cũng vì vậy nên mới nảy sinh tình cảm với nhau.

Ai mà biết được

Trần Thương thấy thế, bỗng nhiên vừa cười vừa nói:

- Trương Viễn, cậu có muốn cùng tôi tới An Dương không?

Lời này vừa nói, trong văn phòng lập tức trở lên yên tĩnh.

Nói thật, đây là lần đầu anh ở khoa công khai nói những chuyện như này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ghen tị nhìn Trương Viễn.

Trần Thương chủ động lôi kéo có hàm ý rõ ràng như thế, nói trắng ra đây chính là một con đường đi thẳng tới mây xanh.

Chương 1857: Dương Tuệ, Anh Thích Em

Trương Viễn nghe thế, cảm giác đầu tiên chính là trong lòng kích động, muốn đi

Ai mà không muốn đi là chính là đồ ngu

Nhưng giây tiếp theo, phản ứng đầu tiên của cậu là nhìn về phía Dương Tuệ, dường như..... Cậu đanh quan sát phản ứng của đối phương.

Dương Tuệ nghe thấy thế tự nhiên cũng rất vui vẻ, chỉ cần Trương Viễn đi theo Trần Thương, kế hoạch phát triển trong tương lai đương nhiên sẽ là một con đường suôn sẻ, nhưng... Ánh mắt của cô dần cảm thấy mất mát đi rất nhiều.

Cuộc sống chính là như vậy, khi cuộc sống vẫn đang vận hành theo quỹ đạo ban đầu thì khó có thể phá vỡ tất cả những điều này, nhưng khi có thay đổi sẽ xuất hiện sự lựa chọn.

Mà lựa chọn như thế nào, thì sẽ hết sức quan trọng.

Dương Tuệ nhìn thoáng qua Trương Viễn vui vẻ và không muốn từ bỏ. Nhưng đây là con đường của tình yêu tuổi trẻ, mong đối phương sẽ trôi qua tháng ngày vui vẻ.

Thấy Trương Viễn từ xa nhìn về phía mình, Dương Tuệ cười mắng một tiếng:

- Nhìn tôi làm gì? Đắc ý à

Trương Viễn ngượng ngùng cười:

- Tôi không phải đắc ý, ý của tôi là..... Tôi sợ tôi đi rồi, cô sẽ trở thành con mồi ngon nhất trong sáu khoa cấp cứu của chúng ta.

Trương Viễn thật sự rất do dự

Dương Tuệ lập tức cười mắng:

- Cút nhanh lên, nhìn thấy anh là thấy phiền rồi.

- Tôi chờ chủ nhiệm Dư sắp xếp cho tôi làm việc với một anh đẹp trai, còn anh tay tay chân thì vụng về.

Ánh mắt của Trương Viễn có hơi mất mác, anh vừa muốn đi cũng vừa không muốn đi.

Dường như khó có thể có cả gia đình và sự nghiệp.

Có người nói, không phải chỉ là khoảng cách thôi sao?

Nhưng, đối với một bác sĩ lâm sàng mà nói, tới một nơi khác thì rất khó có thể gặp lại nhau.

Căn bản công việc vốn đã rất bận rộn, gánh nặng cuộc sống khiến chúng ta kiệt quệ, không thể có người ở bên cạnh quan tâm đến mình, cảm giác này đau đớn lắm

Khoảng cách sinh ra có thể là đẹp, nhưng người nhanh chân tới trước chắc chắn không phải anh, vì vậy đừng tin những lời lẽ vô nghĩa và vô bổ đó.

Thế giới này, ngoại trừ cha mẹ bạn, sẽ không có nhiều người thực sự sẵn lòng chờ đợi bạn.

Khi Trần Thương đến khoa cấp cứu, thì Trương Viễn và Dương Tuệ là người đầu tiên anh gặp mặt.

Hai người luôn miệng gọi anh là đại thần, hiện tại vẫn gọi như vậy.

Lúc ấy, Trần Thương cảm thấy hai người không bình thường.

Đối với Trương Viễn, Trần Thương cũng dụng tâm bồi dưỡng, dù sao đây cũng là một người trẻ tuổi rất cố gắng, cũng giúp đỡ anh làm không ít việc.

Anh đồng ý bồi dưỡng Trương Viễn.

Nhưng, Trương Viễn vẫn do dự, anh ta nhìn thoáng qua Trần Thương, mặt mũi anh ta tràn đầy áy náy.

- Giáo sư Trần, tôi.....

Trương Viễn bỗng nhiên hít sâu một hơi:

- Tôi đồng ý

Ánh mắt của Trần Thương kiên định, nhìn Trương Viễn, giữ im lặng không lên tiếng.

Câu nói này nói với giọng rõ ràng kiên định hơn rất nhiều.

Vẻ mặt của Dương Tuệ có hơi mất mát, nhưng vừa cười vừa nói:

- Lúc này trông anh mới giống đàn ông

Trương Viễn không nói gì, xoay người lại giữ chặt Dương Tuệ:

- Còn có càng đàn ông hơn

Nói xong, Trương Viễn trực tiếp kéo Dương Tuệ vào trong ngực.

Trực tiếp hôn môi

Một cảnh này, trực tiếp làm cho mọi người hoảng sợ.

Ngay cả Trần Thương cũng không nghĩ tới, Trương Viễn thằng nhóc này..... Như thế thật mạnh mẽ

Trong văn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy Dương Tuệ và Trương Viễn hô hấp dồn dập.

Dường như, thời gian đều dừng lại.

Bản thân Dương Tuệ còn hơi mơ hồ, cô không nghĩ tới Trương Viễn sẽ..... Sẽ.....Hôn mình?

Giờ phút này, Dương Tuệ không biết nên có biểu cảm gì

Xoắn xuýt

Phức tạp

Nếu nói không thích Trương Viễn hoàn toàn là nói dối.

Thích, hai người không ai lên tiếng trước.

Dường như, đây chính là một màn đặt tiền cược, ai nói thì người đó thua.

Thế nhưng tình cảm thật sự cần phải đánh cược sao?

Ai thua ai thắng có thật quan trọng không?

Có lẽ, tất cả đều chỉ cần một cơ hội để chọc thủng lớp giấy cửa sổ này.

Nhưng, khi Trương Viễn chủ động tấn công trước Dương Tuệ bỗng nhiên hối hận.

Dựa vào đâu cô phải chủ động?

Ngay lúc Dương Tuệ muốn phản kích thì Trương Viễn bỗng nhiên buông ra.

Lúc này, trong lòng Trương Viễn rất phức tạp, bất ổn, trong lòng lo lắng bất an, anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Bất luận như thế nào cũng phải bày tỏ những suy nghĩ trong lòng của mình.

Dù sao cũng sắp rời đi, nếu như Dương Tuệ không phản đối, anh sẽ từ chối Trần Thương không đi nữa

Nhưng nếu như Dương Tuệ cho anh một cái tát, anh sẽ đi, đúng..... Hai cái tát cũng đi.

Nếu phải ra đi, dù là côn đồ... Cũng phải làm

Dù sao cũng đi, cũng nên cho mình một lời giải thích, cho dù lưu manh đùa giỡn..... Lưu manh đùa giỡn cũng phải đùa giỡn

Trương Viễn khẩn trương nhìn Dương Tuệ:

- Dương Tuệ, anh thích em, anh thật sự thích em, em có đồng ý tới An Dương cùng anh không?

- Nếu như em thích anh, anh sẽ không đi nữa, nếu không em phải cùng anh đi An sương, anh sẽ nuôi em

Dương Tuệ nhìn Trương Viễn, giận đùng đùng tay giơ lên, Trương Viễn thấy tình hình như vậy không nhịn được thở dài.

Hoá ra..... Mình bị xem như là lưu manh.

Trương Viễn nhắm mắt lại, chờ đợi một cái tát giáng xuống, bỗng nhiên cảm giác cổ mình bị người ôm, sau đó..... Bờ môi ướt át đụng vào

Giờ phút này, Trương Viễn sững sờ.

Anh ta không nghĩ tới sẽ xảy ra cảnh tượng như vậy.

Anh ta suy nghĩ đủ loại khả năng, duy chỉ có điều này là không.

Thật lâu sau, hai người buông nhau ra, Dương Tuệ rất đắc ý:

- Anh là người của em

- Đi An Dương phải trung thực, cẩn thận không em bay tới giải phẫu anh

Trương Viễn rất kích động

Vậy.....Vào lúc Dương Tuệ hôn, tên của con anh cũng nghĩ hết rồi.

- Được

- Chờ anh

Trần Thương thấy thế, vừa cười vừa nói:

- Đi, hai người cũng đừng như vậy.

- Tôi cho hai người một lựa chọn, hai người cùng nhau đi An Dương, nếu không phải là..... Trương Viễn tôi cũng sẽ không cho đi theo.

Dương Tuệ biến sắc:

- Đừng, giáo sư Trần, mang đi đi

Trần Thương vừa cười vừa nói:

- Ý của tôi là, tôi đã ký một thỏa thuận hợp tác với bệnh viện của chúng ta, các bác sĩ có thể đến bệnh viện của nhau để bồi dưỡng học tập.

- Thời gian của hai người.....Tự mình sắp xếp đi.

Trương Viễn và Dương Tuệ nghe vậy, vội vàng cúi đầu:

- Cảm ơn giáo sư Trần

- Cảm ơn anh

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Được rồi, hai người trực ca đêm đi, tôi đi trước.

Nói xong, Trần Thương và Tần Duyệt rời khỏi văn phòng.

Ra khỏi tầng cấp cứu, Tần Duyệt không nhịn được cười:

- Có phải anh cố ý hay không?

Trần Thương sững sờ, giả bộ như không biết gì, vừa cười vừa nói:

- Cái gì mà cố ý?

Tần Nguyệt trực tiếp nhảy tới trước mặt Trần Thương, giơ ngón tay chỉ vào anh, cái đầu nhỏ cúi người bĩu môi, dường như nhìn thấy anh:

- Giả bộ

- Thành thật khai báo, anh có phải là một tên lão luyện tình trường

- Nào có nào có
- Ban đầu có phải anh dùng những âm mưu và thủ đoạn này để lừa em không?
Trần Thương nghe thế lập tức cũng vui vẻ:
- Phải như vậy rồi.
- Trần mỗ tôi ra tay, tự nhiên là dễ như trở bàn tay
Tần Duyệt tức giận dậm chân:
- Tức chết em rồi, em..... em.....
Trần Thương vui vẻ, trực tiếp ôm Tần Duyệt:
- Đều đã bị anh lừa gạt vào tay, còn suy nghĩ muốn chạy?
- Mau về nhà, làm áp trại phu nhận của anh thôi
Nói xong, trực tiếp vỗ một cái vào trên mông Tần Duyệt
Tần Duyệt vừa tức vừa giận:
- Anh thả em ra, em báo cảnh sát
Trần Thương cười nhạt:
- Đây là địa bàn của anh, em gọi rách cổ họng cũng vô dụng
Trần Thương lời còn chưa dứt, một chú bảo vệ chạy tới

Chương 1858: Trong Lúc Vô Tri Vô Giác Bản Thân Anh Đã Hoàn Thành Nhiệm Vụ

- Cái gì mà địa bàn của anh! Ban ngày ban mặt..... Cô gái đừng sợ, cô để tôi.....

Bảo vệ cầm gậy cảnh sát trong tay, chạy tới xem xét, nhìn thấy là Trần Thương, gãi đầu một cái, cười xấu hổ:

- Giáo sư Trần à, thế này..... Trên đường chú ý an toàn

Nói xong, giả bộ như không nhìn thấy, đứng dậy rời đi, Tần Duyệt thấy thế, lập tức trợn tròn mắt.

Trần Thương cười ha hả.

- Cô gái, có nhìn thấy không! Nơi này đều là người của anh

…….

[Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành nhiệm vụ, thành công chế tạo một đoàn đội tinh anh, thành công xây dựng một tiểu đội cấp cứu Ngoại khoa thần kinh. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, nhận được nhiệm vụ chuyển giao Ngoại khoa thần kinh!]

Kèm theo một trận âm thanh nhắc nhở vang lên, Trần Thương lập tức kinh ngạc vui mừng

Vậy mà trong lúc vô tri vô giác bản thân anh đã hoàn thành nhiệm vụ rồi?

Nghĩ đến đây, Trần Thương quả thực có chút hưng phấn.

Tiểu tổ cấp cứu Ngoại khoa thần kinh của Cấp cứu này, Trần Thương cũng khá để bụng đối với Ngô Huy và Hoàng Tân Hải.

Không nghĩ đến có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như thế.

Nhiệm vụ yêu cầu bản thân phải bồi dưỡng đồng thời năm người tinh thông một môn phẫu thuật về thần kinh, hoặc ba người có kỹ năng phẫu thuật cấp độ đại sư.

Nhìn kỹ thì, chuyện khiến cho Trần Thương tò mò đã xảy ra rồi.

Phẫu thuật Parkinson của Ngô Huy đã là cấp độ đại sư, mà phẫu thuật cắt bỏ khối u trong đầu cũng trong lúc vô tình đã tăng lên đến cấp đại sư.

Còn Hoàng Tân Hải, có lẽ là người có kỹ năng cấp đại sư trẻ tuổi nhất: Phẫu thuật làm sạch thương sưng tấy ở trong đầu.

Mà còn có một người, tên là Lưu Đào, kỹ năng cấp đại sư là phẫu thuật cắt bỏ khối u tĩnh mạch.

Hai người khác cũng đều tinh thông phẫu thuật của Ngoại khoa thần kinh.

Đối với kết quả này, Trần Thương rất hài lòng.

[Đinh! Ngài đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời có năm vị bác sĩ tinh thông thuật thức, ba người có kỹ năng cấp đại sư, nhận được bằng chứng chuyển giao của Ngoại khoa thần kinh hiếm có.]

Trần Thương rất ngạc nhiên và vui mừng, lấy ban thưởng của nhiệm vụ ra xem.

Đây là một tấm bằng chứng chuyển giao tản ra ánh sáng màu vàng.

Trần Thương nhìn vào tấm minh chứng chuyển giao màu vàng này, có chút mừng rỡ.

Chuyển giao Ngoại khoa thần kinh thành công, chuyến bồi dưỡng này của mình cũng xem như là công đức viên mãn.

Thu hoạch của một năm này thực sự là quá lớn.

Tiếp theo đây, bản thân mình chỉ cần một [Đạo cụ chuyển giao] là có thể thành công chuyển giao rồi?

Trần Thương cũng xem như đã phát hiện một quy luật, bình thường rất ít khi rơi ra [Đạo cụ chuyển giao] này, dù sao boss cấp Vương giả, anh cũng đã giết không ít, thế nhưng cho tới nay vẫn chưa rơi ra, xem ra chỉ có sau khi thu được minh chứng chuyển giao mới có thể thu được đạo cụ chuyển giao.

Nghĩ đến đây, Trần Thương đột nhiên mong đợi.

Dù sao mở ra cây kỹ năng của Ngoại khoa thần kinh, sau khi anh trở về, trở thành chủ nhiệm của Cấp cứu thì có thể nắm đại cục trong tay rồi.

Thực ra, làm chủ nhiệm và làm bác lợi hại có khác biệt rất lớn.

Nếu như Trần Thương không có minh chứng chuyển giao, mà bản thân có kỹ năng phẫu thuật thần kinh lợi hại, thì tối đa là có thể làm tốt loại phẫu thuật như thế này, nếu như gặp phải phẫu thuật không biết, thì có thể lựa chọn xin giúp đỡ.

Thế nhưng, Cấp cứu có đủ các loại bệnh nhân, anh cũng không thể đi lựa chọn bệnh nhân được

Anh có thể làm được chính là làm tốt các loại chuẩn bị để đi nghênh đón đủ các loại bệnh tật.

Nói trắng ra, có minh chứng chuyển giao rồi, trong lòng càng thêm an tâm.

Trên đường đi làm, Trần Thương cảm thấy, bây giờ bản thân rời đi, cũng xem như là xứng đáng với lão Dư.

Dù sao bản thân cũng xem như là đã bồi dưỡng ra được một chi đội hơi tinh nhuệ.

Ngoại khoa thần kinh của Cấp cứu, thực lực của tiểu đội này cũng không tệ lắm.

Nghĩ đến đây, Trần Thương cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Đợi đến lúc trở về, có Ngô Huy ở đó, lại cộng thêm mấy người mới nhận, cũng xem như có thể vận hành, sau đó liên tục hoàn thiện là được.

Dù sao An Dương cũng không phải là thủ đô, không có nhiều bệnh nhân mắc chứng nghiêm trọng như vậy, cũng không có áp lực lớn như thế.

Sáng sớm hôm nay, Trần Thương đến bệnh viện, thuận tiện qua thăm Tiểu Nam và Tiểu Bắc.

Triệu chứng của Tiểu Nam đã giảm bớt rõ ràng, nằm chen với em trai Tiểu Bắc trên một chiếc giường, ở cùng với Tiểu Bắc.

Hiện tại, mặc dù Tiểu Bắc chưa có chuyển biến tốt, thế nhưng nhiệt độ đã giảm xuống, cần tiếp tục ở lại bệnh viện để điều trị thêm một khoảng thời gian.

Hai đứa bé không có chuyện gì, Trần Thương cũng không cần phải lo lắng nữa.

Sau khi giao ban vào buổi sáng, Dư Dũng Cương gọi anh đến phòng làm việc.

Sau khi tiến vào, lão Dư đột nhiên cười.

Không sai

Nụ cười của lão Dư rất ít thấy, thế nhưng có lẽ hôm nay tâm trạng của lão Dư rát tốt, vậy mà lại cười lên.

Trần Thương cũng cười theo, lão Dư lập tức sửng sốt:

- Cậu cười cái gì?

Trần Thương sững sờ:

- Chuyện đó... Chủ nhiệm Dư vui vẻ như vậy, chắc chắn là có chuyện tốt.

Lão Dư gật đầu cười một tiếng:

- Ừm, không tồi, là có chuyện tốt cho cậu.

- Ngồi xuống nói chuyện.

Trần Thương gật đầu, ngồi xuống bên cạnh lão Dư.

Thực ra một năm qua, ảnh hưởng của lão Dư đối với Trần Thương đã thay đổi một cách vô tri vô giác.

Khoa cấp cứu và những Nội khoa khác không giống nhau.

Tính chất công việc quyết định bầu không khí của công việc.

Nơi này không thể dung nạp những người qua loa chủ quan, lão Dư áp dụng hình thức 'bán quân sự hóa' đối với việc quản lý bác sĩ, chặt chẽ cẩn thận, phân công rõ ràng, trách nhiệm đến từng người.

Bao gồm cả Trần Thương cũng cảm nhận được bầu không khí kia, đối với bác sĩ cấp cứu mà nói, là không thể thiếu.

Có đôi lúc, nói bác sĩ là một đám cấp cứu, thì chi bằng nói cấp cứu là một đám quân nhân có tố chất hành nghề chờ lệnh bất cứ lúc nào.

Bởi vì, dường như chỉ có cấp cứu là không có cách nào từ chối bệnh nhân.

110, 119 còn có 120.

Ba số điện thoại này dường như đã xâm nhập vào sâu trong lòng của mỗi một người Trung Quốc.

Bạn chỉ cần bấm, cho dù có tiêu tiền hay không, chắc chắn là sẽ có người phải đến, những chuyện này là không thể từ chối.

Vì thế, nói rèn luyện cấp cứu chính là binh, chuyện này một chút cũng không hề khoa trương.

Thời gian một năm này của Dư Dũng Cương, sức ảnh hưởng của ông vẫn tương đối lớn lên Trần Thương.

Lão Dư cười cười, nhìn vào Trần Thương:

- Thực ra, tính cách tốt là chuyện tốt, thế nhưng, làm chủ nhiệm, nhất định phải có khoảng cách cảm giác đối với các bác sĩ phía dưới.

- Bởi vì quan hệ quá gần, thì sẽ có một số người cảm thấy lời của cậu không dùng được.

- Thế nhưng, cấp cứu cứu mạng người là chuyện quan trọng, có đôi lúc lời nói của cậu chính là quân lệnh, nhất định phải chấp hành không thể từ chối, vậy nên... Trần Thương à, cậu phải chú ý một điểm này.

Trần Thương gật đầu:

- Cám ơn chủ nhiệm, tôi đã biết rồi.

Dư Dũng Cương gật đầu, có chút xúc động,

Một năm trước, Trần Thương sử dụng thủ pháp can thiệp đơn giản để cứu bệnh nhân, bây giờ... Đã đi đến độ cao như thế này.

Nói thật thì, bản thân Dư Dũng Cương cũng có chút cảm khái.

Thực ra, làm cấp cứu, thì khó có thể đạt đến hướng đi học thuật đỉnh cao trong cuộc đời này.

Bởi vì ông đều không đủ sâu sắc đối với bất kỳ một môn ngành khoa học nào.

Dư Dũng Cương cũng nhìn rất thoáng, ông dường như là không để ý đến những chuyện này, bao gồm cả lão Mã cũng là như thế.

Chương 1859: Tiểu Tổ Ngoại Khoa Thần Kinh Đã Có Thể Đóng Gói Mang Đi.

....

Ông và lão Dư trên một vài phương diện rất là giống nhau.

Cỗ tinh thần này, dường như là cùng trong một mô hình đi ra.

Dùng câu nói của lão Dư thì là, lão Mã chính là binh mà ông luyện ra được.

Dư Dũng Cương vừa nói, vừa lấy ra một phong thư từ trong ngăn kéo ra đưa cho Trần Thương:

- Mở ra xem xem.

Trần Thương có chút tò tò:

- Cái gì thế?

Vừa nói, vừa tiện tay mở phong thư ra.

Trần Thương phát hiện bên trong cũng là một vài minh chứng bồi dưỡng.

Sau khi nhìn thấy, Trần Thương lập tức sửng sốt

Anh phát hiện, trong đó vậy mà lại có một tấm của lão Mã.

Ngay sau đó, anh lập tức tiếp tục lật.

Hoàng Tân Hải

Lưu Đào

....

Trần Thương càng xem thì càng kinh ngạc

Toàn bộ tiểu đội Ngoại khoa thần kinh của cấp cứu, đội ngũ nhân viên mà Trần Thương bồi dưỡng đều có.

Khoa chỉnh hình có hai ba người.

Tên của Mã Nguyệt Huy cũng nằm trong đó.

Còn có hai thành viên khác của tổ thứ ba.

Tất cả là tám người

Sau khi Trần Thương xem xong, nói thật thì, cả người đều vui mừng hơn rất nhiều.

Dư Dũng Cương cười cười nói:

- Những người này, cậu là quen thuộc nhất.

- Trung tâm Cấp cứu của các cậu vừa mới cất bước, tôi chỉ là một chủ nhiệm khoa cấp cứu bình thường... Cũng không có gì có thể giúp được.

- Vạn sự khởi đầu nan, cất bước thực sự là không dễ dàng.

- Tiểu tổ Ngoại khoa thần kinh cấp cứu là do cậu tận tay đào tạo, những người này cậu hãy lấy đi dùng trước, nếu dùng thuận tay, thì cậu có thể giữ lại, không thuận tay, thì có thể trả lại.

- Mã Nguyệt Huy... Mặc dù con người có hơi hồ đồ một chút, thế nhưng rất tốt, quan hệ của hai người cũng tốt, thực lực của cậu ấy ở khoa chỉnh hình rất mạnh, lần này tôi giao ra cậu ấy, cậu ấy còn chưa có biết, cậu nói chuyện với cậu ấy đi.

- Thực ra, thiên phú Ngoại khoa của Mã Nguyệt Huy cũng rất tốt, đặc biệt là khoa chỉnh hình, đáng tiếc, gia đình... lại hạn chế sự phát triển của cậu ta, lại cộng thêm ở cấp cứu chung với tôi, cũng không có tiền đồ phát triển gì

Nói đến đây, lão Dư có chút ngượng ngùng.

- Chuyện đó, Trần Thương à, tôi nhờ cậu chuyện này, chính là Mã Nguyệt Huy.

- Cậu ấy rất có cơ hội trở thành bác sĩ khoa chỉnh hình đỉnh cấp, chẳng qua là những năm qua, thời gian cậu ấy đi theo tôi quá dài rồi, công việc cấp cứu bẩn thỉu, mệt nhọc hay việc vặt đều làm, nói thật thì... Trong lòng tôi, có đôi khi rất áy náy.

- Lúc đó tôi ở khoa chỉnh hình, cậu cũng đã được nghe nói, Mã Nguyệt Huy cũng thế, nhưng sau khi tôi đến cấp cứu, cậu ấy cũng đến theo.

- Cậu nói xem, cũng đã là người bốn mươi tuổi rồi, cũng không thể lúc nào cũng như thế đúng không

- Cậu ấy, cậu cũng biết đó, luôn cảm thấy mọi chuyện đều không sao cả, thế nhưng thực ra... Trong xương cốt cũng có một luồng kiên cường.

- Cậu có thể giúp cậu ấy thì hãy giúp đi.

Trần Thương nghĩ đến lão Mã đi theo mình đến An Dương, trong lòng cũng vui vẻ lên không ít.

Anh cảm thấy lão Mã và lão Trần sẽ rất hợp.

Ừm

Ít nhất thì hai người này cũng là có thể làm vui vẻ bàn ăn

Hiện tại, lão Trần rất tiêu sái, mỗi ngày làm một vài phẫu thuật, căn bản là không lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Dù sao cũng có một người biết kiếm tiền, cũng đẹp trai, lại có vợ hiền lành, là loại trải nghiệm như thế nào?

Một chuyện này, lão Mã và lão Trần đều rất hiểu nhau, bọn họ nhất định sẽ có chủ đề chung.

Trần Thương cười cười:

- Ừm, được.

- Chủ nhiệm Dư, chuyện khác thì tôi không dám chắc, thế nhưng... Đợi đến lúc anh ta trở về, tôi sẽ tặng cho chú một Viện sĩ, một người có ba giải thưởng lớn

Sau khi lão Dư nghe thấy, hô hấp lập tức ngưng trệ, ông do dự thật lâu, xì một tiếng:

- Chuyện cậu nói, tôi ghi nhớ rồi

- Thứ chó má... Thật là vận khí cứt chó khắp toàn thân

Liên quan đến chuyện này, Trần Thương cũng không thể không thừa nhận.

Xuất thân tốt

Có vợ tốt

Hết lần này đến lần khác có thể gặp được quý nhân.

Còn có gì để nói nữa chứ?

Mặc dù ngoài miệng Dư Dũng Cương nói chó chết,nhưng trong lòng lại rất vui vẻ:

- Cậu có lòng rồi.

....

....

Từ phòng việc của lão Dư đi ra ngoài, Trần Thương thực sự rất vui vẻ.

Tiểu tổ Ngoại khoa Thần kinh đã có thể đóng gói mang đi.

Cộng thêm lão Mã, còn có hai nòng cốt của Khoa chỉnh hình cấp cứu, phối hợp rất hoàn mỹ.

Trong lòng của lão Dư vẫn còn có mình.

Trở về phòng làm việc, lão Mã đi theo Trần thương như nam châm, hấp ta hấp tấp đi đến.

Dùng khuỷu ta chọc vào cánh tay của anh, mở to mắt hỏi:

- Cậu với lão Dư nói gì thế?

Trần Thương cười cười nói:

- Nói anh thứ chó này, mệnh thật là tốt

Lão Mã cũng không để ý, ngược lại cười mỉa mai một tiếng:

- Ông ta đây là ngưỡng mộ tôi! Vô cùng ngưỡng mộ

Trần Thương đột nhiên tò mò nói:

- Tổ trưởng Mã, tôi có một câu hỏi, muốn hỏi thử anh.

Lão Mã sững sờ:
- Cậu nói đi
Trần Thương cười cười nói:
- Anh nói xem, có một ngày tôi làm chủ nhiệm của anh, thì anh sẽ xưng hô với tôi như thế nào?
Lão Mã cười lạnh một tiếng:
- Hả, dựa vào cậu, còn làm chủ nhiệm của tôi, Mã Nguyệt Huy tôi có đói chết cũng...
Lập tức, lão Dư đã xuất hiện:
- Mã Nguyệt Huy, anh đến phòng làm việc của tôi một chuyến.
Lão Mã nhìn qua Trần Thương:
- Đợi tôi quay lại, tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với cậu
Trần Thương lập tức cười lên.
Bởi vì...
Mười phút sau, khuôn mặt của lão Mã xám xịt nhìn vào Trần Thương:
- Thương à, đồng ý với tôi một chuyện, có thể để cho tôi gặp chủ nhiệm Trần của cậu được không?
Từ Ái Thanh đang ngồi ở bên kia xem bệnh án, nghe thấy câu nói này của lão Mã, thiếu chút nữa không nhịn được mà cười phun ra.
- Hahaha... cười chết tôi rồi
Lý Việt cũng trực tiếp cười lên.
Trần Thương cười tủm tỉm nói:
- Không phải là anh nói có chết đói cũng...
Đầu của lão Mã giống như đang lắc, quay lại vung vẩy:
- Không, tôi thực sự sắp chết đói rồi.
- Chỉ cần đi theo ngài có thể làm viện sĩ, lão Mã tôi... Chủ yếu là tôi cảm thấy gọi cậu là chủ nhiệm, cứ cảm thấy kì kì.
Nghe thấy câu nói của lão Mã, tất cả mọi người lập tức sửng sốt.
Có ý gì?
Gọi một tiếng chủ nhiệm là có thể làm viện sĩ?
Hầu Lượng thấy thế, vội vàng nhìn qua Trần Thương:
- Chủ nhiệm Trần, cậu thấy tôi thế nào? Tôi có thể gọi cậu là chủ nhiệm
Trong văn phòng lập tức sôi trào lên.
Phải biết là, Trần Thương nói anh là Viện sĩ, thì trên cơ bản đã ổn một nửa.
Còn lại, cơ bản là phải xem tạo hóa, lão Mã trừng mắt nhìn qua Hầu Lượng:

- Lão Hầu, thật là không tử tế, đến trước đến sau, tôi đến trước, không cần phải nói nhiều, nhiều nhất là hai năm, hai năm sau cậu lại đi

Hầu Lượng sững sờ:

- Đi đâu?

Lão Mã đương nhiên là nói đến:

- Đến căn cứ huấn luyện viện sĩ đó

- Ồ! Cũng chính là đến Trung tâm Cấp cứu Tỉnh nhị viện Đông Dương

- Bệnh viện của chúng ta và Tỉnh nhị viện Đông Dương hợp tác xây dựng, định kỳ sẽ cử một số bác sĩ đến để trao đổi học tập, tôi là nhóm đầu tiên

Lập tức, mọi người nghe xong lời này, tinh thần tỉnh táo lại

Dù sao đây cũng là một tin tức tốt

- Thương à, cứ quyết định như thế đi

Lão Mã nhìn vào Trần Thương, nghiêm túc nói, anh cũng dở khóc dở cười.

Nói thật thì, tay nghề khoa chỉnh hình của anh cũng bình thường.

Chỉ có một kỹ xảo bó xương, còn là thủ pháp bó xương cấp đại sư của Vương Hướng Quân, chủ nhiệm Khoa cấp cứu của bệnh viện Nhất Đại Đông.

Chương 1860: Bệnh Viện Trung Tâm Cấp Cứu Lọt Vào Top 20

Một tay này, muốn trấn trụ lão Mã rõ ràng là không quá thực tế.

Thế nhưng... Lắc qua trước, rồi sau này hẵng tính.

- Xem biểu hiện của anh

Lão Mã vừa nghe thấy, lập tức bắt đầu vui vẻ:

- Vừa đúng lúc, vợ của tôi đang mang thai, đưa theo qua bên An Dương kia để tu dưỡng thật tốt, tôi nghe nói chỗ các cậu có sơn trang gì đó, đắt không?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, khách sạn Cảnh Minh sơn trang sao? Ở Cảnh Minh sơn trang, hình như là một năm hơn 1000 tệ, nếu như anh ở một năm thì, có lẽ sẽ rẻ hơn một chút.

Trần Thương cảm thấy, thổ hào là không giống nhau, loại khách sạn cao cấp này vừa ở chính là một năm.

Lão Mã lắc đầu:

- Không phải! Thương à, cậu hiểu nhầm tôi rồi, tôi nói là khách sạn bao nhiêu tiền, tôi muốn mua một căn.

- Đến lúc đó, tôi cho cậu một căn, cậu ở bên cạnh tôi

- Không phải là Duyệt Duyệt cũng sắp mang thai rồi hay sao?

- Đến lúc đó, thì ở cùng với nhau, nếu như không được, tôi làm một Trung tâm ở cữ cao cấp

- Đúng vậy, tôi cảm thấy rất có triển vọng

- Thương à, có muốn đầu tư không?

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt

Anh thực sự là đánh giá thấp mức độ thổ hào của lão Mã rồi

Thế nhưng, anh thích.

Lần này, Trần Thương cảm thấy, đưa lão Mã theo bên người vẫn là có lợi ích.

- Không có tiền

Trần Thương nhàn nhạt nói một câu.

……..

Cuối năm rồi.

Các tập san lớn của thế giới cũng bắt đầu dồn dập xuất bản.

Vì thế, trong khoảng thời gian này cũng vô cùng bận rộn.

Ngô Đồng Phủ mở cuộc họp khắp nơi.

Còn Trần Thương bên này thì không nhanh không chậm, bận rộn việc của mình.

Mà bệnh viện Trung tâm Cấp cứu yên lặng không tiếng động lại nổi tiếng lên

Bởi vì bảng xếp hạng tập chí mới nhất của 《The World's Best Hospitals》 đã có.

Khi mọi người nhìn thấy Bệnh viện trung tâm Cấp cứu vậy mà lại lọt vào Top 20 năm nay, mà xếp hạng ở lĩnh vực chuyên khoa, Trung tâm Cấp cứu thủ đô càng là tiến vào Top 3

Tin tức này khiến cho toàn bộ thế giới kinh ngạc, càng đừng đề cập đến bệnh viện trong nước.

Cả người Ngô Đồng Phủ đều tinh thần sảng khoái.

Vinh dự này, có lẽ là con số đời này của Ngô Đồng Phủ ông không có cách nào để vượt qua.

Nhìn thấy điểm tích lũy của lâm sàng và điểm tích lũy của nghiên cứu khoa học đồng loạt dẫn trước, tổng điểm thì bệnh viện Hiệp Hòa cao hơn 1 điểm, nên đứng hạng 19.

Còn Trung tâm cấp cứu cứ như thế mà tiến vào Top20.

Thành tích này, đủ để tiếu ngạo giang hồ rồi.

Mà lúc này đây, lão Ngô thực sự cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì trong bảng xếp hạng của kỹ thuật chuyên khoa bệnh viện:

Bệnh viện trung tâm Cấp cứu thủ đô tiến vào bốn bảng xếp hạng:

Khoa cấp cứu: đứng thứ ba thế giới.

Ngoại khoa tiêu hóa: đứng thứ ba thế giới.

Ngoại khoa Tim: đứng thứ hai thế giới.

Ngoại khoa thần kinh: đứng thứ ba thế giới.

Thành tích như vậy biểu thị cho cái gì?

Biểu thị cho vinh dự đỉnh phong của ngành nghề

Chưa đến ba ngày sau khi tạp chí công bố, nhiệt độ của Trung tâm Cấp cứu liên tục kéo lên, con số vinh quang này đủ để cho rất nhiều người kiêu ngạo.

Thế nhưng, trong phòng họp lúc này.

Ngô Đồng Phủ còn chưa kịp vui vẻ rất lâu, mọi người tiền triệu tập mở một cuộc họp

Đề tài thảo luận trọng tâm của buổi họp của rất đơn giản

Làm thế nào để giải quyết tổn thất mang đến khi Trần Thương rời đi

Nhìn vào nhóm người Từ Tử Minh, Hà Chí Khiêm, Hồ Truyền Bang và Dư Dũng Cương.

Mọi người đều im lặng không nói gì

Dù sao ba trong bốn phòng ban của bọn họ, thì bọn họ tự tìm nguyên nhân.

Sau khi Trần Thương rời đi thì nên làm như thế nào?

Giống như... Căn bản là không có biện pháp.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, bảng xếp hạng lần này toàn bộ đều là nhờ vào Trần Thương.

Buổi họp thảo luận kéo dài hai ngày

Mỗi ngày thảo luận năm tiếng.

Mọi người phát hiện, dường như... Căn bản không có tìm ra đề xuất cho thảo luận.

Sau khi Trần Thương rời khỏi, bọn họ chắc chắn không thể vào Top 100, chứ đừng nói là Top 3.

Lúc Trần Thương vẫn còn ở đây, phát biểu luận văn, đầu đề, thuật thức mới, kỹ thuật mới hay sản xuất, đều xoay quanh và bắt đầu từ anh.

Chỉ cần Trần Thương rời khỏi, tất nhiên sẽ biến mất, muốn tiến vào Top 100.

Tắm rồi đi ngủ đi

Có lẽ là dựa vào ánh chiều tà của Trần Thương, còn có thể giày vò.

Nhưng... Trên cơ bản là không còn cách nào.

Mà những viện trưởng của những bệnh viện kia sau khi nhìn thấy bảng thành tích như thế của Trung tâm Cấp cứu thủ đô, thì từng người từng người đều ngưỡng mộ.

Trong lòng viện trưởng Lý Khải của Hiệp Hòa thực sự vẫn còn sợ hãi, kém một chút nữa là đã bị tên này vượt qua.

Thế nhưng, mặc dù tổng thành tích không có vượt qua Hiệp Hòa, nhưng bốn khoa của Trung tâm Cấp cứu thủ đô đều vào Top 3 thì thực sự đã làm tăng thể diện của bên kia.

Dường như trong chớp mắt, tất cả các bệnh viện đều ném cây ô-liu vào Trần Thương

Không sai

Cành ô-liu gì chứ, quá keo kiệt.

Cây ô-liu mới được, không được thì một rừng ô-liu.

Chỉ có kéo Trần Thương về phe mình, mọi chuyện mới đều dễ nói.

Bây giờ, Ngô Đồng Phủ ngược lại không phải là người vui vẻ nhất, mà là người phát sầu nhất.

Dù sao, thất vọng lớn nhất chính là nâng bạn lên cao, sau đó đột nhiên rời đi...

Thế nhưng, chuyện năm ngoài dự liệu của mọi người đã xảy ra.

Mọi người phát hiện trên bảng xếp hạng của 《The World's Best Hospital》, bệnh viện nhân dân tỉnh Nhị đệ Đông Dương, bệnh viện không đâu vào đâu này, vậy mà vô tri vô giác lọt vào Top 100.

Thứ hạng 100 của tất cả cả bảng xếp hạng, đều là bệnh viện này

Lần này, đủ hấp dẫn, lúc bị hỏi đến nguyên nhân, chỉ có một câu trả lời.

- Trần Thương

Cái tên Trần Thương này, vậy mà lại có thể khiến cho một bệnh viện không đâu vào đâu, trực tiếp tiến vào Top 100?

Hóa ra

Tỉnh Đông Dương vẫn có một vài ý kiến đối với việc kế hoạch lần này của lãnh đạo Khổng Tường Dân, thế nhưng, từ sau phát biểu của 《The World's Best Hospital》.

Những lãnh đạo chuyên môn của Bộ ngoại giao đến tỉnh Đông Dương một chuyến

Lãnh đạo lớn đích thân đến xem khu công nghệ cao, cũng đến xem thử Viện Nghiên Cứu Thuốc Mới Trần Thương chuẩn bị đến đâu.

Còn có phòng thuê giá rẻ, trường tiểu học, trung học mới xây dựng.

Các tín hiệu này đã đầy đủ và rõ ràng

Đồng thời, lãnh đạo cũng đã ra chỉ thị quy hoạch phát triển tương lai của tỉnh Đông Dương

Nhiều người tán dương Khổng Tường Dân dám nghĩ dám làm, quyết đoán lôi kéo nhân tài, chân thực làm tinh thần nghiệp vụ.

Vốn dĩ rất nhiều nơi đều không quá xem trọng biện pháp này của Khổng Tường Dân.

Đừng nói là tỉnh khác, ngay cả trong tỉnh Đông Dương cũng có tranh chấp về chính sách và địa điểm tổ chức lần này của Khổng Tường Dân.

Thế nhưng, lần đến thăm này của lãnh đạo, sau khi khen ngợi Khổng Tường Dân, dường như tất cả mọi người đều ngửi thấy một hương vị không tầm thường

Rốt cuộc là Khổng Tường Dân đang giúp Trần Thương?

Hay Trần Thương đang giúp Khổng Tường Dân?

Chuyện này nhìn thì đơn giản

Nhưng thực sự thì rất khủng bố

Có lẽ, tất cả mọi người đều đã xem thường Trần Thương rồi.

Một bác sĩ thì sẽ có tác dụng bao lớn chứ?

Có thể can thiệp đến chính trị? Kinh tế? Hay dân sinh?

Lần này, quy hoạch phát triển tương lai của tỉnh Đông Dương đã giải thích rõ ràng điểm này.

Tỉnh Đông Dương

Có lẽ sau này muốn xoay quanh ngành nghề chữa bệnh mà phát triển rồi

Là vòng trung tâm kinh tế, vòng chính trị, giao thông đầu mối quan trọng, liên thông với năm tỉnh và mười ba thành phố, phát triển ở nơi này, đã bị quốc gia lặng yên không tiếng động quyết định

Chương 1861: Thu được... Kỹ Thuật Phẫu Thuật Cấm

Mà lần này Khổng Tường Dân cũng thuận lý bước lên

Từ người đứng thứ hai, thuận lợi tấn cấp lên làm người đứng đầu tỉnh Đông Dương

Ngay tại lúc mây gió đang rung chuyển.

Vào lúc này, Tần Hiếu Uyên lại đột nhiên kiêm nhiệm vị trí chủ nhiệm của Vệ Kiện ủy

Vào lúc này, một vị trí quan trọng nhất, tự nhiên lại trống.

Viện trưởng của Bệnh viện nhân dân Đệ nhị tỉnh Đông Dương, rốt cuộc là ai đến làm?

Cũng là ai có thể làm

Vào giờ phút này, một bệnh viện cấp 3 nho nhỏ, đang điều chỉnh đãi ngộ cấp viện trưởng, vậy mà lãnh đạo của tỉnh lại không làm chủ được.

Nhìn thấy cuối năm 2020 càng ngày càng đến gần, bây giờ, vẫn như cũ chưa có kết quả.

....

....

Ngay lúc này, vừa mới hoàn thành một ca phẫu thuật, đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

[Đinh! Chúc mừng ngài, Xếp hạng của Trung tâm cấp cứu thủ đô: No 1!]

[Nhận được ban thưởng phong phú:

1, Một bản sách kỹ năng năm màu của Ngoại khoa Thần kinh

2, Năng cấp ngẫu nhiên một kỹ năng phẫu thuật đến cấp hoàn mỹ

3, Khí thế +10!]

Trần Thương nhìn thấy hệ thống ban thưởng, lập tức sửng sốt

Mẹ kiếp! Thu hoạch lớn rồi.

Trần Thường nhìn vào ban thưởng, thực sự đã bị rung động rồi.

Ban thưởng có chút làm rung động lòng người, đặc biệt là một bản sách kỹ năng tản ra năm màu sắc kia.

Trần Thương cảm thấy trong lòng đều đang khẩn trương mà nhảy loạn lên

Anh lập tức lựa chọn mở sách kỹ năng

[Đinh! Sắc kỹ năng năm màu, sau khi mở ra, tùy lúc sẽ tạo ra một kỹ năng phẫu thuật dẫn trước thời đại này!]

Trần Thương nghe thấy, hít sâu một hơi, có chút đợi không kịp mà mở ra.

[Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được phẫu thuật nối lại tủy sống (cấp hoàn mỹ!), vẫn chưa kích hoạt, muốn kích hoạt thì phải hoàn thành: 100 ca phẫu thuật chữa trị tủy sống!]

Lúc Trần Thương nghe thấy kỹ năng này, đôi mắt của anh lập tức khóa chặt lại

Cái kỹ năng này

Vậy mà lại xuất hiện rồi

Trần Thương căn bản không ngờ đến, vậy mà lại xuất hiện một kỹ năng như thế này.

Phẫu thuật nối lại tủy sống, có lẽ nghe qua thì thấy cũng chẳng qua là một phẫu thuật chữa trị tủy sống bình thường.

Thế nhưng, nếu như anh biết rõ, ý nghĩa cốt lõi của phẫu thuật này là ở đâu, thì anh nhất định sẽ khiếp sợ

Có thể nói như thế này

Một người chỉ cần đánh hạ cửa ải khó khăn của kỹ thuật nối lại tủy sống.

Thì chắc chắn sẽ dẫn đến sóng to gió lớn ở lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh.

Cho dù là dựa vào luân lý học y học, hay y học, đều sẽ gặp phải một lần xung kích từ xưa đến nay chưa từng có

Bởi vì phẫu thuật nối lại tủy sống, là trình tự quan trọng của phẫu thuật đổi đầu

Có lẽ, mọi người cũng không xa lạ gì đối với phẫu thuật đổi đầu.

Những năm gần đây, kỹ thuật của phẫu thuật ghép đầu xuất hiện hết lần này đến lần khác.

Bây giờ, bất kì một quốc gia nào trên thế giới cũng không thể hoàn thành ca phẫu thuật như thế này.

Thậm chí đây còn được gọi là khu cấm của y học

Bởi vì, sau khi đổi đầu, thì người này rốt cuộc là ai?

Ai cũng không thể xác định

Bắt đầu từ năm 2015, trên thế giới đã bắt đầu lần lượt xuất hiện những bàn tán liên quan đến phẫu thuật đổi đầu.

Mà trong nước thì càng có tiếng hô vang hơn, là nơi có nhiệt độ cao nhất.

Bởi vì trước mắt mà nói, thân thể ngoại trừ cơ quan đầu thì những cơ quan và tổ chức khác dường như đều có thể thay thế, ví dụ như trái tim nhân tạo, thận nhân tạo.

Một khi có cơ quan nào hỏng rồi, chúng ta đều có thể tiến hành thay thế.

Nếu như chúng ta không cẩn thận, ngã nát xương chậu, thì cũng có thể thay thế bằng một xương chậu mới.

Nhưng độ khó của phẫu thuật đổi đầu là cực kỳ khó, đây không chỉ cần phải kết nối tốt mạch máu của đầu và thân thể mới, đồng thời cũng cần đem hai bộ vị của cốt tủy, gắn liền với thần kinh hoàn mỹ vào một chỗ, sử dụng chức năng sinh lí bình thường, hơn nữa còn sẽ không xuất hiện vấn đề về về việc bài xích miễn dịch.

Trước hết, nối tủy sống chính là một vấn đề khó giải quyết nhất của phẫu thuật.

Bởi vì trước mắt phẫu thuật cùng loại với cắt ngang tủy sống rồi lại liên kết với phẫu thuật thần kinh vẫn còn chưa có tiến triển gì, huống chi là muốn đem phần cổ tủy sống liên quan đên sinh mạng cắt đứt đi rồi khôi phục lại, hơn nữa còn là hai hệ thần kinh khác thân thể kết nối lại.

Hiện tại, phẫu thuật này vẫn có tranh cãi rất lớn, chính là phẫu thuật đổi đầu cần phải thảo luận và cần phải giải quyết luân lý của vấn đề.

Nếu như sau khi đổi đầu thành công, thì bệnh nhân sẽ lấy thân phận gì, là thuộc về đầu của anh ta, hay thuộc về thân thể của anh ta? Giải quyết vấn đề này, đối với chuyện định vị nhân vật trong xã hội của anh ta là vô cùng quan trọng.

Ví dụ như, thân thể của anh ta sau này phạm tội trong cuộc sống, vậy thì nên định tội như thế nào, có nên tiến hành xử phạt bộ phận đầu giống như thế luôn hay không.

Thậm chí, não người vẫn là một khu cấm.

Chúng ta căn bản là không biết, một khi sau khi phẫu thuật thành công, rốt cuộc thì kí ức sẽ thuộc về ai

Nghĩ đến đây, bản thân Trần Thương đều có thể cảm giác được một loại sợ hãi.

Hạng phẫu thuật này, Trần Thương quyết định giấu đi

Có lẽ, bản thân sẽ cần dùng đến nó.

Nhưng chắc chắn không phải bây giờ

Đương nhiên rồi, bản thân thậm chí có thể lọc ra một vài phương pháp bên trong kỹ thuật này, dùng để làm một vài phẫu thuật của khoa chỉnh hình, cũng là có thể.

Sau đó, Trần Thương mở ban thưởng thứ hai ra

[Đinh! Tùy lúc tăng một môn kỹ năng phẫu thuật đến cấp hoàn mỹ... Đang chọn...]

[Đinh! Chúc mừng ngài, phẫu thuật cấy ghép tim phổi lên đến cấp hoàn mỹ!]

Hai mắt của Trần Thương lập tức sáng lên

Hôm nay làm sao thế?

u hoàng phụ thể rồi

(Ý nói những người có vận khí vô cùng tốt.)

Tại sao ban thưởng lại phong phú đến như thế chứ

Cái cuối cùng, khí thế +10

[Đinh! Khí thế +10, nhận được kỹ năng: không giận tự uy!]

(Mô tả một người không hề tức giận, nhưng khí thế vẫn uy nghiêm oai phong; người có phong thái, chững chạc.)

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Anh dường như phát hiện ra cái gì đó...

Điểm thuộc tính tăng lên, chẳng lẽ có thể thu được kỹ năng sao???

.....

Năm 2021 đến lặng lẽ không một tiếng động.

Đối với người Trung Quốc mà nói, Tết Nguyên Đán đến, kỳ nghỉ tăng thêm 3 ngày, đổi một quyển lịch mới.

Cuộc sống cụ thể, dường như cũng không có quá nhiều thay đổi.

Đương nhiên, đối với hàng quán mà nói, có lẽ vì khách muốn ăn nhiều món ngon hơn mà đông đúc.

Nhưng, Trung tâm cấp cứu Thủ đô của hôm nay, lại là một ngày không hề tầm thường.

Kỳ bồi dưỡng của Trần Thương sắp kết thúc rồi.

Có lẽ một nhân viên bồi dưỡng của một bệnh viện cấp 3 không có ý nghĩa gì, không nổi lên được một chút gợn sóng.

Nhân viên bồi dưỡng một năm ở nơi này là ba năm, cộng thêm học sinh cũng là tám trăm người.

Những người này, đến vội vàng, mà đi cũng vội vàng, cũng không có quá nhiều ảnh hưởng đối với cuộc sống.

Nhưng Trần Thương rời đi, lại khiến cho bệnh viện này tổ chức một buổi tiệc vui vẻ đưa tiễn.

Bên trong hội trường lớn như vậy, Trần Thương khom lưng cúi đầu với mỗi người đang ngồi, trịnh trọng nói ba tiếng 'Cảm ơn'.

Tiếng vỗ tay oanh liệt dưới sân khấu chính là lời hồi đáp và câu trả lời tốt nhất.

Đúng vậy, Trần Thương phải quay về rồi.

Trần Thương nhìn vào mọi người đang sôi trào dưới sân khấu, cũng rất xúc động.

Chương 1862: Một Đám Lão Hồ Ly

Tổ chức buổi họp vui vẻ đưa tiễn này chính là ý của tên kia, dù sao... Ở trong bệnh viện này cũng có không ít người tiếp nhận ân tình của Trần Thương.

Thậm chí có thể nói, bệnh viện này bởi vì sự tồn tại của Trần Thương mà thời khắc vinh quang trong cuộc đời của họ đã đến sớm hơn

Bốn phòng ban trực tiếp tiến vào Top3 của năm.

Dạng vinh dự này, khiến cho bao nhiêu người thèm nhỏ dãi.

Cũng khiến cho bao nhiêu người phát hoảng.

Trong lòng của đám người Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm cũng thực sự bất lực.

Hiện tại, viện trưởng, chủ nhiệm của Vệ Kiện ủy, bộ trưởng của Bộ vệ sinh... đều khiến cho bọn họ hoàn thành bài viết lĩnh hội tâm đắc trong thời gian sắp tới.

Thế nhưng quỷ mới biết viết như thế nào?

Ngay cả bản thân bọn họ cũng không biết phòng ban của mình sao lại trong mơ mơ hồ hồ không hiểu thấu lại được bình chọn

Bây giờ khiến cho bọn họ phải viết về kinh nghiệm thành công.

Thực ra

Kinh nghiệm thành công của bọn họ rất đơn giản, chính là hai chữ:

- Nằm thắng

Quan trọng, rất rõ ràng, hai chữ này căn bản là không vượt qua được.

Nghĩ đến đây, đám người cũng bất lực thật lâu.

Từ Tử Minh hiện tại rất muốn đặt trọng trách xuống mà chạy đi

Đi theo đại gia Trần đến An Dương.

Dù sao, Ngoại khoa Tim của anh ta đi lên như thế nào, trong lòng ai mà không có 13 số?

Còn không phải là do Trần Thương mang đến sao?

Từ khóa đề lớn quốc tế động mạch vành bắc cầu, lại đến thay thế động mạch chủ chạm tay có thể bỏng hiện giờ, có thể nói, Trần Thương giúp đỡ Ngoại khoa Tim khiến cho con đường giảm đi ít nhất là 20 năm

Trần Thương khiến cho phòng khoa này trực tiếp giảm đi 20 năm phấn đấu.

Nhìn thấy Trần Thương vừa rời đi, Hà Chí Khiêm có loại cảm giác nước mắt rơi lã chã, dù sao... giáo sư Trần là bắp đùi lớn không sai, thế nhưng cậu ấy ở Ngoại khoa tổng quát căn bản là chưa dừng lại quá lâu đã trực tiếp đi làm Ngoại khoa thần kinh

Chẳng lẽ Ngoại khoa tổng quát không thơm sao?

Là đại tràng không thơm? Hay là bụng khó ăn? Thực sự là không được lá lách cũng không sao, chúng ta còn có tuyến giáp trạng mà

Từ Tử Minh ngồi bên cạnh Hà Chí Khiêm, đã nhìn ra được tâm tư của lão Hà, không nhịn được an ủi:

- Lão Hà à, nén bi thương

Dư Dũng Cương nghe thấy, khóe miệng lập tức giật lên, nếu như để Trần Thương biết, nhất định sẽ hối hận vì đã nâng Từ Tử Minh lên.

Chuyện này giống hệt như là cuộc gặp gỡ của tang gia

Nhìn thấy Dư Dũng Cương lạc quan như vậy, Từ Tử Minh không nhịn được nói:

- Lão Dư à, ông không lo lắng một chút nào sao?

Dư Dũng Cương hơi ngẩn người:

- Lo lắng? Lo lắng chuyện gì?

Từ Tử Minh vội vàng hạ thấp giọng hỏi:

- Lãnh đạo để ông viết lĩnh hội tâm đắc, ông viết thế nào? Trần Thương đi rồi ... ông không lo lắng sao? Thứ hạng của năm sau sẽ tụt thẳng khỏi vách núi, mất mặt biết mấy

Dư Dũng Cương cười thần bí:

- Tôi cho Trần Thương đưa theo một đoàn đội cấp cứu, thành quả của bọn họ... chắc là có thể tính vào khoa của chúng ta

Lời này vừa nói

Từ Tử Minh và Hà Chí Khiêm lập tức hít sâu một hơi

Chiêu này, thật là ác đó

Đường cong cứu nước

- Ông đưa ai qua đó?

- Mã Nguyệt Huy

Vừa nghe là lão Mã, Từ Tử Minh không nhịn được dựng thẳng ngón tay cái lên:

- Tuyệt, đưa lão Mã qua đó, hai năm nữa đưa về một viện sĩ Mã! Chúc mừng chúc mừng

Hà Chí Khiêm cũng là ở chỗ đó bắt đầu nói thầm hẳn là đưa ai đi

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ đưa mình đi... đưa ai cũng không được

Hà Chí Khiêm không nhịn được hỏi:

- Lão Dư, lão Từ, hai người nói xem... tôi có thể đưa chính mình qua đó không?

Hồ Truyền Bang trong bốn cá mè một lứa cũng liên tục gật đầu:

- Đúng đó, tôi cũng muốn đưa bản thân qua đó để bồi dưỡng một chút.

Ngay lúc bốn người đều đang châu đầu ghé tai, Ngô Đồng Phủ ở phía trước không nhịn được khụ khụ một tiếng

m thanh rất có chủ ý

Cực kỳ giống cảnh cáo

Không sai

Ngô Đồng Phủ nghe thấy âm thanh của mấy người sau lưng, trong lòng hoảng hốt.

Các người mẹ nó muốn đi, thì tôi cũng đi

Không được thì tôi sẽ đến Tỉnh Nhị viện ở Đông Dương làm viện trưởng, các người ai cũng đừng nghĩ đến

Tức chết lão đây rồi.

Buổi họp tiến hành không đến hai tiếng.

Trần Thương đứng trên sân khấu chia sẻ một số ý tưởng về kinh nghiệm lâm sàng và nghiên cứu khoa học lâm sàng.

Buổi họp kết thúc

Buổi tối Ngô Đồng Phủ sắp xếp khách sạn để vui vẻ đưa tiễn Trần Thương.

Bệnh viện phụ trách chi phí lần này.

Đối với chuyện này, lãnh đạo phía trên cũng không nói gì, dù sao sự tiến bộ mà năm nay Trần Thương đã đem đến cho Trung tâm Cấp cứu thủ đô, đều đã được ghi rõ ra bên ngoài.

Lợi nhuận năm nay của Trung tâm Cấp cứu thủ đô đã gấp hai ba lần so với năm ngoái

Bây giờ phòng phẫu thuật đều không đủ dùng, phải là liên tục không ngừng nghỉ

Mà người của Ngoại khoa Tổng hợp và Ngoại khoa Tim lúc trước tự nguyện bỏ tiền của chính mình ra để cho Trần Thương làm phẫu thuật càng là kiếm lợi lớn

Nếu như bây giờ Trần Thương nói một câu 'bản thân muốn làm đầu đề cũng không có tiền!'

Đoán chừng không biết có bao nhiều người muốn bỏ tiền

Hơn nữa, Trần Thương cũng đã thu được không ít lòng người.

Trong một năm anh ở Trung tâm Cấp cứu, đã giúp đỡ không biết bao nhiêu người giải vây, cũng không biết đã cứu sống biết bao nhiêu mạng người, đánh hạ bao nhiêu bệnh tật.

Thậm chí đã giúp đỡ bệnh bệnh tăng sức ảnh hưởng lên không biết bao nhiêu lần.

....

....

Ngày hôm sau

Trong sân của Trung tâm Cấp cứu Thủ đô, cho dù là không đi làm cũng đến mấy trăm người

Đúng vậy

Đương nhiên, những người này không phải là đến tiễn Trần Thương.

Mà là để đi cùng với Trần Thương.

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy nhiều người như thế, đau lòng không có cách nào để mà hô hấp.

Đây phải đi biết bao nhiêu người chứ

Mặc dù ngoài miệng nói không đau lòng, thế nhưng... nhìn thấy nhiều người như thế đi cùng với Trần Thương, nói không đau lòng thì là giả

Hơn nữa

Lúc các trợ thủ của Trần Thương đang kiểm kê nhân số, lại đến thêm một đợt nữa

Giờ phút này, Ngô Đồng Phủ biến sắc, thật sự không thể kiềm chế được:

- Sao lại nhiều người như thế chứ! Không phải cũng chỉ là năm sáu chục người thôi hay sao? Hiện trường sao lại có... nhiều người như thế chứ?

- nhân số

- Lúc mới đầu tôi thấy cũng không có nhiều người như thế?

Mọi người nhất thời gật đầu, một mặt mờ mịt, không biết làm sao.

Thư ký cũng tò mò, anh ta lật xem lại danh sách, không nhịn được nói:

- Viện trưởng, nhân viên không sai, có lẽ là... đến để đưa tiễn?

Nghe thấy lời này, Ngô Đồng Phủ cuối cùng cũng thở ra.

Ông hiện tại thực sự là sợ rồi

Vào lúc này, trong sân đã bắt đầu kiểm kê nhân số

Ngô Huy cầm danh sách, bắt đầu điểm danh:

- Tiểu tổ chẩn đoán điều trị Parkinson, đến chỗ tôi tập hợp! Chuẩn bị điểm danh

Trong lúc nói chuyện, đám người của Trung tâm điều trị Parkinson đã dồn dập đi đến.

Ngô Huy bắt đầu công việc điểm danh.

Không sai

Trần Thương đi chỗ nào, thì Trung tâm chẩn đoán điều trị Parkinson đương nhiên phải đi chỗ đó

Không có chỗ?

Đừng nói giỡn có được hay không

Anh thấy chỗ của tỉnh Đông Dương lớn, hay là thủ đô lớn

Địa giới thủ đô này, một mét vuông thì bao nhiêu vạn, còn An Dương thì sao?

Thứ không thiếu nhất chính là chỗ

Trung tâm chẩn đoán chữa trị Parkinson đương nhiên là muốn dọn đi rồi

Phí viện trưởng phân công quản lý nhìn thấy Ngô Huy ở phía sau không lưu tình mà đem đám người rút ra, ngay cả y tá cũng vui vẻ mà đứng vào trong đội ngũ.

Tim như bị dao cắt

Chương 1863: Một Đám Lão Hồ Ly! (2)

Phải biết, trung tâm chẩn đoán điều trị Parkinson mới chỉ dựng lên gần hai tháng, mà phẫu thuật đã phá vỡ mốc 500 ca

Đã mang lại cho bệnh viện thu nhập hơn một tỷ đồng

Đây là một con số khổng lồ như thế nào

Thế nhưng

Một tụ bảo bồn như thế, trong giờ phút này, sắp rời bọn họ mà đi rồi.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng của những viện trưởng này là cực kỳ phức tạp.

Số tiền này, chính là kinh phí nghiên cứu khoa học lớn, cũng là tiền thưởng lớn, cũng có thể tiến hành xây dựng phân viện của bệnh viện, nói không chừng lén trộm còn có thể đút vào túi của chính mình.

Ngô Đồng Phủ thấy thế, không nhịn được nói:

- Biểu cảm gì thế

Ngay cả phó viện trưởng Tô Hạo Cường của phân công quản lý nghiên cứu khoa học cũng có chút không nỡ:

- Aiz, lão Ngô à, ông thật sự không đau lòng hay sao? Trung tâm chẩn đoán điều trị Parkinson, đây nếu như là ở bệnh viện của chúng ta, thì sẽ có kinh phí, kéo thế lực nghiên cứu khoa học lên, sang năm mặc dù không có Trần Thương, thì bảng xếp hạng thế giới của chúng ta cũng có thể ổn định ở Top50

Ngô Đồng Phủ quấn một chiếc áo lông, một bộ ánh mắt không có chí khí nhìn vào bọn họ:

- Muốn tôi nói sao, các ông từng người từng người một, những ngày tháng mà chúng ta không có Trần Thương không phải vẫn qua được hay sao, trước đây cũng rất tốt

- Hơn nữa, phẫu thuật Parkinson làm nhiều như thế, chúng ta phải biết thỏa mãn, hơn 500 ca phẫu thuật, hơn một tỷ đó! Để lại cũng đã đủ để chúng ta phát triển

Thư ký của viện trưởng ở một bên không nhịn được nói:

- Thế nhưng, viện trưởng Ngô, giáo sư Trần mang kinh phí nghiên cứu còn lại của chúng ta cũng đi hết rồi... hơn một tỷ cũng ở trong kinh phí nghiên cứu khoa học, thuộc về chi phí chuyên môn của Trung tâm chẩn đoán điều trị Parkinson...

Nghe thấy câu nói này, sắc mặt của Ngô Đồng Phủ lập tức thay đổi:

- Cái gì?! Tôi... tôi...

Nói một hồi lâu, Ngô Đồng Phủ cả nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần

- Còn có cái gì... cậu ta còn mang đi cái gì?

Thật lâu sau, Ngô Đồng Phủ thở dài, cũng không thể tránh khỏi mà tức giận, dù sao... mang đi cùng đã mang đi rồi, cũng không thể thu thập lại đúng không

- Không sao, không sao cả, lấy đi cũng không liên quan gì

Ngô Đồng Phủ tự mình an ủi một câu

Tô Hạo Cường hơi sững sờ, không nhịn được hỏi:

- Có ý gì chứ? Lão Ngô, chẳng lẽ... ông còn có gì chuẩn bị ở phía sau sao?

Nghe thấy Ngô Đồng Phủ nói như thế, mấy phó viện trưởng lập tức nheo mắt lại.

Chẳng lẽ Ngô Đồng Phủ còn giữ lại đường lui?

Ngô Đồng Phủ cười thần bí

- Bây giờ chúng ta cùng với Bệnh viện nhân dân Tỉnh Đệ Nhị Đông Dương là bệnh viện hợp tác, hơn nữa chúng ta còn đưa đi không ít nòng cốt, những người này đi rồi, có thành tích còn không phải là thành tích của chúng ta hay sao?

- Hơn nữa, chúng ta còn không phải dùng tiền của mình để bồi dưỡng, thì liền có thể đạt được thành quả nghiên cứu khoa học

Nói xong, Ngô Đồng Phủ toát ra vẻ thần bí mà cười cười.

Mọi người xung quanh nghe xong, lập tức dựng ngón tay cái lên:

- Lão Ngô à, được đó

- Đúng vậy, cách này tuyệt đó

- Thật là lợi hại

- Thủ đoạn của viện trưởng Ngô thật là cao minh

Ngô Đồng Phủ hờ hững xử lý, cười cười một tiếng, tưởng mình cao thâm.

Thế nhưng

Một màn tiếp theo khiến cho bịn họ trợn tròn mắt.

Kèm theo âm thanh điểm danh phía dưới lại vang lên.

- Cái này, tổ 2: Phân tổ nghiên cứi của Trung tâm động mạch vành bắc cầu, đến đây một chút, điểm danh rồi đây

Một người đàn ông gật đầu nói

m thành này truyền đến, Ngô Đồng Phủ lập tưcd cảm thấy trong lòng xiết chặt

Thật là khó chịu

Thế nhưng tôi còn có thể chịu được

Thành viên của Ngoại khoa Tim của chúng ta đều ở trong đó.

Thế nhưng, âm thanh tiếp theo khiến cho lão Ngô hoảng sợ một trận

- Tổ 3! Nhân viên bồi dưỡng của Bệnh viện Trung tâm cấp cứu đến đây điểm danh

- Tổ 4! Nhân viên bồi dưỡng của Tỉnh nhị Viện đông Dương ở Bệnh viện Hiệp Hòa điểm danh

- Tổ 5! Nhân viên bồi dưỡng của Tỉnh nhị Viện Đông Dương ở Bệnh viện phụ thuộc Đại Y Khoa thủ đô điểm danh

- Tổ 6! Nhân viên bồi dưỡng của tỉnh Nhị Viện Đông Dương ở bệnh viện Thiên Đàn điểm danh

....

Nhìn thấy điểm danh liên tiếp, mấy vị lãnh đạo của Trung tâm Cấp cứu lập tức trợn tròn mắt.

- Tình huống gì thế?

Ngô Đồng Phủ lập tức trừng to mắt, một mặt mịt mờ nhìn vào cảnh này.

Những viện trưởng khác cũng là một mặt mơ màng.

Không biết làm sao

Tất cả mọi người đều nghĩ mãi mà không rõ, tại sao lại như thế.

Tại sao Hiệp Hòa, bệnh viện phụ thuộc Đại Y Khoa thủ đô, bệnh viện Thiên Đàn... đều có người đến

Mấy phó viện trưởng nhìn qua Ngô Đồng Phủ, chẳng lẽ... đây cũng là đường lui của viện trưởng Ngô?

Ngay lúc này, trong đám người xuất hiện một vài khuôn mặt quen thuộc

Ngô Đồng Phủ nhanh chóng đi qua.

- Viện trưởng Lý, sao ông lại đến đây?

Ngô Đồng Phủ nhìn thấy Lý Khải đang ở trong đám người, liền vội vàng hỏi.

Lý Khải không nhịn được nói:

- Tôi... tôi không phải là đến để tiễn các nhân viên hay sao?

Ngô Đồng Phủ một mặt tò mò:

- Tiễn thành viên? Các ông...

Lý Khải cười ha ha một tiếng:

- Ồ! Đúng rồi, thời gian trước chúng tôi đã xây dựng quan hệ hợp tác với Trung tâm Cấp cứu, bây giờ là bệnh viện hợp tác, Tỉnh nhị Viện thủ đô cũng là địa điểm đào tạo thực tập xác định của viện Y học Hiệp Hòa.

- Đáng tiếc, tôi không tranh được tư cách bệnh viện phụ thuộc

Bên này, viện trưởng của bệnh viện phụ thuộc Đại Y Khoa thủ đô kiêm chức phó hiệu trưởng của Đại Y khoa thủ đô - Lý Khải nghe tiếng vui vẻ:

- Hại, tôi còn cho rằng Đại Y khoa của chúng tôi không tranh được bệnh viện phụ thuộc là bởi vì Hiệp Hòa các ông nhanh chân nữa đó! Làm chúng tôi cũng chỉ tranh một xưng hô bệnh viện anh em, làm hợp tác bồi dưỡng tiến sĩ sinh.

- Không nghĩ đến là cũng không phải Hiệp Hòa

Ngô Đồng Phủ nghe xong, sắc mặt âm trầm

Đám viện trưởng cáo già này.

Không ngờ rằng bọn họ cũng nghĩ đến việc xây dựng quan hệ hợp tác với Tỉnh Nhị viện Đông Dương.

Quá vô sỉ

Không biết xấu hổ

Các ông nói các ông xem, đều là những trường bệnh viện Y khoa trọng điểm, tại sao lại trở thành như vậy cơ chứ?

Phi! Tôi xem thường các ông.

Ngô Đồng Phủ thật là oan ức, không có cách nào, người ta đều có trường học để mà dựa vào, có thể tham gia vào hợp tác bồi dưỡng thạc sĩ, tiến sĩ.

Bản thân chỉ tranh một cái bệnh viện anh em.

Đều là tiền của bản thân mình

Các ông dùng tiền của tôi, để bồi dưỡng bác sĩ của các ông.

Quá vô sỉ.

Ngô Đồng Phủ ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì không, hận không thể đuổi hết bọn họ đi.

Thế nhưng, thế giới của người trưởng thành, nào có chuyện gì đơn giản...

Mọi người xung quanh nhìn từng màn náo nhiệt.

Đám người được gọi tên thì trên mặt ai nấy đều tràn đầy vinh dự và mừng rỡ, vui vẻ giống như được đề tên trên bảng vàng.

Hưởng thụ ánh mặt hâm mộ của mọi người xung quanh.

Phải biết rằng

Cao ốc Cấp cứu Tỉnh Nhị viện của giáo sư Trần hiện nay, có một cái tên riêng.

Gọi là Khoa viện Tiểu Trung, biệt danh là:

- Căn cứ bồi dưỡng viện sĩ-

Có thể đến đó tìm vàng, còn lợi hại hơn nhiều so với ra nước ngoài.

Phải biết là, chỗ đó cũng là địa điểm bệnh viện hợp khác chữa bệnh với phòng khám Mayo.

Ngay cả đám người nước ngoài kia cũng đến cướp, đáng tiếc là danh sách có hạn

Cho nên nói

Có thể đi một chuyến đến Tỉnh Nhị viện bồi dưỡng, lỡ may có may mắn có thể được giáo sư Trần sủng hạnh, nói không chừng vận khí tốt được đưa đến Sở nghiên cứu thuốc mới.

Thuận tay cầm lấy một giải thưởng Nobel cũng không phải là không thể

Đương nhiên, nếu như anh có biểu hiện xuất sắc, thiên phú lâm sàng xuất sắc, sở trường của anh được giáo sư Trần phát hiện, nói không chừng sẽ thuận tiện bồi dưỡng làm một viện sĩ, trở thành một thành viên của "lớp Trần gia", chuyện này hoàn toàn là có cơ hội

Chương 1864: Không Biết Có Bao Nhiêu Người Đều Đang Mơ Mộng Về Một Tương Lai Mới Như Nhau

Từ Tử Minh cũng có thể trở thành viện sĩ, trong chớp mắt đã cổ vũ rất nhiều người.

Không thể không nói, Trần Thương nên cảm ơn Từ Tử Minh, thành công của anh ta đã khiến cho càng ngày càng nhiều người ý thức được, chỉ cần vận mệnh tốt, thì sẽ có cơ hội trở thành viện sĩ

Càng nghĩ, thì mọi người càng động lòng.

Không còn cách nào

Ra ngoài lăn lộn, chỉ cần vận mệnh tốt

Tốn khoảng nửa tiếng sau, buổi họp cuối cùng cũng kết thúc

Bên này, Trần Thương nhìn vào đám người, vẫy vẫy tay đối với các viện trưởng:

- Viện trưởng Lý, viện trưởng Ngô... Các chú còn có chuyện gì muốn nói không?

Mấy vị viện trưởng nhìn nhau.

Từ bên trong ánh mắt có thể nhìn thấy được tia lửa.

Lần này, là một lần chiến tranh không có khói lửa.

Bọn họ nhất định phải thắng

Ngô Đồng Phủ nói với các nhân viên của Bệnh viện trung tâm cấp cứu đang tiến về phía trước:

- Các cậu nghe rõ đây, lần này đi, lời của giáo sư Trần, cũng chính là lời của tôi, ở bên đó biểu hiện không tốt, cũng chính là biểu hiện ở bệnh viện không tốt

- Mỗi hành động mỗi cử chỉ của các cậu đều đang đại diện cho Bệnh viện của chúng ta, phải nhớ kỹ, các cậu đại diện chính là Trung tâm Cấp cứu, cố lên

Mọi người nhất thời gật đầu:

- Cố lên

Những lời này, Ngô Đồng Phủ đã nói rất nhiều lần rồi.

Lý Khải cũng thay đổi sự khiêm tốn của trước kia, nhìn vào đám người, bên trong ánh mắt ông ta tràn đầy sự nghiêm khắc.

- Các cậu biết bảng danh sách hôm nay là làm thế nào để có đó, lần này đi, là đại diện cho điểm chuẩn của ngành nghề Y tế trong nước: Hiệp Hòa! Các cậu là mang theo vinh dự để đi, và cũng phải mang theo vinh dự mà quay về

- Sau khi đi, nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của giáo sư Trần, nếu như phát hiện kiểm tra không đủ tiêu chuẩn, trực tiếp hủy bỏ tư cách xét danh hiệu ưu tú hàng năm, và có liên quan trực tiếp đến tuyển chọn chức danh

- ....

Từng vị viện trưởng phát biểu

Thông qua những lời đe dọa và hứa hẹn để tiến hành khích lệ trước khi hành quân.

Mặc dù không nói rõ, thế nhưng loại vụng trộm cạnh tranh này đã rõ ràng trên mặt.

Đương nhiên

Bọn họ chỉ suy nghĩ đến một chuyện, nhìn bề ngoài, dường như giữa bệnh viện này với bệnh viện kia là đối thủ cạnh tranh

Nhưng, rất có thể, sau hơn một năm kết thúc bồi dưỡng, đối thủ cạnh tranh lớn nhất có thể sẽ trở thành Trần Thương.

Dù sao, bảo bối tiến vào trong miệng của Trần Thương, còn có thể nôn ra được hay sao?

Sau khi đám người tập hợp lại.

Mấy chiếc xe buýt chậm rãi lái vào bệnh viện.

Mọi người dựa theo số thứ tự mà bắt đầu lên xe.

Mà cùng lúc đó, ở sân bay quốc tế thủ đô, hai chiếc máy bay đã cung kính chờ đợi rất lâu.

Hai người Chương Mục và Vu Song Dũng điểm danh theo thứ tự

Bên trong đại sảnh đợi máy bay, một đoàn gần một ngàn người bao gồm cả người nhà, đang làm thủ tục lên máy bay qua một cổng đặc biệt.

Hai người Dương Lan và Tề Khải vô cùng xúc động.

Mà đám người xếp hàng cũng dồn dập xúc động:

- Tôi đã nghe qua bao xe, cũng nghe qua bao thuyền, vẫn là lần đầu tiên nghe đến bao máy bay

- Haha, ai nói không phải chứ

- Đây cũng không phải là có tiền là có thể làm được

- Giáo sư Trần thật là quá tận tâm rồi.

- Ừm, tôi nghe nói, sau khi chúng ta đến An Dương, sẽ có xe chuyên môn đến đón chúng ta.

- Chậc chậc, bao lâu rồi không có đãi ngộ như vậy.

- Chính là thái độ như thế này, tôi cảm thấy đến An Dương rất tốt

....

Nghe thấy mọi người nói chuyện phiếm, trong lòng của mấy người phụ trách vô cùng kích động.

Nói thật thì, lần này, bọn họ thực sự đã cảm nhận được cái gì gọi là đãi ngộ

Thứ bọn họ muốn cũng không phải là cái gọi bao máy bay xa hoa cao sang, quyền quý, đẳng cấp, cũng càng không phải là xe riêng đưa đón gì.

Bọn họ chẳng qua chỉ cần một loại cảm giác được xem trọng, và loại trạng thái cần dùng và được tôn trọng kia.

Thực ra, nhiều năm gần đây, những người có học vấn kia, xưa nay đã như vậy, nếu không thì cái gì mà thư sinh nghèo, giáo sư nghèo chứ?

Vào giờ phút này

Hai nhóm đội ngũ đang tiến về tỉnh Đông Dương một cách hùng dũng.

Chiếc máy bay này cũng không phải là do lão Mã tìm, mà là Khổng Tường Dân tự mình cử đến.

Đến để tiếp đón những chuyên gia, học giả, và người nhà này

Chính phủ của tỉnh Đông Dương đối với những nhân tài được đưa đến đây vô cùng xem trọng.

Dù sao đây cũng là một hạng mục mà lãnh đạo chú ý.

Ai có thể không để ý chứ?

Ai dám không để ý

Không chỉ có bọn họ, ngay cả những nhân viên nghiên cứu khoa học cũng là từng người từng người mang đầy chí khí,

Dù sao lãnh đạo cũng đã đến thăm tòa cao ốc mới của bọn họ, mặc dù không thể nói là đặc biệt đến, nhưng chuyện này cũng đã nói rõ quốc gia đang xem trọng bọn họ

Mặc dù thả biên, nhưng cũng không đại biểu là từ bỏ bọn họ, ngược lại, đây là một tuyến quốc lộ đường cong cứu nước.

Trên máy bay, mọi người nhìn tháy máy bay càng ngày càng xa thủ đô, càng ngày càng nhỏ, chí lớn trong lồng ngực lại một chút cũng không phai mờ.

Ngược lại, từng ý chí sôi sục, vì ngày mai càng tốt đẹp hơn mà chiến đấu

Một chuyến này, bọn họ giấu lý tưởng của mình trong lòng, cũng vì chung một mục tiêu

Nhìn những chiến hữu bên cạnh, nhìn người vợ bên cạnh, những người này, thật sự là tràn đầy ý chí chiến đấu

Mà tương tự, vào giờ phút này, ở sân bay quốc tế An Dương

Lãnh đạo tỉnh, lãnh đạo thành phố đều đã đến sân bay, đến vì để nghênh đón những nhân tài lần này.

Khổng Tường Dân tiên phong đứng đầu tiên, nhìn lên bầu trời, trong lòng thấp thỏm

Lúc này đây, ông dùng hết toàn lực, vì tỉnh Đômg Dương mà tận hết sức mình, cũng là sự cố gắng cuối cùng.

Làm quan một nhiệm kỳ, tạo phúc một phương

Ông ở tỉnh Đông Dương đã ngây người bao lâu rồi?

Lúc vốn dĩ cho rằng bản thân sắp giữ mấy năm cuối rồi liền lui đi, ông lại gặp Trần Thương.

Có lẽ từ Trần Thương nghĩ bản thân ông là quý nhân của cậu ấy

Thực ra, lần này, Khổng Tường Dân đã nhìn rõ.

Trần Thương có lẽ là quý nhân của mình mới đúng?

Không có cậu ấy, ông có thể nhận được sự khẳng định của lãnh đạo sao?

Không có cậu ấy, quy hoạch phát triển tỉnh Đông Dương có thể kiên định được áp dụng sao?

Giờ phút này, trên máy bay, dưới máy bay, trên xe buýt... Không biết có bao nhiêu người đều đang mơ mộng về một tương lai mới như nhau

Tương lai không chỉ có bao xa.

Thế nhưng, ngày mai chắc chắn rất gần

Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy ánh sáng

....

....

Cùng ngày, nhân viên công tác của chính phủ tỉnh Đông Dương dẫn theo mọi người đến thuê phòng giá rẻ.

Nói là thuê phòng giá rẻ, thế nhưng thực sự có một cái tên rất hay.

Đây là hạng mục xây dựng của chính phủ bản xứ và xí nghiệp Trịnh Quốc Đàm, tên gọi của tiểu khu là:

- Quảng Hạ

Tên là vừa mới được đặt, trước đây không có tên.

Nguồn gốc cũng rất đơn giản, là trước đây sau khi Trần Thương và Khổng Tường Dân nói chuyện, đã đặt ra tên.

- Ước được nhà rộng muôn ngàn vàng, kẻ sĩ nghèo khắp thiên hạ đều hân hoan

Vì một thịnh thế như thế này.

Hoàn cảnh của tiểu khu rất tốt, nhân viên công tác đầu tiên là dàn xếp lại đám người.

Buổi tối tiến hành mời tiệc.

Mà cùng ngày, Trần Thương cũng dẫn theo những nhân viên y tế kia về đến Tỉnh nhị viện Đông Dương.

Lãnh đạo viện tự mình tiếp đãi đám người.

Chương 1865: Mười Năm Sau, Nơi Này Sẽ Trở Thành Cả Nước, Thậm Chí Là Trung Tâm Chữa Bệnh Toàn Cầu

Buổi tối, anh dẫn theo mọi người cùng tham gia buổi yến tiệc của chính phủ tỉnh.

Chuyện lần này đã trực tiếp leo lên tin tức của đài truyền hình Đông Dương.

Mà đối với việc Trần Thương trở về, người của thành phố An Dương đều rất hưng phấn.

Dù sao sau khi anh nổi tiếng, tỉnh Đông Dương cũng đã nhiều lần tiến hành tuyên truyền.

Bao gồm tổng bộ xây dựng Học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới, bây giờ cũng từng bước hoàn thành tiêu chí xây dựng, hiện tại đã có quy mô đơn giản, đoán chừng tháng 6 năm 2021 là có thể hoạt động.

Kèm theo xây dựng Sở Nghiên Cứu Thuốc Mới Trần Thương, dường như trong lòng của nhân dân An Dương trong nháy mắt đã yên tâm.

Càm giác của chuyện này cùng với việc trong nhà có một nhân vật không tầm thường là giống nhau.

Trần Thương đối với nhân dân An Dương mà nói, đây chính là vinh dự

Trần Thương trở về, cũng khiến cho mọi người hưng phấn thật lâu.

Ngày đầu tiên sau Tết Nguyên Đán

Trần Thương chính thức bắt đầu đi làm

Mà một ngày này, cao ốc Cấp cứu chính thức đi vào sử dụng.

Đàm Lập Quốc và lãnh đạo của viện vì để tăng thêm cảm giác nghi thức, đã long trọng treo bảng hành nghề trên cao ốc của Cấp cứu.

Một ngày này, khán giả đến vây xem có rất nhiều

Mọi người tụ tập ở trong sân, nhìn vào tấm vải đỏ treo trên bảng hiệu cao ốc Cấp cứu được lấy xuống, lập tức nhớ đến vỗ tay nhiệt liệt.

Thế nhưng một màn tiếp theo, khiến cho đám người sợ ngây người.

Bọn họ nhìn thấy, treo trên tường của cao ốc cấp cứu có rất nhiều chiêu bài

- Bệnh viện phụ thuộc Đại Học Y Khoa Đông Dương

Có lẽ cái tên này có vẻ rất bình thường, nhưng lại treo ở đầu tiên

Sau khi mọi người nhìn thấy nhãn hiệu ở phía sau.

Lập tức trợn mắt há mồm

- Nơi đào tạo Thạc sĩ và tiến sĩ của Viện y học Hiệp Hòa.
- Bệnh viện hợp tác với Bệnh viện Hiệp Hòa.
- Nơi Đào Tạo Tiến sĩ Đại học Y khoa Thủ Đô.
- Bệnh viện hợp tác với Bệnh viện Thiên Đàn.
- Bệnh viện hợp tác với Trung tâm Cấp cứu Thủ Đô.
- ....

Bảy tám tấm biển hiệu được treo trên tường Cấp cứu, đây chính là sức thuyết phục

Đương nhiên, có mặt mũi nhất vẫn chính là Tần Hiếu Uyên.

Dù sao, bên trên nhãn hiệu của Tỉnh Nhị viện, tấm bảng hiệu thứ nhất chính là Bệnh viện phụ thuộc Đại Học Y khoa Đông Dương

Cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn là Đại Y khoa Đông Dương lợi hại.

Thực ra, những nhãn hiệu này nhìn thì dường như không có tác dụng lớn, thế nhưng đối với lão bách tính lại giống như bảo hiểm ở trong lòng bọn họ.

Tất cả mọi người đều có cảm giác tin cậy đối với bệnh viện lớn.

Đặc biệt còn là Hiệp Hòa này, Thiên Đàn này, Đại Học Y Khoa Thủ Đô này, sự tồn tại của những nơi này đều giống như sự tin tưởng của lão bách tín.

Như hiện nay, bọn họ mắc bệnh cũng không cần phải chạy đến thủ đô, trước cửa nhà là có thể khám bệnh

Tỉnh Nhị viện chúng ta hợp tác cùng với những bệnh viện đỉnh cấp này, nói thì mọi người cũng có cảm giác khuôn mặt sáng sủa.

Mà trong một ngày này, Tỉnh Nhị viện có rất nhiều người đến.

Trịnh Quốc Đàm đến, đưa đến ba xe cứu thương cấp B

Chiếc này giá trị hơn mấy triệu tệ

Mà cùng lúc đó, Tề Hướng Chính cũng đến, đưa đến hai chiếc Mercedes- Benz V- series làm phương tiện chiêu đãi của bệnh viện.

Lúc này, Tiêu Điền Hoa dẫn đầu phú bà cũng đến

Đối với việc Trần Thương trở về, tất cả mọi người đều rất hưng phấn

Từng khuôn mặt tươi cười, đưa đến rất nhiều quà cho Cấp cứu.

Có thứ đắt, có thứ rẻ, thế nhưng đều là tâm ý của mọi người, nhìn thấy một màn vô cùng náo nhiệt.

Đàm Lập Quốc xúc động một tiếng:

- Đây có lẽ là khai trương bệnh viện vui mừng nhất của cả nước

Đúng như vậy

So sánh với khai trương cao điệu của Cao ốc Cấp cứu tỉnh Đông Dương.

Viện Căn Cứ Nghiên Cứu Thuốc Mới Trần Thương cũng cùng một ngày treo biển hành nghề.

So sánh với bên này, những nhân viên này đều rất thấp điệu.

Bọn họ dường như trong chớp mắt đã tiến vào trạng thái.

Bắt đầu điều chỉnh thử máy móc, bắt đầu thử vận chuyển, cũng bắt đầu mở cuộc họp phân phối nhiệm vụ.

Buổi tối, Trần Thương và Tần Duyệt cũng chính thức chuyển vào nhà mới, cũng xem như là niềm vui tân gia.

Bên trong cửa sổ sát đất to lớn, hai người nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Trần Thương đứng lên, cười nói với Tần Duyệt:

- Mười năm sau, nơi này sẽ trở thành cả nước, thậm chí là Trung tâm chữa bệnh toàn cầu

.....

Trong văn phòng làm việc, Trần Thương nhìn những gương mặt quen thuộc.

Lần đầu tiên, anh bàn giao công việc cho mọi người, trong lòng anh dâng lên một cảm giác khó tả, vô cùng phức tạp mà không thể nói được thành lời.

Thế nhưng, khi anh đưa mắt nhìn mọi người, trong lòng tất cả mọi người không nhịn được có chút sửng sốt.

Bởi vì bọn họ đột nhiên phát hiện ra trên người Trần Thương phảng phất như mang theo một loại khí thế của người làm lãnh đạo.

Mặc dù bọn họ không nói được, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng.

Khi Trần Bỉnh Sinh nhìn thấy cảnh này, trong lòng ông đột nhiên bật cười một tiếng.

Nhớ ngày nào cậu ấy còn là cậu bé, còn chạy sau mông mình luôn miệng kêu lão đại, vậy mà giờ đã trưởng thành rồi.

Nghĩ đến đây, ông ta không khỏi mỉm cười, trong lòng vui vẻ

Thành thật mà nói, có thể Trần Bỉnh Sinh ông là một bác sĩ bình thường, thế nhưng ông ta vẫn có thể kiêu ngạo, bởi ông có thể tự hào nói:

- Đứa nhỏ Trần Thương này, là do chính tôi đã mang cậu ta vào nghề

Không sai

So với Trần Bỉnh Sinh, trong lòng lão Mã lại lộp bộp hai tiếng, trong lòng anh ta bỗng lo sợ một việc.

Thằng nhóc Trần Thương này, bây giờ đây đã là sân nhà của cậu ta rồi, không phải định cho mình xuống đài luôn đấy chứ?

Nghĩ đến đây, lão Mã không nhịn được liếc nhìn Trần Bỉnh Sinh ở bên cạnh mình, anh ta cảm thấy… Vị này có dung mạo đoan chính, khuôn mặt đôn hậu, nhất định sẽ là một người lương thiện

Một lát sau… Trần Thương bắt đầu sắp xếp công việc theo trật tự.

Trưởng ban, bác sĩ, sinh viên của mỗi khu cấp cứu, đều được phân công vị trí công việc cụ thể.

Trần Thương vừa điểm danh vừa dặn dò mọi người những điều cần chú ý trong khi tiến hành làm hạng mục dự án.

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, trong lòng cô ta cảm thấy kỳ lạ… Cậu ấy dường như đã biến thành một người khác.

Cô ta chợt phát hiện ra rằng, mới không gặp bao lâu, mà học trò này của mình, càng ngày lại càng có hương vị đàn ông

Đây chính là hương vị đàn ông sao?

…. !

Đây chắc chắn là vũ khí lợi hại nhất để thu hút các cô gái nhỏ, nghĩ đến đây, Mạnh Hi học theo Trần Thương, nhịn không được khoa chân múa tay.

Trần Thương thấy thế, lập tức nhíu mày:

- Chủ nhiệm Mạnh, tôi đã nói những gì rồi?

Mạnh Hi bị anh gọi một cái, giật nảy mình, sau khi hoàn hồn thì cô ta đỏ mặt và cúi đầu xuống.

Trong lòng cô ta đang mắng Trần Thương cả hàng trăm lần, nhưng vẫn xấu hổ nói:

- Chủ nhiệm Trần, thật xin lỗi, tôi đang suy nghĩ chuyện khác, tôi sai rồi.

Dù tất cả đều biết cô ta là giáo viên của Trần Thương, nhưng đây cũng không phải là lớp học.

Giáo viên cũng cần tôn trọng chủ nhiệm.

Sau khi giao ban kết thúc, toàn bộ khu nhà cấp cứu bắt đầu chính thức đi vào hoạt động.

Bản thân là chủ nhiệm, tuy Trần Thương không phải tự mình làm hết mọi việc, nhưng hoạt động của phòng cấp cứu không thể rời được khỏi suy nghĩ của anh.

Buổi sáng cùng ngày, có một bệnh nhân viêm tụy đến cấp cứu.

Chương 1866: Chỉ Cần Cậu Thích Ứng, Thì Tất Cả Mọi Người Đều Có Thể Thích Ứng

Sau khi Trần Bỉnh Sinh tìm được Trần Thương thì nói:

- Chủ nhiệm Trần. có một bệnh nhân…

Trần Thương nghe thấy Trần Bỉnh Sinh gọi mình như vậy, trong lòng sinh ra cảm giác có chút kỳ cục.

Anh không kìm được nói:

- Chuyện này… Lão đại, anh...

Trần Thương còn chưa nói xong, ông đã trực tiếp ngắt lời:

- Tiểu Trần, cậu hãy nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng tôi gọi cậu là Tiểu Trần ở nơi làm việc.

- Tôi có thể dạy cậu không nhiều, nhưng hôm nay tôi muốn dạy cậu thêm một chút.

- Nơi này là văn phòng, không phải quán ăn hay ở trong nhà, cậu cũng là chủ nhiệm, là người quan trọng cốt lõi nhất của nơi này.

Sau khi nói xong, Trần Bỉnh Sinh nhìn chằm chằm Trần Thương, nghiêm túc nói:

- Sớm nay, cậu biểu hiện rất tốt, đã là một người đàn ông trưởng thành, đây mới là dáng vẻ chủ nhiệm nên có.

- Tôi biết cậu nghĩ gì, cảm thấy tôi đã dẫn dắt cậu mấy năm.

- Thế nhưng, cậu thấy đấy ở nơi làm việc bao nhiêu người cũng đã từng mang đến lời khuyên cho ông chủ, chẳng nhẽ gặp mặt cũng gọi là Tiểu Lý, Tiểu Trần à?

- Không có chuyện như vậy

- Chúng ta có quan hệ đặc biệt, nhưng cậu cùng với người ở trong khoa chúng ta, ai mà không có quan hệ đặc biệt.

- Bây giờ, cậu gọi điện cho Thạch Na đi, rồi gọi một tiếng thầy Thạch, xem ông ta có dám đáp lại không?

- Cậu biết không? Tất cả mọi người đều có thể thay đổi, nhưng ngược lại người khó thay đổi nhất lại chính là cậu.

- Chỉ cần cậu thích ứng, thì tất cả mọi người đều có thể thích ứng.

- Về sau, tôi gọi cậu là chủ nhiệm Trần, cậu cũng có thể gọi tôi là lão Trần, thế nhưng, đừng gọi tôi là lão đại, cũng không cần gọi là thầy Trần, ở

phòng ban này, chỉ có thể có một chủ nhiệm Trần

Sau khi nói xong, Trần Bỉnh Sinh vỗ nhẹ vào vai Trần Thương.

Anh cũng bị mấy câu nói của lão Trần làm cho sửng sốt.

Anh trầm mặc một lúc, cuối cùng thì cảm thấy nhẹ nhõm.

Trần Bỉnh Sinh đối với anh mà nói, thực sự là một người anh lớn, từ trước đến nay, vẫn luôn là như vậy chưa từng thay đổi.

Như ông ấy nói, đúng là như vậy, tính tình anh có chút dễ mềm lòng, lại hay luyến tiếc, đối với những đồng nghiệp cũ, anh hay bị xấu hổ.

Nhưng lão Trần cũng là ý tốt

Ông ấy có thể dẫn đầu

Trần Bỉnh Sinh biết rõ, chỉ có chính mình là người đi đầu gọi Trần Thương là chủ nhiệm Trần, thì những người khác mới có thể gọi theo.

Tất cả mọi người đều đã ở độ tuổi trung niên, điều này còn không có thể nhìn ra?

Trần Bỉnh Sinh nhìn thì như vô tình nói một câu, nhưng đã giúp Trần Thương giải quyết vô số phiền phức trong lòng.

Cuộc sống

Từ trước đến nay vẫn là như vậy

Có một số người là trưởng bối của bạn, họ luôn âm thầm ủng hộ sự nghiệp của bạn.

Cũng có một số người, ỷ vào mình là trưởng bối của bạn, mà ở đơn vị có thể tùy ý muốn làm gì thì làm.

……

Ngày đầu tiên, Trần Thương làm ở Trung Tâm Cấp Cứu.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn làm việc.

Lý Bảo Sơn tiếp tục đảm nhiệm chức danh chủ nhiệm, trợ giúp anh xử lý các loại công việc.

Thế nhưng, lúc mọi người ở đây mới bắt đầu tiến hành giai đoạn đầu, còn chưa đạt chỉ tiêu, thì ở khoa cấp cứu của bệnh viện số hai hai đã tiếp đón nhận thử thách lần đầu tiên

Lần thử thách này, cũng thu hút vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Toà Nhà Cấp Cứu của bệnh viện số hai.

Như một khoa cấp cứu mới xây dựng

Ngày 5 tháng 1 năm 2021.

Một người sản phụ 33 tuổi được đưa vào bệnh viện đã được vô số truyền thông chú ý

Tuy nhiên, một bệnh nhân như vậy, đã làm bệnh viện tỉnh số hai như bị đặt lên một lò lửa vậy.

Bệnh nhân này tên là Quách Tuyết, năm nay, cô ta 33 tuổi.

Có lẽ là do hai ngày trước bị cao huyết áp trong quá trình mang thai nên được đưa đến cấp cứu tại bệnh viện trung tâm thủ đô.

Đồng thời, bộ phận cấp cứu nhanh chóng bắt tay vào công việc cấp cứu.

Vừa mới kiểm tra thì họ phát hiện ra, bệnh nhân này bị tăng áp động mạch phổi nặng

Sau khi bệnh nhân được phát hiện, Từ Tử Minh trực tiếp báo cho bệnh nhân, phải dừng lại việc mang thai

Nếu không, một xác hai mạng, không ai có thể cứu được

Tăng áp động mạch phổi là loại bệnh gì?

Chỉ cần không mang thai, thì bệnh tăng áp động mạch phổi này bệnh nhân có thể duy trì được bằng thuốc, và trở lại cuộc sống như bình thường

Thế nhưng, có rất nhiều phụ nữ, đối với việc mang thai là một loại cố chấp

Như là không sinh em bé thì cuộc sống không được trọn vẹn.

Tuy nhiên, mạo hiểm để mang thai như vậy là tình mẫu tử vĩ đại đó sao?

Không

Đây là một lần mạo hiểm vô trách nghiệm

Bệnh nhân tăng áp động mạch phổi có thai, có khả năng sao?

Có khả năng, nhưng chỉ có thể dùng tính mạng để đánh đổi.

Sau khi từ bỏ việc sử dụng tim phổi của mình, thì phải sử dụng tim phổi cấp cứu ở bên ngoài.

Nhưng, trong trường hợp này, đây cũng chỉ là một cơ hội.

Trừ phi có một loại phẫu thuật

- Phẫu thuật ghép tim phổi

Thế nhưng, trên thế giới này, cũng chưa có trường hợp bệnh nhân tăng áp động mạch phổi nào đang trong thai kỳ mà tiến hành phẫu thuật thành công cả

Có thể bệnh nhân bị loại bệnh này, ở tình huống này, cần phải đưa đến An Dương.

……

Sau khi Trần Thương trở lại An Dương, anh đã đến gặp ông Phòng.

Ông ấy so với trước đây đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn phải ở lại phòng chăm sóc đặc biệt, trong phòng đã có thêm mấy chậu cây xanh, vài con cá nhỏ, vì vậy có cảm giống như ở nhà hơn một chút.

Đối với việc Trần Thương trở lại, Phòng Dung Lâm đặc biệt vui vẻ.

Ông Phòng là người đã nói một câu với Trần Thương, và câu nói đó đã đặc biệt in sâu vào trong tâm trí anh.

Ông nói: Trong cuộc đời của cậu không cần phải đưa ra lựa chọn chính xác nhất, bởi vì cũng chưa thể biết được điều đó sẽ là đúng hay sai?

Những năm gần đây anh luôn bị câu nói này đã ảnh hưởng, thậm chí nó còn dẫn dắt tư tưởng của anh.

Vì vậy, anh mới có những suy nghĩ hành động như ngày hôm nay.

Có thể cho đến một ngày, chợt phát hiện ra rằng có lẽ những gì mà mình đang cố chấp và tin tưởng chưa chắc đã đúng.

Đúng vậy

Đây là thế giới, không có cái gì là đúng hay sai tuyệt đối cả, chỉ có nên hoặc không nên.

Và điều có nên hay không, cũng không có giới hạn tuyệt đối.

...

Quách Tuyết có ba bước ngoặt trong cuộc đời và cô ta cần phải đưa ra ba lựa chọn khác nhau.

Hiện tại, cô ta đã suy nghĩ rất nhiều nên cô ta nghĩ rằng mình nên làm.

Kể cả ngày hôm nay, cho dù nhiều người không ủng hộ nhưng cô ta vẫn chọn cách tiếp tục mang thai để giữ lại đứa bé.

Đây cũng có thể là một sự lựa chọn tồi tệ nhất mà cô ta đã thực hiện trong cuộc đời mình.

Trong mắt mọi người, cô ta đã sai.

Nhưng... Chỉ bản thân cô ta nghĩ rằng tất cả những điều này nên được làm như vậy.

Có lẽ thực sự không có sự công bằng giữa con người với con người.

Một số người sau khi sinh ra đã có một khối tài sản hàng tỷ đồng.

Một số người sau khi sinh ra tự mình có năng khiếu bẩm sinh.

Có thể một số người không nổi bật, nhưng vẫn luôn tự cảm thấy may mắn vì mình được khỏe mạnh.

Khi bạn nhìn những người đẹp đi xe sang và ở những khu biệt thự trên mạng qua điện thoại và phàn nàn về xuất thân nghèo khó của mình, thì bạn có bao giờ nghĩ rằng một số người cũng đang nhìn bạn với ánh mắt ghen tị chưa

Chương 1867: Phải Phá Bỏ Cái Thai

Nghèo khổ có thể được thay đổi, nhưng có một số điều bạn không thể thay đổi được.

Còi xương, dị tật, xấu xí, câm điếc, mù lòa... Những người này có thể đã thực sự lạc lối ngay từ khi mới sinh ra.

Tuy nhiên, họ không bao giờ thừa nhận thất bại trước số phận.

Mục đích của những nỗ lực của họ rất đơn giản: Để sống

Bạn có thể nói, làm sao mà có nhiều người như vậy?

Sao tôi chưa bao giờ thấy họ trên đường

Tôi cho bạn biết câu trả lời, đó là vì họ không dám bước ra.

Giống như bạn hạ mình trong sự nghèo khó của mình, họ cũng hạ mình trước những căn bệnh và nỗi đau của chính họ.

Hơn nữa, xe lăn thì có thể đi được bao xa?

Có bao nhiêu tuyến đường dành cho người tật nguyền đã được thực hiện.

Con đường mù mịt dẫn thẳng đến bức tường hay đến địa ngục?

Trước mắt xe lăn là chính cầu thang cao sừng sững.

Có bao nhiêu người chết mỗi năm vì chuyện này?

Không ai đếm nó, phải không?

Vì không ai để ý đến sự tồn tại của họ.

Những người đang chú ý cũng chưa có tiếng nói đủ lớn để có thể nói và thực hiện.

Bạn có thể nói rằng có rất ít người như vậy.

Nhưng, trên thực tế, không hề ít, mà còn nhiều hơn những người giàu có trên thế giới này

Cũng giống như bao nhiêu người rất giàu mà bạn đã thấy trong cuộc đời của mình.

Có

Phải có

Nhưng có thực sự rất nhiều?

Quách Tuyết cũng phàn nàn, tại sao cô ta khác với những người khác, sao lại có đôi môi màu xanh?

Không thể tập thể dục mạnh, không thể tham gia các cuộc thi thể thao, không thể chạy,... Thậm chí, khi làm tình cũng cần phải rất nhẹ nhàng.

Nhưng cô ấy không bao giờ từ bỏ cuộc, cô ấy vẫn sống chăm chỉ và nghiêm túc.

Tuy nhiên, tăng áp động mạch phổi được gọi là 'Ung thư' trong các bệnh tim mạch

Do không đủ tuần hoàn phổi và thiếu oxy, môi tím xanh nên bệnh nhân còn được gọi là bệnh nhân 'Môi xanh'.

Căn bệnh này có thể dẫn đến suy tim, nếu không điều trị hiệu quả, thời gian sống trung bình của người bệnh chỉ còn 2 đến 8 năm.

Cả nước có hàng chục triệu bệnh nhân tăng áp động mạch phổi mà chỉ có 20 đến 30 nghìn người được điều trị.

Mấu chốt ở đây là tăng áp động mạch phổi hiện không thể chữa khỏi, và người bệnh cần phải dùng thuốc suốt đời

Dưới tác dụng của thuốc, Quách Tuyết trông giống như bình thường.

Đi học, yêu đương, đi làm, kết hôn

Nhưng, cuối cùng, vẫn còn những rào cản phải vượt qua.

Đó là mang thai

Nếu không mang thai, bệnh nhân tăng áp động mạch phổi sẽ không khác nhiều so với người bình thường miễn là họ dùng thuốc.

Vì bệnh tim bẩm sinh nặng kèm theo tăng áp động mạch phổi nặng là chống chỉ định tuyệt đối với thai kỳ.

Khi mang thai chắc chắn cơ thể sẽ khó chịu, khi mang thai chức năng tim không được bù trừ thì nhịp tim bù sẽ tăng lên do tăng áp động mạch phổi và thiếu oxy, cung lượng tim tăng, sức nặng của tim tăng lên

Bản thân đã có một gánh nặng rất lớn, giờ chắc chắn sẽ lại nặng thêm, dẫn đến suy tim, thậm chí nguy cơ tử vong khi sinh đẻ càng thêm cao hơn.

Hơn nữa, nó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của thai nhi.

Vì thế, có lẽ đối với mọi người, mang thai là niềm hạnh phúc và đồng nghĩa đó sự ra đời của một cuộc sống mới.

Tuy nhiên, đối với họ, mang thai thật đau đớn, vì nó giống như việc nhận được thông báo bản thân đã bị bệnh hiểm nghèo

.....

Bên ngoài văn phòng, người nhà Quách Tuyết im lặng, bởi vì họ không biết nên nói gì vào lúc này

Lúc này, chồng của Quách Tuyết là Lý Tuyết Phong đang lặng lẽ nhìn lên trần nhà.

Hiện tại, Quách Tuyết vẫn đang ở trong phòng, tình trạng ổn định, nhưng... Mỗi ngày một nặng thêm.

Họ đến Hiệp Hoà, đến Hoa Tây, và sau đó đến Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

Đúng lúc đó, Trần Thương vừa rời đi.

Sau đó Từ Tử Minh thấy Quách Tuyết đã quyết định không phẫu thuật trị liệu.

Bởi vì chỉ cần phẫu thuật, chắc đây sẽ là con đường một đi không trở lại.

Trên thế giới này, chưa có một bệnh nhân mang thai nào mà được ổn định sau khi ghép tim phổi kết hợp.

Từ Tử Minh chưa bao giờ kiêu ngạo, tự tin rằng mình có thể hoàn thành được ca phẫu thuật như thế này

Nhưng điều quan trọng nhất không phải là ca phẫu thuật có thể thành công hay không.

Mấu chốt là không nên phẫu thuật

Vì vợ mang thai, mà Lý Tuyết Phong đã trở thành một nhân vật phản diện lớn nhất

Trở thành mục tiêu tấn công tập thể của nhóm chị em phụ nữ trên mạng

Tương tự như thế, cha mẹ Lý Tuyết Phong cũng trở thành đối tượng bị coi là của chế độ phong kiến cổ hủ.

Dường như có một thời gian, gia đình Lý Tuyết Phong đã trở thành hình tượng những người xấu điển hình.

Con dâu bắt buộc phải có thai

Không phải còn có thể nhận con nuôi sao?

Họ nói cả gia đình Lý Tuyết Phong đều là những người vô trách nhiệm, vì muốn đứa nhỏ mà không quan tâm đến sống chết của Quách Tuyết

Một số người thậm chí còn báo cảnh sát và Liên đoàn Phụ nữ tham gia điều tra chuyện này

Có lẽ là, họ đánh giá thấp sự chấp nhặt và bền bỉ của nữ quyền.

Họ chỉ đơn giản là muốn ép buộc người lương thiện đi làm gái, muốn phá hủy gia đình của người ta, và thậm chí muốn nhìn thấy viễn cảnh mà họ tự tưởng tượng ra

Họ thậm chí không biết rằng trên đời này có thứ gọi là tình yêu.

Cho đến nay, gia đình Lý Tuyết Phong luôn trong tình trạng bị thiên hạ hiểu lầm.

Nhưng, họ không bác bỏ.

Lý Tuyết Phong đang vô cùng nghiêm túc chăm sóc vợ, và cha mẹ anh cũng đang chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của hai vợ chồng họ.

Lần này, việc mang thai của Quách Tuyết, cô ấy đã giấu kín với tất cả bọn người

Sau khi, Quách Tuyết biết tin mình có thai, cô đã tìm cớ bỏ nhà ra đi.

Mãi đến khi mang thai được sáu tháng, không thể giấu được nữa, cô mới thú nhận mọi chuyện

Cãi nhau qua lại

Mẹ của Quách Tuyết thậm chí còn lấy cái chết ra để ép, nhưng bạn không biết một người phụ nữ có thể cố chấp đến mức nào đâu.

Khi đó Quách Tuyết bật khóc và nói:

- Con chỉ muốn trở thành một người vợ, một người mẹ, ngay cả khi con chỉ có một ngày cũng được

- Chẳng lẽ không được sao?

- Các người luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên người con, bắt con phải làm.

- Con cũng là một con người, con cũng có sự lựa chọn quyết định cho cuộc đời con

- Chẳng lẽ con không xứng đáng để có một đứa con sao?

Quách Tuyết rất may mắn, tìm được một người chồng biết nâng niu, yêu thương, chiều chuộng cô ta.

Có lẽ là vì vậy, vì được yêu thương, nên càng dễ sinh ra cảm giác sợ người kia bị thua thiệt.

Thậm chí, Lý Tuyết Phong càng đối xử với cô ta tốt hơn, trong lòng Quách Tuyết lại càng sinh ra gánh nặng, nặng nề hơn

Cô ta chợt nhận ra rằng, có lẽ bọn họ cần một đứa con của riêng mình.

Vì vậy, Quách Tuyết bắt đầu kiểm tra các loại tư liệu, và thực sự cô ta đã thành công mang thai.

Nhưng cô t ađã coi nhẹ một vấn đề, cơ thể bị bệnh của cô khác biệt với mọi người.

Xác suất nhỏ, từ trước đến nay vẫn luôn có hại

Quả nhiên, ngay vào tháng đầu tiên của thai kỳ, Quách Tuyết bắt đầu bị khó thở, từ tháng thứ ba thì ho khan điên cuồng, khó thở, mệt mỏi, đi lại đều có vấn đề

Đến tháng thứ 5, cô ta thậm chí còn bị ngất xỉu do không được cung cấp đủ máu lên não vì thiếu máu cục bộ và thiếu oxy

...

Vì đứa bé, Quách Tuyết đều cố chịu đựng.

Cô ta đã hỏi ý kiến của hơn chục bác sĩ, chuyên gia và đều nhận được câu trả lời giống nhau: Phải phá bỏ cái thai

Chương 1868: Sức Mạnh Của Người Làm Mẹ

Đáng tiếc, cô ta vẫn luôn từ chối.

Con đường này, cô ta đi được đến ngày hôm nay thật sự không dễ dàng chút nào.

Bây giờ, đã được hơn bảy tháng.

Cô ta đã không có đường lui nữa rồi

.....

Lý Tuyết Phong nhìn trần nhà màu trắng nhàn nhạt, không có một ít màu sắc nào khác, cũng giống như tâm trạng hiện tại của anh ấy.

Thành thật mà nói, trong hai tháng qua, anh ấy đã chuẩn bị rất nhiều

Dường như, đáp án đã không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là nếu đứa trẻ sinh ra không có mẹ, thì anh ấy thì phải giải thích như thế nào?

Nếu Quách Tuyết không còn nữa, anh ấy có nên tìm một người mẹ cho đứa trẻ không?

Anh ấy dám thề rằng nếu tái hôn với vợ, kể cả vì con, anh ta sẽ bị nhóm phụ nữ trên mạng kia chửi rủa thêm một trận nữa.

Trải qua những ngày này anh ấy đã hiểu chuyện đó chắc chắn sẽ xảy ra nếu anh ấy làm vậy.

Trong thời đại công nghệ thông tin bùng nổ như hiện nay.

Lý Tuyết Phong thậm chí còn không hiểu tại sao mình đã lọt vào tầm ngắm của rất nhiều người như vậy.

Ai...

Bất lực

Lý Tuyết Phong đứng dậy, cách một tấm cửa nhìn đôi môi xanh biếc của Quách Tuyết, đột nhiên mũi chua xót.

Tại sao thế giới này lại bất công như vậy?

Tất cả những hình ảnh trong quá khứ đều xuất hiện lại trong tâm trí anh ấy.

Lý Tuyết Phong không khỏi rơi nước mắt, trong đầu anh ấy đều là Quách Tuyết

Điều bất lực nhất của Lý Tuyết Phong là hàng tháng đến hiệu thuốc để mua sildenafil.

Mỗi lần anh ấy đều bị cô gái bán thuốc nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ.

Đến mức, Lý Tuyết Phong chỉ có thể chạy khắp thành phố để mua loại thuốc này.

Quách Tuyết thường xuyên trêu đùa Lý Tuyết Phong:

- Bây giờ, cả thành phố đều biết anh thích mua loại thuốc này, ai cũng biết anh … Haha! Ngoại trừ em ra thì không ai còn muốn anh nữa

Đối với chuyện này, Lý Tuyết Phong luôn luôn ngượng ngùng cười một tiếng. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, thế nhưng... Nhưng anh không biết rằng ngoài ly hôn có thể chia lìa con người ta ra thì còn có một khả năng khác, đó chính là góa

Mỗi lần vào lúc này, Quách Tuyết đều làm như một con chó nhỏ liếm liếm một chút, làm nũng bên tai anh.

- Ai ya, em uống sildenafil còn nhiều hơn anh uống! Haha... Cười chết em mất, em có khi nào sẽ không trở thành một người đàn ông luôn không?

Mỗi lần như vậy, Lý Tuyết Phong đều bị sự ngây thơ này của cô làm cho bật cười.

Quách Tuyết thường xuyên hỏi anh, có thích trẻ con hay không.

Lý Dịch Phong lần nào cũng lắc đầu:

- Không thích, trẻ nhỏ rất phiền phức, anh có một bảo bối này là đủ rồi

Nhưng Quách Tuyết cũng biết rằng, Lý Tuyết Phong muốn có một đứa con.

Hai người thế này, cuộc sống cũng vậy.

Chúng ta cũng không bao giờ biết rằng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế, dùng sildenafil đã là loại thuốc rẻ nhất để điều trị tăng áp động mạch phổi rồi.

Các nghiên cứu đã chỉ ra rằng chi phí hàng tháng để dùng sildenafil để điều trị tăng áp động mạch phổi là 700 tệ và Viagra là 2000 tệ, thấp hơn đáng kể so với các phương pháp điều trị khác.

Vì vậy, ông Chung đã ba bốn lần ủng hộ Viagra, với hy vọng sẽ đưa ‘Viagra’ vào chữa trị có bảo hiểm y tế.

.....

Sự xuất hiện của Quách Tuyết, đã làm bệnh viện Nhân dân số 2 Đông Dương lại một lần nữa trở thành chủ đề nóng

- Bà mẹ nổi tiếng - Quách Tuyết, một người nổi tiếng bất ngờ vì bệnh tật, đã thu hút sự chú ý của nhiều phương tiện truyền thông và những lời bàn tán.

Trong thời đại mà ai ai cũng có thể là báo chí, vì vậy báo chí đã sắp mất đi vai trò của mình, thậm chí bắt đầu có xu hướng định hướng gây ra sai

lầm cho dư luận.

Hầu hết mọi người đều ca ngợi sự vĩ đại của Quách Tuyết.

Một người phụ nữ có thể xả thân vì con cái như vậy, dường như rất đáng được công chúng quan tâm, che chở

Các thành viên trong gia đình 'độc ác' đi cùng cũng là những nhân vật mấu chốt, rất đáng bị hắt hủi và khinh thường

Không biết chuyện gì đang xảy ra chỉ qua một đêm, có vẻ như những thứ có mối quan hệ tiền bạc và phụ nữ sẽ được phóng đại lên bởi được nhiều người quan tâm.

Vì vậy, không khí ở Bệnh viện tỉnh số hai một lúc lại càng thêm trầm mặc.

Sau khi Trần Thương gặp phải chuyện này, anh cũng bắt đầu tự mình đi giải quyết.

Thế nhưng, so với những tuyên truyền trên phương tiện truyền thông kia, Trần Thương lại có chút phản cảm.

Vì đây hoàn toàn không phải là một lần chữa bệnh, mà chính là một lần đánh bạc.

Thậm chí đây là một vụ bắt cóc đạo đức mang danh nghĩa là nhân danh tình yêu

Anh mời chủ nhiệm của phụ khoa là Trương Tấn Phong đến, và cùng với Mạnh Hi và những người khác đi đến phòng bệnh.

Trương Tấn Phong hít một hơi thật sâu, nhìn Quách Tuyết rồi lại nói:

- Cô Quách, tôi vẫn khuyên cô nên bỏ thai. Nếu như vậy, cơ hội sống sót của cô càng lớn hơn.

- Bây giờ, cô có thai là một điều rất nguy hiểm, có lẽ cô nên chờ đợi, y học của chúng ta đang phát triển, có thể sau một vài năm, có khi mang thai không phải là không thể

Người nhà của Quách Tuyết đều đang đứng bên cạnh, Lý Tuyết Phong ngồi trên giường, chạm vào tay của vợ mình, có chút tái nhợt, có chút lạnh lẽo.

Mọi người đều khuyên cô

- Đúng, Tiểu Tuyết, con suy nghĩ lại đi

- Đứa nhỏ, không còn con còn có thể có lại, nhưng con không còn… Thì chính là không còn.

- Đúng, hiện nay người ta phát triển rất nhiều, người trẻ tuổi các con tại sao lại không ngộ ra được bằng người già chúng ta chứ.

Mẹ Lý Tuyết Phong thuyết phục.

Bây giờ, dù đã là thế kỷ 21, làm gì có vấn đề gì là đảm bảo?

Về cơ bản con người ta đều hiểu 'Trường lưu thủy tế' dòng nước nhỏ thì chảy dài, là như thế nào.

Bình thường khi có những chuyện nhỏ xảy ra, thì cũng chính là do người trong cuộc chủ động làm như vậy.

Lý Tuyết Phong không nói, nếu có thể thuyết phục cô ta, anh ta đã thuyết phục từ lâu rồi

Bây giờ, vấn đề không còn là thuyết phục được hay không mà là tiếp theo phải làm gì

Nghĩ đến đây, Lý Dịch Phong thở dài.

Anh ta liếc mắt nhìn Quách Tuyết, vừa vặn lúc mắt hai người chạm nhau, cô ta liền bật cười.

……..

Quách Tuyết là một cô gái khá gầy, người cao 1,6m nhưng chỉ nặng chưa đầy 60kg.

Khung xương nhỏ, tuy không thể nói là rất đẹp nhưng cũng mang cảm giác như một tiểu thư đài các phương Nam.

Nghe lời khuyên của chủ nhiệm chính khoa sản –Trương Tấn Phong, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm, tôi đã rõ ràng rồi! Thực ra... Lần này đến đây, tôi không phải là hi vọng bản thân có thể tiếp tục sống.

- Tôi hy vọng... Tôi có thể sinh ra đứa bé một cách an toàn.

Trương Cẩm Phong đột nhiên nhíu mày:

- Cô thật là vô trách nhiệm. Cô cho rằng thế nào là một người mẹ? Sinh ra một đứa trẻ là có tư cách làm mẹ rồi à?

- Cô cần phải nuôi dưỡng, giáo dục nó và đồng hành cùng nó, thay vì để nó phải chịu đựng một thế giới không có mẹ

Quách Tuyết nghe đến đây, nước mắt mờ mịt, cười trong nước mắt:

- Nhưng... Nếu tôi không sinh nó ra, nó sẽ không có sinh mệnh

- Nó cũng không có cơ hội được nhìn thấy thế giới này

- Nó là một sinh mệnh vô tội, nó có tư cách được nhìn thế giới này, tôi thực sự không xứng đáng với từ 'mẹ' này, nhưng tôi có thể cho nó sinh mệnh

- Thực ra cả cuộc đời tôi đã như vậy rồi, Tôi đã rất mãn nguyện. Tôi có bố mẹ, có chồng, bố mẹ chồng yêu thương. Tôi thật sự rất rất mãn nguyện. Tôi chỉ muốn cho con tôi một cơ hội có thể nhìn thấy thế giới này

- Tôi nghĩ dù cho phải cả đánh đổi mạng sống của chính mình cũng xứng đáng

- Tôi hy vọng... Mình có một đứa con, được khỏe mạnh, được hạnh phúc, được nhìn thấy thế giới này.

Quách Tuyết khóc như mưa.

Chương 1869: Sao Cậu Lại Tuyệt Tình Như Vậy? Trở Thành Chủ Nhiệm Thì Sợ Rồi? Sợ Quần Áo Bẩn Sao? Hay Sợ Danh Tiếng Của Mình Xấu Đi

Mọi người cũng đanh thở dài bất lực.

Ngay cả Mạnh Hi cũng lần đầu tiên cảm nhận được điều này, nó có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

Mạnh Hi từ khi còn là một đứa trẻ, cô đã có ác cảm với đàn ông. Ngay cả khi bây giờ, cô không còn ghét nữa, nhưng vẫn kiên định như trước.

Thậm chí nếu cô thích trẻ con, thì cô sẽ nhận nuôi một đứa trẻ.

Nhưng, ý nghĩ dùng mạng sống của bản thân để đổi lấy mạng sống cho đứa bé của Quách Tuyết đã hình thành nên một tác động chưa từng có đối với Mạnh Hi

Rất mãnh liệt

Mạnh Hi quay lại nhìn Trần Thương, Trương Tấn Phong cùng những người khác cũng nhìn anh.

Dù họ có nói gì đi nữa, quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay Trần Thương.

Mọi người đều nghĩ rằng Trần Thương trẻ tuổi và đầy triển vọng này chắc là một thanh niên đầy nhiệt huyết.

Ai mà không muốn trở thành anh hùng chứ?

Ai mà không muốn cứu những người đang bị bệnh tật hành hạ chứ?

Nhưng ngược lại trước sự ngạc nhiên của mọi người, Trần Thương không hề lộ vẻ xúc động.

Đôi mắt anh trong veo, nét mặt thờ ơ, như thể mọi thứ không liên quan đến anh vậy.

Điều này khiến mọi người đều ngạc nhiên.

Một lúc sau, Trần Thương nhẹ nói:

- Rủi ro trong ca mổ rất cao, không nhất định có thể đảm bảo an toàn cho đứa bé. Mong cô chuẩn bị tâm lý.

Ngay sau khi nói, khuôn mặt của người phụ nữ đột nhiên thay đổi

Lý Tuyết Phong và cả gia đình choáng váng.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Anh là bác sĩ tim mạch giỏi nhất cả nước, anh cũng không có cách nào sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Đây là chứng 'chống chỉ định', giống như mối quan hệ giữa cephalosporin và rượu. Cô nên nhận thức được rủi ro. Bác sĩ nào cũng sẽ nói với cô những nguy hiểm đằng sau điều này.

- Rủi ro là có rủi ro, làm gì có chuyện may rủi.

Khi Trần Thương nói, trong vô thức, toát ra một cỗ khí thế uy phong lẫm liệt, khiến người nhà phải sững sờ

Ngay cả Quách Tuyết vẫn đờ đẫn tại chỗ

Tất cả những người quen thuộc với Trần Thương đều không biết tại sao lần này anh lại cứng rắn như vậy.

Lý Bảo Sơn đi theo Trần Thương, ông hiểu tính cách của Trần Thương, cậu ấy là một bác sĩ nhất định sẽ cứu người trong khả năng cho phép.

Nhưng cậu ấy như thế này, tại sao vậy?

Trần Thương nhìn Quách Tuyết, nghiêm túc nói:

- Cô nên suy nghĩ kỹ đi, nếu phá thai bây giờ thì vẫn còn cơ hội.

- Nhưng nếu cô nhất quyết muốn sinh đứa bé ra, thì hiện tại cô cần phải đối mặt với một số vấn đề

- Đầu tiên, là phải ghép tim phổi. Hiện nay, chưa có một bệnh nhân tăng áp động mạch phổi trong thai kỳ nào vượt cạn thành công

- Thứ hai, nếu cô kiên trì muốn phẫu thuật, cô cần phải tìm một người hiến tạng để chuẩn bị cấy ghép. Tất nhiên, đây là một ca phẫu thuật tốn kém.

- Thứ ba, ca mổ tiềm ẩn rất nhiều rủi ro. Cô cần phải viết giấy miễn trừ trách nhiệm dưới sự chứng kiến của pháp luật, bởi không chỉ một mình cô phải gánh chịu rủi ro mà mọi nhân viên y tế tham gia vào ca mổ này đều bị, phẫu thuật này là không được thực hiện

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi, không nói gì nhiều nữa.

Sau khi đi ra, tất cả mọi người đều không nói chuyện, nhìn về phía Trần Thương, do dự một chút cũng không nói.

Cuối cùng Mạnh Hi không nhịn được, đuổi theo ra ngoài hỏi:

- Sao cậu lại tuyệt tình như vậy? Trở thành chủ nhiệm thì sợ rồi? Sợ quần áo bẩn sao? Hay sợ danh tiếng của mình xấu đi

Ngay khi những lời này nói, tất cả mọi người trong văn phòng đều sững sờ, bọn họ đều nhìn Mạnh Hi, thấy cô hung hăng nhìn Trần Thương.

Trần Thương vẫn không hề bị lay động, ánh mắt sắc bén nhìn Mạnh Hi.

Thấy vậy, Mạnh Hi liền lùi lại một bước

Sau đó cô bước lên nửa bước, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Trần Thương thì không khỏi sợ hãi.

Cô cho rằng Trần Thương đã thay đổi

Cô cảm thấy Trần Thương cũng đang sợ hãi.

Bầu không khí đột ngột đông cứng, không ai ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện này.

Mặc dù mọi người không nói, nhưng trong lòng đều không hiểu tại sao Trần Thương lại như vậy.

Phải biết rằng ca mổ này nếu hoàn thành thì sẽ có giá trị rất lớn đối với toàn bộ bệnh viện tỉnh số 2.

Trần Thương chỉ hỏi một câu:

- Nếu ca mổ thất bại thì phải làm sao?

Chỉ một câu này thôi

Làm mọi người đều sững sờ.

Đúng thế

Phẫu thuật thất bại thì phải làm sao?

Đã có ai từng nghĩ về vấn đề này không?

Trần Thương không chỉ có một mình, anh là chủ nhiệm và cũng là chỗ dựa tinh thần của khoa, việc anh phải làm bây giờ không chỉ là một người gánh vác mà tất cả những người liên quan đến phẫu thuật đều phải gánh hậu quả..

Mạnh Hi cũng nghẹn lời.

- Nếu cậu không phấn đấu thì sao có thể đạt được thành công, phẫu thuật đều có rủi ro.

Trần Thương ánh mắt sắc bén, tiếp tục hỏi:

- Thành công rồi, thì làm sao?

Câu này cuối cùng khiến mọi người chết lặng

Mạnh Hi cũng nghĩ rằng não của Trần Thương đúng là bị úng nước

Thành công tất nhiên là tốt rồi.

Cô hào hứng:

- Thành công thì tốt biết mấy? Nếu thành công sẽ cứu được người, đồng thời cũng nâng cao uy tín của khoa cấp cứu bệnh viện số 2, còn có thể tăng thêm kinh nghiệm phẫu thuật cho chúng ta...

Trần Thương đột nhiên nói:

- Chị căn bản không hiểu bệnh nhân nghĩ gì

- Quách Tuyết không có đủ kiến thức về y tế nhưng lại tin tưởng một cách mù quáng, dám mạo hiểm chất lượng cuộc sống và sinh mạng của mình.

- Điều này có ỹ nghĩa gì? Lạc quan mù quáng! Tự tin mù quáng! Chị đi hỏi xem cô ta có chấp nhận thất bại trong ca phẫu thuật không? Tôi nói cho chị biết, tất nhiên là không

- Cô ta không hiểu y học, không có nghĩa là chúng ta không hiểu y học! Cuộc phẫu thuật này nhân danh tình yêu nhưng lại ràng buộc các y bác sĩ. Chị nghĩ điều này là tốt sao?

Nói đến đây, Trần Thương quay lại và nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người đang có mặt, nghiêm khắc nói:

- Tôi nói cho các người biết, làm mọi cách ràng buộc bác sĩ chữa bệnh, đều đáng bị loại bỏ

- Bác sĩ lúc nào cũng hy vọng mọi người có thể sống khỏe mạnh! Các người cho rằng tôi không muốn sao? Tuy nhiên, ngay cả khi người bệnh ký vào giấy miễn trừ trách nhiệm, bất chấp những ảnh hưởng sau phẫu thuật, thì điều đó cũng không có nghĩa là bác sĩ có thể để bệnh nhân lựa chọn cực đoan bất chấp hậu quả. Gánh nặng mà bác sĩ phải gánh vác không phải ai cũng hiểu! Cô ta không sợ cái chết, nhưng với tư cách là một bác sĩ, tôi không thể chỉ nhìn cô ta vượt qua ranh giới và tiến về phía cái chết, rồi lấy lương tâm để kéo cô trở lại từ vách núi. Việc tạo ra phép màu y học được thực hiện trên cơ sở không còn sự lựa chọn nào khác. 'Lấy thân thử chết' để kiểm chứng khả năng cứu chữa của y học, thậm chí áp đặt chữa bệnh dưới ngọn cờ 'tình mẫu tử' vừa không phù hợp với đạo đức vừa không phù hợp với tôn chỉ ban đầu của y học.

Một lời nói đầy mạnh mẽ của Trần Thương khiến cho tất cả mọi người đều đột nhiên tỉnh ngộ.

Đúng vậy

Đây dường như là một trận giải cứu, trận giải cứu lớn cho tình mẫu tử.

Nhưng nhìn kỹ lại, đây không phải là một canh bạc hay sao?

Trần Thương nói xong, thì thầm nói:

- Các người khác bệnh nhân.

- Cần phải suy nghĩ lý trí, bởi vì chắc chắn không có những điều tương tự! Có hàng chục triệu bệnh nhân bị tăng áp động mạch phổi ở Trung Quốc. Họ nghĩ gì về ca phẫu thuật này, chị đã nghĩ qua chưa?

- Nếu có một bệnh nhân tương tự đang cân nhắc việc mang thai, điều đầu tiên cô ấy nghĩ đến là bi kịch của Quách Tuyết, mà không phải là niềm

vui khi sinh con;

Nếu có người muốn dùng cái chết để tạo nên kỳ tích, điều đầu tiên cô ta nghĩ chính là không đáng, mà không phải là ràng buộc

Chính xác

Chương 1870: Thành Công Hay Thất Bại?

Lời nói của Trần Thương nhanh chóng lan truyền trên Internet

Cuộc phẫu thuật 'nhân danh tình yêu' như vậy dường như trong nháy mắt đã lọt vào tầm mắt của rất nhiều người.

Lần này, mọi người cũng đã bình tĩnh lại

Ngay sau đó, nhiều chuyên gia trong lĩnh vực phẫu thuật tim trên cả nước đã phát biểu ý kiến về tình trạng của Quách Tuyết.

Cũng bày tỏ sự ủng hộ đối với quan điểm của Trần Thương

Bác sĩ không thể chống lại nghi ngờ, mong mọi người nghe theo lời bác sĩ căn dặn, nếu đã không nghe theo lời bác sĩ thì phải chuẩn bị tinh thần ca mổ sẽ thất bại

Dù tàn nhẫn nhưng đó là sự thật.

Thế giới của người trưởng thành không hề nói là khi bạn mắc sai lầm, bạn cần ai đó trả tiền cho bạn.

Nhưng, thông tin Trần Thương vẫn quyết định phẫu thuật cũng ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Câu nói của Trần Thương trước khi anh chinh phục được bệnh tăng áp động mạch phổi, chỉ làm một ca phẫu thuật như vậy, cũng khiến nó trở thành huyền thoại

Ngày càng được nhiều người quan tâm

Phẫu thuật có thể sẽ phát sóng trực tiếp.

Lời nói là sự bất lực.

Chỉ có quá trình phẫu thuật tàn khốc mới khiến tất cả mọi người nhận ra rằng không bao giờ có chuyện may mắn trong phẫu thuật.

Lời của căn dặn và hướng dẫn của bác sĩ nào đặt ra, đã phải trải qua không biết bao nhiêu lần phẫu thuật

Cho đến nay, việc đạt tỷ lệ thành công bằng 0 nói rõ một vấn đề: phẫu thuật, không thể nào thành công

Hôm nay, Trần Thương nhận được rất nhiều cuộc gọi, có ở cả trong nước lẫn nước ngoài.

Tất cả chỉ là nhắc anh nên thận trọng hơn.

Phẫu thuật như vậy, thất bại thì thất bại thôi, tại sao còn muốn mở phát sóng trực tiếp?

Bản thân nó là một phẫu thuật nguy hiểm có tính rủi ro với khả năng thất bại rất cao.

Mọi người đều tránh không được, nhưng anh lại chủ động mở phẫu thuật trực tiếp?

Vào lúc này, Mạnh Hi cũng đã mò đến văn phòng của Trần Thương.

Sau hai ngày chuyện này ngày càng phát triển mạnh mẽ, Mạnh Hi mới nhận ra rằng, thì ra đằng sau một cuộc phẫu thuật như vậy, thế mà lại tồn tại nhiều vấn đề.

Đột nhiên, Mạnh Hi có chút xấu hổ, cảm thấy bản thân mình sai rồi

Cô không nên chất vấn Trần Thương khi có quá nhiều người như thế, chắc cô đã gây áp lực cho cậu ấy.

Nghĩ vậy, sau khi Mạnh Hi vào văn phòng, cô thận trọng gọi:

- Trần Thương?

Nhìn thấy Trần Thương phớt lờ mình, trái tim Mạnh Hi run lên, cậu ấy sẽ không tức giận đúng không?

- Chủ nhiệm Trần?

- Thầy Trần?

- Giáo sư Trần?

- Trần……

Trần Thương đột nhiên xấu hổ, quay đầu lại nhìn chằm chằm Mạnh Hi:

- Làm sao?

Mạnh Hi cười bối rối:

- Tôi... tôi đến xin lỗi cậu.

Trần Thương sắc mặt đen lại:

- Biết sai ở đâu rồi?

Thấy Trần Thương nói như thế, Mạnh Hi đứng thẳng, thở gấp, cảm thấy áo blouse có hơi chật, hai tay đặt sau lưng, ngón tay móc ngón tay.

- Tôi không nên như vậy ở trong phòng làm việc... Tôi sai rồi.

【Đinh! Độ hảo cảm+10! 】

Trần Thương sửng sốt một chút, đột nhiên không nói nữa, nhưng... ánh mắt của anh vẫn sắc bén.

- Tôi nên giữ thể diện cho cậu trước mặt người khác

【Đinh! Độ hảo cảm+20! 】

Trần Thương tiếp tục im lặng, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hi

- Tôi... Tôi không dám nữa, sau này tôi sẽ nghe theo lời của cậu

【Đinh! Độ hảo cảm +30! 】

Trần Thương vẫn chưa hài lòng
Tiếp
Còn thiếu 40
Tiếp tục, cố lên nào cô giáo của tôi ơi
Nghĩ đến đây, Trần Thương quay người lại, giả vờ ngoảnh mặt làm ngơ
Mạnh Hi không chịu nổi rồi
Trực tiếp hai tay chống nạnh, lớn tiếng hỏi Trần Thương:
- Họ Trần kia, rốt cuộc cậu muốn chị đây phải làm sao
- Muốn chém muốn giết tùy cậu
Trần Thương quay lại nhìn cô giáo Mạnh đang vô cùng tức giận, suýt nữa bật cười thành tiếng
Anh không khỏi thở dài lắc đầu:
- Cô giáo Mạnh à, cô cũng không còn nhỏ nữa...
- Không thể cứ phát triển đầu óc như thế
- Cô là chủ nhiệm, không phải là một bác sĩ nữa.
- Trước bất kỳ phẫu thuật nào, điều cô cần quan tâm là phẫu thuật thất bại và thành công như thế nào
- Bác sĩ, không phải có lòng nhiệt huyết là đủ
Mạnh Hi nghe thấy Trần Thương gọi mình là cô giáo Mạnh, bèn cẩn thận hỏi:
- Cậu không tức giận nữa sao?
Trần Thương trợn tròn mắt:
- Cô cho rằng tôi nhỏ nhen thế à
Mạnh Hi thì thào:
- Dù sao cũng không lớn hơn bao nhiêu! Bụng dạ hẹp hòi
Trần Thương xấu hổ:
- Là lòng dạ hẹp hòi
- Được rồi, cô mau đi làm việc đi.
Mạnh Hi bật ra một tiếng, nói:
- Đúng rồi, người nhà bệnh nhân đã liên hệ, đã tìm được tim và phổi có thể ghép được rồi.
Trần Thương sửng sốt một chút:
- Nhanh như vậy?
Mạnh Hi gật đầu:
- Họ đã bắt đầu công việc chuẩn bị này từ một tháng trước rồi, nhưng mãi vẫn chưa có bệnh viện nào sẵn sàng nhận họ.
- Vì vậy, phẫu thuật cứ bị hoãn mãi.

- Đúng như cậu nói, bên kia thực sự không chuẩn bị cho việc ca mổ thất bại. Họ thực sự... Mang tâm lý thành công.

Nói đến đây, Mạnh Hi thở dài cảm khái.

Trên thực tế, những người như vậy vẫn rất nguy hiểm.

Thứ phức tạp nhất trên thế giới này không phải là phẫu thuật, mà là lòng người.

Bạn sẽ không bao giờ đoán được đằng sau cái gọi là 'nhân danh tình yêu' rốt cuộc có bao nhiêu dữ tợn

Trần Thương gật đầu:

- Được rồi, ra ngoài đi

Mạnh Hi nói:

- Tôi có thể mời cậu và Duyệt Duyệt ăn tối không? Để xin lỗi cậu

- Không có thời gian

- Qủy hẹp hòi! Tôi đã hẹn với Duyệt Duyệt rồi

Trần Thương cạn lời.

- ……

Chiều cùng ngày, giấy miễn trừ trách nhiệm đã được ký.

Cuối cùng, Quách Tuyết đã hoàn thành việc chuẩn bị trước khi phẫu thuật, cũng đã viết xong giấy miễn trừ trách nhiệm.

Từ đầu đến cuối, Trần Thương đều vô cùng nghiêm túc

Điều này ngược lại khiến Quách Tuyết nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Nói thật, vào thời khắc này, cô ta lại do dự

Nhưng, mọi thứ đã đến hôm nay, đã không còn đường lui nữa rồi.

Quách Tuyết phải thừa nhận rằng cô ta vẫn còn mang tâm lý may rủi.

Nhưng sự phát triển của tình hình đã khiến cô ta ý thức được rằng nó có thể không đơn giản như cô nghĩ.

Quách Tuyết sờ sờ đứa nhỏ trong bụng, cười nhẹ.

Viết một tờ giấy miễn trừ trách nhiệm

- Tôi là một bệnh nhân tim bẩm sinh kèm tăng áp động mạch phổi. Năm nay tôi 33 tuổi. Chỉ số nguy hiểm khi mang thai và sinh con đã lên ngưỡng cảnh báo cao. Để trở thành người bình thường... Tôi chọn đặt tất cả vào cuộc phẫu thuật này, sinh con ra, hi vọng có được sự ủng hộ của mọi người

- Để giảm bớt lo lắng của mọi người, tôi xin viết ra giấy miễn trừ trách nhiệm này. Trong quá trình phẫu thuật và sinh sản, xảy ra vấn đề gì đều không liên quan đến...

Sau khi viết xong giấy miễn trừ trách nhiệm, Trần Thương xem xét và đưa nó cho bộ phận y tế của bệnh viện.

Chính lúc này, tình trạng bệnh nhân đã bắt đầu xấu đi

Chiều hôm đó, Quách Tuyết bắt đầu bị chảy máu mũi, triệu chứng tăng áp động mạch phổi ngày càng rõ ràng.

Bệnh viện đã bắt đầu thực hiện các công tác chuẩn bị

Sáng hôm sau, tình trạng bão hòa oxy trong máu của Quách Tuyết đã tới mức báo động, lúc này nếu không xử lý sự phát triển của thai nhi trong bụng, nhất định sẽ xảy ra tình huống đột ngột

Thời khắc này, tên cũng đã lên, không thể không bắn.

Trần Thương bắt đầu thông báo phẫu thuật càng sớm càng tốt

Giới truyền thông nghe thấy có động tĩnh, lập tức bắt đầu chú ý

Đây sẽ là một ca phẫu thuật đầu tiên từ trước đến nay chưa từng có

Là thành công hay thất bại?

Mọi thứ vẫn còn là một ẩn số

……

Chương 1871: Đây Là Ca Phẫu Thuật Bắt Cóc Tình Yêu

Dưới con mắt của mọi người.

Phẫu thuật đã được bắt đầu.

Đây có thể là ca ghép tim phổi kết hợp đầu tiên trên thế giới để điều trị bệnh tim bẩm sinh kết hợp với tăng áp động mạch phổi, vì vậy thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Bất luận là mức độ khó của ca phẫu thuật hay xuất phát điểm của nó, cũng đều gây ra rất nhiều tranh cãi.

Vì vậy, ngay khi Trần Thương thông báo ca phẫu thuật sẽ được ghi hình trực tiếp, nó đã leo lên tìm kiếm nóng của Weibo.

Bất luận là giới chuyên môn hay người bình thường cũng đều muốn xem ca phẫu thuật này, với nhiều thái độ khác nhau.

Thật ra, đối với Trần Thương, phát trực tiếp ca phẫu thuật này không phải là muốn để người ta biết là có thể tiến hành phẫu thuật được ca này là giỏi cỡ nào

Mà là, anh hi vọng mọi người có thể thấy được tính chân thực và tàn khốc của quá trình phẫu thuật là như thế nào.

Chữa bệnh từ trước đến nay chưa bao giờ tốt đẹp như mọi người tưởng tượng

Đằng sau kỳ tích của một ca phẫu thuật, không biết đã ẩn chứa bao nhiêu sự cố gắng hết mình cùng nguy hiểm rình rập, cho dù là thế, thì hiện thực từ trước đến nay cũng chưa bao giờ nương tay

Đúng vậy

Dao mổ có tình

Nhưng bệnh tật thì vô tình

Phẫu thuật ghép tim phổi tự thân là một ca phẫu thuật có độ khó cực kì cao, lại thêm người bệnh mắc bệnh tim bẩm sinh kèm theo tăng áp động mạch phổi.

Rất nhiều chuyên gia của Hiệp hội Ngoại tim mạch - Lồng ngực Hoa Kỳ AATS sau khi biết Trần Thương thực hiện ca phẫu thuật này, đều thở dài

Ở chủ nghĩa nhân đạo như hiện nay, tất cả mọi người đều coi trọng nhân quyền của bệnh nhân, nhưng có mấy ai suy nghĩ đến nhân quyền của bác sĩ?

Bệnh nhân có quyền lựa chọn.

Thế nhưng, nếu bạn là bác sĩ, khi gặp phải tình huống như vậy, bạn có quyền lựa chọn không?

Nó giống như một cái hồ có nước đều đã bị đóng băng, nhân viên công tác ở đây lo lắng sẽ xảy ra chuyện, vì vậy đã rào lại để ngăn mọi người đến đây trượt băng, nhưng hết lần này đến lần khác có người không nghe, họ tự cho mình là con của trời đất, và đi qua trượt băng.

Rồi không may mắn bị rơi xuống sông, tại khi mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, nhân viên công tác ở đây nhìn thấy, bạn nói, có thể không cứu sao?

Cứu?

Bọn họ không có đủ biện pháp phòng hộ

Không cứu?

Sau đó, bọn họ sẽ phải đối mặt với vô số lời chất vấn từ dư luận.

Đừng coi thường tâm lý không sợ lớn chuyện của một số quần chúng ăn dưa, không biết có bao nhiêu nhân viên y tế cũng bởi vì thế, không chịu được áp lực dư luận, mà lựa chọn tự sát

Họ được cứu lên, nhưng kết quả người được cứu lên về sau ốm yếu, bệnh tật, thì bị đổ lỗi là do cứu không kịp thời, ngược lại không hề để ý bạn đã phải chịu bao nhiêu áp lực

Bạn chết rồi, họ cũng chết, thì trách hệ thống bác sĩ ở bệnh viện của bạn không hoàn hảo, trình độ chuyên môn thì hạn chế

Người được cứu sống, vị cứu tinh chết, nhiều nhất thì được một giải thưởng, ai cần nó chứ? Là người cứu người cần? Hay người nhà của họ cần?

Bạn không cứu người?! Bạn xác định xong đời, không có tố chất nghề nghiệp, không có tư cách của một vị bác sĩ nhân từ, bạn chính là cặn bã! Đủ loại bình luận lọt vào tai? Ai có thể chịu đựng được?

Ai cũng là con người, không nên nghĩ nghề nghiệp khác nhau, thì họ phải làm được như vậy.

Trên đời này không có cái gì là nên hay không nên, cũng không có cái gì là đúng hay sai

Gạt mọi chuyện sang một bên để nhìn nhận lại vấn đề, suy cho cùng con người ta cũng ích kỷ lắm

…

Hội trưởng Hiệp hội AATS, lúc này Sabrina đã đứng lên và ủng hộ Trần Thương.

Ngay cả ông Chung, người của Hiệp hội bác sĩ Y khoa Trung Quốc, sau khi biết chuyện này cũng đích thân tới An Dương

Chính là vì ca phẫu thuật này

Ông Chung là người trải qua nhiều sóng to gió lớn, và ông đã chứng kiến rất nhiều chuyện như thế này, ông tới đây không phải mục đích vì ca phẫu thuật thành công hay không, ca phẫu thuật này ông cũng không giúp được gì, ông tới đây mục đích vì Trần Thương

Cũng vì sự kiện này

Mặc dù, ông Chung không thể đại diện cho quyền lực tuyệt đối, nhưng bên lĩnh vực y học, ông chính là một người có quyền lực

Ông đến đây là để bảo vệ Trần Thương.

……

Làm bác sĩ, suy tính lớn nhất không phải là kỹ thuật, mà là lòng người

Thông thường, khi bạn đứng trên lập trường của người khác thì bạn cũng có những suy nghĩ và quyết định khác họ.

Đứng trên phương diện của bệnh nhân, Quách Tuyết, cô ta rất muốn đứa bé này, thậm chí sẵn sàng đồng ý bỏ qua sự sống của mình để cho đứa bé này được ra đời.

Nếu như con của cô ta biết được điều này, có thể nó sẽ cảm ơn mẹ của mình đã cho nó một cơ hội để có được sinh mệnh này.

Ngay cả khi trường hợp này được chia nhỏ ra và viết thành bất kì một quyển tiểu thuyết nào, thì đứa nhỏ cũng có thể là hình mẫu của nhân vật chính.

Không phải sao?

Thậm chí, chuyện này khi đứng ở góc độ của đại đa số mọi người, đều mong muốn được thấy cảnh giáo sư Trần ngăn cản cơn sóng giữ, lật ngược tình thế, phẫu thuật thành công, hai mẹ con đều an toàn, tạo nên một kỳ tích

Có không ít bác sĩ, đều nghĩ như thế

Cũng như Mạnh Hi, mặc dù bản thân cô vẫn luôn tâm niệm chủ nghĩa không kết hôn, nhưng tại khi này, là một người phụ nữ, cô cũng luôn muốn giúp đỡ cô ta.

Những gì cô nhìn thấy là một người mẹ vĩ đại, vì vậy cô hy vọng Trần Thương có thể cứu cô ta, vì Mạnh Hi biết rằng ca phẫu thuật này có rất nhiều rủi ro, nếu không thành công thì chính thất bại, thế nhưng có làm được hay không, lại là một chuyện khác.

Mạnh Hi chưa bao giờ nghĩ đằng sau chuyện này lại có nhiều thông tin phức tạp như thế.

Thế nhưng, suy nghĩ kỹ một chút, Mạnh Hi lại thở dài.

Lúc đó, ở hiện trường có bao nhiêu người không nói những điều này.

Sự hiểu biết của Trần Thương tăng lên rất nhiều, anh nhìn nhận về các vấn đề thấu đáo hơn, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người cũng có thể nhìn nhận được sâu xa như vậy.

Ca phẫu thuật này có vẻ như làm vì danh nghĩa tình yêu, nhưng thực chất nó là một ca phẫu thuật bị bắt cóc bởi tình yêu.

Rất nhiều chuyện, không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấu, Mạnh Hi cũng chỉ là một tiến sĩ hơn ba mươi tuổi, về tầm nhìn cũng chưa thể thuần thục chín chắn được bằng Trần Thương.

Đúng vậy, không phải là cứ nhiều tuổi hơn một chút không có nghĩa là bạn sẽ thành thục.

Chỉ số IQ, khả năng tư duy, sự hiểu biết và phản ứng của Trần Thương đều rất nhanh, nên anh mới có thể trong thời gian ngắn mà suy tính được ra nhiều thứ

Trần Thương cũng không trách Mạnh Hi, bởi anh cũng hiểu đây rất phù hợp với tính cách của Mạnh Hi.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của ông Chung khiến Trần Thương có chút hơi bất ngờ.

- Thầy Chung, sao thầy lại ở đây?

Trần Thương không nhịn được hỏi.

Ông Chung cười nhẹ:

- Ca phẫu thuật này không chỉ cần kỹ thuật cao siêu, mà còn cần xử lý tốt rất nhiều chuyện, tôi đến đây để giải quyết giúp cậu một chút rắc rối.

Đối với việc ông Chung chủ động giúp đỡ, Trần Thương vô cùng cảm kích.

Cứ như vậy, ông Chung đã tham dự vào việc này.

Trần Thương kết hợp với các khoa: khoa sản, khoa huyết học, hồi sức gây mê, truyền nhiễm, tim mạch, hô hấp,... Gần mười khoa trong lần thảo luận cuối cùng trước khi tiến hành phẫu thuật.

Sự xuất hiện của ông Chung đã làm cho mức độ an toàn của ca phẫu thuật được nâng cao lên.

Chương 1872: Bảy Thành Tám Không Thành

Bây giờ, Quách Tuyết đã có dấu hiệu suy tim phổi nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Đúng lúc Trần Thương và những người khác đang suy nghĩ cách thực hiện cấy ghép mà không ảnh hưởng đến thai nhi.

Ông Chung đột nhiên đề nghị:

- Đầu tiên là tiến hành lấy đứa bé ra, sau đó mới bắt đầu tiến hành ghép tim phổi.

Không thể không nói, đúng là gừng càng già càng cay.

Mọi người bắt đầu ngay lập tức tiến hành thảo luận theo kế hoạch này.

Trương Tấn Phong là một bác sĩ khoa sản, cho biết ca phẫu thuật này chỉ có thể được thực hiện bằng phương pháp mổ lấy thai:

- Hiện tại thai nhi đã phát triển được 28 tuần thì có thể mổ lấy thai. Sau đó, đưa bé sẽ được điều trị trong lồng kính, như thế sẽ không bị ảnh hưởng.

Trương Tấn Phong đột nhiên nói:

- Được bảy tháng rồi, thật không biết cô gái này đã kiên trì đến mức nào, bất kể chuyện gì xảy ra, mong mọi người hãy cố gắng hết sức để cứu đứa bé này.

Mọi người đều gật đầu, thật ra cứu được đứa bé đã là khả năng lớn nhất có thể làm được rồi.

Bởi vì đa số nhiều người, cũng không kiên trì được đến bảy tháng

Bệnh tim bẩm sinh kết hợp với tăng áp động mạch phổi, nếu muốn giữ thai nhi đến bảy tháng tuổi, loại chịu đau đớn cực khổ này, không phải người bình thường có thể làm được.

Lúc này, Trần Thương tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Trương, không phải là có câu bảy thành tám không thành sao, điều này thì có thể giải thích như thế nào?

Trương Tấn Phong lắc đầu:

- Câu nói này có chút phiến diện.

- Nếu như sản phụ và thai nhi đều khỏe mạnh bình thường thì câu nói này hoàn toàn sai, theo thời gian, phôi thai lớn lên từng ngày, vì vậy tự nhiên tám tháng so với bảy tháng sẽ tốt hơn rất nhiều.

- Lúc mang thai đã được bảy tháng, phổi của thai nhi đã có chức năng hô hấp cơ bản, đây cũng là điều kiện để quyết định sự sống sót của đứa bé,

vì vậy có thể nói là tháng thứ bảy là đã có thể sinh ra được rồi.

Lúc này, Trương Tấn Phong đột nhiên cười:

- Đương nhiên, bảy thành tám không thành cũng không phải là hoàn toàn sai, tôi cảm thấy khả năng nghiên cứu của những người cổ xưa, có khả năng cũng chỉ là một trạng thái bệnh lý.

- Nếu như trong thời gian mang thai, cơ thể người mẹ bị bệnh, thì cần được sinh sớm, chẳng hạn như Quách Tuyết, nếu như tình trạng cơ thể của cô ấy tiếp tục như vậy, chỉ có thể đem lại rất nhiều bất lợi, nếu như chấp nhận ở mức bảy tháng này, có thể tiến hành sinh non, tiếp tục duy trì như vậy tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

- Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là thai nhi không thể tiếp tục sinh trưởng trong tử cung, tại khi đến tháng thứ tám, bất thình lình sinh non, nhưng điều này là thai nhi sinh ra tự nhiên, nên tỷ lệ tử vong rất cao, đó là lý do tại sao dân gian lại có câu bảy thành tám không thành là vì vậy.

Sau một hồi giải thích, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

(Khi này mọi người có thể ghi nhớ, có nhiều người cao tuổi hiện nay đều có nhận thức như vậy, mọi người không cần mù quáng tin tưởng)

Kế hoạch phẫu thuật đã được sửa đổi và bổ sung thêm.

Mọi người quyết định ca mổ sinh non của Quách Tuyết sẽ được thực hiện vào tối nay.

Cùng lúc đó, Trần Thương sẽ tiến hành cuộc phẫu thuật của người hiến tim phổi.

Trong quá trình gây mê, sẽ có một máy tim phổi nhân tạo được sử dụng để hỗ trợ.

Sau đó một ca phẫu thuật ghép tim phổi sẽ được thực hiện.

Nghe thì có vẻ đơn giản chỉ có một vài bước, nhưng thực tế lại tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ rủi ro

Với sự giúp đỡ của các nhân viên, sau khi Trần thương trở lại An Dương, anh đã là người trực tiếp thực hiện ca phẫu thuật có độ khó cực cao này, thậm chí đây là ca phẫu thuật đầu tiên trên thế giới mà có bệnh nhân bị tăng áp động mạch phổi kết hợp với mang thai

Lần này, Ủy ban Y tế đã không vào cuộc.

Tuy nhiên sự xuất hiện lần này của ông Chung đã thể hiện thái độ của ông với ngành y học, dù sao ông cũng là Hội trưởng của Hiệp hội bác sĩ Trung Quốc.

Tối hôm đó, ca phẫu thuật đã được bắt đầu

Bệnh nhân hiến tim phổi là bệnh nhân chết não sau tai nạn ô tô

Phải nói rằng gia đình Quách Tuyết để duy trì đến hiện tại, cũng đã tốn một số tiền rất lớn.

Bởi vì cấy ghép nội tạng không thể chờ đợi

Dù sao nội tạng cũng không giống như thịt lợn, vì vậy nó không có nghĩa là chúng có thể được sử dụng sau khi để đông lạnh.

Nói trắng ra, mọi cơ quan trong cơ thể con người đều là sự sống, đó là sự sống của các tế bào, dây thần kinh và các mô.

Nhưng mười năm trở lại đây, do tiến bộ của kỹ thuật y học, khi một người bị chết não, các bác sĩ có thể sử dụng máy thở và thuốc để duy trì nhịp thở, nhịp tim, huyết áp và các chức năng sinh lý khác của người đó trong hơn hai tuần.

Nhưng một khi các phương tiện phụ trợ này bị loại bỏ, bệnh nhân không thể tự thở và nhịp tim của họ sẽ ngừng đập.

Trong trường hợp này, nếu bệnh nhân không mắc các bệnh đặc biệt khác, ngoại trừ tế bào não bị chết ra thì các cơ quan và mô ở các bộ phận khác trên cơ thể vẫn khỏe mạnh.

Trong phòng mổ

Được chia ra làm hai đường

Trong khi ca mổ lấy thai phức tạp đang được thực hiện, thì bên kia cũng chuẩn bị chặt chẽ cơ quan chuẩn bị cấy ghép.

Trong một ca phẫu thuật ghép tim phổi, tim và phổi của người hiến phải được lấy ra toàn bộ.

Điều này có nghĩa là ca phẫu thuật sẽ rất khó khăn, bởi vì còn có một số lượng lớn các mạch máu, dây thần kinh và các mô khác có liên quan, vì vậy trong quá trình phẫu thuật không thể là không có chút rủi ro nào.

Vào khi này, DXY và Trần Thương đã có rất nhiều kinh nghiệm hợp tác, nhưng dù vậy, ca phẫu thuật được phát trực tiếp này đã nằm ngoài dự kiến của họ

Bởi lần này, dù là ở nước ngoài hay trong nước, lượng người xem ca mổ đã này tăng vọt, gấp nhiều lần so với những ngày thường

Bệnh nhân đặc biệt

Phẫu thuật đặc biệt

Mọi người còn nói đùa rằng đây có thể là khi nóng nhất trong ngành phát sóng trực tiếp

Các nhân viên y tế theo dõi ca phẫu thuật thấy đây là một ca phẫu thuật cực kỳ khó.

Một bên là khán giả là để tham dự náo nhiệt, mặt bên khác họ cũng thực sự muốn xem ca phẫu thuật này.

Bây giờ, DXY đã chuẩn bị hai Viện sĩ trong nước về phẫu thuật tim làm khách mời để giải thích về phẫu thuật cho hầu hết khán giả.

Dù sao, tính chuyên nghiệp rất cao, tránh cho mọi người không hiểu

Lần này, Trần Thương thực hiện ca phẫu thuật trước sự chứng kiến của công chúng, trên thực tế, nó cũng là ngăn cản khả năng bệnh nhân và gia đình họ gây rối sau phẫu thuật, và tránh khả năng các phóng viên truyền thông công khai không đúng sự thật

Đồng thời, một trong hai khách mời từ cộng đồng DXY là Vương Thông, chủ nhiệm khoa ngoại tim Hiệp Hòa, còn người còn lại là thạc sĩ cấy ghép phổi nổi tiếng Trung Quốc, viện sĩ Trần Tĩnh.

Người dẫn chương trình bắt đầu phỏng vấn:

- Hai vị chuyên gia, hai người nghĩ sao về ca phẫu thuật ngày hôm nay?

Ngay khi nói những lời này, Trần Tĩnh không nhịn được nói:

- Thật ra, hãy để tôi nói một câu công bằng, giáo sư Trần có thể đứng đây phẫu thuật, thậm chí còn có các chuyên gia trong và ngoài nước thì tất cả mọi người có thể yên tâm

- Bởi vì giáo sư Trần, có thể toàn lực giải quyết

Chương 1873: Có Thể Sẽ Xảy Ra Điều Không May

Vương Thông gật đầu:

- Tôi chưa từng xem phẫu thuật ghép tim của giáo sư Trần lần nào, nhưng tôi thấy rằng cậu ấy đã sẵn sàng để thực hiện phẫu thuật cho Quách Tuyết, thì đã thể giải thích tất cả mọi thứ, bởi vì lúc Quách Tuyết tới tìm tôi, tôi đã từ chối

Trần Tĩnh thẳng thắn nói:

- Trên thực tế, kết quả của cuộc phẫu thuật này có quan trọng không? Thành thật mà nói, điều đó không quan trọng đối với tôi

- Đối với tôi, tôi không chấp thuận một cuộc phẫu thuật mà tôi biết rõ là khả năng rủi ro rất cao, nhưng đôi khi, y đức, nhân văn, đạo đức, y tế đạo đức, đạo đức xã hội …, Đây mới là điều dẫn đến có ca phẫu thuật như ngày hôm nay.

- Đây là một cuộc bắt cóc nhân danh tình yêu. Vì vậy, như giáo sư Trần cho biết, một ca phẫu thuật như vậy sẽ chỉ được thực hiện một lần trong đời của mình, bất kể thành công hay thất bại

Sau khi nghe những lời nói của Trần Tĩnh, mọi người đang xem phát sóng cũng bắt đầu yên lặng suy nghĩ.

Có lẽ đôi khi, việc tăng cường giao tiếp và tiếp xúc giữa bác sĩ và bệnh nhân là thực sự cần thiết.

Và một buổi phát sóng trực tiếp về ca phẫu thuật cho những người bình thường cũng có thể xem như vậy, thực sự có thể có ý nghĩa.

Hãy để mọi người thực sự trải nghiệm một cuộc phẫu thuật trực tiếp như vậy

Mục đích của buổi phát sóng trực tiếp chắc chắn không chỉ để làm hài lòng tất cả mọi người, mà còn hướng đến tương lai không thể đoán trước.

Người bệnh có thể hiểu rõ được sự không lường trước được và rủi ro của việc khám chữa bệnh, cũng như sự không chắc chắn của việc chữa bệnh

Trên thực tế, những gì Trần Thương làm ngày hôm nay cũng chính là vì điều này.

Nói đến đây, Trần Tĩnh không khỏi thở dài:

- Thật sự, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi sẽ không bao giờ tin rằng giáo sư Trần chưa đầy 30 tuổi mà lại có tầm nhìn như vậy, thậm chí là sự quyết đoán, chắc chắn trình độ của cậu ấy đã vượt xa so với thế hệ của chúng tôi

Vương Thông gật đầu tán thành:

- Đúng vậy, tôi rất chờ mong thầy Trần có thể mang nền y học Trung Quốc, tiến lên theo một hướng tốt hơn.

- Phẫu thuật đã bắt đầu, hãy đem hình ảnh quay lại

……..

Sau khi chương trình phát sóng trực tiếp được bắt đầu, Trần Thương không nói gì.

Mặc dù anh có trình độ [Cấy ghép tim phổi] ở mức hoàn hảo.

Thế nhưng, trong lòng anh không nắm chắc.

Vì tình trạng của bệnh nhân, có đến 90% khả năng là sau ca phẫu thuật sẽ xảy ra điều không may

Vì thể trạng này của người bệnh, nếu không được ghép tim phổi thì sẽ chết

Nếu thực hiện ghép tim phổi thì khả năng bị biến chứng sau phẫu thuật và phản ứng lại là rất cao, bởi vì xét cho cùng thì đây cũng là một mô cơ của một cơ thể khác.

Tất nhiên, vẫn có một tình huống khác mà làm Trần Thương sợ nhất đó là: Nhiễm trùng sau phẫu thuật

Nhìn bệnh nhân chết não, Trần Thương không nhịn được thở dài một hơi

Nếu ca phẫu thuật thất bại, chết tiệt, sẽ hủy hoại một bộ tim phổi tốt

Bộ tim phổi này, nói không chừng có thể cứu hai người nữa

Trong lúc nói chuyện, phẫu thuật đã chính thức bắt đầu

Trần Thương nhìn Mạnh Hi:

- Đưa dao mổ cho tôi

Mạnh Hi gật đầu.

Sau khi chuyện này xảy ra, cô cũng đã thay đổi rất nhiều.

Chữa bệnh, không phải chỉ xem xét bệnh nhân, mà còn phải cân nhắc rất nhiều thứ

Trần Thương cầm lấy con dao mổ, hít một hơi thật sâu rồi rạch một đường dọc giữa ngực.

Với lớp da, lớp mỡ, lớp mô,... được rạch từng lớp một, như lời của một ca khúc:

- Từng lớp từng lớp xé nát trái tim tôi

Sau khi mở ra, Đào Mật và Mạnh Hi nhanh chóng dùng dụng cụ mở căng ra

Trước tầm mắt, màng ngoài tim đã được lộ ra.

Trần Thương bắt đầu rạch các tĩnh mạch phổi ở cả hai bên bằng dao mổ.

Sau đó, anh cẩn thận giải phóng động mạch chủ trên, động mạch vô danh và tĩnh mạch chủ trên.

Đôi tay của anh vô cùng nhẹ và linh hoạt, giống như mọi hoạt động đều đã được não bộ thiết lập cả rồi.

Nhìn Trần Thương đeo bao tay, nối các tĩnh mạch kỳ dị, mở khí quản tự do...

Những thao tác tinh tế này đối với những người bình thường lần đầu tiên nhìn thấy phẫu thuật, quả thực là mở rộng tầm mắt

Chàng trai này

Ngay cả những người thợ thủ công có khi cũng không có đôi tay khéo léo như vậy

Nhìn mạch máu, khí quản và dây thần kinh sống động phân bố dày đặc trong khoang ngực, tay của Trần Thương có thể tinh tế giải quyết những tình huống phức tạp này, sau đó khéo léo tách ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hầu hết mọi người đều kinh ngạc.

Phẫu thuật thực sự rất nguy hiểm

Ngoài kỹ thuật tinh vi ra, có thể cân nhắc toàn diện cục diện.

Trần Thương vừa bắt đầu làm, vừa đưa ra nhiều y lệnh khác nhau.

- Tiêm tĩnh mạch heparin

- Prostaglandin E120ng / (kg · min)

.....

Lúc đầu, bầu không khí tương đối ôn hòa, nhưng dần dần, kèm theo những chỉ lệnh của Trần Thương

Cả phòng phẫu thuật ngập tràn bầu không khí căng thẳng tựa như là bãi chiến trường vậy.

Nghiêm túc

Nhưng nó cũng chứa đầy sự căng thẳng.

Chỉ thấy Trần Thương nhanh chóng hoàn thành việc thắt nút cao

Ngay sau đó, cắt tĩnh mạch chủ trên áp sát cơ hoành, kẹp tĩnh mạch chủ dưới bằng kẹp bó mạch, dùng kẹp cắt bỏ tĩnh mạch chủ trên.

Toàn bộ các thao tác nhẹ nhàng nhưng đều khiến những người xem truyền hình trực tiếp sợ hãi

Khi Vương thông và Trần Tĩnh giải thích, họ không thể không thốt lên:

- Đây có thể là ca phẫu thuật tim phổi nhẹ nhàng nhất mà tôi từng thấy

Chỉ sau chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, Trần Thương đã khéo léo cắt được vết cắt ở phần phụ tâm nhĩ trái, dẫn lưu dịch bơm vào phổi, và sau đó tại mặt phẳng của động mạch vô danh cắt đứt động mạch chủ

Sau đó tim và phổi được tách ra từ dưới đến trung thất sau, các dây chằng phổi dưới bị thắt và bị cắt, tim và phổi được đưa ra khỏi khoang ngực.

Khi nhìn thấy rõ ràng là trái tim đập lên, cả phòng phát sóng trực tiếp sôi sục.

Ở đây, Mạnh Hi đã mang thùng chứa đến, và Trần Thương đã cẩn thận ngâm các mô tim và phổi đã tách rời trong nước muối sinh lý ở nhiệt độ 4 độ C

Đồng thời, bệnh nhân bên kia đang được sinh mổ

Trần Thương cũng bắt đầu khéo léo thay quần áo phẫu thuật ra, rửa sạch tay, sau đó mặc áo phẫu thuật mới, sau đó đến phòng phẫu thuật nơi Quách Tuyết đang được tiến hành.

Trần Thương phải đảm bảo tất cả các điều kiện có thể được ngăn ngừa các biến chứng và nhiễm trùng.

Và ở đây, Trương Tấn Phong đang dẫn đầu nhóm bắt đầu phẫu thuật mổ lấy thai

Phẫu thuật này không khó

Tuy nhiên, tình trạng bệnh nhân không ổn định.

Ngay sau khi rạch mở thành bụng, đã nghe thấy âm thanh tích tích vang lên

Tất cả những ai theo dõi ca phẫu thuật đều nhất thời bị giật mình

- Huyết áp quá thấp

Trương Tấn Phong bình tĩnh và kiên quyết:

- Bổ sung thêm thể tích máu

Trương Yên nhanh chóng gật đầu, bắt đầu xử lý, thêm đủ càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên, thời gian tốt đẹp này chẳng kéo dài được bao lâu, chưa đầy mười phút, tai nạn liên tiếp xảy ra

- Huyết áp tiếp tục giảm xuống

Lúc này, Trương Tấn Phong đã nhíu chặt mày.

Tình trạng huyết áp tụt đột ngột bây giờ là như thế nào?

Ai có thể ngờ rằng lúc này lại bị tụt huyết áp đột ngột.

Bản thân bệnh nhân có tăng áp động mạch phổi, nhưng bất ngờ kèm theo tụt huyết áp.

Khi mọi người có chút bất an, Trần Thương cũng mới bước vào

- Tình hình thế nào?

Trương Tấn Phong vội nói:

- Bệnh nhân bị hạ huyết áp không rõ nguyên nhân

Trần Thương đột nhiên cau mày:

- Có xuất huyết không?

Chương 1874: Trần Thương Tìm Ra Nguyên Nhân

Bác sĩ siêu âm nhanh chóng kiểm tra:

- Không phát hiện ra bất thường của xuất huyết tử cung

Trần Thương mặc áo phẫu thuật vào, vội vàng đi về phía trước.

Ở lúc này, Vương Thông và Trần Tĩnh đang bình luận trong chương trình phát sóng trực tiếp cũng đột nhiên trở nên căng thẳng.

Có rất nhiều người xem trực tiếp phẫu thuật

Mọi người đều nói về nó, và không ai có thể giải thích rõ ràng.

Làm sao lại tụt huyết áp đột ngột như vậy?

Không thể tin được.

- Huyết áp 60 / 30mmHg

- Vẫn đang tụt

Tiếng chuông báo động vang lên, như một lời nhắc nhở, khiến tim ai cũng đập nhanh hơn

Đây là lần đầu tiên mọi người được tiếp xúc gần gũi với phòng phẫu thuật

Đây cũng là lần đầu tiên họ thấy được sự nguy hiểm của cuộc phẫu thuật.

Lúc này, họ như nhận ra: Có lẽ không ai có thể đảm bảo sự thành công của ca mổ

Thực sự là rủi ro luôn xảy ra ở những nơi bạn không thể nhìn thấy được

Diễn ra theo cách mà bạn không bao giờ mong đợi

Trương Tấn Phong nghĩ đến vị trí thai nhi bất thường, nghĩ đến dây rốn bất thường, thậm chí nghĩ đến xuất huyết khi phẫu thuật, nhưng trong đầu anh chưa bao giờ nghĩ rằng lại xảy ra chuyện như vậy

Vương Thông và Trần Tĩnh bắt đầu thảo luận về nguyên nhân của chứng tụt huyết áp

Nhưng vẫn không thể hình dung ra được.

Những người xem phẫu thuật tự nhiên đều toát hết mồ hôi hột

Tình trạng diễn ra bất ngờ này, có thể mất mạng hay không?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều trở nên sợ hãi

Nhiều từ ‘bảo vệ’ bắt đầu xuất hiện trên màn hình.

Đúng vậy

Đây là buổi truyền hình trực tiếp, và không ai có thể ngờ được điều gì sẽ xảy ra trong những phút tiếp theo.

Thậm chí có khả năng bệnh nhân đột tử

Đây không phải là chơi trò chơi, có chết thì chết, dù sao có thể tiếp tục chơi lại

Đây là một cuộc sống

Nó sẽ thực sự biến mất nếu bạn chết

Thấy vậy mọi người không khỏi sợ hãi?

Ngay cả nhìn dao mổ, cũng có cảm giác như nó đang ở trên người của chính mình

Vào lúc này, Trần Thương xem xét các tình huống khác nhau của bệnh nhân, phân tích cẩn thận, mô hình bốn chiều trong đầu anh bắt đầu kích hoạt.

Chẩn đoán đã đạt đến mức độ căng thẳng nhất chưa từng có

Điều gì có thể gây ra hạ huyết áp

Đây không phải là một suy đoán, mà nhất định trong vài phút có thể chẩn đoán cùng trị liệu.

Lúc này, sơ đồ mô hình 4 chiều bắt đầu mô phỏng các chỉ số khác nhau của bệnh nhân.

Xuất huyết máu?

Không có

Truyền vào không đủ?

Cũng không phải

...

Nhiều suy luận khác nhau lóe lên trong đầu Trần Thương.

Cuối cùng, mắt anh sáng lên

Anh đã tìm ra nó

Anh đã tìm ra được nguyên nhân

Trần Thương nhìn bác sĩ gây mê hỏi:

- Gây mê ngoài màng cứng phải không?

Bác sĩ gây mê gật đầu:

- Đúng vậy

Trần Thương nghĩ đến điều này, nhanh chóng nói:

- Sử dụng Ephedrine 20mg tiêm vào tĩnh mạch, và dừng thao tác khi huyết áp tăng lên

- Oxy tăng cường lưu lượng để kích thích

Nghe thấy lời nói của Trần thương, y tá vội vàng gật đầu, bắt đầu thực hiện

Không bao lâu, việc tiêm vào đã kết thúc

Mọi người bắt đầu chờ đợi, có một chút lo lắng.

Thực sự có thể phục hồi sao?

Vào lúc này, từng phút từng giây thời gian dường như rất nặng nề.

Không chỉ trong phòng phẫu thuật mà ngay cả những ai theo dõi ca phẫu thuật cũng đều cảm thấy sợ hãi

1 phút... hai phút... ba phút...

Ba phút sau, y tá ngạc nhiên nói:

- Huyết áp tăng rồi

- 36 / 70 mmHg

- 45 / 80 mmHg

.....

Mọi người nghe thấy âm thanh này, lập tức vui mừng khôn xiết

Xem chương trình phát sóng trực tiếp, không biết có biết bao nhiêu người đã đứng dậy và ăn mừng

- Trần Thương thật tuyệt vời

- Trời ơi, điều này quá tuyệt vời

- Tôi vừa rồi còn bị sốc, xem cái này còn sợ hơn xem phim kinh dị

- Tôi cảm thấy cuộc phẫu thuật này giống như một bộ phim phá án, căn bệnh giống như một kẻ giết người, bạn không biết hắn sẽ xuất hiện ở đâu! Thật quá đáng sợ

- Ai nói không được! Giáo Sư Trần này đúng thật là giỏi, mọi chuyện vào tay cậu ấy đều dễ như trở bàn tay.

- Đây chắc là cao thủ rồi

- Đúng vậy, nhưng cuối cùng nguyên nhân là gì?

Dù người ngoài có kích động thế nào thì mọi người trong phòng phẫu thuật vẫn bình tĩnh

Sau đó, Trương Tấn Phong dẫn dắt mọi người bắt đầu những bước tiếp theo

Dường như, chuyện vừa rồi rất tầm thường

Chẳng lẽ... Nó không đáng để vui mừng và ăn mừng sao?

Một lúc sau, âm thanh bắt đầu lóe lên:

- Không đáng phấn khích sao?

- Kích động gì? Chẳng phải loại chuyện này là chuyện rất phổ biến ở khoa cấp cứu và phòng phẫu thuật sao?

- Trước khi phẫu thuật kết thúc, tất cả những chuyện thắng lợi nhỏ như vậy, đều không có ý nghĩa

- Đây... Là phẫu thuật!'

- Thật sự rất khó khăn!'

- Có cao thủ nào không? Giải thích những gì vừa xảy ra đi?

Trần Tĩnh và Vương Thông cũng đã thấy cuộc trò chuyện của mọi người.

Họ giải thích:

- Là như vậy, phòng mổ sẽ có đủ thứ mà bạn có thể nhìn thấy, bạn không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra ở bên trong, và giống như, mỗi phút đều quý giá, nhất định phải xử lý thật tốt.

- Nhưng, chủ nhiệm Vương, vừa rồi người để ý, tại sao bệnh nhân lại bị tụt huyết áp?

Vương Thông cau mày một chút, và sau khi suy nghĩ một lúc, ông nói:

- Vừa rồi chắc là do có một hệ thần kinh dẫn đến hạ huyết áp

- Sau khi gây mê, các dây thần kinh cảm của bệnh nhân đã bị tách ra khắp nơi, sẽ khiến các mạch máu xung quanh bị giãn ra và lượng máu của tĩnh mạch về tim sẽ giảm đi. Nói chung là không ảnh hưởng gì.

- Tuy nhiên, bạn phải xem xét bệnh nhân là một bệnh nhân tăng áp động mạch phổi nặng, do đó, sau khi kết hợp cả hai, do khối thần kinh giao cảm, sức co bóp của cơ tim bị suy yếu, và lượng máu lưu thông hiệu quả bị giảm, dẫn đến cao huyết áp

Vương thông có chút xúc động nói:

- Thật ra đây là kết quả tôi nhận được sau khi nghe phương án của thầy Trần

Nói xong, chủ nhiệm Vương giải thích:

- Cho nên, ca phẫu thuật mà mọi người đã thấy chắc chắn không chủ là năng lực nhất thời, mà đây phải là một năng lực toàn diện, y thuật không chỉ đòi hỏi tinh thần của người bác sĩ, mà còn phải có một lối tư duy hoàn hảo.

Nghe chủ nhiệm Vương giải thích, tất cả mọi người đều vô cùng cảm động

- Khó quá

- Ừ

- Ước gì có thể gặp được người như giáo sư Trần trong các ca phẫu thuật

- Ca phẫu thuật nguy hiểm quá, hãy trân trọng mạng sống

- Ừ, ngày mai giảm cân đi, không, tối nay sẽ bắt đầu luôn

.....

Nhìn vào những bình luận, chủ nhiệm Vương đột nhiên cảm thấy tuy rằng phẫu thuật trực tiếp của giáo sư Trần có khó khăn, nhưng có lẽ thực sự rất hiệu quả

Phẫu thuật tiếp tục

Trương Tấn Phong và Trương Yên đã có thể giải quyết những việc này.

Trương Tấn Phong đã tự mình cầm dao phẫu thuật, sau đó cẩn thận thăm dò khoang bụng vì sợ xảy ra tai nạn.

Sau đó, anh thận trọng đẩy bàng quang ra xa, để lộ phần dưới của tử cung.

Việc cần làm tiếp theo là cắt tử cung và lấy thai ra ngoài

Đây là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến cảnh sinh nở

Vốn dĩ tưởng rằng mọi chuyện sẽ rất đơn giản, nhưng... Khi nhìn thấy cảnh tượng máu me này, tất cả đều im lặng

Nhìn thấy một vết dao cứa vào tử cung, máu me túa ra, vẻ mặt của mọi người đều thay đổi

Đây có thể là lần đầu tiên trong đời một người xem bình thường được chứng kiến một ca mổ đẻ rõ ràng như vậy

Chương 1875: Cuộc Phẫu Thuật Này Qúa Nguy Hiểm

Thậm chí, nhiều bậc cha mẹ còn gọi những đứa con đang tuổi ăn tuổi lớn bên cạnh và mở video cho con xem

Để cho chúng tận mắt chứng kiến mẹ bạn sinh ra đã phải chịu nhiều áp lực và đau đớn như vậy.

Sinh con quả thực không đơn giản như vậy, tốt đẹp như vậy, đây là một lần phẫu thuật

Có thể bị xuất huyết và có thể dẫn đến tử vong.

Khi các thiếu niên nhìn thấy cảnh này, trong lòng của họ thực sự xúc động

Đáy lòng vô cùng biết ơn mẹ của mình

Ngắm nhìn thai nhi được đưa ra khỏi bụng mẹ, làm sạch khoang tử cung, khâu lại tử cung…

Quả thật không còn gì đẹp đẽ bằng.

Đây có lẽ là hình ảnh của cuộc phẫu thuật nên có.

Lần lượt, nhiều người không khỏi xót xa khi xem phẫu thuật, quay qua mẹ mình lớn tiếng nói:

- Mẹ ơi, mẹ vất vả rồi

- Mẹ ơi, con sẽ vâng lời mẹ

- Con cảm ơn mẹ

Nghe thấy những lời này, bọn họ bắt đầu sửng sốt.

Ai cũng ngước nhìn con mình, trong lòng có một nỗi niềm không sao kể xiết

Là hạnh phúc?

Là cảm ơn?

Còn cái gì nữa?

Bản thân Trần Thương cũng không ngờ rằng ca phẫu thuật lần này lại có kết quả bất ngờ như vậy.

Lúc này, các khách mời Vương Thông và Trần Tĩnh không khỏi vui mừng khi chứng kiến những lời cảm ơn khác nhau về người mẹ của mình qua những bình luận.

Có lẽ, đây cũng là một hướng đi chính xác

Hãy để những đứa trẻ thực sự hiểu, những điều chúng cần phải hiểu

…….

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Đứa bé ra đời theo phương pháp sinh mổ, tiếp theo cần mau chóng hoàn thành phẫu thuật ghép tim phổi.

Sau những công tác chuẩn bị cần thiết, phải đổi người tiếp tục phẫu thuật

- Máy móc nhân tạo tim phổi

- Chuẩn bị phẫu thuật

Chỉ thấy Quách Tuyết nằm trên bàn mổ như một con thú bông, bị tùy ý mở ra

Mọi người thật sợ hãi

Còn tâm lý may mắn gì nữa?

Không tuân thủ mệnh lệnh từ bác sỹ ư?

Ngôn ngữ màu xám dưới phần hình ảnh trở nên vô cùng sống động

Bác sĩ ngoại khoa là người đang đứng đối diện với bệnh nhân.

Bọn họ biết rõ mình cần đối mặt nguy hiểm và những tình huống ngoài ý muốn.

Dù vậy, họ không thể lùi bước

Một màn sau đó là hình ảnh tất cả mọi người đều không thể nào quên.

Trần Thương cần mở lồng ngực của Quách Tuyết, loại bỏ toàn bộ tim phổi của cô ta, sau đó thay những cơ quan khoẻ mạnh vào.

Nghe rất đơn giản, kiểu như đem đầu cắt đi xong khâu lại vậy.

Trần Thương rạch một đường ở giữa xương ức, sau đó mở banh ra hai bên.

Tiếp theo lại rạch hai bên màng phổi. Giờ phút này, màng phổi đang bị dính nghiêm trọng, giống như một cục thịt thối rữa khiến người ta buồn nôn

Tất cả nhân viên chuyên nghiệp cũng trở nên nghiêm túc hơn sau khi nhìn thấy cảnh này

Nếu như hình ảnh vừa nãy là để cho người bình thường nhìn thì việc tiếp theo là dành cho các chuyên gia

Trần Thương phải bơm vào heparin hoá trước rồi mới tách những cơ quan bị dính liền.

Thời gian rất ngắn, anh nhất định phải làm xong tất cả.

Phần bị dính liền bên trong khoang ngực là phức tạp nhất.

Bởi vì nó bao gồm rất nhiều cơ quan: động tĩnh mạch, khí quản, dây thần kinh cơ, dây thần kinh phế vị, dây thần kinh thanh quản tái phát...

Những thứ này nếu bị tổn thương sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng không thể cứu chữa

Có thể phẫu thuật dưới hoàn cảnh ác liệt như vậy, không hề đơn giản một chút nào.

Thật sự rất khó

Sau khi, Hội trưởng Hiệp hội AATS - Sabrina nhìn thấy hình ảnh bên trong lồng ngực, cô trực tiếp hít sâu một hơi

Cô đã cảm nhận được dũng khí và áp lực mà Trần Thương có khi tiếp nhận ca phẫu thuật này.

Cô nhìn Ryan, nhàn nhạt nói:

- Ca phẫu thuật này, anh nắm chắc bao nhiêu phần trăm?

Ryan trực tiếp cười cười:

- Nói đùa cái gì vậy? Người như tôi có thể thực hiện ca phẫu thuật này sao?

Ryan không có nói đùa, với độ khó của ca phẫu thuật này, thành công là không thể nào xảy ra.

Không có bất kỳ một thao tác này đơn giản

Mới chỉ mở lồng ngực đã gặp tình huống như vậy.

- Cô cảm thấy ca phẫu thuật này có thể thành công được không?

Ryan hỏi lại Sabrina.

Câu này khiến cho Sabrina trở nên im lặng

Cô đã cố gắng hết sức để đánh giá cao năng lực phẫu thuật của Trần Thương, nhưng dưới tình huống không có gì sai sót, ca phẫu thuật này cũng không thể thành công được.

Bởi vì một ca phẫu thuật, một mình Trần Thương không thể giải quyết được, mà cần dựa vào sự cố gắng của người bệnh và tất cả các bác sỹ tham gia.

Trần Thương không phạm sai lầm không có nghĩa là người bệnh không xảy ra vấn đề

Tình hình của Quách Tuyết rất kém

Sau một lát, Sabrina lắc đầu:

- Không, tôi cho rằng Quách Tuyết không thể chịu đựng được

Cô nói rất uyển chuyển, nhưng Ryan đã hiểu ý của cô.

Vào giờ phút này, thành viên của hiệp hội AATS hầu như tất cả đều đang theo dõi ca phẫu thuật.

Đây có thể nói là một ca phẫu thuật lớn nhất của khoa tim mạch, cũng là phẫu thuật khó khăn nhất, không có cái thứ hai

Không gì quan trọng hơn việc quan sát ca phẫu thuật này.

Không có

Giờ phút này, phòng phát sóng quốc tế của DXY đã trực tiếp sôi trào.

Bọn họ đang điên cuồng thảo luận.

Những người nước ngoài chú ý nhất là những chuyên gia chuyên nghiệp.

Nhưng trong nước vẫn còn rất nhiều người bình thường.

Vương Thông và Trần Tĩnh chỉ có thể kiên nhẫn giải thích nói:

- Ca phẫu thuật này vô cùng khó khăn

Trần Tĩnh nhíu mày:

- Mọi người có thấy khu vực bị dính liền đó không? Chỗ đó rất nguy hiểm, có liên quan tới rất nhiều thần kinh mạch máu đường hô hấp, muốn tách rời trong thời gian ngắn, độ khó rất lớn

- Hơn nữa, những cơ quan này dính liền rất dễ dàng gây ra nhiễm trùng, hậu phẫu... Ca phẫu thuật này không hề có hi vọng.

- Tôi nói cho mọi người nhìn một chút kết cấu lồng ngực của người bình thường

Nói xong, Trần Tĩnh theo trên máy vi tính tìm ra một tấm ảnh chụp.

Mặc dù mọi người xem không hiểu, nhưng sau khi bọn họ so sánh hai hình ảnh với nhau, tất cả lập tức sửng sốt

Cái này mẹ nó... Cái này có thể phẫu thuật được sao?

Không sai

Trần Thương có thể

Lúc này, anh đã bắt đầu thuần thục thực hiện thao tác tách rời.

Khi mọi người nhìn thấy hai tay Trần Thương nhẹ nhàng, cẩn thận từng li từng tí, thao tác từng bước một, tách ra từng điểm từng điểm.

Bọn họ lại lần nữa sửng sốt

Người này quá lợi hại

Chuỗi dính liền giống như mạng nhện trong lồng ngực, vậy mà đã bị cậu ấy cẩn thận, chỉnh tề phân hóa ra

- Quá giỏi

- Trời đất ơi, giáo sư Trần thật sự rất giỏi

- Đúng vậy, trong nước kỹ thuật này rất hiếm có

- Chỉ tính mỗi trong nước thôi sao? Anh quá coi thường giáo sư Trần rồi

Trần Thương đầu cũng không ngẩng lên, tiếp nhận dao mổ, rạch từ bên ngoài vào trong màng ngoài tim

Thực hiện heparin hoá, ấn trái tim, cắm ống pháp xây dựng tuần hoàn ngoài cơ thể.

Sau khi mọi người thấy tim phổi, bọn họ lập tức thở dài một tiếng

Trái tim và phổi đã đến tình trạng này, có thể không suy kiệt sao?

Vì mang thai Quách Tuyết đã dùng hết tất cả sức sống

Cô ta thực sự đã mang tính mạng của mình ra để giữ lấy đứa con.

Thế nhưng, tuyệt đối không được để xúc động này ảnh hưởng đến thao tác của mình

Đương nhiên, khán giả sẽ không đến mức bị ám ảnh, chỉ có bác sĩ mới dễ bị

Không sai

Trần Thương vừa ra tay, đã biết có thể hay không

Anh chỉ quay người liếc nhìn tim phổi được hiến tặng bên trong nước muối.

Anh đã hiểu rõ trong lòng, rồi bắt đầu tiến hành cắt bỏ tim phổi.

Sau khi cắt bỏ trái tim, Trần Thương chỉ giữ lại động mạch chủ lên và tĩnh mạch chủ trên - dưới.

Chương 1876: Có Nhiều Thứ Không Thể Dùng Ngôn Ngữ Để Hình Dung.

Sau đó thậm chí anh còn giữ lại được một chút vết khâu chắp nối.

Tiếp theo là quá trình cắt bỏ phổi tương đối phiền phức.

Vừa rồi não của người cho đã tử vong, thực hiện phẫu thuật sẽ không có áp lực, người chết rồi thì còn để ý nhiều như vậy làm gì?

Miễn là tim và phổi không sao.

Thế nhưng, Quách Tuyết không giống như vậy, cô ta muốn sống.

Vì thế khi tiến hành cắt bỏ phổi, nhất định không được tổn thương những tổ chức xung quanh.

Vậy mà tình hình trong lồng ngực của người bệnh hiện giờ không ổn.

Phổi rất lớn

Ngay cả khi máy hỗ trợ tim phổi bây giờ không hoạt động, lá phổi dưới vẫn chiếm diện tích rất lớn.

Trần Thương sử dụng hai kẹp mạch để nâng lên mép màng ngoài tim bên trái, cắt cạnh sau đó hướng nó về phía trước bên trái, hiển thị đầy đủ hướng đi của dây thần kinh cơ.

Anh nhất định phải nhìn kỹ thật kỹ dây thần kinh cơ bởi vì nó là một trong những dây thần kinh quan trọng nhất trong lồng ngực.

Anh cẩn thận từng li từng tí tại dây thần kinh cơ, sau đó anh ước chừng một khoảng cách 3cm, rồi thực hiện một vết mổ dọc bên trên màng ngoài tim, kéo dài xuống phía dưới đến tận cơ hoành, kéo dài lên trên đến động mạch phổi

Sau đó, thừa dịp phổi nghỉ

Đúng

Anh vụng trộm cắt bỏ dây thần kinh cơ trước màng ngoài tim.

Toàn bộ mọi người đang quan sát quá trình phẫu thuật đều trợn tròn mắt

Trời ơi?

Chuyện này…. Tại sao làm được?

Đám người AATS cũng nhìn đến muốn hôn mê.

Bởi vì thao tác khéo léo của Trần Thương, một dây màng ngoài tim rộng có tác dụng bảo quản dây thần kinh và mạch máu đã được hình thành.

Đám chuyên gia ngây người nhìn thao tác này

Mưa đạn nổ tung

- Chuyện gì đã xảy ra?

Mond Alpha như vừa tỉnh cơn mê.

Sabrina và Ryan hai mặt nhìn nhau, đều không biết Trần Thương đã thực hiện như thế nào

Ryan nhịn không được nói:

- Làm sao tôi... Làm sao tôi có cảm giác cậu ấy thừa dịp tim phổi nghỉ, lặng lẽ cắt những tổ chức này ra?

Không sai! Chính là cảm giác như vậy

Đừng nói Sabrina không có chú ý, ngay cả đám người bọn họ cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Mà màng ngoài tim bao bọc dây thần kinh cơ và mạch máu có thể nói là rất sinh động

Ngay lúc này, cơn bão ngôn luận bắt đầu xuất hiện

- Không chỉ có tim phổi không chú ý, chúng ta cũng không chú ý tới

- Quá lợi hại

- Đúng vậy, tôi đã học được

- Học được? Tôi... Nhìn nãy giờ còn chưa hiểu, anh đã nói học được, khoác lác

...

Thao tác vừa rồi Trần Thương thật sắc bén.

Ngay sau đó, anh lưu lại vách sau nhĩ trái trung ương, đi qua xoang chéo, từ ngoài vào trong mổ ra vách sau nhĩ trái.

Sau đó, cùng lúc đem phần còn sót lại của nhĩ trái, với tĩnh mạch tương liên với phổi trái, nhấc lên phía trước, dùng dao điện tách rời nó và mô màng liên kết phủ tạng phía sau

Một bước này vô cùng nguy hiểm, rất dễ dàng tổn thương dây thần kinh phế vị

Bởi vậy, trong thời gian đó Trần Thương tách rời tĩnh mạch phổi tiếp giáp, thế nhưng làm như vậy cũng có thể gây tổn thương tĩnh mạch

Đây là một thủ đoạn phẫu thuật tìm kiếm sinh tồn trong khe hẹp

Thao tác tốt, không chỉ không gây tổn thương dây thần kinh phế vị phía sau, còn không gây tổn thương mạch máu.

Đối với thao tác này, mọi người chỉ có thể nói rằng anh là người tài cao gan lớn

Cứ như vậy, Trần Thương tách ra rốn phổi, buộc ga-rô động mạch phế quản, tiếp đó tách ra cắt đứt động mạch phổi trái.

Sau cùng anh dùng dao kẹp, đóng lại khí quản chủ trái, rồi cắt đứt đầu xa của nó, lấy ra phổi trái.

Toàn bộ quá trình, Trần Thương đều vô cùng cẩn thận từng chút một, từng bước một

Không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho lồng ngực

Một loạt thao tác mọi người nhìn không hiểu gì, chỉ biết nó rất lợi hại.

Trần Tĩnh hưng phấn nói:

- Thao tác phẫu thuật cắt bỏ phổi này của giáo sư Trần là thao tác lợi hại nhất mà tôi từng gặp. Cậu ấy đã tránh được hầu hết mọi bãi mìn. Nếu ca phẫu thuật như vậy không thành công, tôi nghĩ không ai trên thế giới có thể cứu được cô ta

- Thật sự không thể nói nên lời

Cứ như vậy trong mắt tất cả mọi người, Trần Thương cũng 'Thừa dịp trái tim không chú ý' đã cắt bỏ trái tim

Dùng cùng một loại thủ đoạn, cắt toàn bộ tim phổi lấy ra

Sau đó mọi người nhìn thấy lồng ngực trên cơ bản đã bị lấy sạch

Tất cả đám người đều lập tức trợn tròn mắt.

Những dân chúng bình thường kia còn có ý tưởng gì khác nữa đây, dựa vào may mắn ư?

Không ai muốn tiếp tục chứng kiến một màn này nữa

Đây chính là ca phẫu thuật tàn nhẫn nhất từ trước đến giờ đối với bọn họ

Hiện tại, trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ

Quách Tuyết có thể sống sót được không?

Thao tác kinh khủng đến vậy

Ca phẫu thuật này có thể nói là phẫu thuật đổi lồng ngực người.

Tiếp theo là bước quan trọng nhất! Chính là là ghép tim phổi.

Vương Thông giải thích:

- Cấy ghép tim phổi cần đóng lại khí quản, mạch máu kín kẽ đến không còn một kẽ hở sau đó khâu lại

- Có lẽ rất nhiều người cảm thấy rất đơn giản, nhưng đây là cấy ghép, bắt nguồn từ tổ chức khác biệt, muốn phù hợp, cần có trình độ chắp nối và khâu vá cao siêu.

- Có thể nói như vậy, phẫu thuật ghép tim phổi trước mắt là một trong những phẫu thuật có độ khó lớn nhất. Với khái niệm này mọi người hơi khó hình dung được! Tôi lại nói cho mọi người một vài cái con số: Kể từ khi thành công ở Hoa Kỳ vào thập niên 80 của thế kỷ trước, dạng phẫu thuật đã

được thực hiện không quá ba ngàn ca trên toàn thế giới, và xác suất thành công chưa tới một ngàn. Ở nước chúng ta, tỷ lệ thành công là dưới một trăm! Và trên toàn thế giới, chưa có một ca phẫu thuật ghép tim phổi nào thành công với bệnh nhân tăng áp động mạch phổi khi mang thai

Nghe nội dung Vương Thông bình luận, tất cả những người đang quan sát trực tiếp đều sửng sốt.

Chưa có một ca nào thành công sao?

Người nhà Quách Tuyết cũng đang quan sát phẫu thuật trực tiếp

Sau khi bọn họ nghe lời giải thích của viện sĩ Vương Thông, tất cả mọi đều im lặng

Hiện tại, đã bảo vệ được đứa con

Thế nhưng Quách Tuyết có thể bảo vệ được hay không?

Lý Tuyết Phong và người nhà đều vô cùng khẩn trương và lo sợ.

Đến lúc này, dường như tất cả mọi người đều không còn bất kỳ hy vọng gì với ca phẫu thuật này nữa.

Không sai

Giáo sư Trần đã phẫu thuật hết sức.

Anh đã biến phẫu thuật trở thành một loại nghệ thuật.

Anh cố gắng hoàn thành xong mọi thao tác cần thiết.

Vậy nhưng... Kết quả mà giáo sư Trần phải đối mặt, khả năng cao vẫn là thất bại.

Nghĩ tới đây, mọi người đều vô cùng đau lòng nhìn hình ảnh Trần Thương đang nghiêm túc phẫu thuật.

Tại sao giáo sư Trần biết rõ ca phẫu thuật sẽ thất bại nhưng vẫn dứt khoát kiên quyết tiến về phía trước, vì cái gì cơ chứ?

Phần tiếp theo của ca phẫu thuật mỗi một bước là một khó khăn

Ca phẫu thuật này rất nguy hiểm.

Thế nhưng Trần Thương đã quên đi sự thành công hay thất bại của phẫu thuật.

Trong mắt anh, chỉ còn bốn chữ: Cố gắng hết mình

Mạnh Hi vô cùng xúc động khi thấy cảnh này.

Bây giờ, cuối cùng cô đã chân chính cảm nhận được độ khó của ca phẫu thuật này

Có nhiều thứ không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Thế nhưng Trần Thương lại không từ bỏ.

Từ nước ngoài, tất cả hội viên của AATS đang quan sát phẫu thuật đều im lặng.

Cơn bão ngôn luận đã dừng lại

Giống như không còn ai đang theo dõi.

Nhưng ngược lại, họ rất nghiêm túc, xem bằng cả một thái độ tôn sùng và học hỏi.

Chương 1877: Cuối Cùng Cũng Không Thoát Khỏi Số Mệnh.

Giờ khắc này, dường như tất cả mọi người đều hiểu ý của Trần Thương.

Bác sĩ sẽ cố gắng đối xử tốt nhất với người bệnh, nhưng không phải bệnh nhân nào cũng có thể cứu sống.

Dù anh chính là một thiên tài phẫu thuật

Thế nhưng việc chữa bệnh lại là chuyện khác.

Cũng cần phải xem xét đến hoàn cảnh cuộc sống, phản ứng của tự thân người bệnh và mức độ nặng nhẹ của vụ tai nạn

Phần trên của Cựa khí quản (Carina) đã bị cắt đứt, sau khi Trần Thương nghiêm túc chỉnh sửa lại cho ngay ngắn, anh giao một phần tiết dịch trong nội khí quản cho Mạnh Hi, nói:

- Cầm đi nuôi cấy vi khuẩn.

Nói xong, hút sạch tiết dịch trong nội khí quản.

Sau đó, anh đặt phổi và trái tim vào bên trong lồng ngực.

Đồng thời khéo léo tránh đi những mạch máu mấu chốt và dây thần kinh quan trọng.

Cắt sửa khí quản người nhận

Khâu lại

Hai đầu miệng khí quản lớn nhỏ không phù hợp sao?

Vấn đề này trong tay Trần Thương căn bản chính là chuyện nhỏ

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi đi

Cuối cùng, anh đã khâu lại đường hô hấp xong, chỉ còn chờ đợi phổi thông khí

Giây phút này, tất cả mọi người đều hồi hộp

Có thể thành công không?

Ngay cả Trần Thương cũng không nhịn được bắt đầu thấp thỏm không yên

Giờ phút này, không biết bao nhiêu người đang ngồi trước màn ảnh đều vô cùng mong đợi nhìn vào ca phẫu thuật.

Chờ mong... Có thể thành công hay không

Giáo sư Trần đã cố gắng hết sức.

Anh đã phẫu thuật một cách hoàn mỹ

Nhưng phẫu thuật không phải là khôi phục, cho dù phẫu thuật tốt đến đâu, cũng không thể cam đoan người bệnh sẽ hoàn mỹ khôi phục lại.

Dần dần! Thông khí thuận lợi

Sau khi thấy cảnh này, đám người lập tức reo hò một trận

Thành công sao?

Người nằm đó, dù xa lạ, không liên quan đến họ, nhưng cô ta còn sống sao?

Quá tài giỏi

Giáo sư Trần quá tài giỏi

Không khí trong phòng mổ trở nên vui mừng hơn

Vượt qua con sông lớn chảy qua bắc nam, tới bên kia bờ đại dương, tất cả mọi người đều kích động lên.

Phổi đã hoàn thành thông khí

Trong lòng Trần Thương cũng được nhận được sự cổ vũ rất lớn

Anh phải tiếp tục, còn chưa xử lý xong trái tim

Cố lên

Sau đó, anh bắt đầu khâu khoảng hở trái tim liên tục bằng chỉ polypropylene 4-0

Anh cần nối lại động mạch chủ

Sau đó, anh bắt đầu lần lượt mở ra tĩnh mạch chủ trên - dưới, xả hết khí trong tim, mở động mạch chủ lên

Cần khôi phục nhịp tim

Giờ khắc này, ngay cả Trần Thương cũng bắt đầu run rẩy

Có thể thành công hay không, phải trông chờ vào trái tim có khôi phục nhịp đập hay không?

Vào giờ phút này

Tất cả khán giả đang quan sát phẫu thuật đều nhịn không được đứng lên.

Bọn họ cảm giác mình sắp được chứng kiến một hình ảnh duy nhất trong lịch sử.

Đây có thể là bệnh nhân thành công đầu tiên trong lịch sử

Thành công xưa nay chưa từng có

Hưng phấn

Kích động

Ngay cả Trần Thương cũng như vậy

Trong phòng mổ, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Chờ đợi anh đưa ra mệnh lệnh sau cùng.

Để trái tim khôi phục nhịp đập

Vào lúc này, Trần Thương hít sâu một hơi, lần đầu tiên... anh có cảm giác tay của mình đang run nhè nhẹ

Anh đang khẩn trương

Thấy tay Trần Thương run, toàn bộ những người quen thuộc với Trần Thương đều sửng sốt

Đây là…. lần đầu tiên họ thấy giáo sư Trần khẩn trương!?

- Isoproterenol

Trần Thương nhàn nhạt nói.

- Duy trì nhịp tim 110 lần /phút

Nhịp tim

Nhảy

Cuối cùng, nó đã nhảy

Tất cả người nhìn thấy, sau khi bác sĩ thao tác giải trừ máy móc tim phổi, tim phổi của người bệnh bắt đầu đập lần thứ nhất

Bọn họ vô cùng hưng phấn

Trên mặt của mỗi người, đều tràn đầy hưng phấn và kích động.

Giáo sư Trần đã làm được.

Thành công xưa nay chưa từng có

Trần Thương đã thành công một ca phẫu thuật mà trên thế giới chưa ai hoàn thành được.

Khẩn trương và bất an nhộn nhạo trong lòng Trần Thương

Anh biết rõ, đây chỉ là biểu hiện tạm thời.

Bởi vì hệ thống vẫn chưa thông báo cho anh, phẫu thuật thành công

Trần Thương hít sâu một hơi, mình đã cố gắng hết sức.

Đây là toàn bộ những gì hắn có thể làm được.

Tới lúc này, mọi người mới phát hiện ra toàn thân Trần Thương đã ướt đẫm.

Ca phẫu thuật này đã hút hết tất cả khí lực của Trần Thương, khiến cho anh hoàn toàn kiệt sức.

Thật lâu... Thật lâu sau

Trần Thương nói Mạnh Hi:

- Đóng ngực.

Mạnh Hi gật đầu.

Giờ khắc này, cô mới ý thức được áp lực mà Trần Thương đang gánh vác trên lưng.

Trần Thương đã chứng minh cho tất cả mọi người thấy kết quả thành công của ca phẫu thuật này.

Sinh mệnh, không phải dựa vào may mắn.

Là có người liều mạng giữ lại cho ngươi

.....

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Quách Tuyết tỉnh lại

Sau khi tin tức này truyền đi, toàn bộ thế giới đều sôi trào.

Giáo sư Trần lại một lần nữa làm được điều mà tất cả mọi người trên thế giới không thể hoàn thành

Đây là trận tuyết đầu tiên của thành phố An Dương.

Tuần thứ nhất sau phẫu thuật, Quách Tuyết đang ôm đứa nhỏ của mình, nước mắt rơi đầy mặt.

Cô ta đã nhìn thấy

Đứa con thuộc về cô và chồng.

Ảnh chụp mà trở nên vô cùng nóng bỏng ở trên mạng.

Đứa bé này được đặt tên là 'Lý An Dương'.

Sau khi phẫu thuật thành công, tất cả mọi người đều xúc động.

Mà Trần Thương lại biết... Phẫu thuật đã thất bại.

Có lẽ không phải anh thất bại mà do thân thể người bệnh không chịu được dạng phẫu thuật này.

Nửa tháng sau phẫu thuật.

Người bệnh bắt đầu xuất hiện phản ứng bài xích.

Phản ứng rất nghiêm trọng.

Quách Tuyết ho kịch liệt, phát sốt, hô hấp cũng khó khăn, kiểm tra xuất hiện lượng oxy máu hạ thấp tới mức báo động.

Sau đó, tình hình của người bệnh ngày một xấu hơn.

Biểu hiện trên X-quang là những hình ảnh không rõ ràng xung quanh phổi khu trú thâm nhiễm và lan tỏa, kết hợp với tràn dịch màng phổi.

Đối với ca phẫu thuật đầu tiên thành công trên thế giới này, tất cả mọi người trong ngoài nước, đều hi vọng có thể tiến hành cấp cứu.

Đối với khẩn cầu của người nhà

Trần Thương chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Chuẩn bị... Hậu sự

Phản ứng bài xích này không phải bệnh của Quách Tuyết.

Ngày mùng 9 tháng 2 dương lịch, tức ngày ngày 27 tháng 12 âm lịch, Quách Tuyết bởi vì nhiễm trùng mà rời đi thế giới này

Cô ta... Cuối cùng cũng không thoát khỏi số mệnh.

Thế nhưng, lúc Quách Tuyết rời đi, trên môi cô ta nở nụ cười.

Cho dù trải qua tra tấn của bệnh tật, nhưng tâm nguyện của của cô ta đã hoàn thành.

Cùng ngày này, Trần Thương công bố với thế giới:

- Mỗi một người mẹ đều vĩ đại, nhưng hãy nhớ một điều, kỳ tích rất ít phát sinh. Hãy cứ tin tưởng khoa học, tuân theo lời dặn dò của bác sĩ. Có lẽ có một ngày, chúng ta sẽ có phương thức tốt hơn, đi giải quyết những vấn đề hiện tại không giải quyết được! Tin tưởng tôi, tin tưởng bác sĩ, đừng nhân danh tình yêu mà bắt cóc bác sĩ. Bởi vì chúng tôi vẫn đang cố gắng tiến về phía trước

- Năm mới sắp tới, chúc mọi người an khang.

Sau khi tin tức công bố ra bên ngoài, tất cả mọi người đều không hề trách Trần Thương. Những người rõ ràng mọi chuyện đều khen anh.

Vì bác sĩ mà khen ngợi

Bác sĩ và bệnh nhân, vốn nên như thế, phải tín nhiệm lẫn nhau

Không phải sao?

[Đinh! Phát động nhiệm vụ Sứ mệnh nhân từ của bác sĩ. Ca phẫu thuật ngài đã cứu vớt ngàn ngàn vạn vạn tâm hồn người bệnh, nâng cao sự hiểu biết lẫn nhau giữa bệnh nhân và bác sĩ. Từ đó, thu được ban thưởng siêu cấp: Đạo cụ chuyển chức (nội khoa) thần kinh màu sắc rực rỡ.]

Trần Thương lập tức sửng sốt

Anh cho rằng, mình đã phẫu thuật thất bại thì không thể nhận được ban thưởng.

Không nghĩ tới... Thực sự không nghĩ tới, vô tình phát động nhiệm vụ sứ mệnh nhân từ của bác sĩ mà còn thu được đạo cụ chuyển chức màu sắc rực rỡ

Chương 1878: Tuyệt Đối Là Bật Hack

Trần Thương nhìn thấy đạo cụ chuyển chức màu sắc rực rỡ này, thực sự cảm thấy vui sướng

Nói thật, bây giờ, anh căn bản không nghĩ tới có thể thu được ban thưởng gì.

Bởi vì anh phát hiện, hệ thống căn bản không có xem ca cấp cứu như một nhiệm vụ...

Bỗng nhiên, Trần Thương kịp làm ra phản ứng, anh nhịn không được thở dài

Có lẽ... ngay từ đầu, hệ thống đã biết, cho dù anh có muôn vàn bản lĩnh. Nhưng tất cả bản lĩnh đó, cuối cùng cũng không cứu sống được một người.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Trần Thương nhịn không được cười cười.

Cái gọi là hệ thống đó xem ra cũng không phải tài nguyên phẫu thuật được tối ưu hóa ở mức cao nhất.

Lãng phí cơ quan tim phổi được quyên tặng, lãng phí lượng lớn tài nguyên chữa bệnh, lãng phí lượng lớn tài lực trong nhà Lý Tuyết Phong, nhưng những gì đạt được... không thể nói rõ là đạt được kết quả gì.

Nhưng chúng lại vô cùng đáng giá đối với Quách Tuyết.

Vậy mà, trong bệnh viện lại vẫn luôn lưu truyền một câu nói: Trong bệnh viện, chuyện thảm nhất không phải là không cứu sống nổi. Mà vừa không có tiền, lại không được cứu sống. Hoặc, không có tiền, người lại nửa chết nửa sống.

Nói có lẽ vô nhân đạo, thế nhưng tình huống đó chính là một phần sự thật

Điều kiện kinh tế của gia đình Quách Tuyết như vậy, không tính là giàu có, trong nhà vì một ca phẫu thuật này, ít nhất phải mất đi cả trăm vạn tiền chi phí, đối với một gia đình bình thường khác, số tiền đó…. Bằng cả nửa đời tích cóp

Quách Tuyết ra đi, con của cô ấy vẫn sống, cha mẹ của cô ấy đã sáu mươi, về hưu

Chồng của cô ấy, ba mươi ba tuổi, bước ra ngoài, mang theo một đứa con chỉ biết gào khóc đòi ăn, điều chờ đợi anh ta ở phía trước là cảnh tượng gì đây?

Những chuyện này, không có quan hệ gì với Trần Thương, thế nhưng anh không nhịn được muốn suy nghĩ.

Có lẽ, người một nhà này cũng đang đánh cược, cược một cái tương lai không có sau này.

Trần Thương lắc đầu.

Có thể là, đây chính là sự sai lệch giữa nhân loại và máy móc?

Máy móc luôn luôn dùng số liệu và xác suất thành công đi cân nhắc từng chuyện, quyết định có nên đi làm hay không.

Nhưng nhân loại lại không làm như vậy.

Họ cân nhắc, đã đến tình trạng ngàn cân treo sợi tóc rồi, có cứu hay không?

Lòng người, là thứ phức tạp nhất thế giới.

Trần Thương cảm thấy tương đối hài lòng. Mặc dù Quách Tuyết chết rồi, nhưng anh hiểu rằng một ca phẫu thuật trực tiếp này, có thể làm thức tỉnh rất nhiều người.

Để cho đám người lòng mang may mắn, có thể lý trí suy nghĩ lại vấn đề một chút.

Con người ta sống trên đời không thể quá lý tính, thế nhưng... Phần lớn, chúng ta nhất định cần có lý trí.

Trần Thương Nhìn hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, trong lòng anh cảm thấy vậy là đủ rồi.

Thậm chí anh nhận được một phần thưởng ngoài dự liệu.

Vậy mà có thể thu được đạo cụ nhiệm vụ màu sắc rực rỡ.

Đây là điều mà Trần Thương chưa từng nghĩ tới, thậm chí không dám nghĩ tới.

Xem ra, lúc này đây thành tựu chủ yếu nhất của mình chính là phải hành động trực tiếp để tiến hành cảnh cáo đối với đám người kia. Một lần phẫu thuật trực tiếp này của anh có ý nghĩa rất trọng đại, nó đã kéo gần lại quan hệ vốn đang vô cùng khó nói giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Tìm một nơi không có người, Trần Thương mở ra đạo cụ chuyển chức tràn ngập sắc thái thần bí.

Anh thật sự vô cùng chờ mong

Bây giờ, mình có nhiệm vụ chuyển chức khoa Ngoại thần kinh màu vàng, lại có cái đạo cụ chuyển chức màu sắc rực rỡ này.

Giữa hai thứ này sẽ có cái loại phản ứng dây chuyền như thế nào đây?

Trần Thương hơi suy nghĩ một chút.

Sau đó, anh quyết định lựa chọn kích hoạt đạo cụ.

Lập tức, một âm thanh nhắc nhở vang lên.

[Đinh! Phát động chuyển chức đặc thù, chuyển chức thăng cấp... Thành công chuyển chức làm bác sĩ chủ nhiệm khoa thần kinh!]

Trần Thương vô cùng kinh ngạc.

Cái gì gọi là chuyển chức thăng cấp?

Chính là trực tiếp trở thành bác sĩ chủ nhiệm khoa thần kinh sao?

Mà còn là khoa thần kinh chẳng lẽ là... một bác sĩ nội ngoại khoa kết hợp?

Trần Thương càng nghĩ, càng cảm thấy vui mừng.

Không kịp chờ đợi, anh mở ra thông tin cụ thể.

[Nghề nghiệp tiến giai: Bác sĩ chủ nhiệm khoa thần kinh;

Tự động mở ra: nội khoa thần kinh, ngoại khoa thần kinh, cây kỹ năng khoa tâm thần

Chủ nhiệm khoa thần kinh: với tư cách là chủ nhiệm của khoa thần kinh, nhất định cần có năng lực chẩn đoán bệnh hoàn mỹ, phân biệt bệnh tật chính xác

Kỹ năng bổ sung: Nội khoa thần kinh cấp hoàn mỹ, ngoại khoa thần kinh, chẩn bệnh học khoa tâm thần!]

Nhìn ban thưởng của hệ thống, Trần Thương cảm giác mặt mình đang đỏ tới mang tai, hô hấp dồn dập, cả người đều kích động lên

Thu hoạch thực tế này thực sự làm cho người ta hưng phấn

Trực tiếp chuyển chức thành chủ nhiệm khoa thần kinh, đồng thời còn thêm tinh thông nội khoa thần kinh, ngoại khoa thần kinh, chẩn đoán bệnh khoa tâm thần.

Thực sự ra năng lực lợi hại nhất của một bác sĩ chính là năng lực chẩn đoán bệnh

Một đôi mắt tinh anh biết thật giả.

Hai bàn tay thần kỳ trừ loại bệnh tật.

Có dạng kỹ năng này, Trần Thương chắc chắn mình sẽ là một bác sĩ chủ nhiệm tốt

Thực hiện ca phẫu thuật của Quách Tuyết lần này vô cùng có lợi

Trần Thương có cảm giác những thứ này là hệ thống đền bù cho mình

Tại vì ca phẫu thuật ghép tim phổi anh vừa thực hiện, ít nhất cũng phải là Boss cấp Vương giả một trăm cấp mới có thể thành công được. Thực ra ca phẫu thuật đó của anh cũng được coi như là hoàn thành phẫu thuật.

Thế nhưng, hoàn thành phẫu thuật, và cứu sống người bệnh, là hai chuyện khác nhau.

Trần Thương hài lòng mở ra cây kỹ năng, muốn nhìn một chút ba cái cây bên trên có quả lớn hay không? Nói không chừng có giải thưởng Nobel gì đó đã chín, chờ đợi chính mình đi thu hoạch

Nghĩ tới đây, Trần Thương mở ra, sau đó, anh lập tức sửng sốt

Anh phát hiện... Toàn bộ quả bên trên cây kỹ năng, đại bộ phận đều là màu xám

Thấy cảnh này, Trần Thương kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Mấy kỹ năng ít ỏi phát sáng mà anh có được.

Ví dụ như thuật làm sạch vết thương sưng tấy trong đầu, thuật cắt bỏ khối u trong đầu phẫu thuật Parkinson…….vân vân.

Những kỹ năng này mình đã có được mà?

Chuyện gì đã xảy ra?

Trần Thương vô cùng hoài nghi, mẹ nó, chẳng lẽ sách kỹ năng bị khoá lại rồi?

Anh tùy cơ tuyển chọn một loại phẫu thuật phức tạp cắt túi phình động mạch mắt.

Tiếp theo, một thông tin truyền đến.

[Đinh! Còn chưa phẫu thuật trên người bệnh, không cách nào kích hoạt kỹ năng!]

Thấy âm thanh nhắc nhở, Trần Thương lập tức sáng mắt lên, anh bỗng nhiên hiểu được chuyện này là đương nhiên.

Đó chính là...

Chẳng lẽ...

Những kỹ năng bên trên cây kỹ năng không cần dùng đồ vật gì để đổi?

Mà chỉ cần kỹ năng gì mà anh gặp phải trong quá trình làm việc, là anh có thể ngay lập tức học tập?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thay đổi sắc mặt.

Nếu quả thật là vậy, thì thu hoạch hôm nay của mình đã không thể dùng từ phong phú để hình dung nữa rồi.

Chỉ có thể dùng từ siêu cấp xa hoa

Cái này tuyệt đối là bật hack đấy

Nghĩ tới đây, Trần Thương thực sự muốn tìm người bệnh để thử một lần.

Đáng tiếc, suy nghĩ này vừa ra, bên tai anh đã nghe thấy âm thanh thúc giục.

- Trần Thương, đừng chơi điện thoại di động nữa. Ra ngoài một chuyến đi, đem mấy thứ này đưa qua cho mẹ của Duyệt Duyệt. Trong này là cháo

mùng tám tháng chạp. Con đừng có ngây người trên đó nữa, mẹ thấy con chơi di động cả buổi sáng rồi

Chương 1879: Chó Cậy Gần Nhà, Gà Cậy Gần Chuồng

Mẹ anh lại thúc giục:

- Ngày nào cũng vậy, cứ trở về là chơi điện thoại, mẹ thấy con chẳng có chỗ nào giống bác sĩ chủ nhiệm cả. Con xem những chủ nhiệm khác đi, người nào cũng tinh thần phấn chấn, quần áo phẳng phiu. Chỉ có con mỗi ngày đều mặc quần áo thể thao, lại chả thấy bao giờ đi vận động

- Muốn tôi nói...

Không sai

Ngoại trừ mẹ ra, không ai có thể lải nhải như vậy với anh.

Năm mới sắp tới, hương vị năm nay cũng càng ngày càng nồng nàn

Sáng sớm ngày hai mươi hai tháng 12, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ, đã đi tới thành phố An Dương, vô cùng bận rộn bắt đầu chuẩn bị cháo Lạp Bát (là cháo ăn vào mùng tám tháng 12, có đôi khi là chè, vì theo người xưa nó tốt cho sức khỏe).

Năm nay, người một nhà bọn họ muốn ăn tết ở An Dương.

Không phải là không muốn đi Tấn Dương, mà vì Trần Thương đã là bác sĩ chủ nhiệm, cho nên anh cần chú ý tình hình ở bệnh viện ngay cả khi ăn tết ở nhà.

Cân nhắc đến điểm này, người nhà họ Trần đã hẹn vào mùng ba cả một nhà sẽ tụ họp ở An Dương.

Chính vì vậy, sau khi bố mẹ tới đây, địa vị gia đình Trần Thương sụt giảm nghiêm trọng.

Ngay cả Đại Hoàng cũng dám dương dương tự đắc đưa cái mông tới trước mặt Trần Thương.

Anh đã từng vô số lần muốn vào phòng bếp cầm đao thiến đi cái con chó tự nhận là có huyết thống với Golden này.

Mặc kệ nó đắc ý

Nghe thấy Dương Giai Tuệ nói Trần Thương, Đại Hoàng đột nhiên quay người, nhếch miệng nở nụ cười khinh thường anh.

Không sai

Nhóc con này tuyệt đối đang cười nhạo mình

Trần Thương phẫn nộ, anh nắm chặt con dao gọt trái cây trên mặt bàn, muốn thử một chút thiến thuật

Đại Hoàng thấy thế, rất ung dung xoay người đi, coi như nhìn mà không thấy Trần Thương.

Dương Giai Tuệ lại lần nữa thúc giục nói:

- Nhanh đi đi.

- Đi đi.

Trần Thương có tức giận cũng không dám vung dao về phía mẹ mình.

Chỉ có lúc đi ngang qua đầu con chó ngốc, cố ý đạp mạnh chân của nó, mức độ không nhẹ không nặng.

Vừa vặn có thể để cho con chó ngốc kêu rên hai tiếng.

Nghe thấy cái con chó ngốc này kêu rên, Trần Thương cảm thấy thoải mái hơn mấy phần.

Đúng rôi, anh vẫn xếp trước nó trong nhà nhé.

Dương Giai Tuệ thấy thế, lập tức liếc Trần Thương một cái, nói:

- Con có thể đừng mỗi ngày ở đây mà giày vò Đại Hoàng được không? Buổi tối, con không có chuyện gì, thì đi dắt chó, rèn luyện thân thể đi

Sau khi nói xong, Dương Giai Tuệ đi vào phòng bếp, nhỏ giọng thầm thì một tiếng, anh là cái loại hết ăn rồi nằm, chắc sinh ra con cũng là cái loại đó mà thôi

Trần Thương nghe xong, lơ đễnh, cười nói:

- Mẹ, mẹ biết không, thiên phú là có thể di truyền, con trai con tuyệt đối là một bác sĩ ưu tú

Dương Giai Tuệ liếc Trần Thương một cái:

- Làm sao con biết cháu nội của ta thích làm bác sĩ?

Trần Thương im lặng

- Mẹ, mẹ có chiêu này thì hãy quản cha một chút đi. Cha dạo này hay đi quảng trường cùng nhảy múa với một đám phụ nữ

Trần Thương quyết định dời đi đề tài của mẹ.

Quả nhiên, người đang bận rộn tới bận rộn đi trong phòng bếp chuẩn bị đồ tết, Dương Giai Tuệ nghe tiếng, lập tức nhíu mày, đem con dao tổ truyền của nhà họ Trần đặt vào thớt, do dự một chút, lại cầm nó lên, nắm chặt

Đại Hoàng thấy thế, lập tức biến sắc, sợ mình tai bay vạ gió.

Người nhà này, làm sao hơi một tí là thích cầm dao vậy? Con người không hiền hoà chút nào. Lúc này, cửa gian phòng vừa vặn mở ra, Trần Đại Hải đang ngâm nga một ca khúc đi vào.

Dương Giai Tuệ nở nụ cười lạnh, nhìn về phía Trần Đại Hải, để bàn tay cần dao phay ra sau lưng:

- Đi đâu về?

Trần Đại Hải cười cười:

- Tôi chạy một vòng gần đây.

Dương Giai Tuệ cười cười:

- Chị Hà kia nhảy múa không tồi, ông học người ta nhảy múa như thế nào rồi?

Trần Đại Hải lập tức nhận ra có gì đó không đúng. Ông đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy Dương Giai Tuệ thu lại nụ cười trên khuôn mặt, không thèm nguỵ trang nữa, mang con dao phay lên trước mặt, lấy ánh mắt thuỳ mị ẩn chứa sát khí nhìn Trần Đại Hải.

Trần Đại Hải lập tức sợ

Trần Thương phát hiện, cái này... Sợ rằng không thể trách mình được. Đây là thuộc tính di truyền của nhà họ Trần

Cha cũng có thuộc tính giống hệt mình, sợ rằng chính là do di truyền.

- Cái này, vợ ơi, bà đừng vội, tôi không phải... Hại

Trần Đại Hải luống cuống

Ông sốt ruột giải thích.

Khi ông nhìn thấy 'dao gia pháp' tổ truyền của nhà họ Trần đã bị vợ mình nắm chặt trong tay, ông thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

Sau đó ông nhìn thấy Trần Thương, sắc mặt ông biến đổi, vội vàng nói:

- Nhãi con, có phải là ngươi châm ngòi ly gián hay không?

Trần Thương vội vàng đứng lên, đem đồ mà Dương Giai Tuệ đã chuẩn bị xong cầm lên, muốn rời đi.

- Mẹ, con đi trước, ba mẹ... Chú ý an toàn.

Sau khi nói xong, Trần Thương sốt ruột rời đi.

Mà Trần Đại Hải đang hốt hoảng lúng túng, nhìn sang Trần Thương nói:

- Nhãi con, tôi và mẹ anh cãi nhau, anh có quan hệ trực tiếp! Vợ chồng chúng ta không hài hòa, anh là nguyên nhân quan trọng nhất

Trần Thương giả vờ như không nghe thấy, vội vàng lấy chìa khóa xe ngay lập tức đi ra.

Mà Đại Hoàng cũng rất thức thời, biết mình nếu còn ở đây sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế nó cũng đứng dậy đi theo Trần Thương chạy ra.

Dù sao, đi theo Trần Thương nhiều nhất chỉ bị thiến, nhưng nó ở nơi này làm không tốt, buổi tối trong bàn ăn sẽ nhiều thêm một đĩa thịt chó.

Trần Thương nhìn Đại Hoàng vô cùng thức thời như vậy, lại một lần nữa cảm thấy con chó này đã thành tinh.

Vừa xuống lầu, Đại Hoàng đã ngẩng cao cái đầu cao quý của nó, bốn chân chầm chậm đi đã lấy lại được bình tĩnh.

Trần Thương cảm giác nhóc con này vừa vào thành phố, phong cách chó của nó cũng thay đổi không ít.

Nhìn, bây giờ rất giống một con chó thành phố.

Lúc người một nhà Trần Thương tới An Dương, con Đại Hoàng này còn không để được ở trong nhà, chỉ cần hai ba ngày thả trong nhà là được. Có khi thả nó ra ngoài một tháng nó cũng không bị chết đói đâu.

Hơn nữa Đại Hoàng tương đối thông minh, cho nên đã đưa nó đến An Dương.

Sau đó phải mang con chó ngốc này đi đi kiểm tra làm chứng minh, tiêm vắc xin, tắm rửa...

Một đống việc này đã tiêu tốn của Trần Thương không ít tiền.

Điều khiến anh vô cùng cảm thán chính là vác xin cho chó ngốc này còn đắt hơn cho người, tắm rửa cũng phải hơn một trăm, thật sự là...

Vô cùng khó nói

Có điều, sau khi Đại Hoàng tắm rửa sạch sẽ, chải lại bộ lông, cả người nó nhìn sáng sủa hơn không ít.

Khu cư xá của anh hiện nay nhìn không khác gì khu biệt lập.

Đương nhiên, con chó này không biết, người bọn họ đang nhìn là Trần Thương.

Cứ thấy Trần Thương đi bộ trong cư xá, là mọi người dồn dập chào hỏi.

Người nuôi chó thậm chí phải mang chó của họ đến

Điều này làm cho Trần Thương có cảm giác, sau khi mình có tiền, con chó này lại là đứa được hưởng phúc nhất

Thường thường có chó thuần chủng dòng Samoyed tới tìm Đại Hoàng để lai giống.

Nhìn thấy cuộc sống mục nát của nhóc con này, Trần Thương tức giận bất bình, đá cho con chó ngốc một cước, thầm mắng một tiếng:

- Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng

Đại Hoàng cũng không để ý, coi như gãi ngứa.

Cái xẻng xúc phân đáng ghét này, còn không tìm Hoa cô nương tới chiêu đãi ta?

Từ nơi này đến bệnh viện phải mất trên dưới hai mươi phút đi xe.

Trần Thương mở cửa xe về sau, Đại Hoàng rất thức thời, nó biết rõ, tay lái phụ là nữ chủ nhân, không thuộc về mình, vị trí của mình ở... Cốp sau.

Chương 1880: Đây Là Một Đám Quái Vật

Trần Thương lái xe rất chuyên nghiệp chạy thẳng đến bệnh viện.

Trên đường, hương vị năm mới ngày càng nồng đậm, đèn màu, cờ màu được treo thật nhiều, giăng đèn kết hoa. Trong siêu thị bên đường, cửa hàng quần áo đều treo lên tấm biển giảm giá hay bán hạ giá.

Trần Thương nhìn sang hộp cơm bên cạnh.

Mở cửa sổ ra, ngửi mùi thức ăn chín, đột nhiên anh cảm nhận được, sau khi anh trở về An Dương, càng ngày càng thấm thía hương vị của gia đình.

Dù sao đây cũng là nơi mình đã sống hơn chục năm rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy có chút xúc động.

Xe cũng lái vào cư xá của người nhà.

Hai ngày này, Tần Duyệt ở đó giúp đỡ thu dọn nhà cửa, mang theo đồ quét dọn vệ sinh.

Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên mỗi ngày đều phải đi làm, căn bản không có thời gian.

Đặc biệt là, Ký Như Vân lại mới được thăng chức.

Hiện tại, ngay cả việc thích ứng với cương vị mới cũng tốn rất nhiều thời gian và công sức của bà ấy.

Sau khi Tần Duyệt mở cửa, Đại Hoàng vọt thẳng vào trong, nó thè lưỡi liếm mấy cái ở bàn chân của Tần Duyệt

Trần Thương bất đắc dĩ thở dài, đúng là chiêu liếm của con chó này

Một chút không thay đổi.

Trên phương diện bảo vệ vị trí của nó trong gia đình, nó vô cùng gắt gao!

……..

Sắp hết năm, người bệnh trong bệnh viện cũng lần lượt chuẩn bị xuất viện, không ai muốn trải qua kỳ nghỉ trong bệnh viện.

Người Trung Quốc rất coi trọng lễ hội mùa xuân, thậm chí có thể gọi là tín ngưỡng.

Nhưng duy nhất chỉ có khoa cấp cứu, là không thể cho toàn bộ bác sĩ nghỉ ngơi.

Ngược lại phải đề ra một chế độ trực ban hợp lý.

Vào Tết Nguyên Đán hàng năm, tỷ lệ những ca cấp cứu không ít hơn bình thường.

Bởi vì tất cả mọi người không phải đi làm, sau khi rảnh rỗi, rất dễ sinh ra tranh chấp, vì lẽ đó... Những ca cấp cứu cũng rất nhiều.

Thế nhưng, phần lớn đều là ngoại thương, không phải rất nặng, chỉ cần sắp xếp chế độ trực ban hợp lý là được, vấn đề cũng không lớn.

Những chuyện này, Trần Thương vẫn phải nhờ chủ nhiệm Lý Bảo Sơn làm hộ.

Sau khi Trần Thương trở về, trạng thái tinh thần của chủ nhiệm Lý hoàn toàn thay đổi.

Thường thường ông ta sẽ đến chỗ Tần Hiếu Uyên uống mấy chén rượu, trạng thái rất tốt.

Hiện tại, Vương Dũng cũng là lực lượng trung kiên của khoa cấp cứu.

Trần Thương nhìn cấp bậc của ông ta một chút, trong lúc không chú ý đến, ông ta đã lên cấp ba mươi mốt

Ông ta mới bước vào độ tuổi trung niên đã có trình độ bác sĩ chủ trị?

Điều này khiến cho Trần Thương có chút chấn kinh.

Làm sao tốc độ lại tăng lên nhanh như vậy?

Hai ngày qua, những ca phẫu thuật của Trần Thương không nhiều, nhưng lúc rảnh rỗi, anh sẽ đi phòng mổ, nhìn anh bạn to xác này làm phẫu thuật

Sau khi xem xét, anh lập tức trợn tròn mắt

Không chỉ có Vương Dũng, ngay cả trình độ chủ nhiệm của An Ngạn Quân cũng nhanh chóng tăng lên.

Hiện tại, ông ta đã vô cùng thuần thục phương pháp khâu lại gân bắp thịt Trần Thị

Thạch Na là bác sĩ khoa chỉnh hình, đã có thể đã thành thạo phẫu thuật cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ hiếm thấy và vết thương nhỏ.

Trần Thương là người dẫn đường, nhưng sự trưởng thành của Trần Bỉnh Sinh càng thêm vượt quá sức tưởng tượng của mình. Anh kinh ngạc phát hiện, Trần Bỉnh Sinh lại suy nghĩ ra được kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa

Sau khi rời khỏi phòng mổ, Trần Thương với hai khoa Ngoại tổng hợp của bệnh viện Hiệp Hòa đều kinh ngạc nhìn Trần Bỉnh Sinh.

Bởi vì Trần Bỉnh Sinh biểu diễn kỹ xảo phẫu thuật, tại chỗ cắt bỏ phần lớn dạ dày sau đó phẫu thuật nối lại đường tiêu hóa với độ hoàn thành cực cao, rất giống với lý luận xây dựng lại đường tiêu hóa của Trần Thương

Chuyện đó khiến cho Trần Thương vô cùng ngạc nhiên

Anh vội vàng xem xét tư liệu của lão Trần, sau đó hoảng sợ phát hiện:

[Phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày: Cấp đại sư
Phẫu thuật cắt bỏ tá tụy: Cấp đại sư
Phẫu thuật cắt bỏ đường ruột: Cấp đại sư!]

Anh ta có ba kỹ năng ngoại khoa về đường tiêu hóa đạt cấp đại sư trực tiếp khiến cho Trần Thương nhìn đến ngây người.

Một năm trước đây, Trần Thương rõ ràng nhớ phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày của anh ta còn ở mức cao cấp, những kỹ năng khác thì vừa mới đạt cao cấp, làm sao...

Trong thời gian một năm, kỹ năng của anh ta đã đột phá đến đại sư?

Hơn nữa, kỹ năng của anh ta rất giống với kỹ năng chân truyền của mình.

Nếu như nói Trần Thương chẳng qua chỉ là khiếp sợ thốt lên

Những nghiên cứu sinh tài giỏi của Nhị Viện tỉnh được bồi dưỡng ở thủ đô, sau khi bọn họ thấy một màn này, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm

Hai bác sĩ tới từ khoa Ngoại tổng hợp của bệnh viện Hiệp Hòa là bác sĩ Giáp và bác sĩ Ất mới đến, cũng không dám nói nhiều.

Nhưng lúc này cảm xúc trong lòng bọn họ có thể nói là trời rung đất chuyển

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của tất cả bọn họ, Trần Bỉnh Sinh cũng dương dương tự đắc một chút.

Nói thật... Ngay cả anh ta cũng không biết vì sao tốc độ học tập của mình lại tăng nhanh đến vậy, anh ta cảm giác... Đây là tích luỹ sâu dày đạt được đột phá mãnh liệt

Sau khi hai bác sĩ của bệnh viện Hiệp Hoà cẩn thận nhìn vào mắt nhau, nói:

- Thật không nghĩ tới... Nhị Viện tỉnh này thật sự lại có ngọa hổ tàng long

- Đúng vậy, tôi cho rằng chúng ta tới, chỉ có đi theo chủ nhiệm Trần mới có thể học được một chút kinh nghiệm, không nghĩ tới... Tùy tiện một bác sĩ nào ở đây cũng lợi hại hơn chúng ta

- Anh nhìn ca phẫu thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày vừa rồi đi, tôi dám đánh cược, ngay cả chủ nhiệm Trang Nguyệt Minh của chúng ta cũng không đạt tới loại trình độ này

- Đúng vậy, quá lợi hại, tôi không thể tưởng tượng được, ở một khoa cấp cứu nho nhỏ của Nhị Viện tỉnh này, lại có bác sĩ lợi hại như vậy

- ...

Sau khi Trần Thương nghe thấy hai người tán gẫu, cũng có chút tò mò.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Không chỉ có một người

Sau khi lão Mã đi vào, anh với chủ nhiệm An Ngạn Quân phụ trách khoa chỉnh hình và ngoại khoa tay.

Thế nhưng, lúc anh thấy chủ nhiệm An Ngạn Quân thuần thục tiến hành khâu lại gân bắp thịt, lão Mã trực tiếp muốn sững sờ.

Thậm chí, ông ta có một loại cảm giác sợ hãi như đang ở trên mây.

Loại thủ thuật khâu lại gân ở bắp thịt này, ông ta chỉ gặp qua một người sử dụng, đó chính là Trần Thương

Thế nhưng, đây đã là người thứ hai của Nhị Viện tỉnh biết sử dụng.

Ngay cả loại người sắt thô lỗ như Vương Khiêm cũng biết.

Cái này mẹ nó đây là đám yêu quái gì?

Chẳng lẽ... Do phong thuỷ của Nhị Viện tỉnh đặc biệt tốt hay sao?

Ngay cả Trần Thương cũng hơi kinh ngạc, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Cho đến khi Trần Thương vô tình thấy hệ thống phòng ban của mình, anh mới chợt hiểu ra

Đúng

Lúc ấy, anh kích hoạt phòng ban, hệ thống đã nói chờ anh lên đến địa vị chủ nhiệm thì chức năng này mới có thể mở ra.

Nhưng, sau khi Trần Thương trở về An Dương, anh luôn trong tình trạng vô cùng bận rộn, lúc nào cũng phải mệt mỏi ứng phó, cho nên đã không chú ý tới hệ thống phòng ban đã được kích hoạt từ một tháng trước rồi.

Vào lúc này, cuối cùng anh cũng hiểu được, vì sao tốc độ tăng lên kỹ năng của đám người này lại nhanh đến vậy.

Chính là nhờ tác dụng của hệ thống phòng ban

Nghĩ như vậy, Trần Thương lập tức mở nó ra, và phát hiện phòng ban đã có sự thay đổi

Chương 1881: Hệ Thống Bang Phái

[Chủ nhiệm khoa cấp cứu: Trần Thương. Điểm về mặt lâm sàng: ba mươi ba điểm.

Kỹ năng phòng ban: phương pháp khâu lại Trần Thị; cắt ruột thừa bằng vết mổ nhỏ, nội soi bằng vết thương nhỏ; kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa; phẫu thuật Parkinson; phẫu thuật bóc tách động mạch chủ; kỹ thuật bắc cầu động mạch vành.

Nhắc nhở: sau khi mở ra hệ thống phòng ban, nhân viên phòng ban sẽ được học tập kỹ năng tương tự, có thể gia tăng tiến độ học tập. Cống hiến cho phòng ban càng lớn, độ thiện cảm càng cao, tốc độ tăng lên càng nhanh

Điểm nghiên cứu khoa học: mười điểm.

Hạng mục nghiên cứu khoa học: Tạm thời chưa có

Cho điểm tổng hợp: 43 điểm

Xếp hạng: Cả nước: thứ ba trăm lẻ tám; Trong tỉnh: thứ năm!]

Sau khi Trần Thương nhìn thấy kỹ năng phòng ban, ánh mắt anh lập tức sáng lên, hoá ra là như vậy.

Những kỹ năng phòng ban trên đều là kỹ thuật mà Trần Thương đã thành thạo, tuy nhiên, rất nhiều kỹ năng phẫu thuật mà anh sở hữu, chẳng hạn như phẫu thuật kết nối xương sống anh vừa có được, thì trên này đều không có

Đây là chuyện gì xảy ra chứ?

[Đinh! Xin lưu ý rằng chỉ thủ thuật giải phẫu và kỹ năng đã qua thực hiện nghiên cứu lâm sàng và đạt được kết quả công khai, hoặc các kỹ năng đã được giảng dạy tích cực mới có thể xuất hiện trong cột kỹ năng. Là chủ nhiệm của phòng ban này, ngài có được quyền hạn huỷ bỏ kỹ năng hoặc tiến hành mã hoá chúng. Chỉ khi mức độ cống hiến phòng cùng với độ hảo cảm đạt được tới một mức nhất định mới có thể học tập kỹ năng trong cột.]

Sau khi Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, trong lòng anh vô cùng kích động.

Cái này...Cái này có ý nghĩa là anh có thể bồi dưỡng một đội ngũ bác sĩ của riêng mình

Muốn học tập?

Rất đơn giản, cứ đi theo tôi... Theo tôi

Trần Thương đã hiểu rõ ràng chuyện này.

Hệ thống phòng ban này, rõ ràng giống như chế độ bang phái bên trong hệ thống game online.

Còn có độ cống hiến?

Chuyện này rất đơn giản.

Thông qua hoàn thành phẫu thuật, hoàn thành nhiệm vụ nghiên cứu khoa học, phát biểu luận văn, làm vẻ vang cho phòng ban, sẽ thu được độ cống hiến.

Không tệ

Rất không tệ

Như vậy rất tốt, có thể phòng ngừa những người không làm mà muốn được hưởng.

Đây là thiết kế chuyên nhằm vào bản tính của con người.

Hơn nữa, Trần Thương còn có thể chủ động giấu đi kỹ năng.

Sau khi bị anh giấu đi, kỹ năng đó người trong phòng ban không thể học tập được.

Nhìn thấy hệ thống bang phái, Trần Thương cảm thấy chính mình có thể muộn một năm.

Hiện tại, cuối cùng anh cũng hiểu vì sao mấy người Trần Bỉnh Sinh, An Ngạn Quân, Vương Dũng lại có tốc độ tăng lên kỹ năng nhanh hơn rất nhiều so với những người khác.

Là bởi vì độ thiện cảm cao

Độ cống hiến phòng ban cũng cao

Do đó, tốc độ tăng lên cũng sẽ nhanh hơn một chút.

Nghĩ đến điều này, Trần Thương cảm thấy ước mơ thành lập một đế chế y học ở thành phố An Dương trong vòng mười năm là hoàn toàn có thể thực hiện được

[Đinh! Nhiệm vụ chính tuyến Đế quốc y học phát động!]

Yêu cầu nhiệm vụ: Trong vòng mười năm, để An Dương trở thành trung tâm y học số một, thành lập được chế độ chữa bệnh hoàn thiện, bồi dưỡng ra nhân tài y học đỉnh cao, xếp hạng yêu cầu: TOP 1 Trung Quốc!]

Nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Trần Thương có chút hài lòng.

Một năm anh ở thủ đô, nhiệm vụ chính tuyến đã bị đứt đoạn, hiện tại khi anh trở về An Dương, nhiệm vụ chính tuyến lại tiếp tục mở ra.

[Đinh! Phát động nhiệm vụ, để khoa cấp cứu tỉnh Nhị Viện trở thành nơi đứng đầu trong số các khoa cấp cứu của tỉnh. Ban thưởng nhiệm vụ: 1,

Kỹ năng nghiên cứu khoa học hạng nhất (cấp đại sư); 2, Kỹ năng phẫu thuật màu vàng hạng nhất!]

Nhìn thấy nhiệm vụ hệ thống, Trần Thương hơi ngẩn người, anh cảm thấy nhiệm vụ này... Không hề khó khăn

Ban thưởng có thể nói là tặng không.

Bây giờ, Tỉnh Nhị Viện đang có quy mô lớn nhất trong tỉnh Đông Dương.

Nếu như vậy còn không thể lên được số một, Trần Thương cảm thấy mình nên về quê cày ruộng là vừa

Sắp sang năm mới rồi, Trần Thương suy nghĩ một chút, vẫn nên để vị trí số một của chủ nhiệm khoa cấp cứu Vương Hướng Quân ở tỉnh Đông Dương vững chắc thêm hai ngày nữa.

Hôm nay, anh đã vô cùng vui mừng rồi.

Anh không thể tưởng tượng được, sau khi phòng ban hệ thống được mở ra lại lợi hại đến như vậy.

...

Buổi tối, An Ngạn Quân đang trong ca trực đêm.

Lão Mã mới vừa từ phòng mổ đi ra, sau đó, ông ta đi theo An Ngạn Quân.

- Chủ nhiệm An, anh có thể dạy tôi thủ thuật khâu lại gân bắp thịt không?

An Ngạn Quân cười cười:

- Chủ nhiệm Mã cứ khiêm tốn, chúng ta học tập lẫn nhau mà.

Nói thật, An Ngạn Quân và lão Mã là hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Chủ nhiệm An làm người chín chắn, trầm ổn, còn lão Mã lại rất biết biến hoá.

Hai người chung một tổ, ngược lại có thể bù đắp cho nhau.

Mà Vương Khiêm thì cùng chung chí hướng với lão Mã, cùng một dạng người thô lỗ, bọn họ có nói cũng không hết chuyện.

Lão Mã nói với An Ngạn Quân:

- Chủ nhiệm An, tôi không nghĩ tới, Tỉnh Nhị Viện chúng ta thật sự là tàng long ngọa hổ. Thủ thuật khâu lại gân bắp thịt này của anh, tôi cảm thấy không hề thua kém so với giáo sư Trần

- Nếu anh ở thủ đô, ít nhất cũng phải là một chủ nhiệm cơ sở

- Tôi là thật tâm thỉnh giáo.

An Ngạn Quân bị lão Mã thổi phồng như lọt vào trong sương mù, nói:

- Cái này, kỳ thật chính là phương pháp khâu lại gân bắp thịt Trần Thị. Bây giờ trung tâm phục hồi gân của chúng ta đã sửa xong. Đến lúc đó sẽ rất dễ học, nhưng... Chủ nhiệm Mã, anh với Trần Thương quan hệ rất tốt, sao anh không tìm cậu ấy?

Lão Mã nghe xong, trong mắt ông ta lóe lên một tia dã tâm, hắn nói:

- Tôi không quen nhìn dáng vẻ đắc ý kia của cậu ấy. Tôi đi theo cậu ấy học tập, không phải tự nhiên thấp hơn cậu ấy một bậc hay sao?

- Chủ nhiệm An, anh dạy tôi, chờ tôi vượt qua Trần Thương, tôi mời anh uống rượu

Khuôn mặt An Ngạn Quân co rút lại, ông ta nghiêm túc nhìn lão Mã một cái, cảm thấy tên này... Chẳng lẽ não có vấn đề?

Ngay lúc An Ngạn Quân không biết nên nói như thế nào.

Vương Khiêm ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Chủ nhiệm Mã, anh sai rồi. Chủ nhiệm An là học trò của Trần Thương. Chuyện này anh... Không thể vượt qua được Trần Thương, ngược lại còn trở thành đồ tôn của cậu ấy

Lão Mã nghe xong, lập tức lộp bộp một tiếng, cảm giác như vừa tỉnh mộng.

- Người anh em Vương Khiêm! Anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ?

- Làm sao để tôi có thể vượt qua Trần Thương?

Vương Khiêm ngượng ngùng cười một tiếng:

- Hắc hắc, anh chỉ cần không biết phương pháp khâu lại gân bắp thịt. Như vậy, trên lĩnh vực này, anh vĩnh viễn không có cách nào đánh bại ngươi

- Anh nghĩ mà xem, nếu anh không thèm làm, thì anh sao có thể thu được cảm giác thành tựu từ trên người anh?

Những lời này, giống như dội nước nóng lên đỉnh đầu để cho lão Mã khiến ông ta sáng tỏ thông suốt.

Đúng

Ông ta ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Vương Khiêm một cái, người đàn ông có hình dáng và thể trọng tương đương với mình.

Đột nhiên ông ta cảm giác được sự thân thiết giữa hai người

Lão Mã nhìn thấy Vương Khiêm, nhìn nụ cười thô lỗ của ông ấy, chủ động duỗi ra một quyền, vỗ vào vai của Vương Khiêm.

- Cao thủ

- Khiêm tốn

Tình hữu nghị của hai con người thô lỗ cứ như vậy mà sinh ra.

Chương 1882: Chợt Phát Hiện, Một Thân Quần Áo Đắt Tiền, Vẫn Không Sánh Bằng Một Người Bệnh Bình Thường Trong ICU.

An Ngạn Quân ở bên cạnh nhìn thấy, có chút không hiểu mạch não của bọn họ hoạt động như thế nào.

Lúc này, Thường Lệ Na vừa vặn đi ngang qua, cô nghe thấy đoạn hội thoại kinh người này, lập tức sợ hãi như đang ở trên mây, thốt ra một câu đơn giản

Cũng may không có người nghe thấy, cho nên cô vội vàng bỏ đi.

Có câu nói rất hay, bước qua năm cũ chính là sang năm mới

Mấy năm này, người trong bệnh viện cũng không nhiều lắm.

Nhưng mấy ngày nay cấp cứu lại náo nhiệt lên.

Giường bệnh trong phòng tạm thời giữ lại để xem xét đều đã tràn đầy.

Tám giường bệnh trong phòng cũng chật kín người.

Gần đây có khá nhiều người nhậu nhẹt xong lại gây gổ, thỉnh thoảng lại xuất hiện thêm những chàng trai đánh nhau vì bạn gái của mình.

Điều này làm cho Trần Thương cảm khái, cho dù con người đã tiến hóa qua mấy trăm vạn năm, nhưng vẫn không từ bỏ được thói hư tật xấu ấy.

Buổi sáng, Trần Thương vừa mới tới phòng cấp cứu, đã nghe thấy một trận tiếng ồn ào từ phòng cấp cứu ở đại sảnh lầu một truyền đến.

Trần Thương lập tức sững sờ, nhìn qua Thường Lệ Na trực ca đêm hôm qua hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thường Lệ Na bất đắc dĩ thở dài:

- Đã náo loạn hơn một canh giờ rồi

- Chính là hai chàng trai bị chấn thương vì tranh giành bạn gái tối hôm qua. Sáng sớm hôm nay có lẽ đã tỉnh rượu, hai người mới nói chuyện với nhau, nói liên miên lằng nhằng rất lâu rồi

Trần Thương lập tức nhíu mày, vừa mặc áo choàng trắng vừa hỏi:

- Phòng quan sát không phải có không ít người lớn tuổi sao?

Thường Lệ Na dở khóc dở cười nói:

- Những người lớn tuổi kia giấc ngủ vốn đã ngắn, bọn họ ngủ không được lại nghe lấy hai người đấu võ mồm, còn cảm thấy thú vị đấy….

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt sau đó đi về hướng phòng quan sát.

Sau khi tiến về phía đó, anh nghe được tiếng cãi nhau của hai thanh niên bên trong.

- Được rồi, anh để cho tôi nói. Tối hôm qua, bộ quần áo kia của tôi, một ngàn chín trăm đồng. Anh cũng khiến cho tôi náo loạn đến mất cả giày, còn một quả dừa, còn đập điện thoại của tôi. Tất cả mười ngàn đồng, bồi thường cho tôi đi

Một thanh niên khác hừ lạnh một tiếng:

- Thôi đi, trước tiên trả tiền đồng hồ đeo tay của tôi tiền đi rồi hãy tính cái khác, nhãn hiệu Thiên Toa, hơn hai mươi ngàn đồng! Con chim thối tha...

Thanh niên lên tiếng trước nghe xong, cố gắng nói:

- Thôi đi, anh chỉ có một chiếc đồng hồ hiệu Thiên Toa, khoác lác cái gì chứ? Toàn thân tôi...

Trần Thương lập tức nhíu mày:

- Nơi này là phòng bệnh, muốn cãi nhau thì ra ngoài ồn ào

- Thế nào, có muốn lại đánh một trận hay không?

- Các người nhìn bộ dáng hiện tại của mình một chút đi

Trên người bọn họ bây giờ, cánh tay bị bó bột, chân bị băng bó chặt chẽ, nhưng khuôn mặt bọn họ lộ rõ vẻ phóng đãng thì không cách nào kiềm chế được.

- Chủ nhiệm Trần, không phải... Không phải tôi chủ động cãi nhau, là anh ta xé quần áo của tôi trước. Kiểu gì anh ta cũng phải bồi thường, áo lông Bosideng, tôi mất một ngàn chín trăm đồng để mua đấy! Lại còn là... Quần áo mới tôi mua để ăn tết

- Đồng hồ đeo tay của tôi thì sao! Hơn hai mươi ngàn.

Mấy người lớn tuổi bên cạnh hai người bọn họ đều nghe đủ rồi.

Sáng sớm vừa mới thức dậy, đã nghe hai nhóc con này cãi nhau, nhưng như vậy lại tạo ra niềm vui cho phòng bệnh này.

Vốn dĩ mấy người trong phòng quan sát đều không quá lớn tuổi, nghe thấy hai người đấu võ mồm, thế mà lại cảm thấy trẻ ra rất nhiều.

Một bà cụ cười nói:

- Nhóc con, đây coi là cái gì, cũng may các cậu không có bị gì nghiêm trọng, nếu không, giá trị bản thân của các cậu còn phải tăng lên gấp mấy lần

Một câu trực tiếp khiến hai người họ muốn hôn mê.

Bà cụ lại nói:

- Một thân của các cậu trị giá mấy chục ngàn, vậy các cậu có biết một thân này của tôi đáng giá bao nhiêu tiền không?

Nhóc con nọ thấy bác gái vẻ ngoài xấu xí, nhịn không được hỏi:

- Hơn một ngàn?

Bà cụ nhịn không được bật cười:

- Hơn một ngàn? Nhóc con ơi... Hơn một ngàn còn chưa đủ số lẻ

- Một thân này của tôi không có tám mươi ngàn, một trăm ngàn, tôi còn ngại khoe

Sau khi tên nhóc kia nghe được, lập tức cười nói:

- Bà ơi, bà đừng nói giỡn, tôi cũng không thấy được nhãn hiệu gì...

Cụ ông ở bên cạnh nói:

- Bà ấy cũng không nói đùa với các ngươi đâu, nhãn này của bà ấy có thể là hàng hiệu quốc tế.

- Mấy ông bà đang ngồi kia ơi, những thứ kia cộng lại cũng chỉ có giá trị tầm mấy chục ngàn thôi? Nếu làm không tốt còn phải đến trăm ngàn đó

- Thân thể tốt, đáng giá hơn tất cả mọi thứ

- Nhóc con, về sau đừng đánh nhau nữa, thân thể các cậu làm sao chịu nổi bị giày vò như vậy?

Hai nhóc con nghe họ muốn muốn ngất đi.

- Mọi người, Mọi người đừng đùa chúng tôi nữa! Trị giá mấy trăm ngàn cơ..

Ông cụ nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Nhóc con, cậu còn không tin? Nào lại đi lại đây, mọi người nói cho hai đứa nghe một chút, xem trên người tôi trị giá bao nhiêu tiền! Để tôi nói trước nhé, hai khớp nối trên người tôi, đều đã bị thay thế bằng khớp nối nhân tạo, một cái sáu mươi ngàn đồng

Một ông cụ khác nói:

- Tôi, gãy xương, cần hai tấm thép, lại thêm mấy cây đinh thép... Giá trị khoảng năm mươi ngàn đồng! Các cậu nói có đáng giá hay không?

- Tôi cần ba cái giá đỡ nội tạng, nếu tính toán cẩn thận thì trị giá khoảng một trăm ngàn

- Tôi nữa, lại đây nhìn, một miệng đầy răng này tiêu tốn của tôi hơn ba mươi ngàn, còn có máy tạo nhịp tim này, hàng nhập khẩu, lại thêm mấy chục ngàn nữa.

- Năm ngoái, tôi vừa làm phẫu thuật cấy ghép gan, lá gan này tiêu tốn của tôi hơn ba trăm ngàn đồng

- ...

Thấy cảnh mấy cụ ông cụ bà nhao nhao lên tiếng.

Hai người kia lập tức hôn mê

Cái này mẹ nó... Tính kiểu gì vậy?

Trần Thương cũng không nghĩ tới, ban đầu anh còn muốn để cảnh sát tới xử lý chuyện này.

Nhưng hoá ra chỉ cần mấy cụ ông cụ bà này lên tiếng vài câu, mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi.

Hai tên nhóc con kia cũng yên tĩnh lại.

Mọi người nhịn không được nói:

- Nhóc con, tuổi còn trẻ đánh nhau làm gì, hiện tại xã hội kiểu gì không biết

- Nếu cậu đâm cậu ta một đao, lại trúng lá gan của cậu ta. Vậy chuyện này không phải chỉ tốn hai, ba mươi ngàn là giải quyết được đâu.

- Các cậu tuổi còn rất trẻ.

Bác gái cạnh đó cũng nói:

- Đúng vậy, hai đứa cũng thử nghĩ xem. Cô gái hai đứa tranh giành nhau hôm qua. Đến ngày hôm nay hai đứa nằm đây, người ta có tới thăm nom hay không?

- Vì lẽ đó, chớ tự mình đa tình.

...

Hai tên nhóc nghe xong, lập tức đỏ mặt xấu hổ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống

Hai người đánh một trận, kết quả cái gì cũng không đạt được, lại phải chi một số lớn tiền thuốc men trong bệnh viện.

Bọn họ nhìn bộ dạng đáng thương của nhau.

Nghe lấy bên tai mấy lời khuyên của đám cụ ông, cụ bà, hai người sau khi tính tiền viện phí, liếc nhau rồi bật khóc òa lên.

Trần Thương thật sự bội phục mấy người này

Ông đúng là ông của bạn

Bác gái cũng thật sự là bác gái của bạn

Một trò khôi hài, làm cho cả khoa cấp cứu buổi sáng đột nhiên tràn đầy sức sống.

Theo như những lý luận của người cao tuổi trong phòng, Trần Thương chợt phát hiện, một thân quần áo đắt tiền, vẫn không sánh bằng một người bệnh bình thường trong ICU.

Tùy tiện một cái giá đỡ hoặc một vật bắc cầu đều hết mấy chục ngàn đồng.

Chương 1883: Bà Ta Có Cái Gì Đó Hiểu Lầm Với Kim Tiêm Sao?

Chậc chậc chậc.

Nghĩ tới đây, Trần Thương cảm thấy sáng sớm hôm nay mình biết được thêm rất nhiều kiến thức.

Nhưng trong lúc Trần Thương ở văn phòng, phòng cấp cứu lại nhận được một người bệnh đặc biệt.

- Giáo sư Trần, vừa mới tới một bệnh nhân triệu chứng khó xử lý.

Ngô Huy vội vàng chạy đến, thông báo với anh.

Trần Thương sững sờ:

- Chuyện gì xảy ra?

Sau khi nói xong, Trần Thương đi ra bên ngoài.

- Bác sĩ, bác sĩ, mau tới nhìn tay của tôi

Một bà thím khoảng chừng sáu mươi tuổi, mặt mũi bà ta tràn đầy đau đớn, đang ngồi bên trong văn phòng, được một đám bác sĩ vây quanh. Ai nấy đều nhăn mặt nhíu mà, hình như bị tình trạng của bà thím làm khó

Trần Thương nhịn không được hỏi:

- Thím, thím cảm thấy thế nào?

Bà thím nghe xong, tràn đầy đau đớn đưa tay ra:

- Bác sĩ, anh nhìn, tay của tôi đau quá

Trần Thương lập tức hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Bà thím chỉ vào La Châu, nói:

- Cậu ấy làm đau tay tôi

Trên mặt La Châu tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Trần Thương lập tức nhíu mày, hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

La Châu bất đắc dĩ giải thích nói:

- Vừa rồi có xe cứu thương tới, bên trên xe đẩy có một người bệnh nguy cấp cần đưa về phòng cấp cứu, dì này đang đứng nơi đó, tôi thuận tay đẩy một cái.

- Kết quả dì này bị đụng phải bên trên chốt cửa.

- Chủ nhiệm Trần... Tôi, thật xin lỗi.

La Châu thật sự không muốn tìm phiền toái cho Trần Thương, anh ta ngay lập tức nói lời xin lỗi.

Dì bên cạnh vội vàng nói:

- Chàng trai, tôi không trách cậu, tôi cũng hiểu rằng cậu rất là bận rộn, cậu đừng lo lắng, dì không phải người thích lừa bịp

- Tôi cảm giác như mình đang bị kim đâm vào người vậy, từng đợt nhói nhói, thật sự rất đau.

- Tôi không lo lắng đến chuyện gì khác ngoài chuyện mình có thể bị lây những loại bệnh kỳ quái kia. Cậu cũng biết, thời buổi hiện nay… Đây cậu xem này, đấy cậu xem đi! Mấy ngày trước, tôi nhìn trên Wechat nói, hiện tại có rất nhiều người xấu! Cắm kim tiêm trên xe buýt hoặc trên máy bán hàng tự động! Còn có chốt cửa bệnh viện, có những bệnh nhân mắc bệnh AIDS rất thích làm loại chuyện này

Bà thím nói rất nhanh, ồn ào nêu ra một đống nội dung lộn xộn

Trần Thương bất đắc dĩ, cửa lớn của phòng cấp cứu đóng mở liên tục hàng ngày, làm sao có thể gài kim tiêm lên chốt cửa được?

Ai rảnh rỗi không có chuyện gì làm mà nghĩ ra cách ấy vậy?

Nhưng, để cho an toàn, Trần Thương vẫn cầm lấy tay bà ta, tỉ mỉ kiểm tra bàn tay phải của bà ta, và không phát hiện được bất cứ lỗ kim hoặc vết thương nào.

Nếu như bị kim châm, khẳng định sẽ có ngoại thương, nhưng Trần Thương đưa mắt nhìn, ngay cả cọng lông cũng không thấy được

Trần Thương nhìn sang La Châu đang khẩn trương đứng bên cạnh mình, vỗ bờ vai của cậu ấy nói:

- Không có chuyện gì

- Nhã Lệ, cô dẫn dì này đi chụp X-quang phần tay

- Dì, đừng lo lắng, chúng ta kiểm tra miễn phí cho dì

Dì ấy nghe xong, vội vàng gật đầu nói:

- Tốt, tôi không phải muốn chiếm lợi của mọi người đâu.

Sau nửa giờ, kết quả phim X-quang cũng đi ra. Trên hình X-quang, tay phải không có gì dị thường

Gãy xương, khớp nối xương dị thường, tổ chức mềm dị thường, dị vật cái gì cũng không thấy...

Chẳng lẽ là thần kinh bị tổn thương?

Nghĩ tới đây, Trần Thương cho dì ấy làm một loạt thủ tục kiểm tra thần kinh chi tiết.

Làm tất cả các loại kiểm tra rồi nhưng một cái lông cũng không kiểm tra ra

Cảm giác như kim đâm của bà thím này cũng không phải là đau đớn do phóng xạ, cũng không có lan rộng tới những khu vực bên ngoài bàn tay. Ngay cả khi thay đổi tư thế, cảm giác đau cũng không có gì biến hóa, ấn lên không thấy đau, gõ đánh thì vẫn đau, không giống dây thần kinh bị tổn thương.

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một khả năng, dì ấy có thể hay không …. Giả vờ bị đau?

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy thực sự có loại khả năng này

Tại sao lại tự nhiên phát hiện tay đau, khẳng định có nguyên nhân?

Trần Thương đột nhiên nói:

- Dì, bệnh này tương đối phiền phức, có khả năng chúng ta phải phẫu thuật để kiểm tra kỹ hơn

- Có khả năng đây là một loại bệnh nguy hiểm phức tạp. Hệ thần kinh gặp phải tình huống dây dưa, kích thích đau đớn, toàn thế giới cũng không nhiều. Nếu nghiêm trọng thậm chí phải cắt ngắn dây thần kinh ở phần tay

Nghe thấy kiểu nói này của Trần Thương.

Bà thím bất ngờ nói đã hết đau, cũng không chịu làm phẫu thuật kiểm tra nữa.

Sau khi bà thím nói xong, lại quay sang Trần Thương nói:

- Cậu là chủ nhiệm sao?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng thế.

Bà thím nói:

- Chủ nhiệm ơi, tôi tới từ nơi khác, chưa quen cuộc sống nơi đây. Tôi cũng không biết đi đâu. Hơn nữa, tôi cũng lo lắng tay tôi đột nhiên bị đau trở lại, nếu không...Cậu để tôi ở bệnh viện để tiếp tục quan sát có được không?

Trần Thương nghe xong, lập tức bất đắc dĩ.

Thím à, thím nghĩ bệnh viện nhà người ta là khách sạn hay nhà trọ vậy?

Mọi người cũng bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra lần này mọi người đã gặp phải người giả vờ bị đau?

Trần Thương nói:

- Nơi này chúng tôi không còn giường bệnh dư, đều đã cho người bệnh cấp cứu dùng cả rồi.

Trần Thương cũng không muốn gây phiền toái, để cho y tá nhanh chóng nhận kín bệnh nhân đi, đừng chậm trễ những bệnh nhân khác.

Người này tên là Tần Nhã Lệ này tương đối nhanh nhạy, cô ấy vội vàng lôi bà thím đi, cũng tốt bụng móc ra app điện thoại, tìm cho bà ấy một đống khách sạn gần đây, sau đó hết lời khuyên bà ấy rời đi.

Cứ tưởng rằng chuyện này xong rồi, nhưng, không ai ngờ được tối hôm đó, bà ta lại tới

Tất cả mọi người chuẩn bị tan tầm, nhìn thấy bóng dáng bà ta, trái tim tất cả mọi người đập hơi nhanh hơn một chút.

Vẫn là Tần Nhã Lệ tay mắt lanh lẹ, cô ấy tiến lên nghênh đón, hỏi bà ta xem đã xảy ra chuyện gì.

Bà ta lập tức oán hận nói:

- Bác sĩ ơi, khách sạn không thể ở lại được. Ở đó không an toàn, cậu suy nghĩ một chút đi, có tổ chức tên là Web đen. Bọn họ chuyên tìm những người như chúng tôi, bắt chúng tôi đi làm thí nghiệm trên thân thể, mà còn... Cậu suy nghĩ một chút, nếu như tôi bị cắt thận thì phải làm sao bây giờ?

- Nếu như ở khách sạn có camera thì làm sao bây giờ?

- Còn có, có người mắc bệnh AIDS sẽ cố ý thả kim tiêm trên giường...

Trần Thương lập tức nhíu mày

Lại tới

Bà ta có cái gì đó hiểu lầm với kim tiêm sao?

Thường Lệ Na đã đổi ca, sau khi nghe thấy chuyện này, nhịn không được, thốt ra:

- Có bệnh! Bà ta đang hoang tưởng mình là người bị hại! Hoang tưởng bị hại

Cô ấy vừa nói, mọi người lập tức sửng sốt, nói không chừng... Bà ta thật sự có vấn đề về tinh thần?

Lúc này, Trần Thương hít sâu một hơi, anh có kỹ năng chẩn đoán bệnh thần kinh nội khoa ở cấp hoàn mỹ cơ mà

Thế nhưng, anh vẫn không nhìn ra cái gì khác thường trên người bà ta.

Sau đó, Trần Thương thực hiện CT và MRI đầu cho bà ta, cũng làm một số xét nghiệm máu.

Tiếp đó cũng sắp xếp giường nằm cho bà ta, và nhanh chóng làm thủ tục.

Mấu chốt là, bà ta rất phối hợp, còn chủ động chi tiền làm thủ tục.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

La Châu trực ca đêm, Trần Thương nói anh ta hãy lưu ý một chút, nói không chừng bà ta có khả năng mắc bệnh tâm thần.

Nhưng Trần Thương vẫn chưa chẩn đoán được bệnh.

Dù La Châu khẩn trương, vẫn gật đầu đồng ý.

Chương 1884: Thương Nhi, Làm Sao Cái Gì Cậu Cũng Biết Vậy

Ngày hôm sau, có kết quả, bà ta vẫn khoẻ mạnh bình thường

Kết quả CT cùng MRI vùng đầu: Không thấy dị thường.

Kiểm tra trong máu, ngoại trừ có chút thiếu máu, tế bào bạch cầu có chút thấp, chức năng gan thận có thể, chất điện giải, giáp công, đường máu, ammoniac máu, vitamin B1, nhiễm trùng chỉ tiêu, HIV-Aids bệnh giang mai các loại tất cả đều là bình thường.

Thậm chí Trần Thương còn lưu lại một chút nước tiểu, để kiểm tra đo lường xem bà ta có dùng ma tuý đá hay không kết quả cũng đều là âm tính.

Chỉ có tinh thần, hành vi của bà ta là dị thường, không giống như bệnh nhân có vấn đề về thần kinh.

Trần Thương nghĩ tới đây, cho bà ta làm một chút kiểm tra nhận thức đơn giản.

- Dì đang sống ở nơi nào?
- Tỉnh Bắc Hà
- Thành phố của tỉnh đó tên là gì?
- Thiên Tân
- 100 trừ 20 trừ 20 lại cộng 20 bằng bao nhiêu?
- 200

Lần này, tình hình đã trở nên phức tạp.

Trần Thương quả quyết cho bà ta làm thang MoCA, kết quả chỉ có 21 điểm.

Lại nhớ đến những lời nói lung tung của bà ta, xem ra thật sự là bà ta có cản trở về nhận thức.

Thế nhưng, không nghĩ đến bà ta càng trò chuyện càng hưng phấn, nói mình từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, có thiên phú rất cao.

Tiểu học với cao trung đều nhảy qua cấp, tiếp đó đi FBI làm đặc công, sau đó lại đi NASA, tham gia một nghiên cứu thần bí.

Hiện tại, bà ta về nước được gia nhập vào ngành Quốc An của Trung Quốc

Vì bảo vệ ‘cơ mật Quốc gia’, bà ta vẫn luôn không kết hôn, không người thân cũng không có bạn bè.

Sau cùng, bà ta còn nhắc tới chuyện mình từng làm tình nguyện ở trong một bệnh viện tâm thần, nhưng không có nằm viện trị liệu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bà ta bị mắc bệnh tâm thần.

Bên này, La Châu đang chuẩn bị liên hệ với bệnh viện tâm thần.

Thế nhưng, đột nhiên Trần Thương lại do dự, anh hơi cảm giác được có chút gì đó không thích hợp.

Đến cùng là anh đã bỏ sót chi tiết gì?

Vào lúc này, vừa khéo có bệnh viện tâm thần gọi điện thoại tới, nói bệnh tâm thần chẩn đoán bệnh không phải tùy tiện có thể gửi vào được, mấu chốt nhất là một điều kiện: Người bệnh trong phần lớn thời gian đều có triệu chứng tinh thần từ 1 tháng hoặc 1 tháng trở lên mới được vào.

Nhưng bà ta từ khi vào bệnh viện đến bây giờ 1 ngày thời gian cũng chưa tới, ai cũng không có cách nào chứng minh được chứng bệnh mà bà ta mắc phải rút cuộc là bệnh gì.

Nhưng bây giờ, tất cả những rối loạn do tác nhân bên ngoài đều bị loại bỏ, không phải chỉ còn lại chứng rối loạn tâm thần sao?

- Không phải chính bà ta đã nói mình từng ở bệnh viện tâm thần sao? Nói không chừng bà ta từ chỗ đó chạy đến đây.

La Châu vô cùng chắc chắn bà ta là bệnh nhân tâm thần.

- Đúng thế đúng thế, kiểm tra prolactin trong máu của bà ta có tăng cao, nói không chừng là phản ứng do đã dùng qua thuốc trị liệu bệnh tâm thần.

Trần Bỉnh Sinh nói thẳng.

- Tôi đang nghĩ, vì sao bà ta lại thiếu máu?

Trần Thương đột nhiên nói.

- Thiếu máu ư? Rất bình thường mà

- Đúng, bệnh tâm thần đồng thời có chút thiếu máu thôi, vốn là người bị bệnh tâm thần đồ ăn thức uống cũng không cân đối, dinh dưỡng thấp dẫn đến thiếu máu là chuyện bình thường?

Tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ, đến lúc tất cả chuẩn bị đưa người bệnh này đi.

Đầu Trần Thương đột nhiên xoay tròn, đột nhiên, đầu mối thông suốt, một tin tức đầy đủ chạy lên não

- Đúng, tôi nhớ ra rồi

- Sách giáo khoa liên quan tới chứng thiếu máu megaloblastic. Nội dung bên trong viết, thiếu hụt vitamin B12 đưa tới người bệnh bị thiếu máu megaloblastic, có thể có triệu chứng thần kinh tinh thần, ví dụ như tê bì

chân tay, dáng đi không ổn định, bước chân mất cân đối, trầm cảm, mất trí nhớ, ảo giác, ảo tưởng và thậm chí tinh thần rối loạn

Lời này vừa nói, tất cả mọi người lập tức sửng sốt

Trần Thương vội vàng nói:

- Cho bổ sung một chút thực phẩm giàu sắt với vitamin B12 rồi lại kiểm tra một chút, nhìn hiệu quả

Ngày 29 tháng 12, đột nhiên bà ta khôi phục thần kỳ.

Tin tức này khiến cho tất cả mọi người của khoa cấp cứu cảm khái.

Lão Mã nhìn Trần Thương một cái, nhịn không được hỏi:

- Thương nhi, làm sao cái gì cậu cũng biết vậy

[Đinh! Chẩn đoán bệnh thiếu máu tính tinh thần rối loạn chinh, độ khó phán định tương đối cao, thu được chìa khóa kỹ năng bệnh thần kinh học x 1!]

Trần Thương lập tức vui vẻ, thì ra là như vậy?

Sau đó chẩn đoán bệnh rõ ràng, có thể thu được một cái chìa khóa?

Mà chìa khóa vừa khéo có thể mở ra kỹ năng bên trên cây kỹ năng?

Cứ như vậy lời nói...

Trần Thương chợt phát hiện, lần này anh chuyển chức, thật sự đã kiếm lợi lớn.

Thế nhưng, nhìn thấy độ khó được phán định, Trần Thương khẽ nhíu mày, có lẽ... Còn có đầu mối gì đó ở đây?

Nhưng bất kể như thế nào

Làm bác sĩ thật sự không thể bỏ qua bất cứ một chi tiết nhỏ nào, chúng ta cần phải giữ tỉnh táo mọi nơi mọi lúc.

Bởi vì chỉ một đầu mối nho nhỏ cũng có thể dẫn đến kết quả khác biệt

Phạm tội cũng phải đào sâu, nghiên cứu kỹ rồi mới hành động.

Một ca bệnh do thiếu máu megaloblastic gây ra, căn bệnh này liên quan đến hệ thống tinh thần cảm xúc, quả thực hiếm thấy.

Tất cả mọi người đều đã gặp qua chứng thiếu máu, nhưng hiếm khi gặp phải những biểu hiện bất thường về tâm thần do thiếu máu gây ra.

Ngay từ đầu khi Trần Thương đưa ra biện pháp dùng vitamin B12 và thực phẩm bổ sung sắt tới bổ máu, mọi người mặc dù chấp hành, nhưng vẫn có chút hoài nghi.

Nói thật, ấn tượng của tất cả mọi người đối với bà ta có chút không tốt.

Bọn họ cảm giác bà ta giống như một bệnh nhân tâm thần, suốt ngày lải nhải, thỉnh thoảng còn nói lung tung, nói không đúng sự thật.

Lại còn nghĩ mình là bộ đội đặc chủng nữa chứ?

Thế nhưng, thiếu hụt lớn nhất của bác sĩ chính là: Không thể có quá nhiều cảm xúc đối với người bệnh.

Bởi vì cảm xúc sẽ ảnh hưởng tới phán đoán của bạn.

Cho dù đối phương là một bệnh nhân tâm thần, hay người xấu tội ác tày trời, hoặc kẻ án đốt nhà giết người gian dâm. Việc bạn cần làm chính mình giữ nguyên bản chất công việc của mình.

Nói đến chuyện này, nhiều người sẽ có cảm giác chúng ta đang nói về Thánh Mẫu.

Thế nhưng, sự thực lại chính là như vậy.

Tất nhiên, theo cách nói không tốt thì, ngay cả khi bệnh nhân là một phụ nữ xinh đẹp không mặc quần áo hay một người đàn ông gợi cảm thích để lộ ngực trần, bạn phải thu thập nội tiết tố của mình lại, thành thanh thật thật làm tốt công việc của mình. Đó mới là một bác sĩ giỏi.

Xét cho cùng, bác sĩ thực sự là một nghề nghiệp có thể do thám đời tư của bệnh nhân.

Nếu như không hiểu thấu triệt vấn đề này và rèn luyện cái tâm của người thầy thuốc mỗi ngày, bạn thật sự rất dễ phạm sai lầm.

Bất luận là ngoại khoa vú, khoa tiết niệu, hay một phòng siêu âm nho nhỏ, cùng phòng điện tâm đồ, đều có thể thấy rất nhiều bộ phận, bạn cứ tập mãi rồi cũng thành thói quen thôi, trong khi tim người khác lại đập loạn lên khi thoáng nhìn thấy những bộ phận này.

Không sai

Thật vậy, trong rất nhiều trường hợp, dưới cái nhìn của một bác sĩ có kinh nghiệm, những thứ này đều chỉ là một bộ phận cơ thể người, không hơn

Đương nhiên, mọi người cũng không cần lo lắng, bác sĩ nhìn quá nhiều thứ như vậy có sinh ra nhàm chán hay không?

Khẳng định sẽ có

Thật sự sẽ có

Đừng hỏi vì sao tôi lại biết rõ như thế, bởi vì không cần hỏi cũng biết câu trả lời rồi.

Tất nhiên, bên cạnh sự cám dỗ này, có rất nhiều câu chuyện khiến cho bạn không biết nên khóc hay cười.

Chương 1885: Thứ Ấm Áp Nhất Chính Là Trái Tim

Khi Trần Thương còn là một bác sĩ nho nhỏ, không ít lần đã bị người bệnh ám chỉ, hỏi anh có muốn làm một nghề nghiệp có thu nhập một ngày tới ba ngàn đồng hay không.

Đương nhiên, người ta là coi trọng dung mạo của Trần Thương.

La Châu thì không có năng lực lớn như vậy, nhưng điều đáng quý ở anh ta là sự kiên định.

Trần Thương đã cho anh ta một cơ hội như vậy, tự nhiên anh ta sẽ cố gắng đi tranh thủ một chút.

Với tư cách là người mới, La Châu cũng biết anh ta còn trẻ tuổi, cho nên ở trong khoa cũng chịu khó làm việc nhiều hơn so với người khác.

Đêm ba mươi tế, sáng ngày mùng một, trong suốt ca trực này đều thấy mặt anh ta.

Đối với bà thím kia, nói thật trong lòng La Châu cũng không có hảo cảm gì với bà ta.

Bởi vì tình hình bà ta đã có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng đến hiện tại còn không ra viện.

- Bác sĩ La... Tôi có thể ở lại thêm hai ngày được không, qua mùng một rồi ra viện?

La Châu ăn ngay nói thật:

- Dì ơi, không phải tôi không cho dì ở lại, mà dì cũng nhìn thấy, giường bệnh cấp cứu đã chật kín người rồi. Trong mấy ngày ăn tết này, người bệnh rất nhiều.

- Vì lẽ đó, tôi thật sự không thể giữ dì ở lại lâu hơn được.

Bà ta nhìn La Châu, chậm rãi ung dung thở dài, có chút mất mát và bất đắc dĩ nói:

- Tôi... Tôi cảm thấy, một mình tôi ăn tết rất khó chịu.

- Tôi cảm thấy mấy người các cậu đều rất tốt, không có giống như người khác ghét bỏ tôi.

- Bác sĩ La, tôi có tiền mà...

La Châu nghe thấy nhưng không lên tiếng, anh ta biết rõ câu nói kia của bà ta không có bị ghét bỏ là có ý nghĩa gì.

Bởi vì trên mặt bà ấy có một cái bớt màu xanh, to tới chiếm hết nửa khuôn mặt. Cũng chỉ những bác sĩ có kiến thức rộng rãi này mới có thể tiếp nhận được.

Thông tin của bà thím, bọn họ cũng đã điều tra chi tiết.

Tên gọi: Triệu Thu Cúc, quê quán là một thôn nhỏ gần núi ở Hà Nam, chồng bà ấy ra ngoài đi làm công, sau đó thì không về nhà. Con bà ấy vì nhiễm bệnh cũng mất. Sau khi người già trong nhà ra đi, một người bà ấy ở trong thôn lẻ loi hiu quạnh, nên mới đi theo đồng hương lên đây giúp việc, bảo mẫu cho người ta.

Mắt thấy đã bước sang năm mới rồi, người nào còn giữ lại người giúp việc và bảo mẫu ở trong nhà nữa? Tất cả mọi người đã để cho bọn họ về nhà của mình hết rồi.

Sau khi thu thập xong hành lý, Triệu Thu Cúc chợt phát hiện, bây giờ bảo bà ta quay về nhà... nhưng bà ta làm gì còn nhà để về nữa?

Ăn tết... còn có năm mới vui vẻ gì mà trải qua chứ?

La Châu thấy Triệu Thu Cúc đáng thương, cũng đành nói:

- Dì... Trước ở lại, chờ người mới đến thì giúp người ta dọn giường vậy.

Triệu Thu Cúc nghe xong, vội vàng gật đầu.

Hôm nay, đã là ngày 29 tháng 12.

Triệu Thu Cúc cũng là một người hiền lành, sau khi khoẻ lại, bà ta chủ động gánh vác công việc quét dọn của khoa cấp cứu trên lầu hai.

Bởi vì đang vào dịp tết, cho nên công nhân vệ sinh cũng giảm bớt một chút.

Triệu Thu Cúc không sợ bẩn không sợ mệt mỏi, bà ta chủ động đứng ra hỗ trợ.

Ngày ba mươi tết, Triệu Thu Cúc còn có ích hơn so với đàn ông. Buổi chiều, bà ta dán câu đối, hỗ trợ treo chữ Phúc.

Có bà thím nhà quê, cái gì cũng không hiểu Triệu Thu Cúc ở trong phòng cấp cứu không hiểu sao lại khiến cho bầu không khí trong này ấm áp hơn một chút.

Ngày ba mươi tết, Triệu Thu Cúc đột nhiên tìm La Châu, nói:

- Bác sĩ La, tôi ra viện nhé.

La Châu biết rõ, bà ta muốn ra viện vì có bệnh nhân vào trong khoa.

Anh ta do dự một chút, nhịn không được hỏi:

- Sau khi xuất viện, dì định đi nơi nào?

Thường Lệ Na nhanh mồm nhanh miệng, trực tiếp nói:

- Đúng vậy, xuất viện xong dì đi chỗ nào đây? Năm hết tết đến rồi, bây giờ làm gì còn khách sạn mở cửa.

Triệu Thu Cúc đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười.

Rất vui vẻ

Rất ấm lòng

Hai ba mươi năm qua, đây là lần đầu tiên bà ta cảm nhận được một chút ấm áp.

- Trong công ty môi giới giúp việc, bọn họ có một căn phòng để đồ đạc linh tinh, tôi có thể tới đó ở.

Mọi người không còn cách nào khác, phải cho Triệu Thu Cúc làm thủ tục xuất viện.

Triệu Thu Cúc xách hành lý rời đi.

Tần Nhã Lệ nhịn không được nói:

- Dì Thu Cúc thực sự ra người rất tốt! Chỉ là.. Số mệnh quá khổ.

Thường Lệ Na gật đầu:

- Đúng, lúc ban đầu, tôi còn tưởng rằng là gặp người giả dạng, sau đó cho là bệnh thần kinh, vì lẽ đó... Thật sự không có cho dì ấy sắc mặt tốt.

- Sau này lại biết được, dì bị bệnh, còn cảm thấy dì làm người coi như không tệ, cả phòng trực ban của chúng ta đều thu dọn rất sạch sẽ.

- Ai... Thật sự là đáng thương.

La Châu cũng có chút đỏ mặt.

Tuy nói làm bác sĩ không thể căn cứ vào tình cảm yêu ghét của mình mà đối đãi người bệnh, thế nhưng... La Châu đã bao nhiêu tuổi đâu, anh ta vẫn còn cần rèn luyện thêm nhiều.

Đêm ba mươi, đặc biệt yên tĩnh.

Sau khi xử lý xong bệnh nhân, tất cả bác sĩ trực ban đều tụ lại ở quầy y tá ở lầu hai, để xua tan đi sự phiền muộn do không ở nhà trong dịp Tết.

Mắt thấy sắp đến mười hai giờ.

Trên TV, tiếng chuông mừng năm mới đang muốn vang lên.

Thường Lệ Na nhịn không được nói:

- Tôi... Có chút đói bụng.

- Đặt chút thức ăn ngoài nhé?

Vương Khiêm nói.

La Châu nhịn không được nhổ nước bọt:

- Gần sang năm mới, còn cửa hàng thức ăn ngoài nào mở cửa cho anh

- Hiện tại, tôi muốn ăn sủi cảo.

Tiểu Tuệ nhịn không được nói.

Vừa nghe thấy sủi cảo, đám người nhịn không được nhổ nước bọt:

- Vào lúc này nói đến sủi cảo làm gì, quá đau lòng rồi. Cô không biết, khi trực ban kiêng kị nói tới món ăn đó hay sao

Vương Khiêm cười nói:

- Đúng đấy, nói chuyện sủi cảo, tôi nhớ đến con tôi.

- Vậy tới đây, chúng ta trò chuyện về chị dâu một chút

- Cút

- Ha ha ha...

Trò đùa này của Vương Khiêm làm cho tất cả mọi người nhịn không được bật cười.

Tần Nhã Lệ từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp sô cô la, nói:

- Tới đây, chúng ta ăn coi như cơm tất niên.

Vào lúc này, đột nhiên thang máy mở cửa

Một âm thanh xuất hiện khiến cho tất cả mọi người giật nảy mình, mau nhét sô cô la trở về.

Ngay sau đó, mọi người thấy một người phụ nữ y phục kín người đi đến, bên ngoài quần áo tràn đầy bông tuyết.

- Hắc hắc, tôi mang cho mọi người bọc sủi cảo đêm giao thừa. Tôi nghĩ mọi người đều trực ca đêm, ăn tết không về nhà được, tôi mang tới bọc sủi cảo, vẫn còn nóng lắm, mọi người mau nếm thử đi

m thanh quen thuộc vang lên bên tai, mọi người nhất thời sửng sốt

Là Triệu Thu Cúc.

Triệu Thu Cúc vội vàng đi tới, trên tay bưng một cái nồi lớn, lại cầm sẵn một cái rổ, bên trong còn có bát đũa, đều mới tinh

Triệu Thu Cúc đặt nồi lên bàn, tiếp đó để tay lên miệng cẩn thận từng li từng tí hà hơi.

Đôi tay bà ta vốn rất thô ráp, vào giờ phút này, đã bị lạnh cóng đến tím bầm.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người sửng sốt.

- Dì ơi, dì... Dì đây là...

Tần Nhã Lệ nhịn không được hỏi...

- Dì sao phải làm vậy chứ, trời lạnh quá, lại hơn nửa đêm rồi, dì còn chạy tới...

Trên mặt Triệu Thu Cúc vĩnh viễn là một bộ mặt thô lỗ như vậy, còn mang theo một nụ cười tự ti.

- Không quan trọng, không quan trọng

Nói xong, bà ta cầm chén đũa ra, tiếp đó xốc lên nắp nồi, lập tức sủi cảo nóng hổi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chương 1886: Người Một Nhà Quây Quần

Một màn này cùng với đôi bàn tay xanh tín của Triệu Thu Cúc lại thêm tuyết đọng trên quần áo bà ta tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, đã làm tất cả mọi người có chút cay cay nơi sống mũi.

- Mấy người đều là trụ cột của tổ quốc, không thể so sánh với tôi được.

- Tôi là một người phụ nữ….Nông thôn, không làm được chuyện gì to tát, chỉ có thể làm những việc nhỏ nhặt như thế này.

- Lần này, nếu không phải chủ nhiệm Trần và mọi người trợ giúp, tôi đoán chừng đã... Ai

- Cám ơn mọi người.

- Nhanh ăn đi, không ăn sẽ bị nguội mất

Nghe lấy Triệu Thu Cúc nói tiếng phổ thông mang theo khẩu âm nồng đậm của người địa phương, bên trong còn tràn đầy mộc mạc và chân thành, lại thêm sự chờ đợi bên trong con mắt bà ta.

Tất cả mọi người nhịn không được đã muốn rơi lệ.

Có đôi khi, làm cho người xúc động nhất không phải một sự tình oanh oanh liệt liệt, mà chỉ là một bát sủi cảo nho nhỏ như thế này, mang theo giá rét của ngày ba mươi Tết mùa đông, đưa đến phòng cấp cứu, làm cho tất cả mọi người đều cảm nhận được hơi ấm của sự yêu thương.

Lúc này, những người mà bọn họ vẫn cho rằng người có năng lực, có khả năng ăn nói lễ phép, cũng được họ cứu, thì lại không một lời chúc Tết với bọn họ.

Trong khi đó, bà thím để cho mọi người cảm thấy có chút thô bỉ, đầy người quê mùa thậm chí có chút bệnh thần kinh, lại có thể ở lúc mấu chốt nghĩ đến bọn họ.

- Cám ơn dì

- Đúng vậy, thật sự cảm ơn dì.

Mọi người rối rít nói cảm ơn bà ta, khiến cho nét mặt già nua thô ráp của bà ta đỏ ửng lên.

- Được rồi, mọi người chớ có khen tôi.

- Tôi... Tôi đều có chút ngượng ngùng.

Vương Khiêm cũng không khách khí, ông ta kẹp lên một cái sủi cảo bỏ vào trong miệng:

- Quao, mùi vị không tệ

- Mọi người nhanh nếm thử đi
- Phải không?
- Đừng cướp của tôi, Vương Khiêm, anh, tên khốn kiếp kia
- Ha ha... Ha ha...
Nhìn một màn náo nhiệt này, trên mặt Triệu Thu Cúc hiếm hoi nở một nụ cười.
Có lẽ, đây là hình ảnh mà bà ta muốn nhìn thấy từ lâu lắm rồi.
.....
Có đôi khi, cuộc sống cũng giống như sủi cảo.
Trộn rất nhiều thứ vào cùng một chỗ, có chua, có ngọt, có thơm, có cay.
Ăn vào trong miệng, rất mỹ vị.
Đi vào bụng, lại ấm dạ dày.
Mà lúc này, càng thêm ấm lòng, nhìn ra ngoài qua rèm cửa sổ, nghe thấy âm thanh đếm ngược trong TV, ăn sủi cảo trong chén.
Mùa đông này, mùa xuân này, không hề lạnh
……..
Tết Nguyên Đán năm nay.
Cả nhà Trần Thương và cả nhà Tần Duyệt cùng nhau đón tết.
Phòng ăn của nhà mới rất lớn, chứa được cả một nhà lớn.
Tần Hiếu Uyên nhìn qua Trần Lạc, cười cười nói:
- Hại, cháu nói xem, nếu như bác mà có thêm một đứa con nữa thì tốt biết bao
Tần Duyệt không hài lòng:
- Ba, có phải là ba ghét bỏ con hay không?
Tần Hiếu Uyên không nhịn được gật đầu:
- Ai nói không phải chứ, đứa con này, con nhà người ta thì là có vợ quên mẹ, con thì hay rồi, vừa quen được Trần Thương thì quên mất hai ông bà già này
Nói xong, Tần Hiếu Uyên vẻ mặt ủy khuất kể lại đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện tên trộm áo vest, cả nhà lập tức cười quên cả trời đất.
Tần Duyệt hầm hừ xoa khuôn mặt của Trần Thương:
- Anh còn cười
- Không phải vì anh sao
Trần Thương vội vàng cầu xin tha thứ.
- Duyệt Duyệt à, thực ra thì lúc ba ba bốn tuổi, thì mẹ của ba đã mang thai đứa thứ hai rồi
Tần Hiếu Uyên như có chút suy nghĩ, nói.

Ký Như Vân gật đầu:

- Đúng vậy đó, lúc đó chỗ của chúng tôi quản lý kế hoạch hóa gia đình quá nghiêm, lúc đó tôi còn đang ở bệnh viện phụ sản của thành phố, lúc đó có một vị chủ nhiệm, 38 tuổi, mang thai đứa thứ hai

- Lúc đó, kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm trọng, lúc đó chính là nhiệm vụ chính trị, nếu như anh không nghe theo, thì sẽ trực tiếp trừ lương, thậm chí là bị đuổi việc

- Thế nhưng, lúc đó chủ nhiệm của chúng tôi cũng quyết tâm sinh đứa thứ hai, dù cho không có tiền lương cũng muốn sinh đứa thứ hai.

- Thế là giấu giếm, không đi làm nữa, giả vờ nghỉ bệnh.

- Nhưng lúc đó sau khi lãnh đạo của bệnh viện biết, họ đã trừ hết tiền lương của toàn bộ nhân viên đơn vị chúng tôi, không chịu được, phát động mọi người đi tìm cô ấy

- Tìm không thấy thì toàn bộ bệnh viện liền không phát lương, sau đó, chủ nhiệm của chúng tôi cũng đã mang thai bảy tháng rồi, thực sự là... Aiz! Đáng tiếc.

Nghe thấy lời nói của Ký Như Vân, Dương Giai Tuệ không nhịn được nói:

- Quá... Đáng tiếc rồi.

Tất cả những người làm mẹ đều có hiểu biết sâu sắc về loại chuyện này

- Lúc đó trong thôn cũng có kế hoạch hóa gia đình, nhưng không có nghiêm trọng như vậy, tiền phạt cũng ít.

- Lúc đó, sinh Trần Lạc, phạt 5000 tệ.

- Lúc đó, mới khoảng năm 2000, trong nhà căn bản cũng không có 5000 tệ.

Trần Đại Hải cũng uống một chút rượu, nghĩ đến lúc trước cũng có chút xúc động, ông thở dài, có chút sợ mà nói:

- Lúc đó, mẹ con cũng là... Mạng sống treo trên sợi tóc, thiếu chút nữa là không qua được.

Dương Giai Tuệ liếc nhìn Trần Đại Hải một cái:

- Sắp qua năm mới rồi, nhắc chuyện này làm gì chứ

Trần Thương và Trần Lạc căn bản chưa từng nghe mẹ nói cụ thể về chuyện này.

Nghe thấy, hai người liền tò mò nhìn qua Dương Giai Tuệ.

Dương Giai Tuệ cười cười nói:

- Lúc đó, Trần Lạc là sinh mổ, thế nhưng... Khi đó sau khi phẫu thuật ở bệnh viện xong, miệng vết thương hai ba tháng cũng chưa liền lại, mủ cũng

đều không hết, lúc đó dẫn đến diện tích nhiễm trùng lớn, phát sốt liên tục một tuần, sau đó cũng là tìm một phương thuốc nhân gian để chữa lành

Dương Giai Tuệ càng nói thì càng nhẹ, càng có thể nói rõ tình huống lúc đó nghiêm trọng đến mức nào.

Một bữa cơm đoàn viên của cả nhà liền trở thành một quyển hồi ức

- Thế nhưng, bây giờ mẹ nhìn hai đứa các con, tôi cảm thấy tất cả đều xứng đáng

Dương Giai Tuệ vừa cười vừa nói.

Trần Lạc gần đây khỏe mạnh lên không ít, trưởng thành hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, đã là sinh viên năm hai rồi.

Tần Hiếu Uyên rất thích Trần Lạc hơn nhiều, trong một buổi tối, bốn người đàn ông, hai bình rượu, cũng xem như là náo nhiệt.

Cũng may là bốn phòng ngủ đều có thể ngủ được.

Nhưng bây giờ Trần Thương cũng đang có kế hoạch mua một căn biệt thự ở An Dương, dù sao sau này Tần Duyệt có con rồi, Trần Lạc có bạn gái, lúc trở về đón tết, thì căn nhà này rõ ràng là không đủ dùng.

Đợi đến ngày mai, Trần Thương quyết định lúc ngồi xuống nói chuyện cùng với nhóm người Trịnh Quốc Đàm, thuận tiện sẽ nói một chút về chuyện này.

Dù sao, mặc dù Trịnh Quốc Đàm không phải là ông trùm bất động sản của cả nước, nhưng đối với An Dương, kinh doanh giống như là thùng sắt.

Tết hàng năm, đều có một chương trình, chính là phỏng vấn những người còn chưa về nhà, hoặc đang trên đường về nhà, và những người làm việc thủ vững ở một tuyến kia.

Thủ đô là một thành phố lớn quốc tế hóa, nơi này tụ tập các nhân tài đỉnh cấp đến từ các nơi trên đất nước.

Nhưng thành phố lớn quốc tế hóa phồn vinh như thế này, lại là nơi người ngoại quốc xây dựng mà thành.

Vừa đến năm mới, nơi này giống như một tòa thành trống.

Ngoại trừ những tiếng cười nói rộn rã từ những ngõ hẻm cũ truyền ra, đường phố chen chúc ngày thường dường như không một bóng người.

Đây dường như hoàn toàn khác biệt so với những tiếng cười nói phổ thông và lời chúc mừng trên đài truyền hình trung ương.

Thủ đô của đêm nay, cho dù là người đi nhà trống, nhưng lại đèn đuốc sáng trưng như cũ, chiếu sáng cả một thành phố lớn quốc tế này.

Chương 1887: Mẹ Nó, Đang Đón Tết Lớn Rồi, Còn Kiếm Việc Cho Người Ta

Mà đêm nay, cũng có số người đếm không hết đang thủ vững ở tuyến đầu, vì sự an toàn của thành phố này mà cố gắng.

- Đến đây, nếm thử xem, sủi cảo mà mẹ tôi gói

Một trận âm thanh cởi mở vang lên, một người đàn ông đem hộp cơm mang đến bên cạnh chiến hữu, đưa đũa cho đối phương.

- Nhân bánh là thịt bò kho tương.

- Tại sao lại không ăn thịt heo thế?

- Mẹ nó, bây giờ giá của thịt heo cũng gần cả thịt bò, tôi cảm thấy ăn thịt heo thì rất lỗ, ăn thịt bò còn có thể có sức lực, làm nhiệm vụ buổi tối cũng không mệt mỏi

Người đàn ông nói xong, quay người đưa một lon cocacola cho đối phương:

- Nào, sủi cảo kết hợp với cocacola, rất sảng khoái

Người trẻ tuổi da đen bỏ sủi cảo xuống, mở lon cocacola ra, lập tức phun ra ngoài

- Mẹ nó, lão Ngô à, anh mẹ nó ám tôi sao

- Hahaha... đây mới là không khí của ngày lễ.

Đội phòng cháy chữa cháy, là nơi lão Ngô và Lục Tử cộng tác, cũng là bạn nối khố, lão Ngô là người thủ đô, thỉnh thoảng, mẹ Ngô sẽ đến đưa cho một chút đồ ăn.

- Lục Tử à, sang năm là cậu 25 tuổi rồi đúng không?

- Đúng rồi

- Có nguyện vọng gì?

- Tôi... Sang năm sẽ sửa lại căn nhà ở quê, năm sau nữa sẽ tiết kiệm tiền để mua nhà.

- Tôi nói này, căn nhà ở dưới quê kia của cậu đừng sửa nữa, trước hãy mua một căn nhà ở trong thành phố đi, rồi cưới một nàng dâu

- Cưới nàng dâu? Hai, muộn nữa rồi lại nói, nếu như bây giờ tôi cưới vợ, thì cũng phải ở riêng, qua hai năm nữa, kiếm được tiền rồi lại nói.

- Lão Ngô à, còn anh thì sao? Năm sau có ý tưởng gì?

- Tôi sao, cuối tuần tôi sẽ cầu hôn Mộng Mộng

- Mẹ nó, lễ tình nhân à, được đó

- Haha, chúc phúc cho tôi đi, nói không chừng sang năm tôi đã là người đàn ông kết hôn rồi đó.

Trong lúc hai người nói chuyện, đột nhiên một trân chuông reo dồn dập vang lên.

Trong lòng của hai người đột nhiên kêu lộp bộp.

Mẹ nó, mắt mở nhìn trời cũng sắp sáng rồi, mới sáng sớm mà lại có nhiệm vụ gì?

Hai người vội vàng mặc quần áo rồi lên xe, một bộ động tác sắc bén uyển chuyển.

- Sở nghiên cứu hóa học, đã xảy ra hỏa hoạn, nhanh chóng xuất phát

Sắc mặt của đội trưởng trực ban có chút căng thẳng, dù sao cũng là hỏa hoạn ở sở nghiên cứu hóa học, thật sự là khiến cho lòng người có chút sợ hãi

Không chỉ có đội trưởng như thế, bốn năm thành viên khác sau khi nghe thấy, trái tim trong lòng cũng đã lạnh một nửa.

Nếu như nói, những đội phòng cháy của họ, có bảng xếp hạng những hiện trường lo lắng và sợ hãi nhất, thì những nơi như sở nghiên cứu hóa học, nhà máy hóa chất, chắc chắn có thể tiến vào Top 3.

Bởi vì trong sở nghiên cứu hóa học có quá nhiều thứ có thể phát sinh ngoài ý muốn, một khi xảy ra hỏa hoạn, những thứ dễ dàng gây ra cháy nổ có quá nhiều, tùy tiện cũng có thể phát sinh phản ứng hóa học.

Nói đơn giản một chút, đây đúng thật là một quả bom hẹn giờ.

Trời tờ mờ sáng, ba chiếc xe cứu hỏa phát động.

Đường xá hôm nay không hề chật trội như mọi khi.

Nhưng cho dù xe có chạy nhanh đến đâu, thì trong giờ phút này cũng lộ ra chậm chạp rất nhiều.

Đội phòng cháy là quản lý từng khu một, chỗ này của bọn họ là gần nhất, chỉ có không đến 3km, không bao lâu liền đến.

Ngọn lửa hừng hực, đã có xu thế lan tràn.

Chiếu đỏ khắp phía dưới khuôn mặt của đám người.

Đúng vậy

Mọi người ở sở nghiên cứu hóa học đã bắt đầu tự cứu.

Nhìn thấy người của phòng chữa cháy đến, một người đàn ông 50 tuổi, mặt mũi tràn đầy khói bụi chạy bò qua, lảo đảo

- Cứu hỏa... Mau cứu... Lửa

Đội trưởng nghe thấy tiếng, vội vàng bắt đầu bố trí:

- Tổ 1, tổ 2, chuẩn bị...

Anh đỡ lấy người đàn ông, hỏi:

- Bên trong có người không?

Người trung niên lắc đầu:

- Không có! Hôm nay không có người. Thế nhưng... Bên trong có...

Lời nói của người đàn ông còn chưa dứt, vào lúc này, lão Ngô chợt phát hiện một người ông muốn xông vào trong, vội vàng chạy gấp mà ngã xuống đất, ngăn chặn lại.

- Anh muốn làm gì

- Tư liệu của tôi, toàn bộ tư liệu đều ở bên trong, không thể bị đốt được

Người đàn ông đeo kính này kêu tan nát cõi lòng, đứng dậy liền muốn chạy vào bên trong.

Nhưng anh ta căn bản không phải là đối thủ của lão Ngô cường tráng, bị anh dồn ép.

- Không thể đốt mà

Người đàn ông vừa hô vừa khóc.

Hai tay vỗ xuống mặt đất.

Người đàn ông mặt mũi tràn đầy khói bụi thấy thế, tức giận vội vội vàng vàng chạy đến, kéo gã nằm rạp trên mặt đất đứng lên, lớn tiếng nổi giận nói:

- Cậu điên rồi sao? Bây giờ mà chạy vào

- Cậu có cần mạng nữa hay không

Gã đeo kính nghe thấy tiếng, mang theo tiếng khóc nức nở la lớn:

- Tư liệu là kết quả mà chúng ta đã cố gắng biết bao lâu! Cho dù tôi có chết thì cũng phải cứu ra

Lão Ngô nhè nhẹ đè người đàn ông lại, anh biết rõ, gã thư sinh đeo kính nhu nhược này, một khi buông tay của anh ta ra, nhất định sẽ xông vào trong.

Hai bên đốm lửa to lớn chiếu đỏ lên khắp mấy chục người, trên khuôn mặt nhân viên công tác của sở nghiên cứu hóa học, ngoại trừ sợ hãi, thì đều là vệt nước mắt khô cạn

Một mồi lửa này, thiêu hủy không chỉ là một tòa lầu tám tầng, mà còn có hi vọng

Chính như lời nói của người đàn ông, thiêu hủy, là hi vọng

Lão Ngô thấy thế, cúi đầu nhìn vào gã đeo kính, cắn răng một cái, ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng nói:

- Đội trưởng, để tôi đi cho

Đội trưởng nghe thấy tiếng, lập tức khiển trách:

- Câm miệng

- Lục Tử, chuẩn bị quần áo cho tôi, tôi đi vào

Lục Tử nghe tiếng, nhìn thấy đội trưởng, vội vàng nói:

- Không được, đội trưởng, anh phải ở lại để chủ trì đại cục, để tôi vào

Lão Ngô buông gã đeo kính ra:

- Tôi đi cùng với Lục Tử, hai chúng tôi có phối hợp.

Đội trưởng nghe thấy tiếng, nhìn vào hai người ăn ý nhất trong đội, không do dự, nhẹ gật đầu:

- Được, chú ý an toàn, đồ vật có thể không ra được, nhưng người thì nhất định phải an toàn ra ngoài

- Mẹ nó, đang đón tết lớn rồi, còn kiếm việc cho người ta

Đội trưởng thầm mắng một tiếng.

Bọn họ là đội phòng cháy, không phải cảnh sát, thứ mà họ quản lý là cứu hỏa, không quản được việc là ai phóng hỏa.

Không nên cảm thấy nhân viên cứu hỏa là yêu thích việc cứu sống, nếu như không phải là do không có cách nào, thì ai lại muốn đi vào hố lửa chứ

- Lục Tử, lão Ngô

- Đến

- Đến

- Chuẩn bị xuất phát, chú ý an toàn

- Vâng

…….

Gã đeo kính và nhân viên công tác nói địa chỉ cho lão Ngũ và Lục Tử.

Mà bên này, đội trưởng đã để xe cứu hoả chuẩn bị tốt súng bắn nước.

Nhiệm vụ mục tiêu là hai chiếc máy tính ở lầu ba.

Hai người mặc đồng phục cứu hoả nặng bảy tám cân, đã đeo xong mũ giáp phòng cháy chữa cháy và mặt nạ bảo hộ, quay đầu nhìn lại, đứt khoát kiên quyết chạy vào trong đám lửa.

(1 cân TQ= 0,5kg VN.)

Ánh lửa chiếu đỏ cả bên này trời, hình dáng của hai người vô cùng giống siêu nhân trong ‘Siêu Anh Hùng’

Không sai

Bọn họ chính là siêu nhân trong đời sống.

Là người đi ngược chiều của ngược lửa mà đi.

Trong lúc mọi ngời đang hốt hoảng, lúng túng chạy về hướng viện phương, bọn họ cả người mặc áo giáp màu vàng, chạy ngược chiều

Hệ số an toàn của phòng bê tông cốt thép xi măng vẫn là cao hơn một chút, bên trong bộ quần áo cách nhiệt, hai người đều rất căng thẳng.

- Lục Tử, cậu đi theo tôi.

Lão Ngô nói xong, tìm được đầu của hàng lang, chạy về hướng bên trong.

Chương 1888: Tại Sao Tôi Lại Cảm Thấy Rất Đau, Sao Tôi Lại Không Cử Động Được, Thân Cũng Không Trở Mình

Còn Lục Tử theo sát phía sau, trang phục phòng cháy chữa cháy ở trong tay quét ra một con người cho hai người.

Đây chính là tuyến đường quay trở lại của hai người bọn họ, nếu như không có con đường này, đừng nói là cứu đồ vật, ngay cả bọn họ cũng phải nằm lại ở chỗ này.

Loại hợp tác này đã không phải là lần một lần hai.

Mặc dù hai người chỉ mới hai năm hai sáu tuổi, nhưng đã ngây người ở đây năm sáu năm, đều đã thuộc về lão binh.

Cứu loại vật phẩm quý trọng này vẫn được xem là tương đối tiết kiệm sức lực, so với cứu người mà nói đã được xem là chuyện nhỏ.

Thế nhưng, cho dù là vậy, cũng không thể lo lắng

- Lục Tử, mẹ nó, thật là nóng, hôm nay lúc quay về nghỉ ngơi, buổi tối chúng ta cùng uống bia.

- Đừng nói nữa, cẩn thận một chút

Lục Tử có chút cẩn thận, lão Ngô cười ha ha:

- Nhìn, đã khiến cậu sợ như thế này

- Cẩn thận sẽ không mắc sai lầm lớn

.....

Lúc hai người vẫn đang tiếp tục tìm kiếm, đám người bên ngoài cũng không nhàn rỗi.

Đội trưởng lo lắng nhưng cũng không dám thúc giục, để cho mọi người dùng súng bắn nước để khống chế và xua đuổi thế lửa, dùng hết sức để đề phòng thế lửa lan tràn đến chỗ mà bọn họ đang tập trung.

Phòng cháy chữa cháy, từ trước đến giờ không phải cỏ rậm

Mà là nghĩ cách cứu viện và cấp cứu có kế hoạch.

Dùng hết khả năng để cứu sống sinh mệnh, phòng ngừa tổn thất.

Có đôi lúc chính là như vậy, phòng cháy chữa cháy giống như là khăn lau, người khác phạm sai lầm, cho dù là ai đang phạm sai lầm, thì bọn họ cũng đều vì sai lầm này mà đến để thanh toán.

Cháy rồi, bọn họ phải cứu hoả, có người thì phải cứu người, tổn thất kinh tế to lớn, cũng cần bọn họ đến cứu giúp.

Nhân viên công tác của sở nghiên cứu vôi vã cuống cuồng nhìn vào thế lửa, ánh mắt tràn đầy mong chờ và chúc phúc

Nhất định phải thành công đó

Nhất định phải an toàn

Ai thương vong cũng đều không muốn nhìn thấy, thế nhưng lại ai cũng không thể nói chắc được, bởi vì bọn họ căn bản không khống chế được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Thế lửa trong lúc này đã được khống chế.

Thế nhưng, đột nhiên, một tiếng nổ phanh vang lên, đội trưởng biến sắc

Lo lắng, vẫn là xảy ra rồi.

Lòng bàn tay của anh ta tràn đầy mồ hôi vì căng thẳng, quá căng thẳng.

Ngay lúc này, thế lửa đang vụt tăng lên.

Mà khu vực này, ngay ở lầu ba

- Lão Ngô, sao rồi?

Đội trưởng ẩn trương gọi trong bộ đàm.

- Không sao, mẹ nó, làm tôi giật cả mình, ngay ở phía sau lưng của chúng tôi

m thanh bình chân như vại của lão Ngô vang lên.

Nghe thấy âm thanh của lão Ngô, đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, nói với Lục tử:

- Lục Tử, xem chừng lão Ngô, xử lý tốt con đường

- Được, đội trưởng

Lục Tử trong bộ quần áo cách nhiệt vô cùng căng thẳng.

- Thiết bị thở chữa cháy đeo đàng hoàng, lão Ngô, sau khi nổ hết sẽ có khí độc lan tràn.

Lục Tử khẩn trương nhắc nhở.

Hai người cứ cẩn thận từng li từng tí như thế, không biết đã tốn bao lâu, cuối cùng cũng đã tìm được đồ vật.

Mặc dù quần áo cách nhiệt có hiệu quả, thế nhưng không nghĩ đến lại có hiệu quả tốt như vậy.

Lão Ngộ xông vào phía trước đã tràn đầy mồ hôi.

Cuối cùng, bọn họ đã thấy được hai chiếc máy tính trong miệng cũa gã đeo kính.

Lúc này, mặc dù bên trong gian phòng có ngọn lửa, thế nhưng dường như máy tính chưa bị cháy.

Hơn nữa... Thứ mà họ muốn chắc hẳn là phần cứng, phần cứng chưa hư, chắc là không có vấn gì lớn.

Lão Ngô tranh thủ thời gian ôm lấy máy tính, hưng phấn nói:

- Xong

- Lục Tử, dẫn đường! Dẹp đường hồi phủ

Lục Tử thấy thế, cũng nhẹ nhàng thở ra, liền vội vàng gật đầu:

- Được theo sát tôi

Không thể không nói, Lục Tử rất đáng tin cậy, dọc đường đi không hề có chuyện gì, Lục tử dùng rìu chữa cháy, mở ra một con đường không có đốm lửa.

Chỉ cần không có đồ vật dễ cháy, bên trong là cốt thép xi măng, ngược lại cũng không phải là rất nguy hiểm.

Tốn chưa đến 5 phút, hai người cuối cùng cũng ra ngoài.

Nhìn thấy Lục Tử và lão Ngô chạy ra, đội trưởng lập tức vô cùng vui mừng.

Mà càng vui mừng hơn chính là những nhân viên nghiên cứu khoa học kia.

Từng người từng người một vô cùng kích động, liền muốn xông về phía trước.

Vào lúc này

Nói thì chậm, nhưng lúc đó thì nhanh

Lại là một âm thanh ‘phanh’ vang lên.

Nhất định là đồ vật hóa học đã xảy ra phản ứng.

Lúc này đây, dường như là còn nghiêm trọng hơn, ngay sau đó, một tấm bảng hiệu to lớn từ trên trời rơi xuống.

Cửa sổ không biết là từ lầu mấy bay thẳng ra, hung hăng nện vào người của lão Ngô.

Nhìn thấy một màn này

Đội trưởng biến sắc, vành mắt muốn nứt ra, chạy bay thẳng đến:

- Cấp cứu, mau gọi cấp cứu

- 120, nhanh gọi 120

m thanh của đội trưởng tựa như đinh tai nhức óc, mà Lục Tử cũng bị một màn bất thình lình này làm cho ngây người triệt để

- Lão Ngô

- Mẹ nó, lão Ngô, anh không sao chứ, mẹ nó

- Chết tiệt, anh đừng dọa lão tử

Nước mắt của Lục tử lập tức không nhịn được, tràn mi mà chảy ra, anh tranh thủ thời gian quay đầu lại mà chạy như bay.

Đẩy đồ vật trên người lão Ngô ra.

Thế nhưng, Lục Tử hiện tại không dám lộn xộn, bởi vì anh sợ mình không cẩn thận sẽ lại làm cột sống của lão Ngô thêm tổn thương.

Phải biết, loại chuyện cột sống bị thương là chuyện nguy hiểm nhất, không cần biết là dời đi hay là ở trên phương diện nào, đều có độ khó rất lớn, cần vận chuyển chỉnh thể, để tránh tạo ra tổn thương lần thứ hai

- Lão Ngô à, anh tỉnh lại đi, có thể nghe thấy lời nói của tôi hay không.

Lục Tử tháo mũ giáp của lão Ngô xuống, để lộ ra khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của lão Ngô.

Vào lúc này, đội trưởng và thành viên của mấy tiểu tổ khác chạy như bay đến.

Mọi người lấy cán cứu thương cứng rắn ra, cắn răng một cái, đặt lão Ngô lên trên, chuyển dời đến nơi an toàn, cũng không dám lộn xộn

Mà nhân viên công tác của sở nghiên cứu hóa học lúc này cũng vô cùng căng thẳng.

Bọn họ không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như thế, gã đeo kính cất kỹ máy tính.

Sau đó chạy về phía đội viên phòng cháy chữa cháy.

Há miệng như lại không biết nói cái gì, chỉ có thể bứt rứt lo lắng đứng nhìn người bị thương.

Vào lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ:

- Mẹ nó, đau quá đau quá, tôi... aiya, không thể cử động được nữa

Đám người nghe thấy tiếng, lập tức sững sờ, cúi đầu nhìn, không phải là ai khác, mà chính là lão Ngô.

Anh ta nhe răng trợn mắt nằm ở trên cáng cứu thương, căn bản không thể cử động được, đau đớn kịch liệt khiến anh ngậm chặt hàm răng.

Loại vật năng rơi từ không trung xuống này, làm tổn thương cũng không chỉ có cột sống, còn có những chỗ khác.

Thế nhưng, tổn thương cột sống không thể nghi ngờ là nguy hiểm nhất.

Nhẹ thì liệt nửa người, nặng thì muốn mạng

Đây cũng không phải là nói đùa.

- Anh tỉnh rồi, anh chưa chết, anh dọa chết tôi rồi.

Lục Tử nắm chặt tay của lão Ngô, nhẹ nhàng thở ra.

- Đồ đâu, lấy ra rồi đúng không?

- Lấy ra rồi, anh yên tâm đi! Cảm ơn anh, đồng chí

Gã đeo kính và người đàn ồn trung niên vô cùng cảm kích nói.

- Lục Tử, tôi làm sao thế?

Lão Ngô toét miệng:

- Tại sao tôi lại cảm thấy rất đau, sao tôi lại không cử động được, thân cũng không trở mình

Chương 1889: Chẳng Lẽ Bản Thân Thật Sự Là Khắc Chồng Khắc Con Sao?

Lục Tử không cầm được nước mắt mà chảy xuống.

- Không sao, anh không sao cả

- Mẹ nó cậu cũng đã khóc rồi, tôi còn không sao, tôi không phải sắp chết rồi chứ?

- Không chết được

Lục Tử an ủi.

- Không chết được thì cậu khóc cái chùy gì chứ, đau quá đi... tê...

Lão Ngô không nhịn được hít sâu một hơi.

Hiện tại, anh ta cảm thấy... Nửa thân dưới đã không còn cảm giác

Không bao lâu

120 lao vùi vụt đến.

Dư Dũng Cương vốn dĩ là làm ca hai, thế nhưng sau khi nghe thấy tin tức này, liền trực tiếp chạy đến

Ông dẫn theo tổ thành viên tiên phong, tự mình đi đến.

- Thế nào rồi?

Dư Dũng Cương nhanh chóng chạy đến hỏi.

- Không lạc quan.

Đội trưởng không nhịn được thở dài, chỉ vào lão Ngô, thở dài.

- Vật rơi từ không trung, trực tiếp nện vào bộ phận cột sống ngực.

Nghe thấy đội trưởng của đội phòng cháy chữa cháy kể lại, Dư Dũng Cương cũng bốc lên một trận mồ hôi lạnh.

Xương cột sống?

Nếu như quả thực là như vậy, thì phiền phức lớn rồi

- Đẩy giường đến đây, đến bệnh viện trước đã

Dư Dũng Cương nhanh chóng để cho hai người nhóm Lý Việt di chuyển lão Ngô lên xe cấp cứu.

- Chủ nhiệm Dư, nhất định phải dốc hết toàn lực

- Đúng vậy, bác sĩ à, Tiểu Ngô là anh hùng của chúng tôi, nếu như không phải là cậu ấy, thì toàn bộ tư liệu của sở nghiên cứu chúng tôi đã mất hết rồi

- Đúng vậy, xin nhờ cậy vào anh

Nhìn thấy sự mong chờ của mọi người, Dư Dũng Cương nhẹ gật đầu:

- Yên tâm đi

Trong lĩnh vực khoa chỉnh hình, lão Dư vẫn có đầy đủ tự tin.

- Lục Tử, cậu đi theo đi, có thể phối hợp lẫn nhau, thuận tiện... Hãy liên hệ với người nhà

Đội trưởng thở dài.

Nói thật thì, làm nghề này như bọn họ, sợ nhất không phải xuống biển lửa, mà là lúc này... Gọi một cuộc điện thoại đến người nhà của người bị thương kia.

Tựa như, điện thoại nặng ngàn vạn cân, không thể nhấc nổi

Lục Tử nhẹ gật đầu, đi theo

Bên này, Dư Dũng Cương nhanh chóng liên hệ với bệnh viện, trực tiếp thông đèn xanh, tiến hành kiểm tra CT thắt lưng xương sống và hạch từ.

Nhìn thấy kết quả, Dư Dũng Cương biến sắc

Ông vội vàng gọi điện thoại cho khoa chỉnh hình, để chủ nhiệm của khoa chỉnh hình ca hai đi thẳng đến bệnh viện để tiến hành hội chẩn

Bảy giờ sáng, bên trong văn phòng cấp cứu.

Người bệnh lão Ngô lại ngất xỉu.

Bên trong văn phòng, bầu không khí nghiêm ngặt.

Đám người bắt đầu thảo luận về kết quả kiểm tra của bệnh nhân

- Gãy đốt sống thắt lưng, góc độ này, đoán chừng là tính bại liệt không hoàn toàn, phía trước màng cứng có chèn ép, hiện tại tủy sống bị tổn thương rất nghiêm trọng

- Ừm, chỗ chuyển đổi gù cột sống của cột sống xương, chịu lực ảnh hưởng khá lớn, sụn đêm cột sống chịu áp lực mà thoát vị vào bên trong cột sống, chèn ép tủy sống

- Hơn nữa, nghiêm trọng nhất chính là ở chỗ này, sau khi thân đốt bạo lực lún sâu vào, dẫn đến thân đốt vỡ khắp bốn phía, hình thành vết gãy xương nứt toác, nếu như cứ như vậy, tổn thương đối với tủy sống, ách... aiz

- Khó lắm

Chủ nhiệm của khoa chỉnh hình không nhịn được cảm thán một tiếng.

- Độ khó như thế này, tôi cảm thấy bây giờ cần phải lựa chọn bảo vệ mạng sống là chính, liệt nửa người... Đã không thể tránh được.

- Tình hình thực sự là quá nghiêm trọng rồi.

Nghe thấy lời nói của chủ nhiệm khoa chỉnh hình, Dư Dũng Cương sờ sờ vào huyệt thái dương.

Liệt nửa người này, là liệt nửa người cao vị đó

Cũng chính là nói, sau này, ngoại trừ phần đầu và phần cổ, thì người nơi khác bệnh nhân trên cơ bản...

Nghĩ đến đây, lông mày của Dư Dũng Cương nhíu lại:

- Mở hội chẩn từ xa! Mời chủ nhiệm của Hiệp Hòa, Hoa Tây, Tích Thủy Đàm, Bệnh viện 301

Đối với bệnh nhân này, toàn bộ bệnh viện đều rất để ý

Hơn chín giờ sáng

Toàn bộ bên ngoài cấp cứu, tụ tập rất nhiều người, bọ họ đều đến vì lão Ngô

Thế nhưng, lại là một phen thảo luận dài đến một tiếng, kết quả vẫn là như thế.

Khó

Quá khó rồi

Bởi vì đây đã dính đến vấn đề liên quan đến nổi tủy sống.

Hiện tại, muốn giải quyết vấn đề này, kỹ thuật trong nước là có ràng buộc.

Nên làm sao bây giờ

……..

Mùng 1 đầu năm.

Một ngày đặc biệt như thế này, một trận hỏa hoạn, khiến cho trong ngày vốn dĩ tràn ngập vui mừng này, rất nhiều rất nhiều bất lực

Nếu như cẩn thận suy nghĩ lại một chút, cuộc sống như thế này, có lẽ mỗi ngày đều đang trình diễn.

Chẳng qua là, không có quá nhiều người chú ý mà thôi.

Phẫu thuật lúc này bên trong phòng cấp cứu của Trung tâm cấp cứu.

Hội tụ đầy đủ lực lương đỉnh cấp trong lĩnh khoa chỉnh hình đến từ thủ đô.

Giáo sư Diêm Chính Quân của Bệnh viện 301, giáo sư Dương Văn Vũ của bệnh viện Tích Thủy Đàm, giáo sư Khúc Kim Quốc của tỉnh viện thủ đô đang tập trung trong văn phòng.

Hội chuẩn từ xa cũng không giải quyết được vấn đề.

Hiện trường nhất định phải căn cứ vào tình trạng thực tế để phán đoán bệnh nhân rốt cuộc như thế nào, từ đó mới tạo phẫu thuật hoặc phương án chữa trị bảo thủ

Là chọn kỹ thuật phục hồi và giá đỡ cổ ngực, hay lựa chọn hoàn thành phẫu thuật?

Những chuyện này trong video đều không nói rõ ràng.

Thủ đô vốn cũng không lớn, sau khi những chủ nhiệm này biết được tin tức, lo lắng không yên liền lái xe đến Trung tâm cấp cứu thủ đô.

Là một bác sĩ, cho dù anh có quý như Viện sĩ, hay bệnh viện đỉnh cấp, thì lúc gặp phải bệnh nhân xảy ra tình huống đặc biệt, cũng cần anh phải đứng ra.

Lúc này, bộ vị cụ thể của lão Ngô chính là ở phần cổ, ở giữa phần cổ và cột sống ngực.

Vị trí này, một khi xảy ra tổn thương tủy sống nghiêm trọng, chắc chắn sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, nhẹ thì tàn tật, nặng thì tử vong

Hơn nữa, lần này lão Ngô đã cứu ra được đồ vật, là thành quả nghiên cứu của sở nghiên cứu hóa học, nói trắng ra, lần này lão Ngô đã lập được công lớn

Thế nhưng, đối với người nhà và chiến hữu của lão Ngô mà nói, thật sự là một lời khó nói hết.

Ra cũng đã ra rồi, còn bị đồ vật nện vào, thật sự là bất lực.

Lão Ngô năm nay mới 25 tuổi, chẳng qua là lớn lên trông hơi già một chút mà thôi, nhà ở ngay thủ đô, làm người rất trượng nghĩa và hào phóng.

Lần này, có lẽ là lão Ngô đã từng bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng từ gia đình, là con trai của liệt sĩ, cha của lão Ngô là một cảnh sát hình sự, lúc lão Ngô mười bảy mười tám tuổi, ông bị thương vì làm nhiệm vụ, lần này mà đổ xuống... Thì sẽ không dựng lên được nữa.

Tên khai sinh của lão Ngô là Ngô Quân, từ nhỏ đã hy vọng cha có thể trở thành cảnh sát hình sự, thế nhưng điều kiện của bản thân có hạn, sau đó tham gia quân ngũ, làm chiến sĩ của đội phòng cháy chữa cháy.

Đối với sự lựa chọn của Ngô Quân, mẹ của anh phản đối kịch liệt, thế nhưng... Thực sự là không cố chấp bằng con trai.

Mà giờ phút này, bên trong đại sảnh của Bệnh viện cấp cứu, chỉ có người mẹ chưa đến năm mươi tuổi của Ngô Quân, ngồi trong văn phòng, khóc như xé lòng.

Người phụ nữ trung niên này ngồi ở chỗ đó, thật sự là tuyệt vọng.

Bà không hiểu, tại sao lại trở thành như thế này, chẳng lẽ bản thân thật sự là khắc chồng khắc con sao?

Bà nhìn vào phòng cấp cứu, bên trong đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng, bà thật sự, thật sự, thật sự không muốn lại nhận được một tấm huân chương người mẹ anh hùng nữa

Bà an chỉ muốn an phận thủ thường sống qua ngày, thật sự khó như thế sao?

Lục Tử ngồi bên cạnh bà, không ngừng nói:
- Dì à, thật xin lỗi, là con không chăm sóc tốt cho lão Ngô
- Đều tại con

Chương 1890: Khả Năng Liệt Nửa Ngườia Cao Vị

Người phụ nữ trung niên cố nén mím môi, không để cho bản thân khóc ra tiếng.

Bởi vì đã đổi ca, mấy người chiến hữu và đội trưởng của lão Ngô đứng ngay bên cạnh, nhìn vào dì, có chút đỏ mặt.

Không lâu sau, đội trưởng trung đoàn của đội phòng cháy chữa cháy vội vàng chạy vào văn phòng của bác sĩ, nhìn thấy đội trưởng đến, tất cả mọi người liền vội vàng xoay người.

- Đội trưởng

Đội trưởng trung đoàn của đội phòng cháy chữa cháy tên là Xa Sa, lúc này ông ta đen mặt lại, trong mắt tràn đầy sốt ruột, nhìn vào đám người, giọng nói có chút bối rối:

- Thế nào rồi?

Cúi đầu nhìn xuống người phụ nữ đang mím môi rơi lệ trên ghế, lập tức luống cuống:

- Chị dâu... Tôi... Tôi, Tiểu Quân thế nào rồi?

- Các người nói chuyện đi chứ

m thanh của Xa Sa trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như có cảm giác xấu.

Lục Tử vội vàng nói:

- Đội trưởng, đều là lỗi của tôi, là tôi không bảo vệ tốt Ngô Quân

- Cậu ấy... Cậu ấy bây giờ đang trong phòng cấp cứu, có lẽ xương cổ và cột sống ngực bị vật rơi va chạm, gãy xương cột sống, cộng thêm tổn thương tủy sống, khả năng có khả năng cao... cao.. Liệt nửa người cao vị

Lục Tử cắn răng một cái, một luồng sức nói hết ra.

Sau khi anh ta nói xong đã khiến cho Xa Sa sửng sốt, liệt nửa người cao vị

Liệt nửa người cao vị là có ý gì thì ai cũng biết rõ, nói trắng ra, chuyện này đối với người cường tráng hơn hai mươi tuổi mà nói, thì sống còn không bằng chết

Không khoa trương một chút nào

Đây chính là một chuyện tra tấn người nhà, càng là bệnh tra tấn linh hồn.

Xa Sa nhìn vào mẹ của Ngô Quân, không nhịn được khom người xuống, vô cùng áy náy:

- Chị dâu... Tôi... Tôi có lỗi với chị

- Tôi không chăm sóc tốt cho Tiểu Quân.

n thanh của Xa Sa tràn đầy áy náy, ông thực sự là thiếu nợ nhà họ Ngô

Lúc đó, ông cùng với cha của Ngô Quân ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, lúc đó cha của Ngô Quân cùng với hai người bọn họ bắt tội phạm, phá vụ án lớn 10 năm của lúc đó, vốn dĩ là một cơ hội để lên như diều gặp gió đối với hai người bọn họ

Thế nhưng, không nghĩ đến con trai của đối phương lại đột nhiên nổ súng, đây là chuyện không ai có thể ngờ đến

Đứa bé ngồi run lẩy bẩy ở nơi hẻo lánh kia, vậy mà lại cầm súng lên bắn

Khi quan trọng, nếu như không phải là cha của Xa Sa nghe thấy âm thanh mà cứu được, thì sẽ không có Xa Sa như ngày hôm nay

Đáng tiếc, sự ra đi của chiến hữu cũng khiến cho Xa Sa vẫn luôn...

Sau khi rời khỏi đội cảnh sát hình sự, trải qua thuyên chuyển, đã đến đội phòng cháy chữa cháy.

Chuyện của năm đó, vẫn khiến cho ông nhớ mãi không quên.

Thế nhưng, khi Ngô Quân tìm đến, Xa Sa lập tức sửng sốt.

Một cậu nhóc khoảng hai mươi tuổi, vô cùng giống cha của cậu ấy, trượng nghĩa và hào phóng, cởi mở và hài hước.

Ông hứa là sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy

Bây giờ...Bây giờ thì tốt rồi.

Đừng nói là chăm sóc, bây giờ cũng đã trở thành liệt nửa người cao vị rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Xa Sa xấu hổ, hối hận khiến cho ông không dám nhìn thẳng vào mẹ của Ngô Quân

Vào lúc này, người phụ nữ hít sâu một hơi, âm thanh khàn khàn nói:

- Không trách anh... Đội trưởng Xa.

- Đây là số mệnh

- Là số mệnh của Quân Nhi

- Nhà họ Ngô của bọn họ chưa có đời sau...

- Lần này đây, triệt để không có.

Giọng của người phụ nữ rất trầm thấp và khàn khàn, nhưng lại giống như một cú đấm, đánh vào trên người của những người xung quanh.

Lục Tử không nhịn được thốt ra:

- Mẹ! Sau này, mẹ chính là mẹ của Lục tử
- Sau này, con sẽ chăm sóc cho mẹ
- Đúng! Mẹ, mẹ chính là mẹ của chúng con
- Mẹ

m thanh của ba bốn người vang lên, khiến cho nước mắt của người phụ nữ trực tiếp chảy ra, lớn tiếng khóc lên.

Từ khi Ngô Quân xảy ra chuyện, bà chưa từng lên tiếng, đến bây giờ... Bà đã không thể nhịn được nữa.

Xa Sa liền vội vàng quay người lại, chạy ra bên ngoài.

Ông muốn mời bác sĩ tốt nhất, chuyên gia tốt nhất, để đến khám bệnh

Trung đoàn của đội phòng cháy chữa cháy cũng không phải là một chức vị bình thường, cấp bậc của Xa Sa cũng không thấp.

Gọi mấy cuộc điện thoại, không ngờ rằng, có thể liên hệ được với những chủ nhiệm khoa chỉnh hình lợi hại, đã tập trung ở bên trong phòng cấp cứu

Chuyện này khiến cho Xa Sa không thể nói là cao hứng hay không cao hứng

Dù sao những người lợi hại mà không đến, nói không chừng sẽ còn cơ hội, hiện tại các chuyên gia đỉnh cấp của thủ đô đều đã đến hết rồi, nếu như vẫn chẩn đoán như thế thì, phiền phức... lớn rồi

Xa Sa đứng ở ngoài cửa của phòng cấp cứu, bất lực thở dài

Tính tình của tên nhóc này, một khi xảy ra liệt nửa người cao vị, nhất định sẽ không sống tiếp được.

Cũng không thể bỏ cuộc như thế được

.....

Mà lúc này, bên trong phòng cấp cứu, mấy vị chuyên gia vẫn chưa quyết định được nên xử lí như thế nào

Bởi vì phẫu thuật cột sống và những phẫu thuật khác là không giống nhau.

Bởi vì phát sinh gãy xương cột sống và xương sống, xương sống đã lún vào đến sâu trong sống.

Đã tạo thành chấn động tuỷ sống và áp chế vết thương rách, dẫn đến tuỷ sống chịu áp lực.

Thân đốt và cột sống sụn đệm thay đổi đã tạo thành xương sống tổn thương nghiêm trọng, bây giờ mà làm phẫu thuật, thì có rất nhiều phiền phức,

Hơn nữa, quan trọng nhất là, tình huống gãy xương của Ngô Quân còn tương đối đặc biệt

Lúc này những mảnh xương vỡ và cột sống sụn đệm kéo giãn bên trong cột sống, một khi mở miệng vết thương, chắc chắn sẽ dẫn đến áp chế tuỷ sống càng thêm nứt nặng hơn

Một khi nó gây ra xuất huyết và phù nề mô, tiếp theo chắc chắn sẽ dẫn đến mềm hoại tử, chuyện này rất dễ tạo ra mất chức năng của tuỷ sống

Nói thẳng ra, chính là liệt nửa người cao vị, thậm chí là tử vong

Cùng với việc sau khi mở miệng vết thương sẽ hình thành tổn thương lần thứ hai, hơn nữa còn không thể tiến hành phẫu thuật có hiệu quả, chi bằng chờ một phương án khác tốt hơn

Khôi phục chức năng sau khi tuỷ sống bị tổn thương chủ yếu là quyết định ở mức độ tuỷ sống bị tổn thương, nhưng chuyện loại bỏ sớm chèn ép đối với tuỷ sống là vấn đề hàng đầu của việc khôi phục chức năng của tuỷ sống.

Hiện tại, đã thông qua phân đoạn kéo tạm thời và khống chế chèn ép

Thế nhưng, dù sao đây cũng chỉ là phương pháp để làm giảm bớt, để tranh thủ phương án phẫu thuật tốt hơn mà thôi.

Phẫu thuật chữa trị là khôi phục chữa trị bộ phận quan trọng mọi mặt đối với tuỷ sống bị tổn thương của bệnh nhân.

Mục đích phẫu thuật là khôi phục trục cột sống trở lại bình thường, khôi phục đường kính trong của cột sống, trực tiếp hoặc gián tiếp loại trừ mảnh xương vỡ hoặc thoát vị của rễ thần kinh của tuỷ sống bị chèn ép, ổn định lại cột sống

Thế nhưng, phẫu thuật này là một chiêu cuối cùng.

Một khi xảy ra tổn thương phần xương cổ khép kín cộng thêm tổn thương tuỷ sống, thì nhất định cần phải kéo xương sọ trước.

Lúc này, đầu của mấy chủ nhiệm đều đang nổ tung

Vẫn chưa có phương án chủ chốt nào.

Chủ nhiệm Quân giải phóng Diêm Chính Quân đột nhiên nói:

- Tình hình xuất huyết bên trong cột sống không nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn có thời gian để nhờ người ngoài, nếu như thực sự đợi đến bên trong tuỷ xuất huyết, chắc chắn sẽ dẫn đến chức năng của thần kinh càng nặng hơn.

Dư Dũng Cương nhíu mày:

- Nhờ ngời ngoài... có thể có ai?

- Những người lợi hại nhất trong lĩnh vực khoa chỉnh hình của thủ đô đều đã tập trung ở đây, nếu như mọi người cũng không có biện pháp, thì ai có thể có biện pháp chứ?

Dư Dũng Cương là đang nói sự thật.

Chương 1891: Nếu Không Thì... Hỏi Thử Giáo Sư trần?

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình Dương Văn Vũ của Tích Thuỷ Đàm là một ngời quả quyết, ông thở dài, trực tiếp nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật

- Bây giờ còn mời người ngoài bệnh viện, thì còn có thể mời ai cơ chứ? Đang qua năm mới, đi đâu để mà tìm! Tình huống bây giờ của bệnh nhân, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài đến 24 tiếng.

- Thế nhưng có 24 tiếng, chờ đợi còn không bằng chúng ta, chúng ta bây giờ nhanh chóng hoàn thành phẫu thuật, nói không chừng thần kinh bị tổn thương không nghiêm trọng, không đến mức hoại tử.

Khúc Kim Quốc của Ba viện thủ đô nhìn vào phim chụp X-quang, có điều suy nghĩ:

- Ca phẫu thuật này, quá sức

Mấy người khác dồn dập quay người lại, nhìn vào Khúc Kim Quốc:

- Có phát hiện gì?

Khúc Kim Quốc không nhịn được lắc đầu:

- Tôi cảm thấy chúng ta đã quá mức lạc quan đối với bệnh tình của bệnh nhân

Đám người sững sờ, chỉ nhìn thấy Khúc Kim Quốc chỉ vào phim X-quang, nói:

- Mọi người nhìn, mô mềm không phải là màu sắc này, chỗ này rõ ràng là do tủy sống bị tổn thương dẫn đến, tủy sống bị tổn thương... một khi gãy rời, thần kinh tái tạo và khôi phục căn bản là không thể thay đổi.

- Tôi cảm thấy khả năng bệnh nhân bị liệt nửa người cao vị là tương đối cao

Khúc Kim Quốc không phải là người tích cực trong đám người, mà là tình hình của bệnh nhân thực sự là nguy hiểm như vậy.

Khúc Kim Quốc nói:

- Vẫn là nên trao đổi trước với người nhà của bệnh nhân, sau khi trao đổi xong, chúng ta liên hệ với chủ nhiệm Tiết Chính Nhận và Dương Minh, để xem tủy sống có khả năng khôi phục hay không.

Nghe thấy lời nói của Khúc Kim Quốc, Dư Dũng Cương gật đầu:

- Ừm, tôi đi nói chuyện với người nhà.

Vào lúc này, sở trưởng của sở nghiên cứu hóa học đã đến bệnh viện.

Sau khi nhìn thấy Dư Dũng Cương, liền vội vàng chạy đến

- Chủ nhiệm, thế nào rồi? Bệnh nhân... Có thể cứu không?

Dư Dũng Cương nhìn vào sở trưởng của sở nghiên cứu hóa học, không nhịn được thở dài:

- Tình hình có chút phức tạp, bây giờ nói gì cũng không có ý nghĩa lớn, chỉ có thể nói là khả năng liệt nửa người tương đối lớn.

Sở trưởng nghe xong, lập tức biến sắc:

- Nhất định phải cứu cậu ấy, cậu ấy đã giúp chúng tôi tránh được tổn thất lớn biết mấy

- Chúng tôi nhất định sẽ gánh chịu tất cả chi phí

- Có thể mời chuyên gia hay không?

Dư Dũng Cương bất lực, nói thật thì loại chuyện này, cho ai thì cũng là bất lực, anh hùng không thể được cứu chữa, loại chuyện này thì có ai muốn nhìn thấy chứ?

Ông cười khổ một tiếng:

- Chúng tôi đã mời bác sĩ tốt nhất ở thủ đô

Sở trưởng của sở nghiên cứu hóa học trực tiếp nói:

- Nước ngoài thì sao?

Một câu nói, khiến cho Dư Dũng Cương sửng sốt.

Ông không đi tìm người nhà, trực tiếp trở về bên trong phòng cấp cứu.

- Mọi người có ai quen biết người làm phẫu thuật cột sống tốt ở trên quốc tế?

Mấy người khác hơi sững sờ

- Tôi có chút quan hệ với tổ chức GICUP của Carmen- Hamilton nước Ý, tôi có thể thử liên hệ

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình Khúc Kim Quốc của Tam viện Bắc Đại nói thẳng.

Tổ chức GICUP là liên minh chữa trị chính xác liệt nửa người trên toàn cầu, bên trong hội tụ các chuyên gia đến từ khắp các đất nước.

Dù sao, đây cũng không phải là một căn bệnh hiếm gặp.

Chỉ có thể nói là một trọng chứng nguy cấp

Bệnh nhân liệt nửa người, tổn thương tủy sống ở nước ta tính đến hàng trăm vạn, hơn nữa, mỗi năm lại thêm hơn vạn ca bệnh tăng lên nhanh chóng.

Loại bệnh này, cho dù là tỉ lệ dẫn đến tử vong hay là tỉ lệ gây nên tàn tật đều vô cùng cao, đa số xảy ra ở những thanh niên trai tráng, mang đến rất nhiều gánh nặng nề cho quốc gia và xã hội

Thế nhưng, cho dù bệnh nhân có thêm nhiều

Lúc kỹ thuật quan trọng không có đột phá, thì cho dù là bất kỳ ai, cũng không thể tránh được.

Vì thế, quốc gia trên vì muốn giải quyết vấn đề này, nên đã thành lập liên minh chữa trị chính xác trên toàn cầu.

Ở đây hội tụ đầy đủ các chuyên gia đỉnh cấp và các học giả đến từ nhiều quốc gia trên thế giới, nơi này giống như là một tổ chức công ích.

Tương đương với chức năng hội chẩn từ xa

Khúc Kim Quốc là thành viên trong nước của liên minh.

Ông vội vàng liên hệ với tổ chức, đem ảnh chụp và tình hình của bệnh nhân gửi qua

- Xin chào mọi người, vị này là một anh hùng đội phòng cháy chữa cháy của quốc gia chúng tôi, năm nay gần 25 tuổi, hai tiếng trước xảy ra ngoại thương ở cột sống, dẫn đến...

- Đây là ảnh chụp phim X-quang, chúng tôi đang tạo phương án phẫu thuật, hy vọng mọi người có thể thảo luận một chút

Carmen- Hanmier là chủ nhiệm Ngoại khoa cột sống của Bệnh viện đại học Italy Siena.

Mà cùng lúc đó, nước Anh, nước Mỹ, Thụy Điển và nhiều quốc gia khác đã nhìn thấy kết quả kiểm tra của Ngô Quân.

Sau khi xem xong, đám người mở cuộc thảo luận

Ba mươi phút

Thời gian không dài không ngắn.

Thế nhưng kết quả lại kiến cho người khác không gì sánh được uể oải.

Sau khi những chuyên gia đỉnh cấp này nhìn thấy, dồn dập trầm mặc

Ngay cả phó chủ tích Carmen của Liên minh chữa trị chính xác liệt nửa người cũng bất lực nói:

- Giáo sư Khúc, ông biết đó, tủy sống của bệnh nhân bị gãy rời, làm thế nào để giải quyết việc tái tạo thần kinh và khôi phục chức năng là một vấn đề nan giải

- Hiện tại chúng tôi vẫn chưa quyết định được loại phẫu thuật này

- Hiện tại tạo hình cột sống và trị liệu khúc độ chúng tôi có thể tham dự, thế nhưng còn thần kinh... thì chúng tôi thực sự là bất lực

Một câu nói của Carmen khiến cho đám người tuyệt vọng

Thật sự không có hội sao?

- Tôi rất tôn trọng vị anh hùng này, bây giờ tôi đang ở Nhật Bản, tôi sẽ đi chuyến bay nhanh nhất để đến thủ đô, cho dù là như thế nào, tôi cũng sẽ tham dự vào ca phẫu thuật này

Câu nói của Carmen Hamier khiến cho trong lòng của mọi người ấm áp

Thế nhưng, lại không thể làm sao.

Mặc dù đến rồi, nhưng có thể cứu được sao?

Ngay trong lúc mọi người đang tuyệt vọng, một âm thanh yếu ớt chấn động vang lên.

Đám người quay người nhìn lại, phát hiện chẳng qua chỉ là một y tá.

- Chủ nhiệm Dư, nếu không thì... Hỏi thử giáo sư Trần?

.....

Mọi người nhất thời sửng sốt

Quay người nhìn vào Dư Dũng Cương, có chút tò mò, giáo sư Trần là ai?

- Giáo sư Trần?

- Ai là giáo sư Trần?

Dương Kim Vũ của Tích Thủy Đàm cảm thấy có chút quen tai:

- Giáo sư Trần? Thật là quen...

Dư Dũng Cương bên này cũng bừng tỉnh

Đúng vậy

Sau lại quên mấy tên nhóc này chứ.

Dư Dũng Cương vội vàng nói:

- Mau đi gọi Trần Thương đến...

Lời còn chưa nói, Dư Dũng Cương lập tức im bặt dừng lại.

Lúc này, ông mới đột nhiên nhớ đến, Trần Thương đã đi một khoảng thời gian rồi.

Thế nhưng, Dư Dũng Cương vẫn còn chưa quen.

Cứ thỉnh thoảng lại gọi Trần Thương.

Nghĩ đến đây, Dư Dũng Cương không khỏi thở dài.

- Chủ nhiệm Dư... Giáo sư Trần đã trở về An Dương rồi.

Tiểu Kha nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Dư Dũng Cương gật đầu, vẫy tay một cái:

- Ừm, tôi biết rồi.

Lúc này, những người khác cũng đã kịp phản ứng

- Chủ nhiệm Dư, người mà các ông nói là... giáo sư Trần Thương sao?

Dương Văn Vũ tò mò hỏi.

- Ừm

Dư Dũng Cương gật đầu, thế nhưng vẫn nói:

- Khoa hỉnh hình cột sống gãy xương của giáo sư Trần dường như... Tôi chưa thấy qua, tôi cũng không biết cậu ấy như thế nào

Mấy người gật đầu.

Trần Thương chắc chắn là lợi hại.

Chương 1892: Chuẩn bị Phòng Phẫu Thuật, Đợi Cháu

Những chủ nhiệm của khoa chỉnh hình này đều đã nghe qua tên của Trần Thương, chuyện này nói rõ Trần Thương trong vòng chữa bệnh đã phá vòng rồi, trong vòng tròn chữa bệnh ở thủ đô cũng là có danh tiếng đỉnh đỉnh

- Hay là... Gọi điện thoại hỏi thử xem! Dù sao... Đây cũng xem như là phẫu thuật của Ngoại khoa thần kinh, nói không chừng giáo sư Trần có chỗ đã học lướt qua

Khúc Kim Quốc không nhịn được nói.

Diêm Chính Quân của bệnh viện 301 cũng 'ừ' một tiếng:

- Đúng đó, nhiều thêm một người, thì nhiều thêm một ý nghĩ, giáo sư Trần... không dựa theo lẽ thường mà suy đoán.

Mấy người cùng một suy nghĩ như thế, Dư Dũng Cương cũng không còn gì để nói.

Trực tiếp gọi cho Trần Thương, tối hôm qua Trần Thương mới vừa chúc tết mình, còn phát không ít lì xì trong nhóm khoa sáu cấp cứu của Trung tâm cấp cứu thủ đô.

Trong lúc điện thoại đang chờ, Dư Dũng Cương nói:

- Aiz... Mọi người cũng đừng ôm kỳ vọng quá lớn, dù sao Trần Thương người ta cũng không phải là toàn năng, huống chi chữa trị tủy sống bị tổn thương này còn là vấn đề nan giải của quốc tế...

Lời còn chưa nói hết, điện thoại đã thông.

- Chủ nhiệm Dư, chúc mừng năm mới

Dư Dũng Cương liền vội vàng gật đầu, không khách sáo, mà đi thẳng vào vấn đề:

- Trần Thương à, hôm nay sở nghiên cứu hóa học gặp phải hỏa hoạn, có một binh sĩ của đội phòng cháy chữa cháy...

- Hiện tại liệt nửa người cao vị có nguy hiểm rất lớn

- Tôi gửi ảnh chụp qua Wechat cho cậu, cậu hãy xem thử phim X-quang.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, gật đầu nói:

- Được

Dư Dũng Cương vội vàng chụp ảnh gửi qua cho Trần Thương.

Sau đó toàn bôn bên trong phòng cấp cứu, liền rơi vào yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều đang chờ Trần Thương trả lời.

Một phút sau, 'đinh linh' một tiếng, âm thanh nhắc nhở của Wechat vốn dĩ không đáng chú ý rất rõ ràng.

Bởi vì, tất cả mọi người đều đang đợi âm thanh này

Câu nói của Trần Thương rất đơn giản:

- Chuẩn bị phòng phẫu thuật, đợi cháu

Lời của Trần Thương ít mà ý nhiều

Làm cho mọi người trong phòng cấp cứu nhất thời sững sờ ngay tại chỗ

Chuẩn bị phòng phẫu thuật? Đợi tôi?

Có ý gì?

Mọi người liếc nhau, từ trong ánh mắt nhìn thấy được sự nghi ngờ và kinh ngạc của lẫn nhau

Chẳng lẽ... Trần Thương có thể?

Trần Thương có thể làm được ca phẫu thuật này?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều là vừa kinh ngạc vừa vui mừng

Chẳng lẽ Trần Thương có thể làm được ca phẫu thuật này?

Ngay cả Dư Dũng Cương cũng ngây người tại chỗ, có chút khó mà tin được.

Dù sao, đây cũng không phải là phẫu thuật bình thường, đây là vấn đề nan giải của quốc tế, dính đến sau khi tủy sống bị gãy rời phải làm thế nào để giải quyết việc tái tạo thần kinh và khôi phục chức năng

Chuyện này trên thế giới cũng là khó nhất, là một vấn đề nan giải có tính khiêu chiến thế giới.

- Chẳng lẽ... Giáo sư Trần cậu ấy... Cũng biết làm phẫu thuật của Ngoại khoa cột sống?

Khúc Kim Quốc của Ba viện thủ đô có điều suy nghĩ.

Dư Dũng Cương lúng túng khụ khụ một tiếng:

- Chuyện này... chắc là như thế

Dương Văn Vũ nghe thấy lời này, lập tức nói:

- Chủ nhiệm Dư, không phải Trần Thương đã ở nơi này của các ông ròng rã một năm trời hay sao? Cậu ấy có thể làm phẫu thuật của Ngoại khoa cột sống hay không mà ông cũng không biết sao?

Câu nói này khiến cho Dư Dũng Cương muốn chửi má nó

Ông có ở cùng với Trần Thương cả một đời thì cũng đều không biết ca phẫu thuật tiếp theo của cậu ấy là gì

Một năm, một năm dùng cái rắm ấy

- Chuyện này... thời gian quá ngắn rồi, Trần Thương vẫn... Vẫn còn chưa kịp làm phẫu thuật của khoa chỉnh hình này

Lời này vừa nói, mấy người lập tức sửng sốt

Có ý gì?

Vẫn chưa kịp là có ý gì?

Diêm Chính Quân tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Dư, ý của ông là...

Dư Dũng Cương thở dài:

- Sau khi Trần Thương đến Trung tâm cấp cứu của chúng tôi, căn bản là chưa ở bên cạnh chúng tôi bao lâu

- Đầu tiên là đến Ngoại khoa Tim, làm phẫu thuật động mạch vành bắc cầu, sau đó là ra ngoài nhận giải thưởng, rồi quay về chưa được nghỉ ngơi bao lâu, liền bắt đầu làm Ngoại khoa Tiêu hoá, sau đó là các ông đã nhìn thấy rồi đó.... Thành lập cái Học hội Ngoại khoa tiêu hóa thế giới gì đó

- Sau đó là làm mạch máu lớn, làm hội chứng Marfan, rồi đến phẫu thuật bóc tách động mạch chủ kia, dẫn một đám người đi tham gia hội nghị hiệp hội AATS

- Sau đó các ông cũng nhìn thấy rồi đó, Parkinson, trước khi đi, bắt đầu tiến quân vào Ngoại khoa thần kinh, thuận tiện đánh hạ phẫu thuật Parkinson

Nói đến đây, Dư Dũng Cương cũng bừng tỉnh.

Mẹ nó

Đúng thế

Tên nhóc này đến một năm, vậy mà ở sáu khoa cấp cứu của mình còn không lâu bằng thời gian ở Ngoại khoa Tim?

Nghĩ đến đây, lão Dư lại có chút oan ức.

Đám người nhìn qua lão Dư, đều là thở dài thật sâu.

Đây mới gọi là đến bồi dưỡng sao

- Đây có lẽ là bồi dưỡng lợi hại nhất trên thế giới

- Đúng vậy đó! Học một, tinh thông một

- Đây có thể gọi là tinh thông sao? Đây gọi là đột phá

- Tôi đột nhiên cảm thấy, có lẽ giáo sư Trần thật sự biết làm ca phẫu thuật này

.....

Bên này, Trần Thương vừa mới đặt xong nhà hàng, để điện thoại xuống nói với Tần Duyệt:

- Bên thủ đô có một ca phẫu thuật gãy xương tổn thương tủy sống nghiêm trọng, bây giờ anh phải đến đó một chuyến.

Tần Duyệt nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi:

- Anh đi thế nào? Hay để em đưa anh đi?

Trần Thương lắc đầu:

- Không cần đâu, đến không kịp, anh sẽ liên hệ với viện máy bay trực thăng của Đại Đông Nhất, tiết kiệm thời gian.

Tần Duyệt gật đầu:

- Vậy anh chú ý an toàn, chuyện trong nhà để em sắp xếp

- Cần chuẩn bị thứ gì không?

Trần Thương lắc đầu, ấm lòng sờ lên đầu của Tần Duyệt, cười nói:

- Cần em đợi thật tốt, cảm ơn vợ

Sau khi nói xong, Trần Thương đi ra phía bên ngoài, trước khi đi gọi điện thoại cho Ngô Huy và Vương Khiêm.

- Cùng tôi đến thủ đô một chuyến! Có một ca phẫu thuật tổn thương tủy sống.

Ngô Huy gật đầu, anh ta hiện tại đang độc thân, đang đón tết cùng với ba mẹ, sau khi nhận điện thoại, nhìn qua ba mẹ xin lỗi:

- Ba mẹ, giáo sư Trần... Có một ca phẫu thuật, cần đến thủ đô một chuyến...

Ba của Ngô Huy nghe xong, vội vàng nói:

- Mau đi đi, đừng để giáo sư Trần người ta sốt ruột, con có thể có hôm nay, may mắn là nhờ có giáo sư Trần người ta! Con phải cảm ơn

Ba của Ngô Huy cho rằng anh ta là đến để giúp đỡ.

Ngô Huy vội vàng nói:

- Ba, giáo sư Trần là muốn dẫn theo con để đến học tập.

Ba nghe xong, lập tức nói:

- Tên khốn tiểu tử này, vậy còn đứng đó làm gì, aiz... Con nói con xem, nửa đời này không dễ dàng gì mới gặp được quý nhân, còn không biết mà quý trọng

Vương Khiêm bên này vừa mới bị con đái ướt cả quần, liền nhanh chóng đứng dậy:

- Vợ à, có anh hùng đang đợi anh đến cấp cứu, em hãy trông con trước đi

Nói xong, tạm biệt ba mẹ, trực tiếp đứng dậy

Trần Thương bên này thì trực tiếp gọi điện thoại cho Tiền Lượng, anh và viện trưởng Chính còn chưa thân quen, chi bằng trực tiếp liên hệ với

Tiền Lượng.

Tiền Lượng bên này cũng nhận được liên hệ từ Trung tâm cấp cứu thủ đô, vội vàng liên hệ với máy bay trực thăng.

Chuẩn bị xuất phát

Trần Thương ngồi trên máy bay, có điều suy nghĩ.

Thở một hơi dài, Tỉnh Nhị Viện cũng quá khó khăn rồi, ngay cả xin máy bay trực thăng cũng đều tương đối phiền phức, vẫn phải mượn lão đạo ca người ta.

Chương 1893: Giáo Sư Trần... Thật Sự Giống Như Thần Tiên Vậy

Lúc trở về phải nói lại với ba vợ, Vệ Kiện Ủy phải làm tốt công tác cân đối.

Đúng vậy

Chắc chắn là tội của ba vợ

.....

Sau khi máy bay hạ cánh, Trần Thương dẫn theo hai người trực tiếp đi về hướng phòng phẫu thuật

Nói thật thì, đối với với phẫu thuật tiếp theo đây, Trần Thương cũng không dám bảo đảm là nhất định có thể làm tốt.

Ở trên máy bay, Trần Thương đã nghĩ rất nhiều

Kỹ năng nhiều màu mang đến cho Trần Thương chính là bước nhảy vọt về nhận thức thời đại này.

Trần Thương đem nó chuyển hóa thành phương pháp thời đại trước mắt để có thể sử dụng

Nếu không thì, thật sự bị người khác mổ xẻ để nghiên cứu rồi.

Dư Dũng Cương đã đứng ở cửa bệnh viện để đợi Trần Thương.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, trong lòng của lão Dư vậy mà vô cùng ấm áp, rất lâu rồi chưa gặp tên nhóc này, còn có chút nhớ cậu ấy

- Đến rồi

- Vâng

- Đi theo tôi

Lão Dư cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp dẫn Trần Thương đi vào bên trong.

Dọc đường đi, lão Dư không nhịn được nói:

- Năm mới đã đến rồi, vậy mà còn gọi cậu đến đây.

Trần Thương:

- Ngành nghề của chúng ta chính là như vậy, hơn nữa... Cũng không phải là lỗi của chú.

- Thế nhưng... Chủ nhiệm Dư, lúc đi chú phải chuẩn bị rượu tết cho cháu đó nha, ba tôi thích cái vị này

Dư Dũng Cương cười cười:

- Không thể thiếu của cậu
- À đúng rồi, ca phẫu thuật này... Cậu có biết làm không?
Trần Thương gật đầu:
- Vấn đề không lớn.
Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Trần Thương, nói thật thì trong lòng Dư Dũng Cương rất kiêu ngạo.
Dù sao cũng là người dưới tay mình làm một năm.
Bên trong phòng phẫu thuật, Dư Dũng Cương lần lượt giới thiệu cho Trần Thương.
Mọi người dồn dập gật đầu, đối với ca phẫu thuật này, bọn họ thực sự là vô cùng mong đợi.
Trần Thương vừa chuẩn bị, vừa thuận miệng hỏi:
- Đã dùng thuốc gì rồi?
- Dùng Methylprednisolone để ức chế quá trình phản ứng peroxy hóa lipid của màng tế nào, phối hợp với mannitol để ngăn ngừa phù tủy sống.
- Về phương diện chữa trị và dinh dưỡng thần kinh thì dùng Ganglioside.
Trần Thương gật đầu:
- Cho oxy cao áp
- Chuẩn bị phẫu thuật
Ca phẫu thuật này, cần phải mặc áo chì, dù sao trong quá trình phẫu thuật cũng cần phải quay chụp phim X-quang vị trí xương cổ nghiêng, để xác định vị trí xương bộ gãy và các chi tiết.
Phẫu thuật vẫn chưa bắt đầu, đang chuẩn bị gây mê, bệnh nhân đột nhiên hô hấp dồn dập
Mọi người xung quanh biến sắc
Hiện tại phát sinh khó thở, rõ ràng là do tủy sống bị tổn thương dẫn đến bệnh chứng.
Một khi tủy sống trên khu vực cổ bị tổn thương thì rất dễ dàng xảy ra tứ chi bại liệt, nếu như cơ hoành và cơ gian sườn bị bại liệt, có thể gây ra khó thở, thường dẫn đến tử vong cấp tốc
Vậy nên, tất cả mọi người thực sự không có cách nào xem như là không có chuyện gì.
Nói thật thì, đừng thấy mọi người đều là chuyên gia đỉnh cấp của Ngoại khoa cột sống, thế nhưng phẫu thuật như thế này, không ai có thể nắm chắc.
Mà ngược lại là Trần Thương, lúc này anh chỉ nhẹ nhàng lấy tay khoác lên phần bụng, nhàn nhạt nói:

- Bệnh nhân chỉ thở bụng, chắc lúc đoạn tủy sống bị tổn thương dưới phần cổ, mặt phẳng phía dưới xuất hiện tứ chi bại liệt, hai tay phân đoạn bị rối loạn cảm giác và bị cản trở vận động.

Bởi vì ngực hô hấp bị bại liệt, vì vậy nên chỉ có thở bụng, không có vấn đề lớn gì

Trần Thương hời hợt nói những câu này, hơn nữa thái độ quá bình tĩnh và thoải mái của anh thực sự khiến cho mọi người khó hiểu.

Bọn họ là lần đầu gặp Trần Thương.

Nghĩ đến đây, vừa mới gặp mặt, liền khiến cho người ra cảm thấy người này giống như là một cao nhân

Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt.

Mấy người khác nhìn nhau, trong đầu không tự chủ được sinh ra một câu:

Giáo sư Trần... thật sự giống như là một thần tiên vậy

.....

Trần Thương không chọn gây mê toàn thân.

Mà là chọn gây mê cục bộ.

Thế nhưng trong lúc bệnh nhân chọn tư thế, anh đưa hai vai của bệnh nhân giáp với đệm gối ở giữa, phần cổ hơi duỗi ra, đầu nghiêng khoảng 15 độ về phía đối diện góc mổ, sau đó thực hiện tư thế nằm ngửa

Vị trí này trông thấy thì vô cùng quái dị, nhưng lại khiến cho mấy vị chủ nhiệm thoải mái mà không nói được

Đúng vậy

Vị chủ nhiệm hơn năm mươi tuổi cảm thấy mấy chục năm sống xem như uổng phí rồi, chưa từng thử qua từng thử qua tư thế như vầy

Cũng sắp sáu mươi tuổi rồi, mắt thấy không còn mấy ngày sức lực lâm sàng nữa, bây giờ mới tận mắt nhìn thấy Trần Thương bày ra một tư thế như thế này.

Thật sự là kiến thức rộng rãi

Trong lúc nhất thời, cho dù là Dương Văn Vũ nhanh mồm nhanh miệng, hay là Khúc Kim Vũ lo lắng, giờ phút này đều hiểu một đạo lý, vì sao lại có nhiều người tự nguyện đi theo Trần Thương làm phẫu thuật như thế

Bởi vì có thể học được kỹ thuật

Người ta chỉ là tùy tiện bày ra tư thế, đã khiến cho bọn họ cảm khái cả nửa ngày, càng đừng nhắc đến phẫu thuật của một lúc nữa

Hơn nữa, nói thật thì, bọn họ thì thấy dáng vẻ mây trôi nước chảy của Trần Thương.

Giống như căn bản là không để ca phẫu thuật này vào trong mắt.

Đúng như vậy

Trần Thương căn bản là không để ca phẫu thuật này trong lòng.

Dù sao độ khó của ca phẫu thuật này cũng không được gọi là rất lớn.

So với lúc anh huấn luyện làm phẫu thuật nối lại tủy sống, loại cột sống gãy hoàn toàn có tính gãy xương kia còn đơn giản hơn rất nhiều

Độ khó của ca phẫu thuật này thì có

Thế nhưng bởi vì tủy sống của bệnh nhân bị tổn thương trong lúc mặc quần áo cách nhiệt và mũ giáp, đã làm giảm ảnh hưởng tốt đẹp.

Vết thương khép kín không dẫn đến nhiễm trùng, cứ như vậy, đã làm giảm bớt quá trình loại bỏ ổ bệnh và tổ chức hoại tử.

Mà quá trình này vừa khéo lại rất quan trọng.

Ngay sau đó, phẫu thuật rạch mổ khác thường của Trần Thương càng khiến cho mấy người trợn mắt há mồm

Chỉ thấy Trần Thương ở mặt phẳng của thân đốt xương gãy, từ đường trung tuyến của bộ phận cổ trước đến sườn trái hoặc sườn phải của cạnh trước đòn chũm cơ ức, rạch mổ cắt ngang miệng sườn trái hoặc sườn phải 6~8cm

Mấy viện chuyên gia và viện sĩ nhìn thấy cũng mọit mặt mơ màng

Thế nhưng lại không dám hỏi, sợ Trần Thương nói bọn họ mấy năm nay sống trên chó hay sao?

Chỉ có thể từ từ lĩnh hội

Cũng may, những năm nay bọn họ cũng tích góp được không ít kinh nghiệm, mặc dù không thể lập tức phản ứng, thế nhưng lại có thể từ từ lĩnh hội.

Sau một lát, mọi người đã thông suốt

Bởi vì khi vết rạch mổ sườn trái tiến vào có thể khiến cho thanh quản của dây thần kinh có thể ít chịu kéo giãn.

Quá trình này trong những vết rạch mổ khác là khó có thể tránh khỏi

Dường như trong nháy mắt, mấy người đã có một loại cảm giác thông thoáng sáng sủa

Bên trong ánh mắt nhìn Trần Thương đã tràn đầy kinh ngạc và vui mừng

Cậu ấy nhất định là là ông già Noel, không đúng, là ông Thương Noel

Thỉnh thoảng mang đến cho mọi người một món quà.

Lúc này, Trần Thương vẫn bình tĩnh như cũ, giống như đây chỉ là bữa điểm tâm, không có nghĩa gì

Ngay cả lông mi anh cũng không hề nhăn lại.

Trần Thương càng như thế, thì càng phù hợp với hình tượng cao thủ trong lòng mọi người.

Anh rạch mổ bóc tách xuôi theo mô liên kết hướng lên và hướng dưới.

Toàn bộ quá trình đều vô cùng cẩn thận.

Dù sao, lúc này bệnh nhân bởi vì bắp thịt, khiến cho xương cổ có hiệu quả kéo giãn, nếu như cường độ này biến mất, ngược lại sẽ khiến cho cột sống bị tổn thương lần thứ hai.

Chương 1894: Xuất Hiện Boss Vương Gỉa Cấp 100

Vì vậy

Làm thế nào để tiến đến thân đốt phía trước là có chút khó khăn.

Bởi vì muốn thân đốt đến bộ phận xương cổ, nhất định phải đi qua tuyến giáp trạng

Mà tĩnh mạch trong tuyến giáp trạng hết lần này đến lần khác bị cản trở của thân đốt sống.

Khí quản, thực quản, hay tuyến giáp trạng thì dễ giải quyết, khó nhất vẫn là mấy mạch máu kia

Một hồi thao tác, hơi không chú ý, một bên là động mạch bên trên tuyến giáp trạng, bên trong tĩnh mạch, dây thần kinh thanh quản quặt ngược...

Đây đều là những yếu tố quan trọng ảnh hướng đến phẫu thuật.

Hơn nữa, cho dù Trần Thương lựa chọn mở miệng vết thương như thế nào, đều không tránh khỏi vấn đề khó giải quyết

Thế nhưng, bọn họ phát hiện tốc độ tách rời của Trần Thương rất nhanh

Dao mổ trong tay lưu loát rạch ra xuôi theo cạnh trước của đòn chũm cơ ức của cơ platysma và gân mô sâu, kéo đòn chũm ức cơ và vỏ động mạch cổ cắt ra rìa ngoài.

Động tác nhanh chóng có thứ tự này, khiến cho trong lòng mấy vị chủ nhiệm phát hoảng

Ngay cả Dư Dũng Cương đã đi theo Trần Thương thời gian dài lúc này trong lòng cũng lộp bộp một tiếng.

Tên nhóc này... gấp như thế làm gì

Thực ra, chuyện này cũng không thể trách Trần Thương.

Phẫu thuật này giống như phẫu thuật cắt bỏ túi mật có độ khó cao thường xuyên làm chung với anh, đột nhiên gặp một phẫu thuật viêm túi mật bình thường có độ khó thấp, đối với anh mà nói, căn bản là không có áp lực

Nhìn vào đao của Trần Thương thực sự là lo lắng, mấy vị chủ nhiệm lo lắng nhìn qua anh, không nhịn được nhắc nhở:

- Giáo sư Trần, cẩn thận động tĩnh mạch của tuyến giáp trạng.

Trần Thương khẽ gật đầu, nói câu:

- Cảm ơn

Sau khi nói xong, Trần Thương nhẹ nhàng di chuyển, mà ngay lúc này, tuyến giáp trạng, khí quản và thực quản đều đã lộ ra

Chỉ nhìn thấy Trần Thương dùng những chiếc kẹp mô vào bên trong, phát hiện kinh người, tĩnh mạch bên trong tuyến giáp trạng vậy mà đã rời khỏi thân đốt

Một màn này, trực tiếp khiến cho đám người trợn tròn mắt

Bên trong từng đôi mắt hơn năm mươi tuổi nổ ra ánh sáng, làm sao cũng không thể hiểu sao lại tách rời chứ

Ngay cả Dư Dũng Cương cũng mở mang tầm mắt, hô hấp dồn dập nhìn vào cảnh này

Bình thường mà nói, khi tĩnh mạch bên trong tuyến giáp trạng bị ảnh hưởng mà lộ ra, là cần điện đông hoặc buộc ga-rô cắt đứt phía sau.

Thế nhưng, thao tác của Trần Thương đã trực tiếp tránh khỏi bước này

Khiến cho phẫu thuật càng trở nên... Thuận lợi

Đúng vậy, chính là loại cảm giác này, không có độ khó, không có áp lực, rất thông thuận

Làm sao có thể làm được chứ!?

Hô hấp của mỗi một người bọn họ dồn dập thêm mấy phần, muốn làm rõ ràng vấn đề này.

Đáng tiếc, động tác của Trần Thương quá nhanh, bọn họ căn bản là nhìn không hiểu

Đã xảy ra chuyện gì

Vào lúc này, bóc tách của Trần Thương dọc theo xốp mô liên kết tiến về độ sâu, ngón tay có chút động đậy

Với khả năng tri giác cao, trong đường trung tuyến Trần Thương rõ ràng đã sờ đến đốt sống cổ

Sau đó anh nhẹ nhàng kính, lập tức lộ ta 4 chân đốt

Một màn này

Mấy người lập tức thốt ra

- Phạm vi lộ ra lại lớn đến như thế

- Thật là lợi hại

- Bốn chân đốt

- Trời ơi

Mấy người không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Vào lúc này, trên bảy đốt sống cổ, đã hoàn toàn lộ ra vị trí bốn chân đốt, hơn nữa còn hoàn toàn lách qua hai mạch máu của tuyến giáp trạng, và quặt

ngược dây thần kinh thanh quản

Nến như nói trong phẫu thuật gãy xương cổ, mở miệng chiếm ảnh hưởng 20% của cả ca phẫu thuật, mà phẫu thuật này của Trần Thương, lại vô tình làm cho sức ảnh hưởng của mở miệng lại lớn hơn

Một màn này, khiến cho những người nhìn thấy nhiệt huyết sôi trào, cảm xút có chút bành chướng

Sau đó cần phải định vị lại thân đốt xương bị gãy.

Thế nhưng, bởi vì không gian lộ ra cũng đủ lớn, cho nên đã giảm bớt được rất nhiều quá trình không cần thiết.

Để cho phẫu thuật trực tiếp nhảy đến bước chụp X-quang.

Sau khi có kết quả chụp X-quang, Trần Thương nhìn chằm chằm vào phim chụp X-quang, bắt đầu kếp hợp lại phim hạch từ của xương cổ ở trong đầu.

Mô hình bốn chiều bắt đầu cùng thực hiện trùng hợp.

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Xương đục, đưa mũi khoan cho tôi

Dư Dũng Cương liền vội vàng gật đầu, đưa qua từ trong tay y tá.

Nếu không nói thực ra khoa phẫu thuật chỉnh hình chính là hiện trường trang trí cỡ lớn

Cái đục, mũi khoan hay gì cùng đều có

Thế nhưng, phẫu thuật cột sống là một loại Thần khoa, tổn thương không thể quá lớn, hơn nữa phía dưới còn có mảnh vỡ xương gãy và tủy sống bị tổn thương

Cứ như vậy, độ khó của phẫu thuật lại càng tăng thêm.

Vì thế, nếu như mở miệng bết thương hồi nãy xem trọng chính là kỹ xảo, vậy thì khảo nghiệm của thao tác tiếp theo đây chính là thủ pháp

Dưới tình huống tủy sống bị tổn thương, nhất định phải chú ý cẩn thận khi sử dụng xương đục và máy khoan điện

Thế nhưng, đao thương là vô tình

Cái đục và máy khoan nghĩ thế nào thì cũng không phải là vật ôn nhu.

Muốn mở ra từng tầng từng tầng xương cốt, hơn nữa một lúc sau còn cần tiến hành dung hợp cột sống.

Thì phải bỏ thân đốt xương gãy đi, sau đó hình thành một cột sống hoàn chỉnh, chuyện này đối với độ khó của mở miệng vết thương lại càng thêm cao

Vào lúc này, Trần Thương cầm lấy xương đục, dùng máy nắn xương để loại bỏ phần xương sâu 1.5cm.

Sau đó, sử dụng mũi khoan siêu nhỏ để khoan chỉ vào lớp siêu mỏng của võ não phía sau thân đốt sống

Nhìn thấy tủy sống bên trong, Trần Thương vừa đúng lúc đến, thậm chí còn không có bất kỳ tổn thương nào

Khi nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Quá lợi hại rồi

Không nói đến chuyện khác, loại thủ pháp hời hợt này, đã vượt qua 99% các bác sĩ khoa chỉnh hình khác

Bản thân của phẫu thuật khoa chỉnh hình cũng không phải rất tỉ mỉ và chính xác

Thế nhưng phẫu thuật thần kinh lại là phẫu thuật tinh vi nhất.

Trần Thương cứ như thế mà biến một ca phẫu thuật của khoa chỉnh hình thành dáng vẻ của một ca phẫu thuật thần kinh

Mấy vị chủ nhiệm nhìn thấy cũng xấu hổ mà đỏ mặt

Bọn họ có chút xấu hổ

Dù sao, người ta mới bao lớn chứ, thủ pháp này đã vượt qua phần lớn... Không đúng, đã vượt qua cả bản thân bọn họ.

Mấy vị chủ nhiệm nhìn nhau, muốn xem biểu cảm của lẫn nhau, đôi mắt này... Mấy cặp mắt cùng chạm đến một chỗ.

Lập tức, trong lòng mấy người không cần nói cũng biết, thật là mẹ nó mất mặt.

Tiếp theo là cần phải loại bỏ xương mỏng manh còn ở bên trong và và những mảnh xương gãy nhô vào cột sống.

Hai mắt của Trần Thương nhìn chằm chằm vào vết thương

[Đinh! Tổn thương tủy sống boss Vương giả cấp 100, đề nghị loại bỏ mảnh xương, khâu lạu tổ chức tủy hạch, liên kết thần kinh!]

Sau khi Trần Thương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức vui mừng

Boss cấp tối đa

Sẽ có phần thưởng gì chứ?

.....

Dựa theo sự phát triển của y học hiện nay mà nói.

Tủy sống tổn thương của mức độ này chắc chắn được xem là phẫu thuật có độ khó cao.

Vừa rồi lúc Trần Thương kiểm tra thân thể, có thể phán đoán rõ ràng vị trí và mức độ nghiêm trọng của dây thần kinh bị tổn thương do bệnh nhân tạo thành.

Vì thế, nói nó là Boss Vương giả cấp 100 cũng không hề khoa trương chút nào

Ngay cả những chuyên gia và viện sĩ xung quanh lúc này cũng có chút không hiểu, càng đừng nói đến là các bác sĩ phía dưới.

Làm phẫu thuật chữa trị tủy sống, trên cơ bản có thể nói là thần tiên đánh nhau, chuyện này không khoa trương một chút nào

Chương 1895: Quá Không Tôn Trọng Boss Cấp 100

Bên này, Trần Thương còn chưa bắt đầu phẫu thuật, Dư Dũng Cương ở xung quanh liền tiên phong đi lên phía trước một bước, chiếm lấy vị trí tốt nhất, hoàn thành cướp vị trí

Ông cuối cùng cũng đã hiểu rõ ràng, trước đây nhóm người Từ Tử Minh tại sao luôn bởi vì một ca phẫu thuật mà huyên náo khí thế ngất trời

Khi đó, Dư Dũng Cương luôn luôn chẳng thèm ngó đến mà nói một câu mất mặt xấu hổ.

Bây giờ thì ông hiểu rồi

Đây không phải là mất mặt, đây là hướng về tri thức

Truy cầu tri thức thì sợ mất mặt gì chứ?

Nhìn thấy động tác của Dư Dũng Cương, đám người Dương Văn Vũ, Diêm Chính Quân lúc này mới ý thức được, phẫu thuật tiếp theo có lẽ chính là thao tác nòng cốt.

Dùng lời thời thượng để nói, thì chính là: phẫu thuật áo nghĩa

(Áo nghĩa: đạo lý có nội dung thâm sâu, sâu kín.)

Đáng tiếc, lão Dư đã nhanh chân đến trước, bọn họ nhanh chóng dồn dập tiến về phía trước

Trần Thương cũng không để ý.

Dù sao, bí mật bên của các thao tác bên trong phẫu thuật này cũng không nhiều, nói trắng ra, vẫn là tình hình của bệnh nhân không nghiêm trọng, không đến lúc bản thân phải lộ ra tuyệt chiêu.

Vì thế, có thể học được bao nhiêu, thì học bấy nhiêu, Trần Thương cũng không ngăn cản.

Nhìn thấy Trần Thương ngầm đồng ý, trong lòng mọi người cũng cao hứng, ngượng ngùng cười một tiếng đối với anh ấy.

Hiện tại Trần Thương rất đang momg chờ Boss, Boss cấp Vương giả cấp 100, loại dã quái đỉnh cấp này có thể mang đến cho bản thân phần thưởng gì đây?

Vào lúc này, Trần Thương đưa máy đục xương trong tay và máy khoan điện vi hình đưa cho trợ thủ Vương Khiêm, sau đó cầm qua curette và kẹp đặc chế.

Lúc này, chủ nhiệm Khúc Kim Quốc của khoa chỉnh hình Tam viện thủ đô dường như phát hiện bản thân làm ảnh hưởng đến thao tác của Vương Khiêm, vội vàng nói xin lỗi

- Ngại quá, thật là xin lỗi

Trong mắt của Khúc Kim Quốc mang theo áy náy, chủ động xin lỗi nhận sai, sau đó dịch ra hai bước, để cho Vương Khiêm có một không gian rộng rãi hơn

Mà Vương Khiêm đứng ở một bên, cũng lúng túng không biết nên nói như thế nào.

Tới gần... Những chuyên gia trước mặt này cũng không phải là người bình thường, thuộc về sự tồn tại của Thái đẩu khoa chỉnh hình, những cố vấn cao cao tại thượng trong mắt mình, trong mắt những người này cũng không đáng nhắc đến

Vương Khiêm thực sự không nghĩ đến có một ngày bản thân có thể để cho viện sĩ Khúc Kim Quốc nói lời xin lỗi với mình, đồng thời còn chủ động lùi lại hai bước

Hừ

Viện sĩ Khúc Kim Quốc, ba năm Hà Đông, ba năm Hà Tây

Lẽ nào ông đã quên lúc trước khi tôi với thầy tôi cùng với ông làm phẫu thuật trên bàn phẫu thuật, ông nói tôi ngu xuẩn thế nào rồi hay sao?

Vào giờ phút này, Vương Khiêm chỉ có một suy nghĩ, vậy nên liền tháo khẩu trang xuống, nói một tiếng với Khúc Kim Quốc:

- Viện sĩ Khúc, đừng khinh thiếu niên nghèo, bây giờ ông đứng ở một bên nhìn tôi làm phẫu thuật... ừm, không cần chú ý đến chi tiết, dù sao, không phải tất cả mọi người đều có cơ hội làm trợ thủ cho thầy Trần

Một câu nói của Khúc Kim Quốc, đã khiến cho Vương Khiêm bành trướng rất lâu, chuyện này, anh đợi đến khi hoàn thành phẫu thuật của ngày hôm nay, sẽ thổi trong vòng bạn bè cả năm trời, chuyện đáng tiếc duy nhất chính là không có ghi hình lại

Mà lúc này, bên trong ánh mắt của Trần Thương, đã có thể nhìn thấy rõ những mảnh xương mỏng và những mảnh gãy nhô ra trong cột sống nội bộ bên trong của cột sống, tủy sống...

Cái nhìn này cũng không có ý nghĩa, thế nhưng bên trong ca phẫu thuật này, lại có vẻ hết sức quan trọng

Bởi vì tủy sống là cái gì?

Nó ở bên trong cột sống, đầu trên liên kết với diên tủy, hai bên phát ra thành đôi thần kinh, phân bố đến tứ chi, thể vách và nội tạng.

Có thể nói như thế này, tủy sống cũng giống như đại não, có rất nhiều trung tâm phản xạ đơn giản.

Mà chất xám của và chất trắng tủy sống chủ yếu được tạo thành từ tế bào thần kinh và dây tủy thần kinh

Quá trình rửa sạch mảnh vỡ càng là tinh vi, dẫn đến tổn thương lại là càng nhỏ.

Thế nhưng, những mảnh xương này là nằm trong tủy sống, nhất định phải thông qua phim X-quang để phán đoán vị trí lấy ra

Cứ như vậy, bị tổn thương lần thứ hai đã là không thể tránh được.

Thực ra Trần Thương đã biết rõ những mảnh vỡ 'màu đỏ' này ở đó rồi, thế nhưng... cũng không thể trực tiếp lấy ra chứ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương cố ý khụ khụ một tiếng, ngẩng đầu nhìn vào phim X-quang, lần này anh dùng đủ 3 giây, giả vờ là bản thân rất nghiêm túc

Sau đó, bắt đầu công việc rửa sạch

Một mảnh

Hai mảnh

....

Kèm theo những thứ lấy ra càng ngày càng nhiều, mấy lão Thái đẩu xung quanh lập tức mơ màng

Chuyện này... Chỉ cần nhìn một chút thôi sao?

Như vậy liền có thể chính xác tìm ra tất cả mọi thứ?

Nhìn thấy dường như chỉ cần Trần Thương ra tay, liền có thể nhặt ra một vài đồ vật nhỏ, nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Hơn nữa, Trần Thương dường như không cần tìm kiếm cũng có thể cảm nhận được vị trí những mảnh xương vỡ ẩn tàng trong tủy sống

Mẹ nó

Có loại trí nhớ, sức phán đoán và cảm nhận về không gian như vậy.

Còn cần mỗi ngày đều chụp phim ăn tia như thế không?

Còn lo lắng làm tổn thương đến tủy sống?

Còn sợ hãi làm loại phẫu thuật tinh diệu này?

Mẹ cũng không cần lo lắng phẫu thuật của mình nữa

Không bao lâu, Trần Thương đã dọn dẹp sạch sẽ.

Không sai

Trần Thương rất tự tin.

Dư Dũng Cương phát hiện, Trần Thương ở bên cạnh mình ngây người ròng rã cả năm trời, vậy mà bản thân lại không đủ hiểu cậu ấy??

Một năm này, bản thân sống đến trên người chó rồi?

Nghĩ đến đây, Dư Dũng Cương có chút thương tiếc.

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Chụp phim nhìn, có còn mảnh vỡ nữa hay không.

Khẩu khí của Trần Thương, đám người có chút hoài nghi, câu nói này của Trần Thương hoàn toàn là cho máy X-quang mặt mũi

Nếu không, cậu ấy cũng không còn hi vọng mà làm.

Quả nhiên

Kết quả đã có, sạch sẽ, không hề có một chút tạp chất nào

Mọi người nhìn vào tủy sống đã được xử lý sạch sẽ không còn một mảnh này, mà dường như cũng không hình thành tổn thương lần thứ hai, không nhịn được thở dài một hơi

Thật sự là quá lợi hại rồi.

Aiz

Đột nhiên, BGM trong đầu của Vương Khiêm tự động vang lên

Chẳng qua là cho rằng trong đám người nhìn anh nhiều hơn một chút

Cũng không thể quên mảnh xương của anh

Còn cho rằng lúc chụp lại X-quang còn có thể gặp lại nhau.

Không nghĩ rằng từ nay trở đi tôi chỉ có thể cô đơn tưởng niệm.

Aiz

Lúc nhớ em thì em đang ở tủy sống

Quay đầu nhìn lại thì em đang ở bên giường

.....

Chứ như vậy, nhìn thấy Trần Thương hời hợt rạch vết thương ra, hời hợt mài xương cốt rơi xuống, sau đó lại hời hợt xử lý sạch sẽ, lưu lại mảnh xương.

Trong lúc vô tri vô giác, anh đã hoàn thành một nửa ca phẫu thuật

Chuyện này khiến cho mọi người không khỏi bắt đầu suy nghĩ về nhân sinh.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ chúng ta đã có hiểu lầm gì về phẫu thuật tủy sống bị tổn thương sao?

Phẫu thuật thực sự chỉ đơn giản như thế thôi sao?

Phẫu thuật cứ như vậy đã hoàn thành một nửa, vì sao ngay cả không khí căng thẳng mà chúng ta cũng không có

Phải biết rằng trước khi Trần Thương đến, đám người bọn họ giống như là kiến bò trên chảo vậy.

Còn lúc này thì sao?

Ai nấy cũng an nhàn như gấu túi.

Ngay cả bác sĩ chủ nhiệm Trần Thương, thậm chí... Một chút mồ hôi cũng không hề có

Nếu như mọi người có thể nhìn thấy đẳng cấp của bệnh tật, thì nhất định sẽ hô to một câu:

Anh cũng quá không tôn trọng Boss cấp 100 này rồi?

Chương 1896: Dù Sao Chỉ Là Phương Pháp Chữa Trị Đơn Giản Tuỷ Sống Nhất.

Đã được Trần Thương xử lý, lúc này tuỷ sống đã triệt để giảm sức ép

Nếu như xung quanh đều là các nhân vật lão luyện yêu cầu chấm điểm, thì tuyệt đối là điểm tối đa

Xử lý sạch sẽ mảnh vụn xương điểm cao nhất

Xử lý tủy hạch điểm tối đa

Giảm sức ép tuỷ sống điểm tối đa

Sau khi dây chằng không còn chảy máu, điểm cao nhất

Ca phẫu thuật chỉ có chủ yếu mấy thao tác đó, Trần Thương hoàn thành toàn bộ một cách hoàn mĩ.

Điều này không thể không làm cho mọi người bắt đầu xúc động, gừng vẫn tươi mới như vậy.

Củ gừng mặc dù cay, nhưng thiếu một chút hương vị.

Ai

Nhưng, lúc này Trần Thương lại thở dài.

Mọi người nghe tiếng, vội vàng xoay người nhìn chỉ thấy Trần Thương sâu kín thở dài, lắc đầu.

Dường như đang chưa hài lòng với thao tác vừa rồi của bản thân

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không khỏi lộp bộp một tiếng.

Thế này còn chưa hài lòng sao?

Trần Thương quả thật vẫn chưa hài lòng, vừa rồi rõ ràng mình rất căng thẳng, nhịp tim tăng nhanh 3 điểm điều này không bình thường

Loại tiểu phẫu này, không thể căng thẳng.

Nghĩ tới đây, anh bắt đầu thao tác tiếp.

Trước khi hoàn thành chữa trị thần kinh tuỷ sống, Trần Thương cần phải hoàn thành chữa trị xương ngực

Một lát phải chuẩn bị sẵn sàng hợp nhất ghép xương

Dù sao lúc này thân đốt sống đã vỡ nát và gãy xương, sau khi làm sạch thì một vùng đã trống không, khu vực này là cần ghép xương lấp vào chỗ trống.

Bởi vì chức năng và độ cong sinh lý của cột sống phải hoàn thiện, nếu không trong giai đoạn sau sẽ gặp rất nhiều rắc rối

Trần Thương dựa theo chiều rộng của phần thân đốt sống bị dập nát, tùy ý cắt hai mô sụn cột sống trên và dưới liền kề bằng một nhát cắt.

Sau đó phần dưới của thân đốt sống trên và phần trên của thân đốt sống tiếp theo được tạo thành các rãnh xương có chiều rộng như nhau.

Cứ như vậy cầm dao và đục xương vài lần theo ý muốn, không mất quá nhiều thời gian để hình thành một cửa sổ xương vuông tập trung vào thân đốt sống bị gãy.

Không đợi mọi người nói chuyện, lúc này Trần Thương chủ động nói trước

Tiếp theo chính là phẫu thuật quan trọng nhất

Nó cũng là một phần quan trọng của cuộc phẫu thuật chấn thương tủy sống này

Chữa trị tuỷ sống

Trước đây là vấn đề khó khăn của quốc tế, chữa trị tuỷ sống vẫn luôn là chỗ khó bên trong chỗ khó

Thậm chí..... Nói một câu cũng không khoa trương, giải Nobel Sinh lý học hay Y học đều giống nhau được giao cho nhiệm vụ nghiên cứu khoa học.

Cho dù sinh lý học hay dược lý học, rất ít giao cho lâm sàng y học

Qua nhiều năm như vậy, dường như giải thưởng này rất ít bác sĩ quan tâm.

Bởi vì sao?

Bởi vì giá trị của bác sĩ có hạn

Dù là ngươi lợi hại hơn nữa, lại ưu tú

Cả một đời anh có thể làm được nhiều hoặc ít ca phẫu thuật?

Có thể cứu nhiều hoặc ít người?

Có thể nói..... Có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Đây đều sẽ có số lượng

Nhưng bây giờ?

Anh có thể phát huỷ được một loại bệnh tật.

Nghiên cứu một loại vật chất mới, phát minh một loại thuốc mới, điều này mang đến ảnh hưởng như thế nào?

Điều này có thể cung cấp nhiều hoặc ít hiệu quả và lợi ích kinh tế?

Đồ U U lão tiên sinh (Không cần hỏi lại tiên sinh, con gái cũng có thể là lão tiên sinh): Cố gắng lâu như vậy, cây ngải bụi của lão nhân gia bà đã tạo phúc cho nhiều hoặc ít người, cũng làm cho nhiều hoặc ít người túi tiền được đầy ắp

Nhưng dù vậy, nếu như Trần Thương có thể hoàn thành chữa trị tuỷ sống, giải thưởng Nobel khẳng định là của anh

Nhưng..... Giải thường Nobel hiếm có sao?

Đương nhiên hiếm có.

Nhưng còn chưa tới mức phải dựa vào chữa trị tuỷ sống để đổi lấy.

Anh thật sự có quá nhiều biện pháp để cầm lấy giải thường Nọbel.

Hơn nữa, quan trọng Trần Thương cầm giải thưởng Nobel hoàn toàn không phải là thích giải thưởng này, mà là để những người nói về giải Nobel thấy rằng người Trung Quốc không phải không nhận được giải Nobel, đó là không muốn nhận …….

Đúng

Chính là tùy hứng như thế.

Trần Thương nói với mấy người:

- Tiếp theo phẫu thuật, tương đối quan trọng

Dư Dũng Cương nghe thế, trực tiếp trả lời y tá trưởng nói:

- Tắt camera đi

Trần Thương lắc đầu:

- Mở ra đi, các anh xem một lần cũng sẽ không hiểu, cần về xem thật kỹ.

- Tôi muốn nói là phẫu thuật tương đối quan trọng các anh..... Vững tâm.

Mọi người nghe xong, trong lòng liền cảm kích.

Loại tín nhiệm và không cầu lợi này, xứng đáng là người có bàn tay phẫu thuật tốt

Anh cũng xứng đáng với nhan sắc đẹp trai này

Mọi người trong lúc nhất thời đều thu hồi lực chú ý.

Nhìn hai tay Trần Thương.

Trần Thương đương nhiên không sợ bị tiết lộ ra ngoài, dù sao chỉ là phương pháp chữa trị đơn giản tuỷ sống nhất.

Dựa theo phương pháp phục hồi dây thần kinh mà bản thân có được:

[Phương pháp khâu hiển vi kết nối thần kinh là phương pháp đơn giản nhất, dễ học nhất và trước mắt đang được phổ cập nhất hiện nay!]

Nhưng phẫu thuật này được áp dụng dưới phạm vi quá nhỏ hẹp.

Rất nhiều tuỷ sống tổn thương nghiêm trọng, đầu thần kinh tổn thương nghiêm trọng người bệnh căn bản không thể sử dụng.

Cho nên, Trần Thương mới có thể yên tâm dạy cho bọn họ.

Dựa theo 【 Tuỷ sống kết nối dung hợp: Miêu tả phẫu thuật phương pháp chữa trị thần kinh chủ yếu có mấy loại: Kỹ thuật khâu hiển vi kết nối thần kinh lại, kỹ thuật hệ thống tự thể hoặc dị thể cùng (hoặc) cấy ghép tế bào, kỹ thuật cấy ghép vật liệu sinh học liên quan đến cấy máy kích thích điện từ. Kỹ thuật cấy thiết bị giải phóng thuốc vi sinh cục bộ.

Bước sau mới là mục phẫu thuật quan trong nhất

Hiện tại, Trần Thương cũng không hoàn toàn nắm vững.

Anh cần một cái phòng thí nghiệm giúp anh hoàn thiện những phương pháp này.

Cái này giống như vũ khí hạt nhân, tôi có thể không cần nhưng tôi nhất định phải có

Có phải là vấn đề năng lực hay không.

Có cần phải lựa chọn vấn đề.

Một cái được chọn lựa, một cái không được chọn

Hơn nữa, loại kỹ thuật khâu hiển vi kết nối thần kinh lại có trợ giúp lâm sàng, cho nên Trần Thương không để tâm dạy cho mọi người.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Đây là tôi chuẩn bị tiến hành một nghiên cứu lâm sàng, gọi là 《 Tái tạo chức năng thần kinh của bệnh nhân bị tổn thương tủy sống bằng cách sử dụng kỹ thuật khâu hiển vi kết nỗi lại thần kinh bị lệch vị trí. 》 Các anh sẵn sàng tham gia không?

Mấy người nghe thế, hô hấp liền dồn dập

Bọn họ nghĩ cũng không nghĩ tới.

Bọn họ mới ngoài sáu mươi tuổi sắp phải cuốn gói về hưu mà gặp chuyện tốt như vậy

- Đồng ý

- Đương nhiên đồng ý

- Này..... Giáo sư Trần, tôi cảm thấy tôi rất thích hợp

- Đúng, đúng đó

Mấy lão chủ nhiệm căn bản không bao giờ nghĩ tới sẽ gặp được món quà năm mới như vậy.

Hãy để họ gặt hái những niềm vui và hạnh phúc của năm trước vào ngày đầu tiên của năm mới

Ngay cả lão Dư cũng hưng phấn

Dù sao, chính ông..... Cho tới bây giờ không nghĩ tới mấy thứ này.

Nói thật, lão Dư không quan tâm đến viện sĩ hay không viện sĩ, ông đã là một bác sĩ cấp cứu giỏi...

Nhưng dường như cuộc sống của ông không cho phép.

Khụ khụ khụ

Trần Thương mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Thực ra, có hai khía cạnh chính của chủ đề này

- Đầu tiên là làm thế nào để kết nối các sợi thần kinh hạn chế của người hiến tặng với các sợi thần kinh cần được tái tạo bên trong phần bị liệt. Tôi sẽ làm thủ thuật này trong quá trình phẫu thuật, mọi người chủ yếu xem qua

Chương 1897: Ca Chữa Trị Tuỷ Sống Đột Phá Lần Đầu Tiên Trong Lịch Sử Vĩ Đại

Trần Thương nói tiếp:

- Điểm thứ hai là làm thế nào để các nhóm cơ bên trong dây thần kinh của người nhận chuyển dần từ tê liệt sang mềm liệt, khi các sợi thần kinh mới mọc lên thay thế vùng bị teo và loét ban đầu. Đồng thời sử dụng sự co bóp và vận động tự tiến hành khôi phục tái tạo lại chức năng thần kinh

-…

- Điểm này yêu cầu anh tiến hành quan sát lâm sàng bên trong, Vương Khiêm anh và các giáo sư hợp thành một nhóm. Sau đó tôi và anh cùng chia sẻ thông tin, anh làm hoàn thành bảng đo, sau đó tiến hành quan sát lâm sàng

Vương Khiêm nghe xong lời này, lập tức kích động

Đây là..... Để cho tôi làm tổ trưởng?

Không đúng

Chẳng lẽ là..... Chủ yếu nhân viên tham dự cũng chính là người thứ hai?

Nghĩ đến người hướng dẫn mình uyên bác đạo giờ lại làm việc dưới tay mình, thật sự muốn mắng chửi người kia, Vương Khiêm trong lòng cảm thấy chua xót không thoải mái, năm nay tôi mới bước sang 32 tuổi

Trần Thương đúng lúc cũng thúc đẩy.

Hiện tại anh hoàn toàn làm hợp lý hoá kỹ năng.

Chỉ cần để nhóm chuyên gia này cung cấp quy trình lâm sàng cho việc ghép dây thần kinh bị lệch vị trí để tái tạo tủy sống

Nói xong, Trần Thương nói với mọi người:

- Về cách sử dụng sợi thần kinh có hạn của người hiến tặng để nối sợi thần kinh ở vùng bên trong bị liệt, tôi sẽ bắt đầu các anh quan sát kỹ nhé

- Chủ nhiệm Dư, anh qua đây nhìn rõ từng điểm

Trần Thương đặc biệt chiếu cố, vậy mà Dư Dũng Cương mặt đen trăm năm cũng phải đỏ mặt đi lên

Anh cảm thấy..... Mình đi cửa sau với Trần Thương

Có hơi nhăn nhăn nhó nhó.

Chẳng qua khi then chốt, phải thật thoải mái làm tốt biết đâu mình cũng có thể vượt qua khúc cua và trở thành viện sĩ cấp cứu trẻ nhất để ăn?

Trần Thương mang kính hiển vi thật tốt, bắt đầu phẫu thuật.

Tất cả mọi người nghiêm túc

Bởi vì chuyện tiếp theo, sẽ trở thành bước ngoặt về sau quãng đời còn lại của bọn họ

Bao gồm cả Vương Khiêm chín mươi cân thịt toàn bộ tập trung tinh thần.

Lúc này, bàn tay của Trần Thương rất vững vàng và khéo léo, trực tiếp cắt phần sườn ngoài đã chọn điểm của dây thần kinh tiếp nhận thêm cái chêm.

- Anh phải nhớ vết rạch này, cần phải giữ lại góc độ, bởi vì muốn thực hiện được với tiền đề giữ lại sức căng cơ thích hợp, dù cường độ hay góc chêm phải được giữ nguyên vẹn

- Tỷ lệ thành công của việc ghép dây thần kinh phần lớn liên quan đến điều này

Bốn người như 'học sinh tiểu học' nhìn sư phụ yên lặng gật đầu, trong lòng ghi nhớ từng lời của Trần Thương

Tình hình của Ngô Quân không ổn, do chấn thương cột sống được cấp cứu kịp thời, tiến hành kéo và giảm sức ép càng sớm càng tốt, giảm áp lực nên chấn thương sau đó không nghiêm trọng.

Nhưng người bệnh đã mất kiểm soát cơ hoành, chỉ dựa vào bụng để hô hấp căn bản không làm được, nhất định phải dùng máy thở để hỗ trợ.

Cho nên việc tiếp theo phải làm là tiến hành nối liên tiếp các dây thần kinh

Nhưng, chiều dài dây thần kinh có hạn.

Về sau thần kinh bị đứt, dưới lực kéo của các mô khác và sẽ xảy ra quá trình đứt đoạn. Ngoài ra, một số dây thần kinh đã bị tổn thương và phải cắt bỏ, dẫn đến cần phải ghép thêm một sợi dây thần kinh nữa

Dựa theo tình trạng kiểm tra sức khoẻ trước đó mà Ngô Quân nói.

Quả thật các cơ hoành bị mất kiểm soát, khuỷu tay phản xạ kém.

Mặt phẳng phần cổ tuỷ sống đã bị tổn thương ở C4.

Sau đó, cổ tủy bị tổn thương khoảng C5 đến C8.

Cho nên, Trần Thương cần làm hết khả năng nối khớp các thần kinh.

Cứ như vậy, trở thành một trò chơi tìm đầu sợi.

Nên các chủ nhiệm này cõi lòng đầy thành kính nhìn Trần Thương, lần nữa bị dọa cho kinh ngạc, cứ như vậy rất tùy ý tìm được các vị trí thần kinh

Mọi người nhìn không rời mắt, nhìn Trần Thương làm như thế nào để khôi phục thần kinh bị đứt

Ngay lúc này, Trần Thương bỗng nhiên quả quyết lựa chọn một nhánh thần kinh, sau đó lệch vị trí đúng lúc có thể cùng thần kinh bị đứt lỏng kết nối về trạng thái hoàn mỹ

Thấy cảnh này, chủ nhiệm ba viện thủ đô Khúc Kim Quốc bừng tỉnh ngộ

- Đây là..... Đôi thần kinh não nhánh thứ 11

- Đúng rồi! Chỗ này lựa chọn đôi thần kinh não nhánh thứ 11 tiến hành lệch vị trí, đã có không gian bên trên đạt tới vị trí trạng thái một cách hoàn mỹ, còn có thể không ảnh hưởng tới chức năng bình thường

- Đúng, cứ như vậy, cho dù là thần kinh tổn thương tuỷ sống cũng sẽ không ảnh hưởng tới công việc bình thường

- Ý tưởng rất tốt

- Quả thật là một thiên tài sáng tạo.

Trần Thương rất bình tĩnh, vẫn hờ hững như cũ dường như chỉ là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, nhưng lần này đám người thật sự kinh hãi rồi

Bỏ qua những sửa chữa khó phục hồi ở các dây thần kinh tuỷ sống, thay vào đó chọn một phương pháp nối giống như ghép thế này, chức năng của cơ hoành đã hoạt động lại

Đây quả thực là đường cong cứu quốc điển hình tiêu biểu

Cho nên, nhóm chủ nhiệm này thật sự bừng tỉnh ngộ

Có đôi khi, cũng không phải là tất cả mọi người có thể chuyển biến tư duy.

Đây giống như nghiên cứu ra máy hơi nước, cũng chỉ có một người phát minh động cơ hơi nước như vậy

Trong cuộc sống, còn có rất rất nhiều kỹ xảo.

Đương nhiên, lấy đồng dạng cũng là cần vô số lần nếm thử mới có thể thực hiện.

Ngay sau đó, Trần Thương bắt đầu chữa trị tổn thương dây thần kinh khuỷu tay.

Lần này, anh đi theo hướng khác, chọn nhánh thứ 11 của dây thần kinh chủ, sau anh khi bộc lộ ghép và khâu lại dây thần kinh cơ

Quá trình khâu lại anh làm rất nhanh

Đến nỗi còn hơi hoa mắt

Đây chính là khi khảo nghiệm kiến thức cơ bản.

Trần Thương khâu lại thần kinh rất xuất sắc.

.....

Mọi người cố gắng nhớ kỹ cách Trần Thương sử dụng cấy ghép thần kinh.

Những điều này, đều là kinh nghiệm quý báu

Mọi người có thể khẳng định rằng với sự phục hồi của các dây thần kinh chính này, cùng với việc điều trị gần như không phá hủy tủy sống, chắc chắn ca phẫu thuật sẽ làm phục hồi toàn bộ chức năng

Khả năng Ngô Quân được cứu sống vô cùng lớn

Hơn nữa, điều này chưa phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất chính là: Kỹ thuật này của giáo sư Trần nói có thể cứu được ngày càng nhiều bệnh nhân và bọn họ tránh bị liệt nửa người.

Cho dù những người người bệnh kia đã bị liệt nửa, nhất định vẫn còn tia hi vọng

Tuy nhiên, kỹ thuật ghép nối dây thần kinh vẫn còn những hạn chế lớn.

Nhưng dù như vậy, đây đã là ca chữa trị tuỷ sống đột phá lần đầu tiên trong lịch sử vĩ đại

Đột phá trước nay chưa từng có

Mà giáo sư Trần lại không giữ lại chút nào, mang những kỹ thuật này truyền thụ cho bọn họ.

Cho nên, có thể nghĩ, trong lòng của bọn họ có thể không kích động sao?

Phẫu thuật từng giây từng phút trôi qua

Sau khi Trần Thương hoàn thành chữa trị phục hồi thần kinh, bắt đầu tiến hành chỉnh sửa dung hợp

Thực ra đó là chọn một phần xương để cắt chỉnh sửa thành cửa sổ xương cho phù hợp với kích thước.

Đối với chữa trị phục hồi tuỷ sống mà nói, tiêu chí dung hợp với loại cột sống này chính là tay nghề.

Ngay cả khi Trần Thương cho một khối xương, anh có thể khắc ra một dấu hiệu của cột sống cổ

Thậm chí cho anh một khối xương, anh đều có thể đánh dấu điêu khắc ra một cái xương cổ

Vì sao?

Không có anh chỉ bật hack

Ánh mắt hoàn mỹ từ trước đến nay luôn có tài mày mò về tu sửa, Trần Thương cảm thấy ngay cả khi con trai mình không phải là bác sĩ, nó vẫn có

thể là một người làm nghệ thuật

Chương 1898: Làm Bác Sĩ Cũng Phải Giỏi Điêu Khắc

Khi đang nói chuyện, Trần Thương trực tiếp lấy xương chậu của bệnh nhân và gọt thành mẫu vừa với kích thước cửa sổ xương.

Một cảnh này mọi người đứng một bên nhìn có hơi kinh ngạc

Chẳng lẽ..... Khoảng cách chúng ta chênh lệch với đại sư là ở đây sao?

Con mẹ nó, làm phẫu thuật mà có cần phải có bản lĩnh điêu khắc đẹp như vậy không?

Lúc này, một nhân viên công tác vội vã đi đến:

- Chủ nhiệm Dư, giáo sư Carmen Hanmier đã đến bệnh viện

Dư Dũng Cương hơi ngẩn người, đã quên mất người này

Nhưng, hiện tại bọn họ đang làm phẫu thuật bí mật, không thể để cho đối phương biết?

Thế nhưng, người ta thật sự từ xa chạy tới trợ giúp, cũng thật ngại..... Trần Thương nói:

- Để ông ấy vào đây đi, không có ảnh hưởng gì.

……..

Nghe giáo sư Trần đồng ý, nhưng Dư Dũng Cương vẫn có hơi lo lắng

Không chỉ có là ông ta, mà cả Khúc Kim Quốc đang đứng một bên, Dương Văn Vũ và Diêm Chính Quân ba người đều có hơi mất tự nhiên.

Điều này cùng thật vất vả nhận được một đống bánh kẹo, nhưng lại có người đến đành phải chia.

Trong lúc nhất thời, nhóm Thái Đẩu như mấy - bạn nhỏ- bắt đầu buồn bực

Thế nhưng, Carmen Hanmier người ta đường xa đến đây để giúp đỡ, nếu từ chối ở ngoài cửa cũng không tốt

Trong lúc nhất thời, mấy người nhìn chằm chằm Trần Thương.

Diêm Chính Quân của bệnh viện Quân giải phóng nhịn không được mà nói:

- Chuyện này..... Giáo sư Trần, kỹ thuật này là bí mật cốt lõi và không thể truyền cho những người nước ngoài được.

- Không phải tôi kiến thức nông cạn, mà là..... Chuyện này, không giống với quan hệ tốt, chúng ta cũng có thể giúp đỡ loại kỹ năng thao tác

cốt lõi này, tôi cảm thấy truyền bá sẽ không tốt...

Những người khác mặc dù không có tỏ thái độ gì, nhưng vẫn đồng loạt gật đầu ý kiến cũng giống như Diêm Chính Quân.

Ai cũng có chút ích kỷ

Càng đừng đề cập đến nhóm Thái Đẩu trong nước của họ thường tham gia các hội nghị quốc tế

Bất kể quốc gia đó là gì, kỹ thuật cốt lõi này sẽ được giữ bí mật.

Chẳng nhẽ thật sự nghĩ tham gia hội nghị cũng giống như Trần Thương?

Chính là đi lên phát biểu?

Dĩ nhiên không phải

Đại đa số mọi người sẽ đứng ở phía dưới nghe giảng.

Nếu không phải là đi tham quan.

Kỹ thuật cốt lõi thực sự thường không được dạy cho bạn. Hầu hết đều cho bạn hiểu loại phẫu thuật nào mà chúng tôi có thể điều trị bằng công nghệ như vậy, chỉ có thế

Về sau mọi người gặp phải loại khó khăn này, có thể tìm lão đại của chúng ta.

Muốn học được?

Không có cửa đâu

Học phí cũng chưa trả, đã nghĩ muốn học này kia?

Về phần những kiến thức không cần thiết phải giữ bí mật, nên công khai thì công khai, cũng không quan trọng

Trần Thương nghe thế cười:

- Không sao, ông ta xem sẽ không hiểu.

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh sững sờ

Đúng rồi

Phẫu thuật cũng đã làm xong, ông ta chẳng lẽ lại mở ra?

Muốn nhìn màn hình?

Đây là không thể nào.

Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, sẽ không có ai yêu cầu xem video. Cái này cùng mật khẩu thẻ ngân hàng khác nhau ở chỗ nào?

- Đúng vậy, đúng vậy

- Giáo sư Trần, anh nhanh lên che lại! Sửa cố định lại xương này, đừng để ông ta vào nhìn thấy.

Trần Thương cười chợt phát hiện nhóm chuyên gia già này đặc biệt đáng yêu.

Dường như trong nhà có vật gì tốt giống như sợ người ta cướp mất.

Dư Dũng Cương để nhân viên công tác ra ngoài gọi Carmen Hanmier tới đây.

Đi cùng với một người đàn ông châu Á là một người xa lạ, nghe thấy tiếng chào hỏi lúc này mới phản ứng lại là nói tiếng Nhật Bản

- Thật có lỗi, tôi tới muộn rồi.

Carmen Hanmie rất lễ phép:

- Máy bay đã bị hoãn trong một khoảng thời gian nhất định.

Nói đến đây, ông ta nhìn Trần Thương vẫn chưa hoàn thành dung hợp xương sống, trong lòng lập tức nhẹ nhõm một hơi:

- Cũng may chưa muộn

Thế nhưng Trần Thương cũng không quay đầu lại.

Ngay sau đó, anh dùng tay phải cầm lấy khối xương mào gà được điêu khắc, ấn nhẹ về phía chỗ khuyết

Lực đạo không lớn không nhỏ, nhưng lại có độ phù hợp rất cao

Thấy cảnh này, Carmen Hanmier vội vàng chạy tới

- Nơi này không thể dùng lực quá lớn, phải dùng búa đập nhẹ sao cho mặt trước của mảnh xương thấp hơn mặt trước của thân đốt sống 1mm, mặt sau của mảnh xương không được vượt quá mép sau của thân đốt sống, để không chèn ép tủy sống

Sau khi nói xong, Carmen Hanmier vội vàng chạy tới, nhưng khi ông ta nhìn thấy hiệu quả của ca phẫu thuật, lập tức trừng to mắt á khẩu không trả lời được

- Cái này..... Cái này..... Cứ như vậy dùng tay ấn tiến vào?

Nhìn thấy Carmen như vậy, Khúc Kim Quốc không nhìn được mà muốn cười

Chưa thấy qua việc đời sao?

Tay không tiếp xương sống tính là gì

Chuyện ông còn chưa thấy qua còn rất nhiều

- Không đúng, giáo sư Khúc quấy rầy một chút, ca phẫu thuật này không phải Ngô Quân kia gãy xương cột sống? Xương sống người này còn hoàn chỉnh mà?

- Tôi xem cuộn phim thấy xương sống đã hoàn toàn bị gãy găm vào tuỷ sống

Carmen vừa mới nói xong, chuyên gia Nhật Bản bên cạnh bỗng nhiên nói:

- Không đúng! Giáo sư Carmenông nhìn, đây không phải xương sống

Lời này vừa nói, Carmen Hanmier vội vàng cúi đầu, nhìn kỹ

Người tài giỏi đỉnh cao trong lĩnh vực phẫu thuật cột sống, ông ta đương nhiên hiểu rõ thân đốt sống như lòng bàn tay.

Nhưng dù vậy, ông ta vừa rồi cũng không có nhận ra đây không phải xương sống

- Quá giống

- Thật sự là quá giống

- Đây có phải là vật liệu thân đốt sống nhân tạo của Trung Quốc các anh không?

Chuyên gia Nhật Bản Fujiwara cũng nghiêm túc quan sát:

- Cái xương sống này làm quá tốt rồi, trên cơ bản tổn thương thân đốt trước kia không có khác nhau mấy

- Đây chẳng lẽ là in 3D thân đốt?

- Chắn chắc là nó

- Trách không được vị bác sĩ này vừa rồi dùng tay nhẹ nhàng liền đi vào

- Đối với kỹ thuật nhân tạo thân đốt của Trung Quốc, thật sự là để cho tôi mở rộng kiến thức

Fujiwara cũng gật đầu:

- Không sai, anh nhìn cái xương sống này, tuyệt đối là được chế tạo riêng, độ cong của thân đốt sống, kích thước của các đốt sống ở cả hai bên, hình dạng của quá trình hình thành gai cột sống và độ cong sinh lý của cột sống sau khi được chèn ……

- Quả thực là hoàn mỹ

- Đây tuyệt đối là ca phẫu thuật dung hợp xương sống hoàn mỹ nhất mà tôi từng thấy, chuyến này đi thật không uổng phí

Carmen còn cúi đầu nhìn xương sống, tấm tắc lấy làm kỳ lạ

Sau khi nghe những lời của Fujiwara - Phó chủ tịch của Liên minh thế giới Trị liệu liệt nửa người, mọi người thực sự được khích lệ, ngược lại làm cho mọi người có hơi đỏ mặt

Ngay cả Trần Thương cũng đều bị thổi phồng đến mức có hơi xấu hổ.

Không thể không nói, người Nhật Bản vẫn luôn tôn trọng kẻ mạnh từ tận đáy lòng mình, không keo kiệt trong việc khen ngợi người khác.

Lão Dư ở bên nhìn cảnh này không khỏi thốt lên:

- Thật ra đây không phải công nghệ in 3D

Fujiwara và Carmen Hanmier nghe xong, lập tức sửng sốt quay người nhìn Dư Dũng Cương, hai con mắt bọn họ giống như một đứa bé tò mò không nói chuyện, cứ như vậy nhìn chằm chằm ông

Lão Dư bị nhìn chằm chằm, cảm thấy không thoải mái đành phải thốt lên:

- Thật ra cái này đều do giáo sư Trần Thương khắc

- Đây cũng không phải là xương nhân tạo, đây là xương của người thật được lấy từ xương mào chậu và hình dạng của đốt sống này thực sự là do giáo sư Trần chạm khắc

Nghe Dư Dũng Cương nói, mấy người Khúc Kim Quốc cũng đồng nhất gật đầu

Chương 1899: Tôi Vẫn Còn Sống

Fujiwara nghe xong ngây ngẩn, sau đó bật cười:

- Ha hả

Carmen Hanmier cũng bật cười theo:

- Ha ha ha

- Vị giáo sư này thật là hài hước

- Đúng nha, ta thích người Trung Quốc hài hước thế này

Hai người cùng cười, trực tiếp nhìn Dư Dũng Cương cười như tên ngốc, ông đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt ông không biết nói gì……

Tôi hay anh ấy, những gì đã nói đều là sự thật, tại sao ông lại không tin

Thế là, lão Dư chỉ vào người bệnh nói:

- Hai người nhìn, xương mào chậu! Đây không phải là nơi thu thập tài liệu, mà hai người nhìn đi đây là cặn xương, mà giáo sư Trần mới tạc

Lời này vừa nói ra

Fujiwara lập tực bị sự thật trước mắt trực tiếp làm cho kinh sợ

Carmen Hanmier cũng như thế, mặt mũi ông ta tràn đầy hoảng sợ nhìn Trần Thương thật lâu

Mới nói một câu:

- Cậu là…….Cậu chính là…….Giáo sư Trần Thương?

…….

Sau khi Carmen Hanmier bước vào thì phát hiện ra ánh mắt kia của Trần Thương, ông ta nhớ dường như đã ở đâu đó nhìn thấy

Nhưng, nghĩ thế nào cũng không ra.

Đột nhiên nhớ lại hai từ Dư Dũng Cương vừa nói Trần Thương, bỗng nhiên tỉnh ngộ

Người thanh niên mạnh mẽ trước mặt hóa ra là Trần Thương

Fujiwara nghe thấy âm thanh đó, mắt lập tức sáng lên

- Cậu... Cậu... Cậu chính là giáo sư Trần Thương?

- Tôi là thần tượng của cậu! Không đúng... Cậu là thần tượng của tôi

- Xin chào, tôi là Fujiwara Saei, chủ nhiệm khoa cột sống của bệnh viện y tế Tokyo, cũng là Phó chủ tịch của Liên Minh Y Tế Trị Liệu Chính Xác Liệt Nửa Người Thế Giới

- Giáo sư Trần, anh luôn là thần tượng và cũng là mục tiêu của tôi

Trần Thương hơi xấu hổ khi được khen ngợi, nhanh nói:

- Thực hiện phẫu thuật trước

Sau khi nói xong, Trần Thương bắt đầu khâu dây chằng dọc trước, đây là một câu nói hời hợt, nhưng đã giúp mọi người vào trạng thái

Không sai

Trong mắt những người này, một vết mổ nhỏ nhưng cũng thật mê người như vậy

Ngay cả họ cũng không biết tại sao

Lẽ nào...Đây chính là kỹ thuật buff của thần tượng?

Tuy nhiên, khoản đầu tư của họ đã không hề lãng phí.

Vì khâu dây chằng dọc trước luôn là điểm khó và cũng là điểm mấu chốt cuối cùng của phẫu thuật gãy đốt sống

Đường khâu càng chặt chẽ và chính xác thì càng có thể ngăn không cho trụ xương văng ra ngoài, điều này có ý nghĩa rất quan trọng đối với quá trình hồi phục sau này

Trần Thương khâu lại, một lần nữa dạy cho mọi người một bài học

Sau đó, anh đặt một ống silicone vào đĩa đệm để dẫn lưu.

Sau đó, anh bắt đầu khâu cơ ức đòn chũm và cơ ức đòn chũm sâu, khâu Platysma, mô liên kết và da.

Carmen thấy da sắp được khâu lại, nhưng vẫn không kìm lòng được mà nói:

- Vừa rồi... Cậu quên xử lý tĩnh mạch tuyến giáp?

Fujiwara nghe Carmen Hanmier lại dám bôi nhọ thần tượng của mình, vội vàng nói:

- Phẫu thuật này vốn dĩ không cần phải xử lý tĩnh mạch giáp giữa

- Không lẽ anh không thấy mở miệng à?

Nói đến đây, Fujiwara nhanh chóng nói:

- Anh nhìn, chọn mở ở đây. Khi đi sâu, chỉ cần bắc qua tĩnh mạch tuyến giáp giữa là được

- Đây là cải tiến của phẫu thuật truyền thống, vết mổ này thực sự rất xuất sắc

- Giáo sư Trần quả nhiên rất lợi hại

Trần Thương không ngờ rằng, đến thủ đô làm phẫu thuật, lại có thể vui đến mức như vả mặt mấy cái ai đó

Vô cùng cảm động

Cuối cùng, phẫu thuật đã kết thúc.

Trần Thương quay đầu nhìn bác sĩ gây mê:

- Còn khoảng bao lâu nữa thì thuốc mê hết tác dụng?

Chu Hạc nhìn thời gian:
- Tầm khoảng mười phút
Chủ nhiệm phòng ICU Kiều Thành An đi tới:
- Giáo sư Trần, cậu có muốn đưa bệnh nhân đến phòng ICU không?
Trần Thương do dự một chút nói:
- Chờ tôi xem tình hình khôi phục thế nào đã
- Đợi 10 phút nữa đi
Mọi người lần lượt gật đầu
Nói thật, mọi người kỳ vọng quá nhiều vào ca phẫu thuật này.
Thậm chí, ca phẫu thuật này có thể nói là vốn liếng lớn nhất trong quãng đời còn lại của họ.
Vì vậy, mọi người đều đợi đến khi kết thúc phẫu thuật để quan sát sự hồi phục của bệnh nhân
Thời gian chờ tỉnh rất lâu, các y tá không dám dọn dẹp thiết bị.
Nếu tí nữa vẫn phải dùng thì sao?
Thời gian từng phút từng giây trôi qua
Mười phút sau, Trần Thương nhìn thấy máy thở và nói:
- Tắt máy thở
Nghe thấy Trần Thương nói vậy, Fujiwara và Carmen nhìn nhau, họ không sai
Cơ hoành bị thương, gây mất chức năng hô hấp
Nhưng tại sao lại tắt máy thở?
Sau khi cơ hoành bị liệt chắc chắn sẽ mất chức năng hô hấp, bây giờ tắt máy thở rõ ràng là không thích hợp
Ngay sau đó, cả hai vội vã nói:
- Không cần chờ sao?
- Đúng vậy! Thời gian gây mê vẫn chưa trôi qua, bỏ cuộc như thế này có đáng tiếc quá không?
- Chức năng điện tâm đồ vẫn bình thường...
Nhưng tất cả mọi người có đều không chần chừ, dứt khoát tắt máy thở
Ngay khi Carmen thương tiếc, thì ngạc nhiên phát hiện ra điều gì đó
Hơi thở... của bệnh nhân từ từ hồi phục: 10——15——20 !
Thế mà lại 20 lần mỗi phút.
Nhìn thấy những thay đổi trong trị số, Carmen trực tiếp bị sốc tại chỗ
Lần này, không chỉ ông ta, mà ngay cả fan hâm mộ Nhật Bản của Trần Thương cũng bắt đầu trừng mắt phấn khích.

Họ nhớ rõ ràng rằng bệnh nhân đã mất nhịp thở, hơn nữa dây thần kinh cơ hoành còn bị tổn thương...

Cậu ấy đã làm thế nào vậy?

Còn Trần Thương thì có vẻ rất bình thản trước chuyện này, không hề có chút phấn khích hay kích động, thậm chí vui vẻ còn có vẻ gượng gạo.

Không lẽ... Hơi thở của bệnh nhân chỉ là thoáng qua thôi sao?

Nếu không, làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy?

Mà các học viên lớp giỏi khác biết được chân tướng đã rất vui mừng về thành công của Trần Thương

Nhưng ở đây có một con quỷ, bạn phải học cách diễn xuất.

Dẫu sao bọn họ cũng là lão hí cốt, am hiểu nhất là cố làm ra vẻ góp vui lấy lệ.

- Giáo sư Khúc, bệnh nhân... Không có tổn thương nào đối với dây thần kinh của anh ấy sao?

Khúc Kim Quốc lập lờ nước đôi thở dài:

- Năng lực tự phục hồi của bệnh nhân này rất mạnh, dữ liệu hình ảnh có thể không chính xác

Lúc này, bệnh nhân mới mở mắt ra trong cơn choáng váng

Ngô Quân nhìn xung quanh, rất nhiều người, hơi mông lung một lúc.

- Tôi... Tôi còn chưa chết?

Ngô Quân thực sự nghĩ rằng mình sẽ chết.

Sau khi biết tin mình vẫn còn sống, Ngô Quân đã bật khóc vì xúc động.

- Tôi còn sống... Còn sống thật tốt.

- Nếu cứ như thế này chết đi, tôi cũng không biết phải giải thích thế nào với bố, tôi đã hứa với ông ấy là sẽ chăm sóc mẹ.

Ngô Quân đang tự nói chuyện với chính mình, anh ấy sợ rằng không nói sẽ không kịp mất.

Bố anh ấy ra đi đột ngột.

Bây giờ, não anh ấy mơ hồ đến nỗi nghĩ gì nói nấy

Nói không mạch lạc, nhưng lại chan chứa tình cảm sâu sắc

- Anh không chết

- Còn sống tốt đây...

Ngô Quân nghe vậy không khỏi nhìn Dư Dũng Cương:

- Bác sĩ... tôi còn có cơ hội sao?

- Tôi sẽ không bị liệt nữa...

- Nếu tôi bị liệt, các người hãy an tử cho tôi đi, tôi... Tôi sống như vậy sẽ chỉ làm mẹ mệt mỏi mà thôi.

- Bà ấy cả đời chưa từng được hưởng phúc. Tôi bất hiếu, không làm tròn chữ hiếu với bà, nhưng... Tôi không muốn bà vì tôi mà nửa đời sau phải làm việc vất vả

Ngô Quân chảy nước mắt, anh không nhịn được đưa tay lên lau nước mắt.

Một cái ưỡn mình, an ấy đã cảm thấy một trận đau đớn.

Anh ấy đột nhiên sửng sốt

Có thể nâng cao cánh tay?

Anh thử cố nhấc chân lên

Cũng có thể! Mặc dù rất khó khăn

Nhưng nó hoàn toàn khác so với khi mới đến bệnh viện.

Lần đầu tiên đến, anh rõ ràng cảm thấy toàn thân đau nhức

Đó là một cảm giác đau thấu tim gan.

Chương 1900: Giáo Sư Trần... Có Thể Đã Nắm Vững Phẫu Thuật Sửa Chữa Tủy Sống

Sau đó……

Anh ấy liền mất đi ý thức

Bây giờ đã khác, tuy rằng đau đớn, nhưng anh ấy rõ ràng cảm nhận thấy một cảm giác có thể khống chế được

Nhìn thấy Ngô Quân hồi phục một cách thần kỳ như vậy, mọi người đều vui mừng

Mọi người thật sự rất vui

Khúc Kim Quốc thấy vậy, cười thầm trong lòng, nháy mắt với vài người bạn xung quanh và phấn khích vỗ tay:

- Phép màu y học

Thấy vậy, một vài người liền nhanh chóng phản ứng, vội vàng gật đầu:

- Đúng! Phép màu y học

……

Trần Thương cũng bị nhóm anh hùng này làm buồn cười

Chẳng qua nụ cười của anh dường như đối với fan Fujiwara Sawei mà nói, là một kiểu cảm động lây vì bệnh nhân phục hồi sau ca phẫu thuật

Giáo sư Trần! Không hổ là anh

Carmen Hanmier cũng tin rằng đây là một phép màu y học.

Nói cho cùng, loại phẫu thuật này vẫn là tử huyệt, muốn làm tốt cũng rất khó

Thuộc về một vấn đề quốc tế.

Ngoại trừ một số phép màu, họ không thể nghĩ đến những khả năng đó.

Tuy nhiên, ngay khi cả hai đang vui vẻ, Fujiwara bất ngờ mỉm cười nói:

- Giáo sư Trần, tôi có thể chụp ảnh chung với cậu không?

- Cứ mặc bộ đồ phẫu thuật này

Trần Thương gật đầu cười:

- Được

Carmen nhấc điện thoại lên, giúp hai người chụp một bức ảnh

Fujiwara rất hung phấn, cười tươi nói:

- Ước mơ của tôi chính là được phẫu thuật với giáo sư Trần

Trần Thương khẽ cười:

- Sẽ có một ngày như vậy

Fujiwara phấn khích gật đầu.

Lúc này, Ngô Quân đang hồi phục rất tốt, khiến cho tất cả mọi người đều vui mừng.

Vào lúc này, ngoài phòng mổ, một nhóm lớn người đang chờ kết thúc phẫu thuật

Mẹ của Ngô Quân, đồng đội trong đội cứu hỏa, nhân viên của Viện nghiên cứu Hóa học...

Một đám người chen chúc ở cửa, không lên tiếng

Tết năm nay không có tuyết, ánh nắng rất tươi đẹp, cảm giác như một tháng ba đầy nắng.

Thật không may, không có một ai cười, thay vào đó là những tiếng thở dài lần lượt bên tai

Khi mẹ của Ngô Quân nghĩ đến việc con mình sắp chết, trái tim bà như bị một bàn tay lớn bóp chặt

Lần trước, bà ấy ngồi ở đây, bên cạnh còn có một Tiểu Ngô Quân 10 tuổi

Lúc đó, bà ấy tuy sợ hãi, nhưng không tuyệt vọng.

Nhưng lần này, nỗi sợ hãi trong lòng bà không ngừng lan tràn, gần như nuốt chửng bà

Lúc đó, cha của Ngô Quân chính là không ra khỏi phòng phẫu thuật.

Hình ảnh lúc đó giờ phút này vẫn còn rõ ràng như vậy, thật lâu thật lâu cũng không thể tiêu tan trong tâm trí bà.

Hôm nay, bà ấy lại đứng đây.

Bà ấy thực sự sợ hãi.

Mặc dù bác sĩ nói rằng nguy cơ liệt nửa người là tương đối cao, nhưng... Sau khi nghe tin, thành thật mà nói... Ngược lại bà còn thấy hơi vui mừng.

Bởi vì bà ấy có thể chăm sóc cho anh

So với cái chết, bị liệt nửa người cũng không sao, miễn là con trai còn sống là tốt rồi.

Nghĩ về điều đó, nước mắt bà lại chảy ra.

Sáu người đồng đội của anh ấy đứng sang một bên, nhìn mẹ của Ngô Quân:

- Cô ơi, đừng lo lắng! Những người tốt như Ngô Quân sẽ có người phù hộ, cậu ấy sẽ ổn thôi

- Đội trưởng của chúng cháu đã tìm kiếm tất cả các chuyên gia ở thủ đô, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu

Các đồng đội xung quanh cũng ngộ ra:

- Đúng, cô ơi không sao đâu

- Mai sau, lão Ngô bị bệnh, chúng cháu sẽ thường xuyên tới chăm sóc cô

- Đúng, dì đừng...

Nhìn thấy đám trẻ này, tất cả đều lớn tuổi hơn con mình, bà thực sự có hơi xúc động.

Điều này không thể đổ lỗi cho người khác mà nên tự trách mình

Bây giờ, bà sợ rằng khi mình chết đi gặp cha của Ngô Quân, bản thân nói với ông rằng không thể chăm sóc tốt cho con trai mình...

Viện trưởng Viện Hóa học nhìn người phụ nữ, trong lòng cũng có rất nhiều tính toán

Mọi việc bắt đầu là do họ, mà Ngô Quân đã cứu những thứ quý giá vì vậy mà tránh được những tổn thất lớn.

Nếu có chuyện gì xảy ra với Ngô Quân, họ cũng sẽ bồi thường cho gia đình cậu ấy...

Tuy hơi chẳng thấm vào đâu, nhưng... Dù sao vẫn tấm lòng của họ

Anh hùng ơi, cậu nhất định phải tốt lên.

Bác sĩ, mọi người cũng nhất định phải cứu sống anh hùng đó

Giờ phút này, nhiều người bắt đầu trông ngóng.

Chính vào lúc này, bỗng có tiếng mở cửa.

Sau đó, một chiếc giường bệnh đã được đẩy ra khỏi phòng

Mọi người nhìn thấy, vội vàng đứng dậy

Mọi người lần lượt đứng lên

Điều này giống như đang chờ phán quyết, khiến người ta bồn chồn.

Mẹ của Ngô Quân đang ngồi trên ghế, tay che mắt, không dám mở ra

Bà... thực sự rất sợ

Lúc này, trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Mẹ của Ngô Tuấn nghe thấy âm thanh, trong lòng lập bộp, trái tim như rơi xuống đáy vực

Điều sợ hãi nhất... Thực sự đã xảy ra rồi ư?

Nước mắt tuyệt vọng rơi khỏi kẽ tay, sau cùng là tiếng khóc nức nở

Đúng lúc tim bà ấy như sắp chết, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

- Mẹ

Một tiếng ‘Mẹ’ khiến người phụ nữ hoàn toàn choáng váng.

Giọng nói quen thuộc như thế, đã ở bên tai bà hơn 20 năm nay.

Vào khi này không biết tại sao, nó thật dễ chịu, nghe nó cả đời cũng không chán

Bà chậm rãi mở mắt ra, từ từ, từ từ ngẩng đầu lên

Đột nhiên, nhìn thấy khuôn mặt của Ngô Tuấn đối diện với mình, vừa cười vừa khóc.

Thấy vậy, người phụ nữ run rẩy đứng lên

Nhìn anh kích động, hai tay run rẩy, vậy mà luống cuống.

Bà muốn ôm, nhưng lại sợ làm con đau, chỉ có thể đứng sang một bên, nhìn con, không ngừng nói:

-...Ngoan … Ngoan… Con ngoan, Thật tốt

- Thật tốt

Hai mẹ con đã sống nương tựa vào nhau hơn mười năm, đã trở thành nơi nương tựa của nhau

Khi này những giọt nước mắt của hai người, cười trong nước mắt, khóc trong trong tiếng cười... Đó chính là tình cảm mẹ con sâu nặng

Trên đời này, còn có thứ gì chân thành hơn tình cảm này?

Xung quanh vang lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt

Những người bạn của Ngô Quân cũng cười vui vẻ.

Xa Sa thở dài, lau khóe mắt, nói thật là... Cảnh này có chút cảm động

- Cảm ơn cậu

- Bác sĩ, cảm ơn cậu, nếu không có cậu... Ngôi nhà này của chúng tôi sẽ không còn nữa

Người phụ nữ gần như muốn quỳ trên mặt đất

Trần Thương nhanh chóng cản lại

Người phụ nữ năm mươi tuổi này, dường như đối với bà ấy mà nói, chỉ có thể quỳ lạy mới có thể bày tỏ sự cảm kích

Nếu có người có thể cứu con trai bà, dập đầu bao nhiêu bà sẽ không lời oán thán

Tiếng cười nói vui vẻ bên ngoài phòng mổ, làm ngày đầu tháng Giêng âm lịch càng thêm ấm áp

Phẫu thuật kết thúc, bệnh nhân đã được Kiều Thành An đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, để tiện giám sát

Carmen và Fujiwara cũng không ở lại lâu, rời đi ngay hôm đó.

Ngồi trên máy bay, Carmen nhìn những bức ảnh chụp Fujiwara, vô tình nhìn về phía bàn mổ.

Vừa nhìn đã choáng váng.

Không đúng! Không đúng ở đâu ta

Phẫu thuật có vấn đề

Bởi vì các dụng cụ trên bàn mổ vốn có vấn đề, hơn nữa xem các vật tư tiêu hao khác

Có kính hiển vi, kéo tầng sinh môn, và... Tất cả các loại dụng cụ máy móc

Carmen đột nhiên nghĩ đến một khả năng

Lẽ nào...Giáo sư Trần thực sự có thể hoàn thành ca phẫu thuật sửa chữa tủy sống?

Không sai! Nhất định là vậy

Nếu không, tại sao cậu ấy lại tắt máy thở?

Carmen cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy càng ngày càng có nhiều manh mối

Ông ta vội vàng kéo Fujiwara Sawei đang đứng sang một bên, nói với vẻ mặt thận trọng:

- Fujiwara, tôi nói với cậu một chuyện

Fujiwara sửng sốt:

- Chuyện gì?

Carmen nói một cách bí ẩn và trịnh trọng:

- Giáo sư Trần... Có thể đã nắm vững phẫu thuật sửa chữa tủy sống

Khi những lời này thốt ra, cả hai đều im lặng.

Cả hai biết cuộc phẫu thuật này sẽ có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với toàn thế giới

Giáo sư Trần...Không hổ là cậu ấy

Chương 1901: Trần Thương Lại Sáng Tạo Kỳ Tích

Fujiwara Sawei và Carmen Hanmier liếc nhau, bỗng nhiên trầm mặc

Chuyện này, không phải một chuyện nhỏ.

Carmen Hanmier vội vàng lấy di động mở ra, mở ra cuộn phim trước đó của Ngô Quân, lần nữa nghiêm túc nhìn lại

Sau một lúc lâu, ông ta hít sâu một hơi:

- Điều này xác thật là kỳ tích của y học nhưng cũng không phải kỳ tích người bệnh, mà là giáo sư Trần tự tay sáng tạo ra kỳ tích.

- Fujiwara, anh nhìn cuộn phim của người bệnh đi loại trình độ gãy xương này tuyệt đối sẽ tổn thương đến tuỷ sống và thần kinh. Hơn nữa, trước đó người bệnh xác thực đã tạo thành tổn thương cơ hoành, nếu không thì không thể sử dụng máy hô hấp được.

- Vừa rồi anh cũng nhìn thấy, về sau tách rời hô hấp người bệnh dần dần khôi phục hô hấp tự chủ, điều này nói rõ thần kinh bị đứt đã hoàn toàn được chữa trị

Fujiwara đang muốn chụp ảnh chung với Trần Thương liền thả tay xuống, lúng ta lúng túng tự nói:

- Đây cũng là thật

Carmen Hanmier sững sờ, quay người nhìn Fujiwara tò mò hỏi:

- Cái gì là thật?

Fujiwara nói:

- Đương nhiên là ca phẫu thuật này.

Carmen không nhịn được nói:

- Anh..... Nhìn qua một chút cũng không nghi ngờ

Lời còn chưa nói hết, lúc này Carmen Hanmier mới chợt nhớ tới một chuyện, trước mắt vị Fujiwara này chính là một người liếm chó cấp fan hâm mộ của Trần Thương

Ông ta sẽ hoài nghi lối suy nghĩ của mình?

Nghĩ tới đây, Carmen không còn nhiều lời mà là thở dài

Thực ra trong lòng hai người đều hiểu rõ loại phẫu thuật quan trọng này, nhất định sẽ không truyền ra ngoài cho bọn họ.

Cũng ví dụ như một loại kỹ thuật, một loại dược phẩm, có phải tất cả mọi người trên thế giới biết công thức là không tốt?

Không phải có thể cứu sống được càng nhiều người sao?

Nhưng, vì sao không có người nào làm như vậy!?

Bởi vì lập trường, có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc chúng ta sinh ra, trên người của chúng ta đã được trao cho đủ loại nhãn hiệu và lập trường

Người gian không hủy đi là có ý gì?

Chính là biết rõ những đạo lý này, nhưng không có người nào vạch trần.

Bọn họ không có rối rắm vấn đề này

Bởi vì không có ý nghĩa, cũng ví dụ như HIV-Aids, trên thế giới cho dù khắc chế được thì chỉ cần anh có thể cứu người là được rồi.

Giống như, liên minh điều trị chính xác liệt nửa người trên thế giới thuộc về ai?

Chỉ cần có thể cứu càng nhiều người càng tốt

Trần Thương có thực lực như vậy, xứng đáng với vinh dự này

Cho nên, Carmen Hanmier không nhịn được nói:

- Nếu như đây là thật..... Chúng ta cần mau chóng chứng thực, đối với chúng ta mà nói không quan trọng. Nhưng đối với Liên Minh Điều Trị Chính Xác Liệt Nửa Người Trên Thế Giới mà nói, lại là một ý nghĩa không hề tầm thường

- Loại kỹ thuật chữa trị phục hồi tuỷ sống này của giáo sư Trần chắc sẽ trợ giúp được càng nhiều người

- Tôi cảm thấy nên trở về mang tin tức này nói cho chủ tịch.

Fujiwara Sawei gật đầu.

Tổ Chức Liên Minh Điều Trị Chính Xác Liệt Nửa Người Trên Thế Giới thật ra là tổ chức phi lợi nhuận, một liên minh điều trị liệt nửa người trực thuộc Tổ chức Y tế Thế giới.

Vì chính là trợ giúp những người này, tìm kiếm một loại phương pháp đột phá trị liệu.

Nhưng trải qua những năm phát triển này, rất rõ ràng vẫn còn một số chậm chạp.

Dù sao kỹ thuật quan trọng này: Độ khó chữa trị phục hội dung hợp tuỷ sống quá cao.

Sự phát triển của kỹ thuật này thậm chí có thể nói là đã bị đình trệ trong nhiều thập kỷ.

Hôm nay, cuối cùng bọn họ cũng thấy được nơi có thể đột phá

Sao có thể không kích động?

.....

Bệnh viện trung tâm Thủ đô khoa cấp cứu.

Mọi người đi theo Trần Thương từ phòng giám sát ra ngoài, trở lại văn phòng bác sĩ.

Khi Trần Thương đi ngang qua hành lang, chợt phát hiện 'Phòng làm việc của Trần Thương' bảng hiệu vẫn còn đó không nhịn được sửng sốt.

Y tá Dương Khiết đúng lúc đi ngang qua, vừa cười vừa nói:

- Giáo sư Trần, phòng làm việc của anh vẫn luôn được giữ lại, mỗi tuần chúng tôi quét dọn một lần nên bất cứ lúc nào anh cũng có nơi để làm việc

Trần Thương nghe thế có hơi cảm động, Dư Dũng Cương cười:

- Đúng, có nhiều thời gian thì trở về chơi đây cũng là nhà của cậu mà

Trần Thương gật đầu:

- Dạ, cảm ơn chủ nhiệm Dư

Mấy người khác ngơ ngẩn khi thấy một văn phòng nhỏ lại có thể phát huy tác dụng lớn như vậy.

Dương Văn Vũ dẫn đầu nói:

- Giáo sư Trần, bệnh viện Tích Thuỷ Đàm chúng tôi cũng chuẩn bị cho cậu một phòng làm việc, cậu xem thấy thế nào?

Khúc Kim Quốc nghe xong, vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, công việc này nhất định phải thành lập phòng làm việc. Dù sao sau này, cậu cũng sẽ là người một nhà, quá trình chữa trị phục hồi tuỷ sống cần lâu dài, tôi cảm thấy chúng ta bây giờ nhất định phải có phòng làm việc cho cậu

Diêm Chính Quân gật đầu:

- Rất hợp lý, hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại cho bệnh viện chúng ta! Tôi cảm thấy, về sau giáo sư Trần tuyệt đối sẽ là danh y, cái gọi là có chí không sợ lớn tuổi, lần lượt nghe theo giáo sư Trần đối với chúng tôi cũng coi như là người hướng dẫn rồi.

- Tôi nghĩ chúng ta đang là những học sinh nên làm điều gì đó cho phòng làm việc của danh y.

Diêm Chính Quân nói những lời này để mấy người mở mang kiến thức

Chủ nhiệm Diêm, thế nhưng ông ấy là viện sĩ của hai bệnh viện quân giải phóng, ông ấy vẫn là chiến sĩ đấy

Khi ông ấy nói những lời tâng bốc này, có thể suy xét cảm xúc của chúng tôi không?

Dư Dũng Cương bản thân cũng sững sờ

Lúc này..... Nên nói gì mới tốt?

Tôi và ông ấy chuẩn bị phòng làm việc vì Trần Thương sẽ ở đây lâu dài, các ông thì sao?

Đây cũng quá không biết xấu hổ đi?

Thật sự phục

Cái gì gọi là già mà từ bỏ?

Đây này

Trần Thương cười xấu hổ.

Sau khi trở lại văn phòng, mọi người cùng ngồi xuống.

Trần Thương nhìn mọi người, thu hồi ý cười nói:

- Chuyện chữa trị phục hồi tuỷ sống này, các chú nắm chắc được bao nhiêu thao tác thì có thể dùng bấy nhiêu.

- Che giấu khẳng định là không được, tất cả mọi người nhanh chóng học tập cố gắng hết sức nắm vững.

- Hai vị giáo sư Carmen Hanmier và Fujiwara Sawei nhất định đã nhìn ra.

- Cho nên, nhanh chóng nắm chặt thời gian chuẩn bị.

Mọi người nghe thế đồng nhất gật đầu.

- Vương Khiêm, hôm nay, anh đã quan sát phẫu thuật căn cứ vào ca phẫu thuật này, nhanh chóng làm một bài luận văn.

Trần Thương tiếp tục nói.

Vương Khiêm nghe xong, cảm giác được giao phó trách nhiệm vội vàng gật đầu

Trần Thương tiếp tục nói:

- Thật ra, loại y học thế này, theo lý thuyết sẽ không có ranh giới dù sao cứu người mới là mục đích quan trọng.

- Nhưng, tôi vẫn hi vọng y học của quốc gia chúng ta, có thể đứng hàng đầu thế giới.

- Kỹ thuật của chúng ta, tốt nhất nên có đủ khả năng để cứu người dân của chúng ta.

Trần Thương nói những lời này có hơi tư lợi, là người thì không thể nào không tư lợi.

Chúng ta là người Trung Quốc, tự nhiên hi vọng người Trung Quốc được lợi nhất.

Mấy chủ nhiệm nghe xong đồng nhất gật đầu

- Yên tâm đi, giáo sư Trần

Trần Thương ừ một tiếng:

- Nếu như tôi không đoán sai, tiếp theo trách nhiệm sẽ rất nặng. Các chú năm nay cũng lớn tuổi... Hãy cố gắng đi

- Nhanh chóng tập trung vào công việc đi

Mấy người nhất trí gật đầu.

Trần Thương không ở lại Thủ Đô quá lâu.

Mà trực tiếp đứng dậy chuẩn bị rời đi, máy bay trực thăng còn đang chờ Trần Thương.

Cho nên, anh cũng không có dừng lại quá lâu, trực tiếp đứng dậy rời đi thủ đô.

Trên máy bay, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy hệ thống nhắc nhở và nhớ ra

Giờ phút này, hai mắt của anh sáng lên.

Đúng rồi

Boss cấp 100 cuối cùng cũng rơi trang bị, anh tranh thủ thời gian nhìn một chút

Chương 1902: Nhường Vị Trí Chủ tịch Liên Minh Thế Giới Điều Trị Chính Xác Liệt Nửa Người Cho Trần Thương Làm

【 Đinh! Chúc mừng ngài, tiêu diệt boss vương giả cấp 100, nhận được ban thưởng phong phú!】

【Nhận được ban thưởng: 1, Thần thông tay phải; 2, sách kỹ năng màu vàng: Phẫu thuật u thần kinh đệm(Cấp hoàn mỹ); 3, cấp bậc +3!】

Nhìn hệ thống nhắc nhở, Trần Thương cả người kích động

Bởi vì anh phát hiện, cái này 【Thần thông tay phải】 Là bảy màu

Vật phẩm bảy màu

Anh tranh thủ thời gian mở ra

【 Thần thông tay phải: Sau khi trang bị, không cần đeo găng tay, tự động có hiệu lực, thuộc tính: Linh hoạt +100. Bổ sung kỹ năng: Cánh tay Kỳ Lân, miêu tả kỹ năng: Khởi động kỹ năng, thông qua tiêu hao thể lực toàn thân, thực hiện một lần 'phẫu thuật thời khắc mấu chốt'.】

Trần Thương thấy thế, nhìn 100 điểm độ linh hoạt, nhìn mục 'thực hiện vào thời khắc quan trọng'.

Trần Thương rơi vào im lặng.

Đây là mang ý nghĩa gì cho mình sao?

Vì sao anh cảm thấy 【Thần thông tay phải】 Cái tên này nghe có hơi quen tai nhỉ?

Đối với 'phẫu thuật thời khắc mấu chốt', hiện tại Trần Thương cực kỳ chờ mong, anh rất muốn biết sẽ có hiệu quả như thế nào

Tổn thất duy nhất chính là tiêu hao thể lực toàn thân, mới có thể thực hiện được một lần.

Lúc Trần Thương thất vọng, bỗng nhiên phản ứng một chuyện

Đúng rồi

Mình có thuốc nước thể lực.....

Thuốc nước thể lực phối hợp với kỹ năng này, quả thực chính là tuyệt phối

Trần Thương càng nghĩ càng thấy hưng phấn và vui mừng.

Chẳng lẽ tôi phát hiện hệ thống BUG?

Cái ban thưởng thứ hai, phẫu thuật u thần kinh đệm, cấp hoàn mỹ

Trần Thương thật rất hưng phấn

Bởi vì u thần kinh đệm là cái gì? Đây chính là một trong những loại khối u hết sức nguy hiểm và phiền phức

Bởi vì anh biết phát bệnh ẩn chuyển biến xấu rất nhanh, hiệu quả trị liệu quá kém tỉ lệ tử vong cao, nổi danh thời gian sống ngắn

Mấu chốt nhất là phẫu thuật cũng không thể nào cắt bỏ hoàn toàn, có thể làm bị thương bộ phận thần kinh não, sẽ để lại tê liệt, chứng động kinh, thị giác và nuốt tổn thương chức năng, chức năng vận động tổn thương để lại di chứng, nguy hiểm cực cao, rất khó chữa khỏi.

Cho nên, nhận được dạng phẫu thuật này anh thật sự rất vui mừng

Cấp bậc +3

Đúng rồi cái này đối với mình vẫn rất quan trọng.

Nhìn trước mắt bản thân đã ở cấp bậc 58, Trần Thương không nhịn được mà rất mong đợi.

Chủ nhiệm y sĩ là một bước ngoặt của bác sĩ

Hiện tại Trần Thương cấp 58, anh có một loại dự cảm anh sẽ đột phá lên cấp 60 sẽ có một lần thay đổi quan trọng.

Sau khi quay lại An Dương, đã là xế chiều.

Năm mới vẫn diễn ra bình thường, không ảnh hưởng chút nào.

Vương Khiêm về đến nhà, bản thân trực tiếp muốn đi nói tin tức này cho thầy giáo của mình

Dù sao đây cũng là thời khắc vẻ vang nhất trong cuộc đời Vương mỗ anh từ lúc sinh ra

Đáng giá để chúc mừng.

Mà toàn bộ An Dương còn đang trong không khí ngày lễ, ngược lại hai bên đường thành phố náo nhiệt hơn rất nhiều.

.....

.....

Lúc Carmen Hanmier và Fujiwara Sawei trở lại Tokyo ở lại không bao lâu, trực tiếp gọi điện thoại liên hệ với chủ tịch Bertrand.

Mang chuyện này nói cho ông ấy

Bertrand cũng không phải người bình thường, ông ấy có một danh tiếng không hề nhỏ trong giới y khoa trên toàn thế giới.

Ông ấy từng đảm nhiệm vị trí quan trọng trong Tổ chức Y tế Thế giới, bản thân ông ấy cũng là chủ tịch nhóm cố vấn ngoại khoa phẫu thuật thần

kinh cột sống thế giới.

Là lãnh đạo của tổ chức INC, nhóm chuyên gia ngoại khoa phẫu thuật thần kinh hàng đầu thế giới

Bản thân, Bertrand rất nổi tiếng, có cơ sở nghiên cứu khoa học Thần kinh ở Đức.

Cho nên, bất luận là kỹ thuật lâm sàng vẫn luôn có lực ảnh hưởng trên thế giới, ông ấy đều đứng ở trên cao về phẫu thuật ngoại khoa thần kinh của thế giới

Ông ấy đã lãnh đạo việc thành lập Liên Minh Trị Liệu Liệt Nửa Người Thế Giới Về.

Vì chính là thông qua năng lực và tài nguyên của bản thân, đột phá tính nghiên cứu và đánh bại một vấn đề khó này

Hàng năm, Tổ chức Y tế Thế giới gửi một số tiền lớn cho tổ chức này để nghiên cứu.

Sau khi Bertrand đang nghe Carmen Hanmier giới thiệu kỹ càng một hồi, cả người lập tức há hốc mồm

Ngẫu nhiên, ông ấy vô cùng kích động hưng phấn nói:

- Các ông tới nước Đức trước gặp mặt rồi trò chuyện

Thế là, hai người lại lần nữa đổi máy bay tới nước Đức tìm chủ tịch Bertrand.

Mà Bertrand thật sự rất hưng phấn

Dù sao chuyện này một khi là thật, đối với cả thế giới cột phẫu thuật ngoại khoa thần kinh, ngoại khoa cột sống, đối với tổ chức liệt nửa người mà nói, từ trước tới nay chưa một lần có xung kích và thay đổi lớn như vậy

Thậm chí sẽ trực tiếp ảnh hưởng toàn bộ quy hoạch phát triển ngành nghề.

Bertrand cả người đều mong đợi

Ông ấy cảm thấy rằng đóng góp lớn nhất trong cuộc đời của ông ấy không phải là ông đã cống hiến được bao nhiêu ca phẫu thuật và đã cứu được bao nhiêu bệnh nhân, mà là ông ấy đã thành lập một tổ chức cho phép nhiều người hơn nữa quan tâm và giúp đỡ những người bệnh liệt nửa người.

Thật sự như thế đấy

Sống không bằng chết đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không khoa trương.

Thừa nhận áp lực to lớn trong lòng và áp lực tinh thần.

Loại cảm giác này rất chân thực.

Bertrand thấy tận mắt quá nhiều người mắc bệnh này.

Cũng bởi vậy ông ấy càng có thể cảm nhận thêm được loại thống khổ này.

Ông ấy nguyện ý cố gắng hết sức vì chuyện như thế.

Trong ngày hôm đó, sáng sớm

Bertrand tự mình đến sân bay đón hai người.

Trên đường đi, hai người kỹ càng mang tất cả những gì chứng kiến miêu tả hết.

Bertrand càng nghe càng thấy vui vẻ.

Có nhiều thứ, trong mắt những người như bọn họ căn bản không gạt được.

Bertrand có tám phần nắm chắc, Trần Thương tuyệt đối nắm vững kỹ thuật hạng nhất này

Nhưng bọn họ không có cách nào mở miệng, do dự rất lâu sau đó

Bertrand bỗng nhiên làm ra một cái quyết định, ông ấy nói:

- Đến Trung Hoa! Đi thăm Cao ốc cấp cứu của An Dương, nhường vị trí Chủ tịch Liên Minh Thế Giới Điều Trị Chính Xác Liệt Nửa Người cho Trần Thương làm

- Ngày mai, tôi liên hệ với Tổ Chức Y Tế Thế Giới nhanh chóng tổ chức một lần tham quan An Dương ở Trung Hoa.

Carmen Hanmier nói:

- Dường như giáo sư Trần không đồng ý.....

Bertrand nói:

- Không phải không đồng ý, có thể là chưa đến lúc.

- Nếu giáo sư Trần để các ông đi vào phòng phẫu thuật, nói thật bọn họ không sợ bị các ông nhìn thấy ca phẫu thuật

- Tôi không muốn nói, nói không chừng..... Trước mắt kỹ thuật loại phẫu thuật này giáo sư Trần còn chưa hoàn thiện, không muốn phô trương thanh thế

- Cho nên, nếu xây dựng Liên Minh Thế Giới Điều Trị Chính Xác Liệt Nửa Người ở An Dương càng thêm phù hợp

- Tôi tin tưởng, mang tổ chức xây dựng ở An Dương, giáo sư Trần có thể mở rộng thí nghiệm lâm sàng cỡ lớn và chẩn đoán bệnh để trị liệu, cậu ấy chắc chắn sẽ cao hứng

Carmen Hanmier nghe xong hơi nhíu mày:

- Chủ tịch, điều này.....

Bertrand nói thẳng:

- Chúng ta thành lập với mục đích vì giải quyết và cải thiện liệt nửa người, tôi cảm thấy..... Giáo sư Trần là người thích hợp nhất.

- Hơn nữa, xây dựng ở Trung Hoa và nước Đức, hay Nhật Bản có khác nhau ở chỗ nào sao?

Carmen không nhịn được thở dài, nhưng lúc tổ chức này rời đi cũng phải mang theo tiền

Đây là tổ chức bán lợi nhuận, không chỉ có xã hội quyên góp tiền còn có Tổ Chức Y Tế Thế Giới trợ giúp.

Đi An Dương, dưới sự trợ giúp của Trần Thương nói không chừng thật sự có thể tạo ra thành tựu

Chương 1903: Tháng Giêng Đầu Tháng Ba Làm Cái Gì Cũng Thật Vui Vẻ.

Khi tháng giêng đầu tháng ba

Khổng Tường Dân bỗng nhiên nhận được tin tức của cấp trên, chính phủ thông báo công việc

Tổ Chức Y Tế Thế Giới muốn tham quan An Dương, muốn thành lập cơ sở ở An Dương.

Nghe được những lời này, Khổng Tường Dân cả người đều kích động, lại thêm một tổ chức quốc tế muốn xây dựng ở An Dương?

An Dương

Cả đời ông may mắn lớn nhất chính là sinh ra Trần Thương.

Một người, thật sự có thể ảnh hưởng tới một thành phố trong tương lai

Khổng Tường Dân nhìn vợ ông, không nhịn được liếc mắt:

- Tháng giêng đầu tháng ba làm cái gì cũng thật vui vẻ.

Khổng Tường Dân cười ha ha một tiếng, thần bí lắc đầu.

- Tháng giêng đầu tháng ba đi làm tìm niềm vui thú, em căn bản không thể hiểu được đâu

Ông thật sự rất vui vẻ.

Xong việc mở đầu khó khăn

Về sau con đường của Trung tâm y tế của An Dương sẽ luôn thuận lợi. Đây không phải là Trung Tâm Y Tế Thế Giới sao?

Về sau quốc tế hóa đô thị, khi nào có thể thêm một danh hiệu 'Chi Nhánh Y Tế Của Thế Giới' điều này thật viên mãn.

.....

Tại bệnh viện liên minh thế giới GICUP (Liên Minh Điều Trị Liệt Nửa Người Thế Giới), nước Đức.

Batronfi triệu tập hội nghị họp về vấn đề xây dựng bệnh viện mới.

Đối với việc này, mọi người cũng không có quá nhiều ý kiến.

Bởi vì cho đến bây giờ, số bệnh nhân bị bệnh liệt nửa người trên thế giới đã tăng cao lên mấy chục triệu người.

Đối mặt với con số khổng lồ này, mà trước mắt trên thế giới mới chỉ có ba bệnh viện GICUP, căn bản là không đáp ứng đủ.

Tuy là vậy, nhưng khi Batronfi đề nghị xây dựng bệnh viện ở Trung Quốc, không những không được đồng ý mà còn bị đặt ra rất nhiều nghi ngờ với chất vấn.

Mặc dù ở Trung Quốc, trình độ điều trị bệnh tật phát triển rất nhanh.

Nhưng điều này cũng giống như GDP vậy, mặc dù GDP cao nhưng số người đạt ngưỡng GDP rất thấp.

Hơn nữa, chữa bệnh với GDP cũng không giống nhau.

Mỗi bác sĩ ở Trung Quốc, mỗi năm chỉ chịu trách nghiệm cho 500 bệnh nhân, con số này, khi so với trên thế giới, là đếm ngược từ dưới lên.

Vì vậy, nên đại đa số mọi người không muốn xây dựng bệnh viện ở Trung Quốc.

- Tôi không đồng ý với Chủ tịch Batronfi

- Đúng vậy, sự phát triển của khoa ngoại thần kinh ở Trung Quốc dường như không đạt yêu cầu. Cũng có người Trung Quốc trong INC, tổ chức chuyên gia khoa thế giới, thế nhưng... Con số này là rất nhỏ, tôi không nghĩ Trung Quốc có thể gánh vác được trách nhiệm chữa liệt nửa người của liên minh GICUP.

- Tôi đồng ý rằng tốc độ phát triển hiện nay của Trung Quốc trong lĩnh vực y học là tốt, nhưng... những gì chúng ta cần làm không phải là đầu tư, mà là để giải quyết vấn đề

- Đúng, có lẽ chúng ta cần một lý do thích hợp hơn!'

Mọi người đều bày tỏ ý kiến của họ.

Tuy nhiên, Batronfi vẫn chưa nói gì từ đầu đến cuối

Cuối cùng, Carmen Hammier và Fujiwara đã lên tiếng

- Bởi vì có Trần Thương

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt

- Cái gì?

- Trần Thương?

- Có quan hệ gì sao?

Fujiwara trực tiếp đứng lên và nói:

- Nếu tôi nói với mọi người rằng giáo sư Trần Thương có thể điều trị bệnh liệt nửa người, mọi người có tin không?

Ngay khi điều này được nói, mọi người không khỏi mỉm cười.

- Giáo sư Fujiwara, có lẽ anh đang nói đùa

- Tôi thừa nhận rằng giáo sư Trần rất giỏi, nhưng chữa trị tủy sống là một vấn đề của thế giới… Và, theo tôi biết, giáo sư Trần bây giờ đang

nghiên cứu Parkinson, làm sao cậu ấy có thể có kỹ năng đi nghiên cứu sửa chữa tủy sống?

Mọi người nói rất nhiều, nhưng vẫn chưa quá tin tưởng.

Rốt cuộc đây đã là một vấn đề làm khuynh đảo thế giới nhiều năm, sao có thể đột phá nhanh chóng như vậy?

Điều này căn bản là không thực tế

Batronfi nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, chậm rãi nói:

- Hãy nhìn hai bức ảnh này.

Sau đó, ngay bên cạnh đã đặt ảnh khám tiền phẫu và biên bản khám sức khỏe của Ngô Quân

Sau khi xem bức ảnh đốt sống cổ bị gãy vỡ vụn này, ai cũng phải nhíu mày

Họ đã nhìn thấy rất nhiều bức ảnh như thế này

Trường hợp này nguy cơ liệt nửa người cao tới 90%, và… Chấn thương cột sống cổ, đại nạn không chết thì nguy cơ liệt nửa người cũng cao

Nhưng, ngay sau bức ảnh thứ hai, Fujiwara và Trần Thương đã chụp một bức ảnh tập thể, phía sau là bàn mổ sau ca mổ.

Fujiwara giải thích:

- Bệnh nhân này là một lính cứu hỏa, người bị rơi từ trên cao xuống và gây gãy thân đốt sống cổ

Do giáo sư Khúc Kim Quốc từ thủ đô đã mời Carmen Hammier cùng nhau tham gia cuộc tư vấn.

- Tôi không xem kĩ quá trình phẫu thuật, nhưng tôi đã nhìn thấy kết quả của cuộc phẫu thuật! Bệnh nhân đã có thể thở tự nhiên, và có thể phản xạ khuỷu tay... Điều này cho thấy ca mổ đã thành công. Đó là lý do tại sao... Chúng tôi sẽ đến đây gặp giáo sư Batronfi.

Khi họ nghe những gì Fujiwara nói, vẻ mặt của mọi người đều thay đổi

Thành thật mà nói, sau khi cẩn thận quan sát phim X- quang, họ chỉ cảm thấy một điều đó là: Nguy hiểm

Nhưng không ai nghĩ rằng ca phẫu thuật sẽ thành công

Mọi người đều liếc nhìn Fujiwara với ánh mắt nghi ngờ.

Theo mọi sự hiểu biết của mọi người, ông ta và Carmen Hammier không phải là người hay nói đùa.

Và loại chuyện này không phải để nói đùa.

Lúc này, Fujiwara đột nhiên mỉm cười và nói:

- Mọi người đều biết, thực ra, tôi cũng có những mong muốn riêng của mình. Tôi cũng hy vọng rằng Bệnh viện Liên minh GICUP sẽ được xây

dựng ở Tokyo, nhưng... Tôi cũng ủng hộ đề xuất của giáo sư Batronfi, vì tôi đã tận mắt nhìn thấy hy vọng ở Trung Quốc

Nghe thấy lời này, mọi người đều im lặng

Như Fujiwara đã nói, với tư cách là phó chủ tịch, ông luôn hy vọng thành lập một bệnh viện liên minh GICUP ở châu Á.

Lần này, Carmen Hamel và Fujiwara đang ở Tokyo, đều là để khảo sát Tokyo

Thực ra, nơi này luôn là nơi thích hợp hơn để thành lập bệnh viện liên minh GICUP. Trình độ y tế cao, kinh tế phát triển tốt và phụ thuộc vào nhiều trường đại học quốc tế... Khoan đã

Fujiwara cũng đang hy vọng có thể sẽ xây dựng được cho quê hương mình.

Vì vậy, khi thấy Fujiwara giới thiệu Trung Quốc cho mình, họ đã im lặng một lúc.

Đây có thể là... Tất cả những điều này là sự thật?

Sự phát triển của y học Trung Quốc đã đạt trình độ này rồi?

Trong một thời gian ngăn tất cả mọi người đều im lặng. Sau đó, Batronfi nói:

- Bây giờ không phải là nhất định sẽ xây dựng ngay một liên minh GICUP ở An Dương.

- Nhưng, chúng ta có thể đi khảo sát một lần

- Chúng tôi chưa đến Trung Quốc trong một thời gian dài, có lẽ... Có lẽ thời thế đã thay đổi?

- Nếu đúng, Giáo sư Trần Thương thực sự có thể thực hiện một ca phẫu thuật như vậy. Tôi nghĩ rằng cậu ấy có thể được đề cử làm Chủ tịch của Liên minh thế giới GICUP

- Nếu khảo sát của chúng tôi thất bại, mọi thứ..... Chỉ là khảo sát.

Mọi người nghe xong, dường như cũng không có lý do gì từ chối

Nếu Trần Thương thực sự có khả năng như vậy

Trên thực tế, họ thậm chí còn lo lắng hơn về việc liệu Trần Thương có sẵn sàng chịu một trách nhiệm như vậy hay không

Sau thông tin Tổ chức Y tế Thế giới đến thăm An Dương Trung Quốc, thành thật mà nói, toàn bộ chính quyền tỉnh Đông Dương đều rất phấn khởi

Thậm chí Khổng Tường Dân còn phấn khích đến mức không thể ngủ được

Đây có thể là ảnh hưởng quốc tế lớn nhất của thành phố kể từ khi thành lập

Bạn biết đấy, tỉnh Đông Dương luôn là tỉnh có GDP thấp nhất.

Là thủ phủ của tỉnh, thành phố An Dương cũng tình cờ được đưa vào danh sách các thành phố hạng hai.

Chương 1904: Tất Cả Nhờ Vào Trần Thương

Rốt cuộc, thật đáng xấu hổ khi nói rằng tỉnh lỵ vẫn là một thành phố loại ba.

Sau khi nhận được tin trên, Khổng Tường Dân đã lập tức tổ chức cho tất cả các quan chức chính phủ đi làm lại.

Bắt đầu đi làm vào ngày mùng 3 đầu tháng là một điều cực kỳ tồi tệ đối với tất cả mọi người.

Rốt cuộc, những ngày nghỉ vẫn chưa trôi qua.

Nhưng năm nay thì khác, Tổ chức Y tế Thế giới và Liên minh thế giới GICUP đều sẽ đến thăm An Dương

Người lãnh đạo tiết lộ rằng bên kia dường như có kế hoạch xây dựng trụ điểm ở An Dương.

Lời này vừa nói, Khổng Tường Dân ngay lập tức vô cùng ngạc nhiên.

Liên minh Thế giới điều trị GICUP không phải là một tổ chức từ thiện thuần túy.

Mô hình bán lợi nhuận và bán lợi nhuận khiến tổ chức này trở thành một chiếc bánh ngọt trong mắt bất kỳ quốc gia nào trên thế giới

Hàng chục triệu người bệnh trên thế giới và vẫn đang tăng lên mỗi năm, và tổ chức này chỉ có 3 cơ sở trên thế giới.

Và thành phố nơi đặt mỗi căn cứ cũng là một đô thị quốc tế

Nói trắng ra, giàu có

Nhiều tổ chức quốc tế như Tổ chức Chữ thập đỏ Thế giới, Tổ chức Y tế Thế giới và Tổ chức thế giới GICUP tài trợ rất nhiều tiền cho việc điều trị chính xác bệnh liệt nửa người hàng năm, và liên minh này có thể được coi là một bệnh viện công.

Tuy nhiên, bệnh viện công này mang tính chất toàn cầu và chỉ tiếp nhận một loại bệnh nhân, đó là bệnh nhân liệt.

Mọi người cần chi tiền để đi khám bệnh tại đây.

Tuy nhiên, các tổ chức phi lợi nhuận sẽ cung cấp một lượng lớn chi phí cho bảo hiểm y tế tương tự.

Nếu tổ chức này có thể bén rễ ở Đông Dương, đó sẽ là một vinh dự lớn cho toàn bộ tỉnh Đông Dương và thậm chí cả đất nước

Bởi vì trước đây, có rất ít tổ chức y tế toàn cầu ở Trung Quốc.

Nguyên nhân chính là do năng lực còn hạn chế, bản thân Trung Quốc là một vùng đất cằn cỗi về nguồn lực y tế.

Thậm chí không tốt hơn châu Phi.

Nó thực sự là như thế này

Mặc dù số lượng bác sĩ Trung Quốc rất lớn, nhưng tổng dân số lại quá nhiều

Thậm chí, nếu tính hết các hộ lý cũng chỉ có chưa đến 3,2 triệu.

Điều đó có nghĩa là gì?

Trung bình mỗi bác sĩ, sẽ chịu trách nhiệm cho 500 bệnh nhân

Một số người có thể nói rằng có rất nhiều y tá ở Trung Quốc

Tuy nhiên, nếu tôi nói với bạn, chỉ có 3,5 triệu y tá đăng ký ở Trung Quốc.

Đây là loại khái niệm gì?

Với nền tảng dân số khổng lồ, dù có bao nhiêu người cũng có rất ít người.

Nói trắng ra, y học của chúng tôi thực sự chỉ mới bắt đầu.

Nói một thực tế bất lực hơn: ở các bậc bác sĩ, trình độ từ đại học trở lên chiếm 32,2%.

Một đất nước có tỷ lệ bác sĩ - bệnh nhân như vậy có thể duy trì sự ổn định y tế xã hội như vậy, bảo vệ sức khỏe cho người dân Trung Quốc, bảo vệ người dân của mình trong những tình huống nguy cấp hay không là hoàn toàn phụ thuộc vào máu và tinh thần cứu người

Tài liệu thường thuyết phục hơn ngôn ngữ.

Xét về số lượng bệnh nhân được các bác sĩ Trung Quốc chữa trị thì tuyệt đối không thể so sánh với bất kỳ quốc gia nào trên thế giới.

Vì vậy, ở đây, tôi chỉ muốn nói rằng: Các bác sĩ Trung Quốc thực sự rất tuyệt vời

Chỉ có 12.000 bệnh viện công ở Trung Quốc, bao gồm cả các trung tâm y tế thị trấn.

Số lượng ba bệnh viện hàng đầu, bao gồm cả bệnh viện tư nhân, chỉ có hơn 700.

Với điều kiện y tế như vậy, chúng tôi đã xây dựng một bức tường y tế màu đỏ vĩ đại ở Trung Quốc

Chúng ta vẫn còn một chặng đường dài để đi, nhưng bước dưới chân chúng ta thật vững chắc

Vì vậy, hầu hết các trung tâm y tế trên thế giới đều ít khi muốn xây dựng ở Trung Quốc, rốt cuộc thì ở Trung Quốc cũng không có đủ bác sĩ địa

phương, bạn không muốn ăn thì sao?

Tuy nhiên, chuyến thăm lần này của Tổ chức Y tế Thế giới và Liên minh Điều trị Chính xác Bệnh liệt nửa người có ý nghĩa rất lớn đối với Trung Quốc

Đối với Đông Dương, đó là một cơ hội tuyệt vời để nâng cao danh tiếng của mình

Tỉnh, thành phố nào cũng cần điểm chuẩn

Cũng giống như, Sơn Tây là than.

Nếu bất cứ lúc nào, Đông Dương có thể tương đương với điều trị y tế, đây là một thành công lớn

Lần này, đối với Đông Dương, đó là một cơ hội để làm nên một diện mạo mới.

Trên tin tức trong ngày, Khổng Tường Dân đã cử Tổ chức Y tế Thế giới xuống để điều tra An Dương và nói với tất cả người dân Đông Dương rằng thông tin rằng Liên minh GICUP đã ở lại An Dương.

- Đây là một bài kiểm tra cho tất cả mọi người ở tỉnh Đông Dương

- Tương tự, nó cũng là cơ hội để Đông Dương của chúng ta thay đổi và vươn lên

- Lần này, tôi xin mọi người, chúng ta hãy cùng nhau nỗ lực để giữ được, Đông Dương tươi đẹp, một thành phố y tế hiện đại

Dù biết Khổng Tường Dân, nhưng có thể được xây dựng ở An Dương hay không đều phải dựa vào Trần Thương.

Tuy nhiên, Khổng Tường Dân không thể dồn hết gánh nặng cho Trần Thương

Tất cả những người dân và những người bình thường ở thành phố An Dương nên tự phát hiện ra loại tình huống này và trau dồi trách nhiệm này

Sau khi tin tức này được công bố, người dân tỉnh An Dương đã vô cùng phấn khích.

Rốt cuộc, họ đã đứng sau Đông Dương bao nhiêu năm?

Hiện tại, cuối cùng họ đã có cơ hội như vậy, mọi người sao có thể bỏ lỡ

Đột nhiên, vào đêm mùng 3 tháng Giêng âm lịch, mọi người bắt đầu làm việc lẽ ra phải nghỉ lễ.

Không xả rác và thậm chí bắt đầu nhặt rác trên mặt đất và ném vào thùng rác.

Không còn bấm còi nữa mà lặng lẽ đứng chờ trước vỉa hè.

Ngay cả an ninh công cộng trên đường phố cũng đã được cải thiện rất nhiều

Với tư cách là Phó giám đốc Sở Công an, Tương Khắc Cần đã đích thân dẫn đầu đội xuống đường...

Các tình nguyện viên xuống đường và bắt đầu chủ động chia sẻ công việc của cảnh sát giao thông.

.....

Và tất cả cán bộ công chức phải gương mẫu và tham gia vào công việc sớm

Thời gian làm thêm của năm nay khiến mọi người cảm thấy rằng mọi thứ đều ổn

Mùng 3 đã làm việc trở lại, niềm vui đó ngoài sức tưởng tượng của bạn

Đồng thời, sau khi xem tin này, các tỉnh, thành phố khác trên cả nước còn nói được điều gì ngoài sự đố kỵ, ghen ghét?

Người dân thủ đô nói rằng An Dượng nên giao nộp Trần Thương

Chính phủ Thượng Hải bày tỏ sự không hài lòng của mình

Không ai có thể ngờ rằng tỉnh Đông Dương, một thành phố ở miền Trung Trung Quốc dường như không có nhiều tiềm năng phát triển, lại vô tình bắt được một chuyến xe

Điều này có thể không làm cho tất cả mọi người ghen tị?

Toàn bộ An Dương được lập kế hoạch có trật tự.

Thời gian có hạn và những người đang ăn mừng Năm Mới không còn sức lực để làm nhiều việc.

Điều mà mọi người có thể làm là làm cho mặt phố sạch đẹp hơn.

Thời gian chuẩn bị luôn không đủ.

Cuối cùng, vào ngày thứ năm của tháng đầu tiên.

Các nhân viên của Tổ chức Y tế Thế giới và nhóm đánh giá của Batronfi và Liên minh GICUP đã đến thủ đô của Trung Quốc.

Điểm dừng tiếp theo là thành phố An Dương, tỉnh Đông Dương

Ba thành viên của Ủy ban Chấp hành của Tổ chức Y tế Thế giới đã đến.

Và chủ tịch, các phó chủ tịch của Liên minh GICUP.

Điểm dừng đầu tiên của họ là Bệnh viện Cấp cứu Thủ đô Trung Quốc

Họ muốn xem bệnh nhân của Trần Thương được phẫu thuật đến khi hiện tại như thế nào.

Chương 1905: Đây Có Phải Là Tìm Nhầm Người Rồi Không?

Tiêu Nhuận Phương đã đích thân đón mọi người đến Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

Khúc Kim Quốc đã quen thuộc với mọi người và chịu trách nhiệm về lễ tân.

Batronfi rất thẳng thắn bày tỏ với Ngô Đồng Phủ và Dư Dũng Cương rằng họ tò mò hơn về tình hình của Ngô Quân.

Lúc này, lão Dư này cũng được chuẩn bị kỹ càng.

Đưa mọi người đến văn phòng, trước tiên giải thích tất cả tình hình trước khi phẫu thuật của Ngô Quân, bao gồm dữ liệu tác động, bao gồm khám sức khỏe và khám thần kinh, vv...

Nhưng khi Batronfi yêu cầu được gặp Ngô Quân.

Đến phòng bệnh, ông bất ngờ phát hiện Ngô Quân không có ở phòng.

Tất cả mọi người đều sửng sốt

- Bệnh nhân đi đâu?

Lão Dư vội vàng hỏi.

Cô y tá sững sờ:

- Vừa rồi vẫn còn ở đó

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, mẹ của Ngô Quân đi ra từ toilet với đỡ Ngô Quân đang nẹp chiếc nẹp cổ cố định

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả những người đến tham quan đều bất ngờ sững sờ

Đây là… Vẫn có thể tự đi vệ sinh được sao?

……..

Mọi người có hơi không phản ứng kịp

Đây có phải là tìm nhầm người rồi không?

Làm sao có thể đi vệ sinh hết rồi

Nếu không phải đeo nẹp cổ, bọn họ nhất định sẽ xoay người rời đi.

Đây chắc chắn không phải là Ngô Quân

Bởi vì sự tôn trọng tối thiểu với liệt nửa người cũng không có, được chứ!?

Nhưng, dù như thế, Batronfi vẫn hỏi:

- Đây là Ngô Quân sao?
Dư Dũng Cương dĩ nhiên gật đầu:
- Đúng vậy, không sai
Mọi người nghe xong thì thực sự chấn động không thôi.
Mặc dù bệnh nhân liệt nửa người không bị tổn thương tay chân nhưng các hoạt động của họ chắc chắn sẽ bị hạn chế do tổn thương thần kinh
Trừ khi việc phục hồi thần kinh hoàn tất
Nhưng, tình huống của Ngô Quân...Rõ ràng là không có chuyện gì
Nếu nói rằng cậu ấy là một bệnh nhân bị liệt nửa người chưa đầy một tuần, tuyệt đối sẽ không ai tin điều đó.
Nhưng……Một việc như thế vậy mà lại xảy ra
Hơn nữa bệnh nhân còn sống đứng trước mặt bọn họ.
Trong chốc lát, tất cả mọi người nhìn Ngô Quân với ánh mắt không biết chán, như thể họ đang nhìn một món đồ chơi tuyệt vời nào đó
Không có gì thu hút sự chú ý của họ hơn một bệnh nhân liệt nửa người phẫu thuật thành công.
Trong vòng một giờ tới, Ngô Quân thừa nhận rằng cậu ấy đã bị bảy người đàn ông chạm vào trong suốt một giờ đồng hồ
Từ đầu tới chân, nếu không nhờ sự phản đối mạnh mẽ của anh, bọn họ còn muốn xem mình có đủ chức năng của một người đàn ông hay không
Cũng may là Ngô Quân không có bạn gái, nếu không thì... Nhất định sẽ liều mạng tới tìm mấy ông già này
Một hồi kiểm tra sau đó, tất cả các chuyên gia đều mang vẻ mặt nghiêm trọng, họ đưa mắt nhìn nhau, chẳng nói câu nào
Kết quả của cuộc thanh tra này ngoài sức tưởng tượng của họ
Thật sự là quá…. Quá thần kỳ rồi
Hồi phục tốt?
Không
Là hồi phục hoàn hảo
Loại phẫu thuật như thế nào mới có thể phục hồi các chức năng này.
Dây thần kinh dường như không bị ảnh hưởng gì.
Phản xạ khuỷu tay vẫn được bảo toàn
Qúa lợi hại
Thấy mọi người im lặng, Ngô Quân đột nhiên cười khúc khích:
- Làm sao vậy? Tại sao thế?
Ồ, trình độ tiếng Anh của anh ấy chỉ giới hạn trong các từ đơn
Batronfi nghiêm túc nhìn Ngô Quân nói:

- Trừ cậu ấy ra, Thượng đế cũng không cứu được cậu

Ngô Quân không nghe hiểu, nhưng anh nghe thấy 'Thượng đế'.

Vì vậy, Ngô Quân không nhịn được nói:

- Đúng vậy, giáo sư Trần Thương chính là Thượng đế

Trong mắt Ngô Quân, chắc chắn Trần Thương đã cứu mạng anh, cũng như cứu cả gia đình anh.

Thượng đế cũng chỉ là như thế này, phải không?

Thời gian tới, Batronfi không muốn ở đây quá lâu, hiện tại ông ta rất nóng lòng muốn gặp Trần Thương.

Các thành viên khác trong đoàn thanh tra cũng như vậy

Trong thời gian sau đó, họ đã đến thăm Trung tâm cấp cứu thủ đô.

Họ không ngờ rằng, lần đầu tiên đến Trung Quốc đã có nhiều sự kịnh ngạc đến thế.

Sự phát triển của Trung Tâm Cấp Cứu đã vượt qua dịch vụ chăm sóc y tế của họ, cơ sở vật chất của phòng cấp cứu cũng không yếu hơn bất kỳ quốc gia nào trên thế giới.

Và điều quan trọng nhất là đây có lẽ là một trong số ít bệnh viện trên thế giới chuyên về các dịch vụ cấp cứu.

Được các nhân viên của Tổ chức Y tế Thế giới khen ngợi, Ngô Đồng Phủ tự nhiên rất vui, Tiêu Nhuận Phong cũng như vậy.

Vốn dĩ ban đầu tôi còn muốn đưa nhóm người của WHO đến Hiệp Hòa và đi dạo xung quanh.

Nhưng, hiện tại tâm hồn của Batronfi đã bị Trần Thương câu đi từ lâu rồi, làm gì có tâm trạng đi đến Hiệp Hòa nữa

Ngay cả bữa tối, Batronfi cũng trực tiếp từ chối, đáp chuyến bay buổi chiều đến thẳng thành phố An Dương, tỉnh Đông Dương

Ngồi trên máy bay, khi bọn họ nhìn thấy hình ảnh An Dương không ngừng được phóng đại, thực tế trong lòng của bọn họ cũng đang phóng đại như vậy

Dù sao, An Dương thực sự không được tính là một thành phố hiện đại phát triển.

Không có ngành công nghiệp trụ cột, đã từng dựa vào bất động sản để duy trì sự phát triển của thành phố, lượng người đổ về An Dương không lớn.

Cũng may, ngoại trừ đường rộng có thể làm cho mắt người ta sáng lên, mọi thứ dường như đều khá bình thường.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, cả đoàn ngơ ngác nhìn nhau, cảm giác đầu tiên của mọi người đều không tốt lắm

- Tôi nghĩ Tokyo càng phù hợp hơn

- Philip, cái chúng ta chọn không phải là thành phố

- Nếu nhất định phải ở Trung Quốc, tôi nghĩ nên chọn Hồng Kông hoặc thủ đô, Thượng Hải cũng không tồi.

Một người đàn ông tóc vàng thích ba hoa không nhịn được huyên thuyên..

- Tôi rất khó để nhìn thấy tiềm năng y tế của thành phố này. Mặc dù chúng ta đã chọn Giáo sư Trần Thương, nhưng tôi nghĩ rằng sự phát triển của một thành phố gắn liền với sự phát triển của chăm sóc y tế

Philip không phải là người thường, ông cũng là phó chủ tịch của Liên Minh GICUP. Chịu trách nhiệm chính trong việc phát triển và xây dựng bệnh viện.

Vì vậy, thậm chí có thể nói là Philip có một quan điểm rất độc đáo trong việc lựa chọn địa điểm.

Sau lời nhận xét của Philip, nói thật mọi người đều có ấn tượng không mấy tốt đẹp đối với thành phố hạng hai như An Dương.

Máy bay dừng lại, một nhóm người chậm rãi bước ra.

Lúc này, Khổng Tường Dân đích thân dẫn người ra đón

- Chào mừng đến An Dương! Tôi là lãnh đạo tỉnh An Dương, Khổng Tường Dân.

Khổng Tường Dân tự giới thiệu.

Batronfi cũng vội vàng tiến lên:

- Xin chao lãnh đạo Khổng

Lúc này vẫn còn sớm, mới ba giờ chiều. Ban đầu, Khổng Tường Dân muốn đưa một nhóm người đi nghỉ ngơi, sau đó sẽ đến một số địa điểm mang tính biểu tượng để nghỉ ngơi. Kết quả đối phương rất thẳng thắn, cười nói:

- Chuyện du lịch thì về sau hẵng nói. Hôm nay, tôi muốn đến thăm Bệnh viện Nhân dân số 2 của tỉnh Đông Dương và gặp giáo sư Trần.

Khổng Tường Dân nghe vậy, không những không buồn mà ngược lại còn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sợ đến là một nhóm thanh tra chỉ đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.

Dẫu sao thì, sự phát triển của An Dương so với các thành phố khác chỉ kém hơn một chút, Liên Minh GICUP người ta cũng có tiêu chuẩn chọn vị trí cao.

Mấy ngày qua, Khổng Tường Dân vẫn luôn nghe ngóng từ bạn bè.

Càng muốn hỏi, thì ngược lại trong lòng càng mất mát

Vì vậy cứ theo các tiêu chuẩn đánh giá.

Đối phương yêu cầu trình độ chăm sóc y tế đô thị, số lượng và chất lượng bệnh viện đô thị, dựa vào khả năng nghiên cứu khoa học của Đơn vị nghiên cứu… Cùng nhiều tiêu chuẩn chấm điểm khác.

Càng nghe họ càng xót xa, càng nghe thì trong lòng họ càng nguội lạnh

Những điều này ở đô thị quốc tế thực sự thì cũng không quá khó.

Chương 1906: Suy Cho Cùng, Y Học Vẫn Là Sự Giao Lưu.

Nhưng ở An Dương, có vẻ như thực sự không thể có

Khả năng nghiên cứu khoa học có những gì?

Chỉ có hai đơn vị nghiên cứu khoa học ở An Dương.

Một là Tập đoàn Vạn Hòa.

Hai là Viện Nghiên Cứu Thuốc Mới Trần Thương.

Ừm

Suy nghĩ kỹ thì một trong hai nơi này một cái do Trần Thương góp vốn, còn lại là do cậu ấy làm giám đốc.

Nếu trường đại học thì có Đại học Y Đông Dương và Đại học Y học Cổ truyền Trung Quốc Đông Dương.

Hai nơi này vừa không phải là 985 mà cũng không phải là 211, chứ đừng nói đến thứ hạng thế giới.

Nếu là bệnh viện... Quên đi, đừng nói nữa

Thật ra

Làm lãnh đạo cũng giống như làm cha mẹ, được người ta đến nhà làm khách mà nhà chỉ có bốn bức tường, thì đúng thật là có hơi giản dị.

Nhưng họ chỉ đến để gặp người.

Chung quy, hàn môn cũng có quý tử.

Quý tử của An Dương bọn họ chính là Trần Thương.

- Được! Được

Khổng Tường Dân vội vàng nói:

- Chúng ta đến bệnh viện Nhân dân số hai trước.

Batronfi gật đầu:

- Làm phiền anh

……

Tần Hiếu Uyên với tư cách là Viện trưởng của Bệnh viện tỉnh số 2 và chủ nhiệm Ủy ban Y tế tỉnh Đông Dương.

Lần này, đương nhiên bà là người tham gia chính.

Đoàn thanh tra đi theo Batronfi đa số đều là thành viên của nhóm chuyên gia khoa ngoại thần kinh thế giới thuộc tổ chức INC.

Nói trắng ra thì, tầm mắt của họ rất cao

Khi họ nhìn thấy Bệnh viện Nhân dân số 2, thì thật sự có một cảm giác mất mát không nói cũng hiểu.

Nơi này thực sự có thể đào tạo ra một bác sĩ xuất sắc như bác sĩ Trần Thương sao?

Nghĩ đến đây, bọn họ không khỏi thở dài.

So với mọi người, Batronfi không có thành kiến, khi còn là ủy viên ban chấp hành của Tổ chức Y tế Thế giới, ông đã thấy quá nhiều bệnh viện sơ sài, ông đã từng tham gia cứu viện chiến trường.

Kinh nghiệm sống dồi dào khiến ông xem nhẹ những thứ này

Hơn nữa, thực sự Bệnh viện Nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương được xây dựng cũng không tồi, nhưng vẫn có nhiều điểm thua kém so với các thành phố đã được quốc gia hóa.

Dù sao, để đáp ứng các yêu cầu về địa điểm của Liên minh GICUP cũng rất khó

Ngoại trừ các siêu đô thị được quốc tế hóa, thì ở những nơi khác tìm đâu ra iều kiện lâm sàng nghiên cứu khoa học tốt như vậy.

Với tư cách là người chấm điểm, Philip đã chấm được 3.5 điểm.

Mà tổng điểm là 10 điểm

Ông ấy hiện chỉ muốn nhanh chóng được gặp giáo sư Trần Thương, cùng trò chuyện với cậu ấy một phen, sau đó xem xem trình độ nghiên cứu khoa học của bệnh viện ở đây.

Bảy tám người nước ngoài vào bệnh viện, nhưng không hề thu hút được sự quan sát của những bệnh nhân xung quanh, có vẻ khá qua quýt.

Tần Hiếu Uyên và Khổng Tường Dân nhìn nhau, thật ra, họ cũng nhìn ra được cảm giác mất mát của đối phương.

Hai người cười khổ, trong lòng bọn họ không nhịn được thở dài.

Đàm Lập Quốc đã sắp xếp tốt quá trình thăm quan trôi chảy, cười nói:

- Các vị giáo sư, để tôi đưa mọi người đi xem bảo tàng của bệnh viện. Ở đó có những thành tựu bệnh chúng tôi đạt được trong những năm qua, còn có một số...

Đàm Lập Quốc nói xong, Batronfi đột nhiên nói:

- Anh có thể dẫn chúng tôi đi xem phòng phẫu thuật ngoại khoa thần kinh được không?

Nghe thấy câu này của, tất cả mọi người đều hơi sửng sốt

Xem phòng phẫu thuật?

Tần Hiếu Uyên nhanh chóng hiểu được ý của bọn họ.

- Được rồi, đúng lúc có vài ca phẫu thuật ngoại khoa thần kinh, đưa mọi người đi xem một chút

Tần Hiếu Uyên cười nói.

Mọi người đều là người trưởng thành, hơn nữa mỗi người trong số đó trình độ cũng không kém.

Chưa kể, trong lời nói của những thanh tra này có cảm giác tốc chiến tốc thắng.

Dường như muốn hoàn thành đánh giá càng sớm càng tốt.

Tần Hiếu Uyên không nói nhiều, Trần Thương đã đến Viện Nghiên Cứu Thuốc Mới, đúng lúc không thể phân thân.

Vốn dĩ tưởng là đám chuyên gia này ngày mai mới đến, nhưng không ngờ rằng hôm nay đã đến rồi.

Bên cạnh đó, Trần Thương cũng không quá tích cực về việc này như ông nghĩ.

Phòng mổ năm trước đã được nâng cấp, vì vậy sau khi vào phòng mổ, đám người này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có một chút thay đổi, ban đầu là 12 phòng phẫu thuật, sau khi nâng cấp, hiện đã có 22 phòng.

10 phòng chuyên biệt để dành riêng cho các cấp cứu cao cấp.

Vì vậy, toàn bộ phòng phẫu thuật cũng tính là sang trọng.

Lúc này, có ba ca phẫu thuật thần kinh đang đồng thời diễn ra.

Đàm Lập Quốc dẫn mọi người vào phòng đầu tiên

Sau khi tiến vào, bác sĩ phẫu thuật cũng không quay đầu.

Đám người này nhìn ca bệnh, họ đã rất ngạc nhiên, đây là một ca phẫu thuật của bệnh Parkinson

Họ nào đã xem qua loại phẫu thuật này ở đâu chứ? Chỉ xem một số đoạn phim phẫu thuật trên mạng mà thôi.

Bây giờ nhìn thấy cuộc phẫu thuật, từng người từng người cũng không thể di chuyển nổi bước chân.

Batronfi cũng vậy, huống chi là những người khác.

Phải biết rằng, hiện tại đây là nơi duy nhất trên thế giới thực hiện phẫu thuật Parkinson.

Đôi mắt đoàn người này lóe sáng, nhưng... Không dám lên tiếng, vì sợ bị từ chối.

Suy cho cùng, đây mới là điểm nòng cốt của phẫu thuật, dù có hâm mộ cũng biết phép tắc của ngành.

Nhất thời, mấy người này đâu còn có điệu bộ vừa rồi nữa?

Thay vào đó, ánh mắt nhìn Tần Hiếu Uyên vừa hâm mộ lại vừa ngại ngùng.

Lúc này, Batronfi mới hít một hơi thật sâu nói với Tần Hiếu Uyên:

- Chủ Nhiệm Tần, đổi phòng phẫu thuật đi. Đây là phẫu thuật Parkinson. Chúng tôi vào trong không thích hợp

Tần Hiếu Uyên cười:

- Không sao, nếu đã đến rồi, vào xem một chút đi.

Đây đều Trần Thương đã sắp xếp trước.

Trần Thương đã lên kế hoạch từng bước để suy nghĩ về sự phát triển toàn quốc của phẫu thuật Parkinson.

Trần Thương không thể một mình hoàn thành phẫu thuật Parkinson, rất nhiều bệnh nhân trên khắp đất nước và thậm chí trên thế giới, anh đã bắt đầu tính đến việc bồi dưỡng người mới.

Đồng thời, anh cũng hy vọng có thể dùng phẫu thuật Parkinson để đổi lấy một số công nghệ và phương pháp cốt lõi khác.

Suy cho cùng, y học vẫn là sự giao lưu.

Vả lại... Nếu không có sự hướng dẫn của Trần Thương, thì dù cho họ có tốn bao nhiêu sức thì cũng không học được.

Nếu xem phẫu thuật một lần mà có thể hiểu, thì cũng không cần phiền phức quá làm gì.

Nghe được những gì Tần Hiếu Uyên nói, ánh mắt mọi người đều sáng lên và có một chút xấu hổ.

Mọi người nhìn người đàn ông đeo khẩu trang đang nghiêm túc thực hiện phẫu thuật, đột nhiên trong lòng lộp bộp một tiếng. Đây chắc là giáo sư Trần Thương đi

Dù sao ở Trung Quốc cũng không có nhiều người có thể phẫu thuật Parkinson

Vì vậy, từng người một cẩn thận đứng phía sau nghiêm túc xem.

Bác sĩ vẫn sử dụng dụng cụ định hướng rẻ nhất, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến phẫu thuật.

Bọn họ thấy bác sĩ này đang nhìn chằm chằm vào ống nội soi, đôi tay cẩn thận từng li từng tí, hai ngón tay phải cầm đèn nội soi, ngoài ra các ngón tay cẩn thận cầm Melter nhiệt độ cao. Đồng thời, tay trái anh ấy hợp tác sử dụng ống nội soi.

Đây là dụng cụ phẫu thuật sơ bộ của bệnh Parkinson do Tập đoàn Google cung cấp, được cải tiến theo công nghệ kính hiển vi lập thể.

- Đây! Nhìn xem, đây là kỹ thuật dùng đũa

- Ừ, tôi thấy rồi, đôi tay rất vững, đến mức có thể điều khiển hai nhạc cụ cùng lúc

- Đương nhiên, người ta nói đây là kỹ năng phẫu thuật do giáo sư Trần Thương đặc biệt nghiên cứu và phát minh ra dựa trên kỹ thuật dùng đũa của Trung Quốc, sự ra đời của kỹ thuật này đối với ngoại khoa thần kinh mà nói chính là kỹ năng thần kỳ.

Chương 1907: Tôi Không Phải Trần Thương!

Đoàn thanh tra tiếp tục nói:

- Đây chắc là giáo sư Trần Thương

- Ồ! Chắc vậy, các người nhìn thủ pháp đó kìa, ổn định khéo léo, cử trọng nhược khánh. Đây chắn chắc là giáo sư Trần

- Thật lợi hại

Mọi người thì thào, mắt bọn họ chăm chú nhìn vào màn hình không chớp mắt

Sợ rằng cho dù xung quanh có thứ gì tốt đi chăng nữa, cũng sẽ không quan tâm

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cùng với thao tác tuyệt vời của con dao, mọi người phía sau thỉnh thoảng lại thở phào vì xúc động.

Cuối cùng, phẫu thuật kết thúc

Sau khi bệnh nhân được đưa đi, đám người này đang đứng ở đây vô cùng kích động

Batronfi nhìn bác sĩ đang quay người, vội vàng chủ động bắt tay

- Xin chào, Giáo sư Trần Thương, tôi là Batronfi, Viện trưởng Viện Phẫu thuật Thần kinh Đức, hôm nay tôi rất vinh dự được đứng ở đây chứng kiến một ca phẫu thuật tuyệt vời như vậy

- Đúng! Cảm ơn giáo sư Trần đã hào phóng.

- Đúng vậy, phẫu thuật Parkinson đã được mọi người ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay vừa nhìn thấy, đúng là độ khó rất cao! Giáo sư Trần thực sự rất lợi hại.

Sau một tràng, tất cả mọi người đều sững sờ

Ngô Huy cởi bỏ khẩu trang ra, ngượng ngùng cười:

- Xin lỗi, tôi không phải Trần Thương, tôi là học trò của anh ấy.

Ngay lời này được nói, xung quanh liền yên tĩnh lại

……..

Mấy người Batronfi hai mặt nhìn nhau, hơi kinh ngạc cùng chấn kinh

Cái gì?

Phẫu thuật Parkinson này được làm tinh xảo như thế.

Kỹ thuật sử dụng đũa thật thành thạo

Điều khiển hai ống kính không có trục bánh xe biến tốc nào..... Vậy mà không phải Trần Thương

Mà là..... Học sinh của Trần Thương?

Một bên Carmen Hanmier và Fujiwara vội vàng nói:

- Chủ tịch Batronfi, chúng tôi đã gặp qua giáo sư Trần, người này hoàn toàn chính xác không phải giáo sư Trần

Mấy người Tần Hiếu Uyên cũng khẽ cười.

- Đúng, đây là tổ trưởng nhóm khoa cấp cứu phẫu thuật thần kinh của chúng tôi:

- Giáo sư Ngô Huy.

Ngô Huy chủ động bắt tay.

Nhưng, trong lòng mọi người vẫn còn hơn phức tạp.

Nhân vật như vậy, vậy mà mới là tổ trưởng.

Hơn nữa, chờ Ngô Huy bỏ khẩu trang xuống mọi người mới phát hiện, người tên Ngô Huy này chưa đến bốn mươi tuổi, vì sao phẫu thuật lại tinh xảo như thế

Dạng phẫu thuật Parkinson này độ khó cao như vậy còn phẫu thuật tuỳ ý như thế

Nhân vật như vậy, căn bản không có vấn đề gì khi tham gia vào tổ chức tập đoàn INC với nhóm chuyên gia khoa phẫu thuật thần kinh thế giới của bọn họ.

Thực lực vững vàng

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau

Batronfi nhìn mọi người một cái, là ai nói cho tôi khoa phẫu thuật thần kinh của Trung Quốc phát triển tương đối chậm, khuyết thiếu nhân tài mũi nhọn đối với ca phẫu thuật có độ khó cao rất khó thực hiện

Ai nói cho tôi biết

Tôi đảm bảo không đánh chết anh ta.

Sau khi đến đây, tùy tiện thấy một ca phẫu thuật khiến cho bọn họ nhận thức được kỹ thuật đũa tinh xảo như thế và kiểu mẫu hai ống kính điều khiển

Vậy mà còn chỉ là một tổ trưởng bình thường

Nhìn thấy ánh mắt Batronfi, mấy người bọn họ xấu hổ cười một tiếng.

Không thể trách bọn họ, muốn trách..... Thì trách thời đại thay đổi đi

Ca phẫu thuật đầu tiên để mọi người kinh ngạc, vô cùng vui mừng.

Nếu như chấm điểm, loại năng lực lâm sàng này, tuyệt đối là điểm tối đa

Thực ra, nhóm Batronfi cũng đã nhìn qua ảnh chụp của Trần Thương, nhưng mà..... Đeo khẩu trang thật sự không thể nhận ra, nhưng Trần

Thương cũng sắp 30 tuổi điều này cũng có thể xem như điểm mấu chốt

Dù sao, 30 tuổi đối với bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh mà nói, lúc này mới vừa học được cất bước và đi đều bước, nào là phẫu thuật cấp cao chắc chắn đều chưa có nắm vững đâu

Mấy người cảm giác, có thể là trùng hợp

Từ phòng phẫu thuật đi ra, mọi người bắt đầu thảo luận sơ qua một lát, lại quyết định đi nhìn thêm một ca phẫu thuật nữa

Đối với bác sĩ ngoại khoa mà nói, có cái gì so phẫu thuật có thể càng thêm hấp dẫn người đây?

Lúc đang nói chuyện, một nhóm người đến gian phòng cách vách.

Nơi này cũng đang tiến hành một ca phẫu thuật.

Sau khi xem hết ca bệnh, mấy người có hơi do dự.

Đây là.....Phẫu thuật u mạch máu tĩnh mạch trong đầu độ khó có hơi lớn, chúng ta đi xem ca này đi

Batronfira quyết định.

Thế là, bọn họ lần nữa tiến vào phòng phẫu thuật

Sau khi tiến vào, phẫu thuật đã đến giai đoạn cầm máu bằng dao điện đông lại, sau đó cắt bỏ.

Trong đầu mạch máu rất nhỏ, các bộ phận xung quanh rất nguy hiểm cho nên khi nối lại mạch máu có độ khó tương đối cao. Đồng thời, mạch máu uốn khúc một khi làm cho trong đầu chảy máu, thì bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến mạng sống

Trên cơ bản cầm máu trong đầu có thể nhận định là phương pháp cầm máu khó khăn nhất

Một đám người lần nữa hứng thú

Đây nhất định là một ca phẫu thuật đặc sắc.

Thế là đồng nhất nhìn kỹ

Vừa nhìn, tất cả mọi người lập tức sững sờ ngay tại chỗ

Phương pháp cắt bỏ khối u thật tốt, vừa vặn lách qua mạch máu tay trái phát lực, tay phải phối hợp, hai tay phối hợp không có một kẽ hở nào.

Không khoa trương chút nào

Riêng cắt bỏ một phần khối u này, ít nhất cần 20 năm kinh nghiệm đương nhiên..... Có lẽ người ta hơn một bậc thiên phú.

Khố u mạch máu trong đầu, mạch máu vướng víu tương đối nhiều, cho nên, phương pháp cắt bỏ là phiền phức nhất, cũng là hiếm thấy nhất

Thế nhưng trước mắt người này, một vài thao tác ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Thật là khó có thể tưởng tượng, làm thế nào xuống dao.

Lợi hại

Thật sự là lợi hại

Mấy người nhịn không được đi qua cẩn thận nhìn

Bọn họ phát hiện, bác sĩ mổ chính cũng khoảng 30 tuổi

Ba mươi tuổi, có thể làm phẫu thuật khối u tĩnh mạch trong đầu, mà lại có tiêu chuẩn như vậy

Ngoại trừ Trần Thương còn có ai

- Rất trẻ tuổi! Nhiều nhất ba mươi

- Là đây? Chẳng lẽ..... Đây là giáo sư Trần?

- Cắt bỏ loại khối u chắc chắn như vậy, tôi cho 100 điểm ít nhất là tôi làm không được

- Khẳng định vậy

- .....

Mấy người nhỏ giọng nghị luận, mà Fujiwara có hơi hoài nghi:

- Chắc không phải.....

- Giáo sư Trần rõ ràng cao hơn tôi một chút

Carmen Hanmier cũng gật đầu

Bọn họ không thấy chính mặt, nhưng..... Thân hình không hề giống, Fujiwara nhớ rõ ràng Trần Thương còn cao hơn ông ta một cái đầu.

Nghe Fujiwara nói như vậy, mấy người lập tức sửng sốt một chút

- Anh khẳng định?

- Ừm

Nghe Fujiwara khẳng định, giờ phút này đám người thật sự mơ hồ

Thậm chí bắt đầu hoài nghi thế giới.

Cái bệnh viện nhỏ này, đã ngây người ở trong này bao lâu rồi

Thế nhưng mà?

Đây chỉ là khoảng 30 tuổi đã có thể thực hiện phẫu thuật cắt bỏ khối u mà bọn họ không thể làm được, điều này rất có cảm giác thất bại

Thật sự mọi người có hơi hoài nghi nhân sinh

Ai nói cho bọn họ khoa giải phẫu thần kinh của Trung Quốc không có nhân tài?

Bọn họ tùy tiện chọn hai ca phẫu thuật, nhìn hai ca toàn bộ đều làm cho bọn họ tỉnh tảo ra.

Vốn dĩ tất cả đều ngẩng cao đầu tự hào, nhưng hiện tại... Đều sợ hãi

Không có cách nào, hai ca phẫu thuật đều là người trẻ tuổi, trẻ tuổi nhất mới ngoài ba mươi làm phẫu thuật so với bọn họ còn tốt hơn, điều này làm

cho bọn họ không thể không đỏ mặt

Có gì đáng tự hào

Làm xong phẫu thuật, Hoàng Tân Hải nhìn chuyên gia nước ngoài ở trước mắt, mỉm cười:

- Chào các vị chuyên gia, tôi là..... Bác sĩ hoàng Tân Hải thuộc tiểu tổ phẫu thuật khoa thần kinh

Batronfi nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ Hoàng, năm nay cậu bao nhiêu tuổi?

Hoàng Tân Hải cười:

- Tôi mới 32 tuổi.

Nghe Hoàng Tân Hải khẳng định tuổi, mọi người nhịn không được thở dài

- Khoa phẫu thuật thần kinh của quý bệnh viện phát triển thật sự quá lợi hại

Batronfi nhịn không được nói.

Chương 1908: Phát Hiện Mới Về Bệnh Alzheimer

Tần Hiếu Uyên cười:

- Ừm, nhóm chàng trai này đều rất ưu tú

Batronfi gật đầu:

- Bác sĩ Hoàng, giáo sư Trần chắc là thầy của anh sao?

Hoàng Tân Hải mặt đỏ lên:

- Không phải, tôi còn chưa có tư cách làm học sinh của giáo sư Trần, nhưng tôi tin tưởng không bao lâu nữa tôi sẽ trở thành học trò của nhà họ Trần

Nói một lát mấy người hai mặt nhìn nhau

Học trò của nhà họ Trần?

Đây là tổ chức gì

Ngay cả bản thân Trần Thương cũng không biết.

Đây đều do người ở dưới đặt tên.

Nếu như nhận được sự đồng ý của Trần Thương trở thành học sinh, cũng sẽ được gọi là học trò của nhà họ Trần

Trên cơ bản có thể là bước đầu của Viện sĩ, giải thưởng Nobel cũng tuỳ tiện cầm

Tiếp theo bọn họ cảm giác, có thể nguyên nhân vì khoa phẫu thuật thần kinh phát triển tương đối tốt?

Thế là mọi người nhìn một ca phẫu thuật khác

Gân bắp thịt khâu lại?

Được rồi, sau khi xem xong hoài nghi nhân sinh

Trái tim không ngừng đọ sức?

Không hiểu rõ nhưng cảm giác thấy rất nghiêm túc

Ngay cả một ca cắt ruột thừa bình thường cũng được thực hiện với bầu không khí cao cấp

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc

Nơi này, thật sự là Trung Quốc sao?

Tạp chí y học thế giới có phải có hiểu lầm gì đối với Trung Quốc không?

Một bệnh viện nhỏ ở tỉnh bậc hai, vậy mà.....Nhiều nhân tài ẩn dật như thế

Đại nhân

Thời đại thay đổi

……

Mấy người Batronfi xem hết một vòng phẫu thuật, vẫn không gặp được Trần Thương

Làm bọn họ có hơi tò mò.

- Giáo sư Trần đi đâu rồi?

Bên này Tần Hiếu Uyên đã liên lạc với Trần Thương:

- Cậu ấy nói..... Ngày mai gặp, hôm nay, cậu ấy không đến được

Tần Hiếu Uyên cười xấu hổ:

- Vậy, các vị giáo sư, hôm nay Trần Thương đi Sở Nghiên Cứu Thuốc Mới, trước mắt không qua được. Hiện tại, cũng không còn sớm, tôi đi đặt nhà hàng mọi người nghỉ ngơi trước, ngày mai giáo sư Trần mới tới, chúng ta gặp mặt nói chuyện sau.

Mọi người nghe thế sắc mặt bọn họ hơi thay đổi.

Dù sao bọn họ từ xa chạy tới thực ra chủ yếu chính vì muốn gặp Trần Thương.

Không nghĩ tới, ngay cả chủ nhiệm Vệ Kiện Ủy của Trung Quốc cũng đã gặp được, đến Trần Thương cũng chẳng gặp được

Không phải Trung Quốc là một quốc gia rất xem trọng lễ nghi sao?

Còn có, không phải tất cả các sếp trực hệ của Trần Thương đều ở đây sao?

Chủ nhiệm Vệ Kiện Ủy

Vị lãnh đạo tài giỏi của tỉnh Đông Dương

Thế nhưng..... Vì sao Trần Thương lại không dám đến?

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người lại có ít hoặc nhiều một chút khó chịu, cũng không có cách nào.

Chịu đựng đi

Dù sao, học sinh của Trần Thương đều ưu tú như vậy, giáo sư Trần phải có bao nhiêu lợi hại

Nhưng, sau này ai đã nói với tôi về lễ nghi truyền thống của Trung Quốc, tôi nhất định sẽ giết người đó.

Trung Quốc đã phát triển nhiều năm như vậy.

Thời đại sớm đã thay đổi

.....

Đương nhiên, hôm nay Trần Thương cũng không phải cố ý cho bọn họ chờ, anh thật sự có việc phải làm

Nghiên cứu khoa học đã đến điểm quan trọng

Trước đó Trần thương có một nhiệm vụ

Nhiệm vụ thành lập đội Parkinson

Thời gian hạn là một tháng

Mà Trần Thương hao phí có thời gian một tuần thuận lợi hoàn thành, cũng không có nhận được ban thưởng

Cho nên Trần Thương cho rằng mình chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Anh đã nhận được giải quyết cho đến khi toàn bộ cơ sở nghiên cứu Parkinson được đưa vào sử dụng.

Điều này khiến Trần Thương vô cùng kinh ngạc vui mừng

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ trong một tuần, nhiệm vụ hạch toán ưu tú, nhận 30% thanh tiến độ bệnh Alzheimer!】

30% thanh tiến độ đã rất cao.

Việc này thu hoạch được, thực ra Trần Thương không quan tâm đến khoản lợi nhuận này.

Nhưng lúc Trần Thương nghiên cứu chọn lọc thanh tiến độ 30%, anh lập tức vô cùng ngạc nhiên

Bởi vì anh phát hiện một vấn đề

Phát hiện bệnh Alzheimer cũng gần giống với bệnh Parkinson

Thế là, bên này Trần Thương vội vã đi đến sở nghiên cứu khoa học, tổ chức mọi người bắt đầu họp

Thực ra, bệnh Alzheimer và bệnh Parkinson không giống nhau, chúng ảnh hưởng đến các vùng não khác nhau. Hơn nữa, có các yếu tố nguy cơ di truyền và môi trường khác nhau.

Nhưng, dựa theo sự hiểu biết của Trần Thương về thanh tiến độ, Parkinson và Alzheimer thực sự có rất nhiều điểm chung. Ví dụ, về mức độ sinh hóa, hai bệnh thoái hóa thần kinh dường như khác nhau này có cùng một mặt

Trong bệnh Alzheimer và bệnh Parkinson, cũng có một loại protein kết dính tạo thành các tập hợp độc hại trong tế bào não.

Trong bệnh Alzheimer: 'kẻ gây rối' bên trong tế bào là protein amyloid beta, chất này kết hợp lại sẽ tạo thành các rối loạn nhịp tim thần kinh;

Mà bên trong Parkinson, kẻ cầm đầu thì là α-synuclein gấp lại, hình thành thể Louis

Cẩn thận nghĩ lại, có phải là đột nhiên cảm thấy hai loại bệnh lý quá trình hình thành kết quả giống nhau đến kinh ngạc không?

Cho nên điều này mặc dù không phải là điểm mấu chốt nhất

Nhưng lại liên kết với nhau

Trần Thương đang nghiên cứu chứng bệnh Alzheimer trong 30% thanh tiến độ này, đột nhiên phát hiện một chuyện

Enzyme của asparagine endopeptidase là một chất thần kỳ, enzyme có thể biến đổi protein amyloid beta để khiến nó trở nên dính và độc hơn. Do đó, Trần Thương đoán xem liệu những loại thuốc ức chế endopeptidase của asparagine có thể cho thấy những lợi ích nhất định trong việc điều trị bệnh Alzheimer hay không của mô hình động vật mắc bệnh

Phải biết, endopeptidase asparagin không phải là một chất hiếm và hiện đang có nhiều tiến bộ nghiên cứu.

Hơn nữa, nghiên cứu chuyên sâu có thể mang lại kết quả

Nên Trần Thương cũng phớt lờ Tổ chức Y tế Thế giới đến thăm và Liên minh Điều trị Liệt nửa người. Vội vã chạy đến sở nghiên cứu thuốc mới và gọi mọi người để bắt đầu một cuộc họp

Chuyện tương đối khẩn cấp, hôm nay, Trần Thương sẽ không đi đâu, treo điện thoại của cha vợ

Trần Thương tiếp tục mở cuộc họp với Thái Đạt Ni Tư, Dương Lan, Tề Khải, Vu Song Dũng, Chương Mục và những người khác, ngay lập tức bắt đầu triển khai dự án của mình

Đang nghe Trần Thương nói về nghiên cứu, ánh mắt của mọi người nhất thời sáng lên

Trần Thương tình cờ phát hiện, dường như làm cho cả phòng thí nghiệm tìm được đồ vật quan trọng

Phát hiện điều vĩ đại này, làm cho tất cả mọi người ý thức được

Trước mắt giáo sư Trần, anh là một thiên tài với cả tư duy nghiên cứu khoa học và tư duy lâm sàng

.....

Thực ra

Trần Thương có quan tâm đến chuyến thăm quan của Liên Minh GICUP và Tổ Chức Y Tế Thế Giới?

Hoàn toàn rất để ý

Vì sao?

Bởi vì đây thực sự là một cơ sở nghiên cứu tốt.

Có thể vì An Dương cung cấp nhiều cơ hội vào nghề, có thể hấp dẫn nhiều nhân tài nổi bật? Có thể vì thành phố này cung cấp nhiều phồn vinh

Cho nên, ngay từ đầu Trần Thương đã suy nghĩ là trước giữ lại một chút phương pháp chữa trị tuỷ sống.

Nhưng, anh cẩn thận nghĩ lại mình suy nghĩ có hơi hạn chế.

Nếu có một nơi dựa như vậy, là rất khó có, đặc biệt là một sân khấu quốc tế hóa như vậy.

Nhưng, Trần Thương cũng nghĩ ra một ý tưởng khác.

Anh có thể dạy nhóm người này một số phương pháp đơn giản trong việc chữa trị tủy sống.

Nhưng anh có thể mở công cụ sửa chữa

Đó chính là thiết lập mức độ yêu thích

Ví dụ như, nếu độ thiện cảm đối với mình tăng lên 30 tốc độ sẽ tăng lên bao nhiêu, nếu độ thiện cảm tăng lên 60 thì tiến độ học tập sẽ tăng lên bao nhiêu…….

Hiện tại, anh chợt phát hiện, hệ thống nhóm là một điều tốt

Cho nên, Trần Thương thay đổi suy nghĩ ban đầu, những người tin tôi sẽ là kẻ mạnh, những người không tin tôi...

Nhưng, anh cảm thấy không thể truyền kỹ thuật bừa bãi, bọn họ muốn cầu anh, phải hạ thấp tư thế một chút.

Chương 1909: Bắt Đầu Ngày Mai Làm Người Điệu Thấp

Trần Thương hiểu rất rõ tính cách của những người nước ngoài này.

Nói trắng ra là sợ mạnh hiếp yếu

Gặp được ai lại hại hơn bọn họ sẽ rất sợ.

Hơn nữa, anh cũng hỏi thăm tin tức của Liên minh GICUP, họ rất nghiêm khắc đối với chuyến thăm lần này.

Nếu nói về phần cứng và các phương tiện hỗ trợ này thì thôi đi, An Dương hoàn toàn không có loại trình độ này.

Anh cảm thấy, thái độ tốt, coi trọng trình độ, chắc là có

Nhưng thay vì tự mình đưa, hãy để chính quyền tỉnh Đông Dương đưa.

Tự mình?

Nhất định phải duy trì một hình tượng cao lãnh.

Chính là rất tùy ý

Các người đồng ý đến, thì đến

Không đồng ý đến, tự tôi làm

Dù sao hiện tại tôi muốn tiền có tiền, muốn người có người, muốn kỹ thuật có kỹ thuật

Ngày đó tâm tình không tốt, xây dựng một Liên Minh GICUP bản sao. Đến lúc đó, đồ giả làm đồ thật cũng là một chuyện rất thú vị.

Cho nên, khi Tần Hiếu Uyên gọi điện thoại cho mình, Trần Thương suy nghĩ từ chối

Tối nay, để bọn họ suy nghĩ thật kỹ ngày mai gặp tôi rồi nói

Nếu như còn muốn bảo trì ngay từ đầu các người thông cảm.

Kia cũng không tiện

Thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó.

……

Buổi tối hôm nay, đám người Khổng Tường Dân và Tần Hiếu Uyên thật vất vả mới sắp xếp được cho đoàn thanh tra từ xa đến này

Một đoàn người cũng vô cùng mệt mỏi

Khổng Tường Dân nhìn qua Tần Hiếu Uyên, không nhịn được cười giễu một tiếng:

- Nếu như hôm nay không phải là phẫu thuật của Tỉnh Nhị Viện, thì thật sự sắp lộ ra cái xấu rồi

Tần Hiếu Uyên cũng thở dài, cười theo

- Lãnh đạo, thật ra thì chúng ta phải nghĩ như thế.

- Thật ra, Tổ chức Y tế thế giới và đoàn thanh tra Liên minh GICUP thế giới tất nhiên phải đến, không phải vì để đến thăm An Dương của chúng ta, phải biết, không nói đến những nơi khác, châu Á đâu thiếu địa điểm, An Dương của chúng ta có cơ hội, nếu như mà thành công, thì sẽ có khái niệm như thế nào đối với toàn bộ tỉnh An Dương chúng ta

Khổng Tường Dân nhẹ gật đầu:

- Ừm, tôi cũng biết rõ

- Tôi cũng không phải là sợ mất mặt, hoặc không muốn cúi đầu gì đó, muốn cầu người làm việc, nếu như thật sự có thể thành công, thật sự có thể tạo phúc cho An Dương, đừng nói là cúi đầu, ngay cả mất mặt tôi cũng đồng ý

Tần Hiếu Uyên đột nhiên nói:

- Lãnh đạo, thật ra... Hôm nay, chúng ta nhất định phải hát đến đỏ mặt

Lời này của Tần Hiếu Uyên vừa nói, mấy người xung quanh lập tức sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại

Mọi người đều là lão già đời, nói một chút liền thông

Tần Hiếu Uyên mới chỉ nói một nửa, Khổng Tường Dân lại kịp phản ứng lại

Mọi người cẩn thận suy nghĩ một lúc, sau một lát, Khổng Tường Dân mới vỗ tay nói hay, bừng tỉnh

- Đúng đó

- Sao tôi chưa kịp phản ứng lại chứ

- Bọn họ đến An Dương để xây dựng bệnh viện liên minh GICUP, thăm hỏi cũng không phải là chúng ta, mà là Trần Thương

- Chúng ta hát đen mặt thì ngược lại cũng không thích hợp, bởi vì chúng ta không có sức cạnh tranh nòng cốt

- Thế nhưng, Trần Thương thì có! Chúng ta hát đến mặt đỏ để tiếp đãi, để bọn họ nhìn thấy thành ý của chúng ta, nhưng Trần Thương mặt đen cũng có thể nhìn thấy thành ý của bọn họ

- Được đó

- Một công nhiều việc

Nói đến đây, Tần Hiếu Uyên không nhịn được cảm thán vài tiếng:

- Tên nhóc này thật là lợi hại

- Lão Tần à, ông thực sự đã tìm được đứa con rể tốt rồi, nếu như tôi mà có con gái, thế nào cũng muốn tranh đoạt với ông! Ha ha...

Tần Hiếu Uyên cũng cười ha ha, hồn nhiên không để ý

Hai người nói chuyện phiến, khiến cho thị trưởng của thành phố An Dương ở một bên cũng không dám xen vào

Đường đường là thị trưởng của An Dương, địa vị còn không cao bằng Tần Hiếu Uyên trong cuộc tán ngẫu này, cũng thật là... Bất lực.

Thị trưởng khiêm tốn, nở nụ cười cho qua

Tần Hiếu Uyên nói chuyện như thế, Khổng Tường Dân kích động đến không ngủ được, nhất quyết muốn kéo đi uống hai chén

Có thể với lão đại của An Dương uống rượu, chuyện tốt như thế ai lại không muốn đi chứ

Thế là, mấy người cứ tùy tiện mặc đồ tây như thế, chạy đến chợ đêm, gọi một đống đồ nướng, thêm mấy két bia, bình đối bình khoát lác

Giữa mùa đông, cũng không chê trời lạnh

Ngược lại lại có một kiểu hương vị khác

.....

Sau khi đám người Batronfi trở về khách sạn, từng người từng người mở hộp trò chuyện

- Nói thật thì, chuyện hành trình của Tỉnh Nhị Viện hôm nay, thật sự khiến cho tôi mở mặt thành phố, bên này phát triển thật là nhanh

- Ừm, đến thăm nơi này, nói không chừng thật sự có cơ hội xây dựng bệnh viện Liên minh GICUP, thật ra, không biết mọi người có phát hiện hay không, thành phố An Dương cũng không phải là không có ưu điểm, vừa vặn thích hợp

- Ưu điểm của nó rất rõ ràng, trung tâm giao thông then chốt

- Ở nơi này có một sân bay quốc tế, có tàu hỏa thông đến các tỉnh trong cả nước, đường sắt cao tốc... Thật ra, tôi cảm thấy nơi này rất tốt

Mà Batronfi lại nhíu mày:

- Mọi người nói xem, hôm nay tại sao giáo sư Trần Thương lại không gặp chúng ta?

Sau khi mấy người nghe xong, cũng là sửng sốt

- Có lẽ, giáo sư Trần cũng không nhất định muốn xây dựng Bệnh viện Liên minh GICUP?

Carmen Hanmier không nhịn được nói.

Đám người nghe xong, lập tức sửng sốt, không phải là không có đạo lý này

Dù sao kỹ thuật quan trọng thuộc về chữa trị tủy sống, Trần Thương cũng không muốn truyền ra ngoài, cũng không phải là không có đạo lý.

- Nếu như giáo sư Trần thật sự không muốn phối hợp, thì phải làm sao đây?

Đám người lại bắt đầu lo lắng.

Thực ra, bây giờ bọn họ ngược lại càng ngày càng chắc chắn Trần Thương biết làm phẫu thuật chữa trị tủy sống.

Bắt đầu suy nghĩ về lý do tại sao hôm nay Trần Thương lại không gặp bọn họ, Batronfi đột nhiên nói:

- Có lẽ... Giáo sư Trần muốn xem thấy thành ý của chúng ta

- Chúng ta vẫn cho rằng là chúng ta lựa chọn Trần Thương, thế nhưng mọi người có nghĩ để hay không, thực ra... Thực ra giáo sư Trần cũng là đang kiểm tra chúng ta

- Bởi vì, cậu ấy có phương pháp như thế, hoàn toàn có thể xây dựng Bệnh viện Phục Hồi Chức Năng Liệt Nửa Người, không phải sao?

- Hợp tác là qua lại, tôi cảm thấy, có lẽ chúng ta cũng nên hạ thấp diệu bộ một chút, càng thêm hợp tác chân thành, dù sao... Mục đích của chúng ta cũng là vì bệnh nhân, tôi tin là giáo sư Trần sẽ nghiêm túc cân nhắc

Fujiwara gật đầu:

- Ừm, từ trước đến giờ giáo sư Trần không phải là một người keo kiệt

- Mọi người hãy xem kỹ thuật động mạch vành bắc cầu, và phẫu thuật thay thế động mạch chủ, giáo sư Trần dường như không giữ lại chút gì mà dạy hết cho AATS

Đám người nghe xong đưa ra một quyết định

Từ ngày mai trở đi, bọn họ đối mặt với Trần Thương làm một người khiêm tốn

Xuân về hoa nở

.....

Sáng ngày hôm sau, bọn họ lại đến Tỉnh Nhị viện tỉnh Đông Dương

Tần Hiếu Uyên đang trò chuyện với Trần Thương, kết quả nói là buổi trưa mới có thể đến

Chuyện này khiến cho mấy người Tần Hiếu Uyên và Khổng Tường Dân có chút lúng túng, sợ đám người Batronfi tức giận, giậm chân một cái, quay người rời đi

Thế nhưng chuyện sau đó, khiến cho bọn họ trợn mắt há mồm

Batronfi dẫn theo mọi người đến phòng ban, tham dự vào thảo luận ca bệnh

Bọn họ bắt đầu thảo luận về phẫu thuật
Suy nghĩ bệnh án

Chương 1910: Giáo Sư Trần, Y Đức Của Cậu So Với Y Thuật Của Cậu Càng Khiến Cho Người Ta Kính Nể

Cuộc diện này khiến cho một đám người nghi ngờ nhân sinh.

Đám người này ngủ một giấc xong liền đổi tính sao?

Hay là ông chủ nhà hàng động tay động chân rồi?

Trong lúc nhất thời, đám người có chút mờ mịt

Thế nhưng, buổi trưa, Trần Thương trở về rồi.

Đám người thấy thế, liền vội vàng đứng dậy.

Nói thật thì, độ nhận dạng Trần Thương cũng tương đối cao, có lẽ nguyên nhân là bởi vì thường xuyên lên bìa tạp chí...

Batronfi thấy thế, vội vàng tiến đến, nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thương có chút tiều tụy, lập tức sửng sốt

Xem ra giáo sư Trần không có lừa mình, thật sự là đi làm việc.

- Giáo sư Trần, lần này đến, thật sự là xin lỗi, đã làm phiền cậu rồi

Batronfi vô cùng ngại ngùng.

Trần Thương cười cười:

- Mọi người đường xa mà đến, tôi không làm tốt việc của một chủ nhà, thật là xin lỗi

- Mọi người ngồi đi

- Hôm qua, sở nghiên cứu của tôi có đột phá, bận rộn cả một ngày trời, bây giờ mới thu xếp xong.

Sau khi đám người nghe thấy, lập tức tò mò

Sở nghiên cứu?

Batronfi cũng tò mò nói:

- Là nghiên cứu Parkinson sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Có Parkinson, nhưng không phải là toàn bộ, chủ yếu vẫn là dùng thuốc của hệ thần kinh, thế nhưng sau này vẫn có chỗ điều chỉnh

Batronfi cảm thán một tiếng:

- Giáo sư Trần thật sự là tinh thông mọi thứ ở lâm sàng và lĩnh vực nghiên cứu khoa học

- Thật sự là bái phục

- Mục đích của lần đến này, tôi trực tiếp nói thẳng vậy, giáo sư Trần, chúng tôi nghe nói cậu có thể hoàn thành phẫu thuật chữa trị tủy sống, vì thế chúng tôi muốn xây dựng Bệnh viện Liên minh GICUP Châu Á - Thế Giới ở An Dương, chúng tôi cần sự giúp đỡ của cậu

……..

Batronfi rất chân thành

Có thể quyết định dẫn theo người từ nước Đức đến An Dương Trung Quốc để khảo sát, đã nói lên mức độ mà ông để ý đến chuyện này

Từ sau khi ông làm Chủ Tịch của Liên minh GICUP Thế Giới, sức lực của ông chủ yếu là để ở phía trên, tìm kiếm một loại đột phá

Thế nhưng, những năm này đi tới đi lui, hy vọng xa vời.

Carmen Hanmier và Fujiwara vì muốn mang đến hy vọng cho ông

Nên mới có chuyến hành trình An Dương hôm nay.

Ông là một bác sĩ chủ nghĩa nhân đạo thế giới, ở Liên minh Châu u EU, khái niệm quốc gia của bản thân ông tương đối nhạt nhòa, vì thế nên đã tạo thành một tư tưởng tương đối quốc tế.

- Giáo sư Trần, tôi không có ý nghi ngờ của cậu, nhưng tôi muốn xác nhận lại một chút, cậu có năng lực chữa trị tủy sống hay không

Trần Thương không nói gì

Bây giờ, cũng không thể đi đánh gãy cột sống của người rồi lại chữa trị.

Vì thế, sau khi anh im lặng một lát, trực tiếp hỏi Vương Khiêm:

- Luận văn viết xong chưa?

Vương Khiêm sững sờ, liền vội vàng gật đầu:

- Viết xong rồi

Trần Thương 'ừm' một tiếng:

- Mở slide ra, giới thiệu cho mọi người một chút về tình huống và phẫu thuật của Ngô Quân

Vương Khiêm nghe tiếng, liền vội vàng gật đầu, đứng lên mở màn lớn, chuẩn bị trình chiếu Powerpoint

Mà bao gồm cả Batronfi, tất cả các nhân viên thanh tra đều sửng sốt

Bọn họ đã nghĩ đến đủ các loại khả năng, thế nhưng từ đầu đến cuối lại không nghĩ đến sẽ là một tình huống như thế này.

Trần Thương lại thản nhiên giới thiệu phần tổng kết của ca phẫu thuật này cho bọn họ

Nghĩ đến đây, đám người thực sự có chút hưng phấn

Khuôn mặt của Batronfi tràn đầy kích động

Ông không nghĩ đến Trần Thương lại rộng rãi như thế.

Fujiwara nhìn thấy thần tượng của mình lại thoải mái như thế, vô cùng hưng phấn, ông ấy quả nhiên không nhìn nhầm người.

Những người khác cũng có chút đỏ mặt, bọn họ đã đánh giá thấp tinh thần của giáo sư Trần rồi

Trong khoảng thời gian tiếp theo, chủ yếu là do Vương Khiêm giới thiệu, Trần Thương thỉnh thoảng sẽ phối hợp giải thích, trong lúc nhất thời, mọi người đương nhiên là say mê ngon lành

Khi bọn họ nhìn thấy thao tác cụ thể của Trần Thương lúc làm phẫu thuật chữa trị thần kinh

Tất cả mọi người đều trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, có một loại cảm giác khai sáng trí tuệ hoàn hảo

Thật sự là quá thần kỳ rồi.

Quá lợi hại rồi

Phương pháp phẫu thuật như thế này cũng có thể nghĩ đến sao?

Không tách nào Ngô Quân lại có thể khôi phục nhanh như thế.

Đây căn bản không phải là chữa trị, mà là thông qua phương thức khác, lấy được phát triển đột phá.

Càng xem, thì mọi người càng thêm hưng phấn và kích động

Dù sao, Trần Thương quả thật là đã dẫn trước bọn rất nhiều ở trong lĩnh vực này

Giờ phút này, bọn họ có lý do gì để mà nghi ngờ đây?

Batronfi nghiêm túc đứng dậy, nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi trịnh trọng mời cậu gia nhập vào Liên minh GICUP Thế Giới của chúng tôi, trở thành một thành viên của chúng tôi, hy vọng sự gia nhập của cậu, có thể cứu vớt được càng nhiều người hơn

- Lòng hảo tâm của cậu, cứu vớt hàng ngàn hàng vạn bệnh nhân, cũng có thể cứu vớt ngàn vạn gia đình, trong số bọn họ, phần lớn là các nhân viên chữa cháy, chiến sĩ, cảnh sát, cảnh sát giao thông, bọn họ mang đến ánh sáng cho thế giới này, tôi thay mặt bọn họ, cảm ơn cậu

- Nếu như cậu muốn gia nhập, tôi muốn đề cử cậu trở thành Chủ tịch của Liên minh GICUP

- Nhờ vào cậu

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Không, tôi không làm chức chủ tịch này

Lời này vừa nói, mọi người lập tức lộp bộp một tiếng

Batronfi không nhịn được thở dài

Các thanh tra ở phía sau lưng cũng là bất lực.

Chính như bọn họ đoán, bọn họ đang lựa chọn An Dương, vậy Trần Thương làm sao lại không phải là đang lựa chọn bọn họ?

Chẳng lẽ... Bọn họ không lọt vào mắt Trần Thương sao?

Hoặc là... Trên phương diện kỹ thuật, bọn họ không có quá nhiều ưu thế...

Trần Thương lúc này, đột nhiên nói:

- Giáo sư Batronfi, không có ai làm chức chủ tịch này càng thích hợp hơn so với ông, tôi đồng ý xây dựng Bệnh viện liên minh GICUP ở An Dương.

- Thế nhưng, tôi không có thời gian để làm viện trưởng.

- Đồng thời, bệnh viện này sẽ trở thành Trung Tâm Chữa Trị Liệt Nửa Người lớn nhất trên thế giới, đồng thời, tôi cũng sẽ dạy cho các bác sĩ làm phẫu thuật chữa trị tủy sống

- Ông thấy thế nào?

- Đương nhiên, mỗi một vị chuyên gia, tôi cũng sẽ mời mọi người đến đây

Trần Thương suy nghĩ rất rõ ràng, đến một người, thì sẽ nhiều thêm một nhân tài

Hành trình An Dương quốc tế hóa, cũng sẽ không phải là giấc mông xa vời không thể chạm đến.

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, Batronfi cúi đầu thật sâu đối với anh

Tất cả mọi người ở phía sau lưng cũng như thế

Trần Thương dùng hành động làm cảm động bọn họ

- Giáo sư Trần, y đức của cậu so với y thuật của cậu càng khiến cho người ta kính nể

Batronfi gật đầu nói.

- Lần này sau khi tôi trở về, sẽ liên hệ với các tổ chức liên quan đến ngành Y tế Thế giới, sẽ xây dựng tổng bộ Liên minh GICUP lớn nhất trên thế giới ở An Dương! Chính như những gì mà cậu nói, nơi này, sẽ trở thành Trung Tâm Chữa Trị Liệt Nửa Người của thế giới

Trần Thương gật đầu.

Mà đám người Ngô Huy và Vương Khiêm sau khi nhìn thấy cảnh này, không nhịn được hít sâu một hơi.

Bọn họ, có lẽ không thể rảnh rỗi nữa rồi.

Không thể không nói, có cạnh tranh, thì mới có động lực.

Lúc này, đám người Vương Khiêm nhìn qua đám người gia nhập, trong lúc nhất thời, trong lòng kìm nén một luồng sức lực.

Batronfi không ở lại bao lâu

So với việc đi tham quan An Dương, thì bọn họ có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.

Hơn nữa, một khi đến An Dương, thứ mà bọn họ có là cơ hội

Ở sân bay, Trần Thương tự mình tiễn bọn họ rời đi

Batronfi nhìn vào Trần Thương, la lớn:

- Giáo sư Trần, hãy chờ tin tốt vủa chúng tôi

Trần Thương cười cười

Chương 1911: Sự Cám Dỗ Của Chất Xúc Tác

Cùng ngày, không có bất kỳ gợn sóng nào

Mà ngày thứ hai, Tổ Chức Y học Thế giới đột nhiên phát biểu thông báo

Thông qua chấp hành của ủy ban hội nghị thảo luận từ xa quyết định, Liên minh GICUP thế giới sẽ mời giáo sư Trần Thương làm chủ tịch danh dự trọn đời

Đồng thời sẽ xây dựng tổng bộ Bệnh viện Liên minh GICUP Thế Giới ở thành phố An Dương thuộc tỉnh Đông Dương Trung Quốc

Tin tức này trong thời gian cực ngắn đã truyền đi khắp bên kia bờ đại dương

Tất cả mọi người đều sợ ngây người

Rốt cuộc thì Trần Thương lại vô thanh vô tiếng làm chuyện gì

Tại sao lại được mời làm chủ tịch danh dự trọn đời

Hơn nữa, An Dương là nơi nào?

Vậy mà có thể làm tổng bộ của Liên minh GICUP thế giới

Mà Trung Quốc lúc này đây, thật sự là vô cùng có mặt mũi trên thế giới

Phải biết, có thể được tổ chức Y tế thế giới chọn nơi đây để xây dựng tổng bộ, vừa hay có thể nói rõ thực lực phát triển của Y học

Mà sau khi các tỉnh thị của Trung Quốc biết được tin tức này, vừa hài lòng lại vừa ao ước

Mọi người đều không nghĩ đến, vậy mà thật sự đã thông qua rồi

Sự phát triển của An Dương

Bởi vì chuyện xây dựng tổng bộ này, dường như đã lập tức đi lên quỹ đạo

Thậm chí mọi người có thể đoán trước được một ngày còn có Trần Thương, thì sự phát triển của An Dương sẽ không dừng lại

Mà tỉnh Đông Dương, lần này thực sự vô cùng vui mừng

Còn vui mừng hơn so với năm ngoái

Trần Thương cũng như thế

[Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ nhân tâm thầy thuốc, ngài công khai kỹ thuật chữa tủy sống nhất định, sáng lập tổng bộ bệnh viện Liên minh GICUP thế giới, hành vi của ngài sẽ cứu vớt hàng ngàn hàng vạn bệnh nhân, nhận được thiên phú cấp hoàn mỹ: Sự cám dỗ của chất xúc tác!]

Trần Thương nhìn thấy ban thưởng của hệ thống, cả người đều sửng sốt

Mẹ nó

Sự cám dỗ của chất xúc tác?

Là cái quỷ gì

[Sự cám dỗ của chất xúc tác: Trong công trình nghiên cứu chất xúc tác, có thể tùy lúc nhận được ban thưởng không ngờ đến!]

Trần Thương lúng ta lúng túng tự nói... Đây đúng thật là sự cám dỗ của chất xúc tác

.....

Trần Thương nhìn vào ban thưởng của hệ thống, trong lòng đương nhiên là hài lòng nói không lên lời

Chất xúc tác là gì?

Công trình chất xúc tác là phân đoạn quan trọng nhất trong một công trình.

Thậm chí có thể nói, chất xúc tác chính là thành phần tham gia quan trọng trong cơ thể của tất cả chúng ta

Không có chất xúc tác, thì các loại vật chất trong cơ thể chúng ta đều giảm bớt trên phạm vi lớn.

Xuất hiện của [Sự cám dỗ của chất xúc tác] này, thực sự là quá thần kỳ

Giai đoạn hiện nay, Trần Thương bên này vừa mới phát hiện bên trong bệnh Alzheimer, chất xúc tác Endopeptidase của Asparagine dường như có thể biến đổi prrotein Tau khiến cho độ nhớt và độc tính càng cao hơn.

Hiện tại, các bộ môn đều đang xân nhập và nghiên cứu quan hệ của protein Tau và synuclein gấp.

Tiến vào thăm dò và tìm kiếm 'Asparagine endopeptidase' trong cơ thể bệnh nhân Parkinson

Mà đúng lúc này lại thu được [Sự cám dỗ của chất xúc tác] đối với Trần Thương mà nói, quả thực là như hổ mọc thêm cánh.

Hát sao đây?

Là sự cám dỗ của chất xúc tác cho, hong khô Alzheimer.

Trong biển cả nghiên cứu, đã lạc mất bản thân.

Aha....

Tâm trạng của Trần Thương thật sự là rất tốt

Hiện tại, anh đột nhiên phát hiện, hóa ra làm nghiên cứu khoa học cũng rất thú vị.

Lúc tâm trạng không tốt, thì khi dễ chuột bạch, đánh một chút thuốc.

Lúc tâm trạng tốt, thì lại cứu nó.

Lúc tâm trạng không tốt... Thì lặp lại như thế, lại thêm một lần.

Cuộc sống cũng rất ung dung tự tại.

Khoảng thời gian này Tề Khải và Dương Lan hay chào hỏi viện Trung khoa, thuộc về hợp tác ủy quyền.

Bản thân Dương Mục và Vu Song Dũng cũng là từ căn cứ nghiên cứu thuốc mới Alzheimer mà đến, cũng rất thấu hiểu nghiên cứu Asparagine endopeptidase, gần đây Tedanis và Chương Mục đã tạo thành một đoàn, nghiên cứu rất hăng say.

Thực ra, hoàn cảnh nghiên cứu khoa học vẫn đơn lẻ hoàn cảnh lâm sàng một chút, cũng càng đơn giản hơn một chút

Hiện tại bên lâm sàng, Trần Thương đã trở thành chủ nhiệm lớn của Khoa cấp cứu, nhưng vẫn phải chú ý đến hợp tác và phát triển của mỗi phòng ban.

Đội ngũ của Ngoại khoa tổng hợp là khổng lồ nhất, thế nhưng Trương Hữu Phúc thỉnh thoảnh vẫn luôn đến để oán hận Trần Thương, khiến cho phòng ban hiện tại của bọn họ rất khó làm...

Không chỉ có Trương Hữu Phúc, nhóm người Đào Mật cũng dồn dập chạy qua.

Oán hận nói là thà chết vì úng lụt còn hơn chết vì hạn hán.

Hiện tại, toàn bộ bệnh nhân Ngoại khoa của bệnh viện đều không có nhiều cấp cứu.

Ngoại trừ phụ khoa, các phòng ban khác cũng không có gì để làm.

Trên buổi họp thường kỳ vào thứ tư, vì vị trí viện trưởng còn trống, nên do thư ký Đàm phụ trách chủ trì.

Một tháng Trần Thương trở về, thành tích của bệnh viện đã tăng lên gấp đôi.

Theo lý thuyết thì là một chuyện vui tay vui mắt.

Thế nhưng...Những vị chủ nhiệm này dồn dập kể khổ.

- Thư ký Đàm, thành tích cũng đã có rồi, nhưng đều là thành tích của cấp cứu, giáo sư Trần, mọi người phải giúp đỡ người nghèo chứ, kinh tế hiện tại của Ngoại khoa chúng ta đã khủng hoảng rồi

Trương Hữu Phúc phàn nàn nói.

Đào Mật hít sâu một hơi:

- Đúng vậy đó, bệnh nhân của phòng ban chúng tôi, tình nguyện chờ cấp cứu, chứ cũng không muốn đến giường bệnh trống ở chỗ chúng tôi

Ngoại khoa thần kinh cũng như thế

Vốn là gia đình bần hàn, còn là tuyết còn thêm sương.

Trần Thương không ngờ đến sẽ là một cảnh tượng như thế này, thế nhưng... Rất rõ ràng, đây chính là lãnh đạo xảy ra vấn đề

Vào lúc này, Trần Thương cũng đã phát hiện, sự phát triển của bệnh viện, cần có một người có kế hoạch đến tiến hành.

Bản thân rõ ràng không thích hợp để làm viện trưởng.

Thế nhưng, bọn họ cần một viện trưởng đến để phân phối hợp lý đẩy mạnh các tài nguyên.

Đàm Quốc Lập nghe thấy lời của mọi người, cũng không lên tiếng, im lặng

Duy trì tư thế của một người chủ Nhất viện nên có

Sau một lát, Đàm Quốc Lập nhìn qua Trần Thương, thân thiết, cười híp mắt hỏi:

- Giáo sư Trần, vấn đề này cậu thấy thế nào?

Trần Thương hít sâu một hơi

Vấn đề này nói thật thì, cũng rất đau đầu.

Bản thân cấp cứu chính là cấp cứu, nên xử lý chính là những bệnh nhân khẩn cấp, và phẫu thuật một vài trọng chứng nguy hiểm.

Mà không phải là ngay cả ruột thừa cũng đến.

Vì vậy, vẫn là cần phải tiến hành phân cấp chẩn đoán và điều trị đối với bệnh tật, phân luồng hợp lý.

Thế nhưng... Có một loại tâm lý gọi là tâm lý học của bệnh nhân.

Đối với mỗi một người mà nói, chuyện của bản thân, cho dù chỉ là một bệnh nho nhỏ, cũng sẽ cảm thấy là bệnh nặng, vô cùng khẩn cấp, vẫn là chạy về hướng cấp cứu.

Mọi người nhìn thấy Đàm Quốc Lập như thế, lập tức sửng sốt.

Chuyện này... Lão liếm chó

Trương Hữu Phúc cũng đành chịu, vốn dĩ cho rằng sau khi Tần Hiếu Uyên đi, thư ký Đàm với tư cách là lão hậu đài, sau này phát triển chắc chắn sẽ xuôi gió xuôi nước

Thế nhưng... Không nghĩ đến... Thiếu niên Đồ Long vậy mà cuối cùng trở thành Long Vương

Đàm Quốc Lập chẳng những không giúp mình, ngược lại lại trở thành fan hâm mộ trung thành của Trần Thương...

Nghĩ đến đây, Trương Hữu Phúc không nhịn được thở dài nghĩ nên làm gì bây giờ?

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nhìn vào đám người, nói với mọi người:

- Tôi cảm thấy, chúng ta cần một viện trưởng, mọi người cảm thấy thế nào?

Lời này vừa nói, tất cả mọi người lập tức sửng sốt

Cần một viện trưởng

Những người ngồi đây cũng không ngốc, bí thư dù sao cũng là bí thư, không hiểu biết nghiệp vụ, là chủ yếu phụ trách về chuyện công tác Đảng của bệnh viện.

Chương 1912: Thông Báo Tuyển Dụng Một Viện Trưởng Về Đây

Thế nhưng quản lí bệnh viện và điều chỉnh là chuyện àm viện trưởng cần tổng hợp và cân nhắc.

Xuất hiện một viện trưởng mạnh mẽ là có thể thay đổi hiện trạng của bệnh viện.

Mà lúc này, lực ảnh hưởng hiện tại của Trần Thương là quá lớn đối với Tỉnh nhị viện, so sánh với khu nội trú phòng ban có vẻ yếu kém hơn.

Chuyện này, là một chuyện lớn

Cũng là một chuyện lâu dài.

Trong lĩnh vực Y tế tương lai của tỉnh Đông Dương, Tỉnh nhị viện chắc chắn sẽ trở thành đầu rồng

Đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Thế nhưng nếu như viện trưởng đầu rồng là một người tầm thường, Y học của tỉnh Đông Dương muốn phát triển, cũng là một vấn đề nghiêm trọng

Chính như lời Trần Thương nói

Bọn họ, cần một viện trưởng.

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, mọi người cũng dồn dập gật đầu.

Vào lúc này, có người đề nghị:

- Giáo sư Trần, hay là... Cậu làm chức viện trưởng này đi

- Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy phù hợp, giáo sư Trần cho dù là kỹ năng lâm sàng, hay kỹ năng nghiên cứu khoa học, đều là đỉnh phong của ngành nghề, sức ảnh hưởng hay là sức kêu gọi đều vô cùng mạnh, tôi cảm thấy rất thích hợp

Lần lượt, đám người nhìn về phía Trần Thương, tính toán đề cử anh

Ngay cả Đàm Quốc Lập cũng như thế, đang suy nghĩ xem ý của câu nói vừa rồi của Trần Thương rốt cuộc là gì.

Chẳng lẽ... Giáo sư Trần thật sự muốn làm viện trưởng sao?

Nghĩ đến đây, Đàm Quốc Lập ừm một tiếng:

- Tôi cảm thấy, giáo sư Trần làm chức viện trưởng này danh xứng với thực.

Thế nhưng, rất nhiều người lại không phát biểu.

Trần Thương thấy thế, không nhịn được thở dài

Thực ra đây chính là danh tiếng quá lớn cho nên mang đến hậu quả không tốt.

Lý Bảo Sơn không lên tiếng, nhưng lại nhìn qua Trần Thương, có chút suy nghĩ.

Trần Thương làm viện trưởng, ông không phản đối.

Thế nhưng... Ông cảm thấy, Trần Thương không thích hợp làm chức viện trưởng này.

Bao gồm cả phó viện trưởng Lý Kiến Vĩ cũng không nhịn được mà thở dài.

Có mấy lời, mọi người đã không dám nói.

Bọn họ sợ đắc tội Trần Thương.

Bởi vì, bọn họ không biết Trần Thương muốn là đáp án gì.

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Tôi không thích hợp.

Anh gọn gàng linh hoạt lập tức bác bỏ.

- Chuyện đề cử tôi làm viện trưởng, mọi người đừng nói đến nữa.

- Tôi cảm thấy, chúng ta có thể dán thông báo, thông báo tuyển dụng một viện trưởng về đây

……

Thông báo tuyển dụng một viện trưởng về đây?

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, tất cả mọi người lập tức sửng sốt

Địa vị trong ngành nghề hiện tại của Tỉnh nhị viện không cần phải nói, có Trần Thương ở đây, nơi này có hy vọng trở thành một con hắc mã mạnh nhất.

Cho nên nói, đến mức viện trưởng hiện tại của Tỉnh nhị viện đến nay chưa từng xuất hiện.

Vừa là quan trường đánh cờ.

Vừa là tranh đấu lực lượng.

Nói thật thì, Trần Thương không hi vọng nhìn thấy một loại chính trị như vậy xuất hiện trong chức vụ viện trưởng của Tỉnh Nhị viện.

Tỉnh nhị viện cần chính là một người có thể suy nghĩ cho toàn bộ bệnh viện, hiểu rõ bệnh viện, có mục tiêu rõ ràng đối với hệ thống bệnh viện và quy hoạch phát triển.

Nói trắng ra, Tỉnh nhị viện không cần bao cỏ.

Vì thế, sau khi nghe thấy lời nói của Trần Thương, ánh mắt của đám người Lý Bảo Sơn và Lý Kiến Vĩ nhất thời sáng rực lên.

Lý Kiến Vĩ là người có cơ hội làm viện trưởng nhất.

Thế nhưng ông đã chủ động nói với Tần Hiếu Uyên, bản thân không làm được, vì vậy vẫn luôn không nhắc đến chuyện này.

Lúc khảo sát ba vị phó viện trưởng, bao gồm Lý Kiến Vĩ, Hách Húc Lượng, còn có phó viện trưởng Phùng Dược phân công quản lý xây dựng cơ bản.

Sau khi ba vị phó viện trưởng tỉ mỉ trò chuyện, lại lạ thường đều từ chối.

Chuyện này khiến cho tổ khảo sát kinh ngạc.

Sau khi Trần Thương nói viện thông báo tuyển dụng viện trưởng, rất nhiều chủ nhiệm đều dồn dập gật đầu.

Sau khi Tần Hiếu Uyên rời khỏi Tỉnh nhị viện trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa năm, đã có chút xu hướng suy tàn.

Nếu như không phải vì Trần Thương trở về, trong thời gian dài nhất định sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề.

Trần Thương có thể phát hiện ra chuyện này, khiến cho bọn họ những người làm tiền bối này thật sự rất vui mừng.

Thế giới này, lo lắng nhất chính là sau khi năng lực một người đã tăng lên cao, bắt đầu xuất hiện tư duy và hành vi huênh hoang.

Cũng may là Trần Thương không có

Chuyện này khiến cho mọi người đều thở phào.

Nếu như Trần Thương thật sự huênh hoang, nói thật thì... Bọn họ cũng không có cách nào.

Lý Kiến Vĩ đột nhiên nói:

- Giáo sư Trần nói có đạo lý, chúng ta thực sự cần một viện trưởng để quy hoạch có thể phát triển bệnh viện, và cân đối phòng ban.

- Thế nhưng... Thông báo tuyển dụng viện trưởng thì liệu có thích hợp hay không?

Suy nghĩ của Lý Kiến Vĩ rất quan trọng.

Một vị trí quan trọng như thế này, lãnh đạo phía trên sẽ từ bỏ sao?

Hạng mục xây dựng tiếp theo của Tỉnh nhị viện rất nhiều, cũng rất lớn.

Khoảng tiền còn cao đến hơn 20 tỷ, bao gồm Trung tâm nghiên cứu khoa học chẩn đoán điều trị Parkinson

Hiện tại mặc dù trung tâm phục hồi gan bắp thịt đã ổn định ở khoa cấp cứu ban đầu, nhưng cuối cùng cũng cần một không gian riêng biệt.

Mà tiếp theo đây, khu viện mới của Tỉnh nhị viện đã hoàn thành quy hoạch, làm xong kết kế hoạch xây dựng.

Nhiều tiền như vậy, trong những ngày này, cho dù là viện trưởng phụ trách xây dựng cơ bản, hay quản lý phân công tài vụ, mỗi một người đều cẩn thận từng li từng tí, sợ sẽ xảy ra vấn đề

Một chiếc bánh gato lớn như thế này, ai sẽ từ bỏ chứ

Trần Thương nghe thấy tiếng, nói:

- Về chuyện này, tôi sẽ nói với chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương một chút, sau đó sẽ báo cáo một chút về tình hình với Ban nhân sự của Tỉnh, sắp tới sẽ bắt đầu dán thông báo.

- Sự phát triển của bệnh viện chúng ta, thật sự là cần một nhân tài để quản lý, các vị chủ nhiệm có bất cứ lựa chọn tốt nào đều có thể đề cử.

Nghe thấy Trần Thương nói như thế, nói thật thì, trong lòng của những vị chủ nhiệm này cũng rất vui vẻ.

Dù sao, Trần Thương vẫn là Trần Thương đó.

Có chút thay đổi, có một vài thứ lại không hề thay đổi chút nào.

Sau khi buổi họp kết thúc, mọi người dồn dập rời khỏi.

Chủ nhiệm Lưu Ngọc của phòng khám ngoại trú nhìn thấy Trần Thương, không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Trần, gần đây cậu muốn mở cửa khám bệnh sao?

Trần Thương nghe thấy tiếng, nhẹ gật đầu:

- Ừm, khôi phục lại việc khám bệnh, nhưng thời gian... Có chút điều chỉnh, thứ năm khám bệnh cả ngày, những thời gian khác thì không cần sắp xếp.

Lưu Ngọc gật đầu:

- Được, giáo sư Trần.

Trong những ngày tiếp theo đây, cuộc sống dường như lại trở về với quỹ đạo

Trần Thương vẫn là chủ nhiệm, nhưng cũng là bác sĩ.

Mỗi ngày đều ngâm mình ở trong phòng làm việc lầu 1 của cao ốc Cấp cứu, thế nhưng thường xuyên mông còn chưa ấm, đã chạy đi gặp bệnh nhân.

Về chuyện thông báo tuyển dụng viện trưởng, sau khi Trần Thương báo cáo với chủ nhiệm Tiêu của Vệ Kiện ủy quốc gia, Tiêu Nhuận Phương rất kinh ngạc.

Thế nhưng sau một hồi lâu, Tiêu Nhuận Phương đã làm chủ.

- Tỉnh nhị viện, cậu xem mà làm, xảy ra chuyện, tôi đến phụ trách.

Phần tin tưởng này khiến cho Trần Thương có chút xúc động.

Chuyện này còn cần trong tỉnh phê chỉ thị, thế nhưng sự tồn tại của Khổng Tường Dân và Tần Hiếu Uyên, chuyện này cơ bản không cần phí sức liền làm tốt.

Tiếp theo, chính là Trần Thương chuẩn bị dán thông báo sau ngày lễ 15 tháng 1.

Chương 1913: Pháo Hoa

Mười năm tháng giêng, Trần Thương cùng đón Tết với gia đình, buổi tối Dương Giai Tuệ tự mình làm chè trôi nước, hương vị gia truyền, rất ngon.

Tỉnh Đông Dương là tỉnh kém phát triển, nhưng thực ra, mỗi năm phần lớn thời gian vẫn con lưu truyền tập tục bắn pháo hoa.

Thế nhưng, bắt đầu từ năm ngoái, để phòng ngừa các loại hỏa hoạn và chất lượng không khí, nên cũng đã bắt đầu từng bước quản lý.

Mà nhà máy pháo hoa An Dương chính là một doanh nghiệp nổi tiếng, vốn là công ty con của xưởng sắt thép An Dương, hiện tại cũng đã trở thành nhà máy pháo hoa tương đối nổi danh trong nước.

Buổi đêm ngày mười năm tháng giêng, là ngày tháng tốt lành.

Mà hôm nay chính phủ sẽ ở trong khu vực quy định của quảng trường để tiến hành hạng phục bắn pháo hoa.

Trần Thương dẫn theo Tần Duyệt đến nhà hàng Tây Chris.

Chỗ này là sản nghiệp của Trịnh Quốc Đàm, Trần Thương lựa chỗ ngồi ngoài trời trên sân thượng, ở chỗ này, có thể nhìn thấy rõ nhất màn biểu diễn bắn pháo hoa.

Kèm theo thời gian đã đến, pháo hoa nở rộ trên khắp bầu trời, ở trên bầu trời tỏa ra sắc thái xinh đẹp nhất.

Trần Thương cười nói:

- Lúc anh còn nhỏ cảm thấy mua pháo hoa là một loại hành vi vô cùng ngốc, vô cùng ngu xuẩn

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Tại sao vậy?

Trần Thương cười thần bí:

- Em nghĩ xem, mua pháo hoa là vì sao?

Tần Duyệt lắc đầu:

- Đương nhiên là để ngắm rồi, đẹp biết bao

Trần Thương cười cười, gật đầu nói:

- Không sai! Nhưng em đã từng nghĩ qua hay chưa, đốt pháo hoa là cần gánh chịu nguy hiểm, nguy hiểm biết mấy, hơn nữa, khi em đốt xong phải vội vã chạy ra ngoài, ngược lại không tìm thấy nơi để quan sát tốt nhất.

- Còn anh? Nhìn thấy trong tay của người khác có pháo hoa, anh liền mua một túi bò khô đứng ở bên cạnh, tìm một vị trí thích hợp nhất, nhìn bọn họ bắn pháo hoa, tiền của anh đã để mua đồ ăn rồi, còn có thể xem pháo hoa, lại không phải gánh chịu nguy hiểm, tốt biết mấy

Tần Duyệt không nhịn được mà cười bộp bộp bộp lên

- Thì ra từ lúc nhỏ anh đã nhiều tâm quỷ như vậy

- Làm bạn của anh cũng quá nguy hiểm rồi

- Anh hãy thành thật khai báo, anh có phải đã sử dụng lạc mềm buộc chặt với em hay không?

Tần Duyệt híp mắt, nâng ly rượu đỏ lên, ánh mắt say mê ly nhìn Trần Thương nói.

Trần Thương đắc ý gật đầu:

- Đó là nhất định rồi.

- Em nhìn, pháo hoa cuối cùng, là anh đốt cho em, nhìn

Chỉ nhìn thấy pháo hoa trên trời nở rộ, lưu lại thời khắc xinh đẹp trên không trung.

Tần Duyệt không nhịn được nói:

- Aiz, em cảm thấy bản thân mình thật là hạnh phúc.

Trần Thương im lặng:

- Cô gái ngốc, là anh gạt em đó

Tần Duyệt mỉm cười:

- Hại, cả một đời, ngây ngây ngốc ngốc cũng rất tốt, cả một đời mơ mơ hồ hồ rồi sẽ trôi qua.

- Ở cùng với anh, em ngốc một chút cũng không sao, anh đã đủ thông minh rồi

…….

Thế nhưng, rạng sáng ngày hôm sau, Trần Thương dã bị điện thoại đánh thức.

- Giáo sư Trần, Nhất viện Đông Đại chuyển đến một bệnh nhân, biểu hiện chủ yếu là thở dốc, sau đó một lúc sau tay chân và quanh miệng run lên, thậm chí xuất hiện tay chân co giật, hay là... Anh qua đây xem một chút?

Người gọi điện đến là bác sĩ trực ban cấp cứu Ngô Huy, vốn dĩ không muốn tìm Trần Thương, nhưng chủ nhiệm nội khoa thần kinh của Nhất viện Đông Đại và chủ nhiệm Ngoại khoa thâng kinh của Tỉnh Nhị Viện hiện tại cũng không hiểu ra sao, không làm rõ được nguyên nhân gây nên.

Trần Thương ừ một tiếng:

- Được, tôi lập tức qua đó

Lúc này, trời mới vừa sáng, người đi đường cũng không nhiều.

Sau khi Trần Thương đến bệnh viện, đi thẳng về phía phòng bệnh giám sát.

Nhìn thấy Trần Thương đến, mọi người đều dồn dập gật đầu tránh đường.

- Chào buổi sáng chủ nhiệm Trần

- Chào chủ nhiệm Trần

Trời sáng vào mùa đông tương đối muộn, bây giờ thực ra đã hơn 6 giờ rồi.

Nhìn thấy đã tụ tập mấy vị chủ nhiệm lại cùng một chỗ, Trần Thương khẽ gật đầu với mọi người.

- Chào các vị chủ nhiệm, vất vả rồi.

Trần Thương gật đầu cảm ơn.

Mọi người dồn dập vẫy tay, lông mày bọn họ nhíu lại, không hề buông ra.

- Bệnh nhân có tình trạng như thế nào?

Trần Thương hỏi.

Bên này, chủ nhiệm Hạ Thải Vân của Khoa thần kinh Nhất viện Đông Đại nói:

- Bệnh nhân này là bệnh nhân cũ của khoa chúng tôi, năm ngoái cả một năm cũng đến đến lui lui bốn năm lần, không ngờ đến, mấy ngày trước sau khi nhập viện, tình trạng đột nhiên trở nên nặng hơn

- Chủ yếu vẫn là thở dốc, thở lâu tay chân và quanh miệng liền run lên, thậm chí xuất hiện co giật tay chân, thậm chí thần chí còn có chút khác thường

Chẩn đoán bệnh chủ yếu là: Hội chứng tăng thông khí, kiềm hóa và kết hợp thay đổi axit, động kinh các loại.

- Thế nhưng hôm nay lại đột nhiên phát hiện hai mắt đã mất đi cảm giác ánh sáng, con ngươi tán lớn qua một bên, đã biến mất phản xạ ánh sáng

- Bên chúng tôi cũng không kiểm tra được nguyên nhân, chỉ có thể nhanh chóng đưa đến đây

Trong lòng Hạ Thải Vân vẫn còn sợ hãi nói.

Sáng sớm hôm nay, hơn 3 giờ sáng, bà đã đến bệnh viện.

Bệnh nhân bị giày vò hơn hai tiếng đồng hồ, tình trạng ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Nhìn thấy con ngươi đều đã tán lớn, mà cấp cứu và giám sát triệu chứng lại không có cách nào

Nên mới nhanh chóng vội vã di chuyển đến Cấp cứu của Tỉnh nhị viện.

Trần Thương nhẹ gật đầu, quan sát tỉ mỉ bệnh nhân, người phụ nữ này chắc chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, anh nói với Ngô Huy:

- Hãy nói một chút về kết quả kiểm tra kiểm nghiệm của bệnh nhân

Ngô Huy gật đầu.

- Kết quả kiểm tra của bệnh nhân: Khí máu giảm áp suất đều là pCO2, giảm bicacbonat, anion tăng khoảng trống.

Kết quả kiểm tra này có chút kỳ lạ.

Thế nhưng, lại rất phù hợp với biểu hiện của bệnh nhân.

- Có bệnh cũ nào không?

Trần Thương hỏi.

Hạ Thải Vân lắc đầu:

- Không có, đây là bệnh nhân cũ, đã nằm viện nhiều lần, có thể kiểm tra thì đều đã kiểm tra hết, mà cũng không kiểm tra ra được vấn đề gì

- Hô hấp nhiễm kiềm chuyển hóa?

Trần Thương nhíu mày:

- Chuyện này cũng không thường gặp

Hai vị lãi chủ nhiệm là Hạ Thải Vân và Đỗ Quyên Hồng cũng gật đầu.

- Khoa mắt đã xem chưa?

Trần Thương hỏi.

- Kiểm tra rồi! Nhưng...

Sau khi Khoa mắt hội chẩn, bác sĩ của Khoa mắt hội chẩn đã kiểm tra đáy mắt và kiểm tra nhãn áp, nhưng đều chưa phát hiện ra vấn đề

Vì thế, tạm thời vẫn chưa có cách nào để chẩn đoán chính xác.

Tuy nhiên, không phải là không có thu hoạch, ít nhất đã loại trừ được các nguyên nhân phổ biến gây mù đột ngột như tăng nhãn áp….

Đây có lẽ mà một chuyện may mắn trong bất hạnh.

- Chẳng lẽ là viêm dây thần kinh thị giác hoặc NMOSD? Nhưng hay mắt đột nhiên bị mù, càng giống như bệnh về mạch máu hơn.

- Chẳng lẽ là nhồi máu chẩm hai bên thùy?

- Chắc là không phải, nếu như là nhồi máu thùy chẩm, thì sẽ không khiến cho phản xạ ánh sáng của con ngươi biến mất?

Đỗ Quyên Hồng và Hạ Thải Vân mấy vị chủ nhiệm cũng bắt đầu thảo luận.

Tình trạng của bệnh nhân thực sự là hiếm thấy.

Loại bệnh này bởi vì nhiễm kiềm hô hấp mà xuất hiện con ngươi tản ra, dường như chưa từng nghe đến

Thế nhưng, bản thân bệnh nhân là một người nhiễm kiềm hô hấp

Phương diện chẩn đoán bệnh dường như không hề có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nếu như dựa theo chẩn đoán bệnh này mà đẩy xuống...

Vấn đề duy nhất khó mà giải thích chính là Nội khoa thần kinh.

Trong lúc mấy người thảo luận, Trần Thương bên này cũng bắt đầu chỉnh sửa lại mạch suy nghĩ.

Chương 1914: Xin Lỗi, Tôi Sai Sót Rồi

Bệnh vỏ não thùy chẩm mù có rất nhiều, như dinh dưỡng chất trắng của tuyến thượng thận não không đủ, nền động mạch nhạy bén, mặc dù phản xạ ánh sáng của con ngươi biến mất, thế nhưng trên cơ bản sẽ không xuất hiện thoại tình huống này

Cơ bản có thể loại trừ bệnh biến thùy chẩm.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của lâm sàng, tình trạng không thể giải tích có quá nhiều.

Thế là, khẩn cấp làm một cái hạch từ

Kết quả của phim X-quang biểu hiện, trạng của bệnh nhân quá bình thường

Lần này, thật sự khiến cho mọi người đều khốn đốn.

Chuyện này dường như cũng không phải một thay đổi của hệ thần kinh.

Chẳng lẽ là bệnh biến của thị thần kinh?

Một phen giày vò, từ 5 giờ sáng đến 10 giờ sáng, vẫn là không có kết quả.

Bên ngoài, người nhà bệnh nhân đã triệt để hoảng loạn

Ngay cả những bệnh nhân tỉnh táo, cũng bắt đầu sợ hãi.

Đôi mắt cái gì cũng không thể nhìn thấy, như thế này sẽ khiến cho người khác rất dễ lo nghĩ.

Vào lúc này, bác sĩ khoa mắt đột nhiên nói:

- Nếu không, trước hãy kiểm tra nội tiết tố

So với cứu vãn thị lực, cũng sẽ không quan tâm đến tác dụng phụ của nội tiết tố.

Dù sao, hiện tại cũng đã không còn cách khả thi, Trần Thương cũng có chút không còn cách nào.

Dù sao, tư liệu hình ảnh học bình thường, kiểm tra tư liệu thì chỉ có nhiễm kiềm hô hấp và hậu kỳ có Toan chuyển hóa.

Trần Thương lật qua lật lại, lật xem lại một lần tất cả tư liệu bệnh án của bệnh nhân.

Ngay lúc này, đột nhiên có một âm thanh ở phía sau lưng của Trần Thương vang lên.

- Cậu hỏi nghề nghiệp của bệnh nhân không?

Một câu

Khiến cho Trần Thương lập tức sững sờ.

Giống như được người chỉ điểm

Sau đó, toàn bộ đại não đột nhiên thông suốt.

Thế nhưng, càng khiến cho anh kinh ngạc chính là, người ở phía sau lưng, không phải là ai khác

Mà chính là Chung lão tiên sinh

Trần Thương vội vàng đứng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Chung lão tiên sinh, sao ngài lại đến đây?

Ông lão mỉm cười:

- Đến ứng tuyển.

- Thế nhưng, một lát nữa rồi hẵng nói đến chuyện này.

- Còn có một chuyện khác, tại sao lúc cậu chẩn đoán bệnh, tại sao không hỏi thăm nghề nghiệp của bệnh nhân?

Trần Thương lập tức đỏ mặt lên

Cho đến nay, anh thật quá thuận buồm xuôi gió, khiến cho anh đã xem nhẹ rất nhiều chi tiết

- Hỏi bệnh, cũng không thể bỏ qua.

- Bệnh nhân này, chẩn đoán bệnh không sai, còn là hô hấp nhiễm kiềm, hơn nữa còn kèm theo nhiễm Toan chuyển hóa

- Thế nhưng, cậu lại mơ hồ trình tự, bệnh nhân cũng không phải là cái gọi hội chứng tăng thông khí gì cả, cô ta thở dốc cũng không phải là nguyên nhân phát bệnh, mà là kết quả

- Thay thế axit của bệnh nhân dẫn đến thông khí quá độ, thay thế axit là nhân, kiềm là quả, bản chất là nhiễm Toan

- Cậu suy nghĩ một chút, vì sao cậu lại không hỏi nghề nghiệp của bệnh nhân chứ?

Trần Thương bị Chung lão tiên sinh nói như thế này, đáp án trong đầu đã vô cùng sống động

Trần Thương vô cùng tinh thông đối với trúng độc.

Có thể dẫn đến chuyển hóa Toan, còn có nhiễm kiềm hô hấp, kèm theo trúng độc tính mù...

Rất rõ ràng là: Mentanon

Mà nghề nghiệp của bệnh nhân là gì?

Chuyện này rất quan trọng

Anh nhìn qua Chung lão tiên sinh, Trần Thương đỏ mặt lên:

- Xin lỗi, tôi sai sót rồi

.....

Hiện tại Trần Thương cũng không quan tâm tới Chung lão tiên sinh có nhận lời mời không.

Anh vội vàng nói:

- Viện sĩ Chung, ngài nghỉ ngơi trước, tôi đi xem người bệnh.

- Đặng Minh, anh tiếp đãi viện sĩ Chung một lát.

Sau khi nói xong, Trần Thương vội vàng đứng dậy hướng phía phòng giám sát chạy tới.

Mà lúc này đây, mọi người mới kinh ngạc phát hiện, người trước mắt mang mũ lưỡi trai, mặc áo lông quấn khăn quàng cổ cụ ông này lại là viện sĩ Chung

Trách không được ông vừa rồi chỉ điểm hỏi giáo sư Trần đâu

Thế nhưng, cụ ông tới đây mới bao lâu?

Đứng sau lưng Trần Thương cũng không tới mấy phút.

Liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề?

Nghĩ tới đây, mọi người không khỏi không cảm thán một tiếng, cái gì mới thật sự là Thái Đấu

Người trước mặt nói rằng ông chính là Định Hải Thần Châm của y học chuyên cấp cứu chứng bệnh nặng trong nước một chút cũng không quá phận.

Ở trong nước, ngành nghề chữa bệnh là chân chính có cấp Thái Đấu tồn tại.

Nhưng những người này tuổi tác đã cao, đại đa số cụ già đều đã hơn bảy mươi tuổi.

Những người này thực ra đã lui khỏi vị trí hàng hai, dù sao thân thể cũng không cho phép, chủ yếu làm chính là phát triển quy hoạch và phương hướng chế định, nghiên cứu khoa học dẫn đường cho các mục tiêu công việc.

Thậm chí, trong bọn họ rất nhiều người muốn bỏ cái mũ viện sĩ, nhưng..... Quốc gia không cho phép.

Chung lão tiên sinh chính là một người trong số đó.

Đặng Minh nhìn người trước mắt này ở trong nước sáng lập khoa y học cấp cứu chứng bệnh nặng điện cơ người, phấn khích khó mà diễn tả được.

- Viện sĩ Chung ngài khoẻ chứ

Đặng Minh có hơi kích động.

Chung Nhiên gật đầu, cười:

- Người trẻ tuổi, cậu bận thì cứ đi, không cần phải để ý đến tôi đâu.

Mọi người xung quanh nhìn Chung lão viện sĩ, không biết ông tới nơi này là vì mục đích gì

Nhận lời mời?

Có ý tứ gì?

Tất cả mọi người có hơi tò mò.

Chung Nhiên là ai?

Ông còn cần nhận lời mời sao?

Ông đã từng là cựu viện trưởng của bệnh viện Hiệp Hòa, hội trưởng đương nhiệm của hiệp hội y học Trung Hoa, trưởng nhóm chuyên gia cấp cao của Ủy ban Y tế Quốc gia, đồng thời là viện sĩ của hai viện hàn lâm.

Người như vậy, ở đâu không phải phong sinh thủy khởi động, mời không được chủ, càng đừng đề cập tới cái khác.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bắt đầu suy đoán.

Mà lúc này, bên này Trần Thương vội vàng đến phòng giám sát.

Chủ nhiệm Hạ Thải Vân khoa thần kinh Đông Đại Nhất Viện giữa trưa gọi 10 cuộc điện thoại, bao gồm tình hình trưng cầu ý kiến của rất nhiều lão giáo sư.

Hiện tại, tình trạng của bệnh nhân vẫn chưa thuyên giảm do có quá nhiều nội tiết tố.

Người nhà bệnh nhân càng thêm lo âu.

- Bác sĩ, cuối cùng có chuyện gì xảy ra vậy?

- Đúng rồi, chuyện này xảy ra vào ngày mười lăm tháng giêng âm lịch

Lúc này, Trần Thương đi tới.

- Giáo sư Trần, anh cứu mẹ em đi

Một cô gái 16 tuổi trực tiếp cầm tay Trần thương, mặt cô ấy rơi đầy lệ nói:

- Bọn họ đều nói anh là bác sĩ giỏi nhất

- Anh nhất định sẽ có biện pháp, đúng không?

- Mẹ em chắc chắn còn có thể cứu..... Có phải hay không?

Chồng của người phụ nữ cũng nhìn Trần Thương đầy lo lắng.

Trần Thương nhìn mọi người, nhẹ gật đầu:

- Mọi người cho tôi chút thời gian, tôi nhất định cho mọi người một đáp án hài lòng

Đang lúc nói chuyện, mọi người cùng nhau rời khỏi cửa phòng giám sát.

Trần Thương nhìn về phía bên trong đi vào.

Sau khi đi vào, người bệnh nằm trên giường mặt rơi đầy lệ.

- Giáo sư Trần.....

Mọi người nhìn thấy Trần Thương, cũng bất đắc dĩ thở dài.

Đến bây giờ, vẫn không có phán đoán.

Bất luận là khoa mắt hay là nội khoa thần kinh, cũng không tìm được một nguyên nhân chính xác.

Trần Thương ừ một tiếng, đi đến đầu giường người phụ nữ.

Cảm giác được có người xuất hiện, cô ấy lo lắng và căng thẳng.

Đối với người không nhìn thấy thế giới, cô ấy càng tràn đầy đề phòng

Trần Thương an ủi:

- Cô tên là gì?

- Vương Tú Linh.

Người phụ nữ điều chỉnh lại cảm xúc, trả lời.

Trần Thương để cho bản thân thật bình tĩnh, giống như đang nói chuyện phiếm bắt đầu nghiêm túc hỏi thăm.

- Cô làm công việc gì?

- Tôi làm công nhân ở nhà máy pháo hoa An Dương.

Chương 1915: Nhiễm Độc Methanol.

Trần Thương gật đầu, anh vẫn không tìm thấy manh mối của điểm mấu chốt, bởi vì nhà máy pháo hoa và methanol có quan hệ gì đâu?

- À, mọi người bình thường chủ yếu làm những gì?

Vương Tú Linh nghẹn ngào nói:

- Về sau tôi cũng không thể làm việc..... Bác sĩ, nhờ anh.

- Chồng tôi là tài xế xe taxi, tôi là công nhân nhà máy hóa chất, tôi có hai đứa con, còn có mẹ bị bệnh..... Tôi không đi làm căn bản không được.

- Tôi không thể để cho anh ấy một mình làm việc, quá cực khổ.

- Công việc ở nhà máy pháo hoa rất rườm rà, nhưng cũng không phải là rất mệt mỏi.

- Màu sắc sặc sỡ của pháo hoa được tạo ra bởi quá trình đốt cháy các bột kim loại này, nhưng các bột kim loại này phải dùng nhựa cao su dán lại với nhau.

- Công việc của tôi chính là như vậy, dùng nhựa cao su đem những bột phấn kim loại này dán lại thành hình tròn, để không ảnh hưởng đến châm ngòi của nó.

Trần Thương nghe thấy thế, dường như cũng không có quá để ý.

Dù sao, quá trình này cùng methanol không có bất cứ quan hệ nào?

Điều này làm Trần Thương không nhịn được mà nhíu mày.

Hạ Thải Vân của Đông Đại Nhất Viện và nhóm người Đỗ Quyên Hồng nhìn Trần Thương không hiểu.

Giáo sư Trần vì sao đột nhiên chạy nói chuyện công việc nhà cùng với bệnh nhân vậy?

Chẳng nhẽ là tinh thần căng thẳng dẫn đến?

Mấy người cũng là đoán mò.

Mà Trần Thương lại hơi ngờ vực, tại sao nhà máy pháo hoa lại có methanol vậy?

Chẳng nhẽ mình đoán sai?

Nhưng, loại khả năng này đương nhiên là không thể loại trừ, nghĩ tới đây, Trần Thương nói với y tá Tần Nhã Lệ:

- Lấy máu cho người bệnh, kiểm tra đo lường methanol một chút.

Mọi người nghe thế, lập tức nhíu mày

Methanol?

Đúng rồi

Dường như methanol có thể gây nên loại tình huống này.

Nhưng, xét nghiệm như vậy có phải là mò kim đáy bể hay không, dù sao xét nghiệm từng người một không phải là một phương pháp lý trí.

Hạ Thải Vân nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần, có thể hay không..... Quá mù quáng?

Trần Thương nghe thế, lắc đầu:

- Trước tiên cứ chờ kết quả đi đã.

Thế là, đám người bắt đầu chờ đợi.

Thời gian có kết quả cũng không chậm.

Thời gian nửa tiếng sau, Trần Thương cũng không có rảnh rỗi.

Mà tiếp tục cùng Vương Tú Linh nói chuyện phiếm.

Người phụ nữ trung thực này, trên cơ bản là biết gì nói nấy.

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Cô bình thường có uống rượu không?

Dù sao con đường ethanol cũng có hạn, người bình thường cũng không tiếp xúc tới.

Người phụ nữ không nhịn được bật cười:

- Bác sĩ, chúng tôi là người bình thường, không có giàu có như vậy, tôi cũng không biết uống rượu.

Trần Thương nghe thế, nhẹ gật đầu.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên Vương Tú Linh còn nói thêm:

- Anh có phải cảm thấy trên người tôi có mùi rượu?

- Đây không phải rượu, là nguyên nhân công việc

Trần Thương lập tức biến sắc

Tinh thần tỉnh táo

Công việc và rượu có liên quan gì?

Trần Thương vội vàng hỏi:

- Có ý gì?

Vương Tú Linh thở dài:

- Tôi mỗi ngày đều ngửi mùi rượu, thời gian dài, còn có chút choáng đầu đấy, mọi người nói đùa đều nói không ngửi thấy mùi rượu

- Công việc bình thường của chúng tôi chính là dùng nhựa cao su dán lại những bột phấn kim loại kia, mà những keo dính nhựa cao su kia phải cần dùng cồn trộn lẫn lại với nhau

- Đó là cách làm việc như vậy.

- Cho nên, anh mới ngửi được trên người tôi có mùi này

……..

Những lời này quả thật giống như một chậu nước dội thẳng xuống.

Trần Thương mất hồi lâu vẫn không thể gạt nó ra khỏi đầu mình.

Đúng vậy

Ethanol là một chất dung môi hữu cơ tốt.

Ngay cả loại keo 502 thông thường cũng có thể được hòa tan bằng cồn.

Như Vương Tú Linh nói, sau khi trộn đều cồn và nhựa cao su, độ dính cao, tính chất ổn định, chống ô nhiễm và không gây hại nhiều cho da.

Đó là lý do mà trong ngành công nghiệp, ethanol và nhựa cao su thường được hòa trộn để sử dụng.

Nhưng có một vấn đề ở đây.

Vương Tú Linh làm sao có thể xác định, thứ được hòa trộn chính là ethanol?

Ethanol không có vấn đề gì.

Nhưng, sẽ thế nào nếu nó là methanol?

Phải biết rằng, methanol và ethanol đều là cồn, nhưng giá cả chênh lệch rất nhiều.

Ethanol khá là đắt

Methanol thì có phần rẻ hơn nhiều.

Liệu có phải ban quản lý của nhà máy bởi vì để giảm bớt chi phí mà đã đem ethanol đổi thành methanol?

Nghĩ đến đây

Sắc mặt Trần Thương ngay lập tức đen lại, vì có thể gây ra sự tổn hại đến cơ thể của rất nhiều người.

Nghĩ vậy, trái tim Trần Thương đều run rẩy cả lên.

Trần Thương không được nhịn được mà hỏi:

- Chị... Các chị có bao nhiêu người phụ trách dán các loại bột kim loại này?

Người phụ nữ không thể không nói:

- Có hơn bốn mươi người, dù sao thì đây cũng là một công việc tốn nhiều sức lực, máy móc không thể làm được.

Nghe thấy những lời này, Trần Thương cảm giác cả trái tim mình đều đang rỉ máu.

Hơn bốn mươi người, đang làm công việc như vậy.

Tất cả đều là mạng người

Nghĩ đến đây, Trần Thương cảm thấy có một loại phẫn nộ dâng lên từ trong lòng.

Đám người đáng ghét này, căn bản không xem trọng mạng sống của các công nhân.

Anh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Nhân viên công tác xung quanh phát hiện sắc mặt Trần Thương đã đen lại, trở nên lạnh lẽo.

Bọn họ đã lâu không thấy Trần Thương tức giận.

Nhưng lúc này đây, Trần Thương thật sự có phần giận dữ.

Đây là cố tình phạm tội, thậm chí gây tổn hại đến sức khỏe của người khác.

Đương nhiên, tất cả mọi chuyện vẫn chỉ đang là suy đoán.

Cần phải chờ kết quả xét nghiệm để chứng minh rằng bệnh nhân có bị nhiễm độc methanol hay không.

Nghĩ như vậy, Trần Thương không nói thêm gì nữa.

Thành thật mà nói, nếu đó thực sự là ngộ độc methanol...

Hậu quả thật sự khó nói, có thể cứu được hay không còn không biết chừng.

Bởi vì đây là một loại tổn thương không thể phục hồi được.

Trần Thương thật sự không hy vọng đây là sự thật.

Anh thậm chí còn mong rằng đây là chẩn đoán sai lầm của chính mình.

Đáng tiếc… Bệnh nhân không có bất kỳ bệnh nền nào.

Cuối cùng, Tần Nhã Lệ vội vội vàng vàng chạy vào văn phòng, trong tay cầm tờ in kết quả xét nghiệm.

- Bác sĩ Trần, không có! Xét nghiệm methanol là âm tính

Nghe thấy câu nói này

Trần Thương bỗng thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn có cảm giác như trút được gánh nặng.

Nhưng…Lại lần nữa nhíu mày.

Nếu đó không phải nhiễm độc methanol, thì có thể là gì chứ?

Trần Thương nhắm mắt lại, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi

Đây chính là sự phức tạp của y học.

Những gì bạn cần làm không chỉ là hiểu rõ về các căn bệnh, mà còn phải biết rõ nguyên nhân gây bệnh.

Giống như methanol

Trần Thương có thể nghĩ đến, vẫn là nhiễm độc methanol.

Trầm ngâm một lát, Trần Thương đột nhiên nói:

- Đúng rồi, tôi biết nguyên nhân

- Các sản phẩm trao đổi chất của methanol trong cơ thể là formaldehyde và axit formic

Formaldehyde được chuyển hóa nhanh chóng trong cơ thể và hiếm khi tích tụ.

Nhưng axit formic không giống vậy, sự trao đổi chất của axit formic có chu kỳ bán rã dài, dễ dàng tích tụ trong cơ thể.

Bằng cách này, sự tích tụ axit formic một mặt sẽ gây ra tình trạng nhiễm toan, mặt khác phá hủy ti thể

Nếu ti thể bị phá hủy, rất có thể nó sẽ ảnh hưởng đến việc cung cấp năng lượng cho tế bào thần kinh.

Vì vậy, có thể dẫn đến mù lòa

Bệnh nhân đã phát bệnh được một khoảng thời gian, rất khó xét nghiệm ra methanol, hãy thử xét nghiệm axit formic xem.

Nghe Trần Thương nói xong những lời này toàn bộ văn phòng đều sửng sốt

Chuyện này...Thật sự có chút kỳ lạ.

Bác sĩ Trần...Anh là thần thánh phương nào.

Chuyện gì cũng biết?

Ngay cả quá trình chuyển hoá methanol trong cơ thể cũng có thể nói rõ ràng đến vậy?

Nghĩ đến đây, mọi người thậm chí còn cảm thấy có chút khủng bố.

Học y...Có phải quá vất vả rồi không?

Chương 1916: Thứ Khó Chữa Nhất, Là Lòng Người, Cũng Là Bệnh Tật

Không chỉ cần học tốt nội khoa, mà còn phải học tốt Sinh và Hoá.

Nếu không, bệnh lâm sàng như thế này cũng không thể chẩn đoán.

Trong nhất thời, tất cả mọi người đều bắt đầu trông đợi

Mà Trần Thương lại có chút lo lắng.

Anh nhịn không được mà vỗ vào mu bàn tay của người phụ nữ, có chút áy náy, cũng có chút thương tiếc

Anh không biết có nên nói cho cô ấy biết, rằng cô… Có khả năng cả đời này cũng không thể nào nhìn thấy lại được nữa.

Tổn thương chức năng tế bào thần kinh gây ra bởi sự tích tụ axit formic, là... Không thể phục hồi

Nói cách khác… Cái này không thể chữa

Bệnh nhân mù loà có thể không cứu được.

Người phụ nữ nhịn không được mà thở dài:

- Bác sĩ Trần, mọi người đều rất giỏi

- Chúng tôi là những người bình thường, thật sự không dám sinh bệnh

- Bốn mươi tuổi, trên có người già dưới có trẻ nhỏ.

- Một chuyện làm không tốt, sẽ xảy ra vấn đề

- Trong nhà này cũng giống như một cái băng chuyền, chỉ cần một chỗ bị kẹt lại, thì tất cả đều không thể di chuyển được.

- Bà của đứa nhỏ, năm nay 81 tuổi, năm ngoái vừa mắc bệnh ung thư, mỗi tháng vẫn phải trị bệnh bằng hoá chất…

- A, tôi cũng không phải muốn khóc, nhưng sau khi không còn nhìn thấy gì, luôn cảm thấy rất lo lắng.

Người phụ nữ cảm giác được Trần Thương đang đứng bên cạnh, nhịn không được nói.

Mà nghe xong những lời cô nói, trong lòng Trần Thương cũng không dễ chịu.

Lại nửa tiếng trôi qua, kết quả kiểm tra đã trở lại.

Tần Hiểu Lệ nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, kết quả xét nghiệm axit formic cho thấy: Dương tính! Hơn nữa... Hàm lượng tương đối cao.

Trần Thương nghe thấy trăm mối cảm xúc chồng chéo đan xen.

Làm bác sĩ có loại bất lực gì?

Đó là khi đối mặt với bệnh nhân, bạn rất muốn cứu họ, nhưng lại không thể.

Trần Thương quả thật rất tài giỏi.

Trong lứa trẻ, thậm chí trong cả ba thế hệ trẻ, già và trung niên, có thể so sánh được với Trần Thương cũng không có bao nhiêu người

Thế nhưng

Chuyện này thì sao?

Vẫn còn rất nhiều vấn đề bạn không thể nào giải quyết

Cũng có rất nhiều căn bệnh mà bạn không thể chiến thắng được

Anh thật sự không biết trả lời người phụ nữ như thế nào.

Lẽ nào…Chính mình nên nói với cô ta rằng:

- Đôi mắt của cô sẽ không bao giờ mở ra được nữa.

Bởi vì… Khoảng thời gian nhiễm độc khá dài.

Kế tiếp, Trần Thương đứng dậy đi ra ngoài.

Các bác sĩ đã điều trị bằng phác đồ nhiễm độc methanol.

Mà bên kia, Trần Thương trực tiếp gọi điện thoại cho Khổng Tường Dân.

- Bác Khổng, cháu có chuyện muốn báo cho bác biết một chút.

Khổng Tường Dân rất ít khi nhận được điện thoại của Trần Thương, liền vội vàng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Nhà máy pháo hoa An Dương, có chuyện đem methanol thay thế ethanol, khiến công nhân bị nhiễm độc dẫn đến mù lòa

- Mà đây vẫn chưa phải điểm quan trọng nhất

- Bên trong nhà máy, có hơn bốn mươi công nhân làm công việc tương tự, và có đến mấy trăm công nhân làm việc trong môi trường đó

- Hiện tại, cháu nghĩ rằng cơ thể của họ ít nhiều cũng bị tổn thương nghiêm trọng

- Cháu hy vọng, bác có thể đặc biệt chú ý đến chuyện này.

- Đương nhiên, bác có thể nhanh chóng thu thập bằng chứng chứng minh, đây mới chỉ là suy đoán của cháu mà thôi

Nghe thấy những lời này, mặt Khổng Tường Dân đã tái xanh

Nếu thật sự khiến hơn bốn mươi bệnh nhân bị mù, đây có thể là việc hệ trọng

……..

Có thể đừng khoa trương như vậy không

Nếu chuyện nhà máy sản xuất pháo hoa An Dương thay mentanon bằng formaldehyd bị truyền thông đưa ra ánh sáng, mức độ nghiêm trọng của chuyện này sẽ không ngừng nâng lên.

Thế nhưng, với tư cách là một bác sĩ, Trần Thương lại không thèm để ý đế sự tình của nhà máy An Dương, càng không để ý đến tương lai của đám lãnh đạo nhà máy.

Cái anh lo lắng chính là tình hình bệnh của các bệnh nhân.

Tình hình của bốn mươi công nhân kia ngày càng chuyển biến xấu hơn.

Formaldehyd tồn tại trong cơ thể dẫn đến tích tụ axit formic, đối với cơ thể người chắc chắn sẽ tạo thành rất nhiều tổn thương, thậm chí là nguy hại.

Còn may là Trần Thương phát hiện sớm, hoặc có thể nói…Đã rất nhiều người nhiễm nhưng không xuất hiện triệu chứng, tuy nhiên cơ thể mỗi người sẽ có phản ứng rất khác nhau đối với bệnh tật nên đưa lại những kết quả không giống nhau mà thôi.

Tình trạng của Vương Tú Linh tương đối đặc biệt, đây là ví dụ đầu tiên?

Nghĩ đến đây, Trần Thương lại suy nghĩ về một vấn đề khác

Loại chuyện như thế này, chẳng lẽ chỉ xảy ra ở nhà máy pháo hoa An Dương sao?

Nghĩ vậy, anh không khỏi lo lắng.

Mà sau khi nghe được điện thoại của Trần Thương, Khổng Tường Dân trầm mặc.

Trước mắt, chuyện này không thể lộ ra ngoài xã hội.

Khổng Tường Vân tay nắm điện thoại đến nổi gân xanh, trong lòng càng ngày càng tức giận.

Bản thân ông ta là lãnh đạo lớn, loại chuyện như thế này căn bản không cần ông ta phải đích thân xử lý.

Thế nhưng, đây là 40 người, nếu thật sự có chuyện, ông ta cũng có trách nhiệm.

Thậm chi, đây cũng không phải trách nhiệm của riêng ai.

Chuyện này, tuyệt đối nghiêm trị không tha.

- Được rồi, cám ơn cậu, tiểu Trần

Khổng Tường Dân hít sâu một hơi, khiến bản thân tỉnh táo lại.

- Tôi sẽ lập tức điều tra chuyện này.

Trần Thương gật đầu, mặc dù biết Khổng Tường Dân kinh nghiệm phong phú, nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở:

- Bác Khổng…m thầm điều tra sẽ càng biết tường tận chuyện.

Khổng Tường Vân gật đầu:

- Ừ, tôi biết.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương từ trong phòng chủ nhiệm đi ra.

Nhưng do dự nửa ngày, vẫn không quyết định được, không biết nên nói với bệnh nhân về chuyện này như thế nào cho hợp lý.

Đúng lúc này, Chung Nhiên đi ra từ phòng bác sĩ, thấy Trần Thương như vậy, liền đi đến.

- Gặp vấn đề sao?

- Vâng.

- Thế nào?

Trần Thương cũng không giấu giếm, đem chuyện tường thuật lại cho Chung Nhiên.

Nghe xong, chính Chung Nhiên cũng có chút sửng sốt.

Chung Nhiên không nghĩ tới, chỉ một lần chữa bệnh này lại cũng nhìn ra được những người phụ trách nhà máy lòng dạ đen tối, hám lợi như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Chung Nhiên có chút chấn động.

Chung Nhiên nhìn Trần Thương, có chút xúc động, đây là thiên tài sao?

Có thể từ bệnh của bệnh nhân, kết hợp xem bệnh với suy luận, có thể suy ra được nhà máy có vấn đề, cái này không chỉ cần kiến thực y học, mà phải kết hợp rất nhiều tri thức mới được.

Lúc này, Chung Nhiên rất tán thưởng đối với Trần Thương, thậm chí có thể nói là nhìn với con mắt khác

Chung Nhiên vốn cho rằng trong lĩnh vực y học, Trần Thương có chút thiên phú, hiện tại xem ra, với khả năng của cậu ấy, năng lực phản ứng tình huống, tổng hợp, suy luận đều rất mạnh.

Với dạng người này, cho dù làm ở bất kỳ ngành nghề nào cũng sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất

Tuy nhiên, Chung Nhiên cũng biết Trần Thương đang khó xử chuyện gì.

- Cậu đang lo lắng phải làm sao để giải thích với người nhà bệnh nhân à?

Trần Thương gật đầu, cười khổ một tiếng:

- Vâng, đúng vậy, viện trưởng Chung.

- Có đôi khi, tôi cảm giác khó khăn nhất khi phải đối mặt không phải là bọn ác bá, mà chính là những người dân vô tội bình thường.

- Khi mà họ cần chúng ta giúp đỡ nhất, chúng tại không có cách nào đưa tay tương trợ.

- Chúng ta thậm chí không có cách nào đối mặt với họ mà nói: Thật xin lỗi, chúng tôi không cứu được.

Chung Nhiên rất thản nhiên nở nụ cười.

- Bởi vì cậu cũng là con người, sẽ có rất nhiều vấn đề mà cậu không thể giải quyết được, thậm chí trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà cậu không thể nào giải quyết, ung thư, HIV-AIDS, vân vân…Mấy thứ này, mỗi ngày đều có rất nhiều.

- Cậu là một bác sĩ, không sai

Chương 1917: Viện Sĩ Chung, Ông Đang Đùa Tôi Đúng Không?

Nói đến đây, Chung Nhiên thu hồi nụ cười, từng câu từng chữ nói rõ ràng:

- Thế nhưng, cậu cũng chỉ là một bác sĩ.

Trần Thương nghe lời Chung nhiên nói, xúc động thở dài một hơi.

Kỳ thật, đối với một bác sĩ mà nói, cứu người là thiên chức.

Không có ai muốn cứu sống người bệnh hơn bọn họ.

Lời không muốn nói nhất chính là: Chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Trần Thương đi về phòng giám sát.

Vừa vào, anh đã thấy Vương Tú Linh đang ngồi trên giường bệnh, một cậu bé đang cầm chuối tiêu đút cho cô ăn, một cô gái tầm mười lăm mười sau tuổi đang cầm tay mẹ, nói với cô chỗ này là giường, chỗ này là ngăn tủ…

Chồng cô đứng bên cạnh, ánh mắt anh ta đầy đau xót, vợ anh ta theo hắn mười mấy năm chỉ toàn là vất vả.

Anh ta nghĩ đợi vợ khoẻ hơn một chút, sẽ mở một tiệm xe, sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, ít ra một tháng cũng được bảy tám ngàn tệ một tháng, vợ anh ta cũng đỡ phải làm việc vất vả hơn.

Thấy Trần Thương tới, anh ta đột nhiên nói:

- Chào bác sĩ Trần.

Trần Thương gật đầu, tự nhiên nghẹn lời, những câu chữ đã được chuẩn bị cũng không thể nói được.

Đúng lúc này, con gái bệnh nhân đi tới, nói với Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, anh thật giỏi quá! Khi nãy mẹ em tỉnh lại có nói, mắt mẹ em có thể trông thấy được ánh sáng mờ mờ rồi.

- Bác sĩ Trần, cảm ơn anh

- Sau này em lớn cũng muốn làm bác sĩ lợi hại giống anh

Trần Thương nhìn một nhà ánh mắt tràn đầy hi vọng, đột nhiên có chút khẩn trương.

Anh…

Giờ phút này, thật hi vọng bệnh nhân có thể thật sự tốt lên.

Thật sự

Chỉ còn mong có thể xuất hiện được kỳ tích.

Trần Thương suy nghĩ một chút, quyết định khoan chưa nói sự thật, đợi bên Khổng Tường Dân phá án xong, anh sẽ tận lực khiến đối phương phải đền bù tổn thất

Dù cho không thể khiến Vương Tú Linh khôi phục lại đôi mắt, cũng phải giúp họ được đền bù thoả đáng, để họ không phải sống một cuốc sống quá vất vả.

Trần Thương sờ đầu cô gái nhỏ, không nhịn được mà hỏi:

- Em thích học y sao?

Cô gái gật đầu:

- Vâng, rất thích ạ

- Em tên gì?

- Từ Trân Trân.

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Được, Từ Trân Trân, đợi sau khi em thi lên đại học lại báo cho anh, anh sẽ chọn trường tốt nhất cả nước cho em.

Năm nay, Từ Trân Trân đã mười sau tuổi, đang học lớp mười.

Nghe Trần Thương nói vậy, cô gái kích động thiếu điều muốn nhảy lên:

- Bác sĩ Trần là lợi hại nhất

Trần Thương nghe xong, cười cười:

- Được, đến lúc đó hay đến tìm anh.

Từ Trân Trân gật đầu.

Mà Vương Tú Linh, mặc dù mắt không thể nhìn thấy, nhưng nghe được những lời này, lập tức xúc động không nói nên lời.

- Cái này, cái này…Bác sĩ Trần, thật sự cám ơn anh

- Trân Trân, con nghe rồi đấy, phải cố gắng học thật tốt, đừng để bác sĩ Trần mất mặt

Từ Trân Trân gật đầu:

- Mẹ, mẹ yên tâm đi, mẹ quên là con thi học kỳ đều đứng nhất cả lớp sao.

- Com đấy, vẫn còn kém lắm, phải khiêm tốn một chút

Vương Tú Linh cười mà mắng một câu.

…….

Về đến phòng làm việc, lão Chung vẫn đang ở đấy.

Lúc này, Trần Thương mới nhớ ra dường như ông ta tới vì có chuyện gì đó.

- Viện sĩ Chung, hôm nay tôi bận cả sáng, không có thời gian tiếp đãi ông. Buổi trưa chúng ta cùng ăn một bữa đi

Chung Nhiên gật đầu:

- Ừm, vậy đến nhà ăn đi, tôi xem xem nhà ăn của bệnh viện như thế nào.

Trần Thương nghe vậy liền 'vâng' một tiếng:

- Được, tôi dẫn ông đi.

Hơn mười hai giờ, đúng lúc trên đường có nhiều người. Thỉnh thoảng có thể bắt gặp một vài người nước ngoài nói tiếng Trung.

Lão Chung không nhịn được cười:

- Dáng vẻ càng ngày càng giống.

Trần Thương không khỏi đáp lời:

- Vẫn còn kém xa.

- Tôi biết năng lực của bản thân, tuy bây giờ có thể làm chủ nhiệm, nhưng… Tôi vẫn không đủ năng lực làm viện trưởng.

- Sự phát triển của Tỉnh Nhị Viện là một chặng đường dài, cần một người có tầm nhìn, có năng lực và cả sức hút để làm viện trưởng.

- Không giấu gì ông, gần đây chúng tôi đang dự định chọn một vị viện trưởng.

Ông Chung liền cười bí hiểm:

- Cậu cảm thấy tôi thế nào?

Trần Thương vừa nghe liền gượng gạo cười.

- Ông đức cao vọng trọng, là cựu viện trưởng của bệnh viện Hiệp Hòa, hơn nữa bây giờ còn là người sáng tạo của ngành y học cấp tính Trung Quốc hiện tại… Tôi không dám nghĩ tới…

Nói rồi Trần Thương bỗng ngừng lại, đột nhiên sững người

Anh bỗng nhớ đến câu nói đầu tiên mà ông lão Chung nói sau khi đến đây hôm nay

Nghĩ đến đây, Trần Thương đột nhiên quay đầu lại, mở to mắt nhìn lão Chung với vẻ mặt đầy kinh ngạc

- Không phải chứ?

- Viện sĩ Chung, ông đang đùa tôi đúng không?

- Cái này… Sao đột nhiên tôi có cảm giác như đang nằm mơ vậy

Trong chốc lát, Trần Thương có cảm giác trở tay không kịp.

Chung Nhiên muốn đến làm viện trưởng Tỉnh Nhị Viện, đây chắc chắn là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống.

Hơn nữa đây còn là chiếc bánh nhân thịt, một chiếc bánh lớn 12 inch.

Chuyện này thật khiến người ta không khỏi vui mừng

Lão Chung nhìn thấy dáng vẻ này của Trần Thương thì không nhịn được trêu đùa:

- Cậu hi vọng tôi đùa sao?

Trần Thương vội vàng lắc đầu:

- Tất nhiên là không rồi

Ông lão Chung nói:

- Vậy có phải cậu nên mời tôi ăn một bữa ra trò không?

Trần Thương cười lớn:

- Đừng nói mời một bữa, quãng đời còn lại tôi sẽ lo

Ông Chung chưa nghe qua câu nói hài hước này, liền cảm thấy vô cùng thích thú.

Ở cùng với người trẻ thật khiến tinh thần phấn chấn.

Ăn cơm xong, Trần Thương đưa ông lão Chung về phòng làm việc của mình để nghỉ ngơi, sau đó anh vội nói:

- Buổi chiều tôi sẽ đi nói với thư ký Đàm một tiếng để hủy thông báo tuyển dụng đi. Cũng may là chưa gửi đi.

Chung Nhiên lắc đầu:

- Nên tuyển vẫn phải tuyển.

- Hôm trước lúc nói chuyện với Tiêu Nhuận Phương, tôi cũng đã nghe cô ấy nói về vấn đề bên các cậu.

- Thật ra, sự cân nhắc của cậu cũng rất có lý. Khi đó tôi liền nói với chủ nhiệm Tiêu để tôi qua xem xem có thể giúp cậu không.

- Nhưng nhiều nhất tôi có thể làm một viện trưởng danh dự, còn có rất nhiều chuyện, tôi nói thật không có tinh thần và thể lực như thế.

- Sự phát triển và quy hoạch tương lai của bệnh viện, rồi Tỉnh Nhị Viện làm thế nào phối hợp với tỉnh Đông Dương để làm tốt vai trò bệnh viện đầu ngành, cũng như phương hướng khoa học và phát triển lâm sàng… Tôi có thể tư vấn cho các cậu.

- Tuy nhiên hệ thống quản lý bệnh viện cần phải hoạt động. Giống như cậu đã nói, cần một người có sức hút và tầm nhìn xa trông rộng làm viện trưởng.

Trần Thương đã hiểu chút ý của ông Chung.

Ông ấy đến để kiểm tra.

Suy cho cùng tuổi tác cũng đã cao, rất nhiều việc không thể tự mình làm được.

Mà sự phát triển của Nhị Viện tỉnh Đông Dương cần phải dựa trên sự phát triển y học của tỉnh Đông Dương trong tương lai.

Điều này cần một vị viện trưởng cốt cán thực hiện.

Hơn nữa, có ông lão Chung ở đây thì mọi chuyện đều dễ giải quyết, cuối cùng Chung Nhiên đáp:

- Vậy nên, việc tuyển viện trưởng sẽ tiếp tục như cũ, tôi sẽ giúp các cậu kiểm tra.

Trần Thương vội vàng cảm ơn.

Ông lão Chung quả thật đã lao tâm khổ tứ suy nghĩ rồi.

- Vất vả rồi, viện sĩ Chung

Ông lão Chung cười đáp:

- Không thành vấn đề

……

Bên Khổng Tường Dân không có động tĩnh gì lớn, nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Hôm đó, tổ hoạt động đặc biệt đã triệu tập một cuộc họp đột xuất, sau đó tiến hành kiểm tra đột xuất hơn ba mươi nhà máy pháo hoa pháo nổ trong tỉnh Đông Dương.

Chương 1918: Tôi Thật Sự Động Lòng Rồi

Sau đó, bọn họ kinh ngạc phát hiện có tới bảy nhà máy dùng metanol thay vì etanol để kết dính

Con số này thật khiến người ta thấy mà hoảng sợ

Bởi vậy Khổng Tường Dân đã trực tiếp tiến hành thẩm tra nghiêm ngặt các bộ phận liên quan.

Đồng thời cũng mời lãnh đạo Sở Công Thương và Chi cục Giám sát và Điều hành sản xuất an toàn tỉnh đến để hỗ trợ công tác điều tra

Mà chuyện cũng được truyền hình trực tiếp trong bản tin tối hôm đó

Người đứng đầu bảy nhà máy này cũng bị tạm giữ.

Các nhân viên xử lý formaldehyde của nhà máy được tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn thân

Lần lượt phát hiện 217 người có hàm lượng Formic axit vượt quá mức tiêu chuẩn, thậm chí có vài người đã tạo thành bệnh biến ở nền đại não

Cũng có vài người bị mờ thị giác, nhưng cũng chưa thu hút sự chú ý của họ

Khi chuyện này được công bố, cả nước vô cùng chú trọng đến vấn đề này. Nhiều tỉnh thành bắt đầu tiến hành điều tra kỹ lưỡng.

Cục Giám sát An toàn Lao động Quốc gia đã tổ chức một cuộc họp để nhấn mạnh đến vấn đề an toàn sản xuất và an toàn cho người lao động...

Cuối cùng, Vương Xảo Linh cũng biết được sự thật về căn bệnh của mình.

Bên trong phòng bệnh, gia đình Vương Xảo Linh cũng đã biết về tình hình bệnh của cô.

Trần Thương hít một hơi thật sâu, nói với người nhà bệnh nhân:

- Xin lỗi, tôi… Chúng tôi…

- Chủ nhiệm Trần, anh đừng như vậy, anh đã cố gắng hết sức rồi

- Nếu không phải là anh, bây giờ chúng tôi… Đến nguyên nhân bị bệnh cũng không biết

- Haizz… Đây đều là số mệnh cả.

Gia đình của Vương Xảo Linh đã nhận được một khoản hỗ trợ tài chính lớn, và Khổng Tường Dân cũng đã đích thân hỏi thăm tất cả các bệnh nhân.

Tuy nhiên, so với sức khỏe thì số tiền ít ỏi này… Haizz

Một lời khó nói.

Trần Thương đã phát hiện ra, là một bác sĩ, cần phải biết đối mặt. Không chỉ đối mặt với những căn bệnh gớm ghiếc, mà còn có… Bản chất xấu xí của con người.

Những nhà tư bản, những người làm bất cứ điều gì họ vì lợi ích của họ.

Những kẻ ác vì tiền mà làm những việc vô nhân tính

Cuộc sống vốn đã rất khó khăn.

Sao còn phải làm như vậy?

…

Ngày 20 tháng Giêng âm lịch.

Tin tức Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương tuyển dụng viện trưởng lập tức thu hút sự chú ý của vô số người trên mạng

Từ trước đến nay, sự phát triển của Tỉnh Nhị Viện luôn là đối tượng quan tâm của hệ thống y tế trong nước.

Tuy nhiên sau một thời gian dài thiếu viện trưởng, vào lúc mọi người đều cho rằng sẽ có người được cử xuống…

Tỉnh Nhị Viện đột nhiên bắt đầu tuyển viện trưởng.

Trong nháy mắt, tin tức này đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Một vị trí có tương lai đầy hứa hẹn như vậy, ai mà không muốn đến thử chứ?

Về cơ bản, chỉ cần nắm được chức viện trưởng này, nhất định sẽ lên như diều gặp gió

Suy cho cùng có Trần Thương ở đây, đây không phải được ké sức ảnh hưởng của anh ấy sao?

Mặc dù nó nghe có vẻ buồn cười, nhưng trong mắt nhiều người có lẽ là như vậy.

Có điều… Sau khi họ đọc mức lương hàng năm, tất cả đều choáng váng

Mức lương hàng năm từ 2 triệu NDT trở lên

Không có bất kỳ bệnh viện nào trong nước đạt đến mức lương này

Với mức lương hàng năm này, đừng nói đến An Dương, tìm trong cả nước chắc cũng không được mấy nơi như vậy?

…….

Nếu như nói mức lương hai triệu nhân dân tệ vẫn chưa đủ để khiến số đông các viện trưởng động lòng.

Vậy những phần thưởng nhẹ nhàng tiếp theo đang từng bước ăn mòn sự kiên cường và ngoan cố của bọn họ

Bạn không thiếu tiền sao?

Chúng tôi có giải thưởng Khoa học Tự nhiên Quốc gia

Bạn có thiếu không?

Không thiếu

Được, chúng tôi khen thưởng ba giải thưởng lớn trong đó có Giải thưởng Tiến bộ Khoa học và Công nghệ Quốc gia

Cái này bạn có thích không?

Không thích?

Đừng lo lắng, chúng tôi còn có

Chúng tôi có cơ hội để bạn trở thành Viện sĩ

Bạn vẫn chưa bị cám dỗ?

Được được được

Vậy trước hết tham gia vào dự án Trần Thương, đem cơ hội gia nhập nhóm thử nghiệm Trần Thương trở thành người đạt giải Nobel

Bạn động lòng rồi?

Không sai

Ngay khi công tác tuyển dụng thật sự được hoàn thành.

Đến cả ông lão Chung sau khi nhìn thấy cũng tròn mắt kinh ngạc, không nhịn được nhìn Trần Thương nói:

- Tôi cũng bị cám dỗ rồi

- Tuyển viện trưởng: Yêu cầu ủng hộ Đảng… (Lược bỏ 10000 từ). Yêu cầu cụ thể: Là người có nhiều năm kinh nghiệm quản lý bệnh viện và giúp bệnh viện có sự phát triển vượt bậc trong nhiệm kỳ công tác... Tự tin sẽ dẫn dắt Tỉnh Nhị Viện trở thành bệnh viện hàng đầu trong nước thậm chí quốc tế…

- Đãi ngộ: Mức lương hàng năm hai triệu nhân dân tệ. Tiền trợ cấp một triệu nhân dân tệ + một căn nhà (160m2). Kinh phí nghiên cứu khoa học là một triệu nhân dân tệ mỗi năm. Ưu tiên tham gia Hạng mục ngân sách Khoa học Tự nhiên Quốc gia của Bệnh viện. Được giúp đỡ phát triển sự nghiệp nghiên cứu khoa học các nhân, sẽ được trao một trong ba giải thưởng lớn trong nhiệm kỳ (năm năm). Được ưu tiên các nguồn tài nguyên tiến cử viện sĩ. Người xuất sắc có thể tham gia nhóm nghiên cứu của Giáo sư Trần Thương của viện chúng tôi để giành lấy giải Nobel

- …

Kính gửi các trưởng khoa, Tỉnh Nhị Viện Đông Dương rất mong đợi sự tham gia của các vị

Nhìn thấy những phần thưởng này ai mà không động lòng thì đúng là não có vấn đề

Không ai là không bị cám dỗ trước những phần thưởng như vậy

Nhưng phần thưởng như vậy cũng khiến nhiều người bắt đầu rút lui.

Đúng vậy, những người thường hay rút lui đôi khi không chỉ bởi đãi ngộ quá kém.

Thậm chí cũng bao gồm việc đãi ngộ quá cao

Người ta cho rằng đãi ngộ càng tốt, yêu cầu sẽ càng cao.

Trong thoáng chốc, rất nhiều người ngược lại trở nên bình tĩnh lại.

Rõ ràng đến Tỉnh Nhị Viện làm viện trưởng không phải là chuyện đơn giản.

Nhưng không thể phủ nhận, phần thưởng như vậy thật sự có sức cám dỗ

Thông báo tuyển dụng đã được gửi đi.

Ngay cả viện trưởng của các bệnh viện lớn sau khi nhìn thấy cũng không khỏi phấn khích.

Trong phòng làm việc của viện trưởng Bệnh viện Trung tâm Cấp cứu Thủ đô, Ngô Đồng Phủ đang ngồi nhìn chằm chằm vào thông tin tuyển dụng.

Thành thật mà nói… Ông thật sự động lòng rồi

Suy cho cùng, với những điều kiện như vậy, ai mà không bị cám dỗ chứ

Tuy nói những điều kiện trên đó nhìn có vẻ có chút khoa trương.

Hạng mục Tự nhiên Quốc gia là của nhà các người sao?

Nói xin là xin được?

Ba giải thưởng lớn các người xem như uống nước sao?

Càng đừng nhắc đến viện sĩ

Nếu như một người bình thường nói những lời này, nhất định sẽ là một câu chuyện cười.

Nhưng đây đều là những lời Trần Thương nói.

Đúng vậy, chính là người trong truyền thuyết: Trần - Bậc thầy Viện sĩ – Kẻ kết thúc nghiên cứu - Người gác cửa Noble - Thương

Cậu ấy thật sự có năng lực như vậy.

Chưa nói đến những cái khác, công nghệ mà cậu ấy nắm trong tay có thể tùy ý biến thành ba giải thưởng lớn bất cứ lúc nào

Đây chỉ là vấn đề thời gian

Còn về Nobel?

Căn bệnh Parkinson đã được chinh phục từ lâu, còn cần bao lâu nữa đâu?

Nước miếng Ngô Đông Phủ sắp trào cả ra ngoài.

Nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, ông ta vội vàng tắt màn hình máy tính

- Vào đi

Sau khi Đặng Cao Viễn bước vào, nhìn Ngô Đồng Phủ một cách kỳ quái.

- Viện trưởng Ngô, ông… Sao lại căng thẳng như vậy? Ở văn phòng đã xảy ra chuyện gì sao?

Ngô Đồng Phủ vội cười ha ha lấp liếm:

- Ha ha… Không có gì, không có gì

Đặng Cao Viễn đột nhiên nói:

- Ừ, tôi… Mượn máy tính dùng một chút, đúng lúc máy bên kia đang bị kẹt, tôi cần gửi một email.

Ngô Đồng Phủ sững lại, định tắt máy tính. Nhưng… Khẽ động tay một cái, màn hình máy tính liền bật lên

Chương 1919: Đãi Ngộ Này Thật Sự Quá Tuyệt

Trong khoảnh khắc, thông báo tuyển dụng liền hiện ra.

Mặt Ngô Đông Phủ đỏ lên, gượng gạo nói:

- Ha ha, tôi vừa nhìn thấy tin tuyển dụng này…

Đặng Cao Viễn đột nhiên mỉm cười:

- Sao nào, có động lòng không?

Nói xong liền tự nói với bản thân:

- Đến tôi cũng muốn đi

- Nói thật thì tôi không thật sự ngưỡng mộ mức đãi ngộ này. Chủ yếu là vùng đất An Dương thật sự có tiềm lực lớn

- Từ xa xưa, Trung Nguyên đã là vùng đất thánh hiền, dễ dàng xuất hiện thánh nhân. Đã nhiều năm nay không xuất hiện rồi, nhưng Trần Thương này…

- Bây giờ, tôi thật sự hi vọng có thể trở thành người quan trọng, đưa An Dương phát triển thật tốt

- Từ bây giờ, đã có cơ hội cho ngành y tế Trung Quốc đứng hiên ngang trên đỉnh thế giới

Hiện tại, Đặng Cao Viễn đã là Phó chủ nhiệm Ủy ban Y tế, tinh thần và sức lực có hạn.

Ngô Đồng Phủ gật đầu:

- Đúng vậy

……

Không chỉ có một người

Đúng vào lúc này.

Lý Khải của bệnh viện Hiệp Hòa nhìn thấy thông báo tuyển dụng này cũng đã động lòng rồi

Phó hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa nhìn Lý Khải nói:

- Viện trưởng Lý, không phải ông cũng xao động rồi chứ?

- Nền tảng của Hiệp Hòa không phải một thứ mà Tỉnh Nhị Viện có thể sánh được

Lý Khải nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, bây giờ Tỉnh Nhị Viện của Đông Dương vẫn còn kém Hiệp Hòa khá xa.

- Nhưng… Không tới mười năm nữa, nó sẽ vượt xa Hiệp Hòa

- Thậm chí tôi còn có linh cảm rằng sau này thành phố An Dương sẽ trở thành trung tâm y tế phía Đông.

Đãi ngộ hậu hĩnh này ngày càng thu hút nhiều sự chú ý của mọi người.

Nhưng Trần Thương biết, cái thật sự hấp dẫn người ta không phải những điều kiện này, mà chính là tương lai.

Tính thích nghi của tỉnh Đông Dương rất mạnh, tương lai quá rộng mở.

Người có thể nhìn ra điểm này mới là nhân tài mà Tỉnh Nhị Viện cần.

Thời gian đăng ký là một tuần.

Vào ngày thứ hai sau khi thông báo tuyển dụng được công bố, vị trí viện trưởng với mức lương cao nhất trong lịch sử đã xuất hiện trên trang chủ của các tin tức và cổng thông tin lớn.

Quảng cáo miễn phí một lần cho Tỉnh Nhị Viện tỉnh Đông Dương

Nhưng Trần Thương cũng không để tâm.

Có những chuyện phô trương một chút cũng không phải là chuyện xấu. Suy cho cùng, thời đại 'hàng chất lượng không cần quảng cáo' đã qua lâu rồi

Đúng lúc Tỉnh Nhị Viện chuẩn bị tuyển dụng trưởng khoa.

Một cuộc điện thoại cầu cứu từ nước ngoài gọi đến

Một lời kêu cứu từ nước ngoài

- Xin chào giáo sư Trần, tôi là thành viên của Hiệp hội AATS. Tôi tên Kim Ye-eun, đến từ Hàn Quốc.

- Ở chỗ chúng tôi có một đứa trẻ, mới chỉ một tuổi và bị bệnh tim bẩm sinh. Trên tim của bệnh nhân có sáu chỗ khiếm khuyết tổn thương, cần phải tiến hành phẫu thuật phục hồi tim.

- Nhưng tình trạng của bệnh nhân rất nguy hiểm. Nếu như sử dụng máy tuần hoàn ngoài, sau khi phẫu thuật phục hồi hoàn thành, tôi ước tính tim khả năng tim có thể đập thành công trở lại là cực kỳ thấp

- Khả năng tim không ngừng đập cũng khá thấp. Hiện tại chúng tôi thất sự không có cách nào, hi vọng giáo sư Trần có thể giúp đứa trẻ này.

- Theo như tôi được biết, công nghệ X-pri của bên giáo sư Trần chuẩn bị đi vào thử nghiệm lâm sàng. Tôi cảm thấy… Có thể cho đứa trẻ này thử

Trần Thương nghe xong cũng không từ chối.

Tập đoàn Vạn Hòa vừa mở cuộc họp các đây vài ngày.

Công nghệ X-pri đã được phê duyệt để thử nghiệm lâm sàng trong nước, các thử nghiệm lâm sàng có thể sớm bắt đầu.

Vốn dĩ Trần Thương muốn đợi đến khi cuộc bầu chọn Viện trưởng kết thúc, nhưng không ngờ lại phải tiến hành trước.

Nhưng… Trái tim có sáu khuyết tổn…

X-pri liệu có được không?

……..

- Có vài người, điểm xuất phát của họ không nằm ở nhân gian này.

Bệnh tim bẩm sinh có di truyền không?

Vấn đề này có vẻ kỳ lạ, nhưng nó đã trở thành chủ đề chính của nghiên cứu hiện tại

Bệnh bẩm sinh, nguyên nhân gốc rễ của nó chắc chắn có liên quan đến di truyền.

Đó là trong số lượng lớn các lâm sàng, nếu gặp phải bệnh nhân có tiền sử gia đình thì sẽ có thể có nguy cơ mắc bệnh cao hơn, vì vậy bệnh tim bẩm sinh có khả năng di truyền.

Trung tâm kiểm tra sức khỏe Gangnam, Bệnh viện Đại học Seoul, Hàn Quốc.

Đây là một trong những bệnh viện công lập tốt nhất ở Hàn Quốc.

Thế nhưng, trong vòng một tháng trở lại đây, bệnh viện đã trở nên nổi tiếng vì một sản phụ.

Là một sản phụ 37 tuổi

7 lần mang thai, 5 lần sinh và sinh non 2 lần.

Thật sự mà nói thì ở thời đại này, một chuỗi các con số như vậy có chút khiến người ta khiếp sợ.

Nhưng… Đằng sau bất kỳ con số nào mà bạn không thể hiểu được, có thể sẽ tồn tại một câu chuyện cảm động hoặc đáng sợ mà chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ.

Bệnh nhân là chị Namiko, một người mắc bệnh tim bẩm sinh.

Để không ảnh hưởng đến cuộc sống, cô đã lựa chọn làm phẫu thuật vào năm 23 tuổi.

Là bác sĩ khoa ngoại Tim mạch-lồng ngực hàng đầu ở Hàn Quốc, Tiến sĩ Kim Ye-eun, nhờ sự giúp đỡ và hợp tác của cô, đã thành công chữa khỏi bệnh tim bẩm sinh cho bệnh nhân.

Để cho cô ấy có một cuộc sống giống như một người bình thường, có thể kết hôn, sinh con…

Thế nhưng, đôi khi, thứ mà phẫu thuật ngoại khoa có thể chữa trị chỉ là trái tim của người bệnh.

Kim Ye-eun không có cách nào thay đổi được gen và số phận của người phụ nữ này.

7 lần mang thai, 5 lần sinh và sinh non 2 lần

Chính căn bệnh này đã khiến người mẹ ấy gần như sụp đổ

Mười mấy năm qua, người mẹ này đã mang thai 7 đứa trẻ

Một bé chủ động sinh non.

Một thai nhi chết từ trong bụng.

Ngay cả 5 đứa trẻ được sinh ra, nhưng… Hiện tại cũng chỉ có Jong Suk còn sống đến 1 tuổi.

Cuộc sống còn khiến người khác sợ hãi hơn so với tiểu thuyết.

Thậm chí khiến bạn không thể nào tin, đây là cuộc sống

Cho dù là bất cứ ai, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy cũng sẽ hoài nghi về cuộc đời, kể cả không có tâm thần phân liệt, cũng sẽ cảm thấy bất công cùng tuyệt vọng đối với vận mệnh của chính mình

Kỳ thực, sự sinh tồn đối với một số người thật sự rất khó khăn, nhưng, bạn đi đến được ngày hôm nay, thì có lẽ đã hơn được rất nhiều rất nhiều người rồi.

Bởi vì… Có vài người, điểm xuất phát của họ thậm chí còn không nằm ở nhân gian này.

Bọn họ thậm chí còn chưa kịp đến với nhân gian, mà đã thua rồi.

Thế giới này, còn có cái gì gọi là công bằng chứ?

Chỉ có trân trọng hiện tại, mới là con đường duy nhất có thể đi.

Mười năm trôi qua, người phụ nữ xinh đẹp mê người ngày trước, bây giờ đã chìm trong tiều tụy tang thương.

Trong đôi mắt là tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng.

Có lẽ, rất nhiều người sẽ hỏi.

Sinh nhiều đứa trẻ như vậy, cũng không thể sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh nào, tại sao vẫn còn muốn tiếp tục?

Đây chính là muốn chống lại gen di truyền sao?

Nhưng đừng nghĩ rằng tất cả mọi người đều có cùng một tư tưởng giống bạn.

Ở Hàn Quốc, địa vị của phụ nữ so với trong suy nghĩ của bạn còn thấp hơn một chút.

Thậm chí trong phần lớn các gia đình, suy nghĩ của phụ nữ vẫn còn mang tư tưởng phong kiến, điều này một chút cũng không hề nói quá.

Về phần có vài người còn cho rằng, nếu phụ nữ không thể sinh con nối dõi tông đường cho gia đình này, đó chính là một sự sỉ nhục

Câu chuyện của Namiko và Jong Suk, dường như đã trở thành ngòi nổ cho sự phát triển nữ quyền ở Hàn Quốc.

Chương 1920: Đứa Trẻ Đáng Thương

Ngay cả tạp chí <>, cũng mượn chuyện của Namiko, bắt đầu đưa ra đủ loại quan điểm khác nhau về các biện pháp can thiệp cho sản phụ và trẻ em mắc bệnh tim bẩm sinh.

Thực ra thì đôi khi <> cũng là một tạp chí y khoa chuyên nghiệp thích cọ nhiệt.

Hơn nữa, sức nóng này có thể đến từ nhiều chủ đề khác nhau trên khắp thế giới, bao gồm nhân quyền, chiến tranh, dịch bệnh và cả thiên tai

Ở Hàn Quốc, hiện tại chuyện của Namiko đang ngày càng thu hút được nhiều người chú ý tới.

Truyền thông cũng bắt đầu tiến hành trắng trợn ra công bố đối với chuyện này.

Về phần, bệnh viện Đại học Seoul Hàn Quốc cũng vì như vậy mà nổi tiếng.

Cho dù vấn đề liên quan đến quyền lợi có được bên ngoài làm cho hung hăng rầm rộ thế nào.

Thế nhưng, nguyên nhân gốc rễ của câu chuyện này vẫn còn tồn tại: Làm thế nào để bảo vệ được đứa trẻ cuối cùng của Namiko

Người mẹ bình thường nhưng vĩ đại ấy, vì đứa trẻ này mà thật sự đã dốc hết tất cả.

Có lẽ rất nhiều người lại muốn hỏi.

Không phải bệnh tim bẩm sinh có thể kiểm tra sàng lọc được sao?

Hoàn toàn chính xác, kiểm tra có thể sàng lọc ra được hầu hết bệnh về tim.

Đứa con đầu lòng của Namiko, chính là qua kiểm tra sàng lọc mà chủ động sinh non.

Tuy nhiên, cũng có rất nhiều lúc không thể kiểm tra ra được

Thậm chí, khá nhiều bệnh tim sau khi sinh ra có thể tự khỏi, vì vậy không cần phải phá thai.

Trừ khi đó là một số dị tật bẩm sinh phức tạp hơn, chẳng hạn như tâm thất đơn, chuyển vị trí động mạch chủ, v.v... Cần phải được quyết định theo điều kiện cụ thể.

Tất nhiên, đối với những khối u cơ tim ác tính, rối loạn nhịp tim ác tính, v.v...., Thì không nên để thai nhi lại

Bởi vì trước hết, những đứa trẻ này có thể khó mà chữa khỏi được, thậm chí nhiều bệnh nhân bẩm sinh kết hợp với các rối loạn di truyền khác, vì dụ như nhiễm sắc thể số 21, cũng chính là hội chứng Down, khiến người bệnh trở nên ngu ngốc bẩm sinh.

Những bệnh nhân như vậy sau khi sinh ra sẽ trở thành một gánh nặng không chỉ cho gia đình, mà đối với bản thân đứa trẻ về sau, cũng khó lòng bảo đảm được

Một đứa trẻ như vậy, được sinh ra có lẽ đồng nghĩa với việc mang theo nỗi đau đớn đi kèm trong suốt cuộc đời.

Thông thường, đều đề nghị những người bệnh này nên để thai nhi rời đi.

Thực sự thì khoa sản luôn luôn là một khoa vô cùng quan trọng, có liên quan trực tiếp đến thế hệ tiếp theo của nhân loại.

Tuy nhiên, bây giờ hiệu quả kiểm tra sàng lọc trước khi sinh đã tốt hơn, mẹ đứa trẻ sau khi kiểm tra sàng lọc, cho dù có dị tật bẩm sinh hay không, vẫn nên đến các phòng khoa có liên quan để tham khảo ý kiến, không nên tự đưa ra quyết định của riêng mình, tốt hơn hết là nên làm đầy đủ tất cả các loại kiểm tra và sàng lọc trước khi sinh.

Sau khi Jong Suk được sinh ra, đã phát hiện ra khuyết tật tim bẩm sinh.

Thế nhưng, Namiko lúc này đã không còn khả năng tiếp tục sinh con nữa.

Vì vậy mà hiện tại toàn bộ Hàn Quốc đang thảo luận càng ngày càng sôi nổi về chuyện này, thế nhưng, nguyên nhân chủ yếu vẫn là làm thế nào để cứu Jong Suk

Các chuyên gia từ một số bệnh viện hàng đầu như Bệnh viện Đại học Seoul của Hàn Quốc cũng bắt đầu điên cuồng nghiên cứu về vấn đề này.

Nhưng cùng với việc bệnh tình của Jong Suk ngày càng trầm trọng, những chuyên gia này vẫn chậm chạp không đưa ra được bất kỳ một phương án nào.

Thậm chí, ngay cả phẫu thuật cũng không dám bắt đầu làm

Dù sao thì lên đến sáu khuyết tật tim bẩm sinh, hình như là có thể lập Kỷ lục Guinness.

Quan trọng là, dị tật của trái tim này hết sức kỳ lạ, hình dạng vô cùng phức tạp.

Tĩnh mạch phổi hoàn toàn lệch khỏi vị trí dẫn lưu, khiếm khuyết thông liên thất, thiếu hụt vách ngăn giữa tâm nhĩ phải và tâm nhĩ trái, động mạch ống dẫn không đóng, tăng áp động mạch phổi và van 2 lá đóng kín không được đầy đủ.

Một bệnh nhân như vậy, có thể sống sót được đến hôm nay, đã là nỗ lực lớn nhất của Bệnh viện Đại học Seoul

Tiến sĩ Kim Ye-eun khéo léo phát hiện ra tâm nhĩ trái phải, tâm thất trái phải ở giữa đều có lỗ nhỏ nối tiếp nhau.

Cho nên, cô nghĩ ra một biện pháp, khi dao động tim, máu trong động mạch vốn không chảy được đến toàn thân sẽ thông qua lỗ nhỏ ở vách ngăn giữa tâm nhĩ phải và tâm nhĩ trái chảy ra toàn thân, bệnh nhi dựa vào lỗ nhỏ này mới có thể ngoan cường sống sót.

Có lẽ, đây chính là điều kỳ diệu của sinh mệnh.

Tuy nhiên, hành động này chắc chắn chỉ là một phương pháp hòa hoãn, cùng với tuổi tác của đứa trẻ dần tăng lên, áp lực và tải trọng của trái tim cũng ngày càng tăng.

Đến bây giờ, đã là tình trạng không thể không xử lý

……..

Phương thức trị liệu mà tiến sĩ Kim Ye-Eun đã sử dụng để cấp cứu cho Jong Suk tại khoa ngoại tim đã giúp ông ta bộc lộ tài năng

Thế nhưng, hiện tại, đây là một bệnh nhi, đã nguy kịch.

Cơ thể gầy nhỏ này không thể chịu được tác động quá lớn.

Máu chảy càng nhiều, đối với ông ta mà nói, nguy cơ tử vong càng lớn

Làm sao bây giờ?

Đối với chuyện này, chính phủ Hàn Quốc cực kỳ coi trọng.

Lập tức tổ chức một đội ngũ chuyên gia cao cấp khoa nội tim mạch – lồng ngực tiến hành cấp cứu.

Ca bệnh của Jong Suk thực tế đã trở thành điểm mấu chốt trong sự kiện Namiko và nữ quyền ở Hàn Quốc.

Thực tế, mỗi ngày truyền thông đều sẽ đưa tin về tình hình của Jong Suk.

Thế nhưng, ngày 11 tháng 3 năm 2020, lần đầu tiên Jong Suk đột nhiên ngừng tim.

Xảy ra chuyện này, có rất nhiều người khó mà chấp nhận được.

Cũng may phòng giám sát phát hiện, cấp cứu kịp thời mới cứu được tính mạng của Jong Suk.

Đúng lúc này, Kim Ye-Eun đề nghị viện trợ từ nước ngoài.

Thật ra, chính phủ Hàn Quốc có khuynh hướng sử dụng kỹ thuật trong nước để chữa trị thành công cho Jong Suk. Như vậy có thể nâng cao được uy tín của Hàn quốc trên trường quốc tế. Đáng tiếc, Kim Ye-Eun không làm được.

Mạng người là quan trọng, lúc cấp bách không thể không tiếp nhận viện trợ từ nước ngoài.

Khi tình hình của Jong Suk được lan truyền, có rất nhiều người bắt đầu quan tâm, cũng có nhiều bệnh viện bắt đầu thảo luận vấn đề này. Tuy nhiên, lại không có bệnh viện nào dám tiếp nhận Jong Suk để điều trị.

Bởi vì truyền thông quá quan tâm đến bệnh tình của Jong Suk, nên một khi tiếp nhận bệnh nhân, nếu điều trị không tốt, rất dễ khiến dư luận ác ý bủa vây. Còn nếu chưa khỏi cũng chính là cơ hội lớn để nâng tầm ảnh hưởng của bệnh viện với quốc tế. Mấu chốt ở chỗ, ai có thể chữa khỏi đây?

Một trái tim không hoàn hảo, có rất nhiều lỗ hổng. Một khi phẫu thuật, cần phải một lần xử lý triệt để.

Mà bệnh nhân vì nhiều nguyên nhân đặc biệt khiến cho hệ tuần hoàn ngoài cơ thể cũng chưa chắc có thể thiết lập.

Dường như mọi chuyện đều đi vào ngõ cụt.

Cần phải hiểu rằng, với một đứa bé, trái tim có thể lớn được bao nhiêu chứ.

Đừng nói đến các mao mạch, ngay cả vách ngăn tâm thất tâm nhĩ đều khó có thể phân biệt rõ ràng được.

Đây thực sự là một ca cực khó.

Thế nhưng, ngoài phương phát phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, thì không còn phương pháp chữa trị nào khác.

Khi tim ngừng đập, ngay lập tức sử dụng hệ tuần hoàn ngoài cơ thể, tiêm dung dịch làm liệt tim và làm lạnh quả tim một chút để tăng cường khả năng chịu thiếu máu của tim…Điều này là không thể.

Nhất thời, với tình hình của Jong Suk, trở thành một ca bệnh cực kỳ khó xử lý của khoa ngoại tim mạch-lồng ngực.

Chương 1921: Giáo Sư Trần Mới Vào Nhóm

Mà trong khoảng thời gian này, Trần Thương thật sự không hề rảnh rang.

Một mặt, thông báo chuẩn bị tuyển dụng viện trưởng mới.

Mặt khác, tập đoàn Vạn Hoà cũng muốn bắt đầu tiến hành các thí nghiệm lâm sàng cho máy X-pri, Trần Thương phải bắt tay vào quy hoạch.

Một mặt nữa vừa mới thu hoạch được chính là, lúc này, Trần Thương rất muốn vào sở nghiên cứu, theo chân các tiền bối, học một chút kỹ thuật, về sau sẽ tự mình thực hiện. Nếu không đi, thì một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.

Chỉ có lý thuyết, nếu không được tận mắt chứng kiến cũng không thể nắm được kỹ thuật đó.

Vậy nên gần đây, Trần Thương thật sự rất bận rộn. Việc gì cũng không thể không lo.

Chính vì vậy, khi Kim Ye-Eun gọi điện thoại tới báo cho Trần Thương rằng muốn sử dụng kỹ thuật X-Pri để tiến hành phẫu thuật cho Jong Suk, anh không từ chối ngay.

Bởi vì anh cũng chưa nắm rõ được tình trạng bệnh lý của Jong Suk ra sao.

Trần Thương không kiềm chế được mà hỏi:

- Tiến sĩ Kim Ye-Eun, ông gửi qua mail cho tôi một phần bệnh án của bệnh nhân, tôi xem xong sẽ trả lời ông.

Anh không kết luận vội vàng.

Dù sao với bệnh nhân mà tình trạng bệnh lý còn chưa nắm rõ, anh sẽ không tự tiện quyết định có sử dụng kỹ thuật X-Pri để điều trị hay không.

Tiến sĩ Kim Ye-Eun nghe vậy, hơi ngạc nhiên.

- Giáo sư Trần chắc có nghe thông tin, chỗ chúng tôi hiện tại có một bệnh nhi.

Đúng vậy, trong khoảng thời gian này, tình hình bệnh lý của Jong Suk đúng là gây xôn xao dư luận, hiệp hội nội bộ ATTS cũng thường xuyên thảo luận. Kim Ye-Eun cho rằng, kiểu người chuyên nghiên cứu lâm sàng như Trần giáo sư không thể nào không biết đến phương pháp chữa bệnh mới nhất này.

Dù sao, trong mắt Kim Ye-Eun, những người như bọn họ, tất cả đều sẽ thường xuyên xem tuần san y khoa tổng quan đánh giá đối chiếu hàng tuần.

- Xin lỗi ông, gần đây tôi quá bận, không để ý đến vấn đề đó.

Trần Thương nhàn nhạt đáp lại.

Kim Ye-Eun nghe xong, chẳng những không vui, lại cảm thấy thật cao hứng

Gần đây, trong hiệp hội nội bộ ATTS, Trần Thương rất ít khi phát biểu ý kiến, khiến cho mọi người hiểu nhầm giáo sư Trần cũng không có phương pháp gì tối ưu.

Hiện tại xem ra… Giáo sư Trần chẳng qua là không biết chuyện này mà thôi

Kim Ye-Eun vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, tất cả tư liệu của bệnh nhân tôi đều có, tuy nhiên còn cần phải mất chút thời gian chỉnh lý lại, nếu không…Cậu vào nhóm của hiệp hội xem một chút đi. Mở tư liệu bên trong đều có đầy đủ cả.

Lúc này, Trần Thương mới nhớ ra, bản thân mình cũng là một hội viên của hiệp hội ATTS.

- Được rồi, tôi xem xong sẽ trả lời ông.

Nhóm của hiệp hội ATTS thực chất là một group chat, giống MSN, nhưng ở cấp bậc cao hơn so với MSN, luôn duy trì các cuộc thảo luận trực tuyến về hội nghị y khoa và các ca bệnh khó xử lý.

Trần Thương rất ít khi đăng nhập vào nhóm này…Nguyên nhân chủ yếu là do anh không có nhiều vấn đề cần mọi người hỗ trợ.

Anh trở về phòng làm việc của mình, bật máy tính lên, đăng nhập vào phần mềm, lập tức nhìn thấy một nhóm nhỏ đang thảo luận về tình hình bệnh lý của Jong Suk.

Ca bệnh này thế nhưng lại thu hút đến hơn sáu trăm người thảo luận, khiến Trần Thương có chút hiếu kỳ

Đây rốt cuộc là một bệnh nhân như thế nào?

Thế là, Trần Thương nghiêm túc mở tài liệu ra xem.

Bệnh nhân là một cậu bé 11 tháng tuổi.

Người mẹ có bệnh tim bẩm sinh…

Trái tim của bệnh nhân có đến 6 lỗ hổng, Trần Thương nhìn thấy hình ảnh siêu âm và các hình ảnh tư liệu khác, sửng sốt cả người

Bệnh nhân như vậy mà vẫn sống đến bây giờ sao?

Dạng dị tật bẩm sinh này có thể kiểm tra được từ trong bào thai, tại sao lại còn muốn sinh ra?

Trần Thương hít sâu một hơi, xem đến tư liệu bệnh án của người mẹ. Mang thai bảy, sinh được năm, sinh non hai

Nhưng bốn trong năm đứa bé đã sinh đều đã chết, sống không quá sáu tháng.

Trần Thương nhìn những con số mà giật mình, hô hấp đình trệ một lát, người mẹ năm nay ba mươi sáu tuổi, trải qua bảy lần sinh nở.

Có điều, liên quan tới những ca sản khoa thế này, trên thế giới không ít nơi đều có…

Trần Thương không nhịn được mà thở dài.

Thời gian mười năm này, người mẹ đã phải trải qua những gì?

Trong lòng Trần Thương thực sự phức tạp, mở bệnh án ra tiếp tục nghiêm túc xem.

Trong đầu anh đã có thể hình dung được một cách tổng quát tình hình bệnh lý của Jong Suk, mô hình phẫu thuật 4D cũng dần hình thành.

Rất nhiều con số liên tục chuyển hoá thành các dạng mô hình tim, nhóm máu…

Sau khi xem sau, Trần Thương cũng không nhịn được mà cảm khái

Ca phẫu thuật này, thật sự rất khó

Thật ra, kỹ thuật đầu tiên mà Trần Thương nghĩ tới là để nhiệt độ thấp ở mức đông lạnh để phẫu thuật, nhưng rất rõ ràng, với thể trạng của bệnh nhi không thể chịu đựng được, rất dễ xảy ra bất trắc.

Còn nếu sử dụng kỹ thuật X-Pri, mặc dù có khó khăn, thế nhưng…Vẫn còn một chút hi vọng.

Đúng lúc này, không biết ai đột nhiên nói một câu:

- Hình như là giáo sư Trần đã vào nhóm

……

- Giáo sư Trần mới vào?

- Quả nhiên

- Tôi cũng nhìn thấy

- Giáo sư Trần có ý kiến gì với ca phẫu thuật này không?

Trần Thương không có chú ý tới người khác đang gọi mình, anh toàn tâm toàn ý quan sát cuộn phim chụp trái tim của người bệnh, tiến hành phẫu thuật như thế nào.

Phẫu thuật độ khó rất cao.

Hoặc phải nói là kỹ thuật X-pri có rất nhiều hạn chế, tiến hành phẫu thuật cần CT chỉ dẫn.

Thực ra chính xác mà nói, X-pri thuộc về một loại phương pháp trị liệu cần sự can thiệp.

Bởi vì chỉ cần CT chiếu xuống, mới có thể nhìn thấy súng x-pri tình trạng bên trong cơ thể.

Mà bệnh nhân có một số cơ quan quan trọng bị khuyết thiếu và tổn thương như thông liên thất, thông liên nhĩ, ống dẫn động mạch chưa khép lại cần chữa trị van.

Người bình thường sẽ có một bức tường hoàn chỉnh giữa tâm nhĩ trái và phải.

Nên người mắc phải không giống người thường, trên vách có một cái lỗ nhỏ.

Những lỗ nhỏ này ban đầu được hình thành lên những lỗ nhỏ để cứu mạng.

Nhưng một khi cần phẫu thuật để sửa đổi những thứ trước đây, những lỗ nhỏ này cũng sẽ trở thành yếu tố bệnh lý và tiến hành phẫu thuật

Quá khó khăn

Ca phẫu thuật này ngay cả Trần Thương cũng bắt đầu hoài nghi.

Bởi vì cho dù như thế nào, thì X-pri cũng đều không được làm loại phương pháp này.

X-pri chỉ là một loại súng can thiệp, anh thấy chức năng của nó có hạn, căn bản không làm được loại phẫu thuật thành thạo này.

Dù sao, bất kỳ vật gì đều sẽ có được có mất, không thể nào chu toàn.

Nhưng, phải xử lý như thế nào đây?

Trong bản vẽ bốn chiều, đôi mắt đẹp của Trần Thương không ngừng suy nghĩ về những khả năng khác nhau.

Vách liên thất trực tiếp bị chắn, nếu mở theo cách này thì các lỗ nhỏ đó phải được lấp đầy.

Dù sao hiện tại người bệnh đã được hình thành thay một loại cơ chế mới

Làm sao bây giờ.....

Đúng

Thay

Trần Thương đột nhiên hai mắt anh sáng lên.

Nếu không..... Vò đã mẻ không sợ rơi vỡ?

Nếu đã hình thành thay cơ chế, vậy sẽ cơ chế này mở rộng ra một chút nữa?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bắt đầu thuận theo mạch suy nghĩ này.

Bởi vì vị trí mạch máu của đứa nhỏ thay đổi, điều này yêu cầu trái tim ở giữa của đứa nhỏ lỗ càng lớn càng tốt.....

Nếu nói như vậy, nếu không.....

Đơn giản chỉ cần trực tiếp mở không gian giữa các tâm nhĩ, như lắp đặt thiết bị vậy, đập vỡ một bức tường. Sau đó sử dụng vật liệu nhân tạo để tách hai tâm nhĩ và sau đó lại lần nữa tách hai tâm nhĩ

Chương 1922: Đưa Người Bệnh Tới Đây Đi, Nhanh Chóng

Trần Thương càng nghĩ, lại càng thấy điều này có tính khả thi càng cao.

Suy nghĩ này quả thực là thiên tài

Bản thân anh cũng bị chinh phục bởi ý tưởng thần kỳ của chính mình.

Đây nhất định chính là năng lực mang theo tính ưu thế

Mặc dù thường không cảm nhận được loại thay đổi tinh tế này, nhưng sự bất ngờ do thời khắc mấu chốt có thể tuỳ cơ ứng biến và mang đến lực ảnh hưởng tuyệt đối không tầm thường

Cũng tỷ như vừa rồi ý nghĩ này, quả thực vô tiền khoáng hậu.

Ai có thể nghĩ tới loại này vò đã mẻ không sợ rơi cũng có thể té ra ý mới đến

Sau đó, Trần Thương bắt đầu suy nghĩ kỹ càng đối sách, anh nhìn cuộn phim trong mắt xuất hiện đủ loại khả năng, nếu như dựa theo mạch suy nghĩ này thì súng X-pri là hoàn toàn có thể làm được

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong đầu Trần Thương dần hình thành quá trình phẫu thuật hoàn chỉnh lại rõ ràng

Khi anh quay đầu lại nhìn bản vẽ trong tay, bản thân Trần Thương cũng sợ ngây người.

- Tôi thật sự là một thiên tài

Đúng vậy

Trên bản vẽ phẫu thuật có quá trình và chi tiết, đừng nói người bình thường, ngay cả những chuyên gia đỉnh cấp AATS lĩnh vực Khoa tim mạch cũng căn bản không nghĩ ra.

Bởi vì kỹ thuật nắm vững phẫu thuật tim của bọn họ không tốt bằng mình.

Sự thành thạo này đều là cơ bản

Mà sự hiểu biết và cơ hội cũng giống như là may mắn.

Chỉ có khi kết hợp cùng một chỗ, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Nếu như dựa theo tình huống này mà nói, mình chắc chắn có thể để người bệnh tiếp nhận.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tắt giao diện bệnh lý trước mặt.

Sau đó nhìn thấy mọi người đúng lúc cũng đang thảo luận về mình.

Trần Thương cười xấu hổ, gửi một khuôn mặt cười mà chỉ có mấy đại ca mới có, sau đó nói:

- Chào mọi người

Ừm, khí chất ở phương diện này, Trần Thương thật đã nắm chắc

Quả nhiên, mọi người đồng loạt chào hỏi

- Giáo sư Trần, đã lâu không gặp

- Giáo sư Trần, ca bệnh này anh xem thấy sao?

- Đúng rồi, ca phẫu thuật này giáo sư Trần có biện pháp không?

.....

Lúc này, Kim Ye-Eun nhìn thấy Trần Thương, hỏi một câu:

- Giáo sư Trần..... Anh có suy nghĩ gì sao? Ca phẫu thuật này..... Anh có thể làm không?

Trần Thương hời hợt nói một câu:

- Đưa người bệnh tới đây đi, nhanh chóng

Trần Thương nói câu này không nhẹ không nặng, lại như một quả bom ở trong nước bạo tạc, khơi dậy vạn làn sóng

Đây là có ý gì?

Giáo sư Trần có thể trị không

Thật sự có thể trị?

Nhìn thấy Trần Thương nói thật đơn giản mấy chữ, mấy trăm giáo sư đến từ mười mấy cái quốc gia trong lòng đều lộp bộp một tiếng

Bọn họ thực sự nghĩ không ra Trần Thương sẽ làm được như thế nào

Mặc dù bọn họ biết Trần Thương lợi hại, nhưng..... Lợi hại cũng là có giới hạn.

Nếu Trần Thương do dự một chút cũng không có trực tiếp để Kim Ye-Eun đưa người bệnh tới, trong nháy mắt tất cả mọi người có hơi khó mà tiếp nhận được

Bởi vì sao..... Quá lợi hại rồi?

Lúc này, Trần Thương nhịn không được nói:

- Tôi chỉ mới suy nghĩ bước đầu nhưng còn cần tự mình gặp người bệnh một lần, dù sao..... Hình ảnh tư liệu và bản thân vẫn còn có sự chênh lệch

Kim Ye-Eun rất kích động, ông vội vàng gật đầu:

- Được! Giáo sư Trần!

- Cảm ơn anh! Chúng tôi sẽ mau chóng xuất phát

- Giáo sư Trần, bất luận thành công hay không anh cũng là người bạn tận tâm nhất của chúng tôi tại Bệnh viện Đại học Quốc gia Seoul

Kim Ye-Eun thật sự kích động.

Dù sao hiện tại tiểu Jong Suk thật sự không người nào nguyện ý tiếp nhận.

Ngoại trừ Trần Thương, dường như không thể tìm thấy người nào khác.

Có thể là hi vọng cuối cùng của cậu bé rồi?

Trần Thương nói:

- Khách sáo rồi, đây là chuyện đương nhiên, tôi cũng là bác sĩ mà

Trần Thương rất bình tĩnh.

Nhưng càng như thế, địa vị của anh trong suy nghĩ mọi người sẽ càng cao.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều người nhịn không được hỏi:

- Giáo sư Trần..... Chúng tôi có thể đi hiện trường quan sát không?

- Giáo sư Trần, tôi là Shûji đến từ Nhật Bản, tôi có thể đi hiện trường quan sát phẫu thuật không?

- Giáo sư Trần, tôi ở Singapore.....

- Giáo sư Trần.....

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu trưng cầu ý kiến.

Bọn họ đối với ca phẫu thuật này rất mong đợi.

Trần Thương không có từ chối, gật đầu cười:

- Có thể, hoan nghênh mọi người cùng nhau đến đây, cộng đồng nghiên cứu thảo luận ca phẫu thuật này.

Mọi người nghe thế nhất thời rất vui vẻ.

.....

Sau khi Trần Thương đóng khung trò chuyện, bên trong phòng trò chuyện vẫn được bàn tán sôi nổi.

Phần lớn đều cảm thán, nhưng..... Vãn như cũ có một ít người hoài nghi.

Dù sao..... Tình huống của Tiểu Jong Suk tất cả mọi người đều thấy.

Bất luận là hệ số nguy hiểm hay độ khó của phẫu thuật cũng đều rất cao.

Thậm chí đây không phải vấn đề độ khó.

Điều này căn bản là không thể được

Trần Thương làm thế nào tìm kiếm được phương pháp phẫu thuật?

Cậu ấy thật sự có thể trị liệu sao?

Trong lòng tất cả mọi người đều có một tia nghi ngờ. Nhưng, những điều này đã không còn quan trọng nữa.

Tất cả, đều muốn chờ Trần Thương ở bên kia bắt đầu phẫu thuật mới biết được.

Nhưng..... Tất cả mọi người đã không thể chờ đợi

…….

Ngay sau khi tin tức lan truyền rằng Trần Thương sẵn sàng chấp nhận bệnh nhận Jong Suk của Hàn Quốc.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp bắt đầu thảo luận.

《 The Lancet》 Từ trước đến nay luôn rất thiên vị với Trần Thương, trực tiếp phát biểu ngôn luận nói Trần Thương có trách nhiệm, có gánh vác

Nhưng, càng nhiều người đang thảo luận về phương pháp của Trần Thương rốt cuộc là gì

Dù sao, ca phẫu thuật của Jong Suk đã bị rất nhiều người thảo luận.

Thậm chí, đã có vô số người được chẩn đoán là dẫn lưu tĩnh mạch phổi hoàn toàn, thông liên thất, thông liên nhĩ, ống dẫn động mạch, tăng áp động mạch phổi…

Nhóm các thuật ngữ chuyên ngành này có vẻ rất phức tạp

Đúng thế, nó là như vậy đấy.

Trên cơ bản, tỷ lệ tử vong của những bệnh nhân như vậy là cực kỳ cao.

Có thể may mắn sống, cũng sống không quá ba năm.

Cho nên, vì như vậy đấu tranh cho sự sống thật sự có ý nghĩa không?

Tất cả mọi người không hiểu.

Không rõ Trần Thương đột nhiên tiếp nhận Jong Suk là có nguyên nhân gì.

Chẳng lẽ..... Cậu ấy thật sự có thể cứu sao?

Không nhất định chứ

Cho dù Trần Thương có bản lĩnh lớn bằng trời, lần này mọi người cũng không tin Trần Thương có thể thật sự cứu vớt được người bệnh.

Bởi vì, bất luận anh lựa chọn phương pháp gì, đều rất có hạn

Thậm chí, một số tạp chí phẫu thuật tim có yếu tố ảnh hưởng cao đã bắt đầu mượn chuyện này để tăng lực ảnh hưởng của họ

Hiện tại, trong lĩnh vực ngoại khoa, Jong Suk rất được để ý, chính là một chủ đề nóng bỏng.

Mà Trần Thương cũng là một người nổi tiếng

Ai mà không muốn đến cọ nhiệt cơ chứ?

Hơn nữa, nhân sĩ chuyên nghiệp dùng đủ thủ đoạn cọ nhiệt nhưng vẫn rất chuyên nghiệp.

- Tôi không nghĩ giáo sư Trần Thương có thể hoàn thành ca phẫu thuật này, nhưng trong mọi trường hợp, giáo sư Trần sẵn sàng làm việc chăm chỉ vì vậy xứng đáng được chúng tôi tôn trọng.

- Đầu tiên, hiện tại phương pháp ở ngoại khoa tim đều rất có hạn

- Loại thứ nhất là ngừng tim. Việc sử dụng công nghệ đông lạnh có ưu điểm rất rõ ràng nhưng khuyết điểm cũng rất rõ rệt. Một khi công nghệ đông lạnh được sử dụng, thời gian phẫu thuật của bệnh nhân chỉ còn không đến 40 phút. Trong bốn mươi phút muốn thành công chữa trị thiếu tổn thương và chuyển động mạch máu căn bản không thể nào

Chương 1923: Cây To Đón Gió.

Bọn họ tiếp tục giải thích:

- Thứ hai, việc sử dụng công nghệ tim không ngừng, đây chắc chắn là không thể tách rời với máy tim phổi. Một khi bệnh nhân sử dụng máy tim phổi, chắc chắn sẽ gây tổn thương tới truyền dịch đây là điều không thể cứu vãn được. Vì vậy, dù giáo sư Trần am hiểu kỹ thuật nhiệt độ thấp ngừng tim, không hề nghi ngờ nữa đây cũng là một phương pháp không thực tế

- Cuối cùng, đó là công nghệ X-pri độc nhất của giáo sư Trần. Phương pháp can thiệp bí ẩn này đã biến mất hoàn toàn sau khi xuất hiện ở hội nghị AATS2020. Tuy nhiên, xét theo mô tả vào khi đó, rõ ràng không gian hoạt động của súng X-pri có giới hạn và nó cũng có rất nhiều lỗ nhỏ, gây khó khăn cho việc hoàn thành phẫu thuật.

- Tôi cũng không phải là một người tiêu cực, tôi chỉ tìm được người mất phương hướng không tìm được chân tướng, hi vọng giáo sư Trần có thể cứu sống Jong Suk . Nhưng cũng hi vọng giáo sư Trần Thương không xem Jong Suk trở thành công cụ để nổi tiếng

Sau khi đoạn phát biểu mang tính văn chương này được đăng lên, đã được đăng lại và trích dẫn nhiều lần.

Không hề nghi ngờ, tác giả này đã nói hộ nỗi lòng của người khác.

Nhưng, ngay lúc này.

Một bản tin đã thêm 3-5 điểm đáng tin cậy cho thuyết âm mưu này.

Ngày 12 tháng 3 năm 2020

Tập đoàn Vạn Hoà và Tỉnh Nhị Viện Đông Dương đã công bố hợp tác, bắt đầu đợt thử nghiệm lâm sàng đầu tiên của công nghệ X-pri

Số lượng tình nguyện viên đợt đầu tiên lên tới 200 người

Thử nghiệm lâm sàng đầu tiên với một lượng lớn người như vậy quả thực là một điều rung động lòng người.

Tương tự như vậy, Trần Thương với tư cách là người phụ trách chính của các thử nghiệm lâm sàng, cũng là người tham gia chính đóng vai trò là công nghệ và hướng dẫn.

Sau khi tin tức này được công bố, trong nháy mắt chuyện của Jong Suk và tin tức về công nghệ X-pri của tập đoàn Vạn Hoà được xâu chuỗi lại với nhau

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu cho rằng, Trần Thương tiếp nhận ca phẫu thuật của Jong Suk, có thể là muốn nhờ vào đó đề cao lực ảnh hưởng thí nghiệm lâm sàng của súng X-pri.

Có người mở đầu, sẽ có người can đảm làm theo.

Dù sao cây to đón gió.

Trần Thương phát triển quá nhanh chóng, cũng hoàn toàn chính xác sẽ có rất nhiều người có ý kiến đối với anh.

Hiện tại, Trần Thương đột nhiên công bố muốn bắt đầu thí nghiệm lâm sàng kỹ thuật X-pri.

Hơn nữa, tin tức Trần Thương là cổ đông tập đoàn Vạn Hoà cũng lan truyền nhanh chóng.

Mà hết lần này tới lần khác ngay lúc này, tin tức Trần Thương còn tiếp nhận người bạn nhỏ Jong Suk của Hàn Quốc.

Tổng hợp tất cả những điều này lại với nhau, thậm chí không cần sự dẫn dắt có chủ ý của giới truyền thông, bạn chỉ cần nghĩ thuận lý thành chương: Lần này, Trần Thương vì gia tăng sự ảnh hưởng của tập đoàn Vạn Hoà, muốn bắt đầu thử dao với người bạn nhỏ Jong Suk

Trong lúc nhất thời, nhiều bài đánh giá và phương tiện truyền thông đã xuất hiện liên tục.

Bắt đầu tiến hành đủ loại châm biếm và bôi nhọ với Trần Thương

Cái gì cũng nói

Nhưng, càng nói nhiều hơn là Trần Thương đã thay đổi

Đã từng là thiếu niên giết rồng bây giờ cũng biến thành ác long sao?

Thế nhưng, có phải như thế không?

Có người tỉnh táo phân tích.

Có người không quan tâm.

Càng nhiều hơn là tham gia góp vui không chê chuyện lớn

Ngay cả không ít bác sĩ Hàn Quốc cũng bắt đầu hoài nghi động cơ của Trần Thương

Duy chỉ có Kim Ye-Eun, vô cùng tin tưởng Trần Thương

Kim Ye-Eun làm hội viên Hiệp hội AATS, thấy tận mắt Trần Thương quật khởi, từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện người như thế

Ngay khi ngày thứ hai công bố tin tức của Trần Thương.

Một máy bay xuất phát từ Seoul đến An Dương Trung Quốc.

Chuyến bay này! Là hi vọng

- Giáo sư Kim, bây giờ tôi hoài nghi Trần Thương có động cơ, tôi cảm thấy.....

Một bác sĩ trên đường đi không ngừng thuyết phục, Kim Ye-Eun thấy hơi phiền, lạnh lùng nói một câu:

- Phẫu thuật cho Jong Suk anh dám làm không?

Người đàn ông nghẹn lời:

- Tôi..... Tôi..... Điều này.....

Kim Ye-Eun thu hồi ý cười, nghiêm túc nói:

- Giáo sư Trần dám, tôi tin tưởng cậu ấy cũng có thể

- Từ giờ trở đi, chuyện này, đừng nói nữa

Bác sĩ nghẹn lời một hồi.

Cứ như vậy, trên mạng các loại tin đồn loạn thất bát tao truyền tới.

Chia thành 2 phe một bên bênh Trần Thương và một bên bôi nhọ Trần Thương đã bắt đầu tranh luận rất nhiều lần.

Mà vừa lúc này, Kim Ye-Eun mang theo đứa nhỏ và các chuyên gia từ đường xa đến An Dương Trung Quốc theo dõi ca mổ

Sau khi hai bên gặp mặt, Trần Thương không để ý tới bất luận điều gì về hỏi thăm và khách sáo, chỉ là nghi thức giao tiếp lễ phép.

Mà ngay vào lúc này, Trần Thương cũng bắt đầu cẩn thận kiểm tra đường ống khắp người cậu bé.

Xung quanh người vây xem rất nhiều

Trong đó bao gồm các hội viên hiệp hội đến từ Singapore, Nhật Bản, Malaysia.

Bọn họ không dám thở mạnh một tiếng, chờ đợi Trần Thương hoàn tất kiểm tra.

Trần Thương kiểm tra rất kỹ càng.

Anh muốn kiểm tra bản thân phẫu thuật sẽ có tính khả thi cao bao nhiêu

Cuối cùng, sau khi một người dần biến mất, mắt Trần Thương sáng lên quay sang nói với Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Mạnh, trước tiên, tiến hành chuẩn bị phương pháp với người bệnh, buổi sáng ngày mai phẫu thuật

Nghe Trần Thương nói, nhất thời tất cả mọi người sững sờ

Quả thật muốn phẫu thuật?

Hơn nữa..... Nhanh như vậy sao!?

Giáo sư Trần chẳng lẽ đã tính được từ trước?

Nhìn biểu tình của Trần Thương, mọi người muốn nói lại thôi, thế nhưng..... Hết lần này tới lần khác vẫn muốn nói chút gì đó.

……

Vào hôm Trần Thương phẫu thuật, đã có rất nhiều phóng viên đến bệnh viện.

Tất cả mọi người đều hi vọng Trần Thương có thể công khai. phẫu thuật

Thế nhưng, anh cũng không có chuẩn bị sẵn từ trước, nên chắn chắn không thể nào phát sóng trực tiếp ca phẫu thuật.

Thật ra Trần Thương rất muốn phát sóng trực tiếp.

Dù sao công nghệ X-pri cũng sắp được triển khai rộng rãi, nếu như phát trực tiếp thuận lợi một chút, nói không chừng có thể cọ nhiệt

Hơn nữa, Trần Thương đã có suy nghĩ như vậy ngay từ ban đầu.

Nhưng nói chuyện với đám người bên tập san, khiến anh có chút ngượng ngùng.

Vì vậy Trần Thương mới từ bỏ ý định này.

Chỉ có điều anh không nghĩ đến, anh không phát sóng trực tiếp, ngược lại càng tạo ra ảnh hưởng lớn hơn

Bởi vì có một thứ được gọi là hiệu ứng thần bí

Không sai

Trần Thương chẳng những không phát trực tiếp, mà còn không tổ chức bất kỳ buổi họp báo nào.

Thay vào đó, anh cho một số phương tiện truyền thông đã yêu cầu tham gia ca phẫu thuật được ở lại phòng họp trong phòng phẫu thuật xem video.

Mà các chuyên gia từ các hiệp hội AATS khác, cũng lần lượt đi theo tiến vào trong văn phòng.

Chín giờ sáng, Trần Thương sắp bắt đầu phẫu thuật

Trong phòng phẫu thuật, có bảy tám thành viên của Hiệp hội AATS khu vực châu Á, và một số chuyên gia đến từ tỉnh Đông Dương.

Lần đầu ra mắt công nghệ X-pri đã được tổ chức trong một hoàn cảnh như vậy.

Các phương tiện truyền thông không thể tiến hành phát sóng trực tiếp cuộc phẫu thuật từ xa, chỉ có thể thông qua văn bản và những hình ảnh mơ hồ không rõ nét để phát trực tiếp trong thời gian thực tế

Mặc dù vậy, nó vẫn thu hút sự chú ý của không biết bao nhiêu chuyên gia đến từ khắp nơi trên thế giới

Kim Ye-Eun thấy Trần Thương đầy tự tin, không nhịn được mà hỏi:

- Bác sĩ Trần...Anh định sắp xếp phẫu thuật như thế nào?

Sau khi hỏi xong câu hỏi này, các chuyên gia khác cũng nhao nhao ngẩng đầu tò mò nhìn về phía Trần Thương.

Chương 1924: Dáng Vẻ Một Tay Cầm Súng, Một Tay Cầm Dao Trông Cũng Có Ba Phần Giống Thuyền Trưởng

Gần đây, chuyện của tiểu Jong Suk đang rất nổi tiếng trên mạng.

Ngay cả đám người Mạnh Hi với Đào Mật cũng biết rõ chuyện này, Hạ Cao Phong cũng từ bệnh viện Đông Đại Nhất chạy tới, xem tận mắt ca phẫu thuật.

Trần Thương thấy ánh mắt tò mò của mọi người, bỗng nhiên cười nói:

- Thực sự thì, ca phẫu thuật này rất đơn giản

Mấy người bọn họ nghe thấy như vậy, liền có chút không vui.

Ca phẫu thuật này có thể nói là đơn giản được sao?

Kim Ye-Eun cũng không nghĩ đến chuyện đùa giỡn, không nhịn được thở dài:

- Bác sĩ Trần, ca phẫu thuật này nếu thật sự đơn giản… Cũng sẽ không đến mức làm phiền đến nhiều chuyên gia như vậy.

Trần Thương đột nhiên cầm lấy tấm phim X-quang của bệnh nhân, đưa lên, hướng về phía bóng đèn mà nói:

- Mọi người nhìn, đây là cái gì?

Đám người nghe thấy vậy, liền nhìn về phía khu vực mà ngón tay Trần Thương đang chỉ đến.

- Đây là nơi thiếu hụt vách ngăn giữa tâm nhĩ phải và tâm nhĩ trái

Trần Thương tiếp tục hỏi:

- Còn nơi này?

- Đây là lỗ nhỏ bù trừ trên vách ngăn thiếu hụt giữa tâm nhĩ phải và tâm nhĩ trái.

Trần Thương gật đầu:

- Vậy, nếu tôi có ý tưởng như thế này thì sao?

Vừa nói xong, Trần Thương đã trực tiếp phá huỷ những lỗ nhỏ này, sau đó thay thế chúng bằng thứ gì đó trông giống như một cái van.

Nhìn thấy cảnh này

Phản ứng đầu tiên của mọi người là kinh ngạc.

Đúng vậy

Giống như nhìn thấy những bức tranh nổi tiếng của các họa sĩ theo trường phái trừu tượng.

Căn bản là xem không hiểu gì cả.

Thật lâu sau đó

Không một ai lên tiếng….

- Mọi người nhìn không hiểu à?

Trần Thương lúng túng hỏi.

Một đám người liên tiếp lắc đầu.

Trần Thương lập tức đỏ mặt.

Anh tự nhận thấy là bản thân mình đã vẽ đủ hình tượng rồi mà.

Trần Thương không bỏ cuộc, lại vẽ thêm vài nét bút nữa.

Mà mấy nét này đủ sinh động

Mọi người nhìn hình vẽ bên trên tâm nhĩ, sững sờ trong một lát…

Nhưng, ngay sau đó, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Đúng vậy

Tất cả mọi người đều trừng to mắt nhìn vào hình mà Trần Thương vừa vẽ trên phim X-quang.

Giống như đang nhìn vào một kiệt tác của Picasso.

Không sai

Đối với những nhân viên y tế như bọn họ, giá trị của hình vẽ này, không hề thua kém Picasso một chút nào

Toàn bộ phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đều không nói một câu

Ngay cả hô hấp cũng cẩn thận từng li từng tí.

Mọi người bắt đầu nhìn vào hình vẽ của Trần Thương mà suy ngẫm.

Càng suy nghĩ, mọi người lại càng kích động, trong lòng tràn đầy hưng phấn hiện rõ lên nét mặt.

Lúc này cuối cùng bọn họ cũng đã hiểu

Con mẹ nó, thật đúng là thiên tài sáng tạo

Bác sĩ Trần Thương phải có một bộ não như thế nào, mới có thể nghĩ ra ý tưởng thiên tài đến vậy

Vậy mà lại có thể nghĩ đến việc sử dụng lại những lỗ nhỏ này, rồi tạo ra lại hai cái tâm nhĩ.

Bằng cách này, không chỉ có thể bù đắp cho những tổn thất trước đó, mà còn có thể bù trừ thay thế được.

Tại sao không!?

Trong phút chốc, mọi người đều không nhịn được mừng như điên.

Nếu dựa theo ý tưởng của bác sĩ Trần, độ khó của ca phẫu thuật nhất định sẽ được giảm xuống đáng kể

Hơn nữa… Kết hợp với những tính năng của kỹ thuật X-pri.

Tính khả thi của ca phẫu thuật này thật sự rất cao

Nhưng ngay lúc này, Kim Ye-eun không kiềm được hưng phấn mà nói:

- Bác sĩ Trần, anh thật sự quá lợi hại

- Ý tưởng kiểu này đúng là chỉ có Chúa mới có thể nghĩ ra phải không?

Không sai, Hàn Quốc cũng là một đất nước có niềm tin vào Thiên Chúa.

Nhưng, Trần Thương thì không.

Nghe Kim Ye-eun nói, mọi người trong phòng đều nhao nhao gật đầu đồng ý.

Bọn họ là khâm phục từ tận đáy lòng.

Ngay sau đó, Kim Ye-eun lại nghi hoặc hỏi:

- Bác sĩ Trần, phẫu thuật cần ít nhất 2 bước đúng không? Vậy anh làm sao sử dụng súng X-pri để khâu lại đây?

- Hơn nữa, nhất định phải xử lý thiếu hụt tâm thất chứ?

Trần Thương hiểu rõ ý của Kim Ye-eun.

Bởi vì các cơ bên trong của tâm thất, đặc biệt là cơ của tâm thất phải, không trơn tru, giống như có rất nhiều khe rãnh ở cao nguyên đất vàng sau khi được nước mưa cọ rửa.

Mà các bộ phận bị thiếu hụt lại nằm bên dưới những khe rãnh này, muốn xử lý nơi này thật sự rất khó khăn, đây là một câu đố nan giải cho toàn thế giới

Tuy nhiên, X-pri lại vừa vặn làm rất tốt ở phương diện này.

Trần Thương cười nói:

- Có lẽ, ông nên nhìn thử uy lực của sự can thiệp từ súng X-pri.

Sau một thời gian chuẩn bị, ca phẫu thuật chính thức bắt đầu

Trần Thương thuần thục rạch da, tách từng lớp từng lớp gân…

Cho đến khi lộ ra một trái tim chằng chịt vết sẹo

Nhìn thấy như vậy, Trần Thương lập tức hít sâu một hơi

【Trái tim bị tổn thương, LV99, boss cấp vương giả, gợi ý: đây là một trái tim không trọn vẹn, đang thoi thóp chết dần, hãy chữa trị nó, sau khi hoàn thành, có thể chỉ định đạt được một kỹ năng phẫu thuật can thiệp nào đó! 】

Trần Thương nghe xong, lập tức vui vẻ, thật tốt khi nghe thấy những lời nhắc nhở này.

Bởi vì nó mang ý nghĩa thu thập sẽ tăng gấp đôi.

Đầu tiên là tỉ lệ rơi vật phẩm phẫu thuật.

Thứ hai là phần thưởng cho nhân vật

Hiện tại xem ra, ca phẫu thuật này, bắt buộc phải thực hiện.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tiếp nhận hai khẩu súng X-PRI đặt trong tay, một cao một thấp.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều hoảng sợ, Mạnh Hi không nhịn được hỏi:

- Trần Thương, đưa khẩu súng bên dưới cho tôi đi,

Trần Thương nghe vậy, bỗng thấy hơi sửng sốt

- Không cần đâu, tôi vẫn đang dùng.

Vừa nói, Trần Thương vừa đưa hai khẩu súng hướng vào trái tim, rồi nói với bác sĩ X-quang:

- Chuẩn bị chụp phim

- Ok, bác sĩ Trần, đã chuẩn bị sẵn sàng

Trần Thương nhìn hai thiết bị màu đỏ trong tay, bỗng nhiên trong đầu nghĩ đến một câu:

- Tôi có hai khẩu súng, một khẩu gọi... Bắn, khẩu còn lại kêu...Ừ

Trần Thương nghĩ đến đây, học theo Miss Fortune, lắp đặt khẩu súng xong.

Mà đám người Mạnh Hi nhìn hai khẩu súng trong tay Trần Thương, liếm liếm môi, thằng nhãi này… Không phải đang muốn dùng 2 khẩu súng này cùng một lúc đấy chứ?

……..

Không sai

Trần Thương muốn thao tác hai khẩu súng này cùng một lúc

Bởi vì tình trạng bệnh nhân khá đặc biệt, các phương pháp can thiệp liên tục lại hạn chế. Hơn nữa, can thiệp cũng sẽ gây tổn thương

Chỉ có thể nói những tổn thương do liệu pháp can thiệp không rõ ràng.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là lúc này đang phẫu thuật.

Trần Thương đang phải đồng thời tiến hành quá nhiều thao tác.

Chỉ đơn thuần sử dụng X-pri thì rất khó thực hiện thành công cuộc phẫu thuật.

Suy cho cùng, phẫu thuật vá thông liên nhĩ của bệnh nhân cần phải được thực hiện.

Mà cùng lúc này, anh cần phải tạo một tâm nhĩ hoàn chỉnh.

Trường hợp của Jong Suk vô cùng hiếm gặp, thậm chí đến Trần Thương cũng mới gặp lần đầu.

Thậm chí là mới nghe thấy lần đầu.

Nếu không cuộc phẫu thuật cũng sẽ không bị trì hoãn đến tận bây giờ.

Nhưng thành thật mà nói, nếu không có công nghệ X-pri thì sẽ có vô số phương pháp phẫu thuật tim can thiệp.

Phẫu thuật này, thậm chí là Trần Thương cũng có khả năng không cứu nổi.

Đối với mỗi người trong đó đều sẽ là một thử thách khắc nghiệt.

Sợ là Trần Thương cũng vậy

Hai ngày nay, thật sự anh đã không ngừng suy nghĩ về chuyện này.

Phẫu thuật sắp bắt đầu

Tất cả mọi người đều có chút lo lắng.

Ừm, vừa rồi dáng vẻ một tay cầm súng, một tay cầm dao trông cũng có ba phần giống thuyền trưởng

Trần Thương đang cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Chương 1925: Một Lúc Làm Hai Việc

Cuối cùng khoảng thời gian tiếp theo đến rồi.

Hai tay của Trần Thương cần dùng hai khẩu súng X-pri để can thiệp, đâm vào tim cùng một lúc

Một bên là tâm nhĩ, và bên kia là tâm thất

Hai ca phẫu thuật, hai thao tác khác nhau

Cần làm hai việc cùng một lúc.

Và hai ca phẫu thuật này đòi hỏi sự tập trung cao độ của Trần Thương.

Sự khác nhau giữa lý thuyết và thực hành ở đâu?

Có lẽ chính là ở đây

Nói thì rất đơn giản. Đưa hai khẩu súng vào tim bệnh nhân, đồng thời tiến hành thao tác. Đâm vào tâm nhĩ và tiến hành chữa lại, tâm thất thì cần tiến hành vá trong cơ tim.

Ừm, nghe thì có vẻ vô cùng đơn giản.

Nhưng phẫu thuật này có thể làm khó 99,9% người thực hiện.

Có lẽ có người có thể dùng hia tay trái phải cũng lúc rất dễ dàng.

Nhưng Trần Thương không tin những người này có thể cũng lúc làm hai việc như mình.

Mọi người thấy phẫu thuật sắp bắt đầu, đều có một sự căng thẳng vô hình.

Những người quan sát ca phẫu thuật đều là thành viên hàng đầu của Hiệp hội AATS, hoặc các chuyên gia ở tỉnh Đông Dương.

Ừm…

Nhưng cũng có hạn chế như Mạnh lão sư đã kéo bình quân trình độ ở đây xuống.

Nhưng cũng không phải không có ưu điểm. Ít nhất có thể nâng cao kỹ năng…

Ừ, đúng, không sai

Trần Thương tự nói với bản thân, phẫu thuật không thể phân tâm

Nghĩ đến đây anh liền cúi đầu xuống, nghiêm túc nhìn trái tim nhỏ bé này.

Đào Mật có chút lo lắng nhìn Trần Thương. Suy cho cùng… Trái tim nhỏ như vậy, chỉ lớn hơn trứng chim bồ câu một chút.

Có thể cùng lúc hoàn thành một loạt các thao tác hay không

Vốn dĩ tim mạch là một ca phẫu thuật tỉ mỉ chính xác và có tính phức tạp cao.

Nhưng bởi trái tim tiểu Jong Suk chỉ to hơn trứng chim bồ câu một chút nên khiến ca phẫu thuật càng trở nên khó khăn hơn.

- Giáo sư Trần, hình ảnh CT đã chuẩn bị xong, bắt đầu được chưa?

Một tiếng nhắc nhở vang lên.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chuẩn bị bắt đầu

Lời nói vừa vang lên, tất cả mọi người trong phòng liền trở nên căng thẳng.

Cuộc phẫu thuật mà họ thấy sau đây sẽ thay đổi hoàn toàn mô hình phẫu thuật tim trong tương lai

Chính vào lúc này, Trần Thương giơ tay phải lên. Đầu súng được chế tạo đặc biệt, cố ý thay bằng một mũi nhọn và mỏng hơn

Trần Thương dựa theo góc độ, đặt tay trái của mình nằm ngang với tâm thất.

Khẩu súng bên dưới to hơn khẩu bên trên một chút.

Bởi trước tiên cần phá vỡ lỗ nhỏ trên vách ngăn nhĩ thất, gỡ ra và sửa lại, nên cần phải dày hơn một chút.

Hai khẩu súng, đồng thời nhắm vào trái tim đang đập chậm có kích thước bằng quả trứng chim bồ câu.

Nói thật thì

Nhìn thấy hai khẩu súng lớn và trái tim nhỏ không cân xứng này, trong lòng mỗi người đều dấy lên một cảm giác sợ hãi

Nói đúng ra thì.

Đừng nói đến hai khẩu súng.

Dù là một khẩu bọn họ cũng không dám làm.

Chính vào lúc nào, Trần Thương hít một hơi thật sâu, đồng thời dùng sức ở hai tay, chậm rãi đâm toàn bộ vào trong tim

Dường như trong khoảnh khắc, hơi thở của tất cả mọi người trong phòng mổ đều trở nên gấp gáp

Có người như muốn ngừng thở

Giống như Trần Thương đang phẫu thuật cho bọn họ vậy.

Qua hình ảnh CT, mọi người đều thấy rõ mũi súng của Trần Thương đã đi vào tim.

Cùng với nhịp đập yếu ớt nhập nhô, đầu súng cũng đang rung nhẹ.

Đây chính là động thái cân bằng

Nhưng muốn hoàn toàn thành thạo cả hai tay trái phải.

Độ khó rất cao.

Những người có mặt đều là những chuyên gia kỳ cựu không biết đã thực hiện bao nhiêu ca phẫu thuật tim.

Họ hiểu rằng lúc này Trần Thương đang phải chịu áp lực lớn như thế nào

Quá khó

Duy trì được trạng thái này đã khiến bọn họ cảm thấy vượt qua giới hạn rồi.

Đừng nói đến những thao tác tiếp theo

Giáo sư Trần thật sự có thể làm được sao?

Mọi người có chút lo lắng.

Không phải không tin tưởng Trần Thương, mà là bởi độ khó của ca phẫu thuật này quá cao rồi.

Chỉ mới tưởng tượng thôi cũng có thể cảm nhận được độ khó của ca phẫu thuật này rồi.

Trần Thương duy trì trạng thái này trong nửa phút.

Cánh tay có chút mỏi rồi

Không sai

Trần Thương đã đánh giá thấp khẩu súng của mình.

Ừm

Hơi lớn.

Khi quay lại anh quyết định sẽ phản hồi với Howard, xem sau này lúc thiết kế có thể làm khẩu súng nhỏ hơn và nhẹ hơn không.

Chỉ cần đầu súng có thể co duỗi ngắn dài là được rồi, làm cái khẩu súng vừa nặng vừa dày như thế này làm gì?

Nếu Howard nghe thấy, chắc anh ta sẽ bất lực nói:

- Chúng ta không nói muốn hai khẩu súng có thể dùng hai tay cùng lúc thực hiện hai tháo tác

- Định hướng của chúng ta là hai tay cùng lúc đỡ một khẩu súng, anh thì hay rồi

Trần Thương nhất định sẽ không nghe Howard ngụy biện.

Anh quyết định bắt đầu

Tay trái dựa theo ‘Bản vẽ chế tạo tâm nhĩ mới’ do anh thiết kế ban đầu, bắt đầu phá vỡ bức tường cũ, sau đó sửa lại

Quá trình này nói khá phiền phức

Nhưng nhìn thì… Ừm, có chút thô tục.

Hình ảnh cho thấy đầu kim của Trần Thương căng ra rồi co lại bên trong tim, lúc lại lúc dài lúc ngắn.

Cả quá trình... Khiến trong lòng mỗi người đều cảm thấy khó tả.

Tóm lại cảm thấy động tác này… Có chút không đứng đắn

Nhưng thao tác cần phải như vậy

Ngược lại, khẩu súng trong tay phải của Trần Thương lại thanh nhã hơn nhiều.

Anh cẩn thận đi sâu vào, và khi chạm đến vách ngăn thì quyết định bắt đầu động tác vá lại.

Tay phải bắt đầu cẩn thận thao tác trên nút bấm, liên tục điều chỉnh góc độ

…

Trong thoáng chốc, phong cách phẫu thuật của Trần Thương bắt đầu thay đổi.

Giống như chơi một trò chơi vậy.

Tay trái bóp cò liên tục để điều khiển độ co giãn của đầu súng.

Tay phải xoay nút để điều khiển và điều chỉnh góc độ.

Lúc đầu tất cả mọi người đều không phát hiện ra điều này.

Nhưng khi bọn họ kịp phản ứng, nhất thời đều sững sờ.

Cái… cái… cái này là một lúc làm hai việc

Làm sao có thể?

……..

Đúng vậy

Có nhiều thứ, khi Trần Thương nói cũng không đủ cảm giác chấn động.

Nhưng khi khi anh làm ra, loại cảnh tượng đó mang tới cho anh cảm giác vừa chấn động vừa vô cùng mãnh liệt

Tay trái, tay phải, mỗi động tác đều từ từ

Tay phải, tay trái, động tác từ từ không nặng di chuyển

Phẫu thuật này, thật sự là làm khó người

Đúng vậy

Nương theo thao tác của Trần Thương, Kim Ye-Eun trực tiếp trừng to đôi mắt, thậm chí quên cả bản năng của một bác sĩ ngoại khoa, càng quên đi quan niệm vô khuẩn

Thế nhưng nhịn không được mà đưa tay lên che miệng

Đây cũng quá dọa người rồi?

Dạng phẫu thuật này, có thể có bao nhiêu người làm được đây?

Kim Ye-Eun nhìn thấy mình nâng tay lên, bỗng nhiên sửng sốt, nhưng cũng nhanh bình thường trở lại

Dù sao..... Điều này..... Dạng phẫu thuật thần tiên này, mình có thể làm được sao?

Đôi tay này, không cần cũng được

Ai.....

Không chỉ có là Kim Ye-Eun, ở đây rất nhiều chuyên gia Hiệp hội AATS thật sự bị thao tác tay trái tay phải của Trần Thương làm cho sợ hãi

Dù sao 'Cảnh bắt mắt' thế này chủ nhiệm như bọn họ ở tuổi này còn chưa tới 100 tuổi thế mà có thể nhìn thấy?

Nhưng còn những người khác, dường như nhóm thành viên Hiệp hội AATS có biểu hiện hoàn toàn ngược lại với bọn họ, tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng

Chủ nhiệm Hạ Cao Phong, ông ta mỉm cười, khóe mắt xẹt qua một tia an ủi như cha già hơn nữa tập mãi thành thói quen.

Chủ nhiệm Hạ Cao Phong ngược lại liên tiếp gật đầu tỏ vẻ không tệ, dường như thấy Trần Thương tiến độ biểu thị tán thành

Chương 1926: Có Điều Vẫn Còn Kém Xa So Với Chu Bá Thông

Mà..... Hiện trường trẻ tuổi nhất, lai lịch nhất chủ nhiệm Mạnh lại khẽ nhíu mày, biểu hiện của cô ta không giống như là tò mò.

Ngược lại là..... Hoài nghi và chỉ trích

- Trần Thương, tay trái anh ổn định một chút.

Trần Thương nghe thế vội vàng cắn thuốc, uống một bình nước thuốc thể lực

Đây con mẹ nó phẫu thuật, không chỉ cần kỹ thuật linh hoạt, thực sự còn là việc tốn thể lực

Quá khảo nghiệm người rồi

Một cảnh này, những chuyên gia AATS này xem ở trong mắt, làm bọn họ thực sự có hơi mơ hồ

Chẳng lẽ..... Bọn họ đều đã?

Trong lòng Kim Ye-Eun ngứa không chịu được, nhịn không được hỏi Mạnh Hi:

- Chủ nhiệm Mạnh, thao tác phương pháp phẫu thuật này thật lợi hại nha

Mạnh Hi gật đầu:

- Ừm! Đúng vậy, phải để ý thủ pháp tính ổn định, còn phải đồng thời chú ý tính hữu hiệu của phẫu thuật, tổng thể mà nói còn phải toàn tâm toàn ý để ý hai bên thật sự rất khó khăn

- Có điều vẫn còn kém xa so với Chu Bá Thông

Mạnh Hi chưa bao giờ thừa nhận Trần Thương mạnh.

Đúng vậy

Dù sao..... Tôi là sư phụ của cậu, tôi phải thời thời khắc khắc đốc thúc cậu tiến bộ, không thể để cho cậu tự mãn.

Kim Ye-Eun nghe thế, trong lòng rất chấn động

Lại còn có người so với giáo sư Trần còn lợi hại hơn?

Loại phẫu thuật toàn tâm toàn ý quan sát hai bên này, không chỉ có tay trái tay phải phối hợp không có khoảng cách nào, còn cần tay trái tay phải đồng thời thuần thục

Loại trình độ này, ngay cả trên quốc tế cũng hiếm có người biết đến?

Mấy người khác cũng ồn ào sáp lại, tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Mạnh..... Không biết giáo sư Chu Bá Thông là người nào? Am hiểu kỹ thuật này sao?

Mạnh Hi trầm ngâm một lát:

- Chu Bá Thông..... Ông ta có một môn thủ pháp, gọi là: Tả hữu hỗ bác thuật! Ừm, tinh thông tay trái tay phải, am hiểu toàn tâm toàn ý

Đúng vậy

Tốt lắm

Nghe thấy Mạnh Hi giải thích, mọi người nhất thời sáng tỏ thông suốt.

- Vậy..... Tả hữu hỗ bác thuật, vì sao nghe lại giống như võ thuật?

Mạnh Hi đương nhiên gật đầu:

- Ừm, võ thuật Trung Quốc

Mọi người nghe thế nhất thời trong lòng lộp bộp một tiếng.

Quả nhiên

Trước kia khi giáo sư Trần làm phẫu thuật, thì có người nói giáo sư Trần tinh thông võ thuật Trung Quốc, hôm nay gặp mặt, quả nhiên lợi hại

Tả hữu hỗ bác thuật

Ai.....

Bọn họ nhịn không được cảm khái.

Chu Bá Thông này sao không phải người Hàn Quốc chúng tôi nhỉ?

Đúng rồi

Giáo sư Trần dáng dấp đẹp trai như vậy, có phải là có một ít huyết thống Hàn Quốc không?

.....

Tiến hành phẫu thuật đi vào sâu, thái dương Trần Thương đã bắt đầu toát mồ hôi.

Nói thật

Trần Thương còn đánh giá thấp độ khó ca phẫu thuật này.

So với bản thân tưởng tượng bên trong còn khó hơn không chỉ gấp đôi.

Trái tim đứa nhỏ còn quá nhỏ.

Cho dù là CT ảnh hưởng xuống, cũng không nhất định có thể thấy rõ ràng chi tiết trái tim.

Còn phải dựa vào anh tự mình đến nắm bắt

Vì thế, khó khăn như vậy Trần Thương chỉ có thể thao tác thận trọng.

Không thể sâu không thể cạn.

Bởi vì trái tim chỉ lớn như thế.

Ca phẫu thuật chữa trị thông liên nhĩ cứ như vậy từ từ được hoàn thành

Tiếp theo công việc Trần Thương cũng là cẩn thận từng li từng tí.

Sợ một chút vô ý, cả bàn đều thất bại

Thực ra phẫu thuật cùng như đạo lý đánh cờ.

Bất luận một bước xảy ra vấn đề gì, cả bàn cờ đều sẽ thua, căn bản sẽ không có đường sống để giảng hoà

Cứ như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mọi người xung quanh đối với Trần Thương cảm khái, giống như núi cao dựng đứng, nước sông cuồn cuộn dâng trào không ngừng.

Thật sự là như vậy.

Tuyệt đối không khoa trương

Trần Thương làm ca phẫu thuật này, đã gồm cả phẫu thuật ngoại khoa nội hạch.

Thứ nhất: Quá trình phẫu thuật, có dũng cảm cẩn thận, sáng tạo đổi mới tính nghiên cứu ra được phương pháp phẫu thuật như này.

Thứ hai: Quá trình phẫu thuật, dám nghĩ dám làm, can đảm đối nhân xử thế dám hành động

Thứ ba: Phẫu thuật độ khó cao, trên cơ bản là bọn họ nhìn thấy ca can thiệp phẫu thuật ngoại khoa tim có độ khó chưa từng thấy.

Có lẽ, đó cũng không phải một ca phẫu thuật can thiệp chính xác.

Nói đúng hơn là độ khó và thao tác phẫu thuật được thực hiện thông qua phương pháp can thiệp.

Quả thực quá thần kỳ

Cuối cùng, ngay lúc bên trong thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Thương cũng đã đến bước cuối của cuộc phẫu thuật

Một ca phẫu thuật này, là kết tinh của sự đổi mới của phẫu thuật ngoại khoa tim và công nghệ mới.

Cũng là thời đại mở ra cánh cửa mới cho giải phẫu ngoại khoa tim

Mà Trần Thương, hôm nay thay bọn họ mở ra, sức hấp dẫn của truyền kỳ phẫu thuật kiểu mới

.....

Đương nhiên.

Loại phẫu thuật này, vẫn là trong nghề nhìn cửa theo dõi, ngoài nghề xem náo nhiệt.

Ca phẫu thuật có độ khó cao của Trần Thương là đỉnh cao trong mắt AATS.

Nhưng, cũng không phải tất cả mọi người đều cho rằng như vậy

Giờ này phút này, ở bên ngoài văn phòng quan sát phẫu thuật nhóm truyền thông cũng nhìn không hiểu các thao tác.

Nhưng đại khái có thể hiểu rằng mỗi cái đều khác nhau.

Không có cách nào quay chụp video, chỉ có thể thông qua ngôn ngữ hình thức tiến hành phát sóng

- Thật tuyệt vời! Giáo sư Trần Thương sử dụng bệ súng can thiệp ca phẫu thuật này được gọi là công nghệ X-pri, X-pri đã đóng một vai trò quan trọng trong hoạt động này

- Ai có thể nghĩ tới, chỉ là hai thanh súng, vậy mà cứu sống người bị 《The Lancet》 gọi là phẫu thuật ác mộng của ngoại khoa tim

- Y học ở Trung Quốc được quật khởi bởi ngoại khoa tim và bắt đầu bằng khẩu súng trong tay của Trần Thương

- Độ khó của ca phẫu thuật được giảm đi rất nhiều, dụng cụ thần kỳ đã đóng góp rất nhiều cho ca phẫu thuật này

- Giáo sư Trần lợi dụng súng X-pri sử dụng thao tác can thiệp, thoải mái trong 30 phút hoàn thành ca phẫu thuật có độ khó cực cao này.....

.....

Phẫu thuật còn chưa kết thúc.

Nhưng hàng loạt tin tức liên quan tới súng X-pri can thiệp trị liệu đã tuyên truyền ra ngoài.

Dù sao tất cả mọi người cảm thấy phẫu thuật rất đơn giản

Bước đầu tiên, khẩu súng cắm vào.

Bước thứ hai, quấy đều.

Bước thứ ba, rút ra.

Ừm.....

Phẫu thuật cứ vậy mà hoàn thành.

Anh nói dụng cụ này có lợi hại hay không

Không sai, đừng nói giáo sư Trần Thương, ngay cả người bình thường cũng có thể làm tốt

……

Vào giờ phút này

Trên thực tế, thế giới bên ngoài đã rất chú ý đến ca phẫu thuật có độ khó của Trần Thương

Tất cả mọi người rất muốn nhìn ca phẫu thuật này cuối cùng sẽ được hoàn thành như thế nào.

Nhưng Trần Thương cũng không có phát trực tiếp ca phẫu thuật, thế nhưng hiện tại rất nhiều người đều có vẻ mặt sốt ruột muốn biết ca phẫu

thuật này tiến triển đến đâu

Cũng may có truyền thông tham dự hiện trường trong đó.

Những truyền thông này đều là tập san và tạp chí y học.

Mặc dù không thể nói là rất chuyên nghiệp, nhưng cũng tối thiểu hiểu được một chút về thưởng thức phẫu thuật

Vì thế, truyền thống đứng đầu trực tiếp bắt đầu:

- Bình luận trực tiếp

Bình luận viên nói:

- Ca phẫu thuật này, giáo sư Trần đã thể hiện kỹ năng phẫu thuật cơ bản tuyệt vời, cầm khẩu súng can thiệp X-pri trong tay phải và bắt đầu lựa chọn tiến vào phía trên bên phải của tâm thất

- Tay trái.....

- Ừm, khi tiếp theo giáo sư Trần bắt đầu thông qua dụng cụ điều tiết, lựa chọn góc độ

- Tay trái cầm súng X-pri dựng lại vách ngăn nhĩ

- Tay phải thì xây lại vách ngăn tâm thất.....

- Kết thúc phẫu thuật

- Phẫu thuật rất thành công

- .....

- Ừm, trực tiếp phẫu thuật tới đây là kết thúc

Mọi người một mặt mờ mịt xem cái trực tiếp này, chỉ có một suy nghĩ

Quẳng điện thoại

Vẫn không thể chuyên nghiệp một chút sao?

Cái này mẹ nó, tức giận đau phổi.

Chương 1927: Ban Thưởng Đã Không Thể Dùng Phong Phú Để Hình Dung.

Nhưng có người phát trực tiếp đã không tệ.

Ít nhất..... Để bạn biết được kết quả, phẫu thuật chắc chắn thành công.

Về phần chi tiết, có quan trọng như vậy sao?

Nhưng cũng may truyền thông không chỉ có một đài.

Ngay sau đó, không bao lâu, tin tức ùn ùn được truyền ra ngoài

- Khiếp sợ! Với sự xuất hiện của súng can thiệp X-pri, giáo sư Trần Thương đã cứu sống thành công Jong Suk . Khẩu súng can thiệp X-pri mới sẽ trở thành một dụng cụ ngôi sao cho phẫu thuật ngoại khoa tim trong tương lai và thậm chí mở ra một kỷ nguyên phẫu thuật mới

Khoa trương vậy sao?

Những câu khoa trương như vậy chỗ nào cũng có.

Tại bọn họ không chuyên nghiệp bình luận giải thích nổi lên trên phẫu thuật trực tiếp.

Dường như Trần Thương tham gia phẫu thuật vỏn vẹn chỉ một công cụ và người

Mà chân chính lập công lại là sự xuất hiện của súng X-pri can thiệp.

Người xem náo nhiệt vĩnh viễn so với nhân sĩ chuyên nghiệp phải nói là rất nhiều.

Cho nên, trong lúc nhất thời, súng X-pri đối với mọi người mà nói thì vô cùng thần kì nhìn mọi người là trong lòng ngứa ngáy.

Đến cùng súng X-pri đã làm những gì?

Lúc này, các quốc gia ở xa chờ đợi tin tức phẫu thuật của hội viên Hiệp hội AATS cũng đành chịu.

Nhìn những đoạn bình luận trực tiếp bằng văn bản không chuyên nghiệp như vậy, thực sự cảm thấy bất lực.

Ban đầu, còn nghĩ đến việc xem một ca phẫu thuật tuyệt vời, nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại thấy một... Bình luận không đầy đủ.

Nếu như cái này được giải thích hơi chuyên nghiệp một chút đã tốt.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác những giải thích này..... Quá nghiệp dư

Nói gọi là cái gì nhỉ?

Tại sao anh không nói phẫu thuật chỉ có ba bước đi: Phương pháp trước, phương pháp bên trong, phương pháp cuối?

Nếu thật sự đơn giản như vậy, chỗ đó cần làm nhiều chuyện phức tạp như vậy sao

Hơn nữa, bọn họ cũng không tin tưởng súng X-pri thật sự đơn giản như vậy.

Phải biết, chỉ có nội bộ Hiệp hội AATS, có không ít người đã sử dụng loại súng can thiệp này.

Thậm chí, lúc ấy công nghệ vẫn còn thuộc tập đoàn Johnson & Johnson, chuyên gia Mond Alpha viện trưởng của Bệnh viện New York và giáo sư Ryan của Trung tâm Y tế Cleveland đều đã sử dụng công nghệ này

Phẫu thuật không may mắn tránh khỏi, đều xảy ra một chút ngoài ý muốn

Cho tới khi bọn họ căn bản không còn tiếp tục kiên trì.

Dù sao, nếu như bọn họ không có cách nào khống chế, chớ nói chi là nhân viên y tế phổ thông.

Cho nên, phương diện này vừa vặn có thể nói rõ súng X-pri can thiệp phẫu thuật độ khó cao bao nhiêu

Hơn nữa, tình trạng của Jong Suk so thật nghiêm trọng hơn rất nhiều so với đối tượng bọn họ thí nghiệm lúc trước.

Với sự so sánh này, tự nhiên biết rằng hoạt động của Trần Thương chắc chắn không đơn giản như lời giải thích mà họ mô tả.

Nếu như nói Hiệp hội AATS còn tương đối chuyên nghiệp một chút, những tạp chí này chuyên nghiệp như《The Lancet》, trực tiếp sử dụng tài khoản chính thức để lại tin nhắn dưới tài khoản của bên kia:

- Tôi đánh cược, bình luận viên xuất sắc này chắc chắn đã học lớp ba tiểu học rồi

Không có cách nào.

Mọi người thật sự đối với ca phẫu thuật này thật sự tò mò

Hơn nữa, súng X-pri can thiệp nhiệt độ ngược lại tăng vọt.

.....

.....

Nhưng chính vì như thế, một giọng nói đúng lúc trong đám người từ từ to lên

- Phía trước nói cái gì? Trần Thương sở dĩ làm ca phẫu thuật này, khẳng định là dùng để tuyên truyền công nghệ X-pri

- Cho tới bây giờ, Trần Thương đều không phải là một bác sĩ đơn thuần, cậu ấy là một nhà tư bản, một con quỷ hút máu.

- Bản tính của nhà tư bản ở chỗ hám lợi, xu lợi tránh hại.

- Lần này, phẫu thuật của Jong Suk , ngay từ đầu mục đích giáo sư Trần không chỉ ở chỗ cứu sống người bệnh, mà cậu ấy muốn tuyên truyền cái gọi là súng can thiệp X-pri.

- Hiện tại xem ra, tiếng nói của tôi, không có sai

Trước đây nhận xét này cũng đã xuất hiện qua.

Mà bây giờ nương theo truyền thông đối với súng can thiệp X-pri được tuyên truyền trắng trợn, ngược lại để cho mọi người có lý do tin phục tăng lên.

Bản thân Trần Thương thảo luận về vấn đề này đối cao, hiện tại lại ầm ĩ như vậy, bọn đầu trâu mặt ngựa đúng là đụng phải không ít

Đều kêu gào bác sĩ Trần Thương này không đơn giản

Là bác sĩ mang theo sắc thái chủ nghĩa tư bản.

Mấy lời này dường như tạo thành một sự tương phản hoàn toàn khác với vấn đề thuộc về súng X-pri.

Những hiệp hội và thành viên AATS đó đã không thể đứng lên về vấn đề này.

Bởi vì..... Bọn họ căn bản không biết quá trình phẫu thuật đã diễn ra như thế nào.

Nên không có cách nào phát biểu trợ giúp Trần Thương

Nhưng, Trần Thương cũng không quan tâm một chút đối với chuyện này.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là bởi vì không biết

Sau khi kết thúc phẫu thuật, Trần Thương nghe âm thanh nhắc nhở được truyền đến từ hệ thống, trong lòng vui mừng.

【Đinh! Chúc mừng ngài, thành công sử dụng công nghệ X-pri chữa trị tim cho người bệnh, nhận được kỹ xảo can thiệp: Kỹ năng phẫu thuật X-pri cấp hoàn mỹ!】

Trần Thương nghe thấy, nhất thời hơi ngạc nhiên.

Mình cứ như vậy trong lúc lơ đãng có được kỹ năng X-pri hoàn mỹ?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, dù sao mình làm người dẫn đường cho X-pri, nếu như trình độ mình đều không đạt tiêu chuẩn, còn nói thế nào phát triển X-pri gì trong tương lại nữa?

Trần Thương suy nghĩ chờ một lát kết thúc phẫu thuật về sau nghiên cứu thật tốt công Nghệ x-pri. Dù sao trình độ của anh mặc dù có thể tinh

thông sử dụng súng X-pri can thiệp, nhưng đối với sử dụng kỹ xảo cấp cao anh còn có một số không hiểu.

Những phần thưởng khác đâu?

【 Đinh! Chúc mừng ngài, thành công chữa trí boss khuyết thiếu trái tim cấp 99, nhận được ban thưởng:

1, Một bản sách kỹ năng nghiên cứu khoa học màu vàng;

2, Loại chỉ khâu collagen tự nhiên x1;

3, Đẳng cấp +1!】

Kèm theo một loạt âm thanh đinh đinh, Trần Thương nhất thời kèm theo vui mừng.

Hôm nay ban thưởng, đã không thể dùng phong phú để hình dung.

Một bản sách kỹ năng nghiên cứu khoa học màu vàng

Trước mắt vật này là thứ Trần Thương cần nhất.

Kỹ năng nghiên cứu khoa học.

Dù sao, hiện tại Trần Thương cũng không dám đến sở nghiên khoa học, sợ bị người nhìn ra anh là một giả đại sư

Hôm nay không giống ngày trước

Bên trong sở nghiên cứu toàn là tàng long ngọa hổ, một đám lão đại đỉnh cấp.

Điều này khiến cho Trần Thương có chút lo sợ, lỡ như bị phát hiện, thật sự có hơi lo âu, cũng may có hệ thống ban thưởng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương vui mừng phấn khởi.

…….

Mà bây giờ vẫn tốt, cuối cùng hệ thống cũng bắt đầu ban thưởng cho mình kỹ năng nghiên cứu khoa học.

Trần Thương cảm thấy, mình không bao lâu có thể vàng thật không sợ lửa đi sở nghiên khoa học học kinh nghiệm.

Nghĩ tới đây, Trần Thương tranh thủ thời gian cầm lấy quyển sách kỹ năng màu vàng này.

Khi anh tràn đầy chờ mong và kích động, vui vẻ mở ra

【 Đinh! Nhận được kỹ năng nghiên cứu khoa học cấp hoàn mỹ: Phương pháp tách rời enzym vỡ vụn!】

Trần Thương nghe thế, nhất thời trong lòng rất vui mừng.

Trời ơi

Lại là kỹ năng enzym

Thoải mái khoác lác.

Đây mới phù hợp với tính cách của hệ thống.

Nhưng cái tên chẳng ra sao cả?

Phương pháp enzym vỡ vụn tách rời.

Nhưng đây thực sự là kỹ năng phái thực lực.

Bởi vì sự phân mảnh và phân tách của các enzym không bình thường, đây là bước đầu tiên trong kỹ thuật enzym để xử lý enzym.

Cần tiêu diệt các mô khác trong môi trường phức tạp, nhưng có thể giữ nguyên hoạt tính của enzym.

Sự phát triển của bất kỳ kỹ thuật enzyme nào không thể tách rời bước quan trọng này.

Chương 1928: Jong Suk Đã Được Cứu Sống

Có thể nói, trong công trình enzyme, phương pháp tách rời bằng enzyme hiển nhiên là kỹ năng cơ bản của quá trình tách, chiết xuất sa và rút ra cơ sở kỹ năng.

Đạt được kỹ năng này, trên cơ bản Trần Thương có thể cam đoan mình chính thức đặt chân vào lĩnh vực nghiên cứu khoa học

Khi tôi dựa vào【Enzyme Fragment】 và 【Enzyme Temptation】, tôi chắc chắn sẽ thoát ra khỏi cuộc sống của mình như một con quỷ trong môi trường nghiên cứu khoa học như vậy.

Xinh đẹp

【Một loại chỉ khâu collagen tự nhiên tinh khiết; Nhắc nhở: Đây là loại chỉ khâu tuyệt vời, được cải tiến từ chỉ khâu protein collagen truyền thống và không còn được lấy từ gân bắp thịt của rái cá.

Thông qua sự kết hợp của công nghệ hiện đại hoá và protein collagen tự nhiên tinh khiết, nó không chỉ có các đặc tính thích hợp của collagen mà còn có khả năng hấp thụ hoàn toàn, độ dẻo cao, tương hợp sinh học tốt, thúc đẩy sự phát triển của tế bào, v.v.

Theo độ dày của sợi chỉ, nó thường được hấp thụ trong 8-15 ngày, độ hấp thụ ổn định và đáng tin cậy, không có sự khác biệt rõ ràng.】

Trần Thương nhìn hệ thống nhắc nhở liên tục, cả người ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ

Tại sao không có sách hướng dẫn?

Chẳng lẽ mày chỉ cho tao một sợi chỉ khâu?

Người xưa có biết dạy người câu cá còn tệ hơn dạy người bắt cá không?

Cẩn thận kiểm tra nửa ngày, Trần Thương cuối cùng từ bỏ.

Nhìn một sợi dây này, Trần Thương rơi vào trong trầm tư: Con chó hệ thống, mày đã thay đổi

Trần Thương tăng lên một cấp, chính thức thăng thành cấp 59

Trần Thương rất vui với chuyện này, thậm chí có chút kích động và chờ mong.

Dù sao, mắt thấy sắp đến cấp 60.

Như đã nói ngay từ đầu, cấp độ 60 có thể là một bước ngoặt và những lão đại cùng chơi với anh không còn nằm trên một bản đồ thế giới.

Mình còn đang đánh quái ở thôn Tân Thủ.

Mà người ta đã bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để tiêu diệt mấy con dã quái đó

Lúc này, Trần Thương đưa khẩu súng X-pri can thiệp bị hỏng cho Mạnh Hi.

Mạnh lão sư bỗng nhiên sửng sốt, nhỏ giọng nói:

- Trần Thương, kim của anh quá mảnh

- Còn không bằng cây tăm thô đâý

Kim Ye-Eun sững sờ, ông ta cũng không hiểu rõ về cây súng can thiệp X-pri, nhịn không được hỏi:

- A? Cái này còn thô?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đứa nhỏ tương đối mảnh, người trưởng thành sẽ thô, người già cũng tương đối mảnh.

- Dù sao, quần thể khác biệt, căn cứ vào kích thước trái tim khác nhau của con người, độ dày kim tiêm cũng không giống nhau.

- Cây kim này chủ yếu nhằm vào trái tim của trẻ nhỏ, nếu nhỏ hơn một chút thì sát thương sẽ ít hơn.

Kim Ye-Eun nghe thế, luôn cảm thấy lạ lạ sao ấy.

Sau khi kết thúc phẫu thuật, lúc này mọi người mới tỉnh táo lại.

Trần Thương vừa rồi phẫu thuật, thật sự khiến bọn họ quá mức rung động.

Càng đi vào sâu, càng hiểu rõ Trần Thương, càng phát hiện người đàn ông này sâu không lường được

Toàn tâm toàn ý

Tả hữu hỗ bác

Mở đầu cho phẫu thuật thần kỳ.

Siêu nhân có thiên phú phẫu thuật

Ngẫm lại, bọn họ đều cảm thấy đời này có thể nhìn thấy một ca phẫu thuật của giáo sư Trần như không uổng công học y nhiều năm.

Ít nhất thấy được đỉnh cao của kỹ năng trong lĩnh vực phẫu thuật tim

Lúc này, Trần Thương nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hệ thống vẫn rất chính xác trong việc xác định tỷ lệ thành công của phẫu thuật.

Phần thưởng đã được giải quyết từ trước, điều này cho thấy phẫu thuật về cơ bản sắp thành công.

- Đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Sau khi nói xong, Trần Thương đột nhiên nói với Kim Ye-Eun:

- Giáo sư Kim, kể từ khi tới đây, hãy đợi một thời gian ở An Dương mấy ngày. Đúng lúc tôi có thể hiểu rõ người bệnh, vừa vặn có thể trợ giúp tiền hành phục hồi

Kim Ye-Eun nghe thế, vội vàng vui vẻ gật đầu nở nụ cười:

- Được, cảm ơn giáo sư Trần.

Mà xung quanh mấy hội viên Hiệp hội AATS thật sự cũng muốn ở lại.

Nhưng.....Không có lý do.

Bọn họ lên tiếng khụ khụ do dự nửa ngày, cũng không nói được ra lời muốn nói.

Lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Mọi người một chuyến đến đây cũng không dễ dàng, vừa vặn qua mấy ngày nữa tôi chuẩn bị tiến hành công bố thí nghiệm lâm của súng can thiệp X-pri sàng, nếu mọi người có hứng thú có thể ở lại nhìn một chút.

Mấy chuyên gia nghe xong lời này, nơi nào còn có tâm trạng từ chối

Dù sao hôm nay ca phẫu thuật đã nói rõ với mọi người rằng công nghệ X-pri là một vũ khí hiếm có trong lĩnh vực phẫu thuật ngoại kho tim trong tương lai. Hiện tại tìm hiểu nó ngay bây giờ, về sau sẽ tự nhiên trở thành một thành công lớn trong tương lai và hãy học theo bước chân của giáo sư Trần

- Vậy..... Cung kính không bằng tuân mệnh

- Đúng vậy, giáo sư Trần là người thật tốt

- Đúng rồi, rất cảm ơn giáo sư Trần đã hào phóng

Kết thúc phẫu thuật

Mẹ của bệnh nhân và người nhà của bệnh nhân đang ở bệnh viện An Dương và họ cũng đang chờ kết thúc ca phẫu thuật.

Đối với người mẹ của Jong Su - Namiko đây dường như là ngọn nến đung đưa trước gió cuối cùng trong cuộc đời cô ta

Một khi dập tắt, vận mệnh của cô ta cũng từ đó lờ mờ.

Nhưng..... Cô ta đứng đó mà như một khúc củi mục nát, đôi mắt cô ta đờ đẫn, dáng người gầy gò và nước da tiều tuỵ.

Bỗng nhiên, một tiếng - cọt kẹt- vang lên.

Cửa mở

Kim Ye-Eun đẩy Jong Suk đi ra.

Nét mặt của ông rất kích động

Ông muốn thông báo tin tức này cho mẹ của Jong Suk biết, nói cho toàn bộ Hàn Quốc, thậm chí nói cho thế giới này

Cậu bé được cứu rồi.

Đứa nhỏ bị vô số người trên thế giới coi là nhất định chết không thể thoát khỏi số mệnh.

Hôm nay, được giáo sư Trần Thương cứu sống, quả thực là tìm được sự sống trong cõi chết, mở ra một con đường sống

- Thành công

- Thành công, cô Namiko, Jong Suk đã được cứu sống

Nương theo giọng nói của Kim Ye-Eun, bỗng nhiên choảng một tiếng.

Namiko ngã rầm trên mặt đất, triệt để hôn mê.

Từ Hàn Quốc đến An Dương Trung Quốc

Người mẹ này cũng đã ba ngày chưa ngủ.

Cô ta chờ đợi chính là một tin tức như vậy

Khi người mẹ ngã xuống, tin tức Jong Suk được cứu sống, trong nháy mắt cũng truyền ra.

Ban đầu nói về thuyết âm mưu của Trần Thương và bên ủng hộ công nghệ X-pri đang đấu tranh ngày càng quyết liệt hơn

Ngay lúc này, Trần Thương cũng nhìn thấy mấy ngôn luận này.

Nhưng sau khi Trần Thương nhìn thấy, chẳng những không có bất kỳ giải thích nào, ngược lại nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, bệnh viện Nhân dân số 2 của tỉnh Đông Dương, Trung Hoa sẽ bắt đầu thử nghiệm lâm sàng công khai công nghệ X-pri. Đợt đầu tiên sẽ là 200 bệnh nhân và vị trí cho người nước ngoài sẽ có tổng cộng 100 người, số người có hạn

Dư luận đối với những âm mưu kia luôn là dựa người mà nói, mà lần này đối với Trần Thương chính là một sự khiêu khích trắng trợn

Thậm chí là một đả kích lớn, khiến bọn họ không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả

Lần này, Trần Thương lấy tư cách giáo sư nói rõ ràng cho họ biết:

- Đúng vậy, chính xác là tôi đang muốn mở rộng kỹ thuật X-Pri, các anh làm sao để ngăn cản tôi đây?

Vậy mới nói, hiệu quả lần bê bối này đối với Trần Thương rất rõ ràng.

Dường như ngay khi Trần Thương phát biểu ý kiến này với ngôn luận truyền thông, rất nhanh đã thu hút tới rất nhiều thảo luận về một âm mưu thiên tài.

Chương 1929: Thật Ra Có Rất Nhiều Chuyện Còn Tốn Kém Hơn Nuôi Tiểu Tam.

Quản lý cấp cao của tập đoàn Johnson&Jonhson nước Mỹ nói với dư luận truyền thông.

- Có lẽ, so với giáo sư Trần, tôi càng có tư cách lên tiếng về kỹ thuật X-Pri hơn.

- Từ nhiều năm trước, chúng tôi đã chi một khoản tiền khổng lồ thu mua công ty Akers, với Howard đạt được thoả thuận hợp tác, cùng sáng lập nên kỹ thuật X-pri. Mà tôi, Farge Geogre, khi ấy chính là người phụ trách chính của hạng mục này

- Bởi vì chúng tôi nhận thấy tiềm năng phát triển và lợi ích của kỹ thuật này trong tương lai, cho nên đối với hạng mục này đều rất chú trọng, đang không ngừng tập trung nguồn lực nghiên cứu và thử nghiệm.

- Chính vì vậy, tôi vô cùng hiểu biết đối với kỹ thuật X-Pri.

- Thế nhưng, chính vì tôi hiểu rõ về kỹ thuật này, hôm nay mới có thể đứng ra phát biểu ở nơi đây. Tôi biết, chọc giận giáo sư Trần với tôi mà nói cũng chẳng phải là điều gì tốt đẹp bởi, trong lĩnh vực y khoa, giáo sư Trần có địa vị rất cao trên trường quốc tế, nhưng tôi cảm thấy tôi vẫn nên nói những lời này, vì ngoài tôi ra không ai thích hợp hơn

- Đầu tiên, kỹ thuật X-Pri đúng là khá an toàn. Sở dĩ, chúng tôi ngừng nghiên cứu thêm về kỹ thuật này, bởi vì để hoàn thiện nó, chúng tôi đã bỏ ra một số tiền cực lớn để huy động một lực lượng khổng lồ các chuyên gia học giả, giáo sư đầu ngành cùng tiến hành nghiên cứu và thử nghiệm kỹ thuật can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri, hi vọng đạt được những số liệu hoàn chỉnh nhất.

- Đáng tiếc, không có một bác sỹ nào có thể sử dụng kỹ thuật này một cách hoàn chỉnh, sợ rằng cho dù chúng tôi có thử nghiệm thêm hàng ngàn lần trên động vật cũng không thể đủ độ an toàn và tin cậy để có thể tiến hành thử nghiệm trên cơ thể người.

- Chính vì vậy, tôi không đồng tình khi giáo sư Trần quyết định sử dụng kỹ thuật này trong phẫu thuật, cũng phản đối Cục Quản lý sản phẩm y tế quốc gia Trung Quốc phê duyệt thí nghiệm lâm sàng.

- Điểm thứ hai, cũng là một điểm rất quan trọng, chính là cho dù lần can thiệp X-Pri này trong phẫu thuật của giáo sư Trần có khả năng hoàn thành, và thành công, thì đây cũng chỉ có thể xem là kinh nghiệm để học tập và tiếp tục nghiên cứu sâu thêm, chứ không thể ngay lập tức sử dụng nó như một phương pháp điều trị trong y học, vì nếu giáo sư Trần chỉ dựa vào một lần phẫu thuật này, cũng không thể xem như đã hoàn thiện được kỹ thuật can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri.

- Cũng không quá khoa trương khi nói rằng, những tư liệu về kỹ thuật can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri mà tập đoàn Johnson&Jonhson của chúng tôi đang nắm giữ là hoàn thiện nhất hiện nay, bao gồm phạm vi phẫu thuật và kỹ thuật điều trị cao nhất.

- Thời gian giáo sư Trần tiếp xúc với kỹ thuật X-Pri so với chúng tôi chỉ bằng một phần năm, các thí nghiệm lâm sàng đã thực hiện so với chúng tôi đã tiến hành không đến 1%, vì thế tôi thực sự rất hoài nghi.

- Có thể nói, trong chuyện này khẳng định giáo sư Trần đã có chút qua loa, anh ấy là một bác sỹ rất có triển vọng, tôi cho rằng không nên vì lợi ích trước mắt mà đánh mất đi tố chất nghề nghiệp cần có của một bác sỹ.

Những lời nói này của Farge Geogre mang đầy vẻ kính trọng đối với Trần Thương, mở miệng gọi là giáo sư Trần, nghe có vẻ rất thân thiết, kỳ thực ngẫm kỹ, đâu đâu cũng là cạm bẫy trong lời nói

Luôn miệng khuyên Trần Thương nên đề cao y đức, không nên vì tham nhỏ mất lớn.

Thế nhưng thật ra chính là một sự tính toán công phu. Đây chính là giết người không dao

Đầu tiên, đề cao địa vị của anh trong ngành, sau đó lại dùng chính những yêu cầu nghiêm khắc của ngành yêu cầu anh bắt buộc phải tuân theo

Những lời phát biểu đó của Farge Geogre đã thành công thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Mà những người từng nghi ngờ và chất vấn Trần Thương, như tìm được kẻ chung ý kiến với mình, đều đồng tình phản đối.

Dùng tinh thần Nightingle và phẩm chất Norman Bethune cao thượng để yêu cầu Trần Thương, nói Trần Thương vi phạm cái gọi là lời thề Hippocrates, không có tư cách làm một bác sĩ.

Con người chính là như vậy, luôn thích những trò chơi như thế.

Điều làm bọn họ thích thú chính là nâng một người lên cao, khiến họ được sùng bái như thần linh, khiến họ giống như không thuộc về thế giới bình thường, làm cho họ cực kỳ hưởng thụ cảm giác vui sướng. Rồi bất ngờ

dội một gáo nước lạnh, đẩy họ xuống vực sâu vạn trượng. Từ đó thoả mãn một loại tâm lý gọi là 'Biến thái'.

Mà Trần Thương chính là người như vậy.

Anh đấu tranh rất mạnh mẽ, khiến bọn họ vui tay vui mắt, hoặc có thể nói, bởi vì anh mạnh mẽ đấu tranh như vậy, để những điều từng rất xa vời trước kia không còn sáng rọi. Đúng khi ưu tú nhất của anh, mọi người lại đẩy anh ngã xuống.

Loại chuyện này có vẻ rất thú vị

Nhất thời, tin tức liên quan đến thí nghiệm lâm sàng của Trần Thương rất nhanh được lan truyền.

Trong thời gian không đến một tiếng đồng hồ, đã đạt được mấy trăm ngàn lượt phát. Thậm chí, còn tăng lên đến một cấp độ cao hơn.

Trần Thương cũng không ngốc, nhận thấy tin tức bản thân tiến hành thí nghiệm lâm sàng kỹ thuật X-Pri khi này lan truyền rộng rãi, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Căn bản anh còn lo lắng sức ảnh hưởng của kỹ thuật can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri quá nhỏ.

Không nghĩ tới lại có người thay anh quảng bá, nhưng, cảm giác bị người khác mắng, đúng là không dễ chịu.

Trần Thương muốn mắng lại.

Có thể là… Do mình văn chương không tốt, mắng người cũng không được nho nhã như vậy đi.

Anh biết rõ lý do tại sao người quản lý cấp cao của tập đoàn J&J, Farge Geogre, lại muốn làm như thế.

Đơn giản chỉ vì một chút khúc mắc về lợi ích.

Thứ hai là vấn đề tâm trạng.

Nghĩ xem, nếu anh ta đã từng quan tâm một cô gái, bỗng một ngày, có một người bạn nói rằng, cô gái này thật tốt, thật xinh đẹp, hai người chuẩn bị kết hôn đi

Tiếp đó, anh ta đang muốn biểu thị với người bạn rằng mình quan tâm và chúc phúc, thuận tiện nói một câu:

- Cô ấy kỹ thuật không tốt, tôi cảm thấy anh lựa chọn cô ta thật không đủ lý trí

Đương nhiên, Trần Thương còn nhớ rõ, ở hội nghị các phương pháp kỹ thuật chữa bệnh toàn thế giới tổ chức ở thủ đô Dubai, các tiểu vương quốc Ả rập Xê út, tập đoàn J&J đã từng giới thiệu một loại máy móc mới, áp dụng kỹ thuật phẫu thuật khi tim ngừng đập.

Hiện tại, xuất hiện kỹ thuật tiên tiến như súng X-Pri, đối với tập đoàn J&J chính là một lần đả kích

Nếu Trần Thương hoàn thiện được kỹ thuật can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri này, thì đây là một tình huống cực kỳ khó khăn với tập tàn J&J.

Bọn họ sẽ để chuyện này xảy ra sao?

Đương nhiên là không

Đối với chuyện này, Trần Thương đúng là rộng lượng hơn nhiều so với họ.

Chỉ là anh lẳng lặng cầm điện thoại lên, gọi đến phòng thí nghiệm của mình ở đại học Oxford, Anh.

……..

Có người nói: Bao nuôi tiểu tam là một loại thú vui ưu đãi nhất, hạ giá nhất và tiết kiệm nhất.

Trước đây Trần Thương không hiểu.

Tất nhiên là bây giờ cũng không hiểu.

Nhưng anh biết, thật ra có rất nhiều chuyện còn tốn kém hơn nuôi tiểu tam.

Người ta thường nói 'Nghèo chơi xe, giàu chơi đồng hồ'.

Trần Thương chỉ muốn nói với những người này một câu:

- Các anh vẫn còn nghèo
- Nếu các anh có bản lĩnh như tôi, thì hãy đi nghiên cứu khoa học.
- Đảm bảo mỗi giây mỗi phút đều nghèo kiết xác

Cái này là sự thật

Suy cho cùng dù bạn chơi xe hay đồng hồ, những thứ này đều có thể mua bán được.

Chương 1930: Nhớ Khi Tập đoàn Johnson Đến Tìm Anh Thì Bán Đắt Một Chút, Bọn Họ Có Tiền.

Dù cho bạn bao nuôi tiểu tam, cùng lúc bạn hưởng thụ những phúc lợi mà tiểu tam mang lại, nhà của bạn sẽ tăng giá, xe của bạn sẽ tiết kiệm được chi phí bảo dưỡng. Quan trọng nhất là, cùng lúc bạn đang rèn luyện thân thể, hãy để bản thân luôn quản lý thời gian chính xác và gia tăng ý thức về những khó khăn.

Loại bậc thầy về quản lý thời gian và ý thức về khó khăn sẽ giúp bạn luôn thuận lợi trong các cuộc cạnh tranh kinh doanh

Nhưng nghiên cứu khoa học thì sao?

Bạn đầu tư bao nhiêu tiền, chỉ cần không có kết quả thì cũng coi như thất bại

Cuối cùng, bạn có thể được phát một tờ giấy có ghi 'Kế hoạch nghiên cứu khoa học đã thất bại'.

Bởi vậy… Có tiền hay không, cũng đừng chơi trò nghiên cứu khoa học

Thật sự quá đắt đỏ, Croft đã mượn tiền anh ba lần.

Có điều, thời gian trước đó đã nói sẽ sớm có thành tựu.

Trần Thương quyết định gọi điện hỏi xem.

Anh khác với nhóm người Johnson.

Họ nhìn thấy anh là hận đến xương tủy, cho rằng anh đã cướp thị trường về các thiết bị trợ tim của họ, nhưng anh lại không hận bọn họ chút nào

Ngược lại anh còn âm thầm nghiên cứu ra 'Chất lỏng phục hồi tim', đợi sau khi bọn họ hoàn thiện thuốc giảm đau tim thì sẽ quảng bá rộng rãi.

Thật sự là bụng dạ hẹp hòi

Nghĩ đến đây, Trần Thương bất lực thở dài.

Điện thoại được kết nối rất nhanh.

- Ông chủ

Croft đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi năng lực của Trần Thương.

- Giáo sư Croft, tiến độ thế nào rồi?

Trần Thương vào thẳng vấn đề.

- Đã tiến triển rất nhanh rồi, không lâu nữa sẽ có thể thấy thành phẩm đầu tiên.

Croft cao hứng nói:

- Tài liệu mà lần trước anh đưa rất quan trọng với nghiên cứu của chúng tôi

- Ông chủ, anh cần gì sao?

Trần Thương 'ừm' một tiếng, nói một câu:

- Không có gì. Nhớ khi Tập đoàn Johnson đến tìm anh thì bán đắt một chút, bọn họ có tiền.

Croft trầm ngâm gật đầu:

- Ò… Vừa hay thời gian trước họ có đến tìm tôi, nói muốn đầu tư. Bọn họ đụng đến anh rồi sao?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, phó chủ tịch George của bọn họ đã mắng tôi.

Croft nghe xong lòng đầy căm phẫn

- Cái tên nhãi đáng chết này, tôi nhất định sẽ không hợp tác với bọn họ

- Medtronic cũng đã liên hệ với tôi.

Sau khi cúp điện thoại, không biết tại sao tâm trạng Trần Thương liền tốt lên rất nhiều.

Nhưng sau đó anh vẫn cảm thấy không hả giận, suy cho cùng Johnson nhiều tiền như vậy, tổn hại chút tiền cũng không thành vấn đề.

Bởi vậy sau khi nghĩ đến đây, Trần Thương bước tới phòng làm việc và nói với Kim Ye-eun:

- Tiến sĩ Kim, cái đó… Số người đăng ký là bao nhiêu? Ở nước ngoài.

Kim Ye-eun nhìn Trần Thương, phấn khích đáp:

- Giáo sư Trần, số người đăng ký đã vượt quá 200,000 người rồi

Ngay khi những lời này nói, ngay cả Trần Thương cũng chết lặng

- Bao nhiêu?

Trần Thương nghĩ mình đã nghe nhầm.

- 200.000

Kim Ye-eun khẳng định.

Trần Thương sửng sốt, không phải có nhiều người đang mắng mình sao?

Tại sao lại có nhiều người đăng ký đến vậy?

- Số người đăng ký ở Hoa Kỳ là nhiều nhất, với 120.000 người và các quốc gia quốc tế khác là 90.000 người. Hơn nữa, đây là dữ liệu được hiển thị mười phút trước, và hiện ước tính đã vượt quá 250.000 người.

Kim Ye-eun không nhịn được nói.

- Anh không thể tưởng tưởng có bao nhiêu người đăng ký đâu

- Chúng ta có thể lựa chọn những bệnh nhân phù hợp nhất từ những người này để thử nghiệm lâm sàng.

- Trên thực tế, vẫn có nhiều người sẵn sàng tiến hành thử nghiệm lâm sàng miễn phí. Yêu cầu duy nhất là ca mổ có thể hoàn thành càng sớm càng tốt.

Trần Thương nghe vậy liền không khỏi thở dài, có điều anh lại nói:

- Tiến sĩ Kim, trả phí hay không không phải yếu tố mà chúng ta cân nhắc. Chúng ta sẽ ký hợp đồng để đền bù tương ứng cho tất cả bệnh nhân đủ điều kiện tham gia thử nghiệm lâm sàng.

Nói xong chuyện này, Trần Thương đột nhiên xoay người:

- Nhân tiện còn có chuyện khác, gửi cho tôi một bản số liệu thống kê, sau đó dừng đăng ký. Số lượng quá đông rồi

Kim Ye-eun gật đầu.

Quả thực, nếu số lượng đông thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại càng tăng độ khó công việc.

Đúng vào lúc này, bên ngoài đã hình thành một luồng nhiệt về chuyện này.

Thậm chí ở một số khu vực của Hoa Kỳ đã bắt đầu biểu tình phản đối sự xâm nhập của công nghệ X-pri còn non nớt vào Hoa Kỳ, mong FDA xem xét kỹ lưỡng

George cũng kêu gọi các quan chức của Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm xem xét cẩn thận việc để súng can thiệp X-pri bắt đầu thử nghiệm lâm sàng ở Hoa Kỳ.

Một kết quả như vậy dường như khiến nhiều người thích thú.

Nhưng lúc này, Trần Thương lại lặng lẽ đăng tải một tấm ảnh.

Trên đây là số liệu thống kê về số lượng người đăng ký thử nghiệm lâm sàng lần thứ nhất.

Khi mọi người nhìn thấy kết quả này, tất cả đều đột nhiên sững sờ

- Trong vòng 5 giờ kể từ khi mở thời gian đăng ký, số lượng người đăng ký ở nước ngoài đã lên tới 263.000 người, trong đó 130.000 bệnh nhân Mỹ và 40.000 bệnh nhân EU…

- Chúng tôi sẽ lựa chọn bệnh nhân một cách cẩn thận, bước tiếp theo là đạt được sự chấp thuận của Cơ quan Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm ở các quốc gia càng sớm càng tốt để tiến hành các thử nghiệm lâm sàng.

- Hy vọng rằng bệnh nhân có thể liên hệ với phía chính phủ, sau khi thông qua xét duyệt, chúng tôi sẽ bắt đầu thử nghiệm lâm sàng càng sớm càng tốt.

…

Ngay sau khi thấy những lời này, nhất thời tất cả đều trở nên sôi nổi

Đây là những số liệu thực vô cùng chắc chắn.

Trước những số liệu này, tất cả những ngôn luận đều trở nên bất lực.

Quốc gia kêu gào dữ dội nhất, thậm chí còn tổ chức các cuộc diễu hành lại là nơi có số lượng người đăng ký nhiều nhất

Đây không phải là trò cười sao?

Tuy nhiên Trần Thương không có bất kỳ thành kiến nào đối với những bệnh nhân đã đăng ký này.

Suy cho cùng bệnh nhân không sai, tất cả những gì họ muốn là được điều trị hiệu quả.

Phải biết đối tượng bệnh nhân được công nghệ X-pri nhắm tới là đối tượng nào.

Nhiều người trong số họ đã có một mối liên kết không thể phá bỏ với bệnh viện kể từ khi họ được sinh ra.

Họ thường xuyên phải đến mua thuốc và phải khám sức khỏe định kỳ vài tháng một lần.

Hơn nữa, đối với nhiều bệnh nhân trong số này, thậm chí sự sống còn là một thử thách khắc nghiệt

Dường như… Chỉ cần một chút sơ ý là sẽ bị tử thần cướp đi.

Ngay cả nhóm chuyên gia phẫu thuật tim cũng không giữ được họ

Vì hình như họ chống chỉ định phẫu thuật nên rất khó thực hiện ca phẫu thuật

Đối với những bệnh nhân lớn tuổi mà nói.

Trường hợp bệnh nhân bị dị tật van tim bẩm sinh có tuổi tác cao như vậy rất hiếm gặp.

Nhưng…… Cũng giống vậy, những thách thức mà họ phải đối mặt vào khi này trước nay chưa từng có.

Bởi vì trái tim của họ, cũng giống như các bộ phận của một cỗ máy, đang già đi, cũ nát và hoạt động không tốt.

Bây giờ có một cơ hội như vậy, họ có sẵn sàng từ bỏ?

Mà những người biểu tình ngoài kia, lại không phải là bệnh nhân.

……

Ngay từ đầu, mặc dù những phát ngôn của Farge Geogre đối với Trần Thương rất thu hút dư luận, nhưng đối với các bệnh nhân lại chẳng có phản ứng gì, vì những bệnh nhân, đại đa số họ là người lương thiện.

Có thể lúc này, họ cũng rất mong chờ.

Việc giáo sư Trần tiến hành thử nghiệm lâm sàng, đối với các họ mà nói thì chính là việc tốt.

Về phần chuyện Trần Thương có kiếm tiền hay không kiếm tiền từ kỹ thuật X-Pri, họ cũng chẳng quan tâm, thậm chí có thể nói đó cũng là chuyện tốt, vì ít ra họ cũng có cơ hội được cứu sống rồi.

Chương 1931: Có thể Ngăn Được Thì Ngăn, Nếu Không Được Thì Hợp Tác

Chính vì vậy, những chuyện sau này, tất cả mọi người cũng không nghĩ đến nữa

Con người ta khi đối mặt với cái chết có bao nhiêu sợ hãi, thì khi đối mặt với cơ hội được sống sót cũng có bấy nhiêu cố gắng

Farge Geogre đã đánh giá thấp khát vọng sống của những bệnh nhân này.

Khiến cho mấy chục nghìn người tác động lên cùng một khi đã tạo ra một lực lượng rất lớn ảnh hưởng không nhỏ đến chiến dịch tranh cử tổng thống kế nhiệm.

Đúng vậy! Có ai không có bạn bè thân thích?

Có ai lại không có chút ảnh hưởng xã hội nào?

Một khi mấy chục nghìn người cùng kêu gọi, sức mạnh không phải là nhỏ, cho dù là tổng thống Mỹ đi chăng nữa cũng sẽ phải e ngại.

Thậm chí, lực lượng này cũng sẽ rất dễ bị người có âm mưu lợi dụng.

Kỳ thật, với phần lớn dân chúng, ai làm tổng thống cũng chẳng có ảnh hưởng mấy đến họ.

Đều là những công dân bình thường thì có thể ảnh hưởng được bao nhiêu chứ.

Cực kỳ nhỏ bé

Chẳng lẽ thật sự cho rằng cái gọi là nhân quyền thực sự được coi trọng sao?

Chẳng qua cũng chỉ là một cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa mà thôi

Khi mọi người nhìn thấy người khác bị bệnh, sẽ liên tưởng đến khi chuyện đó xảy ra với mình, vậy phải làm sao?

Chính vì thế, chính phủ một số nước sẽ đem những loại chuyện nhỏ như vậy xử lý một cách tốt nhất có thể.

Thế nhưng khi thật sự bị bệnh, bộ mặt thật của chủ nghĩa tư bản mới lộ ra, chẳng hạn như khi thế giới xảy ra đại dịch, ví dụ như cúm, thế giới này sẽ nói cho bạn biết bệnh nhân cơ bản là chết không phải do không được cứu chữa, mà chết vì những bệnh lý có sẵn, như…Bệnh tim

Mấy chục nghìn người bệnh với người nhà bệnh nhân, gửi yêu cầu đến Cục quản lý sản phẩm y tế quốc gia Mỹ, muốn FDA công bố phê chuẩn quyết định thử nghiệm lâm sàng kỹ thuật can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri.

Twitter của tổng thống Mỹ cũng bùng nổ dưới phần bình luận.

Chính Farge Geogre cũng không ngờ rằng kết quả sẽ lại như vậy.

Dường như, thanh thế càng ngày càng lớn, không chỉ ở nước Mỹ. Công dân của nhiều quốc gia tại Liên minh Châu u EU cũng liên tục yêu cầu địa phương đưa ra đề nghị với chính phủ nước mình, khiến cho Trần Thương cũng không tưởng tượng ra được tình hình sẽ lại như thế.

Chẳng qua mình cũng chỉ công bố một chút số liệu, phát biểu mấy câu đơn giản mà thôi, vậy mà lại có thể thay đổi vấn đề đến mức như vậy.

Trong một thời gian ngắn, mọi ý kiến phản đối liên quan đến kỹ thuật X-Pri và nhân quyền tại nước Mỹ đều đồng loạt biến mất trong nháy mắt.

Bọn họ rất lo lắng ngộ nhỡ những bệnh nhân kia quay lại liều mạng với họ.

Căn bản họ cũng chỉ nhận tiền làm việc, giờ tiền cũng đã nhận, nếu có thể rút lui thì rút lui ngay.

Mà nội bộ tập đoàn J&J lại bắt đầu thảo luận về vấn đề này một cách thận trọng.

Trong ban giám đốc.

Farge Geogre chưa từng nghĩ chuyện sẽ tiến triển theo hướng này.

Thế nhưng, một khi kỹ thuật X-Pri được tiến hành tại Mỹ, hoặc cho dù là ở Liên minh Châu u EU, thì kết quả đối với những máy móc mới phát minh trong hỗ trợ điều trị ngưng tim của tập đoàn cũng là vấn đề đối đầu nghiêm trọng.

- Ngài Geogre, phải chăng ngài đã quá lo lắng, X-Pri thật sự có tác dụng lớn như vậy sao? Hơn nữa, chẳng phải ngài nói, kỹ thuật X-Pri mà chúng ta đang nắm giữ vượt xa so với Trần Thương hay sao?

Một thành viên ban giám đốc hiếu kỳ hỏi.

Farge Geogre day day huyệt thái dương:

- Anh thật sự không hiểu Trần Thương?

- Anh không hiểu được trong lĩnh vực phẫu thuật, anh ta cực kỳ có thiên phú

- Cho dù hiện tại, kỹ thuật X-Pri của anh ta không bằng chúng ta, nhưng có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ ưu việt hơn chúng ta.

Đây mới là vấn đề mà ông ta lo lắng nhất.

Với tư cách là Phó tổng giám đốc, cũng là người phụ trách chính của hạng mục nghiên cứu, ông ta cân nhắc chuyện rất kỹ, cũng nhìn xa trông rộng.

Điều ông ta lo lắng hiện tại chính là Trần Thương sẽ hình thành được quy mô phẫu thuật bằng X-Pri.

Trên thế giới này, không thể nào là không thể xảy ra, trừ phi tất cả mọi người đều không làm việc.

Vào lúc này, một thành viên khác lên tiếng:

- Nếu không, chúng ta hợp tác với họ

Câu nói này khiến ánh mắt Farge Geogre sáng lên.

Đúng vậy.

Có thể ngăn được thì ngăn, nếu không được thì hợp tác

Đối với một tập đoàn hùng mạnh như J&J mà nói, từ trước đến nay đều là bọn họ cầu sinh vô đạo

Farge Geogre bị câu nói này làm cho tỉnh táo hơn.

- Đúng

- Lúc trước, chúng ta đối kháng với họ, hiện tại cho dù không ngăn cản được, cũng phải khiến họ chịu áp lực, tốt nhất là khiến họ lâm vào tình trạng khó khăn.

- Khi đó, chúng ta đề nghị hợp tác mới càng thích hợp.

- Hilarry, phía bên kia, anh tiếp tục liên hệ với FDA, nói rằng hiện tại kỹ thuật X-Pri còn chưa hoàn thiện, đợi thử nghiệm lâm sàng trên nhóm đầu tiên kết thúc, sau đó lại thảo luận thêm có nên công bố hay không, dù sao kỹ thuật X-Pri, chính nó cũng có ảnh hưởng lớn đến nước Mỹ, cần phải thận trọng.

- Carl, anh đàm phán hợp tác với bên tập đoàn Vạn Hòa, đưa ra điều kiện được trợ giúp họ nhanh chóng tham gia vào thị trường u Mỹ, tốt nhất là tiến hành trao đổi cổ phần.

Carl sững sờ:

- Trao đổi cổ phần? Cổ phần của tập đoàn J&J sao? Cái này…Liệu có hợp lý.

Farge Geogre cười thần bí:

- Tất nhiên không phải cổ phần của J&J, mà là của công ty phụ trách dụng cụ hỗ trợ phẫu thuật ngừng tim. Cậu tiến thành mở một công ty con sở hữu thiết bị này, sau này chúng ta dùng nó để trao đổi.

Nghe thấy Farge Geogre nói vậy, đám người bừng tỉnh ngộ.

Cái này…Farge Geogre thật đúng là thiên tài

Sau khi trao đổi cổ phần, công ty sở hữu dụng cụ hỗ trợ phẫu thuật ngừng tim và kỹ thuật X-Ri sẽ không phải là quan hệ cạnh tranh nữa, mà là quan hệ hợp tác cân bằng.

Đây cũng là một loại thủ đoạn để tối đa hóa lợi ích

J&J là một tập đoàn lớn có lịch sử lâu đời ở Mỹ, có rất nhiều tầng quan hệ phức tạp với các đảng phái trong chính trường.

Rất nhanh, đủ loại biện pháp bắt đầu dược áp dụng.

FDA của Mỹ đặc biệt cứng nhắc.

Phải biết rằng, hiện tại rất nhiều quốc gia đều dùng FDA làm tiêu chuẩn.

Nước Mỹ không phê chuẩn, các quốc gia khác cũng sẽ không thông qua.

Trong tương lai, chuyện mở rộng thị trường nước ngoài cho kỹ thuật X-Pri cũng không dễ.

Thế nhưng đối với Trần Thương, đây cũng chẳng phải chuyện xấu gì.

Phải biết rằng, bệnh nhân đến Trung Quốc chữa bệnh, sẽ khiến y học Trung Quốc phát triển hơn, thậm chí có thể nói là chuyện tốt.

Có một loại ngoại hối, gọi là 'Chữa bệnh ngoại hối'

Từ xưa đến nay chưa từng có một thống kê chi tiết nào về vấn đề này, nhưng ở nước Mỹ, con số này rất lớn và ngày càng tăng.

Nguyên nhân cũng bởi vì mọi người tin tưởng vào phương pháp điều trị của nước ngoài hơn.

Trong tương lai, y học mới chính là ngành áp lực nhất trong tất cả các ngành nghề.

Farge Geogre đối với kế hoạch của mình rất hưng phấn.

Gần đây, ông ta còn có một sự kiện đáng mừng khác.

Con của ông ta đã được tám tháng.

Đứa bé này rất quan trọng với ông ta và vợ mới cưới.

Năm nay, ông ta đã 52 tuổi, đây có thể sẽ là đứa con cuối cùng của Gegre.

Thai nhi đã được tám tháng tuổi.

Hôm nay là lần kiểm tra thai sản cuối cùng.

Đúng lúc ông ta đang muốn lái xe về nhà để đến bệnh viện, điện thoại vang lên:

- Geogre, con của chúng ta…Có khả năng gặp vấn đề. Tim của đứa bé có chút dị tật, bác sĩ tiên đoán nó có thể sẽ bị chết lưu.

Lời này khiến Geogre biến sắc.

. . . . . .

Chương 1932: Chồng, Mau Cứu Con Chúng Ta

Lời nói của bác sĩ làm Farge Georgecó hơi bối rối

Rốt cuộc đang tốt làm sao lại như vậy..... Trái tim đột nhiên bị dị dạng?

Ông cho rằng trái tim bị dị dạng là đùa giỡn?

Nếu để lâu nó có mọc dài ra không?

- Anh đang nói đùa sao? Bác sĩ! Chúng tôi xét nghiệm trước khi sinh chưa một lần bỏ sót, sao lại xảy ra chuyện tốt như vậy?

- Trò đùa này không buồn cười chút nào

Farge George không ngừng nói.

Dường như muốn thuyết phục đối phương, hoặc muốn tự an ủi bản thân

- Farge Georgetiên sinh, anh..... Trước cứ bình tĩnh đã, tôi nói đều là sự thật.

- Ngoài ra, bản thân thai nhi còn đang ở tháng 7 và tháng 8, chức năng tim phổi là quá trình thích ứng liên tục và phát triển hoàn thiện nhanh chóng, giai đoạn này cũng rất dễ xảy ra vấn đề

- Trước đó kiểm tra sức khoẻ, các chức năng cơ bản của tim chưa hoàn thiện, vì vậy nếu không phát hiện thấy cũng là điều bình thường

- Anh đến đây càng sớm càng tốt. Chúng tôi cần chữ ký của anh. Vợ và con anh đang ở trong một tình huống đặc biệt

Sau khi cúp điện thoại, Farge George sững sờ ngay tại chỗ

Khuôn mặt ông ta mờ mịt nhìn điện thoại, trừng to mắt vô cùng tức giận mà nhiều hơn chính là lo lắng.....

Xuống lầu, lái xe, đi thẳng đến bệnh viện

Thế nhưng cuộc sống thường ngày chính là như vậy, ông ta càng sốt ruột thì càng dễ gặp chuyện.

Vừa ra khỏi ga tầng ngầm, quẹo thật nhanh khúc cong, bởi vì tốc độ quá nhanh trực tiếp tông thẳng vào chiếc volvo phía trước.

Farge George thấy thế, nhịn không được hai tay vỗ vào tay lái xe, thầm mắng một tiếng:

- Chết tiệt

Nói xong, chuẩn bị xuống xe tranh luận.

Thế nhưng nhìn thấy đối phương từ trên xe lục tục đi xuống tới bốn năm người đàn ông cường tráng, sau đó Farge George biến sắc

Quay người đi vào trong xe, lấy ra một xấp tiền mặt.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt

Lúc này, ông ta không có thời gian lãng phí với đối phương.

Mấy người đàn ông cường tráng vây tới, Farge George vội vàng nói:

- Các anh, thật xin lỗi, tôi có việc gấp vợ tôi đang mang thai ở trong bệnh viện, sốt ruột cần phẫu thuật, làm ơn tôi sẽ bồi thường xe đây là tiền bồi thường

- Đúng rồi, xe có bất kỳ vấn đề gì trực tiếp tới gare sửa xe, hôm nay tôi thật sự có việc! Xin làm ơn

Mấy người đàn ông cường tráng thấy thế, cùng nhau tránh ra, kẻ cầm đầu cầm tiền ở trong tay, nhìn Farge Georgerồi nhìn thấy anh lao vụt đi, nhịn không được nói:

- Chú em, chú ý an toàn

Dù sao, bọn họ rất tức giận.

Nhưng..... Ở địa bàn này, đáng sợ nhất chính là người da trắng có tiền.

Luật sư của bọn họ là thứ vô liêm sỉ nhất trên thế giới này

Farge George vội vàng nói xin lỗi.

Sau đó, xe nhanh chóng hướng phía bệnh viện lái đi.

Vừa tới bệnh viện, Farge George đi thẳng đến phòng bệnh VIP.

Sau khi đi vào, bác sĩ còn chưa rời đi, anh ta có quen biết với Farge George.

Dù sao người này chính là Phó tổng của tập đoàn J&J, bất luận là thân phận địa vị hay tài lực đều rất lợi hại. Ngay cả Thống đốc bang New Jersey cũng không thể làm được gì nếu không có sự hỗ trợ của tập đoàn này

- Tiên sinh George, anh đừng lo lắng, tình huống của đứa bé phát hiện tương đối sớm, cũng không phải rất nghiêm trọng.

Viện trưởng đã sớm đợi từ lâu, sau khi George đến thì vội vàng tiến lên nói.

Bệnh viện lớn nhất ở New Jersey thuộc Trung tâm Y tế Hackensack.

Mà Trung tâm Y tế Hackensack cũng là một trong những trung tâm y tế lớn nhất nước Mỹ, với gần 20 trung tâm y tế chăm sóc đặc biệt khẩn cấp, bao gồm cả Trung tâm Y tế Kennedy nổi tiếng, v.v.

Chất lượng chữa bệnh của nơi này không cần phải nói, tự nhiên là tốt nhất trong tốt nhất rồi

Farge George nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy vừa rồi vì sao bác sĩ nói nguy hiểm như vậy? Bác sĩ của bệnh viện các ông thật sự phải chịu trách nhiệm

Viện trưởng nghe tiếng, cười xoà: Christopher tương đối cẩn thận, đây không phải chuyện xấu, đúng không?

Farge George ngoảnh mặt làm ngơ.

Viện trưởng cũng cười cười.

Christopher tuổi trẻ vẫn còn non nớt, bởi vì Farge George phỉ báng đối với Trần Thương, dẫn đến trong lòng các bác sĩ ưu tú ở nội khoa không có một chút thiện cảm nào đối với Farge George

Cho nên, khi vừa rồi gọi điện thoại, ngoại trừ làm theo thông lệ thông báo tình hình, thì một chút ấn tượng tốt đối với Farge George cũng không có.

Một nhóm người cứ như vậy cùng nhau đi đến, đi tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Môi trường nơi này rất xuất sắc, thậm chí như ở khách sạn năm sao, mà không phải ở bệnh viện.

- Tracy!! Thân ái

Farge George nhìn thấy vợ vội vàng chạy tới, cẩn thận ôm vợ.

Cô gái ôm chồng, cái mũi chua chua nước mắt chảy xuống ào ào.

- Chồng, mau cứu con chúng ta

Farge George ôm vợ, cẩn thận an ủi:

- Được, yên tâm đi, đứa nhỏ nhất định sẽ không có chuyện gì

- Anh sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất, bệnh viện cao cấp nhất, tìm bác sĩ lợi hại nhất sản khoa, nhất định sẽ thuận lời đỡ đẻ cho đứa nhỏ ra đời

- Em yên tâm, anh thề

Bất luận kẻ nào, bất luận người đó ở bên ngoài cường đại cỡ nào, có bao nhiêu uy phong, hoặc nói có bao nhiêu nhát gan, có bao nhiêu vô năng

Nhưng đứng trước mặt vợ và đứa nhỏ của ông ta, ông ta sẽ trở nên mạnh mẽ, trở thành người chồng đầu đội trời chân đạp đất.

Sau khi nói xong, Farge Georgevội vàng nói:

- Viện trưởng Heath, cuối cùng tình hình như thế nào? Giải thích giúp tôi được chứ?

Viện trưởng sau một lát do dự, nói:

- Tình hình có chút phức tạp..... Christopher, anh tới nói đi.

Christopher chính là một bác sĩ 42 tuổi khoa tim mạch.

Giấc mộng của anh ta chính là gia nhập Hiệp hội AATS.

Trần Thương cũng chính là thần tượng của anh ta.

Christopher nhìn thoáng qua Farge George, ánh mắt bình tĩnh không lạnh không nóng. Nếu như không phải vì người bệnh, anh ta một chút cũng

không nghĩ sẽ quan tâm tới người thương nhân trần trụi này

Nhưng, liên quan tới người bệnh, anh ta vẫn rất chuyên nghiệp.

Thế là Christopher mở ra cuộn phim nói:

- Hiện tại, đứa nhỏ đã được 33 tuần, phổi trưởng thành vẫn tốt, nhưng..... Kết quả kiểm tra cho thấy, trái tim của bé tồn tại một vài vấn đề.

- Nơi này, tâm thất phải của thai nhi đang chảy ra ngoài, vật chất bị tắc nghẽn và quan trọng nhất, tắc nghẽn này dường như phát triển nhanh hơn. Bây giờ, nó đã thực sự ảnh hưởng đến sức khỏe của thai nhi

- Tâm thất phải của thai nhi bị tắc nghẽn gây nên động mạch phổi bị chật hẹp! Hơn nữa, rất dễ gây ra các tổn thương do thiếu máu cục bộ ở cơ tim dưới trong lòng mạc, dẫn đến hoại tử, sẹo và vôi hóa thành thất phải. Sau khi van ba lá bị dày lên, thậm chí có thể xảy ra hiện tượng trào ngược van ba lá. Do áp lực của tâm thất phải và tâm nhĩ phải tăng lên, nó thường đi kèm với hiện tượng giãn nở bằng patent

- Cho nên, tình hình của thai nhi bây giờ hết sức phức tạp, nếu tiếp tục mang thai thì tỷ lệ thai chết lưu khoảng 70%, sau khi tim bị tổn thương vĩnh viễn cũng không sống quá 3 tuổi.

- Đương nhiên, nếu bỏ thai thì cơ hội sống cao hơn, nhưng một lần nữa, sau khi sinh phải rạch nối van động mạch phổi. Hơn nữa, đồng thời với ca phẫu thuật đường thông thất phải và tắc van ba lá nên được loại bỏ hoàn toàn. Mấu chốt là..... phẫu thuật nên được thực hiện theo phương pháp bắc cầu tim phổi.

- Cho nên, tỉ lệ tử vong của ca phẫu thuật vào khoảng 60%

Chương 1933: Mình Tự Tay Chôn Vùi Sinh Mệnh Của Con Mình Sao?

Nghe Christopher nói, Farge George kích động trực tiếp đứng dậy nổi giận đùng đùng níu cổ áo Christopher

Ông ta phẫn nộ nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Christopher không nhúc nhích chút nào, con mắt giống như móc câu nhìn chằm chằm đối phương.

Lập tức, không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Farge George, hai tay túm cổ áo Christopher càng phát ra sự bất lực. Sau đó bỗng nhiên vừa dùng lực, ôm Christopher vào trong ngực.

- Tiên sinh Christopher, anh lừa tôi đúng không..... Nhất định còn có biện pháp tốt hơn, có đúng không?

- Tôi biết, anh dường như không thích tôi nhưng không có vấn đề gì hết

- Giúp con tôi đi, làm ơn

Farge George mới vừa rồi thật sự quá mức kích động.

Dù sao, bất kỳ ai khi biết được con của mình có tỉ lệ tử vong cao tới 60-70% đều sẽ rất kích động.

Christopher mặc dù phẫn nộ, nhưng cũng có thể lý giải, dù sao chuyện kích động như vậy anh cũng đã gặp.

- Thật xin lỗi, tôi không giúp được cho anh

Giọng của Christopher vẫn rất bình thản.

Farge George nghe xong, lập tức sững sờ:

- Ai có thể giúp tôi

- Đúng! Hiệp hội AATS! Hiện tại tôi ngay lập tức liên lạc với hội trưởng Sabrina, còn có Ryan, Mond Alpha..... Bọn họ nhất định có biện pháp

Christopher không có nói thêm cái gì.

Dù sao Farge George nói những người này, đều là bác sĩ ngoại khoa lồng ngực cao cấp nhất toàn thế giới.

Bọn họ ra tay, có lẽ thật sự có cơ hội.

Farge George tranh thủ thời gian liên lạc với từng người, dù sao cũng là phó tổng giám đốc tập đoàn Johnson & Johnson, quyền lực của anh ta và

nhân mạch rất rộng.

Không có tốn quá nhiều thời gian, Farge George đã liên lạc được với Sabrina:

- Giáo sư Sabrina, hiện tại con của tôi..... Hi vọng cô có thể giúp một tay

Sabrina nghe thế, bỗng nhiên nói:

- Thật xin lỗi, tiên sinh George, lực bất tòng tâm, loại tình trạng này tôi có khả năng không giúp được cho anh

Farge George cúp điện thoại

Tranh thủ thời gian liên lạc với Ryan

Ryan càng thêm trực tiếp so với Sabrina

- Thật xin lỗi, tôi không có thời gian, bên này tôi còn có mấy người bệnh đang rất nguy cấp

Sau khi cúp điện thoại, lần này Farge George thật sự luống cuống.

Ông ta không biết vì sao những người này lại từ chối mình

Chẳng lẽ thật sự bận bịu sao?

Nhưng ông ta tiếp tục gọi

Hội trưởng lão bệnh viện Mond Alpha của New York.....Từ chối

Bệnh viện John Hopkins ngoại khoa tim..... Tứ chối

.....

Khi ngay từ đầu, Farge George còn đứng ở trong phòng bệnh gọi điện thoại, nhưng mà..... Về sau, từ trong phòng đi ra, đứng trong hành lang tê tâm liệt phế rống lên

Gọi điện thoại đều là từ chối

Gọi điện thoại thì là không có thời gian

Hết người này đến người khác, anh ta đã gọi hơn mười mấy người từ Hiệp hội AATS Hoa Kỳ để được giúp đỡ.

Đều không ngoại lệ

Đều bị từ chối

Trong tuyệt vọng, Farge George lần nữa cố gắng bấm gọi điện thoại thử cho hội trưởng Sabrina, vội vàng nói:

- Hội trưởng Sabrina, cầu xin cô mau cứu con của tôi, tôi có tiền

- 100 Vạn! Không!1000 Vạn đô-la! Nếu cô đồng ý cứu con tôi, tôi đồng ý cho cô 1000 Vạn đô-la! Nếu như cô có thể cứu sống đứa nhỏ, tôi..... Tôi đồng ý cho cô cổ phần

- Thậm chí là cổ phần tập đoàn Johnson & Johnson! Cầu xin cô! Làm ơn, tôi chỉ có một đứa con như vậy thôi..... Tôi cũng đã lớn tuổi rồi

Lời nói còn chưa nói xong, điện thoại bên kia đã dập máy

Trong lúc nhất thời, George lập tức trợn tròn mắt.

Một mặt tro tàn nhìn điện thoại, hai tay run rẩy, hắn nhịn không được đưa di động ném xuống đất, phẫn nộ đạp mấy phát

Farge George cao cao tại thượng đã bao giờ trải qua chuyện như vậy.

Ông ta làm chuyện gì không phải người khác tranh nhau hỗ trợ

Thế nhưng mà, hiện giờ thì sao?

Mình làm sao trong vòng một đêm thành đối tượng tất cả mọi người đều chán ghét.

Christopher chán ghét mình

Sabrina từ chối mình

Ryan, Mond Alpha..... Bọn họ đều từ chối mình

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Farge George tuyệt vọng suy sụp xụi lơ ngồi dưới đất, loại cảm giác tuyệt vọng này ở trong lòng như mây đen đen nghịt, để ông ta không thở nổi.

Giờ phút này, Farge George cảm giác được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Cảm nhận được cái gì gọi là có tiền cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Cảm nhận được sinh mệnh nhỏ bé trước mặt cùng bất lực.

Hoá ra..... Tất cả đều chân thực như thế

Farge George vẫn không rõ mình vì sao mời bọn họ, bọn họ lại từ chối

Lúc này, Moken, bác sĩ trưởng ngoại khoa tim của Trung tâm Y tế Hackensack đến.

Ông ta là thầy giáo của Christopher, cũng là hội viên Hiệp hội AATS.

Moken nhìn Farge George ngồi xổm xuống, chủ động đưa tay ra cố gắng kéo anh ta lên.

Farge George thấy thế, thì vội vàng đứng lên:

- Tiên sinh Moken, ngài đã trở về

Lúc này, Moken như cọng rơm cứu mạng.

Khoảng thời gian trước Moken ra nước ngoài, cũng vừa mới trở về.

Moken không có trả lời Farge George, mà đột nhiên hỏi câu:

- Anh gọi điện thoại cho mấy người Sabrina sao?

Nghe Moken nói thế, Farge George bỗng nhiên sửng sốt một chút

Dường như kịp phản ứng cái gì

Giờ phút này, ông ta dường như nắm được manh mối.

Tranh thủ thời gian bắt lấy cánh tay Moken, vẻ mặt bối rối mà hỏi:

- Tiên sinh Moken, đến cùng là thế nào? Xảy ra chuyện gì?

Moken đã gần 60 tuổi, râu quai nón đôi mắt rất sâu, là một bác sĩ người da đen.

Ông không trả lời thẳng Farge George, mà nhẹ nhàng hỏi một câu:

- Đối mặt với bệnh tật, không cách nào có thể cứu chữa được, đây là một loại cảm giác gì?

Farge George thốt lên:

- Tuyệt vọng! Như là thần tiên sa vào đầm lầy vậy.....

Moken ừ một tiếng:

- Ừm, giờ này phút này, có hơn mấy chục vạn người, giống như suy nghĩ của anh

Nghe thấy câu nói này

Nếu như Farge George vẫn không hiểu chuyện gì nữa thì căn bản không xứng làm Phó tổng của tập đoàn Johnson & Johnson

Ông ta hiểu được

Hoàn toàn hiểu rõ.

Trong lúc nhất thời, Farge Georgetrong nháy mắt đỏ mặt đứng lên.

Moken chăm chú nhìn Farge George, nói:

- Trong mắt anh, chẳng lẽ hơn hai trăm ngàn người kia, không phải là sinh mệnh sao?

- Như vậy..... Tôi có phải nói một câu thật xin lỗi với anh hay không?

- Thật xin lỗi, con của anh, cũng sẽ trở thành 1 phần trong 20 vạn kia

Farge George nghe thế, lập tức gào khóc.

Ông ta khóc xong lại cười

Tự gây nghiệt thì không thể sống

Mình tự tay chôn vùi sinh mệnh của con mình sao?

Moken nhìn Farge George, không có một chút thương tiếc.

Người này, cản trở lịch trình cứu sống mấy chục vạn người, dạng người này thật sự đáng giá đi trợ giúp sao?

Có một số người chính là như vậy

Những thứ không liên quan đến bọn họ, dù có đắt tiền cũng không đáng nói như cỏ rác

Ở bên ngoài phòng to như vậy Farge George cười lên ha hả.

Chính mình..... Thật sự quá ngu xuẩn

Con Nnười, có đôi khi, không nên làm đoạn tuyệt tất cả mọi thứ.

Tốt nhất, có thể lưu lại một con đường sống cho bản thân

AATS có thể là một trong những tổ chức được tổ chức chặt chẽ và thống nhất ở Hoa Kỳ và thậm chí trên thế giới.

Lần này, bọn họ cho Phó tổng tập đoàn Johnson & Johnson, một bài học

Chương 1934: Chuẩn Bị Cổ Phần Của Tập Đoàn Johnson& Johnson Đi

Dùng y đức để hạn chế một bác sĩ rất đơn giản

Nhưng dùng đạo đức để ràng buộc một doanh nhân thì rất khó

Bời vì một khi đề cập đến đạo đức, không có gì cả đúng sai thật sự.

Mà lần này, George chỉ dựa lưng vào góc tường, cười ha ha đáp, là tự cười nhạo chính mình, cũng là sự bất lực

Đây không phải là tự đào hố chôn mình sao?

Thượng Đế

Mong người hãy chấp nhận lời sám hối của con.

Con có tiền.

Nhưng… Sao thời khắc này tiền lại trở nên rẻ mạt đến thế?

Xin hãy nói với con rằng ở nước Mỹ này, có tiền là có thể làm gì tùy thích

Các người lừa tôi…

Thật ra

Trong lòng bọn Sabrina, Ryan không hề có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào

Cách hiểu của bọn họ về lời thề y học khác với người Trung Quốc.

Hơn nữa, bây giờ bọn họ có thể cứu người, cũng cứu người giống như vậy. Vì sao nhất định chọn cứu con của George chứ

Đó cũng chỉ là một sinh mệnh không chắc có thể sinh ra

Bởi vậy… Bọn họ không có chút áp lực tâm lý nào.

Vào lúc này, Chris vội vàng chạy ra ngoài:

- Tiên sinh George, mời nhanh chóng ký tên

- Hiện tại, tình trạng của thai nhi đã có tiến triển

- Mong anh nhanh chóng đưa ra quyết định

George nghe thấy tiếng động liền vội vàng đứng dậy, muốn đi vào trong. Sau đó đột nhiên sửa lại quần áo và cà vạt để trông bản thân không bị nhếch nhác

Moken cũng gấp rút theo sát và bước vào.

Dù sao cũng đã đến rồi, vẫn nên đi xem xem.

Đúng lúc cửa mở ra, George đột nhiên kéo lấy Moken, sau đó, ông ta quỳ thụp xuống

- Giáo sư Moken, làm ơn hãy cứu nó! Đứa bé… Nó vô tội! Tôi tình nguyện… Cam tâm chịu hình phạt! Làm ơn! Cứu nó

Vào thời khắc này, Moken chính là một người cha bình thường.

Bình thường đến vậy

Khoảnh khắc cao cao tại thượng trong quá khứ đã trở nên vô cùng tầm thường.

Moken sửng sốt:

- Đi vào xem xem đi. Nói thật thì… Tôi cũng không nắm chắc.

Chris thấy tình cảnh này liền nói thẳng:

- Thưa thầy, thầy không được

Moken đột nhiên sững sờ:???

Tôi nói tôi không chắc, là khiêm tốn

Anh nói tôi không thể, là có ý gì?

Moken trừng mắt nhìn Chris:

- Nói vớ vẩn

Sau khi nói xong, ông ấy cùng George bước vào trong.

Chris sững sờ, không nhịn được hét lên:

- Thầy à, thầy thật sự không làm được! Ca phẫu thuật này… Căn bản…

Chris nhìn thấy George và lão sư Moken đang từ từ quay lại và nhìn Chris với ánh mắt đầy sát khí.

Chris thấy vậy thì nhất thời im lặng, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm:

- Tôi… Tôi không nói linh tinh

- Nói thật thì cũng cần như vậy sao? Đây khác gì nhà tư bản, đạo đức giả

Sau khi nhóm người tiến vào văn phòng và xem kết quả kiểm tra của Tracy.

Sau khi Moken quan sát vài phút, lông mày của ông ấy trở nên nghiêm túc hơn.

Mặc dù Chris nói như vậy không cho ông ấy chút mặt mũi nào, nhưng... Tất cả đều là sự thật.

Cái quái gì vậy, thực sự ông ấy không thể làm được

Làm thế nào bây giờ?

Moken đột nhiên nói:

- Làm thêm một lần siêu âm bốn chiều nữa

Bác sĩ kiểm tra gật đầu, đặt đầu dò lên bụng Tracy và bắt đầu kiểm tra.

Lần này, mọi người càng nhìn thấy rõ ràng hơn.

Lần này, Moken cũng chắc chắn hơn.

Tình trạng của thai nhi là hẹp van động mạch phổi, rất có thể kèm theo phình bó cơ đường ra thất phải và hở van ba lá.

Nếu tiếp tục mang thai vào khi này thì nguy cơ rất cao

Có thể không bao lâu nữa bào thai sẽ chết trong bụng.

Tuy nhiên, nếu muốn tiến hành phẫu thuật thì phải đợi sau khi trẻ ra đời, có sự hỗ trợ của máy tim phổi, thực hiện rạch nối van động mạch phổi, cắt bỏ hoàn toàn đoạn tắc đường ra thất phải và phẫu thuật thắt vòng van ba lá.

Một em bé mới sinh liệu có thể chống đỡ được ca phẫu thuật như vậy?

Quá sức

George không nhịn được hỏi:

- Giáo sư Moken, anh chắc có cách tốt hơn đúng không? Chúng ta… Chúng ta phải làm sao đây

Moken thở dài:

- Xin lỗi, tôi không còn cách nào tốt hơn

- Tuy nhiên, tôi vẫn nghĩ nên phẫu thuật sau khi kết thúc thai kỳ

Chris gật đầu và liếc nhìn Moken, ý tứ rất rõ ràng: Em biết thầy không có cách nào, cần gì phải giả vờ khí thế vậy.

Moken bỗng đảo mắt, nhưng… Mặt ông ấy vẫn hơi đỏ.

George nghe xong lời này liền thở dài một hơi. Thật sự không có cách sao?

Nước mắt Tracy rơi như mưa, George cũng đã nản lòng.

Lúc này, Chris đột nhiên nói:

- Tôi cảm thấy chỉ có một người có cách.

George cũng không để tâm mấy câu nói độc miệng của Chris:

- Là ý gì?

Chris:

- Trần Thương, Giáo sư Trần. Ca phẫu thuật van tim của cậu ấy là ca phẫu thuật tốt nhất mà tôi từng thấy. Có lẽ cậu ấy có cách.

George nghe thấy vậy liền vội vàng:

- Tôi sẽ liên lạc với giáo sư Trần

Bây giờ, trong đầu ông ta không có bất kì suy nghĩ nào, chỉ muốn cứu con mình.

Nếu sự nghiệp của ông ta không còn, ông ta có thể làm việc chăm chỉ.

Hơn nữa… Số tiền của ông ta đủ cho con cháu tiêu xài cả đời.

Nhưng… Điều quan trọng nhất bây giờ là ông ta có thể không thể có con nữa, chứ đừng nói đến cháu.

Vì vậy nhất định phải tìm ra cách.

Sau khi George nói xong, lập tức bảo người của tập đoàn Johnson& Johnson chi nhánh Trung Quốc trực tiếp đến tìm Trần Thương

Ông ta lo lắng sẽ bị Trần Thương từ chối thẳng thừng

Suy cho cùng, quan hệ hiện tại giữa ông ta và Trần Thương tuy không phải là kẻ thù sống chết, nhưng… Cũng không phải quan hệ tốt đẹp gì.

Chưa nói đến việc cá nhân anh ta bôi nhọ Trần Thương, còn cử người ngăn cản Tập đoàn Vạn Hòa và công nghệ X-pri tiến vào Hoa Kỳ.

Trần Thương có thể không biết sao?

Bởi vậy, người phụ trách khu vực Trung Quốc của Tập đoàn Johnson& Johnson đã trực tiếp đi về An Dương.

Sau đó, mười một giờ đêm theo giờ Hoa Kỳ.

Không có ai rời đi, mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Trần Thương.

Cuối cùng, video của Trần Thương đã được kết nối.

Sau khi nhìn thấy Thương, còn chưa đợi đối phương lên tiếng, George đã trực tiếp xin lỗi.

- Giáo sư Trần, tôi sai rồi! Tôi xin lỗi anh

- Về vấn đề X-pri, chúng tôi sẽ không bao giờ can thiệp nữa. Chúng tôi sẽ cử người hủy bỏ phong tỏa và liên hệ với FDA...

- Làm ơn cứu con trai tôi

Trần Thương im lặng không nói.

Anh đang cúi đầu nhìn tình trạng của Tracy và thai nhi, im lặng hồi lâu.

Bên tai là lời hứa của George.

Trần Thương ngoảnh mặt làm ngơ.

Bày vẽ thì ai mà không làm được?

Hơn nữa, tên này còn muốn dùng cổ phiếu của UP, một công ty con của tập đoàn Johnson& Johnson để đổi lấy tập đoàn Vạn Hòa

Đột nhiên, Trần Thương nói:

- Chuẩn bị cổ phần của tập đoàn Johnson& Johnson đi

George nhất thời sửng sốt

Ngay cả Chris và Moken cũng choáng váng

Là ý gì?

George vội hỏi:

- Giáo sư Trần... Anh có thể cứu được không?

Trần Thương gật đầu:

- Chuẩn bị cổ phần.

Lời nói vừa thốt ra

Đột nhiên George trở nên phấn khích có thể cứu là được rồi.

Có thể cứu chính là có cơ hội

- Được được được, chuyện cổ phần không thành vấn đề, giáo sư Trần nhất định phải cứu được con tôi

Chương 1935: Anh Cần Nhiều Hơn

Thế nào là bá đạo

Đây chính khí thế áp đảo.

Ngay khi Farge Geogre hỏi Trần Thương liệu có thể cứu được hay không, câu trả lời của anh không phải là có thể hay không thể, hay anh nắm chắc được bao nhiêu phần trăm, mà là một câu nói rất rõ ràng:

- Chuẩn bị cổ phần

Ban đầu câu nói này lọt vào tai đám người kia khiến bọn họ có chút mờ mịt. Nhưng trong nháy mắt, bọn họ đã hiểu.

Trần Thương đang muốn một cái giá

Còn cái gì có thể trực tiếp hơn sao?

Giống như anh gọi điện thoại cho tiệm cơm, đặt một phần Phật Nhảy Tường, ông chủ nói thẳng năm tệ một phần.

Ý tứ của Trần Thương rất rõ ràng, chính là anh làm được

Nhất thời, trong lòng của mọi người có chút chấn động.

Đây chính là thực lực đó, Chris hưng phấn, không hổ là giáo sư Trần

Hiện tại, Farge Geogre làm gì còn cơ hội để cò kè mặc cả.

Ông ta đã làm những chuyện gì với Trần Thương, ông ta rất rõ, mà đối phương đối với mình lại không từ chối giúp đỡ, như vậy đã rất cảm kích rồi

- Cám ơn! Cám ơn anh! Bây giờ tôi liền đến Trung Quốc.

- Giáo sư Trần, chuyện cổ phần anh cứ yên tâm.

Hai mắt ông ta sáng lên. Lúc này, đối với ông ta, không gì có thể quan trọng hơn tính mạng của đứa trẻ.

Hiện giờ, ông ta cũng đã năm sáu mươi tuổi, còn bao nhiêu cơ hội có thể sinh con đâu.

Cúp điện thoại, ông ta liên lạc sắp xếp máy bay tư nhân đến Trung Quốc.

Mà lúc này, ở bệnh viện tỉnh An Dương, một đám người nhìn Trần Thương với ánh mắt kỳ quái.

- Giáo sư Trần…Farge Geogre…Ông ta chính là kẻ đã phát ngôn đả kích anh đó

- Loại người này sao anh có thể cứu được?

Kim Ye-Eun cũng tức giận bất bình:

- Đúng vậy, ông ta chính là một con cáo già tư bản, lời nói của ông ta không thể tin được

- Mặc dù trẻ con vô tội, nhưng cũng cần cho ông ta cảm nhận một chút cảm giác của những bệnh nhân kia, biết rõ có thể cứu được, lại không được cứu là như thế nào

Những người khác cũng đồng loạt gật đầu.

Đối với các công ty y dược, họ kiếm tiền là điều dễ hiểu, hơn nữa cũng chẳng ai ngăn cấm họ kiếm tiền.

Nhưng trộm cũng có đạo lý của trộm

Huống hồ họ là công ty chữa bệnh.

Vậy nên, lúc này, mọi người đều nhất trí từ chối đề nghị của Farge Geogre.

Tạm thời không đề cập tới việc họ có thể tiến hành phẫu thuật hay không.

Lúc này, thái độ đối ngoại của hiệp hội ATTS cũng rất cứng rắn. Tất cả đều nhất trí phải cho đối phương một bài học, để tập đoàn J&J cũng phải hiểu, không phải ai họ cũng coi thường được.

Có đôi khi, bác sỹ và bệnh nhân sẽ cùng chung chiến tuyến

Như lúc này chẳng hạn

Vào khi mà mấy chục nghìn bệnh nhân tim bẩm sinh bất lực nhất, tiến hành kỹ thuật X-Pri.

Là lá cờ tiên phong trong lĩnh vực phẫu thuật tim.

Mà cách làm của Trần Thương cũng vượt ra khỏi dự đoán của mọi người. Dù sao những chuyện mà Farge Geogre làm lúc trước đều là nhắm vào Trần Thương.

Ngay từ đầu khi công khai phát biểu liên quan đến kỹ thuật X-Pri, càng về sau càng tăng lên độ nghiêm trọng của vấn đề, thậm chí đến cả FDA của Mỹ cũng tuyên bố điều lệ.

Từ đầu tới cuối, đều là tập đoàn J&J công kích Trần Thương.

Thậm chí, khi chiều hướng dư luận không theo tính toán của họ, họ liền muốn mua lại kỹ thuật X-Pri, tất cả không phải đều là nhắm vào Trần Thương hay sao.

Mục đích chính của chủ nghĩa tư bản, không phải là lợi nhuận sao?

Trần Thương cũng nhìn thấy sự cố gắng của một thành viên hiệp hội ATTS.

Những tin tức trong group chat Trần Thương cũng xem qua.

Ngay từ đầu, anh cũng có ý nghĩ từ chối

Thế nhưng đầu óc của anh nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt hơn nhiều

Cổ phần của tập đoàn J&J sao?

Không không không

Nói thật, Trần Thương căn bản chẳng buồn để mắt đến số cổ phần của Farge Geogre ở tập đoàn J&J.

Anh cần nhiều hơn thế.

Thậm chí anh cần FDA của Mỹ ở rộng thị trường, cần mở rộng cải tiến kỹ thuật X-Pri, cần…

Nói tóm lại, sau khi cân nhắc kỹ, anh cảm thấy so với từ chối thì nhận lời cứu vợ con ông ta thoải mái hơn nhiều

Kỳ thật, phương thức đánh bại đối thủ tốt nhất không phải là khiến hắn ta hận bạn, mà là khiến hắn hận bạn thấu xương nhưng lại chẳng thể làm gì được bạn

Nhưng thủ đoạn khiến một người trưởng thành cảm thấy hả giận nhất chính là khiến đối phương rõ ràng rất hận bạn, nhưng lại không thể không mang ơn bạn, nghe lời bạn, thậm chí là khiến đối phương không thể hận được bạn.

Thời đại nào rồi, chẳng lẽ còn cảm thấy có thể đánh một trận liền thắng triệt để hay sao?

[Đinh! Phát động nhiệm vụ: trực tiếp tiến hành phẫu thuật X-Pri, để mọi người trên thế giới thấy được hiệu quả thực sự của kỹ thuật X-Pri, mức độ ủng hộ càng cao, phần thưởng của bạn sẽ càng phong phú! Nhắc nhở: Hiệu quả của lần phẫu thuật này, sẽ là kết quả trực tiếp ảnh hưởng đến tốc độ tiến vào thị trường quốc tế của kỹ thuật X-Pri!.]

[Phần thưởng của nhiệm vụ: Chủng loại diễn sinh của kỹ thuật X-Pri hoặc là diễn sinh của kỹ thuật X-Pri.]

Được rồi

Nói thật, Trần Thương chính là bị phần thưởng này của hệ thống mê hoặc.

Có lẽ, đây mới chính là mục đích chân chính của hệ thống.

Diễn sinh kỹ thuật X-Pri?

Có lẽ…Cũng có thể là kỹ thuật can thiệp X-Pri đúng nghĩa.

Nếu như nói, hiện tại can thiệp phẫu thuật bằng kỹ thuật súng X-Pri chỉ là đưa súng X-Pri vào tim bệnh nhân, tiến hành một số thao tác kỹ thuật phẫu thuật mang tính trị liệu, thì sau này, can thiệp phẫu thuật bằng kỹ thuật X-Pri hoàn càng thêm kỹ càng tỉ mỉ hơn.

Nghĩ vậy, Trần Thương lại bình tĩnh hơn một chút.

Ca phẫu thuật này chắc chắn phải tiến hành. Mà đã muốn làm, đương nhiên phải làm tốt một chút

Ông ta không phải nói tập đoàn J&J của ông ta nắm rất rõ kỹ thuật X-Pri sao?

Được rồi

Lần này sẽ cho ông ta chứng kiến, cái gì mới gọi là can thiệp phẫu thuật bằng súng X-Pri thực thụ

Kỳ thật, Trần Thương cũng chẳng thèm để ý tới Farge Geogre, điều anh quan tâm thật sự là kỹ thuật X-Pri khi nào mới có thể tiến vào thị trường, mới có thể giúp được nhiều người bệnh hơn nữa.

Có đôi khi, danh tiếng nhìn như chẳng có tác dụng gì. Thế nhưng khi bạn là một người có tiếng trong nghề, ở những khi cần thiết, nó lại thực sự hữu dụng.

Nghĩ vậy, Trần Thương liền trực tiếp báo cho Đặng Minh.

- Đi liên hệ với Lý tổng, chủ nhiệm DXY, tôi muốn thông báo chuẩn bị tiến hành một ca phẫu thuật sử dụng kỹ thuật X-Pri.

- Ừ, tính chất toàn cầu.

Đặng Minh nghe xong, liền gật đầu:

- Vâng, chủ nhiệm.

Bên này, sau khi nói xong, Trần Thương dặn Kim Ye-Eun:

- Tiến sĩ Kim, anh liên hệ với hội trưởng Sabrian, hội trưởng Ryan của hiệp hội ATTS.

- Tiến hành thuyết minh phẫu thuật lần này.

Kim Ye-Eun sững sờ:

- Thuyết minh phẫu thuật?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai

- Hiện tại, đối với kỹ thuật X-Pri, mọi người cũng không hiểu rõ, mà ca phẫu thuật này lại rất được quan tâm.

- Tôi cảm thấy có thể thông qua ca phẫu thuật này, giới thiệu một chút hiệu quả thực sự của kỹ thuật X-Pri.

Thế nhưng, phần lớn người bình thường sẽ không hiểu được ca phẫu thuật này, nên chúng ta cần một chuyên gia để giải thích.

- Mà hội trưởng Sabrian và Ryan, địa vị trong nghề của họ khá cao, có họ, khán gả sẽ càng tin tưởng tính chân thực của kỹ thuật X-Pri ở ca phẫu thuật này.

- Vậy nên…tôi cảm thấy hai người họ rất phù hợp.

Chương 1936: Tôi Thật Sự Có Tiền

Kim Ye-Eun nghe xong, ánh mắt hơi sáng lên

Đây chắc chắn là một tin tốt

Bây giờ thời đại này đã khác so với trước đây.

Là một thời đại mà dư luận đã trở thành thứ có thể ảnh hưởng đến các chính sách.

Đôi khi, dẫn dắt dư luận một cách đúng đắn là một chuyện tốt. Chẳng hạn như 'Ông trùm của các băng đảng nào đó':

- Maserati tông trúng người.

- Mạo danh người khác vào trường đại học,v..v

Và tương tự, đối với kỹ thuật X-pri cũng như vậy

Nếu kỹ thuật này thực sự hữu ích cho mọi người, trước sức ép của dư luận, có lẽ nó sẽ được thúc đẩy tốt hơn.

Mà bản thân kỹ thuật X-pri cũng tương đối phức tạp, đối với người dân, những điều không hiểu rõ thường sẽ khiến họ có xu hướng nảy sinh tâm lý sợ hãi.

Farge George chính là lợi dụng điểm tâm lý này của mọi người.

Nhưng nếu mời Sabrina và Ryan ra mặt giải thích, có lẽ…Tất cả những chuyện này không giống nhau.

Bởi vì Hiệp hội AATS có địa vị và tầm ảnh hưởng rất lớn trong lĩnh vực phẫu thuật lồng ngực-tim mạch ở Mỹ, người Mỹ cũng cực kỳ tin tưởng vào tổ chức này.

Lời giải thích từ phía bọn họ sẽ tạo ra hiệu quả không tưởng.

Kim Ye-Eun đang định đồng ý, mà Mạnh Hi ở một bên lại đột nhiên do dự một lát.

Ông không nhịn được kéo Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, tôi có chuyện muốn hỏi.

Trần Thương thấy vậy, biết Mạnh Hi có chuyện muốn nói, liền đi đến bên cạnh phòng làm việc.

Mạnh Hi bỗng nhíu mày:

- Trần Thương, cậu...Có nắm chắc không?

- Trước không bàn đến có thể tuyên truyền trực tiếp kỹ thuật X-pri hay không, nhưng chỉ nói riêng phẫu thuật, phẫu thuật cho trẻ sơ sinh và trẻ sinh non nguy hiểm hơn 60% so với người lớn bình thường, biến chứng phẫu

thuật, các tình huống đặc biệt trong phẫu thuật, nhiễm trùng sau phẫu thuật...Tỷ lệ của các loại đều tăng theo cấp số nhân

- Trần Thương, không phải tôi nghi ngờ cậu, tôi chỉ cảm thấy phẫu thuật kiểu này rủi ro quá lớn, đối với cậu mà nói... Không cần thiết.

Mạnh Hi đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nghiêm túc nhìn Trần Thương:

- Nếu cậu thật sự thiếu tiền, tôi có thể giúp cậu nghĩ cách.

- Nhưng… Phẫu thuật kiểu này, tôi vẫn cảm thấy không hợp lý.

- Tỷ lệ phẫu thuật thành công cho trẻ sinh non bị hẹp động mạch phổi... Hơn nữa là một ca phẫu thuật phức tạp như vậy, xem ra còn chưa có ai làm được

Mạnh Hi nói một chút cũng không sai

Một khi đứa trẻ được sinh ra, tiến hành phẫu thuật không còn là vấn đề xác suất nữa.

Phép màu có thể xảy ra

Nhưng điều này phải được được xây dựng dựa trên cơ sở bản thân bệnh nhân có một nền tảng nhất định.

Trẻ sinh non ngoài ý muốn mang ý nghĩa gì?

Các cơ quan trong cơ thể phát triển không đầy đủ và rõ ràng, kháng nguyên kháng thể rất ít, hệ thống miễn dịch chưa hoàn thiện, một khi phẫu thuật... Đại khái là tất cả mọi thứ đều phát bệnh.

Đây vốn không phải cứ có kỹ thuật giải phẫu cao siêu là có thể giải quyết được

Phải biết rằng trẻ nhỏ có khi chỉ cần một trận cảm sốt cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

Chưa kể đến... Phẫu thuật cắt van động mạch phổi tiếp giáp tim, phẫu thuật cắt bỏ bó cơ sưng tấy ở phễu và phẫu thuật tạo hình van ba lá

Mạnh Hi thật sự lo lắng.

Vất vả lắm mới đến được hôm nay, đừng chỉ vì cái lợi trước mắt mà đem mọi thứ huỷ hoại trong phút chốc.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Mạnh lão sư, Trần Thương bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Chỉ là… Anh nhịn không được mà thở dài:

- Haiz… Chủ yếu là bây giờ thật sự rất thiếu tiền.

Mạnh Hi sửng sốt, không nhịn được hỏi:

- Cậu thiếu bao nhiêu?

Trần Thương làm bộ mất mát thở dài:

- Một tỷ hay tám tỷ gì đó... Cô cũng biết mà, làm nghiên cứu khoa học rất tốn tiền, haiz...

Mạnh Hi nghe vậy, hít sâu một hơi:

- Tôi nghĩ cách giúp cậu, chỉ có điều... Không biết có thể giúp được bao nhiêu, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.

- Nhưng, Trần Thương cậu phải suy nghĩ thật kỹ về ca phẫu thuật này, không phải ca phẫu thuật nào cậu cũng có thể tạo ra được kỳ tích

- Cậu phải biết rằng, hiện tại có bao nhiêu kẻ đang mong chờ cậu thất bại thảm hại

- Kỹ thuật X-pri rất lợi hại, nhưng chúng ta cứ từng bước vững chắc đi lên là tốt nhất, nếu như cậu thất bại, toàn bộ các dự án sẽ phải hoãn lại nhiều năm…

Nói xong, Mạnh Hi muốn xoay người rời đi.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc đó của Mạnh Hi, Trần Thương vội vàng kéo cô lại:

- Mạnh lão sư, tôi đùa thôi.

Mạnh Hi sửng sốt, nghiêm túc nói:

- Tôi không đùa, cậu thiếu bao nhiêu tiền, nói cho tôi biết

- Này! Trần Thương, cậu đừng đi

- Tôi thực sự có tiền

- Cậu... Thôi đi

Trần Thương cũng không giải thích, cười nói:

- Mạnh lão sư, hãy mau học kỹ thuật X-pri đi, nói không chừng cô rất có thiên phú với cái này

Mạnh Hi nghe vậy liền đỏ mặt:

- Đợi cậu nói chắc

- Tôi rất lợi hại đó, chờ mà xem, chưa biết chừng tôi nghịch súng còn giỏi hơn cậu nhiều

Trần Thương sững sờ, nhìn Mạnh lão sư, bỗng nhiên cảm thấy… Mạnh lão sư nếu đổi sang kiểu tóc gợn sóng lớn, sau đó trên tay cầm hai khẩu súng, dáng người này… Thật sự là giống hệt Miss Fortune

Nhưng rõ ràng, hiện tại kỹ thuật X-pri không nằm trong thư viện kỹ năng của khoa.

Chỉ có Trần Thương tiến hành thử nghiệm lâm sàng, tạo ra một loạt thao tác hướng dẫn, mới có thể hình thành kỹ năng, đến lúc đó Mạnh lão sư mới có thể tăng tốc

Nghĩ đến đây, Trần Thương không nhịn được mà bật cười.

Trần Thương trở lại phòng làm việc.

Kim Ye-Eun ở bên này đã liên hệ với Sabrina.

Thấy Trần Thương trở về, Kim Ye-Eun đưa điện thoại cho Trần Thương:

- Bác sĩ Trần, điện thoại của Hội trưởng Sabrina.

Trần Thương gật đầu, đối với việc Sabrina giúp đỡ mình như vậy, anh thực sự rất cảm động

- Xin chào Hội trưởng, chuyện lần này… Cảm ơn cô rất nhiều

Sabrina mỉm cười:

- Bác sĩ Trần khách khí rồi, thật ra... Tôi chỉ hy vọng sẽ có thêm nhiều bệnh nhân nhận được lợi ích từ X-pri

- Lần này tập đoàn J&J đúng là đã có chút quá đáng.

- Chuyện phát sóng trực tiếp tôi đã biết, tôi sẽ phối hợp, nhưng … Điều tôi lo lắng là ca phẫu thuật rất nguy hiểm, cậu định sẽ làm như thế nào?

Trần Thương cười cười:

- Đây chính là ý nghĩa của việc phát sóng trực tiếp, nếu tôi thất bại, tôi sẽ thản nhiên nói với mọi người, kỹ thuật X-pri xác thực có nguy hiểm, nhưng nếu ngay cả ca phẫu thuật như thế này cũng có thể thành công, tôi tin rằng...Mọi người đều sẽ nhìn thấy độ tin cậy của kỹ thuật X-pri.

Trần Thương đang nói sự thật.

Không có ca phẫu thuật nào là tuyệt đối 100%.

Huống chi, lần phẫu thuật này của Trần Thương lại càng điên cuồng hơn

Thậm chí có thể nói là một lần điên cuồng xưa nay chưa từng có

Cho đến bây giờ anh vẫn chưa nói phương án phẫu thuật của mình cũng vì vậy.

Anh biết rõ, ca phẫu thuật này, có thể không chỉ là một ca phẫu thuật bình thường, mà sẽ mở ra một cánh cửa lớn mới cho phẫu thuật

Đợi đến ngày phẫu thuật, Trần Thương có thể thề, ca phẫu thuật này sẽ khiến tất cả mọi người phải khiếp sợ.

Ngay cả Trần Thương cũng tràn đầy hưng phấn và chờ mong.

Kỹ thuật x-pri ở đẳng cấp hoàn mỹ, đã làm cho tác dụng của súng can thiệp X-pri được phát huy càng lúc càng lớn

Có lẽ...

Phẫu thuật can thiệp trong tương lai chắc chắn sẽ trở thành một phương pháp phẫu thuật chính thống, trở thành một trong những cách phẫu thuật cuối cùng của các khoa lớn.

Cũng như phẫu thuật nội soi của ngày nay là một minh chứng

Ít xâm lấn, nhìn rõ hơn, hồi phục nhanh chóng

Vì vậy, thay cũ đổi mới, từ trước đến nay vẫn luôn là một màn thu hút nhiều sự chú ý.

Có người muốn nhìn thấy, có người thì không

Khoảng thời gian gần đây, bản thân công nghệ X-pri đang là chủ đề được quan tâm nhất trong giới y khoa thế giới.

Cũng chính vì nhiệt độ chỗ này.

Công nghệ X-pri sẽ phổ biến không?

Câu hỏi này đã trở thành yếu tố thảo luận cốt lõi

Chương 1937: Đây Không Phải Một Suy Nghĩ Viển Vông Sao?

Mà Trần Thương và tập đoàn J&J lần này tranh chấp, đều là các nhân vật đại biểu quan trọng.

Trần Thương không cần nói, là nhân vật đại biểu công nghệ X-pri , cũng là cổ đông lớn nhất tập đoàn Vạn Hoà.

Vốn tất cả mọi người coi, Trần Thương và Farge Geogre tranh chấp ít nhất cũng trải qua mấy năm rồi.

Dù sao, mới phát sự vật xuất hiện và phát triển, từ trước đến nay đều gập ghềnh.

Hơn nữa, cũng không phải là tất cả bác sĩ đều đang ủng hộ Trần Thương.

Vừa đúng trái ngược, vẫn có rất nhiều bác sĩ bảo thủ cho rằng sự xuất hiện của X-pri đã khiến các hoạt động chữa trị van tim siêu việt được cơ giới hóa và mất đi cơ hội phẫu thuật hoàn hảo

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương cũng thừa nhận, công nghệ X-pri so với tự mình tiến hành chữa trị van tim kết quả sẽ có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng, đây là hạn chế của chính chiếc máy, cũng như phẫu thuật nội soi không bao giờ có thể là một ca phẫu thuật hoàn hảo.

Kỹ thuật của bản thân cũng có tính hạn chế.

Hơn nữa, công nghệ X-pri cũng không phải vạn năng, nhưng ưu điểm của nó cũng hết sức rõ ràng.

Cho nên, bất cứ chuyện gì, đều chắc chắn có hai mặt hấp thu tinh hoa, sử dụng nó đúng mục đích.

Bản thân Trần Thương không phải người thổi phồng X-pri, chẳng qua anh cảm thấy, cái công nghệ này có rất nhiều thứ tác dụng không cách nào thay thế

Ngay lúc này, truyền thông nước Mỹ dẫn đầu tuôn ra một tin tức rất nặng kí

- Khi vợ của Farge Geogre đang mang thai vào tháng thứ 8 kiểm tra sinh nở, cô ấy bất ngờ phát hiện đứa trẻ bị tắc nghẽn đường ra tâm thất phải điển hình với hẹp động mạch phổi

- Nhiều bệnh viện ở New Jersey đã không thể tiến hành điều trị. Giáo sư Trần Thương đã ra tay vào khi quan trọng

- Ca phẫu thuật sẽ được thực hiện đúng vào lúc 8 giờ tối mai. Vào lúc đó, hội trưởng Hiệp hội AATS Sabrina và phó hội trưởng Giáo sư Ryan, Giáo sư Mond Alpha sẽ tiến hành ca mổ trực tiếp

- Theo tin đồn, ca phẫu thuật này sẽ dùng phương pháp cắt vòng cung 3 van ở trẻ sơ sinh đầu tiên trên thế giới và Giáo sư Trần sẽ sử dụng công nghệ X-pri để thực hiện ca phẫu thuật cho trẻ sơ sinh

Sau khi tin tức này được công bố, trong nháy mắt gây nên một màn sóng to gió lớn.

Tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ

Đối với Trần Thương và Viễn Đặc Kiều Trì, đôi oan gia này vậy mà xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người có chút dở khóc dở cười

Dù sao, hai ngày trước còn đang cãi lộn, chửi bới, hiện tại đã phát sinh chuyện như vậy

- Một người dám làm, một người dám thử, thật là..... Lợi hại

- Đúng vậy, không có ví dụ thành công nào về phẫu thuật thắt vòng ba lá ở trẻ sơ sinh. Farge Geogre thực sự đủ can đảm để Trần Thương thử nghiệm với công nghệ X-pri . Chẳng nhẽ... bọn họ thật sự là bạn cùng nhau hợp tác sao?

Đúng vậy

Đám người bừng tỉnh đại ngộ, hai người này sẽ không..... Mới thật sự là hợp tác đồng bạn đi?

Nhưng ngay lúc này, Farge Geogre lại một lần nữa phát biểu riêng:

- Tôi vẫn có thái độ hoài nghi đối với công nghệ X-pri , nhưng... Tôi hướng về công việc chứ không phải con người. Giáo sư Trần tốt bụng và sẵn sàng cứu con tôi trong những khi nguy cấp. Tôi vô cùng biết ơn vì điều này

- Nhưng đối với công nghệ X-pri , tôi vẫn còn hoài nghi. Nếu giáo sư Trần có thể thành công trong ca phẫu thuật này, có lẽ từ bây giờ, tôi sẽ trở thành một người quan trọng ủng hộ công nghệ X-pri

Đội của Farge Geogre phải nói là rất mạnh, các loại quan hệ công chúng và bài phát biểu đều được thể hiện rất tốt.

Nhưng vô luận nói như thế nào, phẫu thuật cũng phải bắt đầu

Cứ như vậy, với sự trợ giúp của các phương tiện truyền thông khác nhau, ngày càng có nhiều người bắt đầu chú ý đến phẫu thuật trực tiếp này

Giải thích phẫu thuật cũng được sắp xếp ở khu vực Trung Quốc, lần này là ba người Vương Thông, Ngô Đồng Phù và Tử Minh.

Phẫu thuật còn chưa bắt đầu, nhưng bầu không khí đã trở lên nóng hổi

Sabrina đối với mọi người nói:

- Ca phẫu thuật này bất luận thành công hay không, chúng tôi chắc chắn phải cảm ơn giáo sư Trần, bởi vì anh ấy có can đảm thử nghiệm ca phẫu thuật này

- Thành thật mà nói, bản thân tôi cũng không chắc sẽ hoàn thành một ca phẫu thuật như vậy. Đây không phải là vấn đề trách nhiệm mà là vấn đề về khả năng. Phẫu thuật sơ sinh luôn là điều cấm kỵ, mà bây giờ... Giáo sư Trần đã cho chúng tôi thấy một cơ hội như vậy

- Tôi tin rằng mục đích của giáo sư Trần cũng rất rõ ràng, vì vậy tôi hy vọng mọi người có thể tìm hiểu về công nghệ X-pri và tìm hiểu về phương pháp phẫu thuật mới như vậy

.....

Dưới nhiều bài phát biểu khác nhau, danh tiếng của Trần Thương ngày càng được nâng cao.

Mọi người nhìn chằm chằm màn hình, chờ đợi ca phẫu thuật được bắt đầu

Mà đúng lúc đó

Trần Thương triệu tập mọi người, chuẩn bị tiến hành thảo luận phẫu thuật

Lần này, Trần Thương vẫn không mời viện trợ nước ngoài Hiệp hội AATS thế giới tham gia, mà triệu tập Bệnh viện tỉnh số 2 chuẩn bị tiến hành cho ca phẫu thuật như vậy

Đội sản phụ khoa: Trương Tấn Phong, Trương Yên.

Tâm ngoại khoa: Gốm mật, mạnh hi, tiền rừng cùng đồng học giáp.

Khoa can thiệp, khoa sơ sinh, khoa huyết học.....

.....

Hơn mười người đã tham gia vào ca phẫu thuật này

Tất cả mọi người rất căng thẳng

Khoa sơ sinh là lần đầu tiên hợp tác cùng Trần Thương, không nghĩ tới lại là một ca phẫu thuật như vậy, căng thẳng tới muốn lấy mạng.

Chủ nhiệm khoa sơ sinh là một người đàn ông, tên Thạch Kiều, tính cách rất tốt, trên người luôn mang theo mẫu tính rực rỡ, tất cả mọi người cảm thấy Thạch Kiều đã sinh sai giới tính.

Nhưng, chủ nhiệm Thạch tính cách rất tốt, rất ít bởi vì chuyện này mà nổi cáu với mọi người.

Trần Thương nhìn mọi người, bắt đầu giới thiệu ca phẫu thuật.

- Hôm nay tôi gọi tất cả mọi người tới, không phải để tất cả mọi người tham gia phẫu thuật, mà là làm tốt quy trình chuẩn bị.

- Ca phẫu thuật này, người tham gia chỉ có ba người, tôi, Mạnh Hi và chủ nhiệm Thạch Kiều.

- Những người khác nghiêm túc quan sát ca phẫu thuật này, bởi vì ca phẫu thuật thế này, khả năng mọi người cả đời này chỉ có thể nhìn thấy một lần

Mọi người nghe thế, mặc dù cảm thấy Trần Thương nói hơi khoa trương nhưng vẫn gật đầu.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Dự tính ca phẫu thuật dài 40 phút.

- Giáo sư Lưu, anh kiểm soát thời gian, gây tê..... Cường độ có thể nhỏ bao nhiêu thì cho nhỏ bao nhiêu.

Lời này vừa nói, nhất thời người sững sờ

Bốn mươi phút muốn hoàn thành ca phẫu thuật này?

Có thể sao?

Những người xem đứng cạnh Kim Ye-Eun và những người kia ồn ào thì thầm với nhau.

Ngay cả một ca phẫu thuật sinh mổ còn có thể không được hoàn thành trong bốn mươi phút

Trương Tấn Phong nhịn không được nói:

- Chủ nhiệm Trần, bốn mươi phút có phải là quá hà khắc rồi, phẫu thuật sinh mổ cũng còn không làm được

Mọi người cùng nhau gật đầu.

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Ca phẫu thuật này không sinh mổ

Mọi người nhất thời mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi

Không sinh mổ làm sao phẫu thuật?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Ca phẫu thuật này, tôi dự định sử dụng súng X-pri can thiệp trực tiếp qua cơ thể người mẹ để tiếp cận trái tim của đứa trẻ với sự hỗ trợ của siêu âm và CT qua bụng của bệnh nhân và thực hiện ca phẫu thuật

Sau khi Trần Thương nói xong, trong cả căn phòng đều rơi vào trạng thái im lặng lạ thường

Có ý gì đây?
Không tiến hành mổ bụng?
Không tiến hành mổ bụng làm sao cho phẫu thuật cho đứa bé?
Đây không phải một suy nghĩ viển vông sao?

Chương 1938: Cái Gì Cậu Ấy Cũng Có Thể Làm! Cậu Cần Chúng Tôi Làm Gì Nữa?

Ý tưởng này vừa được nói, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cả đám đều trừng to mắt nhìn Trần Thương, không dám tin

Cho dù Trương Tấn Phong kiến thức và kinh nghiệm làm việc nhiều năm phong phú, cũng là lần đầu nghe nói đến phẫu thuật khi thai nhi còn trong bụng mẹ.

Không đúng, Trương Tấn Phong sửng sốt

Ông ta nhìn Trần Thương, hỏi:

- Chủ nhiệm Trần, ý của cậu là, ca phẫu thuật này sẽ thực hiện khi thai nhi vẫn còn trong bụng mẹ sao?

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, kế hoạch của tôi đúng là như vậy.

Mấy người nghe xong, còn có chút cảm giác sợ hãi

Cho dù là các thành viên của hiệp hội ATTS khi nghe đến ý nghĩ này của Trần Thương, đột nhiên cảm thấy không phải lá gan Trần Thương lớn, mà chính là cậu điên rồi

Cách bụng người mẹ, sử dụng súng X-Pri, sau đó đưa mũi súng vào trong cơ thể thai nhi, một lần nữa điều chỉnh góc độ để tìm kiếm chỗ khiếm khuyết của trái tim cực kỳ bé nhỏ kia, tiến hành rạch van tiếp giáp động mạch phổi, dùng thủ thuật cắt bỏ bộ phận bó cơ hình phễu bị sưng tấy, tiếp tục phẫu thuật tạo hình nong van ba lá.

Điên rồi

Tuyệt đối là bị điên rồi

Điều này là không thể

Không nói về lý thuyết, ca phẫu thuật như vậy tính khả thi được bao nhiêu phần trăm, chỉ riêng nghĩ đến hành động này thôi, khẳng định người bình thường chắc chắn không dám nghĩ đến

Nhất thời lúc này, mọi người trong phòng nghị luận ầm ĩ cả lên.

Thạch Kiều, chủ nhiệm khoa nhi, lần đầu hợp tác với Trần Thương, trợn tròn mắt.

Lần đầu hợp tác với chủ nhiệm Trần, mặc dù có chút khẩn trương, nhưng ông ta vẫn rất mong chờ.

Dù sao, được cùng phẫu thuật với một giao sư đầu ngành là điều ai cũng mong muốn.

Mà hiện giờ, Thạch Kiều không còn mong chờ nữa, ông ta sợ

Thực sự rất sợ

Trần giáo sư thật sự rất lớn mật

Ngược lại, Mạnh Hi lại không hề sợ hãi, thậm chí ánh mắt cũng sáng lên.

Cô gái ngoài ba mươi tuổi, năng lực tiếp nhận những chuyện mới mẻ tương đối mạnh

Hai ngày trước khi phẫu thuật, Mạnh Hi đã chuẩn bị rất nhiều, tra cứu rất nhiều tư liệu.

Cô phát hiện, nếu như thực hiện theo phương pháp phẫu thuật thông thường, tỉ lệ tử vong còn là sáu bảy mươi phần trăm.

Nhưng hiện tại sẽ như thế nào?

Rất nhanh Mạnh Hi bắt đầu tự hỏi tính khả thi trên lý thuyết

Mà cũng không phải chỉ có mình cô, tất cả mọi người trong phòng đều đang yên lặng tập trung suy nghĩ nghiêm túc về ý tưởng của Trần Thương. Nhất thời lúc này, phòng là việc yên tĩnh lại.

Tất nhiên là ngoại trừ Trần Lâm và Đồng Học Giáp

Dù sao, bây giờ đại não của Trần Lâm cũng không thể theo kịp tư duy phức tạp của Trần Thương

Anh ta nhìn Trần Thương, có cảm giác phẫn nộ

Thật ra, anh ta còn đang thầm cảm ơn Trần Thương đã để anh ta và Đồng Học Giáp cùng tham gia ca phẫu thuật này. Nhưng anh ta lại phát hiện, đây chính là khiến anh ta tự nhục, coi thường anh ta cái gì cũng không biết sao.

Quá tủi thân

Từng giây từng phút trôi đi, mọi người ngày càng kích động

Bởi vì bọn họ đã mơ hồ nhận thấy, biện pháp của Trần Thương có lẽ thật sự thực hiện được.

Tỉ lệ nhiễm trùng của bệnh nhân giảm xuống.

Nếu phẫu thuật thành công, quá trình hồi phục sau này, nói không chừng có thể nhanh hơn bình thường, nguyên nhân là do người mẹ còn nuôi thai.

Thậm chí… Thủ pháp của Trần Thương có thể được xem là một dạng can thiệp sớm đến các dị tật thai nhi.

Không cần tiến hành các kỹ thuật phức tạp như phẫu thuật.

Mọi người càng nghĩ, trong lòng càng phấn khích, không gì sánh được

Có thể thực hiện

Thật sự có thể thực hiện

Thế nhưng, nếu cứ tiến hành phẫu thuật như vậy, tất cả mọi áp lực sẽ dồn lên người Trần Thương.

Cách một cái bụng, chỉ dựa vào siêu âm 4D cùng chụp CT, muốn khống chế các thao tác đạt độ cực chuẩn, thực sự là rất khó khăn.

Dù sao đây cũng không chỉ đơn giản chỉ là can thiệp bằng kỹ thuật X-Pri trực tiếp trên quả tim của bệnh nhân, cho dù có xảy ra sự cố y tế ngoài ý muốn cũng có thể cứu vãn được.

Nhưng ca phẫu thuật này không hề giống như vậy.

Một khi xảy ra bất trắc trong quá trình thực hiện phẫu thuật, cũng chưa chắc có phương án 2.

Dù sao thai nhi vẫn còn trong cơ thể người mẹ

Vì vậy, cơ hội và nguy hiểm đều cùng tồn tại

Ca phẫu thuật này, cả xác suất thành công và tỉ lệ tử vong là ngang nhau

Tất cả mọi người đều suy luận rất lâu

Không ngờ, người đầu tiên lên tiếng lại là chủ nhiệm khoa Thạch Kiều

- Có thể thực hiện. Tính khả thi cũng rất cao, nhưng vẫn cần chủ nhiệm Trương Tấn Phong hỗ trợ.

Trương Tấn phong bừng tỉnh, vội vàng nói:

- Ý của chủ nhiệm Thạch là …Thời kỳ này của thai nhi tương đối ổn định để thực hiện, chỉ cần chọn tư thế và vị trí thai thuận lợi là được phải không?

Thạch Kiều gật đầu.

- Đúng vậy, tôi tin tưởng năng lực phẫu thuật của giáo sư Trần, tuy nhiên muốn hoàn thành một ca phẫu thuật như thế này, vị trí của thai nhi rất quan trọng.

Nhưng chọn được vị trí thai phù hợp thật không dễ.

Cần môt chuyên gia có trình độ nhất định điều tiết và khống chế điều này.

Nhưng, cho dù là người có năng lực tốt đến đâu, cũng không có cách nào dự đoán chính xác khi đó diễn ra

Mà gây mê hiển nhiên không phải phương án tốt, nếu làm không cẩn thận còn khiến thai nhi chết lưu

Vì vậy, cách tốt nhất chính là uốn nắn vị trí thai

Lúc này, mọi người đều hăng hái thảo luận góp ý

Bỗng nhiên Trần Thương nói:

- Không sao, tôi có thể điều chỉnh vị trí thai nhi.

- Vấn đề phẫu thuật, mọi người không cần quá lo lắng.

- Điều tôi cần mọi người chuẩn bị là, một khi xảy ra bất cứ vấn đề gì, phải nhanh chóng mổ bắt thai và cấp cứu sau phẫu thuật.

Trần Thương nói vậy, tất cả như hóa đá.

Cậu ấy lại có thể điều chỉnh cả vị trí thai

Cái gì cậu ấy cũng có thể làm

Cậu cần chúng tôi làm gì nữa?

Không bằng cậu đi học viện ninja Tân Đông Phương luyện tập mấy ngày, sau đó quả quyết tạo một phân thân của chính mình, tự làm tất cả quá trình phẫu thuật luôn đi

Trương Tấn Phong đỏ cả mặt.

Rốt cuộc, ai mới là bác sản khoa đây?

Nhưng hiện tại điều này đã không còn quan trọng nữa

Nếu ca phẫu thuật này thành công, đối với mỗi người ở đây mà nói, đều cực kỳ có ý nghĩa.

- Được, các vị, tiếp theo chúng ta sẽ thảo luận tỉ mỉ từng vấn đề và quy trình chi tiết của ca phẫu thuật này.

- Tất cả mọi người ghi chép lại, cơ hội phẫu thuật chỉ có một lần, thành công hay không là nằm trong tay mọi người, cố lên

Kỳ thật, trình tự phẫu thuật cũng không có gì phức tạp, chẳng qua là có can đảm rạch van giáp động mạch phổi ra, cắt bỏ bộ phận bó cơ dạng phễu bị sưng tấy, cùng tạo hình nong van ba lá.

Điều cần làm chỉ là đem van ba lá phá đi, can thiệp vào khu vực bị dị tật, tạo hình lại là xong.

Nghe thì đơn giản, nhưng các thao tác để thực hiện đều có độ khó cực kỳ cao.

Cứ như vậy, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, Trần Thương chủ động đưa tay cổ vũ.

- Cố lên.

Thảo luận xong, mọi người đều hăng hái như chiến sĩ ra trận, đi vào phòng mổ

Mà Trần Lâm không nhịn được lẩm bẩm một tiếng:

- Sao tôi cứ có cảm giác…Mình như một phụ bếp vậy.

Đồng Học Giáp gật đầu:

- Ừm, là đầu bếp.

Tiền Lâm không phục:
- Cậu cõng nồi.
……
Trong phòng mổ, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ca mổ sắp bắt đầu
Trần Thương mặc áo phẫu thuật, cùng Mạnh Hi đi vào.
Phòng mổ trực tiếp xuất hiện trên truyền hình, Sabrina vội nói:
- Ca phẫu thuật sắp bắt đầu…Nhưng tại sao giáo sư Trần lại ở đây?
- Giai đoạn thứ nhất không phải là phẫu thuật mổ cổ tử cung à?
Ryan nghiêm túc nói:
- Có lẽ giáo sư Trần cũng là cao thủ của khoa phụ sản?

Chương 1939: Thậm Chí, Số Người Xem Lại Không Ngừng Tăng Lên

Lời này vừa nói, mọi người ngây ngẩn tại chỗ

Dường như..... Đều tin

Sabrina và Mond Alpha liếc nhau, tràn đầy tò mò.

Ryan cười xấu hổ:

- Tôi chỉ đùa xíu thôi, tôi chỉ muốn điều hoà bầu không khí một chút thôi

Sabrina nhịn không được nói:

- Thực ra.....Ryan, tôi thực sự tin rằng giáo sư Trần sẽ phẫu thuật khoa sản phụ và thậm chí có thể đỡ đẻ

Ryan nhịn không được bật cười:

- Tôi đánh cược, nếu như giáo sư Trần đỡ đẻ được, tôi sẽ trực tiếp hôn mông con lừa

Nhất thời, tất cả đều trở lên náo nhiệt

Ryan thẳng thắng như vậy để rất nhiều người Mỹ cảm thấy thân thiết.

Nhưng cho dù nói thế nào, bầu không khí ca phẫu thuật phát sóng trực tiếp, cũng không còn cùng căng thẳng như vừa rồi nữa.

Mọi người cũng bắt đầu nở nụ cười

Nhưng tiếp theo phẫu thuật, để bọn người Ryan sững sờ

- A! Trời ạ, Trần Thương thật sự làm, cậu ấy muốn làm gì? Cậu ấy thật chẳng lẽ muốn tiến hành phẫu thuật sinh mổ sao?

- A! Chúa ơi, này..... Khẳng định là giả

Khi mọi người nhìn thấy Trần Thương để lộ bụng của bệnh nhân, đột nhiên trở nên căng thẳng.

Bên ngoài phòng phẫu thuật mặt Farge Geogre thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn cảnh này, sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Nhưng..... Ông ta vẫn không nhịn được muốn nhìn một chút

Nói thật, nếu như nhân vật chính của ca phẫu thuật này không phải là vợ con của ông ta, Farge Geogre chắc chắn sẽ theo dõi ca phẫu thuật như vậy một cách nghiêm túc.

Nhưng, là người trong cuộc bây giờ ông ta không có nửa phần gánh vác.

Bởi vì vô luận như thế nào, ông ta đều hi vọng phẫu thuật thành công

Ngay lúc này, Trần Thương nói với bác sĩ siêu âm:
- Siêu âm tim
- Chuẩn bị chụp CT
Sau khi nói xong, Trần Thương cầm súng X-pri lên, đưa cho Mạnh Hi:
- Giúp tôi cầm một lát.
Hôm nay kim tiêm tương đối dài.
Tất cả mọi người không hiểu rõ cho lắm.
Nhưng ngay lúc này, đang tiến hành giảng giải Sabrina trong nháy mắt đứng dậy, quá sợ hãi nhìn cảnh tượng ca phẫu thuật, che miệng lớn tiếng nói
- A! Thượng Đế!Này..... Trời ạ! Tôi biết giáo sư Trần muốn làm gì rồi
- Cậu ấy..... Lá gan của cậu ấy quá lớn, cậu ấy quả thực là một thiên tài
- Không, so với thiên tài còn điên cuồng hơn! Cậu ấy và Nobel, Einstein bọn họ điên cuồng như nhau
Nhìn Sabrina đột nhiên thất thố như vậy, mọi người nhất thời mơ hồ
Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?
Hội trưởng Sabrina vì sao đột nhiên lại như vậy
Ngay cả Ryan và Mond Alpha ở một bên cũng đang cau mày, nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.
Ryan không ngừng lắc đầu:
- Không không không không..... Đây không thể nào, quá khó
Mọi người nhìn Ryan biến thành dáng vẻ như vậy, trong nháy mắt mơ hồ
Bắt đầu điên cuồng gửi mưa đạn:
- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì
- Đúng vậy, vì sao Sabrina thất lễ như vậy
- Đã xảy ra chuyện gì, phẫu thuật còn chưa có bắt đầu mà
Mond Alpha hít sâu một hơi giải thích nói:
- Các bạn đang xem, mọi người tốt
- Hãy để tôi mở đầu đi ca phẫu thuật mà bạn thấy hôm nay có thể là ca phẫu thuật điều trị tim can thiệp đầu tiên cho một thai nhi chưa sinh trong lịch sử
- Giáo sư Trần, khả năng lần này lại muốn sáng tạo lịch sử
Rốt cuộc Sabrina cũng bình phục tâm tình, nói:
- Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi thật sự là quá kích động
- Nếu tôi không nhầm, ca phẫu thuật của Trần Thương không cần đưa đỡ đẻ cho nhi, mà... Trực tiếp dùng súng X-pri can thiệp đâm vào tử cung

của người mẹ, rồi tiến vào tim thai nhi để hoàn thành ca phẫu thuật

- Cứ như vậy, độ khó của ca phẫu thuật sẽ tăng lên rất nhiều

- Nhưng, đồng thời

- Trong trường hợp khả năng chịu tỉ lệ sai sót trong phẫu thuật cực kỳ thấp, rủi ro với khó khăn cao, tác dụng phụ và biến chứng của ca mổ cũng sẽ giảm đi, khả năng nhiễm trùng sẽ thấp hơn

- Đây là một ca phẫu thuật, có thể súng X-pri đã can thiệp vào trận chiến sinh động này

- Quả nhiên tôi không có đoán sai

Giờ này phút này, Trần Thương đã bắt đầu tự mình phẫu thuật

Nhưng hiện tại, thai nhi trong bụng Tracy dường như có hơi không phối hợp

Nhìn thấy một màn này, Trương Tấn Phong có hơi sốt ruột.

Tracy vác bụng, cô ta cẩn thận hướng dẫn và cố gắng thay đổi vị trí, nhưng... Rất ít tác dụng

Ryan nhíu mày:

- Bọn họ gặp phải phiền phức rồi

- Vị trí của thai nhi không đúng. Nếu tiến hành phẫu thuật, vị trí này hoàn toàn không khả thi một số vị trí của thai nhi phải được điều chỉnh.

Sabrina gật đầu:

- Ừm, nhưng việc điều chỉnh vị trí của thai nhi rất khó, ngay cả bác sĩ sản khoa có kinh nghiệm, cũng khó có thể khống chế chính xác...

- Oh.....Không! Không! Không, tôi đang thấy cái quái gì vậy

- Quá khó để tin

- Giáo sư Trần vậy mà..... Cậu ấy lại điều chỉnh được vị trí bào thai

- Khó có thể tin được

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, vị trí này quả thực quá kỳ diệu

- Đứa nhỏ trong bụng dường như có thể nghe được lời của Trần Thương? Làm theo động tác mà bắt đầu từ từ di chuyển

- Trời ạ, thật sự khiếp sợ với kỹ thuật điều chỉnh vị trí thai nhi, tôi đã nhìn thấy gì

Kèm theo tiếng kêu của Sabrina, Ryan liên tục nói:

- Thượng Đế! Thượng Đế! Rốt cuộc đây là thật hay giả?

Không chỉ có là bọn họ

Ngay cả những người trong phòng phẫu thuật cũng phải sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng này

Trần Thương..... Vậy mà có thể tự mình điều chỉnh được tốt tư thế cơ thể

- Đưa súng cho tôi

Trần Thương nói.

Mạnh Hi vội vàng gật đầu.

Lúc này, Trần Thương hít sâu một hơi, bốn chiều bức vẽ trong mắt trùng lặp với thực tế

Từng giây từng phút

Khẩu súng trong tay Trần Thương được cẩn thận chọc vào sâu.

Một màn này, tất cả mọi người nhìn đến kinh hồn táng đảm

Cây kim rất dài, đã đâm rách bụng, tiến vào trong bụng..... Tử cung.....

Từng tầng từng tầng

Từ từ tìm kiếm chọc vào bên trong

Giờ này phút này

Trước khi phát trực tiếp, hàng ngàn hàng vạn, thậm chí hàng triệu khán giả đang theo dõi ca phẫu thuật này

Hơn nữa, dưới truyền miệng, càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý tới

Mà lúc này, ở tổng bộ mạng lưới của D&W, biểu hiện của các kỹ thuật viên đã thay đổi

- Quản lý, không thể chịu được nữa

- Chuyện gì xảy ra?

- Lượng người xem nhiều lắm, đã vượt qua hạn mức cao nhất của chúng ta

- Vẫn còn đang tăng lên! Có quá nhiều lượt truy cập ở nước ngoài và quá nhiều lượt phỏng vấn. Máy chủ phải được thay thế Server càng sớm càng tốt, nếu không sẽ bị sập

- Tiền thuê tạm thời, tìm cái đắt nhất và tốt nhất, không được có bất kì điều gì ngoài ý muốn đối với ca phẫu thuật trực tiếp này

- Tiếp nhận

Bọn họ cho tới bây giờ không nghĩ tới.

Nhiều người đã xem buổi phát sóng trực tiếp một ca phẫu thuật bình thường và có tính chuyên nghiệp rất mạnh

Thậm chí, số người này lại không ngừng tăng lên

Càng ngày càng nhiều người gia nhập trong đó.

.....

.....

- Đáng chết, giờ làm việc không cho phép xem video! John

- Thật xin lỗi, quản lý, tôi đang học tập

- Vậy cũng không được!? Đây là..... Kỹ thuật x-pri nào để phẫu thuật đứa trẻ qua đường bụng, trời ơi, anh mau mở to video và âm thanh

- Ách ách ách..... Được, quản lý

Đồng thời cũng được phát sóng ở nhiều nơi, càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý tham gia vào buổi phát sóng.

Ca phẫu thuật này, thật sự phát ra làm tất cả mọi người đều thấy ngoài ý muốn.

Đều nói lòng người khó dò

Mà ca phẫu thuật này, cách hai phần bụng

Mà mổ chính giáo sư bác sĩ Trần Thương, thông qua sử dụng súng X-pri tiến hành một ca phẫu thuật như vậy

Chương 1940: Ca Phẫu Thuật Đã Hoàn Thành

Nói tất cả mọi người có cảm giác không thể làm được

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác một điều bất khả thi như vậy lại đang xảy ra

Hơn nữa còn là phát trực tiếp.

Lúc nào cũng có thể trải qua thành công và thất bại.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều người chú ý đến vào xem.

Tài xế xe taxi tìm một chỗ dừng xe lại xem.

Người đang chuẩn bị chơi cũng mở video ra ngừng trò chơi.....

Càng ngày càng nhiều người gia nhập vào.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua

Thái dương của Trần Thương ướt đẫm mồ hôi.

Anh cũng cảm thấy rất sợ hãi.

Anh là bật hack, nhưng lại không có mở tỷ số thắng 100%.

Phẫu thuật cũng đồng thời sẽ thất bại

Cho nên, anh đang liều dốc hết toàn lực cố gắng.

Mồ hôi tí tách đọng lại.

Tất cả mọi người đang căng thẳng nhìn Trần Thương.

Cây kim rất nhỏ, lại rất sắc bén, không cẩn thận thì sẽ tổn thương đến trái tim thai nhi, tổn thương không thể cứu vãn và dẫn đến tử vong

Tất cả những điều này cần dựa trên cảm giác.

Ngay lúc này, thân thể thai nhi bỗng nhiên nhúc nhích.

Sắc mặt Trần Thương đại biến

Ngay cả tất cả mọi người cũng đều bị dọa cho nhảy dựng lên.

Lúc này Sabrina, người đang giải thích ca phẫu thuật, trong lòng càng thêm lộp bộp hoảng sợ

Cô vội vàng đứng lên:

- Thượng Đế, cố lên

- Phù hộ cho đứa bé này

Nghe theo giọng nói của Sabrina, mọi người đều cầu nguyện cho đứa trẻ.

Nhưng, lúc này, Trần Thương cũng sợ hãi

Anh nhất định phải hỗ trợ thai nhi để điều chỉnh vị trí của thai nhi.

Mà súng đưa cho ai?

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn thoáng qua Mạnh Hi:

- Lão sư Mạnh.....

Mạnh Hi nhìn Trần Thương, nghiêm túc gật đầu:

- Đưa tôi đi

Khoảng thời gian này, Mạnh Hi vẫn luôn cố gắng luyện tập

Trần Thương gật đầu.

Mạnh Hi bắt đầu đổi tay.

Mà lúc này Trần Thương nắm tay đặt lên phần bụng, sau đó bắt đầu cẩn thận điều chỉnh vị trí thai nhi

Trái tim của mọi người đều kèm theo sự chuyển động cẩn thận của bàn tay Trần Thương.

Cứ động

Đứa nhỏ thật sự cử động

Dưới sự trợ giúp của Trần Thương, vị trí của thai nhi bắt đầu từ từ di chuyển.

Ryan nhịn không được kích động đứng lên

- Trời ơi

- Đến! Bảo bối cử động

- Giáo sư Trần cố lên, tôi có phải hôn mông con lừa tôi cũng đồng ý

- Cố lên, thành công

Giáo sư Trần lợi hại

- Anh quả thực chính là một thiên tài

Đúng vậy

Trần Thương làm được.

Trần Thương đem tư thế thai nhi lần nữa ổn định lại.

Mà Mạnh Hi khoảng thời gian này, áp lực cũng rất lớn.

Muốn ổn định và duy trì trạng thái này không tổn thương đến trái tim thai nhi, độ khó rất cao

Cô đã làm được

Trần Thương cảm kích cười.

- Lão sư Mạnh lợi hại

Sau khi nói xong, Trần Thương tiếp nhận súng X-pri can thiệp, bắt đầu phẫu thuật.

Quá trình tiếp theo, so với vừa rồi thì đơn giản hơn rất nhiều, Trần Thương trải qua kỹ thuật vừa được khảo nghiệm và rèn luyện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mọi người cùng chờ đợi điều bất ngờ sẽ đến sau khi ca phẫu thuật kết thúc

Các bình luận viên cũng lần lượt đứng lên.

- Tôi không thể đợi được nữa, giáo sư Trần cố lên

Ryan hào hứng nói.

Điều này làm tất cả mọi người đều buồn cười.

Nhưng, không thể không nói, tất cả mọi người thật kích động.

Sabrina nhịn không được nắm chặt nắm đấm, kiên trì..... Lại kiên trì mấy phút, thì tốt rồi

Cuối cùng, nương theo lúc Trần Thương lấy ra súng X-pri, tất cả mọi người hoan hô lên

Giờ phút này, Trần Thương đã làm được

……

Điều chỉnh vị trí thai nhi thành công

Ca phẫu thuật tiếp tục.

Điều chỉnh vị trí thai nhi đối với một bác sĩ khoa sản mà nói chính là một kiến thức không thể thiếu nhưng lại là một kỹ thuật đòi hỏi trình độ rất cao.

Dù sao thì, lúc sinh nở, nhiều khi vị trí của thai nhi nằm không đúng, lúc này cần phải tiến hành điều chỉnh tốt cho thai nhi.

Không nhiều người nắm vững được kỹ thuật này, nhưng cũng không ít.

Nhưng sự điều chỉnh này là có giới hạn.

Kỹ thuật điều chỉnh vị trí thai nhi của Trần Thương đã vượt qua phạm vi mà đại đa số người có thể làm được

Ngay cả Bản thân Trần Thương cũng không thể tưởng tượng được, có một ngày 'kỹ thuật đỡ đẻ' của mình có thể sử dụng trong phẫu thuật can thiệp

Nhận lấy súng can thiệp X-pri từ trong tay lão sư Mạnh

Lúc này, anh nhìn sang Lưu Toàn một cái:

- Lão sư Lưu, gây mê ở mạch máu dây rốn

Nói xong, mới nhìn chủ nhiệm Thạch Kiều của khoa nhi:

- Chủ nhiệm Thạch, liều lượng thấp nhất là bao nhiêu?

Phẫu thuật đến lúc này, Trần Thương phát hiện.

Việc gây mê cần thiết là không thể tránh khỏi

Nếu không, tiếp theo đem dây dẫn hướng ở đầu kim châm cứu và túi bóng căng ra cũng không có cách nào tiếp cận được đến khu vực van ba lá.

Sau khi gây mê, Trần Thương mới dám điều khiển mũi kim lần nữa.

Thành thật mà nói, dù Trần Thương có đủ chú trọng đến ca phẫu thuật này, anh vẫn đánh giá thấp những nguy cơ và sự cố ngoài ý muốn sẽ phát sinh trong ca phẫu thuật.

Một trái tim có kích thước chỉ bằng quả trứng chim bồ câu, thực sự không thể chịu được bất kỳ tổn thương nào

Lúc này, mọi người từ trên khắp thế giới đang dõi theo buổi phát sóng trực tiếp đều có chút căng thẳng.

Ca phẫu thuật này có thành công không?

Đã đến khu vực hoạt động quan trọng nhất.

Lúc này, Trần Thương mới cẩn thận điều chỉnh lại đầu kim, sau đó nhẹ nhàng ấn cò súng, chạm vào nút.

Ngay lập tức, dây dẫn hướng mở rộng mang theo túi bóng đã bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía khu vực động mạch phổi

Dưới hình chụp CT, tất cả mọi người đều có thể thông qua hình ảnh nhìn thấy túi bóng mở rộng trong tay Trần Thương đã đến vị trí được xác định trước

Sau đó, Trần Thương quả quyết bắt đầu phẫu thuật, cùng với giá đỡ mở rộng, túi bóng cũng đã đến vùng hẹp.

Ngay sau khi giá đỡ mở rộng, áp lực ở van động mạch phổi và khu vực van ba lá của thai nhi đã giảm xuống ngay lập tức

Các bác sĩ đang làm kiểm tra siêu âm điện tâm đồ ngạc nhiên nói:

- Bác sĩ Trần, tình trạng hẹp mạch máu đã giảm từ mức độ nặng xuống mức độ trung bình

- Chức năng co giãn của tâm thất phải đang dần hồi phục, lượng máu trong tâm thất đang tăng lên

Nghe bác sĩ kiểm tra nói, Trần Thương liền thở phào nhẹ nhõm

Mọi người xung quanh sau khi nghe thấy vậy, cũng lập tức chấn động

Nói thật, bọn họ thực sự không dám nghĩ đến ca phẫu thuật này sẽ thành công

Cho dù sau khi nghe được ý tưởng của Trần Thương, họ cũng chỉ cảm thấy nó quá táo bạo, nhưng nếu hỏi họ nghĩ tỷ lệ thành công là bao nhiêu... Thì thật sự khó nói

Nhưng, mọi người mở to mắt nhìn chức năng tim của thai nhi hồi phục... Lông mày bọn họ cuối cùng cũng giãn ra

Ca phẫu thuật đã thành công

Mặc dù chưa kết thúc, nhưng đã thúc đẩy rất nhiều đến sự phát triển tâm thất phải của thai nhi, khắc phục tình trạng hẹp, giảm tải tim thai, tạo điều

kiện thuận lợi cho việc điều trị ngoại khoa sau khi sinh.

Lúc này, Trần Thương vốn còn muốn tiến hành phá hoại và cắt bỏ, nhưng nghĩ đến tình trạng thai nhi đã đủ ổn định, Trần Thương mới từ bỏ

Anh cảm thấy, lúc này thai nhi đã có thể ra đời

Thậm chí trước ba tuổi, khả năng xảy ra biến chứng tim cũng đã giảm đáng kể.

Sau ba tuổi, nói thật, còn phải dựa vào điều kiện của Farge George.

Nếu tình trạng của đứa trẻ không nghiêm trọng, hoàn toàn có thể tiến hành ca phẫu thuật tiếp theo cho đứa trẻ.

Nếu tình huống nguy cấp, tìm được trái tim thích hợp nhất để tiến hành cấy ghép, thì có thể

Vì vậy, ca phẫu thuật này có thể chính xác mà nói là đã thành công

Khi Trần Thương thu dây dẫn vào trong súng, sau đó chậm rãi thu hồi kim tiêm.

Ca phẫu thuật đã hoàn thành

- Tim thai nhi bình thường
- Trái tim bơm máu bình thường
- Chức năng tim phục hồi...
- …

Chương 1941: Nhưng... Chị Cần Phải Đi Đến Trung Quốc, Để Tìm Vị Bác Sĩ Thần Kỳ Trần Thương

Kèm theo đó là sự bùng nổ của các chỉ số khác nhau.

Tất cả mọi người đang xem trực tiếp ca phẫu thuật đều sôi sục.

Sabrina càng hào hứng nói:

- Ca phẫu thuật này của bác sĩ Trần, không chỉ đem lại sự sống cho đứa trẻ chưa ra đời này

- Thế nhưng, cuối cùng chính là đổi mới và mở ra cánh cửa lớn cho việc phẫu thuật can thiệp điều trị tim cho thai nhi còn trong bụng mẹ, phẫu thuật lần này sẽ mang lại nhiều hi vọng mới cho nhiều trẻ em có hoàn cảnh tương tự

- Tôi thực sự rất phấn khích, bác sĩ Trần không chỉ tạo ra một kỹ thuật mới, cậu ấy đã mang đến một hy vọng về cuộc sống mới cho rất nhiều trẻ sơ sinh

Vào giờ phút này

Không chỉ riêng Sabrina cảm thấy phấn kích

Nhiều người đang theo dõi ca phẫu thuật này.

Bởi vì bản thân ca phẫu thuật này không chỉ là phẫu thuật tim.

Nó còn là phẫu thuật khoa nhi

Dương Kiến Tân, cha đẻ của khoa nhi Trung Quốc, sau khi xem hết ca phẫu thuật này, đã cảm thấy nổi da gà

Ông có chút xúc động và phấn khích nói với các sinh viên bên cạnh mình:

- Ca phẫu thuật này, đã tạo ra một tiền lệ cho việc điều trị phẫu thuật tim bẩm sinh cho trẻ sơ sinh ở nước ta

- Đây… Đúng là cuộc phẫu thuật nên được trao vương miện của khoa nhi

Dương Kiến Tân thật sự hưng phấn

Ông không ngờ mình có thể chứng kiến một ca phẫu thuật như vậy trong đời.

Có lẽ, kể từ sau phát súng này, người Trung Quốc sẽ có can đảm để phẫu thuật cho trẻ sơ sinh

Ca phẫu thuật kết thúc

Cả thế giới đang sôi sục.

Sự ra mắt của công nghệ X-pri đã đủ để tất cả mọi người phải kinh ngạc rồi.

Lấy tư thái đặc biệt, tác phong mạnh mẽ cùng kỹ năng thuần thục khó ai bì kịp của mình, tiến vào trong mắt mọi người

Đối diện với thực lực.

Tất cả các tin đồn sẽ tự khắc tiêu tan

Bất luận là thực lực của Trần Thương, hay năng lực can thiệp của súng X-Pri, đều làm cho kỹ thuật này lọt vào tầm mắt của mọi người.

Đồng thời, ngày càng có nhiều người khám phá ra một lĩnh vực hoàn toàn mới

Lĩnh vực phẫu thuật can thiệp thai nhi trong tử cung

Người trong khoa gây mê bắt đầu nghiên cứu liều lượng an toàn cho phẫu thuật thai nhi.

Khoa nhi bắt đầu nghiên cứu tính khả thi của phẫu thuật

Từ trước đến nay, bệnh tim bẩm sinh của thai nhi luôn là một vấn đề nan giải trong lĩnh vực sơ sinh

Mà hôm nay, cuối cùng Trần Thương cũng đã thành công bổ sung mảnh ghép cuối cùng

Ca phẫu thuật cuối cùng cũng đã kết thúc

Farge George ngây người tại chỗ.

Ông ta theo dõi ca phẫu thuật, không nói lên lời.

Kỹ thuật mà mình luôn luôn phủ định, hôm nay lại cứu sống con mình.

Thực sự là có chút buồn cười

Nghĩ tới đây, Farge George không nhịn được cười khổ một tiếng.

Có đôi khi, tại khi mà một lực lượng muốn nổi dậy, bất kỳ cản trở nào bên ngoài đều sẽ trở thành động lực của nó

Mà lúc này, không biết từ bao nhiêu nơi trên toàn thế giới, từng cuộc gọi liên tiếp được gọi đến bệnh viện

- Bác sĩ Howard, con tôi đã được cứu, phải không? Công nghệ X-pri của bác sĩ Trần có thể cứu con tôi, phải không??

Howard đã trả lời một số cuộc gọi tương tự.

Ông không thể không mỉm cười và nói:

- Không sai, có thể

- Nhưng... Chị cần phải đi đến Trung Quốc, để tìm vị bác sĩ thần kỳ Trần Thương

.....

Sau khi hoàn thành phát sóng trực tiếp ca phẫu thuật của Trần Thương.

Tracy nhanh chóng được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Ca phẫu thuật này là trường hợp đầu tiên, cũng là một ngoại lệ.

Kích thích tâm hồn vô số người.

Thậm chí, ca phẫu thuật mà Trần Thương hoàn thành này cũng vô tình khiến rất nhiều chuyên gia tìm ra phương hướng nghiên cứu.

Sự phát triển của một ngành học thường yêu cầu sự suy luận mà ra.

Ca phẫu thuật vô tình của Trần Thương đã bất ngờ thúc đẩy sự phát triển mạnh mẽ của ngành gây mê và liệu pháp can thiệp cho trẻ sơ sinh

Buổi phát sóng trực tiếp đã kết thúc

Hoa Kỳ, Châu u… Ngày càng có nhiều người dân ở các quốc gia tập trung trước tòa nhà chính phủ.

Cần phải thông qua phê duyệt công nghệ X-pri và bắt đầu thử nghiệm lâm sàng càng sớm càng tốt, để có thể đưa vào phòng khám và giúp được nhiều bệnh nhân hơn.

Vì những hạn chế của công nghệ y học, nhiều người đã phải bỏ đi thai nhi.

Nhưng bây giờ thì khác, Trần Thương giống như vị thần của họ, mang đến cho lũ trẻ cuộc sống mới

Có lẽ, đây chính là sức mạnh của y học.

George cũng là một người trong số đó

Ngày thứ hai sau ca phẫu thuật, ông ta đưa luật sư đến phòng làm việc của Trần Thương

Ông ta đã chuẩn bị xong việc chuyển nhượng một phần cổ phần của Tập đoàn Johnson.

Từ góc độ này, ông ta cũng là một nhân vật trong đó.

- Xin chào Giáo sư Trần

Tâm trạng của George rất tốt. Ông ta nhìn vợ và con mình, trong lòng đang bị đè nặng cuối cùng cũng được giải tỏa.

- Lần này mắc nợ cậu nhiều rồi

George có chút cảm khái nói:

- Liên quan đến chuyện về X-pri, tôi chính thức xin lỗi cậu ở đây

Lúc này, George đã đưa Twitter của mình cho Trần Thương xem.

Trần Thương nhìn những dòng chữ bên trên thì nhất thời sửng sốt

- Về công nghệ X-pri, tôi thừa nhận rằng tôi đã sử dụng những suy nghĩ lỗi thời để xem xét một vấn đề hiện tại.

- Có lẽ mỗi thiết bị đều phải cần một bác sĩ phù hợp để phát huy vai trò thật sự

- Công nghệ x-pri đã không thực hiện được khả năng của nó trong tay Tập đoàn Johnson, nhưng nó sẽ tỏa sáng trong tay của Giáo sư Trần.

- Vì vậy, ngay tại đây, tôi chính thức muốn gửi lời xin lỗi đến giáo sư Trần

- Đồng thời, Giáo sư Trần cũng cho chúng ta thấy sự kết hợp giữa công nghệ phát triển và việc khám chữa bệnh. Mấu chốt nằm ở khả năng của bác sĩ. Vì vậy, sau quyết định của Hội đồng quản trị Tập đoàn Johnson, giáo sư Trần đã được mời gia nhập Tập đoàn Johnson

- Giáo sư Trần sẽ được trao cổ phần của Tập đoàn Johnson và mời cậu ấy trở thành cố vấn hướng dẫn kỹ thuật lâm sàng cho Tập đoàn Johnson chúng tôi.

- Tôi tin rằng Tập đoàn Johnson sẽ còn hùng mạnh hơn nữa sau khi có sự gia nhập của Giáo sư Trần

Trần Thương lập tức sững sờ

Anh ngẩng đầu liếc nhìn George, thật sự có chút khâm phục

Chẳng trách người ta có thể làm phó chủ tịch tập đoàn Johnson.

Thật sự… Bất cứ vấn đề gì, đối phương đều có năng lực chuyển nguy thành an.

Ngay cả khi nó là một cuộc khủng hoảng quan hệ công chúng nghiêm trọng.

George có thể khéo léo biến nguy thành an, thậm chí còn có thể… Chuyển thành tình thế có lợi cho cả tập đoàn Johnson

Xét cho cùng, sau khi có Trần Thương tham gia, đây chắc chắn là một chuyện tốt đối với tập đoàn Johnson

Giống như những gì George đã nói, như hổ thêm cánh

…….

P.s: Ca phẫu thuật này là có thật! Và nó được thực hiện ở Trung Quốc.

Bệnh viện Tân Hoa của Đại học Giao thông Thượng Hải đã hoàn thành ca can thiệp tim thai nhi đầu tiên ở châu Á, nhưng ca phẫu thuật được làm là phẫu thuật hẹp động mạch chủ.

Vì vậy, sự phát triển của y học thực sự vượt quá trí tưởng tượng của chúng ta.

Những bạn không hiểu không nên nói lung tung.

Các nghiên cứu về phẫu thuật và trường hợp bệnh nhân trong này đều có căn cứ xác thực.

Tôi không dám viết lung tung, dù sao thật sự có rất nhiều người trong giới sẽ xem.

Hơn nữa, đừng nói phẫu thuật can thiệp tim, hiện tại ngay cả thai nhi chưa sinh cũng có thể tiến hành phẫu thuật cột sống, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Trong thực tế, y học là như vậy, kết quả của những nỗ lực, có thể chính là vì một kỳ tích nhỏ bé

Chương 1942: Tặng Cậu 1 Triệu Cổ Phiếu Tập Đoàn Johnson

Trần Thương không khỏi bật cười:

- Giám đốc George thật quá lợi hại

George không khỏi cười khổ:

- Chuyện này cũng đành bất lực, mong giáo sư Trần không để bụng. Dù sao thì việc chuyển nhượng cổ phần cũng có những hạn chế nghiêm ngặt.

- Hơn nữa tôi là phó chủ tịch của Tập đoàn Johnson, tôi cần phải có trách nhiệm với nó. Trước đây tôi đã ảnh hưởng xấu đến công ty, bởi vậy, nhất định phải trả lại hình tượng cho công ty.

Trần Thương gật đầu cười, cũng không nói gì.

George vẫn đứng dậy cúi đầu với Trần Thườn:

- Giáo sư Trần, chúng tôi sẽ liên hệ với FDA càng sớm càng tốt về chuyện công nghệ X-pri, để nó được phê duyệt càng sớm càng tốt và bước vào giai đoạn thử nghiệm lâm sàng.

- Tổng giá trị thị trường của Tập đoàn Johnson của chúng tôi là 400 tỷ đô la Mỹ và giá một cổ phiếu là 150 đô la Mỹ.

- Tôi sẵn sàng tặng 500.000 cổ phiếu cho Giáo sư Trần. Đây là khoản đền bù cho cá nhân tôi.

- Nhưng... Sau khi thảo luận, công ty chúng tôi quyết định chia cho Giáo sư Trần thêm 500.000 cổ phiếu và mời Giáo sư Trần tham gia cùng chúng tôi.

- Tất nhiên, chúng tôi cũng có một yêu cầu, đó là trong vòng 10 năm, cổ phiếu của giáo sư Trần không được động vào, và anh có thể hưởng phần chia đó.

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời này, anh sững sờ trong giây lát.

Vì giá không còn thấp nữa

1 triệu cổ phiếu, mỗi cổ phiếu có giá 150 đô la.

Tổng giá trị là 150 triệu đô la Mỹ

Mặc dù chưa tới 1% cổ phần Tập đoàn Johnson.

Tuy nhiên, đây là một tập đoàn lớn với 400 tỷ đô la Mỹ, là một trong mười công ty giàu nhất Hoa Kỳ

Nói thật, nói Trần Thương không động lòng là lừa người.

Kể cả có chia thì anh cũng có hoa hồng vài chục triệu một năm.
Nhưng Trần Thương có thực sự cần những thứ này không?
Không hẳn
Mặc dù Trần Thương cũng không không có bao nhiêu tiền.
Tuy nhiên, anh cũng là một chàng trai có ước mơ có 1 tỷ đô la...
Ừm
Không thể vì 150 triệu này mà khom lưng được
Trần Thương muốn cổ phần của Tập đoàn Johnson không phải vì số tiền này.
Mà là vì cần dùng việc khác
- Cảm ơn quý công ty
Trần Thương khẽ cười, từ chối thì bất kính
Nhưng ngược lại lại khiến George sững sờ.
Vốn dĩ ông ta nghĩ Trần Thương sẽ từ chối.
Nhưng Trần Thương lại không như vậy.
Có điều đây cũng không phải là chuyện xấu.
- Giáo sư Trần, ký tên ở đây là xong…
Hợp đồng tiếp theo tốn của Trần Thương một ít thời gian.
Sau đó George bỗng vui vẻ đứng dậy:
- Hợp tác vui vẻ, giáo sư Trần! Sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp
Trần Thương gật đầu:
- Mong được giám đốc George giúp đỡ nhiều.
Chờ đến khi George rời đi, Trần Thương tiện tay nhận lấy phần thưởng.
【Ting! Chúc mừng anh cứu thành công con của Tracy, hoàn thành ca phẫu thuật can thiệp tim và nhận được phần thưởng hậu hĩnh: Gói kỹ năng phẫu thuật can thiệp lấy huyết khối hoàn hảo.】
Trần Thương sửng sốt trong chốc lát.
Có chút vui mừng và bất ngờ.
Can thiệp lấy huyết khối?
Kỹ năng này không phải bình thường.
Bao nhiêu bệnh nhân vào khoa cấp cứu vì tắc mạch, như tắc mạch máu não, mạch vành, viêm tắc nghẽn mạch vành...
Đây là những phẫu thuật can thiệp rất phổ biến
Sau khi Trần Thương nhìn thấy nó, anh vô cùng hài lòng nhận lấy.
Không cần nghĩ cũng biết gói kỹ năng này, chắc chắn là kỹ năng phẫu thuật để loại bỏ huyết khối từ các mạch máu khác nhau này.

Tuy nhiên, sau khi Trần Thương nhìn thấy phần thưởng, anh liền liếc mắt một cái và đứng dậy.

Hôm nay, anh sẽ làm một việc lớn.

Tuy chuyện này có thể ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của nhiều người.

Tuy trong thời gian ngắn, vấn đề này sẽ không lớn, nhưng nó có thể ảnh hưởng trực tiếp đến cả thế hệ.

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp đứng dậy và lái xe đến chính quyền tỉnh.

Chuyện của George vừa mới kết thúc.

Bên Trần Thương lại một lần nữa rời vào căng thẳng và rối loạn.

Việc tuyển dụng trưởng khoa đã đến hồi kết thúc.

Bên Parkinson cần đột phá càng sớm càng tốt.

Mà bên này, Trần Thương vẫn có những kế hoạch mới cần triển khai.

Có vài chuyện đều quan trọng như nhau.

Tuy nhiên, trước đó, Trần Thương vẫn có một việc quan trọng là tìm người.

Thật ra chuyện này anh đã đưa ra quyết định ngay từ đầu

…….

- Giáo sư Trần, cậu đã suy nghĩ kỹ càng chưa?

Trong phòng làm việc, Phương Hỉ nhìn vài Trần Thương, mặt đầy kinh ngạc

Là hội trưởng của Hiệp hội bác sĩ tỉnh Đông Dương, cũng là người dẫn đầu của học thuật Ngoại khoa Trẻ sơ sinh tỉnh Đông Dương, địa vị của Phương Hỉ trong cả nước chỉ bằng Dương Kiến Tân

Nhưng, Dương Kiến Tân đã 65 tuổi, sắp phải lui khỏi vị trí hàng hai.

Mà từ nay về sau, Phương Hỉ chính là người dẫn đầu của lĩnh vực học thuật Ngoại khoa trẻ sơ sinh ở trong nước

Mà lúc này, vị 'chủ nhiệm Phương' bình thường rất ít khi liên hệ với Trần Thương này, lại thực sự sững sờ ngay tại chỗ

- Hội trưởng Phương, tôi suy nghĩ kỹ rồi

Trần Thương nghiêm túc nói.

Hai tay Phương Hỉ cầm lấy một phần tư liệu, cho dù là hội trưởng Phương kiến thức rộng rãi, núi Thái Sơn có sụp đổ ở trước mắt mà sắc mặt cũng không đổi này, trong giờ phút này trong lòng cũng vô cùng chấn động

Bà ngẩng đầu lên nhìn Trần Thương, có chút xúc động.

Bà và Trần Thương liên hệ không nhiều, thế nhưng cũng thường nghe nói đến chuyện của cậu.

Thế nhưng lần gần đây nhất khiến cho Phương Hỉ chấn động chính là bởi vì chuyện Trần Thương làm phẫu thuật can thiệp không cho thai nhi ở trong bụng vợ Farge George ra đời.

Chuyện này thực sự khiến cho Phương Hỉ có chút bội phục từ đáy lòng đối với Trần Thương

Thậm chí còn vì thế, mà hội trưởng Phương còn cố ý uống hai ly.

Đáy lòng vui vẻ vì tỉnh Đông Dương lại tạo ra được một nhân tài không tầm thường như thế này

Thậm chí còn nghĩ hôm nào đó sẽ tìm Trần Thương để trò chuyện một chút, cùng nhau nghiên cứu phát triển Ngoại khoa trẻ sơ sinh.

Bà tin rằng, ở chung với Trần Thương, nhất định sẽ có thể tạo ra một phen sự nghiệp

Thậm chí chuyện tập đoàn Johnson&Johnson cho Trần Thương cổ phần, Phương Hỉ không phải là một người không thông suốt.

Bà cảm thấy loại người có năng lực như Trần Thương, tài nguyên trong tay của cậu ấy mới có thể chân chính phát huy giá trị

Con người Phương Hỉ khá là tích cực, góc độ nhìn nhận vấn đề cũng khá rộng.

Thế nhưng... Hôm nay, khi Phương Hỉ nhìn thấy một phần thư mời và quy hoạch trong tay của Trần Thương, trong lòng thật sự có chút xúc động.

- Chuyện này... Thật sự là quá... Có trọng lượng rồi

- Chủ nhiệm Trần, nói thật thì, người mà Phương Hỉ tôi đời này bội phục không nhiều, thế nhưng cậu tính là một trong số đó

Phương Hỉ nhìn vào đồ vật trong tay, không nhịn được mà cảm khái.

- Thế nhưng, nếu như dựa theo lợi nhuận ròng 100 tỷ đô la năm ngoái của Tập đoàn Johnson&Johnson, thì phần của cậu cũng xấp xỉ 30 triệu đô la Mỹ

- Lấy ra 30 triệu đô la mỹ, để thiết lập giải thưởng, đừng nói... Là trong nước chúng ta, ngay cả trên thế giới, cũng đều là chuyện chưa bao giờ nghe đến

- Thật sự là quá trân quý rồi

Trần Thương không nhịn được nói:

- Hội trưởng Phương, bà cũng biết đó, bản thân y học trong nước phát triển tương đối yếu kém, những người làm nghiên cứu khoa học đỉnh cấp kia thậm chí còn dồn dập rời khỏi nước.

- Tôi cảm thấy nếu như muốn thay đổi chuyện này, không phải chỉ cần cố gắng trên diện chính sách.

- Mà quan trọng nhất vẫn là hy vọng và giải thưởng.
- Dưới số tiền lớn, tất có nhân tài
- Tôi cảm thấy, chúng ta hoàn toàn có thể đem 30 triệu đô la mỹ này làm tài chính để ban thưởng, chia nghiên cứu khoa học và lâm sàng ra hai mảnh lớn

Chương 1943: Giải Thưởng Trần Thương

Trần Thương tiếp tục nói

- Mỗi một định mức 15 triệu đô la, sau đó giải nhất một người, tiền thưởng là 10 triệu đô la, hai người giải nhì, mỗi người 2 triệu 500 ngàn đô la.

- Chúng ta cần nhân tài đỉnh cao.

Phương Hỉ nghe thấy lời nói của Trần Thương, cũng không nhịn được mà gật đầu.

Bà đương nhiên biết rõ ý của Trần Thương.

Thế nhưng, đây là Trần Thương dùng tiền của bản thân ra để làm phần thưởng.

Không nói chuyện khác, chỉ nói đến một phần quyết đoán này, có thể có bao nhiêu người làm được?

Không trách rằng Trần Thương lại nhận cổ phần của Tập đoàn Johnson&Johnson.

Thì ra là ở chỗ này

Phương Hỉ đột nhiên cảm thấy, Trung Quốc có thể có một người Y học có tấm lòng son thế này, thật sự là hy vọng của tổ quốc

Trong lúc nhất thời, Phương Hỉ có chút xúc động không biết nên nói cái gì.

Dù sao, tiền thưởng của giải thưởng này có lẽ là cao nhất trong ngành nghề.

10 triệu đô la mỹ

Tương đương hơn 7000 vạn nhân dân tệ.

Đối với một nhà khoa học mà nói, có cố gắng cả đời cũng không thể kiếm được số lẻ của cậu ấy.

Thế nhưng bây giờ thì tốt rồi

Thậm chí Phương Hỉ dám khẳng định, sau khi chuyện này được công bố, chắc chắn sẽ dẫn đến sóng to gió lớn

Sau một lát, bà mới bình tĩnh lại.

Phương Hỉ nói với Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần, chuyện này hãy giao cho tôi, tôi trước tiên sẽ đi tìm người ở phía trên để phê duyệt, nhanh chóng nhận được phê chuẩn.

- Sau đó chúng ta sẽ thảo luận tiếp, xây dựng đoàn đội chuyên nghiệp để làm ủy ban bình chọn.

Trần Thương gật đầu:

- Vậy thì vất vả cho chủ nhiệm Phương rồi

Phương Hỉ không nhịn được cười cười, hài lòng nói:

- Loại chuyện này, không vất vả một chút nào

- Nói thật thì, nếu như chuyện này cũng tính là vất vả, thì tôi hận không thể ngày ngày bận chết

Nói xong, hai người cười ha ha lên.

Có lẽ đây chính là mục tiêu theo đuổi của người làm y tế

Phương Hỉ nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cậu thật sự là một người đáng để tôn kính

- Aiz, nếu như sau khi mọi người biết cậu đem cổ phần lấy được từ Tập đoàn Johnson&Johnson để dùng cho việc thành lập 【Giải thưởng Trần Thương】, nhất định sẽ rất vui mừng

- Thậm chí sẽ hình thành một tuần hoàn hiệu quả tốt

- Có thể cùng sinh với cậu ở cùng một thời đại, thật sự là rất hạnh phúc

Phương Hỉ rất ít khi nói chuyện.

Trần Thương nhớ rõ lúc bản thân vừa mới trở về, mặc dù chủ nhiệm Phương rất ôn tồn lễ độ, nhưng lại không thích kết giao với nhiều người.

Thế nhưng hôm nay, hội trường Phương này thật sự nói rất nhiều

Không có nguyên nhân khác, đơn giản chỉ bởi vì cao hứng mà thôi

Thực ra, Trần Thương đã có ý nghĩ này từ lâu.

Trước đây khi cùng làm chung phẫu thuật với chủ nhiệm Tiêu Triết Hải của bệnh viện Thụy Kim, Trần Thương thật sự đã có chút động lòng.

Thứ đồ giải thưởng này, có thể trở thành một loại lưu truyền ký thác tinh thần.

Thậm chí, giải thưởng cũng là một loại tinh thần

Có thể khích lệ một thế hệ

Trần Thương làm sao không hy vọng, có một ngày:

- ‘Trần Thương’ không chỉ là một cái tên, mà còn là một tín niệm, một loại tinh thần.

.....

Ra khỏi Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, thời gian đã gần đến buổi trưa.

Trần Thương đi đến một quán ven đường, gọi một bát mì lớn.

Đi đi lại lại có rất nhiều người.

Quán cơm này cũng không lớn không nhỏ, mọi người ăn ở bên trong.

Đến một chuyến, tiêu thật nhiều tiền, mặc dù Trần Thương có chút đau lòng, dù sao đây cũng là vàng ròng bạc trắng thật.

Thế nhưng... Cũng không hối hận

Một tô mì vào trong bụng, vô cùng thoải mái, thêm hai tép tỏi, nhiệt tình ăn

Trong lúc vô tri vô giác, cũng sắp đến mùa xuân rồi.

Mà một con mèo vàng nằm rạp bên trong tiệm đang nhàm chán vẫy đuôi.

Trần Thương cảm thấy, loại cảm giác này vẫn là rất chân thực.

Thứ tiền này.

Trần Thương không ham hưởng lạc.

Hơn nữa tiền của mình cũng đủ sài.

Đáng giá

Ngay lúc này, Trần Thương nghe thấy rõ ràng âm thanh nhắc nhở.

【Đinh! Chúc mừng ngài, thiết lập giải thưởng 'Giải thưởng Trần Thương', hành động của ngài đã khích lệ thêm càng nhiều người hơn

Nhiện vụ nhân tâm thầy thuốc đạt thành! Nhận được ban thưởng đặc biệt: Con mắt Bá Nhạc! (Bản không trọn vẹn)】

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Con mắt Bá Nhạc?

Đây là chuyện gì?

Hơn nữa... Còn là một nửa thành phẩm

Chuyện này khiến cho Trần Thương lập tức tò mò.

Anh vội vàng mở con mắt Bá Nhạc ra, muốn tìm tòi hư thực

【Con mắt Bá Nhạc: Loại không trọn vẹn, thuộc tính:

1, Thị lực +50 (Đinh 1 phát động 50 điểm thị lực, đặc cách nhận được chức năng nhìn trong tối)

2, Bổ sung kỹ năng: Số liệu hóa! (Loại không trọn vẹn, sau khi kích hoạt không định kỳ, ngài sẽ thấy được số liệu ảo!)】

Nhìn thấy phần thưởng này, nói thật thì trong lòng của Trần Thương vô cùng chấn động

Đột nhiên sau khi tăng thêm 50 điểm trí lực, Trần Thương phát hiện toàn thế giới đều rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí rất nhiều chi tiết đều có thể chú ý đến.

Thế nhưng, quan trọng nhất chính là chức năng nhìn ban đêm

Trần Thương có chút kinh ngạc vui mừng.

Nhìn ban đêm, đây chính là chức năng đặc biệt thực sự.

Thế nhưng... Nhìn trong tối thì có tác dụng gì?

Buổi tối đi vệ sinh không cần bật đèn?

Hay là... Đúng rồi

Lúc phẫu thuật, có thể nhìn thấy đặc biệt chiếu sáng một vài khu vực không trọn vẹn

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật đúng là rất nhiều

Kỹ năng thứ hai khiến cho Trần Thương có chút tò mò

Con mắt Bá Nhạc là cái gì

Còn là không trọn vẹn?

Thật sự là... Quá bất lực rồi.

Sau khi Trần Thương ở bên này xử lí xong, đứng dậy đi về phía bệnh viện

Ngày mai là thứ ba, tiến hành phỏng vấn viện trưởng lần cuối.

Trần Thương còn có chút mong chờ.

Có thể có một người như thế nào xuất hiện đây?

Khoảng thời gian này, Chung lão tiên sinh cũng mất bóng mất dáng, không biết là đang bận rộn chuyện gì.

Sau khi Trần Thương trở lại bệnh viện, trực tiếp đi đến Khoa y tế.

Trưởng khoa của Khoa y tế hiện tại là Dương Đồng.

Dù sao đồng chí Trương Hữu Phúc cũng là người thân của thư ký Đàm, vợ Dương Đồng cũng thuận lợi từ Khoa giáo khoa lên đến Khoa y tế.

Quyền lợi Khoa y tế của bệnh viện rất lớn, so với Khoa giáo hơn lớn hơn không ít.

Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là năng lực chuyên nghiệp của Dương Đồng không đủ để chống đỡ chức vị trưởng khoa của Khoa y tế.

Hiện tại trưởng khoa của Khoa giáo khoa cũng đang trong lúc được chọn.

Bởi vì công tác lựa chọn viện trưởng, cho nên Khoa y tế cũng rất bận rộn.

Thứ bảy, chủ nhật cũng không thể nghỉ ngơi.

Sau khi Trần Thương đến Khoa giáo khoa, Dương Đồng đang chỉnh sửa và xử lý tư liệu.

- Chủ nhiệm Trần, về rồi sao

Dương Đồng nhiệt tình nói.

Hiện tại đang là buổi trưa, tất cả mọi người đều không ở đây, Dương Đồng cũng muốn tìm Trần Thương để nói chuyện.

- Ừm, chủ nhiệm Dương vất vả rồi, giữa trưa còn phải ở lại cùng với tôi xem tư liệu, à đúng rồi, chủ nhiệm Dương đã ăn cơm trưa chưa?

Dương Đồng cười cười:

- Đang ăn đây, à đúng rồi, ở đây đều là nhân tài mà tôi dựa theo yêu cầu của cậu lựa ra, cậu xem kỹ một chút.

Trần Thương gật đầu cười cười:

- Được, chủ nhiệm Dương, chị ăn cơm trước đi.

Nói xong, Trần Thương mở tập văn kiện, lấy tư liệu ra, nghiêm túc xem.

Khoan hãy nói, chỉ riêng lựa chọn ra những yêu cầu sơ bộ thỏa mãn mình, mà đã có nhiều như vậy

Xem ra buổi trưa hôm nay không có đường nghỉ ngơi rồi.

- Ấy! Chủ nhiệm Trần đang ở đây sao

Trần Thương gật đầu:

- Chủ nhiệm Trương, sao ông lại đến đây?

Trương Hữu Phúc cười haha một tiếng:

- À, đưa cho chị dâu cậu một chút đồ ăn ngon.

Chương 1944: Chủ Nhiệm Trương, Ông Mà Còn Như Vậy, Thì Tôi Sẽ Bị Bệnh Tiểu Đường Mất

Nói xong, Trương Hữu Phúc cũng không nói chuyện với Trần Thương, mà lập tức vui vẻ tiến vào phòng làm việc chủ nhiệm.

Cũng không đóng cửa lại, bắt đầu tình chàng ý thiếp cùng nhau ăn cơm

Trần Thương thấy thế, lập tức im lặng.

Người cũng đã lớn như thế rồi

Mà còn ngây thơ như vậy.

Thế nhưng... Kèm theo thời gian trôi qua, hai người vẫn còn nói chuyện rất vui vẻ

Chuyện này khiến cho Trần Thương thật sự là không nhịn được, liền nói với Trương Hữu Phúc:

- Chủ nhiệm Trương, ông mà còn như vậy, thì tôi sẽ bị bệnh tiểu đường mất

Trương Hữu Phúc nghe xong, lập tức sững sờ, không có phản ứng kịp:

- Bệnh tiểu đường? Có ý gì?

Dương Đồng cười cười:

- Cậu ấy là cảm thấy hai chúng ta quá là ngọt ngào ấy mà

Trương Hữu Phúc lập tức cười haha lên:

- Nào, mở miệng ra nào vợ, chồng đút cho em ăn...

Trần Thương lập tức tức giận trợn mắt lên

Không thể không nói

Cách sống của người với người thật sự là có khoảng cách.

Tình cảm của chủ nhiệm Trương Hữu Phúc và vợ Dương Đồng thật là tốt.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là tính tình của Trương Hữu Phúc này vô cùng tốt, yêu thích những thứ hơi thời thượng một chút.

Con trai đã được đưa ra nước ngoài từ lâu, bản thân và vợ thì tiếp tục trải qua thế giới hạnh phúc của hai người

Tình cảm của hai người thật sự là rất tốt, luôn duy trì độ mới mẻ của tình yêu mọi lúc.

Thực ra thì Trần Thương cũng rất muốn thỉnh giáo một chút, làm thế nào mới có thể ngọt ngào như vậy mà không bị mắc phải bệnh tiểu đường

Đôi vợ chồng già này, sao có thể như thế.

Trần Thương không yên lòng tiện tay mở tư liệu ra.

Khi Trần Thương nhìn thấy tình hình và tư liệu của người đầu tiên, lập tức nghe thấy một trận thông tin nhắc nhở

【Nhạc Bác Khoa: Nam, 52 tuổi, viện trưởng của bệnh viện thành phố nhân dân Thiên Tân, trình độ: tiến sĩ quản lý Y học của bệnh viện Hopkins, năng khiếu...

Điểm nghiên cứu khoa học: 3 sao;

Điểm lâm sàng: 2 sao;

Quản lý bệnh viện: 3 sao;

Điểm tổng hợp: 60 điểm.】

Sau khi Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, lập tức sững sờ ngay tại chỗ

Chẳng lẽ... Đây chính là con mắt Bá Nhạc trong truyền thuyết?

Giờ phút này nhìn thấy

Cả người của Trần Thương đều kích động lên.

Không lỗ

Thật sự là không lỗ

Tiêu mấy ngàn vạn có thể nhận được một kỹ năng như thế này, quả thực là vô cùng được lợi đối với Trần Thương.

Không trọn vẹn thì lại làm sao?

Tiêu mấy ngàn vạn lại như thế nào?

Chỉ cần dựa vào con mắt Bá Nhạc không trọn vẹn này liền có thể phát tài

Đi đến đỉnh cao của cuộc sống

Kiếm lời to rồi

.....

Bản con mắt Bá Nhạc không trọn vẹn đối với Trần Thương hiện tại mà nói quả thực là một thần kỹ

Nghĩ đến đây, Trần Thương trực tiếp 'chuyện không được chậm trễ', tự động che giấu đôi vợ chồng già công khai tình cảm kia.

Dù cho đường máu có tăng vọt cũng không để ý chút nào

Bắt đầu sàng lọc tư liệu viện trưởng, sợ một lúc nữa cái kỹ năng không đáng tin cậy này đột nhiên không có tác dụng.

Đến lúc đó thì xong đời

Sau khi nghĩ đến đây, Trần Thương nhanh chóng tìm trang giấy trắng, làm bút ký.

Đem điểm của mỗi một người viết lên, cứ như vậy, cũng xem như là có một giản lược thô sơ dễ hiểu.

Cho điểm chẳng qua chỉ là một căn cứ tham khảo rất quan trọng.

Thế nhưng Trần Thương cũng không có kế hoạch xem phần cho điểm này như một nhân tố duy nhất.

Có đôi lúc, tuyển chọn một người, tam quan hay tính cách cũng là một nhân tố chủ quan rất quan trọng.

Giám khảo viện trưởng lần này có năm người tham dự.

Tần Hiếu Uyên, Chung lão tiên sinh, Đàm Quốc Lập, Trần Thương và Phòng lão gia tử

Tình hình gần đây của Phòng lão gia tử đã tốt lên nhiều, cả cơ thể so với lúc trước cũng tốt hơn nhiều, có thể thấy, ca phẫu thuật mà Trần Thương làm lúc còn chưa có kinh nghiệm đó rất thành công

Phòng lão gia tử là nguyên lão xây dựng nên Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, có nhiều năm kinh nghiệm như thế, ngay cả Chung lão tiên sinh cũng phải tôn kính gọi một tiếng thầy Phòng.

Năm người đến công khai phỏng vấn, chấm điểm, dựa theo xếp hạng mà lựa chọn viện trưởng.

Không thể không nói, nhân số thông báo tham gia tuyển dụng viện trưởng lần này có rất nhiều.

Ngay cả trên quốc tế cũng có rất nhiều Hoa Kiều, người nước ngoài đến báo danh.

Trần Thương xem tư liệu rất nhanh

Anh tin tưởng phán đoán của hệ thống.

【Trần Hiểu Lệ: Điểm tổng hợp: 76 điểm, năng lực nghiên cứu khoa học...】

【Từ Khoáng: Điểm tổng hợp: 65 điểm, năng lực nghiên cứu khoa học...】

....

Nói thật thì mỗi một người có thể đến cấp bậc viện trưởng thì tư liệu đều rất thâm hậu, chỉnh riêng vinh dự đều đã có đến mấy trang, càng đừng đề cập đến các tài liệu thành quả nghiên cứu khoa học, luận văn.

Vì thế, Trần Thương muốn xem rõ và đồng thời ghi nhớ lại từng người từng người một, quả thực cần tốn không ít thời gian.

Mà năng lực của hệ thống... Trần Thương vẫn tương đối tin tưởng.

Phần lớn điểm số của những người báo danh đều tập trung dao động trên dưới ở khoảng 70 điểm,.

Thỉnh thoảng sẽ có một hai người là 80 điểm, Trần Thương đều đã ghi tên ra.

Còn có năng lực cấp năm sao ở một vài lĩnh vực nào đó, Trần Thương cũng đã chọn ra.

Dù sao những người này đều là nhân tài hiếm có

Nếu như có thể thu vào trong đội ngũ của mình, chắc là một tuyển chọn rất tốt

Ngay lúc Trần Thương đang lật đến tầm mười bản cuối cùng, đột nhiên sửng sốt

【Chu Tiềm, nam, sinh năm 1975, viện trưởng của viện Trung y tỉnh Hà Bắc...】

Sau khi Trần thương nhìn thấy cái tên này, ánh mắt anh đột nhiên co rụt lại

Viện trưởng Chu ra tù rồi?

Trong đầu Trần Thương lập tức kích động, vội vàng lấy tư liệu của Chu Tiềm ra nghiêm túc xem

Hi vọng là bản thân không nhìn nhầm?

Năm năm trước, Chu Tiềm đã vì mấy tội ác mà bị phán 8 năm tù có thời hạn, hiện tại chắc còn chưa ra ngoài mới đúng chứ?

Thế nhưng, tư liệu quả thật là Chu Tiềm, chắc chắn không sai.

Dù sao, trên chức vị viện trưởng của viện Trung y tỉnh Hà Bắc luôn không thể xuất hiện người tên Chu Tiềm đúng không?

Phải biết, lúc Trần Thương còn đang học đại học, viện trưởng Chu Tiềm đã trúng tuyển đại lão của học giả Trường Giang, được bình chọn là 'Một trăm viện trưởng đầu trong nước', còn là người đã liên tục đạt ba giải 'Bác sĩ Norman Bethune'.

Thế nhưng thực sự khiến cho Chu Tiềm nổi danh không phải là những vinh dự này.

Đa số mọi người đều cảm thấy cái tên này vô cùng lạ lẫm.

Thật sự chấn động là vào năm 2016, một vụ án tranh cãi lớn liên quan đên Y tế.

Mà đây cũng là viện trưởng hiếm thấy đi đầu trong vụ án phán hình sự.

Lúc đấy, Chu Tiềm vẫn còn trẻ, chỉ mới 41 tuổi, thế nhưng đã là chủ nhiệm lớn kiêm nhiệm viện trưởng của bệnh viện cấp tỉnh, có thể nói là khí thế phấn khởi, nhưng thật sự lợi hại là Chu Tiềm ở lĩnh vực tạo nghệ đỉnh

phong Ngoại khoa lồng ngực, là người dẫn đầu của Ngoại khoa lồng ngực ở địa khu Hoa Bắc, đã đổi mới phẫu thuật cắt bỏ ung thư phổi làm đến cực hạn.

Mà phẫu thuật chữa trị tận gốc ung thư phổi của ông đã dẫn đến sự chú ý rất mãnh liệt trên các tập san đứng đầu khối u thế giới.

Thế nhưng ngay khi Chu Tiềm đang ở thời kỳ đỉnh phong nhất trong cuộc đời, ông lại nghênh đón một lần chuyển hướng quan trọng trong cuộc đời.

Tỉnh Bắc Hà, Sơn tây và Mông Cổ cách nhau cũng không phải là rất xa, là nơi có mỏ than thịnh hành, ở đó có một căn bệnh rất phổ biến, đó là bệnh bụi phổi.

Chương 1945: Bác Sĩ Đầu Tiên Trong Ngục Nhận Giải 'Bác Sĩ Giỏi Norman Bethune'

Có lẽ mọi người chưa hiểu rõ về bệnh bụi phổi, nó còn có một cái tên gọi khác, gọi là bệnh ho dị ứng.

Chủ yếu là bởi vì trong thời gian sản xuất đã hít vào một số lượng lớn bụi có chứa cát mà dẫn đến xơ phổi hóa thay đổi bệnh phổi làm chủ.

Mà những công nhân than mỏ trước kia bởi vì các loại biện pháp phòng hộ mà xảy ra nhiều vấn đề, cho nên phần lớn mọi người quanh năm suốt tháng đều ở phía dưới, hoặc nhiều hoặc ít đều có bụi phổi mức độ khác biệt.

Thế nhưng trong giai đoạn đầu, bệnh nhân bụi phổi cũng không nghiêm trọng lắm, bình thường bệnh nhân cũng không có biểu hiện gì.

Nhưng, thời gian càng ngày càng dài, tình hình trở nên càng nghiêm trọng hơn, đến thời kì cuối của bụi phổi, sẽ gây ra hình trạng khó thở, ho ra máu, tức ngực, thậm chí là các bệnh lý toàn thân, nguy hiểm đến tính mạng.

Có lẽ phải nói là thời thế tạo anh hùng, ở tình thế như vậy, Chu Tiềm cũng xem như đã luyện ra được một thân bản lĩnh.

Thế nhưng, Chu Tiền có người cha là một công nhân mỏ than, có thể nói là đồng cảm với những bệnh nhân này.

Trong năm 2010-2016, ông ta đang nghiên cứu bệnh bụi phổi, thì kinh ngạc phát hiện, tỉ lệ bệnh nhân phát bệnh bụi phổi ở một nơi nào đó của tỉnh Bắc Hà vô cùng cao, hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là, bệnh nhân bụi phổi ở nơi này có tỉ lệ chuyển thành ung thu phổi vô cùng cao

Phát hiện nghiên cứu này vốn chỉ là khiến cho Chu Tiềm tiến hành nghiên cứu ca bệnh của đám người và tổng điều tra có chút chấn động

Thế nhưng, sau khi ông ta xâm nhập vào nghiên cứu thì mới phát hiện ở bên trong một vài nhà mỏ than này có một loại bụi đặc biệt, có thể kích thích biểu mô phế quản, mà gây ra ung thư

Sau khi đạt được thông tin này, Chu Tiềm đã làm rất nhiều chuyện, tuyên truyền, phổ cập khoa học, làm nghiên cứu...

Thậm chí, khiến cho các nhà mỏ than này tiến hành bồi thường, bởi vì chuyện này có quan hệ trực tiếp.

Mà một viện trưởng kích động đến chính là lợi ích của một đoàn thể.

Chu Tiềm bị nhằm vào.

Nhưng ông ta không hề từ bỏ, tiếp tục làm các việc tranh thủ và cố gắng, vì những bệnh nhân bị ung thư phổi ở bản xứ mà tranh thủ bắt bồi thường, đòi lại công đạo.

Chu Tiềm tuổi trẻ nóng tính chan chứa nhiệt huyết vì thế mà chịu không ít đau khổ.

Mà lúc đó trong nước cũng chưa xem trọng bất kỳ loại khói bụi ô nhiễm nào, nghiên cứu thuộc về một khu vực tương đối trống.

Vì thế, Chu Tiền liền tự mình bỏ tiền túi ra để kiện tụng

Nhưng... Vào lúc quan trọng, những bệnh nhân này lại lâm trận phản bội.

Bọn họ cũng không muốn chọc giận những ông chủ lớn này, mà... Hy vọng ông chủ lớn có thể cung cấp công việc cho con cái của bọn họ.

Dù sao rất nhiều người nông thôn ngay cả xuống lò làm việc cũng không có.

Hơn nữa đãi ngộ của công việc này cũng rất cao.

Một năm hơn mười vạn, thu nhập như thế ở nông thôn đã là rất cao, thậm chí có thể khiến cho bọn họ thay đổi số phận.

Chu Tiềm tự mình xuống hầm mỏ thu thập số liệu, lại gặp quáng nạn, cũng may vấn đề không lớn, thế nhưng sau khi biết rõ chuyện, lại bị mỏ than kiện lên tòa án.

Dù sao Chu Tiềm cũng không phải là công nhân của mỏ than, mà lúc đi vào, cũng đã làm trái quy tắc.

……

Thế nhưng quan trọng nhất chính là

Thông tin mà Chu Tiềm thu thập được có ảnh hưởng không thể xóa nhòa.

Trong thời gian bị thụ lý và kiện tụng, Chu Tiềm đã bị ngừng chức vụ.

Nhưng chuyện này đối với Chu Tiềm mà nói cũng không phải là quan trọng nhất.

Khoảng thời gian này, vì kiện cáo mà Chu Tiềm không có bất kỳ tâm tư gì để mà quản lý, tất cả đều do người trong nhà đang phụ trách bôn ba.

Mà ông ta, khoảng thời gian này ngoại trừ ra tòa, thì chính là làm nghiên cứu, viết luận văn

Cuối cùng, lúc ông ta bị phán xử tù có thời hạn 8 năm, một văn chương được xuất bản, leo lên《Tập san của bác sĩ lâm sàng ung thư》

Mà cùng lúc đó, quốc gia cũng đã thực sự bắt đầu trên ý nghĩa xem trọng bụi đặc biệt đối với tình hình nghiên cứu ung thư phổi.

Ngay hiện trường Chu Tiềm bị phán hình, ông ta đã cười mà đi vào

Phóng viên lúc đó hỏi vì sao, Chu Tiềm nói:

- Tôi làm chuyện tôi cho rằng mình nên làm, tôi xứng đáng với chiếc áo trắng trên người này, cũng xứng đáng với chuyện mà nửa đời này tôi theo đuổi.

- Thế nhưng... Tôi có lỗi với người nhà của mình.

Chuyện này lúc đó đã dẫn đến sóng to gió lớn trên khắp cả nước.

Thế nhưng, cho dù là Chu Tiềm có công, thì cũng không có cách nào thay đổi sự thật là ông ta đã làm trái quy tắc mà tự tiện đi vào quặng mỏ, mà hiện tại quặng mỏ vẫn một mực chắn chắc là Chu Tiềm làm sai các quy tắc thao tác tạo thành quáng nạn thực sự, mà lúc đó mỏ than bởi vì chuyện của Chu Tiềm, mà đã tiêu rất nhiều tiền, vì ông ta mà tranh thủ 8 năm xa hoa này

Thế nhưng Chu Tiềm cũng đã trở thành bác sĩ đầu tiên trong ngục nhận giải 'Bác sĩ giỏi Norman Bethune':

- 'Một trăm viện trưởng đầu trong nước', và các loại danh hiệu vinh dự khác

Mà quốc gia trong năm sau, cũng đã nghiên cứu ra kết quả mới của bụi, tăng thêm các công nhân phụ cấp mới của mỏ than và đề cao các phương án biện pháp phòng hộ.

Viện trưởng Chu Tiềm vì chuyện này mà danh tiếng đã truyền xa trên khắp đất nước.

Thế nhưng, sau khi Chu Tiềm vào ngục giam, cũng vì tình huống đặc biệt mà được đãi ngộ đặc biệt.

Tình huống cụ thể thì không biết được.

Vì thế, sau khi Trần Thương nhìn thấy viện trưởng Chu Tiềm vậy mà cũng nộp đơn, cả người đều sửng sốt

Nói thời gian, lúc đó, cả nước có bao nhiêu viện y học trường học đều chính diện tuyên truyền cho chuyện của Chu Tiềm, quả thật là rất chấn động.

Lúc đó, Trần Thương còn chưa tốt nghiệp, nhưng trong lòng cũng bị chuyện của Chu Tiềm mà làm cho cảm động, thề muốn trở thành người giống như viện trưởng Chu Tiềm.

Đã qua nhiều năm, chuyện của Chu Tiềm bây giờ cũng rất ít người nhắc đến.

Thậm chí cũng có rất nhiều người đã quên mất Chu Tiềm, nhưng Trần Thương lại không.

Nghĩ đến chuyện thần tượng muốn đến bệnh viện, trong lòng Trần Thương rất vui vẻ.

Anh nhanh chóng xem xét tư liệu và thông tin của Chu Tiềm, sau khi nhìn thấy, Trần Thương có chút kinh ngạc:

【Chu Tiềm:

Năng lực nghiên cứu khoa học: 5 sao.

Năng lực lâm sàng: 5 sao.

Thiên phú quản lý: 5 sao.

Điểm tổng hợp: 95 điểm!】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy số liệu này, nói thật thì có chút kinh ngạc và vui mừng

Thậm chí Trần Thương còn muốn trực tiếp gọi ngay cho Chu Tiềm, muốn giúp ông ta quay lại.

Thế nhưng, dù sao Chu Tiềm cũng đã từng có án cũ, chuyện này cũng không phải là ưu thế gì đối với Chu Tiềm, mà còn dựa theo ghi chép lúc đó, Chu Tiềm quả thực có rất nhiều thao tác làm trái quy tắc.

Những chuyện này đối với Trần mà nói, có lẽ bởi vì tẩy não có khả năng cho rằng đây mới là biểu hiện nên có của một anh hùng.

Nhưng đối với đại đa số người mà nói, cũng không phải là như thế.

Thậm chí, chuyện này sẽ trở thành điều kiện khảo sát chủ yếu của thẩm tra chính trị.

Phải biết rằng, hiện tại chức vị viện trưởng của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 là cấp phó chân chính

Hơn nữa, vì tính đặc thù của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, tương lai sau này thậm chí là ở tỉnh Đông Dương, hoặc thậm chí là địa khu Trung Nguyên trở thành Trung tâm chữa bệnh.

Một người có án cũ như viện trưởng Chu Tiềm, liệu có bị các lãnh đạo khác bác bỏ hay không?

Chương 1946: Mọi Người Có Thời Gian Thì Nên Đi Kiểm Tra Đường Máu Một Chút

Những chuyện này, Trần Thương cũng không thể nói chính xác.

Bên trong thể chế, có ưu điểm, nhưng cũng có rất nhiều thiếu sót.

Sau khi Trần Thương xem hết một lần, cũng là thấy các điểm số không thấp, một người 93 điểm đã từng đảm nhiệm chức vị viện trưởng ở một bệnh viện thủ đô nào đó, còn có một quản lý học tập mới đi du học về, thậm chí Trần Thuóng còn thấy được thiên phú quản lý 5 sao+, điểm tổng hợp là 91 điểm.

Những người này đều khiến cho Trần Thương rất ưu ái, nhưng bởi vì Chu Tiềm, mà khiến cho anh vẫn còn có chút do dự.

Tiếp theo đây, có lẽ vẫn phải nhìn vào khảo hạch cuối cùng.

Hệ thống cho điểm là một mặt, phỏng vấn còn cần phải nhìn thấy tam quan và lý niệm của đối phương.

Chuyện này đối với Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2mà nói, vô cùng quan trọng.

Sau khi chỉnh sửa và xử lý tư liệu lại, chủ nhiệm Trương và chủ nhiệm Dương cũng đã dính nhau xong.

Lúc này, tất cả mọi người ở Khoa y tế cũng lần lượt trở về.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, tất cả mọi người cười cười và chào hỏi anh.

Trần Thương nhìn vào đám người, dường như đã quen với việc chủ nhiệm Trương Hữu Phúc đến đây, lập tức có chút bận tâm mà thở dài:

- Chuyện là... Mọi người có thời gian thì nên đi kiểm tra đường máu một chút

Đám người sững sờ:

- Kiểm tra đường máu? Tại sao thế?

Trương Hữu Phúc tức giận bộp vào phía sau lưng của Trần Thương một bàn tay, khuôn mặt mập mạp đỏ lên, cười mắng một tiếng:

- Tiên nhóc nhà cậu, chỉ có cậu là nhiều lời

Dương Đồng cũng nheo mắt lên cười.

Trần Thương bị Trương Hữu Phúc kéo ra khỏi phòng làm việc, còn nói với đám người:

- Mỗi ngày đều có người ở phòng làm việc diễn ân ái, bầu không khí ngọt ngào này đã kéo lên thẳng tắp, không phải nên xem làm việc trong bầu không khí này đường máu có thể tăng lên hay không sao?

Mọi người đều lập tức cười haha lên.

Trần Thương rời khỏi Khoa y tế, trong lòng suy nghĩ về buổi phỏng vấn ngày mai.

Phỏng vấn cũng không phải là phỏng vấn có cấu trúc, mà là cần hỏi một vài vấn đề chủ quan, suy nghĩ của đối phương về lý niệm và quy hoạch phát triển tuỏng lai của Tỉnh Nhị viện, vân vân...

Đối với nội dung phỏng vấn cụ thể, Trần Thương cũng không phải là quan chủ khảo, quan chủ khảo thật sự chính là Chung lão tiên sinh.

Dù sao ông cũng là Hội trưởng của hiệp hội bác sĩ trong nước, cũng là viện trưởng vinh dự của Tỉnh Nhị viện, vì thế cho dù là kinh nghiệm hay những cái khác, ông đều có rất nhiều quyền lên tiếng.

Lúc xế chiều, Trần Thương tổ chức một cuộc họp thường kỳ với đám người.

Chuyện của buổi chiều thứ hai cũng không nhiều, vì thế Trần Thương bắt lấy thời gian này để cùng với mọi người thảo luận một chút tình hình, và dồn dập nói về một vài phát triển của nghiên cứu mới, để mọi người cùng nhau học tập và đôn đốc.

Tương tự như phòng khách, nhưng lại không có bầu không khí như thế, thế nhưng tổng thể mà nói cũng ổn.

Có không ít người, mười bốn mười năm người, phần lớn đều là lực lượng nòng cốt của Khoa cấp cứu.

Cấp cứu Ngoại khoa tim mạch - lồng ngực là một tầng, có hai người phụ trách, đều là nữ, một người là Mạnh Hi, người còn lại chính là một cô gái ba mươi năm tuổi tóc ngắn tinh anh, hiển nhiên là tomboy.

Làm phẫu thuật so với bất kỳ người nào cũng đều già dặn hơn, mà từ trước đến giờ đều không sợ khổ không sợ mệt, chuyện này khiến cho lão Mã nghi ngờ: Đồng chí Thắng Nam, ngay cả kinh nguyệt cũng hẳn là thượng lưu, bằng không cũng không thể lên cót như thế

Đúng vậy, người này tên là Dương Thắng Nam, nói trắng ra là một người cuồng công việc.

Buổi tối, Trần Thương với Thư ký Đàm và Tần Hiếu Uyên ngồi ở bệnh viện trao đổi chuyện liên quan đến buổi phỏng vấn ngày mai.

Sau khi kết thúc, Tần Hiếu Uyên đi lấy xe, Trần Thương vừa đúng lúc đi một chuyến đến Cấp cứu.

Từ sau khi làm chủ nhiệm, Trần Thương không có làm ca đêm.

Trần Thương muốn quay về một vòng rồi sau đó sẽ rời khỏi, kết quả là vừa đến Cấp cứu, đã nhìn thấy một đám bác sĩ trực ban đang chạy về phía phòng bệnh.

.....

Chuyện cấp cứu là tương đối nhiều, mỗi ngày đều kích thích adrenalin của người.

Nói thật thì, Trần Thương vẫn còn tương đối hoài niệm loại cảm giác này.

Thậm chí Trần Thương còn đang suy nghĩ cũng muốn sắp xếp cho mình làm mấy ca đêm trong một tháng để làm gương tốt.

Bởi vì hiện tại mỗi tiểu tổ trưởng của một tầng lầu Khoa cấp cứu đều cần trực ca đêm.

Chủ yếu vẫn vì chất lượng hiện tại của bệnh nhân đều đã tăng cao rõ ràng, hệ số nguy hiểm đều tương đối cao.

Thế nhưng, Trần Thương nhìn thấy một đám người đều đang chạy thẳng đến phòng bệnh, cũng sửng sốt một chút.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Trần Thương nhanh chóng vượt lên phía trước vài bước, đuổi theo Trương Tuyết Lượng, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trương Tuyết Lượng là một người đàn ông lớn tuổi trong Khoa cấp cứu, cùng đến chung một nhóm với Trần Thương, là thủ xạ Trương Xu của Nội khoa cấp cứu.

Hiện tại cũng xem như là bác sĩ chủ trị có kinh nghiệm phong phú.

Sau khi nhìn thấy Trần Thương, vội vàng nói:

- Hôm nay, cấp cứu đưa đến một bệnh nhân, đột phát tính rung tâm thất, tình hình tương đối nguy hiểm, thế nhưng đã được xử lý kịp thời.

- Thế nhưng... Mặc dù tình hình tim của bệnh nhân không nghiêm trọng, nhưng tình hình tinh thần có chút hỏng bét

- Vừa rồi y tá nói anh ta chuẩn bị thắt cổ tự sát ở trong phòng

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức biến sắc

Đến cấp cứu tự sát?

Đây là tình huống gì thế.

Trần Thương vội vã đi theo Trương Tuyết Lượng chạy về hướng phòng bệnh giám sát, đã nhìn thấy bảo an đại gia Tần Thái Sơn đang ôm chân của một người đàn ông ba mươi tuổi.

- Cậu nhóc, cậu mới bao lớn chứ?
- Không cần phải nghĩ quẩn đâu
- Thời gian tốt đẹp sao này vẫn còn rất nhiều, cậu cũng không thể nhất thời kích động
Mặc dù tuổi tác của Tần Thái Sơn đã lớn, nhưng người bệnh ba mươi tuổi, lại nặng 78kg, nên không ngăn nổi
Người đàn ông lắc đầu, khuôn mặt anh ta sợ hãi nói:
- Không không không! Anh không hiểu
- Mọi người, nhà chúng tôi là bị nguyền rủa
- Cả gia đình chúng tôi trong vòng một năm liền liên tiếp xảy ra đủ loại chuyện
- Chúng tôi là bị nguyền rủa, ông có biết không?
- Đến lượt rồi! Tất cả mọi người trong nhà chúng tôi... Bây giờ là đến lượt tôi
Tần Thái Sơn không nhịn được nhíu mày:
- Anh chết rồi, vậy đứa con của cậu thì làm sao đây! Vợ của anh phải làm sao đây
Người đàn ông vừa nghe thấy, sức lực càng lớn
Thậm chí giọng nói còn quyết liệt hơn mấy phần.
- Vợ của tôi đã bỏ chạy cùng với người khác, con cũng không phải là của tôi
Tần Thái Sơn đột nhiên sửng sốt, đột nhiên... Đột nhiên không biết nên nói cái gì
Nói thật thì... Anh có chút muốn buông người đàn ông này ra.
Thế nhưng, chắc chắn là không được.
Đám người Trần Thương thấy thế, vội vàng tiến đến, mấy người cùng nhau dùng sức, lôi người đàn ông xuống
Chẳng lẽ... Là do bệnh tim gây ra bệnh tật của hệ thống tinh thần?
Không thể loại trừ khả năng này, vì hoàn toàn có thể tồn tại bệnh tâm thần tim mạch.
Nhưng hiện tại Trần Thương vẫn chưa biết rõ ràng tình hình cụ thể của bệnh nhân, thế là nói với Trương Tuyết Lương:
- Đi lấy kiểm tra của bệnh nhân và kết quả kiểm nghiệm ra, tôi xem thử một chút.
Trương Tuyết Lượng liền vội vàng gật đầu.
Tần Thái Sơn nhìn vào người đàn ông, không nhịn được thở dài, nói:
- Cậu nhóc à, cậu cũng đừng nên nghĩ quẩn

- Ở bệnh viện này có bao nhiêu người muốn tiếp tục sống mà không làm được, cậu cũng đừng ngớ ngẩn, anh đây đã lớn tuổi như thế, có chuyện gì mà chưa thấy qua, nguyền rủa gì chứ, chỉ là lừa người

Chương 1947: Không Ai Có Thể Mang Anh Đi Được, Tôi Nói Rồi Đó

Người đàn ông vội vàng lắc đầu, mặt mũi anh ta tràn đầy sợ hãi

- Không! Mọi người, anh căn bản là không biết

- Tôi thật sự không có bệnh, sức khỏe của tôi rất tốt, năm ngoái kiểm tra sức khỏe vẫn còn rất tốt, không có một chút vấn đề nào

- Chuyện này tôi và anh cả, anh hai, anh ba đều giống nhau

- Già trẻ nhà chúng tôi, anh cả của tôi năm 36 tuổi, đang yên lành tự nhiên đột tử

- Anh hai của tôi cũng như thế, cũng trùng hợp là năm 36 tuổi, lúc đi ngủ vẫn còn đang tốt lành, xong sau đó liền không tỉnh dậy nữa

- Cả nhà chúng tôi đều bị dọa cho sợ, anh chóng đi tìm thầy âm dương để kiểm tra, kết quả người ta nói vị trí của mộ tổ nhà chúng tôi không tốt, phạm vào đại sát, cần phải dời phần mộ

- Chúng tôi chọn một ngày lành tháng tốt, tìm một thầy phong thủy đến, sau đó dời phần mộ thật tốt, vừa mới dời phần mộ thành công, anh ba của tôi vừa mới thắp hương, kết quả... Kết quả lại đột tử ngay hiện trường dời mộ

- Lúc đó... Anh ba của tôi cũng vừa vặn 36 tuổi

- Tôi thật sự bị dọa sợ rồi...

- Bọn họ bình thường đều rất khỏe mạnh, căn bản là không có vấn đề gì cả, đột nhiên liền xảy ra loại chuyện này, sức khỏe của họ đều rất tốt

- Năm nay, tôi cũng sắp 36 tuổi rồi, tôi sợ mình sẽ giống như mấy anh trai, cũng thường xuyên làm kiểm tra, thế nhưng... Căn bản là không có bất kỳ vấn đề nào

- Kết quả, năm nay, một tuần gần đây nhất, mấy ngày đột nhiên tôi cảm thấy chất lượng giấc ngủ của bản thân vô cùng kém

- Tôi cảm thấy chính là nhà chúng tôi đã nhận phải nguyền rủa, đều không sống đến 36 tuổi, tôi cảm thấy cái chết đang ở rất gần mình rồi

- Thật đó, tôi vô cùng sợ hãi, tôi nghĩ là... cùng giống như vậy, còn không bằng chính mình tự giải quyết, cũng không cần ngày nào ngũ cũng phải sợ hãi nữa

Trần Thương nhìn vào bệnh nhân có chút lo nghĩ này, có chút nghi ngờ.

Thật sự là nguyền rủa sao?

Thế nhưng, cho dù là nguyền rủa, đám người Trần Thương cũng không thể tin

Bọn họ là bác sĩ, xem trọng chính là khoa học.

Mặc dù có rất nhiều chuyện không thể giải thích được, thế nhưng cũng không thể hướng qua bên huyền học được

Vào lúc này, Trương Tuyết Lượng lấy điện tâm đồ ra, nói với Trần Thương.

- Chủ nhiệm Trần, anh nhìn... Cơ bản đều bình thường

Trần Thương nhìn kỹ vào kết quả điện tâm đồ, cũng không phát hiện có vấn đề gì.

Chuyện này kỳ lạ rồi.

Chẳng lẽ thật sự không có vấn đề sao?

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ thật sự chính là bệnh tật hệ thống tinh thần sao?

Bệnh nhân đã liên tục một tuần không thể ngủ ngon giấc.

Nghĩ đến đây, Trần Thương quyết định trước tiên sẽ để cho anh ta nghỉ ngơi một đêm, sau đó sẽ tỉ mỉ giám sát bệnh tình.

Tần Hiếu Uyên cũng đến, sau khi nhìn thấy Trần Thương liền hỏi:

- Thế nào rồi?

Trần Thương đem tình hình của bệnh nhân nói lại với Tần Hiếu Uyên.

Có chút không yên lòng, thế là nói:

- Ba, ba hãy về trước đi, nói với Duyệt Duyệt một tiếng, buổi tối con ở lại trực, bệnh nhân này... Rất đặc biệt, con lo là buổi tối sẽ xảy ra chuyện

Tần Hiếu Uyên nhẹ gật đầu

Tối nay, tất cả mọi người cũng rất căng thẳng.

Dù sao liên quan đến chuyện nguyền rủa thì mọi người ít nhiều gì cũng đã được nghe nói.

Đêm hôm khuya khoắt, bên trong phòng làm việc đang thảo luận chuyên linh dị, là một chuyện vô cùng kích thích, may là lá gan của các bác sĩ đều lớn.

Bởi vì trợ hứng, mà mọi người đã gọi đồ nướng.

Nhưng, ngay khoảng 2-3 giờ sáng, tiếng chuông dồn dập gọi đến.

- Bệnh nhân giường 33 xảy ra chuyện rồi

Y tá cấp cứu vội vàng chạy đến thông báo cho bác sĩ.

Sắc mặt của đám người Trần Thương thay đổi, giường 33 chính là bệnh nhân ‘bị nguyền rủa’ kia.

Lập tức, trong lúc nhất thời, bầu không khí bên trong gian phòng đã quỷ dị hơn mấy phần.

Sau khi một đám người chạy về hướng phòng làm việc, phát hiện bệnh nhân môi đã xanh tím, hô hấp yếu ớt, gọi mà không có tiếng đáp

- Làm điện tâm đồ

- Rung tâm thất

- Khử rung tim

Một đám người bắt đầu khẩn trương vội vàng.

Sau khi một phen cấp cứu, trong lòng tất cả mọi người còn có chút sợ hãi.

Đang yên lành, sao lại đột nhiên rung tâm thất chứ?

Đây đã là lần thứ hai

Đột nhiên Trần Thương nói:

- Làm thêm một điện tâm đồ

Sau khi đợi đến ý thức của bệnh nhân giường số 33 khôi phục, khuôn mặt tuyệt vọng nhìn vào Trần Thương:

- Chủ nhiệm Trần... Tôi thật sự sống không nổi nữa

- Diêm Vương đến đòi mạng của tôi rồi

- Tôi thật sự là bị nguyền rủa, ai cũng... Không thể cứu được tôi

- Tôi đã nhìn thấy những người kia đến lấy mạng của tôi rồi...

Lúc này Trần Thương nhìn vào điện tâm đồ, không nói một lời, dường như anh đã nhìn ra gì đó

Quả nhiên, sau khi Trần Thương nhìn thấy rõ ràng, hai mắt đều thông suốt

Anh nhìn vào người đàn ông, nhàn nhạt nói:

- Không ai có thể mang anh đi được, tôi nói rồi đó

Mọi người nghe thấy tiếng, lập tức sững sờ

Câu nói này! Thật sự là mẹ nó bá khí

.....

- Bác sĩ, tôi cầu xin anh, anh đừng nói khoác nữa

- Tôi cũng sắp chết rồi, anh không thể hỏi xem tôi còn có tâm nguyện gì hay không sao?

- Anh thế này, khiến cho tôi cảm thấy giống như là đang xem phim điện ảnh vậy

Câu nói này của bệnh nhân, khiến cho khuôn mặt của Trần Thương lập tức đỏ lên.

Thật vất vả mới nói đôi lời vô cùng khí thế như vậy, không nghĩ đến lại bị cái tên này làm cho không có trạng thái.

Vậy mà lại nói cậu ấy nói khoác

Thật là... Quá đáng

Mọi người xung quanh cũng là cười khổ không thôi.

Người đàn ông cười khổ một tiếng, đột nhiên không phải là quá sợ nữa.

- Aiz... Cùng lắm thì cũng chỉ là chết thôi

- Tôi cũng suy nghĩ kỹ rồi.

- Dù sao chết cũng rất đột nhiên, không có đau đơn gì cả.

- Nhà chúng tôi, chắc chắn là bị người khác nguyền rủa gì đó rồi...

Đối mặt với tình huống như vậy, mọi người cũng không giải thích được.

Dù sao đây cũng là chuyện tận mắt nhìn thấy.

Không hiểu thấu, không có bệnh biến của tính chất khí tim, lúc trước làm điện tâm đồ cũng bình thường, tại sao đang yên đang lành lại xuất hiện rung tâm thất chứ?

Chuyện này hiển nhiên vượt qua khỏi phạm vi hiểu biết của mọi người

Đúng như vậy

Đối với những việc khó lý giải mà mọi người không tìn thấy giải thích, liền theo thói quen quy kết vào huyền học và phạm trù thần học.

Cũng tỷ như thứ nguyền rủa này

Đã từng bao nhiêu năm trước đây, bệnh dịch, bệnh sốt rét, cảm cúm đều không phải cái gọi là nguyền rủa sao?

Vì thế, mấy vị bác sĩ ở đây mặc dù biết không phải là nguyền rủa, thế nhưng... lại không tìm được một lý do.

Bệnh nhân hiển nhiên là đã tuyệt vọng

Trần Thương không nhịn được mà giải thích:

- Anh đây không phải là nguyền rủa gì cả, nhà các anh cũng không phải

- Mà là một loại bệnh tật tương đối khó hiểu

- Tình hình đột nhiên phát bệnh của mấy anh trai của anh, chắc cũng gần giống như anh đúng không?

Người đàn ông sững sờ, sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, nói:

- Anh cả và anh hai đều là trong lúc đi ngủ đột nhiên phát bệnh, còn anh ba thì là trong lúc đang thắp hương...

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, tình trạng của các người đều giống nhau, là một loại gọi là hội chứng Brugada

Người đàn ông sững sờ, mà mấy bác sĩ trực ban xung quanh đều là dồn dập nhíu mày.

Hiển nhiên là chưa từng đọc lướt qua đối với một dạng bệnh tật hiếm thấy này.

Đúng là như vậy

Loại bệnh này có thể nói là bệnh hiếm thấy.

Tỉ lệ phát bệnh rất thấp, ngay cả một phần ngàn cũng không đến.

Chương 1948: Hội Chứng Brugada

Điều này là do tỉ lệ phát bệnh ở Châu Á cao, còn u Mỹ thì tỉ lệ phát bệnh tương đối thấp, vậy nên bản tin cũng rất ít thấy.

Thậm chí, đến năm 1996 mới có thể tìm ra.

Thật sự được công nhận, thì đã đến thế kỷ 21, thời gian phát triển thật sự cũng không dài.

Vậy nên cũng không được mọi người tiếp nhận rộng rãi

Bệnh nhân không nhịn được nói:

- Thế nhưng... Tôi kiểm tra sức khỏe trên cơ bản đều là bình thường mà?

- Tim của tôi cũng đã làm kiểm tra, từ điện tâm đồ đến siêu âm, còn có tạo ảnh gì đó, tiêu hết hai ba ngàn tệ, đều không kiểm tra ra bất kỳ vấn đề nào

- Chủ nhiệm, có phải nhầm lẫn rồi hay không?

Trần Thương lắc đầu:

- Không sai, loại bệnh tật này chính là như vậy

- Trái tim của bệnh nhân mắc hội chứng Brugada trên cơ bản đều không có tính bệnh biến khí chất gì, cho dù có, thì ngay cả y học tiến độ hiện đại cũng không thể kiểm tra ra được

- Bởi vì hội chứng Brugada là một loại bệnh tật nguyên phát điện tim của một loại mã từ hóa ion thông đọa gen dị thường dẫn đến.

Đám người Trương Tuyết Lượng nhìn qua Trần Thương, cũng là có chút ngại ngùng mà mặt đỏ lên

Nói thật thì, ngay cả bọn họ đều cho rằng đây là nguyền rủa

Dù sao, có rất nhiều chuyện thật sự là không thể giải thích rõ ràng.

- Chủ nhiệm Trần, cái này... Rốt cuộc thì hội chứng Brugada phải xem như thế nào?

Trần Thương đưa điện tâm đồ cho Trương Tuyết Lượng, giải thíc cặn kẽ:

- Thực ra thì kết cấu của trái tim bệnh nhân quá bình thường, vì thế, lúc chúng ta quan sát biểu hiện của điện tâm đồ, nên suy nghĩ nhiều một chút

Điện tâm đồ của hội chứng Brugada có ‘bộ ba nhận thức’ đặc thù: loại bó nhánh dẫn truyền cản trở, chuyển đạo ngực phải (V1-V3) đoạn ST chênh

lệch hình vòm hoặc là hình yên ngựa nâng lên, sóng T đảo ngược hoặc hai chiều.

Mà trên lâm sàng, thường bởi vì rung tâm thất hoặc nhịp nhanh thất đa hình mà dẫn đến ngất xỉu nhiều lần, thậm chí là đột tử

- Vậy nên, bình thường mọi người hãy xem nhiều luận văn một chút, đừng để bệnh nhân cảm thấy là nguyền rủa, mọi người cũng đừng đi theo mà ồn ào

Mặc dù bệnh nhân nghe không hiểu, thế nhưng cả người đều đã bình thường trở lại

Bởi vì... Nếu như lời của chủ nhiệm Trần nói là thật... Vậy thì mình đương nhiên không phải là nguyền rủa gì cả.

Nghĩ đến đây, người đàn ông không nhịn được mà thở thật dài

- Aiz... Chủ nhiệm Trần, nếu như mấy anh em chúng tôi có thể gặp anh sớm hơn một chút thì tốt biết bao

- Bây giờ thì tốt rồi... Cả gia đình đang tốt thì lại trở thành như thế này, làm cho tôi và vợ con ly tán, vì cảm thấy tôi là bị nguyền rủa.

- Bây giờ, người trong thôn chúng tôi đều đang truyền miệng rằng nhà chúng tôi đụng phải thứ không sạch sẽ, bây giờ bị người ta nguyền rủa

Nói đến đây, nước mắt của người đàn ông cũng rơi đầy mặt.

Cả người không ngừng thở dài

Sau khi đám người nghe thấy, cũng là vô lực mà thở dài.

Có lẽ đây là cảm giác bị thất bại của bác sĩ?

Nếu như bọn họ có thể hiểu được càng nhiều, lý giải càng nhiều... Thì có thể cứu vớt được càng nhiều người hơn hay không?

Con đường chữa bệnh này, thật sự là con đường vừa nặng mà còn vừa xa.

Chắc chắn không phải nói kỹ thuật chữa bệnh đã tăng lên là được, còn cần là một quá trình phổ cập toàn dân.

Mà quá trình này, lại là cần sự cố gắng của mấy đời người hoặc thậm chí là mấy chục đời người.

Trong giờ phút này, trong lòng của người đàn ông cũng đã tỏa sáng, bên trong ánh mắt của ta tràn đầy ý chí chiến đấu

- Chủ nhiệm Trần, tôi muốn sống

- Thật đó

- Bọn họ đều nói nhà tôi chọc phải đồ không sạch sẽ, tôi cũng phải để cho họ nhìn, tôi vẫn còn sống

- Hơn nữa, tôi không chỉ phải sống, tôi còn muốn sống thật là tốt

- Sống ra một con người

Trần Thương gật đầu, cười cười:

- Ừm, hãy tin tưởng tôi, không ai có thể mang anh đi

Có lẽ bản chức công việc của y học chính là như vậy?

Cứu vớt không chỉ là cơ thể con người.

Mà còn bao gồm cả tâm linh

Bao gồm rất nhiều thứ.

Bởi vì tra tấn của bệnh tật, thường không chỉ có cơ thể, mà còn bao gồm rất nhiều thứ.

Cũng giống như lần nguyền rủa này, làm hao mòn chính là tinh thần và ý chí của con người.

Trần thương gật đầu nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, tránh những môn thể thao vận động kịch liệt, tránh uống bia rượu, không nên hút thuốc lá

- Tối nay hãy quan sát trước đã, ngày mai chúng ta làm phẫu thuật

Người đàn ông gật đầu:

- Chủ nhiệm Trần, cảm ơn anh

- Anh thật là lợi hại, không giống như tên lang băm năm đó của chúng tôi...

Trần Thương lắc đầu, không nói tiếp, mà đi ra ngoài phòng bệnh.

Anh không muốn chửi bới những người song hành kia.

Dù sao.. Bọn họ cũng không bật hack.

Đi ra từ phòng bệnh, Trương Tuyết Lượng không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Trần, nên làm phẫu thuật như thế nào? Không phải là không có bệnh biến tính khí chất sao?

Trần Thương nói:

- Cắm vào ICD phẫu thuật, thực ra cái này với phòng ngừa tim mạch đột tử là cùng một phương án, chính là máy khử rung tim dưới da.

- Đây cũng là phương pháp trị liệu duy nhất hiện giờ có thể chứng minh giảm xuống nguy hiểm đột tử của bệnh nhân hội chứng Brugada.

Trương Tuyết Lượng gật đầu:

- Chủ nhiệm Trần, ở chung với cậu, áp lực thực sự là quá lớn rồi.

- Nghĩ đến chúng ta là cùng nhau tiến đến, không nghĩ rằng cậu lại lợi hại đến như thế.

Trần Thương ôm lấy vả vai của Trương Tuyết Lượng, không có bất kỳ kiêu ngạo nào:

- Hại, đây chính là thiên phú

Trương Tuyết Lượng thấy thế, thấy Trần Thương nói đùa, cũng cười mắng một câu:

- Khoe khoang

Hai người lập tức cười lên

.....

Ngày hôm sau, công việc phỏng vấn chính thức bắt đầu.

Ngồi ở chính giữa là Chung lão tiên sinh, bên cạnh thì là Tần Hiếu Uyên và Đàm Lập Quốc, hai người phía ngoài là Phòng lão gia tử và Trần Thương.

Đương nhiên còn có người phụ trách thống kê và hai nhân viên công tác phục vụ, đều là người của Khoa y tế, Dương Đồng phụ trách thống kê ở phía sau lưng, còn một cô gái trẻ tuổi mỹ mạo thì phụ trách gọi tên.

Sau khi mọi người ngồi ở bên trong, nhân viên công tác đưa bảng chấm điểm đên, mỗi người một bản.

Thực ra người tham gia công việc phỏng vấn cũng không nhiều, dù sao chức vị viện trưởng cũng không phải là người nào cũng có thể thông qua xét duyệt.

Ở sơ thẩm cũng đã kẹt lại rất nhiều người.

Thế nhưng cho dù là vậy, thì vẫn còn có không ít nhân tài đỉnh cấp.

Trong đó cũng không thiếu một số người đã từng đảm nhiệm chức viện trưởng ở bệnh viện lớn, cùng với khao khát và lý tưởng mà đến An Dương.

Đại khái tất cả mọi người đều cảm thấy, nơi này là nơi tràn ngập hy vọng sao?

Mà bệnh viện nhân dân Đệ nhị tỉnh Đông Dương, dĩ nhiên chính là nơi bắt đầu giấc mộng kia.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Chung Nhiên đột nhiên quay người qua nhìn vào Trần Thương, hỏi:

- Có để ý người nào hay không?

Trần Thương sững sờ, cười cười:

- Đợi phỏng vấn xong rồi nói sau, hiện tại có nói gì cũng là đều quá sớm, hơn nữa... Cháu cũng không hiểu rõ gì về bọn họ.

Những gì Trần Thương nói là thật, thấy người rồi hẵng nói chuyện khác.

Ước chừng đến tám rưỡi, tuyển dụng công việc chính thức bắt đầu.

Không thể không nói, người đến tham gia ứng tuyển đa số đều là những người có thực lực.

Sau khi tiến vào đều không kiêu ngạo không tự ti, vô cùng thản nhiên, bất kể có nói như thế nào, phong cách tinh thần tối thiểu và diện mạo đều

vô cùng tốt

Nói thật thì, những người đến đây, Chung Nhiên đa phần đều biết.

Chương 1949: Sự Thiếu Sót Của Trần Thương

Dù sao, là hội trưởng của Hiệp hội bác sĩ Trung Quốc, giao thiệp của Chung lão gia tử chắc chắn không phải nói đùa.

Vì thế, đối với những người này, Chung Nhiên hoặc ít hoặc nhiều đều đã có một chút tiếp xúc và hiểu biết, khai triển công việc phỏng vấn cũng rất thuận lợi.

Mà vấn đề của Chung lão gia tử cũng rất đúng chỗ:

- Làm sao thấy được con đường phát triển nội hàm của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 tỉnh Đông Dương? Nếu như cậu đến làm chức viện trưởng này, có kế hoạch thế nào để tăng cường xây dựng nội hàm của bệnh viện.

Phát triển nội hàm và xây dựng.

Vấn đề này rất khó nhưng Chung lão gia tử đưa ra vấn đề như thế này.

Thế nhưng, đối phương trái lại lại mỉm cười, dường như đã làm đủ bài chuẩn bị.

- Tôi cho rằng thực ra phát triển nội hàm thức của bệnh viện nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương là xoay quanh sự phát triển của Trần Thương, giáo sư Trần chính là trung tâm của bệnh viện, chính là động lực thúc đẩy sự phát triển của bệnh viện.

- Vậy nên, phương án của tôi cũng rấy trực tiếp, chính là xoay quanh sở trường phòng ban của giáo sư Trần, tạo ra một chi đội rõ ràng, con đường bồi dưỡng từ đỉnh cấp, nòng cốt đến bác sĩ phổ thông...

Công việc phỏng vấn triển khai rất thuận lợi.

Thực ra, phỏng vấn kết cấu hóa và tự do tự hóa tùy cơ phỏng vấn có sự khác biệt rất lớn, chính là không có cách thức, không có đáp án trả lời cố định

Cũng sẽ không vây quanh:

- Là gì?

- Tại sao?

- Phải làm thế nào?

Loại này nhìn như rất có tính trả lời rất thông minh, như vậy thường là bên trong các trường hợp phỏng vấn cao cấp, không khiến người khác yêu thích nhất.

Dù sao, bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 cũng chỉ có một viện trưởng

Cần cũng không phải là nhân tài bình thường.

Vậy nên, nếu muốn trổ hết tài năng, thì nhất định phải biểu hiện ra đặc sắc và điểm sáng của mình.

Cứ như vậy, mới có thể khiến cho hai mắt của giám khảo phát sáng.

Đương nhiên, những người đến ứng tuyển, tuổi tác phần lớn tập trung ở 45-55 tuổi.

Nếu tuổi quá trẻ thì không đủ tư lịch, không có lịch duyệt, còn tuổi tác quá lớn thì không có sức lực và sự quyết đoán.

Nhân sinh cũng giống như thế, thời gian trân quý nhất của một người chính là 25-35 tuổi, khoảng thời gian này, bạn có đầy đủ sức lực để làm rõ bản thân cần thứ gì, cũng vì đó mà phấn đấu.

Thế nhưng, thật sự thể hiện thời gian cao quang của một người, là ở giữa 45-55 tuổi, bởi vì vào lúc này, đã có đầy đủ lịch duyệt của cuộc đời và kinh nghiệm xã hội, sẽ khiến cho bạn phản phác quy nhân.

(Ý chỉ xóa bỏ những tô vẽ hoa lệ bên ngoài, khôi phục lại trạng thái mộc mạc nguyên sơ)

Buổi phỏng vấn tiến hành đâu vào đấy

Trong đó, hoàn toàn xuất hiện rất nhiều người khiến cho hai mắt phát sáng, tỷ như vị tiến sĩ học quản lý du học mới về kia.

Trong lúc đang hỏi về tương lai, cô đã cho ra đáp án vô cùng chính xác.

Trung tâm chữa bệnh quốc tế, căn cứ vào chữa bệnh đỉnh cấp thế giới.

Trong đáp án chính xác của đối phương, cho dù là Trần Thương, cũng đã nhìn thấy một loại khát vọng đối với tương lai.

Bởi vì bản miêu tả thiết kế của đối phương thực sự là vô cùng tỉ mỉ và kỹ càng.

Mỗi người ở hiện trường đều cho điểm rất cao, bao gồm cả Trần Thương.

Khi Chu Tiềm đến hiện trường, lập tức yên tĩnh trở lại.

Sau khi Chung Nhiên nhìn thấy Chu Tiềm, ánh mắt hơi sáng lên, nói:

- Mời ngồi.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ của Chu Tiềm, hơi sững sờ, người đàn ông này đã trưởng thành hơn rất nhiều so với trước đây, cả người dường như đã hướng nội hơn.

Nếu như không phải vì những ứng tuyển kia, Trần Thương sẽ dao động với ý nghĩ của mình.

Dù sao, thời gian là có thể thay đổi một con người, thậm chí sẽ thay đổi triệt để

Chu Tiềm cười cười, hơi cúi người với đám người, gật đầu cười một tiếng:

- Cảm ơn.

Sau khi ngồi xuống, Chu Tiềm đảo mặt một cái, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Thương, ánh mắt ông ta có dừng lại, có chút hăng hái.

Chung Nhiên đương nhiên là rất hào hứng đối với Chu Tiềm, ông tò mò hỏi:

- Viện trưởng Chu, sao ông lại muốn đến bệnh viện nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương, theo tôi được biết, hiện tại có rất nhiều bệnh viện muốn mời ông, thậm chí... Ngay cả Trung tâm chẩn đoán điều trị ung thư cũng đang mời ông.

Chu Tiềm mỉm cười:

- Bởi vì những nơi này không có hạn mức cao nhất

- Tôi đã ra ngoài được hai tháng, trong hai tháng này, một phút tôi cũng khiong dừng lại, vì một người, cũng chính là giáo sư Trần, Trần Thương.

- Nói thật thì, thiên phú của giáo sư Trần đối với y học đã vượt xa khỏi tưởng tượng của tôi, cậu ấy đối với y học, đối với phẫu thuật, đối với nghiên cứu đều có một loại thiên phú và khứu giác vượt bậc so với người khác

- Thế nhưng

- Sự phát triển của giáo sư Trần, nhìn thì rất thuận lợi, thậm chí có thể nói là thông suốt, dường như làm gì cũng có thể lấy được thành tích, nhưng tôi cảm thấy tồn tại một thứ không đủ rất nghiêm trọng

- Thứ không đủ này, trong thời gian ngắn thì có thể không có ý nghĩa gì, thế nhưng càng đi về sau, rất dễ bại lộ, thậm chí có thể nói... Hiện tại đã bại lộ

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh đều lập tức yên lặng

Hôm nay, có rất nhiều người đến, không thiếu các chuyên gia đỉnh cấp đến từ khắp nơi trên thế giới, vag những người dẫn đầu của bệnh viện trong nước.

Thế nhưng đây là người đầu tiên đưa ra nghi ngờ chất vấn đối với Trần Thương

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều có chút sửng sốt.

Ngay cả Chung Nhiên và Phòng lão gia tử cũng nhìn qua Chu Tiềm, sau đó lại tò mò nhìn qua Trần Thương, tiếp sau đó lại nhìn chằm chằm vào Chu Tiềm

Mà lúc này, Chu Tiềm dường như không cảm thấy được một chút áp lực nào, ông ta đón lấy ánh mắt của mọi người, bên trong ánh mắt viết đầy kiên quyết và chắc chắn, thậm chí khóe miệng còn mang theo tia cười.

Cực kỳ giống như trên tòa án trước đây, Chu Tiềm đang cười

Sau năm năm, ông ta không hề thay đổi

Chu Tiềm, so với trước đây, đã thay đổi rất nhiều, cũng tiến bộ hơn rất nhiều

Hôm nay, ở bệnh viênh nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương.

Chu Tiềm sẽ chứng minh chính mình.

……..

Tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiềm, có chút khó hiểu.

Trần Thương có khuyết điểm gì?

Tần Hiếu Uyên tò mò hỏi:

- Viện trưởng Chu, khuyết điểm của Trần Thương là gì? Hay nói các khác, viện trưởng Chu cho rằng Trần Thương còn thiếu sót gì?

Chu Tiềm buột miệng:

- Dẫn dắt

- Thiên phú của giáo sư Trần là là thiên phú tốt nhất tôi từng gặp qua. Thậm chí cậu ấy là người duy nhất tôi gặp qua mà toàn diện đến vậy. Thật ra bản thân y học chính là không nên học lệch, chỗ giỏi chỗ kém. Nhưng tinh thần và sức lực của chúng ta có hạn, không cách nào tiến hành nghiên cứu kỹ lưỡng toàn diện được.

- Thậm chí có thể nói, bản thân sự phát triển y học nên được bắt đầu với một khái niệm toàn diện.

- Điểm này chúng ta nên tham khảo và học hỏi từ các quan niệm Trung y và sự hiểu biết về bệnh.

- Điều này cũng đúng với sự phát triển của y học hiện đại. Chúng ta nên hiểu một căn bệnh từ góc độ tổng thể, từ sinh lý, bệnh lý, thậm chí cả hóa sinh và lâm sàng tiêu hóa, thần kinh, máu và các hệ thống khác để nhận biết một căn bệnh. Như vậy, các giải pháp sẽ sống động và cụ thể hơn

- Tuy nhiên, năng lực cá nhân và tiềm năng phát triển của chúng ta có hạn, điểm này khiến chúng ta chưa bao giờ có thể bứt phá được.

- Giáo sư Trần chưa đầy 30 tuổi và đã tinh thông rất nhiều ngành học. Tôi nghĩ điều cậu ấy cần là một sự dẫn dắt đúng đắn.

Chương 1950: Công Bố Viện Trưởng Mới

Chu Tiềm nói tiếp tục:

- Tôi cho rằng tôi thích hợp làm viện trưởng của bệnh viện số 2 Đông Dương.

- Bởi vì thứ mà Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 Đông Dương thiếu không phải là tài năng quản lý, cũng không phải là người ưu tú về mặt lâm sàng, hay thậm chí là thiên tài nghiên cứu khoa học mà là một người dẫn đường

- Vừa hay, con đường trước mắt của Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 và giáo sư Trần con đường chưa từng có ai đi qua, và cũng là một con đường mới.

Nói đến đây, Chu Tiềm mới nói một cách nghiêm túc:

- Sự học tập trước đây của giáo sư Trần đã thực sự hoàn thành kho kiến thức sơ bộ của cậu ấy, nhưng rõ ràng là những thiếu sót của cậu ấy cũng đã lộ ra tại Trung tâm Cấp cứu Thủ đô.

- Đó là thiếu tính kế hoạch

- Giáo sư Trần có thể bắt đầu với một ngành học một cách nhanh chóng, điều này dẫn đến việc cậu ấy thực sự không có một kế hoạch và mục tiêu rõ ràng cho sự phát triển của ngành học.

- Tôi cảm thấy thật ra sự phát triển của giáo sư Trần có thể nhanh hơn, hay nói cách khác, thành tựu của Giáo sư Trần có thể còn vĩ đại hơn

- Tôi tự tin có thể làm tốt cái này

Trong mắt của Chu Tiềm tràn đầy hy vọng

Lúc này, tất cả giám khảo đều ngừng nói, đều nhìn về phía Trần Thương. Không ai khác có thể đánh giá vấn đề này, chỉ có Trần Thương mới có thể đánh giá

Trần Thương cũng hơi sững sờ.

Anh đã cân nhắc những điều này, nhưng anh chưa từng phân tích chúng một cách nghiêm túc.

Nhưng những ngày này, Trần Thương cũng cảm thấy rõ ràng cảm giác mệt mỏi.

Trên thực tế, điều này cũng giống như việc nâng cấp.

Từ cấp 1 lên cấp 20 hoặc 30 thì dễ hơn nhưng càng lên cao thì càng khó

Bây giờ, Trần Thương đang phải đối mặt với chuyện như vậy.

Anh muốn tiếp tục tiến về phía trước và anh thực sự cần một ngọn hải đăng để giúp mình định hướng và lập kế hoạch

Gần như trong một khoảnh khắc, Trần Thương dường như đột nhiên được khai sáng.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan những ngày này dường như cũng có hướng đột phá.

Như Chu Tiềm đã nói, có lẽ điều anh thực sự cần là một người có thể giúp anh lập kế hoạch

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi cảm kích

Anh không ngờ tuyển viện trưởng lại có thể đem tới một bất ngờ như vậy.

Các giác này là thế nào?

Đúng

Giống như hệ thống đã phái NPC phát nhiệm vụ chính để giúp anh không còn luẩn quẩn nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Thương thực sự hài lòng.

Khi tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào mình, Trần Thương vui vẻ gật đầu và bắt đầu tán thưởng

- Viện trưởng Chu nói rất có lý

- Đến bản thân tôi cũng chưa từng phát hiện những vấn đề này.

- Cảm ơn đã chỉ ra nó

Trần Thương nghiêm túc nói.

Chu Tiềm khẽ cười:

- Nếu tôi không nói, thật ra không bao lâu nữa anh cũng sẽ phát hiện.

- Chỉ là… Tôi hi vọng có thể cũng giáo sư Trần nỗ lực, làm vài chuyện ý nghĩa cho y học Trung Quốc.

Sau khi Chu Tiềm rời đi, mọi người đều quay lại nhìn Trần Thương.

Mặc dù Chung Nhiên là giám khảo chính.

Tuy nhiên, sau tất cả, cốt lõi của bệnh viện này là Trần Thương và ý kiến của anh rất có giá trị

Lần này, Trần Thương không do dự và gật đầu.

Mọi người có lẽ cũng đã hiểu rõ tất cả.

Những cuộc phỏng vấn tiếp theo, mặc dù có những bất ngờ.

Nhưng sự xuất hiện của Chu Tiềm đã khiến những câu trả lời của những người này trở nên tầm thường.

Cuộc phỏng vấn kéo dài cả ngày.

Sau khi kết thúc, Trần Thương đích thân mở tiệc chiêu đãi tất cả những người đến phỏng vấn.

Bất luận thế nào, mọi người đều chung ngành với nhau, tương lai không thể thiếu sự hợp tác. Như người ta nói: Mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn.

Thật ra cuộc phỏng vấn kiểu này chỉ có một người có thể đi đến đích. Ai đến đích ngược lại không quan trọng.

Nhưng có thể đến đây và nhận được tình nghĩa của Trần Thương, điều này đối với nhiều người đã quá đủ rồi

Ngày hôm sau, bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 trực tiếp công bố kết quả.

Chu Tiềm đứng đầu với số điểm 93,8.

Còn thành tích của những người phía sau, giờ phút này dường như không quan trọng lắm.

Vì để cho dễ nhìn, kết quả đều khá cao, không có mấy cách biệt.

Nói cho cùng bọn họ đều là người có mặt mũi.

Vì vậy từ vị trí thứ năm trở đi sẽ không công bố kết quả.

Như vậy sẽ không khiến nhiều người khó chịu.

Khi thông tin Chu Tiềm chính thức được bổ nhiệm làm viện trưởng của Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 Đông Dương lan truyền trên các phương tiện truyền thông, nó đã gây ra một sự náo động ngay lập tức

Xét cho cùng, bản thân Chu Tiềm cũng là một người làm mưa làm gió.

Chuyện của 5 năm trước vẫn còn trong ký ức của nhiều người, nhưng trong mắt họ, Chu Tiềm là một anh hùng.

Một bác sĩ, trưởng khoa giỏi, dám nghĩ dám làm để chống lại thế lực đen tối.

Cặp đôi Chu Tiềm + Trần Thương nghiễm nhiên thu hút sự chú ý của nhiều người.

Ủy ban Y tế không ngạc nhiên trước thông tin Chu Tiềm trở thành viện trưởng Tỉnh Nhị Viện. Họ đều biết Chu Tiềm có khả năng như vậy.

Dù đã phải ngồi tù 5 năm qua nhưng Chu Tiềm chưa bao giờ từ bỏ việc học tập tiến bộ của mình, và luôn luôn có mặt tại Trung tâm Nghiên cứu Ung thư.

Nhưng đối với một số người, tin tức về việc Chu Tiềm ngồi tù bị bùng phát một cách tự nhiên.

Những người vốn tưởng rằng việc này sẽ trở thành một thất bại và một vết nhơ của Chu Tiềm, bây giờ lại kinh ngạc phát hiện ngược lại điều này đã tăng thêm một chút màu sắc thần kỳ cho Chu Tiềm

Việc bổ nhiệm Chu Tiềm đã khiến Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 bước vào thời kỳ phát triển nhanh chóng.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Chu Tiềm bắt đầu làm quen với công việc, việc tiếp theo phải làm chính là cải cách

Đúng lúc này, một nữ bệnh nhân đặc biệt được mọi người đưa đi cấp cứu.

- Nữ, 38 tuổi, mang thai 5 tháng, bị vỡ tử cung xuất huyết khi phá thai ở phòng khám tư nhân DIC.

- Hiện tại đang thở oxi, truyền 400ml máu toàn phần, nhịp tim ổn định, không thể tự thở

Khi giao ca buổi sáng, chủ nhiệm mới của khoa Hồi sức tích cực giới thiệu bệnh nhân mới nhập viện.

……..

Phá thai?

Tất cả mọi người đều sửng sốt khi nghe chủ nhiệm phòng giám sát Tân Yến trình bày về tình hình của bệnh nhân.

Dạng bệnh nhân thế này mọi người cũng đã cấp cứu khá nhiều

Bởi vì có một số phòng khám thực hiện phá thai chui, khiến tử cung bị vỡ, tổn thương nặng, chảy máu nhiều gây nguy hiểm tính mạng. Mà thể chất của phụ nữ mang thai rất đặc biệt, rất dễ rong huyết. Vì vậy, dễ gây nên DIC, rong huyết gây nguy hiểm đến tính mạng.

Những vụ việc như vậy tại các phòng khám chui ở thành thị xảy ra khá thường xuyên.

Bởi vì thành thị, các bệnh viện cũng không quá lớn, hầu như mọi người đều biết nhau. Thế nên, những người muốn phá thai cũng không muốn tới bệnh viện công để thực hiện phẫu thuật mà lại chọn tới các phòng khám chui.

Dù sao rất nhiều người phụ nữ mang thai đều có chung suy nghĩ, chuyện phá thai là chuyện nhỏ, không liên quan đến đứa bé, không liên quan đến thần linh, chẳng qua là xử lý hậu quả do mình nhất thời xúc động gây nên mà thôi.

Thậm chí còn nghĩ rất nhẹ nhàng, chỉ là đem đứa bé từ trong bụng mẹ đưa ra ngoài mà thôi.

Thế nhưng chính điều này khiến cho rất nhiều bệnh nhân phải gánh hậu quả nặng nề, bởi vì người phụ trách tiến hành phá thai thường là những người hành nghề bác sĩ mà không có chứng nhận y khoa

Chương 1951: Kiểu Bệnh Nhân Như Thế Này Tương Đối Nguy Hiểm

Mà đương nhiên, tình huống mà chủ nhiệm Tân Yến đang trình bày là một tình huống như vậy.

Tình hình lúc này của người bệnh tương đối nguy hiểm, xuất huyết nhiều, DIC, không thể tự hô hấp, nhịp tim không ổn định.

Dưới tình thế này, có thể cứu được hay không…rất khó nói.

Trần Thương sốt ruột hỏi:

- Bao lâu rồi?

Tân Yến vội trả lời:

- Đã ba bốn ngày, mới nhập viện ba ngày trước.

Trần Thương ồ một tiếng:

- Sao không thông báo ca bệnh nguy hiểm, bệnh nhân nhập viện cấp cứu cần làm những thủ tục này mà?

Tân Yến lắc đầu:

- Không phải, có lẽ do tình huống không quá nguy cấp.

Trần Thương nghe thấy, trong lòng trầm xuống:

- Đã nằm viện ba ngày, tình hình nguy hiểm như vậy mà người nhà bệnh nhân vẫn không đồng ý ký tên.

Kiểu bệnh nhân như thế này tương đối nguy hiểm

Theo bản năng, Trần Thương cảnh giác hơn, Tân Yến không dám giấu, nói:

- Bởi vì người đàn ông kia không phải chồng cô ấy mà chỉ là bạn bè.

Ồ, quan hệ bạn bè này phức tạp quá rồi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, chủ nhiệm Tân, bệnh nhân này giao cho cô, cố gắng cứu chữa.

Tân Yến gật đầu:

- Vâng, giáo sư Trần yên tâm, bên khoa y tế đã được thông báo từ sớm, cũng chuẩn bị xong xuôi cả.

Lúc này, Trần Thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong khoảng thời gian này, Chu Tiềm đã quen với hoàn cảnh của bệnh viện, có thể phát triển phòng ban tốt nhất với tổng thể quy hoạch của bệnh viện.

Trước đó, Chu Tiềm đã có kế hoạch cụ thể, Trần Thương cũng vừa mới hoàn thành nghiên cứu về thuốc đặc trị Parkinson.

Mà còn hiền tại, Trần Thương cũng cần thử nghiệm thêm về [chất xúc tác cám dỗ] và [chất xúc tác nghiền nát tách rời pháp].

Công trình nghiên cứu bệnh Alzheimer đã đạt được tiến độ để Trần Thương có thể phát hiện sự liên hệ giữa protein tau và protein gấp hạch. Nói không chừng còn có thể đạt được kết quả lớn hơn.

Vậy nên, vào khi bệnh viện không quá bận rộn, Trần Thương nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Trần Thương rời đi không lâu, Tần Yến quay lại phòng giám sát.

Tuổi tác Tân Yến không lớn, lại là người nghiêm túc cẩn thận, khuyết điểm duy nhất là đa sầu đa cảm.

Là phụ nữ, đa sầu đa cảm cũng bình thường thôi, nhưng là bác sĩ, đa sầu đa cảm là không cần thiết, thậm chí có chút thừa thãi.

Huống chi, cô ấy còn là một bác sĩ cấp cứu.

Lúc sáng, Tân Yến sốt ruột nhìn đồng hồ, lẩm bẩm: Sao còn chưa tới?

Nhạc Nhạc trong phòng giám sát, nghe Tân Yến lẩm bẩm kiểu này, bỗng ngạc nhiên:

- Tới rồi, chủ nhiệm Tân! Cô nhìn đi, kia không phải là con của bệnh nhân sao

Tân Yến sửng sốt:

- Tới lúc nào?

Nhạc Nhạc nói:

- Tới được một lúc rồi…Thế nhưng, anh ta có vẻ không muốn đến nhìn.

Tân Yến nghe NHạc Nhạc nói vậy, trong lòng phẫn nộ:

- Đây là mẹ anh ta mà, hay anh ta là chồng của bệnh nhân?

Nhạc Nhạc chỉ vào hai người đang đi đến:

- Cô nhìn, cái người đàn ông mặc trang phục đen, thân hình hơi gầy, khom khom, đi bộ có chút không ổn định. …Giống như bị trúng gió ấy

Nhạc Nhạc hơi mập, tính cách phóng khoáng vui vẻ, thấy sao nói vậy.

Tuy Tân Yến là chủ nhiệm, nhưng rất nhiều chuyện đều là Nhạc Nhạc tìm hiểu.

- Người đàn ông kia không phải đã tới vào mấy ngày trước à? Người này không phải tình nhân của bệnh nhân chứ? Nếu không làm sao lại đối xử với vợ mình như vậy?

Tân Yến nhìn thấy cảnh này, nhức đầu không chịu được.

Dù sao cô cũng gặp qua rất nhiều trường hợp như vậy, nhưng chồng và nhân tình đứng một chỗ nói chuyện phiếm, đúng là khó mà tưởng tượng được.

Đối với những tình huống đơn giản, Tân Yến cũng xử lý khá thành thạo, nhưng vấn đề tình cảm phức tạp lại chẳng rành tí nào.

Thế là, Tân Yến lại nhìn Nhạc Nhạc:

- Nhạc Nhạc, chị đi hỏi một chút xem tình hình thế nào, đưa bọn họ ký tên, không quan trọng có phải là chồng hay không, ký tên là được.

Nhạc Nhạc đen mặt:

- Chủ nhiệm, mỗi lần có loại chuyện như thế này đều là chị đi làm, tốt xấu gì chị cũng là một y tá cấp cứu lâu năm, đến Trần Thương cũng phải gọi chị một tiếng chị Nhạc Nhạc đấy

Tân Yến cười khổ:

- Em mời chị ăn cơm. Ăn lẩu, đồ nướng, Mac Donal

Nhạc Nhạc hài lòng gật đầu hài lòng:

- Thêm hai ly trà sữa.

Nói xong, Nhạc Nhạc đi ra ngoài.

Tân Yến nhìn thân hình Nhạc Nhạc, nói:

- Chị nên giảm cân đi, lại mập lên đến nỗi cửa phòng cấp cứu cũng không qua được đấy

Nhạc Nhạc nghe xong, tức giận đến giậm chân.

Ừm, mấy em hộ sĩ thấy vậy, giả vờ không thấy, khiến Nhạc Nhạc lại có chút ngượng ngùng.

Nhạc Nhạc đi ở phía sau, dựa lưng vào vách tường, một tay đỡ cái ghế dựa người đàn ông đang ngồi, hỏi dứt khoát:

- Anh là chồng của Hoắc Kim Diệp?

Nghe thấy Nhạc Nhạc nói vậy, một người đàn ông trắng trắng mập mập nói:

- Đúng vậy, đây là chồng của tiểu Hoắc.

Người đàn ông gầy còm mặc áo đen nhìn người đàn ông trắng mập một cái, gật đầu đờ đẫn, nói chuyện không lưu loát lắm:

- Ừm, đúng vậy, tôi tên Quách Bảo Thái.

- Tình huống hiện tại của Hoắc Kim Diệp khá nguy kịch, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, anh phải chuẩn bị tâm lý.

- Anh ký tên vào đây, sau đó cầm biên lai đi nộp tiền viện phí mấy ngày hôm nay.

Nhạc Nhạc thông báo tình hình nguy kịch của bệnh nhân cho người đàn ông.

Người đàn ông nghe xong, không những không kinh ngạc, lại nhíu mày hỏi:

- Nộp tiền sao?

- Bao nhiêu tiền?

Nhạc Nhạc nhìn hoá đơn viện phí đã được chuẩn bị.

- Ba ngày này, hết hơn bốn vạn tệ, anh nộp năm vạn (5000) tệ đi.

Người đàn ông đen gầy nghe xong, giật nảy mình, trừng to mắt, vội vàng cự tuyệt:

- Không có tiền…Không có tiền, một xu tôi cũng không có, hiện giờ tôi đâu còn nhận trợ cấp người nghèo.

……..

Nhạc Nhạc thấy vậy, không nhịn được thở dài.

Cô nhìn vào người đàn ông da đen gầy gò, rồi lại nhìn sang người da trắng mập mạp bên cạnh một cái.

- Hiện tại, tình trạng của người bệnh tương đối đặc biệt, hơn nữa cho dù là máy thở hay dùng thuốc trị liệu, đều phải có tiền, nếu không thì không thể kê đơn, đừng làm bậy

Quả nhiên, nghe Nhạc Nhạc nói như vậy, người đàn ông đen gầy có chút lo lắng.

Bây giờ, anh ta sợ phải trả tiền, bởi vì... Anh ta thực sự không có tiền.

Ngay lúc này, người da trắng mập mạp nhịn không được từ trong túi lấy ra khoảng năm ngàn, đưa cho người đàn ông đen gầy:

- Chú em, cậu cầm lấy dùng trước đi, em Hoắc... Bây giờ cũng không thể xảy ra chuyện được

Quả nhiên, sắc mặt của người đàn ông đen gầy liền thay đổi.

Anh ta không nghĩ đến việc Dương béo sẽ đưa tiền một cách quyết đoán như vậy, nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mình làm chồng, thật là vô dụng

- Làm đi, y tá, tôi sẽ trả hết tất cả, nhất định không thể để cô ấy chết

Dương béo vội vàng nói.

Quách Bảo Thái nhìn năm vạn tệ được giao trước cửa sổ quầy tính tiền bệnh viện, trong lòng tràn ngập không cam lòng.

Nói cho cùng, hiện tại anh ta một đồng cũng không có

Lần này đến An Dương dẫn theo đứa con trai 11 tuổi, toàn bộ số tiền đều được dùng để trang trải việc học cho con.

Hiện tại trong nhà có thể nói là chỉ có bốn bức tường, thấy mùa xuân sắp qua đi, Quách Bảo Thái cũng bắt đầu lo lắng.

Mùa hè mưa nhiều, trong phòng lại bị dột nước, mong cái nhà rách nát này sẽ không đổ sập.

Bây giờ, nhà nát thì nát, có một nơi để ở là tốt lắm rồi

Nói thật, nếu không phải bởi vì anh Dương trước mặt đây nói đến An Dương có thể lấy được một khoản tiền, thì anh ta đã không đến nơi này

Chương 1952: Y Học Và Cuộc Sống Là Hai Khái Niệm Khác Nhau.

Quách Bảo Thái kết hôn được 13 năm, nhưng vào khoảng sáu, bảy năm trước, Quách Bảo Thái đã bị xuất huyết não do uống rượu.

Hiện bệnh vẫn chưa trị dứt điểm, đi đứng không tiện, nói chuyện không rõ ràng, đừng nói là đi làm thêm, ngay cả cuộc sống cơ bản cũng không thể tự mình lo liệu

Lúc đầu, Hoắc Kim Diệp ở nhà chăm sóc anh ta, nhưng sau đó đã ra ngoài làm việc, năm năm không có trở về nhà.

Đó là còn chưa kể đến, một xu tiền cũng không gửi về.

Nếu không phải liên quan đến chuyện sống chết, anh ta thật sự không muốn tới.

Nói trắng ra thì tình cảm của hai vợ chồng đã sớm tan vỡ.

Nếu như không phải vì muốn cho con trai một lời giải thích công bằng, có nói cái gì anh ta cũng sẽ không tới.

Nhạc Nhạc ở bên này thấy Dương béo vừa xuất tiền vừa xuất lực, không nhịn được mà lầm bầm một tiếng:

- Tên Dương béo này quá tích cực rồi đó, đúng là điển hình của có tật giật mình mà, Quách Bảo Thái này cũng thật ngốc

- Chuyện này rõ ràng như vậy, mà cũng không biết tức giận

Tiểu Lâm một bên đi ngang qua, nghe thấy Nhạc Nhạc đang chửi thầm, không nhịn được nói:

- Có thể đã sớm không còn tình cảm gì rồi

Sau khi thanh toán viện phí, Quách Bảo Thái và con trai từ đầu đến cuối cũng không đến nhìn Hoắc Kim Diệp một cái.

Buổi trưa, Dương béo mời Quách Bảo Thái đến tiệm cơm, trước tiên thu xếp cho đứa trẻ ở một nhà trọ nhỏ.

Sau đó ngồi xuống gọi mấy món ngon và vài chai rượu.

Sau khi uống được khá nhiều, Quách Bảo Thái thở dài:

- Anh Dương, thật ra tôi không trách anh, tôi chỉ tự trách bản thân mình đã không thể cho Diệp Tử một cuộc sống tốt

- Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của riêng mình, tôi không can thiệp vào quyết định của cô ấy, nhưng… Hiện tại cứ không rõ ràng như

vậy, cũng không đúng

- Anh cho tôi biết phòng khám kia, bây giờ tôi lập tức đi kiện bọn họ, tôi cũng không tin bọn họ còn có thể làm cho tôi tàn phế

Dương béo nghe xong liền biến sắc, hắn mưu tính lâu như vậy, sao có thể để cho Quách Bảo Thái làm hỏng việc được?

- Người anh em, cậu đây là đang làm càn! Lúc Diệp Tử phẫu thuật, đã chấp nhận để bác sĩ lập giấy sinh tử. Ban đầu người ta còn không chịu làm, phải thu vào mấy ngàn đồng mới đồng ý.

Quách Bảo Thái duỗi cổ:

- Vậy cũng không thể ức hiếp người quá đáng, bây giờ người cũng đã mất, mà còn thu tiền, tôi phải đi kiện bọn chúng

Dương béo gật đầu:

- Được được, chuyện này cậu không cần phải lo

- Tôi tìm hiểu được, chỗ khám bệnh kia đúng là có vấn đề. Dựa theo quy định của nước ta, khẳng định không thể làm phẫu thuật phá thai. Em Hoắc bị bọn chúng biến thành như vậy, dù sao cũng phải cho em ấy một cái công đạo, chuyện này cậu yên tâm, anh trai nhất định sẽ đòi một lời giải thích về cho cậu! Tôi có quen một người làm bên luật. Anh ta nói, những người gây ra chuyện này, nếu như bị kết án, có thể sẽ phải bồi thường được con số này.

Dương béo dựng một ngón tay lên.

Quách Bảo Thái sáng mắt lên:

- Một vạn?

Dương béo lắc đầu.

Quách Bảo Thái hai mắt nhất thời đều loé sáng, có chút kích động nói:

- Mười vạn?

Dương béo vỗ bàn một cái, trong lòng tràn đầy phẫn nộ:

- Làm thế nào cũng phải 100 vạn

- Đây chính là lý do mà tôi tìm cậu tới

- Cậu nghe tôi, anh trai sẽ không hại cậu, lấy được số tiền kia rồi, tôi cũng không cần nhiều, tôi chuẩn bị thu xếp, tôi lấy ba mươi thôi, bảy mươi còn lại cậu cứ cầm về lo cho con ăn học thật tốt

Quách Bảo Thái nghe xong, vội lục tìm từ trên người lấy ra một hộp thuốc lá giá rẻ đã nhăn nhúm, đốt cho đối phương một điếu:

- Anh Dương, anh hút thuốc đi, chuyện này còn phải nhờ anh Dương giúp một tay

- Tôi cũng không phải người tham lam, 50 vạn là được, dù sao muốn nhờ vả quan hệ hay làm gì cũng đều phải dùng đến tiền

Một thời gian sau, Dương béo dắt tới một đám bạn.

Những người này đều là cấp dưới của anh ta khi làm quản đốc ở công trường trước đây, dắt tới vốn là để đe doạ Quách Bảo Thái.

Nói thật ra thì Dương béo hoàn toàn không để Hoắc Kim Diệp vào mắt.

Là vào lúc, cô ta ở nhà hắn làm bảo mẫu, một đêm uống say, loạng choạng mà trở về.

Hoắc Kim Diệp một lòng muốn ở lại không rời đi, đối với Dương béo hiển nhiên là thật lòng thật dạ.

Sau đó trong lúc choáng váng, đã làm hết những chuyện này.

Có điều Dương béo quanh năm suốt tháng ở bên công trường, có một người phụ nữ thành thục nấu cơm xoa bóp hầu hạ cho như vậy, cũng không vấn đề gì.

Cho đến khi đối phương mang thai, lúc này hắn mới cảnh giác, sợ đối phương sẽ gây rắc rối cho mình, nên mới đưa đến phòng khám để phá thai

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Chuyện này phiền phức hơn rất nhiều

Vốn nghĩ rằng Hoắc Kim Diệp còn có chồng con, Dương béo cũng sợ sẽ dính vào rắc rối.

Nhưng không nghĩ tới, Quách Bảo Thái này căn bản đã không có tình cảm gì đối với Hoắc Kim Diệp.

Vì vậy mới nảy sinh ra ý tưởng như thế này.

Cho nên, những ngày kế tiếp dưới sự chỉ dẫn của Dương béo, Quách Bảo Thái dẫn theo con trai, còn đưa theo một đám người đến phòng khám làm ầm ĩ.

Hơn nữa, một bên còn dùng luật sư để uy hiếp đối phương.

Lo lắng cái chết đột ngột của Hoắc Kim Diệp sẽ ảnh hưởng đến vụ kiện.

Vì thế, Dương béo tích cực đưa tiền, để giữ lại một hơi thở cho cô.

……

Ở bên này Tân Yến cũng vì tội nghiệp cho đứa trẻ, nên tích cực điều trị cho Hoắc Kim Diệp.

Nhưng… Mọi thứ lại đang dần trở nên phức tạp hơn.

Chỉ ít ngày sau, đám người Quách Bảo Thái đến bệnh viện, nói muốn đưa vợ mình về quê, từ bỏ việc điều trị

- Bác sĩ, chúng tôi không có tiền, con trai tôi vẫn còn phải đi học, nên chúng tôi… Bỏ cuộc

Mà ngay lúc này, Tân Yến đã tìm ra được một chút điểm sáng trong việc điều trị cho bệnh nhân, cô vội vàng nói:

- Tình trạng của bệnh nhân đã tốt hơn nhiều, mọi người không muốn suy nghĩ kĩ hơn chút nữa sao? Tôi nghĩ nếu anh kiên trì điều trị trong khoảng một tháng, bệnh nhân sẽ có thể hồi phục thêm vài phần

Nghe thấy câu này

Sắc mặt của Quách Bảo Thái ngay lập tức thay đổi

Một ngày hơn một vạn, ngay cả thần tiên cũng không ở nổi.

Mà vẻ mặt của Dương béo lại càng biến đổi.

Hoắc Kim Diệp chết đi sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Ngàn vạn lần không thể cứu

Thế là, hai người họ cùng hợp lực.

Lúc này, Quách Bảo Thái đã mang trong người năm mươi vạn chuẩn bị về nhà.

Cũng không muốn vì một Hoắc Kim Diệp mình không còn tình cảm mà phải tiêu tốn số tiền này, nên vội vàng quyết định

Mà Dương béo bên này cũng vô cùng nhiệt tình, đích thân tìm một chiếc xe đến bệnh viện.

Lái xe đưa một nhà ba người quay trở về.

Thậm chí tự mình lo xong tang lễ, lúc này mới rời khỏi vùng nông thôn nhỏ kia.

Trong lúc chôn cất, trước mộ có ba người đang quỳ.

Dương béo thở phào nhẹ nhõm, Quách Bảo Thái cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ có đứa nhỏ rơi lệ.

Cứ như vậy, mọi chuyện chính thức kết thúc

Mà Tân Yến cũng sau này mới biết được chuyện này.

Trong cuộc họp thường kỳ vào thứ Hai, sau khi Tân Yến báo cáo chuyện này, mọi người đều im lặng.

Y học và cuộc sống là hai khái niệm khác nhau.

Bên trong bệnh viện cứ như vậy, đầy rẫy những lòng người khó đoán và những mảnh đời hỗn độn.

Chương 1953: Hay Là… Tôi Thử Xem Sao?

Bên trong Viện nghiên cứu dược phẩm mới Trần Thương của Khu phát triển công nghệ cao tỉnh Đông Dương.

Nó đã chính thức đi vào hoạt động được vài tháng, mọi người đều đang nỗ lực nghiên cứu khoa học, với hy vọng sẽ chinh phục được bệnh Parkinson trong thời gian sớm nhất.

Sau khi Trần Thương nêu ra những điểm tương đồng giữa bệnh Alzheimer và bệnh Parkinson, tiến độ của toàn bộ công trình nghiên cứu khoa học đã được cải thiện rất nhiều

Tuy nhiên, nghiên cứu khoa học sẽ luôn mang đến cho con người sự ảo tưởng

Có nghĩa là, mỗi bước đột phá đều khiến người ta cảm thấy như một tiến bộ lịch sử, và họ đều cho rằng mình có thể đạt được kết quả rất tốt.

Nhưng kết quả là... Sau mỗi lần đột phá, người ta sẽ đột nhiên phát hiện ra rằng độ khó của vấn đề này lại trở nên cao hơn

Muốn giải quyết được vấn đề thì cần phải có các yếu tố suy nghĩ và học tập, cùng với ngành học phải tăng lên

Bản thân giáo sư Chương Mục cũng tham gia vào việc nghiên cứu bệnh Alzheimer. Vì vậy khi Trần Thương chỉ ra rằng Enzyme của AEP có thể biến đổi protein tau để khiến nó tăng tính nhớt và độc.

Do đó, các loại thuốc ức chế AEP thường cho thấy những lợi ích nhất định trong việc điều trị các mô hình động vật mắc bệnh Alzheimer.

Nếu như vậy, phải chăng có một loại enzym có thể làm tăng độc tính của alpha-synuclein?

Câu hỏi này thực sự phức tạp

Thậm chí có thể nói là như mò kim đáy bể.

Không ai có thể tìm thấy một enzyme trong mô phức tạp để chứng tỏ rằng thứ này là để thúc đẩy bệnh lý sau khi α-synuclein chồng chéo?

Điều này đòi hỏi phải có kỹ thuật sinh học phức tạp để giải quyết

Có những cuộc thảo luận căng thẳng đã diễn ra trong văn phòng.

Tedanis có chút cau mày và nói: Tiến độ của dự án enzyme hiện nay quá chậm. Đến bây giờ tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời chính xác từ giáo sư Considine

- Mỗi lần nói đến chuyện hợp tác, bên kia đều tìm đủ loại lý do.

- Haizz…

Thấy Tedanis thất vọng như vậy, mọi người cũng không biết an ủi làm sao.

Considine và Tedanis từng là đối tác rất tốt.

Nhưng kể từ khi Tedanis đến Trung Quốc, danh tiếng của anh ấy ở trong giới giống như một cái mông cong, ai ai cũng né.

Thành thật mà nói, hầu hết thời gian, nghiên cứu khoa học được chia thành ranh giới quốc gia.

Ngay cả khi nhiều người không muốn thừa nhận điều đó, họ vẫn sẽ tìm ra nhiều lý do để thuyết phục bản thân và những người khác.

Ví dụ như bây giờ, Trần Thương quả thật là người có tiến bộ nhanh nhất trong lĩnh vực nghiên cứu Parkinson, nhưng tại sao những chuyên gia quyền lực đó lại không muốn tham gia?

Có phải vì họ ngu ngốc không hiểu?

Dĩ nhiên là không

Không phải bạn cứ tài giỏi là mọi người sẽ tham gia cùng bạn.

Một vấn đề rất thực tế, nghiên cứu khoa học luôn giống như một mối quan hệ cạnh tranh.

Chỉ cần bạn không đưa ra thành quả thì dù bạn có dẫn đầu như thé nào cũng không được coi là thành công

Cũng giống như bây giờ, trong viện cần các chuyên gia trong lĩnh vực kỹ thuật enzyme.

Nhưng những chuyên gia hàng đầu này thực sự rất khó tìm.

Có quá ít những đối tác cũ của Tedanis sẵn sàng đến

Tuy nhiên, bản thân công nghệ sinh học trong nước đang ở giai đoạn sơ khai và việc nghiên cứu về các enzym protein thực sự rất khó khăn.

Ngay cả việc tách và tinh chế enzyme đơn giản nhất cũng phải sử dụng một số công nghệ tách màng sinh học đã bị Mỹ loại bỏ cách đây 5 năm.

Đây là những nghiên cứu cơ bản

Nhưng những nghiên cứu cơ bản này lại quyết định kiến trúc thượng tầng.

Không có nghiên cứu khoa học nào được sinh ra từ không khí.

Chương Mục là người phụ trách, không nhịn được thở dài.

Phát triển nền y học nước nhà thực sự không chỉ là xóa bỏ sự lạc hậu của công nghệ dược phẩm, mà còn vì phát triển nền y học là một ngành học có tính tổng hợp

Y học không phải là một ngành học đơn giản, mà là một ngành học rất phức tạp.

Nó liên quan đến vật lý, hóa học, sinh học phân tử... và nhiều môn học cơ bản khác

Ngay cả việc tách và tinh chế kỹ thuật enzyme theo hướng nhỏ cũng vô cùng khó khăn vào lúc này

Trong thoáng chốc, mọi người im lặng, Dương Lan không nhịn được nói:

- Hay là chúng ta vẫn nên tìm người bạn cũ ở Học viện khoa học Trung Quốc?

Chương Mục lắc đầu:

- Kỹ thuật của anh ta và Vu Song Vũ cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, không cần tìm nữa. Tìm về rồi hiệu quả cũng không rõ ràng.

Vu Song Dũng vừa nghe liền đỏ mặt.

Tuy lời nói của Chương Mục có chút không cho ông ta mặt mũi, nhưng là sự thật

Việc phân mảnh và tách một enzym nhỏ để tìm ra cốt lõi quan trọng đã trở thành một vấn đề nan giải

Lúc này, tiếng mở cửa đột nhiên vang lên.

Đúng lúc mọi người đều đang chìm vào suy nghĩ, âm thanh khiến tất cả đều có chút sững sờ. Thậm chí có người còn giật mình, trong thoáng chốc tất cả có chút không vui?

Ai lại vào đây trong khi cuộc họp đang diễn ra chứ?

Mọi người quay lại nhìn, hóa ra là Trần Thương

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thương thấy bầu không khí có chút phiền muộn, không khỏi có chút sửng sốt:

- Sao vậy… Đây là?

- Sao không khí lại nặng nề thế này?

Mọi người nghe vậy đều đồng loạt thở dài, nhưng Chương Mục lại nói thẳng:

- Giáo sư Trần, đúng lúc muốn tìm anh. Ngồi xuống rồi nói.

Trần Thương gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Chương Mục:

- Sao vậy?

Chương Mục nói với Vu Song Dũng:

- Anh nói qua đi.

Vu Song Dũng gật đầu và cầm lấy dữ liệu.

- Là thế này. Chúng tôi đã chiết xuất, phân tách và tinh chế các enzym trong hệ thần kinh của chuột. Chúng tôi muốn nghiên cứu theo đúng ý tưởng ban đầu của giáo sư Trần.

- AEP có thể sửa đổi protein tau của bệnh Alzheimer để khiến nó trở nên độc hơn và kết dính hơn. Như cậu đã nói, tỷ lệ phát bệnh Parkinson chỉ đứng sau bệnh thoái hóa thần kinh của Alzheimer. Đối với các bệnh thoái hóa thần kinh, chúng tôi cũng đã bắt đầu phân tách và thanh lọc các enzyme ở chuột bị Parkinson.

- Nhưng... Có vẻ như chúng tôi đã gặp phải một số vấn đề. Tôi không biết là do nguyên nhân kỹ thuật hay lý do khác. Trong tháng này, chúng tôi đã tiến hành hơn 600 cuộc tách, hơn 3.000 cuộc kiểm tra, và hàng chục hàng nghìn cuộc thử nghiệm. Không có enzym nào được tìm thấy để làm cho alpha-synuclein chồng chéo trở nên độc hại hơn

- Đây là dữ liệu cụ thể. Hiện chúng ta chỉ có thể tìm thấy 671 enzym và chúng ta không thể tiếp tục nữa

Sau khi Vũ Song Dũng nói xong, mọi người đều thở dài.

Tedanis không nhịn được nói:

- Tôi đã tìm được bạn của tôi là giáo sư Considine, nhưng... Người đó có vẻ không sẵn lòng giúp đỡ chúng ta

Chương Mục đột nhiên đề xuất:

- Giáo sư Trần, hay là… Chúng ta đổi hướng đi?

Mọi người đều gật đầu.

Nếu như đã không có đột phá trong lĩnh vực Enzyme để nghiên cứu AEP của bệnh Alzheimer, có lẽ chúng ta nên chuyển hướng?

Rốt cuộc thì... Kỹ thuật enzyme thực sự rất tốn kém.

Trong tháng này, theo thống kê, Chương Mục đã đầu tư gần 30 triệu nhân dân tệ vào lĩnh vực này.

Đây là nghiên cứu khoa học, tàn nhẫn và thực tế

Vào lúc mọi người cảm thấy có chút lạc lõng.

Trần Thương đột nhiên nói:

- Hay là… Tôi thử xem sao?

Ngay khi anh ta nói điều này, mọi người xung quanh đều trở nên yên lặng.

Tedanis kinh ngạc nhìn Trần Thương, không tưởng tượng nổi

Không chỉ ông ta, mà mọi người xung quanh cũng thế, hơi kinh ngạc nhìn Trần Thương, cảm giác …Như cậu ấy lại nói đùa nữa

Chương 1954: Nghe Chỉ Lệnh Của Tôi

Vu Song Dũng không nhịn được mà nói:

- Giáo sư Trần, chiết xuất chất xúc tác tách rời cũng không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Cần phải có bản lĩnh phân chia protease một cách chắc chắn, cũng cần những thí nghiệm nghiên cứu khoa học phong phú hơn…Cái này…

Vu Song Dũng nói như vậy cũng hoàn toàn chính xác, không phải tất cả mọi chuyện đều giải quyết được bằng sự ngẫu nhiên hay may mắn.

Mặc dù Vu Song Dũng không nói thẳng, nhưng ai cũng hiểu rõ, Trần Thương lại chỉ cười cười:

- Không sao, tôi cũng cần thử một chút, cho tôi một chút thời gian.

Thấy người đầu tư, ông chủ, nhà tài trợ duy nhất – Trần Thương kiên trì như vậy, cũng không ai phản đối nữa.

Ai bảo người ta là lão đại chứ

Tính toán sao, người ta muốn sao thì làm vậy đi.

Ngược lại, đã lãng phí nhiều thời gian và tiền bạc như vậy, huống chi là mấy ngày nữa.

Vu Song Dũng thở dài:

- Được rồi, giáo sư Trần, tôi cùng làm với cậu.

Trần Thương cười cười:

- Được, cám ơn chủ nhiệm Vu.

Sau khi nói xong, Trần Thương lại nhìn Tề khải, hiếu kỳ hỏi:

- Chủ nhiệm Tề, gần đây anh có nghiên cứu gì mới sao?

Tề Khải nhíu mày:

- Cũng không có gì đặc biệt, chính là…Gần đây cần nuôi thêm một nhóm chuột, cần phải dùng chút tiền.

Trần Thương gật đầu, cười cười:

- Ừm, được, anh cứ xem một chút xem có thí nghiệm nào cần dùng đến chuột, căn cứ…

- Giá tiền thích hợp…

Tề Khải cười cười:

- Giáo sư Trần yên tâm, tôi là khách hàng quen của họ, giá tiền họ đưa cũng rất phù hợp.

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi nói giá tiền thích hợp, ý là chúng ta thu mua luôn cơ sở của họ.

Câu nói của Trần Thương khiến tất cả đều sửng sốt

Tề Khải thiếu chút nữa là bị nước bọt của chính mình làm nghẹn.

Mẹ nó…Nhà giàu vô nhân tính

Quên đi, không thể trêu vào

Thế nhưng, Tề Khải nghĩ đến chính mình vì mấy con chuột mà phải quẫn bách trả giá, mỗi lần như vậy đều bị đối phương chế nhạo…Lập tức trong lòng hào hứng hẳn lên, mẹ nó, cuối cùng cũng có cơ hột nở mày nở mặt

- Tốt… Được

- Giáo sư Trần, tôi cảm thấy ý tưởng này không tồi, chính chúng ta cũng sẽ tiết kiệm được tiền nha

- Cái này…Tôi có thể cho sinh viên của mình đến nuôi chuột nâu không?

Trần Thương nói ngay:

- Anh là người phụ trách đi.

Tề Khải lập tức vui vẻ:

- Tốt quá. Tôi sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người.

- Giáo sư Trần, thật ra, tôi vẫn cảm thấy lập một căn cứ nuôi chuột như vậy rất tốt, dù sao tỉ lệ tử vong ở chuột bị mắc Parkinson rất cao, tính thoái hóa thần kinh, chết sau khi hết bệnh cũng từng bước tăng lên.

- Mà còn…Trên thế giới, chỉ có chuột nâu có triệu chứng Parkinson, bán đi cũng kiếm được tiền đó.

Trong lòng Tề Khải đắc ý, mà sau khi Trần Thương nghe Tề Khải nói vậy, khẽ nhíu mày.

Chuột bị Parkinson có tỉ lệ tử vong rất cao?

Nguyên nhân là gì?

Dương Lan, Chương Mục, Tedanis đều đem nghiên cứu của mình báo cáo lại.

Sau đó, đều tự tách ra tự nghiên cứu.

Mà Trần Thương cùng với Vu Song Dũng đi tới phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm dành cho công trình nghiên cứu chất xúc tác có yêu cầu rất cao.

Lúc đó, khi xây dựng nơi này, tập trung rất cao chi phí và nguồn lực.

Vu Song Dũng thấy Trần Thương, có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích:

- Giáo sư Trần, trình tự nghiên cứu chất xúc tác thuần hóa tách rời gồm ba bước cơ bản: Rút ra, thuần hóa, kết tinh hoặc bào chế thuốc. Đầu tiên, cần dẫn nguyên liệu xúc tác vào dung dịch, bước này không thể tránh được sẽ lẫn một chút tạp chất, sau đó lại đem chất xúc tác từ bên trong dung dịch chọn lọc tách ra, hoặc là tiến hành loại bỏ tạp chất từ chất xúc tác đã chọn bên trong dung dịch, tiếp theo tiến hành thuần hóa rồi bào chế thuốc…

Nghe thấy Vu Song Dũng giới thiệu, Trần Thương gật nhẹ, nhưng rõ ràng không quan tâm.

[Chất xúc tác cám dỗ] bây giờ quả thật là cám dỗ

Anh nghĩ đến tỉ lệ thất bại, chắc sẽ có chút ngạc nhiên.

Sau đó, Vu Song Dũng bắt đầu chuẩn bị một phen, kêu trợ lý chuẩn bị đầy đủ thiết bị và nguyên liệu.

Đây cũng là lần đầu tiên các trợ lý nhìn thấy ông chủ, là nhân vật lão đại trong truyền thuyết.

Cũng có thể …Lão đại muốn tự mình thực hiện thí nghiệm chất xúc tác tách rời.

Nghĩ vậy, tất cả đều có chút hiếu kỳ, không phải nói bản thân ông chủ làm lâm sàng hay sao?

Vì vậy, nhất thời mọi người đều nhìn Trần Thương với ánh mắt kinh ngạc

Chẳng lẽ ông chủ là muốn đến để thể hiện niềm vui thú với nghiên cứu khoa học sao.

Nhưng nghiên cứu khoa học thì có thể có niềm vui thú gì được cơ chứ

- Đây là máy đồng hóa áp suất cao, có thể dùng để nghiền nát men vi khuẩn, vi khuẩn đại tràng, vi khuẩn giả đơn bào, khuẩn que, thậm chí vi khuẩn gây men vi khuẩn đen chân, …Đây là máy ly tâm tách rời…

Giới thiệu cực kỳ cẩn thận, từng ly từng tí, nghiêm túc không gì sánh được.

Sau đó, Vu Song Dũng mới nói:

- Giáo sư Trần, cậu đến xem thử xem.

Lúc này, Trần Thương đã lâu không đụng, rất ngứa ngáy chân tay, thuần thục bắt đầu các thao tác.

Nói thật, hiện giờ trong đầu Trần Thương có đến mấy chục loại phương pháp nghiền nát tách rời.

Thế nhưng, cũng không thể thể hiện quá mức đột ngột

Càng về sau, động tác của Trần Thương càng thành thục, trình độ khống chế và điều tiết máy móc không gì sánh được, khiến mọi người kinh ngạc

mất một lúc.

Điều này khiến Vu Song Dũng có một chút hiếu kỳ:

- Giáo sư Trần, cậu cũng làm nghiên cứu khoa học sao?

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng:

- Ừm, khi học đại học, cùng các thầy học qua một chút.

Vu Song Dũng ồ một tiếng, cũng không nghi ngờ gì, dù sao ở các trường y dược, những dụng cụ này đều có cả.

Sau khi biết vậy, Vu Song Dũng thở nhẹ một hơi.

- Mọi người đi theo giáo sư Trần, xem cậu ấy có cần hỗ trợ gì không.

- Giáo sư Trần, tôi đi xem thử một chút, sẽ không làm phiền cậu.

Trần Thương gật đầu:

- Không sao, anh mau đi di.

Lúc này, Trần Thương sớm đã chuẩn bị biến ý nghĩ của mình thành hành động.

Sau đó, Vu Song Dũng rời đi.

Trần Thương sốt ruột xoa xoa đôi bàn tay.

- Máy ly tâm hình BTPX 125, khống chế điều tiết áp lực 1.25, trạng thái bề mặt và nhiệt độ máy truyền cảm mở ra đến độ cao nhất, tăng lực lên

- Hơi nước diệt vi khuẩn 121 độ.

- Mở bộ kẹp làm lạnh ra.

Trần Thương bắt đầu ra đủ loại chỉ lệnh.

Mà ở một bên, mấy trợ thủ đều cảm thấy sắp hôn mê đến nơi rồi

- Giáo sư Trần, 121 độ? Liệu có xảy ra vấn đề gì không ạ? Hoạt tính của chất xúc tác có khả năng mất đi…

- Áp lực 1.25 có thấp không ạ?

- Trạng thái bề mặt của máy truyền cảm có độ chính xác quá cao sẽ ảnh hưởng thao tác…

Trần Thương chỉ nhàn nhạt đáp lại tất cả:

- Nghe chỉ lệnh của tôi

Lời này vừa nói xong, mấy người đều liếc nhìn nhau.

Nhìn Trần Thương một chút, lại nhìn cái máy ly tâm kiểu mới BTPX 205 mới mua không bao lâu.

Được rồi

Cái thứ đồ chơi này cũng mấy trăm vạn, để ông chủ chơi cũng được.

Có thể là sau giai đoạn tách rời, khi mọi người bắt đầu rút dịch tách. Một người đàn ông nhìn chằm chằm thiết bị đo lường, tức khắc trừng mắt:

- Mọi người mau nhìn! Trị số của thiết bị đo lường tăng lên

Mấy người xung quanh ngay lập tức tiến đến.

Quá trình trích xuất và kết tủa thực ra rất đơn giản

Chính là tiến hành chiết xuất các vật liệu trong các mô và tế bào bị phá vỡ và tách rời.

Giá trị đo lường tăng lên có ý nghĩa gì?

Rõ ràng, nó có nghĩa là một chất mới đã được thêm vào

Chương 1955: Kỹ Thuật Mới! Phát Hiện Lớn

Nó có thể là gì?

Một số nhà nghiên cứu đã rất ngạc nhiên, không ai có thể nghĩ rằng một điều như vậy lại xảy ra.

Mọi người liên tưởng đến động tác vừa rồi của ông chủ Trần, và chợt nhận ra, có phải... Đây là thành quả nỗ lực của giáo sư Trần không?

Trần Thương nói thẳng:

- Các anh ghi chép lại kiểm tra một chút đi

Nhà nghiên cứu số một vội vã đứng dậy.

Số hai có chút hưng phấn hỏi:

- Giáo sư Trần, có muốn thông báo cho giáo sư Vu không?

Trần Thương lắc đầu:

- Đừng vội, tìm được vật chất rồi hẵng nói

Mọi người đều gật đầu

Những ngày tiếp theo đều trở nên rất ý nghĩa.

Bàn tay của Trần Thương giống như có ma thuật, thỉnh thoảng lại bật ra một vài kỹ thuật phá vỡ và phân li mới mẻ.

Nhà nghiên cứu số 1, 2, 3 và 4 đều không ngừng hồi hộp

Thành thật mà nói, họ chưa bao giờ nghĩ ra nhiều kỹ thuật phá vỡ và phân li

Nhưng Trần Thương lại có chút nản lòng

Nói hay nói tốt thì là [Sự cám dỗ của Enzyme]?

Cám dỗ cô đơn

Rất lâu sau, hoa hết sạch rồi, cũng chưa thấy sự cám dỗ

Bộ phận thanh lọc cũng rất hợp tác với công trình của giáo sư Trần. Nhưng dù vậy, vẫn không tìm ra sự tồn tại tương tự như endopeptidase

Điều này khiến bản thân Trần Thương có chút chấn động

Chẳng lẽ... Parkinson và Alzheimer thực sự không có mối liên hệ?

Chẳng lẽ... Tất cả những suy đoán này đều là do anh tưởng tượng?

Nghĩ đến điều này, bản thân Trần Thương cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Vào lúc này, Vu Song Dũng cũng sốc không kém Trần Thương.

Khi đến bộ phận thanh lọc để kiểm tra dữ liệu, ông ta đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra một điều

Số lượng enzym tự do từ Trần Thương đã tăng lên 701

Mặc dù các enzym bổ sung đã được nghiên cứu và ghi lại... Tại sao ông ta vẫn chưa phát hiện ra chúng?

Chẳng lẽ... Kỹ thuật phân tách enzyme của Trần Thương còn cao hơn ông ta sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vu Song Dũng thay đổi. Ông ta nhanh chóng lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ của mình

Điều này là không thể

Tuyệt đối không thể như vậy được

Nhưng... Tại sao Trần Thương lại có nhiều khám phá mới?

Trùng hợp?

Rõ ràng, ngay cả bản thân Vu Song Dũng cũng không tin câu trả lời này

Nghĩ đến điều này, Vu Song Dũng nhanh chóng đứng dậy và chạy về phía phòng thí nghiệm.

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy một tiếng nhắc nhở rõ ràng

【Ting! Cám dỗ của enzyme xuất hiện, có được kỹ thuật tách bọt mới!】

Trần Thương nghe xong nhất thời sửng sốt

Kỹ thuật phân li bọt?

【Kỹ thuật tách bọt: dẫn khí vào dung dịch chứa nhiều thành phần. Do sự khác biệt về hoạt động bề mặt của các thành phần này, một số thành phần sẽ tạo thành bọt trên bề mặt dung dịch. Tính ổn định của bọt phụ thuộc vào điều kiện vận hành và đặc điểm sinh học của dung dịch. Bọt chứa nhiều thành phần hoạt tính bề mặt hơn, do đó chủng loại và hàm lượng các thành phần của bọt khác với thành phần trong dung dịch. Bằng cách này, các thành phần trong dung dịch được tách ra.】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy nó thì lập tức vui mừng

Cách hay

Hơn nữa rất đơn giản, tất cả các máy bơm đã sẵn sàng.

Nghĩ đến đây, Trần Thương liền lập tức sử dụng. Sau khi chuẩn bị xong dịch mô, anh nói với mọi người:

- Nào, bơm hơi

Mọi người nghe xong đều có chút sững sờ

- Động viên tinh thần?

(tiếng trung là 打气: vừa có nghĩa là bơm hơi vừa có nghĩa là động viên tinh thần. Ở đây bốn người kia đã hiểu sai ý của Trần Thương.)

Trần Thương gật đầu

Bốn nhà nghiên cứu không khỏi sững sờ một lúc. Tuy họ vẫn không thể hiểu được thao tác của ông chủ Trần, nhưng vẫn quyết định gật đầu làm theo.

Nhưng bọn họ kiên quyết gật đầu

- Giáo sư Trần! Cố lên

- Giáo sư Trần! Cố lên! Uy vũ

- Nhất định chiến thắng

- Giáo sư Trần thật tuyệt vời

Trần Thương:???

Vu Song Dũng, người vừa mở cửa bước vào, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Đây… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phương pháp phân li bằng tinh thần chiến thắng?

Tinh thần chiến thắng phương pháp phân ly?

Vu Song Dũng cảm thấy như có một mũi tên bắn vào đầu mình.

Quỷ mới biết tại sao ông ta lại tin rằng Trần Thương lợi hại?

Trần Thương bất lực, chỉ đành tự mình động tay

Sau đó bắt đầu thao tác một lần nữa.

Do sự khác biệt về hoạt động bề mặt của các thành phần này, một số thành phần sẽ tạo thành bọt trên bề mặt dung dịch.

Nhìn thấy cảnh này, Vũ Song Dũng lập tức thất kinh

Ông ta đứng tại chỗ, lông mày nhíu chặt.

Ông ta dán mắt vào quá trình tách bọt...

Bộ não của Vu Song Dũng không ngừng suy nghĩ về nguyên lí

Lúc đầu, ông ta nghĩ Trần Thương đang bày trò.

Nhưng ngay sau đó, hơi thở ông ta trở nên gấp gáp.

Ông ta là một người chuyên nghiệp và biết rõ cái mình đang thấy là gì.

Ông ta bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Một loại suy luận và tư duy không ngừng được hình thành trong tâm trí

Cuối cùng, ông ta đột nhiên có phản ứng

Sau đó nó đột nhiên bừng sáng.

Đúng rồi

Phương pháp tách này thực sự quá thần kì

Bởi vì protein khuếch tán từ dung dịch chủ thể sang mặt phân cách khí-lỏng, quá trình này có thể đảo ngược hoặc không thể đảo ngược

Trong trường hợp sắp xếp lại phân tử, người ta thường cho rằng có hai loại màng sẽ được hình thành tại bề mặt phân cách không khí và nước.

Một là màng mỏng và còn lại là màng dày

Trong quá trình này, nhiều phân tử có thể tập hợp lại với nhau.

Trần Thương đã tách thành công.

Giọng Vu Song Dũng run lên, anh ta hỏi Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Đây... Đây là phương pháp tách gì?

Lúc này, Trần Thương mới để ý Vu Song Dũng đã bước vào.

Ông ta thật sự đã bị kỹ thuật 'bơm hơi' vừa rồi làm cho mê mẩn rồi

Trần Thương cười:

- Cái này… Đột nhiên có cảm hứng thôi

Vu Song Dũng nhanh chóng lắc đầu:

- Không! Đây chắc chắn không phải đột nhiên có cảm hứng, đây là một kỹ năng rất quan trọng trong lĩnh vực phân tách kỹ thuật enzyme

- Một mặt, thông qua sự tồn tại của hai loại màng, nâng cao tỷ lệ phong phú của protein enzyme

Mặt khác, nâng cao tỷ lệ tách chiết của protein enzyme

Hoặc tối đa hóa hệ số phân bố của một thành phần trong hỗn hợp nhiều thành phần.

- Thật quá thần kì! Cậu qúa khiêm tốn rồi

- Giáo sư Trần, tên của nó là gì?

Vu Song Dũng phát hiện ra rằng Trần Thương thực sự lợi hại.

Nghĩ đến việc Trần Thương sáng chế ra phương pháp phân tách, Vu Song Dũng đột nhiên cảm thấy trên đời này, thiên tài thật sự là nghịch thiên mà tiến

Đáng bị lên án

Đúng rồi

Khi nhà nghiên cứu số 4 nghe Vu Song Dũng giải thích, lúc này mới trở nên rõ ràng.

Chỉ có một từ duy nhất trong đầu anh ta: Quao, lợi hại

Trong thoáng chốc, cảnh vật đều trở nên im ắng

Mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thương, chờ đợi anh nói.

Trần Thương suy tư một chút, trực tiếp nói:

- Phương pháp tách bọt

Vu Song Dũng hào hứng nói:

- Tôi vô cùng mong đợi cuộc phân tách hôm nay, bây giờ tôi sẽ đem nó đi chiết xuất, chờ đợi kết quả

Trong thoáng chốc, các nhân viên lại bắt đầu bận rộn.

Hai ngày sau, một tin tức hoàn toàn làm cho Viện nghiên cứu thuốc mới Trần Thương xôn xao

- Bộ phận nghiên cứu phát hiện ra: PARP-1 có thể kích thích sự tích tụ của α-synuclein gấp khúc, kích thích và làm trầm trọng thêm sự hình thành thể Lewy body, do đó làm tăng cường sự phát triển của Parkinson

Chương 1956: Kỹ Thuật Cốt Lõi Vẫn Còn Trong Tay Mình

Phát hiện này quả thực làm cho toàn bộ viện nghiên cứu sôi trào

Việc phát hiện ra polymerase này dường như trực tiếp xác minh điểm chung của Parkinson và Alzheimer trong phương diện tổn thương thoái hóa thần kinh

Thế nhưng, đây vẫn chưa phải điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất chính là, công cuộc đánh hạ Parkinson cuối cùng cũng có bước đột phá

Chính Trần Thương cũng không ngờ [sức cám dỗ của chất xúc tác] lại mạnh mẽ đến vậy

Trực tiếp phát hiện ra kẻ cầm đầu polymerase này

Sau khi phát hiện ra polymerase, tất cả các phòng ban bắt đầu nghiên cứu lâm sàng và làm hàng loạt các loại thí nghiệm

Tiến độ thí nghiệm gần như có thể nói là đột ngột tăng vọt

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong sự tiến bộ đột phá này

Hiện tại, Tedanis không hề hối hận chút nào khi gia nhập vào đội ngũ của Trần Thương.

Ông ta tin rằng, cho dù là Considine cũng không thể làm chính xác được như vậy, có thể tách ra Poly (ADP-ribose) Polymerase-1.

Loại polymerase này thuộc ribose polymerase, tồn tại bên trong ti thể tế bào và ribose, việc tách nó ra được là cực kì khó khăn

Trong thời gian ngắn, tin tức bác sĩ Trần tách ra loại polymerase này đều đã được lan truyền khắp viện nghiên cứu

Tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi

Bác sĩ Trần vậy mà còn có năng lực đến mức đó trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học?

Đã sáng tạo ra một kỹ xảo có tên gọi là ‘Tách rời bọt biển’.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Trần Thương lại một lần nữa sôi trào.

Nhưng, quan trọng nhất cũng không phải là danh tiếng của Trần Thương.

Mà là sự phát hiện mang tính chất cải cách của ông chủ Trần, trực tiếp chiết xuất ra Poly (ADP-ribose) polymerase-1

Mà loại chất xúc tác này đối với việc nghiên cứu Parkinson cũng càng ngày càng tăng

Chẳng bao lâu sau, Tedanis đã dẫn đầu nhóm công bố xuống, tác dụng chính của loại polymerase này thật ra là tồn tại đông đảo bên trong nhân tế bào, phục hồi DNA

Trong trạng thái bình thường, sau khi polymerase phát hiện các tổn thương của DNA, sẽ được kích hoạt rồi tiến hành chữa trị

Thế nhưng, trong hoàn cảnh ca bệnh có DNA không thể được chữa trị, loại polymerase này sẽ bị kích hoạt quá mức

Từ đó, nó dẫn đến sự tổn thương thoái hoá của hệ thần kinh, vì vậy làm trầm trọng thêm sự phát triển của α-synuclein gấp khúc, một lần nữa gây ra thể Lewy… Và một loạt các quá trình phức tạp làm cho bệnh Parkinson trở nên trầm trọng hơn

Phát hiện này của Tedanis đã khiến Dương Lan sáng mắt.

Tề Khải và Dương Lan vội vàng bắt đầu thí nghiệm trên động vật

Thí nghiệm trên động vật chính là một bước tiến gần hơn đến câu trả lời chính xác

Sự ra đời của cơ sở lý thuyết đã làm cho thí nghiệm này trở nên càng được mong đợi hơn.

Rất rõ ràng, một khi đưa ra được kết luận, chắc chắn sẽ gây ra sự chấn động trên toàn thế giới

Trong quá trình nghiên cứu, khi Dương Lan và Tề Khải tiến hành thí nghiệm động vật trên chuột Parkinson.

Phát hiện ra ngày càng nhiều vấn đề đáng sợ, thậm chí khiếp sợ

Cơ thể con người có hệ thống phục hồi phong phú và đầy đủ.

Mà tình trạng đặc thù của căn bệnh Parkinson, khiến cho việc điều chỉnh polymerase này mất đi cơ hội phản hồi.

Tương tự như vậy, sự hiện diện của polymerase này cũng làm trầm trọng thêm sự gia tăng α-synuclein gấp khúc ở bệnh nhân Parkinson, khiến tình trạng bệnh Parkinson ngày càng nặng hơn.

Điều này đã tạo ra một quá trình gì đó

Một vòng tròn luẩn quẩn

Không sai

Bệnh Parkinson làm cho polymerase mất đi giới hạn.

Polymerase làm gia tăng α-synuclein gấp khúc, làm diễn tiến bệnh Parkinson trở nên nặng hơn

Như vậy, dường như đã hình thành một vòng khép kín.

Mà nếu không phá vỡ liên kết này, vòng tuần hoàn sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Một tuần sau khi Trần Thương đang ở bệnh viện, Tề Khải gọi Trần Thương trực tiếp đến viện nghiên cứu

Mang một phần tư liệu đưa cho Trần Thương

- Bác sĩ Trần, anh xem cái này chút đi

Trần Thương sửng sốt, sau khi mở ra, nhìn thấy tiêu đề, liền sững sờ ngay tại chỗ

- Độc tính thần kinh của α-synuclein

Trần Thương nhanh chóng bắt đầu xem.

Vừa nhìn, đã không thể tiếp nhận nổi

Bởi vì nghiên cứu của Tedanis đã phát hiện ra rằng tập hợp các α-synuclein gấp khúc có thể lây lan giữa các tế bào thần kinh não

Hơn nữa, bệnh lý α-synuclein gấp khúc sẽ trở thành mầm mống, dẫn dụ các α-synuclein bình thường, dẫn đến tổn thương thoái hóa của hệ thần kinh

Sau khi thấy cảnh này, chính Trần Thương cũng sững sờ

Tề Khải không nhịn được nói:

- Bây giờ, cuối cùng cũng có thể giải thích được rõ ràng, vì sao tỉ lệ tử vong của chuột Parkinson lại tăng lên

- Bởi vì α-synuclein gấp khúc có khả năng lây nhiễm

- Mà loại polymerase này chính là sản phẩm trung gian mấu chốt nhất

Tedanis có chút hưng phấn nói:

- Chỉ cần giải quyết loại polymerase này, tiến hành ức chế hợp lý, có thể trực tiếp trì hoãn quá trình phát bệnh Parkinson

Chương Mục lắc đầu:

- Không chỉ vậy

- Parkinson quan trọng nhất không phải là điều trị giai đoạn sau, mà là phòng ngừa sớm ở giai đoạn đầu

Mọi người nghe vậy, cẩn thận suy nghĩ

Chương Mục nói tiếp:

- Đây là một vòng luẩn quẩn

- Chỉ cần có bệnh lý α-synuclein gấp khúc, chắc chắn sẽ lập tức sinh sôi đủ loại polymerase, mà tương tự, polymerase sẽ làm trầm trọng thêm sự gia tăng α-synuclein gấp khúc

- Như vậy, điều quan trọng nhất chính là làm thế nào để phát hiện sớm α-synuclein gấp khúc, kịp thời can thiệp thông qua phẫu thuật và thuốc

Nghe Chương Mục nói xong, tất cả mọi người liền lập tức phấn chấn tinh thần.

Đúng vậy

Cứ như thế, dường như bọn họ đã tìm được biện pháp tốt để nhanh chóng đánh hạ Parkinson.

Điều trị đã không còn là mục đích

Mà là phát hiện nhanh chóng, can thiệp càng sớm càng tốt

- Làm thế nào để kiểm tra α-synuclein gấp khúc trong cơ thể?

- Đúng vậy, làm sao có thể phát hiện sớm bệnh Parkinson đây?

Hoàn toàn chính xác

Bản thân Parkinson là một căn bệnh có triệu chứng.

Chỉ khi có biểu hiện, mới có thể phát hiện được.

Cũng không thể bắt tất cả mọi người đều đi kiểm tra α-synuclein?

Chuyện này cũng quá không thực tế

Chẳng lẽ không có cách nào có thể phòng ngừa Parkinson sao?

Nghĩ tới đây tất cả mọi người đều không khỏi thở dài.

Quá đáng tiếc.

Vất vả lắm mới có được bước đột phát như vậy.

Nếu như có thể phát hiện sớm, bệnh nhân sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

Phải làm như thế nào mới có thể phát hiện sớm được đây?

Ngay lúc này, hai mắt Trần Thương đột nhiên phát sáng.

Anh đang nghĩ đến một đại bảo bối

Công nghệ mới mà anh đã từng bán cho Google, cũng là công nghệ đem lại cho Trần Thương lợi nhuận 1 tỷ USD:

- Công nghệ định hướng lập thể não

Công nghệ định hướng lập thể sọ não mới này có một khả năng đặc biệt: kỹ thuật DTI

Đó là hình ảnh cộng hưởng từ MRI

Có thể quan sát được tính toàn vẹn và kết nối của cấu trúc mô từ cơ thể sống, có lợi cho việc đánh giá mức độ thiệt hại và phạm vi thiệt hại của các bó sợi trắng do các bệnh khác nhau gây ra.

Đồng thời cũng có thể đáp ứng với những thay đổi nhỏ trong não của bệnh nhân bị bệnh tâm thần, không chỉ vậy, công nghệ DTI cũng có thể

hiển thị hướng đi của chùm dây dẫn thần kinh trong chất trắng não, hiển thị hình ảnh tinh tế của các sợi thần kinh trung ương trong cơ thể con người.

Dưới sự dẫn dắt của công nghệ DTI, sự khác biệt của bệnh nhân Parkinson có thể được hiển thị và định vị chính xác, đồng thời có thể kết hợp phẫu thuật tái tạo hình ảnh 3D, hướng dẫn bác sĩ thực hiện phẫu thuật chính xác và hiệu quả.

Trần Thương thật sự không nghĩ tới

Sau khi đi vòng quanh một vòng tròn lớn như vậy.

Kỹ thuật cốt lõi vẫn còn trong tay mình

Chương 1957: Giáo Sư Trần, Có Cái Gì Cậu Ấy Không Thể Làm Được Không?

Nói chuẩn xác một chút thì kỹ thuật các mặt định hướng của Trần Thương là thuộc về đời thứ năm.

Cũng chính là kỹ thuật các mặt định hướng sọ não đời thứ năm

Tại sao Trần Thương lại lựa chọn bán kỹ thuật này cho Google

Nguyên nhân chủ yếu…Đương nhiên là do nghèo

Tuy nhiên nhìn theo một khía cạnh khác, có thể hiểu được vẫn còn nguyên nhân nữa

Đó là do hiện tại kỹ thuật vẫn còn hạn chế.

Kỹ thuật các mặt định hướng đã ở đời thứ năm, đương nhiên không còn là một máy lập thể não nguyên thuỷ nữa, mà sẽ là một bộ máy bao gồm đầy đủ cả các mặt định hướng về lý luận.

Bao quát trong đó là cộng hưởng từ hạt nhân di tán hình ảnh tensor cũng chính là kỹ thuật DTI thần bí trong truyền thuyết, còn bao gồm CT định vị tinh chuẩn, kỹ thuật hình ảnh nội soi các mặt bằng kính hiển vi…

Chẳng qua những nghiên cứu này không chỉ là một lĩnh vực chỉ cần đọc lướt qua, mà còn là một hệ thống tổng hợp các nghiên cứu.

Cho dù Trần Thương có nắm giữ trong tay một hạng mục kỹ thuật, cũng chẳng phát huy được tác dụng gì. Mà nếu bán cho những công ty như Philips, Siemens cũng chẳng được giá tốt như thế.

Nhưng Google không như vậy, Goolge sắp chuyển đổi, rất chú trọng đối với sinh vật y học, mà còn rất hùng mạnh, nhân lực tiền tài đều đủ cả.

Người phụ trách, Bruce lại rất có thành ý.

Vậy thì cớ gì mà Trần Thương không đồng ý.

Chính xác thì cái giá mười tỷ đô cũng không tính là cao khi so sánh với sự phát triển trong tương lai.

Nhưng trong lòng Trần Thương lại rất rõ, trước mắt, mặc dù kỹ thuật các mặt định hướng của đời thứ tư còn chưa được truyền bá trong nước, mà hình thức ban đầu của đời thứ năm đã xuất hiện rồi, những công ty cỡ lớn đã bắt đầu sử dụng máy tính, máy cộng hưởng từ, chờ đến khi các nghiên cứu sinh nghiên cứu kỹ thuật hoàn chỉnh các mặt khác.

Chính vì vậy, Trần Thương không đợi được.

Nói không chừng, chẳng bao lâu nữa, kỹ thuật các mặt định hướng sọ não đời thứ năm cũng sẽ xuất hiện. Bởi vì nguyên nhân sâu xa khiến Trần Thương có được kỹ thuật các mặt định hướng kiểu mới đời thứ năm là do có hạch từ, một loại kỹ xảo sử dụng nhờ máy móc hiện đại.

Cũng không phải là kỹ thuật chính.

Vậy nên, cũng có thể là một lần kiếm bộn tiền.

Chẳng qua, điều Trần Thương không ngờ tới là, kỹ thuật DIT kiểu mới đời thứ năm sẽ trở thành thao tác trung tâm trong lĩnh vực điều trị Parkinson.

Nghĩ vậy, Trần Thương không tự chủ có chút mừng rỡ

Bây giờ, Trần Thương nhìn một chút tiến độ nghiên cứu Parkinson của mình.

[Tiến độ nghiên cứu Parkinson: 93%]

Trần Thương cảm thấy vui sướng

Một sự tiến triển đột phá, tiến bộ mà anh thu được là 13%.

Rất lợi hại rồi

Thật ra mấu chốt nhất vẫn chính là chiến thắng một loại bệnh tật.

Với tư cách của một bác sĩ, vinh dự lớn nhất là gì?

Chăm sóc người bệnh

Đó là đương nhiên.

Có một câu nói rất hay: Làm thầy thuốc là dành cả tâm tư với dân chúng, nghĩa là thay trời thương dân.

Mặc dù Trần Thương không có tâm nguyện thay trời thương dân, cứu vớt chúng sinh nhưng cũng hi vọng cả đời mình không nên có việc đáng làm mà lại không làm.

Mà nói thật, với một bác sĩ lâm sàng, những người có thể cứu một đời này là có hạn.

Thế nhưng, nếu bạn có thể mang kinh nghiệm lâm sàng hình thành nên lý luận y khoa, sẽ có thể chỉ đạo vô số bác sĩ, lực lượng của bạn sẽ ngày càng được mở rộng

Giống như, trong lĩnh vực mà bạn đang làm, có thể chiến thắng được một loại bệnh tật, thì thành quả và sức ảnh hưởng của bạn sẽ là cực lớn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều quốc gia coi trọng nghiên cứu khoa học lâm sàng, vì mỗi một bác sĩ, chính là một bảo bối.

Chính xác thì, luận văn nghiên cứu khoa học đối với một số ít bác sĩ khá là vướng víu.

Tuy nhiên, họ đã từng nghĩ đến một vấn đề.

Nếu trong mười nghìn bác sĩ, xuất hiện một anh tài, có năng lực nghiên cứu khoa học vượt trội hơn tất cả, kết hợp nghiên cứu khoa học là thử nghiệm lâm sàng, giải quyết được một số vấn đề còn tồn tại trong lĩnh vực lâm sàng.

Điều này lại sẽ có ảnh hưởng ra sao đến nhân dân, đến xã hội.

Phương hướng thì đúng là như vậy, nhưng phương pháp lại có khả năng không được thích hợp.

Đây chính là mục đích cuối cùng mà y học lâm sàng hướng tới. Bởi bất kỳ phương pháp nào cũng có hạn chế, cần cố gắng từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Hiện tại, trong lòng Trần Thương đang rất hưng phấn.

Ngược lại, không khí hiện trường có chút ngột ngạt khó chịu. Tất cả mọi người đều vội vàng. Nói cho cùng, phải thật vất cả mới nghiên cứu ra được một kết quả khả quan, ai nguyện ý từ bỏ chứ?

Nghiên cứu này thực sự rất quan trọng đối với chữa trị bệnh Parkinson.

Thậm chí có thể nói, nếu tác động lên người bệnh ở giai đoạn đầu của Parkinson, có thể trì hoãn thời gian phát tác của bệnh này rất nhiều năm.

Những phương pháp khác không thể làm được như vậy, thậm chí phải trực tiếp tiến hành đến giai đoạn phẫu thuật, phòng ngừa bệnh nặng thêm.

Phải biết rằng, ở Trung Quốc đang có ngàn vạn người bệnh Parkinson ở các cấp độ khác nhau, nếu không có phương pháp chữa trị mới, trong tương lai sẽ là gánh nặng cực lớn đối với gia đình bệnh nhân và toàn xã hội.

Nếu muốn phẫu thuật để trị liệu triệt để thì quá khó, mà thuốc trị liệu lại cho hiệu quả thấp.

Đúng lúc này, Chương Mục mang một phần tài liệu nghiên cứu vào để trên bàn, thở dài yếu ớt

- Kỳ thật, giai đoạn tốt nhất để trị liệu và trì hoãn phát bệnh chính là giai đoạn đầu.

- Các nghiên cứu của chúng ta đối với chuột nâu đã cho kết quả rõ ràng, can thiệp thuốc kháng Parkinson ở giai đoạn đầu của bệnh nhân cho hiệu quả chữa bệnh tốt nhất

- Thật đáng tiếc

Tedanis cũng gật nhẹ, ông ta cũng đóng góp khá nhiều vào nghiên cứu bệnh Parkinson, gật đầu tán thành:

- Hoàn toàn chính xác, trước mắt đối với bệnh này chủ yếu trị liệu bằng thuốc, nếu không phải giáo sư Trần phẫu thuật, thì hiện tại không còn phương pháp nào khác. Nhưng nếu tranh thủ lúc bệnh mới được phát hiện

để trị liệu, dùng thuốc ức chế ở giai đoạn đầu bệnh, nhất định sẽ có được kết quả khả quan. Người ta gọi điều này là trị liệu sửa chữa. Nhưng bệnh Parkinson khi đã được phát hiện có triệu chứng, thì đều đã đến giai đoạn giữa.

- Dùng kết quả nghiên cứu của chúng ta để phân tích, có thể thấy gấp synapse protein rồi bắt đầu lây bệnh, kích hoạt polymerase đến giai đoạn quá độ, khi đó, không chế ngược lại là điều cực khó, vậy nên…Nếu chúng ta có thể phát hiện sớm sẽ có thể điều trị bệnh này hiệu quả hơn, cũng sẽ phân loại được thuốc theo giai đoạn điều trị một cách hiệu quả hơn.

Mọi người đã hiểu.

Tiến triển lần thứ hai mang tính đột phá trong trị liệu Parkinson.

Lần thứ nhất là phương pháp phẫu thuật của Trần Thương có thể trị tận gốc căn bệnh này.

Lần thứ hai chính là can thiệp trị liệu sớm khi phát hiện bệnh.

Nếu có bước thứ ba, đó chính là điều chế được thuốc trị bệnh.

Đến ngày đó, có lẽ Parkinson không còn là căn bệnh khiến người ta mới nghe đã sợ hãi nữa.

Đúng lúc này, Trần Thương lại nói:

- Thật ra cũng không phải là không có cách

Mọi người sững sờ kinh ngạc

Chẳng lẽ… Giáo sư Trần, cậu ấy có thể làm được sao?

Nghĩ vậy, trong lòng mỗi người đều rất kích động.

Loại cảm giác phức tạp, cũng rất kỳ lạ

Giáo sư Trần, có cái gì cậu ấy không thể làm được không?

Nhìn một đám người hiếu kỳ, đôi mắt bọn họ trông rất ngây thơ khiến Trần Thương có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

Chương 1958: Thỏa Thuận Đặt Cược

Trần Thương nhìn mọi người và nói:

- Thời gian trước, tôi đã bán một bản quyền sáng chế phát minh, mọi người biết chứ?

Mọi người gật đầu:

- Biết

Tedanis càng rõ hơn về chuyện này. Ông ta gật đầu nói:

- Có phải là công nghệ định hướng lập thể trị giá 1 tỷ đô la Mỹ?

Thần Thương ừm một tiếng, đứng dậy, gật đầu với mọi người

- Không sai, chính là cái đó

Trên thực tế, chính xác mà nói, nó nên được gọi là công nghệ định hướng lập thể thế hệ thứ năm.

Trần Thương gật đầu nói:

- Thực ra, lúc đó tôi đã có phỏng đoán về một phương pháp tính toán đặc biệt trong công nghệ này

- Trong mô người, sự chuyển động của các phân tử nước bị ảnh hưởng bởi cấu trúc của tế bào mô, và mức độ phân tán theo mỗi hướng là khác nhau, phụ thuộc vào hướng, tức là tính dị hướng! Lúc đó, tôi đang suy nghĩ về một vấn đề, đó là mô tả sự phân tán trong không gian của các phân tử, vì vậy tôi đã nảy ra khái niệm về tensor vào khi đó! Mỗi quá trình khuếch tán dị hướng được tăng tốc trong chất trắng của não có thể được biểu hiện bằng một tensor.

- Mà tensor của bệnh nhân Parkinson có sự khác biệt so với người bình thường, có thể xác định chính xác. Đồng thời, nó cũng có thể tích hợp công nghệ hình ảnh ba chiều của Google để giúp thực hiện phẫu thuật Parkinson một cách chính xác

- Nhưng, tôi đoán, những biểu hiện ban đầu của Parkinson có thể được thể hiện thông qua kỹ thuật này

Sau khi Trần Thương nói xong, mọi người đều trở nên im lặng

Tất cả đều tròn mắt nhìn Trần Thương, không khỏi hít một hơi lạnh

Ánh mắt bọn họ đầy kinh ngạc, có chút khó tin

Thanh niên này có phải là... Một con người không?

Cậu ấy nói cậu ấy hiểu phẫu thuật và có thiên phú, chúng tôi công nhận điều đó

Điều này có thể cho thấy rằng cậu ấy rất có năng lực trong phòng khám.

Được

Nhưng tại sao cậu ấy có thể thành thạo công nghệ tách enzyme? Cũng có thể tách polymerase phức tạp này ra khỏi các mô phức tạp

Cậu ấy nói rằng cậu ấy đã học được một ít khi ở trường đại học, và chúng tôi cũng công nhận

Nhưng…… Những gì nãy giờ cậu ấy nói là gì vậy?

Có phải là lời nói của con người không?

Nếu chúng ta đoán không nhầm.

Đây không thuộc về phạm vi của y học, phải không?

Đưa ra khái niệm và phỏng đoán về 'tensor'.

Đây là một cái gì đó có liên quan đến vật lý và khoa học phân tử mà?

Cậu ấy đường đường là một bác sĩ ngoại khoa, vậy mà lại biết những cái này?

Phù

Hạ lưu

Mọi người đều khóc trong lòng.

Học ngành y đã quá khó rồi.

Giáo sư Trần, tại sao cậu ấy vẫn tạo áp lực cho chúng tôi?

Chẳng lẽ y học không thể chỉ đơn giản là y học thôi sao?

Tra nam

Có thể nào không hai lòng được không?

Cái gì mà hóa học, kỹ thuật enzyme, nghiên cứu khoa học, lâm sàng, vật lý, kỹ thuật phân tử...

Rốt cuộc cậu ấy muốn làm gì

Mọi người thực sự sắp khóc, uất ức muốn chết.

Trần Thương thấy vậy liền có chút sửng sốt:

- Mọi người… Sao vậy?

Vu Song Dũng không khỏi thở dài, mắt hơi ướt, thở dài:

- Không có gì, nghĩ đến chuyện đau lòng thôi

Mọi người gật đầu hợp tác

Với kiểu quái vật này… Bọn họ còn có gì để nói?

Chẳng lẽ nói để tự chuốc lấy nhục?

Tốt hơn là tự mình liếm vết thương.

Trần Thương cũng sửng sốt khi thấy mọi người chấp nhận một cách 'tự nhiên'.

Anh đã sẵn sàng để giải thích... Nhưng họ thậm chí còn không hỏi?

Mong muốn giả vờ bị ép buộc của Trần Thương thực sự đã thất bại, nghĩ đến đây bỗng có chút cảm giác mất mát.

Trần Thương thở dài

- À, để tôi liên hệ với công ty Google và gửi sản phẩm sớm nhất có thể. Chúng ta có thể nghiên cứu và sử dụng trước

- Sau đó, mọi người sẽ bắt đầu thử nghiệm lâm sàng càng sớm càng tốt để quan sát hiệu quả điều trị của việc chẩn đoán sớm và điều trị Parkinson bằng các thí nghiệm trên động vật.

…

Trần Thương liên hệ trực tiếp với Blues.

Anh nói với bên kia rằng cần công nghệ DTI (chụp ảnh căng dây khuếch tán cộng hưởng từ).

Sau khi chi 1 tỷ đô la để mua công nghệ định vị lập thể kiểu mới của Trần Thương, đương nhiên con đường thăng tiến của Blues rất rộng mở

Nhưng, các kênh y tế của Google quá hạn chế, là một công ty Internet hàng đầu, rất khó để vượt qua ranh giới.

Xét cho cùng, y học vẫn là một lĩnh vực cực kỳ độc quyền và có tính đẳng cấp

Trước khi bất kỳ tập đoàn lớn nào chọn bước vào lĩnh vực y tế, họ sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.

Bởi khi bạn muốn đặt chân vào ngành y, bạn cần công nghệ đỉnh cao, nhưng cũng cần sự công nhận

Sự công nhận này bao gồm sự công nhận của quần chúng, sự công nhận của các bác sĩ, giáo sư và chuyên gia, và quan trọng nhất là sự công nhận của các tạp chí có yếu tố tác động cao như các tạp chí hàn lâm hàng đầu trong lĩnh vực y tế

Quá trình này rất khó khăn

Rốt cuộc, dù là Johnson hay các tập đoàn y tế hàng đầu khác, họ đã kinh doanh được bao nhiêu năm?

Thậm chí nhiều tạp chí được họ tài trợ

Không biết bác sĩ đã ăn tiền hoa hồng của bao thế hệ.

Nhưng Google thì khác, họ rất khó phát triển.

Ngay cả khi có một công nghệ tốt, cũng cần một người để phát triển nó.

Vì vậy, khi Blues nhận được cuộc gọi của Trần Thương, chưa đợi Trần Thương mở lời ông ta đã bắt đầu phàn nàn

- Giáo sư Trần, bây giờ công nghệ lập thể thế hệ thứ năm thực sự rất khó bán

- Mọi người thậm chí còn thiếu sự công nhận rộng rãi đối với các sản phẩm của chúng tôi

- Cậu nói xem nên làm thế nào?

Sau khi Trần Thương nghe xong, suy nghĩ một chút.

- Tôi giúp anh bán

Blues sửng sốt:

- Thật sao?

Ông ta thực sự có chút bất lực.

Vốn tưởng rằng Google có phương tiện truyền thông và quảng bá riêng, kết quả phát hiện các kênh khác của chính Google cũng có khả năng quảng bá mạnh, nhưng… Căn bản không tương xứng với sản phẩm.

Nói trắng ra, không có công ty nào lại chi nhiều tiền như vậy trên một trang web của Google để mua một thiết bị trị giá hàng trăm triệu đô la

Và các kênh y tế khác cũng khó mở

Mặc dù quảng cáo của chính Google không mất tiền, nhưng... Đây cũng là một khoản phí

Bán ra cho người khác là một món tiền rất lớn.

Do đó, Blues hiện đang tìm kiếm một đối tác trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng những lời nói của Trần Thương khiến đôi mắt của ông ta sáng lên.

Vị thế của Trần Thương trong lĩnh vực y tế của Trung Quốc rất mạnh.

Nghĩ đến đây, Blues không nhịn được nói:

- Tôi rất nghiêm túc, giáo sư Trần

- Nếu anh đồng ý, tôi hy vọng có thể mời cậu trở thành tổng đại lý sản phẩm của chúng tôi tại Trung Quốc! Cậu xem…

Trần Thương khẽ cười:

- Có lẽ là tổng đại lý trên thế giời, anh nghĩ thế nào?

Nghe những lời của Trần Thương, anh ta trở nên mù mịt

Trần Thương có những con đường nào ở nước ngoài?

Hơn nữa... Chi phí quảng bá ở nước ngoài rất cao.

Lúc này, Blues đột nhiên nói:

- Hay là lập thỏa thuận đặt cược tiêu thụ?

Trần Thương nghe xong liền nở nụ cười.

Google quả không tồi

Luôn luôn cung cấp tiền cho mình.

Đã cung cấp cho họ một công nghệ lập thể thế hệ thứ năm tốt như vậy, họ còn không biết dùng.

Nghĩ đến đây, Trần Thương liền đồng ý.

Blues rất quan tâm đến vấn đề này, đích thân ông ta đã ký thỏa thuận với Trần Thương. Nếu Trần Thương đạt tiêu chuẩn đầu tiên, cậu ấy có thể nhận được 5% lợi nhuận ròng, nếu đạt đến con số bao nhiêu thì cậu ấy có thể nhận được… nhiều nhất lợi nhuận ròng là 25% trong số đó

Con số này trông có vẻ nhỏ, nhưng thật ra đã rất lớn rồi

Tuy nhiên, chi phí quảng cáo để quảng bá và rao bán cũng rất cao.

Chương 1959: Thực Tế Là Cực Kỳ Chấn Động

Việc đem Trần Thương kéo lên cùng một chiếc thuyền khiến Bruce rất vui vẻ

Thế nhưng, nếu như Trần Thương không bán đủ tiêu chuẩn hai cái, đừng nói chia lợi nhuận, ngay cả kiếm tiền còn chẳng đủ nữa.

Dù sao lợi nhuận ròng 5%...

Bọn họ thực hiện mục tiêu thứ nhất, trên cơ bản là không có lợi nhuận, đã thế thì làm gì có cái gọi là lợi nhuận ròng?

Về phần mục tiêu lớn nhất là 25% lợi nhuận ròng…

Bọn họ sẽ có rất nhiều lợi nhuận, cớ sao lại không làm chứ

Nhưng thực tế ông ta nghĩ mãi cũng không ra tại sao Trần Thương lại gia tăng thêm một điều khoản phụ ở phần cuối hợp đồng

- Trong vòng một năm, kỹ thuật DTI chỉ có thể được mở rộng ở Trung Quốc.

Bruce cảm thấy khó hiểu.

Một năm

Hiển nhiên Trần Thương đang tự tạo áp lực cho chính mình.

Mặc dù ký thảo thuận ba năm, nhưng làm như vậy, không phải là bỏ mất cơ hội phát triển thị trường quốc tế trong năm đầu hay sao.

Vậy nên Bruce lo lắng có phải Trần Thương không đầu nhập tiền cho con đường quảng cáo.

Trần Thương cầm tới nhóm đầu tiên có được hình ảnh từ kỹ thuật DTI, lập tức tổ chức thí nghiệm lâm sàng.

Chẳng qua, đối tượng thí nghiệm lại là động vật.

Sau khi có kết quả thí nghiệm trên động vật, Chương Mục và Tedanis đều cực kỳ hưng phấn.

Cái kỹ thuật DTI này quá lợi hại đi.

Khi áp dụng kỹ thuật DTI, bọn họ quả nhiên có thể phát hiện sự khác nhau giữa chuột nâu thông thường và chuột nâu mắc bệnh Parkinson.

Mà điều quan trọng nhất là, thông qua thao tác can thiệp ngay giai đoạn đầu của bệnh, lợi dụng thuốc DR và dopamine bổ sung, hiển nhiên có thể can thiệp vào giai đoạn đầu khi chuột nâu biểu hiện hội chứng Parkinson.

Thậm chí còn có thể trị tận gốc căn bệnh mà không cần phẫu thuật một cách hiệu quả

Sẽ là một mốc lịch sử trong phương pháp điều trị bệnh Parkinson.

Cái mốc lịch sử thứ hai tất nhiên là rất muốn thực hiện thật nhanh.

Chỉ cần tiến hành thí nghiệm lâm sàng trên cơ thể người thành công, bọn họ tìm được phương pháp chữa trị bệnh này, nhanh chóng chẩn đoán và can thiệp trị liệu ngay giai đoạn đầu của bệnh, đây chính là nấc thang mới trong lịch sử chữa trị căn bệnh Parkinson.

Thế là, trong bệnh viện số 2 tỉnh Đông Dương.

Tất cả bệnh nhân Parkinson đều được tiến hành kiểm tra DTI miễn phí.

Có được hình ảnh phán đoán hoàn mỹ, Trần Thương hi vọng thông qua kiểm tra số lượng lớn phim X-quang, tìm được những biểu hiện ban đầu của bệnh Parkinson trên người.

Vậy là sau khi trở lại làm lâm sàng, Trần Thương bắt đầu công việc với một số lượng lớn phim chụp.

Cùng lúc đó, chương thứ nhất luận văn của Trần Thương cũng ra lò.

- Căn cứ kết quả nghiên cứu chẩn đoán bệnh cùng can thiệp trị liệu ở giai đoạn đầu trên chuột nâu mắc bệnh Parkinson cùng khả năng can thiệp trong giai đoạn đầu ở người.

Sau khi chương luận văn này viết ra, Trần Thương vẫn liên hệ với Patel, tổng biên tập san Tự Nhiên.

Đối với việc Trần Thương chủ động gửi bản thảo, tổng biên tập san Tự Nhiên cảm thấy vô cùng hài lòng.

Nhưng ông ta lại phát hiện ra, ông ta đã hài lòng hơi sớm rồi.

Sau khi ông ta xem hết một chương nghiên cứu này của Trần Thương, lập tức đầu đầy mồ hôi.

- Kỹ thuật DTI tensor

- Nhiều poly (ADP-ribose) polymerase-1 có thể kích thích gấp anpha-synuclein chồng chất, hình thành kích thích tăng thêm thể lewy, từ đó tác động lên Parkinson

- Can thiệp và trị liệu giai đoạn đầu Pakinson.

- Chẩn đoán sớm bệnh pakinson

- …

Những từ này giống như liều thuốc kích thích, không ngừng kích thích thần kinh của Patel

Hưng phấn

Kích động

Thậm chí có thể nói là điên cuồng

Patel đứng trong văn phòng, đọc một lần hết hết chương luận văn nghiên cứu này.

Rung động

Thực tế là cực kỳ chấn động

Kỳ tích đang diễn ra

Chẳng lẽ cuối cùng ba chữ Pakinson này cũng sẽ rời khỏi lịch sử y khoa ư?

Nghĩ vậy, thâm tâm Patel đối với chương luận văn này của Trần Thương cực kỳ ngưỡng mộ, lòng hâm mộ không gì ngăn cản được.

Trên thế giới này, đã có rất nhiều loại bệnh tật, làm nguy hại cho xã hội, là uy hiếp đối với những người khoẻ mạnh.

Thế nhưng, những kỹ thuật chữa bệnh luôn được phát minh và hoàn thiện, đẩy lùi bệnh tật khỏi lịch sử y khoa.

Ví dụ như bệnh đậu mùa, bệnh lao phổi…

Những căn bệnh này đã từng là ác mộng với toàn nhân loại, nhưng tới ngày hôm nay, đã có rất nhiều phương pháp chữa trị để trị tận gốc những bệnh này.

Đây chính là giá trị của chữa bệnh, giá trị của khoa học kỹ thuật y tế

Hôm nay, sau những tháng ngày hoành hành nhân loại, căn bệnh pakinson cũng bắt đầu đến ngày đếm ngược rồi sao?

Nghĩ thế, trong lòng Patel càng khó mà bình tĩnh được

Thật ra, không chỉ có anh ta, mà bất kỳ ai trong ngành y, vào giờ phút này, khi nhìn thấy chương luận văn này của Trần Thương, đều sẽ kích động như vậy.

Patel phải uống đến ba ly cà phê, hút hết một hộp thuốc lá, mới bình tâm lại được

Ông ta cầm điện thoại lên, bấm điện thoại gọi cho Trần Thương.

Điện thoại kết nối, Patel với tâm tình phức tạp, nói:

- Giáo sư Trần, cảm ơn cậu

Trần Thương hơi ngạc nhiên.

Patel xúc động nói:

- Giáo sư Trần, tôi nói câu này không phải khoa trương, cậu chính là vị bác sĩ vĩ đại nhất mà Patel tôi nhìn thấy suốt hai mươi năm qua, không có người thứ hai

- Vì sự tồn tại của cậu, Parkinson, có lẽ không lâu nữa, sẽ chỉ còn là quá khứ

- Cái tên này sẽ dần dần biến mất khỏi lịch sử y khoa, thậm chí rất nhiều người sẽ quên nó.

- Còn cậu đã cứu được vô số người.

Cuối cùng Trần Thương cũng hiểu được những lời Patel nói, anh chỉ cười cười:

- Cũng phải còn một khoảng cách rất dài nữa, dù sao, chúng tôi cũng mới tiến hành đến bước nghiên cứu cuối cùng thôi. Đợi đến ngày có thuốc trị bệnh Parkinson, khi đó anh cám ơn tôi cũng chưa muộn.

Patel gật đầu xúc động:

- Người có bản lĩnh lại khiêm tốn như giáo sư Trần ngày càng ít đi rồi

- Vậy anh gọi điện cho tôi chỉ có như vậy thôi à?

- Giáo sư Trần, tôi cảm thấy, tập san Tự Nhiên của chúng tôi nên ghi nhận thành tựu của cậu, sẽ có một chuyên đề y khoa lấy tên là Parkinson đếm ngược

- Anh giúp hoàn thiện một chút, dù sao với một chương luận văn nghiên cứu y khoa thế này, có rất nhiều từ ngữ chuyên ngành.

- Ví dụ như kỹ thuật DTI tensor chúng tôi không rõ, còn những phát biểu trong luận văn nữa, tôi muốn làm thành một chuyên mục y khoa đặc biệt, cậu thấy thế nào?

Trần Thương nghe xong thì hệ thống vang lên âm thanh nhắc nhở.

[Đinh! Khởi động nhiệm vụ, hoàn thành chuyên mục, phát biểu có quan hệ đến Parkinson độ dài 30 chương, nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng: một thẻ học tập tiến bộ!]

Trần Thương sững sờ

Thẻ học tập tiến bộ?

Mẹ nó, tôi…Tôi còn cần phải thi đại học sao?

Cái thẻ này thì có tác dụng gì chứ?

Nghĩ vậy, Trần Thương trực tiếp đi tới khoa Ngoại thần kinh, bước vào phòng làm việc.

- Mọi người vui lòng dừng một chút, tôi có một vấn đề, cuối tuần này tôi muốn có mười chương luận văn liên quan đến bệnh Parkinson giao cho tập san Tự Nhiên, ai trong số mọi người muốn thử không?

Mọi người trong phòng làm việc nghe thế thì sửng sốt

Từ khi nào mà lại cần luận văn cho tập san Tự Nhiên vậy???

Đúng vậy

Ở nơi có Trần Thương, sẽ không có ranh giới cuối cùng

Đường đường là một gương mặt mẫu mực trong giới, mà tập san lại có thể làm như vậy?

Có khác gì với việc viết luận văn nộp vô tội vạ một cách không có kỹ thuật không?

Thế nhưng dù sao thì suốt từ trước đến nay, có lẽ đây là lần mà bọn họ được tiếp cận gần nhất với những tạp chí hàng đầu như thế này.

Chương 1960: Thanh Niên Này… Thật Mẹ Nó… Yêu Nghiệt

Đây chính là đó

Trong nhất thời tất cả mọi người đều kích động.

Mà tương tự, khi Trần Thương đến sở nghiên cứu cũng nói lại những lời giống như vậy thêm lần nữa.

Mọi người trong viện nghiên cứu lại càng sửng sốt hơn

Đám người bọn họ đối với nhu cầu viết luận văn nghiên cứu khoa học có áp lực rất lớn.ây giờ có một cơ hội đỉnh chóp xuất hiện ngay trước mặt, nếu họ còn ngbiết trân trọng, thì đúng là ngu xuẩn.

Nhưng… Chương Mục và Tedanis nhìn Trần Thương, không nhịn được nói:

- Bác sĩ Trần… Cổ vũ tinh thần thì có thể, nhưng… Việc cậu điều chỉnh cảm xúc và sự nhiệt tình một cách rỗng tuếch như thế này, rõ ràng không phải một giải pháp lâu dài

Trần Thương lập tức im lặng:

- Tôi nói thật mà

Hai người vẫn thờ ơ

Trần Thương cũng không giải thích thêm, sau khi trở về, chính anh cũng tự mình chuẩn bị mười bài luận văn.

Cuối cùng, một tuần sau, luận văn đã hoàn thành.

Khi thử nghiệm lâm sàng kết thúc, mấy ngày nay Trần Thương ngoại trừ xem hình chụp phim ra thì chính là viết luận văn.

Bây giờ Trần Thương đã hiểu rõ ràng thông suốt đối với kết quả ảnh chụp DTI.

Trực tiếp viết một bài luận văn, gọi là:

Và còn rất nhiều bài luận văn có đẳng cấp tương tự

Cuối cùng vào lúc này, Patel của tạp chí , cũng đã bắt đầu tiến hành tuyên truyền sớm.

Cùng lúc đó, tạp chí đã công bố một buổi họp báo.

Tên là:

Chủ đề và chuyên mục đặc biệt giống nhau như đúc.

Cái tên này thật sự quá bá đạo, chính vì vậy một khi tuyên bố, sẽ hấp dẫn sự chú ý của vô số người.

Truyền thông bên ngoài nghi ngờ và chất vấn, Patel cũng không phản bác lại, chỉ nhàn nhạt mỉm cười:

- Có lẽ sự thật so với những gì tôi nói, còn chấn động hơn

- Tin tôi đi, đối với những bệnh nhân Parkinson mà nói, danh từ này đã trở thành quá khứ

Phát ngôn như vậy, càng làm cho truyền thông cảm thấy chắc sẽ đổi Tổng biên tập, vị Tổng biên này mồm miệng có chút không kiêng dè

Quá giả

Cho dù mọi người nghị luận ra sao, cũng không thể không thừa nhận một điều, chuyên mục của vẫn đang rất nổi tiếng.

Chủ đề và mức độ thảo luận sôi nổi đã đẩy nhiệt độ của nó lên đến đỉnh.

Không một ai có thể tin rằng, Parkinson sẽ trở thành lịch sử.

Ngay lúc này, cuối cùng < Đếm ngược cho Parkinson> cũng xuất bản

Khi mọi người nhìn thấy trang bìa liền sững sờ.

Một trang bìa cực kì khí phách

Đó là một quả đấm to, trong tay đang nắm từ Parkinson, rõ ràng, nắm đấm này là muốn bóp nát Parkinson

Ở góc trên bên tay phải là một cái đồng hồ đếm ngược rất rõ nét, cực kỳ gây chấn động

Nhưngkhi nhìn thấy Tổng biên tập, bọn họ không thể không sửng sốt một chút

- Trần Thương

Sau khi nhìn thấy cái tên này, tất cả mọi người đều hơi trầm mặc.

Chẳng lẽ lại là Trần Thương phát hiện sao?

Khi mọi người lục tục bắt đầu nghiêm túc quan sát, biểu tình trên mặt họ liền giống như Patel lúc trước, tràn ngập kích động cùng khiếp sợ

Bài đầu tiên:

Bài thứ hai:

Bài thứ ba:

Bài thứ tư…Bài thứ năm…Bài thứ sáu…

Mỗi một bài, đều kích thích cực mạnh vào điểm G của tất cả mọi người

Nắm chặt trái tim của mỗi người, khiến bọn họ sốt ruột lo lắng, rồi lại khiếp sợ vô cùng

Vào lúc này, trong lòng của tất cả mọi người đều chỉ có một suy nghĩ: Đáng sợ

Con người này, đáng sợ đến nhường nào?

Nghiên cứu của anh về Parkinson rốt cuộc là sâu sắc bao nhiêu?

Anh đối với dược lý học, bệnh lý học đến tột cùng đã nghiên cứu chuyên sâu đến mức độ nào

Thậm chí… Bác sĩ Trần còn hiểu sâu về vật lý cơ học và vật lý phân tử như thế.

Cho dù là kỹ thuật định hướng lập thể thế hệ thứ năm, hay phỏng đoán DTI phát hiện ra tensor.

Không cái nào mà không phải là kinh điển và huyền thoại

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới

Hóa ra Parkinson có thể được phát hiện sớm để phòng ngừa?

Chẩn đoán sớm, can thiệp nhanh chóng, điều trị kịp thời

Dường như đã ngay lập tức trở thành hướng điều trị cho bệnh Parkinson

Lần này, ngay cả trung tâm chẩn đoán và điều trị Parkinson thế giới cũng bị chấn động.

Chủ tịch của trung tâm chẩn đoán và điều trị đã đưa ra một phát biểu công khai, cho rằng chuyên mục của thật sự có khả năng để biến Parkinson trở thành lịch sử

Ngay lúc này, Trần Thương lại một lần nữa khiến cả thế giới phải chấn động.

Mọi người nhìn tên Trần Thương, cảm khái không thôi.

Trần Thương, thật sự là số 1 trong lĩnh vực nghiên cứu, lâm sàng bệnh Parkinson

Trung tâm chẩn đoán và điều trị Parkinson thế giới đã công khai đọc thư cảm ơn Trần Thương

Công khai khen ngợi và cảm ơn Trần Thương vì thành quả nghiên cứu Parkinson, thành quả này sẽ càng ngày càng giúp được cho nhiều người bệnh Parkinson.

Trong một thời gian ngắn, bệnh viện số 2 của tỉnh, An Dương, Trung Quốc.

Rất nhiều người đã tới nơi này.

Mà vé máy bay quốc tế đến An Dương cũng đã thành công bị kéo dài đến ba tháng sau

Con số kinh khủng này, mỗi giây phút đều đang nhắc nhở mọi người.

Thành phố An Dương này thật sự không đơn giản

Mà kỹ thuật DTI giúp chẩn đoán sớm cho bệnh nhân Parkinson giai đoạn đầu dường như đã trở thành nguyên nhân chủ yếu thu hút sự chú ý của

mọi người

Dù sao thì, rất nhiều người có điểm chẩn đoán Parkinson tương đối cao vẫn rất lo lắng về sức khỏe của mình.

Mọi người đều dồn dập đến đây để tiến hành kiểm tra.

Và với những kiểm tra có nguy cơ, cũng bắt đầu nhanh chóng can thiệp và điều trị

Mọi người đến xếp hàng tiến hành kiểm tra DTI đã được đăng ký đến nhiều tuần sau.

Mà lúc này, toàn bộ mười mấy bệnh viện ở thành phố An Dương đều đã lắp đặt kỹ thuật hạch từ DTI.

Trong khi các quốc gia khác sau khi nhìn thấy nhà máy sản xuất là Google, cũng lập tức nhao nhao đi đến công ty Google.

Hy vọng sẽ nhận được thiết bị này

Ngay từ đầu Bruce đã vô cùng phấn khích.

Trần Thương thật sự rất lợi hại

Ông ta vốn dĩ không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng sau khi nhìn thấy điều khoản bổ sung cuối cùng của Trần Thương, đã há hốc mồm kinh ngạc

Thanh niên này… Thật mẹ nó… Yêu nghiệt

Bruce chỉ có thể viện cớ, nói kỹ thuật chưa hoàn thiện, Bác sĩ Trần vẫn đang nghiên cứu thêm, một năm sau có thể đặt hàng sớm

Chẳng qua, mọi người đều rất tin điều đó.

Mà không tin thì cũng không có cách nào.

Nói cho cùng thì sự xuất hiện của kỹ thuật DTI đã mở ra tầm nhìn của nhiều người.

Điều này không chỉ có ích đối với Parkinson, mà còn là một sự thay đổi lớn đối với toàn bộ kỹ thuật định hướng lập thể thế hệ thứ tư.

Và ngay lúc này, Trần Thương lần này gây náo loạn động trời lại nhận được thông báo của Chu Tiềm vừa trở thành viện trưởng.

- Bác sĩ Trần, chúng ta mời tới viện sĩ lĩnh vực phẫu thuật cấp cứu thần kinh: Giáo sư Thọ Vĩ Tường đến giảng dạy, chủ yếu là phẫu thuật mở mạch máu khẩn cấp.

- Kỹ thuật mở cấp cứu của giáo sư Thọ Vĩ Tường rất lợi hại, không dễ gì mới mời tới được

- Tổ chức cho mọi người học tập một chút.

Chương 1961: Tham Vọng Của Chu Tiềm

Sau khi Chu Tiềm gia nhập bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, đã bắt đầu cố gắng nghiên cứu phương án cải cách.

Không thể không nói, Chu Tiềm là một người rất biết suy nghĩ, sau hơn một tháng làm việc cùng nhau, mọi người cũng càng ngày càng tán thành vị viện trưởng Chu này.

Thế nhưng, phải nói rằng mộng tưởng của Chu Tiềm rất lớn

Ngay cả Trần Thương sau khi nhìn thấy suy nghĩ của ông ấy cũng cảm thấy có chút khoa trương

Sau khi tới phòng làm việc của Chu Tiềm, Trần Thương vừa ngồi xuống, ông nghiêm túc kể lại chuyện mời Thọ Vĩ Tường đến làm tọa đàm.

Sau khi Trần Thương nghe thấy tên Thọ Vĩ Tường, hơi sửng sốt một chút, chỉ là vì anh cảm thấy cái tên này nghe có chút quen tai.

- Chủ nhiệm Thọ là bạn tốt của thầy tôi, lần này đặc biệt mời ông ấy tới.

Chu Tiềm nói.

- Tất nhiên nếu muốn làm khoa cấp cứu, nhất định phải làm thật lớn mạnh, người khác có thì chúng ta cũng phải có, nếu không có, chúng ta cũng phải học

- Bác sĩ Trần, thời gian thì eo hẹp mà trọng trách lại quá nặng nề, cậu là chủ nhiệm khoa cấp cứu, khoảng thời gian này lại phải vất vả rồi

Chu Tiềm nhìn Trần Thương, nghiêm túc nói.

Ông và Tần Hiếu Uyên không giống nhau, là người rất nghiêm túc, rất thực dụng, thậm chí hành động còn có phần mạnh mẽ kiên quyết.

Dù sao lúc trước vì điều tra rõ ràng ngọn nguồn mà một viện trưởng lại đích thân đi xuống lò than, đây là chuyện mà người bình thường nào có thể làm được?

Trần Thương thấy Chu Tiềm đặt một sấp rồi lại một sấp văn kiện thật dày ngay trước mặt, không khỏi nói:

- Tôi nên cảm ơn viện trưởng Chu.

- Chú yên tâm đi, tôi nhất định sẽ mang theo mọi người học tập thật chăm chỉ, làm việc thật tốt, không phụ sự kỳ vọng của viện trưởng Chu

Chu Tiềm gật đầu, bảo anh ngồi xuống, thở dài:

- Cậu cũng một núi công việc phải làm, tiếp đến trong một khoảng thời gian rất dài, lượng công việc của chúng ta đều sẽ rất nhiều

- Muốn tiếp tục lưu lại khoa cấp cứu, cường độ làm việc và tiến độ học tập đều phải theo kịp, lúc nào cũng phải duy trì một tâm lý vĩnh viễn không thỏa mãn.

- Cái chúng ta muốn làm chính là nhân viên nòng cốt! Phải có nòng cốt bản lĩnh

Trần Thương nhìn vẻ mặt viện trưởng Chu đầy nghiêm túc, có chút cảm động.

Vị viện trưởng Chu này còn chưa đến năm mươi tuổi, có lẽ là đã rất lâu rồi không được ngủ ngon giấc, trong mắt có ít tơ máu, sắc mặt cũng có chút tiều tuy, nhưng cả người đều tràn đầy tinh thần và khí thế

Trần Thương nhịn không được nói:

- Viện trưởng Chu, chú cũng vậy, chú cũng đừng cho mình quá nhiều áp lực. Dù sao...

Chu Tiềm lắc đầu, phất tay một cái nói:

- Tôi có thể mệt mỏi bao nhiêu chứ, đều là người trong ngành cả, cụ thể tình trạng của bản thân như thế nào cũng đều tự mình biết rõ.

- Tôi không mệt, so với mọi người, tôi đã thoải mái hơn rất nhiều

- Dù sao thì nếu như tôi đã hứa hẹn, đồng ý với các cậu thì nhất định phải làm được

- Trong ba năm, bệnh viện số 2 của chúng ta muốn trở thành đầu tàu của An Dương, phải tích hợp tất cả các nguồn lực y tế của tỉnh An Dương, trở thành trung tâm cấp cứu số một trong nước và lớn nhất trong các tỉnh miền Trung, cũng phải trở thành trạm trung chuyển y tế đáng tin cậy nhất, cung cấp bảo hiểm y tế đủ cho 340 triệu người

- Ba năm quá ngắn, chúng ta không thể lãng phí, hiện tại muốn toàn bộ An Dương, chúng ta nhất định phải làm đến người khác có chúng ta cũng phải có, chúng ta không có, chúng ta nhất định phải học

Trần Thương nhìn bộ dáng nghiêm túc của Chu Tiềm, không nhịn được hít sâu một hơi.

- Được

Khoảng thời gian này, Chu Tiềm cũng không rảnh rỗi.

Ông đề xuất một mô hình phát triển ‘trung tâm’, muốn hơn mười bệnh viện hạng ba ở thành phố An Dương, tỉnh Đông Dương, loại bỏ phần lõi, lấy Bệnh viện số 2 tỉnh Đông Dương làm trục trung tâm để phát triển.

Bệnh viện số 2 tỉnh chính thức đổi tên thành bệnh viện Trung tâm cấp cứu tỉnh, các khoa điều trị nội trú đều là khoa cấp cứu nội trú.

Các bệnh viện khác là khoa nội trú phía sau của bệnh viện số 2 tỉnh.

Bệnh nhân cấp cứu ổn định được đưa đến các bệnh viện chuyên khoa để điều trị phục hồi chức năng.

Tất nhiên, trung tâm Cấp cứu sẽ chi viện và hỗ trợ các bệnh viện tham gia trong các lĩnh vực khác nhau.

Sau khi Chu Tiềm đưa ra ý tưởng này, đừng nói các lãnh đạo của bệnh viện khác, ngay cả mọi người trong bệnh viện số 2 tỉnh cũng sợ ngây người.

Bản thân Trần Thương cũng không nghĩ tới vị viện trưởng Chu bình thường giản dị này lại có tham vọng lớn như vậy

Thế nhưng, kết quả là Chu Tiềm chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Đây là là mới bắt đầu

- Cái chúng ta muốn làm là trung tâm cấp cứu khu vực Trung Nguyên, xây dựng một trung tâm cấp cứu cho 340 triệu người, giải quyết vấn đề cấp cứu ở một số tỉnh và thành phố xung quanh, cung cấp bảo hiểm y tế cho 340 triệu người

Sau khi Chu Tiềm nói, tất cả mọi người đều sững sờ

Mọi người đều cảm thấy đầu óc ong ong, có chút khó có thể tin được

Dù sao tương lai như thế này thực tế là quá… Quá… Quá lớn

Thậm chí bọn họ còn không dám nghĩ đến.

Đây thực sự là muốn để tất cả những bệnh viện của thành phố An Dương làm việc cho bệnh viện số 2 tỉnh.

Ý tưởng điên rồ này… Dĩ nhiên là làm cho mọi người á khẩu không nói nên lời

Duy chỉ có Trần Thương sau khi nghe xong, hai mắt lóe sáng, tràn ngập khát vọng.

Tương lai này, quả thực nói lên tiếng lòng của Trần Thương.

Anh cũng từng nghĩ qua, nhưng không cụ thể và khả thi như vậy, chỉ là muốn phát triển.

Có thể là sự xuất hiện của Chu Tiềm, sẽ giúp cho suy nghĩ của Trần Thương có khả năng thành hiện thực

Chu Tiềm không chỉ dám nghĩ, mà còn dám làm

Ông tự mình đi tìm giám đốc bệnh viện khác, đem ý nghĩ của mình nói, kết quả không cần nói cũng biết

Người ta đường đường chính chính là viện trưởng, là người đứng đầu có thực quyền lãnh đạo, ai lại tình nguyện trở thành hậu phương của ông chứ.

Những người này đều như vậy, chứ đừng nói đến Phương Hỉ - Chủ tịch Hiệp hội Bác sĩ tỉnh Đông Dương, Viện trưởng bệnh viện nhân dân số 1.

Phương Hỉ nhìn Chu Tiềm, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Viện trưởng Chu, ý tưởng của anh rất vĩ đại, nhưng hiện thực rất tàn khốc, trên thực tế, bệnh viện số 2 tỉnh cũng chỉ có khoa cấp cứu và khoa ung bướu đủ để cho tôi sáng mắt, muốn chúng tôi trở thành hậu phương cũng không phải là không thể, nhưng điều kiện tiên quyết là phải cho chúng tôi thấy thành tích của các người

Đúng vậy

Ý mà Phương Hỉ muốn biểu đạt cũng rất rõ ràng: Anh không xứng

Hoàn toàn chính xác, hiện tại bệnh viện số 2 tỉnh cũng không xứng để cho tất cả mọi người cúi đầu xưng thần.

Càng không có cơ sở để thúc đẩy sự phát triển của hơn mười bệnh viện hạng ba trong một tỉnh.

Chu Tiềm nghe vậy, cũng không tức giận, ông không ngốc, ông chỉ là đến để thăm dò xem ý tứ và ý kiến của mọi người.

Phương Hỉ là người ông coi trọng nhất.

Phương Hỉ nói như vậy, có nghĩa là vẫn còn cơ hội.

Chu Tiềm nói:

- Chờ đến khi bệnh viện số 2 chúng tôi có đủ thực lực, hy vọng viện trưởng Phương có thể nhớ rõ lời mình nói hôm nay

Phương Hỉ nghe vậy, cũng nghiêm túc nói:

- Không có ai hy vọng An Dương có thể có một môi trường y tế tốt hơn tôi

Lúc này, Chu Tiềm mới rời đi

Sau khi rời đi, ông bắt đầu lập kế hoạch: Điều đầu tiên cần làm là hoàn thiện khoa cấp cứu

Chương 1962: Khai Thông Thọ Thị

Hiện nay, khoa cấp cứu còn rất nhiều vấn đề tồn tại.

Tuy rằng Trần Thương lợi hại, nhưng vẫn còn rất nhiều lĩnh vực mà cậu ấy chưa đào sâu đến.

Vì vậy, Chu Tiềm bắt đầu nghiêm túc hoạch định xong các kế hoạch phát triển.

Sau đó, ông bắt đầu tìm kiếm các chuyên gia trong các lĩnh vực khác nhau, mời đến An Dương để giảng dạy.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Chu Tiềm giao tiếp với Trần Thương như vậy.

Ông cũng không biết, Trần Thương học một loại kỹ thuật mới sẽ mất bao lâu.

Tuy nhiên, can thiệp tái thông điều trị, thật sự là một trong những phương pháp điều trị mới của cấp cứu.

Kỹ thuật này là không thể thiếu trong môi trường cấp cứu hiện đại hoá.

……..

Thật lòng Trần Thương rất biết ơn kế hoạch dày công của viện trưởng Chu.

Có một người giúp anh phát triển kế hoạch, thật sự rất quan trọng, giúp anh tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Hơn nữa, bản thân Trần Thương kém Chu Tiềm về khả năng lập kế hoạch và phát triển tương lai,...

Giữa con người với con người luôn tồn tại một khoảng cách.

Đứng ở góc độ khác nhau, độ cao khác nhau, cách suy nghĩ vấn đề và nhiều thứ khác cũng sẽ khác

Bây giờ, Trần Thương cảm thấy rằng chỉ cần trở thành một bác sĩ đạt tiêu chuẩn là được. Thỉnh thoảng nghiên cứu khoa học vì lợi ích của nhân dân, không quan trọng đạt được giải thưởng lớn hay không, vậy là được rồi.

Đối với việc trở thành một nhà lãnh đạo, Trần Thương không có thời gian và năng lượng đó.

Điều quan trọng nhất... Vẫn không thể nào làm được

Nhưng nói thật là không phải ai cũng thích làm quan, làm hoàng tử đẹp trai thì không phải ai cũng thích sao?

Đây là những gì Trần Thương nghĩ bây giờ.

Chu Tiềm nhìn bóng dáng rời đi của anh, có chút mong đợi.

...

Điều trị tái thông can thiệp hiện đã trở thành phương pháp cấp cứu vàng cần thiết trong điều trị khẩn cấp.

Tái thông can thiệp là gì, nói một cách đơn giản, là đưa một ống thông mỏng vào mạch máu và lấy vật tắc tĩnh mạch ra ngoài.

Đây giống như một câu người xưa thường nói: Can thiệp để nắm lấy cái chốt.

Phải biết rằng có rất nhiều trường hợp tắc mạch máu trong lâm sàng.

Chẳng hạn tắc mạch máu xung quanh như chân, tay, hoặc tắc mạch phổi, tắc mạch thận, nặng hơn là tắc mạch vành, tắc mạch máu não nội sọ…

Những cái này thật sự vì vị trí khác nhau

Loại bệnh tắc mạch máu cấp tính này rất nguy hiểm, từ suy và hoại tử nội tạng, hoại tử thiếu máu cục bộ mô, nặng thì đột quỵ, hoại tử thiếu máu cục bộ cơ tim

Về cơ bản, độ dài thời gian khởi phát có liên quan mật thiết đến hiệu quả của phẫu thuật cắt khối u.

Do đó, phẫu thuật càng sớm thì hiệu quả càng tốt, người ta thường cho rằng phẫu thuật nên được thực hiện trong vòng 6 đến 8 giờ sau khi bệnh khởi phát.

Tuy nhiên, một số bệnh nhân mới khởi phát được vài ngày hoặc lâu hơn đã được điều trị bằng phương pháp cắt khối u và đạt kết quả tốt.

Nó phụ thuộc vào may mắn

Suy cho cùng, không thể so sánh giữa người với người.

Khi biết giáo sư Thọ Vĩ Tường sẽ đến giảng bài, nhiều người trong khoa đã rất hào hứng, khá nhiều người đã đăng ký

Mọi người đều muốn học

Xét cho cùng, hiện tại bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 rất công bằng: Có năng lực thì có thể thăng tiến.

Hiện tại, kiểu điều trị tái thông can thiệp khẩn cấp của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 vẫn chưa bắt đầu nên mọi người đều đang gắng sức, muốn trở nên nổi bật

Trần Thương cũng không thể nhìn thấy tiềm năng của mọi người, dứt khoát để nhiều người cùng học, tiến hành chia tổ chia nhóm

Ba ngày sau, Viện sĩ Thọ Vĩ Tường đến bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, có hai nghiên cứu sinh tiến sĩ đi theo.

Mặc dù Thọ Vĩ Tường không phải là người sáng lập lợi hại nhất của khoa can thiệp ở Trung Quốc, nhưng ông cũng rất quan trọng.

Sau khi Trần Thương nhìn thấy chủ nhiệm Thọ Vĩ Tường, cảm giác đầu tiên của anh là sửng sốt

Đây... Chủ nhiệm Thọ thật sự chỉ hơn sáu mươi sao?

Sao… Trông dáng vẻ lại như bảy tám mươi tuổi vậy?

Tóc ông ấy không còn bao nhiêu sợi, nếp nhăn trên khuôn mặt khá nhiều, dáng người hơi lom khom, một trong hai học sinh đang cầm tài liệu, người còn lại thì đỡ ông ấy.

Khuôn mặt ông ấy luôn nở nụ cười.

Lúc này, một người đàn ông vội vàng bước vào:

- Thưa thầy, thầy đi chậm chút, không vội ạ

Người đàn ông trước mặt không phải là một người bình thường. Chủ nhiệm khoa Y học can thiệp của Bệnh viện Hoa Tây, học giả Trường Giang, là thiên tài trong thiên tài, hiện là tài năng hàng đầu trong lĩnh vực y học can thiệp ở Trung Quốc

Trần Thương vội vàng bước tới:

- Chào thầy Thọ, chào mừng đến Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 chúng tôi làm hướng dẫn.

Thọ Vĩ Tường mỉm cười:

- Giao lưu học hỏi

- Đây là học trò của tôi, Lương Hùng. Mấy ngày này tôi đến đây giảng bài cho mọi người, bảo Lương Hùng đi theo thực hành, như vậy việc học tập sẽ hiệu quả hơn.

Trần Thương vội vàng gật đầu:

- Cám ơn mọi người nhiều

- Vất vả cho chủ nhiệm Lương rồi

Lương Hùng bình tĩnh và điềm đạm hơn ông ấy rất nhiều. Sau khi lễ phép gật đầu, anh ta cũng không nói nhiều nữa.

Ngày đầu tiên, Trần Thương cho người sắp xếp chỗ ở ký túc xá ổn định.

Ngày thứ hai, khóa huấn luyện chính thức bắt đầu.

Bệnh viện đã chuẩn bị các thiết bị can thiệp mới nhất và đào tạo thêm nhân sự.

Thời gian đào tạo chỉ có một tuần, và tất cả mọi người đều tập trung tinh thần.

Một tuần sau, bệnh viện có thể cử một số người có biểu hiện tốt đi đào tạo thêm.

Trên thực tế, Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 cũng có nhân tài cần khai thác, nhưng... Chỉ có thể nói là trình độ có hạn chênh lệch rất lớn so với chủ nhiệm Lương của Hoa Tây

Khi Trần Thương rảnh rỗi, anh cũng sẽ đi học tập thêm, suy cho cùng, có càng nhiều kỹ năng thì càng tốt.

Bây giờ, anh đã đạt đến một trình độ hoàn hảo của 【Can thiệp loại bỏ】. Anh học rất nhanh, và cũng không cần phải trì hoãn quá nhiều thời gian.

Về cơ bản, anh chỉ cần nhìn thôi cũng đã hiểu gần hết.

Nhưng... Hết lần này đến lần khác, Trần Thương đều kinh ngạc phát hiện

Phương pháp 'Khai Thông Thọ Thị' phức tạp hơn nhiều so với phương pháp 'Can thiệp loại bỏ'.

Có lẽ nên nói rằng, phương pháp can thiệp loại bỏ tập trung hơn vào việc đơn giản hóa là điều trị loại bỏ huyết khối bằng ống dẫn túi bóng.

Tất nhiên, sự phức tạp không hoàn toàn là thừa.

Cuối cùng, đây là kinh nghiệm và đúc kết nửa đời người của Thọ tiên sinh.

Chính vào lúc Trần Thương đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên anh được khai sáng, đột nhiên hiểu rồi

Đó là trong việc loại bỏ các mạch tắc và sự đi qua của các mạch máu bất thường

Chính là trong phương diện con đường loại bỏ mạch tắc và mạch máu dị hình

- Khai Thông Thọ Thị đã làm rất tốt trong việc tái tạo mạch máu dị hình, và nó cũng đã làm rất tốt trong việc loại bỏ các mạch tắc nhỏ.

Đây là chi tiết

Đầy đủ các chi tiết.

Không có gì ngạc nhiên khi một số thao tác đã được cố tình thêm vào, thì ra là như vậy.

Trần Thương nhìn Thọ lão tiên sinh trên bục giảng, có chút cảm động.

Những năm đầu, quần áo chống bức xạ cho phẫu thuật can thiệp chưa được hoàn thiện, tất nhiên... Ngày nay vẫn nhiễm bức xạ.

Nhưng thế hệ của Thọ Vĩ Tường đã thực sự đắm mình trong bức xạ của phẫu thuật.

Một công nghệ Khai Thông Thọ Thị kinh điển như vậy, thậm chí đã làm mưa làm gió ở châu Á, lại được phát triển trong một môi trường khắc

nghiệt như vậy.

Trần Thương bất ngờ xúc động trước sự xuất hiện của một ông lão gầy gò, ngoài sáu mươi tuổi nhưng đã hói và già nua đang đứng trên bục giảng, đang nỗ lực giảng giải những gì tinh túy nhất của mình.

Chương 1963: Đàn Gảy Tai Trâu

Bác sĩ là gì?

Có lẽ chính là thế này

Chắc chắn

Chính những chiếc máy ghi hình đó đã tạo nên dáng vẻ ông già này như bây giờ.

Nhưng dù vậy, ông ấy vẫn hoạt động tích cực trên tuyến đầu.

Lên lớp, hướng dẫn phẫu thuật...

Trần Thương không nhịn được cảm khái.

Sau khi Trần Thương rời đi, Mã Nguyệt Huy đột nhiên nhìn thấy Trần Thương:

- Sao cậu lại đi ra rồi, không nghe thêm một chút?

Trần Thương đáp:

- Tôi nghe cũng kha khá rồi, anh nghe tiếp đi.

Lần này, lão Mã cũng rất tích cực, dù sao thì việc can thiệp ngoại khoa khẩn cấp vẫn rất cần thiết.

Nhưng lão Mã nhìn thấy dáng vẻ Trần Thương như vậy, không nhịn được phun ra một câu:

- Khoe khoang mà không biết suy nghĩ

Trần Thương không giải thích.

Suy cho cùng… Giải thích cho lão Mã cũng như việc đàn gảy tai trâu.

…….

Chuyện chủ nhiệm Thọ Vĩ Tường đến giảng dạy đã lan truyền ra trong vòng Y tế An Dương rồi.

Khoa can thiệp của các bệnh viện đều dồn dập đến học tập.

Đối với chuyện này, Chu Tiềm cũng không bài xích, càng không từ chối.

Muốn trở thành một bệnh viện tốt nhất, cần cũng không chỉ là kỹ thuật, còn phải có sự độ lượng lớn nhất.

Ngược lại thì Đàm Lập Quốc có chút lo lắng, không nhịn được nói với Chu Tiềm:

- Viện trưởng Chu, anh nói xem những người này đều đến rồi, sẽ không ảnh hưởng đến bệnh viện của chúng ta chứ?

- Đừng đến lúc đó chúng ta còn chưa học được, còn người ta thì đã học được hết

Sau khi Chu Tiềm nghe thấy, chẳng qua chỉ nhàn nhạt cười cười:

- Nếu như thật là như vậy, thì chúng ta vẫn là nên từ bỏ dự định làm bệnh viện dẫn đầu đi

- Nói câu từ thật lòng, nếu như chỉ dựa vào một mình Trần Thương, thì cho dù có mệt chết cũng không được

Loại huấn luyện này là học tập, sao lại không phải là một lần kiểm tra chứ?

Sau khi lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường dạy lý luận hai ba ngày, cuối cùng cũng đã bắt đầu thao tác thực tiễn.

Lương Hùng cũng vội vàng chạy từ bệnh viện bên kia qua.

Anh ta vừa qua trung niên, không giống lão gia tử, hơn nữa sự nghiệp cũng đã lên đỉnh cao, là chủ nhiệm của Khoa can thiệp bệnh viện Hoa Tây, Lương Hùng cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Thế nhưng đối với dáng vẻ nói gì nghe đấy với lão gia tử Thọ Vĩ Tường, cũng thật sự đã tận tâm rồi.

Dù sao, một chủ nhiệm của Khoa can thiệp bệnh viện Hoa Tây có sự nghiệp đang lên đỉnh cao, thì bận rộn biết bao nhiêu?

Không nói đến các loại cuộc họp, ngay cả phát triển phòng ban, hay phẫu thuật lâm sàng cũng có rất nhiều

Dường như đã giành ra thời gian để mà đến.

Hơn nữa, đến còn không phải đến kiếm tiền.

Hoàn toàn là bị lão gia tử Thọ Vĩ Tường gọi đến với sai đi.

Mặc dù bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 cũng không phải là không hiểu chuyện không cho thù lao, thế nhưng có thể đến, cũng đã là ân tình.

Vòng tròn cũng không lớn, chuyện Thọ Vĩ Tường và Lương Hùng tiến hành giảng bài tọa đàm dạy học ở chỗ này cũng được những người ở thành phố xung quanh biết.

Có người có hứng thú thì tự mình lái xe đến để học tập.

Sức khỏe của lão gia tử Thọ Vĩ Tường đúng là có hạn, tuổi không lớn lắm, nhưng chịu đủ tra tấn của phóng xạ, tế bào bạch cầu rất thấp, sức chống chịu cũng rất kém.

Vì thế, để tránh cho không mắc bệnh, những năm gần đây lão gia tử Thọ Vĩ Tường đã rất ít đi giảng bài.

Một cơ hội học tập như thế này, tất cả mọi người đều rất trân quý

Hơn nữa, đây cũng không phải chỉ là phúc lợi đối với những bác sĩ quanh vùng An Dương, mà đối với những bệnh nhân kia mà nói, cũng là như thế

Phải biết, sự kiện khai thông phẫu thuật can thiệp cấp cứu hoàng kim không thể vượt qua bốn đến sáu tiếng.

Thời gian quá lâu, cho dù là phẫu thuật can thiệp rất thành công, những vẫn như cũ không có hiệu quả quá tốt.

Mà thời gian bốn đến sáu tiếng cũng không dư dả, đặc biệt là đối với những bệnh tật vốn dĩ xem trọng trình độ kia là không đủ.

Hơn nữa đối với những bệnh nhân được đưa đến cứu chữa muộn hoặc là bệnh viện bản xứ không có đủ phương pháp cứu trị kia mà nói, thời gian này, thực sự là quá ít

.....

Lúc xế chiều, Trần Thương đang ra ngoài khám bệnh.

Hiện tại, danh vọng của Trần Thương rất cao, lúc mới đầu, bệnh viện chỉ là giúp đỡ Trần Thương đánh danh tiếng, người đăng ký số nhiều một chút, còn chủ động đề cử.

Dù sao cũng lo lắng tuổi tác của Trần Thương cò trẻ, có rất nhiều người lúc bốc số, đều muốn tìm những chủ nhiệm những chuyên gia lớn tuổi.

Vừa nhìn thấy tóc trắng trắng, liền cảm thấy là cao thủ gì gì đó.

Thế nhưng, không nghĩ đến Trần Thương mới vừa mở cửa khám bệnh ở bên này, trong nháy mắt đã được bốc đầy

Vậy nên, Trần Thương chỉ có thể hạn chế số còn 100 người.

Nếu không thì nhân số quá nhiều thật sự không khám hết, hơn nữa còn lo lắng chẩn đoán sai bệnh.

Dù sao khám bệnh cũng không phải là mua trà sữa, có thể sản xuất hàng loạt, còn phải chẩn bệnh kiểm tra gì đó nữa.

Người đi theo Trần Thương ra ngoài khám bệnh chính là nghiên cứu sinh, hai người là ở bên Hiệp Hòa đưa đến, phụ trách in đơn thuốc, hai người là bên Khoa y đại học y Đông Dương, đi theo để hỏi bệnh.

Nếu như một mình Trần Thương, thì cũng bận không thể làm nổi.

Thật ra, rất nhiều bác sĩ của các bệnh viện, thậm chí là chủ nhiệm còn muốn qua đây để khám bệnh chung.

Dù sao, đối với bác sĩ mà nói, biện pháp để kéo gần quan hệ nhất chính là đi theo ra ngoài khám bệnh.

Thế nhưng, Trần Thương đã từ chối tất cả.

Anh biết rõ, đi theo ra ngoài khám bệnh đối với rất nhiều người mà nói chính là đến để lôi kéo quan hệ.

Thế nhưng bồi dưỡng học sinh thì, Trần Thương cảm thấy có thể.

Thậm chí hiện tại anh còn đang nghĩ có nên nhận thêm nghiên cứu sinh hay không?

Nếu như muốn nhận thì... Cần mấy người?

Ừm...

Ngoại khoa Tim một người, Ngoại khoa Thần kinh một người, Ngoại khoa Phổ một người, Ngoại khoa Tay một người, Ngoại khoa Gan mật một người, Ngoại khoa Lồng ngực một người, sắp tới anh còn muốn gia nhập vào phương hướng can thiệp, có lẽ cũng phải cần một người.

Như vậy thì, tập hợp bảy người là đủ.

Tập hợp đủ bảy người là có thể kêu gọi là Thầy hướng dẫn Viện sĩ sinh, giáo sư Trần rồi.

Ngay lúc này, điện thoại của Trần Thương vang lên, là một số điện thoại lạ, còn đến từ Hà Nam.

Sau khi bệnh nhân nhìn qua Trần Thương, cười cười nói:

- Giáo sư Trần, cậu nghe điện thoại trước đi.

Hiện tại, người khám bệnh đang rất nhiều, Trần Thương cười cười xin lỗi:

- Vâng, thật là xin lỗi.

Điện thoại vừa mới kết nối, là một âm thanh dồn dập truyền đến

- Xin chào, giáo sư Trần, chúng tôi là Khoa cấp cứu của bệnh viện nhân dân Tân thị tỉnh Hà Nam, tôi là chủ nhiệm Triệu Nam.

- Bên chúng tôi có một bệnh nhân đặc biệt, làm kiểm tra thì phát hiện động mạch cánh tay của ông lão là huyết khối thuyên tắc, chung tôi cùng với Khoa can thiệp cố gắng tiến hành thử trích, thế nhưng động mạch cánh tay của ông lão bị dị dạng bẩm sinh, không có cách nào để hoàn thành việc lấy huyết khối, hiện tại chúng tôi muốn đưa ông lão qua.

- Mời chủ nhiệm Lượng Hùng làm phẫu thuật...

- À đúng rồi, ông lão này là Hà Huy, Hà tiên sinh là cấp đại sư tranh thủy mặc trong nước

- Hi vọng bên cậu có thể... Giúp đỡ một chút.

Tốc độ nói của đối phương rất nhanh, đã nói rõ tình huống lúc này tương đối đặc biệt, sau khi Trần Thương nghe thấy, gật đầu đồng ý:

- Được, bây giờ tôi sẽ liên hệ với chủ nhiện Lương.

Sau khi đối phương vô cùng cảm ơn rồi cúp điện thoại, Trần Thương chuẩn bị liên hệ với Lương Hùng.

Phát hiện điện thoại bên kia căn bản không thể gọi vào được, vẫn luôn đang trong cuộc trò chuyện...

Chương 1964: Một Thân Bệnh Tật

Trần Thương bất lực, nhìn những bệnh nhân xung quanh, vốn là muốn các học sinh đi tìm chủ nhiệm Lương, thế nhưng nghĩ lại cũng không thích hợp.

Chỉ có thể tự mình đứng dậy, nói với mọi người:

- Thật là quá, tôi đi ra ngoài một chuyến, mọi người một chút, tôi lập tức quay trở về.

- Chuyện đó... Tiểu Lưu, anh xắp sếp một chút, toàn bộ hủy bỏ đăng ký số của các bệnh nhân tiếp sau, anh hãy lưu số lại, một lát nữa, thì chúng ta sẽ tiếp tục khám

Mọi người nghe thấy tiếng, vội vàng nói:

- Giáo sư Trần, không sao đâu, cậu cứ bận trước đi, chúng tôi sẽ đợi cậu

- Đúng vậy, cậu là chuyên gia như thế mà chỉ muốn 100 số thì quá ít rồi, huống chi công việc của cậu cũng rất nhiều

Trần Thương gật đầu cảm ơn sau đó xin lỗi, rồi vội vàng đứng dậy rời đi.

Lúc này, Lương Hùng đang tiến hành một ca phẫu thuật trong phòng phẫu thuật, lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường cũng không ở đây, mọi người đứng thành một đoàn.

Trần Thương tìm một trục quay:

- Chủ nhiệm Lương, bên Tân thị kia tại sao...

Không nghĩ đến Lương Hùng lại gật đầu:

- Ừm, là Hà Huy tiên sinh sao? Đã có người gọi qua đây rồi.

Y tá trưởng đi theo ở một bên nói:

- Vừa rồi điện thoại của chủ nhiệm Lương vẫn liên tục kêu lên, tất cả đều là liên quan đến Hà Huy.

- Chủ nhiệm Lương sợ ảnh hưởng đến phẫu thuật, nên đưa điện thoại cho tôi.

- Những nhân vật lớn này... Thật sự là... Tiếc mạng

- Một ca phẫu thuật, mà ngay cả bên văn hóa trung ương kia cũng gọi điện thoại đến

- Vừa rồi là Tỉnh Ủy...

…….

Lương Hùng cũng nhổ một câu:

- So với làm to như thế này thì còn có chuyện khác đây này

- Có một lần, tôi làm một ca phẫu thuật chụp mạch vành cho bệnh nhân, kết quả làm đến một nửa thì có điện thoại, có một lãnh đạo đột nhiên bị nhồi máu não, nói tôi đến làm khai thông can thiệp.

- Thế nhưng phẫu thuật trong tay tôi chỉ mới đang làm được một nửa, nhưng cứ nhất định phải đòi tôi đến làm

- Sau đó sau khi tôi trực tiếp từ chối, hai năm liên tiếp xét tư cách ưu tú của tôi bị hủy bỏ, đầu đề trong hai năm kia của tôi đều không được thông qua.

Sau khi Lương Hùng nói xong, cười chửi một câu:

- Mẹ nó, sợ vô cùng

- Có đôi lúc làm bác sĩ, khó khăn nhất không phải là làm phẫu thuật, mà là đạo lý đối nhân xử thế.

- Cậu nói xem, một bệnh nhân thì có nguy cơ sớm tối, còn một bệnh nhân thì lại muốn hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất...

- Hiện tại tôi đã có kinh nghiệm, à không... Là sợ rồi

Nói xong, bản thân Lương Hùng cười lên, tiếng cười mang theo sự châm biếm.

- Giáo sư Trần, không phải cậu làm phẫu thuật sao? Mau đi làm đi

- Sau khi làm xong ca phẫu thuật này, tôi sẽ đích thân đi đãi vị họa sĩ kia, cậu đừng lo lắng.

Sau khi Trần Thương nghe xong, trong lòng anh lại có chút xúc động.

Chủ nhiệm Lương cũng xem như là tính tình thành thật.

Ngay trước mặt mình còn có nhiều người xung quanh như vậy, có gì thì nói đó.

Một vị chủ nhiệm ở một bên nói:

- Hà Huy này cũng không phải là người bình thường, đây là cấp đại sư của giới tranh thủy mặc hiện tại, nghe nói vào năm ngoái, có một bức tranh đấu giá ở Luân Đôn đã bán ra hơn trăm vạn thậm chí là cả ngàn vạn

- Hơn nữa, bây giờ, ông lão này vẽ rất ít, thỉnh thoảng vẽ một bức thì đều được Bộ ngoại giao tặng cho các vị lãnh đạo nước ngoài, để làm lễ vật

- Nói thẳng ra, hiện tại người ta cũng là nhân vật cấp quốc bảo! Bảo bối của tỉnh Hà Nam, khó trách lại có nhiều người liên lạc như thế

Sau khi mọi người nghe xong, cũng không còn nói gì nữa.

Loại chuyện này... Thật sự là không thể nói.

Trần Thương cũng không nghĩ nữa, cho dù là ai, tiến vào bệnh viện thì chính là bệnh nhân bình thường.

Kỳ thực muốn làm được chuyện này cũng rất khó... Mối quan hệ cá nhân đã là quan niệm ăn sâu bén rễ, muốn thay đổi, thật sự quá khó

Sau khi trở lại khám bệnh, làm chậm trễ không ít thời gian, đã đến khoảng năm giờ chiều.

Bản thân bệnh viện buổi chiều rất bận rộn, chỉ có thời gian 3 tiếng rưỡi để làm việc, hiện tại mới khám đến số 45, đoán chừng khám hết cũng phải đến hơn bảy giờ.

Nhưng Trần Thương khám cũng rất nghiêm túc và cẩn thận.

Sáu rưỡi chiều, anh vẫn còn đang khám bệnh.

Thế nhưng lúc này, một chiếc máy bay trực thăng đã dừng lại ở Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 .

Một ông lão hơn 80 tuổi bị một đám người chen chúc đẩy giường bệnh vào trong bệnh viện.

Các lãnh đạo ở Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 bên này cũng đã lần lượt đến không ít người.

Không thể nghi ngờ, vị này chính là họa sĩ Hà Huy nổi tiếng.

Năm nay, Hà Huy đã hơn tám mươi tuổi, so với đám người đang khẩn trương, hình như... Ông ta lại rất lạnh nhạt.

Ông ta nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không biết là đang cảm nhận cái gì

Những người xung quanh đều vô cùng gấp gáp, rất căng thẳng, rất nóng lòng, đều là đang an ủi Hà Huy.

Con cái, con cháu của Hà Huy cũng giống như thế

Giống như... Hà Huy thật sự là một quốc bảo vậy.

Sự an ủi của bọn họ thực ra là đang an ủi chính bản thân mình, Hà Huy căn bản là không cần bọn họ an ủi.

Ông ta rất yên tĩnh, rất bình tĩnh.

Thực ra, đau ốm rất là thống khổ

Lúc này, cánh tay của ông ta cứng nhắc, đang sưng tấy lên, đau đớn kịch liệt không lúc nào mà không kích thích thần kinh của ông ta, từ hai tay lan tràn đến toàn bộ cánh tay.

Màu sắc của cánh tay... Nếu như không đến kịp thì, có lẽ... Cánh tay này sẽ bị phế

Nhiệt độ của cánh tay rất thấp, rất lạnh...

Hà Huy không nhịn được mà thở dài, nằm ở nơi đó nhớ lại cuộc đời của mình.

Cẩn thận mà nói, đời này của ông ta, không có gì để mà khoe khoang cả.

Khổ hơn nửa đời người, đến lúc 17 tuổi, mới chính thức nổi tiếng.

Mà bảy mươi năm này, cách để ông ta mưu sinh chính là sửa phòng ở cho người ta, đôi tay này rất thô ráp, căn bản không giống như đôi tay của họa sĩ.

Hà Nam là một vùng nông thôn, người vào nam ra bắc rất nhiều.

Con trai của ông ta, cũng là như thế, đi theo ông ta khắp nơi để mà làm thuê.

Cháu trai ông ta cũng không được học nhiều.

Một gia đình như thế này, lại đột nhiên xảy ra thay đổi ở thế vận hội Olympic năm 2008.

Hà Huy vẽ tranh quanh năm nổi tiếng lên.

Tranh của ông lập tức tiến vào tầm mắt của một số người, giá cả vừa tăng rồi lại tăng

Thực ra, nguyên nhân chủ yếu mà Hà Huy yêu thích tranh mặc thủy chính vì nghèo, không mua nổi bút vẽ tốt, mực in...

Thế nhưng, Hà Huy đã trở thành tinh hoa văn hóa của đất nước

Con trai không làm thuê nữa, bắt đầu xây lại nhà, xây cho mình một căn nhà thật lớn.

Cháu trai không làm thuê nữa, chuyên tâm vào làm nghiệp vụ, chơi đùa vui vẻ với những nhị đại, tam đại kia.

Trong những ngày bị người khác xem thường là người nông thôn nói giọng địa phương cũng nói đùa rằng đây mới giống là một gia đình nghệ thuật.

Người trong nhà đều thay đổi hết.

Duy nhất chỉ có Hà Huy

Ông ta vẫn sống như thế, buổi sáng thức dậy uống một bát súp cay Hồ, dùng bột ngô ra hâm nóng lại, tuổi cũng đã lớn, ăn thịt thì tê răng, ăn hải sản thì bị bệnh gout, ăn sơn hào hải vị thì không quen miệng.

Trước kia Hà Huy ra nam vào bắc, cũng mang một thân bệnh tật.

Chỗ chết người nhất chính là bệnh thấp tim, còn có rung nhĩ.

Chương 1965: Đây Thực Sự Chỉ Là Một Ông Lão Bình Thường

Bao gồm cả thuyên tắc động mạch cấp tính lần này cũng là vì bệnh thấp tim làm tổn thương van, tiếp đó là rung nhĩ ảnh hưởng đến động mạch cánh tay, sau cùng là dẫn đến thuyên tắc động mạch cấp tính

Bệnh thấp khớp cấp kèm thêm rung nhĩ cũng là nguyên nhân chủ yếu phát bệnh thuyên tắc động mạch cấp tính, chiếm tỉ lệ 42,4%

Thực ra, hai tay xảy ra thuyên tắc động mạch có tỉ lệ rất thấp.

So với thuyên tắc động mạch chi dưới chỉ có tỉ lệ chưa đến một phần năm.

Nhưng tay phải của bản thân ông lão Hà Huy đã có mạch máu dị dạng, chuyện này khiến cho tỉ lệ một phần năm kia tăng lên rất nhiều.

Tương tự, cũng đã trở thành vấn đề khó của bác sĩ khoa can thiệp quấy nhiễu

Xử lý mạch máu dị dạng, đối với bác sĩ của khoa can thiệp mà nói quả thực chính là ác mộng.

Dù sao can thiệp là cái gì?

Đơn giản mà nói, chính là cầm một cái ống dẫn cắm vào bên trong mạch máu hoặc là đường mật, sau đó có thể trực tiếp tiếp cận vùng tổn thương, cho dù là tiến hành loại bỏ thuyên tắc hoặc là dùng thuốc trực tiếp vào khu vực mục tiêu, thì đều cần tiếp cận đến vùng tổn thương

Thế nhưng thuyên tắc động mạch cấp tính thì ít nhất phải đến được khu vực vị trí thuyên tắc, rồi mới có thể thông qua balloon để loại bỏ thuyên tắc.

Thực ra nên là khoa can thiệp, nội khoa và ngoại khoa tiến hành thương lượng.

Phát triển của can thiệp chắc chắn sẽ trở thành tương lai và xu thế.

Thế nhưng, chỉ có thể nói là cất bước tương đối dễ

Nước ta ở năm 1970 mới bắt đầu xuất hiện chữa trị can thiệp, còn là ở thành phố lớn.

Chỉ vào những năm 90, Bộ y tế mới ban hành tuyên bố, xác lập vị thế của ngành học phóng xạ can thiệp lên thể chất.

Nhưng, mặc dù xuất phát muộn, nhưng tốc độ phát triển lại rất nhanh.

Ưu điểm cũng rất rõ ràng

So với phẫu thuật xâm lấn tối thiểu, thì nó cành tối thiểu hơn, không cần dao, tổn thương nhỏ, khôi phục nhanh, hiệu quả tốt

Đương nhiên, thiếu xót cũng rất rõ ràng

Chi phí cao, phạm vi chỉ định nhỏ.

Nói thẳng ra, can thiệp càng giống như một công chúa cao quý, tốt thì tốt, nhưng lại đắt, hơn nữa chỗ dùng cũng không nhiều

Vì thế, thậm chí có thể khẳng định, ai nắm giữ can thiệp, thì có thể nắm vững được lịch sử phát triển 30 năm của y học

……..

Hà Huy cảm thấy tất cả đều là mệnh, đều là định số

Nghèo khó, giàu có, bệnh tật, khỏe mạnh...

Ông lão hơn tám mươi tuổi bị chuyển lên giường bệnh, xung quanh đều là ánh mắt quan tâm.

Ông ta hiểu được.

Trước đây, khi ông ta bảy mươi tuổi, là gánh nặng trong nhà, ngay cả cháu trai cũng không thích ở chung với mình.

Người trong thôn nói không thích sống chung với mình, một lão nông dân còn muốn làm họa sĩ.

Nhưng sau khi tranh của mình nổi lên, mọi thứ đều đã thay đổi

Hà Huy cảm thấy, ông trời đối với mình cũng không tệ.

Đời này cũng đã đủ.

Tay đau?

Ông ta không có lập dị như thế.

Người đến tám mươi tuổi, hồ đồ chính là giả vờ.

Trong lòng bọn họ đều biết rõ, bản thân chính là cây rụng tiền của đám người này, thẻ đánh bạc chính trị.

Vậy nên, Hà Huy rất ít vẽ tranh.

Văn nhân đều có khí cốt.

Ông cũng có.

Bây giờ, bản thân cũng nên nghỉ ngơi rồi.

- Chủ nhiệm Lương, mau cứu cha của tôi! Đợi ông ấy khỏe rồi, tôi sẽ tặng anh một bức tranh

Tuy con trai của Hà Huy nói như thế

Nhưng Lương Hùng chỉ gật đầu, hư tình giả ý không thể phủ nhận cười cười:

- Tôi sẽ tận lực

Những lãnh đạo xung quanh cũng nhìn chằm chằm vào Lương Hùng.

- Chủ nhiệm Lương, nhất định phải cứu chữa Hà Huy thật tốt, ông ấy rất quan trọng...

- Đúng vậy, chủ nhiệm Lương, xin nhờ cậy, sau này nhất định có cảm tạ

- .....

Đủ các loại lời nói vang bên tai Lương Hùng.

Lương Hùng ứng phó từng câu một, giống như xe nhẹ đường quen.

- Chủ nhiệm Triệu, anh đi theo tôi vào

Lương Hùng nói với Triệu Nam của bệnh viện nhân dân Tân thị.

Triệu Nam nghe xong, vội vàng gật đầu, một đoàn người đi thẳng đến phòng phẫu thuật.

Bọn họ cần tiến hành kiểm tra tạo ảnh thật sớm.

Sau khi rõ ràng tình trạng của bệnh nhân, rồi mới tiến hành phẫu thuật.

Toàn bộ quá trình Hà Huy đều không nói một lời nào, cho đến khi tiến vào phòng phẫu thuật, lúc Lương Hùng và Triệu Nam thay quần áo.

Lúc này, Triệu Nam mới nói:

- Chủ nhiệm Lương, cậu đừng có thành kiến với Hà lão gia tử, con người ông ấy thật sự rất tốt

Lương Hùng lập tức sửng sốt một chút.

Anh ta nhìn qua Triệu Nam, sau một lúc.

Triệu Nam thở dài, cười khổ một tiếng, lắc đầu:

- Chủ nhiệm Lương, tôi cũng là bác sĩ, mặc dù tôi không lợi hại như cậu, thế nhưng đạo lý đối nhân xử thế tôi cũng đã thấy nhiều

- Dáng vẻ vừa rồi của cậu... Tôi cũng đã từng có, tôi cũng đã nhìn thấy. Dù sao tôi cũng lớn hơn cậu năm sáu tuổi.

Năm nay, Triệu Nam đã năm mươi sáu tuổi, mà Lương Hùng mới vừa vặn mới năm mươi.

- Thực ra, lão gia tử cũng không phải là muốn tìm quan hệ gì gì đó.

- Lúc ông ấy đến bệnh viện, phát tác rung nhĩ, đã trực tiếp hôn mê, tỉnh lại một lần nữa, cho rằng bản thân sắp chết rồi

- Lén lút nói với tôi, di chúc ông ấy cũng đã viết xong rồi, chính là ở ngay trong túi của ông ấy

- Ông ấy toàn bộ đều không cho người khác đụng đến túi của mình.

- Trước khi phẫu thuật, ông ấy lo lắng mình không xuống được bàn phẫu thuật, nên đã cho tôi xem di chúc.

- Từ trước đến giờ, ông ấy chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ dùng đặc quyền để vênh mặt hất hàm sai khiến hoặc đưa ra yêu cầu cậu phẫu thuật cho ông ấy, lúc ông ấy vào bệnh viện, đã chuẩn bị tốt việc ra đi rồi

Nói đến đây, Triệu Nam thở dài:

- Đây thực sự chỉ là một ông lão bình thường.

- Bản thân có giá trị cao như thế, một bức tranh bán ra hơn trăm vạn hơn ngàn vạn, nhưng một bộ quần áo còn chưa đến một trăm tệ.

- Di chúc của ông ấy nói ông ấy còn giấu mười bức vẽ, năm bức vẽ muốn quyên cho bảo tàng quốc gia, bán năm bức, để sửa lại đường đi trong thôn, mái che cho một số trường học...

Nghe thấy lời nói của Triệu Nam, Lương Hùng lập tức sửng sốt

Anh ta có chút lộ ra vẻ xúc động.

Thật sự có người như thế này sao?

Hai người thay quần áo xong, tiến vào phòng phẫu thuật.

Hà Huy mở to mắt, có chút vẩn đục, ông nhìn qua Lương Hùng, không nhịn được bật cười, cười rất thuần phác, rất đơn giản.

Nụ cười này khiến cho Lương Hùng đã tin tám phần

- Làm phiền cậu, chuyên gia...

Hà Huy vừa cười vừa nói, ông không biết tên của Lương Hùng, nhưng biết rõ, trong tỉnh chắc chắn sẽ tìm cho ông bác sĩ lợi hại nhất

Vậy nên, ông gọi một tiếng chuyên gia.

Lương Hùng cười cười:

- Lão nhân gia, chú mới có thể gọi là chuyên gia nha

Hà Huy thở dài:

- Tôi chỉ là một ông lão nông dân, cũng chỉ là vẽ một chút hoa, chim, cá, sâu...

- Từ lúc bé đã trưởng thành ở trong thôn, ra ngoài làm việc liền vẽ về thôn...

- Aiz...

- Đời này không lỗ rồi

Hà Huy nói vài câu, sau đó ngậm miệng lại, bởi vì ông thấy Lương Hùng đã bắt đầu làm kiểm tra.

Nửa tiếng sau, hoàn tất kiểm tra, đã có phim X-quang.

Sau khi Lương Hùng nghiêm túc xem xong, nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Nam thấy thế, sắc mặt vui mừng:

- Có thể làm không?

Lương Hùng gật đầu:

- Chắc có thể

Hà Huy cười cười:

- Chuyên gia à, cậu đừng có gánh nặng trong lòng, đừng xem tôi như là họa sĩ gì đó, thành công hay thất bại tôi cũng sẽ không trách cậu

- Mặc dù tôi không hiểu y học, thế nhưng tôi biết... Làm phẫu thuật cũng giống như vẽ tranh, luôn không thể mỗi một lần đều có thể vẽ xong.

Chương 1966: Là Vấn Đề Của Mạch Máu

Lương Hùng thấy Hà Huy thản nhiên như thế, không nhịn được mà cười nói:

- Lão nhân gia, chú yên tâm đi, phẫu thuật không có vấn đề gì

Nói xong, Lương Hùng bên này đi sắp xếp phẫu thuật.

Bởi vì đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, cho nên tất cả mọi người đều rất thuận lợi.

Lúc này, cách thời gian phát bệnh đã qua năm tiếng.

Mặc dù có thể khôi phục trong vòng mười hai tiếng, thế nhưng... Sau khi thần kinh hoại tử, có lẽ không có ảnh hưởng lớn gì đối với người bình thường.

Thế nhưng đối với một họa sĩ mà nói, lại không giống nhau

Lương Hùng cũng nghĩ phải làm ca phẫu thuật này thật tốt.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong phòng phẫu thuật có rất nhiều người.

Lúc này, bên ngoài văn phòng cũng tụ tập một đám người đang chờ đợi phẫu thuật.

Bọn họ có người nhà của Hà Huy, có quan viên, có lãnh đạo... Duy chỉ không có bác sĩ.

Bọn họ nhìn không hiểu phẫu thuật, nhưng bọn họ muốn xem được thành công.

Chu Tiềm không ở chung với bọn họ, ông ta có chuyện rất quan trọng muốn làm, Đàm Lập Quốc cũng đi theo.

Bởi vì đã làm kiểm tra từ trước, nên những thứ này đều không cần phải làm lại.

Nhưng, có thứ, Lương Hùng cần phải tự mình làm.

Anh ta cầm thư thông báo tìm được người nhà bệnh nhân, nghiêm túc nói:

- Phẫu thuật là có nguy hiểm, tuổi tác của ông lão cũng đã lớn, còn có bệnh thấp khớp, rung nhĩ... Tình huống nguy hiểm nhất là...

Những tình huống này cần phải nói từng cái từng cái một, dù sao sau khi bệnh nhân nghe xong cũng không cao hứng.

Con trai của Hà Huy và lãnh đạo dồn dập cười nói:

- Chủ nhiệm Lương ra tay, chắc chắn là không có vấn đề

- Đúng vậy, chủ nhiệm Lương chính là chủ nhiệm của Hoa Tây, bác sĩ đỉnh cấp của can thiệp trong nước, nếu như anh không làm tốt, thì không ai có thể làm tốt được

Đúng vậy

Những người này chính là yêu thích đội mũ.

Lương Hùng cười cười, anh ta không để mình bị đẩy vào vòng, cười nói:

- Ký tên chỗ này, chuẩn bị phẫu thuật

Người nhà của Hà Huy vừa nghe xong, sắc mặt của từng người đều âm trầm, nhưng vẫn phải ký tên.

Phẫu thuật bắt đầu, Lương Hùng thuần thục tiến hành rạch mổ hình chữ S ở nách.

Sau đó bắt đầu thuần thục tách rời động mạch cánh tay.

Những chuyện này đều rất trôi chảy, nhưng đám người phía ngoài lo lắng nói:

- Đừng làm tổn thương đến...

Phẫu thuật chậm rãi tiến hành, tất cả mọi người đều rất lo lắng

Lúc Lương Hùng cầm ống dẫn đường kính F4 xâm nhập vào, dưới đồ họa hình ảnh, đám người chợt phát hiện, ống dẫn không có cách nào dọc theo mạch máu dị dạng mà xâm nhập vào

Nhìn thấy cảnh này, Lương Hùng cũng sửng sốt

Điều này nói rõ cái gì...

Nói rõ mạch máu ở đoạn này không giống mạch máu tính phổ thông khác, vì sao lại như thế này?

Phẫu thuật không có cách nào để xâm nhập vào

.....

Ngoài ý muốn bất ngờ khiến cho Lương Hùng trực tiếp sửng sốt

Bởi vì anh ta phát hiện, ống dẫn đường kính F4 này căn bản là không có cách nào để xâm nhập và đến buộc ở vị trí khu vực.

Chắc chắn không phải là vì vấn đề của đường kính động mạch cánh tay

Mà là vì góc độ xảo trá sau mạch máu dị dạng, mà độ khó thuận theo mạch máu muốn thông qua khu vực này tương đối lớn

Thế nhưng... Lương Hùng có kinh nghiệm nhiều năm như thế cũng không đến nỗi dự đoán thất bại chứ?

Làm sao có thể xuất hiện loại tình huống này được?

Lương Hùng không nhịn được nhíu mày lại, nói thầm một tiếng:

- Góc độ này chắc có thể đi qua mới đúng

Triệu Nam ở một bên không nhịn được nói:

- Lúc đó, chúng tôi cũng là ở nơi này không qua được.

- Tôi luôn cảm thấy... Là tính thuận theo ống dẫn không đủ, lúc tôi đẩy mạnh ống dẫn, liền cảm giác được một loại lực cản, dựa theo lưu động máu chắc có thể đi vào được mới đúng

Sau khi Lương Hùng nghe thấy, lập tức sửng sốt.

Tay của anh ta vẫn rất vững, qua lại co rúm ống dẫn một chút, cẩn thận từng li từng tí.

Thực ra ống dẫn cần phải vô cùng cẩn thận khi ở trong mạch máu, bởi vì kiêng kỵ nhất chính là làm tổn thương thành mạch máu.

Đặc biệt là những mạch máu bản thân đã có bệnh tật kia, bệnh nhân bệnh tim.

Tính thuận theo là gì?

Đó là khả năng thích ứng của ống dẫn thuận theo bên trong mạch máu.

Thế nhưng, kèm theo nhiều tụ vật khoa học và kỹ thuật phát triển, thì ngày càng có nhiều vật liệu thích hợp với tiêu chuẩn tính thuận theo.

Bao gồm cả ống dẫn trong tay Lương Hùng, nó được làm bằng PET, có thể nói là một trong những chất liệu tuân thủ quy định nhất.

Thế nhưng, tại sao lại không thông qua được chứ?

Lương Hùng đột nhiên nói:

- Không phải là vấn đề của vật liệu và ống dẫn

Nghe thấy câu nói này, Triệu Nam lập tứ sửng sốt:

- Vậy là...

Lương Hùng vô cùng chắc chắn:

- Là vấn đề của mạch máu

Lời này vừa nói, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều mở to to mắt ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lương Hùng.

Toàn bộ bên trong phòng phẫu thuật, không có ai lên tiếng

Ánh mắt của Lương Hùng thì mở to nhìn chằm chằm vào hình ảnh mạch máu.

Cuối cùng, anh ta nói:

- Không phải là vấn đề của ống dẫn, mà là mạch máu

- Thành mạch máu rất thô, dẫn đến tính bôi trơn rất thấp, hơn nữa, lúc tôi thúc đẩy, rõ ràng cảm giác được động lực và lực chống đỡ tăng cao, chuyện này rất không phù hợp

- Mạch máu này có lẽ là đã từng bị tổn thương

Sau khi nói xong, Lương Hùng vội vàng hỏi:

- Lão gia tử, cánh tay này của ông... Đã từng bị thương sao?

Lão gia tử không nhịn được nhíu mày lại, nghiêm túc suy nghĩ lại.

Đột nhiên... Hà Huy nhớ lại:

- Hình như đúng thật là đã từng bị thương

- Thế nhưng, cũng đã hơn năm mươi năm rồi? Lúc đó, tôi mới ba mươi tuổi, lúc sửa phòng cho người ta ở Giang Tây, sau đó không cẩn thận ngã trúng cánh tay

- Thế nhưng lúc đó cũng không xem trọng lắm, va chạm trên công trường là quá bình thường, lúc đó tôi sợ ông chủ không cần tôi nữa, nên nói với ông chủ là không sao, sau đó cũng không đi khám bác sĩ, tự mình hồi phục

- Chuyện này cũng đã năm mươi năm rồi...

- Cậu không nói, thì bản thân tôi cũng đã quên mất rồi... aiz

Nghe xong lời nói của Hà Huy, tất cả mọi người lập tức sửng sốt.

Khuôn mặt của bọn họ khiếp sợ nhìn qua Thọ Vĩ Tường, có chút cảm khái, có lẽ đây chính là đại lão

Ngay cả chuyện này cũng đoán được

Thực ra, sau khi mạch máu bị tổn hại, hoàn toàn có thể tự mình khép lại.

Thế nhưng... Cụ thể là khép lại thành dạng gì, thì cũng khó nói

Mà Lương Hùng nhìn thấy mạch máu của bệnh nhân, không nhịn được thở dài, đây cũng không phải là dị dạng bẩm sinh gì.

Đây là... Sự hình thành của tuần hoàn bàng hệ thu được.

Sau khi động mạch cánh tay bị tổn thương, lúc đó thương tích cũng không nhỏ, nhưng cũng may là tuần hoàn bàng hệ đã được xây dựng, không gây ra hoại tử do thiếu máu cục bộ.

Bởi vì nguyên nhân bị chèn ép do tổn thương, cứ như thế mà động mạch cánh tay đã bị thay đổi

Loại tình huống này... Thực sự là rất hiếm thấy.

Hơn nữa, lão gia tử cũng đã bị hơn năm mươi năm, bây giờ mới phát hiện.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lương Hùng có chút xúc động.

Thế nhưng... Cho dù có xúc động như thế nào, thì vấn đề quan trọng nhất hiện nay chính là phẫu thuật can thiệp chắc chắc là không thể tiến hành.

Ống dẫn không thể thông qua mạch máu quanh co này, càng không thể dọc theo hướng dây dẫn mà đưa ống dẫn đi vào.

Chương 1967: Chuyên Gia À, Tôi... Thật Là Xin Lỗi

Mà bản thân anh ta lo lắng sẽ tổn thương đến mạch máu, vậy nên sử dụng ống dẫn có tính điều khiển cũng không phải là rất mạnh, cường độ từ trên xuống dưới và năng lực kháng bóp méo đều rất thấp

Cứ như thế, khả năng có thể đưa ống vào đi vào là rất thấp

Phải làm sao đây?

Thử một chút

Trong ánh mắt của tất cả mọi người ở xung quanh đều rất căng thẳng và lo lắng, Lương Hùng lại bắt đầu cẩn thận từng li từng tí thử lại một lần

Tính điều khiển của phẫu thuật can thiệp là rất cao.

Hơn nữa còn dựa vào đôi tay tài giỏi, và nắm chắc hình ảnh tư liệu đối với mạch máu

Lương Hùng đều rất tinh thông

Thế nhưng... Sau mấy lần cố gắng, cũng không nhận được kết quả tốt.

Phẫu thuật lập tức rơi vào đường cùng.

Phải làm sao đây?

Vào giờ phút này, thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến hơn bảy giờ.

Lúc này, khoảng cách lão gia tử Hà Huy phát bệnh đã sáu tiếng.

Lương Hùng bắt đầu sốt ruột

Mà lúc này, người sốt ruột nhất cũng không phải là anh ta, mà là đám người đang nhìn chằm chằm vào phẫu thuật trên màn hình lớn ở phòng làm việc

Trong lòng của bọn họ đều đang vô cùng sợ hãi.

Trong đám người nhà họ Hà, đã có một số người căng thẳng bắt đầu chửi mẹ.

Mặc dù bọn họ nhìn không hiểu phẫu thuật, thế nhưng rất rõ ràng, cũng biết đã gặp vấn đề

- Cũng đã sáu tiếng rồi

- Có được hay không vậy? Không được thì anh nên nói sớm một chút chứ

- Đúng vậy đó, nếu như cha tôi mà xảy ra vấn đề gì, anh... Anh ta sẽ chịu trách nhiệm này sao?

- Aiz...

- ....

Đám người này thật sự là vô cùng lo lắng.

Tay của lão gia tử còn trân quý hơn so với mệnh căn của bọn họ

Đây là cây rụng tiền của toàn bộ nhà họ Hà.

Ba ngày qua, lấy một ít đồ ở trong nhà bán được tiền, đều đã đủ để cho bọn họ không lo ăn uống

.....

Mà lúc này, Triệu Nam cũng vô cùng căng thẳng.

Anh ta nhìn thấy mồ hôi trên đầu của Lương Hùng từng giọt từng giọt chảy xuống, cũng hiểu là trong lòng anh ta đang áp lực

Thế nhưng, bây giờ phải làm sao?

Triệu Nam không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm Lương... Nếu không thì... Tìm viện sĩ Thọ thử xem?

Lập tức, một câu nói khiến cho tất cả mọi người thức tỉnh

Đúng vậy

Tìm viện sĩ Thọ

Lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường nhất định sẽ có cách.

Lương Hùng gật đầu, hiện tại anh ta cũng không còn cách nào khác.

- Ừm, được, đi gọi điện thoại cho thầy Thọ

Lương Hùng nhìn qua nghiên cứu sinh ở một bên, nói thẳng.

Nghiên cứu sinh này liền vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Còn Lương Hùng thì nói với Triệu Nam:

- Đổi ống dẫn

- Chúng ta thử lại một lần nữa

Triệu Nam nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó hai mắt sáng lên:

- Đổi ống dẫn!? Ý kiến hay, đổi loại nào?

Lương Hùng hít sâu một hơi:

- Thử PVC xem?

Lời này vừa nói, Triệu Nam lập tức biến sắc

- PVC... Liệu có quá không phù hợp hay không?

Tính thuận theo của ống dẫn nguyên liệu PVC tương đối kém, rất dễ làm tổn thương đến mạch máu, thực ra... Hiện tại theo sự phát triển của kỹ thuật can thiệp PTA, đã rất ít khi sử dụng.

Hơn nữa, sử dụng cái này có nguy hiểm rất lớn đối với cơ thể, Lương Hùng cũng không còn cách nào

Triệu Nam không nhịn được hỏi:

- Nếu không thì... Chúng ta đợi thêm một chút?

Lương Hùng hít sâu một hơi.

Đợi... Chỉ có thể là đợi lão gia tử thôi sao?

- Aiz...

Đám người thở dài.

……..

Tính cách như thế này có thể trở thành chủ nhiệm khoa can thiệp của Hoa Tây, dựa vào đương nhiên chính là kỹ năng lâm sàng

Hữu dũng hữu mưu, có can đảm quyết đoán, lâm nguy không sợ.

Vào lúc này, áp lực trên người của Lương Hùng rất lớn

Cho dù anh ta vẫn hết lần này đến lần khác nói với chính mình, Hà Huy và những lão gia tử rất bình thường, nhưng... Trên ý nghĩa thật sự có thể giống nhau sao?

Căn bản là không giống nhau

Dù cho lúc này khuôn mặt của lão gia tử tràn đầy áy náy nhìn vào bản thân, luôn miệng nói xin lỗi.

Đúng như vậy, con người Hà Huy rất tốt.

Ông ta không có kiêu ngạo, dù cho tranh của ông ta đã nổi tiếng, thế nhưng... Ông ta chưa từng cảm thấy bản thân mình hơn người khác một bậc, hoặc là có đặc quyền gì đó.

Ông ta nhìn thấy dáng vẻ của Lương Hùng như thế, ông lão cũng không đành lòng, có chút áy náy, nghĩ rằng bản thân đã che giấu bệnh tình làm chậm trễ bác sĩ chữa trị.

Nghĩ đến đây, Hà Huy suy nghĩ nói:

- Chuyên gia à, tôi... Thật là xin lỗi, tôi không biết ngoại thương trước đây sẽ có ảnh hưởng lớn như thế

- Mấy đứa con cũng không biết tôi đã từng bị thương, bạn già của tôi thì cũng đi sớm...

- Không sao đâu, cậu đừng có gánh nặng trong lòng, tôi... Đời này đã sống đủ rồi, có chết cũng không sợ

- Càng đừng nói đến đứt cánh tay, nếu không được thì tôi có thể học vẽ tranh bằng tay trái, dù sao... Vẽ tranh cũng chỉ là hứng thú, không liên quan đến tay trái hay tay phải...

Ông lão đang an ủi Lương Hùng.

Anh ta không nhịn được hít sâu một hơi:

- Lão nhân gia, chú đừng lo lắng, tôi thử lại lần nữa.

Hà Huy gật đầu:

- Ừm, cậu đừng căng thẳng...

Hình ảnh lạ thường nhưng lại hài hòa.

Bệnh nhân đang an ủi bác sĩ.

Bác sĩ đang giúp đỡ bệnh nhân.

Có lẽ... Đây mới chính là sự ăn ý và lý giải của bác sĩ và bệnh nhân nên có?

Vào giờ phút này, tất cả mọi người quan sát phẫu thuật đều luống cuống

Nghe thấy lời nói truyền ra từ trong camera, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Những đứa cháu của Hà Huy đều có cảm giác trời sắp xập xuống rồi.

Dù sao... Ngày tháng tốt lành này mới qua bao lâu chứ?

Nếu như cánh tay của lão gia tử không còn, thì tất cả tiền đều không có

Những vị lãnh đạo này cũng trông mong mà nhìn chằm chằm vào trong phòng phẫu thuật, muốn nói lại thôi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng làm việc đều rơi vào một mảnh bối rối.

Ông lão tám mươi tuổi này, có lẽ là lần đầu tiên nhận được nhiều sự quan tâm đến như thế, có nhiều người quan tâm đến sức khỏe của ông ta như thế.

.....

Lương Hùng an ủi ông lão một chút, sau đó nhìn qua Triệu Nam:

- Không sao đâu, nghe tôi, đổi ống dẫn

Triệu Nam nghe thấy tiếng, cũng không do dự nhiều lắm, quả quyết đứng dậy, nói với trợ thủ ở một bên:

- Chuẩn bị thay đổi dụng cụ, sử dụng... Ống dẫn PVC.

Tính thuận theo của ống dẫn PVC rất kém, nhưng tính điều khiển lại khá mạnh, mà năng lực kháng bóp méo cũng rất tốt.

Nói thẳng ra, chính là tương đối cứng

Ống dẫn cứng rắn cho dù là động lực hay tính điều khiển đều tốt hơn một chút so với ống dẫn PE.

Thế nhưng, không có thứ gì có thể làm được toàn bộ hoàn mỹ, ống dẫn cứng rắn sẽ dẫn đến tổn thương mạch máu, lúc nó phồng to lên, xử lý không tốt, thậm chí có thể dẫn đến vỡ mạch máu

Những thứ này cũng không phải là không thể nào.

Nhưng... Bây giờ không phải là lúc để do dự, cần phải quả quyết đưa ra lực chọn.

Đương nhiên

Lương Hùng hoàn toàn có thể lựa chọn báo cho đối phương: Phẫu thuật thất bại, không có cách nào để tiếp tục tiến hành phẫu thuật, có thể nhanh chóng liên với bệnh viện thủ đô bên kia, ví dụ như 301...

Đồng thời anh ta cũng có thể đem cục diện rối rắm này ném cho Trần Thương, ném cho Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 .

Anh ta đến chỉ là để giảng bài phẫu thuật.

Loại chuyện này... Nói thẳng ra thì chính là một miếng thịt khó nuốt.

Thế nhưng, Lương Hùng lại không do dự, anh ta lựa chọn chữa trị, anh ta lựa chọn vật liệu PVC.

Anh ta cảm thấy tên nhóc Trần Thương này không tệ.

Chương 1968: Nên Làm Sao Đây?

Anh ta biết ở nơi này ngoại trừ anh ta thì không có ai có thể gánh vác trách nhiệm phẫu thuật.

Anh ta cũng biết, một ca phẫu thuật này, nhất định phải là anh ta.

Lương Hùng hít sâu một hơi, nhận lấy ống dẫn PVC, chất liệu quen thuốc này, hướng ống dẫn hơi cứng rắn, giống như tản ra khí tức lạnh lẽo, rồi lại nói cho tất cả mọi người: Tôi không dễ chọc

Đúng như vậy

Cái ống dẫn này, thật sự là không dễ chọc.

Thế nhưng... Hôm nay nhất định phải là mày.

Giống như Lương Hùng vậy, chắc chắn phải là anh ta.

Phẫu thuật bắt đầu tiếp tục, ống dây dẫn thuận theo đường nách, đi vào động mạch cánh tay, dưới ảnh hưởng của động lực, bắt đầu chậm chạp dọc theo động mạch cánh tay mà xâm nhập vào.

Sử dụng loại ống dẫn này, nhất định phải cẩn thận, không thể làm bị thương các thành mạch máu xung quanh.

Vậy nên cần độ chính xác cao khẩn trương.

Bản thân áo chì đã có chút nặng nề, thế nhưng giờ phút này... Lại càng thêm nóng bức khó chịu.

Mồ hơi ở hai bên tóc mai của Lương Hùng chảy ròng ròng, anh ta lại không nhúc nhích tí nào

Cuối cùng, ống dẫn tiếp tục đến xung quanh mạch máu quanh co, chuẩn bị đi vào đường quanh co thứ nhất.

Giờ phút này, Lương Hùng đã sắp hoàn thành, anh ta nhẹ nhàng dùng sức vào dây dẫn hướng trong tay.

Thông qua

Nhất định phải thông qua

Triệu Nam đứng ở bên cạnh cầu nguyện.

Mà mọi người xung quanh cũng đều tràn đầy hy vọng.

Cứ như vậy...

Dây dẫn hướng của Lương Hùng đã thuận qua đường quanh co thứ nhất, sau khi đến chỗ sâu, lực trùng kích của máu chảy, độ cong của mạch máu... anh ta hơi dùng sức vào ống dẫn, thuận theo cỗ lực lượng này vậy mà đã thông qua rồi

Thông qua rồi

Trong lòng Lương Hùng vui vẻ, còn Triệu Nam thì hưng phấn tột đỉnh.

Tất cả mọi người đều bắt đầu vui mừng.

Thế nhưng, rất nhanh Lương Hùng đã phát hiện, bọn họ đã cao hứng quá sớm rồi.

Sau khi dây dẫn hướng thông qua độ cong quanh co thứ nhất, đã xuất hiện một vấn đề rất rõ ràng

Đó chính là đường chỗ ngoặt tiếp theo có lẽ không có cách nào để thông qua, đường rẽ điều khiển lực thế này có vẻ hơi yếu.

Căn bản không thể đủ để hoàn thành một loạt các động tác

Rất khó

Thực sự là rất khó

Lúc này, Lương Hùng đã lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan

Đi về phía trước, độ khó quá cao, cường độ không đều đặn, điều khiển không đủ, rất dễ dàng làm tổn thương đến mạch máu

Còn rút ra, không nói đến chuyện thất bại trong gang tấc, còn có thể đối mặt với vấn đề nan giải tương tự tổn thương

Nên làm sao đây?

Giờ phút này, ngay cả một lão tướng sa trường như Lương Hùng, cũng gặp phải khó khăn

Không có hy vọng sao?

Triệu Nam nhìn ra được sự quẫn bách của Lương Hùng.

Mọi người xung quanh cũng nhìn ra được độ khó của lúc này

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Sau sự hưng phấn ngắn ngủi, phòng phẫu thuật lại lâm vào sự bất lực một lần nữa.

- Nếu không thì... Đợi viện sĩ Thọ một chút?

Lương Hùng đã không còn cách nào

Anh ta cảm thấy mình giống như là học sinh phạm sai lầm, cần thầy giáo đến giải vây.

Thế nhưng... Thầy giáo của anh ta có thể chứ?

Loại vật liệu PVC này, bình thường mà nói thì tính điều khiển rất mạnh, thế nhưng không nghĩ đến bên trong mạch máu lại có nhiều độ cong quanh co như thế, lực điều khiển còn không bằng hiện tại thuận theo ống dẫn tốt tính

Ngay lúc tay chân của Lương Hùng đang luống cuống.

Đột nhiên âm thanh ở phía sau anh ta vang lên bên tai.

- Để tôi

Lời này vừa nói, cả người Lương Hùng lập tức sửng sốt.

Anh ta đờ đẫn quay người lại, nhìn thấy... Người đến lại là Trần Thương?

- Trần... Chủ nhiệm Trần?

Lương Hùng kinh ngạc nói.

Trần Thương gật đầu chào.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Trần Thương đến, trong lòng không nhịn được mà lộp bộp một tiếng

Chẳng lẽ...Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó liền lập tức vui mừng

Có lẽ... Giáo sư Trần cũng biết làm phẫu thuật can thiệp?

Nghĩ đến đây... Ý nghĩ này nhanh chóng lan tràn trong lòng mọi người, từng bước nuốt chửng trong lòng của bọn họ

Đúng vậy

Giáo sư Trần nói có thể, thì chắc là có thể

Nhất định có thể

Mà Lương Hùng nhớ rõ, Trần Thương rất bận, cũng không học được bao nhiêu kiến thức Khai Thông Thọ thị...

……

Sau khi Lương Hùng nhìn thấy Trần Thương, mặc dù vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Bởi vì Trần Thương từ đầu đến cuối vẫn chưa nghe hết hoàn chỉnh chương trình học của kỹ thuật Khai Thông Thọ Thị, càng đừng đề cập đến chuyện làm phẫu thuật

Chuyện này khiến cho Lương Hùng có chút khó hiểu.

Thế nhưng, vào giờ phút này Trần Thương lại có hành động như thế, chuyện này làm cho Lương Hùng có chút cảm kích

Nói thật thì, vào lúc này mà làm phẫu thuật, thật sự là một lựa chọn vô cùng không sáng suốt.

Ca phẫu thuật này nói trắng ra chính là một ca phẫu thuật đâm lao thì phải theo lao, tiến thoái lưỡng nan

Nhưng phàm là người, có một chút hiểu biết đối với can thiệp, thì đều biết, ca phẫu thuật này đã rơi vào đường cùng rồi

Chính là tiếp tục thâm nhập, không có cách nào đến được vị trí khu vực tắc mạch máu, còn nếu như tùy tiện rút lui thì sẽ dễ dàng gây tổn thương mạch máu.

Đừng nói là Lương Hùng, ngay cả mọi người xung quanh giờ phút này cũng lo lắng muốn lấy mạng.

Tất cả mọi người có chút lo lắng nhìn qua Trần Thương, bên trong ánh mắt toàn là không hiểu, không biết vì sao lúc này giáo sư Trần lại muốn lên.

Bọn họ biết rõ sự lợi hại của giáo sư Trần, cũng biết rõ giáo sư Trần có bản lĩnh lớn.

Thế nhưng can thiệp và nội ngoại khoa là không giống nhau, can thiệp thuộc về ngành học thứ ba, cũng là một phòng ban mới song song với nội ngoại khoa, hình như giáo sư Trần cũng chưa từng tiếp xúc qua hệ thống can thiệp.

Nếu không thì bệnh viện Chu Tiềm cũng sẽ không mời lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường để đến giảng học.

Nếu như nhất định phải nói giáo sư Trần có quan hệ theo vô số cách, vậy thì chỉ có thể xem kỹ thuật X-pri là một loại can thiệp.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều có chút lo lắng.

Mà lúc này, bên trong văn phòng, người nhà của Hà Huy đều sửng sốt

- Người này là ai?

- Cậu ta muốn làm gì

Con trai trưởng của Hà Huy là Hà Hữu Phúc trừng to mắt gấp gáp hỏi.

- Đừng để cậu ta ra tay chứ, người mà chúng tôi tìm là giáo sư Lương Hùng, người tìm là viện sĩ Thọ Vĩ Tường, chứ không phải là... Người này là ai thế?

Hà Hữu Phúc nói ra hết suy nghĩ của những anh em còn lại.

Hà Hữu Tài vội vàng hấp tấp hỏi:

- Đúng vậy đó! Bí thư Dương, đừng để cho cậu ta làm lung tung, nếu như xảy ra vấn đề thì ai sẽ chịu trách nhiệm

Nhìn thấy đám người nhà họ Hà vội như thế, đám người này nói không gấp thì cũng không thể nào

Bí thư Dương là bí thư lớn của Tân thị tỉnh Hà Nam, loại chuyện này để thị trưởng ra mặt thì cũng không thích hợp, thế để người khác đến thì là không cho mặt mũi.

Bí thư Dương cũng không nhịn được mà nhìn qua những lãnh đạo của An Dương ở xung quanh.

Thế nhưng, anh ta ngạc nhiên phát hiện, xung quanh không có ai lên tiếng.

Chuyện này khiến cho bí thư Dương sửng sốt.

Người này... Là ai?

Bí thư Dương cũng không ngốc, kinh nghiệm nghề nghiệp khiến cho anh ta biết rõ biểu lộ thâm thúy của những người xung quanh, mặc dù không biết đây là ai, nhưng cũng có thể đoán là không đơn giản.

Hà Hữu Phúc sốt ruột, anh ta sợ cây rụng tiền của gia tộc mình cứ như vậy mà không còn nữa, anh ta không nhịn được mà bắt lấy cánh tay của bí thư Dương:

- Bí thư Dương, Anh... Anh... Anh giúp đỡ đi chứ

Bí thư Dương cũng luống cuống

Chương 1969: Giáo Sư Trần Quả Nhiên Là Kiến Thức Rộng Rãi

Vào lúc này, Đàm Lập Quốc nói:

- Đây là chủ nhiệm Trần của chúng tôi.

Hà Hữu Phúc sốt ruột:

- Không cần biết là chủ nhiệm nào... Cũng không thể làm như thế chứ, dù sao chúng tôi cũng tin tưởng chủ nhiệm Lương hơn, người ta chính là chủ nhiệm can thiệp của Hoa Tây, chúng tôi đã tìm rất nhiều nhân tài đến, một người ngoài nghề như tôi còn biết Hoa Tây lợi hại... Các người...

Không nói chuyện, Hà Hữu Tài cũng không ý thức được lời của bản thân không thích hợp

Thế nhưng mọi người xung quanh lại nghe được rõ ràng

Chuyện này hiển nhiên là nói: Các người có thể so được với Hoa Tây người ta không?

Vào lúc này, Đàm Lập Quốc đã có chút tức giận, mặc dù đây là sự thật, Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 đúng thật là kém rất xa so với Hoa Tây.

Thế nhưng... Cảm giác rất không thoải mái.

Đàm Lập Quốc không lạnh không nóng nói:

- Cậu ấy là Trần Thương.

Sau khi nói xong, Đàm Lập Quốc đứng dậy chuẩn bị rời khỏi:

- Chuyện đó, viện trưởng Hách, các ông đi theo tôi một chút, tôi có ít việc.

Phó viện trưởng Hách Húc Lượng nghe thấy tiếng, gật đầu 'ừm' một tiếng, thực ra trong lòng ông ta cũng rất không thoải mái.

Mà lúc này, trong phòng phẫu thuật, Trần Thương chạy đến bên cạnh Lương Hùng, nhìn vào anh ta, kiên định nói:

- Để tôi

Lương Hùng nhíu mày, tình huống lúc này đã rất lúng túng

Tiến thoái lưỡng nan.

Làm thế nào cũng rất khó để đưa ra lựa chọn

Lương Hùng nhìn qua Trần Thương, cân răng một cái:

- Chủ nhiệm Trần, không sao, cứ để tôi làm

Trần Thương còn trẻ như vậy, Lương Hùng cũng không muốn đem cục diện rối rắm như thế này đưa cho một người trẻ tuổi có tiền đồ vô lượng.

Trần Thương thấy thế, không nhịn được mà khóe miệng mỉm cười lên, anh cũng biết rõ là Lương Hùng tốt bụng.

Bàn phẫu thuật không phải là cuộc thi xếp hạng, có thể cướp vị trí.

Chuyện này cũng không có thắng hay thua để mà nói, thua rồi thì cũng chỉ có thể hỏa táng.

Trần Thương hơi trầm ngâm một lát, đột nhiên nói:

- Ừm, cũng được

- Thế nhưng, chủ nhiệm Lương, tôi có một ý tưởng và đề nghị.

Lương Hùng nhìn chằm chằm vào màn hình, bên trong đôi mắt chỉ có mạch máu quanh co phức tạp, cùng với động mạch tắc bắt mắt kia.

Làm thế nào mới có thể lấy ra đây?

Làm thế nào mới có thể đưa ống dẫn vào?

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, Lương Hùng gật đầu:

- Ừm, cậu nói đi.

Nói thật thì, anh ta không cảm thấy Trần Thương sẽ có đề nghị tốt gì.

Ngay lúc này, âm thanh của Trần Thương vang lên:

- Chủ nhiệm Lương, mặc dù ống dẫn PVC tương đối cứng rắn, thế nhưng sơn phủ nhẵn bóng của nó là silic và vật liệu PETE, chuyện này có nghĩa là lực cản của nó rất nhỏ

- Đồng thời, trục tâm dây dẫn hướng là hợp kim niken và titan, độ cứng khá mạnh.

- Vậy nên, tôi cảm thấy có thể mạo hiểm thử một chút

- Anh xem, góc độ mạch máu ở chỗ này đại khái là ở giữa 120-150 độ, mà lực cản ma sát của mạch máu đã thấp xuống dưới sự pha loãng của máu

- Tương tự, tôi nhớ rằng ống PVC mà anh sử dụng là của Công ty Sóng Khoa, hệ số bôi trơn của nó đã đạt 32, mà quan trọng nhất chính là nó sẽ không xâm lấn làm tổn thương khi sử dụng

- Nếu như dựa theo góc độ vật lí học mà suy nghĩ, tôi cảm thấy có thể thử một chút, độ nghiêng sừng cong xuống 15 độ và đẩy mạnh cường độ đều đặn, giống như thế này...

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu biểu diễn.

Mà hai mắt của Lương Hùng kèm theo lời nói của Trần Thương càng ngày càng sáng lên

Triệu Nam thì mở to hai mắt, có chút không hiểu

Chuyện này... Rốt cuộc là đang nghiên cứu phương pháp phẫu thuật hay là nghiên cứu vật lí học?

Khiến cho người ta khó hiểu

Lúc này, ngay cả Lương Hùng cũng cảm thấy đầu đang ong ong, anh ta có một loại cảm giác thông suốt

Loại cảm giác này rất thần kỳ, giống như là đột nhiên phá vỡ bình cảnh ở giữa vậy.

Đúng vậy

Phẫu thuật can thiệp vốn chính là thực hiện dưới các thao tác trực quan với khả năng hiển thị tốt.

Chuyện này có nghĩa là tính kỹ xảo và độ chính xác của phẫu thuật vô cùng cao.

Thế nhưng, trong lúc dựa vào phương pháp đã rất khó để nâng cao, thì nên làm sao mới tốt đây?

Mà kiến nghị này của Trần Thương đã cho anh ta phương hướng

Đó chính là có thể thử tính khống chế với sự hỗ trợ của dữ liệu không hợp lý

Nếu như cứ như vậy thì... Đây không chỉ là một ca phẫu thuật đơn giản

Mà còn là một tương lai mới

Phẫu thuật can thiệp là một ngành học mới nổi, tình hình phát triển và tương lai đã là một cảnh tượng phát sáng rồi

Thế nhưng, vấn đề khó khăn nhất bây giờ nằm ở chỗ nào?

Đó là tính hạn chế của phẫu thuật can thiệp quá cao

Rất nhiều phương pháp phẫu thuật can thiệp đều không đạt đến

Cũng có rất nhiều chỗ mà phương pháp can thiệp không đến được

Đây chính là vấn đề lớn, vấn đề quan trọng nhất.

Phẫu thuật can thiệp chỉ có thể giải quyết ống dẫn và phẫu thuật thông đạo dưới.

Hơn nữa, còn chỉ là một phần nhỏ ở trong đó

……

Thế nhưng những lời nói này của Trần Thương vậy mà lại khiến cho Lương Hùng bừng tỉnh

Thậm chí nghĩ về nó cũng vô cùng hoảng sợ

Anh ta đứng ngây tại chỗ, trong đầu liên tục suy nghĩ đủ các loại khả năng, càng nghiêm túc suy nghĩ, thì càng cảm thấy đáng sợ

Bởi vì giống như Trần Thương nói.

Thật ra mạch máu cũng không dễ dàng nghiền nát như thế.

Quan trọng nhất là làm như thế nào để tận dụng không gian có hạn, thông qua nguy hiểm khống chế có thể giải quyết một số vấn đề chật vật

Đây mới là chuyện quan trọng nhất

Tư tưởng này của Trần Thương thực sự đã mở ra con đường phát triển trong tương lai cho Khoa can thiệp.

Phải chăng có thể tận dụng vật lý học thậm chí là vật lý quang học để tìm kiếm nột con đường tương lai cho can thiệp?

Nếu như phương hướng thăm dò đi vào và góc độ của can thiệp có thể thông qua máy móc để tiến hành mô phỏng, cứ như vậy thì... Liệu sẽ đơn giản hơn rất nhiều hay không?

Nghĩ đến đây... Lương Hùng thật sự rất vui mừng

Mà đúng lúc này, trong phòng phẫu thuật đột nhiên vang lên một loạt âm thanh

- Được

- Được

- Được

- Ý nghĩ này quá tốt

Đám người quay lại, lúc này mới phát hiện, lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường không biết đã đến từ lúc nào

- Viện sĩ Thọ

Mọi người dồn dập gật đầu, xúc động vì cứu tinh đã đến rồi

Mà Trần Thương cũng tôn trọng gọi một tiếng:

- Chào viện sĩ Thọ.

Đám người Hà Hữu Tài và Hà Hữu Phúc ở bên trong phòng làm việc thì đều nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao, lão tiên sinh Thọ đã đến, thì tất cả đều tốt

Đây chính là một nhóm người lợi hại nhất của lĩnh vực can thiệp ở trong nước.

Nếu như ông ấy làm không tốt, thì người có thể làm tốt cũng không còn nhiều, cho dù là có, thì bọn họ cũng không nhất định có thể mời đến

Tuyệt đối không nên cảm thấy những bác sĩ đỉnh cấp này rất dễ mời...

Thế nhưng một màn sau đó, khiến cho tất cả mọi người đều nghẹn họng mà nhìn trăn trối, có miệng nhưng không nói gì

Chỉ thấy Thọ Vĩ Tường đang nhìn vào Trần Thương, vẻ mặt ông ta vô cùng kích động

- Tốt! Thật là tốt! Giáo sư Trần quả nhiên là kiến thức rộng rãi

- Ý nghĩ này của cậu rất mới mẻ, cũng rất có tương lai

- Chỗ khó của phẫu thuật can thiệp chính là có vài chỗ không thể đến được, sáng tạo này của cậu, chí ít có thể khiến cho chúng tôi phát triển tiến bộ thêm mười năm! Thậm chí có thể dẫn trước những cơ cấu kia của nước ngoài

- Ý nghĩ này thật là tốt, chuyện duy nhất chưa xác định được chính là tính khả thi

- Dù sao thì, lý luận và thực tiễn vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

Thọ Vĩ Tường rất vui vẻ.

Chương 1970: Đây Là Một Thời Đại Tốt Đẹp

Có đôi lúc, đối với nhóm người bọn họ mà nói, thứ thiếu không phải là thời gian, không phải là cố gắng, mà là phương hướng

Phương hướng sai, đường sẽ rất khó đi

Bây giờ, bọn họ đang đối mặt chính là tình huống như thế.

Phẫu thuật can thiệp ở nước ngoài đã dẫn trước trong nước năm mươi sáu mươi năm

Mà những năm này, mặc dù bởi vì kỹ thuật đã truyền ra ngoài, cho nên học tập và tăng tiến vô cùng nhanh.

Thế nhưng, loại kỹ thuật bị truyền ra ngoài này đến một mức nhất định sẽ chậm lại, thậm chí là dừng lại

Chuyện này rất kinh khủng

Vào lúc này, xuất hiện một đạo nhân vì kỹ thuật mà lạch trời

Muốn vượt qua, rất khó khăn

Mà dáng vẻ kích động của Thọ Vĩ Tường có thể cho thấy, người của thế hệ can thiệp này như bọn họ đi đến ngày hôm nay thật sự là quá khó khăn rồi

Ngay cả quần áo phòng hộ cũng là dùng đồ bỏ đi của người nhà.

Nói Y học không có biên giới, nhưng tại sao bọn họ không đem quần áo phòng hộ ưu tú cho chúng tôi sử dụng chứ?

Nhìn vào ông lão yếu đuối nhưng trong lòng lại kiên cường hơn sáu mươi tuổi bị phóng xạ làm ảnh hưởng này.

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt cảm ơn

Chính bởi vì có nhóm người này, mới có sự phát triển phồn thịnh của Y học

Mà hôm nay, đáy lòng của ông lão này lại hưng phấn.

Bởi vì cuối cùng trong lúc ông còn sống, đã tìm được một đường có thể vượt qua con đường của người khác

Mặc dù ống dẫn, vật liệu, tơ kim loại, trục tâm, sơn phủ và một vài phương diện khác của chúng tôi không sánh bằng các người

Thế nhưng, chúng tôi có một phương hướng to lớn mới

Kỹ thuật lạch trời là toàn bộ vị trí

Ví dụ như y học, bao gồm cả vật liệu học, sinh vật hóa học, y học hóa học, y học sinh lý học, sinh vật học... Thậm chí là phần tử tế bào sinh vật

học, vân vân.

Muốn vượt qua, chắc chắn không phải là một sớm một chiều

Sự xuất hiện của Trần Thương, khiến cho lý niệm của y học đạt được tiến bộ nhảy vọt.

Thế nhưng tài liêu của bọn họ lại có sự chênh lệch rất lớn?

Làm sao bây giờ?

Biện pháp nhanh nhất chính là trao đổi

Các anh dùng kỹ thuật tiên tiến, đổi lấy phương hướng xuất sắc tuyến đầu của chúng tôi...

Hai mắt của Thọ Vĩ Tường sáng lên, nhìn vào Trần Thương, vội vàng nói:

- Nào, tiểu Trần, nhanh, cậu làm, ca phẫu thuật này cậu đến làm

- Tôi thật sự có chút không thể chờ đợi được rồi, muốn xem một ca phẫu thuật vượt thời đại này

Lời này vừa nói, đam người nhà họ Hà và bí thư Dương trong phòng làm việc đều sửng sốt.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào Thọ Vĩ Tường, có chút nóng nảy

Nói thật thì, bọn họ cũng không có tư cách để mà sai khiến lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường người ta.

Không phải là một cấp bậc

Ngay sau đó, câu nói của Thọ Vĩ Tường càng khiến cho bọn họ thêm sửng sốt

Thọ Vĩ Tường nhìn vào Hà Huy, mỉm cười nói:

- Lão tiên sinh, vận khí của ông tốt, nên đã gặp được giáo sư Trần

- Nói thật thì, ca phẫu thuật này, đừng thấy đã mời tôi đến, ngay cả bản thân tôi cũng không có cách tốt nào

- Đương nhiên, không phải là tôi nói tôi không được, hôm nay cho dù ông có đi đến toàn thế giới, bấy kỳ một quốc gia nào, tôi không khoa trương chút nào, người có thể dùng ống dẫn để lấy động mạch tắc của ông ra, sẽ không tìm được một người nào

- Vận khí của ông tốt, đã gặp được một bác sĩ giỏi

Trần Thương cũng không từ chối.

Thời gian có hạn, phẫu thuật không thể kéo dài thêm.

Anh nhận lấy ống dẫn ở trong tay của Lương Hùng, cẩn thận từng chút một.

Anh nhận lấy máy móc, còn Lương Hùng, Triệu Nam và tất cả mọi người đang mong đợi, chuẩn bị bắt đầu

Người nhà họ Hà cũng không lên tiếng

Lời cũng đã nói đến nước này, đã nói rõ vấn đề rồi.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể ký thác tất cả hu vọng lên trên người Trần Thương

Mà đúng lúc này, anh đã bắt đầu thao tác của mình

Chỉ nhìn thấy hai mắt của Trần Thương giống như từng đầu chính xác mà bắt đầu phán đoán đường cong, đủ các loại góc độ chính xác, giống như một chiếc máy tính tinh diệu vậy

Ngay cả Trần Thương cũng cảm thán một tiếng, thì ra Con mắt Hoàn Mỹ có thể sử dụng như thế

Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【Đinh! Phát hiện Boss Vương giả cấp 100, đề nghị: lấy ra bằng cách thông qua phẫu thuật can thiệp! Độ khó tương đối cao!】

Trần Thương thờ ơ.

Anh cẩn thận từng li từng tí nắm đẩy mạnh dụng cụ, sau đó bắt đầu dựa theo con đường bên trong đôi mắt mà đẩy tới

Cường độ... Góc độ... Máu chảy...

Đều nắm vững chính xác

Ống dẫn của Trần Thương cuối cùng cũng đã đến

Giờ phút này, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

Trần Thương cũng cảm nhận được lực cản rõ ràng, sau đó vội vàng nói:

- Heparin 0.75ml

Sau đó, anh căn cứ theo lực cản, nhìn vào đường cong, cẩn thận từng tí điều chỉnh lại áp lực quả bóng, sau đó nhẹ nhàng hút máu ra.

Lấy ra rồi

Khối tắc động mạch thứ nhất ra rồi

Có lần thứ nhất, thì các thao tác tiếp theo liền như xe nhẹ đường quen.

Trần Thương lần lượt lập lại

Cho đến khi gần bên cạnh động mạch có tính phun máu nhịp đập rõ ràng

Mà phần đuôi thuyên tắc giống như đuôi chuột mà đi ra

Nhìn thấy cảnh này, Thọ Vĩ Tường và Lương Hùng nhìn nhau, hưng phấn nói:

- Thành công rồi

Lương Hùng cũng kích động mà gật đầu:

- Thành công rồi

- Đây là một thời đại tốt đẹp

Lão tiên sinh Thọ nhìn vào Trần Thương, lúng ta lúng túng mà lẩm bẩm.

.....

Can thiệp lấy máu đông là thao tác chính trong phẫu thuật can thiệp, cũng là một mắt xích then chốt quyết định nên thành công của ca phẫu thuật.

Một vòi tắc nghẽn giống như đuôi chuột đi kèm với túi bóng được lấy ra, trực tiếp xuất hiện lưu thông máu chảy ngược.

Cảnh tượng này khiến ánh mắt của các bác sĩ can thiệp đều vui vẻ như thấy xuân về.

Vì đây là dấu hiệu của sự thành công.

Lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường đứng ở đó, vẻ mặt ông ta kích động nhìn chằm chằm vào Trần Thương, tự mình lẩm bẩm.

Hôm nay, suy nghĩ của Trần Thương thật sự quá tuyệt vời

Đôi khi, thế giới thực vô cùng tàn nhẫn, khoảng cách giữa người và người chênh lệch quá rõ ràng.

Có những người cả một đời ra sức phấn đấu cũng không bằng vài người sinh ra ở điểm xuất phát cao

Giống như câu nói đang rất phổ biến hiện nay: Có nhiều thứ, nếu như bạn không có được chúng vào lúc bạn sinh ra, thì cả cuộc đời này bạn cũng không thể có được.

Đây chính là nghệ thuật đầu thai.

Ý tưởng này của Trần Thương, khiến Thọ Vĩ Tường dành suốt nửa đời người nghiên cứu về phẫu thuật can thiệp quả thực là cực kỳ hưng phấn.

Vật lý học, vật lý quang học, vật liệu học kết hợp nghiên cứu phẫu thuật can thiệp.

Tương lai của ý tưởng phát triển nghiên cứu liên ngành này, thật sự khiến người khác phải động lòng

Nhưng… Giữa chừng, Thọ Vĩ Tường đột nhiên sửng sốt

Đó chính là tại sao Trần Thương có thể làm phẫu thuật được?

Như Trần Thương đã nói, ca phẫu thuật này cần xem xét rất nhiều yếu tố, ví dụ như góc độ mạch máu, kết cấu thành mạch máu, tốc độ lưu thông máu, cường độ của ống dẫn trục trung tâm, khả năng đáp ứng của vật liệu PVC...v..v

Cần phải xem xét nhiều yếu tố như vậy, nhưng vì sao Trần Thương lại có thể hành động dễ dàng như xe nhẹ chạy đường quen như thế? (biết rõ về một việc gì đó và có thể giải quyết một cách dễ dàng)

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Thọ Vĩ Tường sau lưng đổ mồ hôi lạnh, có chút... Cực kỳ kinh hãi khi suy nghĩ kĩ càng

Chương 1971: Có Nhiều Thứ, Nếu Như Bạn Không Có Được Chúng Vào Lúc Bạn Sinh Ra, Thì Cả Cuộc Đời Này Bạn Cũng Không Thể Có Được.

Chẳng lẽ Trần Thương đã thuần thục nắm giữ kỹ thuật này sao?

Nghĩ tới đây, Thọ Vĩ Tường kinh ngạc mang theo sợ hãi nhìn Trần Thương.

Hô hấp của ông ta trở nên dồn dập

Sau khi lấy máu đông ra, ca phẫu thuật vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Còn cần dùng ống lấy máu đông F3 cắm vào động mạch cổ tay, động mạch phía trong cẳng tay.

Vì chắc chắn những người bệnh này không thể nào chỉ bị tắc động mạch ở một chỗ, sẽ sinh ra tắc động mạch thứ phát

Những chỗ này cũng cần được xử lý sạch sẽ.

Cùng lúc đó, Trần Thương dùng nước muối sinh lý heparin rửa ống thông xa, lúc này, ca phẫu thuật rốt cục cũng coi như đã kết thúc.

Bây giờ, Triệu Nam còn chưa hồi phục sau trận khiếp sợ vừa rồi

Anh ta thật sự không nghĩ ra, Trần Thương làm sao có thể dùng ống PVC nhỏ như vậy với ống dẫn trục tâm thông qua một thành mạch máu quanh co như thế này

Cũng không phải anh ta không hiểu được căn cứ lý luận của Trần Thương.

Chỉ là... Chính bởi vì hiểu, cho nên mới khiếp sợ.

Có một câu nói là người không biết thì không sợ hãi, người càng biết nhiều, thì sẽ càng sợ nhiều.

Hiện giờ, Triệu Nam cũng giống như vậy.

Như Trần Thương nói phẫu thuật phức tạp như vậy, sao vào tay cậu ấy lại ngắn gọn nhẹ nhàng như thế, chẳng lẽ… Còn có đường tắt khác?

Tình trạng của Lương Hùng tốt hơn Triệu Nam rất nhiều, mặc dù chân mày cũng đang nhíu chặt.

Nhưng thấy Trần Thương kết thúc phẫu thuật, vội vàng nói:

- Bác sĩ Trần, để tôi kết thúc đi

Trong lúc nói chuyện, Lương Hùng bắt đầu khâu vết mổ bằng chỉ khâu mạch máu không xâm lấn.

Phẫu thuật thành công

Nhưng không có người nào vỗ tay.

Vì mọi người vẫn đang còn đắm chìm trong cuộc phẫu thuật vừa rồi

Ống dẫn kia trong tay Trần Thương dường như được thổi hồn vào, điều khiển thế nào cũng được… Thật sự có chút lợi hại

Mà người nhà họ Hà ở bên ngoài quan sát phẫu thuật cũng sửng sốt

Bọn họ đều trừng to mắt nhìn Trần Thương, vị bác sĩ Trần này rõ ràng tuổi đời còn rất trẻ…

Vậy mà trình độ so với lão tiên sinh Thọ Vĩ Tường còn lợi hại hơn

- Đúng là rất giỏi

- Đúng vậy, thực sự quá trâu bò, bác sĩ Trần thật tuyệt vời

- Chúng ta phải cảm ơn bác sĩ Trần thật tốt

- …

Vâng, đó chính là xã hội loài người.

Rất thực tế

Rất đời thường

Chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh, anh chính là cái rắm, người khác đều phải dùng khí cầu bọc lại cúng bái cho anh

Mà lúc này, Hách Húc Lượng nghe đám người kia nói xong, cảm thấy như bị chế giễu

Hà Huy nhìn xung quanh, có chút xúc động nhìn Trần Thương:

- Bác sĩ, ca phẫu thuật của tôi thành công rồi?

Ông ta cũng không biết đang nói gì, nhưng nhìn mọi người đều kích động thành như vậy, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Trần Thương gật đầu, còn chưa kịp nói gì, Lương Hùng đã cười nói:

- Lão gia tử, tôi nói cho cho ông biết, lần phẫu thuật này của ông quá thành công

- Bác sĩ Trần xử lý cho ông tốt lắm.

- Ông phải cảm ơn bác sĩ Trần người ta cho thật tốt

Mặc dù Hà Huy xem nhẹ mạng sống, nhưng ông ta cũng không muốn tay mình xảy ra vấn đề gì, có thể khỏe lại là tốt nhất

Nước mắt ông ta kích động tuôn ra:

- A, ông trời thật sự không đối xử tệ với tôi mà

- Bác sĩ Trần, thật sự rất cảm ơn cậu, cậu thích tranh gì, khi trở về tôi sẽ lập tức vẽ cho cậu.

Trần Thương cười cười:

- Được rồi, chú nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ.

Sau phẫu thuật cũng cần chăm sóc cẩn thận.

Nhưng cũng không cần đưa đến phòng giám sát, chỉ cần phòng bệnh bình thường là được.

Triệu Nam thật sự là có chút xúc động

Anh ta không ngờ bác sĩ Trần ngay cả phẫu thuật can thiệp cũng… Thần kỳ như thế

Chuyện này đã không thể dùng sở trường hay thành thạo để diễn tả.

Kỹ thuật của Trần Thương hiển nhiên đã vượt ra ngoài phạm vi này.

Ngay cả viện sĩ Thọ Vĩ Tường cũng xử lý không tốt ca phẫu thuật, Trần Thương tiện tay nắm lấy.

Thậm chí, phải biết rằng điều Trần Thương nói là một tương lai hoàn toàn mới.

Đây là một cái tương lai có thể khiến người khác kinh ngạc đến mức độ nào đây?

Sau khi kết thúc phẫu thuật, mọi người chậm chạp rời đi.

Thế nhưng đám người bọn họ cũng không nói thêm câu nào thừa thãi.

Không đợi mọi người rời đi, Hách Húc Lượng đã vội vã chạy vào trong phòng mổ.

Vẻ mặt an ta có chút kì lạ.

Anh ta nhìn Trần Thương và Thọ Vĩ Tường, nhịn không được nói với mọi người:

- Hi vọng mọi người có thể giữ bí mật chi tiết ca phẫu thuật hôm nay.

- Đây dù sao cũng là một hạng mục nghiên cứu khoa học của bác sĩ Trần và viện sĩ Thọ, rất có thể ảnh hưởng đến việc can thiệp phát triển quy hoạch của quốc gia trong năm tới, hy vọng mọi người nhận thức được tính nghiêm trọng, không đem chuyện này tuyên truyền và tiết lộ ra bên ngoài

Mọi người nghe Hách Húc Lượng nói, đều liên tục gật đầu.

Mọi người ở với Trần Thương một thời gian dài, đều hiểu được điểm này.

Bởi vì bác sĩ Trần thỉnh thoảng sẽ phát hiện ra một chuyện đáng kinh ngạc.

Mặc dù không thể nói đã chết lặng, nhưng mọi người cũng không sử dụng nó như một cái cớ để khoác lác khoe khoang.

Trần Thương cười cười, không nói gì.

Một ý tưởng là rất quan trọng.

Nhưng…Điều quan trọng nhất là kiểm soát chi tiết và thiết kế phẫu thuật của riêng mình.

Khoa học và kỹ thuật có dẫn đầu, từ đầu đến cuối vẫn là vì con người mà phục vụ.

Có Trần Thương gia nhập hay không, chênh lệch là rất lớn.

Cho nên, anh cũng không quá lo lắng

Thọ Vĩ Tường lão tiên sinh cũng cười cười.

Sự phát triển của y học hoặc khoa học, nếu thực sự đơn giản như vậy thì tốt rồi...

Ông biết rõ, ý tưởng và dự án này, không có Trần Thương làm kỹ sư trưởng hoặc chỉ đạo, cũng có thể thành công, nhưng sẽ mất rất nhiều thời gian

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, thái độ làm việc nghiêm túc cẩn thận này của Hách Húc Lượng vẫn làm cho người ta cực kỳ hài lòng.

Nghiên cứu khoa học đòi hỏi sự nghiêm túc.

Mọi người nhao nhao gật đầu, đứng dậy rời đi, bọn họ biết, bác sĩ Trần và viện sĩ Thọ Vĩ Tường có chuyện muốn nói với nhau.

…….

Sau khi đợi một đám người rời đi xong, y tá trưởng cho người dọn sạch sẽ phòng mổ, rồi cũng ra ngoài.

Chỉ còn lại Trần Thương và Thọ Vĩ Tường, Lương Hùng, Triệu Nam và Hách Húc Lượng.

Có khi, phòng mổ chính là nơi yên tĩnh nhất.

Không cần lo lắng tai vách mạch rừng, ở bên trong nói chuyện phiếm cũng đáng tin cậy nhất, không cần lo lắng truyền ra bên ngoài.

Lúc này, cuối cùng Triệu Nam cũng có cơ hội hỏi Trần Thương:

- Bác sĩ Trần… Sao cậu làm được? Theo suy nghĩ ban đầu của cậu, ca phẫu thuật sẽ rất khó khăn, cần phải suy xét đến rất nhiều yếu tố... Ví dụ như góc độ mạch máu, tốc độ lưu thông máu, sự phù hợp của ống dẫn... Những thứ đó.

Đối với vấn đề này, Lương Hùng và Thọ Vĩ Tường cũng rất muốn biết.

Trần Thương thấy vậy, không nhịn được bật cười.

- Bởi vì tôi sớm đã nghiên cứu cái này rất lâu rồi.

- Phẫu thuật can thiệp khai thông tắc động mạch quả thật tôi đã nghiên cứu được một khoảng thời gian.

- Hơn nữa, phương pháp này còn có kỹ xảo

Một câu của Trần Thương trực tiếp khơi gợi lên sự tò mò của mọi người

Quả nhiên là có kỹ xảo?

Triệu Nam lập tức vui mừng.

Vừa rồi anh ta xấu hổ hỏi, không nghĩ đến lại thật sự có

- Là kỹ xảo gì?

Trần Thương thấy ánh mắt ba người lồi lên như cường giáp, liền cười nói:

- Kỹ xảo Khai Thông Thọ Thị

Câu nói của Trần Thương trực tiếp khiến mọi người đứng hình.

Chương 1972: Phần Thưởng Phong Phú

Thọ Vĩ Tường cũng bị cái rắm hồng này nói cho không biết nên làm sao, đúng vậy… Có ngượng ngùng, có hư vinh, cũng có chút mờ mịt.

Mà Lương Hùng với tư cách là người tham gia, lại bỗng nhiên sửng sốt cả người

Anh ta cẩn thận nhớ lại thủ pháp và kỹ thuật của Trần Thương, không khỏi nghiêm túc.

Càng nhớ lại, lại càng cảm thấy Trần Thương không giống như đang nói giỡn.

Bởi vì anh ta thật sự loáng thoáng cảm giác được thao tác của Trần Thương có chút quen thuộc

Giống như... Thật sự là Khai Thông Thọ Thị

Nhưng Trần Thương rõ ràng chưa từng học qua kỹ xảo Khai Thông Thọ Thị, làm sao cậu ấy biết được?

Trần Thương cười nói:

- Thọ viện sĩ, lý giải của ngài đối với sự can thiệp khai thông thật sự rất sâu sắc

- Kỹ thuật can thiệp vật lý quang học tái thông cũng là điều cháu nghĩ ra được dựa trên cơ sở học tập ngài.

- Khai Thông Thọ Thị trái ngược với trạng thái bình thường, tránh né rất nhiều kỹ xảo, chọn lấy một thao tác tương đối phức tạp cũng không phải là không có đạo lý

- Vừa vặn ngược lại, Khai Thông Thọ Thị là thao tác thuận theo mạch máu nhất, đây cũng là nguyên nhân tôi dám thử

- Đương nhiên, bản thân cháu đối với đường cong vật lý, góc độ đặc biệt mẫn cảm, cho nên mới có thể thuận lợi hoàn thành phẫu thuật

Sau khi Thọ Vĩ Tường nghe xong, vẻ mặt ông có chút kích động

- Kỹ thuật can thiệp Khai Thông Thọ Thị- ở phương nam tương đối phổ biến, nhưng ở thủ đô và nước ngoài đều không quá coi trọng

Bởi vì kỹ thuật này tương đối rườm rà, mà tương tự như vậy, trên quốc tế có rất nhiều thủ thuật can thiệp trực tiếp, đơn giản nhanh chóng.

Dường như tất cả các ca phẫu thuật đang phát triển theo hướng ‘ngu xuẩn’.

Đây không phải là hạ thấp, mà là một sự tiến bộ khác của thời đại.

Vì như vậy mà kỹ xảo Khai Thông Thọ Thị đến nay vẫn gây ra rất nhiều tranh cãi

Mà lúc này Thọ Vĩ Tường sau khi nghe thấy như vậy, nước mắt ông cũng kích động mà rơi xuống.

Ông thật sự vô cùng phấn khích

Ông cũng cực kỳ hạnh phúc

Lý tưởng của công được công nhận còn hạnh phúc hơn nhiều so với việc ban cho ông một ngôi nhà lớn.

Đối với ông mà nói, nguyện vọng lớn nhất chính là có thể đem những gì mình học được cả một đời phát triển rực rỡ

- Bác sĩ Trần! Cảm ơn cậu

Thọ Vĩ Tường kích động cầm tay Trần Thương, hít sâu một hơi, bùi ngùi mãi không thôi

Lời cảm ơn này đã nói lên sự kiên trì của một thế hệ.

Lương Hùng cũng xúc động mà lau đi nước mắt.

Anh ta biết rõ kiên trì và chấp niệm của thầy mình.

Bản thân Thọ Vĩ Tường thân thể không tốt, hơn nữa phóng xạ dẫn đến bạch cầu rất thấp, sức đề kháng rất kém.

Nhưng để tuyên truyền và phát triển kỹ thuật 'Khai Thông Thọ Thị', đi khắp cả nước dạy học.

Thậm chí là… Dạy miễn phí, tự trả tiền

Cuối cùng cũng có người công nhận

Mà người này lại còn là Trần Thương.

Sự công nhận của một nhà y học lớn có năng lực, có danh tiếng của thế hệ mới

Đối với Thọ Vĩ Tường mà nói, chính là một phương thuốc an ủi vô cùng đáng quý.

- Thật sao? Bác sĩ Trần! Cái đó… Tôi cũng có thể làm được sao?

Lương Hùng không nhịn được hỏi.

Trần Thương gật đầu:

- Quả thật… Là cũng có thể.

- Cái này, chiều nay, tôi cho đưa tới một ít động vật thí nghiệm, anh đến thử xem

Lương Hùng mừng rỡ gật đầu.

Lúc này, Trần Thương bỗng nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

[Đinh! Xin chúc mừng, hoàn thành phẫu thuật khai thông tắc động mạch Boss cấp 100, nhận được phần thưởng phong phú.]

[Có thể chọn một trong số các phần thưởng sau đây:

1, điều trị phẫu thuật cho bệnh nhân thoái hóa đốt sống cổ;

2, phẫu thuật bệnh thần kinh giao cảm;

3, điều trị phẫu thuật can thiệp khoa Ngoại thần kinh.]

Trần Thương nhìn ba phần thưởng đều tản ra ánh sáng vàng, không nhịn được kích động

Cả ba đều không phải là sách kỹ năng

Mà là ngân hàng kỹ năng

Cho dù đó là bệnh thoái hóa đốt sống cổ hay phẫu thuật thần kinh giao cảm, hoặc phẫu thuật can thiệp khoa Ngoại thần kinh đều là một tập hợp các kỹ năng

Trần Thương không nghĩ tới phần thưởng lại phong phú như vậy

Bệnh đốt sống cổ?

Cần... Nhưng Trần Thương nhìn một chút, phát hiện dường như dùng cây kỹ năng Thần ngoại của mình vẫn có thể đổi được.

Cả phẫu thuật thần kinh giao cảm cũng như thế

Chỉ có duy nhất điều trị phẫu thuật can thiệp khoa Ngoại thần kinh là không thể.

Hơn nữa...

Phẫu thuật thần kinh... Nếu phẫu thuật can thiệp được thêm vào, sẽ đốt lên những tia lửa thế nào đây?

Trần Thương cũng rất chờ mong

Nếu sử dụng phẫu thuật can thiệp, không cần phải mở sọ, mà còn tránh đi qua nhiều khu vực nguy hiểm, hiệu quả điều trị chắc rất tốt

Nghĩ tới đây, Trần Thương không chút do dự, trực tiếp lựa chọn đổi

Kèm theo một loạt âm thanh dễ nghe vang lên.

Trần Thương phát hiện trong kho kỹ năng của mình có rất nhiều kỹ năng phẫu thuật.

Đoàn người vừa nói vừa cười ra khỏi phòng phẫu thuật.

Vừa vặn gặp mặt người nhà họ Hà, cả nhà này vui mừng nhìn đoàn người bọn họ.

- Chuyện này, bác sĩ Trần! Hôm nay, cảm ơn anh rất nhiều, chúng tôi thật sự rất biết ơn! Anh đã cứu cha tôi

Hà Hữu Phúc cười nói.

Đúng vậy, ông cụ khỏe rồi, người nhà họ Hà cũng khôi phục lạnh nhạt.

- Không có việc gì, đây là chuyện tôi nên làm

Trần Thương cười cười, anh vẫn rất tôn trọng lão tiên sinh.

Hà Hữu Tài cười giơ ngón tay cái lên:

- Bác sĩ Trần đạo đức tốt đẹp! Y đức cao quý

- Cha tôi đã nói, muốn tặng một bức tranh cho mọi người

Hà Hữu Tài nhìn Trần Thương với vẻ mặt như anh vừa bắt được món hời lớn.

Trần Thương cũng không có phản ứng gì, nhưng đám người Hách Húc Lượng đều là vẻ mặt chán ghét

- Đúng rồi, vị này là đại bí thư mới của thành phố chúng tôi, bí thư Dương! Vị này là chủ tịch Liên đoàn Văn học tỉnh tôi, vị này là...

Hà Hữu Phúc giới thiệu một số quan chức, sau đó nói:

- Hôm nay, cũng đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, cùng nhau dùng bữa trưa đi?

- Tôi giới thiệu một vài bạn bè cho bác sĩ Trần.

Trần Thương nghe vậy, hờ hững cười:

- Không cần đâu, buổi chiều tôi còn có việc, mọi người cứ đi đi

Nói xong, Trần Thương khoát tay áo, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Làm cho đám người trực tiếp sững sờ

Bọn họ đã từng gặp qua không nể mặt, nhưng chưa từng thấy qua quyết tuyệt như vậy

Lương Hùng và Thọ Vĩ Tường còn nhớ đến ca phẫu thuật buổi chiều, theo sát phía sau, chào hỏi rời đi

Mà Triệu Nam lại lúng túng

Đây là những lãnh đạo thành phố mới của họ...

Mà bên này là Trần Thương... Thật khó khăn

……..

Sắc mặt người nhà họ Hà hết xanh lại tím, dường như rất lâu rồi chưa có ai không giữ thể diện cho họ như vậy.

Triệu Nam nghiến răng ở lại, nhìn thấy bầu không khí khó xử, không nhịn được nói:

- Hà tiên sinh, chủ nhiệm Trần thật sự rất bận, buổi chiều còn có ca phẫu thuật.

Hà Hữu Phúc ừm một tiếng:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Sau khi nhóm người rời đi.

Một số hậu bối nhà họ Hà nhỏ giọng thì thào.

- Thật không nể mặt

- Chắc chỉ là một chủ nhiệm nhỏ nhoi, không thì cùng lắm là một trưởng khoa

- Giới thiệu cho anh ta nhiều giám đốc, trưởng phòng như vậy anh ta cũng không đi, thật là ngốc

- Đúng vậy, ông nội còn muốn tặng một bức tranh cho người này…

Những quan viên phía sau cũng đều thở dài.

Bọn họ đồng loạt lắc đầu

Hà Hữu Tài thấy cảnh này thì cho là những vị lãnh đạo này không vui, vội vàng nói:

- Các vị lãnh đạo, cái này… Hôm nay tôi mời, đừng mất hứng

Chương 1973: Trần Thương Đã Giành Được Giải Thưởng Bác Sĩ Trẻ Của Năm Về Ngoại Khoa Thần Kinh Trung Quốc Vương Trung Thành Vào Năm 2021

Chủ tịch Liên đoàn văn học nghệ thuật trực tiếp xua tay:

- Cái này, Hà tiên sinh, Hà lão tiên sinh không có việc gì vậy tôi xin về trước, không làm phiền nữa

Thư ký Dương cũng gật đầu:

- Đúng vậy, trong đơn vị có quá nhiều việc. Chúng tôi đi trước đây, có gì cần thì gọi cho tôi.

Khi các nhà lãnh đạo khác thấy vậy, họ cũng rời đi.

Nhóm lãnh đạo đức cao vọng trọng vừa rồi biến mất trong nháy mắt

Triệu Nam ngẩn người

Nhà họ Hà càng sững sờ hơn

Họ không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Thư ký Dương không nhịn được thở dài sau khi họ rời đi.

Người nhà họ Hà đang khoác lác một cách khủng khiếp.

Sở dĩ họ có thể diện là vì cụ ông Hà.

Nhưng… Trần Thương không thèm để ý đến bọn họ.

Tự cho mình là nhân vật số một sao?

Họ đến ăn cơm, hoàn toàn vì muốn kết giao với giáo sư Trần.

Địa vị của giáo sư Trần là gì?

Con nuôi của Bí thư Khổng Tường Minh

Con cưng của Ủy ban Y tế

Là ân nhân của Bộ trưởng Bộ Khoa học và Công nghệ

...

Quan trọng nhất, giáo sư Trần là Phó chủ nhiệm Ủy ban Chăm sóc Sức khỏe Trung ương – đoàn đội chăm sóc sức khỏe chịu trách nhiệm về công tác sức khỏe của một số nhà lãnh đạo nhất định

Hào môn cái gì?

Giáo sư Trần chính là hào môn

Tất cả mọi người lần lượt rời đi, thậm chí không muốn dính líu một chút quan hệ với gia đình này.

Trước khi rời đi, họ đã lần lượt đến thăm Trần Thương để bày tỏ lòng biết ơn và mời anh đến giảng bài ở các tỉnh và thành phố của họ.

…

Buổi chiều, các động vật đã được mô hình hóa thành công đã được gửi đi, bao gồm chuột, lợn, thỏ... Tiến hành các thí nghiệm can thiệp.

Cố gắng sử dụng kỹ thuật can thiệp Thọ Thị để hoàn thành thủ thuật cắt bỏ huyết khối.

Tất nhiên, Trần Thương cũng có những cải tiến dựa trên nền tảng của Thọ Thị.

Một buổi chiều, khiến mọi người đều rất ngạc nhiên

Vì họ ngạc nhiên khi thấy mọi thứ đơn giản hơn họ tưởng rất nhiều.

Bạn thậm chí không cần các kỹ năng vật lý quang học có độ chính xác cao như vậy.

Dù gì thì Thọ Vĩ Tường cũng là một chuyên gia kỳ cựu, ông đã nói lên tất cả

- Chúng ta có thể tiến hành xử lý trên công nghệ tráng ảnh

- Thật ra mạch rất mỏng. Không có không gian để cải thiện các mạch máu loại F1-F5.

- Đường kính của chúng rất nhỏ, cho nên nếu xử lý thiết bị quang học, tổn hại cũng không đáng là bao

- Vừa rồi khi nhìn thấy ca phẫu thuật của anh, tôi thấy rằng chúng ta có thể xử lý phóng to tạo ảnh mạch máu. Lúc này, lợi dụng một vài công cụ bổ trợ có thể trù tính một đường đi hay không?

Nói đến đây, Trần Thương cũng đột nhiên có phản ứng

- Ý ông là... Giống như chơi bida, có thể mô phỏng một tuyến đường?

Thọ Vĩ Tường vỗ tay đầy hào hứng

- Đúng! Chính là như vậy

- Nhưng cái chúng ta cần cân nhắc lại nhiều hơn

- Tôi nghĩ cậu có thể liên hệ với người có chuyên môn. Chúng ta sẽ nhập hệ số đàn hồi, kết cấu, tốc độ dòng máu, sự tuân thủ của mạch máu và hệ số ma sát của thành mạch máu theo tỷ lệ

- Sau đó thử lấy một phương pháp tính toán, rồi mô phỏng tuyến đường phẫu thuật

Phải nói rằng kiến thức của ông cụ Thọ Vĩ Tường này rất sâu rộng.

Trần Thương đã được hưởng lợi rất nhiều từ cuộc thảo luận vào buổi chiều.

Vật lý quang học dự kiến ban đầu được đơn giản hóa thành một công cụ bổ trợ, được gọi là… 'plug-in'

Đây mới là plug-in thực sự

Đột nhiên Trần Thương cảm thấy mình không gọi là hạc, bọn họ đã mở ra công cụ bổ trợ

Thời gian này, sau khi có kế hoạch nghiên cứu, Thọ Vĩ Tường cũng không đi nữa.

Nhưng Lương Hùng lại bận hơn, thỉnh thoảng lại phải về Hoa Tây, căn bản chỉ chạy lòng vòng.

Tuy nhiên, thu hoạch thực sự phong phú

Trần Thương có tiền, cũng có địa bàn, trực tiếp mở một khu trong viện y dược.

Vào lúc này, một tin tức được thông báo đột ngột

- Trần Thương đã giành được Giải thưởng Bác sĩ trẻ của năm về ngoại khoa thần kinh Trung Quốc Vương Trung Thành vào năm 2021

Sau khi tin tức này được công bố, nhất thời khiến Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 vô cùng vui mừng.

Giải thưởng Bác sĩ trẻ của năm về ngoại khoa thần kinh Trung Quốc Vương Trung Thành được biết đến là giải thưởng quan trọng nhất trong lĩnh vực phẫu thuật thần kinh.

Nhưng, Trần Thương thật sự nổi tiếng không phải bởi chuyện này.

Anh không thực sự nổi tiếng vì điều này.

Mà là Ủy ban tuyển chọn giải thưởng Vương Trung Thành không tìm thấy Trần Thương, mà chỉ còn một tuần nữa là phải trao giải.

Nhưng Trần Thương đã không trả lời thư

Hội đồng tuyển chọn đã liên lạc nhiều lần, mới biết thì ra Trần Thương không nhìn thấy lá thư.

Vì vậy, điều này đã làm cho anh thực sự nổi tiếng

Vào buổi trưa, Trần Thương ăn chút gì đó trong nhà ăn cho xong bữa.

Vào buổi chiều, anh còn phải đi hướng dẫn nghiên cứu về công nghệ 'Tái thông can thiệp Thọ Thị'.

Sau khi Trần Thương giành được kho kỹ năng [Phẫu thuật can thiệp thần kinh], anh đã rất ngạc nhiên khi thấy rằng hệ thống thần kinh phức tạp hơn và mạch máu cũng quanh co hơn.

Vì vậy, nghiên cứu thứ này thật sự rất quan trọng

Trần Thương cũng đang đặt nền móng cho chính mình

Anh có công nghệ can thiệp phẫu thuật thần kinh siêu việt. Nếu công cụ phụ trợ này có thể được tạo ra, trong lĩnh vực phẫu thuật thần kinh tương lai…

Trần Thương cảm thấy rằng tên của mình tuyệt đối không thể xóa nhòa.

Nghĩ đến đây, Trần Thương làm sao có thể quan tâm đến thứ khác, vội vàng đi nghiên cứu

Có điều, anh nhìn thư mời trên tay.

Đây là thư mời cho Lễ trao giải Bác sĩ Vương Trung Thành diễn ra một tuần sau đó.

Trần Thương đã quên rằng anh vẫn còn những nhiệm vụ và phần thưởng như vậy

Tuy nhiên, nhìn vào niệu tính của hệ thống, Trần Thương cũng xem như đã phát hiện.

Nên tự mình lĩnh thưởng, mới có thể nhận được phần thưởng

Lão Mã nhìn thấy Trần Thương liền bưng hộp cơm ngồi xuống.

Lần này, lão Mã rất im lặng.

Thay vào đó, Trần Thương hơi khó chịu.

Cuối cùng, anh không thể kìm được.

- Anh… Không có gì để nói?

Lão Mã không ngừng ăn, mơ hồ nói một câu.

- Lợi hại

Trần Thương nhất thời sửng sốt.

Qua loa vậy sao?

Lại lần nữa

Lúc này, Lão Mã đột nhiên để đũa xuống, hai mắt rưng rưng, ánh mắt nhìn thẳng vào Trần Thương

Điều này khiến Trần Thương bị dọa

- Sao vậy… hmmm… Tổ trưởng Mã, anh như này là sao? Đừng khóc

- Sau này, tôi không giả vờ trước mặt anh nữa được không?

- Anh đừng như vậy

- Cùng lắm tôi sẽ nhận giải thưởng khác vào năm tới

……..

Lão Mã sửng sốt

Vừa rồi anh ta bị sặc mù tạt, trong người khó chịu muốc chết.

Mẹ nó chứ, tiểu tử Trần Thương này.

Bản thân anh ta không muốn hợp tác làm màu với cậu ấy, thế là không cẩn thận bị sặc.

Nhưng…… Nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của Trần Thương, lão Mã đột nhiên sững sờ.

Xem ra... Hiệu quả cũng không tồi?

Cho cậu làm màu này

Khó chịu mặt nhăn lại như uống phải nước đậu.

Haha... quá tuyệt.

Nhưng... khi nghe tin Trần Thương nói sẽ lấy giải thưởng cho mình, Lão Mã càng há hốc mồm

Não liền đơ luôn, hai mắt nhìn chằm chằm Trần Thương, nước mắt hai bên má liền rơi xuống bát cơm.

Giờ phút này, Trần Thương thực sự sợ hãi

Dù sao, một người đàn ông 1m8, nặng hơn 90kg đang khóc trong nước mắt của bạn, cái cảm giác này nó lạ lắm

- Thật đấy, tôi sẽ tặng giải cho anh

- Tôi tiến cử anh làm viện trưởng, kỳ sau được không? Không nhiều hơn được, đừng khóc, tôi van anh, đội trưởng Mã

Thấy vậy, Lão Mã đã tỉnh ngộ.

Chương 1974: Chẳng Lẽ... Trần Thương Không Có Trong Danh Sách Các Bác Sĩ Phẫu Thuật Thần Kinh Thế Giới Do Tổ Chức Phẫu Thuật Thần Kinh Thế Giới Công Bố?

Cuối cùng thì anh ta cũng phát hiện ra.

Bí quyết thành công của phụ nữ là đâu rồi

Nước mắt

Không một người đàn ông nào có thể chịu được sự tấn cong của nước mắt.

Bí mật làm giàu của phụ nữ, bí quyết phát tài của Lưu Bị đều có ở đây

Thời khắc này, lão Ma đã giác ngộ

Anh ta nhớ lại quãng thời gian theo đuổi vợ mà rơi nước mắt

Hiện nay, vì thời khắc đi đến đỉnh cao của sự nghiệp cũng chính là nước mắt của bạn

Lão Mã đã giác ngộ: Thì ra là vậy.

Hóa ra bao nhiêu năm nay, con đường của chính mình... Đã đi sai hướng

Kết quả là anh ta lỡ cắn một miếng thức ăn đậm mùi mù tạt, càng khóc dữ dội hơn

Trần Thương thấy vậy liền cạn lời.

Anh không ngờ rằng, lão Mã lại khóc tiếp.

Xung quanh bao nhiêu ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm anh, Trần Thương thực sự bất lực.

Suy cho cùng một vị đại lão rơi lệ trước mặt anh như thế này, cũng không thích hợp truyền ra ngoài

……

Trở lại viện nghiên cứu, Trần Thương nói với Thọ Vĩ Tường, Lương Hùng và những người khác rằng anh sẽ đến thủ đô để nhận giải thưởng.

- Trong thời gian này, có lẽ tôi phải ra ngoài. Nếu cần bất cứ điều gì, thì hãy liên hệ với Duyệt Duyệt.

Mấy ngày nay, Tần Duyệt cũng thường xuyên đến đây, mọi người chắc đều quen thuộc.

Thọ Vĩ Tường đột ngột nói:

- Ồ? Giải thưởng Vương Trung Thành? Hình như... Cậu hơi bận rồi

Trần Thương sửng sốt, tò mò hỏi:

- Tại sao?

Lương Hùng nói thẳng:

- Bởi vì Giải Thưởng Thần Kinh Ngoại Khoa Toàn Cầu do Liên đoàn các hiệp hội Phẫu thuật Thần kinh Thế giới (WFNS) trao tặng được công bố gần như cùng một lúc.

- Chỉ cần giám khảo của tổ chức này không bị mù, thì năm nay nhất định cậu sẽ được chọn

Trần Thương sửng sốt một chút:

- Liên đoàn các hiệp hội Phẫu thuật Thần kinh Thế giới?

- Rất có tiếng sao?

Câu này ngay lập tức khiến Thọ Vĩ Tường bật cười.

- Ừ, tất nhiên rồi

- Giải Thưởng Thần kinh Ngoại Khoa Toàn Cầu do Liên đoàn các hiệp hội Phẫu thuật Thần kinh Thế giới (WFNS) trao tặng sẽ được lựa chọn 4 năm một lần, mỗi lần sẽ chọn ra 5 bác sĩ trẻ xuất sắc trên toàn thế giới.

Tất cả những người chiến thắng trước đây đều có được danh tiếng cao trên thế giới

Họ đã có nhiều đóng góp to lớn cho sự phát triển của thần kinh ngoại khoa trên thế giới, không ít người trong số họ đã trở thành chủ tịch của Liên đoàn các hiệp hội Phẫu thuật Thần kinh Thế giới.

Đó là một lực lượng ưu tú mới nổi trong thần kinh ngoại khoa thế giới. -

Trần Thương sau khi nghe xong, trong lòng cũng có chút mong đợi.

Dù sao... Nếu bản thân trở thành chủ tịch của tất cả các hiệp hội y tế trên thế giới sẽ có trải nghiệm như thế nào?

Lương Hùng đưa điện thoại qua:

- Nhìn thử đi, tổ chức này rất lớn! Số thành viên nhiều gấp mười lần so với Hiệp hội AATS của anh

Trần Thương tò mò nhận lấy.

- Liên đoàn các hiệp hội Phẫu thuật Thần kinh Thế giới (WFNS) được thành lập vào năm 1955. Đây là tổ chức học thuật ngoại khoa thần kinh lớn nhất thế giới với hơn 30.000 bác sĩ thành viên. WFNS với sứ mệnh nhằm nâng cao trình độ ngoại khoa thần kinh trên thế giới, tăng cường giao lưu giữa các bác sĩ ngoại khoa thần kinh trên toàn thế giới, mở rộng nghiên cứu và tìm kiếm về phẫu thuật thần kinh và các ngành liên quan.

Trần Thương đã thực sự mong đợi nó.

Một giải thưởng như vậy chắc hẳn phải có sức ảnh hưởng rất lớn đúng không?

- Vấn đề của chủ nhiệm Trần hẳn không phải là vấn đề gì lớn

Lương Hùng cười:

- Cái khác không nói, chỉ nói về những gì cậu đã làm trong ngoại khoa thần kinh.

- Giải quyết Parkinson! Công lao này cho dù ở thời đại nào cũng không có gì là quá đáng, chứ chẳng cần phải nói đến giải thưởng này, nếu là Nobel cũng không có gì bất ngờ ý chứ.

- Và công nghệ lập thể mới mà cậu đã phát triển

- Đây là những điều rất đáng tự hào

- Tôi thực sự hy vọng rằng người Trung Quốc chúng ta có thể giành được một giải thưởng như thế này! Nhưng... Chưa có ai giành được nó

Trần Thương không khỏi nói:

- Bốn năm chọn ra năm người. Năm nay tôi mới lên. Có lẽ đã qua kỳ xét duyệt rồi

Nói thật, Trần Thương cũng cảm thấy vấn đề của mình không lớn.

Đã chinh phục được Parkinson

Máy định hướng lập thể mới cũng do chính tay mình nghiên cứu

Ngoài ra còn có các kỹ thuật sửa chữa tủy sống, mặc dù thông tin cụ thể không được nhiều người biết đến.

Nhưng việc điều trị bại liệt vẫn rất lợi hại đúngkhông?

Bệnh viện điều trị chính xác liệt nửa người cũng được phát triển bởi chính nó.

Việc này chắc cũng gây chấn động lớn rồi nhỉ.

Dù thế nào, bản thân cũng sẽ có một giải thưởng.

Trần Thương đã đợi vài ngày.

Xem ra chúng ta sắp đi thủ đô để nhận giải, vẫn không có tin tức gì từ WFNS

Tuy nhiên trong nước có rất nhiều tin đồn về vấn đề này.

Sau tất cả, trong năm nay Trần Thương đã thực sự đạt được thành tích xuất sắc và thậm chí mang tính lịch sử trong lĩnh vực ngoại khoa thần kinh

Không ai có thể phủ nhận nó

Vì vậy, ngoại khoa thần kinh trong nước năm nay tràn ngập niềm vui khi bữa tiệc trao giải được tổ chức.

Năm nay Tiết Chính Nhận là người dẫn chương trình, là một đại lão trong lĩnh vực ngoại khoa thần kinh ở Trung Quốc, ông ta vẫn có ảnh

hưởng rất lớn.

Ông ta mỉm cười nhìn mọi người rồi nói:

- Năm nay là năm ngoại khoa thần kinh của nước ta phát triển nhanh nhất

- Đây cũng là năm tiên bộ nhất trong lĩnh vực ngoại khoa thần kinh trên thế giới của chúng ta

- Năm nay, chúng ta đã đạt được rất nhiều kết quả nổi bật.

- Công lao chính là cho một người

- Cậu ấy là ai?

Tiết Chính Nhận lớn tiếng hỏi, sau đó đặt tay lên tai, nói với mọi người:

- Cậu ấy là ai?

Đột nhiên, phía dưới trở nên náo nhiệt

Mọi người đồng thanh nói lớn:

- Trần Thương

- Trần Thương

- Trần Thương

m thanh vang vô tận, vang vọng trong khắp hội trường.

Ngay cả Trần Thương cũng có chút xấu hổ.

Lễ trao giải diễn ra rất hấp dẫn.

Vương Trung Thành rất được công nhận ở Trung Quốc.

Phải biết rằng, ông ấy là người tiên phong trong sự nghiệp ngoại khoa thần kinh của Trung Quốc và đã tạo ra hơn một nửa 'xương sống' của ngành ngoại khoa thần kinh ở Trung Quốc.

Sau khi trao giải, Tiết Chính Nhận nói với một nụ cười:

- Tôi rất mong chờ Giải Thưởng Ngoại Khoa Thần Kinh Thế Giới năm nay. Tôi tin rằng Giáo sư Trần có thể giành chiến thắng...

Giọng của Tiết Chính Nhận vẫn chưa giảm

WFNS đã công bố Giải thưởng ngoại khoa Thần kinh Thế giới năm nay

Mà bên trong... Không có Trần Thương

Đột nhiên, dưới khán đài có rất nhiều lời nghị luận.

Hôm nay, mọi người đều cùng nhau chờ đợi tin tức này

Thật không ngờ, đợi được rồi...

…….

Tin tức bất ngờ này... Gần như nào náo loạn trật tự tại đó

Những người bên dưới lần lượt truyền tin này cho những người xung quanh.

Ngày càng có nhiều người nhìn thấy danh sách giải thưởng do Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới công bố

Mà lúc này, Tiết Chính Nhận cũng trầm mặc

Sự kích động bất thường ở hiện trường khiến ông ấy cảm thấy kỳ lạ.

Tin tức lan truyền nhanh chóng.

Ngày càng có nhiều người nhìn thấy danh sách đạt giải.

Lễ trao giải đã kết thúc, nhưng Trần Thương và một vài người nhận giải vẫn ở trên sân khấu, chờ đợi bài phát biểu của người dẫn chương trình và một bức ảnh chụp chung.

Tuy nhiên, lúc này Tiết Chính Nhận cũng không nói quá nhiều bằng giọng điệu khoe khoang phóng đại.

Nói thật thì khi này ông cũng đã đoán ra bảy tám phần.

Chẳng lẽ... Trần Thương không có trong danh sách các bác sĩ phẫu thuật thần kinh thế giới do Tổ chức phẫu thuật thần kinh thế giới công bố?

Chương 1975: Dane! Anh Điên Rồi Sao?

Nghĩ đến đây, cảm giác đầu tiên của Tiết Chính Nhận chính là tức giận

Không sai

Tại sao?

Thành tựu của Trần Thương rõ như ban ngày.

Những thành tựu mà cậu ấy làm ra, những thành tích mà cậu ấy đạt được, tất cả mọi người đều biết rất rõ

Vậy tại sao không có Trần Thương?

Hiện tại, Tiết Chính Nhận đỏ mặt tía tai, muốn đi tới bên cạnh chủ tịch Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới, nắm lấy cổ của anh ta, mạnh mẽ kéo và hỏi tại sao? Dựa vào cái gì?

Trong thoáng chốc, toàn bộ hội trường trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người đến tham dự hội nghị hôm nay đều hi vọng có thể thấy người Trung Quốc đạt giải Bác sĩ ngoại khoa thần kinh thế giới.

Đây là sự công nhận đối với ngành phẫu thuật thần kinh Trung Quốc

Nhưng không, chúng tôi đã làm việc chăm chỉ lâu như vậy, và đạt được kết quả như vậy, nhưng vẫn không được các bạn công nhận?

Chúng tôi có thật sự cần sự công nhận của các bạn không?

Một phán quết không công bằng, sự công nhận của tổ chức như vậy đối với chúng ta có ý nghĩa gì?

Một người im lặng, mười người im lặng, cả trăm người có mặt đều im lặng

Một người tức giận, mười người tức giận, và tất cả mọi người có mặt đều phẫn nộ

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm lên sân khấu, nhìn Trần Thương, người thanh niên tràn đầy hy vọng và tương lai này.

Trong mắt mọi người không có ghen tị, không có gì khác, chỉ có một mong muốn đơn giản là bênh vực cậu ấy

Trần Thương cũng giống như hậu bối của những lão tiền bối tại hội trường, cần được giúp đỡ và bảo vệ

Anh nhìn thấy tình hình tại hiện trường và ngay lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Điều đầu tiên anh cảm thấy là choáng váng, nói thật là có chút bất ngờ

Thành tựu của mình tốt như vậy nhưng không đạt được giải, vậy ai đạt được đây?

Trần Thương rất tò mò.

Phải biết rằng, Giải Thưởng Giải Phẫu Thần Kinh Thế Giới dựa trên tầm ảnh hưởng của ngành.

Trần Thương tự cho rằng sức ảnh hưởng của mình khá tốt, nhưng không ngờ…

Haizz…

Anh vẫn quá khiêm nhường rồi.

Trần Thương không khỏi mỉm cười lắc đầu, có lẽ... Đáng ra anh nên đánh tiếng báo động Khoa ngoại thần kinh, nói với bọn họ: Sói đến rồi

Thành thật mà nói, Trần Thương không quan tâm đến giải thưởng phẫu thuật thần kinh thế giới này.

Bởi vì… Giải thưởng này không có phần thưởng.

Cái này đối với Trần Thương còn không quan trọng bằng Giải Thưởng Bác Sĩ Phẫu Thuật Thần Kinh Trẻ Vương Trung Thành.

Trao giải, chụp ảnh, lưu ảnh…

Mọi thứ đã diễn ra trong sự chán nản.

Mọi người đều không vui.

Trong việc đối phó với thù ngoài, người Trung Quốc đoàn kết một cách đáng kinh ngạc.

Lần này cũng vậy.

Tiết Chính Nhận cũng thiếu đi chất riêng, giọng nói mang theo nhiều sự tẻ nhạt.

Với tư cách là chủ tịch của Hiệp hội bác sĩ phẫu thuật thần kinh quốc gia, ông ta thật sự có chút không cam tâm.

Tiết Chính Nhận cảm thấy mình nên làm điều gì đó

Có thể công nghệ hiện tại của chúng ta là chưa đủ, nhưng không lâu nữa chúng ta nhất định sẽ đứng vững.

Ông ta cố gắng điều chỉnh bầu không khí và làm cho mọi người hoạt náo trở lại.

- Mọi người tạm gác chuyện không vui sang một bên. Đợi sau khi kết thúc chúng ta sẽ nói chuyện này.

- Tiếp theo, chúng ta hãy dùng một tràng pháo tay nồng nhiệt nhất để mời đại diện đoạt giải là giáo sư Trần Thương lên phát biểu.

Tiếng vỗ tay phía dưới vang lên

Như tiếng sấm rền

Thật chấn động

Mọi người đều rất tích cực.

Trần Thương mỉm cười và cúi chào mọi người, nói một cách nghiêm túc:

- Cảm ơn mọi người, cảm ơn sự công nhận của các bạn bè thân hữu và tiền bối.

- Tôi biết tại sao mọi người đều không vui.

- Nhưng… Tôi cảm thấy đây căn bản không phải chuyện gì quá nghiêm trọng.

- Bởi vì trong thâm tâm tôi, tầm quan trọng và tầm ảnh hưởng của Giải Thưởng Giải Phẫu Thần Kinh Của lão tiên sinh Vương Trung Thành đã thực sự vượt qua Giải Thưởng Giải Phẫu Thần Kinh Thế Giới

- Không phải cứ nói của thế giới thì nhất định là tốt nhất

- Ví dụ như... Nhà vô địch bóng bàn thế giới lợi hại? Hay thi đấu tranh giải bóng bàn của chúng ta… Ò! Hay giải vô địch nhóm lợi hại?

- Nói đơn giản, nhà vô địch bóng bàn thế giới có là gì? Nếu có khả năng thì đến thử sức thi đấu trong nước xem

Câu nói đùa của Trần Thương khiến mọi người bật cười.

Tiếp theo, lời của anh khiến mọi người sửng sốt:

- Vậy tại sao chúng ta phải nghĩ rằng Giải Thưởng Bác Sĩ Thần Kinh Thế Giới tốt hơn Giải thưởng Vương Trung Chính?

- Chúng ta không thể biến ngành phẫu thuật thần kinh của Trung Quốc trở thành mạnh nhất thế giới sao?

- Tại sao chúng ta phải để những người nước ngoài đó đánh giá sự tiến bộ và ảnh hưởng của phẫu thuật thần kinh của chúng ta?

- Bây giờ tôi đứng ở đây, chính là muốn nói với mọi người rằng, chúng ta có thể nói không với thế giới

- Tôi bảo đảm rằng sẽ có một ngày giải thưởng y học Trung Quốc của chúng ta sẽ trở thành giải thưởng mà mọi người trên thế giới đều háo hức

Nói xong, Trần Thương mỉm cười, lấy điện thoại di động trong túi ra, nói với mọi người:

- Thực sự hôm nay là ngày hạnh phúc nhân đôi.

- Vừa hay nhân cơ hội này, tôi tuyên bố với mọi người một tin tốt

Nói đến đây, Trần Thương dõng dạc tuyên bố:

- Kể từ hôm nay, cũng là từ năm nay, Giải Thưởng Y Học Trần Thương được thành lập

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, tất cả mọi người bên dưới đều sững sờ

Giải Thưởng Y Học Trần Thương?

Đây là cái gì?

Tuổi đời trẻ như vậy mà đã thành lập giải thương, có thể thông qua sao?

Hơn nữa…

Việc này rất tốn kém. Nó cần một ủy ban đánh giá đặc biệt, một tổ chức chuyên nghiệp và...

Nhưng sau đó Trần Thương nói lớn:

- Giải Thưởng Y Học Trần Thương đã được Ủy ban Y tế Quốc gia và các cơ quan bộ phận khác công nhận.

- Tiền thưởng đến từ cổ phiếu cố định của Tập đoàn Johnson, và số tiền hàng năm là khoảng 30 triệu đô la Mỹ.

- Và tôi sẽ dùng tất cả số tiền này để khuyến khích sự phát triển của nền y học trong nước cho giải thưởng Y khoa Xuất sắc

- Một giải nhất, 10 triệu đô la Mỹ, ba giải nhì, 5 triệu đô la Mỹ và năm giải ba, 1 triệu đô la Mỹ

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, nhất thời hội trưởng trở nên yên tĩnh

Giải thưởng Nobel bao nhiêu tiền?

Và giải ba của Trần Thương còn nhiều tiền hơn cả giải Nobel

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều bị chấn động

Trần Thương nói tiếp:

- Từ hôm nay, thành tựu y học của chúng ta không phải để người khác đánh giá, chúng ta sẽ tự mình đánh giá

- Cuối cùng, tôi muốn nói điều gì đó với Liên đoàn Phẫu thuật Thần kinh Thế giới: Cảm ơn đã cho chúng tôi một lý do để độc lập tự cường

Ngay sau khi lời nói vừa thốt ra, tiếng vỗ tay đã như sóng trào.

Trên thực tế, không chỉ Trung Quốc có ý kiến về giải thưởng này.

Lần này, Liên đoàn liệt nửa người thế giới cũng đã công khai chỉ trích Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới về việc có mắt không tròng

……

Dane! Anh điên rồi sao?

Sau khi Batrofi nhìn đến danh sách công bố khen thưởng của Hội liên hiệp bác sĩ khoa Ngoại thần kinh thế giới, cực kỳ phẫn nộ, lập tức đứng dậy, ngay trong ngày đáp máy bay xuống London.

Từ Munich nước Đức đến thủ đô London của Anh cũng không xa.

Sau khi máy bay hạ cánh, Batrofi chạy ngay tới bệnh viện Hoàng gia Anh.

Tính ra, nước Anh cũng là một đất nước rất kỳ lạ.

Bất luận là bệnh viện hay trường học, nếu muốn là tốt nhất đều nhắc đến hai chữ ‘Hoàng gia’.

Chương 1976: Thời Đại Đã Thay Đổi Rồi

Ngoài Hoàng gia ra, chính là quốc vương, nữ hoàng…

Dane là viện trưởng bệnh viện này, cũng là chủ tịch của hiệp hội.

Ông ta thấy Batrofi nổi giận đùng đùng, chẳng thèm gõ cửa mà chạy thẳng vào phòng làm việc của mình, chỉ mặt ông ta mắng to, dáng vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Hai người quen biết nhau đã lâu, đều là nhân vật nổi tiếng trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, thậm chí còn là đồng cấp.

Batrofi là phó chủ tịch Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới, mà Dane cũng đang là phó hội trưởng liên minh GICUP. Tuy nhiên họ cũng chẳng bao giờ gây trở ngại cho nhau trong công việc.

Dane nhìn Batrofi một cái, quay mặt nói với thư ký:

- Tôi đã đồng ý cho anh ta đi vào sao?

Thư ký đỏ mặt, vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi…Viện trưởng Dane, tôi nghĩ ngài ấy là bạn bè của ngài.

Ánh mắt Dane sắc bén:

- Cô nên biết cô đang nói gì?

- Ngày mai cô không cần tới làm việc nữa

Batrofi biến sắc, không nghĩ Dane lại vô tình như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt ngập tràn nước mắt đang cầu cứu của cô thư ký, Batrofi cười lạnh một tiếng:

- Thật là uy phong đấy

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến thư ký của anh, tôi chỉ hỏi anh mấy câu, xong sẽ đi ngay.

Cô thư ký thấp thỏm đứng đó, chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Batrofi nói với cô thư ký:

- Tôi sẽ giới thiệu công việc mới cho cô, cô không cần phải đi theo loại người này.

Nói xong, đưa cho đối phương một tấm danh thiếp:

- Ngày mai liên lạc với tôi, tôi sẽ sắp xếp cho cô.

Cô thư ký nhìn Batrofi, lại liếc thấy sắc mặt âm trầm của Dane, cúi đầu nhẹ giọng:

- Cảm ơn hội trưởng Batrofi

Cô ta cũng nhận thấy được, Batrofi không hề thua kém Dane. Bao lâu nay, cô ta cũng đã chịu đủ tính tình vui giận bất thường của Dane rồi, sau đó lập tức rời đi.

Dane thấy thế, càng thêm tức giận.

- Hội trưởng Batrofi thật nhiệt tình, lại muốn cướp người chỗ tôi đây

Batrofi nhìn Dane âm dương quái khí, cũng không kiềm chế nói:

- Lần bình chọn này tại sao không có Trần Thương?

Dane nghe xong, thoải mái dựa lưng vào ghế, hỏi ngược lại:

- Tại sao tôi lại phải bình chọn Trần Thương?

Một câu nói khiến Batrofi á khẩu, không trả lời được.

- Bởi vì trong năm nay, ở khoa Ngoại thần kinh Trần Thương đạt được thành tựu ưu việt hơn so với năm người còn lại.

Dane tiếp tục hỏi:

- Vậy thì sao?

- Chưa nói đến, những người có thành tựu xuất sắc ở khoa Ngoại thần kinh còn rất nhiều. Mặc dù không xét theo cấp bậc tuổi tác, thế nhưng vẫn phải có trước có sau. Tôi lại càng không cho rằng, so với thành viên của chúng ta, thành tựu của Trần Thương đáng được đánh giá cao hơn.

- Hiệp hội của chúng ta có hơn 130 thành viên, là hội liên hiệp của 119 quốc gia có khoa Ngoại thần kinh, là tổ chức học thuật ngoại thần kinh lớn nhất thế giới, là một tổ chức quốc tế, thành tích để cân nhắc là thành tích của quốc gia.

- Nếu không có sự trợ giúp của chúng ta, khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc bây giờ vẫn còn ngây thơ giãy giụa trong nước, tuy rằng Trần Thương lợi hại, nhưng cậu ấy nên hiểu rõ một điều, khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc có thể phát triển nhanh chóng như vậy, là do có sự ủng hộ và giúp đỡ của chúng ta, họ cần giữ liên lạc với những tài năng tuyến đầu của quốc tế.

- Đối với đánh giá của tôi, Trần Thương còn kém xa hai người Vương Trung Thành và Đoạn Quốc Thăng, hai người họ còn chưa nhận được giải thưởng, Trần Thương có tư cách gì?

- Anh muốn nói tới Parkinson? Được, tôi hỏi anh, chúng ta có tiến hành đo lường kiểm tra sao? Năm năm thí nghiệm lâm sàng có đạt được kết quả gì không?

- Hay anh muốn nhắc tới kết quả chữa trị tuỷ sống? Xin lỗi…Những điều này không thể thuyết phục tôi. Mà tôi cũng không tin

Dane nhìn thấy rất rõ, nếu hỏi ông ta Trần Thương có lợi hại không?

Đương nhiên là có.

Nhưng yếu tố mà ông ta cân nhắc là yếu tố quốc gia.

Điều cần cân nhắc chính là đại cục, vì vậy, ông ta có lý do gì để không cho Mayo Clift nhận giải thưởng này chứ?

Người ta đề cử Mayo, bởi vì những cống hiến của Mayo đối với khoa Ngoại thần kinh thế giới thật sự lớn lao.

Nói thật, ấn tượng của Dane về Trung Quốc rất mờ nhạt, bởi vì trong mắt ông ta, khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc vẫn đang ở trạng thái tiếp thụ tri thức của quốc tế, chưa có cống hiến gì lớn cả.

Chính vì vậy, ông ta cũng không thèm để ý đến.

Batrofi nghe Dane nói xong cũng bình tĩnh lại.

- Thời đại đã thay đổi rồi.

- Dane, bây giờ với trước đây không còn giống nhau nữa.

- Trần Thương chính là một thiên tài, cậu ấy có thể thay đổi ngành nghề này, cho dù anh không bình chọn giải thưởng cho cậu ấy, nhưng tôi nghĩ anh vẫn nên cho cậu ấy một câu trả lời thoả đáng.

Dane nghe xong, không thể nín cười:

- Giáo sư Batrofi, anh suy nghĩ nhiều rồi.

- Y học không đơn giản chỉ là y học, nó là tổng hợp của nhiều ngành nghề.

- Không phải tôi xem thường Trần Thương, cũng không phải tôi xem nhẹ Trung Quốc, tôi chỉ cảm thấy một tổ chức muốn hoạt động tốt, mọi thành viên trong đó đều phải phục tùng an bài của tổ chức, anh thấy có đúng không?

- Tôi là chủ tịch của WFNS, tôi có suy tính của chính mình.

Nói đến đây, Dane đột nhiên nhớ tới một sự kiện:

- À, phải rồi, đại hội WFNS 2021 sẽ được tổ chức ở Nhật Bản.

- Bây giờ tôi rất bận, mời anh đi cho

Nói xong, Dane tiếp tục cúi đầu làm việc, không để ý đến Batrofi nữa.

Học thuật và chính trị vốn không liên quan đến nhau.

Chính trị cũng không gây trở ngại đến sự phát triển của học thuật.

Cho dù quốc gia đó hùng mạnh, nhưng đó chỉ là ở địa vị chính trị của quốc gia đó mà thôi, sẽ không bao gồm địa vị học thuật.

Quốc gia hùng mạnh thì sao?

Rất hùng mạnh?

Nhưng một quốc gia có thể hùng mạnh trong bao lâu?

Không chắc chắn được.

Con đường chúng ta cần đi còn rất dài.

Nếu nói về sức mạnh quốc gia, lời nói thể hiện địa vị trên trường quốc tế chính là dựa vào sức mạnh quân đội, kinh tế cùng chính trị.

Kỳ thật, tất cả các ngành nghề đều có sự cạnh tranh.

Từ kỹ thuật hàng không vũ trụ, đến thăm dò đại dương, phát minh vật liệu mới, tìm ra nguồn năng lượng mới, nghề y dược hay gia tăng sản lượng nông nghiệp…

Mỗi một ngành nghề, ở đâu chẳng gặp sự đấu tranh, thậm chí là khốc liệt.

Chúng ta cần tổng hợp sức mạnh mỗi ngành nghề thành sức mạnh quốc gia, thật hùng mạnh.

Hơn một tỉ người chúng ta cùng cố gắng.

Có rất nhiều ngành nghề, rất nhiều người, địa vị quốc tế của họ gắn liền với địa vị quốc gia.

Mục đích cố gắng của họ chính là để được quốc tế coi trọng, coi trọng họ, coi trọng quốc gia của họ.

Để giúp chúng ta đứng vững được

Không bị người khác chi phối, điều khiển

Mà phương hướng làm việc, cố gắng của mỗi một học giả, một tập thể nhà khoa học chính là vì điều đó.

Batrofi đi ra từ bệnh viện Hoàng gia Anh, báo tin cho Trần Thương:

- Giáo sư Trần Thương, tôi luôn cho rằng cậu là bác sĩ tuyệt vời nhất của khoa Ngoại thần kinh.

Sau khi Trần Thương biết tin, chỉ cười cười:

- Giáo sư Batrofi, anh cũng vậy

Nói xong, Trần Thương có cảm giác: Hai kẻ thất bại…đang an ủi nhau.

……..

Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới đã có lịch sử hoạt động hơn 70 năm.

Tính khoa học, chuyên nghiệp của tổ chức này là không thể nghi ngờ.

Vì vậy, mỗi lần tổ chức này thực hiện trao giải thưởng cho bác sĩ khoa Ngoại thần kinh có cống hiến đều rất được quan tâm.

Chương 1977: Tôi Muốn Về Nước, Tôi Muốn Tìm Giáo Sư Trần

So với giải Nobel cũng không thua kém là mấy, thậm chí đối với bác sĩ lâm sàng khoa Ngoại thần kinh mà nói, giải thưởng này chứng tỏ được sự vinh danh trong nghề cao nhất, vượt qua cả giải Lascaux, thậm chí còn hơn cả giải Nobel hiện nay.

Vậy nên, kết quả bình chọn của giải thưởng này sau khi được công bố, ngay lập tức được đông đảo mọi người chú ý.

So sánh với những giải thưởng khác, giải thưởng này chỉ có năm người được đề cử, nên lại càng được đông đảo mọi người quan tâm hơn.

Dù sao, cũng không phải những người xa lạ, người có thể nhận được giải thưởng có thể là người mà mọi người đều quen biết.

Hiện tại, tất cả mọi người đều đang suy đoán.

Năm nay, điều khác biệt duy nhất là có thêm một siêu cấp bác sĩ: Trần Thương

Thực tế mà nói, mọi người đều hi vọng bác sĩ nhận giải năm nay là một thanh niên thiên tài mới. Dù sao những năm gần đây, người nhận giải đều là người đã có thành tích.

Mà Trần Thương quả thật cũng có thành tích rất xuất sắc.

Thành tích tiêu biểu nhất chính là tìm ra phương pháp chữa trị căn bệnh Parkinson.

Từ phẫu thuật trị liệu, can thiệp vào giai đoạn đầu của bệnh, nghiên cứu của Trần Thương về căn bệnh này đạt tiến độ rất cao.

Với một loại bệnh đã khiến khoa Ngoại thần kinh phải đau đầu nhiều năm như vậy, thành tựu của Trần Thương, rất có ý nghĩa

Nhưng mà mọi người lại kinh ngạc phát hiện, Trần Thương không có trong danh sách đề cử.

Kết quả này khiến mọi người hơi kinh ngạc, mặc dù vẫn có thể chấp nhận được.

Dù sao thành tích của Trần Thương cũng chưa thật xứng đáng để nhận giải thưởng này.

Thật ra, Dane và tổ chuyên gia cũng đã cân nhắc qua vấn đề này, bọn họ đều cảm thấy Trần Thương vẫn còn quá trẻ, hơn nữa kết quả nghiên cứu của

anh ta vẫn còn phải quan sát thêm, cũng chưa chắc có thể đạt được hiệu quả chữa bệnh vượt trội.

Vậy nên sẽ đánh giá trao thưởng cho Trần Thương vào lần tới.

Mọi người hiểu được điều đó nên nhanh chóng chấp nhận kết quả này. Dù sao, ai nhận giải với họ cũng như nhau cả.

Nhưng đối với người Trung Quốc lại không như vậy, Trần Thương nếu nhận giải sẽ có ý nghĩa cực lớn.

Tài năng của Trần Thương chính là hi vọng, nó như ngọn lửa cháy rực rỡ, không ngừng lan rộng trên đồng cỏ.

Nhưng hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn, chờ đợi mãi đến cuối cùng lại là kết quả như vậy.

Trần Thương có chút hụt hẫng, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Bởi vì bản thân anh cũng không biết đến giải thưởng này, nên cũng không coi trọng nó.

Chính vì vậy, anh không ôm hi vọng, thì làm gì có thất vọng đây.

Khẳng định cũng có chút hụt hẫng, nhưng cũng không tính là thất vọng.

Nhưng có thể rất nhiều người sẽ để ý.

Vào giờ phút này, cách Trung Quốc rất xa, ở bờ bên kia đại dương, ở bệnh viện Hoàng Gia Anh ở London, rất nhiều du học sinh, nghiên cứu sinh, bác sĩ chuyên khoa Ngoại thần kinh người Trung Quốc đang tụ tập một chỗ.

- Điều này không công bằng

- Đúng vậy, điều này đối với giáo sư Trần chính là sự bất công

Một đám người nắm chặt tay, phẫn nộ.

Bọn họ tập hợp rất nhiều độ tuổi, từ hai bốn hai lăm đến hơn bốn mươi tuổi cũng có.

Tất cả đều tới Anh quốc học tập, trong đó có cả du học sinh, nghiên cứu sinh, tiến sĩ. Một số người là tiến sĩ trao đổ học tập, vài người là học giả, một số là nâng cao chuyên môn bác sĩ, nhưng tối thiểu, tất cả họ đều là bác sĩ.

Giờ này mọi người đều tụ tập lại đây, thể hiện sự bất mãn.

- Đúng thế, những thành tựu mà giáo sư Trần đạt được đều vượt trội hơn những người kia, dựa vào cái gì lại không trao giải cho anh ấy?

- Đúng, tìm ra phương pháp chữa trị Parkinson, ai có thể làm được điều đó? Giáo sư Trần đã làm được! Đây chính là câu hỏi khó tồn tại trong ngành y cả trăm năm qua đấy.

- Giáo sư Trần là thành viên chính thức của GICUP, thực hiện những nhiệm vụ quan trọng, bất luận ở lĩnh vực phẫu thuật lâm sàng hay nghiên cứu khoa học, những thành tích mà anh ấy đạt được, có điểm nào thua đối phương chứ.

Một đám người trẻ tuổi mặt đầy phẫn nộ vì bất công.

Nhiệt huyết thanh xuân một lần nữa bốc cháy tại thời khắc này.

Có lẽ, đây chính là tuổi trẻ

Một vị bác sĩ trung niên chứng kiến cảnh ấy, thở dài nói:

- Có lẽ…Nguyên nhân chính là hiệp hội khoa Ngoại thần kinh thế giới vốn không xem trọng khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc.

Một câu nói khiến mọi người lặng im

Một sự bất lực đến từ sâu thẳm trong tim họ.

Bản thân bọn họ ở xa quê hương nhưng vẫn gánh vác vận mệnh quốc gia.

Vận mệnh của họ và tổ quốc gắn liền với nhau.

London lớn như vậy, có chỗ nào cho họ dung thân.

Mục đích họ tới đây chính là học tập nhưng kỹ thuật mới nhất về khoa Ngoại thần kinh. Sau khi xong, sẽ trở về tổ quốc, về khoa Ngoại thần kinh tại đất nước mình để đóng góp hoàn thiện nâng cao trình độ của nước mình.

Nếu không phải vì trách nhiệm và sứ mệnh đó, ai lại nguyện ý rời xa gia đình, xa quê hương, một mình tha hương nơi đất khách, nhận lấy ánh mắt khác thường thậm chí kỳ thị, một mực giữ thái độ khiêm tốn cung kính học tập đây?

Còn không phải bởi vì tổ quốc cần chúng ta

Bao nhiêu người bệnh đang cần chúng ta sao?

Mỗi người đều có sứ mệnh của riêng mình.

Khi bạn đạt đến một trình độ nhất định, bạn sẽ luôn hiểu mình cần phải làm gì.

Tất cả mọi người đều trầm mặc

Câu nói này, khiến trái tim họ đau đớn, linh hồn rỉ máu, nhưng lại xé rách hiện thực cho họ thấy.

Rất lâu sau đó, mọi người nhìn nhau thở dài.

Quả thật, tổ chức này đã giúp đỡ khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc rất nhiều năm.

Thậm chí, thời cơ phát triển nhanh chóng của khoa Ngoại thần kinh trong nước, các giáo sư như Vương Trung Thành, Đoạn Quốc Thăng đều được tổ chức này giúp đỡ rất nhiều.

Nhưng thời đại sẽ đổi thay.

Im lặng, chính là thái độ nguy hiểm nhất.

Bởi vì kết quả sau đó chính là không tưởng tượng ra được.

Quả nhiên, đúng lúc này, một cậu thanh niên ba mươi tuổi đứng dậy, giọng kiên định, thái độ kiên quyết, nói:

- Tôi muốn về nước.

Mọi người sửng sốt, quay lại nhìn Dương Nghị.

- Về nước? Anh làm sao vậy, Dương Nghị?

Dương Nghị lắc đầu:

- Không, tôi không sao, nhưng tôi muốn trở về.

- Anh điên rồi sao. Chỉ hai tháng nữa là kỳ trao đổi tiến sĩ học tập sẽ kết thúc.

Mà anh ta còn là người đứng đầu, nói không chừng sẽ có thành tựu.

Đến lúc đó, anh ta có thể cầm thành quả, thậm chí độc quyền.

- Anh có thể đạt được chứng chỉ loại ưu, lý lịch cũng sẽ loại tốt…

Một cậu thanh niên trạc tuổi trừng mắt nói với Dương Nghị.

Dương Nghị cười khổ một tiếng, khàn giọng nói:

- Tôi có cố gắng thế nào, bọn họ cũng sẽ không công nhận thành tích này là của đất nước chúng ta.

- Chẳng lẽ bây giờ chúng ta cố gắng hơn thì bọn họ sẽ coi trọng chúng ta hơn sao?

- Nếu tôi đạt được thành tựu thì sao, lúc đó họ sẽ công nhận thành tựu của tôi sao?

- Không thể.

- Trong mắt họ, chúng ta vĩnh viễn là những người tiếp nhận sự bố thí.

- Tôi muốn về nước, tôi muốn tìm giáo sư Trần

- Tôi không tin, chúng ra rời khỏi đây, không có bọn họ, chúng ta sẽ lạc hậu.

Giọng nói của Dương Nghị không lớn, nhưng thái đọ rất kiên định, tràn ngập quyết tâm

Mà quan trọng nhất, chính là điều anh ta nói chính là nỗi đau trong lòng mọi người

Chúng ta cố gắng, bọn họ sẽ thay đổi thái độ kỳ thị đó với chúng ta sao?

Không

Không thể

Chương 1978: Chênh Lệch Đó Sẽ Ngày Càng Lớn

- Dương Nghị, anh tỉnh táo lại một chút, đừng hàng động theo cảm tính như vậy

- Anh trở về thì chuyện sẽ thay đổi sao? Sao anh không lý trí lên một chút?

- Để có được cơ hội này chúng ta phải khó khăn thế nào, nỗ lực thế nào…

Đồng nghiệp của Dương Nghị không nhịn được khuyên ngăn.

- Tôi cũng rất tức giận, thế nhưng …Chúng ta muốn mạnh hơn, không thể chỉ dựa vào nhiệt huyết, phải dựa vào thực lực.

- Là thực lực, anh bạn ạ

- Hơn nữa, nếu bây giờ trở về, cha mẹ anh sẽ nghĩ thế nào, anh sẽ nói gì với lãnh đạo. Bao nhiêu công sức mấy năm nay chẳng phải đều trở thành lãng phí hết hay sao?

- Anh có thể suy nghĩ một cách thực tế hơn được không

Lúc này, bầu không khí lại thêm một lần im lặng. Tâm trạng của mọi người đang rất phức tạp. Dù sao, tình huống này cũng không đơn giản là bỏ đi một món đồ.

Nếu lúc này họ từ bỏ, chính là huỷ đi tiền đồ tương lai của chính mình.

Rất khó để lựa chọn

Nhưng chính lúc này, lại có người đứng dậy nói:

- Tôi cũng muốn về nước

Ngay sau đó, một âm thanh nhàn nhạt vang lên:

- Tôi cũng thế.

Mọi người quay lại, phát hiện đó chính là một nữ nghiên cứu sinh, hình như cô ta cũng sắp tốt nghiệp tiến sĩ.

Cô ta cứ như vậy từ bỏ ư?

Dương Nghị cảm thấy khuôn mặt mình cũng nóng lên. Thì ra, có nhiều người cũng muốn trở về giống mình. Anh ta không hề đơn độc. Mà cô gái kia cũng không phải là người cuối cùng nói câu ấy. Dần dần, đã có hơn phân nửa số người ở đây muốn trở về.

- Không phải bọn họ cảm thấy chúng ta không quan trọng sao? Nếu vậy chúng ta cho họ xem một chút, không có chúng ta công việc của họ sẽ không nhẹ nhàng như hiện tại nữa.

- Đúng vậy

- Giáo sư Trần cố gắng như vậy là vì cái gì? Còn không phải vì sự phát triển khoa Ngoại thần kinh của đất nước ta ư?

Đối với sứ mệnh này, anh ấy đã dốc toàn lực.

Chúng ta không có năng lực bảo vệ anh ấy, đòi lại công bằng cho anh ấy, nhưng chúng ta cũng sẽ an ủi anh ấy, để anh ấy biết rằng, đằng sau anh ấy chúng ta vẫn luôn yên lặng ủng hộ.

- Ngày mai, tôi sẽ tới bệnh viện Hoàng gia Anh, gặp Dane, tôi muốn đòi lại công bằng cho Trần Thương.

- Tôi cũng đi.

- Thêm tôi nữa.

Cứ như vậy, một buổi tối này vốn sĩ chỉ là một lần tụ tập, lại biến thành một lần họp bàn trước khi chiến đấu.

Những du học sinh, nghiên cứu sinh, tiến sĩ, bác sĩ này tụ lại cùng một chỗ, xung phong làm công tác chuẩn bị.

Họ xác định một đêm này sẽ không ngủ.

Bọn họ đem ga giường, viết băng rôn, khẩu hiệu, viết biểu ngữ lên quần áo…Chuẩn bị cho ngày mai.

Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, còn chưa tới tám giờ.

Một đám người khoác trên mình cờ đỏ năn sao, đứng tại cổng bệnh viện Hoàng Gia Anh.

Trong tay họ là tấm băng rôn với hai chữ ‘Công bằng’ viết thật lớn

Điều bọn họ muốn, chỉ là công bằng mà thôi.

Nhưng trên thế giới này, điều khó có nhất, chính là công bằng

Một đám bốn mươi năm mươi người khoác cờ đỏ năm sao, mà chính xác là y phục của họ được tô vẽ thành quốc kỳ, chỉnh tề đứng ngoài cổng bệnh viện, rất thu hút mọi người xung quanh.

Bởi vì có bảo vệ ngăn cản, họ không thể vào trong được, chỉ có thể đứng đây.

Mặc dù ở nước ngoài biểu tình ôn hoà là hợp pháp, cũng thường xuyên diễn ra. Tuy nhiên hành động này của bọn họ cũng thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò.

- Quốc kỳ Trung Quốc.

- Họ tới làm gì vậy?

- Công bằng? Đã xảy ra chuyện gì sao?

…

Đám người xung quanh vây lại xem, không hiểu có chuyện gì đang diễn ra ở đây.

Có người còn quay phim, chụp ảnh rồi up lên Facebook, Twitter…

- Dương Nghị, cậu đang làm cái gì vậy? Nhiều chuyện như vậy sao cậu còn đến đây?

Một giáo sư đi ra nhận ra Dương Nghị, vội tiến lên khuyên ngăn anh ta.

Dương Nghị nhíu mày:

- Tôi có chuyện quan trọng hơn cần làm.

- Là chuyện này sao?

Vị giáo sư này cảm thấy buồn cười, vì Dương Nghị rất ít khi cãi lại lời ông ta.

Ấn tượng của họ với Dương Nghị chính là một kiểu học sinh nghe lời.

Bảo anh ta làm gì, anh ta sẽ làm cái đó.

Chỉ cần giao việc, anh ta sẽ không bao giờ nói 'không'.

Nên mọi người đều gọi Dương Nghị là 'Yes man'

Lúc này, Dương Nghị lại từ chối vị giáo sư kia.

Dương Nghị kiên quyết:

- Công bằng! Chúng tôi cần hỏi chủ tịch Dane một chút, tại sao giáo sư Trần Thương lại không nhận được giải thưởng của hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới?

John nghe vậy, lập tức ngạc nhiên.

Anh ta nhìn Jonh một cái, nhún vai:

- Ok, chờ tin tốt của ngài.

Đối với việc Trần Thương không giành được giải thưởng, John cũng không có ý kiến.

Nhưng ông ta bước đi được mấy bước, lại quay đầu nói:

- Bởi vì trong đoàn chuyên gia làm giám khảo của Liên hiệp chỉ có một người là từ Trung Quốc.

- Đây chính là công bằng.

Câu này của John ám chỉ điều gì đó.

Mọi người nghe xong, cảm giác đầu tiên chính là phẫn nộ, nhưng nghĩ kỹ lại, có lẽ đây chính là công bằng.

Vì sao đoàn chuyên gia giám khảo và chủ tịch chỉ có một người Trung Quốc?

Các quốc gia khác dùng mấy đời người nỗ lực, làm sao có thể để cho một bác sĩ trẻ thiên tài như Trần Thương vượt qua được?

Nói thật thì có nhiều quốc gia có những cống hiến rất lớn với khoa Ngoại thần kinh thế giới

Chẳng lẽ đây là công bằng

Nhưng, đây chính là công bằng sao?

Không, không phải

Dương Nghị la lớn với John:

- Không không không! Đây không phải công bằng thực sự

- Đây chỉ là cái cớ. Trong khoa học, công bằng phải là đánh giá thực lực, không phải dựa vào lịch sử cống hiến.

John không quay đầu.

Khi Dane đến cổng bệnh viện, Dương Nghị trực tiếp chạy đến, một đám người chạy ngay phía sau anh ta, ngăn xe tiến vào bệnh viện.

- Chủ tịch Dane, chúng tôi muốn công bằng

- Tại sao giáo sư Trần Thương lại không nhận được giải thưởng?

- Điều này rất bất công

Nhìn dáng vẻ đầy căm phẫn kia của bọn họ, Dane lại không trả lời, mà gọi bảo vệ, nhấn báo động.

Để đám du học sinh này tới học đã là một đặc ân. Ông ta không thèm để ý đến họ.

Bởi vì, việc Dane có tiếp tục làm chủ tịch hiệp hội hay không, không phải do đám du học sinh bọn họ quyết định, hơn nữa, học giả Trung Quốc trong hội liên hiệp chỉ có một phiếu bầu.

Vậy là từ chiều hôm đó, lần lượt có rất nhiều du học sinh Trung Quốc nghỉ học giải phẫu, chương trình trao đổi tiến sĩ cũng bị huỷ.

Khi những lá đơn xin nghỉ được đưa đến văn phòng chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh, chủ nhiệm khoa có chút bực mình.

Nhưng, Dane nhìn từng lá đơn, cầm con dấu, đóng dấu.

- Pass.

- Pass.

Thông qua

Tất cả đều thông qua

Thấy vậy, người phụ trách phòng ban hết sức sửng sốt.

Anh ta không nghĩ tới mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy.

- Viện trưởng Dane, như thế này sẽ ảnh hưởng không tốt

Dane nhún vai:

- Tôi đồng ý với ý kiến của bọn họ.

- Đây là mong muốn của họ.

- Kết quả này rất tốt.

- Còn lý tưởng của họ…hahaha…

Quá trẻ, quá đơn giản, quá cảm tính rồi

Nói xong, Dane cũng không thèm để ý nữa. Dane nói:

- Nhanh chóng hoàn thành nghiên cứu, đám người này rời đi cũng tốt, tăng tốc tiến độ nghiên cứu giải phẫu thần kinh.

Dane lại nói:

- Còn rất non nớt, nhưng lại muốn có tôn nghiêm, mọi thứ sẽ rất nặng nề.

- Bọn họ rời đi càng tốt, kỹ thuật can thiệp giải phẫu thần kinh..haha..

- Chênh lệch đó sẽ ngày càng lớn.

Chương 1979: Sao Lại Đột Nhiên Trở Về Lúc Này?

Ở Thẩm Dương.

Dương Nghị kéo vali hành lý đi trong ngõ nhỏ quen thuộc.

Mọi người xung quanh liên tục chào hỏi anh ta.

- Tiểu Dương về rồi

- Ai nha, nước Anh trông như thế nào vậy tiểu Dương?

- Cha cậu biết cậu trở về sẽ rất mừng đó

…

Dương Nghị cười thân thiện đáp lại những người hàng xóm này.

Dương Nghị đã đi xa, nhưng người hàng xóm này liên tục nhìn theo anh ta, tỏ ý hài lòng.

- Lão Dương đúng là sinh được một cậu con trai tốt

- Đúng vậy, là tiến sĩ, trở về từ nước ngoài, lão Dương chờ hưởng phúc thôi

- Nhưng đúng thật cũng quá là vất vả, đi học đến năm 31 tuổi, lại tiếp tục du học đến nay, nhà lão Dương cũng thật cực khổ, nhưng khổ tận cam lai

- Đúng vậy! Đây là lão Dương có phúc

…

Nghe những lời tán thưởng cùng ao ước của hàng xóm, bước chân Dương Nghị đột nhiên thấy do dự.

Những lần trước đây về nhà đều cao hứng bừng bừng, nhưng lần này Dương Nghị cảm thấy thật nặng nề, bàn chân giống như bước không nổi nữa.

Những người hàng xóm kia nói không hề sai. Với một gia đình kinh tế bình thường mà nói, chu cấp cho anh ta đi học lên đến tiến sĩ quả thật rất khó khăn.

Huống chi trước đây cha anh ta vì một tai nạn lao động mà bị thương đùi phải, hiện giờ một chân bị tật đi lại khó khăn, phải dựa vào đồng lương giáo viên tiểu học ít ỏi của mẹ anh ta nuôi cả nhà.

Dương Nghị chính là hi vọng của cả nhà anh ta, cũng là cơ hội thay đổi số phận duy nhất của nhà này.

Cuối cùng, Dương Nghị cũng về đến cửa nhà, một phòng nhỏ cũ kỹ ở lầu một. Cha anh ấy từ khi bị thương đi lại không tiện, dứt khoát bán căn nhà ở tầng ba thuê một phòng ở tầng một này.

Vốn dĩ có thể mua một căn hộ, nhưng cha Dương Nghị lại cân nhắc đến việc còn chu cấp cho anh ta đi học ở nước ngoài, cùng với việc phải mua nhà để kết hôn sau này, mà cha anh ta lại không làm ra tiền, vậy nên liền quyết định đem tiền gửi định kỳ ở ngân hàng.

Dương Nghị đứng ngoài cửa hồi lâu, do dự nửa ngày mới lấy hết dung khí gõ cửa.

Không lâu sau, một người phụ nữ trung niên tóc ngăn,đi dép lê đang mặc tạp dề ra mở cửa, thấy Dương Nghị, kinh ngạc mà vui mừng

- Tiểu Nghị!!! Con…đã về

- Mẹ

Dương Nghị thấy mẹ dường như lại tiều tụy thêm mấy phần, càng thêm đau lòng.

Mặc dù đi du học hai năm, anh ta lại rất tiết kiệm, còn có thể gửi về được một số tiền, nhưng cha mẹ lại không nỡ tiêu.

Dù sao Dương Nghị chưa có nhà, lại chưa kết hôn, khiến cha mẹ anh ta cũng có chút lo lắng.

Chương trình trao đổi tiến sĩ vốn cũng có mức lương khá.

Mỗi năm trong nước đều có ngân sách hai ba mươi vạn, càng chưa nói tới những người được cơ cấu đi nước ngoài như Dương Nghị.

- Nhanh! Mau vào nhà

Mẹ anh ta hung phấn, gọi to vào phòng:

- Lão Dương, con trai ông về rồi

Lão Dương nghe tiếng, lê cái chân thọt bước vội ra, ban đầu rất vui vẻ, nhưng sau đó lại nhíu mày:

- Làm sao con lại trở về vào lúc này? Không phải con nói còn hai tháng nữa sao?

Dương Nghị đan muốn giải thích, mẹ anh ta lại rất vui vẻ nói:

- Tốt, tốt, vừa vặn đúng bữa trưa, cả nhà vừa ăn vừa nói chuyện.

Lão Dương cũng không lên tiếng.

Dương Nghị lại càng trầm mặc.

Càng như vậy, mẹ anh ta càng cảm thấy sự tình có chút không đúng lắm.

Lão Dương hít một ngụm khói, loại thuốc lá này chỉ mấy đồng một hộp.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm, nhưng lão Dương vẫn không nhịn được mà hỏi:

- Sao lại đột nhiên trở về lúc này?

Dương Nghị hiểu rõ, trước sau gì cũng không tránh được thời khắc này.

Mẹ anh ta lại bất mãn liêc chồng một cái, cười nói:

- Mệt mỏi quá thì trở về nghỉ ngơi mấy ngày cũng được, mấy năm nay đều không ăn tết ở nhà rồi.

- Có phải con cũng nhớ nhà không?

Nhìn cha mẹ, Dương Nghị hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, nói sự thật:

- Con xin nghỉ, đã từ bỏ việc học.

Một câu giải thích khiến hai người choáng váng.

Xin nghỉ

Cái này…Cái này…

Hai vợ chồng lão Dương nghe vậy, mặt biến sắc.

Thật là, sắp tốt nghiệp rồi, đột nhiên nghỉ.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lão Dương nhìn con trai, thật muốn hỏi cho rõ ràng.

Dương Nghị kể lại đầu đuôi chuyện nói cho cha mẹ nghe.

- Những yêu cầu của bọn con không được đáp ứng được một điều nào, ở đó bọn con không hề được đối xử công bằng, nhóm của bọn con là nhóm cố gắng nhất, có thiên phú nhất, cũng đạt được nhiều thành tích nhất, nhưng đãi ngộ đạt được lại không hề tốt

- Sau đó, bọn con liền xin nghỉ học, từ bỏ…

- Lúc này có 45 người, tất cả đều trở về

Nói xong, Dương Nghị cúi đầu thật thấp, không dám nhìn cha mẹ.

Anh ta thất thẹn với cha mẹ mình

Chính xác như bạn anh ta đã nói, nhiệt huyết và cảm tính, không phải thực tế

Nhưng mà, chính lúc này, Dương Nghị lại nghe thấy một âm thanh vỗ bàn.

Không sai, là của lão Dương

Dương Nghị đã chuẩn bị tinh thần nghe mắng.

Nhưng, âm thanh nghe được lại là:

- Tốt! Làm tốt lắm

- Dương Nghị, ba mươi năm qua đây chính là việc tốt nhất con làm, không làm cha mất mặt

- Có lẽ nào lại như vậy, đây không phải là khi dễ người khác sao

- Giáo sư Trần lợi hại như vậy, cha biết giáo sư Trần, anh ta là thiên tài như thế lại không trao giải cho anh ta, rõ ràng là khinh thường người Trung Quốc chúng ta.

- Chúng ta còn ở đó làm gì? Đợi người ta cười nhạo sao? Bị người ta kỳ thị còn cống hiến cho bọn họ sao?

- Nằm mơ đi

Nhất thời, Dương Nghị trợn tròn mắt.

Anh ta không nghĩ tới sẽ được chứng kiến cảnh này.

Anh ta đang nhìn một người bị thọt chân, đứng trong phòng khách mắng bọn người ngoại quốc kia, mặc dù chỉ là một người dân bé nhỏ, lại bị tật, nhưng hình tượng lại đặc biệt kiên nghị.

Dương Nghị đột nhiên có chút xúc động.

Cha mẹ thấu hiểu, chính là điều khiến anh ta yên tâm và thoải mái nhất.

Như vậy thật tốt

Cuối cùng, anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Cha mẹ, ngày mai con muốn đi gặp thầy, đến viện quân đội Thẩm Dương chắc sẽ không có vấn đề gì.

- Hơn nữa, cái mà con học ở nước ngoài là về kỹ thuật, cũng không cần bằng tốt nghiệp kia.

- Con thực sự có kỹ thuật, có trình độ, cha mẹ không cần lo lắng

Dương Nghị đứng dậy nói.

Chuyện này cũng không phải chỉ xảy ra ở bản thân Dương Nghị.

Khi những người này quy về từ nước Anh, gặp cha mẹ, gặp lãnh đạo, gặp thầy cô, họ đều được đặc biệt thấu hiểu và tha thứ.

Bởi vì… Đối với tôn nghiêm của tổ quốc, họ có thể lựa chọn và hành xử kiên quyết như vậy.

Họ vốn dĩ chỉ là những du học sinh bình thường, cũng chẳng có quyền thế. Bốn mươi lăm người bọn họ, cũng chẳng làm nên một chút áp lực nào với bên kia. Thế nhưng, bọn họ đã nghe theo trái tim mình. Họ làm vậy, chưa từng nghĩ tổ quốc sẽ báo đáp họ.

Sauk hi Trần Thương tham gia lễ trao giải ở Bắc Kinh, cũng không ở lại lập tức quay về An Dương.

Bắt đầu tiếp tục công việc

Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới không trao giải cho anh, anh cũng chẳng thèm để ý.

Điều mà anh để ý chính là dường như Hội liên hiệp này có thành kiến với khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc.

Bọn họ đối với mình cũng chẳng hề coi trọng.

Sau khi trở về, Trần Thương và viện sĩ Thọ Vỹ Tường tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật liên quan đến công cụ phụ trợ.

Khoa Ngoại thần kinh

Haha

Không lâu nữa, có một kỹ thuật gọi là thủ đoạn can thiệp thần kinh, rất nhanh sẽ thuần thục.

Đến lúc đó, sẽ khiến rất nhiều kỹ thuật đã giúp các người kiêu ngạo bao lâu nay đều trở thành quá khứ.

Một ngày nọ,Tiết Chính Nhận tự mình đến An Dương tìm Trần Thương.

- Giáo sư Trần, tôi cảm thấy cần thiết phải cho cậu xem vài thứ.

Tiết Chính Nhận nghiêm túc nói với Trần Thương.

Chương 1980: Thư Mời Đã Được Gửi Đi

Nhìn thấy Tiết Chính Nhận nghiêm túc như vậy, Trần Thương cũng sửng sốt.

- Chủ nhiệm Tiết, xảy ra chuyện gì vậy?

Tiết Chính Nhận đưa điện thoại cho Trần Thương:

- Cậu xem video này đi.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiết Chính Nhận, Trần Thương nghi ngờ cầm lấy điện thoại, nhưng... Sau khi xem video, anh choáng váng

Anh thấy rõ ràng, trong video có một nhóm người mặc quần áo cờ đỏ sao vàng năm cánh, đang đấu tranh lấy lại công bằng cho mình

Anh nhìn thấy một nhóm người với biểu ngữ - Tôi muốn công bằng

Video không dài, chỉ hơn hai mươi phút

Trần Thương cũng nhìn thấy sự bối rối của họ khi bị bảo vệ và cảnh sát bắt đi.

Đôi mắt của họ tràn ngập sự bất mãn

Trần Thương đã biết xảy ra chuyện gì rồi.

Cảm xúc đầu tiên khi xem xong của anh là phẫn nộ, trong lòng anh sinh ra một cỗ tức giận.

Anh thực sự rất xúc động bởi nhóm đồng nghiệp đang ở nước ngoài này.

Họ đi ra ngoài là để ghiên cứu học hỏi cho chính họ, vì vậy lấy đâu ra quyền được phát ngôn.

Nhưng dù vậy, họ vẫn đứng lên đấu tranh chống lại sự bất công cho mình.

Tuy nhiên, người đàn ông tên Dane này đã làm ngơ với họ.

Dane... Chính là chủ tịch của Liên đoàn các hiệp hội phẫu thuật thần kinh thế giới thì phải?

Trần Thương hít một hơi thật sâu, nét mặt của anh nghiêm túc, trong lòng đã dâng lên một ngọn lửa lớn.

Lần này, Trần Thương thực sự cảm động trước đồng hương của mình, khi bản thân bị đối xử không công bằng, hóa ra lại thật sự sẽ có người dũng cảm xông lên kêu oan cho mình

Đây...chính là gia đình sao

Lúc này, Tiết Chính Nhận bất ngờ nói:

- Đám trẻ này... Chúng đã bỏ học và chấm dứt hợp đồng. Trong đó có tiến sĩ, một số là trên tiến sĩ... Nhiều người đã sắp tốt nghiệp hoặc hợp đồng cũng sắp hết hạn.

- Bây giờ...! Tất cả đều về nước rồi.

Trần Thương sau khi nghe xong, trong đầu liền nghe thấy nhiều tiếng nổ vang.

Máu sôi sục lên

Sau một lúc, Trần Thương hít sâu một hơi nói:

- Tôi biết rồi.

Tiết Chính Nhận không thể không nói:

- Đúng là những đưá trẻ tốt, những đứa trẻ ngoan với tấm lòng son

- Những người này chính là tương lai của tổ quốc

- Cậu có dự định gì không?

Trần Thương suy tư một chút, sau đó chậm rãi nói:

- Tôi muốn thành lập trạm bác sĩ di động để tiếp nhận nhóm người này

Tiết Chính Nhận nghe vậy, mắt sáng lên.

- Ý tưởng hay

- Nhưng... Để mời được họ, cậu phải có đề tài, đúng không?

- Dạo này cậu đang bận hả? Tôi cũng không hiểu rõ lắm, hình như là gia nhập vào?

Trần Thương ngẩng đầu, nhìn Tiết Chính Nhận nói:

- Đúng vậy.

- Cậu định tiếp nhận họ thế nào?

Trần Thương không nhịn được nhìn Tiết Chính Nhận một cái, đột nhiên nói:

- Hiện tại, tôi có một đề tài lớn. Tôi không chỉ cần tiếp nhận họ mà còn cần một nhóm chuyên gia hàng đầu về ngoại khoa thần kinh.

- Chủ nhiệm Tiết, chú có muốn tham gia không?

Tiết Chính Nhận hai mắt lập tức sáng lên:

- Đề tài gì?

Trần Thương:

- Bí mật, phải tham gia mới tiết lộ được

Tiết Chính Nhận trợn mắt:

- Được, tôi tham gia, nói đi, đề tài gì?

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Biện pháp can thiệp thần kinh để điều trị các bệnh về hệ thần kinh.

Tiết Chính Nhận nghe vậy, hai mắt ông đột nhiên mở lớn:

- Đây... Đây không phải là một đề tài nhỏ

Trần Thương dĩ nhiên gật đầu:

- Vậy tôi thiếu người, chú là bác sĩ hàng đầu trong lĩnh vực thần kinh ngoại khoa, nếu chú gia nhập thì xếp hạng sẽ cao hơn.

Sau khi Tiết Chính Nhận nghe thấy biện pháp can thiệp thần kinh thì đôi mắt của ông phát sáng lên, rất phấn khích

- Được

Đây chính là tương lai của hệ thần kinh

Thần kinh ngoại khoa thật ra là một loại chưa hoàn thiện của ngoại khoa.

Bởi vì tính phức tạp của hệ thống thần kinh được định sẵn là sau phẫu thuật sẽ có nhiều tác dụng phụ và biến chứng.

Điều trị can thiệp các bệnh thần kinh là dự án cần được quan tâm hang đầu hiện nay

Ông không ngờ rằng Trần Thương đã bắt đầu nghiên cứu rồi

Nghĩ đến đây, Tiết Chính Nhận đương nhiên có chút bất ngờ

Trần Thương nói:

- Tôi sẽ đi liên hệ người để thành lập trạm bác sĩ di động, chú phụ trách việc tiếp nhận lại những đứa trẻ này

Tiết Chính Nhận gật đầu, nhưng luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

- Nhóm người này tuổi đều lớn hơn cậu, gọi là đứa trẻ không phù hợp nha.

Trần Thương sửng sốt, ho khan một tiếng:

- Chú cũng lớn hơn tôi

Nói xong, Trần Thương đứng dậy rời đi.

Tiết Chính Nhận sững sờ bị bỏ lại.

Nửa ngày cũng hiểu ý gì.

……

Động tĩnh mấy ngày nay của Trần Thương không hề nhỏ chút nào.

Video trong buổi lễ trao giải Y khoa Vương Trung Thành và bài phát biểu đã được đăng tải.

Nó đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Dane cũng đã nhìn thấy nó.

Sau khi nhìn thấy, ông ta chỉ giảo mồm, đầy ghen tị nói:

- Người ngốc lắm tiền

Không sai

Dùng cổ phiếu của Johnson & Johnson được sử dụng để thành lập các giải thưởng.

Đối với bất kì ai thì 30 triệu đô la Mỹ đúng thật là mang đầy cám dỗi.

Trong hai ngày qua, hội đồng xét duyệt của WFNS không khỏi áp lực.

Sau khi Trần Thương không nhận được giải, đã thành lập Giải thưởng Y sĩ Trần Thương với số tiền thưởng khủng, đây một là điều rất đáng nói.

Các phóng viên báo chí Anh cũng đến phỏng vấn Dane.

Không một ai muốn bỏ lỡ một tin tức quan trọng hiếm hoi trong ngành y tế như vậy.

- Tiên sinh Dane, ngài nghĩ gì về Giải thưởng Y sĩ Trần Thương?

- Đúng! Hiện tại có rất nhiều người cho rằng giáo sư Trần đủ tư cách đoạt giải Bác sĩ thần kinh ngoại khoa thế giới, nhưng tại sao lại không có cậu ấy?

Dane chỉ nói:

- Chúng tôi có uỷ ban xét duyệt chuyên môn, vì vậy một mình tôi không thể làm chủ tự đưa ra quyết định được.

- Giải thưởng Y sĩ Trần Thương là một chuyện tốt, nó có thể khuyến khích và đào tạo ra nhiều bác sĩ xuất sắc hơn nữa, nhưng… Nhiều khi, có tiền thôi là không đủ.

- Giải thưởng Bác sĩ Thần kinh Thế giới chỉ có phần thưởng trị giá hàng chục nghìn USD, nhưng sức nặng của giấy chứng nhận này còn quý hơn hàng triệu, hàng chục triệu. Đây là một vinh dự

- Sự phát triển của y học không chỉ là phụ thuộc vào mỗi tiền. Nếu chỉ có tiền thôi, thì sẽ không có cách nào tạo ra y tế tối tân được.

……

Mà lúc này, Trần Thương dựa vào một số đơn vị như Khoa phẫu thuật thần kinh thuộc bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, Đội phẫu thuật thần kinh cấp cứu, Viện nghiên cứu thuốc mới Trần Thương để chính thức xây dựng một trạm di động cho các bác sĩ ngoại khoa thần kinh.

Quá trình phê duyệt rất đơn giản, Trần Thương chỉ cần đệ trình phê duyệt, và điều trên đã nhanh chóng được thông qua

Sau khi thành lập, Trần Thương trực tiếp bỏ ra 100 triệu USD.

Không cần sự tài trợ của quốc gia mà chúng tôi tự mình chi tiền. Đây cũng có khả năng là lý do chính để những điều trên được thông qua nhanh chóng.

Trong khi đó, một lá thư mời đã được gửi đi

Lúc này, Dương Nghị đang chuẩn bị đi làm, tìm được một người thầy của bệnh viện đa khoa quân khu Thẩm Dương, đang chuẩn bị ký hợp đồng.

Vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên có một phong thư gửi tới.

Khi Dương Nghị mở thư và nhìn thấy thư mời có chữ ký của Trần Thương.

Cả người khích động lên

Hóa ra công sức của bản thân không hề uổng phí một cách vô ích, giáo sư Trần Thương đã nhìn thấy được hành động và cố gắng của anh.

- Đặc biệt mời Tiến sĩ Dương Nghị làm Phó chủ nhiệm của viện nghiên cứu bác sĩ di động của chúng tôi

Dương Nghị vô cùng phấn khích, xấu hổ nhìn về phía thầy giáo:

- Thưa thầy, em rất xin lỗi... Em phải đi An Dương

Thầy của Dương Nghị cười:

- Ừ, đi đi

Đồng thời, tất cả bốn mươi lăm sinh viên trên khắp cả nước trở về từ Vương quốc Anh đều nhận được thư mời, tuy nội dung khác nhau nhưng mục đích đều giống nhau, mời họ gia nhập đội ngũ của Trần Thương

……

Chương 1981: Trở Thành Một Thanh Kiếm Sáng

- Chào mừng về nhà, chào mừng gia nhập

Chỉ với tám từ đơn giản nhưng đã khiến 45 người này có cảm giác yên tâm và thân thuộc chưa từng có.

Chỉ khi bạn ở nước ngoài và đã phải trải qua sự bất công như vậy, bạn mới hiểu được cảm giác đó từ tổ quốc thân yêu của mình

Khi đó, bạn và tổ quốc là một thể

Trần Thương nhìn 45 người trong hội trường, cảm thấy rất xúc động.

Nhóm người này đã dùng sức mạnh nhỏ bé, dùng một tia lửa duy nhất để nói với anh rằng 'bạn không chiến đấu một mình, bạn không cô đơn!'

Trần Thương hơi cúi đầu, mỉm cười nhìn mọi người.

- Hoan nghênh mọi người trở về, thật ra là lỗi của tôi

- Tôi nên đích thân đi Anh đưa mọi người trở về.

- Hãy nói với Dane rằng sinh viên Trung Quốc chúng tôi có hậu thuẫn đấy, chứ không phải tùy họ muốn bắt nạt mà được đâu

- Xin lỗi, tôi không làm được

- Nhưng tôi nói cho mọi người biết, mọi người... chưa bao giờ đơn độc, bên cạnh mọi người có vô số người cùng kề vai chiến đấu

Ngay khi giọng nói của Trần Thương vừa dứt, hai cánh cửa mở ra

Lần lượt có rất nhiều người tiến vào.

Mọi người dùng một tràng pháo tay nồng nhiệt, hoan nghênh 45 đứa trẻ này gia nhập

Lần lượt từng người một, hai ba trăm người bước vào hội trường

Mọi người mỉm cười, dùng một tràng pháo tay để nói với nhôm học sinh này: Các bạn, đã tìm thấy tổ chức

Tiếng vỗ tay đột ngột làm cho Dương Nghị với tất cả 45 người sợ hãi

Bọn họ lục tục quay đầu lại, mấu huyết đổ dồn lên não

Cảm xúc sôi trao, rơm rớm nước mắt !

Cảm động không thôi

Cảm động là gì?

Chính là đây

Trái tim của mỗi người trong số họ vào thời khắc này đã bị cảm động rồi.

Từ con đường du học giá lạnh, đến tập thể ấm áp, và giờ đây tìm thấy hơi ấm của tổ chức.

Họ đã trải qua rất nhiều, cũng biết nâng niu hơn.

Dương Nghị thấy một màn trước mắt, trong lòng kích động, đáng giá

Về nhà là đáng giá

Sợ rằng cho dù chúng tôi lạc hậu, nhưng chúng tôi vẫn là những con người với một trái tim hướng về phía trước

Tôi nguyện ý cùng chiến đấu lăn xả với nhóm chiến hữu này

Chính vào lúc này, Dương Nghị kinh ngạc phát hiện, có một người đi ra từ trong đám người

Toàn thân anh không khỏi run lên, nổi hết cả da gà

- Thầy... Thầy giáo! Sao người cũng ở đây

Không chỉ Dương Nghị

Lần lượt, rất nhiều người đều tìm thấy thầy cô, lãnh đạo của mình trong đám đông...

Bọn họ cũng ở đây

Trong lòng tất cả mọi người đều phấn khích, ánh mắt của họ trần đầy tinh thần chiến đấu

Trần Thương lúc này xua tay, hiện trường im lặng trở lại.

- Chào mừng mọi người đến với Cơ sở Can thiệp ngoại khoa Thần kinh Trần Thương.

- Trong thời gian tiếp theo, quỹ thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề. Tất cả những người tham gia sẽ cần phải ký một thỏa thuận bảo mật

- Bởi vì, nghiên cứu tiếp theo mà các bạn sẽ thực hiện đều là thành quả mới nhất của chúng tôi

Mọi người nghe xong đều sững sờ

Từ đáy lòng sinh ra một cảm giác bí ẩn.

Ký một thỏa thuận bảo mật?

Bác sĩ cần ký thỏa thuận bảo mật nào?

Trần Thương muốn nghiên cứu gì?

Tiếp theo, Trần Thương tiếp tục nói:

- Tôi tin rằng mọi người cũng đã nghe nói rằng Hội nghị WFNS năm 2021 không còn được tổ chức ở Trung Quốc, mà là ở Tokyo Nhật Bản.

Tin tức này mọi người đều đã biết

Tiết Chính Nhận đã xin gia nhập rất nhiều lần, nhưng đều không thành công.

Lần này có cơ hội rồi, nhưng vì Trần Thương trượt giải thưởng, xảy ra một loạt chuyện, trực tiếp đến châu Á Nhật Bản.

- Mà đồng thời, chúng ta nhận được thư mời của đối phương, mời chúng ta tham gia hội nghị, đương nhiên không chỉ tham gia hội nghị, cũng là còn tham gia cuộc thi.

Trần Thương nói tiếp:

- Mỗi năm vào cuộc họp thường niên, đều sẽ có cuộc thi kỹ năng ngoại khoa thần kinh.

- Năm nay cũng vậy, cuộc thi được chia thành ba lĩnh vực chính: thứ nhất, thao tác kỹ năng lâm sàng; thứ hai, nghiên cứu khoa học và đổi mới; thứ ba, những phát triển mới trong ngoại khoa thần kinh.

- Tôi tin rằng các bạn đều đã hiểu quy tắc. Hàng năm, vị trí đầu tiên của cuộc thi sẽ tự động lọt vào Ban giam khảo và trở thành chuyên gia giám khảo của WFNS.

Nghe xong, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Trần Thương, ánh mắt bọn họ lấp lánh, có chút hưng phấn.

Chỉ cần giáo sư Trần tham gia, cả ba linh vực kia đều có thể giành được

Đúng lúc mọi người đều nhìn Trần Thương bằng ánh mắt đầy hy vọng.

Anh đột nhiên nói:

- Điều tôi muốn nói với các bạn là tôi sẽ không tham gia hội nghị này

Lời này vừa nói, tất cả mọi người đều choáng váng

Giáo sư Trần sẽ không tham gia hội nghị này?

Nhất thời mọi người đột nhiên có chút thấp thỏm lo âu.

Nếu Trần Thương không đi, bọn họ đi chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Còn không bằng không đi còn hơn

Bây giờ, họ đang có mâu thuẫn với WFNS, nếu Trần Thương không tham gia, nếu đến đó họ chắc chắn sẽ bị bẽ mặt

Mọi người đều e sợ, nói cho cùng thì vẫn là không có dũng khí...

Lúc này, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Các bạn có phải là lo lắng? Sợ hãi? Muốn rút lui rồi

Mọi người đều im lặng, đỏ mặt xấu hổ.

Lời nói của Trần Thương như vạch trần vết sẹo của họ, nhức nhối không gì sánh được

Giống như bị người khác lấy cắp lá chắn vậy.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Đừng lo lắng

- Trong vài tháng tới, chúng tôi sẽ khiến các bạn tràn đầy tự tin, dạt dào kỳ vọng tham gia hội nghị này

- Vì vậy, khoảng thời gian tới sẽ rất vất vả, rất mệt mỏi, bây giờ mọi người từ bỏ vẫn còn kịp

- Một tháng sau cuộc thi kỹ năng phẫu thuật thần kinh tại Hội nghị của WFNS năm 2021 sẽ diễn ra.

- Mong mọi người lên tinh thần

- Đây là cuộc đối đầu đầu tiên của chúng ta với WFNS, những gì chúng ta cần làm là…

- Trở thành một thanh kiếm sáng

Nhận xét của Trần Thương rất có khí thế.

Những người bên dưới cũng cảm động.

Nhưng…… Thắng giải chắc chắn không thể chỉ vì một câu nói mà thay đổi được.

Nhưng khí thế có thể được cải thiện

Tuy nhiên…… Bạn có thể cải thiện bao nhiêu trong một vài tháng?

Các kỹ năng lâm sàng có thể được cải thiện đến mức nào?

Mọi người có chút bất an

Kết thúc cuộc họp

Trong vài ngày tới, mọi người đều gia nhập viện nghiên cứu.

Nói là viện nghiên cứu nhưng thực ra là tòa nhà của bệnh viện, dọn dẹp vệ sinh mới có thể đưa vào sử dụng trực tiếp.

Bằng cách này, một tòa nhà cổ năm tầng đã trở thành cơ sở ngoại khoa thần kinh đầu tiên ở An Dương, và nó cũng mang tên Trạm di động ngoại khoa thần kinh của Trung Quốc.

Và khi mới bắt đầu đào tạo, đột nhiên mọi người sững sờ

Họ phát hiện ra rằng thứ họ cần nghiên cứu là biện pháp can thiệp thần kinh

Công nghệ chưa hoan thiện này

Có thể chạy được không?

Mà Dương Nghị đầy bất ngờ

Bởi vì anh ta đã thực hiện nghiên cứu này tại bệnh viện King's College ở Vương quốc Anh.

Không ngờ là…… Trung Quốc chúng ta cũng bắt đầu phát triển rồi?

Nhưng khi Trần Thương và tiên sinh Thọ Vĩ Tường xuất hiện, sau khi truyền lại kỹ năng khai thông Thọ Thị cải tiến của Trần Thương để thực hành mô phỏng.

Dương Nghị có hơi thất vọng

Anh ta không biết tại sao có rất nhiều thao tác có thể đơn giản hóa mà lại làm rườm rà hơn rất nhiều?

Nhiều thao tác là không cần thiết.

Chỉ với kỹ thuật này, thật sự rất khó có thể đi trước nước ngoài

Dương Nghị suy nghĩ hồi lâu, nghiến răng nghiến lợi mới trực tiếp tìm được Trần Thương.

Chương 1982: Thầy Giáo! Em Muốn Học Can Thiệp

- Giáo sư Trần...

Trần Thương nhìn Dương Nghị gật đầu:

- Làm sao vậy?

Dương Nghị nắm chặt hai tay, nhìn chằm chằm Trần Thương rồi trực tiếp nói những gì muốn nói

- Giáo sư Trần, với tất cả sự kính trọng, các thủ thuật, con đường can thiệp và thậm chí cả thiết bị can thiệp của chúng ta cũng không bằng Chủ tịch Dane

- Không phải là tôi coi thường chính mình hay là nâng người khác lên

- Điều tôi muốn nói là, có một vĩ nhân đã nói, chúng ta nên coi thường đối thủ về mặt chiến lược và coi trọng đối thủ về mặt chiến thuật

- Giáo sư Dane bọn họ thực sự đã bắt đầu nghiên cứu can thiệp thần kinh từ rất sớm. Lúc đó, tôi đang làm đề tài về can thiệp động mạch đốt sống ở trạm di động bác sĩ, tôi tin rằng họ đã đạt được kết quả tốt trên nhiều động mạch lớn

- Các kỹ thuật vận hành, công nghệ hình ảnh và thậm chí nhiều chi tiết của họ đã thực sự thích hợp.

- Tôi nghĩ tại hội nghị năm nay, họ chắc chắn sẽ đưa ra nó, mà công nghệ của chúng ta, có vẻ như... Không có quá nhiều lợi thế.

Nói xong, Dương Nghị trực tiếp lấy sổ tay ra.

Trên đây là mô tả chi tiết về các kỹ năng kích hoạt Shoushi do Trần Thương và Thọ Vĩ Tường tiên sinh nghiên cứu.

- Thực ra, ở rất nhiều trình tự của các bước có thể được lược bỏ

- Giáo sư Trần anh xem, đây, đây, anh hoàn toàn có thể bỏ đi ống thông chạy thử, trực tiếp đi sâu, góc độ cũng rất...

Khi Trần Thương nhìn về phía Dương Nghị, đột nhiên có một chút thưởng thức.

Theo lẽ thường, những gì mà Dương Nghị có thể tìm ra, đúng là như vậy

Nhưng……Đây là tinh hoa của tác.

Dương Nghị trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần, đây là kỹ thuật can thiệp do giáo sư Dane giao cho chúng tôi. Tôi biết đó không phải là thao tác cốt lõi, nhưng... Tôi nghĩ cần phải rút kinh nghiệm.

Trần Thương cầm lấy cuốn sổ, nghiêm túc đọc.

Dương Nghị đã viết rất nghiêm túc, có những hiểu biết của riêng mình, có lời chỉ giáo từ đối phương, và cả những nghi ngờ.

Cuốn sách dày cộp được viết kín, có thể nói đây là tinh hoa của Dương Nghị.

Dương Nghị đưa nó cho Trần Thương mà không chút do dự.

Trần Thương nhìn, lật xem rồi đóng lại, anh nhìn anh ta đột nhiên hỏi một câu.

- Anh có muốn làm học trò của tôi không? Lĩnh vực can thiệp thần kinh.

Trần Thương hỏi xong, đột nhiên nói:

- Quên đi, trước đưa anh đi xem một chút

Nói xong, Trần Thương đưa Dương Nghị ra khỏi bệnh viện, chở thẳng đến Viện Nghiên cứu thuốc mới Trần Thương.

Suốt dọc đường, cả hai không nói gì.

Dương Nghị không biết nên trả lời như thế nào.

Anh ta có muốn trở thành học trò của Trần Thương không?

Sau khi đến nơi, Trần Thương trực tiếp đưa Dương Nghị vào phòng nghiên cứu phát triển.

Sau khi đi vào, Dương Nghị nhìn căn cứ nghiên cứu khổng lồ, đột nhiên trố mắt đứng hình.

Cơ sở nghiên cứu hiện đại

Nhân viên nghiên cứu khoa học đi đi lại lại khắp nơi, san sát nhau

Mọi thứ gọn gàng ngăn nắp

Mọi người đều đang bận.

Trần Thương đưa Dương Nghị đến một văn phòng.

Một số nhà nghiên cứu nhìn thấy Trần Thương đến:

- Chủ nhiệm Trần, anh đến rồi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừ, mô phỏng tất cả các đoạn của hệ thống động mạch cảnh trong.

- Dương Nghị, anh đến làm sinh thiết

Dương Nghị nghe vậy mặt liền biến sắc.

- Cái này... Giáo sư Trần... Tôi có thể không làm được

Tế bào não được nuôi dưỡng bởi hai hệ thống.

Một là hệ thống đốt sống thân nền, hệ thống kia là hệ thống động mạch cảnh.

Hệ thống động mạch cảnh bao gồm rất nhiều mạch máu, và nó cũng rất phức tạp, về cơ bản bao gồm rất nhiều mạch máu.

Thậm chí có thể nói rằng nó bao phủ nhiều khu vực của não.

Ví dụ, động mạch não trước, động mạch giữa, động mạch thông sau, đám rối mạch rạc trước và sau, kéo dài trực tiếp đến hồi hải mã...

Về cơ bản, chúng bao phủ hầu hết toàn bộ não để cung cấp máu

Mức độ khó là rất cao

Nếu có thể thực hiện được điều này thì về cơ bản 80% liệu pháp can thiệp nội sọ đã hoàn thành

Đương nhiên là Dương Nghị không tự tin nữa

Những gì anh ta đang làm bây giờ là động mạch đốt sống.

Động mạch cảnh trong đến hộp sọ vẫn chưa làm được bao nhiêu.

Những thứ này…… Căn bản là không thể thực hiện được.

Dương Nghị vội lắc đầu:

- Giáo sư Trần, xin lỗi... Tôi có thể không làm được.

Trần Thương nghe thấy vậy, khẽ cười:

- Anh thử xem! Đây chỉ là thao tác mô phỏng mà thôi

Dương Nghị nghe vậy, gật đầu, hít sâu một hơi

Mất mặt thì mất mặt thôi

Cũng không phải là chưa thua bao giờ

Nghĩ vậy, Dương Nghị nhấc ống sinh thiết lên, bắt đầu thao tác.

Qủa nhiên, mới vào thì Dương Nghị đã gặp phải vấn đề

Các mạch máu nội sọ tương đối mỏng, dễ vỡ và uốn khúc hơn.

Điều này có nghĩa là thao tác sẽ khó hơn

Đó là bản năng

Dương Nghị muốn cho Giáo sư Trần xem những gì anh ta đã học được ở nước ngoài

Vì vậy, anh ta đã cố gắng thử bắt đầu thao tác từ đoạn C1 của động mạch cảnh trong, cần phải băng qua mặt trước của đường thị giác, đến mép trước của chân của não, và sau đó đi qua đường thị giác, ở bên cạnh Para hippocampus, xuyên qua rãnh giáp để đến góc não thất dưới.

Loại thao tác này, có 4 điểm khó, muốn vượt qua nó, độ khó rất rất cao

Vì vậy, Dương Nghị bắt đầu thao tác của bản thân.

Dựa theo những gì đã học trước đây, khi vượt qua chùm quang học đầu tiên, nó đã rất khó rồi

Tuy nhiên, anh phát hiện khó khăn chỉ mới bắt đầu mà thôi

Mỗi bước tiếp theo đều khó

Trước khi đi đến mép trước của chân não, anh chạm vào thành mạch máu, và đột nhiên một tiếng bíp vang lên trên màn hình lớn

- Thất bại

Nhìn thấy ống sinh thiết đã đâm thủng động mạch, Dương Nghị nhất thời đỏ mặt

Nếu đây là người thật, phẫu thuật đã thất bại rồi

Anh ta nghiến răng tiếp tục

Lần thứ hai, nó cũng thất bại ở mép trước của chân não

Lần thứ ba, thất bại cùng một chỗ

Lần thứ tư ……

Lần thứ năm ……

Số lần ngày càng nhiều.

Vẻ mặt của Dương Nghị bắt đầu nghiêm túc, không ngừng điều chỉnh, không ngừng sửa đổi góc độ và kỹ thuật của mình.

Không ngừng tiếp tục thử thách

Một số đạo cụ mô phỏng đã bị hỏng.

Những thứ này rất đắt.

Mô phỏng mạch máu nội sọ, một mảnh là hàng nghìn tệ

Đây không chỉ là một mô phỏng, nó còn là máy đốt tiền

Nhưng Trần Thương không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm Dương Nghị.

Đột nhiên, Dương Nghị xuyên qua rồi

Đây đã là lần thứ mười

Tiếp theo, anh ta vượt qua chùm quang học thứ hai và đến được hồi hải mã

Mặt của Dương Nghị hiện lên sự hạnh phúc

Qủa nhiên mình làm được rồi.

Trần Thương cũng sửng sốt, đứa nhỏ này...có thiên phú đó

Trần Thương mỉm cười, thao tác của Dương Nghị vừa rồi thực sự tuân theo phiên bản khai thông Thọ Thị 1.0.

Tuy nhiên, kỹ thuật khai thông hiện tại của Trần Thương là phiên bản khai thông 6.0

Dương Nghị cũng vào lúc này, đột nhiên sững sờ

Anh ta chợt nhận ra rằng thao tác của anh vừa rồi giống với kỹ năng khai thông Thọ Thị mà Trần Thương đã dạy cho bọn họ

Thời khắc này, mặt Dương Nghị biến sắc

Anh ta đột nhiên hiểu ra điều gì đó, lúc này mới cẩn thận làm theo kỹ năng đã học, vậy mà đã thông qua mạch máu gần hồi hải mã

Anh ta hưng phấn, kích động

Anh ta đặt thiết bị trong tay xuống, quay lại nhìn Trần Thương, kích động nói:

- Thầy giáo! Em muốn học can thiệp

Trần Thương nhìn thanh niên ngốc nghếch này, không nhịn được mỉm cười.

Chỉ mới nhiêu đây thôi đã sốc rồi sao?

Đây mới đến đâu chứ

Chương 1983: Thầy Ơi! Tôi Làm Được Rồi

Trần Thương càng bình tĩnh bao nhiêu thì trong lòng Dương Nghị càng chấn động bấy nhiêu.

Dương Nghị đỏ cả mặt

Những thứ bản thân nghĩ rằng cao sang, hóa ra chỉ là những thứ nhỏ bé tầm thường, là những thứ bị giáo sư Trần người ta không cần mà thôi

Và những thứ mà bản thân mình xem thường không ngờ lại có tác dụng lớn như vậy

Nghĩ đến đây, Dương Nghị nghiêm túc nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần! Tôi xin lỗi, xin hãy bỏ qua cho sự thiếu hiểu biết và nông cạn của tôi.

- Nhưng... Tôi thực sự muốn học phẫu thuật can thiệp thần kinh với anh.

Trần Thương không lập tức trả lời ngay, thay vào đó anh hỏi:

- Anh nghĩ gì về kỹ thuật sinh thiết này?

Dương Nghị nghiêm túc nói:

- Kỹ thuật khai thông Thọ Thị được dựa trên nền móng nguyên sơ, thêm vào đó là những quan điểm mới.

- Thao tác có vẻ phức tạp không phải là thừa, ngược lại, nó làm tăng khả năng kiểm soát của quá trình can thiệp

- Hơn nữa, thao tác nhìn có vẻ phức tạp lại có thể tận dụng không gian hạn chế và có thể đạt được mức độ an toàn cao hơn...

Dương Nghị càng nói càng hưng phấn.

Anh ta thực sự không ngờ mà rằng những thao tác mà anh ta tưởng chừng là rườm rà và thừa thãi lại có nhiều bất ngờ bất ngờ như vậy

Ban đầu, anh ta thậm chí còn không thể vượt qua được chùm quang học, nhưng sau khi cố gắng thay đổi, anh ta còn có thể chạm tới hồi hải mã, đây đúng là một khái niệm vô cùng khủng bố.

Cốt lõi của can thiệp là gì?

Lần đầu tiên chạm đến khu vực này. Nếu bạn không thể chạm đến đó, thì còn nói gì đến điều trị can thiệp?

Nói thật, Trần Thương hơi ngạc nhiên về sự hiểu biết của Dương Nghị.

Không ngờ anh ta có thể lĩnh hội nhanh như vậy

Ngay cả Lương Hùng mới đầu cũng đã từng chất vấn, nhưng anh ta không có hiểu rõ như Dương Nghị

Đôi khi, bất kể làm gì, thì thực sự có tài năng đó
Trần Thương rất hài lòng về Dương Nghị
Tuy nhiên, một lúc sau, Trần Thương đột nhiên hỏi:
- Vậy thì, anh nghĩ khuyết điểm của chúng ta là gì?
Nói xong, một vài nhân viên nghiên cứu cũng tò mò nhìn Dương Nghị.
Dương Nghị suy nghĩ một lúc, không nói được đáp án.
Một lúc lâu sau, Dương Nghị nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra.
Dù sao tư duy của anh ta vẫn chưa đạt đến tầm cao của Trần Thương.
Hơn nữa những điều đã trải qua cũng không giống nhau.
- Không lẽ là...Kỹ thuật ống dẫn?
Dương Nghị tò mò hỏi.
Trần Thương lắc đầu nhìn nhà nghiên cứu bên cạnh:
- Bật công cụ phụ trợ lên, để anh ta xem hiệu quả trước.
Nhà nghiên cứu gật đầu.
Hack hỗ trợ mà họ đang dùng đã bắt đầu có kết quả.
Sau khi hợp tác với Thanh Hoa và Bắc Hàng, công nghệ đã có những bước phát triển vượt bậc
Sơ bộ đã thiết kế được mô hình
Nhưng chỉ có thể được sử dụng trong một khu vực nhỏ.
Sau khi bật thiết bị, hình ảnh X-quang đã có thay đổi
Hình ảnh các bộ phận quan trọng của mạch máu không ngừng dày lên, hình ảnh ống dẫn cũng xuất hiện, vừa đúng lúc đến chỗ vừa nãy Dương Nghị chạm đến vị trí của hải mã
Bây giờ, nếu anh ta muốn thông được não thất qua rò nứt màng mạch, cần phải đối mặt với một con đường mạch máu quanh co, hệ số độ khó rất cao
Nhưng đây là mấu chốt của việc cung cấp máu cho não thất, rất dễ xảy ra nhồi máu não, nếu lấy được huyết khối ở đây thì đối với bệnh nhân nhồi máu não và đột quỵ, việc cấp cứu sẽ tốt hơn nhiều so với việc làm tan huyết khối
Điều mấu chốt là khó đi đến
Trần Thương nhìn về phía Dương Nghị:
- Anh có thể vào buồng não không?
Dương Nghị trợn hai mắt, không nhịn được muốn lắc đầu, đây căn bản là không thể nào
Dane bọn còn không thể làm được
Đây là một việc ngoài tầm với họ.

Trần Thương đột nhiên nói:

- Nếu anh có thể đưa ống dẫn can thiệp vào buồng não, tôi sẽ nhận lời thu nhận anh làm học trò.

Lời này vừa nói xong, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

【Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ nhận học trò, Dương Nghị trong vòng 3 lần có thể hoàn thành nhiệm vụ mà kí chủ giao sẽ nhận được một phần quà khi gặp mặt của sư môn! 】

Trần Thương nghe vậy, sửng sốt

Nóng lòng muốn giơ tay tự tát mình một cái thật đau.

Tại sao lại làm khó mình thế không biết?

Đưa nhiệm vụ thôi không được hay gì?

Chỉ thấy Dương Nghị cũng hít sâu một hơi, có chút e sợ, đây là thật sự nhiệm vụ bất khả thi đó trời

Anh ta liếc nhìn Trần Thương, không giống như đang nói đùa.

Dương Nghị nắm chặt tay, ánh mắt anh ta tràn đầy tinh thần chiến đấu

Do dự một lúc, anh ta cầm ống dẫn lên.

Khi Giáo sư Trần đưa ra nhiệm vụ như vậy, chứng minh rằng không phải là không có cơ hội.

Nếu đã có cơ hội để thực hiện... Nếu bản thân không thể làm được, điều đó có nghĩa là bản thân không xứng đáng là học trò của giáo sư Trần

Nghĩ đến đây, Dương Nghị bắt đầu thao tác.

Nhưng vào lúc này, anh ta mới kinh ngạc phát hiện ra một việc.

Anh ta phát hiện, khi nhấc ống dẫn lên, màn hình phóng to, đang suy nghĩ làm cách nào cho ống dẫn vào thì đột nhiên xuất hiện một đường cong ảo

Các đường cong màu đỏ, rất nổi bật

Các đường này nội phản xạ trông giống trong mạch máu, cùng với một trong các ống dẫn, các đường ở phía trước cũng xảy ra lệch hướng

Trời đất ơi

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Dương Nghị chóang váng luôn

Cơ thể anh ta đang run lên vì phấn khích

Rất nhanh anh đã làm rõ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Đây là một dụng cụ hỗ trợ mô phỏng

Thần kỳ

Thần kỳ

Làm sao có thể nghĩ ra một ý tưởng biến thái như vậy

Qúa lợi hại rồi
Đây chỉ chắc chắn là hack trong thủ thuật can thiệp
Đây tuyệt đối là hack.
Dương Nghị liếc nhìn Trần Thương, cuối cùng hiểu rằng điều này có thể thực hiện được
Loại công nghệ cao này hoàn toàn đi trước đám người Dane
Khoảng cách giữa WFNS và Giáo sư Trần là quá lớn
Cứ nghĩ đến cái bộ dạng chỉ tay năm ngón của Dane, Dương Nghị có chút kích động
Ông ta có còn cho rằng mình lợi hại như xưa không?
Đương nhiên là không
Trong thời đại phát triển nhanh chóng như hiện nay, không ai dám nói rằng mình là người hoàn toàn đi trước.
Nghĩ đến đây, Dương Nghị cầm ống dẫn lên, bắt đầu tính đẩy mạn.
Anh ta ngạc nhiên phát hiện, ngay cả độ đàn hồi của thành mạch máu cũng có thể được mô phỏng tính toán?
Qúa ngầu
Không có tốc độ dòng máu, cái được chọn là hàm lượng nước. Mặc dù có sự khác biệt, tốc độ dòng máu được mô phỏng. Bằng cách này, nó cũng có thể được tính toán
Qúa trâu bò
Vì vậy, với sự trợ giúp của phụ trợ hack này, Dương Nghị bắt đầu thao tác đầu tiên của mình
Một lần thành công
Ống dẫn đi trực tiếp từ hồi hải mã qua vết nứt màng mạch, sau đó thông luận đến vùng góc buồng não dưới
Dương Nghị trở nên phấn khích ngay lập tức
Anh ta làm được rồi
Anh ta thực sự đã đến phần sâu nhất của động mạch cảnh C1.
Nếu Dane biết, ông ta chắc chắn sẽ hối hận
Giờ phút này, cuối cùng, Dương Nghị cũng hiểu được tại sao mình phải ký một thỏa thuận bảo mật.
Vì những gì họ tiếp xúc đều đi trước thời đại và thế giới này
Người Trung Quốc chúng ta sắp vươn lên trong lĩnh vực can thiệp ngoại khoa thần kinh
Dương Nghị quay đầu nhìn Trần Thương:
- Thầy ơi! Tôi làm được rồi

Trần Thương gật đầu cười, thở phào trong lòng, có một học sinh thiên tài, cũng bớt lo rồi

Trần Thương cười nói:

- Anh có tự tin tham gia cuộc thi không?

Dương Nghị sửng sốt:

- Tôi?

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, đi đoạt quán quân rồi trở về. Cuộc thi đầu tiên: Công nghệ ngoại khoa thần kinh mới: Phẫu thuật can thiệp thần kinh

Chương 1984: Đã Là Đàn Ông Thì Không Có Gì Phải Sợ Cả

【Đinh! Chúc mừng bạn, Dương Nghị đã hoàn thành nhiệm vụ, bạn sẽ nhận được quà gặp mặt từ sư môn.】

Trần Thương có chút tò mò.

Tại sao trước đây mình không nhận được quà gặp mặt?

Lẽ nào những học sinh đó không phải là học sinh sao?

Chẳng qua, khi Trần Thương nhìn thấy từ (tiểu sử cá nhân) trong giao diện của Dương Nghị, anh ngay lập tức hiểu ra

Những người đó đều là nhận làm con thừa tự.

Mà Dương Nghị thuộc diện học sinh chân chính đến bái sư học nghệ.

Trước sự tò mò, Trần Thương mở quà gặp mặt.

【Đinh! Chúc mừng bạn, mở quà gặp mặt nhận được một thẻ thiên phú.】

[Thẻ thiên phú: Sau khi sử dụng, bạn có thể nâng cao tài năng của người học sinh trong một số lĩnh vực nhất định, có cơ hội tăng cấp độ của một kỹ năng phẫu thuật lâm sàng nhất định!]

Trần Thương thấy vậy, anh choáng váng

Hơi cạn lời

Quà gặp mặt là gì? Thì ra là dành cho học sinh.

Nhưng cũng tốt, sau chuyến thăm này, Dương Nghị cười không ngậm được miệng.

- Thầy giáo, anh thật lợi hại

- Ở hội nghị WFNS lần này, tôi nhất định sẽ giành lấy một giải nhất

- Trong thời gian này, tôi nhất định sẽ chăm chỉ học các kỹ thuật can thiệp phẫu thuật thần kinh

Trần Thương gật đầu cười:

- Được, vậy cố lên

Trần Thương biết rằng anh không thể đánh đổi nhiều trong lĩnh vực can thiệp thần kinh.

Quá nhiều chủng loại

Đối với bản thân, ngoại khoa thần kinh chỉ là một nhánh nhỏ, chứ chưa nói đến lĩnh vực can thiệp thần kinh.

Anh cần một người dẫn dắt sự phát triển của ngành ngoại khoa thần kinh ở Trung Quốc và thế giới

Tại sao lại nói là Trung Quốc và thế giới?

Đây là một câu nói rất thực tế: Người nghèo chỉ lo cho bản thân, người giàu thì quan tâm đến thế giới

Khi khả năng của chúng ta có hạn, trước hết chúng ta phải phát triển và củng cố đất nước của mình trước cái đã.

Đợi đến khi sức mạnh của chúng ta đứng đầu thế giới, chúng ta mới tính đến việc cải thiện mọi thứ trên thế giới.

Con người chính là như vậy, đây không gọi là ích kỷ, đây gọi là bảo vệ.

Trên đường, Trần Thương lái xe, Dương Nghị không nhịn được nói:

- Giáo sư Trần, đây là Porsche Panamera sao?

Trần Thương gật đầu cười:

- Đúng, thích à?

Dương Nghị hâm mộ:

- Khi tôi ở Anh, tôi lái một chiếc Ford cũ có giá 2.000 USD.

Trần Thương nghe xong liền tìm một chỗ để xe, sau đó nói:

- Nào, đến thử xem.

Dương Nghị có chút xấu hổ:

- Không cần không cần đâu, tôi chỉ tiện mồm hỏi thôi

Trần Thương cười:

- Đến đây thử đi

Trong khi nói chuyện, Trần Thương đã đi ra ngoài ghế phụ.

Dương Nghị vừa đi lên.

Không thể không nói, xe tốt đúng là xe tốt, cảm giác lái rất khác biệt.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Dương Nghị, Trần Thương cười nói:

- Nếu như anh trở lại với giải nhất, tôi sẽ mua tặng anh một chiếc xe mới.

Hai mắt của Dương Nghị đột nhiên mở lớn, thật không thể tin được mà ……

Trần Thương trở lại bệnh viện, gọi Ngô Huy đến văn phòng.

Ngô Huy tò mò hỏi:

- Thầy có chuyện gì sao?

Trần Thương bảo Ngô Huy ngồi xuống.

Sự trung thành của Ngô Huy với Trần Thương đã đạt đến 100%

- Tôi muốn anh tham gia cuộc thi Kỹ năng ngoại khoa Thần kinh Thế giới lần này.

Trần Thương hời hợt nói.

Ngô Huy nghe vậy, liền sững sờ ngay tại chỗ

Anh ấy có muốn đi không?

Tất nhiên là muốn

“ Nam nhi tại sao không mang theo câu liêm sắc bén của nước Ngô

Thu phục năm mươi châu bị chia cắt ngoài quan sơn.”

Đã là đàn ông thì không có gì phải sợ cả

Tất nhiên anh ấy sẵn sàng đi giành vinh quang về cho đất nước

Ngô Huy hiện đã ly hôn, một mình nuôi con, anh ấy muốn trở thành một người hùng và là tấm gương sáng cho con mình.

Anh ấy cũng muốn thể hiện kỹ năng và phong thái của các bác sĩ ngoại khoa thần kinh Trung Quốc trên trường quốc tế

Nhưng…… Điều quan trọng nhất là năng lực của anh ấy... Có hạn

Trung niên mới bắt đầu phất lên, mọi việc đều mới chỉ là bắt đầu.

Nếu không có Trần Thương thì anh ấy làm sao có ngày hôm nay.

Ngô Huy thở dài:

- Thầy... Tôi sẵn lòng, nhưng... Tôi lo rằng bản thân mình không làm được.

Trần Thương đưa tay ra lấy một cuốn sách:

- Đây là một chút tâm đắc và cảm ngộ nho nhỏ của tôi về ngoại khoa thần kinh. Anh đem về xem thử xem. Có lẽ phần nào có thể giúp ích cho anh đấy.

- Cuộc thi kỹ năng ngoại khoa thần kinh, người khác tham gia không nổi. Chủ nhiệm Tiết Chính Nhận bọn họ tuổi cũng lớn rồi, dù cho họ có kinh nghiệm và kỹ thuật rất cao, nhưng nhiều thứ chính xác là đã không còn dành cho bọn họ nữa.

- Nhưng các anh vẫn còn trẻ, mới ngoài bốn mươi tuổi, đúng lúc là thời kỳ hoàng kim trong ngành ngoại khoa thần kinh

- Hứa với tôi, đi đoạt lấy một giải nhất

Giọng điệu của Trần Thương có hơi giống ông cụ non.

Nhưng Ngô Huy lại nghiêm túc gật đầu.

Anh ấy có tài nhưng thành công muộn, theo Trần Thương, trình độ và công nghệ mọi mặt đều có tiến bộ nhảy vọt, hoàn thành một quá trình tích lũy

Lần này, Trần Thương để Ngô Huy tham gia, cũng chính là vì xem xét đến điều này.

Trần Thương muốn sử dụng thẻ thiên phú này cho Ngô Huy.

Sau khi thẻ tài năng được lấy ra, nó sẽ tự động trở thành kinh nghiệm của một môn học nào đó.

Trần Thương cho rằng điều này ngược lại càng hợp lý

Nếu không, nếu thiên phú đột nhiên tăng lên, loại chuyện này có chút phức tạp.

Đi theo cách này sẽ hợp lý hơn.

Ngô Huy nghe được Trần Thương lời nói, mặc dù anh biết mình rất khó làm đuọc, nhưng anh ấy nhất định sẽ cố gắng hết sức

Nghĩ đến đây, anh ấy nghiêm túc gật đầu với Trần Thương

- Được, tôi nhất định sẽ nỗ lực

Ngô Huy trở lại phòng, không nhịn được thở phào.

Anh ấy có hơi lo lắng.

Mọi người trên đường lần lượt chào hỏi.

- Chủ nhiệm Ngô

- Xin chào chủ nhiệm Ngô

- …

Nghe được những lời này, Ngô Huy có chút xúc động cùng thấp thỏm, thậm chí còn cảm thấy có một cảm giác không chân thực.

Đây mới bao lâu chứ?

Bản thân đã đạt đến trình độ này rồi?

Sau một ngày phẫu thuật bận rộn, Ngô Huy cầm quyển sách Trần Thương đưa cho mình, trên đó hiện rõ nét chữ, đó là chữ viết tay của cậu ấy.

Cuốn sách rất dày

Trong một ngày không thể nào đọc hết được nhưng khi nhìn thấy nội dung bên trong, anh ấy đã choáng váng

Anh ấy ngạc nhiên phát hiện, tất cả những gì viết trong sách đều là những thứ rất có ích cho mình

Càng xem, anh ấy càng sốc

Cái này lẽ nào là

Do thầy viết riêng cho mình sao?

Cả một đêm không nói lời nào, Ngô Huy xem sách, không nỡ ngủ.

Khoảng một giờ sáng, một bóng người lặng lẽ đi vào phòng làm việc.

- Bố, bố còn chưa ngủ sao?

Thấy con mình, Ngô Huy mỉm cười:

- Ngủ ngay đây

Đứa nhỏ gật đầu:

- Bố, bố giữ gìn sức khỏe, mẹ không ở bên, bố phải biết tự mình chăm sóc... Đợi con lớn lên sẽ chăm sóc cho bố nha.

Ngô Huy đột nhiên thấy mũi mình cay cay, có một đứa con trai như vậy, còn có gì không thoả mãn đây?

Anh ấy ôm lấy con, nghiêm túc nói:

- Con trai, con nghĩ đời người điều gì là quan trọng nhất?

Đứa nhỏ suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói:

- Trách nhiệm

Trước câu trả lời của con trai mình, Ngô Huy ngạc nhiên:

- Là ai nói với con thế?

Bây giờ, cậu bé đang học ở một trường trong khu phát triển công nghệ cao, là một trường tiểu học đặc biệt do một nhóm bác sĩ và nhà nghiên cứu thành lập

- Là ông Chương Mục nói ạ.

Chương 1985: Phần Thưởng Sắc Màu

Ngô Huy gật đầu:

- Đúng vậy, trách nhiệm rất quan trọng. Chúng ta phải có trách nhiệm với bản thân, với gia đình và với ước mơ của mình...

- Chúng ta cũng phải có trách nhiệm với tổ quốc

- Con à, điều bố làm bây giờ là giành vinh quang về cho tổ quốc. Bố sắp sang Nhật để tham gia cuộc thi. Con nói bố có nên nỗ lực không?

Cậu nhóc nghe vậy liền chạy ra phòng khách bưng một cốc nước nóng:

- Bố, bố uống thêm nước đi, đọc sách xong nhớ ngủ sớm.

- Con... Con không quấy rầy bố nữa

Nói xong, cậu bé chạy bước nhỏ.

Thấy vậy, Ngô Huy không thể nhịn được cười.

…….

Thời gian trôi qua từng ngày, ngày diễn ra Hội nghị WFNS đang đến gần.

Cùng lúc đó, cơ sở can thiệp thần kinh cũng đang dần đi vào quỹ đạo

Trong vòng một tháng, các kỹ năng khai thông Thọ Thị đã được hoàn thiện.

Mà sự phát triển của ngành chung quy sẽ đòi hỏi một nhóm hay nói cách khác là hết lứa này đến lứa khác các bác sĩ cần thử nghiệm và đổi mới.

Động mạch nội sọ rất nhiều

Cũng giống như công việc của Dương Nghị ở Anh.

Mọi công đoạn sinh thiết đều có người hướng dẫn.

Dù sao thì y học vẫn là một ngành học phức tạp.

Ưm, đừng thấy bác sĩ ngoại khoa chúng tôi ‘cầm dao nhảy múa’, thực ra chúng tôi cũng có một trái tim nhẹ nhàng đó.

Vì vậy, hàng trăm nhà nghiên cứu ở Cơ sở Can thiệp Thần kinh trong một tháng cuối cùng đã bắt đầu thử nghiệm nhóm sau khi tiếp xúc với kỹ thuật khai thông Thọ Thị.

Trần Thương không muốn một mình làm người hướng một mình.

Sau chuyện của Dương Nghị, anh cũng nhận ra một vấn đề: Thực ra mỗi người đều có chủ kiến của riêng mình, sau mâu thuẫn của tư tưởng, nói không chừng có thể sẽ xuất hiện tia lửa đó.

Biết đâu ý tưởng có thể được hoàn thiện tốt hơn thì sao

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là Trần Thương không muốn những người này đặt hết hy vọng vào mình.

Anh mong rằng mọi người đều có tinh thần trách nhiệm

Một khi mọi người đều mang ý thức phụ thuộc, ỷ lại vào mình thì đây chắc chắn không phải là điều tốt.

Đây cũng là lý do tại sao Trần Thương chọn không tham gia Cuộc thi Kỹ năng ngoại khoa Thần kinh Thế giới lần này.

Hơn nữa, một khi kỹ thuật can thiệp thần kinh được hoàn thiện, nó có thể được đưa vào thực hành lâm sàng ngay lập tức

Mà sức mạnh của một người là có hạn

Bởi vì một khi ngành học phát triển thì cũng đồng nghĩa là có khả năng phổ biến rộng rãi đúng không?

Điều này có thể trở thành một yếu tố khả thi

Tại sao sự phát triển của Đông y lại gặp phải gông cùm xiềng xích?

Đó là vì các nhà y học nổi tiếng của Trung Quốc rất khó tiếp tục

Việc một bồi dưỡng một bác sĩ thì chắc chắn không chỉ là dựa vào mỗi hướng dẫn mới nhất, mà còn là kinh nghiệm trau dồi từ ngày này qua năm khác thậm chí là những kinh nhiệm khó diễn tả được bằng lời.

Ngược lại, y học hiện đại để đào tạo một bác sĩ, có thể được phổ biến

Đây là một ưu điểm, một lợi thế

Vì có quá nhiều bệnh nhân, làm thế nào để giải quyết tỷ lệ 1 bác sĩ/1 bệnh nhân của Trung Quốc?

So với đội ngũ y học Trung Quốc vàng thau lẫn lộn, có lẽ y học hiện đại có thể giải quyết được nhu cầu cấp thiết này.

Tất nhiên, sự phát triển của y học Trung Quốc đã định trước là phải đòi hỏi một đội ngũ y học Trung Quốc đặc biệt.

Để nhóm nghiên cứu liệu pháp can thiệp thần kinh lớn mạnh, để tiến độ nghiên cứu dần hoàn thiện.

Mà Trần Thương tham gia trong đó, là để nhân cơ hội này dạy họ các phương pháp và kỹ thuật can thiệp thần kinh hoàn hảo của mình

Nếu chỉ dựa vào sức lực của một mình anh ấy thì thật sự là có hạn..

Đây là một việc giúp đỡ lẫn nhau.

Sự đóng góp của Trần Thương không phải là đơn phương.

Thu hoạc của anh ấy rất lớn, kỹ năng mà anh ấy có được dường như là hoàn hảo, nhưng trên thực tế thì lấy đâu ra sự hoàn hảo, trong quá trình giảng dạy và thảo luận về sự hòa trộn và va chạm của các ý tưởng.

Vì mọi người đều có những khám phá mới mỗi ngày, nên thu hoạch của Trần Thương cũng vô cùng phong phú

Mặc dù không có phần thưởng trực tiếp từ hệ thống, nhưng Trần Thương càng ngày càng bất ngờ với phần thưởng của nhiệm vụ hàng ngày

Ngày hôm đó, khi anh ra khỏi tầng năm cũ, anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống.

【Đinh! Hướng dẫn 10 nhà nghiên cứu hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, nhận được: Đánh thức trong giải phẫu kết hợp công nghệ điện sinh lý thần kinh! 】

Trần Thương nhận được phần thưởng này, hơi mông lung

Trong não bộ chỉ có một ấn tượng: Sắc màu

Bong bóng trong nắng... Đầy sắc màu

Không sai, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày có thể nhận được phần thưởng sắc màu sau khi hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày

Sắc màu có nghĩa là gì?

Vượt thời đại

Các mặt hàng hoặc ý tưởng vượt thời đại.

Đánh thức trong giải phẫu kết hợp công nghệ điện sinh lý thần kinh?

Cái này là cái gì vậy

Mặc dù chưa từng nhìn thấy nó bao giờ, nhưng thông qua cái tên Trần Thương cũng có thể lờ mờ hiểu nó là gì, vội vàng mở phần thưởng.

【Đánh thức trong giải phẫu kết hợp công nghệ điện sinh lý thần kinh: Nó đề cập đến việc giữ cho bệnh nhân tỉnh táo ở một giai đoạn nhất định trong quá trình phẫu thuật để hợp tác với bác sĩ phẫu thuật để hoàn thành các chỉ lệnh về ngôn ngữ và hành động, đồng thời theo dõi giám sát các khiếm khuyết chức năng ngôn ngữ và cử động thông qua các công nghệ như công nghệ điện sinh lý để hướng dẫn, từ đó chỉ đạo chiều sâu của việc cắt bỏ khối u để giảm tỷ lệ và mức độ tổn thương thần kinh sau phẫu thuật. 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy hệ thống giải thích, cả người choáng váng

Thứ này với nhiều người nhìn thì có vẻ vô dụng, nhưng đối với các bác sĩ ngoại khoa thần kinh mà nói, nó chắc chắn là một công cụ sắc bén

Vì trong phẫu thuật lâm sàng, đặc biệt là phẫu thuật khối u thần kinh.

Các khối u thường liên quan đến một số khu vực chức năng quan trọng.

Nếu điều này xảy ra thì những điều cần phải chú ý đến trong quá trình phẫu thuật sẽ nhiều hơn chút.

Nhưng đánh thức trong giải phẫu kết hợp công nghệ điện sinh lý thần kinh vừa kheo có thể sử dụng các kỹ thuật điện sinh lý để theo dõi các vùng chức năng của bệnh nhân thông qua đánh thức trong mổ, giúp tiến hành hỗ trợ ca mổ.

Đọc xong, Trần Thương không nói nên lời

Qúa ngầu

Lúc này trong đầu anh chỉ có hai chữ: Qúa ngầu

Vật phẩm này đối với ngoại khoa thần kinh, đây là một tin vui.

Đối với các bệnh nhân, đây đúng thật sự là một tin vui.

Các khối u hệ thần kinh rất phức tạp, liên quan đến nhiều yếu tố, đặc biệt là u thần kinh đệm.

U thần kinh đệm thường liên quan đến các vùng chức năng cùng các mạch máu lớn, nó rất khó loại bỏ và chữa khỏi.

Bây giờ với thứ này, ít nhất thì các biến chứng có thể được giảm đi rất nhiều

Nghĩ đến đây, Trần Thương vội vàng chuẩn bị trở lại văn phòng để suy ngẫm.

Với thứ này trong tay, Trần Thương nói gì thì nói cũng nhất định phải giành được Giải nhất của Cuộc thi Kỹ năng ngoại khoa Thần kinh Thế giới năm nay

Anh nói thế cũng sẽ đưa vào một trong ba chuyên gia đánh giá của Cuộc thi Kỹ năng ngoại khoa Thần kinh Thế giới.

Đổi mới nghiên cứu khoa học

Đây có được gọi là đổi mới không?

Người gặp việc vui tinh thần sảng khoái, Trần Thương cũng vậy.

Bây giờ, anh chỉ muốn đưa ra điều này càng sớm càng tốt, sau đó đi gặp người để hỏi xem tính khả thi cao không thôi.

Trần Thương vừa bước vào văn phòng đã đụng mặt Ngô Huy, liền hỏi:

- Như thế nào?

Chương 1986: n Nặng Như Núi

Ngô Huy biết Trần Thương đang hỏi gì, bây giờ Trần Thương ít khi tập trung giao ban, dù sao thì cũng có nhiều phòng ban, hầu hết đều nói chuyện với trưởng phòng.

- Không có gì, ca mổ được giải quyết, bệnh nhân cũng ổn định rồi.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, hôm nay nếu không có việc gì thì đừng làm phiền tôi.

Nói xong, Trần Thương đóng cửa đi vào văn phòng.

Ngô Huy bị bỏ lại trong sự bàng hoàng.

Trong thời gian này Ngô Huy đã thu hoạch được rất nhiều

Trong hai tháng, anh ta đã đọc hiểu xong quyển sách kia rồi

Điều quan trọng nhất là thu hoạch phong phú

Anh ta cảm thấy hiểu biết của mình về ngoại khoa thần kinh đã tiến lên một tầm cao mới, cho dù là phẫu thuật hay chẩn đoán, đều vượt qua trước đây rất nhiều

Và tất cả những điều này đều do Trần Thương mang đến

Nếu nói có quý nhân trong đời, Trần Thương nhất định là thầy giáo của chính mình.

Ngô Huy nhìn cánh cửa văn phòng đóng chặt, cười thầm:

- Thầy ơi, hiểu biết của tôi về ngoại khoa thần kinh lại lên một tầm cao mới rồi

- Cảm ơn thầy

Nói xong anh ta quay lưng bỏ đi.

Ngô Huy thực sự muốn gửi lời cảm ơn đến Trần Thương.

Nhưng thầy ấy thật sự là quá bận rộn, không có thời gian.

Khi anh ấy có thời gian, Ngô Huy lại không thể mở miệng.

Sáng nay, Ngô Huy thực sự rất vui muốn nói với Thầy Trần rằng anh ấy đã tiến bộ.

Nhưng nhìn nhịp bước vội vã của thầy ấy, Ngô Huy không khỏi thở dài

Thầy giáo còn chưa đầy ba mươi tuổi.

Tuy nhiên, trên vai gánh trách nhiệm của cả nền y học Trung Quốc

Không sai

Đây một chút cũng không nói quá.

Thầy ấy thực sự là một người vác cả tương lai của ngành y.

Một lúc lâu sau, Ngô Huy xoay người rời đi.

Thầy ấy đã dạy mình rất nhiều, có lẽ câu trả lời tốt nhất chính là phải trở nên ưu tú hơn nữa

Nói xong xoay người rời đi.

【Đinh! Xin chúc mừng, Ngô Huy đã có bước đột phá mới về độ hảo cảm với bạn, phát sinh sự thay đổi về chất, độ hảo cảm hiện nay: 'n nặng như núi', nhận được phần thưởng một thẻ thiên phú. 】

Trần Thương sửng sốt trong chốc lát, thấy cụm từ 'ân nặng như núi' mà không nhịn được mỉm cười.

Ngô Huy không giỏi thể hiện cảm xúc của mình, đây là một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi có câu chuyện, kín đáo và chín chắn.

Chẳng qua…… Lại nhận được một thẻ thiên phú.

Trần Thương nghĩ đi nghĩ lại quyết định đưa nó cho Dương Nghị hoặc giữ lại nó.

Nghĩ đến đây, Trần Thương hít sâu một hơi, cho điện thoại di động sang chế độ im lặng, lấy ra [Đánh thức trong giải phẫu kết hợp với công nghệ điện sinh lý thần kinh] bắt đầu nghiên cứu sâu hơn.

Tuy nhiên, ngay khi đặt máy xuống, màn hình điện thoại lại sáng lên, anh lại bất lực.

Nói thật thì, bây giờ Trần Thương có một ý tưởng, đó là thuê một thư ký để kiểm tra thông tin và các cuộc gọi cho mình.

Nếu không mỗi ngày có rất nhiều cuộc gọi đến, rất phiền phức.

Tuy nhiên, Trần Thương vẫn nghe.

- Giáo sư Trần, xin chào, tôi là Park Yongjin, người phụ trách WFNS khu vực châu Á.

Đầu dây bên kia thẳng thắn giới thiệu.

- Xin chào, giáo sư Park.

Trần Thương lễ phép chào hỏi.

Park Yongjin, Trần Thương đã từng nghe qua cái này, đây là bác sĩ ngoại khoa thần kinh số 1 của Hàn Quốc, cũng là một trong những người giành được Giải thưởng bác sĩ ngoại khoa thần kinh thế giới năm nay.

- Giáo sư Trần, là thế này. Tôi muốn mời một vài đồng nghiệp đến để tổ chức một cuộc họp nhỏ nhằm giao lưu trao về phẫu thuật. Tham gia có cả phó chủ tịch của WFNS, sẽ được tổ chức tại bệnh viện của chúng tôi. Tôi xin mời anh đến thăm, nhân tiện giới thiệu một vài người bạn cho anh làm quen.

Nói đến đây, Park Yongjin mỉm cười:

- Dù sao giáo sư Trần nhất định sẽ giành được giải thưởng trong cuộc thi kỹ năng ngoại khoa thần kinh lần này. Mai sau, mọi người sẽ là đồng nghiệp như vậy có thể tiện giao lưu liên lạc với nhau hơn.

Trần Thương nghe xong, đột nhiên cười.

Anh không tin rằng đối phương lại tốt bụng như vậy.

Hơn nữa, bây giờ anh không có thời gian, vì vậy Trần Thương trực tiếp từ chối:

- Thực xin lỗi, giáo sư Park, gần đây tôi rất bận không có thời gian.

- Hơn nữa, tôi sẽ không tham dự Hội nghị WFNS 2021 năm nay, trong tương lai có cơ hội sẽ gặp mặt sau.

Trần Thương nói xong trực tiếp cúp điện thoại, suy nghĩ lại đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này Ngô Huy vẫn đứng ở cửa, nhìn thấy cánh cửa đột nhiên bị mở ra, anh ta bất giác đỏ mặt.

Trần Thương cũng nói:

- Anh làm sao còn đứng ở đây?

Ngô Huy bối rối không biết nên nói gì:

- Khụ khụ, không có gì không có gì, thầy có chuyện gì vậy?

Trần Thương đưa điện thoại cho Ngô Huy:

- Hôm nay, anh giúp tôi giữ điện thoại di động một lúc. Nếu ở nhà xảy ra chuyện hoặc có chuyện quan trọng cần tôi phải ra mặt thì hẵng tới tìm tôi.

- Những chuyện khác thì tự anh giải quyết.

Nói xong, Trần Thương đưa điện thoại di động cho Ngô Huy, miệng lẩm bẩm:

- Tí nữa nhất định phải tìm một thư ký mới được

Ngô Huy nhìn điện thoại di động trong tay, đột nhiên có chút kích động.

Thầy giáo thế mà lại tin tưởng đưa điện thoại cho mình?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Huy thực sự rung động.

Mặc dù điện thoại bị khóa, bạn có thể trả lời điện thoại mà không ảnh hưởng đến nó.

Trần Thương cũng lo lắng có chuyện quan trọng nên mới đưa cho Ngô Huy.

Đột nhiên, Trần Thương nghĩ thế nào lại điều chỉnh điện thoại từ chế độ im lặng về chế độ bình thường.

Sở dĩ Trần Thương giao cho Ngô Huy là vì tin tưởng, dù sao thì tình cảm 'ân nặng như núi' cũng không phải dạng vừa đâu

Ngay cả Lý Bảo Sơn, Vương Khiêm bọn học cũng còn lâu mới đủ

Nói xong Trần Thương quay trở vào phòng

……

Lúc này, Park Yongjin đang ở Hàn Quốc xa xôi kia đang há hốc mồm khi bị Trần Thương cúp điện thoại không thương tiếc

Không ngờ rằng, bản thân mình lại chủ động ngỏ lời... thế mà lại bị tiểu tử kia từ chối

Nghĩ đến đây, Park Yongjin hơi tức giận.

Việc Trần Thương không giành được Giải thưởng bác sĩ ngoại khoa thần kinh thế giới lần này thực sự gây ra cú shock rất lớn.

Hơn 30.000 thành viên của tổ chức thực sự không hài lòng với kết quả này.

Vì vậy, mọi người cũng lần lượt phân tích năm người đoạt giải trong tổ chức.

Không phân tích thì không có gì

Vừa lôi ra phân tích cái, Park Yongjin giống như bị đội nồi vậy.

Rất nhiều thành viên của tổ chức nghi ngờ Park Yongjin.

Người ta đều nghĩ rằng là ông ta đi cửa sau, vì thế nên Giáo sư Trần Thương mới không đoạt giải

Điều này khiến Park Yongjin rất tức giận

Mặc dù bản thân ông ta biết rằng mình quả thực là người kém nổi bật nhất trong năm người này, nhưng... Ông ta cũng không làm như vậy đâu trời

Chỉ vì mối quan hệ giữa Park Yongjin và Chủ tịch Dane rất tốt.

Park Yongjin cũng biết rằng, giải thưởng của ông ta có thể liên quan đến điều này.

Nhưng…… Các người cũng đừng nói chứ

Lần này ông ấy mời Trần Thương đến, một mặt là vì muốn trở thành ‘anh em plastic’ với Trần Thương. Tốt nhất là thành loại ‘rất coi trọng tình bạn, đến mức có thể hy sinh bản thân’ đó.

Thứ hai, chính Chủ tịch Dane đã yêu cầu ông ta dò xét về Trần Thương.

Dù sao thì cách đây một thời gian, Trần Thương cũng có thể nói là một động lực rất lớn.

Đầu tiên là thành lập ‘Giải thưởng bác sĩ Trần Thương’ và sau đó thành lập cơ sở can thiệp thần kinh.

Mặc dù nội dung nghiên cứu cụ thể được giữ bí mật, nhưng... Những điều này đã thành công thu hút sự chú ý của Dane.

Chương 1987: Đây Không Phải Là Một Cơ Hội Hiếm Để Thăm Dò Sao?

Dane đủ tự tin, nhưng điều đó cũng không ngăn cản ông ta đi tìm hiểu căn nguyên của Trần Thương.

Vì vậy mới có chuyện như vậy, Park Yongjin đã cúp điện thoại.

Ông ta giận dữ ở trong phòng làm việc chửi rủa Trần Thương, gọi cho Dane.

- Thầy Dane, Trần Thương… Đã từ chối lời mời của tôi.

Park Yongjin nịnh hót nói, đúng vậy, Park Yongjin đã gọi riêng cho Dane, xưng hô với người nhỏ hơn ông ta ba tuổi là thầy.

- Hơn nữa, cậu ta nói bản thân sẽ không tham gia cuộc thi kỹ năng phẫu ngoại khoa kinh năm nay

- Tôi luôn cảm thấy rằng đối phương... Có phải là đã có kế hoạch và dự định mới nào không?

Dane nghe vậy, lông mày ông ta nhăn lại.

Trần Thương càng như vậy, Dane đáy lòng càng là không chắc chắn.

- Hay là… Anh đích thân đến Trung Quốc một chuyến, đi xem sao, tôi không nghĩ Trần Thương lại đơn giản như thế được.

Dane cau mày nói.

Park Yongjin gật đầu, nịnh nọt một câu:

- Thầy, có khi nào là do anh cẩn thận quá mức không? Trần Thương không tham gia cuộc thi chắc vì không muốn mất mặt?

Dane vừa nghe, tâm trạng ông ta lại cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

- Cái này, anh vẫn nên đi hỏi Trần Thương đi. Sau hội nghị năm nay, các chuyên gia đánh giá sẽ có cơ hội bỏ phiếu, cần chú ý hơn.

- Cậu ta không tham gia là tốt nhất rồi. Nếu mà tham gia... Ít nhất chúng ta cũng phải có tính toán chút.

……..

Đây là một nhiệm kỳ mới, chủ tịch WFNS sắp thay đổi.

Tại sao Dane lại làm việc chăm chỉ để lôi kéo mọi người, lẽ nào ông ta thật sự không biết Trần Thương giỏi thế nào sao?

Tất nhiên là không rồi

Thật ra, ở trong mắt đám người này, giải thưởng này trao cho ai thì trao

Còn những lời phàn nàn thì năm nào cũng có không ít.

Nhiệm kì của Dane cũng chỉ có ba năm, nếu đoạt giải thì có thể thành bốn năm, vì ông ta có thể lợi dụng giải thưởng lần này để suy xét lợi ích cho mình, nó có ảnh hưởng đến chức chủ tịch của chính ông ta

Tất nhiên, Dane thật sự đã có những thành tựu.

Điều này thì không có gì phải nghi ngờ cả, nhưng đã làm đến cái chức phó chủ tịch thì làm gì có ai là ngốc chứ?

Thật sự, nói trắng ra thì không bàn đến các giải thưởng lớn như Giải thưởng bác sẽ ngoại khoa thần kinh thế giới mà đến cả Nobel, giải thưởng y học Lasker cũng là công cụ của các nhà tư bản hoặc một số người khác.

Vì vậy, đoạt giải chỉ có thể nói là có một phần trăm nhất định.

Sau khi tất cả, nó phụ thuộc vào sức mạnh tổng thể

Lần bình chọn này của Dane đã lôi kéo được một số người.

Tương tự như vậy, để được chắc chắn thay đổi nhiệm kỳ, ông ta đã chuẩn bị một số ứng cử viên xuất sắc để tham gia cuộc thi, phấn đấu nỗ lực hết mình phải giành được giải thưởng, thành công lọt vào hội đồng ban giám khảo.

Vì vậy, Dane không nghĩ rằng một người như Trần Thương có ảnh hưởng nhiều đến bao nhiêu

Dane lại giao phó cho Park Yongjin:

- Tốt hơn hết là anh nên đích thân tự mình đến Trung Quốc xem xét tình hình của bên kia đi.

Dù không muốn nhưng Park Yongjin vẫn gật đầu đồng ý.

- Được!.

Sau khi cúp máy, Park Yongjin cau mày.

Làm sao để đánh giá trình độ của đối thủ được đây?

Nghĩ đi nghi lại, Park Yongjin vẫn không thể nghĩ ra cách nào.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, Park Yongjin quay người mở cửa, thấy một người đàn ông đang đứng ở trước cửa.

- Chủ nhiệm Park, là tôi.

Người đàn ông cười toe toét nhìn Park Yongjin, ánh mắt đầy mong đợi

Cái nhìn này có lẽ là bệnh nhân đang mong muốn được khám chữa bệnh đi

Chẳng là, sau khi nhìn thấy người đàn ông, Park Yongjin đã có một chút lúng túng.

Ông ta thực sự sợ gặp người đàn ông này.

- Tiên sinh Jin, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi đã nói với anh rất rõ ràng về tình hình của con gái anh rồi. Căn bệnh u màng não này rất hiếm. Kể từ báo cáo đầu tiên được chẩn đoán vào năm 1933, cho đến nay thì ở trong nước không có quá 10 trường hợp mắc bệnh.

- Điều quan trọng nhất là con gái anh không còn đơn thuần là u trên màn hay dưới màn nữa. Theo kết quả hạch đồ, đó là một khối u xuyên màn hiếm gặp.

- Tôi nói thật chứ, đối với loại khối u này, tỷ lệ phẫu thuật thành công của tôi tối đa chỉ là 20%. Nếu anh sẵn sàng chấp nhận mọi rủi ro, thì tôi cũng có thể thử một lần xem sao

Park Yongjin thật sự là đang nói sự thật.

Đây là bệnh rất khó chữa, tỷ lệ thành công không được đảm bảo, khối u xuyên qua màn rất lớn, dù là lành tính, nếu muốn cắt bỏ hoàn toàn thì phải cắt bỏ đủ trong 6 tiếng.

Hơn nữa, loại phẫu thuật này là phẫu thuật trực tiếp, không phải dưới kinh, người phẫu thuật phải có ý chí mạnh mẽ và thậm chí là cả thể lực.

Sáu giờ phẫu thuật thần kinh, chính xác triệt để cắt bỏ khối u, bảo vệ xử lý các cơ quan và mô bị ảnh hưởng đều là những điểm khó của phẫu thuật

Nghĩ đến điều này, đều có hơi khó khăn

- Chuyện này... Chủ nhiệm Park, ngài không phải thân với tiên sinh Dane lắm sao? Ông ấy có cách gì không?

Jin Hauseun không nhịn được hỏi:

- Dù sao tỷ lệ thành công của ca mổ 20% là quá thấp rồi

Park Yongjin liếc nhìn Jin Hauseun, đau đầu kinh khủng.

Đây là chính phiền não khi giao tiếp với đồng nghiệp đấy phải không.

Bản thân Jin Hauseun cũng làm việc trong lĩnh vực y tế, nhưng những gì anh ta đang làm là nghiên cứu thuốc, hơn nữa cũng có chút thành tựu

Người trong ngành cũng biết, thậm chí còn có ảnh hưởng nhất định.

Từ xưa đến nay y dược không phân nhà, cả hai cha con Jin Hauseun đều là người xuất sắc trong lĩnh vực này.

Nếu có thể cứu, bản thân khẳng định sẽ không chút do dự

Nhưng… Chính là vì cha con Jin Hauseun đều làm trong lĩnh vực này, nên nếu không làm tốt, họ rất dễ bị dư luận mổ xẻ.

Bây giờ, Park Yongjin vốn bị mọi người gọi là ‘hàng nhập lậu’.

Nếu phẫu thuật thất bại thì không phải nói thêm gì nữa.

- Ông Dane có cùng ý kiến với tôi.

- Thực ra, Jin tiên sinh, anh cũng làm trong ngành này. Anh nên hiểu về bệnh u màng não này chứ.

- Bệnh này ở giai đoạn đầu rất khó phát hiện. Một khi được phát hiện, thì nó đã phát triển lớn rồi.

- Hơn nữa, một khi u màng não lều được chẩn đoán, về nguyên tắc, phải mau chông kịp thời phẫu thuật, chưa kể áp lực nội sọ của cô Jin Chaochao đã tăng lên đáng kể.

Sau khi Jin Hauseun lắng nghe, trạng thái toàn thân không tốt lắm

Jin Chaochao rất quan trọng đối với Jin Hauseun

Jin Hauseun ly hôn sớm, con gái là một mình một tay ông ấy nuôi nấng, đây có thể nói là chỗ dựa lớn nhất trong cuộc đời ông ấy rồi.

Mà con gái cũng rất hiểu chuyện, để cùng làm khoa học với cha mình, Jin Chaochao cũng đã chọn theo đuổi sự nghiệp y sinh học.

Sau ngần ấy năm, Jin Chaochao đã trở thành cánh tay phải của Jin Hauseun, thậm chí là trợ thủ đắc lực

Dược phẩm Jin thị cũng do hai người tạo ra.

Nếu không có Jin Chaochao, đối với Jin Hauseun mà nói, đó chắc chắn là một đả kích lớn

- Chủ nhiệm Park, nếu có thể cứu được Chaochao, caí tôi cũng ngyện đổi lấy! Thật đấy

- Làm ơn đi

Jin Hosen quỳ gối trước Park Yongjin.

Park Yongjin nhanh chóng đỡ dậy, ông ta thực sự cũng khoongc ó cách nào cả.

Khi ông ấy sắp suy sụp, Park Yongjin đã choáng váng

Đúng vậy

Đây không phải là một cơ hội hiếm để thăm dò sao?

Nghĩ đến đây, Park Yongjin không nhịn được phấn khích.

Nếu đưa Jin Chaochao đến An Dương Trung Quốc, có phải là một ý kiến hay không nào?

Chương 1988: Thượng Phương Bảo Kiếm

Park Yongjin càng nghĩ càng thấy ok

Bản thân hoàn toàn cũng có thể đi cùng.

U màng não não qua màng trong u bướu là phẫu thuật mang tính thách thức nhất đối với một bác sĩ phẫu thuật thần kinh, nó liên quan đến việc cắt bỏ khối u, bảo vệ tĩnh mạch, tách mô... và v.v.

Nếu u thần kinh đệm là ca mổ khó nhất và khó nhất trong phẫu thuật thần kinh.

Thì u màng não là một phẫu thuật then chốt trong phẫu thuật thần kinh để thể hiện trình độ của bác sĩ phẫu thuật

Nghĩ đến đây, Park Yongjin hít một hơi thật sâu, giả vờ nhíu chặt lông mày và nhìn Jin Hauseun một cách nghiêm túc.

- Tiên sinh Jin, có lẽ tôi có cách, có thể thử xem.

Jin Hauseun nghe vậy thì sửng sốt một hồi, sắc mặt thay đổi, hai mắt sáng ngời, nhanh chóng nói:

- Cách gì? Chủ nhiệm Park mau nói đi

Jin Hauseun khẽ cau mày:

- Tất nhiên tôi biết rằng người tạo ra phương pháp phẫu thuật Parkinson được mệnh danh là bác sĩ tài năng nhất thế kỷ 21...

- Nhưng... Tôi không quen biết giáo sư Trần, giáo sư Trần Thương dường như cũng chưa bao giờ nghe nói về phẫu thuật khối u nội sọ.

Park Yongjin đột nhiên nói:

- Chúng ta có thể tham khảo và hỏi tỷ lệ thành công của bên kia, đúng không?

- Nếu bên kia có tỷ lệ thành công cao, vậy không phải là tốt rồi hay sao?

Sau khi Jin Hauseun nghe thấy điều này, ông ấy suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Hôm nay, tôi sẽ liên lạc.

Park Yongjin nhanh nói:

- Tiên sinh Jin, nếu cần, tôi sẽ đi cùng anh, tôi cũng có thể giúp đỡ

……

Buổi sáng, Ngô Huy không bận rộn lắm, nhưng anh ấy cứ cầm điện thoại di động trên tay.

Giống như Thượng Phương Bảo Kiếm vậy, cầm nó trong tay tràn đầy cảm giác sứ mệnh và danh dự

Sau khi Tiết Chính Nhận nhìn thấy nó, ông ấy không khỏi sững sờ:

- Chủ nhiệm Ngô, sao anh cứ cầm điện thoại di động trong tay vậy?

Dương Minh bên cạnh cũng gật đầu, tò mò nhìn Ngô Huy.

Gần đây, nhóm phẫu thuật thần kinh khẩn cấp An Dương cũng giống như nhà của những viện sĩ này, luôn luôn phải chạy qua bên này.

Vẻ mặt Ngô Huy thần bí nói:

- Các anh không thấy cái điện thoại này trong quen quen sao?

Tiết Chính Nhận sửng sốt, nhìn kỹ lại, thật sự cảm thấy có chút quen mắt

- Ừ ha, trong quen quá đi mất.

Dương Minh đột nhiên mở to mắt:

- Đây không phải là của giáo sư Trần sao?

Ngô Huy gật đầu, tự hào nói:

- Đúng vậy, Thầy Trần đang bế quan. Nên để tôi trả lời điện thoại, không được làm phiền cậu ấy.

Nghe những lời này của Ngô Huy, Tiết Chính Nhận và Dương Minh nhìn nhau.

Đôi mắt đầy nghiêm trọng

Giáo sư Trần bế quan... Chẳng lẽ lại có đột phá lớn nào đó hả?

Nghĩ đến đây, hai người không khỏi nhìn nhau hít sâu một hơi, sửng sốt một chút

Mà Ngô Huy nhìn hai người họ như thế này, không khỏi lẩm bẩm, đám người các người, trọng điểm là bế quan hả?

Trọng điểm là tôi cầm điện thoại cho Thầy Trần đó

Thầy Trần đã cho tôi quyền quyết định

Cắt

Dế trũi vô văn hóa.

Ngô Huy thổ tào, còn cẩn thận nhét điện thoại vào trong túi, còn nâng niu hơn cả con ruột của mình

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Ngô Huy nhìn điện thoại, sửng sốt một chút, không phải là số điện thoại trong nước?

Nhưng dù sao thì anh ấy cũng đã nhận rồi.

- Xin chào.

Jin Hauseun bên kia điện thoại choáng váng, ông ấy không hiểu được tiếng Trung, nên ông ấy vội dùng Tiếng Anh.

- Xin chào

- Là Giáo sư Trần sao? Tôi là Jin Hauseun đến từ Hàn Quốc. Con gái tôi được chẩn đoán mắc bệnh u màng não tủy cách đây một tuần, áp lực nội sọ của cháu đã tăng lên. Giờ cháu bị đau đầu dữ dội và không thể đi lại ổn định...

- Tôi muốn hỏi, giáo sư Trần, ở bệnh viện bên kia có phương pháp điều trị không và tỷ lệ thành công của ca mổ là bao nhiêu?

Sau khi Ngô Huy nghe xong, hiểu rồi, là đến khám bệnh.

Hơn nữa đó còn là một người nước ngoài.

Nghĩ về điều này, Ngô Huy suy nghĩ một lúc rồi đưa ra quyết định.

Điều này cũng giống như điều trị cho những bệnh nhân bình thường.

Nếu có thể tự mình giải quyết nó, thì không cần phải phiền Giáo sư Trần, nếu không thể tự giải quyết nó, vậy hãy đánh tiếng cho Giáo sư Trần

Chưa kể …… U màng não tủy

Bản thân mình có thể tự giải quyết được!?

Ngô Huy không phải là huênh hoang, nhưng thầy Trần thật sự rất lợi hại

Sau khi đọc cuốn sách mà cậu ấy đã tặng cho mình, giống như trợ thủ đắc lực vậy, nhờ nó mà hiểu biết của mình về ngoại khoa thần kinh đã được tắng lên đáng kể

Quan trọng nhất là…… Có vẻ như phẫu thuật cắt khối u nội sọ của bản thân đã có một bước đột phá.

Nói thì cũng kỳ, sau khi lấy sách, Ngô Huy đã sử dụng nó, trưng cầu ý kiến của thầy Trần xem liệu có thể cho người khác học hỏi được hay không.

Nếu nó nếu có thể truyền bá, thì sẽ có ý nghĩa rất lớn

Lúc đó ánh mắt của Trần Thương cũng sáng lên, anh rất mong chờ

Nếu thực sự khả thi thì đây là điều đáng mừng

Tuy nhiên, sau một số lần thử, phát hiện ra rằng điều đó là vô ích.

Hiệu quả khá bình thường

Những thứ mà thẻ tài năng này tạo ra chỉ có thể được sử dụng bởi những người được chỉ định.

Vì vậy, sau khi nghe đầu dây bên kia nói, Ngô Huy đã cho người bên kia biết địa chỉ email của mình.

- Tôi sẽ cho anh email. Anh gửi cho tôi kết quả khám bệnh và tình trạng của bệnh nhân, sau khi đọc xong tôi sẽ trả lời anh

Jin Hauseun nhanh chóng gật đầu cảm ơn

Sau khi cúp điện thoại, Jin Hauseun nói với Park Yongjin:
- Chủ nhiemj Park, bên kia bảo đưa bệnh án.
Park Yong nghe vậy, mắt ông ta sáng lên
- Được, tôi đi bảo người chuẩn bị
Park Yongjin nói xong liền vội vàng cho người đi chuẩn bị.
Ông ta muốn biết Trần Thương sẽ trả lời như thế nào
Mất khoảng nửa tiếng, sau khi dịch bệnh án, chuẩn bị xong, cũng có kết quả giám định.
Jin Hauseun đã gửi nó đến mail được chỉ định.
Bên này, Ngô Huy dùng máy tính của mình để mở hộp thư xem.
- Một khối u xuyên màng trong u màng não tủy? Rất hiếm
- Nhưng... độ khó dường như không thấp, nhưng không sao cả.
- Vấn đề duy nhất là nguồn cung cấp máu của u màng não
- Nếu loại bỏ được vấn đề xuất huyết màng não, thì ước tính chắc chắn 70% đến 80%
- Vậy chắc không cần tìm thầy nữa
Ngô Huy lẩm bẩm một mình, cả Tiết Chính Nhận và Dương Minh cũng đang quan sát.
Hai người cũng đọc đi đọc lại tình hình của bệnh nhân.
Đọc xong hai người đều nhíu chặt mày, dù sao thì u màng não tủy này thật sự rất hiếm, quan sát kích thước và độ khó của khối u thì thấy có chút nghiêm trọng.
Nếu phẫu thuật thì độ khó của ca mổ đó quá cao
Ước tính tỷ lệ thành công cho ca phẫu thuật là 10-20% nhỉ?
Nhưng chưa kịp nói thì họ đã nghe thấy Ngô Huy đang lẩm bẩm một mình.
Nhất thời cả hai đều chết lặng
Hai lão viện trưởng nhìn nhau, vẻ mặt già nua đỏ bừng, không khỏi liếc nhìn Ngô Huy một cái.
Cái tên này, sao mà như yêu quái thế không biết?
Ngoại thần kinh ngoại trừ Trần Thương đã là giỏi lắm rồi.
Bây giờ thì hay rồi, lại xuất hiện thêm một Ngô Huy.
Họ không nghĩ rằng Ngô Huy đang khoe khoang.
Phải biết rằng Ngô Huy là người rất kiệm lời và thận trọng, nếu anh ta nói chắc chắn 60 đến 70%, thì ít nhất là sẽ chắc chắn 70 đến 80%
Nhưng cũng chính bởi vì chuyện này, nên hai người đều cảm thấy có hơi kinh ngạc.

Trần Thương tên tiểu tử này quá lợi hại rồi

Tùy tiện mang vài người, thì người nọ mạnh người kia là thiên tài.

Ngô Huy, một nhân vật không mấy xuất sắc trước đây, sau khi đi với Trần Thương, cuộc sống như thể đang bật hack vậy

Chương 1989: Đều Là Do Thầy Trần Dạy Tốt Ạ

Trần thương thực sự là một viên đá quý. Nhưng…… Tại sao chúng tôi vẫn chưa đủ xuất sắc đây?

Nghĩ đến đây, tiết chính nhận và dương minh thở dài bất lực.

Mà lúc này, ngô huy đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cầm điện thoại di động lên, bấm số của dương nghị.

Trong khoảng thời gian này, họ cùng nhau nghiên cứu can thiệp ngoại khoa, giao tình không tồi.

- Chủ nhiệm Dương, tôi đang ở khoa, anh tới đây một chuyến đi, có bệnh nhân, tôi có một ý tưởng, anh xem thử tính khả thi có cao không

Dương nghị gật đầu. Anh và ngô huy hiện là đối tượng đào tạo chính của trần thương về ngoại khoa thần kinh.

Thường làm nghiên cứu cùng nhau, hơn nữa sự hiểu biết cũng như thiên phú về ngoại khoa thần kinh của ngô huy rất cao.

Sau khi dương nghị đến, ngô huy đột nhiên hỏi:

- Chủ nhiệm Dương, tôi có một ý tưởng, anh nghe thử xem tính khả thi có cao không?

Dương Nghị gật đầu:

- Được, nói đi

Đây là phương thức hợp tác bình thường giữa hai bên.

Là một chuyên gia về ngoại khoa thần kinh, ngô huy có rất nhiều ý tưởng về ngoại khoa thần kinh, đặc biệt là sau khi đọc cuốn sách này của giáo sư trần, anh ấy dường như đã có một bước đột phá rất đáng kể trong ngoại khoa thần kinh

Và Dương Nghị cũng rất có thiên phú về can thiệp thần kinh.

Suy nghĩ của hai người giao thoa, rất dễ tạo ra đổi mới

……

Ngô Huy nôn nóng hỏi:

- Chủ nhiệm Dương, anh xem, phẫu thuật khối u màng não có một vấn đề mấu chốt.

- Chính là khối u màng não có rất nhiều mạch máu, nhưng chỉ có bốn mạch máu chính, chủ yếu nhất chính là bốn đầu mạch máu này, còn bình thường chỉ có một mạch máu cung cấp máu nuôi khối u.

- Nhưng khi tiến hành phẫu thuật cắt bỏ khối u này, vì nó quá lớn nên rất dễ khiến cho tĩnh mạch, xoang tĩnh mạch bị ảnh hưởng, thậm chí nghiêm trọng hơn còn có thể làm tổn thương động mạch cổ, động mạch đốt sống. Vậy nên, tôi đang nghĩ xem liệu có một phương pháp nào khi phẫu thuật có thể hạn chế được những nguy cơ này, phòng ngừa trường hợp xuất huyết nhiều hơn.

Sau đó lại nhìn Dương Nghị, nói:

- Anh xem, điều tôi vừa nói, có thể thông qua thủ đoạn can thiệp phẫu thuật, can thiệp đến vùng khối u, thực hiện thủ thuật thuyên tắc, chủ động làm tắc mạch máu nuôi khối u hay không?

- Như vậy sẽ khiến cho lượng máu cung cấp cho khối u giảm xuống, giảm nguy cơ xuất huyết trong khi phẫu thuật, có lợi cho các thao tác phẫu thuật khác, giảm tỉ lệ tử vong trong khi phẫu thuật ở mức tối ưu.

Nói rồi lại khiến Ngô Huy ngày càng có hi vọng, mắt anh ấy sáng lên, thuận lý thành chương nghĩ đến rất nhiều khả năng khác.

- Cứ như vậy, có thể biến một ca bệnh từ không thể phẫu thuật thành có thể phẫu thuật, từ một ca phẫu thuật có độ khó lớn thành một ca đơn giản hơn.

Sau khi Dương Nghị nghe xong, cả người cũng sáng tỏ thông suốt

Đúng thế

Ai nói thủ đoạn can thiệp phẫu thuật chỉ để khai thông thuyên tắc?

Có nhiều trường hợp, làm tắc mạch máu cũng chính là một phương pháp tiến hành phẫu thuật tốt nha.

-Rất giỏi! Biện pháp này quá tốt

- Chủ nhiệm Ngô, ý tưởng này của anh thật tuyệt đấy

- Quá giỏi rồi

- Can thiệp trị liệu thần kinh không chỉ có thao tác khai thông thuyên tắc (khai thông mạch máu) mà còn có thể tiến hành làm tắc mạch máu lúc cần thiết, hỗ trợ cho phẫu thuật

- Đúng là giải pháp hay, mà mấu chốt nhất là thao tác này khá đơn giản nhưng hiệu quả thực hiện lại rất cao.

Dương Nghị phấn khích nói:

- Thao tác làm tắc mạch máu này khá phổ biến, chúng ta cũng rất thành thục, nhưng lại có rất ít người áp dụng nó để can thiệp vào hệ thống thần kinh.

Nói rồi Dương Nghị lấy một tờ giấy, bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

- Anh xem, chúng ta hoàn toàn có thể sử dụng hạt nhỏ thể rắn để thực hiện thuyên tắc, ví dụ như gelatin bọt biển là được rồi.

- Hơn nữa, chỗ khối u này, chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào lượng máu lưu thông vào đó, lợi dụng nó đẩy thêm một lượng thuốc hoặc nước muối sinh lý cùng các hạt nhỏ đến trung tâm khối u, làm tắc mạch máu từ bên trong.

- Giải pháp hay

Ngô Huy nghe Dương Nghị khẳng định như thế, liền đem bệnh án ca bệnh bày ra trước mặt mọi người.

- Anh xem, người bệnh này có một khối u màng não, hơn nữa còn là một khối u tương đối phức tạp, cung cấp máu cho nó chính là động mạch đốt sống cổ…Anh nhìn các khối u lớn nhỏ này, tôi rất lo sẽ xảy ra trường hợp xuất huyết…

Dương Nghị vừa nghe vừa xem bệnh án, phim chụp, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Có thể thực hiện có thể thực hiện, thật sự có thể thực hiện

- Đúng, anh nhìn, nếu phẫu thuật chỗ này có thể bị ảnh hưởng không?

- Không ảnh hưởng! Nơi này là phòng ngừa cung cấp máu, chúng ta có thể cắm ống truyền.

- Đúng vậy, sau khi cắm ống truyền, không những có thể cung cấp máu, còn có thể phòng ngừa xuất huyết.

Hai người thảo luận say sưa, khí thế ngất trời.

Mà Tiết Chính Nhận và Dương Minh ngồi một bên nghe, cũng chỉ biết trợn mắt há miệng.

Mẹ nó… Ai nói kỹ thuật lâm sàng mới rất khó

Hai người kia cứ như vậy, chỉ một giờ đồng hồ đã tìm ra phương pháp mới mang tính đột phá.

Mẹ nó… Chẳng lẽ hiện tại tất cả những người này đều là yêu nghiệt hay sao?

Người thanh niên trẻ tuổi này là Dương Nghị?

Cậu ấy mới đến đây không lâu, bây giờ thực sự lợi hại như vậy sao?

Nghĩ vậy, Tiết Chính Nhận cảm giác mình đã già, chính là cảm giác đó.

Thậm chí, sâu trong trong lòng ông ấy còn mơ hồ cảm thấy thật thất bại.

Nhưng ông ấy lại không hề cảm thấy khó chịu.

Những người mới này nổi lên như thế, thật sự rất tốt.

Khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc nếu chỉ dựa vào những người như ông ấy thì không thể phát triển hơn được, ông ấy cảm thấy thật hổ thẹn

với quốc gia.

Giống như lần trao giải này vậy, bọn họ không thể bảo vệ được một thanh niên thiên tài như Trần Thương, khiến bọn họ ai nấy đều âm u.

Hiện tại thật là quá tốt

Nhìn thấy một thế hệ mới đầy những tinh anh tài năng trẻ

Nhìn thấy dáng vẻ nhiệt huyết học tập phát triển của họ

Ấn đường Tiết Chính Nhận dần giãn ra, vẻ lo lắng dần biến thành nét mặt tươi cười.

Sau đó, ông ấy bắt đầu vỗ tay

- Tốt, thật sự rất tốt! Coi như các cậu cũng không tệ.

Tiết Chính Nhận nhịn không được tán dương hai người.

Nghe tiếng vỗ tay tán thưởng của ông ấy, hai người Ngô Huy và Dương Nghị ngượng ngùng đỏ mặt.

- Chủ nhiệm Tiết

Tiết Chính Nhận lại vui vẻ gật đầu:

- Không tệ, vừa nghe hai cậu thảo luận rất khá, không tệ, không tệ

- Đây là một đề tài đáng để các cậu nghiên cứu.

- Nếu có thể thêm được thủ thuật này vào quá trình phẫu thuật cắt bỏ khối u màng não, hoàn toàn có thể giảm khả năng xuất huyết và tỉ lệ biến chứng, còn nâng cao xác suất thành công của ca phẫu thuật này, thậm chí có thể coi đây là một sáng tạo trong phẫu thuật điều trị bệnh.

- Thật đáng ngạc nhiên nha

- Hai cậu đã sáng tạo nên một kỳ tích đấy

Tiết Chính Nhận hưng phấn nói.

Mà Dương Nghị và Ngô Huy bị ông ta tán dương khoa trương như thế cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng lại cùng thốt ra một câu:

- Đều là do thầy Trần dạy tốt ạ

Một câu nói khiến cả Tiết Chính Nhận và Dương Minh đều nghẹn họng.

Hai người không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Trần Thương đã dạy hai cậu cái gì vậy?

Ngô Huy và Dương Nghị đồng thanh:

- Rất nhiều

Tiết Chính Nhận:

-…

Chương 1990: Có Thể Phẫu Thuật, Xác Suất Thành Công 80%

Ngô Huy và Dương Nghị không tiếp tục để ý hai người kia nữa.

- Vậy ca phẫu thuật này gọi là gì?

- Gọi là thủ thuật tắc mạch máu trước phẫu thuật khối u màng não đi.

Sau khi thảo luận xong, Ngô Huy nhắn tin phản hồi lại cho Jin Hauseun .

- Có thể phẫu thuật, xác suất thành công 80%.

Lúc này, Jin Hauseun và Park Yong-Jin đang ngồi trước máy tính thật lâu, đợi kết quả.

Trong lòng hai người đều rất lo lắng.

Jin Hauseun chỉ cần một kết quả tốt, nhưng tâm trạng của Park Yong-Jin thì phức tạp hơn.

Đột nhiên một hồi âm thanh báo có tin nhắn vang lên.

Jin Hauseun lập tức nhìn vào máy tính, sửn sốt mất mấy giây, ngón tay chạm đến con chuột có chút run rẩy.

Park Yong-Jin thấy ông ta như vậy, vội hỏi:

- Làm sao rồi, có hi vọng không? Đối phương trả lời thế nào?

Jin Hauseun hưng phấn:

- Anh ta nói có thể phẫu thuật, xác suất thành công đến 80%.

- 80%

- Trời ạ! Quá thần kỳ

Park Yong-jin không thể tin nổi, trợn tròn mắt kinh ngạc.

Không thể

Làm sao có thể lên đến bảy tám mươi phần trăm

Ông ta nhào đến màn hình máy tính, thấy trên màn hình là mấy chữ vô cùng đơn giản.

Thời khắc này, Park Yong-Jin cũng hết sức kinh ngạc, không thể tin đây là thật.

Jin Hauseun nói:

- Chủ nhiệm Park! Tôi muốn ra viện, lập tức làm thủ tục xuất viện

Mà lúc này, Park Yong-Jin vẫn còn đang sững sờ, chưa lấy lại được tinh thần.

Jin Hauseun có chút nôn nóng:

- Chủ nhiệm Park

Bấy giờ, Park Yong-Jin mới phản ứng lại, vội vàng nói:

- Được, được

- Thế này quá tốt rồi! Bây giờ chúng ta lập tức làm thủ tục xuất viện.

- Giúp người sẽ giúp đến cùng, ngài Kim, tôi sẽ đi cùng ngài

- Có tôi ở đó cũng có người hỗ trợ, vạn nhất cần thêm gì cũng thuận tiện.

Jin Hauseun vội vàng đồng ý:

- Tốt quá! Vậy phải cám ơn chủ nhiệm Park rồi

- Bây giờ, tôi sẽ sắp xếp chuyến bay, chúng ta sẽ nhanh chóng xuất phát

Jin Hauseun nói xong, hài lòng rời khỏi phòng làm việc.

Lúc này, Park Yong-jin cũng tranh thủ chuẩn bị hộ chiếu, sắp xếp công việc, đến Trung Quốc.

Đối với khả năng thành công lên đến 80% này, ông ta rất không tin tưởng.

Trần Thương không thể nào lợi hại như thế

…….

Bất luận thế nào thì Park Yong-Jin cũng không tin xác xuất thành công của ca phẫu thuật này có thể lên đến 80%

Xác suất thành công của một ca phẫu thuật không thể tuỳ tiện kết luận được.

Điều này phải dựa vào tổng hợp các phán đoán về mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật, tính khả thi của phương án phẫu thuật, hiệu suất …, tất cả những số liệu trực quan và số liệu lâm sàng mới kết luận được.

Có thể nói, xác định được chính xác xác suất thành công của một ca phẫu thuật chính là phản ánh thực lực của một bác sĩ

Đương nhiên, xác suất này sẽ thay đổi sau mỗi lần thực hiện lâm sàng.

Có thể đưa ra được một con số xác suất thành công chính xác cho một ca phẫu thuật, người bác sĩ ngoại khoa đó cũng phải là một người có năng lực và kinh nghiệm.

Pak Yong-Jin không báo lại chuyện này cho Dane, quyết định tự mình tới Trung Quốc xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

……

Máy bay hạ cánh, Pak Yong-Jin và Jin Hauseun đều có chút kinh ngạc khi nhìn thấy sân bay An Dương lớn như vậy.

An Dương cần thiết phải xây dựng một sân bay lớn đến như vậy sao?

Hai người họ cũng không am hiểu tiếng Trung lắm, nên khi đến đây cũng chuẩn bị thêm một phiên dịch viên đi cùng.

Park Yong-Jin sợ mình bị nhận ra, nên cố ý đeo thêm khẩu trang, kính râm, đội mũ, cả người kín mít giống như minh tinh màn ảnh vậy.

Từ đường băng đi ra, Pak Yong-Jin phát hiện hai bên sân bay phụ cận đều đang thi công.

Tới đón Jin Hauseun là đồng nghiệp Trung Quốc của anh ta.

Tập đoàn họ Kim có rất nhiều sản nghiệp khắp Châu Á, nên ở phương diện này cũng không có gì cần lo lắng.

Dọc đường đi, Park Yong-Jin tò mò hỏi:

- Ở đây đang xây dựng cái gì vậy?

Người đại diện cười cười:

- Sân bay, cần mở rộng thêm.

Park Yong-Jin quay đầu nhìn, thầm nghĩ, một cái sân bay lớn như vậy, rất phong độ, rất có tính quốc tế.

Nhịn không được lại nói, trong giọng nói có hơi khinh thường:

- An Dương chẳng qua cũng chỉ là một thành phố nhỏ bình thường, sao phải xây dựng một sân bay lớn như vậy làm gì chứ?

Jin Hauseun cũng có chút hiếu kỳ về điều này.

Người đại điện cười giải thích:

- An Dương nằm trên huyết mạch giao thông nối liền mấy thành phố lớn.

- Đương nhiên, mục đích xây dựng hiện tại để đáp ứng nhu cầu quốc tế, bởi vì các đường bay từ quốc tế đến An Dương hiện tại đã không đủ dùng nữa.

- Lần mở rộng sân bay này cũng chính là để đáp ứng nhu cầu trước mắt này.

Pak Yong-Jin nghe vậy cảm thấy sửng sốt:

- An Dương là thành phố du lịch sao, vì sao lại có nhiều chuyến bay quốc tế như vậy?

Người đại diện chỉ cười:

- Ngài đến bệnh viện tỉnh thì rõ ngay thôi.

Trên đường lớn, xe chạy thật nhanh.

Những dự án xây dựng ở An Dương không ngừng mọc lên.

Dù sao, để đáp ứng nhu cầu phát triển của một thành phố, cơ sở hạ tầng phải không ngừng được phát triển tương xứng.

Nhìn thấy khắp nơi ở An Dương đều đang thi công xây dựng, Pak Yong-Jin và Jin Hauseun đều không khỏi có chút tò mò.

Người đại diện lại nghiêm túc giới thiệu:

- Đây chính là bệnh viện trung tâm, tổng bộ của liên minh GICUP thế giới.

- Nơi này được đầu tư rất mạnh, nghe nói khi khởi công xây dựng, rất nhiều thành viên của tổ chức y tế thế giới đã đến đây, đích thân hội trưởng Batrofi cũng tới.

- Nếu như không phải tổng bộ, nói không chừng nơi này còn có thể trở thành một toà kiến trúc tiêu biểu đấy.

Pak Yong-Jin tò mò hỏi lại:

- Không khoa trương đến vậy chứ?

Đại diện cười:

- Khoa trương? Một chút cũng không đâu

- Con đường này là con đường lớn để đón tiếp quan khách, muốn làm một con đường chuẩn mực như thế này cũng không phải chuyện dễ dàng đâu.

- Ngài có thấy cái nhà đã sửa xong ở phía sau kia không? Đó là trung tâm chẩn đoán và điều trị Pakinson của Trung Quốc, đó là cần trục hình tháp, còn kia là tổng bộ của hiệp hội khoa Ngoại tiêu hoá thế giới…

Nghe lời giới thiệu của người đại diện, Jin Hauseun rất kinh ngạc:

- Vậy giá nhà ở đây khẳng định là rất đắt phải không?

Người đại diện bật cười:

- Giá nhà ở nơi này? Căn bản là không mua được?

- Hiện tại, nhu cầu đăng ký hộ khẩu ở An Dương rất cao, có thể so với Thượng Hải. Tuy rằng nhà đất ở Thượng Hải cũng rất đắt đỏ, nhưng ở An Dương còn bị chính phủ khống chế nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Dọc đường đi, người đại diện vẫn thao thao bất tuyệt rất nhiều chuyện khiến cho Pak Yong-Jin và Jin Hauseun còn chưa tới bệnh viện trong lòng đã háo hức và hiếu kỳ.

Nhưng, khi xe dừng trước cổng bệnh viện lại khiến hai người bọn họ có chút sửng sốt.

Pak Yong-Jin rất muốn hỏi một câu:

- Không phải là nơi này chứ?

Không sai

Bệnh viện trước mắt và bệnh viện trong truyền thuyết kia đúng là khác xa nhau.

Ngoại trừ bệnh viện có thêm một toà cao ốc, những thứ khác xem ra đều đã có lịch sử lâu đời.

- Không sai, chính là chỗ này! Bao gồm bệnh viện

Hiện nay, xu hướng hiện đại hoá bệnh viện rất nhiều, đặc biệt là đối với hai người Jin Hauseun và Pak Yong-Jin đã chứng kiến rất nhiều sự kiện lớn, nhìn thấy nơi này quả thực có chút bình thường.

Pak Yong-Jin càng thêm khẳng định, Trần Thương chắc đang doạ người.

Xác xuất thành công 80%, không phải khoác lác thì là cái gì?

Lúc này, trong lòng Jin Hauseun cũng có chút do dự.

Nhưng đến cũng đã đến rồi, cũng không thể không vào đúng không?

Lúc đang nói chuyện, Jin Hauseun gọi điện thoại cho Trần Thương.

Chương 1991: Chủ Nhiệm Của Chúng Tôi Sẽ Phụ Trách Ca Mổ Này

Ngô Huy nhận điện thoại, cảm thấy có chút quen thuộc.

- Chào anh, tôi là Jin Hauseun , chúng tôi đến bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 An Dương.

Ngô Huy gật đầu:

- Được, đi thẳng đến tầng 6 toà nhà cấp cứu, tìm bác sĩ Hoàng Tân Hải.

Nói xong, sau khi bàn giao, liền cúp điện thoại.

- Kim tổng, mời đi bên này.

Người đại diện rất ân cần, đẩy xe lăn đưa Kim Xảo Xảo đến toà nhà cấp cứu.

Chưa đi đến cửa đã thấy rất đông người đang bận rộn đi lại, mà quan trọng nhất chính là đám người này lại đủ sắc tộc.

Có người da trắng, người da đen, người châu Mỹ La tinh, người châu á…

Thấy nhiều người nước ngoài ở đây như vậy, hai người thật sự rất ngạc nhiên.

- Nhiều người nước ngoài như vậy

Người đại diện nói:

- Đúng vậy, ở đây người nước ngoài còn nhiều hơn so với người Trung Quốc, lời này không hề khoa trương.

- Hơn nữa, người nước ngoài ở đây không thể dùng bảo hiểm y tế, chi phí điều trị tương đối cao, thế nhưng…Các ngài nhìn, không hề ảnh hưởng đến số lượng người tới đây điều trị.

- Dù sao, danh tiếng của giáo sư Trần trên quốc tế không hề thấp.

- Quan trọng hơn là, những ca phẫu thuật nơi khác không thực hiện được, nhưng ở đây làm được.

- Không phải có tin đồn, trường ngoại ngữ An Dương mở rộng nhận rất nhiều sinh viên, liền đến bệnh viện Trung Quốc để phục vụ à.

- Thậm chí, tỉnh An Dương còn đặc biệt thành lập trung tâm phục vụ bệnh nhân nước ngoài, có hướng dẫn viên chuyên nghiệp phục vụ.

Mấy câu nói này, đủ để khiến những thấp thỏm bất an của Jin Hauseun tan biến.

Ông ta không sợ đắt, không sợ tốn tiền, chỉ sợ trình độ ở đây không thể thực hiện phẫu thuật.

Thật vất vả đứng đợi thang máy, đoàn người đi xuống cầu thang, tìm được văn phòng bác sĩ.

- Xin chào, tôi tới tìm giáo sư Trần Thương.

Jin Hauseun nói một câu thành công khiến cả phòng yên lặng trở lại.

Người đại diện vội tiến lên nói:

- Chào bác sĩ, vị này là Kim tiên sinh, đến từ Hàn Quốc, chúng tôi đã…

Hoàng Tân Hải chợt đứng dậy:

- À, xin chào, tôi là Hoàng Tân Hải, vừa rồi chủ nhiệm đã phân cho tôi phụ trách mọi người.

Jin Hauseun lập tức sửng sốt, chào hỏi:

- À, xin chào bác sĩ Hoàng.

- Còn giáo sư Trần…

Hoàng Tân Hải cười cười:

- Chủ nhiệm Trần rất bận, bình thường anh ấy không nhận bệnh nhân.

Jin Hauseun ồ một tiếng:

- Vậy chúng tôi phẫu thuật…

Hoàng tân Hải giải thích:

- Chủ nhiệm của chúng tôi sẽ phụ trách ca mổ này.

……..

Nghe Hoàng Tân Hải nói vậy, Jin Hauseun mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không phải bác sĩ nhưng Jin Hauseun cũng hiểu được quy trình của bệnh viện.

Cho dù là ở Seoul Hàn Quốc, Pak Yong-Jin cũng không tự mình tiếp nhận bệnh nhân mà là do bác sĩ cấp dưới phụ trách.

Nhờ phòng đại diện của họ Kim ở Trung Quốc giúp đỡ, sắp xếp chuyện nằm viện cho Kim Xảo Xảo, cô bé được sắp xếp nằm trong một phòng bệnh ba người.

Điều này khiến ông ta có chút không hài lòng.

Pak Yong-Jin cũng cảm thấy trong chuyện này EQ của Trần Thương cũng quá thấp đi, Jin Hauseun nói thế nào cũng là tiền bối trong lĩnh vực y dược, đã không tự mình ra đón tiếp, đến sắp xếp phòng bệnh cũng là ở chung với hai người khác.

Mặc dù Jin Hauseun không vui lắm, nhưng thân là người bệnh nên cũng không nói thêm gì.

Kim Xảo Xảo nằm trên giường bệnh, ý thức có chút mơ hồ.

Trạng thái tinh thần của cô ta không ổn định, lúc tốt lúc xấu, ngồi trên giường, tình hình của Kim Xảo Xảo ngày hôm nay có chút khá hơn.

Thật ra cô ấy năm nay mới 32 tuổi.

Khối u màng não khiến tình trạng cô ấy trở nên cực đoan, tuy nhiên những cảm xúc khác lạ cũng không hay xuất hiện, chủ yếu vẫn là ý thức mơ hồ, thích ngủ, cả ngày mê man.

Vì vậy, hầu hết thời gian Kim Xảo Xảo đều rơi vào trạng thái hôn mê, mỗi lần tỉnh dậy đều rất đau đớn. Thể tích khối u tương đối lớn, khiến cho những cơn đau đầu càng thêm rõ ràng, kèm theo đó là tình trạng nôn mửa.

Bởi vì vấn đề xác suất thành công của ca phẫu thuật này nên cứ kéo dài mãi, hiện tại khối u đang lớn lên rất nhanh, đã có hiện tượng chèn ép thuỳ chẩm-thuỳ thái dương gây ảnh hưởng đến thị lực.

- Ba, chúng ta đang ở đâu vậy?

Jin Hauseun nghe thấy âm thanh của Kim Xảo Xảo, vội nói:

- Hiện tại, chúng ta đang ở Trung Quốc, đã liên lạc được với giáo sư Trần, cậu ấy sẽ phẫu thuật cho con.

- Xác suất thành công rất cao, giáo sư Trần nói xác suất lên đến 80%, con đừng lo lắng

Kim Xảo Xảo ồ một tiếng, không nói nữa, chẳng bao lâu sau lại thiếp đi.

Ông ta nhìn thấy Kim Xảo Xảo như vậy, không khỏi thở dài.

Đối với chuyến đi đến Trung Quốc lần này, ông ta cũng vô cùng lo lắng

Lúc này, một người đàn ông giường bên lên tiếng chào Jin Hauseun một cách thân thiện.

- Xin chào

Ông ta không hào hứng lắm, dù sao ông ta cũng vẫn muốn con gái mình được ở phòng riêng để không bị quấy rầy, nhưng vẫn lịch sự chào lại một câu:

- Xin chào

Đối phương lại nói:

- Các ông biết giáo sư Trần sao?

Jin Hauseun gật đầu:

- Từng nói chuyện qua điện thoại.

Đối phương là một người da trắng, cười nói:

- Khó trách, lúc chúng tôi đến đây, để có thể chỉ ở ba người một phòng đều đã tốn không ít công sức.

- Tốn sức?

Jin Hauseun không để ý, Pak Yong-Jin lại càng không ngó ngàng tới.

Nhưng về sau, họ ngày càng hiểu được ý nghĩa của từ tốn sức mà đối phương đã nói là như thế nào.

Sau đó là quá trình kiểm tra theo thông lệ.

Lúc Trần Thương tan tầm, cuối cùng Ngô Huy cũng tìm thấy anh ấy.

- Hôm nay có chuyện gì sao?

Ngô Huy khái quát lại tình hình một lần nữa:

- Không có chuyện gì quan trọng, nhưng có một người Hàn Quốc tên Jin Hauseun vì phẫu thuật khối u màng não đến tìm giáo sư.

Trần Thương ồ một tiếng.

Ngô Huy vội nói:

- Chẳng qua tình huống của người bệnh tôi cũng đã xem qua một chút, tôi có thể xử lý được, nếu có chuyện gì, tôi sẽ kịp thời liên hệ với giáo sư.

Trần Thương gật đầu:

- Được.

Ngô Huy do dự, định đem sự tình đã bàn bạc với Dương Nghị ngày hôm nay nói cho Trần Thương biết, nhưng lại nghĩ việc chưa thành công chưa vội nói, miễn cho thầy lại phân tâm vì lo lắng, cứ đạt được thành công rồi mới nói với thầy đi.

Nghĩ vậy, Ngô Huy không nói thêm gì nữa.

Trần Thương cười:

- Vất vả rồi, tôi đi trước.

Kỹ thuật điện sinh lý đánh thức thần kinh trong phẫu thuật đúng là khiến Trần Thương si mê. Cái lý luận này đối với phẫu thuật thần kinh mà nói có thể giúp giảm nhẹ các biến chứng có thể xảy ra khi phẫu thuật, tuyệt đối là tương lai tốt đối với phẫu thuật khoa Ngoại thần kinh

Nhất định phải nắm chặt thời gian, đợi đến giải thi đấu kỹ năng khoa Ngoại thần kinh thế giới. Phải cho các đồng nghiệp của thế giới thấy được kỳ tích của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc.

Mấy ngày nay nằm viện, nhưng những bệnh nhân trong phòng này cũng không hề nhàn rỗi.

Dù sao cũng là phòng ba người, người bên cạnh lại thường xuyên tiếp khách, đối với việc này Jin Hauseun cũng là bất đắc dĩ. Đây chính là sự bất tiện khi không được ở phòng riêng.

Thế nhưng nằm viện cũng không giống như khách sạn, đâu phải anh cứ chi tiền là sẽ có phòng VIP đâu.

Mất một thời gian, Jin Hauseun mới nhận ra căn bản người bệnh cùng phòng lai lịch cũng không phải dạng vừa.

Đến lúc này, Jin Hauseun mới thu liễm lại, nhưng lại có chút oán giận.

Ông lão đang nằm ở giường số 15 là một bệnh nhân Pakinson. Bản thân ông ta là một cổ đông của tập đoàn Ford ở Mỹ, còn sở hữu mấy quặng sắt ở Nga, giá trị bản thân tính lên trăm tỷ

Chương 1992: Ông Ta Bị Làm Nhục, Lại Còn Bị Người Ta Quang Minh Chính Đại Làm Nhục

Mà cậu bé nằm ở giường số 16 chính là con trai của tổng giám đốc một công ty con thuộc quyền quản lý của tập đoàn J&J, giá trị bản thân cũng tính là lên đến mấy chục tỉ.

So sánh ra, Kim Ho Sung chẳng bị thua thiệt khi được xếp vào phòng bệnh ba người như vậy. Dù sao bản thân ông ta nếu định giá cũng chỉ năm tỷ là cùng. Lấy sự nghiệp của họ Kim so ra với những người này quả thực không phải chỉ kém một chút thôi đâu

Lúc này, ông ta mới ý thức được, bản thân đc xếp vào phòng bệnh chỉ có ba người đã là ưu đãi quá tốt rồi, vậy mà chính mình lại còn oán thầm, thật là…

Hơn nữa, qua thời gian ông ta càng nhận ra rằng, sở dĩ ông ta có thể được sắp xếp nằm viện ở đây chính là vì bệnh tình đặc biệt của con gái mình, chứ không phải vì sản nghiệp của họ Kim.

Bởi vì ông ta phát hiện, ngay cả đến Pak Yong-Jin mà bác sĩ Hoàng đó cũng không hề biết là ai.

Điều này ngay từ đầu Kim Ho Sung đã có chút nghi ngờ. Nhưng thời gian càng dài ông ta càng khẳng định điều đó, nên thái độ trở nên rất đàng hoàng, rất tích cực phối hợp trị liệu.

Trong lòng ông ta suy đoán, nếu như không phải giáo sư Trần Thương kia có hứng thú với ca bệnh của con gái ông thì chưa chắc chắn ông sẽ được sắp xếp nằm viện như vậy.

Ngày hôm đó, Ngô Huy và Dương Nghị tự mình đến gặp Kim Ho Sung :

- Bệnh nhân cần trải qua hai lần phẫu thuật mới có thể đảm bảo được xác suất thành công. Đầu tiên cần tiến hành phẫu thuật xử lý tắc mạch máu dẫn vào khối u, giảm nguy cơ xuất huyết khi đang giải phẫu.

Nghe vậy, Kim Ho Sung theo bản năng muốn tìm Pak Yong-Jin thương lượng một chút.

Nhưng nhìn những giường bệnh bên cạnh, ông ta lại bình tĩnh lại. Dù sao cũng nên làm theo sắp xếp của bác sĩ.

Còn Pak Yong-Jin mấy ngày nay cũng chẳng hề nhàn rỗi. Ông ta cơ hồ biến bản thân mình thành đặc vụ, đi vào bệnh viện hỏi thăm khắp nơi, nghe ngóng bệnh nhân, xem xét bốn phía.

Cuối cùng, ông ta cũng tìm được một bệnh nhân người Hàn Quốc.

Vậy là ông ta cũng đóng vai một bệnh nhân đến từ Hàn Quốc, giả vờ bắt chuyện với đối phương:

- Xin chào, xin chào, gặp đồng hương thật tốt, thật là không dễ mới gặp được một người Hàn Quốc ở đây.

Bộ dáng ông ta rất nhiệt tình khi thấy đồng hương, nhưng đối phương lại nhìn ông ta một cái, hơi ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ ít lắm à?

- Người Hàn Quốc chúng ta đến đây trị bệnh rất nhiều đó.

- Anh mới tới đây thôi đúng không? Tôi nói cho anh biết, ở khoa thần kinh này, có ít nhất là mười người Hàn Quốc đấy

……

Pak Yon-Jin nghẹn lời

Được rồi, nhiều người hay ít người không phải là trọng điểm

Pak Yong-Jin xấu hổ cười một tiếng:

- Đúng vậy, tôi mới sang đây.

Người bệnh kia vội nói:

- Ôi, anh có ý thức một chút được không, đừng có hút thuốc, đừng khiến người Hàn Quốc chúng ta mất mặt có được không?

- Ở bệnh viện này, chúng ta chính là hình tượng của quốc gia đấy

- Tôi nói cho anh biết, ở đây có người bệnh của hơn 40 quốc gia khác nhau, anh phải cẩn thận một chút, mấy ngày trước còn có một người Triều Tiên ở bên kia khinh bỉ chúng ta không có hình tượng đấy

Pak Yong-Jin lập tức bó tay rồi

Ông ta lại hỏi:

- Cậu là tới khám sao, trong tay cậu chính là bệnh án à.

Người thanh niên gật đầu:

- Đúng thế, tôi đã xuất viện rồi, nhưng đến khám bệnh sau khi phẫu thuật 1 tháng thì có thể gặp được giáo sư Trần. Tôi mới chụp X quang, đang định cầm tới để giáo sư Trần kiểm tra kết quả.

Pak Yong-Jin hưng phấn:

- Ồ, thật ra tôi đến Trung Quốc để học tập, cũng trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, nếu cậu không ngại có thể cho tôi xem phim chụp một chút được không?

Người thanh niên nghe xong, vui vẻ nói:

- Ồ, thật sao? Cơ hội như thế này với anh cũng không phải dễ có.

- Khoa Ngoại thần kinh ở Hàn Quốc chúng ta quá tệ, anh có được cơ hội như vậy phải biết trân trọng.

Câu nói này lột trần tâm trạng của Pak Yong-Jin, trong lòng ông ta rất không thoải mái.

Nhưng vẫn cố nén tức giận, nhận lấy phim chụp, cười cười nói:

- Đúng, đúng, đúng

Đây là phim hạch từ, Pak Yong-Jin nhìn phim chụp, nhẹ gật đầu, ông ta là người có năng lực, xem phim chụp liền biết được chố nào đã từng trải qua phẫu thuật.

- Không sai, phẫu thuật u máu này thực hiện khá tốt, giáo sư Trần thực hiện phẫu thuật quả nhiên lợi hại

- Thật ra, đất nước chúng ta có rất nhiều bác sĩ ngoại khoa giỏi

- Ví dụ như giáo sư Pak Yong-Jin của bệnh viện Seoul, ông ấy làm phẫu thuật cũng rất tốt.

Nhưng người thanh niên nghe xong thì trợn mắt nhìn ông ta:

- Anh có chắc chắn anh tới đây để học tập bồi dưỡng kỹ năng bác sĩ không đấy?

Sau đó, anh ta vội vàng thu lại cuộn phim chụp cất đi, nhỏ giọng nói:

- Anh à, tôi có thể nói với anh một chuyện này không?

Pak Yong-Jin nhìn thấy thái độ thần bí của người thanh niên, nhẹ gật đầu:

- Được, cậu nói đi.

Người thanh niên hạ giọng:

- Ngàn vạn lần anh đừng nói anh là người Hàn Quốc đấy.

- Tôi không gánh nổi thanh danh này đâu

- Ôi…Đất nước chúng ta sao lại phái một người như vậy ra nước ngoài học tập cơ chứ, đến phim X-quang cũng không biết xem

Pak Yong-Jin tức đến đỏ mặt tía tai.

Tức giận cậu thanh niên kia không hiểu biết gì.

Ông ta không phục:

- Tôi nói sai sao?

Người thanh niên nói:

- Anh nói chẳng đúng gì hết

Nói xong, anh ta lấy ra một phim X-quang khác:

- Anh nhìn, đây là phim chụp X-quang của tôi trước khi phẫu thuật.

- Anh nhìn cho kỹ một chút, đừng để đến sau này lại khiến quốc gia mất mặt.

- Mặc dù tôi biết y học chúng ta lạc hậu, nhưng cũng không thể vì thế mà đánh mất mặt mũi ngay ở nước ngoài thế này được.

Pak Yong-Jin tức giận sắp nổ tung

Ông ta bị làm nhục, lại còn bị người ta quang minh chính đại làm nhục.

Ông ta cầm lấy phim chụp kia, nhìn kỹ, lập tức hôn mê

- Cái này…Đây là…

Người thanh niên thở dài:

- Là của tôi đấy, tôi bị khối u tuyến yên, mà còn bị ở vị trí rất khó, quan trọng nhất chính là nó ở rất gần mạch máu, không có cách nào phẫu thuật.

- Chủ nhiệm Ngô đã cắt bỏ khối u tuyến yên, đồng thời điều chỉnh lại mạch máu.

- Đây đâu phải là u máu, đây là khối u tuyến yên

Lúc này, Pak Yong-Jin đã nhìn ra

Nếu đến lúc này, mà ông ta còn không nhìn ra thì thực sự đã vứt mặt mũi ở nước ngoài rồi

Nhưng, ca phẫu thuật như vậy cũng đã làm quá tốt rồi

Căn bản không nhìn thấy dấu vết phẫu thuật trên tuyến yên, thời gian chỉ mới một tháng, thật sự đạt hiệu quả cao đến như vậy sao?

Quả thật là chuyện lạ lùng hiếm gặp

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Pak Yong-Jin không thể không thừa nhận.

Trần Thương đúng là có chút tài năng

Ông ta thở dài, nói với người thanh niên:

- Đây là do Trần Thương phẫu thuật sao?

Người thanh niên hơi sửng sốt, giống như rất kinh ngạc khi thấy bộ dạng ngu xuẩn của ông ta, liếc mắt khinh bỉ, giáo sư Trần là người anh muốn liền có thể gặp hay sao.

- Dĩ nhiên không phải, là chủ nhiệm Ngô Huy làm.

Pak Yong-Jin vỗ đùi, ông ta biết mà, Trần Thương làm sao có thể có thực lực như vậy được.

Nhưng ông ta đột nhiên nghĩ lại…

Ngô Huy lại là nhân vật như thế nào?

Người thanh niên có chút không kiên nhẫn, đứng dậy:

- Tôi không nói chuyện với anh nữa, tôi phải đi.

Nói xong, người thanh niên bước đi, được vài bước thì quay lại nói với Pak Yong-Jin:

- Tôi nói cho anh biết, nếu có thể thì anh tuyệt đối đừng tìm tên Pak Yong-Jin kia, cái thứ bác sĩ đó, trước đây tôi tìm ông ta để phẫu thuật, ông ta nói xác suất phẫu thuật thành công chỉ có 30%.

Chương 1993: Toàn Bộ Quá Trình Rất Thuận Lợi

Người thanh niên lại nói tiếp với Pak Yong-Jin:

- Hả?

- Này anh, sao sắc mặt anh lại khó coi như vậy?

- Ôi, tôi phải đi rồi.

- Vừa khéo tôi thấy anh rất ham học hỏi, đừng để cái tên Pak Yong-Jin kia làm hội trưởng khoa ngoại thần kinh đất nước chúng ta, nhớ tới anh ta liền khiến tôi đau đầu.

Người thanh niên đi chỉ để lại cho Pak Yong-Jin đang ngây ngẩn một làn gió.

Cô độc, mà bất đắc dĩ

Đau lòng

Rất đau lòng

Trời ơi, đau thấu tâm can

…

Kim Xảo Xảo được đưa đến phòng mổ. Kim Ho Sung kiên nhẫn ngồi đợi ngoài phòng mổ.

Còn Pak Yong-Jin tâm tình không tốt, đã đến quán bar.

Hôm nay, ông ta chỉ muốn tìm một chỗ để phát tiết tâm trạng của mình.

Đây là lần đầu tiên Ngô Huy và Dương Nghị làm dạng phẫu thuật như thế này, nên hai người rất hưng phấn, cảm giác cực kỳ mong chờ.

Thủ thuật xử lý tắc mạch máu trước khi phẫu thuật khối u màng não này cũng là lần đầu tiên họ thử nghiệm.

Đáy lòng Dương Nghị tràn đầy khâm phục đối với Ngô Huy.

Bác sĩ khoa ngoại thật sự rất thiên phú, bình thường rất cần sự đột phá từ bên trong này. Lần phẫu thuật kết hợp này tựa như biểu thị một tương lai tươi sáng của khoa Ngoại thần kinh

Dương Nghị thuần thục cắm quản động mạch đùi.

Gây mê…

Cắm ống phế quản…

Tách rời…

Ống dẫn truyền cắm vào tả hữu động mạch đốt sống, thuốc bắt đầu có tác dụng

Từng bước phát hiện ta nơi cung cấp máu cho khối u màng não, tình huống sẽ bị khối u này làm ảnh hưởng, dẫn lưu tĩnh mạch, xoang tĩnh mạch, …tất cả các tình huống nguy hiểm được liệt kê rõ

Ngô Huy nghiêm túc quan sát phim ghi chép

Mà lúc này, Dương Nghị đang chọn góc độ để thực hiện tắc mạch máu.

Dương Nghị rất ao ước được như Ngô Huy.

Cũng hi vọng thầy của anh ấy sẽ cho anh ấy viết một quyển đúc kết kinh nghiệm.

Anh ấy biết rõ, chỉ cần bản thân cố gắng, chắc chắn sẽ có cơ hội

- Kéo

Dương Nghị đưa tay tiếp nhận kéo y tá đưa tới, cắt nát bọt biển gelatin, thành những hạt nhỏ hơn 250 µm.

Mặc dù ở lĩnh vực khoa ngoại thần kinh, anh ta không có được thiên phú như Ngô Huy, nhưng anh ta có thể trở thành một bác sĩ phẫu thuật ưu tú.

Kế thừa y bát của thầy trong lĩnh vực can thiệp thần kinh.

Vừa nói chuyện, Dương Nghị vừa bắt đầu dùng nước muối sinh lý pha loãng, sau đó dùng kim tiêm 1ml hút hết bọt biển gelatin hạt nhỏ.

Trên màn hình tivi giám sát, thao tác tay của Dương Nghị rất ổn định.

Anh ấy rất cẩn thận đẩy hạt bọt biển qua ống dẫn, đồng thời chú ý những thay đổi của bệnh nhân.

Sau đó lại đẩy một lần nước muối sinh lý, đề phòng các hạt bọt biển làm tắc nghẽn ống dẫn.

Ca phẫu thuật được tiến hành theo trình tự

……

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi

Cuối cùng, thủ thuật tắc mạch máu cũng kết thúc

Qua đấy cũng hiểu rõ hơn về thủ thuật này phục vụ cho phẫu thuật về sau.

Tất cả đều hoàn mỹ.

Ngô Huy phấn khích nói:

- Tuyệt vời

- Hoàn mỹ

- Như vậy, khi chúng ta phẫu thuật sẽ không cần để ý đến động mạch đốt sống cổ có vấn đề hay không?

- Loại bỏ vấn đề có thể xảy ra xuất huyết trong khi phẫu thuật, về cơ bản tôi có thể chắc chắn ca phẫu thuật này sẽ thành công.

- Dương Nghị, xem như cậu cũng không tệ chút nào.

Hoàn toàn chính xác, can thiệp phẫu thuật quan trọng nhất chính là chi tiết nhỏ, thủ thuật này muốn thực hiện được cần khống chế được tốc độ và áp lực đẩy hạt nhỏ bên trong mạch máu.

Dù sao cũng cần đề phòng trường hợp những hại vi nhựa này đi chệch mạch máu, lại cản trở phẫu thuật hoặc gây ra một dạng biến chứng hậu phẫu khác.

Vậy nên, can thiệp phẫu thuật rất quan trọng, phải thật hoàn mỹ.

Phẫu thuật kết thúc.

Dương Nghị cũng thở phào, nhìn Ngô Huy và mọi người xung quanh:

- Tốt! Thật may đã không làm nhục sứ mệnh

Dương Nghị hỏi:

- Bao giờ làm tiếp phẫu thuật?

Ngô Huy lấy hình ảnh:

- Ba ngày nữa, cứ như vậy sẽ khiến khối u suy yếu một chút, chính là khi tốt để thực hiện phẫu thuật.

Dương Nghị gật đầu.

Cái này nhìn thì chỉ đơn giản như một thủ thuật thuyên tắc trước khi phẫu thuật khối u màng não, kỳ thực đó chính là một ca phẫu thuật kinh điển.

Sử dụng thủ thuật khai thông, sau đó lại khéo léo để ống dẫn đến động mạch đốt sống cổ. Tiếp theo lợi dụng kỹ thuật tắc mạch máu, ngăn cản cung cấp máu vào khu vực khối u, vừa có thể ngăn cản nguy cơ xuất huyết khi phẫu thuật, lại vừa có thể giảm bớt quá trình lớn lên của khối u, ở một khả năng nhất định còn giảm được áp lực lên phần nội sọ. Đây mới chính là phẫu thuật.

Lúc đưa Kim Xảo Xảo ra khỏi phòng mổ, cả người cô ấy đã có những chuyển biến tốt nhất định.

Trở lại phòng bệnh, ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, Kim Xảo Xảo vừa mở mắt ra đã nói:

- Ba, con đói

Kim Ho Sung kinh ngạc.

Con gái ông lại biết đói bụng.

- Tốt, đói bụng là tốt, nào, để ba đút cơm cho con

Kim Xảo Xảo cười cười:

- Ba, con không sao, cũng không phải là trẻ con. Con tự ăn được mà

Kim Ho Sung thấy Kim Xảo Xảo cười, lập tức sửng sốt.

- Cười?

- Xảo Xảo, con cười rồi

Kim Ho Sung thật sự rất tò mò, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao con gái ông từ phòng phẫu thuật đi ra lại có thể cười được rồi.

Trong phòng mổ đã xảy ra chuyện gì?

Ông ta rất muốn gọi cho Pak Yong-Jin hỏi một chút, nhưng gọi điện thoại lại không có người nghe máy.

Chuyện ngày hôm qua đã khiến trái tim Pak Yong-Jin tan nát rồi. Làm gì còn tâm trạng lo chuyện gì khác.

Vốn muốn tìm hiểu xung quanh, khẳng định Trần Thương khoác lác, kết quả lại khiến chính mình mất mặt.

Bị đồng hương nói cho tức giận muốn nổ tung

Dứt khoát không làm gì nữa.

Uống đến say mèm, ngủ một giấc, tinh thần sẽ tốt hơn

Ông ta cảm thấy, Ngô Huy chắc chắn là một bác sĩ rất lợi hại.

Ca phẫu thuật kia cậu ta đúng là đã làm rất tốt.

Nhưng trình độ ngoại khoa của Trung Quốc chắc chắn còn cần phải nâng cao.

Về phần, lời nói đau thấu tim của người thanh niên hôm qua…

Quên

Không thể không nói, rượu đế của Trung Quốc uống cũng rất ngon nữa.

Uống vào liền quên hết mọi sự.

Không tệ…

Huống chi, xu hướng hiện tại đã không còn ở khoa ngoại thần kinh, mà sự phát triển của can thiệp thần kinh, đây mới chính là tương lai thực sự.

Về đến phòng bệnh, Pak Yong-Jin chứng kiến cảnh Kim Xảo Xảo đang ăn cơm, cười nói với Kim Hạo Sâm, càng thêm sửng sốt

- A, thế này là sao vậy?

- Xảo Xảo, cô…Đã xảy ra chuyện gì?

Pak Yong-Jin thực sự rất kinh ngạc.

Kim Ho Sung vội nói:

- Chủ nhiệm Pak, tôi đang muốn tìm anh.

- Anh ngồi đi, tôi sẽ nói tỉ mỉ với anh.

Pak Yong-Jin gật đầu, tranh thủ ngồi xuống.

- Ngài Kim, tình huống của Xảo Xảo là thế nào? Hôm nay trông có vẻ không đúng lắm.

Kim Ho Sung vội nói:

- Không biết ngày hôm qua chủ nhiệm Ngô đã phẫu thuật gì cho con bé…

- Hôm nay tinh thần nó tốt hơn nhiều lắm…

Pak Yong-Jin sững sờ

Chủ nhiệm Ngô

Lại là cái người họ Ngô đó

- Ngô Huy?

Kim Ho Sung vỗ đùi:

- Đúng, chính là chủ nhiệm Ngô Huy.

- Hôm qua, cậu ấy nói sẽ làm phẫu thuật thuyên tắc cho Xảo Xảo, ngăn chặn cung cấp máu cho khối u. Sau đó phẫu thuật khoảng một giờ đồng hồ, lúc đi ra, Xảo Xảo ngủ một giấc, thức dậy liền kêu đói, sau đó còn cười với tôi. Hôm nay thời gian hôn mê của con bé cũng rất ít.

Nghe vậy, Pak Yong-Jin tròn mắt kinh ngạc

Nhưng ông ta vẫn rất nhạy cảm nắm bắt được mấy từ mấu chốt.

- Chủ nhiệm Ngô

- Thuyên tắc

- Can thiệp

Chương 1994: Chắc Chắn Bọn Họ Đang Lừa Người

Đem những từ này đặt chung một chỗ, lập tức khiến ông ta kích động đứng lên

- Không

- Tuyệt đối không thể nào

- Thuyên tắc ngừng cung cấp máu cho khối u màng não? Đừng đùa chứ?

- Sao có thể?

- Tiêm vào mạch máu để thực hiện thuyên tắc, không phải là tự tạo nguy hiểm cho chính mình sao?

- Không sợ theo mạch máu đến tim, gây nguy cơ nhồi máu cơ tim cấp tính ư? Cho dù là thủ đoạn can thiệp cũng chỉ có thể thực hiện tại khu vực chuỳ nền, không thể xâm nhập sâu hơn?

- Điều này là phi lý.

Kim Ho Sung hơi ngạc nhiên hỏi:

- Không phải là thủ đoạn can thiệp phẫu thuật sao?

- Tôi nghe nói can thiệp phẫu thuật có thể xác định khu vực phẫu thuật một cách tinh chuẩn.

Pak Yong-Jin kích động:

- Không! Ngài Kim, nhất định là có vấn đề, không thể như vậy được.

- Thủ đoạn can thiệp thần kinh còn chưa phát triển đến mức đó.

- Đừng nói là ở Trung Quốc, ngay cả trên thế giới, người dẫn đầu kỹ thuật thủ đoạn can thiệp thần kinh, ngài Dane, còn chưa thể đạt được trình độ xâm nhập chuẩn xác như vậy.

- Chắc chắn bọn họ đang lừa người.

Kim Ho Sung bị Pak Yong-Jin nói cũng có chút hoài nghi.

Nhưng, tình trạng con gái ông thực sự tốt hơn rất nhiều mà?

- Có thể có khả năng khác không, giáo sư Pak?

Pak Yong-Jin nhíu mày:

- Không, tôi thề, nếu đối phương có thể, Pak Yong-Jin tôi…

- Bệnh nhân giường 17, đây là phim X-quang kiểm tra hậu phẫu ngày hôm qua, còn đây là biên lai viện phí.

Y tá đặt biên lai và phim X-quang lên bàn.

Kim Ho Sung vội nói tiếng cảm ơn.

Bên này Pak Yong-Jin lập tức cầm lấy phim chụp để xem.

Rất kỹ

Trong lòng giáo sư Pak bùng nổ

Ông ta thấy rất rõ ràng chỗ động mạch đốt sống đã được phẫu thuật, ở khu vực có u màng não, một nhánh động mạch đốt sống cổ đã bị chặn lại.

Pak Yong-Jin kích động đến hai tay run rẩy.

- Không…Không thể nào…

- Làm sao có thể sử dụng thủ thuật can thiệp tinh chuẩn đến khu vực như vậy

- Người này là ai?

Lúc này, Kim Ho Sung đang cầm biên lai viện phí, nói:

- Đúng, anh nhìn, cái này là biên lai tính phí gelatin bọt biển.

- Còn đây là chi phí ca phẫu thuật can thiệp tắc mạch máu trước khi phẫu thuật khối u màng não.

Một lần nữa Pak Yong-Jin bị sự thật trước mắt khiến bản thân sụp đổ.

Ông ta cảm thấy mình không nên đến Trung Quốc.

Lòng tin vừa mới gây dựng lại… Lại một lần nữa bị đánh nát.

Trái tim ông ta đã xuất hiện vết nứt.

Cái người Ngô Huy này rốt cục là ai?

Liệu có phải là Trần Thương?

Chẳng lẽ tên gọi khác của Trần Thương chính là Ngô Huy?

Nghĩ vậy, Pak Yong-Jin càng muốn phá cửa mà đi.

Quá chấn động

Những điều này đã vượt quá phạm vi hiểu biết của ông ta về thủ đoạn can thiệp phẫu thuật.

So với ngày hôm qua, ông ta càng cảm thấy suy sụp hơn.

……..

Pak Yong-Jin rời đi khiến Kim Ho Sung rất hiếu kỳ.

Ông tò mò nhìn thân ảnh giáo sư Pak, có thể là do phát hiện ra ông ta có chút tiều tuỵ nên cũng không hỏi nhiều.

Tuy nhiên, Kim Ho Sung cũng vẫn rất cảm ơn Pak Yong-Jin, không có ông ấy, ông không thể đến Trung Quốc. Không đến Trung Quốc, sao con gái ông có thể hồi phục nhanh như vậy.

Con người chủ nhiệm Pak xem như cũng không tệ

Đối với chuyển biến tốt đẹp của Kim Xảo Xảo, lòng Kim Ho Sung tràn đầy mong đợi, đối với đợt trị liệu tiếp theo chính là thái độ hoàn toàn phối hợp.

Mà lúc này, bên trong văn phòng làm việc, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

[Đinh! Chúc mừng ngài, học sinh của ngài là Ngô Huy và Dương Nghị đã nghiên cứu ra thủ đoạn can thiệp tắc mạch máu trước phẫu thuật khối u màng não, thu được phần thưởng:

1, Điểm kỹ năng: +5;

2, Thẻ đột phá: 1 tấm;

3, Thủ đoạn can thiệp tắc mạch máu trước khi phẫu thuật khối u màng não: cấp hoàn mỹ!]

Trần Thương ngây người tại chỗ.

Trời ơi

Anh mờ mịt nhìn thông báo thưởng của hệ thống, có chút khó tin.

Phần thưởng này…Cũng lớn quá rồi

Một tấm thẻ đột phá, cấp hoàn mỹ của thủ đoạn can thiệp tắc mạch máu trước khi phẫu thuật khối u màng não.

Học sinh nghiên cứu đạt được thành tựu, thầy giáo được tự động nâng lên cấp hoàn mỹ?

Dưới gầm trời này còn có chuyện tốt như vậy sao?

Thế là trong lòng Trần Thương vui mừng đến không gì sánh được.

Giống như anh ấy mới tìm ra được con đường phát tài mới vậy

Bản thân không cần đánh quái vẫn được thăng cấp

Không không không

Đương nhiên không cần.

Điều quan trọng là bản thân anh đã bồi dưỡng được những học sinh ưu tú

Nghĩ vậy, Trần Thương càng thêm kích động đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng xúc động vẫn chưa bình phục.

Mà hiện tại, Pak Yong-Jin đã trở lại khách sạn, vẫn chưa hồi phục lại tâm trạng, cả người chẳng có sức lực gì.

Ông ta suy nghĩ thật lâu, cầm điện thoại lên gọi cho Dane ở nước Anh xa xôi.

- Chào thầy ạ

Pak Yong-Jin đột nhiên cảm thấy rất tủi thân, ngay cả âm thanh cũng mang chút nghẹn ngào.

Dane sững sờ, đen mặt lại:

- Sao lại nói chuyện như vậy?

Pak Yong-Jin kể lại tỉ mỉ kỹ càng sự tình lần này ở Trung Quốc cho Dane.

Càng nói, tâm tình của ông ta càng tệ hơn, cuối cùng không kiềm chế được khóc nấc lên.

Đầu bên kia Dane cũng kinh ngạc không kém:

- Khoan đã, cậu đừng khóc nữa

- Thủ đoạn can thiệp tắc mạch máu trước phẫu thuật khối u màng não là sao?

Pak Yong-Jin giải thích:

- Chắc là thủ pháp can thiệp thuyên tắc tại khu vực có khối u, em nhìn thấy họ sử dụng gelatin bọt biển hạt tròn, đúng vậy đấy

Dane nghe xong, ấn đường ngày càng nhíu lại, trong lòng ông ta lại thêm mấy phần bối rối.

Bản thân Dane cũng nghiên cứu về thủ đoạn can thiệp thần kinh, vậy nên nghe những gì Pak Yng-Jin nói, ông ta càng thêm hiểu rõ.

Nhưng chính vì càng hiểu rõ, ông ta càng biết độ khó của ca phẫu thuật này.

Thứ nhất, về vấn đề chiều sâu trong thủ đoạn can thiệp phẫu thuật.

Đây cũng chính là vấn đề quan trọng nhất.

Thứ hai chính là liệu có khả năng khi tiêm vật liệu làm tắc mạch máu sẽ gây ra nghẽn mạch máu tại nơi khác, không phải tại vị trí cần phẫu thuật.

Đây chính là điểm mấu chốt phải giải quyết.

Hai điều này, cho dù Dane suy nghĩ cẩn thận bao nhiêu, thì cũng không thực hiện được.

Điều này khiến ông ta cảm thấy hơi sợ hãi…

Mẹ nó, bản thâm mình nghiên cứu chuyên sâu vấn đề này nhưng lại không thể thực hiện bằng người khác

- Trần Thương thực sự lợi hại như vậy?

Hiện tại, tâm trạng của Dane cũng giống Pak Yong-jin, không hề tốt chút nào.

Pak Yong-Jin lắc đầu:

- Không phải

Khi hỏi câu này, Dane đã chuẩn bị tâm lý tan nát cõi lòng, đột nhiên nghe Pak Yong-Jin trả lời như thế, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

- Nghĩa là thế nào?

Pak Yong-Jin giải thích:

- Ca phẫu thuật này không phải Trần Thương thực hiện, mà là một bác sĩ tên Ngô Huy.

Mi tâm của Dane càng thêm nhíu chặt lại:

- Ngô Huy là ai?

Pak Yong-Jin lắc đầu:

- Em cũng không biết ạ.

Dane càng ngày càng thấy đau đầu, một tên Trần Thương thôi đã đủ khiến ông ta phiền não, giờ lại xuất hiện thêm một tên Ngô Huy.

- Phải rồi, có lẽ ba ngày nữa sẽ thực hiện phẫu thuật cắt bỏ khối u màng não, thầy sẽ đến chứ ạ

Pak Yong-Jin ko nhịn được mà hỏi thêm.

Dane do dự.

Nói thật, ông ta cũng rất muốn đến.

Ông ta cũng rất tò mò muốn biết, tại sao đối phương lại xác định xác suất thành công cao như vậy với một ca phẫu thuật khối u màng não khó như thế, nhưng Dane lại nói:

- Không đi, nếu tôi có thể thực hiện can thiệp tắc mạch máu trước phẫu thuật, thì xác suất thành công cũng chắc chắn là bảy đến tám mươi phần trăm.

Chương 1995: Nếu Làm Trễ Việc, Ông Gánh Không Nổi Đâu

Lúc chuẩn bị tắt điện thoại, Dane lại nói thêm:

- Nếu có thể, cậu hãy gửi video lại cho tôi.

Dane cúp điện thoại, trong lòng ông ta rất không thoải mái.

Mà tâm trạng Pak Yong-Jin lại nhẹ nhàng hơn một chút.

Điều này khiến giáo sư Pak cảm thấy rất sung sướng.

Xem ra câu nói kia quả không sai, bạn chia sẻ phiền não của mình cho người khác, vậy phiền não đó cũng không còn là phiền não của mình bạn nữa.

Quả nhiên là như vậy

Dane thật sự đang rất phiền não.

Một người như Trần Thương đã khiến ông ta đau đầu, giờ lại thêm một Ngô Huy

Càng nghĩ, Dane càng quyết tâm phải tranh thủ thời gian trước khi tổ chức hội nghị.

Suy nghĩ xem phải làm sao để thực hiện thuyên tắc mạch máu trước khi phẫu thuật khối u màng não.

Đây chắc chắn là vũ khí bí mật của Trần Thương, lại bị chính mình phát hiện?

Trần Thương tốn thời gian mất mấy ngày mới có thể lý giải kỹ thuật kết hợp điện sinh lý đánh thức thần kinh trong phẫu thuật tổng hợp thành lý luận, mới hoàn thành được bảy mươi đến tám mươi phần trăm.

Kỹ thuật này cũng không khó, độ khó của kích thích bằng điện sinh lý không cao, mà nếu lợi dụng được kỹ thuật đánh thức thần kinh sẽ hoàn toàn có thể giảm tỉ lên biến chứng hậu phẫu xuống.

Hơn nữa, việc Ngô Huy và Dương Nghị nghiên cứu được kỹ thuật kia cũng cho Trần Thương mở rộng thêm tầm nhìn của thủ đoạn can thiệp phẫu thuật thần kinh.

Can thiệp phẫu thuật không chỉ là khai thông, còn bao gồm can thiệp bằng trị liệu, bằng thuốc, ví dụ khó như can thiệp bằn thuyên tắc mạch máu đến khu vực phẫu thuật…

Đối với những khối u khó điều trị, thậm chí sử dụng đến hoá chất để can thiệp trị liệu.

Đối với dạng bệnh này, thủ đoạn can thiệp thần kinh sẽ ngày càng hữu dụng hơn.

Nghĩ vậy, Trần Thương quyết định về phương diện này phải làm thật tốt mới được.

Một khi thành công, khoa Ngoại thần kinh sẽ đổi tên thành khoa thần kinh Ngoại can thiệp.

Bởi vì cả hai đều hỗ trợ lẫn nhau, nên thiếu một thứ cũng không được, mà ở một mức độ nào đó, hai loại phẫu thuật này hoàn toàn là tiền đề của nhau.

Sau khi hiểu rõ vấn đề, Trần Thương quyết định tìm Dương Nghị nói chuyện.

Thuận tiện đưa thẻ thiên phú cho anh ta sử dụng.

Chính mình đi nghiên cứu?

Khụ khụ…

Không cần thiết

Dù sao hiện giờ, nếu học sinh có thể có nghiên cứu đột phá, người làm thầy như anh cũng thu được không ít kỹ năng mà hệ thống thưởng…

Thế là Trần Thương lại bị cám dỗ đánh bại.

Hiện giờ, anh rất muốn đến trường đại học dạy học.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hết ba ngày, đã đến khi phẫu thuật.

Ngô Huy là người mổ chính đã tới phòng mổ từ sớm, trợ thủ là Hoàng Tân Hải, Tiết chính nhận và viện sĩ Dương Minh tới với tư cách là người quan sát.

Kim Ho Sung nhìn con gái được y tá đẩy vaog phòng mổ, có chút lo lắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng ông ta vẫn không chắc chắn, trực tiếp gọi điện cho Pak Yong-Jin.

Qua hai ngày suy ngẫm, trong lòng chủ nhiệm Pak cuối cùng cũng thông suốt.

Ông ta phát hiện ta, văn hoá trung quốc cũng khá tốt.

- Nghe đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên công

Bản thân mình đối với loại thủ đoạn can thiệp này cũng mới chỉ dừng ở mức hiểu biết hơn một chút mà thôi.

Sau khi nhận điện thoại của Kim Ho Sung , ông ta đứng dậy đi đến bệnh viện.

Ông ta nghĩ thông suốt rồi, lần này, ông ta không chỉ đơn thuần muốn tới bệnh viện, mà còn muốn thản nhiên đối mặt

Ông ta muốn công khai tên mình, muốn công khai thân phận.

Ông ta muốn đến với tư cách là người quan sát

…….

- Tôi là Park Yong Jin

- Không biết

- Tôi muốn gặp viện trưởng của các người

- Không rảnh

- Ông…

- Ông cái gì mà ông? Ở chỗ này ăn nói lớn tiếng, cẩn thận tôi đưa anh đi, đừng có tưởng người nước ngoài là có thể hô to gọi nhỏ

- Tôi nói cho anh biết, ở đây cái mác người nước ngoài cũng không có giá trị đến vậy đâu, anh là người Hàn Quốc đúng không hả?

Tần Thái Sơn nói với người phiên dịch:

- Anh dịch cho hình tượng một chút được không? Đem khẩu khí và tinh túy trong lời nói của tôi phiên dịch đầy đủ hết lại cho cậu ta.

Tần Thái Sơn rất uất nghẹn

Ông nhận ra cãi nhau cùng với người nước ngoài thông qua phiên dịch viên giống như… Cách qua ba lớp… Ừ, dù sao cũng rất không thoải mái

Park Yong Jin rất tức giận.

Ông ta đã nói thân phận, muốn đi gặp viện trưởng, nhưng lại bị bảo vệ ngăn lại, không cho ông ta đi vào.

Nghĩ tới nghĩ lui, Park Yong Jin càng lúc càng tức giận, chỉ là một tên bảo vệ nho nhỏ mà cũng dám ngăn cản mình?

- Anh chờ đó đi

- Nếu làm trễ việc, ông gánh không nổi đâu

- Tôi là do chủ nhiệm của các người mời tới, là Phó chủ tịch của Hiệp hội khoa Ngoại thần kinh thế giới, là người phụ trách khoa Ngoại thần kinh Châu Á, là...

- Tôi muốn tham gia vào ca phẫu thuật này

Tần Thái Sơn vẫn nói:

- Trước tiên anh hãy gọi điện liên hệ với viện trưởng, tôi ở bên này mới có thể cho anh đi vào, nếu không chắc chắn là không được.

Park Yong Jin ngay lập tức nhíu mày, nghĩ tới nghĩ lui, cầm điện thoại gọi cho Tiết Chính Nhận.

- Tôi sẽ gọi điện cho Hội trưởng của Hiệp hội khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc, ông chờ đi

Park Yong Jin thường xuyên đến Trung Quốc mở hội nghị, có chút quen biết với Tiết Chính Nhận.

Phẫu thuật ở bên này còn chưa bắt đầu, sau khi điện thoại của Tiết Chính Nhận reo, thấy tên người gọi là Park Yong Jin liền nhíu mày.

Suy nghĩ một chút, trực tiếp không nghe, giả vờ như chưa nhìn thấy.

Dù sao chuyện bình chọn khen thưởng lần này cũng khiến Tiết Chính Nhận có chút tức giận.

Điện thoại nửa ngày cũng không có ai nghe, Tần Thái Sơn cười lạnh một tiếng:

- Tôi còn chưa nói Hội trưởng của Hiệp hội tim mạch thế giới gọi tôi là chú đây, đồ khoác lác

Park Yong Jin đã tức đến phát khóc, nên nhớ giáo sư Park ông ta đây cũng là một người làm mưa làm gió ở khoa Ngoại thần kinh Châu Á.

Vậy mà bây giờ lại bị một nhân viên bảo vệ ngăn lại ở bên ngoài.

Đột nhiên, Park Yong Jin nhớ đến một người, hội phó của hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới, hội phó duy nhất của Trung Quốc: Bành Linh.

Nói đến Bành Linh cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Đây là một nhân vật lão làng nòng cốt của khoa Ngoại thần kinh cùng với đám người Vương Trung Thành, năm nay đã gần tám mươi tuổi, rất ít khi tham dự hội nghị.

Mà còn chuyện từ chức ở Hiệp hội bác sĩ Trung Quốc, nếu không phải vì lo lắng bản thân mình sau khi từ chức hội phó ở Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới, Trung Quốc sẽ xấu mặt vì không còn ai ở cấp cao, bà cũng đã sớm lui xuống.

Sau khi nhận được điện thoại của Park Yong Jin, bà đã sắp xếp cho.

Chu Tiềm cũng gặp được Park Yong Jin.

Khi Park Yong Jin nhìn thấy Viện trưởng Chu Tiềm, nhất định phải kéo Chu Tiềm đi gặp tên bảo vệ thối kia

Không vì gì ngoài việc tranh lại khẩu khí.

Nhưng khi Chu Tiềm đi đến bên cạnh Tần Thái Sơn, liền gật đầu nói:

- Chú Tần, không có việc gì chứ?

Tần Thái Sơn xua tay:

- Không có gì, không có gì đâu viện trưởng Chu.

Chu Tiềm gật đầu, lúc này mới rời đi.

Nhìn Park Yong Jin mặt mày đang chết lặng.

Tần Thái Sơn khinh thường liếc Park Yong Jin một cái…

Park Yong Jin tức giận đầy tủi thân

Nhưng chung quy vẫn là đã gặp được viện trưởng.

- Viện trưởng Chu, con gái của bạn tôi đang phẫu thuật, tôi muốn đến phòng phẫu thuật xem xem, nói không chừng có thể giúp được gì đó, anh xem có tiện không?

Park Yong-jin vẫn là thích trò chuyện cùng với các ông lớn.

Chương 1996: Park Yong Jin Suýt Chút Nữa Phun Máu

Dù sao thì những ông lớn cũng sẽ cân nhắc các vấn đề một cách toàn diện hơn, so sánh với...

Còn chưa dứt lời, Chu Tiềm đã trực tiếp nói:

- Không tiện.

Chỉ một câu mà thiếu chút nữa đã khiến Park Yong Jin nghẹn chết

Con mẹ nó?

Đúng là một nơi chết tiệt

Park Yong-jin tức giận muốn bỏ đi.

Chỗ quỷ quái gì đây, các người có biết khách khí là gì không, cái gì gọi là có bạn bè từ phương xa đến vui quên cả trời đất hay không?

Ta khinh, Thánh Khổng Tử chắc chắn là người Hàn Quốc chúng tôi

Một đất nước hiểu lễ nghi như chúng tôi.

Park Yong Jin gượng gạo cười, cực kỳ khó chịu:

- Không tiện... Không tiện thì thôi.

Chu Tiềm gật đầu:

- Được, vậy không tiếp giáo sư Park nữa, bây giờ tôi còn có chút việc, nếu không...

Park Yong Jin sắp khóc.

Ông ta đứng ở cửa vào, vô cùng tức giận.

Không phải chỉ là một ca phẫu thuật rách nát sao?

Cho rằng ông đây muốn xem lắm chắc?

Đường đường là giáo sư Park, một lãnh đạo của khoa Ngoại thần kinh Châu Á, vậy mà ở một thành phố loại hai như thế này lại phải nếm trải cảm giác đầy coi thường.

Ông ta đi đến quốc gia nào, thành phố nào không phải là khách quý?

Giáo sư Park không có chỗ nào để đi đành đến bên ngoài phòng phẫu thuật, nhìn Kim Ho Sung, lặng lẽ ngồi xuống.

Kim Ho Sung nhìn thấy Park Yong Jin tiến vào, hào hứng nói:

- Giáo sư Park, sao bây giờ ngài mới đến?

Park Yong Jin xấu hổ cười:

- Kẹt xe ấy mà.

- Đến là tốt rồi, đến là tốt rồi, vậy mà tôi còn có chút lo lắng.

Thế là, hai người cứ như vậy yên lặng chờ đợi.

Trong phòng phẫu thuật, Ngô Huy nhìn khối u trên dưới trên màn hình, trực tiếp lựa chọn vết rạch mổ từ móc câu ở trên một bên đỉnh gối.

Thuần thục mở hộp sọ, lấy kìm kẹp chặt xương làm cửa sổ xương mở rộng.

Một ca phẫu thuật rất gan dạ

Nhìn thấy thao tác kế tiếp của Ngô Huy, Tiết Chính Nhận liền trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy anh đang khéo léo tách rời khối u trên niêm mạc, rất khó để cắt bỏ khối u trên niêm mạc thành từng mảnh.

Khu vực niêm mạc não kết dính nghiêm trọng do khối u, những cái này đều cần phải cắt bỏ, và các mô khối u liên quan đến vách xoang cần phải được bóc ra cẩn thận, không thể làm vách xoang bị tổn thương

Nhưng, thủ pháp của Ngô Huy vô cùng chuẩn xác

Sau khi nhẹ nhàng linh hoạt tách rời, quả quyết nhanh chóng tinh tế xử lý khối u dưới niêm mạc.

Rút phần trên của tiểu não để làm đông các mạch máu trên vỏ của khối u, và loại bỏ mô khối u thành từng mảnh, kể cả những xoang thẳng và xoang hợp lưu đã bị khối u dính chặt.

Ngô Huy cũng cắt hết toàn bộ một cách vô cùng chính xác, không có mô khối u mỏng nào còn sót lại

Một loạt các thủ pháp, thao tác tinh xảo này trực tiếp khiến mọi người khiếp sợ

Tiết Chính Nhận thở hổn hển nhìn Dương Minh, ánh mắt ông đầy thâm thúy.

Dương Minh cũng vậy

Họ dường như nhìn thấy hình ảnh của một người đàn ông trên người Ngô Huy: Trần Thương

Đúng vậy

Bọn họ thật sự là không thể tưởng tượng được, làm sao kỹ thuật của Ngô Huy lại tiến bộ thần tốc như vậy.

Hơn nữa, có thể mơ hồ thấy được rằng trên người của Ngô Huy ngoại trừ bóng dáng của Trần Thương ra, thì điểm đặc sắc của riêng mình lại càng nhiều hơn

Tĩnh thì nhẹ nhàng nhu hòa, động thì mạnh mẽ vang dội

Thật tuyệt vời

Ca phẫu thuật kéo dài không quá lâu, phẫu thuật xong, Hoàng Tân Hải bắt đầu đóng hộp sọ.

Thành thật mà nói, Ngô Huy tự nhìn mình phẫu thuật cũng thấy rất kinh ngạc

Anh ta không nghĩ rằng... Kỹ thuật cắt bỏ khối u của mình đã đến mức này.

Thầy giáo thực sự quá lợi hại.

Cuốn sách này có ảnh hưởng sâu sắc đến mình

Tiết Chính Nhận nhìn Ngô Huy, liên tục chậc chậc khen ngợi, cảm khái một tiếng:

- Chủ nhiệm Ngô thật sự rất giỏi

- Tôi nghĩ rằng thao tác cắt bỏ khối u của anh có lẽ không thua gì thầy của mình.

Dương Minh gật đầu:

- Đúng vậy, làm sao anh tìm được phong cách của riêng mình vậy?

Ngô Huy đỏ mặt:

- Thầy đã viết một cuốn sách dày về những thiếu sót của tôi, sau khi đọc xong, tôi cảm thấy như bản thân mình đã được soi sáng.

Vừa nói xong câu này, Dương Minh và Tiết Chính Nhận lập tức hóa đá.

……..

Bọn họ nhìn Ngô Huy, trông không giống như đang nói đùa.

Nhưng… Bọn họ luôn cảm thấy có phải Trần Thương quá thần thánh rồi không?

Ca phẫu thuật kết thúc, rất thuận lợi.

Ngô Huy bên ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đã có chút kích động, bản thân mình tiến bộ quá nhanh.

Lúc anh phẫu thuật có thể cảm giác được rõ ràng, kỹ thuật của mình so với lúc trước có một sự đột phá rõ rệt, giống như tìm được một không gian phát triển mới.

Anh rất vui mừng

Anh vô cùng may mắn khi đời này có thể gặp được một người thầy như vậy

Đám người Ngô Huy kết bạn rời khỏi phòng phẫu thuật, y tá đẩy Kim Xảo Xảo ra.

Vừa ra khỏi cửa phòng phẫu thuật, Kim Ho Sung vội vàng đứng dậy.

- Bác sĩ, thế nào rồi?

Ngô Huy cười cười:

- Rất thuận lợi, không có vấn đề gì, chẳng qua vẫn cần theo dõi thêm một thời gian nữa.

Nghe Ngô Huy nói xong, Kim Ho Sung vô cùng mừng rỡ.

- Cảm ơn, cảm ơn chủ nhiệm Ngô! Ngài thật sự quá giỏi

Park Yong Jin nghe thấy vậy cảm thấy vô cùng khó chịu.

Dù sao… Lúc trước đối với trường hợp của Kim Xảo Xảo, ông ta cũng chỉ có một hai phần xác suất phẫu thuật thành công.

Thế mà, Ngô Huy người ta lại làm tốt như vậy.

Sau khi thấy Ngô Huy, Park Yong Jin hơi sửng sốt một chút, vẫn còn rất trẻ, mới hơn bốn mươi tuổi.

Nhưng câu nói tiếp theo đã khiến cho hảo cảm của Park Yong-jin dành cho Ngô Huy gần như biến mất gần như không còn sót lại gì

Ngô Huy nghe Kim Ho Sung nói, khiêm tốn cười:

- Không có gì đâu, tiểu phẫu mà thôi

Park Yong Jin trừng lớn mắt, cái này con mẹ nó có thể gọi là tiểu phẫu được sao hả?

Sau khi Tiết Chính Nhận và Dương Minh nhìn thấy Park Yong Jin, hơi sửng sốt:

- Giáo sư Park? Sao anh lại ở đây?

Park Yong Jin khụ khụ ho một tiếng, lúc này mới xấu hổ cười:

- Chào chủ nhiệm Tiết, chủ nhiệm Dương

Tiết Chính Nhận vội vàng nói:

- Sao giáo sư Park lại đến đây?

Park Yong-jin vội vàng giải thích:

- Anh Kim Ho Sung là bạn tôi, anh ấy không yên tâm về ca phẫu thuật của con gái mình, nên tôi đến đây xem có gì cần giúp đỡ không.

Tiết Chính Nhận và Dương Minh cười cười:

- Giáo sư Park thật nhiệt tình, tiểu phẫu như thế này cũng làm phiền anh tự mình đến Trung Quốc.

Park Yong Jin suýt chút nữa phun máu

Con mẹ nó cái này mà là tiểu phẫu sao?

Nhưng điều này càng củng cố quyết tâm xem bằng được ca phẫu thuật của Park Yong Jin.

Park Yong Jin không nhịn được hỏi:

- Chuyện này…Chủ nhiệm Tiết, tôi có thể xem video của ca phẫu thuật không?

Vừa nói xong câu này, xung quanh đã yên tĩnh lại.

Vào lúc này, Trần Thương cũng vừa vặn đi đến, nghe Park Yong Jin nói, cười bảo:

- Video phẫu thuật à, có thể chứ! Cho giáo sư Park xem một chút đi.

Ngô Huy gật đầu, xoay người đi tìm video.

Park Yong Jin ngây người

Đơn giản như vậy?

Người kia là ai vậy?

Park Yong Jin càng nhìn càng thấy quen, bỗng giật mình:

- Cậu chính là Trần Thương?

Trần Thương gật đầu:

- Là giáo sư Park phải không, thật ngại quá, mấy hôm nay tôi khá bận nên vẫn chưa kịp tiếp đón.

- Còn vị này chắc là ngài Kim Ho Sung.

Kim Ho Sung cũng vội vàng cảm ơn, nhìn Trần Thương cảm khái một tiếng:

- Cậu chính là giáo sư Trần Thương? Thật sự là tuổi trẻ tài cao

Không lâu sau, Ngô Huy mang video tới.

Chương 1997: Vậy Tôi Là Nên Gì Đây? Tôi Không Xứng

Park Yong Jin kích động cầm trong tay, hận không thể xem nó ngay bây giờ.

Ông ta đã đến Trung Quốc gần một tuần, cuối cùng cũng gặp được giáo sư Trần.

Ông ta bỗng nhớ tới nhiệm vụ thầy Dane giao, nhìn Trần Thương dò xét một chút.

Thành thật mà nói nếu hôm nay Trần Thương không xuất hiện, vậy nhiệm vụ lần này của ông ta cũng sẽ thất bại, còn không gặp được Trần Thương đã trở về.

Park Yong Jin vội hào hứng nói:

- Cảm ơn sự hào phóng của giáo sư Trần.

Trần Thương bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, cùng nhau xem phẫu thuật đi.

Park Yong Jin gật đầu, Trần Thương xoay người nói với Ngô Huy:

- Gọi Dương Nghị tới, cùng xem ca phẫu thuật can thiệp đầu tiên.

Ngô Huy gật đầu, đứng dậy gọi điện thoại.

Trần Thương đưa bọn họ vào văn phòng.

Kim Xảo Xảo cũng đã được sắp xếp xong.

Trong phòng phẫu thuật, Park Yong Jin rất phấn khích, cuối cùng cũng xem được video phẫu thuật này, không dễ dàng chút nào.

Ca phẫu thuật này chắc chắn sẽ giúp ông ta không ít

Dương Nghị thở hổn hển chạy tới.

Trần Thương nói:

- Đầu tiên hãy xem phẫu thuật tắc mạch máu trước phẫu thuật u màng não.

Trần Thương không hề bận tâm đến việc Park Yong Jin đang có mặt ở đây.

Điều này khiến Park Yong Jin có chút mừng thầm

Ca phẫu thuật can thiệp đầu tiên.

Park Yong Jin xem rất say mê.

Trái tim ông ta kích động, bàn tay ông ta run rẩy.

Ông ta không nghĩ đến mình lại có thể xem được một ca phẫu thuật cơ mật như vậy.

Quá thần kỳ, quả nhiên là can thiệp, có thể đi sâu vào khu vực nền móng, trực tiếp chặn đứng đường cung cấp máu cho khối u.

Thật tuyệt vời

Đây chắc chắn là bí mật cốt lõi của phẫu thuật can thiệp thần kinh.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều chấn động, duy chỉ có Trần Thương nhíu mày.

Dương Nghị thì tràn đầy mong chờ Trần Thương nói gì đó.

Anh nghĩ rằng thầy nhất định sẽ khen mình, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thương, cũng thấp thỏm lo lắng.

Trần Thương nói:

- Ca phẫu thuật cắt bỏ u màng não vừa rồi, chúng ta cùng nhau xem đi

Park Yong Jin kích động xem.

Nhưng ngay từ đầu ca phẫu thuật, Park Yong Jin đã sửng sốt

Mẹ nó, đây là phẫu thuật kiểu gì đây?

Động tác nhu hòa như vậy, tách ra nhẹ nhàng như vậy, đao pháp sắc bén như vậy, cắt bỏ chính xác như vậy

Mỗi một cái đều là kinh điển trong kinh điển.

Mỗi một đao đều là rung động trong rung động

Nếu phẫu thuật cắt bỏ u màng não là khảo nghiệm các kỹ năng cơ bản của bác sĩ phẫu thuật, kiểm tra mức độ toàn diện của bác sĩ phẫu thuật thần kinh...

Vậy Ngô Huy trước mắt tuyệt đối là cao thủ của cao thủ

Xem phẫu thuật, nhìn Ngô Huy...

Trái tim kích động của lúc trước khi xem video đã biến mất rồi

Thay vào đó... Là mất mát, là sụp đổ, là bất đắc dĩ... Khoảng cách quá lớn

Ông ta vốn không nghĩ tới sẽ có chênh lệch xa như vậy.

Phẫu thuật này, thủ pháp này, là một độ cao mà cả đời Park Yong Jin khó mà với tới được

Nếu như là mấy ngày trước chưa thấy Ngô Huy phẫu thuật, Park Yong Jin chỉ là có chút khó khăn

Thì giờ phút này, tâm trạng của Park Yong Jin đã thực sự sụp đổ.

Bác sĩ Ngô Huy thực sự quá tài giỏi

Nghĩ đến đây, Park Yong Jin chỉ có một suy nghĩ: Liệu Ngô tiên sinh có phải người Hàn Quốc không?

Ông ta đã không còn tâm tư nào để so sánh với Ngô Huy.

Đúng lúc này, khi Park Yong Jin cảm thấy suy sụp tinh thần.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thở dài

Tất cả mọi người đều ngây người.

Bọn họ xoay người nhìn lại, nhận ra là Trần Thương đang thở dài.

Trần Thương thở dài, nhìn Ngô Huy và Dương Nghị, chậm rãi nói một câu:

- Ngô Huy, quá trình phẫu thuật của anh có rất nhiều sai lầm, anh quá mức để ý đến chi tiết, mà bỏ qua khả năng bảo toàn tổng thể.

- Anh quá coi trọng độ chính xác trong phẫu thuật, mà coi nhẹ việc bảo vệ chỗ sâu bên trong thân não, thần kinh sọ và các mạch máu quan trọng xung quanh.

- Còn có, nơi này anh xuống dao quá nặng, nếu có thể nhẹ hơn một chút, cái này không cần giữ lại...

Trần Thương nói rất nhiều.

Ngô Huy không ngừng gật đầu.

Một lúc lâu sau, Ngô Huy gật đầu, nói với Trần Thương:

- Thầy ơi, tôi sai rồi, thật sự xin lỗi thầy

- Sau này tôi sẽ cố gắng

Park Yong Jin lập tức sững sờ

Thầy?

Trần Thương?

Ngô Huy?

Thì ra là quan hệ này...

Lúc này, Park Yong Jin đã hiểu rõ ràng được mối quan hệ

Nhưng... Ngô Huy đã lợi hại như vậy, thì Trần Thương còn lợi hại đến mức nào?

Mà Dương Nghị nhìn Trần Thương.

Trần Thương bỗng nhiên cười nói:

- Không sai, Dương Nghị, ý tưởng rất không tồi.

- Tư duy sáng tạo của phẫu thuật tắc mạch máu trước phẫu thuật u màng não rất hay.

- Nhưng thao tác còn có chút non nớt, vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển

- Lát nữa, anh đến phòng làm việc của tôi đi.

Sau khi nói xong, Trần Thương cười nói với Park Yong Jin:

- Chủ nhiệm Park, để anh chê cười rồi, hai đứa học trò của tôi thật không nên thân.

Park Yong Jin nghe vậy, đã sắp muốn khóc

Nếu nói bọn họ là không nên thân...

Vậy tôi là nên gì đây?

Tôi không xứng

Tôi xin lỗi vì đã sinh ra và làm người,.

Tại sao tôi lại xem video phẫu thuật?

Tại sao tôi lại đến Trung Quốc?

Tôi...

Tại sao tôi lại có hứng thú với Trần Thương?

A...

Giáo sư Park muốn trầm cảm

…….

Xem hết ca phẫu thuật, Park Yong Jin cũng bình thường trở lại.

Trần Thương nói hơn một trăm điều sai sót của ca phẫu thuật này… Khiến Park Yong Jin không còn muốn nghe.

Bởi vì mỗi một câu Trần Thương nói đều có lý.

Giáo sư Park cảm thấy não có chút trướng, không thể nào xem nổi ca phẫu thuật này nữa.

Nhưng … Thầy Dane muốn xem video phẫu thuật, nghĩ tới nghĩ lui, Park Yong Jin nói:

- Giáo sư Trần, tôi có thể copy một bản video phẫu thuật để mang về được không?

Trần Thương cười ngại ngùng:

- Chuyện này…

Park Yong Jin vội nói:

- Nếu không tiện thì cũng không sao đâu.

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi chỉ là lo lắng… Mang về sẽ gây ra ảnh hưởng xấu, dù sao cũng có rất nhiều sai sót trong ca phẫu thuật này…

Park Yong Jin dở khóc dở cười gật đầu:

- Tôi hiểu, tôi hiểu

- Không vấn đề gì đâu.

Trần Thương gật đầu:

- Được, Ngô Huy, cậu xử lý giúp giáo sư Park một chút, lát nữa cũng đến văn phòng của tôi một chuyến.

- Dương Nghị, cậu đi theo tôi đi.

Trần Thương nói xong, chào hỏi mọi người, đi ra ngoài.

Tiết Chính Nhận và Dương Minh vốn muốn sao chép video để mọi người học tập, nhưng nghe Trần Thương nói, lại do dự.

Hai người nhìn Park Yong Jin một cái, đột nhiên cảm thấy, bây giờ đi hỏi sao chép video thì có chút mất mặt.

Nhưng hiện tại Tiết Chính Nhận đã hiểu vì sao Trần Thương không để ý chuyện Park Yong Jin xem video phẫu thuật.

Vì xem còn không bằng không xem

Nếu không xem, ít nhất sẽ không giống như bây giờ trong lòng bị đả kích thương tích đầy mình

Nhìn giáo sư Park giống như quả cà tím bị sương đánh tan, ỉu xìu xuống.

Nhưng chí mạng nhất chính là, sau khi xem xong, Trần Thương còn nói đây là một ca phẫu thuật không thành công, được thực hiện bởi một đứa học trò không nên thân.

Như vậy tự tôn của giáo sư Park để ở đâu?

Và quan trọng nhất, trong hai ca phẫu thuật này, lợi hại nhất chắc chắn không chỉ là sự sáng tạo và kỹ năng phẫu thuật, mà là những thao tác khó nhằn

Cho dù có xem hay không cũng vô dụng

Cũng chỉ có thể xem mà không biết làm gì.

Nếu không xem, ít nhất còn có thể mù quáng mà tự tin một chút.

Xem xong thì sao?

Cái này… Có lẽ đây là một câu chuyện buồn hơn cả chữ buồn

Chương 1998: Tôi Muốn Anh Làm Chủ Tịch

Dương Nghị đi theo Trần Thương vào phòng làm việc, không biết vì sao lại cảm thấy có vài phần sợ hãi.

Nói thật, cho dù là lúc trước khi đối mặt với Dane, Dương Nghị cũng chỉ có tôn kính là nhiều nhất.

Nhưng đối mặt với Trần Thương, anh lại tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Hơn nữa, hiểu biết càng nhiều thì cảm giác này càng rõ ràng.

Bởi vì càng ở chung, anh lại càng cảm thấy thầy Trần sâu không lường được

- Ngồi đi.

Trần Thương cười nói.

Dương Nghị gật đầu, ngồi xuống.

- Tôi đã xem phẫu thuật tắc mạch máu trước phẫu thuật u màng não, làm không tệ, đặc biệt là ý tưởng, xem ra cậu vẫn rất có thiên phú can thiệp thần kinh.

Trần Thương nghiêm túc khen ngợi.

Dương Nghị đỏ mặt:

- Thưa thầy… Thực ra đây là ý tưởng mà chủ nhiệm Ngô Huy đưa ra, tôi chỉ là phối hợp hoàn thành mà thôi.

Trần Thương không phủ nhận, gật đầu cười.

- Đây chính là sức mạnh của đội nhóm.

- Trên thực tế, phẫu thuật lâm sàng và can thiệp cho tới bây giờ đều không nên tách rời để xem xét riêng lẻ, khi suy xét về các vấn đề nội ngoại phụ nhi, thường đều có liên quan đến nhau, nhiều nhất chính là quan hệ hợp tác giữa các ngành học.

- Ý tưởng cũng phải dựa vào thực lực mới có thể thực hiện, cậu có năng lực như thế này đã chứng minh cậu có thiên phú, không cần khiêm tốn, phải tự tin lên.

Dương Nghị thở dài, thật sự thì ở nơi này muốn tự tin là rất khó.

Tuỳ tiện tìm một người cũng đều là nhân vật cấp đại lão, anh làm sao đủ tự tin?

Trần Thương nói:

- Kỳ thật, ca phẫu thuật này của anh, có rất nhiều chỗ có thể làm tốt hơn.

- Anh xem, lúc anh tiêm vào chỗ tắc động mạch, thật ra hoàn toàn có thể thông qua hai loại đường tắt, không cần phải câu nệ sử dụng kỹ thuật khai thông Thọ thị...

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương tin tưởng nói chi tiết về phẫu thuật tắc mạch máu trước phẫu thuật u màng não.

Dương Nghị nghe rất nghiêm túc, cũng rất rung động

Anh không ngờ, thầy ấy… Cũng sẽ làm phẫu thuật tắc mạch máu trước phẫu thuật u màng não

Hơn nữa làm so với mình còn hoàn thiện, hiểu biết sâu sắc hơn

Càng nghĩ, anh lại càng cảm thấy hơi khiếp sợ

Thầy thực sự quá trâu bò

Trần Thương nói xong, đột nhiên lấy ra một cuốn sách từ trong ngăn kéo:

- Cuốn sách này là nghiên cứu và hiểu biết mới nhất của tôi về ngành phẫu thuật can thiệp thần kinh này.

- Còn có chính là trong khoảng thời gian này sau khi quan sát cậu, tôi phát hiện anh có một ít mông lung và khuyết điểm, đều viết cả trên đó.

- Anh cầm về, xem kỹ một chút.

Dương Nghị sau khi nhìn thấy quyển sổ quen thuộc này, hai mắt lập tức lóe sáng

Những quyển vở và sách này anh đã từng nhìn thấy ở chỗ Ngô Huy.

Anh biết rõ tầm quan trọng của những quyển sách này đối với Ngô Huy

Quý giá như máu thịt trong tim

Đó là do đích thân thầy soạn ra.

Thầy ấy cũng không có thiên vị bên kia, thật ra… Vẫn luôn viết nó cho mình.

Nghĩ đến đây, Dương Nghị kích động đứng lên, cúi người thật sâu trước mặt Trần Thương:

- Cảm ơn thầy

[Đinh! Độ thiện cảm của Dương Nghị tăng lên đến 90.]

Trần Thương hài lòng gật đầu.

Rất tốt

Trần Thương khoát tay một cái, cười:

- Học hành cho tốt, anh chính là niềm hy vọng đối với phẫu thuật can thiệp thần kinh của Trung Quốc chúng ta.

- Kỳ thi tay nghề phẫu thuật khoa Ngoại thần kinh Thế giới lần này, tôi rất coi trọng anh

Dương Nghị dùng sức gật đầu:
- Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thầy
Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.
Người tiến vào là Ngô Huy.
Anh nhìn thấy quyển vở quen thuộc trong tay Dương Nghị, nhìn về phía Dương Nghị cười, đưa ngón cái lên
Dương Nghị kích động ôm quyển vở vào trong ngực.
Trần Thương nói:
- Dương Nghị, anh đi đi, cách cuộc thi còn chưa tới một tháng, anh phải cố gắng thật tốt.
Dương Nghị gật đầu:
- Cảm ơn thầy, gặp lại sau.
- Hẹn gặp lại anh Ngô Huy
Dương Nghị thật cẩn thận đóng cửa lại, vui vẻ rời đi.
Ngô Huy mỉm cười:
- Thầy tìm tôi.
Trần Thương gật đầu:
- Ngồi xuống đi, vừa rồi không phải phê bình anh, chỉ nói về phương hướng phát triển của anh một chút.
Ngô Huy đỏ mặt:
- Thầy phê bình rất đúng.
Nói thật thì Trần Thương đối với thực lực của Ngô Huy vẫn là vô cùng kinh ngạc.
Anh tò mò mở thanh kỹ năng của Ngô Huy ra.
Sau khi nhìn thấy cấp độ hoàn mỹ của [Phẫu thuật loại bỏ khối u nội sọ] của Ngô Huy, có chút bất ngờ.
Đây có phải là thẻ nâng cấp năng lực không?
Quả thực có chút kì lạ.
Chẳng qua, đây cũng là nhờ kỹ năng của Ngô Huy đã đạt đến cấp đại sư, sau khi thăng cấp, liền có kỹ năng hoàn mỹ.
Lúc này, Trần Thương nói:
- Anh chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.
Ngô Huy lập tức sửng sờ:
- Chuẩn bị cái gì?
Trần Thương cười thần bí:
- Tôi chuẩn bị để anh trở thành chủ tịch tiếp theo của hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới.

Vừa nói xong câu này, Ngô Huy liền biến sắc, trực tiếp sững sốt ngay tại chỗ

- Chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới? Chuyện này... Làm sao có thể được?

Trần Thương cười:

- Không có gì là không thể

- Thành công hay không, cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đừng đến lúc đó anh trở thành chủ tịch rồi, mà bản thân vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Trần Thương, Ngô Huy thật sự là toàn thân đều ngây ngẩn.

Điều đó có thực sự khả thi không?

……

Tất nhiên, Trần Thương không phải không có mục đích.

Anh rất nghiêm túc

Thật ra, lúc đầu Trần Thương cũng không có suy nghĩ này.

Nhưng hôm nay cuộc điện thoại của Bành Linh đã khiến Trần Thương ý thức được.

An Dương muốn xây dựng trung tâm khoa Ngoại thần kinh đẳng cấp thế giới, thì danh tiếng này, nhất định phải có.

Hội liên hiệp khoa Ngoại Thần kinh Thế giới có lịch sử 70-80 năm, độ tin cậy không kém chút nào so với Hiệp hội phẫu thuật tim mạch AATS.

Nếu có thể trở thành chủ tịch của Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh Thế giới, sẽ mang lại rất nhiều lợi ích.

Nhưng Trần Thương cũng không muốn làm cái chức chủ tịch này, chức vị của anh đã quá nhiều, không có cách nào phân thân ra được.

Mà bây giờ Ngô Huy đi theo mình có khả năng chạm tới trình độ đỉnh cao của phẫu thuật thần kinh, hơn nữa, cho dù là thiên phú hay là mức độ cố gắng, Ngô Huy đều rất thích hợp.

Quan trọng nhất là, anh ta chỉ mới hơn bốn mươi tuổi.

Ngô Huy bị ý nghĩ đột ngột này của thầy làm cho kinh sợ

Thật lòng mà nói thì từ trước đến nay Ngô Huy chưa từng nghĩ đến những chuyện này.

Anh chỉ muốn trở thành một bác sĩ giỏi, có một nền tảng tốt, làm một bác sĩ tốt.

Đến nỗi chủ tịch cái này hay hội trưởng cái kia, anh không nghĩ tới, mà cũng không dám nghĩ.

- Thầy… Chuyện này không thể nào lắm đâu!?

- Chủ tịch Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh Thế giới là dựa trên kết quả cuộc bỏ phiếu bầu cử của Hội đồng.

- Thành viên của chúng ta trong đoàn chuyên gia chỉ có một mình Bành Linh tiên sinh.

Trần Thương cười:

- Chuyện này anh không cần lo lắng.

- Còn một tháng nữa là bắt đầu hội nghị, anh cứ lo nâng cao kỹ thuật, tôi sẽ chuẩn bị những thứ khác.

Nói đến đây, Trần Thương đứng dậy hít một hơi, vỗ bả vai Ngô Huy, cười nói:

- Anh cũng biết, tôi không thể ở lại khoa Ngoại thần kinh quá lâu.

- Mà bây giờ anh chính là một mũi nhọn đi đầu trong lĩnh vực phẫu thuật thần kinh trong nước, khiêm tốn là tốt, nhưng anh đại diện cho khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc, anh phải có loại ý thức và sự chuẩn bị này.

- Anh sợ cái gì?

Đúng vậy, Trần Thương gọi Ngô Huy tới, chủ yếu là vì mục đích này.

Ngô Huy này quá không tự kiêu, cũng quá mức khiêm tốn.

Chương 1999: Vợ Chồng Cũng Cần Cuộc Sống Vui Thú

Mấy năm nay ở trung tâm cấp cứu Thủ đô, anh ấy vẫn luôn như vậy, là một chủ nhiệm không có cảm giác tồn tại, ở nhà, lại là một người bị mẹ vợ và vợ xem thường, cho nên Ngô Huy đã quen với việc cụp đuôi làm người.

Dù là bây giờ vẫn như thế

Cho dù là thân phận, địa vị, kỹ thuật, sức ảnh hưởng,..v..v đều có cải thiện rất lớn, nhưng anh ấy vẫn rất khiêm tốn.

Chuyện này vừa tốt, lại vừa không tốt.

Anh muốn trở thành số 1, thì phải có phong độ của số 1

Máu của Ngô Huy chảy đến đầu, có chút kích động.

- Tôi... Tôi lo lắng...

- Thầy, tôi cảm thấy tôi còn thiếu sót rất nhiều! Tôi sợ... Mình làm không tốt sẽ khiến anh xấu hổ.

Ngô Huy ngượng ngùng nói.

Trần Thương lạnh mặt nhìn chằm chằm Ngô Huy, nghiêm túc nói:

- Anh sợ cái gì?

- Sau lưng anh có tôi, tôi là thầy của anh, so với anh tôi còn trẻ hơn, cho dù anh chết, vẫn có tôi còn sống, anh sợ cái gì?

- Anh không biết thì tôi dạy, anh làm không tốt để tôi làm, anh không làm được thì tôi có thể được, anh chỉ cần phụ trách mang khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc đi tới đỉnh cao là được rồi

Tốc độ nói của Trần Thương càng lúc càng nhanh, nói đến mức Ngô Huy nhiệt huyết sôi trào bành trướng sục sôi

Không nhịn được hét lớn

- Có thể

- Tôi có thể!!

- Thầy yên tâm, tôi nhất định có thể làm tốt

Trong mắt Ngô Huy không biết từ khi nào lại có rất nhiều thứ óng ánh trong suốt, nhưng biểu tình lại kiên nghị.

Trần Thương hít sâu một hơi, rất khó để thay đổi vị thế trong ngành của một doanh nghiệp.

Lại càng khó khăn hơn nếu muốn thay đổi vị thế ngành của một quốc gia

Đặc biệt là muốn thay đổi ấn tượng quần chúng đã duy trì vị thế trong một thời gian dài, khó càng thêm khó

Nhưng Trần Thương không đợi được ba năm tiếp theo.

Ngay trong năm nay, anh muốn thay đổi địa vị của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc trên thế giới.

Anh muốn thay đổi diện mạo của phẫu thuật thần kinh trong ngành y học quốc tế

Trần Thương hít sâu một hơi, gật đầu:

- Lát nữa lái xe theo tôi đến thủ đô một chuyến.

Ngô Huy sửng sốt vài giây, vội vàng gật đầu:

- Được.

Không hỏi lý do.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Gọi Tiết Chính Nhận, Dương Nghị… Đúng rồi, gọi cả Hoàng Tân Hải lên.

- Một tiếng sau xuất phát.

Ngô Huy không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu.

Anh luôn cảm thấy hôm nay thầy của mình có gì đó sai sai, nhưng cụ thể sai chỗ nào, thì không nói được.

Trần Thương đứng dậy, trở về nhà.

Trong khoảng thời gian này, Trần Thương ở nhà cha vợ, cách rất gần, buổi trưa cũng thuận tiện tới ăn cơm.

Bởi vì cuối tuần, Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên đều ở nhà.

Lão Tần ở trong phòng tìm tới tìm lui, trong miệng lẩm bẩm nói cái gì đó, tay cũng bắt đầu lục tung.

Ký Như Vân cuối cùng nhịn không được, tò mò hỏi:

- Ông tìm cái gì vậy? Tìm hết cả buổi sáng

Tần Hiếu Uyên xấu hổ cười một tiếng:

- Tìm cái đó

Ký Như Vân sững sờ:

- Cái đó là cái gì?

Tần Hiếu Uyên thuận miệng hỏi:

- Bà đang nói gì vậy?

Ký Như Vân mặt mũi tối sầm:

- Ông nói tiếng người đi

Lão Tần tìm kiếm không có kết quả, nhịn không được trở lại sofa:

- Vợ à, sau này bà đừng lúc nào cũng mang đồ kế hoạch hoá gia đình do đơn vị phát mang về nhà

- Trước kia lúc bà ở Uỷ ban Dân số và Kế hoạch hoá gia đình, tôi nhớ rõ có phải bà cầm về mấy hộp tránh thai chữ T không?

Ký Như Vân vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, biến sắc:

- Đúng vậy

Lão Tần thấm thía nói:

- Bà nói xem, đã kết hôn hơn nửa năm, mà vẫn chưa có chút tin tức gì, tôi đang nghĩ hai vợ chồng trẻ này có phải còn đang sử dụng biện pháp tránh thai hay không

Ký Như Vân nghe xong, sắc mặt bà cũng ngưng trọng, đây là một chuyện lớn

- Con gái nhà Vương viện trưởng với con gái chúng ta kết hôn cùng một lúc, hiện tại con đã hơn tám tháng rồi! Mà con gái nhà chúng ta bụng còn chưa có nửa điểm tin tức.

Lão Tần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Ký Như Vân nhịn không được chửi bới một tiếng:

- Đó là tại chưa kết hôn đã có con, ăn cơm trước kẻng, bộ ông không thấy lúc kết hôn con gái nhà kia bụng đã chín tháng rồi à?

Lão Tần lẩm bẩm một tiếng:

- Hiện tại, tôi còn mong hai đứa chúng nó mang thai trước rồi cưới

Ký Như Vân liếc nhìn lão Tần một cái:

- Ông cũng không nhìn là ai lúc trước quản nghiêm như vậy

Tần Hiếu Uyên thở dài:

- Lúc này lúc khác mà

- Chuyện này cũng không phải chuyện nhỏ, vợ à, chờ Duyệt Duyệt trở về, bà phải cùng nó nói qua chuyện này một chút

Lúc này, tiếng mở cửa vang lên, Tần Duyệt cười đi vào.

Lão Tần chột dạ, vội vàng đứng dậy:

- Con gái đã về, muốn ăn cái gì, ba làm cho con.

Tần Duyệt cười nói:

- Buổi sáng ra ngoài đi dạo một lát, nóng quá... Ba à, trưa nay con muốn ăn đậu phụ trộn hành lá

Lão Tần gật đầu:

- Được! Ba sẽ đi mua đậu phụ.

Nói xong, lão Tần nháy mắt với vợ, Ký Như Vân hiểu ý.

Tần Duyệt nằm trên sô pha, Ký Như Vân ngồi ở một bên, thấy Tần Duyệt một thân mát mẻ:

- Mặc quá ít, cũng không biết sợ cảm lạnh

Tần Duyệt không nhịn được nói:

- Mẹ, đã tháng năm rồi, trời đã nóng rồi

Ký Như Vân thở dài, sờ bụng Tần Duyệt:

- Con còn biết đã tháng năm rồi

- Vậy mà con nói xem, con kết hôn đã gần một năm, sao bụng vẫn nhỏ như vậy

…….

Tần Duyệt vừa nghe liền đỏ mặt

Cô hiểu ý của Ký Như Vân là gì

- Cái này… Mẹ, mẹ nghĩ là loại dưa này trông xuống là có thể nảy mầm sao?

Ký Như Vân trợn mắt:

- Dưa nhà người ta còn chia bốn mùa trong năm

- Con nói xem cũng tám chín tháng rồi, mỗi tháng con rụng trứng một lần, đây cũng xem như trồng được bảy tám lần rồi, mầm cũng không thấy

- Cái bụng nhỏ này, aiya… Khi nào mới lớn lên đây

- Có phải các con vẫn không sử dụng vài món đồ à?

Nghe mẹ nói như vậy, Tần Duyệt nhất thời đỏ mặt.

- Mẹ nói gì vậy

Kỳ Như Vân lại thở dài:

- Các con đều học y mà, cái này cũng nên biết chứ

Sau khi nói xong, Kỳ Như Vân đột nhiên kéo tay Tần Duyệt, nói lời thật lòng:

- Duyệt Duyệt à, thật ra… Con biết không? Vợ chồng cũng cần cuộc sống vui thú

- Cái này… Có lúc, một vài bộ quần áo cũng có thể giúp đó

- Mẹ đã từng tham gia kế hoạch hóa gia đình, lúc trước thường mở hội nghị, cũng học được một vài thứ hay ho. Con đợi mẹ, mẹ tìm cho con

Vừa nói xong, Kỳ Như Vân bất chấp sự ngăn cản của Tần Duyệt, nhanh chóng đứng dậy và bắt đầu tìm kiếm thông tin trước đó.

Vừa đi tìm, bà vừa nói:

- Cái gọi là cuộc sống vợ chồng, cũng là một môn học. Khi đó bọn ta còn đi Pháp, Nhật… để học.

- Có lúc, cảm giác đến lúc thích hợp rồi, chính là có cơ hội nâng cao xác suất giường chiếu

- Ngoài ra, mặc dù con là con gái, đôi khi... Con phải học cách chủ động! Điều này cũng có thể nâng cao quá trình hoạt động của tinh trùng

- Đúng rồi, con là vợ, con phải chú ý kết hợp ăn uống, biết chưa? Cần thiết kế nhiều thực đơn trong ăn uống… Mẹ tìm giúp con

Lúc này trong lòng Tần Duyệt… Rất mâu thuẫn

Một mặt, hiện tại cô thực sự muốn duy trì sự dè dặt của một cô gái.

Nhưng… cô thật sự rất hứng thú với những thứ mẹ nói

Làm sao đây?

Nếu đã không biết phải nói gì, hãy im lặng chờ đợi.

Cuộc sống không phải như vậy sao?

Thành thật mà nói, Tần Duyệt đột nhiên có chút suy nghĩ nhỏ khi nghĩ đến lời mẹ nói.

Chương 2000: Đừng Tự Tạo Áp Lực Quá Lớn Cho Mình

Vợ chồng... Cuộc sống... Thú vị?

Chủ động?

Những điều này có thực sự hữu ích?

Không thể không nói, kiến thức chuyên môn của trưởng ban kế hoạch hóa gia đình cũ còn rất vững.

Không lâu sau, một số cuốn sách đã được tìm thấy.

Kỳ Như Vân thuộc như lòng bàn tay, lật giở từng trang sách:

- Chậc chậc… Thật sự để mẹ tìm thấy rồi

- Khi đó ba con bảo mẹ vứt đi, còn nói dùng làm gì

- Bây giờ, có chỗ dùng rồi

Nói xong Kỳ Như Vân liền đặt Tần Duyệt lên sofa:

- Con xem xem, học tập thật tốt vào

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Kỳ Như Vân nghĩ là Lão Tần đã trở về, nhưng Trần Thương đột nhiên bước vào.

- Mẹ, mẹ ở đây sao?

- Duyệt Duyệt đâu ạ?

Kỳ Như Vân khẽ sững sờ, sau đó đột nhiên thay đổi sắc mặt:

- A? Duyệt Duyệt hả

- Duyệt Duyệt ở nhà

- Haizzz, mẹ cũng vừa về đây. Buổi sáng đi mua sắm với cha con, con xem mồ hôi này

Trần Thương ừm một tiếng, bước vào trong, đã nhìn thấy trên sofa có một chồng sách. Tần Duyệt đang vội vàng thu dọn sách lại.

Tần Duyệt vội vàng dùng tay che quyển sách.

Lúc này, mặt Tần Duyệt đỏ ửng, thất thần cầm một đống sách sinh con có kế hoạch.

Trần Thương đứng đó cũng vô cùng gượng gạo.

- Khụ… Duyệt Duyệt có nhà sao

Tần Duyệt:

- Ừm… Cái này… Em…

Kỳ Như Vân cũng nhanh chóng trốn tránh trách nhiệm:

- Duyệt Duyệt đang đọc sách sao? Sao lại chất đống lên sofa? Mau chừa cho Trần Thương một chỗ

Tần Duyệt liếc mẹ một cái, lồng ngực nhỏ bé phập phồng

Cô muốn vạch trần âm mưu của người phụ nữ này.

Nhưng… Bị ánh mắt của mẹ mình đánh tan ý định

Cô khuất phục rồi

Trần Thương cũng vô cùng lúng túng, không biết nên đối mặt như thế nào, đành tìm cách trốn chạy

- Cái này… Con đi vệ sinh một lát.

Đợi Trần Thương vào nhà vệ sinh rồi, Tần Duyệt nhất thời kích động đứng lên, cả mặt ấm ức nhìn mẹ.

Kỳ Như Vân nói nhỏ:

- Còn không phải vì tốt cho con sao! Mau thu dọn lại, nếu không để cha con về càng ngại ngùng hơn

Tần Duyệt nhanh chóng đứng dậy, cầm một đống sách chạy vào phòng mình.

Không bao lâu sau lão Tần liền trở lại, Trần Thương chủ động lên tiếng chào:

- Ba về rồi ạ.

Nhìn thấy Trần Thương, lão Tần liền cười:

- Thứ bảy không đông sao? Sao lại quay về sớm như vậy?

- Hôm nay ra chợ thấy có cá tươi. Trưa nay ăn cơm ở nhà nhé

Trần Thương cười đáp:

- Việc của bệnh viện không nhiều, nhưng… Có chuyến đi thủ đô.

- Một lúc nữa, con sẽ đi với Viện sĩ Tiết Chính Nhận, ước chừng không kịp ăn cơm, có khả năng về quá muộn để ăn tối.

Tần Hiếu Uyên sửng sốt:

- Vội như vậy sao? Chuyện gì vậy?

Trần Thương đáp:

- Viện sĩ Bành Linh đã vào ICU, không biết đã bao lâu… Con qua đó xem xem.

Tần Hiếu Uyên nghe xong lời này thì có chút sửng sốt:

- Bành Linh của ngoại khoa thần kinh, người phụ nữ có tinh thần nam tính…

- Trước đây trong cuộc họp, cha còn nghe nói bệnh ung thư tế bào phổi nhỏ của bà ấy rất nghiêm trọng. Nghe nói nó đã di căn...

Trần Thương thở dài gật đầu:

- Ừm, con qua đó xem chút, tiện thể dẫn vài học sinh đi thăm bà ấy.

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Ừm, đi đi.

Nói xong ông liền thở dài.

- Những lão tiền bối này thật sự không dễ dàng.

- Lúc đầu đất nước ta mới phát triển, nói thật, khi đó học phẫu thuật chẳng khác gì học chế tạo bom nguyên tử

- Người ta không cho công nghệ, tự mình tìm tòi khám phá, âm thầm học

- Haizz, bây giờ các con tốt hơn nhiều rồi. Có nên tảng của những lão tiền bối xây dựng trước đó, ít nhất biết nên bước đi thế nào.

- Người ta không cho công nghệ, hãy nghĩ về nó và tìm hiểu nó một cách bí mật

Tần Hiếu Uyên làm bên khối u.

Cho nên sau khi Bành Linh bị bệnh, Tần Hiếu Uyên cũng đã nghe nói qua.

Nhưng… Ung thư tế bào phổi nhỏ thực sự rất nguy hiểm, chưa kể tế bào ung thư đã di căn.

Tần Hiếu Uyên đột nhiên nói:

- Con đi rồi… Cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Không có hướng dẫn phẫu thuật, hơn nữa… Với tình hình cơ thể hiện tại, muốn phẫu thuật cũng khó.

- Có thể rút lui hay không cũng là vấn đề

Trần Thương ngồi trên sofa, nói với Tần Hiếu Uyên:

- Cha, hôm nay con đi, cũng không phải để trị bệnh mà là chuyển cho Bàng Linh lão tiên sinh một lòng tin…

Tần Hiếu Uyên lập tức tò mò:

- Lòng tin gì?

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Người Trung Quốc chúng ta phải trở thành chủ tịch Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới

- Con hy vọng Bàng Linh tiên sinh có thể thấy ngày ấy

- Và An Dương Trung Quốc sẽ trở thành thánh địa của phẫu thuật thần kinh trên thế giới trong mười năm tới

Tần Hiếu Uyên nghe được câu này của Trần Thương.

Cả người choáng váng.

Lý tưởng này... thực sự quá lớn

Mắt thấy tái cứ chỉ còn thời gian hơn một tháng, mà hiện tại địa vị quốc tế của khoa ngoại thần kinh Trung Quốc… Thật sự không lấy được.

Ông hít một hơi thật sâu.

Ông vỗ vai Trần Thương:

- Haizzz… Con ấy, đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình

Tần Hiếu Uyên thật sự cảm khái

Con rể nhà người ta thì không đáp ứng được kỳ vọng, con rể nhà mình… Xem ra bố vợ có chút không chấp nhận được kỳ vọng rồi

……..

Lão Tần thực sự rất muốn nói với Trần Thương câu này

Con trai à, con thế này… Xem ra cha con không chấp nhận được kỳ vọng rồi

Aiya…

Lão Tần rất áp lực.

Nhà người ta đều là: Con rể hèn mọn, vô năng, đuổi ra khỏi nhà.

Nhà mình thì chính là: Long Vương giá đáo

Khiến lão Tần có chút… Ừm, chính là cảm giác đó.

Sau khi nói xong, Tần Hiếu Uyên đột nhiên đáp:

- Đúng rồi, con nên tìm cho mình một tài xế đi.

- Cũng không thể ngày nào cũng tự mình lái xe.

- Những chuyện con cần quan tâm khá nhiều, cha sợ con phân tâm.

- Tìm một tài xế đi, tìm người đáng tin một chút.

Sau khi Trần Thương nghe xong, thấy ý kiến này cũng không tồi, có lẽ anh thực sự cần một thư ký và tài xế.

Thực ra lúc đầu anh cũng muốn đợi đến khi trở thành viện sĩ, nhưng bây giờ có vẻ như… Năm ngoái không trở thành viện sĩ có chút thiệt.

Lúc này, Tần Duyệt mới ra khỏi phòng, khuôn mặt nhỏ của cô vẫn đỏ bừng.

Trần Thương cười:

- Anh đi thủ đô một chuyến, em không cần lo lắng, ước chừng hôm nay sẽ không trở về.

Tần Duyệt gật đầu, có điều đột nhiên nói:

- Hay là… Em làm tài xế cho anh? Anh lái xe quá vất vả rồi.

Trần Thương cười, xoa xoa đầu Tần Duyệt:

- Em không sợ cha mẹ chúng ta nghĩ anh ức hiếp em sao?

Tần Duyệt đột nhiên ấm ức bĩu môi:

- Hứ… Trong mắt bọn họ, địa vị của em còn không bằng anh.

Tất cả mọi người thấy Tần Duyệt như vậy, đều không nhịn được cười.

- Được rồi, em ngoan ngoãn ở nhà đợi đi. Đưa chìa khóa bên đó cho anh.

Tần Duyệt quay đầu tìm túi xách:

- Mẹ, túi con đâu?

Lão Tần đột nhiên nói:

- Không phải sáng nay mẹ con…

Kỳ Như Vân liếc mắt đầy sát khí.

Lão Tần lập tức hiểu ý

Bạo lực gia đình vài chục năm qua không thể thừa nhận rõ ràng được.

Lão Tần im ngay

- Lúc sáng khi mẹ đi, không phải con muốn giặt túi sao? Con xem có ở trên bàn không?

Tần Duyệt ho khan một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, đưa chìa khóa cho Trần Thương:

- Đi đường cẩn thận

Trần Thương gật đầu, mỉm cười và đứng dậy rời đi, chỉ còn lại ba người nhà họ Tần.

Tần Hiếu Uyên đột nhiên nhìn về phía vợ, nghiêm túc nói:

- Tôi nghĩ tôi tìm ra nguyên nhân rồi

Kỳ Như Vân có chút sững sờ:

- Nguyên nhân gì?

- Nguyên nhân Duyệt Duyệt không có thai

Tần Hiếu Uyên lộ ra nụ cười thần bí.

Chương 2001: Khoa Phẫu Thuật Thần Kinh Trung Quốc Tự Hào Về Cậu

Tần Duyệt cũng cẩn thận dỏng tai lên

- Bởi vì… Trần Thương và Duyệt Duyệt đều quá xuất sắc! Người xuất sắc lúc chọn DNA cũng khá kén chọn

Kỳ Như Vân trợn mắt:

- Cút

- Mau đi nấu cơm đi

Lão Tần bất lực, địa vị gia đình quyết định địa vị học thuật…

Trên đường đi, Trần Thương và Tiết Chính Nhận ngồi ở hàng ghế sau, Dương Nghị lái xe, Ngô Huân ngồi lái phụ, Hoàng Tân Hải ở phía sau và lái chiếc Accord cũ của Tiết Chính Nhận.

Năm người họ đều là tài xế.

Dương Nghị thích lái xe, và chiếc Palamela khiến anh cảm thấy rất vui khi được lái.

Tiết Chính Nhận đột nhiên hỏi:

- Giáo sư Trần, đột nhiên đi thủ đô có chuyện gì vậy?

Trần Thương nói:

- Đi gặp Bành Linh tiên sinh. Tình hình bà ấy không được tốt, tôi muốn cho bà ấy nhìn thấy ba quán quân cuộc thi kỹ năng của Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới năm nay.

- Để làm cho bà ấy vui hơn một chút.

Nghe thấy những lời này, Tiết Chính Nhận có chút sững sờ:

- Ba… Quán quân?

Trần Thương gật đầu:

- Cuộc thi kỹ năng phẫu thuật thần kinh thế giới năm nay, tôi muốn ba người bọn họ tham gia.

- Ngô Huân tham gia cuộc thi phẫu thuật thần kinh, và Dương Nghị tham gia công nghệ phẫu thuật thần kinh mới.

- Tôi muốn mời ông tham gia cuộc thi nghiên cứu khoa học và sáng tạo.

Tiết Chính Nhận nghe vậy thì sững sờ, kinh ngạc nhìn Trần Căng:

- Tôi… Tôi được sao?

Trần Thương gật đầu:

- Không vấn đề gì

- Ông đại diện cho đoàn nghiên cứu khoa học của chúng ta tham gia cuộc thi là phù hợp với quy định

- Tư liệu tham gia tôi sẽ chuẩn bị.

- Tuy nhiên còn phải xem chủ nhiệm Tiết gần đây có thời gian hay không?

Tiết Chính Nhận vừa nghe có thể tham gia cuộc thi, sao lại có thể không có thời gian được chứ

Ông vội vàng gật đầu:

- Có! Không vấn đề gì. Một tháng tới tôi đều có thể ở An Dương

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, vậy thì tốt.

- Ước chừng Bành Linh tiên sinh không trụ qua được năm nay.

- Tôi muốn bà ấy nhìn thấy sự phát triển của ngành phẫu thuật thần kinh Trung Quốc và đội ngũ tương lai của ngành phẫu thuật thần kinh chúng ta

- Tôi hy vọng năm nay có thể khiến Ngô Huân trở thành Chủ nhiệm Liên đoàn ngoại khoa thần kinh thế giới

- Tiết Chính Nhận… Hi vọng ông sẽ không có ý kiến.

- Nói thật lòng, tôi cảm thấy tiền đồ của Ngô Huân rộng mở hơn. Anh ta có trẻ, thiên phú về ngoại khoa thần kinh cũng cao, anh ta có năng lực như vậy

Tiết Chính Nhận hít một hơi thật sâu, cười tự giễu:

- Haizzz, giáo sư Trần, cậu thế này cũng quá khách khí rồi

- Chủ nhiệm Ngô quả thật như anh nói, rất trẻ, rất có thiên phú, phù hợp làm chủ tịch.

- Tuổi tác tôi cũng lớn, tinh lực và thể lực đi xuống, thiên phú cũng có hạn. Nói thật đời này… Chỉ đạt được thành tựu như vậy

- Thật ra… Tôi không sợ các anh chê cười. Đều là người của mình, tôi cũng nói hết rồi.

- Tôi đã không gia nhập phán quyết của Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới. Tôi thực sự rất tội lỗi và xấu hổ... Tôi thậm chí còn mặt mũi để gặp Bàng Linh tiên sinh

- Khi đó, bà ấy đã chọn tôi làm chủ tịch Hiệp hội phẫu thuật thần kinh Trung Quốc.

- Tôi đã phụ lòng bà ấy rồi.

Trần Thương nở nụ cười:

- Không sao, ông sẽ trở thành chuyên gia đánh giá nhanh thôi

Tiết Chính Nhậnthực sự có chút phấn khích.

Ông ta tin tưởng Trần Thương

Số liệu lịch sử cho thấy Trần Thương có thể làm được

Nghĩ đến đây, Tiết Chính Nhận dựa lưng vào ghế, không kìm được hưng phấn.

Thực lòng mà nói, ông ta không ngờ có ngày này

Ông ta thậm chí không thể tin rằng nó sẽ xảy ra như thế này.

Nghĩ tới lúc đầu vì con trai Tiết Đông của mình, ông ta và Trần Thương có chút trở mặt với nhau. Nhưng hôm nay, Trần Thương thực sự muốn giúp ông ta trở thành chuyên gia đánh giá của Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới

Phải biết rằng, Liên đoàn Phẫu thuật Thần kinh Thế giới trong mắt bọn họ là một chấp niệm

Bởi với sự ra đi của những vị lão thành như Vương Trung Thành, Viện sĩ Bành Linh cũng...

Aiya

Nếu lực lượng kế thừa của khoa phẫu thuật thần kinh Trung Quốc không trỗi dậy được thì đây sẽ là một trò cười trong cộng đồng quốc tế

Tại sao Tiết Chính Nhận lại vui như vậy ở tuần lễ trao giải Bác sĩ trẻ Vương Trung Thành?

Bởi vì ông ấy nghĩ rằng Trần Thương có thể giành được giải thưởng bác sĩ phẫu thuật thần kinh thế giới.

Hầu hết những người giành được giải thưởng này... Đều là ứng cử viên cho chức vụ Phó chủ tịch

Trung Quốc chưa có một phó chủ tịch nào

Ông ta có thể không vui sao?

Nghe thấy tham vọng to lớn của Trần Thương, Tiết Chính Nhận cảm thấy ước mơ của mình thực sự quá nông cạn...

Ông ta nhìn Trần Thương, hai tay run lên vì kích động, hỏi:

- Thật sao?

- Chúng ta thực sự có thể trở thành chủ tịch của Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giời sao?

Trần Thương kiên định gật đầu:

- Sẽ

Tiết Chính Nhận lại gật đầu lia lịa, những giọt nước mắt đầy phấn khích chảy dài trên khuôn mặt ông ta:

- Tốt! Tốt! Quá tốt rồi

- Khoa Phẫu thuật Thần kinh Trung Quốc, tự hào về cậu

……

Kim Ho Sung cảm kích cầm hai tay Pak Yong-Jin. Ông có chút xúc động nói:

- Chủ nhiệm Pak, cảm ơn

Pak Yong-Jin:???

Vẻ mặt ông ta vô cùng nghi hoặc nhìn Kim Ho Sung.

Kim Ho Sung thở dài:

- Ai da, chủ nhiệm Pak, coi như anh không tệ. Trước đây, tôi đã hiểu nhầm anh rồi, nếu không phải anh... Làm phẫu thuật khéo léo như vậy, chuyện lần này chưa chắc đã có kết thúc viên mãn như vậy đâu

- May mắn có anh chỉ điểm, chúng ta mới có thể tìm được giáo sư Ngô Huy.

Pak Yong-Jin nghe thấy câu nói này, lập tức nghẹn lời.

Cái này mẹ nó...

Tôi là muốn đi tìm Trần Thương đấy.

Hiện tại thì hay ho rồi

Ngoại trừ nhìn được một chút hình dáng bên ngoài của Trần Thương, còn về trình độ sâu cạn của Trần Thương trên cơ bản, ông ta hoàn toàn không biết gì cả.

Ông ta nhìn Kim Ho Sung cứ nhắc đi nhắc lại lời cảm ơn với mình, mà trong lòng cảm thấy cực kỳ phức tạp.

Ông ta dở khóc dở cười, thở dài.

Pak Yong-Jin vỗ bả vai Kim Hạo Sâm, cười nói:

- Tiên sinh Kim, nghe tôi một câu, chuyển sự nghiệp kinh doanh y dược của tập đoàn họ Kim tới thành phố An Dương của Trung Quốc đi

- Lần này mới đúng là tôi chỉ một con đường đúng đắn cho anh đấy

Kim Ho Sung lập tức sửng sốt:

- Vì sao?

Pak Yong-Jin không thể kìm nén được, ông ta lại thở dài:

- Ngoại khoa thần kinh của Trung Quốc chắc chắn sẽ quật khởi

- Hơn nữa, bản thân anh cần một biến số thúc đẩy ngoại khoa thần kinh phát triển, còn viện nghiên cứu tân dược của Trần Thương cũng ở đặt ở bên ấy, các anh có cơ hội hợp tác với nhau.

Nói xong, Pak Yong-Jin quay người rời đi.

- Tôi về nước trước

Sau đó, ông ta cũng không quay đầu lại, cứ thế tiến về phía trước.

Một chuyến này, ông ta không tìm hiểu được trình độ sâu cạn của Trần Thương, nhưng thông qua đám học sinh của cậu ấy, Pak Yong-Jin đó có thể thấy được Trần Thương có bản lĩnh sâu không lường được

Kể cả Ngô Huy, hay Dương Nghị.

Bọn họ đều là một thiên tài ngàn dặm mới tìm được, cho dù đặt vào hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh thế giới, cũng vậy

Nói một câu từ tận đáy lòng, nếu Ngô Huy hoặc Dương Nghị tham gia trận đấu, bất cứ ai trong số hai người bọn họ đều có khả năng nhận được giải quán quân của cuộc thi kỹ năng lần này.

Nghĩ đến chuyện đó, Pak Yong-Jin đột nhiên dừng lại bước chân

Chương 2002: Khuôn Mặt Đẹp Trai, Nghiên Cứu Học Vấn Cũng Giỏi

Vào giờ phút này, ông ta vừa vặn đứng tại cửa chính khoa cấp cứu của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2.

Bỗng nhiên, Pak Yong-Jin ý thức được chỗ đáng sợ của Trần Thương

Cuối cùng, Pak Yong-Jin cũng hiểu được lời Trần Thương nói với mình khoảng mấy ngày trước đó:

- Tôi sẽ không tham gia giải thi đấu kỹ năng

Hoàn toàn chính xác

Cậu ấy không thể lừa mình.

Giáo sư Trần Thương đã không tham gia

Bây giờ, Pak Yong-Jin mới hiểu, tại sao cậu ấy không tham gia giải thi đấu kỹ năng dành cho những bác sĩ Ngoại khoa thần kinh trên thế giới.

Bởi vì căn bản không cần

Nếu như cậu ấy đi dự thi, những người tham gia tranh tài hôm nay đều sẽ trở thành một món đồ chơi của cậu ấy

Một trò chơi diều hầu vờn gà con.

Chắc chắn không có người nào đủ trình độ làm đối thủ của Trần Thương

Mà Trần Thương cũng khinh thường chơi trò chơi với bọn họ.

Chỉ cần học trò của Trần Thương, đã đầy đủ tư cách cầm được giải quán quân rồi

Vào lúc này, Pak Yong-Jin im lặng.

Bởi vì ông ta đột nhiên do dự, không biết mình nên làm cái gì?

Ông ta sẽ trở về nói tin tức cho Dane?

Hay chủ động đầu nhập vào nhóm của Trần Thương?

Sau chốc lát do dự, Pak Yong-Jin lấy ra một trang giấy từ bên trong túi xách, ông ta muốn viết một phong thư cho Trần Thương.

Khi đi ngang qua bảo vệ, ông ta đã đưa phong thư này cho đối phương, và nói:

- Làm ơn gửi giùm phong thư này cho giáo sư Trần Thương.

- Cảm ơn

Tần Thái Sơn nhìn Pak Yong-Jin, có chút hiếu kỳ, nhưng vẫn nhẹ gật đầu, nói một tiếng:

- Được.

Pak Yong-Jin đứng dậy rời đi.

Ông ta đã nghĩ thông suốt.

Ông ta là một bác sĩ, một người nghiên cứu khoa học.

Với lão sư Dane, ông ta có thể kể hết cho đối phương những gì ông ta tận mắt chứng kiến.

Ông ta cũng sẽ gửi cho Dane video ghi lại ca phẫu thuật.

Thế nhưng, nếu trong lần tuyển cử này có tên mấy người Trần Thương, Pak Yong-Jin cảm thấy ông ta sẽ lựa chọn Trần Thương.

Không phải bởi vì điều gì khác, đơn thuần chỉ vì Trần Thương lợi hại

Lúc trước khi ông ta lựa chọn đầu nhập và nhóm của lão sư Dane, không phải cũng vì Dane lợi hại hay sao?

Đáng tiếc

Nếu như Trần Thương làm ra thành tích sớm hơn một năm, có lẽ năm nay cậu ấy cũng có cơ hội tranh cử chủ tịch.

Thế nhưng lúc này, chỉ còn thời gian hơn một tháng.

Giám khảo chuyên gia, ban trị sự, phó chủ tịch tổng cộng xấp xỉ ba trăm người.

Trên cơ bản, mỗi một phó chủ tịch đều có đội ngũ của riêng mình, vận khí của Dane tương đối tốt, đối phương đã vượt qua được một lần bình chọn, rất nhiều người có thể sẽ cảm ơn đối phương, chỉ thiếu một chút nữa

Thế nhưng chỉ là một chút mà thôi, ông ta tin tưởng Trần Thương sẽ quật khởi, hoặc phải nói là Ngoại khoa thần kinh của Trung Quốc sẽ quật khởi, đây là chuyện chắc như đinh đóng cột.

…

Sau khi đám người Trần Thương tới thủ đô, anh đã dẫn theo bọn họ đi ăn một bữa đơn giản.

Nghỉ ngơi và hồi phục một phen, lúc này bọn họ mới đi tới Hiệp Hòa.

Sau thời gian một bữa cơm, cảm xúc của Tiết Chính Nhận cũng bình ổn trở lại.

Hiện tại trong người anh đã chứa chan đầy hùng tâm và nhiệt huyết.

Thậm chí có chút không chờ đợi được, muốn nói tin tức này cho Bành Linh tiên sinh.

Nói thật, Tiết Chính Nhận đã rất lâu rồi chưa gặp mặt lão nhân.

Không phải là ông không muốn đi, mà là ông không dám đi.

Ông cảm giác mình đã phụ lnỗi khổ tâm và kỳ vọng của Bành Linh tiên sinh.

Thế nhưng hiện tại không như vậy nữa

Trần Thương xuất hiện, làm chỗ dựa cho Tiết Chính Nhận có thể thẳng tắp sống lưng.

Tiết Chính Nhận đã suy nghĩ rõ ràng.

Trung Quốc cần một chiêu bài Ngoại khoa thần kinh.

Người này không cần thiết phải là Tiết Chính Nhận

Có thể là những người khác

Có thể là Trần Thương, là Ngô Huy, là Dương Nghị, hoặc bất cứ người nào

Thế nhưng, phải có ít nhất một người như vậy.

Sau khi đến Hiệp Hòa, chủ nhiệm khoa Ung bướu Vương Hưng đã đứng đợi bọn họ từ lâu.

- Giáo sư Trần, đã tới

- Chủ nhiệm Tiết, đã lâu không gặp.

Vương Hưng lên tiếng chào.

Trần Thương gật đầu:

- Chủ nhiệm Vương khoẻ, chúng ta đã quấy rầy rồi

Vương Hưng cười cười, lắc đầu:

- Cậu quá khách sáo rồi. Trạng thái của Bành Linh tiên sinh không tốt lắm, bà ấy vừa mới tỉnh lại.

- Các ngươi vào đi.

Đang lúc nói chuyện, Vương Hưng mở cửa, đi vào bên trong.

Đám người Trần Thương theo sát phía sau.

Vương Hưng cười với bà lão đang nằm trên giường nói:

- Viện sĩ Bành, ngài xem ai tới này?

Bành Linh nằm ở trên giường, mặt ủ mày chau, bọng mắt rất sâu, nếp nhăn trên mặt rất nhiều.

Một người mới hơn tám mươi tuổi, lại hình như đã ngoài chín mươi tuổi.

Bà ấy đã vất vả cả đời, lại chẳng hề quan tâm tới chuyện dưỡng sinh.

Bà lão đang còng lưng thở dốc này, chính là xương sống của Ngoại khoa thần kinh Trung Quốc.

Cũng chính bởi trách nhiệm quá lớn, đã làm cho sống lưng kia còng đi, và xoá nhoà sự trẻ trung trên khuôn mặt bà ấy.

Thấy Trần Thương bước vào, bên trong đôi mắt Bành Linh tràn đầy ánh sáng, bà nhìn chằm chằm vào Trần Thương, nhếch môi nở nụ cười, cười rất vui vẻ, cười mà mắt không ngừng rơi lệ, cười đến nghẹn lời không phát ra được một âm thanh nào.

Thật lâu, bà mới cười nói được một câu:

- Tới

Lúc bà ấy nói chuyện, có thể thấy hàm răng của bà đã không còn mấy cái.

Bành Linh tiên sinh muốn ngồi xuống, có thể một câu nói vừa rồi đã rút hết sức lực của bà, khiến cho bà có chút mệt mỏi.

Tiết Chính Nhận vội vàng tiến lên giúp đỡ.

- Lão sư Bành, ngài chậm một chút.

Bành Linh vỗ tay Tiết Chính Nhận, nở nụ cười, chậm rãi, ung dung nói:

- Tại sao lâu lắm rồi cậu không tới?

Khuôn mặt Tiết Chính Nhận đỏ lên:

- Tôi... Tôi...

Bành Linh cười cười:

- Sợ tôi mắng cậu phải không?

Tiết Chính Nhận lập tức nghẹn lời.

Bành Linh nhịn không được lắc đầu:

- Không trách cậu, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ trách cậu.

- Cậu, đúng là một tên nhóc quá hiếu thắng

Bành Linh nhìn qua Trần Thương, lại tiếp tục nói:

- Cậu chính là Trần Thương sao?

- Viện sĩ Bành, ngài khoẻ không?

Trần Thương gật đầu, đi đến bên giường.

Bành Linh cười nói:

- Đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu, cảm thấy có chút kinh hỉ.

- Sao có thể có người lớn lên đẹp trai như thế, nghiên cứu học vấn cũng xuất sắc như vậy chứ?

Một câu trò đùa lời nói, khiến cho tất cả mọi người nở nụ cười.

Bành Linh lại tiếp tục nói:

- Kỳ thật, giáo sư Trần, tôi đã đọc qua luận văn về lĩnh vực thần kinh của cậu

……

Bành Linh cười nói:

- Nhìn thấy những người trẻ tuổi tràn đầy lực lượng như các cậu

- Tự đáy lòng tôi vô cùng cao hứng

- Nhóm người các cậu, ưu tú hơn chúng tôi ngày xưa quá nhiều.

- Kể cả về mặt tư tưởng, hay khả năng lâm sàng, hoặc kỹ năng nghiên cứu khoa học, đều vượt qua chúng tôi quá nhiều

Trần Thương vội vàng nói:

- Đều là nhờ có viện sĩ Bành và những lão tiền bối đánh xuống cơ sở.

Bành Linh lắc đầu, bà ấy cố ý xụ mặt, sau đó dùng hàm răng chỉ còn lại vài chiếc của mình, mỉm cười nói:

- Cho dù để Vương Trung Thành sống thêm một trăm năm nữa, ông ta cũng không có được thành tựu như cậu bây giờ đâu.

- Tôi nói điều này, cũng không sợ ông ta tới tìm tôi.

- Có thực lực, chính là có thực lực

- Các cậu có thể đến gặp tôi, tôi đã thỏa mãn rồi

- Tôi nói cho các cậu biết, hiện tại tôi sống lâu thêm một ngày, đã coi như được lời thêm một ngày rồi, hiện tại thứ dũng khí duy nhất níu kéo tôi ở lại, chính là các cậu

Chương 2003: Phẫu Thuật Ghép Đầu

Bành Linh tiếp tục cười nói:

- Tôi nằm ở trên giường, chỉ có duy nhất một suy nghĩ. Đó chính là suy nghĩ về chuyện ngày mai các cậu sẽ có thêm thành tựu nào mới nữa đây?

- Nghĩ tới đây, tôi lập tức đắc ý.

- Suy nghĩ thêm chút nữa, đó là tôi đã được nhìn nhiều một chút, nghe nhiều một chút. Về sau khi tôi xuống dưới kia, cũng có thể chém gió với đám người Vương Trung Thành bọn họ, nói cho bọn họ, những đứa nhỏ nối bước của chúng ta hiện giờ, xuất sắc bao nhiêu, giỏi giang bao nhiêu

- Người Trung Quốc chúng ta đã đánh bại được Parkinson

Nói tới đây, Bành Linh tiên sinh đột nhiên bắt đầu ho khan.

Thậm chí, âm thanh ho khan trở nên càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng kịch liệt. Giữa nhịp hô hấp, còn kèm theo cả tiếng rít, cả người bà ấy hình như có một loại cảm giác đau đớn khi giãy dụa bên bờ sinh tử

Nói thật, đây không phải lần thứ nhất Trần Thương thấy bệnh nhân nặng tới mức như vậy.

Thế nhưng... Đây là lần thứ nhất anh nhìn thấy một người đang chơi với bên bờ vực sống chết

Không sai

Bà lão thật sự đã tiếp cận với tình trạng dầu hết đèn tắt.

Thật vất vả bà mới mới lắng dịu được cơn ho, mí mắt càng trũng sâu hơn, trên miếng giấy vệ sinh bà dùng để che miệng, đã thấm đầy máu.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên

[Đinh! Nguyện vọng của Bành Linh tiên sinh, chính là mong một người trợ giúp, khiến cho trước khi lão tiên sinh chết, có thể nhìn thấy tin tức Ngoại khoa thần kinh của tổ quốc quật khởi

Nhiệm vụ yêu cầu: Nhắc nhở, nhiệm vụ lần này không có yêu cầu cụ thể, bất kỳ cái gì có thể đề cao địa vị của Ngoại khoa thần kinh chúng ta đều được coi là hoàn thành nhiệm vụ. Độ hoàn thành nhiệm vụ càng cao, ban thưởng càng phong phú!]

Trần Thương hít sâu một hơi, không chút do dự tiếp nhận nhiệm vụ.

Sau một hồi ho kịch liệt, Bành Linh tiên sinh đã tiêu hao không ít thể lực, bà ấy nằm ở trên giường, không còn chút sức lực nào, mà thở dốc, chỉ

có điều khóe miệng bà ấy lại hiện lên nụ cười.

Trần Thương cầm tay bà lão, nghiêm túc nói:

- Viện sĩ Bành, cố gắng, kiên trì một đoạn thời gian

- Chỉ cần kiên trì thêm một ngày thôi cũng được, ngài sẽ thấy một tin tức tốt

- Chờ cho tới khi ngài xuống dưới kia, ngài có thể quang vinh khoe khoang, nói rằng Ngoại khoa thần kinh của Trung Quốc, rất mạnh

Bành Linh thở dốc thật sâu, ánh mắt bà không còn tập trung được vào một điểm nữa, thậm chí biểu lộ rất thống khổ.

Nhưng bà ấy vẫn giữ y nguyên nụ cười trên môi mà gật đầu:

- Tốt… Tốt… Tốt

- Tôi sẽ cố gắng kiên trì

- Mỗi ngày, tôi... Đều chờ tin tức tốt của các cậu

Mấy người Trần Thương cũng không tiện quấy rầy Bành Linh tiên sinh thêm nữa, bọn họ chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên quay người, nói với Bành Linh tiên sinh:

- Viện sĩ Bành, ngài hãy mở mắt ra, tôi giới thiệu mấy người cho ngài nhận biết.

Bành Linh cố gắng mở to mắt.

Trần Thương giới thiệu đến:

- Anh ấy tên là Ngô Huy, bắt đầu từ năm nay, anh ấy sẽ là chủ tịch hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới

- Anh ấy tên là Dương Nghị, năm nay sẽ trở thành giám khảo chuyên khoa thuộc hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới

- Ngài hãy nghỉ ngơi thật tốt

Bành Linh lập tức sửng sốt, bà ấy hiển nhiên rất kinh ngạc về câu nói này của Trần Thương.

Chủ tịch hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới…

Nào có đơn giản như vậy

Vào lúc này, Hoàng Tân Hải đột nhiên ngừng chân, nghiêm túc nói với Bành Linh:

- Viện sĩ Bành, tôi tên là Hoàng Tân Hải. Tôi sẽ cố gắng! Về sau, tôi chắc chắn sẽ có tên trong danh sách phó đoàn chủ tịch của hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới

Trần Thương quay người nhìn Hoàng Tân Hải, anh thực sự rất vui mừng.

Mà cùng lúc đó, trong số những người từ phòng bệnh đi ra, có cảm giác khí chất trên người Ngô Huy đã thay đổi.

Trên người anh ấy nhiều hơn mấy phần trách nhiệm, cũng nhiều hơn mấy phần kiên định.

Có lẽ, trên thế giới này, có một loại đồ vật có thể truyền thừa, không phải tiền tài, cũng không phải học vấn mà là tinh thần

Cũng giống như linh hồn của dân tộc Trung Hoa dù trải qua mấy ngàn năm vẫn ngưng tụ không tiêu tan

Sau khi mấy người rời khỏi phòng bệnh, Vương Hưng thở dài.

- Khả năng thời gian còn lại của viện sĩ Bành chỉ còn tối đa một tháng

- Xương của ngài đã đổi vị trí nghiêm trọng, đã có bệnh biến tan xương, hệ thống trung khu thần kinh cũng có nơi bị đổi vị trí, tủy sống bị bó gây chèn ép, xuất hiện đau lưng, công năng của bàng quang và đường ruột đã không thể kiểm soát.

- Ai… Ngài ấy còn sống, có khả năng hoàn toàn dựa vào ý chí

Nghe thấy những lời Vương Hưng nói, tất cả mọi người đều thở dài.

Bị ung thư có đau hay không?

Có chứ nhưng ngay cả khi mắc ung thư ở giai đoạn hậu kỳ, cũng chỉ cần dùng morphine đều không còn cảm nhận được một chút đau đớn nào nữa

Có thể là, điều giúp cho bà lão này, có thể kiên trì.

Chính là những lời bà ấy đã nói, bà ấy muốn đợi một tin tức tốt.

Kỳ thật Trần Thương rất muốn cứu chữa cho bà ấy.

Thế nhưng…

Anh cũng không phải thần tiên

Bệnh ung thư phổi dạng tiểu tế bào tự bản thân nó đã là một căn bệnh vô cùng khó trị liệu. Hơn nữa ngươi thật sự cho rằng Trần Thương có thể tái tạo lại toàn bộ cơ thể một người sao?

…

Đoàn người không dừng lại bao lâu ở thủ đô.

Vào buổi tối, Trần Thương gọi điện thoại cho lão Dư, kêu anh ấy đi ra ngoài ăn cơm, uống chút rượu.

Mà ngày hôm sau, cũng chính là buổi sáng chủ nhật.

Mấy người Trần Thương cùng một chỗ ăn cơm trưa, Ngô Huy hỏi:

-Thầy, hôm nay muốn trở về sao?

Trần Thương suy nghĩ một lát, nhẹ gật đầu:

- Ừm, đến lúc phải trở về rồi.

- Thế nhưng… Tôi có chuyện cần anh đi làm.

Ngô Huy gật đầu cười nói:

- Vậy sao? Thầy có chuyện gì cứ trực tiếp an bài là được rồi.

Trần Thương gật đầu, móc từ trong túi ra một danh sách.

- Buổi sáng hôm nay, cậu đi mời những người này, nói với họ, tôi muốn mở ra một kế hoạch mới.

Tiết Chính Nhận nhịn không được nói:

- Tôi đi cho.

- Tôi quen thuộc với đường xá trên thủ đô hơn, hơn nữa Ngoại khoa thần kinh là đại bản doanh của tôi, mặc dù kỹ thuật của tôi không phải rất lợi hại, thế nhưng…

- Chung quy cũng có một chút quan hệ, đi mời người rất là thuận tiện.

Trần Thương lắc đầu:

- Không cần, tôi còn một chuyện khác, cần chú đi làm

Vừa nghe được lời này, Tiết Chính Nhận ngây ra một lúc, không nghĩ tới mình còn có nhiệm vụ đặc thù, ông nhịn không được hỏi:

- Chuyện gì?

- Chú đi tìm cơ hội, sau đó tung ra một tin tức.

Trần Thương vừa cười vừa nói.

Tiết Chính Nhận càng thêm tò mò:

- Tung tin tức sao, tin tức gì?

Ánh mắt Trần Thương đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, anh nhấn mạnh từng chữ một:

- Phẫu thuật ghép đầu

- Tin tức về ca phẫu thuật ghép đầu đầu tiên trên thế giới

Lời này vừa nói, mấy người trợ thủ đang ăn điểm tâm lập tức cứng ngắc người

Tất cả sữa đậu nành trên tay bọn họ đổ xuống đất.

Bọn họ đều kích động nhìn Trần Thương, bên trong đôi mắt tràn đầy chấn kinh

Phẫu thuật ghép đầu

Đây cũng không phải là bốn chữ vô cùng đơn giản.

Nếu như nói trên thế giới này có bao nhiêu ca phẫu thuật đủ sức làm chấn kinh tất cả mọi người.

Như vậy, tuyệt đối có một ca là phẫu thuật ghép đầu

Trần Thương không phải bắn tên không đích.

Chương 2004: Có Vấn Đề Sao?

Một tháng thời gian là khoảng thời gian không dài không ngắn.

Vậy mà Trần Thương phải hoàn thành một sự kiện làm chấn kinh cả thế giới, đạt được thành tựu khiến cho tất cả những người đang đắm mình trong lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh chịu công nhận sự quật khởi của Trung Quốc.

Chỉ có một khả năng

Đó chính là thực hiện ca phẫu thuật khó khăn nhất

Cũng là chủ đề phẫu thuật có đủ hàm lượng kỹ thuật nhất

Cũng chính là thực hiện phẫu thuật khó khăn nhất

Phẫu thuật ghép đầu, chắc hẳn đủ sức làm chấn kinh thế giới?

.....

Phẫu thuật ghép đầu!?

Tin tức này còn chưa làm cho người khác khiếp sợ, nhưng đã khiến cho tim những người đang có mặt tại đây đập loạn nhịp rồi.

Ca phẫu thuật này nếu như được triển khai, không hề khoa trương một chút nào, nó sẽ là ca đầu tiên trên toàn thế giới

Hơn thế, phẫu thuật ghép đầu tuyệt đối không chỉ mang ý nghĩa là đột phá về một loại bệnh tật.

Mà nó mang ý nghĩa ngành học Ngoại khoa thần kinh tổng hợp này đã đạt tới một độ cao mới

Có liên quan đến nối lại mạch máu, chữa trị dây thần kinh, nối lại dây thần kinh, kết nối thần kinh tủy sống, và tăng trưởng dây thần kinh tủy sống…Rất nhiều kỹ thuật trong này có liên quan tới các ngành học khác cũng sẽ đạt được bước phát triển mới.

Nếu có thể hoàn thành được ca phẫu thuật ghép đầu, cái này không chỉ mang ý nghĩa phẫu thuật đã tiến tới một độ cao mới

Mà còn mang ý nghĩa ngành học tổng hợp cũng bước vào độ cao mới

Nếu không vì sao người ta lại công nhận phẫu thuật ghép đầu là ca phẫu thuật vô cùng lợi hại chứ?

Bởi vì điều này đại biểu cho Ngoại khoa thần kinh tổng hợp đã đạt tới độ cao mới

Giống như một thùng nước, không được phép xuất hiện bất kỳ một cái nhược điểm nào.

Bởi vì ở thời đại trước mắt này, căn bản không có một quốc gia độc lập nào có thể hoàn thành dạng phẫu thuật này.

Thậm chí, hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới cũng không dám đặt mục tiêu, hoặc lên kế hoạch về ca phẫu thuật như vậy.

Mà hiện tại Trần Thương đột nhiên nói sự tình này cho đám người.

Loại cảm giác này giống như là…

Đúng, giống như ở thời kỳ Nhà Thanh, đột nhiên có người nói: Chúng ta sẽ tạo ra bom nguyên tử vậy.

Loại cảm giác này giống như đưa ra một ý tưởng

Nhưng lại khiến cho tất cả mọi người rất khó tiếp nhận.

Trình độ của chúng ta đã đạt trình độ làm phẫu thuật ghép đầu sao?

Mọi người rất kích động, thật sự là kích động đến mức không kìm chế nổi.

Bình thường, khi bọn họ làm tốt một ca phẫu thuật, sẽ cảm giác xích gần lại một chút khoảng cách so với Phương Tây

Mỗi một lần đột phá, đều mang lại cho bọn họ cảm giác chúng ta đang từng bước mạnh lên.

Hôm nay, khi Trần Thương đem tin tức này nói cho mọi người. Cái cảm giác trong lòng chấn động, rất giống cảm giác của một học sinh vốn đội sổ bỗng nhiên trở thành đứng đầu toàn trường

Sự rung động tâm hồn, vỡ oà cảm xúc kia, không gì sánh được.

Tiết Chính Nhận vẫn có chút sợ hãi cùng bất an, hai tay của ông run rẩy. Ông không mảy may chú ý tới sữa đậu nành đã chảy xuống dọc theo cái bàn, nhỏ giọt vào giày của ông.

- Thật sao? Giáo sư Trần…Cậu …Cậu có thể làm phẫu thuật ghép đầu?

Trần Thương gật đầu, cười cười:

- Đúng.

Sau khi nghe Trần Thương chính miệng xác nhận, tất cả mọi người đều kinh hãi

Bọn họ tràn đầy ngạc nhiên nhìn Trần Thương.

Thế nhưng Trần Thương lại rất bình tĩnh, hình như những lời anh vừa nói chẳng qua chỉ là một câu hết sức bình thường mà thôi.

Thế nhưng, đây là sao?

Chẳng lẽ là sự thật?

Câu nói của Trần Thương ngày hôm nay có thể sẽ trở thành kim chỉ nam cho toàn dân tộc

Tiết Chính Nhận vội vàng ngạc nhiên nói:

- Tuyên truyền, nhất định phải tuyên truyền

- Tôi muốn để cho toàn thế giới biết rõ, người Trung Quốc chúng ta có thể làm phẫu thuật ghép đầu

- Ghê gớm

- Giáo sư Trần, cậu quá lợi hại

m thanh của Tiết Chính Nhận rất lớn, khiến cho những người xung quanh dồn dập quay sang nhìn mấy người bọn họ.

Đây là một tiệm ăn sáng vô cùng nổi tiếng, sữa đậu nành ở nơi này rất nổi danh, tới ăn đều là người sống ở Bắc Kinh lâu năm.

Tiết Chính Nhận lớn tiếng ồn ào hiển nhiên đã khiến cho mọi người xung quanh tò mò nhìn lại.

Ông vội vàng cười cười xấu hổ, rồi lập tức nói xin lỗi với mọi người:

- Ngại ngùng, thực sự ngại ngùng

- Tôi đã quá cao hứng mất rồi, tôi thành thực xin lỗi mọi người

- Lão bản, tôi muốn trả tiền cho bữa sáng hôm nay của các vị ở đây! Tôi mời mọi người uống sữa đậu nành

Ông chủ muốn toát mồ hôi với ông.

Mời mọi người uống sữa đậu nành

……..

Buổi sáng, Dương Nghị lái xe chở Trần Thương cùng Hoàng Tân Hải trở về, để Ngô Huy ở lại mời người, còn Tiết Chính Nhận đi tuyên truyền

Trên xe, Hoàng Tân Hải có chút hưng phấn nhìn Trần Thương:

- Thầy... Thầy biết phẫu thuật ghép đầu tại sao không sớm nói

- Nếu thầy nói sớm một chút, năm nay khẳng định thầy sẽ được khen thưởng đó

Trần Thương cười cười:

- Kỹ thuật này gần đây tôi mới thành thục.

Trần Thương cũng là cơ duyên xảo hợp phát hiện.

Nếu không giải phẫu động vật, Trần Thương cũng không cần dùng phẫu thuật đánh thức trung ương vừa mới đạt được kết hợp với kỹ thuật điện thần kinh sinh lý.

Dù đã từng thử qua, nhưng phẫu thuật cho người không hề giống với phẫu thuật cho động vật

Phẫu thuật ghép đầu nhất định phải cam đoan thân thể vẫn chịu sự chi phối của thần kinh.

Mà phẫu thuật đánh thức trung ương vừa mới đạt được kết hợp với kỹ thuật điện thần kinh sinh lý hoàn toàn có thể thực hiện phẫu thuật dò xét

bên trong.

Hôm trước, Trần Thương mới chính thức hoàn toàn nghiên cứu triệt để về dạng kỹ thuật này.

Ngay cả Trần Thương cũng không nghĩ tới hôm nay anh đã làm ra quyết định này.

Có lẽ phải nói rằng, Bành Linh lão tiên sinh đã tiếp thêm sự kiên định cho suy nghĩ của Trần Thương.

Lần phẫu thuật này

Nói thật, trong lòng Trần Thương cũng không nắm chắc 100%.

Thế nhưng anh vẫn quyết định thử nghiệm, mà cũng cần phải thử nghiệm.

Anh đột nhiên nói với Dương Nghị:

- Dương Nghị, lái xe đi sở nghiên cứu thuốc mới.

- Được

Sau khi đưa ra quyết định này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Hoàng Tân Hải, anh cùng tôi đi tới một chỗ, chúng ta cần làm thử nghiệm trên động vật, anh làm trợ thủ cho tôi.

Hoàng Tân Hải nhẹ gật đầu, ồ một tiếng, bỗng nhiên lại sửng sốt

Anh ấy quay người nhìn Trần Thương:

-Thầy ! Thầy... Thầy không phải là… Chưa làm thử nghiệm trên động vật đã muốn áp dụng trên cơ thể người chứ?

Trần Thương đương nhiên gật đầu:

- Có vấn đề sao?

Hoàng Tân Hải lập tức nghẹn lời

Đúng vậy

Có vấn đề sao?

Theo tin vỉa hè, giáo sư Trần học tập một ca phẫu thuật, tối đa chỉ cần thực hiện ba lần là thành thục.

Ngẫu nhiên chỉ cần một ca đã thông thạo rồi

Hiện tại xem ra… Giáo sư Trần làm phẫu thuật, toàn dựa vào tâm trạng, cho dù chưa từng thử nghiệm qua, cũng có thể làm tốt

…

Ngô Huy mở danh sách ra, nhìn thấy trên danh sách là lít nha lít nhít những gạch đầu dòng, anh ấy lập tức sửng sốt.

Bởi vì anh ấy phát hiện, trong danh sách khách mời, chỉ có một người Trung Quốc

Đó chính là Ngô Huy

Trừ anh ấy ra, người thứ hai vô cùng lóa mắt

Jack Paz, người này, là phó chủ tịch hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới.

Ông ấy có địa vị quốc tế rất cao

Có lực ảnh hưởng cực lớn trên lĩnh vực phục hồi chức năng của Ngoại khoa thần kinh.

Chỉ với vị trí là thành viên của đoàn giám khảo hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới, ông ấy đã thu được rất nhiều người hâm mộ

Trừ ông ấy ra, trên danh sách còn có chín vị khách mời khác

Chương 2005: Kế Hoạch Này Thực Sự Đã Gây Nên Một Cơn Chấn Động Trong Giới

Tất cả bọn họ đều là những chuyên gia về Ngoại khoa thần kinh thuộc rất nhiều quốc gia khác nhau trên thế giới.

Mà những người này, đã là giám khảo chuyên gia hoặc là phó chủ tịch hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới

Giờ khắc này, anh đã hiểu được ý của thầy.

Thầy mời những người này tới tham dự ca phẫu thuật ghép đầu.

Để bọn họ tận mắt chứng kiến đồng thời, cũng muốn nói cho đối phương biết, tôi có thực lực như vậy, hi vọng các anh có thể gia nhập vào chúng tôi, hoặc ủng hộ chúng tôi.

Dù sao, muốn trong thời gian ngắn thu được sức ảnh hưởng lớn là một việc rất khó khăn.

Một tháng thời gian, phải làm thế nào?

Ca phẫu thuật ghép đầu đầu tiên trên thế giới, loại vinh dự này, nói thật, không có một bác sĩ Ngoại khoa thần kinh nào có thể từ chối

Mà Jack Paz dĩ nhiên cũng như vậy

Mục đích cả đời mà ông ấy cố gắng, chính là muốn thực hiện một ca phẫu thuật ghép đầu

Đáng tiếc, liên tục ba lần thất bại, khiến cho ông ấy đã từ bỏ giấc mộng này từ năm ngoái.

Xét cho cùng, bản thân phẫu thuật thần kinh chức năng có liên quan mật thiết đến phẫu thuật ghép đầu

Thậm chí có thể nói là cơ sở

Trần Thương muốn để Ngô Huy lên nắm quyền, nhất định phải cần tới sự ủng hộ của mọi người.

Hơn nữa, Trần Thương cũng muốn triển khai một kế hoạch lớn của mình.

Những người này không thể thiếu bất kỳ người nào

Trên người bọn họ cũng có những kỹ thuật quý giá đủ sức hấp dẫn Trần Thương.

Một khi những người này, nhận lời tới tham dự, Trần Thương chắc chắn sẽ không để cho họ rời đi

……

Jack Paz nhìn Ngô Huy đang đứng trước mặt mình, bên trong con mắt ông ấy tràn đầy nghi ngờ

Không biết vì sao người này lại tìm mình.

- Chào anh, tiên sinh Ngô, xin lỗi đã để anh đợi lâu, thế nhưng…Tôi đang chuẩn bị thực hiện ca phẫu thuật tiếp theo, thời gian của tôi thực sự có hạn.

Trợ lý của ông ấy vừa đúng đi tới:

- Giáo sư, phẫu thuật đang chuẩn bị bắt đầu, ba phút sau mổ sọ.

Lời nói này rất trực tiếp, ý là, ngươi chỉ có ba phút.

Lần gặp mặt đầu tiên, đã mang lại cho người ta một loại cảm giác khí thế bức người.

Hơn nữa, Jack Paz để lại một ấn tượng trong lòng Ngô Huy như một người nghiên cứu điên cuồng và cực kỳ nguyên tắc.

Không chỉ trong phong cách ăn mặc còn là phương thức làm việc, tất cả đều toát lên một vẻ tươm tất, chỉn chu, đâu ra đấy.

Hình như mỗi một phút, mỗi một bước đều phải theo chuẩn mực nhất định.

Ba phút

Ngô Huy nhịn không được hít vào một hơi.

Thật vất vả mới tìm được Jack Paz, vì tìm người ta, anh đã phải ngồi ở bệnh viện ròng rã một ngày thời gian.

Ở nước ngoài, muốn tìm những chuyên gia như thế này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Càng đừng nói tới người có địa vị cao như Jack Paz, đối phương còn là người có quyền lực đỉnh cấp trong lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh của thế giới

Nếu như không phải Ngô Huy nói thân phận của mình là học trò của giáo sư Trần Thương, đoán chừng hôm nay khẳng định anh đã không gặp được người ta

Mặc dù vậy, địa điểm tiếp đãi lại chính là trong hành lang.

Cũng có nghĩa là, Jack Paz dùng chút thời gian giãn cách giữa các ca phẫu thuật, thuận tiện gặp Ngô Huy một lần.

Quan hệ giữa Jack Paz và Trung Quốc cũng không quá sâu sắc.

Thậm chí đã gần năm mươi năm rồi, ông ấy chưa từng một lần đặt chân tới Trung Quốc.

Vì lẽ đó, Jack Paz cũng không biết lần này Ngô Huy tới có mục đích là cái gì.

Nếu không có cái danh hiệu Trần Thương này, khả năng ba phút ông ấy cũng không dành cho đối phương.

Tuy nhiên, Ngô Huy không hề lo lắng

Hình như, Jack Paz cũng phát hiện, người đàn ông trước mặt ông ấy không hề vội vã một chút nào.

Kỳ thật… Ba phút… Chẳng đủ thời gian để trình bày rõ ràng bất cứ chuyện gì cả.

Ông ấy chỉ muốn biết mục đích đối phương tìm tới, chứ không định cho đối phương thời gian trình bày.

Ngô Huy cũng biết, bây giờ trong mắt Jack Paz, địa vị của mình trong giới y học thật không đáng giá nhắc tới.

Thế nhưng… Đây chỉ là tạm thời.

Ngô Huy cũng không nôn nóng.

Bởi vì anh chỉ cần nói một câu cho Jack Paz là được rồi, căn bản không cần đến ba phút.

Ngô Huy cười cười:

- Rất hân hạnh được biết ngài, tiên sinh Jack Paz, ở bên ngoài, ngài còn trẻ tuổi hơn so với ảnh chụp.

Jack Paz vốn là một người khéo ăn nói, mặc dù rất bận rộn nhưng ông ấy vẫn nhẫn nại tính tình để nói một vài chuyện xã giao linh tinh với Ngô Huy.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Không bao lâu sau, Jack Paz nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, sau đó nói:

- Tôi lập tức phải đi phẫu thuật.

Ngô Huy vỗ trán một cái sau đó tự tin cười, nói:

- Hôm nay, tôi tới đây gặp ngài kỳ thật rất đơn giản, thầy của tôi, giáo sư Trần muốn mời ngài với thầy ấy làm phẫu thuật ghép đầu.

- Trên thực tế, thầy của tôi muốn mời ngài tới quan sát một ca phẫu thuật ghép đầu do thầy ấy mổ chính.

Nói xong, Ngô Huy mang ra một bức thiệp mời đặt vào tay đối phương.

Tiếp theo, anh quay người chuẩn bị rời đi.

Quả nhiên, ngay khi Ngô Huy quay người rời đi, Jack Paz đang sững sờ đứng yên tại chỗ

Phẫu thuật ghép đầu?

Phẫu thuật ghép đầu có một loại ý nghĩa phi phàm.

Tuyệt đối không thể hình dung nó chỉ đơn giản như một ca phẫu thuật bình thường.

Cũng vì lý do đó, ca phẫu thuật này rất có lực hấp dẫn với nhiều nhà nghiên cứu.

Ca phẫu thuật này giống như một thánh địa thánh khiết và vĩ đại trong lòng những người hành hương

Thế nhưng, thần thánh quá xa xôi, khiến người khác không thể chạm tới

Cũng như mộng tưởng cả đời của Jack Paz vậy, đâu dễ dàng đạt được

- Chờ một chút

Ngô Huy mới vừa quay người, còn chưa kịp bước một bước nào, đã nghe thấy tiếng Jack Paz vội vội vàng vàng nói.

m thanh rất nóng lòng

Không sai.

Trước mộng tưởng cả đời của mình, bất cứ thứ gì cũng có thể xếp vị trí thứ hai.

Cũng lâu lắm rồi, không ai dám nhắc tới 'Phẫu thuật ghép đầu' trước mặt Jack Paz.

Cho dù vô tình nghe được, tối đa Jack Paz cũng chỉ lắc đầu.

Bởi vì không có ai hiểu được sự khó khăn của phẫu thuật ghép đầu hơn ông ấy.

Nó không chỉ là một ca phẫu thuật đơn thuần, mà phải nói là một sự đột phá ngoạn mục của nhiều loại kỹ thuật liên kết với nhau

Ca phẫu thuật này bao gồm rất nhiều rất nhiều thứ.

Jack Paz thành danh từ rất sớm. Trước đây ông ấy rất nổi danh trên phương diện chữa trị và phẫu thuật thần kinh. Có lần ông ấy còn được hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới đánh giá rằng, ông ấy chính là bác sĩ có thiên phú nhất của Ngoại khoa thần kinh.

Cũng chính ông ấy, ở độ tuổi ba mươi tám, đã trở thành chủ tịch trẻ tuổi nhất hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới

Chưa từng có người thứ hai

Bởi thành danh sớm, Jack Paz cũng nôn nóng muốn làm ra một thành tích gì đó thực sự mang tính chấn động. Hơn nữa đã muốn làm, thì phải làm thứ khó khăn nhất

Jack Paz quả quyết tuyên bố thành lập tiểu tổ chuyên trách về phẫu thuật ghép đầu trong hội liên hiệp Ngoại khoa thần kinh của thế giới

Kế hoạch này, lúc ấy được gọi tên là kế hoạch CHCZ2000.

Ban đầu, kế hoạch này thực sự đã gây nên một cơn chấn động trong giới
Mỗi tuần Jack Paz đều phát biểu luận văn mới.

Đến mức toàn bộ u Mỹ đều cho rằng loại phẫu thuật ghép đầu có tính khả thi cực cao.

Vì thế, các đại tập đoàn đều khẳng khái dốc tiền ra ủng hộ ông ấy, chỉ hi vọng sau khi Jack Paz phẫu thuật thành công, chính bọn họ cũng đạt được một cơ hội từ đó

Chương 2006: Tin Tức Bùng Nổ

Kỳ thật trong những năm 2000, đầu thế kỷ hai mươi mốt, những nhà tư bản đều có một loại yêu thích đến điên cuồng với y học sinh vật

Phẫu thuật ghép đầu lập tức được họ coi là lần thứ hai họ được trao cho sinh mạng

Vì lẽ đó, Jack Paz không chỉ là ngôi sao sáng trong giới y học, càng là con cưng của những nhà tư bản.

Về cơ bản, ngay khi dự án được thành lập, sẽ có vô số dòng vốn đổ vào

Đáng tiếc, từ xưa đến nay, phát triển khoa học vốn không phải thứ chỉ làm một lần là xong.

Sớm thịnh cũng có nghĩa là sớm suy.

Theo dòng thời gian, kế hoạch CHCZ2000, còn chưa tạo được thành quả gì đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Sau đó, ông ấy trực tiếp tuyên bố thất bại

Lúc đó, trình độ khoa học kỹ thuật của y học căn bản không đủ để thực hiện dạng phẫu thuật này.

Thời kỳ đỉnh phong trong sự nghiệp của Jack Paz cũng theo đó mà kết thúc.

Sau năm 2006, Jack Paz cũng từng bước bị người mới thay thế.

Ngay cả Jack Paz cũng mất đi lòng tin vào chính mình.

Thế giới này, từ xưa đến nay đều không thiếu thiên tài.

Hơn nữa, mỗi một ngày đều có kỳ tích mới xuất hiện.

Kể cả Trần Thương, cũng không được coi là thiên tài giỏi nhất.

Thế giới này thật sự là bên anh hát xong, bên tôi lên đài.

Vì lẽ đó, Trần Thương xuất hiện, tối đa cũng chỉ khiến cho đám thiên tài có uy tín lâu năm như bọn họ hơi có chút cảm khái, còn chưa đủ làm mấy người bọn họ trầm trồ.

Ai chưa từng huy hoàng chứ?

Thế nhưng, khi Trần Thương nói cậu ấy muốn làm phẫu thuật ghép đầu.

Jack Paz trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ

Bởi vì ông ấy nhớ rõ những lời Ngô Huy nói. Trần Thương mời mình đi tham gia phẫu thuật ghép đầu, hoặc nói mời mình đi nhìn Trần Thương làm phẫu thuật ghép đầu

Kỳ thật Jack Paz rất muốn khịt mũi coi thường, sau đó cười nhạo một cái.

Bởi vì, đã qua nhiều năm như vậy, vẫn chưa có một người nào dám nói mình có thể làm phẫu thuật ghép đầu

Thế mà, Trần Thương lại dám làm

Đây là khúc mắc trong lòng Jack Paz.

Qua nhiều năm như vậy, Jack Paz từ Thụy Điển đến Luân Đôn, từ New York đến Munich, từ Oxford đến bây giờ ông ở Paris.

Ông cũng không phải một người yêu nước điên cuồng.

Những năm gần đây, thoạt nhìn, cứ tưởng như cuộc sống của ông vô cùng hào nhoáng, kỳ thật ông đang trốn tránh.

Ông rất muốn một ngày nào đó có thể chứng minh được mình

Ngô Huy xoay người lại, không ngoài dự liệu nhìn Jack Paz.

- Giáo sư Jack Paz, bất luận thật giả, có lẽ anh nên tới Trung Quốc một chuyến

- Nơi đó không còn là Trung Quốc trong ấn tượng của anh, Ngoại khoa thần kinh ở đó, có thứ anh muốn

- Đây là những lời mà giáo sư Trần muốn tôi nói với anh.

- Thầy ấy hi vọng anh có thể tới, chứng kiến một vài thứ sắp xảy ra

- Hơn nữa, giáo sư Trần còn nói thầy ấy có thể dạy cho anh cách thực hiện ca phẫu thuật này

……

Công bố của danh sách phẫu thuật đã thu hút sự chú ý của vô số người.

- Danh sách bác sĩ phẫu thuật đổi đầu:

Bác sĩ mổ chính: Trần Thương, Jack Paz, Ngô Huy.

Nhân viên hỗ trợ: Rodman, David...

Ngay khi danh sách này được công bố, trong chớp mắt đã dẫn đến sóng to gió lớn.

Bởi vì bên trên danh sách này, ngoại trừ Ngô Huy có danh tiếng bình thường, thì những người khác đều là bác sĩ đỉnh cấp nổi tiếng đã lâu của Ngoại khoa thần kinh.

Đều là đại lão đỉnh cấp có thanh danh hiển hách trên thế giới của Ngoại khoa thần kinh

Ngay trong thời khắc quan trọng này, vô số truyền thông trên thế giới đang khen chê không đồng nhất tràn đầy tranh cãi về Trần Thương

Việc công bố danh sách lớn này, giống như để lộ ra một số ý tứ không giống bình thường.

Một mình Trần Thương có thể hồ đồ.

Thế nhưng sẽ có một đám người cùng cậu ấy hồ đồ sao?

Đương nhiên là không thể nào

Đến số tuổi kia, đã sớm không phải là người trẻ tuổi có thể bị đói mà ăn bánh vẽ rồi

Huống chi

Trong đó còn có sự tham gia của Jack Paz, người được đầu thế kỉ 21 cho rằng là ngôi sao của Ngoại khoa Thần Kinh thế giới

Người này, cho dù là hôm nay, cho dù có thất bại ở lĩnh vực phẫu thuật đổi đầu.

Thì cũng vẫn là siêu sao lóa sáng nhất của Ngoại khoa Thần kinh

Jack Paz có một nhóm chỗ dựa vững chắc ở toàn bộ lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh.

So sánh với Jack Paz, Dane nhiều nhất cũng chỉ là một em trai.

Nếu như không phải lúc đó Jack Paz nản lòng thoái chí, thì căn bản là không đến lượt người khác làm hội chủ của liên hiệp này.

Vậy nên nhận biết của Trần Thương rất rõ ràng, muốn Ngô Huy trở thành chủ tịch.

Thì nhất định phải có được sự ủng hộ của người có thực lực mạnh mẽ.

Jack Paz đương nhiên chính là nhân vật quan trọng nhất.

Thế nhưng, những năm này, những khả năng có thể thu hút Jack Paz ngày càng ít.

Mà phẫu thuật đổi đầu thu hút lớn nhất cũng không phải là người khác cũng có thể làm được.

Vậy nên, Trần Thương trực tiếp khóa chặt mục tiêu lên người Jack Paz.

Sau khi 'danh sách lớn của phẫu thuật' này được công bố.

Liền trực tiếp gây nên sóng to gió lớn

Ai cũng có thể nghĩ đến

Jack Paz đã yên lặng bao nhiêu năm vậy mà lại rời núi rồi

Mà lần này, lại là phối hợp với Trần Thương để hoàn thành phẫu thuật đổi đầu.

Sau khi nhìn thấy tin tức này, tất cả mọi người đều trầm mặc

Các tạp chí lớn, tạp san chuyên nghiệp và các chuyên gia lớn học giả của lĩnh vực Ngoại khoa thần kinh đều dồn dập tỉnh táo lại, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề: Chẳng lẽ phẫu thuật đổi đầu thật sự có thể thực hiện sao?

Dù sao, những người như Jack Paz, David, Roman cũng đều đã xuất động

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều bắt đầu hưng phấn lên.

Mà lúc này, khoảng cách thời gian của ca phẫu thuật ghép đầu đầu tiên trên thế giới đã càng ngày càng gần

Lúc này đột nhiên mọi người ý thức được một vấn đề

Hình như Trần Thương đã yên lặng một khoảng thời gian rồi.

Giải thi đấu kỹ năng nghề nghiệp của Liên hiệp Ngoại khoa thần kinh thế giới cũng không tham gia.

Mà lại vào lúc này đột nhiên nói muốn làm phẫu thuật đổi đầu.

Rốt cuộc cậu ấy muốn làm gì?

Trần Thương

Cái tên này lại lần nữa đi vào trong tầm mắt của mọi người.

Chẳng lẽ... Trần Thương thật sự có thể làm được 'phẫu thuật ghép đầu', phẫu thuật được vinh dự là kỳ tích của Ngoại khoa thần kinh mà ngay cả nhóm người Jack Paz cũng không làm được sao?

Mục đích mà cậu ấy muốn làm như thế là gì?

Lúc này, trong văn phòng của Dane.

Khuôn mặt của ông ta tràn đầy nặng nề.

Nói thật thì, Dane đã càng ngày càng không xem hiểu nổi đường lối của Trần Thương.

Dane từ sau khi xem xong phẫu thuật của Ngô Huy mà Pak Yong-Jin mang về, nói thật thì đã bị chấn kinh

Ông ta không nghĩ đến Ngô Huy sẽ có thực lực như thế, càng không nghĩ đến ngay cả cơ hội để Trần Thương tiến vào ra tay cũng không có

Phải biết rằng sự kính trọng của Ngô Huy đối với Trần Thương là có thừa, xem như là thầy giáo, chuyện này đã nói rõ kỹ thuật của Trần Thường còn trên xa hơn cả Ngô Huy

Nghĩ đến đây, Dame lại có một sự sợ hãi âm thầm.

Rốt cuộc là Trần Thương muốn làm gì?

Nếu như Trần Thương nói với ông ta chuyện gì cũng không cần làm, căn bản là không thể nào.

Vì sao ông ta cứ hết lần này đến lần khác muốn làm to chuyện về ca phẫu thuật đầu tiên của ‘phẫu thuật đổi đầu’ trên tổ chức thế giới thường niên của Liên hiệp hội Ngoại khoa thần kinh thế giới chứ?

Chẳng lẽ là đúng dịp sao?

Chuyện này là không thể nào

Dame không ngốc, nếu không thì ông ta cũng không làm được chức chủ tịch này.

Chương 2007: 1,5 Tỷ Người Trung Quốc Cần Số Lượng Bác Sĩ Quá Nhiều

Vậy thì vì cái gì?

Mời nhiều chuyên gia của Ngoại khoa thần kinh như thế.

Đây rõ ràng là đang lôi kéo người.

Lôi kéo người là vì chuyện gì?

Danh vọng?

Chi viện?

Nhiệm kỳ mới

Hay là... Chẳng lẽ... Trần Thương muốn làm chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa thần kinh thế giới?

Nghĩ đến đây, con ngươi của Dane lập tức co lại, ánh mắt ông ta sắc bén

Liên hệ tất cả các đầu mối vào, Dane đột nhiên nghĩ đến loại khả năng này.

Tuyệt đối có khả năng

Trần Thương chắc chắn không phải là một người không có dã tâm.

Dựa theo chiến tích quá khứ của Trần Thương, lần nào mà không phải là cường thế

Ngay cả trong Hội nghị Khoa tim mạch ở AATS năm 2020, Trần Thương còn có thể mang theo đoàn đội của cậu ấy ngạo nghễ đứng trên sân khấu

Một người như thế, cậu ấy sao có thể chịu được nhàm chán chứ?

Nghĩ đến đây, Dane mỉm cười.

Trần Thương lợi hại thì có lợi hại.

Nhưng có thể đoán được mục tiêu của đối phương, thì chắn chắn có thể tiếp cận đến biện pháp

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc Tiết Chính Nhậm đang thêm dầu vào lửa để cố ý tuyên truyền với đám người điên cuồng thảo luận ở phía dưới.

Độ sôi nổi của đề tài phẫu thuật đổi đầu này càng ngày càng cao

Vốn dĩ trong vòng phẫu thuật chuyên nghiệp, đã không còn giới hạn một vấn đề chuyên nghiệp, mà đã trở thành chủ đề tìm kiếm nóng hổi trên

toàn dân

Ngày mùng 1 tháng 6.

- ‘Phẫu thuật đổi đầu’ đã trực tiếp leo lên đứng đầu bảng xếp hạng tìm kiếm như Baidu, Weibo

Nhiệt độ bàn tán sôi nổi của người dân liên quan đến ca phẫu thuật này càng ngày càng cao

Nhiệt độ duy trì của các trang web xã giao diễn đàn Post Bar liên quan quan đến phẫu thuật đổi đầu liên tục tăng lên.

Đúng lúc đang là kỳ thi đại học của Trung Quốc, bởi vì xuất hiện phẫu thuật đổi đầu, mà những đứa trẻ vốn dĩ không có cảm giác với y học cũng càng ngày càng bắt đầu chú ý đến

Thậm chí ngay cả Vệ kiện ủy quốc gia và bộ trưởng Bộ giáo dục cũng đều tự mình gọi điện thoại đến cho Trần Thương.

Khuôn mặt của Tiêu Nhuận Phương vô cùng thận trọng nói:

- Trần Thương, cuối cùng thì phẫu thuật ghép đầu của các cậu có chắc chắn hay không?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Chủ nhiệm Tiêu, vấn đề này bà đã hỏi rất nhiều lần rồi, phẫu thuật thứ đồ này, là có tồn tại tính nguy hiểm, ai cũng không thể cam đoan xác xuất 100% là sẽ thành công, chứ đừng nói đến phẫu thuật ghép đầu, ngay cả cắt ruột thừa tôi cũng không thể chắc 100%.

Tiêu Nhuận Phương thở dài một hơi:

- Chuyện lần này thật sự là vô cùng hệ trọng

- Cậu có lẽ không biết, đây đã không phải chỉ là chuyện của một ca phẫu thuật đơn giản, có thành công hay không, liên quan trực tiếp đến tự tin của Y tế quốc dân

- Cậu cũng biết, trình độ Y tế mũi nhọn của nước chúng ta đều đang bị lên án, cho rằng trình độ Y tế của nước chúng ta có một khoảng cách không thể vượt qua so với những quốc gia đang phát triển trên thế giới kia.

- Thế nhưng lần này, sau khi chủ đề về làm phẫu thuật đổi đầu xuất hiện, chúng tôi phát hiện một chuyện...

- Trong quá trình khi mọi người thảo luận về chuyện này, không tránh khỏi việc xảy ra rất nhiều biện luận, mà trong lúc này, lực ngưng tụ của mọi người là rất quan trọng.

- Lực ngưng tụ và lòng tự tin của một dân tộc là rất khó để đề cao, chỉ có khi chúng ta có thể từng đợt từng đợt thành công, thì mới có thể xuất hiện

Nói đến đây, giọng nói của Tiêu Nhuận Phương ngày càng trịnh trọng hơn.

- Mà lần này, đã xuất hiện rồi

- Vậy nên, Trần Thương, nhờ cậy vào cậu, lần này, cậu thật sự không phải là vì một mình mình mà chiến đấu

…….

Câu nói của Tiêu Nhuận Phương khiến cho Trần Thương im lặng rất lâu

Nói thật, lần này từ đầu đến cuối Trần Thương cũng chưa từng nghĩ đến vì bản thân mà làm ca phẫu thuật này.

Bởi vì không cần thiết

Vinh dự của bản thân đã đủ nhiều

Mặc dù anh không đủ để trở thành đại sứ hình tượng Y học của thế giới, thế nhưng ở Trung Quốc cũng đã có thể nói là nhân vật gương mẫu của đại tân sinh Y học Trung Quốc.

Mục đích lần này của anh là vì để nâng cao lực ảnh hưởng của Ngoại khoa Thần kinh Trung Quốc, là vì để hoàn thành tâm nguyện trước khi lâm chung của lão tiên sinh Bành Linh, thậm chí có thể nói là vì thở ra một hơi

Nhưng giờ phút này, mấy câu nói của Tiêu Nhuận Phương đã khiến cho Trần Thương ý thức được, bản thân với trước đây là không giống nhau

Hiện tại, anh đại diện cho 'bác sĩ Trung Quốc', đại diện trình độ mũi nhọn Y tế của quốc gia trong suy nghĩ của vô số người Trung Quốc

Anh đã trở thành danh từ lớn của độ cao Y tế Trung Quốc trong lòng toàn dân

Giờ phút này, Trần Thương không còn bình tĩnh nữa

Bộ trưởng Tôn Chấn của Bộ giáo dục và Trần Thương mới quen nhau khoảng thời gian trước, cũng vì chuyện Trần Thương chuẩn bị mở nghiên cứu sửa ban cao cấp của Ngoại khoa Thần kinh Trần Thương.

Trần Thương hy vọng nhận được sự tán thành của Bộ giáo dục, cho phát một phần bằng tốt nghiệp đặc biệt.

Vậy nên, Tôn Chấn và Trâng Thương mới có một chút xã giao.

Bộ giáo dục, Vệ kiện ủy, Bộ khoa học và công nghệ.

Bây giờ, Trần Thương cũng có thể nói là càng ngày càng quen thuộc với ba Bộ trưởng của các bộ này.

Hôm nay, Tôn Chấn tự mình đến tìm Tiêu Nhuận Phương, cũng vì chuyện 'phẫu thuật đổi đầu' này

Ông nhận lấy điện thoại, nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi là Tôn Chấn.

Trần Thương sững sờ, sai Bộ truởng Tôn lại cùng với Tiêu Nhuận Phương ở cùng một chỗ chứ:

- Xin chào, Bộ trưởng Tôn.

Tôn Chấn ừm một tiếng:

- Giáo sư Trần, lần này tôi nhận được tin tức của phía dưới truyền đến, có rất nhiều phụ huynh và học sinh đều đang có huynh hướng tương đối dự thi vào học viện Y học.

- Trong đó cũng có không ít trạng nguyên của các tỉnh, năm nay bộ phận Hiệp Hòa, y học Bắc Đại... Trại hè chiêu sinh của những chỗ này, có rất nhiều người đã biểu đạt ý nghĩ này.

- Phẫu thuật đổi đầu lần này... Tôi cũng không nghĩ đến lại quan trọng như thế.

- Lập tức là kì thi đại học rồi... Phẫu thuật của cậu thật sự là có quan hệ đến nhân số dự thi của các khoa viện Y học.

- Những năm gần đây, nhân số đăng ký Y học trong nước chúng ta càng ngày càng ít, người học Y cũng càng ngày càng ít, đặc biệt là những nhân tài mũi nhọn.

Tôn Chấn thở dài:

- Hiện tại bên trong vòng nói Trung Quốc không bồi dưỡng được bác sĩ đỉnh cấp, vậy nên... Rất ít trạng nguyên đi theo ngành Y.

- Mà ở nước ngoài, nhân tài mũi nhọn của Y học, kỳ thật... Cơ chế sàng lọc được định sẵn là chúng ta rất khó có thể bồi dưỡng ra được bác sĩ đỉnh cấp.

Lời nói của Tôn Chấn rất thực tế.

Kỳ thật, sau khi chúng ta trải qua từng lần tuyển chọn của tiểu học, trung học sơ sở, trung học phổ thông và đại học, thì bản thân đã xuất hiện rất nhiều sai lệch.

Cũng không phải nói là học sinh có thành tích không tốt thì nhất định sẽ không tốt.

Thế nhưng không thể phủ nhận, năng lực học tập và thái độ nghiên cứu của học bá là chuyện mà học sinh bình thường không thể so sánh được.

Cũng không phải là bác sĩ Trung Quốc kém.

Mà là trên phương diện bồi dưỡng và chọn cơ chế của chúng ta, bản thân đã xuất hiện sai lệch so với nước ngoài.

Tình hình chú định của Trung Quốc không có khả náng học tập như ở nước ngoài, sau Khoa chính quy lại chọn ra một số người đi học tập bác sĩ.

1,5 tỷ người Trung Quốc cần số lượng bác sĩ quá nhiều

Đây là điểm đặc biệt của Trung Quốc

Chương 2008: Trung Quốc, Thực Ra Cũng Cần 'Siêu Anh Hùng'

Thế nhưng, học bá đỉnh cấp của Trung Quốc, nào có mấy người là học Y?

Đây là xã hội kinh tế hiện thực.

Không có ai muốn làm một bác sĩ cực khổ kiếm tiền lại không phải là rất nhiều.

Tiền lương trung bình một năm của Bác sĩ Trung Quốc chưa đến 6 vạn, còn tiền lương trung bình của bác sĩ Mỹ là 15 vạn, mà còn là đô la

Chênh lệch này chỉ cần liếc qua là đã thấy.

Có lẽ rất nhiều người nói tiền lương trung bình không có ý nghĩa thống kê.

Vậy thì số tiền lương trung vị của bác sĩ Trung Quốc là khoảng 4.7 vạn tệ, mà số tiền lương trung vị của bác sĩ Mỹ là 14.6 vạn đô la.

Chênh lệch bao lớn?

Liếc qua là thấy ngay

Vậy nên, là cha mẹ của học bá, bạn cảm thấy cha mẹ của họ sẽ để cho họ đi làm bác sĩ sao?

Bọn họ không ngốc

Tôn Chẫn tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần, ngành nghề giáo dục Y học Trung Quốc, cần có một lần đổi mới.

- Thế nhưng... Lần đổi mới này vô cùng khó khăn.

- Có lẽ tôi không làm được, cũng không đợi được.

- Thế nhưng... Tôi thật sự hi vọng, giáo dục Y tế của Trung Quốc chúng ta, có thể bồi dưỡng ra bác sĩ đỉnh cấp thế giới

- Mà sự xuất hiện của cậu, vừa đúng lúc khiến cho rất nhiều phụ huynh và bạn trẻ thấy được phong thái của bác sĩ.

Trần Thương nghe xong, cũng là mở to mắt

Tôi... Tôi mẹ nó vậy mà còn liên quan đến nhân số nguyện vọng dự thi của học sinh Y sao?

Nghĩ đến đây, bản thân Trần Thương đều có chút mơ màng.

Cả nhà lão Tần đang ăn cơm nhìn thấy Trần Thương im lặng, cũng dồn dập ngẩng đầu lên.

Anh làm gì nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như thế.

Thật sự là có tâm trồng hoa hoa không nở, vô ý cắm liễu liễu thành ấm.

Trần Thương thật sự không nghĩ đến, bản thân trong lúc vô tình làm một chuyện, vậy mà lại dây dưa đến một chuyện lớn như thế.

Nói là ảnh hưởng sâu xa, thì cũng không quá đáng một chút nào

Trần Thương đột nhiên cảm thấy, năng lực càng lớn, thì trách nhiệm càng lớn, ảnh hưởng càng lớn

Anh hít sâu một hơi, cười cười:

- Cám ơn Bộ trưởng Tôn đã nhắc nhở, tôi nhất định sẽ cố gắng.

Tôn Chấn không nhịn được mà bât cười:

- Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, có lẽ... Tôi không nên nói về chủ đề nặng nề như vậy.

- Nhưng, giáo sư Trần, có lẽ cậu không biết, địa vị của cậu trong lòng các học sinh, là rất cao rất cao

- Thậm chí có thể nói, bây giờ cậu chính là tấm gương của rất nhiều người trẻ tuổi

- Trung Quốc, thực ra cũng cần 'siêu anh hùng'.

Cúp điện thoại.

Trần Thương tiếp tục ăn cơm.

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Chồng, sao thế? Em thấy sắc mặt của anh âm tình bất định.

(m tình bất định: một phép ẩn dụ cho vui buồn thất thường, cảm xúc không ổn định)

Trần Thương cười cười:

- Cơ mật quốc gia.

Tần Duyệt nghe xong, cũng mím môi lại.

Lão Tần và Ký Như Vân thì là cười lên.

Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Triệu Nhuận Phương và bộ trưởng Tôn, Tôn Chấn của Bộ giáo dục nói anh phải làm tốt ca phẫu thuật này, nói rằng ca phẫu thuật này đã liên quan đến lực lượng mũi nhọn của Y tế Trung Quốc, ảnh hưởng đến lòng tin của học sinh tuổi trẻ đối với Y tế Trung Quốc.

Tần Hiếu Uyên nghe xong hơi trầm mặc một lát, ông nhẹ gật đầu, để đũa xuống:

- Ai nói không phải chứ

- Khoảng thời gian này ba đến trường học, đã tự mình đích thân cảm nhận chuyện này

- Y tế của Trung Quốc muốn phát triển, không chỉ cần dựa vào bác sĩ lâm sàng, thực ra thì suy cho cùng vẫn là một đời rồi lại một đời tuổi trẻ

- À đúng rồi, Trần Thương, đợi con bận xong khoảng thời gian này, chờ đến lúc trường học của chúng ta tuyển được sinh viên mới, con hãy tổ chức một đại hội động viên sinh viên mới

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, được ạ.

Tần Duyệt lại nói:

- Chỉ mở một đại hội động viên thì có ích gì.

- Nếu không thì... Ba, đại học Y khoa Đông Dương của chúng ta dù sao cũng là trường học cũ của anh ấy, còn không bằng hãy xây dựng một lớp Trần Thương! Đến lúc đó anh ấy cũng có thể đi giảng một khóa, nói không chừng có thể thu hút một vài học bá đến đây báo danh

- Hơn nữa, bản thân Y học cũng là từ chính quy mà đi lên, đợi đến làm nghiên cứu sinh thì sẽ quên hết.

Ký Như Vân đột nhiên nói:

- Được rồi, con còn ngại Trần Thương chưa đủ bận rộn sao! Sắp không còn có thời gian ở nhà nữa rồi

- Việc cấp bách quan trọng nhất của hai đứa chính là tranh thủ thòi gian sớm sinh đứa cháu cho mẹ

Tần Duyệt và Trần Thương lập tức tịt ngòi.

……..

Liên quan đến chuyện sinh con.

Thực ra Trần Thương đã dốc hết tiến độ mà đi về phía trước.

Nhưng anh phát hiện, bản thân mình đã biến dị.

Dựa vào thực lực của mình mà muốn sinh con, tỉ lệ thật sự đã giảm xuống, xem ra nhất định phải đề cao tỉ lệ hơn mới được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương quyết định đợi thêm một chút, nói không chừng là đã đến 99% rồi.

Nế như tháng sau còn không được, thì sẽ sử dụng tỉ lệ bảo thạch.

Hơn nữa, Trần Thương còn có một loại dự cảm.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này của lão tiên sinh Bành Linh, bản thân sẽ thu được ban thưởng phong phú.

Nói không chừng sẽ là di truyền mội vài thiên phú và khả năng ghê gớm của bản thân mình

Nghĩ đến đây, Trần Thương cũng không nói thêm gì.

Thế nhưng, Tần Duyệt nói cũng không phải là không có đạo lí.

Bắt đầu bồi dưỡng từ trong kỳ sinh viên, bồi dưỡng một vài sinh viên ưu tú, bồi dưỡng một nhóm trụ cột Y học, bồi dưỡng một số tinh anh nghiên cứu khoa học.

Có cái gì mà không thể chứ?

Thế nhưng quan trọng nhất bây giờ, vẫn là sinh con...

Vào lúc này, Tần Hiếu Uyên nhìn thấy hai người xấu hổ, vội vàng nói:

- Sinh con là trồng đậu, nói trồng thì liền có thể trồng sao?

- Đúng rồi, nhóm người Jack, Paz... Ngày mai có chịu phối hợp sao?

Tần Hiếu Uyên có chút lo lắng:

- Con nói xem những chuyên gia này đều đã mời đến rồi, đừng để đến lúc đó lại giành mất vinh dự của con.

- Còn có, những người này có thể phục con sao? Đều là những chuyên gia đỉnh cấp uy tín lâu năm.

Trần Thương cười cười:

- Ba, ba yên tâm đi

- Không sao đâu.

Đúng là như vậy

Hiện tại, điểm kỹ năng của Trần Thương chỉ có 10 điểm.

Vì để cho những người này tâm phục khẩu phục, Trần Thương có thể nói là đã táng gia bại sản.

Tất cả điểm kỹ năng của mình đều đã sử dụng hết, sách kỹ năng cũng đã dùng toàn bộ.

Bây giờ, Trần Thương có đầy đủ tự tin để hàng phục những người này.

Ngày mùng 1 tháng 6.

Khoảng cách đến ngày bắt đầu phẫu thuật đổi đầu chỉ còn có 1 ngày.

Phẫu thuật tạm định là vào 8 giờ sáng ngày mai.

Jack Paz, David, Rodman... Các bác sĩ đỉnh đến từ khắp nơi trên thế giới của Ngoại khoa thần kinh đã ở khách sạn Kempinski gần bệnh viện.

Sau khi bọn họ đến Trung Quốc, đã gặp Trần Thương.

Thế nhưng không gặp thì còn tốt, sau khi gặp được, bọn họ cảm thấy tam quan nổ tung.

Liên quan đến phẫu thuật đổi đầu, Trần Thương chỉ làm một ca phẫu thuật đổi đầu về chú khỉ sinh đôi.

Phẫu thuật rất thành công

Thành công đến mức khiến cho tất cả mọi người không nói lời.

Trải qua một ca phẫu thuật đó, tất cả mọi người cũng đều không nói chuyện.

Bởi vì bọn họ biết, phẫu thuật lần này, nói bọn họ là người mổ chính, thực ra... Là Trần Thương đang đưa cho họ một phần vinh dự

Nói đơn giản một chút, thì đây chính là một lần nằm thắng

Trần Thương mang theo bọn họ để đánh boss, bọn họ phụ trách đứng ở ngoài quan sát là được rồi

Chương 2009: Chuẩn Bị Sẵn Sàng

Đặc biệt là Jack Paz, là một người có chấp niệm thậm chí có thể xưng là ma chướng đối với phẫu thuật đổi đầu, cuối cùng đã trở thành một trong những bác sĩ mổ chính.

Khả năng này, có lẽ là thời khắc anh ta đang giải mộng.

(Giải rõ sự lành dữ trong giấc mộng)

Buổi tối, nơn mười mấy người không ai ngủ được.

Bọn họ nhìn chằm chằm lên trần nhà mà ngẩn ngơ.

Ba ngày ở Trung Quốc, thật sự là rất ngắn.

Thế nhưng... Cho dù là Jack Paz cũng có chút trầm mặc, thậm chí có thể nói là có chút sụp đổ

Ở chung với Trần Thương chỉ có thời gian ngắn ngủi ba ngày, thế nhưng, ở trong lúc này, tất cả sự tự tin, kiêu ngạo của bọn họ, thậm chí là tất cả lý niệm xưa nay của mọi người đều bị va chạm

Từ trước đến giờ Jack Paz chưa từng nghĩ đến, bản thân so với Trần Thương, vậy mà một ca phẫu thuật cũng không thể sánh nổi.

Thậm chí

Có một vài phẫu thuật, ngay cả Ngô Huy anh ta cũng đều không bằng

Nhìn lên trần nhà, trong đầu của bọn họ đang hiện ra dáng vẻ của Trần Thương, không nhịn được mà cười cười, lắc đầu.

Có lẽ... Trần Thương chính là trần nhà của Ngoại khoa Thần kinh thế giới?

Mà hiện tại Jack Paz chỉ có một suy nghĩ: Ở lại Trung Quốc

Bởi vì ông ta đã tìm được mục tiêu truy tìm và ước mơ của quãng đời còn lại

Phẫu thuật chữa trị thần kinh, Jack Paz tự nhận là lĩnh vực mà mình am hiểu, nhưng lại phát hiện là Trần Thuong đã dẫn trước anh ta rất nhiều

Không chỉ có cậu ấy

Mấy người Rodman, David... Mỗi một người bọn họ đều là như thế.

Lĩnh vực mà bản thân am hiểu nhất, bị người khác nghiền ép là cảm giác gì?

Bây giờ bọm họ đang rất rõ ràng

Thế nhưng, bọn họ nghĩ đến phẫu thuật của ngày mai, mọi người đều rất kích động.

Bởi vì, ngày mai bọn họ có thể sáng tạo lịch sử! Sáng lập kỳ tích

Con người, một khi kích động liền dễ mất ngủ.

Nhưng phẫu thuật ngày mai có thể sẽ duy trì liên tục gần 18 tiếng, bây giờ không nghỉ ngơi tốt thì thật là không được.

Nghĩ tới nghĩ lui, mỗi người đều đặt cho mình mười bảy mười tám cái báo thức, sau đó còn đưa cho khách sạn dịch vụ báo thức.

Sau đó mới yên tâm dùng một viên Eszopiclone.

.....

Vào giờ phút này, không chỉ có những người tham gia phẫu thuật này kích động, khó ngủ.

Còn có vô số người đều đang ngẩng đầu lên mà háo hức chờ đợi ca phẫu thuật này

- Phẫu thuật ngày mai sẽ mở phòng phát sóng trực tiếp, tôi đặc biệt đẩy tất cả các cuộc họp để mà xem phẫu thuật

- Anh có thể xem hiểu sao?

- Xem không hiểu phẫu thuật, nhưng có thể xem không hiểu mưa đạn sao?

- Đúng vậy đó, nhất định phải xem, thứ bảy chủ nhật đều dựa vào phẫu thuật này

- Đến mức đó không?

- Đến mức đó? Đương nhiên là đến mức đó rồi! Ca phẫu thuật đổi đầu đầu tiên trên thế giới, đây là phẫu thuật khó khăn nhất của Ngoại khoa Thần kinh, cũng chính là phẫu thuật có thể đổi đầu đầu tiên trong lịch sử nhân loại, có thể nói là xưa nay chưa từng có, anh nói xem có cần thiết đến mức như thế không? Hơn nữa! Quan trọng nhất chính là, đây là do Trung Quốc chúng ta làm được, chuyện này giống như là lên mặt trăng vậy, anh nói xem có cần thiết đến mức đó không, đây chính là niềm kiêu ngạo

- Đúng rồi! Ngày mai tôi sẽ mua sẵn đậu phộng, đến nhà các anh để xem phẫu thuật

- Trời ơi

- Các anh thật là ngon miệng! Xem phẫu thuật mà còn ăn uống

....

Trên một diễn đàn, tất cả mọi người đều đang thảo luận về phẫu thuật ngày mai.

Mọi người đã xem mức độ quan trọng của ca phẫu thuật này đánh đồng với kế hoạch lên mặt trăng, có thể thấy được địa vị trong lòng mọi người.

Ngày mùng 1 tháng 6, cách ngày thi đại học còn 3 ngày.

Tất cả các trường cấp 3 đều đã dồn dập bắt đầu chuẩn bị kỳ nghỉ.

Các bạn nhỏ thì đang trong phòng tiến hành lần tập trung cuối cùng

Số đếm ngược thật to ở trên bảng đen đều giờ giờ phút phút nhắc nhở mọi người.

Hôm nay là ngày cuối cùng mà bọn họ ngây ngốc ở trường học, một đoạn cuối cùng

Hết tiết học, chủ nhiệm nhìm chằm chằm vào mọi người, không nhịn được nói.

- Các em dừng lại một chút.

- Ngay lập tức chính là kỳ thi đại học rồi, hai ngày này, sau khi trở về, các em tuyệt đối không được nhụt chí, chuyến đi ngàn dặm, chúng ta chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là đăng đỉnh rồi

....

Chủ nhiệm khích lệ mọi người một phen, sau đó mới nói:

- Được rồi, một chuyện cuối cùng, nào, từ trước ra sau, chuyền dây, mọi người hãy nói vêc trường đại học mơ ước của chính mình.

- Thanh Hoa

- Nhân Đại

- Hiệp Hòa

- Y Trực Thuộc Bắc Đại

- Đại học Khoa Y Đông Dương

Trong lúc nhất thời, chủ nhiệm lớp đột nhiên sửng sốt.

Ông nhìn thấy rất nhiều người trong lớp dồn dập học Y, lập tức sửng sốt.

- Lưu Hàng, tại sao em lại học Y?

Chủ nhiệm lớp nhìn vào người có năng lực xung kích nhất vào Bắc Đại Thanh Hoa, không nhịn được hỏi.

Một cậu thanh niên non nớt đứng lên, dưới mắt kính là một lớp thật dày, chớp động lên hào quang ước mơ.

- Bởi vì em muốn trở thành một người giống như giáo sư Trần! Vì quật khởi Y học Trung Quốc mà học

- Đúng vậy ạ

- Chúng em cũng vậy

- Nếu như phẫu thuật ngày mai của giáo sư Trần thành công, em nhất định sẽ báo dạn vào Đại học Y khoa Đông Dương

Trong ngày thường, trong lớp chọn cũng chỉ có hai ba người học Y, nhưng năm nay, nhân số đã thẳng tiến lên bảy tám người.

Không chỉ có một, mà rất nhiều nơi trong nước đều là như vậy

Tất cả mọi người đều đang đợi tin tức tốt lành của ngày mai truyền đến.

Từng tấm lòng của những người trẻ tuổi đang tràn ngập khao khát đối với tương lai, âm thầm hạ quyết tâm.

Giáo sư Trần, hôm nay em không có cách nào để xem phẫu thuật của anh.

Còn cần ở núi cùng với sách vở để lấy làm tiền đồ.

Thế nhưng, ngày mai

Giáo sư Trần, đợi chúng em.

Đợi khi chúng em đã có đầy đủ lông cánh, chắc chắn sẽ mặc áo giáp màu trắng, cùng quân đồng hành

Làm trợ thủ cho anh, làm chiến hữu cùng với anh

.....

Trung Quốc

An Dương

Trong các ngày thường, thành phố không đông đúc, nhưng hôm nay lại vô cùng lóa mắt

Bao nhiêu cặp mắt đến từ trên khắp thế giới đều tập trung ở nơi đây

Nơi này, là tiêu điểm Y học của thế giới

An Dương của hôm nay, sẽ nghênh đón huy hoàng mà trong những ngày thường chưa từng có.

Hơn hai trăm nhà truyền thông đến từ hơn ba mươi quốc gia trên thế giới, hơn ba mươi nhà đỉnh cấp của tạp san Y tế, đều dồn dập tụ tập ở trong bệnh viện nhân dân Đệ nhị tỉnh Đông Dương, thành phố An Dương

Thời gian, 6 giờ 30 phút, tất cả mọi người đều đang chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Lần này, Trần Thương rất thản nhiên, trước khi bắt đầu phẫu thuật đã tổ chức buổi họp báo trực tiếp.

Phẫu thuật lần này là dưới ánh đèn chiếu.

Mặc dù không có ánh đèn sân khấu, nhưng lại có ánh đèn phẫu thuật sáng nhất, lấp lánh nhất trên thế giới này

Dưới ánh đèn này, sẽ ghi chép lại kỳ tích mà sinh mạng nên có.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh chờ đợi

6 giờ 30

Đám học sinh rời giường để học thuộc lòng.

Bật máy tính lên nhìn qua Trần Thương, sau đó đóng lại, giống như khế ước

6 giờ 30

Các bác sĩ mở tivi lên, chuẩn bị sẵn sàng

6 giờ 30

Post Bar, diễn đàn, phòng khách, bên trong group chat, mọi người đều bắt đầu check-in báo danh

6 giờ 30 phút

Trần Thương dẫn theo một đoàn đội phẫu thuật, chính thức ra mắt

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở phía dưới đều kích động lên.

Chương 2010: Mỗi Người Quản Lý Chức Vụ Của Mình, Đứng Ở Vị Trí Của Mình

Anh nhìn vào ống kính, biểu cảm rất bình tĩnh.

- Tiếp theo đây, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người một ít về tình huống của bệnh nhân ngày hôm nay, sau đó sẽ nói đến sắp xếp của phẫu thuật

- Bệnh nhân tên là Chúc Minh Tuấn, nam, 26 tuổi, 9 ngày trước xảy ra tai nạn giao thông và lâm vào tình trạng hôn mê, trạng thái người thực vật...

- Bệnh nhân Chúc Minh Kiệt, nam, 26 tuổi, 9 ngày trước xảy ra tai nạn giao thông dẫn đến gãy cổ xương, liệt nửa người cao vị...

- Mục đích phẫu thuật, đem đầu của Chúc Minh Tuấn cấy ghép qua thân thể của Chúc Minh Kiệt...

Chúc Minh Kiệt và Chúc Minh Tuấn là thai song sinh.

Cha mẹ đang ngồi dưới sân khấu, vô cùng tiều tụy.

Tai nạn xe cộ vào 9 ngày trước, đã khiến cho gia đình này gặp tai họa ngập đầu.

Hai đứa con, một người thì liệt nửa người cao vị, một người thì ở trạng thái người thực vật.

Đối mặt với tình huống như thế này, cha mẹ đều đã sụp đổ.

Hai người Chúc Minh Tuấn và Chúc Minh Kiệt hiện tại đều đang ở ICU, viện phí mỗi ngày hơn ba vạn, tương lai của Chúc Minh Kiệt... hoặc là nói đã không còn có tương lai.

Gia đình không giàu có này đã rét vì tuyết lại còn thêm sương.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, bác sĩ nói cho họ biết, tình trạng của hai anh em Chúc Minh Kiệt rất nguy hiểm, thậm chí có lẽ không thể ra được ICU.

Đối mặt với loại tình huống như thế này, cha của hai người đã tuyệt vọng.

Chuyện thống khổ nhất trong cuộc đời có lẽ chính là chuyện này?

Nhưng ngay lúc này, Trần Thương tìm được cha mẹ của hai anh em Chúc Minh Kiệt, nói cho họ, có thể thử qua phẫu thuật đổi đầu.

Thế nhưng, bởi vì trên thế giới còn chưa có ca bệnh phẫu thuật đổi đầu nào, vậy nên xác suất thành công của ca phẫu thuật lần này không rõ, biến

chứng sau phẫu thuật cũng không rõ, sau phẫu thuật cụ thể còn có vấn đề gì thì cũng không rõ.

Thế nhưng, có lẽ đây chính là cơ hội duy nhất của hai anh em họ.

Trần Thương còn hứa hẹn tất cả các chi phí phẫu thuật của Chúc Minh Kiệt đều là miễn phí, hơn nữa thuốc uống sau phẫu thuật bệnh viện cũng phụ trách toàn bộ

Cho dù phẫu thuật có thành công hay không, đều sẽ nhận được 20 vạn chi phí thí nghiệm lâm sàng là tiền đề bù.

Nghe thấy lời này của Trần Thương, cha mẹ nhà họ Chúc đương nhiên là cảm động đến rơi nước mắt.

Dù sao, đây cũng là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

Giáo sư Trần cũng vô cùng hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với bọn họ.

Dù sao, không làm phẫu thuật đổi đầu, tỉ lệ tử vong sẽ là 100%, hơn nữa còn phải mất tiền

Nếu như làm... Thì con trai của bọn họ có cơ hội bảo vệ một đứa, mà một đứa này, còn là hai đứa gắn liền lại, có thể giữ lại tình yêu của con trai.

Thậm chí tiền... Aiz, có lẽ đây cũng là an ủi sau cùng của bọn họ?

Lúc Trần Thương giới thiệu, truyền thông ở phía dưới ngạc nhiên phát hiện một câu

Mười một người nhóm Jack Paz đang đứng nghiêm chỉnh phía sau Trần Thương, giống như là bảo vệ vậy

Một màn này trong lúc nhất thời đã khiến cho đám người nhìn thấy mê man

Thực ra các truyền thông phía dưới cũng không phải là rất quan tâm đến tình huống của bệnh nhân là gì.

Chuyện mà bọn họ quan tâm là, phẫu thuật lúc nào sẽ bắt đầu, ai là người mổ chính, chủ yếu là nghe theo ai

Dù sao thì danh sách lớn này cũng quá chấn động.

Mỗi một người đều vô cùng cá vị, ai muốn nghe theo ý ai chứ?

Sau khi danh sách lớn đó được công bố, những truyền thông này đều vô cùng hưng phấn.

Hơn nữa, bản thân Jack Paz và Trần Thương đều là mổ chính, đến cùng thì phải nghe theo ai?

Thế nhưng, tình huống ở hiện trường này rõ ràng là rất không đúng

Trần Thương đứng ở phía trước, Jack Paz đứng ở phía sau không nói một lời.

Chuyện này khiến cho truyền thông rất kinh ngạc

Chủ tịch Jack Paz từ lúc nào mà lại khiêm tốn như thế chứ?

Nhưng bọn họ đương nhiên là không biết, làn sóng sau Trần Thương này, trên đài những lão sóng trước, thậm chí còn không hề có chỗ thở dốc mà hung hăng đập lên trên bờ cát

Sau khi giới thiệu xong xuôi tình huống của bệnh nhân, Trần Thương nhìn vào đám người nói:

- Phẫu thuật đổi đầu không phải là phương pháp bịp bợm, mà là phẫu thuật, là phương hướng tương lai của bệnh nhân liệt nửa người, là kỹ thuật điều trị thần kinh của Ngoại khoa Thần kinh, kỹ thuật nối lại thần kinh, kỹ thuật tăng trưởng thần kinh... Thể hiện thực lực tổng hợp của kỹ thuật phong đỉnh đủ các loại Ngoại khoa thần kinh.

- Đây là độ cao của Ngoại khoa thần kinh thế giới, tôi đặc biệt mời mười một vị chuyên gia này để cùng nhau tiến hành ca phẫu thuật, cùng nhau hoàn thành ca phẫu thuật này

- Tiếp theo, chúng tôi sẽ mở hình thức trực tiếp phẫu thuật để truyền lại cho mọi người hình ảnh.

- Cảm ơn mọi người đã đến hiện trường và chú ý đến ca phẫu thuật này, cám ơn

Sau khi Trần Thương nói xong, những người khác cũng theo thứ tự mà rời đi với Trần Thương

Truyền thông ở dưới sân khấu nhìn thấy cảnh này, không nhịn được mà xì xào bàn tán.

- Sao... Tôi lại cảm thấy bọn họ nghe lời giống như là học sinh của giáo sư Trần thế! Chẳng lẽ, là ảo tưởng của tôi sao?

- Đương nhiên không phải là ảo tưởng rồi, giáo sư Ngô Huy không phải cũng chính là học sinh của giáo sư Trần sao

- Không phải, anh nhìn những người khác xem, ngoại trừ giáo sư Ngô Huy, ánh mắt của những người khác khi nhìn vào giáo sư Trần cũng không thích hợp, bọn họ đi theo phía sau lưng giáo sư Trần, tôi cảm thấy giống như là học sinh đi theo thầy giáo vậy

- Anh nói đùa gì thế, giáo sư Jack Paz người ta có địa vị gì chứ, lúc người ta làm rung chuyển trời đất ở Ngoại khoa Thần kinh, thì lúc đó giáo sư Trần vẫn chỉ là một cậu nhóc

- Nhưng... Aiz

Thực ra không chỉ có người đàn ông này, mà thực ra cũng có rất nhiều người cảm thấy như vậy.

Thế nhưng mọi người đều dồn dập phủ định ý nghĩ này của mình.

Bởi vì họ cảm thấy đây là chuyện không thể nào.

Dù cho Trần Thương có lợi hại hơn nữa, thế nhưng... Cuối cùng cũng phải có hạn độ.

Những chuyên gia này đã chìm đắm nhiều năm trong đạo, đều có ý nghĩ của chính mình...

Đúng như vậy.

Trần Thương thật sự là không làm gì.

Anh chẳng qua chỉ là chỉ điểm cho đám người Rodman một chút, mặc dù chỉ là đôi ba câu, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người có được lợi ích không nhỏ, khiếp sợ không thôi

Vậy nên, bọn họ mới có thể ngoan ngoãn như thế.

Thậm chí... Rất nhiều người đã nảy sinh ra tâm trí ở lại.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều đi theo Trần Thương vào trong phòng phẫu thuật, chờ đợi phẫu thuật chính thức bắt đầu

Phòng phẫu thuật là đặc chế, chính là vì ca phẫu thuật như thế này

Nhìn vào hai người đang sống sờ sờ, hôm nay phải đổi đầu, nói thật thì, tất cả mọi người đều rất căng thẳng

Bởi vì tiếp theo, có lẽ chính là đột phá trong lịch sử loài người mà từ xưa đến nay chưa từng có

.....

Trong phòng phẫu thuật, đệnh nhân đã vào chỗ, bác sĩ gây mê, Ngoại khoa Tim, Ngoại khoa lồng ngực, Ngoại khoa cột sốt và các nhân viên y tế của các phòng ban khác dồn dập vào chỗ.

Các y tá cũng ai vào chỗ đó, giống như là thi đấu, mỗi người quản lý chức vụ của mình, đứng ở vị trí của mình

Bên trong toàn bộ phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đều nghiêm chỉnh giống như huấn luyện tinh binh, chờ đợi bắt đầu chiến đấu

Mà mỗi người, đều đã mặc xong quần, chuẩn bị làm tốt phẫu thuật

Chương 2011: Trần Thương Bắt Đầu Nhanh Chóng Sắp Xếp

Phẫu thuật đổi đầu vô cùng phức tạp, ai cũng không có kinh nghiệm.

Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên.

Vậy nên, căng thẳng chắc chắn là không thể tránh khỏi.

Thế nhưng, mọi người lo lắng nhất không phải là căng thẳng, mà là không biết

Sợ hãi không biết chính là nguy hiểm nhất, cũng chính là không thể khống chế nhất.

Ai cũng không biết sau khi bắt đầu phẫu thuật sẽ gặp phải loại chuyện như thế nào.

Thế nhưng, lúc sắc mặt của mọi người đang lo lắng, Trần Thương đi đến

Mà kèm theo Trần Thương đi đến, dường như tất cả mọi người trong giây phút chớp nhoáng này, đều thở dài một hơi

Mọi người dường như đều đã thả lỏng.

Trần Thương giống như là tâm phúc của mọi người vậy, khiến cho tất cả mọi người đều trong vô tri vô giác mà cảm thấy có chỗ dựa.

Có lẽ, đây chính là sức mạnh của thủ lĩnh

Trần Thương mặc áo phẫu thuật vào, nhàn nhạt hỏi một câu:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Tổ 1, Ngoại khoa mạch máu đã chuẩn bị sẵn sàng

- Tổ 2, Ngoại khoa cột sống đã chuẩn bị sẵn sàng

....

Kèm theo âm thanh quả quyết báo danh của mọi người, Trần Thương ở bên này chậm chạp gật đầu.

Mà đám người quan sát phẫu thuật trực tiếp ở bên ngoài nhìn thấy một màn này, cũng không nhịn được mà kích động lên

Thực ra, phẫu thuật sao không phải là một loại chiến đấu chứ?

Không có khói lửa, không có chém giết rung trời, nhưng ở giữa tinh xảo tinh mịn lại có vật lộn sinh tử

Không phải bởi vì bệnh nhân tranh đoạt mảnh đất nước?

Kèm theo âm thanh báo danh vang lên, trong lòng mọi người không nhịn được mà kích động, hận không thể tham gia vào hiện trường.

Có đôi lúc, phẫu thuật, cũng có thể rất nhiệt huyết

Mặc dù chúng ta là người mặc áo trắng, nhưng lại đang đẫm máu mà tiến lên.

Mà giờ phút này, đám người đang tham gia vào hiện trường phẫu thuật, cũng đang trong một cái chớp mắt này, mà cảm giác được vinh dự từ trước đến giờ chưa từng có

Có thể cùng với giáo sư Trần đánh bại bệnh tật lần này, có lẽ đây chính là thời khắc cao quang vĩ đại nhất trong cuộc đời

Nói thật thì, một ca phẫu thuật này có thể khai triển cũng không dễ dàng gì

Dù sao sau phẫu thuật đổi đầu, khẳng định sẽ có một người tử vong.

Chuyện này dính đên ủy ban luân lý.

Có đôi lúc khoa học và luân lý rất khó chú ý đến, nhưng lần này lại không khó

Chuyện này giống như lần quyên tặng gan, quên tặng tim trước đây.

Ngay từ lúc bắt đầu đã không được tán thành

Nhưng, phẫu thuật đổi đầu lần này, thực ra cuối cùng, chính là quá trình điều trị tủy sống thần kinh

Mục đích của phẫu thuật đổi đầu là vì những người liệt nửa người, bệnh nhân tổn thương tủy sống thần kinh kia, mà cung cấp một giấc mộng

Phẫu thuật lần này, là liên minh GICUP thế giới, các học hội Y tế Trung Hoa đã dồn dập tán thành

Thực ra đây là một lần thử sức vĩ đại của nhân loại

.....

Phẫu thuật chính thức bắt đầu

Mà đúng lúc này, Trần Thương nói với bác sĩ gây mê:

- Bắt đầu hạ nhiệt độ cơ thể

Bác sĩ gây mê gật đầu, bắt đầu tiêm dược phẩm vào.

Máy móc cũng bắt đầu chuẩn bị.

Ca phẫu thuật này chắc chắn không phải là một ca phẫu thuật đơn giản.

Các loại máy móc công nghệ cao đều đã chuẩn bị ở bên trong phòng phẫu thuật.

Trên thế giới, có vô số người đều đang thông qua các đường tắt khác nhau mà quan sát phẫu thuật.

Thực ra, có rất nhiều nơi hiện tại đang là ban đêm, thậm chí là rạng sáng.

Thế nhưng đêm nay không có người ngủ.

Sau khi hạ nhiệt độ của cơ thể, có thể làm chậm tốc độ chết của tế bào ở một mức độ nhất định, giảm xuống thay thế.

Cứ như vậy, có thể làm giảm bớt ảnh hưởng xấu bởi vì tế bào già yếu tử vong mà dẫn đến.

Hạ nhiệt độ cơ thể trong phẫu thuật là thao tác thuòng quy, có rất nhiều phẫu thuật đều dùng đến, vậy nên kỹ thuật này cũng rấy thành thạo

Trần Thương trong lúc đang chờ đợi, người trên toàn thế giới đều đang ghi chép lại.

Tất cả mọi người đều muốn xem quá trình tiếp theo của phẫu thuật này

Mà Trần Thương cũng đã bắt đầu kiểm tra chỉ tiêu của hai người.

Hạch tâm của phẫu thuật là ở việc điều trị chỗ bị thương của tủy sống thần kinh.

Đây là bước khó khăn nhất

Thực ra, độ khó của tổn thương tủy sống thần kinh vẫn là rất lớn.

Dựa theo biểu hiện của nghiên cứu mới nhất, dẫn đến tổn thuóng tủy sống thần kinh, ít nhất là cần có cường độ 26000 Newton

Đương nhiên, cũng là chia theo góc độ.

Nếu như muốn cầm dao nhỏ, thì chỉ cần 10 Newton là có thể ung dung nhẹ nhành cắt bỏ

Vậy thì hai loại tổn thương có giống nhau không?

Đương nhiên là không giống nhau

Nếu như Trần Thương dựa theo kết quả nghiên cứu gần đây nhất của mình.

Nếu như là tổn thuóng với cường độ ngoại lực 26000 Newton này, thì tổn thương của tủy sống thần kinh là không thể phục hồi.

Thế nhưng nếu như chỉ là nhanh chóng cắt đứt, nếu như thời gian cho phép, thì Trần Thương có kế hoạch để thông qua đoạn hoàn thành liên kết bộ phận

Chuyện này đã rất khó

Độ khó của việc liên kết tủy sống thần kinh cao bao nhiêu?

Tất cả mọi người cũng không dám tưởng tượng

Mà bên trong cột sống của cơ thể có bao nhiêu thần kinh?

Hàng ngàn hàng vạn thậm chí là còn nhiều hơn

Muốn liên kết thành công toàn bộ các dây thần kinh này, mơ mộng hão huyền

Căn bản là không thể nào

Vậy nên, phẫu thuật ghép đầu, thực ra hiện tại cũng không thể nào hoàn toàn thành công

Bởi vì thần kinh không thể hoàn thành liên kết toàn bộ.

Vậy thì, nên lựa chọn bộ phận chữa trị như thế nào, là vô cùng quan trọng

Tương tự, làm thế nào để tìm kiếm đơn độc và đồng thời tiến hành khâu lại chính xác tỉ mỉ ở bên trong thần kinh nhỏ bé như thế?

Tất cả những chuyện này

Đã từng, được xem là chuyện không thể nào.

Có thể nghĩ, một ca phẫu thuật như thế này thì độ khó phải cao bao nhiêu?

Hơn nữa xét cho cùng, tất cả những chuyện này còn là được xây dựng trên cơ sở chữa trị tủy sống mà bọn họ có thể hoàn thành.

Thế nhưng sự thật là gì?

Độ khó của chữa trị tủy sống thật sự là quá cao

Nếu như không phải trước đây trong lúc phẫu thuật, Trần Thương đã lấy được 【Nối lại tủy sống】 và mấy phương pháp liên quan đến chữa trị thần kinh, thì hôm nay anh cũng không dám bắt đầu phẫu thuật như thế

Đây cũng chính là kỹ thuật hạng thứ nhất sắp diễn ra: Thuật khâu lại liên kết thần kinh hiển vi

Đương nhiên, sau đó còn muốn khôi phục, thì vẫn còn phải cắm thuật điện từ kích thích vào, kỹ thuật trì hoãn bằng vi lượng của thuốc cục bộ và các loại phương pháp khác

Những thứ này đều là bảo tàng quý giá của Trần Thương

Thế nhưng cho dù là phương pháp nào, thì thao tác hạch tâm vẫn là thuật khâu lại liên kết thần kinh hiển vi

Cần dùng loại chỉ mỏng nhất để tiến hành khâu lại bộ phần thần kinh mấu chốt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mọi người xung quanh đều cẩn thận nhìn chằm chằm vào Trần Thương, chờ đợi anh tuyên bố bước tiếp theo.

Bao gồm cả đám người Jack Paz, Rodman và David.

Bọn họ đều cẩn thận

Nói thật thì, ai trong bọn họ không phải là lần đầu tiên trong cuộc đời làm phẫu thuật đổi đầu chứ?

Vào lúc này, Trần Thương nhìn qua Jack Paz, nói:

- Giáo sư Jack Paz, chuẩn bị tiến hành cắt bỏ đầu

Lời này vừa nói, tất cả mọi người xung quanh đều lập tức yên tĩnh lại

- Tổ thứ nhất, kết hợp với kỹ thuật tuần hoàn mạch máu nhân tạo bên ngoài cơ thể

- Tổ thứ hai...

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương bắt đầu nhanh chóng sắp xếp.

Chương 2012: Tại Sao Lại Mổ Sọ Chứ?

Jack Paz cũng không có dũng khí để tiến hành phẫu thuật ghép đầu, thế nhưng cắt bỏ đầu người chết, anh ta lại không chỉ tiến hành một lần

Vậy nên, đối với sắp xếp của Trần Thương, như là xe nhẹ đường đường quen

Ông ta cảm kích nhìn qua Trần Thương, lấy đó là cảm tạ

Ông ta biết rõ, giáo sư Trần Thương đây là đang cho mình mặt mũi, để mình làm bác sĩ mổ chính, tràn đầy tôn nghiêm

……

Đầu là vai trò trung tâm của cơ thể, thật ra phẫu thuật cắt bỏ đầu cũng vô cùng chấn động.

Dù cho là những người đang ăn uống kia, giờ phút này cũng trầm mặc

Bởi vì camera quá tốt, hình ảnh hiện ra càng vô cùng tỉ mỉ.

Thế nhưng mọi người lại ngạc nhiên phát hiện, có lẽ đây chính là kỹ thuật của bác sĩ Ngoại khoa?

Mạch máu, khí quản, cột sống...

Lúc làm cho tất cả lộ ra, loại đánh vào thị giác này từ giờ chưa từng có

Thực ra cắt bỏ đầu này cũng không phải là lập tức cắt toàn bộ đầu xuống.

Mà là cần để lộ các bôn phận quan trọng của cổ ra trước, sau đó nối mạch máu với các ống dẫn của các máy tuần hoàn ngoài cơ thể kia

Thủ pháp của Jack Paz vô cùng thành thục

Nhìn thấy thủ pháp của Jack Paz thành thạo như thế, ngay cả Trần Thương cũng có chút buồn nôn, chứ đừng nói đến các bác sĩ xung quanh

Trần Thương nhìn qua Jack Paz.

Đối phương cũng cảm nhận rõ ràng được ánh mắt của Trần Thương, Jack Paz mỉm cười biểu thị khiêm tốn, sau đó... Nghiêm túc nhìn vào đầu của Trần Thương

Chính là ánh mắt này

Trần Thương lập tức cảm nhận được cổ đang trở nên lạnh lẽo

Đột nhiên đã không còn sót lại một chút cảm giác an toàn nào

Cái tên này, sao cứ phải nhìn chằm chằm vào đầu của mình vậy chứ?

Trước trước của tên này chắc chắn là một đao phủ

Thời gian rất gấp gáp

Cắt bỏ đầu cần phải xử lí ngay lập tức

Chủ yếu vẫn là 'xử lí giữ tươi'

Nói là giữ tươi thì có chút không hợp thời, phải nên nói là xử lí bảo vệ.

Bởi vì đại não muốn sống cũng rất đơn giản, chủ yếu là nối liền máu với mạch máu và vận chuyển mang theo dưỡng khí là được.

Bước này rất đơn giản

Hỗ trợ của tổ thứ nhất rất nhanh đã hoàn thành.

Hàm lượng kỹ thuật của bước này cũng không cao.

Sau khi hoàn thành liên kết mạch máu, đã đến phân đoạn quan trọng nhất: Cắt đứt tủy sống

Quá trình này vừa nhẹ vừa nặng, Trần Thương có chút lo lắng cho đối phương.

Dù sao mức độ sạch sẽ của vết thương càng cao, độ hoàn hảo càng tốt, thì càng cắt bỏ gọn gàng ngay ngắn, phẫu thuật của một lát nữa, xác suất thành công mới có thể xàng cao

Nhưng rất hiển nhiên, Jack Paz làm không tốt.

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương nhìn qua y tá, nhận lấy dao nhỏ.

Tổ 2 Ngoại khoa cột sống nhanh chóng đến giúp một tay.

Muốn cắt bỏ tủy sống, trước hết là cần phải xử lí cột sống thật tốt

Nhưng, ngay vào lúc chủ nhiệm lớn của Ngoại khoa chỉnh hình, phó viện trưởng Lý Kiến Vĩ chuẩn bị ra tay.

Đột nhiên nhìn thấy Trần Thương ken két mấy lần, trong nháy mắt tủy sống đã lộ ra

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sợ ngây người

Đây gọi là cái gì?

Bẻ gãy đầu cậu ta sao?

Hơn nữa, động tác nước chảy mây trôi này, những người nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

Cho dù là Lý Kiến Vĩ nhìn thấy cũng trợn to mắt.

Vốn dĩ Jack Paz còn tưởng rằng Trần Thương... Không nghĩ đến, vậy mà lại đơn giản như thế

Vừa rồi giáo sư Trần sử dụng phương pháp gì?

Tại sao lại hiểu rõ cột sống như thế.

Dùng phương tiến hành pháp tách rời, thực sự là vô cùng cao

Rốt cuộc thì giáo sư Trần đã học cái gì?

Tại sao lại hiểu rõ cột sống như vậy chứ

Mọi người ở đây đều đang chờ đợi phẫu thuật bắt đầu, đột nhiên Trần Thương không cắt tủy sống

Anh quay lại nói với y tá:

- Đưa máy khoan điện cho tôi, tôi mổ sọ trước

Chị gái y tá rất nghe lời.

Nhưng mọi người xung quanh đều sửng sốt

Tất cả mọi người đều không biết tại sao Trần Thương đột nhiên lại muốn mổ sọ.

Mổ sọ làm gì?

Trần Thương cũng không giải thích.

Đám người Jack Paz xung quanh mặc dù đã nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật cho khỉ, thế nhưng... Trần Thương cũng không có mổ sọ?

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương thuần thục mổ sọ.

Toàn bộ trình tự đều vô cùng linh hoạt nhẹ nhàng, xương sọ cũng bị loại bỏ, sau đó anh cẩn thận từng li từng tí để lộ ra chất trắng ở trong đầu.

Đám người nhìn thấy một màn này, dồn dập ngẩng đầu nhìn qua

Rốt cuộc là đang làm gì?

Đối mặt với nghi ngờ của mọi người, Trần Thương cũng không giải thích gì.

Quả quyết bắt đầu bước tiếp theo

Bởi vì thời gian căn bản là không kịp.

Làm thế nào để trong thời gian có hạn để hoàn thành liên kết tủy sống là rất khó

Trần Thương không nói, những người khác cũng không dám hỏi.

Ngay cả các học sinh cũng như vậy, vây quanh xung quanh, hận không thể cầm lấy bút mà ghi chép lại.

Ánh mắt của truyền thông là độc ác.

Một màn quả quyết này bị bọn họ bắt được

Bọn họ phát hiện, thì ra... Đám người trong danh sách lớn này, dường như cũng không hiểu ca phẫu thuật này.

Mà bọn họ cứ đang nhìn về phía Trần Thương.

Những người này rất nghe theo lời nói của anh.

Tín hiệu này chính là có ý sâu xa

Vì sao những chuyên gia này lại nghe lời như thế?

Lúc này, nước Anh vẫn đang là buổi đêm.

Dane ngồi trước máy tính, khuôn mặt ông ta nghiêm túc quan sát phẫu thuật.

Nói thật thì, mặc dù ông ta không tin Trần Thương có thể làm tốt phẫu thuật, thế nhưng... Vẫn là phải có sự hiểu rõ đối với đối phương

Đây là lần đầu tiên Dane nhìn thấy phẫu thuật của Trần Thương, nói thật thì, còn có chút chờ mong.

Thế nhưng đối với việc Trần Thương đột nhiên mở sọ, Dane cũng là có chút không hiểu

Rốt cuộc là vì sao?

Nghĩ đến đây, Dane nhíu mày lại, đang suy nghĩ.

Tại sao lại mổ sọ chứ?

Còn chê phá hoại vẫn chưa đủ sao?

Đương nhiên là không phải

Dane đột nhiên ý thức được một chuyện.

Chẳng lẽ là vì để tìm kiếm thần kinh sao?

Dù sao thì, làm thế nào để khâu lại dây thần kinh bị tổn thương?

Nhất định phải tìm được thần kinh mấu chốt.

Dù sao thì cũng không thể nào khâu lại toàn bộ thần kinh

Vật thì chỉ có một nguyên nhân

Tìm điểm mấu chốt nhất

Trần Thương này rất sáng tạo

Trong nháy mắt Jack Paz cũng đã nghĩ đến.

Thế nhưng, Jack Paz luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

Chắc không phải để tìm kiếm thần kinh chứ?

Quả nhiên, ngay lúc này, đột nhiên Trần Thương cầm dao, tay nâng lên, dao rơi xuống, trực tiếp cắt đứt tủy sống thần kinh

Nếu như màn ảnh có thể phóng to, thì sẽ có thể thấy dao trong tay của Trần Thương nhanh cỡ nào

Cho dù là độ ngay ngắn, hay độ sạch sẽ thì đều có thể xưng là cực phẩm

Nói thật thì, một thao tác này, có thể khiến cho đám người xem hôn mê luôn.

Anh đang mổ sọ đàng hoàng, sao tự nhiên lại cắt đứt tủy sống thần kinh rồi?

Jack Paz vẫn còn chưa nghĩ rõ ràng, mà Dane lại thề son sắt, nở nụ cười:

- Quả nhiên là như thế, muốn thông qua kích thích điện để tìm kiếm thần kinh, sau đó tiến hành chữa trị?

- Rất tốt, rất tốt, đã học được

Nghĩ đến đây, Dane vội vàng bắt đầu ghi chép

Thế nhưng ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên bắt đầu tiến hành liên kết thần kinh.

Cái đầu đổi đã đứt, Trần Thương cũng lập tức bắt đầu công việc khâu lại tủy sống thần kinh

Trần Thương đã mang xong kính hiển vi.

Mà lúc này, thế giới ở trong mắt Trần Thương không giống.

Anh rõ ràng có thể cảm thấy thần kinh màu đỏ bị tổn thương.

Phía trên của mỗi một dây đều ánh lên màu sáng

Mà phía trên cũng như thế

p/s: đừng đọc lúc đi ngủ, sẽ rất kinh dị nha mọi người

Chương 2013: Tại Sao Lại Phải Là Polyethylene Glycol Chứ? Có Tác Dụng Gì?

Nhìn thấy cảnh này, Trần Thương vô cùng vui mừng.

Quả nhiên là giống như động vật.

Bản thân có thể nhìn thấy những dây thần kinh kia, sử dụng hiển vi tủy sống thần kinh để khâu lại liên kết thần kinh.

Vào lúc này, đột nhiên Trần Thương sử dụng chất lỏng polyethylen glycol PEG đặc chế để rửa sạch, ngâm trực tiếp kim chỉ vào rồi sau đó khâu lại

Cùng lúc đó, kích thích điện từ đang bật

Vật liệu polyethylene glycol cũng liên tục được đưa vào.

Nhìn thấy cảnh này, hiện trường lập tức sửng sốt.

Trần Thương đã thả cái gì vào

Mà Dane đỏ mặt phát hiện, Trần Thương không có tìm thần kinh.

Xem ra là bản thân mình đoán sai rồi

Thế nhưng, tại sao lại làm như thế chứ?

Khuôn mặt Dane vô cùng xấu hổ và quẫn bách.

Mà lúc này, Trần Thương dường như rõ ràng rồi, làm xong ca phẫu thuật này, bản thân mình sẽ phát tài

【Đinh! Phẫu thuật đổi đầu, Boss cấp 110, cấp siêu việt, sau khi hoàn thành phẫu thuật đổi đầu, có thể nhận được ban thưởng phong phú!】

Trần Thương lập tức sửng sốt

Boss cấp siêu việt là cái gì?

Còn lợi hại hơn so với Vương giả sao?

……

Trần Thương cho rằng cấp 100 đã chính là cấp lớn nhất rồi

Cũng cho rằng cấp Vương giả chính là Boss lợi hại nhất.

Thế nhưng sau khi phẫu thuật đổi đầu xuất hiện, lúc này Trần Thương mới biết được, thì ra còn có cấp độ Siêu việt.

Đây là áp đảo phía trên Vương giả, vượt qua boss của thời đại trước mắt.

Hơn nữa cũn vượt qua tiêu chuẩn cấp 100.

Trần Thương có một loại cảm giác, Boss này, sẽ khiến cho anh bạo được không ít đồ tốt mà bản thân không thể tưởng tượng đến

Nghĩ đến đây, tinh thần của anh lại tập chung cao độ.

Nếu như muốn hoàn thành ca phẫu thuật đổi đầu này, hạch tâm nhất vẫn chính là chữa trị liên kết tủy sống thần kinh.

Đó cũng không phải là tiến hành liên kết tủy sống thần kinh lần đầu tiên trong lịch sử loài người.

Thế nhưng, thao tác lần này của Trần Thương lại khiến cho tất cả mọi người nín thở ngưng thần, không dám thở mạnh

Bởi vì bọn họ rõ ràng nghe thấy anh đang nói chuyện

Hơn nữa, Trần Thương nói là quá trình phẫu thuật, Ngô Huy và Jack Paz đang ở bên tay trái và tay phải của anh, dưới sự chỉ huy của anh mà không ngừng hoàn thành một loạt động tác

Ngay cả Dane cũng dùng trái tim để ghi chép

Sau đó, ông ta cẩn thận suy nghĩ

Cứ như vậy, Trần Thương ở dưới ánh mắt của các truyền thông trên thế giới, mà tiến hành phãu thuật liên kết thần kinh.

Đây là ý gì?

Đây là tiến hành phẫu thuật dưới ánh mặt trời, đây là đang đem thao tác phẫu thuật hạch tâm và bí mật chia sẻ cho mọi người

Loại phẩm chất và tinh thần này, cho dù phẫu thuật có thành công hay không, thì cũng đã khiến cho mọi người không thể không giơ ngón tay cái lên, nói một tiếng bái phục

- Chuẩn bị Polyethylene glycol

Trần Thương đột nhiên nói.

Ngô Huy đã vội vàng gật đầu, bắt đầu chuẩn bị.

- Hãy rửa trước, sau đó mấy tiếng tiếp theo liên tục tiêm vào.

- Giáo sư David, anh đến đi

David nghe thấy tiếng, liền vội vàng gật đầu đi về phía trước

Kỹ thuật Polyethylene glycol chữa trị thần kinh thực ra mấy ngày trước bọn họ đã từng gặp, bọn họ nhìn thấy rõ ràng Trần Thương dùng loại đồ vật hóa học này và thuốc bơm đặc chế để rửa trang bị.

Lần trước là do Ngô huy điều khiển, nhưng những người khác nhìn thấy mà vô cùng thèm, chẳng qua là ngại ngùng không nói.

David căn bản không nghĩ đến, ở lúc làm phẫu thuật trực tiếp như thế này, lại để cho mình ra tay thao tác.

Thao tác không khó, quan trọng là cơ hội rất khó có được

Tại sao bọn họ lại vô cùng cung kính Trần Thương như thế, vì để nhận được một cơ hội tự mình ra tay như thế này.

Thậm chí, ở lúc cả thế giới đều đang chú ý thế này, ai mà không muốn cọ một chút chứ.

Nếu như thật sự thành công, thì bản thân chính là người tham gia ca phẫu thuật đổi đầu đầu tiên trên thế giới.

Một phần vinh dự này, là có thể truyền thừa vô cùng lâu

Ai mà không muốn được lưu tên vào sử sách chứ?

David kích động lên.

Mà đúng lúc này, đám người ở phía bên ngoài đang bắt đầu điên cuồng thảo luận.

- Polyethylene glycol là cái gì?

- Không biết

- Đúng vậy đó, tại sao lại phải là Polyethylene glycol chứ? Có tác dụng gì

- Trời ơi... Không thể tưởng tượng nổi, tôi nghĩ đến rồi! Thì ra là như vậy

- Mau nói, anh nghĩ đến cái gì! Anh mau nói đi

Người đàn ông kích động nói:

- Tôi đã học vật hóa học, mọi người biết không? Nghiên cứu mới nhất cho thấy, loại Polyethylene glycol này là vật chất rất kỳ lạ của vật hóa học

- Nghiên cứu mới nhất cho thấy, Polyethylene glycol có thể đẩy mạnh màng tế bào bên trên lipid để hòa vào làm một thể! Thế nhưng, từ xưa đến nay chưa từng có ai nghĩ đến sử dụng Polyethylene glycol để đẩy mạnh khu trung thần kinh lớn lên! Ý nghĩ này quả thực là quá thần kỳ! Nếu như ví tủy sống của dây thần kinh như mì sợi, thì thao tác này giống như là dùng nước nóng để dung hợp hai sợi mì phía trước dính vào cùng một chỗ vậy

- Giáo sư Trần thật là lợi hại! Ý tưởng mới này thực sự là quá khó khăn

- Cứ như vậy, nói không chừng là thật sự có thể thực hiện

Hoàn toàn có thể tận dụng Polyethylene glycol làm dung hợp đặc điểm của tế bào, để bộ phận đầu liên kết với tủy sống thần kinh cơ thể, kích thích thần kinh tủy sống lớn lên, cuối cùng liên kết đầu và thân thể mới

Mấy câu nói của người đàn ông trực tiếp khiến cho bầu không khí của mọi người kéo lên

Mọi người cũng là vô cùng mong chờ đối với một ca phẫu thuật này

Thực ra, đối với chuyện ca phẫu thuật này có thể thành công hay không, hiện tại đang tranh luận rất cao.

Bên Trung Quốc, cho dù là bác sĩ hay dân chúng bình thường, dù biết rõ rất khó có thể thành công, thế nhưng bọn họ đều ôm hy vọng rất lớn

Còn nước ngoài thì khen chê không đồng nhất.

Thậm chí có rất nhiều người không hy vọng Trần Thương có thể phẫu thuật thành công.

Hơn nữa, người ôm loại tâm từ này còn có rất nhiều.

Những lời nói này của người đàn ông, đã trực tiếp cổ vũ tất cả những người đang quan sát phẫu thuật, khiến cho tính tình kiên nhẫn của bọn họ nhìn xuống, khiến cho cõi lòng của bọn họ mong đợi và và ngập tràn khao khát

Các chi tiết của phẫu thuật đều được hiện thị sống động ở dưới camera.

Dane tràn đầy không thể tưởng tượng nổi mà nhìn vào Trần Thương.

Có chút không hiểu

Ông ta không biết tại sao Trần Thương lại làm như vậy?

Chẳng lẽ... Cậu ta thật sự không để ý đến mấy thứ này sao?

Cơ mật như thế này, cứ như vậy mà rò rỉ ra ngoài?

Không nói chuyện khác, chỉ vẻn vẹn một phương pháp dung hợp tế bài thần kinh Polyethylene glycol này, đã có giá trị liên thành

Vậy nên, Trần Thương phẫu thuật trực tiếp như thế này, thậm chí là còn đang dạy học trực tiếp

Mọi người đều không phải là đồ ngốc

Hơn ba vạn hội viên của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới đều đang quan sát ca phẫu thuật này.

Bọn họ nhìn thấy giới thiệu thật tình như thế cùng với phẫu thuật của Trần Thương, nói thật thì rất xúc động.

Bọn họ bị loại vô tư này làm cho xúc động, cũng bị phần chia sẽ này khiến cho bọn họ bội phục

Mà vào lúc này Dane đột nhiên tỉnh tháo lại

Đúng vậy

Cái tên Trần Thương này nhất định là đang thu mua lòng người

Đúng vậy

Ngoại trừ chuyện này, thì cậu ta không có bất kỳ chuyện kỳ khác mà cần phải làm như thế.

Cậu ta chắc chắn là muốn làm chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới

Chương 2014: Đây Là Tốc Độ Gì? Cực Hạn Của Nhân Loại

Độ khó của khâu lại thần kinh so với khâu lại mạch máu và gân bắp thịt cai hơn quá nhiều

Mà tốc độ khâu lại của Trần Thương đã vượt qua suy nghĩ của con người

Tìm kiếm thần kinh, tiến hành khâu lại

Sau khó dùng rửa Polyethylene glycol để dung hợp khi vục...

Lập đi lập lại lòng vòng như thế.

Vào lúc này, đột nhiên có rất nhiều người đều trầm mặc.

Dane cũng đã hiểu rõ ra

Ông ta không nhịn được mà nheo mắt lại, nhìn vào phẫu thuật của Trần Thương, sắc mặt ông ta thay đổi không ngừng

Kỹ thuật căn bản là không rò rỉ nổi

Phẫu thuật cũng không thể phục chế

Bởi vì... Cho dù là ai thì cũng không thể có được tốc độ khâu lại giống như Trần Thương

Tốc độ khâu lại của Trần Thương thực sự là quá nhanh

Hơn nữa còn là càng lúc càng nhanh, kèm theo từng bước tiết tấu đi vào từng bước của David.

Cuối cùng, Trần Thương cũng đã buông ra

Hai tay bắt đầu vận chuyển siêu tốc, nhanh chóng khâu lại

Tuỷ sống thần kinh cũng là có sinh mệnh, thời gian có hạn, độ khó khâu lại cao, thế nhưng thao tác cũng không tính là rất cao

Mà cứ như vậy, có thể khâu lại bao nhiêu, thì khâu lại bấy nhiêu

Chuyện này xem trọng chính là tốc độ

Thế nhưng tương tự, nếu như không có độ chính xác, thì tốc độ cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vậy nên, thao tác hạch tâm của phẫu thuật đổi đầu đã bắt đầu.

Hai tay của Trần Thương giống như máy may vậy, đọc nhanh, chính xác, khâu lại có thứ tự

Jack Paz ở một bên nhìn thấy cảnh này, liền trực tiếp sợ ngây người

Đây là tốc độ khâu lại nhanh nhất mà ông ta đã từng thấy

Tốc độ khâu lại thần kinh sao có thể có nhanh như thế được chứ!?

Mà David, người được Trần Thương cho dùng Yogn Polyethylene glycol để dung hợp khu vực đã trực tiếp mơ màng

Đây là cái gì?

Tốc độ gì thế?

Cực hạn của nhân loại... Có lẽ là ngay ở chỗ này?

Tốc độ tay như thế này, làm sao làm được?

……..

Tốc độ khâu lại vết thương của Trần Thương càng lúc càng nhanh, khiến cho mọi người kiếp sợ

Nhanh

Lại nhanh hơn

Những trợ thủ phẫu thuật xung quanh đến từ các nơi trên thế giới, đã dần dần trở nên mất phương hướng dưới tốc độ khủng khiếp của Trần Thương

Bọn họ bị cuốn theo những thao tác của anh, không thể nào thoát khỏi

Từ trước đến nay, chưa bao giờ bọn họ nghĩ, dây thần kinh cũng có thể khâu lại với tốc độ nhanh như thế

Máy móc cũng không thể nào nhanh được như vậy?

Huống chi đây là một con người bằng xương bằng thịt.

Đám người đang quan sát ca phẫu thuật cũng bị cái tốc độ này làm cho kinh sợ

Từ trong miệng bọn họ không ngừng phát ra những âm thanh kinh ngạc

Nhưng Ngô Huy, lại vô cùng bình tĩnh, hình như anh đã nhìn nhiều thành quen.

Không chỉ có Ngô Huy, sau khi những người ở trong phòng mổ nhìn thấy một màn này, bọn họ cũng giống như thế.

Trần Thương đã khâu lại xong, tiếp đó, hắn hít sâu một hơi.

Sau mười mấy phút, cuối cùng Trần Thương cũng đi vào trạng thái.

Đã ổn rồi

Bước làm nóng người đã kết thúc, có thể buông tay mà làm.

Nghĩ tới đây, anh ngẩng đầu nhìn David một cái:

- Giáo sư David, chuẩn bị xong chưa?

David sững sờ:???

Jack Paz cũng tò mò nhìn Trần Thương, bên trong ánh mắt ông ta tràn đầy mê man.

Trần Thương vội vàng giải thích:

- Thời gian rất ngắn ngủi, nhiệm vụ lại nặng nề, chúng ta cần cố gắng hết sức hoàn thành kết nối thần kinh tủy sống trong khoảng thời gian ngắn nhất.

- Ý của tôi là…Tôi đã làm nóng người xong, chuẩn bị tăng tốc, các anh chuẩn bị xong chưa?

Lời này vừa nói

Lập tức toàn trường lại chấn kinh

Dù là người kiêu ngạo như Jack Paz, lúc này cũng cảm giác tam quan của mình chấn động

(tam quan: chỉ cách nhìn nhận vấn đề, bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.)

Cái gì gọi là đã làm nóng người xong?

Dane cũng bị Trần Thương cái câu đã làm nóng người xong của Trần Thương làm cho đôi tay run rẩy

Bởi vì Trần Thương dùng tiếng Anh, cho nên rất nhiều người nghe không hiểu

- Có ý gì? Giáo sư Trần nói cái gì? Vì sao đám người nước ngoài kia đều ngơ ngẩn hết vậy?

- Đúng vậy, mau phiên dịch đi

- Warm up rốt cuộc là ý gì? Giáo sư Trần nói cái gì? Vì sao những chuyên gia kia đều trợn tròn mắt?

Vào lúc này, một người đàn ông vô cùng kích động, anh ta bị câu nói này của Trần Thương làm cho nhiệt huyết sôi trào

Cậu ấy đã làm nóng người xong

Anh ta kích động dùng hai tay đánh mấy chữ:

- Làm nóng người, warm up nghĩa là làm nóng người

Sau khi anh ta phiên dịch xong, lập tức toàn bộ phòng trực tiếp bị nổ tung

Tất cả mọi người đều hồi âm đúng hai chữ:

-Thiên tài

Thế nhưng, những bác sĩ ngoại quốc trên thế giới kia thì lập tức hôn mê

Cái gì gọi là đã làm nóng người xong?

Mà lúc này, sau khi Dane nghe thấy câu nói này của Trần Thương, ông ta cảm thấy vô cùng bực bội.

Khoác lác

Lại còn dám khoác lác như vậy

Quá đáng ghét

Cái gì gọi là đã làm nóng người xong?

Ngươi phải nói là hoạt động với cường độ cao như vậy, tôi đã mệt mỏi mới đúng?

Mà lúc này lão Mã và lão Dư đang ngồi bên trong văn phòng, xem tường thuật trực tiếp về ca phẫu thuật này.

Sau khi Lão Mã nghe được lời nói này của Trần Thương, hắn trực tiếp ha ha ha cười lớn.

- Tôi đã nói rồi! Đây mới là tiểu tử Trần Thương mà tôi biết, khoe hoang kiểu này, lão tử cho điểm tối đa

Lão Dư cũng xấu hổ, thế nhưng ông ấy nhìn lão Mã một cái, nói:

- Cậu xưng lão tử với ai?

Lão Mã quay người nhìn lão Dư, lập tức ỉu xìu.

Ngay cả Tiêu Nhuận Phương, sau khi cô xem được một màn này, cũng bật cười vui vẻ.

Cô nhìn qua Đặng Cao Viễn, nói:

- Chủ nhiệm Đặng, tên nhóc Trần Thương này… Ha ha…

Đặng Cao Viễn nghiêm túc nói:

- Cậu ấy không hề nói đùa, thanh niên này đang rất nghiêm túc

Đặng Cao Viễn đã được nhìn thấy tận mắt quá trình phẫu thuật của Trần Thương

David cắn răng một cái, nói:

- Tôi đã chuẩn bị xong

Trần Thương gật đầu, hít sâu một hơi. Anh lập tức phát động kỹ năng chủ động của hai mắt 'nhìn chăm chú', kỹ năng 'cảm giác găng tay' cũng trực tiếp bị thay thế, đổi thành găng tay tăng tốc độ cùng lực lượng bền bỉ

Vì thế thời khắc quan trọng, chính thức bắt đầu

Trần Thương cầm lấy kim khâu, bắt đầu tìm kiếm dây thần kinh, sau đó khâu lại

Dưới kính hiển vi, hai tay Trần Thương hình như đã trở thành những bóng ảnh, nhanh chóng mà tinh chuẩn. Dưới hiệu quả của kĩ năng, công đoạn khâu lại này hiển nhiên không cần tốn nhiều sức

Thấy cảnh này, các chuyên gia xung quanh triệt để sợ ngây người

Trần Thương thật sự càng trở nên nhanh hơn

So với tốc độ vừa rồi, chí ít cũng tăng lên một phần ba.

Tuyệt đối không nên nghĩ rằng một phần ba là rất ít. Trên thực tế, khi đạt tới tốc độ cực cao, mỗi lần nhích lên một chút đã đạt tới sự biến đổi về chất

Hai tay Trần Thương, lúc này giống như đã bị phân chia thành nhiều bóng ảnh

Những khán giả Trung Quốc đang quan sát trực tiếp từ máy tính trước mặt đã kích động đứng lên

Đương nhiên cũng có những người không đứng lên.

Hơn nữa, còn có những người trực tiếp quỳ xuống

Cái này mẹ nó, đây là tốc độ gì?

Lão tử độc thân năm mươi năm cũng không có dạng tạo nghệ này của cậu ấy

Nhìn đến ngây người

Thật sự là nhìn đến mức quỳ xuống.

- Tôi…Con mẹ nó, cái này cũng quá thiên tài rồi

- Đúng vậy, tôi nhìn đến ngây người

- Trong đây có ai là người chuyên nghiệp hay không? Mau nói cho tôi nghe một chút, rút cuộc loại tốc độ và độ chính xác này của Giáo sư Trần đã thuộc loại cấp bậc gì đây?

Chương 2015: Trần Thương Máy May

Những bình luận liên tục nổi lên:

- Tôi là bác sĩ khoa Ngoại thần kinh đây, nói như thế này, tốc độ khâu lại với độ chính xác này, chúng ta có phân chia rõ ràng rồi, cái cấp bậc này chắc là cấp bậc máy may

- Đúng! Thật là 'Trần Thương máy may'

- Tôi là bác sĩ ngoại khoa chuyên về kỹ thuật tay, loại thủ thuật khâu lại dây thần kinh này, tuyệt đối vượt xa trình độ của bác sĩ khoa Ngoại thần kinh lợi hại nhất thế giới tới mười dãy phố! Hiện tại tôi đang kích động đến mức hai tay phát run

- Vậy làm sao anh gõ phím được?

- Tôi mẹ nó hiện tại đang quỳ nhìn, gõ phím sao? …Chắc đầu gối của tôi đang tự gõ phím đấy

Khán giả Trung Quốc nhìn thấy một màn phẫu thuật đỉnh cao như thế này, tất cả đều kích động không thể kìm nén được

Trong số bọn họ có người trực tiếp leo tường, kết nối với diễn đàn nước ngoài.

Bọn họ muốn xem thái độ của người nước ngoài

Bọn họ muốn nhìn dáng vẻ người nước ngoài dùng đầu gối gõ bàn phìm

Không sai

Lúc này, các chuyên gia đỉnh cấp thuộc hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới cũng thấy được cảnh này, tất cả bọn họ trực tiếp trợn tròn mắt

Bọn họ biết rõ trình độ của bọn họ có thể sẽ hơi chênh lệch một chút so với Trần Thương

Nhưng cho tới nay, không ai nghĩ rằng khoảng cách này to lớn đến thế

Dane đang muốn bùng nổ

Thật sự bùng nổ

Ông ta chợt phát hiện, khoảng cách giữa ông ta và Trần Thương không thể gọi là nhỏ được nữa.

Nếu Trần Thương muốn làm chủ tịch, ông ta có thể ngăn cản được sao?

Hơn nữa, vào lúc này, càng ngày càng nhiều người bị thao tác khâu lại dây thần kinh của Trần Thương cho làm kinh sợ

Quá mạnh

- Tôi rốt cuộc biết vì sao giáo sư Trần dám công khai bí mật phẫu thuật của cậu ấy rồi

- Vì sao?

- Bởi vì… Cho dù cậu ấy công khai, anh cũng làm không được! Có nhiều thứ có thể chia sẻ, tri thức có thể chia sẻ, vật liệu cũng có thể chia sẻ, thế nhưng… Kiểu thực lực biến thái này, anh chỉ có thể nhìn mà bó tay

- Quá lợi hại

Mà lúc này, đột nhiên một người vô cùng có tiếng tăm xuất hiện

Giáo sư Karnno

Đây là nhà giải phẫu học cấp cao nhất thuộc khoa Ngoại thần kinh trên thế giới, cũng là người đoạt giải thưởng Nobel y học và sinh lý học của thế giới năm 2009

Lý giải của ông ấy về khoa Ngoại thần kinh vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường

Karnno phát ra một tin tức:

- Trần Thương còn lợi hại gấp mười lần so với những gì mọi người nhìn thấy

- Mọi người chỉ chấn kinh vì tốc độ khâu lại của cậu ấy

- Thế nhưng, mọi người có từng nghĩ tới, giáo sư Trần làm như thế nào mà phân biệt được tất cả những chủng loại dây thần kinh đó trong một khoảng thời gian cực ngắn, sau đó tiến hành khâu lại chưa?

- Karnno tôi tự nhận là mình đã nghiên cứu thần kinh hơn năm mươi năm, nhưng tôi chưa từng thấy qua một người lại nắm rõ từng loại dây thần kinh trong lòng bàn tay như thế

- Thành công tuyệt đối không phải ngẫu nhiên

- Giáo sư Trần đạt được khả năng phẫu thuật như ngày hôm này, có thể hiểu biết rõ về hệ thần kinh như vậy, phía sau khẳng định có vô số lần nỗ lực

- Có khả năng vì một ca phẫu thuật hôm nay, giáo sư Trần đã phải chuẩn bị trong một khoảng thời gian rất dài

- Giáo sư Trần cố lên, một bước nhỏ này của cậu, sẽ là một bước dài của khoa Ngoại thần kinh nhân loại

……..

Vốn dĩ bọn họ cho rằng.

Phẫu thuật trực tiếp thì có thể hấp dẫn được ai chứ?

Chỉ là một thứ buồn tẻ không thú vị, còn đầy máu me, ghê sợ

Thế nhưng vào giờ phút này, không người nào còn có cảm giác như vậy nữa.

Bất kỳ sự vật gì khi đã đạt tới cực hạn, mọi việc chúng, đều sẽ được diễn tả theo một góc nhìn khác.

Từ lúc bắt đầu, ca phẫu thuật ghép đầu đã kéo dài xấp xỉ một giờ.

Hiện tại số người xem không những không hạ xuống, mà còn đang từ từ tăng lên

Phải biết rằng, lần phát sóng trực tiếp của ngày hôm nay không xuất hiện bất kỳ minh tinh có tiếng tăm nào, lại không phải một chương trình ca khúc hoặc thi đấu thể thao, mà là một ca phẫu thuật thần kinh buồn tẻ, không thú vị, và đòi hỏi độ chuyên nghiệp độ cực cao: Phẫu thuật ghép đầu

Cho dù, ca phẫu thuật này lần đầu tiên được thực hiện trên thế giới.

Thế nhưng, bất kể nói như thế nào, phần đông những người đang xem hiện tại, đều không hiểu hoàn toàn nội dung của chương trình này

Vì lẽ đó, những người có chút kiến thức, đều cho rằng những người kia chỉ vào xem náo nhiệt thôi, rất nhanh những người không chuyên nghiệp đó sẽ rời đi.

Nhưng, kết quả lại vượt ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Hoá ra trực tiếp xem một ca phẫu thuật cũng đặc sắc tới mức này

Khi mọi người thấy rõ ràng những dây thần kinh và mạch máu trong đầu, lần thứ nhất họ phát hiện ra nhân loại thực sự vô cùng yếu ớt như vậy.

Hơn nữa, khi bọn họ nhìn thấy giáo sư Trần tỉ mỉ khâu lại những dây thần kinh, đây cũng là lần thứ nhất bọn họ cảm nhận được độ khó của phẫu thuật ngoại khoa, nhờ đó, bọn họ thực sự hiểu được những bác sĩ ngoại khoa này thật không dễ dàng

Nói một cách hoa mỹ, nghĩa là: Những bác sĩ ngoại khoa này, cũng tương tượng một người làm nghệ thuật đang khiêu vũ trên mũi kim, chỉ khác là, bọn họ dùng cây kim, sợi chỉ, không tạo thành một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp, mà là sinh mệnh bừng sáng

Có lẽ, bác sĩ khoa ngoại thực sự là những người luôn nhảy múa trên đầu mũi kim

Dưới ống kính camera

Sắc mặt Trần Thương vẫn luôn kiên nghị, bên trong ánh mắt anh ấy tràn đầy ánh sáng, anh ấy khát vọng thành công

Lần thành công này, không chỉ mang ý nghĩa cứu vớt một sinh mệnh.

Điều quan trọng nhất

Sau khi thành công, sẽ có thể cứu vớt thêm ngàn ngàn, vạn vạn những người Trung Quốc đang cần chữa bệnh ở ngoài kia, thậm chí còn thắp sáng lên ngọn lửa hi vọng của chính khoa Ngoại thần kinh thế giới

Không sai.

Ca phẫu thuật này, đúng như những gì Tiêu Nhuận Phương và bộ trưởng Tôn Chấn đã nói, là hi vọng, cũng là ánh mặt trời

Nghèo, cũng chỉ lo được cho một mình mình

Người có tài, mới có thể lo được cho thiên hạ

Trần Thương chỉ là một kẻ bất tài.

Cũng mong muốn cứu vớt y học Trung Quốc đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng?

Những nỗ lực đó chỉ như hạt cát trong sa mạc, nhưng, anh vẫn kiên quyết toàn lực ứng phó

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mười phút

Hai mươi phút

Một giờ đi qua, mặc dù tốc độ của Trần Thương có chậm lại đôi chút, thế nhưng biên độ giảm xuống không quá rõ ràng

Cùng với thời gian mỗi giây mỗi phút trôi đi mất...

David đứng ở một bên, vẫn đang sử dụng Polyethylene glycol bơm vào, đã triệt để bị biểu hiện của Trần Thương làm cho kinh sợ

Đây là người kiên cường tới mức độ nào chứ?

Thủ thuật khâu lại dây thần kinh tại bên trong phẫu thuật ngoại khoa, thực sự là công việc có cường độ cực cao, còn yêu cầu độ chính xác tuyệt đối.

Mà Trần Thương… Đã thao tác trong suốt một giờ đồng hồ.

Hơn nữa còn sử dụng tốc độ siêu nhanh như vậy

Quá đáng sợ.

Người này, là người máy hay sao?

Hoàn toàn chính xác

Mấy người Rodman, Jack Paz là những người nằm trong số mười chuyên gia khoa Ngoại thần kinh của thế giới đã nhìn đến trợn tròn cả mắt

Cậu ấy không mệt sao?

Tay cậu ấy không mỏi sao?

Không thể nào?

Bọn họ đều là những người thường xuyên thực hiện những ca phẫu thuật khoa ngoại.

Bọn họ cũng hiểu.

Phẫu thuật khoa ngoại không chỉ là phẫu thuật khó khăn cấp, còn là một công tác tiêu hao thể lực nhất.

Không chỉ cần có kỹ thuật cao siêu, còn cần có ý chí rất mạnh.

Trần Thương không mệt mỏi sao?

Không

Trần Thương rất mệt mỏi

Chương 2016: Sức Mạnh Của Đất Nước

Bọn họ rõ ràng thấy mũ phẫu thuật màu xanh trên đầu Trần Thương, đã dính sát vào đầu của cậu ấy

Đó là mồ hôi.

Với cường độ phẫu thuật cao như thế, là người đều sẽ mệt mỏi

Nếu là người khác làm việc với cường độ cao như thế, có khả năng họ sẽ không chịu được, đừng nói một giờ, ngay cả hai mươi phút, cũng cần phải nghỉ ngơi một lát mới có thể tiếp tục.

Trong đầu mỗi người đều tự có dự đoán của riêng mình.

Có lẽ… Trần Thương chỉ có thể kiên trì thêm ba mươi phút nữa thôi

Trong lúc đó, thời gian mỗi giây mỗi phút cứ thế trôi đi mất.

Ba mươi phút chỉ một thoáng đã đi qua, Trần Thương vẫn không nghỉ ngơi

Đôi tay của anh vẫn tiếp tục khâu với tốc độ cao như vậy, không có ý định ngừng lại.

Một màn này, khiến cho mỗi người xung quanh đều nhìn ngây người

Ngay cả Ngô Huy, người tưởng chừng như đã nhìn thành thói quen, vậy mà giờ phút này, anh ấy cũng tròn mắt đầy khiếp sợ nhìn Trần Thương.

Đây chính là thực lực chân chính của thầy sao?

Thật mạnh

Thật quá mạnh

Hoá ra, lúc bình thường, khi thầy làm phẫu thuật, đều đang kìm nén

Mà lần này, cuối cùng thầy cũng dốc hết toàn lực

Thấy cảnh này, trong lòng Ngô Huy tràn đầy kích động khó có thể kiềm chế

Nói thật

Phẫu thuật ghép đầu, là khảo nghiệm phẫu thuật khó khăn nhất nhằm đánh giá khả năng của một bác sĩ khoa ngoại.

Từ trước tới nay, Ngô Huy chưa từng biết được cực hạn của thầy

Lần này, Ngô Huy đã được nhìn thấy, một màn khâu lại dây thần kinh vừa nhanh chóng lại vừa tinh chuẩn của Trần Thương, anh ấy đứng yên tại chỗ, có chút kích động, cuối cùng anh ấy có thể nhìn thấy thực lực chân chính của thầy mình.

Thế nhưng, khi Trần Thương biểu hiện ra thực lực chân chính của mình.

Tất cả những người khác, đều vô cùng ngạc nhiên

Jack Paz trầm mặc nhìn Trần Thương, lẳng lặng không nói gì, ông t aphát hiện… Giữa những thiên tài thật ra cũng có sự khác biệt.

Mà người đang ở nước Anh xa xôi, Dane sau khi thấy cảnh này, cũng không còn lời nào để nói. Giờ khắc này thậm chí ông ta đã mất đi ý tưởng muốn ganh đua so sánh với Trần Thương.

Bởi vì khi bạn gặp được một người có thực lực mạnh hơn bạn, vào lúc đó, ngược lại bạn không hề cảm thấy chút chua xót nào, bởi vì… Bạn không xứng

Vào lúc này Trần Thương, đã dùng thực lực chinh phục tất cả mọi người

Chỉ một mình anh ấy, không còn người thứ hai

Thời gian vẫn còn tiếp tục, nhưng trong lòng Trần Thương chỉ tâm niệm đúng một điều:

- Không đủ! Còn chưa đủ

Muốn thực hiện phẫu thuật ghép đầu, ít nhất phải khâu lại được ít nhất 20% số lượng dây thần kinh kết nối, đồng thời, còn cần tiến hành khâu lại dây thần kinh toạ và nhiều đoạn dây thần kinh mấu chốt phụ trách các vấn đề hô hấp hoặc nhịp tim…

Vì lẽ đó, Trần Thương không dám nghỉ ngơi

Độ khó của lần phẫu thuật này, thật sự rất lớn.

Trần Thương thực hiện nhìn như mây trôi nước chảy, kỳ thật trong lòng anh đã phải suy diễn rất nhiều lần, cũng như tập luyện qua vô số lần.

Anh nghĩ sẵn từ trước, nên khâu lại cái gì, sau đó khâu lại cái gì…

Mỗi một bước đều tuân thủ nghiêm ngặt theo một quy trình.

Hai giờ…

Trần Thương vẫn không dừng lại

Ba giờ…

Vẫn không có

Những chuyên gia xung quanh từ lúc mới đầu đã chấn kinh, tiếp theo là không thể tưởng tượng nổi, đến hiện tại bọn họ đã trở nên hoàn toàn chết lặng.

Qua bốn giờ... Hiện tại đã không còn bất cứ người nào nói chuyện.

Mồ hôi toàn thân Trần Thương đã ướt đẫm áo xanh, mồ hôi bên trong ống quần còn rơi tí tách xuống sàn nhà.

Những khán giả đang ngồi trước máy tính hoặc điện thoại đều đã hôn mê

Những dòng bình luận của họ nổi trên diễn đàn chỉ có một nội dung duy nhất, chính là:

- Cầu xin giáo sư Trần hãy nghỉ ngơi một lát

Không sai

Từ lúc bắt đầu khâu lại, tới bây giờ, cho dù một người đứng không ở nơi đó mấy tiếng, cũng khiến cho người nọ không còn chút sức lực nào. Đó là chưa kể tới tay của họ có thể bị chuột rút, trong khi thực hiện thao tác khâu lại vừa nhanh chóng lại tinh chuẩn như thế.

Không nói tới chuyện tay có mỏi hay không, chỉ hỏi một câu: Mắt cậu ấy không mờ hay sao?

Thấy một màn này, tất cả mọi người lại cảm thấy vô cùng xúc động

Tiêu Nhuận Phương thở dài:

- Đứa nhỏ này… Ai

Bộ trưởng Bộ Khoa học và Công nghệ Tào Ngu đang ở bên cạnh ông, cũng nhịn không được nói:

- Sự thành công của thiên tài tuyệt không phải ngẫu nhiên, cậu ấy đã cố gắng như vậy, còn có thiên phú như thế, y học của Trung Quốc trong tương lai, có hy vọng rồi

Bộ giáo dục Tôn Chấn gật đầu:

- Mặc dù thời gian tôi biết giáo sư Trần không dài, thế nhưng... Chỉ một ca phẫu thuật này, cũng đủ để chứng minh tất cả

Vào giờ phút này, ở Trung Nam Hải, một vị lãnh đạo nào đó, cũng đang chú ý tới ca phẫu thuật này.

Lãnh đạo đột nhiên hỏi thư ký:

- Tiểu Trần đã làm bao lâu?

Thư ký:

- Sắp được năm tiếng rồi

- Từ khi bắt đầu cậu ấy vẫn không nghỉ ngơi?

- Không có! Thậm chí tốc độ cũng không giảm xuống

Vị lãnh đạo này nghe thấy vậy, đột nhiên sững sờ, lúng ta lúng túng thì thầm:

- Sức mạnh của đất nước

Nghe thấy lão lãnh đạo nói vậy, thư ký đứng bên cạnh lập tức sửng sốt

Sức mạnh của đất nước

Đây là đánh giá như thế nào?

……..

Phẫu thuật ghép đầu có ba chỗ cực khó

Thứ nhất phải đảm nhiệm phần khó khăn nhất, là khâu lại cùng tái tạo, trung khu thần kinh.

Thứ hai thì là xử lý được sự bài xích phản ứng miễn dịch.

Thứ ba là bảo lưu được đại não ở nhiệt độ thấp và ngăn ngừa tổn thương do thiếu máu, đồn thời có biện pháp dự phòng cho tình huống không mong muốn phát sinh

Vào giờ phút này, đại não của người bệnh đang được giữ ở trạng thái nhiệt độ thấp, vì như vậy có thể làm chậm lại sự hoại tử của thần kinh.

Thế nhưng, rất rõ ràng, việc chưa trị những dây thần kinh tuyệt không phải công việc mà một người có thể hoàn thành được

Đây cũng là nguyên nhân mà Trần Thương tìm đến đám người Jack Paz, Rodman

Mặc dù những người này chỉ có tư chất thường thường, thế nhưng bất kể nói thế nào…họ vẫn đủ tư cách làm một người thay thế bổ sung

Vì lẽ đó, vào lúc này, cuối cùng Trần Thương cũng chậm chạp ngẩng đầu lên.

Thấy cảnh này, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Thằng nhãi này… vẫn còn là con người

Trần Thương quay người nhìn Jack Paz, nói:

- Giáo sư Jack Paz, tôi phải nghỉ tay một chút, anh tới khâu lại dây thần kinh đi.

Jack Paz nghe xong, ánh mắt của ông ta lập tức sáng lên

Ông ta đã có cơ hội lên đài

……

Có thể do ông ta… Nghĩ đến những thao tác khâu lại vừa rồi của Trần Thương, khiến cho ông ta đột nhiên có chút đỏ mặt.

- Giáo sư Trần… Tôi không có làm được tốc độ khâu lại nhanh như cậu.

Trần Thương mỉm cười:

- Không có chuyện gì, cứ từ từ học.

Một câu này nói, Jack Paz lại cảm thấy là lạ.

Mà sau khi Trần Thương nói xong, hắn lại quay sang Ngô Huy nói:

- Chia thao tác ra, ta tới khâu lại mạch máu động mạch cổ, ngươi làm trợ thủ cho ta.

- Giáo sư Rodman, ngài cùng Giáo sư Jack Paz khâu lại dây thần kinh, Tiến sĩ David, ngươi…

Trần Thương quyết đoán bắt đầu sắp xếp

Đám người dồn dập gật đầu, thế nhưng… Bọn họ vẫn còn một chút nghi ngờ.

Jack Paz há miệng hỏi:

- Giáo sư Trần, không phải ngài muốn nghỉ ngơi một chút sao?

Trần Thương đương nhiên gật đầu:

- Khâu lại mạch máu động mạch cổ, thuận tiện khâu lại khí quản… Không phải là nghỉ ngơi sao?

Một câu này của Trần Thương, đã thành công làm cho mọi người ngậm miệng lại

Chương 2017: Đôi Tay Làm Vật Lý Trị Liệu Của Trần Thị

Jack Paz á khẩu không trả lời được, hắn chỉ biết nhìn Trần Thương.

Không phản bác được

Cũng không phản đối nổi.

Từ khi nào mà thao tác khâu lại mạch máu động mạch cổ lại trở thành một hoạt động thư giãn như vậy?

Hoá ra… Cho tới nay, một trong những nan đề mà bọn họ muốn đánh bại: phẫu thuật khâu lại động mạch cổ, trong con mắt của giáo sư Trần, chỉ là… Một hoạt động vật lý trị liệu nhẹ nhàng dùng để nghỉ ngơi và buông lỏng phần bắp thịt trên tay?

Phải biết rằng động mạch cổ với tư cách là động mạch chủ cung cấp máu tới toàn bộ khu đầu não, cho nên thao tác khâu lại động mạch cổ có yêu cầu cực cao, độ khó cũng rất lớn

Làm sao có thể đơn giản như thư giãn chứ?

Tại Bênh viện trung tâm cấp cứu thủ đô, Ngô Đồng Phủ nhìn video, cũng nghe thấy câu nói này, ông ấy chỉ thiếu chút nữa đã đứng lên chửi má nó

Lão tử cố gắng cả đời, chỉ để cố gắng khâu lại mạch máu lớn, thế mà thao tác đó trong tay ngươi trở thành - Bài vật lý trị liệu tay?

Cậu… Cậu lợi hại

Lão Ngô tức giận đến mức tay phát run

Không chỉ có là ông ấy

Vào giờ phút này, vô số người nghe được một câu nói kia của Trần Thương, đều không hẹn mà cùng buông xuống đậu phộng hạt dưa lạp xưởng hun khói… Trong tay

Không thơm

Anh nói hay như vậy chính là đang khoác lác à? Hoặc bàn tay phẫu thuật của anh sẽ toả hương thơm?

Anh thì giỏi rồi, nghiền ép nghiền ép, lại quét ngang cả một lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh của thế giới là được rồi

Anh rảnh rỗi

Thế cho nên nhất định phải làm tổn thương những người vô tội như chúng tôi phải không?

Chúng tôi có trêu chọc anh hay sao?

Một đám người lòng đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

Những dòng bình luận lại tràn lên diễn đàn

Cũng là một mảnh tiếng cười cười nói nói, cùng dở khóc dở cười

- Người của ngoại khoa phẫu thuật chuyên về thao tác tay phát tới điện mừng, chúc mừng chúc mừng

- Người của ngoại khoa gan mật phát tới điện mừng, tỉnh táo một chút

- Hội liên hiệp khoa tim mạch của thế giới AATS phát tới điện mừng, bình tĩnh bình tĩnh, đây là bài tập cơ bản của giáo sư Trần

…

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu dồn dập ồn ào.

Bên kia bờ đại dương, những thành viên của Hội liên hiệp khoa tim mạch của thế giới AATS đến từ mười mấy quốc gia, thấy tin tức này, thật sự là bất đắc dĩ mà không biết làm thế nào

Bọn họ mới thực sự là những chuyên gia về lĩnh vực này.

Sau khi Mã Tây Mông nghe thấy câu nói này của Trần Thương, anh ta cũng không phản bác được

- Lão sư, giáo sư Trần…Cũng quá coi thường thao tác khâu lại mạch máu đi

Mã Lôi n nghe tiếng, lập tức lắc đầu:

- Không, cậu ấy chỉ nói thật mà thôi… Cậu cứ xem đi, một hồi nữa, cậu sẽ rõ

Ryan hít sâu một hơi.

Anh ấy vừa về nước

Bên trong trung tâm nghiên cứu động mạch vành ở bắc bán cầu, Mã Lôi n có thể nói là nổ tung tam quan sau đó tái tạo lại Kim Thân

Hiện tại tầm mắt của Mã Lôi n cực cao

Anh ấy biết rõ, trước đây tầm mắt của anh ấy quá nhỏ hẹp rồi.

- Simon, năm nay ngươi mau chóng đi Trung Quốc đi. Không cần đi trung tâm nghiên cứu động mạch vành tại bắc bán cầu, mà trực tiếp đi bệnh viện Nhân Dân số hai tại tỉnh Đông Dương. Ta đã tranh thủ cho ngươi một cơ hội thực tập.

Khi anh ấy đang nói chuyện

Nhờ sự giúp đỡ của Ngô Huy, Trần Thương đã cầm lên kim chỉ

Dưới ánh đèn mổ, đám người không biết những gì mình đang nhìn là thật hay là ảo mộng?

Bọn họ lại có thể thấy trên đầu cây kim hiện lên một đạo Thốn Mang

Thủ thuật khâu lại mạch máu lớn

Trần Thương nhịn không được khóe miệng hơi giương lên.

Thuận tiện hoạt động một chút khớp nối bàn tay.

Nhìn thấy nụ cười của Trần Thương, mọi người xung quanh lập tức rơi vào hôn mê.

Giáo sư Trần lại cười

Anh cười cái gì?

Mã Nguyệt Huy nhìn thấy cái nụ cười này, vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Ông ấy quá quen thuộc

Thời khắc này, vị vua trang bức sắp hiện ra.

Lão Dư thấy thế, lập tức sửng sốt nói:

- Cậu đi làm gì?

Mã Nguyệt Huy cười cười:

- Tôi đi nhà vệ sinh, lão Dư, chú cứ nhìn trước đi.

Đang lúc nói chuyện, lão Mã đã đóng cửa rời đi.

Ông ấy nhịn không được âm thầm suy nghĩ.

Chỉ cần tôi không nhìn thấy cậu trang bức, cậu sẽ không thành công

Mà lúc này, bài vật lý trị liệu tay của Trần thị chính thức bắt đầu.

Tiết thứ nhất, nắm kim

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, một tia hàn mang tới trước, sau đó kim ra như rồng

Tiết thứ hai, kim châm thành đường

Tiết thứ ba, kim chỉ hợp nhất

Không sai

Khâu lại mạch máu lớn là kỹ năng khâu lại thứ hai đạt đến cấp hoàn mỹ của Trần Thương.

Chỉ đứng sau kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt cấp hoàn mỹ.

Lại thêm giai đoạn sau này, nhận thức của Trần Thương đối với mạch máu động mạch chủ càng ngày càng được nâng cao, nhất là khi tham gia giải thi đấu kỹ năng ngoại khoa về tim mạch, hắn đã học được rất nhiều kỹ năng mới.

Vì lẽ đó Trần Thương nắm rõ mạch máu lớn trong lồng ngực, hay nói cách khách là Ngoại khoa tim mạch, như lòng bàn tay.

Vô luận là tính chất, tính đàn hồi, hay là độ dày của mạch máu, độ mạnh yếu của kim gây nên cách loại thương tổn như thế… rất nhiều nội dung

Có thể nói

Bài vật lý trị liệu tay của Trần thị là một bộ kỹ thuật khâu lại mạch máu đầy đủ đạt tới cấp hoàn mỹ

Hơn thế nữa…Khi nhìn thấy ca phẫu thuật này.

Vốn dĩ Ngô Đồng Phủ đang tràn đầy tức giận vậy mà hắn lập tức trở nên trầm mặc… Bởi vì ông đã thấy được sự tinh tế trong đó

Lần này, lão Ngô trầm mặc.

Nhìn thấy những khớp nối bàn tay của Trần Thương, những chấn động chập trùng của ngón tay, kèm theo từng nhịp nhảy lên của cây kim, mật độ đường kim mũi chỉ chính xác như đã dùng thước đo lường, thể hiện đầy đủ khái niệm tỉ mỉ chính xác và chặt chẽ.

Tất cả những động tác trong bộ kỹ thuật khâu lại mạch máu vậy mà phù hợp với cơ chế hoạt động của ngón tay trên thân thể người.

Thấy cảnh này, Ngô Đồng Phủ lập tức chấn kinh

Không chỉ riêng ông

Lúc này, nhà nghiên cứu Tang pháp giáo sư Thang Kim Ba cũng đang xem phẫu thuật ghép đầu.

Khi ông ta nhìn thấy Trần Thương khâu lại mạch máu lớn, mi tâm của ông ta nhíu lại

Rất quen thuộc

Hình như đã gặp qua ở nơi nào

Đột nhiên, trong mắt ông ta lóe lên tia sáng, ông ta với tay cầm điện thoại số của bấm Thường Hồng Lôi ở thủ đô.

Sau khi điện thoại kết nối, ông ta trực tiếp hỏi.

- Hồng Lôi, anh có xem phẫu thuật ghép đầu của giáo sư Trần không?

Thường Hồng Lôi gật đầu:

- Có, tôi đang xem.

Thang Kim Ba gật đầu:

- Anh có phát hiện thủ pháp Trần Thương sử dụng rất quen thuộc hay không?

Thường Hồng Lôi nghe tiếng, lập tức bắt đầu trầm mặc, ánh mắt của bà nhìn chằm chằm vào video Trần Thương đang khâu lại mạch máu lớn.

Nhìn thấy động tác Trần Thương…

Đúng là… Bà càng xem càng thấy quen mắt

Rất quen thuộc

Quá quen thuộc

Hình như đã gặp qua ở nơi nào?

Thường Hồng Lôi nhíu mi tâm, bà luôn có cảm giác mình đã nhìn thấy loại thủ pháp khâu lại này ở nơi nào đó rồi

Không đúng

Không phải thủ pháp khâu lại

Là cái gì?

Ánh mắt Thường Hồng Lôi lấp lóe.

Vào lúc này, đột nhiên âm thanh đẩy cửa vang lên, trực tiếp cắt ngang dòng suy nghĩ của bà.

Cố Hồng Mai đến.

- Chị Lôi làm sao vậy?

- Chị lại đây! Nhìn thủ pháp khâu lại mạch máu của giáo sư Trần xem, có cảm thấy quen thuộc hay không?

Chương 2018: Một Bài Vật Lý Trị Liệu Tay Của Trần Thị

Cố Hồng Mai nghe tiếng, vội vàng ngồi xổm xuống nhìn, sau khi xem xong, ánh mắt của bà sáng lên:

- Đây không phải là bài tập hướng dẫn rèn luyện và phục hồi chức năng gân bắp thịt hay sao?

Vừa nghe được những lời này, ánh mắt Thường Hồng Lôi lập tức sáng lên:

- Thì ra là vậy

Ở đầu dây điện thoại bên kia, hô hấp của Thang Kim Ba cũng dồn dập lên.

Đúng vậy

Hèn chi...

Trần Thương chính là người sáng tạo ra bài tập hướng dẫn rèn luyện và phục hồi chức năng gân bắp thịt.

Cậu ấy chính là người hiểu rất rõ về gân bắp thịt.

Không chỉ biết cách khôi phục gân bắp thịt trở lại trạng thái khoẻ mạnh, cậu ấy còn rất am hiểu những thao tác khâu lại gân bắp thịt, hiện tại quá trình phục hồi gân bắp thịt trở lại trạng thái khoẻ mạnh cũng sắp hoàn thành.

Trần Thương đúng là một thiên tài

- Thật lợi hại! Giáo sư Trần quả thực là một thiên tài

- Làm sao mà cậu ấy nghĩ ra cách này chứ? Đem kỹ xảo khâu lại cùng động tác thư giãn ngón tay kết hợp lại với nhau …Thật sự là…Tuyệt

Thang Kim Ba không thể phản đối

Bởi vì thao tác cùng lối suy nghĩ này của Trần Thương, quả thực khiến cho người ta dở khóc dở cười

Chẳng lẽ đó chính là biểu hiện của thiên tài sao?

Lúc ấy, Vương Ngọc Sơn cũng nhận được điện thoại của Cố Hồng Mai.

Sau khi biết được việc này, Vương Ngọc Sơn lập tức cũng bị thao tác này của Trần Thương làm cho á khẩu, một câu cũng nói không nên lời.

- Cái tên này, thật sự là...

Nghĩ nửa ngày, Vương Ngọc Sơn cũng không biết nên đánh giá như thế nào

Tốc độ khâu lại mạch máu lớn rất nhanh.

Tuy nhiên, để đảm bảo sự thông suốt của lớp nội mạc mạch máu, vẫn phải đòi hỏi những yêu cầu vận hành rất cao.

Có thể là… Thủ thuật khâu lại mạch máu này, cứ vậy đã bị Trần Thương biến thành một bài vật lý trị liệu tay của Trần thị

Không sai

Một bộ thủ pháp này của Trần Thương, đã khiến cho tất cả những người của ngoại khoa tim mạch cảm nhận được mới lạ.

Khả năng, đây chính là cao thủ

Động mạch cổ là địa phương dễ dàng tích tụ mảng xơ vữa nhất, vì lẽ đó, nếu vì khâu lại mà khiến cho nơi này bị chật hẹp dẫn đến động mạch tắc, tích tụ huyết khối, sẽ gây bất lợi cho giai đoạn khôi phục sau đó. Bởi vậy, Trần Thương nhất định cần cố gắng hết sức khâu lại triệt để các loại mạch máu trên động mạch cổ.

Thời gian không dài.

Nhưng cũng không ngắn.

Khi thao tác khâu lại này kết thúc.

Trần Thương sẽ bắt đầu khâu lại mạch máu.

Chỉ là… Anh cảm thấy khâu này nên chờ một chút rồi mới tiến hành

Dù sao khôi phục các dây thần kinh cần thời gian rất dài, Trần Thương ngừng lại một chút, cũng là lúc thích hợp để đôi tay được nghỉ ngơi.

Sau khi khâu lại xong mạch máu lớn, vừa vặn có thể tiến hành cung cấp máu giai đoạn đầu, cũng đúng lúc, có thể giảm nhẹ một chút ảnh hưởng bất lợi do thiếu máu gây ra, lại còn đủ thời gian bơm máu mới vào.

Bên này, Trần Thương đang tiến hành nối lại mạch máu.

Bên kia, Jack Paz cũng không rảnh quan sát.

Hiện tại, ông ta chỉ muốn làm tốt phần việc kết nối dây thần kinh của mình.

Ông ta vẫn tự tin rằng trình độ kết nối dây thần kinh của mình vẫn ở một cấp bậc tương đối cao.

Thế nhưng, sau khi ông ta nhìn thấy thao tác của Trần Thương, đột nhiên Jack Paz cảm thấy, thủ thuật khâu lại của mình chẳng khác gì cái rắm

Chẳng qua, được chiêm ngưỡng thao tác của cao thủ cũng không phải chuyện xấu.

Có điều kiện để so sánh.

Những người đã đạt tới loại trình độ như Jack Paz này, tự thân bọn họ đã có cơ sở cực kỳ vững chắc, cho nên họ học tập cũng rất nhanh.

Vì lẽ đó, vừa rồi hắn vẫn luôn nghiêm túc học tập.

Không thể không nói, tiến bộ của ông ta thực sự rất lớn

Chỉ tính riêng phương diện tốc độ, ông ta cảm giác mình đã bắt được một chút linh cảm, từ đó mà đề cao hơn rất nhiều. Mặt khác, điểm mấu chốt nhất chính là phương diện tìm kiếm dây thần kinh sau đó nối lại, đều đạt được đột phá không tệ

Sau khi nhận ra điều này, ông ta kích động ngẩng đầu nhìn David một cái.

Không nghĩ tới… Điều ông ta nhận được lại là một khuôn mặt đầy ghét bỏ

Không sai

David đang làm người phụ trợ cho Trần Thương, tầm mắt cũng rất cao. Ngày bình thường, kể cả thiên tài như Jack Paz cũng không cách nào lọt được vào mắt của ông ta

Nhìn thấy ánh mắt của David, Jack Paz tức giận muốn nghiến răng.

Khi Jack Paz chuẩn bị phấn khởi tiến lên chứng minh chính mình.

Đột nhiên Trần Thương nói:

- Giáo sư Jack Paz, để tôi tới đi

Jack Paz lập tức sửng sốt một chút:

- A? Giáo sư Trần… Ngài không phải đang nối lại mạch máu sao?

Trần Thương gật đầu cười một tiếng:

- Tôi đã làm xong.

Jack Paz sững sờ:

- A? Làm xong rồi sao?

Ông ta cúi đầu xem xét, chợt phát hiện, mạch máu quả nhiên đã hoàn toàn nối lại

Thậm chí máu đã bắt đầu lưu thông

Nhìn đến đây, Jack Paz hít sâu một hơi, người này cũng quá lợi hại.

- Giáo sư Trần, ngài… Không mệt mỏi sao? Nếu không, ngài hãy nghỉ ngơi một chút đi?

Trần Thương lắc đầu:

- Giai đoạn phẫu thuật vừa rồi, tôi đã nghỉ ngơi tốt rồi, cứ để tôi tới đi

- Thời gian không có nhiều, nhiệm vụ lại nặng nề, chúng ta cần cố gắng hết sức để nối lại được nhiều dây thần kinh nhất có thể

Mặt Jack Paz đỏ lên, ông ta hiểu rõ, Trần Thương đang ghét bỏ vì mình làm tương đối chậm

Thế nhưng… Những lời này lại là lời nói thật.

Sau khi Trần Thương tiếp nhận phẫu thuật, hắn lại tiếp tục công việc khâu lại

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi đi mất.

Trần Thương giống như một người máy không biết mệt mỏi.

Hai tay y hệt một cái máy may, không ngừng xuyên qua, và khâu lại…

Phải thực hiện toàn bộ ca phẫu thuật ghép đầu, đối với rất nhiều bác sĩ khoa ngoại, đều là một loại tra tấn

Trần Thương cũng mệt mỏi, hắn đã dùng một bình thuốc nước thể lực cùng thuốc nước tinh lực.

Thế nhưng những người khác không có may mắn như vậy

Đây là một ca phẫu thuật có cường độ cao, độ chính xác cao, và tính khiêu chiến cao với thời gian đạt tới mười tám tiếng đồng hồ liên tục

Đây là một Boss Siêu Việt cấp 110

Bên trong phòng mổ

Y tá đã đổi ba đợt dụng cụ.

Bác sĩ khoa ngoại cũng đổi mấy nhóm.

Chỉ là mấy người Trần Thương bọn họ vẫn không nhúc nhích.

Dưới chân mỗi người, đều hoặc nhiều hoặc ít có chút mồ hôi ướt nhẹp.

Cái này đã không phải một ca phẫu thuật bình thường.

Nó là một lần khảo nghiệm đối với thể lực, ý chí, và quyết tâm của con người

Ca phẫu thuật này, không cho phép bác sĩ lui bước để tìm một phương thức linh hoạt khác

Nó khác biệt với những ca phẫu thuật khác.

Trong quá trình thực hiện ca phẫu thuật này, từ khâu cắt phía dưới sọ, tới lúc bắt đầu cắt đứt tủy sống, các bác sĩ đã không còn cơ hội quay đầu.

Có những ca phẫu thuật, nếu bác sĩ không làm tiếp được, cùng lắm thì giảm nhẹ hiệu quả trị liệu.

Thế nhưng… Anh đã cắt đầu của người ta rồi, còn giảm nhẹ thế nào nữa?

Giảm nhẹ cái chùy.

Vì lẽ đó, một khi đã bắt đầu ca phẫu thuật này ngươi làm cũng phải làm, mà không làm vẫn phải làm

Tất cả mọi người đều mỏi chân.

Mồ hôi ướt đẫm áo xanh, lại làm, lại ướt...

Thế nhưng không người nào nguyện ý rời đi một bước

Bọn họ kiên định, không thay đổi, vẫn đứng ở một bên, nghe Trần Thương chỉ huy, tiến hành ca phẫu thuật này

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi đi mất.

Không biết qua bao lâu.

Trần Thương cũng quên mất mình đã khâu lại bao nhiêu dây thần kinh, nối tiếp bao nhiêu đầu dây thần kinh…

Chương 2019: Phẫu Thuật Đánh Thức Bên Trong Cùng Phẫu Thuật Giám Sát Điện Sinh Lý

Nối lại mạch máu xong
Nối lại đường hô hấp xong
Cố định xương cổ xong
Chỉ chưa kết nối bắp thịt.
Phẫu thuật đến bây giờ, bọn họ đã đứng trong phòng mổ từ tám giờ sáng đến hai giờ rạng sáng
Phẫu thuật… Sắp đi vào hồi cuối.
Dưới nhiệt độ thấp, dây thần kinh bị tổn thương tương đối chậm, thế nhưng cũng không có nghĩa là chúng không tổn thương.
Đi qua mười bảy, mười tám giờ xử lý ở nhiệt độ thấp, cũng có rất nhiều dây thần kinh đã bị hoại tử.
Đúng vào lúc ấy, Trần Thương đột nhiên quay người, nói với Ngô Huy:
- Chuẩn bị phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý
Lời này vừa nói
Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.
Bởi vì bọn họ căn bản không có nghe qua cái danh từ này.
Đây là loại kỹ thuật gì?
Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nhau, vậy mà trên khuôn mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ mờ mịt.
…….
Ai cũng chưa từng nghe qua loại kỹ thuật này
Không chỉ có bọn họ.
Ngay cả những chuyên gia đang quan sát phẫu thuật qua vô tuyến truyền hình, cũng chưa từng nghe qua
Hơn mười giờ phẫu thuật.
Những người chân chính kiên trì đến bây giờ, trên cơ bản đều là những người chuyên nghiệp trong ngành.
Những người xem náo nhiệt, hay chú ý đến ca phẫu thuật, hoặc quan tâm đến tiến triển của ca phẫu thuật, cũng có thể là làm việc trong ngành nghề có liên quan… tất cả những người đó đều đã đi nghỉ ngơi.

Bây giờ, những người còn đang kiên trì, đều là người chân chính si mê với ca phẫu thuật này

Và những người làm bên ngành truyền thông

Khi bọn họ nghe thấy Trần Thương nói 'Phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý', tất cả đều sửng sốt

Căn bản bọn họ chưa nghe qua cái khái niệm này.

Dane cũng có vẻ mặt y hệt những người đó

Ông ta không ngủ được, cũng không muốn ngủ.

Sức hấp dẫn của ca phẫu thuật này hơn quá nhiều so với chuyện đi ngủ, khiến cho ông ta không cách nào từ chối được.

Hiện tại, đột nhiên Dane nghe thấy 'Phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý', ánh mắt của ông ta hiện lên một tia sáng

Chẳng lẽ…

Ngay lúc đầu, ông ta cũng hơi mờ mịt với ca phẫu thuật này

Nhưng nghe tới đây, tư duy vốn có chút mơ mơ màng màng của Dane trong nháy mắt bỗng nhiên tràn đầy tinh thần

Tỉnh lại

Bừng tỉnh mà hiểu ra

Dane trực tiếp đứng dậy, đôi mắt ông ta mở to nhìn chằm chằm vào màn ảnh máy vi tính, chờ đợi Trần Thương bắt đầu

Kỳ thật… Phẫu thuật đến bây giờ đã tới lúc kết thúc rồi

Hai giờ rạng sáng.

Tại bệnh viện Nhân Dân Số Hai thuộc thành phố An Dương của tỉnh Đông Dương.

Đèn đuốc vẫn sáng trưng

Tối nay, rất nhiều người không ngủ được.

Mấy trăm phóng viên truyền thông tụ tập ở chỗ này, bên ngoài phòng mổ, bên trong phòng hội nghị lớn, ở sảnh triển lãm, và trong bệnh viện.

Mỗi người đều đang tán gẫu, thảo luận và chia sẻ về tiến độ của ca phẫu thuật

Mỗi một danh từ xuất hiện, đều sẽ đưa tới một hồi oanh động.

Chính lúc ấy, khi khái niệm 'Phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý' xuất hiện.

Tất cả mọi người đột nhiên yên tĩnh trở lại

Bởi vì bọn họ cảm giác, ca phẫu thuật này đã đến thời khắc cuối cùng rồi sao?

Không sai

Vào lúc này, Trần Thương mở miệng nói chuyện.

Anh nhìn đám người Jack Paz, David đang đứng xung quanh.

Mỉm cười, nụ cười này thật ấm áp, nhưng mỗi lần khi anh cười như vậy đều khiến lão Mã chạy trối chết, Trần Thương cũng không biết vì sao, thế nhưng, anh vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Nha! Đúng rồi, tôi đã quên giải thích cho các anh một chút

- Phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý là một loại phẫu thuật phụ trợ mới mà tôi vừa nghiên cứu ra được.

Lời này vừa nói, đám người Jack Paz hơi sững sờ:

- Phẫu thuật phụ trợ? Cụm từ này có nghĩa là gì?

Trần Thương cười nói:

- Trong mắt của tôi, phẫu thuật chia làm rất nhiều loại, có loại trị liệu, có loại cắt bỏ, cũng có loại phụ trợ...

- Mà ‘Phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý' thì là một loại phẫu thuật phụ trợ điển hình.

- Kỳ thật, khái niệm này có nghĩa là thông qua kỹ thuật giám sát điện sinh lý của những dây thần kinh, bao quát cảm giác gây ra điện vị (SEP), vận động gây ra điện vị (MEP), thính giác gây ra điện (BAEP), điện cơ đồ (EMG) cùng kỹ thuật giám sát điện não đồ bên trong vỏ não (ECoG) để quan sát vấn đề công năng thần kinh trong đầu! Kỳ thật, công năng chủ yếu của bộ máy móc này cũng không phải là làm như vậy, chỉ là ta phát hiện, thông qua phẫu thuật đánh thức bên trong và giám sát điện sinh lý, có thể quan sát được hiệu quả ngắn hạn, sau khi chúng ta đã khâu lại các dây thần kinh của người bệnh

Lời này vừa nói, lập tức mọi người xung quanh đều hiểu

Đúng vậy

Là một biện pháp rất tốt.

Bình thường, rất nhiều thao tác phẫu thuật trong đầu, đều được tiến hành dưới tình trạng người bệnh bị gây mê cục bộ.

Điều đó cũng có nghĩa là trong quá trình phẫu thuật, nếu xảy ra vất kỳ vấn đề gì, bác sĩ cũng không biết.

Nếu bất cứ lúc nào cũng có thể nắm quyền chủ động, giám sát điện sinh lý, vậy hoàn toàn có thể phòng ngừa được những vấn đề phát sinh ngoài ý muốn

Hơn nữa, dựa vào nội dung này, ngược lại có thể ghi chép cảm giác gây ra điện vị đến vỏ não từ bên ngoài vỏ não

Sau đó, thông qua điện vị gây ra của rãnh trung tâm trước và sau, lại đảo ngược thứ tự của chúng, để phân biệt cảm giác vỏ não cùng vận động vỏ não.

Khiến cho các bác sĩ có thể quan sát được hiệu quả của thao tác khâu lại một cách trực quan và rõ ràng nhất

Thật tài giỏi

Cực kỳ giỏi

Phát hiện này, cũng không đơn giản như những gì Trần Thương nói

Nghe rất đơn giản, chỉ làm cho phẫu thuật trở nên trực quan và dễ hiểu hơn.

Kỳ thật càng là những tác dụng tưởng chừng như hời hợt, sau khi nghĩ lại, càng cảm thấy nó thần kỳ

Tuyệt đối không nên xem thường cụm từ mà Trần Thương gọi là một nhánh nhỏ trong phẫu thuật 'Phẫu thuật phụ trợ'

Một nhánh nhỏ này, lại không nhỏ một chút nào

Phải biết rằng, phẫu thuật đánh thức bên trong phối hợp cùng với kỹ thuật định vị rãnh trung tâm, có ý nghĩa vô cùng quan trọng, bởi nó đề cao tính an toàn của ca phẫu thuật, cũng như có thể giảm nhẹ tổn thương của người bệnh sau phẫu thuật

Phải biết rằng, ý nghĩa ẩn sâu bên trong về tính an toàn của khoa Ngoại thần kinh không chỉ là giảm bớt những vết rạch mổ, thu nhỏ tối thiểu miệng vết thương bị xâm lấn hoặc là những thứ khác, trên thực tế, nó còn có ý nghĩa là xác nhận, và bảo vệ những chức năng hoàn chỉnh của các dây thần kinh não

Một trong những nhiệm vụ của khoa Ngoại thần kinh, chính là phải hiểu được, cần áp dụng chức năng bảo vệ cùng xâm lấn tối thiểu tới các dây thần kinh, đến tất cả mọi thao tác phẫu thuật bên trong dây thần kinh.

Mà 'phẫu thuật đánh thức bên trong và kỹ thuật giám sát điện sinh lý' Trần Thương mới nói kia, vừa vặn chính là lợi thế để thực hiện quá trình này.

Thông qua giám sát điện sinh lý, có thể tránh né được rất nhiều nguy hiểm, và phòng ngừa được rất nhiều sự cố ngoài ý muốn vân vân…

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bên trong gian phòng đều đưa mắt nhìn nhau.

Tất cả mọi người có thể từ bên trong đôi mắt của nhau nhìn thấy một vài thứ.

Khát vọng

Mộng tưởng

Chương 2020: Tại Sao Phải Ngăn Cản?

Ai không muốn thực hiện hai điều này chứ?

Chỉ là bọn họ có cơ hội ấy không?

Có cần thiết phải lưu lại hay không?

Chỉ biết rằng, nếu lưu lại nói không chừng bọn họ còn có cơ hội.

Nghĩ tới đây, Jack Paz động tâm, thật sự đã động tâm.

Ông ta có thể đi bất cứ đâu.

Thì tại sao lại không được đến Trung Quốc?

Với hắn, trong lĩnh vực y học, không có khái niệm quốc gia.

David, Rodman … tất cả bọn họ.

Hoá ra, rất nhiều người trong số họ đều đang âm thầm cân nhắc trong đầu.

Lúc này, Dane đã bắt đầu bắt đầu sợ hãi

Nếu như, ngay từ đầu ông ta chẳng thèm ngó ngàng tới Trần Thương, thì hiện tại Trần Thương, đã khiến cho Dane cảm giác được, tâm trí của ông ta đang bị đối phương hoàn toàn chi phối

Trần Thương…

Cuối cùng cậu ta đang muốn làm gì?

Đến cùng cậu ta còn có bao nhiêu con át chủ bài?

Trong lòng Dane đang run rẩy

Không được

Dạng người này, tuyệt đối không cho phép tiến vào hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới.

Một khi đối phương tiến vào, thì người như Dane, tính là cái gì?

Ông ta phải nghĩ biện pháp

Nhưng ông ta nên làm như thế nào?

Phẫu thuật thành công cũng không đáng sợ

Đáng sợ là, bạn căn bản không mò ra được lai lịch của đối phương.

Những đồ vật do đối phương tùy tiện lấy ra, đều là những thứ mà bạn tha thiết ước mơ thậm chí cầu còn không được

Đây mới thực sự là khủng bố

Dane cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của Pak Yong-Jin.

- Nếu Trần Thương muốn làm chủ tịch hội liên hiệp của thế giới, tôi còn biện pháp nào để ngăn cản hắn hay không?

Pak Yong-Jin cũng đang xem video

Sau khi ông ấy nghe thấy âm thanh trong điện thoại, chỉ yên lặng thở dài.

Ông ấy biết rõ, lão sư Dane đang sợ

Có thể không sợ sao?

Một ca phẫu thuật ghép đầu xưa nay chưa từng có, chắc chắn sẽ khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Đó là chưa nói tới khái niệm mới: phẫu thuật phụ trợ.

Thậm chí

Pak Yong-Jin còn có cảm giác.

Ca phẫu thuật ghép đầu hôm nay... có tỷ lệ thành công rất lớn

Đây là tiếng lòng chân thật của Pak Yong-Jin

Hôm nay, cuối cùng ông ấy cũng biết được thực lực chân chính của Trần Thương.

Sau khi được biết, ông ấy đã tỉnh lại

Tiếp đó, ông ấy nghe thấy âm thanh của Dane.

Ông ấy chậm rãi nói:

- Lão sư, nếu đã biết không ngăn cản được, vậy thì tại sao phải ngăn cản?

- Nếu giáo sư Trần làm chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới, tôi cảm thấy ngài ấy có thể làm cho hội chúng ta phát triển rực rỡ

- Vì lợi ích lâu dài của hội, tại sao chúng ta phải ngăn cản?

- Lão sư, tôi có một câu từ tận đáy lòng muốn nói với ngài, tôi cảm thấy giáo sư Trần thật sự rất lợi hại, thậm chí là đã vượt qua phạm vi cân nhắc đến lợi hại của bản thân tôi

……

Sau khi nghe thấy những lời Pak Yong-Jin nói.

Dane chủ động cúp điện thoại, không người nào nguyện ý chủ động nhận thua.

Dane mở ra tập san của hội liên hiệp, sau đó bắt đầu tự hỏi

Những yêu cầu mà chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới cần thực hiện: …

Dane nhìn rất cẩn thận

Chỉ là ông ta không biết, kỳ thật Trần Thương chẳng thèm ngó ngàng tới cái chức chủ tịch hội liên hiệp này

Lúc này, dưới chỉ dẫn của Trần Thương, Ngô Huy đang bắt đầu tiến hành phẫu thuật.

- Làm ấm từ từ
- Dừng bơm propofol
...
Trần Thương đang truyền đạt mệnh lệnh cho hắn, từng cái từng cái một.
Ngô Huy rất nhanh đã làm theo những gì Trần Thương nói, không chút sai sót.
Đám người Jack Paz đầy bội phục nhìn sang Ngô Huy.
Đây là người đàn ông duy nhất ở hiện trường có thể theo kịp tiết tấu của Trần Thương.
Khi đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả mọi thứ, Ngô Huy bắt đầu lợi dụng dụng cụ giám sát điện sinh lý thần kinh, tiến hành công năng khu định vị
Vào giờ phút này, Ngô Huy bắt đầu cẩn thận từng li từng tí đặt điện cực vỏ não lên trên bộ phận trung ương lộ ra ngoài vỏ não.
Chỉ trong giây lát, điện cực đã bắt đầu truyền tín hiệu điện sinh lý, lên màn hình hiển thị.
- Tìm kiếm rãnh trung tâm
Trần Thương nhìn những biểu đồ hình sóng, vội vàng nói
Ngô Huy gật đầu
Ánh mắt anh mở to, nhìn chằm chằm vào màn hình, thông qua sự thay đổi của đỉnh sóng, bắt đầu định vị rãnh trung tâm.
Mọi chuyện đang diễn ra hết sức thuận lợi
Khi tất cả biểu đồ điện sinh lý bắt đầu xuất hiện, ánh mắt của Trần Thương nhìn vào hình sóng, bắt đầu tính toán.
Vào lúc này, bác sĩ gây mê đột nhiên nói:
- Khôi phục! đã thành công đánh thức sơ bộ
- Giáo sư Trần, kế tiếp phải làm gì?
Lúc này, bác sĩ gây mê đang cực kỳ hưng phấn, cực kỳ kích động
Từ lúc thực hiện phẫu thuật cho tới giờ, kỳ thật bây giờ, mới tới khi kiểm nghiệm thành quả.
Khái niệm mới, phẫu thuật đánh thức bên trong và kỹ thuật giám sát điện sinh lý này, rõ ràng đã có tác dụng.
Nói trắng ra
Đây chính là khi cần đánh giá sự vận hành của cỗ máy móc này.
Sau biết bao thời gian khẩn trương, lập tức sẽ biết kết quả.
Lúc này, người nào không hồi hộp chứ?
Thông qua điện kích thích, thông qua giám sát điện sinh lý, và thông qua phản ứng kích thích thức tỉnh các dây thần kinh của người bệnh, có thể

đoán được tình huống của người bệnh sau phẫu thuật

Vào lúc này, tất cả mọi người bên trong phòng mổ đều trở nên hưng phấn.

Không riêng gì bọn họ, tất cả mọi người ở bên ngoài cũng đang nhìn chằm chằm vào màn hình.

Mặc dù bọn họ xem không hiểu những ý nghĩa của bày, tám loại hình sóng tển biểu đồ kia.

Nhưng đám người đang quan sát truyền hình trực tiếp cũng không ngốc

Bọn họ đều biết

Tiếp sau đây, sẽ những bác sĩ kia đang muốn kiểm nghiệm kết quả phẫu thuật.

Phẫu thuật có thể thành công không?

Tất cả mọi người đang rất kích động

Vô cùng căng thẳng

Có thể thành công hay không?

Trong lúc này, mọi người bắt đầu điên cuồng gọi điện cho bạn bè

- Harry, nhanh rời giường, phẫu thuật sắp kết thúc, các bác sĩ đang muốn kiểm nghiệm thành quả phẫu thuật

- Nói đùa cái gì vậy? Hiện tại, làm sao có thể kiểm nghiệm được thành quả phẫu thuật chứ? Vẫn còn đang gây mê cơ mà

- Tôi không nói đùa đâu. Giáo sư Trần người ta đã nghiên cứu ra một loại phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật phụ trợ giám sát điện sinh lý, có thể giám sát phẫu thuật bên trong và kiểm nghiệm công năng thần kinh! Ai nha, tôi không nói chuyện với anh nữa đâu, bọn họ sắp bắt đầu rồi, anh nhanh lên một chút

- Thật hay giả?

- …

Vào giờ phút này, không biết bao nhiêu người đều bị đánh thức từ trong giấc mộng

Sau khi bọn hắn nghe thấy thông tin phẫu thuật sắp kết thúc, cũng lập tức tỉnh táo lại

Sắp có kết quả rồi sao?

Ai nấy đều tranh thủ thời gian rời giường.

Mà lúc này, ký giả truyền thông cũng như các biên tập của các tập san càng hưng phấn hơn nhiều so với họ

Bọn họ không tiếp tục ồn ào, chỉ yên lặng cùng chờ đợi kết quả phẫu thuật.

Trong bệnh viện Nhân Dân Số Hai của tỉnh Đông Dương, vô số người đều đang ngẩng đầu nhìn lên

Tiên sinh Chung Nhiên, một vị lão nhân đã tám mươi tuổi, vẫn đang đứng bên trong văn phòng, giờ này, hắn vẫn chưa đi ngủ.

Nói thật, Chung Nhiên căn bản không nghĩ tới ngày hôm nay sẽ có hành động lớn như vậy.

Ông vén màn cửa lên, nhìn xuống dưới lầu, nơi đó, lít nha lít nhít toàn đầu người.

Ông hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra.

Ông vẫn còn đánh giá thấp Trần Thương

Tự hồ bên trong cơ thể người trẻ tuổi này, ẩn chứa vô cùng vô tận bảo tàng, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn

Ông đã gặp qua vô số thiên tài

Nhưng dạng thiên tài như Trần Thương này, Chung Nhiên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chương 2021: Nước Mắt Của Trần Thương

Hôm nay, cả thành phố An Dương không ngủ

Cùng tình trạng đó, còn có những người ở thủ đô, như Tiêu Nhuận Phương, Tôn Chấn, Tào Ngu, và viện trưởng viện trung khoa Kỳ Liên Sơn.

Ba người bọn họ ở trong phòng, đều mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào ca phẫu thuật.

Chờ đợi những bác sĩ kia công bố kết quả

Tiêu Nhuận Phương nắm chặt tay, bà quay sang ông bạn già Kỳ Liên Sơn, nói:

- Lão Kỳ, tôi có chút khẩn trương! Lòng bàn tay đều lạnh ngắt cả rồi! Anh nói xem… Nếu ca phẫu thuật này thất bại, bọn họ nên làm gì bây giờ?

Kỳ Liên Sơn cười cười:

- Tuy bại nhưng vinh! Không phải sao?

Tiêu Nhuận Phương thở dài:

- Tôi vẫn hy vọng ca phẫu thuật thành công

- Chỉ trong vòng mấy năm, y học Trung Quốc đã xuất hiện một Trần Thương đạt đến đỉnh cao như vậy, giới y học của Trung Quốc đã có một thành công vĩ đại rồi

Kỳ Liên Sơn tiếp tục nói:

- Chúng ta đã thành công rồi mà, không phải sao?

Lời này vừa nói, Tiêu Nhuận Phương nhìn vào video, lại thấy từng biểu cảm trên gương mặt các chuyên gia đang đứng xung quanh Trần Thương.

Lập tức sửng sốt

Đúng vậy

Hiện tại, Trần Thương đã thành công

Ở Hiệp Hòa, Bành Linh vừa tỉnh lại, bà ấy cũng đang nhìn chằm chằm vào màn hình TV.

Hai tay kích động có chút run rẩy.

Bà ấy cũng không thể bỏ qua lần thịnh yến này của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc

Đã đến giây phút cuối cùng

Bên trong phòng mổ, Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Bắt đầu điện kích thích

Ngô Huy hít sâu một hơi, khiến cho tâm lý của mình nhẹ nhàng hơn một chút, sau đó anh ta gật đầu, giơ tay lên, bắt đầu thao tác

Trần Thương nhìn biểu đồ hình sóng, hô hấp dồn dập

Anh cũng có chút khẩn trương.

Đã cố gắng lâu như thế, anh thật sự không muốn thất bại

Bắt đầu kích thích

Cảm giác gây ra điện vị

Vận động gây ra điện vị

Thính giác gây ra điện

Điện cơ đồ

Điện não đồ bên trong phẫu thuật vỏ não

Tất cả hình sóng bắt đầu điên cuồng chuyển động, không hề có quy tắc… Sau đó dần dần trở nên có quy luật

Hai tay Jack Paz nắm thật chặt một miếng băng gạc, ông ta sợ mình quá khẩn trương mà đâm móng tay làm rách da thịt

Mỗi người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào biểu đồ hình sóng.

Dần dần… Dần dần… Thời gian mỗi giây mỗi phút đều là dày vò

Quy luật

Xuất hiện

Trần Thương nhịn không được bắt đầu hưng phấn.

Anh cảm giác trong lòng mình có một thanh âm đang thét gào

Thành công sao?

Thành công

Thật sự thành công

Anh đã làm được

Điện kích thích có phản ứng

Mặc dù phản ứng của người bệnh không thể nào giống như người bình thường, có thể phản hồi lại toàn bộ điện kích thích, thế nhưng... Chỉ cần bình thường trong một vài thông số, như hô hấp, nhịp tim, nhu động ruột… Những phản xạ thần kinh cơ bản điều khiển cuộc sống sinh lý có phản ứng, vậy là tốt rồi

Đủ rồi đủ rồi

Thật sự đủ rồi

Nhìn thấy những hình sóng liên tục nhảy lên, ngay cả bản thân Trần Thương cũng có chút kích động đến mức chảy nước mắt

Anh rất hưng phấn

Anh đã làm được.

Trần Thương kích động đến mức, hai hàng lệ đang lấp lánh trong khoé mắt của anh.

- Rút máy hô hấp

- Ngừng chạy máy tuần hoàn ngoài cơ thể

Nghe thấy những lời Trần Thương nói, Ngô Huy lập tức sửng sốt.

Anh ấy nhìn sang Trần Thương, phát hiện bên trong con mắt của lão sư đã tràn đầy lệ.

Không chỉ có một mình anh ấy, tất cả mọi người đều bắt được một màn này.

Chẳng lẽ… Phẫu thuật đã thành công rồi sao?

Tất cả mọi người kích động lên.

Sau khi bọn họ nghe thấy lời Trần Thương nói, vô cùng kinh hỉ.

Người bệnh đã có thể tự chủ hô hấp cùng nhịp tim sao?

Ngô Huy vội vàng gật đầu, bắt đầu thao tác

- Khôi phục hô hấp tự chủ

- Có nhịp tim tự chủ

- Bắt đầu tuần hoàn máu

Những tin tức tốt bắt đầu truyền tới, Trần Thương kích động đến mức nước mắt rơi đầy mặt.

Một màn này cũng làm cảm động tất cả mọi người

Ta đã làm được

Chúng ta đều làm được

Trần Thương kích động đến toàn thân run rẩy

……..

Nếu có một loại nước mắt trên thế giới khiến người ta cảm động nhất, thì đó chắc chắn là nước mắt của sự thành công

Mỗi lần đạt được thành công rực rỡ, không phải đều phải trải qua muôn vàn gian nan sao?

Trần Thương cũng vậy

Ca phẫu thuật này, nhìn Trần Thương có vẻ dễ dàng thoải mái. Thật ra mỗi đường kim mũi chỉ đều là kết quả của sự luyện tập không ngừng nghỉ

Hôm nay, ca phẫu thuật kéo dài dần mười tám tiếng

Trần Thương không ngừng một phút giây nào.

Dù cho đã dùng thuốc tăng thể lực, dù hai đôi tay đã cố gắng, nhưng… Anh vẫn đến cực hạn

Đến cuối cùng, anh vẫn phải dựa vào ý chí để cố gắng đến cùng

Lúc này, Trần Thương nhìn đồ thị dạng sóng trên bảng điều khiển, đỉnh sóng đều đặn, dạng sóng quen thuộc, trong lòng không kìm được cảm xúc

Nước mắt xúc động trào ra.

Cho dù bây giờ anh là niềm tự hào của y học Trung Quốc, nhưng... Ai mà không phải con người bằng xương bằng thịt?

Lúc này, khi hàng nghìn người đang theo dõi ca mổ nhìn thấy Trần Thương rơi nước mắt thì cũng rơm rớm nước mắt vì kích động.

Có những thứ con người ta có thể đồng cảm với nhau.

Mọi người đều có thể cảm nhận được sự vất vả và khó khăn mà Trần Thương đã trải qua để có một ca phẫu thuật thành công vào khi này

Hơn mười mấy giờ phẫu thuật, nhiều người theo dõi từ đầu đến cuối.

Dù vậy, bọn họ đều đã kiệt sức.

Nhưng Trần Thương chưa một khắc nghỉ ngơi, là người phẫu thuật từ đầu tới cuối

Người khâu mạch máu là anh

Liên kết cơ bắp là anh

Sửa chữa thần kinh là anh

…

Mọi hoạt động cốt lõi, mọi khâu then chốt, đều do một mình Trần Thương thực hiện

Dù mọi người đều biết Jack Paz và David cũng có tham gia

Tuy nhiên, chính Trần Thương mới là người thực sự để họ nhớ đến

Tất nhiên, Ngô Huân đang âm thầm đi theo để hỗ trợ Trần Thương cũng đã lọt vào tầm mắt của mọi người.

Ngô Huân nhìn thì có vẻ bình thường, thậm chí còn không tham gia vào hoạt động chính

Tuy nhiên, công nghệ vô tình được hé lộ có thể khiến ai cũng phải mắt tròn mắt dẹt

Cho dù đó là thao tác nội sọ hay các loại chi tiết chuẩn xác của hệ thần kinh, Ngô Huân đều nắm rất chính xác

Một người đã sở hữu trình độ của một bác sĩ giải phẫu thần kinh đẳng cấp thế giới, nhưng tại sao lại không nghe nói đến

Nhưng khi anh ta ấy mở miệng gọi Trần Thương một tiếng ‘thầy’, mọi người như bừng tỉnh

Thì ra… Ngô Huân là học trò của Trần Thương

Giờ phút này, trong lòng mọi người càng thêm chấn động, càng không thể nào quên được.

Phẫu thuật đã hoàn tất

Thời khắc cuộc phẫu thuật được hoàn thành, mọi người đều có chút kích động

Nhưng… Khi cẩn thận suy xét, cũng không quá kích động như họ vừa tưởng tượng.

Bởi tất cả không phải là kì tích

Mà là giáo sư Trần Thương từng bước làm ra

Bất luận là việc sử dụng glycol để giúp công nghệ hợp nhất và phục hồi các tế bào thần kinh.

Hay là khâu nối các tế bào thần kinh một cách chính xác và nhanh chóng.

Nó cũng là một kỹ thuật đánh thức và giám sát điện sinh lý gây chấn động thế giới.

Mỗi một phân đoạn đều được giáo sư Trần chuẩn bị kỹ càng

Lúc này, tất cả mọi người đột nhiên phát hiện thì ra ca phẫu thuật này này không phải là một sự mạo hiểm

Đó là một trận chiến được chuẩn bị kỹ lưỡng

Giáo sư Trần không biết đã chuẩn bị bao lâu cho ngày hôm nay

Nhìn những giọt nước mắt của Trần Thương, ai cũng xúc động

Dưới chiếc khẩu trang và chiếc mũ bác sĩ, Trần Thương chỉ để lộ đôi mắt. Những giọt nước mắt này cũng khiến nhiều người xúc động, khiến họ phải rưng rưng nước mắt và cảm động

Chương 2022: 1 Miếng Cơm Nóng, 1 Cốc Nước Ấm, 1 Người Vợ Hiền, Thiếu 1 Đứa Con Thơ

Trong buổi phát sóng trực tiếp này không có phần thưởng hay sự sôi nổi ầm ĩ

Tuy nhiên không biết ai bắt đầu vỗ tay trước, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu vỗ tay cho Trần Thương

Anh xứng đáng nhận được những tràng pháo tay trong giây phút này

Ngày 3 tháng 6 năm 2021 lúc 2:21 sáng theo giờ Bắc Kinh

Trong giờ phút vĩnh quang này, nhất định có một phần của Trần Thương

Vì đây là khoa ngoại thần kinh thế giới, khi ca phẫu thuật thay đầu hoàn thành cũng là một bước ngoặt mang tính đột phá trong lịch sử phát triển của phẫu thuật thần kinh nhân loại

Tỉnh Nhị Viện bỗng chốc một niềm phấn khích bùng lên vào lúc này

Đây là vinh quang của họ.

Trong phòng làm việc của viện trưởng, Chu Tiềm cao hứng đứng lên, vỗ lưng ghế, hào hứng nhìn tòa nhà đối diện, vô cùng vui vẻ

Mà lão viện sĩ Chung Nhiên cũng vậy, tay có chút run lên vì kích động, một giọt nước mắt rơi trong vô thức.

Đã bao nhiêu năm rồi

Một kỳ tích đã xuất hiện trong ngành y dược Trung Quốc

Từ giờ trở đi, ai dám nói nền y học hiện đại của Trung Quốc thiếu những nhân tài tối tân

Ai dám coi thường Trung y?

Là chủ tịch Hiệp hội Y khoa Trung Quốc, Chung Nhiên kích động đến mức mất ngủ

Lúc này ở Trung Quốc là sáng sớm.

Tuy nhiên, trong sáng sớm nay, không biết bao nhiêu bao nhiêu gia đình, bao nhiêu chàng trai đã rơi nước mắt vì xúc động. Bởi niềm vinh dự giây phút này thật đáng để họ phấn khởi và tự hào

Người vợ bị tiếng động đánh thức, thay vì trách móc chồng, cô ấy nhiệt tình hỏi:

- Thành công rồi sao?

Tiện thể bưng một cốc nước nóng rồi nói:

- Được rồi, yên tâm rồi chứ, ngủ thôi

Thủ đô

Tiêu Nhuận Phương với vài người già khác nhìn thấy cảnh này cũng cười đến rơi nước mắt.

Ngay cả ở Trung Nam Hải, có một người già vẫn chưa ngủ, chờ một tin vui đến.

Khi thấy tin báo thành công, ông ta mỉm cười, bình tĩnh nói với người cảnh vệ:

- Về nhà.

Nhưng những người cảnh vệ cũng có thể nhìn ra vị lãnh đạo già đang rất vui vẻ và phấn khích

Có thể nhận ra từ đôi tay có chút run nhẹ và phấn khích đang cho vào túi.

Cũng giống vậy

Lúc này, những học sinh đang vất vả cho kỳ thi tuyển sinh đại học cũng đã đóng sách và chuẩn bị đi ngủ

Điện thoại reo.

- Hạo Nhiên, thành công rồi! Giáo sư Trần đã thành công, ca phẫu thuật thay đầu thành công! Haha... Thật tuyệt vời

Cậu bé hào hứng nói:

- Thật không?

- Thật! Bản thân giáo sư Trần cũng đang khóc vì xúc động! Tôi cũng xúc động, khóc bù lu bù loa! Tôi vừa đọc xong sách chuẩn bị đi ngủ, mở máy tính lên xem một chút, thật là nhiệt huyết sôi trào mà

- Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi muốn đăng ký Hiệp Hòa. Cậu thì sao, nghĩ xong chưa?

Cậu bé được biết đến với cái tên Hạo Nhiên hào hứng gật đầu:

- Tôi cũng đang suy nghĩ về điều đó, tôi muốn học y khoa

- Được, chúng ta cùng thi vào Hiệp Hòa nhé

- Hẹn gặp lại ở Hiệp Hòa

- Cố lên

- Người anh em cố lên

Đây chính là lời hứa của tuổi trẻ.

Đó cũng là lời thề cho ngày mai.

Vào lúc này, một nhóm thanh niên đã có suy nghĩ kiên định trong lòng vì sự thành công của Trần Thương.

Chiến thắng của Trần Thương

Ảnh hưởng đến một thế hệ

Nhưng có người đang ngồi trên ghế sô pha với điện thoại di động trên tay và tạp dề quanh eo, nhìn Trần Thương, nước mắt lưng tròng

Cô là người hiểu Trần Thương nhất trên đời, cũng là người hiểu anh và ủng hộ anh nhất trên đời này.

Nhìn thấy thành công của Trần Thương, Tần Duyệt còn cao hứng hơn cả thành công của chính mình

Cô đã nấu một bàn đồ ăn và đang đợi chồng về

Cho dù anh có thành công hay không

Dù anh có quay về muộn thế nào đi nữa

Tần Duyêt đều sẽ nói với anh.

Trong nhà có một người đang đợi anh về.

Một miếng cơm nóng.

Một cốc nước ấm.

Một người vợ hiền.

Còn thiếu một đứa con

…….

Tất nhiên, quá trình tự nhiên lại tiếp tục, tim bắt đầu đập và máu bắt đầu chảy...

Nhưng điều này không có nghĩa là phẫu thuật đã hoàn toàn thành công

Thậm chí, theo một nghĩa nào đó, chỉ có thể nói người bệnh đã qua được bước đầu tiên

Tuy nhiên ngay cả bước đầu tiên cũng có vô số người không thể bước tới được.

Sau khi phẫu thuật thay đổi đầu, cần gây mê trong một tháng. Mục đích chính của tháng này là ngăn chặn sự đào thải và thúc đẩy đầu và cơ thể cùng phát triển.

Suy cho cùng… Bây giờ toàn bộ phần đầu đã được khâu lại, đơn giản như vậy thôi.

Đây là những cách để giảm phản ứng bài xích miễn dịch.

Hơn nữa, xét đến vấn đề hai anh em Chúc Minh Kiệt là anh em sinh đôi, thật ra trên nhiều phương diện có thể giảm bớt một số phản ứng bài xích.

Hơn nữa, hiện nay ngay cả nhóm máu của bệnh nhân cũng có thể được thay đổi ở một số quốc gia

Bằng cách cấy ghép tế bào gốc tủy xương, chức năng tạo máu của người nhận hầu hết được thay thế bằng tế bào gốc tủy xương của người được cấy ghép, và nhóm máu sẽ bị thay đổi trong một thời gian dài.

Chính vì vậy, với sự phát triển của khoa học, nhiều điều mà trước đây không nghĩ đến đều có thể thực hiện

Mà cùng với sự phát triển đó, đều là y học lý luận học

Cũng giống như Trung Quốc hàng nghìn năm trước

Ở thời đại đó, cơ thể là cha mẹ cho. Đừng nói đến phẫu thuật, đến tóc còn không nỡ cắt.

Nhưng hiện nay, ghép tạng, ghép gan, ghép tim đang phát triển quá nhanh.

Không ai biết điều gì sẽ xảy ra vào một ngày nào đó trong tương lai

Nói không chừng… Thực sự có thể xuất hiện loại đổi đầu trọng sinh như trong tiểu thuyết hoặc trên truyền hình

Hơn nữa, Trần Thương không thể sửa chữa toàn bộ thần kinh.

Anh chỉ có thể dốc sức sửa chữa một phần.

Mà phần này chỉ có thể giúp anh ta sinh tồn tiếp.

Còn về chất lượng cuộc sống thì khó nói trước được điều gì

Thậm chí… Nói những cái này còn xa, khó nói có thể sống sót qua thời kỳ thần kinh phục hồi hay không

Phẫu thuật đến bây giờ.

Về cơ bản là xong, bước tiếp theo là kết thúc công việc.

Trần Thương gật đầu với Ngô Huy.

Sau đó anh đứng dậy và ngồi sang một bên, anh thật sự quá mệt rồi

Mọi người lần lượt tránh đươngg nhường chỗ cho Trần Thương, ai nấy đều nhìn anh với ánh mắt kính nể như đang nhìn vị trưởng bối lợi hại nhất.

Và Ngô Huy bắt đầu phẫu thuật một cách bình tĩnh

Trần Thương nhìn Ngô Huy từ xa, có chút cảm khái, không ngờ Ngô Huy lại tiến bộ lại nhanh như vậy

Sau khi sử dụng thẻ thiên tài, sự hiểu biết của Ngô Huy về giải phẫu thần kinh thực sự trở nên mạnh mẽ hơn.

Việc cải thiện kỹ năng phẫu thuật cũng nhanh chóng hơn

Jack Paz và những người khác nhìn phẫu thuật của Ngô Huy liền cảm thấy hơi ghen tị

Bởi vì họ nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của Trần Thương ở khắp mọi nơi trong ca phẫu thuật của Ngô Huy.

Đây là gì?

Kế thừa

Nghĩ đến đây, nói không ghen tị là giả

Sau hơn nửa giờ hoàn thiện ca mổ, tất cả đã hoàn toàn kết thúc

Lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh từ hệ thống nhắc nhở

【Ting! Xin chúc mừng, bạn đã hoàn thành cuộc phẫu thuật thay đổi đầu BOSS Siêu việt cấp 110, bạn sẽ nhận được những phần thưởng hậu hĩnh! 】

【Ting! Nhận phần thưởng siêu việt:

DNA gia truyền siêu việt (tinh trùng)

Chức năng Ngoại khoa Thần kinh! 】

Trần Thương lập tức choáng váng

Anh nhìn chằm chằm vào phần thưởng trước mặt, hồi lâu không nói nên lời.

DNA gia truyền... Cấp siêu việt?

Trần Thương thực sự chết lặng

Chương 2023: Vì Tổ Quốc, Vì Gia Đình

Trần Thương chưa bao giờ nghĩ đến nó

Hóa ra thứ này cũng có giải thưởng?

Theo đặc tính tiết niệu của hệ thống, các tế bào sinh tinh của anh bộc lộ năng lực và trở thành các tế bào sinh tinh siêu việt.

Chẳng lẽ... Tốc độ bơi tăng lên?

Tăng cơ hội giúp trứng cấy ghép?

Hoặc tôi có thể tùy chỉnh các con của mình một cách riêng tư, dù là muốn nam hay nữ? IQ giới hạn ở 250? Thiên tài về âm thể mỹ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương thực sự không nói nên lời.

Nhưng anh cảm thấy đây chắc chắn là một thứ tốt.

DNA gia truyền cấp siêu việt, sẽ sinh ra thứ quỷ quái nào đây

Được rồi được rồi

Ban đầu Trần Thương nghĩ rằng tài năng của con trai mình có thể được bổ sung một cách có chọn lọc.

Bây giờ tốt rồi

Trực tiếp biến dị luôn

Ngàn vạn lần đừng xuất hiện một Titan, ừm… Biến hình Kim Cang cũng không được

Trần Thương hít thở sâu và cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng của mình.

Sau đó mới bắt đầu xem phần thưởng tiếp theo

Nó dường như là một cuốn sách

- Chức năng Ngoại khoa thần kinh

Chức năng Ngoại khoa thần kinh được Trần Thương hiểu nôm na là ngành y học sử dụng phương pháp phẫu thuật để điều chỉnh chức năng bất thường của hệ thần kinh, gọi là phẫu thuật thần kinh chức năng

Trần Thương hiểu hết về nó

Vì Parkinson chính là một bệnh về chức năng ngoại khoa thần kinh.

Chức năng Ngoại khoa thần kinh là một chuyên ngành đã được giáo sư Dane và những người khác đề xuất trong những năm gần đây.

Trong đó bao gồm các phương án điều trị cho rối loạn vận động, động kinh, đau và rối loạn tâm thần

Sau khi Trần Thương nhìn thấy phần giới thiệu của cuốn sách này, hơi thở của anh trở nên gấp rút

Nếu nói tinh trùng siêu việt đột biến khiến Trần Thương không nói nên lời, không biết phải đánh giá như thế nào

Thì cuốn sách 'Chức năng Ngoại khoa thần kinh' này khiến anh vui mừng khôn xiết

Cuốn sách này thật sự quá thiết thực

Thâm chí có thể nói cơ hội xuất hiện quá thích hợp.

Dane có thể trở thành chủ tịch bây giờ phần lớn là vì ông ta có sự hỗ trợ của Hiệp hội Phẫu thuật Thần kinh Châu u

Phải biết rằng, là một đất nước phát triển lâu đời, sự phát triển của nền y học hiện đại ở Anh Quốc vượt xa nhiều nước trên thế giới. Hiệp hội Y khoa Anh Quốc có thể nói là hiệp hội y khoa lớn mạnh nhất Châu u với tầm ảnh hưởng sâu rộng.

Có sự ủng hộ của Hội học thuật này, về cơ bản bạn có quyền lớn để phát biểu trong cộng đồng học thuật quốc tế

Và chủ tịch hiện tại của Hiệp hội phẫu thuật thần kinh Châu u là Came Hill.

Came Hill cũng là nhân vật đại diện Học phái thần ngoại Châu u mới. Cống hiến chủ yếu của ông ấy là đề xuất phương pháp phẫu thuật thần kinh chức năn, sự phát triển trong những năm nay cũng không tệ.

Came Hill đã giữ chức chủ tịch trong hai nhiệm kỳ, Sau khi tuổi tác cao, hiện ông ấy lui về hậu trường và tập trung vào nghiên cứu ngoại khoa thần kinh chức năng.

Sự xuất hiện của phẫu thuật thần kinh Dane chắc chắn là một bổ sung mạnh mẽ cho ngoại khoa thần kinh chức năng của Carmy Hill. Thậm chí với sự trợ giúp của can thiệp, có thể thúc đẩy sự phát triển của ngoại khoa thần kinh chức năng.

Đối với Came Hill, ông ta không quan tâm đến vị trí chủ tịch Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới.

Ông ấy muốn tạo ra nhiều thành quả hơn thế

Chỉ khi bạn đạt đến vị trí đó, bạn mới có thể lĩnh hội được.

Trần Thương cảm nhận được.

Khoảng cách đến vói ước mơ ngày càng gần

Ngày mà Trung Quốc sẽ trở thành trung tâm ngoại khoa thần kinh của thế giới.

Nó không còn xa nữa

Phẫu thuật đã hoàn tất, Trần Thương đứng dậy và đi ra khỏi phòng phẫu thuật, dẫn đầu mọi người đi đến phòng họp lớn.

Lúc này, rất nhiều người đã tập trung ở nơi đây.

Khi máy quay hướng về Trần Thương và những người phía sau anh.

Mọi người đều rất hào hứng.

Mọi người đều không ngớt lời hỏi Trần Thương.

Trần Thương cũng không khó chịu.

Bất luận thế nào, những người làm truyền thông này cũng đã làm việc chăm chỉ.

Rốt cuộc, bọn họ cũng đồng hành cùng anh, chờ đợi rất lâu cho tới bây giờ

Trên thực tế, bản thân Trần Thương cũng không bài xích những người làm truyền thông.

Bởi vì sự tồn tại của các phương tiện truyền thông không phải là điều xấu. Nó có thể truyền đi năng lượng tích cực và tuyên truyền chân lý... Chính vì sự tồn tại của nó mà tạo nên môi trường văn hóa như ngày nay

Điều mà Trần Thương ghét là những tổ chức và đội ngũ làm tin giả và mánh lới quảng cáo

Vì lợi nhuận mà không từ thủ đoạn.

Bởi vậy Trần Thương rất hợp tác trả lời.

Sau một số câu trả lời đơn giản.

Khi đến lượt nữ phóng viên trẻ cuối cùng, cô ấy hồi hộp đứng dậy, có chút phấn khích, nhỏ giọng nói:

- Giáo sư Trần, vất vả cho anh rồi

Nói xong cô cúi đầu một hồi, sau đó mới hỏi:

- Động lực lớn nhất khiến anh kiên trì đến bây giờ là gì? Anh đã tham gia gần như toàn bộ quá trình trong mười tám giờ phẫu thuật. Hiện tại, anh muốn làm gì nhất?

Trần Thương nhìn vị phóng viên Trung Quốc này và mỉm cười.

- Đừng căng thẳng. Kỳ thực, mọi người còn vất vả hơn tôi. Tôi có việc phải làm, không cảm thấy nhàm chán. Mọi người có thể kiên trì đến bây giờ thật không dễ dàng

- Nói thật là còn chán hơn xem phim

Đột nhiên, mọi người đều cười ha ha vui vẻ.

Mọi người đều bật cười trước câu trả lời của Trần Thương.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Trên thực tế, có thể dùng hai từ để trả lười hai câu hỏi của bạn

Nhất thời, phóng viên nhìn Trần Thương đầy tò mò:

- Ồ? Giáo sư Trần, là hai từ nào?

Trần Thương hít một hơi thật sâu, ánh mắt như ngọn đuốc, nghiêm túc nói từng chữ:

- Động lực lớn nhất của tôi là: Quốc gia

- Mặc dù tôi chỉ là một bác sĩ, tôi cũng muốn làm cho y học Trung Quốc được thế giới chú ý

- Và điều tôi nghĩ về nhiều nhất là: Gia đình

- Thành thật mà nói, tôi hơi đói. Bây giờ vợ tôi có lẽ vừa làm cơm xong đang đợi tôi về nhà ăn cơm.

- Ngô Huy, anh ở lại trả lời phóng viên một chút.

- Thật xin lỗi các vị

Trần Thương nói xong liền cúi đầu thật sâu, đứng dậy rời đi.

Nghe câu trả lời của Trần Thương, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó là tiếng vỗ tay

Vô cùng nhiệt huyết

Không bao giờ ngừng nghỉ

Câu trả lời của Trần Thương thực sự rất đơn giản.

Cảm xúc rất chân thành

…….

Lúc Trần Thương trở về nhà đã hơn ba giờ.

Khu phố cực kỳ yên tĩnh, vạn vật tĩnh lặng, không có một chút âm thanh nào.

Tuy nhiên, ngay khi cánh cửa mở ra, sự mệt mỏi của Trần Thương đều đã biến mất.

Một người phụ nữ dịu dàng, một mái nhà ấm áp.

- Anh mệt rồi đúng không?

- Vẫn ổn

- Thay quần áo, rửa tay đi, em đi thay nước cho anh.

- Ừm

Một vài câu đơn giản lại khiến Trần Thương vô cùng mãn nguyện.

Khi Trần Thương đang rửa tay, cảm thấy hai tay có chút mỏi, không nhịn được thở dài.

Hôm nay, Trần Thương đã trải qua thời khắc đỉnh cao của [Cánh tay phải của Thần].

Thành thật mà nói, lần này, anh nhận ra rằng phần cứng không thể theo kịp phần mềm rồi.

Trần Thương cảm thấy rõ ràng một bước nhảy vọt về cả về kỹ năng và độ chính xác.

Điều này khiến Trần Thương không khỏi có chút cảm khái

Hạn mức của phẫu thuật thực sự rất cao

Thời khắc đỉnh điểm, anh cảm giác rõ ràng thần kinh không phải là không thể sửa chữa.

Cũng giống như gân, mức độ hồi phục của gân liên quan nhiều đến việc khâu gân.

Thần kinh cũng vậy

Chương 2024: DNA Cấp Siêu Việt

Nếu có thể phát triển kỹ thuật khâu dây thần kinh thì các bệnh chấn thương dây thần kinh có thể điều trị tốt hơn không?

Đây thực sự là một thứ rất có giá trị cho việc nghiên cứu

Nhìn mình trong gương, Trần Thương đột nhiên cảm thấy, thực ra... ca phẫu thuật thay đầu không kinh khủng như anh nghĩ

Thật vậy, hiện tại anh vẫn chưa thể hoàn thành ca phẫu thuật thay đầu một cách hoàn hảo.

Nhưng chỉ cần định hướng đúng đắn thì sớm muộn gì cũng đạt được mục tiêu.

Tiếp theo, Trần Thương cảm thấy rằng anh nên nghiên cứu về nối dây thần kinh. Nói không chừng, không bao lâu nữa, phương pháp nối thần kinh Chen sẽ xuất hiện.

Khi đó anh sẽ dạy thêm cho nhiều người, biết đâu… Ước mơ sẽ càng gần hơn?

Nghĩ đến đây, Trần Thương lại nhìn mình trong gương.

Lúc này, Tần Duyệt đi tới, ôm Trần Thương từ phía sau, nghiêng đầu và nhìn vào gương.

Rất lâu… Tần Duyệt thì thầm nói:

- Chồng à, em phát hiện anh trở nên đẹp trai hơn

Trần Thương đang định nói đùa, nhưng khi anh nhìn kỹ bản thân, đột nhiên lại nhìn Tần Duyệt.

Tự dưng anh đơ ra một lúc

Ánh mắt của Trần Thương vẫn rất lợi hại.

Ánh mắt hoàn hảo nắm bắt từn chi tiết.

Nhưng… Trước nay, anh chưa từng bình tâm lại để quan sát.

Đột nhiên, Trần Thương nói:

- Vợ à, em có để ý thấy hai người trong gương có chút giống nhau không?

Sau khi Tần Duyệt nghe xong lời này, không khỏi có chút sững sờ, cẩn thận xem xét.

Đột nhiên phát hiện ra dường như cô và Trần Thương có rất nhiều điểm chung.

Hai người dường như ngày càng giống nhau

Nhìn thấy cảnh này, Tần Duyệt đột nhiên ấm ức:

- Anh ngày càng đẹp trai, em thì xấu đi

Trần Thương nghe xong, xoay người ôm lấy Tần Duyệt.

- Ha ha… Em đúng là đồ ngốc

Tần Duyệt rất tức giận

- Anh xem anh càng ngay càng giống em rồi! Trở nên đẹp trai hơn rồi

- Em… Em cũng có chút giống anh rồi, không đẹp gì cả

Trần Thương cười haha.

- Thật tốt quá, người ta nói đứa trẻ giống bố. Anh càng đẹp trai, đứa trẻ sinh ra cũng sẽ đẹp trai

Tần Duyệt chợt thở dài khi nghe những lời này.

- Chồng... Tại sao em vẫn chưa có thai?

- Em hơi sợ

Trần Thương có chút sững sờ:

- Em sợ gì?

Tần Duyệt Thấp giọng nói:

- Em sợ… Có lẽ em không thể mang thai chăng?

Lời nói này, Tần Duyệt thật sự không có chút tự tin nào.

Cô thực sự rất sợ hãi.

Cảm giác này… Là loại tuyệt vọng không thể kiểm soát.

Là một người vợ, Tần Duyệt thực sự có rất nhiều dự định cho tương lai.

Cô hy vọng có bằng Tiến sĩ để trở thành cánh tay trái và phải trong sự nghiệp của Trần Thương, trở thành trợ thủ đắc lực phía sau sự thành công của người đàn ông.

Cô còn hi vọng hơn việc mình có thể là một người vợ, người mẹ tốt trong cuộc sống.

Nhưng… Ngày tháng trôi qua, Tần Duyệt đột nhiên phát hiện, trong sự nghiệp… Thật ra bản thân rất khó để giúp chồng.

Vì vậy, bây giờ cô suy nghĩ rất rõ ràng bản thân có thể hoàn thành vai trò trong cuộc sống.

Làm một người vợ tốt, một người mẹ hiền

Nhưng đã lâu như vậy Tần Duyệt vẫn chưa mang thai, điều này khiến cô có chút hoang mang, có phải bản thân mình có vấn đề gì không?

Nhất thời giọng nói của Tần Duyệt không còn sức lực.

- Chồng à… Hay hôm khác em đi kiểm tra một chút?

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời này, trái tim anh đột nhiên dịu lại.

Anh nhìn người phụ nữ xinh đẹp và đức hạnh trước mặt, cô thường ngẩng cao đầu kiêu hãnh, nụ cười trên miệng lúc nào cũng tự tin như vậy, tràn đầy kiêu hãnh.

Nhưng dáng vẻ ấm ức bây giờ lại khiến người ta thương hại.

Anh ôm chặt lấy Tần Duyệt, lặng nhìn cô trong gương.

Đột nhiên, Trần Thương phát hiện… Tần Duyệt đã vì mình mà thay đổi rất nhiều.

Một người phụ nữ có hoài bão lớn, bây giờ lại âm thầm nỗ lực, từ luận văn, phẫu thuật… Không chút buông lơi.

Ở mọi góc nhỏ trong nhà đều là bóng dáng cô ấy

Nhưng bây giờ, đến việc không mang thai cô cũng cho là lỗi của mình.

Anh hít một hơi thật sâu, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

- Đừng nghĩ linh tinh

- Chúng ta đều ổn

- Vợ ơi… Em muốn có con trai hay con gái?

Nghe đến con cái, ánh mắt Tần Duyệt tràn đầy hạnh phúc.

- Anh thì sao?

- Anh thích trai hay gái em đều sinh cho anh

Giọng điệu Tần Duyệt đầy ngây thơ.

- Bây giờ, em nói như chơi trò chơi vậy! Còn nghĩ muốn muốn sinh gì là sinh nấy

- Em muốn mang thai long phụng

【Ting! Nhận được yêu cầu, thai long phụng! 】

Trần Thương nhất thời sững sờ

Cái quỷ gì vậy

【Ting! DNA gia truyền siêu việt có thể giúp bạn sàng lọc gen của mình tốt hơn và đáp ứng nhu cầu của bạn cho các thế hệ tương lai! 】

Khi Trần Thương nghe xong lời này, toàn thân chấn động

Quao

DNA gia truyền này lại lợi hại như vậy

Không hổ là cấp siêu việt

- Anh muốn cả hai đứa đều thật dễ nhìn! Trai thì đẹp trai, gái thì xinh xắn

- Anh muốn…

Trần Thương nói rất nhiều, Tần Duyệt không khỏi cười khúc khích.

- Cuối cùng em cũng biết tại sao mình còn chưa mang thai

Trần Thương sững sờ:
- Tại sao?
Tần Duyệt trợn mắt nói:
- Anh quá đòi hỏi, làm cho con của chúng ta sợ đến phát khóc
- Chỉ mong con của chúng ta được khỏe mạnh, bình an vô sự là em mãn nguyện rồi
【Ting! Đã nhận được yêu cầu! 】
Trần Thương thể nhịn được cười.
- Nói không chừng nó sẽ linh nghiệm
Nói đến đây, Trần Thương liền ôm lấy Tần Duyệt, không nhịn được hôn lên tai cô.
Tần Duyệt nhất thời đỏ mặt:
- Anh làm gì thế, đi ăn cơm đã…
Trần Thương đột nhiên cười xấu xa.
- Ăn cơm gì
- Việc chính cần làm trước
- Hôm nay, chúng ta tạo ra em bé đi
Tần Duyệt nhất thời đỏ mặt, cũng không nói nữa.
Đúng vào lúc này
Hệ thống nhắc nhở âm thanh
【Ting! DNA gia truyền siêu việt đang sàng lọc các gen để phục vụ thế hệ sau của bạn tốt hơn! 】
Trần Thương không thể nhịn được cười.
Nếu như để mình nắm được công nghệ này, chắc sẽ vô cùng nghiêm trọng
…….
Sáng sớm ngày hôm sau.
Sau khi Trần Thương thức dậy, anh đã hâm lại đồ ăn hôm qua.
Tối qua… Bận chính sự
Ừm, không màng đến việc ăn uống.
Đối với những dự án lớn vài trăm triệu, chúng ta dễ dàng nhận thấy cái nào quan trọng hơn cái nào.
Ngày hôm sau Trần Thương ngủ nướng.
Mười giờ trưa mới ngủ dậy.
Tần Duyệt còn đang ngủ, anh cũng không quấy rầy, ăn xong đã đứng dậy rời đi.

An Dương cũng bắt đầu hạn chế số lượng xe cộ trong những năm gần đây.

Hôm nay, xe của Trần Thương không khởi động được. Những người quen lái xe mà không có xe thì luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó. Điều này đã khiến Trần Thương nảy ra ý định mua một chiếc xe khác

Một ý nghĩ trỗi dậy. Trần Thương lướt qua một chiếc xe đạp công cộng, sau đó lái về phía bệnh viện.

Năm nay, An Dương đã thay đổi rất nhiều, thay đổi lớn nhất là trên đường có nhiều người nước ngoài hơn, thường xuyên đi lại là có thể nhìn thấy vài người ngoại quốc.

Các biển báo trên đường cũng đã được thay thế bằng tiếng Trung và tiếng Anh.

Ngoài ra còn có nhiều du khách nước ngoài đến các quán ăn nhanh và quán mỳ trên đường phố.

Bản thân An Dương chính là một thành phố vừa có hương vị vừa có lịch sử.

Bản thân Trần Thương cũng không ngờ rằng nhờ sự phát triển của bệnh viện mà An Dương đã thu hút được hàng nghìn người nước ngoài.

Chính quyền thành phố An Dươngg không ngờ rằng GDP của những ngày này còn nhiều hơn ba bốn tháng trước

Những luồng ngoại hối đổ vào thật đáng kinh ngạc

Hơn nữa, nó vẫn đang cho thấy sự tăng trưởng giống như một bội số hình học

Không chỉ thành phố An Dương, mà toàn bộ tỉnh Đông Dương hiện đang phát triển mạnh mẽ văn hóa du lịch và phục hồi sức khỏe.

Chương 2025: Tôi Thì Hộ Nghèo Cái Gì

Tình Đông Dương không được như những tỉnh khác, nhưng nó cũng có những lợi thế riêng.

Với lịch sử lâu đời và hơi thở văn hóa mạnh mẽ, trung tâm thành phố còn có rất nhiều cảnh sắc nũi non tuyệt vời.

Trước đó chính phủ không quan tâm nhiều đến điều đó, nhưng thực tế biện pháp thúc đẩy du lịch thông qua điều trị y tế và sau đó thúc đẩy các ngành công nghiệp xung quanh đã đạt được thử nghiệm thị trường.

Và bây giờ, trên những con đường chính của An dương, nhiều nhất không phải là khách sạn, không phải trung tâm mua sắm, mà là bệnh viện

Điều này đã trở thành một nét đặc sắc của An Dương

Trần Thương cũng khá hài lòng về điều này.

Nói một câu thật lòng, Trần Thương tự cảm thấy một phần trong số này là do chính anh đóng góp.

Khi đi ngang qua ngân hàng, anh cho xe vào vị trí thuận lợi và bước vào đại sảnh.

CCB của Trần Thương là VIP, xử lý nghiệp vụ rất thuận tiện, nhưng hôm nay chi nhánh này có vẻ đông khách.

Trong lúc chờ đợi, Trần Thương nghe thấy ai đó bên cạnh đang gọi điện thoại và mắng chửi.

- Cạn lời đấy, bây giờ ngân hàng thật sự rất đông người

- Tôi xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ mới được chuyển khoản

- Được rồi, không nói nữa, lát nói chuyện với anh sau.

Sau khi người đàn ông nói vài câu cáu kỉnh, anh ta cúp máy.

Nhìn thấy Trần Thương đang đợi, anh ta cũng ra vẻ quen thuộc, nói một câu:

- Người anh em, anh vừa đến sao? Ít nhất cũng một tiếng nữa

Trần Thương sững sờ:

- Tôi thấy chỉ có vài người, chuẩn bị đến tôi rồi

Người đàn ông trung niên lấy số của mình ra:

- Tôi cũng là V201. Trước mắt thấy sắp đến mình rồi, kết quả một đám người nước ngoài bước vào

- Có vài người còn không xếp hàng, trực tiếp đi vào, tức chết mất

- Kể từ khi những người nước ngoài này đến liền xuất hiện rất nhiều loại chuyện rắc rối.

- Để khuyến khích những người này tiêu dùng, chính phủ đã trao lại đặc quyền! Tôi phát điên mất

- Làm quen với nó thôi

Trần Thương bị những lời người đàn ông nói làm cho mờ mịt

Trước giờ, anh chưa từng nghĩ sẽ xảy ra loại chuyện như vậy.

Quả nhiên, lúc chuẩn bị đến lượt Trần Thương, hai cặp đôi da đen đi vào và đi thẳng đến chỗ người quản lý.

Họ lấy hộ chiếu ra, và... Được đưa đến cửa VIP ngay lập tức

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Trần Thương cũng sững sờ

- Đã thấy chưa? Đây chính là thói quen! Mở cửa chuyên biệt cho họ thì không nói, còn cho quyền ưu tiên! Dựa vào cái gì chứ

Người đàn ông tức đến nghiến răng nghiến lợi, Trần Thương cũng có chút không vui.

Vốn nghĩ chuyện người nước ngoài đến An dương là một chuyện tốt.

Nhưng không ngờ, đối với những người dân bình thường ở đây, có thể khiến những việc công cộng trở nên rắc rối

Ông lão ở bên thở dài nói:

- Được rồi, đừng nóng giận

- Chỉ cần coi họ là khách hàng và đến để tiêu thụ, như vậy có thể dễ chịu hơn một chút

- Không phải là tất cả người nước ngoài đều xấu, người không tốt thì ở đâu cũng có, anh nói có đúng không?

Người đàn ông vẫn thấp giọng chửi rủa một cách giận dữ.

- Nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến việc đối xử với người dân An Dương được

Nói xong anh ta liền thở dài một hơi.

Trần Thương cũng không xử lý công việc nữa, tâm trạng có chút phức tạp, đứng dậy rời đi.

Chuyện ở Ngân hàng khiến Trần Thương có chút cảm xúc. Anh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định tìm thời gian nói chuyện với Khổng Tường Dân.

Suy cho cùng… Hiện tại chuyện này vẫn chưa đủ gay gắt.

Nhưng sớm muộn cũng sẽ trở thành một ngòi nổ, Những người dân ở An Dương mới thật sự là chủ nhân của nơi đây.

Trật tự nên được thiết lập

Sau khi lên xe, Trần Thương có chút lơ đễnh, vừa đến bệnh viện liền đi về phía khu cấp cứu.

Buổi sáng, khu cấp cứu không khác gì cái chợ, Bốn phía đều là người đi lại

Thậm chí đã khoảng mười một giờ, vẫn có một nhóm người đang đợi ở thang máy.

Trần Thương dứt khoát trèo lên cầu thang bộ.

Sau khi lên đến tầng năm, anh thấy một vài ông già ăn mặc giản dị khoảng sáu mươi tuổi và một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi trên cầu thang.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi mặc áo khoác đang đứng cạnh, cả ba người họ đều đang hút thuốc lá

- Chú, sao chú ngoan cố vậy

- Hộ nghèo với chú là chuyện tốt

- Căn bệnh này của thím đã tốn bao nhiêu tiền rồi. Trong nhà đã thành cái dạng gì chú còn không rõ sao

- Lão Tam không lấy nổi vợ rồi

Ông lão hít một hơi thật sâu, điếu thuốc chỉ còn lại tàn thuốc, sau khi dập tắt thì ném vào sọt rác.

- Không

Nói xong, khuôn mặt đen sạm của ông ta đã hằn lên rất nhiều nếp nhăn.

- Chúng ta không thể cứ làm hộ nghèo mãi

- Tiền phẫu thuật, chữa bệnh của thím cháu đã được miễn rồi, chú không thể cứ ăn không của nhà nước được

- Hơn nữa chỉ cần Lão Đại Lão Nhị mỗi người cho một ít tiền là đủ cho lão Tam ăn học rồi. Bản thân vốn vì bệnh mà nghèo khó, bây giờ không cần tốn tiền khám bệnh nữa. Cái mác nghèo khổ này đội trên đầu cũng không phải điều gì tự hào cả

- Chú đã ký giấy rồi, không còn là hộ nghèo nữa

Trưởng làng nhìn người đàn ông, lo lắng không thôi

- Sao chú ngoan cố như vậy? Hộ nghèo thì có hại gì cho chú đâu?

- Mỗi tháng đều phát tiền cho chú, khám bệnh cũng có thể miễn giảm viện phí. Chú là đối tượng trực tiếp trong công cuộc xóa đói giảm nghèo của Lãnh đạo Khổng. Bác khó khăn thật, không phải giả! Hơn nữa, ông cụ nội là một lão thành cách mạng, là một tiền bối có huân chương, sao chú… Lại ngốc như vậy

Ông lão nghe thôn trưởng nói như vậy liền nhướng mày:

- Ai ngốc?

- Lưu Đại Thuận, cậu vẫn là một đảng viên

- Chính tư tưởng này của cậu! Lưu Xuyên Trụ tôi dù có đói chết cũng không làm hộ nghèo, cậu bỏ ý định ấy đi

- Làm người nên biết đủ, lòng tham không đáy là hạng người gì! Lưu Xuyên Trụ tôi có ăn có uống, ăn no mặc ấm. Đợi phẫu thuật của thím cậu xong, tôi còn có thể đi làm kiếm tiền. Tôi có chân có tay, hộ nghèo cái gì

……..

Ông lão cau mày, nói chuyện trực tiếp chém đinh chặt sắt, Trần Thương nghe được có chút nghĩ ngợi

Hai chữ hộ nghèo này, bây giờ đối với nhiều người mà nói chính là ô dù

Đặc biệt là dưới bối cảnh ban hành chính sách xóa đói giảm nghèo hiện nay, rất nhiều người đều đang ôm tâm tư đối với hộ nghèo.

Có thể làm hộ nghèo là chuyện đáng tự hào, thậm chí khi nói chuyện còn có thể khoe khoang

Đúng vậy

Xã hội này chính là kỳ lạ như vậy.

Có vài huyện thành phố, mang theo mũ huyện nghèo, nhưng những tòa nhà chính phủ hoặc các lãnh đạo đều lái xe sang trọng.

Có một số thôn, mang theo cái mũ thôn nghèo quốc gia, nhưng người trong thôn hết ăn rồi lại nằm, dù sao ăn xong cũng sẽ có người đến đưa tiếp.

Ai lại muốn cởi cái mũ này xuống?

Mà các hộ thật sự nghèo thì lại càng như vậy

Một khi đội cái mũ này lên, trong bối cảnh xóa đói giảm nghèo là ưu tiên hàng đầu hiện nay, phúc lợi nhiều hơn.

Đã từng có khi vào năm 70, 80.. Làm hộ nghèo là kéo chân của cả một đất nước, người dân đều cố gắng nỗ lực phấn đấu, vứt bỏ cái mũ rách nát này

Nhưng bây giờ, nhiều người lại đang cố gắng đội cho thật chắc cái mũ dày này

Là do thời thế thay đổi sao?

Ông lão chỉ vào thôn trưởng lớn giọng mắng một câu:

- Cậu mau trở về đi, Lưu Xuyên Trụ tôi cũng không phải hộ nghèo

- Không cần quốc gia luôn chăm sóc tôi! Càng không cần phải lãng phí tài nguyên của đất nước

Trưởng thôn nghe xong, sốt ruột

Chương 2026: Anh Có Làm Được Không? Không Được Thì Cút Đi

Đây chính là đối tượng hỗ trợ trọng điểm nha, bởi vì bọn họ, lãnh đạo Khổng trong tỉnh hàng năm đều đến thăm hỏi, thôn và thành phố muốn các loại chu cấp tài trợ đều dễ dàng hơn rất nhiều

Nhưng tại sao lão già này lại bướng bỉnh như vậy

- Chú à, không phải tôi nói chú, nhưng đây đã là thời đại nào rồi

- Nếu như chú là hộ nghèo, bây giờ bọn họ dám không phẫu thuật cho thím sao? Cái hộ nghèo này chính là ô dù

- Vừa rồi chú không nghe bác sĩ mổ chính nói gì sao! Đối phương là một người nước ngoài, người ta muốn phẫu thuật trước

- Nếu chú là hộ nghèo, Khổng lãnh đạo biết được còn không phải sẽ đến bệnh viện thăm hỏi sao, đến lúc đó, ai có thể chậm trễ phẫu thuật cho thím

- Bệnh này của thím chú cũng biết rồi đó, kéo dài một ngày đều là phiền toái.

- Tắc mạch máu não, đột quỵ đúng không? Điều trị càng sớm, phục hồi càng nhanh

Nghe thôn trưởng nói như vậy, sắc mặt Lưu Xuyên Trụ vẫn không có biểu hiện gì.

Hành lang lập tức im lặng.

Mà sau khi Trần Thương nghe thấy những lời này, liền biến sắc

Lại là chen ngang

Lại là con mẹ nó chen ngang

Hôm nay, Trần Thương đã không chỉ một lần nghe được chuyện có người nước ngoài chen ngang.

Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng Trần Thương trực tiếp bừng lên

Anh vốn nghĩ rằng nó sẽ chỉ gây ra một ít rắc rối trên các dịch vụ công cộng.

Không ngờ, ngay cả ở bệnh viện cũng làm như thế này

Nghĩ tới đây, anh nhanh chóng lên lầu, đến khoa ngoại thần kinh.

Sau khi đi lên, Trần Thương đen mặt, trực tiếp đến quầy y tá hỏi:

- Người nhà Lưu Xuyên Trụ nằm ở giường số mấy? Bác sĩ chủ trị và bác sĩ mổ chính là ai

Y tá thấy giáo sư Trần đến, hơn nữa... Nghe giọng điệu của giáo sư Trần, dường như còn có chút tức giận

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nên biết rằng, giáo sư Trần ngày thường rất ít tức giận

Cô lập tức khẩn trương, vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Trần xin chờ một chút, tôi lập tức kiểm tra xem

Trần Thương gật đầu, đứng trước quầy y tá, không nhúc nhích, trong ánh mắt tràn đầy nghiêm túc

Chuyện lần này, làm cho Trần Thương rất không hài lòng

Thành thật mà nói.

Anh đã làm việc chăm chỉ để phát triển khoa cấp cứu của bệnh viện thứ hai tỉnh, phát triển các khoa trong trường đại học.

Không phải vì lợi nhuận, càng không phải vì để phục vụ đám bạn bè ngoại quốc này

Anh muốn làm trước tiên là mang lại lợi ích cho người dân, có một sự bảo vệ vững chắc cho sức khỏe của họ

Sau đó, mới là phổ biến đến bạn bè quốc tế

Nhưng bây giờ, rõ ràng là mọi thứ đang đi chệch hướng

Có vẻ như... Quy tắc ngầm đã ở khắp mọi nơi.

Y tá vội vàng nói:

- Bệnh nhân tên là Lưu Xảo Trân, năm nay 68 tuổi, bệnh cũ là nhồi máu não kèm theo tắc mạch máu não cấp tính được xe cứu thương đưa đến bệnh viện lúc hơn 8 giờ sáng nay! Người tiếp nhận là chủ nhiệm Hà Vĩnh Khang.

Trần Thương nghe thấy vậy, gật đầu, đứng dậy đi về phía văn phòng.

Vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy trong văn phòng toàn là người

Đông lít nhít

Tất cả mọi người đều bận rộn.

Bận rộn thu thập bệnh án, bận rộn nhận bệnh nhân, bận rộn nói về tình huống với gia đình, bận rộn viết hồ sơ bệnh án.

Trần Thương trực tiếp đi về phía Hà Vĩnh Khang

Hà Vĩnh Khang là một nhân tài cấp cao được đưa vào Bệnh viện tỉnh số 2, tiến sĩ thần kinh nội-ngoại khoa, kinh nghiệm du học về, đã làm học giả phỏng vấn tại viện Y học Harvard trong một năm.

Ngoại trừ Ngô Huy ra thì Hà Vĩnh Khang gần như là người có tiếng nói nhất trong khoa cấp cứu Ngoại thần kinh.

Hơn nữa, so với Ngô Huy, Hà Vĩnh Khang mới 39 tuổi

Trẻ tuổi

Có năng lực
Có quyết đoán
Quan trọng nhất là, người này EQ tương đối cao, hiểu chuyện, đến bệnh viện không bao lâu, đã cùng các y tá bác sĩ nhập thành một nhóm.
Trần Thương đi đến bên cạnh Hà Vĩnh Khang, còn chưa kịp nói chuyện, Hà Vĩnh Khang liền vội vàng đứng dậy:
- Chủ nhiệm anh tới rồi
- Ca phẫu thuật hôm qua của anh thật sự quá lợi hại, chấn động thế giới! Vất vả như vậy... Anh cũng không nghỉ ngơi nhiều thêm chút nữa
Trần Thương đen mặt, căn bản không để ý tới Hà Vĩnh Khang nói cái gì, trực tiếp hỏi:
- Khẩn cấp khai thông máu cho trường hợp tắc mạch máu não cấp tính chỉ nên làm trong vòng vài giờ đồng hồ.
Hà Vĩnh Khang sửng sốt, đang muốn trả lời...
Trần Thương liền hỏi tiếp:
- Chỉ định lấy máu đông và giai đoạn cửa sổ của người có bệnh cũ nhồi máu não kèm theo tắc mạch máu não cấp tính là bao lâu?
Câu hỏi của Trần Thương rất gay gắt, khiến Hà Vĩnh Khang sững sờ
Mà trong phòng làm việc đều bị những lời lớn tiếng chất vấn của Trần Thương làm cho yên tĩnh ngay lập tức
Anh tiếp tục hỏi:
- Sáng nay anh sẽ làm phẫu thuật nào?
Hà Vĩnh Khang ho khụ một tiếng:
- Tôi với chủ nhiệm Ngô làm phẫu thuật Parkinson...
Trần Thương cười lạnh một tiếng:
- Parkinson? Có nguy cấp chết người không?
Một câu làm cho Hà Vĩnh Khang á khẩu không nói nên lời
Đúng lúc này, Trần Thương hét lớn:
- Ngô Huy đâu?
Ngô Huy biến sắc, vội vội vàng vàng chạy tới.
- Thầy tìm tôi
Trần Thương đen mặt, nhìn Ngô Huy, lớn tiếng tra hỏi:
- Anh học ngu rồi sao? Mang óc heo trên người à
Chỉ một câu, bên trong phòng làm việc liền lặng ngắt như tờ.
Ngay cả âm thanh của một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy
Ai cũng không nghĩ tới Trần Thương lại đột nhiên tức giận
Hơn nữa, còn là tức giận đến mức như vậy

Ngô Huy vội vàng xin lỗi:
- Xin lỗi, thầy... Tôi...
- Tôi cái gì mà tôi
- Anh là trưởng khoa, đối với việc sắp xếp phẫu thuật, bệnh nhân nặng nhẹ, vấn đề đơn giản như vậy cũng không làm được sao?
- Còn nữa, anh nhìn anh nhận người nào
Đầu óc Hà Vĩnh Khang xoay chuyển rất nhanh, lập tức phản ứng lại.
Hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi
Anh ta đỏ mặt, nói với Trần Thương:
- Chủ nhiệm, bệnh nhân nước ngoài này là do Ủy ban Cải cách và Phát triển của tỉnh giới thiệu, hơn nữa bản thân người đó cũng là tổng giám đốc của một công ty lớn ở nước ngoài…
Anh ta muốn giải thích.
Cũng muốn nói cho Trần Thương biết vì sao anh ta lại làm như vậy.
Nhưng, Trần Thương ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hà Vĩnh Khang, hỏi:
- Anh là cái thá gì?
- Những mối quan hệ này cần anh quản à?
- Bệnh viện số 2 tuyển anh tới làm bác sĩ
- Hiểu chứ? Có thể làm tốt công việc bác sĩ thì làm, làm không tốt thì nhanh chóng cút đi
……
Trần Thương nói chẳng có tí khách khí nào
Không để lại nửa phần thể diện.
Anh thực sự đã bị chọc cho tức giận rồi
Một người là bệnh Parkinson mãn tính
Một người là cụ bà 68 tuổi bị bệnh cũ nhồi máu não già kết hợp với tắc mạch não cấp tính
Ai nặng ai nhẹ?
Sợ là cho dù có là người ngoai ngành cũng nhận ra là ai nặng ai nhẹ?
Nhưng với tư cách là một chủ nhiệm có thâm niên, một bác sĩ về nội ngoại khoa thần kinh, một du học sinh từ Trường Y Harvard
Đánh giá tổng hợp tình trạng của bệnh nhân đều tính đến cả thân phận đại vị
Tính tóan đúng thật là tỉ mỉ
Nó thực sự chi tiết
Không hổ là học bá hạng nhất
Siêu tài năng

Trần Thương chỉ vào Hà Vĩnh Khang, lớn tiếng khiển trách, không quan tâm trong phòng có bao nhiêu người, cũng không quan tâm ở trong phòng có những ai! Chứ đừng nó là quan tâm đến việc giữ thể diện.

- Hà Vĩnh Khang, tôi hỏi anh, bệnh Parkinson của ông chủ có cần phẫu thuật ngay không? Thời gian làm tan huyết khối tắc mạch não cấp tính của người bình thường có thể kéo dài không?

Hà Vĩnh Khang đỏ mặt, bị Trần Thương hỏi mà toát hết cả mồ hôi

Chương 2027: Lời Thề Cho Chó Ăn Hả?

- Tôi……
- Tôi cái gì mà tôi! Trả lời câu hỏi của tôi đi
- Tôi… Tôi xin lỗi, chủ nhiệm.

Hà Vĩnh Khang thấy Trần Thương tức giận như vậy thì biết mình đã mắc lỗi rồi:

- Tôi lo lắng bên kia là bạn bè quốc tế, còn phía Uỷ ban cải cách phát triển bên kia… Tôi sợ rằng sẽ ảnh hưởng không tốt

Trần Thương nghe xong, vỗ bàn:

- Người nước ngoài, người ta là ông nội anh sao? Có cần dâng đồ cúng không?
- Với tư cách là một bác sĩ thì điều đầu tiên anh cần suy xét là gì? Nói cho tôi biết

Hà Vĩnh Khang đỏ mặt vì xấu hổ

Trong phòng có hàng chục con mắt đang nhìn thẳng vào Hà Vĩnh Khang.

Nó khiến anh ta cảm thấy khó chịu, khiến anh ta cảm thấy xấu hổ và khiến trong lòng anh ta... lo lắng.

Nhưng khi nghĩ kỹ lại, Hà Vĩnh Khang thật sự thấy vô cùng khó chịu.

Nghe câu hỏi của Trần Thương

Hà Vĩnh Khang nói lớn:

- Đó là sự phát triển của bệnh

Trần Thương tiếp tục lớn tiếng nói:

- Lời thề Hippocrates là cho chó ăn sao? Đọc cùng tôi
- Tôi sẽ hành nghề y với lương tâm và tôn nghiêm của mình
- Sinh mạng khỏe mạnh của bệnh nhân là mối quan tâm hàng đầu của tôi
- Tôi chịu trách nhiệm về các bệnh nhân, không phân biệt tôn giáo, quốc tịch, chủng tộc, chính trị hay địa vị;

Sinh mạng bắt đầu từ lúc thụ thai, tức là phẩm giá tối cao; ngay cả khi đối mặt với những mối đe dọa, kiến thức y học của tôi cũng không vi phạm nhân tính. -

- Những điều này anh có hiểu thật hay chưa?

Hà Vĩnh Khang đọc với Trần Thương, vừa đọc mà nước mắt rơi

Anh ta hét lên:
- Tôi xin lỗi, chủ nhiệm, tôi đã sai
Tâm trạng Trần Thương hình như có một chút chuyển biến.
Anh quay lại nhìn Ngô Huy hỏi:
- Trừ tiền thưởng nửa năm của anh, có vấn đề gì không?
Ngô Huệ cúi đầu:
- Không! Thầy Trần! Tôi sai rồi
Trần Thương quay lại nhìn mọi người.
Dù anh ta là người Trung Quốc hay người nước ngoài.
Anh nói với từng bác sĩ:
- Các người nên nhớ những lời thề mà tôi vừa đọc
- Các người là bác sĩ, phải nhớ sứ mệnh và trách nhiệm của mình
- Chuyện xảy ra hôm nay, chắc chắn không phải là lần đầu tiên, nhưng... tôi hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng
- Và mỗi bệnh nhân có mặt tại đây, cho dù bạn đến từ quốc gia nào thì khi đến với Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, tôi xin các bạn hãy nhớ một điều:Đây tuyệt đối không phải là nơi để khoe khoang đặc quyền của các bạn
- Bất cứ ai cũng phải tuân thủ trật tự của Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2
- Nếu ai không tuân theo quy tắc, thì dù là bác sĩ hay bệnh nhân, cũng sẽ bị chúng tôi đưa vào danh sách đen
Khi Trần Thương mắng người, hành lang rất nóng
Trước cửa tập trung rất nhiều người.
Có rất nhiều người nước ngoài, nhưng nhiều người trong số họ là người Trung Quốc
Sau khi nghe những gì Trần Thương nói, tất cả mọi người đều rất kích động, rất hưng phấn
- Tốt
- Làm tốt lắm! Giáo sư Trần
- Có! Có cốt khí
- Ủng hộ giáo sư Trần
Những lời của Trần Thương thực sự đã làm ấm lòng mọi người.
Họ không đòi hỏi nhiều
Không cần bệnh viện cho họ đặc quyền
Họ muốn được đối xử công bằng
Mà không phải hết lần này đến lần khác bị quyền lực áp bức
Mà lần này, Trần Thương đã nói tiếng lòng trong sâu thẳm con tim họ.
Làm máu của bọn họ sục sôi.

Làm cho họ cảm thấy một loại tin tưởng vững chắc
Ai
Cũng không đặc quyền
Chốc lát vang lên tiếng vỗ tay.
Các bệnh nhân lần lượt từng người hoan hô Trần Thương
Hoan hô
Lúc này, tâm trạng của Trần Thương cũng ổn định trở lại.
Anh nhìn Hà Vĩnh Khang:
- Tiền thưởng tháng sau không còn, có thể chấp nhận không?
Hà Vĩnh Khang vội vàng gật đầu:
- Được! Được! Được
- Tôi sai rồi! Giáo sư Trần! Xin hãy tha thứ cho tôi
Hà Vĩnh Khang không ngốc, anh ta biết rất rõ, để đến được đây khó khăn như thế nào
Ở đây anh ta tiến bộ nhanh đến mức nào
Anh ta biết
Đây là nơi cuộc sống của anh ấy lên mây
Vì vậy, đừng nói đến phạt nửa năm tiền thưởng, cho dù là một năm không trả một xu, anh ta cũng nguyện ý
Trần Thương hít sâu một hơi, lắc đầu không nói, cũng thở phào nhẹ nhõm.
Nói xong, Trần Thương nói với Hà Vĩnh Khang:
- Đến mời gia đình Lưu Xảo Trân vào xin lỗi đi
Hà Vĩnh Khang vội vàng gật đầu:
- Vâng
Lúc này, gia đình Lưu Xuyên Trụ đã đứng ở cửa, kích động vỗ tay
Nghe Trần Thương nói xong, hưng phấn bước vào.
Lưu Xuyên Trụ hai tay nắm lấy tay Trần Thương:
- Giáo sư Trần! Cảm ơn cậu
- Cậu... cảm ơn cậu nhiều
- Aiz... Xin lỗi, gây phiền cho cậu rồi
Người nông dân già ấy sợ nhất là gây rắc rối cho người khác.
Lưu Xuyên Trụ nghe rất rõ, sợ rằng sẽ gây phiền cho giáo sư Trần, dù sao người ta cũng là ông chủ người nước ngoài, lãnh đạo tỉnh cũng biết điều đó
Trần Thương bắt tay ông ấy, cúi đầu
- Xin lỗi ông

- Là lỗi của tôi, tôi nên xin lỗi ông mới đúng, là tôi quản lý nhân viên không tốt

- Xin ông tha thứ

- Buổi sáng, tôi lập tức sẽ thu xếp phẫu thuật, tôi sẽ tự mình làm! Ông yên tâm

Ông cụ nghe xong, hai tay kích động run lên

- Tốt tốt tốt

- Cảm ơn giáo sư Trần

Trong long ông lão, phòng khám giáo sư Trần đã chữa bệnh cho lãnh đạo đất nước.

Tự mình khám bệnh cho bà lão, thật sự là phúc kí một đời

- Cậu thực sự là một bác sĩ giỏi

Trần Thương lắc đầu:

- Không! Ông mới là người con ngoan

- Tự lực tự cường, không lấy danh nghĩa hộ nghèo! Làm tốt lắm

- Ông ơi, ông thật lợi hại! Về điểm này tôi không bằng ông được

Khi nghe những lời này của Trần Thương, Lưu Xuyên Trụ đỏ mặt, ông không ngờ những gì mình nói Trần Thương sẽ nghe thấy.

Nghĩ đến đây, ông hơi ngại...

- Khà khà... đây là những gì tôi nên làm...

Nhìn thấy lông mày của ông lão da đen thả lỏng, mày cười, trong mắt cũng cười, vô cùng vui vẻ

Trần Thương cũng thấy nhẹ nhõm

Nhưng, Trần Thương biết.

Chuyện như vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, cũng tuyệt đối không phải lần đầu.

Việc này, anh sẽ phải nêu vấn đề này trong hội nghị bệnh viện.

Nếu không thì lâu dần sẽ không tránh khỏi sẽ có ảnh hưởng xấu.

……..

Ca phẫu thuật thay đầu vừa thực hiện xong, nhiều tạp chí và phương tiện truyền thông nổi tiếng vẫn chưa rời đi.

Mọi người đang chờ gặp Trần Thương, xem xem giáo sư Trần sẽ nói gì.

Nhưng không ngờ, sáng nay Trần Thương vừa xuất hiện lại xảy ra chuyện như vậy.

Họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thương tức giận

Hơn nữa lại ở trước mặt bệnh nhân và rất nhiều người khác, công khai phê binh bác sĩ, trong đó bao gồm cả giáo sư Ngô Huy.

Sau ca phẫu thuật ngày hôm qua, Ngô Huy cũng hoàn toàn lọt vào tầm ngắm của Bác sĩ ngoại khoa thế giới.

Nói thật thì, Trần Thương nói những lời này là để cho đám người nước ngoài này nghe

Đến Trung Quốc, các người phải tuân theo y tế của Trung Quốc.

Tất nhiên

Đây không chỉ là vấn đề của bệnh nhân.

Ở mức độ lớn hơn thì đó vẫn là trách nhiệm của bác sĩ

Hơn nữa, nếu đi sâu hơn thì đó chính là vấn đề của nếp sống

Trần Thương không phải là bài xích người nước ngoài

Nhưng cho dù là ai, đến Trung Quốc đến An Dương thì cũng phải tuân theo luật lệ của An Dương.

Trần Thương đứng dậy rời khỏi văn phòng, đến thẳng văn phòng viện trưởng ở tòa hành chính.

Chu Tiềm thấy Trần Thương thì vội vàng đứng dậy.

- Đến bệnh viện sớm như vậy, không nghỉ ngơi chút sao

Nói xong tự mình rót một chén nước nóng.

Chương 2028: Không Biết Xấu Hổ!!

- Cậu không biết chứ, phẫu thuật thay đầu, đây không phải là phẫu thuật binh thường đâu, đây là bắt đầu của một kỷ nguyên

- Ngoại khoa thần kinh đã được phát triển bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên có người dám...

Trần Thương không nhịn được nói:

- Viện trưởng Chu, tôi đến đây là để nói chuyện với chú về một chuyện khác.

Chu Tiềm ngỡ ngàng, tò mò ngẩng đầu, nhìn tâm trạng của Trần Thương có vẻ không tốt lắm, không khỏi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Trần Thương đem điều mắt thấy tai nghe và chuyện hôm nay nói.

- Tôi nghĩ loại chuyện này chắc không phải là thiểu số

- Thậm chí... đây còn không được tính là điển hình

- Tôi nghĩ khả năng phát hiện khá sớm. Nếu để lâu, làm không tốt có thể sẽ gây ra vấn đề lớn

Sau khi Chu Tiềm nghe xong, trở nên trầm lặng.

Một lúc sau, Chu Tiềm hỏi thẳng:

- Cậu muốn làm gì?

Trần Thương ngạc nhiên, Chu Tiềm đem quyền quyết định cho mình.

Anh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Bệnh tật được chia thành nặng nhẹ, phần chia cao thấp địa vị, để lập ra chẩn đoán và điều trị có giới hạn hợp lý

- Làm theo những điều cậu vừa nói đi

Chu Tiềm đưa ra quyết định cuối cùng.

Trần Thương thấy Chu Tiềm quả quyết như vậy, sửng sốt, anh còn cho rằng là một viện trưởng anh ta sẽ suy xét lợi hại nhiều hơn.

- Chú không lo lắng sao?

Chu Tiềm thẳng thắn cười:

- Lo lắng? Lo lắng cái gì?

- Tôi là Viện trưởng, vào lúc này tôi đang sử dụng nó để làm chỗ dựa cho cậu đấy

- Người xưa đều nói ‘Quân vương tử xã tắc, Thiên tử thủ biên giới’. Bệnh viện của chúng ta chính là như vậy. Cậu là bác sĩ, cậu cứ yên tâm làm

chuyện nên làm: phẫu thuật, làm nghiên cứu khoa học, làm những gì cậu muốn! Còn những chuyện linh tinh không cần thiết, để tôi lo

Chu Tiềm không cao và ngoại hình cũng không nổi bật, nhưng khi nói những lời này, Trần Thương thực sự cảm thấy chức Viện trưởng này đã tìm đúng người

- Cảm ơn Viện trưởng Chu

Trần Thương đứng dậy cười:

- Vậy tôi về trước. Tôi vẫn chưa xem tình trạng bệnh nhân

Chu Tiềm xua tay:

- Cậu không cần cảm ơn tôi, là tôi nên cảm ơn cậu

- Không có cậu, tôi không có dũng cảm để nói những lời vừa rồi

Trần Thương sửng sốt một lúc rồi bật cười.

Có lẽ là trao cho nhau dũng cảm

Tin tưởng cũng là qua lại

……

Trần Thương đi xem 'Thể kết hợp' của anh em nhà họ Chúc sau phẫu thuật đổi đầu.

Sau khi ca mổ kết thúc ngày hôm qua, chủ nhiệm khoa hồi sức cấp cứu đã túc trực cho đến hiện tại.

Anh lo sợ sau ca mổ, bệnh nhân sẽ xảy ra vấn đề.

Nếu vậy mọi nỗ lực của Giáo sư Trần sắp thành lại bại

Trần Thương đi tới đó, xem xong tình hình mới thở phào nhẹ nhõm:

- Tiếp tục điều trị gây mê, đầu tiên duy trì dấu hiệu sinh tồn, trong hai ngày này truyền yếu tố tăng trưởng cho thần kinh...

Sau khi Trần Thương đưa ra một số lời dặn mới, anh đứng dậy rời đi.

Buổi sáng, anh hứa sẽ tiến hành phẫu thuật cho vợ của Lưu Xuyên Trụ là Lưu Xảo Trân.

Tuy chỉ là một trường hợp tắc mạch máu não thông thường.

Nhưng Trần Thương đã cho họ đãi ngộ cao nhất, hai người đưa Dương Nghị vào phòng phẫu thuật để tiến hành loại bỏ huyết khối can thiệp động mạch cảnh trong

Sau khi biết về chuyện hôm nay Jack Paz, Rodman cùng những người khác vội vã đến bệnh viện.

Dù sao thì việc tốt ko ra khỏi cửa, việc xấu truyền nghìn dặm.

Xảy ra chuyện như vậy, thật sự không phải là một điều vinh quang.

Hơn nữa, ngày nay họ vẫn còn một chuyện khác

Sau khi nhìn thấy trình độ và kỹ thuật của Trần Thương, tất cả đều vô cùng ngưỡng mộ

Trần Thương có rất nhiều hiểu biết riêng biệt về sửa chữa dây thần kinh tủy sống và khâu nối dây thần kinh

Nói không tham lam là giả

Cả đám tình cờ gặp Trần Thương đang chuẩn bị phẫu thuật, tiện chào hỏi.

Trần Thương đột nhiên nói:

- Chúng ta đi xem một chút thuyên tắc não cấp tính

Mười người nước ngoài nghe xong, tất cả bọn đều không quan tâm lắm đến ca phẫu thuật thuyên tắc não bình thường này.

Nhưng dù sao cũng có người nhờ vả, ai cũng không tiện từ chối.

Vì vậy, một đám người theo thẳng vào phòng mổ

Khi vào phòng mổ, tất cả đều choang váng.

Họ tưởng chỉ là tiêu huyết khối nhưng không ngờ là lấy huyết khối động mạch cảnh

Hơn nữa là can thiệp để loại bỏ huyết khối.

Sau khi biết, nhịp thở và nhịp tim của cả nhóm đã tăng nhanh trở lại.

Không lẽ là... Giáo sư Trần cũng tinh thông phẫu thuật can thiệp thần kinh?

Nghĩ đến điều này, Jack Paz và những người khác không khỏi nuốt nước bọt

Nhìn vào các dụng cụ can thiệp trong phòng mổ.

Mười chuyên gia nước ngoài nhìn nhau

Có cảm giác như bà ngoại Lưu bước vào Grand View Garden

Chưa thấy thế giới

Ngay cả y tá khi nhìn những chuyên gia này cũng không khỏi lắc đầu thở dài, lẩm bẩm nói:

- Aizz...Gỗ mục không thể đẽo

May mắn thay, những người nước ngoài này không nghe hiểu được những thành ngữ cao siêu, nếu không thì...Cũng không dám nói

Phẫu thuật bắt đầu

Một đám ‘Bà nội Lưu’ bao quanh Trần Thương

Muốn nhìn thật nhanh

Dù sao, phẫu thuật can thiệp thần kinh hiện đang phát triển hừng hực khí thế.

Mà Giáo sư Dane là đại biểu đầu tiên và là người định hướng cho sự phát triển của ngành ngoại khoa thần kinh trên thế giới.

Nhưng…… Họ biết rất rõ sự tiến độ của Dane,

Vì luận văn và kết quả của Dane được cập nhật rất nhanh.

Dane hiện chưa có công nghệ hoàn thiện đoạn M của động mạch cảnh

Trần Thương được không?

Thời gian sau, nhóm 'bà ngoại Lưu' này lại một lần nữa chấn động.

Bởi vì chủ yếu không phải là Trần Thương tham gia phẫu thuật, mà là Dương Nghị

Dương Nghị thành thạo đưa ống dẫn can thiệp vào động mạch nội sọ, dễ dàng loại bỏ khối tắc mạch. Cùng một loạt những thao tác hoàn hảo

Ngay cả Dương Nghị cũng đang cảm khái tại sao sự tiến bộ của anh ấy lại tuyệt vời như vậy

Jack Paz phấn khích đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên

An Dương

Đây là nơi nào?

Ở đây có bán những thiên tài theo cân không?

Tại sao lại có nhiều như vậy

Nhưng …… Tiếp theo, Trần Thương khiến Rodman muốn đánh người

- Có chút cải thiện, nhưng... Quá nhiều khuyết điểm nhỏ nhặt

- Đầu tiên là lựa chọn vị trí đặt ống dẫn, đi qua động mạch cảnh... Thứ hai... Và sau đó là... Cuối cùng...

Những lời phong phú của Trần Thương đã giúp ích cho Dương Nghị rất nhiều

Đã làm cho tam quan của mười chuyên gia này đã vỡ nát

Một phẫu thuật hoàn hảo như vậy, lại gây ra một loạt các lỗi

Từ trong miệng Trần Thương, anh ấy đã trở thành một võ sĩ trong thùng rác

Nhưng... Rất có lý

Nhất thời, Jack Paz và những người khác không do dự nữa.

Họ đã quyết định, họ phải ở lại

Bao nhiêu bí mật vẫn bị Trần Thương giấu kín

Chúng ta không ngờ lại có khoảng cách với Trung Quốc lớn như vậy?

Nhưng…… Nhưng WFNS chỉ có một phó chủ tịch

Điều này là không có cách gì có thể nói nổi

Hay nếu không…… Đề bạt giáo sư Trần làm chủ tịch?

Nhóm người bước ra khỏi phòng với tâm trạng khác nhau.

Đúng lúc đang tìm Trần Thương nói chuyện, bất ngờ nhận được một tin nhắn, một thư mời: Thư mời nhiệm kỳ mới của WFNS năm 2021

Như mọi khi, mọi người không ai chú ý đến tin tức.

Tuy nhiên, năm nay, khi nghĩ đến Trần Thương, họ không khỏi liếc thêm vài cái.

Điều này thật khó tin, nhìn kỹ hơn sắc mặt đã thay đổi

- Chủ tịch yêu cầu：1……, ……, 8. Tham gia WFNS trong hơn 3 năm

Sau khi thấy nó, tất cả mọi người đều choáng váng

Dane thật không biết xấu hổ?

Chỉ kém chỉ mặt gọi tên thôi

……

Chương 2029: Dưới Xu Thế Phát Triển, Hà Tất Phải Châu Chấu Đá Xa

Jack Paz nói thẳng:

- Tôi sẽ gọi cho Dane ngay

Jack Paz thực sự rất tức giận

Bây giờ, ông ấy thực sự không phải là chủ tịch của WFNS.

Nhưng không có nghĩa là ông ấy không quan tâm đến ngành này

Dane có thể lên cũng là vì phương hướng và giá trị của ông ta thực sự có thể thúc đẩy sự phát triển của ngành ngoại khoa thần kinh, theo tiền đề này, nếu có sự ưu ái và hỗ trợ của tư bản nhất định là tốt nhất.

Bởi vì ít nhất một nửa cuộc cạnh tranh lựa chọn chủ tịch WFNS là cuộc cạnh tranh của tư bản.

Jack Paz mạnh đến mức nào?

Hỗ trợ đầy đủ của tư bản

Cùng với sự vươn lên mạnh mẽ trong học thuật

Lúc này, Rodman vội vàng cản lại:

- Sao anh lại gọi anh ta?

- Tôi nghĩ giáo sư Trần Thương thích hợp làm chủ tịch hơn

Jack Paz không giấu giếm:

- Nhưng, hãy nhìn vào giới hạn tuổi này! Rõ ràng là gạt bỏ Trần Thương mà?

Rodman lắc đầu:

- Sau khi anh gọi, ông ta có thể thay đổi không?

- Hơn nữa... Anh làm thế nào biết được những lời nói của ông ta có giá trị?

Jack Paz nghe vậy liền chết lặng

- Ông ta…… Ông ta.....

Mà David ở bên cạnh cũng chợt nhận ra, kinh ngạc nhìn Rodman:

- Rodman, ý của anh là...

- Tư bản có thể hỗ trợ giáo sư Trần Thương!?

Một câu nói, đánh thức người trong mơ

Một số chuyên gia khác cũng nhìn bóng lưng của Trần Thương đầy ẩn ý, có phần tò mò.

Jack Paz còn chết lặng hơn
Đúng vậy
Trước sức mạnh tuyệt đối, nói gì đến âm mưu thủ đoạn?
Đúng vậy
Liên đoàn có yêu cầu là chỉ cần ba năm trở lên là đủ điều kiện.
Mà cựu chủ tịch thực sự có thể chú ý một chút đến các yếu tố nhất định, có một số đặc quyền nhỏ trong cuộc bầu cử mới
Tuy nhiên, có một vấn đề, ngay cả hiệp hội 30.000 người của WFNS cũng cần vốn để tài trợ.
Nói đùa
Qúa khôi hài
Jack Paz nghĩ rằng ông ta có thể nhận được sự tài trợ mạnh mẽ của nhóm tư bản đó chỉ bằng cách thể hiện một mánh lới quảng cáo và ý tưởng.
Giờ thì sao?
Với sự vươn lên mạnh mẽ của giáo sư Trần, ông ta thật sự không tin tư bản sẽ thờ ơ, ngồi yên được
Phải biết rằng, ca phẫu thuật thay đầu đã hoàn tất
Đã thành công rồi
Thậm chí có thể nói trên đời này chỉ có mình Trần Thương làm được
Điều này có đặc tính độc nhất vô nhị
Người giàu sẽ thờ ơ?
Đôi khi cuộc sống thực tế như vậy đấy
Rodman nhìn Jack Paz và nói:
- Nhìn, sẽ không lâu nữa sẽ có đáp án
Jack Paz không phản bác lại.
Bởi vì ông ta biết tất cả những điều này đều là sự thật
……
Bên trong bệnh viện Hiệp Hòa, tình trạng thể chất của Bành Linh ngày càng kém hơn.
Với tờ báo trên tay, Lý Khải đi đến cửa phòng chăm sóc đặc biệt của Bành Linh lão tiên sinh.
Giám đốc khoa hồi sức cấp cứu nhìn thấy Viện trưởng Lý tới cũng vội vàng đi theo.
Lý Khải không nhịn được hỏi:
- Thế nào rồi?
Chủ nhiệm khoa hồi sức cấp cứu nở nụ cười:
- Tốt hơn nhiều rồi! Anh không thấy đâu, tinh thần này rất tốt

- Nếu không phải tình huống càng ngày càng tồi tệ, tôi nghĩ bà ấy sẽ có chuyển biến tốt

Nghe vậy, Lý Khải thở dài, sau đó nói:

- Cũng được rồi

- Trong phần đời còn lại, có thể thấy sự phát triển nhanh chóng của ngoại khoa thần kinh ở nước ta, bà ấy sẽ ra đi thanh thản hơn

- Vào xem đi. Tôi đi lấy một tờ báo. Nếu nói anh em Chúc gia phẫu thuật thay đầu thành công. Được đăng trên Times, bạn tôi đã đích thân gửi đến

- Được! Điều này tốt hơn bất kỳ loại thuốc nào

Chủ nhiệm khoa chăm sóc đặc biệt nhìn thấy tờ báo, vui vẻ nói:

- Anh không biết chứ, bà ấy không có nhiều thời gian để tỉnh táo, nhưng mỗi lần thức dậy, bà ấy lại nói về Trần Thương! Lo lắng phẫu thuật thất bại... Còn yêu cầu tôi đưa cuốn sổ của bà ấy cho Trần Thương, bảo rằng nó chứa thông tin tóm tắt...

Trong khi nói chuyện, cửa mở ra Lý Khải cầm báo bước vào.

Nghe thấy tiếng mở cửa, ông lão đột nhiên tỉnh lại, quay người liếc mắt nhìn người đi vào, sau đó lại từ từ nhắm mắt lại.

Lý Khải thấy vậy, đột nhiên bật cười.

Vừa rồi chủ nhiệm phòng chăm sóc đặc biệt đã nói chấp niệm lớn nhất của ông lão bây giờ là Trần Thương

Ai cũng không bằng Trần Thương.

Lý Khải cũng không bận tâm, mở tờ báo trong tay ra, ngồi ở bên giường cười nói:

- Viện sĩ Bành, tin tức về ca phẫu thuật đổi đầu thành công của giáo sư Trần Thương đã xuất hiện trên Times. Chị có muốn nghe chút không?

Đúng như dự đoán

Nghe thấy có Trần Thương, đôi mắt của Bành Linh nhanh chóng mở ra, còn sáng ngời ngời.

- Họ nói gì?

Lý Khải đột nhiên cười nói:

- Tôi sẽ đọc cho chị nghe

- Trước Trần Thương, bất kỳ ca phẫu thuật thay đầu nào trên thế giới đều là trò bịp bợm! Xét cho cùng, phẫu thuật thay đầu là biểu hiện toàn diện của ngành ngoại khoa thần kinh của một quốc gia. Trước sức mạnh toàn diện phát triển, cuộc phẫu thuật này muốn hoàn thành, là không thể! Giống

như ca phẫu thuật như vậy không thể do một người thực hiện được. Cái mà nó cần là một đội ngũ cao cấp nhất, một bệnh viện cao cấp nhất và...

- Nhưng ca phẫu thuật thay đầu của Trần Thương đã làm mới sự hiểu biết của tôi về phẫu thuật

- Hóa ra phẫu thuật thật sự có thể chỉ là phẫu thuật

- Trước đây, tôi nghĩ rằng bác sĩ phẫu thuật rất giỏi. Họ là bậc thầy hàng đầu của cơ thể người. Họ không chỉ cần thẩm mỹ mà còn cần sự hỗ trợ của khoa học! Nhưng... dù có là bác sĩ phẫu thuật có giỏi đến đâu, tôi vẫn từng nghĩ rằng họ không giỏi như một nhà khoa học hàng đầu.

- Nhưng Trần Thương đã thay đổi nhận thức của tôi. Một ca phẫu thuật đỉnh cao với cường độ cao, độ chính xác cao và tay nghề cao kéo dài 16 giờ đã làm mới một cấp độ phẫu thuật mới của con người và cũng mang lại một giới hạn trên mới cho các bác sĩ phẫu thuật

- Thật ra, Trần Thương đã một mình vượt qua bất kỳ đội ngũ nào hàng đầu trên thế giới! Và anh ấy là bác sĩ ngoại khoa thần kinh chân chính và là bác sĩ ngoại khoa thần kinh mạnh nhất

- Về việc tại sao không có Trần Thương trong giải thưởng bác sĩ thần kinh thế giới, tôi chỉ muốn nói: Các người không xứng

Khi Lý Khải đang đọc, giọng điệu hùng hồn

Càng đọc về sau, Lý Khải trong vô thức cảm thấy kích động đến nổi da gà

Khi ông ta đọc câu cuối cùng, Lý Khải không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa, cả người run lên vì hưng phấn

Không chỉ anh ta

Chủ nhiệm khoa hồi sức cấp cứu ở bên cạnh vui mừng kêu lên:

- Đúng vậy! Nói quá hay! Bởi vì bọn họ không xứng

Lão viện sĩ Bành Linh ở bên cũng vậy, run lên vì phấn khích, muốn lấy tờ báo qua để tự mình xem kỹ hơn.

- Hay

- Hay

- Nói hay lắm

- Karnno này có tầm nhìn

Karnnuo là người đoạt giải Nobel Thế giới năm 2009. Ông ta đã bị tẩy não toàn bộ khi Trần Thương phẫu thuật và đã trở thành một người hâm mộ trung thành của Trần Thương

Dù sao, trong mắt Karnnuo, Trần Thương là bác sĩ ngoại khoa thần kinh đầu tiên chinh phục được anh ta

Và quan trọng nhất là, tiếng vang mà anh ấy tạo ra không chỉ là tiếng vang của anh ấy

Chương 2030: Tôi Muốn Làm Thì Ai Cản Được?

The Times đã sử dụng 1/4 số trang để đăng ca phẫu thuật của Trần Thương, và 1/4 số trang để giới thiệu những thành tựu to lớn của Trần Thương

Điều này đột nhiên mắt nhiều người phát sáng

Phẫu thuật thay đầu thành công không có gì là ghê gớm

Điều ghê gớm là Times đang tuyên truyền về thành công của phẫu thuật thay đầu người

Điều này có nghĩa là gì?

Lấy ví dụ

Một ca sĩ sáng tác ra một bài hát rất hay, nhưng 1 bài hoặc một nửa bài hát của một ca sĩ khác, được đăng lên - Nhân dân Nhật báo- và - Tin tức Đảng-.

Có thể tưởng tượng, khoảng cách giữa hai người là lớn như thế nào?

The Times là gì?

Đây là một tờ báo hàng ngày được phân phối trên toàn quốc ở Vương quốc Anh, và nó là một tờ báo có ảnh hưởng to lớn đến chính trị, kinh tế và văn hóa của thế giới.

Đây là định hướng dư luận của giới cao cấp

Phải biết rằng chỉ có tư bản mới có quyền nói và được nói, nói thì chính là nói cho người dân thấy.

Hướng phát triển của một tờ báo thường có thể nhìn thấy rất nhiều thứ

Ngay sau khi 'The Times' dùng rất nhiều trang báo để xuất bản tin tức này.

Ngay sau đó, tờ báo kinh tế hàng đầu của Mỹ 'The Wall Street Journal' đã trực tiếp gọi Trần Thương là người có tiềm năng giàu có nhất thế kỷ 21

Mà sau đó, các tờ báo có tầm ảnh hưởng quốc tế như 'Yomiuri Shimbun' của Nhật Bản, The Sun của Anh, Bild của Đức dường như đã đồng thời đưa ra một thỏa thuận, họ bắt đầu quảng bá phẫu thuật thay đầu và Trần Thương

Lần này, động tĩnh bên ngoài rất lớn

Và mọi thứ vẫn chưa trở lại yên tĩnh.

Sau đó Trần Thương trực tiếp xuất hiện trên trang bìa của Tạp chí Time.

Tin tức này trực tiếp gây náo động quốc tế

Ở Trung Quốc có vô số người thảo luận về nó

Lúc này, kỳ thi tuyển sinh đại học đã kết thúc, Trần Thương bất ngờ nổi lên khiến ngày càng nhiều phụ huynh nhận ra sức hấp dẫn của y học và sinh học.

Đã bắt đầu tìm hiểu về các trường y

Ở bệnh viện Hiệp Hòa, ngày nào Lý Khải cũng đến đọc báo cho Bành Linh tiên sinh, ngày nào bà cũng cười không khép được miệng, miệng không ngừng nói 'Tốt'

Lúc này, ở tỉnh An Dương.

Jack Paz và những người khác ngồi lại với nhau, không khỏi cảm thán.

Họ nghĩ rằng Trần Thương sẽ thu hút sự chú ý của tư bản, nhưng điều họ không ngờ là... Đây không còn là sự chú ý của tư bản nữa

Đây là bố ruột của tư bản

Rodman tò mò nhìn Jack Paz, hỏi đùa:

- Anh đã đưa tin cho bao nhiêu tờ báo vậy?

Jack Paz đỏ mặt, tự hào nói:

- Rất nhiều

Mọi người cùng cười

Trong lòng biết rõ

- Dane lần này thực sự là đấu lớn rồi

- Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Lần này Dane vẫn có phần đánh giá thấp Trần Thương.

- Ừ, theo xu hướng chung, chẳng có ý nghĩa gì khi lấy trứng chọi với đá

Nói xong, David cắt một miếng bít tết, gọi phục vụ:

- Cho tôi một ít tỏi.

Nghe thấy tiếng Trung sứt sẹo này, phục vụ sửng sốt một hồi

- Tỏi?

David vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy

- Ăn thịt không ăn tỏi, đúng là mất nửa đi mùi thơm

Người phục vụ tí thì như bật cười

Một số chuyên gia xung quanh gật đầu, cũng bắt đầu gọi tỏi.

Từ khi tự động ghép nối đến Trung Quốc, vẫn chưa có nhiều công nghệ, đến giờ mới học một số thói quen ăn uống.

Rodman đột nhiên hỏi:

- Giáo sư Trần gần đây làm gì vậy? Để chúng ta ở trong bệnh viện đi theo Ngô Huy và Dương Nghị, cũng không gặp ai khác

Jack Paz lắc đầu:

- Không biết, nói là nghiên cứu cái gì ấy?

- Nghiên cứu? Vừa phẫu thuật thay đầu, liền làm nghiên cứu? Nghiên cứu cái gì?

Nghe Jack Paz nói xong, mọi người lần lượt bỏ dao dĩa xuống

Đúng ha

Kể từ khi Trần Thương nổi tiếng đến giờ trong các nhà hàng phương Tây bắt buộc phải có đũa.

Đặc biệt là gần bệnh viện, nghe nói dùng đũa lâu dài có thể nâng cao trình độ của bác sĩ phẫu thuật

Trước sự tuyên truyền có mặt khắp nơi, Trần Thương đột nhiên biến mất, không ai tìm thấy.

Mà lúc này, Trần Thương đang tự nhốt mình

Mở cuốn sách 'công năng ngoại khoa thần kinh' trên tay.

Bắt đầu tập trung nghiên cứu.

Một tuần sau, hội thảo cao cấp về ngoại khoa thần kinh Trần Thương Trung Quốc sẽ chính thức bắt đầu

Các lứa học viên đầu tiên cũng được tuyển chọn công khai với thế giới bên ngoài.

Trần Thương phải đưa ra những thứ đủ cao cấp.

Lớp đào tạo cao cấp là gì?

Cao cấp là phải có một dáng vẻ cao cấp

Cao cấp là những gì tôi có mà anh không có

Tôi am hiểu mà anh không hiểu

Sau khi đọc sách, Trần Thương đã thu được rất nhiều thu hoạch.

Một cuốn sách như vậy không còn là một cuốn sách bình thường nữa.

Mà đó là một thời đại

Sau khi Trần Thương học xong, anh đã triệu tập phó chủ tịch Hiệp hội phẫu thuật thần kinh Trung Quốc để tóm tắt một số điều tương đối đơn giản để in thành một cuốn sách.

Vào lúc này, trong văn phòng rất lớn.

Trần Thương đã đưa phiên bản điện tử cho Tiết Chính Nhận, Dương Minh, Hồ Truyền Bangcùng những người khác.

Nhưng…… Những người này đọc xong đều sửng sốt

Đây... Đây là cái gì thế này

Tiết Chính Nhận và những người khác nhìn nhau, xem thông tin mà Trần Thương đưa ra, họ không nói nên lời, họ gần như quỳ xuống

Quá vượt thời đại
Những suy nghĩ này
Những ý tưởng này
Những kỹ thuật này
Duy nhất đều là kinh điển trong kinh điển.
Truyền bá những điều này có thể thay đổi đại cục của ngoại khoa thần kinh thế giới
Đây không phải là nói quá.
Nhưng, những thứ này trong tay bọn họ lúc này được đặt khá tùy ý.
Tiết Chính Nhận run rẩy đứng lên hỏi:
- Giáo sư Trần, đây... Đây là ấn bản đầu tiên của tài liệu sao?
Trần Thương gật đầu:
- Đúng, kỳ đầu chủ yếu dành cho người mới bắt đầu. Tôi đã chọn khá đơn giản
- Các chú là trợ giảng của kỳ đầu tiên. Các chú đã hiểu được những thứ này. Thì tuần sau chúng ta sẽ chính thức bắt đầu chiêu sinh
Tiết Chính Nhận và những người khác mắt trợn tròn.
- Đây... Đơn giản như thế sao?
- Cấp độ cho người bắt đầu
Tiết Chính Nhận vội vàng nói:
- Giáo sư Trần, những thứ này quá quý giá, tôi nghĩ... Tốt hơn hết là nên giữ bí mật?
- Ngoại khoa thần kinh của chúng ta còn chưa phát triển, nếu chúng ta cho ngoại khoa thần kinh thế giới, thì quá lợi cho họ rồi
Dương Minh gật đầu đồng ý:
- Đúng
Trần Thương mỉm cười:
- Các người vốn dĩ không có cảm giác nguy hiểm
- Mọi người nhìn Jack Paz bọn họ mỗi ngày đều phẫu thuật với Dương Nghị và Ngô Huy
- Chỉ dựa vào mình tôi còn lâu mới đủ. Sức mạnh của y học Trung Quốc phụ thuộc vào nhiều thế hệ con người mai sau
- Ý thức nguy hiểm là động lực cho sự tiến bộ và thịnh vượng của một quốc gia
Sau một vài lời khiến các giáo sư già đỏ mặt tía tai
Khá là xấu hổ.
Nhưng…… Trần Thương đổi ý nói:

- Còn có sáu ngày nữa, nắm chắc thời gian. Các chú là trợ giảng. Lúc đó đừng có mất mặt đến tận sân khấu quốc tế

Lúc này, Dương Minh ở bên đột nhiên nói:

- Giáo sư Trần, thông báo nhiệm kì mới của WFNS yêu cầu phải làm thành viên ba năm...

Trần Thương sửng sốt nở nụ cười:

- Tôi có nói muốn làm hội trưởng sao?

- Còn nữa... Nếu tôi muốn làm hội trưởng, chuyện này có ai có thể ngăn cản được hả?

Câu nói này khiến hiện trường đột nhiên im lặng

Sau khi ca phẫu thuật ghép đầu kết thúc.

Nhưng những chủ đề có liên quan tới Trần Thương, từ đầu đến cuối, vẫn không hề dừng lại

Thế nhưng nhân vật chính là Trần Thương, lại vào giờ phút này, đột nhiên biến mất, khiến cho mọi người không sao hiểu nổi, đồng thời cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ

Tại sao một người đang toả sáng như giáo sư Trần, lại biến mất như vậy?

Chuyện này rất không hợp với lẽ thường

Người bình thường gặp phải trường hợp này, kiểu gì cũng phải cọ qua cọ lại chút nhiệt độ mới đúng

Ngay cả mấy người Jack Paz cũng nhìn nhau với vẻ mặt mờ mịt, thậm chí còn có chút sốt ruột.

Chương 2031: Lão Sư Nói Thầy Không Có Thời Gian, Thầy Ấy Muốn Tôi Đi Làm

Trần Thương cũng không muốn làm chức chủ tịch này?

Phải biết rằng, hiện tại các nhà tư bản đang dồn dập muốn chìa cành ô liu cho Trần Thương

Vào lúc này, cho dù hắn bận việc gì cũng nên cho người ta một câu trả lời mới thoả đáng.

Mặc dù đối mặt với tư bản, không thể quá mức khiêm tốn, thế nhưng… ngài không nên có thái độ không thèm ngó ngàng gì tới bọn họ như thế này?

Jack Paz có chút nóng nảy

Ông ta thật lòng hi vọng Trần Thương trở thành chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới.

Cùng lúc đó… Đám người David, Rodman cũng bắt đầu gấp gáp

Sau khi thực hiện xong ca phẫu thuật, giáo sư Trần bỗng nhiên vô thanh vô tức biến mất.

Khiến cho mười khách mời là nhóm đại lão đỉnh cấp đến từ nước ngoài rất lúng túng

Nếu bảo họ rời đi vào lúc này… Chính bọn họ lại không nỡ

Nhưng nếu bọn họ không rời đi… Bọn họ ở lại cũng xấu hổ.

Kỳ thật trong lòng bọn họ rất muốn đi theo Trần Thương, thế nhưng nếu nói những lời như thế, bọn họ lại xấu hổ.

Dù sao con người ta đều là như vậy. Muốn đi theo Trần Thương, nhưng cũng muốn được Trần Thương coi trọng, hơn nữa, bọn họ càng hy vọng Trần Thương sẽ chủ động mời bọn họ ở lại An Dương

Dù thế nào, bọn họ cũng coi như là chuyên gia cùng giáo sư đỉnh cấp trên thế giới

Còn có cực cao danh vọng lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh ở thế giới

Có thể là... Những ngày này cùng mấy người Ngô Huy, Dương Nghị ở chung, khiến cho những chuyên gia này cảm giác được một luồng lực lượng sóng sau

Trước không nói tới Ngô Huy

Cái khả năng phẫu thuật kia của hắn không phải bình thường, ngay cả Jack Paz ở thời kì đỉnh phong, cũng có chút mặc cảm.

Mà Dương Nghị, một nhóc con mới gần ba mươi, vậy mà cậu ấy lại am hiểu về kỹ thuật can thiệp và khống chế thần kinh, sâu sắc hơn Dane, chủ tịch hiện tại hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới

Thủ hạ của Trần Thương có thể nói là ngọa hổ tàng long

Mà còn, những ngày này, khi bọn họ ở bệnh viện, cũng nghe được một tin tức:

Trước đây Ngô Huy cũng không có tiếng tăm gì, sau khi hắn theo Trần Thương, mới đạt được thành tựu một bước lên trời, có được trình độ cùng kỹ thuật cao siêu như hiện nay.

Mà Dương Nghị… Trước đây, tên nhóc con này cũng chỉ là một thủ hạ không ai biết tới của Dane.

Mà bây giờ thì sao?

Trình độ cũng đủ để đánh bại được Dane.

Thực tế, còn chưa đầy một năm thời gian

Bọn họ còn nghe nói, giáo sư Trần sẽ đích thân viết phương hướng phát triển và cung cấp sách cho các học sinh. Vì lẽ đó, làm sao bọn họ không ao ước cho được

Vậy mà, Trần Thương đã biến mất vài ngày rồi.

Bọn họ đều gấp

Mất mặt cũng không sao

Đã đến thời khắc này rồi… Không muốn mất mặt, thì sẽ mất đi cơ hội

Những người này ngồi không yên! Bọn họ cùng nhau đi tìm Ngô Huy.

- Giáo sư Ngô, chủ nhiệm Trần… Chúng ta có thể gặp chủ nhiệm Trần một lần được không?

Jack Paz có chút nóng nảy mà hỏi.

David cũng gật đầu nói:

- Khoảng thời gian này, chúng ta đều không gặp được chủ nhiệm Trần, cậu ấy đi đâu vậy?

Sau khi Ngô Huy nghe được những lời họ nói, hắn trực tiếp hỏi:

- Các anh phải đi về sao?

Đám người hai mặt nhìn nhau, trực tiếp lắc đầu.

- Chúng ta… Muốn ở lại

- Còn muốn nhờ cậu chuyển tin tức này tới cho giáo sư Trần

Rodman nói rất chân thành.

Sau khi Ngô Huy nghe hết lời này, trên mặt của anh ấy cũng không hề có cảm xúc ngạc nhiên hay gì khác, hình như anh ấy đã sớm đoán được rồi

Chỉ thấy anh ấy mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra mấy phong thư.

- Lão sư bảo ta đem cái này cho các anh.

Sau khi đám người nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt

Trần Thương đã để lại thứ này cho bọn hắn

Ai nấy đều tò mò, không chần chờ chút nào, đã mở phong thư.

Lúc họ mở ra, đám người lại nhìn đến trợn tròn mắt.

Thư mời

Vậy mà là thư mời

Ngoại trừ thứ đó, bên trong lá thư của mỗi người còn có một phần tư liệu.

Mọi người run rẩy mở bức thư mời.

- Mời Giáo sư Jack Paz tới đảm nhiệm chức vụ giáo sư dạy thay trên lĩnh vực chữa trị thần kinh, tại lớp nghiên cứu cao cấp thuộc khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc … Kỳ hạn ba năm.

Sau khi Jack Paz đọc xong nội dung này, cả người ông ta sững sờ ngay tại chỗ

Lớp nghiên cứu cao cấp thuộc khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc?

Đây là cái gì?

Thế nhưng khi ông ta mở ra một phần tư liệu kèm theo, tất cả nghi ngờ trong lòng ông ta đã tan thành mây khói

Đây là một phần tư liệu về chữa trị thần kinh thuộc khoa Ngoại thần kinh

Trong tư liệu này có nội dung về chữa trị tổn thương thần kinh, và phẫu thuật chữa trị thần kinh tủy sống thuộc khoa Ngoại thần kinh.

Sau khi nhìn thấy phần tư liệu này, Jack Paz rơi vào kinh hỉ

Nguyện ý

Ông ta cực kỳ nguyện ý

Không chỉ có hắn nguyện ý, sau khi những chuyên gia ở xung quanh đọc được nội dung này, tất cả bọn họ đều ngạc nhiên tới mức muốn lặng đi tại chỗ

Hưng phấn

Kích động

Giáo sư Trần cứ như vậy mà đem những tài liệu này cho bọn họ

Không những kích động về phần tư liệu này, bọn họ còn vô cùng hiếu kỳ về 'Lớp nghiên cứu cao cấp thuộc khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc'được viết trong thư mời

Đây rốt cuộc là một lớp học như thế nào?

Hiện tại đám người Jack Paz không còn lo lắng Trần Thương không cần bọn họ nữa.

Thế nhưng bọn họ lại có thêm vấn đề mới để tiếp tục lo lắng.

- Giáo sư Ngô, nhiệm kỳ mới của chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới đã sắp bắt đầu. Hiện tại, chủ nhiệm Trần không muốn tận dụng khoảng thời gian này để tiến hàng hoạt động hay sao?

- Hơn nữa, phải biết rằng chủ tịch Dane có đưa ra hạn chế đối với thời hạn tham dự. Mặc dù mấy thứ này ở trong mắt rất nhiều người, không tính là gì, thế nhưng, vẫn cần phải thích ứng với bên ngoài một chút...

Ngô Huy lập tức lắc đầu:

- Lão sư không muốn làm chức chủ tịch này.

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh lập tức sững sờ

Jack Paz kích động hỏi:

- Vì sao?

- Không có người thích hợp đảm nhận chức vị chủ tịch này hơn giáo sư Trần

Ngô Huy gật đầu:

- Tôi cũng cảm thấy như vậy.

- Thế nhưng lão sư nói thầy không có thời gian, thầy ấy muốn tôi đi làm

Hình như đám người này vẫn chưa nghe được hết câu, bọn họ đều dồn dập gật đầu, Trần Thương đúng là không có thời gian.

Thế nhưng… Mọi người đồng thời ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Ngô Huy:

- Giáo sư Ngô… Chủ nhiệm Trần muốn cậu làm sao?

Ngô Huy gật đầu

- Ừm, lão sư cảm thấy tôi thích hợp làm chủ tịch hơn. Thầy ấy muốn nhận chức chủ nhiệm lớp nghiên cứu cao cấp.

Sau khi nghe hết câu này, Jack Paz hít sâu một hơi:

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ ủng hộ cậu

Đám người David cũng dồn dập gật đầu.

Jack Paz nhịn không được cười cười:

- Tôi đoán hiện tại Dane vẫn đang suy nghĩ nên tính kế giáo sư Trần như thế nào đấy

- Không nghĩ tới, cuối cùng người cạnh tranh với ông ta lại là học sinh của giáo sư Trần

Tất cả mọi người không biết nên khóc hay nên cười.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, bọn họ đều công nhận đúng là có chuyện như vậy thật.

Dane cùng Trần Thương căn bản không phải là hai nhân vật cùng cấp bậc.

Nghĩ đến cảnh tượng hài hước lúc tranh cử, tất cả mọi người lại không nhịn được cười.

Hoàn toàn chính xác

Lúc này, Dane vẫn đang toàn tâm toàn ý, chuẩn bị làm ra phản ứng với Trần Thương.

Nói thật, Dane cũng có chút giật mình

Ông ta đã tuyên bố ra tranh cử nhiệm kỳ mới rồi, vậy mà Trần Thương vẫn không có một chút phản ứng nào

Chương 2032: Trần Thương Đầu Óc Có Vấn Đề?

Chẳng lẽ… Ông ta đã đoán sai sao?

Trần Thương cũng không muốn làm chức chủ tịch này?

Bên trong văn phòng vô cùng rộng lớn

Dane nhìn tổ chức đoàn đội của mình, hắn nhíu mày nói:

- Mọi người có suy nghĩ gì?

Trong đội ngũ này của ông ta, có rất nhiều người hiện đang giữ chức giám khảo chuyên gia, thậm chí còn đủ khả năng cạnh tranh chức vị chủ tịch của hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới.

- Chủ tịch Dane, tôi cảm thấy, hiện tại chúng ta nên nắm chắc thời gian để cầm xuống ba giải thưởng năm nay. Đây mới là phần quan trọng nhất trong phần thi lần này

- Hơn nữa, tôi cảm thấy… Trần Thương hình như cũng không có hứng thú gì với tranh cử chủ tịch

- Đoạn thời gian trước, các tạp chí lớn cùng tư bản dồn dập vươn cành ô liu ra với Trần Thương, thế nhưng cậu ta vẫn luôn thờ ơ đấy thôi

- Nói không chừng, chúng ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi?

Hoàn toàn chính xác, dựa theo những suy nghĩ của người bình thường.

Sau khi hoàn thành một nhiệm vụ không hề tầm thường như vậy, không nói là mỗi ngày sẽ ra ngoài khoe khoang, thế nhưng tuyệt đối sẽ không khiêm tốn đến mức như vậy.

Có thể là, Trần Thương thích đi ngược lại con đường cũ

Nhưng bởi vì như thế, khi tiếp theo, bất cứ hành động nào của Trần Thương, cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của toàn thế giới

Trong lúc, đám người Dane đang mở hội nghị, đột nhiên điện thoại vang lên.

Dane nhận điện thoại, ông ta nghe thấy một tin tức từ đầu dây bên kia

Trần Thương đã công khai phát ra thư mời đối với thế giới.

…….

Sau khi Dane biết được tin tức này, ông ta vội vàng kêu thư ký mở trang web ra

Hơn hai mươi chuyên gia đang có mặt trong phòng đều hiếu kỳ

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy trên mặt Dane tràn đầy sự kinh ngạc, mọi người lại ôm một bụng nghi ngờ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì chứ?

Tới khi mọi người xem tin tức về lễ khai mạc 'Lớp nghiên cứu cao cấp thuộc khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc', do Trần Thương tổ chức, tất cả bọn họ đều trợn tròn mắt

Đây là hành động gì chứ?

Trong khoảng thời gian này, Trần Thương vẫn luôn mất tích chính vì đi làm cái này sao?

Đây là thứ gì vậy?

Một lớp huấn luyện sao?

Có cơ hội cạnh tranh chức vị chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới, vậy mà hết lần này đến lần khác, cậu ta ngốc nghếch đi tổ chức cái gì mà lớp nghiên cứu cao cấp, có phải đầu óc thanh niên này có bị bệnh rồi hay không?

Tất cả mọi người đều có cùng một suy nghĩ này

Ngay cả Dane cũng bị hành động ấu trĩ này của Trần Thương làm cho đau thắt lưng.

Cậu ta… Cậu ta làm một ca phẫu thuật ghép đầu cấp cao nhất trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, chỉ vì tổ chức một lớp nghiên cứu như vậy thôi sao?

Hiện tại Dane chỉ duy nhất một đánh giá về Trần Thương

Một nhân tài có kỹ thuật chữa bệnh với thiên phú vượt qua người ta một bậc, mà EQ lại không đủ để học bất cứ loại đường ngang ngõ tắt nào.

Nghĩ tới đây, Dane đột nhiên nảy ra một kế hoạch trong đầu…

Đến lúc đó, ông ta có nên cho Trần Thương một cái ghế phó chủ tịch hay không?

Tên nhóc ngốc nghếch này, nói không chừng lại cảm động đến rơi nước mắt ấy chứ

Ngay lúc này, Pak Yong-Jin đột nhiên nói:

- Lão sư Dane, có thể … Trần Thương muốn bắt đầu từ con số không hay không?

- Có phải cậu ta đang muốn xây dựng một tổ chức khoa Ngoại thần kinh mới hay không?

Sau khi nghe thấy những lời Pak Yong-Jin nói, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cái này… Hình như không phải là không có đạo lý.

Thế nhưng… Một lớp nghiên cứu thì có thể tập hợp được bao nhiêu sự chú ý, càng kêu gọi được bao nhiêu người đứng về phía hắn chứ?

Tổ chức kiểu này làm sao có thể đạt được địa vị quốc tế cao hơn hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới được?

Dane đột nhiên nói:

- Ngày 15 tháng 6 đúng không? Tôi cũng muốn tham gia nghi thức khai mạc lớp nghiên cứu cao cấp này của Trần Thương

Thực tế, tới bây giờ, ông ta cũng không dò xét được những suy nghĩ trong đầu Trần Thương, cho nên cứ tới tận nơi tìm hiểu thật giả thì tốt hơn.

.....

Trên thực tế, Trần Thương đã yên lặng trong suốt một quãng thời gian không ngắn.

Sau khi hoàn thành ca phẫu thuật ghép đầu, Trần Thương đột nhiên biến mất, tới khi anh xuất hiện lần nữa, vậy mà là tạo dựng nên một lớp nghiên cứu cao cấp về khoa Ngoại thần kinh

Vì lẽ đó, ngay lúc Trần Thương công bố tin tức này, chỉ trong nháy mắt, nó đã hấp dẫn được lực chú ý của mọi người.

Tin tức liên quan tới việc Trần Thương xây dựng lớp nghiên cứu đang được lan truyền nhanh chóng

Càng ngày càng nhiều người có chút hiếu kỳ với lớp nghiên cứu cao cấp này.

Nói thật, rất nhiều bác sĩ kỳ thật đều muốn tới đây thăm dò một chút.

Trải qua sự phóng đại, khuếch tán của giới truyền thông, sự tình lớp nghiên cứu cao cấp càng ngày càng hấp dẫn được nhiều sự chú ý của mọi người

Trong nháy mắt, ngày 15 tháng 6 đã đến

Một ngày này

Thành phố An Dương trở thành vùng đất nơi tinh anh trên lĩnh vực hệ thần kinh của thế giới hội tụ

Người đoạt giải thưởng Nobel, Karnno

Người đoạt giải thưởng Lascaux về y học của thế giới, giáo sư Keone

Nhân vật được vinh dự gọi là bảo tàng kiến thức thuộc lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh của Châu u, lão chuyên gia nổi tiếng đã đắm chìm quá lâu trong khoa Ngoại thần kinh của Châu u, giáo sư Carl Noske

…

Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy nơi đây tập trung nhiều người như vậy, tâm tình cả người đều rất kích động

Nhờ sự trợ giúp của Lý Khải, cho nên Bành Linh cũng có mặt ở hội nghị lần này

Khi Bành Linh thấy, dưới đài nhiều chuyên gia đỉnh cấp như vậy, bà ấy đã kích động nói không nên lời.

Đây quả thật là một lần huy hoàng thuộc về khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc.

Chưa đầy nửa tháng, sau khi Trần Thương hoàn thành ca phẫu thuật ghép đầu, Trần Thương lại lần nữa làm ra động tĩnh lớn như vậy, hấp dẫn chuyên gia đỉnh cấp từ các nơi trên thế giới.

Có đôi khi, nghi thức khai mạc loại này có cảm giác còn có giá trị thực tế hơn nhiều so với những nghi thức khác cùng loại, bởi vì bản thân nó đã là một thương hiệu

Mà lần này, Trần Thương đứng ra khai mạc lớp nghiên cứu cao cấp, những người này cho anh đủ thể diện, muốn tới đây tham dự, không chỉ gói gọn trong số những người biết tới anh ở lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, thậm chí có cả những người khác thuộc giới y học quốc tế nữa

Trong số những người tham gia nghi thức khai mạc, có bảy người đoạt giải thưởng Nobel, có mười tám người đoạt giải thưởng Lascaux về ý học cùng những giải khác có cùng cấp bậc với giải này, ngoại trừ hai người không tham dự, thì tất cả phó chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới đều tới tham dự, cả những người được nhận danh hiệu chuyên gia học giả trên thế giới, cũng dồn dập trình diện

Loại thương hiệu như thế này, khiến cho Dane vừa bước chân vào hội trường cũng cảm thấy hâm mộ và ghen ghét.

Thậm chí còn cảm nhận được một chút khủng bố

Trong lúc không ai hay biết, Trần Thương đã có lực hiệu triệu mạnh mẽ tới mức này rồi

Tào Ngu nhìn Trần Thương, sau đó quay sang Tiêu Nhuận Phương, lấy một vẻ mặt đầy khát vọng nói:

- Gặp được Trần Thương, cô thật sự đã nhận được một món hời lớn

Tiêu Nhuận Phương xúc động gật nhẹ đầu, cười nói:

- Đây là chuyện may mắn của giới y học Trung Quốc, cũng là may mắn của giới y học quốc tế

- Địa vị của Trần Thương trong giới y học, qua lần này đã thực sự ổn định rồi

Chương 2033: Trần Chó, Chết Không Yên Lành

Tào Ngu nhịn không được xúc động nói một tiếng:

- Từ lúc nào, khoa học kỹ thuật của Trung Quốc đã đạt tới trình độ này rồi, có thể vượt ra ngoài biên giới quốc gia, thậm chí còn đứng tại tuyến đầu tiên trên tầm khoa học kỹ thuật của thế giới

Mười giờ sáng, ở thành phố An Dương, Trung Quốc.

Trần Thương đi lên đài, cúi chào thật sâu, đầy kính trọng với những người ngồi bên dưới, sau đó lớn tiếng nói:

- Cảm ơn mọi người có thể tới tham gia nghi thức khai mạc lớp nghiên cứu cao cấp khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương tôi ở Trung Quốc

- Tiếp theo, tôi sẽ dùng ngôn ngữ ngắn nhất, để giới thiệu về lớp nghiên cứu cao cấp của tôi

Nói xong, Trần Thương mở ra Powerpoint, lớn tiếng nói:

- Đây là một tổ chức đơn thuần về học thuật! Tận sức đề cao trình độ của bác sĩ khoa Ngoại thần kinh trên thế giới

- Đây là một câu lạc bộ, chế tạo bác sĩ tinh anh nhất thuộc lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh trên thế giới

- Đây là một học viện, chỉ dạy kỹ thuật cao cấp nhất trên lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh

Trần Thương, một chút cũng không khiêm tốn

Nói thật, những lời này của anh, khiến cho trong lòng một bộ phận người, đang ngồi nghe bên dưới có chút không thoải mái.

Lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh rộng lớn bao nhiêu chứ?

Ít nhất cũng có thể chia ra làm mười mấy phương hướng cùng ngành học lớn nhỏ. Đúng là Trần Thương cậu ấy đã làm thực hiện thành công một ca phẫu thuật đỉnh cấp như phẫu thuật ghép đầu, nhưng cậu ấy cũng chưa đủ tư cách, để đứng đây mà nói những lời như vậy đâu

Hoàn toàn chính xác, trong mắt một số ít người Trần Thương chính là loại người mang tới cho họ cảm giác, không biết thì không sợ

Thế nhưng, ngay lúc này, Trần Thương lại nói:

- Đây là tài liệu giảng dạy kỳ thứ nhất của lớp nghiên cứu chúng ta.

- Nhân viên công tác phát cho mỗi một vị chuyên gia ở đây một phần tư liệu

Các loại tư liệu dồn dập được truyền xuống.

Tới khi đầu đề « công năng khoa Ngoại thần kinh » xuất hiện trong mắt mọi người, tất cả bọn họ đều sửng sốt

Đây cũng không phải lần đầu tiên, tất cả những người công tác trong ngành khoa ngoại thần kinh, bọn họ được nghe cái khái niệm này

Công năng khoa Ngoại thần kinh

Thế nhưng, đây chỉ là một phương hướng mới, chưa người nào có thể kỹ càng tỉ mỉ đưa ra giải thích.

Mà Trần Thương lại… Ngay cả phương hướng chỉ nam của phẫu thuật cũng xuất hiện rồi

Làm sao không khiến bọn họ kinh ngạc chứ?

Tất cả mọi người đều ôm sự kinh ngạc mà lật xem tài liệu trong tay, sau đó, càng nhìn lại càng kích động.

Trần Thương đến cùng có bao nhiêu lợi hại

Cậu ấy còn ẩn giấu bao nhiêu kiến thức về khoa Ngoại thần kinh nữa?

Khi tất cả mọi người lại lần nữa ngẩng đầu nhìn Trần Thương, bên trong ánh mắt bọn họ đã tràn đầy e ngại

Không sai

Đây là sự sợ hãi khi đối mặt với tri thức

Vào lúc này, Trần Thương lớn tiếng nói:

- Hiện tại, tôi tuyên bố, chính thức thành lập Lớp nghiên cứu cao cấp khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc

- Ngay trong tháng 7 năm nay, chúng tôi sẽ tổ chức một lần khảo hạch, những người thông qua kiểm tra, chúng tôi sẽ dựa theo thứ tự mà tiến hành chiêu sinh

- Ban điều hành lớp nghiên cứu cao cấp này, có ta là chủ nhiệm lớp, Ngô Huy là trợ lý chủ nhiệm lớp, lão sư học viện đợt đầu tiên là: Jack Paz, David, Rodman…

- Sau này mỗi một đợt lão sư, đều sẽ công khai thông báo tuyển dụng và chọn lựa

- Thời gian khảo hạch hàng năm của lớp nghiên cứu, cứ cố định là ngày mùng 1 tháng 7

Sau khi nghe ngày tháng này, tất cả mọi người đều sửng sốt

Bởi vì ngày đó, chính là ngày cạnh tranh nhiệm kỳ chủ tịch mới bên hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới.

Trong lúc nhất thời, mọi người bên dưới lại bắt đầu nghị luận ầm ĩ

Dane càng biến sắc, hắn tức giận đến mắng to ba tiếng:

Trần chó

Cậu là đồ tiểu nhân gian trá
Cậu chết không yên lành
Cậu quá ác độc
.....
Ngay khi mọi người nghe thấy thời gian khảo hạch của lớp nghiên cứu này là ngày mùng 1 tháng 7 hàng năm, cảm giác của bọn họ lúc này… Rất phức tạp
Mọi người dồn dập trao đổi những ánh mắt với nhau.
Bên trong ánh mắt tràn đầy ý tứ thâm sâu
Ngày mùng 1 tháng 7 là ngày gì?
Mỗi người đều rất rõ ràng
Đó chính là ngày bầu chọn chủ tịch cho nhiệm kỳ mới bên hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới.
Vậy mà Trần Thương lại dùng đúng ngày này để làm ngày khảo hạch tuyển sinh cho 'Lớp nghiên cứu cao cấp khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc'.
Rất rõ ràng, những người khác chỉ có thể tham gia một trong hai thứ này, không thể đồng thời tham dự cả hai được.
Dane tràn đầy tức giận nhìn Trần Thương đang đứng trên đài, hận không thể nghiền xương thành tro, rút gân lột da, sau đó làm thành nước dùng của nồi lẩu
Đây quả thực là khinh người quá đáng
Rõ ràng là Trần Thương đang muốn công khai đối nghịch với hắn đây.
Vậy mà… Ông ta lại tìm không thấy lý do, dù sao Trần Thương người ta cũng không có ý định tham gia lần tuyển cử này, người ta chắc chắn sẽ dành thời gian cho lớp nghiên cứu cao cấp của người ta.
Carriet, một người bạn tốt của Dane, đang ngồi bên cạnh ông ta, thấy bộ dáng như vậy của Dane, thì nhỏ giọng thì thầm bên tai:
- Dane, anh khẩn trương cái gì?
- Chẳng lẽ anh thật cảm thấy, Trần Thương có thể tới cướp người của anh sao?
Dane nghiêm túc gật đầu:
- Đúng vậy đó
Carriet lập tức mắt trợn tròn, đối phương lại không thèm phản đối
Ông ấy nhìn Dane, liếc mắt:
- Anh nên hiểu rõ ràng vấn đề này

- Cái thứ nhất: Anh có xác định được, khi cái lớp nghiên cứu cao cấp này của Trần Thương mở ra, sẽ có rất nhiều người muốn theo học hay không? Hơn nữa… Anh lại nghĩ sâu hơn một chút xem, anh xác định sẽ có nhiều người như vậy tới tham gia sao? Đặc biệt là những phó chủ tịch muốn tham dự tuyển cử chủ tịch kia, rồi những giám khảo chuyên gia, anh cảm thấy lớp nghiên cứu cao cấp này có lực hấp dẫn với những chuyên gia đỉnh cấp kia không? Điểm thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất. Cứ cho là Trần Thương có khả năng hấp dẫn được bọn họ đi. Như vậy, những người tham gia chính là fan hâm mộ của Trần Thương. Bọn họ không tới, tự nhiên đối thủ cạnh tranh sẽ ít đi, anh không cảm thấy chuyện này là một tin tức tốt với anh sao?

Mấy câu nói của Carriet đã làm biểu tình trên mặt Dane ngưng đọng lại một chút.

Ông ta nhẹ gật đầu:

- Có đạo lý

Mà vừa lúc này, Trần Thương đang đứng trên đài, đột nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở

[Đinh! Chúc mừng ngài, đã xây dựng thành công lớp nghiên cứu cao cấp khoa Ngoại thần kinh. Biện pháp lần này thực sự lợi quốc lợi dân, trợ giúp quốc gia cùng thế giới bồi dưỡng ra càng ngày càng nhiều những bác sĩ khoa Ngoại thần kinh đỉnh cấp.]

[Đầu tiên là khám bệnh để chữa bệnh, sau là khám bệnh để làm giàu mạnh cho đất nước, mà mục đích khám chữa bệnh cao cả nhất chính là vì mọi sinh linh!]

[Phát động điều kiện thăng cấp, nhiệm vụ thăng cấp: Sự nhân từ của người bác sĩ!]

[Nhiệm vụ thăng cấp 'Sự nhân từ của người bác sĩ': Với tứ cách là một bác sĩ, hãy khám bệnh đi! Ngài không chỉ cần phải tự bản thân mình thực hiện công tác trị bệnh cứu người! Còn có thể thông qua: Bồi dưỡng học sinh, lôi kéo và cổ vũ bác sĩ, nghiên cứu ra kiểu dược phẩm mới đánh bại bệnh tật… Có rất nhiều loại phương thức khác để hoàn thành nhiệm vụ!]

Chương 2034: Tên Chó Chết Kia, Tuyệt Đối Là Đang Lừa Dối Người

m thanh nhắc nhở của hệ thống tiếp tục vang lên:

[Nhắc nhở: ban thưởng khi nhiệm vụ hoàn thành chính là liên tục thăng cấp!]

[Mỗi lần cứu vớt đều thu được điểm tích lũy, khi điểm tích lũy đạt tới 10000 giá trị, cửa hàng điểm tích lũy sẽ được mở ra vĩnh cửu!]

Sau khi Trần Thương đọc xong nội dung nhiệm vụ này, cả người đều sửng sốt

Cửa hàng điểm tích lũy sẽ được mở ra mãi mãi

Hưng phấn

Trần Thương thật sự đang kích động không thôi.

Khi anh đang ở Pakistan, đã tận mắt nhìn thấy cửa hàng điểm tích luỹ.

Ngay cả người có kinh nghiệm dày dặn như Trần Thương cũng nhớ mãi không quên với những vật phẩm được bày bên trong cửa hàng điểm tích luỹ đó

Đồ tốt bên trong rất nhiều

Nhưng thời gian mở ra lại có hạn, bây giờ thì tốt rồi

Anh không nghĩ tới, mình vừa mở ra một trường học, lại nhận được thu hoạch không thể tưởng tượng được như thế

Thật sự vô cùng mừng rỡ

Xem ra, hệ thống muốn hướng mình đi theo con đường vĩ đại hơn, mà không chỉ gói gọn trong công việc của một bác sĩ bình thường

Hệ thống muốn mình trở thành một bác sĩ khẳng khái, không chịu bất cứ hạn chế gì, chỉ đi thẳng về phía trước, vì mục đích cứu vớt tất cả mọi sinh linh

Rất khó khăn

Thế nhưng, khó khăn không phải sẽ mang tới ban thưởng vô cùng thơm tho hay sao?

…

Mà lúc này, những người xung quanh cũng bắt đầu nghị luận ầm ĩ, tựa như bọn họ đang có cả một trời thắc mắc chưa tìm được lời giải vậy.

Giải thi đấu kỹ năng trên lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh của thế giới sẽ bắt đầu vào ngày 25 tháng 6, đây là một giải thi đấu đầy hứa hẹn.

Ba ngày sau đó, chính là ngày tổng kết của giải thi đấu cùng một loạt hội nghị khác.

Ngày mùng 1 tháng 7 là ngày tuyển chọn chủ tịch cho nhiệm kỳ mới của hội liên hiệp, điều này thực sự quan trọng với một số người, nhưng lại không mấy quan trọng với những người khác.

Tất cả mọi người đang suy nghĩ mình nên tham dự ngày tuyển cử đó, hay là tham gia khảo hạch lớp nghiên cứu cao cấp này, dù sao, bọn họ còn chưa biết lớp nghiên cứu cao cấp kia có thực sự hữu dụng hay không?

Lực hấp dẫn của giáo án công năng khoa Ngoại thần kinh kia hiển nhiên là có

Đây là điều không còn nghi ngờ gì nữa

Thế nhưng chuyện quan trọng nhất chính là, lực hấp dẫn này mạnh mẽ tới mức nào?

mấy người Karnno, những đại lão đỉnh cấp đang ngồi bên kia, bọn họ cũng đang nhìn Trần Thương, như có điều suy nghĩ.

Tại sao Trần Thương phải xây dựng một lớp nghiên cứu cao cấp như thế này?

Mục đích của nó là gì?

Chẳng lẽ cậu ấy muốn xây dựng một tổ chức mới tinh làm đối thủ cùng hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới?

Thật sự như vậy sao?

Sau khi Trần Thương hoàn thành bài diễn thuyết của mình, ký giả truyền thông phía dưới đã sớm chờ không nổi, thật vất vả mới chờ được đến khi có thể đặt câu hỏi, mọi người đều dồn dập lên tiếng

- Chào Trần giáo sư! Tôi là phóng viên nhật báo Anh Quốc. Tôi có một vấn đề muốn trưng cầu ý kiến ngài. Vì sao ngài lại muốn xây dựng lớp nghiên cứu cao cấp này? Là muốn xây dựng thêm một liên minh khoa Ngoại thần kinh sao?

Vấn đề này, kỳ thật cũng là vấn đề mà rất nhiều người đang muốn hỏi

Trần Thương ngẩng đầu, cười cười nói:

- Dĩ nhiên không phải

- Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới là một tổ chức rất có ý nghĩa. Đây là nơi để những bác sĩ khoa Ngoại thần kinh có thể thảo luận trao đổi, cũng là một đại bản doanh của giới y học trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh! Tôi chưa từng có suy nghĩ muốn xây dựng nên một đối

thủ cho bọn họ. Theo cảm nhận của tôi, trên thế giới chỉ cần một tổ chức như vậy là đủ rồi

- Mà tôi xây dựng lớp nghiên cứu cao cấp, với mục tiêu cực kỳ quan trọng… Chính là muốn trợ giúp cùng đề cao trình độ bác sĩ khoa Ngoại thần kinh trên thế giới

- Sau đó, có khả năng tôi sẽ còn lần lượt xây dựng lớp nghiên cứu cao cấp ngoại khoa tim mạch, ngoại khoa cơ bản, ngoại khoa thủ thuật bàn tay, và những loại lớp nghiên cứu cao cấp khác nữa

- Bởi vì tôi phát hiện, chúng ta cần dạng tổ chức như thế này

- Y học của chúng ta đang phát triển, nhưng tố chất của các bác sĩ lại có sự chênh lệch rất lớn. Mà tôi cảm thấy, y học không mang tính quốc gia, tất cả những nhân tố bên ngoài đều không nên trở thành nhân tố ngăn cản y học phát triển

- Chỉ một mình tôi, khả năng, có hạn! Có thể cứu người, càng thêm có hạn! Do đó, tôi hy vọng, mình có thể giúp nâng cao trình độ và khả năng khám chữa bệnh cho nhiều bác sĩ hơn nữa, cũng dùng cách này để hỗ trợ thêm nhiều người khác thực hiện khát vọng của mình

Những lời Trần Thương nói, rất rõ ràng, rất mạnh mẽ, hai mắt của anh tràn đầy sự kiên định

Khi anh nói lên, còn mang theo cảm xúc, bên trong con mắt lấp lánh những giọt lệ, dường như đã bị cảm xúc trong lòng ảnh hưởng muốn rơi nước mắt

Hình ảnh này trong mắt mọi người, thực sự, rất có sức ảnh hưởng

Cũng rất có sức cuốn hút

Trần Thương cúi chào thật sâu, nói:

- Cảm ơn mọi người

Những câu nói này thực sự khiến nhiều người đồng cảm

Có bác sĩ nào không muốn giúp đỡ người bệnh?

Có bác sĩ nào không khát khao làm chuyện này?

Khi Trần Thương nói

Mọi người bắt đầu vỗ tay, họ chân thành vỗ tay vì Trần Thương

Bọn họ vỗ tay vì tấm lòng bác ái, mong muốn toàn thế giới được khoẻ mạnh của Trần Thương, cũng vì tinh thần không quan tâm tới vấn đề quốc tịch của anh mà kính nể

Trong lúc ấy, tiếng vỗ tay như nước thủy triều, không dứt vang lên bên tai

Mọi người nhìn chằm chằm vào người trẻ tuổi lại ẩn chứa năng lượng vô tận Trần Thương, không thể không bội phục

Phần vận mệnh này

Phần khí độ này

Ngay cả Dane, sau khi nghe những lời này, cũng cảm thấy xấu hổ không để đâu cho hết

Ông ta chỉ muốn nói một câu:

- Tôi không xứng…

Đột nhiên trong khi đang nói dở câu…Ông ta cảm giác mình đã bị Trần Thương tẩy não.

Nghĩ tới đây, Dane lại vội vàng lắc đầu, nhìn Trần Thương, trong lòng ông ta thầm mắng: Tên chó chết kia, tuyệt đối là đang lừa dối người

.....

Dane căn bản không tin tưởng, trên cuộc đời này còn có dạng người như vậy

Không sai

Ông ta căn bản không tin Trần Thương có loại tinh thần rộng rãi và vô tư như vậy

Đừng tin miệng đàn ông, bọn họ không khác gì lũ quỷ chuyên đi gạt người

Tin ngươi mới là lạ

Dane nhìn Trần Thương, nhịn không được muốn nhổ nước bọt: Lớn lên đẹp trai như thế, khẳng định chính là một tên cặn bã

Loại người như cậu ta cũng muốn cứu vớt bao nhiêu sinh linh trên thế giới này sao?

Chỉ là, một mình ông ta không tin thì cũng chẳng làm nên được tác dụng gì

Bởi vì ở đây có rất nhiều người tin

Ông ta còn có biện pháp nào nữa đây?

Ngay cả Tiêu Nhuận Phương khi thấy một màn này, cũng nhịn không được xúc động thì thầm một tiếng, cảnh giới

Bành Linh lão tiên sinh càng kích động hơn, lại càng hài lòng ghê gớm

Khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc cuối cùng cũng có thể trở thành trung tâm của thế giới

Đây không phải mục tiêu phấn đấu của bà ấy trong suốt vài chục năm qua, cũng như khát vọng cả đời của bà sao?

Điều con người cần, chính là tín ngưỡng

Tín ngưỡng là cái gì?

Rất đơn giản, là thứ mà ngươi nguyện ý trả giá cả đời đều theo đuổi

Vì thực hiện tín ngưỡng của ngươi, ngươi không sợ chịu khổ, thậm chí còn vượt qua được cám dỗ.

Chương 2035: Giải Thi Đấu Bắt Đầu

Cũng giống như những nhà cách mạng, giống như Tỉnh Cương Sơn, những con người chứa đầy nhiệt huyết, vì một lý tưởng, nhìn như hư vô mờ mịt, lại có thể bỏ qua sinh mệnh của chính mình.

Không quên đi mục đích trong tim mình

Không quên tín ngưỡng trong tim mà mình luôn phấn đấu

Thấy Trần Thương nói như vậy, nói thật, ở đây mỗi một người Trung Quốc đều thực sự cảm thấy kiêu ngạo

Hôm nay, người Trung Quốc chúng ta đã có thể thẳng tắp sống lưng, đứng ngay trên sân khấu này, đạt được mọi ánh nhìn ngưỡng mộ đến từ thế giới

Mà mọi việc những điều này, đều bắt nguồn từ người thanh niên hai mươi chín tuổi Trần Thương đang đứng trên sân khấu kia

Lúc này, lại là một tên phóng viên đứng dậy:

- Giáo sư Trần, tôi rất kính ngưỡng lý tưởng với hành động của ngài, thế nhưng… Tôi vẫn muốn thay mặt cho đông đảo những bác sĩ, những đồng bào của chúng tôi trưng cầu ý kiến của ngài một cái, lớp nghiên cứu cao cấp này, có hiệu quả gì?

Trần Thương nghe thấy vấn đề này, nhịn không được bật cười.

- Vấn đề này, tôi rất khó trả lời anh

- Thế nhưng… Tôi cảm thấy dùng hành động sẽ càng có sức thuyết phục hơn nhiều so với lời nói

- Trong khoảng thời gian này, chúng tôi sẽ huấn luyện mấy bác sĩ, sau đó cử họ đi tham gia giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới, tổ chức cuối tháng này tại nước Pháp! Đến lúc đó, tôi tin tưởng mọi người sẽ thấy kết quả huấn luyện.

Lời này vừa nói, phía dưới lập tức xôn xao.

Giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới

Nghĩa là chỉ còn mười ngày thời gian.

Mười ngày có thể đạt được hiệu quả huấn luyện gì chứ?

Nếu học y đơn giản như vậy thì tốt quá rồi.

Sau nghi lễ khai mạc là yến hội, Trần Thương cũng đi xuống sân khấu, tới bên cạnh Bành Linh lão tiên sinh.

Bành Linh thấy Trần Thương, cả người kích động muốn nắm tay anh.

Trần Thương vội vàng tiến lên:

- Viện sĩ Bành, ngài thấy không? Khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc chúng ta rất mạnh

- Ngài có thể yên tâm dưỡng bệnh

- Đúng rồi, ngài hãy chờ mười ngày sau, đến lúc đó, bác sĩ khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc chúng ta sẽ xuất hiện trên vũ đài thế giới, làm vẻ vang cho khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc chúng ta

Bành Linh cười mà nước mắt chảy ròng ròng:

- Tốt! Quá tốt rồi

- Giáo sư Trần, cám ơn cậu

- Tôi cũng không biết mình có thể sống tới lúc đó hay không? Nhưng … Hiện tại tôi chết cũng đáng

Bành Linh vừa cười vừa nói, một chút cũng không kiêng kỵ

Trần Thương vội vàng nói:

- Không nên như vậy, ngày tốt lành sắp đến, chờ chúng ta lấy được giải thưởng, ngài nên nhìn thấy cảnh Trung Quốc chúng ta cũng có một chủ tịch hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới

Bành Linh nghe thấy những lời này của Trần Thương, lại mỉm cười hài lòng như một đứa trẻ được người lớn vỗ về.

- Thật sự có một ngày như vậy sao?

- Vậy tôi phải sống lâu thêm mấy ngày, chờ đến lúc chứng kiến tất cả rồi mới xuống dưới, cũng có thể kiêu ngạo nói cho đám lão gia hỏa kia...

Có đôi khi, nguyện vọng của một người thật sự rất đơn giản, rất thuần túy

Không hề phức tạp như vậy

Điều mà bọn họ muốn nhìn thấy nhất, chính là tổ quốc cường đại

Bởi vì…

Tổ quốc này là bọn họ đánh xuống, là bọn họ nhìn thấy lớn lên, chính vì lẽ đó, bọn họ cũng hi vọng, có thể nhìn thấy nó từng bước cường thịnh

…

Thời gian trôi qua rất nhanh

Sau ca phẫu thuật ghép đầu đó, tình huống của Chúc Minh Kiệt cũng đang từng bước chuyển biến tốt đẹp, các hạng mục chỉ tiêu thân thể đều ổn định. Tất cả mọi người đều đang chờ đợi sau một tháng thời gian, khi gây mê ổn định lại tiếp tục trị liệu các loại tình huống sau đó

Thế nhưng, bất luận nói thế nào, kỳ tích người bệnh sau phẫu thuật ghép đầu có thể chịu đựng được nửa tháng thời gian, đã thành hiện thực.

Mỗi một ngày, bên trên các tờ báo lớn, chủ đề về Chúc Minh Kiệt chưa bao giờ hạ nhiệt.

Rất nhiều người đều đang chú ý đến người trẻ tuổi được thay đầu này, nhìn anh ấy có thể đứng lên đi bộ hay không, nhìn anh ấy có thể bưng chén lên ăn cơm hay không, thậm chí nhìn anh ấy có thể đi wc hay không

Nếu như có thể, đây chính là phẫu thuật ghép đầu thành công rực rỡ nhất

Thế nhưng hiện tại, sau khi Trần Thương cử hành lễ thành lập lớp nghiên cứu cao cấp.

Những bác sĩ trước đây từng cầm trong tay tờ thông tin tuyên truyền do Trần Thương thực hiện, nhưng không ở lại mà lựa chọn rời đi, lúc này trong lòng bọn họ đang chấn động không gì sánh được

Trong số bọn họ, có một vài bác sĩ ngẫu nhiên, đã sử dụng thủ pháp bên trong giáo trình của Trần Thương, kết hợp với thành quả nghiên cứu của chính mình trong nhiều năm qua đối với bệnh động kinh, vậy mà đã hoàn thành ca phẫu thuật có thể trị tận gốc bệnh động kinh

Hiệu quả thực sự rõ rệt

Tin tức này quả thực đã làm người đàn ông đó chấn kinh

Ngay cả anh ta cũng không nghĩ tới sẽ có kỳ tích như thế này.

Anh ta thật sự chỉ muốn tiến hành thử nghiệm an toàn một lần

Thế nhưng không nghĩ tới sẽ có hiệu quả rõ rệt như thế.

Người đàn ông đó kích động vô cùng, sau đó anh ta trực tiếp công bố vụ việc và toàn bộ quá trình nghiên cứu lên một tạp chí chuyên nghiệp với hệ số tác động khá cao.

Lập tức

Theo số lượng tập san đem bán, bài báo này không hề nghi ngờ gì đã đưa tới sự chú ý của rất nhiều người.

Tất cả mọi người không thể tin được, nhưng đây mọi việc đều là sự thật

Chẳng lẽ Trần Thương lợi hại như vậy?

Một giáo trình đơn giản giống như đại cương, có thể khiến cho người ta nghiên cứu ra liệu pháp mới nhất trị khỏi hoàn toàn bệnh động kinh?

Nghe thực sự hoang đường?

Nhưng lần lượt, có người hoài nghi, có người thử đưa vào nghiên cứu.

Bọn họ không thử nghiệm còn tốt

Những người đã thử qua, đều phát hiện, không cần biết bọn họ có thành công hay không, nhưng đều nhận thấy trình độ kỹ thuật ở nhiều phương diện khác nhau đều được đề cao

Tin tức này trực tiếp khiến cho mọi người trầm mặc

Mà lúc này, ở Trung Quốc

Bên trong bệnh viện thành phố An Dương, có hơn ba mươi bác sĩ đến từ các tỉnh khác nhau trong cả nước đều tụ họp về đây, trải qua mươi ngày khẩn trương đặc huấn

Mỗi một ngày, bọn họ đều cảm thấy cơ thể mệt mỏi nhưng tinh thần chìm đắm trong sự thỏa mãn mà nằm ngủ.

Ngày hôm sau, vẫn giữ một tinh thần sung mãn, bọn họ bắt đầu nghênh đón chương trình của ngày mới

Bọn họ là đại biểu đến từ hơn ba mươi tỉnh trên cả nước

Bọn họ tới đây

Mỗi một đại biểu đều tượng trưng cho vinh dự của tỉnh mình

Sau mấy ngày nữa, bọn họ đều sẽ tham gia giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới

Đến lúc đó, không biết bao nhiêu người trên toàn thế giới sẽ chú ý đến họ.

Bọn họ là nhóm thành quả đầu tiên của lớp nghiên cứu cao cấp khoa Ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc

Cũng là đại biểu tuổi trẻ đầy lực lượng của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc

Lần này, bọn họ không liều không được

Cứ như vậy, thời gian trôi qua tưng ngày

Mỗi một ngày đếm ngược, còn gian nan hơn khi thi đại học

Tất cả mọi người đều đang cố gắng học hỏi, thực hiện công đoạn chạy nước rút ở những ngày cuối cùng

Mỗi một ngày đều có thể thấy được họ tiến bộ, hoặc nói cách khác, họ đang tiến bộ bằng tốc độ kinh khủng có thể thấy được bằng mắt thường

Cuối cùng, ngày 25 tháng 6 sắp đến

Mà đúng lúc này, đoàn đại biểu Trung Quốc, mang theo hơn ba mươi nhân viên dự thi, mang theo hi vọng, bước lên giải thi đấu do hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới năm 2021 tổ chức ở Paris nước Pháp

Tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía nhóm người này

Chờ mong biểu hiện của bọn họ

……

Chương 2036: Giải Thi Đấu Kỹ Năng Khoa Ngoại Thần Kinh Thế Giới Chính Thức Bắt Đầu

Lần này, giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới quả thực hấp dẫn được sự chú ý của rất nhiều người

Có lẽ bởi vì mấy câu nói trước đây Trần Thương, đến mức hiện tại rất nhiều người đều tràn đầy chờ mong đối với đội ngũ đến từ Trung Quốc.

Thời gian mười ngày

Có thể thay đổi được kiến thức của một bác sĩ khoa ngoại tới mức độ nào?

Thật không nhiều

Ngay từ đầu, mọi người cũng không có quá nhiều lưu ý đối với chuyện này.

Ngay cả lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc, mọi người cũng không có coi trọng tới như vậy.

Nhưng, cùng với kim chỉ nam mà Trần Thương phát ra, nó dần dần tỏa sáng rực rỡ

Thậm chí có người dựa vào kim chỉ nam của Trần Thương mà nghiên cứu ra được thuật thức mới, lại còn có hiệu quả rõ rệt

Lúc ấy, trong đầu mọi người lại lần nữa nhớ lại câu mà Trần Thương đã nói trước đây trên sân khấu:

Tại giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới, bọn họ có thể nhìn thấy kết quả

Vì vậy, những người chú ý tới giải thi đấu lần này có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Có lẽ bởi vì ca phẫu thuật ghép đầu thành công của Trần Thương, mang tới ảnh hưởng, đến mức càng ngày càng nhiều người ngoài nghề, cũng bắt đầu chú ý tới chuyện này

Lần này giải thi đấu được tổ chức ở Paris nước Pháp.

Với tư cách là một quốc gia rất đặc sắc ở Châu u, kỳ thật những năm này, nước Pháp tiến bộ cũng không rõ ràng.

Thế nhưng, nước Pháp Paris lại có một bệnh viện rất nổi danh

Đó chính là bệnh viện từ thiện Sabot ở Paris.

Bệnh viện này là bệnh viện công có lịch sử lâu dài nhất nước Pháp, có một không hai, thế nhưng một sự kiện khiến cho bệnh viện này chân chính trở nên nổi tiếng lại là vụ tai nạn xe cộ của Công nương Diana, khi đó, ngài đã được cấp cứu tại bệnh viện này

Từ đó về sau, danh tiếng của bệnh viện từ thiện Sabot đã nổi tiếng khắp nơi trên quốc tế, thậm chí còn nổi tiếng hơn cả thực lực của nó

Năm nay giải thi đấu kỹ năng của hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới được cử hành ở nước Pháp Paris, khiến cho Chính Phủ nước Pháp rất vui vẻ, bởi vì đây không khác gì một cơ hội tuyên truyền về y học của nước Pháp.

Trên nghi thức khai mạc, ngay cả Tổng Thống nước Pháp cũng có mặt ở hiện trường, sự xuất hiện của ngài cũng đủ để nhận thấy trình độ coi trọng của nước Pháp đối với sự kiện lần này

Với tư cách là chủ tịch liên hiệp hội, Dane cũng phụ trách lần tranh tài này.

Mà người dẫn đầu khoa Ngoại thần kinh nước Pháp, cũng là phó chủ tịch hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới, gọi là Anz, người này có giao tình rất sâu với Dane

Lần tranh tài này có thể tổ chức ở nước Pháp, kỳ thật Dane cũng không ít bỏ công sức.

Với tư cách người chủ trì lần thi đấu này, Anz vô cùng nhiệt tình. Bên trong hội trường, có rất nhiều hội viên tham gia, so với hiệp hội AATS, khung cảnh rộng rãi hùng vĩ hơn rất nhiều

Dù sao cũng là một sự kiện cực lớn với hơn vạn người tụ hội, tự nhiên phải chuẩn bị một khu vực hùng vĩ.

Chỉ tính riêng khách sạn phục vụ cho người tham dự, ban tổ chức đã bao xuống mấy nhà.

Bên trên nghi thức khai mạc, Dane vẫn là nhân vật tổ chức chính, ông ta đang chuyện trò rất vui vẻ, rất có khí độ.

Mà lần này, bác sĩ dẫn đội của Trung Quốc là Tiết Chính Nhận, cùng đi với ông ấy là mấy lão đồng chí.

Tiết Chính Nhận nhìn sang ba bốn mươi tân binh mà ông mang theo, nói thật, trong lòng ông cũng vô cùng khẩn trương.

Những người tuổi trẻ này cũng không khác gì ông ấy

Thấy cái hiện trường vàng son lộng lẫy này, nhìn thấy không biết bao nhiêu đội ngũ khoa Ngoại thần kinh đỉnh cấp quốc gia đến từ khắp mọi nơi

trên thế giới, trong lòng mọi người đều không tự tin, có điều bọn họ sẽ hết sức cố gắng, đem hết toàn lực ra ứng phó

Vào lúc ban đêm, chỉ còn một cái nghi thức với nội dung vô cùng đơn giản, sau đó chỉ chờ tới trận đầu giải thi đấu kỹ năng được sắp xếp vào ngày hôm sau nữa thôi. Nội dung trận đầu này chính là: thi đấu kỹ năng Lâm sàng

Đây là kỹ năng hạch tâm của giải thi đấu, trên thực tế thì đúng là như vậy

Mà lúc này, hơn vạn khán giả trên toàn trường đã nhìn thấy những người trẻ tuổi, tóc đen, mắt đen, da vàng đứng sau lưng Tiết Chính Nhận, trong mắt bọn họ tràn ngập tò mò cùng dò xét

Đây chính là một đám tân binh trẻ tuổi khoa Ngoại thần kinh mà Trần Thương đã dùng mười ngày bồi dưỡng ra sao?

Bọn họ thật sự có thể phân cao thấp, cùng với những chuyên gia đỉnh cấp của thế giới, trên dạng đấu trường quốc tế như thế này sao?

Bị vô số ánh mắt nhìn chăm chú, nói thật, mặc dù trong lòng tràn đầy tự tin, thế nhưng bọn họ vẫn cảm thấy có chút nhát gan cùng thẹn thùng

Đồng thời, cũng có chút sợ hãi cùng bất an

Bọn họ thật sự sợ hãi thất bại.

Được vinh dự đứng trên vũ đài thế giới này, mỗi người đều mang trên vai niềm hy vọng nặng trĩu.

Mười ngày trước, giáo sư Trần Thương dùng sức một mình mình, để thế giới này nhớ kỹ sự cường đại của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc.

Hôm nay, bọn họ không hi vọng chính mình làm vấy bẩn lá cờ đầu của tổ quốc, cho dù thất bại, cũng muốn quang vinh mà thất bại

Lần này, bọn họ tới đây, vì vinh dự mà chiến

Hôm nay chỉ là bản tin cùng tổng kết, những trận tranh tài sẽ được tiến hành vào ngày mai.

Lúc xế chiều, người chủ trì Anz đi lên sân khấu.

Ông ta lớn tiếng nói với mọi người đang ở bên dưới:

- Giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới do liên hiệp hội chúng tôi cử hành chính là hội tranh tài đã có truyền thống sáu mươi năm, đã dung nhập vào bên trong xương tuỷ cẩu mỗi một bác sĩ khoa Ngoại thần kinh! Lần tranh tài này, tuyệt không chỉ là một lần cạnh tranh tình hữu nghị, còn là một lần va chạm, một lần đọ sức, một lần đốc thúc kẻ thất bại tiến lên, cũng như cổ vũ người thành công không ngừng cố gắng! Cũng chính là

một lần khích lệ cùng cổ vũ tới mỗi người đang ở dưới hội trường, chăm chú theo dõi chúng tôi

- Năm nay, tôi hân hạnh được tuyên bố giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh thế giới chính thức bắt đầu

- Giống như ngày thường, giải thi đấu năm nay cũng có ba nội dung! Nội dung thứ nhất, là thi đấu kỹ năng phẫu thuật! Nội dung thứ hai, là thi đua thành quả nghiên cứu khoa học khoa Ngoại thần kinh. Nội dung cuối cùng, là phương hướng cách tân, lĩnh vực mới. Cả ba nội dung đều đồng thời tiến hành! Nội dung thứ nhất, địa điểm thi đấu cử hành tại bệnh viện từ thiện Sabot ở Paris, thành viên dự thi, sau màn này, sẽ đi lên rút thăm nhận lấy bằng chứng. Nội dung thứ hai, bày ra thành quả nghiên cứu khoa học, được tiến hành tại sảnh triển lãm tầng 3 khách sạn. Nội dung thứ ba, chính là nêu lên thành quả triển vọng mới trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, cái này...

Dựa theo quá trình, tất cả đều đã được sắp xếp ngay ngắn trật tự.

Cùng ngày hội nghị kết thúc, tất cả mọi người trở lại khách sạn.

Tiết Chính Nhận gọi tất cả những bác sĩ trẻ tham gia trận đấu vào một chỗ, tự bọn họ cũng mở ra một buổi tụ họp nho nhỏ.

- Tất cả mọi người đừng khẩn trương

- Chúng ta phải có tự tin

- Các cậu có hơn ba mươi người, còn có giáo sư Ngô Huy tham gia, các cậu sợ cái gì? Hạng nhất khẳng định là của chúng ta

- Với lại, giáo sư Trần cũng không yêu cầu cao với các cậu, năm mươi người đứng đầu mà thôi, đúng không?

Nghe thấy những lời Tiết Chính Nhận nói, mọi người nhịn không được thở dài.

Chương 2037: Trần Thương Chọn Người Cái Kiểu Gì Vậy?

Ba mươi người bọn họ phải vào trong vòng năm mươi người đứng đầu giải thi đấu lần này

Cái này…Nói chính là muốn bị đánh

- Buổi tối hôm nay, mọi người trở về, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai đã bắt đầu so tài rồi, cố lên

Ngô Huy với tư cách là trợ lý chủ nhiệm lớp nghiên cứu cao cấp, anh hiểu rất rõ biểu tình trên khuôn mặt những bác sĩ trẻ này, anh nói với Tiết Chính Nhận:

- Chủ nhiệm Tiết, ngài cũng trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chú cũng phải tham gia trận đấu đấy

Tiết Chính Nhận cười cười:

- Nha! Cậu đang nói về thành quả nghiên cứu khoa học của chúng ta phải không?

- Không có chuyện gì đâu, tôi đã đọc một lần những nội dung mà trước khi đi giáo sư Trần giao tận tay chúng ta rồi. Tới lúc đó, tôi chỉ cần lấy ra những thứ này, đơn giản như vậy thôi. Loại công việc này của tôi, kỳ thật ai lên cũng được cả

Nói đến đây, Tiết Chính Nhận có chút xúc động.

Đây là Trần Thương đưa cho ông một cái tiền đồ rộng mở

Trên miệng ông không nói, kỳ thật trong lòng đã cảm động không thôi.

Ngô Huy thì nghĩ, đó là kết quả cố gắng của người ta, hơn nữa, không phải người đó thì không ổn

Dương Nghị cũng như thế

Anh ấy mới là người được giáo sư Trần tặng cho một cơ duyên.

Thu xếp xong xuôi cho mọi người, Tiết Chính Nhận mới trở về gian phòng của mình.

Ông lại lấy ra đồ vật Trần Thương đưa cho mình để làm quen lại một lần nữa.

Ngày mai

Mười mấy tỷ đồng bào đang ở quê hương Trung Quốc.

Còn có mấy chục vạn người đồng hành tới đây với chúng ta.

Bọn họ đều đang đợi tin tức tốt lành.

Lần này, Trung Hoa tất thắng

……..

- Tiểu Lỗi, cậu khẩn trương sao?

Người được gọi là Tiểu Lỗi, tên thật là Tôn Hiểu Lỗi, là người tỉnh Quý Dương, năm nay ba mươi lăm tuổi.

Anh ấy là đại biểu của học hội khoa Ngoại thần kinh thành phố Quý Châu, đến nơi đào tạo của Giáo sư Trần, tiếp nhận mười ngày đặc huấn, cũng mang theo hi vọng của rất nhiều người, đi tới Paris nước Pháp

Nghe thấy đồng bạn bên cạnh hỏi thăm, Tôn Hiểu Lỗi hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại.

- Có chút

- Thế nhưng… Giáo sư Trần đã nói, chúng ta cứ dựa theo suy nghĩ của anh ấy, phát huy bình thường là tốt rồi

Kiều Nhuận Trạch nhẹ gật đầu:

- Ừ, tôi vẫn có chút bận tâm, nếu trong lúc thi đấu, tôi phát huy không tốt, khiến cho quốc gia mất mặt thì sao? Cho tới bây giờ, tôi vẫn không nghĩ tới có một ngày tôi sẽ được đứng trên đấu trường quốc tế

Những người này đều được tuyển chọn từ học hội y học địa phương, sau đó đưa tới chỗ Trần Thương.

Trong số bọn họ, có rất nhiều người cũng không phải là tốt nghiệp danh giáo, thậm chí trình độ cũng rất bình thương, chỉ có điều bọn họ có kinh nghiệm lâm sàng phong phú.

Thế nhưng, trong mười ngày đặc huấn ở An Dương, tất cả bọn họ đều đạt được ích lợi không nhỏ, thậm chí còn có cảm giác được mở mang đầu óc, tư duy lâm sàng đột nhiên trở nên thông suốt, kỹ xảo phẫu thuật cũng có một bước tiến dài

Chỉ ngắn ngủi mười ngày

Bọn họ lại trở thành những người kính ngưỡng Trần Thương cả đời.

Thời gian mười ngày đó, bọn họ đã được ích lợi không nhỏ.

Nếu như… Có cơ hội tham gia lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc, bọn họ còn tiến bộ tới đâu nữa?

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đều rất chờ mong

Lần tranh tài này, trong suy nghĩ của bọn họ, nó chính là một lần biểu diễn kỹ xảo.

Những ngày này, tầm mắt của bọn họ cũng rộng mở ra thêm nhiều lắm.

Lần tranh tài này, bọn họ cũng không sợ người đồng lứa

Nỗi lo lắng thực sự của bọn họ, là ngày mùng 1 tháng 7 ở thành phố An Dương của Trung Quốc sẽ cử hành kỳ kiểm tra nhập học lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh

Khi đó, những người cùng cạnh tranh với bọn họ, sẽ không còn là những bác sĩ thanh niên trẻ tuổi như ngày hôm nay nữa

Rất có thể còn có những chuyên gia khoa Ngoại thần kinh đỉnh cấp đến từ các quốc gia khác.

Vì lẽ đó, đây mới khi thực sự cần khẩn trương

Hiện tại?

Vừa vặn xem như luyện tập

- Nội dung thứ nhất, tổng cộng một ngàn chín trăm tám mươi mốt người dự thi đã chuẩn bị sẵn sàng. Đề bài thứ nhất của mọi người là chế định phương án trị liệu! Ban tổ chức chúng tôi đã chuẩn bị tốt hai trăm người bệnh khoa Ngoại thần kinh. Việc của mọi người là tiến hành kiểm tra, sau đó kết hợp kết quả kiểm nghiệm sinh lý, sinh hóa của người bệnh và hình ảnh tư liệu, để đưa ra lời chẩn đoán bệnh, đồng thời chế định phương án trị liệu

- Nội dung này có cơ chế loại bỏ. Trong các cậu, chỉ có một trăm người đủ tư cách đi vào vòng tiếp theo, tham dự vòng thứ hai có nội dung là thi đấu kỹ năng phẫu thuật

- Vì lẽ đó, ghi nhớ, đề mục này không chỉ là vòng đấu sơ khảo, mà còn là một lần đấu vòng loại

- Nếu người dự thi nào không đưa ra được kết quả chẩn đoán bệnh cùng phương án trị liệu, chắc chắn người đó sẽ không có tư cách tiến hành phẫu thuật cho người bệnh của mình! Bởi vì bác sĩ khoa ngoại không chỉ biết phẫu thuật, mà còn… Còn là một người bác sĩ

Sau khi người chủ trì dứt lời, tất cả những bác sĩ dự thi bắt đầu công việc hôm nay của họ

Đội ngũ xấp xỉ hai ngàn người, chỉ trong một vòng đấu loại sẽ cho ra kết quả.

Đề mục phẫu thuật cụ thể, cần chờ đợi tới ngày mai

Mà lúc này, cũng có mạng lưới truyền thông đến nơi này, bọn họ đang truyền hình trực tiếp

Vào giờ phút này, có rất nhiều người Trung Quốc đều đang chú ý tới kết quả cuộc thi đấu lần này.

Không chỉ có Trung Quốc, mà còn có các giám khảo chuyên gia thuộc hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới đang dự một bữa tiệc, cũng

tràn ngập tò mò với kết quả lần này.

Bởi vì, bọn họ rất muốn biết thành tích của hơn ba mươi tuyển thủ dự thi đến từ Trung Quốc

Dane cũng rất quan tâm.

Ông ta đang ngồi nói chuyện cùng giám khảo chuyên gia về nội dung thứ hai của giải thi đấu.

Thành tích vòng đầu tiên của nội dung thứ nhất trong ngày hôm nay, giống như kiểm tra bài tập, cũng có nghĩa là thi sinh nộp bài thi, sau đó giám khảo tiến hành cho điểm

Mà nội dung thứ hai, là trình bày thành quả nghiên cứu khoa học, cũng chính là phần thi yêu cầu giám khảo tiến hành phán xét ngay tại hiện trường.

Thế nhưng nội dung thứ hai này còn chưa bắt đầu, tranh thủ khoảng thời gian này, đột nhiên Dane nói:

- Mang tư liệu của hơn ba mươi người này tới cho tôi

Không bao lâu sau, nhân viên công tác đi tới, đem tư liệu trong máy vi tính trực tiếp phát lên màn hình.

- Chủ tịch, tư liệu đã gửi tới, ngài nhìn xem

Dane vội vàng gật đầu

Đây là thông tin cá nhân của hơn ba mươi tuyển thủ dự thi vòng thứ nhất

Giám khảo xung quanh cũng dồn dập nhận lấy một phần, bắt đầu nhìn.

Mới đầu xem, bọn họ cũng không có phản ứng gì, nhưng khi xem hết, lập tức sửng sốt

Bởi vì trình độ của những người này rất bình thường, thật sự rất bình thường.

Không nói tới những trường đại học nổi tiếng thế giới, ngay cả những học viện y khoa nổi danh Trung Quốc, bọn họ cũng không được học qua. Trong số những người này, đa phần là thạc sĩ, tiến sĩ cũng có một ít, nhưng điều lạ lùng là, còn có một vài người mới học xong đại học chính quy

Nói thật, nếu như đánh giá dựa trên phần tư liệu này, những tuyển thủ dự thi đến từ các quốc gia khác, đều có thực lực cao siêu hơn tất cả bọn họ.

Trần Thương chọn người cái kiểu gì vậy?

Tại sao lại không chọn lựa những bác sĩ ưu tú một chút tới tham gia chứ?

Mọi người đều cảm thấy tiếc nuối.

Chương 2038: Ngày Đầu Bá Bảng

Hôm nay, cũng không phải một ngày bình thường, trình độ bối cảnh của những thí sinh này, thật sự chỉ có thể nằm trong đám người bị lãng quên.

Bởi vì những tuyển thủ dự thi khác thực sự quá mức ưu tú.

Sau khi tất cả mọi người xem xong, bọn họ tiện tay đóng lại

Bởi vì lúc này, nội dung thứ hai: trình bày thành quả nghiên cứu khoa học sắp bắt đầu.

Hơn bảy mươi tuyển thủ dự thi đến từ các quốc gia khác nhau, đã làm tốt chuẩn bị, mỗi người đều có hai mươi phút tiến hành giới thiệu.

Mà Tiết Chính Nhận, không còn nghi ngờ gì nữa, đã bị xếp ở vị trí cuối cùng, đoán chừng, khi tới phiên ông lên trình bày, chắc cũng phải tới ngày mai hoặc ngày kia.

Nội dung thứ ba: chính là phát hiện mới trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh. Phần này có tính chất bỏ phiếu trong khoảng ba ngày, hai ngày trước là bỏ phiếu trực tuyến trên mạng internet từ đó chọn ra mười đội thi có số phiếu bình chọn cao nhất, tới ngày thứ ba, mười đội này sẽ tiến hành triển lãm tại hiện trường, sau đó lại tiếp tục bỏ phiếu bình chọn

Vì lẽ đó, mặc dù thể lệ thi đấu, cạnh tranh do hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới đưa ra thực sự kịch liệt, nhưng vẫn khá công bằng.

Cũng vì vậy

Tiêu chuẩn đánh giá cũng rất cao.

Sau khi những thí sinh này lấy được thành tích xuất sắc trong cuộc thi, lại trở về đơn vị, thường thường sẽ được thăng chức, tăng lương. Nếu như có thể giật được giải thưởng, có thể gọi là thăng chức như diều gặp gió.

Đây chính là sự tán thành đối với những người có thực lực thật sự

Cho dù là Dane, cũng không thể gây trở ngại trên phương diện này.

Vì lẽ đó, ngay từ đầu, tất cả mọi người đều đang mong đợi.

Hôm nay, rút cuộc, ai là người có thể giật được giải nhất đây?

Thời gian của ngày thứ nhất, chỉ trong chớp mắt đã trôi qua.

Vòng đầu tiên của nội dung thi đấu thứ nhất: kỹ năng phẫu thuật cũng chính thức kết thúc.

Sau đó là tới công đoạn chấm điểm

Tuân theo truyền thống không để điểm số qua đêm, thành tích cuộc thi đấu kỹ năng phẫu thuật, với xấp xỉ hai ngàn người tham gia, bắt đầu được

công bố ra ngoài

Trong lúc này, tất cả mọi người bắt đầu kích động lên.

Lúc này, không chỉ các chuyên gia giám khảo đang ghi điểm số, cả những phóng viên truyền thông và hội viên đang chờ đợi điểm số, hay như tất cả những người tới từ khắp các nơi trên thế giới đang chú ý tới trận đấu ngày hôm nay, đều bắt đầu kích động lên

Thế nhưng, thời gian cứ từng giây từng phút trôi đi mất… Những giám khảo vẫn chưa ghi xong

Tám giờ tối, theo giờ nước Pháp

Cũng chính là 2 giờ rạng sáng theo thời gian của thủ đô Trung Quốc.

Kết quả cuối cùng đã được công bố

Mà lúc này, vẫn đang có rất nhiều người Trung Quốc không hề ngủ, bọn họ đều đang đợi kết quả của ngày thứ nhất.

Chờ đợi thành tích đám thí sinh của quốc gia bọn họ

Với họ, thành tích cuộc thi đấu này không khác gì thành tích Olympic.

Bất cứ cái nào, cũng dẫn động được rất nhiều trái tim đồng bào.

Cuối cùng

Xếp hạng đi ra

Bành Linh vẫn ở bên trong phòng bệnh

Đột nhiên truyền tới nụ cười vui vẻ.

Lúc này, ở thủ đô của Trung Quốc, Tiêu Nhuận Phương bật cười lên như một đứa trẻ.

Mã Nguyệt Huy kích động, trực tiếp bấm điện thoại gọi cho Trần Thương, đầu dây bên kia vừa nhận, hắn đã la lớn:

- Đậu phộng! Má nó chứ! Quá mạnh

- Trần Thương, cậu dạy bọn họ kiểu gì đấy

- Quá biến thái

- Cậu có hiểu cái gọi là đồ bảng hay không?

- Cậu có biết tuyển thủ của Trung Quốc chúng ta chiếm cứ nguyên một trang đầu danh sách là cảm giác gì không?

- Cậu có biết sức mạnh của Trung Quốc đã khiến cho toàn thế giới sợ hãi không?

- Ha ha...

.....

Trần Thương bị âm thanh rống ầm lên của lão Mã làm cho lập tức tỉnh lại.

Giờ này là hơn nửa đêm, Trần Thương đã ngủ thiếp đi.

Rơi vào đường cùng, anh đành phải lên tiếng:

- Ừm

Lão Mã nghe thấy sau đó, lập tức biến sắc:

- Cái gì?

- Cậu chỉ ừm một cái là xong rồi?

- Cậu biết không? Toàn bộ hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới đều trợn tròn mắt

- Hiện tại, bọn họ đang hoài nghi chúng ta mua được giám khảo lần thi đấu này đây

- Tất cả gần hai ngàn người tham gia vòng đấu kỹ năng này, kết quả người Trung Quốc chúng ta đã chiếm cứ hơn ba mươi hạng, mà còn là hơn ba mươi hạng ở trang đầu tiên của danh sách. Tất cả đều là người Trung Quốc chúng ta đấy

- Quá điên cuồng

- Làm sao cậu có thể không hưng phấn? Làm sao có thể không kích động? Cái này đều là công lao của cậu

Lão Mã kêu lên một tiếng nghe doạ người, ông ấy đang vô cùng hưng phấn.

Thức đêm nhịn đến hai giờ, tin tức này, đủ để an ủi tâm linh thấp thỏm cả ngày hôm nay của ông ấy

Trần Thương yên lặng nói một câu:

- Chuyện này không phải là điều hiển nhiên sao? Nếu như đám người này, ngay cả đấu vòng loại, cũng không qua được, thế thì quá tệ

Nói xong, Trần Thương cúp điện thoại

Phần thi trọng điểm trong suy nghĩ của Trần Thương chính là chẩn đoán bệnh với trị liệu khoa Ngoại thần kinh.

Cũng là phần trọng điểm mà hắn bồi dưỡng những người này

Anh chắt lọc tinh hoa của mình, dựa theo từng sở trường của mỗi người để dẫn dắt cho đám đệ tử này. Cách làm ấy rất có hiệu quả.

Nếu như vòng thứ nhất cũng không qua được, không phải quá mất mặt hay sao?

Phải biết, những người này cũng là tinh anh của một tỉnh.

Trần Thương nhỏ giọng nói câu:

- Kinh hãi cái quỷ gì...

Nói xong, anh lại tiếp tục ngủ.

Mà lúc này, không biết bao nhiêu người Trung Quốc đang bị thành tích điên cuồng này làm khiếp sợ tới mức đầu cũng ong ong hết lên.

Hơn nữa, không ai nghĩ tới chuyện gian lận thành tích, thậm chí không dám nghĩ

Lúc ban đầu, bọn họ chỉ nghĩ, ba mươi người tham dự, được mười người lọt vào vòng trong, vậy đã tốt lắm rồi.

Dù sao một phần mười là người Trung Quốc chúng ta, chuyện đó đã rất quang vinh, rất hãnh diện rồi

Thế nhưng… Ai có thể nghĩ tới, ba mươi người bọn họ toàn bộ tiến vào.

Hơn nữa… Đều xếp ở đầu bảng, trong số những người tham dự, Ngô Huy giữ vị trí đầu tiên, theo thứ tự sắp xếp, cũng là người đứng đầu trong số tất cả những tuyển thủ

Truyền thông hưng phấn

Nhân dân cũng hưng phấn

Tất cả những người chú ý tới lần tranh tài này, đều kích động lên.

Cái gì là năng lực?

Cái gì là khí phách

Ngoài tôi ra còn ai

Mà lúc này, không chỉ có Trung Quốc chấn kinh.

Sau khi biết được thành tích lần này, những giám khảo chuyên gia khoa Ngoại thần kinh của thế giới cũng bị khiếp sợ

Nếu không phải do máy tính chấm điểm, bọn họ nhất định sẽ thận trọng suy tính một chút, kết quả này có chính xác hay không, có phải đã bị Hacker mũ đen của Trung Quốc nhúng tay vào hay không?

Thực sự ra… Loại kết quả này, như một kỳ tích, thật sự không thể tưởng tượng nổi

Hơn ba mươi người, toàn bộ xếp ở phía trước, không có khe hở, đây là… Cái gọi là bá bảng sao?

Giám khảo chuyên gia thực sự đã khiếp sợ.

Có thể làm giám khảo chuyên gia, trên cơ bản đều là những người đã trải qua kỳ thi này, bọn họ biết rõ độ khó trong đó.

Muốn đạt được điểm số cao như vậy, nhất định phải nắm rõ tình trạng của người bệnh, kết quả xét nghiệm và tất cả các loại bệnh trạng như lòng bàn tay

Đồng thời, có đầy đủ nhận biết đối với phương án trị liệu, chỉ nam trị liệu, hơn nữa, phải đạt tới trình độ am hiểu cực kỳ sâu.

Chương 2039: Những Bài Báo Ùn Ùn Dồn Dập, Đập Thẳng Vào Mặt

Những giám khảo chuyên gia này quả thực có chút không tưởng tượng nổi

Dù sao xảy ra chuyện như vậy, nếu không nhìn lại vài lần cho kỹ, tuyệt đối sẽ không cam lòng.

Thế là, mọi người nhìn lại

Không xem lại thì thôi, giờ họ nhìn kỹ, vậy mà lại phát hiện ra những thí sinh này chẩn đoán bệnh cực kỳ chi tiết, bất kỳ một chi tiết nào, dù nhỏ nhặt không đáng kể, bọn họ cũng lưu ý, đặc biệt là hình ảnh tư liệu cùng giấy xét nghiệm, cơ hồ là đánh giá hoàn mỹ

Hơn nữa, điều quan trọng nhất, đó là phương án trị liệu

Quá mức hoàn mỹ

Thậm chí có rất nhiều tiểu kỹ xảo trong liệu pháp phẫu thuật, chính bọn họ cũng không nghĩ đến, nếu như không phải bọn họ nhìn thấy từ phần trả lời của những người dự thi này, chính bọn họ cũng không nghĩ ra.

Tư duy của đám người này thực sự kín kẽ

Không đúng

Đây là có kỹ xảo?

Giờ khắc này, rất nhiều chuyên gia lại tiếp túc nghiêm túc phân tích, so sánh, sau đó, đột nhiên nói:

- Các anh có phát hiện hay không? Kỳ thật… Những thủ pháp chẩn đoán bệnh lạ thường này, đều giống nhau, hình như có một loại kỹ xảo ở bên trong

Một người khác cũng vội vàng gật đầu

- Đúng! Tôi cũng phát hiện được. Đúng là như vậy. Ngay từ đầu tôi đã có loại cảm giác này. Tới lúc ngươi nói chuyện, tôi mới kịp phản ứng lại. Bọn họ hiểu quá rõ những chi tiết này! Thậm chí có vài chi tiết, chính tôi cũng không kịp nhìn ra

- Đây không phải điểm mấu chốt nhất

Đột nhiên, một giám khảo chuyên gia lớn tuổi nói:

- Quan trọng nhất chính là... Phương án trị liệu của bọn họ... Nếu như tôi không đoán sai, đây cũng là một cuốn sách hướng dẫn, chỉ nam mới!

Bọn họ đã dựa theo những phương án trong đó mà viết ra

Lời này vừa nói ra lập tức tất cả giám khảo chuyên gia đều yên lặng xuống

Dựa theo… Chỉ nam viết?

Bọn họ hình như bừng tỉnh đại ngộ.

- Ngươi nói là... Bọn họ... Là giáo sư Trần dạy dỗ? Những chỉ nam này, cũng đều là nội bộ chỉ nam của giáo sư Trần!?

- Rất có thể

Người đàn ông kia khẳng định:

- Cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa gặp được loại chỉ nam nào tường tận như thế, lại còn hướng dẫn người ta nắm chắc phương án phẫu thuật đến vậy, thậm chí còn trên cả kinh nghiệm của tôi

- Quá lợi hại

Sau khi người đàn ông ấy nói xong, hắn lập tức hít sâu một hơi, có chút xúc động.

- Những lời giáo sư Trần nói, có khả năng là sự thật

- Lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc! Tôi nói thật… Tôi có chút muốn tham gia...

- Tôi cũng muốn

- Tôi cũng vậy

Trần Thương không biết, vào giờ phút này, đã có một nhóm người yên lặng trở thành fan hâm mộ của anh.

Mà không chỉ có những giám khảo chuyên gia này

Toàn bộ những thành viên nằm trong hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới.

Bọn họ đều đang đợi thành tích

Sau khi bọn họ nhìn thấy hành động cùng thành tích bá bảng bá đạo như vậy của Trung Quốc.

Tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ

Kinh ngạc

Từ này đã không đủ để diễn tả sự chấn kinh của bọn họ.

Đây là làm sao lại có loại khả năng này cơ chứ

Đám người này, nếu như ngay từ đầu đã lợi hại như vậy, bọn họ không thể nào không biết.

Hơn nữa…Bọn họ đều rõ ràng, thực lực khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc, rất bình thường. Thế nhưng từ sau khi Trần Thương xuất hiện.

Lĩnh vực này của quốc gia bọn họ đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chẳng lẽ... Thật sự có thể sản xuất hàng loạt thiên tài sao?

Dĩ nhiên không phải

Đó là cái gì?

Là Trần Thương

Tất cả mọi người đều nghĩ đến những câu Trần Thương từng nói trước đây.

Đợi đến giải thi đấu do hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới tổ chức, mọi người sẽ biết

Trần Thương thật sự có loại năng lực này

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

Thật lâu… Cũng không ai nói câu gì.

Mà Dane

Sau khi ông ta nhìn thấy bảng thành tích này, cũng thật lâu không nói chuyện.

Ông ta không biết nên nói cái gì

Càng không biết nên nói như thế nào

Mọi việc những thứ này đều là công lao của Trần Thương sao?

Nghĩ cũng không dám nghĩ

Những học sinh mà ông ta tỉ mỉ bồi dưỡng cùng huấn luyện ra, vậy mà bị những bác sĩ bình thường được Trần Thương đặc huấn trong mười ngày, gắt gao đè xuống dưới, không thể thở dốc

Loại cảm giác bị thất bại này…

Từ trước tới nay, ông ta chưa bao giờ trải qua

Mà tương tự vậy, những bè bạn ký giả truyền thông, sau khi nhìn thấy tin tức này, đều sôi trào

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy loại tình huống đảo ngược ngoạn mục như thế này

Chính vì vậy, bọn họ đã dồn dập bắt đầu phát tin tức này ra bên ngoài

[Bá bảng xưa nay chưa từng có! Hơn ba mươi học viên toàn bộ đều là học sinh của Trần Thương!]

[Nhóm học sinh thử nghiệm được giáo sư Trần huấn luyện trong mười ngày, vậy mà đã vượt qua nhiều thiên tài như vậy!]

[Thánh địa bác sĩ khoa Ngoại thần kinh - Lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc]

...

Những bài báo ùn ùn dồn dập, đập thẳng vào mặt

……

Vào giờ phút này, cơ hồ tất cả những người chú ý tới giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh lần này, đều biết rõ một sự kiện chân thực, nhưng lại khó có thể tin nổi, đã xảy ra.

Bất luận là đối thủ cạnh tranh của Trần Thương, hay những người vẫn chú ý tới cuộc tranh tài này, kể cả Dane, cũng không thể không giơ ngón tay cái lên, nói với Trần Thương một tiếng, lợi hại

Trong lúc đó, ở quê nhà của những thí sinh dự thi, những lão viện trưởng đã đề cử bọn họ đến thành phố An Dương, người nào người nấy đều tràn ngập kích động

Nhìn đám nhóc con này có thể đạt được thành tích kiêu ngạo như vậy trong một giải thi đấu mang tầm cỡ quốc tế, làm sao có thể không kiêu ngạo? Làm sao có thể không kích động chứ?

Ngay cả Tiết Chính Nhận cũng không nghĩ tới, bọn họ có thể vượt mức hoàn thành nhiệm vụ như thế

Mà lúc này, ở thủ đô Paris của nước Pháp.

Bên trong một phòng khách sạch, có hơn ba mươi người đang cùng một chỗ reo hò

Tiết Chính Nhận nhìn đám người đó, nở nụ cười đầy ngạc nhiên:

- Biểu hiện hôm nay của mọi người rất không tệ

Tất cả mọi người chẳng nói năng gì, ngược lại họ quay người nhìn Ngô Huy vẫn đang trầm tư đứng ở một bên.

Với tư cách là trợ lý chủ nhiệm lớp, kỳ thật trong mắt của mọi người, Ngô Huy cũng giống như một vị huấn luyện viên.

Tiết Chính Nhận thấy vậy, vỗ bả vai Ngô Huy, nói:

- Cậu bày ra bộ mặt gì vậy? Nói một chút cho mấy người chúng ta nghe đi

- Thành tích như vậy, xét trên phạm vi toàn thế giới, cũng là lần đầu tiên xảy ra

- Ai! Một quốc gia có thể trực tiếp bá bảng ở trong giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh của thế giới như thế này! Ngay cả cường quốc như nước Mỹ, cũng chưa từng có vinh dự đó

- Nói cho các cậu biết, đám nhóc con, các cậu rất ưu tú

Tiết Chính Nhận thật sự kích động. Ông là lão hội viên, đã tham gia không biết bao nhiêu lần giải thi đấu kỹ năng. Cho nên, ông biết rõ, thực sự không dễ dàng đạt được một thành tích

Không khoa trương chút nào

Cái thành tích này, đoán chừng về sau cũng chỉ có người Trung Quốc mới có thể phá vỡ.

Ai nói Trung Quốc không có nhân tài

Ai nói khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc phát triển lạc hậu

Ai nói cả Trung Quốc chỉ có một thiên tài là Trần Thương

Hôm nay, một cái tát vang dội, đã đánh thức vô số người

Chương 2040: Điều Kiện Của Trần Thương

Ngô Huy nhìn mọi người, nhàn nhạt nói một câu:

- Hôm nay chỉ là đấu vòng loại, ngày mai mới là trọng điểm

- Nhiệm vụ của bác sĩ khoa ngoại không vẻn vẹn chỉ là chế định phương án, mà là lực chấp hành, tôi hi vọng mọi người có thể thêm chút sức.

Tiết Chính Nhận nhìn Ngô Huy, tên này chỉ biết cắt ngang hưng phấn của người khác, cái tên này, quá không thú vị

Đúng lúc ấy, điện thoại của Ngô Huy rung lên một cái

Anh nhìn điện thoại một chút, lập tức cười cười.

Anh nói với mọi người:

- Vừa rồi, thầy đã nhắn tin cho tôi

Một câu này của Ngô Huy, khiến cho hiện trường sôi trào

Vừa rồi Tiết Chính Nhận nói nhiều như vậy, nhưng tất cả mọi người đều không hề có chút phản ứng nào, thế nhưng chỉ cần một tin nhắn của Trần Thương, làm cho tất cả mọi người trở nên vô cùng kích động

- Sau khi biết được thành tích của mấy người các ngươi, tôi rất vui mừng. Tiếp tục cố gắng nhé. Ngày mai những người đạt được thứ hạng trước mười, có thể miễn thi, được đặc cách vào thẳng lớp nghiên cứu cao cấp, trở thành đám đệ tử đầu tiên! Cố lên

Khi Ngô Huy đem tin nhắn đọc lên.

Nháy mắt

Toàn trường sôi trào

Bọn họ chỉ là lớp huấn luyện tăng cường trong mười ngày.

Thế nhưng, lớp nghiên cứu cao cấp lại được học tập tới nửa năm.

Với tư cách là nhóm đệ tử đầu tiên, chân chính được trải nghiệm với cảm nhận, lớp nghiên cứu cao cấp

Bọn họ đều hiểu lớp nghiên cứu cao cấp này, hay lần huấn luyện này đáng quý tới mức nào

Không hề nể tình bất kỳ ai, bọn họ chỉ nói nhận xét chân thật trong lòng mình

Nếu được tới nơi đó, học tập trong nửa năm, cũng có nghĩa là, về cơ bản, khả năng của bạn trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, đã đạt tới trình độ cấp thế giới

Thậm chí bọn họ còn có thể đoán trước được, sau đợt huấn luyện này, toàn thế giới sẽ có bao nhiêu người sẽ chạy như vịt tới tham gia lớp nghiên cứu cao cấp kia

Tới lúc đó, cạnh tranh sẽ cực kỳ khốc liệt

Muốn trổ hết tài năng trong một kỳ khảo hạch không giới hạn độ tuổi người tham gia, với những bác sĩ trẻ tuổi như bọn họ, thực tế là khó như lên trời

Mà bây giờ, lại có một cơ hội bày ra trước mắt, bọn họ có thể bỏ qua được không?

Ngô Huy chỉ đơn giản nói một câu

Lại khiến cho tinh thần của tất cả mọi người tăng cao gấp trăm lần, lại khiến cho bọn họ tràn đầy lực lượng cùng đấu chí

Tiết Chính Nhận bất đắc dĩ nhìn những bác sĩ trẻ tuổi đang vô cùng hưng phấn kia, những người nay như đã điên cuồng cả rồi, ông lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Thế nhưng, khi Tiết Chính Nhận cẩn thận suy nghĩ lại một chút, dường như, ngay cả ông cũng muốn được học tập trong lớp nghiên cứu cao cấp?

Đây quả thực là học viện quân sự Hoàng gia khoa chuyên đào tạo nhân tài trên lĩnh vực Ngoại thần kinh, mà những người tốt nghiệp tại đây đều là nhân tài cấp tướng.

Ngay tại lúc đó, đột nhiên, một tiếng đập cửa vang lên

Lập tức, tất cả mọi người sửng sốt.

Ai tìm bọn họ?

Tiết Chính Nhận đang đứng gần cửa, cho nên đứng dậy đi mở cửa.

Vừa mới mở cửa, đã nhìn thấy một cô gái tuổi chừng hai mươi, ba mươi, đang đứng ở cửa ra vào, phía sau là một nhóm thanh niên nam nữ trạc tuổi cô gái kia.

Tiết Chính Nhận tò mò hỏi một câu:

- Các cô tìm ai?

Cô gái đó mỉm cười:

- Chào ngài, chúng tôi là du học sinh ở Paris nước Pháp.

- Chúng tôi tới cổ vũ cho mọi người

Một câu Hán ngữ thân thiết, lập tức kéo gần lại khoảng cách lẫn giữa hai bên.

Đám người Ngô Huy cũng hiếu kỳ ghé mắt nhìn qua.

Lúc này, cô gái ấy mới nói:

- Từ khi chúng ta biết được mọi người tới tham gia tranh tài, đã bắt đầu chú ý tới mọi người.

- Ngài chính là giáo sư Tiết Chính Nhận! Chúng tôi tới đây là muốn chúc mừng giáo sư Ngô Huy

Tiết Chính Nhận lập tức sững sờ, chúc mừng giáo sư Ngô Huy… Vậy các cô cậu nói tên của tôi làm gì?

Tiết Chính Nhận lập tức im lặng.

- Các cô cậu cứ vào trước đi

Đang lúc nói chuyện, mười bảy mười tám du học sinh đi đến, bọn họ thấy những tuyển thủ dự thi đều có mặt ở đây, lập tức hào hứng vô cùng

- Giáo sư Ngô, các anh quá lợi hại

- Đúng vậy, các anh không biết, hiện tại tất cả mọi người đều đang hỏi chúng tôi, nói Trung Quốc chúng tôi lợi hại như vậy, tại sao lại muốn tới nước Pháp?

- Hiện tại những người nước ngoài cũng biết rõ khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc rất lợi hại! Đây mọi việc đều là công lao của các anh

Mọi người người một lời tôi một câu, nói rất náo nhiệt.

Mấy người Ngô Huy cũng bị những câu nói nhiệt tình với lời chúc mừng này làm cho có chút xấu hổ

Thế nhưng, bọn họ còn cảm thấy vinh dự nhiều hơn

Điều này làm cho bọn họ cảm giác…

Cố gắng của mình có ý nghĩa.

Thành tích của bọn họ, đại biểu cho tương lai của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc

Bọn họ đang làm vẻ vang cho đất nước

Tất cả những cố gắng của bọn họ, đều đáng giá

Sau những lời chúc mừng, và nhiệt tình nói chuyện thêm một thời gian, những người này mới lưu luyến không rời đi khỏi.

Khi cô gái hơn ba mươi tuổi kia đi khỏi, cô ấy cứ nhìn chằm chằm vào Ngô Huy, hiển nhiên có chút nhớ nhung không nỡ bỏ.

Ngô Huy cũng như thế, thật vất vả tăng thêm cái Wechat.

- Chào anh, tôi tên là Vu Xu, cố lên! Tôi tin tưởng anh có thể đạt được giải quán quân

Một câu này, khiến cho Ngô Huy đỏ mặt.

- Tôi sẽ cố gắng

Vu Xu gật đầu, cười với Ngô Huy và va chạm nắm đấm.

- Quả đấm của tôi có sức mạnh nha! Ca phẫu thuật ngày mai, anh phải cố gắng lên

Ngô Huy thật thà nhìn cô gái ấy, đột nhiên có chút yên lặng.

Cô ấy thành thục, hiểu biết, lại có một hương vị nữ nhân rất khác biệt, khiến cho Ngô Huy có chút trở tay không kịp.

Anh nhịn không được nói câu:

- Cám ơn

Ngày thứ hai là tranh tài phẫu thuật

Hơn một trăm người phân phối tại những bệnh viện khác nhau, bắt đầu giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật.

Đây là phân đoạn đặc sắc nhất hàng năm

Đao thật thương thật lên phẫu thuật.

Điều này cần sự hỗ trợ mạnh mẽ của bệnh viện và sự có mặt của các chuyên gia để giám sát.

Dạng phẫu thuật này, không chỉ là phẫu thuật, còn cần những bác sĩ cố gắng hết khả năng đảm bảo phẫu thuật an toàn.

Những bệnh nhân này, rất nhiều người đều là tự nguyện báo danh tham gia, bởi vì nếu được chọn, cũng có ý nghĩa là chi phí toàn bộ ca phẫu thuật cho họ, được miễn.

Vậy nhưng, vấn đề có thể sẽ xảy ra bất cứ lúc nào

Bên trong bệnh viện từ thiện Sabot.

Ngô Huy được phân một người bệnh đến từ Trung Quốc, anh ta là một người đàn ông tầm ba mươi mốt tuổi, tên là Chu Hoan.

Sau khi anh ta thấy Ngô Huy, đã nở nụ cười chào hỏi

- Xin chào

Lúc Ngô Huy nghe thấy tiếng Trung, lập tức hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Chu Hoan, cũng nhịn không được bật cười:

- Xin chào

Trước khi bắt đầu phẫu thuật, Ngô Huy cần có đầy đủ tư liệu cần thiết về bệnh nhân, lại tiến hành xác định phương án phẫu thuật, sau đó mới bắt đầu phẫu thuật.

Kỳ thật, chỉ có một sự khác biệt duy nhất so với hôm qua.

Chính là người bệnh hôm nay đã làm tốt những chuẩn bị trước phẫu thuật.

Nếu như tuyển thủ dự thi có thể trả lời chính xác tình huống của người bệnh, tiếp theo, lên kế hoạch tốt phẫu thuật cùng xử lý những tình huống đằng sau phẫu thuật, sao cho hợp lý với nhau, lúc đó bọn họ mới có thể tiếp

tục tiến hành phẫu thuật, nếu không chỉ có thể tham dự phẫu thuật với tư cách là trợ thủ phẫu thuật

Chương 2041: Ngô Huy Trực Tiếp Rớt Xuống Vị Trí Thứ Nhất, Đếm Ngược Từ Dưới Lên

Vì lẽ đó, hôm nay thoạt nhìn, bọn họ chỉ cần thực hiện một ca phẫu thuật, nhưng thật ra, bọn họ phải tham gia hai lần khảo nghiệm.

Thông qua kiểm tra, có thể lên bàn làm mổ chính, tham dự cạnh tranh

Nếu như thất bại ở lần kiểm tra thứ nhất, chỉ có thể đảm nhiệm vị trí trợ thủ trên bàn phẫu thuật.

Chu Hoan rất vui vẻ, chờ khi không có người chú ý bên này, anh ta chào hỏi Ngô Huy, sau đó cười nói:

- Anh là bác sĩ Trung Quốc tới tham gia giải thi đấu kỹ năng khoa Ngoại thần kinh của thế giới sao?

Ngô Huy gật đầu:

- Không sai.

Sau khi nói xong, Ngô Huy kiểm tra kết quả kiểm nghiệm của hắn và bắt đầu nghiêm túc nhìn.

Gặp được một đồng bào, anh ta rất vui vẻ, vì lẽ đó phẫu thuật này nhất định phải làm tốt.

Chu Hoan nhỏ giọng nói:

- Các anh vẫn đang tranh tài sao?

- Kỳ thật… Tình huống của tôi, tôi là người hiểu rõ nhất

- Tôi đã tới nước Pháp mười năm. Tôi đã mắc bệnh trong một khoảng thời gian rất dài. Bác sĩ nói bệnh của tôi là bẩm sinh, rất khó trị liệu, nhưng hai ngày này tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, số lần phát bệnh động kinh càng ngày càng nhiều...

Chu Hoan vừa nói, Ngô Huy vừa kiểm tra báo cáo.

Kỳ thật, đối với những căn bệnh thuộc khoa Ngoại thần kinh, chụp CT và cộng hưởng từ cũng không khác gì ánh mắt của bác sĩ.

Những thứ này chính là căn cứ chủ yếu để chẩn đoán bệnh

Nhân viên coi thi xung quanh nghe thấy Chu Hoan nói tiếng Trung, lập tức nói:

- Mời nói tiếng Anh.

Chu Hoan xấu hổ cười một tiếng:

- Xin lỗi, tại tôi quen miệng.

Kỳ thật, loại câu thông cùng trao đổi này hai người bọn họ đã tiến hành trong thời gian rất lâu rồi.

Mà lúc này, Ngô Huy đã chuyển sang nhìn tình huống của người bệnh, càng xem càng cảm thấy có chỗ nào đó thật kỳ lạ.

Nếu như dựa theo kết quả kiểm tra anh vừa xem, người bệnh giống như có một mạch máu dị dạng, cũng chính là người bệnh có mạch máu động tĩnh mạch ở sọ não bị dị dạng.

Xung quanh rõ ràng có vôi hóa, đây cũng là mạch máu dị thường cùng sự tích tụ của hemosiderin.

Thế nhưng… Trên thực tế, mạch máu dị thường có tín hiệu dị thường theo hình chữ Z, hình ống hoặc hình chấm.

Tuy nhiên, bệnh nhân có xu hướng hiển thị tín hiệu thấp trong hình ảnh có trọng số T1 và hình ảnh có trọng số mật độ proton và tín hiệu cao trong hình ảnh dội âm thậm chí có trọng số T2, có thể được hiển thị trực tiếp trong hình ảnh có trọng số dội âm gradient

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Đây là chi tiết mà anh chưa từng gặp phải.

Kỳ thật, đây là những tư liệu do lão sư Trần Thương giao cho anh.

Khả năng nhận dạng tư liệu hình ảnh của Trần Thương có thể nói là cấp độ yêu nghiệt.

Một chút sai sót nhỏ bé cũng có thể nắm bắt được rất nhiều dị thường.

Chu Hoan thấy Ngô Huy nhíu mày, cũng sốt ruột

- Liếc mắt ra hiệu, kỳ thật cái bệnh này của tôi, ở trong nước cũng đã làm kiểm tra. Đối phương không đưa ra được đáp án chính xác, sau đó tôi đi tới nước Anh, đối phương đề cử tôi tới đây.

- Thế nhưng tôi cảm thấy chi phí thanh toán quá đắt đỏ, tôi cũng không thể thanh toán nổi, vì lẽ đó… Sau khi biết được cơ hội lần này, tôi đã đến bệnh viện từ thiện Sabot.

- Tôi nghe nói, có khả năng là vấn đề ở … mạch máu.

Nghe thấy Chu Hoan, ánh mắt Ngô Huy lập tức co rụt lại, chẳng lẽ thực sự cần phải phẫu thuật động tĩnh mạch bị dị dạng trong đầu?

Nghĩ tới đây, Ngô Huy nhẹ gật đầu.

Có lẽ vậy, không thành vấn đề

Dù sao… Loại tình huống này mới phù hợp với độ khó của cuộc tranh tài.

Phẫu thuật uốn nắn động tĩnh mạch dị dạng trong đầu có độ khó rất cao, vậy mà lại đòi hỏi bác sĩ phải có công suất rất lớn, đúng là một bài khảo

nghiệm trình độ phẫu thuật của bác sĩ.

Ngô Huy nghĩ tới đây, khi anh đang chuẩn bị đưa ra kết luận.

Đột nhiên quay ngược lại, anh lập tức nghĩ đến một trường hợp khác

Có thể hay không…

Có khả năng

Ngô Huy nghĩ đến loại trường hợp kia, anh lập tức biến sắc.

Chẳng lẽ là Oligodendrogliomas?

Đây chính là một loại u thần kinh đệm cực kì hiếm thấy

Trong tất cả những ca phẫu thuật khối u nội sọ, khả năng gặp phải trường hợp này không hơn tỉ lệ 1%.

Nhưng... Nếu đúng như vậy, thì vị trí của khối u trong người bệnh nhân này, phải nằm ở khu chức năng

Nếu như bệnh nhân có u thần kinh đệm nằm ở khu chức năng lớn như thế, mà lại là u tế bào thần kinh ít nhánh… Lại còn vôi hóa… Chẳng lẽ là ác tính?

Nghĩ tới đây, Ngô Huy lập tức cảm thấy khẩn trương.

Vôi hóa… Ác tính… Thay đổi ở giữa Oligodendrogliomas

Loại phẫu thuật này... Có hệ số nguy hiểm rất cao

Trên thực tế, dạng phẫu thuật này, căn bản không có cách nào thực hiện

Bởi vì độ ác tính quá cao, tỉ lệ tái phát quá lớn, nếu muốn phẫu thuật, chỉ có thể phẫu thuật cắt u thần kinh đệm trên diện tích lớn ở bán cầu não mà thôi.

Nhưng như vậy, độ khó phẫu thuật rõ ràng lại lên cao

Hơn nữa, tác động lớn nhất của việc cắt bỏ bán cầu đại não trên diện rộng, chính là liệu nó có gây mất các vùng chức năng nội sọ trên diện rộng hay không.

Nếu cắt ít… U thần kinh đệm trong đầu sẽ tái phát.

Nếu cắt nhiều, vùng chức năng não bị tổn thương

Nghĩ tới đây, Ngô Huy hít sâu một hơi.

Bắt đầu viết ra kết luận của mình bên trên phiếu trả lời

Thời gian một buổi sáng đảo mắt đã đi qua.

Buổi sáng, chủ yếu chỉ là hiểu rõ đầy đủ đối với tình trạng của bệnh nhân, sau đó chờ đợi xác minh xác định, lại lần nữa tiến hành phẫu thuật.

Nếu như câu trả lời chính xác, phù hợp, người dự thi sẽ tiến hành với thân phận mổ chính

Nếu như sai lầm, chỉ có thể làm phụ trợ.

Nói chung, hầu hết mọi người sẽ không bị loại sau cuộc đánh giá và sàng lọc của ngày hôm qua.

Buổi trưa khi ăn cơm, tất cả mọi người vẫn đang chờ đợi ban tổ chức công bố thành tích lần này.

Tới lúc, trên dưới một giờ trưa.

Hệ thống đã công bố tin tức

Ngay lúc này, đột nhiên điểm số bên trên bảng xếp hạng phát sinh sự thay đổi rất lớn

Ngô Huy đang đứng đầu bảng xếp hạng ngày hôm qua, đột nhiên biến mất không thấy.

Mà trực tiếp rớt xuống vị trí thứ nhất, đếm ngược từ dưới lên

Kết quả biểu hiện chính là quá trình chẩn đoán bệnh cùng phẫu thuật đã phát sinh sai lầm.

Sau khi nhìn thấy tin tức này, lập tức tất cả những người tham dự tranh tài, cũng như tất cả mọi người đang chú ý theo dõi, đều sợ ngây người

Hơn ba mươi bác sĩ thanh niên khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc nhìn thấy bảng xếp hạng, cũng tràn đầy kinh ngạc và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hình như bọn họ vừa chứng kiến một chuyện tình không thể tưởng tượng được

Ngô Huy có thể nói là huấn luyện viên của bọn họ. Trình độ cùng kỹ thuật của những người như họ căn bản không thể so sánh nổi với anh.

Thế nhưng, bọn họ đều đáp đúng, mà Ngô Huy lại không.

Tin tức này không chỉ khiến cho đồng bào Trung Quốc khó có thể tin, ngay cả người dự thi ở quốc gia khác cũng có chút xúc động.

Chuyện đời không thể nào đoán trước

Ai có thể nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế?

Ngoại trừ Ngô Huy, những người khác bên ngoài, vẫn y nguyên xếp tại hàng đầu.

Thế nhưng, Ngô Huy dù sao cũng là học sinh của Trần Thương

Thậm chí là đệ tử thân truyền.

Người có khả năng cầm giải quán quân cuộc thi này.

Thế nhưng lại… Ngay tại bây giờ đã bị đào thải?

Ngô Huy đang dùng cơm, mà tay run một cái, sau đó, anh yên lặng thở dài.

Chính mình sai lầm rồi sao?

Nghĩ tới đây, Ngô Huy lắc đầu, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Anh không sai
Anh cảm thấy chính mình không sai

Chương 2042: Có Lẽ… Khả Năng… Là Ngô Huy Đúng?

Ngô Huy rất có lòng tin đối với kết quả chẩn đoán bệnh của mình

Anh muốn đi tìm ban giám khảo

Tìm người coi thi

Nhưng bây giờ căn bản, không có người nào để ý tới anh.

Mà lúc này, tin tức kết quả rất nhanh đã truyền ra bên ngoài.

Phải biết rằng, hiện tại có rất nhiều người đang chú ý tới cuộc tranh tài, tin tức tuyển thủ hạt giống đột nhiên bị đào thải, chuyện này, bất cứ ai cũng chưa từng nghĩ đến.

Ngược lại Dane vô cùng mừng rỡ

Bởi vì anh biết rõ, những người được huấn luyện cấp tốc kiểu kia, về chi tiết phẫu thuật tuyệt đối rất thô ráp, mà người chân chính lợi hại, có ảnh hưởng rất lớn tới cuộc tranh tài, chung quy lại vẫn là Ngô Huy

Hiện tại Ngô Huy đột nhiên chẩn đoán bệnh sai lầm, không khác gì một tay bài giỏi đã bị chôn vùi.

Giờ khắc này, mọi người lại đang thảo luận ầm ĩ.

Vô luận ngươi đạt được bao nhiêu thứ hai, thứ ba, thứ tư…

Cuối cùng, vẫn không sánh bằng một danh hiệu đệ nhất

Sát hạch buổi trưa không có điểm số cụ thể.

Thế nhưng, lại phân chia rõ ràng khu mổ chính và khu phụ trợ.

Mà Ngô Huy lại đang ở bên khu phụ trợ, vô cùng dễ thấy.

Ngô Huy rất tức giận

Thậm chí rất tức giận

Anh cảm giác mình đã phụ lòng cũng như phụ kỳ vọng của lão sư.

Ngay cả… Tư cách mổ chính, anh cũng không có sao?

Bên trong hoàn cảnh môi trường khép kín, Ngô Huy đã mất đi khả năng liên lạc với những người bên ngoài.

Bây giờ, anh nên làm gì?

Mọi người xung quanh dồn dập đứng dậy.

- Giáo sư Ngô, nhất định bọn họ đã phán sai

- Đúng đấy, chuyện này thực sự không thể nào, ngài ấy làm sao có thể đi vào khu vực phụ trợ chứ?

- Đúng đấy, trường hợp này rõ ràng là chơi xấu người khác

…

Mọi người ngươi một lời ta một câu, cái gì cũng nói.

Có người gây sự thay cho anh.

Có người còn khuyên anh từ bỏ cuộc thi này

Còn có người nói thẳng ý muốn mọi người cùng nhau bỏ thi

Mà từ đầu đến cuối Ngô Huy hoàn toàn không biết.

Trong đầu anh lúc này, ngoại trừ cảm xúc nghẹn khuất, cái gì anh cũng nghĩ không ra.

Đột nhiên, ánh mắt Ngô Huy sáng lên, trong nháy mắt, anh đã nghĩ rõ ràng hơn một chút.

Đó chính là, anh không cần thiết phải làm náo loạn lên.

Bởi vì phẫu thuật của Chu Hoan, là vấn đề căn bản không phải trình độ hiện tại của thế giới có thể giải quyết được.

Bây giờ bị chẩn đoán sai là dị dạng động mạch não.

Bởi vì tính đặc thù của tình huống, tỉ lệ bị chẩn đoán sai là rất nhỏ, thế nhưng một khi gặp, cái này rất lúng túng.

Thế nhưng, vô luận nói như thế nào.

Chân tướng thường thường chỉ có một

Một khi mổ sọ ra, đến lúc đó, chân tướng tất nhiên rõ ràng.

Nếu như đã mở đầu, kính hiển vi đều thấy được, khi đó ngươi lại nói đây là dị dạng động tĩnh mạch, thật sự là hết thuốc chữa

Thế nhưng, nếu như anh chẩn đoán bệnh rõ ràng đây là một dạng cực kì hiếm thấy, loại bệnh này cực kỳ dễ dàng bị lẫn lộn với Oligodendrogliomas.

Khi đó, mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ thú vị.

Ngô Huy rất rõ ràng một chuyện.

Ở giai đoạn hiện tại, trên thế giới này, ngoại trừ anh với lão sư, không người nào dám thực hiện ca phẫu thuật này

Bởi vì, nếu thực hiện, người bệnh sẽ sống không bằng chết

Nhưng không làm, sớm muộn gì người bệnh cũng chết

Đây chính là một vấn đề rất phiền toái.

Làm sao để phẫu thuật?

Lúc đó anh sẽ là trợ thủ sao?

Đương nhiên sẽ không

Bởi vì ngoại trừ lão sư với chính anh, không ai có thể cứu người bệnh này

Trong phòng ăn, những người bạn nhỏ xung quanh đều đang xúc động và phẫn nộ, bọn họ dồn dập muốn cùng nhau bỏ thi, đi chất vấn giám khảo, hỏi bọn họ có phán sai, hoặc cho sai thành tích hay không.

Thế nhưng, Ngô Huy lại đột nhiên nói:

- Tất cả ngồi xuống, cố gắng ăn cơm đi, chuẩn bị buổi chiều làm phẫu thuật, ai cũng không được ồn ào

Những lời Ngô Huy nói vẫn rất có trọng lượng đối với bọn họ.

Sau khi mọi người nghe xong, đành nén nhịn sự nghẹn khuất, mà tiếp tục ngồi xuống.

Bầu không khí tràn đầy căng thẳng

Bên trong phòng ăn lớn như vậy, hơn một trăm người đem ánh mắt tập trung trên người Ngô Huy.

Tất cả bọn họ đều mang tâm tư.

Mà ở bên ngoài, sự tình Ngô Huy phát huy thất thường, chẩn đoán bệnh sai lầm, từ mổ chính biến thành phụ trợ đã truyền ầm lên.

Hình như mọi người đều biết tuyển thủ hạt giống có khả năng đoạt giải quán quân của Trung Quốc đang cầm chắc khả năng phải dừng bước ở vòng này.

Dù sao, giám khảo chấm điểm ca phẫu thuật, cho dù chấm cho trợ thủ điểm tốt nhất, cũng không thể nào vượt qua một người mổ chính kém nhất

Bởi vì độ tham dự vào ca mổ của hai người này không giống nhau.

Vì lẽ đó, trong mắt rất nhiều người, Ngô Huy đã thua.

Mọi người không nghĩ tới, nhân vật lợi hại như Ngô Huy, vậy mà lại như vậy

Trong lúc ấy, mỗi người nói một kiểu, hơn nữa, càng nói càng loạn

Hình như, thần thoại của Trung Quốc đảo mắt một cái đã biến thành sự cười nhạo.

Người đứng đầu, có khả năng đoạt giải quán quân lại đoán sai tình huống của người bệnh, chuyện đó còn không đủ để người ta chế giễu hay sao?

Thế nhưng, Ngô Huy hình như không có bất kỳ phản kháng gì.

Anh tiếp tục yên tĩnh ăn cơm.

Yên tĩnh uống canh.

Hình như… Mọi việc sự tình lần này căn bản không liên quan gì đến anh.

Trong lúc này, tất cả mọi người lại sửng sốt.

Cái này… Chuyện gì đã xảy ra?

Tin tức Ngô Huy thất bại trong nháy mắt đã truyền ầm ra bên ngoài.

Đặc biệt là Dane với viện trưởng Anz, và người bản địa đến từ bệnh viện từ thiện Sabot, thậm chí, bọn họ còn lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cho tin tức này rất nhanh truyền ra.

Bởi vì Ngô Huy là cái tên không chỉ đại biểu cho một mình cậu ta

Cậu ta mới được bao nhiêu cân lượng?

Người cậu ta thực sự đại biểu cho, sẽ là Trần Thương.

Mà lúc này ở Trung Quốc, Trần Thương vừa vặn chuẩn bị tan tầm.

Đúng lúc đó điện thoại vang lên, Tiết Chính Nhận có vẻ mặt hốt hoảng nói chuyện của Ngô Huy cho Trần Thương nghe.

Sau khi Trần Thương nghe hết câu chuyện, anh chỉ nhàn nhạt cười cười… Không thèm để ý chút nào.

Tiết Chính Nhận lập tức giận dữ cười

- Giáo sư Trần, ngài không lo lắng một chút nào sao?

Trần Thương cười cười, hỏi ngược một câu:

- Tranh tài kết thúc rồi à?

Tiết Chính Nhận lập tức sững sờ:

- Cái này… Còn chưa?

Trần Thương tiếp tục nói:

- Tất nhiên vẫn còn chưa kết thúc, cho nên tôi muốn nói là chú cứ bình tĩnh mà đợi kết quả đi

Nói xong, Trần Thương cúp điện thoại.

Về đến nhà, Trần Thương như có điều suy nghĩ, Ngô Huy không thể nào sẽ phạm loại sai lầm cấp thấp này

Vậy đã nói rõ, lần tranh tài này khẳng định có vấn đề

Ngay lúc này, tất cả mọi người đang khẩn trương, lo lắng, xem náo nhiệt, mỉa mai chế giễu chờ đợi phẫu thuật buổi chiều bắt đầu, cũng như chờ đợi thấy vẻ mặt thất lạc, đau xót vì bị mất vòng nguyệt quế của Ngô Huy.

Trong lúc ấy, lực chú ý của mọi người, vậy mà lại một lần nữa tăng lên.

Thế nhưng, trên ghế dành cho đoàn chuyên gia giám khảo.

Jack Paz vơi sDavid, Rodman đang ngồi cùng một chỗ.

Bọn họ rất hiểu kì, vì sao Ngô Huy có thể sai

Jack Paz có chút không hiểu:

- Chẳng lẽ… Là cố ý?

- Không thể nào! Việc này liên quan đến chuyện đánh cược của giáo sư Trần, không thể nào phạm sai lầm

- Cũng đúng, vậy thì vì cái gì?
Rodman như có điều suy nghĩ nói một câu:
- Có lẽ… Khả năng… Là Ngô Huy đúng?
Lời này vừa nói, tất cả mọi người im lặng thật lâu

Chương 2043: Chờ Đợi Đáp Án Mở Màn

Cuối cùng, dưới sự chờ mong của tất cả mọi người, phẫu thuật buổi chiều bắt đầu

Phẫu thuật buổi chiều, có sắp xếp một quá trình giải thích.

Mà viện trưởng bệnh viện từ thiện Sabot nước Pháp, tự thân đến tiến hành phẫu thuật cho Chu Hoan.

Ông ta muốn dạy cho Ngô Huy một bài học thật sâu sắc

Cho cậu ta biết, người nào mới thật sự là cao thủ

Hơn nữa, ca phẫu thuật này, đã định trước sẽ được phát sóng trực tiếp trên màn hình trung ương lớn giữa hội trường.

Và hai người Dane, Jack Paz với tư cách là khách quý mở ra phẫu thuật buổi chiều.

Khi Dane với Jack Paz lên đài, ở phía dưới, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Hai người liếc nhau, trong lòng bọn họ đều mang tâm tư.

Trong lúc đang chậm rãi chờ đợi phẫu thuật bắt đầu, Dane với Jack Paz bắt đầu nói chuyện phiếm, đồng thời hỏi thăm mọi người có muốn nhìn trực tiếp ca phẫu thuật kia hay không...

Dane đột nhiên nói:

- Giáo sư Ngô Huy chính là một vị giáo sư tôi rất xem trọng

- Cậu ta là một người có tích luỹ sâu dày, sau đó phát triển cực nhanh, rất có thiên phú

- Thế nhưng… Rất đáng tiếc là, cậu ta đã chẩn đoán bệnh sai lầm, vì thế chỉ có thể xuất hiện với tư cách trợ thủ phẫu thuật

- Đối với quyết định này, giáo sư Jack Paz cảm thấy thế nào?

Sau khi Jack Paz nghe thấy câu hỏi này, ông ấy cười một tiếng:

- Tôi cảm thấy, việc này chắc chắn có gì đó kỳ lạ

Dane không nhịn được nở nụ cười:

- Xem ra, giáo sư Jack Paz rất có lòng tin đối với cậu ta?

- Tốt! Đã đến lúc ca phẫu thuật bắt đầu, để chúng ta trước tiên đem ánh mắt chuyển qua tuyển thủ hạt giống Ngô Huy, bọn họ phòng mổ số 32

……

Bên trong phòng mổ, Anz nhìn Ngô Huy đang đứng một bên.

Chỉ thấy vẻ mặt Ngô Huy rất bình tĩnh, giống như không hề có một chút oán hận hay phản kháng nào

Ngược lại cậu ta rất nghiêm túc mặc áo phẫu thuật, đứng một bên, chuẩn bị tốt tư cách người phụ trợ.

Bởi vì là phẫu thuật vi thần kinh nên vẫn có độ khó nhất định.

Nhưng Ngô Huy có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy, khiến Anz càng thêm tò mò không hiểu.

Cậu ta thật sự có thể bình tĩnh như vậy sao?

Anz thật sự không hiểu tại sao Ngô Huy có thể không quan tâm hơn thua như vậy.

Chẳng lẽ…Trần Thương thật sự lợi hại như vậy? Có thể bồi dưỡng nên một bác sĩ lợi hại như vậy

Chỉ riêng phần khí độ này thôi,Anz đã chấm Ngô Huy tám điểm rồi

Thế nhưng, trình độ này cũng quá là …

Chỉ một ca dị dạng động mạch nội sọ bình thường cũng có thể làm khó cậu ta đến như vậy, có thể chịu nổi sao?

Nghĩ rồi Anz nhìn Ngô Huy một cái, lại nhìn cả đám người trong phòng, cất giọng nói:

- Phẫu thuật bắt đầu.

Dù sao bây giờ Anz cũng là chuyên gia khoa ngoại thần kinh, còn là viện trưởng, thân phận địa vị đều rất cao

Ngay từ lúc bắt đầu phẫu thuật, tất cả mọi người đều phối hợp một cách thuần thục chặt chẽ, cuối cùng Anz cũng sẽ để Ngô Huy được lấy một số dụng cụ, thực hiện một số thao tác phụ trợ.

Mỗi lần như thế, Anz đều rất hưng phấn.

Ngô Huy cũng không tệ

Một bác sĩ rất ưu tú

Trần Thương đúng là có mắt nhìn.

Đáng tiếc… Anz đánh giá Ngô Huy rất cao, bởi vì Ngô Huy thực hiện rất chính xác những thao tác mà một người bác sĩ phụ mổ nên làm, còn tốt hơn rất nhiều so với lúc mình làm người phụ mổ.

Điều này cũng là do những hiểu biết của Ngô Huy đối với phẫu thuật rất sâu sắc

Rất nhanh

Mổ sọ thành công

Anz nhìn Ngô Huy, tò mò hỏi:

- Vì sao cậu chắc chắn bệnh nhân cần phẫu thuật đệm nhánh u nguyên bào thần kinh?

Ngô Huy nghe hỏi, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Bởi vì chính là như vậy.

Câu trả lời khiến Anz không nhịn được cười.

Mà ở hiện trường thuyết minh, Dane đột nhiên cười nhìn Jack Paz, nói:

- Cậu Ngô Huy này rất tự tin

- Chẳng lẽ cậu ta không biết trước mắt mình là giáo sư Anz nổi tiếng trong lĩnh vực ung bướu trên thế giới hay sao? Trong lĩnh vực phẫu thuật u máu các loại, chẳng lẽ cậu ấy là chuyên gia thành công nhất, lợi hại nhất sao?

- Liên quan đến điểm này, giáo sư Jack Paz lại không có ý kiến gì à?

Jack Paz chỉ cười:

- Tôi cảm thấy giáo sư Anz sẽ đứng thứ ba.

Lời này khiến phía dưới nghị luận ầm ĩ.

Jack Paz tiếp tục nói:

- Đứng đầu tất nhiên là giáo sư Trần Thương, cậu ta là bác sĩ khoa ngoại lợi hại nhất mà tôi từng gặp.

- Thứ hai, chính là vị Ngô Huy này. Cậu ta là bác sĩ khoa ngoại thần kinh khối u, gần với Trần Thương nhất.

- Thứ ba, đương nhiên là Anz.

Dane nghe vậy, lập tức nở nụ cười:

- Đáng tiếc, Ngô Huy chẩn đoán bệnh lại không rõ ràng lắm.

Jack Paz lắc đầu:

- Cứ tiếp tục quan sát đã, biết đâu sẽ có điều bất ngờ.

Hai người chủ trì đều có ý kiến đối chọi gay gắt như thế lại khiến hiện trường càng thêm thú vị. Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát trên màn hình lớn.

Lúc này, Anz đã hoàn thành xong thao tác mổ sọ, đưa kính hiển vi hướng vào trong đầu, khi xâm nhập cực kỳ cẩn thận, giờ khắc này, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần.

Chờ đợi đáp án mở màn

Đúng lúc này, Anz vô tình liếc nhìn Ngô Huy, đôi mắt kia không hề gợn sóng, không chút bận tâm.

Giờ khắc này, Anz đột nhiên dao động

Chẳng lẽ mình sai lầm rồi sao?

Nhất thời, Anz tĩnh tâm lại, do dự mấy giây, sau đó mới xâm nhập

Một lần xâm nhập này, trong nháy mắt, hình ảnh truyền từ kính hiển vi hiển thị lên màn hình lớn, đập vào mắt mọi người.

Khi này, bên trong vỏ não

Một cái khôi u bề ngoài màu đỏ xám xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chất mềm

Phạm vi kết hạch rộng khắp

Đồng thời, chung quanh là hạch đường trung tuyến có kết cấu và độ sâu đang có khuynh hướng lớn lên.

Mặc dù không xâm phạm vào vùng vách não, nhưng hiện tượng vôi hóa đã rất rõ ràng.

Đây là cái gì?

Cái này hiển nhiên không phải là một cái đầu động tĩnh mạch bị dị dạng gì đó.

Mà là một khối u, bên ngoài đc bao bọc bởi các mạch máu.

Chính những mạch máu này là nguyên nhân dẫn đến chẩn đoán sai tình trạng bệnh lý.

Khi cái này xuất hiện trên màn hình lớn, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Không ai có thể tưởng tượng được điều này cho đến khi nhìn vào hình ảnh trên màn hình, tất cả đều chấn kinh, thực sự không thể tưởng tượng được. Thực sự khó có thể tin

Cái này đâu phải là tình trạng dị dạng động mạch nội sọ chứ

Đây rõ ràng là một khối u đệm thần kinh

Hơn nữa, 80% là khối u ác tính.

Hiển nhiên, mọi người đều khó mà chấp nhận sự thật này

Một buổi sáng này đối với các chuyên gia là thành viên đoàn giám khảo mà nói, khi bọn họ nhìn thấy cái khối u này, giống như một bàn tay đang tát lên mặt họ. Thậm chí, cảm giác này so với bị đánh còn đau hơn, cực kỳ nóng rát, cực kỳ khó chịu.

Ngô Huy đã đúng

Còn tất cả bọn họ đều chẩn đoán sai

Lúc này mọi người nhìn vào màn hình, chỉ thấy Ngô Huy đứng đó hoàn toàn bình tĩnh, thần thái hoàn toàn trấn định.

Tất cả lại rơi vào im lặng

Cuối cùng Trần Thương lại bồi dưỡng ra một thiên tài

Cũng quá mức yêu nghiệt rồi

Chỉ với một kết quả chụp CT và kiểm tra hạch từ, đã chẩn đoán chính xác ca bệnh như vậy.

Quá thần kỳ

Dane trừng mắt há mồm nhìn chằm chằm màn hình lớn, mãi không nói nên lời

Ông ta thật sự rất khó chấp nhận sự thật này, rất khó khăn

Còn Jack Paz mặc dù đã đoán đúng, nhưng vẫn rât xúc động.

Chương 2044: Bác Sĩ Phụ Mổ Lên Mổ Thay Cho Bác Sĩ Phụ Trách Mổ Chính

Lúc này,dường như Jack Paz cũng đã hiểu ra lý do tại sao Trần Thương không đến tham gia tranh tài.

Bởi vì…Nếu cậu ấy đến thì quá ức hiếp người khác rồi

Đây căn bản không phải một cuộc tranh tài xứng tầm với cậu ấy, Trần Thương tới đây, tuyệt đối là áp đảo đối phương

Không gì có thể cản trở

Haizzz

Đây chính là sự chênh lệch trình độ mà.

Học sinh của người ta còn tùy ý tranh tài mà.

Mà hiện tại, bên trong phòng mổ.

Anz đầu đầy mồ hôi.

Sự khẩn trương khiến ông ta toát mồ hôi,ướt cả tóc mai, thật lâu vẫn không dám thực hiện thao tác tiếp theo.

Ca phẫu thuật này

Chính là một ca phẫu thuật Oligodendroliomas ác tính

Một khối u ác tính ở cấp độ khó.

Mặc dù khối u khá nhỏ, nhưng mấu chốt ở chỗ tính ăn mòn của khối u đối với xung quanh khá lớn, muốn phẫu thuật, chẳng lẽ đem bán cầu đại não cắt hết toàn bộ sao?

Đương nhiên không thể nào

Nhưng… Tính ăn mòn cao như thế, phẫu thuật phải bắt đầu từ đâu?

Anz càng nhìn khối u, trong lòng càng bối rối

Ông ta không thể tin được, Ngô Huy đoán được sẽ phải phẫu thuật

Liên tưởng đến bài thi của Ngô Huy, ông ta cảm thấy hoảng sợ

Ngô Huy đoán đúng tất cả

Quá khủng bố

Đây rốt cục là yêu nghiệt gì?

Anz càng không biết phải làm sao

Ca phẫu thuật này cũng không thể cứ kéo dài mãi được.

Nhất định phải thực hiện phẫu thuật.

Thế nhưng phải làm sao đây?

Ai có thể thực hiện được?

Nghĩ rồi Anz nhìn Ngô Huy, rất cẩn trọng hỏi:

- Giáo sư Ngô, anh có thể thực hiện được không?

Tất cả sững sờ.

Cái này… Người phụ trợ sẽ lên mổ chính sao?

……

Phẫu thuật u đệm thần kinh là một dạng phẫu thuật rất vất vả

Mà lời Anz vừa nói khiến tất cả mọi người đều hết sức sửng sốt.

Để Ngô Huy mổ chính sao?

Ngô Huy có thể làm được không?

Anz, người với tư cách là chuyên gia hàng đầu trong phẫu thuật cắt bỏ khối u lại …Hỏi như vậy?

Nhưng thật ra, đối với ca phẫu thuật này Anz cũng không thể làm gì hơn

Bởi vì với tình hình trước mắt, bản thân ca phẫu thuật u đệm thần kinh nhánh này rất khó rất khó thực hiện thành công.

So với trình độ hiện nay, phẫu thuật u đệm thần kinh vẫn còn là một bài toán khó đối với y học thế giới.

Có thể phẫu thuật được sao?

Có thể

Nhưng xác suất thành công là bao nhiêu?

Nếu có thể thì tiến độ sẽ như thế nào, tỉ lệ thành công là bao nhiêu, có nguy cơ tái phát sau này hay không…

Vân vân

Những vấn đề này đều rất nan giải

Nhất thời, mọi người đều trợ mắt há mồm, nhìn lên màn hình lớn, tâm trạng đầy khiếp sợ.

Mà trong phòng mổ cũng lâm vào trạng thái ngưng trệ.

Không ai nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Tính đến nay, hội nghị thường của Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới đã có lịch sử tổ chức là sáu bảy mươi năm.

Nhưng chưa có một năm nào xảy ra tình huống bác sĩ phụ mổ lên mổ thay cho bác sĩ phụ trách mổ chính của một ca mổ.

Thế nên chuyện xảy ra lần này khiến mỗi người ở đây đều rất phấn khích, cũng đầy mâu thuẫn.

Chỉ có một cách giải thích cho tình huống này, đó là Ngô Huy muốn Anz mời mình mổ chính cho ca mổ này

Cũng có thể không còn biện pháp nào khác?

Ca phẫu thuật này, bản thân Anz không hề nắm chắc một chút khả năng nào.

Chẳng lẽ có thể đổi thành Ngô Huy sao?

Thực sự có thể sao?

Rất khó khăn, thực sự rất khó khăn.

Nếu không, làm sao Anz có thể tự chủ động nhường vị trí mổ chính như thế được.

Sở dĩ phẫu thuật u đệm thần kinh rất khó, chính vì những đặc điểm riêng biệt của nó.

Trong y học lâm sàng, u đệm thần kinh thường được gọi là Glioblastoma hoặc Glioma, trong đó bao gồm u tế bào hình sao, u nguyên bào tuỷ, u tế bào kênh ống nội tuỷ, u tế bào thần kinh đệm phân nhánh…

Thế nhưng, Oligodendroliomas thực sự là một dạng khối u hiếm gặp.

Hơn nữa, Oligodendroliomas lớn lên trong bán cầu đại não, luôn luôn ở những vị trí khó phẫu thuật.

Đầu tiên là các liên kết hạch bắt đầu phát triển trong đại não.

Thậm chí như vậy có thể thông qua thể chai để phát triển khuếch đại đến các vùng bên cạnh, dựa vào mắt thường rất khó xác định được vùng bị ảnh hưởng.

Cứ như vậy, vô hình chung đã tăng thêm độ khó của ca phẫu thuật

Thứ hai chính là, trừ u tế bào hình sao giống một khối u màng não có thể là lành tính ra, đa số các Glioblastoma đều mang tính chất là một dạng khối u ác tính, nhưng lại cực kỳ ít khi thay đổi vị trí hoặc lan ra. Ngược lại, Oligodendroliomas luôn luôn mang tính chất ác tính, và luôn dựa vào đường tuần hoàn dịch não tuỷ để phát triển

Cứ như vậy có thể sẽ là điều kiện tốt để tế bào khối u theo dịch não tuỷ lây lan đến tuỷ sống, đến lúc đó, muốn phẫu thuật lại càng thêm khó khăn hơn.

Về phần khi khối u lớn lên sẽ chiếm diện tích dịch tuỷ não, điều này rất phổ biến.

Nhưng hiện tượng kết hợp như vậy cũng khá hiếm gặp, các khối u xung quanh tổ chức não bị phù thũng, khiến sự tình tương đối phức tạp hơn.

Khối u càng ác tính, khả năng phù thũng càng lộ rõ.

Mà hiện tại, toàn bộ bán cầu đại não của người bệnh đã kết hạch nghiêm trọng, bắt đầu xuất hiện những khối u phù thũng, nếu như không can thiệp ngay, tình hình sau này sẽ càng thêm nguy hiểm hơn.

Chính vì thế, bây giờ nguy cơ của người bệnh đã ở mức cao, rất cao.

Với tình hình như vậy, ca phẫu thuật này còn có thể thực sự hoàn thành sao?

???

Một dấu chấm hỏi cực lớn đặt ra trước mắt mọi người.

Trong phòng mổ, Anz nhìn Ngô Huy.

Chỉ thấy trước mắt là gương mặt một người đàn ông bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Trong lòng Anz tràn đầy phức tạp và nôn nóng.

Lúc này, đã mổ sọ.

Nhưng lại không có giải pháp gì để tiếp tục thực hiện phẫu thuật.

Mặc dù phẫu thuật dị dạng động mạch nội sọ cũng khó, nhưng đối với trình độ của Anz mà nói, cũng không phải là vấn đề.

Thậm chí ông ta còn sẽ làm rất tốt một ca phẫu thuật như vậy.

Nhưng đây là phẫu thuật u đệm thần kinh, mà còn là dạng nhánh hiếm gặp.

Như vậy chỉ chiếm không đến 1%, làm sao có thể hết lần này đến lần khác đụng phải.

Tất cả mọi người trong phòng đều hết sức khẩn trương.

Những người quen thuộc với Anz đều nhận ra, viện trưởng của họ đã có chút bối rối.

Nhưng cũng chẳng thể thay đổi tình hình, vẫn là không có biện pháp nào để tiếp tục ca mổ.

Đối với ca phẫu thuật này, vấn đề bây giờ đã không đơn giản chỉ là khó khăn nữa.

Nó đã vượt ra ngoài kiến thức chuyên ngành, đi trước thời đại, là bước nhảy vọt so với kỹ thuật phẫu thuật hiện nay.

Nhưng với một dạng phẫu thuật khó như vậy, mà ngay từ đầu Ngô Huy lại có thể phát hiện được tình huống của người bệnh.

Bởi vì có rất nhiều mạch máu bao bọc, nên u đệm thần kinh và dị dạng động mạch nội sọ nhìn qua thì khá giống nhau.

Vậy nên Anz tin rằng, bất kỳ ai nếu chưa từng phẫu thuật qua một ca nào như vậy thì đều sẽ chẩn đoán là dị dạng động mạch nội sọ.

Anz khẳng định chắc chắn, rất có khả năng Ngô Huy đã từng gặp qua dạng phẫu thuật như thế này.

Nếu không tại sao cậu ấy lại có thể chẩn đoán chính xác ca bệnh như vậy được.

Cho dù Anz có thân thiết với Dane đến thế nào đi chăng nữa, thì với tư cách là một bác sĩ, ông ta cũng không cho phép mình vi phạm chuẩn tắc và đạo đức nghề nghiệp.

Cho nên khi ông ta nhìn Chu Hoan nằm trên bàn mổ, trong lòng ông ta cực kỳ lo lắng.

Chương 2045: Không Cần, Tôi Đã Tính Toán Cả Rồi

Chẩn đoán sai bệnh lý.

Điều này cũng không phải hiếm gặp.

Nhưng đây là trường hợp công khai trước bao nhiêu cặp mắt nhìn, mấy chục vạn người chăm chú nhìn bọn họ.

Đúng là Anz có hơi xấu hổ.

Tuy nhiên, vấn đề thể diện cũng không phải là vấn đề cần quan tâm lúc này.

Điều quan trọng bây giờ chính là ổn định lại tình trạng của bệnh nhân.

Lại nhìn Ngô Huy lần nữa, Anz không kiềm chế được, hỏi:

- Giáo sư Ngô, cậu có thể thực hiện ca phẫu thuật này không?

Khi Anz hỏi lại như thế, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Ngô Huy.

Cậu ta thật sự có thể thực hiện sao?

Lúc này, trong đại sảnh hội nghị có Dane và Jack Paz, và hàng vạn người ở hiện trường đang theo dõi ca phẫu thuật qua màn hình đều đưa mắt nhìn Ngô Huy đang rất bình thản.

Chính lúc này, Ngô Huy chỉ nhàn nhạt cười, gật đầu trả lời:

- Tôi có thể.

Một câu nói rất đơn giản.

I’m OK

Chỉ mấy từ lại khiến tất cả mọi người đều cực kỳ hưng phấn.

Thậm chí là kinh hãi

Toàn bộ đại sảnh hội nghị đều xôn xao.

Tất cả những người đến từ Trung Quốc đang theo dõi Ngô Huy qua màn hình, nghe thấy anh ấy chính miệng nói ‘I’m OK’ cũng không thể ngăn được cảm xúc hưng phấn sôi trào.

Có thể chứ! Thật sự có thể đúng không! Đây là u đệm thần kinh ác tính đấy

Trong phòng mổ, mọi người nghe Ngô Huy xác định có thể thực hiện đều thở phào nhẹ nhõm.

Anz đang nhíu chặt mày tâm tình cũng đc thả lỏng hơn.

- Tốt

- Quá tốt rồi
- Giá sư Ngô vất vả rồi
Mặc dù Anz cũng ao ước nhưng không thể phủ nhận, khi ca phẫu thuật gặp khó khăn, Ngô Huy xuất hiện đã mang lại hi vọng cho người bệnh.
- Đến đây
- Đây là vị trí của bác sĩ mổ chính. Xin mời bác sĩ Ngô.
- Tôi làm phụ mổ cho cậu
Chứng kiến dáng vẻ chẳng có tiền đồ của Anz, Dane tức giận muốn nổ tung.
Không có năng lực
Không có tôn nghiêm
Tôi khinh
……
Cứ như vậy, Ngô Huy thành công từ một bác sĩ phụ mổ biến thành bác sĩ mổ chính.
Tình huống như vậy cũng là lần đầu xảy ra trong lịch sử cử hành hội nghị Hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới.
Ngô Huy đã bằng chính năng lực của mình, thành công tiến vào tầm mắt của mọi người ở hội nghị lần này.
Để mọi người đều biết rằng: Trung Quốc không chỉ có một người là Trần Thương, mà còn có cả anh ấy, Ngô Huy
Mà điểm quan trọng nhất là, Ngô Huy lại là học sinh của Trần Thương.
Mà đối với ca phẫu thuật này, Ngô Huy không có nửa phần câu nệ.
Vị trí này,vốn dĩ là của anh ấy.
Trong phòng học tại Paris.
Vu Xu thấy Ngô Huy được mời lên mổ chính thì kích động không thôi
Các học sinh ở phía dưới đều đang hoan hô.
- Quá trâu bò
- Giáo sư Ngô uy vũ
- Đúng vậy, giáo sư Ngô sao có thể chẩn đoán sai, đây mới chính là cao thủ, để người ta phải mời mình rời núi
Mọi người kích động, nghị luận ầm ĩ.
Những hình ảnh như vậy diễn ra ở nhiều nơi trong nước.
Mọi người nhìn tình huống chuyển biến như vậy, nhìn Ngô Huy từ phụ mổ chuyển thành mổ chính, đều dồn dập vỗ tay tán thưởng
Cái này mới gọi là chân chính thực lực, đánh bại đối thủ

Mà so với tất cả mọi người,Ngô Huy lại rất bình tĩnh, bởi vì tất cả chuyện này đều nằm trong dự liệu của anh.

Trước mắt, điều quan trọng không phải là anh được mổ chính, cũng không phải là đả kích đối thủ, mà chính là phải làm sao thể hoàn thành ca mổ một cách tốt nhất

Chính xác là như thế

Ngô Huy có thể thực hiện dạng phẫu thuật này, nhưng không có nghĩa là không có khó khăn.

Ngược lại với điều đó, hiện tại, Glioma đang di căn ở mức độ rất cao.

Trong bán cầu đại não, rất nhiều phần đã có thể bào khối u di căn.

Xem ra, tuy rằng thể tích khối u này không lớn, nhưng những phần cần phẫu thuật cắt bỏ lại khá nhiều.

Trong đầu Ngô Huy xuất hiện nguyên tắc phẫu thuật liên quan đến Glioblastoma của thầy Trần

Ví dụ như nếu khối u ở vào 'Vùng chức năng không quan trọng', lại phân ra được ranh giới rõ ràng thì hoàn toàn có thể cắt bỏ toàn bộ.

Nhưng vào lúc này, có thể thấy rất rõ ràng là Oligodendroliomas đang phân giới không rõ lắm, nhưng may mắn là khối u vẫn ở trong khu vực cực trán, cực thái dương, cực chẩm, hay còn gọi là những 'Vùng câm', là cơ hội rất tốt để phấu thuật điều trị bệnh, có thể thực hiện cắt bỏ thùy não.

Tuy nhiên nếu làm như vậy khẳng định sẽ khiến vùng chức năng bị tổn thương.

Bởi vì khối u đệm thần kinh có tính ác tính, tính tuyền nhiễm và khả năng tái phát sau phẫu thuật rất lớn, và rất nhiều tình huống khác có thể xảy ra sau phẫu thuật nữa.

Nếu lại lùi thời gian phẫu thuật, tình trạng của người bệnh sẽ diễn biến như thế nào sẽ là điều rất khó để dự đoán.

Chính vì vậy, với tư cách là một bác sĩ ngoại khoa chuyên thực hiện phẫu thuật cắt bỏ khối u ác tính,quan trọng nhất là tìm được căn nguyên, cắt đứt gốc rễ gây bệnh, dứt khoát cắt bỏ sạch sẽ khối u, mà vẫn bảo lưu được chức năng của người bệnh thật mạnh khỏe

Nói thì có vẻ đơn giản, nhưng bất cứ một bác sĩ nào đã từng thực hiện phẫu thuật u đệm thần kinh đều biết độ khó của nó là không thể so sánh.

Mặc dù phẫu thuật u đệm thần kinh so với phẫu thuật ghép đầu cũng không phải là đáng để so sánh lắm, nhưng thường thì sinh mệnh mọi người lâm vào nguy hiểm lại chính từ những loại bệnh tật như thế này.

Thực hiện thành công một ca phẫu thuật ghép đầu nghe thì có vẻ rất lợi hại, nhưng tính thực dụng thì được bao nhiêu chứ?

Có bao nhiêu người trong xã hội này thực sự cần đến phẫu thuật ghép đầu đây?

Hay nói một cách khác, xã hội này thực sự cân đến dạng phẫu thuật như vậy ư?

Không chắc chắn

Nhưng dạng phẫu thuật như cắt bỏ khối u đệm thần kinh thì không giống như vậy.

Nếu thành công, loại phẫu thuật như thế này có thể cứu sống hàng ngàn, thậm chí hàng trăm ngàn người.

Nhưng trước mắt, các thao tác thực hiện phẫu thuật này đều không có ai quá thành thục. Bán cầu đại não có rất nhiều vùng chức năng, một khi phẫu thuật cắt bỏ khối u thất bại, thì không chỉ gây tổn thương cho khu vực có khối u, mà còn cả những vùng chất trắng hay vùng chức năng nữa.

Một ca phẫu thuật có đôi khi chính là giết địch một nghìn tự tổn hại tám trăm.

Một bác sĩ lợi hại là người có thể lấy được thủ cấp của tướng địch từ giữa vạn quân, có thể hiểu được đạo lý lấy ít địch nhiêù

Hiện tại phải làm như thế nào?

Ngay lúc tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào màn hình.

Cuối cùng, Ngô Huy cũng ra quyết định, anh nói:

- Đưa máy khoan điện cho tôi, tiếp tục mổ sọ.

Ngay lập tức Anz sững sờ:

- Như thế này không đủ sao?

Ngô Huy lắc đầu:

- Không đủ.

- Làm mổ sọ bại lộ phẫu thuật.

Anz vội gật đầu,giống như một học sinh lanh lợi.

Thật ra cũng không thể trách ông ta, bởi với bất kỳ một bác sĩ nào có được cơ hội tham gia một ca phẫu thuật như thế này đều sẽ vô cùng quý trọng.

Ngô Huy nhận máy khoan điện, mở rộng vết mổ, thực hiện chuẩn phương pháp mổ sọ cửa sổ.

Ngay lúc này Anz lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, liền vội hỏi:

- Giáo sư Ngô, không cần cố định các mặt sao?

Đúng thế

Ngay lập tức mọi người cũng kịp phản ứng lại, tay Ngô Huy cầm máy khoan điện tiến hành mổ sọ mà không cần định vị, có thể được sao?

Ngô Huy lắc đầu, rất bình tĩnh nói:

- Không cần, tôi đã tính toán cả rồi.

Ngô Huy vừa trả lời, cả phòng mổ đều sửng sốt.

Chương 2046: Kỹ Thuật Phẫu Thuật Đánh Thức Thần Kinh Bên Trong

Anz trừng mắt hít sâu một hơi,cái khẩu trang cư thế bị trũng thành một hình chữ 'O'.

Con mẹ nó, cái này cũng có thể tính ra được.

Ngay lúc này, ở đại sảnh hội nghị, Dane ngẩn người tại chỗ, đám người đang quan sát phẫu thuật cũng á khẩu không nói nên lời.

Dane luôn cảm thấy Ngô Huy giả vờ lợi hại thôi, nhưng ông ta không có chứng cứ.

Đang lúc kinh ngạc, Jack Paz lên tiếng:

- Đúng vậy, điều này có thể tính toán ra được.

Câu này thành công khiến mọi ánh mắt đổ dồn vào Jack Paz.

Chỉ thấy Jack Paz rất ung dung chậm rãi giải thích:

- Thật ra, giáo sư Trần đã nghiên cứu thành công một dạng kỹ thuật các mặt định hướng đơn giản hơn, có điều để có thể thực hiện được, cần một quá trình luyện tập rất khắc nghiệt.

Dane nhíu mày:

- Không thể nào! Bao gồm các mặt định hướng…

Nghe Dane phản bác, Jack Paz nói ngay:

- Loại thủ pháp này tôi cũng biết.

- Nói đúng ra, giáo sư Trần cũng được xem như là thầy của tôi, có điều, cậu ấy không nhận người học sinh là tôi thôi.

Jack Paz nói vậy khiến những người có mặt ở hội trường cũng không nhịn được hít một hơi lạnh.

Jack Paz là nhân vật thế nào?

Ông ấy cần thiết phải nói dối sao?

Đương nhiên không cần.

Nhưng lời ông ấy vừa nói lại khiến họ kinh ngạc đến nửa ngày cũng không thốt nên câu nói nào.

Một thiên tài cực kỳ có thực lực của khoa ngoại thần kinh, giáo sư Jack Paz chủ động bái sư, kết quả nhận được lại là Trần Thương chỉ truyền thụ kỹ thuật, ngay cả danh phận học sinh cũng không cho ông ấy.

Mọi người lại nhìn Ngô Huy, tất cả đều đã hiểu được nguyên nhân.

Học sinh của Trần Thương, không phải ai cũng có thể làm được.

Có thể bái Trần Thương làm thầy, đều là đỉnh phong trong nghề.

Trong khoảng thời gian này, Ngô Huy đã hoàn thành mổ sọ, sau khi màng cứng được rạch ra, bán cầu đại não lộ ra.

Tiếp theo rất đơn giản, cắt bỏ khối u, nhưng đây cũng là một bước khó khăn nhất.

Phải làm sao để có thể cắt bỏ khối u một cách sạch sẽ nhất, mà vẫn có thể giữ lại càng nhiều tổ chức khỏe mạnh, đồng thời lại không làm ảnh hưởng đến công năng thần kinh đây?

Ngô Huy đã có dự định trong lòng.

Cùng lúc này, Trần Thương cũng đang theo dõi Ngô Huy qua màn hình trong văn phòng.

Nhìn thấy một loại thao tác của Ngô Huy, Trần Thương rất hài lòng

Anh cũng đoán được Ngô Huy muốn làm gì.

Phối hợp phẫu thuật cắt bỏ Glioma với thuật đánh thức thần kinh bên trong.

Ý nghĩ này rất sáng tạo

Kết hợp hai kỹ thuật này, lại cải tiến thêm bằng cách sử dụng kỹ thuật đánh thức thần kinh bằng điện sinh lý.

Lợi dụng chức năng phản hồi điện sinh lý, giám sát quá trình phẫu thuât cắt bỏ khối u, có thể hoàn hảo giữ lại tổ chức não khỏe mạnh.

Đây chính là thiên phú của Ngô Huy, khiến Trần Thương thật sự mừng rỡ

……..

- Nâng nửa người trên lên 30 độ, đối với đầu bên cạnh xoay tròn đến hướng thích hợp

- Vâng.

Nghe phân phó của Ngô Huy, Anz không hề do dự, hoàn toàn thực hiện tốt vai trò của một bác sĩ phụ mổ.

Mặc dù ông ta không hiểu được tại sao phải làm như vậy, nhưng ông ta vẫn thực hiện các thao tác tốt nhất có thể.

Bác sĩ gây mê bên cạnh hiếu kỳ hỏi:

- Vì sao phải làm như vậy?

Đúng lúc Ngô Huy cần tương tác với bác sĩ gây mê để thực hiện đánh thức trong phẫu thuật phục vụ kiểm tra đo lường, vậy nên cũng thuận tiện giải thích cho ông ta:

- Cần thỏa mãn thời gian hoàn thành nhiệm vụ phẫu thuật thức tỉnh bên trong cho bệnh nhân.

- Phẫu thuật thức tỉnh bên trong?

Nghe thấy danh từ chuyên ngành mới mẻ này, mọi người đều rất ngạc nhiên.

Anz phản ứng rất nhanh,vội hỏi:

- Giáo sư Ngô, đây chính là …Kỹ thuật thức tỉnh bên trong do giáo sư Trần Thương nghiên cứu thành sao?

Ngô Huy thoải mái gật đầu, không hề phủ định:

- Đúng vậy, đây chính là kỹ thuật đánh thức bên trong mà thầy Trần đã nghiên cứu thành công.

Nghe được câu trả lời từ Ngô Huy, Anz hưng phấn lên.

Những người khác tham dự ca phẫu thuật này cũng giữ vững tinh thần, nghiêm túc quan sát.

Trần Thương ngồi trong văn phòng, có chút cảm giác hang hái xem một màn này, rất chờ mong, cũng rất vui mừng.

Đối với tư cách là một người thầy, nhìn thấy học sinh của mình ngày một trưởng thành hơn, đó là cảm giác vui sướng rất đặc biệt

Lúc này, ở hội trường hội nghị thường niên của hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh thế giới.

Tất ca những người đang theo dõi ca phẫu thuật này, khi nghe đến thuật ngữ kỹ thuật 'Phẫu thuật đánh thức bên trong' cũng không quá xa lạ. Bởi vì mấy ngày trước đó, khi giáo sư Trần thực hiện ca phẫu thuật ghép đầu người cũng đã giải thích rằng có sử dụng qua dạng kỹ thuật này một lần rồi.

Tuy nhiên, từ khi đó đến hiện tại đã nửa tháng trôi qua, mọi người vẫn chưa hiểu được 'Kỹ thuật phẫu thuật đánh thức thần kinh bên trong' nghĩa là gì, nó được thực hiện như thế nào, tác dụng thực sự của nó là gì?

Bây giờ, bọn họ lại một lần nữa đươc chứng kiến một ca phẫu thuật sử dụng kỹ thuật này.

Một cảm giác cực kỳ hưng phấn

Anz không thể đè nén cảm giác hiếu kỳ, vội vàng hỏi:

- Giáo sư Ngô, tại sao cậu cần sử dụng kỹ thuật đánh thức bên trong như vậy?

Ngô huy trả lời:

- Đây là trình độ cao nhất có thể vừa đảm bảo cắt bỏ khối u mà vẫn bảo vệ được tổ chức não của bệnh nhân

Câu trả lời đã giải đáp được mong muốn của Anz.

Bởi vì… Giữa phẫu thuật loại bỏ khối u và bảo vệ tổ chức não luôn tồn tại một mâu thuẫn nhất định.

Một bên luôn cho rằng cắt bỏ toàn bộ khối u sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến công năng thần kinh và chất lượng cuộc sống của người bệnh sau phẫu thuật, rõ ràng triệt tiêu những hoạt động sinh tồn có ích cho người bệnh.

Tuy nhiên, cân nhắc làm sao vừa có thể loại bỏ khối u, nhưng vẫn bảo vệ được chức năng não bộ một cách hoàn hảo nhất cho bệnh nhân luôn là một đề tài mang tính nan giải cực lớn đối với người bệnh.

Mà giải quyết được vấn đề này, mấu chốt nằm ở chỗ phối hợp giữa kỹ thuật đánh thức bên trong và định vị khu chức năng thần kinh điện sinh lý.

Các thao tác này hiện tại chính là thủ đoạn phẫu thuật quan trọng của khoa Ngoại thần kinh.

Bản thân Trần Thương cũng chưa từng nghĩ tới.

Chính mình nghiên cứu nên một loại kỹ thuật mới, lại để cho học sinh có thể phát dương quang đại

Mọi người đều biết, hầu hết các Glioma khi được phát hiện đều là những khối u ác tính, phần lớn chứng cứ y học cho thấy, chẩn đoán ban đầu của bệnh lý với quá trình tiến hành loại bỏ khối u có quan hệ mật thiết với nhau.

Ngô Huy nói xong khiến tất cả mọi người lâm vào trầm tư.

Nhưng Ngô Huy không có nhiều thời gian để suy nghĩ, anh ấy cần phải nhanh chóng hoàn thành định vị điện sinh lý thần kinh, sau đó tiến hành loại bỏ khối u.

- Bác sĩ gây mê, dừng bơm propofol

Bác sĩ gây mê nghe hiệu lệnh, vội gật đầu.

- Kết nối dụng cụ đo lường điện sinh lý.

Các bác sĩ phụ mổ khác bắt đầu hành động.

Lần này, Anz hoàn toàn yên lặng, cẩn thận quan sát Ngô Huy tiến hành phẫu thuật.

Ngay khi bệnh nhân hơi tỉnh lại, ánh mắt Ngô Huy sáng lên, nhanh chóng rút ống che họng ra cho bệnh nhân.

Tranh thủ thời gian này, lợi dụng dụng cụ tiến hành định vị khu chức năng điện sinh lý thần kinh.

Để lộ trung tâm vỏ não, đặt điện cực lên vỏ não,sau đó chăm chú quan sát trên màn hình lớn, thông qua thay đổi của đỉnh sóng định vị rãnh trung tâm.

Chương 2047: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước

Nói thật

Đây cũng là lần đầu tiên Ngô Huy tiến hành kỹ thuật tránh rãnh trung tâm ở phía trước khu vận động của bệnh nhân bằng kính hiển vi để cắt bỏ ổ bệnh.

Nói không khẩn trương là nói dối.

Hiện tại, ranh giới giữa khối u và các tổ chức não không rõ ràng, nên mặc dù vị trí khối u không sâu, nhưng muốn bằng mắt thường loại bỏ toàn bộ căn bản là không thể nào.

Ở vùng chất trắng phù thũng xung quanh khối u, Ngô Huy sử dụng tấm ép để tách rời dịch phù thũng với não, sau đó dùng máy hút dịch ra.

Bởi vì khối u đã có hiện tượng liên kết hạch và lan rộng, toàn bộ tổ chức não đã vô cùng yếu, nên nếu dùng dao mổ sẽ rất dễ gây tổn thương, còn dùng máy hút dịch dù sao cũng có thể khống chế.

Hiện tại, Ngô Huy dùng chỉ khâu lại giống như vẽ từng khu vực một cách cẩn thận.

- Đưa máy hút dịch cho tôi

Anz vội vàng đưa đồ tới.

Ngô Huy bắt đầu hút ra những tổ chức đã bị nghiền nát

Cùng lúc đó, tay trái khống chế bút điện đông, cắt đứt mạch máu khối u gặp phải.

Toàn bộ quá trình đều cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ sẽ tổn thương đến mạch máu, nếu khu vực nào không cần dùng đến dao nhỏ sẽ dứt khoát không dùng, nếu không cẩn thận để khối u đi vào tuần hoàn máu, sẽ gặp rất nhiều phiền phức không đáng có

Tiếp theo là toàn bộ quá trình loại bỏ khối u.

Vị trí của khối u tương đối sâu, mặc dù ở ngoài vỏ não không nhiều khối u nhưng trong chất trắng lại có rất nhiều.

Điều này cần bác sĩ mổ chính cắt bỏ mặt ngoài, sau đó cắt bỏ một phần vỏ não không có công năng, tách chất trắng ra, từng bước xâm nhập vào khối u

Đây là một công việc cần tính kiên nhẫn cực kỳ cao.

Mà Ngô Huy cũng thực sự là một người kiên nhẫn, anh mãi sẽ không sốt suột.

Nhìn thấy khối u cần cắt bỏ

Đối với những khối u nằm ở khu chức năng vận động, hoặc sâu trong những khu chức năng quan trọng khác, mà vẫn muốn công năng thần kinh được bảo toàn thì trong quá trình cắt bỏ cần chú ý đến ngôn ngữ và vận động tứ chi của bệnh nhân.

Lúc này, Chu Hoan đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, phản xạ thần kinh cũng được đánh thức toàn bộ.

Chính vì như thế nên trongkhi thực hiện phẫu thuật, Ngô Huy liên tục hỏi bệnh nhân rất nhiều câu hỏi, quan sát kết quả phản xạ, sau đó tiến hành xử lý khu vực có khối u.

Ngô Huy và Trần Thương là hai phong cách phẫu thuật hoàn toàn khác nhau.

Trần Thương lôi lệ phong hành, hành động nhanh mạnh cứng rắn.

Mà Ngô Huy thì cứ chầm chậm bình thản, không vội không nhanh, cực kỳ trầm ổn

Giống như tính cách của anh ấy vậy.

Hai mươi năm lắng đọng, đổi lấy kinh nghiệm và sự từng trải, đủ để anh có thể thong dong ứng phó.

Thời gian chậm rãi trôi đi từng phút từng giây.

Mỗi một bác sĩ phụ mổ đều nghiêm túc quan sát, không ai nói một lời nào.

Còn tại hội trường lúc này, một đám người cũng đang chăm chú quan sát, không muốn bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Bọn họ rất xúc động

Cảm thấy bản thân còn không may mắn như những người của hiệp hội AATS kia.

Tối thiểu họ còn được tận mắt thấy giáo sư Trần phẫu thuật, được gặp Trần Thương, được cậu ấy phổ cập tri thức, được gặp Trần Thương giảng bài

Mà bọn họ lại gặp phải một tên hội trưởng ngu xuẩn như vậy…Thật không còn gì để nói

Đúng vậy

Bây giờ tất cả đều kết luận lý do khiến Trần Thương không đến tranh tài, không tham gia hội nghị lần này, chính là ‘Công lao’ của Dane

Bọn họ cho rằng, nếu không phải tại Dane, nhất định Trần Thương sẽ tới, đến lúc đó họ sẽ được chứng kiến những ca phẫu thuật thực sự đặc sắc.

Nghĩ thế, bọn họ đều cực kỳ tiếc nuối, đồng thời trong lòng càng thêm oán hận với Dane.

……

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành

Thế nhưng tình huống của người bệnh cũng đang từng bước, dần chuyển biến tốt đẹp hơn

Lần trước, ca phẫu thuật ghép đầu của Trần Thương quá mức cao thâm, rất nhiều người cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ được phần cốt lõi của khái niệm 'Phẫu thuật đánh thức bên trong' và 'phẫu thuật giám sát điện sinh lý'

Thế nhưng, lần phẫu thuật này, lại khiến cho mọi người có cái nhìn trực quan hơn đối với loại kỹ thuật này, hơn nữa, còn hiểu rõ hơn tác dụng của nó

Đây chính là khác biệt lớn nhất giữa Trần Thương với Ngô Huy.

Trần Thương đã vượt qua bọn họ quá nhiều

Cho bọn họ cảm giác mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết là nó cực kỳ lợi hại mà thôi

Thế nhưng, Ngô Huy không như thế

Ngô Huy cho người cảm giác, anh đang phẫu thuật nhưng càng giống phổ cập khoa học, hoặc là dạy học hơn. Cũng chính vì vậy, khi những người khác quan sát ca phẫu thuật của anh, bọn họ có thể hiểu rõ từng quy trình phẫu thuật của anh hơn

Vì lẽ đó, Ngô Huy lại là xúc tác khiến cho khoảng cách giữa hai bên xích lại gần nhau hơn

Lúc này, khi Anz nhìn thấy toàn bộ quá trình phẫu thuật, hai mắt ông ta sáng lên

Bởi vì ông ta càng ngày càng ý thức được tác dụng lớn lao của phẫu thuật đánh thức bên trong và phẫu thuật giám sát điện sinh lý

Kỹ thuật này chính là một tuyến phòng hộ cho phẫu thuật thần kinh.

Có loại kỹ thuật này, các bác sĩ có thể quan sát tốt hơn quá trình phẫu thuật của mình

Ý nghĩa của nó cực kỳ phi phàm

Mà cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều người cũng bắt đầu biết được chỗ lợi hại của Ngô Huy

Cứ như vậy

Ca phẫu thuật dưới bàn tay Ngô Huy, chỉ có chút kinh ngạc chứ không có chút nguy hiểm nào, đang dần dần phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Sau khi cắt bỏ ổ bệnh, vẫn tiếp tục duy trì dưới trạng thái đánh thức, anh bắt đầu hoàn thành cầm máu, khâu lại màng cứng, cố định xương dẹt, khâu lại dưới da, thực hiện thao tác đặt cơ quan đóng rạch mổ, đóng sọ, các loại trước da

Toàn bộ quá trình, dịu dàng giống như một cơn gió mát lướt qua núi đồi.

Phẫu thuật cứ như vậy mà hoàn thành

Quá ổn

Thật sự là quá ổn

Từ đầu đến cuối, Ngô Huy luôn mang lại cho người khác một cảm giác ổn trọng và đáng tin

Ở trong tay của anh, bất cứ khó khăn nào cũng có cách giải quyết.

Không có loại cảm giác kinh diễm kia của Trần Thương.

Nhưng lại cho người ta một thứ cảm giác an tâm đáng tin

Càng khiến người ta nhận ra giữa hai bên không có khoảng cách

Jack Paz nhìn Ngô Huy thực hiện xong ca phẫu thuật, nhịn không được hít sâu một hơi.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước

Bây giờ, mình đã không thể lường trước được thực lực của Ngô Huy nữa rồi.

Mà thanh niên này vẫn sẽ tiếp tục tiến bộ

Đây là một chuyện kinh khủng cỡ nào?

Thế nhưng

Kinh khủng nhất, lại là Trần Thương

Nếu không có Trần Thương, làm sao Ngô Huy có được thành tựu như ngày hôm nay?

Còn có Dương Nghị...

Giáo sư Trần ơi giáo sư Trần, đến cùng ngươi có bao nhiêu con át chủ bài?

Jack Paz nhịn không được lắc đầu

Ông ấy cũng có một chút hiểu biết với sự sâu không lường được của Trần Thương.

Phẫu thuật đã kết thúc

Jack Paz chủ động vỗ tay

Bởi vì, Ngô Huy xứng đáng được nhận những tràng vỗ tay

Anh vì tất cả mọi người mà cống hiến một ca phẫu thuật tinh diệu tuyệt luân, đồng thời, quan trọng nhất chính là, hắn đã đem ý nghĩa chân chính của kỹ thuật 'Phẫu thuật đánh thức bên trong và phẫu thuật giám sát điện sinh lý' mở ra trước mặt mọi người, khiến cho tất cả bọn họ ý thức được, sự thần kỳ của kỹ thuật mới này

Chương 2048: Tổng Cộng Được Bao Nhiêu Điểm?

Jack Paz vỗ tay, kéo theo tiếng vỗ tay của toàn trường cũng vang lên.

Ngô Huy đã triệt để chinh phục được những hội viên của hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh đang có mặt tại đây

Từ lúc mới bắt đầu, khi anh 'Chẩn đoán bệnh sai' bị rớt xuống làm bác sĩ phụ trợ, tới khi tất cả mọi người đều cho rằng anh đã bỏ lỡ cơ hội, nhưng ngay vào lúc mấu chốt nhất, anh lại khẳng định được chính mình

Ở bước ngoặt nguy cấp nhất trong ca phẫu thuật, tại lúc người dày dặn kinh nghiệm như giáo sư Anz cũng sợ hãi tới mức tay chân luống cuống, thì Ngô Huy đi ra

Anh tiếp nhận cây dao trong tay bác sĩ mổ chính

Thành công tiếp quản ca phẫu thuật

Sau đó, anh đã hoàn thành ca phẫu thuật khó khăn của thời đại hiện nay: phẫu thuật u thần kinh đệm ác tính

Nếu như cuộc đời có thẻ đánh bạc

Nhân loại cuối cùng cũng có thể đánh xuống một dấu tích, ở đằng sau phẫu thuật u thần kinh đệm ít nhánh ác tính, mà người sáng tạo là: Giáo sư Ngô Huy

Bên trong phòng mổ, người bệnh được đưa tới ICU giám sát.

Giám sát sau phẫu thuật Glioma là rất quan trọng, có thể tận khả năng khôi phục công năng thần kinh bị tổn thương, đồng thời, cũng giám sát được dấu hiệu sinh tồn, hơn nữa càng có thể phòng ngừa biến chứng phát sinh của bệnh.

Mà lúc này, người bệnh Chu Hoan cũng đã tỉnh lại.

Khi anh ta nhìn thấy người hoàn thành phẫu thuật cho mình là Ngô Huy, trong lòng anh ta kích động không thôi.

Tới lúc nhìn thấy mình được rời khỏi phòng mổ, Chu Hoan cười vui vẻ.

- Cám ơn cậu, đồng hương

Một câu đồng hương, khiến cho trong lòng của Ngô Huy dâng tràn xúc động.

Khi sang nước ngoài, tất cả những người Trung Quốc đều cùng chung một gia đình lớn, mà lúc đó, tất cả bọn họ đều được gọi chung bằng cái tên thân mật, đó là đồng hương

Ngô Huy cười cười, nói một câu với bác sĩ giám sát:

- Vị bác sĩ này, người bệnh đó là bạn bè của tôi, xin nhờ anh hỗ trợ chăm sóc anh ấy một chút

Bác sĩ giám sát vội vàng gật đầu

Đối với những người có tài năng thực sự, từ đáy lòng, tất cả mọi người đều cảm thấy kính trọng.

Sau khi Chu Hoan rời đi, bên trong văn phòng lại lần nữa vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Anz là người vỗ tay đầu tiên.

- Cám ơn ngài, giáo sư Ngô Huy

Anz kích động nói.

- Cảm ơn cậu đã giải vây, nếu không... Phẫu thuật hôm nay, tôi thất bại chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, sinh mệnh của người bệnh mới là chuyện lớn

- Cảm ơn ngài đã trình diễn cho tôi thấy một ca phẫu thuật tinh diệu, cũng cho tôi thấy được sự vĩ đại của khoa Ngoại thần kinh Trung Quốc

- Tha thứ cho sự vô tri với ngạo mạn của tôi

Sau khi Anz nói xong, Ngô Huy vội vàng vẫy tay một cái, cười cười nói:

- Kỳ thật, tất cả những gì ta có ngày hôm nay đều do lão sư của tôi chỉ bảo.

Anz nghe tiếng, nhịn không được thở dài

Nói thật, cho tới nay, ông ta vẫn còn một chút thành kiến nhất định với Trần Thương.

Hơn nữa, dưới sự ảnh hưởng của Dane, thậm chí Anz cảm thấy chuyện Trần Thương thành lập một lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh, chỉ là muốn một thủ đoạn bịp bợm, với mục đích muốn cạnh tranh chức vị hội trưởng với Dane.

Thế nhưng... Hiện tại xem ra, có lẽ ông ta đã nghĩ sai rồi.

Đừng nói Trần Thương, ngay cả khi so sánh với Ngô Huy, trình độ của Dane còn kém hơn nhiều lắm.

Mà sự mạnh mẽ của Trần Thương... Khả năng đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của ông ta.

Vào lúc này, Anz cười cười:

- Có lẽ, tôi cũng nên thật sự suy tính một chút, nói không chừng ta sẽ trở thành một trong số những đệ tử đầu tiên của Trần Thương

Ngô Huy cười cười:

- Tôi là trợ lý của giáo sư Trần.

Anz nghe tiếng, lập tức ha ha nở nụ cười.

Ông ta ưa thích người đàn ông trầm ổn mà không mất đi tính hài hước này.

Phẫu thuật kết thúc

Anz cùng mấy trợ thủ bắt đầu chấm điểm

Bọn họ là người tham dự phẫu thuật, cũng là nhân chứng, càng là người cho điểm

Mà biểu hiện Ngô Huy, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Vương Giả

Thao tác kỹ xảo: Điểm tối đa

Cái nhìn tổng thể trong phẫu thuật: Điểm tối đa

Cách cải tiến trong phẫu thuật: Điểm tối đa

...

Mỗi một hạng, đều là điểm tối đa

Bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, ca phẫu thuật này, thực sự quá mức khó khăn, mà thao tác của Ngô Huy không thể tìm ra được bất kỳ sai sót nào.

Tới lúc con số cuối cùng được tổng kết ra

Lúc ấy, tổ chuyên gia cùng nhân viên kỹ thuật có mặt tại hiện trường, đều ngóng chờ điểm số đang chuẩn bị được hiển thị

Lúc này, những ca phẫu thuật khác cũng lần lượt được hoàn thành

Ngô Huy đi ra từ phòng mổ.

Hơn ba mươi người vội vội vàng vàng xông tới.

- Giáo sư Ngô Huy! Ngài...

- Ngài... Tại sao ngài lại ra đây rồi?

- Không cần nản chí, anh cứ yên tâm, chúng ta đều rất cố gắng, nhất định sẽ giành được giải nhất

- Bọn họ khẳng định là cố ý hãm hại

...

Nghe mọi người an ủi, Ngô Huy cười cười, nói:

- Ai nói tôi đã mất đi cơ hội cạnh tranh?

- Nói không chừng... Tôi vẫn là thứ nhất nha

Tất cả mọi người lập tức sửng sốt một chút

Giáo sư Ngô Huy có ý tứ gì?

Từ khi hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh tổ chức giải thi đấu kỹ năng đến nay.

Trong lịch sử sáu, bảy mươi năm qua, còn chưa hề có một người nào, có thể từ vị trí bác sĩ phụ trợ giành được danh hiệu đứng đầu

……

Ngô Huy nhìn thấy sự hoang mang của đám anh em này, anh nhịn không được cười cười:

- Qua một hồi, các cậu sẽ biết

Lúc này, tranh tài đã kết thúc

Nhân viên công tác cũng trả lại điện thoại cho bọn họ.

Ngay khi, mọi người cầm được điện thoại của mình, lập tức truy cập vào chương trình do Chính Phủ thiết lập để xem thông tin giải thi đấu, từ trên đó, mọi người có thể xem xét được thành tích của mình và những tin tức có liên quan

Đến bây giờ, tổng thành tích vẫn chưa được công bố.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy thành tích mà mình đạt được.

Thế nhưng không nhìn thấy cụ thể thứ tự

- Tôi 95. 1 điểm.

- Tôi 96. 2 điểm

- Ha ha, tôi so với các cậu tốt hơn, tôi được 96. 5! Tuyệt đối sẽ xếp trước vị trí thứ mười

...

Ngô Huy cũng mở ra chương trình, sau đó nhìn điểm số của mình:

- 100 điểm

Anh nhịn không được cười cười, kết quả này, đã nằm trong dự tính của anh

Vào lúc này, một người đàn ông nhịn không được nhìn về phía Ngô Huy.

- Giáo sư Ngô... Ngài được bao nhiêu điểm?

Sau khi cậu ấy hỏi câu này, cậu ấy lập tức hối hận, cậu ấy chẹp chẹp miệng một cái, lại tiếp tục vỗ sau gáy mình, đang tính có nên chuồn đi trước hay không.

Những người xung quanh cậu ấy cũng hung tợn trừng mắt nhìn cậu ấy một cái

Cậu ấy đúng là hết chuyện để nói

Mà lúc này, Ngô Huy đột nhiên cười nói:

- Tôi 100 điểm.

Lập tức, xung quanh nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Mọi người quay người, trừng to mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Huy, trong con ngươi tràn đầy sắc thái không thể tưởng tượng nổi, bọn họ vội vàng hỏi:

- Giáo sư Ngô... Bao nhiêu điểm?

Động tác này của họ, cũng khiến cho người vừa thông báo xong là Ngô Huy cũng cảm thấy chột dạ

Mẹ nó... chẳng lẽ tổng điểm là một ngàn điểm sao?

Chẳng lẽ 100 điểm là rất thấp sao?

Ngô Huy chột dạ mà hỏi:

- 100 điểm, tổng điểm là bao nhiêu vậy?

Mọi người đồng loạt trợn tròn mắt, nhìn con số 100 điểm trên điện thoại di động của Ngô Huy, bọn lại tiếp tục mở to mắt thêm một lần nữa

Chương 2049: Trần Thương Đã Bồi Dưỡng Ra Một Đám Yêu Nghiệt Dạng Gì Đây

- Tôi con mẹ nó
- Điểm tối đa đó
- Giáo sư Ngô, ngài làm sao làm được?
- Ngài không phải làm trợ thủ cho giáo sư Anz sao? Làm sao… Làm sao ngài được 100 điểm?

Rất rõ ràng là mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra

Ngay lúc này, một tin tức nhảy lên trên màn hình điện thoại

Mọi người ấn mở xem, lập tức trợn tròn mắt

- Giám khảo vô năng đoán sai bài thi, ngay lúc bước ngoặt nguy cấp, giáo sư Ngô Huy đã đứng lên ngăn cơn sóng dữ
- Từ phụ trợ chuyển thành bác sĩ mổ chính, giáo sư Ngô Huy đã phá vỡ lịch sử ghi chép kéo dài suốt sáu mươi lăm năm của giải thi đấu kỹ năng khoa Ngoại thần kinh
- Thiên tài quật khởi luôn luôn tràn đầy kịch tính

...

Tin tức bắt đầu không ngừng nhảy lên

Sau khi mọi người ấn mở tất cả những dòng thông báo này, lại đọc kỹ đầu đuôi mọi chuyện, lập tức sợ ngây người

Quả nhiên

Giáo sư Ngô Huy thật mạnh

Hoá ra mọi chuyện là như thế này

Cái gì mà chẩn đoán bệnh sai lầm

Rõ ràng là trình độ của các ngươi không đủ

Hơn nữa

Điểm mấu chốt nhất là, trong lúc phẫu thuật, giáo sư Ngô Huy lấy thân phận phụ trợ ngoạn mục chuyển thành mổ chính, lại đứng lên ngăn cơn sóng dữ, dám nhận trách nhiệm trong lúc nguy cấp, hoàn thành ca phẫu thuật mà hội trưởng Anz của hội y học khoa Ngoại thần kinh nước Pháp cũng không thể hoàn thành

Quá thiên tài

Tuyệt đối xứng đáng nhận danh hiệu đệ nhất

Rất nhanh

Điểm số đã thống kê xong

Bảng xếp hạng chính thức được công bố

Sau khi mọi người mở ra, thấy người xếp hạng thứ nhất quả nhiên là Ngô Huy, nhịn không được vung quyền chúc mừng

Giáo sư Ngô quá tài giỏi

Kế tiếp, mọi người bắt đầu dồn dập tìm kiếm thứ tự của mình

Lần này, những người tới từ Trung Quốc này không còn tiếp tục bá bảng nữa.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều tập trung ở vị trí trước bốn mươi của bảng xếp hạng

Thành tích như vậy, đã vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Lần này, khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc triệt để vùng lên

Một đoàn người trẻ tuổi, có tinh thần phấn chấn như Thần, dưới vạn ánh nhìn của những người bên ngoài, đang mạnh mẽ phát triển

Lần này, mười hạng đầu, tất cả đều là người Trung Quốc

Bọn họ nhìn danh sách, hưng phấn không gì sánh được

Giáo sư Trần nói, chỉ cần đi vào trước mười hạng đầu, là bọn họ có thể tham gia lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc

Điều này chính là một loại cám dỗ cực lớn với bọn họ

Thành tích ngày hôm nay của bọn họ, không chỉ là thành tích của riêng một mình bọn họ

Mà còn, thành tích của bọn họ đại biểu cho Trung Quốc, cho Trần Thương

Hiện tại, hàng ngàn hàng vạn hội viên hội liên hiệp đang có mặt ở hiện trường, đang nhìn chằm chằm vào bảng xếp hạng cuối cùng của giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật, tiếp sau, tất cả đều ngậm ngùi không thôi

Trần Thương đã bồi dưỡng ra một đám yêu nghiệt dạng gì đây

Quá lợi hại

Hiện tại, cuối cùng bọn họ cũng ý thức được, Trần Thương thành lập lớp nghiên cứu cao cấp, cũng không phải để đùa cho vui

Rất có thể đây chính là một cơ hội thay đổi cuộc đời bọn họ

Sau khi nhìn thật kỹ danh sách, đám người phía dưới lại nghị luận ầm ĩ

- Từ lúc nào ở Trung Quốc lại xuất hiện một nhóm người như thế này chứ? Chẳng lẽ đều là kết quả sau mười ngày huấn luyện với giáo sư Trần sao?

- Không thể nói toàn bộ đều như vậy, thế nhưng tôi có cảm thấy công lao của giáo sư Trần chiếm cứ 80%

- Tôi cũng cho rằng như vậy. Tôi quyết định. Tôi muốn tham gia sát hạch, tôi muốn tham gia lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh của Trần Thương ở Trung Quốc

- Tôi cũng đi

- Giống như trên

...

Càng ngày càng nhiều người muốn lập tức làm ra chuẩn bị tham gia sát hạch

Cũng trong thời gian này, càng ngày càng nhiều người, bắt đầu lên mạng báo danh.

Mà trong lúc ấy, sau khi nội dung thứ nhất là tranh tài kỹ năng giải phẫu kết thúc, giải thi đấu cũng đi vào giai đoạn kết thúc.

Nội dung thứ hai là trình bày nghiên cứu mới trên lĩnh vực khoa ngoại thần kinh, cùng nội dung thứ ba là phát hiện mới trên lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh, cũng chuẩn bị kết thúc

Lần này, ngoại trừ học sinh của Trần Thương, Ngô Huy làm ra một cú quật khởi ngoạn mục.

Còn có một người nữa cũng lọt vào tầm mắt của chuyên gia giám khảo trực tiếp phụ trách nội dung thứ ba

Người này là Dương Nghị

Một người cực kỳ trẻ tuổi nhưng lại nắm được thủ pháp can thiệp vào thần kinh

Bên trong hội trường, một tin tức đột nhiên truyền vào

- Các anh có biết chuyện gì không? Nội dung thứ ba vừa xuất hiện một nhân vật kỳ tài, có thiên phú siêu cường đối với thủ thuật can thiệp thần kinh, cậu ấy đã cầm chắc giải quán quân năm nay rồi đấy

- A? Không phải học sinh của Dane cũng tham gia hạng mục can thiệp thần kinh này sao?

- Không đi tới đâu đâu! Hai bên căn bản không cùng một cấp bậc, thủ thuật can thiệp của Dương Nghị người ta cực kỳ tinh chuẩn, lại rất thuần thục

Hoàn toàn chính xác

Nếu so sánh với học sinh của Dane, Dương Nghị chắc chắn có thể hình thành khí thế nghiền áp

Cùng sử dụng thủ thuật can thiệp khoa Ngoại thần kinh.

Cùng sử dụng thủ thuật can thiệp khoa Ngoại thần kinh áp dụng vào trị liệu bệnh tật.

Mà thủ pháp, kỹ thuật của Dương Nghị lại hết sức thuần thục

Hơn nữa, Dương Nghị còn mang tới kỹ xảo mở rộng, cũng khiến cho rất nhiều người cảm thấy rất hứng thú

Đúng lúc ấy, khi Dương Nghị tiết lộ, anh ấy là học sinh của Trần Thương, tất cả mọi người lập tức trợn tròn mắt

Trần Thương lại thu được một học sinh không tầm thường

Một người trẻ tuổi đã được định trước, sẽ quật khởi mạnh mẽ tại lĩnh vực can thiệp thần kinh tiếp theo trở thành một tượng đài trên toàn thế giới

Chính là Dương Nghị năm nay mới hơn ba mươi tuổi

Giờ khắc này, khoa Ngoại thần kinh của thế giới đều biết đến Thần Ngoại Song Tử của Trung Quốc

Hai người cùng học một thầy, cũng là người đại diện cho thế lực mới trong lĩnh vực khoa Ngoại thần kinh

Mà bọn họ, đều là học sinh của Trần Thương

Sau khi tin tức này được công bố, lại một lần nữa khiến cho mọi người tràn ngập tò mò với lớp nghiên cứu cao cấp của Trần Thương

Hai học sinh, người nào cũng đoạt được giải quán quân

Hơn ba mươi học sinh mới được học tập có mười ngày ngắn ngủi, không chỉ chiếm được mười thứ hạng đầu, thậm chí toàn bộ nhóm bọn họ còn lọt vào top 40 của bảng danh sách năm nay

Thành tích như vậy, còn không đủ sức thuyết phục sao?

Mà vừa lúc này, nội dung thứ hai: những nghiên cứu mới khoa Ngoại thần kinh cũng từng bước đi vào hồi cuối

Lúc này, cũng tới lượt đại biểu của Trung Quốc, Tiết Chính Nhận chậm rãi lên đài

Ông đang chuẩn bị bắt đầu phần giới thiệu của mình

Tiết Chính Nhận là người cuối cùng

Trước ông, cũng xuất hiện rất nhiều thành quả nghiên cứu khoa học ưu tú.

Thế nhưng Tiết Chính Nhận một chút cũng không cảm thấy hoảng hốt

Hôm nay, ông chắc chắn mang theo ánh sáng của giáo sư Trần, khiến cho Trung Hoa toả lấp lánh trước mặt bạn bè thế giới

……..

Tiết Chính Nhận là người cuối cùng tham gia nội dung thứ hai của giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh của thế giới

Cũng là người cuối cùng hoàn thành phần thi trong giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh của thế giới

Nội dung thứ nhất là thi đấu kỹ năng phẫu thuật, và nội dung thứ ba phát hiện mới trong khoa Ngoại thần kinh đã kết thúc thành công

Người đoạt giải quán quân của hai nội dung này chính là hai học sinh của Trần Thương

Chương 2050: Công Bố! Công Bố! Toàn Bộ Công Bố

Một người là giáo sư Ngô Huy hơn bốn mươi tuổi, lấy phẫu thuật đánh thức bên trong cùng giám sát điện sinh lý, phối hợp hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ Oligodendrogliomas ác tính, một lần hành động đã làm chấn kinh cả thế giới

Đã mở ra một kỷ nguyên mới trong việc loại bỏ các u thần kinh đệm ác tính bằng phẫu thuật thần kinh một cách an toàn và hiệu quả

Một người là Dương Nghị gần ba mươi tuổi! Lấy một bộ thủ pháp can thiệp thần kinh trôi chảy, thuần thục mà hoàn mỹ mở ra thời đại mới cho can thiệp khoa Ngoại thần kinh của thế giới

Ngô Huy

Dương Nghị

Và trước đó, thành tích do ba mươi người dự thi giải thi đấu kỹ năng phẫu thuật khoa ngoại từ Trung Quốc thu được

Bọn họ đã dùng thực lực của mình để chứng minh: sự khủng bố của giáo sư Trần Thương

Trong lúc nhất thời, tất cả người dự thi đều cảm giác được một cơn hoảng sợ

Mặc dù Trần Thương không tự mình tham gia giải thi đấu kỹ năng khoa ngoại thần kinh của thế giới

Thế nhưng, anh lại dùng phương thức của mình, nói cho toàn thế giới, ở thời đại này, nói tới khoa Ngoại thần kinh, không vòng qua được Trần Thương tôi! Càng không vòng qua được Trung Quốc

Vào giờ phút này, những ký giả của truyền thông Trung Quốc đang có mặt trực tiếp ở hiện trường đã cũng khó mà khống chế được tình cảm của mình

Bọn họ kích động hét to với micro, với camera

- Giáo sư Ngô Huy thật tài giỏi! Giáo sư Dương Nghị ngưu bức! Bọn họ đã dùng hành động của mình, để chứng minh trên thế giới này, không có cái gì mà người Trung Quốc chúng ta không làm được

- Giáo sư Trần! Ngài có thấy không? Những học sinh được ngài bồi dưỡng ra, đã đứng ở đỉnh khoa Ngoại thần kinh của thế giới, dùng hành

động của họ, viết nên thắng lợi

Nghe được những âm thanh lớn tiếng đầy hưng phấn của người chủ trì, những người Trung Quốc đang có mặt tại hiện trường xem cuộc tranh tài cũng như những người đang xem trực tiếp tại nhà, nhất thời kích động toàn thân nổi da gà

Quá thoải mái

Quá kích thích

Lúc đó, ở hiện trường, khi những bác sĩ khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc tới tham gia tranh tài, nghe được những lời này, bọn họ nhịn không được, từ hai mắt chảy ra dòng lệ nóng

Nước mắt kích động từ khóe mắt trượt xuống

Đã bao nhiêu năm rồi

Người Trung Quốc chúng ta cũng có thể đứng ở chỗ này, kiêu ngạo đối với thế giới nói một câu:

- Tôi tới

Loại xúc động này chỉ có chính bọn họ mới có thể cảm nhận được

Từ thung lũng đến huy hoàng, bọn họ dùng ba đời người đi cố gắng

Bắt đầu từ thế hệ những người như Vương Trung Thành, Bành Linh, đến thế hệ của Tiết Chính Nhận, Dương Minh, cuối cùng là thế hệ bọn họ, những người đang có mặt tại đâu, đều không làm được

Thế nhưng... Đời sau của bọn họ

Thế hệ của những người như Trần Thương

Bọn họ đã làm được

Bọn họ mang theo vinh quang của tổ quốc, mang theo kiêu ngạo, mang theo sự tự do, không bị trói buộc, mang theo tất cả những gì bọn họ có được, lấy một tư thái kiêu ngạo sóng sau đè sóng trước, đứng trên sân khấu thế giới

Bọn họ lấy chính phương thức của bọn họ nói cho thế giới biết

Khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc, xưa đâu bằng nay

Hồ Truyền Bang kích động lão lệ chảy ngang, nước mắt của ông căn bản không dừng được

Một bên, ông bạn già của ông còn dùng tới bộ âu phục trị giá hàng chục ngàn đồng, lau sạch sẽ nước mắt nước mũi. Trên người bọn họ không có giấy. Ai có thể nghĩ tới, bọn họ sẽ khóc như mưa, giống hệt mấy đứa trẻ con chứ?

- Lão Hồ, ngươi đừng khóc

- Tôi nhịn không được

Hồ Truyền Bang đỏ mặt nói.

- Anh khóc quá sớm. Người của chúng ta vẫn còn mà. Lão Tiết hiện tại mới vừa đi lên, chuẩn bị bắt đầu, lần này ông ấy thần thần bí bí, khẳng định có thứ gì hay ho

Hồ Truyền Bang nghe lời khẳng định của ông bạn già, lập tức sững sờ

- Đúng vậy! Giáo sư Trần khẳng định cho ông ấy không ít đồ tốt

- Sắp bắt đầu rồi

- Tôi mẹ nó, quá ao ước được như lão Tiết, cái tên này thật là tốt số

Dương Minh chua chua nói:

- Anh phải có một thằng con trai hăng hái, nói không chừng cũng có thể...

Đám người cùng nhau giơ ngón tay giữa lên

Nhưng, bất kể nói thế nào, Tiết Chính Nhận đã trở thành đối tượng ao ước của đám người này.

Nội dung thứ nhất và nội dung thứ ba đã kết thúc, giờ đây, Tiết Chính Nhận đã trở thành đối tượng hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của tất cả mọi người.

Hội trường nội dung thứ hai vốn được sắp xếp ở lầu hai.

Thế nhưng, lúc này, trên màn hình lớn của lầu một đại hội trường, cũng xuất hiện Tiết Chính Nhận

Ngay cả Tiết Chính Nhận cũng không hề hay biết, hiện tại, hàng ngàn hàng vạn thậm chí mấy chục vạn người đều đang chú ý đến hắn

Hiện tại, ông cũng không có thời gian chú ý tới thành tích của đoàn mình ở nội dung thứ nhất và thứ ba, ông đang khẩn trương hít sâu một hơi

Người chủ trì lớn tiếng nói:

- Mời một tuyển thủ sau cùng của chúng ta lên đài, ông ấy chính là giáo sư Tiết Chính Nhận đến từ Trung Quốc

Sau khi người dẫn chương trình lớn tiếng giới thiệt, tiếng vỗ tay dưới đài rung trời vang lên

Kéo dài không thôi

Giờ khắc này, Tiết Chính Nhận có chút mơ hồ

Chính bản thân Tiết Chính Nhận cũng không rõ, vì sao tiếng vỗ tay dưới đài sẽ kịch liệt như thế, hơn nữa còn bền bỉ tới mức này

Vào lúc này, điện thoại của Tiết Chính Nhận đột nhiên rung lên, ông lấy ra tùy ý nhìn một cái

- Công bố quá trình phẫu thuật cụ thể của phẫu thuật đánh thức bên trong

Sau khi Tiết Chính Nhận đọc được tin nhắn của Trần Thương, ông lập tức sửng sốt

Trong lòng ông quặn thắt lại, lập tức cảm động không thôi

Giáo sư Trần vẫn luôn chú ý đến mình

Trợ giúp chính mình, để cho mình công khai quá trình phẫu thuật

Nghĩ tới đây, những khẩn trương, hồi hộp trong lòng Tiết Chính Nhận như bị một cơn gió thổi qua cuốn đi mọi việc

Hiện tại, trong lòng ông tràn ngập lực lượng. Tiết Chính Nhận chầm chậm hít vào một hơi, thẳng tắp sống lưng, rất tuỳ ý đi lên trên đài

- Thưa các vị giáo sư, chuyên gia, đồng nghiệp, mọi người tốt. Tôi là Tiết Chính Nhận tới từ Trung Quốc. Tiếp sau đây, tôi sẽ chia sẻ thành quả nghiên cứu khoa học của chúng ta tới tất cả mọi người

Sau khi Tiết Chính Nhận nói xong, ông trực tiếp mở ra Powerpoint.

- Tiến triển nghiên cứu khoa học thứ nhất ta muốn chia sẻ, chính là kỹ thuật mới khoa Ngoại thần kinh: Phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý

Lời này vừa nói, phía dưới lập tức sôi trào lên

Ngô Huy vừa thực hiện ca phẫu thuật như vậy xong, hiện tại Tiết Chính Nhận đi lên nói thành quả, có thể không khiến cho người ta hưng phấn được sao?

Chia sẻ thành quả nghiên cứu khoa học chủ yếu là giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về một thành quả và kỹ thuật, thuận tiện học tập cùng câu thông

Tốn hơn mười phút, Tiết Chính Nhận đã hoàn tất giải thích cặn kẽ.

Sau khi mọi người nghe xong, lại hưng phấn lên

Bởi vì bọn họ đã chứng kiến phẫu thuật của Ngô Huy, bây giờ lại thêm giới thiệu của Tiết Chính Nhận, khiến cho những lý giải về thuật thức này trong lòng bọn họ càng thêm khắc sâu

Thế nhưng ngay lúc này, Tiết Chính Nhận làm ra một sự tình khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ

Công khai những hạng mục cần chú ý và trình tự phẫu thuật đánh thức bên trong cùng phẫu thuật giám sát điện sinh lý

- Tiếp theo, tôi dùng mấy phút thời gian công bố thao tác cụ thể, quy tắc chi tiết, cùng hạng mục chú ý của phẫu thuật

Lời này vừa nói

Lập tức toàn trường xôn xao

Cái này cũng quá... Quá... Quá làm cho người ta khó hiểu

Quá vô tư đi

Chương 2051: Chấn Kinh Toàn Trường

Dạng thuật thức phụ trợ này, cực kỳ hiếm có, nhưng lại dễ sử dụng và có thể giúp ích rất lớn cho vô số loại phẫu thuật khác... Vậy mà bây giờ, ông ấy chuẩn bị công khai sao?

Sau khi Tiết Chính Nhận giảng giải xong, hắn nói với tất cả mọi người:

- Giáo sư Trần đã dặn dò tôi công bố thuật thức này trong bài phát biểu ngày hôm nay

- Tôi cảm thấy, giáo sư Trần là một người đáng giá để tôn kính, không chỉ bởi vì năng lực cùng thiên phú của cậu ấy, quan trọng nhất chính là, cậu ấy nguyện ý cống hiến lực lượng của chính mình vì sự phát triển của khoa Ngoại thần kinh của thế giới

Ông vừa dứt lời, lập tức tiếng vỗ tay dưới đài vang lên như sấm

Tất cả mọi người đều dùng sức vỗ tay

Là Trần Thương

Dane trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ

Ông ta nghĩ không ra tại sao Trần Thương phải làm như vậy

Cần gì phải làm vậy chứ?

……..

Cứ như vậy

Không còn nghi ngờ gì nữa, Trần Thương đã được mang ra so sánh với Dane

Dane trăm phương ngàn kế muốn ngăn cản Trần Thương đi vào hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh của thế giới, mà Trần Thương người ta lại không thèm so đo với hắn.

Người ta để học sinh của mình tới dự thi, đem tri thức khoa Ngoại thần kinh tiên tiến mang vào, thậm chí đem một dạng phẫu thuật phụ trợ có ý nghĩa phi phàm, thẳng thắn chia sẻ cho mọi người

Lúc này, Dane như ngồi bàn chông

Nhìn mấy vạn con mắt đang ngồi dưới kia cứ nhìn chằm chằm vào mình, vậy mà ông ta cảm giác được một loại sợ hãi đến từ linh hồn

Hơn nữa nói thật

Lúc này, trong lòng Dane đang vô cùng lo lắng

Ông ta thở thật dài

Cả người ngơ ngẩn, cứ như thể có gì đó đã rút đi tinh thần của ông ta rồi.

Ông ta hiểu được, ông ta đã mất đi lòng dân.

Cũng có nghĩa là đã mất đi sự ủng hộ

Hơn thế nữa

Nói một câu từ đáy lòng, hiện tại, ông ta còn cố gắng chống đỡ, rút cuộc có ý nghĩa gì không?

Xét về thực lực

Ông ta đã không sánh bằng Trần Thương.

Xét về kỹ thuật, về nghiên cứu khoa học, về những mối quan hệ?

Nhìn Jack Paz đang ngồi đối diện, Dane như có điều suy nghĩ.

Khi mọi người cho rằng bài phát biểu đã kết thúc, thì Tiết Chính Nhận đột nhiên nói:

- Mới vừa rồi chỉ là thành quả nghiên cứu khoa học thứ nhất

- Tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu về thành quả nghiên cứu khoa học thứ hai: Kỹ thuật kích thích tầng sâu của não được sử dụng để chữa trị bệnh Parkinson

Khi Tiết Chính Nhận nói lên câu này, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ

Dường như trong lòng tất cả mọi người đang có một tiếng nổ tung

Tôi má nó

Giáo sư Trần cũng muốn công bố phẫu thuật Parkinson sao?

Dĩ nhiên không phải

Nhưng cũng kém không nhiều

Trần Thương để Tiết Chính Nhận mang tới phương hướng nghiên cứu phẫu thuật, kỳ thật mấy thứ này đã có thể công khai

Công khai kỹ thuật này sẽ khiến cho nghiên cứu của khoa Ngoại thần kinh thế giới về bệnh Parkinson bớt đi rất nhiều đường vòng.

Cũng giống như làm cho đám người khoa Ngoại thần kinh của Trung Quốc, không thể cậy tài khinh người được

Dù sao, từ khi Trần Thương quyết định tổ chức lớp nghiên cứu cao cấp khoa ngoại thần kinh ở Trung Quốc, những kỹ thuật này anh cũng muốn truyền bá ra ngoài

Nếu cứ lưu lại chờ tới lúc người khác công bố, chi bằng thản nhiên nói cho phương hướng nghiên cứu cho thế giới, để bọn họ đi nghiên cứu

Thời gian nửa tiếng không dài, nhưng một chút cũng không ngắn

Vậy mà, không một người nào lên tiếng cắt ngang, thậm chí bọn họ còn không nói bất cứ lời nào

Bởi vì, nếu bọn họ không tập trung hết sức để lắng nghe, vậy khi rời khỏi đây, chắc chắn không còn nghe được nữa

Đây là hạch tâm

Đây là cơ mật

Thế nhưng, lại bị Tiết Chính Nhận công khai ở nơi này

Sự biết ơn với Trần Thương, trong lòng tất cả mọi người đã đạt tới cực hạn

Trần Thương là một thiên tài như thế nào?

Cậu ấy chính là một bác sĩ thiên tài có chủ nghĩa tinh thần nhân đạo tầm cỡ quốc tế

Cậu ấy lại vô tư như thế

Sau khi Tiết Chính Nhận trình bày xong thành quả nghiên cứu thứ hai, ông vẫn không xuống đài

Mà tiếp tục mở ra Powerpoint thứ hai, bắt đầu giới thiệu

Nói thật

Khi thấy cái đề mục này, ngay cả Tiết Chính Nhận cũng nhịn không được mà kích động lên

Thành quả này

Thật sự là thành quả nghiên cứu khoa học lớn nhất

Nghĩ tới đây, âm thanh của Tiết Chính Nhận cũng có chút thay đổi

- Thành quả thứ ba, đáng lẽ ra không nên công bố ở đây, bởi vì nó chính là một phát minh khoa Ngoại thần kinh vĩ đại

- Đó chính là, thuốc điều trị bệnh Alzheimer

Theo âm thanh của Tiết Chính Nhận lan ra

Lập tức, toàn trường sôi trào

Ngay cả Dane đang ngồi trên đài, cũng nhịn không được kích động đứng lên

Dược phẩm trị liệu bệnh Alzheimer

Trần Thương thật sự đã nghiên cứu ra loại dược phẩm mới này?

Cái này cũng quá... Lợi hại

Phải biết rằng, trên toàn thế giới chỉ có một số loại thuốc được sử dụng trong điều trị lâm sàng cho bệnh Alzheimer. Các công ty dược phẩm lớn đã đầu tư rất nhiều vào nghiên cứu và phát triển các loại thuốc mới trong vòng hơn 20 năm qua, nhưng hầu hết trong số chúng đều tuyên bố thất bại.

Trên lĩnh vực này, đã hơn mười bảy năm rồi, chưa hề có dược phẩm mới đưa ra thị trường.

Chẳng lẽ... Cuối cùng cũng có dược phẩm mới được đưa ra thị trường sao?

Mặc dù hiện tại, quá trình nghiên cứu này bước đầu mới có thành quả, còn cần tiến hành thí nghiệm lâm sàng giai đoạn III, thế nhưng... Trong khi này, dám công khai tuyên bố ra bên ngoài, cũng có nghĩa là Trần Thương đã nắm chắc thành công trong tay

Bệnh Alzheimer, mấy chục năm không hề có tiến triển gì, cuối cùng cũng xuất hiện dược phẩm mới rồi sao?

Tiết Chính Nhận nói:

- Loại dược phẩm mới này, tạm thời còn chưa được đặt tên, chỉ có một cái danh hiệu, gọi là CN-GV- số 988

- Trong đại não β- tinh bột hình dáng protein lắng đọng lại dẫn phát tình trạng viêm nhiễm, tiến tới tổn thương các tế bào thần kinh, dẫn đến khởi phát chứng bệnh Alzheimer. Thế nhưng, kết quả thử nghiệm thuốc lâm sàng nhắm vào protein β- tinh bột cho thấy hiệu quả lâm sàng của nó không rõ ràng, vì vậy giáo sư Trần đã dựa trên triết lý điều trị Parkinson, thông qua phương pháp thay đổi protein gấp sau phẫu thuật...

- Trước mắt loại dược phẩm kia đã được Trung Quốc phê duyệt làm thí nghiệm thuốc lâm sàng, khoảng tháng sau sẽ khởi động một kỳ nghiên cứu lâm sàng ở Trung Quốc. Cùng lúc đó, giáo sư Trần hi vọng, dựa trên nền tảng này, mỗi một quốc gia và ban ngành liên quan có thể mau chóng phê duyệt, thông qua thí nghiệm lâm sàng, để CN-GV- số 988 sớm đi vào thị trường hơn, cũng qua đó, trợ giúp người bệnh được tốt hơn

Sau khi Tiết Chính Nhận giới thiệu xong xuôi, hắn quay người đi đến chính giữa sân khấu, tiến hành cúi đầu gửi tới lời cảm ơn tới tất cả mọi người đang theo dõi

Sau đó rời đi

Lần này, đám người thậm chí quên cả vỗ tay, cũng quên đi tất cả

Alzheimer chính là một cơn ác mộng đối với những người cao tuổi

Rất nhiều người khi trở về già, đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít mắc phải Alzheimer.

Loại bệnh tật này, sẽ khiến cho những người thân thuộc xung quanh trở nên lạ lẫm, sẽ để cho người mắc bệnh xa lánh những người quen, sẽ khiến cho những ký ức tốt đẹp trong quá khứ dần dần biến mất, cũng sẽ khiến cho... Thế giới mất đi sự phấn khích cùng màu sắc vốn có của nó

Mà mấu chốt nhất chính là: Trên lĩnh vực này, thế giới đã không hề tiến triển được gì trong suốt hai mươi năm qua

Bây giờ, cuối cùng cũng có một người đứng ra

Anh ấy tên là Trần Thương

Anh ấy đến từ Trung Quốc

Chương 2052: Dương Nghị ‘n Trọng Như Núi’

Tiết Chính Nhận đã xuống đài từ lâu, nhưng đầu óc của người chủ trì vẫn trống rỗng, vậy mà anh ta không biết mình nên nói cái gì

Hiện trường lâm vào một trạng thái an tĩnh quỷ dị.

Vào lúc này, người chủ trì vội vàng nói:

- Mời giám khảo chuyên gia chấm điểm

Tiết Chính Nhận là người cuối cùng

Hiện tại, giám khảo cũng công bố thành tích cuối cùng

Thế nhưng, tất cả mọi người đã không còn chờ mong vào kết quả cuối cùng như trước nữa.

Trên thực tế, Tiết Chính Nhận đã khóa chặt vị trí thứ nhất

Đám người khác chỉ có thể cạnh tranh vị trí thứ hai

Sau nửa giờ, người chủ trì lên đài, tuyên đọc kết quả

- Kính thưa các vị chuyên gia và những đồng nghiệp

- Kết quả phần trình bày thành quả nghiên cứu khoa học mới nằm trong nội dung thứ hai của giải thi đấu kỹ năng khoa Ngoại thần kinh thế giới năm 2021, đã có

- Tôi tin tưởng, mọi người đều có cảm giác giống như tôi, sau khi chứng kiến qua trận tranh tài đặc sắc lần này, kết quả đã không còn là vấn đề quan trọng

- Chúng ta thấy được quá nhiều thành quả mới, học được quá nhiều kỹ thuật mới, cũng nhận thức đến quá nhiều phong thái cách tân

- Bọn họ đang ở rất gần giải thưởng, điều này có ý nghĩa rất lớn đối với sự phát triển của khoa ngoại thần kinh trên thế giới của chúng ta

- Mà ở đây, từ đáy lòng, tôi muốn cảm ơn giáo sư Tiết Chính Nhận

- Đương nhiên, còn có giáo sư Trần Thương

- Cậu ấy không chút nào ích kỷ, đã hoàn toàn công khai hai thuật thức lớn, mang lại cho chúng ta hi vọng để chữa trịu bệnh Alzheimer

- Parkinson, giáo sư Trần đã gần đạt được thành công

- Tôi tin tưởng, Alzheimer cũng không còn xa nữa?

- Tôi tuyên bố, quán quân năm nay của nội dung thành quả nghiên cứu khoa học, nằm trong khuôn khổ giải thi đấu kỹ năng khoa Ngoại thần kinh thế giới, là: giáo sư Tiết Chính Nhận đến từ Trung Quốc

- Mong rằng tất cả những người đang có mặt tại đây hôm nay, giành một tràng pháo tay nhiệt liệt nhất dành cho ông ấy

……..

Giải quán quân của Tiết Chính Nhận, không chỉ là quán quân của một mình ông

Ông đại biểu là đội ngũ nghiên cứu khoa học của Trần Thương

Đại biểu cho Ngoại khoa Thần kinh Trung Quốc

Đây là cùng với nhau

Kèm theo giải thưởng của Tiết Chính Nhận, giải thi đấu kỹ năng của Ngoại khoa Thần kinh thế giới đã hoàn toàn kết thúc

Vào lúc này, Tiết Chính Nhận ngồi ở dưới khán đài mới nhìn thấy, Ngô Huy và Dương Nghị đã cầm xuống giải quán quân

Lần này, ba người đến từ Trung Quốc, lần lượt ôm trọn tất cả quán quân của giải thi đấu kỹ năng lần này

Ngày hôm sau là nghi thức trao thưởng, cùng với quá trình hội nghị khác

Hội nghị của hôm nay đến đây là kết thúc

Thế nhưng lúc này, có rất nhiều người kích động, khó có thể đi vào giấc ngủ

Đám người Tiết Chính Nhận tụ tập lại ở khu phục vụ đặc biệt của khách sạn, một đám người hoan hô lên

Ngày hôm nay, vào lúc này, bọn họ đại biểu Trung Quốc, ở nơi tha hương đất khách quê người này, ở trên sân khấu quốc tế này, thay mặt tổ quốc để đem về nhiều vinh dự vẻ vang hơn

Lúc mọi người đang ở đây hưng phấn nâng chén rượu, một cuộc điện thoại gọi đến.

Ngô Huy nhìn qua, là thầy giáo

Anh vội vàng nói:

- Mọi người im lặng một chút, là điện thoại của thầy

Lập tức, đám người đang hưng phấn liền yên tĩnh lại.

Bọn họ giống như là một đám trẻ vậy, sau khi đạt được thành tích tốt, đều chờ đợi sự công nhận và tán thành của phụ huynh

Video điện thoại được kết nối

Trần Thương nhìn thấy đám người, cười lên:

- Mọi người đều đang ở đây sao

- Chào thầy

- Chào giáo sư Trần

- Giáo sư Trần

Lúc này, ở Trung Quốc đang là năm giờ sáng.

Trần Thương cả một đêm không ngủ, chờ cho đến bây giờ, anh muốn chính miệng nói với bọn họ một câu.

- Ừm ừm, chào mọi người

- Vất vả cho mọi người rồi

- Cũng cảm ơn sự cố gắng của mọi người, vì huy hoàng của Ngoại khoa Thần kinh tổ quốc, mà đánh xuống nền móng

- Cảm ơn mọi người

Trần Thương nói rất chân thành

Nhưng, những lời này ở trong tai của mọi người lại rất khó chịu, rõ ràng đây là thành quả của thầy

Tất cả những thứ này đều là do giáo sư Trần Thương vất vả, dùng sự cố gắng của bao nhiều ngày đên không ngủ không nghỉ mà đổi lấy

Anh lại không đến tham gia hội nghị này, không đến nhận giải thưởng này, mà là để cho bọn họ đến nhận

Ngô Huy biết rất rõ

Tất cả những thứ này, là thầy hy vọng trong tương lai bọn họ có thể càng thêm huy hoàng hơn

Bên trong đôi mắt của Dương Nghị đột nhiên có chút chua xót.

Thầy đem những vinh dự này đưa cho bọn họ, bản thân lại không để ý đến danh lợi, nói thật thì... Trong lòng Dương Nghị rất cảm ơn

Anh ấy biết rõ, tất cả những chuyện này đều không dễ kiếm

Loại ân tình này, có lẽ cả một đời cũng khó mà có thể quên đi

Mà Tiết Chính Nhận lại càng đỏ mặt hơn

Nếu như nói, Dương Nghị và Ngô Huy đều còn có cố gắng của chính bản thân mình.

Vậy thì ông hoàn toàn chỉ là một đại biểu, đến để lên sân khấu nhận giải thưởng, đến để nhận được vinh dự, nói câu từ tận đáy lòng... Chuyện này đổi lại là ai thì cũng có thể làm được

Thế nhưng, giáo sư Trần lại không tính toán hiềm khích trước đây, lựa chọn chính mình

Nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thương có chút tiều tụy.

Mỗi một người ở đây đều biết, thực ra là giáo sư Trần đang yên lặng quan sát bọn họ, chờ đợi bọn họ

Nghĩ đến đây, trong lòng của tất cả mọi người đều ấm áp

Ngô Huy không nhịn được nói:

- Thầy à, thầy mau đi ngủ đi, bây giờ ở Trung Quốc chắc là đang rạng sáng đúng không? Ngày mai đừng đi làm...

Trần Thương cười cười

- Không sao, sức khỏe của tôi vẫn còn tốt lắm đây này, đợi mọi người trở về, tôi sẽ mở tiệc ăn mừng cho mọi người

Trần Thương nói xong, cúp điện thoại, nhìn thấy đám học sinh này, trong lòng Trần Thương có một tư vị đặc biệt.

Nói câu từ tận đáy lòng.

Bọn họ nhận được giải thưởng, so với bản thân Trần Thương nhận được giải thưởng thì còn vui mừng hơn không ít.

Ngay lúc này, đột nhiên một hồi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【Đinh! Độ thiện cảm của Dương Nghị đối với ngày đã đạt đến 100!】

【Đinh! Chúc mừng ngài, thiện cảm của Dương Nghị đối với ngài đã đột phá, phát sinh chất biến, độ thiện cảm trước mắt: 'n trọng như núi', nhận được ban thưởng, một tấm thẻ thiên phú!】

Trần Thương nghe thấy tiếng, lập tức sửng sốt một lát

Lại là một tấm thẻ thiên phú?

Không tệ, không tệ

Rất bất ngờ

Loại cảm giác này rất thần kì.

Hiện tại, Trần Thương đã biết rõ năng lực của【Thẻ thiên phú】

Rất lợi hại

Trực tiếp khiến cho thiên phú lĩnh vực của một người nào đó phát sinh tiến bộ rất lớn.

Ngô Huy sử dụng cách tân kỹ thuật đánh thức trong phẫu thuật, phẫu thuật giám sát điện sinh lý và kết hợp khéo léo thuật cắt bỏ đại não bán cầu, một chuyện này, bản thân Trần Thương cũng không nghĩ đến

Nhưng có thể nhìn thấy, đồ vật trân quý như thế, Trần Thương cũng không muốn dùng lung tung

Mà lúc này, rất nhiều thành phố ở Trung Quốc, rất nhiều nơi, rất nhiều bác sĩ đều kích động chưa ngủ được

Ba quán quân trên sân khấu của Giải thi đấu kỹ năng Ngoại khoa thần kinh thế giới, đã khích lệ rất nhiều người

Thế nhưng, ngay lúc này, ở bệnh viện Hiệp Hòa, đột nhiên một hồi còi báo động vang lên.

Các bác sĩ trực ban của phòng giám sát vội vàng đứng dậy

Một y tá vội vã chạy đến cửa, hai người đúng lúc va phải nhau.

- Sao thế?

- Đột nhiên bệnh tình của viện sĩ Bành trở nên nguy hiểm, hô hấp suy kiệt, độ bão hòa oxy trong máu hiện tại chỉ có khoảng 80

Chương 2053: Được! Tôi Đợi... Tôi Đợi...

Nghe thấy tin tức này, sắc mặt của bác sĩ của phòng giám sát liền thay đổi, vội vàng chạy đến phòng giám sát, vừa đi vừa nói:

- Gọi điện cho chủ nhiệm và viện trưởng

Lão tiên sinh Bành Linh có thể kiên trì đến tận bây giờ đã rất không dễ dàng.

Nói thật, bây giờ, bệnh tình của bà ấy mỗi ngày càng một nguy kịch hơn.

Trong lòng của mấy vị bác sĩ trực ban này đều tràn đầy gánh nặng.

Nửa tiếng sau, Lý Khải và chủ nhiệm của phòng giám sát vội vàng chạy đến bệnh viện, mà tình trạng lúc này của lão tiên sinh Bành Linh cũng không tốt.

Đã lâm vào trạng thái hôn mê

Lý Khải có chút nóng nảy

Bọn họ đều không ngủ, đều đang đợi công bố thành tích.

Vậy nên, sau khi nhận điện thoại, dường như là khôbg hề chậm trễ một chút nào, vội vàng chạy đến.

Bọn họ không nghĩ đến, lão tiền bối Bành Linh đã cố gắng lâu như thế, nhưng vẫn không đợi được nhóm người Trần Thương cầm được giải thưởng

Nghĩ đến đây, Lý Khải hít sâu một hơi.

- Toàn lực cứu chữa, nhất định phải để cho viện sĩ Bành kiên trì thêm mấy ngày

Chủ nhiệm của phòng giám sát gật đầu

Mà các trọng chứng nguy cấp của bệnh viện, khối u, hỗ hấp... Nhiều chủ nhiệm của phòng khoa đều bị gọi đến.

Bắt đầu một vòng công việc cấp cứu mới cho lão viện sĩ Bành Linh.

Lần này, mọi người đều không hỏi rằng có ý nghĩa hay không, cũng càng không hỏi chuyện khác, đối với bà lão mà nói, đây là một nguyện vọng

Kết thúc cấp cứu, chuyện mà mọi người nên làm cũng đã làm

Thời gian tiếp theo, thì phải giao cho bản thân ông lão rồi

Chủ nhiệm của Khoa hô hấp nói với Lý Khải:

- Viện trưởng Lý... Hiện tại chúng tôi đã tận lực, tiếp theo thì phải giao cho bản thân lão viện sĩ Bành rồi

Lý Khải nghe xong nhẹ gật đầu:
- Vất vả rồi
Ngay tại lúc mọi người cho rằng lão tiên sinh Bành đã không ổn.
Năm giờ chiều, Bành Linh đã tỉnh lại
Lý Khải nghe thấy tiếng, liền vội vàng chạy đến phòng giám sát.
Câu nói đầu tiên sau khi lão nhân gia mở mắt chính là:
- Đã giành được giải thưởng hay chưa?
- Thế nào rồi?
Lúc ghe thấy giọng nói yếu ớt của lão viện sĩ, đứt quãng nói hai câu này, đảm người Lý Khải đều sửng sốt.
Lý Khải cúi đầu, nói với Bành Linh:
- Giành được giải thưởng rồi! Thật sự giành được giải thưởng rồi
Nói xong, Lý Khải vội vàng gọi y tá ở một bên:
- Nhanh, mở video ra
Y tá liền vội vàng gật đầu, mang laptop đến.
Trực tiếp là mạng lưới livestream, không có truyền hình trực tiếp.
- Bây giờ đúng lúc đang trao giải thưởng
Lý Khải vừa cười vừa nói.
Không bao lâu, video mở ra
Bành Linh nhìn thấy được tin tức giải thưởng, nhìn vào Tiết Chính Nhận, nhìn vào Ngô Huy, nhìn vào Dương Nghị
Bà lão đã khóc, nước mắt rơi đầy trên mặt.
Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng bà cũng nhìn thấy quốc kỳ của đất nước bay trên không trung của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới.
……..
Lão viện sĩ Bành Linh một bên rơi lệ, trong miệng còn không ngừng nói:
- Tốt! Tốt! Tốt
- Bọn trẻ thật là tốt
- May mắn mà có các cậu
Bành Linh vừa nói, vừa khóc, vừa khóc lại vừa nói.
m thanh nghẹn ngào trầm thấp, thế nhưng bên trong đôi mắt lại tràn đầy ánh sáng
Bao nhiêu năm bền bĩ bỗng chốc lại trở thành hiện thực
- Cuộc đời này của tôi... Đã thoả mãn nguyện vọng
Bành Linh ở trên giường khóc, Lý Khải ở phía dưới khóc, các y tá và các bác sĩ xung quanh, cũng đều có chút xúc động

Sau khi Bành Linh nói xong, nụ cười trên khuôn mặt bà đột nhiên bắt đầu dần dần nổi lên

- Viện trưởng Lý

- Cảm ơn cậu, còn có mọi người... Các vị vất vả rồi

- Tôi đã khiến cho mọi người lo lắng quá nhiều, về sau không cần nữa

- Viện trưởng Lý, tôi muốn dọn ra ngoài, không cần ở phòng giám sát, một ngày nhiều tiền như thế, quốc gia tốn nhiều tiền như vậy để chăm sóc tôi... Lãng phí

- Sinh mạng này của tôi cũng không còn mấy ngày nữa, sức khoẻ của bản thân thì bản thân tôi có thể nắm chắc

- À đúng rồi, mật khẩu máy vi tính của tôi, cậu cũng biết đấy, mấy ngày nay... Tôi đã hoàn thành tổng kết mọi thứ rồi, đều ở bên trong văn kiện, cậu hãy đưa cho Trần Thương

- Tối đoán là... Tôi sẽ không thể nhìn thấy tên nhóc kia đến nữa... aiz...

- Thật là tốt, Trung Quốc có một nhân vật không tầm thường như thế này, nói thật lòng, chết cũng không hối tiếc

Bành Linh thật sự vô cùng hài lòng

- Sau khi lần này tôi hôn mê, đừng cứu nữa

- Di chúc tôi đã viết xong, một lát nữa để luật sư đến một chuyến là được rồi.

- Cuộc đời của tôi, cũng không có đồ gì có thể lưu lại

- Aiz... Thoả mãn

Bành Linh bên này nói, Lý Khải ở bên kia rơi lệ, các y tá ở xung quanh không nhịn được mà quay đầu đi lau nước mắt.

- Được rồi! Đừng có khóc, chuyện vui mừng, mà khóc lóc gì chứ

Lúc này Lý Khải nói:

- Viện sĩ Bành, giáo sư Trần Thương nói chị đợi một chút, qua hai ngày nữa sẽ có chị một bất ngờ

Bành Linh nghe xong, lập tức vui vẻ.

Mỉm cười thở dốc một hơi, cười nói:

- Tên nhóc này, đã cho tôi một bất ngờ vô cùng lớn, còn có cái gì bất ngờ chứ?

Lý Khải nhàn nhạt nói:

- Cậu ấy nói, lần này, chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần Kinh thế giới, là do người Trung Quốc làm

Lời này vừa nói ra, cơ thể của Bành Linh rõ ràng đang run lên

Cơ thể gầy yếu của bà hiển nhiên kích động không thể khống chế được.

Cả người của Bành Linh đều ngây tại chỗ, bà ngẩng đầu lên nhìn vào Lý Khải:

- Thật sao?

Lý Khải gật đầu

m thanh kích động của Bành Linh có chút run rẩy:

- Được! Tôi đợi... Tôi đợi...

Chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới

Chức vị này... Để cho người Trung Quốc đến làm

Đây là chuyện mà Bành Linh chưa từng nghĩ đến, thậm chí... Cũng không dám nghĩ đến

Nhận được giải quán quân của Giải thi đấu kỹ năng Ngoại khoa Thần kinh thế giới và trở thành chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần Kinh thế giới là hai chuyện hoàn toàn khác biệt

Độ khó cũng chênh lệch rất xa

Chức vị này... Cũng không phải người bình thường là có thể làm

Trong mắt của Bành Linh tản ra tia sáng mong đợi

Giống như bà dầu hết đèn tắt, nở rộ phong thái cuối cùng của cuộc sống

Lý Khải biết rất rõ

Thế nhưng... Ông cũng hi vọng bà lão có thể nhìn thấy cảnh này

.....

Sau khi Ngô Huy và Dương Nghị giành được giải quán quân, sau khi trao giải xong

Mọi người ở dưới sân khấu nhìn thấy một màn này, trong lòng có rất nhiều ý nghĩ

Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ một vấn đề

Lúc nào thì đi báo danh để tham gia sát hạch sửa ban nghiên cứu cao cấp của Ngoại khoa Thần Kinh Trần Thương Trung Quốc

Hai ngày qua, tất cả mọi người đều đang báo danh

Đúng vậy

Cho dù là hội viên bình thường, hay quản sự, thậm chí là những uỷ viên kia, giám khảo chuyên gia, phó chủ tịch, đều có người đăng ký

Sự cám dỗ của Trần Thương đối với bọn họ thực sự là quá lớn

Có thể nói như thế này

Trải qua giải đấu này, sửa ban nghiên cứu cao cấp của Trần Thương đã trở thành sự tồn tại tháp ngà của Ngoại khoa Thần kinh Thế giới

Ai lại không muốn đến chứ?

Nếu như gia nhập vào, sau khi đi ra, liền có thể trở thành thành thị của chính mình, thậm chí là nhân tài kiệt xuất của Ngoại khoa thần kinh quốc gia

Hơn nữa, giống như giáo sư Trần Thương nói lúc ấy.

Cậu ấy sáng tạo, không chỉ là một trường học, mà còn muốn giống như một câu lạc bộ địa phương.

Sáng tạo quần thể đỉnh phong của Ngoại khoa Thần kinh thế giới

Chương 2054: Ba, Cho Con Mượn Trường Học Dùng Một Chút

Vào giờ phút này, nhân viên phụ trách tạm thời của trường học gọi điện thoại đến cho Trần Thương

- Giáo sư Trần, nhân số đăng ký càng ngày càng nhiều! Bây giờ phải làm sao?

Sau khi Trần Thương nghe thấy, đương nhiên là nhẹ gật đầu:

- Ừm, bao nhiêu người rồi?

- 12912 người

Trần Thương điềm tĩnh và điềm đạm, lại phun ra từng ngụm nước bọt

- Nhiều như thế sao?

Trần Thương có chút nhức đầu, vốn nghĩ là chỉ cần ba bốn phòng họp lớn của khách sạn là đủ, bây giờ xem ra... Căn bản là không đủ

- Giáo sư Trần, muốn hạn chế điều kiện không? Tiến sĩ, bác sĩ chủ nhiệm, thời hạn thời hạn lâm sàng, luận văn nghiên cứu khoa học...

Trần Thương trực tiếp lắc đầu

- Không cần

- Để tôi nghĩ cách

Trần Thương cúp điện thoại, bắt đầu suy nghĩ.

Anh không muốn hạn chế nhân số, cũng là bởi vì anh không muốn bỏ qua nhân tài, hơn nữa, nhiều người không tốt sao?

Càng nhiều người thì bọn họ sẽ càng quý trọng

Hơn nữa, địa vị của sửa ban nghiên cứu cao cấp Ngoại khoa Thần kinh Trần Thương Trung Quốc mới có thể càng cao hơn

Đây là một tuần hoàn tốt

Hơn nữa... Mấy vạn người ở nước ngoài, thì tích trữ ngoại hối của An Dương sẽ càng tăng lên không ít.

Thế nhưng... Hơn một vạn người, không, có lẽ là hai ba vạn người, chuyện chỗ ở thì phải giải quyết như thế nào đây?

Đúng rồi

Nghĩ đến đây, Trần Thương gọi cho ba vợ.

Sau khi Tần Hiếu Uyên nhận điện thoại, hỏi:

- Trần Thương? Sao thế?

Trần Thương cười cười nói:

- Ba, con mượn trường học của ba dùng một chút, được không ạ?

Một câu nói, khiến cho lão Tần hôn mê

Cái gì gọi là mượn trường học?

- Con muốn làm cái gì?

Lúc này, Trần Thương mới nói rõ ràng câu chuyện.

Sau khi nghe được, Tần Hiếu Uyên lập tức sửng sốt một chút, ánh mắt sáng lên

- Tốt đó! Đây là chuyện tốt! Ba sắp xếp thầy cô giám thị cho con?

- Chuyện này để ba sắp xếp

Đây chính là chuyện tốt

Đối với sức ảnh hưởng mở rộng của An Dương mà nói, có ý nghĩa phi phàm.

Ngày hôm sau sau khi kết thúc lễ trao giải

Dane làm tổng kết cuối năm.

Thế nhưng, sau khi lên sân khấu, Dane lập tức sửng sốt

Nhìn thấy hội trường lớn như thế, hội trường lớn có thể dung nạp mấy ngàn người... vậy mà lúc này lại không đến một phần ba

Người đâu?

Đều đi đâu hết rồi

Thế nhưng, rất nhanh ông ta đã phản ứng lại.

Bọn họ đều đã đi tham gia sát hạch sửa ban tự chọn cao cấp của Trần Thương

Hiện tại, Dane đã hiểu.

Thời đại của bản thân, đã kết thúc

Câu chuyện của sóng sau và sóng trước, vĩnh viễn đều không ngừng trình diễn

Ông ta nhìn qua Ngô Huy

Cậu ta chính là người được nhóm người Jack Paz hết hợp đề cử làm chủ tịch mới.

Dane nhìn thấy tràn đây tự tin và hi vọng ở trong mắt của Ngô Huy, chủ động nhẹ gật đầu với cậu ta.

Ngô Huy hơi sững sờ, nhưng cũng nhẹ gập đầu xem như đáp lại.

Dane nhìn người rất cẩn.

Kiếp sống nhiều năm tu luyện chính là một đôi hoả nhãn kim tinh.

Ông ta biết rõ, Ngô Huy không bằng mình.

Thế nhưng... Sau lưng của cậu ta có một người thầy, tên là Trần Thương

Hơn nữa

Cậu ta còn trẻ, chỉ có hơn bốn mươi tuổi

Dường như có thể khẳng định, không cần đến ba năm, người đàn ông trước mặt này, cuối cùng sẽ trở thành cây lớn che trời

Bởi vì cậu ta có nguồn nước và phân bón liên tục không ngừng

.....

Ngày 30 tháng 6 năm 2021, trời trong xanh, nhiệt độ không khí của An Dương là: 28 độ C.

Nóng bức của mùa hè vào lúc này đã thể hiện sâu sắc.

Hôm nay, An Dương soi với ngày thường đã náo nhiệt hơn rất nhiều.

Cho dù là sân bay, bến xe hay là nhà ga, đều lần lượt có rất nhiều người nước ngoài đến.

Nhân khẩu lưu động và tính dung nạp mỗi ngày của sân bay quốc tế Tử Hoa An Dương rất cao, nhưng hai ngày nay, rõ ràng có thể cảm nhận được giật gấu vá vai.

Là sân bay quốc tế có thể tiến vào Top 5 trong nước, nhưng có thể khiến cho sân bay Tử Hoa An Dương trở thành phụ tải cao như thế này, chỉ có thể đi vòng qua các thành phố xung quanh.

Khoảng thời gian này, bệnh nhân ở nước ngoài đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều

Thời gian trước bệnh viện nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương công bố chế độ sổ đen

Trong đó đã tiến hành hạn chế nghiêm khắc đối với bệnh nhân nước ngoài

Sau khi mỗi một bệnh nhân đến bệnh viện, sẽ nhận được một bức thư cam kết, chỉ có thể cam kết tuân thủ các quy định liên quan đến bệnh bệnh, mới có thể tiến hành làm thủ tục nhập viện.

Nếu không, bệnh viện sẽ không tiến hành trị liệu cho anh

Công bố chế độ sổ đen và giấy cam kết này, nói thật thì đã mang đến sóng to gió lớn trên quốc tế

Dù sao luôn có một vài người nước ngoài khi đi đến Trung Quốc liền cảm thấy bản thân hơn người khác một bậc.

Hơn nữa, trong ngày thường quả thật có không ít người chiều chuộng bọn họ.

Thế nhưng lần này, người khác có muốn chiều chuộng, thì Trần Thương cũng không đồng ý

Lúc này, Trần Thương chính là nhân vật siêu nổi tiếng

Mặc dù không có một quan nửa chức, chỉ là một chủ nhiệm Khoa cấp cứu của bệnh viện tỉnh số 2.

Thế nhưng, có lẽ không khoa trương một chút nào, toàn bộ bệnh viện, thậm chí là toàn bộ thành phố An Dương, lời nói của Trần Thương đều là nhất ngôn cửu đỉnh

Thậm chí có thể nói, ở trong toàn bộ tỉnh Đông Dương, địa vị của Trần Thương rất cao rất cao

Phải biết rằng, trong quy hoạch phát triển mới nhất của ốc gia đối với Đông Dương, là muốn xoay quanh Trần Thương để xây dựng một trung tâm chữa bệnh quốc tế hoá.

Trung tâm chữa bệnh, không phải là trọng điểm

Mà trọng điểm là Trần Thương

Cái tên Trần Thương này, thẳng đến Thiên đình, là vị trí nòng cốt khai thác trọng tâm của quốc gia

Lúc ấy, anh đã đem chuyện trật tự công cộng tán gẫu qua với Khổng Tường Dân.

Loại chuyện này, nhất định phải nhanh chóng xử lí

Muốn trong lúc An Dương còn chưa chín muồi, nhất định phải hoàn thiện

An Dương của chúng ta có cư dân bản địa.

Chúng ta không thể lấy tổn hại lợi ích của người nhà, mà để lấy lòng nhưng 'bệnh nhân' từ bên ngoài kia

Chuyện này không cần thiết

Thực ra Khổng Tường Dân cũng rất tức giận đối với chuyện này.

Thực ra, trong nước có rất nhiều người khi xử lí chuyện của người nước ngoài, đều có một loại bản năng tính nô, bọn họ e ngại những người nước ngoài kia.

Sau đó, Khổng Tường Dân trực tiếp tổ chức cuộc họp, áp dụng biện pháp đối phó

Đối với người nước ngoài không tuân thủ trật tự công cộng ở lãnh thổ, áp dụng biện pháp nghiêm túc, thậm chí là trực tiếp để cho đại sứ quán đưa về.

Mà cùng lúc đó, trong khoảng thời gian ngắn, cũng có rất nhiều đại sứ quan lần lượt đến, đốc thúc quản lí.

Hơn nữa, cùng lúc đó, chính phủ tỉnh Đông Dương đã áp dụng biện pháp liên quan, để cho thành viên của đại sứ quán kiềm chế dân chúng của quốc gia mình, áp dụng chế độ cho điểm, nếu như nhân số đưa về đạt đến

một mức độ nhất định, sẽ hạn chế quần chúng của nước đó đến An Dương chữa bệnh

Chữa bệnh và du lịch không giống nhau

Du lịch, là hoan nghênh người khác đến

Thế nhưng chữa bệnh không phải là như thế, là các người chủ động xin vào nơi này của chúng tôi.

Hành động này ngay từ lúc bắt đầu đã bị rất nhiều người phản đối

Thế nhưng, lại được trung ương tán thành

Sự phát triển của An Dương, nhất định phải được xây dựng trên chế độ cơ sở có thứ tự.

Hơn nữa, đám người đến tham gia sát hạch này vẫn còn chưa tới An Dương, trên điện thoại di động đã nhận được một tin nhắn, liên quan đến chi tiết quy tắc chú ý của lần sát hạch này

Chương 2055: Thế Nhưng Không Nghĩ Đến, Ai Cũng Đều Không Chậm

Mà lần này, Đại học y khoa Đông Dương đã hai ngày liên tục không nghỉ suốt ngày đêm để lên kế hoạch chi tiết và sắp xếp

Sắp xếp xong xuôi trường thi cho 23129 người dự thi.

Đồng thời cử đội giữ trật tự đô thị ở bản địa phối hợp với thầy cô giáo để làm tốt công việc coi thi.

Lần này, đại học y khoa Đông Dương có thể nói là đã nổi tiếng.

Lúc này, kỳ nghỉ hè của đại học y khoa Đông Dương vẫn còn chưa đến, sau khi các sinh viên biết được chuyện này, liền cảm thấy có mặt mũi

Vị trí sát hạch của bác sĩ Ngoại khoa thần kinh cao cấp nhất trên thế giới

Đại học y khoa Đông Dương vậy mà lại đã tạo nên tên tuổi theo cách này

Thế nhưng, thiên hạ này cũng không có bữa cơm nào miễn phí.

Trần Thương bị ba vợ đe doạ dụ dỗ, là người trao đổi, Trần Thương trở thành hiệu trưởng vinh dự của Đại học y khoa Đông Dương, thầy hướng dẫn của sinh viên thạc sĩ

Sau khi tin tức kia được công bố ra ngoài, trong chớp mắt liền leo lên bảng tìm kiếm hot của Weibo

Sau khi Trần Thương trở thành hiệu trưởng vinh dự của đại học y khoa Đông Dương, trong chớp mắt Đông Dương đã trở thành đối tượng tranh nhau dự thi của vô số người

Mà những nghiên cứu sinh ghi danh thạc sĩ của đại học y khoa Đông Dương năm nay lập tức vô cùng vui mừng

Bọn họ có cơ hội trở thành học sinh của giáo sư Trần sao?

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của toàn bộ An Dương càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều người bắt đầu quan tâm đến khoa chính quy phổng thông.

Ngay cả Bộ giáo dục hiện tại cũng đang suy nghĩ, có cần cho trường học này trở thành song nhất lưu hay không?

Thế nhưng, lúc bộ trưởng Tôn Chấn của Bộ giáo dục đang chuẩn bị, Tiêu Nhuận Phương lại tìm đến.

- Chủ nhiệm Tiêu, sao chị lại đến đây? Nào nhanh ngồi xuống! Tiểu Vương, rót ly trà cho chủ nhiệm Tiêu.

Những ngày này, Tôn Chấn bởi vì chuyện của Trần Thương, mà càng ngày vàng quen thuộc với Tiêu Nhuận Phương.

Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy Tôn Chấn nhiệt tình như thế, cũng có chút xấu hổ.

- Chuyện đó... Có chút chuyện nhỏ, đến đây để nói một chút với bộ trưởng Tôn.

Tôn Chấn nghe thấy tiếng, lập tức cười ha ha lên:

- Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn cùng trao đổi với chủ nhiệm Tiêu một chút.

Tiêu Nhuận Phương nhìn thấy dáng vẻ này của Tôn Chấn, không nhịn được mà sửng sốt một chút....

Tôn Chấn giả vờ không nhìn thấy nét mặt của Tiêu Nhuận Phương, nói:

- Chuyện đó, tôi suy nghĩ như thế này, sự phát triển của đại học y khoa trong những năm này rất tốt, mà cộng thêm Trần Thương vào, nhất định sẽ khiến cho sự phát triển của trường học này càng ngày càng tốt

- Hơn nữa, bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 Đông Dương hiện tại là bệnh viện trực thuộc vào đại học y khoa Đông Dương, tập đoàn Vạn Hoà cũng có rất nhiều quan hệ hợp tác với đại học y khoa Đông Dương, cho dù là nghiên cứu khoa học, hay lâm sàng, tôi đều cảm thấy trường học này rất có trọng điểm để bồi dưỡng tiềm lực

- Vậy nên... Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chuẩn bị trao đổi với lãnh đạo một chút, phát triển đại học y khoa Đông Dương, phối hợp với tỉnh Đông Dương để xây dựng chính sách của trung tâm chữa bệnh quốc tế, tiến hành nâng đỡ với lực lượng lớn, chế tạo khuôn mẫu trường học Y tế đỉnh cấp quốc tế

- Hôm nay, đúng lúc chủ nhiệm Tiêu đến, tôi bên này cũng đúng lúc thương lượng một chút với chủ nhiệm Tiêu, chị cảm thấy như thế nào?

Sau khi Tiêu Nhuận Phương nghe thấy lời nói của Tôn Chấn, sắc mặt của bà lập tức thay đổi một chút

Hôm nay, bà đến đây, cũng là vì chuyện này, không nghĩ đến Tôn Chấn vậy mà lại ra tay nhanh như thế

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Tôn Chấn, Tiêu Nhuận Phương không nhịn được mà thở dài.

Vốn dĩ cho rằng bản thân đã ra tay rất nhanh

Thế nhưng không nghĩ đến, ai cũng đều không chậm

.....

Hôm nay, mục đích đến đây của Tiêu Nhuận Phương là muốn lên kế hoạch loại bỏ đại học y khoa Đông Dương ra khỏi Bộ giáo dục, giống như Hiệp Hoà lúc đó vậy

Quy hoạch trở thành đơn vị trực tiếp lệ thuộc vào Vệ Kiện uỷ.

Bình thường mà nói, trường học đều là do Bộ giáo dục quản lí.

Nhưng luôn có một vài trường học thuộc về các bộ uỷ khác với tư cách là quản lý trực tiếp

Kế hoạch tỉnh Đông Dương chế tạo thành Trung tâm Y tế thế giới là năm nay mới đề ra.

Thực ra, ngay từ đầu đã có rất nhiều lãnh đạo cũng không xem trọng

Dù sao Y tế Trung Quốc thì có tình trạng phát triển gì chứ?

Trần Thương đúng là lợi hại

Nhưng, sự lợi hại của Trần Thương cho dù có năng lực mang theo một bệnh viện phát triển lớn mạnh, nhưng cũng không đủ để mang theo cả một thành thị, thậm chí là mang theo một tỉnh trở thành một Trung tâm Y tế quốc tế hoá

Lúc đó, sau khi vị lãnh đạo kia đưa ra ý nghĩ đấy, đã lọt vào sự nghi vấn của rất nhiều người, cho là ông ta đã lạc quan quá mức.

Thế nhưng, lãnh đạo lại công nhận rồi

Khổng Tường Dân cứ như thế mà đem theo nhiệm vụ trở lại Đông Dương, bắt đầu quy hoạch phát triển thứ mà trong mắt rất nhiều người xem là không thiết thực.

Thế nhưng, chuyện này mới bao lâu chứ?

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa năm.

Thành phố An Dương là hạch tâm của Đông Dương, phát trển càng lúc càng nhanh

Ngay trong bảng báo cáo của nửa năm 2021 đã hiện rõ, sản lượng giá trị du lịch của tỉnh Đông Dương vậy mà lại cùng một cấp bậc với Hàng Châu và Thành Đô

Con số này vô cùng đáng sợ

Mà nhân số người nước ngoài trong tháng 4-6, càng là cao đến hơn trăm vạn người

Con số kinh khủng này, có là ai thì cũng không nghĩ đến

Người nước ngoài đến An Dương cầu thầy chữa bệnh, kéo theo sự phát triển kinh tế của An Dương, thậm chí phương diện dự trữ ở bên ngoài, càng tạo thêm ảnh hưởng quan trọng

Hiện tại, quốc gia đã bắt đầu xem trọng sự phát triển của An Dương, thậm chí đã nhiều lần mở cuộc họp để xác định sách lược phát triển An Dương, bao gồm cả sân bay hiện tại đang xây dựng ở An Dương...

Mà tất cả những chuyện này, đều là tiêu chí phồn vinh và tương lai của thành phố này.

Mà nòng cốt của Đông Dương là gì?

Chữa bệnh

Vậy nên, chò dù có như thế nào, thì đây cũng là học viện trường Y duy nhất ở tỉnh này: Đại học y khoa Đông Dương

Mà bây giờ, đại học Y khoa Đông Dương đã buộc chung một chỗ với Trần Thương.

Vậy nên, đại học Y khoa Đông Dương liền trở thành tiêu điểm chú ý của rất nhiều người.

Tiêu Nhuận Phương không nhịn được nói:

- Bộ trưởng Tôn, không gạt ông, hôm nay tôi đến đây, cũng vì chuyện của đại học Y khoa Đông Dương.

- Tôi không nghĩ đến là bộ trưởng Tôn cũng xem trọng trường học này như vậy

- Thật ra thì tôi muốn quy hoạch đại học y khoa Đông Dương trực tiếp dưới quyền của Vệ kiện uỷ, thuận tiện phát triển Trung tâm hoá chữa bệnh tỉnh Đông Dương.

- Thế nhưng... Tôi thấy dường như Bộ giáo dục cũng rất xem trọng nó.

Nghe thấy lời nói của Tiêu Nhuận Phương, Tôn Chấn cười cười, không nhìn ra ý tứ trong đó.

Sau khi trầm mặc ngắn ngủi, Tiêu Nhuận Phương cũng biết, chuyện này, Vệ kiện uỷ chắc chắn sẽ không cầm được dễ dàng như thế.

Dù sao bản thân đại học y khoa Đông Dương cũng thuộc về quản lí của Bộ giáo dục.

Tìm lãnh đạo... Tôn Chấn người ta không biết tìm sao?

Không có ý nghĩa

Quan trọng nhất vẫn là nhanh chóng bồi dưỡng trường này trở thành một học phủ đỉnh cấp, trở thành một tiêu chuẩn lớn của lĩnh vực chữa bệnh Trung Quốc, thậm chí là trở thành tiêu chuẩn của thế giới

Chương 2056: Nhiệm Vụ Ước Nguyện Đã Hoàn Thành

Tranh giành?

Khẳng định là không tranh nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Nhuận Phương lùi về sau một bước:

- Thực ra tôi có một ý nghĩ, đó chính là để cho Đại học y học Đông Dương đồng thời thuộc về Bộ giáo dục và Vệ Kiện uỷ, chúng ta đồng thời tăng cường nâng đỡ, cùng nhau cố gắng

Nghe thấy Tiêu Nhuận Phương nói như thế, sắc mặt của Tôn Chấn đã dịu lại một chút.

Tiêu Nhuận Phương thấy thế, tiếp tục nói:

- Dù sao, từ nay trở đi, đại học y khoa Đông Dương cũng có ý nghĩa phi phàm, hôm nay lãnh đạo nói với tôi, đại lãnh đạo đã chỉ điểm trọng tâm vào đại học y khoa Đông Dương.

- Vậy nên, không bằng chúng ta cùng hợp tác, cùng nhau xây dựng ngôi trường này trở thành một học phủ đỉnh cấp quan trọng, bộ trưởng Tôn, ông cảm thấy thế nào?

Sau khi Tôn Chấn nghe xong, cũng nhẹ gật đầu.

Nói thật thì, tài nguyên giáo dục thì khẳng định là bản thân cần nhiều hơn một chút.

Nhưng bản thân y học đã đặc biệt, thứ cần chính là nhân tài chuyên nghiệp.

Vậy nên, đây cũng không thể tránh được Vệ Kiện uỷ, nghĩ đến đây, ông nhẹ gật đầu:

- Ừm, tôi cảm thấy chủ nhiệm Tiêu suy nghĩ rất toàn diện, chuyện này tôi sẽ trao đổi lại với lãnh đạo, chúng ta hãy giữ liên lạc bất cứ lúc nào.

.....

Bản thân Trần Thương cũng không biết, đại học Y khoa Đông Dương lại trở thành bánh trái thơm ngon như thế này.

Thế nhưng, con đường thăng quan nhanh chóng này của Tần Hiếu Uyên, cũng khiến cho lão Tần cảm thấy có chút không chân thực.

Dù sao mới chỉ bao lâu chứ, đã đến cấp bộ, còn phải làm ra một vài cống hiến cho đại học Y khoa Đông Dương.

Ông đương nhiên không biết, đại học y khoa Đông Dương đang trải qua một sự phát triển chưa từng có.

Đi nhờ xe như thế này, lão Tần vẫn chưa biết.

Phải biết, nếu như trường học của ông trở thành đơn vị trực tiếp lệ thuộc vào sự kết hợp của Bộ giáo dục và Vệ Kiện uỷ, thì chắc chắn sẽ tăng lên một cấp bậc, trở thành cấp phó bộ

Nếu như lão Tần biết bản thân mơ mơ hồ hồ mà trở thành phó bộ...

Có lẽ sẽ trở thành người đi nhờ xe, ngồi nhanh nhất ổn nhất cũng thoải mái nhất trong lịch sử

Bao gồm cả hiện tại

Lão Tần cũng cảm thấy.

Thực ra đàn ông cũng có đến mấy lần cơ hội để thay đổi số phận.

Điều kiện tiên quyết là anh biết sinh! (Con gái)

.....

Ở Paris, nước Pháp

Trên sân khấu đang nghênh đón chủ tịch nhiệm kỳ tuyển cử mới của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần Kinh thế giới ba năm một lần

Toàn bộ giám khảo chuyên gia, thành viên đoàn chủ tịch, phó chủ tịch và uỷ đoàn đều có tư cách tham gia ứng tuyển

Nhân số đề danh lần này có bốn người

Ngô Huy được nhóm người Jack Paz đề cử, trở thành nhân vật đứng đầu lớn nhất của lần tuyển cử này

Khi Ngô Huy đứng trên sân khấu của hội nghị, tất cả mọi người đều biết rõ

Trần Thương đúng thật là không đến tham gia.

Đúng thật không thể trở thành hội trưởng

Thế nhưng, học sinh của cậu ấy có thể làm

Quá trình tuyển cử, không có chút sóng lớn nào

Thậm chí... Lần tuyển cử này không có quá nhiều người chú ý.

Tất cả mọi người đều đang chú ý đến sửa ban nghiên cứu cao cấp Ngoại Khoa Thần kinh Trần Thương Trung Quốc, bao gồm cả truyền thông cũng là như thế

Dường như mọi người đã quên, hôm nay là ngày tuyển cử chủ tịch nhiệm kỳ mới của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới

Lúc số phiếu dần dần công bố.

Lúc Dane nhìn thấy, Ngô Huy đã vượt qua bản thân gấp ba lần.

Chẳng những không mất mát, mà ngược lại cảm thấy... Là chuyện đương nhiên

Lời kêu gọi của bản thân so với Jack Paz kém hơn rất nhiều, càng đừng nhắc đến Trần Thương

Hiện tại, Jack Paz không phải chính là tuỳ tùng của Trần Thương sao?

Khi người chủ trì tuyên bố Ngô Huy trở thành chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới

Tất cả những người Trung Quốc đang quan tâm đến trận tranh tài, đều sôi trào lên

Ngoại trừ chủ tịch, Tiết Chính Nhận trở thành phó chủ tịch, Dương Minh, Hồ Truyền Bang trở thành uỷ viên, Dương Nghị trở thành giám khảo chuyên gia.

Ngoại khoa Thần Kinh của Trung Quốc, triệt để đi vào sân khấu của thế giới

Mọi người kích động hò hét, hưng phấn nhảy dựng lên

Tất cả những chuyện này

Bọn họ đã cố gắng bao lâu rồi?

Người ngoài cuộc như bọn họ cuối cùng cũng đã làm được

Mà lúc này, ở bệnh viện Hiệp Hoà, Bành Linh mạnh mẽ lấy lại tinh thần, nhìn vào buổi tuyển cử chủ tịch Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới ở Paris nước Pháp xa xôi trên máy vi tính kia.

Khi bà nhìn thấy tất cả những chuyện này, cười giống như một đứa trẻ

Chỉ là... Cười rồi cười... Bà nhắm mắt lại

m thanh của máy theo dõi vang lên.

Lão tiên sinh Bành Linh đã rời đi

Lần này, Lý Khải ngồi bên người bà, cười rơi lệ

Mà Trần Thương ở An Dương phía xa kia, đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

【Đinh! Ước nguyện của lão tiên sinh Bành Linh, giúp đỡ lão tiên sinh trước khi chết có thể nhìn thấy tin tức quật khởi của Ngoại khoa Thần kinh tổ quốc! Yêu cầu của nhiệm vụ: Nhắc nhở, nhiệm vụ lần này không yêu cầu cụ thể, bất kỳ chuyện gì có thể nâng cao địa vị của Ngoại khoa Thần kinh cũng đều xem như là hoàn thành nhiệm vụ, độ hoàn thành của nhiệm vụ càng cao, thì ban thưởng sẽ càng phong phú!】

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ ước nguyện của lão tiên sinh Bành Linh...】

【Đang trong quá trình kiểm tra độ hoàn thành...】

Trần Thương còn chưa kịp nhìn hệ thống, thì âm thanh của điện thoại đã vang lên

Trần Thương cầm điện thoại lên, là Lý Khải.

Anh đột nhiên có một loại linh cảm không tốt xuất hiện ở trong lòng

.....

Trần Thương cần điện thoại, đột nhiên... vậy mà lại không dám nhận

Đúng vậy

Lúc này trong đầu của Trần Thương có một loại linh cảm không lành

Chẳng lẽ... Lão tiên sinh Bành đã đi rồi?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Trần Thương cảm giác được có một loại sợ hãi mà từ trước đến giờ chưa từng có

Suy nghĩ thật lâu, anh vẫn là nhận điện thoại, có lẽ... Chỉ là do bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi?

- Xin chào, viện trưởng Lý.

Trần Thương chủ động chào hỏi.

Sau khi, anh nói xong, đối phương cũng không trả lời.

Trong lúc nhất thời Trần Thương cũng không biết nên nói cái gì

Sau một lát, âm thanh của Lý Khải vang lên.

- Giáo sư Trần... Bành... Lão tiên sinh Bành Linh, bà ấy... đã đi rồi

Lúc nói câu này, cho dù là viện trưởng của Hiệp Hoà - Lý Khải, người thường chứng kiến sinh sinh tử tử, vài chục năm đã thành thói quen cũng có chút nghẹn ngào.

Ông hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại trạng thái của mình.

Sau khi Trần Thương nghe thấy, lập tức sững sờ ngay tại chỗ, trong đầu trống rỗng

Mấy chuyện này, thực ra anh đã nghĩ đến.

Quả nhiên, lão tiên sinh Bành đã đi rồi.

Lão tiền bối của quốc gia bọn họ, lịch sử sống, đội tiên phong của Chữa bệnh hiện đại Trung Quốc đều đã lần lượt ra đi.

Bọn họ giống như sau khi Trung Quốc vừa lập, cố gắng nâng gánh nặng chữa bệnh lên

Lúc đó không giống như hôm nay, độ khó bắt đầu bằng con số 0 vượt xa hiện tại

Thế nhưng, chính những nhóm người này, bọn họ cố gắng đứng lên,dù cho có bị gánh nặng đè gãy chân ép đến gãy xương, thế nhưng cũng không có ép đến cong cột sống, càng không có khúm núm

Bọn họ dùng tư thái của bản thân để nói với thế giới, anh có thể cao hơn tôi một cái đầu, thế nhưng đừng mơ thưởng sẽ khiến tôi cúi đầu

Trong đầu Trần Thương xuất hiện bà lão gầy như que củi kia, trong xương cốt của bà có một loại tinh thần, đây là lão viện trưởng Phòng Dung Lâm, người làm việc chung thử nghiệm vũ khí hạnh nhân với lão gia tử Chúc ở căn cứ địa Mã Lan... Một loại tinh thần có thể nhìn thấy ở trên người bọn họ

Chương 2057: Hoàn Thành Nhiệm Vụ Vượt Mức 10 Lần

Thân hình của bọn họ không cao, cơ thể của bọn họ yếu đuối, sinh mệnh của bọn họ hấp hối... Thế nhưng ý chí lại kiên cường, tinh thần lại kiên định

Đây là ý chí chiến đấu mà nhóm người Trần Thương chưa từng có

Mấy chục năm nay, bọn họ không giờ phút nào mà không dũng cảm hướng về phía trước, quyết tâm cô đọng thành tinh hoa

Điều này đã hoà nhập vào trong xương cốt, trở thành một bộ phận của tuỷ xương

Những tuỷ xương này tạo thành máu, là nóng hổi, tạo nên máu và thịt, là kiên cường

Những người này, là sống lưng của tổ quốc, là máu và thịt của Vạn Lí Trường Thành

Mỗi năm, các ngành nghề... Đều có rất nhiều lão tiền bối mỗi giờ mỗi phút, đang ngã xuống... Bọn họ đã giơ lên sống lưng của tổ quốc, lại ép cong sống lưng của mình

Tổ quốc cường đại rồi

Bọn họ lại ngã xuống

Trong lúc vô tri vô giác, Trần Thương không phát hiện, nước mắt của bản thân vậy mà lại rơi đầy mặt

Đứng trong văn phòng bác sĩ, Trần Thương đang chuẩn bị nói chuyện, thế nhưng... Bây giờ, anh lại không khống chế được cảm xúc của chính mình.

Trong toàn bộ văn phòng có rất nhiều người

Lúc bọn họ nhìn thấy nước mắt của Trần Thương lăn đều trên mặt, đều ngẩn người ngay tại chỗ

Bọn họ ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn vào Trần Thương, không rõ ràng cho lắm.

Thế nhưng.. Lại có chút đau lòn, Lý Khải nhìn thấy Trần Thương trầm mặc, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói:

- Lúc bà lão ra đi rất vui vẻ, không có một chút đau đớn nào, bà mỉm cười mà ra đi.

- Hôm qua, bà ấy đã soạn xong hết tất cả các tư liệu, để tôi đích thân giao cho cậu.

- Bà ấy bảo tôi nói với cậu, cả đời này của bà ấy, đáng giá

- Lúc nãy, bà ấy đã nhìn thấy Ngô Huy trở thành chủ tịch của Ngoại khoa thế giới, nhìn ấy Tiết Chính Nhận trở thành phó chủ tịch, cũng nhìn thấy...

- Tất cả những chuyện này, bà ấy đều đã nhìn thấy, bà ấy rất cảm ơn cậu

Trần Thương trầm mặc không nói gì.

- Giáo sư Trần, chờ đến lúc bà lão cử hành lễ truy điệu, cậu hãy đến đi

- Xin nhờ cậu

Trần Thương gật đầu

- Ừm, tôi nhất định sẽ đến

- Đến lúc đó, tôi dẫn theo Ngô Huy, dẫn theo Tiết Chính Nhận, Dương Nghị, Hồ Truyền Bang... Đều đến hết

Lý Khải thở dài một hơi, nước mắt cũng không nhịn được mà chảy xuống.

Vào lúc này, Lý Khải chợt phát hiện, nước mắt của ông đã rơi.

Có lẽ, nó có ý thức của chính mình

Nó sẽ đến trong lúc bi thương

Nó cũng sẽ đến trong lúc bạn không biết làm sao để khống chế được tình cảm của chính mình

Nó còn sẽ đến….

.....

Trần Thương lau sạch nước mắt, đột nhiên có chút xấu hổ.

Mà đám người trong phòng làm việc nhìn thấy một cảnh này, mọi người cũng không lên tiếng.

- Thật là ngại quá, tôi thất lễ rồi

- Vừa nghe được một tin tức xấu, lão tiên sinh viện sĩ Bành Linh của Ngoại khoa thần kinh nước ta... Đã qua đời

Nghe thấy Trần Thương nói như thế, tất cả mọi người mới kịp phản ứng.

Thì ra giáo sư Trần thương tâm là vì chuyện này, nhưng, rất nhanh... Tất cả mọi người đều thở dài.

Trần Thương nhìn vào đám người, nói tiếp.

- Tôi có một chút cảm tưởng, muốn nói một câu...

- Y học không chỉ là một ngành học trị bệnh cứu người, nó còn là sống lưng của một dân tộc độc lập tự cường, chúng ta cầu người, cuối cùng cũng

không bằng tự cầu chính mình.

- Năng lực của một người là có hạn, chuyện này thì tôi biết rõ, tôi hi vọng... Trong những ngày tháng sau này, mọi người có thể mạnh dạn tiến lên, để cùng nhau cố gắng, chế tạo một con dê vạn dặm của Chữa bệnh Trung Quốc

Sau khi nói xong, Trần Thương khom người với đám người

Mà sau khi tất cả các bác sĩ ở trong phòng làm việc nghe thấy câu nói này, trong lòng đều giống như bị kim đâm

Mạnh Hi nhìn vào Trần Thương

Nhìn vào Trần Thương thường ngày khôi ngô cao lớn, mà trong giờ phút này đột nhiên trở nên chân thực, trở nên cần người giúp đỡ, trở nên... Yếu đuối hơn rất nhiều, nhưng cũng chân thật hơn rất nhiều

Lý Bảo Sơn, Trần Bỉnh Sinh, Vương Khiêm... Những người quen thuộc với Trần Thương nhìn vào anh, chậm chạp không nói gì.

Giờ phút này, bọn họ đã rõ hơn một chút.

Thì ra trong những ngày này, chưa từng có mây trôi nước chảy gì.

Là vì Trần Thương vẫn luôn thay bọn họ vác nặng ở phía trước

Giờ phút này, trong lòng của bọn họ đều đau nhói

Bọn họ nắm chặt hai tay, nhìn vào Trần Thương chưa đến 30 tuổi, có chút đau lòng

Quyết chí của bọn họ, hạ quyết tâm của bọn họ...

Muốn san sẻ khó khăn vì Trần Thương, phải thật có gắng, để cho giáo sư Trần nhẹ nhõm hơn một chút.

Cho dù... Chỉ là một chút mà thôi

Mọi người không nói gì, chỉ là cúi đầu trầm mặc, nắm quyền quyết tâm, cơ thể run rẩy.

Mà Trần Thương hít sâu mội hơi, nói tiếng cám ơn, rồi liền đứng dậy rồi đi, quay về phòng làm việc của mình.

Nói thật thì cảm xúc của Trần Thương có chút trầm thấp.

Thế nhưng, nghĩ đến những lời cuối cùng kia của viện trưởng Lý Khải, Trần Thương không nhịn được mà tự giễu cười một tiếng.

Bản thân mình làm bác sĩ, làm sao có một vài thứ nhìn không thông chứ?

Lão tiên sinh Bành Linh ra đi, đã là chuyện tất nhiên.

Hơn nữa, bà ấy có thể kiên trì đến ngày hôm nay, kiên trì nhìn thấy sự quật khởi của Ngoại khoa Thần Kinh Trung Quốc, nhìn thấy nhóm người

Ngô Huy lấy được chức chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới...

Đã rất không dễ dàng rồi

Tất cả, thực sự là đã đáng giá

Nghĩ đến đây, Trần Thương không khỏi cười một tiếng.

Vào lúc này, anh mới mở ra nhắc nhở của hệ thống.

Vấn đề tâm nguyện của lão tiên sinh Bành Linh, hình như bản thân đã hoàn thành rồi đúng không?

【Đinh! Nhiệm vụ tâm nguyện của lão tiên sinh Bành Linh, đang thống kê... hoàn thành phẫu thuật ghép đầu... Tổ chức sửa ban nghiên cứu cao cấp Ngoại khoa Thần Kinh Trần Thương Trung Quốc... Ba người Ngô Huy, Dương Nghị thành công giành được quán quân của Giải thi đấu kỹ năng... Ngô Huy trở thành chủ tịch của Liên Hiệp hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới...】

【Đinh! Độ hoàn thành là 1000%, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, nhận được ban thưởng vượt mức!】

…….

Sau khi Trần Thương nhận được độ hoàn thành này, cả người đều sửng sốt

Vậy mà lại cao như thế

Ban thưởng 1000%

Đến cùng sẽ nhận được ban thưởng gì đây?

【Đinh! Nhận được ban thưởng đặc biệt:

1, Đan không cản trở kinh nghiệm gấp trăm lần x10 (vượt mức 1000/100)

(Ghi chú: Sau khi sử dụng đan, sẽ không nhìn thấy bình cảnh đẳng cấp, sau khi đạt được kinh nghiệm, trực tiếp thăng cấp, thẳng đến cấp hoàn mỹ!);

2, Tuỷ sống vàng: Để cho tuỷ sống của ngài trong lúc quan trọng có thể tạo máu tốt hơn, nâng cao năng lực tạo máu của ngài...

3, Hoàn thuốc thuộc tính nhiều màu x1! (ban thưởng vượt mức 1000/100 tiến độ chuyên môn!)

4, Dược phẩm thể lực cấp hoàn mỹ x100! (vượt mức 1000/100);

5, Dược phẩm tinh lực cấp hoàn mỹ x100 (vượt mức 1000/100);

6, Lồng phòng ngự bị động một lần duy nhất x10 (ban thưởng vượt mức 1000/100 chuyên môn!)

(Chủng loại tiêu hao, phát động bị động!)】

Trần Thương nhìn thấy ban thưởng của hệ thống, há to miệng nghẹn họng trân trối thật lâu cũng không nói lời

Phần thưởng này... đây... cũng quá xa hoa rồi

Ban thưởng dạng như thế này, thật sự là quá điên cuồng

Trần Thương không nghĩ đến sau khi bản thân vượt mức hoàn thành thì ban thưởng của hệ thống, sẽ có bội thu lớn như vậy

Rất nhiều ban thưởng là ban thưởng vượt mức hoàn thành nhiệm vụ chuyên môn, những thứ này mang ý nghĩa là hoàn thành độ bình thường thì sẽ không có những phần thưởng này.

Chương 2058: Khen Thưởng Gấp 10 Lần

Trần Thương nhìn vào thực sự có chút kích động

Có những thứ này rồi... Thì tiến bội của bản thân sẽ càng lúc càng nhanh

Đan không cản trở kinh nghiệm gấp trăm lần

Không cản trở, thứ này có ý nghĩa sẽ khiến cho bình phong ở giữa sơ cấp, trung cấp, cao cấp, cấp đại sư, cấp hoàn mỹ biến mất, chỉ cần kinh nghiệm đến rồi, thì có thể thăng cấp

Mà còn là kinh nghiệm gấp trăm lần

Nếu như có như vậy thì... Anh cảm thấy, học được một ca phẫu thuật, có lẽ chỉ cần hai ba lần là đủ

Một ca cao cấp, một ca đại sư, một ca hoàn mỹ?

Trần Thương ngẫm lại đều có thể cảm thấy kích thích

Đáng tiếc, chỉ có 10 viên đan kinh nghiệm.

Trần Thương lấy ra một viên, nhìn kỹ.

【Đan không cản trở kinh nghiệm gấp trăm lần: Sau khi sử dụng, sẽ duy trì trong thời gian 24 tiếng!】

24 tiếng...

Cũng chính là một ngày, chuyện này cũng quá đáng tiếc rồi, chỉ có gấp trăm lần trong 10 ngày.

Vật này, chỉ có thể giúp đỡ bản thân nhanh chóng tăng lên kỹ năng của một lĩnh vực nào đó.

Nếu như có làm phẫu thuật, thì thật sự là một thần khí

Ban thưởng thứ hai

Tuỷ sống vàng

Nhìn thấy ánh sáng màu vàng đang toả ra, Trần Thương liền biết, đây là một ban thưởng cấp hoàn mỹ

Khiến cho chức năng tạo máu của mình càng mạnh, sức miễn dịch cũng có thể càng mạnh hơn.

Thứ đồ này... Trần Thương tạm thời còn chưa có phát hiện cụ thể gì, sau này hẵng nói.

Còn về vật phẩm nhiều màu: Thuộc tính dược phẩm, Trần Thương không biết.

Chỉ là không biết lần này bản thân có thể thu được cái gì?

Nghĩ đến đây, anh đã trực tiếp lựa chọn sử dụng.

【Đinh! Chúc mừng ngài, sức chịu đựng của ngài +50, tốc độ phản ứng +50.】

Hai thuộc tính đều tăng thêm 50

Thuộc tính rất tốt.

Món thứ 4 và tứ 5 đều là thuộc tính dược phẩm, dược phẩm thuộc tính hoàn mỹ có thể khôi phục toàn bộ thể lực và tinh lực, rất tốt

Dược phẩm phổ thông có thời gian làm lạnh, trong một thời gian kỳ thật là không thể sử dụng

Dược phẩm khôi phục không phải là hoàn mỹ, nhưng sau khi dùng liên tục 3 lần, cũng có thể tiến vào làm lạnh.

Món cuối cùng

Lồng phòng ngự bị động một lần duy nhất.

Món này thoạt nhìn thì Trần Thương rất thích

Bảo vệ bản thân 10 lần.

Hoàn mỹ

Trần Thương thật sự là không nghĩ đến sẽ hận được ban thưởng phong phú như thế này,.

Đây cũng là ban thưởng phong phú.

.....

Kỳ thi tốn thời gian một ngày.

Thế nhưng đám người đến An Dương để tham gia kỳ thi, sau khi hoàn thành sát hạch, cũng không hề rời khỏi Trung Quốc

Mà là bắt đầu đi tham quan du lịch xung quanh Đông Dương.

Tỉnh Đông Dương có khí tức lịch sử nặng nề, văn hoá đại viện và cảnh quan nhân văn kết hợp lại, tạo ra một sức hút mang phong cách riêng biệt.

Đối với đám người nước ngoài mà nói, có sự hấp dẫn vô cùng lớn.

Điều này đối với sự phát triển của An Dương mà nói, có ảnh hưởng quan trọng

…….

Ngồi trên máy bay, Trần Thương nhìn về An Dương phía dưới, đột nhiên trong lòng có cảm giác thành tựu

Từ nay An Dương có thể nói là vạn vật đổi mới, khắp mọi nơi đều đang thi công xây dựng.

Các tòa nhà cao tầng lần lượt mọc lên, các công ty lớn nhỏ đang chuyển đến, các logo quốc tế quen thuộc ở khắp mọi nơi

Thành phố từng khiêm tốn này đang phát triển theo chiều hướng tốt

Có lẽ không bao lâu nữa thành phố này sẽ trở thành ngọn cờ đầu của đất nước này

Trở về từ thủ đô, tâm trạng của Trần Thương đã thay đổi rất nhiều.

Trong cuộc sống này, con người nên có những trách nhiệm và sứ mệnh của riêng mình

Những nỗ lực của thế hệ viện sĩ Bành Linh trong tương lai có vẻ không đáng được nhắc đến, nhưng... Nếu không có họ thì thực sự không có tương lai

Cũng giống như những cuộc cách mạng cũ, hồng quân công nông Trung Quốc

Nếu họ cũng biết lựa chọn, cũng biết buông xuôi thì có lẽ… Tổ quốc sẽ không tự lực tự cường được như ngày hôm nay

Trần Thương thực sự đã bỏ ra rất nhiều công sức cho ngoại khoa thần kinh.

May mắn thay, lĩnh vực này đã và đang phát triển mạnh mẽ, từng lứa từng lứa người trẻ đang làm việc chăm chỉ để nâng cao nó

Có lẽ những gì tôi nên làm là lắng đọng và bồi dưỡng

Nếu những môn cơ bản không đi lên thì thực sự bản thân sẽ chẳng làm được gì nhiều.

Nghĩ đến đây, Trần Thương nói với Ngô Huy:

- Thời gian tới đây, tôi có lẽ sẽ không thể quá chú ý đến tổ ngoại khoa thần kinh nữa.

Ngô Huy nghe xong lời này, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, toàn thân sửng sốt, cảm giác này giống như bị bỏ rơi vậy

- Thầy giáo……

Trần Thương cười:

- Tôi là chủ nhiệm khoa cấp cứu, tôi không thể mỗi ngày đều ở ngoại khoa thần kinh của anh được, thật chẳng ra sao cả

- Bây giờ, anh đã là chủ tịch WFNS rồi, không thể tất cả đều trông cậy vào tôi đúng không?

Câu nói đùa của Trần Thương khiến Ngô Huy đỏ mặt.

Nhưng, giống như lời của thầy Trần, anh nên có năng lực ở một mình. Trần Thương không chỉ một lần nói với anh rằng không phải lúc nào cậu ấy cũng có thể tham gia vào ngoại khoa thần kinh. Hy vọng anh ấy sẽ sớm trưởng thành và trở thành một chuẩn mực cho ngành ngoại khoa thần kinh Trung Quốc

Hôm nay…… Bản thân có lẽ nên nhận lấy cây gậy tiếp sức này

- Thầy giáo, anh yên tâm đi, ta nhất định sẽ quản lý tốt ngoại khoa thần kinh, làm cho nó ngày càng lớn mạnh

Ngô Huy nghiêm nghị nói như đang tuyên thệ.

……

Khi máy bay hạ cánh, trời đã chạng vạng, dưới ánh hoàng hôn, cả thành phố mang đến cho người ta cảm giác thư thái dễ chịu.

Từ khoang hạng nhất, nhân viên tự mình kéo hành lý cho Trần Thương.

Tất cả mọi người đều biết anh ấy là Trần Thương, thậm chí có thể nói rằng ở thành phố An Dương, bạn có thể không biết thị trưởng là ai

Nhưng bạn nhất định phải biết Trần Thương là ai

Tên tuổi của Trần Thương đã gắn bó mật thiết với An Dương, trở thành biểu tượng mà An Dương không thể đánh mất trong mười, thậm chí cả trăm năm

Trần Thương mặc bộ đồ công sở màu đen, vì tham dự lễ tiễn đưa hài cốt nên anh không thể mặc quá tươi tắn được.

Bộ quần áo màu đen khiến Trần Thương nhìn có chút lạnh lùng và uy nghiêm.

Cùng với Dương Nghị, Ngô Huy và những người khác đứng phía sau, trông nó còn phong cách hơn nữa

Khi nhóm người bọn họ bước ra khỏi sân bay, đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Sau khi rời sân bay, Ngô Huy đột nhiên nói:

- Thầy giới, tôi đưa anh về

Trần Thương sửng sốt:

- Anh mua xe rồi?

Ngô Huy đỏ mặt:

- Không phải... Có người tới đón tôi, nhân tiện tôi nhờ cô ấy cho anh quá giang.

Nghe được lời này của Ngô Huy, ánh mắt của Trần Thương và Dương Nghị đột nhiên sáng lên

Biết rằng, Ngô Huy đến An Dương cũng đưa cha mẹ và con của anh ấy cùng đi, thậm chí là đã anh ấy đã ly hôn, giờ đang độc thân, làm sao lại có khả năng có người đến đón anh ấy?

Ngô Huy ho khụ khụ, đúng là đã nhìn thấy một người phụ nữ thanh tú đứng trong đám người, sau khi nhìn thấy Ngô Huy, cô ấy mỉm cười bước tới với.

- Trở về rồi à

Ngô Huy nhanh chóng giới thiệu:

- Thầy giáo, đây là Vu Xu, cũng thuộc hệ thống của chúng ta, nhưng vẫn luôn du học ở Pháp. Bây giờ, trở về và được đại học Y Đông Dương tuyển làm giáo sư.

- Vu Xu, đây là thầy của tôi, Giáo sư Trần - Trần Thương. Cô đã nghe nói đến đấy

Vu Xu nhanh chóng gật đầu cười nói:

- Đương nhiên là biết.

- Xin chào, hiệu trưởng Trần, tôi tên là Vu Xu, anh có biết tôi không? Ở nước ngoài, anh là anh hùng của đám du học sinh chúng tôi đó

- Sự tồn tại của anh là sự cổ vũ rất lớn cho những người đang ở nước ngoài như chúng tôi

Chương 2059: Tần Duyệt Mang Thai

Trần Thương nghe vậy đột nhiên bật cười:

- Xin chào giáo sư Vu, chủ nhiệm Ngô của chúng tôi là một người đàn ông tốt

Mọi người bật cười haha, Ngô Huy cũng đỏ mặt.

- Chúng tôi là bạn, đã gặp nhau ở Pháp, mới quen nhau được mấy ngày, thầy... Anh đây...Là làm mai lung tung nha

Đột nhiên, mọi người bật cười haha

Cả nhóm chuẩn bị bước ra ngoài với một nụ cười trên môi.

Đột nhiên, vừa đi ra ngoài, tất cả mọi người đều choáng váng

Trần Thương đột nhiên nhìn thấy một người đang đứng cầm bảng

Thấy trên tấm bảng có hình được vẽ bằng bút lông: Vẽ một đứa bé, đứa bé được vẽ trông rất dễ thương, trên tay nó cầm tấm bảng có viết vài câu: Mừng bố về nhà

Trên đó còn có một vài dòng chữ lớn: Chào mừng Trần bảo bối về nhà

Bóng người này

Rất quen thuộc

Hóa ra là tiểu nha đầu Tần Duyệt

Chẳng là

Tại sao nha đầu này lại ăn mặc như thế kia

Hơn nữa, những tấm bảng trên tay cô ấy là có ý gì?

Đột nhiên, vẻ mặt của Trần Thương thay đổi, anh sững sờ.

Lẽ nào là... Tần Duyệt mang thai rồi?

Nhìn thấy cô ăn mặc xinh xắn vui vẻ, Trần Thương đột nhiên thấy tim mình mềm nhũn.

Có thật không?

Sau khi nhìn thấy Tần Duyệt, những người xung quanh lập tức liếc nhìn Trần Thương đầy ẩn ý, còn cười nói:

- Thầy giáo, chúng tôi đi trước đây

- Thầy giáo, chúng tôi không quấy rầy nữa

Tần Duyệt nhìn thấy Trần Thương, cô ấy vứt tấm biển đi, vội vàng chạy như bay về phía Trần Thương.

Trên mặt cô tràn đầy nụ cười cùng hưng phấn, còn có một loại vui mừng sau khi thắng trận.

Nhìn thấy Tần Duyệt như bay tới, Trần Thương nhanh chóng mở tay ra, trực tiếp ôm lấy Tần Duyệt.

- Aiyaa! Béo rồi

Trần Thương cũng rất vui vẻ, ôm lấy Tần Duyệt, nhìn cô treo trên người anh như một con gấu túi, không khỏi nở nụ cười.

Tần Duyệt không ngại, cô cười khúc khích nói

- Tất nhiên phải béo lên rồi

- Em nói cho anh biết, Trần bảo bối! Bà đây mang thai rồi! Hahaha...

- Trên người em bây giờ là... Hai người, không đúng, có lẽ là sinh đôi, vậy chính là ba người, tất nhiên phải nặng rồi

Khi Trần Thương nghe thấy lời Tần Duyệt nói, không nhịn được vỗ nhẹ vào lưng cô.

Anh cười nói:

- Bây giờ em mang thai, con vẫn là một tế bào thụ tinh, mập làm sao được

Tuy nhiên, nghĩ đến chuyện Tần Duyệt có thai, anh vẫn ngạc nhiên hỏi:

- Vợ... Em nói...Em có thai sao?

Tần Duyệt vui vẻ gật đầu

- Đúng vậy

- Tháng này, em không có kinh nên đã đi mua que thử thai, quả nhiên là mình đã đậu. Sau đó em vui vẻ đến bệnh viện kiểm tra, và thật sự đã có thai rồi

- Haha... Em hạnh phúc quá

- Từ bây giờ, em có thể tận hưởng sự phục vụ của anh rồi

- Haha... Em rất phấn khích

…….

Tần Duyệt thực sự rất vui

Trong khoảng thời gian này, đứa trẻ đã trở thành điều bận tâm của anh.

Cuối cùng cũng có thai rồi

Trong xe, Trần Thương vừa lái xe vừa nhìn Tần Duyệt ngồi bên cạnh lẩm bẩm:

- Em phải chuẩn bị cho con quần áo, sữa bột, tã lót...

- Quao, mỗi lần nghĩ đến việc gia đình chúng ta sẽ có thêm một thành viên mới, em lại lo lắng quá

Trần Thương đang lái xe, thật ra anh cũng rất kích động.

Niềm vui khi được làm cha mẹ là rất khó có thứ gì có thể thay thế được.

- Lo lắng? Lo lắng cái gì?

Tần Duyệt thì thào:

- Lo lắng mình không phải là người mẹ tốt.

Khi đèn giao thông dừng lại, Trần Thương nhân cơ hội sờ sờ đầu nhỏ của Tần Duyệt, cười nói:

- Đừng sợ, chúng ta cùng nhau học

- Em học cách làm mẹ, anh học cách làm cha

Tần Duyệt nghe Trần Thương nói vậy, đột nhiên vui vẻ:

- Trần Thương

- Ừ, có chuyện gì vậy?

Tần Duyệt cười nói:

- Không phải là em thích tài hoa của anh, tất nhiên, em cũng thích tài hoa của anh, nhưng em nghĩ... Em là gả cho tình yêu

- Anh biết không? Khi em biết mình mang thai, em kích động không thôi

- Lúc ấy, em rất muốn gọi điện để nói với anh, nhưng... Em nghĩ như thế quá qua loa

- Em muốn đợi anh về nhà sẽ làm anh bất ngờ, nhưng... Em chờ không được, em đúng là không có tiền đồ mà, em muốn sớm được gặp anh, sau đó báo tin vui này cho anh

……

Việc Tần Duyệt đột nhiên mang thai có ý nghĩa rất lớn đối với gia đình này

Điều này có nghĩa là gia đình hai người này sẽ sớm lột xác.

Trước khi có con, giữa việc kết hôn và yêu đương dường như không có nhiều khác biệt.

Nhưng sau khi có con, mọi thứ sẽ thay đổi.

Sau khi nghe tin Tần Duyệt mang thai, Dương Giai Tuệ vội vàng trở về An Dương bắt đầu chăm sóc cô.

Tần Duyệt vốn thường bận rộn, đột nhiên bị chăm sóc như vậy, vẫn có chút khó thích ứng được.

Ngày qua ngày, công việc của Trần Thương cũng tiến triển chậm rãi.

Ngày hôm ấy, khiTrần Thương tan sở sớm chuẩn bị rời đi, đột nhiên Tần Thái Sơn ở cửa gọi Trần Thương.

- Chủ nhiệm Trần, anh có một bức thư, tôi còn nói là buổi chiều định sẽ chuyển cho anh đấy. Vừa đúng lúc anh ra đây, của anh này.

Trần Thương nghe thấy vậy, cười nói:

- Được rồi, cám ơn chú Tần.

Tần Thái Sơn nghe thấy âm thanh, cúi đầu tìm thư, đưa cho Trần Thương:

- Có lẽ lại là từ nước ngoài.

Sau khi nói xong, Tần Thái Sơn đột nhiên nói với Trần Thương một cách thần bí:

- Trần Thương, Duyệt Duyệt đang mang thai, cậu phải chăm sóc con bé thật tốt

Trần Thương nhìn vào phong thư, địa chỉ và tên viết tay, điều này khiến anh có chút tò mò, đã nhiều năm rồi anh chưa nhìn thấy một phong thư như vậy.

Quay đầu lại nhìn Tần Thái Sơn với ánh mắt thần bí cùng gương mặt hóng chuyện, Trần Thương đột nhiên cười nói:

- Cám ơn ông Tần, cháu biết rồi.

Tần Thái Sơn cười cười:

- Hai người, tôi nhìn từ lúc vẫn giấu giấu giếm diếm đến lúc cưới nhau. Thế mà trong nháy mắt đã lâu như vậy! Duyệt Duyệt mang thai, tiểu tử cậu thật là có phúc

Trần Thương cười phá lên, lúc trở lại chuẩn bị khởi động xe, anh chợt nghĩ tới, tiện tay mở phong thư ra.

Phong thư rất đơn giản, giống như địa chỉ viết tay trên đó vậy.

Nói chung, trong thời đại quốc tế, mọi người đều sử dụng Internet, làm gì còn người viết thư tay như thế này nữa.

Bây giờ, kiểu gửi thư quốc tế này đắt hơn nhiều so với gửi kiểu bưu kiện, chưa nói đến là loại xuyên quốc gia.

Địa chỉ dường như là...

Syria

Trần Thương lập tức choáng váng.

Ai sẽ viết thư cho mình từ Syria đây?

Nói thật là lâu rồi anh không nhận được thư

Cho tới nay, Trần Thương luôn nhận được rất nhiều thư.

Nhưng hầu hết chúng đều là các loại thư mời, tạp chí và sách gửi từ nước ngoài, hoặc vì họ thường tham gia các cuộc họp, được gửi đến biên nhận cuộc họp, hoặc giấy mời, v.v.

Nhưng khi Trần Thương mở bức thư ra, anh ấy đã rất sửng sốt, vì những dòng chữ trên đó anh ấy không nhận ra...

Hơn nữa, nhìn nét chữ một nét nguệch ngoạc run rẩy trên đó, nhìn cái kỹ thuật non nớt, thật sự không giống người lớn viết chút nào, vậy chắc là

trẻ con viết chữ rồi

Tuy nhiên, Trần Thương hoàn toàn không biết loại chữ viết này.

Các ký tự lạ hơi giống tiếng Ả Rập.

Trần Thương không hiểu nên dứt khoát cất vào thùng xe, nghĩ tới về tìm người biết tiếng rồi xem xem.

Tất nhiên, đây cũng có thể chỉ là một trò đùa

Về đến nhà, Dương Giai Tuệ đã chuẩn bị đồ ăn.

Từ khi Tần Duyệt mang thai, tiêu chuẩn ăn uống ở nhà đã được cải thiện lên rất nhiều.

Dương Giai Tuệ đang dạy một số kỹ năng nuôi dưỡng thai nhi cho Tần Duyệt.

Chương 2060: Một Bức Thư

Sau khi ăn xong, Trần Thương luôn cảm thấy có chút lo làng, bức thư đã làm phiền anh, nghĩ đi nghĩ lại, anh nhấc điện thoại lên, trực tiếp liên lạc với bố vợ Tần Hiếu Uyên.

Ở đại học Y Đông Dương có các giáo sư biết ngoại ngữ, hơn nữa cũng thường xuyên có các học giả qua lại thăm viếng nên có rất nhiều người nói được ngoại ngữ.

Không bao lâu, Tần Hiếu Uyên tìm được một giáo sư ngoại ngữ, và nói với Trần Thương:

- Alo? Trần Thương, bố hỏi thăm cho con rồi! Đây là tiếng Aram! Ồ! Đúng rồi, trước đây đây là ngôn ngữ truyền thống của Syria, người xưa sử dụng rất nhiều, nhưng bây giờ họ đều sử dụng tiếng Ả Rập! Còn nữa, tại sao con lại có một lá thư từ đất nước này thế? Bây giờ đất nước này đang có chiến tranh.

Khi nghe những lời của Tần Hiếu Uyên, Trần Thương liền choang váng.

Mình làm sao mà quen người đến từ Syria?

Anh vội nói:

- Bố, cho con thông tin liên lạc của vị giáo sư này, chiều con sẽ tìm gặp.

Khi Tần Hiếu Uyên nghe thấy Trần Thương có vẻ quan tâm đến bức thư này, không khỏi khuyên nhủ vài câu:

- Aiyaa, loại chuyện này rất bình thường. Có lẽ là gửi nhầm thư rồi. Đừng bận tâm quá nhiều.

Trần Thương mỉm cười:

- Được rồi, cảm ơn bố. Con hiểu rồi, con chỉ là tò mò chút thôi.

Buổi chiều, Trần Thương không trực tiếp đến bệnh viện, mà trực tiếp lái xe đến đại học Y Đông Dương.

Thành thật mà nói thì, không hiểu vì sao, có vẻ như nội dung bức thư này rất hấp dẫn Trần Thương.

Anh luôn cảm thấy rằng việc này có liên quan đến anh.

Nhưng không thể nói chi tiết cụ thể, thay vì cảm thấy bồn chồn, tốt hơn hết là nên đi thẳng để làm rõ vấn đề.

Sau khi Trần Thương tìm được giáo sư Hứa, anh đưa phong bì cho đối phương.

Nói:

- Giáo sư Hứa, xin hãy dịch lá thư này giúp tôi. Xin cảm ơn

Giáo sư Hứa rất nhiệt tình, cười nói:

- Dễ như trở bàn tay, dễ như trở bàn tay ấy mà. Giáo sư Trần không cần khách khí thế

Họ không cần mất nhiều thời gian, một bức thư đã được dịch xong rồi.

Sau khi xem nội dung bức thư, cả hai đều sững sờ.

Đặc biệt là Trần Thương, khi nhìn thấy bức thư này, anh cảm thấy không thể tưởng tượng được

Chỉ thấy trong bức thư viết.

- Chú Trần Thương thân mến, chào chú

Tên cháu là Alphaf, năm nay cháu tám tuổi, cháu đến từ thành phố Damascus, Syria...

……..

- Ông nội nói với cháu rằng kể từ năm cháu được sinh ra thì tiếng súng ở thành phố Damascus chưa bao giờ ngừng

- Cháu chưa gặp cha mình, mẹ cháu nói, trước khi cháu được sinh ra, cha cháu đã không còn nữa...

- Mẹ cũng ra đi sớm lắm, còn không kịp dạy cháu học chữ đã đi rồi.

- Cháu không biết tiếng Ả Rập. Chữ viết tay của cháu là do ông nội dạy. Ông nội chỉ biết tiếng Ả Rập. Cháu đã học được từ ông ấy.

- Ông nội là một siêu nhân, lần nào cũng có thể tìm được đồ ăn, tìm nơi an toàn cho chúng cháu trốn.

- Nhưng mỗi lần trở về, ông nội đều mình đầy thương tích... Ông nội nói dối cháu rằng mình không sao là mình tự ngã, nhưng cháu biết... Ông là bị đánh, vì có một lần...

- Mùa đông năm ngoái, chúng cháu đã lâu rồi không được ăn cơm, có người nói muốn mua cho cháu một bao gạo. Ông nội từ chối người đó...

- Nơi chúng cháu ở là Hội Chữ thập đỏ 201 ở Damascus, Syria...

...

- Vài ngày trước, cuối cùng chúng cháu cũng đến được căn cứ, nhưng... Khi ông nội gửi cháu đến đây, đã bị trúng một viên đạn vào cột sống. Bác sĩ nói rằng ông nội sắp chết, chỉ còn một người có thể cứu được ông đó chính là giáo sư Trần Thương.

- Bác sĩ Trần Thương, cháu đã bán mình cho một ông chú với giá 300 bảng Anh. Cháu dùng nó để viết thư cho chú...

- Chú bác sĩ ở đây nói chỉ biết chú ở bệnh viện nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương, Trung Quốc... Những thứ khác thì không biết.

Bức thư không dài.

Nhưng Trần Thương bọn họ đã xem nó rất lâu.

Giáo sư Hứa nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cô bé Aram này có lẽ chưa học được nhiều, một số điều tôi đoán là dịch... Có lẽ bản dịch vẫn chưa hoàn chỉnh.

Trần Thương hít sâu một hơi, gật đầu nói:

- Ừm, ra vậy, tôi biết rồi.

Thành thật mà nói, tác động của bức thư này đối với Trần Thương là rất lớn

Cho tới nay, Trần Thương cảm thấy rằng Trung Quốc là một quốc gia đang phát triển, họ cần phải nỗ lực cải thiện sự phát triển để có cơ hội bắt kịp những quốc gia phát triển đó.

Nhưng, bức thư của một cô bé đến từ thành phố Damascus, Syria này đã khiến Trần Thương nhận ra rằng, chưa nói đến sự phát triển của các quốc gia khác, ngay cả hòa bình vẫn là một giấc mơ không thể đạt được

Mỗi ngày đều có một gia đình tan cửa nát nhà

Thành thật mà nói, cảm giác này đã tác động rất lớn đến Trần Thương.

Sau khi đọc xong, Trần Thương ngồi trên ghế, một lúc lâu không nói gì. Anh biết rằng rất có thể anh sẽ từ chối cô gái nhỏ này

Trong một đất nước chiến tranh, súng đạn diễn ra khắp nơi, ngọn lửa chiến tranh vẫn tiếp diễn...

Một đất nước như vậy, một mình mình có dám đi không?

Mình có một người vợ

Có đứa con chưa chào đời

Còn có ước mơ xây dựng An Dương, phấn đấu vươn lên của nền y học quê hương

Rất nhiều trên người anh ấy

Anh hiện là giám đốc khoa cấp cứu, hiệu trưởng danh dự của Đại học Y Đông Dương, viện trưởng Viện nghiên cứu thuốc mới Trần Thương, chủ tịch khoa phẫu thuật tiêu hóa thế giới, phó chủ tịch AATS, là phó Tổ trưởng của Ủy ban Y tế Trung ương...

Anh có chức vị, cuộc sống của anh rất đáng giá và đáng quý

Nhưng…… Trần Thương luôn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu khó cắt bỏ.

Anh biết…… Trong thâm tâm mình, vẫn muốn giúp cô gái nhỏ này cứu ông của cô bé...

Nhưng người lớn là tốt nhất là nên phân tích ưu nhược điểm, sau khi tính đi nghĩ lại, Trần Thương cảm thấy mình không nên đi

Giáo sư Hề bên cạnh dường như nhìn ra được tâm trạng của Trần Thương.

Cười khuyên bảo:

- Giáo sư Trần, thực ra mỗi ngày cậu nhận được rất nhiều lá thư như thế này. Thế giới rộng lớn như vậy có rất nhiều người cần được cứu. Muốn cứu tất cả mọi người là điều không thể, đúng không?

- Hơn nữa, đối với loại chuyện này cậu cũng không cần phải có gánh nặng tâm lý.

Trần Thương gật đầu.

Đúng vậy

Bản thân chỉ là một bác sĩ.

Có thể cứu trăm họ sao?

Anh tự an ủi mình.

Hãy để anh quên chuyện này đi.

Khi rời khỏi trường học, đã là 4 giờ 30 phút chiều.

Đến bệnh viện, Trần Thương cảm thấy trong lòng không hiểu vì sao có chút khó chịu.

Có lẽ do cảm thấy không thoải mái nên anh mới đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài hành lang, đều là bệnh nhân, có đàn ông, phụ nữ, người già, trẻ nhỏ...

Cũng có những đứa trẻ đang khóc được cha mẹ bên cạnh ôm ấp vỗ về an ủi.

- Bô! Mẹ! Oa... con đau quá

- Ngoan ngoan, không đau, mẹ hôn một cái nào

- Đúng vậy, con tôi rất dũng cảm. Một lát nữa sẽ đưa con đến KFC nhé

- Bố, huhu.. Con muốn Transformers

- Được, bố sẽ mua

- Huhu, con vẫn rất đau.

- Con trai yêu quý của mẹ, mẹ sẽ mua cho con Ultraman.

Nghe những lời xung quanh, đầu óc Trần Thương ngập tràn mùi thuốc súng và chiến tranh, còn có cô gái nhỏ muốn chữa bệnh cho ông nội.

Tên cô bé ấy dường như là... Alphaf

Trong tiếng Ả Rập, Alphaf có nghĩa là... Thanh khiết, thánh thiện, xinh đẹp

Trần Thương trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Chương 2061: Ngoài Hi Vọng Ra Thì Còn Gì Nữa…

Vào lúc này, trong một trại tị nạn xa xôi tại Hội Chữ Thập Đỏ ở thành phố Dammascus.

Nó rất hoang vắng ở đây, những bức tường vỡ ở khắp mọi nơi.

Trại tị nạn đầy những người với ánh mắt vô vọng, họ ngồi xổm trong góc, ngơ ngác nhìn bầu trời và bức tường.

Thỉnh thoảng, có thể nghe thấy tiếng máy bay chiến đấu bay thấp trên bầu trời như một con chim ưng đang dang rộng đôi cánh để rình mồi

Cũng có thể nghe thấy tiếng súng thỉnh thoảng nổ lên

Nhưng những tiếng động này đang nhắm mắt làm ngơ, và thậm chí còn tê liệt

Ở đây, tất cả những người có năng lực, giàu có và biết đi đều đã đi sơ tán

Người không có điều kiện chỉ có thể run rẩy canh giữ thành phố quê hương chưa hoàn thiện này, chiến trường tàn khốc, cuộc sống khốn khó, vì thức ăn có thể hi sinh tính mạnh

Chỉ vì vài bữa ăn, có thể dâng hiến cơ thể của một cô gái bất cứ lúc nào

Lúc này, trong một bệnh viện lều đơn sơ.

Mỗi ngày đều có người bị thương mới đến, mỗi ngày đều có người ra đi

Lúc này, một cô gái nhỏ vội vàng bước vào.

- Dì Silica

Silica là Bác sĩ không biên giới. Cô ấy đã làm công việc này hơn ba năm, cô ấy cũng đã ở lại Syria trong một năm rưỡi.

Nhìn Alphaf, Silica nở nụ cười:

- Alphaf, tại sao lại ở chỗ này?

Alphaf lo lắng hỏi:

- Dì Silica, ông nội... Liệu còn được cứu không ạ?

Nghe câu hỏi của Alphaf, Sileka thở dài. Trang thiết bị và bác sĩ ở đây rất đơn giản, không đạt đến trình độ phẫu thuật cao cấp như vậy.

Họ thực hiện một phẫu thuật như vậy ở đâu bây giờ.

Tuy nhiên, đối diện với cô gái nhỏ bé này, cô chỉ biết cười nói:

- Biết đâu sẽ có phép màu

Alphaf đưa tay ra đếm và nói:

- Thư cháu đã gửi đi lâu rồi. Chú Trần Thương chắc có thể đã nhận được

- Nếu chú ấy tới... Ông nội nhất định sẽ được cứu

Silica nghe vậy thì thở dài một hơi, ôm Alphaf gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu Trần giáo sư tới, chắc không sao! Nhưng…… Aizzz……

……

Nhưng, giáo sư Trần sẽ đến chứ?

Đây là thành phố Damascus ở Syria.

Một thành phố có nhiều tiếng súng hơn tiếng pháo, một nơi có nhiều người chết hơn là sống...

Giáo sư Trần Thương là ai?

Anh ấy sẽ đến đây chứ?

Hoàn toàn không thể

Silica biết mình không thể trực tiếp nói cho Alphaf biết tin tức.

Những đứa trẻ ở đây, những con người ở đây, thứ giúp họ có thể sống tiếp không phải gì khác mà chính là hi vọng

Ở nơi này, hy vọng quý hơn nhiều so với những thứ khác.

Nhiều người trong số họ mạnh mẽ sống tiếp với hy vọng.

Cái tên bác sĩ Trần Thương là niềm hy vọng trong trái tim Silica, và thậm chí trong trái tim của nhiều trẻ em ở đây.

Một bác sĩ thần kì toàn năng và có thể chữa khỏi tất cả các bệnh

Rất nhiều đứa trẻ lần lượt chạy vào

- Cô Silica, bác sĩ Trần Thương đến rồi, có thể bảo chú ấy chữa cho mẹ cháu không?...

- Còn bố cháu nữa

- Alphaf, có thể gọi bác sĩ Trần Thương cho tôi xem được không?

…

Silica nhìn lũ trẻ bẩn thỉu, quần áo toàn là được quyên tặng cũng không vừa chứ đừng nói là đẹp mắt.

Bọn chúng nghĩ rằng Alphaf và Silica có thể mời Giáo sư Trần Thương.

Vì vậy chúng hi vọng giáo sư Trần thương có thể cứu người thân và cả bản thân chúng.

Nhưng, bản thân Silica biết rất rõ

Giáo sư Trần Thương là ai?

Đó là bác sĩ hàng đầu thế giới.

Đó là tài sản to lớn trong lịch sử y học của loài người.

Người ta thậm chí còn nói rằng sự xuất hiện của anh đã trực tiếp thúc đẩy sự phát triển của y học nhân loại

Làm thế nào một nhân vật như vậy có thể đến một thành phố đầy rẫy chiến tranh và nguy hiểm như vậy?

Ở đây tính mạng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào

Ở đây tai họa và bất hạnh có thể xảy ra bất cứ lúc nào

Nhưng Silica có thể nói gì?

Nhìn những đứa trẻ thơ ngây này, nhìn chúng nói những câu hồn nhiên đầy hi vọng.

Silica chỉ có thể lặng lẽ thở dài, nói với bọn trẻ.

- Sẽ tới! Giáo sư Trần Thương nhất định sẽ tới

...

Trần Thương đang ngồi trong văn phòng

Anh tra rất nhiều tin tức về Syria, về thành phố Damascus.

Khi anh nhìn thấy thành phố xinh đẹp từng có 1,5 triệu dân bây giờ biến thành đống đổ nát, khi anh nhìn thấy một gia đình đưa con gái đi lính vào ban đêm, hôm sau họ đang xử lý đống đổ nát, trên tay cầm một túi bột mì... Khi anh nhìn thấy một nhóm trẻ em đang di chuyển, nhìn máy bay trên bầu trời, nhìn những con kền kền bên cạnh khi tuyệt vọng…

Trong đầu Trần Thương giống như gặp ác mộng

Đêm nay, anh đã tỉnh dậy từ giấc mộng lần thứ ba.

Tần Duyệt lo lắng nhìn Trần Thương, rót một cốc nước ấm.

- Chồng, anh có chuyện gì vậy?

Tần Duyệt lo lắng hỏi.

Trần Thương dựa lưng vào giường, rất lâu không lên tiếng.

Sau một lúc bình tâm, anh mới kể những gì đã trải qua hôm nay một lượt.

Tần Duyệt nghe xong, cả người sững sờ

Tất nhiên cô không muốn Trần Thương đi

Ở đó rất nguy hiểm

Làm sao cô có thể đồng ý

Nhưng… Nhìn thấy Trần Thương như vậy, trong lòng Tần Duyệt thực khó chịu.

Ngày hôm sau là sinh nhật của Tần Hiếu Uyên.

Gia đình bày tiệc cho Tần Hiếu Uyên trong khách sạn.

Tần Vĩnh Nghĩa cũng đích thân trở về từ thủ đô.

Trên bàn ăn, Trần Thương nói bóng nói gió về việc hỗ trợ y tế.

Xét cho cùng, Tần Vĩnh Nghĩa cũng là người đối ngoại của quốc gia về phương diện hỗ trợ và giáo lưu y tế này.

Bởi vậy rất hiểu những điểm này

Mọi người đều tò mò nhìn Trần Thương, nhưng Tần Duyệt lại căng thẳng siết chặt tay.

Lúc này, Tần Vĩnh Nghĩa mới nói:

- Trên thực tế, đối với các bác sĩ ở Syria, điều đó khá nhân đạo.

- Nước ta năm nào cũng có viện trợ.

- Tuy nhiên, bên đó có nhiều tổ chức từ thiện MSF và Hội Chữ Thập Đỏ hơn.

- Đúng rồi, hai ngày nay vừa hay có một bác sĩ hỗ trợ tới đó, cháu có chuyện gì sao?

Trần Thương cười:

- Ồ! Không sao! Chỉ là cháu đang tìm một người bạn hỗ trợ giúp bệnh nhân tiến hành phẫu thuật

Lời nói vừa dứt, xung quanh đột nhiên đóng băng trong giây lát.

- Phẫu thuật?

Mọi người đều sững sờ

Trần Thương thấy vậy không kìm được, liền kể lại chuyện.

Anh nghĩ, mình không đi nổi.

Có lẽ có thể tìm ai đó làm… Nhưng lời nói của Tần Vĩnh Nghĩa khiến Trần Thương trầm mặc:

- Thường thì những người đi đều là bác sĩ cấp cứu, loại ca phẫu thuật có độ khó cao như thế này căn bản không làm được.

- Nhưng… Bên đó cháu vẫn không nên đi.

- Dù không bên nào làm hại MSF và Hội Chữ thập đỏ, nhưng... Súng đạn không có mắt! Đúng không?

Mọi người lần lượt gật đầu.

Tần Duyệt cũng không nói gì.

Dương Giai Tuệ đang đứng ở phía đối diện cũng lập tức đứng lên và nói với Trần Thương:

- Không được đi

Không ai hiểu con bằng mẹ.

Bà ấy biết Trần Thương đang nghĩ gì

Trần Thương im lặng hồi lâu

Dương Giai Tuệ thật ra đã tức giận.

Thấy vậy, Tần Duyệt nhanh chóng nắm lấy tay Dương Giai Tuệ, cười an ủi:

- Mẹ, Trần Thương chỉ là… Mẹ nói xem, anh ấy vẫn biết nguy hiểm, lại không còn là đứa trẻ nữa

Dương Giai Tuệ trầm mặc không nói.

Không khí trên bàn ăn bỗng trở nên nặng nề.

Rất lâu sau, Tần Vĩnh Nghĩa đột nhiên nói:

- Gần đây, chú nghe nói nước ta có thể sẽ tới Syria để đón các thành viên đại sứ quán và một số người Trung Quốc.

- Nếu cháu muốn đi... Lúc đó có thể đi cùng quân đội.

- Nhưng không được phép quá 10 ngày, đại sứ quán sẽ được sơ tán khỏi nơi đó.

Trần Thương nghe xong, hai mắt sáng lên

Chương 2062: Cám Dỗ Quá Lớn

Lúc này, hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên

【Ting! Nhiệm vụ kích hoạt: nhiệm vụ tiếng gọi nội tâm và sứ mệnh phó bản! 】

【Nhiệm vụ này không đòi hỏi cao, có mức độ nguy hiểm nhất định nhưng bạn nhất định sẽ nhận được phần thưởng cho những nỗ lực của mình! 】

【1, nhận nhiệm vụ để nhận phần thưởng:

Bùa bình an khỏe mạnh (người khác sử dụng);

Sổ thu thập chấn thương cấp cứu! 】

【2. Từ chối nhiệm vụ mà không có bất kỳ hình phạt nào! 】

【Bùa Bình An Khỏe Mạnh: Không thể tự mình sử dụng, chỉ có thể ràng buộc một người, sau khi ràng buộc mặc vào sẽ tự động có hiệu lực

Bạn có thể tận hưởng sự gia tăng sức khỏe và an toàn, tránh 10 lần chấn thương chết người, và có một mức độ miễn dịch lớn đối với bệnh tật. 】

Sau khi Trần Thương nhìn thấy nó, anh đã choáng váng

Cái này... Không phải sự cám dỗ quá lớn sao?

【Sổ thu thập chấn thương cấp cứu: Đạo cụ nhiệm vụ. Trong thời gian phó bản, bất kỳ kỹ năng nào cũng có thể được thăng cấp và học tập, đồng thời có thể đẩy nhanh tiến độ học tập của những người khác! 】

Trần Thương nhất thời sửng sốt

Chấn thương cấp cứu

Đây là một thứ tốt

Đây là một điều tốt

Y học cấp cứu nói chung chính là một vài lĩnh vực như vậy

Ngộ độc cấp tính

Cấp cứu chấn thương và ngoại khoa

Giám sát trọng bệnh.

Chấn thương cấp cứu có thể nói là đối tượng có tỷ lệ tử vong ở độ tuổi dưới 45 cao nhất thế giới, đồng thời cũng là đối tượng non nớt nhất

Và bây giờ... Thứ này đang ở trước mặt anh.

Nghĩ đến đây, Trần Thương có chút hưng phấn và kích động.

【Nếu bạn nhận nhiệm vụ, sẽ có phần thưởng dựa trên phần thưởng ban đầu: 1. Trong thời gian phó bản, số điểm sẽ được nhân đôi;

Trần Thương do dự rồi

……

Vào lúc này, căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương và không nói gì.

Những ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật đã được thắp sáng từ lâu, và chúng đã gần như cháy hết

Nhưng không ai nói gì.

Tần Duyệt im lặng.

Sắc mặt Tần Hiếu Uyên tối sầm, trầm mặc không nói. Chiếc mũ sinh nhật đội trên đầu, không biết đã kéo ra từ khi nào

Kỳ Như Vân ở bên cạnh định nói gì đó, nhưng lại không nói thành lời.

Tần Vĩnh Nghĩa định bắt chuyện, nhưng lúc này lại trợn mắt há mồm muốn nói nhưng không thành câu.

Tần Hiếu Uyên trừng mắt nhìn ông ta một cái, lúc này Tần Vĩnh Nghĩa mới phản ứng.

Tên nhóc này muốn đi Syria

Hiện tại, chính trị của Syria vẫn chưa rõ ràng, và vẫn còn nhiều vấn đề chưa được giải quyết.

Bây giờ đi cứu trợ, không ai có thể đảm bảo an toàn.

Hơn nữa… Mấu chốt là: Quốc gia có để Trần Thương đi không?

Đúng lúc mọi người đều đang đấu tranh.

Trần Đại Hải đột ngột đứng dậy, nhìn Trần Thương và nói:

- Giỏi lắm rồi?

- Không tự nhìn mình là ai rồi?

- Đọc vài năm sách, làm lãnh đạo vài hôm liền cảm thấy mình hơn người rồi?

Lời nói của Trần Đại Hải nặng tiếng địa phương, nhưng câu nói chắc như đinh đóng cột lại rất có hương vị là khí chất.

- Cha nói này Trần Thương, trong thời gian Duyệt Duyệt mang thai, con đừng mơ đi đâu

- Con tự nghĩ cho kỹ đi

- Trong thời gian hai đứa kết hôn con ở đâu? Duyệt Duyệt bận tới bận lui, làm gì có đứa con gái nào như thế?

- Con lại nghĩ xem, sau khi kết hôn con ở nhà được bao lâu?

- Con làm được gì cho cái nhà này

- Con thì giỏi rồi, cống hiến cho tổ quốc, làm rạng danh tổ quốc, đóng góp bao nhiều…

- Nhưng Trần Đại Hải tôi là một người thô lỗ, không đọc sách, không có trình độ văn hóa gì, không cống hiến nổi chuyện lớn gì… Nhưng

Nói đến đây, giọng nói Trần Đại Hải đầy chính trực, chỉ vào Trần Thương, gia tăng ngữ khí

- Nhưng, Trần Đại Hải tôi có thể vỗ ngực nói với con rằng cả đời này chưa bao giờ có lỗi với mẹ con, không có lỗi với cha mẹ tôi, càng không có lỗi với hai đứa con trai

- Tôi chính là sợ vợ, bởi tôi sợ bà ấy tức giận, sợ bà ấy đau buông, sợ bà ấy chịu khổ, sợ bà ấy không có cảm giác an toàn

- Tôi không hứa hẹn gì to lớn, nhưng tôi biết rằng là đàn ông, trước tiên phải giữ gìn một tổ ấm. Tôi không quan tâm bên ngoài con tỏa sáng thế nào, ở nhà, con là một người chồng

- Con phải gánh vác cho vợ mình

- Con có quyền có thế, con mạnh hơn cha con nhiều. Nhưng ở trong nhà con đóng góp được gì?

- Bụng Duyệt Duyệt sẽ sớm to lên, con định đi đâu? Con đi đâu vậy?

Sau khi Trần Đại Hải nói xong một tràng, Trần Thương cũng không có gì để nói

Mọi người cũng trở nên im lặng. Có điều

- Nếu con muốn đi, cha không cản được. Nhưng con bước ra khỏi nhà bằng chân trước, cha sẽ đuổi con ra khỏi nhà bằng chân sau

- Cha là một lão nông, ít học, nói chuyện lại khó nghe. Nếu có chuyện gì xảy ra với con ở Syria, cha nhất định sẽ để Duyệt Duyệt tái hôn. Đứa trẻ này, đánh rồi sẽ không để nó sinh ra! Cha sẽ không để nó làm một đứa trẻ không có cha

Không thể không nói

Đôi khi, những lời nói không hay thường có tác dụng tốt nhất.

Sắc mặt Trần Thương đột nhiên trở nên khó coi.

Suy nghĩ kỹ lại, có vẻ bản thân đúng như những gì cha nói.

Anh đã đóng góp gì trong gia đình này?

Giấc mơ của anh là gì

Đúng

Quả thật

Là y tế

Nhưng bản thân không phải là công cụ của y tế

Bản thân anh cũng là một con người.

Ban đầu sống ở một làng ở Malaysia, kiếm được hơn 2.000 tệ một tháng. Ăn ở quán ven đường, nhìn nụ cười của Tần Duyệt, điều hạnh phúc nhất không phải là ca phẫu thuật thành công, mà là được cùng cô gái đáng yêu này đi mua một cốc trà sữa, sau đó đi ăn lẩu cùng nhau

Về sau cũng với năng lực càng ngày càng mạnh, khả năng phẫu thuật cũng càng ngày càng lợi hại.

Vô tình… Dường như bản thân đã trở thành công cụ của phẫu thuật

Mỗi ngày không phải trong ca phẫu thuật thì là đang trên đường đi phẫu thuật.

Vì cái gì?

Có tiền rồi, có năng lực rồi.

Bản thân đã thực sự tử tế với những người thân yêu của mình chưa?

Bản thân giàu có rồi, nhưng quần áo của Tần Duyệt vẫn là những loại vài trăm tệ chứ không phải hàng hiệu lớn.

Cô ấy chưa bao giờ thay đổi hay cải thiện cuộc sống của mình, cũng rất ít khi ra ngoài đi nhà hàng cao cấp, càng chưa bao giờ mua một chiếc túi xa xỉ...

Cuộc sống của cô ấy... Không có gì thay đổi, thứ duy nhất thay đổi chính là anh

Trần Thương thẫn thờ nhìn Tần Duyệt.

Tần Duyệt không cảm thấy buồn hay rơi nước mắt mà nở nụ cười an ủi Trần Thương, ẩn ý:

- Yên tâm, em vẫn ổn…

Đột nhiên, nước mắt Trần Thương không kìm được nữa mà chảy xuống.

Trong thoáng chốc, anh phát hiện ra rằng anh đã thực sự thay đổi, đã nói sẽ không quên ý định ban đầu.

Cuối cùng, anh có thực sự nhớ ý định ban đầu của mình là gì không?

Tần Duyệt không yêu cầu anh mỗi ngày đều ở cạnh.

Nhưng nghĩ đến việc sau khi cô có thai, vui vẻ chạy đến sân bay, giơ tấm biển có dòng chữ:

- Mừng cha trở về nhà…

Một cô gái đáng yêu đến thế

Nhưng bản thân đã đối xử với cô ấy như thế nào

Anh gần như đã trở thành nô lệ của hệ thống

Mỗi ngày đều bôn ba thực hiện nhiệm vụ, nỗ lực vì phẫu thuật.
Nhưng một cách vô thức, bất chợt nhìn lại, anh nhận ra rằng...
Anh đã đánh mất rất nhiều

Chương 2063: Trần Thương Nhận Ra

Bản thân Trần Thương cũng không ngờ rằng mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Bên này Tần Vĩnh Nghĩa vội vàng ngăn Trần Đại Hải đang chuẩn bị rời đi, vội vàng nói:

- Lão Trần, anh đừng tức giận nữa

- Trần Thương cũng chưa nói muốn đi mà

- Có thể thằng bé chỉ nghĩ rằng cô gái nhỏ đó thật đáng thương, phải không?

- Hơn nữa anh cũng không suy nghĩ xem, thằng bé có thể đi sao?

- Cho dù Trần Thương muốn đi, quốc gia cũng có thể không cho đi, đó là nơi nào chứ?

- Nhà nước đương nhiên đối xử đặc biệt với chuyên gia, giáo sư cao cấp như Trần Thương. Đương nhiên cũng có yêu cầu đặc biệt. Nhà nước nghiêm cấm hành động nguy hiểm

Nghe được lời nói của Tần Vĩnh Nghĩa, Trần Đại Hải cũng dịu đi.

Trần Thương nhìn Tần Duyệt, nghiêm túc nói:

- Xin lỗi, Duyệt Duyệt, đều tại anh

- Là anh đã quá vội vàng và bỏ qua cảm xúc của em

- Em yên tâm, anh sẽ cố gắng làm một người chồng tốt

Nói xong, Trần Thương nhìn về phía Tần Hiếu Uyên, vươn tay một ly rượu lớn, đưa cho Tần Hiếu Uyên một ly rượu:

- Cha, con xin lỗi, con đã không làm một đứa con rể tốt

- Con nhất định sẽ thay đổi thật tốt, cha yên tâm

- Ly này, con kính cha.

Ngay khi nói xong, Trần Thương liền uống cạn.

- Con không đi nữa. Cha, mau thổi nến đi.

Thật ra, Tần Hiếu Uyên và Kỳ Như Vân thật sự không tiện nói gì.

Xét cho cùng, Trần Thương là con rể, không phải con trai, có một số điều chỉ có thể nói với tư cách là một người cha.

Tần Duyệt nhìn Trần Thương, cũng không lên tiếng. Khóe miệng cô mỉm cười, trong mắt ẩn chứa cảm xúc cũng những giọt nước mắt long lanh.

Cô thực sự không muốn Trần Thương đi.

……

Tần Hiếu Uyên thấy mọi người đều đã dịu xuống, ông liền cười nói:

- Được rồi được rồi, giải quyết xong việc là được rồi

- Trần Thương muốn đi cũng là lòng nhân ái của bác sĩ, là chuyện tốt. Người trẻ tuổi dễ tùy hứng, tôi cũng vậy chứ đừng nói Trần Thương

- Aiya! Vào trận lụt năm 1998, ông của Duyệt Duyệt ốm nặng phải nhập viện. Lúc đó tiền tuyến đang cần bác sĩ. Tôi còn trẻ và còn sung sức nên đi theo không cần nghĩ ngợi gì

Tần Vĩnh Nghĩa thở dài

Cha của Tần Hiếu Uyên là một quân nhân và một bác sĩ.

Lúc ông ấy ốm nặng vào năm 1998, ba người con trai nhà họ Tần đều ở tiền tuyến

Tần Vĩnh Nghiã thở dài.

Tần Hiếu Uyên vỗ vai Tần Vĩnh Nghĩa:

- Trong trận dịch năm 2003, lúc đó Duyệt Duyệt đang trong kỳ thi tuyển sinh cấp 3. Chị dâu của cậu những năm đó sức khỏe cũng không tốt, nhưng khi đó tôi là phó chủ nhiệm khoa Hô Hấp, tôi không đi thì ai đi?

Nói đến đây, Tần Hiếu Uyên nhìn Trần Thương:

- Trần Thương, thật ra con đi thì cha cũng có thể hiểu được.

- Cha cũng là cha con, cha nói con nghe câu này. Con đi, có thể cứu một người. Con không đi, cũng có thể cứu người. Thậm chí con không đi, giá trị càng lớn, có thể cứu càng nhiều người hơn, càng nhiều giá trị hơn

- Đúng không?

Trần Thương gật đầu, bình tĩnh lại mà nghĩ, đúng là bản thân đã có chút huênh hoang.

Trên đời này, không phải ai anh cũng có thể cứu

Ngày khi được cứu, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nếu anh đi Syria, nước nhà nhất định sẽ thương xót, chắc chắc sẽ cử người đến bảo vệ.

Vì một người không liên quan mà khiến nhiều người vào tình thế nguy hiểm, đây không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Tần Vĩnh Nghĩa đột nhiên nói:

- Trần Thương, cháu cũng không cần gánh nặng tâm lý.

- Trên đời này không phải ai cháu cũng có thể cứu. Hơn nữa Syria chiến tranh không ngừng, sẽ chỉ có càng nhiều thương vong hơn

- Cháu có thể cứu được hết sao?

- Như thế này đi! Qua hai ngày nữa lúc người của đại sứ quán sơ tán, chú sẽ đưa ông nội của cô bé qua

- Aiya, cháu phải nghĩ thế này. Ở đất nước chúng ta vẫn còn rất nhiều người không thể chữa khỏi bệnh. Nguồn lực y tế cuối cùng cũng có hạn

Trần Thương gần đầu:

- Cảm ơn chú ba.

Sau đó, Tần Hiếu Uyên chắp tay, cười nói:

- Điều ước của tôi rất đơn giản. Mong rằng đôi trẻ sẽ thuận hòa, mạnh khỏe, bình an vô sự.

Tần Hiếu Uyên nói xong liền thổi nến.

Trần Thương mỉm cười.

Anh vẫn quyết định ở bên cạnh Tần Duyệt, đợi đứa bé chào đời, sau đó anh sẽ tự mình lắng đọng một chút.

【Ting! Nhiệm vụ tiếng gọi của trong lòng và sứ mệnh đã hoàn thành.】

【Nhiệm vụ yêu cầu bạn làm theo sự lựa chọn của chính mình và đưa ra quyết định. Bạn đã nghe theo quyết định bên trong của mình và từ bỏ việc đến Syria. Nhiệm vụ được coi là từ bỏ, nhưng bạn lấy lại được ý định ban đầu và nhận được phần thưởng: 1. Bùa bình an khỏe mạnh (do người khác sử dụng)】

Trần Thương lập tức choáng váng

Thì ra đây vốn là một nhiệm vụ lựa chọn?

Đúng vậy

Tiếng gọi của trong lòng, và tiếng gọi của sứ mệnh

Nhìn thấy phần thưởng bùa sức khỏe bình an, Trần Thương nhất thời vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Suy nghĩ một chút, anh giả vờ lấy trong túi ra, đưa cho Tần Duyệt nói:

- Duyệt Duyệt, đây là bùa bình an anh cầu cho em và con, em hãy mang theo bên mình.

Đây không phải là một tấm bùa hộ mệnh đơn thuần, mà giống như một sợi dây chuyền, có thể treo trên người như một miếng ngọc.

Tần Duyệt thấy thứ này thì hai mắt liền sáng lên, vui vẻ nói:

- Anh đeo lên cho em.

Trần Thương gật đầu, cẩn thận đeo vào cho Tần Duyệt.

Bữa tiệc sinh nhật lúc này mới bắt đầu.

…

Trong những ngày tiếp theo, Trần Thương có thể được coi như trở lại cuộc sống bình thương.

Khoảng thời gian này, công việc của Trần Thương cũng không bận.

Phẫu thuật thần kinh đang phát triển mạnh mẽ, bệnh viện Trung tâm Liên minh liệt nửa người cũng đang được xây dựng.

Trung tâm phẫu thuật phục hồi tay cũng vậy

Cũng vào lúc này, hội nghị của Hiệp hội phẫu thuật tim mạch lồng ngực AATS2021 của Mỹ sẽ được tổ chức ở Thụy Sĩ, nhưng... Lúc này, bụng của Tần Duyệt ngày một lớn.

Mà Trần Thương cũng không thể đi được nữa

Mỗi ngày cùng Tần Duyệt, tản bộ, nghe nhạc, đọc sách…

Cuộc sống thật dễ chịu.

Vì vậy, sau khi Trần Thương nhận được thư mời từ Sabrina, anh đã khéo léo từ chối vì không thể đi được.

Nhưng, Trần Thương không ngờ rằng.

Cuộc họp thường niên của Hiệp hội AATS2021 tạm thời quyết định đổi địa chỉ tổ chức ở thành phố An Dương Trung Hoa

Tin tức này khiến Trần Thương đau đầu.

Trong lúc bất lực, anh chỉ có thể gọi điện cho Từ Tử Minh và Vương Thông đến làm việc.

Tin tức này nhanh chóng được lan truyền.

Hiệp hội AATS có lịch sử gần trăm năm trên thế giới đã bất ngờ thay đổi thành phố tổ chức chỉ vì Trần Thương không có thời gian tham gia

Chuyện này nói sẽ bị người ta cười, bởi chuyện thay đổi thành phố tổ chức sao có thể xảy ra được chứ?

Nhưng điều này thực sự đã xảy ra, và mấu chốt là đại diện Thụy Sĩ không có ý kiến gì về việc này mà thay vào đó là đồng ý

Hay nói cách khác: Hiệp hội AATS mà không có Giáo sư Trần sẽ là một tổn thất lớn. Vì vậy, tôi đồng ý ủng hộ việc tổ chức ở Trung Quốc

Ai có thể nghĩ rằng một tổ chức có xếp hạng đủ cao như Hiệp hội AATS, lại tùy ý như vậy

Ngay cả Trần Thương cũng bất lực

Làm sao có thể

AATS người ta đã chuyển đến tận cửa nhà rồi, không đi thật không hợp lẽ

Đi vậy

Khả năng học tập của con người luôn vượt trội như vậy.

Hiệp hội AATS vừa kết thúc ở đây, và Trần Thương hợp tình hợp lý lên ‘tàu cướp biển’.

Khi Sabrina từ chức chủ tịch hiệp hội, Trần Thương nghiễm nhiên trở thành người có khả năng nhất.

Khả năng học tập của loài người lớn mạnh như vậy đấy

Chương 2064: Kỹ Thuật Di Truyền Cấp Hoàn Mỹ

Khi tin tức về việc Hiệp hội AATS tạm thời thay đổi địa điểm tổ chức cuộc họp được đưa ra.

Ngay sau đó, Hội nghị thường niên về phẫu thuật tổng quát cũng đã được quyết định tạm thời được tổ chức ở An Dương, Trung Hoa

Không còn nghi ngờ gì nữa, Liên đoàn Phẫu thuật Thần kinh Thế giới đã ấn định cuộc họp thường niên vào năm tới ở An Dương.

Trần Thương bất lực nhìn những người này suốt một năm.

Tôi chỉ muốn yên tĩnh thôi, sao đám người các người đều đến chỗ tôi náo loạn chứ?

Giải Nobel năm 2021 cuối cùng cũng đến.

Giải Nobel năm nay mọi người vẫn đang mong chờ

Xét cho cùng, Trần Thương rất có khả năng đoạt giải Nobel năm nay.

Giải thưởng Bác sĩ phẫu thuật thần kinh thế giới của năm không được trao cho anh, bởi vì họ không có tầm nhìn

Nhưng, nếu giải Nobel lần này không được trao thì sẽ có vấn đề.

Hơn nữa, sự kiện ở Liên đoàn phẫu thuật thần kinh thế giới năm ngoái có thể nói là khiến Dane vô cùng mất mặt, mà giáo sư Trần lại dễ dàng để học trò của mình trở thành Hội trưởng.

Trần Thương đi ra khỏi phòng, và đột nhiên nghe thấy một âm thanh nhắc nhở của hệ thống

【Ting! Xin chúc mừng, bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 An Dương đã trở thành bệnh viện số một ở tỉnh Đông Dương! Nhiệm vụ chính đã hoàn thành

Phần thưởng: 1. Kỹ năng nghiên cứu khoa học: kỹ thuật di truyền cấp hoàn mỹ

Trần Thương lập tức choáng váng

Sổ thu thập ngoại khoa chấn thương?

Và kỹ thuật di truyền cấp hoàn mỹ…

Đột nhiên, hơi thở của Trần Thương trở nên gấp gáp

……

Kỹ thuật gen đạt cấp độ hoàn mỹ là điều Trần Thương không dám nghĩ tới.

Nhưng, anh nhìn sách kỹ năng đang tỏa ra ánh sáng vàng, anh thật sự có chút kích động.

Anh không ngờ, bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 trở thành bệnh viện đứng đầu của tỉnh lại có thể nhận được phần thưởng trâu bò đến như thế

Phần thưởng của nhiệm vụ chính thật sự rất phong phú

Chỉ có điều nghĩ đến đây, Trần Thương bỗng có cảm giác tỉnh ngộ, mới vừa rồi, anh đã nghĩ đến một chuyện khác.

Nhiệm vụ chính

Nhiệm vụ chính là gì?

Trần Thương dường như đã có thể hiểu được rõ ràng một quy luật của hệ thống.

Nhiệm vụ chính là đầu mối của sự phát triển chính.

Mà phần thưởng nhận được từ nhiệm vụ chính cũng vậy.

Nó có vẻ… Sẽ giúp ích rất nhiều cho bản thân mình trong thời gian sắp tới.

Ví dụ, các kỹ năng phẫu thuật trước đây, từ phẫu thuật ruột thừa cơ bản nhất của khoa Ngoại tổng quát, phẫu thuật túi mật, đến kỹ năng phẫu thuật tim sau, phẫu thuật gan mật, kỹ thuật tái tạo đường tiêu hóa, và kỹ thuật phẫu thuật thần kinh

Nghĩ kĩ lại thì, thật ra những phần thưởng đạt được trong nhiệm vụ chính vẫn luôn giúp mình trưởng thành hơn

Và ngược lại

Nhiệm vụ chi nhánh

Nhiệm vụ bản sao

Nhiệm vụ phát động tức thời

Thậm chí bao gồm cả nhiệm vụ bác sĩ nhân ái, những phần thưởng này thật ra đều là ngẫu nhiên.

Có tác dụng gì không?

Chắc chắn là có, nhưng tác dụng lớn đến mức nào thì đúng là khó nói

Nhưng phần thưởng nhận được từ nhiệm vụ chính khẳng định là có thể giúp giải quyết vấn đề kỹ năng của bản thân mình trong tương lai gần.

Nghĩ đến đây, cảm giác hưng phấn ban đầu của Trần Thương cũng đã dịu đi rất nhiều.

Phần thưởng càng phong phú, cũng đồng nghĩa với việc các vấn đề cần phải đối mặt trong tương lai, cần phải giải quyết sẽ ngày càng nhiều gian khổ, và độ khó cũng ngày một cao hơn

Thậm chí cuốn sách ‘Tuyển tập Phẫu thuật chấn thương’ này…

Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, cũng đành bất lực thở dài.

Không thể nghĩ ra

Điều gì sẽ xảy ra với chính mình trong tương lai?

Thực sự không thể nói rõ ràng

Nghĩ tới đây, anh nhịn không được lắc đầu, không nghĩ nữa, binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, hơn nữa... Anh chưa từng phải đơn độc chiến đấu, sợ cái gì?

Thời gian công bố giải Nobel hàng năm cũng không chênh lệch quá nhiều.

Nhưng năm nay, xác suất Trần Thương giành được giải thưởng là khoảng một phần ba.

Thậm chí, đối với giải Nobel hằng năm trên thế giới đều có ngoại lệ

Sở dĩ nói Trần Thương có một phần ba xác suất, không phải anh cống hiến không đủ nhiều, mà vì thời gian không đủ dài

Rất nhiều thứ cần phải có thời gian để chứng minh

Mặt khác, trên thực tế, hầu hết người nhận được các giải Nobel Sinh Lý hoặc Y học nói chung đều là nhân viên y tế có những đóng góp nổi bật trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học

Có lẽ sẽ có một vài người cảm thấy điều này là không công bằng với các bác sĩ lâm sàng.

Thực ra không phải vậy

Xét về cống hiến, bác sĩ có thể cứu được bao nhiêu bệnh nhân?

Mà một nghiên cứu phát minh ra phương thuốc mới, một cơ chế mới hoặc phát hiện ra chức năng dược lý sinh lý, trên thực tế sẽ có tác dụng lớn hơn

Lấy một ví dụ

Năm 2015, Đồ U U và Omura Satoshi phát hiện ra 'Thuốc chống bệnh sốt rét mới - Artemisinin cùng Dihydroartemisinin' đã cống hiến lớn đến mức nào cho thế giới?

Còn trong năm 2017, mấy người Michael Rosbash đã cùng nhau phát hiện ra 'Cơ chế phân tử để kiểm soát nhịp sinh học'.

Những phát minh hoặc phát hiện vĩ đại này đóng một vai trò cực kỳ quan trọng trong sự phát triển của y học

Dù sao thì cơ hội của Trần Thương cũng là quá nhỏ

Không thể nào tất cả mọi người đều nghịch thiên giống như Trần Thương.

Thực sự thì, anh cũng không quá chú ý đến việc có thể đoạt giải hay không?

Hiện tại điều anh quan tâm hơn chính là đứa bé trong bụng Tần Duyệt

Mỗi ngày sau khi về nhà, việc đầu tiên anh làm chính là nghe xem Tiểu Trần Thương đang làm gì trong bụng

Tần Duyệt mỗi lần thấy thế, đều cười nói:

- Bây giờ, con mới được hơn bốn năm tháng, có thể nghe thấy cái gì chứ?

Trần Thương vẻ mặt thần bí lắc đầu:

- Anh có thể nghe thấy rất nhiều thứ! Lỗ tai của anh cũng không phải lỗ tai bình thường

- Em biết không? Hiện tại là thời kì nhịp tim thai nhanh nhất, có thể lên đến 180 lần mỗi phút, và! Em biết không? Lúc này đây, thật ra đã có thể phân biệt được con là nam hay nữ rồi

Nghe Trần Thương nói như vậy, ánh mắt Tần Duyệt lập tức sáng ngời

- Là con trai hay con gái?

Trần Thương nghe vậy liền nở nụ cười:

- Em muốn con trai hay con gái?

Tần Duyệt quay đầu sang:

- Con trai

- Tại sao?

Trần Thương tò mò nhìn Tần Duyệt:

- Phụ nữ các em không phải đều thích con gái sao? Sẽ rất tri kỉ

Tần Duyệt lắc đầu:

- Trong nhà có một người phụ trách xinh đẹp như hoa là đủ rồi, em muốn có thêm một nam tử hán bảo vệ em

- Nếu sau này anh dám bắt nạt em, em sẽ bảo con trai của em trả thù

Trần Thương nở nụ cười:

- Vậy em có phúc rồi

Tần Duyệt sửng sốt:

- Ý anh là sao?

Trần Thương nhún nhún vai, nhẹ nhàng vỗ vào bụng:

- Rất đơn giản, ở trong này là một thằng nhóc

Tần Duyệt vừa nghe xong, liếc mắt nhìn Trần Thương một cái:

- Chủ nhiệm Trương của khoa phụ sản nói sớm nhất cũng phải 5 tháng làm siêu âm mới có thể nhìn ra? Vậy mà anh sờ một cái là có thể biết được sao? Lẽ nào anh còn lợi hại hơn chủ nhiệm Trương?

- Chủ nhiệm Trương nhất định không nói cho em biết, thủ pháp đỡ đẻ của cô ấy là được học từ anh

Tần Duyệt nghe xong, cười nói:

- Được rồi, đừng có khoác lác nữa, bàn tay vàng phụ khoa của tôi

Cuộc sống gia đình rất hài hòa.

Trần Thương cũng không đôi co với Tần Duyệt, nhưng... Anh thực sự biết rằng đứa trẻ đầu tiên của mình chính là một đứa con trai

Chương 2065: Đành Nhân Nhượng Vì Lợi Ích Toàn Cục

Trần Thương gật đầu như lẽ tất nhiên:

Thời gian nối tiếp trôi qua, anh rảnh rỗi cũng đi viện nghiên cứu phương thuốc mới một chuyến.

Nhân tiện, phát triển phòng thí nghiệm kỹ thuật gen.

Tuy rằng Chương Mục cũng không hiểu vì sao giáo sư Trần lại làm như vậy, nhưng nghĩ đến quá trình nghiên cứu phát minh thuốc mới Alzheimer CN-GV số 988, bọn họ không thể không cảm khái một tiếng Trần Thương quá lợi hại.

Về kỹ thuật gen, các phương pháp trong nước thật sự còn rất nhiều thiếu sót..

Không chỉ là vấn đề kỹ thuật, mà còn bao gồm một số dụng cụ thí nghiệm của kỹ thuật gen hàng đầu và các đồ vật khác.

Kỹ thuật gen là gì?

Nói một cách đơn giản, đó là tạo ra các chất mới

Nếu như nói kỹ thuật gen bắt đầu bằng cách phát hiện ra cấu trúc xoắn kép của DNA, và cấu trúc xoắn đơn của RNA.

Như vậy, kỹ thuật gen thực ra chính là sử dụng một số phương pháp và công cụ để thay đổi hoặc tổ chức lại trật tự gen từ các nguồn khác nhau, bổ sung hoặc loại bỏ chúng, tóm lại, là sử dụng các phương pháp này thay đổi tổ hợp gen, sau đó tạo ra cái mới

Và kỹ thuật gen ở nước ta luôn luôn là một phân đoạn yếu kém

Thậm chí nếu so sánh trình độ lâm sàng và nghiên cứu khoa học của nước ta và một số nước phát triển.

Trình độ lâm sàng của chúng ta và đối phương chênh lệch nhau là 1000 mét, vậy thì trình độ nghiên cứu khoa học chênh lệch ít nhất là 5000 mét

Đúng vậy, vì trình độ nghiên cứu khoa học dựa trên các ngành học cơ bản.

Ví dụ, kỹ thuật gen là khó nhất trong kỹ thuật sinh học, dựa trên cơ sở lý luận di truyền học phân tử, sử dụng các phương pháp hiện đại của sinh học phân tử và vi sinh vật học như một phương pháp.

Thậm chí dụng cụ chúng ta mà có trước mắt, đều bị đối phương đào thải

Trong tình huống như thế này mà muốn cùng đối phương cạnh tranh thì độ khó là rất cao.

……

Huống chi các ngành học cơ bản ở nước ngoài vốn bắt đầu sớm hơn chúng ta.

Trong tình thế này, muốn nhanh chóng bắt kịp họ, khó khăn sẽ tương đối lớn.

Chẳng qua Trần Thương cũng không sốt ruột, nghiên cứu phát triển kỹ thuật gen cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Hơn nữa hiện tại, anh cũng chưa có chuẩn bị tốt để xuống tay.

Ngay sau đó, kết quả giải thưởng Nobel năm 2021 đã được công bố

- Robert Weinberg - người từng vinh dự nhận giải Lasker năm 2011, cùng với Marie Claire đã giành được giải Nobel Sinh Lý và Y khoa năm 2021

Lý do nhận được giải thưởng là: Phát hiện gen ung thư vú và đóng góp đáng kể trong lĩnh vực gen gây ung thư và gen ức chế khối u

Tin tức này được công bố cũng không gây ra quá nhiều phẫn nộ hoặc tranh cãi.

Bởi vì chủ đề ung thư, dường như luôn luôn là chủ đề nóng nhất, cũng như tạp chí có sức ảnh hưởng nhất trên thế giới hiện nay, cũng là tạp chí về ung thư, sức ảnh hưởng lên đến 157 điểm

Có mức độ ảnh hưởng như vậy, so sánh với The Lancet chỉ 40 điểm liền nhận thấy có bao nhiêu chênh lệch.

Không thể phủ nhận

Mỗi năm có 20 triệu bệnh nhân ung thư mới trên thế giới.

Tương tự như vậy, có 10 triệu bệnh nhân chết vì ung thư mỗi năm.

Đằng sau những con số khổng lồ như vậy là căn bệnh đáng sợ nhất của nhân loại.

Làm thế nào để chiến thắng được ung thư?

Thậm chí, trong bối cảnh hiện nay, không có cách nào để tìm ra nguyên nhân gây ung thư là gì

Dưới tình thế như vậy, những phát hiện của Robert Weinberg và Marie Claire về ‘Gen gây bệnh’ và ‘Gen ức chế khối u’ của ung thư vú, cùng thành quả của nó, đã truyền cảm hứng rất lớn cho niềm tin đẩy lùi và chiến thắng căn bệnh ung thư của mọi người

Nhiều khi không phải tất cả bệnh nhân ung thư đều chết bởi bệnh tật, mà có một bộ phận rất lớn bệnh nhân, chết bởi vì sợ bệnh tật.

Thế nhưng, chuyện này có thể trách người bệnh được sao?

Nếu thật sự đổ lỗi do bệnh nhân có tố chất tâm lý kém, tại sao hiện tại rất nhiều phòng bệnh, bệnh viện phải đổi tên 'Khoa ung bướu' thành 'Khoa nội tổng hợp'

Bởi vì cái tên này là một cơn ác mộng đối với bệnh nhân

Vì vậy, có rất nhiều người cao tuổi sau khi bị bệnh, hầu hết các thành viên trong gia đình đều cố gắng che giấu bệnh tật.

Bởi vì tất cả mọi người đều không muốn bệnh nhân biết

Vì vậy, trên thực tế việc Robert Weinberg và Mary Claire giành được giải Nobel cũng là danh xứng với thực

(Hán Việt gốc là - thực chí danh quy-, một thành ngữ mang ý nghĩa danh tiếng theo sau công đức)

Bản thân Trần Thương cũng rất kính nể bọn họ, hai người phụ nữ không hề thua kém đấng mày râu làm ra được thành tựu như vậy, có thể nói đoạt giải Nobel là hoàn toàn xứng đáng

Ngược lại, phẫu thuật điều trị Parkinson của bản thân mình thực sự có vẻ hơi tầm thường.

Đối với việc phát hiện ra 'Gen gây bệnh' và 'Gen ức chế khối u' của ung thư vú, phân tích các gen gây ung thư và gen ức chế khối u, bởi vậy thúc đẩy việc nghiên cứu phát minh phương thuốc điều trị.

Từ góc độ ban đầu mà nói, tự nhiên không thể so sánh với gen ung thư ban đầu.

Nhưng ung thư là căn bệnh phức tạp và đa dạng nhất mà nhân loại phải đối mặt từ trước đến nay, thành quả quan trọng thứ hai sau khi được rút ra từ thành quả ban đầu, đóng góp như vậy có ý nghĩa vô cùng to lớn

Trần Thương thật ra ngay từ đầu cũng không quá chú ý đến.

Nhưng lão Tần hai ngày nay lại không thể yên giấc.

Dù sao, tham gia nghiên cứu phương hướng khối u khiến lão Tần gần đây cực kì bận rộn.

Tần Hiếu Uyên vừa mới trở thành hiệu trưởng trăm phương ngàn kế muốn xin vào Quỹ khoa học tự nhiên quốc gia, nếu không sẽ khó mà thuyết phục được dư luận

Tần Hiếu Uyên không muốn làm một bình hoa

Dù sao, mình cũng không phải dựa vào cửa sau của Trần Thương để đi lên

Nhưng... Tần Hiếu Uyên có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, nhưng thành tựu nghiên cứu khoa học thực sự thảm thương.

Vấn đề này thật ra cũng không chỉ là vấn đề của một mình Tần Hiếu Uyên, mà là vấn đề chung của mọi lãnh đạo bệnh viện tuyến dưới

Tần Hiếu Uyên có thể khám bệnh, quản lý cũng được, nhưng gặp phải loại vấn đề nghiên cứu khoa học này, thật sự quá mức đau đầu

Nghĩ tới nghĩ lui, ông cũng không có biện pháp

Mỗi ngày đều trực tiếp đến nhà Trần Thương, khóc lóc kể lể với con gái, sau đó hỏi han ân cần với Trần Thương, thuận tiện nấu cơm rửa chén.

Nhìn đường đường là một Tần sở trưởng lại thành khẩn như thế, Tần Duyệt thật sự nhìn không nổi nữa

Trực tiếp hai tay đặt ở trên bụng, mang uy hoàng của hoàng hậu ra lệnh cho Trần Thương

Trần Thương bất đắc dĩ

Anh chỉ đành nhân nhượng vì lợi ích toàn cục

Thế nhưng, anh đối với khối u thật sự không hiểu rõ.

Nghĩ đi nghĩ lại, quyết định tìm một cái gì đó có sẵn

Vì vậy, Trần Thương theo sát điểm nóng của thời đại, nắm bắt thời đại tiên phong, hướng sự chú ý của mình đến 'Gen gây bệnh' và 'Gen ức chế khối u' của bệnh ung thư vú.

Xem xem có thể nào tạo ra được một thành tựu nhỏ hay không

Đúng vậy

Mục tiêu của Trần Thương thật sự không lớn, chỉ là mô phỏng theo các bậc tiền bối đã đoạt giải Nobel, thuận tiện húp chén canh mà thôi

Thế là? Trần Thương bắt đầu nghiên cứu về khối u

Thực tế, trong những năm phát triển này, nhân loại đã xác nhận một sự thật

Một số biến thể gen của tế bào tạo thành Carcinogenesis, là thủ phạm chính hình thành nên khối u

Một loạt các gen tương quan với ung thư cũng đã được xác định.

Chương 2066: Chẳng lẽ Thành Quả Lý Luận Của Người Đoạt Giải Nobel Lại Sai?

Những gen này được chia thành hai loại, một loại là gen gây ung thư (Oncogenes) và một loại là gen ức chế khối u (Tumor suppressor genes).

Trước khi biến thể thường tham gia vào quá trình tái tạo tế bào, phân hóa và các quá trình khác, một khi biến thể xảy ra, các tế bào sẽ phát sinh sự sinh trưởng không kiểm soát được.

Dưới sự dẫn dắt của các gen đột biến, một lượng lớn protein bất thường được tổng hợp, cuối cùng dẫn đến ung thư.

Giai đoạn sau thường liên quan đến quá trình tự chết của tế bào và các quá trình khác trước khi đột biến. Một khi sự đột biến xảy ra, sự phát triển của tế bào cũng sẽ mất kiểm soát.

Biến thể gen dẫn đến rối loạn cơ chế chết bình thường của tế bào, dẫn đến sự xuất hiện của một lượng lớn protein bất thường, cuối cùng dẫn đến ung thư.

Ví dụ, trước đây giống như bị kẹt chân ga, sau này giống như mất kiểm soát phanh, bất kể cái nào cũng có thể khiến chiếc xe bị phá hủy gây ra thảm kịch.

Trần Thương nghiên cứu về cái này một chút, bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

【Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ chính liên hoàn:

Vòng 1: Nghiên cứu thành quả lý luận của người chiến thắng giải thưởng Nobel 2021 Robert Weinberg và Marie Claire để xác minh tính chính xác của nó.】

Nghe thấy âm thanh này vang lên, Trần Thương liền sững sờ.

Dựa vào đâu?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng lẽ thành quả lý luận của người đoạt giải Nobel lại sai?

Nghĩ tới đây, Trần Thương bỗng có chút cảm giác đang nằm mơ.

Lý luận của Robert Weinberg và Marie Claire về ‘Gen gây ung thư’ và ‘Gen ức chế khối u’ của căn bệnh ung thư vú đã được nghiên cứu trong nhiều năm, hơn nữa mười năm trước còn giành được giải thưởng y học

Lasker, mấy năm này đã sắp ra thuốc điều trị và đã đạt được kết quả tốt về mặt lâm sàng...

Hệ thống, cậu có chắc là cậu đang nghiêm túc không?

Hơn nữa... Trần Thương nghĩ đến một chuyện.

Nếu như anh chứng minh được lý luận của Robert Weinberg và Mary Claire là sai.

Người trong giới này sẽ nghĩ về anh như thế nào...?

Lần trước, Chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới - Dane đã không trao giải thưởng Bác sĩ của năm cho chính mình, mà thay thế bằng sinh viên của mình.

Chẳng lẽ năm nay... Nobel không phát giải cho mình, nên chính mình liền thuận tiện hạ bệ luôn hai người chiến thắng giải Nobel Robert Weinberg và Marie Claire?

Sau đó đưa cha vợ mình lên?

Chuyện này có phải là không phù hợp cho lắm...

Nếu đó là trường hợp, ai... Ai dám không thưởng cho mình?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thương sợ hãi.

Sau đó tiện tay ấn nhận nhiệm vụ liên hoàn này.

Mặc kệ nói như thế nào, Trần Thương nghĩ đến tương lai tươi đẹp này... Liền có một chút mong đợi

Tôi thực sự không muốn giành chiến thắng

.....

Mấy hôm nay tâm trạng của Tần Hiếu Uyên quả thực có chút sốt ruột

Ông cũng không phải đang truy cầu danh lợi

Mà đúng hơn là bây giờ ông đang lo lắng việc mình không xứng đáng với cái danh đó.

Trước đây, lão Tần là viện trưởng bệnh viện số 2 - một bệnh viện đứng thứ mười trong tỉnh, nói thật, lão Tần không có một chút áp lực tinh thần hay gánh nặng nào trong lòng

Vui vẻ sống cuộc đời nhỏ bé của mình, cùng con rể đấu trí đấu dũng, cùng lão bà quất quít keo sơn, cuộc sống đúng là thảnh thơi nhàn rỗi

Nhìn thấy đã sắp đến tuổi về hưu, lão Tần cũng đã nghĩ rằng mình sẽ kết thúc sự nghiệp ở bệnh viện này.

Nhưng bất thình lình lên như diều gặp gió khiến lão Tần còn có chút không thích ứng kịp.

Lúc mới bắt đầu, Tần Hiếu Uyên thật sự vui vẻ, thậm chí có chút phổng mũi, đi ăn lẩu cũng dám gọi hai đĩa thịt bò New Zealand.

Suy cho cùng thì từ giám đốc bệnh viện số 2 Tỉnh đến hiệu trưởng đại học y khoa Đông Dương là một sự thay đổi cực kì to lớn

Giữa phòng và sở chỉ khác nhau một chữ, nhưng lại có thể là một rào cản lớn không thể vượt qua đối với hầu hết mọi người.

Nhưng lão Tần còn chưa kịp phổng mũi, hiện thực lại giáng cho cho ông một bất ngờ vang dội

Lão Tần làm Chủ nhiệm Ủy ban Y tế tỉnh Đông Dương

Đây chính là lãnh đạo thực quyền cấp chính phủ

Mặc dù Ủy ban Y tế và sở an ninh, nhân sự, tài chính, tài nguyên đất đai… này kia vẫn cách biệt rất lớn.

Nhưng, nói thế nào cũng đường đường chính chính là chủ nhiệm Ủy ban Y tế đó

Đãi ngộ này là thứ mà người bình thường có thể nhận được sao?

Hơn nữa, chức vụ chủ nhiệm ủy ban Y tế lại không bị người ta chỉ trích, bởi vì đây là một phương hướng phát triển lớn của tỉnh Đông Dương, có địa vị vô cùng quan trọng, mà Tần Hiếu Uyên lại là một nhân vật nòng cốt, thích hợp nhất, cho nên lúc ấy mới thuận theo tự nhiên mà đi lên

Đây đối với lão Tần cũng không phải chuyện tốt gì.

Dù sao nếu là hiệu trưởng ông còn có chút tự tin sẽ làm tốt, nhưng cái chức chủ nhiệm ủy ban Y tế này đối với lão Tần mà nói, có áp lực vô cùng lớn

Cho nên có thể nói trong khoảng thời gian này lão Tần lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, không cầu có công, chỉ cầu không có tội.

Nhưng hết lần này tới lần khác... Khoảng thời gian lão Tần lên nắm quyền này, sự phát triển của y tế tỉnh Đông Dương quả thật là bừng bừng như lửa đốt

Nói theo lời người khác, thì có con rể như vậy, ngay cả chó cũng có thể làm tốt.

Nghe mọi người nói như vậy, lão Tần liền mất hứng

Sao có thể sỉ nhục người khác như vậy?

Không phải chỉ là tôi có được con rể tốt thôi sao?

Các người cần phải ghen ghét đố kỵ đến vậy à?

Cho nên, lão Tần hạ quyết tâm, muốn làm ra một số chuyện, không thể cứ để cho người khác gọi mình là Tần Nhị Thế

Nghĩ đến biệt hiệu này, lão Tần liền tức giận không chịu nổi, ông rõ ràng không có ăn bám cha mình, người ta là bám vào là con rể. Các người gọi tôi là ‘Tần Nhị Thế’, tôi không phục

Chẳng qua, đây cũng chỉ là lời nói đùa của mấy ông bạn già thân thiết.

Cuối năm, lão Tần tham gia hội nghị thường niên bác sĩ Khoa ung bướu năm nay, lúc tan họp ăn cơm, mọi người ngồi lại cùng nhau, hiếm khi rãnh rỗi mà nói đùa.

Năm nay, Hiệp hội Ung bướu tỉnh Đông Dương đã mời Hội trưởng và Phó hội trưởng Hiệp hội Ung bướu Trung Quốc...

Vào mấy năm trước đây là chuyện không thể nào, chủ tịch làm sao có thời gian đến tham dự hội nghị này

Nhưng, đừng quên con rể lão Tần là ai

Đó là Phó hội trưởng Hiệp hội Bác sĩ Trung Quốc, Hội trưởng của nhiều hiệp hội chi nhánh cấp 2, thậm chí còn là hội trưởng của các loại Hiệp hội bác sĩ cấp thế giới

Lưu Ngọc Khôn, Hội trưởng Hiệp hội Bác sĩ Ung bướu Quốc gia, tất nhiên là tươi cười chào đón.

- Chủ nhiệm Tần, tháng 12 này chúng tôi định tổ chức hội nghị thường niên khoa ung bướu toàn quốc, đến lúc đó anh...

- Tôi có thời gian, hội trưởng Lưu lần này đã đích thân đến đây, nếu tôi không đi thì sao được chứ?

Lão Tần vỗ ngực đáp ứng.

Lưu Ngọc Khôn thấy thế, lập tức sửng sốt, xấu hổ cười:

- Được

- Chủ nhiệm Tần có lòng rồi, lúc anh đến, nhất định phải dẫn theo con gái và con rể đó

Ừm, Lưu Ngọc Khôn đã rất uyển chuyển rồi

Nhưng... vẫn bị lão Tần đoán ra được, ông thở dài:

- Này... Đám người mấy người, chính là cần… Cần con rể tôi

Lưu Ngọc Khôn lúng túng cười:

- Cần giáo sư Trần tới tọa trấn mà

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Cái này, tôi chỉ có thể nói sẽ cố gắng hết sức.

- Trần Thương khoảng thời gian này rất bận

Lưu Ngọc Khôn hơi sửng sốt, ánh mắt phút chốc sáng lên:

- À? Giáo sư Trần gần đây đang khẩn trương nghiên cứu cái gì đó lớn sao? Chẳng lẽ lại nghiên cứu một ca phẫu thuật mới?

Chương 2067: Bộ Trưởng Tần

Tần Hiếu Uyên làm ra vẻ thâm thúy mỉm cười.

- Gần đâ, con rể tôi y không làm phẫu thuật, tôi ở bên này không phải đang chuẩn bị nộp đơn xin một dự án tự nhiên quốc gia sao? Con rể tôi đang bắt đầu chuẩn bị và thu thập thông tin.

Lưu Ngọc Khôn nghe xong, không thể không cảm thấy hâm mộ cùng ghen tị

Chua xót nói một câu:

- Haiz... Con người, đúng là phải tin vào số mệnh! Chúng ta vất vả cố gắng cả đời, còn không bằng gặp thời! Tôi thật sự ghen tị với anh

Đồng nghiệp chung quanh nghe được, liền cười ha ha.

Lão Tần cũng cười theo, ông đã quen rồi.

Song, Lưu Ngọc Khôn nghĩ lại:

- Giáo sư Trần không phải là bác sĩ khoa Ngoại sao? Cậu ấy có thể làm khoa nội không?

- Chẳng qua, lão Tần anh yên tâm đi, dự án Tự nhiên quốc gia này của anh sẽ thành công thôi

- Có giáo sư Trần, đề tài nghiên cứu khoa học cơ bản là không có vấn đề gì, đến lúc đó cái ghế hiệu trưởng này của anh cũng ổn định vững vàng

Nhưng lúc này, khi mọi người đang cười nói vui vẻ, một người đàn ông đi vào, không phải ai khác mà chính là nguyên Chủ nhiệm ủy ban y tế Triệu Tuệ Dương, hiện tại đã được điều đến thủ đô.

Hôm nay, vừa vặn trở về một chuyến, đến thăm đồng nghiệp, cấp dưới cũ.

Không đúng

Đó là một cựu lãnh đạo

Nghĩ đến chuyện Tần Hiếu Uyên sẽ sớm được thăng chức nhờ địa vị ngày càng tăng lên của Đại học Y Đông Dương, Triệu Tuệ Dương liền cảm thấy có chút bất lực.

Ông dùng hơn ba mươi năm lăn lộn mới leo lên được chính phủ

Vậy mà với một số người, chỉ trong thời gian ngắn, đã trở thành thứ trưởng.

Lần này đi ngang qua, ông tự mình đến xem Tần Hiếu Uyên, thuận tiện đem tin tức này nói cho ông ấy biết.

Sau khi Triệu Tuệ Dương tới, Tần Hiếu Uyên liền cười nói:
- Lão lãnh đạo, nào đến đây, chúc mừng anh thăng tiến đến ủy bộ
Triệu Tuệ Dương nghe thấy, bỗng cười khổ một tiếng.
- Cái này... Lão Tần, chúng ta cũng là bạn bè lâu năm, anh đừng khách khí
uống vài ly
Triệu Tuệ Dương bỗng nhiên nói với Tần Hiếu Uyên:
- Lão Tần, hôm nay tôi mang đến một tin tức tốt
Tần Hiếu Uyên sửng sốt:
- Dự án của tôi được phê duyệt rồi sao?
Triệu Tuệ Dương cũng ngây người:
- Dự án? Không không, cái đó là chuyện nhỏ.
- Chuyện tôi muốn nói là một chuyện lớn
Vừa nói câu này, mọi người chung quanh đều dựng thẳng tai lên.
- Chuyện gì?
Triệu Tuệ Dương cũng không sợ tiết lộ bí mật, dù sao tin tức này đã được cấp trên phê duyệt, vài ngày nữa sẽ tuyên bố.
Mình nói sớm cũng không có gì xấu
Nhưng, Triệu Tuệ Dương vẫn nghiêm trang nhìn mọi người nói:
- Chuyện này... Anh em chúng ta đóng cửa nói chuyện với nhau, mọi người đi ra ngoài cũng đừng đem nói lung tung, tin tức này còn chưa tuyên bố.
Nói đến đây, Triệu Tuệ Dương tiếp tục nâng chén, kính cho Tần Hiếu Uyên nói:
- Bộ trưởng Tần, tôi kính ngài một ly
Lão Tần vội vàng nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, nhưng...
Rượu lên đến miệng, liền ngừng lại
Mọi người đều trừng to mắt nhìn Triệu Tuệ Dương
Bộ trưởng Tần???
Cái quái gì!!!
……
Đúng vậy
Tất cả mọi người đều choáng váng.
Tần Hiếu Uyên vội buông ly xuống:
- Chuyện này... Uống nhiều uống nhiều, chủ nhiệm Triệu anh say rồi
- Để tôi cho gọi người đưa anh về nhà.
- Uống quá nhiều

Chuyện này bọn họ cũng không thể nói lung tung

Trên bàn rượu tuy có thể không cần kiêng dè, nhưng cũng không thể nghĩ gì nói nấy.

Mới mấy ngày Tần Hiếu Uyên đã trở thành bộ trưởng Tần

Mọi người xung quanh cũng đều có lòng tốt, vội vàng nói:

- Đúng vậy, chủ nhiệm Tần, anh mau nhanh chóng sắp xếp người đưa chủ nhiệm Triệu về khách sạn.

- Chủ nhiệm Triệu đã uống không ít nha

Thật ra hiện tại Triệu Tuệ Dương mắt sáng như đuốc, tửu lượng của ông một lít rưỡi cũng không có vấn đề gì.

Dăm ba chén rượu này căn bản không tính là cái gì.

Triệu Tuệ Dương khoát tay, nghiêm túc nói:

- Tôi đang rất nghiêm túc, Bộ trưởng Tần

Lại là một câu bộ trưởng Tần

Làm lão Tần sợ tới mức run rẩy

Anh đang gọi ai vậy?

Lão Tần vội vàng xoay người, hướng về phía một vị chủ nhiệm họ Tần khác nói:

- Anh Tần, chủ nhiệm Triệu gọi anh đấy

Nhất thời, tất cả mọi người đều xấu hổ.

Một lão Tần khác trợn trắng mắt, tôi cũng muốn vậy, nhưng... Người ta lại không phải đang gọi tôi

Tuy nhiên lúc này Triệu Tuệ Dương cũng không biết phải nói gì.

Ông nói thẳng:

- Tôi không đùa đâu

- Đại học y Đông Dương hiện đã sắp xếp xong

- Hiện tại, Ủy ban Y tế Quốc gia, Bộ Giáo dục Quốc gia, có kế hoạch nâng cấp Đại học Y Đông Dương thành đối tượng phát triển và hỗ trợ trọng điểm của quốc gia

- Trong vòng năm năm, phải xây dựng nên một trường dạy y học hàng đầu quốc gia! Bồi dưỡng nhân tài...

- Cùng với đó, bắt đầu từ tháng sau, Đại học Y Đông Dương cũng chính thức trở thành đơn vị trực thuộc Ủy ban Y tế và Bộ Giáo dục, đơn vị cấp thứ trưởng

Vừa nói xong câu này, hiện trường lập tức yên tĩnh lại

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Triệu Tuệ Dương, sau đó... Chậm rãi dời tầm mắt về phía Tần Hiếu Uyên

Thật khó để họ tin rằng tất cả chuyện này là sự thật

Sau tất cả... Chỉ mới làm chủ nhiệm Ủy ban y tế vài ngày, bây giờ… Có phải nên gọi một tiếng bộ trưởng Tần không?

Nghĩ tới đây, còn biết nói gì khác ngoài một tiếng thở dài?

Bây giờ họ chỉ có một suy nghĩ, để về nhà xem vợ mình có thể có được đứa con thứ hai hay không?

Bọn họ muốn có một cơ hội để trở thành thông gia với Trần Thương

Cho dù so ra thấp hơn bối phận của lão Tần cũng không sao

Mà lão Tần đứng bên này đã trực tiếp chết lặng

Ông... Ông vậy mà nghẹn không thể nói lên lời.

Ông con mẹ nó đã trêu chọc đến vị nào?

Tôi thực sự không muốn trở thành Bộ trưởng Tần.

Địa vị càng cao, lão Tần càng áp lực.

Trước kia cảm thấy, nếu là hiệu trưởng đại học Y Đông Dương... Xây dựng được một cái Quỹ ngân sách Tự nhiên Quốc gia là đủ.

Nhưng bây giờ có vẻ như... Quỹ ngân sách tự nhiên quốc gia thật sự không nỡ nhìn

Không được

Nghĩ tới đây, lão Tần đứng ngồi không yên.

Sau khi trở về ông phải bàn bạc lại một chút với Trần Thương.

Quỹ ngân sách tự nhiên quốc gia có thể nâng cấp hay không?

Nếu không, bộ trưởng Tần lại không có thực lực gì, nói thật khó nghe

Bằng cách nào cũng phải có một giải thưởng tiến bộ khoa học kỹ thuật quốc gia

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên trái tim hoang mang rối loạn.

Đêm nay, mọi người đều uống tương đối nhiều, bộ trưởng Tần giống như hưng phấn đến choáng váng đầu óc, uống rượu rất sảng khoái, rất quyết tuyệt

Thật ra lão Tần đang nôn nóng khóc thét trong lòng

Hiện tại, ông chỉ muốn sớm trở về, cùng Trần Thương trao đổi thật tốt một phen chuyện dự án mới.

Uống quá nhiều, căng thẳng

Lão Tần dứt khoát đem phiền não nói với mọi người

Không thể không nói, nhiều người lực lượng lớn, ý tưởng ngu ngốc cũng tương đối nhiều, rất thái quá

Có người bảo lão Tần khóc lóc kể lể.

Có người bảo lão Tần đối xử thật tốt với Trần Thương

Thậm chí còn mách lão Tần đến trước mặt Trần Thương khóc một trận
Lão Tần thật sự không thể chịu nổi
Loại ý tưởng ngu xuẩn gì đây
Vì vậy, sau khi lão Tần trở về nhà, đã là 11 giờ đêm.
Ông trực tiếp bảo tài xế lái xe đến nhà Trần Thương, đi vào liền bắt đầu khóc, khóc đến thảm thương.
Trần Thương choáng váng cả đầu.
Chuyện gì đang xảy ra với cha vợ vậy?
Khóc đến ủy khuất như thế
Mẹ vợ - Ký Như Vân đánh ông ấy? Bạo lực gia đình?
Ngay cả Tần Duyệt nhìn thấy cha mình như vậy cũng muốn bất tỉnh
Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Chương 2068: Đề Mục Này... Lão Phu Cầm Ra Ngoài Không Phải Sẽ Mất Mặt Sao!?

Nhưng... Lão Tần khó khăn thở, lúc này mới mang theo nức nở, ủy khuất nói:

- Haiz, Trần Thương à, nhà nước đang xem xét cho đại học Y Đông Dương trở thành đối tượng nâng đỡ trọng điểm cấp quốc gia, hiện tại đã trực thuộc Bộ giáo dục quốc gia và Ủy ban y tế, thăng lên đơn vị cấp thứ trưởng.

- Mọi người đều cười nhạo cha, nói cha… Cha là dựa vào con rể.

- Cha chỉ muốn chứng minh bản thân mình một chút, cũng có thể có thành tích! Cha cũng muốn làm nghiên cứu

Nói đến đây, lão Tần kéo tay Trần Thương, tay kia đặt sau lưng Trần Thương.

- Trần Thương, hai anh em chúng ta hôm nay cũng không cần nói nhiều

Một câu nói khiến mọi người dở khóc dở cười

Trần Thương lại có chút mừng thầm.

Dù sao được lão Tần xưng huynh gọi đệ...

Thì buổi tối, Tần Duyệt sẽ gọi mình là ba

Lão Tần vỗ ngực:

- Cha muốn làm ra một chút thành tích nghiên cứu khoa học, nếu không sẽ bị đồng nghiệp chê cười

Trần Thương lập tức nở nụ cười:

Còn tưởng là chuyện gì

- Được rồi, cha à, không sao đâu, chậm nhất một tuần, con sẽ cho cha một câu trả lời

Lão Tần lúc này mới ngừng khóc, Tần Duyệt dỗ dành lão Tần đi ngủ.

.....

Ngày hôm sau, Trần Thương từ phòng thí nghiệm đi ra, hơi nhíu mày

Mấy ngày này, anh đã nghiên cứu những thành tựu lý luận của người giành giải Nobel 2021 Robert Weinberg và Marie Claire

Nhiệm vụ vòng thứ nhất của mình là chứng minh tính xác thực trong bài luận của Robert Weinberg và Mary Claire

Đó là về gen gây ung thư vú và gen ức chế khối u.

Làm sao để chứng minh được?

Điều đầu tiên cần làm là khôi phục

Nếu dựa trên lý luận trong kết quả nghiên cứu của họ: những người mang đột biến gen BRCA1 và BRCA2 có nguy cơ ung thư vú suốt đời là 40% ~ 80%, cho thấy sự tồn tại rủi ro của các yếu tố sửa đổi

Gen BRCA1 và BRCA2 là những gen gây ung thư chính

Trần Thương trải qua thí nghiệm lâm sàng nhưng có vẻ cũng không thể phát hiện ra.

Điều này khiến Trần Thương rất đau đầu.

Mình phải làm gì đây?

Hệ thống yêu cầu mình làm nhiệm vụ này, chắc chắn là có vấn đề.

Và, quan trọng nhất

Đây chỉ là nhiệm vụ vòng đầu tiên

Bằng chứng về thành quả lý luận của những người đoạt giải Nobel 2021 Robert Weinberg và Marie Claire, xác minh tính chính xác của nó chỉ là vòng đầu tiên.

Chuyện này cho thấy một vấn đề

Nhiệm vụ liên hoàn đã xuất hiện, nhất định là có vấn đề

Nghĩ vậy, Trần Thương cảm thấy có lẽ mình nên nghiên cứu thật kỹ.

Vừa lúc phía bên cha vợ cũng cần có thành tích, vừa vặn làm luôn một lần

Nghĩ tới đây, Trần Thương liền đến tìm Tần Hiếu Uyên.

- Cha, con nghĩ đề tài nghiên cứu của chúng ta đã có rồi

Tần Hiếu Uyên nghe xong, ánh mắt lập tức sáng ngời

- Ha ha, con rể tốt, cha tin tưởng con

- Con đúng là quá ưu tú, đề tài gì vậy?

- Hồ sơ dự thầu đã làm xong chưa?

Trần Thương cười:

- Đã làm xong rồi, ở chỗ này, ba xem qua một chút

Tần Hiếu Uyên vui vẻ tiếp nhận.

Nói một câu từ tận đáy lòng

Kế hoạch này bất kể là đưa đến Bộ Khoa học kỹ thuật hay là Ủy ban y tế, một cái Quỹ ngân sách tự nhiên quốc gia là tuyệt đối không có vấn đề

Dù sao cái tên Trần Thương cũng vô cùng giá trị

Nhưng... Khoảnh khắc lão Tần mở ra, nhìn thấy tiêu đề, đã muốn phun một ngụm máu

Con mẹ nó?

Xác minh tính chính xác thành quả lý luận của người chiến thắng Giải Nobel 2021 Robert Weinberg và Marie Claire?

Chủ đề này, là đang nghi ngờ chất vấn giải Nobel sao

Nghĩ tới đây, lão Tần ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Thương, ông cảm thấy Trần Thương cũng đang có ý kiến với mình

Chủ đề này rõ ràng là đang muốn cọ nhiệt

Nhưng cọ xát kiểu này, có vẻ quá đáng

Lại đi chất vấn giải Nobel sao?

Cậu ấy có vấn đề gì với họ không?

Lão Tần tức giận muốn xé tài liệu

.....

Tần Hiếu Uyên thở dài, nhìn Trần Thương, lặng lẽ nói một câu:

- Con à, con muốn giết cha à!?

Trần thương lập tức sửng sốt một chút:

- Cha, sao cha lại nói vậy?

Vẻ mặt của Tần Hiếu Uyên thống khổ, cầm lấy tư liệu trong tay, yếu ớt hỏi:

- Cha không dám, đề mục này... Lão phu cầm ra ngoài không phải sẽ mất mặt sao!?

Nói xong, Tần Hiếu Uyên lật đơn báo cáo ra, nhìn phía trên có mấy chữ to đùng bắt mắt:

《 Hãy xác minh tính đúng đắn của kết quả lý luận của hai người đoạt giải Nobel năm 2021 Robert Weinberg và Mary Claire? 》

- Con nói... Nếu lấy cái này ra thì sẽ không bị chê cười à

Sau khi nói xong, Tần Hiếu Uyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Đúng rồi.....

Mặc dù con rể của mình là một thiên tài y học, nhưng phần lớn thời gian nó không nghiên cứu y học lâm sàng, mà là làm phẫu thuật

Đây là một bác sĩ ngoại khoa

Tôi để cho nó làm đầu đề nội khoa, có phải là quá không am hiểu?

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên nhịn không được nói:

- Trần Thương à, cọ nhiệt với Phong Hòa là một cách rất tốt. Nhưng.... Vào lúc chúng ta cọ nhiệt, cũng không thể đoạt mất nhiệt độ của người ta được

- Con nói chúng ta hãy nghiên cứu tính đúng đắn các kết quả lý luận của Robert Weinberg và Mary Claire, người đoạt giải Nobel... Đề tài luôn có tính khả thi, nhưng... Độ tin cậy ở đâu?

- Hơn nữa, con có biết Robert Weinberg bọn họ đã dành bao nhiêu thời gian và tiền bạc để nghiên cứu các tuyến ung thư tuyến vú đã gây nên ung thư gen và gen ức chế khối u không?

- Làm chuyện này không chỉ có tiêu tiền, thậm chí có thể nói là đốt tiền

- Ài... Được rồi, mấy ngày nay con làm việc cũng rất vất vả. Hãy trở về nghỉ ngơi và theo Duyệt Duyệt đi. Cha sẽ tìm cách đối phó với đầu đề vậy

Tần Hiếu Uyên cũng không trách Trần Thương.

Dù sao đây là công việc mình làm.

Nhưng..... Nghĩ đến việc mình sẽ sắp trở thành Tần bộ trưởng, lão Tần trong lòng thực sự hoảng sợ.

Trần Thương nghe Tần Hiếu Uyên nói, lập tức nói:

- Cha, cái tiêu đề thật sự có tính khả thi không

- Mặc dù con không nghiên cứu nhiều về ung thư tuyến vú, nhưng phòng thí nghiệm của chúng con vẫn đang tiến hành nghiên cứu ung thư những ngày qua. Cha chưa đọc bản đánh giá cuối cùng sao?

Tần Hiếu Uyên nghe Trần Thương nói như vậy, hiếu kì lật báo cáo chủ đề tư liệu đến chỗ tổng kết ở đằng sau, mở ra đọc, mở ra xem lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lão Tần càng xem, mi tâm nhăn càng chặt

Robert Weinberg và Mary Claire đưa ra kết quả lý luận đã không phải là ngày một ngày hai

Nói thật, đoạt giải Nobel chỉ là sự công nhận những thành tựu trong quá khứ của một người.

Nhưng, những gì họ đang nghiên cứu thực sự không mới.

Hiện tại ngay cả các chuyên gia trong nước của chúng ta cũng có chung nhận thức rằng các gen nhạy cảm với ung thư tuyến vú BRCA1 và BRCA2.

Ngay từ năm 2018, các chuyên gia nhất trí về xét nghiệm gen BRCA1 / 2 và ứng dụng lâm sàng trên bệnh nhân ung thư tuyến vú ở Trung Quốc đã bắt đầu nghiên cứu các gen nhạy cảm.

Kể cả năm nay, các loại thuốc điều trị ung thư tuyến vú đã được tung ra thị trường nước ngoài, có vẻ như gần đây cũng được đưa vào thị trường trong nước.

Như năm nay, mục tiêu của thuốc nhũ tuyến ung thư đã mở rộng ở thị trường nước ngoài, gần đây tựa như cũng muốn tiến vào trong nước.

Tần Hiếu Uyên nhìn tư liệu Trần Thương viết, phương hướng và góc độ rất mới lạ.

Đặc biệt là phương hướng và phương diện góc độ sát với đầu đề, Trần Thương không trực tiếp đi chất vấn hoặc phủ định tính hiệu quả của gen ung thư tuyến vú nhảy cảm với BRCA1 và BRCA2.

Mà là đi nghiên cứu cụ thể tác dụng của cơ chế gen mẫn cảm với ung thư tuyến vú BRCA1 và BRCA2

Chương 2069: Kết Quả Lý Luận Của Robert Weinberg Và Mary Claire Thật Sự Tồn Tại Vấn Đề Sao?

Đầu đề này rất có giá trị nghiên cứu

Lão Tần càng xem càng cảm thấy Trần Thương không phải là thuần túy theo trào lưu, mà là rất có chủ kiến của chính mình

Nghĩ tới đây, Tần Hiếu Uyên càng xem càng nghiêm túc, càng xem cũng càng cảm thấy có thể thực hiện

Nghiên cứu ung thư tuyến vú thật ra là điều hết sức cần thiết

Bởi vì ung thư tuyến vú là khối u ác tính phổ biến nhất ở phụ nữ Trung Quốc, thậm chí còn đứng đầu trong nhiều năm.

Tuyệt đối không nên cho rằng cắt tuyến vú đi thì ung thư tuyến vú sẽ không sao nữa.

Thực ra, phần đáng sợ của ung thư nằm ở sự lây lan, di căn và tái phát

Ung thư tuyến vú đứng thứ 5 trong số các ca tử vong do khối u

Cho nên, việc nghiên cứu và chứng minh các gen mẫn cảm với ung thư vú là rất cần thiết.

Chúng ta không thể đơn thuần lấy ra chủ nghĩa.

Những gì được người khác và thế giới công nhận thì chúng ta cũng nên lấy ra nghiên cứu để sử dụng cho chính mình

Dù sao, nói trắng ra thì vẫn có sự khác biệt giữa chủng tộc và chủng tộc

Tần Hiếu Uyên nhìn rất cẩn thận, một giờ trôi qua, lúc này mới xem hết.

Nhưng, cho dù vậy, Trần Thương vẫn kiên nhẫn như cũ.

Kỳ thật, Trần Thương cũng rất đỏ mặt.

Dù sao xác minh kết quả lý luận của những người đoạt giải Nobel Robert Weinberg và Mary Claire ban đầu vốn là một nhiệm vụ

Hiện tại, anh lại kéo cha vợ vào, kỳ thật trong lòng anh còn rất áy náy.

Nhưng..... Cha vợ, là người trong nhà, chắc sẽ không khách khí với mình đâu.

Nghĩ tới đây, gánh nặng trong lòng Trần Thương như hoàn toàn biến mất.

Mà sau khi Tần Hiếu Uyên xem xong, kỳ thật càng ngày càng cảm thấy hay là thử một chút.

Nhiều khi, y học phát triển chính là như thế cần phải đi sâu vào tìm hiểu chi tiết, xử lý tinh tế sau đó tỉ mỉ tạo hình lúc này mới hiện ra.

Lão Tần cảm thấy lần này Trần Thương cũng thật sự là dụng tâm.

Cái đề tài này, ông cũng muốn làm một lần thật tốt.

Nếu thật sự làm ra một chút thành quả, danh tiếng của mình sẽ tăng lên rất nhanh

Nhưng..... Sau khi Tần Hiếu Uyên xem xong, Trần Thương nói:

- Cha suy nghĩ thật kĩ, nhưng..... Muốn tiếp tục nghiên cứu, cần bao nhiêu tiền vốn?

Tần Hiếu Uyên có hơi lo lắng dự án cần quá nhiều kinh phí, bên trên không phê duyệt, vừa nói ông liền hướng tới hạng mục tài trợ, nhìn thấy lão Tần trực tiếp đứng lên

- Một hai ba bốn năm sáu bảy..... Tám số không! Năm triệu

- Điên rồi điên rồi, không thể nào

- Phía trên nếu biết cha cầm năm triệu nghiên cứu cái này, tuyệt đối đánh chết cha

Trần Thương nghe thế trực tiếp đứng lên, đưa tay lên đặt vào trên tay lão Tần, rất có khí thế

Khiến cho lão Tần trái tim hoang mang rối loạn, đỏ mặt thẹn đến hoảng sợ

Tiểu tử này muốn làm gì?

Lúc này, Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Cha, người cảm thấy cái đề tài này có ý nghĩa sao?

Tần Hiếu Uyên không do dự, chém đinh chặt sắt gật đầu:

- Có

- Cha cảm thấy chúng ta nên hay không nên có tinh thần hoài nghi!?

- Nhất định phải có

- Ngài ở trong ngành khối u đắm chìm nhiều như vậy năm, cha không muốn làm ra một ít thành tích sao?

- Muốn! Đương nhiên muốn

Lão Tần đầu óc nóng lên, lập tức nói

Nói lại không nghĩ ai mà không muốn rong ruổi trên sa trường của mình đây?

- Được! Vậy làm thôi

Trần Thương nói thẳng

- Tiền đâu? Quốc gia nhất định sẽ không cho.....

Tần Hiếu Uyên bận tâm mà hỏi.

Trần Thương nói thẳng:

- Con bỏ tiền! Con đầu tư! Chúng ta tự chủ kinh phí, mặc kệ quốc gia chưa cho cha

Lão Tần lập tức trong lòng xiết chặt, trái tim được sưởi ấm, rất kiên định

Có người con rể như thế, làm cha vợ còn yêu cầu gì nữa?

Lão Tần nhìn Trần Thương vô cùng kiên nghị trên mặt viết đầy tín nhiệm, trong lúc nhất thời vậy mà cảm động nói không ra lời

Ai

Có con rể thật tốt nha. Vì ông vậy mà..... Tự mình bỏ tiền làm thí nghiệm

……

Trần Thương từ văn phòng đi ra, trong lòng luôn cảm thấy cha vợ thật đáng thương

Đề tài này, thật ra trong lòng anh cũng không chắc.

Đến lúc đó, lão Tần cầm đề tài này, trong trường hợp chứng minh được kết quả lý luận của Robert Weinberg và Mary Claire là đúng, thì thật là xấu hổ...

Tiêu một số tiền lớn, chứng minh người ta có đúng không không nói, còn cái gì cũng không tìm ra.

Được rồi được rồi

Nghĩ đến lời nói của Tần Duyệt, Trần Thương cũng yên tâm hơn, chí ít bông vải này không thay đổi chất thành lòng dạ hiểm độc

Lão Tần nhìn bóng lưng Trần Thương rời đi, trong lòng bỗng nhiên cực kỳ an tâm

Mình sợ cái gì?

Mình sợ cái gì?

Phía sau có một người con rể như vậy, muốn tiền cho tiền, muốn người cho người, muốn phòng thí nghiệm cho phòng thí nghiệm.

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu mình không dám làm nữa thì đó thực sự là quá hống hách.

Nghĩ tới đây, lão Tần tâm chí mạnh mẽ, thề phải làm ra lên chuyện

Mấy ngày nay, Tần Hiếu Uyên trực tiếp nộp đề tài này lên phía trên

Không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, thông qua

Nhưng, thật sự được rất nhiều người biết đến.

Bởi vì..... Đề tài kinh phí mất 5 triệu, nhưng tự chủ tài chính 4980 vạn

Quốc gia chỉ cần tượng trưng cho 20 vạn là được rồi.

Kỳ thật, bọn họ cũng biết, lão Tần thiếu không phải là 20 vạn này, mà là thái độ của quốc gia

Nhìn vào giá thầu mà Tần Hiếu Uyên làm nhiệm vụ này mấy người bộ trưởng như Tiêu Thư, Tiêu Nhuận Phương, Tào Ngu và Tôn Chấn dở khóc dở cười

Chỉ có thể thông qua

Nhưng, đối với cái đề tài này, mọi người vẫn còn xem thường phương pháp này.

Tiêu Nhuận Phương nhịn không được nói:

- Căn cứ dựa trên kết quả lý luận nghiên cứu của Robert Weinberg và Mary Claire thuốc đã sắp được đưa vào thị trường, hiệu quả không tệ... Tần Hiếu Uyên còn muốn cái làm gì đây?

Bên này Tào Ngu lại nhíu mày:

- Tôi luôn cảm thấy, cái đề tài này không giống như là Tần Hiếu Uyên nói, có thể là..... Trần Thương

Nghe thấy Tào Ngu nói như vậy, tất cả mọi người trong lòng lộp bộp một tiếng

Nếu như là Trần Thương nói cái đề tài này, khả năng có ý nghĩa.

Chẳng lẽ..... Kết quả lý luận của Robert Weinberg và Mary Claire thật sự tồn tại vấn đề sao?

Nghĩ tới đây, nhóm người Tiêu Nhuận Phương là mi tâm sít chặt lại.

Chỉ là..... Trần Thương chừng nào thì bắt đầu làm nghiên cứu phương diện ung thư?

Đây cũng không phải là ngoại khoa nha.....

Nhưng nghĩ tới những chuyện năm vừa qua Trần Thương làm, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tiêu Nhuận Phương trong lòng bỗng nhiên không chắc

Vẻ mặt của bà ấy vô cùng nghi hoặc mà hỏi:

- Vậy mọi người nói xem..... Tôi có nên phê duyệt cho phép loại thuốc có mục tiêu này được đưa vào thị trường không?

Tôn Chấn và Tào Ngu liếc nhau.

Sau một lát cùng nhau nói:

- Tôi cảm thấy cứ từ từ đã

- Nếu không, cô gọi điện thoại cho Trần Thương hỏi đi.

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, lập tức gật đầu, lấy điện thoại ra trực tiếp bấm số của Trần Thương.

Mà lúc này, Trần Thương vừa đi vào đến phòng thí nghiệm để nghiên cứu

Sự phát triển của công nghệ gen thực sự rất thú vị, nhưng cũng thực sự rất khó khăn

Đầu tiên cũng bởi vì thiếu công cụ, sự phát triển của lĩnh vực vi sinh vật học đã bị tụt hậu, và một số thí nghiệm không thể thực hiện được

Trần Thương nhìn thấy Tiêu Nhuận Phương gọi điện đến, bèn bấm nút nhận.

- Chủ nhiệm Tiêu, chị tìm tôi?

Tiêu Nhuận Phương hạ thấp giọng hỏi:

- Giáo sư Trần, tôi vừa nhìn thấy chủ nhiệm Tần đệ trình đề tài nhiệm vụ, cậu có thể tiết lộ cho tôi một chút không, với mục tiêu thuốc có vấn đề gì không?

- Nếu không thì tôi tạm thời hoãn lại, từ từ thông qua quy trình?

Trần thương lập tức sững sờ, vẻ mặt của anh hơi xấu hổ

Chương 2070: Tôi Cảm Thấy Đây Không Phải Là Chuyện Xấu

Hiện tại, anh mới ý thức được, mỗi tiếng nói cử động của mình đã ảnh hưởng đến chính sách quốc gia

Nghĩ tới đây, Trần Thương hơi đỏ mặt, nhưng nhìn thí nghiệm của mình, anh nói:

- Ừm, có thể, chủ nhiệm Tiêu, chị hãy chờ tin tức của tôi! Cho tôi chút thời gian, nghiệm chứng xong chúng tôi sẽ nói lại

Tiêu Nhuận Phương nhẹ gật đầu:

- Được, có câu nói này của cậu là tôi yên tâm rồi

- Đúng rồi, chừng nào thì cậu bắt đầu nghiên cứu? Nhớ phải..... Cần cẩn thận nha

.....

Thuốc nhắm mục tiêu cho ung thư tuyến vú lapani này mới ra mắt chưa tới một năm. Sẽ lần lượt được đưa vào sử dụng ở một số nước trên thế giới vào năm 2021 và hiệu quả rất tốt.

Là tập đoàn hàng đầu đứng thứ hai về thuốc điều trị ung thư, tập đoàn Celgene của Mỹ có ảnh hưởng rất lớn

Sự xuất hiện của Lapani cũng có tác dụng điều trị rất tốt đối với bệnh ung thư tuyến vú.

Mà Robert Weinberg và Mary Claire hiện cũng đang là kỹ sư trưởng của tập đoàn Celgene.

Sau khi hai người liên tiếp đoạt giải Nobel năm nay, tốc độ phát triển của các loại thuốc mới cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng, chẳng ai ngờ rằng, vậy mà Trung Quốc lại hoãn tốc độ tiến vào thị trường của bọn họ, điều này khiến cho các nhân viên tiếp thị của Celgene tò mò không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì

Bởi vậy, Celgene còn cố ý tổ chức đại hội cổ đông, trưng cầu ý kiến hỏi thăm tình hình của Trung Quốc, thế nhưng..... Thật lâu sau cũng không nhận được một thông tin chính xác.

Hỏi thăm nhiều mối quan hệ, lúc này mới biết được: Là tạm thời hoãn lại, đừng có gấp

Lúc này, tập đoàn Celgene mới bất lực gật đầu, dù sao Trung Quốc là một thị trường lớn, nếu mất đi thì thật sự quá đáng tiếc

.....

Ngay lúc này, tin tức Tần Hiếu Uyên được thông qua đề tài truyền ra ngoài.

Tự chủ tài chính năm triệu đối với hạng mục đề tài này ít càng thêm ít, thế nhưng năm nay lại xuất hiện vấn đề này

Lão Tần tích lũy nhiều gừng càng già càng cay, nhân sinh của mùa xuân tiếp theo càng thêm rực rỡ

Những người cùng ngành biết được lão Tần tự chủ năm triệu làm đề tài của bản thân, từng người cùng nhau lộ ra sự ghen tị không thua gì chanh chua.

Nhưng khi sau bọn họ nhìn thấy tên đề tài, lập tức tất cả mọi người sững sờ

Nghiệm chứng kết quả lý luận của Robert Weinberg và Mary Claire.

Cái đề tài này, ông ấy có thể tự chủ đến năm triệu kinh phí?

Ông ấy chơi đùa tôi à?

Nhà tư bản đầu óc bị nước vào, không đúng, không thể nào sẽ bỏ tiền cho cái đề tài này

Chủ nhiệm Lưu Ngọc và các bác sĩ hiệp hội ung thư của Trung Quốc nhìn mặt ghen tị nhưng lại không thể làm gì

Ông ta gọi điện thoại cho lão Tần, tiết lộ bí mật dự định bản thân muốn sinh đứa thứ hai, hỏi Trần Thương có mục đích gì hay không

Bị lão Tần trực tiếp cúp điện thoại

Trong lúc nhất thời, lão Tần trở thành đối tượng hâm mộ của người cùng ngành.

Lão Tần trở thành cá chép trong ngành

Tùy tiện tìm con rể liền có thể trở thành kiểu mẫu chữa bệnh của Trung Quốc

Tùy tiện làm hiệu trưởng liền có thể lên chức làm phó bộ trưởng

Tùy tiện làm một đề tài theo xu hướng, cũng có thể cầm năm trăm triệu kinh phí đề tài

Cuộc sống của anh cũng quá tuỳ tiện rồi

Đừng qua loa đề tài mà chạy theo xu hướng được không, sự khác biệt giữa điều này và việc công bố giải Nobel là gì?

Chính là tăng thêm một chữ ‘Nghiệm chứng’ thôi

Mọi người không thể không chịu thua, có tiền chính là tùy hứng

Làm đi làm đi

Ngoài điều này, tôi còn có thể nói cái gì nữa?

Hiện tại, phía này tập đoàn Celgene cũng biết vì sao thời gian vào cửa bị kìm chế lại.

Bởi vì đề tài của Tần Hiếu Uyên, mà Tần Hiếu Uyên là cha vợ của Trần Thương..... Trần Thương.....

Nghĩ tới đây..... Nhiều cổ đông thế mà lại im lặng không nói gì

Một giám đốc không nhịn được hỏi:

- Chủ tịch... Nếu không..... Chúng ta có nên cử vài kỹ sư đi giục bên kia tăng nhanh tốc độ không?

- Nếu không, chờ nhóm nghiên cứu của Tần Hiếu Uyên thì khi nào mới tìm ra gen ung thư đây

……

Chủ tịch Karimos của AstraZeneca cũng vô cùng nhức đầu

Năm nay, còn muốn tranh đấu vị trí đứng dầu trong các công ty dược Ung bướu cùng Tập đoàn Roche, bây giờ... Lại gặp phải chuyện này.

- Tiến sĩ Marie Claire, ông... Cảm thấy thế nào?

Marie Claire cười cười:

- Tôi cảm thấy đây không phải là chuyện xấu.

- Tôi cảm thấy giáo sư Trần Thương chắc là muốn nghiên cứu đầu đề này

Vào lúc này, Robert Eeinberg đột nhiên nói:

- Chẳng lẽ... Giáo sư Trần Thương phát hiện ra thứ gì mới rồi?

Nghe thấy câu nói này, bên trong gian phòng lập tức yên tĩnh trở lại

Đối với cái tên Trần Thương, mọi người đều đã nghe qua, hệ thống chữa bệnh có ai có thể không biết tân tinh đột nhiên quật khởi và xuất hiện của Trung Quốc.

Thế nhưng, Trần Thương cũng không phải là làm sở nghiên cứu?

Một bác sĩ Ngoại khoa lâm sàng, và gen thuốc trúng đích, không hề có liên quan gì...

Marie Claire nghe thấy tiếng cười lên:

- Làm gì có đơn giản như thế?

- Chúng ta nghiên cứu lâu như thế mới có những tiến triển này, tốc độ làm gì mà nhanh như thế chứ?

- Hơn nữa, những công cụ của công trình sinh vật gen sử dụng của Trung Quốc đều đã rơi ra phía sau, căn bản là không thể thực hiện cắt DNA chính xác

Nghe thấy Marie Claire nói như thế, Robert cũng không phản đối.

Bởi vì công trình gen thật sự là một ngành học có tính hạn chế vô cùng lớn

Nếu như nói, công trình gen là khai đao phẫu thuật làm phẫu thuật.

Vậy thì cũng nhất định phải dùng: Dao mổ, kim khâu, bàn mang mẫu vật và các loại khác.

Mà tiên phong của công trình gen, nên gọi là 'dao phẫu thuật phân tử', cũng chính là hạn chế chất xúc tác

Mà kim khâu của nó gọi là 'chỉ khâu phân tử', tháo là chất xúc tác liên kết DNA

Mà gen bàn mang mẫu vật thì là mang thể 'bàn mang mẫu vật phân tử'

Mà ba cộng cụ này đều là công cụ nòng cốt của công trình gen, không có mấy thứ này, còn muốn thay đổi thuộc tính gen, trên cơ bản là tương đương với không cho anh dao phẫu thuật để anh làm phẫu thuật, có thể sao?

Karimos thấy hai người nói như vậy, tò mò hỏi:

- Vậy... Ý của hai vị giáo sư là?

Marie Claire lắc đầu nói:

- Đây không phải là chuyện xấu, giáo sư Trần Thương tuỳ tiện đến, tôi cảm thấy có thể lên lớp cho cậu ấy một khoá, để cho cậu ấy cũng ấy rõ rốt cuộc thì lĩnh vực công trình gen có đơn giản như vậy hay không?

Robert Weinberg muốn nói gì đó, nhưng lại không nói, ông cũng cảm thấy không cần thiết, nếu như đơn giản như thế, thì bọn họ cũng không đến mức phải nghiên cứu nhiều năm như thế

Hơn nữa, độ chính xác dao mổ phân tử hiện tại mà bọn họ đang sử dụng dẫn trước Trung Quốc rất nhiều.

Cái này cũng giống như chỉ khâu lại mà Trung Quốc sử dụng là 3-0, còn bọn họ đã sử dụng đến 8-0

- Nói không chừng, đến lúc đó giáo sư Trần còn cần chúng ta hỗ trợ, đến lúc đó, chúng ta cũng có thể cùng cậu ấy trao đổi một chút về phương pháp nghiên cứu thuốc CN-GV - số 988

Marie Claire cười cười:

- Đây dường như không phải là chuyện xấu đấu với Tập đoàn AstraZeneca

Hiện tại, trên thế giới đều đang chú ý đến thuốc GN-GV- số 988 làm giảm bớt chứng bệnh Alzheimer.

Nhóm người Marie Claire hiện tại cũng có cổ phần của AstraZeneca.

Nghe thấy Marie Claire nói như thế, mọi người xung quanh đều lập tức rơi vào trầm tư.

Chủ tịch Karimos cũng có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Mà lúc này, bệnh viên nhân dân số 2 tỉnh Đông Dương đang bắt đầu thông báo tuyển tình nguyện viên quy mô lớn.

Tiến hành xét nghiệm đa gen miễn phí đối với bệnh nhân ung thư tuyến sữa.

Chương 2071: Dao Mổ Của Tôi, Là Thời Thượng Nhất

.....

Giai đoạn hiện tại, chi phi kiểm tra gen rất cao, mà còn có nhiều chủng loại phong phú

Hơn nữa, quan trọng là độ chính xác của xét nghiệm đa gen vẫn rất cao.

Vậy nên, tin tức này vừa được công bố, lập tức đã thu hút nhiều nhiều phái nữ từ các nơi trên khắp thế giới

Hiện tại tỷ lệ nhiễm bệnh ung thư tuyến sữa rất cao, dẫn đến rất nhiều người không thể không xem trọng, kiểm tra miễn phí mà nói có ý nghĩa phi phàm đối với rất nhiều người.

Sau khi tin tức kia được truyền đi, lập tức đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Mọi người không thể không cảm khái Tần Hiếu Uyên giàu có và uy nghiêm

Mà chuyện này cũng có chỗ rất đối đối với việc nâng cao danh tiếng.

Kiểm tra sức khoẻ miễn phí? Tất cả mọi người đều vui vẻ mà đi làm.

Chỉ riêng một hạng mục này, đã chi ra 3 tỷ tài chính, danh tiếng bên này của Tần Hiếu Uyên đã kiếm được không ít, được đặt cái tên đẹp đẽ là 'vì lợi ích của người dân'.

Tổn thất duy nhất chính là Tần Duyệt mỗi ngày đều kêu gào muốn tìm ông liều mạng, nói đây là vốn của con trai lão nương

Sau khi Tần Hiếu Uyên nói chuyện thông gia từ bé của Hội trưởng Lưu Ngọc Khôn của Học hội Y học Ung Bướu cho Tần Duyệt, Ký Như Vân liền thành công trục xuất ông ra khỏi gia môn

Đương nhiên, mấy ngày này, Trần Thương cũng không nhàn rỗi gì

Thời gian một tháng, anh bên này sàng lọc hơn 2000 bệnh nhân để xâm nhập vào nghiên cứu

Tiến hành nghiên cứu phần tiếp sau gen của bệnh nhân biến dị gen BRCA1 và bệnh nhân biến dị gen BRCA2

Mà phần lớn bệnh nhân đều tích cực phối hợi, dù sao biến dị gen BRCA1 và BRCA2 có ý nghĩa là mang theo gen uy thư tuyến sữa nguy hiểm cao đến 40%~80%

Điểm này là chính xác

Đến một bước này cũng rất đơn giản, nhưng quá trình tiếp theo, muốn tiếp tục suy luận thì khó lại càng thêm khó hơn

Gen BRCA1 và BRCA2 phát bệnh như thế nào?

Rốt cuộc có cơ chế như thế nào?

Thông tin này, thực sự là một bí mật

Dựa theo những lời của hai nhà nghiên cứu từng nói

BRCA1 và BRCA2 đều thuộc về gen ức chế ung bướu.

Trong đó, BRCA1 nằm trên nhiễm sắc thể 17q21 của con người, chứa 23 exon, mã hoá từ 1863 axit amin tàn cơ tạo thành protein;

Mà BRCA2 nằm trên nhiễm sắc thể 13q12 của con người, chứa 27 exon, mã hoá từ 3418 axit amin tàn cơ tạo thành protein.

Protein được mã hoá bởi BRCA1/2 hoạt động trên nhiều hoạt động sống của tế bào, bao gồm cả chữa trị tổn thương DNA, điều hoà phiên mã gen và điều hoà chu kỳ tế bào, vv.

Biến dị gen BRCA1/2 dẫn đến phát sinh ung thư tuyến sữa...

Cho dù là Marie Claire hay Robert Weinberg đều không nói, muốn tiếp tục thâm nhập sâu vào nghiên cứu thảo luận, thì cần phải dùng dao phẫu thuật phân tử để tiến hành tách dần dần ra nghiên cứu

Ngay lúc này, Trần Thương quyết định dùng thử phương pháp【Công trình gen】cấp hoàn mỹ của mình

Độ chính xác của dao phẫu thuật phân tử quyết định độ tinh chuẩn lúc tách rời

Nghe thì rất đơn giản, nhưng độ khó lất rất cao

Bên trong hạn chế tính hạch toàn cắt chất xúc tác chính là dao phẫu thuật

Đây là một loại chất xúc tác được tách và tinh chế từ sinh vật nhân sơ, có thể cắt dứt DNA từ bên ngoài, ảnh hưởng của loại cắt này, chính là tiến hành từ phân tử nội bộ của DNA, cũng là dao phẫu thuật hoàn mỹ nhất

Thế nhưng, phải cắt như thế nào?

Chuyện này yêu cầu cần phải xác định một trình tự nucleotide cụ thể nhất của phân tử DNA, sau đó làm cho liên kết photphodiester giữa các nucleotit ở vị trí xác định trong mỗi chuỗi bị phá vỡ

Quá trình này chính là rạch ra

Làm sao để phân biệt chính xác? Rạch ra chính xác? Đây chính là chức năng khác của ‘dao phẫu thuật phân tử’

Thế nhưng, hết lần này đân lần khác ở trong công trình gen cấp hoàn mỹ, Trần Thương đã có đủ các loại dao phẫu thuật phân tử

Hơn nữa... Dao phẫu thuật của mình, là thuộc hàng thời thượng nhất

.....

Nếu như nói sự phát triển của Đông y là một phương hướng phát triển vĩ mô, vậy thì, y học hiện đại và khoa học hiện đại là một hướng góc độ vi mô đối với nghiên cứu nhân thể

Công trình sinh vật chính là một ví dụ điển hình.

Tận dụng công trình chất xúc tác nhân thể, công trình vi sinh vật, phương pháp của các công trình, để đi nghiên cứu nhân thể.

Chính bởi vì như thế, chúng ta nhận biết bệnh tật cũng là thông qua những phương pháp sinh vật này để đi nghiên cứu.

Nói trắng ra, công trình sinh vật chính là một công cụ, là phương pháp để đi nghiên cứu bệnh tật và nhân thể.

Công trình gen là bí ẩn nhất, cũng là nguyên nhân mắc nhiều bệnh tật nhất hiện nay.

Khi rất nhiều bệnh tật không có cách nào để giải thích, thì mọi người liền bắt đầu nói là do gen dẫn đến.

Không sai

Thế nhưng, tại sao gen của người khác lại không có chuyện gì chứ?

Vậy nên, thực ra gen cũng không phải là vừa hình thành thì liền không thay đổi, gen cũng vẫn luôn thay đổi

Từ lúc con người bắt đầu tiến hoá, con người từ mấy ngàn năm trước và con người hiện tại, thực ra cấu trúc gen đã phát sinh thay đổi rất lớn.

Mà cấu trúc thay đổi gen của con người, không gì ngoài mấy cái ảnh hưởng: 1, hoàn cảnh; 2, đồ ăn thức uống; 3, những ảnh hưởng đặc biệt khác.

Cho nên nói, chỉ cần một ngày con người còn đang phát triển, thì gen ;liền sẽ phát sinh thay đổi.

Nhân thể là gì?

Nhân thể chính là một thể sinh mệnh do gen điều khiển, gen thông qua sang băng và phiên dịch, hình thành phát huy vật chất của công năng nhân thể, là một bộ phận của nhân thể đến để tham dự vào trong cuộc sống

Mà sự xuất hiện của ung thư, dùng lý luận của Marie Claire thì là biến dị gen, dẫn đến việc phiên mã và dịch thuật những thứ không phải là cơ thể con người cần, dẫn đến sự xuất hiện của các chất đặc biệt, cũng chính là dẫn đến phát sinh ung thư

Ung thư tuyến sữa cũng là bởi vì một loạt các phản ứng gây ra bởi đột biến gen của BRCA1 và BRCA2

Thế nhưng, là dẫn đến như thế nào?

Chuyện này cần phải tiến hành phân tích các gen BRCA1 và BRCA2 biến dị gen.

Quá trình này là chỗ khó khăn nhất

Cũng là điểm mà nhóm người Marie Claire tốn nhiều tinh thần và thể lực nhất.

Đầu năm 2011, bọn họ đã giành được giải thưởng Y học Lasker, toàn bộ thời gian mười năm sau đó đều là đang nghiên cứu cơ chế này.

Sao đó, mới có sự ra đời của thuốc mới Olaparib.

Trần Thương không đi nghiên cứu thuốc mới, mà là bắt đầu dùng 'dao phẫu thuật phân tử' để tiến hành phân tích biến dị BRCA1/2 gen có tính endonuclease hạn chế.

Trước mắt, trên thế giới hiện tại, chủng loại dao phẫu thuật phân tử chính là thứ quyết định độ cao của trình độ gen

Dao phẫu thuật phân tử trong nước đại khái có khoảng 4000 loại, mà những quốc gia ở nước ngoài có công trình gen phát triển dẫn trước kia có khoảng hơn 5000 loại

Chênh lệch 1000 loại thoạt nhìn dường như cũng không chênh lệch lớn như thế, thế nhưng... Những chênh lệch nhỏ bé thường thường này, lại là quyết định chiều sâu phát triển của công trình gen

Những dao phẫu thuật phân tử chính xác này có thể xác định các nucleotide cụ thể của các phân tử DNA kép, mặc dù không đạt đến trình độ chỉ chỗ nào đánh chỗ đó, thế nhưng cũng có thể nhận ra sai số không lớn lắm

Cắt đứt đơn giản, nhưng phân biệt là khó khăn nhất

Mà sau khi Trần Thương xây dựng phòng thí nghiệm, cũng không mời đến nhiều chuyên gia đỉnh cấp như thế.

Chương 2072: Phát Hiện Mới Của Trần Thương

Dù sao, kỹ thuật hạch tâm mà nhiều người biết như thế thì cũng vô dụng, có một người thật sự tách rời là đủ rồi, những người khác phụ trách quan sát, bồi dưỡng nghiên cứu là được rồi.

Vậy nên, những ngày này cũng không ảnh hưởng đến tiến độ thí nghiệm

Thế nhưng, cho dù nói như thề nào, toàn bộ thì nghiệm đều bắt đầu tương đối nhanh.

Mà quan trọng là tâm trạng hiện tại của Trần Thương rất tốt, không vội cũng không chậm

Chăm sóc Tần Duyệt đồng thời cũng kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, dẫn đến tiến độ phẫu thuật vẫn tương đối nhanh

Thấm thoát, đã gần đến cuối năm

Một ngày này, Trần Thương cũng giống như ngày thường, cùng với Tần Duyệt bụng đã to lớn đi tản bộ ở trong công viên.

Hôm nay, tuyết rơi khá sớm, bên trong công viên tuyết phủ trắng xoá, vô cùng xinh đẹp

Tâm trạng của Tần Duyệt rất tốt, mỗi ngày đều ngủ đến khi tự tỉnh dậy, tỉnh dậy liền được mẹ chồng làm cho món ăn ngon, quan trọng nhất vẫn chính là Trần Thương, mỗi ngày anh đều ở bên cạnh mình, cho dù chỉ đơn giản là tản bộ, cũng đều cảm thấy rất hạnh phúc

- Em muốn uống trà sữa

- Không được, bác sĩ nói không được phép uống

- Nước trái cây

- Em hỏi xem con có đồng ý hay không?

- Chính là con của anh muốn uống đây

- Không thể tin em được

Hai người nói nói cười cười, trong công viên có rất nhiều người, khi mọi người nhìn thấy Tần Duyệt, đều thiện ý cười cười mà tránh đường, thỉnh thoảng còn chào hỏi và hỏi đã mấy tháng.

Những người mẹ này đều rất nhiệt tình, còn nói với Tần Duyệt là phải chú ý đến chuyện gì.

Đột nhiên Tần Duyệt nói:

- Chồng à, em thật sự rất hạnh phúc

- Anh nhìn, mọi người nhìn thấy bụng em lớn, còn nhường đường cho em, mấy đứa bé nhường ghế cho em, các dì nói cho em các chuyện cần phải chú ý

Trần Thương gật đầu cười.

Mà đúng lúc này, Tần Duyệt đột nhiên nói:

- Đúng rồi, anh nói xem nhân thế có phải là như thế không? Trong tình huống bình thường, sau khi ngã bệnh, mọi người đều gọi 120, sẽ giúp đỡ, mà trong tình huống bình thường, sau khi cơ thể ngã bệnh, hẳn là cũng sẽ có các tế bào, các nhân tố tham gia vào trong đó...

- Gần đây không phải là anh đang nghiên cứu gen sinh ung của ung thư tuyến sữa sao?

- Anh nói xem, liệu sẽ có một loại khả năng, cơ thể có một loại nhân tố, thực ra vốn dĩ cũng là như thế này, thế nhưng sau khi đột biến gien, loại tín hiệu này bị kích hoạt khác thường, dẫn đến một loại phản ứng không tốt?

Lời này vừa nói, lông mày của Trần Thương dồn dập

Não điên cuồng xoay chuyển

Đúng vậy, có lẽ bản thân đã đi vào chỗ nhầm lẫn.

Bản thân cho rằng biến dị chỉ là gen ức chế u BRCA1 và 2

Thế nhưng, có khả năng còn những vật khác hay không?

Ví dụ như tín hiệu khác thường trong đó cũng phát sinh kích hoạt khác thường?

Nghĩ đến đây, đôi mắt của Trần Thương loé sáng lên.

- Có phải là anh đã nghĩ đến thứ đồ gì tốt hay không?

Tần Duyệt thấy thế, đột nhiên nói.

Trần Thương cười cười:

- Đúng vậy! Em thật sự đúng là phúc tinh của anh

Tần Duyệt cười hì hì một tiếng:

- Thực ra có đôi lúc em rất lo lắng sẽ làm trì hoãn sự phát triển của anh

Trần Thương lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Tần Duyệt:

- Lúc đó, không phải là anh đã nói với em rồi sao? Anh cố gắng chính là vì để chúng ta có một cuộc sống hơn hay sao?

Tần Duyệt cười lên:

- Nhưng bây giờ anh không phải là Trần Thương của một mình em nữa, anh là Trần Thương của rất nhiều người

- Anh phải cố gắng lên đó

- À đúng rồi, nếu như anh ra được thành quả, nhận được giải thưởng lớn, thì có phải em cũng phải có một phần hay không

Trần Thương cười cười:

- Cho em hết cũng được

Ngày hôm sau, Trần Thương chạy như bay đến phòng thí nghiệm, dựa theo mạch suy nghĩ của mình mà bắt đầu nghiên cứu mới

Sau khi trải qua một tuần giày vò, thật sự đã phát hiện một loại vật chất

Gọi là: Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2

Gen thừa số của loại này thực ra rất không ổn định, liệu có mối liên hệ và mối tương quan với tính xâm nhập, nguy cơ xuất hiện, tốc độ tiến triển và điều trị tiên lượng của ung thư tuyến sữa hay không

Phát hiện này khiến cho Trần Thương đã đình trệ nghiên cứu rất lâu, cuối cùng cũng đã xuất hiện chuyển cơ mới

Trong lúc nhất thời, Trần Thương vội vàng bắt đầu tiến hành nghiên cứu chiều sâu đối với Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 đặc biệt này.

Mà cùng lúc đó một chuyện nhỏ, lại xuất hiện yên lặng không một tiếng động ở nước Mỹ

Mà chuyện này, thoạt nhìn thì rất nhỏ, nhưng lại có thể ẩn giấu một sóng to gió lớn

……..

Phát triển xã hội khoa học của nước Mỹ có lẽ không tệ

Tiêu chí phát triển xã hội chắc chắn không đơn giản chỉ là phát triển một ngành học, mà là phát triển một loạt

Cũng giống như loại thuốc Olaparib nhắm mục tiêu chống ung thư tuyến sữa mới chỉ có mặt ở nước Mỹ chưa đến hai năm.

Nhiều bệnh viện đã liên tiếp đưa ra các hướng dẫn mới nhất, sẽ tiến hành phân tích và xác định hiệu quả điều trị của việc phối hợp các loại thuốc.

Đổi mới hướng dẫn Y dược, cũng có thể nhìn ra được tốc độ phát triển của một quốc gia

Cho dù là một quốc gia hoặc một khu vực có thành kiến như thế nào, thế nhưng nhiều lúc, vẫn phải khả quan trong một số vấn đề.

Vào giờ phút này, bệnh viện phụ nữ Trung bộ New Jersey ở nước Mỹ.

Bác sĩ Dương Mai của Ung Bướu Hoa Kiều gần đây rất đau đầu

Bởi vì hiệu quả điều trị ung thư tuyến sữa ở mấy chục bệnh nhân mà cô phải quản lý đều là bình thường, tháng này đã ra đi ba người

Chuyện này vô cùng quấy nhiễu Dương Mai

Thế nhưng, lại cũng không có cách nào, bệnh nhân Ung bướu ra đi là một chuyện thường xảy ra, các bác sĩ ở khoa Ung bướu cũng đã quen rồi.

Thế nhưng, bệnh viện ở nước ngoài kiểm tra rất nghiêm khắc đối với các bác sĩ, Dương Mai lại một lần nữa bị bệnh viện gọi đến nói chuyện.

Là Hoa Kiều, rất khó nhận được sự đối đãi công bằng ở bệnh viện.

Dù cho Dương Mai chưa từng buông bỏ cố gắng, thực lực của cô cũng rất mạnh.

Bên trong phòng làm việc của viện trưởng, khi viện trưởng Renas đưa một phần bảng biểu cho Dương Mai, khuôn mặt đen khịt nói:

- Dương, khiếu nại trong một tháng này của cô đã khiến cho toàn bộ bệnh viện đối mặt với việc xem xét tư cách xét duyệt.

- Bây giờ bệnh nhân của cô đều đang nghi ngờ năng lực của cô, tôi cảm thấy... Cô nên...

Dương Mai biến sắc:

- Viện trưởng Renas, năm ngoái tôi đã giành được giải thưởng bác sĩ của New Jersey.

Renas lắc đầu:

- Quá khứ là quá khứ, tương lai là tương lai, chẳng lẽ người Trung Quốc các cô đề thích đắm chìm trong mấy ngàn năm huy hoàng sao?

Chuyện mà Dương Mai mẫn cảm nhất chính là người khác nói quốc gia của mình.

Cô đi ra bên ngoài

Kỳ thật rất nhiều lúc, cho dù nghề nghiệp của bạn là gì, hiện tại là quốc tịch nào, nhưng thân phận của bạn phần lớn thời gian đều buộc chung một chỗ cùng với tổ quốc.

Vậy nên, nhiều lúc, người Hoa Kiều ở nước ngoài rất nhiều lúc đang bảo vệ tôn nghiêm của bản thân mình, thì cũng chính là đang giữ gìn tôn nghiêm của quốc gia

- Chị không được sỉ nhục quốc gia của tôi

Dương Mai trực tiếp đánh gãy lời nói của đối phương

- Điều tôi nói chính là sự thật, ví dụ như đơn khiếu nại trong tay tôi và phân tích cách xử lí của cô, đã đủ nói lên tình trạng hiện nay của cô

- Nếu như cô không sửa đổi, thì bệnh viện chúng tôi không hoan nghênh cô

Renas không hề để ý đến thái độ của Dương Mai, không chút lưu tình mà nói

Chương 2073: Không Giống Chủng Người Sẽ Thay Đổi Kết Quả

Dương Mai hít sâu một hơi, đứng dậy đi ra ngoài.

- Đây là một tháng cuối cùng, nếu như vẫn là tình trạng như thế này, thì tôi sẽ tự mình viết đơn từ chức cho cô

Giọng nói của Reans được vang lên ở phía sau.

....

Sau khi Dương Mai rời khỏi, quay về phòng làm việc và bắt đầu kiểm tra bệnh án.

Mặc dù có tức giận, nhưng tức giận là biểu hiện không có năng lực, đây là lời răn mình của Dương Mai

Xảy ra vấn đề, quan trông nhất chính là tìm kiếm ca bệnh.

Cô lấy ra tất cả dữ liệu tình trạng của bệnh nhân, hi vọng có thể tìm được một vài manh mối

Cùng lúc đó, cô sử dụng số liệu thống lê để nhập tất cả dữ liệu vào phần mềm spss của máy tính, hi vọng có thể tìm được một vài thông tin liên quan

So với ánh mắt, Dương Mai càng tin tưởng vào khoa học hơn, chứng cứ số liệu chân thật nhất

Đây cũng là vì sao Dương Mai lại đến nước Mỹ.

Không phải vì cô không yêu nước, mà cô không thích một vài thứ trong thể chế nước nhà.

Nghiên cứu liên tiếp khiến cho Dương Mai đau đầu

Nhưng căn bản là không tìm được nguyên nhân

Tuổi tác?

Khu vực?

Cho dù là các loại chi tiết đều đã nhập vào, những vẫn không tìm được

Vì phần phương án trị liệu?

Dương Mai cảm thấy bản thân sẽ không phạm loại sai lầm này.

Hơn nữa, nếu như phương án trị liệu của bản thân có vấn đề, thì phía trên đã kiện mình lên toà án từ lâu, cũng không cần phải là thương lượng

Như vậy thì nguyên nhân rốt cuộc là cái gì?

Ngay lúc này, y tá đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ Dương, vừa rồi bệnh nhân Mitchell đến tìm chị.

Dương Mai thuận miệng hỏi:
- Mitchell nào?
Y tá liền nói:
- Chính là AA.
Dương Mai ồ một tiếng.
Ở nước Mỹ, AA không phải là người Mỹ gốc u, mà CA là đại diện của người da trắng.
Thực ra chuyện này ở rất nhiều bệnh viện khi ghi chép bệnh án, đều sẽ viết vào.
Người nói vô tâm, người nghe có ý
Sau khi Dương Mai nghe thấy tin tức này, sắc mặt cô thay đổi
Đúng vậy
Bởi vì tình huống bệnh nhân gần đây của cô đều tăng nặng thêm, tiến vào thời kì cuối phần lớn là AA, cũng không phải là người Mỹ gốc u
Nghĩ đến đây, đôi mắt của Dương Mai hơi co lại
Chẳng lẽ người cùng chủng có liên quan?
Nghĩ đến đây, Dương Mai đột nhiên kích động lên, rất có khả năng
Dương Mai nghĩ đến đây, nói làm liền làm, trực tiếp kiểm tra phòng ban bệnh án của tất cả bệnh nhân Ung thư tuyến sữa.
Sau đó dùng thời gian cả đêm, cuối cùng cũng tập hợp xong những tài liệu này
Ngày hôm sau, Dương Mai không đi làm
Mà là ở nhà tiến hành phân tích tất cả các số liệu đã được chép vào trong phần mềm SPSS
Cuối cùng, đã có kết quả
Quả nhiên, sự khác biệt có ý nghĩa thống kê
Chuyện này mang ý nghĩa, chủng người sẽ trở thành một nhân tố quan trọng
Nghĩ đến đây, Dương Mai lập tức kích động lên.
Lần này, cô đã có phát hiện lớn
Có kết quả rồi, Dương Mai chuẩn bị đi tìm viện trưởng Renas, nói cho đối phương biết, tất cả những chuyện này đều không có liên quan đến bản thân mình
Thế nhưng, sau khi Dương Mai đem tư liệu đi.
Cùng ngày, Dương Mai đã bị đuổi việc.
Nói Dương Mai là một người điên cuồng chủ nghĩa chủng tộc, ngay cả chữa bệnh cũng mang theo sắc thái chủng tộc

Hiện tại, người da trắng và người da đen vốn dĩ đã có mâu thuẫn rất lớn, thậm chí đây chính là mâu thuẫn luôn tồn tại từ thời chiến tranh Nam Bắc

Diễn biến đến ngày hôm nay, cũng xem như là vẫn luôn đang lên men.

Dương Mai cũng không nghĩ đến, bản thân sẽ bị viện trưởng đánh vào cái mác chủng tộc

Trong lúc nhất thời, Dương Mai đã nổ tung lên

Thành quả nghiên cứu vất vả của chính mình, lại bị người ta xử lí như thế?

Dương Mai tức đến muốn nổ tung

Các người nói tôi có sắc thái chủng tộc nghiêm trọng?

Được

Tôi liền nghiêm trọng một lần cho các người xem

Thời gian sau đó, Dương Mai lại tham gia các loại tổ chức, đưa lý luận nghiên cứu của mình nói cho đối phương biết.

Sau đó còn đến tìm tập đoàn AstraZeneca, nói thuốc mới Olaparib của đối phương còn thiếu sót

Chuyện này, mặc dù không kích thích sóng to gió lớn ở nước Mỹ

Thế nhưng trong vòng người Hoa, lại có danh tiếng nhất định.

Bây giờ, Dương Mai thậm chí còn bị rất nhiều người xem là kẻ điên.

Mà lúc này, nghiên cứu của Trần Thương cũng đã đến một trình độ nhất định

Bởi vì lần trước Trần Thương đã tiến hành kiểm tra gen rất nhiều người ở trên thế giới.

Vậy nên, kiểm tra và phạm vi chủng người rất lớn

Mà Trần Thương đã nghiên cứu riêng biệt cấu trúc gen của yếu tốc tăng trưởng giống insulin-2, yếu tố tăng trưởng của cái này chỉ bao gồm 67 axit amin, vậy nên việc nghiên cứu cũng không quá rắc rối

Phiền toái nhất chính là sử dụng một loại ‘dao phẫu thuật phân tử’ phù hợp để điều trị

Mà Trần Thương lại tình cờ có năng lực này

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quá trình nghiên cứu đều tiến triển vô cùng nhanh

Các cơ chế hoạt động khác nhau của yếu tố tăng trưởng insulin-2, vết tích gen, và nghiên cứu liên quan đến Ung thư tuyến sữa, thậm chí ngay cả việc kích thích tế bào Ung thứ tuyến sữa cũng có một khám phá trực quan

Chính là phát hiện này, khiến cho Trần Thương đột nhiên rõ ràng

Có lẽ, nghiên cứu của nhóm người Marie Claire và Robert Weinberg, cũng còn thiếu sót.

……

Quả thật nhiệm vụ của hệ thống không phải là nói đùa

Nếu như đã để cho chính mình đi làm, vậy đã nói rõ là chắc chắn có tồn tại vấn đề

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Trần Thương bên này không ngừng tiến hành hoàn thiện thành quả

Nhưng hiện tại Trần Thương không rõ, như thế nào mới có thể xem là hoàn thành nhiệm vụ

【Xác minh tính xác thực kết quả lý luận của Robert Weinberg và Marie Claire về Ung thư tuyến sữa.】

Nhưng hiện tại đã phát hiện Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2.

Cơ chế hoạt động cụ thể của loại vật chất này đối với ung thư tuyến sữa cũng đã được nghiên cứu ra.

Trước hết, yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 có kích thích ảnh hưởng đối với tế bào ung thư tuyến sữa, trong quá trình phát triển bình thường, nó cũng có thể thúc đẩy đáng kể đối với sự phát triển của tế bào

Thứ hai, yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 này còn có thể đóng một vai trò lớn trong quá trình phiên mã và dịch mã của các gen ung thư tuyến sữa

Một chuyện cuối cùng, chính là yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 khi tách ra và ung thư tuyến sữa có quan hệ trực tiếp, thậm chí, bên trong ung thư tuyến sữa, nếu như yếu tố tăng trưởng giống insulin-2 cục bộ tách ra tăng vọt, có nghĩa là tín hiệu chống apoptotic

Cho đến nay, yếu tố tăng trưởng giống insulin-2 vẫn luôn là một chỉ số quan sát của ung thư thực tràng

Nhưng lần này lại có hiệu quả rõ rệt trên thân bệnh nhân ung thư tuyến sữa

Trần Thương cảm thấy bản thân đã nghiên cứu rất đúng chỗ, thế nhưng vẫn không có biểu hiện hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống

Chuyện này khiến cho Trần Thương tò tò.

Rốt cuộc là đã thiếu ở chỗ nào?

Cuối năm, các loại chuyện của quốc gia đều cần một kết quả.

Mà năm nay, Trần Thương đã nhận được hai tấm thư mời

《Thư mời Lễ trao giải đặc biệt của Giả thưởng Tiến bộ Kỹ thuật và Khoa học Quốc gia》

《Thư mời Dự Án trúng tuyển trăm ngàn vạn nhân tài của Quốc gia》

Hai tấm thư mời này có thể nói là thật sự vô cùng vinh dự

Giải Đặc biệt của Tiến bộ kỹ thuật và khoa học quốc gia cũng không phải là người bình thường có thể giành được

Đến mực Dự án trăm ngàn vạn nhân tài, Trần Thương ít nhất cũng là một người có cấp bậc ngàn

Thậm chí... Rất có thể dựa vào một trăm người

Chương 2074: Hoàn Thành Nhiệm Vụ Vòng Thứ Nhất

Dù sao thành tích trong hai năm nay của Trần Thương, quả thực đã khiến cho đôi mắt của người khác phải toả sáng.

Đáng tiếc, sau khi Trần Thương nhận được thư mời đí, liền trực tiếp đưa cho thư ký mang về nhà.

Những ngày này, công việc của anh phải nói là vô cùng bận rộn.

Thế là, Trần Thương thông báo tuyển dụng thư ký tạm thời, chuẩn bị cụ thể thì sau đó hẵng nói.

Nhiệm vụ liên hoàn này không hoàn thành được, thì trong lòng của Trần Thương không thể buông xuống

Dù sao cũng là một nhiệm vụ lớn

Mà cùng lúc đó, Tần Hiếu Uyên cũng không nhàn rỗi, con rể ông bảo ông thu thập dữ liệu và phân tích dữ liệu, và hoàn thành thành quả nghiên cứu khoa học trong thời gian sớm nhất.

Một ngày này, lúc Trần Thương chuẩn bị ăn cơm, lão Tần đột nhiên chạy vội vàng chạy đến nhà, đưa cho Trần Thương một tin tức:

- Trần Thương, con nhìn, thứ đồ này

Trần Thương cầm lấy xem xét, là tin tức trên mạng lưới của New Jersey nước Mỹ

Tin tức liên quan đến thuốc nhắm mục tiêu ung thư tuyến sữa Olaparib của Tập đoàn AstraZeneca

Trần Thương không thì thấy nguyên nhân, chỉ có thể gửi hi vọng ở thuốc mới Olaparib của Tập đoàn AstraZeneca.

Dù sao thuốc này cũng là sản phẩm của thành quả lý luận của Marie Claire và Robert Weinberg.

Vậy nên, chắc chắn sẽ có một chút không đủ

Mấy ngày nay, dường như ngày nào lão Tần đều chú ý đến loại thuốc mới này.

Trần Thương nhìn vào tin tức, là tin tức của Dương Mai.

Anh không biết Dương Mai, nhưng anh cảm thấy rất có hứng thú đối với tuyên bố phát biểu của Dương Mai

Thuốc Olaparib có hiệu quả kém hơn đối với người Mỹ gốc u so với người da trắng?

Lập tức, Trần Thương nhíu mày

Chuyện này làm sao mà nghiên cứu ra được chứ?

Mặc dù lúc đó Trần Thương đã bị thu hút bởi tiến hành kiểm tra gen được thực hiện bởi các bệnh nhân đến từ nhiều quốc gia trên thế giới.

Thế nhưng, cụ thể thì sự khác nhau của người Mỹ gốc u và người da trắng thật đúng là rất khó nói.

Trần Thương nghĩ đi nghĩ lại, nói với Tần Hiếu Uyên:

- Ba, ba có thể liên hệ được với giáo sư Dương Mai không? Con muốn nói chuyện với chị ấy một chút

Tần Hiếu Uyên lập tức gầu đầu đồng ý

- Được, ba tìm người liên hệ giúp con, xem xem có thể liên hệ được hay không?

Nói xong, Tần Hiếu Uyên vội vàng rời đi

Hiện tại, ông rất kích động.

Nếu như bản thân có thể chứng minh lý luận của người đạt giải Nobel là Marie Claire và Robert Weiberg không hoàn chỉnh, thì ai còn dám cười nhạo chính mình?

Hiện tại, đầu đề này của lão Tần vẫn luôn bị người khác lên án

Nói là không có ý nghĩa

Bây giờ lão Tần chỉ đợi đến khi công bố kết quả.

Đáng tiếc, hiện tại Trần Thương vẫn không công bố.

Lão Tần không biết vì sao, mỗi lần hỏi đến nguyên nhân, thì Trần Thương luôn nói một câu:

- Vẫn chưa hoàn thiện

Cụ thể là còn phải chờ đến lúc nào chứ

Mà vừa đúng lúc này, tình cảnh của Dương Mai rất kém

Lúc này Dương đã lại một lần nữa bị đưa lên toà, nói Dương Mai có ý muốn châm ngòi mâu thuẫn chủng tộc.

Lúc này Dương Mai gặp phải xử phạt, bị thu lại quốc tịch Mỹ, thu lại bằng cấp hành nghề bác sĩ

Một khi như vậy, Dương Mai sẽ không có nhà để về

Vào lúc này, Dương Mai biết được tin Trần Thương muốn gặp mình, muốn nói chuyện với bản thân.

Sau khi nghe được cái tên Trần Thương, Dương Mai đầu tiên là sững sờ, hỏi một câu tại sao

- Suy đoán của chị là chính xác, thuốc nhắm mục tiêu Olaparib của tập đoàn AstraZeneca vẫn còn có thiếu sót

Sau khi nghe thấy tin này, Dương Mai đã khóc lên

Cô cố gắng lâu như thế, là vì cái gì?

Không phải là đem sự thật nói cho thế nhân sao?

Mà người nước Mỹ đang làm gì?

Đang đuổi cô đi

Còn huỷ bỏ tư cách làm bác sĩ của cô

Thậm chí là đang giễu cợt cô

Chuyện này khiến cho Dương Mai rất đau khổ.

Thậm chí còn khiến cho cô hoài nghi, kiên trì của bản thân là sai lầm rồi sao?

Thế nhưng, ngay lúc này, Trần Thương lại tìm được cô.

Dương Mai đang muốn về nước, Trần Thương lại ngăn cản cô lại.

- Tôi cần mẫu bệnh nhân và ghi chép bệnh án

Lúc này, bên cạnh Dương Mai cũng có một nhóm lớn người ủng hộ.

Đây cũng chính là chỗ dựa cuối cùng của cô.

Bọn họ đa số đều là người nhà của người bị hại do thuốc Olaparib.

Hai tuần sau là lúc tổ chức Lễ trao Giải thưởng Tiến bộ Khoa học Kỹ thuật của Trung Quốc.

Trần Thương không đến

Sắc mặt của Tào Ngu có chút khó coi.

Mà đúng lúc này, Trần Thương mới nhớ đến gửi lời đến cho Tào Ngu.

Nói một câu

- Bộ trưởng Tào, xin lỗi ông, hôm nay tôi không đi được! Trong tay tôi đang có chút việc gấp! Thế nhưng bởi vì... tôi nhất thời cũng không thể nói rõ, ngày mai, hoặc muộn nhất là ngày kia, ông sẽ biết là có chuyện gì

Cúp điện thoại, khuôn mặt của Tào Ngu mờ mịt.

Tiêu Nhuận Phương nhìn qua Tào Ngu không nhịn được mà hỏi:

- Thế nào rồi? Trần Thương không đến được sao? Ha ha, tên nhóc này không phải là đang ở với vợ chứ

Tào Ngu lắc đầu:

- Không phải, cậu ấy nói qua hai ngày nữa sẽ biết là đang bận chuyện gì

....

Sau khi Trần Thương cúp điện thoại, nhìn vào báo cáo thí nghiệm và số liệu ở trong tay

Hiện tại, cuối cùng anh cũng đã có kết quả

Lý do tại sao thuốc mới Olaparib lại có hiệu quả bình thường đối với người Mỹ gốc u?

Nguyên nhân chính là ở chỗ này

Nghiên cứu của Trần Thương xác thực: Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 có tính nhạy cảm khác nhau đối với ung thư tuyến sữa ở những người đặc biệt

Trong tổ chức hàng mẫu tuyến sữa, so sánh với những người phụ nữ Mỹ gốc u và người da trắng, thì yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 biểu đạt mức độ tương đối cao.

Thậm chí, có thể kết luận, chính là bởi vì Yếu tố tăng trưởng giống insulin-2 biểu đạt khác nhau, nên đã gia tăng tính chuyển hoá nguy hiểm của ung thu tuyến sữa đối với những người phụ nữ Mỹ gốc u trẻ tuổi, đồng thời cũng vì tính xâm nhập kiểu hình Ung thư tuyến sữa mà càng mạnh hơn

Tin tức này được công bố

Chắc chắn sẽ dẫn đến chấn động ở những quốc gia phương Tây

Thậm chí... Ảnh hưởng càng thêm sâu hơn

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

Hoàn thành nhiệm vụ rồi??

.....

Kèm theo một hồi âm thanh thanh thuý trong đầu.

【Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành nhiệm vụ vòng thứ nhất: Thành công xác minh tính chân thực của thành quả nghiên cứu của Marie Claire và Robert Weinberg về ung thư tuyến sữa, và nghiên cứu ra những thiếu sót của nó!】

【Nhận được ban thưởng: 《Hạn chế endonuclease tiến độ nghiên cứu của năm 2025 phiên bản mới》】

Trần Thương nhìn thấy ban thưởng lập tức sửng sốt một lát

Đây là cái gì?

Xem kỹ, vậy mà lại là công cụ 'Dao phẫu thuật phân tử' quan trọng nhất trong kỹ thuật di truyền vào năm 2025, một tập hợp hạn chế tính endonuclease

Bên trong tổng cộng có gần năm ngàn loại enzym endonuclease

Mỗi một loại đều rất kỹ càng tỉ mỉ, bao gồm cả phương pháp sử dụng, phương pháp nghiên cứu vân vân

Trần Thương nhìn sơ qua một chút, rất vui mừng và bất ngờ

Nếu như bản thân muốn biên soạn ra một quyển sách dạng như thế này, không tốn mất mấy năm thì chắc chắc không thể biên ra được

Cố một quyển sách như thế này, thì tiến độ phát triển công trình gen của Trung Quốc, chắc chắn đẩy hướng về phía trước cả mười năm

Trần Thương không nghĩ đến, ban thưởng của nhiệm vụ này lại phong phú như thế

Mới có vòng thứ nhất mà đã nhận được một ban thưởng khác thường như thế này

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ vòng thứ nhất, kích hoạt nhiệm vụ vòng thứ hai, yêu cầu của nhiệm vụ: Chứng minh lý luận của Dương Mai là chính xác, giải thích với thế giới về những thiếu sót và khiếm khuyết của thuốc mới Olaparib! Thời gian giới hạn: 10 ngày!】

Chương 2075: Người Đàn Ông Tán Gia

Sau khi Trần Thương nhìn thấy nhắc nhở của hệ thống, bắt đầu suy nghĩ.

Thời gian lần này lại có giới hạn

Thế nhưng, nghĩ đến ban thưởng của vòng thứ hai chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với vòng thứ nhất, Trần Thương cảm thấy... Mười ngày căn bản là không phải vấn đề lớn gì

....

....

Hôm đó, trong lúc ăn cơm, Trần Thương đặt kết quả thí nghiệm ở trước mặt ba vợ, nói:

- Ba, thí nghiệm đã làm xong

- Đây là thành quả của tất cả lý luận, ba nhìn xem.

Tần Hiếu Uyên sững sờ, tò mò hỏi:

- Xong rồi? Hoàn thành rồi?

Trong lúc nhất thời, cả nhà đều nhìn chằm chằm vào lão Tần.

Tần Hiếu Uyên lau tay, mở ra xem, nhìn thấy thành quả nghiên cứu của Trần Thương ở trang cuối cùng, lập tức sửng sốt

Ông mở to mắt, nhìn qua Trần Thương nói:

- Đây chính là tất cả thành quả nghiên cứu sao?

Trần Thương gật đầu

Tần Hiếu Uyên đột nhiên hít sâu một hơi, hai tai che ở trên ngực.

Một màn này kiến cho mọi người xung quanh đều bị doạ cho phát sợ

- Ba, ba cảm thấy thế nào?

- Lão Tần, đang ăn cơm, ông đừng doạ người chứ

Động tác này của Tần Hiếu Uyên, khiến cho mọi người nghĩ rằng là nhồi máu cơ tim

Ở đây đều là người thuộc ngành nghề chữa bệnh đó, nha

Lão Trần - Trần Đại Hải am hiểu giết heo.

Tần Hiếu Uyên đột nhiên xúc động một tiếng:

- Mẹ nó, chúng ta gây quỹ của riêng mình, tốn hết 5 tỷ, chính là vì một thành quả nghiên cứu như thế này sao?

- Quá thiệt rồi

- Nhà chúng ta tự mình bỏ tiền ra để làm nghiên cứu... Chính là một thành quả như thế sao

- Đến cuối cùng, vẫn là phải phục vụ cho người nước ngoài, nghiên cứu cái gì mà hiệu quả của Olaparib đối với người Mỹ gốc u không bằng người da trắng

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Hiếu Uyên vô cùng đau đớn

Dù sao, đây cũng không phải là nói bừa, mà là kết quả của vàng bạc trắng thật đổi lấy

Lời nói không nói thì còn tốt, sau khi nói, xung quanh đều lập tức yên tĩnh lại

Hai tay của Tần Hiếu Uyên che lấy mặt, nghe thấy xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, trong lòng đột nhiên run lên

Giữa các ngón tay lộ ra một khe hở, ánh mắt cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt của những người xung quanh... Trong lòng thấp thỏm không yên

Không có ai thương hại người đàn ông lụn bại này

Ký Như Vân tức giận nói:

- Có một số người, đến chết vẫn còn yêu sĩ diện

- Đã có kết quả rồi đúng không! Giỏi lắm, lại còn có thể chứng minh lý luận của người đoạt giải Nobel là không hoàn thiện

- Điều này rất đáng giá đó! Đã tiêu mất 5 tỷ của nhà chúng ta

- Có 5 tỷ này... 5 tỷ đó! Tần Hiếu Uyên, ông... Ông là một người phá gia

Ký Như Vân càng nói càng tức.

Vào lúc này, Trần Thương cười cười:

- Mẹ, không sao

- Hơn nữa, 5 tỷ này chỉ là tạm thời mà thôi

Ánh mắt của Tần Duyệt sáng lên:

- Ý kia chính là còn có thể kiếm lại sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Không, còn phải ít nhất 5-10 tỷ nữa

Lời này vừa nói, bầu không khí lập tức ngưng trệ lại

Lão Tần nghe thấy câu nói vừa rồi của Trần Thương, trong vòng vốn dĩ vẫn đang vui mừng, không nghĩ đến... Trần Thương vậy mà lại nói câu tiếp theo

Trong lúc nhất thời, suýt chút nữa lão Tần đã bị doạ khóc, cơ thể run lẩy bẩy

Ký Như Vân giận không có chỗ phát tiết

Dùng lực véo mạnh móng tay vào Tần Hiếu Uyên, sau đó hùng hổ phàn nàn nói:

- Để cho ông tạo, để cho ông tạo này! Cờ bạc cũng không có phá của như thế

- Ngày nào ông cũng nói lão Vương người ta cất giữ đồ cổ, lão Lý chơi xiên, lão Trương thì mua phỉ thúy? Ông... Ông còn không bằng người ta, ông chính là người đàn ông tán gia, có nghe thấy không, còn phải thêm 5 tỷ

- Gia đình gì chứ? Để xem ông tạo như thế nào

Trần Thương cũng dở khóc dở cười

Nói thật thì, hiện tại Trần Thương cũng không có nhiều tiền lắm, còn có vốn lưu động mười mấy tỷ, thế nhưng... Bây giờ cũng không thể đụng vào

Bởi vì tiếp theo là thí nghiệm lâm sàng của thuôc mới Alzheimer CN-GV- số 998, đây cần phải tiêu số tiền lớn

Đều biết nghiên cứu phát minh thuốc mới cần phải dùng tiền, nhưng chuyện không biết là, nghiên cứu khoa học chỉ là một bộ phận tiêu chút tiền, còn chi tiêu lớn nhất chính là thí nghiệm lâm sàng

Lâm sàng thí nghiệm giai đoạn III, ít nhất là cần có bảy tám tỷ

Đây là ước tính thận trọng, còn chưa tính thí nghiệm lâm sàng ở nước ngoài.

Vậy nên, công ty Y dược bình thường căn bản là không thể gánh được phát minh nghiên cứu thuốc mới, nhất định phải dựa vào tập đoàn cỡ lớn.

Trần Thương nói:

- Mẹ à, thực ra số tiền tiêu ở trong đó, không phải là tiêu tiền của chúng ta, mà là có người trả tiền

- Thậm chí bọn họ còn muốn thanh toán kinh phí phát minh nghiên cứu của chúng ta

Lão Tần nghe xong, cũng đã kiên cường hơn mấy phần

- Đúng vậy đó, chúng ta chứng minh lý luận của nhón người Marie Claire là phiến diện, đây chính là chuyện tốt lợi quốc lợi dân, giúp đỡ biết bao nhiêu người

Ký Như Vân lườm ông một cái:

- Chuyện của mình còn chưa lo tốt, mà ngày nào ông cũng lo chuyện người nước ngoài gì đó, ông cho rằng ông là ai chứ

Tần Hiếu Uyên tự biết mình đuối lý, cũng không lên tiếng, khúm núm nói câu:

- Lòng dạ đàn bà

Trần Thương tiếp tục nói:

- Hơn nữa, bây giờ chúng ta có thể nghiên cứu cơ chế sinh bệnh chính của ung thư tuyến sữa, thậm chí có thể nghiên cứu yếu tố chính của yếu tố tăng trưởng giống insulin-2 về cơ chế sinh bệnh của ung thư tuyến sữa, ảnh hưởng đến RBCA1,2 và gen ức chế khối u.

Là có cơ hội hoàn thiện loại thuốc này

- Vậy nên, tất cả tiền hiện giờ của chúng ta, đều có người thanh toán

- Thậm chí, chúng ta có thể tiếp lấy cơ hội này, bồi dưỡng và tạo dựng nên một phòng thí nghiệm công trình gen của chúng ta.

- Đương nhiên, lần này ba cũng xem như là đã chứng minh được chính mình, dù sao... Ba có lẽ chính là người duy nhất còn lại trong những thập kỷ gần đây đã hoài nghi về lý luận của những người đoạt giải Nobel, đồng thời cũng là người đầu tiên lật đổ nhân tài của giải thưởng Nobel

Lão Tần nghe xong, lập tức kích động lên

- Nghe thấy chưa

- Chồng của bà rất lợi hại đó, có cam đảm hoài nghi giải Nobel! Đồng thời, còn có thể đạt được thành quả

Ký Như Vân cười lạnh một tiếng:

- Được rồi, chẳng lẽ người trong nhà không biết trình độ của người trong nhà sao?

Nói xong lại nhìn qua Trần Thương:

- Trần Thương à, sau này con cũng không thể nuông chiều cái tên đàn ông bại gia này như thế

- Bằng không... lại lên đến trời

- Nhìn cái đức hạnh này... Ông đừng làm cho chúng ta mất mặt xấu hổ

Lập tức, mọi người không nhịn được mà cười lên.

.....

Những ngày tiếp theo, Dương Mai không về nước, mà nghe theo Trần Thương, tiếp tục làm việc

Lần này, trách nhiệm trên người của Dương Mai rất lớn, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ đến, bản thân mơ mơ hồ hồ mà đi đến con đường như thế này

Quyền con người và tự do của người Mỹ dựa trên sự hoàn thiện của pháp luật.

Thế nhưng, cái gọi là pháp luật, chỉ là công cụ duy trì xã hội yên ổn của nhà tư bản: Nâng cao chi phí phạm tội

Lần này, Dương Mai đã thành công thu hút sự chú ý của tập đoàn AstraZeneca

Dù sao, trong lý luận của Dương Mai, thì thuốc Olaparib vẫn có giới hạn, không tốt đối với người Mỹ gốc u, đã dẫn đến mâu thuẫn xã hội nhất định

Chuyện này, rất dễ dàng kích thích lên mâu thuẫn rất nghiêm trọng, vậy nên, quan hệ xã hội của tập đoàn AstraZeneca lập tức ra mặt, khiến cho ảnh hưởng hạ xuống mức thấp nhất.

Chương 2076: Nổ Tung Nổ Tung Cuối Năm

Thế nhưng ngay lúc Dương Mai rơi vào tình cảnh nguy hiểm, đã đạt được rất nhiều sự giúp đỡ của người Mỹ gốc u

Ngay cả mấy cơ cấu nghiên cứu khoa học cũng dồn dập đến tìm Dương Mai, đồng ý tiến hành giúp đỡ, đồng thời đưa ra nghiên cứu đối với Olaparib.

Thế nhưng, cho dù là như thế, thì tập đoàn AstraZeneca vẫn khởi tố Dương Mai, yêu cầu công khai xin lỗi và bồi thường một số tiền lớn

Ngay vào thời khắc như thế, Công hội phụ nữ người Hoa ở New Jersey nước Mỹ lại tiến hành che chở cho Dương Mai, trong đó có một luật sư người Hoa ở Mỹ chủ động đảm nhiệm việc biện hộ cho Dương Mai

Khoảng thời gian này, Dương Mai đã nhìn thấu cái gọi là quốc gia của 'Quyền tự do, bình đẳng và quyền của con người là tối cao'

Cái gì là quyền của con người, cũng chỉ là cơ hội mà nhà tư bản giao phó bạn tự cho là đúng mà thôi

Đợi đến lúc bạn xâm phạm đến lợi ích của giai cấp thống trị, thì quyền lợi của bạn liền trực tiếp bị tước đoạt

Tự do?

Càng không tồn tại

Từng tiếng nói cử động của bạn đều giám sát gắt gao.

Bây giờ, hi vọng duy nhất của Dương Mai đã gửi vào trên người Trần Thương.

Hy vọng giáo sư Trần có thể đứng ra, chủ trì công đạo cho chính mình

Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi này, lần đầu tiên phát hiện có người nhà mẹ đẻ thật là tốt

Khi cô chịu đủ ức hiếp ở nước ngoài, chỉ có quê hương sẽ giúp đỡ cho cô, tin tưởng cô, bảo vệ đồng bào của mình

Sau khi loại cảm giác này khiến cho Dương Mai hối hận thương tiếc, ngoại trừ xúc động, thì còn có cái gì?

Thực ra hiện tại cô chỉ muốn về nước

Trở về làm một bác sĩ, giúp đỡ cho người của chính mình

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua

Cuối năm 2022 càng ngày càng gần, lúc khí tức của Giáng Sinh càng ngày càng gần

Tập san có hệ số tác động cao nhất trên thế giới, công bố một chuyên mục

Trước mắt,《Tạp chí Ung thư học lâm sàng》chính là hệ số có tác động cao nhất trên thế giới, phía sau một cái tên đơn giản, là một kỳ tích với hệ số ảnh hưởng cao đến 190.2

Phải biết, tập san chuyên nghiệp văn minh thế giới《The Lancet》này chỉ có 47 điểm

Mà《Tạp chí Ung thư học lâm sàng》lại cao đến 190 điểm

Là một tập san có tính Ung thư chuyên nghiệp vô cùng mạnh, có thể nói nó chính là tiêu chuẩn vàng của ngành nghề Ung thư thế giới

Tập san này vậy mà lại ra chuyên mục?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ngành nghề Ung thư đều sôi trào lên.

Mà tên của chuyên mục này rất đơn giản, thời gian chuẩn bị cũng rất ngắn, chưa đến ba ngày, E-book đã ra lò

Gọi là《Chuyên mục nghiên cứu tiến triển của Ung thư tuyến sữa》

Sự công bố của kỳ san này, đúng lúc gặp phải công bố hướng dẫn mới nhất của Hiệp hội Ung thư thế giới

Thế là một màn thú vị đã xuất hiện.

Phía trên của《Chuyên mục nghiên cứu tiến tiển của Ung Thư tuyến sữa》, văn chương trang bìa vô cùng ao ước

Một tiêu đề to lớn được in ở phía trên:《Giải Nobel không phải là chân lý》

Tin tức này là có ý gì?

Trong nháy mắt, lượng tiêu thụ của kỳ chuyên mục này lập tức bùng nổ

Ngay cả ban biên tập của《Tạp chí Ung thư học lâm sàng》cũng không nghĩ đến, tập san thực thể còn chưa in ấn, mà lượng tiêu thụ của E-book trong hai ngày ngắn ngủi, đã vượt qua các tập san bình thường gấp năm lần

Đây là khái niệm gì chứ

Trải qua bài báo này, ít nhất cũng khiến cho《Tạp chí Ung thư học lâm sàng》vượt qua mốc 200 điểm

Chuyện này thật sự sắp sáng tạo lịch sử rồi

《Giải Nobel không phải là chân lý》

Sự tuyên bố của bài báo này, đã thu hút ngày càng nhiều người chú ý đến

- Tần Hiếu Uyên, Trần Thương.

Cái tên xa lạ Tần Hiếu Uyên này vậy mà lại xếp phía trước Trần Thương

Mà tên của giáo sư Trần mọi người đều biết rõ ràng

Thế nhưng, cái tên không quan trọng, mà khi bọn họ nhìn thấy nội dung ở bên trong, lập tức kích động lên.

Giáo sư Trần Thương vậy mà ở trong gene ức chế khối u BRCA1 và 2 của bệnh ung thư tuyến sữa, phát hiện ra một chất có ảnh hưởng quan trọng mới: Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2

Trong lúc nhất thời, các chuyên gia và các học giả càng xem thì càng kinh ngạc

Khi bọn họ nhìn thấy ảnh hưởng cụ thể của loại yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 này vậy mà lại có thể dẫn đến tế bào ung thư của người Mĩ gốc u phát triển càng nhanh hơn, tất cả mọi người đều sửng sốt

Quan trọng nhất chính là tác giả của bản chuyên mục chính toàn bộ là đến từ Trần Thương và bác sĩ Tần Hiếu Uyên, giáo sư Tần của khoa ung thư thần bí

Toàn bộ chuyên mục chỉ có một bài báo này

Nhưng một bài báo như vậy, lại lên đến 41 trang, nội dung bên trong phong phú, liên quan đến công trình gen, liên quan đến rất nhiều trình tự của thí nghiệm

Ngay cả những phòng thí nghiệm của nước Mỹ kia sau khi xem xong bài báo, cũng đều xúc động

Chẳng lẽ giáo sư Trần không sợ hạch tâm sẽ bị rò rỉ ra hay sao?

Rất nhanh

Marie Claire và Robert Weinberg đều đã nhìn thấy bài báo này.

Mặc dù Trần Thương không nói thẳng là thành quả nghiên cứu của bọn họ là sai lầm.

Nhưng, sự phát hiện của hình dạng thừa số lớn, rõ ràng đã nói rõ là thành quả nghiên cứu của bọn họ có thiếu sót

Thời gian vẫn còn đang lên men

Bởi vì trước mắt vẫn còn chưa có nhiều người nhìn rõ chuyên mục này

Đúng vậy

Độ nổi tiếng của chuyên mục này vô cùng cao, có rất nhiều người chỉ là nhìn vào kết quả, thế nhưng vẫn chưa xem hết cả quá trình

Thời gian, trong giờ phút này giống như là chất xúc tác, khiến cho tốc độ lên men của chuyện này càng lúc càng nhanh

Rất nhanh

Trong nháy mắt, một nhà khoa học người Mỹ gốc u đứng lên

Chuyện của Dương Mai liên quan đến bài báo của giáo sư Trần, tất cả đều đã giải thích rõ ràng

Thì ra, thành quả nghiên cứu của Dương Mai là sự thật

Marie Claire và Robert Weinberg của tập đoàn AstraZeneca đi đầu trong việc nghiên cứu thuốc nhắm trúng Olaparib của bệnh ung thư tuyến sữa quả nhiên là tồn tại thiếu sót

Mà mấy ngày trước, hết lần này đến lần khác công bố hướng dẫn mới trong Hiệp hội Ung thư thế giới

Thuốc Olaparib đã trở thành thuốc được lựa chọn đầu tiên trong việc chữa trị Ung thư tuyến sữa

Lần này, ai đúng ai sai?

Đã trở thành chuyện mà tất cả mọi người đều quan tâm đến.

Bởi vì chuyện này thực sự có liên quan đến vấn đề hiệu quả chữa bệnh của rất nhiều người nước Mỹ

Mà đúng lúc này, Hiệp hội Ung thư đang tổ chức định kỳ hàng năm, mà hàng ngàn hàng vạn người Mỹ gốc u đang tụ tập ở ngoài cửa, kêu gào nhân quyền

Bọn họ cảm thấy, đây là thất trách của FDA nước Mỹ đối với việc quản lý giám sát Y dược

Là kỳ thị đối với nhân quyền của người Mỹ gốc u

Đồng thời, từ 21 người luật sư tinh anh da đen hợp thành một đội đề nghị khởi tố tập đoàn AstraZeneca

Yêu cầu đối phương bồi thường cho mỗi một bệnh nhân ung thư tuyến sữa đã sử dụng thuốc Olaparib

Lần này Dương Mai được đề cử bởi tổ chức của cuộc biểu tình này

Trong lúc nhất thời, niên hội của Hiệp hội Ung thư thế giới không thể không dừng lại

Mức độ phát triển của chuyện này khiến cho tất cả mọi người không lường trước được.

Thậm chí có rất nhiều người đã bắt đầu e ngại

Các cơ quan giải thưởng như giải thưởng Lasker, Giải thưởng Wilf về Y học... Được gọi là nhà tiên tri Nobel này hiện đang rất hoảng loạn

Chương 2077: Có cần Cho Trần Thương Một Giải Thưởng Sớm Hay Không?

Nói thật thì, thứ khoa học này, vẫn luôn phát triển

Thành quả của hiện tại rất có thể ở tương lai không xa sẽ bị nghi ngờ chất vấn và lật đổ.

Đây đều là tình huống đương nhiên của khoa học phát triển.

Chỉ có thể liên tục phủ định, mới có thể tiến bộ

Thế nhưng... Làm gì đã thấy kiểu như Trần Thương, người ta vừa mới trao giải, thì anh trong đêm đã đến tìm người ta, mới có mấy ngày chứ, đã nói cho cả thế thế, thành quả nghiên cứu của giải thưởng Nobel Sinh lí học hoặc Y học thực ra còn thiếu sót

Hiện tại, các chuyên gia giám khảo của giải thưởng Lasker đều đang suy nghĩ một vấn đề

- Chúng ta... Ngày mai có cần trao giải sớm hay không?

- Hoặc nói, năm nay chúng ta có cần phát cho giáo sư Trần một tấm thư mời trước hay không, ám chỉ một chút là sang năm giáo sư Trần sẽ lấy được giải thưởng!?

Giải thưởng Lasker đã được công bố vào đầu tháng 9 năm nay

Vậy nên, hiện tại bọn họ có chút sốt ruột, nhìn có nên để ra chỗ trống của cấp cứu hay không

Thế nhưng, vào lúc này, một nhân viên công tác đột nhiên nói:

- Có lẽ... Giáo sư Trần người ta còn không biết giải thưởng này của chúng ta... Hoặc là còn không nhìn vào trong mắt?

Sau khi câu nói này được nói, hiện trường lập tức trầm mặc mấy giây.

Mọi người có chút may mắn.

Nhưng... Nghĩ lại, còn có chút cảm xúc

Chúng ta dựa vào cái gì mà bị không nhìn thèm nhìn đến chứ

Chỉ cần chúng ta trao giải trước cho giáo sư Trần, thì chúng ta có thể sẽ nổi tiếng đó

Nghĩ đến đây, ánh mắt của giám khảo chính sáng lên, hai mắt sáng ngời như nhìn thấy thần linh

....

....

Thế nhưng, những ngày tháng của các cơ quan giải thưởng này nều nhất cũng là chỉ có một chút lo lắng.

Hiện tại người sợ nhất, sốt ruột nhất, cũng có khả năng bị uỷ khuất nhất chính là cơ cấu bình chọn Nobel và tập đoàn AstraZeneca

Không sao

Karimos đã khóc ngất ở nhà vệ sinh.

Vốn dĩ đã thực hiện tốt để đạt ngôi vị Nghiên cứu và Phát triển thuốc đều trị Ung thư số 1 trên thế giới, đã chuẩn bị tốt để tiêu diệt tập đoàn Roche, kết quả... Còn chưa bị thua dưới tay Roche, thì đã bị Trần Thương hạ gục xuống

Nghĩ đến đây, Karimos hối hận muốn chết, sớm biết thì bản thân đã cung cấp một vài chuyên gia học giả hay dụng cụ gì đó trong lúc Trần Thương làm nghiên cứu, để nhận được một chút ân tình thì...

Hiện tại, cũng có thể tích cực làm tốt các loại đề phòng nguy hiểm và chuẩn bị

Karimos càng nghĩ thì càng tức giận, gấp gáp gọi thư ký đến.

- Thế nào rồi? Nhóm người Marie Claire đã nghiên cứu ra hay chưa?

Thư ký thấy chủ tịch tức giận như vậy, cũng có chút sợ sệt:

- Chủ tịch, xin lỗi, giáo sư Marie Claire nói... Lĩnh vực kỹ thuật công trình gen mà giáo sư Trần nắm giữ vượt trên phía bên này của chúng ta.

- Bà ấy hiện đang suy nghĩ cách để liên lạc với tiến sĩ chuyên gia Hill trong lĩnh vực công trình gen của nước Mỹ.

Sau khi Karimos nghe thấy, thì thầm trong miệng vài câu, nói có thể:

- Được rồi, tôi đã biết, cô đi ra ngoài đi

- À đúng rồi, giúp tôi hẹn gặp viện trưởng của Học viện công trình gen MIT, đúng rồi, còn có đại học Johns Hopkins bên kia, nhanh chóng! Không tiếc bất cứ giá nào

Karimos sốt ruột nói.

Thư ký gật đầu, đứng dậy rời đi.

Karimos biết rõ, hiện tại chính là đang cướp giật thời gian

Bọn họ nhất định phải nhanh chóng tìm kiếm phương án giải quyết.

Thực ra, chuyện này phát triển đến hiện tại, đã không thể chỉ đơn thuần trách cứ Marie Claire và Robert Weinberg.

Mặc dù Karimos rất chán ghét đối phương mù quáng tự tin, nói cái gì là công trình gen của Trung Hoa phát triển lạc hậu...

Mà nhanh như thế đã tự vả khiến cho Karimos rất không thích.

Thế nhưng, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, nhất định phải cần tím được cách giải quyết vấn đề mới được

Bản thân Karimos cũng là xuất thân chuyên nghiệp, mà còn tự mình đã phụ trách mấy hạng mục của công ty, vậy nên biết rõ một chuyện, đó chính là hiện tại cần phải làm rõ cơ chế của yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2, sau đó ở đây đẩy lên cơ sở phía trên, tìm được một phương án giải quyết

Phải biết, kinh phí nghiên cứu thuốc mới Olaparib rất rất cao

Hơn nữa, chu kỳ còn rất dài, thời gian bảo vệ độc quyền chỉ có 20 năm, nếu như thất bại trong gang tấc, thì hậu quả khó mà lường được

Đến lúc đó đừng nói là đuổi theo oche, ngay cả bảo vệ địa vị của bản thân cũng còn khó khăn

MIT là một trong những trường đại học có công trình gen phát triển tốt nhất trên thế giới, nổi danh cùng với nó cũng chính là đại học Johns Hopkins.

Hai trường học này đã bồi dưỡng ra rất nhiều giải thưởng Nobel trong lĩnh vực Công trình sinh vật, hơn nữa hiện tại cũng có rất nhiều giáo sư đều đã từng là người đoạt giải Nobel

Ồ

Không đề cập đến giải thưởng Nobel đáng chết này

Karimos oán hận nói một câu.

Nhưng, cho dù có nói như thế nào, thì hai trường đại học này cũng không tìm được cách giải quyết, hiện tại chỉ có thể nói... Không có cách nào

.....

Mà lúc này, trên toàn thế giới đều đang cảm thấy rung động vì thành quả nghiên cứu khoa học của Trần Thương

Có một vài luận văn thoạt nhìn thì rườm rà không gì sánh được, một mảnh cao thâm, thế nhưng thường thường thì suy luận ngược lại vô cùng đơn giản

Nhưng hơn bốn mươi trang nghiên cứu của Trần Thương ở trên《Tạp chí Ung thư học lâm sàng》thoạt nhìn thì nghiên cứu vô cùng triệt để, từng bước từng bước vô cùng rõ ràng, nó giống như là đang giúp mọi người tìm ra nghiên cứu này một cách thuận lợi

Thế nhưng, nghiên cứu nhìn như kỹ càng tỉ mỉ hoàn hảo này, thực ra thì từng bước hung hiểm, mỗi một bước đều rất khó khăn

Từ lúc mới bắt đầu phân tích gen ức chế khối u BRCA1 và 2 của ung thư tuyến sữa, thì đã bắt đầu làm khó đa số người

Ngay cả đại lão trong lĩnh vực công trình gen, học sinh của Hill đoạt giải Nobel về công trình gen năm 2015: Marie Claire khi nhìn thấy Trần Thương phân tích nghiên cứu mảnh vỡ gen ức chế khối u BRCA1 và 2, cũng ý thức được, bản thân thực sự đã đánh giá thấp Trần Thương

Rất có thể, độ xa của công trình gen của Trần Thương còn cao hơn so với bản thân mình

Cho dù có một số người có thể dựa theo mạch suy nghĩ của Trần Thương để vượt qua cửa thứ nhất, thế nhưng sau đó đến lúc gặp phải Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2, cũng sẽ bị Trần Thương kẹt lại

Hiện tại, trong vòng có rất nhiều người xem tiến độ nghiên cứu này như một nguồn vốn để khoe khoang

- Tiến độ nghiên cứu của Sở nghiên cứu Vanla chúng tôi đã đạt đến 50%

- Khá lắm

- Chúng tôi cũng không kém nhiều, chúng tôi cũng bắt đầu nghiên cứu nhiều chuỗi peptit của yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2.

- Chúng tôi cũng đã bắt đầu hợp tác với viện Y học Harvard, tìm kiếm trợ giúp về tiến độ công trình gen

....

Thảo luận liên quan đến chuyện này càng ngày càng nhiều, cũng đúng lúc nói rõ sức ảnh hưởng của chuyện này đã càng lúc càng lớn.

Đã không còn đơn thuần chỉ là chuyên trong vòng chữa bệnh nữa, mà đã trở thành vấn đề đều đang được chú ý ở lĩnh vực công trình gen

Mà lúc này, người Mỹ không phải người Mỹ gốc u bên này cũng đang đoàn kết để tạo áp lực cho FDA, yêu cầu tập đoàn AstraZeneca bồi thường

Mà đội luật sư khổng lồ còn đòi bồi thường gần 50 tỷ đôla

Bồi thường lần này một khi thực hiện, thì chắc chắn sẽ trở thành một lần bồi thường lớn nhất cho các tranh chấp Y tế trong ngành nghề chữa bệnh

Đối với tập đoàn AstraZeneca mà nói, nó cũng sẽ trở thành một lần đả kích cực lớn

Chương 2078: Từ Bỏ Đi! Dừng Lại Ở Đây Thôi

Trong lúc nhất thời, nhiều mặt thế lực đều toàn bộ tham gia vào

Bắt đầu nghiên cứu tường tận về luận văn của Trần Thương

Mà lúc này, trong lòng Trần Thương lại sợ hãi.

Dù sao thời gian mười ngày thực sự là rất có hạn

Đám người này quá... Quá ngu rồi

….

Bây giờ, Trần Thương thực sự hoảng sợ

Thời gian nhiệm vụ yêu cầu là 10 ngày

Hiện tại, năm ngày đã trôi qua, khiến anh rất lo lắng một chuyện, đám đần độn này có thể có đột phá trong năm ngày hay không?

Không phải Hoa Kỳ của các anh là quốc gia có kỹ thuật mạnh di truyền mạnh nhất trên thế giới sao?

Bây giờ, đến trình tự sinh trưởng một dạng gen 2 bé nhỏ có nhân tử giống insulin cũng không nghiên cứu triệt để được?

Lúc đầu, Trần Thương chính vì lo lắng chuyện này xảy ra, cho nên ngay từ đầu anh đã quyết định viết luận văn này càng chi tiết, tỉ mỉ và cẩn thận hơn nữa

Đáng tiếc

Ngay cả khi anh đã viết ra từng bước và từng chi tiết, những người đó vẫn không tìm ra

Nghĩ đến đây, anh không nhịn được thở dài.

Tất nhiên anh không biết rằng một bài luận văn của anh đã khiến nhiều phòng thí nghiệm kỹ thuật di truyền hàng đầu trên thế giới phải bước vào nghiên cứu

Bởi vì lần này, chỉ cần nghiên cứu ra thì sẽ một phát thành công. Nếu như được cha đẻ của các công ty y dược ưu ái, thì cái gì mà đầu tư, mà kinh phí nghiên cứu khoa học, không phải đều được giải quyết ổn thỏa sao?

Đúng vậy

Đừng nghĩ cuộc sống trong phòng thí nghiệm dễ dàng, cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Muốn có thành tựu thì phải đốt tiền làm thí nghiệm, vậy… Tiền ở đâu ra?

Về cơ bản, nhiều phòng thí nghiệm dựa vào gia công phần mềm công trình thực nghiệm để sống qua ngày.

Trong một thời gian, nghiên cứu về hạng mục Trần Thương đã trở thành một chủ đề nóng trong giới.

Tương tự, phòng thí nghiệm Kỹ thuật Di truyền Thanh Hoa của Trung Hoa cũng đang nghiên cứu.

Một nhóm các nhà khoa học hàng đầu trong nước tụ tập trong phòng thí nghiệm, sôi nổi thảo luận về chuyện này.

Người đứng đầu khoa học kỹ thuật sinh học Trung Hoa - Đào Huân đã bị chuyện này làm cho suy sụp mấy ngày qua

Bận rộn suốt cả một ngày, bây giờ đã là sáng sớm.

Một đám người hồn bay phách lạc ngồi trên mặt đất.

- Lão Đào, ông nói xem chúng ta như thế có ý nghĩa gì?

Viện sĩ Dương Trúc Thành không nhịn được nói.

- Có ý nghĩa gì? Ý nghĩa rất lớn

Đào Huân nghe vậy liền kích động, ngẩng đầu, ngửa cổ lớn tiếng nói:

- Mọi người đều có trách nhiệm đối với sự hưng thịnh của đất nước, kể cả đám người già chúng ta. Cái mà chúng ta nâng đỡ là hình tượng công nghệ gen của Trung Hoa! Đó cũng là hình mẫu cho đám trẻ

- Giáo sư Trần tôn trọng tiên sinh Bàng Linh vì điều gì? Chính vì thân hình mỏng manh yếu ớt của bà ấy nhưng lại tạo nên xương sống của Trung Hoa

- Đào Huân tôi không có tài, không thể khiến quốc gia hưng thịnh, nhưng tôi có thể dốc hết sức lực

- Ông nói xem việc chúng ta làm có ý nghĩa hay không?

- Không phải… Viện trưởng Đào, ông đừng giận lão Dương. Lão Dương chỉ cảm thấy tuổi tác ông lớn như vậy, lại đã năm ngày trôi qua, cũng chưa được ngủ một giấc tử tế, lo lắng cho ông mà thôi.

Một đồng nghiệp ngồi bên khuyên một câu.

Đào Huân vỗ vai Dương Trúc Thành, cười nói:

- Đi, đứng dậy làm lại, lần này thử công nghệ TALEN

- Lần cuối cùng, làm xong chúng ta nghỉ ngơi.

Nói xong, Đào Huân trực tiếp bước vào trong, Dương Trúc Thành cũng theo sau ông ta.

Những đồng nghiệp khác đang có chút kiệt sức, thấy đến viện sĩ Dương Trúc Thành còn bị lão viện trưởng phê bình, vậy còn có thể nói gì nữa! Xốc lại tinh thần, làm thật tốt.

Dương Trúc Thành vừa bước vào liền trừng mắt nhìn Đào Huân, đen mặt nhỏ tiếng nói:

- Hay cho Đào Huân ông, lại lấy tôi ra để lập uy! Tôi không cần mặt mũi sao!?

Đào Huân quay đầu lại, nhìn thấy không có ai, liền nhanh chóng nịnh nọt cười:

- Haha, viện sĩ Dương rộng lượng, đúng không? Haha... Quy tắc cũ, tôi vừa lấy được hai lạng bạch trà, chia ông một nửa

- Thành giao

- Haha, đi, chết tiệt, lần này chúng ta nhất định qua được khâu đầu tiên

- Nếu như Trần Thương biết đám người già chúng ta khổ cực bao lâu vẫn không bằng anh ta làm một mình thì thật là mất mặt

- Các đồng chí, làm việc chăm chỉ hơn, đừng để giáo sư Trần đánh giá thấp đội ngũ chúng ta

- Cố lên

Một giờ sáng, thủ đô sôi động hẳn lên, cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu

Tương tự, trong phòng thí nghiệm lúc một giờ sáng.

Đèn sáng, và cuộc đấu tranh vẫn tiếp tục

Sau khi suy nghĩ kỹ, có lẽ chính ánh đèn rực rỡ của nhóm người trong tòa nhà đã tạo nên vẻ lộng lẫy của cảnh đêm thủ đô, đúng không?

Trong mắt những người dân bình thường, cảnh đêm thủ đô thật phồn hoa là do thành phố lớn đã được quốc tế hóa. Nhưng trong mắt những người tinh tường, thủ đô thật sự phồn hoa chính là nhờ những người nỗ lực không quản ngày đêm.

.....

Hoa Kỳ, New Jersey.

Một tòa nhà thí nghiệm đầy ý thức khoa học và công nghệ.

Đây là phòng thí nghiệm kỹ thuật sinh học nổi tiếng nhất của New Jersey, phòng thí nghiệm Hiab

Hiab đã giành giải Nobel 2015 nhờ công nghệ chỉnh sửa CRISPRCas9 mới của kỹ thuật di truyền

Đây có thể nói là một thế giới văn minh vào khi đó. Phải biết rằng, công nghệ CRISPRCas9 có thể nói đã khiến kỹ thuật gen của thế giới tiến bộ lên mười năm

Trong khi đó, Hiab cũng là một người cực đoan. Trong bài phát biểu nhận giải Nobel, ông từng thẳng thắn:

- Người thúc đẩy sự phát triển của thế giới thật ra là số ít

Câu này khiến Hiab gặp phải tranh cãi rất lớn

Tuy nhiên, không ai có thể phủ nhận thành quả của ông.

Hiab đã từng nói rằng Thượng đế chắc chắn cũng phải là một nhà khoa học kỹ thuật di truyền, người đã tạo ra một ngân hàng gen tuyệt vời cho mọi thứ trên thế giới này

Sự vĩ đại của Hiab không chỉ nằm ở sự hiểu biết của ông về kỹ thuật di truyền, mà còn ở việc ông dạy học sinh của mình

Trong số các sinh viên của Hiab, người có triển vọng nhất là Mary Claire, người đã đoạt giải Nobel năm 2021.

Lúc này, ở phòng thí nghiệm của Hiab, Mary Claire, Hiab và những người khác đang bận rộn thử nghiệm

Một thời gian dài

Một tiếng thở dài vang lên.

- Lại thất bại

Mọi người nghe thấy tiếng động đều quay lại nhìn thầy mình, chỉ thấy khuôn mặt Hiab đầy buồn bã và cô đơn.

Năm nay, Hiab đã 81 tuổi và là nhà tài phiệt hàng đầu duy nhất còn sót lại ở Hoa Kỳ.

Nhưng sao một ông già cả đời cao ngạo lúc này lại hiu quạnh đến thế

Loại thất vọng này là điều mà trước đây ông chưa từng có.

Ông khẽ thở dài, dường như đã cạn kiệt niềm kiêu hãnh cả nửa đời người

Mary Claire đã sững sờ khi nhìn thấy điều này

Những học trò khác cũng vậy, họ chưa bao giờ thấy dáng vẻ thầy mình như thế

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Thầy... Sao vậy ạ?

- Thầy không thoải mái chỗ nào ạ?

Hiab ngồi xuống ghế, tháo găng tay, tháo kính, lấy tay ấn vào sống mũi.

- Không sao, các con ngồi xuống đi.

Mary Claire:

- Thầy, đợi chút, phân li bên này đã chuẩn bị xong, con…

Hiab lắc đầu:

- Thí nghiệm dừng ở đây đi

Lời nói thốt ra, tất cả mọi người đều sững sờ

Là ý gì?

Làm không nổi sao?

Hiab nói tiếp:

- Thí nghiệm này không cần thiết nữa, các con... Không, là chúng ta, chúng ta không các nào làm ra kết quả

Mọi người đều sững sờ khi nghe câu này

Một người kiêu hãnh như thầy, một người chưa bao giờ nói lời từ bỏ trong cuộc đời mình, thậm chí còn coi thường những người bỏ cuộc, không ngờ lại... Từ bỏ công trình nghiên cứu này?

Chương 2079: Kết Quả Giống Nhau Một Cách Đáng Ngạc Nhiên

Câu này của Hiab như một tiếng sấm bên tai tất cả các học sinh, khiến tất cả mọi người đều sững sờ

Mọi người nhìn thầy và hồi lâu không thể thốt nên lời...

Họ không thể tin rằng đây là những lời được chính miệng thầy nói…

Họ không dám tin, tất cả là sự thật

Mary Claire không kìm được mà nói:

- Thầy… Thầy đang đùa đúng không?

Hiab cười lắc đầu:

- Thầy không đùa

- Nghiên cứu này không còn cần thiết nữa.

- Tại sao?

Sắc mặt Mary Claire thay đổi.

Hiab thở dài thườn thượt:

- Con xem đi, thầy chỉ mô phỏng quá trình sản xuất yếu tố tăng trưởng giống insulin 2 bao gồm 67 axit amin, và nhận thấy rằng rất khó để đạt được sự phân tách chính xác, hoặc thậm chí là... Không làm được

- Gen nhân tố tăng trưởng giống insulin 2 nằm trên nhiễm sắc thể 11p15.5 bên cạnh gen insulin. Khoảng cách của chúng là 30kb IGF2. Con có biết điều đó có nghĩa là gì không?

Điều này cho thấy rằng, ban đầu gen tổng hợp tiền chất proprotein của yếu tố tăng trưởng giống insulin 2, nhưng tiền chất proprotein này bao gồm miền A-E và một peptide tín hiệu 24 dư

- Thầy vừa mới sử dụng công nghệ chỉnh sửa gen CRISPRCas9 mới nhất, sau đó kết hợp công nghệ ZFN và TALEN truyền thống, có thể nói rằng ta đã sử dụng tất cả các phương pháp có thể sử dụng

- Nhưng... Vẫn không thể phân tách chính xác

- Mỗi lần dường như chỉ khác biệt hai gen tự do, nhưng quả thật là vô cùng khác biệt

- Thầy suy đoán rằng các phương pháp cắt gen mà Trần Thương sở hữu vượt trội hơn nhiều so với thầy

- CRISPRCas9 thực sự có khuyết điểm... Nó không thể cắt mà không có PAM ở phía trước khu vực mục tiêu, và độ đặc hiệu không cao, vì vậy ta suy đoán rằng Trần Thương có thể chỉ sử dụng endonuclease có tính hạn chế truyền thống

- Nếu đúng như vậy, số lượng endonuclease mà cậu ấy có... Nhiều hơn rất nhiều so với chúng ta

Nghe những điều này, Mary Claire sững sờ đứng tại chỗ…

Sao có thể như thế được?

- Không thể nào! Thưa thầy... Chúng ta có gần 5.000 loại endonucleases hạn chế. Khi Trung Hoa tham dự hội nghị năm ngoái mới phát hiện…

- Hơn nữa, chúng tôi còn có công nghệ CRISPRCas9. Đây là công nghệ tiên tiến nhất của chúng ta, sử dụng protein Cas9! Trần Thương…

Mary Claire rất khó chấp nhận sự thật này

Trần Thương chỉ là một bác sĩ phẫu thuật, làm sao cậu ấy có thể thành thạo kỹ thuật gen?

Hơn nữa, cậu ấy bao nhiêu tuổi, chưa đầy 30 tuổi

Nghiên cứu mà cả đời nỗ lực, chẳng lẽ không thể so với cậu ấy?

Một Mary Claire đầy kiểu ngạo khó có thể chấp nhận sự thật này

Tuy nhiên, thầy của cô ấy đã đánh vỡ tất cả sự tự tin của cô ấy

Chỉ thấy Hiab liếc nhìn Mary Claire, nhàn nhạt nói:

- Con cho rằng Trần Thương sẽ không sử dụng công nghệ CRISPRCas9? Đó là vì con chưa đi đến cuối cuộc thử nghiệm này. Các con có thể không nhìn thấy, ở thời khắc cuối cùng, khi các kỹ thuật chỉnh sửa cuối cùng đã hợp nhất, Trần Thương đã sử dụng ba kỹ thuật chỉnh sửa cùng một lúc

Cùng một lúc

Là đồng thời sử dụng ba phương pháp, hoạt động trên ba mục tiêu khác nhau và chỉnh sửa cùng một lúc, đảm bảo sự thống nhất về thời gian và trình tự chỉnh sửa

- Điểm này cho thấy việc sử dụng công nghệ CRISPRCas9 của Trần Thương vượt xa thầy

Nói đến đây, Hiab cảm thấy thất bại, và niềm kiêu hãnh của tám mươi năm đã biến mất

Thiên tài gì chứ?

Huy hoàng gì chứ?

Thành tựu gì chứ?

Có lẽ, trên đời này thực sự có một số thiên tài, họ không bao giờ quan tâm đến danh vọng và tài sản, nhưng họ lại cất giấu những kho báu sâu thẳm

Trần Thương, rốt cuộc cậu là loại người nào?

Mary Claire và mọi người xung quanh nhìn Hiab, họ không ngờ thầy lại nói những lời này

Trong thoáng chốc, vài học sinh rơi vào trầm lặng.

Lần này, để giúp Mary Claire thực hiện nghiên cứu này, Hiab đã gọi vài học sinh tới.

Những người này đều là chuyên gia hàng đầu thế giới

Nhưng lúc này... Tất cả im lặng

Mary Claire không nhìn được hỏi:

- Thật sự không có cách nào sao?

Hiab lắc đầu:

- Thầy cho con một ý kiến.

- Nhân lúc thời gian còn sớm, ảnh hưởng vẫn chưa lớn, ý của thầy là liên lạc với Trần Thương, tiến hành phương án tối ưu hóa

- Thầy nghĩ rằng nếu cậu ấy đã có thể nghiên cứu cơ chế của yếu tố tăng trưởng giống insulin 2, việc giải quyết chỉ là vẫn đề thời gian

- Đợi khi các con tự mình chinh phục được, cũng không phải không thể, nhưng… Có lẽ phí tổn thời gian sẽ rất cao

Hiab nói tiếp:

- Nếu con đoán không sai, chuyện này thật ra chuyện này không phải vấn đề loại thuốc, nhưng cũng sẽ là vấn đề về loại thuốc

- Phân tích triệt để, phương hướng kế hoạch nghiên cứu của các con là đúng, nhưng các chi tiết nhỏ lại không được xử lý tốt.

- Nếu không xử lý thuốc tốt với việc trị liệu đối với người Mỹ gốc Phi, chuyện này có thể bị phóng đại vô hạn

- Con mau trở về xem bọn Kalimos nói thế nào, thầy cũng mệt rồi

Nói xong, Hiab quay lưng bỏ đi.

Trước khi đi, dường như chợt nhớ ra điều gì đó, ông vội nói:

- Còn có… Đừng chọc giận Trần Thương

Những người học trò nhìn người thầy luôn kiêu ngạo của họ, cả đời hiếm khi khâm phục ai, vậy mà lại nói những lời như vậy

Rất hiếm thấy

Kalimos đã liên hệ với đại học Johns Hopkins và các chuyên gia của viện Công nghệ Massachusetts trong lĩnh vực công nghệ gen để bắt đầu

nghiên cứu

Nhưng kết quả giống nhau một cách đáng ngạc nhiên

Tất cả mọi người không có cách nào tiếp tục.

Vấn đề này không còn là vấn đề của năng lực nữa, đây được gọi là công nghệ đứt đoạn, còn gọi là chân trời công nghệ

Họ biết rất rõ rằng muốn đạt đến bước của Trần Thương thì vẫn còn một khoảng cách rất xa

Trong thoáng chốc, hai nhà khoa học hàng đầu đã nói với Kalimos:

- Tiên sinh Kalimos, rất xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức

- Đúng! Nhưng... Các phương pháp kỹ thuật gen của giáo sư Trần Thương đã vượt xa chúng ta

- Có lẽ từ hôm nay, chúng ta cần phải đi Trung Hoa để học tập một lần

- Đúng vậy

- Thật không ngờ, giáo sư Trần, một chuyên gia y tế và phẫu thuật, lại hiểu biết sâu sắc về kỹ thuật di truyền như vậy

Karimos đã im lặng

Ông ta không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

Kalimos do dự hồi lâu, đành phải chờ tin vui từ Mary Claire, có lẽ giáo sư Hiab... Còn có hy vọng

- Giáo sư Kalimos, anh có thể tìm giáo sư Hiab, có thể ông ấy còn có phương pháp

Lời còn chưa nói xong

Điện thoại của Kalimos đổ chuông.

Khi thấy điện thoại là của Mary Claire, mắt anh ta sáng lên.

Nhưng những lời tiếp theo của Mary Claire khiến Kalimos hoàn toàn im lặng.

Chẳng lẽ... Thật sự không có cách nào sao?

Karimos tuyệt vọng

Các chuyên gia đại học Johns Hopkins và viện Công nghệ Massachusetts đứng xung quanh thấy vậy cũng không nhịn được thất vọng.

Xem ra giáo sư Hiab cũng không có cách

Lúc này, ở Trung Hoa, Trần Thương đang vô cùng sốt ruột

Không được

Không thể trì hoãn thêm nữa. Nếu cứ thế này, nhiệm vụ của anh sẽ không thể hoàn thành.

Vẫn chưa có

Vẫn chưa…

Trần Thương lo lắng chết đi sống lại.

Nghĩ đến đây, hai mắt Trần Thương đột nhiên sáng lên.

Ngày hôm sau, trong một phòng thí nghiệm kỹ thuật gen ở Thanh Hoa, thủ đô của Trung Hoa.

Đào Huân và Dương Trúc Thành và thành viên vừa ngủ được một chút thì có một cuộc điện thoại gọi đến

- Viện trưởng Đào, viện sĩ Dương, giáo sư Trần đến rồi

- Ai là giáo sư Trần? Còn nữa… Cậu là ai?

Đào Huân mơ hồ hỏi lại. Ông vừa ngủ chưa đầy bốn tiếng liền bị tiếng điện thoại đánh thức.

Chương 2080: Phần Thưởng Này Làm Tôi Sắp Nổ Tung Rồi

Không bao lâu sau khi Đào Tấn và Dương Tử Thành vừa ngủ, đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến

- Tôi! Tào Ngu đây, lão Tào

- Giáo sư Trần còn có thể là ai nữa, Trần Thương đó! Bây giờ, chúng tôi đã đến trước cửa rồi

Bên này, Tào Ngu xấu hổ nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần đừng để ý. Hai ngày nay, mấy người viện trưởng Đào rất cực khổ, không quản ngày đêm làm nghiên cứu

Trần Thương gật đầu. Anh rất hiểu nỗi khổ của người làm nghiên cứu.

Tương tự, anh cũng rất tôn trọng những người này.

Nghe những gì Tào Ngu nói, Đào Huân chợt tỉnh

May mắn thay, chiếc giường đơn trong văn phòng khá thấp nên khi bị ngã cũng không đau.

Nhưng Đào Huân vẫn kêu lên một tiếng, làm Dương Trúc Thành ở bên cạnh chợt tỉnh

- Làm ầm ĩ cái gì? Dọa chết tôi rồi. Tôi có bệnh tim đấy anh hai ạ

Dương Trúc Thành lật người nói.

Đào Huân vui mừng nói:

- Ngủ cái gì mà ngủ! Trần Thương đến rồi, mau dậy đi

- Trần Thương? Trần Thương nào? Mẹ kiếp? Trần Thương đến rồi

Dương Trúc Thành cũng không ngủ được nữa, trực tiếp bật dậy.

Hai người vội vàng ra nghênh đón.

Trần Thương nhìn thấy dáng vẻ lộn xộn của hai người thì không hề cảm thấy buồn cười mà vô cùng cảm động.

- Thật ngại quá, để giáo sư Trần chê cười rồi, lần đầu gặp mà lại thế này

- Đúng, bây giờ tôi đi sắp xếp bữa cơm…

Đào Huân và Dương Trúc Thành ngượng ngùng cười, vội vàng chỉnh sửa quần áo sau đó đáp.

Trần Thương vội cười đáp:

- Không sao, đừng dọn dẹp nữa, hai người hãy thay quần áo rồi đến phòng thí nghiệm ngay.

Đào Huân sững sờ:
- Hả?
Trần Thương cười đáp:
- Tôi đến giúp mọi người nghiên cứu chỉnh sửa gen! Chúng ta trực tiếp đến phòng thí nghiệm chứ nhỉ?
Đào Huân vô cùng vui mừng, vội nói ba tiếng:
- Được! Được! Được
Nói xong đi hướng thẳng về phòng thí nghiệm.
Bọn họ thích nhất là dáng vẻ thấy việc là làm của người theo chủ nghĩa siêng năng nghiên cứu như Trần Thương
Hôm đó, mọi người đều không để ý đến việc ăn cơm
Cho đến tận buổi chiều, hàng loạt tiếng hoan hô vang lên từ phòng thí nghiệm
Nghiên cứu ra rồi
Thành công rồi
Đào Huân kinh ngạc nhìn Trần Thương, đầy ngưỡng mộ và phấn khích
- Giáo sư Trần, đây là phương pháp gì? Thật là một phương pháp chỉnh sửa lợi hại
Trần Thương nở nụ cười:
- Trò nhỏ thôi, hôm khác sẽ dạy cho chú.
- Thật sao? Có thể sao?
Trần Thương cười:
- Tất nhiên rồi
- Tôi đang viết một cuốn sách về kỹ thuật gen, đến khi đó mọi người cùng thảo luận
Mắt Đào Huân sáng lên và vô cùng phấn khích:
- Tốt, quá tốt rồi
- Có cậu ở đây, cuối trình độ kỹ thuật gen của chúng tôi cũng có thể nhanh chóng phát huy rồi
Dương Trúc Thành cũng kích động gật đầu.
Trần Thương cuofi:
- Vậy hôm nay, các ông đem kết quả nghiên cứu công bố ra cả thế giới đi
- Công bố phương pháp endonuclease hạn chế đi, nếu không, hiện tại toàn thế giới đều không thể nghiên cứu ra
Đào Huân không nhịn được hỏi:
- Giáo sư Trần, sao cậu không trực tiếp…

Trần Thương cười không nói gì

Đào Huân đột nhiên phản ứng lại. Ông thở dài, mặt đỏ bừng.

Sau đó, ông nói:

- Aiya, chỉ trách đám người chúng tôi đã không làm việc chăm chỉ. Sự phát triển của khoa học ở tổ quốc vẫn phải dựa vào đám hậu bối các cậu rồi

- Tôi hiểu rồi, cậu muốn chúng tôi được nở mày nở mặt trên thế giới

- Giáo sư Trần lao tâm khổ tứ rồi

Trần Thương vội nói:

- Viện trưởng Đào xin đừng như thế

…

Hôm đó, Trung Hoa trực tiếp phát biểu một báo cáo nghiên cứu

Trong Tạp chí của đại học Thanh Hoa

Và việc phát hành báo cáo này đã được trích dẫn vô số ngay lập tức.

Ngay cả tòa soạn Tạp chí của đại học Thanh Hoa cũng có chút kinh ngạc

Và việc phát hành báo cáo này ngày lập tức đã được vô số nơi trích dẫn. Sau khi xem xong, các chuyên gia và học giả ở nước ngoài đã in lại và tải về để học.

Bọn họ không ngờ lại có ảnh hưởng lớn như vậy.

Trong thoáng chốc, chỉ trong một ngày, cả thế giới đều biết rằng Trung Hoa đã đi đầu trong việc nghiên cứu loại endonuclease hạn chế này

Đột nhiên, các cơ quan nghiên cứu khoa học lớn bắt đầu suy đoán rằng kỹ thuật gen di truyền của Trung Hoa đã phát triển quá nhanh?

Thậm chí... Còn công bố công nghệ endonuclease hạn chế này

Rộng lượng như thế sao?

Thật ra

Đối với Trần Thương, đây chẳng qua chỉ là một endonuclease mà thôi

Anh vừa đạt được 100 loại

Sau khi các nước phương Tây có được công nghệ này, họ đã ngay lập tức đưa vào sử dụng.

Ngay sau đó, nhiều cơ quan nghiên cứu khoa học liên tiếp công bố kết quả.

Về các tín hiệu trung gian của gen ức chế khối u ung thư vú RBCA1 và 2 gen: bức màn thực sự và cơ chế hoạt động của yếu tố tăng trưởng giống insulin 2 cũng đã được phát huy

Mọi người đã thấy tính xác thực của cơ chế này

Thật vậy, nó có hiệu quả bình thường đối với người Mỹ gốc Phi, nhưng hiệu quả đáng kể đối với người da trắng

Điều này có thể giải quyết như thế nào?

Sau khi chuyện này xảy ra, loại thuốc mới của Tập đoàn AstraZeneca là Olaparib không được hướng dẫn chi tiết, điều này không tôn trọng người Mỹ gốc Phi, gây thất thoát… Hàng loạt chuyện lần lượt nổ ra

Ảnh hưởng của chuyện này rất lớn

Ngày càng có nhiều người tham gia.

Thậm chí, vụ việc này đã ảnh hưởng đến quốc hội và các đảng phái khác nhau

Nó thậm chí còn ảnh hưởng đến nhiệm kỳ mới

Và các phương tiện truyền thông cũng đang thổi phồng sự kém cỏi của FDA

Sự an toàn tính mạng của người dân Mỹ thực sự phụ thuộc vào sự giúp đỡ của Trung Hoa?

Giáo sư Trần Thương cùng những người khác đang ở đây để giúp đỡ sức khỏe của người Mỹ

Đây có còn là FDA luôn phục vụ thế giới không?

Lúc này, Trần Thương đã trở thành anh hùng dân tộc của người Mỹ gốc Phi.

Đây là điều mà Trần Thương cũng không ngờ tới.

Trong chuyện này, tập đoàn AstraZeneca có trách nhiệm lớn, nhưng bộ phận pháp lý khẳng định rằng đó là kết quả của các hạn chế kỹ thuật

Sau một thời gian bế tắc, tòa án Mỹ cũng đưa ra phán quyết.

Ngoài khoản bồi thường tài chính khổng lồ và một lời xin lỗi công khai, cần phải hoàn thành việc cải chính càng sớm càng tốt. Nếu không cải chính được sẽ phải đối mặt với khoản bồi thường thứ hai

Khoản tiền bồi thường khổng lồ 1,2 tỷ không phải là vấn đề lớn đối với Tập đoàn AstraZeneca.

Nhưng điều khó khăn nhất là: Làm thế nào để hoàn thành việc cải chính trong vòng 3 tháng?

Nếu không cải chính được thì tiếp tục phải bồi thường một số tiền rất lớn: 3,8 tỷ

Trong thoáng chốc, nội bộ tập đoàn AstraZeneca rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng

Ban giám đốc họp hai lần một ngày

Cuối cùng, Kalimos đã đưa ra quyết định

Mời Trần Thương tham gia và trở thành nhà tư vấn kỹ thuật.

Cuối cùng , ngay cả khi Trung Hoa công bố endonuclease hạn chế đó, chỉ có thể phát hiện ra cơ chế, và không có cách nào để giải quyết nó

Điều này cũng liên quan đến các vấn đề mới

Lúc này, hệ thống nhắc nhở của Trần Thương vang lên

【Ting! Nhiệm vụ thứ hai đã hoàn thành xuất sắc, thu được loại 100 DNA ligase mới! 】

【Ting! Nhiệm vụ thứ ba được kích hoạt để giải quyết các tác dụng phụ của loại thuốc mới Olaparib và giúp đỡ bệnh nhân ung thư vú điều trị tốt hơn. Nhiệm vụ hoàn thành và bạn sẽ nhận được: thuốc thay thế kháng sinh! 】

Trần Thương nghe thấy hệ thống nhắc nhở, cả người bỗng chốc sững lại

Mẹ kiếp, phần thưởng cuối cùng… Sắp nổ tung rồi

Chương 2081: Gọi Tôi Tiểu Chu Là Được Rồi

Phần thưởng do nhiệm vụ thứ hai mang lại là 100 loại DNA ligases. Kết quả này Trần Thương đã đoán từ trước.

Vòng đầu tiên thưởng endonucleases bị hạn chế, phần thưởng vòng thứ hai không khó đoán

Nhưng bất luận Trần Thương nghĩ thế nào, cũng không nghĩ đến phần thưởng nhiệm vụ vòng cuối sẽ xuất hiện các vật phẩm cấp BUG như 'Chất thay thế kháng sinh'

Thật sự là… Khiến trái tim nhỏ bé của anh không thể chịu nổi loại kích thích này

Thật tuyệt vời

Có lẽ nhiều người không biết tại sao nên thay thế thuốc kháng sinh.

Trên thực tế, kể từ khi nhà khoa học người Anh Fleming phát hiện ra penicillin vào năm 1928, sau hơn một thế kỷ phát triển, các nhà khoa học đã phát hiện ra hơn 10.000 loại kháng sinh

Đây không phải là một điều xấu khi thuốc kháng sinh đã đi vào lịch sử. Chúng có thể chữa khỏi một cách hiệu quả các bệnh truyền nhiễm khác nhau và làm giảm đáng kể tỷ lệ mắc và tử vong các căn bệnh này.

Sự xuất hiện của thuốc kháng sinh đã trở thành phát minh vĩ đại nhất trên thế giới lúc bấy giờ

Suy cho cùng, trong những năm chiến tranh, khi chấn thương có thể giết người, các chiến sĩ cách mạng của chúng ta còn không nỡ sử dụng muối để khử trùng... Nhưng nước ngoài đã bắt đầu sử dụng penicillin để điều trị vết thương.

Sự xuất hiện của thuốc kháng sinh từng làm thay đổi lịch sử

Tuy nhiên, cái gì cũng có mặt lợi và mặt hại của nó. Với việc sử dụng kháng sinh tràn lan, vi sinh vật gây bệnh kháng kháng sinh tiếp tục gia tăng, đặc biệt là siêu vi khuẩn.

Sự xuất hiện của các vi khuẩn kháng thuốc này đã dẫn đến việc các phương pháp điều trị ngày càng bị hạn chế và tốn kém hơn đối với nhiều bệnh truyền nhiễm. Những trường hợp nặng thậm chí không có thuốc điều trị, rủi ro và chi phí y tế của bệnh nhân sẽ tăng lên và tiêu tốn nhiều nguồn lực y tế hơn.

Điều quan trọng nhất là... Nhiều bệnh nhân kháng kháng sinh, dẫn đến không có thuốc điều trị

Mức độ tiến hóa của con người thực sự kém hơn nhiều so với vi khuẩn và vi rút.

Vì vậy, trước thực trạng đó, hiện nay các quốc gia trên thế giới đang triển khai các phương án, biện pháp để đối phó với vấn đề này.

Tuy nhiên, không có thuốc kháng sinh, hiện nay có rất nhiều bệnh không cách nào điều trị.

Vì vậy, thế giới đã rơi vào một tình huống khó xử

Nhưng Trần Thương không ngờ rằng nhiệm vụ cuối cùng lại mang đến cho anh một phần thưởng hậu hĩnh như vậy.

Nếu thành công, nó sẽ thực sự mang lại lợi ích cho đất nước và nhân dân, sẽ là một nguồn lợi cho toàn thế giới

Lúc này, Trần Thương vừa chuẩn bị nhận nhiệm vụ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Sau khi bắt máy liền nghe một giọng Trung Hoa lưu loát:

- Xin chào giáo sư Trần, tôi là Chu Triều Chân, tổng giám đốc Tập đoàn AstraZeneca khu vực Trung Hoa.

Trần thương gật đầu. Tuy đối phương chưa nói nhưng anh cũng đã đoán ra bảy tám phần.

Tập đoàn AstraZeneca tìm mình còn có chuyện gì nữa?

Đương nhiên là vì giải pháp cho loại thuốc mới Olaparib .

Hiện tại, Hoa Kỳ chỉ cho Tập đoàn AstraZeneca ba tháng chấn chỉnh và cải tiến. Trong vòng ba tháng phải đệ trình phương án khắc phục, nếu không thực hiện được sẽ tổn thất rất lớn

Khoản bồi thường 3,8 tỷ đô la Mỹ là một thảm họa đối với bất kỳ tập đoàn nào

Nếu việc bồi thường thực sự xảy ra, đây có thể trở thành vụ tranh chấp y tế lớn nhất trong lịch sử.

Trần Thương vội cười đáp:

- Chào tổng giám đốc Chu

Chu Triều Chân nghe đến đây, đột nhiên lúng túng cười:

- Không dám nhận tổng giám đốc Chu! Trước mặt giáo sư Trần, tôi thật sự không dám! Giáo sư Trần đừng khách khí, gọi tôi Tiểu Chu là được rồi

Trần Thương không nói nên lời

Gọi một người đàn ông bốn mươi, năm mươi tuổi là Tiểu Chu... Cảm thấy có chút kỳ quái.

Được rồi

Ông nói vậy thì là vậy đi…

Chu Triều Chân thật sự không dám để Trần Thương gọi là tổng giám đốc Chu, bởi bên cạnh ông ta là Kalimos và cổ đông Mary Claire.

- Chuyện là thế này. Ông Kalimos, chủ tịch Tập đoàn AstraZeneca của chúng tôi đã đến Trung Hoa và muốn nói chuyện với anh về loại thuốc mới Olaparib ! Giáo sư Trần cũng là một bác sĩ nhân đức và quan tâm đến sự an toàn của người dân. Thực ra chúng tôi cũng muốn giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt, để thuốc có thể giúp bệnh nhân điều trị tốt hơn và cũng có thể sớm vào Trung Hoa, anh thấy đúng không?

Sau khoảng thời gian chuyện xảy ra, Kalimos càng ngày càng cảm nhận được sự uyên thâm của Trần Thương

Người có trình độ nắm giữ kỹ thuật gen cao khiến Hiab luôn cao ngạo cũng không thể không phục

Hơn nữa, khi loại thuốc chưa tiếnvào Trung Hoa đã trực tiếp bị chặn lại, lúc Kalimos cũng không biết tại sao, nhưng bây giờ... Sự thật đã sáng tỏ

Nói trắng ra, sự tồn tại của Trần Thương là chiếc ô dù mạnh mẽ nhất của Trung Hoa.

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, Trần Thương hơi trầm mặc.

- Bao giờ thì, anh có thời gian không?

Chu Triều Chân cẩn thận hỏi khi thấy Trần Thương im lặng, nhưng Kalimos đã lo lắng muốn chết

Trong ba tháng, ông ta biết khó khăn như thế nào để giải quyết vấn đề

Nếu không được thực hiện, sẽ phải đối mặt với khoản bồi thường tiếp theo là 3,8 tỷ đô la Mỹ, thật khủng khiếp...

Hơn nữa, thực ra Kalimos đã suy nghĩ rất rõ ràng. Nếu như xử lý tốt chuyện này thì đây cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại còn có thể chứng minh độ tin cậy loại thuốc Olaparib

Giáo sư Trần sẽ giúp bọn họ kiểm định

Nếu điều này lan truyền ra thì có thể tận dụng, thậm chí sẽ giúp doanh thu của Olaparib tăng ở một mức độ nhất định.

Trong khi cả ba đang đợi, Trần Thương đột nhiên nói:

- Chờ đã, một tháng nữa là đến tết rồi. Sau Tết đi, trước tết đã không còn thời gian nữa.

Trần Thương tính ngày, bên này sắp là tết rồi, Trần Thương không muốn đi Mỹ.

Nghe thấy những lời của Trần Thương, Kalimos nhất thời sững sờ, hỏi thư ký:

- Mùa xuân là khi nào?

Thư ký vội vàng tra:

- Còn một tháng nữa

Kalimos nghe xong thì suýt phun ra máu

Tổng cộng là ba tháng, một tháng trước tết và vài ngày ăn tết nữa, thời gian cho bên Mỹ không được bao nhiêu

Kalimos không thể nhịn được nữa, ông ta lấy điện thoại và nói:

- Giáo sư Trần, cầu xin cậu

- Cậu cũng biết chúng tôi chỉ có ba tháng tôi nghĩ chúng ta nên tiến hành hợp tác một cách thẳng thắn và trung thực, phải không?

Trần Thương gật đầu một cách tự nhiên, nhưng... Vấn đề này thực sự mất nhiều thời gian như vậy sao?

Trần Thương không nhịn được nói:

- Đúng vậy, các ông có ba tháng, sau tết Nguyên tiêu vẫn còn thời gian một tháng để hoàn thiện phương án sửa đổi của các ông… Thế là đủ rồi

Câu này khiến Kalimos và Mary Claire im lặng

Bây giờ trong đầu họ chỉ có một câu: Nghèo đói hạn chế tư duy của họ.

Karimos thực sự sắp khóc

- Cái này... Giáo sư Trần, cậu cũng biết tình hình hiện tại chúng tôi đang phải đối mặt, chũng tôi cũng muốn kịp thời giải quyết vấn đề.

- Suy cho cùng, nhiều bệnh nhân người Mỹ gốc Phi hiện không có cách nào để được điều trị, và đúng là họ cũng cần thuốc của chúng tôi...

- Tôi cũng muốn thuốc sớm ngày vào Trung Hoa

- Không thì như vậy đi, chúng tôi chọn gia công phần mềm. Chúng tôi sẽ cung cấp cho cậu 500 triệu đô la Mỹ khoản gia công phần mềm. Còn cậu giúp chúng tôi giải quyết vấn đề này thì sao?

Kalimos nghiến răng.

……..

Khi Trần Thương nghe năm trăm triệu, trong lòng của anh không có quá nhiều gợn sóng

Dù sao... Trước đây, bản thân anh cũng không phải là thằng nhóc nghèo chưa thấy qua tiền trước đây.

Chương 2082: Chút Tiền Này, Rất Khó Để Tôi Làm Việc Cho Ngài

Lại nói, muốn dùng năm trăm triệu để anh làm việc.

Ừ

Ông nói năm trăm triệu nhân dân tệ với năm trăm triệu đô la có thể giống nhau sao?

Đều là tiền, chúng ta dựa vào cái gì kém một bậc (khuôn mặt kiêu ngạo)

Trần Thương đương nhiên không hài lòng cái giá này.

Năm trăm triệu thoạt nhìn rất nhiều, nhưng đối với xây dựng một phòng thí nghiệm công trình cấp bậc gen thì không thể nghi ngờ chỉ là khoản tiền khởi đầu.

Con số này chỉ có thể thành lập được một phòng thí nghiệm đỉnh cấp, thế nhưng thí nghiệm quan trọng hơn là, cần dây chuyền, cần đốt tiền

Trần Thương hít sâu một hơi:

- Xin lỗi, tiên sinh Karimos, chút tiền này, tôi rất khó làm việc cho ngài.

- Chúng tôi giúp ngài hoàn thành, tiết kiệm bao nhiêu đầu tư, mà còn, ngài cũng biết, xây dựng một phòng thí nghiệm chuyên nghiệp cần bao nhiêu đầu tư, chúng tôi vẫn phải thuê chí ít trên trăm nhân viên công tác...

Trần Thương lưu loát nói một tràng

Nói tóm lại, ý rất đơn giản, thêm tiền

Karimos nghe thấy Trần Thương nói như vậy, ngược lại ông nhẹ nhàng thở ra.

Ông không sợ Trần Thương yêu cầu thêm tiền, chỉ sợ Trần Thương không thiếu tiền

Tập đoàn AstraZeneca với tư cách là công ty thuốc ung thư lớn thứ hai trên thế giới, tiến độ phát triển rất không tệ.

Karimos trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần, giữa chúng ta cũng không cần khách khí, cậu có yêu cầu gì cứ việc nói, chúng tôi cũng có yêu cầu của chúng tôi.

- Tôi cảm thấy chúng ta có thể gặp mặt ngồi xuống trò chuyện

Trần Thương hẹn thời gian, cúp điện thoại.

Suy nghĩ một chút, anh dứt khoát gọi điện thoại cho đám người Đào Huân với Dương Trúc Thành ở Thanh Hoa.

- Chuyện này, giáo sư Đào, tôi chuẩn bị xây dựng một trung tâm thí nghiệm công trình gen, tiêu chuẩn quốc tế, các chú có thời gian không?

Đào Huân nghe muốn xây phòng thí nghiệm, cảm thấy rất ngạc nhiên

Đây giống như một người yêu xe đột nhiên nghe thấy có thể mua xe.

Lập tức hẹn xong thời gian đi tới An Dương.

Trần Thương còn cố ý đòi gặp mặt, mời tới không ít nhà khoa học công trình gen có danh tiếng trong nước.

Sau đó, Trần Thương trực tiếp mời Karimos đến hội trường với tư cách là đối thủ, không đúng, là kim chủ ba ba.

Trần Thương nói với mọi người:

- Cái này, tôi giới thiệu một chút cho mọi người làm quen, vị này là chủ tịch tập đoàn AstraZeneca - tiên sinh Karimos, hiện tại, ngài ấy muốn tài trợ tôi xây dựng một trung tâm thí nghiệm công trình gen, mọi người nhìn cần cái gì, dụng cụ gì đó, phòng thí nghiệm cấp bậc nào đó, dự toán...

Karimos nghe thấy phiên dịch, trong lòng ông ta một lộp bộp

Mà ánh mắt của đám người Đào Huân lại sáng lên

- Tôi đã từng thấy qua phòng thí nghiệm giáo sư Hill, tôi cảm thấy tối thiểu nhất cũng phải tương tự như vậy

- Được

Karimos đã chuẩn bị xuất ra nhiều tiền

- Hoàn toàn chính xác, tôi cũng thấy, ít nhất phải có một phòng thí nghiệm công trình gen virus, phòng thí nghiệm công trình gen vi khuẩn...

- Xây

- Những chuyện này bàn sau đi, tôi nghe nói, phòng thí nghiệm công trình gen học mới nhất, có thể mô phỏng chân thật, có thể xây dựng với vận hành

- Đúng, vô khuẩn cao sạch sẽ độ phòng thí nghiệm cũng cần có, chí ít mười cái

- Máy ly tâm, đây là cơ bản nhất! Tốc độ thấp, cao tốc, siêu tốc, ừm, còn có máy ly tâm vi lượng, tôi nghe nói nước Mỹ có máy mới nhất có thể đạt tới hơn 18000 vòng? Chúng ta cần ít nhất năm máy

- Mua

Karimos cảm giác trong lòng đang chảy máu, ông cảm giác ngồi ở chỗ này là một loại dày vò, cảm giác chính mình đang bị cắt thịt...

- Dụng cụ điện di

- Quang phổ kế...

...

Kèm theo từng dụng cụ được liệt kê ra, Trần Thương thấy được cái gì gọi là khí thế đánh thổ hào chia ruộng đất

Thế nhưng vượt quá dự kiến của Trần Thương chính là Karimos đều rất mây trôi nước chảy, một chút cũng không thề để ý

Có lẽ, đây chính là sức mạnh...

Nếu như ông ta biết rõ trong lòng Trần Thương nghĩ như thế, nhất định sẽ cười không nói.

Dù sao cắn răng cười, thật mẹ nó mệt mỏi.

Nhưng, nói thật từ đáy lòng của Karimos kỳ thật cũng không lo lắng, với tư cách là cổ đông lớn nhất tập đoàn AstraZeneca, ông thật đúng là không quan tâm chút tiền này.

Đừng nói là lập công ty, chính là mình ra có thể kết giao làm quen với Trần Thương, điều này cũng không có vấn đề.

Nghĩ đến đây là một vị đại sư mà nhóm Hill tôn sùng, trong lòng Karimos đã băt đầu đau lòng với chút tiền ấy

Mà hiện tại nhóm Đào Huân đã thật mệt mỏi, nhưng mệt cũng vui vẻ

Muốn xây dựng một phòng thí nghiệm công trình gen cao cấp, làm nghiên cứu trong này, phải thoải mái cỡ nào

Trong lúc nhất thời, mọi người càng hăng say.

Trần Thương và Karimos uống trà, còn nhóm lão nhà khoa học chơi không biết chán, ở nơi đó tìm nhân viên công tác kê khai đồ vật cần thiết

Ròng rã một ngày thời gian, công việc này mới làm xong.

Chuyện phòng thí nghiệm, Trần Thương cũng không cần lo lắng, cụ thể tốn bao nhiêu tiền, nói thật anh cũng không biết, ngược lại Karimos sẽ sắp xếp Chu Triều Chân – tổng giám đốc khu vực Trung Hoa tới phụ trách.

Đương nhiên, anh biết rõ, nhóm nhà khoa học tuyệt đối không phải loại lương thiện, cũng sẽ không bỏ qua một thổ hào như vậy, giá cả so với năm trăm triệu đô la chỉ cao hơn chứ không thấp hơn

Trần Thương bội phục hơn chính là thái độ của Karimos

Mà còn, mấu chốt nhất là, Karimos rất biết làm người, càng biết làm việc, cực kỳ giỏi về dùng tiền tới làm một ít chuyện, sau khi, ông tới An Dương, cũng không có nhàn rỗi.

Sau khi, ông gặp mặt và trò chuyện với Khổng Tường Dân, quyết định xây dựng công ty chi nhánh tập đoàn AstraZeneca ở An Dương với tư cách là nơi bán và cung cấp thuốc ở Trung Hoa.

Điều này làm cho Khổng Tường Dân tự nhiên là vui vẻ không thôi

Nếu Trần Thương có thể quen biết thêm mấy tên thổ hào như thế thật là tốt.

Trên cơ bản, sự phát triển của An Dương sẽ vững chắc.

Hiện tại, nhà ở An Dương đã không còn được phê chuẩn, toàn bộ đi vào trạng thái quy hoạch.

Đương nhiên, Karimos cũng không phải một kẻ ngốc.

Sau khi ký vào hiệp nghị giao hẹn với Trần Thương, ước định là trong 45 ngày cho ra phương án, sẽ bỏ thêm ba trăm triệu đô la ngoài chi phí kể trên cho phòng thí nghiệm Trần Thương.

Thế nhưng, nếu như Trần Thương có thể hoàn thành tiến độ sớm hơn ước hẹn một ngày, sẽ chi ra thêm 1 triệu đô la một ngày.

Nếu như kéo dài thêm một ngày, sẽ mất đi 1 triệu đô la.

Số tiền kia sẽ kết toán cho Trần Thương sau khi đưa ra kết quả.

Đây cũng là một hiệp nghị đánh cược, đương nhiên, chỉ cần Trần Thương có thể trong vòng 90 ngày hoàn thành nhiệm vụ, Karimos sẽ đưa đủ tiền cho Trần Thương

Trần Thương tự nhiên hiểu tâm tư của đối phương.

Mà còn, nói thật, Trần Thương đột nhiên cảm giác thấy, Karimos thật ra là một đồng bạn hợp tác không tệ

Mà còn, dựa vào tâm lý nhà tư bản có tiền, Trần Thương trực tiếp tập trung nghiên cứu

Một ngày là 1 triệu đô la

Ngày hôm sau Karimos sẽ trở về.

Hiện tại, tập đoàn AstraZeneca đã rất hỗn loạn, nếu so sánh, nước Mỹ không ít thành phố, cái tên của Trần Thương ngược lại càng ngày càng vang dội.

Mà Dương Mai vì là người thổi còi, đưa ra Olaparib ảnh hưởng đối với người không phải người Mỹ gốc u, thậm chí thu được huân chương và tán thành

Thậm chí leo lên truyền thông xã giao và tập san trang bìa các tạp chí lớn ở nước Mỹ.

Còn có một lần được đài truyền hình mời tham gia tiết mục, nhưng, Dương Mai lại vào lúc này, lựa chọn trở lại Trung Quốc.

Sự kiện lần này cũng không hề hoàn toàn lắng lại, cuồn cuộn sóng ngầm ở giữa, người dân nước Mỹ dồn dập đau đầu nhức óc

Chương 2083: Giáo Sư Trần, Đến Cùng Cậu Nhanh Tới Mức Nào?

Vì sao nước Mỹ không có anh hùng dân tộc như Trần Thương?

Mà lúc này, Trần Thương đang dẫn theo nhóm người Đào Huân và Dương Trúc Thành chạy vào trong phòng thí nghiệm.

Về phần vì sao bọn họ không trở về đơn vị đi làm?

Trần Thương không hỏi, chỉ đưa ra mức lương một ngày là 10000 – 50000 đô la.

Có những người này trợ giúp, tiến độ nghiên cứu sẽ chỉ càng ngày càng nhanh hơn

Kỳ thật, Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, một vòng nhiệm vụ cuối cùng, cần giải quyết vấn đế thuốc mới Olaparib không đủ, kỳ thật cũng chính là tính nhắm vào giảm xuống yếu tố tăng trưởng giống như tính ảnh hưởng insulin-2

Dù sao, thuốc mới Olaparib chủ yếu nhằm vào chính là đè xuống thừa số ung thư, mà trong đó tín hiệu thừa số insulin ảnh hưởng thừa số tăng trưởng, nếu như có thể giảm xuống nó, tự nhiên sẽ giải quyết được vấn đề

…….

Sở nghiên cứu thuốc mới của Trần Thương không lớn.

Phòng thí nghiệm gen có thể chứa được rất ít người.

Thậm chí, khi Trần Thương dẫn theo Karimos và Marie Claire tới tham quan nơi này, lại khiến cho đối phương kinh ngạc

Không riêng gì bọn họ, sau này khi Trần Thương dẫn theo mấy người Đào Huân đi vào phòng thí nghiệm của mình cũng vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt

Dương Trúc Thành lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cậu chỉ dùng dạng máy móc này... Mà hoàn thành toàn bộ quá trình nghiên cứu yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2?

Trần Thương đương nhiên gật đầu:

- Không sai, phòng thí nghiệm của tôi không ổn sao?

Đào Huân nhịn không được nở nụ cười khổ.

Ngay cả những nhà khoa học khác cũng lộ ra vẻ xúc động.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng sự chênh lệch chủ yếu giữa mình và giáo sư Trần chỉ là chênh lệch về thiết bị thôi, dù sao phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học của đơn vị tư nhân bao giờ cũng tương đối cao cấp hơn những nơi khác, đây chính là sự thật được cả giới công nhận

Nhưng bọn họ không để ý đến một vấn đề

Kỳ thật Trần Thương xây dựng phòng thí nghiệm này chỉ tốn không đến một tháng thời gian, dưới sự vội vàng như vậy, làm sao có thể mua được máy móc đỉnh cấp?

Đào Huân nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần, cậu đừng trách tôi nói chuyện không khách khí, phòng thí nghiệm này của cậu nhiều nhất chỉ có thể gọi là phòng thí nghiệm hạng ba

Trần Thương nghe xong, lập tức xấu hổ cười một tiếng:

- Khụ khụ, phải không? Tôi còn tưởng rằng rất cao cấp đấy, tốt hơn nhiều so với phòng thí nghiệm ở đại học y dược Đông Dương chúng tôi

Lúc ấy, Tần Hiếu Uyên cũng có mặt, cho nên khi ông nghe thấy Trần Thương đột nhiên hắt nước vào mình, lập tức thẹn quá hóa giận

Ngươi mẹ nó, đây là phòng thí nghiệm cấp chuyên nghiệp, làm sao có thể so sánh với phòng thí nghiệm cấp nhập môn ở trường học của chúng ta chứ?

Đào Huân cũng không để ý, hắn lại kiên nhẫn giải thích:

- Nếu như muốn chuẩn xác phân chia, vậy bình thường chúng ta chia ra làm mấy loại như sau: phòng thí nghiệm đỉnh cấp thế giới, phòng thí nghiệm đỉnh cấp, phòng thí nghiệm công trình cấp quốc gia, phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học tuyến một. Loại tuyến một này, trên cơ bản tất cả các công ty y dược đều có. Sau đó mới tới hàng hai, thuộc về loại phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học cơ cấu quốc gia, sau đó mới là loại phòng thí nghiệm mà cậu đang dùng

- Phòng thí nghiệm của cậu rõ ràng đều là tạm thời chắp vá… Nếu không, chúng ta tới thủ đô đi? Dù sao phòng thí nghiệm công trình gen của Thanh Hoa của chúng ta cũng là phòng thí nghiệm công trình cấp bậc quốc gia.

Trần Thương nghe xong, lại lắc đầu:

- Không cần thiết, những công trình nhỏ như vậy, nơi này của tôi đủ dùng rồi, chỉ là chuyện của mấy ngày hôm nay thôi, chắc chắn mấy ngày nay mọi người sẽ phải vất vả

Lời Trần Thương này khiến cho tất cả mọi người trầm mặc.

Công dục thiện kỳ, sự tất tiên lợi kỳ... (Người thợ muốn hoàn thành tốt công việc của mình thì trước tiên phải mài công cụ sắc bén.)

Tất cả bọn họ đều biết câu này, nhưng chưa ai kịp nói thì chuyện kế tiếp đã khiến cho mọi người ý thức được

Hoá ra cuối cùng máy móc vẫn được xây dựng dựa trên sức lực của con người

Ai nói súng trường Millet không thể bắn hạ máy bay?

Trong lúc nhất thời, Trần Thương bắt đầu tiến hành nghiên cứu đối với yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2, còn về vấn đề làm thế nào mới có thể giảm xuống ảnh hưởng

Kỳ thật, thí nghiệm này rất đơn giản. Trên thực tế Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 đã là một cái thừa số tín hiệu, cũng là một nguyên nhân gây nên bệnh

Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 ảnh hưởng thông qua kích hoạt thừa số thụ thể hình dáng insulin lớn lên, từ đó hướng dẫn tế bào mọc thêm và tăng cường lực tín hiệu sống sót của sự phân bào nhiễm sắc thể nguyên

Mà kỳ thật khi chỉ có chút ít yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2 để duy trì cân bằng thì không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì

Nhưng khi thể hiện quá mức, nó làm tổ chức protease D bài tiết gia tăng lysosome, và việc tiết ra thứ này có liên quan đến tiên lượng xấu. Hơn nữa, sự gia tăng này cũng liên quan tới tăng khả năng di căn và giảm khả năng bước vào kỳ sinh tồn không bệnh ở bệnh nhân ung thư vú.

Đây cũng chính là ảnh hưởng chủ yếu của yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2

Chỉ có thông qua gây số lượng để gây trở ngại tín hiệu này, mới có thể giảm bớt ảnh hưởng của thuốc mới Olaparib.

Quá trình này là khó khăn nhất

Cũng là thứ quấy nhiễu nhân dân thế giới nhất.

Cùng vậy

Nó đã quấy nhiễu Trần Thương suốt hai ngày nay.

Nhưng khi bước sang ngày thứ ba, Trần Thương đã có phương án giải quyết.

Anh thông qua thay đổi hoàn cảnh sinh tồn của yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2, từ đó thay đổi tổ hợp gen của Yếu tố tăng trưởng giống như insulin-2, mỗi khi hàm lượng quá cao, DNA sẽ không còn khả năng phiên mã và biểu hiện ra nữa

Nghiên cứu lần này cũng có phát hiện mới, nó không còn bất kỳ ảnh hưởng gì nữa, ngược lại còn chạm tới mục tiêu trị liệu ung thư tuyến sữa.

Mà phối hợp sử dụng Olaparib, có thể đề cao kỳ sinh tồn của người bệnh tới hạn mức cao nhất, thậm chí còn có thể giảm bớt ung thư theo giai đoạn

Khiến cho vào ngày thứ ba khi Trần Thương mang tin tức này nói cho đám người

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

Ba ngày... Chỉ ba ngày ngài đã tìm được biện pháp giải quyết?

Quá nhanh rồi

Giáo sư Trần, đến cùng cậu nhanh tới mức nào?

Cậu có quá coi thường cái thừa số tín hiệu thần bí này không?

Nhưng, khi Trần Thương đem kết quả biểu diễn cho đám người, tất cả mọi người lại rơi vào im lặng

Cảm giác cùng một tên biến thái sống chung một phòng là gì?

Chính là không còn cảm giác

Hoặc có thể nói là chết lặng

Hơn nữa, không chỉ riêng một mình bọn họ chết lặng.

Sau khi Karimos về nước, lại nghỉ ngơi một ngày, sau khi sửa lại sự ảnh hưởng của chênh lệch múi giờ, tới ngày thứ ba, Karimos quyết định đem tin tức này nói cho đám người.

Sau đó nghe thấy Karimos trả cho Trần Thương một cái giá cao như thế, đám người này phẫn nộ

Lúc này, ban giám đốc đã tỏ ra cực kỳ nghi ngờ với chức vị chủ tịch của Karimos, thậm chí bọn họ còn ngay lập tức tiến hành chất vấn, bởi vì cho rằng Trần Thương không xứng

Tiếp theo, bọn họ bắt đầu vạch tội Karimos, khiến cho ban giám đốc đã chuẩn bị tiến hành bỏ phiếu bầu ra chủ tịch mới.

Tin tức này khiến cho Karimos có chút tức giận.

Nhưng, ngay lúc bầu không khí này càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, thì Trần Thương gọi điện thoại tới.

Chương 2084: Nghiệp Đến Quá Nhanh Như Một Cơn Lốc Xoáy

Đúng lúc ấy, Karimos đang muốn đứng lên nói chuyện, đột nhiên ông nghe được âm thanh điện thoại di động vang lên. Sau khi thấy tên của Trần Thương, ông trực tiếp đứng dậy ra ngoài.

- Giáo sư Trần, ngài còn chuyện gì sao?

Trần Thương cười cười:

- Chủ tịch Karimos, tôi đã cho ra kết quả.

- Bên này ngài cứ quét thẻ chuyển khoản, đúng, tôi giảm giá cho ngài, chỉ cần bảy trăm triệu dollars, còn lại hai trăm triệu kia, tôi không cần, coi như là kết giao bạn bè

Nghe xong câu này, Karimos trực tiếp ngây người tại chỗ

- Giáo sư Trần... Ngài nói đùa ư? Sao có thể như vậy được? Vừa mới ba ngày thời gian thôi mà. Ngài… nói đùa ư?

Karimos cho rằng Trần Thương đang nói đùa, dù sao ông cũng không cách nào tin tưởng được, chân trước ông vừa trở về, chân sau Trần Thương đã nghiên cứu xong rồi?

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi

Người đàn ông này làm sao có thể nhanh như vậy được, ông không tin

Thế nhưng khi sự thật được bày ra trước mắt... Trần Thương lắc đầu:

- Đương nhiên không, bên này chúng tôi đã có phương án, các anh mau chóng cầm đi thử nghiệm đi. Lại nói, nghiên cứu này thực ra rất đơn giản! Anh mau lên nhé

Karimos kích động lên, không phải mấy người nghi ngờ còn muốn chất vấn năng lực của tôi sao?

Cho rằng tôi dùng tiền không đáng?

Hiện tại, tôi cho mấy người nhìn có đáng giá hay không

Karimos kích động nói:

- Được! Tôi lập tức phái người qua đó

Nói xong, Karimos vội vã trở lại phòng làm việc, trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần Thương đã tìm ra phương án giải quyết cho chúng ta, hiện tại tan họp, ba ngày sau lại mở hội nghị

Nghe thấy Karimos nói như vậy, hiện trường lập tức yên lặng xuống

Trần Thương đã có phương án giải quyết?

Làm sao có thể

Ông đang nói đùa hay sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người chỉ có thể chờ đợi kết quả

Mà lúc này, sau khi xâm nhập nghiên cứu xong, Trần Thương cũng ý thức được một vấn đề

Có lẽ, đối với người bệnh mắc ung thư tuyến sữa, đã không chỉ là chuyện uống thuốc.

Ung thư vốn là một căn bệnh thuộc về khoa ngoại, cho nên nếu dùng đúng loại thuốc có thể đạt được mục tiêu trị liệu đối với những tế bào ung thư.

Nhưng lại không thể nào hoàn toàn trị tận gốc, chỉ có thể giảm cấp độ, mà đúng lúc này thủ đoạn quan trọng nhất chính là tiến hành phẫu thuật cắt bỏ ung thư tuyến sữa

Mà bây giờ Trần Thương đang cân nhắc tới một biện pháp

Có một loại phương pháp phẫu thuật ung thư tuyến sữa nào mà giữ lại được tuyến sữa hay không?

Đây thật sự là một đề tài rất có giá trị nghiên cứu

Dù sao, tuyến sữa có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với nữ tính.

Nói không chừng sẽ có một biện pháp tốt hơn?

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp bấm điện thoại cho cha vợ của mình:

- Ba, con muốn làm phẫu thuật

……..

Gần đây, Tần Hiếu Uyên đúng là rất xuân phong đắc ý

Đáng tiếc, bây giờ là mùa đông, nếu không trong lòng của lão Tần khẳng định là phơi phới.

Vài ngày trước đó, trung tâm đầu đề quốc gia chủ động gửi cho Tần Hiếu Uyền một huy hiệu, ở đại học y khoa Đông Dương tổ chức một nghi thức trao giải trọng thể.

Nghi thức trao giải lần này rất long trọng, trung tâm đầu đề quốc gia, Bộ Khoa học và công nghệ quốc gia, Bộ Y Tế…Rất nhiều gương mặt lãnh đạo đều tới

Mục đích rất đơn giản

Trao giải

Khen ngợi Tần Hiếu Uyên là tiên phong thời đại, nói đúng sự thật về nghiên cứu khoa học, có thể sánh như những người được nhận giải Nobel

Thậm chí, lão Tần còn đạt kỷ lục sáng tạo nhanh nhất lịch sử

- Là người hoàn thành nhanh nhất kể từ lúc xin đề tài đến khi kết đề tài

Đây chính là điểm mà Trần Thương và cha vợ đều có biểu hiện giống nhau đến lạ thường.

Bên này, ngay bây giờ, lão Tần đang tiêu sái hâm rượu khoác lác, dù sao bây giờ cũng là mùa đông giá rét, tuyết lớn đầy trời. Mắt thấy ngày mồng tám tháng chạp đã sắp tới, lão Tần hẹn mấy người bạn lâu năm, ở trong nhà uống chén rượu ấm, chém gió, hồi tưởng lại những năm tháng đã qua

Những người được mời tới đều là nhân viên dưới quyền trước kia ở bệnh viện nhân dân số 2, như phó viện trưởng Lý Kiến Vỹ, Đào Mật, Lý Bảo Sơn…

Hiện nay, bệnh viện nhân dân số 2 hừng hực khí thế phát triển, hơn ai hết, bọn họ chính là những người cao hứng nhất.

Nhưng đi cùng với sự phát triển của bệnh viện, chính là những vấn đề quan trọng cần đối mặt.

Đó chính là vấn đề thay đổi nhân sự.

Tầm ảnh hưởng quốc tế của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 ngày càng cao, nhu cầu tuyển dụng nhân tài sẽ càng lớn.

Về điểm này, thật ra bản thân là lãnh đạo, mấy người Đào Mật đều hiểu rất rõ.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Lý Bảo Sơn rời vị trí, lui về tuyến hai.

Những người như bọn họ cần nhường đường cho người trẻ phát triển.

Tần Hiếu Uyên tìm mấy người hàn huyên, cũng thuận tiện tâm sự những lời này.

Thật ra, tất cả đều hiểu, Trần Thương hiểu được ơn nghĩa, sẽ không để bọn họ phải lui về tuyến hai, nhưng đám lão gia hoả này cũng sẽ không để anh phải khó xử.

Nói đến đây, thật sự cũng là bọn họ chỉ có thể dõi mắt nhìn Trần Thương từng bước, từng bước đi lên.

Nhớ lại dáng vẻ trước đây Trần Thương đi bên cạnh họ học phẫu thuật, tất cả đều cảm thấy chuyện giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Cho dù là ai cũng không ngờ sẽ có cảnh tượng như ngày hôm nay.

Mọi người đang cười nói, bên kia Thạch Nhạc đột nhiên nói:

- Aiz! Vận khí của mọi người so với tôi tốt hơn nhiều lắm, đến bây giờ tôi còn chưa có cơ hội cùng giáo sư Trần thực hiện chung một ca phẫu thuật

Lời này khiến những người ở đây đều bật cười ha hả

Tần Hiếu Uyên vỗ vai Thạch Nhạc, nói:

- Haha, lão Thạch, anh bỏ ý nghĩ này đi thôi

- Tôi nói với anh, con rể tôi sẽ không làm phẫu thuật tuyến vú! Anh bỏ ý nghĩ này đi nhé…

- Đời này chính là không thể…

Tần Hiếu Uyên còn chưa nói dứt lời, âm thanh điện thoại chợt vang lên.

- Trần Thương, có chuyện gì sao?

Tần Hiếu Uyên cố ý mở loa ngoài, âm thanh rất lớn.

Trần Thương cười:

- Ba, con muốn thực hiện một ca phẫu thuật.

Tần Hiếu Uyên nghe xong, bắt đầu vui vẻ:

- Làm phẫu thuật sao, là chuyện tốt! Phẫu thuật cái gì, cần chuyên gia ở phương diện nào, ba tìm cho con

Trần Thương nghe được cha vợ đang vui vẻ hào phóng như thế, cùng cười vui vẻ nói:

- Con muốn thực hiện phẫu thuật tuyến vú, là phẫu thuật cắt bỏ ung thư tuyến vú.

Nghe Trần Thương nói, xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, không khí ngưng trệ

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều kìm nén cảm giác muốn cười to, nhìn Tần Hiếu Uyên.

Trong mắt chỉ có một chữ: Nghiệp quật

Nghiệp đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy.

Quan trọng hơn chính là lão Tần còn cố ý mở loa ngoài.

Mọi người thấy sắc mặt Tần Hiếu Uyên hết trắng lại xanh lại tím, đều rất muốn cười, nhưng lại ngại

Mà ngay lúc này Ký Vân Như dường như không nhịn được nữa, phì cười một tiếng.

Nghe Ký Vân Như cười, tất cả mọi người ở đây đều không nhịn được nữa bật cười haha.

Trần Thương nghe âm thanh truyền đến từ điện thoại, cũng sửng sốt

Xảy ra chuyện gì sao?

Lão Tần thẹn quá hoá giận, quát Trần Thương:

- Học cái gì không học, học tuyến vú! Hừ

Nói xong, tức giận cúp điện thoại.

Trần Thương mờ mịt không hiểu, mình lại trêu chọc ai sao?

Ngày hôm sau, Trần Thương đi thẳng đến khoa Ngoại Vú. Thạch Nhạc thấy anh đến, cười tủm tỉm.

- Giáo sư Trần đến khoa chúng tôi, đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này

Thạch Nhạc vừa cười vừa nói.

Chương 2085: Ai Nói Sinh Mệnh Mỗi Người Đều Bình Đẳng Chứ

Trần Thương nhìn thấy khoa Ngoại Vú còn treo một tấm biển, trên đó viết 'Hoan nghênh giáo sư Trần đến khoa chúng tôi trao đổi học tập'.

Chứng kiến một màn này, Trần Thương cảm thấy ê buốt cả da đầu.

Tại sao lại như vậy chứ?

Nhưng không thể không nói, Trần Thương quả thật giống như một dạng tin mừng vậy, đi tới phòng ban nào, nơi đó sẽ có hi vọng

Hiện tại Ngoại khoa tim, khoa thần kinh, khoa ngoại tổng hợp với cao ốc cấp cứu của Trần Thương tạo thành một liên kết chặt chẽ, bác sĩ của các phòng ban cũng tăng lên nhanh chóng.

Sự phát triển đã là không thể phủ nhận

Khoa Ngoại Vũ thấp kém của bọn họ vốn không ôm bất kỳ ảo tưởng nào đối với chuyện này.

Dù sao, với tư cách là một ngành phẫu thuật chính thống đi đến một khoa ngoại mà tối đa có thể sử dụng chính là cắt…Không có hàm lượng kỹ thuật gì quá lớn.

Thậm chí, chủ nhiệm Thạch Nhạc vì sự phát triển của phòng ban, mà còn tăng thêm các nghiệp vụ ép sữa, cũng vì phòng ban mà tăng gia sản xuất, tăng thu nhập, thậm chí còn tăng thêm bác sĩ đến tận cửa phục vụ

Đáng tiêc, hiệu quả chẳng đáng là bao

Nếu như không phải khoa ung bứu phát triển mạnh, phẫu thuật tuyến vú tăng lên nhiều, nói thật, chắc chủ nhiệm Thạch chuẩn bị để các phòng ban đi làm phẫu thuật bơm ngực mất.

Vậy nên, Khoa Ngoại Vú của bệnh viện tỉnh số 2 đã mở chương trình học về phương diện thẩm mỹ ngực.

Phòng ban nhỏ như bọn họ cũng không mong sẽ đón tin mừng là giáo sư Trần Thương tới.

Nhưng không thể ngờ, hạnh phúc lại đến lúc không ngờ nhất, giáo sư Trần thật sự đến.

Điều này khiến tất cả các phòng ban của bệnh viện đều hết sức tò mò, cuối cùng Trần Thương muốn làm gì?

Giáo sư Trần xấu hổ cười nói:

- Chủ nhiệm Thạch, lần này tới đây cháu thật sự muốn học phẫu thuật vú của khoa các chú.

Thach Nhạc nửa tin nửa ngờ, ông không dám tin là thật.

Dù sao giáo sư Trần cũng được mệnh danh là 'Đông Dương đệ nhất dao', 'Tuyệt đỉnh chỉnh hình' …Những thanh danh vinh quang này đến giờ vẫn còn được lưu truyền trong lĩnh vực chỉnh hình.

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, giáo sư Trần, đây là chuyện tốt, phẫu thuật nhiều một chút là được, mấy ngày này cậu cứ theo tôi đi phẫu thuật là được.

Trần Thương nghe xong, vội nói:

- Vậy làm phiền chủ nhiệm Thạch

Vượt qua dự kiến của tất cả mọi người, Trần Thương thật sự đi vào khoa Ngoại Vú

Bên ngoài lan truyền rất nhiều tin tức lá cải. Mà có một tin truyền đi rất nhanh chóng

Trở thành đề tài nói chuyện phím của đám người nhiều chuyện.

- Cậu biết rõ vì sao giáo sư Trần lại học phẫu thuật ở khoa Ngoại vú sao?

- Vì sao?

- Cậu không biết sao? Tần Duyệt đã mang thai, hình như là sáu hay bảy tháng gì đó. Tôi muốn nói, nhất định là giáo sư Trần muốn đến đó để học cách ép sữa

Thường Lệ Na, nhân viên khoa cấp cứu nói với vẻ mặt thần bí.

- Đúng vậy! Sao tôi lại không nghĩ tới điều này chứ.

Tần Nhã Lệ giống như tỉnh ngộ hiểu ra chân lý vậy.

- Giáo sư Trần đúng là một người đàn ông tốt, là người bận rộn như vậy, hiện giờ còn phải lo nghĩ quan tâm đến sức khoẻ của những người Mỹ không phải gốc u ở Mỹ, lại còn gắng dành thời gian học ép sữa!Aizzz...

Thường Lệ Na xúc động nói, đột nhiên thấy Nhạc Nhạc chay ra ngoài:

- Nhạc Nhạc, cô đi đâu vậy?

Nhạc Nhạc khụ khụ một tiếng:

- Ôi, chị Na, mấy ngày này em có cảm giác sữa không tốt, đang muốn đến khoa Ngoại Vú một chuyến.

Ngay lập tức, tất cả y tá của khoa cấp cứu đều giơ ngón cái với Nhạc Nhạc, đương nhiên cũng ngẫu nhiên có ngón giữa

……..

Trong bệnh viện ở nước Mỹ.

Laura, 55 tuổi, đang tiếp nhận điều trị ung thư tuyến vú bằng phương pháp hoá trị.

Dù sao ung thư tuyến vú cũng là một dạng ung thư, tất nhiên sẽ có khi diễn ra di căn tế bào ung thư

Mà thuốc Oraparib là một loại thuốc có thể làm giảm quá trình ảnh hưởng theo giai đoạn của bệnh, có thể hạn chế sự phát triển của tế bào ung thư ở mức nhất định, để bệnh trở lại giai đoạn đầu, khiến cho phẫu thuật dễ dàng hơn, cũng như quá trình hồi phục sẽ nhanh hơn

Tuy nhiên, sau khi loại thuốc này xảy ra vấn đề, toàn bộ người Mỹ không phải gốc u đều đã ngưng sử dụng

Tin tức là lan ra, nhưng người thực sự bị tổn thương lại không phải là tập đoàn Astra Zeneca, mà chính là những người Mỹ không phải gốc u bị bệnh.

Bởi vì Oraparib là dược phẩm, không chỉ có ý nghĩa đơn thuần là thương phẩm

Thuộc tính chủ yếu của dược phẩm chính là trị bệnh

Mà bất ngờ sự cố xảy ra khiến rất nhiều người không có thuốc dùng.

Bởi vì thành phần của Oraparib có tỉ lệ sẽ tạo nên hậu quả không tốt đối với những người Mỹ không phải gốc u, trong nháy mắt, chuyện này biến thành công cụ của rất nhiều tập đoàn, bị họ lợi dụng.

Thật ra, thuốc có tác dụng phụ cũng là chuyện thường xảy ra, quan trọng ở chỗ xử lý như thế nào mà thôi.

Thế nhưng, trong xã hội tư bản, đấu tranh giữa những nhà tư bản, vĩnh viễn luôn là do người dân bình thường phải chịu hậu quả, phải trả tiền.

Thậm chí bọn họ còn chẳng bao giờ để ý đến sống chết của dân thường.

Tất cả đều nói nước Mỹ coi trọng nhân quyền, đến một tên ăn mày ven đường cũng có thể trở thành tổng thống trong tương lai, thế nhưng…Vì sao mỗi năm vẫn có hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí là mấy chục vạn người chết chỉ vì bệnh cảm cúm?

Bề ngoài của một công trình với lớp lót bên trong công trình đó vĩnh viễn là hai chuyện khác nhau.

Một cái là cho người khác nhìn, một cái là để nhà tư bản nhìn, còn cái nữa không ai có thể nhìn.

Thậm chí trước đây, có vị tổng thống nào đó trong khi hạn chế sử dụng thuốc kháng sinh, chắc sẽ dự kiến được sẽ có khá nhiều người nghèo sẽ chết vì cảm cúm.

Chẳng qua, không có ai để ý đến, phải không?

Chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống của những người bình thường, lại có lợi đối với người có tiền, thì sẽ được duy trì

Vì sao lại nói là người bình thường?

Bởi vì người bình thường là công cụ tạo ra giá trị

Mà lúc này, Laura đang đối mặt với khi mấu chốt của căn bệnh ung thư tuyến vú, tiến lên một bước chính là khi khiến tế bào ung thư lan rộng, di căn, lùi lại một bước chính là có thể ổn định bệnh này, hơn nữa sẽ có thể được điều trị dứt điểm.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lại không thể sử dụng thuốc

Chồng Laura ngồi bên cạnh nhìn vợ, muốn chảy nước mắt.

Laura nhắm mắt lại, cô ấy sợ chính mình sẽ sụp đổ khi nhìn thấy bộ dáng thương tâm của chồng.

Người đàn ông đứng dậy, đi tới phòng bác sĩ trưởng:

- Bác sĩ, vợ tôi đã điều trị đến lúc quan trọng, chúng tôi đồng ý gánh chịu nguy hiểm

Bác sĩ lắc đầu:

- Xin lỗi, thuốc này đang bị chính phủ cấm, vợ anh không thể dùng được.

Người đàn ông lắc đầu, liều mạng bắt lấy tay bác sĩ:

- Bác sĩ, hơn ai hết anh là người hiểu rõ nhất, Laura cô ấy cần loại thuốc này! Hơn nữa, chúng tôi đồng ý gánh chịu mọi hậu quả, lúc đầu khi dùng thuốc này, không phải đã có hiệu quả rất tốt sao?

- Nhất định là do tỉ lệ thôi, đúng không bác sĩ

- Nhờ bác sĩ

Người đàn ông chỉ thiếu nước muốn quỳ xuống cầu xin, đối với tình trạng hiện tại của vợ anh ta, anh ta thật bất lực

Bác sĩ thở dài:

- Xin lỗi, chúng tôi không thể làm như vậy được

Người đàn ông tuyệt vọng.

Ai nói sinh mệnh mỗi người đều bình đẳng chứ

Đáng chết, bình đẳng, điều này thật đáng mỉa mai

Trên thế giới, mỗi năm có 120 vạn người mắc ung thư tuyến vú mới, mà mỗi năm có đến 50 vạn người bệnh chết vì căn bệnh này.

Chương 2086: Tin Tức Chấn Động

Trung bình cứ mỗi 26 giây sẽ có một người bị chẩn đoán mắc ung thư tuyế vú, cứ mỗi phút sẽ có một người chết vì căn bệnh này.

Có rất nhiều người sẽ cảm thấy Oraparib không quan trọng, căn bệnh ung thư tuyến vú không quá nguy hiểm…

Chẳng lẽ thật sự như vậy sao?

Số người bệnh kia là những người đã ở thời kỳ cuối của căn bệnh, bất kể lúc nào cũng có thể mất mạng.

Bất luận là loại bệnh gì, đưa mắt nhìn khắp thế giới xem, đây chính là một con số khổng lồ

Mỗi một phút, đều sẽ có người bệnh bởi vì không được dùng thuốc mà rơi vào nguy hiểm, thậm chí có thể tử vong

Như vậy còn không đủ nghiêm trọng sao?

Có đôi khi, tiếng nói của bệnh nhân đối với truyền thông sẽ cố ý bị giảm tính ảnh hưởng đi.

Gần đây, chính xác thì, tập đoàn Astra Zeneca vẫn luôn là đối tượng được chú ý của truyền thông Mỹ

Từ sau khi phát sinh sự cố về thuốc Oraparib gây hậu quả không tốt đối với người sử dụng là những người Mỹ không phải gốc u, thì nó vẫn luôn là một điểm nóng.

Hiện tại, cũng chính là thời điểm tranh cử, tất cả quan chức liên điên cuồng lợi dụng chuyện này để tranh thủ từng lá phiếu.

Tất cả đều chỉ quan tâm đến lợi ích đạt được là gì, chẳng ai quan tâm xem người bệnh sống chết ra sao, họ rơi vào tình cảnh nguy hiểm như thế nào, tất cả cũng chỉ xem người bệnh như công cụ mà thôi

Ngay lúc này, Karimos, chủ tịch tập đoàn Astra Zeneca đột nhiên tổ chức họp báo

Tin tức này truyền ra, rất nhiều người đã tới hiện trường buổi họp báo.

Buổi họp báo còn chưa bắt đầu, bên dưới đã xôn xao không dứt, thậm chí có rất nhiều người đã mắng chửi Karimos không ngớt lời

Có đại diện cho bệnh nhân, đứng ở dưới đó, lớn tiếng hô hào:

- FDA vô dụng

Ngay lúc ấy, Karimos bước lên bục phát biểu, lập tức có người nhà bệnh nhân cầm lấy đồ trên bàn ném vào người ông ta.

Karimos bị ném trúng

Hiện trường ngay lập tức yên tính trở lại, bảo vệ vội vàng xông vào, nhưng Karimos lại khom lưng, nói:

- Xin lỗi, là lỗi của tôi

- Nhưng chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức

- Oraparib là thành quả chúng tôi nỗ lực cố gắng rất lâu mới tạo ra được, chúng tôi đã phải trải qua vô số lần thực hiện thí nghiệm lâm sàng, rất nhiều lần kiểm tra, đều không phát hiện có vấn đề gì

- Điều đó không phải vì chúng tôi không cố gắng, hay chúng tôi không có trách nhiệm. Mà vì kỹ thuật hiện tại của chúng ta không đủ tiên tiến.

Câu nói này khiến tất cả đều không thể không thừa nhận.

Sau khi thuốc mới xuất hiện, trong vòng vài năm, chính xác là đã có những tác dụng rất lớn, nếu không, Oraparib cũng không được xem như là loại thuốc đầu tiền được lựa chọn sử dụng để điều trị bệnh ung thư tuyến vú.

Karimos tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, tôi cũng muốn nói thêm mấy lời thật lòng, so với trước kia, không phải là Oraparib của chúng tôi cũng đã giúp đỡ được rất nhiều bệnh nhân sao?

- Khoa học kỹ thuật liên tục phát triển, y dược cũng theo đó hoàn thiện, sự cố kia không phải do chúng tôi cố ý che giấu, mà chính là cho đến hiện tại mới được phát hiện ra

Bên dưới thoáng chốc trở nên trầm mặc, mọi người bắt đầu duy nghĩ về vấn đề này

Nhưng ngay sau đó, một đám người bắt đầu dồn dập chất vấn những nghi ngờ.

- Chúng tôi cần phương án giải quyết

- Đúng vậy, chúng tôi cần được giải thích

Karimos gật đầu:

- Mục đích tổ chức buổi họp báo ngày hôm nay, chúng tôi không chỉ muốn gửi lời xin lỗi đến mọi người, mà còn mang đến cho mọi người một tin tức tốt

- Sau khi phát sinh sự cố, chúng tôi đã ngay lập tức liên hệ với người đã phát hiện ra sự cố trong thuốc tân dược của chúng tôi, giáo sư Trần Thương! Sau đó lập tức hợp tác với giáo sư Trần và sở nghiên cứu thuốc mới để giải quyết vấn đề này! Thật ra, giáo sư Trần sớm đã bắt tay vào nghiên cứu vấn đề này, không quản ngày đêm, có lẽ mọi người chưa được

tận mắt chứng kiến phòng thí nghiệm của cậu ấy, nó rất đơn giản, thậm chí có thể nói là đơn sơ! Nhưng dạng phòng thí nghiệm như vậy, kết quả nghiên cứu cũng khó tránh thiếu sót

- Ngày hôm kia, giáo sư Trần thông báo đã tìm được phương án giải quyết vấn đề. Chúng tôi cũng đã nhanh chóng tiến hành thí nghiệm lâm sàng, tôi tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả

Sau khi tin tức này được công bố, trong nháy mắt đã đưa tới một cơn địa chấn

Tất cả các đơn vị nghiên cứu khoa học, phía truyền thông, thậm chí là chính phủ đều vô cùng sửng sốt.

Mà những đối thủ cạnh tranh đang chuẩn bị bỏ đá xuống giếng lại càng kinh ngạc.

Nhanh như vậy

Làm sao có thể?

Tất cả mọi người đều có suy nghĩ như vậy

Vào lúc này, tin tức mới được phòng thí nghiệm gen Thanh Hoa, Trung Quốc công bố cách đây mấy ngày?

Hình như mới được một ngày, đúng chứ?

Những ngày này bọn họ chỉ mới có thể tìm được sách lược đối ứng tốt nhất, thế nhưng Trần Thương đã giải quyết được vấn đề này

Tin tức này đối với những người có tâm lý lợi dụng sự kiện này để chuộc lợi, đúng là đã quá tổn thất.

Hơn nữa, đối với những người dân Mỹ không phải gốc u mà nói, đây chính xác là một sự kiện chấn động.

Phải biết rằng, ở Mỹ, số người mắc bệnh ung thư vú đang tăng lên hàng ngày, con số này chưa bao giờ có dấu hiệu dừng lại

Thậm chí, trên thế giới, đối với người dân châu Phi mà nói, con số đó lại càng lớn hơn nữa.

Mỗi ngày đều có rất nhiều người đối diện với nguy cơ mắc bệnh ung thư tuyến vú.

Kéo dài thêm một ngày, sẽ có thêm hàng trăm, thậm chí hàng ngàn người tử vong

Điều này sẽ khiến bao nhiêu gia đình rơi vào cảnh ngộ mất người thân.

Nhất thời, tin tức Trần Thương làm việc trong phòng thí nghiệm đơn sơ, vì để giải quyết vấn đề tân dược, để giúp những bệnh nhân người Mỹ không phải gốc u mà làm việc không quản ngày đêm được truyền đi rải rác khắp thế giới

Đến cả những nơi héo lánh

……

FDA thật sự không tin rằng trong vài ngày Trần Thương có thể đưa ra kế hoạch cải thiện

Nhưng sự thật bày ra rành rành trước mắt

Sau khi Tập đoàn AstraZeneca đưa ra kế hoạch, các phòng thí nghiệm trực thuộc FDA đã nhanh chóng bắt đầu xác minh. Nghiệm chứng điều này thật đúng là như thế

Nhất thời, toàn bộ Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ đã bị sốc.

Vì đây không chỉ là vấn đề thuốc.

Bây giờ bọn họ chỉ có một nghi ngờ

Không lẽ kỹ thuật gen của Trung Hoa đã vượt xa bọn họ rồi sao?

Vấn đề này là điều họ lo lắng hơn cả.

Bọn họ đã làm việc chăm chỉ như vậy, dựa vào đâu?

Vấn đề giữa các quốc gia có rất nhiều và cũng rất phức tạp, kỹ thuật gen thậm chí có thể ảnh hưởng đến kế hoạch thương mại tương lai của Mỹ.

Phải biết rằng, quốc gia phát triển thực phẩm và thuốc biến đổi gen nhanh nhất cũng là Hoa Kỳ

Sự trỗi dậy đột ngột của kỹ thuật gen của Trung Hoa ngay lập tức khiến Trung Hoa một lần nữa trở thành tâm điểm của thế giới.

Khi các cuộc ngoại giao và trao đổi học thuật của các nước đến, Tào Ngu của Bộ Khoa học và Công nghệ vẫn còn ngơ ngác

Bản thân ông ta cũng không biết Trần Thương đã bí mật phát triển kỹ thuật gen từ khi nào.

Cứ như vậy, trong khi Trần Thương vẫn đang học các kỹ năng phẫu thuật tại khoa vú, Bộ Khoa học và Công nghệ, Ủy ban Y tế và các phòng ban khác của Phòng thí nghiệm Kỹ thuật Quốc gia của Liên hợp quốc đã chính thức cấp treo biển hành nghề cho phòng thí nghiệm của Trần Thương.

Tên là ‘Phòng thí nghiệm Kỹ thuật gen Trần Thương Trung Quốc’

Đây cũng trở thành một trong số ít các phòng thí nghiệm kỹ thuật trong nước được đặt theo tên người.

Nhưng Trần Thương không quan tâm đến vấn đề này.

Chương 2087: Người Mẹ Nhỏ Bé

Chương VIP

Chương 2088: Người Phụ Nữ Tốt

Tuy nhiên, rất nhiều khi, các bậc cha mẹ đều như vậy.

Luôn cảm thấy căn bệnh này có thể tránh được

Thậm chí trong nỗi sợ hãi về căn bệnh ung thư, Chung Bình cũng không muốn nói là bà sợ gia đình lo lắng...

Trong khoảng thời gian này, Chung Bình cũng đã hỏi bác sĩ cùng lên mạng tra một số thông tin, nói rằng bệnh ung thư vú không nguy hiểm lắm và có thể trì hoãn một chút, dù sao thì đây cũng là bệnh mãn tính.

Vậy mới khiến bà thở phào nhẹ nhõm

Nhưng bà không biết rằng một số bệnh tưởng chừng như mãn tính, nhưng một khi phát bệnh, chúng giống như nước sông dâng trào, không thể cản được

Nhìn thấy mẹ cô như vậy, Vương Cầm đã đoán được đại khái rồi.

Cô chợt cảm thấy mình nợ mẹ quá nhiều.

Đúng vậy, nguồn thu nhập chính của gia đình lúc này là cha, nhưng mẹ mới là người thực sự gánh vác gia đình

Chính mẹ là người đưa tiền cuộc sống cho cô, còn mẹ là người lo cho cuộc sống hàng ngày của cô, không nỡ chi tiền để mua quần áo cho bản thân, mà dùng tiền để mua mỹ phẩm cho cô

Mặc dù cô chưa bao giờ biết rằng, tuy bố cô kiếm được tiền nhưng ông không bao giờ đưa tiền cho mẹ cô, chỉ khi gia đình cần chi tiêu thì mới đưa một phần.

Tiền cuộc sống hàng ngày của gia đình này cũng là mẹ

Thực ra, Vương Kiến Hoa từ lâu đã không coi thường Chung Bình

Khi thu nhập của ông ta dần tăng lên, ngày càng có nhiều phụ nữ xuất sắc xuất hiện xung quanh, ông ta cũng bắt đầu đứng núi này trông núi nọ.

Đàn ông có tiền sẽ trở nên xấu xa, mặc dù điều này không phải là đúng 100% nhưng thực sự có rất nhiều.

Vương Kiến Hoa dường như cũng cảm nhận được sự nhượng bộ của Chung Bình trong cuộc sống, không những không khá lên mà thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn.

Chung Bình lại không thích tranh luận, bình thường bà là người khoan dung

Tuy nhiên, khi mua nhà mới, bà đã cãi nhau với Vương Kiến Hoa một lần.

Khi đó, Vương Kiến Hoa dự định sẽ ghi tên mình lên nhà mới.

Chung Bình nói chung là không muốn tranh luận về loại chuyện này, và bà ấy cũng không muốn tức giận, nhưng lần này bà ấy phải để tên con gái mình được viết lên.

Vì lý do này, Vương Kiến Hoa đã có ý kiến lớn với Chung Bình.

Những việc trách móc như vậy cũng chẳng phải lần một lần hai, nó thậm chí đã trở thành một điều thường thấy

Lúc này, Vương Cầm nhìn mẹ hồn bay phách lạc liền muốn động viên

- Mẹ, bệnh ung thư vú thật sự không sợ, mẹ phải chữa trị sớm

- Thật sự, mẹ đừng lo lắng, loại bệnh này sẽ không chết người. Con vừa mới hỏi bác sĩ rồi.

Vương Cầm cố gắng thuyết phục mẹ mình, nhìn Chung Bình gầy gò trước mặt, cô con gái đột nhiên cảm thấy lúc này cô nên tự mình bảo vệ mẹ mình.

- Còn nữa, nên nói với bố chuyện này.

- Con đừng nói, để tự mẹ nói với bố con

Chung Bình không nhịn được nói.

- Không được

Vương Cầm trực tiếp từ chối:

- Mẹ, nếu mẹ muốn nói, mẹ đã nói từ lâu rồi. Làm sao còn chậm trễ đến giờ?

Câu này khiến Chung Bình không nói nên lời

Đột nhiên, Chung Bình chợt nhận ra... Rằng bà có hơi sợ Vương Kiến Hoa.

Nghĩ đến đây, Chung Bình vậy mà có chút sợ hãi

Có vẻ như... Đúng thực sự như vậy

Cuộc sống trong lúc chúng ta không để ý, đã vô tình thay đổi quá nhiều.

Chiều hôm đó, Vương Cầm nóng lòng đưa Chung Bình đến bệnh viện tỉnh số 2.

Sau khi Thạch Nhạc xem xong phim rồi chẩn đoán đã nhanh chóng thu xếp nhập viện

Chung Bình đơn giản là làm thủ tục nhập viện với sự giúp đỡ của Vương Cầm, nhưng điện thoại của Vương Kiến Hoa gọi không được.

Điều này khiến Vương Cầm vừa tức vừa hận, mà Chung Bình lại lắc đầu không nói gì.

Ngày hôm sau, vẫn không liên lạc được với Vương Kiến Hoa, Vương Cầm tức giận, Chung Bình nói:

- Khi con không có ở nhà... Bố con cũng thường như vậy...?

Câu nói này, làm Vương Cầm sững sờ tại chỗ

Trong tâm trí cô xuất hiện một khả năng: Bố cô ngoại tình…

Sau khi khả năng này xuất hiện, Vương Cầm vừa tức vừa hận

Lúc này, bác sĩ phụ trách đi vào, đã có kết quả khám bệnh của Vương Cầm, T3N1M10.

Nhìn vào kết quả, họ không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bác sĩ phụ trách không khỏi nói:

- Các người đến rồi…Nói thế nào giờ? Không sớm

- Cũng may hiện tại các người đã ở đây, bằng không sau này di căn thật sự là phiền phức

- T đại diện cho kích thước của khối u, nó đã đến giai đoạn 2, và n đại diện cho việc có di căn hạch bạch huyết ở nách hay không, đại diện cho việc có di căn hay không?

- Tình trạng của bệnh nhân hiện tại là khối u có kích thước trung bình nhưng đã di căn vào hạch bạch huyết nách, có di căn gần nhưng chưa có di căn xa. Lúc này cần hết sức lưu ý.

- Hơn nữa, giai đoạn này là quan trọng nhất. Có thể hiểu là giai đoạn giữa, nếu để phát triển thì sẽ là giai đoạn muộn, nếu cấp cứu kịp thời thì khả năng điều trị khỏi là rất cao.

Sau vài câu nói, Vương Cầm và Chung Bình đều sững sờ

Di căn tế bào ung thư??

Vương Cầm không khỏi tự lẩm bẩm một mình:

- Bác sĩ, mẹ tôi rất hiền lành và tốt tính... Bà ấy tính tình rất tốt, không bao giờ nổi nóng... Làm sao có thể như thế này được chứ? Bị ung thư vú. … hơn nữa còn di căn

Nói thật, tất cả mọi người đối với bệnh ung thư đều sợ hãi

Còn nói gì đến di căn

Lúc này, chủ nhiệm Thạch Nhạc của phòng kiểm tra đi qua, nghe được lời nói của Vương Cầm, không khỏi nói một câu ý vị sâu xa

- Xã hội này... Chỉ có phụ nữ tốt mới mắc bệnh ung thư vú

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều sững sờ

Ý gì?

Phụ nữ tốt mới bị ung thư vú?

Trần Căng ở bên cạnh, nghe xong những lời này không nhịn được thở dài.

Đây chính là xã hội như vậy

'Phụ nữ tốt' thực chất là để chỉ những người cống hiến quên mình cho người khác mà không nghĩ đến bản thân. Bọn họ ẩn nhẫn, kiềm nén, quên mình, trở thành đại diện lòng tốt trong mắt người khác.

Một số chuyên gia cho rằng tác động của cảm xúc nằm ngoài sức tưởng tượng của con người. Thậm chí, theo quan điểm của y học cổ truyền Trung Quốc, ung thư vú là do nội thương của bảy cảm xúc, gan lá lách bất hòa, khí trệ, huyết ứ, tích tụ độc tố. Những ngột ngạt, uất ức, hờn dỗi, tức giận trong cuộc sống tích tụ lâu không được trút bỏ, lâu ngày sẽ càng làm tổn thương cơ thể. Vì vậy, chỉ có người phụ nữ tốt với người khác như vậy, mới dễ làm tổn thương chính mình.

Đây thực sự là kinh nghiệm nửa đời người của Thạch Nhạc khi ông làm chủ nhiệm khoa vú

Thạch Nhạc nhìn Chung Bình, ánh mắt đầy tình nhân tình thế sự.

Ông gật đầu nói:

- Em gái, tôi nói có đúng không?

- Thực ra, tôi đang nói với cô: bệnh ung thư vú không chỉ đơn thuần là điều trị mới chữa khỏi

- Muốn trị bệnh này, trước tiên cần phải sửa tính! Thay đổi tính cách của cô

Thạch Nhạc không nói thẳng ra.

Ông ta liếc nhìn Vương Cầm rồi nhìn Chung Bình, thật ra thì ông ta cũng đoán được bảy tám phần rồi, nhưng... Ông không thể nói được.

Ông chỉ gật đầu nói:

- Cuộc sống dù là chữ sinh hay chữ sống đều có nghĩa là sống, chị à, chị...Nghĩ kỹ đi

Nghe những lời của Thạch Nhạc, Chung Bình đột nhiên bật khóc

Đúng vậy

Ngày trước, bà bấm bụng chịu chỉ mong cho con cái có một gia đình trọn vẹn.

Bà có thể chịu đựng những lời trách mắng của chồng, cũng vì bà ấy cảm thấy mình có thể chịu đựng được

Nhưng bây giờ nghĩ?

Tại sao mình cần kiên nhẫn đối mặt với nó?

Bản thân thực sự không sống nổi nếu không có Vương Kiến Hoa sao?

Chương 2089: Đây Chính Là Người Cha Ưu Tú Trong Mắt Mình Sao?

Và còn bản thân có thực sự lo lắng về việc Vương Kiến Hoa sẽ bỏ rơi mình?

Tất nhiên là không

Đối phương đã không quan tâm cái nhà này, thì dù vun vén thế nào cũng chẳng khác gì ngọn nến trước gió.

Chung Bình kết hôn sớm, năm 18 tuổi đã theo Vương Kiến Hoa.

Bây giờ, ông ta mới ngoài bốn mươi tuổi, mình đã theo ông ta 20 năm.

Những năm qua có thật sự vui vẻ không?

Đột nhiên, Chung Bình nghĩ thông.

Có lẽ bản thân nên sống cho chính mình.

Cuộc sống, có lẽ chỉ mới bắt đầu

Nghĩ đến điều này, Chung Bình đột nhiên đưa ra quyết định.

Ly hôn

...

Vương Cầm cũng nghe được lời nói của Thạch Nhạc, cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

- Phụ nữ tốt mới bị ung thư vú

Câu này khiến Vương Cầm vô cùng đau lòng

Bản thân trước đây... Không hiểu chuyện, khiến mẹ tức giận, coi thường bà...

Nghĩ đến việc phẫu thuật, Vương Cầm tìm cơ hội, vội vàng đến đơn vị tìm cha.

Khi đến đơn vị, Vương Cầm không vào được, nhưng cô đã nhìn thấy xe của Vương Kiến Hoa đậu ở bãi đậu xe.

Không nghĩ ngợi gì liền chờ đợi

Vài ngày sinh mạng của mẹ nguy hiểm, mình đã không có ở nhà. Chẳng lẽ người đàn ông này cũng không hỏi không quan tâm ư?

Nhưng đợi Vương Cầm, là một người phụ nữ lên xe của Bố.

Vấn đề là... Người phụ nữ đó cũng không lớn hơn mình vài tuổi.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Cầm cảm thấy đầu óc mình nổ ầm, đây chính là người cha ưu tú trong mắt mình sao?

Đúng là ưu tú
Một cô gái trẻ như vậy cũng có thể dụ dỗ được.
Dứt khoát, Vương Cầm gọi xe đi theo vào một khách sạn năm sao.
Vương Cầm đúng thật ngứa răng
Cô muốn lao vào.
Nhưng có ích không?
……..
Cứ như vậy, Vương Cầm bình tĩnh đứng chờ ở cửa phòng khách sạn.
Rất nhanh, từ trong phòng khách sạn đã truyền ra loại thanh âm đồi truỵ.
Loại thanh âm này dội vào trong tai Vương Cầm như là một con dao nhỏ của ác ma đang cắm vào ngực cô.
Mẹ đang điều trị ung thư vú trong bệnh viện.
Vậy mà ngươi ở chỗ này... Cũng may thời gian cô phải chờ đợi cũng không dài.
Đại khái chỉ khoảng một đống lửa, thời gian đã trôi qua.
Có nghĩa là khoảng hai phút sau, tất cả đã kết thúc
Sau đó vài phút, cửa mở.
Lúc ấy, khi Vương Kiến Hoa với tinh thần sảng khoái đi ra, ông ta đột nhiên thấy con gái mình đang đứng ngay ở cửa ra vào
Lập tức Vương Kiến Hoa biến sắc
Giống như ông ta vừa nhìn thấy một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng.
Vẻ mặt Vương Cầm không cảm xúc, cô chỉ lấy từ túi áo ra mấy tờ giấy, và nói:
- Tiên sinh Vương Kiến Hoa, xin ngài ký tên.
Vương Kiến Hoa thẹn quá hóa giận, ông ta có thể chắc chắn một điều rằng, tất cả những hành động vừa rồi của mình đã bị con gái phát hiện, nếu không con gái mình cũng sẽ không đứng ở đây.
Ông ta vội vàng bảo người phụ nữ trong phòng rời đi, sau đó kéo Vương Cầm nói:
- Cầm Cầm, chuyện không phải như con nghĩ, cha với vị này... chỉ nói chuyện.
Vương Cầm cười lạnh một tiếng:
- Vâng, con biết, tiên sinh Vương Kiến Hoa, ngài nói chuyện với hiệu suất rất cao, ba mươi phút đã kết thúc
Bát

Lời còn chưa dứt, một bạt tai sắc nhọn đã đánh vào khuôn mặt Vương Cầm.

Vương Cầm không những không có khóc

Ngược lại cô còn cười

Cô cười rất vui vẻ, nhưng trong nụ cười lại ẩn chứa đầy thống khổ

Trong chớp nhoáng này, đột nhiên cô nghĩ đến nguyên nhân mẹ mình mắc bệnh

Bởi vì gia đình của cô không còn là một gia đình trọn vẹn nữa.

Bởi vì trong nhà có một tên cầm thú, không chịu chút trách nhiệm nào, dám gian díu với một người ngoài hôn thú, tới lúc bị phát hiện, lại thẹn quá thành giận mà thẳng tay đánh con gái của mình

Đột nhiên cô cũng hiểu ra, bên trong thân thể gầy yếu của mẹ mình, đã bị dồn ép bao nhiêu áp lực.

Mỗi ngày, bà ấy đều cố gắng nở nụ cười đối với cô, cố gắng thể hiện ra gương mặt tươi cười thoả mãn với cuộc sống cho người nhà nhìn thấy, và cẩn thận từng li từng tí duy trì một nơi gọi là 'Nhà'

Thế nhưng, lại đem chuyện thống khổ nhất, bi ai nhất, thậm chí là khuất nhục nhất đối với một người phụ nữ, giấu ở trong lòng, để rồi hàng đêm mất ngủ, hoặc có ngủ cũng mơ thấy ác mộng sau đó hai mắt đẫm lệ mà tỉnh lại

Một người phụ nữ như vậy… Cuối cùng, bà ấy đã làm sai điều gì?

Nếu như nhất định phải chỉ ra chỗ sai của bà ấy, vậy chỉ có thể là bà đã yêu sai người.

Vương Kiến Hoa cũng không nghĩ tới ông ta sẽ ra tay đánh con gái. Ông ta vội vàng ôm Vương Cầm, lắp bắp nói:

- Thật xin lỗi, Cầm Cầm... Ba ba quá kích động, con...

Vương Cầm đột nhiên đẩy Vương Kiến Hoa ra

- Ông đừng đụng vào tôi, ông khiến tôi cảm thấy buồn nôn

- Ông còn ôm tôi, tôi sẽ báo cảnh sát nói ông cưỡng ép quan hệ

Một câu này, khiến cho Vương Kiến Hoa biến sắc:

-Con...

Vương Cầm hít sâu một hơi, cô để mặc cho nước mắt chảy xuống.

Sau đó, cô giơ lên tờ giấy trong tay, nói:

- Mẹ của tôi bị ung thư vú, bây giờ đang chuẩn bị phẫu thuật trong bệnh viện, nhưng ba bốn ngày rồi, ông đều không trở về! Ông thật sự không còn quan tâm cái nhà này nữa sao? Ông có tiền, ông nghĩ ông có tiền là giỏi lắm đúng không? Ông mua điện thoại cho tôi chứ gì? Loại tiền mà ông cho tôi

đều là những đồng tiền bẩn thỉu, một xu tôi cũng không cần! Còn nữa, ông biết không? Tại vì ông mà mẹ tôi mắc bệnh ung thư, tôi sẽ không bỏ qua cho ông! Cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông

Nói xong, Vương Cầm lập tức đứng dậy rời đi.

Sau khi Vương Kiến Hoa nghe thấy tin Chung Bình bị ung thư vú, ông ta chỉ sửng sốt vài giây đồng hồ.

Sau đó đột nhiên... Không… đúng vậy! Ông lại... Nhẹ nhàng thở ra

Những ngày tháng sau đó, Chung Bình bắt đầu cần trị bệnh bằng hóa chất và can thiệp bằng phẫu thuật.

Cách điều trị này thoạt nhìn không có vấn đề gì.

Thế nhưng… Trị bệnh bằng hóa chất sẽ bị rụng tóc.

Rụng tóc là tác dụng phụ thường gặp nếu phải trị bệnh bằng hóa chất, hơn nữa, phương pháp này còn tạo thành ảnh hưởng rất lớn tới thể xác và tinh thần của người bệnh mắc phải ung thư vú.

Bởi vì những loại thuốc hoá trị liệu vừa tiêu diệt tế bào ung thư, cũng tiêu diệt cả những tế bào bình thường vốn sinh sôi tương đối nhanh trong cơ thể, ví dụ như tế bào sinh dưỡng, tế bào tạo máu trong tuỷ xương, tế bào sinh sản vân vân…

Đã không còn tóc nữa, bệnh nhân mắc ung thư vú còn phải cắt bỏ tuyến sữa... Cũng có nghĩa là những đặc điểm đặc trưng nhất của người phụ nữ không còn nữa...

Lúc đó, bà còn là một người phụ nữ nữa không?

Đột nhiên Chung Bình cảm thấy sợ hãi.

Thậm chí bà ấy bắt đầu trốn tránh

Vương Kiến Hoa vờ vịt tới bệnh viện một chuyến, thế nhưng... Thái độ của bà rất lãnh đạm.

Nhưng thái độ này của bà lại khiến cho Vương Kiến Hoa cảm thấy khiếp sợ...Ông ta không thể tin được rằng Chung Bình đã thay đổi

Sau khi, Chung Bình nhìn thấy Vương Kiến Hoa tới, bà ấy vẫn lãnh đạm. Ông ta còn không tìm thấy trong mắt bà ấy, bất cứ một tia tình cảm. Bà nhìn ông ta cứ như nhìn một người xa lạ, không hề quen biết.

Vương Kiến Hoa nhìn Vương Cầm một cái, nhưng Vương Cầm làm như không thấy ông ta.

Kỳ thật, ngày đó, sau khi Vương Cầm trở về, cô đã ôm mẹ mình mà oa oa khóc lớn.

Đột nhiên cô cảm giác thấy, mẹ mình rất oan ức

Vì sao bà ấy phải chịu đựng sự đối xử như vậy?

Hơn nữa, một người phụ nữ tốt như bà ấy, vì sao lại mắc chứng bệnh này chứ?

Những năm này, mẹ cô đã chịu quá nhiều uất ức rồi.

Chương 2090: Phát Động Nhiệm Vụ

Tới buổi trưa, bác sĩ tìm tới thônag báo cho Vương Cầm:

- Trong lòng mẹ cháu có bản năng kháng cực với trị bệnh bằng hoá chất và thực hiện phẫu thuật...

Bác sĩ chủ quản cũng là phụ nữ, nên cô ấy hiểu rất rõ tâm lý của Chung Bình.

Vì vậy, cô ấy tiếp tục nói:

- Kỳ thật, có đôi khi người phụ nữ cảm thấy tuyến vú của mình không quan trọng, hoặc không cần thiết cho lắm, thế nhưng... Sau khi bị rụng tóc, phải làm phẫu thuật cắt bỏ tuyến vú... Bọn họ lại nhận thấy, chuyện này gây ra ảnh hưởng rất lớn với tâm lý của mình

- Về chuyện này, không còn cách nào khác, cháu cần phải nói chuyện với bà ấy.

Sau khi Vương Cầm nghe xong, cô nhịn không được hít sâu một hơi.

- Chị bác sĩ, kỳ thật... Em cũng không gạt chị, mẹ em chuẩn bị ly hôn. Em nói, cũng không sợ chị chê cười... Cha em đã có hành vi vượt ra ngoài hôn nhân, hơn nữa còn thường xuyên vô tâm thờ ơ với mẹ em. Mẹ em đã nhận hết oan ức. Cho nên em khẳng định bà ấy đang cảm thấy, bà ấy phải trị bệnh, sẽ rụng tóc, lại còn phải phẫu thuật… Tới lúc phẫu thuật xong, liệu bà ấy có còn là phụ nữ nữa không? Mẹ em mới bốn mươi hai tuổi, em cũng muốn để bà ấy…giống như một người phụ nữ …

Nghe xong những lời cô nói, bác sĩ chủ quản thở dài.

Chuyện này... Thật sự là một chuyện khiến người ta cảm thấy đáng tiếc.

Sau đó, bỗng nhiên, bác sĩ chủ quản nói:

- Kỳ thật, vẫn có cách thay đổi! Em nên đi tìm giáo sư Trần, cậu ấy sẽ có cách trợ giúp mẹ của em. Giáo sư Trần đang nghiên cứu một loại phẫu thuật, với kỹ thuật lâm sàng có nội dung tái tạo lại tuyến vú sau khi đã cắt bỏ khối ung thư! Hiện tại, kỹ thuật này đã có một chút tiến triển

Sau khi Vương Cầm nghe xong, cô lập tức kích động lên.

- Giáo sư Trần là… là Trần Thương kia sao?

Bác sĩ chủ quản nở nụ cười, sau đó cô ấy gật nhẹ đầu:

- Đúng vậy.

Vương Cầm kích động nói:

- Bác sĩ, xin nhờ chị, để giáo sư Trần làm phẫu thuật cho mẹ của em! Xin nhờ chị… hãy cứu mẹ em. Hiện tại vất vả lắm mẹ em mới quyết tâm muốn bắt đầu một cuộc sống mới...Em... Van cầu chị.

Bác sĩ chủ quản nhịn không được nói:

- Như vậy đi, em cứ về cổ vũ mẹ em tiến hành trị bệnh bằng hóa chất, còn chuyện phẫu thuật cứ giao cho chị. Hiện giờ, chị phải đi làm việc rồi, nói chuyện với em sau

Vương Cầm nghe xong, cô tranh thủ thời gian vội vàng gật đầu nói:

- Cám ơn! Cám ơn chị! Em cam đoan hoàn thành nhiệm vụ

Vào buổi trưa ngày hôm sau, thời tiết thật lạnh.

Hôm nay, đã hai mươi hai tháng chạp, ngày mai sẽ là Tết ông Táo.

Khi Vương Cầm xuất hiện tại bệnh viện, đã hấp dẫn sự chú ý của đám người

Vương Cầm đi vào phòng bệnh, khi Chung Bình nhìn thấy cô, bà ấy cũng sửng sốt

-Con...Con... Con gái?

Vương Cầm sờ lên cái đầu trọc của mình, cô cười vui vẻ, sau đó kích động chạy đến bên người mẹ

Tới bên bà ấy, Vương Cầm vẫn mỉm cười sờ lên cái đầu trọc của mình:

- Mẹ, mẹ nhìn kiểu tóc này của con xem có được không?

Trong lúc nhất thời, nước mắt mẹ cô đã rơi đầy mặt.

- Đứa con gái ngốc nghếch! Con nhỏ xấu xa này! Con quá ngốc

Lúc này làm sao Chung Bình còn không rõ đã xảy ra chuyện gì nữa?

Ngay cả những người cùng phòng bệnh với bọn họ, sau khi nhìn thấy một màn này, cũng bị cô gái đáng yêu hiểu chuyện này làm cho xúc động

Mấy người đó rất rõ ràng, cô con gái vì muốn ở bên cạnh mẹ cùng chống lại ung thư, vì cổ vũ mẹ mình đừng nên sợ rụng tóc, mà lựa chọn cạo sạch tóc của mình trước

Chung Bình sờ cái đầu trọc của Vương Cầm, nước mắt vẫn từng giọt lăn trên gò má. Lúc này bà không nói được lời nào, chỉ biết lặng lẽ rơi lệ.

Vương Cầm quay người, dùng tay lau sạch nước mắt trên má Chung Bình.

- Mẹ à, mẹ đừng sợ hãi, mẹ phải biết, bên cạnh mẹ còn có con! Mẹ… cô gái nhỏ của mẹ ngày nào, giờ đã lớn rồi, mẹ đừng sợ, con vĩnh viễn sẽ không rời khỏi mẹ! Mẹ nhìn xem, tóc của con được di truyền từ mẹ, đẹp biết bao nhiêu, còn đen nhánh rực rỡ

Sau khi nói xong, Vương Cầm mở túi xách ra, từ bên trong lấy tới mấy bộ tóc giả.

Sau đó cô cười thật tươi đội lên một kiểu tóc đáng yêu tạo hình như quả dưa hấu, quay sang Chung Bình và nói:

- Mẹ, ngươi nhìn, có đẹp không?

Chung Bình nín khóc mỉm cười, bà liếc nhìn Vương Cầm một cái.

Vương Cầm thấy mẹ cười, cũng vô cùng vui vẻ

- Ha ha, mẹ, mẹ nhìn, con mua thật nhiều, mje nhìn đây là mái tóc màu vàng được uốn theo hình hoa lê, cái này màu đỏ nhạt...

- Mặc dù chúng ta không có tóc, thế nhưng có rất nhiều sự lựa chọn, đúng không?

- Vì vậy, mẹ, mẹ đừng sợ, chúng ta cứ trị liệu thật tốt, sau đó lại làm phẫu thuật có được hay không?

Chung Bình vội vàng gật đầu.

Có một đứa con gái ngoan ngoãn như vậy, bà có điều gì không vừa lòng nữa?

Ngay lúc này, Trần Thương đi theo bác sĩ chủ quản đến.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cái đầu trọc của Vương Cầm.

Và bọn họ đều sửng sốt

Bác sĩ chủ quản há hốc mồm, cô đã làm bác sĩ nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một màn xúc động như thế này

Vì cổ vũ mẹ trị liệu, con gái đã cạo sạch mái tóc...

- Giáo sư Trần... Đây chính là người bệnh.

Trần Thương nhớ cô gái trước mắt này.

Cô ấy là người đã cầm báo cáo kiểm tra của mẹ tới tìm anh.

Cuộc đời thật nhiều chuyện trùng hợp.

Bác sĩ chủ quản nhịn không được nói qua một lần câu chuyện của Vương Cầm cho Trần Thương nghe.

Sau khi nghe xong, Trần Thương cũng bị cảm động

- Tiểu Cầm, đây chính là giáo sư Trần Thương.

Khi Vương Cầm nghe xong, cô vội vàng đứng lên, kéo Trần Thương ra bên ngoài

Sau đó cô nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Cầu anh làm phẫu thuật giúp mẹ em! Những năm qua, bà ấy đã chịu quá nhiều ủy khuất! Hiện tại, cha em lại ngang nhiên vượt quá giới hạn, mẹ em rất không có cảm giác an toàn. Em muốn cổ vũ bà ấy, làm bạn đưa bà ấy thoát ra khỏi bóng tối! Bây giờ, bà ấy luôn sống trong ám ảnh

tâm lý, sợ mình già, xấu, không có người ưa thích, không ai yêu. Đã vậy, sau này phẫu thuật xong, tuyến sữa cũng không có, tóc cũng không có...Em muốn bà ấy lấy lại niềm tin trong cuộc sống. Vì vậy… xin nhờ cả vào anh, giáo sư Trần! Em biết chi phí phẫu thuật của anh rất đắt, thế nhưng... Em van cầu anh cho mẹ em một cơ hội

Nói xong, Vương Cầm lập tức chuẩn bị quỳ xuống trước mặt Trần Thương.

Trần Thương tay mắt lanh lẹ, nhanh như chớp đã ngăn cô ấy lại

- Em yên tâm đi, cứ giao mẹ em cho anh, anh nhất định sẽ cho em và mẹ em một câu trả lời thoả mãn

Vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên:

[Đinh! Tiếp nhận nhiệm vụ, cứu vớt lòng tự tin của Chung Bình!]

[Yêu cầu nhiệm vụ: Phẫu thuật, không chỉ là cứu vớt một người bệnh tật, mà còn phải cứu vớt linh hồn của người đó nữa. Ngươi hãy trợ giúp Chung Bình hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ ung thư vú, đồng thời lấy lại lòng tự tin cho bà ấy!]

[Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể đạt được ban thưởng: kỹ thuật tái tạo vú sau khi cắt bỏ ung thư vú cấp hoàn mỹ!]

Trần Thương thấy hệ thống nhắc nhở, cả người đột nhiên vui vẻ.

Gần đây, anh vẫn luôn nghiên cứu phải làm như thế nào mới có thể tinh chuẩn hoàn thành phẫu thuật ung thư tuyến sữa đồng thời tận khả năng hoàn thành tái tạo lại

Không nghĩ tới, hiện tại trực tiếp thu được nhiệm vụ, ban thưởng cũng là dạng kỹ thuật này

Có điều, Trần Thương đang suy nghĩ tới một chuyện khác.

Chương 2091: Phẫu Thuật Tái Tạo Vú Ngay Lập Tức

Mấy ngày nay, thuốc mới Olaparib điều trị ung thư vú rất nhanh sẽ hoàn thành thí nghiệm lâm sàng, như vậy vừa vặn anh cũng nên thuận thế đẩy ra một thuật thức phẫu thuật mới, chế tạo một kim chỉ nam mới

Đây không phải thuận theo tự nhiên, lại kéo theo phẫu thuật ung thư vú trong nước phát triển ư?

Hơn nữa, bản thân anh còn là nội ngoại kiêm tu, càng dễ dàng chạm vào giới phẫu thuật ung thư vú của thế giới.

Vừa đạt được thêm tư liệu cho mục đích hoàn thiện thuốc thuốc mới

Sau đó thuận theo tự nhiên, đi thực hiện và hoàn thành phẫu thuật tuyến sữa cùng tái tạo vú.

Từ đó đạt tới hiệu quả điều trị tinh thần cho bệnh nhân

Nghĩ tới đây, kỳ thật Trần Thương cũng tràn đầy chờ mong.

Ở bên này, khi Vương Cầm nghe thấy Trần Thương đồng ý, cô cũng kích động vạn phần

Có câu trả lời chắc chắn của giáo sư Trần, ca phẫu thuật của mẹ cô sẽ tốt thôi

…….

Sau khi đồng ý với Vương Cầm, Trần Thương lập tức đến tìm Thạch Nhạc.

- Chủ nhiệm Thạch, hôm nay ta muốn mổ chính

Thạch Nhạc nghe vậy, lập tức sửng sốt, hắn nhìn thấy Trần Thương một chút, sau đó mới cười nói câu:

- Được, không thành vấn đề

Trần Thương nhìn Thạch Nhạc, khụ khụ một tiếng, rồi nói:

- Cháu có thể làm chủ sao? Ý cháu là cháu có thể mổ chính ca phẫu thuật này được không?

Thạch Nhạc nhún vai:

- Không có chuyện gì, hôm nay tất cả nghe theo cháu

Trần Thương nghe xong lời này, vậy là ổn rồi! Anh lại tiếp tục nói:

- Cháu chuẩn bị làm phẫu thuật cắt bỏ để trị tận gốc ung thư vú, và ngay lập tức kết hợp với kỹ thuật để tái tạo vú

Lời này vừa nói, Thạch Nhạc sững sờ ngay tại chỗ

Ông lộ ra vẻ mặt mờ mịt nhìn Trần Thương:

- Đây là cái thuật thức gì, làm sao ta chưa từng nghe qua?

Trần Thương xấu hổ cười một tiếng:

- Cái thuật thức này là cháu tự sáng tạo

Sau khi nghe xong, chí kém chút nữa là Thạch Nhạc phun ra một ngụm lão huyết

-Cháu... còn chưa thèm học đi bộ đã muốn tập chạy sao?

Trên thực tế, Trần Thương sẽ không làm chuyện gì mà không có nắm chắc. Anh lập tức giải thích:

- Không! Chủ nhiệm Thạch, kỳ thật cháu không chạy, cháu có xe, cũng có bằng lái, cháu lái xe qua

Thạch Nhạc nhịn không được bật cười.

Đã làm việc cùng Trần Thương trong một khoảng thời gian dài, cũng thường xuyên nói chuyện, đùa giỡn, dần dần ông cũng phát hiện ra kỳ thật tính cách của Trần Thương rất thoải mái.

Nhưng, quan hệ giữa người với người khác với mối quan hệ giữa bác sĩ phẫu thuật và bác sĩ phẫu thuật, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thạch Nhạc nghiêm túc nói:

- Theo chú suy đoán, cháu đang muốn đồng thời tiến hành hai loại, một là phẫu thuật cắt bỏ ung thư vú, còn hai là kỹ thuật tái tạo vú, đúng không?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, cháu đang có suy nghĩ này.

- Kỳ thật, sau khi cháu cẩn thận nghiên cứu, đã phát hiện ra… Chủ nhiệm, kỳ thật, loại thủ pháp này có tính khả thi rất cao, hơn nữa ưu điểm cũng rất rõ ràng

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương kéo Thạch Nhạc tới phòng bệnh, đem hồ sơ bệnh án của Chung Bình mở ra, sau đó tô tô vẽ vẽ một bên giấy.

Bất cứ chuyện gì dính đến kiến thức chuyên nghiệp, tất cả mọi người đều không thể buông lỏng cảnh giác

Trần Thương muốn có được cơ hội lần này, vậy nhất định phải đạt được sự tán thành của chủ nhiệm Thạch Nhạc

Trần Thương nghiêm túc giải thích:

- Chủ nhiệm Thạch, trước tiên chúa nói tới ưu điểm! Nếu thực hiện đồng thời vừa phẫu thuật cắt bỏ vú vừa tái tạo lại, sẽ không có sẹo dính liền và không gây ra tổn thương ảnh hưởng tới trị bệnh. Hơn nữa, kết cấu ở bộ phận này, được giữ ở trạng thái bình thường, có tính đàn hồi cùng độ buông

lỏng của làn da ở mức tốt. Nếu cân nhắc dựa trên điều kiện kết cấu của bộ phận này, dĩ nhiên trong lúc phẫu thuật cắt bỏ ung thư vú, chính là cơ hội tốt nhất để tái tạo luôn! Chú không phủ nhận ưu điểm này chứ?

Thạch Nhạc gật đầu

Luận điểm xét trên phương diện tái tạo vú này của Trần Thương, thực sự không có chút vấn đề nào, cho dù xem xét dưới góc độ của một bác sĩ phẫu thuật tạo hình cũng vậy.

Thạch Nhạc cũng biết phương diện phẫu thuật thẩm mỹ ngực của Trần Thương đã thu được danh hiệu bác sĩ chỉnh hình hàng năm tốt nhất trên thế giới

- Ừm, vậy tiếp tục đi

Trần Thương nghe xong, vội vàng nói:

- Kỳ thật, chủ nhiệm, thuật thức này tương đương với hai lần phẫu thuật biến thành một lần phẫu thuật! Bên trong phẫu thuật cắt bỏ ung thư lại đồng thời thực hiện quá trình bóc tách theo khu vực, như vậy có thể tiết kiệm thời gian phẫu thuật, hơn nữa bởi vì vừa thực hiện cắt bỏ khối u lại thoa tác tái tạo luôn cùng một lúc, cho nên cũng giảm bớt thuốc gây mê và các loại thuốc cần sử dụng khác, từ đó rút ngắn lại quá trình nằm viện cũng như chi phí chữa bệnh tương ứng. Vì lẽ đó, đây cũng là một ưu điểm

- Thế nhưng, ưu điểm quan trọng nhất, vẫn là phương diện lòng tự tin của người bệnh.

Nói xong, Trần Thương lại trình bày tình huống gia đình người bệnh một lần nữa cho chủ nhiệm Thạch nghe.

Đây là Vương Cầm giấu giếm Chung Bình nói cho Trần Thương.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Chủ nhiệm, so sánh với một ca phẫu thuật kết hợp cắt bỏ ung thư vú, lại làm phẫu thuật tái tạo vú ngay lập tức cùng với chia ra làm hai ca phẫu thuật khác nhau, cháu nhận thấy, ở loại đầu tiên, người bệnh không phải chịu đựng hụt hẫng trong tâm lý, hơn nữa, càng có tác dụng hơn về mặt tinh thần, làm giảm bớt lo ấu và tâm lý tự ti cho người bệnh! Đây cũng là điểm mấu chốt khiến ta lựa chọn liền có thể phẫu thuật

Sau khi nghe xong những lời này của Trần Thương, tất cả phòng mổ đều yên lặng

Tất cả mọi người nghe được một cái tên

Phẫu thuật tái tạo vú ngay lập tức

Cuối cùng giáo sư Trần đã nghiên cứu ra thuật thức mới rồi sao?

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người có chút chờ mong

Hơn nữa, dựa theo quá trình miêu tả vừa rồi của Trần Thương, thuật thức mới này đúng là một chuyện tốt

Thế nhưng, Thạch Nhạc vẫn bình tĩnh nói với Trần Thương:

- Ừm, chú biết cháu có khả năng về lĩnh vực phẫu thuật thẩm mỹ ngực, nhưng cháu vẫn phải nhớ kỹ một điều: Nhất định phải đặt vấn đề trị liệu khối u lên hàng đầu! Phải biết rằng, tất cả các quá trình trị liệu ung thư vú đều phải đảm bảo điều kiện tiên quyết chính là tính an toàn trong ngành ung thư học. Không cần biết cháu muốn thực hiện tái tạo ngay lập tức hay là tái tạo sau, nhưng cháu phải dựa trên yêu cầu về tính an toàn. Cũng có nghĩa, cháu phải cam đoan sẽ tiến hành những điều kiện cần thiết khi trị liệu ung thư.

Thạch Nhạc vẫn căn dặn vài câu. Không thể vì tái tạo tuyến vú tốt hơn, mà lựa chọn bỏ qua hoặc chủ quan trong phẫu thuật cắt bỏ ung thư vú

Trần Thương gật đầu:

- Chú yên tâm

Nhìn sâu vào ánh mắt kiên định của Trần Thương, Thạch Nhạc vỗ bờ vai của anh, cười cười:

- Cố lên

…

Vương Cầm giúp đỡ mọi người đưa mẹ mình đến trước cửa phòng mổ.

Nhìn người ta đưa mẹ mình vào phòng mổ, kỳ thật... Vương Cầm vẫn có một chuát lo lắng bất an, không thể nói thành lời.

Phẫu thuật... Sẽ như thế nào?

Không ai có thể dự đoán trước

Chuyện này khiến cho cô gái đầu trọc, cảm giác trong lòng mình trống rỗng, cũng giống như cái đầu không tóc của cô, không có một chút điểm bấu víu nào.

Cuối cùng, đã tới thời khắc này… Tất cả hy vọng của cô chỉ có thể đặt lên người Trần Thương

Phẫu thuật sắp bắt đầu

Đây là một ca phẫu thuật trước này chưa từng có.

Hơn nữa, độ khó rất cao

Chương 2092: Sự Kết Hợp Hoàn Mỹ Giữa Bác Sĩ Chữa Bệnh Và Bác Sĩ Thẩm Mỹ?

Phẫu thuật cắt bỏ những tổ chức bị ung thư đã là loại hình phẫu thuật có trình độ lớn nhất rồi, không những thế, bác sĩ còn muốn cố gắng hết sức giữ lại làn da cùng với các mô và tổ chức của người bệnh, càng nhiều càng tốt.

Mâu thuẫn giữa quá trình cắt bỏ và quá trình bảo hộ này, đã biến thành thử thách lớn nhất đối với Trần Thương

Giờ khắc này, Trần Thương chợt phát hiện, kỹ năng phẫu thuật thẩm mỹ ngực cấp hoàn mỹ của anh không hề lãng phí một chút nào

Trên thực tế, anh cũng không nghĩ tới, có ngày anh sẽ phải sử dụng nó trong một ca phẫu thuật khoa Ngoại vú

Chẳng lẽ, đây chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa chỉnh hình và chữa bệnh?

Trần Thương cũng không dám nghĩ quá nhiều

Anh bắt đầu tập trung vào ca phẫu thuật của mình.

Trước hết, việc cần làm chính là phẫu thuật cắt bỏ những phần bị ung thư, trong đó còn bao gồm vài hạch bạch huyết đã thay đổi vị trí.

Dưới tầm mắt của mình, Trần Thương, có thể thấy rõ ràng một nhóm những tế bào ung thư màu đỏ.

Anh nghiêm túc rửa sạch, không hề có chút qua loa nào.

Những bác sĩ xung quanh và chủ nhiệm Thạch Nhạc nhìn Trần Thương dùng vết khâu nhỏ nhất, thực hiện chuyện lớn nhất, nói thật, bọn họ có chút bội phục

Một bác sĩ có thể kết hợp giữa phẫu thuật khoa ngoại với thẩm mỹ...

Nói một câu thật lòng, tự bản thân Thạch Nhạc cũng ôm kỳ vọng rất lớn vào ca phẫu thuật này.

Trước đây, khoa Ngoại vú không có nhiều việc để làm, bọn họ không ít lần đã phải chuyển sang thực hiện những ca phẫu thuật như bơm ngực.

Cũng bởi không thực hiện thường xuyên, mặc dù không có quên các quy trình cũng như thao tác kỹ thuật, nhưng... Chúng cũng không phát huy được tác dụng của mình

Có điều sau khi liên tục xâm nhập làm phẫu thuật, sau khi các tổ chức tuyến vú liên tục bị cắt bỏ

Sau khi rất nhiều những thành phần như tổ chức tuyến sữa, mô da... Bị cắt bỏ.

Niềm hy vọng ban đầu của tất cả mọi người dần trở nên nguội lạnh

Bởi vì dạng phẫu thuật cắt bỏ những tổ chức với diện tích lớn như vậy, liệu có thể thực hiện phẫu thuật tái tạo ngay lập tức được không?

Nói thật

Trần Thương đã cố hết sức để hoàn thành ca phẫu thuật này rồi.

Những tổ chức có thể tiết kiệm được, anh đều đã tiết kiệm rồi, thế nhưng… Những nơi nên cắt, anh cũng nhất quyết cắt bỏ

Chính vì vậy, ca phẫu thuật bắt đầu rơi vào hoàn cảnh khó xử

Hiện tại nên tái tạo bộ ngực như thế nào đây?

Người xưa vẫn nói không bột đố gột nên hồ, dùng câu nói này để hình dung hoàn cảnh hiện tại, đúng là không chê vào đâu được nữa.

Chỉ những điều này thôi cũng mang tới cực kỳ nhiều phiền toái.

Hơn nữa, bởi vì các loại vấn đề như sẹo dính liền, làn da co lại, tính đàn hồi của mô kém … Những vấn đề đó sẽ biến thành hạn chế cho hiệu quả của quá trình tái tạo.

Ví dụ ở những khu vực từng tiếp nhận trị bệnh, do điều kiện của các mô kém hơn bình thường, khi áp dụng hiển vi mô da để tái tạo, sẽ có tỷ lệ cao xuất hiện hiện tượng tắc mạch máu ở phần miệng nối giữa các mạch.

Vì vậy, phẫu thuật lập tức rơi vào một hoàn cảnh khó khăn

Đó chính là dễ dàng cắt bỏ khối u, nhưng lại khó khăn trùng điệp khi muốn tái tạo vú

Đang lúc đám người chuẩn bị tiếc nuối thông báo phẫu thuật không cách nào tiếp tục tiến hành.

Thì thủ pháp tiếp theo của Trần Thương, lại làm cho hô hấp của mọi người ở đây lập tức dồn dập lên

Kỳ thật phẫu thuật cắt bỏ đã không còn quá nhiều vấn đề để thảo luận

Hiện tại, lo lắng chủ yếu của bọn họ chính là quá trình hoàn thành tái tạo với trình độ cao hơn

Bất kể là lập tức tái tạo bố cục tuyến sữa trong trường hợp một bộ phận mô da đã bị cắt bỏ, hay là tái tạo lại những mô da bị thay đổi vị trí trong giai đoạn hai, tất cả những quá trình này cần đảm bảo lưu lượng máu thông suốt. Bởi vì lượng máu thông suốt chính là điều kiện tiên quyết cần ưu tiên để đảm bảo sự tồn tại của các mô cũng như những hiệu quả thẩm mỹ sau này.

Đặc biệt hơn, khi áp dụng máy giãn nở hoặc giả thể để tiến hành tái tạo, nhất định phải che phủ được những tổ chức vẫn được lưu thông máu, hơn nữa, khi tiến hành rạch mổ ở hai bên, phải cam đoan cung cấp máu đầy đủ cho tổ chức này, cũng như đảm bảo vết thương mau khép lại, bên cạnh đó còn phải chú ý không để máy giãn nở hoặc giả thể lộ ra bên ngoài cơ thể.

Mà thủ pháp xử lý của Trần Thương trực tiếp khiến cho Thạch Nhạc trợn mắt há hốc mồm

Đây là loại thủ pháp như thế nào?

Chỉ thấy Trần Thương lấy hai đầu bên trái và bên phải ở phía trước của xương chậu làm ranh giới, mép trên là khoảng cách tầm 0.5~ 1cm bên trên rốn, mép dưới là bên trên của âm mao, bắt đầu cắt mô da

Sau khi thấy một màn này, lập tức hô hấp của tất cả mọi người dừng lại, sau đó bọn họ còn không dám thở mạnh, cứ cẩn thận từng li từng tí nhìn thao tác của Trần Thương

Sắc mặt Thạch Nhạc cũng ngưng trọng, hắn đang nhìn chằm chằm vào Trần Thương

Dường như lúc này ông cũng ý thức được, Trần Thương đã chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng cho ca phẫu thuật này

Hơn nữa, tuyệt đối không phải những chuẩn bị cho một ca phẫu thuật chỉnh hình thông thường

Hoàn toàn chính xác

Sau những thao tác Trần Thương, một tấm mô da có hình dạng con thoi đột nhiên sinh ra

Mô da nào có góc độ rất tinh tế, lưu lượng máu hợp lý, chỉnh thể cực kỳ hoàn chỉnh, thậm chí có thể nói khả năng hoạt động cùng cảm giác thiết kế được lựa chọn thực sự hoàn hảo

Thạch Nhạc nhìn vào nguồn cung cấp máu cho mô da này, mất một lúc sau ông vẫn nói không ra lời

Bởi vì nguồn cung cấp máu đến từ các nhánh nối của động mạch thành bụng trên và động mạch thành bụng dưới.

Nhìn như bình thường, kỳ thật ý nghĩa phi phàm

Ưu điểm của thao tác này chính là, sau khi cấy ghép mô da, động mạch bên trên thành bụng và động mạch bên trong lồng ngực vẫn có thể kéo dài. Hơn nữa, động mạch thành bụng dưới xuất phát từ động mạch chậu ngoài, bên cạnh đó, còn có hai tĩnh mạch đi kèm với động mạch dưới ở bên trên thành bụng. Đường kính của động mạch cùng tĩnh mạch bên ngoài đều có

kích thước từ 2mm trở lên, chính vì tại cơ bụng có hai mạch máu khác biệt cho nên cũng phải áp dụng hai hình thức nối lại khác nhau

Từ khả năng nhận thức chính xác vấn đề, thao tác này đã đảm bảo được nguồn cung cấp máu trôi chảy, cũng như trở thành tiền đề giúp Trần Thương có khả năng vô hạn thực hiện phẫu thuật tái tạo

Đúng là kinh diễm

Khả năng này chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa bác sĩ chữa bệnh và bác sĩ thẩm mỹ?

Vốn dĩ khi ông thấy Trần Thương cắt bỏ phần lớn tổ chức tuyến vú, ông đã cho rằng đối phương không có cách nào tiến hành khâu lại nữa.

Ai có thể nghĩ tới Trần Thương sẽ thực hiện một thao tác thần kỳ như thế

Vô cùng chói mắt

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi đi mất, thao tác của Trần Thương cũng càng ngày càng lạ thường

Cuối cùng khi phẫu thuật sắp hoàn thành.

Sau khi mọi người thấy giá thể được cắm vào, tuyến vú của người bệnh lại lần nữa hiện ra ở trước mặt, tất cả đều sửng sốt

Thật là tinh xảo

Độ khôi phục cực kỳ cao

Mặc dù không được tự nhiên như trước đây, nhưng vẫn tràn đầy mỹ cảm nữ tính.

Đây chính là thủ pháp của đại sư bơm ngực sao?

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật tuyến vú, giờ khắc này bọn họ đều cảm thấy lòng tự ái của mình dần nguội lạnh đi

Chương 2093: Tuổi Thanh Xuân Này… Thật Sự Có Thể Một Lần Nữa Quay Về

Ngay lúc này, đột nhiên có mấy người từ bên ngoài bước vào.

Thạch Nhạc lập tức nhíu mày

Khi bọn họ đang làm phẫu thuật trong phòng mổ, tại sao lại cho người ngoài bước vào?

Trần Thương vội vàng nói:

- Chủ nhiệm Thạch, đây là nhân viên công tác thuộc phòng chỉnh hình của chúng ta, thuận tiện đưa tới một ít dụng cụ.

Thạch Nhạc sững sờ:

- Cậu muốn làm cái gì?

Trần Thương cười và đổi trang bị trong tay, rồi nói:

- Cháu muốn mang lại tuổi thanh xuân cho người phụ nữ hơn bốn mươi này, đúng rồi, người bệnh và người nhà bệnh nhân đã ký giấy cam kết phẫu thuật từ trước.

Khi anh nói xong câu này, ngay từ đầu, tất cả mọi người vẫn chưa hiểu rõ ràng

Thế nhưng khi Trần Thương vừa mới bắt đầu phẫu thuật, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đây là một bộ trang bị hoàn chỉnh dùng cho phẫu thuật thẩm mỹ khuôn mặt.

Hiện tại, mọi người càng ngày càng mong đợi.

Tuổi thanh xuân này… Thật sự có thể một lần nữa quay về

……

Trần Thương rõ ràng ý tứ của Vương Cầm.

Anh càng hiểu nhu cầu của bệnh nhân Chung Bình hơn.

Sau khi anh nghe rõ những gì Vương Cầm kể, đột nhiên Trần Thương ý thức được, người phụ nữ này không chỉ cần một ca phẫu thuật cắt bỏ khối u để chữa khỏi căn bệnh ung thư vú.

Thứ quan trọng nhất mà bà ấy cần chính là một điều gì đó giúp bà ấy khôi phục lòng tự tin để tiếp tục tồn tại trên đời.

Phẫu thuật, có thể cứu vớt tính mạng con người, thế nhưng có thể cứu vớt lòng tự tin của con người hay không?

Chắc... Có thể?

Trần Thương quyết định, dùng năng lực của chính mình, để cứu vớt lòng tự tin của người phụ nữ đáng thương này.

Có lẽ, còn rất nhiều bệnh nhân có cùng tình trạng với Chung Bình

Rất nhiều người sau khi mắc bệnh, thứ bọn họ phải đối mặt không chỉ đơn thuần là sự tra tấn của bệnh tật, hơn nữa, ung thư vú lại không giống những căn bệnh khác.

Đối với người phụ nữ, sự tồn tại của tuyến sữa, có ý nghĩa cực kỳ quan trọng. Nhiều khi bọn họ không nói, nhưng thực sự trong lòng bọn họ luôn nghĩ như vậy.

Thậm chí rất nhiều người phụ nữ còn cho rằng:

- Nếu tôi phải cắt bỏ, tôi sẽ trở thành một người phụ nữ không hoàn chỉnh

Vì lẽ đó, sau khi Trần Thương nghiên cứu xong thuốc Olaparib đặc trị bệnh ung thư vú, anh cảm thấy đã làm thì phải làm cho hoàn mỹ. Vì vậy, anh dứt khoát chế tạo ra chỉ nam cho khoa ngoại trị liệu ung thư vú.

Cũng coi như là chân chính làm một ít chuyện vì người bệnh.

Vì lý do này, mới có chuyện anh đi học tập khoa Ngoại vú.

Tới khi bệnh nhân Chung Bình xuất hiện, tình huống của bà ấy đã phát động nhiệm vụ

Cũng khiến cho thuật thức sau khi cắt bỏ ung thư vú trên tuyến vú lại ngay lập tức tái tạo vú xuất hiện, khiến cho hai mắt Trần Thương sáng lên.

Có lẽ, đây là thủ đoạn lý tưởng nhất mà một bác sĩ khoa ngoại kết hợp với bác sĩ thẩm mỹ có thể đối phó với bệnh tật?

Phẫu thuật vẫn tiếp tục tiến hành.

Trước tiên phải áp dụng thủ thuật SMAS để xóa nếp nhăn

Sau đó là rút mỡ trên khuôn mặt cùng với thủ thuật bổ sung

Phẫu thuật vi chỉnh trong ngoài khóe mắt

Tất cả những thao tác Trần Thương làm đều thuộc phẫu thuật vi chỉnh khuôn mặt.

Trải qua một khoảng thời gian không thực hiện, nhưng Trần Thương vẫn thực hiện vô cùng trôi chảy, ngược lại, qua hơn một năm lý giải về phẫu thuật khoa ngoại, Trần Thương lại có thêm rất nhiều nhận thức mới về khoa ngoại chỉnh hình

Bệnh viện chỉnh hình của Cung Đại Trân cũng sắp hoàn thành.

Hiện tại, Trần Thương nảy sinh ra một ý tưởng

Có lẽ anh cũng nên cạnh tranh với đám bổng tử để thành lập nên một đế chế phẫu thuật chỉnh hình trên thế giới.

Hơn nữa, Trần Thương còn lên kế hoạch để khoa ngoại chỉnh hình cùng khoa ngoại tổng hợp tiến hành hợp tác, sau đó tiến hành một chút nghiên cứu cùng loại, ví dụ như sau khi cắt bỏ ung thư vú trên tuyến vú lại ngay lập tức tái tạo vú

Đây chính là một phương hướng nghiên cứu rất có tính khả thi.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi đi mất.

Mấy người chủ nhiệm Thạch Nhạc đứng xung quanh đã sớm trợn tròn mắt.

Bọn họ đều từng thực hiện chỉnh hình, mặc dù chỉ giới hạn trong phẫu thuật chỉnh hình bộ ngực, thế nhưng bọn họ cũng tương đối hiểu biết với ngành nghề này.

Hiện tại sau khi bọn họ thấy thao tác của Trần Thương, những người này mới đột nhiên ý thức được, vị đang đứng trước mặt họ, chính là người đứng đầu ngành y trên thế giới

Trong đầu Thạch Nhạc vẫn một mực suy nghĩ về nơi Trần Thương thực hiện thủ thuật tái tạo vú ngay lập tức.

Ý nghĩ cùng thao tác này, là điều mà từ trước đến nay Thạch Nhạc không dám nghĩ tới.

Thế nhưng khi ông nhớ lại hiệu quả vừa rồi, ông thật sự chấn động như gặp người trời

Cuối cùng phẫu thuật đã kết thúc

Khi Chung Bình được quấn chặt chẽ rồi đưa ra khỏi phòng mổ, Vương Cầm lập tức đứng lên.

Mấy tiếng ngồi chờ bên ngoài, là khoảng thời gian khổ sở nhất dày vò nhất trong cuộc đời Vương Cầm.

Vì cỗ vũ mẹ mình phẫu thuật, Vương Cầm đã cạo sạch đầu, nhưng lúc này khi cô ngồi trong bệnh viện lại không bị quá nhiều người kỳ thị.

Ngược lại một cụ ông còn tới bên người cô, sau đó an ủi cô thật lâu, bởi vì bọn họ cho rằng Vương Cầm cũng là bệnh nhân mắc ung thư đang trị bệnh bằng hóa chất, và mất đi mái tóc của mình.

Loại cảm giác khích lệ lẫn nhau này, khiến cho Vương Cầm cảm nhận được cực kỳ chân thực

Có lẽ, đối với những người đang trải qua gian khổ như họ, sự an ủi thật sự rất quan trọng

Thấy cửa phòng mổ mở ra, Vương Cầm vội vội vàng vàng đứng dậy.

- Giáo sư Trần... Mẹ em...

Trần Thương nói câu:

- Phẫu thuật rất thành công, đến nỗi... Đến lúc đó chính mẹ con em nhìn thử.

Lúc nghe được lời Trần Thương nói phẫu thuật thành công, Vương Cầm đã thỏa mãn

Cùng lắm thì về sau cô và mẹ ở cùng nhau, cô nuôi mẹ

Vương Cầm thực sự đã muốn từ bỏ Vương Kiến Hoa rồi, thậm chí chờ khi mẹ khôi phục một chút, cô sẽ khuyên bà nên ly hôn với ông ta

Những ngày qua, Vương Kiến Hoa lại tới mấy lần.

Những mỗi một lần đều tan rã trong không vui.

Nói thật, lòng người đều là máu thịt, thấy vợ mình sinh bệnh, kỳ thật trong lòng Vương Kiến Hoa cũng không thoải mái.

Nhưng loại sinh vật có tên gọi là đàn ông này, rất kỳ quái, ăn quá nhiều lần cơm tiệm thì ưa thích hương vị trong nhà, nhưng khi mỗi ngày được nếm món ăn trong nhà lại cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, mà cho rằng bên ngoài ăn ngon

Đặc biệt là sau khi giá trị bản thân họ được nâng cao, họ cũng càng ngày càng không thích ăn trong nhà, ngược lại thích ăn những món hiếm lạ.

Lúc tới, Vương Kiến Hoa đưa cho Vương Cầm một tấm thẻ, bên trong có hai mươi vạn, sau đó nói:

- Chăm sóc tốt cho mình.

Nhưng Chung Bình trực tiếp ném tấm thẻ đó ra ngoài cửa sổ, bà chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Tôi đã liên hệ với luật sư, chuẩn bị tiến hành ly hôn.

Sau khi Vương Kiến Hoa nghe thấy câu này, ông ta trực tiếp hôn mê.

Ông ta không thể tưởng tượng nổi nhìn Chung Bình. Ông ta rất khó tin tưởng có ngày mình lại được nghe những lời này từ trong miệng vợ mình, đúng là khó có thể tin nổi

Thế nhưng, sự thực đã bày ra trước mặt, không cho ông ta quyền tranh luận.

- Em cứ suy nghĩ thật kỹ, chờ tới khi khỏi bệnh lại nói.

- Không, không cần, tôi đã suy nghĩ nửa tháng nay rồi, chúng ta nhất định phải ly hôn

Sau câu nói này, bầu không khí trong phòng bệnh, rơi vào hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 2094: Kỹ Thuật Chỉnh Hình Này Của Cháu, Có Thể Gọi Là Bàn Tay Quan m

Vương Kiến Hoa nhịn không được nói:

- Ly hôn? Hình dáng của em bây giờ ra sao, em còn dám ly hôn?

Chung Bình cười cười:

- Những ngày tháng, tôi mắc bệnh này, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tuy rằng ngần ấy năm, chúng ta đều lặng lẽ đi bên nhau, thế nhưng... Kiến Hoa, anh đã thay đổi, ngay cả tôi cũng thay đổi! Hiện tại, anh đã không cần tôi nữa, mà tôi... Cũng mất phương hướng cho chính mình. Lần này sinh bệnh, có khả năng là một lần khiến cuộc đời tôi sống lại! Tôi cũng muốn tìm về phương hướng của cuộc đời mình mà trước đây tôi vì anh đã đánh mất nó! Tôi cũng biết, hiện tại tôi không còn quan trọng trong lòng anh nữa. Vì vậy, tôi cũng không trở thành chướng ngại vậy ngăn cản anh theo đuổi thứ mình thích. Trước đây, Cầm Cầm còn nhỏ, tôi lo lắng chuyện này sẽ có ảnh hưởng không tốt với con bé. Vì vậy tôi cứ nhiều lần nhẫn nhịn. Nhưng hôm nay Cầm Cầm cũng lớn rồi. Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, chúng ta đã gặp nhau thì tất sẽ có ngày chia tay thôi.

Chung Bình không hề tức giận, không chỉ trích, càng không phát cáu.

Trong lòng bà, hai người phát triển cho tới tình trạng hôm nay, tuyệt đối không phải kết quả do một người cố gắng mà được, ngược lại, phải do hai người cùng thúc đẩy tạo thành.

Không quan trọng đúng sai, chỉ có thích hợp hay không thôi.

Tất nhiên hiện tại không thích hợp, vậy tốt hơn hết là tách ra.

Vào lúc này, y tá từ bên ngoài bước vào, nói:

- Chung Bình giường 32, chuẩn bị tháo băng gạc.

Chung Bình gật đầu, Vương Cầm cẩn thận từng li từng tí đỡ mẹ dậy, đến bên trong phòng xử lý.

Trần Thương tự tháo băng gạc cho bà, anh cười hỏi một câu:

- Dì có khẩn trương không?

Chung Bình gật đầu:

- Khẩn trương, thế nhưng... Cũng không khẩn trương. Tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Ung thư tôi còn không sợ thì... Tôi còn sợ cái gì? Chuyện làm tôi

vui vẻ nhất chính là Cầm Cầm vẫn một mực ở bên tôi. Đó mới là điều quan trọng, còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên cuộc đời

Trần Thương cười cười, kỳ thật bất cứ ai cũng có thể gặp phải sự thay đổi tâm tính như thế này.

Khi băng gạc bị anh tháo ra, Vương Cầm đột nhiên sững sờ ngay tại chỗ. Cô trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn một màn trước mắt. Dường như cô có cảm giác mình đã trôi qua mấy đời rồi

Mẹ... hình như mẹ cô đã lấy lại được phong thái đã mất từ trước đây.

Dấu vết của năm tháng đã biến mất trên mặt bà ấy…

- Mẹ... Mẹ trẻ hơn... Thật nhiều

Chung Bình cũng trợn tròn mắt. Bà nhìn người phụ nữ trong gương, hình như bà có cảm giác thời gian đã quay trở lại.

Trong lúc nhất thời, nước mắt Chung Bình thi nhau rơi xuống.

Hình như là Thượng Đế đem tuổi thanh xuân của bà trả lại

……..

Chung Bình nhìn mặt mình, bên trong con mắt bà tràn đầy vẻ kích động

Trước khi tháo băng, bà cảm thấy trong lòng mình cũng không có quá nhiều gợn sóng, thậm chí cảm thấy…

Mình có biến thành bộ dáng gì cũng không quan trọng

Thế nhưng khi sự thật bày ra trước mặt, bà lại nhận được sự rung động trước nay chưa từng có.

Thế gian này, thật sự có phản lão hoàn đồng sao?

Mặc dù khuôn mặt hiện tại còn chênh lệch một chút so với thời thanh xuân của bà, thế nhưng... Nhiêu đây đã quá đủ làm Chung Bình hài lòng.

Trần Thương cười cười:

- Đến, cháu tháo băng gạc trên ngực cho dì

Chung Bình vội vàng gật đầu

Lần này, bà không tự chủ được cũng bắt đầu mong đợi.

Tới khi Trần Thương đem băng gạc từng tầng từng tầng cởi ra, tới khi toàn bộ cởi hết...

Chung Bình kìm lòng không được bắt đầu khẩn trương lên

Rồi đột nhiên bà phát hiện, nơi đó không hề rũ xuống

Vẫn cao ngất

Và cực kỳ tự nhiên

Mặc dù vết khâu vẫn còn, thế nhưng nó lại xuôi theo quầng vú, còn có rất nhiều nơi được khâu sát vào bên rìa, chính vì vậy, kỳ thật bà cũng nhìn không rõ vết khâu

Thậm chí Trần Thương có đầy đủ nắm chắc để những vết khâu này lại biến mất bên trong những nếp nhăn

Quá thần kỳ.

Chung Bình vui đến phát khóc, bà không thể tin được người trong gương chính là mình

Vương Cầm vội vội vàng vàng chạy về phòng, lại lấy tóc giả từ trong túi ra rồi lập tức vòng trở lại

- Mẹ... Mẹ mang vào đi

Chung Bình gật đầu. Sau bà đội tóc giả lên đầu, người phụ nữ trước mắt bà đã trở nên hoàn chỉnh hơn… Xinh đẹp, trẻ tuổi, nhưng quan trọng nhất chính là tự tin

Trần Thương cười cười:

- Dì có hài lòng không?

Vương Cầm kích động nói đến:

- Cám ơn giáo sư Trần, cám ơn anh, cứu mẹ em

Thạch Nhạc có chút sợ hãi than thở:

- Trên thế giới này, có lẽ chỉ duy nhất một mình giáo sư Trần mới có thể biến một ca phẫu thuật cắt bỏ ung thư vú biến thành như vậy

- Ai, hiện tại chú cũng cảm thấy, kỹ thuật chỉnh hình này của cháu, có thể gọi là Bàn Tay Quan m

- Thực tế là kinh diễm năm tháng, quên đi thời gian

Hoàn toàn chính xác

Trần Thương cũng cảm thấy đặc biệt, khi anh phẫu thuật cho Chung Bình, chỉ dựa vào căn cứ theo khuôn mặt già nua của bà ấy mà điều tiết, bao gồm mí mắt, những nơi bị sụp mí trong và ngoài, thay đổi lớp mỡ, hình thành nếp nhăn... vân vân... Sửa đổi những nơi có thể sửa đổi được

Trần Thương cười cười:

- Bàn Tay Quan m? Được. Cháu thích cái tên này

Khi Chung Bình trở lại phòng bệnh, Vương Kiến Hoa vẫn chưa rời đi.

Có điều, sau khi ông ta nhìn thấy Chung Bình, đột nhiên nhịn không được lui về phía sau mấy bước

Ông ta sửng sốt

Điều này, làm sao… Làm sao có thể?

Tại sao vợ của ông ta lại trẻ ra nhiều như vậy?

Ông ta trừng to mắt nhìn Chung Bình, mà Chung Bình cũng nhìn ông ta một cái, sau đó bà lập tức dời đi ánh mắt.

Bà không nên tiếp tục lưu luyến người đàn ông này nữa.

Thấy Chung Bình dời đi ánh mắt, Vương Kiến Hoa đột nhiên cảm giác trong lòng mình như bị đâm đau đớn.

Đột nhiên ông ta có chút hối hận...

Nhưng, gương vỡ khó đoàn tụ, xơ gan cổ trướng lại phục hồi

Trên thế giới này, có bao nhiêu người biết ngừng lại đúng lúc?

Nếu đã không ngừng được mà phạm sai lầm, cuối cùng vẫn phải tự mình đối mặt.

[Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành. Đánh giá: phẫu thuật tinh xảo, y kỹ hoàn mỹ ở chỗ khi cứu vớt thân thể con người, lại làm được tác dụng cứu rỗi linh hồn.]

[Độ hoàn thành nhiệm vụ: quá hoàn mỹ, cho nên nhận được ban thưởng thăng cấp!]

[Chúc mừng ngài, thu được: phẫu thuật tái tạo vú cấp hoàn mỹ!]

Sau khi Trần Thương thấy hệ thống ban thưởng, anh lập tức vui vẻ

Nỗ lực quả nhiên có thu hoạch.

Đầu tư cho ca phẫu thuật này quả nhiên không lỗ.

Vậy mà kỹ thuật tái tạo vú ngay lập tức thăng cấp đến phẫu thuật tái tạo vú

Thoạt nhìn chỉ sai lệch một chữ, kỳ thật một chữ này lại bao hàm rất nhiều kỹ xảo trong tái tạo.

Bởi vì ngay lập tức tái tạo thích ứng chứng nhận chỉ là thích hợp với đối với I, IIA, IIB, IIIA kỳ (chỉ T3, N1, M0), cũng có nghĩa người bệnh đang dự phòng cắt bỏ tuyến sữa, cần phải có tình trạng cơ thể tốt đẹp, không kèm theo bệnh chứng nội khoa nghiêm trọng.

Thế nhưng loại kỹ thuật này cũng không thích hợp đối với rất nhiều người bệnh

Mà phẫu thuật tái tạo vú cấp hoàn mỹ thì là nhằm vào tất cả người bệnh khác nhau mắc phải ung thư vú.

Thậm chí bao gồm những người bệnh cần xạ trị kia

Sau khi xạ trị, những vết sẹo trên da ngực sẽ phát sinh cực kỳ nhiều tình huống không giống bình thường, dẫn tới xử lý cực kỳ phiền phức.

Hơn nữa, Trần Thương còn phát hiện, loại phẫu thuật tái tạo này đúng là một món quà lớn

Trong đó còn bao gồm chống sẹo, sửa chữa hình thái lớn nhỏ nhưng đó chưa phải điểm mấu chốt, mấu chốt chính là có thể tái tạo quầng và núm vú

Đây đúng là vẽ rồng điểm mắt trong thuật tái tạo vú

Chương 2095: Cái Tên Trần Thương Lại Một Lần Nữa Rơi Vào Ánh Mắt Nhân Dân Thế Giới

Trần Thương cực kỳ vừa lòng khi nhìn ban thưởng của hệ thống.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, được nhận ban thưởng của hệ thống, Trần Thương trực tiếp trở về phòng làm việc.

Anh lại bắt đầu nghiên cứu.

Ngày hôm sau, khoa Ngoại vú của bệnh viện Nhân Dân Số Hai tỉnh Đông Dương có thêm hạng mục:

- Phẫu thuật tái tạo vú

Rất nhiều người bệnh đang mắc ung thư vú chuẩn bị phẫu thuật tại đây, đều được miễn phí làm tái tạo

Chuyện này đối với người bệnh, đương nhiên là một chuyện tốt.

Chung Bình đã trở thành minh tinh trong khoa Ngoại vú của bệnh viện số hai tỉnh.

Mọi người đều biết có một người phụ nữ sau khi phẫu thuật cắt bỏ khối u ở vú, nhưng lại không bị cắt đi tuyến sữa. Tin tức này đã cổ vũ tinh thần rất lớn cho các nữ đồng bào

Hơn nữa, còn khiến cho phần lớn những ông chồng của họ không còn từ chối để vợ mình phẫu thuật nữa.

Bởi vì sau khi trải qua những ngày tháng bị ung thư vú tra tấn, phần lớn những người phụ nữ đã chịu đựng tâm lý tiêu cực quá nhiều. Vào lúc này, nếu như tái tạo vú có thể tăng cường tự tin cho họ, có thể mang lại niềm tim vào cuộc sống cho vợ của mình, tại sao họ còn phản đối nữa?

Tiêu bao nhiêu tiền cũng không quan trọng.

Lúc ban đầu khi công bố tin này, Thạch Nhạc còn chưa coi đó là chuyện to tát.

Thế nhưng, từ sau khi Trần Thương lần lượt đưa ra càng ngày càng nhiều thuật thức mới, kỹ xảo mới, phẫu thuật tái tạo vú cũng càng ngày càng trở nên hoàn thiện.

Tới khi Thạch Nhạc thấy Trần Thương làm phẫu thuật tái tạo núm vú, cả người đều kích động lên

Má nó, má nó chứ

- Giáo sư Trần... Đây là... Tái tạo núm?

Chuyện này vẫn luôn là một nan đề chưa có lời giải nha

Nhìn như đây là một vấn đề nho nhỏ, kỳ thật... Nó vẫn luôn luôn làm đau đầu biết bao người bên ngoài.

Phải làm như thế nào mới có thể tái tạo được núm vú có chất liệu và ngoại hình y như thật, đây vẫn luôn là nan đề đối với khoa ngoại chỉnh hình.

Thế nhưng, hiện tại giáo sư Trần cứ như vậy mà tiện tay giải quyết?

- Ừm, kỳ thực chuyện này rất đơn giản, chỉ cần sử dụng cục bộ tạo vạt mũi tên, lại kết hợp với tạo vạt hai lá, là có thể hoàn mỹ hiện ra, những điều này hai ngày trước ta đã dạy cho các ngươi rồi.

- Chúng ta học được sao?

- Còn nữa, nếu như cần tái tạo quầng vậy cần phải ghi nhớ, đầu tiên nhất định phải lựa chọn phương pháp kim xăm để tiến hành

Thạch Nhạc lanh lợi gật đầu

Hiện tại, ông đã thấy một tiền đồ tươi sáng ở ngay trước mặt mình.

Mà lúc này, toàn bộ khoa Ngoại vú lại phát ra sức mạnh tiềm năng trước nay chưa từng có

Tất cả mọi người đều không ngủ không nghỉ vùi đầu vào cố gắng.

Hiện tại, bệnh viện số Hai tỉnh Đông Dương phát triển càng lúc càng nhanh, rất nhiều phòng ban đều đang đối mặt với nguy cơ bị đào thải.

Trong khi như vậy, sự tiến hóa và phát triển bên trong khoa Ngoại vú, đều khiến tất cả mọi người không ngừng hâm mộ

Mắt thấy đã sắp tới đêm Ba Mươi

Chỉ nam khoa ngoại ung thư vú trong tay Trần Thương cuối cùng đã hoàn thành.

Anh tiện tay chuyển nó cho tạp chí Ung thư học lâm sàng.

Mà lúc này, Tập đoàn AstraZeneca cũng hoàn thành sản phẩm thí nghiệm, FDA sau đó khẩn cấp thông qua thí nghiệm lâm sàng, chính thức đi vào lâm sàng

Khiến cho chỉ nam khoa Ngoại vú cùng phối hợp với tập đoàn thuốc AstraZeneca ra mắt vào cùng một khi.

Cái tên Trần Thương lại một lần nữa rơi vào ánh mắt nhân dân thế giới.

Anh lại trở thành một người nổi bật trong ngành phẫu thuật tái tạo vú

Sau khi tin tức và hình ảnh này được truyền đi, mấy trăm vạn người bệnh ung thư vú đều nóng ruột không chờ nổi nữa

Có lẽ... Mùa xuân thứ hai của bọn họ cũng không còn xa nữa

……

Giao thừa đến

Hương vị Tết càng ngày càng nồng đậm.

Năm nay Trần Thương đang chuẩn bị đón tết ở nhà, bởi vì ngày sinh dự tính của Tần Duyệt cũng đang từng ngày từng ngày tới gần rồi.

Người nhà họ Trần với người nhà họ Tần đều cẩn thận.

Cô mang thai vào tháng sáu, đến bây giờ đã là tháng hai, cũng có nghĩa bào thai được tám tháng rồi

Tần Duyệt nâng bụng của mình, cô càng ngày càng mong đợi.

Ngay cả Trần Thương cũng thế

Nói thật, tinh trùng nhiều màu đã là chuyện kỳ lạ rồi, sau khi thụ tinh còn di truyền nhiều thiên phú như vậy, Trần Thương đột nhiên có chút bận tâm

Nhóc con này... Sau khi sinh ra có thể khiến cho chủ nhiệm Trương Tấn Phong đỡ đẻ bị giật mình hay không?

Nếu không... Cứ dứt khoát để mình tự đỡ đẻ thì hơn

Cứ như vậy, mặc dù nhóc con này vừa chào đời đã biết gọi ba ba, anh cũng không quá mức giật mình.

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt đột nhiên hài lòng nói:

- Chồng à, anh mau tới! Anh nhìn này, con đạp này, anh nhìn cái bụng của em đi... A ha, nhóc con này rất vui vẻ nha

Không sai

Trần Thương phát hiện, Tần Duyệt đang nghĩ rằng mình sinh ra một thứ đồ chơi.

Cô bé này, sau khi nhóc con kia bắt đầu biết đạp, Tần Duyệt có thể chơi cả một ngày với nhóc con đó

Chỉ khi cô ngủ, thằng nhóc này mới yên tĩnh một chút, cô tỉnh dậy, nó lập tức làm ầm ĩ lên

- Đến, anh mau nhìn nè, em cảm giác con của chúng ta có thể xuyên thấu qua cái bụng nhìn thấy chúng ta

Đang lúc nói chuyện, Tần Duyệt đem ngón tay đụng đụng lên chỗ nhô lên ở vùng bụng.

Đột nhiên, nhóc con hài lòng đổi vị trí

Chuyện này cũng khiến Trần Thương vô cùng vui vẻ.

Anh vội vàng đưa tay chạm vào vị trí của nó, nhóc con lại giật giật chuyển đi chỗ khác.

Trần Thương nhịn không được bắt đầu cười ha ha:

- Nhóc con chạy đi đâu

Bàn tay lớn của Trần Thương che phủ trên bụng nhỏ của Tần Duyệt. Sau anh cảm nhận được nhóc con hài lòng làm ầm ĩ, đột nhiên trong lòng anh sinh ra một loại tình cảm đặc biệt.

Anh cảm giác được mình với nhóc con trong bụng cô có một loại cảm giác huyết mạch tương liên vô cùng thân thiết.

Nhóc con hình như cũng có thể cảm nhận được Trần Thương, nó lập tức hưng phấn.

Nhóc con nháo trò như thế, Tần Duyệt lại cảm giác được một trận đau bụng

Trần Thương mỉm cười, chỉ vào bụng nói:

- Này, nhóc con, con dám đánh vợ của cha, cẩn thận lúc con chui ra, cha đánh cái mông của con

Tần Duyệt không nhịn được nở nụ cười.

Mà nhóc con này như có thể nghe hiểu được những gì anh nói, nó trở nên thật yên tĩnh.

Điều này làm cho Trần Thương có chút kinh hỉ

- A ha ha, nhóc con này, thức thời đó

Buổi tối giao thừa, người một nhà đoàn tụ trong phòng, năm nay người có biến hóa lớn nhất chính là Trần Lạc.

Dưới sự giúp đỡ của Trần Thương, năm nay, cậu tham gia hai bộ phim điện ảnh trình chiếu vào đúng dịp tết Nguyên đán.

Hơn nữa, vai diễn của cậu đều là nam thứ hai với nhân vật chính, đều là những nhân vật quan trọng trong bộ phim.

Cái này gọi là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên.

Trần Thương quật khởi làm cho tất cả người nhà họ Trần, thậm chí cả người nhà họ Tần cũng có tăng tiến, với nhiều mức độ khác nhau.

Người một nhà đều quây quần ngồi bên nhau chờ bước qua ngày mùng một. Bọn họ đang chăm chú xem phim điện ảnh của Trần Lạc.

Mà Hoàng Bột tự mình dẫn dắt cho Trần Lạc, có thể nói là con đường trở thành ngôi sao của cậu cực kỳ bằng phẳng

Ăn tết là vui mừng.

Trần Thương cũng chân chính cảm nhận được bầu không khí vui mừng trong nhà.

Khi mùng hai, người nhà họ Trần đều tới An Dương.

Chương 2096: Lần Ban Thưởng Này Thực Sự Quá Khủng Bố

Hiện tại, công ty nhà bác cả của Trần Thương cũng càng làm càng lớn. Từ một công ty xây dựng hiện tại nghiễm nhiên trở thành ông trùm kiến trúc ít người sánh bằng ở tỉnh Đông Dương.

Ngay vào mấy ngày này, phát biểu của Trần Thương trên tập san của tạp chí Ung thư học lâm sàng, trong nháy mắt đã trở nên nóng bỏng.

Hiện tại ngoại giới đều đang nghị luận về phẫu thuật tái tạo vú của Trần Thương.

Thân phận của Trần Thương rất đặc biệt

Được công nhận là bác sĩ chỉnh hình tốt nhất của thế giới năm 2019, hiện giờ anh lại đưa ra một hướng mới kết hợp chỉnh hình cùng phẫu thuật, khai sáng ra phương pháp trước nay chưa từng có, đó là phương pháp trị liệu cả thể xác lẫn tinh thần cho người bệnh ung thư vú

Hơn nữa, con sông này vừa mở, nhưng đã là một con sông hùng vĩ trước nay chưa từng có.

Trình độ cao siêu vượt lên trên ngành nghề thật nhiều năm

Hơn nữa, có thể nói Trần Thương đã yên lặng được hai năm trên lĩnh vực khoa ngoại chỉnh hình.

Hai năm này người mới xuất hiện lớp lớp, Trần Thương cũng rất ít tham dự vào bên trong vòng tròn khoa ngoại chỉnh hình.

Thế nhưng, trong lúc lơ đãng, Trần Thương đã hoàn thành được tái tạo quầng và núm vú, một lại tái tạo mang tính chất kinh điển, thậm chí còn dẫn dắt một hồi trào lưu trên lĩnh vực khoa ngoại chỉnh hình ở thế giới

Cũng có nghĩa, dù anh không thường xuyên làm việc trong lĩnh vực này

Thế nhưng, ở ngành nghề này, anh vĩnh viễn đều là truyền thuyết

Mà bây giờ, trước mắt cũng chỉ có khoa Ngoại vú của bệnh viện số Hai tỉnh Đông Dương là có năng lực phẫu thuật ung thư tuyến sữa cùng thủ thuật tái tạo vú.

Dù sao đây cũng là quê quán của Trần Thương.

Trong lúc nhất thời, từ khoảng thời gian gần bước sang năm mới đã nhanh chóng tới ngày mùng ba, toàn bộ thành viên của khoa Ngoại vú bắt đầu đi làm

Trong sự hâm mộ lẫn ghen tỵ của họ, thì những người khác bắt đầu đi thăm người thân.

Từng lão chủ nhiệm đều mang theo rượu tới tìm Tần Hiếu Uyên, cũng như mời Trần Thương đến khoa bọn họ đi dạo

Hiện giờ, Thạch Nhạc cực kỳ đắc ý như tắm gió xuân rồi, đáng tiếc ông không có thời gian tiếp bọn họ uống rượu.

Việc bọn họ cần phải làm là liên tục trau dồi thêm kỹ nghệ phẫu thuật, duy trì liên tục dẫn trước thế giới

Cùng lúc đó, từ khi biện pháp Olaparib được đưa ra thị trường, vấn đề ung thư vú cũng dần dần được giải quyết

Mà lại lần nữa, ảnh hưởng của Trần Thương tới chuyện này cũng không còn nghi ngờ gì nữa

Uỷ ban ung thư vú thế giới lập tức phát biểu tuyên bố, bọn họ công khai mời Trần Thương, trở thành Phó hội trưởng của Uỷ ban.

Những hành động này vẫn chưa có hồi kết

Ngay trong khi ăn tết, Tổ Chức Y tế Thế giới cũng mời Trần Thương trở thành cố vấn thường nhiệm trực tiếp tổ y tế, kiêm chức ủy viên ủy ban chuyên gia

Thân phận này không hề giống những chức danh khác.

Nếu những cơ quan khác là tổ chức học thuật, thì tổ chức này là cơ cấu đặc biệt dưới quyền Liên Hợp Quốc.

Thậm chí, thu hoạch lần này của Trần Thương còn mang tới cực kỳ nhiều tình hữu nghị không chỉ với người Mỹ, người u và người châu Phi.

Trong thời gian ăn tết này, mấy người thuộc các tiểu vương quốc ở Nam Phi lần lượt gọi điện thăm hỏi Trung Quốc

Cùng lúc đó, bọn họ cũng tự thân tới thành phố An Dương Trung Quốc, tọa đàm với Trần Thương, đồng thời hi vọng thiết lập một cơ cấu hợp tác ở An Dương, để bác sĩ quốc gia bọn họ có cơ hội đến Trung Quốc học tập

Ngay cả Trần Thương cũng không nghĩ tới, anh chỉ nghiên cứu ra một loại thuốc, vậy mà tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy

Thế nhưng... Hiện tại Trần Thương cũng không mấy quan tâm tới những chuyện như thế này.

Điều anh quan tâm nhất hiện nay, chính là ngày dự kiến sinh của vợ mình đã tới gần rồi.

Mà nhóc con trong bụng đã kìm nén không được muốn chui ra ngoài nhìn mặt anh, cũng như đi chinh phục thế giới

Nói thật, khi ngày này càng ngày càng tới gần, Trần Thương, cũng càng ngày càng khẩn trương

Trên phương diện sinh con, bất luận ngươi lớn có bao nhiêu quyền lợi, hay có năng lực lớn bao nhiêu, những bậc làm cha làm mẹ vẫn lo lắng bất an

[Đinh! Chúc mừng ngài, nhiệm vụ liên hoàn đã hoàn thành. Cùng lúc, ngài hoàn thiện thuốc mới Olaparib, ngài cũng hoàn thiện chỉ nam của khoa ngoại ung thư vú, hơn nữa, chỉ nam này đã gây nên hiệu quả rõ rệt.]

[Độ hoàn thành nhiệm vụ: Hoàn mỹ, thu được ban thưởng vượt mức!]

Trần Thương lập tức vui vẻ

Lại là ban thưởng vượt mức

[1, vật thay thế thuốc kháng sinh

2, « ký sinh trùng »]

Sau khi Trần Thương nhìn thấy ban thưởng, cả người anh đều sửng sốt

Anh biết rõ cái gì gọi là vật thay thế thuốc kháng sinh

Anh đã nghe thấy khái niệm này từ lâu rồi.

Thế nhưng… Tại sao hệ thống lại đưa cho anh một cái « ký sinh trùng »?

Anh nhìn qua phần giới thiệu của vật gọi là ký sinh trùng kia, cái này là cái gì vậy nhỉ?

Trần Thương hiếu kỳ mở ra, anh lập tức phát hiện mình đã lo lắng quá mức rồi...

[Muốn kích hoạt « ký sinh trùng » cần: 1, công trình gen cấp hoàn mỹ; 2, bệnh truyền nhiễm cấp hoàn mỹ!]

Cả người Trần Thương đều kích động lên.

Chẳng lẽ là... Ký sinh trùng này là một loại bệnh truyền nhiễm?

Nghĩ tới đây, anh thật hưng phấn. Nếu đúng là thế thì phần thưởng này cũng không thua kém so với vật thay thế thuốc kháng sinh

Phải biết, bệnh ký sinh trùng là một trong những bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng gây nguy hại tới người và động vật. Đặc biệt là đối với những quốc gia nghèo khó, khi ký sinh trùng xuất hiện, chúng sẽ uy hiếp cực lớn đối với sức khoẻ của bọn họ.

Lần ban thưởng này thực sự quá khủng bố

……

Trần Thương vô cùng hứng thú với phần thưởng nhận được.

Ký sinh trùng

Đây vẫn luôn là một vấn đề lớn khiến ngành y tế thế giới phải đau đầu..

Nhưng hiển nhiên, muốn mở khóa , Trần Thương không chỉ cần kỹ thuật gen đạt cấp độ hoàn mỹ, mà còn cần bệnh truyền nhiễm đạt cấp độ hoàn mỹ

Sau khi nhìn thấy bệnh truyền nhiễm, Trần Thương cả người đều bình tĩnh.

Cảm xúc vui mừng như điên vừa rồi nhanh chóng bị đập tan, thay vào đó là nguội lạnh.

Bệnh truyền nhiễm cấp độ hoàn mỹ, đây cũng không phải mức độ khó bình thường

Có rất nhiều loại bệnh truyền nhiễm, bao gồm nhiễm virus thông thường, nhiễm trùng do vi khuẩn, nhiễm trùng thể xoắn ốc, ký sinh trùng, v.v. tất cả đều là bệnh truyền nhiễm

Muốn nghiên cứu thông suốt toàn bộ vốn dĩ là không thực tế

Cấp độ hoàn mỹ... Đây không phải là đang nói đùa sao?

[Ding! Hệ thống nhắc nhở, đối với bệnh truyền nhiễm cấp hoàn mỹ bạn chỉ cần thành thạo một loại trong số đó, có thể được coi là hoàn thành nhiệm vụ!]

Trần Thương sau khi xem xong, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không bản thân mình đã tinh thông mọi thứ, thì còn cần làm gì nữa?

Nhưng Ngay lúc này, sắc mặt Trần Thương đột nhiên biến đổi, nghĩ đến một chuyện khác

Đó là kẻ thù lớn nhất trong cấp cứu, không có cái thứ hai

Một bệnh truyền nhiễm cấp tính

Nếu như nói chấn thương trực tiếp đe dọa tính mạng và sức khỏe con người, cần phải được cấp cứu càng sớm càng tốt, vậy thì bệnh truyền nhiễm cấp tính chính là một kẻ thù xảo quyệt

Bọn chúng mỗi giây mỗi phút đều chống lại con người

Nhìn vào lịch sử tiến hóa của loài người, thực ra đơn giản chỉ là lịch sử chiến đấu chống lại các bệnh truyền nhiễm như vi khuẩn virus

Tế bào miễn dịch của con người không thể không tiến hóa, những tế bào tiến hóa thất bại đều đã biến mất.

Nói thật kinh khủng

Chương 2097: Trung Tâm Kiểm Soát Và Phòng Ngừa Bệnh Truyền Nhiễm?

Con người chúng ta sinh tồn đến nay, kỳ thật chưa bao giờ là nhân vật chính của thế giới này, chúng ta chiếm cứ trái đất chưa đến một phần trăm tổng thể tích, chưa đến năm phần trăm diện tích mặt đất, lại cho rằng mình là Chúa tể địa cầu.

Thế nhưng thật sự là vậy sao?

Có lẽ, là không

Mỗi một lần sinh sôi nảy nở, thật ra đều là một lần tiến hóa rất nhỏ, có cái có thể cảm giác được, cũng có cái căn bản không thể nào nhận ra.

Càng học y, Trần Thương lại càng nhận ra được một chuyện, đó là nhân loại thật sự quá nhỏ bé.

Hàng trăm tỷ vi sinh vật trong cơ thể chúng ta tính toán duy trì một trạng thái cân bằng, và mỗi một sự mất cân bằng của nó đều sẽ mang đến một sự thay đổi trong cơ thể con người, thậm chí dẫn đến mất mạng.

Con người có thể tồn tại đến ngày nay không phải là nhờ may mắn, mà là nhờ sự nỗ lực không ngừng từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Sự phát triển của khoa học, sự tiến bộ của y học, thay đổi thói quen cuộc sống, chế độ ăn uống và cuộc sống hằng ngày..., Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai mọi người sẽ cảm thấy tất cả những chuyện này đều là sai lầm, nhưng ít nhất là trong tình thế hiện nay, cũng đã khiến tuổi thọ trung bình của mọi người tăng lên đến một mức nhất định

Vào lúc này, Khi cụm từ ‘bệnh truyền nhiễm’ này xuất hiện trong đầu Trần Thương, anh bỗng nhiên ý thức được, chính bản thân mình có lẽ không nên vui mừng sớm như vậy

Bởi vì những việc mình cần làm vẫn còn rất nhiều? Vẫn còn một chặng đường rất dài rất dài phải đi

Chúng ta thậm chí còn không thể đánh bại được cảm cúm, vậy chúng ta dựa vào cái gì mà kiêu ngạo?

Trần Thương hít sâu một hơi

Đầu óc lúc này cực kì tỉnh táo.

Bệnh truyền nhiễm... Bệnh truyền nhiễm... Có lẽ mình nên xuống tay nghiên cứu, nếu không chờ đến lúc nó thực sự xuất hiện, chính mình cũng

trở tay không kịp.

Kẻ địch này thật sự là không giờ phút nào là không ngo ngoe rục rịch quay trở lại.

Và chúng ta chắc nên chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó mọi lúc mọi nơi

.....

Năm mới vừa qua

Bệnh viện số 2 tỉnh Đông Dương, viện nghiên cứu thuốc mới, rất nhiều lãnh đạo trong viện nghiên cứu gen của Trần Thương tập hợp lại một chỗ.

Trần Thương tổ chức một cuộc họp đầu năm, chủ yếu thảo luận một chút kế hoạch phát triển trong năm mới.

Không có quá nhiều bước phát triển nhảy vọt, Trần Thương biết, hiện tại chuyện bọn họ cần làm vỏn vẹn chỉ có một: Lắng đọng

Mức trần phát triển các ngành trong bệnh viện thực tế rất cao, nhưng trình độ bác sĩ chưa cao, điều này đòi hỏi phải có quá trình cải thiện nâng cao, chứ không phải là thêm các loại bệnh mới một cách mù quáng.

Tòa nhà thí nghiệm gen đã sẵn sàng để bắt đầu xây dựng, không thể khởi công vào mùa đông, nhưng bản vẽ thiết kế đều đã được chuẩn bị, tìm các nhà thiết kế hàng đầu trên thế giới.

Viện nghiên cứu tân dược vẫn tiếp tục thử nghiệm lâm sàng thuốc mới của bệnh Alzheimer, CN-GV số 988.

Nhưng, vào lúc mọi người cho rằng đã sắp tan cuộc, Trần Thương tìm được Viện trưởng Chương Mục của Viện Nghiên cứu Thuốc mới.

Hiện tại Chương Mục ở chỗ này của Trần Thương làm rất vui vẻ

Sau khi đến An dương, phúc lợi và đãi ngộ của các nhà nghiên cứu đã được tăng lên rất nhiều

Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là sự cảm mến và cảm giác thành tựu.

Thời gian một năm

Chính quyền tỉnh Đông Dương đã hỗ trợ các nguồn lực như định cư, giáo dục và các nguồn lực khác, cha mẹ và bọn nhỏ đều nhận được những đãi ngộ xứng đáng

Quan trọng nhất vẫn là cảm giác danh dự.

Thành tích của Viện Nghiên cứu Tân dược Trần Thương trong năm nay đủ để khiến thế giới chấn động.

Thực tế về sự hoàn thiện của bệnh Parkinson, sau đó, ngay lập tức chính là nghiên cứu phát minh phương thuốc mới cho bệnh Alzheimer.

Những người này có thể được chia một phần lớn hoa hồng sau khi thuốc được tung ra thị trường.

Với sự phát triển nhanh chóng của Viện nghiên cứu, ngày càng có nhiều người muốn gia nhập vào.

Vì vậy, động lực của các nhà nghiên cứu ở đây cũng càng lúc càng tăng, điều động đầy đủ sự nhiệt tình của tất cả mọi người.

Chương Mục với tư cách là viện trưởng chính là người vui vẻ nhất.

Ở đây có rất nhiều người là cấp dưới cũ, học sinh, đồng nghiệp cũ của ông

Hình ảnh bọn họ rời khỏi quê hương một năm trước vẫn còn hiện rõ mồn một ngay trước mắt.

Nhìn thấy gương mặt phấn chấn của mọi người hôm nay, nhớ lại lúc trước, tất cả đều nhờ giáo sư Trần mang đến.

Vì vậy, Chương Mục cũng cảm nhận được giá trị của cuộc sống.

Lãnh đạo cũ bên trên đã báo cho Chương Mục một tin, năm nay rất có thể ông sẽ giành được giải nhất tiến bộ khoa học kỹ thuật quốc gia nhờ phương thuốc mới của bệnh Alzheimer

Nghe được tin tức này, Chương Mục sợ ngây người

Ông ở trong thể chế cả một đời, nghĩ cũng không dám nghĩ đến giải nhất.

Không ngờ mới đi ra một năm, có cơ hội thực hiện?

Nghĩ tới đây, ông cứ có cảm giác như đang nằm mơ

Thấy Trần Thương giữ mình lại, Chương Mục có chút tò mò.

- Giáo sư Trần, làm sao vậy?

Trần Thương nhìn Chương Mục, cười nói:

- Viện trưởng Chương, một năm này vất vả cho chú rồi

Chương Mục lắc đầu, cười:

- Giáo sư Trần, cháu nói lời này quá khách khí rồi. Mấy người chúng tôi nếu như không nhờ cháu…Thì đặt chân ở đâu còn không biết

- Như bây giờ thật tốt biết mấy, cho dù cháu có đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ không đi

- Ha ha ha...

Nói xong, Trần Thương và Chương Mục đều nở nụ cười.

Trần Thương bỗng nói

- Cháu chuẩn bị xây dựng một trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa bệnh truyền nhiễm mới

- Cháu định tiếp tục để chú đảm nhiệm chức viện trưởng, công việc bên này chú bàn giao lại một chút, đến đây hỗ trợ chủ trì, thế nào?

Lời này vừa nói, Chương Mục liền sửng sốt

- Trung tâm kiểm soát và phòng ngừa bệnh truyền nhiễm?

- Sao cháu lại muốn làm cái này?

Trần Thương gật đầu, thở dài:

- Cháu cũng không biết, nói tóm lại, lo trước thì khỏi họa

- Dù sao, phát triển cấp cứu, phẫu thuật luôn là một phương diện nhỏ, còn cần phải tính đến phương diện bệnh truyền nhiễm.

Chương Mục nghe xong, gật đầu, vô cùng tán thành, nhưng... Sau khi suy nghĩ một hồi, lại từ chối Trần Thương.

- Giáo sư Trần, thứ lỗi cho chú phải từ chối rồi

- Cái này... Bệnh truyền nhiễm chú nghĩ rằng vẫn nên tìm một người có chuyên môn làm sẽ tốt hơn, không phải là chú không muốn làm, nhưng khả năng của chú có hạn.

- Dù sao đối với những vấn đề chuyên môn, tìm người có chuyên môn là thích hợp nhất

- Chỉ có điều... Chú có thể giới thiệu cho cháu một người! Có lẽ anh ta sẽ có đủ năng lực

Trần Thương vừa nghe, liền lập tức hứng thú:

- Người nào?

Chương Mục cười nói một câu:

- Người này có lẽ cháu đã từng nghe qua, Vương Chân

Trần Thương nghe xong, ánh mắt sáng ngời:

- Là cái người tự tiêm vaccine cho chính mình?

……

Xã hội này xưa nay chưa từng thiếu thiên tài

Càng không thiếu kẻ điên

Vương Chân xuất hiện liền chứng minh được tính xác thực của câu nói này.

Một chuyên gia virus học, nổi tiếng trong thời kỳ đại dịch SARS, nhưng sau đó đã bỏ trốn vì bất đồng với nguyên lãnh đạo sở nghiên cứu, nhưng trong khi dịch cúm gia cầm bùng phát, lại trở nên nổi tiếng một lần nữa vì phát hiện ra glycoprotein bao phủ trên bề mặt của các hạt virus.

Tuy nhiên, một người như vậy, lại hai lần phải vào bệnh viện tâm thần.

Bởi vì trong đợt dịch cúm gia cầm, để cảm nhận bệnh nhân và theo dõi tình trạng bệnh, anh đã tiêm vaccine thế hệ đầu vào cơ thể mình.

Hành động như vậy, khiến Vương Chân vẫn luôn không được nội bộ thể chế ưa thích.

Chương 2098: Nhân Tài Này, Anh Cũng Hạ Quyết Tâm, Nhất Định Phải Thu Được

Nhưng hết lần này tới lần khác người như vậy, lại luôn có thể ngăn cơn sóng dữ trong giờ phút nguy nan.

Bây giờ Vương Chân... Chắc vẫn đang được điều trị tại bệnh viện tâm thần phải không?

Nghe Chương Mục nói, Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Người cuồng virus Vương Chân?

Chương Mục gật đầu:

- Không sai

- Vương Chân này thật sự không tệ, nhưng … Tinh thần của anh ấy bây giờ quả thật có chút không ổn đinh.

- Chú nghi ngờ lúc trước trong đại dịch cúm gia cầm, khi cậu ta tiêm vaccine đời thứ nhất chưa hoàn thiện cho mình, sốt cao đã làm hỏng não, bị mắc chứng hưng cảm cực kỳ nghiêm trọng

(Hưng cảm hay mania là một tâm trạng hứng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động hoặc đầy năng lượng. Trong một ngữ cảnh nào đó, nó có nghĩa trái ngược với trầm cảm. Hưng cảm là một triệu chứng để chẩn đoán một số bệnh tâm thần. Mania là từ có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp - μανία- (mania), nghĩa là điên cuồng, điên rồ xuất phát từ động từ - μαίνομαι- (mainomai), nghĩa là nổi giận, thịnh nộ, giận dữ)

- Chú cảm thấy, đây thật sự là một thiên tài bị lãng quên

- Nếu như có thể điều trị, chú nghĩ cậu ta nhất định có thể đảm nhiệm chức vị này.

Trần Thương nghe vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

Chứng hưng cảm

Bệnh tâm thần

Đây là một rắc rối lớn

Nhưng, lúc này, Trần Thương bỗng nhiên nhớ tới cây kỹ năng hệ thần kinh của mình

Trước mắt dường như đã có một cách để điều trị bệnh tâm thần.

Chờ trở về liền nghiên cứu thật kỹ một phen.

- Được rồi, cảm ơn viện trưởng Chương, hiện tại nhà giáo sư Vương Chân ở đâu? Trong nhà còn ai không?

Chương Mục thở dài:

- Từ sau khi Vương Chân sinh bệnh, tình huống trong nhà vẫn không tốt lắm.

- Cậu ấy có một đứa con gái, năm nay 19 tuổi, vợ của cậu ấy là em gái của vợ chú, mấy năm nay, bởi vì Vương Chân đắc tội với quá nhiều người nên bây giờ dù sao cũng có chút khó khăn

- Hồi tết năm nay, tôi nghe em vợ nói, bây giờ cậu ấy vẫn còn sống trong bệnh viện tâm thần ở Đông Sơn.

- Haiz, cũng quá đáng thương đi, nếu tốt, nói không chừng thật sự có thể tạo phúc cho xã hội

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh nhắc nhở từ hệ thống

[Ding! Kích hoạt nhiệm vụ, cứu vớt quái tài Vương Chân, thành công trị chứng hưng cảm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng 1: thẻ chiêu mộ x3; 2:sách kỹ năng vàng x1!]

Trần Thương nhìn thấy phần thưởng từ hệ thống, không khỏi sửng sốt một chút.

Thẻ chiêu mộ?

Đây là vật gì

Đối với sách kỹ năng vàng, Trần Thương tương đối quen thuộc, mà thẻ chiêu mộ đột nhiên xuất hiện, làm cho ánh mắt Trần Thương sáng lên.

Chương Mục đem tình huống thực tế của Vương Chân nói lại cho Trần Thương, sau đó đem địa chỉ nhà cùng với phương thức liên lạc và tình huống bên bệnh viện tâm thần để lại cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn tờ giấy? Nghiêm túc cất vào túi.

Chuyện này Trần Thương cũng không thể tùy ý.

Nhân tài này, anh cũng hạ quyết tâm, nhất định phải thu được.

Rời khỏi bệnh viện, anh vội vàng trở về nhà.

Ngày dự sinh của Tần Duyệt càng ngày càng gần.

Trần Thương thật sự vô cùng khẩn trương.

Mà không riêng gì anh, cả nhà đều bởi vì tên nhóc này sắp ra đời mà có chút thấp thỏm bất an.

Cho dù cả nhà đều là bác sĩ, nhưng mặc dù vậy vẫn có chút lo sợ, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng, Tần Duyệt ngược lại là tâm hồn thoải mái thân thể mập mạp, công việc hàng ngày là chơi đùa với chiếc bụng lớn và ngủ. Không giống

như những người phụ nữ khác cả ngày kêu đau bụng hay gì đó.

Dường như tên nhóc trong bụng vô cùng an phận

Mấy ngày nay Trần Thương bọn họ cũng chuyển về nhà bố mẹ vợ ở.

Bởi vì đây là tòa nhà gia đình của bệnh viện, khoảng cách đến bệnh viện rất gần, chỉ mất vài phút. Như vậy cho dù Tần Duyệt ở bên cạnh có thay đổi gì cũng nhất định có thể nhanh chóng đến nơi

Hơn nữa, khoa phụ sản của bệnh viện số 2 tỉnh còn tạm thời thành lập một tổ hành động đặc biệt, chuyên phụ trách công tác hộ sinh cho Tần Duyệt.

Chuyện này đối với bệnh viện số 2 mà nói, thật sự là một chuyện lớn.

Đang lúc nói chuyện, ngày dự sinh của Tần Duyệt đã đến.

Tần Duyệt cũng nằm viện, trong phòng bệnh đều là các sản phụ.

Không thể không nói, bệnh nhân trong khoa sản có một phong vị khác so với các khoa khác.

Sự khác biệt ở đây là gì?

Các khoa khác có lẽ là tất cả mọi người đều mặt mày ủ rũ, mà nơi này lại tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Nhưng đang lúc cười cười, sản phụ một lúc lại gào thét, kêu đau bụng

Thấy Tần Duyệt tới, giường bên cạnh có một chị gái từng trải cười nói:

- Em gái à, lần đầu tiên hả?

Tần Duyệt toát mồ hôi:

- Đúng vậy, là lần đầu! Nên cũng hơi lo lắng.

Giường bệnh này của Tần Duyệt cũng không phải giường VIP, tuyệt đối đừng cho rằng phòng VIP chăm sóc đặc biệt hoặc phòng một người mới là tốt.

Không phải như vậy

Trong khoa sản có một số bà mẹ có kinh nghiệm, thực tế mà nói còn tốt hơn nhiều so với các bác sĩ.

Chẳng hạn như bây giờ, chị gái từng trải giường bên cạnh rất thản nhiên, coi việc sinh con đơn giản như uống nước

- Chị đây là người từng trải, nói cho em biết, sinh con chú ý chính là cố gắng gồng hết sức, một lần rồi lại một lần

- Nếu không, đánh chiến lâu dài thật sự không phải người nào cũng có thể chịu được

- Nhưng, sản phụ sinh lần đầu thì khác, các em ấy mà...

Chị gái nói loạn xạ một tràng.

Nhưng, mặc dù như vậy, người từng trải ngẫu nhiên vẫn sẽ kêu rên một trận, bị nhóc tỳ trong bụng tra tấn đến đau đớn.

Mà so với những người khác, Tần Duyệt bên này lại an nhàn lạ thường

Đau bụng à?

Chưa từng có?

Tên nhóc kia mấy ngày nay quá mức đàng hoàng, khiến Tần Duyệt cảm thấy không quen.

Nhưng mỗi lần Tần Duyệt lo lắng, tiểu gia hỏa này liền hơi động đậy, nhìn cái bụng phồng lên, cô cũng thả lỏng một chút.

Ngày dự sinh của chị gái giường bên cạnh đang đến gần

Tần suất của các cơn gò tử cung cũng ngày càng thường xuyên hơn.

Mỗi lần cơn gò tử cung đều đau đớn đến mức khiến chị gái kêu cha gọi mẹ, loại thống khổ này thật sự khó chịu.

Nhưng lúc này, người chịu tội nhất ngược lại là chồng của chị gái.

Anh trai mỗi lần đều bị chị gái mắng đến máu chó đầy đầu, nhưng mỗi lần đều chỉ thô lỗ mà cười cười.

Loại hành động này tuy rằng rất ngọt ngào, nhưng Trần Thương vẫn cảm thấy con trai mình cũng không chịu thua kém chút nào

Ít nhất không để cho mình chịu tội, càng không để cho mẹ nó phải chịu tội

Điều này làm cho chị gái vẻ mặt ủy khuất, chỉ có thể nói một câu:

- A... Loại đau đớn của cơn gò tử cung này vẫn còn đỡ, đau nhất vẫn là khi sinh con, thật sự là cả đời không muốn lần thứ hai chịu đựng thống khổ

Tần Duyệt tò mò hỏi:

- Vậy sao chị còn sinh bé thứ hai?

Chị gái kia hai mắt ẩn chứa hàm ý, liếc mắt nhìn chồng mình một cái, nói:

- Anh ấy muốn có đứa thứ hai, chị chỉ đành cố gắng đáp ứng

Đợi đến các cơn gò tử cung của chị gái ngày càng thường xuyên, bị đưa đến phòng sinh, trước khi đi, vẫn như cũ không quên nói với Tần Duyệt

- Em gái, cố lên

Hình như đã quên vào phòng sinh không phải Tần Duyệt, mà là chính mình...

Nhưng, mấy ngày qua mưa dầm thấm đất, khiến Tần Duyệt vừa sợ vừa vui, lo lắng cho quá trình sinh con

Tần Duyệt thân là sinh viên y khoa, kỳ thật rất rõ ràng

Chương 2099: Con Của Anh Có Thể Là Một Yêu Nghiệt

Vì sao sinh con lại đau?

Sinh con đau nhức là bởi vì trong tử cung thai nhi chuẩn bị xuất sinh, sau đó thông qua cuống rốn cùng nước ối gửi đi tín hiệu điện và tin tức truyền đến vỏ đại não cho người mẹ. Vì vậy vỏ đại não tiết ra oxytocin giúp thúc đẩy tử cung co bóp và làm đau bụng sinh.

Nhưng, cảm giác bắt đầu đau từng cơn tương đối kịch liệt và cấp bách, nhưng thời gian đau từng cơn khá ngắn, khoảng cách dài.

Lúc này, cảm giác sẽ là phần eo đau nhức, phần bụng co rút tính thít chặt, lúc đau từng cơn tử cung trở nên cứng rắn, dường như sẽ không cảm nhận được thai đạp.

Vào lúc ấy, đa số sản phụ sẽ vỡ nước ối, bởi vì màng thai chịu không được tử cung co rút gây áp lực, sau khi bị phá huỷ, nước ối chảy ra.

Theo thời gian trôi qua, tần suất đau từng cơn sẽ gia tăng, thời gian đau từng cơn cũng kéo dài theo đó.

Lúc này, sản phụ sẽ có cảm giác thần kinh đau ở sản phụ chưa phát triển, cũng sẽ rên rỉ, thậm chí kêu to, đau đớn sẽ làm sản phụ nổi nóng, mồ hôi đầm đìa

Đây là Tần Duyệt đọc từu sách giáo khoa hiểu rõ thông tin và kiến thức.

Nhưng những thứ này không biết vì sao luôn không ứng dụng đến cơ thể của mình?

Thậm chí Tần Duyệt còn hoài nghi, sinh con thật sự sẽ không đau?

Chẳng lẽ mẹ lừa gạt mình? Lắc lư..... Kỳ thật..... Nỗi đau này là mánh khoé mẹ nói để ba nghe lời?

Nhìn Tần Duyệt vẻ mặt hoài nghi nhìn mình, Kỷ Như Vân vừa tức vừa buồn cười:

- Con đứa nhỏ này, chờ lúc con sinh con thì sẽ biết có bao nhiêu đau đớn

Ngày thứ hai, Kỷ Như Vân vẫn câu nói này

Ngày thứ ba..... Ngày dự tính sinh đến, Tần Duyệt vẫn ăn uống no say, quên cả trời đất.

Sự khắc biệt lớn nhất trong ngày bình thường với cô là cô có thể ăn.

Điều quan trọng là ăn để không bị béo
Dinh dưỡng chắc đã bị đứa trẻ này hấp thụ.
Điều này làm Kỷ Như Vân thấy hơi mất mặt.
Đâu có thấy tử cung và đầu đau đâu?
Nói sinh con rất vất vả mà?
Một màn này không chỉ có Kỷ Như Vân trợn tròn mắt, ngay cả Trương Tấn Phong nhìn Tần Duyệt với vẻ mặt khiếp sợ.
Tuy rằng cảm giác đau co thắt ở mỗi người khác nhau, nhưng Tần Nguyệt như mất cảm giác đau có thấy xảy ra vấn đề gì đâu?
Đồng chí Kỷ Như Vân nhiều năm làm bộ ngoại giao dự tính sinh và trợ cấp, chuyên gia khoa phụ sản chủ nhiệm Trương Tấn Phong cũng hơi sợ hãi.
Vội vàng làm siêu âm doppler màu
Thế nhưng..... Khi hình ảnh thai nhi xuất hiện trong siêu âm Doppler màu, hai người luôn cảm thấy bức ảnh có chút kỳ quái
Trong lúc hai người đưa phim cho Trần Thương và Tần Duyệt xem.....
Tần Duyệt nhìn chằm chằm tấm phim, nhịn không được nói:
- Động tác này..... Là tay kéo sao?
Trần Thương bừng tỉnh ngộ, anh còn nói sao lại lạ như vậy, nhóc con này..... kéo tay
Tê.....
Trần Thương hít sâu một hơi, nhóc con này, muốn ăn đòn
Ngày thứ hai tám giờ sáng, Tần Duyệt tỉnh lại bỗng nhiên nói với Kỷ Như Vân:
- Mẹ, con muốn sinh
Ừm, giọng nói rất bình tĩnh, âm thanh rất bình thản, cực kỳ giống:
- Mẹ, con muốn đi nhà vệ sinh
Nhưng, mặc dù Kỷ Như Vân không hiểu, nhưng vẫn đứng dậy gọi Trương Tấn Phong tới.
Trương Tấn Phong kiểm tra một lượt, tử cung co lại đã rất rõ ràng
Thật sự sắp sinh
Vẻ mặt ông nghi ngờ hỏi:
- Duyệt Duyệt, con thật sự không đau?
Tần Duyệt lắc đầu:
- Dạ, vẫn bình thường
Này 'Còn vẫn ổn', ngay từ đầu Trương Tấn Phong vẫn không hiểu được.

Cho đến lúc Tần Duyệt tiến phòng sinh, dễ như trở bàn tay, thuận lý thành chương, không cần tốn nhiều sức, vô cùng đơn giản sinh ra đứa bé.

Trương Tấn Phong giờ mới hiểu được, hoá ra..... Đây thật sự vẫn bình thường

Đúng vậy

Sau khi giúp Tần Duyệt đỡ đẻ xong, cuối cùng chủ nhiệm Trương bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Ông thấy mấy chục năm qua, mình làm không công

Đây là đứa bé sinh dễ nhất và tốt nhất mà ông gặp qua trong đời lại dễ xử lý như vậy

Thậm chí..... Trương Tấn Phong cảm giác như đứa bé này cầm lấy tay mình bò ra

Thật sự có cảm giác như vậy.

Trần Thương và Tần Duyệt vẻ mặt vui vẻ nhìn đứa bé mới sinh.

Đơn giản như vậy

Tần Duyệt ngây thơ nhìn Trương Tấn Phong:

- Chủ nhiệm..... Tại sao cháu không thấy đau vậy

Trương Tấn Phong da đầu co quắp một hồi

Cô ấy cũng muốn biết vấn đề này.

Nhưng, rất nhanh gặp vấn đề, đứa nhỏ này không khóc

Đúng vậy, vừa mới xuất sinh đứa nhỏ này vậy mà không khóc

Trương Tấn Phong đang muốn đánh cái mông để nó khóc lên, kết quả Trần Thương trừng nhóc con này một cái, nhóc con kia vậy mà khóc

Một màn này làm mọi người xung quanh đều sợ ngây người.

Ngay cả Trần Thương cũng..... Cũng trợn tròn mắt.

Con xác định con không giả vờ khóc đúng không?

Không phải qua loa sao?

Tuyệt đối phải

Trương Tấn Phong cảm giác tam quan nứt ra.

Này là biến thái..... Có thể di truyền sao?

Sau này đứa nhỏ sẽ như thế nào..... Yêu nghiệt, về sau còn như thế nào đây?

Không thể không nói

Nhóc con này giáng lâm, để khoa phụ sản hưng phấn.

Trần Thương cũng như thế

Tần Duyệt trơ mắt nhìn đứa bé, ôm vào trong ngực, vẫn còn suy yếu.

Cho dù tử cung co lại không phải rất đau, nhưng quá trình sinh nở vật lý tổn thương vẫn rất đau.

Mặc dù có thuốc tê, nhưng..... Không hiệu quả rõ rệt.

- Giáo sư Trần, con cậu, cậu nhìn đôi mắt đi: quao thật đáng yêu

- Đúng vậy, cậu nhìn nó đi vừa đẹp trai mà đồng tử cũng đẹp, cực kỳ giống giáo sư Trần

- Cậu nhìn cái mũi này, cũng rất có khuôn nha

- Cậu nhìn, em trai nhỏ này..... Rất hoạt bát nè

Trần thương bị một chị y tá chọc cho xấu hổ, vội vàng ôm con trai vào trong lòng.

Nhìn tã lót của nhóc con, Trần Thương trước nay chưa từng yên tâm và trong lòng bình tĩnh như vậy.

Đây là con của mình sao?

Vào lúc này, bỗng nhiên nhóc con này vậy chủ động đưa tay cầm lấy ngón tay của Trần Thương, toét miệng cười, trừng to mắt, cười.....

Trần Thương bị cảnh này làm cho hoá ngốc

Nhưng cũng thực sự giật nảy mình.

Nhóc con này..... Con cũng đừng ở trong phòng sinh mà gọi một tiếng ba ba chứ.

Nếu không, ba ba của con thật sự phải đem con như Natra để sai bảo.

Thật đáng sợ

Lúc này Trương Tấn Phong, đưa một cái thẻ tới.

- Giáo sư Trần, thời gian chính xác đứa nhỏ sinh ra, giữ làm kỷ niệm đi

Trần Thương mỉm cười:

- Cảm ơn chủ nhiệm Phong, đã có lòng

Trương Tấn Phong nhìn đứa nhỏ bọc trong tã lót, nhịn không được cảm khái một câu:

- Cái gen này năng lực thật mạnh mẽ

- Đứa nhỏ này, về sau nhất định còn ưu tú hơn cậu

- Không đặt tên sao?

Trần Thương hơi sững sờ, cười cười, nói câu:

- Muốn nghĩ thật kỹ

.....

Khi Tần Duyệt tỉnh lại, suy nghĩ đầu tiên của cô là:

- Con của tôi đâu?

Nhưng lời còn chưa dứt, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh mình có một cái nôi nhỏ, một đứa bé nhìn mình cười ngây ngô.

Bỗng nhiên mở miệng đập phá.

Nhưng, Tần Nguyệt sửng sốt trước cái miệng đập phá này.

Bởi vì cô cảm giác đứa nhỏ này phát âm có hình dáng khẩu hình là mẹ

Con của tôi vừa mới sinh ra đã gọi mẹ!?

Đậu má

Tôi không nghĩ là đã sinh ra..... Thiên tài?

Nghĩ tới đây, Tần Duyệt xoay người một cái, cẩn thận từng li từng tí ôm đứa bé, cẩn thận từng li từng tí đưa qua.

Kết quả

Này

Nhóc con

Vừa hôn mình một cái

Tần Duyệt mông lung

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy Trần Thương tới, Tần Duyệt vội vàng khoát tay áo:

- Chồng à, anh mau tới đây

Trần Thương sững sờ, đi tới.

Tần Duyệt cẩn thận nhìn quanh bốn phía, sau đó nói câu:

- Chồng à..... Anh phải chuẩn bị tâm lý cho tốt

- Con của anh có thể là một yêu nghiệt

Chương 2100: Nhóc Con Yêu Nghiệt

Trần Thương bị những lời này của Tần Duyệt làm cho sửng sốt

Anh nhìn Tần Duyệt một cái, sau đó lại quay sang nhìn nhóc con, không nhịn được nở nụ cười

- Em cho rằng em là n Thập Nương sinh ra một tên Na Tra hay sao?

Tần Duyệt liếc Trần Thương một cái:

- Không phải, ai nha... Em cho anh biết một bí mật

Tần Duyệt bày ra vẻ mặt thần thần bí bí nói:

- Em cho anh biết, con trai của chúng ta vừa rồi còn cười với em, sau đó hôn em

Lúc Tần Duyệt nói chuyện, trong lòng cô ấy cực kỳ mừng rỡ, cả khuôn mặt và đôi mắt kia đều không nhịn được mà nở nụ cười hạnh phúc.

Trần Thương cũng biết nhóc con này sẽ không bình thường, nhưng nhìn nhóc con này nháy nháy hình như muốn mở mắt thật to, lại thấy dáng vẻ khả ái dễ thương kia, đột nhiên anh cảm thấy... Cực kỳ thỏa mãn

Tần Duyệt cẩn thận từng li từng tí đón lấy thằng bé, sau đó ôm nó vào trong ngực.

Nhóc con cũng an tâm

Chân tay nó không vung vẩy nữa, lại ngáp một cái, hình như lúc sinh ra đã tiêu hao quá nhiều khí lực, nó lập tức ngủ thiếp đi trong ngực Tần Duyệt.

Trần Thương đang muốn nói chuyện, Tần Duyệt vội vàng hừ một tiếng, dùng ngón tay chỉ thẳng ra bên ngoài, nói:

- Anh ra ngoài

Trần Thương ngượng ngùng cười một tiếng, đành phải đứng dậy rời đi.

Đột nhiên anh có một loại linh cảm không lành, từ nay về sau, đại bảo bối của Tần Duyệt sẽ không còn là một mình anh nữa.

…

Nhà họ Trần vào bệnh viện, trên đường người nào thấy đám người này cũng nhịn không được mà hỏi thăm vài câu:

- Giáo sư Trần, sinh chưa? Con trai hay con gái?

Trần Thương cũng kiên nhẫn mà trả lời bọn họ.

Đối với sự quan tâm cùng nhiệt tình của mọi người, Trần Thương thực sự rất vui vẻ.

Thế nhưng, đối với một số yêu cầu thông gia từ bé của vài chủ nhiệm, Trần Thương chỉ biết liên tục không ngừng từ chối.

Rất nhanh sau đó, anh đã phát hiện, tin tức Tần Duyệt sinh con trong nháy mắt đã truyền ra bên ngoài.

Những cuộc điện thoại nối dài không dứt, Trần Thương lại không thể không tiếp.

Từ nước Mỹ đến nước Anh, từ New York đến thủ đô

Trần Thương chợt phát hiện, nhóc con này... Đúng là ngậm lấy chìa khóa vàng mà sinh ra

Một đời nhị đại danh phù kỳ thực

Nghĩ tới đây, Trần Thương lại nhịn không được thở dài, có lẽ... Ưu tú cũng không phải chuyện gì tốt. Anh cảm thấy, lúc nó sinh ra, chắc chắn sẽ trở thành một tiêu điểm, thậm chí còn bị người khác kỳ vọng cực kỳ cao.

Nghĩ tới đây, Trần Thương lại có xúc động.

Anh nhớ rõ có một người bệnh.

Người đó là một vị bà lão kiêu ngạo, hơn tám mươi tuổi, chồng bà đã sớm mất từ lâu, chỉ để lại cho bà hai đứa con một trai một gái.

Bà lão cứ như vậy một mình đem hai đứa bé nuôi lớn.

Hai đứa bé cũng không chịu thua kém. Sau khi con trai lớn tốt nghiệp, anh ấy trực tiếp đi Australia, phát triển không tệ, hiện giờ đã kết hôn sinh con.

Con gái nhỏ cũng không kém chút nào, làm phiên dịch bên người lãnh đạo quốc gia, năm nay đã 37 tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn.

Vào lúc này, bà lão mới ý thức được, con của mình tiến bộ như thế liệu có tốt hay không?

Hiện tại, chỉ còn một mình bà lão hơn tám mươi tuổi một thân một mình ở quê nhà, nuôi một con chó. Như bà ấy chia sẻ, đã ba năm rồi bà ấy chưa từng được gặp con mình

Vì lẽ đó, kỳ thật, loại tình cảm như hạnh phúc này, phải do mỗi người tự cảm nhận.

Quên đi, quên đi, cứ để thuận theo tự nhiên

Không thể không nói

Tên nhóc con yêu nghiệt này vừa sinh ra, đã mang lại con căn nhà rất nhiều tiếng cười tiếng nói, trở thành nguồn suối vui vẻ cho cái nhà này.

Tới khi chuẩn bị tiệc đầy tháng, hiện tại Trần Thương cũng không dám bày biện quá nhiều.

Anh chỉ âm thầm thông báo cho một vài người thân thích tới làm một bữa tiệc thân mật đơn giản.

Đến khi đặt tên, vì trong nhà Trần Đại Hải không có cái loại gia phả gì đó như nhà người ta, càng không có những chuyện quan trọng tới sắp xếp bối phận.

Chỉ đơn giản là nên đặt tên cho nhóc con như thế nào mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cái tên Trần Dương cứ như vậy mà được sinh ra

Tiểu Trần Dương hình như đối cũng rất hài lòng với tên của mình. Nó vui vẻ khoa tay múa chân, đáng tiếc hiện tại còn chưa đứng được, nhưng cu cậu đã sớm hoàn thành động tác xoay người từ lâu.

Ưu điểm lớn nhất của đứa nhỏ này chính là một đôi mắt to xinh đẹp biết nói chuyện kia, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy nó cũng yêu thích không rời.

Hơn nữa, khi nhóc con này được người khác ôm vào trong ngực, nó cũng không làm ầm ĩ một chút nào

Thế nhưng, điều kỳ quái nhất chính là chuyện đái dầm của thằng nhỏ.

Theo lý thuyết, những đứa nhỏ còn chưa thể khống chế được chuyện tiểu tiện, cũng bởi đại não còn chưa thành thục.

Thế nhưng, hình như từ khi bước sang tháng thứ ba, cuối cùng Tiểu Trần Dương cũng nhịn không được thể hiện ra một mặt kỳ lạ của nó rồi. Mỗi lần chuẩn bị đi tiểu, nó sẽ oa oa khóc lớn. Cho tới bây giờ, trên cơ bản Tần Duyệt đã có thể căn cứ vào tiếng khóc của nhóc con này mà phán đoán ra nó muốn đi ị, đi tiểu hay là muốn bú sữa

Nhìn nhóc con này càng ngày càng lớn, những người lớn trong nhà tự nhiên là cực kỳ hài lòng.

Hơn nữa điểm mấu chốt nhà là, bạn nhỏ Trần Dương này rất dễ ẵm bồng

Ôm nó vào lòng, một chút cũng không mệt

Bớt lo ghê gớm

Chuyện này khiến cho Tần Duyệt lại một lần nữa nghi ngờ chất vấn mẹ của mình, tại sao bà ấy lại nói khi còn bé cô đặc biệt khó ôm chứ?

Đối với cái này, Ký Như Vân cũng không phản bác được.

Nhìn nhóc con yêu nghiệt trong ngực, bà ấy lười so đo với Tần Duyệt.

…

Trong khoảng thời gian này, Trần Thương rất hài lòng, mỗi ngày đều có thể trêu chọc nhóc con nhà mình, sau đó ra ngoài xem bệnh, hơn nữa ngẫu nhiên cũng làm một chút phẫu thuật.

Sự phát triển của thành phố An Dương có thể nói là biến chuyển từng ngày, mỗi ngày một bộ dáng khác nhau

Sự phát triển của thành thị cũng không quyết định ở chỗ nó có bao nhiêu cao ốc, mà là tầm ảnh hưởng của nó rộng lớn bao nhiêu

Năm 2022, tính đến tháng 5, tần suất các hội nghị y tế quy mô lớn trên thế giới do An Dương tổ chức đã cao gấp 12 lần

Con số này đã viễn siêu tổng cộng tất cả những hội nghị do Trung Quốc tổ chức không ít năm trước đây

Ban đầu trung tâm phục hồi chức năng sau phẫu thuật tay đã chiếm một tầng trong bệnh viện

Thế nhưng, vào năm ngoái, bởi vì hiệu quả trị bệnh rõ rệt, kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt Trần thị cũng bắt đầu bộc lộ tài năng. An Ngạn Quân và Đàm Trung Lâm là đại biểu của Trung Quốc đi tham gia hội khoa học ngoại khoa tay Châu u, sau đó còn bắn một phát pháo may mắn trên sân khấu thế giới

Bản thân ngoại khoa Tay của Trung Quốc vẫn luôn là đỉnh cấp trên quốc tế.

Mà khi kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt Trần thị xuất hiện, càng khiến cho địa vị của ngoại khoa Tay Trung Quốc càng thêm vững chắc trên quốc tế.

Khi năm 2020, Trung tâm phục hồi chức năng sau phẫu thuật tay của Trần Thương sẽ bắt đầu tiếp nhận trên 100 chuyên gia đỉnh cấp đến từ hơn 23 quốc gia trên thế giới tới đây học tập.

Ban đầu chỉ là 200 triệu kinh phí nghiên cứu, nhưng bây giờ trung tâm phục hồi chức năng sau phẫu thuật tay của Trần Thương đã cần phải xây dựng thêm một cao ốc riêng

Mấy người Vương Ngọc Sơn, Thang Kim Ba, Thường Hồng Lôi Cố Hồng Mai cũng lần lượt đảm nhiệm chức vụ ở nơi này.

Chương 2101: Trần Bỉnh Sinh

Cùng lúc đó, có Thang Kim Ba dẫn đầu, phần đông những giáo sư của hội khoa học ngoại khoa Trung Quốc đã chính thức bắt đầu kết nối với thế giới, trở thành một học hội được quốc tế hoá.

Mà kỳ đại hội lần đầu tiên của bọn họ được tổ chức ngay ở An Dương

Trần Thương cũng tới tham gia hội nghị, hai người An Ngạn Quân và Đàm Trung Lâm còn lấy thân phận học sinh của anh, hướng tới sân khấu quốc tế

Nhóm người từng nằm trong khoa cấp cứu ngày đó, bây giờ cũng đang trưởng thành lên

Trở thành trụ cột vững vàng cho bệnh viện nhân dân số hai tỉnh Đông Dương.

Hiện tại, chủ nhiệm Lý Bảo Sơn đã trở thành chủ nhiệm danh dự, phó viện trưởng, cũng coi như công thành danh toại mới về nghỉ hưu

Bây giờ, Trương Xu chính là tổng phụ trách bộ phận cấp cứu nội khoa.

Bởi vì Thạch Na xây dựng gia đình, cho nên sự quan tâm của cô ấy tới phòng ban càng ngày càng có hạn, hình như năm nay còn mang thai rồi

Mà Trần Bỉnh Sinh lại trở thành người tiến bộ nhất trong số họ

Ông được đảm nhiệm chức vị chủ nhiệm khoa cấp cứu Ngoại tổng hợp.

Nói thật, vị trí này mang tới áp lực cực lớn cho Trần Bỉnh Sinh.

Không chỉ có là ông, trước đây khi La Châu và Vương Dũng bước tới nơi này, áp lực đè lên họ cũng càng ngày càng lớn

Cũng bởi, nền tảng là chuyện cực kỳ quan trọng, năng lực thích ứng của lão Trần rất mạnh.

Phải biết rằng, khoa cấp cứu Ngoại tổng hợp là phòng ban lớn nhất, nhưng cũng loạn nhất và phức tạp nhất, có quá nhiều những thể loại bệnh nhân, chính vì vậu, cũng yêu cầu cao hơn với những bác sĩ trong này.

……

Tòa cao ốc tổng bộ của Học hội ngoại khoa tiêu hoá ở An Dương đã được hoàn thành

Eileen mang theo nhân viên công tác đã chuyển qua bên này, và bắt đầu làm việc.

Kỳ thật bên trong khoa Ngoại tổng hợp, khoa Ngoại tiêu hóa chiếm cứ tới nửa giang sơn, những bộ phận khác kết hợp lại cũng chỉ ngang bằng với

khoa Ngoại tiêu hóa.

Thế nhưng, cũng vì chuyện đó, cho nên áp lực đè lên đám người Trần Bỉnh Sinh cũng càng lớn

Bây giờ, kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa của Trần Thương đã được áp dụng trong mỗi một quốc gia trên thế giới.

Trước đây Trần Thương đã dạy một lần trên buổi lễ thành lập đại hội.

Rồi sau đó, cũng vì trợ giúp cho Học hội ngoại khoa tiêu hoá thế giới sau khi thành lập không phải bắt đầu từ con số không, Trần Thương cũng công bố lần lượt rất nhiều kỹ xảo.

Về phần hiện tại kỹ thuật khoa ngoại tiêu hoá trên quốc tế phát triển rất nhanh

Kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hoá Trần thị cũng dần dần được càng ngày càng nhiều người học tập, thậm chí còn bắt đầu cải tiến.

Vì lẽ đó, cứ như vậy

Ở bệnh viện nhân dân số hai tỉnh Đông Dương, đám người tiểu tổ cấp cứu của khoa ngoại tổng hợp cũng có áp lực rất lớn

Với tư cách là học trò đầu tiên của Trần Thương.

Phòng ban của bọn họ có thể nói là thánh địa của khoa Ngoại tiêu hóa thế giới, phải tiếp nhận rất nhiều chuyên gia tới đây học tập.

Đồng dạng, với tư cách là người phụ trách phòng ban, Trần Bỉnh Sinh nhất định cần có đầy đủ thực lực để trấn nhiếp những người này

Cũng vì vậy áp lực của lão Trần rất lớn

Nhưng, bởi vì có sự tồn tại của chức năng phòng ban trong hệ thống, Trần Thương đã thiết trí độ thiện cảm cùng độ cống hiến, từ đó có thể tăng nhanh tiến độ học tập.

Mà kỹ năng khoa Ngoại tổng hợp của Trần Thương rất nhiều

Kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa

Thủ thuật cắt bỏ phần lớn dạ dày

…

Kỹ thuật xây dựng lại đường mật

Phẫu thuật cắt bỏ tá tụy

Thuật trị tận gốc ung thư tuyến tụy

…

Những dạng kỹ năng này chính là một bảo tàng khổng lồ đối với đám người trong khoa

Không còn nghi ngờ gì nữa, người có độ cống hiến phòng ban cao nhất là Trần Bỉnh Sinh, độ thiện cảm cũng tương tự như thế.

Cứ như vậy, lão Trần tiến bộ cực kỳ nhanh

Không đến bốn mươi, đã là bác sĩ khoa Ngoại tổng hợp số một trong nước.

Thời gian một năm này cứ vùn vụt trôi qua, trong lúc không chú ý, đã đến mùa thu rồi

Bạn nhỏ yêu nghiệt nhà Trần Thương đã bắt đầu líu ra líu ríu kêu loạn, chỉ là nó nói vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng thông qua Tần Duyệt tổng kết lại những âm thanh này trên một cuốn sổ, người khác đã có thể rõ ràng phân biệt được một chút tín hiệu.

Vì dụ như, a a, là muốn đi tiểu tiện.

A a a nha nha nha là muốn đại tiện

Nhưng, hiện tại nhóc con này vẫn chưa biết gọi ba ba, điều này khiến cho Trần Thương có chút thất vọng

Thậm chí, anh còn đánh cuộc với Tần Duyệt, Dương Dương học gọi ba ba trước hay học gọi mẹ trước

Những ngày tháng này, Trần Thương sống cực kỳ hưởng thụ, còn thoả mãn hơn nhiều so với ra nước ngoài nhận giải thưởng

Khi Trần Thương vừa tới tiểu tổ khoa Ngoại tổng hợp, đã gặp phải lão Trần đang vội vàng chạy tới.

Lão Trần thấy thế, nhanh chóng nói:

- Đang muốn tìm cậu đây

Lão Trần cũng không thèm khách sáo với Trần Thương, trực tiếp kéo cậu đến bên trong văn phòng.

Trần Thương thấy thế, nhịn không được hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Trần Bỉnh Sinh hơi nhíu mày, nhịn không được nói:

- Hai ngày này, khoa Ngoại tổng hợp liên tục nhận được mấy đứa nhỏ bị tiêu chảy, cậu chú ý vệ sinh sạch sẽ một chút.

Trần Thương nghe xong, không thể nín được cười:

- Vào mùa thu, trẻ em bị tiêu chảy, là chuyện rất bình thường mà?

Trần Bỉnh Sinh nhịn không được liếc mắt nhìn anh:

- Cậu cho rằng bây giờ cậu vẫn là kẻ độc thân sao? Tuỳ ý như vậy?

Nói đến đây, Trần Thương cũng nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Trần Bỉnh Sinh, sự lo lắng này y như mấy năm trước hắn quan tâm tới học trò của mình.

- Hiện tại, cậu đã làm cha, không những phải quan tâm tới bệnh nhân của mình, càng phải quan tâm tới con trai của mình nữa, cậu có hiểu không?

- Cậu cũng biết bệnh tiêu chảy mùa thu là bệnh truyền nhiễm, nếu cậu không chú ý, cứ ở nơi này đi tới đi lui, rồi khiến cho Dương Dương mắc bệnh, tới lúc đó cậu sẽ hối hận như thế nào?

Sau khi Trần Thương nghe xong, mới chợt hiểu ra, anh lại nhịn không được cười nói:

- Cảm ơn lão đại đã quan tâm! Vẫn là anh suy nghĩ chu toàn

Kỳ thật quan hệ của Trần Thương và Trần Bỉnh Sinh vẫn được duy trì rất tốt.

Trong lúc nói chuyện công việc, Trần Thương gọi Trần Bỉnh Sinh là tổ trưởng Trần, lão Trần gọi Trần Thương là chủ nhiệm Trần, hai bên rất kính trọng nhau.

Đây cũng là lão Trần chủ động nói.

Dù sao hiện tại trong khoa có rất nhiều người trước đây đều là lãnh đạo cũ và bác sĩ cấp trên của Trần Thương.

Lão Trần biết rõ tính tình mềm mỏng của Trần Thương, lo lắng anh xấu hổ.

Vì vậy, ông dứt khoát chủ động đi đầu gọi Trần Thương là chủ nhiệm, cứ như vậy, mọi người cũng học theo lão Trần cứ thống nhất đều gọi anh là chủ nhiệm Trần.

Nhưng, những lúc ngoài công việc, quan hệ giữa hai người vẫn như cũ, cực kỳ thân thiết

Trần Thương như cũ gọi ông là lão đại như bình thường.

Dù sao Trần Bỉnh Sinh đối xử vô cùng tốt với Trần Thương.

Thực ra, con người ta nên có một người bạn bè hơn mình mười tám tuổi! Những kinh nghiệm của ông sẽ giúp ích rất nhiều cho cuộc sống của cậu ấy. Vì rất có thể cậu ấy sẽ đi tiếp con đường mà ông đã bước đi.

- Đã có con rồi, chuyện gì cậu cũng phải chú ý một chút, bằng không... nếu đứa nhỏ sinh bệnh, đâu phải một mình cậu khó chịu

Lão Trần vẫn còn lo lắng, lại dặn dò thêm một câu.

Chương 2102: Lão Đại Vẫn Là Lão Đại

Sau đó, hai người mới nói chuyện công việc.

Nhưng ngay lúc này, điện thoại của Trần Bỉnh Sinh vang lên.

- Chủ nhiệm Trần, anh mau tới phòng bệnh một chuyến! Bệnh nhi giường số 21 kia đang rơi vào mất nước nghiêm trọng, tình hình thực sự không tốt

Trần Bỉnh Sinh nghe điện thoại xong, vội vàng nói:

- Tôi phải đi trước, cuối tuần lại cùng nhau ăn cơm, bên này tôi vừa mua được một mẻ cua lông! Tuyệt đối ngon, vừa vặn đủ cho hai chúng ta uống một chút

Sau khi Trần Thương nghe xong, anh nói:

- Chuyện ăn cơm để sau hãy nói, tôi đi chung với anh nhìn hai bệnh nhi kia.

Lão Trần nghe xong, lắc đầu:

- Để tôii đi xem trước đã, nếu không giải quyết được, tôi sẽ gọi cậu.

Trần Thương lập tức cười nói:

- Tôi là chủ nhiệm hay anh là chủ nhiệm?

Một câu này, chọc cho lão Trần tức giận đến mức trán của ông cũng nổi gân xanh.

Ông đưa tay chỉ vào Trần Thương:

- Cậu lợi hại

Thân là một bác sĩ, kỳ thật những chuyện này đều không thể tránh được.

Chẳng lẽ anh thật sự vì những chuyện khác có liên quan mà không tới xem người bệnh sao?

Nếu đã vậy, dứt khoát không bước chân vào bệnh việc, vậy đơn giản hơn nhiều

Những chuyện kiểu này, cứ chú ý sát khuẩn kỹ càng hơn bình thường một chút là được rồi.

Hơn nữa, bác sĩ khoa ngoại vẫn tương đối tỉ mỉ, cẩn thận khi áp dụng nguyên tắc vô khuẩn này.

Đang lúc nói chuyện, hai người đã đến phòng bệnh.

Người nhà bệnh nhi thấy Trần Thương và Trần Bỉnh Sinh tới, vội vàng đứng lên

- Chủ nhiệm Trần, anh mau xem đứa nhỏ giùm tôi, đây là thế nào?

Người nhà bệnh nhân chạy thẳng tới trước mặt Trần Thương, hoàn toàn không nhìn tới Trần Bỉnh Sinh đang đứng một bên.

Khiến cho lão Trần xấu hổ

Nhớ lại năm đó, lão tử... Mới là người được coi trọng kia.

Thế nhưng bây giờ không phải khi xoắn xuýt mấy chuyện này.

Trần Thương gật đầu, anh đi về phía bệnh nhi, thuận tay đeo khẩu trang và găng tay lên.

Khẩu trang này của Trần Thương có thể tác dụng kháng khuẩn và phòng bệnh độc rất tốt, hơn nữa cũng có năng lực trợ giúp phòng hộ.

Bệnh nhi này chỉ trên dưới hai tuổi thôi, nhưng tinh thần uể oải còn có biểu lộ cực kỳ lạnh nhạt

Mẹ đứa trẻ rất nhanh đã gấp tới phát khóc, cô ấy nói:

- Hôm nay, con tôi đã ngủ cả một ngày, tới khi tỉnh lại, tinh thần nó cực kỳ uể oải không phấn chấn

Trần Thương đi tới phía trước, anh muốn nhìn thật kỹ đứa trẻ. Anh lập tức phát hiện sắc mặt nó xám trắng, cửa trước và hốc mắt trũng sâu, làn da mềm nhũn

Sau khi dùng tay nắm lên, lại không thể lập tức mở rộng

Miệng bẩn và niêm mạc khô ráo

Đây là một biểu hiện điển hình của việc mất nước.

Trần Thương nhìn Trần Bỉnh Sinh, nói:

- Bệnh án...

Trần Thương còn chưa nói hết câu, lão Trần đã trực tiếp thuật lại tình huống bệnh nhi cho anh.

Trần Thương nhịn không được vui mừng cười một tiếng, lão đại vẫn là lão đại, một chút cũng không thay đổi

Anh ấy vẫn rõ tình trạng của từng bệnh nhân trong lòng bàn tay

……

Sau khi Trần Bỉnh Sinh đem bệnh tình cùng phương án trị liệu kể lại một lần.

Trần Thương đã nhanh chóng tổng kết được tình huống hiện tại của người bệnh

Từ ba ngày trước, bênh nhi đã bắt đầu phát bệnh, triệu chứng của giai đoạn đầu chủ yếu là nôn mửa, nhiệt độ ở khoảng giữa 38℃~ 39℃, tiếp theo mới xuất hiện tiêu chảy

Thế nhưng, mấu chốt là mỗi ngày bệnh nhi sẽ đi đại tiện trên dưới mười lần, thậm chí ngẫu nhiên có thể đạt tới 20 lần.

Khi ban đầu còn có phân và nước tiểu, thế nhưng mấy lần sau, đại tiện chỉ còn dạng loãng như cháo hoặc toàn nước, không có máu mủ nhưng lượng khá nhiều.

Hiện tại Trần Thương cũng rõ ràng vì sao người bệnh lại rơi vào trạng thái như thế này

Bởi vì thiếu nước trầm trọng

Đây là một biểu hiện của việc mất nước.

Thế nhưng... Trần Bỉnh Sinh và bác sĩ chủ quản La Châu đã hoàn thành bù dịch, những kiến thức cơ bản này bọn họ cũng nắm được mà?

Vậy vì sao vẫn còn tình huống này xảy ra?

Cái này có chút phức tạp

Trần Thương vội vàng nói:

- Mang giấy xét nghiệm cho tôi.

Thừa dịp La Châu đi lấy bệnh án, Trần Thương đặt tay lên bụng đứa nhỏ bắt mạch.

Khi anh đè tay vào bụng dưới bên phải, đứa trẻ tỉnh lại, nó bắt đầu khóc ầm lên.

Như vậy nghĩa là khi bị ấn vào bụng dưới bên phải, đứa trẻ sẽ cảm giác đau

Bệnh biến ruột non ư?

Nhưng để đưa ra kết quả cụ thể, anh vẫn cần nhìn vào giấy xét nghiệm.

Vào lúc này, La Châu đưa tới tay anh giấy xét nghiệm.

Tế bào bạch cầu trong máu gia tăng.

Đại tiện chứa một lượng lớn hồng cầu và tế bào bạch cầu, đại tiện cũng có một đoạn gấp khúc chứa đầy vi khuẩn, khuẩn kiết lỵ, khuẩn que các loại

Thế nhưng rất rõ ràng, người bệnh không mắc bệnh lị trực khuẩn.

Bởi vì trong phân không có máu.

Chắc là... Viêm ruột cấp tính do virus Rota

Đây là một loại bệnh truyền nhiễm đường tiêu hóa cấp tính do virus Rota gây nên.

Kỳ thật, loại bệnh truyền nhiễm đường tiêu hóa do virus này gây ra có khả năng lây nhiễm rất rộng, thậm chí có thể trở thành đại dịch.

Thế nhưng bởi vì loại bệnh này chủ yếu chỉ phát sinh ở trẻ sơ sinh, thường từ virus Rota tổ A đưa tới, lại có cao điểm phát bệnh vào mùa thu, tên cổ của nó là ‘Bệnh tiêu chảy mùa thu ở trẻ nhỏ’.

Vì lẽ đó ngay từ đầu lão Trần đã nói với Trần Thương đây là bệnh tiêu chảy mùa thu ở trẻ nhỏ.

Kỳ thật loại tiêu chảy này rất thông thường

Cũng có nghĩa trong cuộc sống thường ngày rất dễ gặp phải

Nhưng, một loại bệnh thông thường cũng không có nghĩa là nó không nguy hiểm, hoặc nói nó không hề dễ giải quyết

Hàng năm toàn thế giới có khoảng một trăm hai mươi lăm triệu trẻ sơ sinh nhiễm tiêu chảy do virus Rota gây ra, phần lớn trong đó đều phát sinh tại những quốc gia đang phát triển.

Cho dù ở khi hiện nay, hàng năm số lượng trẻ sơ sinh tử vong vì nhiễm virus Rota ước chừng đạt tới 900,000 người

Tương tự như vậy, Trung Hoa chúng ta cũng là quốc gia có tỷ lệ phát sinh bệnh viêm đường tiêu hóa do virus Rota cao

Ở Trung Hoa, số trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ từ 0 đến 2 tuổi rơi vào khoảng 40 triệu. Hàng năm, có khoảng 10 triệu trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ bị viêm đường tiêu hóa do vi rút rota, chiếm 1/4 trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ, và nó là nguyên nhân nghiêm trọng nhất gây tiêu chảy nặng ở trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ.

Có điều, mọi người cũng không cần lo lắng

Bởi vì hiện tại đã có vắc xin phòng virus Rota, và rất nhiều đứa trẻ cũng được tiến hành tiêm chủng.

Vắc xin virus Rota là vắc xin sống có khả năng tái tổ hợp giảm độc.

Đối tượng tiêm chủng chủ yếu là trẻ sơ sinh từ 2 tháng đến 5 tuổi.

Trên cơ bản, triệu chứng đã rõ ràng, chỉ có một điều không xác định được đó là, người bệnh đã nằm viện một tuần, vì sao còn chưa giảm bớt?

Hơn nữa, bệnh nhi này rõ ràng đã rơi vào tình trạng bệnh nặng, Trần Thương vội vàng hỏi:

- Đứa nhỏ đã dùng vắc xin virus Rota chưa?

Người mẹ nhanh chóng gật đầu:

- Dùng rồi! Có phải là loại thuốc uống trực tiếp không?

Trần Thương gật đầu.

Các dùng vắc xin virus Rota là hút vắc xin này qua ống hút và đưa trực tiếp cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ.

Trần Thương khẽ nhíu mày

Không đúng?

Trong tình huống bình thường, mặc dù sau khi dùng bốn mũi vắc xin vẫn có cơ hội nhiễm bệnh, nhưng sau khi tiêm chủng, nếu nhiễm bệnh cũng có tám chín thành tỉ lệ ngăn chặn người bệnh xuất hiện triệu chứng nặng

Đột nhiên, Trần Thương hỏi:

- Có phải chị cho trẻ uống cùng nước nóng hay không?

Người phụ nữ gật đầu

Chương 2103: Viêm Dạ Dày Do Virus Rota? Thật Sự Đơn Giản Như Vậy Sao?

Trần Thương lập tức run rẩy

Hình như anh đã tìm ra nguyên nhân.

Nhiệt độ cao có thể giảm xuống hoạt tính của vắc xin.

Nghĩ tới đây, Trần Thương nhìn người phụ nữ, thở dài:

- Chị làm như vậy... Vắc xin không có tác dụng

Người phụ nữ biến sắc:

- Anh nói vậy có ý gì?

Trần Bỉnh Sinh đứng bên cạnh chủ động giải thích cho người phụ nữ đó một lần.

Sau khi nghe xong, người phụ nữ cực kỳ hoảng sợ, có điều bây giờ không phải thời gian truy cứu trách nhiệm thuộc về ai.

Mà phải tìm cách giải quyết vấn đề

- Chị đừng tự trách, kỳ thật có rất nhiều chủng loại virus Rota, cho dù đã dùng vắc xin, cũng có khả năng nhiễm trùng.

Kỳ thật, không có thuốc đặc hiệu để giết chết virus Rota

Những loại thuốc kháng khuẩn hiện nay đều không có tác dụng với loại virus này.

Phương pháp trị liệu chính xác là mau chóng khắc phục được tình trạng mất nước và nhiễm toan của trẻ.

- Tiếp tục truyền dịch tĩnh mạch để khắc phục mất nước và nhiễm toan, uống Dipyridamole.

Nói xong, anh nhìn người phụ nữ rồi nói:

- Chị đi dùng NaCl 3.5 gram, baking soda 2.5 gram, Kali hiđrua 1.5 gram, glucose 20 gram thêm nước 1000 ml, dùng dung dịch này thay nước uống cho đứa trẻ.

Nghe Trần Thương nói, người phụ nữ vội vàng nhớ kỹ.

Thế nhưng.. Cô ấy không biết cách phân bổ, cho nên Trần Thương dứt khoát để y tá hỗ trợ phân bổ một chút.

Kỳ thật, rất nhiều người không biết về virus Rota, bởi vì loại bệnh tật này ít có khả năng uy hiếp tới sinh mệnh.

Cũng bởi virus Rota chủ yếu xâm phạm tá tràng cùng hỗng tràng đoạn gần niêm mạc biểu mô tế bào, cũng chính là đau bụng gì đó.

Thế nhưng một khi lây truyền ra, cũng rất nguy hiểm.

Đặc biệt là đối với một vài quốc gia có trình độ chữa bệnh bình thường, cũng không có năng lực phân rõ, cũng rất ít dùng bù dịch, chính vì vậy khiến cho bệnh tình của người bệnh rơi vào tình trạng nguy kịch.

Thậm chí nhiều người lớn, nếu chủ quan đối phó với bệnh tiêu chảy, cũng sẽ dẫn đến mất nước cùng nhiễm toan.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Trần Thương nhìn thấy một tín hiệu dị thường bên trên giấy xét nghiệm, sau đó anh không nhịn được mà rơi vào trầm tư.

Tại sao tuyến dịch limpha a tế bào bên trong đại tiện lại cao như vậy?

Theo lý thuyết... Chỉ là một bệnh truyền nhiễm do virus Rota gây ra... Không nên cao đến mức này?

Trần Thương cũng không quá để ý.

Dù sao bệnh nhi bị nhiễm virus, dẫn đến tuyến dịch limpha tế bào trong đại tiện gia tăng cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng ngay khi trung thu sắp đến.

Trần Bỉnh Sinh không mời Trần Thương ăn cua.

Khi Trần Thương đang muốn chất vấn một cái, thì điện thoại của anh vang lên.

Không phải người khác, là chủ nhiệm Uỷ ban Y tế tỉnh Đông Dương Vệ Kiện, cũng chính là nhạc phụ Tần Hiếu Uyên.

m thanh Tần Hiếu Uyên dồn dập nói:

- Trần Thương, Sở Y Tế của huyện Tế Xuyên và hương trấn Từ Trấn có hai đứa trẻ tử vong vì tiêu chảy.

- Ba để Trần Bỉnh Sinh và Trương Xu cùng đi một chuyến xem tình huống nơi đó rồi, con ở bên này... Sẵn sàng chờ lệnh bất cứ lúc nào

Một câu này khiến cho Trần Thương lập tức trở nên nghiêm túc

- Người bệnh bao nhiêu tuổi?

- Một người một tuổi rưỡi, một người hai tuổi rưỡi, đều là tiêu chảy dẫn đến tử vong, nguyên nhân cụ thể còn chưa rõ ràng, Trần Bỉnh Sinh hoài nghi là nhiễm trùng virus dạng hình quán gây nên

Lời này vừa nói, Trần Thương chợt nhớ tới bệnh nhân anh vừa gặp trước đó vài ngày.

Viêm dạ dày do virus Rota?

Thật sự đơn giản như vậy sao?

Sau khi Tần Hiếu Uyên trình bày xong, ông lại nói với Trần Thương:

- Con đừng suy nghĩ nhiều, có khả năng tình huống không nghiêm trọng như vậy, thế nhưng... chúng ta phải làm tốt sách lược ứng phó.

- Con ở bên này cũng lưu tâm Dương Dương một chút, khoảng thời gian này đừng mang nó ra ngoài, nếu ôm nó đi trong nhà, nhớ chủ yếu tình huống vệ sinh.

Trần Thương gật đầu:

- Biết rõ, ba

Trần Thương cúp điện thoại, anh luôn cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy

……

Ngoại trừ Trần Bỉnh Sinh là người của Sở Y Tế từ bên ngoài tiến về hương trấn Từ Trấn, trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh của tỉnh cũng phái người tới đó.

Những vấn đề về y học thường không đơn giản như nhìn từ bên ngoài.

Tại sao trong nhiều trường hợp, Ủy ban Y tế Quốc gia vẫn khuyến khích các chuyên gia đảm nhận các vị trí chuyên môn, cũng bởi vì không ai hiểu rõ các loại bệnh tật hơn bác sĩ.

Xuất thân chuyên nghiệp có thể trợ giúp bọn họ trong những khi đối mặt với những tình huống bất ngờ này, cũng có thể khiến họ có được những suy xét toàn diện

Ví dụ như bệnh tiêu chảy mùa thu lần này, ít nhất bọn họ sẽ không cho rằng tình huống này chỉ là chuyện nhỏ

Kỳ thật, ở rất nhiều nơi, đặc biệt là vùng nông thôn với sự phát triển tương đối lạc hậu.

Tỉ lệ trẻ sơ sinh tử vong không thấp, nhưng rất nhiều người dân vẫn cảm thấy... Những điều này đều thuận theo tự nhiên. Thậm chí bọn họ còn cảm thấy những đứa nhỏ chết yểu là phó thác cho trời, cũng không có cách nào giải quyết được

Đừng ngạc nhiên khi nhắc tới những người như vậy, bạn nghĩ rằng không còn những người như vậy trong xã hội sao?

Đáp án rất đơn giản

Bọn họ vẫn tồn tại

Hiện tại vẫn có rất nhiều vùng núi nghèo khó, đừng nói tới internet, ngay cả chuyện đốt đèn, bọn họ cũng không nỡ dùng.

Thường thường những người ở vị trí cao, rất ít đi chú ý những chuyện nhỏ nhặt, không phải bọn họ không muốn, chỉ đơn giản là không chú ý tới

Vì lẽ đó, Tần Hiếu Uyên có thể kịp thời phát hiện chuyện này, kỳ thật đã là một chuyện rất không dễ dàng

Đây là vì Tần Hiếu Uyên có nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng cùng khứu giác nhạy bén của y học, khiến cho ông đột nhiên cảm thấy chuyện này rất quan trọng.

Cho dù chuyện này chỉ là ảo giác của ông, cũng không thể vì chủ quan mà làm chậm trễ công việc.

Rất nhiều phần của hệ thống miễn dịch bên trong cơ thể trẻ mới sinh, trẻ sơ sinh còn chưa được hoàn thiện, vì lẽ đó rất nhiều virus và vi khuẩn cũng ưa thích nắn những quả hồng mềm.

Nhưng, liên tục xảy ra hai ca tử vong, còn có số lượng lớn những bệnh nhân mắc tiêu chảy trong khoảng thời gian gần đây ở bệnh viện nhân dân số hai của tỉnh, đã khiến Tần Hiếu Uyên có chút lo lắng.

Vì lẽ đó, cứ nhanh chóng tìm được nguyên nhân lại nói sau

Sau khi Trần Bỉnh Sinh rời khỏi bệnh viện số hai tỉnh, anh mang theo Trương Xu trực tiếp lái xe tiến về trấn Đồng Từ.

Mà Trần Thương bởi vì chuyện Trần Dương ra đời, kỳ thật anh đã nghỉ ngơi được một quãng thời gian hơn một năm rồi. Phần lớn thời gian của hơn một năm nay nay, Trần Thương đều dùng để làm bạn với Tần Duyệt và đứa nhỏ.

Hiện tại, Trần Bỉnh Sinh rời đi, khiến cho Trần Thương ý thức được một chuyện, chính anh cũng nên trở về

Nên trở lại bên trong lâm sàng thôi

Nhiều người bệnh đang chờ đợi mình như vậy, nhiều ca bệnh với nghi vấn khó xử lý đang chờ đợi mình như vậy, hiện tại cũng không phải khi nên nghỉ ngơi.

Sau khi nói ý nghĩ này của mình cho Tần Duyệt, anh lại ngoài ý muốn nhận được một trận y y nha nha và một cái hôn từ Trần Dương, hình như nó muốn nói:

- Ba ba cố lên

Trần Thương bật cười

Anh đúng là không có sức chống cự với đứa bé này.

Có lẽ khi làm cha mẹ, bất cứ ai cũng có ý tưởng muốn mang tới tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới cho con của mình?

Tần Duyệt cũng nhìn Trần Thương, sau đó cô ôm lấy anh và nói:

- Chồng à, cám ơn anh! Quãng thời gian hơn một năm này, em rất hạnh phúc, cám ơn anh đã làm bạn bên em

Chương 2104: Giáo Sư Trần Trở Về

Nói đến đây, khi Trần Thương đang chuẩn bị say mê những lời khen ngợi của Tần Duyệt.

Đột nhiên Tần Duyệt đảo gió nói một cái:

- Thế nhưng... Hiện tại, em đã có Dương Dương, không cần anh nữa. Anh nhìn Dương Dương nhà chúng ta mà xem, đáng yêu biết bao nhiêu! Vừa đáng yêu, còn biết giả vờ dễ thương, còn thơm ngào ngạt! Anh đi đi, em không cần anh nữa

Trần Thương lập tức sững sờ ngay tại chỗ

A! Phụ nữ

Đúng là loại người có mới nới cũ

Nhưng, khi Trần Thương nhìn con trai của mình, anh nhịn không được thở dài, nhóc con này, nếu nói thuộc tính nào trên người anh di truyền cho nó nhiều nhất, đó nhất định là mị lực! Bởi vì từ khi nó còn nhỏ, giá trị mị lực đã đầy thanh

Hơn nữa, từ sinh ra đến bây giờ, kỹ năng đầu tiên của nhóc con này học được, cũng là kỹ năng được tu luyện tới cấp hoàn mỹ của nó, tuyệt đối là: Hôn hôn

Còn cái miệng nhỏ thơm ngào ngạt mùi sữa kia, chà chà

Bạn nhìn đi, bạn nhìn đi... Lại tới rồi

Trái tim anh cũng muốn hoà tan rồi.

Tần Duyệt ôm Trần Dương, cười nói với nó:

- Con trai, con ở nhà chơi với mẹ nhé, ba ba của con là siêu nhân, siêu nhân ba ba muốn đi cứu vớt thế giới

Trần Thương thấy một màn hòa thuận ấm áp này, cũng nhịn không được mà bật cười.

Từ hôm nay trở đi, Trần Thương anh sẽ chính thức trở lại lâm sàng.

Hiện giờ, bệnh viện số hai tỉnh Đông Dương xưa đâu bằng nay

Càng ngày càng nhiều khuôn mặt mới, hơn nữa còn có chuyên gia học giả đến từ không ít quốc gia trên thế giới tới đây thực tập.

Tiểu tổ cấp cứu của toà nhà khoa Ngoại tổng hợp là phòng ban phát triển nhanh nhất, nơi này lần lượt trở thành ngành học trọng điểm, và căn cứ nghiên cứu khoa ngoại ung bướu của quốc gia.

Buổi sáng một ngày này, từ rất sớm Trần Thương đã đi tới tiểu tổ khoa Ngoại tổng hợp.

Hiện giờ còn chưa tới bảy giờ, dù vậy sau khi anh đến phòng ban, trong đó cũng có rất nhiều người.

Tất cả mọi người đang chỉnh lý bệnh lý, in y lệnh, làm tốt công tác chuẩn bị kiểm tra phòng, ngay cả thực tập sinh cũng đang nghiêm túc dán giấy xét nghiệm.

Thấy Trần Thương đến, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

Bởi vì Chủ nhiệm Trần rất ít tới khoa Ngoại tổng hợp, anh nhìn Vương Dũng nói:

- Lúc nào thì giao ban?

Vương Dũng đã thấy Trần Thương, anh ta vội vàng nói:

- 7 giờ 50. Chủ nhiệm Trần, sao anh lại tới đây?

Trần Thương nói:

- Gần đây tổ trưởng Trần Bỉnh Sinh có chuyện, cho nên đoạn thời gian này, tôi sẽ làm việc ở khoa Ngoại tổng hợp. Mọi người cứ làm việc trước đi, một hồi nữa chuẩn bị giao ban, sau đó sẽ bắt đầu công tác kiểm tra phòng hôm nay, hãy chuẩn bị sẵn sàng. Mọi người có vấn đề gì đang nghi vấn khó xử lý, có thể trực tiếp tìm tôi.

Mấy câu nói này của Trần Thương lập tức để đám người vui sướng lên.

Chủ nhiệm Trần sẽ tới khoa Ngoại tổng hợp?

Có chuyện tốt như thế sao? Có phải nên mở một chai Champagne ăn mừng một trận hay không?

Trong lúc nhất thời, các bác sĩ trong phòng ban đều có chút hưng phấn.

Giáo sư Trần là ai?

Đây chính là hội trưởng học hội khoa Ngoại tiêu hóa thế giới, là đại lão hoàn thiện kỹ thuật xây dựng lại đường tiêu hóa đỉnh cấp

Hiện tại, quân số của khoa Ngoại tổng hợp bao gồm tám bác sĩ, ba phó cao, năm chủ trị, bọn họ đều là lực lượng trung kiên của khoa Ngoại tổng hợp.

La Châu và Vương Dũng đều là người nổi bật bên trong thế hệ tuổi trẻ, thế nhưng trình độ lại rất cao. Mặc dù bọn họ không tốt nghiệp từ những học viện đỉnh cấp, không có kinh nghiệm du học từ nước ngoài, nhưng vì nguyên nhân độ thiện cảm với Trần Thương, cho nên năng lực lâm sàng của họ tăng lên tương đối nhanh, cũng không ai dám khinh thị hai người này nữa.

Hơn nữa, hiện tại trên lĩnh vực xây dựng lại đường tiêu hóa, đâu có ai nói tới kinh nghiệm học từ nước ngoài nữa?

Bây giờ. kinh nghiệm học tập ở bệnh viện số hai tỉnh Đông Dương còn đáng giá hơn so với học từ nước ngoài

Ngay cả chuyên gia ở nhiều quốc gia nước ngoài cũng mộ danh mà đến, hơn nữa quy mô bệnh viện số hai tỉnh quá nhỏ, căn bản sẽ không tiếp nhận quá nhiều người từ bên ngoài tới, vì thế, một vị trí học tập ở đây càng trở nên khó chiếm hơn

Hiện tại, bệnh viện số hai tỉnh xưa đâu bằng nay, những người được nhận tới đây, người nào người nấy đều là chuyên gia lão luyện.

Hiện tại, Phó tổ trưởng phòng ban tên là Mông Tái Nam, người cũng như tên, là một người phụ nữ, nhưng không hề kém nam đồng chí.

Kỳ thật ngay từ đầu, Mông Tái Nam đã thuộc về lực lượng nòng cốt của phòng ban bệnh viện, cũng là đối tượng được bệnh viện bồi dưỡng trọng điểm, nhưng sau khi biết bệnh viện số hai tỉnh Đông Dương muốn nhận người, cô đã dứt khoát chuyển từ đông bắc tới nơi này.

Nói trắng ra, bệnh viện còn là một nơi mà quyền nói chuyện được phân chia theo thực lực.

Bảy người đứng đầu khoa Ngoại tổng hợp, khi thấy Mông Tái Nam, đều lén lút gọi cô là bác sĩ Mông nhị gia

Bởi vì lão đại là Trần Bỉnh Sinh.

Mông Tái Nam thấy Trần Thương tới, cô tỏ ra rất vui mừng:

- Chủ nhiệm Trần, anh... muốn tới phòng ban nào?

Nói trắng ra, mục đích đám người này tới bệnh viện số hai tỉnh Đông Dương, chính là vì giáo sư Trần - Trần Thương

……..

Sau khi thu xếp xong mọi chuyện ở phòng ban, cũng vừa vặn kịp thời tham gia hội nghị thường kỳ lần thứ tư.

Nhưng hôm nay trên hội nghị thường kỳ, anh lại thấy rất nhiều người của bệnh viện khác.

Điều này làm cho Trần Thương có chút hiếu kỳ

Chu Tiềm đứng dậy nói:

- Hôm nay, chúng ta mời tới viện trưởng bệnh viện nhân dân tỉnh ngài Đàm Trung Lâm, viện trưởng bệnh viện số một đại học Đông Dương ngài Tiền Lượng, viện trưởng bệnh viện số hai đại học Đông Dương ngài Phương Hỉ, viện trưởng bệnh viện Nhân dân Thành phố ngài Dương Thao cùng lên thảo luận một chuyện.

Lời này vừa nói, xung quanh đều yên lặng xuống.

Trần Thương cũng tò mò nhìn qua Chu Tiềm.

Nói thật, Chu Tiềm thật sự là một người quyết đoán trong sự nghiệp, hiện này bệnh viện số hai tỉnh phát triển đã hình thành xu hướng của chính mình.

Quy mô cực kỳ to lớn với một bệnh viện, hai phân khu, bốn phân viện, và tám sở nghiên cứu

Nếu tính về mặt không gian, vậy quy mô này phân bổ rộng khắp bốn hướng đông tây nam bắc xung quanh thành phố An Dương, tạo thành một hình dáng có xu hướng lan toả ra bên ngoài.

Về mặt phát triển, nó cũng hình thành nên một hệ sinh thái lành mạnh về nghiên cứu và chăm sóc y tế, nghiên cứu và nuôi dưỡng y học

Những thứ này đều là sau khi Chu Tiềm tới, chỉ ngắn ngủi trong vòng hai năm, ông đã xây dựng lên

Tới hiện tại, mặc dù một vài sở nghiên cứu vẫn chưa được đưa vào sử dụng, thế nhưng một vài thứ, đã có thể thấy được.

Không hề nghi ngờ, hiện tại bệnh viện số hai tỉnh đã trở thành lá cờ đầu và mục tiêu trong lĩnh vực y học của tình Đông Dương

Nhưng, tại sao hôm nay viện trưởng Chu lại mời mấy vị viện trưởng cùng tới đây?

Chu Tiềm nói:

- Hôm nay, tôi mời mấy vị viện trưởng tới đây, vì một việc. Hiện tại, sự phát triển của bệnh viện số hai tỉnh đã gặp trở ngại rất lớn. Bên ngoài, thoạt nhìn tình thế phát triển của chúng ta không tệ, kỳ thật chúng ta chủ yếu nhờ vào cấp cứu mà phát triển

- Hiện tại, bệnh viện số hai tỉnh đã hình thành cách thức lấy cấp cứu kéo theo khoa ngoại phát triển, làm sao để phát triển được cấp cứu? Hơn nữa khi một lượng lớn bệnh nhân tràn vào, ngược lại cấp cứu không thể vận hành bình thường được, đến mức cấp cứu phải phát triển hướng về khu nội trú, đây không phải chuyện tốt

Chương 2105: Liên Kết Cấp Cứu Thành Một Thể

Chu Tiềm tiếp tục nói:

- An Dương chúng ta không có điều kiện như thủ đô, An Dương chúng ta cần xây dựng hình thức phát triển cấp cứu riêng biệt.

- Vì lẽ đó, tôi với mấy vị viện trưởng đã thảo luận rất lâu, mới đưa ra một ý nghĩ, đó chính là liên kết cấp cứu thành một thể

- Chúng ta với Trung tâm cấp cứu tỉnh tiến hành phân bổ và điều động khoa cấp cứu, sau đó lấy tòa nhà khoa cấp cứu của Bệnh viện số hai tỉnh làm trung tâm, để tiến hành phân cấp cấp cứu chẩn đoán điều trị dựa theo hình phóng xạ lan toả ra đông nam tây bắc bốn phương tám hướng, cũng chính là bệnh viện thứ nhất của trường đại học Đông Dương, Bệnh viện số hai tỉnh, Bệnh viện Nhân dân tỉnh, Bệnh viện Nhân dân thành phố.

- Đồng thời, khoa cấp cứu bệnh viện số hai tỉnh với những khoa cấp cứu của các bệnh viện khác cũng tiến hành trao đổi nhân viên để học tập lẫn nhau. Mục đích của phương pháp này chính là ở mỗi một bệnh viện, đều thành lập được một đội ngũ cấp cứu đỉnh cấp

...

Sau khi nghe những gì Chu Tiềm nói, thực sự, đôi mắt của Trần Thương đã sáng rực lên

Đây là một biện pháp rất tốt

Bệnh viện số hai tỉnh không chỉ là một bệnh viện, mà còn là một hạch tâm

Nhưng, bệnh viện số hai tỉnh còn cần kéo theo những bệnh viện xung quanh phát triển, cũng như kéo theo hệ thống y học của An Dương tiến bộ.

Cũng đồng nghĩa với việc xây dựng liên kết cấp cứu thành một thể, có thể tự động lưu chuyển nhân viên, xây dựng nên lực lượng nòng cốt.

Để khoa cấp cứu bệnh viện số hai tỉnh kéo theo những khoa cấp cứu xung quanh

Và để bộ phận cấp cứu định hướng mô hình phát triển cho các bộ phận xung quanh.

Sau khi Chu Tiềm nói xong, ông nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, cháu chính là hạch tâm của kế hoạch này, cháu thấy thế nào?

Lúc này suy nghĩ của Trần Thương đã không còn dừng ở thành phố An Dương nữa.

Nếu như An Dương có thể thành lập được liên kết cấp cứu thành một thể, từ đó đông nam tây bắc đều xây dựng lên những toà nhà cấp cứu đỉnh cấp, sau đó tiếp tục lan toả ra xung quanh

Lại tiếp tục lan toả ra toàn bộ tỉnh Đông Dương, tiếp đó là toàn bộ mấy tỉnh ở địa phận Trung Nguyên...

Cứ như vậy, mô hình phát triển liên kết y tế ở trung bộ thực sự có thể thực hiện được

Trong lúc nhất thời, Trần Thương đưa ánh mắt đầy kinh hỉ nhìn về phía Chu Tiềm.

Trước đây anh thuyết phục ông ấy tiến tới nơi này, thật sự đã kiếm lời rồi

- Có thể thử một chút

Trần Thương gật đầu đồng ý.

Những viện trưởng khác cũng nhẹ nhàng thở ra, bọn họ vẫn sợ Trần Thương không đồng ý.

Hiện tại, ba người Đàm Trung Lâm, Dương Thao, Tiền Lượng đều lần lượt trở thành viện trưởng của bệnh viện mình đang công tác, Phương Hỉ vẫn giữ nguyên vị trí viện trưởng tại bệnh viện số hai đại học Đông Dương, không ai lay động được.

Tới đây, hội nghị giải tán.

Các bệnh viện lớn bắt đầu công việc lu bù lên.

Trần Thương đang muốn rời đi, lại bị Chu Tiềm gọi lại:

- Chủ nhiệm Trần, đây là tư liệu do Trần Bỉnh Sinh gửi tới, cháu xem trước đi.

Trần Thương vội vàng gật đầu, nói thật, gần đây chuyện khiến hắn lo lắn nhất chính là tiến độ điều tra của Trần Bỉnh Sinh về hai ca tử vong do bệnh tiêu chảy kia.

Sau khi nhìn thông tin và hình ảnh phản hồi của hắn, Trần Thương lập tức sửng sốt

Tuyến dịch limpha tế bào trong đại tiện cũng vượt chỉ tiêu

Tình huống cơ bản của hai bệnh nhi đã tử vong này gần như trùng khớp với bệnh nhi vài ngày trước anh vừa khám và chữa bệnh

Thế nhưng, tuyến dịch limpha tế bào cao tới mức đáng sợ.

Đây là tình huống như thế nào?

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương lại nhíu mày, anh tranh thủ thời gian lật xem tư liệu.

Dựa theo báo cáo tử vong do bác sĩ trấn Đồng Từ viết, nguyên nhân tử vong là hô hấp suy kiệt

Trần Thương lập tức sửng sốt

Vì sao lại là hô hấp suy kiệt?

Bệnh viện Hương Trấn khẳng định không có năng lực cấp cứu những bệnh nhân gặp tình trạng hô hấp suy kiệt, nhưng trẻ em tiêu chảy, người bình thường cũng không nghĩ ra khả năng trẻ em đó bị hô hấp suy kiệt?

Trong lúc nhất thời, hô hấp của Trần Thương cũng có chút dồn dập lên.

Vào lúc này, đột nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên

[Đinh! Phát động nhiệm vụ liên hoàn. Vòng thứ nhất, điều tra chân tướng! Đi tìm nguyên nhân tử vong của đứa trẻ bị tiêu chảy, điều tra rõ ràng vị trí phát bệnh và nguyên nhân chân chính dẫn tới người bệnh tử vong!]

[Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, có thể đạt được ban thưởng: liệu pháp phẫu thuật bệnh tâm thần.]

[Nhắc nhở: thời gian cần thiết để hoàn thành nhiệm vụ càng ngắn, liệu pháp phẫu thuật càng hoàn thiện!]

Sau khi Trần Thương nhìn thấy những nội dung này, anh lập tức biến sắc

Quả nhiên

Phát động nhiệm vụ liên hoàn

Hơn nữa, còn là thời gian càng ngắn, độ hoàn thành càng cao

Lại còn liệu pháp phẫu thuật bệnh tâm thần?

Đây không phải vừa vặn có thể dùng tới chuyên gia cứu vớt virus học Vương Chân sao?

Nghĩ tới đây, dường như Trần Thương loáng thoáng bắt được một vài thứ

Chu Tiềm nhìn thấy dáng vẻ nhíu mày của Trần Thương, nhịn không được nói:

- Cháu cảm thấy tình huống này như thế nào?

Trần Thương buột miệng:

- Không hề lạc quan

Sau khi nói xong, Trần Thương ngẩng đầu, nhìn Chu Tiềm, nói:

- Viện trưởng Chu, cháu chuẩn bị qua bên đó xem tình huống

Chu Tiềm nghe xong, không khỏi nhíu mày:

- Thật sự nghiêm trọng như thế?

Trần Thương lắc đầu:

- Chuyện không biết mới là chuyện đáng sợ nhất, cháu muốn đi làm rõ ràng. Mấy ngày trước ở bệnh viện cũng xuất hiện trẻ em tiêu chảy diễn biến tình trạng nặng, cháu cảm thấy nội dung trên giấy xét nghiệm có chút kỳ quái.

Nghe đến đó, Chu Tiềm lập tức nói:

- Chú sẽ gọi điện cho viện trưởng Tần, cháu cứ nói với ông ấy.

Chu Tiềm nói xong, trực tiếp bấm điện thoại cho Tần Hiếu Uyên.

Sau khi Tần Hiếu Uyên nghe thấy Trần Thương muốn đi, ông ấy cũng không lo lắng quá mức.

Bởi vì sau khi virus Rota đi vào trong cơ thể, nó có thể gây nên bệnh hay không, lại dựa vào số lượng virus bị nhiễm, trạng thái miễn dịch và đặc trưng sinh lý của cơ thể.

Cũng có nghĩa là số lượng virus xâm lấn càng nhiều cùng với công năng miễn dịch giảm thấp, sẽ trợ giúp virus hoạt động.

Hơn nữa, độc tính của virus Rota là dạng vi rus tương đối yếu, thuộc về loại ca bệnh có thể đảo ngược được tình huống.

Bình thường, những người mắc bệnh đều bảo trì được hoàn chỉnh màng nhầy đường tiêu hóa

- Kỳ thật con cũng không cần tới đó. Hôm qua, cha đã gọi điện cho chú ba của con, để chú ấy liên lạc với chuyên gia viện nghiên cứu virus thủ đô cùng đi.

- Có điều... Con muốn đến thì cứ đến. Thế nhưng con phải nhớ kỹ cho cha, khi trở về, nếu không hoàn tất quy trình khử độc, nhất quyết không được bước vào nhà

Trần Thương nghe xong, cũng nhịn không được bật cười.

Anh biết rõ lão Tần đang lo lắng cho Dương Dương.

……..

Người ta nói rằng người già là ‘cách bối thân’.

Đây không chút nào là giả cả

Có thể thấy mỗi ngày Ký Như Vân và Tần Hiếu Uyên vào nhà thay vì tìm Tần Duyệt mà là tìm Dương Dương thì có thể nhìn ra

Tần Duyệt đã có địa vị như vậy, thì huống chi là Trần Thương.

Tần Hiếu Uyên đã biểu thị rõ ràng ý của mình, anh chị đi trấn Đồng Từ về, không đi tắm hết mùi rượu, không đi ngâm nước nóng, không uống thuốc khử trùng, thì đừng mơ động vào cháu trai của tôi

Chương 2106: Giá Trị Của Bác Sĩ

Cùng ngày, Trần Thương đưa Đặng Minh lên đường.

Từ khi Đặng Minh đến An Dương, luôn được Trần Thương cho luyện tập cấp cứu.

Để cho anh ta hiểu rằng: cấp cứu khác bác sĩ không biên giới ở đâu?

Cấp cứu bao gồm rất nhiều thứ, nhiều bệnh, nhiều tình huống ở khoa cấp cứu khác với tình huống kiểu đó.

Từ An Dương đến trấn Đồng Từ chỉ mất một đoạn ngắn.

Trần Thương lái chiếc xe bá đạo của Trương Chí Tân, vì trấn Đồng Từ ở vùng núi, hiện tại tuy giao thông tốt nhưng cũng nên phòng trừ xảy ra chuyện.

Nên lái xe địa hình dễ dàng di chuyển hơn

Điều này khiến Trần Thương nảy sinh ý định mua thêm một chiếc ô tô.

Chiếc xe phóng nhanh về phía trấn Đồng Từ.

Trên đường, Đặng Minh không nhịn được hỏi:

- Chủ nhiệm, loại chuyện này... Anh có thể không cần tự mình đi mà?

Trần Thương không nói khiến Đặng Minh mặt đỏ bừng.

Hồi lâu, Trần Thương mới hỏi:

- Vậy anh nghĩ xem... Bệnh gì cần tôi đích thân đi?

Đột nhiên, Đặng Minh nhất thời không nói nên lời

- Những bệnh nặng? bệnh khó chữa? Thay đầu? Hay ghép tim?

Nói đến đây, Trần Thương nghiêm túc nói:

- Anh đã từng nghe một câu nói trước đây của lão trung y chưa?

- Thượng y trị vị bệnh, trung y trị dục bệnh, hạ y trị dĩ bệnh

- Cái việc chữa bệnh này ấy à cũng giống như đánh trận. Anh đừng bao giờ đánh giá thấp đối thủ của mình

- Lần này, bệnh tiêu chảy của trẻ em, anh cũng biết, là một bệnh nhiễm virus Rota, nhưng ở cùng một nơi lại có hai người chết. Bệnh viện chúng ta đã xuất hiện trọng bệnh. Tôi cũng đã cho anh xem báo cáo hoá nghiệm. Anh nói xem nếu anh là giám đốc của Ủy ban Y tế, anh sẽ chú ý chứ?

Đặng Minh im lặng không nói.

Trần Thương nói tiếp:

- Đặng Minh, anh có thiên phú, kỹ năng cấp cứu tốt, dám chiến đấu. Những điều này tôi đều thấy, nhưng anh phải nhớ kỹ rằng bác sĩ không chỉ

phải dũng cảm mà còn phải cẩn thận

- Lòng có manh hổ ngửi tường vi (máu). Đó là nghề của chúng ta, một chút cũng phải cẩn thận, như vậy mới có thể khám phá ra chân tướng

Tính kiêu ngạo của người trẻ thực sự sẽ gặp bất lợi.

Trần Thương cảm thấy có rất nhiều người trong khoa cấp cứu? cũng chỉ có Đặng Minh thực sự phù hợp với đặc điểm của một bác sĩ cấp cứu.

Gặp việc không hoảng? Rất bình tĩnh.

Phương thức xử lý không hề chậm chút nào.

Phẩm chất này rất hiếm, chắc chắn không thể tách rời khỏi mấy năm làm bác sĩ không biên giới của Đặng Minh.

Rất khỏ gặp khả năng càng là tình huống nguy cấp lại càng bình tĩnh.

Đây đều là khuyết điểm của Đặng Minh? Nhưng tại sao Trần Thương cứ giữ Đặng Minh lại phòng cấp cứu mà không hỏi không quản gì?

Bởi vì anh ấy cần mài giũa kỹ năng lâm sàng? Bác sĩ không biên giới rất xuất sắc, nhưng họ vẫn không hiểu rằng bác sĩ lâm sàng không hề dễ dàng chút nào.

Làm thế nào để vẽ một vòng tròn trong các quy tắc? Làm thế nào để thích ứng với xã hội và hệ thống này, những điều này cũng quan trọng.

Cũng như

Làm thế nào để tiếp tục trau dồi kỹ thuật của bản thân càng ngày càng giỏi hơn

Trình độ của bác sĩ không biên giới, nói tương đối thì, thực sự rất cẩu thả sao? Dù sao thì điều kiện trên chiến trường có hạn? Tỷ lệ tử vong cao? Có thể cứu nổi người không.

Nhưng cuộc sống thì khác, rất cần chất lượng cuộc sống, cần phải quan tâm đến tâm trạng của bệnh nhân và gia đình họ.

Ngoài ra còn có vấn đề về y đức.

Ở đây, Đặng Minh dường như hiểu ra một số vấn đề.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Các anh đã gặp phải ôn dịch chưa?

Đặng Minh nghe Trần Thương nói vậy, sắc mặt anh ấy đột nhiên thay đổi

Sao lại chưa gặp bao giờ chứ

Lúc ở Châu Phi anh ấy đã gặp phải Ebola, tận mắt chứng kiến vô số cái chết nhưng cũng đành bất lực, gặp H7N9 ở Indonesia, lúc đó tổ chức buộc phải sơ tán...

Bởi vì lúc đó, họ bất lực

Trần Thương nói tiếp:

- Bệnh truyền nhiễm thật ra cũng giống như tàn thuốc vô tình ở đồng cỏ, lúc này nếu để ý mà dập tắt thì không thành vấn đề

- Nhưng nếu anh không hỏi không quan tâm, cảm thấy không có gì đáng kể, vậy khi tia lửa duy nhất ấy trở thành ngọn lửa khắp thảo nguyên thì anh có thể làm gì nữa?

- Lúc này, đã không còn cách nào dập tắt được lửa nữa. Anh chỉ có thể cắt cỏ xung quanh, để lửa tự sinh tự diệt mà thôi.

Nói đến đây, Trần Thương nghiêm mặt hỏi:

- Nếu cỏ này là người, anh nghĩ như thế nào?

Nghe Trần Thương nói vậy, Đặng Minh như đứng đống lửa, như ngồi đống than

Cảm thấy một loại sợ hãi từ sâu thẳm trong tâm hồn

Nghĩ đến tính mạng con người như cỏ dại, bị bệnh dịch hoành hành, Đặng Minh đột nhiên cảm thấy một cảm giác nhỏ bé và đáng sợ

- Đề phòng, thận trọng, đây mới là thái độ mà một bác sĩ nên có

- Virus Rota cũng không có gì ghê gớm nhưng anh có từng nghĩ đến chưa? Đây là một loại virus RNA sợi kép có sức đề kháng mạnh với thế giới bên ngoài. Nó có thể tồn tại trong 7 tháng ở nhiệt độ phòng và vài ngày hoặc vài tuần trong phân bón. Chịu được axit và chịu được tính kiềm

- Loại virus này còn có thể tiến hóa

- Sau khi tôi đọc báo cáo kết quả xét nghiệm của bệnh nhân, tôi phát hiện trong phân có rất nhiều tế bào limpha. Tình huống này không ổn lắm, chắc chắn là có vấn đề.

- Vì vậy, tôi nghi ngờ rằng những virus rota này cũng đã tiến hóa, và virus rota lần này độc hơn và các triệu chứng cũng nghiêm trọng hơn, nên rất cần phải chú ý.

- Hiện nay, đã có hai bệnh nhân tử vong. Tôi đi kiểm tra, rà soát lại xem có biểu hiện gì bất thường không?

Đặng Minh gật đầu.

Đường ở trấn Đồng Từ đều là đường núi, sau khi đi bộ trên đường vành đai hơn một giờ mới đến trung tâm y tế thị trấn.

Lúc đi là đã hơn bảy giờ, lúc này trời cũng đã tối.

Sau khi Trần Bỉnh Sinh biết Trần Thương đang ở đây, đã đến bệnh viện để đón anh.

Mà trấn trưởng trấn Đồng Từ, giám đốc bệnh viện, cục trưởng cục y tế đều đến.

Vẻ mặt ai cũng lộ rõ vẻ lo lắng, hồi hộp

Dù sao thì cũng không ai nghĩ đến cái chết của hai đứa trẻ lại gây nên nhiều sự chú ý như vậy?

- Chào mừng Giáo sư Trần

Viện trưởng của thị trấn Đồng Từ là một bác sĩ điều trị 50 tuổi, tên là Tiêu Tiến Văn, một người đàn ông hói béo.

Trần Thương lễ phép nói với Trần Bỉnh Sinh:

- Điều tra thế nào rồi?

Trần Bỉnh Sinh khẽ cau mày:

- Một số chuyên gia từ viện Vi rút học đã kiểm tra các mẫu thu thập được, nói rằng virus rota không tiến hóa và protein nhuận tràng NSP4 trong virus rota không thay đổi.

Sau khi Trần Thương nghe thấy lời này, không khỏi nhíu mày.

- Bọn họ ở đâu?

- Chuẩn bị trở về.

Trần Bỉnh Sinh sửng sốt không khỏi nói.

Lúc này, viện trưởng trung tâm y tế thị trấn Đồng Từ đi tới:

- Giáo sư Trần, đã muộn rồi, các cậu đi bôn ba một ngày, ăn cơm trước, sau đó nghỉ ngơi sớm đi.

Trần Thương nhìn thời gian, đã ba bốn ngày trôi qua kể từ khi chuyện xảy ra.

Do dự một chút, Trần Thương nói thẳng:

- Tôi không đói. Tôi trước đi xem thi thể đứa nhỏ đã.

…….

Bệnh viện của thị trấn Đồng Từ không có nhà xác.

Suy cho cùng đối tượng chủ yếu là những bà con trong thôn, khi xảy ra chuyện lập tức được đón về.

Thật ra sau khi cha mẹ của hai đứa trẻ xảy ra bất hòa, cũng không hề chĩa mũi nhọn về phía bệnh viện.

Rốt cuộc thì chuyện này cũng thường xảy ra ở những địa phương nhỏ. Dù không biết nguyên nhân là gì nhưng họ đều không quen chĩa mũi dùi về phía bác sĩ ngay từ đầu.

Chương 2107: Đôi Mắt Thần Thánh

Thật ra nhiều lúc, người nông thôn rất nặng tình người.

Người trong làng về cơ bản đều biết tổ tiên mấy đời của nhau. Nếu nhà nào có người không tốt thì không thể ở lại đây được nữa, vì sức ép của dư luận đạo đức khiến người đó không thể chịu đựng nổi.

Trên thực tế, đôi khi, đây không phải là một điều xấu.

Sau khi hai đứa trẻ xảy ra chuyện, viện trưởng của thị trấn Đồng Từ là Tiêu Tấn Văn đã trực tiệp liên hệ cho nhóm y tế của thị trấn, sau đó thông báo cho tỉnh.

Sau đó Tần Hiếu Uyên đã thông báo cho cấp dưới tiến hành điều tra chi tiết nguyên nhân cái chết của đứa trẻ.

Xác hai đứa trẻ được đặt tạm ở tầng dưới, ở đây chuyên tìm người vận chuyển tủ lạnh đến để bảo quản thi thể.

Bởi vì đang gần đến thu đông, ở dưới lầu là một màu ảm đạm và cảm giác ớn lạnh.

Trần Bỉnh Sinh và Trương Xu đi với Trần Thương đi xuống. Viện trưởng Tiêu Tấn Văn thấy Trần Thương thực tiếp xuống dưới này cũng chỉ đành đi theo.

Trần Thương trực tiếp yêu cầu khiêng xác bệnh nhân ra.

- Đã khám nghiệm tử thi chưa?

Trần Thương vừa đeo găng tay vừa hỏi.

- Rồi, sau khi chủ nhiệm Tần thông báo, bác sĩ pháp y của thị trấn đã đến, phán đoán nguyên nhân cái chết là do suy hô hấp

Tiêu Tấn Văn thở dài.

Bệnh viện xảy ra án mạng không phải là chuyện hiếm, nhưng sau khi quyền hạn của bệnh viện thị trấn càng ngày càng nhỏ, nói thật thì… Những ca bệnh lớn đều khám ở ngoài, nơi đây đã trở thành một phòng khám lớn

Bởi vậy rất ít khi viết những báo cáo về cái chết của bệnh nhân.

Trần Thương gật đầu, anh nhớ trên báo cáo cũng nói vậy.

Nhưng… Tại sao nhiễm vi rút rota có thể gây suy hô hấp?

Đây là một chuyện rất kỳ lạ.

Có phải chỉ đơn giản là do ho, sốt và nhiễm trùng đường hô hấp?

Không đủ chính xác

Vậy thì nguyên nhân là gì?

Trong lúc nói chuyện, Trần Thương đã mặc quần áo, đeo găng tay vào, liếc nhìn Đặng Minh nói:

- Đến đây giúp tôi.

Đặng Minh vội vàng gật đầu.

Thành thật mà nói, cho dù Đăng Minh có kiên định như thế nào, nhưng việc giải phẫu đứa trẻ nhỏ như vậy vẫn khiến anh ta cảm thấy có chút e ngại và bất an.

Tay của Trần Thương rất vững vàng

Thật ra, trên đời này có một loại dao thực sự là con dao an toàn nhất, và đó chính là dao mổ

Đứa trẻ thực sự đã được khám nghiệm tử thi rồi, vì vậy vết mổ vẫn còn đó.

Trần Thương làm theo quy trình.

Xác chết, đối với một bác sĩ có kinh nghiệm, thực sự biết nói

Họ có thể xác định rõ ràng nguyên nhân tử vong của bệnh nhân thông qua sự thay đổi của một số chi tiết.

Một đứa trẻ hai tuổi thực sự không lớn

Trần Thương chủ yếu kiểm tra ruột non.

Vì khu vực lây nhiễm và ăn mòn chính của virus rota là ruột non.

Vì vậy, chắc chắn cõ thể tìm ra nguyên nhân trực tiếp ở đây.

Bởi vì nhiệt độ thấp, cơ thể đã trải qua một số thay đổi nhỏ.

Nhưng hai mắt Trần Thương lúc này giống như đang mở hack vậy

Bản thân anh cũng không ngờ rằng mắt mình có thể phát huy hết tác dụng khi nhìn thấy thi thể

【Dạ dày: bình thường (sau khi chết, một loạt các thay đổi đã xảy ra!)]

【Tuyến tụy: Bình thường... 】

Trần Thương rất kiên nhẫn, từng bước nhìn xuống dưới, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Quả nhiên, khi Trần Thương đến khu vực ruột non, khuôn mặt của anh đã thay đổi

[Ruột non: niêm mạc ruột non bị tổn thương, tế bào biểu mô nhung mao niêm mạc ruột bị phá hủy và rụng đi! 】

Sắc mặt Trần Thương đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Theo cách nghĩ hiện tại, anh chắc chắn hơn một nửa rằng đứa bé bị nhiễm virus rota.

Tuy nhiên, nguyên nhân cái chết vẫn chưa được tìm ra

Vị trí biến đổi ở đâu?

Trần Thương quan sát cẩn thận.

Bắt đầu từ mọi chi tiết của ruột non.

Không đúng

Ngay khi anh lướt qua thành ruột non một cách trơn tru, anh phát hiện ra thứ gì đó khác lạ trong các nếp gấp

Nghĩ đến đây, anh nhanh chóng thay sang găng tay cảm nhận.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm một cách cẩn thận

Ruột non rất dài, có nhiều nếp gấp, rất dễ cất giấu thứ gì đó.

【Niêm mạc nội mô ruột non: vỡ nát! 】

Vẻ mặt của Trần Thương thay đổi, quả nhiên là như vậy

Thương thì nhiễm vi rút rota là một thay đổi bệnh lý có thể đảo ngược và niêm mạc thường duy trì tính toàn vẹn.

Những bộ phận khác căn bản đều bình thường.

Tuy nhiên, với khả năng tri giác siêu phàm, Trần Thương cảm nhận rõ ràng rằng nhung mao của ruột non đã ngắn lại

Nó có nghĩa là gì?

Những cái này đều là dấu hiệu không nên xuất hiện

Anh nhanh chóng cắt một miếng và nói với Đặng Minh:

- Lát nữa gửi đi kiểm tra xuyên đêm

Đặng Minh nghe Trần Thương nói như vậy thì có chút sửng sốt, vội vàng gật đầu:

- Vâng, chủ nhiệm

Nhìn thấy sắc mặt của Trần Thương nghiêm trọng như vậy, Trần Bỉnh Sinh cũng dần cau mày.

Mà Tiêu Tấn Văn lại không hiểu rõ lắm. Ông ta là một viện trưởng bình thường của bệnh viện thị trấn, không giàu kỹ năng và kiến thức chuyên môn.

Nhìn thấy những lát cắt thành thạo của Trần Thương, thành thật mà nói, Tiêu Tấn Văn không có cách xuống tay, chỉ có thể phối hợp

Tiếp theo, Trần Thương tìm kiếm rất nhiều thứ một cách tỉ mỉ, nhưng lật đi lật lại vẫn không tìm ra manh mối.

Đây có phải là nguyên nhân gây ra cái chết?

Tìm phổi

Không còn nghi ngờ gì nữa, suy phổi.

Nguyên nhân nào gây ra suy phổi?

Tất cả đều là vấn đề

Không có lời giải thích

Trần Thương có thói quen tự hỏi và trả lời để xem liệu anh có thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng cho mình hay không.

Vì vậy, anh hiển nhiên đã không thể vượt qua khi mắc kẹt ở bước suy phổi.

Trần Thương vội nói:

- Đưa hồ sơ bệnh án cho tôi

Tiêu Tấn Văn vội vàng gật đầu. Thành thật mà nói, không biết tại sao khi ở với Trần Thương, ông ta luôn cảm thấy rất áp lực.

Nhưng Trần Thương lại rất nghiêm túc, cúi đầu cẩn thận xem xét hồ sơ và dữ liệu khác nhau, cũng như các kế hoạch điều trị

Theo hồ sơ bệnh lý.

Trẻ em thường có các triệu chứng cơ bản của nhiễm trùng đường hô hấp và tiêu hóa, bao gồm sốt, sổ mũi, ho, nôn mửa, đau bụng và tiêu chảy trong vòng 2 tuần trước khi phát bệnh.

Nhưng điều này cho thấy điều gì?

Chứng minh chức năng phổi bẩm sinh của bệnh nhân không đủ?

Hay nó có nghĩa là bị nhiễm trùng phổi?

Không có kết quả, Trần Thương không thể bắt đầu.

Tuy nhiên, mọi thứ luôn có điểm kỳ lạ.

Khi Trần Thương nhìn thấy một câu trong sổ bệnh lý, anh đột nhiên dừng lại

Trẻ bị đau đầu và sau đó xuất hiện tình trạng cáu kỉnh.

Bệnh hệ thần kinh?

Trần Thương lập tức dời tầm mắt lên đầu.

Rõ ràng là anh muốn mổ sọ

- Chuẩn bị mổ sọ?

- Hả!? Mổ sọ? Cái này... chủ nhiệm Trần…

Tiếu Tấn Văn cũng bị Trần Thương làm cho kinh ngạc. Đột nhiên mổ sọ thật sự rất bất ngờ

- Đúng vậy, mổ sọ, tôi cảm thấy tình trạng bệnh nhân rất kì lạ

- Nhưng…

Tiêu Tấn Văn không biết nên nói gì, rất khó xử

- Nhưng… Bên Trung tâm Giám định Pháp y và Viện Nghiên cứu Virus…

…….

Nghe thấy Tiêu Tiến Văn nói như thế, Trần Thương cười cười.

- Chỉ cung cấp tham khảo
Câu nói này, trong lòng Tiêu Tiến Văn rất không chắc chắn.
Vào lúc này, Trần Thương tiếp tục mở ổ bụng vừa rồi ra.
Anh nhìn thấy gan rồi
Gan này, khiến cho Trần Thương vui mừng lên.
Có lẽ... không gọi là vui mừng
【Gan: Gan tắc nghẽn mỡ nội tạng!】
Trần Thương đột nhiên tỉnh táo lại
Tại sao lại xuất hiện tình huống gan tắc nghẽn mỡ nội tạng này chứ?
Chuyện này hiển nhiên là nói nhảm, đứa trẻ còn chưa đến 20 tuổi.
Vậy nguyên nhân là gì chứ!?

Chương 2108: Vẫn Chưa Tìm Ra Chân Tướng

Trần Thương trực tiếp nói:
- Chuẩn bị mổ sọ
Đặng Minh liền vội vàng gật đầu:
- Giáo sư Trần... Không có máy khoan điện.
Trần Thương lắc đầu:
- Cưa điện là được rồi
Tiêu Tiến Văn biết rõ, ông ta đã không ngăn cản được.
Cùng với như thế này, thì chẳng bằng... Phối hợp với Trần Thương?
Vào giờ phút này, tổn thương màng nhầy, tổn thương đường ruột bên trong da, các nhung mao ruột non ngắn và cùn, gan tắc nghẽn mỡ nội tạng...
Manh mối, càng ngày càng kỳ lạ
Cuối cùng là nguyên nhân gì?
Ngay lúc Trần Thương đang chuẩn bị, pháp y của đội đến, bọn họ nằm trong đội ngũ pháp y của huyện, nhưng chuyên gia giám định pháp y đỉnh cấp quốc gia Dương Truyền Đường lại đến phối hợp.
Đây là chuyên gia của lĩnh vực pháp y quốc gia, giáo sư pháp y của Đại học Y khoa Thủ đô.
Dương Truyền Đường đi thẳng đến tầng hầm.
Lúc nhìn thấy Trần Thương chuẩn bị dùng cưa điện để mổ sọ, liền vội vàng hỏi:
- Tại sao lại muốn mổ sọ?
Trần Thương cũng không giải thích, trực tiếp chuẩn bị mở.
Hiện tại, giải thích chuyện gì cũng giải thích không rõ ràng, thay vì như vậy, thì dùng sự thực để nói chuyện
Dương Truyền Đường nhìn thấy Trần Thương không đếm xỉa đến, lập tức nhíu mày.
Anh ta biết rõ Trần Thương, thế nhưng... Cậu là một bác sĩ Ngoại khoa, rõ ràng là có chút phô trương rồi
Trong lúc nói chuyện, Trần Thương bên này đã hoàn thành mổ sọ
Dương Truyền Đường trong lúc nói chuyện liền chuẩn bị tiến đến
Thế nhưng, một màn trước mắt, khiến cho anh ta sửng sốt
- Đây là!?

Sắc mặt của Dương Truyền Đường rõ ràng có chút thay đổi, há to miệng, khó tin mà nhìn vào cảnh tương phía trong đại não

Rất rõ ràng, Dương Truyền Đường bị một màn này làm cho khiếp sợ.

Chẳng lẽ... Nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của bệnh nhân không phải là do suy kiệt phổi sao?

Trần Thương nói:

- Thoát vị não

Dương Truyền Đường đờ đẫn gật đầu, anh ta đương nhiên biết rõ, đây là thoát vị não.

Nhưng tại sao lại có thoát vị não

Trần Thương không nói gì, mà là ngày sau đó, tách ánh mắt của bệnh nhân ra, lần này Dương Truyền Đường... rõ ràng đã giật mình

- Phù... phù thị giác

Mặc dù đã không phải là dáng vẻ trước đây, nhưng Dương Truyền Đường là ai? Anh ta chính là giáo sư pháp y đỉnh cấp, suy đoán về tình trạng của bệnh nhân trước khi chết là vô cùng chính xác

- Không sai.

Trần Thương nhàn nhạt nói.

Vào giờ phút này, anh đã hiểu rồi, nguyên nhân cái chết của bệnh nhân làm gì mà bởi vì suy kiệt hô hấp cơ chứ.

Không đúng

Chuẩn xác một chút mà nói.... Suy kiệt hô hấp là nguyên nhân dẫn đến, nhưng lại không phải là nguyên nhân cái chết, càng không phải nguyên nhân chính dẫn đến phát bệnh

Cả người Dương Truyền Đường ngây ngốc nhìn vào Trần Thương ở trước mặt, đủ các loại cảm giác.

Bản thân đã đoán sai rồi?

Giám định sai rồi?

Trần Thương cũng không có dáng vẻ vênh vào hung hăng gì.

Bởi vì, nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của đứa trẻ còn chưa xác định được.

Lúc này, Trần Thương mới quay người lại, nhìn qua Dương Truyền Đường:

- Xưng hô như thế nào?

Nếu như là trước đây, Dương Truyền Đường chắc chắn sẽ thẹn quá mà hoá giận, thậm chí có thể nói là có chút mặc kệ.

Nhưng hiện tại, chỉ dựa vào mấy phần phương pháo mổ sọ này của Trần Thương, liền có thể nói rõ, trình độ của người ta hơn xa mình.

Vậy nên... Còn có thể nói gì chứ?

Dương Truyền Đường vội vàng nói:

- Xin chào, giáo sư Trần, tôi là thầy giáo... của Đại học Y khoa Thủ đô.

Anh ta không nói bản thân là giáo sư, hoặc nói vinh dự.

Bởi vì bây giờ nói những thứ này, đơn giản chính là đang vả mặt chính mình?

Lông mày của Trần Thương hơi nhíu lại:

- Xin chào, giáo sư Dương.

Dương Truyền Đường vội vàng nói:

- Gọi tôi là Dương Truyền Đường là được rồi, mạo muội hỏi một chút, giáo sư Trần, chuyện này... Nguyên nhân cái chết của bệnh nhân rốt cuộc là vì cái gì?

Trần Thương lặng lẽ hỏi:

- Anh có nghe nói qua... Một loại bệnh tên là... Hội chứng Reye?

Pháp vị pháp y ở phía sau lưng sau khi nghe thấy, khuôn mặt liền mơ mộng

Đây là bệnh gì chứ?

Thế nhưng, sau khi Dương Truyền Đường cẩn thận suy nghĩ kỹ lại, ánh mắt đột nhiên sáng lên

- Hội chứng Reye... là hội chứng Reye % sao!?

Đúng

Chắc chắn là nó

Đây là một bệnh não cấp tính ở trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ, hội chứng trong đó nhiễm mỡ gan là đặc điểm lâm sàng chính.

Vào lúc này, Dương Truyền Đường đột nhiên kịp phản ứng một chuyện.

Sau đó, trong nháy mắt liền tỉnh ngộ

- Giải thích thông rồi

- Chắc chắn là như vậy

Dương Truyền Đường kích động nói:

- Giáo sư Trần, cậu thực sự quá lợi hại rồi

- Hiện tại, tất cả đều đã giải thích rõ

Nhìn thấy Dương Truyền Đường kích động như thế, những người xung quanh đều sửng sốt.

Khuôn mặt mơ mộng của mọi người nhìn qua Dương Truyền Đường, không biết nên nói cái gì.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều có thể đoán được một chút, đó chính là, giáo sư Trần Thương chắc chắn đoán được nguyên nhân của bệnh nhân.

Nhìn thấy sắc mặt nghi ngờ của mọi người, Dương Truyền Đường vội vàng giải thích nói:

- Giáo sư Trần quả nhiên lợi hại

- Hiện tại, tất cả chẩn đoán bệnh đều đã rõ ràng, hội chứng Reye là một loại phản ứng thuốc không tốt nghiêm trọng, tỉ lệ tử vong cao. Nhưng, căn bệnh này là một căn bệnh hiếm gặp mà trẻ em mắc phải trong quá trình hồi phục sau khi bị nhiễm vi rút, dùng thuốc axit salicylic (chẳng hạn như aspirin) như một nguyên nhân quan trọng

- Mà bây giờ, nếu như chúng ta đẩy ngược lại, thì bệnh nhân rất có khả năng sẽ bị nhiễm trùng virus nặng

- Dựa theo kết quả của sở nghiên cứu virus đến xem, bệnh nhân là sau khi nhiễm virus Rota, phát sinh hội chứng Reye, sau đó dẫn đến một loạt các bệnh tật

- Nhất định là như thế

Nói đến đây, Dương Truyền Đường kích động nói:

- Quá kinh điển rồi

- Giáo sư Trần, cậu cũng quá lợi hại rồi

Vào lúc này, mọi người cũng bừng tỉnh.

Bên trong ánh mắt nhìn qua Trần Thương, tràn đầy sùng bái

Thế nhưng... Trần Thương lại thở dài.

Quả nhiên, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.

Chuyện này mang ý nghĩa, nguyên nhân chân chính ở phía sau vẫn chưa tìm được.

Đó chính là... Cuối cùng thì virus Rota có biến đổi hay không?

Trần Thương suy đoán là có.

Dù sao, virus Rota bình thương cũng không thể nào dẫn đến đường ruột của bệnh nhân thay đổi kịch liệt như thế.

Hiện giờ, phân tích của Trần Thương cũng kết thúc.

Tiêu Tiến Văn, viện trưởng của Sở y tế trấn Đồng Từ vô cùng vui mừng.

Dù sao thì cuối cùng cũng có kết quả.

- Giáo sư Trần à, cũng may là nhờ cậu, nếu không phải là cậu thì... Chúng tôi đều đang mơ mơ màng màng đây

Dương Truyền Đường trong lúc nói chuyện thì cầm điện thoại lên chuẩn bị thông bào cho nhân viên công tác của Sở nghiên cứu virus.

Ngay lúc tất cả mọi người đang chuẩn bị chúc mừng

Trần Thương đột nhiên nói:

- Thực ra... Những thứ này đều không phải là chân tướng

Mọi người vừa nghe thấy, lập tức sững sờ ngay tại chỗ

- Hả?

- Là có ý gì?

Trần Thương lắc đầu, không giải thích, mà là nói:

- Gọi người của Sở nghiên cứu virus đến, hãy đưa hàng mẫu này đi nghiên cứu một chút

- Đặng Minh, anh đem một phần khác, đưa đến cho Viện nghiên cứu gen của tôi để tiến hành xác định trình tự protein NSP4

Tiêu Tiến Văn nói:

- Bọn họ chuẩn bị đi rồi...

Trần Thương nhàn nhạt nói:

- Nói bọn họ quay lại là được.

Đám người:....

Đúng như vậy, thật sự đơn giản như thế.

.....

Hai người Hoàng Anh Bác và Vu Chính Tư là nhân viên nghiên cứu cao cấp của Sở nghiên cứu.

Thân phận của hai người là thuộc hạng đỉnh cấp quốc nội của lĩnh vực Nghiên cứu virus.

Chương 2109: Hội Chứng Reye

Cho dù là ở trên thế giới thì cũng có một chút phân lượng

Đặc biệt là Hoàng Anh Bác, trong thời kì có bệnh dịch cúm gia cầm H1N1, một bản văn chương liên quan đến virus cúm leo lên 《The Lancet》, lúc đó có rất nhiều trích dẫn, cũng xem như là một người nổi tiếng nhỏ.

Một năm kia còn được quốc gia cắt cử ra nước ngoài để tham gia Cứu viện cảm cúm ở Indonesia, nhận được khen ngợi của quốc tế, là một nhân vật rất ghê gớm.

Nhưng lần này, chuyện Tần Vĩnh Nghĩa để cho bọn họ đến trấn Đồng Từ ở tỉnh Đông Dương hỗ trợ điều tra về virus Rota, lại khiến cho anh ta cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Bởi vì trẻ em bị tiêu chảy vào mùa thu cũng không tính là chuyện lớn gì, mỗi năm đều có, hơn nữa tỉ lệ phát bệnh của bệnh này vốn đã rất cao, hơn nữa không còn không dễ dàng xảy ra chuyện, vậy nên... căn bệnh này cũng không có gì đáng để lo lắng.

Thế nhưng Hoàng Anh Bác và Tần Vĩnh Nghĩa cũng có chút giao tình, nếu như đã nói, thì đến một chuyến là được.

Xem như là đến xem thử phong thổ của An Dương.

Thế nhưng, sau khi hai người điều tra một phen về virus, cũng không có bất kỳ phát hiện nào

Virus Rota đang biến dạng, đây là một chuyện không thể tránh được.

Dù sao thì virus so với con người, thì kết cấu của nó càng đơn giản hơn, chuyện này mang ý nghĩa là tốc độ tiến hoá hoặc là biến dạng của bọn chúng sẽ nhanh hơn.

Thế nhưng, phen này điều tra, bọn họ cũng không phát hiện có quá nhiều thay đổi nào.

Sau khi đạt được kết quả, hai người cũng không ở lại trần Đồng Từ để chờ đợi, mà là về huyện, nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị về nhà.

Thế nhưng, ngày hôm sau, ngay lúc hai người đang chuẩn bị đứng lên.

Điện thoại của Tiêu Tiến Văn gọi đến.

Hoàng Bác Anh không lưu số điện thoại của Tiêu Tiến Văn, nhưng bên kia lại sốt ruột nói:

- Giáo sư Hoàng, tôi là viện trưởng Tiêu Tiến Văn của Trung tâm Y tế thị trấn Đồng Từ, anh vẫn còn chưa đi đúng không?

Hoàng Anh Bác mỉm cười:

- Ồ! Xin chào, viện trưởng Tiêu, chuyện này chưa kết thúc, nhưng ở bên kia tôi cũng có công việc, vậy nên cũng không làm phiền mọi người nữa.

Tiêu Tiến Văn vội vàng nói:

- Giáo sư Hoàng, hai người khoan hãy đi, tình huống có biến, đã có kết quả kiểm tra virus trong cơ thể của bệnh nhân, virus Rota có thay đổi.

Lời này vừa nói, Hoàng Bác Anh lập tức sửng sốt một lát.

- Viện trưởng Tiêu, anh là có ý gì?

Bọn họ đã làm kiểm tra qua, không có bất cứ vấn đề gì.

Một viện trưởng Tiêu Tiến Văn của Trung tâm Y tế thị trấn nói virus biến dạng, chuyện này đương nhiên là có chút viển vông.

Tiêu Tiến Văn vội vàng nói:

- Giáo sư Trần Thương do Vệ Kiện ủy của tỉnh Đông Dương cử đến trong đêm hôm qua đã làm ra kiểm tra, nguyên nhân dẫn đến cái chết thực sự của bệnh nhân cũng không phải là do duy kiệt hô hấp, mà là do virus Rota dẫn đến Hội chứng Reye, từ đó hình thành thoát vị não, do thứ này mới tạo ra mất cân bằng trung tâm, dẫn đến một vài phản ứng hệ liệt.

- Giáo sư Trần trong đêm đã đem virus đưa đến Sở nghiên cứu, phát hiện virus Rota có chút không giống so với trước đây, cụ thể... aiya, tôi cũng không nói rõ được, hay là anh hãy đến đây?

Tiêu Tiến Văn bên này cũng vô cùng vội.

Hoàng Anh Bác nghe thấy lời nói của Tiêu Tiến Văn, sắc mặt lập tức thay đổi, hội chứng Reye?

Cái tên này anh ta vô cùng quen thuộc.

Bởi vì đã tách rời ra các virus cúm, virus parainfluenza, virus coxsackie, virus herpes simplex, virus Epstein-Barr, bệnh thủy đậu... Từ trên người của những bệnh nhân mắc Hội chứng Reye

Thế nhưng, virus Rota dẫn đến hội chứng Reye?

Chuyện này hiển nhiên là một chuyện ngoài ý muốn

Hoàng Anh Bác thật sự không nghĩ đến, chỉ là một virus Rota, lại có thể gây ra hội chứng Reye nguy hiểm đến tính mạng, kết quả nư vậy, đương nhiên là đã vượt khỏi phán đoán và nhận thức của anh ta

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Hoàng Anh Bác rõ ràng đã thay đổi, trên khuôn mặt vốn dĩ đang bình tĩnh, lại có rất nhiều rất nhiều bối rối

- Được, tôi lập tức đến đó

Hoàng Anh Bác cúp điện thoại, vội vàng nói với cộng sự Vu Chính Tư:

- Tình huống có thay đổi, tranh thủ thời gian quay về hiện trường

Vu Chính Tư nhìn thấy Hoàng Anh Bac sốt ruột như thế, liền vội vàng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Anh Bác nói chi tiết lại những lời nói của Tiêu Tiến Văn

- Lão Vu, anh đã nghe nói qua về hội chứng Reye có trong biến chứng của virus Rota chưa?

Vu Chính Tư trực tiếp lắc đầu:

- Khẳng định không có

Hoàng Anh Bác nhìn chằm chằm vào Vu Chính Tư, hít sâu một hơi:

- Trần Thương nói có

Vu Chính Tư nhất thời nghẹn lời

Trần Thương là ai?

Cậu ấy chính là Bác sĩ Ngoại khoa có thiên phú nhất trên thế giới, có thành tựu chuyên sâu trong lĩnh vực công trình gen

Thậm chí, lời đồn trong vòng, ngộ tính của giáo sư Trần đối với Y học, cho dù là bất cứ ai cũng không thể so sánh được, năng lực của cậu ta ở Y học lâm sàng, lĩnh vực nghiên cứu khoa học, đều vượt qua bất kỳ là người nào

Có một vài người, có lẽ chính là vì Y học mà sinh ra

Mà Trần Thương đương nhiên chính là người như vậy.

Thế nhưng... Vu Chính Tư nuốt ngụm nước miếng, không nhịn được hỏi:

- Có khi nào... giáo sư Trần đã chẩn đoán bệnh sai rồi hay không?

Hoàng Anh Bác cười khổ một tiếng:

- Chỉ mong là như vậy

Trong lúc nói chuyện, hai người vọi vàng ngăn lại một chiếc taxi, giá cả hỏi cũng đều không hỏi, liền trực tiếp đi đến Trung tâm Y tế thị trấn Đồng Từ

Thậm chí lúc này, trong lòng hai người còn có chút sợ hãi.

Nếu như bây giờ bọn họ thật sự đi rồi.

Hậu quả... Không thể lường được

Hy vọng là giáo sư Trần Thương đã chẩn đoán sai bệnh...

Đương nhiên, bọn họ chỉ có thể đem hy vọng này phó thác lên người Trần Thương.

Mà lúc này, thành phố An Dương tỉnh Đông Dương, Đặng Minh cả một đêm đều không ngủ, sau khi một mình lái xe quay về An Dương, đã mang đồ giao cho Đào Huân và Dương Trúc Thành.

Hai vị lão đồng chí của Viện nghiên cứu công trình gen Thanh Hoa này hiện tại cũng đang khẩn trương chuẩn bị cho Viện nghiên cứu gen đầu tiên ở Trung Quốc.

Hơn ba giờ sáng bị Đặng Minh đánh thức, đưa đến hàng mẫu

Đặng Minh chỉ lo lắng không yên mà nói một câu:

- Giáo sư Đào! Tranh thủ thời gian làm kiểm tra! Kiểm tra tổ hợp gen RNA, kiểm tra trình tự mã hoá protein của protein xác ngoài VP4 hấp thụ và protein rò rỉ NSP4

Đào Huân bị dáng vẻ này của Đặng Minh doạ cho nhảy lên:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đặng Minh vốn dĩ không muốn gọi điện thoại cho Trần Thương.

Nhưng, điện thoại lúc này lại đột nhiên vang lên, Đặng Minh biến sắc:

- Giáo sư Trần?

m thanh của Trần Thương trầm thấp, còn có chút thở gấp:

- Tình huống có thay đổi, tranh thủ thời gian nghiên cứu tình trạng của virus Rota

Đào Huân nhận lấy điện thoại, vội vàng hỏi:

- Giáo sư Trần, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Giọng nói của Trần Thương có chút ngưng trọng:

- Bên thị trấn Đồng Từ xuất hiện bệnh nhân trẻ em tiêu chảy mới, bây giờ chúng tôi đang tiến đến.

- Giáo sư Đào, anh hãy nhanh chóng đưa hàng mẫu đi kiểm tra, dùng cách mà tôi đã chỉ cho anh, xem thử xem có đồ vật mới hay không

- Nhanh chóng

Sau khi Đào Huân nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi:

- Được

- Còn có... Nghiêm trọng không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi không biết.

- Thế nhưng, virus Rota lần này, dẫn đến hội chứng Reye

Đám người Đào Huân lập tức trầm mặc

Trần Thương cũng trầm mặc một lát.

Chương 2110: Virus Rota Lần Này Có Thể Sẽ Khá Nghiêm Trọng, Nói Không Chừng Sẽ Tạo Thành Một Hậu Quả Nhất Định

Vào lúc này... Đào Huân không nhịn được mà hỏi:

- Hội chứng Reye là gì...?

Anh ta rất xấu hổ, thế nhưng cũng không còn cách nào...

Dù sao chuyên môn của anh ta cũng không phải là làm về virus hay lâm sàng.

Trần Thương cũng liền xấu hổ

Mà Đặng Minh thì thiếu chút nữa là cười phun ra.

Đào Huân càng thêm lúng túng...

Bầu không khí trì trệ, Dương Trúc Thành cũng tò mò giống như thế:

- Đúng vậy, hội chúng Reye là cái gì?

…….

Dương Trúc Thành khiến cho đám người lại tẻ ngắt lần nữa

Trần Thương cũng dở khóc dở cười, giải thích một phen, nói:

- Viện trưởng Đào, hiện tại tôi lo lắng virus Rota có khả năng biến dạng, anh hãy nhanh chóng làm ra kết quả, tôi ở bên này cũng đang liên hệ với Viện nghiên cứu virus.

Đào Huân gật đầu:

- Ừm, chuyện này cậu cứ giao cho tôi

Hơn ba giờ sáng, An Dương, đèn đuốc bên trong Sở nghiên cứu đột nhiên sáng trưng.

Trong hàng lang đều là người.

Bãi đậu xe cũng lần lượt có rất nhiều người chạy đến, tất cả mọi người cũng bắt đầu chuẩn bị.

Mà cùng lúc đó, Trần Thương lập tức liên hệ với Tần Hiếu Uyên đang ngủ say.

- Ba, con lo lắng virus Rota ở bên này tồn tại khả năng biến dạng, ba hãy nhanh chóng đưa đến một vài thứ tiếp tế và dược phẩm.

Sau khi Tần Hiếu Uyên ở bên này nghe thấy tin tức mà Trần Thương phản hồi về, làm gì còn buồn ngủ nữa.

Xoay người rời khỏi giường, thông báo với các bệnh viện, nhanh chóng làm tốt các sắp xếp và chuẩn bị

Mười phút sau, tất cả các bệnh viện, Trung tâm Kiểm Soát và các nhân viên công tác phòng người dịch bệnh ở thành phố An Dương đều từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Quay lại đơn vị, mặc áo trắng vào, làm tốt các loại chuẩn bị.

Có đôi lúc, bác sĩ và quân nhân đều giống nhau, gặp phải bất kì tình huống đột nhiên xảy ra nào, thì bọn họ cũng cần làm tốt để chuẩn bị tiến đến tiền tuyến.

Bởi vì nghề nghiệp như vậy

Có vài chiến tranh, chỉ có bọn họ có thể ra trận.

Mỗi một bệnh viện cấp cứu đều bắt đầu chuẩn bị các dược phẩm cần thiết.

Trong lúc nhất thời, từ trên bầu trời của thành phố An Dương đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lấy bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 làm trung tâm, sau đó càng ngày càng nhiều các bệnh viện ở đông tây nam bắc bắt đầu thắp sáng lên.

Đèn lấp loé của xe cấp cứu giống như được dệt thành một tấm lưới phòng hộ hoa mỹ

Đang chạy đến một nơi không biết tên nào đó

.....

Rạng sáng 3 giờ 30 phút.

Trần Thương dẫn theo Trần Bỉnh Sinh, Trương Xu và Tiêu Tiến Văn lái xe nhanh chóng tiến đến thôn Vương Gia Trang ở trấn Đồng Từ.

Bác sĩ nông thôn Triệu Tường Sinh cũng một đêm không ngủ, bởi vì khoảng thời gian này, kể từ sau khi hai đứa bé kia chết vì đau bụng, tất cả mọi người đều rất xem trọng

Nhưng, thứ virus này, ở mọi nơi, có đôi lúc thực sự là khó lòng phòng bị.

Chuyện này không

Hôm nay, trong thôn không ít đứa trẻ cũng lần lượt bắt đầu đau bụng.

Lần này, đã khiến cho các lão bách tính xung quanh đều vô cùng khẩn trương.

Mà Triệu Tường Sinh, người được xem như bác sĩ ở trong thôn cũng càng sốt ruột hơn.

Lúc ba giờ rưỡi sáng, cuối cùng thì Triệu Tường Sinh cũng đã đợi được đoàn người Tiêu Tiến Văn và Trần Thương.

Sau khi đến nơi, Trần Thương là người đầu tiên hứng sào không kịp khách sáo mà đi thẳng vào phòng khám bệnh.

Dọc trên đường đi, thông qua điện thoại, Triệu Tường Sinh đã đem tình hình điều tra rõ ràng nói cho Tiêu Tiến Văn.

Vương Gia Trang không lớn không nhỏ, nhưng lại có đến 300 hộ gia đình.

Sau ngày mùa thu hoạch, đàn ông ở trong thôn đều ra ngoài đi làm.

Người già và vợ ở nhà trông con cái.

Bây giờ, sau khi đột nhiên xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều có chút hoang mang lo sợ.

Cán bộ của thôn cũng không ngủ được, đám người tụ tập ở bên ngoài phòng khám bệnh không lớn, khẩn trương hút thuốc.

Bên trong gian phòng thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng trẻ nhỏ khóc và tiếng nức nở của người lớn.

Loại chuyện đau bụng này có lẽ ở phần lớn người đều không tính là chuyện lớn gì.

Thế nhưng... Nếu như một ngày kéo hai ba mươi lần, thì anh có thể nghĩ đến loại cảm giác đau khổ đó không?

Có một vài đứa trẻ bị mất nước đã xảy ra vài tình trạng không đúng.

Nói thẳng ra, vẫn là bởi vì không xem trọng

Mà cho dù có xem trọng, thì các bác sĩ ở bệnh viện thị trấn và bác sĩ ở trong thôn có thể có bao nhiêu nhận biết về virus Rota? Có bao nhiêu người có cách giải quyết?

Trần Thương đi vào phòng khám bệnh, lúc này ở bên trong có bốn đứa trẻ, một đứa thì khóc đến mệt nên chắc là đã ngủ thiếp đi, ba đứa còn lại thì vẫn đang thiếu khí mà rên rỉ yếu ớt.

Trần Thương thấy thế, cũng không kịp khách sáo, vội vàng nói với phía sau:

- Mang dược phẩm vào, nhanh chóng truyền dịch

Trước mắt, vẫn chưa có thuốc đặc hiệu đối với viêm đường tiêu hoá do virus Rota gây ra. Chủ yếu là căn cứ vào triệu chứng dựa trên các nguyên tắc điều trị tiêu chảy cấp tính.

Tiêu Tiến Văn vội vàng nói:

- Mọi người không cần căng thẳng, đây là chuyên gia đến từ tỉnh của chúng ta, giáo sư Trần Thương

- Thuốc cũng là do chúng tôi mang đến, mọi người không cần phải lo lắng

- Giáo sư Trần, làm phiền cậu rồi

Thực ra, đối với người trong thôn mà nói, ai mà biết An Dương chứ

Bọn họ không hề quan tâm đến những chuyện này.

Thế nhưng nghe thấy là chuyên gia đến từ trong tỉnh, tất cả mọi người đều an tâm hơn mấy phần.

Trần Thương cúi đầu, bắt đầu cẩn thận kiểm tra tình trạng của đứa trẻ.

Nói đến cũng lạ, những đứa trẻ này sau khi được Trần Thương ôm lấy, đều an tâm hơn rất nhiều, một màn này khiến cho bác sĩ trong thôn - Triệu Tường Sinh ở phía sau trợn tròn mắt

Bởi vì khi anh ta chỉ vừa đụng vào mấy đứa trẻ này, thì chúng liền khóc lớn oa oa, căn bản là không cho đụng

Thế nhưng tay của Trần Thương lại không ảnh hưởng đến?

Một màn này, khiến cho mẹ của đứa trẻ cũng sững sốt.

Trần Thương không quan tâm đến những nghiên cứu này, sau khi anh cẩn thận kiểm tra một phen, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may đều chỉ là mức độ mất nước khác nhau, dù sao tiêu chảy nhiều lần, mất nước cũng là chuyện bình thường.

- Chuẩn bị bổ sung dịch

- Cho uống là được, tổ 3, mặt khác đưa 1.25mg thuốc diphenoxylate.

- Ai nghiêm trọng hơn một chút, thì truyền dịch vào tĩnh mạch...

....

Trần Thương hạ y lệnh đâu vào đấy.

Sau đó, anh ra khỏi phòng, hỏi:

- Trưởng thôn, những đứa trẻ tròn ba tuổi ở trong thôn có bao nhiêu?

Trưởng thôn thở dài:

- Sau khi bỏ thai thứ hai, thì nhóm đứa trẻ như thế này vô cùng nhiều, có khoảng 20 đứa

Trần Thương nghe xong, khẽ nhíu mày

20 đứa

Đây đều là nhóm có nguy cơ cao.

Anh lờ mờ cảm thấy, virus Rota lần này có thể sẽ khá nghiêm trọng, nói không chừng sẽ tạo thành một hậu quả nhất định.

Trần Thương vội vàng nói:

- Bây giờ, hãy thông báo cho tất cả các phụ huynh, những đứa trẻ gần đây xuất hiện tiêu chảy không nên cho dùng sữa bột, sữa bò và sữa mẹ

- Những đứa trẻ vẫn chưa xuất hiện tiêu chảy, thì gần đây hãy dùng sữa mẹ làm chính

- Sau đó tăng cường vệ sinh cá nhân và xem chừng con cái...

Một đêm này, rất nhiều người trong thôn Vương Gia Trang đều thức trắng đêm không ngủ.

Tình trạng của mấy đứa trẻ bị tiêu chảy nghiêm trọng đã có chút giảm bớt.

Thế nhưng, chuyện này cũng không khiến cho Trần Thương buông lỏng cảnh giác.

Ngay hơn bảy giờ sáng.

Bên trong sở nghiên cứu gen An Dương, đám người Đào Huân và Dương Trúc Thành phối hợp cùng nhau.

Cuối cùng kết quả nghiên cứu virus Rota cũng đã có

Đặc biệt là trình tự protein của protein gây rò rỉ NSP4 cuối cùng cũng đã có thành quả nghiên cứu.

Chương 2111: Virus Rota Đúng Thật Là Đã Tiến Hóa

Đào Huân vội vàng gọi điện thoại cho Trần Thương:

- Giáo sư Trần, đã có kết quả, trình tự mã hóa protein của bề mặt virus làm rò rỉ protein NSP4 trong chuỗi RNA đã bị thay đổi một chút

- Nhưng thay đổi nhỏ bé này, đã khiến cho tính độc của ruột độc tố NSP4 càng mạnh hơn.

- Có thể chứng minh...Virus Rota đúng thật là đã tiến hóa

Sau khi Trần Thương nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi

Nếu như là như thế?

【Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi điều tra rõ ràng vị trí nguyên nhân phát bệnh chính dẫn đến tử vong của bệnh nhân! Phát hiện vị trí nguyên nhân chính gây ra tiêu chảy.】

【Thời gian nhiệm vụ tiêu hao một ngày, hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ, nhận được liệu pháp phẫu thuật bệnh tâm thần cấp hoàn mỹ! Nhận được thuốc bù dịch virus Rota!】

【Đinh! Phát đông nhiệm vụ vòng thứ hai: Ổn định đại cục! Tiến hóa của virus Rota đã hoàn thành, hãy tận hết sức lực làm giảm tổn thất của người dân, ổn định vượt qua nguy cơ!】

Trần Thương hít sâu một hơi, anh quay người lại nói với Tiêu Tiến Văn:

- Thông báo chuyên gia virus quay lại.

.....

Tám gờ sáng

Sau khi Hoàng Anh Bác cúp điện thoại, sắc mặt anh ta ngưng trọng, vội vàng tiến đến trấn Đồng Từ với Vu Chính Tư.

Thế nhưng, hai người vừa mới đến một bước, thì nhân viên công tác của Sở nghiên cứu cũng vừa gọi điện đến

- Giáo sư Hoàng, độc tính của virus Rota khác biệt so với trước kia

Hoàng Anh Bác nghe thấy tiếng, sắc mặt của anh ta thay đổi, vội vàng hỏi:

- Tại sao trong báo cáo của lúc trước lại không có?

Nhân viên công tác nghẹn lời...

- Bởi vì chưa kích hoạt

- Có ý gì?

- Mặt ngoài của virus Rota không phải là kết cấu protein NSP4 nên rất khó tiến hành xác định trình tự mã hoá protein, vậy nên chúng tôi chỉ có thể thông qua phán đoán về độc tính mà tiến hành nghiên cứu. Nhưng, các thử nghiệm sơ bộ về độc tính không có quá nhiều tác dụng trên động vật, mà hôm nay chúng tôi nhận được thông tin phản hồi của giáo sư Đào Huân ở Sở nghiên cứu gen Thanh Hoa, sau đó mới làm thí nghiệm trên nhân thể, lúc này mới... Đạt được kết luận

Nhân viên công tác bất lực giải thích:

- Chuyện lần này nếu như không phải là nhóm người giáo sư Đào Huân, thì bây giờ chúng tôi cũng không có cách nào biết rằng độc tính rò rỉ của protein NSP4 đã gia tăng

Những lời này khiến cho lưng của Hoàng Anh Bác phát lạnh

Công việc mà bọn họ làm, thật sự là không chịu được một chút chủ quan nào

Nếu như hôm nay bọn họ quay về, nếu như Hoàng Anh Bác ông trở về ký tên trên báo cáo nghiên cứu

Vậy thì mọi người đều giống như một nắp hòm kết luận bình thường.

Nhưng, nếu như thật sự là như vậy, thì bản thân mình sẽ trở thành tội nhân

Hàng năm, trẻ nhỏ bị tiêu chảy vào mùa thu do virus Rota không phải là chuyện nhỏ.

Trong nước hàng năm vẫn có hàng chục nghìn, thậm chí là hàng trăm nghìn trẻ em tử vong bởi vì nhiễm trùng virus Rota.

Quốc gia cường đại rồi sao?

Cường đại rồi

Chữa bệnh cũng đang tốt hơn

Thế nhưng... Điều này vẫn không thay đổi được chuyện thật là quốc gia của chúng ta đang phát triển.

Càng thêm không thay đổi được sự thật là ‘dòng người’ chúng ta đang lạc hậu trong rất nhiều lĩnh vực.

Là một chuyên gia nghiên cứu virus, trong lòng Hoàng Anh Bác vô cùng hoảng sợ

Nếu như không phải là giáo sư Trần Thương, thì lần này sẽ mang đến tổn thất như thế nào đây?

Bởi vì bản thân chủ quan, mà tạo thành hàng ngàn hàng vạn đứa trẻ... Nghĩ đến đây, Hoàng Anh Bác đã cảm thấy sợ hãi

Xe chạy nhanh như gió, đường đến thị trấn Đồng Từ không hề thuận lợi một chút nào.

Thế nhưng, Tiêu Tiến Văn không ở bệnh viện, ông ta đang tranh thủ thời gian để liên lạc với Trung tâm Kiểm soát ở địa phương và nhân viên công tác phòng ngừa dịch bệnh.

Như thế này mới biết, làm xong thì đã đến rạng sáng, khi bọn họ đang nghỉ ngơi ở khách sạn bốn sao của huyện, thì giáo sư Trần Thương đã đưa người đến Vương Gia Trang.

Trong lòng của Hoàng Anh cết chặt lại, quả nhiên chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng.

Không quan tâm đến những thứ khác, bọn họ xuất phát lần nữa, tiến đến Vương Gia Trang.

Sau khi đến nơi, đã là hơn mười giờ sáng.

Cũng may nhóm người Trần Thương đã kịp thời cứu viện, tình trạng của đám nhỏ đã khống chế được

Virus Rota không thể trị tận gốc, chỉ có thể tự mình khiêng qua, sau đó hình thành kháng thể.

Nhưng ngay trong lúc này, cần phải duy trì chữa trị, đồng thời cần phải kiểm soát sự nhân lên của virus trong cơ thể, càng phải đề phòng hình thành tiêu chảy.

Có đôi khi, chữa bệnh thì nói là chữa bệnh.

Thế nhưng... Thực ra rất nhiều lúc có lẽ nên gọi là một loại thoả hiệp và cạnh tranh.

Quan hệ của con người và virus, là như thế nào?

Không nói chuyện xa xôi, chỉ cần nói đến bệnh đậu mùa, thực ra là con người và virus bệnh đậu mùa tiến hành đối kháng, con người có kháng thể, thì còn sống, bệnh đậu mùa tự nhiên cũng không đáng lo lắng.

Thực ra virus cũng là như thế

Mọi người cùng nhau chống lại virus, sau khi có kháng thể, thì virus lụi bại, bắt đầu tiến hoá... Rồi lại càn quét thêm lần nữa...

Và khi con người yếu ớt không thể nào chống lại hàng ngàn loại virus trong cơ thể, thì ngay lúc này, có lẽ chính là lúc hai tay buông xuôi.

Mà sự tiếp nối của con người cũng rất lớn

Cũng giống như virus Rota.

Trần Thương để cho cha mẹ các bệnh nhi cố gắng dùng sữa mẹ để nuôi nấng những đứa trẻ không bị virus Rota ăn mòn kia.

Bởi vì ở trong sữa mẹ có kháng thể, có thể giúp đỡ trẻ nhỏ đối kháng với virus tốt hơn.

Giá trị của sữa mẹ, sữa bò khó có thể so sánh được.

Tuyệt đối không chỉ là vấn đề hàm lượng protein.

Sữa mẹ có thể nói là nguồn kháng thể đầu tiên trong cuộc đời của trẻ nhỏ.

Tiêu Tiến Văn nhìn thấy Hoàng Anh Bác, đã vội vàng đứng dậy:

- Giáo sư Hoàng, giáo sư Vu, hai anh đã quay lại rồi

- Vị này chính là giáo sư Trần, Trần Thương, là chủ nhiệm của Khoa cấp cứu bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 của chúng tôi.

Tiêu Tiến Văn giới thiệu một phen, khiến cho Hoàng Anh Bác đỏ mặt tía tai.

- Xin lỗi, chủ nhiệm Trần... Chúng tôi... Aiz

Trần Thương vẫy tay một cái, đánh đứt lời nói của Hoàng Anh Bác:

- Giáo sư Hoàng khách sáo rồi

- Hiện tại, đội ngũ cấp cứu An Dương đang chạy đến đây.

- Hai người là chuyên gia virus học, hai người biết rõ về quy luật phát triển của virus Rota, anh cảm ấy trong thời gian ngắn, thị trấn Đồng Từ liệu có thể một nước triều dâng trào nhỏ hay không?

- Còn có, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo, dựa theo quy luật phát triển của virus, virus Rota là một tiến hoá phổ biến, hay là chỉ là từng ca?

Mấy câu nói của Trần Thương, khiến cho Hoàng Anh Bác trợn to mắt, đây là một người làm những việc thực tế.

Anh ta vội vàng nói:

- Giáo sư Trần suy nghĩ rất đúng.

- Trẻ em tiêu chảy vào mùa thu, thực ra thù virus Rota lan rộng rất nhanh, dựa theo ngày tháng hiện tại mà xem, tôi đoán chừng đến tháng sau, thì tiêu chảy của trẻ em chắc sẽ đạt đến thời kỳ đỉnh cao

- Mà từ phạm vi nhỏ của thị trấn Đồng Từ này mà nói, tôi đoán chừng bên trong cả huyện chắc sẽ đều có thay đổi, phân phối cứu viện cả một huyện chắc là không có vấn đề gì

Trần Thương lại vội vàng gật đầu

Chuyện hiện tại mà anh cần phải làm là ổn định đại cục, đề phòng lan truyền virus Rota.

Nghĩ đến đây, Trần Thương gật đầu 'ừm' một tiếng.

- Anh về An Dương với tôi.

Chương 2112: Đây Cũng Quá Ngang Ngược Rồi?

Hoàng Anh Bác lập tức sững sờ:

- Về... An Dương? Giáo sư Trần, chúng tôi... Sở nghiên cứu ở Thủ Đô bên kia, chúng tôi cần quay về để ứng phó đối với virus Rota lần này...

Lời nói của Hoàng Anh Bác còn chưa dứt, Trần Thương không hề lòng vòng, nhàn nhạt nói câu:

- Các người không nghiên cứu ra được.

Hai người Hoàng Anh Bác và Vu Chính Tư vừa nghe xong, khuôn mặt không nhịn được mà kéo xuống.

Lời nói này... Quá quá đáng rồi

Đáng người không đánh mặt, anh ta như thế này có phải là có chút quá đáng hay không

Hoàng Anh Bác đang muốn già mồm, Trần Thương nói tiếp:

- Sở nghiên cứu của tôi cũng đã hoàn thành xong việc xác định trình tự gen RNA của virus Rota, không phải tôi đã nói với Đào Huân thông báo cho sở nghiên cứu của hai người rồi sao? Hai người không nhận được thông báo sao?

Hoàng Anh Bác lập tức sửng số.

Vào lúc này, anh ta mới bừng tỉnh

- Viện trưởng Đào Huân... Anh ấy đang ở An Dương?

Trần Thương đương nhiên là nhẹ gật đầu:

- Từ sau năm ngoái đến nay, chú ấy chưa từng rời khỏi.

- Hai người quay về cùng với tôi, hiện tại tôi cũng đang thiếu chuyên gia virus học, hiện tại tỉnh Đông Dương là nơi bắt nguồn, mọi người ở lại để hỗ trợ.

Lúc này, Hoàng Anh Bác và Vu Chính Tư mới kịp phản ứng.

- Nhưng... giáo sư Trần, lãnh đạo của chúng tôi...

Trần Thương trực tiếp nói:

- Không cần để ý đến ông ấy, bên này tôi sẽ sắp xếp.

Hoàng Anh Bác lại trợn tròn mắt.

Nói xong, Trần Thương liền đi về phía trước xe.

Bây giờ, anh có rất nhiều chuyện, trước tiên nhất định phải về tỉnh một chuyến, sau khi thông qua tuyên truyền công khai, sau đó mới để cho Vệ Kiện uỷ truyền đạt một vài cách.

Mà Vu Chính Tư ở phía sau lúng ta lúng túng tự mình nói:

- Đây cũng quá ngang ngược rồi

- Sở trưởng của chúng tôi không dễ chọc đâu

……

Sau khi Trần Thương vội vàng quay về An Dương, báo lại chuyện này một lần hoàn chỉnh với Tần Hiếu Uyên.

- Hiện tại, thời gian còn sớm, chúng ta phải nhanh chóng mở rộng việc chống lại virus Rota trong năm nay.

- Trấn Đồng Từ đã xuất hiện virus Rota biến dị, con cảm thấy đây không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Ừm, con có ý nghĩ gì?

Trần Thương suy nghĩ một lát:

- Thứ nhất: Tuyên truyền! Thứ hai: tiêm vắc-xin; thứ ba: chuẩn bị chuyện tốt nhất và xấu nhất.

- Bây giờ, chúng ta cần phải kiểm tra là, các loại vắc xin hiện có thể dẫn đến tác dụng vốn có hay không?

Tần Hiếu Uyên gật đầu:

- Ừm, phía trước để ba chuẩn bị... Chuyện về virus mới, con hãy nhọc lòng nhiều hơn.

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, cứ giao cho con

Sau khi Tần Hiếu Uyên rời khỏi, Trần Thương dẫn theo đám người Hoàng Anh Bác đến Sở nghiên cứu gen của mình.

Cao ốc mới vẫn chưa chính thức đưa vào sử dụng, nhưng lầu nhỏ ở một bên lại có càng khôn khác.

Sau khi Trần Thương dẫn theo hai người đi vào, hai người đều trực tiếp trợn tròn mắt

Nhìn thấy những máy móc cao cấp này, nhìn thấy những phòng thí nghiệm công nghệ cao, hai người khó mà tin được.

Phòng thí nghiệm này, ít nhất là trình độ đỉnh cấp quốc tế

Phòng thí nghiệm gen là nơi đốt tiền nhất, cũng là nền móng

Đầu nhập thường rất lớn, chu kỳ rất dài, hơn nữa tỉ lệ thu lại vốn là thấp nhất.

Thế nhưng một khi có thành quả, thì vô cùng đáng gờm

Bên này Tần Hiếu Uyên cũng đã báo tin tức cho Tần Vĩnh Nghĩa, ông ta hiện tại là chủ nhiệm của Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa dịch bệnh,

sau khi Tiêu Nhuận Phương biết được chuyện này, đã triển khai chiến dịch toàn quốc phòng chống bệnh tiêu chảy mùa thu ở trẻ em.

Đối với thành phố lớn mà nói, thực ra độ khó của việc chữa trị cho trẻ em bị tiêu chảy là không lớn.

Thế nhưng đối với những địa khi có Y tế không phát triển, đối với những nơi có nền y tế lạc hậu trong nước, thì việc tuyên truyền đúng chỗ là rất cần thiết.

Thời gian, từng ngày từng ngày trôi qua.

Vấn đề cũng đã xuất hiện

Vắc xin virus Rota của tỉnh Đông Dương không đủ.

Sau khi vấn đề này xuất hiện, Tần Hiếu Uyên đương nhiên rất tức giận.

Nhưng, từ sau khi chuyện vắc xin của tỉnh Đông Dương bộc phát ra, thì việc khống chế và năng lực điều khiển vắc xin ở trong nước càng ngày càng trở nên quan trọng hơn.

Mà virus Rota là loại vắc xin hạng hai có vị thế yếu kém trên thị trường, hiện tại ngoại trừ những vùng phát triển, thì vắc xin của những địa phương nhỏ căn bản là không đủ.

Bởi vì bản thân công ty vắc xin cũng muốn thu được lợi nhuận, nhưng bây giờ cường độ giám sát lớn, mà lượng nhu cầu của vắc xin cũng không lớn bằng những vắc xin khác, quan trọng nhất chính là đơn giá của vắc xin quá thấp, lợi nhuận quá ít.

Mà giá cả của vắc xin 5 trong 1 (Pentacalent vaccine) quá cao, thị trường có hạn, độ khó nghiên cứu khoa học lớn, vậy nên rất nhiều công ty cũng không muốn nhúng tay vào

Nhưng, muốn phát triển một lượng lớn vắc xin trong thời gian ngắn, đương nhiên là không thể nào

Trong lúc nhất thời, Tần Hiếu Uyên cũng có chút nóng nảy.

Có lẽ rất nhiều người có chút không biết đối với giá cả của vắc xin 5 trong một.

Giải thích đơn giản, vị ‘giá; càng cao, thì các loại huyết thanh bao phủ càng cao

Ví dụ như, thuốc chủng ngừa viêm phổi 7-vanlent là để ngăn ngừa 7 loại vi khuẩn streptococcus pneumoniae, còn thuốc chủng ngừa viêm phổi 13-valent là để ngăn ngừa 13 loại vi khuẩn Streptococcus pneumoniae.

Mà tương tự, đơn giá virus Rota chủ có thể ngăn ngừa loại đơn, mà 5 trong 1 có thể ngăn ngừa nhiều hơn một chút.

Vậy nên, giá cả của 5 trong 1 cũng rất cao.

Kỹ thuật vắc xin Rota 5 trong 1 ở trong nước cũng không hoàn thiện, tác dụng phụ tương đối nhiều, rất nhiều phụ huynh đều nói con họ sau khi sử dụng vắc xin 5 trong 1 thì có các phát ứng không tốt như tiêu chảy hay phát sốt gì đó.

Thế nhưng, cho dù là vậy, thì số lượng cũng không đủ.

Trần Thương ở bên này nghiên cứu virus đã thu được kết quả từ sớm.

Cho dù là vắc xin 5 trong 1 của hiện tại, cũng không hoàn toàn ngăn ngừa được virus Rota mới.

Nhưng, có thể giảm độc tính xuống.

Tin tức này đối với mọi người mà nói, cũng không phải là một tin tức tốt.

Nhưng chuyện quan trọng nhất, chính là an toàn của những đứa trẻ trong khu dân cư thành phố, có lẽ có sự chống đỡ của bệnh viện, có vắc xin có thể dùng, có thể khiêng qua.

Thế nhưng rất nhiều địa phương có Y tế phát triển lạc hậu thì nên làm sao bây giờ?

Mà bên này, Chương Mục cũng vội vàng đến tìm Trần Thương:

- Giáo sư Trần, Vương Chân tự sát rồi

Lời này vừa nói

Trần Thương lập tức mơ màng.

Trên người của Vương Chân còn có nhiệm vụ của bản thân, còn có lệnh chiêu mộ! Còn có sách kỹ năng phẫu thuật cấp hoàn mỹ nữa

Sao lại có thể tự sát chứ

Trần Thương bất lực, anh mới vừa nhận được sách kỹ năng phẫu thuật bệnh tâm thần, lúc vội vàng xử lí chuyện virus, đã quên mất chuyện của Vương Chân.

Bên này nghe thấy lời nói của Chương Mục, trong lòng Trần Thương lập tức lộp bộp một tiếng.

- Chết rồi?

Chương Mục lắc đầu:

- Vẫn chưa, cấp cứu đã đến, thế nhưng...

- Chú nghe dì nhỏ nói, chứng hưng cảm của anh ấy càng ngày càng nghiêm trọng, không khống chế nổi chính mình.

- Bên chú có cách gì tốt không?

Đi cùng với Chương Mục đến, còn có sở trưởng Ngô Ái Quốc của một Sở nghiên cứu virus bên Thủ đô.

Dù sao Vương Chân cũng là nhân tài, nếu như không phải là tính hưng cảm gián đoạn, thì hiện tại anh ấy chắc chắn là chuyên gia cao cấp nhất của virus học ở trong nước.

Đáng tiếc, con người chính là như vậy

Chương 2113: Cần Một Loại Thuốc Bù Dịch Loại Mới

Ngô Ái Quốc nhìn qua Trần Thương:

- Giáo sư Trần, đồng chí Vương Chân là chuyên gia có thiên phú nhất ở nước của chúng ta, nếu như cậu có cách... Thì xin cậu hãy giúp đỡ cậu ấy một chút.

Trần Thương hỏi một câu:

- Tại sao chú ấy lại tự sát?

Chương Mục thở dài:

- Cắt cổ tay, dứt khoát không có trở ngại.

Trần Thương vừa nghe là cắt cổ tay, nhẹ nhàng thở ra, nếu như là cắt cổ tay, thì không ảnh hưởng đến phẫu thuật.

- Ừm, tôi biết rồi

- Hãy nhanh đưa chú ấy đến đây đi, cháu sẽ nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, ánh mắt của Ngô Ái Quốc và Chương Mục liền sáng lên:

- Giáo sư Trần... Cậu có cách sao?

Trần Thương đương nhiên gật đầu:

- Đúng vậy.

- Nhưng gần đây cháu bận xử lí chuyện virus Rota, còn chưa kịp...

Chương Mục vừa nghe, ền lập tức kích động lên.

- Quá tốt rồi, giáo sư Trần, cậu biết không? Chúng tôi đều đã liên hệ với rất nhiều quốc gia trên phạm vi thế giới.

- Bọn họ đều không có cách tốt nào, không ngờ rằng... Vậy mà cậu lại có thể trị

Ngô Ái Quốc cũng xúc động một tiếng:

- Quá tốt rồi

Lúc này Hoàng Anh Bác và Vu Chính Tư biết được Sở trưởng đã đến, cũng nhanh chóng đi qua.

- Lãnh đạo...

Hoàng Anh Bác đang muốn giải thích tại sao lại chậm chạp chưa quay về thủ đô.

Không ngờ rằng Ngô Ái Quốc lại trực tiếp nói:

- Giáo sư Hoàng, giáo sư Vu, hai người hãy cố gắng phối hợp công việc với giáo sư Trần, nhất định phải nhớ kỹ, lời nói của giáo sư Trần, chính là lời nói của tôi

- Giáo sư Trần, nếu như cậu cần người, thì tôi sẽ cử thêm người đến.

Một màn này... Khiến cho hai người Hoàng Anh Bác trợn tròn mắt

Sở trưởng của bọn họ... Lúc nào lại trở nên chó liếm như thế?

(Chó liếm: chỉ những người không có chủ kiến, phấn đấu chỉ chực chờ để nịnh hót, tâng bốc người khác..)

Nghĩ đến giọng nói ngang ngược ngày hôm qua của Trần Thương, hai người nhìn qua nhau, không biết nên nói gì.

Rất nhanh, Vương Chân đã được đưa đến bệnh viện nhân dân tỉnh số 2.

Mà bên này, Tần Hiếu Uyên đã liên hệ với các công ty dược phẩm ở nước ngoài để đặt giá đấu thầu vắc xin 5 trong 1.

Ngay lúc này, virus Rota ở Tân Cương đột nhiên bạo phát, vô cùng bất ngờ

Số lượng trẻ em bị tiêu chảy trên khắp cả nước điên cuồng tăng cao.

Tin tức này khiến cho giá cả của công ty Y dược mà Tần Hiếu Uyên đang đàm phán tức điên lên.

Bởi vì giá cả mà công ty Y dược đàm phán không ổn

Bản thân Tân Cương đối mặt với tình huống này, đương nhiên là nghĩ đến việc nhờ Nhật Bản giúp đỡ.

Dù sao thì Nhật Bản cũng là quốc gia có nền Y tế phát triển nhất Châu Á.

Thế nhưng, đối mặt với quần thể bệnh nhân khổng lồ, thì trình độ Y tế của Tân Cương càng ngày càng giật gấu vá vai.

Bởi vì những đứa trẻ bị tiêu chảy dẫn đến mất nước cần một loại thuốc bù dịch mới

.....

Thực ra, đừng bao giờ cảm thấy một loại bệnh nhẹ thì có thể tốn bao nhiêu tiền?

Đúng như vậy, đối với chuyện trẻ em bị tiêu chảy mà nói, có tốn đến mấy ngàn tệ cũng không nhiều, nhưng khi anh nhân mấy ngàn tệ này với một cơ số nhân khẩu khổng lồ, thì trở thành gánh nặng của quốc gia

Sau khi ở Tân Cương xuất hiện càng ngày càng nhiều bệnh nhân trẻ em bị tiêu chảy mùa thu, thù cơ cấu nhân khẩu khổng lồ đương nhiên đã đấu đá

với tài nguyên chữa bệnh không ngang nhau, trở thành sự uy hiếp đối với sự hài hòa của xã hội và nhân tố ổn định quan trọng

Có lẽ không nghiêm trọng đến mức uy hiếp sự ổn định của xã hội và trật tự công cộng như những bệnh truyền nhiễm khác.

Bởi vì virus Rota thực sự là lấy yếu sợ mạnh, nói thật sự không thể đánh bại những người trưởng thành, chỉ có thể bắt nạt những bạn nhỏ.

Một số lượng lớn bệnh nhân tiêu chảy vẫn đang tiếp tục sử dụng thuốc bù dịch, thế nhưng lúc này, rất nhiều các vùng nông thôn và sơn thôn hết lần này đến lần khác đều không có đủ lượng thuốc bù dịch.

Phải biết, Tân Cương là một nước nông nghiệp truyền thống, dân số làm nông nghiệp chiếm đến hơn 75% tổng dân số.

Chuyện này mang ý nghĩa phát triển của thành thị hóa sẽ tương đối lạc hậu hơn, tỉ lệ che phủ của Y tế vẫn luôn là một vấn đề lớn

Sau khi virus Rota bất ngờ kéo đến, rất nhanh đã đã đạt đến một cao điểm.

Thế nhưng, đối mặt với chuyện bệnh nhân đột nhiên gia tăng, dược phẩm Y tế phần lớn là đều thiếu.

Thế nhưng, là một quốc gia chủ nghĩa xã hội, trù tính chung và năng lực quản lý của Tân Cương vẫn đáng được khẳng định.

Quốc gia nhanh chóng bắt đầu điều động tài nguyên để tiến hành cấp cứu.

Bộ ngoại giao cũng nhanh chóng bắt đầu các loại hiệp thương cùng với Nhật Bản và Trung Quốc.

Tình thế nghiêm trọng liên tục tăng cao, rất nhiều quốc gia xung quanh Ấn Độ cũng bắt đầu xuất hiện một vài chuyện về virus Rota.

Ngày 28 tháng 10, chuyên gia Nakanoda của Bệnh truyền nhiễm Nhật Bản đã phát biểu tiến triển nghiên cứu mới nhất về virus Rota trên《The Lancet》.

Ngay sau đó, các tập san lớn trên thế giới cũng bắt đầu quan tâm đến virus Rota lần này.

Các luận văn liên quan cũng càng ngày càng nhiều

Học hội bệnh truyền nhiễm của nước Mỹ cũng tổ chức buổi họp, rất nhanh đã làm ra hướng dẫn liên quan đến trị liệu.

Chiến tranh

Bệnh tật

Những thứ này đều là chuyện quan trọng uy hiếp đến sức khỏe của nhân loại.

Thế nhưng, thực sự là công cụ của một số nhà tư bản để kiếm lời.

Bởi vì sự phát triển của virus Rota, khiến cho giá cả của vắc xin virus Rota cũng càng ngày càng cao.

Bản thân của hai loại vắc xin cũng có lỗ hổng.

Hơn nữa, virus Rota còn là vắc xin giảm độc tính, chắc chắn là không thể chứa đựng số lớn.

Huống hồ, đơn giá của vắc xin virus Rota dường như cũng không có nhiều tác dụng đối với virus Rota lần này.

Vậy nên, vắc xin 5 trong 1 có giá cao đã trở thành mục tiêu tranh đoạt của các quốc gia trên thế giới.

Thậm chí có thể nói đây là một loại chiến lược vật tư

Trong lúc nhất thời, giá cả của vắc xin 5 trong 1 từ mấy trăm tệ đột nhiên tăng mạnh, giá cả vắc xin của các nước Mỹ Nhật Thụy Sĩ Pháp Anh trực tiếp nhảy lên đến mấy vạn tệ.

Giá cao như thế này, căn bản không thể trở thành thứ mà dân chúng bình thường có thể mua nổi.

.....

- Giáo sư Trần, lãnh đạo chủ quản, chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương của Vệ kiện ủy và bộ trưởng Giả của Bộ ngoại giao mời anh đến thủ đô để tham gia cuộc họp vào ngày mai.

Trần Thương bên này đang chuẩn bị tiến hành phẫu thuật cho Vương Chân, điện thoại đột nhiên vang lên.

Trần Thương ngẩng đầu hỏi y tá trưởng:

- Phẫu thuật của Vương Chân sắp xếp vào lúc nào?

Sau khi Y tá trưởng vội vàng xem xét một phen, nói:

- Giáo sư Trần, tám giờ sáng ngày mai.

Anh lập tức nhíu mày, đối diện nói với điện thoại:

- Thật xin lỗi, ngày mai tôi có phẫu thuật.

Nhân viên công tác vừa nghe thấy, lập tức trợn tròn mắt

Công việc này của anh ta đã làm bảy tám năm, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế.

Thông báo mở cuộc họp lần nào mà đối phương không phải vô cùng cung kính chứ, dù sao bản thân cũng đại biểu hai ba vị bộ trưởng, quan trọng là còn có một vị lãnh đạo

Cấp phó quốc gia đó

Anh ấy như thế này...

Nhân viên công tác lập tức nghẹn lời, không biết nên nói gì.

- Giáo sư Trần... Chuyện này, là lãnh đạo điểm danh nói anh đến tham gia, anh có cần suy nghĩ thêm hay không, phẫu thuật có thể để cho người khác làm mà?

Chương 2114: Mở Video Họp Từ Xa

Trần Thương lắc đầu:

- Người khác không làm được, chỉ có tôi có thể làm.

- Thế nhưng, là hội nghị gì?

Thư ký vội vàng nói:

- Liên quan đến công việc chống virus Rota.

- Tân Cương cũng đã cử lãnh đạo đến rồi, hy vọng chúng ta có thể hỗ trợ.

Trần Thương hít sâu một hơi, chuyện này cũng tương đối quan trọng, hơn nữa... còn có lãnh đạo của An Dương, vị lãnh đạo đó có ân đối với bản thân.

Trước đây khi chủ nhiệm Tiêu Nhuận Phương dẫn theo Trần Thương đi ăn cơm ở Đại lễ đường Nhân dân chính là do vị lãnh đạo kia mời.

Nói thật thì, từ chối cũng không thích hợp.

Nhưng, phẫu thuật của Vương Chân... Thật sự không thể kéo dài thêm.

Hiện tại virus đang phát triển, nếu nhưng Vương Chân có thể gia nhập vào trong đó, hơn nữa... Bản thân còn có ba tấm lệnh bài chiêu mộ và một mục phẫu thuật hoàn mỹ, đối với bản thân mà nói, thật sự là trợ giúp rất lớn.

Càng huống hồ... Bệnh tình của Vương Chân thật sự là đang chuyển biến xấu, không thể thêm một lần tự sát nữa, đến lúc đó muốn cứu thì cũng rất khó khăn

Sau khi đắn đo suy nghĩ, Trần Thương hỏi:

- Thời gian cụ thể của cuộc họp là từ mấy giờ đến mấy giờ?

Đột nhiên thư ký có một loại cảm giác, anh ta cảm thấy giáo sư Trần này so với lãnh đạo còn...

Nhìn đồng hồ, anh ta nói:

- Thời gian cụ thể là từ tám giờ ba mươi phút buổi sáng đến mười một giờ ba mươi phút.

- Thế nhưng... Nếu như vấn đề có kết quả không tốt, thì có lẽ sẽ bị hoãn lại một chút.

Trần Thương 'ồ' một tiếng.

Thời gian phẫu thuật cũng rơi vào khoảng thời gian đó.

Thế nhưng... Trần Thương đột nhiên nói:

- Thực ra cũng có cách

- Thế này đi, tôi mở video gọi từ xa với cuộc họp ở bên này, chắc là có thể chứ?

Thư ký lập tức trợn tròn mắt.

Anh ta khụ khụ một tiếng:

- Giáo sư Trần, tôi đi hỏi lãnh đạo một tiếng, một lát nữa sẽ trả lời qua điện thoại cho anh.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng thư ký có chút thấp thỏm.

Chuyện này... Đi báo cáo với lãnh đạo như thế nào đây?

Lãnh đạo sẽ không tức giận chứ?

Lo lắng không yên mà đi đến phòng làm việc, nói với lãnh đạo:

- Lãnh đạo, giáo sư Trần... Ngày mai cậu ấy không có thời gian.

- Có một ca phẫu thuật quan trọng cần cầu ấy tham gia, người khác không thể thay thế được.

- Hơn nữa... Cậu ấy nói có thể mở video gọi từ xa hay không?

Lão gia tử nghe xong, cũng không nhịn được mà sửng sốt.

Nói thật thì, đã nhiều năm như thế, rất lâu rồi chưa từng gặp qua một người trẻ tuổi mới lạ như thế này.

Tiêu Nhuận Phương và Giả Tranh của Bộ ngoại giao ở một bên đều ngẩn người tại chỗ

Chuyện này có phải có chút quá mức rồi hay không?

Dù sao lãnh đạo cũng đã đến hiện trường, cậu lại mở video...

Trong lúc nhất thời, Tiêu Nhuận Phương không nhịn được mà lau mồ hồi hộ Trần Thương, chuẩn vị vì anh mà giải thích một phen

Nhưng không nghĩ đến, lãnh đạo lại đột nhiên cười lên, chỉ nhìn thấy ông không nhịn được mà cười lên:

- Ừm, là chuyện tốt, bác sĩ mà, nên là như thế này, làm tốt công việc chức vụ mà bản thân nên làm.

- Hơn nữa, cuộc họp từ xa cũng tốt! Tiết kiệm thời gian, cũng không cần phải chạy qua chạy lại.

- Ý kiến hay, người trẻ tuổi đúng là có nhiều ý nghĩ, như thế đi, Tiểu Vương, cậu hãy sắp xếp một chút về chuyện gọi từ xa của giáo sư Trần.

Nghe thấy lão lãnh đạo, người luôn nghiêm khắc đối với công việc của cấp dưới và bản thân mình có thể nói câu như vậy.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

Chuyện này... là thật sao?

Không

Chắc chắn là không phải

Đây nhất định là chủ nghĩa hiện thực huyền diệu

……

Tiêu Nhuận Phương thấy thế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thương ơi là Trần Thương

Cậu thật sự... Quá thần kỳ rồi.

Đúng là như vậy

Thư ký Tiểu Vương ở môt bên nhìn qua lãnh đạo, hoàn toàn không nghĩ đến là đối phương sẽ nói mấy câu như thế.

Tiểu Vương ngây thơ mở to mắt nhìn vào lãnh đạo, rất muốn nói một câu:

- Lãnh đạo, tiêu chuẩn kép của ngài! Trước đây ngài không phải là như thế, ngài thay đổi rồi

Đáng tiếc

Anh ta không dám.

Anh ta thật sự không nghĩ đến, địa vị của Trần Thương trong suy nghĩ của lãnh đạo lại cao như vậy

Vào lúc này, đột nhiên lãnh đạo hỏi một câu:

- Đúng rồi, ngày mai Trần Thương làm phẫu thuật gì?

Thư ký sững sờ, lắc đầu:

- Vừa rồi giáo sư Trần không nói, để tôi hỏi một chút.

Nói xong, bí thư Vương nhanh chóng đi ra ngoài, nói lại với Trần Thương về chuyện này.

- Giáo sư Trần, lão lãnh đạo nói ngày mai anh tham gia cuộc họp từ xa là được rồi, không cần phải tự mình đến một chuyến.

Trần Thương nghe xong, liền vội vàng nói cảm ơn:

- Được, làm phiền anh rồi, giúp tôi xin lỗi lãnh đạo một tiếng.

Thư ký hỏi:

- Giáo sư Trần, phẫu thuật ngày mai của anh là phẫu thuật gì vậy?

Trần Thương cười cười:

- Một ca phẫu thuật chữa trị bệnh tâm thần, là tiểu phẫu, nói với lãnh đạo không cần phải lo lắng.

Thư ký cũng không hiểu, thế nhưng nhẹ gật đầu:

- Được, chúc anh phẫu thuật thuận lợi.

Cúp điện thoại, thư ký liền quay lại báo cáo:

- Lãnh đạo, ca phẫu thuật vào buổi sáng ngày mai của giáo sư Trần là phẫu thuật bệnh tâm thần.

Lão lãnh đạo lập tức sững sờ:
- Bệnh tâm thần... Cũng có thể phẫu thuật chữa trị sao?
Tiêu Nhuận Phương cũng cau mày lại:
- Không biết! Nhưng tôi chưa từng nghe nói đến...
Lão lãnh đạo không nhịn được mà mừng rỡ mấy phần:
- Xem ra sự phát triển Y học của quốc gia chúng ta thật sự là rất tốt.
.....
Buổi trưa về đến nhà, Trần Thương đột nhiên phát hiện đã bày cả bàn thức ăn.
Tần Hiếu Uyên mặc tạp dề, hát lẩm nhẩm, rất vui vẻ
Mà Ký Như Vân và Tần Duyệt thì đang trêu đùa với Dương Dương.
Trần Thương tò mò hỏi:
- Chuyện này là sao thế? Là ngày gì sao?
Ký Như Vân cười cười nói:
- Buổi chiều, ba con sẽ đến thủ đô, ngày mai phải tham gia cuộc họp gì đó, nên vui vẻ
Tần Hiếu Uyên cầm thìa chạy từ trong nhà bếp ra, khuôn mặt của ông thần bí và kiêu ngạo nói:
- Cuộc họp lần này không bình thường
- Đây là do đích thân lãnh đạo Dương thông báo cho ba, nói ba ngày mai tham gia cuộc họp, nghe nói là muốn khen ngợi Đông Dương của chúng ta đã tiên phong phát hiện ra virus Rota, nói ba phổ biến kinh nghiệm cho những tỉnh khác
- Có ý nghĩa phi phàm
Trần Thương 'ồ' một tiếng, tò mò hỏi:
- Có phải là chủ nhiệm Tiêu và bộ trưởng Giả cũng tham gia hay không? Nghe nói bên Tân Cương cũng có người đến?
Tần Hiếu Uyên tràn đầy phấn khởi đột nhiên sửng sốt:
- Sao con lại biết?
Trần Thương vừa đổi dép lê vừa nói:
- À, cũng mời con tham gia.
- Nhưng con nói ngày mai con không có thời gian, nên không đi.
Mấy câu nói, Trần Thương nói một cách mây trôi nước chảy không có chút rung động nào, nhưng lại khiến cho tất cả đều sửng sốt
Không chỉ có Tần Hiếu Uyên, ngay cả Ký Như Vân cũng lo lắng mà hỏi:
- Từ chối lãnh đạo Dương, có phải là không tốt lắm không?

Tần Hiếu Uyên cũng khẽ nhíu mày, có chút lo lắng.

Ngay cả Trần Dương cũng mở to mắt mà nhìn vào ba, lo lắng thân phận phú nhị đại của mình không ổn định

Trần Thương lắc đầu:

- Không biết nữa, con nói ngày mai con có thể họp qua video, lãnh đạo đồng ý rồi

Tần Hiếu Uyên thiếu chút nữa thì thổ huyết.

Chuyện này cũng quá... Quá làm cho người khác không nói nên lời

Người so với người, tức chết người

Cho dù là con rể của bản thân, cũng quá tổn thương đến lòng tự trọng của ông rồi.

Bản thân đắc ý mà đi tham gia cuộc họp...

Người ta có thể ở nhà mở video họp từ xa?

Chương 2115: Tôi Sẽ Cứu Chú

.....

Vương Chân ngồi trong phòng bệnh, cả người đều toát ra vẻ suy sụp tinh thần, ngồi bên cạnh là vợ và con trai của anh ta.

Nói thật thì, anh ta thật sự không dám đối mặt với hai người này.

Trải qua lần tự sát này, tinh thần của Vương Chân lại nhận được đả kích nặng nề

Sau khi con người thoát ly khỏi những nhu cầu cơ bản của sự sống còn, thì thoả mãn chính là nhu cầu tinh thần

Thế nhưng... Bây giờ Vương Chân cảm thấy, bản thân mình là một kẻ thất bại từ đầu đến cuối trong thế giới tinh thần của chính mình

Tinh thần của anh ta đã bị rối loạn rất nhiều năm rồi.

Thực ra, từ nhỏ thì Vương Chân đã có bệnh chứng cưỡng ép rất nghiêm trọng, điều này đã giúp anh ta đạt được thành tích tốt trong công việc, nhưng lại đang từng bước ảnh hưởng đến hành vi của anh ta.

Lại cộng thêm thành công của vài năm trước, khiến cho Vương Chân lâm vào thời kỳ tâm tình tăng cao, lúc đó anh cảm thấy bản thân mình rất tốt, tinh thần và thể lực chưa từng dồi dào như thế này.

Đây chính là biểu hiện của hưng cảm, bọn họ thường đánh giá quá cao về tài trí, địa vị của mình, tự cho mình là siêu phàm, có thể xuất hiện quan niệm khuếch đại

Mà bản thân Vương Chân vốn đã tài giỏi, đã đạt được rất nhiều thành tích xuất sắc.

Vậy nên, dưới nhiều loại tình huống, liền khiến cho hưng cảm của anh ta càng ngày càng nghiêm trọng.

Khả năng chịu đựng thấp, rất dễ tức giận, nếu như chưa thoả mãn yêu cầu, thì liền nổi trận lôi đình

Thậm chí còn có thể xuất hiện phá hoại hoặc là hành vi công kích

Những chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, tất cả mọi người trong Sở nghiên cứu đều không muốn làm việc chung với Vương Chân, ngay cả người nhà cũng như thế

Mà bệnh nhân hưng cảm sau khi hưng phấn, tâm trạng có thể không tốt và tự trách bản thân

Cứ như vậy, kỳ vọng của Vương Chân đối với con cái quá cao, thế nhưng thường xuyên không đạt được yêu cầu của anh ta, đến mức... Từng bước từng bước tạo thành sự tự huỷ diệt của Vương Chân

Đồng sự rời khỏi, người nhà xa lánh, chuyến này khiến cho bệnh tình của thiên tài càng ngày càng nặng.

Cho đến sau khi xuất hiện hành động tự làm hại bản thân, được đưa đến bệnh viện tâm thần

Bên trong phòng lúc này hoàn toàn yên tĩnh, không có ai lên tiếng.

Vương Chân đã từng kiêu ngạo và tinh thần sa sút hiện giờ dường như đã tạo thành so sánh hoàn toàn khác biệt

Thật lâu, con của Vương Chân là Vương Lượng mới nắm chặt lấy tay của ba, nghiêm túc nói:

- Ba, ba đừng lo lắng

- Mặc dù con không xuất sắc như ba, thế nhưng... Con có thể nuôi nổi hai người

- Không cần phải lo lắng nữa.

Vương Chân càng nghe càng tự trách.

Thực ra, Vương Lượng nói câu này, đã tiêu hao hết dũng khí của cả người anh ta, ba không lên tiếng, Vương Lượng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Ba không từ chối chính mình

Chuyện này là đủ rồi

Vương Chân nhìn qua Vương Lượng, không nhịn được hỏi:

- Vương Lượng, ba có phải là một phế nhân hay không?

Trong lòng Vương Lượng run lên

Cậu biết rõ ba rất kiêu ngạo.

Thực ra, Vương Lượng biết thiên phú của mình có hạn, cho dù cậu có cố gắng, thì cũng rất khó mà làm được độ cao mà ba muốn

Thế nhưng, chuyện này không cản trở đến địa vị của ba trong mắt của cậu.

Vương Lượng vội vàng nói:

- Ba, ba đừng nói như vậy.

- Ba biết không? Trong lòng của con thì ba vẫn luôn là anh hùng, con vẫn luôn biết rõ

- Bây giờ, ba đang bị bệnh, đợi ba khỏi bệnh rồi, thì ba vẫn sẽ trở thành người xuất sắc nhất

Vào lúc này, Trần Thương đẩy cửa đi vào.

Anh đến để mang giấy đồng ý phẫu thuật và giải thích một chút về thư hiệp nghị.

- Giáo sư Trần

Vương Lượng liền vội vàng đứng lên.

Trần Thương gật đầu:

- Ừm, đây là giấy cam kết liên quan đến phẫu thật, hai người phải ký tên.

Vương Chân nhìn thấy Trần Thương mặc áo trắng, đột nhiên căng thẳng lên, thậm chí là cơ thể còn đang run rẩy

Vương Lượng thấy thế, ôm chặt lấy Vương Chân.

- Ba, đừng lo lắng, đây là bác sĩ Trần, anh ấy là người chữa bệnh cho ba

Vợ của Vương Chân nhìn thấy một màn này, trong lòng có chút vui mừng.

Mặc dù Vương Chân không nói lời nào, thế nhưng trong lòng cũng vô cùng an tâm.

Trong lúc vô tri vô giác, đã từng là cậu nhóc ở trong mắt mình, đã thấm thoát trưởng thành rồi.

.....

Vương Chân nhìn qua Trần Thương, cũng không lên tiếng.

Trần Thương có thể nhìn ra, dường như Vương Chân có tâm sự gì đó.

- Hai người hãy ra ngoài trước, tôi trò chuyện với giáo sư Vương một chút.

Trần Thương nói với hai mẹ con Vương Lượng.

Vương Lượng lo lắng nhìn qua ba, Vương Chân đưa qua một ánh mắt, lúc này hai người mới đi ra.

- Giáo sư Trần, thực ra tôi cũng có chút hiểu biết đối với tình huống của bản thân.

Vương Chân thở dài:

- Bệnh này của tôi không thể chữa khỏi đúng không?

Trần Thương mỉm cười:

- Ai nói thế?

Giọng nói của Vương Chân có chút bất lực:

- Thực ra thì viện trưởng Ngô đã tìm rất nhiều chuyên gia, bao gồm cả nước ngoài, thế nhưng... Bệnh tâm thần rất khó để trị tận gốc, mỗi ngày tôi đều cần phải uống số lượng lớn các loại thuốc tinh thần

- Những loại thuốc này đều đang giày vò thần kinh của tôi, tôi cảm giác được bản thân đang trở nên ngốc hơn

Trần Thương nghiêm túc nhìn vào Vương Chân, nói:

- Thời đại đã thay đổi rồi, chú cho rằng nước ngoài nhất định sẽ là tốt nhất sao?

- Phẫu thuật có nguy hiểm, nhưng sẽ thành công

Sự tự tin của Trần Thương, khiến cho Vương Chân đột nhiên có chút bị cảm hoá.

- Giáo sư Trần, xin nhờ cậu

Vương Chân trầm mặc nói:

- Thực ra, tôi cũng hi vọng sẽ có một ngày bản thân sẽ thật sự mạnh mẽ giống như cậu, ai nói Trung Quốc chúng ta chắc chắn sẽ kém hơn nước ngoài chứ

Trần Thương gật đầu:

- Đúng vậy, thực ra tôi cứu chú, cũng vì chuyện này

- Chú biết virus Rota đúng không? Hiện tại virus Rota đang lan tràn, tình huống của năm nay tương đối nghiêm trọng, mà quốc gia của chúng ta cũng không thành thục đối với kỹ thuật vắc xin 5 trong 1 của virus Rota, số lượng cũng thiếu hụt.

- Cường đại là gì? Chính là độc lập

- Chúng ta nhất định phải dựa vào người khác, có thể tự túc, chính mình giúp đỡ quốc gia của mình, thậm chí có năng lực giúp đỡ quốc gia của người khác

- Giáo sư Vương, chúng tôi cần chú, chú là nhân tài hiếm có của lĩnh vực nghiên cứu virus, tôi sẽ cứu chú, nhưng... Tôi hi vọng chú cũng có thể tự cứu lấy chính mình

- Quốc gia bồi dưỡng chúng ta cũng không dễ dàng gì, chúng ta chính là hi vọng của quốc gia, nếu nhưng những người như chúng ta đều ngã xuống, vậy thì quốc gia của chúng ta sẽ còn có bao nhiêu người ngã xuống đây?

Những lời nói này của Trần Thương thực sự là xuất phát từ tận đáy lòng

Đối với Vương Chân mà nói, cũng rất có tác dụng.

- Xin nhờ cậy, giáo sư Trần

Đột nhiên cả tinh thần và diện mạo của Vương Chân đều thay đổi

Trần Thương hiểu rõ.

Có đôi lúc, nỗi đau thật sự của bệnh nhân tâm thần, chính là thân bất do kỷ.

Khi bị bệnh tật tra tấn, suy nghĩ? Là không tồn tại

Đau đớn của bệnh tâm thần, chỉ có bọn họ mới có thể hiểu

.....

Ngày hôm sau, cuộc họp được tổ chức như dự định.

Lãnh đạo Dương đích thân tham gia cuộc họp, quy cách của cuộc họp lần này tương đối cao, có Tiêu Nhuận Phương, Giả Tranh, và đại sứ ngoại giao của Tân Cương.

Còn có một số chuyên gia giáo sư trong lĩnh vực liên quan ở trong nước.

Bọn họ đến nơi này, chính là vì để đối phó với chuyện virus Rota sắp đến.

Chương 2116: Các Người Cần Bao Nhiêu, Chúng Tôi Liền Cung Cấp Bấy Nhiêu

Tám giờ ba mươi phút, bên trong phòng họp đã có đầy người ngồi, đương nhiên, ở một nơi không đáng chú ý đến, sắp xếp trang bị cuộc họp từ xa.

Thế nhưng có lẽ bởi vì không có nhiều người chú ý đến lắm, vậy nên mọi người cũng không quá để ý đến.

Cuộc họp bắt đàu đâu vào đấy.

Nói thật thì, cuộc họp hôm nay thực ra là bắt buộc phải làm.

Virus Rota cũng không chỉ xuất hiện ở Tân Cương, mà Trung Quốc cũng có không ít

Hơn nữa, là một quốc gia đang phát triển, phát triển không đều đặn và Y tế phát triển lạc hậu đã trở thành điểm giống nhau.

Vậy nên vấn đề mà Tân Cương gặp phải chắc chắn sẽ trở thành vấn đề mà Trung Quốc có thể gặp phải.

Nhất định phải chú ý nhiều hơn

Mà lúc này, bên trong phòng phẫu thuật

Mọi người mờ mịt nhìn vào tivi cuộc họp từ xa được đẩy đến phòng phẫu thuật, nhìn vào lãnh đạo ở phía xa, dồn dập mở to mắt

Có chút lo lắng không yên

Cho dù là Ngô Huy đã nổi tiếng ở bên ngoài, là Hội trưởng của Học hội Ngoại khoa Thần kinh thế giới, nhưng vào giờ phút này, cũng có chút khẩn trương không ổn.

Nói có lẽ mọi người không tin, thế nhưng tôi thật sự đã tiến hành phẫu thuật ở hiện trường cuộc họp của lãnh đạo

Trong lúc nhất thời, cho dù là cô y tá cũng đột nhiên có gánh nặng thần tượng.

Nếu như chuyện này làm không tốt, thì có phải là sẽ xảy ra chuyện lớn hay không?

Đáng tiếc rằng Trần Thương lại rất thản nhiên.

- Phẫu thuật của hôm nay, rất quan trọng, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, tôi hi vọng mọi người hãy lấy lại tinh thần

Vừa bắt đầu thì Trần Thương đã nói với mọi người.

- Tắt tiếng video! Đóng màn hình lớn

Trong lúc nói chuyện, nhân viên công tắc bắt đầu vội vàng thao tác.

Trần Thương đột nhiên ý thức được, cuộc họp từ xa này mặc dù không ảnh hưởng đến bản thân, nhưng lại ảnh hưởng đến những nhân viên khác.

Như thế này, chẳng bằng đóng lại

Hiện trường cuộc họp ở thủ đô, khi bí thư Vương nhìn thấy video tiếp nhận bên kia đã đóng lại, cả người đều trợn tròn mắt

Giáo sư Trần, đại gia Trần, anh đây là muốn làm yêu thiêu thân gì vậy chứ?

Nói video từ xa chính là anh

Đóng video cũng là anh

Anh muốn mạng nhỏ của Tiểu Vương tôi sao?

Nói đến đây, trong lòng Tiểu Vương sợ hãi.

Nếu không phải camera của đối phương lúc này vẫn còn đang mở, có thể nhìn thấy Trần Thương quả thực đang làm phẫu thuật, thì anh ta nhất định sẽ tìm Trần Thương để đại chiến ba trăm hiệp

Vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nảy ra một ý, nói với nhân viên công tác:

- Đúng rồi, bật âm thanh lên, kết nối với tai nghe Bluetooth vô tuyến giúp tôi.

Cứ như vậy, bản thân cũng có thể nghe thấy nội dung cuộc họp của đối phương

Một màn này, cũng bị bí thư Vương nhìn thấy, chỉ có thể bất lực mà thở dài.

Giáo sư Trần à

Phẫu thuật thì phẫu thuật, anh vẫn nên đóng video lại đi.

Nếu không... đừng phẫu thuật thất bại, tôi bên này vẫn phải gánh trách nhiệm.

Vào lúc này, bí thư Vương đột nhiên ý thức được, gọi điện cho Trần Thương chính là sai lầm của mình.

Từ lúc đó trở đi, bản thân cứ mắc lỗi rồi lại mắc lỗi

Từng giây từng phút trôi qua.

Cuộc họp đang tiến hành đâu vào đấy, nói thật thì, lúc này cũng không có quá nhiều chuyện, có lẽ lãnh đạo cũng không phát hiện...

Đương nhiên, đây đều là phán đoán của Tiểu Vương...

Bên này Trần Thương làm phẫu thuật, cũng bắt đầu triển khai rồi

Phẫu thuật bệnh tâm thần, rất nhiều người ở đây đều chưa từng nghe nói qua loại phẫu thuật này.

Cuộc họp lần này có rất nhiều phóng viên.

Dù sao bản thân cũng chính là chuyện lớn, đương nhiên là phải lên bản tin một phen.

Hơn nữa, còn có rất nhiều phóng viên nước ngoài.

Dù sao quan hệ cũng không tệ, huống chi còn là hai quốc gia đang phát triển, chế độ xã hội giống nhau, có lẽ sẽ có một vài viện trợ quốc tế gì đó.

Quả nhiên, quan ngoại giao của Tân Cương rất nhanh đã biểu đạt mục đích của chuyến đi lần này

Hi vọng Trung Quốc có thể cứu viện một tay, chi viện một số thuốc bù dịch và thuốc chống thoát nước, giúp đỡ vượt qua thời kì quan trọng này

Nhưng, bản thân Trung Quốc cũng không khá hơn Tân Cương chút nào.

Lúc này cũng là tự mình khó đảm bảo

Vậy nên, sau khi quan ngoại giao của Tân Cương đưa ra yêu cầu này, khung cảnh rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Mọi người không nói gì, vì nói cái gì cũng đều không có ý nghĩa

Hiện tại là vàng ròng bạc trắng đến mượn đồ.

Trong lúc nhất thời, các loại truyền thông đều náo nhiệt lên

Nếu như lão ca đại quốc cùng là nước xã hội chủ nghĩa cũng không sẵn lòng đưa tay giúp đỡ, vậy thì chắc chắn sẽ bị chế nhạo.

Hơn nữa, hiện tại không biết có bao nhiêu quốc gia ở phương Tây đang đợi để chế giễu

Cũng đang chờ đợi khi quan trọng để giúp người khi gặp nạn

Ngay trong cảnh tượng đang lúng túng, đột nhiên một hồi âm thanh bên trong phòng họp vang lên.

- Chúng tôi có thể cung cấp nhiều thuốc bù dịch cho Tân Cương, các người cần bao nhiêu, thì chúng tôi liền cung cấp bấy nhiêu

……

Lời này vừa nói

Hiện trường lập tức sôi trào lên

Tất cả mọi người đều nhìn hết từ đông qua tây, muốn xem xem là ai đang nói

Lúc này, ngay cả lão lãnh đạo của thở dài trong lòng, mẹ nó, lúc này mà ai còn đang giả vờ chứ

Phải biết, Trung Quốc cũng giống như Tân Cương, cũng là quốc gia đang phát triển gặp phải sự xâm nhập của virus Rota.

Nói thật thì, trình độ Y tế bình quân đầu người của Trung Quốc và Tân Cương thì mạnh bao nhiêu chứ?

Sức mạnh của chúng ta là sức mạnh toàn diện của dân tộc

Chứ không phải bình quân đầu người

Hơn nữa, mặc dù Trung Quốc có đầy đủ dự trữ, cho dù là muốn quyên tặng cho anh một chút, cũng không thể nào Tân Cương cần bao nhiêu, thì quyên tặng bấy nhiêu

Lão lãnh đạo tức giận rồi

Mẹ nó, là ai đang khoác lác ở hiện trường cuộc họp như thế này chứ?

Lúc này, ông hận không thể kéo cái người khoác lác nói hươu nói vượn này ra ngoài bắn chết.

Quá đáng ghét.

Thế nhưng... Mọi người đảo mắt một vòng cũng không tìm được người kia?

Rốt cuộc là ai đang nói?

Mà quan ngoại giao của Tân Cương lại kích động đứng lên, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn:

- Thật sao?

- Nếu như thật sự là như vậy, nếu như Trung Quốc sẵn lòng giúp đỡ chúng tôi vượt qua nguy cơ lần này, thì chúng tôi bằng lòng trong vòng mấy năm sau đó, buông lỏng lương thực xuất khẩu với Trung Quốc...

Quan ngoại giao là mang theo thành ý mà đến

Dù sao nhiễm trùng virus Rota lần này, đã uy hiếp đến cuộc sống sản xuất của Tân Cương, tạo thành ảnh hưởng vô cùng bất lợi.

Quả nhiên, nghe thấy quan ngạo giao nói như thế, lão lãnh đạo lập tức sửng sốt.

Điều kiện này rất hấp dẫn người khác

Thế nhưng... Bọn họ không làm được

Chi viện đủ thuốc bù dịch virus Rota mà Tân Cương cần lần này, nói thật thì, hiện tại trên thế giới có quốc giao nào mà có thể làm được chứ?

Lãnh đạo dò xét bốn phía, trực tiếp hỏi:

- Vừa rồi, là ai đang nói?

Trong lòng của bí thư Vương xiết chặt lại, thiếu chút nữa bị doạ ra bệnh tim

Ba Trần à, anh có thể sống yên ổn một chút được không?

Phẫu thuật mà anh làm không thơm sao?

Cứ phải...

Nói thật thì, lúc Trần Thương nói câu nói kia, là người đầu tiên nghe được nên bí thư Vương đương nhiên cũng đã bị hù doạ

Nghe thấy lãnh đạo hỏi như vậy, bí thư Vương chỉ có thể cắn đạn mà nói:

- Lãnh đạo, là giáo sư Trần, Trần Thương

Lời nói của bí thư Vương, đã lập tức thu hút những người ở đây.

Chương 2117: Thuốc Bù Dịch Kiểu Mới

Tất cả mọi người đều dời ánh mắt về phía trang bị cuộc họp từ xa kia, trong đó bao gồm cả vô số truyền thông và phóng viên

Lúc này, mọi người mới phát hiện, hoá ra ở đây còn có một cuộc họp từ xa.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, lúc này người trong hình kia đang tiến hành một ca phẫu thuật mổ sọ

Mà liên tưởng đến lời nói vừa rồi của bí thư Vương, tất cả mọi người đều lập tức tỉnh táo

Trần Thương?

Giáo sư Trần

Đột nhiên, ánh mắt của đám người loé sáng.

Có tin tức rồi

Mà còn là tin tức lớn gây chấn động.

Bọn họ rất muốn biết rõ, Trần Thương đi chỗ nào mà có thể làm nhiều thuốc bù dịch như thế.

Đây không phải là trò đùa

Nơi này hiện tại là buổi họp ngoại giao quốc tế, hiện trường không cho phép có đùa giỡn.

Trường hợp như thế này, thực sự có thể nói tuỳ tiện sao?

Trong lúc nhất thời lãnh đạo cũng có chút tức giận.

Ông rất thưởng thức đối với Trần Thương, nhưng cũng không có nghĩa là cậu có thể muốn làm gì thì làm

Cậu đứng trên sân khấu như thế này, thứ mà cậu đại biểu không phải là cá nhân, mà là một quốc gia

Cậu muốn giành phúc lợi cho quốc gia này, mà không phải nói lung tung một mạch.

- Giáo sư Trần, cậu phải phụ trách đối với lời nói của mình

m thanh của lãnh đạo trầm thấp, nghiêm túc nói.

Trần Thương lúc này đang tiến hành bước then chốt

Đó chính là tìm kiếm và chọn khu vực kiểm soát tinh thần và tình cảm

Hồi quy và hạch hạnh nhân là những liên kết quan trọng trong phân đoạn, chức năng điều chỉnh cảm xúc và hành vi của hệ thống limbic chủ

yếu nằm ở hai cấu trúc này, vậy nên nó là mục tiêu chính của việc điều trị bệnh tâm thần theo phương pháp định hướng các mặt.

Khi Trần Thương đang phát cuồng với kỹ thuật định hướng các mặt, và suy đoán về vị trí của hạch hạnh nhân.

Nghe thấy câu hỏi của lãnh đạo, lúc này mới không nhanh không châm mà nói:

- Lãnh đạo yên tâm, lời tôi nói là sự thật.

- Không chỉ có Tân Cương, bao gồm của Trung Quốc chúng ta, thậm chí là toàn thế giới, tôi đều có thể cung cấp thuốc bù dịch cho tình trạng mất nước do virus Rota gây ra

- Hơn nữa, về chi phí tôi cũng có thể thu hẹp trong 100 tệ trên đầu người

- Thậm chí hiệu quả không hề kém hơn so với thuốc bù dịch truyền thống

Trần Thương vừa làm phẫu thuật vừa nói mấy câu như thế, trong nháy mắt đã thu hút lực chú ý của mọi người

Lời của Trần Thương rất chấn động, đã vượt khỏi sự tưởng tượng của rất nhiều người.

Cung cấp cho toàn thế giới?

Bình quân đầu người trong vòng 100 tệ?

Chuyện này có thể sao?

Trong tai người khác nghe thấy, đương nhiên là chuyện viển vông, căn bản là chuyện không thể xảy ra

Cho dù là lãnh đạo, cũng khẽ nhíu mày lại.

- Cách gì?

Quan ngoại giao của Tân Cương lập tức kích động lên.

- Thật sao? Nhờ cậy anh, nếu như có thể, anh, không, Trung Quốc chính là liên bang anh em tốt nhất của chúng tôi

- Anh cũng sẽ nhận được huân chương vinh dự nhất của quốc gia chúng tôi

Vào lúc này, động tác trong tay của Trần Thương cũng không dừng lại.

Bởi vì phẫu thuật đã đến bước quan trọng nhất

Vậy nên anh không thể dừng lại

Thế nhưng...

Những chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc anh tham gia cuộc họp.

Nhưng người trong phòng phẫu thuật lúc này đều trợn tròn mắt.

Bọn họ không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Giáo sư Trần... Đến cùng cậu đang nói cái gì vậy?

Ngay lúc này, Trần Thương tiếp tục nói:

- Khoảng thời gian trước, lúc chúng tôi tìm vật để thay thế thuốc bù dịch ở nông thôn, đã ngẫu nhiên phát hiện một loại thuốc bù dịch kiểu mới

- Chi phí của loại thuốc bù dịch này rất thấp, nhưng sau khi quan sát lâm sàng và đánh giá hiệu quả, thì hiệu quả của nó so với thuốc bù dịch phổ thông không kém hơn một chút nào, mà càng quan trọng hơn chính là ảnh hưởng rõ ràng, còn có tác dụng chống chảy máu nhất định

Lời nói của Trần Thương, hiện tại đã hấp dẫn tất cả mọi người, bao gồm cả lãnh đạo

Cũng đều không biết rốt cuộc thì trong hồ lô của Trần Thương bán thuốc gì

Mà bây giờ, bí thư Vương cũng vô cùng lo lắng Trần Thương sẽ bán thuốc giả

Nếu như thật sự là như thế... Thì bản thân nhất định chết chắc rồi.

Sao bản thân lại xui xẻo như thế chứ, gặp phải nhiệm vụ như vậy?

Còn cung cấp cho toàn thế giới?

Anh đang nói đùa sao?

Các truyền thông ở hiện trường đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng đã chuẩn bị đăng từ trang từng trang luận văn công kích, từng video xuất khẩu thành thơ cũng đã nhanh chóng hình thành

Đây chính là thời đại tiện lợi

Mà lão lãnh đạo lại thở dài, chờ đợi.

Trần Thương lại không có một chút ảnh hưởng nào.

Mà là nhàn nhạt nói:

- Thực ra cách cũng rất đơn giản, thế nhưng bây giờ tôi cần phải làm phẫu thuật, tôi nói một lần, mọi người hãy nhớ kỹ, dù sao độ khó của phẫu thuật cũng quá cao, tôi không thể phân tâm phẫu thuật

Một câu nói kia, khiến cho lão Tần giật nảy mình.

Ngay từ lúc bắt đầu ông còn chuẩn bị tán dương con rể của mình với những người kia?

Thế nhưng câu nói vừa rồi khiến ông muốn phủ sạch quan hệ với Trần Thương

Cậu chính là tên phá sản, cũng không thể vì một quốc gia mà cung cấp thuốc bù dịch

Mà mọi người nghe thấy câu nói của Trần Thương, cũng dở khóc dở cười

Cậu còn chưa đủ phân tâm sao?

Trần Thương không nhanh không chậm mà nói:

- Phương pháp rất đơn giản

- Hạt gạo rang cháy hoặc kê thành cơm canh, thay thế thuốc bù dịch, sẽ có hiệu quả rõ ràng. Phương pháp luyện chế cụ thể là: Dùng hơi lửa rang hạt gạo hoặc gạo kê thành màu khô vàng, sau đó thêm nước để nấu thành cháo loãng, loại bỏ hạt gạo, dùng nước cháo đút cho trẻ con. Rang hạt gạo cháy sém thành than, có tác dụng hấp thụ chất độc và chống rò rỉ, nước cháo cháy sém cũng có thể thay thế thành dạng nước uống được Tổ chức Y tế Thế giới khuyến cáo cho trẻ uống. Không cần bù nước, có thể thêm 35 gram muối, 2 gram natri carbonat, 30 gram đường trắng vào cháo sém nước để uống mỗi ngày. Tinh bột bên trong nước cháo, vitamin và khoáng vật chất, chẳng những có thể bổ sung dinh dưỡng cho trẻ con, mà còn có lợi cho chức năng khôi phục đường tiêu hoá đối với trẻ con, là phương pháp chữa trị lý tưởng hiện nay.

- Phương pháp là ở chỗ này, mọi người có thể thử một chút, ngược lại cũng không có ảnh hưởng gì

Nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ ngay tại chỗ

Đây là thật sao?

Sau khi Trần Thương nói xong, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, âm thầm suy đoán:

- Cứ như vậy, bản thân đã ổn định được đại cục của thế giới rồi đúng hay không? Có phải sẽ nhận được một vài ban thưởng phong phú hay không?

.....

Trần Thương nói một cách nghiêm túc.

Thế nhưng… Hết lần này đến lần khác lại khiến người khác có cảm giác anh đang nói hươu nói vượn

Có thể điều trị tiêu chảy do virus Rota gây ra bằng cháo gạo sao?

Liệu có thể bù đắp cho phản ứng mất nước do thiếu chất bù nước hay không?

Nói đùa

Làm sao có thể?

Trong chốc lát, toàn bộ phòng làm việc đều yên lặng.

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào Trần Thương đang phẫu thuật trên màn hình, rất muốn hỏi một câu, anh nghiêm túc sao?

Thư ký Vương lại càng lo lắng

Quả nhiên

Quả nhiên

Cái con người này chắc chắn là đang bán thuốc giả rồi.

Cậu xác định cháo gạo có thể điều trị nhiễm khuẩn do virus Rota sao?

Đây không phải là đang giỡn chơi à?

Trong khi tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc, thì lãnh đạo lại vô cùng hứng thú.

Ông mơ hồ cảm thấy Trần Thương không phải đang nói đùa.

Dù sao dựa theo hiểu biết của ông đối với Trần Thương, cậu ấy không phải là loại người không phân biệt rõ trường hợp.

Chương 2118: Phương Pháp Khoa Học Dân Gian

Tuy nhiên, vì những lời vừa rồi của Trần Thương quá mức chấn động nên mọi người khó mà tin nổi cậu ấy đang nói thật

Nếu cháo gạo thực sự có tác dụng như vậy, sẽ mang lại lợi ích cho kinh tế, xã hội, và thậm chí nhiều lợi ích về lâu dài không thể tưởng tượng

Ảnh hưởng cực kì sâu sắc.

Chuyện này thật sự vô cùng quan trọng

Lãnh đạo không nhịn được hỏi:

- Trần Thương, cậu có dẫn chứng nghiên cứu lý thuyết và phân tích dữ liệu lâm sàng cho lời nói của mình không?

Trần Thương vừa vặn kết thúc ca phẫu thuật, bảo nhân viên mở video và âm thanh từ xa, nói:

- Hiện tại còn chưa có.

- Bởi vì những thứ này trước mắt vẫn đang ở giai đoạn thí nghiệm, phân tích thống kê dữ liệu lớn không có, nhưng kết quả sơ bộ đã được đưa ra rồi, nếu đã có thì tôi cũng sẽ không nói vào lúc này.

- Chúng tôi vừa làm một loạt các phân tích điều tra và nghiên cứu ở thị trấn Đồng Từ, đã có kết luận

- Nhưng tôi cảm thấy có giá trị nghiên cứu, có thể thử

Thực ra, loại chất bù nước mới này chỉ là một trong những phần thưởng mà Trần Thương nhận được.

Điều quan trọng là ưu điểm rất vượt trội, có thể được sử dụng trên quy mô lớn, tránh được những rủi ro tiềm ẩn khi thiếu hụt chất bù nước.

Nhưng thiếu sót chắc chắn là có

Trên thực tế, sự phát triển của các loại chất bù nước vẫn chưa được nhiều người chú ý đến

Các mặt hàng càng khiêm tốn, tiềm năng thị trường càng lớn.

Dùng mật ong thay vì uống thuốc glucose đã đem đến hiệu quả điều trị tốt hơn.

Cháo gạo rang của Trần Thương lại càng có nhiều công hiệu.

Tuy rằng anh nắm chắc có thể đạt được hiệu quả rất tốt, nhưng anh không thể nói được.

Bởi vì điều tra xuống có thể khiến chính mình bị bại lộ.

Đến lúc đó... Đó là lý do tại sao Trần Thương tìm ra một cái cớ, và cũng đã thật sự tiến hành thử nghiệm trên các bệnh nhân ở thị trấn Đồng Từ.

Hiệu quả rất tốt

Nghe Trần Thương nói vậy, mọi người cũng thảo luận cực kì sôi nổi.

Dường như không ai muốn tin rằng, chỉ là cháo gạo rang đơn giản mà lại có công dụng thần kì như thế.

Nếu thật sự như vậy, còn cần chất bù nước làm gì?

Nhưng lãnh đạo lại sẵn sàng tin điều đó.

Nói thẳng ra thì điều này sẽ không gây ra bất kì tổn thất nào, cũng không phải trả giá khi mắc sai lầm

Cho dù cháo gạo có hiệu quả bình thường, cũng có cơ hội ngăn chặn tổn thất kịp thời.

Các nhà ngoại giao Tân Cương hiện tại cũng nửa tin nửa ngờ

Thành thật mà nói, họ rất tin tưởng những điều Trần Thương nói đều là sự thật.

Vì là một nước nông nghiệp truyền thống nên sản lượng xuất khẩu gạo là rất lớn

Nếu lý thuyết của giáo sư Trần là đúng, những nguy cơ do virus Rota gây ra lần này sẽ sớm được giải quyết dễ dàng

Nhưng nếu... Trần Thương nói sai.

Có vẻ… Cũng sẽ không gây ra tổn thất gì.

Nhược điểm duy nhất là mình có thể sẽ bị người khác cười nhạo một phen, bảo rằng những lời như thế này mà cũng có thể tin được?

Thảo luận đến bây giờ, cuộc họp thật ra đã không còn ý nghĩa gì nhiều.

Trần Thương cười nói:

- Lãnh đạo, phương án mà tôi đã đề xuất, cho dù có tin hay không, tôi nghĩ mọi người cũng có thể thử một phen.

- Sau tất cả, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm tra sự thật

- Bên này tôi còn có phẫu thuật, tạm thời tắt video từ xa đây.

Lãnh đạo gật đầu:

- Được rồi, cậu cứ bận việc đi, nếu có cần gì tôi sẽ cho thư ký liên lạc với cậu.

Vừa dứt lời, Trần Thương tắt video

Thư ký một phen hoảng hồn, cũng may mà lãnh đạo không tức giận.

.....

Cuộc họp ở thủ đô lần này đã mang đến một cái kết viên mãn khi đưa ra thảo luận cuối cùng.

Đương nhiên Trung Quốc đã bán 3 triệu hộp chất bù nước cho Tân Cương theo giá thị trường.

Số lượng này không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, nhưng rất nhanh đã có tin tức truyền ra.

- Giáo sư Trần Thương cho rằng cháo gạo rang có thể hoạt động như một chất bù nước để điều trị mất nước nghiêm trọng do virus Rota gây ra, đồng thời có tác dụng hấp thụ độc tố và ngăn chặn sự rò rỉ

Tin tức này chiếm một số lượng lớn các bài viết và trang bìa.

Cùng lúc đó, những hình ảnh phòng phẫu thuật của Trần Thương cũng được tung ra, có thể nhìn thấy rõ ràng

Tin tức nhanh chóng lan truyền.

Trần Thương quá nổi tiếng trong giới y học.

Vì vậy, bất kỳ tin tức nào về anh cũng có thể gây nên một cơn chấn động.

Mà quan trọng nhất, bây giờ là khi virus Rota bắt đầu lây lan.

Virus Rota đại diện cho sức nóng của ngành y tế

Những tiến triển trong các nghiên cứu mới nhất về virus Rota xuất hiện dày đặc trên các tờ báo lớn.

Dường như mỗi một nhà nghiên cứu khoa học đều muốn trổ hết tài năng trong đợt sóng này và lập nên kỳ tích.

Ai mà ngờ được, giáo sư Trần Thương cũng tham gia

Hơn nữa lại còn dùng một loại phương thức 'khoa học dân gian' như vậy gia nhập vào làn sóng nghiên cứu virus Rota lần này.

Khiến vô số người dở khóc dở cười

Thành thật mà nói? Mọi người cũng không nghĩ rằng những gì Trần Thương nói là có lý.

Dưới làn sóng khoa học lớn, tất cả các nghiên cứu đều đang được tiến hành theo cách 'xử lý phân tử'.

Kết hợp khoa học, nghiên cứu chính xác, xử lý chính xác...

Giáo sư Trần trực tiếp lấy cháo gạo rang làm phương pháp điều trị như vậy, tất nhiên khiến mọi người phải tự hỏi liệu có phải anh đã bị hack mất tài khoản hay không!?

Nhưng, các tờ báo lớn đều đồng loạt đăng bài chất bù nước mới do Trần Thương công bố, dĩ nhiên không thể nào là giả được

Vậy thì... Sự thật rốt cuộc là thế nào?

Không chỉ quốc tế nghĩ như vậy.

Mà rất nhiều nhà khoa học dân dụng trong nước có danh tiếng từ lâu cũng lần lượt đứng ra, làm chỗ dựa cho giáo sư Trần.

Khó khăn lắm trong ngành mới xuất hiện một lão đại đỉnh cấp như vậy, không thể để cho anh ta rời khỏi ngành được

Tin đồn mạnh mẽ như hổ

Cho nên chuyện Trần Thương dùng cháo gạo điều trị bệnh do virus Rota gây ra càng truyền càng điên cuồng.

Dân gian cũng có nhiều phương thuốc và thổ phương trị virus Rota được lan truyền.

Nhưng, đúng lúc này, Trần Thương lại quang minh chính đại lấy cháo gạo điều trị virus Rota, phương pháp điều trị mất nước và chống tiêu chảy như một chất bù nước mới được công bố.

Có vẻ như... Trần Thương căn bản không thèm để tâm đến đánh giá của mọi người.

Cứ thế, những bình luận trên mạng về anh càng ngày càng nhiều.

Nhưng các lãnh đạo lại để cho Tiêu Nhuận Phương tiến hành nghiên cứu lâm sàng đối với biện pháp của Trần Thương.

Mà rất nhiều tổ chức trên thế giới lúc này cũng nửa tin nửa ngờ.

Sau khi các nhà ngoại giao Tân Cương trở về, họ cũng nói lập luận của Trần Thương cho những người phụ trách có liên quan.

Đối với những lập luận nghe giống như khoa học dân gian của Trần Thương, vẫn như cũ, rất nhiều người quyết định thử qua trước cái đã rồi nói sau

……

Sau khi Trần Thương phẫu thuật xong, đưa Vương Chân đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Thành thật mà nói thì đây cũng là lần đầu tiên Trần Thương làm phẫu thuật cho bệnh nhân tâm thần

Nhìn chung, độ khó vẫn là rất cao, chủ yếu vẫn là trong quá trình tạo ra tổn thương, Trần Thương cần chặt chẽ chú ý và quan sát phản ứng của bệnh nhân cùng hiệu quả lâm sàng.

Từ đó đạt được kết quả trị liệu như mong muốn, đồng thời ngăn ngừa các biến chứng

Vì vậy, Trần Thương cẩn thận từng li từng tí, không dám chủ quan lơ là chút nào.

Đồng thời, trong quá trình phẫu thuật Trần thương rất ít khi sử dụng thuốc an thần, để giữ cho bệnh nhân được tỉnh táo và hợp tác cao.

Chương 2119: Cháo Gạo Rang Của Nhà Họ Trần Quá Mạnh Mẽ

Điều này lại khiến cuộc phẫu thuật trở nên khó khăn hơn nữa, nhưng tốt xấu gì cũng đã làm xong.

Vương Chân được Trần Thương đưa đến phòng bệnh bình thường, không đến phòng chăm sóc đặc biệt. Vì trong thời gian tiếp theo, không cần phải lo lắng về chỉ số sinh tồn của Vương Chân, Trần Thương vẫn nắm chắc được vấn đề này.

Nhưng… Đối với tình trạng phục hồi sau phẫu thuật, cùng với những biến chứng khác, anh cũng khó mà lường trước được

Mấy hôm nay, công việc hằng ngày của Trần Thương chính là nghiên cứu về virus Rota và quan sát tiến triển của Vương Chân.

Chỉ cần Vương Chân phẫu thuật thành công, bên này anh có thể nhận được phần thưởng, đồng thời cũng có thể để Vương Chân sớm trở về nghiên cứu virus

Hiện tại, tình hình virus Rota ở Tân Cương vẫn tương đối nghiêm trọng.

Thậm chí, dường như nó đã trở thành một ngòi nổ, dẫn đến nhiều quốc gia xung quanh cũng dần bắt đầu xuất hiện bệnh nhân nhiễm virus Rota

Và rồi... Ngày càng có nhiều quốc gia bùng phát bệnh nhân nhiễm virus Rota

Trần Thương sau khi biết được điều này qua tin tức thì cực kì nóng ruột.

Nhiệm vụ vòng thứ hai của anh chính là ổn định lại toàn bộ cục diện.

Nhưng vì sao nó vẫn bùng nổ như vậy?

Nghĩ đến đây Trần Thương cũng cảm thấy bất lực.

Dù sao mình rõ ràng đã công bố phương pháp trị liệu mất nước do virus Rota

Rơi vào đường cùng, Trần Thương chỉ có thể dùng tài khoản Weibo chính thức của mình để công bố lại chuyện cháo gạo rang thay thế cho chất bù nước thêm một lần nữa

Nhưng rõ ràng là nó không có nhiều tác dụng.

Không có quá nhiều người đồng ý với phương pháp như vậy, thậm chí còn lo lắng chỉ trị được ngọn chứ không trị được tận gốc

Chỉ có điều

Mọi thứ đều đang âm thầm phát triển.

Tác hại của virus Rota đang lan ra rất nhanh.

Càng ngày càng có số lượng lớn người bệnh xuất hiện phản ứng mất nhiều nước, đến mức tạo thành những tổn thất khôn lường cho những quốc gia bị ảnh hưởng này.

Mà vào lúc này, những người cẩn thận để ý đã phát hiện ra một sự thật khủng khiếp: Trung Hoagiống như là không hề xảy ra bất cứ chuyện gì?

Là người anh cả của Châu Á, và cũng là một quốc gia phát triển, trong công tác phòng chống virus Rota lần này đã đạt được những thành tích rất xuất sắc

Chỉ trong thời gian ngắn, các chuyên gia nước ngoài đều trợn tròn mắt

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao tốc độ phản ứng của Trung Hoa trong việc giải quyết vấn đề lần này lại đáng kinh ngạc như vậy?

Hơn nữa, Tân Cương và các quốc gia khác thu mua chất bù nước với số lượng lớn, Trung Hoabỗng nhiên trở thành nước xuất khẩu lớn nhất

Cảnh tượng này đã trực tiếp khiến các quốc gia khác trên thế giới bàng hoàng chấn động

Phải biết rằng, bản thân Trung Hoa cũng là một quốc gia cực kì đông dân, lúc này lại đột nhiên xuất khẩu một lượng lớn chất bù nước, làm sao có thể?

Nhưng không thể không nói, điều này khiến Trung Hoa trở thành đồng minh của không ít quốc gia, thu được đáng kể tình hữu nghị

Nhưng… Đủ các dấu hiệu đưa Trung Hoa một lần nữa xuất hiện trên trường Quốc Tế.

Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Lãnh đạo Dương ngồi trong văn phòng, nghe Tiêu Nhuận Phương báo cáo công việc, thật sự không nhịn được kích động trong lòng, vui vẻ không gì sánh được

- Tốt! Quá tuyệt vời

- Tên tiểu tử Trần Thương này, thật sự đã mang vinh quang về cho đất nước chúng ta

- Các cậu nói xem đầu của thằng nhóc Trần Thương này phát triển như thế nào, sao lại có thể tài giỏi như vậy chứ?

- Chủ nhiệm Tiêu, ý của ông là, cháo gạo rang mà Trần Thương nói đúng là có thể thay thế chất bù nước, đạt được hiệu quả rõ ràng sao?

Tiêu Nhuận Phương liền vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy

- Không những thế, quan trọng nhất là nhân viên của chúng ta đã nghiên cứu phát hiện ra, tinh bột, vitamin và các khoáng chất khác trong cháo gạo không chỉ có thể bổ sung dinh dưỡng cho trẻ em, mà còn có lợi trong việc hồi phục chức năng của đường tiêu hoá, là phương pháp điều trị lý tưởng nhất hiện tại.

Tiêu Nhuận Phương nói xong, có hơi xúc động:

- Thật không ngờ, chỉ là cháo gạo rang mà có thể tạo ra ảnh hưởng thần kỳ đến thế

- Thời gian trước, một đám người còn bảo giáo sư Trần là khoa học dân gian? Bây giờ, bọn họ cũng bắt đầu dựa vào huyền học để trị bệnh đó thôi

Sau khi thư ký Vương đứng một bên nghe được những lời nói của Tiêu Nhuận Phương, thật sự mà nói, giống như đang mộng du

Không nghĩ tới tất cả những chuyện này vậy mà lại là thật

Trần Thương lúc trước không phải nói bậy sao?

Mà tất cả đều là sự thật!?

Cái này cũng quá mức tưởng tượng rồi

Chỉ là một cái cháo gạo rang, lại có thể có công dụng thần thánh như thế.

Không chỉ riêng gì bà ấy, mà toàn bộ người trên thế giới này đều không nghĩ tới

Tân Cương với tư cách là quốc gia bùng phát virus Rota sớm nhất, chất bù nước nhập khẩu căn bản là không đủ dùng

Bất đắc dĩ, cơ quan y tế quốc gia phải vội vàng hỏi về hiệu quả của việc điều trị bằng cháo gạo rang

Kết quả… Nhân viên công tác báo cáo lại là hiệu quả vô cùng tốt

Chỉ trong thời gian ngắn, nhân viên công tác đều kinh ngạc.

Thì ra là thực sự có thể

Tuy nhiên, trong một khoảng thời gian ngắn không có cách nào để có được kết quả phân tích mẫu số liệu lớn.

Vì vậy, các cơ quan chức năng của quốc gia cứ ỡm ờ, đem phương pháp điều trị bằng cháo gạo rang của Trần Thương lan truyền trên internet.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi kết quả

Như vậy… Thời gian một tuần nhanh chóng trôi qua, càng ngày càng nhiều người đỡ bệnh nhờ cháo gạo

Bản thân virus Rota cũng không có cách nào trị được tận gốc, chỉ có thể duy trì điều trị

Duy trì điều trị đồng nghĩa với việc bù nước và ngăn tiêu chảy

Và như vậy trong điều trị lâm sàng vốn hơi khó khăn và phức tạp một chút, nay chỉ cần một bát cháo gạo rang liền có thể giải quyết

Tân Cương là một đất nước nông nghiệp lớn, sản lượng gạo vô cùng đáng nể, lượng xuất khẩu cũng rất nhiều.

Liệu nhà ai sẽ thiếu gạo?

Vì vậy, rất nhanh chóng, nhiều vùng nông thôn mặc dù nhiễm virus Rota, nhưng cũng được coi như bệnh tiêu chảy mùa thu bình thường, không gây ra quá nhiều hoảng loạn và sóng gió

Và các nhà khoa học Tân Cương cũng nhanh chóng thu thập dữ liệu, sau đó đưa ra một bài luận văn

- Phân tích và nghiên cứu về hiệu quả của món cháo gạo nhà họ Trần đối với phản ứng mất nước do nhiễm virus Rota theo dữ liệu thu thập được của hàng chục triệu người.

Số liệu thực tế của bài luận văn này thực sự là quá lớn

Vừa ra mắt đã trở thành mục tiêu tranh giành của các tạp chí lớn.

Dù sao, các bài luận văn có số liệu khổng lồ như vậy chống đỡ thật sự là quá ít.

Bài viết này xuất hiện trên trang bìa của tạp chí Tự Nhiên

Mà quan trọng nhất chính là

Giáo sư Trần Thương lần này dường như đã được rửa oan?

Tin tức về cháo gạo rang nhà họ Trần nhanh chóng chiếm lĩnh trang bìa của các tạp chí.

……..

【Đinh! Chúc mừng bạn đã giải cứu thành công Vương Chân lập dị và điều trị thành công chứng cuồng nóng của anh ấy. Nhiệm vụ đã hoàn thành

Thu hoạch nhận thưởng: 1, thẻ chiêu mộ x3; 2, sách kỹ năng kim sắc x1!】

Trần Thương nhìn hệ thống ban thưởng, rốt cục nhẹ nhàng thở ra

Xem ra bản thân cố gắng không có lãng phí, Vương Chân thật sự cứu được

Nghĩ tới đây, Trần Thương không kịp chờ đợi mở ra không gian ảo, nhìn thẻ chiêu mộ của mình.

【Thẻ chiêu mộ, vật phẩm tử sắc, về sau sử dụng tự động kích hoạt, nhưng căn cứ vào chiêu mộ người tài cấp đại sư có kỹ thuật chuyên nghiệp!】

Chương 2120: Trần Thương Phẫu Thuật Thần Kinh

Trần Thương lập tức trừng to mắt.

Đây là có ý gì

Nếu như nói thẻ chiêu mộ tử sắc có thể chiêu mộ đến đại sư cấp nhân tài.....

Màu vàng nhất định là nhân tài cấp hoàn mỹ.

Thử xem

Giờ này phút này, trong lòng Trần Thương có một loại cảm giác chờ mong trước nay chưa từng có

【 Chiêu mộ trợ lý!】

Giờ này khắc này Trần Thương, nhu cầu cấp bách nhất là một trợ lý trợ giúp mình.

Thế nhưng..... Nửa ngày cũng không thấy có tình huống gì.

Cho đến tới lúc giữa trưa, điện thoại văn phòng vang lên.

- Thầy, khoảng thời gian trước anh có phải cần một trợ lý không? Tôi có một người bạn muốn đề cử, hôm nay đúng lúc tới đây hay anh thử xem sao?

Ngô Huy giọng nói vang lên.

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút.

Trợ lý?

Chẳng lẽ..... Nghĩ tới đây, Trần Thương vội vàng gật đầu:

- Được, anh cứ bảo anh ấy đến phòng làm việc của tôi

Không bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

- Mời vào

Trần Thương không kịp chờ đợi nói luôn.

Sau khi mở cửa, một người đàn ông trung niên bước vào, người đàn ông này mang gọng kính mắt màu vàng, bộ vest kẻ sọc màu xanh lam, cả người toát ra khí chất tuấn tú.

- Giáo sư Trần khoẻ chứ, tôi gọi là Mạc Thành, đến nhận lời mời làm trợ lý của anh

Mạc Thành vừa dứt lời, trong mắt Trần Thương bỗng nhiên xuất hiện các loại tin tức

【Mạc Thành: Trợ lý.

Độ thiện cảm: 100(Tuyệt đối trung thành!)
Kỹ năng:
Đoàn đội hợp tác: cấp Đại sư;
Kỹ năng ngôn ngữ: cấp Đại sư;
.....】
Trần Thương nhìn giới thiệu nhiệm vụ, lập tức hơi xúc động
Nhưng, hiện tại anh lo lắng nhất không phải cái này, mà là một tin tức khác, chính là Mạc Thành đến cùng là một người chân thật, hay là hệ thống sinh ra?
Sau khi Trần Thương xem hết tư liệu, nhịn không được thở dài, Mạc Thành thật sự tồn tại, nhưng hệ thống lại làm cho người này có độ thiện cảm đối với mình tăng lên tới trăm phần trăm, hơn nữa còn sẵn sàng làm việc cho mình
Có lẽ..... Đây chính là thẻ chiêu mộ trong truyền thuyết
Trong lúc nhất thời, Trần Thương càng thêm mong đợi.
Mình tiếp theo nên chiêu mộ ai đây?
Tiểu tam có thể chiêu mộ không?
Phi phi phi
.....
Mà cùng lúc đó, khi Trần Thương đang nghĩ đến chuyện đẻ thuê, anh không hề biết rằng mình một lần nữa đã nổi tiếng
Ngày càng có nhiều tờ báo đưa tin về cháo gạo của Trần Thương
Trong thời gian đầu, chỉ có An Nam thực hiện nhiều nghiên cứu.
Sau đó, nhiều nước trên thế giới bắt đầu dậy sóng bắt đầu cũng tham gia vào.
Trong lúc không biết gì Trần Thương Đã trở thành lực lượng chính trong việc điều trị virus rota
Chi phí thấp, sản xuất đơn giản, tác dụng rõ rệt.....
Những ưu điểm vượt trội này đã làm cho ngày càng nhiều người phát cuồng vì loại thuốc nước bổ mới, hay còn gọi là... Liệu pháp ăn kiêng.
Hoá ra liệu pháp ăn kiêng thực sự có thể chữa khỏi bệnh
Danh tiếng của dân khoa Trần Thương càng lúc càng lớn hơn.
Tuy nhiên, sự nổi lên của cháo gạo Trần Thương cũng đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh các công ty dược phẩm trên thế giới.
Các công ty dược phẩm vốn dĩ chuẩn bị sẵn sàng chờ thời cơ tích trữ, làm ăn phát đạt bỗng gặp tai họa

Mà không phải những người khác đã xóa sổ bọn họ...Hơn nữa một buổi tối bình thường không có gì lạ ngoài tiêu cháo??

Khi các tạp chí có thẩm quyền lớn trên thế giới phất cờ cho Trần Thương và bênh vực.

Những người trước đó vài ngày nói Trần Thương là dân khoa tạp chí nhao nhao ngậm miệng.

Không nghĩ tới bị vả mặt nhanh đến như vậy?

Trên thế giới rất nhiều quốc gia người dân cũng biết người cứu vớt bọn họ là ai

Mọi người nhao nhao bắt đầu cảm kích Trần Thương.

Đợt bùng phát virus rota ở An Nam nhanh chóng được kiểm soát.

Sau khi Tổ chức Y tế Thế giới biết được tin này, đã trực tiếp đến Trung Quốc và trao tặng huân chương cho Trần Thương.

Khẳng định sự đóng góp của Trần Thương trong thời kỳ virus rota và ổn định tình hình chung

Anh đã có đóng góp rất xuất sắc.

Ngoài ra, để ghi nhận vai trò tích cực của Trần Thương trong đợt vi rút rota này, Nhà nước Việt Nam đã tặng anh huy chương cấp quốc gia.

Trần Thương căn bản thấy cái này không có quá nhiều ý nghĩa.

Nhưng..... Vào lúc này, hệ thống nhắc nhở âm thanh vang lên, Trần Thương cả người vui mừng

【 Đinh! Vòng thứ hai nhiệm vụ: Nhiệm vụ ổn định tình hình hoàn thành viên mãn

Sự phát triển của virus rota đã thành hình. Trong giai đoạn này, đã giúp mọi người từ nhiều quốc gia vượt qua giai đoạn khó khăn một cách suôn sẻ, tránh được nhiều tổn thất, ổn định tình hình chung và nhận được phần thưởng thừa! 】

【Nhận thưởng: 1, ngôn ngữ miệng lưỡi (vàng); 2, phẫu thuật cấp cấy ghép xương hoàn mỹ!】

【 Ngôn ngữ miệng lưỡi, thiên phú bị động, bạn sẽ đạt được thành thạo các kỹ năng ngôn ngữ của tất cả các quốc gia trên thế giới, và thành thạo trong đối thoại!】

Trần Thương trợn tròn mắt.

Tôi..... Trần Thương muốn trở thành Trần quốc tế sao?

Lần này là thật sự Trần quốc tế rồi.

Tinh thông ngôn ngữ các quốc gia trên thế giới.

【 Đinh! Nhiệm vụ cuối cùng của nhiệm vụ nối tiếp được khởi động: vắc xin vi rút rota cũ không còn đủ đáp ứng nhu cầu của người dân. Một loại vắc xin mới được phát triển và phần thưởng cuối cùng đạt được!!】

Trần Thương nhịn không được lắc đầu, hoá ra là thế.

Mình cần nghiên cứu vắc xin.

Mặc dù cháo gạo của nhà họ Trần có thể giúp giảm bớt ảnh hưởng của virus rota, nhưng không thể phủ nhận rằng vắc xin vẫn là phương pháp điều trị tốt nhất hiện nay

Đó cũng là cách tốt nhất để giảm gánh nặng y tế.

Nhưng, mình có năng lực hoàn thành sao?

Nhưng, mặc kệ có thể hoàn thành hay không, Trần Thương vẫn là nhận nhiệm vụ.

Hiện tại, Vương Chân đã dần dần khôi phục.

Trần Thương kiểm tra phòng, Vương Chân và vợ với các con cười đùa nói chuyện.

Bao lâu?

Một nhà bọn họ không biết bao lâu rồi mới có cảnh như ngày hôm nay, nhìn thấy Trần Thương đi vào, cả gia đình vội vàng cảm kích nói cảm ơn.

- Cảm giác thế nào?

Vương Chân cười cười:

- Cảm giác tốt hơn nhiều rồi, thật là rất cảm ơn anh

- Giáo sư Trần, may mắn mà có anh, kỳ thật anh không chỉ đã cứu mạng tôi, mà quan trọng nhất là đã đánh thức tôi

- Tôi đã liên hệ với đơn vị và tôi sẽ quay lại càng sớm càng tốt để nghiên cứu về loại virus rota mới.

- Được, thuốc của tôi..... Có thể ngừng được không?

Trần Thương lắc đầu:

- Tạm thời đừng ngừng, từ từ giảm lượng.

- Đúng rồi, đừng quay lại. Hãy ở lại An Dương trong thời gian này. Hiện tại tôi đang nghiên cứu về virus rota, nên anh cũng đến đi

Vương Chân gật đầu đồng ý.

Mà lúc này, Trần Thương không biết, mình không cẩn thận nổi giận

Sau khi cháo gạo của anh trở nên nổi tiếng, các tạp chí và tờ báo mà Trần Thương có nói Cháo gạo Trần đã bị lật tẩy và ném đá giấu tay, nói rằng tạp chí của họ không có mắt.

Thế nhưng..... Ngay lúc này, đột nhiên một bác sĩ giải phẫu thần kinh người Mỹ kinh ngạc nói.

- Lúc ấy giáo sư Trần đang trải qua một ca phẫu thuật thần kinh! Và... Nếu đoán không nhầm thì đây hẳn là một ca phá hủy hạch hạnh nhân theo công nghệ lập thể! Mà ca phẫu thuật này... là một ca phẫu thuật theo khái niệm thần kinh! Rất khó để hoàn thành ở giai đoạn này

- Rất có thể giáo sư Trần đã thành thục kỹ năng phẫu thuật điều trị bệnh tâm thần

Sau khi tin tức lan truyền trên mạng, tất cả các tạp chí chỉ trích cháo nhà họ Trần đều bị lôi ra đốt sạch, không còn dấu vết.

Các bác sĩ giải phẫu thần kinh nổi tiếng quốc tế đó đã quan sát chi tiết từng bức ảnh, tìm kiếm manh mối của ca phẫu thuật

Chương 2121: Chấn Động Khoa Thần Kinh

Khi hàng chục tạp chí được tìm thấy.

Mọi người có một kết luận

Giáo sư Trần... Có thể anh đã thành thục phương pháp phẫu thuật điều trị bệnh tâm thần

Nhất thời các khoa thần kinh, tâm thần sôi sùng sục

Giáo sư Trần thực sự giơ tay nhấc chân đều lộ ra từng cử chỉ đỉnh cao của thế giới

.....……..

Phải biết rằng, cho đến hiện tại, những bệnh nhân tâm thần đều rất khó có thể có được kết quả trị liệu nào tốt.

Mà hiện nay các phương án trị liệu cũng chỉ tập trung ở hai phương diện, một là sử dụng thuốc và hai là điều trị tâm lý.

Nếu như nhất định phải miễn cưỡng áp dụng một phương pháp trị liệu mới, đó chính là trị liệu xã hội.

Nhưng căn cứ tình trạng của giai đoạn hiện tại, trị liệu xã hội mới chỉ dừng lại ở một câu nói, rất khó thực hiện.

Nhưng… Uống càng nhiều thuốc, khả năng kháng thuốc càng cao, hiệu quả trị liệu càng thấp đi.

Đến cuối cùng, mỗi một loại thuốc được sử dụng để trị liệu đều sẽ đem lại kết quả rất thấp.

Bệnh nhân tâm thần và bệnh nhân khác luôn rất khác nhau về bản chất bệnh lý.

Với bệnh nhân bình thường, cho dù là người tàn tật, người bị bệnh nan y, phần lớn họ đều sẽ có được sự thương hại của người khác.

Nhưng đối với bệnh nhân tâm thần, cho dù thân thể họ khoẻ mạnh cũng sẽ bị đa số mọi người xung quanh kỳ thị.

Bởi vì hành vi của họ không ai có thể lý giải, thế giới tinh thần của họ cũng chẳng có ai cảm nhận được.

Cũng bởi vì họ không thể khống chế được hành vi của chính mình, cho nên nếu có phạm tội cũng chỉ có thể lý giải bằng chẩn đoán bệnh lý tâm thần để minh oan.

Chính những điều này đã biến những bệnh nhân tâm thần thành một quần thể đặc thù trong xã hội, vừa nguy hiểm lại vừa đáng thương

Tin tức Trần Thương có thể thực hiện phẫu thuật bệnh tâm thần lan truyền nhanh chóng, trong nháy mắt trở nên nóng hổi hơn hết

Chính Trần Thương cũng không hiểu nổi, bản thân cũng chẳng hề tổ chức họp báo, vậy mà tin tức phẫu thuật nào cũng được lan truyền ra ngoài.

Thêm những bình luận ầm ĩ trên mạng, ngày càng thu hút nhiều người tham gia bàn luận.

Hiệp hội khoa tâm thần thế giới vẫn luôn là một tổ chức khó hiểu.

Năng lực hiệu triệu của họ rất mạnh

Nếu không phải như thế thì rất nhiều quốc gia cũng đã chẳng công bố những người bị bệnh tâm thần phạm tội giết người là không trái pháp luật.

Mà tin tức Trần Thương sẽ thực hiện một ca phẫu thuật tâm thần lần này chính là do khoa Ngoại thần kinh truyền ra.

Mà khoa tâm thần thấy tin tức khoa mình sẽ thực hiện phẫu thuật tâm thần thì cũng kích động không thôi, lý niệm phẫu thuật tâm thần đã yên lặng bao nhiêu năm giờ lại xuất hiện lần nữa cùng một nhân vật lãnh tụ.

Thực ra, phẫu thuật tâm thần cũng đã có một thời gian phát triển.

Sau khi khoa tâm thần xuất hiện, đã có một số người thử thực hiện một số phương pháp trị liệu tinh thần.

Trong lịch sử phát triển phẫu thuật tâm thần, Moniz là người có tầm ảnh hưởng lớn nhất. Vào năm 1930 của thể kỷ 20, ông đã áp dụng phương pháp cắt bạch cầu hai bên trán để điều trị chứng trầm cảm, lo âu và hưng cảm trong thơì kỳ mãn kinh.

Thế nào gọi là phẫu thuật tâm thần?

Đó là việc sử dụng phẫu thuật để gây ra thương tổn cho một số bộ phận chủ định của não, mục đích để điều trị tâm thần, được gọi là phẫu thuật tâm thần

Phẫu thuật tâm thần chủ yếu dựa trên nghiên cứu về sinh lý học hệ thống limbic và sinh lý bệnh, có ý nghĩa lơn trong nghiên cứu lâm sàng tâm thần học.

Trong những năm gần đây, do sự tiến bộ của công nghệ phẫu thuật thần kinh, bác sĩ hàng đầu về phẫu thuật tâm thần, giáo sư Kemosi lần lượt tiến hành áp dụng liệu pháp siêu âm thuỳ trán và phẫu thuật lập thể não, hình thành nên khái niệm phẫu thuật tâm thần

Nhưng vì khái niệm phẫu thuật này có khả năng hoàn thành vô cùng thấp.

Với sự phát triển của phẫu thuật thần kinh lúc đó, về cơ bản là không thể thực hiện được một ca phẫu thuật cắt bỏ hạch hạnh nhân hoặc cắt bó

hạch do Kemosi đề xuất, càng đừng đề cập đến kỹ thuật là tổn thương nhiều mục tiêu.

Điều này không chỉ là một vấn đề khó đối với phẫu thuật tâm thần, mà cũng chính là trình độ khó với tới đối với khoa Ngoại thần kinh.

Nhưng chuyện này cũng giống như nghiên cứu khoa học vậy, có thể hiện tại chưa làm được, nhưng nếu có hướng đi đúng, nhất định sẽ có cơ hội

Vậy nên những năm gần đây, sự phát triển của phẫu thuật tâm thần giống như che giấu tài năng.

Thực tế thì nghiên cứu tim mạch được chia làm hai hiệp hội lớn là nội khoa và ngoại khoa.

Khoa nội thần kinh và khoa Ngoại thần kinh càng là hai hiệp hội đỉnh cấp học thuật trên thế giới.

Mà khoa tâm thần lại không như vậy, chỉ có một hiệp hội khoa tâm thần, mà cái gọi là hiệp hội này thực chất là một tổ chức rất rất rất nhỏ, gọi là một nhóm phẫu thuật tâm thần

Nhóm này luôn mang lại cho người ta cảm giác nó không hề tồn tại

Nếu như không có sự tồn tại của giáo sư Kemosi, thì lý niệm và phương hướng phát triển của phẫu thuật tâm thần, thậm chí cái tên 'Phẫu thuật tâm thần' có tồn tại hay không cũng là một vấn đề.

Dù sao thì cũng đã có ai nghe qua khoa ngoaij thần kinh phẫu thuật bệnh thần kinh?

Lần này, sau khi khoa Ngoại thần kinh đem hình ảnh và phát biểu của Trần Thương tại đại hội hoàn Nguyên của Trần thị, lan truyền tin tức Trần Thương thực hiện phẫu thuật tâm thần, đôi mắt sắc bén của đám người kia đã sớm phát hiện, chắc chắn Trần Thương sẽ thực hiện phẫu thuật tổn thương hạch hạnh nhân

Phát hiện lần này trong nháy mắt đã cổ vũ đám người kia

Dù sao, đây chính là cơ hội để nhóm phẫu thuật tâm thần vùng lên

Những người còn kiên trì duy trì nhóm này lại ngày càng ít đi.

Mà bây giờ đã bắt được cọng cỏ cứu mạng này, làm sao có thể cam lòng từ bỏ?

Giáo sư Kemosi biết được tin này, ngay lập tức tổ chức một hội nghị ở Thuỵ Sĩ, mời toàn bộ thành viên của nhóm phẫu thuật tâm thần tham gia

Lúc thấy cảnh chỉ có hơn ba mươi người tới dự, Kemosi đỏ cả mặt

Phải biết rằng, hiệp hội khoa tâm thần mấy chục vạn thành viên tham gia, vậy mà chỉ có từng đó người tham gia là thành viên của nhóm phẫu thuật tâm thần.

Dù sao thì đối với một chuyện còn hư vô mờ mịt, thật sự cũng không có được bao nhiêu người nguyện ý kiên trì

Thế nhưng, hiện tại không giống như vậy.

Nhóm phẫu thuật tâm thần của họ đã xuất hiện một người dẫn dắt, giáo sư Trần Thương nhất định có thể dẫn họ đi đến đỉnh cao

Giống như khi cậu ấy có thể một đường xây dựng lại khoa Ngoại vậy

Kemosi nghiêm túc nói với mọi người:

- Các vị, cơ hội này chỉ có một lần

- Tôi biết mọi người đều hiểu rất rõ sự xuất hiện của giáo sư Trần đối với chúng ta mà nói có bao nhiêu quan trọng.

- Sáng sớm mai, chúng ta lên máy bay, toàn bộ chúng ta tiến về Trung Quốc, tiến về An Dương.

- Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, chúng ta đi gặp người dẫn đường của mình

Hơn ba mươi người nghe Kemosi nói vậy, đều kích động gật đầu

- Tiến về thánh địa An Dương

Trần Thương sợ hãi ngồi trong văn phòng

Mấy ngày nay, anh tiếp rất nhiều cuộc điện thoại.

Tất cả đều hỏi một vấn đề là Trần Thương có thực hiện phẫu thuật tâm thần hay không?

Đương nhiên là anh không muốn thừa nhận.

Hơn nữa, lần phẫu thuật này anh cũng không có số liệu lâm sàng, tuỳ tiện công bố sẽ khiến người ta hoài nghi.

Vậy nên, Trần Thương lấy lí do kỹ thuật không thành thục ra để tạm hoãn lại.

Chương 2122: Hiệp Nghị Lợi Nhuận

Mà lúc này, anh nhìn mọi người có mặt ở đây, bắt đầu nghĩ lại.

- Ngô Huy, anh nói xem, lần phẫu thuật này anh làm được chứ?

Trần Thương kiên định nói.

Ngô Huy vừa quẫn bách, vừa xấu hổ, có chút cười đắng:

- Nhưng…Thầy à, em không biết làm

Trần Thương chỉ hận rèn sắt không thành thép, giận dữ mắng mỏ một tiếng:

- Tôi phải nói cậu như thế nào đây? Cậu đã là chủ tịch hội liên hiệp khoa ngoại thần kinh thế giới rồi, mà một ca trị liệu tâm thần cũng không biết?

- Hơn nữa, lần trước tôi đã thực hiện một lần, anh nhìn mà vẫn chưa học được sao?

Trần Thương tức giận lúng ta lúng túng tự nói.

Đám người Ngô Huy nghe xong thì toát mồ hôi hột, làm sao dám trả lời

Ai, con mẹ nó, ai có thể nhìn một lần biểu diễn phẫu thuật là có thể học được ngay?

Không phải đùa đó sao?

Ngô Huy dở khóc dở cười nói:

- Xin lỗi thầy, đã để thầy thất vọng

Trần Thương vẫy tay một cái:

- Được rồi, được rồi.

Đột nhiên… Anh nghĩ đến một điều, lập tức vui sướng

Chỉ cần…chỉ cần…Bọn họ đều học xong phẫu thuật tâm thần, chẳng phải mọi thứ đã đơn giản hơn sao?

Đúng vậy

Đợi đến khi phẫu thuật tâm thần trở thành trọng điểm của phẫu thuật ở An Dương, bọn họ còn gì để nói nữa?

Nghĩ vậy, Trần Thương cố ý đen mặt lại

- Từ ngày mai trở đi, anh, anh, anh, còn có cả anh, tất cả đều cùng tôi học phẫu thuật tâm thần

Nghe Trần Thương nói thế, nhất thời mọi người đều sững sờ

Cái gì gọi là tất cả mọi người đều học xong phẫu thuật tâm thần?

Nếu có thể học đơn giản như vậy, thì cũng không để giáo sư Kemosi tự xưng là khái niệm phẫu thuật khoa ngoại khoa tâm thần.

Khái niệm phẫu thuật là gì?

Khái niệm phẫu thuật chính là giai đoạn đầu tiên, trình độ sơ khai, thao tác kỹ thuật đầu tiên được sáng tạo nhưng không thể thực hiện để hoàn thành phẫu thuật, nhưng trong tương lai nhất định có thể thực hiện được.

Đây chính là phương hướng

Chính vì vậy, chuyện lần này đối với nhóm phẫu thuật tâm thần mà nói chính là một Thao Thiết thịnh yến

Dưới hoàn cảnh trước mắt như vậy, nếu Trần Thương có thể hoàn thành dạng phẫu thuật tâm thần này sẽ rất có cơ sở để khẳng định một chuyện

Đó chính là…Phẫu thuật tâm thần thật sự tồn tại

Chỉ cần tồn tại, liền có giá trị

Tất nhiên, giáo sư Trần có thể làm, bọn họ cũng có thể làm.

Lúc này, một nhóm người được Kemosi dẫn đầu đã đáp máy bay trong đêm, tiến về thánh địa An Dương

Ở An Dương, Trung Quốc.

Trần Thương bất đắc dĩ nhìn đám người đứng trước mặt, thực sự không biết nên nói cái gì

- Phẫu thuật đơn giản như vậy, sao mấy người lại không học được?

- Hạch hạnh nhân! Sao lại không xác định vị trí mục tiêu?

- Vị trí của hạch hạnh nhân ở bên cạnh buồng não, ở phía trước vách, góc dưới cũng hơi lồi vào bên trong buồng não, bởi vậy, góc dưới tốt đẹp chính là biểu hiện cam đoan cho phẫu thuật thành công, mà như vậy căn bản các người cũng không thể hoàn thành phẫu thuật được

Trần Thương nâng trán thở dài, thực sự không biết nên nói cái gì

Làm phẫu thuật tổn thương hạch hạnh nhân chính là dạng phẫu thuật đơn giản nhất, nhưng cũng không thể hoàn thành, càng đừng đề cập đến thực sự tiến hành phẫu thuật lâm sàng.

Huấn luyện phẫu thuật vốn đã khô khan, đặc biệt là tiến hành trên mô hình.

Nhưng nếu như tiến hành trên mô hình anh còn không thể làm tốt, nói gì đến phẫu thuật trên cơ thể người?

Anh cho rằng anh sẽ có cơ hội phẫu thuật trên cơ thể người lần thứ hai sao?

Cho nên mới nói, sức hút của phẫu thuật hạch hạnh nhân chính là ở chỗ đó, có rất nhiều loại phẫu thuật, không cho bạn cơ hội tiến hành lại lần thứ

hai.

Bất luận là thành công hay thất bại

Mà phía sau thất bại là cái gì, không cần nói cũng biết

Tất cả mọi người đều căng thẳng.

Theo công nghệ lập thể, muốn hoàn thành định vị tinh chuẩn đại não, muốn vượt qua tổ chức tìm kiếm một hạch hạnh nhân, đồng thời thông qua tinh chuẩn làm tổn thương đại não thật sự là rất khó khăn.

Hiện tại, xem ra mọi người đều hiểu được, đại não của Trần Thương quả thực là một siêu máy tính, có thể xác định một cách tinh chuẩn kết cấu mỗi một bộ phận bên trong đại não, còn có kỹ thuật cao cấp nhất có thể hoàn thành những ca phẫu thuật nhìn như không thể nào phẫu thuật nhất

Mấy ngày tra tấn, có khi Trần Thương thật muốn từ bỏ.

Lại một đám người tìm tới cửa.

Bruce - người phụ trách bộ phận chữa bệnh, hạng mục dụng cụ thuộc công ty Google, cũng là công ty mà trước đây Trần Thương đã gặp thương lượng về công nghệ lập thể độc quyền kiểu mới.

- Giáo sư Trần, mãy lập thể não kiểu mới đã hoàn thành, chúng tôi đưa tới đây mấy chủng loại dùng thử, còn cần ngài tới thẩm định

Trần Thương nghe đến máy lập thể kiểu mới, ánh mắt liền sáng lên.

Tốt

Nhưng chu kỳ quá dài, Trần Thương thở dài:

- Tôi nhịn phẫu thuật quá lâu, thật như đói khát rồi

Bruce đắng chát lắc đầu, nói thật, mặc dù được Trần Thương cung cấp rất nhiều kỹ thuật hạch tâm để chế tạo loại máy móc này, nhưng nghiên cứu phát minh và quá trình hoàn thành cũng tiêu tốn một số tiền khá lớn

Nếu như không thể thu được lợi nhuận…. Thì bản thân Bruce, rất khó khả năng sự nghiệp của ông sẽ chấm dứt.

- Giáo sư Trần, quá trình nghiên cứu phát minh rất khó khăn, mà thêm một lần thử điều chỉnh, độ khó rất cao

Trần Thương cười cười, không nói chuyện.

Bruce tiếp tục nói với anh:

- Giáo sư Trần, dựa theo hợp đồng chuyển nhượng trước đây, mỗi một sản phẩm bán ra ngài đều được hưởng một phần hoa hồng.

- Tuy nhiên…Hiện tại, tổng công ty xác định chi phí đầu tư cho nghiên cứu và hoàn thành sản phẩm này quá cao nên muốn cùng ngài tiến hành một hiệp nghị khác.

- Nếu như số lượng tiêu thụ dưới 1000 sản phẩm, lợi nhuận ngài nhận được chỉ không đến 3%, nếu như số lượng tiêu thụ từ hơn 1000 sản phẩm đến dưới 10.000 sản phẩm, cậu sẽ được hưởng 5% lợi nhuận, còn nếu tiêu thụ được từ 10.000 sản phẩm trở lên, cậu sẽ nhận được 7% lợi nhuận

- Đương nhiên, nếu sản lượng tiêu thụ đạt từ 30.000 sản phẩm trở lên, cậu có thể được chia 10% lợi nhuận

Trần Thương nghe xong, trừng lớn mắt nhìn ông ta

10%

Một con số khổng lồ

Một sản phẩm máy lập thể công nghệ kiểu mới sẽ tiêu tốn khoản chi phí khoảng 80 đến 100 vạn nhân dân tệ.

- Đương nhiên, nếu cậu không đồng ý, thì vẫn theo như hợp đồng, trả cho cậu 5% lợi nhuận

Bruce dùng lời nói khiến Trần Thương do dự.

Rất nhiều dụng cụ chữa bệnh không có phương pháp quảng cáo đến người dùng.

Chỉ có cách truyền miệng cùng giá trị thương hiệu mới có thể khai phát giá trị lớn nhất.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân khiến Bruce đến Trung Quốc, muốn tiếp tục có mối kiên kết với Trần Thương.

Nếu như Trần Thương có thể trực tiếp mở rộng, nói không chừng sản lượng bán ra sẽ cao hơn một chút.

Ít nhất cũng đạt tới mức 5% lợi nhuận được chia.

Trần Thương cười cười:

- Tôi xem máy trước rồi lại nói tiếp.

Bruce gật đầu:

- Máy rất chất lượng, cậu yên tâm đi.

Vừa nói chuyện, Trần Thương vừa đi đến chỗ máy móc.

Vừa mới kiểm tra, anh đã thật sự kích động cả người.

Google thật sự rất lợi hại, kết hợp hoàn hảo công nghệ lập thể kiểu mới và công nghệ hiển vi, trước mắt, những ca phẫu thuật của mình cần đến công nghệ lập thể, tất cả bệnh tật đều có thể được giải quyết

Bao gồm cả khái niệm phẫu thuật: Phẫu thuật tâm thần

Sau đó Trần Thương xem xét cái máy kỹ hơn, yên lặng thở dài, nhìn Bruce một cái.

Ánh mắt đó khiến Bruce có chút nản lòng bất đắc dĩ.

Thực tế thì chi phí quá cao, chênh lệch 2% cũng tính ra là rất nhiều tiền đấy.

Chương 2123: Tôi Sẽ Dạy Cho Mọi Người

Nếu như có thể bán nhiều, phần trăm được chia nhiều hơn cũng không quan trọng sao?

Nếu như bán 10.000 cái trở lên?

Cơ bản là không khó

Mà đúng lúc này, Trần Thương đột nhiên cười cười, bắt tay Bruce, nói:

- Thành giao

Bruce lại có chút áy náy nhìn Trần Thương, dù sao điều kiện như vậy cũng có chút hà khắc với cậu ấy.

Mà Trần Thương nhìn Bruce …Cũng có chút áy náy.

10% lợi nhuận, đây chính là một bút chia hoa hồng cực đáng sợ a…

Trần Thương đột nhiên ra quyết định

Mở cửa đón khách

Chủ động mời nhóm phẫu thuật tâm thần, hiệp hội phẫu thuật tâm thần thế giới tới đây.

Chỉ cần bọn họ học được, danh tiếng của An Dương, Trung Quốc tuyệt đối vang vọng toàn thế giới.

Hơn nữa, máy lập thể não kiểu mới thật sự là một cách tân lớn trong lĩnh vực phẫu thuật

Điều quan trọng nhất chính là…Chính mình có thể trực tiếp bán hàng nha

Nghĩ vậy, Trần Thương rất hài lòng ký tên trên hiệp nghị với Bruce.

Trần Thương chẳng hề để ý một chút nào.

Đây chính là việc lợi nước lợi dân, bản thân mình cũng chẳng phải là hãm hại lừa gạt ai.

Mà đây chính là chuyện tốt, mình giúp mọi người hoàn thành phẫu thuật, có gì phải ngại chứ?

Sau khi Kemosi đến An Dương, lập tức tìm tới cửa

Gọi điện thoại rất nhiều lần, lần nào giáo sư Trần cũng không thừa nhận tự mình làm phẫu thuật, càng không thừa nhận đó là phẫu thuật tâm thần.

Hơn ba mươi người cầm hoành phi đứng ở trong sân, bên trên viết mấy chữ rất to

- Giáo sư Trần, mau cứu phẫu thuật tâm thần

Ngay lúc đám người Kemosi cảm thấy thất vọng. Đột nhiên Trần Thương lại xuất hiện.

Vài chục năm sau khi chuyện ấy qua đi, Kemosi vẫn nhớ rất rõ ràng, lúc đó, giáo sư Trần tuyên thệ một lời thề son sắt

- Tôi, Trần Thương muốn dạy cho tất cả các bạn học phẫu thuật tâm thần

- Cố lên

Thấy Trần Thương như thế, trong lòng Ngô Huy sụp đổ.

Mà đám người Kemosi lại càng mơ hồ, lập tức suy đoán xem tình hình này liệu có phải bị lừa gạt hay không?

Nhưng …Nếu nói không có chờ mong là nói dối!……

Câu nói của Trần Thương trực tiếp khiến tất cả mọi người có mặt tại đây sững sờ.

Bọn họ đều nghi ngờ liệu có phải mình đã nghe lầm rồi không?

Nhưng, sau khi đưa mắt nhìn nhau… Mọi người đều không khỏi nuốt một ngụm nước bọt

Đúng vậy

Ý Trần Thương muốn nói là: Anh muốn dạy tất cả mọi người dùng phương pháp phẫu thuật tâm thần để điều trị bệnh tâm thần

Mặc dù câu này nghe rất giống với mấy 'nhà giáo nổi tiếng' gì đó trên mạng.

Giống như những bác sĩ ngày xưa điều trị vô sinh và yếu sinh lý.

Bởi vì rõ ràng là quá khó, ai dám cam đoan làm được điều này?

Nhưng… Hiển nhiên mọi người cũng có mong đợi một chút.

Vì, Trần Thương là ai?

Chỉ tuỳ tiện một cái cháo gạo rang của Trần Thương cũng có thể cứu hàng triệu người, rõ ràng xuất phát điểm là một bác sĩ khoa Ngoại, nhưng lại có hiểu biết vô cùng sâu rộng về virus, hơn nữa còn có thể nhận ra sự thiếu sót của thuốc điều trị

Người như vậy, có thể làm ra một trò đùa quốc tế như thế này sao?

Chắc chắn là không thể nào

Lúc đám người Kemosi đi tới Trung Quốc, thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu đến cùng.

Phẫu thuật tâm thần, danh từ này nếu như lại không thể phát huy được tác dụng, thì thật sự sẽ bị chôn vùi dưới dòng sông lịch sử.

Đối với Kemosi khái niệm phẫu thuật chỉ đơn giản là một thao tác miễn cưỡng để kéo dài mạng sống.

Nếu phẫu thuật tâm thần thật sự muốn trỗi dậy, nó phải tự chứng minh
Vậy phải tự chứng minh như thế nào?
Chỉ có thể dùng hiệu quả điều trị
Kỹ thuật y học không giống với những kỹ thuật khác.
Hiệu quả điều trị mới chính là điều quan trọng nhất
Nếu bỏ qua hiệu quả điều trị, vậy còn gọi là điều trị làm gì nữa?
Mục đích của bác sĩ là cứu sống bệnh nhân.
Kemosi kích động nhìn Trần Thương:
- Giáo sư Trần… Cậu nói thật sao?
Ngay cả đám người Ngô Huy nghe xong cũng không biết nói gì
Anh ta đã tự mình trải nghiệm qua ca phẫu thuật tâm thần, phẫu thuật phá huỷ hạch hạnh nhân cực kỳ khó, được Trần Thương chỉ dạy lâu như vậy mà vẫn không thể học nổi, độ khó này làm sao mà ít được?
Hơn nữa, độ khó của phẫu thuật tâm thần có thể nói là lớn hơn rất nhiều so với phẫu thuật thần kinh
Ngô Huy có một linh cảm
Đó là, một khi phẫu thuật tâm thần trở nên hoàn thiện, nó nhất định sẽ trở thành ca phẫu thuật khó khăn nhất, tinh tế nhất, bí ẩn nhất và có tính thử thách nhất trong khoa Ngoại
Dạng phẫu thuật này, thật sự có thể được dạy sao?
Ngô Huy thật sự hơi thấp thỏm.
Trần Thương lại mỉm cười:
- Đúng vậy
Chuyện đám người của Hiệp hội Tâm thần học thế giới đến Trung Quốc từ lâu đã trở thành chủ đề nóng, đương nhiên cũng có không ít phóng viên đi theo.
Cho nên nghe trần thương nói xong, tất cả mọi người ngay lập tức bùng nổ
Đây có thể trở thành một tin siêu hot.
Dạy cho tất cả mọi người?
Nếu đem chuyện này truyền ra, chắc chắn sẽ cực kỳ dữ dội.
Nhất thời, trong lòng rất nhiều phóng viên đã bắt đầu cảm thấy hưng phấn.
Đúng là một tin động trời
Điều này đồng nghĩa với việc giáo sư Trần trực tiếp thừa nhận rằng anh đã thực hiện phẫu thuật tâm thần và còn cam kết sẽ dạy cho những người này.

Hay lắm?

Chỉ trong thời gian ngắn, các phương tiện truyền thông đã lục tục bắt đầu đưa tin.

Lúc trước những người nói cháo gạo rang của giáo sư Trần vô dụng cũng nhân cơ hội mà bắt lấy làn sóng mới này, tranh thủ thời gian đăng tin về câu nói hùng hồn của giáo sư Trần, tuyệt đối không buông tha dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi

Lần này tất cả đều là tin tích cực.

Nhưng tin tức trâu bò này được lan truyền quá mức vang dội, trực tiếp khiến vô số người chú ý đến.

Chủ yếu vẫn sự chú ý của Hiệp hội Tâm thần học và rất nhiều công ty y dược.

Có nhu cầu sẽ lập tức có thị trường.

Và sức khỏe là nhu cầu chung của tất cả mọi người.

Lẽ tự nhiên, đằng sau ngành công nghiệp y tế cũng xuất hiện rất nhiều con quái vật khổng lồ

Bọn họ, có người khôn khéo, có người tham lam, có người xảo quyệt... Thậm chí còn nhuốm máu

Nhưng không thể phủ nhận, ngành y tế đã trở thành công cụ kiếm lời cho rất nhiều nhà tư bản và các gia tộc.

Mà thuốc chống rối loạn tâm thần, thuốc giảm đau các loại lại càng là như vậy

Nếu thế giới này có một loại bệnh nhân ít phàn nàn oán giận nhất, lại dễ bị hiểu lầm bởi gia đình, dễ bị phân biệt đối xử, thì nhất định sẽ bao gồm bệnh nhân tâm thần trong đó.

Mà trong năm 2021, căn cứ theo số liệu thống kê của IMS-Health.

Thuốc cho bệnh tâm thần toàn cầu đã vượt quá 70 tỷ USD, chiếm 8% tổng doanh số bán thuốc.

Hơn nữa, những năm gần đây áp lực cuộc sống của mọi người ngày càng nặng nề, con số này vẫn đang không ngừng tăng lên, không bao lâu nữa sẽ trở thành một siêu thị trị giá hàng trăm tỷ đô.

Phải biết rằng, toàn bộ thị trường của ngành y tế và thẩm mỹ cũng chỉ có tầm ba mươi tỷ USD.

Vì vậy, đứng trước một thị trường hàng trăm tỷ đô như thế này, ai lại không muốn chia một chén canh

Sau khi truyền ra tin tức Trần Thương khẳng định sẽ phẫu thuật để điều trị bệnh tâm thần, có thể nói là chỉ một hòn đá mà làm dấy lên cả ngàn cơn

sóng

Lợi ích

Cạnh tranh

Thị trường

Những từ ngữ này thật sự không nên xuất hiện trước mắt bệnh nhân.

Bởi vì bản thân ngành y học không nên bị tư bản điều khiển.

Điều trị bệnh nên dựa trên cơ sở khoa học, lấy hiệu quả điều trị làm mục tiêu, không thể bị chi phối bởi thị trường.

Chương 2124: Xin Lỗi Vì Đã Mang Đến Phiền Phức Cho Cậu

Tuy nhiên, y học hiện đại kể từ khi ra đời đã bị xã hội này nhuốm màu.

Thị trường tư bản phía trên

Không ai tình nguyện bỏ qua ngành y tế.

Thậm chí, vì lợi nhuận mà rất nhiều căn bệnh tưởng như có thể chữa khỏi lại bị một thế lực vô hình thao túng.

Lấy ví dụ, nếu bệnh cao huyết áp có thể điều trị dứt điểm… Sẽ gây ra thiệt hại lớn đến mức nào khi mất đi thị trường thuốc chống tăng huyết áp?

Cũng như vậy

Bản thân bệnh tâm thần chính là một căn bệnh kéo dài. Không có cách nào để trị dứt điểm, cần phải dùng thuốc điều trị trong một thời gian dài, thậm chí là cả đời.

Cùng với sự gia tăng số người bệnh, tỷ lệ bệnh nhân càng ngày càng nhiều, đồng nghĩa với việc, nhu cầu của bệnh nhân cũng càng ngày càng nhiều

Đến lúc đó, các công ty dược phẩm sản xuất thuốc chống rối loạn thần kinh chỉ có rung đùi mà hốt bạc.

Màu của y tế là màu đỏ, màu của tư bản cũng là màu đỏ.

Nếu như có thể phẫu thuật để tiến hành điều trị dứt điểm bệnh tâm thần… Vậy bọn họ còn biết kiếm tiền ở đâu?

Trong thời gian ngắn, mây đen đã bao trùm toàn bộ thành phố

Bề ngoài, các tổ chức có vẻ thờ ơ không truyền ra bất cứ tin tức gì.

Nhưng…?

Mặt biển càng yên ả thì càng ẩn chứa nhiều sóng to gió lớn

Rất nhanh

Các tạp chí lớn đã bắt đầu vòng đầu tiên của cuộc ném bom luận văn học thuật

Bao gồm The Lancet, Tự Nhiên, Khoa Học, khoa Ngoại Thần kinh Anh... Rất nhiều tạp chí không hẹn mà cùng bắt đầu đăng rất nhiều bài luận văn.

Mà tác giả của những bài luận này rất tài giỏi, mỗi người đều có tiếng tăm vang dội trong lĩnh vực của mình.

- Phẫu thuật tâm thần, một kỹ thuật chưa hoàn thiện
- Về những thiếu sót trong khái niệm phẫu thuật Kemosi.
- Phá hủy hạch hạnh nhân gây tổn thương hệ thần kinh.
.....
Không có gì khác, tất cả đều là những thảo luận và nghiên cứu các phương án điều trị khoa Ngoại Thần Kinh.

Tuy nhiên, những quan điểm này đều hoàn toàn chính xác

Nếu dựa theo khái niệm phẫu thuật theo dự tính của Kemosi, thì các ca phẫu thuật dù có diễn ra hoàn hảo đến mấy cũng khó mà đạt được mục đích của một ca phẫu thuật

Bởi vì phẫu thuật để điều trị bệnh tâm thần sẽ phá hủy cấu trúc não của bệnh nhân, tổn thương tương đối lớn, hiệu quả rất khó xác định

Hơn nữa, ở giai đoạn thử nghiệm ban đầu, một số bệnh nhân đã được phẫu thuật điều trị bệnh tình trở nên nặng hơn, do đó không khuyến khích sử dụng phẫu thuật để điều trị bệnh tâm thần

Nhưng họ không nói rằng phẫu thuật tâm thần không nên xuất hiện, mà nói một cách hoa mỹ rằng kỹ thuật này vẫn còn chưa hoàn thiện

Những người viết luận văn này đều là các ông lớn đến từ nhiều ngành nghề khác nhau, chỉ trong thời gian ngắn, hướng gió bắt đầu thay đổi

…..

Sau khi Ngô Huy nhìn thấy tin này, liền giật cả mình

Anh ta vội vàng tìm hiểu tin tức và các bài luận văn, rồi tìm gặp Trần Thương.

- Không ổn rồi thầy, hiện tại trên nhiều tạp chí đều đang nói phẫu thuật tâm thần không nên xuất hiện, nói phương án phẫu thuật của Kemosi cơ bản là vẫn còn non nớt, cho dù phẫu thuật thành công, cũng khó mà đảm bảo được hiệu quả điều trị

Trần Thương nhìn dáng vẻ lo lắng sốt ruột của Ngô Huy, nói:

- Anh nôn nóng làm cái gì?

Ngô Huy đơ người, trừng to hai mắt nói:

- Chuyện này… Không phải chúng ta đang chuẩn bị… Làm phẫu thuật tâm thần sao?

Trần Thương gần như không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được tình huống ngày hôm nay, nhưng không ngờ bên kia lại dứt khoát như vậy.

Ngay từ tối hôm qua, rất nhiều bạn bè từ các tạp chí đã gửi tin tức và luận văn cho Trần Thương.

Hơn nữa còn mơ hồ nói một ít chuyện.

Thật ra chính anh cũng không ngờ, chỉ đưa ra một quyết định đã tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy, hơn nữa… Lại còn phản ứng nhanh đến thế.

Trần Thương nhìn những thứ Ngô Huy mang đến, không khỏi nói:

- Thật là to tát, tạp chí lớn như vậy, còn có nhiều nhân vật lớn như vậy, giáo sư Zamort, đây không phải là chuyên gia cấp cao nhất về giải phẫu sọ não và sinh lý học thần kinh sao?

Trần Thương tiện tay lật xem, sau đó đem để sang một bên.

Ngô Huy thấy vậy, cảm thấy sốt ruột:

- Thầy à, về phẫu thuật tâm thần…

Trần Thương đột nhiên nói:

- Phương án phẫu thuật của Kemosi, cùng với phẫu thuật tâm thần của Trần Thương thì có quan hệ gì với nhau?

Một câu khiến Ngô Huy lập tức sững sờ.

Anh ta cũng chợt nhận ra.

Đúng vậy

Phẫu thuật tâm thần là do giáo sư Trần tự nghiên cứu phát triển.

Có liên quan gì tới Kemosi đâu?

Bọn họ nói có sai sót trong phương án phẫu thuật của Kemosi, nhưng điều đó không có nghĩa là phẫu thuật tâm thần của giáo sư Trần cũng không ổn

Nhớ tới trạng thái tinh thần hiện tại của giáo sư Vương Chân, Ngô Huy cũng hiểu ra, phẫu thuật tâm thần của giáo sư Trần vượt xa sự hiểu biết của Kemosi về phẫu thuật tâm thần

Nhưng, Ngô Huy nghĩ đến việc hiện tại có nhiều luận văn công khai phát biểu về cùng một chuyện như vậy, cũng hiểu rõ phía sau đã xảy ra chuyện gì.

Ông khó nén được xúc động mà cười, nói:

- Thầy à, nhìn tình hình hiện tại… Tôi đoán là mấy nhà tư bản kia đều sợ cậu

- Bọn họ chỉ sợ cậu phát triển phẫu thuật tâm thần hoàn thiện, đến lúc đó… E là thuốc không còn bán chạy.

- Nhưng… Thầy nghĩ…

Ngô Huy có chút lo lắng, dù sao thì lúc này thầy cũng đã đứng ở phía đối nghịch với rất nhiều nhà tư bản.

Ngay khi Ngô Huy đang định thuyết phục Trần Thương một chút, thì bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Trần Thương nói:

- Anh mở cửa đi.

Ngô Huy gật đầu, nhưng không ngờ… Sau khi mở cửa lại thấy đám người Kemosi đứng đó.

Mọi người tinh thần hơi sa sút, mặt mày ủ rũ đứng ở cửa ra vào, như những quả cà tím bị sương giá vùi dập.

Chỉ là mọi người cứ đứng ở cửa như vậy, không có ý định đi vào.

Trần Thương bèn nói:

- Giáo sư Kemosi, mọi người đứng ở cửa làm gì vậy? Mau vào đây đi

Kemosi tuổi đã gần sáu mươi, là một người Đức trông có vẻ già nua, đang đứng ở đó như người mất hồn.

Quả thật đối với một người làm trong ngành Y mà nói, ý tưởng mà mình kiên trì cả đời bỗng bị mọi người phủ định, tương lai và phương hướng phát triển trong suy nghĩ của mình thật ra lại có trăm ngàn những sai sót và lỗ hổng…

Điều này thật sự rất dễ dàng phá huỷ ý chí và niềm tin của một con người.

Ngay cả người đã kiên trì nhiều năm như Kemosi, cũng đành chịu thua khi phải đối mặt trước sự phủ định và chất vấn nghi ngờ của rất nhiều chuyên gia, học giả và thậm chí những người thầy, những bậc tiền bối đi trước của mình.

Bởi vì bọn họ nói rất đúng

Bởi vì ý tưởng của mình thật sự còn thiếu sót

Bởi vì sự phát triển của phẫu thuật tâm thần, có thể cũng chỉ là một khái niệm mà thôi.

Đối với Kemosi mà nói, cuộc sống của ông không khác gì một trò đùa.

Vừa mới tìm được hi vọng, lại bị tan tành trong nháy mắt, cảm giác này thật sự khiến người khác khó chịu.

Kemosi bước chân nặng nề đi vào phòng, nhìn Trần Thương, tâm trạng sa sút.

- Giáo sư Trần, tôi tới nói lời tạm biệt với cậu.

- Xin lỗi vì thời gian này đã gây thêm nhiều phiền phức cho cậu.

- Phương án và ý tưởng phẫu thuật phá huỷ hạch hạnh nhân của tôi, quả thật... Có rất nhiều thiếu sót, đồng thời phẫu thuật điều trị cũng…

- Tôi rất xin lỗi

Nói đến đây, Kemosi hơi cúi đầu trước Trần Thương, mấy người sau lưng ông cũng vậy.

Trong số bọn họ, có bạn bè, đồng nghiệp và học trò của Kemosi…

Tất cả đều đồng loạt thở dài.

Chương 2125: Nhiệm Vụ Cấp Sử Thi

Kemosi nói tiếp:

- Nhưng giáo sư Trần à, chuyện này là do năng lực của tôi còn hạn chế! Chứ không phải ý tưởng này là sai lầm

Nói xong lời này, tinh thần Kemosi lập tức tỉnh táo, thành thật nói:

- Phẫu thuật tâm thần nhất định sẽ trở thành một phương pháp điều trị quan trọng, nó không thể thay thế sự phát triển của khoa Trong lòng thần, nhưng khoa Trong lòng thần cũng không thể cản trở được sự tiến bộ của phẫu thuật ngoại khoa

- Tính mạng của rất nhiều bệnh nhân đã gặp nguy hiểm, tác dụng của thuốc điều trị là có hạn, trong tương lai phẫu thuật tâm thần nhất định sẽ có chỗ đứng trong lĩnh vực Ngoại khoa

- Tôi không đủ năng lực, rất mong giáo sư Trần sẽ có thể thực hiện được điều đó

- Bởi vì… Cậu là bác sĩ Ngoại khoa giỏi nhất thế giới

Kemosi nắm chặt hai tay, lớn tiếng nói.

Những lời đầy khí phách khiến Trần Thương có chút xúc động

Trần Thương lập tức cười nói:

- Có lẽ giáo sư Kemosi đã hiểu lầm rồi.

- Là ai đã nói với ngài, phẫu thuật tâm thần mà tôi làm là sử dụng phương án của ngài?

Chỉ vài câu đã khiến cả đám người phải sửng sốt

Đây là có ý gì?

Kemosi cũng ngẩng đầu nhìn Trần Thương, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Trần Thương tiếp tục nói:

- Tôi đã sớm nhận ra phương án phẫu thuật của ngài có sai sót. Vì vậy… Kỹ thuật tôi sử dụng cũng không phải là phương án của ngài, mà là kỹ thuật phẫu thuật tâm thần nhà họ Trần

Nói dứt câu, hai mắt Trần Thương toả ra ánh sáng đầy tự tin, khiến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Anh nói tiếp:

- Ở lại đây học xong phẫu thuật, thực hiện giấc mộng của ngài.

Kemosi há hốc mồm, ấp úng không biết nên nói gì.

Một hồi lâu sau, ông mới không nhịn được mà nói:

- Nhưng có lẽ giáo sư Trần không biết điều này. Những thế lực phía sau không hề đơn giản như cậu nghĩ.

- Vì sao bọn họ lại tuyên truyền rầm rộ rằng phương án của tôi là sai…

- Bởi vì tư bản không cho phép xuất hiện phẫu thuật điều trị bệnh tâm thần nhanh như vậy, chúng ta đang cản trở lợi ích của các công ty dược phẩm…

- Bọn họ… Sợ cậu sẽ nghiên cứu được…

- Tôi ở lại đây, có thể sẽ liên luỵ đến giáo sư Trần.

Kemosi tái mặt.

Đó mới là chuyện khiến ông thực sự e ngại.

- Bọn họ sẽ liên tục xuất hiện, gây phiền phức cho cậu, tìm ra sơ hở của cậu, nắm lấy sai sót của cậu bất cứ lúc nào…

Những chuyện này, Trần Thương còn không tự hiểu rõ được hay sao?

Tất nhiên là vô cùng rõ ràng

Thậm chí từ tối hôm qua anh đã nhận ra tất cả.

Thân là một bác sĩ, nghề nghiệp này đã mang lại cho anh sứ mệnh và cảm xúc đặc biệt.

Ngay khi mới bắt đầu, từ cái ngày mà anh từ chối lãnh đạo ngành Y tế mà lựa chọn cứu chữa bệnh nhân một cách công bằng trở về sau, đã định trước cả đời này không thể nào sống bình thản không màng thế sự.

Con đường này, xưa nay đã không có chuyện bằng phẳng dễ đi.

Nhưng nếu như ngay cả bản thân anh cũng không thể nghe theo trái tim mình, không thể hành động theo lương tâm của một người bác sĩ, không thể vì đánh bại bệnh tật mà cố gắng, vậy thì trên thế giới này còn có ai có thể đứng ra?

Trần Thương của bây giờ đã không chỉ đơn giản là Trần Thương ngày xưa.

Anh đại diện cho danh dự của sinh viên y khoa, đại diện cho nhân phẩm của nhân viên y tế, đại diện cho lời thề của bác sĩ

……

[Ding! Kích hoạt nhiệm vụ cấp sử thi: Nhiệm vụ sáng tạo ngành!]

[Chi tiết nhiệm vụ: Muốn tạo ra phẫu thuật tâm thần phải mất một chặng đường dài, xin ngài hãy hoàn thiện cơ sở lý luận của phẫu thuật tâm thần, xây dựng các hướng dẫn phẫu thuật tâm thần và đào tạo ra một đội ngũ bác sĩ phẫu thuật tâm thần]

[Phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ: Thuốc cai nghiện]

Sau khi Trần Thương nhìn thấy quyển sách này, lập tức đơ cả người, hai mắt trừng lớn

Các bệnh viện cao cấp hiện nay đều lần lượt thành lập Khoa cai nghiện.

Vì càng ngày càng có nhiều bệnh nhân mắc phải đủ các loại phụ thuộc

Chẳng hạn như nghiện ma tuý, nghiện rượu, quá phụ thuộc vào thuốc ngủ, thuốc opioid,...

Việc nghiện những chất này đã và đang đe doạ nghiêm trọng đến sức khoẻ của người bệnh và sự ổn định của xã hội.

Vì vậy vấn đề nghiện ngập đã bắt đầu được quan tâm đến nhiều hơn, ví dụ thuốc của bệnh nhân tâm thần có phần lớn là chất gây nghiện.

Và kiểu nghiện này kết hợp với tình trạng kháng thuốc về cơ bản khiến bênh nhân phải uống ngày càng nhiều, còn xuất hiện phản ứng chai lỳ thuốc rất nghiêm trọng.

Thế thì hỏi sao các công ty dược phẩm có thể không kiếm được bộn tiền?

Bệnh nhân uống thuốc như vậy có thể không có vấn đề gì sao?

Nhiều khi, nghiện và kháng thuốc là tác dụng phụ.

Nhưng ở trong mắt của rất nhiều nhà tư bản, đây chính là một cái bảo bối

Tất nhiên, không có nghĩa là khoa học không phát triển, thuốc không cải tiến.

Đương nhiên không phải vậy, nếu có thuốc tốt thì tự nhiên sẽ xuất hiện thị trường mới.

Trần Thương nhìn quyển sách 'Thuốc cai nghiện' này, vô cùng hưng phấn.

Nhất định phải có được

Bởi vì quyển sách này không chỉ là vấn đề của riêng ngành, mà còn rất quan trọng

Mà lúc này, anh nhìn trong thư viện của mình vẫn đang để sách kỹ năng cấp hoàn mỹ cơ bản.

Nghĩ ngợi một chút, Trần Thương dứt khoát mở ra toàn bộ.

Chỉ thấy mấy đợt ánh sáng loé lên, nhìn sách kỹ năng ở trong tay, trong lòng Trần Thương cũng không dao động nhiều.

[Phẫu thuật nối khớp cấp hoàn mỹ]

[Phẫu thuật tái tạo cơ quan sinh dục cấp hoàn mỹ]

[Kỹ năng chẩn đoán bệnh tâm thần cấp hoàn mỹ]

Nhìn ba quyển sách kỹ năng, Trần Thương có chút thờ ơ.

Mặc dù tất cả đều không tệ… Nhưng dường như trong thời gian ngắn cũng không đem lại tác dụng quá lớn, kỹ năng chẩn đoán tâm thần cấp hoàn mỹ trước mắt vẫn có thể sử dụng.

Về phần tái tạo bộ phận sinh dục… Trần Thương đoán chừng thời gian này cũng sẽ không dùng đến.

……

Thật ra, cho dù không có nhiệm vụ thì Trần Thương cũng không thể từ bỏ việc phát triển phẫu thuật tâm thần.

Năng lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn, đây chắc chắn không phải một câu nói đùa.

Bạn đứng ở các góc độ khác nhau, vị trí khác nhau, đại diện cho các thân phận khác nhau.

Cũng như hiện tại, những luận văn trên trời dưới đất đều đang chỉ trích Kemosi, muốn phủ nhận thành quả của ông ấy, càng muốn uy hiếp Trần Thương

Trần Thương có sợ không?

Tất nhiên là không

Đối mặt với sự khiêu khích của tư bản, nếu như ngay cả mình cũng rút lui, vậy… Còn cần hệ thống này để làm gì.

Vào lúc này, trong lòng Kemosi rất áy náy, ông biết nếu mình tiếp tục ở lại thì chắc chắn sẽ liên luỵ đến Trần Thương.

Vì vậy, Trần Thương trực tiếp cắt ngang lời của Kemosi.

Anh nghiêm túc nhìn chằm chằm đối phương:

- Giáo sư Kemosi, nếu như tôi dạy cho ngài phẫu thuật tâm thần chân chính, thì ngài có sẵn sàng đối đầu với đám người đang chỉ trích ngài không?

Kemosi nghe vậy, hai mắt lập tức mở to, nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, cậu…

Một lát sau, ông liền vội vàng gật đầu:

- Được

Lúc này tinh thần sa sút của Kemosi đã bị quét sạch, hai mắt đầy linh động:

- Tất nhiên là rất sẵn sàng

- Tôi kiên trì với phẫu thuật tâm thần hơn 30 năm, dù là trong khi gian nan nhất cũng không hề từ bỏ

- Thứ khiến tôi sợ từ trước đến giờ không phải là tư bản, mà là thất bại, bao gồm cả lần này

Trần Thương thấy Kemosi như vậy thì khẽ gật đầu:

- Tốt lắm! Mọi người không cần đi đâu cả, bắt đầu từ ngày mai sẽ học phẫu thuật tâm thần.

Lời này vừa nói, Kemosi còn muốn nói cái gì đó.

Chương 2126: Tuyển Vệ Sĩ

Trần Thương trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của Kemosi, thản nhiên nói một câu:

- Ngài còn không sợ thì tôi sợ cái gì

- Chính ngài từng nói, tôi là bác sĩ Ngoại khoa vĩ đại nhất thế giới.

- Nên nếu tôi không làm chuyện này, thì ai sẽ làm?

Trần Thương nói nửa đùa nửa thật, khiến đám người Kemosi phải kính nể.

Vào lúc này, Kemosi tự nhiên hiểu rõ được áp lực của Trần Thương.

Bao gồm cả mấy bài luận văn oanh tạc trên trời dưới đất lần này, vì sao lại có

Không phải chính là vì Trần Thương sao?

Vì tư bản e ngại cậu ấy

Nếu thật sự có thể hoàn thiện phẫu thuật tâm thần, thì không cần phải nói nhiều, thuốc tâm thần ít nhất sẽ giảm xuống khoảng một phần ba

Con số này lớn đến mức nào?

Một thị trường khoảng 30 tỷ biến mất, cũng đủ khiến người khác phát điên.

Vì vậy, để Trần Thương có thể đi đến quyết định này, nghe thì có vẻ như đang nói đùa. Thật ra… Ai cũng hiểu rõ áp lực của anh ấy là cực kỳ lớn

[Ding! Độ thiện cảm của Kemosi +50!]

Trần Thương cũng không để tâm.

Chuyện này cho dù không có Kemosi thì anh cũng sẽ làm.

Vấn đề này cứ liên tục lên men.

Vấn đề phẫu thuật tâm thần, trong thời gian ngắn đột nhiên trở thành một mối quan tâm của nhiều quốc gia và người dân trên thế giới.

Thành thật mà nói, bệnh viện tâm thần luôn luôn là một nơi rất nguy hiểm.

Phàm là có thể để con ở nhà, thì ai lại bằng lòng cho đến bệnh viện.

Vì vậy, nếu như phẫu thuật thật sự có thể trị dứt điểm bệnh tâm thần, thì đối với vô số các gia đình mà nói đều chính là tin mừng

Nhưng, trước chuyện nhiều bác sĩ và học giả cấp chuyên gia nói phẫu thuật tâm thần vẫn còn chưa hoàn thiện, tất cả mọi người đều rất do dự.

Ngay lúc này, Trần Thương quyết định lên tiếng.

- Luận văn về các phương án phẫu thuật và điều trị cho bệnh nhân tâm thần nặng,

Bài viết này, Trần Thương không xuất bản lên nền tảng quốc tế, mà cho đăng lên một tạp chí trong nước.

Lúc biết được Trần Thương muốn đăng bài, tổng biên tập vui mừng đến mất ngủ hai ngày.

Bên trong bài viết này, anh rất gọn gàng dứt khoát trình bày quan điểm của mình.

Đề nghị phẫu thuật điều trị cho bệnh nhân tâm thần nặng

Trực tiếp công bố tổng quát phương án phẫu thuật trị liệu, không giữ lại nửa phần.

Sử dụng phương pháp phẫu thuật có một chút tương tự với khái niệm Của Kemosi, nhưng sự khác biệt vẫn còn rất lớn.

Điều quan trọng nhất là phải nắm bắt được chi tiết và các thao tác thực hiện một cách tinh tế.

Bài viết này được xuất bản đã lập tức thu hút sự chú ý của vô số người

Mà quan trọng nhất là giới tư bản cũng đã xù lông

Vì tín hiệu này của Trần Thương rất rõ ràng là một lời tuyên chiến

Không từ bỏ việc nghiên cứu phẫu thuật tâm thần, mà còn muốn xây dựng nên phương án phẫu thuật điều trị cho bệnh nhân tâm thần nặng.

Có thể chịu được sao?

Anh công khai tuyên chiến chính là khiêu khích đến thị trường tư bả.

Chỉ một thời gian ngắn, sóng gió nổi lên, nhìn bề ngoài thì đây là một cuộc tranh luận về học thuật, nhưng thật ra người sáng suốt đều biết, là anh đang đấu cùng thị trường tư bản.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương biết được chuyện này, gọi điện thoại cho Trần Thương, dặn dò một câu:

- Thời gian tới đừng xuất ngoại, tôi báo cáo chuyện này với lãnh đạo một chút.

Cái này là đang nhắc nhở Trần Thương.

Thị trường tư bản, cũng không an toàn như vẻ bề ngoài.

Đột nhiên, Trần Thương có một ý tưởng, anh nhìn trợ lý Mạc Thành bên cạnh.

Từ sau khi có Mạc Thành, anh rõ ràng có cảm giác thoải mái hơn không ít.

Nếu không… Trần Thương bắt đầu tự hỏi có nên dùng Thẻ chiêu mộ để chiêu mộ hai vệ sĩ không?

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương cắn răng quyết định chiêu mộ trước một người.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Mạc Thành đưa đến một người đàn ông, nói với Trần Thương.

- Giáo sư Trần, vệ sĩ mà ngài cần tìm đã tới.

Trần Thương nhìn người trước mặt, bình thường vô cùng, nhìn qua không có bất kỳ chỗ nào xuất sắc.

Nhưng xem xét cụ thể số liệu, đã không nhịn được sửng sốt

[Vệ sĩ: Hứa Khôn

Độ thiện cảm:100

Điều khiển kỹ năng: Cấp đại sư

Đấu tay không: Cấp đại sư

Tinh thông súng ống: Cấp đại sư

Chống theo dõi: Cấp đại sư]

Trần Thương nhìn Hứa Khôn trước mắt, trong lòng mừng thầm, có lẽ có thêm cậu ấy sẽ tốt hơn rất nhiều.

……

Trần Thương nhìn Hứa Khôn trước mặt, cực kì hài lòng

Sau này, thanh niên này sẽ là lái xe kiêm vệ sĩ của mình.

Đáng tiếc, thẻ chiêu mộ chỉ còn lại một cái

Những thứ đồ tốt thật sự quá ít ỏi.

Trần Thương nghĩ lại cũng thấy hơi đáng tiếc.

Bây giờ Paremena đang phát triển xe đẩy trẻ em, trên xe đồ chơi tã giấy chất thành một đống lớn.

Vì vậy cần phải mua lại một chiếc xe.

Trần Thương đưa cho Hứa Khôn một tấm thẻ, sau đó sắp xếp để anh ta đi gặp Trịnh Quốc Đàm.

Lần này, Trần Thương định mua một chiếc xe có chỉ số an toàn cao hơn, lo trước phòng trừ hậu hoạ

Phải biết là hiện tại các tạp chí y học lớn đều đang nghị luận sôi nổi.

Phương án phẫu thuật điều trị bệnh tâm thần của Trần Thương bây giờ đã trở thành chủ đề nóng để bàn tán.

Không biết bao nhiêu người đang tìm kiếm sơ hở trong phương án phẫu thuật của anh.

Để tiện cho việc tìm kiếm của bọn họ nên Trần Thương đã đưa nội dung phẫu thuật được viết cực kỳ tỉ mỉ kỹ càng

Có thể nói hầu như không thiếu bất kỳ chi tiết nào, cũng không ngoa khi nói rằng dựa trên quá trình được viết có thể khôi phục lại ca phẫu thuật

Có thể nói phẫu thuật phá hủy hạch hạnh nhân của Trần Thương so về độ chính xác lẫn phương pháp đều vượt trội hơn rất nhiều so với phương án phẫu thuật của Kemosi.

Một bài luận văn này của anh, đã bác bỏ một cách hoàn hảo những thiếu sót được các chuyên gia chỉ ra lúc trước trong phương án phẫu thuật của Kemosi, khiến mọi người không còn gì để nói.

Một mình Trần Thương, dùng một bài luận văn, trực tiếp làm cho đội ngũ chuyên gia cấp cao kia đồng loạt câm miệng.

Mà đúng lúc này, Ngô Huy với tư cách chủ tịch Hội liên hiệp Khoa Ngoại thần kinh thế giới, đã mang phẫu thuật tâm thần thành hạng mục phát triển năm mới của Hội liên hiệp Khoa Ngoại thần kinh

Để khoa Ngoại thần kinh làm phẫu thuật tâm thần, đã nâng phẫu thuật tâm thần lên tầm cao mới

Hơn nữa, đó cũng coi như là một cơ hội hiếm có để họ lựa chọn.

Khoa Ngoại thần kinh là một đoàn thể đã thành hình và hoàn thiện, rất khó để có thể phô hết tài năng

Cho nên sự xuất hiện phẫu thuật tâm thần, đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người với số lượng bệnh nhân khổng lồ, là một nghề nghiệp có tương lai rộng mở.

Kế hoạch phát triển như vậy liền hấp dẫn mọi người.

Những điều này đều do Trần Thương sắp xếp Ngô Huy đi làm.

Thành lập nên một ngành mới, tuyệt đối không chỉ cần một hai lực lượng mũi nhọn.

Mà cần phải bồi dưỡng một đội quân vững chắc hùng mạnh.

Sau đó từ trong số bọn họ chọn ra những nhân tài cốt cán.

Có thể nói, các ngành khác nếu như muốn học phẫu thuật tâm thần, thì khó càng thêm khó, ngành nào cũng có ngưỡng cửa riêng của nó.

Nhưng Khoa Ngoại thần kinh thì không giống như vậy, bọn họ bản thân đã là bác sĩ phẫu thuật liên quan đến đầu và não bộ, bây giờ chỉ cần học tập một cách có hệ thống các kiến thức về cảm thụ tâm thần là được.

Mà cùng lúc đó, Trần Thương cũng không hề nhàn rỗi

Để phát triển một ngành học, nhất định phải có một bộ sách giáo trình lý thuyết.

Chương 2127: Chiêu Mộ Nhân Tài

Hiện tại, thế giới vẫn ở trong tình trạng hỗn loạn khi nhắc đến phẫu thuật tâm thần.

Mà lúc này cũng trùng hợp còn chưa qua đợt bệnh tiêu chảy mùa thu ở trẻ em, và sự rối loạn do virus rota tiến hoá vẫn còn chưa tan hết.

Cháo gạo rang của Trần Thương mặc dù đã lập được công lớn, nhưng vẫn không có cách nào ngăn chặn được sự lây lan của virus Rota.

Trung tuần của tháng mười một, virus Rota vẫn đang tàn phá bừa bãi ở rất nhiều quốc gia.

Vương Chân và các đồng nghiệp ở sở nghiên cứu Virus phối hợp bới sở nghiên cứu gen của Trần Thương cùng đồng tâm hiệp lực nghiên cứu vaccine mới.

Trần Thương đã làm việc liên tục không ngừng nghỉ cả ngày lẫn đêm

Một bên là việc nghiên cứu phát minh vaccine cần đến anh.

Mặt khác, ván cờ mang tên phẫu thuật tâm thần chỉ vừa mới bắt đầu

Mười ngày sau.

Cuốn sách giáo khoa 'Phẫu thuật tâm thần' đầu tiên của Trần Thương đã ra mắt và xuất bản thành công

Bộ giáo dục Trung Quốc, Uỷ ban Y tế Quốc gia và các cơ quan ban ngành khác đã lần lượt công nhận sự tồn tại của 'Phẫu thuật tâm thần'.

Đồng thời cũng bắt đầu sắp xếp nhóm người đầu tiên đi đến An Dương học.

Cùng lúc đó, các công ty dược phẩm trên thế giới cũng không tình nguyện chịu thua, trực tiếp chỉ ra chỗ trí mạng trong phẫu thuật phá huỷ hạch hạnh nhân của Trần Thương: Độ khó quá cao

Bọn họ cho rằng đây là một ca phẫu thuật vốn không thể thực hiện được.

Độ khó của ca phẫu thuật quá cao.

Cấu trúc phức tạp của não bộ khiến tỉ lệ sai số để phẫu thuật là rất thấp.

Muốn hoàn thành ca phẫu thuật, cơ bản là cần phải có kỹ năng phẫu thuật siêu cao. Mà cái này không hề phổ biến.

Chỉ hơi lơ là sẽ gây tổn thương đến kết cấu của đại não, tạo thành những tổn thương không thể cứu chữa, thậm chí làm bệnh trở nên trầm trọng hơn.

Vì thế, ca phẫu thuật như vậy, có cần thiết phải thành lập một chuyên ngành học không?

Chẳng lẽ Trần Thương một mình thành lập nên cái chuyên ngành này được à?

Thậm chí còn có người đã bắt đầu nghi ngờ liệu anh có thể hoàn thành ca phẫu thuật này được hay không?

Nhưng, cho dù bọn họ có phản bác như thế nào, cũng không thể phủ định tính chính xác trong phương án phẫu thuật của Trần Thương.

Chỉ một thời gian ngắn, những chuyện liên quan đến phẫu thuật tâm thần ngày càng thu hút được nhiều sự chú ý.

Ít nhất thì cũng đã có rất nhiều người không còn bài xích chuyện này nữa.

Đây là một khởi đầu tốt.

Bây giờ, tất cả những gì cần thiết bây giờ chỉ là một cơ hội.

Lúc này, Ngô Huy với tư cách là Chủ tịch Hiệp hội khoa Ngoại Thần kinh Quốc gia, đã tổ chức một nhóm người đến An Dương để chuẩn bị bắt đầu giảng dạy.

Khí thế bùng nổ ở Trung Quốc đã hình thành một sự tương phản rõ ràng với các cuộc thảo luận trong giới học thuật quốc tế.

Tại khi quan trọng như vậy

Bệnh viện Mike Ryan trực thuộc Trường Y Harvard, cũng là bệnh viện tâm thần hàng đầu thế giới, đã xảy ra một chuyện gây chấn động lớn: Vụ tự sát tập thể

Là bệnh viện tâm thần hàng đầu thế giới, bệnh viện Mike Ryan trực thuộc trường đại học Y Harvard tự nhiên sẽ có phong thái khác với những bệnh viện bình thường.

Đây là nơi điều trị của nhiều bệnh nhân nổi tiếng hàng đầu thế giới.

Họ đã từng là diễn viên, ngôi sao, ca sĩ nổi tiếng, cũng có các nghệ sĩ và nhà thơ, hoạ sĩ xuất sắc, không thiếu các tài năng hàng đầu từ khắp các ngành nghề và các nhà khoa học đã giành được giải thưởng Nobel.

Trong một bệnh viện tâm thần như vậy, lại phát sinh một vụ tự tử tập thể.

Phải biết rằng thiên tài và kẻ điên nhiều khi chỉ cách nhau một lằn ranh giới mỏng manh.

Thậm chí có rất nhiều thiên tài mang trong người bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Những cái tên được nghe nhắc đến nhiều đến thuộc lòng như Van Gogh, Andersen, Beethoven và thậm chí cả các nhà lãnh đạo như Churchill Lincoln, v.v. đều bị bệnh tâm thần khá nghiêm trọng.

Sau khi phát sinh chuyện của bệnh viên Mike Ryan, ngay lập tức mang đến một cuộc khủng hoảng,

Vào lúc này, hiệu trưởng của trường Y Harvard và viện trưởng của bệnh viện Mike Ryan đã cùng đến thăm Trung Quốc

Ngay khi tin tức này được truyền ra, đã lập tức dẫn đến sóng to gió lớn

Phải biết rằng hiện tại chính là khi quan trọng để biết phẫu thuật tâm thần có thể được thành lập hay không.

Hết lần này tới lần khác, bệnh viện tâm thần hàng đầu thế giới đột nhiên tìm kiếm Trần Thương.

Lúc này, bệnh viện tâm thần hàng đầu thế giới lại đột nhiên đến tìm Trần Thương.

Điều này có nghĩa là gì?

Viện trưởng bệnh viện Mike Ryan tên là Pamir McGee.

Áp lực của ông bây giờ là rất lớn.

Bởi vì đặc thù của bệnh nhân nên McGee có rất nhiều áp lực về tinh thần.

Bây giờ đột nhiên phát sinh loại chuyện này, trong lòng McGee đã trực tiếp sụp đổ.

Ông tìm người bạn cũ của mình, Rogan, hiệu trưởng Trường Y Harvard, để thảo luận về bệnh viện.

Theo phác đồ điều trị truyền thống, điều trị bằng thuốc, hay điều trị sốc điện, hoặc thậm chí là điều trị đặc biệt, cũng không hiệu quả đối với những bệnh nhân tâm thần nặng.

Do đó nếu muốn tìm kiếm sự đột phá, thì nhất định phải có phương án mới

Bệnh viện Mike Ryan toàn những tên tuổi lớn, để xảy ra chuyện như vậy, hậu quả vô cùng thảm khốc.

Cho nên, sau khi hai người thương lượng một phen, bỗng nhiên phát hiện, bọn họ không còn biện pháp nào khác ngoài việc tìm kiếm sự giúp đỡ từ Trần Thương

……

McGee là viện trưởng Bệnh viện Tâm thần McLan.

Danh tính của ông ta rất nhạy cảm.

Mà Logan là viện trưởng của trường Y Harvard.

Cả hai bất ngờ đến thăm Trần Thương, điều này ngay lập tức khiến nhiều người lo lắng.

Nếu trường Y Harvard đột ngột phản chiến vào lúc này, đó sẽ là một sự trợ giúp đắc lực cho Trần Thương

Thật ra trong lòng McGee và Logan không có chuẩn bị gì.

Nhưng áp lực lúc này quá lớn, nếu không có kế hoạch tiếp theo, vinh quang hàng trăm năm của bệnh viện McLan sẽ bị hủy hoại trong một lần

Tương tự như vậy, những người bệnh tâm thần được ví như bảo vật quốc gia này sẽ trở thành một tổn thất lớn cho nhân loại.

Đối với chuyến thăm của hai người, Trần Thương không thể hiện quá hứng thú.

Hai người McGee và Logan cũng cảm thấy bất lực.

Mà những phương tiện truyền thông bên ngoài đang sôi sục.

Trần Thương đã từ chối McGee và Ron?

Đến cùng là vì sao?

Buổi trưa, McGee đột nhiên cảm thấy thật sự lo lắng, cả người có cảm giác như sắp chết đến nơi.

Ông ta bắt đầu nằm trên mặt đất, thở gấp gáp, trong ngực như có một cục đá rất lớn, nghẹt thở không thở nổi

Cảnh tượng này khiến Ron bị dọa phát sốc

Các phóng viên cũng vô cùng sợ hãi.

Các nhân viên trực ban nhanh chóng báo tin cho Trần Thương.

Trần Thương nhìn thấy McGee thì liền cau mày.

Anh nhanh chóng cầm ống nghe lên và chẩn đoán cẩn thận.

Theo tình hình của McGee, chín trên mười trường hợp đó là bệnh của hệ thống tim mạch.

Tuy nhiên, sau khi nghe chẩn đoán bệnh, Trần Thương khẽ cau mày.

Lúc này, trông mặt mũi McGee dữ tợn, tái mét và toàn thân run rẩy.

Cảnh tượng này khiến các phóng viên và Logan đang đứng xung quanh vô cùng sửng sốt.

Logan nhìn Trần Thương, vội nói:

- Trước đó McGee vẫn khỏe mạnh, không hiểu sao đột nhiên lại như thế này

Trần Thương nhìn Logan, nhàn nhạt đáp một câu:

- Ông ta vốn không có bệnh.

Câu này khiến Logan choáng váng. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sau đó Trần Thương lại nói:

- Đây là bệnh tâm thần

Logan thốt lên:

- Không thể nào

- McGee là bác sĩ tâm thần hàng đầu trên thế giới, nếu bị bệnh thì có thể không biết sao?

Chương 2128: Một Sự Va Chạm Chưa Từng Có Của Nội Khoa Tâm Thần Và Ngoại Khoa Tâm Thần

Trần Thương khẽ lắc đầu:

- Xác suất phát bệnh của bác sĩ tâm thần cao hơn người thường rất nhiều

- Hơn nữa, bệnh tâm thần của ông McGee hẳn không phải ngày một ngày hai. Tình trạng hôm nay, đó là một trạng thái lo âu cấp tính điển hình.

- Nếu như đoán không nhầm, hẳn ông ta đã biết rõ bệnh tình của mình. Ông xem trong túi của ông ta có thuốc hay không.

Mọi người xung quanh nghe thấy những lời này cảu Trần Thương thì đều sững sờ.

Giáo sư McGee, viện trưởng bệnh viện McLan, bệnh viện tâm thần hàng đầu thế giới, thực sự bị bệnh tâm thần?

Thật hay giả vậy?

Logan liếc nhìn Trần Thương, nửa tin nửa ngờ mở túi của McGee ra và tìm kiếm.

Đúng như dự đoán

Ông ta thực sự tìm thấy một số loại thuốc trong túi, clomipramine, buspirone...

Những loại thuốc này là thuốc chống lo âu

Trong thoáng chốc, Logan đóng băng tại chỗ.

Lúc này, trợ lý đưa cho Trần Thương một chai nước, Trần Thương đưa cho Logan:

- Cho ông ta uống thuốc trước.

Các phóng viên xung quanh sững sờ một lúc

Hóa ra là sự thật

Giáo sư McGee đúng là bị bệnh tâm thần, vừa uống thuốc chưa bao lâu liền có tác dụng.

McGee nói với Logan:

- Ông bạn, thật xin lỗi, tôi đã giấu bệnh tình của mình.

- Như giáo sư Trần đã nói, chứng lo âu của tôi rất trầm trọng, chướng ngại thể chất cũng đã sớm xuất hiện.

- Thực ra... Vụ tự sát trong bệnh viện lúc đó, tôi cũng rất muốn tham gia. Nếu không phải cơn lo lắng cấp tính đột ngột bạo phát, có lẽ tôi cũng đã đi rồi.

- Tôi bị bệnh tâm thần, và tôi cũng là bác sĩ tâm thần. Tôi biết rất rõ tình huống mà mình đang phải đối mặt

- Tôi càng ngày càng uống nhiều thuốc, sớm đã không còn cách kiểm soát bệnh của mình.

- Rất nhiều bệnh nhân giống như tôi, cần những phương án điều trị mới

Nói xong, McGee nhìn Logan:

- Ông bạn, cảm ơn ông đã đi cùng tôi.

- Tôi đã xem phẫu thuật của giáo sư Trần, và nó đã được thành lập. Tôi rất ủng hộ

Sau khi nói xong, McGee đứng dậy nhìn Trần Thương:

- Giáo sư Trần, tôi muốn làm phẫu thuật! Phẫu thuật ngoại khoa thần kinh, làm ơn

Trần Căng nghe thấy vậy liền gật đầu nói:

- Được.

Anh quay sang nói với Ngô Huân:

- Giáo sư McGee sẽ nhập viện và phẫu thuật.

Nghe Trần Thương nói vậy, Logan vội vàng đứng lên:

- McGee, không phải ông nói… Hiện tại phẫu thuật này rất khó thuần thục hay sao?

McGee thở dài:

- Tôi sợ rằng tôi không thể chờ đợi được nữa.

- Vừa hay tôi sẽ và vật thử nghiệm cho bệnh nhân của mình.

- Để bọn họ xem tôi có thể thành công hay không

- Tôi nghĩ, tôi nên có nhiều tiếng nói hơn với bất cứ ai

Thật vậy, bản thân McGee là một bác sĩ tâm thần và cũng là một bệnh nhân tâm thần, và đương nhiên có tiếng nói.

Nhưng… Trong khi họ đang nói chuyện, Trần Thương đột nhiên nói một câu:

- Không cần ông làm vật thử nghiệm, phẫu thuật của chúng tôi đã thành thục rồi

McGee sững sờ trong giây lát, còn chưa kịp nói gì.

Trần Thương trực tiếp sắp xếp:

- Sắp xếp để Kemosi đích thân phẫu thuật cho giáo sư McGee.

- Nói với ông ấy, ông ấy sẽ đích thân phẫu thuật.

Trợ lý Mạt Thành gật đầu và đi sắp xếp.

Còn McGee và Logan thì sững sờ.

- Giáo sư Trần… Cậu không đích thân phẫu thuật sao?

Trần Thương lắc đầu:

- Xin lỗi, không phải tôi không nể mặt, mà thật sự rất bận.

- Nhưng đừng lo, Giáo sư Kemosi là lứa sinh viên đầu tiên của chúng tôi, các kỹ năng của ông ấy rất thuần thục.

- Đợi đến lúc phẫu thuật, tôi sẽ đến phong phẫu thuật theo dõi.

Những lời này càng khiến McGee hoảng sợ hơn.

- Không không không... Giáo sư Trần, làm ơn, tỷ lệ của phẫu thuật quá thấp, tôi hy vọng...

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Ông tin tôi chứ?

McKee có chút sửng sốt:

- Không phải tin hay không tin, cái này là…

Các phương tiện truyền thông xung quanh nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã sớm vạch ra bản thảo.

Lúc này Trần Thương bỗng mỉm cười một cách đầy ẩn ý:

- McKee tiên sinh, đừng lo lắng. Tới lúc đó tôi sẽ bắt đầu truyền hình trực tiếp ca phẫu thuật của ông để cả thế giới đều có thể xem quá trình phẫu thuật

- Ông nói xem, như vậy tôi có thể để phẫu thuật xảy ra sai sót sao?

McGee và Logan chết lặng.

Các phóng viên đều rất ngạc nhiên.

Kịch hay tới rồi

Cuối cùng cũng đến rồi, ca phẫu thuật ngoại khoa thần kinh đầu tiên trên thế giới.

Bác sĩ phẫu thuật chính không phải là Trần Thương.

Tuy nhiên, bệnh nhân là bác sĩ tâm thần uy tín nhất thế giới và là viện trưởng bệnh viện McLan, bệnh viện tâm thần hàng đầu

Nhất thời ai cũng náo nức.

Sau khi Kemosi gặp McGee, còn đâu sự gọi dạ bảo vâng lúc đầu.

Phải biết rằng McGee là phó chủ tịch của Hiệp hội Tâm thần Thế giới, ông ta đã có danh tiếng lâu năm trong giới và có sức ảnh hưởng lớn

Còn Kemosi, chỉ là... Một nhân vật nhỏ tầm thường.

McGee không ngờ hai người lại gặp nhau trong một dịp như vậy.

Một sự va chạm chưa từng có của nội khoa tâm thần và ngoại khoa tâm thần

…….

McGee nhìn Kemosi, thành thật mà nói, ông ta có chút cảm khái

Từng là người thấp cổ bé họng nhất trong hiệp hội tâm thần học, liệu bây giờ anh ta có thể trở thành người phát ngôn cho ngoại khoa tâm thần?

Nghĩ đến đây, trong lòng McGee đầy cảm xúc lẫn lộn.

Tâm thần học, với tư cách là một ngành học đặc biệt vừa tồn tại độc lập nhưng lại gắn liền với thần kinh học, sự phát triển của nó thật sự vô cùng chậm.

McGee nhìn Kemosi, cười nói:

- Đã lâu không gặp! Mấy năm nay ông không tham gia cuộc họp thường niên đúng không?

Kemosi gật đầu, kéo ghế và đến bên cạnh McGee:

- Đúng vậy.

Hai người cũng là bạn cũ nhưng vì không cùng chí hướng nên cứ thế mà xa nhau.

McGee đột ngột đứng dậy:

- Kemosi, thành thật nói cho tôi biết, ông thực sự có thể hoàn thành ca phẫu thuật mà giáo sư Trần mô tả sao?

Thực lòng mà nói, ông ta rất lo lắng

Đối mặt với bệnh tật, ít ai có thể an tâm

Kể cả McGee

Kemosi thở dài, nhìn McGee và nói:

- Nếu tôi nói với ông, hiện tại ở chỗ giáo sư Trần có ít nhất một trăm người có thể làm phẫu thuật cho ông thì ông có tin không?

Một câu nói khiến McGee sững sờ ngay lập tức

- Không thể nào

McGee thốt lên

Bản thân ông ta hiểu rất rõ về bệnh tâm thần, cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng về ca phẫu thuật của Trần Thương. Bởi vậy, ông ta chắc chắn rằng rất khó mô phỏng lại ca phẫu thuật của Trần Thương

Chứ đừng nói đến 100 người.

Lúc này, Logan mới bước vào và nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người.

Sau khi nghe xong, Logan đứng sững ngay trước cửa.

Kemosi lắc đầu:

- Có thể các ông nghĩ rằng phẫu thuật ngoại khoa thần kinh ở Trung Quốc phát triển tương đối muộn, và thiếu các bác sĩ giải phẫu thần kinh hàng đầu, phải không?

McGee và Logan nhìn nhau, tuy rằng không nói, nhưng... Ẩn ý trong mắt đều rất rõ ràng.

Trong mắt họ, ngoại khoa tâm thần là một sản phẩm phụ của ngoại khoa thần kinh

Cho dù là phẫu thuật tâm thần mới nhất mà Trần Thương nghiên cứu ra, bọn họ cũng không hoảng sợ.

Vì sự phát triển của ngành tâm thần học trong tương lai luôn phụ thuộc vào sự phát triển của ngành phẫu thuật thần kinh

Trên thế giới, đứng đầu là Liên đoàn phẫu thuật thần kinh là ở Hoa Kỳ

Cho dù Trần Thương nghiên cứu ra phẫu thuật tâm thần mới nhất, bọn họ vẫn tin rằng người nước ngoài có thể đảo ngược và dẫn đầu.

Tất nhiên Kemosi hiểu được ẩn ý trong mắt họ.

Ông ấy nhẹ lắc đầu:

- Các ông thật sự cho rằng phẫu thuật thần kinh Trung Quốc phát triển lạc hậu sao?

Chương 2129: Các Ông Thật Sự Cho Rằng Phẫu Thuật Tâm Thần Trung Quốc Phát Triển Lạc Hậu Sao?

Câu nói này nói trúng tiếng lòng của hai người họ.

Đúng vậy

Chẳng lẽ bọn họ thực sự cảm thấy nền y học Trung Quốc còn lạc hậu?

Kemosi đứng dậy và lắc đầu, ông ấy đã đến An Dương được một thời gian.

Trong khoảng thời gian này, tam quan của ông ấy đã thay đổi chưa từng có.

Nói thật lòng

Cho dù Kemosi đến Trung Quốc, ông ta cũng chỉ cảm thấy Trung Quốc có một Trần Thương mà thôi.

Tuy nhiên, ông ấy chưa bao giờ tưởng tượng được rằng đất nước lại có nhiều nhân tài đến vậy

Thì ra… Thời thế đã lặng lẽ thay đổi.

Người Mỹ thực sự vẫn nghĩ rằng công nghệ y tế của đất nước họ là tốt nhất trên thế giới?

Thật là trẻ con

Khi nhìn thấy sự xuất hiện của công cụ lập thể định hướng đỉnh cao, thứ trực tiếp thay đổi công nghệ lập thể truyền thống và lật đổ nhiều ca phẫu thuật truyền thống, Kemosi đã vô cùng sửng sốt

Mặc dù đây là sản phẩm do Google nghiên cứu và phát triển.

Nhưng bằng sáng chế là do Trần Thương chuyển giao

Mọi người thực sự nghĩ rằng mỗi ngày Trần Thương đều đắm chìm trong phẫu thuật mười mấy tiếng sao?

Không

Cuộc sống của người ta phong phú hơn những gì các ông tưởng tượng.

Làm nghiên cứu

Làm kỹ thuật di truyền

Nghiên cứu vắc xin

Phát triển các loại thuốc mới

.....

Vân vân

Dường như không có gì là thanh niên này không biết.

Ngô Huân, chủ tịch Liên đoàn Phẫu thuật Thần kinh Thế giới, là học trò của giáo sư Trần.

Bây giờ, có vô số bác sĩ phẫu thuật thần kinh hàng đầu ở bệnh viện tỉnh số 2 của tỉnh Đông Dương

Một đất nước như vậy, các ông còn cảm thấy lạc hậu?

Kemosi nhìn McGee và những người khác, không nhịn được thở dài.

Thời thế sớm đã thay đổi rồi

Kemosi nhẹ nhàng nói:

- Các ông căn bản không nghĩ đến? Một ca phẫu thuật mà các ông nghĩ cao đến mức không làm được thực ra chỉ là một tiểu phẫu rất đơn giản mà thôi

Sau khi nói xong, Kemosi không quan tâm người bên kia có tin hay không, ông ấy đứng dậy và bước ra ngoài.

Để lại McGee và Logan nhìn nhau.

Thời thế thay đổi rồi sao?

Hay là…?

…

Đúng lúc này, thông tin Kemosi thực hiện ca phẫu thuật thần kinh cho McGee được lan truyền nhanh chóng

Vụ việc này cũng ngay lập tức trở thành cuộc đối đầu gay cấn giữa ngoại khoa tâm thần và tâm thần truyền thống.

Ngày càng có nhiều chuyên gia bắt đầu chú ý đến chuyện này.

Là ca phẫu thuật thần kinh công khai trên thế giới, mọi chuyện sẽ ổn chứ? Tại sao không phải Trần Thương đích thân thực hiện mà lại là Kemosi làm?

Tương tự, có nhiều người lo lắng không biết Kemosi có thể hoàn thành ca phẫu thuật này hay không

Trong sự chờ đợi của mọi người, cuộc phẫu thuật sắp diễn ra

Trần Thương rất coi trọng việc truyền hình trực tiếp ca phẫu thuật này.

Tuy anh không trực tiếp phẫu thuật nhưng không có nghĩa là anh không quan tâm.

Cuộc phẫu thuật này nhất định phải thành công, hơn nữa còn phải làm thật hoàn hảo.

Trần Thương liên hệ trực tiếp với Google, chịu trách nhiệm xây dựng các nền tảng phát sóng trực tiếp ở nước ngoài.

Phẫu thuật được tiến hành bằng Google Glass.

Tâm trạng của người phụ trách hạng mục Google Blues và tổng công trình sư Walter cũng rất phức tạp.

Lần này, cũng chính là cách công khai không chính thức cho thiết bị lập thể định hướng.

Nhưng hiện tại Blues thực sự cảm thấy Trần Thương rất lợi hại.

Ông ta gần như chắc chắn? Sau buổi phát sóng trực tiếp cuộc phẫu thuật này? Không nghi ngờ gì nữa, Trần Thương sẽ trở thành người chiến thắng lớn nhất

Cổ phiếu cực kỳ trăm là đủ để Trần Thương kiếm đủ.

Nhưng có lẽ tiền không phải là thứ quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là... Trần Thương có thể sắp tạo ra một kỷ nguyên vĩ đại.

Bởi với thiết bị lập thể này, hiện tại chỉ có cậu ấy có thể phát huy vai trò thật sự của nó.

Nói thật thì giám đốc của Google bây giờ có chút hối hận

Lập thể định hướng được tiêu thụ 30000 chiếc? Trần Thương có thể chia 10% lợi nhuận

Tất nhiên, nếu họ có thể bán được hơn 30.000 chiếc, họ cũng có thể tạo ra nhiều doanh thu hơn cho Google.

Nhưng… Họ phụ trách sản xuất, giáo dục và nghiên cứu.

Trần Thương chỉ là… Chỉ là… Tùy tiện tạo ra một 'Phẫu thuật tâm thần'… mà thôi

Suy nghĩ kỹ về điều đó, Google đột nhiên cảm thấy bản thân đã kiếm lời rồi.

Để bán thiết bị lập thể định hướng, giáo sư Trần đã nghiên cứu ra một ngành học mới.

Nghĩ đến đây, các giám đốc của Google cảm thấy mình đã chiếm lợi rồi.

Phải biết rằng

Đã bao nhiêu năm rồi không có ngành học mới trong giới y khoa?

Một khi Trần Thương lập ra ngành học, vị trí này sẽ chưa từng có trong lịch sử, trở thành người không thể bỏ qua trong lĩnh vực y học.

Tuy nhiên, bất luận thế nào, Google và Trần Thương hiện đang ở trong một mối quan hệ chặt chẽ.

Đối mặt với những người nghi ngờ ngoại khoa tâm thần, Google không thể đứng yên.

Một cách vô thức.

Họ cũng mơ hồ không rõ là họ kiếm được tiền, hay là bị Trần Thương tính kế?

Chính xác mà nói, có lẽ là đôi bên cùng có lợi

…….

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào một hướng.

Mạch Cơ đã hoàn thành các kiểm tra liên quan, sắp bắt đầu phẫu thuật.

Sự chú ý của quốc tế đối với lần này rất cao.

Nền tảng phát trực tiếp do google thành lập tạm thời đã ngay lập tức quá tải người xem.

Ngược lại, trong nước thì thấy mất hứng thú.

Cũng không phải bởi vì Trần Thương nói ra ngoại khoa tinh thần không có lực hấp dẫn.

Mà bởi vì..... Năng lực phẫu thuật của Kemosi thật sự không có quá nhiều giá trị để quan sát

Đúng vậy

Mặc dù Kemosi là nhóm học viên đầu tiên mà Trần Thương bồi dưỡng, nhưng vô luận từ thiên phú phẫu thuật, thể lực, phương diện thành thạo mà nói, đều không tính là ưu tú

Dù sao ngoại khoa cũng là thế giới của người trẻ tuổi

Các phương diện năng lực phản ứng bọn họ đều rất nhanh.

Cho nên, Kemosi phẫu thuật đối với bọn họ mà nói không có quá nhiều lực hấp dẫn.

Phẫu thuật tâm thần trong nước tuy chưa thành hình nhưng đã hình thành nguyên mẫu, Trần Thươnhg để cho Ngô Huy phụ trách, liên tiếp huấn luyện bốn đội, tổng cộng hơn 200 người.

Bọn họ đều là thế hệ trẻ đến từ khắp các tỉnh thành trong cả nước

Sau này bọn họ trở về, cũng có năng lực thành lập đội ngũ ngoại khoa tâm thần.

Có thể nói, hiện tại bệnh viện số 2 tỉnh Đông Dương, đã trở thành trường quân y trọng điểm trong lĩnh vực y tế

Ý nghĩa phi phàm

Hơn nữa, ngay cả bản thân Trần Thương cũng đánh giá thấp ý nghĩa của ca phẫu lần này.

Bởi vì ngay sau đó, rất nhiều người lần lượt kéo nhau tới An Dương, tìm tới Trần Thương

Nhưng, những người này đến, đều bị nhân viên công tác bí mật cho người chú ý tới đến.

Từ khi Tiêu Nhuận Phương nói tin tức Trần Thương thành lập ngoại khoa tâm thần cho lãnh đạo nghe.

Lão lãnh đạo bên này vội vàng thảo luận với các lãnh đạo khác.

Bí mật

Ngày thứ hai, thành phố An Dương nhanh chóng thành lập quân khu An Dương, đóng quân, khởi công xây dựng.

Vào ngày thứ hai, An Dương hỏa tốc thành lập quân đội An Dương, một đội đã đóng quân, cũng bắt đầu xây dựng công việc.

Cùng lúc đó, đối với bệnh viện số 2 tỉnh An Dương, chuyên môn điều động quân đội đóng quân bảo vệ.

Động thái như vậy, giúp cho trị an của An Dương trong nháy mắt tốt hơn rất nhiều

Đối với những khách nước ngoài tới thăm, cũng tăng cường phê duyệt.

Trần Thương đối với điều này, đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Mấy ngày thời gian ngắn ngủi.

Trần Thương nhận được rất nhiều lời mời.

Một người đàn ông trực tiếp nói với Trần Thương: "Giáo sư Trần, chúng tôi có thể bầu anh làm chủ tịch Hiệp hội tâm thần Thế giới, chỉ cần anh tạm dừng nghiên cứu về ngoại khoa tâm thần."

Chương 2130: Địa Vị Của Trần Thương Đối Với Quốc Gia

Thậm chí đối phương còn bảo với Trần Thương rằng:

- Đương nhiên, chúng tôi sẽ còn cho anh rất nhiều kinh phí, để anh đừng tiến hành lĩnh vực nghiên cứu, nếu như anh đồng ý nghiên cứu loại bệnh tâm thần với thuốc, chúng tôi sẽ vô cùng hoan nghênh

Số tiền này ngạch số tự nhiên sẽ không ngừng tăng lên

Từ hàng chục đôla Mỹ đến hàng tỷ đôla Mỹ

Sau đó có đủ thứ người đẹp xe thơm, anh thích gì sẽ đều có

Lần này, cuối cùng, Trần Thương cũng cảm nhận được, cái gì gọi là viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản.

Đối mặt với dụ hoặc như vậy, anh thiếu chút nữa nhịn không được mà quỳ xuống.

Đương nhiên, đây là không thể nào

Hơn nữa, hiện tại Trần Thương thiếu chút tiền này sao?

Nếu thị trường lập thể kiểu mới của Google ít nhất là một thị trường hàng chục tỷ USD N, mình..... Tự nhiên sẽ đầy tiền.

Hơn nữa, xuất hiện ngoại khoa tâm thần, sẽ cứu vớt vô số người bệnh và gia đình, đối với xã hội này mà nói giá trị vô cùng nhân luân

Đối mặt với Trần Thương khó chơi.

Lúc này, một cuộc họp bí mật đang được tổ chức trong một công ty Lila của Mỹ có tên MLY ở Indianapolis, Indiana, Hoa Kỳ

Tới tham gia hội nghị có rất nhiều người, trong đó có thành viên đại diện của gia đình Sackler nổi tiếng, cũng là gia đình opioid huyền thoại.

Trừ điều đó ra, còn có rất nhiều đồng sự của công ty dược phẩm và các đại biểu.

Công ty MLY là nhà sản xuất thuốc olanzapine và clozapine nổi tiếng hàng đầu, thị trường chiếm 143 quốc gia trên thế giới, lợi nhuận hàng năm thậm chí như con số trên trời.

Hôm nay, nhóm người tụ tập ở đây? Đơn giản là thương thảo một khi phát triển ngoại khoan tâm thần, phải đối mặt thế nào

Chủ trì hội nghị lần này cũng không phải ai khác, chính là Tiến sĩ Olier người lãnh đạo công ty MLY.

Nhìn thấy mọi người đến đông đủ, Olier làm một nghi thức khai mạc đơn giản, sau đó nói thẳng:

- Hôm nay mở hội nghị này? Tôi tin tưởng mọi người cũng biết mục đích? Tôi muốn hỏi, mọi người đối với lần này Trần Thương khai sáng ngoại khoa tâm thần? Thấy thế nào?

Tình cảnh vô cùng yên tĩnh, không ai nói chuyện.

- Theo tôi được biết? Giáo sư Trần Thương đã hoàn thiện một ngành học? Phẫu thuật tâm thần đã được Bộ Giáo dục và hệ thống y tế Quốc gia đưa vào môn học lâm sàng.

Người phá vỡ sự im lặng là một người phụ nữ trẻ, số tuổi không lớn, chỉ mới hai mươi bảy tuổi? Nhưng cô ấy trông như tiên nữ, xinh đẹp, nhưng không ai là không nghiêm túc cả

Bởi vì người này chính là đại diện của gia tộc Sackler là Serint:

- Tôi khuyên mọi người? Nếu không đủ dũng khí, hãy tước bỏ vũ khí và đầu hàng càng sớm càng tốt.

Đối với gia tộc Sackler? Không ai dám coi thường.

Nhân danh nhà từ thiện để che đậy bộ mặt đẫm máu? Nếu nói loại thuốc tâm thần này tàn ác? Thì vốn tràn đầy máu tươi đúc kim loại

Đây là một gia tộc đã từng tung ra thị trường thuốc phiện và nhanh chóng tiếp quản, tạo ra các phân loại hướng dẫn và điều trị cơn đau

Tất cả đều là gia tộc này gây nên.

Ngay cả khi công ty con của nó là Purdue Pharmaceuticals sắp phá sản, đó là vì nhà Sackler không muốn đối mặt với hàng chục triệu chi phí bồi thường kiện tụng, và nó chỉ đơn giản là một thủ thuật của kẻ mạnh để bẻ cổ tay và tổ chức lại công ty

Hiện nay, gia tộc Sackler đã chiếm cổ phần của nhiều công ty dược phẩm, như Johnson & Johnson, Pfizer... vân vân

Có thể nói đây là một trong những gia tộc lớn nhất trong lịch sử ngành y.

Nghe được lời nói của Serint, sắc mặt của mọi người càng thêm ảm đạm.

Olier đối mặt với sự lãnh đạm của Serint thấy rất bất đắc dĩ

Dù sao gia tộc Sackler cũng là kinh doanh lớn nên tự nhiên bọn họ không có năng lực đó.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để nói mấy lời châm biếm.

- Tiểu thư Serint, cô có ý gì vậy?

Serint đột nhiên hỏi:

- Đối với một nhân vật như Trần Thương, chỉ có hai cách.

- Một cách là gia nhập, một cách là tiêu diệt

Nhìn thấy Serint vừa cười vừa nói một câu như vậy, tất cả mọi người hiển nhiên đều sửng sốt.

Những lời này là từ miệng một người phụ nữ tùy tiện nói được sao?

Serint trong mắt tràn đầy vẻ kiều mị, nhưng giọng nói không hề lạnh lùng:

- Các người cho rằng Trần Thương sẽ thương hại các người sao?

- Nếu như không chuẩn bị tốt phản kích, tốt nhất nên dọn hành lý sớm, đi đầu quân sẽ tốt hơn.

Lúc này, có người đứng dậy nói:

- Tôi cảm thấy nó sẽ không bết bát như tưởng tượng. Dù ca mổ thành công thì thuốc cũng không tan ngay lập tức, hơn nữa... Theo những gì giáo sư Trần nói, không phải ai cũng đạt tiêu chuẩn phẫu thuật, chỉ những trường hợp nặng mới đủ điều kiện phẫu thuật

Kỳ thật, có lẽ cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều

- Dù sao sự xuất hiện của phẫu thuật tim và phẫu thuật thần kinh không ảnh hưởng đến việc bán thuốc tim và thần kinh.

- ….

Kỳ thật, người đàn ông nói những lời này nhưng cũng nói không ít nỗi lòng của người ở đây.

Nếu như có thể kiếm tiền trong hòa bình, ai còn muốn làm to chuyện?

Olier gật đầu, ông ta cảm thấy Serint đã đánh giá thấp Trần Thương và quá coi thường quốc gia của cậu ấy.

Hiện tại, Trần Thương đối với quốc gia có bao nhiêu phần quan trọng?

Cho nên, Olier cũng không hoàn toàn đồng ý với Serint.

Nếu như Trần Thương còn chưa trưởng thành, tất cả đều dễ nói chuyện

Nhưng, hiện tại Trần Thương là người mà hậu bối của gia tộc Sackler có thể động vào sao?

Nhóm người Olier là được đích thân đề cử qua quốc gia họ, bọn họ phải tận mắt thấy trình độ nghiêm ngặt của An Dương.

Bọn họ giờ phút này không rõ Trần Thương đang có địa vị thế nào?

Về phần giết một người có lẽ rất đơn giản.

Nhưng, sau khi người đã chết, dù sao vẫn cần một người để trả giá

Olier không ngu, ông ta không thể nào làm một tay súng cho người ta.

Về phần Serint ông ta không quan tâm tới những lời nói ấy.

Có lẽ, gia tộc Sackler đã có kế hoạc riêng của họ.

……
Oriel không để ý đến Selena.
Dù sao Selena cũng không khiến bọn họ lo lắng.
Ông ta biết rõ Selena đến đây không phải để thương lượng chuyện này.
Bởi vì đối với lĩnh vực thuốc tâm thần, bản thân gia tộc Sackler đã chuẩn bị thoát thân.
Oxycodone vẫn là loại thuốc đem lại lợi nhuận lớn nhất trong năm, lượng tiêu thụ một năm vượt qua Viagra, hàng năm đem lại khoản lợi nhuận lên đến 15 tỷ đô la cho gia tộc Sackler. Cùng là một loại thuốc giảm đau, kỳ thật đã không còn giống thuốc tâm thần nữa.
Hiện tại, Purdue Pharma đang đối mặt với một số khởi tố phải bồi thường một số tiền khá lớn, Oxycodone với tư cách là thuốc opioid, dùng mỗi ngày sẽ gây nghiện, nên đối diện với số tiền bồi thường lớn như vậy sẽ rất lo lắng. Vậy nên gia tộc Sackler muốn là chính là đổi xác trọng sinh.
Oriel nói:
- Có lẽ chúng ta phải thực hiện một hiệp nghị thương mại với giáo sư Trần.
- Bởi vì cùng với sự xuất hiện của phẫu thuật tâm thần, khẳng định khoa tâm thần sẽ một lần nữa có phương hướng đúng đắn, một lần nữa định nghĩa lại quá trình phát triển.
- Tôi cảm thấy chúng ta nên chủ động tiếp xúc với giáo sư Trần Thương, sau đó thiết lập lại hiệp hội thần kinh, để giáo sư Trần làm hội trưởng, quy phạm thị trường.
Selena nghe xong không khỏi châm chọc khiêu khích Oriel:
- Tôi còn tưởng rằng Eli Lilly và Company Oriel quyết đoán ra sao, hoá ra đến cuối cùng vẫn là bám dính lấy giáo sư Trần.
Oriel biến sắc, nhìn Selena nối:
- Chuyện liên quan đến phẫu thuật tâm thần của chúng ta, chính chúng ta sẽ giải quyết, tiểu thư Selena trước tiên vẫn nên lau sạch mông của mình rồi hẵng nói sau
- Cho dù là Arthur Sackler có đến đây, cũng sẽ không nói chuyện với chúng tôi bằng cái giọng đó.
- Tiễn khách
Selena biến sắc, trừng mắt nhìn Oriel, đứng dậy đi ra ngoài
Hiện trường cũng yên tĩnh trở lại

Chương 2131: Thật Đáng Kinh Ngạc

Dù sao Oriel cũng là người cầm lái của một công ty dược hàng đầu thế giới, là lão đại đứng phía sau hiệp hội khoa tâm thần.

Đối với gia tộc Sackler vẫn có thái độ cung kính, nhưng chỉ với một Selena, ông ta còn chẳng để vào mắt.

Hơn nữa, thời thế đã thay đổi

Thật sự cho rằng, thị trường y dược vẫn giống như trước đây, muốn làm gì thì làm sao?

Thuốc phiện của gia tộc Purdue Pharma chính là tiền lệ.

Trước đây sử dụng những thủ đoạn maketing phi pháp để lập nghiệp, đem Oxycodone và hạnh phúc móc nối với nhau, tuyên truyền là thuốc an thần giúp mọi người giảm bớt đau đớn và bất an, dẫn đến rất nhiều người đã bị nghiện, phải phụ thuộc loại thuốc này.

Đến hiện tại thì sao?

Thuốc opioid đối mặt với sấp sỉ mấy ngàn bản tố tụng và số tiền bồi thường lên đến 82 tỷ đô la.

Purdue Pharma không thể không thông qua thủ tục phá sản để giải quyết vấn đề này.

Thời đại đúng là đã đổi thay

Nước Mỹ cũng không còn là một đất nước xinh đẹp như trước đây nữa

Người dân cũng không còn là người dân của trước đây.

Khoa học tiến bộ, rất nhiều sự thật sẽ được phơi bày.

Cũng giống như hiện tại, phẫu thuật tâm thần đột nhiên xuất hiện, khiến bọn họ giống như bừng tỉnh mộng.

Nếu giống như Selena đã nói, thì đơn giản đó chính là kết quả của Purdue Pharma.

Oriel nhìn đám người, nhàn nhạt nói:

- Chuyện của gia tộc Sackler và Purdue Pharma cho chúng ta rất nhiều kinh nghiệm.

- Nếu như xuất hiện phẫu thuật tâm thần, điều chúng ta cần làm đó là chuẩn bị đầy đủ mọi điều kiện.

- Việc cần làm trước mắt chính là hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất, quy phạm lại thị trường, sau đó mới có thể bàn đến lợi nhuận.

Sau khi Oriel nói xong.

Chủ tịch của một công ty khác đứng dậy nói:

- Thật ra …Tôi cảm thấy chuyện lần này cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu.

- Phẫu thuật tâm thần phát triển nhiều năm như vậy, nhưng thực ra cũng không có quá nhiều tiến bộ! Có tiến bộ, mới có phát triển, có lẽ chúng ta nên điều chỉnh lại sách lược. Phải làm sao mới có thể giảm được tác dụng phụ của thuốc tâm thần, đương nhiên, giá cả có thể tăng một chút, từ trước đến nay thị trường đều đang thay đổi, chúng ta làm y dược, chẳng lẽ lại xem người bệnh như heo để nuôi hay sao?

- Tôi đồng ý ý kiến đề xuất giáo sư Trần Thương làm hội trưởng hiệp hội khoa tâm thần, đương nhiên đã làm thì nên quyết đoán một chút, để cậu ấy thiết lập lại khoa tâm thần

Oriel gật đầu:

- Tôi đồng ý.

Xung quanh lần lượt giơ tay

-Tôi cũng đồng ý

…

Ngày hôm sau, Oriel dẫn theo một đám người lên máy bay về Trung Quốc.

Bọn họ không đến An Dương mà đi Bắc Kinh, gặp lãnh đạo Trung Quốc.

Sau đó biểu đạt ý muốn Trần Thương làm hội trưởng hiệp hội khoa tâm thần, với ý nghĩ cùng nhau vì sự phát triển của khoa tâm thần trên thế giới.

Tiêu Nhuận Phương nghe xong, kích động không thôi

Trong lúc suy nghĩ, bà chợt phát hiện một chuyện.

Thì ra, trung tâm chữa bệnh của thế giới đã không còn là nước Mỹ nữa.

Đám người Oriel hi vọng tổng bộ hiệp hội khoa tâm thần thế giới được xây dựng tại Trung Quốc, biến nơi này thành trung tâm của khoa tâm thần thế giới, cũng hi vọng có thể được đầu tư xây dựng nhà máy tại Trung Quốc.

Những tin tức này thật sự khiến Tiêu Nhuận Phương sửng sốt

Chữa bệnh, thật sự có thể thay đổi một quốc gia phát triển sao?

Tiêu Nhuận Phương vội vàng dẫn đám người hướng về An Dương.

Lúc này, Trần Thương cũng đã nhận được tin tức.

Đối với sự thay đổi thái độ đột ngột của mấy người Oriel, anh đúng là có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất cảm khái đối phương thật quyết đoán.

Thực tế, quy phạm thị trường mới là nền tảng ổn định ngành nghề.

Vừa hay, đến cùng đám người Oriel là Tiêu Nhuận Phương, Trần Thương cũng đi vào phòng mổ, ca phẫu thuật của McGee chính thức bắt đầu.

Vào lúc này, vô số người trên thế giới đang chú ý đến ca phẫu thuật này.

Mà Oriel với tư cách là khách quý, tự mình đến hiện trườn quan sát ca phẫu thuật, khi bọn họ thay áo phẫu thuật đi ra phía sau phòng mổ.

Lập tức sửng sốt

Oriel nhìn máy lập thể não kiểu mới trước mắt, vội hỏi:

- Giáo sư Trần, đây là cái gì?

Trần Thương cười nói:

- A, đây là máy lập thể não kiểu mới, ca phẫu thuật hôm này cần dùng đến nó.

Ở giai đoạn hiện nay, máy lập thể não kiểu mới còn chưa được tuyên bố ra mắt thị trường, tại chỗ của Trần Thương cũng chỉ có mấy cái.

Mấy người Oriel nghe vậy, lập tức có linh cảm chẳng lành

Lúc này, Kemosi gật đầu với Trần Thương, gọi một tiếng thầy.

Anh mới nói:

- Chuẩn bị phẫu thuật

Kemosi gật đầu.

Ca phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Phần bình luận trực tiếp của công ty Goolge chính thức khởi động.

Lập tức, trăm ngàn bình luận của khán giả tràn vào

Lần phẫu thuật này, không những can hệ trọng đại, mà đối với người rất nhiều nhà bệnh nhân mà nói, cũng có ý nghĩa hết sức phi phàm.

Chính công ty Goolge cũng không ngờ tới

Trong phòng mổ, McGee nằm ngửa trên giường bệnh, sau đó, ông ta được gây mê toàn thân

Ca phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Tiếp theo cần lắp máy lập thể não.

Nhưng ngay lúc này, tất cả mọi người đều thấy trong video là một dạng dụng cụ định hướng

Sau khi nhìn thấy, tất cả đều kinh ngạc

Mặc dù máy lập thể não có rất nhiều loại, nhưng loại này là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Rất hiện đại

Ngay lập tức, bên trong bắt đầu điên cuồng bình luận.

- Đây là cái gì?

- Vì sao tôi lại cảm thấy cái máy này mặc dù rất cao cấp nhưng lại có chút quen mắt?

- Sản phẩm của công ty Goolge? Chưa từng thấy qua.

- Đúng rồi, mọi người không nhớ là mấy năm trước giáo sư Trần Thương đã bán cho Goolge một bản vẽ của máy lập thể não kiểu mới sao?

- Chẳng lẽ chính là cái này?

……..

Bên trong phòng truyền hình trực tiếp càng ngày càng nhiều người, mức độ bình luận của lần phẫu thuật này càng ngày càng sôi nổi.

Mà không hề nghi ngờ, tiêu điểm của lần bình luận này chính là máy lập thể não kiểu mới.

Sau khi hoàn thành lắp đặt, Kemosi đã khởi động hệ thống.

Kèm theo những âm thanh khởi động thanh thuý vang lên, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện các loại hình ảnh.

Kemosi lựa chọn kỹ thuật lập thể hình ảnh 3D, một màn trước mắt lập tức khiến mọi người chấn kinh.

Chỉ thấy các dạng kết cấu trong đầu bắt đầu bày ra.

Ở hiện trường, Oriel tròn mắt kinh ngạc

Xuất thân của ông ta chính là một người chuyên về y dược, nếu không cũng không được người ta tôn xưng là tiến sĩ Oriel.

Công ty y dược chính là do một tay ông ta gây dựng nên.

Chính vì vậy bản thân ông ta cũng hiểu rõ ý nghĩa của máy lập thể não kiểu mới này.

Thời gian đã từng lắp đặt dụng cụ định hướng, nhất định cần làm dàn khung mũi tên hình dáng đường trung tuyến trùng hợp với đầu đường trung tuyến.

Cần dàn khung trục Y với đường G-I song song

Còn cần định vị phương hướng trên đầu vào trung tâm dàn, phòng ngừa dàn khung ngửa ra sau, nghiêng về phía trước hoặc xoay tròn, có rất nhiều yêu cầu cần thực hiện.

Nhưng loại máy này lại không cần quá nhiều yêu cầu như thế.

Công nghệ lập thể kiểu mới trực tiếp sử dụng kỹ thuật lập thể hình ảnh 3D, xây dựng kết cấu trong đầu hoản chỉnh hơn.

Hơn nữa còn có thể đánh dấu chính xác vị trí của hạch của hạch nhân trong não.

Những thông tin kỹ thuật hoàn nguyên được thể hiện thông qua những con số.

Tuy nhiên đây cũng chưa phải là mấu chốt nhất.

Tiếp theo chỉ thấy Kemosi tìm mục tiêu phẫu thuật chính là lựa chọn hạch hạnh nhân sinh học.

Quy hoạch lộ tuyến tự động hiện ra

Hạch hạnh nhân ở bên cạnh buồng não, ở phía trước vách, góc dưới cũng hơi lồi vào bên trong buồng não, bởi vậy, góc dưới tốt đẹp chính là biểu hiện cam đoan cho phẫu thuật thành công.

Chương 2132: Thượng Y Y Quốc, Y Đạo Không Giới Hạn

Mà máy lập thể não kiểu mới chính là loại máy móc có thể phụ trợ hoàn hảo.

Quá trình phẫu thuật sau đó… Hình như như đơn giản hơn rất nhiều

Tất cả đều là nhờ sự tồn tại của máy lập thể não kiểu mới này, khiến cho một dạng phẫu thuật vốn rất xa vời, bây giờ trở nên có thể đưa tay là chạm tới được

Thảo nào

Thảo nào Trần Thương một chút cũng không chịu thoả hiệp

Oriel như bừng tỉnh ngộ, hiểu ra nguyên do tại sao Trần Thương muốn mở một ca phẫu thuật tâm thần.

Nếu như có được một máy lập thể não kiểu mới này, khả năng thực hiện phẫu thuật tâm thần trong tương lai chẳng phải quá đơn giản sao

Hơn nữa, máy móc tinh vi, tính ổn định, tính phổ biến và hoàn mỹ đã giải quyết mọi vấn đề còn tồn tại

Còn lại Kemosi đều có thể hoàn thành.

Như vậy các bác sĩ ngoại khoa muốn chuyển nghề thật quá dễ rồi.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là ca phẫu thuật này không có khó khăn.

Đương nhiên, máy móc cho dù có tốt đến đâu, cuối cùng vẫn cần người điều khiển.

Hơn nữa, cùng với xâm nhập phẫu thuật, Oriel phát hiện rất nhiều chi tiết.

Quá khéo léo

Oriel càng quan sát ca phẫu thuật, càng cảm thấy quyết định lần này của mình thật chính xác.

Nghĩ đến tình huống nếu mình thật sự tin lời Selena, hiện tại chắc chắn là hối hận muốn chết.

Chiều hướng đã phát triển tốt

Ngay lúc này, ở phòng truyền hình trực tiếp, các bác sĩ khoa ngoại thần kinh đang cực kỳ sửng sốt

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt

- Cái này…Máy lập thể não kiểu mới thật quá thần kỳ

- Trời ạ, có cái máy này rồi, phẫu thuật cho bệnh tâm thần chẳng phải là trở nên quá dễ dàng rồi không?

- Thảo nào, thảo nào

- Độ khó của ca phẫu thuật đã giảm hơn phân nửa, giáo sư Trần cũng quá lợi hại đi, làm sao có thể nghĩ tới điều này được

- Máy lập thể não kiểu mới này đối với khoa Ngoại thần kinh chính là một tin mừng

- Phẫu thuật tâm thần xuất hiện trở lại, ai cũng không ngăn cản được

- Mà tương lai bác sĩ khoa Ngoại thần kinh sẽ ngày càng nhiều, đây chính là chiều hướng phát triển của phẫu thuật tâm thần

- Giáo sư Trần Thương, anh muốn sáng tạo một ngành học mới sao?

- Không! Cậu ấy đã sáng tạo ra

…

Cùng với đủ loại bình luận sôi nổi bên trong, người vui vẻ nhất chính là bệnh nhân kia.

Thực ra một bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng không chỉ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ta, thậm chí còn uy hiếp đến an nguy của gia đình họ.

Nếu như có thể trị tận gốc căn bệnh, đây chính là tin mừng

Lúc này, điện thoại của công ty Goolge một lần nữa bùng nổ những cuộc gọi đến.

Rất nhiều nơi đều hi vọng sẽ mua được một cái máy như vậy.

Sự xuất hiện của máy lập thể não kiểu mới, những kỹ thuật đổi mới so với công nghệ lập thể trong dĩ vãng càng hoàn mỹ hơn.

Công ty Goole kết hợp kỹ thuật hình ảnh không gian ba chiều đặc biệt và kỹ thuật mô phỏng con số, toàn bộ máy lập thể não càng thêm rõ ràng

Để cho rất nhiều thao tác khó của một ca phẫu thuật giảm xuống trên phạm vi tương đối lớn.

Đồng thời, lại tăng thêm tính ổn định của phẫu thuật.

Dạng máy móc nhưu này tất nhiên rất hot.

Ca phẫu thuật diễn ra không quá lâu đã hoàn thành.

Hơn nữa, Kemosi rất để tâm đến phẫu thuật tâm thần, đã triệt để khiến cho phẫu thuật tâm thần được khai sáng trước mắt mọi người

Phẫu thuật kết thúc, Trần Thương hướng lên màn ảnh nói.

- Các vị đồng liêu, ba tháng sau, tức là tháng 2 năm 2023, ở An Dương sẽ tiến hành đại hội huấn luyện phẫu thuật tâm thần lần thứ nhất, danh sách

có hạn, mời mọi người nhanh chóng báo danh

Nghe Trần Thương nói vậy, mọi người náo nhiệt hẳn lên

Cả đám người giống như tìm ra một châu lục mới.

Những người trước kia không có cơ hội phát triển tại khoa ngoại thần kinh, giống như đã tìm được con đường mới cho mình.

Ca phẫu thuật ngày hôm nay thực sự có lực ảnh hưởng rất lớn

Lớn đến mức chính Trần Thương cũng không ngờ mình đã đánh giá thấp tầm ảnh hưởng của bản thân

Thật ra mục đính chính của anh chỉ là muốn bán hàng thôi mà.

Thật không nghĩ tới thế mà có thể phát triển tới hoàn cảnh như hiện tại.

Thôi, thôi

Mà hôm nay, đám người đại biểu của công ty dược phẩm nước ngoài chạy đến đây, xem như cũng đã được chứng kiến rõ ràng.

Sự trở lại của phẫu thuật tâm thần là không thể ngăn cản.

Nghĩ vậy chính họ càng cảm thấy lựa chọn ngày hôm nay của mình có bao nhiêu sáng suốt.

Từ phòng mổ đi ra, đám người Oriel trực tiếp đề nghị mời Trần Thương trở thành Hội trưởng hiệp hội phẫu thuật tâm thần thế giới

Một lần nữa định chế lại quy tắc ngành nghề

Bọn họ cũng hi vọng sẽ thành lập chi nhánh công ty ở An Dương, Trung Quốc.

Đối với Khổng Tường Dân, điều này giống như báo tin mừng

An Dương phát triển, tiến hành theo xu hướng quốc tế hoá.

Những công ty y dược này đều là hiện đại hoá xí nghiệp, sự gia nhập của bọn họ, đương nhiên có thể trợ giúp cho sự phát triển của An Dương.

Hơn nữa, Oriel còn muốn xây dựng tổng bộ của hiệp hội tâm thần ở An Dương, mời Trần Thương làm hội trưởng, chủ trì đại cục

Dưới tình huống như vậy, Trần Thương cũng không ngay lập tức đáp ứng.

Nhưng, chính anh cũng không nghĩ tới, bản thân lần này đã thật sự chơi lớn rồi.

Thành lập một ngành học, thay đổi cả một lĩnh vực, mang lại ảnh hưởng lớn đến như thế nào?

Tuyệt đối không phải là chỉ một chút kỹ thuật mới học được hay một xí nghiệp cỡ lớn như thế

Quả nhiên

Ngày hôm sau, tổ nghiên cứu bệnh tâm thần của tổ chức Y tế thế giới, trung tâm bệnh tâm thần Liên Hợp Quốc tự mình đem theo tổ chuyên gia tới Trung Quốc, mà người dẫn đầu lần này là tiến sĩ Tedros Adhanom, tổng giám đốc của tổ chức Y tế thế giới

Đây cũng là người quản lý hiện tại của tổ chức Y tế thế giới.

Sau khi lãnh đạo và Tiêu Nhuận Phương tiếp đãi bọn họ, Tedros Adhanom đi thẳng vào vấn đề:

- Mục đích chuyến đi này của tôi chính là muốn gặp giáo sư Trần Thương một lần.

- Đồng thời cũng muốn cùng giáo sư Trần thảo luận một chút về tương lai của khoa tâm thần

- Có thể ảnh hưởng sâu xa đến sự phát triển cả phẫu thuật thâm lầm.

Đồng thời

Chuyện vẫn chưa kết thúc…

Lần lượt, rất nhiều quốc gia phái chuyên viên ngoại giao tới Trung Quốc, hi vọng có thể học tập phẫu thuật tâm thần.

Trong lúc nhất thời, nhìn thấy các phái đoàn ngoại giao đến đi không dứt, các lãnh đạo hài lòng, lại có chút xúc động đến rơi nước mắt

Một vị lãnh đạo nhịn không được hỏi:

- Bao nhiêu năm rồi

- Chúng ta tái hiện lại phong thái thời Hán Đường

- Anh nói xem…Thời kỳ Hán Đường chúng ta lúc nó, có phải chính là phong thái này không?

- Những người ngoại quốc kia hi vọng được đến Trung Quốc học tập, cùng Trung Quốc thiết lập quan hệ ngoại giao.

Lãnh đạo càng nói, càng có chút kích động tôn thờ tổ quốc

Những người này vì sự phát triển của đất nước mà đã cúc cung tận tuỵ.

Đất nước là lão tổ tông khai sáng

Nhưng sự hưng thịnh đời đời cần thế hệ sau như bọn họ xây dựng gìn giữ mà nên.

Bây giờ, nhìn phái đoàn ngoại giao từng nước, ông ta thực sự hưng phấn

Các vị lãnh đạo khác cũng hưng phấn không gì sánh được.

- Aizz, nói một câu thật lòng, tôi chưa từng nghĩ tới, chữa bệnh cũng có thể ảnh hưởng đến ngoại giao của một quốc gia, ảnh hưởng sâu sắc đến địa vị của quốc gia tại quốc tế đến như vậy

Lão lãnh đạo chỉ cười không đáp lại.

Mà lúc này, lãnh đạo cấp cao cũng đang kích động không thôi, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết, nói sảng khoái ba tiếng:

- Tốt
- Thật tốt
- Quá tốt rồi

Sau đó, đi đến trước sân khấu, cầm bút lông, viết một câu:

- Thượng y y quốc, y đạo không giới hạn

Chương 2133: Cha, Cha, Cha

- Thượng y y quốc, y đạo không giới hạn

Trần Thương nhìn dòng chữ to đùng trên khung chat, ba phần kích động, ba phần thấp thỏm, ba phần sợ hãi, chỉ có một phần kiêu ngạo

Dòng chữ này, rất mong đợi nha

Chữa bệnh cho đất nước, chữa bệnh cho ngàn người, chữa bệnh hàng ngàn năm

Y học không có giới hạn, tất cả các quốc gia đều hướng về, nâng cao uy tín của đất nước chúng ta

Đây là sự mong đợi vô hạn của lão lãnh đạo đối với mình

Muốn làm được điều này, quá khó

Ca phẫu thuật tâm thần gây được nhiều sự chú ý trong ngành bởi ca phẫu thuật được truyền hình trực tiếp cách đây vài ngày.

Cho tới bây giờ đã bắt buộc phải làm, công cụ lập thể mới của Google vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm và sẽ sớm ra mắt.

Tương tự, nếu một ngành học muốn đứng vững trên đôi chân của mình, không chỉ cần các hướng dẫn phẫu thuật mà còn cần sự hỗ trợ lý luận ngành học, một lộ trình đúng đắn, v.v.

Đây đều điều tất yếu

Do đó, sau một thời gian ngắn thịnh vượng, các tổ chức khác nhau hiện đang bắt đầu cống hiến hết mình cho nghiên cứu.

Mà lúc này, đích thân ông chủ của Elsevier đến xin lỗi Trần Thương

Không chỉ Elsevier, mà cả tổng biên tập của các tạp chí như 《 Tự nhiên 》 và 《 Khoa học 》 ở Mỹ cũng đã đến An Dương.

Không sai

Mọi người Là đến xin lỗi.

Elsevier là một tên tuổi lớn trong lĩnh vực tạp chí

《 Liễu Diệp đao 》, 《 Tế bào 》 Những tập san này đều dưới quyền của Elsevier.

Là một tập đoàn xuất bản đa phương tiện quốc tế của Hà Lan, chủ yếu cung cấp các sản phẩm thông tin và các công cụ sáng tạo cho các nhà khoa học, nhà nghiên cứu, sinh viên, y học và các chuyên gia xử lý thông tin.

Hơn nữa, mấu chốt nhất, Elsevier đã ký hợp đồng đăng ký với nhiều trường đại học hàng đầu nước ngoài.

Đây là rất mạnh

Nhưng những tổng giám đốc và tổng biên tập của tập san này đi vào An Dương, chỉ vì xin lỗi

Không có cách nào.

Tập san cũng cần gửi bản thảo.

Cho dù là 《Liễu Diệp đao》, không có tác giả mạnh mẽ chèo chống, chẳng qua kết quả cũng như mây khói thoảng qua.

Vì vậy, khoảng thời gian trước đây, khi những nhà tư bản ma túy thần kinh chiến đấu chống lại Trần Thương, những tờ tạp chí này đã được sử dụng như một khẩu súng.

Không nghĩ tới chính là, đối kháng còn chưa bắt đầu, những thứ này đã từ bỏ giãy dụa, trực tiếp đầu hàng Trần Thương, điều này quá tuyệt vời?

Điều này khiến những tập san này vô cùng xấu hổ, chỉ có thể đích thân xin lỗi và đến thăm để tỏ lòng thành kính.

Tuy nhiên, anh nhìn vào bản tập san hợp đồng miễn phí định kỳ 10 năm của Elsevier cho mười trường đại học, thành thật mà nói thì anh rất vui, nói thật là mua tập san nước ngoài rất đắt.

Ở nước ngoài, sở hữu trí tuệ là một vấn đề lớn

Tập san không quan trọng, quan trọng nhất chính là gửi bản thảo.

Trần Thương quả thực muốn cùng bọn họ vào trang bìa, để bác sĩ trong nước dễ dàng gửi bản thảo.

Trong nước đối với 《Liễu Diệp đao》, 《Tế bào》, 《Tự nhiên》..... Những này loại tập san này vẫn rất nổi tiếng, hơn nữa rất khó thành công gửi bản thảo.

Điều này không chỉ vấn đề về năng lực, ngoài ra còn có nhiều mối quan hệ về lãnh thổ.

Hành vi làm lợi cho nhân viên y tế trong nước của Trần Thương dường như không có ảnh hưởng gì.

Nhưng âu dài mà nói? Có thể tới một mức độ nào đó đã giúp cho nền y học Trung Quốc có được nhiều tiếng nói trên trường quốc tế.

Đó là tác dụng của truyền thông

Bạn có thực sự nghĩ rằng nhóm bác sĩ và học giả đang đọc tờ Times Weekly của ngôi sao giải trí không?

Không

Bạn không hiểu thế giới của những người học bá, họ thực sự đọc tất cả các loại tập san của học thuật.

Học bá thế giới ngươi không hiểu, bọn hắn nhìn thật là các loại học thuật tập san.

Cái gì mà chuyện bát quái của minh tinh? 《Tế bào》 có thơm không?

Cho nên, các học giả Trung Quốc có một nền tảng như vậy? Ý nghĩa phi phàm

.....

Đợi mọi người rời đi.

Trần Thương trở lại văn phòng, lão tiên sinh Chung Nhiên nhìn anh, nhịn không được cảm khái một tiếng.

- Tôi thật sự rất muốn sống lâu hơn ba mươi năm

Trần Thương sững sờ, lập tức nở nụ cười:

- Hội trưởng Chung, thân thể của ngài còn rất tốt đấy, không có vấn đề

Chung Nhiên cười, lắc đầu:

- Cơ thể tôi, tôi biết rất rõ.

- Thật sự tốt mà

- Trần Thương? Có thể nhìn thấy y tế ở Trung Quốc phát triển phồn vinh, tôi thật sự thấy rất vui.

- Tôi thực sự muốn xem, ba mươi năm nữa, khi cậu về hưu, điều gì sẽ xảy ra với y tế của quốc gia chúng ta?

Tôi đặc biệt muốn nhìn một chút, ba mươi năm về sau, chờ khi cậu về hưu, ngành y của tổ quốc chúng ta sẽ phát triển tới cái tình trạng gì?

Trần Thương nghe thế, cũng không nhịn được mà ngây người

Anh cũng rất chờ mong

Tương lai sẽ là dáng vẻ gì?

Chung Nhiên vỗ vai Trần Thương:

- Trong khoảng thời gian này, tôi về thủ đô trước? Tôi sẽ xem qua phần lý luận 《Ngoại khoa tâm thần》 giúp cho cậu. Chuyện này cứ giao cho tôi.

- Cuối năm, cậu nhìn thời gian, chúng ta phải thành lập chi nhánh Trung y Hiệp hội Tâm thần, mọi người có thể tranh thủ thời gian thành lập đội đầu tiên

Trần Thương nghe thế, vừa cười vừa nói:

- Vậy làm phiền phức hội trưởng Chung.

Chung Nhiên là chủ tịch của Hiệp hội Bác sĩ Y khoa Trung Quốc và Hiệp hội Y khoa Trung Quốc.

Địa vị của ông ở giới y tế bệnh viện trong nước rất cao.

Đang định đi ra ngoài, Chung Nhiên đột nhiên quay lại nói:

- Mà này, cậu thật sự không muốn nghĩ đến chuyện làm hội trưởng?

Trần Thương cười, ông cụ Chung để Trần Thương tiếp nhận vị trí của ông ta.

- Chờ một chút đi

- Rất nhiều chuyện, tôi còn chưa hoàn thành, lão Chung ngài chống đỡ thêm mấy năm đi

Chung Nhiên cười, đứng dậy rời đi.

Ra khỏi phòng làm việc, ông cụ khóe miệng hơi giương lên, ngâm nga tiểu khúc.

Lắng nghe ca từ, rõ ràng là 《 Mộc Quế Anh đại phá Thiên Môn trận 》.

Trong lòng của ông thật sự rất tốt.

Buổi tối Trần Thương về đến nhà.

Vừa mở cửa, Trần Thương bỗng nhiên nghe thấy một hồi âm thanh thanh thúy vang lên.

- Cha..... Cha..... Cha

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt.

Con trai tôi biết nói chuyện

Gọi tôi là cha?

Trên mặt Trần Thương tràn đầy vui vẻ, không kịp thay quần áo, liền nhanh chóng chạy vào.

Đột nhiên nhìn thấy tiểu yêu nghiệp nhỏ màu sữa đang dựa vào sô pha, nhìn Trần Thương, miệng nở nụ cười, đôi mắt to như biết nói chuyện.

- Cha, cha

Nhìn thấy Trần Thương tới, tiểu yêu nghiệt gọi càng thêm chịu khó.

Trần Thương một tay ôm lấy Trần Dương, vui vẻ trên mặt anh lan ra tới tận miệng

Bé Trần Dương cười càng thêm vui vẻ.

Tần Duyệt đứng một bên nhìn một màn này, vừa tức vừa cười vừa sợ

- Đồ phản bội nhỏ, phải học cách gọi mẹ trước

Tần Duyệt thật sự rất vui vẻ

Tiểu yêu nghiệt này, từ nhỏ học cái gì cũng nhanh.

Buổi trưa, Tần Duyệt và Trần Thương còn đánh cược, con trai học được sẽ gọi người nào trước.

Chiều nay, Trần Dương đã mở miệng gọi một tiếng cha.

Thông thường, khi trẻ được 4-6 tháng tuổi, nếu có người nói chuyện với trẻ, trẻ sẽ đáp lại bằng tiếng bi bô và cười, đến tháng 7 và tháng 8, khi nghe thấy tiếng động trẻ sẽ tìm kiếm nhưng muốn gọi rõ ràng là mẹ và bố, thì cũng phải đợi một tuổi

Thế nhưng là tiểu yêu nghiệt đấy?

Lúc này mới bao lớn?

Ngày mười hai tháng tư là sinh nhật, đến bây giờ mới tháng mười một, cũng mới bảy tháng.

Vậy mà có thể gọi cha

Chương 2134: Chủ Tịch WHO Đến Tìm Trần Thương

Mặc dù Tần Duyệt ngoài miệng kêu gào không công bằng, nhưng kỳ thật trong trong lòng so với Trần Thương còn vui vẻ hơn

Bởi vì mỗi ngày cô dạy con trai chính là gọi cha, mà không phải gọi mẹ.

Cho nên, đứa bé học được cha một chút cũng không kinh ngạc

Ngay lúc này, bé Trần Dương bỗng nhiên quay người, nhìn chằm chằm Tần Duyệt, ha ha ha cười:

- Mẹ..... Mẹ.....

Tần Duyệt nghe tiếng, cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Nước mắt của cô càng lúc càng tí tách chảy xuống.

……

Trần Thương thấy Tần Duyệt kích động rơi lệ, liền thấy Trần Dương ôm đầu của cô, dùng bàn tay mềm mại nhỏ bé ôm mặt mẹ, lau nước mắt, miệng không ngừng nói:

- Mẹ, mẹ.

Nhóc con này dường như có thể nghe hiểu, cẩn thận từng li từng tí sờ mặt của mẹ, trong mắt tràn đầy đau lòng

Thoáng một cái, đã nắm giữ tâm tư Tần Duyệt, cô ôm đứa nhỏ ào khóc lớn

Thoáng một cái, doạ cho Trần Thương choáng váng.

- Không phải.....Vợ à, đứa nhỏ biết nói chuyện, em khóc cái gì?

Trần Thương luôn im lặng nhìn hai mẹ con ôm đầu khóc rống lên, trong lúc nhất thời cũng bó tay rồi

Tần Duyệt khóc là cảm động, nhóc con này cũng khóc theo.

Trong lúc nhất thời Trần Thương dở khóc dở cười, ảo não lòng tràn đầy yêu thương

Tần Duyệt thật vất vả mới dừng khóc, nhìn nhóc con.

Nhóc con cũng trừng to mắt nhìn Tần Duyệt, hai mắt đẫm lệ, làm Tần Duyệt đau lòng, ôm nói:

- Con trai, con giỏi quá

- Mẹ không thể không có con

Nói đến đây, Tần Duyệt trừng mắt liếc Trần Thương, nói:

- Sau này, nếu cha của con làm chuyện có lỗi với mẹ của con, thì chúng ta đi thôi, đừng bao giờ để cha con tìm được chúng ta, để cha con sống cô độc hết quãng đời còn lại một mình, được không

Trần Thương lập tức bó tay rồi, vẻ mặt vô tội nhìn Tần Duyệt, dở khóc dở cười.

Mà nhóc con lại nghiêm túc sờ khuôn mặt nhỏ của Tần Duyệt, nghiêm túc gật đầu, miệng còn ngậm nước mắt, hét lên:

- Mẹ, mẹ

Tần Duyệt lập tức bắt đầu vui vẻ.

Trần Dương đột nhiên biết nói chuyện, để hai người Trần Thương và Tần Duyệt nhiều thêm một món đồ chơi mới.

Mở khoá cách chơi mới với đứa bé

Một đêm, quỷ tinh quái Tần Duyệt tra khảo tâm tình đối với Trần Dương

- Con trai, con nói cha tốt, hay mẹ tốt?

- Mẹ

- Dương Dương, cha và mẹ ly hôn, con đi cùng với ai?

Trần Thương ở ngay trên giường cắt móng tay nghe thấy vẻ mặt xấu hổ

Quay người nhìn con trai, phát ra ánh mắt uy hiếp.

- Mẹ

Trần Thương bó tay rồi.

Tần Duyệt cười ngặt nghẽo.

- Con trai, cha và mẹ ai lớn lên đẹp hơn?

- Con trai, cha và mẹ rơi vào trong nước, con cứu ai trước vậy?

.....

Nhìn vấn đề của Tần Duyệt càng ngày càng xảo trá

Trần Thương tê cả da đầu, đau lòng nhìn thoáng qua con trai.

Khổ cho con, con trai

Lúc này, Trần Dương mắt lớn trừng mắt nhỏ, vẻ mặt cậu bé quẫn bách, hiển nhiên không biết làm sao.

Trong bảy tháng, nó phải chịu áp lực không đáng có ở độ tuổi này

Trần Thương nhìn thấy cái dáng vẻ này của Trần Dương, muốn cười không dám cười, lúc này Tần Duyệt vẻ mặt uy hiếp và đắc ý? Nhưng nhìn nhóc con này thật sự quá đáng yêu? Không cẩn thận..... Xả ra một quả rắm

Mà lúc này, Trần Dương nghe thấy đột nhiên xuất hiện âm thanh lập tức sững sờ.

Cậu nhìn thoáng qua Tần Duyệt, lại liếc mắt nhìn Trần Thương

Đôi mắt của cậu bé to tỏa ra ánh sáng.

Đứa nhỏ mới sáu đến tám tháng? Chính là đối với âm thanh bên ngoài vô cùng mẫn cảm.

Trần Thương nghe thấy âm thanh quả rắm? Lập tức hai mắt sáng lên, vội vàng xoay người tìm kiếm

Tần Duyệt thấy thế? Lập tức cười phun ra

Trần Thương cũng sững sờ, đúng là đứa bé ngốc? Muốn làm cái gì?

Thế nhưng mà? Thật vừa đúng lúc, lại tới thêm một quả rắm.

Lập tức, nhóc con này vội vàng nằm sấp trên giường bò khắp nơi, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh

Trần Thương trợn tròn mắt

Đúng là đứa nhỏ ngốc? Vậy mà..... Đang tìm quả rắm

Trần Thương bó tay rồi? Vậy còn mẫu người hoàn hảo đâu?

Như thế nào lại là một đứa con trai ngốc.

Nhưng, đứa bé này lỗ tai là thật sự không tệ.

Lúc này ghé vào sau lưng Trần Thương, ngây ngô nở nụ cười.

- Cha, bốc..... Bốc.....

Tần Duyệt cũng nhịn không được nữa, ha ha ha ha cười ha hả không ngừng.

Bé con này chơi..... Chơi thật vui.

Vậy mà mô phỏng âm thanh quả rắm.

Trần Thương vẻ mặt ngốc trệ, sẽ không phải là sinh ra một đứa con ngốc chứ?

.....

Ngày kế tiếp, Trần Thương sáng sớm đã đến bệnh viện.

Nói thật, nh thật sự không muốn đi làm, nhìn Trần Dương trong chăn, đột nhiên anh cảm giác được sẵn sàng làm chức vú em cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Đáng tiếc

Sáng sớm điện thoại không ngừng kêu.

Đầu tiên là điện thoại bệnh viện? Sau đó lại trở thành điện thoại tỉnh, cuối cùng ngay cả Tiêu Nhuận Phương cũng gọi điện thoại tới.

Trần Thương rất là bất đắc dĩ.

Hoá ra tiến sĩ Tedros vẫn chưa rời đi.

Tiêu Nhuận Phương đã đưa bác sĩ Tedros trở lại An Dương, để thảo luận về virus rota.

Tiêu Nhuận Phương và tiến sĩ Tedros đã ở văn phòng chờ.

Đây không phải là lần đầu tiên Trần Thương gặp tiến sĩ Tedros, ông ấy là người có làn da nâu đen và nụ cười thân thiện, đây là một người đàn ông cam kết cùng nhau cố gắng vì một thế giới lành mạnh hơn.

Trong nhiệm kỳ chủ tịch Tổ chức Y tế Thế giới, ông đã làm được rất nhiều việc, làm đến thủ trưởng tổ chức kỹ thuật và ban hành chính đầu tiên của WHO Khu vực Châu Phi.

Tedros thường hỗ trợ những nơi lan tràn dịch bệnh ở Châu Phi

- Giáo sư Trần, cậu khoẻ chứ, lại gặp mặt?

Tiến sĩ Tedros vừa cười vừa nói.

Trần Thương gật đầu:

- Chào tiến sĩ Tedros, ngài khoẻ chứ?

Lúc này thời gian còn sớm, vừa tới bảy giờ, Tedros và Tiêu Nhuận Phương trong đêm chạy từ thủ đô đến.

Sau khi Tedros rời khỏi quốc gia, nhận được một báo cáo thống kê

Năm nay, số người bị nhiễm vi rút rota liên tục tăng, con số đã vượt mốc 50 triệu người

Số người tử vong cũng gần 45 ngàn người

Phải biết, trước đây số người nhiễm virus rota tuy nhiều nhưng tổng số người chết cả năm chỉ mới 40-60 ngàn người

Bây giờ mới là tháng 11, đã lên đến 45 ngàn có thể tưởng tượng sẽ có bao nhiêu người chết khi mùa đông kết thúc đây?

Sau khi nhận được tin tức, Tedros không suy nghĩ nhiều mà nói với thư ký:

- Về nước

Lúc ấy, thư ký trợn tròn mắt

- Về nước? Vì sao?

Tedros hít một hơi thật sâu:

- Chúng ta cần tìm giáo sư Trần Thương để giúp chúng ta vượt qua giai đoạn khó khăn này

Thư ký đối với điều này cũng giật mình.

- Quốc gia vắc xin phát triển rất lạc hậu.....

- Chúng ta không nên tìm kiếm một công ty vắc-xin của Mỹ sao? Như GlaxoSmithKline? Hay Merck?

Thật vậy, công ty đầu tiên phát triển vắc xin cứu sống người giảm đơn giá được sản xuất bởi GlaxoSmithKline

Mà công ty Merck ở Mỹ không hề thua kém, đã phát triển một loại vắc-xin vi rút rota sống tái tổ hợp 3 liều uống dự phòng bao gồm 5 chủng vi rút

rota sống tái tổ hợp ở người-bò.

Sự ra đời của hai loại vắc-xin này cũng có nghĩa là một chiến thắng theo từng giai đoạn trong cuộc chiến chống lại vi rút rota ở người, giảm số ca tử vong do vi rút rota ở người và trẻ sơ sinh từ một triệu xuống còn khoảng 400.000 người mỗi năm.

Không thể bỏ qua công lao

Vì vậy, thư ký thấy rất tốt, tại sao tiến sĩ Tedros lại tìm Trần Thương thay vì công ty Merck hoặc GlaxoSmithKline của Mỹ?

Tedros cau mày:

- Bởi vì họ là doanh nhân mà Trần Thương là một bác sĩ

- Hơn nữa nếu họ có thể khắc phục sự cố, sẽ không bị trì hoãn cho đến ngày hôm nay

- Đối với bọn họ, năm nay đã là một mùa thu hoạch

Tedros thực sự biết quá rõ về nhóm tư bản này.

Thành thật mà nói, là chủ tịch của Tổ chức Y tế Thế giới đòi hỏi phải đối mặt với tất cả các loại người.

Ông hiểu rõ nhất nhóm người đó

.....

Chương 2135: Tôi Tin Tưởng Cậu

Mấy năm trước, vì từ chối lời quyên tặng kiến trúc của gia tộc Sackler, cho nên tiến sĩ Tedros Adhanom cũng bị gia tộc Sackler ghi hận trong lòng

Gia tộc Sackler chính là gia tộc làm về chất nghiện, lại bị gọi đùa là gia tộc thuốc giảm đau

Năm 2014, gia tộc này cũng không gây ra chuyện gì khiến cho người ta chú ý

Nhưng, tới năm 2015, bọn họ lại một lần hành động thẳng tiến vào hàng ngũ những gia tộc phú hào của nước Mỹ được tờ Forbes vinh danh

Thậm chí trực tiếp nhảy vào trong vòng hai mươi người đứng đầu bảng danh sách, vượt qua rất nhiều những gia tộc truyền kỳ bao gồm cả gia tộc Bush, gia tộc Melon và gia tộc Rockefeller.

Đây là một gia tộc kinh khủng tới bậc nào chứ?

Thế nhưng, trong mắt người bên ngoài, gia tộc Sackler vẫn là nhà từ thiện vĩ đại

Bọn họ đã quyên góp vô số những kiến trúc nghệ thuật và cơ cấu nghiên cứu ở các nơi trên thế giới.

Nhưng xí nghiệp mà gia tộc bọn họ dùng để cứu rỗi chúng sinh, đang sản xuất thuốc giảm đau Oxycodone, một loại thuốc phiện sinh ra, làm cho trăm vạn người nghiện ở nước Mỹ xuất hiện.

Tất cả những điều này, đều xuất phát từ nguyên tắc marketing thuốc giảm đau vô kỷ luật của gia tộc Sackler.

Vì lẽ đó, khi gia tộc Sackler quyên tặng sở nghiên cứu và kiến trúc nghệ thuật ở các nơi cho tổ chức Y tế Thế giới, tiến sĩ Tedros Adhanom đã trực tiếp xé toang mặt mũi của đối phương, từ chối quyên tặng

Đương nhiên hành động này của tiến sĩ Tedros Adhanom, cũng khiến cho ông nhận được vô số fan hâm mộ.

Thư ký nhìn tiến sĩ Tedros Adhanom, nhịn không được hỏi:

- Thế nhưng... Trần Thương có thể nghiên cứu ra sao?

Tedros Adhanom gật đầu:

- Cậu ấy có thể

- Hơn nữa, chúng ta có lượng lớn tư liệu nghiên cứu và ghi chép tương quan về vắc-xin có liên quan tới virus Rota.

Thư ký sững sờ, anh ta không biết tại sao tiến sĩ Tedros Adhanom chỉ tới Trung Quốc có một chuyến, vậy mà ông ấy đã bị Trần Thương tẩy não rồi.

Nói thật, những tài liệu này chính là thứ tốt

Chỉ cần anh ta lấy ra, không cần biết là công ty Merck hay công ty GaloxSmithKline đều sẽ muốn đoạt lấy

Vậy mà tiến sĩ Tedros Adhanom cứ nhất định phải đi tìm Trần Thương

Tư liệu quý giá như vậy...

…

- Giáo sư Trần, lại nói, cậu còn là ân nhân của tôi

Tedros Adhanom thẳng thắn nói:

- Lúc ấy em gái của tôi đang tiếp nhận trị liệu ung thư vú ở nước Mỹ, như cậu thấy đấy, em ấy không phải là người Mỹ gốc u.

Trần Thương lắc đầu:

- Đây là chuyện tôi phải làm

Đột nhiên sắc mặt Tedros Adhanom trở nên ngưng trọng, ông ấy nói:

- Giáo sư Trần, chuyện của ngày hôm nay, xin ngươi giúp một tay

Trần Thương lập tức sững sờ, anh ngẩng đầu nhìn Tedros Adhanom một cái, sau đó cầm lấy một phần tư liệu do đối phương đưa tới.

Trên đó viết về tình hình bệnh truyền nhiễm do virus Rota trong khoảng thời gian gần đây nhất của năm 2023.

Trần Thương khẽ nhíu mày

Anh đã dự đoán được nguyên nhân tiến sĩ Tedros Adhanom đến đây.

Sau khi mở tư liệu này ra, lại tới khi nhìn thấy ngàn vạn con số trên đó, anh lập tức hít sâu một hơi.

Nói thật, anh đã tới từng này tuổi rồi nhưng còn chưa gặp nội dung gì gây xúc động như thế.

Đặc biệt là sau khi Trần Thương có con trai, lại thấy con số tử vong của trẻ nhỏ đạt tới bốn trăm năm mươi ngàn đứa, trong lòng anh rung động không gì sánh được.

Hiện tại, Trần Thương càng ngày càng rõ ràng một câu danh ngôn trong văn hóa Trung Quốc:

Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão. Ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu.

(Nghĩa: Ta kính trọng bậc cha mẹ ta cũng như kính trọng các bậc cha mẹ của mọi người. Ta yêu thương con em ta cũng như yêu thương con em của mọi người.)

Cũng có nghĩa là, sau khi Trần Thương làm cha, anh càng thêm không muốn nhìn những số phận trẻ nhỏ bi thảm như vậy.

Tedros Adhanom thở dài:

- Hiện tại, chúng tôi thống kê được, số lượng trung bình những người bệnh nhiễm trùng do virus Rota phải nhập viện là từ 247 trường hợp mỗi ngày, lại tính trung bình số ngày nằm viện của họ là bảy ngày, như vậy bình quân mỗi người phải tốn 4000 đồng chi phí điều trị.

- Mà năm nay, có một trăm triệu người bệnh, cũng tương đương với tổn thất kinh tế của xã hội là 400 tỷ

400 tỷ

Một con số khổng lồ, thậm chí có thể nói là một con số trên trời.

Tedros Adhanom tiếp tục nói:

- Giáo sư Trần, tôi muốn mời cậu, nghiên cứu ra vắc-xin virus Rota kiểu mới. Sau khi virus Rota tiến hoá, tỉ lệ bảo vệ của những loại vắc-xin truyền thống chỉ có thể đạt tới 62%. Mặc dù vắc-xin 5 trong 1 mạnh mẽ hơn một chút, nhưng cũng chỉ đạt tới 75%. Vì lẽ đó… Chúng tôi bắt buộc phải nghiên cứu ra loại vắc-xin mới

Trần Thương nghe xong, lập tức trợn tròn mắt.

Để anh nghiên cứu vắc-xin mới?

Ông ấy cho rằng mình là thần phải không?

Trần Thương cười khổ một tiếng:

- Tiến sĩ Tedros Adhanom, ngài đã đánh giá tôi quá cao rồi.

- Nói thật, bây giờ chúng tôi đã bắt đầu nghiên cứu vắc-xin mới, thế nhưng tiến độ rất chậm chạp

Hoàn toàn chính xác, ngành nghề vắc-xin trong nước muốn phát triển thực sự là mỗi bước mỗi khó khăn.

Cho dù có sở nghiên cứu virus và phòng thí nghiệm công trình gen hợp tác, lại có những tiến sĩ chuyên ngành như Vương Chân… Tất cả những yếu tố đó thêm vào, nhưng, tiến độ vẫn còn rất chậm chạp.

Đây căn bản không phải vấn đề có thể giải quyết trong một sớm một chiều.

Vắc-xin, công trình gen, công trình sinh vật hay cả kỹ thuật con chip cũng vậy.

Là những thứ biết bao lâu nay vẫn nằm trong tay những quốc gia phương Tây.

Bọn họ căn bản không nguyện ý tiết lộ chút nào.

Vì lẽ đó, nước của anh muốn nghiên cứu theo kịp trình độ của họ, thực sự khó khăn.

Vào lúc này, Tedros Adhanom lấy một cái USB từ trong túi ra đưa cho Trần Thương.

- Giáo sư Trần, bên trong này chính là những tư liệu ghi chép tiến triển nghiên cứu của Tổ chức Y tế Thế giới về virus Rota và các vắc xin liên quan trong những năm qua

[Đinh! Phát hiện tiến triển nghiên cứu vắc-xin virus Rota, sau khi mở ra, có thể đạt được tiến độ 50% thanh vắc-xin virus Rota.]

Trần Thương lập tức sửng sốt

Ngay cả Tiêu Nhuận Phương cũng trợn tròn mắt.

Bởi vì, ngay cả Tiêu Nhuận Phương cũng không biết Tedros Adhanom muốn cho Trần Thương phần tư liệu này.

Anh có chút kinh ngạc, đối phương cứ như vậy mà đưa tài liệu quý giá này cho anh sao?

Trần Thương run run rẩy rẩy tiếp nhận tư liệu về vắc-xin trong tay Tedros Adhanom.

Anh thật sự khó tin được

[Tedros Adhanom, độ thiện cảm: 60.]

Cuối cùng, Trần Thương đã rõ ràng, hoá ra sự ảnh hưởng của độ thiện cảm cũng rất quan trọng.

Anh hít sâu một hơi, sau đó gọi Mạc Thành đem máy tính của mình tới đây.

Tới khi bật máy tính lên, anh xem sơ qua những tư liệu này một lần.

Quả nhiên là tài liệu có liên quan tới vắc-xin virus Rota.

Quá trân quý

Trần Thương khép lại máy tính.

- Giáo sư Tedros Adhanom, tôi... Tôi sẽ cố gắng hết sức

Cho dù có những thứ này, kỳ thật Trần Thương cũng không có cách nào xác định được.

Tedros Adhanom cười cười:

- Ừm, có câu này là đủ rồi! Tôi tin tưởng cậu

Có đôi khi, chỉ cần một câu ‘tôi tin tưởng cậu’, cũng đủ để khiến cho người ta cảm động không thôi, thậm chí còn hận không thể móc tim móc phổi ra đền đáp…

Trần Thương biết rõ sự trân quý của phần tư liệu trong tay Tedros Adhanom này.

Nếu đối phương đưa cho công ty Merck hoặc là công ty GaloxSmithKline, ít nhất cũng đổi được vô số giá trị mang về cho bản thân.

Tedros Adhanom lại không muốn nói gì nhiều.

Ông ấy tới Trung Quốc, chỉ vì lo lắng cho những người khác, càng hi vọng có thể tự tay mình đem phần tư liệu này giao cho Trần Thương.

Chương 2136: Chiêu Mộ Nhà Vaccin Học

- Được rồi... Cố lên nha, tôi phải đi trước

Tedros Adhanom cười cười, sau đó đứng dậy rời đi.

Tiêu Nhuận Phương cảm kích nói với Tedros Adhanom:

- Cám ơn ngài, tiến sĩ Tedros

Tedros Adhanom lắc đầu:

- Chắc tôi phải nhờ giáo sư Trần mới đúng. Giáo sư Trần, nhờ cậu cứu bọn họ.

Tedros Adhanom đến, cũng khiến Trần Thương ý thức được tính khẩn cấp của vắc-xin.

Anh không nghĩ tới, lần này vắc-xin vẫn nghiêm trọng như vậy.

Tốn khoảng thời gian một ngày, Trần Thương không đi bất cứ đâu hết, chỉ tập trung tinh thần xem hết phần tư liệu bên trong USB.

Với khả năng chỉ nhìn qua là nhớ hết, lúc này đại não Trần Thương giống như bộ vi xử lý của siêu máy tính.

Đã toàn bộ nhớ kỹ, đồng thời tiêu hóa hấp thu trở thành thứ của mình.

[Đinh! Thanh tiến độ của vắc-xin virus Rota: đạt 50%]

Trần Thương hít sâu một hơi, quay sang nói với Mạc Thành:

- Gọi Hứa Khôn tới đây, chúng ta cần tới phòng thí nghiệm

Mạc Thành gật đầu

Từ khi có Mạc Thành và Hứa Khôn, Trần Thương cũng không cần tự mình lái xe nữa.

Rất nhiều việc vặt vãnh và sắp xếp khác, bọn họ đều có thể trợ giúp anh thuận lợi giải quyết.

Đột nhiên Trần Thương sững sờ

Đúng vậy... Anh có nên sử dụng lệnh chiêu mộ hay không?

Nếu dùng thì nên chiêu mộ thêm một... Chuyên gia vắc-xin học hay không?

……

Nghĩ tới đây

Trần Thương dường như không nhịn được muốn thực hiện ý tưởng vừa nảy ra trong đầu.

Trong khoảng thời gian này, anh vẫn đau đáu trong lòng chuyện tiến độ vắc-xin.

Dù sao đây cũng là một vòng nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng.

Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ cuối cùng này, không những anh không nhận được ban thưởng khi nhiệm vụ hoàn thành, mà điều quan trọng nhất chính là không biết bao giờ nhiệm vụ chính tuyến tiếp sau mới được công bố.

Sau khi do dự một hồi lâu, cuối cùng Trần Thương vẫn quyết định trực tiếp lựa chọn chiêu mộ

[Đinh! Sử dụng lệnh chiêu mộ, thành công chiêu mộ chuyên gia học vắc-xin!]

Không bao lâu sau, có thanh âm điện thoại vang lên.

Là Vương Chân

- Giáo sư Trần, có một người ngoại quốc tới sở nghiên cứu, người đó muốn tìm ngài

Trần Thương gật đầu, anh không nghĩ tới đối phương lại nhanh tới đây đến vậy

Thế nhưng… Đột nhiên anh nghĩ đến những cuộc điện thoại lừa gạt.

Vừa vặn khi muốn chuyển khoản, người ta lại nhận được tin nhắn lừa gạt, phát tới số thẻ.

Đâu thể trùng hợp như vậy được?

- Anh cứ chờ chút đã, tôi lập tức tới ngay.

Để cho an toàn, Trần Thương vẫn quyết định tới đã rồi nói sau

Hứa Khôn lái xe rất ổn, hơn nữa còn rất cảnh giác, nếu có, chắc chắn anh ta sẽ phát hiện ra những tình huống xe bị theo dõi hoặc bất cứ dấu hiệu bất thường nào.

Chiếc xe Trần Thương mua chính là xe Hồng Kỳ đã được cải tiến, còn do đích thân Hứa Khôn lái đi cải tiến.

Xe không đắt, chỉ tốn hơn trăm ngàn, nhưng trên cơ bản, tất cả những phần mềm, phần cứng, và động cơ toàn bộ đều được thay đổi

Tất cả đều là Hứa Khôn tìm người tới đổi.

Trước trước sau sau cải tiến tốn hơn hai mươi triệu.

Đây là kết quả Trần Thương cũng không nghĩ tới.

Nhưng, sau khi Trần Thương thử qua, anh nhận thấy tính năng xe rất tốt, gia tốc trăm cây số đầu chỉ mất 3.2 giây, để chế độ lái tự động cũng rất thoải mái dễ chịu.

Hiện tại, anh càng ngày càng ý thức được chỗ tốt của lệnh chiêu mộ.

Khi tới sở nghiên cứu, Trần Thương đã thấy người đàn ông mà Vương Chân nói.

- Giáo sư Trần, xin chào ngài, tôi là Kerry.

Một người nói trôi chảy tiếng Trung nhưng lại có tóc vàng mắt xanh, một gương mặt điển hình của người phương Tây như thế, khiến cho Trần Thương có chút không thích ứng.

Thế nhưng, khi Trần Thương nhìn một chút về thông tin của đối phương, cuối cùng anh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Kerry: Người chiêu mộ, độ thiện cảm: 100;

Kỹ năng: Miễn dịch học: Cấp đại sư

Nghiên cứu phát minh vắc-xin: cấp chuẩn hoàn mỹ.

...

Trần Thương sửng sốt

Kỹ năng nghiên cứu phát minh vắc-xin đã đạt tới cấp bậc chuẩn hoàn mỹ.

Có được người này thực sự quá thoả mãn

Bình thường lệnh bài màu tím chỉ chiêu mộ ra những người có kỹ năng cấp đại sư, không nghĩ tới lần này, vận khí của Trần Thương không tệ, lại gọi ra một người có cấp chuẩn hoàn mỹ

Trần Thương vội vàng triệu tập đám người mở hội nghị.

Sau đó, giới thiệu Kerry cho mọi người.

Tiếp theo, anh mang tư liệu do Tedros Adhanom đưa tới, giải thích cho bọn họ nghe.

- Thời gian quá eo hẹp, mà nhiệm vụ cực kỳ nặng nề! Vì vậy, trong khoảng thời gian này mọi người sẽ phải tăng ca nhiều hơn, mong chúng ta nhanh chóng giải quyết được vấn đề về vắcxin này! Nếu không, sau khi mùa đông đến, số lượng trẻ em tiêu chảy sẽ tăng thêm. Lần này, khí thế của virus rota cực kỳ mãnh liệt, chúng ta không thể buông lỏng cảnh giác được

Đám người dồn dập gật đầu.

Sau khi nhìn thấy tư liệu do Trần Thương mang tới, mọi người đều cực kỳ hưng phấn.

Dù sao, thiếu hụt kỹ thuật hạch tâm về vắc-xin chính là nguyên nhân căn bản khiến cho bọn họ cứ trì trệ không tiến.

Mấy ngày sau đó, năng lực học tập cấp tốc của Kerry đã được đám người tán thành.

Ngay cả Trần Thương cũng trợn tròn mắt.

Từ công dụng của vắc-xin, đến phân loại vắc-xin, lại đến quá trình nuôi dưỡng và sinh sôi vắc-xin, cuối cùng đến phương pháp sử dụng vắc-xin.

Cơ hồ không gì Kerry không làm được

Sự xuất hiện của Kerry đã đền bù một số lỗ hổng bên trong nghiên cứu vắc-xin mà mọi người vẫn chưa đáp ứng đủ.

Nhưng, virus Rota này thuộc họ Reoviridae và có 11 đoạn RNA sợi kép trong bộ gen.

Điểm mấu chốt có tác dụng lại là sáu loại kết cấu protein

Cũng chính là VP1- VP4, VP6, VP7.

Mà VP4 và VP7 tạo thành virus glycoprotein cùng protein spike khoa ngoại.

Cũng là con đường chủ yếu gây nhiễm trùng của virus

Đồng dạng, những protein VP4 và protein VP7 này cũng là nơi mấu chốt cần miễn dịch.

Nếu như có thể hoàn mỹ giải mã protein VP4 và VP7, chắc chắn sẽ tìm được phương pháp nghiên cứu

Điều này liên quan đến câu hỏi vắc xin là gì?

Vắc-xin là một biện pháp dự phòng, nhằm khống chế bệnh truyền nhiễm phát sinh, phổ biến. Vắc-xin dự phòng dùng để tiêm chủng cho thân thể con người có nguồn gốc từ loại vắc-xin dự phòng vắc-xin sinh vật.

Mà những sinh phẩm này chỉ dùng vi sinh vật hoặc độc tố bỏ vào môi trường chất xúc tác, sau đó sản sinh ra huyết thanh của người hoặc động vật. Thông qua quá trình này, sẽ cung cấp ra các loại chế phẩm tế bào dự phòng, và dùng để bào chế thuốc phục vụ cho khâu chẩn đoán bệnh và trị liệu.

Nói trắng ra, công việc này chính là dùng virus hoặc là vi khuẩn đã được giảm bớt độc tố, hoặc là huyết thanh động vật, tiêm vào trong thân thể con người, để hệ thống miễn dịch trong cơ thể người tự sản sinh ra kháng thể.

Sau đó, thân thể con người sẽ có năng lực đối kháng với những virus này

Mà điểm chủ yếu cần giải quyết của virus Rota chính là protein VP4 và VP7

Trước mắt, tác phẩm đỉnh cao trong lĩnh vực nghiên cứu virus Rota: vắcxin 5 trong 1 và vắc xin kiểu gen G của protein VP7 vẫn được sử dụng chủ yếu.

Nhưng sau khi bắt đầu nghiên cứu, đám người Trần Thương phát hiện, lần này virus Rota biến dị chủ yếu thay đổi vẫn là protein VP4 không có glycosyl hóa.

Hơn nữa, sau khi Trần Thương nghiên cứu, đã phát hiện ra trình tự phá giải RNA của virus Rota.

Bởi vì sau khi lây nhiễm tự nhiên protein VP4 thường nhằm vào kháng thể với trình độ khá thấp, thì mẫu nguyên kháng thể vắc-xin căn cứ vào quấy nhiễu protein VP4 lại mang lại tác dụng khá nhỏ.

Vì vậy, nếu so sánh nó với protein VP7, có khả năng VP4 càng thích hợp hơn với tư cách là đơn vị gốc hậu tuyển cho công trình gen trong quá trình tạo ra kháng nguyên cho vắc-xin virus Rota.

Chương 2137: Nhiệm Vụ Mới

Khi có phương hướng, tốc độ nghiên cứu lập tức tăng lên

Quá trình nghiên cứu trong sở nghiên cứu vừa khô khan, nhưng lại đặc sắc.

Mỗi ngày thanh tiến độ virus Rota của Trần Thương đều tăng lên

[Thanh tiến độ vắc-xin virus Rota: đạt 77%!]

Có lẽ không bao lâu sau, sẽ tìm ra phương hướng.

Chỉ là, ngay vào lúc này, điện thoại của Trần Thương đột nhiên vang lên.

Trần Thương nhìn một chút, là chủ nhiệm Dư Dũng Cương.

Sau khi tạm biệt nhau tại thủ đô, anh đã có một đoạn thời gian không hề liên hệ với chủ nhiệm Dư.

Không biết hôm nay đối phương gọi điện tới vì lý do gì?

- Chủ nhiệm Dư? Dạo gần đây chú sao rồi?

Sau khi Dư Dũng Cương nghe thấy âm thanh của Trần Thương, ông ấy lập tức nở nụ cười:

- Gần đây bận việc gì vậy?

Giọng của lão Dư vẫn như vậy, vô cùng trầm thấp đầy nội lực.

Trần Thương nhịn không được nói:

- Làm vắc-xin, làm vú em

Lão Dư nghe xong, cười ha hả:

- Cháu phải trông nom cháu trai của chú thật cẩn thận đó! Còn về vắc-xin? Vắc-xin gì vậy?

Đột nhiên lão Dư xoay chuyển lời nói, hắn nhịn không được hỏi.

Lúc này, Trần Thương mới giải thích:

- Liên quan tới vắc-xin virus Rota.

Lão Dư ồ một tiếng:

- Cháu đang bận rộn đúng không? Vậy mà chú lại đang có chuyện muốn ghi danh đề cử cháu đi! Cũng may chú đã gọi điện hỏi cháu

Trần Thương lập tức tới hào hứng:

- Vậy sao? Chuyện gì?

Dư Dũng Cương nói:

- Thế này, cháu có nhớ giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu bốn năm tổ chức một lần kia không? Tháng ba sang năm chuẩn bị cử hành rồi. Bên

kia cháu có tiểu đội nào thích hợp để tham dự không?

Trần Thương nghe xong, lập tức sửng sốt.

Giải thi đấu kỹ năng cấp cứu

Đây là giải thi đấu rất nổi danh trong giới.

Hai người lão Dư và lão Mã đã tham gia năm 2020, còn lọt vào top 30 trong danh sách, từ đó mới có được địa vị như hiện nay

Có thể nói, đây chính là thế vận hội Olympic dành cho lĩnh vực kỹ năng cấp cứu.

Nói thật, ngay cả Trần Thương cũng muốn tham gia giải thi đấu này một lần.

Thế nhưng rất rõ ràng, anh không có cơ hội.

Có điều… Bản thân anh chính là người cấp cứu hàng đầu, chẳng lẽ không thể huấn luyện ra một tiểu đội cấp cứu đệ nhất toàn cầu hay sao?

[Đinh! Phát động nhiệm vụ khiêu chiến!]

[Bồi dưỡng một tiểu đội cấp cứu ưu tú, tham gia giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu, cầm xuống chức quán quân!]

[Nhiệm vụ hoàn thành, thu được ban thưởng: Lệnh chiêu mộ màu vàng x 5!]

…….

Giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu?

Thật sự, Trần Thương rất mong chờ

Người có thể tham gia cuộc thi đấu này, đều là những bác sĩ cấp cứu đỉnh cấp trên thế giới.

Trần Thương vẫn khoe khoang mình là chuyên gia cấp cứu, thế nhưng... Dường như những ngành nghề mà anh cố gắng và đang tham dự vào, cũng không phải chỉ là ngành nghề cấp cứu.

Dù là khoa Ngoại thần kinh hay là phẫu thuật tâm thần, đều có dính dáng một chút tới cấp cứu.

Trên thực tế, kỹ năng cấp cứu chính là kỹ năng cứu sống người bệnh

Nói ngành nghề nghe thật rộng lớn nhưng cấp cứu chỉ có hai, ba nội dung chủ yếu, một là biến chứng nguy cấp, và một là thương tích học

Những năm này, Trần Thương vẫn luôn cố gắng không hề có chút lãng phí vô ích nào. Anh đã nghiên cứu rất nhiều về lĩnh vực biến chứng nguy cấp, nhưng thương tích học lại là một lĩnh vực cần cảm thụ thông qua lâm sàng.

Có lẽ trên phương diện thương tích học, Đặng Minh ưu tú hơn một chút so với anh

Tổ tiên phong thứ tư của khoa cấp cứu cứu thuộc bệnh viện cấp cứu trung tâm Thủ đô, cũng chính là tiểu tổ của mấy người lão Mã, đó là một tiểu tổ cực kỳ mạnh mẽ, huống chi còn có lão Dư thêm vào trong đó.

Khi Trần Thương đến thủ đô, anh đã được tự mình cảm nhận tác phong của bọn họ.

Mạnh như vậy, nhưng trước đây họ cũng chỉ chen vào được trong ba mươi thứ hạng đầu trên vũ đài thế giới.

Bởi vậy có thể thấy được một chút

Đến lúc đó, những bác sĩ tham gia trận đấu chắc chắn không thể thiếu được những người đã được tôi luyện thông qua mưa bom bão đạn, càng không thiếu những người nổi bật nằm trong đội ngũ bác sĩ đã trải qua chiến trường

Bọn họ có phong phú kinh nghiệm lâm sàng đối với khoa cấp cứu chấn thương

Nói cho cùng, hoàn cảnh của thành thị và những địa phương khác cũng không giống nhau.

Tỉ lệ xảy ra ở khoa phẫu thuật chấn thương vẫn tương đối ít, mặc dù có, phần lớn đều là tổn thương do tai nạn xe cộ, tổn thương ngoài ý muốn.

Ngay cả người bật hack như Trần Thương cũng không dám mở khóa khoa phẫu thuật chấn thương, càng đừng đề cập tới những bác sĩ cấp cứu phổ thông kia.

Vì lẽ đó, những người này có uy hiếp rất lớn

Muốn tạo ra đội ngũ cấp cứu mạnh nhất thế giới.

Cuối cùng vẫn không tránh khỏi một quy trình đó là Trần Thương phải viết ra một cuốn « y học cấp cứu » chân chính.

Hơn nữa, cùng lúc đó, anh cũng phải lựa chọn ra một đội ngũ có khả năng tạo ra những tinh anh

Cũng may thời gian còn kịp, anh vẫn còn bốn tháng thời gian để chuẩn bị.

Phòng thí nghiệm bên này tạm thời không cần tới Trần Thương, hơn nữa, anh có lưu lại cũng không giúp đỡ được cái gì.

Có Kerry thêm vào, còn có tư liệu do tiến sĩ Tedros Adhanom đưa tới, lại thêm Trần Thương xâm nhập nghiên cứu kết cấu danh sách và trình tự RNA của protein VP4.

Mọi việc tất cả đều đang dần tiến tới phương hướng phát triển đúng đắn

Vì lẽ đó, sau khi Trần Thương rời khỏi phòng thí nghiệm, anh lập tức đi tới cao ốc cấp cứu.

Lầu một của cao ốc cấp cứu được mô phỏng theo thiết lập trung tâm cấp cứu của thủ đô.

Nơi này có bốn cửa ra vào, thuận tiện để cho 120 xe cấp cứu cùng đỗ và đưa đón bệnh nhân.

Lầu một có ba tiểu đội cấp cứu, nhưng cũng không cố định, bọn họ đều áp dụng theo chế độ luân phiên.

Tầng hai ba bốn năm sáu, mỗi ngày đều cử ra ba người đi vào tiểu đội cấp cứu.

Mỗi tầng một người, tạo thành một tiểu đội cấp cứu tương đối toàn diện.

Đương nhiên, ngoài những thành viên này, tiểu tổ cấp cứu ở lầu một cũng được thiết lập hai phòng ban cấp cứu nội ngoại tương đối rộng rãi dùng để giải quyết những trường hợp lâm thời, ví dụ như một vài người bệnh cần kê đơn thuốc lâm thời, hay một vài người bệnh bị thương ngoài da và những vết thương nhẹ cùng loại.

Khi Trần Thương tiến vào đại sảnh, nhìn thấy dáng vẻ những người đang bận rộn xung quanh, nói thật trong lòng anh có chút xúc động.

Anh đã từng làm việc trong hoàn cảnh như thế này, cũng như làm loại công việc như thế này.

Mỗi ngày đều giúp người ta xử lý vết thương ngoài da, chỉ hi vọng có một ngày mình được lên bàn phẫu thuật.

Hiện nay, trong lúc không chú ý tới, khoa cấp cứu đã có thêm rất nhiều những khuôn mặt mới lạ, thậm chí rất nhiều người trong số đó Trần Thương chỉ mới gặp qua, cho nên không cách nào nhớ nổi tên của họ.

Lúc này, những người đang đứng ở cửa ra vào của phòng xử lý vẫn đứng xếp hàng như ngày đó.

Đột nhiên Trần Thương tâm huyết dâng trào, anh đi tới một phòng xử lý.

Bên trong đó, có một bác sĩ trẻ tuổi đang khâu lại vết thương cho bệnh nhân.

Trần Thương nhìn người bệnh, anh lập tức sững sờ

Ông ta là người quen biết cũ của anh

Trương Quốc Thắng

Đây chẳng phải là người bệnh đầu tiên anh trị liệu sau khi kích hoạt hệ thống sao?

Là ông chú chạy xe điện bị té lăn trên mặt đất, lại còn cực kỳ sợ đau ngày đó.

Không nghĩ tới… Vậy mà lại gặp phải

Hơn nữa, điểm mấu chốt là lần gặp lại này, ông chú đó cũng bị thương ở đầu gối.

- Tê... Đau quá, bác sĩ, ngài kiểm tra...

Lời Trương Quốc Thắng nói lập tức khiến anh nhớ lại chuyện xảy ra mấy năm trước.

Chương 2138: Anh Nhìn Thấy Bóng Dáng Trước Kia Của Mình

Bác sĩ trẻ tuổi cười cười:

- Chú, chú cố gắng kiên nhẫn một chút, sau khi làm sạch vết thương phải khâu lại, có điều chỗ cần khâu hơi sâu, sau này chú chạy xe nhớ cẩn thận một chút.

Trương Quốc Thắng thở dài:

- Tôi đó, lái xe rất vụng về, còn muốn biểu diễn một màn, bị ngã như thế này cũng là đáng đời! Đúng rồi, bác sĩ ơi, cậu giúp tôi khâu tốt một chút, nếu để lại sẹo, tới mùa hè phải mặc quần đùi, không dễ coi

Một câu này khiến cho bác sĩ trẻ tuổi bật cười, hộ sĩ nhỏ bên cạnh hắn cũng cười:

- Chú yên tâm đi, kỹ thuật khâu lại của bác sĩ Đinh chúng ta là lợi hại nhất, bảo đảm chú không có vết sẹo

Người này vừa ngẩng đầu một cái, vừa vặn thấy Trần Thương tiến đến, hộ sĩ nhỏ kia có chút giật nảy mình:

- Chủ nhiệm Trần

Bác sĩ trẻ tuổi lại không ngẩng đầu, anh ấy chỉ khẽ nhíu mày, nhưng động tác khâu lại trên tay không hề dừng lại.

Anh ấy không cần ngẩng đầu cũng có thể đoán được một hai, khả năng là có đơn vị muốn tới đi cửa sau.

Sau khi Trương Quốc Thắng ngẩng đầu lên, ông ấy đã nhìn thấy Trần Thương, lại hơi sững sờ

Cái này... Người quen nha

- Ha ha ha... bác sĩ Trần

Trương Quốc Thắng nhịn không được bật cười.

Mà Trần Thương cũng cười với ông ấy rồi lên tiếng chào, sau đó, anh nghiêm túc nhìn người trẻ tuổi kia đang thực hiện thủ thuật khâu lại

Không thể không nói, thủ pháp khâu lại của người trẻ tuổi này khiến cho Trần Thương thực sự vui mừng, chắc cậu ấy đã học tập kỹ thuật khâu lại của anh, hơn nữa, cách làm sạch vết thương sau đó khâu lại của cậu ấy, tuyệt đối đã đạt tới tiêu chuẩn cấp đại sư.

Trương Quốc Thắng thấy Trần Thương, nhịn không được nói:

- Bác sĩ Trần ơi, tôi còn nói muốn tới tìm cậu đây, nhưng không tìm được.

Trần Thương cười cười:

- Ừm, kỹ thuật khâu lại của bác sĩ Đinh rất tốt, là nhân tài của khoa cấp cứu chúng tôi, chú tìm được bác sĩ Đinh, cũng rất may mắn

Trương Quốc Thắng nghe xong, lập tức vui vẻ.

Bất cứ người bệnh nào cũng chỉ cầu được an tâm.

Mà đúng lúc này, Đinh Chiêu cũng khâu lại xong, cậu ấy mới ngẩng đầu nhìn lên. Sau khi cậu ấy thấy Trần Thương, lại không nhịn được mà giật nảy mình, hai mắt trừng to sững sờ ngồi nguyên một chỗ, đột nhiên không biết mình phải làm sao.

- Trần… Chủ nhiệm Trần

Trần Thương cười cười:

- Ừm, không sai, khâu lại rất tốt.

- Cám... Cám, cám ơn chủ nhiệm đã khen ngợi, kỹ thuật của tôi còn chênh lệch rất lớn so với chủ nhiệm

Nghe thấy Trần Thương khen ngợi, cả người Đinh Chiêu kích động không thôi.

Mà đúng lúc này, Trương Quốc Thắng lại nhịn không được tò mò:

- Ai nha, bác sĩ Trần, ngươi đã làm chủ nhiệm rồi sao?

Trần Thương cười cười, đột nhiên anh nghe thấy thanh âm nhắc nhở vang lên.

[Đinh! độ thiện cảm của Đinh Chiêu + 10, trước mắt là 70.]

Trần Thương sững sờ, 70? Làm sao nhiều như vậy?

Độ thiện cảm 70 đã có thể xem xét thông tin.

Nghĩ tới đây, Trần Thương mở ra thông tin của Đinh Chiêu rồi nhìn vào.

[Đinh Chiêu: Nam, Lv cấp 29.

Làm sạch vết thương khâu lại: Cấp đại sư; Phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa: Cao cấp.

Phẫu thuật cắt bỏ túi mật: Trung cấp.]

…

Trần Thương lập tức sững sờ, đẳng cấp cao như vậy?

Anh nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ Đinh, năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Đã làm việc ở bệnh viện bao lâu rồi? Đã được phẫu thuật chưa vậy?

Đinh Chiêu thấy thần tượng thì tỏ ra cực kỳ kích động:

- Chủ nhiệm, năm nay, tôi 28 tuổi, tới đây được hai năm rồi, nhưng vẫn luôn làm việc ở lầu một khoa cấp cứu, còn chưa được lên phẫu thuật, thế nhưng... Trước đây lúc tôi đi học, đã được thầy giáo dạy phẫu thuật.

……..

Trần Thương nghe vậy, lập tức cảm thấy hào hứng

Anh biết rõ quá trình học nghiên cứu sinh có những nội dung gì, thế nhưng một người chỉ dựa vào quá trình học nghiên cứu sinh đã có thể làm những kỹ thuật phẫu thuật phổ thông đạt tới cấp bậc cao cấp, trung cấp… Người này hiển nhiên không hề tầm thường.

Hơn nữa, điểm mấu chốt nhất là... Người này rất có thiên phú, chỉ mãi luôn làm việc ở lầu một khoa cấp cứu hai năm, đã thuần thục những công việc cơ bản ở đây, thậm chí thủ thuật làm sạch vết thương khâu lại, còn đạt tới cấp đại sư.

Phần thiên phú này, khiến cho Trần Thương rất thưởng thức

Anh cũng từng là một người trẻ tuổi, anh cũng từng nỗ lực phấn đấu hết mình, và hơn ai hết, anh hiểu quá trình này khó khăn nhường nào.

Hơn nữa, Trần Thương không chỉ có kỹ thuật khâu lại làn da đạt tới cấp hoàn mỹ, bất cứ kỹ xảo hay là thủ pháp nào của anh, cũng đạt tới mức đủ để khai tông lập phái.

Đinh Chiêu có thể học được kỹ thuật đó, nói rõ năng lực học tập của cậu ấy rất mạnh.

Có lẽ... Có thể thử nhóc con này một chút?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Trần Thương nói:

- Cậu chuẩn bị một cái, buổi chiều cùng tôi phẫu thuật.

Lời này vừa nói ra, Đinh Chiêu lập tức trừng to mắt, trong ánh mắt của cậu ấy tràn đầy vẻ khó có thể tin tưởng được, một giây sau, cậu ấy mới nói với Trần Thương:

- Cám ơn chủ nhiệm

Sau khi Trần Thương nói xong, anh lập tức đứng dậy rời đi.

Nếu như có thể phát hiện ra một người mới ưu tú, đó chính là chuyện cực kỳ vui vẻ.

Sau khi Trần Thương rời đi, Đinh Chiêu lập tức mừng rỡ như điên

Thời gian hai năm qua, cậu ấy đã trải qua bao nhiêu gian khổ, chỉ một mình cậu ấy biết rõ

Nhưng ngày hôm nay cơ hội của cậu ấy tới rồi, được đi theo giáo sư Trần lên phẫu thuật, loại chuyện ngàn năm một thuở này, không nghĩ tới cậu ấy lại chờ đợi được.

…

Lúc xế chiều, Trần Thương lên khoa Ngoại tổng hợp, tiếp nhận một ca phẫu thuật bình thường, phẫu thuật nội soi cắt bỏ túi mật.

Trần Bỉnh Sinh đi theo anh, lại nhìn qua Đinh Chiêu có chút hưng phấn có chút thấp thỏm, còn có chút mong đợi đang ở phía sau, đột nhiên anh ấy nở nụ cười.

- Có phải nhìn cậu ấy rất giống cậu trước kia không?

Trần Thương lập tức sững sờ, đột nhiên nở nụ cười:

- Lão đại, lúc ấy anh cảm thấy tôi có thiên phú sao?

Trần Bỉnh Sinh sững sờ, liếc mắt nhìn Trần Thương một cái:

- Có thiên phú cái trứng á, lúc đó, cậu yếu như một con gà, cậu còn kém Tiểu Đinh người ta rất xa

- Hiện tại Tiểu Đinh người ta là nam thần nổi danh ở lầu một khoa cấp cứu, về kỹ xảo khâu lại, toàn bộ bệnh viện đều muốn tìm người ta hỗ trợ đó

Trần Thương lập tức im lặng:

- Anh có tin tôi đuổi anh ra hay không? Hiện tại, tôi chính là chủ nhiệm đó

Trần Bỉnh Sinh nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Nhóc con nhà cậu, nhìn cậu đã đắc ý tới dạng gì rồi! Đúng rồi, hôm nay tan việc đi uống với tôi một chút nhé?

Trần Thương cười cười:

- Không thành vấn đề

Sau khi nói xong, Trần Thương như có điều suy nghĩ, anh gọi Đinh Chiêu:

- Tôi làm mẫu cho cậu một lần nội soi xâm lấn với vết rạch mổ tối thiểu, cậu nhìn cẩn thận một chút.

Y tá và bác sĩ gây mê bên trong phòng mổ đều sửng sốt

Hôm nay, giáo sư Trần lại tự mình dạy người khác, hơn nữa còn là phẫu thuật đơn giản như vậy?

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn Đinh Chiêu, thật là một người trẻ tuổi may mắn.

Nói thật, khi Trần Thương nhận lấy dao mổ, anh cực kỳ xúc động, thậm chí còn có chút ngượng tay

Người bạn cũ mà

Đang lúc nói chuyện, anh cũng bắt đầu thao tác hôm nay.

Ca phẫu thuật hôm nay, Trần Thương làm rất chậm, Đinh Chiêu nhìn rất cẩn thận, Trần Thương cũng nói rất nghiêm túc

Sau khi thực hiện xong phẫu thuật, Trần Thương giao công việc khâu lại cho đối phương.

Chương 2139: Xây Dựng Đội Ngũ

Đinh Chiêu biết rõ, cơ hội biểu hiện của mình đã đến, cậu ấy lập tức bắt đầu công việc khâu lại

Điểm cốt lõi của xâm lấn với vết thương tối thiểu chính là phần khâu lại.

Nói thật, khi nhìn thấy Đinh Chiêu khâu lại, Trần Thương rất hài lòng

Ca thứ hai vẫn là phẫu thuật túi mật, lần này Trần Thương trực tiếp cho Đinh Chiêu cơ hội thử sức.

- Cậu tới đi

Sau khi nghe thấy một câu này, Đinh Chiêu không nhịn được hai mắt sáng lên:

- Tôi có thể chứ?

Trần Thương cười cười:

- Cái này cần hỏi chính cậu

Trần Bỉnh Sinh cũng nhịn không được bật cười.

Đinh Chiêu vội vàng cổ động cho chính mình:

- Có thể, tôi có thể

Ca phẫu thuật sau này, cậu ấy đã khiến cho Trần Thương cực kỳ kinh ngạc

Dù là rạch mổ hay là kỹ xảo phẫu thuật, Đinh Chiêu đều hoàn thành rất ưu tú, thậm chí biểu hiện của cậu ấy còn trực tiếp vượt qua mong muốn của Trần Thương.

Đây đâu phải biểu hiện của trung cấp phẫu thuật?

Trần Thương vội vàng xem xét, chỉ thấy bên trong thanh kỹ năng hiện lên thông tin:

[Nội soi xâm lấn tối thiểu vết thương trong phẫu thuật cắt bỏ túi mật: Cao cấp!]

Trần Thương lập tức sửng sốt

Vừa mới thử làm đã đạt cao cấp?

Đây là một thiên tài sao?

Trần Thương nhìn Trần Bỉnh Sinh một cái.

Chỉ thấy lão Trần cũng đang nhíu mày suy tư, nhóc con này, có chút thú vị

Hai người liếc nhìn nhau, không cần nhiều lời cũng hiểu, lần này bọn họ nhặt được bảo bối rồi.

Bỗng Trần Thương quay người nói:

- Cậu là Đinh Chiêu đúng không? Khoảng thời gian này, cậu đi theo tôi

Đinh Chiêu nghe xong, kích động không thôi, cậu biết rõ, cơ hội thay đổi số phận của cậu đã tới

Buổi tối, Trần Thương và lão Trần Thương lại đến phòng ăn quen thuộc, tiệm mì cũ.

Sau khi bước vào, dì cười nói:

- Chủ nhiệm Trần, lão Trần, các cậu đã tới

Trần Thương nhớ lại cách xưng hô Đại Trần, Tiểu Trần trước đây, anh cứ có cảm giác chuyện mới xảy ra ngày hôm qua thôi.

Hai người bọn họ chọn bốn món ăn, lại gọi thêm bình Hồng Cái Phần sau đó nhâm nhi.

Trần Thương hỏi một câu:

- Lão đại, giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu được tổ chức vào tháng ba sang năm, tôi chuẩn bị dẫn người đi tham gia, anh có muốn đi không?

Trần Bỉnh Sinh nhất thời nghẹn lời, anh ấy đốt thuốc, sau khi hút được một nửa mới nói:

- Tôi không đi! Tôi già rồi, theo không kịp tiết tấu, cậu đã đi cũng có nghĩa đoàn chúng ta sẽ có giải thưởng, vậy tôi còn đi làm gì

Trần Thương gật đầu:

- Vậy anh có đề cử ai không?

Trần Bỉnh Sinh do dự một chút mới nói:

- Mông Tái Nam không sai, là tổ phó của khoa chúng ta, thực lực của cô ấy có thể đảm đương được, hơn nữa tố chất tổng hợp rất mạnh. Còn nữa, tôi cảm thấy Ngô Huy cũng phải đi, đúng rồi... Đặng Minh, nhóc con kia rất ưu tú, lăng xăng chạy trước chạy sau trong khoa cấp cứu, ngày nào cũng ra xe, xác suất cấp cứu thành công rất cao! Ừm… Về chuyện hôm nay, có phải ngươi coi trọng Đinh Chiêu kia hay không?

Trần Thương gật đầu, anh cũng không che giấu:

- Đúng, tôi muốn tìm vài người trẻ tuổi tham gia. Ngô Huy không cần đi, anh ấy đã lớn tuổi rồi, hơn nữa, hiện tại, anh ấy là chủ tịch hội liên hiệp khoa Ngoại thần kinh thế giới, trọng trách của anh ấy không nhẹ, tôi muốn để anh ấy tập trung hoàn toàn vào khoa ngoại.

- Tôi muốn để Hoàng Tân Hải tham gia.

- Còn Đinh Chiêu kia... Tuổi còn rất trẻ, mấy tháng này cứ thử bồi dưỡng xem có thể bồi dưỡng được hay không?

- Thần ngoại Hoàng Tân Hải của khoa chỉnh hình, tôi lại muốn mang theo Mã Nguyệt Huy, tăng thêm Đặng Minh của khoa phẫu thuật chấn thương, về phần khoa tim mạch... Đúng, Tỉnh Nhiên! Tôi cũng thêm anh ấy vào đội, vừa vặn

Sau khi xác định xong danh sách, hai người bắt đầu tán gẫu.

Hai người nói từ chuyện Trần Thương thực tập, hàn huyên tới Trương Chí Tân ra biển, lại chuyển qua âm mưu của Trương Hữu Phúc, hàn huyên tới bao nhiêu chủng loại rượu của cha vợ, tới khi uống nhiều rồi, lại nhắc tới thư ký Đàm rồi chửi mẹ.

Bà mẹ của y tá trưởng ngồi ở đằng kia cười ha hả.

Bà coi như không nghe thấy những lời Trần Thương nói.

Nói câu không dễ nghe, đừng nghĩ Trần Thương chỉ là một chủ nhiệm khoa cấp cứu, nhưng quyền lợi của anh, còn lớn hơn một viện trưởng hay một bí thư nhiều.

Bởi vì hai người đã uống nhiều, Trần Thương chuẩn bị để Hứa Khôn đưa lão Trần về nhà.

Đúng lúc đó, lại thấy một chiếc Mercedes-Benz S600 ngừng lại ở cửa ra vào.

Trần Thương nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo lông đứng trước xe Trần Bỉnh Sinh.

Lão Trần cười ha ha một tiếng, kiêu ngạo nói:

- Nhìn thấy chưa? Đây chính là thực lực

- Nói cho ngươi biết, nhóc con, lão đại của cậu, không chỉ là một bác sĩ có kỹ năng phẫu thuật tốt, điều quan trọng nhất chính là địa vị trong gia đình...

Cố Hân bật cười, cũng không phản bác, chỉ đi lên đem lão Trần đưa vào trong xe.

Sau đó cô ấy nhìn qua Trần Thương, nói:

- Tôi cũng đưa cậu trở về nhé?

Trần Thương vội vàng vẫy tay một cái:

- Chị dâu không cần, hai người cứ về đi, tôi có tài xế.

Vào lúc này Hứa Khôn cũng lái xe tới.

Hiện tại, Cố Hân mới yên tâm về nhà.

Khi về đến nhà, Tiểu Trần Dương nhìn thấy Trần Thương trở về, nhóc con rất vui vẻ chạy tới ôm anh.

Miệng nhỏ của Trần Dương ngọt ngào như bôi mật, gọi ba ba ba ba loạn cả lên, thế nhưng tới lúc nhóc con ngửi thấy mùi rượu, cái mông nhỏ lập tức uốn éo leo lên giường.

…….

Buổi sáng ngày hôm sau, vào lúc Trần Thương thức dậy ăn cơm, Tần Duyệt đột nhiên nói:

- Trần Thương, anh có muốn cho con của chúng ta dùng vắc-xin hay không?

Trần Thương do dự một chút, nhìn qua Trần Dương vẫn đang bú sữa mẹ.

Trần Dương lại không bú sữa nữa, nhóc con bày ra vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn mẹ một chút, lại liếc mắt nhìn ba ba.

Trần Thương do dự, rồi mới ngập ngừng nói:

- Anh cảm thấy... Virus chơi không lại nhóc con của chúng ta! Hơn nữa, chủ yếu là anh tin tưởng vào chất lượng nòng nọc của anh

Mặt Tần Duyệt đỏ lên, cô liếc Trần Thương một cái:

- Sáng sớm đã nói những lời này rồi, may mà con trai của anh còn chưa hiểu gì

Tiểu Trần Dương chắc chắn đã nghe hiểu gì đó rồi, cho nên nó đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười với Trần Thương.

Nụ cười này, khiến cho Trần Thương có một loại ảo giác

Nhóc con này thật sự không hiểu sao?

Trần Thương thở dài:

- Nhóc con này, chiếm lấy vợ của anh quá lâu rồi, anh cũng chỉ có thể nói vậy mà thôi.

Lúc này, kênh thời sự đột nhiên truyền đến tin tức:

- Hiện tại, người lây bệnh virus rota trên toàn quốc liên tục tăng lên. Số lượng người tử vong đột phá năm trăm triệu người, giá cả vắc-xin 5 trong 1 liên tục tăng lên...

Trần Thương cũng bị tin tức này hấp dẫn sự chú ý

Đột nhiên Trần Thương hít sâu một hơi, xem ra thật sự phải đẩy nhanh tiến độ phát minh ra vắc-xin mới.

Buổi sáng hôm đó, anh trở lại bệnh viện, gọi Đinh Chiêu tiến vào phòng làm việc.

Sau đó, anh trực tiếp nói:

- Bốn tháng sau, tôi muốn mang cậu tham gia giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu, cậu có lòng tin không?

Đinh Chiêu nghe vậy, lập tức kích động nói:

- Tôi có

Cơ hội này quá hiếm có, nếu như bỏ qua, chắc chắn phải đợi bốn năm sau.

- Thế nhưng... Chủ nhiệm, tôi lo lắng ta có thể theo không kịp tiết tấu của mọi người hay không?

Kỳ thật hiện tại trong tay Trần Thương có một tấm 'Thẻ thiên phú', nhưng anh vẫn còn đang do dự, có muốn cho Đinh Chiêu hay không.

Hơn nữa, sau khi hoàn thành xây dựng tiểu đội, bọn họ cần tham gia luyện tập cấp cứu, nếu không... Rất khó đào tạo ra thành quả.

Chương 2140: Người Bệnh Khó Hiểu

Nhưng bây giờ căn bản không có dạng cơ hội này

Hoặc nói là chỉ dựa vào khoa cấp cứu của bệnh viện số hai, căn bản không có điều kiện như vậy.

Trần Thương cũng đang suy nghĩ, cuối cùng, anh nên tới chỗ nào huấn luyện bọn họ.

Hơn nữa, không chỉ huấn luyện năng lực cá nhân, mà còn muốn huấn luyện năng lực hợp tác đoàn đội, còn muốn huấn luyện đột phát dưới tình huống, thêm cách thức hoàn thành nhiệm vụ cấp cứu nữa

Vì lẽ đó, gần đây Trần Thương vẫn đang suy nghĩ, làm sao để có được cơ hội như vậy

Do dự một chút, Trần Thương vẫn đưa ra quyết định. Sau khi anh đem Hoàng Tân Hải, Đặng Minh, và cả đám người Tỉnh Nhiên gọi tới, lại một lần nữa biểu đạt ý tưởng của mình, để cho bọn họ tự mình chuẩn bị sẵn sàng trước.

Trần Thương thực sự cần một cơ hội cho bọn họ thực chiến, nhưng rất rõ ràng, trong cấp cứu trong cuộc sống hiện thực và cấp cứu trong lúc thi đấu hoàn toàn khác biệt.

Sau khi suy nghĩ một phen, anh quyết định gọi điện hỏi Dư Dũng Cương một chút.

- Chủ nhiệm Dư, bên này, cháu đã chọn lựa ra vài người trẻ tuổi, nhưng... Lại vướng mắc vấn đề huấn luyện, nếu ở trong điều kiện cuộc sống bình thường chắc chắn không có cơ hội cho bọn họ thực tập, chú cảm thấy chúng cháu nên đi chỗ nào thì phù hợp?

Dư Dũng Cương do dự một lúc sau đó mới nói:

- Lúc ấy, chúng ta tới hội Chữ thập đỏ quốc tế, thế nhưng... Chú đoán chừng nếu các cháu đi, khả năng hơi quá sức! Bởi vì cháu cũng biết, tình huống thực tế của cháu quá đặc biệt, quốc gia không cho phép cháu ra ngoài mạo hiểm, trọng trách trên người cháu rất nặng nề, không chỉ liên quan tới một mình cháu

- Còn một chỗ khác, chính là tập trận

- Kỳ thật, tập trận hàng năm đều có người tử vong, đặc biệt là tác chiến của những bộ đội đặc chủng, vì cường độ tập trận của bọn họ sẽ lớn hơn một chút so với những quân chủng khác

- Vì lẽ đó, có vô số người bị thương. Vào năm ngoái, chú có đi qua tập trận một lần. Đó là lần đầu tiên chú được chứng kiến tận mắt những quân nhân đó, bọn họ... Ai, thật sự liều mạng

- Sau này, rất nhiều lúc khi ngẫm lại, chú vẫn cảm thấy xúc động, rõ ràng đã là niên đại hòa bình, thế nhưng vẫn có những người như bọn họ, ngày qua ngày thao luyện...

- Trần Thương, chú cảm thấy cháu có thể liên hệ một chút, cháu cũng tham gia tập trận một chút, làm bác sĩ quân y một lần, hơn nữa... nếu cháu tới đó, cũng có thể giúp đỡ đám quân nhân kia một chút

- Bọn họ thật sự đáng kính trọng.

- Cháu không phải người ích kỷ, bác sĩ không biên giới cũng rất vĩ đại, thế nhưng... trong đất nước chúng ta vẫn cần một đống lớn bác sĩ, cháu có thể suy nghĩ một chút

- Đúng rồi, nếu cháu có thể nghiên cứu ra một bộ thủ pháp khôi phục, chú tin tưởng cháu sẽ trở thành người bạn thân thiết của đám quân nhân kia.

- Bọn họ phải thực hiện rất nhiều hoạt động tiêu hao thể lực, tạo thành tổn thương tương đối nghiêm trọng với thân thể.

Lão Du vốn có xuất thân từ bệnh viện quân y.

Cho nên ông dành tình cảm rất thâm hậu cho bộ đội.

Đồng thời, ông cũng hiểu rất rõ về tình hình quân đội cũng như tình huống tập trận.

Sau khi cúp điện thoại, đột nhiên Trần Thương cảm thấy tim mình đang đập bịch bịch.

Bởi vì những lời nói của lão Dư có một loại sức hấp dẫn mãnh liệt đối với Trần Thương.

Khi anh đang do dự, đột nhiên anh nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi đến là Trịnh Quốc Đàm.

- Trần Thương sao? Ha ha... Cháu đang ở nhà chơi với con phải không?

Trần Thương cười cười:

- Không, cháu còn chưa về, vẫn còn ở bệnh viện đây, chú Trịnh có chuyện gì vậy?

Trịnh Quốc Đàm hít sâu một hơi:

- Là như vậy, chú có một người bạn, đứa nhỏ trong nhà cậu ấy hơi khó hiểu, nhưng nói trong điện thoại thế này không rõ ràng lắm, cháu cứ nhìn thấy cậu ấy khắc biết.

- Cậu ấy biết rõ cháu có thể phẫu thuật trị liệu bệnh tâm thần, cho nên muốn nhờ cháu hỗ trợ nhìn thử, có thể cứu được hay không?

Trần Thương ồ một tiếng, đối với bệnh tâm thần, bên này anh đều cho những trường hợp đó vào mục lục phẫu thuật

Phải biết rằng, không phải tất cả bệnh tâm thần đều có thể phẫu thuật trị liệu.

Ở bên này, Trần Thương đang làm chỉ nam, cho nên cần càng nhiều hồ sơ bệnh án càng tốt.

- Vâng, chú cứ bảo chú ấy tới đi

Khoảng giữa buổi chiều, bên ngoài cửa phòng cấp cứu ồn ào một mảnh.

Sau khi Trần Thương nhận được điện thoại, anh biết rõ đối phương đã tới, vội vàng xuống lầu.

Anh vừa bước xuống dưới, đã nghe thấy những tiếng cãi vã bên cạnh nhà vệ sinh.

Một nhóc con tuổi chừng mười tám mười chín, gầy gò không tưởng tượng nổi, lúc này, cậu ấy đang đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ, mặt nhăn nhó vì nước mắt.

Hai người đàn ông có dáng vẻ như vệ sỹ đang tỏ ra cực kỳ thô lỗ, bọn họ cố gắng kéo thiếu niên kia đi về hướng nhà vệ sinh nam, mà Tần đại gia ở bên cạnh thấy thế, xấu hổ không gì sánh được.

Canh đí, có một người đàn ông dáng vẻ thành đạt mặc âu phục đi giày da, lại chỉ đứng nhìn như vậy, không nói không rằng, có điều chân mày của ông ta nhíu lại, tỏ vẻ cực kỳ bất đắc dĩ

Thiếu niên kia cứ nhất quyết lôi kéo cửa nhà vệ sinh, hai người vệ sỹ cũng không dám dùng sức.

Trong lúc nhất thời lại tiếp tục giằng co

Nhìn thấy mọi người xung quanh vây xem càng ngày càng nhiều.

Đột nhiên

Một âm thanh nghiêm túc vang lên.

- Ba

- Nháo đủ chưa

Tiếng bạt tai này đột ngột vang lên, khiến cho thiếu niên đang ồn ào kêu loạn kia, cũng lập tức yên tĩnh trở lại

Hai vệ sỹ thấy ông chủ mình tức giận, rất nhanh chóng đã ôm thiếu niên kia đi.

Trần Thương nhìn rất rõ ràng, đúng là người đàn ông mặc âu phục kia ra tay đánh thiếu niên kia một cái không thương tiếc.

Mà hai người này, có dung mạo giống nhau đến bảy tám phần

Thiếu niên kia cũng không kêu, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngồi dưới đất.

Vào lúc này, người đàn ông trung niên nhìn thấy Trần Thương, khuôn mặt hắn đỏ lên:

- Xin chào giáo sư Trần, tôi là Triệu Phúc Sinh. Chúng ta... Qua bên này trò chuyện

Vào lúc ấy, thiếu niên đang ngồi dưới đất kia, lại ô ô khóc lên:

- Tôi chỉ muốn đi nhà vệ sinh, vì sao không cho tôi đi? Tôi không muốn đi nhà vệ sinh nam, tôi muốn đi nhà vệ sinh nữ...

Mặt Triệu Phúc Sinh đỏ lên:

- Ai... Đã làm cậu chê cười

Nói xong, Triệu Phúc Sinh đau lòng nâng con mình dậy, quay sang vệ sỹ nói:

- Đỡ nó lên xe đi wc.

Trần Thương vội vàng nói:

- Đi nhà vệ sinh của công nhân viên chức cũng được.

Nói thật, chỉ qua một chút tình huống này, Trần Thương đã đoán được một hai

.....

Đúng vậy, Trần Thương đoán đây là rối loạn định dạng giới

Tất nhiên, bây giờ cũng không có cách nào để xác định

Bởi vì bất kỳ bệnh nhân bị rối loạn định dạng giới nào cũng đều rất có khả năng không chỉ là rối loạn đơn thuần

Điều có đó nghĩa là gì?

Rối loạn định dạng giới nói chung là một loại mà tự người mắc biết, thậm chí rất khó để coi nó là một loại bệnh

Tuy nhiên, trong thời gian dài, tình trạng rối loạn định dạng giới có thể dễ dàng phát triển thành chuyển đổi giới tính.

Nghĩa là bản thân người bệnh không xác định được giới tính của mình, giới tính tâm lý và cấu trúc thể chất không khớp nhau.

Nếu điều này diễn ra trong một thời gian dài, người đó sẽ có mong muốn mạnh mẽ là thay đổi các đặc điểm giải phẫu giới tính bản thân để đạt được chuyển đổi giới tính

Chương 2141: Rối Loạn Định Dạng Giới Tính

Hơn nữa, hầu hết những người này đều là nam giới. Tâm lý xác định giới tính của họ đối lập với đặc điểm giới tính sinh lý của họ.

Nếu nói rối loạn định dạng giới không tính là bệnh, vậy chuyển giới có thể thuộc loại bệnh rồi.

Bởi họ thường mạnh mẽ yêu cầu phẫu thuật thay đổi cấu trúc của dương vật để chuyển đổi giới tính.

Một số bệnh nhân do không được phẫu thuật nên đã tự cắt và nhận hậu quả nặng nề.

Trong thời gian cậu ta đi vệ sinh, Trần Thương bảo những người đứng xem xung quanh giải tán.

Triệu Phúcc Sinh căng thẳng nãy giờ, bây giờ, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm:

- Aiya… Cái này thật là khó mở miệng.

- Đứa trẻ này luôn cho mình là con gái. Thường ngày tôi cũng bận rộn nên không biết sao lại như thế này

- Bây giờ, tôi cũng không có yêu cầu gì với nó. Cho dù nó là một đứa phá gia chi tử ăn không ngồi rồi cũng được, chỉ hi vong nó để cho nhà họ Triệu chút hương hỏa.

- Chủ nhiệm Trần, cậu xem đứa trẻ này có thể cứu được không?

Trần Thương có chút trầm ngâm hỏi:

- Triệu chứng xuất hiện từ khi nào? Không phải từ nhỏ đó chứ?

Bởi lẽ, việc xác định chính xác tâm lý của rối loạn định dạng giới sẽ khá rắc rối.

Nhìn chung, sự phát triển vai trò giới tính là một khía cạnh quan trọng của sự phát triển xã hội trẻ em.

Phát triển vai trò giới tính bao gồm phát triển các khái niệm giới và kiến thức về vai trò giới.

Trong quá trình này, một số sai lệch đã xảy ra ở trẻ, dẫn đến rối loạn định dạng giới.

Câu này của Trần Thương đột nhiên khiến Triệu Phúc Sinh sững sờ

- Hình như là lúc bảy, tám tuổi gì đấy?

Đúng lúc này, thanh niên ấy quay lại. Triệu Phúc Sinh cũng không nói gì nữa.

Dường như cậu ta đã rửa mặt sạch sẽ, nhưng nhìn Triệu Phúc Thành vẫn có chút rụt rè, nhút nhát nói:

- Con không muốn ở phòng bệnh nam, con muốn ở phòng bệnh nữ.

Trần Thương gật đầu nói:

- Phòng bệnh của chúng tôi không phân nam nữ, để tôi sắp xếp cho cậu một phòng đơn.

Cậu ta nghe xong thì khẽ sững sờ, sau đó cảm kích gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn bác sĩ.

Lúc này, Trần Thương nghĩ tới nghĩ lui, liền gọi điện thoại cho giáo sư Đỗ Quyên Hồng ở khoa thần kinh bệnh viện nội trú.

Sắp xếp cậu ta ở khoa nội thì thích hợp hơn, có đủ phòng bệnh, ở khoa tâm thần cũng không có gì lo lắng.

Sau khi Trần Thương sắp xếp cậu ta đến phòng bệnh, lúc này mới tiện cầm hồ sơ bệnh án lúc trước của cậu ta lên xem xét

Các chẩn đoán là: trầm cảm nặng, tâm thần phân liệt… Hơn nữa... còn có xu hướng tự tử và tự hại mình khá nghiêm trọng.

Ngoài ra, không có cái gọi rối loạn định dạng giới.

Điều này khiến Trần Thương có chút cau mày, lẽ ra không phải như thế này.

Điều nghiêm trọng nhất ở thanh niên này là rối loạn định dạng giới.

Anh liếc nhìn Triệu Phúc Sinh và chợt hiểu ra

Có lẽ người đàn ông danh giá và sĩ diện này đã can thiệp một chút, phải không?

Suy cho cùng, đây là một chuyện mất mặt.

- Chủ nhiệm Trần, tôi cảm thấy… Đứa trẻ này có lẽ có bệnh thần kinh. Không phải cậu có thể phẫu thuật trị liệu sao?

- Cậu xem có thể giúp chữa khỏi bệnh này không?

Trần Thương có chút khó khăn.

Rối loạn định dạng giới không giống như các bệnh khác.

Nó không thuộc loại rối loạn ý thức, mấu chốt là sự tự nhận thức của trẻ bị lệch lạc

Ngay cả khi đây không phải là một sự thay đổi hữu cơ, thì làm sao nó có thể được sửa đổi từ bộ não?

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai có thể thay đổi được.

Nhưng hiện tại… Muốn hoàn thành bước này thật sự quá khó

Nhìn thấy Trần Thương trầm mặc, Triệu Phúc Sinh cũng không khỏi thở dài

- Chủ nhiệm Trần, tôi cũng biết rất khó

- Nói thật với cậu, vì bệnh của đứa nhỏ này mà tôi đã lăn lộn ba bốn năm rồi

- Các bệnh viện lớn nhỏ trên thế giới tôi đều đi rồi

- Có thể tìm cũng tìm hết rồi

- Bây giờ tôi tìm đến cậu cũng là đường cùng rồi

- Bọn họ cũng đều nói đây là rối loạn định dạng giới, thậm chí còn không phải là bệnh thần kinh…

Tình trạng này có liên quan đến sự trưởng thành cá nhân và các khía cạnh khác.

Nói đến đây, Triệu Phúc Sinh có chút kích động:

- Chuyện này tôi đều biết, nhưng nhà họ Triệu chúng tôi đã không còn con cái rồi.

- Nói thật thì, cậu đã là con đường lui cuối cùng của tôi.

- Nếu như phía cậu không có cách gì, tôi chỉ có thể… Chọn cách xấu nhất, làm thụ tinh trong ống nghiệm, sau đó đồng ý cho nó phẫu thuật chuyển giới.

Trần Thương nghe những lời này thì cũng bất lực lắc đầu.

Bệnh viện thật sự chính là như vậy

Muôn hình vạn trạng.

Mọi chuyện đều có khả năng.

Nơi như bệnh viện, không mấy ai có thể cười khi bước vào.

Ngay cả mặt người mẹ mang bầu cũng đầy lo lắng.

Trần Thương nghe thấy câu này, chỉ đành gật đầu nói:

- Tôi sẽ cố hết sức

Triệu Phúc Sinh cũng không ở lại lâu. Nhưng trước khi rời đi, ông đã quyên góp 1 triệu nhân dân tệ cho dự án quỹ xóa đói giảm nghèo khẩn cấp.

Triệu Phúc Sinh biết Trần Thương không thiếu tiền, nhưng ông ta vẫn là người sĩ diện, làm việc gì cũng phải bỏ ra một chút.

Thấy vậy, Trần Thương liền nói lời cảm ơn.

Trần Thương đến phòng bệnh, quyết định nói chuyện với Triệu Lan một chút.

Đúng vậy, đứa nhỏ tên là Triệu Lan.

Nghe vệ sĩ nói, thì ra đứa nhỏ tên là Triệu Lan. (hai chữ ‘Lan’ đồng âm).

Triệu Lan nhìn thấy Trần Thương bước vào thì bất giác trở nên căng thẳng. Đến khi Trần Thương bảo vệ sĩ ra ngoài, đóng cửa lại, tâm trạng cậu ta mới thả lòng một chút.

Trần Thương cười nói:

- Tôi đến nói chuyện với cậu một chút.

Triệu Lan bật khóc:

- Bác sĩ, cháu thật sự là con gái, bác sĩ đừng nghe lời cha cháu. Chỉ là cháu sinh nhầm thân thể, nhầm giới tính.

- Cháu không có bệnh. Năm ngoái cháu đã thi Viện Công nghệ Massachusetts. Cháu không có vấn đề gì với chỉ số IQ của mình, và EQ của tôi cũng rất cao. Cháu thực sự bình thường về mọi mặt

- Cháu thật sự là một cô gái

Đối mặt với tiếng khóc của Triệu Lan, Trần Thương chỉ biết gật đầu:

- Tôi tin

Nghe được lời nói của Trần Thương, Triệu Lan chợt sững người

Tin tưởng?

Đây là lần đầu tiên nghe một bác sĩ nói như vậy.

Trần Thương phát hiện, khi Triệu Lan nói mình là con gái, cậu ta không chút do dự, càng không ngụy biện và giải thích. Cậu ta nói như đinh đóng cột, dường như trời sinh đã như vậy

Sau khi nhận được lời khẳng định của Trần Thương, Triệu Lan đột nhiên trầm mặc.

Cậu ta rất gầy, ngồi khoanh tay trên giường nhìn Trần Thương. Ánh mắt không còn vẻ bướng bỉnh như trước mà có chút bất an, lạc lõng, thậm chí là tuyệt vọng.

- Haizz…

Triệu Lan thở dài.

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Cậu đổi tên như thế nào?

Trần Thương cũng đột nhiên nghĩ đến điều này nên mới hỏi.

Triệu Lan, thành thật mà nói, thực sự là một cái tên nữ tính.

Chẳng lẽ là một gợi ý tâm lý?

Nghĩ đến đây, Trần Thương hỏi thẳng lý do.

Triệu Lan nghe xong liền có chút sững sờ, trầm giọng nói:

- Là mẹ đổi cho cháu. Vốn dĩ cháu tên là Triệu Lan.

- Mẹ mất khi cháu bảy tuổi, tên của bà là Hà Hương Lan.

- Lúc mẹ mất đã đổi tên cho cháu thành Triệu Lan.

Trần Thương nghe xong liền sững sờ

- Mẹ tôi mất khi tôi bảy tuổi. Bà ấy tên là Hà Hương Lan.

Anh chợt nhớ tới những gì Triệu Phúc Sinh nói, xem ra đứa trẻ này bắt đầu rối loạn nhận thức về giới tính từ sau bảy tuổi

Chương 2142: Tôi Có Thể Chữa

Chẳng lẽ… Việc thay đổi tên có thể có tác dụng như vậy không?

Khiến một bé trai trở thành bé gái?

Không phải chứ?

Nhưng... Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Sau khi trò chuyện với Triệu Lan một hồi lâu, Trần Thương đứng dậy rời đi.

Anh phát hiện Triệu Lan này không có chút ký ức về con trai trong đầu, tất cả đều là con gái

Anh cảm thấy cơ thể có gì đó không ổn, giống như sinh bệnh vậy.

Đây là lần đầu tiên Trần Thương gặp ca bệnh như vậy

Ngay cả Trần Thương, người có chẩn đoán hoàn hảo về bệnh tâm thần, cũng lần đầu tiên hiểu thế nào là rối loạn định dạng giới thực sự

Tuy nhiên, Trần Thương vẫn cảm thấy vẫn còn một số điểm khác biệt.

Chính xác thì nó là gì?

Trần Thương và Triệu Lan nói chuyện một tiếng

Thành thật mà nói, rất nhiều cảm xúc

Kỹ năng chẩn đoán tâm thần của anh rất hoàn hảo, thông qua lời nói có thể phán đoán một người có đang nói dối hay không và có bệnh hay không!?

Tuy nhiên, rõ ràng là Triệu Lan rất khỏe mạnh

Tám chín phần là rối loạn định dạng giới

Tuy nhiên, bây giờ Trần Thương chỉ có một nghi ngờ.

Đó là mẹ của Triệu Lan.

Tại sao bà ấy lại đổi tên cho Triệu Lan?

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Trần Thương gọi điện cho Triệu Phúc Sinh và nói thẳng vào vấn đề:

- Triệu Tổng, tôi muốn nói chuyện với ông.

Triệu Phúc Sinh nghe thấy vậy thì vội nói:

- Chủ nhiệm Trần, cậu ở đâu, tôi lập tức đến ngay

Trần Thương nhìn thời gian và nói:

- Ông đang ở đâu, để tôi đến tìm ông.

Triệu Phúc Sinh phát định vị, Trần Thương bảo người lái xe đến đó.

Đây là khu biệt thự hàng xóm với Trịnh Quốc Đàm, có thể thấy đối phương thuộc loại giàu có.

Triệu Phúc Sinh đã đứng ở cửa.

Sau khi trò chuyện, Trần Thương bất ngờ phát hiện ra rằng Triệu Phúc Sinh sống một mình. Trong nhà chỉ có một người quản gia trạc tuổi ông ta, một đầu bếp, một bảo mẫu và hai tài xế.

- Triệu tổng, hôm nay tôi đến đây để hỏi một số vấn đề cá nhân

Triệu Phúc Sinh nghe thấy câu này thì có chút im lặng, trong lòng như đang ủ nén cảm xúc, một lúc sau mới chua xót nói:

- Đời tư của tôi là một sự thất bại.

- Nhưng... Đã nhiều năm như vậy rồi, cũng không còn gì để kiêng kị nữa. Hiện tại tôi chỉ muốn nuôi dưỡng Tiểu Lan nên người.

- Chủ nhiệm Trần, anh hỏi đi

Trần Thương gật đầu:

- Triệu tổng có tiện nói với tôi một chút về chuyện người vợ Triệu Hương Lan của ông không?

Giọng điệu của Triệu Phúc Sinh đột nhiên trở nên ngưng trệ. Ánh mắt của ông ta rõ ràng đã thay đổi, có chút ảm đạm và khó chịu.

Ông ta thở dài:

- Vợ của tôi đã tự sát.

- Vào khi đó, tôi đã có một sự nghiệp thành công và tràn đầy sức sống tuổi trẻ. Hơn ba mươi tuổi, tất nhiên cũng có chút khí thế. Tôi cũng thích ăn chơi, và tôi đã phạm phải sai lầm mà nhiều người đàn ông mắc phải.

- Lúc đó, vợ của tôi luôn tranh cãi với tôi, khi đó tôi cảm thấy rất phiền. Suy cho cùng không phải mỗi năm tôi đều làm việc rất cực khổ, liền muốn tìm một người để thả lỏng. Kết quả lúc về nhà vẫn chịu không nổi.

- Sau đó vào lúc Tiểu Lan bảy tuổi, cô ấy đã tự sát.

- Khi đó Tiểu Lan đang ở nhà liền bị dọa một trận, suốt một năm liên tục nằm mơ thấy ác mộng.

Trần Thương nghe vậy thì liền cau mày, anh đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Thật ra giới tính là một sự lựa chọn của nhận thức xã hội

Đầu tiên là nội tiết tố

Sự bài tiết estrogen và androgen trong cơ thể quyết định cấu trúc vật lý.

Nhưng nhận thức bên trong về giới tính quyết định bởi nhận thức xã hội

Trần Thương đột nhiên hỏi:

- Lúc Triệu Lan còn nhỏ đã từng xuất hiện tình trạng này chưa? Lúc bốn, năm tuổi ấy?

Triệu Phúc Sinh cau mày:

- Không có, nhưng… Bởi vì mẹ nó bên nó nhiều, nên nó mới thích mấy thứ như búp bê

Trần Thương đột nhiên nghĩ đến một khả năng

- Trên thực tế, có một khả năng

- Ngay từ khi còn nhỏ, Triệu Lan đã tiếp xúc với mẹ nhiều nhất, nên theo bản năng, cậu ấy tin tưởng bà nhất. Nếu trong giai đoạn nhận biết và phát triển về giới tính, vợ ông rất hay phản cảm với người khác giới, thậm chí rất ghét ông, sẽ khiến đứa trẻ sinh ra tâm lý sợ hãi

- Khiến nó cảm thấy đàn ông đều là người xấu! Trẻ con rất sợ những chuyện này. Để gần mẹ, nó sẽ xa lánh, bài xích, thậm chí là cự tuyệt chính mình

- Sau đó, bao gồm cả việc thay đổi tên, và thậm chí cái chết của vợ ông, là đòn cuối cùng đối với một Triệu Lan sợ hãi giới tính

- Dẫn đến việc xảy ra tình hình hiện tại

Nghe Trần Thương phân tích, Triệu Phúc Sinh đổ mồ hôi lạnh

Rất có thể tất cả những điều này là sự thật

Bởi vì Triệu Lan từ nhỏ đã bài xích ông, mà mỗi lần về nhà ông lại luôn cãi nhau với vợ.

Và Hà Hương Lan lần nào cũng nói với ông:

- Đàn ông không có gì tốt cả

- Đàn ông là lũ khốn nạn

…

Bà ấy thường nói những câu như vậy

Rất có thể xảy ra trường hợp này

Phân tích của Trần thương rất hợp lý...

Triệu Phúc Sinh không bao giờ nghĩ rằng bởi hành động của mình mới dẫn đến chuyện như vậy.

Triệu Phúc Sinh ngồi ở trên sô pha một lúc, cảm giác thân thể như hóa đá.

Báo ứng?

Căn phòng bỗng im bặt.

Một lúc lâu sau, Triệu Phúc Sinh không khỏi lẩm bẩm một mình:

- Nghiệp chướng…

- Những năm nay, vì Triệu Lan nên tôi cũng không tìm vợ.

- Bởi vì đứa trẻ này bài xích theo bản năng
Nói xong, Triệu Phúc Sinh nhìn Trần Thương, không khỏi hỏi:
- Giáo sư Trần... Có thể chữa khỏi được không?
Trần Thương định nói không.
Nhưng
Đột nhiên, số lượng kỹ năng của hệ thống bỗng sáng lên.
Đúng vậy
Trần Thương chợt nhận ra.
Bản thân có một chuyên ngành là [Bác sĩ trưởng khoa phẫu thuật thần kinh]
Sách kỹ năng mở ra rất BUG, nếu gặp phải bệnh nhân như vậy mà chẩn đoán thành công, có thể trực tiếp hiện ra kỹ năng bệnh liên quan
【Rối loạn định dạng giới kích thích】
Trong nháy mắt, Trần Thương hiện lên rất nhiều thông tin trong đầu
Sau một khoảng lặng ngắn, hai mắt của anh đột nhiên sáng lên.
Có thể chữa
Rối loạn định dạng giới kích thích không giống giới tính ban đầu.
Tồn tại khả năng khai thông.
Trần Thương nhìn phương án điều trị, có lẽ có một người rất thích hợp
Giang Nam
Đó là tiền bối của Tần Duyệt.
Là một bác sĩ tâm lý có thể đồng cảm với bệnh nhân.
Trần Thương đột nhiên hiểu ra nếu muốn thành lập 'Ngoại khoa tâm thần' thì không chỉ cần ngoại khoa.
Nội khoa và ngoại khoa phải cân đối thì mới có ý nghĩa thật sự.
Bởi vì chúng bổ sung cho nhau
Không thể thiếu bất cứ cái nào
Ngay khi mọi người đang ngẩn ngơ, Trần Thương đột nhiên nói:
- Có thể chữa
……..
Trần Thương nói xong, Triệu Phúc Sinh lập tức đứng lên
- Thật sao?
Trần Thương gật đầu:
- Có thể thử một chút
- Tôi sẽ liên hệ với một người, nhưng chính ông phải tự mình đến thủ đô một chuyến, mời một người gọi là chuyên gia tư vấn tâm lý Giang Nam.
Triệu Phúc Sinh sững sờ:

- Bác sĩ Giang sao? Tôi biết cô ấy, nhưng cô ấy nói cô ấy không có cách nào…

Trần Thương lắc đầu:

- Tôi có phương án trị liệu, ông chỉ cần mời cô ấy đến làm là được rồi.

Cũng là khai thông tâm lý, cũng là trị liệu tâm lý, phương án như nhau, nhưng với những người khác nhau, hiệu quả cũng không giống nhau

Huống hồ, kỳ thật hiện tại tâm lý bài xích nam giới của Triệu Lan là có, mặc dù không rõ ràng.

Triệu Phúc Sinh kích động gật đầu:

- Vậy xin nhờ chủ nhiệm Trần, sau khi chuyện này thành công, tôi sẽ quyên tặng cho bệnh viện chúng ta 50 xe cấp cứu

Chương 2143: Rối Loạn Lưỡng Cực Chu Kỳ Nhanh

Trần Thương nghe xong, nhịn không được nói:

- A! Cái này cũng không phải là quá tiện nghi rồi, đây cũng không phải mục tiêu của việc này nha

Lúc này, Triệu Phúc Sinh đã thấy được hi vọng, làm gì quan tâm đến tiền bạc, liên tục nói:

- Đáng giá! Đáng giá

Mà sau khi Giang Nam biết được chuyện này, cũng là trợn tròn mắt kinh ngạc

Cô ấy đã tham gia trị liệu tâm lý nhiều năm qua, cũng chưa từng nghe nói có người dùng trị liệu tâm lý để điều trị chứng rối loạn nhận thức giới tính.

Vậy nên, phản ứng đầu tiên của cô chính là hoài nghi

Nhưng cô ấy cũng đã gặp qua Trần Thương.

Đối phương không thể nào nói đùa.

Sau khi gọi điện thoại xác nhận chuyện này, cô ấy đi một mạch thẳng tới An Dương.

Bởi vì Trần Thương nói, nếu cô ấy tới, anh sẽ đồng ý chia sẻ phương án trị liệu cho đối phương.

Sức hấp dẫn của điều này không gì có thể sánh bằng

Bởi vì bộ bác sỹ tâm lý kia là từ nước ngoài truyền đến.

Tinh thần nội khoa không chỉ có uống thuốc, khai thông tâm lý chiếm vị trí quan trọng.

Mà những năm này, Giang Nam cũng có rất nhiều điều tâm đắc khi nghiên cứu học thuật, thế nhưng…Những điều này không đủ đáp ứng nhu cầu của quá nhiều loại bệnh tật.

Cô cũng không nghĩ tới, Trần Thương lại có nghiên cứu sâu sắc như thế đối với thần kinh nội khoa.

Ôm thái độ bán tín bán nghi đó, Giang Nam đi tới An Dương

Ban đầu khoa tâm thần phân thành hai khối, một là trị liệu bằng thuốc nội khoa kèm liệu pháp chích điện, một nữa là liệu pháp tư vấn tâm lý, hiện tại Trần Thương thêm vào một ngành nữa, chính là phẫu thuật tâm thần.

Bởi vì bệnh viện tỉnh số 2 cần khoa điều trị tâm thần, nên Trần Thương dẫn Giang Nam tới

Không chỉ cần ngoại khoa, mà nhất định cần có bác sĩ trị liệu nội khoa và tư vấn tâm lý học.

Không hề nghi ngờ rằng, bác sĩ khoa ngoại, anh có rất nhiều, bác sĩ khoa nội cũng có một đống, nhưng chuyên gia tư vấn tâm lý đỉnh cao thì…

Trần Thương cảm thấy, trong lĩnh vực này, Giang Nam là mạnh nhất

Bởi vì cô ấy được trời ban cho thiên phú

……..

Quả nhiên

Giang Nam đúng là đến bệnh viện tỉnh số 2.

Thế nhưng, Trần Thương thực sự đưa phương án cho đối phương, không giữ lại một chút nào, Giang Nam cầm phương án của anh, thực sự sửng sốt

Đồ vật trân quý như thế, nói cho là cho sao?

Dù cô có đồng cảm đi chăng nữa, cũng chỉ có thể nói một câu:

- Người có tri thức…Thật sự có thể ngang tàng như vậy sao?

- Nếu chị ở lại, em sẽ cho chị nhiều phương án hơn, thậm chí…Em có thể trị liệu căn bệnh của chị

Nghe Trần Thương nói vậy, Giang Nam sững sờ ngay tại chỗ

Bỗng nhiên Giang Nam ngẩng đầu nhìn Trần Thương, ánh mắt lấp loé, hô hấp có chút cấp bách:

- Tôi thì có bệnh gì?

Trần Thương yên lặng một lát, rồi nói:

- Rối loạn lưỡng cực chu kỳ nhanh.

(Năm 1974, Dunner và Fieve đưa ra định nghĩa này)

Khi Trần Thương nói câu này, rõ ràng Giang Nam cảm nhận thân thể mình chấn động, sau lưng từng tia mồ hôi lạnh chảy ra.

Trong mắt tất cả mọi người, cô ấy chính là một hình mẫu, một người phụ nữ ưu nhã ôn nhu

Bất luận là điều gì, dùng từ ngữ tốt nhất miêu tả về cô ấy cũng không quá phận.

Thế nhưng, chỉ có cô mới biết, làm tư vấn tâm lý học, đặc biệt là ở mức độ cao cấp kia, làm sao có thể không có vấn đề

Rối loạn lưỡng cực chu kỳ nhanh là một dạng bệnh nghiêm trọng, thậm chí trong tâm thần học, nó là dạng bệnh nghiêm trọng không có phương pháp trị liệu.

Ngay cả chính cô cũng không biết khi nào nó phát tác

Loại bệnh lưỡng cực chu kỳ nhanh này là hưng cảm và trầm cảm thay nhau phát tác.

Mặc dù chu kỳ cách quãng đối với tình cảm bình thường không rõ ràng, nhưng hàng năm có ít nhất bốn lần hưng cảm và trầm cảm phát tác, mỗi lần tuần hoàn chu kỳ không ngắn hơn 48 giờ.

Loại bệnh này, trên thế giới có chưa đến 20 ca.

Đừng nói là chẩn đoán, cho dù có biết rõ bệnh lý cũng vô dụng.

Không nghĩ tới, Trần Thương chỉ nhìn qua một lần đã nhận ra.

Thực sự quá khiếp sợ

Giang Nam há mồm, căn bản không nói lời.

- Không thể nào

- Căn bản không có phương án trị liệu

- Trên thế giới, tất cả chưa đến…

Giang Nam còn chưa dứt lời, Trần Thương nói:

- Chị có thể thử một chút

Thấy ánh mắt chắc chắn của Trần Thương, nhất thời Giang Nam cũng có chút do dự

Mấy ngày sau đó, Giang Nam trị liệu cho Triệu Lan, Trần Thương trị liệu cho Giang Nam…

Một tuần sau, Giang Nam kinh ngạc phát hiện…Rất lâu rồi bản thân cũng chưa phát bệnh.

Nghĩ vậy, cô có chút sợ hãi

Rốt cuộc Trần Thương là dạng người như thế nào?

Cùng lúc này, bệnh của McGee đã khôi phục, cả người tốt hơn nhiều, đang tản bộ bên trong bệnh viện

Triệu Phúc Sinh đang đi cùng Triệu Lan, lúc ngang qua McGee cả ba đều sửng sốt

Triệu Lan mỉm cười nắm tay:

- Bác sĩ McGee, chú đã khoẻ lên

Nụ cười toả nắng của Triệu Lan khiến McGee trợn tròn mắt kinh ngạc

- Cháu là…Triệu Lan

- Tiên sinh Triệu Phúc Sinh?

McGee hết sức kinh ngạc, vì vào nửa năm trước, Triệu Phúc Sinh dẫn theo Triệu Lan đến tìm ông ta để tiến hành trị liệu.

Lúc ấy, McGee đã chẩn đoán cậu ta bị chứng rối loạn nhận thức giới tính, nhưng…Cậu ta như thế này từ khi nào?

Ông ta nhìn dáng vẻ của Triệu Lan, làm gì còn dáng vẻ của một người bị chứng rối loạn nhận thức giới tính?

McGee đã thực sự kinh ngạc

- Cháu…bệnh?

McGee nhìn Triệu Phúc Sinh, không nhịn được mà hỏi.

Triệu Phúc Sinh cười cười:

- Đã tốt hơn nhiều lắm, bác sĩ Giang nói kiên trì thêm nửa năm, sẽ tốt hơn nữa

- Không thể nào

McGee thốt lên, bởi vì, trên thế giới này vẫn chưa có phương pháp trị liệu chứng rối loạn nhận thức giới tính, căn bản không thể nào chữa trị

- Xin lỗi, tôi không có ý đó

McGee ý thức được mình lỡ lời, vội vàng xin lỗi:

- Ý tôi là, hai người đừng để bị người ta lừa gạt.

Lời vừa nói, McGee lại cảm thấy không đúng, mẹ nó, đều đã chuyển biến tốt như vậy, làm sao có thể là lừa gạt.

Triệu Phúc Sinh cũng không để ý.

- Không sao, trước đây tôi cũng từng nghĩ như vậy

Triệu Lan chủ động lên tiếng.

McGee càng chấn động hơn, thâm tâm cực kỳ sợ hãi, sao có thể chữa khỏi.

- Bác sĩ Giang là ai?

- Giang Nam.

- Giang Nam! Không, trước đây cô ấy còn là học trò của tôi, trình độ của cô ấy kém xa tôi

McGee không khỏi kinh ngạc nói.

Triệu Phúc Sinh cười cười:

- Đương nhiên, bác sĩ Giang không thể so sánh với anh.

- Phương pháp trị bệnh cho Triệu Lan là do giáo sư Trần tự mình nghiên cứu.

- Hiện tại, thằng nhóc này đã tốt hơn nhiều lắm

McGee biến sắc:

- Trần…Trần Thương?

- Cái này…

Bây giờ, McGee chỉ có một cảm giác, đó chính là…Chỉ làm phẫu thuật thôi, mà thời đại đã thay đổi rồi sao?

Trần Thương đến tột cùng là dạng yêu nghiệt gì?

Không, là quái vật
Biến thái
Mẹ ơi.
……
PS: Ca bệnh này là chính tác giả đã tận mắt chứng kiến. Bản thân tác giả cũng làm ở khoa não, có không ít người bệnh tâm thần rất khó hiểu, đây là sự thật. Về sau thấy người thanh niên này cũng là bất đắc dĩ.

Chuyện này về cơ bản có thể hoàn nguyên đối phương, chỉ là…kết quả là khi cậu thanh niên kia 20 tuổi, bản thân tự mình Giải quyết, lúc đó đã đưa đến bệnh viên ICU, cuối cùng hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể làm phẫu thuật chuyển giới.

Nhưng mấu chốt nhất là, cha của cậu ta, lại tìm mấy cô gái, sau đó…lại mang thai.

Aizzz

Không thể nói đây là bi kịch, đây chính là hài kịch.

Rối loạn lưỡng cực chu kỳ nhanh: Rối loạn lưỡng cực được đặc trưng bởi các giai đoạn hưng cảm và trầm cảm, có thể thay đổi lẫn nhau, mặc dù nhiều bệnh nhân thường có ưu thế một cực này hơn cực kia. Không rõ nguyên nhân chính xác, nhưng di truyền, thay đổi mức độ chất dẫn truyền thần kinh trong não, và các yếu tố tâm lý xã hội có thể liên quan đến. Chẩn đoán dựa trên tiền sử bệnh. Điều trị bao gồm thuốc chỉnh khí sắc, đôi khi với liệu pháp tâm lý

Chương 2144: Thành Công Nghiên Cứu Ra Vaccin Mới

Đối với McGee, chuyện này đúng là lặp lại sự đả kích vô cùng lớn.

Trần Thương sử dụng phẫu thuật tâm thần chữa khỏi bệnh cho chính mình, đây hoàn toàn là một điểm đáng để ông ta cảm ơn, đồng thời cũng rất bội phục.

Thế nhưng, dù sao công việc cũng tính là có chuyên sâu học thuật, giáo sư Trần là chuyên gia kiệt xuất trong lĩnh vực ngoại khoa, nhưng bản thân mình tính ra cũng không thua kém, dù sao cũng là chuyên gia đã thành danh khá lâu ở khoa điều trị tâm thần.

Đối với sự chuyên nghiệp của bản thân, ông ta vẫn rất tự tin.

Nhưng …Bây giờ bất ngờ biết được, vậy mà Trần Thương còn có thể trị liệu được dạng bệnh rối loạn nhận thức giới tính, điều này khiến lão đồng chí như McGee rất khó chấp nhận

Vừa vặn lúc này Giang Nam tới.

- Giáo sư McGee, em mới được biết thầy vừa làm phẫu thuật, cũng chưa kịp đến thăm, bây giờ xem ra thầy khôi phục không tệ

Cách nói chuyện của Giang Nam khiến người nghe có cảm giác cực kỳ tự nhiên.

- Giang Nam, có đúng là em đã điều trị xong bệnh rối loạn nhận thức giới tính cho Triệu Lan không?

Giang Nam nhàn nhạt cười:

- Phải, nhưng vẫn cần thêm mấy đợt trị liệu nữa, bây giờ xem qua cũng không tệ

McGee nôn nóng hỏi:

- Làm sao được vậy?

Giang Nam nghẹn lời:

- Vấn đề này…Giáo sư McGee nên đi hỏi giáo sư Trần ạ

McGee thở dài, nhẹ gật đầu:

- Trần Thương thực sự rất lợi hại

- Đúng rồi, bệnh của em…

Giang Nam cười:

- Đã tốt hơn nhiều, giáo sư Trần sử dụng phương pháp trị liệu đặc biệt, đã rất lâu em chưa phát bệnh.

Nhất thời McGee há hốc mồm, không biết nên nói gì:

- Tốt! Đến cái này cũng có thể chữa được?

Giang Nam gật đầu:

- Đúng vậy, giáo sư Trần còn rất nhiều nghiên cứu rất lợi hại đối với khoa tâm thần.

- Có khả năng đây chính là tin mừng đối với khoa tâm thần thế giới

McGee cảm giác được tam quan của mình đã tan rã.

Điều này sao có thể?

Bất luận nói thế nào, hiệp hội khoa tâm thần thế giới cũng có chút lịch sử, nghiên cứu của bọn họ dẫn trước thế giới rất nhiều năm.

Thế mà… Hiện tại, McGee chỉ có một cảm giác, chuyện mình xem như không thể nào giải quyết, đối với Trần Thương lại có thể dễ dàng như vậy

Lúc này, sự tự tin của McGee gần như đã biến mất hoàn toàn

……

Mấy ngày này, trong lòng Trần Thương vừa mừng vừa lo.

Mừng vì sự xuất hiện của Giang Nam mấy ngày nay khiến khoa điều trị tâm thần phát triển rất thuận lợi.

Giang Nam thành danh đã lâu, mặc dù không ở trong lĩnh vực này nhưng danh tiếng vẫn rất lớn, thu hút rất nhiều bệnh nhân.

Điều này giúp cho Trần Thương thuận lợi mở khoá được rất nhiều kỹ năng tại khoa tâm thần.

Cũng thuận tiện xây dựng khoa tâm thần.

Dựa theo cách tính của hệ thống, khi hoàn thành nhiệm vụ đều sẽ được thăng cấp, nếu mình làm tốt, phần thưởng nhận được từ hệ thống tự nhiên cũng sẽ rất phong phú.

Nếu như bản thân trực tiếp điều chỉnh lại khoa tâm thần, ban thưởng chẳng phải càng thêm lớn sao?

Nhưng, điều khiến Trần Thương lo lắng bây giờ chính là virus Rota và vacxin

Vắc xin trong nước ngày càng hiếm, giá cả không ngừng tăng lên.

Điều này khiến cho rất nhiều người thậm chí còn phải dùng đến các mối quan hệ mới có thể tiêm vắc xin 5 trong 1, mà loại vắc xin này cần tiêm ba lần trong đời, vậy nên, nhu cầu vắc xin trở thành cung không đủ cầu.

Thậm chí, Trần Thương còn chủ động liên hệ với công ty Meck và công ty GlaxoSmithKline của Mỹ, nhưng đều không thể nghi ngờ…

Kết quả đạt được là những sự từ chối nhã nhặn

Hoàn toàn chính xác, bây giờ những công ty này cũng không nể mặt Trần Thương.

Trần Thương liên hệ với Tiêu Nhuận Phương, đối phương lại chỉ chua xót mà đáp lại:

- Giá vắc xin virus Rota trong nước đã là giá của số lượng sản xuất lớn

- Mà hiện nay, vắc xin 5 trong 1 cơ bản là cung không đủ cầu, còn kỹ thuật hạch tâm…Chúng ta cũng không thành thục.

- Hiện giờ, Mỹ cũng không thể nào viện trợ số lượng vắc xin lớn như vậy.

Hoàn toàn chính xác.

Đối với Mỹ, bất kỳ điều gì cũng có thể trở thành vũ khí chính trị, từ lương thực đến con chip, bây giờ là kỹ thuật hạch tâm vắc xin, đều là như vậy

Mà hiện tay, chính phủ liên bang Mỹ sử dụng các công ty vắc xin, lợi dụng lòng từ bi, lấy mục địch chữa bệnh tại các bệnh viện để thực hiện ý đồ của mình.

Có đôi khi Trần Thương đặt tay lên ngực tự hỏi, tại sao chúng ta phải cố gắng, vì điều gì?

Vì sao phải tiêu tốn sức lực làm lại một việc mà người khác đã làm rồi?

Chẳng lẽ vì đồ của người khác sử dụng không tốt sao?

Dĩ nhiên không phải.

Dĩ nhiên là tốt, cũng đỡ hao phí sức lực.

Nhưng, nhà của họ chính là nhà của họ.

Không phải anh muốn có liền có thể lấy

Cũng giống như, họ muốn họ có thể cho anh, họ không muốn, anh không bao giờ lấy được

Mục đích cô gắng của chúng ta chính là vì để có thể khiến bản thân độc lập tự chủ

Không cần phải nhìn sắc mặt của ai.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao rõ ràng kỹ thuật công nghệ của chúng ta phát triển lạc hậu hơn các nước phương tây mấy chục năm, lại vẫn cần bước đi từng bước một mà không phải chắp vá thành quả của họ.

Chúng ta hoàn toàn có thể sử dụng công nghệ Đức, chất liệu Nhật Bản, thiết kế của Pháp, kỹ thuật của Mỹ…Các loại để lắp ráp nên một đồ vật mới của chúng ta.

Nhưng, hết lần này đến lần khác, chúng ta lại chọn cho mình một con đường khó đi nhất

Nhưng cũng chính vì là con đường khó đi nhất, nên đôi khi lại chính là con đường ổn định khoẻ mạnh nhất

Ngay lúc này, Trần Thương nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[đinh! Tiến độ nghiên cứu vắc xin Rota: 100%]

Lập tức cả người Trần Thương tràn đầy kinh hỉ

Đã nghiên cứu được?

Nhanh như vậy

Bây giờ, Trần Thương còn đang nói chuyện điện thoại với Tiêu Nhuận Phương.

- Tôi và cục trưởng cục Dược Giám nói chuyện rất lâu, nhưng …Quả thật có nhiều thứ không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi được

Tiêu Nhuận Phương xúc động nói:

- Có đôi khi tôi thật hi vọng cậu có thẻ bật hack, không chỉ làm tốt phẫu thuật, mà vắc xin cũng làm tốt.

- Như vậy chúng ta có thể ổn định giá trên thế giới

Tiêu Nhuận Phương nói xong, thở dài một tiếng.

- Cậu tranh thủ thời gian đi nhé, bây giờ, tôi đi tập đoàn kỹ thuật sinh vật Trung Quốc, xem tiến độ ra sao.

Khi đang muốn tắt điện thoại, đột nhiên Trần Thương nói:

- Chủ nhiệm Tiêu, nếu tôi nói bên tôi đã nghiên cứu được vắc xin, ngài có tin không?

Mà lúc này, Tiêu Nhuận Phương đang định tắt điện thoại bước lên xe thì nghe thấy âm thanh của Trần Thương vang bên tai, liền khẽ run rẩy, chút nữa đánh rơi cả điện thoại.

- Cái gì? Cậu nói cái gì?

Tiêu Nhuận Phương đứng chết tại chỗ, kinh ngạc lớn tiếng nói.

Xung quanh là cục trưởng cục Dược Giám, chủ nhiệm trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh quốc gia, viện trưởng trung tâm nghiên cứu vắc xin…Cả đám người đều tò mò nhìn Tiêu Nhuận Phương.

Thế nhưng, ngay sau đó, câu nói của Tiêu Nhuận Phương khiến bọn họ đều cực kỳ kích động bước lên.

- Cậu nói cậu đã nghiên cứu ra vắc xin mới?

Tiêu Nhuận Phương có thể cảm giác hô hấp của mình đang rất dồn dập.

Bà ta chỉ cho rằng Trần Thương nói đùa, nào nghĩ lại là thật.

Trần Thương gật đầu:

- Đúng thế.

Tiêu Nhuận Phương cực kỳ kích động

- Tốt

- Thật tốt

- Quá tuyệt

Mà lúc này, mấy người cục trưởng cục Dược Giám xung quanh nghe Tiêu Nhuận Phương nói vậy, tất cả đều cảm giác bản thân đang run lên.

Đây là thật sao?

Chương 2145: Vắc Xin 7 Trong 1, Tỉ Lệ Phòng Hộ 99%

Hiện tại, tất cả bọn họ cố gắng cũng vì điều này.

Không nghĩ tới đã có người nghiên cứu ra được

Đến cuối cùng người đó là ai?

Nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều dồn vào Tiêu Nhuận Phương.

Chỉ thấy Tiêu Nhuận Phương cúp máy, nói với lái xe:

- Lái xe, chúng ta thay đổi hành trình, không đi tập đoàn kỹ thuật sinh vật Trung Quốc nữa.

- Bây giờ, chúng ta đi An Dương

……..

Một tỉnh An Dương

Lại khiến cho tất cả mọi người run sợ.

Chẳng lẽ là… Trần Thương?

Không sai, khẳng định là như vậy

Nếu như nói, có một địa danh nào đó gắn liền với tên một con người.

Như vậy đối với những con người làm việc trong ngành nghề y học này, hình như An Dương đã được đánh đồng với cái tên Trần Thương.

Khi Tiêu Nhuận Phương nói địa danh An Dương, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Tần Vĩnh Nghĩa với tư cách chủ nhiệm của trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh. Bản thân ông là người phụ trách chuyện lần này, lại là chú của Trần Thương, nhưng ngay cả chính lúc này, ông cũng có vẻ mặt mờ mịt.

Khi cục trưởng Giám cục Dược Trịnh Nghị nhìn thấy Tiêu Nhuận Phương, ông ấy đang muốn hỏi cái gì đó.

Nhưng Tiêu Nhuận Phương lại thận trọng nhìn đối phương một cái:

- Đừng ai nói chuyện ngày hôm nay, tất cả mọi người cần phải giữ bí mật! Việc lần này cực kỳ trọng đại, tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo

Nói xong, Tiêu Nhuận Phương trực tiếp bấm số điện thoại của lão lãnh đạo.

Lúc này, lãnh đạo đang mở hội nghị, thư ký của đi đến, nhỏ giọng thì thầm:

- Lãnh đạo, chủ nhiệm Tiêu có chuyện quan trọng muốn báo cáo, có liên quan tới vắc-xin...

Lão lãnh đạo nghe xong, cả người đều sửng sốt.

Ông ra vẻ trấn định, lập tức đứng dậy đi ra bên ngoài, thế nhưng lúc này đầu óc của ông đã sớm bị kích động bao phủ.

Rõ ràng ông là một vị lãnh đạo hơn sáu mươi tuổi đầu, nhưng giờ phút này lại có chút không kiềm chế được

- Lãnh đạo, Trần Thương gọi điện nói cho tôi, nói ở bên kia, cậu ấy đã nghiên cứu ra vắcxin

Giọng nói cực kỳ cấp bách, còn có vài phần mừng rỡ của Tiêu Nhuận Phương vang lên.

Sau khi lãnh đạo nghe thấy, cả người ông đều có chút hưng phấn

Thế nhưng lúc này, ông vẫn cố kiềm chế lại sự hưng phấn của mình, nói:

- Tốt! Ngươi lập tức tới An Dương, xem tình huống như thế nào. Chuyện này nhất định phải giữ bí mật. Hiện tại, tôi sẽ liên hệ với thành viên quân khu An Dương, nhất định phải bảo đảm lần nghiên cứu phát minh vắcxin này diễn ra thuận lợi! Lúc tới An Dương, sau khi nhìn thấy Trần Thương, nhớ gọi điện thông báo cho tôi

…

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Nhuận Phương ngưng trọng nói:

- Chúng ta cần phải tới An Dương, ta lại dặn dò mọi người một lần nữa, không được hé lộ chuyện hôm nay cho bất kỳ ai. Hơn nữa, điện thoại của mọi người, bao gồm cả tôi, toàn bộ phải được theo dõi nghiêm ngặt, không thể để bất kỳ thông tin nào rò rỉ ra bên ngoài

Mấy người nghe xong, đều thận trọng gật đầu

Sau đó, một đoàn người lên một cỗ Alpha Mercedes-Benz, đi về hướng An Dương.

…

Lúc này, điện thoại Trần Thương vang lên, là Kerry.

- Giáo sư Trần, vắc-xin đã nghiên cứu ra, hơn nữa... Là vắc xin 7 trong 1! Năng lực phòng hộ của nó với kiểu virus Rota mới đạt tới 99%, trên cơ bản có thể đạt được tác dụng bảo vệ

Khi Trần Thương nghe thấy giọng nói không có chút rung động nào của Kerry, bản thân anh lại là người khiếp sợ.

Vắc xin 7 trong 1

Năng lực phòng hộ của nó với kiểu virus Rota mới đạt tới 99%

Tin tức này khiến cho cả người Trần Thương đều vô cùng kích động.

Thành quả nghiên cứu này ngay cả bản thân anh cũng chưa từng nghĩ đến.

Thậm chí Trần Thương đã suy nghĩ cẩn thận về đơn giá vắc-xin rồi.

Cho dù chỉ có thể phòng ngự được lần virus Rota này cũng được.

Thế nhưng... Hiển nhiên anh không nghĩ tới tiến triển lần này lại rực rỡ như vậy, anh nói:

- Tôi lập tức đi qua

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thương để Hứa Khôn lái xe chạy thẳng tới sở nghiên cứu.

Lúc này, trong sở nghiên cứu, tất cả mọi người đều rơi vào trong khiếp sợ không cách nào tự kềm chế.

Tất cả mọi người tỏ ra không thể tưởng tượng nổi nhìn Kerry.

- Thành công rồi?

- Vắc xin 7 trong 1?

Đám người Chương Mục Vương Chân đều hưng phấn không gì sánh được.

Bọn họ căn bản nghĩ không tới Kerry trước mắt này lại lợi hại như thế.

- Kerry thật giỏi

- Đúng vậy, Kerry ngươi quá giỏi rồi

Trái lại cả người Kerry lại bình tĩnh không gì sánh được, anh ấy chỉ cười rồi nói câu:

- Đây là công lao của tất cả mọi người.

Không sai

Những ngày này, bất cứ người nào trong số bọn họ cũng nghiên cứu không kể ngày đêm, cố gắng nỗ lực như vậy chính vì ngày hôm nay.

Cuối cùng bọn họ cũng làm được.

Đúng lúc ấy, Trần Thương đi đến.

Khi thấy đám người bọn họ đang đứng trong gian phòng.

Anh trực tiếp hưng phấn lần lượt tới ôm từng người một.

- Vất vả

- Vất vả cho mọi người rồi

- Kerry, vất vả

...

Mọi người đều biết, nhóm bọn họ có ngày hôm nay, cũng nhờ vào một phần công lao rất lớn của giáo sư Trần và Kerry.

Nếu mang ra so sánh, mặc dù bọn họ cũng có cống hiến, thế nhưng... Cũng không phải là rất lớn

Sau khi chúc mừng, Trần Thương nhìn Chương Mục, lớn tiếng nói:

- Chủ nhiệm Chương

Trên mặt Chương Mục vui mừng tiến lên:

- Giáo sư Trần.

Trần Thương hài lòng nói:

- Tất cả nhân viên nghiên cứu, mỗi người được thưởng một triệu đồng, ngươi đi liên hệ ngân hàng đi, chuẩn bị chuyển khoản

Sau khi Chương Mục nghe thấy, ông ấy lập tức trừng to mắt. Mà những người khác cũng như thế, bao gồm những người được điều tạm tới đây từ sở nghiên cứu virus kia, trong đó bao gồm cả hai người Hoàng Anh Bác và Vu Chính Tư, đương nhiên, còn có Vương Chân vừa khỏi bệnh xuất viện

Lúc này, bọn họ đang hướng ánh mắt đầy khát vọng nhìn đám người sở nghiên cứu của Trần Thương.

Nói thật, những nhân viên làm việc trong sở nghiên cứu này như bọn họ, mặc dù có danh tiếng rất lớn, thế nhưng...

Phúc lợi thật sự rất bình thường.

Trách không được mấy người giáo sư Chương Mục bọn họ lại nguyện ý tới đây.

Thật hào phóng

Mỗi người được thưởng một triệu đồng.

Không có bánh vẽ

Không có yêu cầu gì khác

Chỉ trực tiếp cầm tiền

Nếu hiện giờ ai hỏi bọn họ có phục hay không.

Bọn họ chỉ có thể trả lời một chữ, phục

Trần Thương thấy bộ dáng của đám người Vương Chân, lập tức cười nói:

- Làm sao vậy, ngại ít sao?

Vương Chân vội vàng lắc đầu.

Hiện tại, anh ta vừa mới khỏi bệnh ra viện, nói thật trong nhà đâu còn tiền bạc gì, vẫn phải dựa vào con cái cứu trợ. Những năm này, anh ta đều sống bằng tiền dành dụm, nhưng người bị bệnh cần phải chi rất nhiều, khiến cho gia đình vốn không khá giả gì như nhà anh ta, càng trở nên rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Với anh ta, một triệu này chính là một khoản tiền khổng lồ.

Thế nhưng, câu nói vừa rồi của giáo sư Trần có nghĩa là...

Vương Chân lập tức kích động lên.

Chẳng lẽ anh ta cũng có?

Trần Thương cười nói:

- Giáo sư Vương, tiến sĩ Hoàng, tiến sĩ Vu, những ngày này mấy người cũng rất vất vả, mọi người cũng có tiền thưởng

- Tất cả những người đang ngồi ở đây, mọi người cũng có

Đội ngũ tiến hành lần nghiên cứu vắc-xin này không lớn cũng không nhỏ, là đội ngũ có khoảng ba mươi người, cũng có nghĩa là Trần Thương phải chi ra ba mươi triệu.

Đối với Trần Thương, con số này không nhiều, nhưng đối với đám người nghiên cứu khoa học này, thật sự không ít.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều vui vẻ ra mặt

Đáng giá

Thật sự đáng giá

Đi theo ông chủ như vậy, còn có gì mà không cam lòng chứ?

Chương 2146: Hiệu Quả Đạt Tới 99.5%

Hai người Hoàng Anh Bác và Vu Chính Tư bị chủ nhiệm sở nghiên cứu virus cắt cử qua đây, vốn dĩ lúc đi bọn họ còn oán hận, thế nhưng... Hiện tại ngoại trừ cảm ơn ra, bọn họ còn có thể nói được câu gì nữa?

Sau đó, đám người lại bắt đầu lao đầu vào thí nghiệm.

Hiệu quả rất không tệ

Toàn bộ thí nghiệm trên động vật đều thành công! Kỳ thật Trần Thương biết rõ, lần này bọn họ đã thành công.

Bởi vì hệ thống đã thông báo: [Thanh tiến độ vắc-xin virus Rota: trăm phần trăm!]

Hệ thống đâu thể phạm sai lầm.

Vào lúc này, điện thoại của Tiêu Nhuận Phương vang lên.

- Trần Thương, bây giờ, cậu có tiện nói chuyện không?

Trần Thương gật đầu:

- Vâng, tiện

Tiêu Nhuận Phương thần bí hỏi:

- Lãnh đạo để tôi hỏi cậu chuyện liên quan tới vắcxin, hiện tại đã sắp xếp quân đội An Dương đi qua hỗ trợ cậu.

Trần Thương rõ ràng kinh ngạc một lát.

Hiển nhiên anh đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của chuyện này.

Im lặng một hồi lâu, Trần Thương chỉ đơn giản nói mấy câu:

- Vắc xin 7 trong 1! Tỉ lệ phòng hộ của vắc-xin với kiểu virus Rota mới đạt đến 99%! Đã thông qua thí nghiệm lâm sàng trên động vật

Một câu này, lại khiến cho Tiêu Nhuận Phương đang ngồi trong xe lại một lần nữa suýt thì ném điện thoại đi.

Cho đến khi cúp điện thoại, trong miệng của bà vẫn còn âm thầm lẩm bẩm:

- Bảy... Bảy... 99%... Phần trăm...

Quá mức rung động

…….

Bởi vì không gian trong xe không lớn

Mà cử chỉ của Tiêu Nhuận Phương đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy.

Khiến cho mấy người trong xe đều rụt rè nhìn qua, bọn họ không hiểu rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Người trong xe không nhiều, lại đều là người có thể tin tưởng được, hơn nữa, người có chức vị thấp nhất trong xe chính là chủ nhiệm trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh Tần Vĩnh Nghĩa.

Thế nhưng, dù người ta có chức vị thấp nhưng cũng không ai dám khinh thường, bởi vì người ta chính là chú của Trần Thương.

Vì lẽ đó, trên cơ bản tất cả những người đang có mặt tại đây, không có người ngoài.

Không có chút ngại ngần nào, Tiêu Nhuận Phương kích động nói:

- Vừa mới nhận được tin tức, giáo sư Trần đã nghiên cứu được vắc-xin virus Rota mới, là vắc xin 7 trong 1! Tỉ lệ phòng hộ với virus Rota kiểu mới này là 99%! Bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành giai đoạn III thí nghiệm lâm sàng

Mấy câu nói này, rõ ràng đã khiến cho đám người trong xe hít vào một luồng khí lạnh, làm nhiệt độ trong xe lập tức tăng vọt.

Cho dù bên ngoài cửa sổ lúc này đang là gió lạnh thét gào, cũng không ảnh hưởng chút nào tới sự nóng bỏng của đám người bên trong

Vắc xin 7 trong 1

Đột phá hai cấp độ so với vắc-xin đang lưu hành chủ yếu trên thế giới.

Hiện tại, công ty Merck của nước Mỹ vẫn đang dương dương đắc ý cầm vắc-xin 5 trong 1 của mình diễu võ giương oai trên sân khấu thế giới, mà chúng ta đã có vắc xin 7 trong 1

Năng lực phòng hộ 75% của các ngươi rất lợi hại sao?

Xin lỗi

Chúng ta đã 99% rồi

Một loại cảm giác tự hào dân tộc rất tự nhiên mà sinh ra

- Tiểu Vương, mở cửa sổ xe ra

Tiêu Nhuận Phương cảm giác hô hấp không thoải mái, lại nhìn quá đám người kia một chút, ai nấy đều đang nỗ lực hít khí...

Muốn cạnh tranh chút khí thở với đám đàn ông này đúng là một việc quá sức.

Kính xe được mở ra, mưa băng lạnh lùng thổi tán loạn trên mặt mọi người, nhưng cũng không làm giảm trong lòng đắc ý của bọn họ, thậm chí hồi lâu sau bọn họ cũng không ngừng lại được.

Đây quả thật là kiêu ngạo

Có đôi khi tự hỏi rằng, vì sao chúng ta lại có lực ngưng tụ dân tộc? Vì sao lại có lòng tự hao dân tộc

Không phải nhờ những lần đất nước vĩ đại của chúng ta lấy được hết lần này tới lần khác những thắng lợi rực rỡ hay sao?

Văn minh của chúng ta, thành công của chúng ta, sáng lập truyền kỳ cho dân tộc chúng ta, để những người dân của đất nước chúng ta có lòng tự hào và lực ngưng tụ dân tộc

Cho dù những thứ này, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng quả thật chúng có tồn tại.

Sau khi Tiêu Nhuận Phương đem tin tức này báo cáo cho lãnh đạo.

Lãnh đạo trực tiếp giải tán hội nghị.

Tiếp theo ông tự mình đi tìm đại lãnh đạo thương lượng các thủ tục tương quan.

Mấy tiếng sau, xung quanh sở nghiên cứu của Trần Thương đã tràn đầy xe của quân đội

Tất cả những người không phận sự, không được ra vào.

Ngày hôm sau, lão lãnh đạo đích thân đến An Dương.

Đám người Trần Thương lại lần nữa tiến hành thí nghiệm lâm sàng.

Sau khi thấy hiệu quả, lãnh đạo kích động không thôi.

Trước mặt mọi người, lãnh đạo biểu dương tất cả nhân viên công tác.

Ngay sau đó, thí nghiệm lâm sàng được mở rộng trong bí mật

Lần thí nghiệm lâm sàng này tiến hành trong vòng mười lăm ngày.

Vẫn mang tới hiệu quả rõ rệt

Ngay sau đó, là lần thí nghiệm lâm sàng thứ hai với quy mô rộng.

Hiệu quả biểu hiện, tỉ lệ phòng hộ của kiểu vắc xin 7 trong 1 mới trên phương diện phòng ngự virus Rota nhẹ, vừa, nặng, đạt tới 99. 5%

Con số này đã cổ vũ tinh thần cho mỗi một người đang công tác trong ngành y dược tại Trung Quốc

Thí nghiệm lâm sàng kết thúc

Vào ngày 12 tháng 12 năm 2023 theo giờ Bắc Kinh

Trần Thương công khai phát biểu tuyên bố

Công bố với bên ngoài, sở nghiên cứu của mình đã nghiên cứu ra kiểu vắc xin virus Rota 7 trong 1mới, đồng thời có tỉ lệ phòng ngự đạt tới 99% với kiểu virus Rota mới.

Đồng thời, Trần Thương biểu thị, ngay tại đây anh cũng đệ trình Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia của Trung Quốc khẩn cấp trao quyền sử dụng cho loại vắc-xin liên quan tới kiểu virus Rota mới này

Nếu như đơn đệ trình được thông qua, một tuần sau loại vắc-xin này sẽ được sản xuất hàng loạt

Sau khi tin tức này được công bố, nháy mắt đã đưa tới sự chú ý của thế giới

Phản ứng đầu tiên chính là nước Mỹ

Rất nhanh

Ellen giám đốc điều hành công ty y dược Merck của Nước Mỹ lập tức phát biểu tuyên bố

- Kiểu virus Rota mới đã tiến hóa theo phương hướng cực kỳ lạ lùng, vắc-xin nghiên cứu thông qua protein VP7 căn bản không thể nào tồn tại vắc xin 7 trong 1! Càng không tồn tại tỉ lệ phòng ngự 99%, con số này là con số vô căn cứ! Hi vọng tất cả những nhân viên công tác tương quan trên toàn thế giới hết sức thận trọng! Đồng thời, cũng hi vọng Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia của Trung Quốc lấy đại cục làm trọng

Phải biết rằng, quyền lợi của vắc-xin được khẩn cấp trao quyền sử dụng rất lớn

Loại trao quyền này được thực hiện trước khi có kết quả phê chuẩn vắc-xin cuối cùng, cũng có như một loại cho phép sớm, trước thời hạn.

Cũng đồng nghĩa với việc loại vắc-xin này sẽ sớm được đưa vào thị trường hơn bình thường.

Đây là sau khi tổ chức Y tế Thế giới và nhiều đơn vị hiệp thương khác, dùng pháp luật trao quyền lực cho mỗi quốc gia, dùng để trợ giúp họ giải quyết những tình huống khẩn cấp về sức khoẻ cộng đồng.

Mặc dù nghe thì cảm thấy tương đối đơn giản, thế nhưng quá trình ước định lại không chút mập mờ nào

Trong đó bao gồm hai quá trình, thứ nhất là đưa ra số liệu phân tích lâm sàng, thứ hai chính là phải trải qua giai đoạn biện luận độc lập đối với những cố vấn của tổ chức về tính an toàn và tính hữu hiệu của vắc-xin. Hai quá trình này đều cần duy trì liên tục trong vòng mấy ngày thời gian.

Theo lý thuyết, kỳ thật quá trình này cực kỳ khó khăn và nghiêm ngặt.

Cũng có nghĩa là, tỉ lệ thông qua cực kỳ bé nhỏ.

Thế nhưng, ngay khi tất cả mọi người đang quan sát đều do dự

Chương 2147: Phương Chu Mộc Tử Công Kích

Phía chính phủ thay mặt cho Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia của Trung Quốc phát biểu tuyên bố

Biểu thị, sau khi trải qua mấy ngày xét duyệt kỹ càng tỉ mỉ của cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia Trung Quốc, bộ phận giám thị dược phẩm đã thông qua rất nhiều loại cơ cấu khác nhau, đồng thời thông qua khẩn cấp trao quyền sử dụng cho vắc xin virus Rota 7 trong 1

Khi tin tức này được công bố, lập tức đưa tới sóng to gió lớn

Nếu như công bố của Trần Thương, còn tồn tại tỷ lệ không chắc chắn

Thì hiện giờ Trung Quốc, một đất nước có lực ảnh hưởng cực lớn tại quốc tế, quốc gia với dân số chiếm cứ một phần tư dân số thế giới, cũng tuyên bố xét duyệt thông qua

Điều này có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết

Mà cùng lúc đó, khi tin tức này được công bố.

Tân Cương trực tiếp tuyên bố, hi vọng được Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia Trung Quốc xét duyệt tiêu chuẩn sử dụng, hi vọng vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương sớm được đi vào thị trường.

Với tư cách quốc gia chủ nghĩa xã hội, Trung Quốc tự nhiên sẽ đưa tay ra viện trợ

Giá cả vắc xin 7 trong 1 chỉ có 200 đồng nhân dân tệ.

Giá cả này phải nói là cực kỳ rẻ so với giá cả lên tới cả ngàn đồng như vắc-xin 5 trong 1, cũng có thể nói là hàng đẹp giá rẻ

Giá cả này cũng kích thích thần kinh của công ty Merck

Đám đáng chết này, chẳng lẽ không muốn lợi nhuận sao?

Dĩ nhiên không phải

Giá cả vắc-xin cao, chủ yếu vì thành quả nghiên cứu, thế nhưng... Chi phí nghiên cứu của Trần Thương cũng không cao

Vì lẽ đó, giá cả giảm xuống trên phạm vi lớn.

Trong lúc nhất thời, tiến sĩ Tedros Adhanom của Tổ chức Y tế Thế giới vội vàng bay sang Trung Quốc.

Dù sao trước đây cũng là ông đã tự tay đưa tư liệu cho Trần Thương.

- Giáo sư Trần, thế nào?

Tedros Adhanom vội vàng hỏi.

Trần Thương mang tất cả tư liệu với số liệu thành quả đặt ở trước mặt đối phương.

- Đa tạ tiến sĩ Tedros, nếu không có tư liệu của ngài, tiến độ của chúng ta vẫn phải đẩy về sau hơn mấy tháng

Tedros Adhanom không khỏi sửng sốt một chút, đẩy về sau mấy tháng?

Ý là cũng có thể nghiên cứu ra

Thế nhưng... Ngẫm lại cũng thấy đúng, mặc dù tư liệu của mình hữu dụng, thế nhưng... cũng không mang lại tác dụng lớn tới vậy.

Xét đến cùng vẫn là tự đám người Trần Thương cố gắng.

Tiến sĩ Tedros Adhanom cũng kích động nói:

- Nếu như vắc-xin này có tác dụng, cậu chính là ân nhân cứu mạng của vô số người

Mọi việc đều cần thời gian tự cho mọi người đáp án

Ngay lúc này, thời gian càng ngày càng trôi nhanh

Mỗi ngày, Tổ chức Y tế thế giới đều công bố số liệu nhiễm trùng virus Rota mới nhất.

Số liệu của mỗi quốc gia đều có sự biến đổi

Thế nhưng, mọi người kinh ngạc phát hiện ta một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Ở Trung Quốc, đặc biệt là khu vực Tân Cương, số lượng người lây bệnh virus Rota mới đang không ngừng giảm bớt...

……

Mặc dù số liệu virus Rota không được công bố trực tiếp trên các kênh chính thống

Nhưng nó lại được công bố theo một cách chính thức đặc biệt

Hơn nữa, số liệu thống kê được thực hiện thông qua IMB-health, vì vậy những thông số này cực kỳ đáng tin cậy.

Cũng bởi thế, thông tin về số lượng những ca bệnh tăng mới của Trung Quốc đang giảm bớt trên diện rộng, đã khiến rất nhiều những người đang quan sát ở khắp nơi đột nhiên ý thức được một chuyện cực kỳ điên cuồng sắp sửa xảy ra.

Vào lúc này, có thể nói, rất nhiều người nổi tiếng trong nhiều mặt đều đang chú ý tới chuyện này.

Bao gồm tiến sĩ Tedros Adhanom của tổ chức Y tế Thế giới, bao gồm FDA và công ty Merck của nước Mỹ, thậm chí các đại tài phiệt cũng đang âm thầm hi vọng đạt được và chờ đợi thời cơ.

Số lượng những ca bệnh tăng mới của Trung Quốc đang giảm bớt trên diện rộng, kết quả không cần nói cũng biết

Tự nhiên bởi vì ảnh hưởng của vắc xin 7 trong 1 do Trần Thương sản xuất.

Trung Quốc với tư cách quốc gia nhiều nhân khẩu nhất trên thế giới, cũng có nghĩa số lượng người bệnh cũng quốc gia này cực lớn.

Nhưng rất nhanh, ngay vào tuần thứ hai sau khi kế hoạch vắc xin 7 trong 1 được khai thông, nhóm những người bệnh mới mắc virus Rota của Trung Quốc thậm chí còn ít hơn cả Mỹ, mà số người tử vong đã ít lại càng ít hơn

Loại so sánh này là sự so sánh mà người dân bình thường không cách nào xem được

Thế nhưng, kỳ thật loại so sánh này lại ảnh hưởng đến mỗi một con người bên cạnh chúng ta.

Trong cuộc sống bình thường luôn luôn có một vài người kỳ lạ

- Phương Chu Một Tử - với tư cách là một người nổi tiếng đặc thù trên internet. Sự nổi tiếng của cậu ta đi liền với lối mòn chính là ăn theo những sự kiện nóng bỏng, rồi mắng chửi, rồi bình luận bậy ba, sau đó lập tức phê phán là giả tạo khoa học, giả tạo khí công, giả tạo bảo vệ môi trường, phê bình Đông y vân vân...

Sau đó, tài khoản này bị người ta chỉ ra là một người cầm tiền từ nước ngoài, nhằm hướng dư luận đi theo con đường sai lầm, từ đó cậu ta cũng mất đi cuộc sống yên ổn ở Trung Quốc.

Thế nhưng, dù vậy

Cậu ta luôn ca ngợi ‘Thánh địa’ tự do, và tự do ngôn luận, sau đó, cậu ta bắt đầu thay đổi những ngôn từ đầy phê phán trước đây bằng hàng ngày gửi lên những bài ca ngợi nước Mỹ.

Bản thân Phương Chu Một Tử cũng có bằng tiến sĩ hóa sinh ở đại học bang Michigan nước Mỹ, hơn nữa, chuyên ngành của cậu ta tham gia còn là nghiên cứu phân tử di truyền học.

Sau khi tha hương tới nước Mỹ, ngược lại cậu ta tiếp tục trở về nghề cũ, thậm chí còn tham gia những công việc nghiên cứu liên quan

Mà lần virus Rota nhiễm trùng này, tự nhiên cũng dính đến phân tử di truyền sinh vật học.

Trong khoảng thời gian này, cậu ta vô cùng tích cực phát biểu đủ loại thông tin trên cách nền tảng như Facebook, Twitter, Weibo.

- Virus Rota tiến hóa là một lần công thành chiến. Tôi rất vinh hạnh được gia nhập vào công ty Merck của nước Mỹ. Nơi đây là một công ty vĩ đại. Hơn nữa, tôi càng vinh hạnh hơn khi được tham dự vào công trình nghiên cứu virus Rota kiểu mới. Tất cả những nơi khác vĩnh viễn không bao giờ có được bầu không khí học thuật như nơi này. Một quốc gia cường đại dựa vào là chân tài thực học

- Ở nước Mỹ, y học và học thuật là thứ mà bất kỳ nơi nào trên thế giới cũng không cách nào so sánh được, mà ở nơi này, hết lần này tới lần khác mọi người đều có thể hỗ trợ lẫn nhau, chỉ cần tôn trọng học thuật, mới có thể được học thuật bồi dưỡng

- FDA Nước Mỹ là nơi nghiêm khắc nhất, chuyên nghiệp nhất mà tôi từng thấy. Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia, lần sự kiện virus Rota nhiễm trùng này, hãy dùng số liệu nói chuyện…

- Vắc-xin là bộ phận sinh tồn căn bản mà một quốc gia cần dựa vào, chính vì vậy kỹ thuật và chất lượng của vắc-xin, cũng khảo nghiệm tổng hợp tố chất của một quốc gia...

Sau khi virus Rota xuất hiện, đủ loại ngôn luận của cậu ta cũng bắt đầu xuất hiện, nhưng không bài nào không chêm vào những câu ca ngợi nước Mỹ.

Nhưng sau khi Trần Thương công bố vắc xin 7 trong 1, trong nháy mắt Phương Chu Một Tử bắt đầu công khai công kích anh.

- Những người chuyên nghiệp làm chuyện chuyên nghiệp, nói đơn giản một chút, nếu đã không hiểu vậy đừng khoác lác nhiều như vậy. Kiểu virus Rota tiến hóa mới dẫn đến sự thay đổi các loại protein VP4, VP7, đây là trong thời gian ngắn có thể thực hiện sao? Chữa bệnh phải tôn trọng sự thực, không phải dựa vào hiệu ứng minh tinh, giáo sư Trần Thương cũng thành người nổi tiếng trên mạng rồi sao?

Chương 2148: Lách Qua FDA Nước Mỹ

Thế nhưng, đối mặt với sự kêu gào của người nào đó, Trần Thương tỏ ra chẳng hề để ý tới, bởi vì anh không có thời gian

Ngay sau khi Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia Trung Quốc thông qua trao quyền sử dụng khẩn cấp cho vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương.

Phương Chu Một Tử càng cuồng vọng hơn

- Sự đau xót nhất khi sống tại quốc gia áp dụng chế độ một Đảng, đó chính là thái độ quá buồn cười khi đối xử với danh nhân học thuật, cũng là thái độ không tôn trọng tình huống hiện thật, ai...

Không chỉ có là Phương Chu Một Tử, rất nhiều người cũng đang chú ý tới kết quả này

Vốn dĩ dân chúng bình thường căn bản không rõ ràng những sự kiện có liên quan tới virus Rota, càng không biết tới những số liệu tương quan này.

Dù sao, dân chúng bình thường căn bản không rõ ràng cho lắm với những sự kiện đòi hỏi tính chuyên nghiệp cao như thế này. Trên thực tế, những nguồn tin họ nhận được đều thông qua những người nổi tiếng trên mạng.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của những người này

Bọn họ đã hướng dư luận đi theo những con đường sai lầm.

Những lời này của Phương Chu Một Tử, thật sự sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người.

Trần Thương không để ý tới, cho nên những tên tôm tép nhãi nhép này càng thêm tùy ý làm bậy.

Thế nhưng, sau khi một chuyên gia trong nước nhìn thấy ngôn luận này của Phương Chu Một Tử.

Anh ấy đã chủ động đứng dậy

Bọn họ dùng số liệu nói chuyện

Dùng sự thực nói chuyện

Trận luận chiến này ngược lại càng bùng nổ càng mạnh mẽ, hơn nữa, càng ngày càng nhiều người tham gia vào trong đó.

Mọi người bắt đầu liệt kê những chiến dịch bên trong lần virus Rota này, cả những cống hiến do giáo sư Trần Thương làm ra

Gạo rang Trần thị xuất hiện, trực tiếp khiến cho nhân số tử vong giảm bớt trên diện rộng

Trở thành một bước ngoặt lớn bên trong sự kiện virus Rota lần này

Mà sự phê chuẩn khẩn cấp đưa vào sử dụng vắc xin 7 trong 1 càng trở thành quyết định chính xác nhất lập xuống công lao hiển hách

Trực tiếp khiến cho toàn nhân dân Trung Quốc được quyền sử dụng vắc-xin, sau đó trở thành quốc gia có nhân số nhiễm trùng virus Rota giảm xuống trên phạm vi lớn, nhiễm trùng ít, tự nhiên tử vong cũng lập tức ít đi

Cũng vì vậy, một đất nước có dân số khổng lồ đạt tới một tỷ năm người như Trung Quốc, vậy mà số người nhiễm virus mới không bằng nước Mỹ?

Con số này thực sự kích thích thần kinh mỗi người.

Và sự giằng co này, tự nhiên cũng hấp dẫn càng ngày càng nhiều cư dân mạng.

Khi mọi người thấy những con số này làm kích động lòng người này, trong lòng mỗi người đều sinh ra một loại cảm giác kiêu ngạo và tự hào

Mà đúng lúc này, các chuyên gia kia bắt đầu đem vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương ra so sánh với vắc-xin 5 trong 1 của công ty Merck.

Vừa đặt hai loại vắc-xin lên bàn cân, chênh lệch lập tức đi ra

Từ lực phòng ngự, đến phạm vi phòng ngự, thậm chí đến giá cả

Toàn bộ phương vị, toàn bộ cấp độ đều bị nghiền ép

Ai nói y học của Trung quốc chúng ta lạc hậu?

Vào lúc quan trọng, số lượng người nhiễm trùng mới của chúng ta giảm xuống trên phạm vi lớn, nhân số tử vong cũng giảm bớt.

Vắc-xin do chúng ta tự mình nghiên cứu ra trực tiếp đảo chiều không gian đả kích vắc-xin 5 trong 1 của công ty Merck.

Đủ loại sự kiện kiêu ngạo, và bất cứ sự kiện nào cũng kích thích lòng kiêu ngạo của mỗi một người Trung Quốc

Hưng phấn

Tự hào

Lộ rõ trên mặt

Chúng ta có thể ưỡn ngực ngẩng đầu, hỏi bên trong thế giới mênh mông này, ai dám nói Trung Quốc chúng ta không thể?

Khi ý thức tự hào dân tộc không ngừng được tích tụ sẽ sản sinh ra một tinh thần chiến đấu mạnh mẽ gọi là hồn dân tộc.

Virus Rota vắc xin 7 trong 1 xuất hiện, chính là khi khí phách to lớn của đất nước vĩ đại chúng ta nhanh chóng phát triển, cũng là thời điểm quan trọng khiến cho các ngành các nghề mạnh mẽ tiến lên, cũng có tác dụng tiêm một mũi kiên cường cho tất cả người Trung Quốc

Trực tiếp tuyên bố với thế giới: Các ngành các nghề của Trung quốc chúng ta đều đang quật khởi

Lần này, ngay cả các lãnh đạo cũng chưa từng nghĩ đến, một thứ những năm qua bị tất cả mọi người coi nhẹ như virus Rota, vậy mà tại thời khắc mấu chốt này, lại làm ra ảnh hưởng mấu chốt

Ai nói, y học cứu không được người Trung Quốc?

Lần này, Trần Thương nói, có thể cứu

……..

Sự thực luôn chiến thắng bất cứ lời hùng biện nào

Thế nhưng, sự thật vĩnh viễn đỡ không được những lời giảo biện.

Cho dù người ăn nói linh hoạt tới đâu cũng không có cách chống đỡ nổi những kẻ ăn nói xằng bậy.

Lúc này, Phương Chu Một Tử lại thay đổi hướng gió, tráo trở lật lại khái niệm.

Dù sao, cũng không có lý

Cậu còn cách nói nào nữa đây?

Ngay cả công ty Merck của nước Mỹ vốn đang cực kỳ hung hăng mạnh miệng cũng phải trợn tròn mắt.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã sản xuất khoảng hơn một trăm triệu phần virus Rota vắc-xin.

Dù sản xuất với chi phí lại thấp, nhưng tới một trăm triệu phần virus Rota cũng là một con số khổng lồ

Quá bất đắc dĩ, cuối cùng nội bộ công ty phải tổ chức hội nghị

Thương lượng nên làm cách nào để mau chóng bán ra những vắc-xin này.

Nếu thật sự chờ tới khi vắc-xin của Trung Quốc được sản xuất hàng loạt, sau đó tất cả những chuẩn mực đều đáp ứng đủ, lúc đó tất cả đều xong rồi

Phải biết, vắc xin 7 trong 1 của Trung Quốc chỉ có giá 200 đồng tiền

Người tên Trần Thương kia não của anh ta bị nước vào sao?

Dù vắc-xin virus Rota của bọn họ không tính tới chi phí nghiên cứu phát minh, chỉ tính riêng các loại chi phí khác cũng có giá tương đương với hai trăm nhân dân tệ rồi

Làm sao bây giờ?

Vào giờ phút này, càng ngày càng nhiều quốc gia khác trên thế giới, sau khi thấy thành công điển hình của Trung Quốc, lập tức hai mắt đều phát sáng xanh biếc

Phải biết rằng, ngay vào nửa tháng trước.

Bọn họ đã phải đặt mua một lượng lớn vắc-xin 5 trong 1 từ công ty Merck Nước Mỹ, hơn nữa còn phải thông qua con đường ngoại giao, đã thế nhất định phải dựa vào chính sách trao đổi mới hoàn thành được giao dịch này.

Hiện tại thì sao?

Vắc xin 7 trong 1 của Trung Quốc người ta đi ra, hiệu quả càng tốt hơn mà giá cả lại thấp hơn, chỉ có những người não bị nước vào mới đi tìm công ty Merck nước Mỹ

Thế nhưng hiện tại mấu chốt nhất chính là vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương có thể thông qua FDA của nước Mỹ trao quyền khẩn cấp sử dụng hay không?

Tại sao lại là nước Mỹ?

Bởi vì trước mắt trên quốc tế, chí ít có hơn bảy mươi quốc gia sử dụng tiêu chuẩn FDA do Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia của nước Mỹ cấp.

Điều này cũng có nghĩa là, nếu những chỉ nam, thuốc, dụng cụ các loại được FDA của nước Mỹ thông qua, như vậy bọn họ cũng sẽ thông qua.

Thế nhưng, điều mấu chốt hiện tại chính là vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương căn bản không đệ trình cho FDA nước Mỹ tiến hành xét duyệt trao quyền

Điều này rất mấu chốt

Kỳ thật lúc này

Công ty Merck của nước Mỹ đã bắt đầu tiến hành hiệp thương với chính phủ và FDA nước Mỹ, đây chính là một thủ đoạn nhằm trì hoãn trao quyền thông qua cho vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương.

Cũng bởi, gần một trăm triệu liều vắc-xin của bọn họ, còn không biết nên xử lý như thế nào đây

Thế nhưng, bọn họ vạn lần không nghĩ tới chính là, lần này Trần Thương căn bản không có ý định hướng FDA nước Mỹ đệ trình xin xét duyệt trao quyền.

Một màn này lập tức khiến cho đám người đang chú ý tới ngây người

Cậu ta điên rồi sao?

Chương 2149: Phần Thưởng Yêu Nghiệt

Phải biết rằng

Hiện tại công ty y dược của Trung Quốc lấy cái gì làm vinh?

Đương nhiên là lấy việc thông qua FDA nước Mỹ làm vinh

Chỉ cần thông qua, cũng có nghĩa là có thể ra khỏi biên giới đất nước hướng đi thế giới, hướng mục tiêu tới rất nhiều những quốc gia khác.

Thế nhưng, vắc xin 7 trong 1 của Trần Thương đã thay đổi phương thức trước kia. Anh nghĩ, tại sao chúng ta phải xin một nước khác cấp phép?

Anh ta là cái gì?

Điều này lại khiến cho công ty Merck cực kỳ vui vẻ.

Cứ như vậy, bọn họ lập tức có thể triển khai chương trình 'Bán đại hạ giá'

Thế là, công ty Merck bắt đầu giảm giá cả xuống. Giá của vắc-xin 5 trong 1 trực tiếp hạ thấp 60 đôla, đồng thời cam đoan cung cấp với số lượng lớn

Dù đã giảm giá như vậy, nhưng những quốc gia từng yêu cầu vắc-xin trước đây lại từ chối

Dù sao, hiện tại đã có vắc-xin tốt hơn còn rẻ hơn, chúng ta cần gì chứ?

Thế là những quốc gia này dồn dập bắt đầu tiến hành tiếp xúc cùng những ban ngành liên quan của Trung Quốc, hi vọng có thể nhập vắc-xin vào.

Mà đúng lúc này, tổng giám đốc tổ chức Y tế Thế giới tiến sĩ Tedros Adhanom và thành viên ủy ban chuyên gia trực tiếp công bố kết quả xét duyệt có liên quan tới 'Vắc xin virus Rota 7 trong 1 của Trần Thương'.

Hoàn toàn chính xác, năng lực xét duyệt thông qua của tổ chức Y tế Thế giới không bằng những quốc gia kia.

Nhưng với tư cách là cơ cấu xét duyệt phe thứ ba mạnh nhất trên thế giới, xét duyện của bọn họ cũng rất có trọng lượng.

Trong lúc nhất thời, các quốc gia lớn khác tự nhiên là không nhịn được nữa lập tức muốn đi vào Trung Quốc, tiến hành hiệp thương về vấn đề vắcxin

Chuyện này khiến cho nước Mỹ trợn tròn mắt.

Má nó?

Vậy mà lách qua ta

Không sai

Lần này, vắc-xin virus Rota trực tiếp lách qua FDA nước Mỹ, chuyển hướng mục tiêu sang nhiều quốc gia khác

Mà lúc này, nước Mỹ vẫn giữ nguyên tính khí kiêu ngạo như vậy.

Thế nhưng, người nước Mỹ lại tôn trọng tự do, bọn họ cực kỳ lạnh nhạt với khái niệm quốc gia, lại cực độ sùng bái đối với tự do nhân quyền.

Hiện tại, hành vi của FDA đã triệt để chọc giận dân chúng nước Mỹ.

Thậm chí rất nhiều chính phủ bang dồn dập tuyên bố muốn lách qua FDA, tự động xây dựng Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia.

Cục quản lý sản phẩm Y tế quốc gia đầy kiêu ngạo nước Mỹ trực tiếp ngây ngốc.

Tôi nên làm cái gì bây giờ?

Tiếp tục kiêu ngạo sao?

Nếu còn tiếp tục như vậy, vị trí tổng thống cũng xảy ra vấn đề.

Hoàn toàn bất đắc dĩ, chính phủ nước Mỹ lại lần nữa phải thăm Trung Quốc

Hi vọng có thể nhập vắc xin 7 trong 1 vào quốc gia họ.

Sau khi tin tức lãnh đạo Bộ ngoại giao và Bộ vệ sinh nước Mỹ thăm Trung Quốc hi vọng được cứu viện công bố ra bên ngoài, mọi người nháy mắt vỡ tổ

Khi những người dân Trung Quốc nhìn thấy tin tức này, ai nấy đều kích động không thôi

Vào giờ phút này, tình huống như vậy, hoàn cảnh như vậy, xuất hiện trước mặt họ thực sự là một chuyện làm kích động lòng người

Vốn dĩ trong khoảng thời gian này, công ty Merck của nước Mỹ liên tục tăng trưởng... Bây giờ bọn họ lại gặp phải thời khắc gian nan nhất trong lịch sử.

Nhiều vắc-xin như vậy... Bọn họ nên làm cái gì?

Tiếp tục giảm giá? Hay kịp thời ngừng sản xuất để giảm thiểu tổn hại?

Vào giờ phút này, cho dù lôi người ta ra đánh gãy xương, cũng không có ai chịu mua

Hiện tại nhãn hiệu ‘vắc-xin Trung Quốc’ đang mạnh mẽ chuyển hướng ra các quốc gia khác trên thế giới.

Vắc xin 7 trong 1 thần kỳ đến từ Trung Quốc, đang thay đổi cách nhìn về ngành y tế của nhân dân thế giới đối với Trung Quốc

Bán không được thì làm sao bây giờ?

Quyên tặng ư?

Nhưng phải quyên góp cho ai

Hiện tại có cho người ta cũng không muốn dùng.

Ném đi?

Nếu như bọn họ dám ném đi, tổ chức Y tế Thế giới, FDA nước Mỹ, hệ thống bảo vệ môi trường thế giới... Một đống lớn các loại hệ thống sẽ là người đầu tiên đứng ra, nói bọn họ truyền bá virus gây ô nhiễm môi trường sinh thái

Phải biết, vắc-xin virus Rota y dĩ nhiên đều những loại vắc-xin khác

Cho dù chúng được làm yếu đi thì chúng vẫn là virus, ném chúng đi thì chúng cũng là virus

Chúng vẫn sẽ lây nhiễm cho người.

Trong lúc này, công ty Merck đã đi qua khoảnh khắc huy hoàng nhất của họ, một tuần trước đây bọn họ còn diễu võ giương oai, hiện tại chỉ có thể xin phá sản gây dựng lại.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua

Vào sự kiện virus Rota lần này, vắc-xin của Trung Quốc đã hiển lộ tài năng.

Khi năm 2023 đi tới những ngày cuối cùng.

Thời gian bùng nổ vắc-xin này, cuối cùng cũng kết thúc

Với tư cách là đại công thần, tự nhiên Trần Thương cũng nhận được lời mời phỏng vấn đến từ vô số các kênh truyền thông.

Tiêu Nhuận Phương để cho Trần Thương tham dự một trong những hoạt động này, dù sao anh cũng là đại biểu của tổ quốc. Trần Thương hoàn toàn bất đắc dĩ, anh chỉ có thể trích ra một khoảng thời gian từ quỹ thời gian dành cho « khoa tâm thần » để tham gia.

Đối với những lời phỏng vấn từ phía phóng viên, Trần Thương đều đối đáp trôi chảy.

Mắt thấy hoạt động lần này sắp kết thúc.

Đúng lúc ấy, một phóng viên nhịn không được lên tiếng hỏi:

- Giáo sư Trần, ngài có cảm nghĩ như thế nào về những ngôn luận mang tính khiêu khích và một loạt những công kích nhằm vào ngài đến từ phía Phương Chu Một Tử?

Trần Thương lập tức sửng sốt một chút:

- Anh ta là ai?

Một câu này khiến cho toàn trường không biết nên khóc hay cười.

Mà lúc này, Trần Thương cũng nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

[Đinh! Chúc mừng ngài, nhiệm vụ vòng cuối cùng virus Rota đã hoàn thành. Thành công nghiên cứu ra vắc xin 7 trong 1, độ hoàn thành hoàn mỹ, thu được ban thưởng: 1, vắc-xin phòng bệnh học cấp hoàn mỹ; 2, mạch suy nghĩ và nghiên cứu vắc-xin bệnh AIDS có thanh tiến độ 50%]

Sau khi nhìn thấy ban thưởng của hệ thống, Trần Thương không nhịn được hít sâu một hơi.

Vắc-xin phòng bệnh học cấp hoàn mỹ

Vắc-xin bệnh AIDS?

Sau khi nhìn thấy ban thưởng của hệ thống, Trần Thương có chút kích động.

Ta con mẹ nó... Không làm người

Những phần thưởng này quá nghịch thiên.

…….

- Tổ trưởng Mã

- Nha, Tiểu Thương Tử

Trần Thương nhướng mày, anh không biết vì sao gần đây lão Mã lại bành trướng như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thương vẫn giao video call cho Trần Dương.

- Em trai, em trai... Em trai bé nhỏ...

m thanh Trần Dương ở trong điện thoại vang lên, thằng bé mở hai mắt to, nhìn thấy Mã Nguyệt Huy, lập tức mở miệng gọi một tiếng em trai

Gần đây, ngày nào Trần Dương cũng được lão Tần đẩy ra ngoài tản bộ, đứa nhỏ đáng yêu như vậy, gen hoàn mỹ như thế, tự nhiên là đã biến thành bảo bối cũng những bà thím trong công viên.

Thường xuyên qua lại, Trần Dương lại học được thêm một từ ngữ trong đời:

- Em trai

Lão Mã nhìn thấy Trần Dương bi bô, mở miệng gọi một tiếng em trai, lập tức sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả.

- Dương Dương ơi, khi chú đi nhất định sẽ mang đồ chơi cho cháu.

Trần Dương chơi không biết chán, nó liên tục đổi cách xưng hô cho lão Mã, không ngừng kêu:

- Em trai...

Lão Mã lập tức im lặng:

- Sai, là chú

- Là em trai, em trai nhỏ...

...

Ngay từ đầu Trần Thương còn hài lòng.

Thế nhưng… Mấy phút sau, hình như lão Mã còn cố chấp hơn Trần Dương... Hai người trò chuyện huyên thuyên một hồi, Trần Dương đã phải thỏa hiệp, gọi một tiếng anh trai.

Lão Mã cũng thở phào một hơi, từ này cũng tượng trưng cho nhóc con kia thấy anh ta trẻ tuổi nha.

Trần Thương nhìn thấy hai anh em này càng ngày càng thân thiết, không thể nhịn nổi, lập tức lấy điện thoại đi.

Chương 2150: Tham Gia

Lão Mã nhịn không được hỏi:

- Chuyện gì vậy? Thương nhi.

Trần Thương:

- Tôi chuẩn bị tham gia giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu năm nay, đoàn đội bên trong cần một người...

Lão Mã nghe xong, lập tức tinh thần tỉnh táo lại, anh ta cười nói:

- Bác sĩ cấp cứu thuộc khoa chỉnh hình, không còn người nào thích hợp hơn tôi! Đúng không?

Trần Thương sửng sốt một chút, lắc đầu:

- Tôi cần một người dẫn đường, cùng với một linh vật đoàn đội. Anh muốn tham gia không?

Lão Mã lập tức nghẹn lời

Anh ta cảm giác thân thể và linh hồn của mình, thậm chí ngay cả trình độ chữa bệnh cũng nhận lấy sỉ nhục.

- Có thanh toán lộ phí không?

Trần Thương lập tức sững sờ:

- Tự trả tiền

- Đi

Trần Dương trưng ra bộ mặt ngây thơ nhìn hai người, hình như ngôn ngữ của hai người này không giống những từ nhóc con mới học được gần đây.

Tại sao nó cứ cảm giác người ca ca mà nó mới quen này có chút... Thô lỗ.

Dù sao lão Mã cũng ở thủ đô, tìm tới Tỉnh Nhiên dễ hơn nhiều so với anh ta.

Hiện tại đồng chí Tỉnh đơn thuần cũng là vú em.

Thế nhưng khi nhận được lời mời của Trần Thương, Tỉnh Nhiên vẫn dứt khoát quyết định đi.

Tỉnh Nhiên cũng không hài lòng lắm với công việc ở khoa Ngoại lồng ngực bên bệnh viện số hai Đại học Đông Dương.

Với tư cách là phó chủ nhiệm phòng ban, cũng là một nhân tuyển cực kỳ hứa hẹn cho vị trí chủ nhiệm, nhưng lão chủ nhiệm mãi không chịu về hưu, Tỉnh Nhiên cũng không còn cách nào.

Ngược lại Tỉnh Nhiên cũng không quan trọng chuyện ông ta có về hưu hay không!?

Điều mấu chốt chính là ông ta không làm nổi nữa, nhưng cũng không cho người mới có thành tựu.

Có thể nói hiện tại khoa Ngoại lồng ngực âm u đầy tử khí.

Nhiều khi, hoàn cảnh phòng ban rất phức tạp, cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng của mọi người.

Nói thật, ai chẳng muốn phấn đấu cho sự nghiệp của mình? Ai chẳng muốn chứng minh năng lực của mình?

Lời mời của Trần Thương, không còn nghi ngờ gì nữa chính là một cơ hội đối với Tỉnh Nhiên.

Nếu không phải đúng lúc đó vợ anh ta mang thai, Tỉnh Nhiên đã sớm có xúc động muốn chuyển đi nơi khác.

Sau khi tiểu đội thành hình.

Trần Thương tự mình làm đội trưởng, lão Mã làm phó đội trưởng phụ trách ngoại thương khoa chỉnh hình, Đặng Minh phụ trách cấp cứu ngoại chấn thương, Hoàng Tân Hải phụ trách cấp cứu khoa Ngoại thần kinh, Tỉnh Nhiên với tư cách bác sĩ cấp cứu khoa Ngoại tim mạch - lồng ngực, mà người mới Đinh Chiêu thì phụ trách khoa Ngoại tổng hợp, hỗ trợ cho Đặng Minh.

Công việc cấp cứu là một công việc kỹ thuật, thế nhưng nó cũng là một công việc cần kỹ thuật.

Trần Thương cảm thấy hai người Đặng Minh và Đinh Chiêu rất thích hợp để làm việc với nhau.

Anh rất nhanh đã xây dựng xong tiểu đội của mình.

Sau đó bắt đầu thao luyện kỹ năng cấp cứu.

Nói thật, mặc dù Đinh Chiêu là người cất bước trễ nhất, thế nhưng lại là người tiến bộ nhanh nhất.

Cậu ấy là người có năng lực học tập khủng bố nhất trong số những người Trần Thương đã gặp từ trước tới nay.

Ngay cả lão Mã cũng liên tiếp ghé mắt nhìn qua, còn nói một câu với anh:

- Trần Thương, tại sao tôi cứ có cảm giác tiểu tử này biến thái giống hệt cậu vậy?

Trần Thương cũng nhịn không được cười phá lên.

Năng lực cấp cứu của Đinh Chiêu thật sự rất mạnh.

Hơn nữa, không giống những người khác, năng lực của Đinh Chiêu còn chưa thành hình.

Mặc dù Lão Mã là bác sĩ cấp cứu, thế nhưng hắn lại thiên hướng về khoa chỉnh hình, hơn nữa còn nghiêng về Ngoại lồng ngực, thế nhưng Đinh Chiêu lại giống như một cái đinh ốc, có đầy đủ ngộ tính với cấp cứu khoa ngoại

Cậu ấy xuất thân từ khoa ngoại tổng hợp, nhưng lại được học bài bản về khoa chỉnh hình

Nếu như không phải bị giới hạn trong lĩnh vực cấp cứu, Trần Thương cũng hoài nghi có phải nhóc con này cũng có hệ thống hay không.

Bởi vì Đinh Chiêu tồn tại, hình như Đặng Minh cũng muốn cạnh tranh, hoặc nói là anh ấy đã có mục tiêu để tập trung.

Phản ứng hóa học giữa Đinh Chiêu và Đặng Minh đúng là chuyện mà Trần Thương không hề nghĩ tới. Nhưng cạnh tranh và hỗ trợ lẫn nhau ngược lại càng khiến cho hai người thêm hòa hợp.

Nhưng, dần dần, độ khó của những ca cấp cứu ở An Dương đã dần dần không cách nào thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Theo thời gian, sự phối hợp giữa đám người dần dần được nâng cao, cũng khiến cho Trần Thương càng ngày càng ý thức được, bọn họ cần được rèn luyện nhiều hơn.

Nếu không, với dạng trình độ này, căn bản không thể trổ hết tài năng trên sân khấu thế giới.

Trần Thương suy nghĩ, không biết anh có nên liên hệ một chút với lão lãnh đạo hay không, dựa vào ông ấy xem có thể tìm được một cơ hội rèn luyện cho tiểu đội này hay không.

Dù sao, đúng như Dư Dũng Cương từng nói, tiểu đội có thể tham gia tập trận, làm bác sĩ quân y.

Trần Thương thực sự động tâm với bài rèn luyện này.

Thế nhưng, anh cũng biết muốn tham gia tập trận không có đơn giản như vậy.

Ngày 23 tháng 3 tranh tài, hiện tại đã bắt đầu báo danh, thời gian chuẩn bị của Trần Thương chỉ còn hơn hai tháng.

Sau khi do dự nửa ngày, Trần Thương vẫn quyết định bấm điện thoại cho lão lãnh đạo.

- Lãnh đạo, tôi muốn mang tiểu đội cấp cứu của mình làm bác sĩ quân y tham gia tập trận, có thể chứ?

Lão lãnh đạo nhíu mày:

- Cậu muốn tới chỗ kia làm gì?

Trần Thương đem chuyện anh muốn tham gia giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu nói rõ chi tiết một phen.

Sau khi lão lãnh đạo nghe xong, trầm ngâm một lát, mới nói:

- Tôi sẽ hỏi cho cậu một chút, phải biết rằng không phải ngày nào cũng có tập trận.

Sau khi cúp điện thoại, lão lãnh đạo trực tiếp liên hệ với mấy lão tướng quân có quan hệ không tệ với mình, muốn trưng cầu ý kiến bọn họ một phen.

Lão tướng quân cũng biết việc này, nhịn không được nói:

- Mùa đông năm nay có một lần liên hợp quân diễn Nga Hoa, nhưng đó là một cuộc tập trận ba thật.

- Thích hợp không?

Vừa vặn, sau khi tướng quân Tần nghe xong chuyện này, ông vội vàng phụ hoạ nói:

- Đây là chuyện tốt. Có Trần Thương thêm vào, không chỉ có thể cam đoan thực lực các binh sĩ, còn có thể hỗ trợ huấn luyện bác sĩ cấp cứu của chúng ta, đây là chuyện tốt.

Vừa mới nói xong, lão tướng quân Tần đột nhiên nhíu mày:

- Thế nhưng... Diễn tập ba thật không tránh khỏi sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cho bọn họ tham gia liệu có vấn đề hay không?

Hiện tại có thể coi Trần Thương là bảo bối của Trung Quốc nha

Mọi người đều biết.

Thế nhưng, chủng loại diễn tập quân sự khá nhiều, mặc dù hiện tại trên cơ bản đã không còn 'Diễn tập đối kháng' nữa, thế nhưng những hạng mục thường áp dụng chính là kiểm nghiệm tính diễn tập và nghiên cứu tính diễn tập.

Hai loại diễn tập đều là 'Đùa thật', đều là đạn thật, nổ thật, diễn tập quân sự thật. Đây chính là diễn tập 'Ba thật' mà mọi người nói tới.

Trên cơ bản đạn dược dùng bên trong diễn tập đều là đạn thật, có điều đạn và đạn pháo chỉ được sử dụng vài loại hình mà thôi.

Trong các cuộc tập trận giữa người thật với nhau, hầu hết đều sử dụng đạn giấy, nhìn chung sẽ không gây ra nguy hại cho những người khác.

Nhưng lúc tiến hành diễn tập đối với một mục tiêu hoặc công trình quân sự cố định nào đó, bình thường đều sẽ dùng đạn thật.

Bởi vì ở khu mục tiêu không có nhân viên tiến hành thao tác, sẽ không gây ra nguy hiểm quá lớn.

Mà khi tiến hành diễn tập kết hợp các quân binh chủng, thiết bị công nghệ cao sẽ được sử dụng để tính toán trước, nhằm tránh chênh lệch thời gian và ngăn ngừa chấn thương do tai nạn trong quá trình luyện tập.

Chương 2151: Danh Y Toàn Quốc

Kỳ thật diễn tập không hề đơn giản như vậy, vẫn còn những tình huống chưa được chuẩn bị tốt.

Nếu bất cứ tình huống nào cũng được dự đoán và chuẩn bị từ trước, như vậy lần diễn tập này cũng mất đi ý nghĩa tồn tại của nó.

Chỉ có học được cách thích ứng với những thay đổi, chúng ta mới có thể bình tĩnh đối mặt với những nhiệm vụ bất ngờ khác nhau.

Vì lẽ đó, mỗi lần quân diễn đều sẽ có đủ loại thương vong, có điều phần lớn đều có thể khống chế được.

Tướng quân Tần tự mình gọi điện thoại cho Trần Thương, nói tỉ mỉ kỹ càng những chuyện liên quan tới tập trận cho anh biết.

Sau khi Trần Thương nghe xong, anh lại đắn đo nửa ngày, thậm chí còn triệu tập tiểu đội thành viên tới mở một cuộc họp.

Anh muốn lắng nghe ý kiến của mọi người, dù sao tất cả mọi chuyện đều dựa trên nguyên tắc tự nguyện.

Hơn nữa, vấn đề lần này còn có tỷ lệ nguy hiểm nhất định.

Thế nhưng, sau khi Trần Thương nói tin tức này, mỗi người đều đặc biệt vô cùng kích động.

Ngay cả lão Mã cũng hưng phấn lên. Vốn xuất thân từ quân y, nhưng lão Mã không nghĩ tới lúc còn sống, anh ấy còn có thể trở về quân y một lần, vì vậy anh ấy xoa xoa tay tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Cùng ngày hôm đó, Trần Thương trình lên danh sách nhân viên với phía trên, chờ đợi bên trên xét duyệt kỹ càng tỉ mỉ.

Thế nhưng, với nguyên nhân là Trần Thương tự mình đề cử, hơn nữa tầm quan trọng của bác sĩ theo đội cũng không quá mạnh, cho nên mọi chuyện cũng dễ dàng hơn một chút.

Rất nhanh

Trần Thương đã nhận được tin tức

Một tuần sau, tiểu đội bọn họ được tham gia quân diễn, mà địa phương chính là vùng hoang dã phương Bắc đang có nhiệt độ âm 20 đến 30 độ.

Bởi vì đây cũng không phải một lần tập trận cực kỳ trọng đại, chỉ là quân diễn phổ thông, vì lẽ đó thời gian diễn ra cũng không dài, chỉ có hai tuần ngắn ngủi.

Sau khi tham gia quân diễn, vừa vặn cũng là lúc mọi người trở về ăn tết.

Cũng không có quá nhiều ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày. Sau khi hoàn tất những bước chuẩn bị, Trần Thương tạm biệt Tiểu Trần Dương và Tần Duyệt, lên đường đi Đông Bắc.

Đối với một chuyến này, tất cả mọi người đều tràn đầy chờ mong và lo lắng.

Đầu tiên một đoàn người Trần Thương tới thủ đô, tiến hành thống nhất tổng hợp với nhân viên bệnh viện quân y, sau đó, một đoàn người theo quân đội cùng đến đông bắc.

(Ngoại cấp cứu: cấp cứu khẩn cấp bên ngoài bệnh viện)

……..

Khí trời rét lạnh, hoàn cảnh ác liệt.

Hành quân cần phải diễn ra nhanh chóng.

Những thứ này đều đang khảo nghiệm ý chí của con người.

Chuyện này đối với mấy người Trần Thương mà nói, là một lần huấn luyện và trải nghiệm mà từ trước đến giờ chưa từng có.

Trải qua mấy ngày, ngoại trừ Trần Thương, lão Mã và Đặng Minh, thì mấy người khác đều vô cùng tiều tụy.

Tất cả mọi người đang mạnh mẽ lấy lại tinh thần.

Ở chỗ này, mọi người không cần phải lo lắng về những bệnh cấp tính nhồi máu cơ tim, suy tim vân vân nữa, ở chỗ này, chỉ có một loại bệnh, gọi là chấn thương ngoại khoa

Anh mãi mãi sẽ không biết, chảy máu mũi sau chấn thương có thể cần phải phẫu thuật mổ sọ.

Anh cũng không biết, cái gì gọi là điếc bùng phát và cách giải quyết

Cho dù chỉ là nứt da chân, xử lí muộn cũng có thể gây ra hoại tử cả cơ quan, thậm chí là phải cắt bỏ

Cũng may là không đến bước đó.

Thế nhưng, mới chỉ mấy ngày chứ?

Các bệnh nhân liên tiếp và tình huống đột nhiên xảy ra đã khiến cho vẻ kiêu ngạo cuối cùng của Trần Thương và các thành viên tiểu đội vùi lấp ở trong tuyết

Dưới tình huống như thế

Lòng của Trần Thương cũng như lửa đốt.

Bởi vì không phải tất cả các loại bệnh anh đều biết, Trần Thương với tinh thần phấn chấn trong ngày thường, cuối cùng cũng đã có chút quẫn bách

Có môt loại cảm giác giật gấu vá vai.

Chuyện này khiến cho người ta có một loại cảm giác đó là...

Cho dù có như thế nào, thì anh cũng sẽ không biết, chỗ nào sẽ còn bị thương?

Đây chính là chấn thương Ngoại khoa sao?

Một mình anh căn bản là không thể tổng kết quy nạp, bất kì tình huống nào cũng đều có khả năng phát sinh thành ngoại khoa.

Giờ phút này, Trần Thương bỗng hiểu rõ

Có lẽ đây chính là cấp cứu?

Chẩn đoán bệnh khẩn cấp, xử lí khẩn cấp, anh căn bản không thể đáp ứng nổi, trong thời gian ngắn nhất, anh cần phải căn cứ vào kinh nghiệm của chính mình, để đưa ra lựa chọn và trị liệu chính xác nhận

Mà sự lựa chọn của anh sẽ quyết định số phận của bệnh nhân

Giờ phút này, Trần Thương cảm nhận được một loại áp lực trước giờ chưa từng có

Nhưng Trần Thương cũng không dám có nửa phần sợ hãi, bởi vì anh là linh hồn của đoàn đội này, cũng là linh hồn của đại đội.

Ở trong một hoàn cảnh như thế, Trần Thương cảm nhận được áp lực

Ngay sau khi một bệnh nhân bị gãy xương được Trần Thương đặt khớp xương lại vị trí cũ.

Ngay lúc này, đột nhiên anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Chúc mừng ngài, cấp độ đã tăng lên cấp 80!】

Trần Thương lập tức sửng sốt một lát

Nói thật thì anh vẫn luôn không quá để ý đến cấp độ, nhưng không nghĩ đến, trong lúc vô tri vô giác mà bản thân đã lên đến cấp 80

Bản thân cũng xem như là cấp bậc danh y toàn quốc rồi đúng không?

Thế nhưng, có tác dụng gì?

Ngay lúc này, Trần Thương đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Đinh! Chúc mừng ngài, nhận được danh hiệu: Danh y toàn quốc!】

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Cái danh hiệu này có thể làm được gì?

【Đinh! Hệ thống nhắc nhở, sau khi ngài đạt đến cấp 80, ngài sẽ được mời vào Đường của các danh y (máy chủ của quốc gia), ngài có thể hỏi và chia sẻ kinh nghiệm Y học trong Đường danh y (máy chủ quốc gia)!】

Trần Thương lập tức sửng sốt.

Trên màn hình ảo, Trần Thương mở Đường danh y ra, lập tức phát hiện, có vô số danh y giống như Vân Dương đã từng xem qua chợt lóe sáng lên.

Từ Hoa Đà đến Tôn Tư Mạc rồi đến Lý Thì Trân...

Rồi lại đến những bác sĩ hiện đại đỉnh cấp kia.

Tất cả đều có ở đây

Đây là một cơ sở dữ liệu khổng lồ

Nơi này chắc chắn chứa đựng kinh nghiệm và kỹ năng của vô số bác sĩ?

Nghĩ đến đây, Trần Thương lập tức kích động lên.

Đúng

Hỏi thử

Trước hãy kiểm tra thử xem điếc tai bùng phát vừa rồi nên xử lí như thế nào?

Nhưng rất nhanh, âm thanh nhắc nhở vang lên.

【Đinh! Điểm cống hiến không đủ!】

Trần Thương lập tức mơ màng, điểm cống hiến, là thứ gì?

Vào lúc này, Trần Thương chú ý đến, thì ra trong cột thông tin của mình có thuộc tính của chính mình.

【Trần Thương: Danh y toàn quốc

Điểm cống hiến: 0 điểm!】

Trần Thương sửng sốt, điểm cống hiến là 0 điểm?

Làm sao để nhận được?

【Đinh! Nhắc nhở, sau khi ngài làm phẫu thuật đạt đến tiêu chuẩn, đều sẽ được hệ thống thu nhận, căn cứ vào độ khó của phẫu thuật, độ khó hoàn thành... Sẽ nhận được điểm cống hiến khác nhau!】

Trần Thương lập tức sửng sốt?

Hiện tại căn bản là không làm phẫu thuật

Làm sao bây giờ?

Anh bắt đầu cảm thấy khó khăn.

Bây giờ, Trần Thương có một loại cảm giác sợ hãi, nếu như không có đủ điểm cống hiến, thì anh rất lo lắng tiếp theo sẽ xảy ra tình huống.

Nhưng bây giờ, không có một phẫu thuật để làm nào, đi đâu để kiếm độ cống hiến đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên Trần Thương nghĩ đến một cách

Không có phẫu thuật nhưng có thể cọ mà

Vào giờ phút này, nhiệm vụ của đại đội 1 vừa mới kết thúc, tất cả nhân viên của đại đội đều đang tu chỉnh.

Chương 2152: Đường Danh Nhân? Điểm Cống Hiến

Hôm nay, mọi người đều mệt lả lơi.

Ngay cả lão Mã thiết thô lỗ như thế mà cũng co rúc ở trong chăn, ngủ say sưa giống như một... Đứa trẻ ngốc nghếch.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt của Trần Thương dời về phía Phòng Y tế cấp cứu đnag xây dựng ở cách đó không xa.

Nơi này là chỗ cả đại đội tiên phong.

Mà đại đội tiên phong lúc này vẫn còn đang chấp hành nhiệm vụ.

Trần Thương lên tiếng chào hỏi Hắc Tổng:

- Đại đội trưởng, bên này không có việc gì, tôi qua bên đại đội tiên phong để xem thử có gì cần giúp đỡ hay không?

Hắc Tổng lập tức sững sờ:

- Bác sĩ Trần, cậu cũng không nhàn rỗi như chúng tôi, không cần nghỉ ngơi một chút sao?

Trần Thương nhìn qua Cảnh Hồng Minh và mấy nhân viên y tế khác đang đưa một bệnh nhân vào lều trại, cắn răng nói một câu:

- Aiz, nhìn thấy nhiều người bị thương như thế, tôi không ngủ được

- Tôi đi đây

Hắc Tổng nhìn vào bóng dáng Trần Thương đang đi về phía xa, không chịu đựng được mà nghiêm túc lên.

Mẹ nó, đây mới chính là bác sĩ

.....

Mà lúc này, đám người Cảnh Hồng Minh đang chuyển đến một bệnh nhân bị gãy ngón tay, hơn nữa trên mu bàn tay còn có miệng vết thương.

Đây là một ca phẫu thuật có độ khó cao và lâu

Độ khó rất cao

Dù sao cũng có nhiều vết thương ở gân bắp thịt, cần phải khâu lại, hơn nữa nếu như muốn khôi phục nhanh chóng, thì hệ số độ khó không chỉ có nửa điểm.

Cảnh Hồng Minh đã cầm dao phẫu thuật lên, đang chuẩn bị tiến hành phẫu thuật

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông từ trong gió tuyết xông vào

Nhìn thấy Trần Thương, Cảnh Hồng Minh lập tức sửng sốt

- Cậu đến làm gì?

Cảnh Hồng Minh không nhịn được mà nhíu mày.

Hiện tại trong trung đoàn đều đang đồn Cương đại đội 1 có số tốt, gặp được nhóm người Trần Thương, chuyện này khiến cho người phụ trách Đội chữa bệnh lần này, đội trưởng của Đội chữa bệnh, đại tá Cảnh Hồng Minh rất không thoải mái.

Phẫu thuật lần này chính là lúc để chứng minh bản thân.

Vừa khéo là khâu lại găn bắp thịt của Cảnh Hồng Minh rất tốt

Chỉ là, anh ta vừa mới hỏi ra vấn đề, thì mấy vấn đề tiếp theo của Trần Thương khiến cho anh ta có chút nghi ngờ cuộc sống, càng khiến cho bệnh nhân có chút hoài nghi Cảnh Hồng Minh

- Để tôi làm ca phẫu thuật này đi, mức độ tổn thương của gân bắp thịt tương đối cao

Cảnh Hồng Minh nghe thấy những lời này lập tức trợn tròn mắt, trong đầu đều là: ??? đáng yêu.

Trong lúc nói chuyện, rửa tay xong liền đeo găng tay vào, chuẩn bị tiến đến.

Quan trọng là Cảnh Hồng Minh còn bị áp chế trước khí thế của Trần Thương.

Không chịu được mà tránh ra

Còn những trợ thủ của phẫu thuật khác càng là mịt mờ.

Cho đến khi Trần Thương bắt đầu làm sạch vết thương, thì Cảnh Hồng Minh mới không nhịn được mà đen mặt hỏi:

- Cậu muốn làm cái gì?

Trần Thương nhìn vào bệnh nhân, không nhịn được nói:

- Anh biết tổn thương gân bắp thịt của bệnh nhân là mức độ nào không?

- Anh biết tiêu chuẩn khâu trong giai đoạn cấp tính của chấn thương gân gấp và gân duỗi không?

- Anh biết độ căng tối ưu cho chỉ khâu trong hướng dẫn phục hồi gân mới nhất không?

.....

- Một vấn đề cuối cùng, anh biết tôi là ai không?

Mấy câu hỏi, trong lòng Trần Thương cũng không chắc chắn

Cảnh Hồng Minh nhất thời nghẹn lời

Một bác sĩ ở bên cạnh không nhịn được mà nói:

- Giáo sư Trần... Là chủ nhiệm của trung tâm hồi phục gân bắp thịt quốc tế, cũng là người sáng lập của Phương pháp khâu lại gân bắp thịt Trần Thị

Trần Thương nhẹ nhàng thở ra

Cũng may là có vai phụ

Xem ra ca phẫu thuật này, ổn rồi

……

- Kéo

- Nào, rửa một chút

- Pen kẹp kim

....

Bên trong phòng phẫu thuật, phẫu thuật căng thẳng còn đang tiến hành.

Cảnh Hồng Minh đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Nếu như để anh ta làm trợ thủ cho Trần Thương, thì chắc chắn anh ta sẽ từ chối, người đàn ông này hoàn toàn không nể mặt mình.

Còn nếu như để anh ta ra ngoài, thì anh ta cũng không nỡ, dù sao thì kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt của Trần Thương đúng là xuất sắc hơn anh ta quá nhiều.

Nhưng, cho dù là vậy, thì cậu cũng không thể cướp dao phẫu thuật của tôi chứ

Chúng ta có thể thương lượng lại mà, nói không chừng cậu hỏi một tiếng, tôi sẽ đồng ý

Nói tóm lại, hiện tại thượng tá Cảnh rất oan ức.

Nói thế nào thì tôi cũng là người phụ trách chủ yếu của lần này, cậu làm như vậy.... Quá sỉ nhục người khác rồi, không nể mặt.

Bên trong phòng phẫu thuật được xây dựng đơn giản, bầu không khí lúc này vô cùng không tự nhiên.

Thực ra Trần Thương cũng có chút xấu hổ.

Vừa phẫu thuật, anh cũng đang suy nghĩ hạ một bậc thang cho thượng tá Cảnh.

- Đại đội trưởng Cảnh, thực ra... Không phải là tôi muốn cướp phẫu thuật của anh, mà là độ khó của khâu lại gân bắp thịt này quá cao, chuyện này...

Khuôn mặt của Cảnh Hồng Minh càng đen hơn

Cậu lại nói là tôi không có năng lực sao?

Trần Thương thấy thế, cũng biết bản thân đã sai, suy nghĩ một lát liền giải thích:

- Thực ra... Ca phẫu thuật này cũng không khó, anh nhìn, lúc khâu lại gân bắp thịt, đặc biệt là gân bắp thịt gập, nếu như sử dụng đường khâu K với đường khâu B, và phương pháp đâm kim của Tang...

Cảnh Hồng Minh thấy thế, cũng không khỏi tiến lại gần, anh ta cũng biết kỹ xảo khâu lại của Trần Thương lợi hại, cái tên 'Phương pháp khâu lại gân bắp thịt Trần Thị' anh ta cũng đã nghe đến.

Trong lúc nhất thời, đám người cũng bị phẫu thuật của Trần Thương thu hút.

Trần Thương làm rất nghiêm túc, thậm chí còn có một vài phát huy siêu trình độ.

Phẫu thuật có mị lực

Đặc biệt là đối với những nhân viên chuyên nghiệp mà nói.

Ví dụ như phẫu thuật lúc này đây của Trần Thương, trong nháy mắt đã kéo khoảng cách của anh và thượng tá Cảnh Hồng Minh sát gần lại.

Không sai

Dường như Cảnh Hồng Minh đang tiến gần đến người của Trần Thương... Khoảng cách thật sự rất gần.

Làm xong phẫu thuật, mấy vị trợ thủ đều nhìn vào Trần Thương một cách tràn đầy kính ngưỡng.

Đây quả thật là một đỉnh cao của kỹ thuật khâu lại gân bắp thịt.

Đương nhiên, Trần Thương đã vì điểm cống hiến mà liều mạng rồi.

- Giáo sư Trần vất vả rồi

Trợ thủ không nhịn được nói:

- Ca phẫu thuật này thật sự rất kinh điển

Trần Thương quay người, không nghĩ đến lại vừa khéo đụng phải Cảnh Hồng Minh.

Mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Bầu không khí lúng túng.

Trần Thương vội vàng cười xấu hổ:

- Đại đội trưởng Cảnh, chuyện này... Rất cảm ơn anh vì đã cho tôi cơ hội làm phẫu thuật lần này.

Nghe thấy Trần Thương nói như thế, cuối cùng Cảnh Hồng Minh cũng tìm một bậc thang, mặc dù cười không nổi, nhưng vẫn gật đầu tỏ ý là đã hiểu, dù sao người ta cũng mới chỉ ba mươi tuổi, người trẻ tuổi, có thể hiểu

Liều lĩnh, lỗ mãng

Nhưng, ngay sau đó, Trần Thương lại hỏi:

- Đại đội trưởng Cảnh, về sau có phẫu thuật khó thực hiện nào, có thể gọi tôi, tôi ở ngay bên cạnh mọi người.

Gần đây, Cương đại đội 1 và đại đội tiên phong đã thống nhất và phối hợp hoạt động, vậy nên hai phòng y tế cũng ở cùng một chỗ.

Nhưng khi nghe thấy lời nói của Trần Thương, khuôn mặt của Cảnh Hồng Minh không nhịn được mà càng đen hơn

Đây là ý gì?

Tôi đường đường là thượng tá của bệnh viện chiến trưởng, chủ nhiệm của Cấp cứu chấn thương, mà còn cần cậu giúp đỡ sao?

- Làm tốt chuyện của cậu đi, về sau không cho phép chạy lung tung, nghe theo sắp xếp của tổ chức

- Bài tập quân sự tuyệt không phải là chuyện nhỏ, cậu phải nghe theo mệnh lệnh của tổ chức.

Cảnh Hồng Minh cũng không nói gì quá đáng với Trần Thương, dù sao thì... Sức ảnh hưởng và địa vị của cái tên này còn đang bày ra đó.

Chương 2153: Liều Mạng Kiếm Điểm Cống Hiến

Trần Thương cũng không tức giận, cười cười, lên tiếng chào hỏi rồi rời đi.

Cảnh Hồng Mình nhìn thấy Trần Thương rời khỏi, không nhịn được mà nhẹ nhàng thở ra.

- Mấy người các cậu, sau này ít học theo Trần...

Ngay lúc này, màn cửa đột nhiên xốc lên, Trần Thương lại đi vào lần nữa

Lập tức, Cảnh Hồng Minh liền đỏ mặt lên

Trần Thương cười cười lúng túng, giả vờ từ trong túi lấy ra một bản tư liệu đi qua.

- Đại đội trưởng Cảnh, đây là phương pháp khôi phục khoẻ mạnh gân bắp thịt mà chúng tôi nghiên cứu ra, có hiệu quả rất tốt đối với việc khâu phục khoẻ mạnh gân bắp thịt sau này.

Cảnh Hồng Minh lập tức sửng sốt, nhìn vào Trần Thương, có chút lúng túng và xấu hổ.

Dù sao thì hướng dẫn phục hồi gân bắp thịt này cũng xem như là cuộc sống riêng tư, trong tình huống bình thường thì có ai lại cho người khác chứ.

Phen này của Trần Thương là đang lấy lòng.

Khiến cho Cảnh Hồng Minh cảm thấy có phải là bản thân đã quá tính toán chi li hay không, không đủ đại khí?

- Cái này... cảm ơn

Cảnh Hồng Minh khụ khụ một tiếng nói.

Trần Thương vẫy vẫy tay, rồi rời đi.

Mấy người xung quanh dồn dập chào hỏi:

- Giáo sư Trần đi thong thả

- Tạm biệt giáo sư Trần

.....

Sau khi Trần Thương rời đi, vội vàng đi về doanh địa của mình, trên đường đi, Trần Thương không kịp chờ đợi, liền vội vàng mở màn hình ảo ra.

【Đinh! Hoàn thành một ca phẫu thuật khâu lại gân bắp thịt cấp lãnh chúa, độ hoàn thành hoàn mỹ, nhận được 20 điểm cống hiến.】

Nhìn kỹ, thì phẫu thuật vừa rồi của mình nhận được 20 điểm cống hiến.

Ngay sau đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

【Đinh! Dạy Phương pháp khâu lại gân bắp thịt Trần Thị cho năm người, cũng truyền thụ phương pháp khôi phục gân bắp thịt khỏe mạnh vận động, nhận được 100 điểm cống hiến.】

Trần Thương lập tức sửng sốt

Không nghĩ đến... Dạy người cũng có thể nhận được điểm cống hiến?

Nghĩ đến đây, Trần Thương đứng tại chỗ, có chút không muốn đi.

Anh quay đầu lại nhìn về phía căn phòng kia.

Do dự mãi, gấp rút quay lại

Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ...

Trần Thương nghiêm túc giảng cho nhóm người Cảnh Hồng Minh rất lâu.

Đáng tiếc là.

Lúc tờ mờ sáng, Trần Thương mới chậm rãi rời đi.

Đáng tiếc duy nhất chính là... Trần Thương không nhận được bất cứ điểm cống hiến nào.

Sau khi trở về, lão Mã ngốc nghếch đã tỉnh lại, nhìn thấy Trần Thương trở về, không nhịn được hỏi:

- Thương nhi? Cậu đã đi đâu vậy?

Lúc này, Hắc Tổng đang chờ xuất phát, nhìn thấy Trần Thương mới trở về, không nhịn được mà chào anh một cái.

Lão Mã nhìn thấy lại càng thêm chóng mặt.

- Thương nhi, rốt cuộc thì cậu đã đi đâu thế?

Khuôn mặt Trần Thương phiền muộn mà thở dài, lắc đầu:

- Không có gì, không có gì, tôi đi chợp mắt một chút.

Nói xong, liền chui vào đi ngủ.

Thực ra Trần Thương không mệt, có nước thuốc tinh lực và nước thuốc thể lực để chống đỡ, chịu một đêm cũng không tính là gì.

Thế nhưng, anh đang mệt lòng.

Dù sao cũng miệng lưỡi cả một đêm, kết quả không có một điểm cống hiến nào.

Chuyện này khiến cho Trần Thương có chút hoài nghi cuộc sống.

Xem ra sau này phải chú ý hơn.

Mà lúc này, lão Mã lại không rõ lắm, nhìn qua hướng mà Trần Thương trở về, lúc này... Nhóm người Cảnh Hồng Minh từ trong lều vải đi ra, dáng vẻ cuộc sống không còn gì luyến tiếc.

Lão Mã lập tức trầm mặc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khiến cho đại đội trưởng Cảnh nhìn qua bên lều vải của mình với ánh mắt phức tạp.

Cảnh Hồng Minh thật sự mệt rồi

Không nghĩ đến thằng nhãi Trần Thương này thật sự có thể nói.

Kèm theo nhiệm vụ của đại đội tiên phong kết thúc, cuối cùng bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi.

Bên này, sau khi Trần Thương suy nghĩ lại một lúc, mở màn hình ảo ra, sau khi lục soát một phen, phát hiện có thể nhìn thấy đủ các loại video dạy học.

Mức tiêu hao điểm cống hiến của các video có độ khó khác nhau là khác biệt.

Mà hiếm thấy nhất cũng chỉ là 30 điểm cống hiến.

120 điểm cống hiến của Trần Thương đã đủ cho anh học tập rất nhiều.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Trần Thương cũng nhẹ nhàng thở ra.

.....

Kèm theo với hành quân của Cương đại đội 1.

Mấy người Trần Thương cũng muốn đi theo.

Nhưng, chuyện khiến đội trưởng Hắc Tổng hài lòng chính là, sau khi có nhóm người Trần Thương, bài tập quân sự lần này không có người nào tử vong.

Sau khi bị thương đã được cấp cứu rất kịp thời, rất ít di chứng

Chuyện này cũng khiến cho những dây thần kinh đang căng thẳng của mọi người đã thả lỏng hơn một chút, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Bác sĩ Trần à, có mọi người, tôi rất kiên định

Hắc Tổng không nhịn được mà vừa cười vừa nói.

Thanh niên Tứ Xuyên với làn da đen nhánh này khiến cho người ta có cảm giác rất thân thiết.

- Khiến cho tôi không có nỗi lo về sau

Trung đội trưởng ở một bên đùa giỡn:

- Nếu không, thì bác sĩ Trần hãy đến quân đội của chúng tôi đi

- Đúng đấy, quân đội rất tốt

Cấp cứu có ở khắp mọi nơi.

Mặc dù chỉ là diễn tập, nhưng khi đạn giấy phóng đến, thỉnh thoảng đánh vào người cũng rất đau.

Cho dù là những chỗ nổ được nhắm mục tiêu kia, mặc dù không phải trong đám đông.

Nhưng chạy nhanh xuyên qua những chỗ nổ nhắm mục tiêu kia cũng khiến cho người ta kinh ngạc run sợ.

Loại diễn tập này, cũng không chỉ là đang luyện tập chiến thuật, mà còn là luyện tập sự can đảm của quân đội, một sĩ binh can đảm

Những cục đá sau khi nổ tung sẽ rơi xuống đầu, mặc dù có mũ sắt, nhưng cũng hơi đau.

Nhưng đám người này đều là binh lính trẻ tuổi, dường như không thèm để ý chút nào.

Cuối cùng hôm nay Trần Thương cũng đã gặp được thực chiến tay không tấc sắt.

Binh lính của đối phương là một nhóm cao lớn uy vũ, Trần Thương đứng ở phía sau mà cũng còn lo lắng.

Bởi vì đây không phải là diễn kịch, là quyền quyền đều là thịt.

Mặc dù không đến mức bị thương nặng, sau khi bị đánh bại xem như là thất bại, nhưng loại cảm giác chấn động kia cũng là trước giờ chưa từng có.

Tiêu chuẩn phán định thắng bại của bài tập quân sự có rất nhiều, chủ yếu là dựa theo có đạt được mục tiêu hay không để làm chuẩn.

Ví dụ như bài tập pháo binh chỉ là vòng quanh đỉnh núi, quy định sẵn toạ độ, sau khi bắn pháo xong thì xem anh bắn trúng đích bao nhiêu.

Các cuộc diễn tập kết hợp binh chủng quy mô lớn, mà những nơi đạn pháo rơi xuống đều nằm trong một khu vực nhất định.

Loại đối kháng này cũng có, dựa theo tỉnh lệ tính toán.

Vốn dĩ cho rằng trong đối kháng, loại vật lộn đối phương này sẽ có ưu thế, thế nhưng Trần Thương không nghĩ đến là... Thân hình của Hắc Tổng nhìn thì không cao lớn, nhưng sức chiến đấu lại rất cao.

Kết thúc trận đối kháng ngắn ngủi này, Trung Quốc dựa theo tỉ lệ, chắc chắn là đã giành thắng lợi

Sau đó tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Đây là một hạng mục tiêu hao thể lực, vừa mới chiến thắng xong liền phóng nhanh.

Khoảng thời gian này, năng lực rèn luyện của tiểu đội Trần Thương cũng càng ngày càng mạnh.

Mặc dù trong lúc đó cũng bị thương nhẹ, nhưng cũng không có vấn đề lớn.

Nhưng, khi bộ đội tiến đến bên cạnh một toà nhà cao, Hắc Tổng đi qua vị trí được đánh dấu, chờ đợi đợt tấn công từ xa ở phía sau.

Sau khi kết thúc ném bom chính xác, cũng có nghĩa là một nhiệm vụ chiến thắng của mục tiêu.

Quá trình rất suôn sẻ

Thế nhưng, trong lúc rút lui, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Một tên binh sĩ người Nga không kịp lui giữ, mặc dù đã rời khỏi khu vực xác định, nhưng sau khi kết thúc ném bom, một tảng đá cao thấp đã đánh trúng xe.

Chương 2154: Xảy Ra Tai Nạn Ngoài Ý Muốn

Xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Không sai

Chuyện ngoài ý muốn của bài tập quân sự thường chính là xảy ra như thế.

Hai tên binh sĩ của đối phương đã hôn mê tại chỗ.

Mà lúc này, cứu viện của đối phương căn bản là không đến kịp.

Đại đội tiên phong là đội ngũ có khoảng cách gần nhất, hiện tại bọn họ cũng không mang theo số lượng lớn đồ cấp cứu, dù sao cũng là tiến nhanh chiếm lĩnh.

Vậy nên, chỉ có thể nhanh chóng lực chọn phương pháp cấp cứu, hoàn thành cấp cứu

Trên tay chỉ có một người tương đối nghiệm trọng, hơn nữa cứ nhất thiết lại là một trung tá, tên là August Wolf.

Trong lúc ất thời, công việc cấp cứu cũng vội vàng mở rộng

Lúc này, Cảnh Hồng Minh rất gấp gáp

Nói thật thì, có đôi lúc loại bài tập quân sự này, đối phương bị thương còn phiền phức hơn cả đội nhà bị thương.

Huống hồ còn là một sĩ quan.

Hiện giờ, August Wolf đã bất tỉnh.

Mấy vị binh sĩ Nga xung quanh đều rất gấp gáp, nhanh chóng liên hệ với đội chữa bệnh

Sau khi Cảnh Hồng Minh nhìn thấy đối phương, nhưng luyên thuyên mấy câu cũng nghe không hiểu.

Anh ta không hiểu tiếng Nga, đối phương cũng không hiểu tiếng Trung, chờ phiên dịch sao?

Mẹ nó, đúng là phiền phức

Thời gian để chờ nhân viên công tác thật sự không kịp.

Cảnh Hồng Minh cũng không đoái hoài đến chuyện khác, vội vàng bắt đầu cấp cứu.

Mở đường hô hấp ra

Cầm máu

Đây đều là những thao tác cấp cứu nhất định phải tiến hành.

Nhưng bệnh nhân đã ngất xỉu, khiến cho Cảnh Hồng Minh ý thức được không thích hợp.

Ngay lúc này, đột nhiên một vị bác sĩ trẻ tuổi ở bên cạnh Cảnh Hồng Minh vừa mới kiểm tra xong cơ thể của bệnh nhân, lập tức biến sắc

Báo cáo với Cảnh Hồng Minh:

- Đội trưởng Cảnh, xảy ra chuyện lớn rồi

- Sao thế?

Cảnh Hồng Minh lập tức sững sờ

- Không cầm máu được

Sau khi nói chuyện này, Cảnh Hồng Minh liền trực tiếp mở to mắt.

Vào lúc này, không cầm máu được là có ý gì?

Nhiệt độ không khí lúc này là dưới 30 độ.

Bệnh nhân lại bị xuất huyết.

Nếu như không cầm được màu, thì huyết áp sẽ không thể ổn định được, giảm lượng máu tuần hoàn hữu hiệu, mất máu nhiều cũng có thể khiến cho nhiệt độ cơ thể giảm đột ngột

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, căn bản là không thể chống đỡ được quá lâu, chắc chắn xong đời

Thời gian lập tức trở lên vô cùng sốt ruột.

Cho dù là không khí dưới 30 độ, thì cảnh sáng trên đầu vẫn cứ chảy mồ hôi.

Quá gấp gáp rồi

Vào lúc này, đội ngũ của Hắc Tổng cũng chạy đến.

Đội cứu viện cấp cứu Nga cũng đã chạy đến.

Bệnh nhân hiện tại căn bản không thể di chuyển tuỳ ý.

Bởi vì gặp phải một vấn đề lớn

Gãy xương chậu

Gãy xương chậu nghiêm trọng là tổn thương thường thấy nhất khi gặp tai nạn xe cộ, cũng là tổn thương nguy hiểm nhất.

Bởi vì ở đây có động mạch chủ, mà sau khi tổn thương thì cứu viện sẽ rất phiền phức.

Sau khi đội cứu viện Nga và phiên dịch chạy đến, Cảnh Hồng Minh nhanh chóng báo lại tình huống một lần.

- Gãy xương chậu... Cùng với cú sốc chấn thương, hệ số nguy hiểm rất cao

Phải làm sao bây giờ?

Xử lý gãy xương chậu như thế nào, di chuyển bệnh nhân như thế nào, cầm máu như thế nào

Ba vấn đều này đã khiến cho nhân viên đến đây để cấp cứu chữa bệnh lâm vào giằng co

Vào lúc này, không biết là ai đã nói:

- Đội trưởng Cảnh, có cần gọi giáo sư Trần không?

Một câu nói, đã đánh thức Cảnh Hồng Minh.

Nhưng Cảnh Hồng Minh lại nhíu mày, Trần Thương đến cũng không thể giải quyết ổn

Ngược lại còn tăng thêm phiền phức cho Trần Thương.

Thật lòng mà nói

Cảnh Hồng Minh lúc này đã phán quyết tử hình cho vị trung tá người Nga này.

Nhiệt độ không khí như thế, xuất huyết như thế...

- Tích tích tích...

Kèm theo âm thanh cảnh báo vang lên.

Mọi người đều biết là huyết áp đã đạt đến giá trị giới hạn.

Mặc dù chảy máu không nhiều, thế nhưng chỉ cần không giải quyết việc gãy xương chậu, thì xuất huyết nội bộ rất khó hoàn thành.

Phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc này, đột nhiên một chiếc xẽ dừng lại bên cạnh mọi người.

Vài bóng người nhảy xuống

Kèm theo một âm thanh quen thuộc vang lên, khoé miệng của Cảnh Hồng Minh giật giật...

- Tất cả mọi người hãy tránh ra, để cho tôi đến, bệnh nhân chắc đã bị gãy xương chậu nghiêm trọng và kèm theo chảy máu.

Sau khi nói xong, Trần Thương lại dùng tiếng Nga để nói lại một lần.

Lập tức khiến cho lão Mã cũng bị hù doạ.

Thằng nhãi này...

Còn biết tiếng Nga?

Mà đám binh sĩ và chuyên gia người Nga kia nhìn qua, đều dồn dập gật đầu.

Trần Thương nhìn thấy nhiều người như thế, lại nhìn qua bệnh nhân đang lâm nguy.

Anh cảm thấy, lần cấp cứu này, anh phải dẫn theo đám người Nga này, giải thích đàng hoàng.

Nói xong, Trần Thương cúi xuống, đến bênh cạnh bệnh nhân, đã ken két hai tiếng.

- Hoàn thành thủ pháp phục vị cho xương chậu
- Chuẩn bị cầm máu
- Sử dụng quần chống sốc
- Chuyển bệnh nhân đi, nhanh chóng phẫu thuật

Một loạt các thao tác như hỗ, khiến cho khuôn mặt của một đám người mơ màng.

Phục vị gãy xương chậu đơn giản như thế sao?

Một đám bác sĩ người Nga nhìn vào Trần Thương, hai mắt bọn họ loé ra ánh sáng.

Mà Cảnh Hồng Minh cũng một mặt kinh ngạc.

……

Gãy xương chậu là một trong những ngoại thương quan trọng nhất

Bởi vì một khi xảy ra gãy xương chậu, thì trên cơ bản sẽ có rất nhiều bệnh biến chứng

Mà nghiêm trọng nhất trong đó chính là chấn thương mất máu tính sốc.

Rất rõ ràng, vị trung tá người Nga xui xẻo lúc này đã bị sốc

Nếu như cần máu không kịp, chắc chắn xong đời

Cũng may Trần Thương đã xuất hiện kịp thời, trực tiếp hoàn thành phục vị xương chậu cho bệnh nhân, thuận tiện đổi vị trí và cầm máu

Lúc này, một loạt thao tác quả quyết vừa rồi của Trần Thương đã khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều khiếp sợ

Ngay lúc vừa rồi, chỗ nối khung xương chậu sưng tấy vừa rồi của bệnh nhân, khung xương chậu liên kết rõ ràng đã tăng động, gai chậu trước vì xương gãy bị lệch vị trí mà hai bên không cân đối

Loại gãy xương chậu này căn bản là không có cách nào để phán đoán tình huống, muốn đổi vị trí và cầm máu cũng không thể.

Chỉ cần hơi không thận trọng, thì nhất định sẽ tăng thêm thuơng thế

Nhưng, sau hành động quả quyết của Trần Thương, chỗ nối khung xương chậu của August Wolf mặc dù vẫn có chút sưng tấy, dù sao thì cũng tổn hại hệ thống máu ngưng tụ, khó mà tránh khỏi, nhưng khung xương chậu kết hợp vị trí, độ rộng đã được cải thiện rõ ràng, ngay cả gai chậu trước bởi vì gãy xương mà lệch vị trí cũng vì vậy mà phát sinh cải thiện cực lớn

Có thể nói, phương pháp phục vị lần này của Trần Thương, đủ khiến cho đám người kinh ngạc

Nhưng, rất rõ ràng, bây giờ không phải là thời điểm để khoe khoang

Tương tự, bước ngoặt nguy cấp như thế này, có thể nhìn ra được năng lực xử lí khẩn cấp và cân đối của tiểu đội Trần Thương

Lão Mã xuất thân từ khoa chỉnh hình, mặc dù cũng kinh ngạc vì Trần Thương lại quen thuộc đối với thủ pháp phục vị xương chậu như thế, nhưng cũng ngay lập tức phản ứng lại, bắt đầu cố định chuẩn bị đổi vị trí trong xe, đưa bệnh nhân lên cáng cứu thương, bắt đầu cố định và buộc chặt lại.

Còn tốc độ cầm máu và mức độ chính xác của Đặng Minh là nhanh nhất mà Trần Thương từng thấy

Sau khi gãy xương chậu, xuất huyết rất phức tạp

Nhưng Đặng Minh có thể chính xác mà tìm ra điểm máu, tiến hành phương án cầm máu hợp lí.

Những chuyện này đều là chỗ khó của cấp cứu

Chương 2155: Dồn Lại Cũng Rất Tốt

Nếu như nói cơ thể có mấy manh mối quan trọng then chốt, thì đơn giản chính là cột sống và xương chậu, đây đều là nơi chống đỡ và liên kết giữa cơ thể và hệ thống khung xương, mà xương chậu còn bao quấn trong cơ quan ổ bụng.

Vậy nên sau khi gãy xương chậu, hệ số nguy hiểm rất cao

Cứ như vậy, đám người nước nga trơ mắt nhìn trung tá bị người Trung Quốc đưa lên xe.

Thế nhưng... Hết lần này đến lần khác bọn họ cũng không biết nói gì.

Thế nhưng cũng không thể không làm gì đúng không?

Rất nhiều lúc, chữa bệnh cũng cần có lòng bao dung trong lương y.

Càng là bước ngoặt nguy cấp, càng là thời khắc sinh tử tồn vong, thì càng cần có những vị bác sĩ có can đảm có kiến thức lại bình tĩnh như vậy

Mà chuyện khiến cho đám người có chút khiếp sợ chính là, mấy thành viên của đoàn đội Trần Thương, tất cả đều vô cùng bình tĩnh không gì sánh được

Bởi vì bọn họ có một trụ cột giống như Trần Thương.

Bọn họ biết rõ, bọn họ chỉ cần làm tốt công việc của chính mình là được rồi.

Phía trên đại cục, có Trần Thương đang phơi bày mặt trái

Nhân vật quan trọng của một đoàn đội, chính là linh hồn của đoàn đội này, mà hạch tâm này, sẽ làm cho cả đoàn đội có phản ứng hóa học càng tốt hơn

Sau khi nhóm người Trần Thương xử lí xong, anh cũng biết bản thân không nên gây quá nhiều trở ngại, dù sao thì nhân viên y tế người Nga cũng đang ở đây.

Sau khi thương lượng một phen, đối phương liền đưa trung tá lên xe.

Nhìn thấy đối phương đưa trung tá lên xe, Đặng Minh không nhịn được mà nói:

- Bọn họ có thể cứu sao?

Cảnh Hồng Minh lúc này cũng đi đến, thở dài:

- Quá sức

- Vậy mà bọn họ còn khiêng đi

Đinh Chiêu lo lắng không nhịn được mà nói.

Cảnh Hồng Minh nhất thời nghẹn lời:

- Đây là trung tá của bọn họ, bọn họ không chịu trách nhiệm, thì ai chịu trách nhiệm chứ.

- Chúng ta đi đâu đây?

Đinh Chiêu thở dài hỏi.

- Trông coi đi, tôi đoán là sẽ quá sức, tình huống của bệnh nhân... Không ổn, nói không chừng vẫn phải cần đến chúng ta.

Lão Mã vừa cười vừa nói.

Cảnh Hồng Minh nghe thấy tiếng, liền nhìn qua Trần Thương và Mã Nguyệt Huy.

Đúng như vậy, ca phẫu thuật này... Thật sự không đơn giản như thế.

Bản thân muốn hoàn thành độ khó cũng rất cao.

Sau khi xuất huyết nhiều... Sốc chấn thương kết hợp với vỡ cơ quan nội tạng ở khoang bụng, gãy xương chậu... Xác suất thành công cũng chỉ có hai đến ba phần?

Vào giờ phút này, khi trung tá được các bác sĩ người Nga đưa lên xe, một người không nhịn được mà cảm thán:

- Đoàn đội vừa rồi thật là lợi hại

- Đúng vậy đó, người trẻ tuổi đứng đầu kia còn lợi hại hơn, phục vị xương chậu bằng môt tay kia... Khó mà tin được

Vị bác sĩ lớn tuổi đứng đầu tên là Otov Sila, ông hơi nhíu mày nói với đám người:

- Nhanh chóng theo dõi ECG

- Chuẩn bị siêu âm, xem thử tình huống bên trong khoang bụng

- Chuẩn bị phim X-quang

....

Dù sao cũng là xe cấp cứu cao cấp, các máy móc trên xe đều có, thậm chí phía trên còn có thể làm phẫu thuật.

Sau khi có kết quả kiểm tra, mọi người nhìn vào phim X-quang trên màn hình, không nhịn được mà hít sâu một hơi.

Quá kinh hoàng rồi

Mức độ gãy xương chậu tương đối nghiêm trọng, hơn nữa còn kèm theo vỡ gan lá lách, khoang bụng xuất huyết, động mạch đùi bị tổn thương.

Nhưng, phục vị của Trần Thương quả thật đã khiến cho tình huống của xương chậu duy trì đến một trạng thái tốt đẹp, đồng thời nhờ vào dấu hiệu sưng tấy của xương, mà đã hạn chế được xuất huyến từ động mạch đùi

Chẳng lẽ chuyện này là trùng hợp sao?

Mấy vị bác sĩ nhìn vào nhau, thật lâu cũng không nói gì.

Nếu như không phải trùng hợp, thì người vừa rồi thật là lợi hại

Phục vị bằng một tay nhìn thì tùy ý, thế nhưng có thể nói là đạt tới đỉnh điểm.

Sau khi im lặng một lúc, Otov Sila hít sâu một hơi:

- Chuẩn bị phẫu thuật

- Chuẩn bị máu

- Chuẩn bị truyền máu

Vào lúc này, đột nhiên một vị bác sĩ hỏi:

- Phẫu thuật như thế nào?

Một câu, khiến cho Otov Sila đau đầu.

Đúng vậy, nên ra tay thế nào đây?

Hiện tại, áp lực dẫn đến xuất huyết ở khoang bụng đã giảm bớt, thế nhưng một khi mổ bụng ra, thì chắc chắn sẽ dẫn đến xuất huyết trở lại, nếu như không thể cầm máu kịp thời, thì bệnh nhân đừng nói là phẫu thuật, ngay cả tính mạng cũng không thể giữ nổi

Bây giờ phải làm thế nào?

Nhìn vào phim X-quang, Otov Sila vậy mà lại cảm thấy đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này, bên ngoài, tiếng gió thổi vù vù.

Lão Mã ôm lấy quần áo, nói:

- Thương nhi, quay về không?

Trần Thương có hơi không can tâm.

Một cơ hội tích lũy điểm cống hiến tốt biết mấy, cứ như vậy mà đi thì thật là đáng tiếc.

Nhưng, dù sao cũng là trung tá của người ta, bệnh nhân của nhà người ta.

Anh nhìn lướt qua Hồng Cảnh Minh, đột nhiên cảm thấy con người của đại đội trưởng Cảnh rất tốt.

Suy nghĩ một lúc, Trần Thương đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

- Được rồi! Đi thôi

Lão Mã nhìn qua Trần Thương, có điều suy nghĩ hỏi:

- Thương nhi, sao tôi lại cảm thấy cậu lưu luyến không nỡ rời đi thế

Trần Thương liếc mắt một cái:

- Tôi đây gọi là tinh thần nhân đạo của chủ nghĩa quốc tế! Không bỏ rơi bất kì một bệnh nhân nào, đi thôi

Nói xong, một đám người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên tiếng mở cửa vang lên.

- Đợi một chút! Vị bác sĩ này! Chúng tôi muốn mời cậu cùng với chúng tôi cấp cứu cho trung tá August Wolf, có được không?

Đám người lão Mã nghe thấy một đống tiếng bô bô nghe không hiểu, còn Trần Thương thì lại quay người lại.

- Được

Đối phương lập tức vui vẻ:

- Mời lên đây

Trần Thương quay người lại, đột nhiên nhìn qua mấy người ở bên cạnh mình:

- Mọi người cùng nhau làm đi

Đối phương nhìn thấy một nhóm người đang muốn đi về phía chiếc xe, lập tức sững sờ:

- Chuyện đó... Xe không còn nhiều chỗ nữa?

Trần Thương cười cười:

- Dồn lại là được

…….

- Nhiều người thì lực lượng sẽ lớn hơn

Trần Thương cười cười nói.

Mặc dù đối phương không hiểu, nhưng Trần Thương nói có đạo lý, chuyện duy nhất không đủ là, không gian của xe có hạn.

Sau khi lên xe, khoảng cách giữa người và người rất gần, nhưng cũng không ảnh hưởng đến không gian phẫu thuật.

Phía trước loại xe này có không gian thao tác tương đối lớn, phía sau thì tương đối chật hẹp một chút.

Chuyện duy nhất không đủ là... Những chỗ khác ở phía sau khá chật hẹp.

Otov Sila nhìn vào đám người, hơi nhíu mày, nói với Trần Thương:

- Như thế... Thích hợp sao?

Trần Thương nghiêm túc nói:

- Đoàn kết chính là sức mạnh

Lão Mã dường như nhìn ra ý tứ của Otov Sila, nói với Trần Thương:

- Thương nhi, phiên dịch một chút, nói là nhiều người ấm áp

Trần Thương xấu hổ toát mồ hôi.

Nhưng chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là phẫu thuật, Trần Thương nhìn bốn phía xung quanh, nói:

- Đại đội trưởng Cảnh, anh đến làm trợ thủ cho tôi, Đặng Minh phụ trách cầm máu, Đinh Chiêu đến đây nhìn nhiều hơn một chút.

Nói xong, Trần Thương liền chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật

- Đinh Chiêu, tiến hành đặt ống thông ở sâu trong tĩnh mạch

- Thông ba đầu! Một ống truyền máu, một ống dùng dung dịch NaCl cao thấm, một ống dùng thuốc

- Oxy cao áp, điều chỉnh

- Dopamine, phentolamine, kháng phụ thể morphine

.....

Lúc Trần Thương bắt đầu phẫu thuật, liền giống như biến thành một người khác, cả phong cách đều hoàn toàn thay đổi.

Hơn nữa, cũng may là bệnh nhân không bị tổn thương lồng ngực và tai biến thần kinh nội sọ, nếu không phẫu thuật sẽ chỉ càng thêm nghiêm trọng

Sau khi phẫu thuật bắt đầu, Trần Thương mở nhỏ bụng

Máu lập tức sắp cuồn cuộn chảy ra.

Chương 2156: Thiếu Cái Gì Thì Đến Cái Đó

Trần Thương vội vàng nói:

- Chuẩn bị thu thập máu tự thân, một lúc nữa tiến hành truyền máu tự thân

Đặng Minh liền vội vàng gật đầu:

- Đã nhận được

Vừa mới mở bụng, không khí xung quanh liền trong chớp mắt trở nên nghiêm trọng.

Dù sao sau khi vỡ lá lách, nhiều mạch máu sẽ bắt đầu xuất huyết lớn.

Trần Thương nói với Đặng Minh:

- Kẹp cầm máu

Kẹp trong tay Đặng Minh đã nhanh chóng đưa đến.

Vào lúc này, Trần Thương cứ như vậy mà duỗi kẹp cầm máu vào bên trong, nhanh chóng hoàn thành cầm máu ở cuống lá lách

Bước này nghe thì rất đơn giản, nhưng vẫn tiếp tục mù quáng

Bởi vì vừa mở phó bộ, sức giãn trong nháy mắt đã biến mất, lượng máu chảy chắc chắn sẽ gia tăng.

Vậy nên thao tác này của Trần Thương có thể nói là thực hiện trong chớp mắt.

Mấy người xung quanh nhìn thấy cũng một phen sợ hãi thán phục

Mà lúc này, Trần Thương không nhịn được hỏi:

- Bênh nhân tên là gì?

- Trung tá August Wolf

Trần Thương nghe không hiểu, chỉ cảm thấy rất dài, bỏ đi, nhớ củng không để làm gì

- Trước đây có bệnh cũ nào không?

- Không có! Chúng tôi có hồ sơ y tế gốc ở đây, sức khoẻ trước đây của bệnh nhân đều khoẻ mạnh

Trần Thương gật đầu, đây là một tin tức tốt

Không thể không nói, người Tây cao lớn uy mãnh này sau kho xảy ra chuyện ngoài ý muốn vẫn còn rất bền chắc.

Nếu như là người bình thường, chảy nhiều máu như vậy, thì trên cơ bản liền GG.

Thế nhưng người ta thì khác

Trung tá Aursch a phu gì gì đó nặng 115 kí, lượng máu giữ lại dường như... Còn chưa đến giới hạn.

Rất tốt

Phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Sau khi thu thập máu ở trong khoang bụng, Trần Thương liền lập tức nhìn thấy tình huống ở trong khoang bụng.

【Đinh! Chấn thương Vương giả Lv cấp 95, gãy xương chậu kết hợp với gan lá lách bị vỡ, tổn thương động mạch đùi, kiến nghị chữa trị!】

Một câu thôi, làm

Lá lách được kết nối với rất nhiều mạch máu, chảy máu rất nhiều, mà phẫu thuật của Trần Thương lại rất dễ dàng và thoải mái.

Hơn nữa, anh còn có thời gian để giải thích cho những người xung quanh, đặc biệt là Đinh Chiêu.

Giải thích xong, Trần Thương còn cố ý dùng tiếng Nga để giải thích cho đối phương một chút, khiến cho bác sĩ Otoz Sila vô cùng xấu hổ.

Thế nhưng không thể không nói, Trần Thương giải thích quả thực rất tinh tế, cũng quả thực đang dạy cho bọn họ.

Phẫu thuật tiến hành rất nhanh

Trần Thương nhanh chóng hoàn thành việc chữa trị lá lách.

Mọi người nhìn thấy khâu lại tỉ mỉ và chính xác như thế, lá lách trên cơ bản có thể khâu thì đều đã khâu lại toàn bộ, những lá không thể khâu lại thì cắt bỏ.

Màn phẫu thuật khâu lại lá lách này khiến cho Cảnh Hồng Minh, người đang làm trợ thủ, giống như đã mở ra một cánh cửa để đến một thế giới mới

Giới hạn trên của phẫu thuật khâu lại lá lách đã được nâng lên không chỉ có một chút

Cảnh Hồng Minh đánh cược

Nếu như đổi lại là bất cứ người nào, thì cũng không thể hoàn thành chữa trị lá lách đến tinh tế như thế.

Bác sĩ người Nga ở một bên nhìn thấy Trần Thương làm phẫu thuật chính xác như thế lại càng thêm cảm động hơn.

Sau đó là phẫu thuật lá gan

Trần Thương vừa làm vừa nói, nghiêm túc làm không nói.

Giảng càng rõ ràng, hơn nữa còn giảng cả hai lần, một lần tiếng Trung, một lần tiếng Nga, khiến cho người bên cạnh cảm thấy ấm áp.

Đương nhiên, sự ấm áp này cũng không thể giải thích rõ ràng, có lẽ là... Từ ngoài vào trong, cũng có lẽ là phát ra từ trong lòng.

Mức máu chảy khi gãy xương chậu bình thường cũng ở khoảng 2000ml.

Bởi vì thành chậu có nhiều mạch máu và bản thân đám rối tĩnh mạch rất phong phú.

Hơn nữa, tổn thương động mạch đùi, khiến cho độ khó của phẫu thuật lại tăng thêm.

Vậy nên, phẫu thuật có định xương chậu, nếu như so sánh mà nói, vẫn phải để người chuyên nghiệp ra sân.

Phẫu thuật Khoa chỉnh hình của lão Mã rất lợi hại.

Hơn nữa, thủ pháp phục vị của Trần Thương đã khiến cho phẫu thuật giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Nhưng Trần Thương cũng phát hiện, phẫu thuật Khoa chỉnh hình, thủ pháp phục vị chỉ là một bước quan trọng trong đó, chứ không phải tất cả

Phân đoạn quan trọng nhất chính là cố định

Phục vị là cơ sở, còn có định là mấu chốt.

Lúc này, lão Mã chính thức ra sân.

Đồng thời tiến hành phẫu thuật, máu vẫn còn đang tiếp tục chảy,

Thời gian cố định cũng không thể kéo dài quá lâu.

Lúc này lão Mã nói:

- Thương nhi, phẫu thuật cố định xương chậu và những phẫu thuật khác không giống nhau, phải lựa chọn phương pháp điều trị cố định bên ngoài.

- Nhưng, cố định gãy xương chậu quá khó rồi, cho dù là khung vòng được bắt chéo và chốt chéo kho cố định xương chậu, thì cũng có hạn chế, dù sao thì các bộ cố định bên ngoài cũng tương đối không thích hợp với các vết gãy di chuyển theo chiều dọc không cố định

Hiện tại không có cách đặc biệt tốt nào để giải quyết vấn đề.

Thế nhưng, phẫu thuật vẫn rất thuận lợi.

Trần Thương xem rất nghiêm túc.

Khoa chỉnh hình, dù sao cũng là một trong những phân đoạn quan trọng nhất trong ngoại khoa.

Hình như Trần Thương cảm thấy... Bản thân cũng cần phải suy nghĩ một chút về cách cố định

Phẫu thuật nhanh chóng kết thúc

Quá trình rất thuận lợi

Giải thích cũng rất nghiêm túc.

Thu hoạch của Trần Thương đương nhiên là vô cùng phong phú.

- Chuyện đó... Trung tá Aursch a phu... Đã hoàn tất phẫu thuật, quay về nghỉ ngơi thật tốt, vấn đề chắc là không lớn

Otov Sila không nhịn được nói:
- Là trung tá August Wolf.
Trần Thương lúng túng cười cười:
- Cái tên quá dài rồi
Hoàn tất phẫu thuật
Trần Thương nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.
【Đinh! Chúc mừng ngài, hoàn thành phẫu thuật, nhận được ban thưởng: Phương pháp cố định bên trong xương gãy!】
Trần Thương nhìn vào ban thưởng, đột nhiên trầm mặc
Cái này... Muốn cái gì thì đến cái đó.
Thật sự tốt sao?
Tôi cũng có chút xấu hổ rồi.
Một nhóm người xuống xe.
Lão Mã vỗ vai Trần Thương cười cười:
- Thương nhi, không sao, thứ cần học vẫn còn rất nhiều.
- Có tôi ở đây, bảo đảm Khoa chỉnh hình của cậu sẽ tinh thông
Trần Thương gật đầu, cười cười:
- Thực ra... Khoa chỉnh hình của tôi rất lợi hại.
Lão Mã sững sờ, nửa tin nửa ngờ, không phải anh ta tin rồi.
Mà là... Anh ta có chút sợ hãi trước những màn giả vờ của Trần Thương.
Trần Thương thấy thế, lập tức cười ha ha ha lên:
- Nhìn anh sợ kìa
Lão Mã thấy thế, tức giận đến dậm chân:
- Mẹ nó, tên đại gia Trần Thương nhà ngươi
.....
Phẫu thuật của trung ta August Wolf, khiến cho danh vọng của Trần Thương ở trong cuộc diễn tập quân sự lần này lại tăng vọt lên
Trực tiếp vượt qua đại đội trưởng Cảnh Hồng Minh.
Nhưng, chuyện làm cho mọi người kinh ngạc là, Cảnh Hồng Minh chẳng những không tức giận, mà thái độ đối với Trần Thương lại chuyển hướng một trăm tám mươi độ.
Cảnh Hồng Minh nghĩ thông suốt rồi, đây cũng không phải là cạnh tranh gì cả.
Nếu như Trần Thương có thể biểu hiện tốt hơn, thì lần diễn tập quân sự lần này sẽ không xảy ra chuyện tử vong, đối với ông ta mà nói cũng là một chuyện tốt.

Lòng người cũng có một chiếc cân

Sẽ cân nhắc được mất.

Đồng thời cũng sẽ cân nhắc và so sánh sự chênh lệch của hai bên.

Cấp cứu cho trung tá August Wolf là có thể nhìn ra, thực lực của bản thân không thể nào so sánh cùng với Trần Thương.

Vậy nên, nghĩ đi nghĩ lại, Cảnh Hồng Minh cũng không ngu ngốc, vẫn là quyết định làm người thông minh.

Sau khi Trần Thương đi xuống, nhanh chóng xem xét hệ thống.

【Đinh! Hoàn thành phẫu thuật, đánh giá là cấp đại sư, độ khó cấp Vương giả, nhận được 20 điểm cống hiến.】

【Tiến hành dạy cho những người xung quanh học tập, nhận được 200 điểm cống hiến.】

Trần Thương lập tức bất ngờ.

Chương 2157: Đại Đội Trưởng, Có Tập Kích Ban Đêm

Nếu như cứ như vậy, thì 340 điểm của mình, sẽ đối mặt với tình hình đột nhiên xảy ra, cũng có cơ hội học tập.

Trên tay của trung tá August Wolf, cũng đồng thời thúc đẩy nhanh tốc độ của các cuộc tập trận quân sự.

Mấy ngày tiếp theo đây, diễn tập quân sự sẽ đến giai đoạn giai cấn.

Mỗi ngày Cương đại đội 1 đều có người bị thương, cũng mau không xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Cho dù là vậy, nhìn thấy những sai lầm của lựu đạn, tất cả mọi người đều lau mồ hôi.

Thế nhưng, nhóm người Trần Thương không biết, vì sự xuất hiện của bọn họ, đã khiến cho bước chân của những binh sĩ Đại đội 1 và Đại đội tiên phong tăng thêm rất nhiều vững chắc.

Dù sao có dạng lính quân y đáng tin cậy như thế này, xông lên là được

Cứ như vậy, căn cứ vào báo cáo tình huống của các tiền phương.

Các nhiệm vụ của Doanh đột kích Cương đại đội 1 và đại đội tiên phong lần nào cũng hoàn thành trước thời hạn, hơn nữa độ hoàn thành cũng rất cao.

Cục diện như thế, là chuyện mà tất cả mọi người ở căn cứ tiền phương đều không nghĩ đến

Lúc này, trong căn cứ tiền phương, một vị lão tướng quan là cố vấn của lần diễn tập quân sự lần này, nhìn vào tin tức ở trước mặt, không nhịn được nhíu mày nói:

- Tiến độ của Doanh tiên phong lần này lại nhanh như thế, diễn tập quân sự nhanh hơn so với bình thường, đám nhóc này, uống thuốc doping sao?

Tổng chỉ huy Thường Ngọc Đường ở một bên nhìn thấy tiến độ nhanh như thế, cũng không nhịn được mà bật cười:

- Không chỉ là uống thuốc, hơn nữa là còn mang theo thuốc

- Ông không nhìn thấy sao? Lần này đó, cũng may là có đội chữa bệnh lâm thời của nhóm người Trần Thương.

- August Wolf bị thương nghiêm trọng như thế, mà cũng được đoàn đội Trần Thương cứu sống, chuyện này đã trực tiếp cổ vũ đến khí thế của các

binh sĩ.

- Đánh nhau đó, đánh nhau cũng không phải là chiến lược, loại sĩ khí này, không nói rõ được mà cũng không miêu tả rõ được, nhưng lại thường xuyên có thể chi phối cuộc chiến

- Nói thật, nếu như không phải là báo của tiền phương, thì bản thân tôi cũng không dám tin tất cả những chuyện này đều là thật

Nghe thấy những lời mà Thường Ngọc Đường nói, lão tướng quân ở một bên có chút rơi vào trầm tư:

- Tôi làm lãnh đạo quân đội mấy chục năm nay, cũng xem như là đã xem qua không ít nhưng ghi chép liên quan đến chiến tranh, nói thật thì... Đây là lần đầu tiên nghe thấy đội chữa bệnh có thể giúp đỡ binh sĩ tăng thêm sĩ khí

- Tên tiểu tử Trần Thương này, thật sự quỷ dị như thế sao?

Lão tướng quân là đến làm cố vấn trước khi chiến đấu, phối hợp với Thường Ngọc Đường để tiến hành cuộc diễn tập quân sự tốt hơn.

Thường Ngọc Đường nghe thấy tiếng nói, nhẹ gật đầu:

- Hơn nữa, sau khi August Wolf bị thương, đã để cho lính quân y của chúng ta tiến hành cấp cứu, bản thân chuyện đó đã giáng một đòn nặng nề vào sĩ khí của quân địch.

- Nếu như các binh sĩ không có bảo vệ an toàn, thì ai có thể tiến thẳng không lui chứ?

Lão tướng quân nghe thấy tiếng, không nhịn được mà nhíu mày lại.

Thường Ngọc Đường đột nhiên nói:

- Lão lãnh đạo, thời đại đã thay đổi

- Bây giờ, mọi người đã không còn giống như trước đây nữa, niên đại hòa bình, mặc dù có rất nhiều binh sĩ hung hăng không sợ chết, thế nhưng... Rất nhiều người đều xem việc tham gia quân ngũ như là một nghề nghiệp mà nhìn.

- Ai muốn tàn tật chứ? Ai muốn chết trận chứ?

- Ai cũng hi vọng phía sau lưng của bản thân mình có một cánh tay kiên định.

- Vậy nên, lão lãnh đạo, tôi hi vọng sau khi kết thúc đợt diễn tập quân sự lần này, tăng cường tố chất và trình độ của bệnh viện quan đội chúng ta, là chỗ dựa vững chắc nhất của những binh sĩ

Sau khi lão tướng quân nghe xong, không trả lời ngay, nhưng lại thận trọng gật đầu.

Chuyện này, không phải chuyện này

.....

Lúc này, Doanh đột kích đã hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn một ngày.

Trên chiến trường thay đổi trong chớp mắt.

Thời gian sớm hơn một này, thường sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Đến mức đợi diễn tập quân sự lần này đã kết thúc sau tuần đầu tiên, đội Trung Quốc đã lấy được ưu thế rõ ràng.

Tranh thủ những thời gian tiếp theo, mọi người có thể nghỉ ngơi một chút

Khoảng thời gian ở chung này, khiến cho quan hệ giữa nhóm người Trần Thương và đội ngũ binh sĩ càng ngày càng hoà hợp.

Mọi người đều biết đội chữa bệnh của giáo sư Trần - Trần Thương vô cùng tuyệt vời, hơn nữa sau khi nghe ngóng, mới biết được giáo sư Trần lại lợi hại như thế.

Sau khi thân quen, lúc mọi người ăn cơm, sẽ chủ động đến gần, ân cần hỏi han Trần Thương, sau đó nhăn nhó hỏi về bệnh của những người thân còn sống của mình.

Đương nhiên

Cũng hỏi về bệnh của những người anh em của mình...

Trong lúc nhất thời, Trần Thương đã trở thành phòng khám chuyên gia và cộng thêm phòng khám nam khoa

Nhưng, có một tài xế già giống như lão Mã, khiến cho bầu không khí cũng không quá lúng túng.

Buổi tối, đột nhiên Hắc Tổng đi đến, yếu ớt hỏi một câu:

- Đội trưởng Trần, hoại tử chỏm xương đùi thiếu máu có thể chữa trị không?

Lão Mã ngồi ở một bên, sau khi nghe thấy, lập tức nhíu mày nói:

- Chuyện đó... Không dễ chữa trị

- Hoại tử chỏm xương đùi thiếu máu là một trong ba chứng bệnh khó xử lý của Khoa chỉnh hình quốc tế, bệnh nhân một khi bị liền sẽ đánh mất năng lực lao động và năng lực cuộc sống tự lo, vậy nên được xưng là 'Ung thư Á'

Nhưng... cho đến hiện giờ, phương pháp chữa trị lí tưởng nhất vẫn còn là một trong những nan đề mà giới Y học thế giới đang tìm tòi.

Trần Thương cũng không hiểu Khoa chỉnh hình.

Bởi vì cho đến nay, Trần Thương cũng chưa từng tham gia những phẫu thuật và khám bệnh liên quan đến Khoa chỉnh hình.

Mà lão Mã lại có kinh nghiệm phong phú, anh ta giải thích cặn kẽ một phen.

- Bình thường mà nói, chấn thương là nhân tố chủ yếu tạo thành hoại tử chỏm xương đùi.

Nhưng liệu hoại tử thiếu máu do chấn thương của chỏm xương đùi có xảy ra hay không, phạm vi lớn nhỏ, chủ yếu phụ thuộc vào mức độ tổn thương mạch máu và khả năng bù trừ của tuần hoàn bàng hệ.

Thế nhưng, bởi vì nhiều loại chấn thương dẫn đến mạch máu trong xương hoặc vỡ mạch máu chỏm xương dùi, xoắn hoặc chèn ép chỏm xương đùi có thể dẫn đến hoại tử chỏm xương đùi,vậy nên thường đến không kịp.

Nghe thấy lão Mã nói xong, Trần Thương ở bên này cũng tỉnh ngộ.

Mặc dù anh không biết hệ thống khung xương, thế nhưng vẫn khá quen thuộc đối với mạch máu.

- Đúng rồi, quá trình bệnh lý hoại tử chỏm xương đùi một khi khởi động, dựa vào ngoại lực rất khó để ngăn chặn, hơn nữa... Còn sẽ dần dần hoại tử, trong vòng từ ba đến năm năm.

Đại đội trưởng Hoắc Tổng sau khi nghe xong, sắc mặt lập tức trầm thấp xuống.

Trầm mặc nói một tiếng:

- Ồ...

Trần Thương thấy thế, không nhịn được hỏi:

- Hắc Tổng, sao vậy? Ai bị hoại tử chỏm xương đùi rồi, làm thử xem?

Hoắc Tổng còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên có một bước chân dồn dập vang lên.

Lập tức, một tên lính trinh sát chạy đến nói:

- Đại đội trưởng, có tập kích ban đêm

……..

- Tập kích ban đêm?

Nghe thấy câu nói này, Hắc Tổng liền biến sắc

Tập kích ban đêm cũng không phải là hiếm thấy.

Thế nhưng... Lúc này, nhiệt độ ở bên ngoài là bao nhiêu độ?

Gần âm bốn mươi độ?

Trong nhiệt độ như thế này tiến hành tập tích ban đêm, là ai nghĩ quẩn thế

Nghĩ đến đây, Hắc Tổng vội vàng nói vào bộ đàm:

- Toàn đội tập hợp, chuẩn bị nghênh chiến thật tốt

Chương 2158: Đại Đội Trưởng, Có Đánh Lừa

Trong lúc nhất thời, nơi đóng quân của toàn bộ đại đội đều rơi vào yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều không dám thở mạnh một hơi nào.

Ngay lúc này, quả nhiên nhìn ấy một tiểu đội chạy đến.

-

Đây là một tiểu đội gồm có mười năm người, không ai mang theo vũ khí, mà là nhấc ba cáng cứu thương chạy đến.

Trong miệng hô hào xin giúp đỡ

Tất cả mọi người đều mơ màng.

Ngay cả Hắc Tổng đang ẩn nấp cũng nhìn qua Đại đội phó ở bên cạnh, không nhịn được nói:

- Đây gọi là cái gì?

Đại đội phó cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thao tác như thế này, nuốt ngụm nước miếng, thần bí nhíu mày:

- Liệu có phải là... Có đánh lừa?

- Lừa cái cọng lông

Đột nhiên Hắc Tổng nhìn thấy binh sĩ ở trên cáng cứu thương vẫn còn đang chảy máu, hơn nữa người nâng cáng còn là lính quân y

Lập tức chạy ra ngoài.

- Xảy ra chuyện gì?

Hắc Tổng vừa hỏi, bên trong liền chay ra một phiên dịch viên.

- Chúng tôi có mấy binh sĩ bị thương, độ khó tương đối cao, muốn mời chuyên gia lúc sáng kia giúp đỡ

Khoảng cách giữa trận địa hai quân không xa.

Loạt hoạt động kỳ lạ này đội nhiên khiến cho Hắc Tổng và những người khác bị doạ đến thất điên bát đảo.

Nhưng, Trần Thương vẫn là vội vàng đứng lên, sắp xếp cho bệnh nhân, tiến hành cấp cứu.

Đều là bị thương do lựu đạn

Tổn thương đến tim, dẫn đến rạn nứt tim, hai mạnh kim loại hiện tại vẫn còn ở trong tim trái.

Sĩ quan đứng đầu lúc này rất lo lắng.

- Chúng tôi không có máy tuần hoàn ngoài cơ thể, muốn tiến hành phẫu thuật như thế này, độ khó quá lớn, căn bản không thể hoàn thành được

- Không biết giáo sư Trần có cách nào hay không?

Trần Thương vội vàng đưa nhóm người đi vào trong phòng phẫu thuật xây dựng tạm thời.

Tổ chức có trật tự vội vàng bắt đầu ẫu thuật.

Đây chính là độ khó của cấp cứu

Điều kiện có hạn

Không có máy tuần hoàn ngoài cơ thể

Không có những thiết bị hỗ trợ phức tạp kia.

Thế nhưng, cũng may bản thân Trần Thương đã tinh thông đối với phẫu thuật tim.

Độ khó của ba bệnh nhân có nhẹ có nặng, thế nhưng đều rất gấp.

Ngoài ra còn có các bác sĩ của đội ngũ y tế.

Sau khi Trần Thương kiểm tra xong, lập tức hít sâu một hơi, nói với Đinh Chiêu:

- Đi gọi đại đội trưởng Cảnh.

Đinh Chiêu lập tức đứng dậy, không bao lâu, Cảnh Hồng Minh chạy vào.

Lúc này, Trần Thương cũng đã hoàn thành kiểm tra sức khoẻ.

Nói lại tình hình một lần

Tình hình hiện tại của bệnh nhân đều tương đối nguy hiểm, một người là rạn nứt tim, một người là tổn thương xuyên thấu khoang bụng, một người là lấp đầy khoang ngoài tim

- Ba ca phẫu thuật đều không thể kéo dài, bây giờ cũng nhất định phải tiến hành

Nghe thấy lời nói của Trần Thương, hiện trường lập tức yên tĩnh xuống.

Hiện tại, người có thể làm được phẫu thuật có độ khó như thế này không nhiều.

Bản thân Ngoại khoa Tim đã là Ngoại khoa có độ khó cao, tinh thông cấp cứu đã ít lại càng thêm ít, đưa ra bên ngoài có thể cứu sống lại càng thêm ít hơn

Vậy nên, sau khi Trần Thương suy nghĩ một phen, nói với Đặng Minh:

- Đặng Minh, cậu đi xử lý lấp đầy khoang ngoài tim của bệnh nhân số ba, Đinh Chiêu, cậu cùng với đại đội trưởng Cảnh xử lý xuyên thấu khoang bụng của bệnh nhân số hai, lão Mã, anh hãy qua đây giúp đỡ, chúng ta làm ca phẫu thuật thứ nhất

Ba ca phẫu thuật đồng thời bắt đầu!?

Như thế có được không?

Bác sĩ người Nga cũng bắt đầu dồn dập gia nhập vào trong để tiến hành giúp đỡ.

Không phải là bọn họ không được, chỉ là vì độ khó quá cao, hi vọng tìm được hội chẩn và giúp đỡ.

Thời gian khẩn trương, không thể quan tâm đến yêu cầu của cấp trên, trực tiếp chạy đến căn cứ của đối phương

Cứ như vậy, Trần Thương trực tiếp đồng thời chỉ đạo ba ca phẫu thuật

Cứ như thế, ở trong điều kiện vô cùng ưu tiên, cứ thế mà bắt đầu động mạch vành bắc cầu, phẫu thuật khâu lại tim

Loại thao tác này, dù cho là đám chuyên gia người Nga có kiến thức rộng rãi, cũng không nhịn được mà nín thở ngưng thần, xúc động kinh ngạc

Mà quan trọng nhất không phải là những thứ này.

Mà là Trần Thương chỉ đạo tiến hành đồng thời ba ca phẫu thuật

Từ 11 đêm duy trì liên tục đến 5 giờ sáng hôm sau mới kết thúc

Sau khi quân binh người Nga lái xe chở bệnh nhân đi.

Đại đội phó nhìn qua Hắc Tổng và Trần Thương, không nhịn được nói:

- Hắc Tổng, liệu đây có phải là giảo hoạt của quân địch hay không? Bọn họ khiến cho đội ngũ của chúng ta mệt mỏi hơn một chút?

Lần cứu viện này, mở ra một cái đầu không tốt

Đến mức nhóm người Trần Thương đã trở thành bác sĩ quân y của binh lĩnh người Nga

Sau khi Thường Ngọc Đường của căn cứ biết được, một mặt mờ mịt

Mẹ nó, diễn tập quân sự còn có thể đến như thế sao?

Thế nhưng... Những chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tiến độ của diễn tập quân sự.

Khoảng thời gian này, năng lực cấp cứu khám gấp của 6 người thuộc tiểu đội Trần Thương mỗi ngày đều đang nâng cao lên

Thậm chí ngay cả thể lực cũng đang ở mức độ được cải thiện rất lớn.

Bên trong thời tiết hoang dã như thế này của vùng phương Bắc, mỗi ngày đều tiến nhanh ít nhất 10 cây số, rèn luyện như thế này đối với mọi người mà nói vẫn có áp lực rất lớn.

Nhưng trải qua mười ngày rèn luyện, tất cả mọi người đều đã tăng lên rất tốt.

Mà mỗi thành viên trong tiểu đội sáu người của Trần Thương, trải qua rèn luyện của mấy ngày này, nâng cao và tiến bộ đều rất nhanh.

Thế nhưng, một vấn đề tương tự đã lộ ra.

Đó chính là vấn đề của Đặng Minh.

Đặng Minh là nhân viên cấp cứu quan trọng trong đoàn đội.

Tố chất tổng hợp của anh ấy, năng lực cấp cứu bệnh nhân, ứng biến khẩn cấp và bản lĩnh xử lí nguy cơ đều rất mạnh

Thế nhưng, Trần Thương cũng phát hiện Đặng Minh không đủ

Đó là trong lúc xử lí những trọng chứng nguy cấp, Đặng Minh thiếu hụt một quan niệm chỉnh thể hoàn chỉnh.

Điểm này của anh có chút không bằng so với Đinh Chiêu.

Bởi vì lý niệm cấp cứu hiện tại của Đặng Minh đã thành thục.

Làm bác sĩ không biên giới mấy năm kia, lý niệm của Đặng Minh đã dần dần thành thục, nuôi dưỡng thành một ý nghĩa 'trước cứu mạng sau chữa bệnh'.

Chuyện này nghe thì không sai

Thế nhưng... Thời đại hòa bình không so với điều kiện chiến trường.

Chuyện cần suy nghĩ không phải là bệnh nhân cấp cứu ngay sau đó, mà là cần suy nghĩ đến quá trình hồi phục sau phẫu thuật.

Rất nhiều thao tác của Đặng Minh không đủ tinh tế và tỉ mỉ, lúc xử lí chèn ép tim màng ngoài lần trước, thậm thí thiếu chút nữa đã đâm rách trái tim.

Một điểm này, Trần Thương vẫn luôn đang tìm một cơ hội để nói với Đặng Minh.

Mà khoảng thời gian này, diễn tập quân sự bởi vì chuyện nhỏ trung tá August Wolf bị thương này, dẫn đến hai bên vốn dĩ là diễn tập quân sự trong mười bốn ngày ngắn ngủi, mà đã kết thúc ngay ở ngày thứ mười ba.

Lần diễn tập quân sự này, quân đội Trung Quốc đã giành được thắng lợi viên mãn

Trong quá trình diễn tập quân sự mỗi một lần, đều có sự xuất hiện của một số anh hùng và binh vương, một lần hành động, thanh danh vang dội.

Thế nhưng lần này, xảy ra ngoại lệ

Lần lan truyền này không phải là binh sĩ, mà là lính quân y

Bản thân Trần Thương cũng không ngờ đến chuyện này.

Ngay cả những binh sĩ người Nga sau khi bị thương, đều sẽ đưa binh sĩ đến trận doanh của nhóm người Trần Thương.

Chuyện này khiến cho tên tuổi Trần Thương trở thành lính quân y vang vọng nhất toàn bộ đợt diễn tập quân sự này.

Chỉ cần là xảy ra chấn thương lớn

Đều lập tức trưng cầu ý kiến của giáo sư Trần, Tần Thương

Chương 2159: Thần Bảo Vệ

Lần diễn tập quân sự này rất thành công.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong mấy năm gần đây, có một cuộc diễn tập quân sự quốc tế không có người chết

Loại số liệu này, đã làm nổi bật sự tồn tại của lính quân y huyền thoại như Trần Thương.

Khiến cho tướng lĩnh hai bên cũng bắt đầu nghĩ lại một vấn đề: Hoá ra, bác sĩ cũng có thể dùng như thế

……..

Sau khi kết thúc diễn tập quân sự, có một đại hội tổng kết, hai quân cùng nhau tổ chức.

Mặc dù mọi người ở trên chiến trường diễn tập quân sự là dao thật súng thật, nhưng sau khi xuống, cũng xem là không đánh thì không quen biết.

Đương nhiên, mặc dù quen biết, nhưng cũng chỉ có thể nắm tay, dù sao ngôn ngữ cũng không thông.

Lần này, Thường Ngọc Đường là tổng chỉ huy, đứng trên sân khấu, tuyên đọc bài diễn thuyết thắng lợi lần này.

Mà tổng chỉ huy của đối phương đương nhiên cũng như thế

Nhưng, lần này tổng chỉ huy của đối phương sau khi lên sân khấu, nói một câu đầy ẩn ý.

- Lúc trước, tôi chỉ biết lục quân của Trung Quân là lục quân mạnh nhất trên thế giới

- Lần diễn tập quân sự này, khiến cho tôi ý thức được, lính quân y của Trung Quốc, cũng là lính quân y đáng được thế giới tôn kính nhất

Câu nói này, khiến cho các binh sĩ ở phía dưới liên tục vỗ tay.

Trần Thương vốn dĩ cũng không cho là đúng.

Nhưng, kèm theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, anh mới ý thức được, thì ra ca ngợi là sức mạnh

【Đinh! Chúc mừng ngài, chúc mừng ngài và tiểu đội của ngài đã cống hiến xuất sắc trong lần diễn tập quân sự này, nhận được ban thưởng: 1, Buff đoàn đội sơ cấp x1;】

【Buff đoàn đội sơ cấp, ngài và đội viên của ngài trong hoạt động chữa bệnh, tất cả các thành viên đều có thể đạt được kinh nghiệm tăng gấp đôi,

tăng tốc trạng thái khôi phục, năng lực hợp tác đoàn đội tăng lên.】

Trần Thương nhìn thấy ban thưởng của hệ thống, lập tức mở to mắt, còn có thao tác như thế này sao?

Ban thưởng này đối với Trần Thương hiện tại mà nói, có ý nghĩa phi phàm.

Mắt nhìn thấy Giải thi đấu toàn cầu vào giữa tháng 3 từng ngày từng ngày đến gần, Trần Thương còn rất lo lắng.

Bởi vì lần này và những lần trước không giống nhau.

Bản thân Giải thi đấu Kỹ năng cấp cứu toàn cầu cũng đang từng bước hoàn thiện.

Giải thi đấu Kỹ năng cấp cứu lần này là đang hướng về phía phát triển phương diện thi đấu chữa bệnh.

Y học cấp cứu phát triển rất muộn, có thể nói là phòng ban cất bước trễ nhân trong các Khoa mục hiện tại, nhưng lại cũng là ngành học được xem trọng và đồng thời là ngành học phát triển nhanh nhất

Hơn nữa, những năm gần đây, mọi người xem trọng trình độ của cấp cứu càng ngày càng cao

Hồi sức tim phổi, Heimlich, cầm máu bằng ngón tay... nhiều người cũng đã hiểu sơ qua về các thủ pháp cấp cứu này.

Tại sao lại phải làm như thế?

Bởi vì cấp cứu, là một loại kỹ năng sinh tồn, chứ không phải là kỹ năng chữa bệnh.

Có ý gì?

Cấp cứu, ví dụ như thời gian cấp cứu bốn phút hoàng kim.

Bạn cảm thấy bác sĩ có thể đến bên cạnh bạn trong vòng bốn phút sao?

Toàn quốc, có 95% bệnh nhân cần cấp cứu mà bác sĩ vẫn chưa đến kịp, thì đã chết rồi

Phần trăm mà chúng ta có thể cứu vớt, chỉ có 5% đó

Mà tuyệt đối không nên cảm thấy con số này rất nhỏ.

Nhìn về toàn thế giới, thực ra những quốc gia ở nước ngoài kia, thậm chí còn không bằng chúng ta.

Vậy nên, khi hội nghị Liên hợp quốc và tổ chức Y tế thế giới được tổ chức vào năm 2020, đã chỉ ra, muốn thúc đẩy kỹ năng cấp cứu trở thành kỹ năng sinh tồn.

Một mặt là vì tự cứu

Một mặt khác, cũng là vì để cứu vớt những người thân, bạn bè, thậm chí là những người xa lạ đang cần giúp đỡ kia.

Vậy nên, hiện tại có rất nhiều quốc gia đã ý thức được chuyện này, khiến cho mọi người tăng cường kỹ năng cấp cứu và ý thức học tập.

Mà Giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu lần này cũng là xuất phát từ sức ảnh hưởng của kỹ năng cấp cứu, vậy nên đã bắt đầu học tập hình thức của Thế vận hội Olymlic, tiến hành livestream toàn trường

Một sân khấu quốc tế hoá như thế này, Trần Thương đương nhiên cũng muốn dẫn theo mọi người bước lên trên sân khấu thế giới, mở ra phong thái của bác sĩ cấp cứu Trung Quốc.

Nếu như có thể giành được quán quân, nói thật, chuyện này đối với quần chúng của quốc gia chúng ta mà nói, giống như là giành được huy chương trên Olympic vậy, đáng giá, hưng phấn và kiêu ngạo.

Cùng ngày, sau khi kết thúc đại hội tổng kết, Trần Thương theo quân đội ngồi xe quay về quân khu.

Tham gia đợt diễn tập quân sự lần này, phần lớn đều là binh sĩ của quân khu Thẩm Dương.

Trần Thương có thể nói là thu hoạch khá phong phú

Không chỉ đẳng cấp tăng lên Lv 80, mở ra hệ thống 'Đường danh nhân', có thể tìm kiếm và hỏi những chuyên khác về những phẫu thuật đặc thù và tâm đắc trị liệu, còn thu được một Buff đoàn đội.

Mà quan trọng nhất vẫn là rèn luyện và cải thiện của cả nhóm.

Sau khi đến quân khu Thẩm Dương, quân đội cử hành tiệc tối, có biểu diễn của đoàn văn công, rất náo nhiệt.

Đội chữa bệnh đương nhiên là cũng ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đương nhiên là vô cùng cảm kích đối với sự tham gia tiểu đội của Trần Thương.

Ngày hôm sau, giữa buổi sáng, những người khác mới thức dậy.

Lần này, Trần Thương cũng không có giải rượu gì đó, thế nhưng khả năng tự giải độc và tự phân huỷ rượu của gan là quá mạnh.

Đến mức hiện tại anh muốn say cũng khó mà say được

Sáng sớm, Trần Thương đi ra ngoài tản bộ, binh sĩ cũng bắt đầu thao luyện.

Hắc Tổng không ở trong đó, nhân viên tham gia diễn tập quân sự vẫn còn đang nghỉ ngơi.

- Giáo sư Trần, dậy thật là sớm đó.

Hắc Tổng vừa cười vừa nói.

Trần Thương nhìn thấy bắp thịt của Hắc Tổng, không nhịn được nói:

- Không lạnh sao? Giữa mùa đông mà chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ.

Hắc Tổng cười cười:

- Đã quen rồi.

- Vừa đúng lúc, tôi dẫn anh đi dạo chơi bốn phía

Ngay lúc này, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi hét lớn một tiếng:

- Hắc tử

Hắc Tổng nghiêng đầu nhìn lên, lập tức chạy đến:

- Lão đội trưởng

Trần Thương nhìn thấy người đàn ông mặc quân phục rằn ri, nhưng... Đi bộ lại chân thấp chân cao, nhưng cũng không có mang nạng.

Sau khi Hắc Tổng chạy đến, đỡ lấy đối phương, hai người cười cười nói nói.

Thật lâu sau, mới đi đến

- Lão đội trưởng, em giới thiệu cho anh một chút, vị này chính là bác sĩ Trần, Trần Thương, cũng là bởi vì cậu ấy, mà đợt diễn tập quân sự lần này của chúng ta không có một ai tử vong

- Bác sĩ Trần chính là thần bảo vệ của bọn em đó

Người đàn ông thô lỗ cười một tiếng, lập tức đứng thẳng người, sống lưng thẳng tắp, khom người bằng quân lễ chào Trần Thương.

- Cảm ơn bác sĩ Trần

m thanh của người ông rất cởi mở.

Trần Thương vội vàng đáp lễ.

Lúc này, Hắc Tổng mới giới thiệu:

- Bác sĩ Trần, đây là lão đội trưởng, hiện tại là lữ trưởng, lúc trước là đội trưởng Hồ Hướng Quân của Đội đột kích đặc chủng chúng tôi, đã tham gia nhiều lần diễn tập quân sự như thế này, lần này, Đội đột kích diễn tập quân sự của chúng tôi, chính là công lao của ban trưởng Hồ

Hồ Hướng Quân nghe thấy Hắc Tổng thổi phồng, lập tức mắng một tiếng:

- Thằng ranh con, chân của tôi không thoải mái, nếu không thì một cước này chắc chắn sẽ đá lên người của cậu

- Cái gì mà lữ trưởng hay không lữ trưởng chứ, tôi chỉ là một binh! Bây giờ cũng không làm được nữa.

Nói xong, Hồ Hướng Quân không nhịn được mà thở dài.

Mấy câu nói, đã thay đổi rất nhiều quan điểm của Trần Thương đối với Hồ Hướng Quân.

Chương 2160: Tôi Có Thể Thử

Ba người vừa đi vừa nói, Hồ Hướng Quân không cho Hắc Tổng dìu đỡ, mà là tự mình đi.

Dọc đường đi, có người nhìn thấy Hồ Hướng Quân, đều khom người chào hỏi.

Hồ Hướng Quân đều gật đầu cười cười với bọn họ.

Lữ trưởng ít nhất cũng là đại tá, nếu như có thể, cũng có thể là đại tá, đây chỉ là người thiếu một bước nữa là có thể đến tướng quân rồi

Mà Hồ Hướng Quân mới bốn mươi tuổi

Lúc Hồ Hướng Quân đi vệ sinh, Hắc Tổng liền nói cho Trần Thương.

- Ban trưởng Hồ giống như tôi, đều là xuất thân từ dân gian, nhưng dám đánh dám liều, nhiều lần lập công, là vua súng nhanh của quân đội, nhiều lần được bình chọn là vua vũ khí, sau đó dứt khoát chọn lính đặc chủng, rồi tham gia các hạng mục quốc tế, nhiều lần giành giải thưởng

- Hơn nữa, còn đại biểu Trung Quốc tham gia nhiều loại thi đấu, chứa đầy vinh dự

……

Nói đến đây, trên khuôn mặt của Hắc Tổng toàn là hâm mộ và sùng bái

Quân nhân vô cùng tôn trọng đối với kẻ mạnh.

Huống hồ còn là binh vương siêu cấp như Hồ Hướng Quân.

- Ban trưởng Hồ vốn dĩ là ban trưởng của Ban Hổ Lang chúng tôi, nhiều lần dẫn theo chúng tôi đi chấp hành nhiệm vụ.

- Tuổi của anh ấy lớn hơn chúng tôi, đã từng tham gia chống lũ, tham gia cứu tế, nhiều lần gặp chuyện nguy hiểm đến tình mạng, cũng đã nhận được rất nhiều công huân, cũng có thể nói là dựa vào huân chương công lao mà bò lên.

- Thượng tá hơn bốn mươi tuổi, có tiền đồ vô lượng

- Nhưng, ngay trong lần diễn tập quân sự trước, vì bảo vệ một binh sĩ, mà bản thân đã bị thương, lúc ấy vì hoàn thành nhiệm vụ, anh ấy cũng không nói, quả thật là chống đỡ đến lúc kết thúc diễn tập quân sự, sau đó... Liền chính là như thế này...

Hiện tại Trần Thương đã hiểu vì sao Hắc Tổng lại hỏi mình hoại tử chỏm xương đùi thiếu máu có thể cứu hay không.

Vào lúc này, Hồ Hướng Quân đi ra, Hắc Tổng đùa giỡn:

- Ban trưởng, anh thật sự là già rồi, tiểu nhiều, mắc tiểu, đi tiểu không hết cũng đều có...

Hồ Hướng Quân cười mắng một tiếng.

Dọc trên đường đi, Hắc Tổng lại hỏi:

- Ban trưởng, chỏm xương đùi này của anh khi nào thì làm phẫu thuật?

Hồ Hướng Quân vỗ vào đùi phải của mình, hít sâu một hơi:

- Đoán chừng là mùa xuân năm sau, phẫu thuật thay thế khớp nối nhân tạo, phiền phức

- Cho dù khớp nối cũng không dùng tốt bằng của mình

- Thế nhưng, mấy người lận cơ, lão Trịnh của đoàn hai mươi bốn cũng phải làm, còn có lão Vương của lữ ba mươi hai... Một đống người đều muốn làm, tôi không cô đơn

Nói xong, Hồ Hướng Quân cười cười.

Trong lúc nói, Thường Ngọc Đường đi đến trước mặt, nhìn qua Trần Thương và Hắc Tổng, cười cười:

- Đi tản bộ sao?

Sau đó liếc mắt trừng vào Hồ Hướng Quân:

- Giữa mùa đông, cậu nói xem, cậu không thể sống yên ổn một chút sao? Bác sĩ đều nói, cái xương này của cậu, rơi vỡ là nát liền, nhất định cần phải làm phẫu thuật.

Hồ Hướng Quân chào một cái, cười cười:

- Thủ trưởng, đơn giản cũng chỉ là vấn đề đổi khớp nối sớm hay muộn thôi, không có gì

Thường Ngọc Đường liếc nhìn Hồ Hướng Quân.

Mà đúng lúc này, Trần Thương lại để ý đến một vấn đề khác

- Tướng quân Thường, lữ trưởng Hồ, bộ đội chúng ta có rất nhiều người bị hoại tử chỏm xương đùi sao?

Nghe thấy Trần Thương nói như thế, hai người đều nhếch miệng cười ha ha.

- Trong bộ đội không nhiều, nhưng... Giải nghệ không ít

- Sau khi hoại tử chỏm xương đùi, trên cơ bản chính là phế rồi, có thể ở lại làm sâu mọt, cũng chỉ có mấy thứ không cần mặt mũi như chúng tôi.

Hồ Hướng Quân tự giễu cười nói.

Thường Ngọc Đường vỗ bả vai của Hồ Hướng Quân, cũng thở dài theo:

- Trong bộ đội, đặc biệt là bộ đội đặc chủng tác chiến có cường độ huấn luyện vô cùng cao, ngoài ý muốn là chuyện khó tránh khỏi.

- Cho dù là binh lính bình thường cũng như thế, tham gia phòng chống động đất, chống lũ... cũng đều là như vậy.

- Đều là có bệnh nghề nghiệp, quân nhân chúng tôi... Càng là như thế.

- Vết bầm tím, căng cơ, gãy xương, đều là những chuyện thường gặp.

- Thế nhưng... Gãy xương thì dễ nói, chỉ sợ là bị thương chỏm xương đùi, aiz... giáo sư Trần, cậu là bác sĩ, cậu cũng biết, hoại tử chỏm xương đùi thiếu máu, trên cơ bản, trước mắt còn chưa có hiệu quả chữa bệnh rất tốt.

Cảm xúc của Thường Ngọc Đường không đến mức quá bi thương, thế nhưng lại có rất nhiều bất lực.

- Có rất nhiều binh sĩ, đều là tinh anh, đều là công thần, tương lai có tiền đồ vô lượng, đều là đỉnh mười, hảo hán mười trận chiến trăm, đáng tiếc.

Sau khi nói xong, Thường Ngọc Đường có chút thương tiếc.

Mà sau khi Trần Thương nghe thấy bọn họ tán ngẫu, cũng là vô cùng cảm động.

Cũng không biết có thể tìm kiếm tài liệu liên quan đến hoại tử chỏm xương đùi hay không.

Chuyện này một khi tra, thật đúng là tìm được

Không đúng

Trần Thương đột nhiên ý thức được một chuyện rất nghiêm trọng.

Bởi vì anh tìm thấy được Mã Nguyệt Huy.

Tại sao lão Mã lại ở trong 'Đường Danh Nhân'?

Trình độ của lão Mã rất tốt, nhưng tuyệt đối không tính là thành viên của Đường Danh Nhân

Nhưng, sau khi nghiêm túc quan sát, sắc mặt anh không nhịn được mà thay đổi

Bởi vì anh nhìn thấy rõ ràng.

Thời gian là năm 2028

Giờ phút này, cả người Trần Thương đều mơ màng.

Tại sao lại như thế này?

Anh cẩn thận tìm kiếm lại, lúc này mới phát hiện, thì ra 'Đường Danh Nhân' là thành quả dẫn trước năm năm hiện tại.

Thế nhưng, Trần Thương phát hiện, anh tìm kiếm thời gian.

Quả nhiên xuất hiện một đống video của tương lai.

Chỉ thiếu duy nhất là video màu xám không thể xem, chỏ có thể nhìn thấy phần giới thiệu vắn tắt.

Chuyện này khiến cho Trần Thương uổng công vui vẻ một trận.

Thế nhưng, Trần Thương cũng phát hiện, cho dù không thể nhìn thấy cặn kẽ video và nội dung, nhưng lại có thể nhìn thấy giới thiệu vắn tắt.

Dựa vào giới thiệu vắn tắt

Trần Thương đã đoán được rất nhiều thứ, thậm chí có thể nói... Giới thiệu vắn tắt, chính là phương hướng.

Khi Trần Thương nhìn thấy phẫu thuật bên cạnh lão Mã viết 'Phẫu thuật cấy ghép xương, phẫu thuật chữa trị hoại tử chỏm xương đùi thiếu máu', ánh mắt liền sáng lên

Bản thân có phẫu thuật【Cấy ghép xương】

Mà còn là cấp hoàn mỹ

Nghĩ đến đây, Trần Thương lập tức bất ngờ và vui mừng.

Anh nhanh chóng lựa chọn học tập.

Một lúc sau, khi Trần Thương mở mắt ra, trong đầu lúc này đều quanh quẩn liên quan đến những tri thức phẫu thuật tương quan của【Cấy ghép xương】.

Không đủ

Như thế vẫn chưa đủ, lúc này bên trong không gian ảo của Trần Thương còn lưu tồn mấy bản sách kỹ năng

Trần Thương mở toàn bộ ra

【Phẫu thuật nhãn cầu bị vỡ cấp hoàn mỹ!】

【Phẫu thuật chấn thương màng cứng đục lỗ cấp hoàn mỹ!】

【Phẫu thuật dị vật ở sau nhãn cầu cấp hoàn mỹ!】

....

Một đống phẫu thuật vô dụng?

【Khớp nối hình thành phẫu thuật cấp hoàn mỹ!】

Ánh mắt của Trần Thương lập tức sáng lên

Cuối cùng, quyển sách cuối cùng xuất hiện cũng không tệ.

Trần Thương lựa chọn học tập toàn bộ

Lúc này, Thường Ngọc Đường không nhịn được mà nói:

- Bây giờ, phàm là các binh sĩ xảy ra tổn thương chỏm xương đùi nhỏ bé... Thì chúng tôi liền phải suy nghĩ kỹ về thủ tục giải quyết hậu quả.

- Cậu cũng hãy làm phẫu thuật thay thế sớm một chút

Lúc Hồ Hướng Quân đang muốn gật đầu.

Trần Thương đột nhiên đánh gãy màn đối thoại của hai người.

- Tướng quân Thường, thật ra... Hoại tử chỏm xương đùi thiếu máu, cũng không phải là hoàn toàn không cứu được

- Có lẽ tôi có thể thử một lần

Tiếng nói của Trần Thương nhớ đến giây phút này, gió ở xung quanh dường như cũn trầm mặc xuống

Chương 2161: Cậu Chính Là Anh Hùng Của Lực Lượng Vũ Trang Ba Thứ Quân

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Thường Ngọc Đường liền vội vàng xoay người lại, lông mày khóa chặt lại, chăm chú nhìn vào Trần Thương:

- Giáo sư Trần... Cậu không nói đùa chứ?

Trần Thương lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không có.

Nghe thấy hai chữ đơn giản của Trần Thương, Thường Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy đỏ mặt.

Ông không nhịn được mà nói:

- Có thể trị khỏi sao? Giống như người bình thường?

Trần Thương lắc đầu, rồi lại gật đầu một cái

- Nếu như nói là mới bị thương, cũng chính là giai đoạn đầu, thì tôi đoán chừng nắm chắc khoảng bảy tám phần, có thể khôi phục

- Thế nhưng... Giống như lữ trưởng Hồ, giai đoạn sau, giai đoạn ba bốn, bởi vì phần lớn xương đã hoại tử, đã có sụp đổ của chỏm xương đùi, vậy nên muốn hoàn toàn khôi phục là không thể nào.

- Thế nhưng, tôi nắm chắc có thể làm cho anh ấy giống như người bình thường, cuộc sống hằng ngày đều không có vấn đề gì

Kèm theo câu nói của Trần Thương, Hồ Hướng Quân cảm thấy rõ ràng cơ thể của mình đang run rẩy

Nếu như có thể giống như người bình thường, thì anh ta đã thỏa mãn rồi

Còn Thường Ngọc Đường quay người lại, hai tay nắm lấy bả vai của Trần Thương, rõ ràng đã kích động mà nói:

- Giáo sư Trần, nếu như cậu có thể làm được chuyện này, đối với biết bao nhiêu quân khu trên toàn quốc mà nói... Có ý nghĩa rất phi phàm

……..

Thường Ngọc Đường rất kích động

Vì tình trạng hoại tử xương đùi quá phổ biến trong quân khu.

Rất nhiều người vì căn bệnh này mà ảnh hưởng đến tiền đồ tương lai.

Mà quân đội cũng không giống như những nơi khác, ở Trung Quốc, quân đội là một sự tồn tại thiêng liêng.

Bọn họ luôn có mặt ở nơi khó khăn nguy hiểm nhất

Có thể nói, những người quân nhân chính là ô dù của một đất nước

Thế nhưng, nếu muốn đến những nơi nguy hiểm như vậy, bọn họ làm sao có thể không bị thương? Nếu bình thường không cố gắng huấn luyện, thì làm sao có được năng lực như thế này?

Cho nên, thật sự có rất nhiều chấn thương không thể tránh khỏi

Tuy nhiên, có những vết thương có thể lành lại, cũng có những vết thương sẽ tồn tại mãi mãi, và phải mang theo những thương tổn suốt cả cuộc đời.

Chấn thương hoại tử xương đùi thiếu máu cục bộ chính là vấn đề lớn đe doạ đến rất nhiều binh lính thậm chí cả tướng lĩnh

Vào lúc này, Trần Thương bỗng nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống

[Đinh! Kích hoạt nhiệm vụ, tạo một kế hoạch nghiên cứu điều trị mới cho bệnh hoại tử xương đùi, giúp giải quyết vấn đề trước mắt cho nhiều người hơn. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được: Phẫu thuật cố định gãy xương ngoài + Cố định chữ thập trong ngoài giao nhau cấp độ hoàn hảo!]

Trần Thương nghe được âm thanh này, liền trở nên vui vẻ

Hiện tại, mình đã có được phương pháp cố định gãy xương bên ngoài, nếu như hoàn thành nhiệm vụ này, sau này cố định gãy xương đối với mình cơ bản mà nói không còn vấn đề gì.

Nghĩ đến điều này, Trần Thương hài lòng tiếp nhận nhiệm vụ.

Thường Ngọc Đường trực tiếp nhìn anh nói:

- Tốt quá rồi

- Giáo sư Trần, cậu đã giải quyết một vấn đề lớn của quân nhân chúng tôi

- Nếu mấy người lão tướng quân bọn họ biết được, chắc chắn sẽ cực kỳ vui vẻ.

- Nếu như cậu là bác sĩ quân y, nếu thật sự giải quyết được vấn đề này, không chỉ là vỏn ven chỉ có chút công trạng. Mà cậu chính là anh hùng của lực lượng vũ trang ba thứ quân.

Hồ Hướng Quân ở một bên trong ánh mắt chỉ có hy vọng

Thật sao?

Trần Thương hơi do dự, sau đó hỏi:

- Thật ra, hiện tại loại phẫu thuật này vẫn còn đang ở giai đoạn lý thuyết, muốn thấy rõ được hiệu quả điều trị, vẫn phải cần thực hành chi tiết

- Bây giờ, quân đội có bệnh nhân nào bị thương xương đùi không?

Thường Ngọc Đường nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp nói:

- Giáo sư Trần, cậu chờ một chút, để tôi hỏi lại bệnh viện quân khu

Cảnh Hồng Minh tối hôm qua đã trở về đơn vị.

Vì gặp một vài tình huống đặc biệt cần xử lý.

Bệnh viện quân khu chính là như vậy, khi có nhiệm vụ, anh ta phải có mặt, mặc dù phần lớn thời gian bệnh viện dân sự quân đội đều không bận rộn, thế nhưng khi gặp nhiệm vụ hoặc cấp cứu bất ngờ lại khá phiền phức.

Lúc nhận được điện thoại của Thường Ngọc Đường, Cảnh Hồng Minh vẫn còn đang bận rộn

Bận từ rạng sáng hôm qua đến giờ.

Cũng không phải là một nhóm chấp hành nhiệm vụ đặc thù, mà là một chi đội ngũ, khi đang di chuyển từ Tùng Giang đến quân khu, trên đường gặp một dòng sông đóng băng đang tan, mà ở trên mặt sông lại có mấy đứa trẻ không biết nên bị rơi vào trong nước, trôi theo dòng nước sông.

Mà sau khi đội trưởng của đội nhìn thấy liền không chút do dự mà lao xuống dòng nước sông rét lạnh thấu xương, cứu những đứa trẻ đó

Nhưng nước chảy xiết, căn bản là dưới dòng nước sông lạnh giá một người không thể nào cứu hết được.

Thế là một trung đội, ba tiểu đội, 8 người nhảy xuống nước cứu những đứa trẻ

Toàn bộ quá trình trục vớt rất khó khăn

Mà sau khi trung đội trưởng dẫn đầu nhảy xuống, lập tức giải cứu bọn nhỏ, cả quá trình vô cùng nguy cấp, người đi trên đường vây xem vô cùng lo lắng.

Mùa đông Đông Bắc lạnh biết bao nhiêu?

Vào lúc này nhảy xuống nước để cứu mấy đứa nhỏ sẽ khó khăn đến mức nào chứ?

Vì vậy cho dù đã ôm được bọn nhỏ, cũng không thể cứu thành công, chỉ có thể thuận theo nước sông mà trôi đi.

Trung đội trưởng thấy vậy, cực kỳ sốt ruột

Không thể tiếp tục như vậy

Dứt khoát bảo tài xế lái xe đến hạ lưu con sông, mười lăm người trực tiếp nhảy vào, cầm tay nhau, đứng ở dưới sông tạo thành một bức tường người mạnh mẽ vững chắc

Thật vất vả mới cản được mấy đứa nhỏ và đội trưởng trôi xuống

Toàn bộ quá trình cứu hộ cực kỳ khó khăn.

Dù chỉ có 4 đứa trẻ, lại phải điều động cả một trung đội.

Vì vậy cuộc tìm kiếm và cứu hộ diễn ra trong một thời gian rất dài

May mà cuối cùng cũng cứu được.

Nhưng dù vậy, đội trưởng Triệu Trang nhảy xuống nước đầu tiên cùng với mấy người khác đã bị thương không nhẹ.

Không phải bị vụn băng đâm rách thì cũng vì ma sát với mấy hòn đá ở trong nước mà bị thương.

Tám người lính bị thương với các thương tích nặng nhẹ khác nhau.

Mà những quân nhân của trung đội này vừa đi cứu hoả trong rừng về

Thời tiết thu đông rất dễ dẫn tới hoả hoạn.

Đông Bắc lại nhiều rừng rậm, thời gian dài sẽ phát sinh một số tai nạn, đơn vị này là được cử đi làm nhiệm vụ.

Họ trở về trong vinh dự, nhưng lại gặp phải chuyện như vậy trên đường về.

Mà lần này, bọn họ lại hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc

Thành công cứu được những đứa trẻ.

Nhưng bây giờ lại có mấy người phải nằm trên giường cấp cứu ở bệnh viện quân khu.

Có đáng không?

Đối với bọn họ mà nói, rất đáng

Trong xã hội này, có rất nhiều người có niềm tin, họ làm những việc họ cho là đúng đắn, tất cả đều đáng giá.

Không phải vì những tiếng vỗ tay xung quanh.

Mà là vì mạng sống của bọn trẻ.

Sau khi được đưa đến bệnh viện, đội trưởng Triệu Tang đã hôn mê bất tỉnh.

Nhưng sau những nỗ lực cấp cứu suốt một đêm của các bác sĩ ở bệnh viện quân khu, 8 người quân nhân này đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc nhận được điện thoại của Thường Ngọc Đường, Cảnh Hồng Minh hơi mệt mỏi.

Giọng nói mang theo một chút rã rời:

- Tướng quân Thường, sao vậy?

Thường Ngọc Đường vội hỏi:

- Chủ nhiệm Cảnh, bệnh viện chúng ta hiện tại có bệnh nhân nào bị chấn thương xương đùi không?

Cảnh Hồng Minh lập tức sững sờ, khẽ nhíu mày, Triệu Trang này là họ hàng của tướng quân Thường sao? Đã biết chuyện này rồi sao?

Chương 2162: Cậu Không Hù Dọa Tôi Chứ?

Nghĩ vậy, Cảnh Hồng Minh không khỏi thở dài:

- Tướng quân Thường, tình hình của Triệu Trang… Hơi phức tạp, xương đùi bị vụn băng đâm trúng, hơn nữa còn có tổn thương do va chạm, vỡ động mạch đùi, chảy rất nhiều máu. Đã giữ được mạng sống, nhưng xương đùi… Có lẽ là bị hoại tử thiếu máu cục bộ

Thường Ngọc Đường lập tức nhíu mày:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Cảnh Hồng Minh cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ… Không phải là chuyện này?

Nghĩ xong, lại đem chuyện cứu người của đám người Triệu Trang nói chi tiết thêm lần nữa.

Sau khi nghe xong, Thường Ngọc Đường cũng bình tĩnh lại

Ông hít vào một hơi, nói:

- Rất tốt! Đều là những quân nhân ưu tú! Chờ một chút, chúng tôi sẽ qua đó ngay bây giờ

Sau khi cúp điện thoại, Thường Ngọc Đường cười khổ một tiếng:

- Giáo sư Trần, không biết là may mắn hay bất hạnh, vừa khéo có một bệnh nhân bị hoại tử xương đùi thiếu máu cục bộ

- Hôm qua, lúc đội quân cứu hoả mà chúng tôi cử đi trở về gặp phải mấy đứa trẻ bị rớt xuống sông, liền nhanh chóng cứu hộ, có một đội trưởng trẻ tuổi bị thương! Có khả năng bị hoại tử xương đùi

Trần Thương nghe xong, liền sửng sốt.

Trùng hợp vậy sao.

Thường Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, vội vàng gọi xe tới.

Nếu Thường Ngọc Đường ở lại bệnh viện số hai của tỉnh Đông Dương một thời gian... có lẽ sẽ không còn cảm thấy kinh ngạc.

Về tài năng này của Trần Thương…

……

Trước khi Trần Thương đi, anh lập tức gọi điện thoại kêu lão Mã

Lão Mã với đôi mắt buồn ngủ chạy ra, đã bị không khí rét lạnh khiến cho toàn thân run rẩy.

- Thế nào? Thương Nhi?

Trần Thương nhịn không được nói:

- Dẫn ngươi đi làm một ca phẫu thuật

Lão Mã có chút mơ mơ màng màng:

- Phẫu thuật gì chứ? Đi chỗ nào làm?

Trần Thương trực tiếp nói:

- Phẫu thuật một ca thiếu máu hoại tử chỏm xương đùi

Lão Mã nghe thấy vậy, lập tức thanh tỉnh

Không khí Đông Bắc với nhiệt độ âm mười mấy độ cũng không khiến cho anh ta lạnh tới tỉnh ngủ, vậy mà một câu của Trần Thương lại khiến anh ta vô cùng tỉnh táo.

Thiếu máu hoại tử chỏm xương đùi

Đây chính là phẫu thuật cấm kỵ của khoa chỉnh hình.

Nếu như nói trong bất kỳ một ngành học nào cũng có những bệnh tật với độ khó khăn siêu cấp, như vậy rất rõ ràng, đây chính là một trong những Boss lớn nhất của khoa chỉnh hình.

Cho đến trước mắt, bọn họ vẫn không có biện pháp giải quyết ca bệnh thiếu máu hoại tử chỏm xương đùi.

Lão Mã bán tín bán nghi nhìn Trần Thương:

- Cậu không hù dọa tôi chứ?

Vào lúc này, xe của Thường Ngọc Đường đã ngừng lại bên cạnh hai người, ông ấy gọi:

- Giáo sư Trần, lên xe

Trần Thương kéo lão Mã lên xe.

Thường Ngọc Đường nhịn không được nói:

- Giáo sư Trần, nhất định cậu phải cứu sống nhóc con này nhé

- Ai, tháng sau nhóc con này kết hôn, tôi muốn nó trở thành người bình thường, đừng để nó trở thành một tên què quặt.

Trần Thương nghe vậy, chỉ nhẹ gật đầu:

- Ừm, tôi sẽ cố gắng hết sức, Tướng quân Thường, ngài yên tâm đi.

Lão Mã nghe thấy hai người nói chuyện phiếm, không nhịn được sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ những lời Trần Thương vừa nói là thật?

Nghĩ tới đây, đầu lão Mã có chút ù ù.

Lúc này, ở bệnh viện quân khu.

Một cô bé gầy gò đang rơi lệ ở bên ngoài, nhưng không khóc lên tiếng.

Bên cạnh cô ấy là một đôi vợ chồng trung niên.

- Anh ấy nói chấp hành xong nhiệm vụ lập tức trở lại cưới con. Mỗi ngày con đều sống trong nơm nớp lo sợ, sợ anh ấy xảy ra vấn đề! Lần nào

cũng vậy, anh ấy đều đột nhiên biến mất, rất lâu rất lâu cũng không trở lại. Lúc ấy, con đã cảm giác đặc biệt lo lắng cho anh ấy, thế nhưng vẫn không dám nói chuyện! Con chỉ biết cầu nguyện cho anh ấy. Không nghĩ tới hỏa hoạn qua đi anh ấy vẫn không có chuyện gì, nhưng sau khi trở về, anh ấy lại bị thương

Trong lúc đó bình thường khi quân đội chấp hành nhiệm vụ, chắc chắn không được phép lộ ra bất kỳ tin tức gì, cũng không thể liên lạc với người thân hoặc cho người thân biết vị trí của mình.

Khoảng một tháng trước vào khi đột nhiên Dương Na mất liên lạc với vị hôn phu của mình, cô lập tức đoán ra có khả năng là anh ấy phải đi làm nhiệm vụ.

Hai người đã tìm hiểu nhau được tám năm rồi, cô cũng cực kỳ quen với những lần biến mất bất ngờ của anh ấy.

Vốn dĩ Triệu Trang là lính hợp đồng, trong nhà anh nghèo, còn nhà Dương Na có điều kiện tốt.

Khi Triệu Trang lên đại học được nửa đường, anh bỗng bỏ ngang để đi làm lính, bởi vì sau khi giải ngũ trở về, được Chính Phủ cho một trăm ngàn đồng tiền. Anh dự tính sau khi anh có số tiền này, mang đi thanh toán chi phí đến trường, vẫn dư ra một khoản lớn

Nhưng, lần đó, Triệu Trang có biểu hiện xuất sắc trong quân đội, còn được đảm nhiệm chức vụ tiểu đội trưởng.

Quan hệ giữa Dương Na và Triệu Trang cũng không tệ.

Nói thật, cô cũng sợ hãi công việc này của anh ấy, nhưng không còn cách nào khác, cô có cảm tình rất sâu đậm với anh ấy rồi, thậm chí người cầu hôn cũng là Dương Na chủ động.

Kỳ thật Dương Na vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí để giữ gìn tôn nghiêm cho người đàn ông của mình, cô sợ Triệu Trang vì mặc cảm điều kiện gia đình mình mà lo ngại tương lai của hai người.

Kỳ thật cô rất muốn nói cho anh ấy biết, cô không cần anh ấy có tiền mới tới cưới cô, tại sao anh ấy không để cho cô và anh ấy cùng bên nhau rồi cùng phấn đấu?

Cuối cùng hai người cũng đính hôn, cũng chọn lựa áo cưới, nhẫn kim cương, chủ đề hôn lễ…

Mọi việc những thứ đó đều do Dương Na chuẩn bị

Một tháng này khi Triệu Trang rời đi này, cô đã chuẩn bị rất nhiều niềm vui bất ngờ cho anh ấy.

Vậy nhưng… Tới khi cô chờ được tin tức của anh ấy lại là thông báo bệnh tình nguy kịch tới từ bệnh viện

Ròng rã suốt một đêm

Dương Na chờ một đêm tại bệnh viện, nhưng điều cô sợ hãi vẫn cứ tới.

Cuộc đời con người thường như vậy, nếu bạn sợ hãi điều gì, chắc chắn nó sẽ đến.

Giờ khắc này, một cô gái vùng Đông Bắc yêu thích cuộc sống bình an tự tại, lại khóc muốn ngập trong nước mắt

Thật vất vả, mới chờ được bác sĩ cấp cứu tới.

Nhưng, bây giờ lại gặp phải một vấn đề, đó chính là vấn đề hoại tử chỏm xương đùi.

Nếu như xử lý ngay tại giai đoạn đầu, có khả năng sẽ ảnh hưởng một chút tới cuộc sống hàng ngày, thế nhưng... Đã tới giai đoạn cuối thì chắc chắn phải thay thế khớp nối.

Một đêm này, trong lòng của Dương Na đã trải qua quá nhiều lần lên trầm xuống bổng.

- Xin chào, cậu ấy đã tỉnh rồi, mọi người vào đi.

Một vị bác sĩ đi ra, nói một câu với Dương Na và người nhà Triệu Trang.

Mặt mũi cha mẹ Triệu Trang tràn đầy bi thương.

Làm sao bọn họ vui vẻ nổi, con trai của họ đã trở thành như vậy rồi?

Thế nhưng quan trọng nhất... Còn có Dương Na.

Cô gái này rất tốt

Điều kiện gia đình tốt.

Tính cách tốt

Có điều... Con trai bọn họ lại không có phúc phận này.

Sau khi biết được từ nay về sau có thể con trai mình sẽ thành người tàn tật, trong lòng hai người bọn họ đau đớn như bị tra tấn.

Hai người nhìn Dương Na một chút, rồi nói:

- Con đi vào trước đi, Na Na, chúng ta sẽ vào sau.

Bọn họ cũng biết, lúc này người Triệu Trang muốn gặp nhất, cũng là người mà anh ta sợ thấy nhất, chính là Dương Na.

Thậm chí, nếu như Dương Na rời đi, bọn họ cũng sẽ không trách cô gái chưa hề chợp mắt một chút nào suốt cả đêm này.

Dương Na nghe thấy lời cha mẹ Triệu Trang nói, cô lập tức lau sạch nước mắt, thậm chí còn trang điểm lại, cố ép mình nở một nụ cười trong gương, sau đó mới đi vào phòng.

Chương 2163: Lão Thường Rất Đàn Ông

Một khắc khi Triệu Trang thấy Dương Na, bên trong con mắt của anh toả ra đủ loại cảm xúc, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

- Em đến rồi? Anh có lời muốn nói với em... Hôn sự của chúng ta...

Dương Na đương nhiên biết rõ cái tên đàn ông ngốc nghếch này đang muốn nói điều gì

Dương Na trực tiếp ngồi bên cạnh anh ấy, móc ra chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ trước ở trong túi, sau đó kéo tay trái của anh ấy, đặt chiếc nhẫn vào trong đó

- Nghĩ hay lắm! Lập được công là muốn rời xa em ư? Đừng có nằm mơ! Em đã nghe nói, lần này, tối thiểu nhất em cũng nhận được huy chương hạng 2, đoán chừng không có chút trở ngại nào sẽ lên được quân hàm sĩ quan! Tên ngốc kia, anh sắp lên như diều gặp gió, cho nên chuẩn bị không quan tâm tới cô vợ nghèo hèn này đúng không? Nghĩ thật hay

Đang lúc nói chuyện, cô cũng mang ra chiếc nhẫn của mình.

Triệu Trang nghe được những câu này. Anh vốn là một người đàn ông có gan lên núi đao xuống biển lửa không hề nhíu mày lấy một cái vậy mà giờ phút này lại rơi lệ đầy mặt.

Triệu Trang anh có tài đức gì mà gặp được một người con gái như vậy?

Anh cắn chặt răng, trừng lớn hai mắt, thế nhưng... Nước mắt vẫn như trước cứ cuồn cuộn rơi xuống.

Lệ nam nhi không dễ tuôn rơi

Chỉ vì chưa gặp được một người

Tới khi khắc sâu hình bóng ấy

Mạnh mẽ tới đâu cũng tuôn rơi

- Na Na, anh... Anh... về sau có khả năng anh sẽ trở thành người tàn tật, Triệu Trang anh, không xứng với em

Triệu Trang cố nén nước mắt, nhưng âm thanh của anh vẫn có chút run rẩy. Anh tỏ ra cực kỳ áy náy nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt mình

Ngay lúc này, đột nhiên một thanh âm cực kỳ hùng hậu có lực kèm theo sự kiên quyết như sắt thép vang lên

- Ai nói đàn ông của quân khu chúng ta không xứng? Chú nói chắc chắn xứng

Trần Thương thề

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy khi Thường Ngọc Đường đàn ông như thế.

Cho dù ở trên chiến trường, anh cũng không có quá nhiều cảm giác với Thường Ngọc Đường.

Thế nhưng lần này, sự đàn ông của Tướng quân Thường đã làm anh cảm động

- Binh sĩ của Thường Ngọc Đường tôi, không có một người nào nhát gan, Triệu Trang, cậu sẽ khoẻ lại! Cứ đợi chờ đi, chờ tới khi cậu khoẻ lại, tiền đồ tốt vẫn luôn ở phía trước chờ đợi cậu! Nhóc con, tự tin lên một chút, cậu rất ưu tú

Triệu Trang lập tức trợn tròn mắt.

Anh quay người, nhìn chằm chằm vào Thường Ngọc Đường, bờ môi còn run nhè nhẹ

Tiếp theo, anh vội vàng muốn đứng dậy cúi chào, nhưng cánh tay quá đau, không cách nào nhấc lên nổi, cuối cùng anh chỉ có thể nói một câu:

- Chào thủ trưởng

Thường Ngọc Đường vẫy tay một cái:

- Cứ dưỡng thương thật tốt đi

Sau đó ông quay sang nhìn Trần Thương nói:

- Giáo sư Trần, xin nhờ, nhóc con này...Là một chiến sĩ cực kỳ ưu tú! Không phải một tên nhút nhát

Trần Thương gật đầu.

Sau đó anh nhìn qua hai người Triệu Trang và Dương Na, cười nói:

- Không có chuyện gì, chân của anh sẽ khỏi! Tôi dám cam đoan

……..

Từ trước đến nay phẫu thuật đều không phải lạnh như băng, mà ẩn chứa tình cảm.

Bởi vì mục đích của phẫu thuật, chính là chữa trị, không chỉ là chữa trị bệnh tật, mà còn là chữa trị lòng người, chữa trị hi vọng.

Lúc này, trong phòng bệnh, Triệu Trang đang ngậm lấy nước mắt, nói không ra lời.

Thường Ngọc Đường là ai?

Nói không chút khoa trương này, chỉ cần một câu của tướng quân Thường, cũng có thể quyết định số phận của Triệu Trang.

Nói thật, anh có hối hận không?

Bởi vì nhảy xuống sông cứu người, khiến cho sống chết của mình không rõ, thậm chí còn phải tàn tật suốt đời.

Triệu Trang thừa nhận, anh thật sự đã hối hận

Thế nhưng... Hối hận là hối hận, nhiều khi, cho dù biết rằng mình sẽ hối hận, nhưng đến khi đó, khả năng ngươi vẫn sẽ đi làm

Triệu Trang không cảm thấy anh làm sai, chẳng qua anh chỉ cảm thấy... mình không xứng đáng với một người con gái tốt như vậy.

Thế nhưng, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón vô danh, trong lòng Triệu Trang trở nên cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Có lẽ người nào cũng vậy, đều tìm được một người mình muốn bảo vệ cả đời?

Nhìn thấy Dương Na, Triệu Trang cảm thấy, đời này anh sẽ phải có lỗi với cô gái ấy, vì vậy, anh cảm thấy hành động kia thật sự là sai lầm lớn nhất trong đời mình.

Trần Thương cười nhìn Dương Na một cái, sau đó anh lại nhìn qua Triệu Trang, cuối cùng nhịn không được nói:

- Một cô gái tuyệt vời tới nhường này, cậu cũng không thể phụ lòng người ta như vậy

Mà lúc này, cha mẹ Triệu Trang đi vào.

Đầu tiên hai người nhìn qua Triệu Trang, trong lòng hai người lớn tuổi này trở nên cực kỳ phức tạp.

Hai người già này đều nông dân, mặc dù ngày thường bọn họ cũng là người nhiệt tình, thế nhưng... Không nhất định dám đi làm loại công việc quên mình vì người khác như thế.

Đối với hành động của con mình, mặc dù bọn họ cũng rất kiêu ngạo, nhưng phần lớn tâm tình chính là sợ hãi và lo lắng.

Bọn họ không hi vọng con của mình là anh hùng, chỉ mong con mình có thể sống một đời bình an cho dù làm một người bình thường cũng được.

Mẹ Triệu Trang không ngừng rơi lệ.

Mà lúc này, Thường Ngọc Đường cũng đi tới, ông nắm tay hai người, sau đó nghiêm túc nói:

- Anh trai, chị dâu, hai người đã sinh ra một đứa con trai tốt! Các người cứ yên tâm, cậu ấy bị thương, quốc gia nhất định sẽ trị liệu cho cậu ấy, còn tìm tới cho hắn bác sĩ tốt nhất, dùng thủ đoạn trị liệu tốt nhất

Nghe thấy lời Thường Ngọc Đường nói, lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ là cha mẹ, con mình là một anh hùng, bọn họ cũng được mát mày mát mặt, nhưng bọn họ hi vọng con trai của bọn họ được hạnh phúc hơn nhiều so với những danh dự đó.

- Vị này là giáo sư Trần Thương người sẽ chữa trị cho con của hai người, tất nhiên giáo sư Trần có nắm chắc, các người cứ yên tâm.

Thường Ngọc Đường giới thiệu Trần Thương cho đối phương biết:

- Giáo sư Trần là bác sĩ khoa ngoại đỉnh cấp thế giới, còn là tổ phó ủy ban chăm sóc y tế trung ương quốc gia chúng ta! Nói không sợ hai người cười nhạo, thực ra tôi cũng không xứng để giáo sư Trần làm bác sĩ chăm sóc sức khỏe. Người ta chính là bác sĩ chăm sóc cho người lãnh đạo quốc gia đó. Có cậu ấy ở đây, các người cứ yên tâm đi

Kỳ thật, khi Thường Ngọc Đường nói những lời này, ông cũng chỉ hi vọng đối phương có thể yên tâm hơn một chút.

Mặc dù những lời này nghe rất xốc nổi, nhưng với những người dân bình thường, lại rất có tác dụng

Quả nhiên, hai người nhìn sang Trần Thương, mẹ của Triệu Trang có chút chờ mong và kích động nói đến:

- Giáo sư Trần, xin nhờ cháu hãy cứu con trai chúng tôi.

Sau khi Trần Thương rời khỏi phòng bệnh, Cảnh Hồng Minh đi theo Trần Thương đến văn phòng bác sĩ.

Lão Mã cũng theo sát phía sau

Ngay lúc mấy người bọn họ tiến vào phòng làm việc, lão Mã nhịn không được nói:

- Tiểu Thương, cậu thật sự có thể làm tốt phẫu thuật hoại tử chỏm xương đùi?

Mặc dù Cảnh Hồng Minh không nói lời nào, nhưng ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng, anh ta có chút hoài nghi.

Không thể trách bọn họ

Bởi vì thiếu máu hoại tử chỏm xương đùi cho tới nay đều là nan đề trên quốc tế.

Trần Thương nghiêm túc nhìn lão Mã, hình như có chút hiếu kỳ nói:

- Đây không phải là anh dạy tôi sao?

Lão Mã nghe xong, lập tức trợn tròn mắt

Lão Mã có chút khó có thể tin nhìn Trần Thương, không biết hôm nay trong hồ lô của tên này cuối cùng là bán thuốc gì? Hơn nữa, rốt cuộc cậu ấy đang muốn làm cái gì?

Chương 2164: Thương Nhi! Thật Sự Là Tôi Dạy Cho Cậu?

Mà Cảnh Hồng Minh thực sự đã hôn mê

Đây là cái quỷ gì?

Anh ta nhịn không được quay người nhìn Mã Nguyệt Huy.

Lão Mã lập tức khụ khụ một tiếng, sau đó hắn cười ha ha:

- Ồ? Tôi dạy sao? Khụ khụ... Cậu không nói tôi cũng quên mất rồi

Trần Thương chớp chớp hai mắt, thằng nhãi này thật không biết xấu hổ

Vào lúc này, bác sĩ chủ quản đã cầm phim X-quang của đối phương tới, có phim X quang với phim hạch từ.

Bình thường độ khó cửa việc chẩn đoán ra bệnh hoại tử chỏm xương đùi ở giai đoạn đầu rất cao.

Bởi vì xương cốt còn chưa có xảy ra thay đổi, xương cốt xốp đừng nói tới chuyện phát hiện được thông qua phim X-quang, ngay cả quét hình bằng hạch tố phóng xạ cũng không có cách nào kiểm tra được.

Tuy nhiên, hạch từ lại có thể phân biệt được triệu chứng bệnh này thông qua các tín hiệu thấp, trung bình và cao của tế bào xương của xương sụn và tủy xương, do đó, trước mắt, đại đa số các bác sĩ vẫn cho rằng MRI là một trong những phương pháp tốt nhất để chẩn đoán sớm hoại tử chỏm xương đùi.

Nhưng, khi nhìn thấy phim X-quang, đột nhiên ánh mắt Trần Thương sáng lên

Bởi vì trong điều kiện bình thường, khi bệnh lần đầu, biểu hiện chỉ đơn giản là mạch máu bị tổn thương. Tuy nhiên, khi bệnh tình bắt đầu tiến triển, khi lượng máu tuần hoàn còn lại không đủ để duy trì lượng máu bình thường cung cấp cho các tế bào xương bị tổn thương, mô tủy xương sẽ bị tổn thương đầu tiên, sau đó là hoại tử tế bào xương.

Đây cũng là nguyên nhân dễ dàng xuất hiện ngoại thương, bởi vì khi ngoại thương, khu vực mạch máu chỏm xương đùi trực tiếp bị tổn thương, khiến chúng càng cần cung cấp máu nhiều hơn.

Lúc này Trần Thương phát hiện, tín hiệu chỏm xương đùi của người bệnh bao gồm tín hiệu của cốt tủy cũng không đều đặn

Cái này nói lên…

Hiện tại chỏm xương đùi còn chưa đến mức thiếu máu quá nghiêm trọng dẫn tới hoại tử, hiện tại nếu lập tức điều trị có khả năng vẫn cứu được

Nghĩ tới đây, Trần Thương trực tiếp quay sang Cảnh Hồng Minh nói:

- Chủ nhiệm Cảnh, tôi đề nghị lập tức tiến hành phẫu thuật

Cảnh Hồng Minh sững sờ, lập tức hỏi:

- Vì sao?

Nếu như Trần Thương không thuyết phục được anh ta, Cảnh Hồng Minh sẽ không đồng ý.

Anh ta là chủ nhiệm, phải phụ trách sự an toàn của người bệnh

Không thể bởi vì đối phương có danh tiếng lớn, mà đối phương nói gì anh ta cũng nghe theo.

Trần Thương giải thích:

- Tối hôm qua chắc người bệnh làm khoan giảm sức ép, hơn nữa còn rất kịp thời giảm xuống áp lực trong xương, vừa vặn đẩy mạnh trào ngược tĩnh mạch. Đồng thời khi sự co thắt của mạch máu nuôi dưỡng thuyên giảm, tôi nghi ngờ rằng các mạch máu mới có thể phát triển thành vùng thiếu máu cục bộ dọc theo các ổ xương. Vì lẽ đó ngay lúc này, chỏm xương đùi còn chưa phát sinh rõ ràng những thay đổi do thiếu máu, nếu như hiện tại tiến hành cấy ghép xương, trên thực tế, nó hoàn toàn có thể cải thiện tình trạng thiếu hụt do chấn thương chỏm xương đùi

Sau khi Cảnh Hồng Minh nghe những lời giải thích của Trần Thương về quá trình cấy ghép xương, lập tức ánh mắt sáng lên, nhưng tiếp theo anh ta lại nhíu mày:

- Cấy ghép xương chỏm xương đùi?

Trần Thương gật đầu:

- Không sai, khả năng đây chính là cách xử lý duy nhất trong trường hợp này.

Cảnh Hồng Minh nghe vậy, có chút suy nghĩ, cấy ghép chỏm xương đùi... Nghe chỉ cảm thấy nó là một công đoạn rất đơn giản, nhưng thật ra nó lại là một công trình rất lớn, trong đó bao gồm cấy ghép xương lỏng chất, cấy ghép xương vỏ não, cấy ghép xương mang cơ cuống, nối lại mạch máu sau khi cấy ghép xương và cấy ghép xương xương sụn cùng những loại liên quan

Dạng phẫu thuật này, có thể tạo thành tổn thương lần thứ hai hay không?

Thế nhưng... Không thể phủ nhận, nếu như có thể hoàn mỹ hoàn thành ca phẫu thuật này, vậy nó chính là biện pháp tốt nhất để điều trị bệnh thiếu

máu hoại tử chỏm xương đùi

Sau khi lão Mã nghe thấy những lời Trần Thương nói, cả người anh đều sững sờ ngay tại chỗ

So sánh với Cảnh Hồng Minh, lão Mã lại suy nghĩ nhiều hơn.

Thậm chí anh còn hình dung ra được toàn bộ quá trình phẫu thuật rồi.

Lão Mã càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện, thậm chí anh càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ thật tỷ lệ thành công của toàn bộ quá trình phẫu thuật này rất cao

Đột nhiên anh ngẩng đầu nhìn Trần Thương, nhịn không được hỏi:

- Thương Nhi! Thật sự là tôi dạy cho cậu?

……..

Cảnh Hồng Minh rất muốn nói một câu với lão Mã, giáo sư Trần người ta đùa cậu cho vui thôi

Thế nhưng... Lão Mã nhịn không được gãi đầu một cái, còn buột miệng nói một câu:

- Tôi cũng cảm giác thấy dường như tôi rất quen thuộc với ca phẫu thuật này! Thậm chí tôi còn luôn cảm thấy đây chính là ca phẫu thuật mà tôi nghiên cứu ra...

Trần Thương lập tức xấu hổ.

Cảnh Hồng Minh không để ý đến lão Mã, anh ta quay người nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, hiện tại tôi lập tức đi sắp xếp phòng mổ.

Khi Trần Thương nghiên cứu phim X-quang, lão Mã vẫn còn chưa từ bỏ ý định...

- Thương Nhi? Ngươi không lừa gạt ta chứ?

Trần Thương dở khóc dở cười nhìn lão Mã, chẳng biết tại sao, lúc này trong lòng anh lại có chút áy náy

- Tôi thề, thật sự là tôi học từ anh, cũng là anh cho tôi gợi ý! Bởi vì tên của ca phẫu thuật là phẫu thuật cấy ghép chỏm xương đùi Trần thị.

Trần Thương có thể hoàn chỉnh làm tốt phẫu thuật cấy ghép xương, nhưng anh lại không quá quen thuộc với các chi tiết của phẫu thuật cấy ghép chỏm xương đùi và tách xương khác.

Thế nhưng... Đột nhiên trong đầu anh khẽ có ý tưởng, anh nói:

- Tổ trưởng Mã, anh tới xem một chút, nơi này thao tác làm sao?

Lão Mã nhìn phim X-quang, hơi tự hỏi một chút, lập tức trong đầu anh ấy nảy ra một ý nghĩ

Hình như anh ấy rất quen thuộc với mấy thứ này, lập tức thốt ra:

- Rất đơn giản, cậu nhìn đây, hoàn toàn có thể đem màng xương xương ống chân làm thành màng xương ống! Sau đó đem nó cấy ghép theo hình thức bắc cầu tại chỗ xương thiếu hụt! Cậu cũng biết, tế bào bề mặt xương và ổ ẩn bên trong tế bào xương được cấy ghép đều có năng lực thay thế. Quá trình này có tác dụng rất quan trọng đối với giai đoạn đầu hình thành giá đỡ bện xương nguyên thủy... Hơn nữa còn một điều ngươi phải nhớ kỹ! Nhất định phải dùng dao cắt xương cắt mảnh xương xuống, bởi vì dạng năng lực khép lại này còn có thời gian ngắn hơn so với quá trình tái tạo lại mạch máu, vì vậy nhất thiết phải dùng cưa điện cao tốc cắt ra sau đó nhanh chóng lấy mảnh xương

Nghe lấy lão Mã chậm rãi nói, cả người Trần Thương ngây ngốc tới mức trợn tròn mắt.

Không hổ là anh ấy

Không hổ là kỹ năng phẫu thuật thuộc về riêng lão Mã.

Thế nên nắm rõ từng chi tiết một trong quá trình phẫu thuật, ngay cả lão Mã cũng trợn tròn mắt

Má nó...

- Thương Nhi... Tôi má nó chứ, có phải tôi đang nằm mơ hay không?

Trần Thương ngây ngốc.

Lão Mã sờ sờ ngực của mình, sau khi anh ấy cảm nhận được nhịp tim vẫn phanh phanh phanh đập thật mạnh, mới thốt lên:

- Mã Nguyệt Huy tôi, bình thường mấy chục năm, cuối cùng cũng muốn tích luỹ sâu dày tới ngày bạo phát hay sao? Dạng bệnh nghi nan tạp chứng như thiếu máu hoại tử chỏm xương đùi này mà cũng bị Mã Nguyệt Huy tôi giải quyết sao?

Nghĩ tới đây, trong lúc nhất thời lão Mã trở nên kích động không thôi

Sau đó, lão Mã chuyển sang cực kỳ hào hứng, anh ấy kéo Trần Thương, nghiêm túc thảo luận nửa ngày về tất cả các tình huống cũng như chi tiết của ca phẫu thuật kia.

Cho đến khi Cảnh Hồng Minh đi đến, nói với Trần Thương:

- Giáo sư Trần, phẫu thuật đã chuẩn bị xong, lúc nào thì cậu bắt đầu?

Chương 2165: Lão Mã Đột Phá, Hiệu Quả Ràng Buộc

Trần Thương quay người nhìn lão Mã:

- Chuẩn bị xong chưa?

Lão Mã thấy Trần Thương nhìn mình, lập tức sửng sốt một chút:

- A? Chuẩn bị? Cái gì chuẩn bị xong?

Trần Thương cười nói:

- Phẫu thuật đó

Lão Mã nuốt ngụm nước miếng, kéo Trần Thương qua nhỏ giọng nói câu:

- Tôi? Thương Nhi? Tôi... Tôi có thể chứ?

Trần Thương nghiêm túc gật đầu:

- Anh đến mổ chính! Tôi hỗ trợ cho anh

Trần Thương biết rõ, ca phẫu thuật này cần phải nhờ vào tay lão Mã.

Cảnh Hồng Minh cũng trừng to mắt:

- Giáo sư Trần, ngài không mổ chính ư?

Nhìn thấy bên trong con mắt Cảnh Hồng Minh tràn đầy vẻ không tin tưởng, lão Mã không phục lắm.

Trần Thương nói:

- Tôi và tổ trưởng Mã cùng nhau thực hiện.

Cảnh Hồng Minh nhẹ gật đầu. Nhưng anh ta vẫn hoài nghi nhìn lão Mã một cái, anh ta luôn cảm thấy cái tên thô lỗ này…

Bên trong phòng mổ, đã có rất nhiều người tới, hầu như tất cả nững chuyên gia khoa chỉnh hình của quân khu đều tới.

kKhoa chỉnh hình của Đông Bắc vốn phát triển khá mạnh, cũng giống như sự lợi hại của khoa hậu môn - trực tràng vùng Xuyên Thục vậy, chuyện này có liên quan tới ưu thế khu vực.

Có lẽ do nghe nói về bệnh hoại tử chỏm xương đùi có thể trị liệu được, cho nên tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng hiếu kì.

Trần Thương cũng không sợ rò rỉ cái gì gọi là cơ mật phẫu thuật.

Dù sao khoa ngoại là một công việc cần kỹ thuật, cũng không phải cứ nhìn qua một lần là thực hiện được ngay.

Không trải qua trăm ngàn lần rèn luyện học tập, chỉ cần một chi tiết không nắm chắc, cũng có thể dẫn đến hai kết quả hoàn toàn khác nhau trong cùng một ca phẫu thuật.

Trước khi phẫu thuật bắt đầu, lão Mã hít sâu một hơi, cầm dao mổ trực tiếp thực hiện thao tác

Nói thật, cũng chẳng biết tại sao, nhưng anh ấy có cảm giác hình như ca phẫu thuật có ý nghĩa cực kỳ to lớn đối với mình.

Lão Mã có thể trở thành trụ cột trung tâm cấp cứu thủ đô, càng là thành viên khoa chỉnh hình của tiểu đội giành được vị trí trong ba mươi hạng đầu khi tham gia vào giải thi đấu kỹ năng cấp cứu thế giới, tự nhiên kỹ thuật của anh ấy không phải hạng người bình thường.

Mà lúc này, lão Mã đã hoàn thành rạch mổ, sau đó để lộ ra khu vực chỏm xương đùi.

Thậm chí có thể nhìn thấy đầu mạch máu bị tổn hại ngay tại chỏm xương đùi

Hôm qua đã tiến hành một lần phẫu thuật, hôm nay lại mở miệng lần thứ hai.

Mặc dù bác sĩ làm phẫu thuật khoa chỉnh hình hôm qua có chút không hiểu, nhưng đối phương vẫn kiên nhẫn quan sát.

Mà thao tác lần này của lão Mã phải nói là rất tinh diệu.

Bắt đầu tiến hành từ khe hở bắp thịt, vừa vặn có thể giảm bớt xuất huyết, hơn nữa lão Mã còn bảo vệ cực kỳ đúng chỗ đối với những mạch máu, dây thần kinh xung quanh vết rạch mổ.

Sau đó, việc cần làm chính là bóc tách màng xương thiếu hụt cung cấp máu.

Quá trình này có độ khó rất cao

Bởi vì không chỉ muốn cân nhắc đến vị trí cắt bỏ, còn phải cân nhắc đến quá trình cấy ghép

Vì vậy, cần phải tận lực giảm bớt màng xương muốn bóc tách, chỉ cần để bề mặt xương lộ ra ngoài tương tự như diện tích của tấm xương cần ghép là được

Còn cần tận lực giữ lại màng xương và mô mềm cùng tiếp nhận xương bám vào, hơn nữa, cần bảo tồn nguồn cung cấp máu và chức năng tạo xương tốt nhất có thể

Nhưng vì sáng tạo một hoàn cảnh khiến cho lưu lượng máu tới đây luôn dồi dào, cần phải cắt bỏ toàn bộ sẹo mô mềm.

Trần Thương nhịn không được nói:

- Tôi đến?

Lão Mã cầm chuôi dao, lắc đầu, nhìn Trần Thương nói một câu:

- Cho tôi tới đi?

Vốn dĩ Trần Thương đang muốn nhìn đẳng cấp kỹ năng của lão Mã, nhưng đột nhiên nhìn thấy hệ thống nhắc nhở

[Đinh! Kiểm tra thấy Mã Nguyệt Huy đã đột phá ngay lúc này, phụ trợ thêm tỷ lệ hoàn thành phẫu thuật thành công. Sau khi đột phá cực hạn, có thể đạt được phẫu thuật chữa trị hoại tử chỏm xương đùi hoàn chỉnh, cũng có thể đạt được hiệu quả ràng buộc đặc thù: khi cùng Mã Nguyệt Huy đồng thời thực hiện phẫu thuật, có thể đạt được sáng tạo + 5.]

Trần Thương nghe vậy, lập tức sửng sốt một chút.

Đây là... Hiệu quả ràng buộc?

Nghĩ tới đây, Trần Thương thậm chí hơi kinh ngạc.

Anh nhẹ gật đầu:

- Ừm, anh làm đi! Tôi trợ giúp anh.

Đang lúc nói chuyện, Trần Thương cẩn thận bắt đầu phác họa, ánh mắt của anh có thể nhìn thấy những khu vực tổn thương, phụ trợ cho quá trình cắt bỏ diễn ra cực kỳ chính xác.

Lão Mã tiếp tục thực hiện phẫu thuật

Cắt bỏ màng xương xương ống chân...

Sau đó là đưa nó trở lại vị trí cũ và cấy ghép xương

Lão Mã cố định rất tinh diệu.

Đây là thủ pháp tinh diệu ngay cả Trần Thương cũng hiếm thấy, khi cố định chỉ gây ra tổn thương cực nhỏ.

Sau đó là khâu lại kết nối mạch máu...

Toàn bộ phẫu thuật, độ khó rất cao, bởi vì cần đảm bảo được tính tỉ mỉ chính xác trong từng thao tác

Có thể do lão Mã phẫu thuật cực kỳ nghiêm túc, khiến cho mọi người xung quanh lau mắt mà nhìn

Cuối cùng, không biết qua bao lâu, phẫu thuật hoàn thành

Cũng là một lần tuyên bố công khai cho phẫu thuật chữa trị chỏm hoại tử xương đùi bằng cấy ghép xương đã thuận lợi hoàn thành, đây cũng là ca phẫu thuật trị tận gốc bệnh hoại tử chỏm xương đùi đầu tiên

Hiệu quả như thế nào, tất cả còn chưa biết.

Nhưng mọi người đều biết, dựa theo lý luận, xác suất thành công của phẫu thuật này rất cao

Cảnh Hồng Minh đưa mắt đầy kinh ngạc nhìn lão Mã.

Chỉ thấy lão Mã ngóc lên cái đầu tỏ vẻ cực kỳ kiêu ngạo nói:

- Như thế nào? Không phải Thương Nhi đã nói, đây là tôi dạy cho cậu ấy rồi sao?

Trần Thương cười ha ha.

Kèm theo thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Đinh! Thành công đột phá, nhiệm vụ hoàn thành! Thu được ban thưởng: 1, phẫu thuật chữa trị hoại tử chỏm xương đùi bản đầy đủ; 2, hiệu quả ràng buộc với Mã Nguyệt Huy.]

……

Mấy ngày sau đó, đám người Trần Thương cũng không vội vã rời đi

Bởi vì bọn họ phát hiện, người bệnh cần cấp cứu ở bệnh viện quân khu hơn rất nhiều so với những người bệnh tìm tới khoa cấp cứu của bệnh viện mình.

Những ngoại thương phổ thông như gãy xương, tổn thương... Cơ hồ khắp nơi đều nhìn thấy

Mà rất nhiều người bệnh bởi vì cấp cứu trễ, đã tạo thành rất nhiều tổn thương không cách nào chữa trị, thậm chí còn lưu lại di chứng, sau đó bọn họ đành tiếc nuối mà rời khỏi đại gia đình quân đội.

Điều này khiến cho Trần Thương càng thêm kiên định với suy nghĩ, mình đã đi đúng đường,

Không hề sai lầm

Hoàn thiện khoa cấp cứu, là một việc tốt sẽ có lợi cho hiện tại và tương lai.

Hòa bình cần phải trả giá.

Mà bây giờ khi hòa bình đã lập lại, nhưng đất nước chúng ta vẫn cần dựa vào những binh lính này bảo vệ.

Những việc Trần Thương có thể làm cũng không nhiều, vì vậy anh chỉ hi vọng mình có thể đứng ra cho những binh lính này thêm một sự bảo đảm về an toàn và sức khoẻ trong khi bọn họ thụ thương.

Mắt thấy đã sắp bước sang năm mới rồi.

Nếu mọi người cứ ở mãi tại bệnh viện quân khu này cũng không ổn.

Duy chỉ có lão Mã

Hiện tại, anh ấy cảm thấy Đông Bắc là một vùng đất may mắn, dường như sau khi anh ấy tới đây, đã tìm được chốn nghỉ chân cho linh hồn của mình.

Mấy ngày nay, ngày nào lão Mã cũng suy nghĩ về công việc phẫu thuật chữa trị chỏm xương đùi.

Trần Thương cũng không để ý hư danh này, anh dứt khoát đem bản đầy đủ phẫu thuật chữa trị chỏm xương đùi mà mình vừa mới lấy được hé lộ một chút xíu ra bên ngoài.

Khiến cho ngày nào lão Mã cũng sống trong mừng rỡ

Cuộc đời trôi qua rất vui vẻ.

Chương 2166: Nếu Như Sinh Con Không Phải Vì Tìm Người Để Chơi Đùa, Vậy Sẽ Không Có Chút Ý Nghĩa Nào

Cho đến khi rời đi, đột nhiên lão Mã lại tỏ ra chững chạc đàng hoàng nhìn Trần Thương nói:

- Thương Nhi, cậu nói thật cho tôi nghe, đến cùng cậu có thể phẫu thuật chữa trị chỏm xương đùi tốt bằng tôi hay không?

Cảnh Hồng Minh lập tức liếc mắt nhìn sang, người mù cũng có thể nhìn ra Giáo sư Trần người ta có biết làm hay không?

Thực ra người ta còn làm tốt hơn anh nhiều lắm.

Người ta nói như vậy chính là cho anh mặt mũi, anh còn kiêu ngạo hỏi người ta câu đó sao

Trần Thương lắc đầu:

- Về loại phẫu thuật này, đúng là tôi không làm tốt bằng anh. Anh là bác sĩ trời sinh vì khoa chỉnh hình! Tương lai... Là thiên hạ của anh

Trần Thương vỗ bả vai lão Mã, để lão Mã cảm giác được tình huống này cực kỳ quen thuộc.

Mà Đặng Minh ở bên cạnh suýt chút nữa đã nhịn không được phun ra một ngụm nước.

Tỉnh Nhiên hiếu kỳ hỏi:

- Tại sao tôi cứ có cảm giác câu nói này rất quen thuộc?

Đặng Minh cười nói:

- Là câu lão đại gia Duncan nói cho James nghe

Lập tức, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Khi Trần Thương giải nghệ, không chừng mộ phần của lão Mã đã xanh cỏ từ lâu rồi, mẹ kiếp

Cứ như vậy, một đoàn người Trần Thương bước lên đường về nhà.

Thường Ngọc Đường tự thân đến tiễn.

Bởi vì lúc này trên người Trần Thương và lão Mã còn gánh vác một chuyện khác: Chuyện phẫu thuật chữa trị hoại tử chỏm xương đùi.

Sau khi Triệu Trang được phẫu thuật cấy ghép xương chữa trị hoại tử chỏm xương đùi, để xác định hiệu quả của phương pháp này còn cần thêm một đoạn thời gian nữa.

Hiện tại chưa thể biết được điều gì.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi hiệu ứng thực sự của ca phẫu thuật trị liệu này.

Nếu thật sự có thể trị liệu, vậy không hề nghi ngờ gì nữa, ca phẫu thuật này có thể thay đổi cuộc đời của những quân nhân phải tiếc nuối, thương tâm rời khỏi quân đội sau chấn thương.

Nói khoa trương hơn một chút, ca phẫu thuật này cũng có ý nghĩa cực kỳ to lớn đối với sự phát triển và bảo hộ Tổ quốc của quân đội nhân dân

Lão Mã bay thẳng về thủ đô.

Những người khác lại trực tiếp trở về An Dương.

Cha của Đặng Minh vẫn đang ở nước Mỹ, khẳng định anh ấy sẽ không về nhà, còn những người khác đều đã chuyển nhà tới thành phố An Dương.

Vừa trở về, bọn họ đã được nhân viên quân khu tự mình ra đón ở nơi máy bay hạ cánh, hành động này cũng vì bảo hộ an toàn tuyệt đối cho họ.

Dọc theo đường đi, nhìn đèn màu đủ mọi loại hình dạng trên đường phố, tất cả mọi người đều cảm thấy rất đặc sắc.

Mà chuyện khiến Trần Thương ngoài ý muốn chính là trên đường bọn họ đi, lại có rất nhiều những người ngoại quốc.

An Dương thay đổi quá quá rõ ràng

Trần Thương về đến nhà, vừa mới mở cửa ra, đột nhiên thấy Trần Dương đang đứng trong phòng khách, trừng to hai mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Thật lâu sau, đột nhiên nó nói một câu:

- Ba ba! Ba ba ba ba

m thanh ngây ngô của thằng nhóc còn bú sữa, trực tiếp khiến cho trái tim Trần Thương tan chảy.

Anh chẳng quan tâm tới chuyện thay quần áo, chỉ trực tiếp đem Trần Dương ôm lên cao, trêu chọc khiến cho nhóc con ấy lạc lạc lạc cười khanh khách không ngừng.

Tần Duyệt thấy vậy, cũng tranh thủ thời gian đi ra. Sau khi cô nhìn thấy Trần Thương, chỉ không mặn không nhạt nói một câu:

- Trở về rồi sao?

Sau đó kéo Trần Dương học đi bộ.

Trần Thương lập tức trợn tròn mắt:

- Này, anh trở về em chỉ phản ứng như vậy thôi sao? Không phải em nên tỏ ra cực kỳ vui mừng sao?

Tần Duyệt cười hì hì nói:

- Hiện tại, em đã có Tiểu Dương Dương, còn cần anh làm gì?

Trần Thương lập tức nghẹn lời.

Lúc xế chiều, bên ngoài có tuyết rơi, hiện tại người một nhà mới bắt đầu đặt mua đồ tết.

Dọc theo đường đi, bọn họ gặp rất nhiều người nước ngoài.

Bọn họ cũng đang đặt mua đồ tết.

Có một thứ gọi là ảnh hưởng văn hoá, đang chậm rãi thẩm thấu vào tất cả những người bạn bè ngoại quốc đang sinh sống ở nơi đây.

Thời đại bây giờ, giữa quốc gia và quốc gia, dân tộc cùng dân tộc, hai bên so sánh với nhau không chỉ là khoa học kỹ thuật, mà điều quan trọng nhất chính là văn hóa.

Nếu khiến cho văn hoá thay đổi, thậm chí đánh mất bản sắc dân tộc, đó mới là một chuyện kinh khủng.

Thử tưởng tượng mà xem, một ngày nào đó trong tương lai, toàn thế giới đều đang nói tiếng Trung Quốc…

Bầu không khí trong siêu thị cực kỳ náo nhiệt, Trần Dương ngồi bên trong xe đẩy, trừng to mắt nhìn thế giới náo nhiệt này, nó tỏ ra vô cùng hiếu kỳ.

Đặc biệt là tại khu đồ chơi, khi nó nhìn thấy Siêu Nhân Điện Quang, nhìn thấy Transformers, nhìn thấy xe đua cùng máy xúc... Dáng vẻ lưu luyến thật lâu không nỡ rời đó, khiến cho Trần Thương cảm thấy rất hài lòng.

Kỳ thật rất nhiều khi Trần Thương lo lắng có thể Trần Dương quá mức yêu nghiệt hay không.

Hiện tại xem ra, nó vẫn giống những người bạn nhỏ bình thường khác.

Đây là chuyện tốt.

Trần Thương hi vọng Trần Dương có một tuổi thơ hoàn chỉnh.

Thế nhưng... Khi Tần Duyệt nhìn thấy Trần Dương đang chăm chú hướng ánh mắt vào đám đồ chơi, tới mức trợn cả mắt lên, nước bọt chảy đầy đất... Cô lập tức nở nụ cười.

Sau đó đặt Trần Dương xuống đất, cười nói:

- Dương Dương, con thích cái gì thì tự mình chọn đi

Ngộ tính của Trần Dương rất mạnh, nó đã có thể nghe hiểu rất nhiều lời người khác nói.

Dĩ nhiên nó lập tức đi đến đống đồ chơi ở phía trước, chỉ vào một bộ lắp ráp Siêu Nhân Điện Quang, còn có một đống lớn đồ chơi.

Dù chưa từng chơi qua nhưng đứa nhỏ nào cũng biết, đây là những món đồ chơi rất vui, thậm chí nó còn nhét vào một đống lớn Lego.

Trần Dương thấy thế, hài lòng ôm chân Tần Duyệt, hài lòng gọi mẹ mẹ.

Trần Thương thấy thế, lập tức cười lạnh một tiếng

Anh cười rồi đi tới bên cạnh Trần Dương, lấy tất cả đống đồ chơi trong giỏ ra, bỏ về vị trí cũ.

Một màn này, khiến cho Trần Dương nhìn mà trợn tròn mắt.

Trần Thương ôm lấy Trần Dương, cười nói:

- Con trai không mua đồ chơi nha! Chúng ta mua cái này... Những thẻ sách, tấm thẻ động vật...

Nhìn thấy Trần Thương đem một đống sản phẩm bồi dưỡng trí tuệ cho trẻ nhỏ đặt vào trong xe, Trần Dương sửng sốt.

Nó còn nghe thấy ba ba thầm thì trong miệng một câu:

- Đây mới là tuổi thơ hoàn chỉnh

Tần Duyệt nhịn không được trợn tròn mắt.

- Có ý gì sao?

Trần Thương như có điều suy nghĩ:

- Nếu tuổi thơ mà không bị ba mẹ từ chối không cho mua đồ chơi, vậy không phải tuổi thơ hoàn chỉnh! Cần gì mấy thứ đồ chơi đó chứ?

Nói xong, Trần Thương chững chạc đàng hoàng nói với Tần Duyệt:

- Hiện tại còn sớm...Chờ tới khi con trai chúng ta lớn thêm một chút, chúng ta có thể mua sách. Lại lớn thêm chút nữa, ta sẽ mua các loại sách luyện tập, vở học tập, đúng, quan trọng nhất là bài tập nghỉ đông và nghỉ hè, sau đó cho nó tới học những trường luyện thi...

Tần Duyệt nghe vậy, lại nhìn qua Trần Dương đang tỏ ra vô cùng đáng thương bên cạnh, nhịn không được nở nụ cười rạng rỡ như hoa, sau đó sắc mặt hiện lên một chút thương xót.

- Anh quá xấu! Thật sự là... Ác ma ba ba! Anh muốn bắt nạt con trai em lúc nó còn chưa hiểu chuyện đúng không?

Lúc này mặc dù Trần Dương không phải thực sự hiểu rõ ràng sách bài tập cùng luyện tập nghỉ hè là cái gì.

Nhưng nhìn đồ chơi càng ngày càng đi xa, Trần Dương vẫn yên lặng không nói, thậm chí nó còn có một loại ưu thương nhàn nhạt.

Trần Thương thấy thế, đột nhiên nói:

- Vợ à, tại sao nó vẫn không khóc nhỉ? Nếu không... Chúng ta thử một chút xem làm thế nào mới khiến nó bật khóc?

Tần Duyệt lạnh run cả người:

- Anh là ma quỷ sao?

Hình như Trần Dương có thể từ trên mặt Trần Thương nhìn thấy hàng chữ:

- Nếu như sinh con không phải vì tìm người để chơi đùa, vậy sẽ không có chút ý nghĩa nào

Chương 2167: Cả Nhà Cùng Đón Giao Thừa

Làm bác sĩ có rất nhiều chỗ tốt.

Khi Trần Thương còn nhỏ, anh đã cực kỳ hâm bộ đứa bé béo mập trong thôn.

Bởi vì ông của nó là bác sĩ trong thôn.

Hàng năm cứ tới khi đến ăn tết, là trong nhà nó đầy sữa bò bánh mì điểm tâm bánh bích quy… Ăn không hết.

Cho nên lúc đó Trần Thương đã quyết định sau này anh muốn làm bác sĩ.

Mục tiêu chính vì điểm tâm và bánh bích quy ăn không hết.

Hai ngày này là ngày bệnh viện nghỉ, nhưng Trần Thương vẫn phải ra ngoài xem bệnh.

Thế nhưng.. Không biết vì sao hai ngày này dường như tất cả người bệnh trong phòng khám bệnh đã đạt được sự thống nhất nào đó, khiến cho lúc anh xuất hiện, đều thấy bọn họ mang theo bao lớn bao nhỏ chứa đầy quà tặng.

Còn có rất nhiều người bệnh ở rất xa cũng tự mình chạy tới đưa một chút đặc sản.

Những thứ này không phải đồ quý giá, nhưng đều là tâm ý của bọn họ.

Có gạo kê, có một chút thịt khô nhà làm, còn có lạp xưởng hun khói tự tay chế biến...

Nói tóm lại, những đồ vật này chất đống trong phòng khám bệnh không cách nào chứa hết được.

Khi nhìn thấy mặt anh, tất cả mọi người đều đồng thanh nói:

- Bác sĩ Trần, may mắn mà có cậu, nếu không, hiện tại xx nhà ta còn chưa khỏi bệnh được

- Giáo sư Trần, đa tạ cậu làm phẫu thuật cho xxx nhà ta, quá cảm ơn

...

Nghe thấy những lời này, từ đáy lòng Trần Thương tràn đầy cao hứng.

Vào lúc này, anh mới hiểu được.

Điều trân quý nhất mà bác sĩ nhận được không phải những thứ như điểm tâm hay bánh bích quy kia, mà chính là ẩn đằng sau những món quà nho nhỏ đó, đều là sự chân thành biết ơn của người khác.

Nhưng rất rõ ràng Trần Thương không cách nào ăn hết.

Mấy ngày nay, các sinh viên theo quy chế cũng theo các bác sĩ đi làm.

Trần Thương dứt khoát cho các sinh viên thực tập mấy thứ này.

Sau đó, thống nhất với bệnh viện phát thêm cho mọi người 500 đồng xem như tiền ăn tết.

Tiền không nhiều, quà tặng không đắt, nhưng rất ấm lòng người.

Trần Thương cũng từng trải qua quãng thời gian đó.

Anh cũng biết khoảng thời đó không hề dễ chịu.

Vì vậy, anh thường xuyên để những bác sĩ chủ quản kia quan tâm hơn một chút tới đám sinh viên đi theo bọn họ, cũng tạo điều kiện cho bọn họ cầm phiếu ăn miễn phí tới căn tin, đây là sự giúp đỡ cực kỳ hợp lý.

Không thể không nói, ngày lễ ngày tết, là khi bác sĩ vui vẻ nhất, vì ít ra bệnh nhân của mình vẫn sống mạnh khỏe, hoặc ít ra mình cũng đã cố gắng hết sức để cứu vớt một số gia đình.

Đương nhiên, cũng có một vài phòng ban.

Khi bọn họ nhận được người bệnh, chỉ điều trị được vài ngày, bệnh nhân đó đã ra đi... Sau đó người nhà của bọn họ sẽ mang thuốc đưa lại cho bác sĩ chủ quản, để anh ta chuyển số thuốc đó tới tay những người cần giúp đỡ.

Đó chính là người bệnh ung thư.

Hai ngày qua, lão Tần thật không vui.

Bởi vì khi ông ấy thấy người ta đưa tới một chút thuốc, ông ấy lập tức biết được có một người bệnh lại rời khỏi thế giới.

Nhưng dù bác sĩ cảm nhận như thế nào, họ cũng không thể phủ nhận được, hương vị Tết càng ngày càng tới gần

Đảo mắt một cái đã tới đêm giao thừa.

Từ sau khi Trần Thương và Tần Duyệt kết hôn.

Hình như người nhà Trần lại có thêm một truyền thống, đó chính là ăn tết ở An Dương.

Dù sao để cha mẹ Tần Duyệt người ta ăn tết một mình cũng rất cô đơn.

Vì vậy, sau này mọi người cũng dứt khoát tính toán, và thống nhất sẽ tập trung ở nhà Trần Thương ở An Dương ăn tết.

Thế nhưng cứ như vậy

Trần Thương phát hiện khoảng không gian trong nhà mình không đủ lớn.

Vì vậy, anh lập tức gọi điện cho Trịnh Quốc Đàm, đặt trước một căn biệt thự.

Chờ khi sang năm mới, khi mọi người tụ tập ở nơi đó, sẽ có khoảng không gian đủ rộng rãi.

Có điều căn phòng nhỏ vẫn rất náo nhiệt.

Khi cả một nhà tụ tập trong khoảng không gian chưa tới 150 mét vuông, quả thực có chút chen chúc.

Huống chi, năm nay trong nhà còn có thêm một thành viên mới: Tiểu Trần Dương

Khi giao thừa, dĩ nhiên hoạt động thống nhất của nhân dân cả nước, chính là xem tiết mục cuối năm.

Kỳ thật tiết mục cuối năm năm nay đã cho Trần Thương vé vào cửa, nhưng... Cuối năm, nếu không có nhiệm vụ đặc biệt, làm gì có ai nguyện ý tới hiện trường chứ?

Hơn nữa, hiện tại Trần Thương đang muốn làm một vú em hợp cách

Vì lẽ đó, anh dứt khoát đưa vé vào cửa cho người nhà lão Mã.

Trên thực tế, từ xưa tới nay, đón giao thừa ở nhà luôn là một điều rất hạnh phúc đối với gia đình họ Trần.

Nhà họ Trần có cái một truyền thống quen thuộc, buổi tối đêm ba mươi, sau khi cơm nước xong xuôi, cả nhà sẽ quây quần làm sủi cảo để sáng sớm ngày mai ăn.

Cũng coi như là một truyền thống hơi cũ kỹ.

Bởi vì sẽ bày ra một tấm thớt thật lớn, sau đó người một nhà vây quanh nó cùng nói chuyện phiếm, còn hai người Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ phụ trách làm sủi cảo.

Trần Thương và Trần Lạc phụ trách nói một chút về những chuyện hai người gặp phải trong cuộc sống, hoặc trong công việc, còn trò chuyện một chút về những chuyện lặt vặt đời thường.

Mặc dù bình thản, nhưng lại hạnh phúc

Trần Thương nhớ lại vài năm trước đây anh bận rộn, đến mức không có thời gian về nhà ăn tết, nói thật... Trong lòng anh cũng cảm thấy khó chịu.

Rồi tới sau này khi làm cha, Trần Thương mới phát hiện mình lại trở nên hay ưu phiền hơn không ít.

Lúc này, cũng không ngoại lệ.

Bốn người lớn tuổi trong nhà làm sủi cảo, những người khác thì vừa nói vừa cười tán gẫu.

Thế nhưng... Trần Dương cũng không cam chịu chơi một mình, nó nhất định phải tới tham gia náo nhiệt.

Với tư cách bảo bối của cả nhà, cộng thêm là đồ chơi của Trần Thương, thuộc tính giả vờ đáng yêu của Trần Dương rất cao, nhất định là di truyền từ mẹ của nó.

Dù sao từ nhỏ Trần Thương đã thường xuyên bị bị Trần Đại Hải đánh.

Trần Thương cảm thấy chuyện này xảy ra vì tự anh mang theo thuộc tính châm biếm.

Nhưng, khi nhóc con này nhìn thấy mọi người làm sủi cảo, nó lập tức mở to đôi mắt tròn xoe ra nhìn chằm chằm vào đám người.

Sau nửa ngày, Trần Dương bắt đầu phát động kỹ năng giả vờ đáng yêu, kêu nội nội, gọi ngoại ngoại.

Ừm ánh mắt của nhóc con này rất hoạt bát

Nó biết rõ người nắm quyền trong hai gia đình này chính là nội nội và ngoại ngoại của nó.

Quả nhiên, Dương Giai Tuệ trực tiếp ôm Trần Dương tới bên cạnh cái thớt làm sủi cảo.

Khi nhóc con này nhìn thấy bột mì, dường như nó vừa phát hiện ra một loại thuốc kích thích vậy, sau đó nó bắt đầu tự giải trí tự vui.

Một lát sau, nó lại cảm thấy bột mì chơi không vui, vì vậy dứt khoát phải khóc kêu gào đòi làm sủi cảo, và mọi người không cách nào dỗ dành được nó hết.

Rơi vào đường cùng.

Mọi người chỉ có thể cho nó một cái vỏ sủi cảo... Bên trong bọc một chút nhân bánh sủi cảo.

Thế nhưng, sau khi nhóc con này suy nghĩ một chút, đôi tay nhỏ của nó lập tức bóp lấy.

Không bao lâu sau, một sủi cảo ra lò.

Đám người nhìn chằm chằm vào cái sủi cảo hoàn chỉnh này, đều có chút trợn mắt há hốc mồm

Cái này cũng...

Quá tròn đi?

Không sai

Trần Dương tự nhiên sẽ không biết nắm, nó chỉ biết lấy vỏ sủi cảo vo lại thành một cục, sau đó xoa nắn xoa nắn, cuối cùng hoàn thành, thậm chí... Quả cầu này còn cực kỳ tròn trịa.

Tròn vo, cực kỳ giống chè trôi nước.

Chương 2168: Tôi Đã Kết Hôn

Không bao lâu, một cái sủi cảo khác hình tam giác ra lò.

Tất cả mọi người không biết nên khóc hay cười.

Bởi vì mặc dù bọc rất kỳ quái, nhưng thực sự là nhìn nó... Rất đẹp, quan trọng nhất là rất đúng quy tắc

Tròn rất đúng chỗ, vuông cũng rất ngay ngắn.

Thấy một màn này, Trần Thương hơi nhíu mày.

Chẳng lẽ đây là biểu hiện của thuộc tính đôi mắt mỹ lệ được di truyền?

Nghĩ như vậy, anh cũng cảm thấy có chút thần kỳ.

Cuối cùng, nhóc con này cũng thức tỉnh một thiên phú rồi sao?

Không tệ

Ưu tú

Nhưng, rất nhanh Trần Thương đã hối hận vì khen nó sớm như vậy.

Bởi vì nhóc con này bắt đầu nhảy qua chơi bột mì.

Vì thế, Trần Thương phải mang nhóc con đi tắm rửa

Thậm chí... Tiểu Trần Dương bình thường không bao giờ tè ra quần, hôm nay nó lại cố ý tè vào quần của Trần Thương.

Bất đắc dĩ, hai người phải cùng nhau tắm rửa.

Sau đó, nhóc con này tỏ ra hài lòng ghê gớm.

Giằng co một hồi lâu, thời gian đã không còn sớm.

Nhưng bên ngoài vẫn đèn đuốc sáng trưng, vì tới mười hai giờ, còn phải pháo hoa.

Đây là lần đầu tiên Trần Dương ăn tết, cũng là lần đầu tiên nó nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vì vậy nó vô cùng hưng phấn tới quên cả ngủ.

Tần Duyệt xoay người đi ngủ.

Trước khi đi cô giao cho Trần Thương một cái bình sữa.

Lúc này, Trần Thương cũng mệt mỏi cực kỳ, anh cũng muốn đi ngủ.

Thế nhưng... Khi Trần Thương sắp đi ngủ, nhóc con kia lại làm anh tỉnh lại, khiến cho anh dở khóc dở cười.

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt nhóc con kia, Trần Thương luôn có một loại ảo giác, nhóc con này cố ý làm như vậy

Không phải chỉ là không cho con mua đồ chơi thôi sao?

Con lại mang thù như thế

Trần Thương phảng phất thấy nhóc con này lại nói:

- Nếu như cha không phải dùng để chơi xấu, vậy sẽ không còn chút ý nghĩa nào

……..

Bệnh viện nhân dân số hai của tỉnh Đông Dương mới xây dựng xong hai toà nhà cho người thân mới, còn đặt ngay ở gần bệnh viện.

Coi như trợ giúp giải quyết vấn đề phòng ở cho công nhân viên chức làm việc trong bệnh viện.

Đặng Minh cũng được chia một phòng ở, mặc dù chỉ hơn sáu mươi mét vuông, nhưng đối với người vẫn còn độc thân như Đặng Minh, phòng ở này đã đầy đủ rồi.

Buổi tối ngày mùng ba tết, đột nhiên có tuyết rơi.

Tuyết rơi lất phất cả bầu trời, phối hợp với ánh đèn hoa mỹ, mang tới cho mỗi người một loại mỹ cảm khác hẳn ngày thường.

Ngay ở phòng trực ban, vào lúc Trần Bỉnh Sinh đi xuống lầu, đã thấy Đặng Minh ngồi bên trong một văn phòng bác sĩ dưới lầy xem video.

- Hả? Tại sao lại là cậu?

Lão Trần hiếu kỳ hỏi.

Đặng Minh cười cười:

- Tôi chỉ có một mình, lại cảm thấy ở nhà cũng không có chuyện gì làm, vì vậy đã để nhóm lão sư An bọn họ trở về ăn tết rồi.

Lão Trần nghe vậy, đột nhiên nở nụ cười:

- Đi thôi, ngược lại nhàn rỗi không có chuyện gì, đi ra ngoài hút điếu thuốc?

Đặng Minh rất dễ tính, anh chỉ cười cười, tắt máy vi tính đi, sau đó theo lão Trần ra sân bệnh viện.

Khoảng sân này rất lớn, còn có một ngôi đình kiểu Trung Quốc, hiện tại đã hơn mười một giờ khuya, bên ngoài cũng không còn quá nhiều người.

Hai người ngồi bên trong cái đình, hút thuốc, nhìn trời tuyết mênh mông ngoài kia, lại cảm thấy có một loại phong vị khác thường.

Lão Trần đột nhiên nói:

- Trước đây khi nhóc con Trần Thương này còn đi theo tôi, cậu ấy cũng giống như cậu, năm nào cũng trực ban thay tôi. Hiện tại... Tôi lại phải trực ban thay cậu ấy

Nói xong, lão Trần cười mắng một câu.

Đặng Minh cười cười, chuyện của Trần Thương là một truyền kỳ trong bệnh viện số hai tỉnh.

Nói thật, anh chính là người đã định trước sẽ được ghi tên vào sử sách của giới y học ở bệnh viện số hai tỉnh, ở thành phố An Dương, thậm chí ở Trung Quốc.

Lão Trần đột nhiên hỏi:

- Đặng Minh, tôi đã để ý rồi, tại sao cậu không chịu tìm bạn gái đi? Cậu cũng không còn nhỏ nữa, lần này, cậu được chia phòng rồi, nếu có đối tượng, lại được chia cho một căn nhà ba buồng. Nếu cậu đã tới nơi này, vậy có muốn an cư lạc nghiệp luôn không?

Đặng Minh không giống những người khác, ở anh luôn có cảm giác ngăn cách với mọi người.

Dĩ nhiên không phải nói người khác không tốt

Đặng Minh làm người rất trượng nghĩa, tính cách cởi mở, dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, vẫn luôn là đối tượng không ít cô gái trẻ trong khoa mơ ước.

Mà còn ngày thường hầu như anh không bao giờ từ chối những yêu cầu của người khác.

Nhưng người này hình như rất ít để ý tới vấn đề cá nhân của mình, mang tới cho người ta một loại cảm giác rất phóng túng, hình như ngày mai ngay lập tức anh có thể rời khỏi Đông Dương.

Nghe được lời lão Trần nói, Đặng Minh nhịn không được thở dài, sau đó khi anh hút xong điếu thuốc, lập tức ném nó đi, lúc đó mới thốt lên:

- Tôi... Kỳ thật đã kết hôn, nhưng cô ấy mất rồi.

Một câu này, khiến cho lão Trần sửng sốt.

Đặng Minh lại tiếp tục:

- Đã nhiều năm rồi, cô ấy là người Tứ Xuyên, chúng tôi quen biết nhau ở New York, cô ấy cũng là bác sĩ cấp cứu, chúng tôi có hứng thú giống nhau, vì vậy quen biết không bao lâu, chúng tôi đã kết hôn. Ở nước ngoài, người ta không mấy coi trọng người Trung Quốc chúng ta, nếu anh muốn được người khác tán thành, vậy anh phải ưu tú hơn người khác rất nhiều. Cô ấy rất muốn hơn người, cũng rất liều mạng, muốn chứng minh chúng ta không kém cỏi như người khác nghĩ. Nhưng... Loại liều mạng này của cô ấy cũng dẫn đến áp lực tinh thần rất lớn, một lần nửa đêm làm nhiệm vụ, đã xảy ra tai nạn xe cộ. Tôi là bác sĩ mổ chính trong ca mổ cứu sống cô ấy... Nhưng tôi lại không thành công. Tôi còn nhớ rõ cô trước khi cô ấy ra đi đã cười nói với tôi: Chồng à, anh có thể

- Vì vậy tôi vẫn luôn mãi suy nghĩ, nếu như lúc ấy tôi có thể ưu tú hơn một chút, có thể thay đổi số phận của cô ấy hay không?

Nói đến đây, hai mắt Đặng Minh trở nên mông lung.

Lão Trần im lặng.

Ai có thể nghĩ tới, một Đặng Minh ngày thường luôn ung dung tự tại như thế, nhưng lại có một góc cạnh không muốn người khác biết như thế này.

Nhưng, chuyện này lại khiến cho người ta đau lòng.

Thân là bác sĩ, làm phẫu thuật cho thân nhân của mình, lại không thành công... Loại thống khổ và tra tấn này không phải người bình thường có thể chịu được.

Đây cũng là vì sao có câu nói: dao sắc không gọt được chuôi.

Câu này không chỉ nói về chính mình, còn bao gồm cả thân nhân của mình nữa.

Bên này, Đặng Minh chủ động muốn rút một điếu thuốc từ tay lão Trần, sau khi rít một hơi, anh lại nói:

- Sau đó, tôi đã trầm cảm một khoảng thời gian rất dài, bởi vì mỗi lần thấy máu, hay cầm lấy dao mổ, tôi đều run rẩy...

- Có ngày hôm nay, tất cả là nhờ công lao của cha tôi, là ông ấy vẫn luôn khuyên bảo tôi, sau đó tôi mới thoát ra được, cũng nhờ những lời cô ấy trăn trối, cô ấy hi vọng tôi có thể trở thành một bác sĩ ưu tú, có thể khiến cho cô ấy kiêu ngạo.

- Dưới một loại cơ hội ngẫu nhiên, tôi đi vào con đường làm bác sĩ không biên giới, chí ít ra tôi cũng cảm thấy sinh mệnh của mình có một chút bấu víu.

Tuyết dưới ánh trăng rơi càng ngày càng nhiều.

Đặng Minh cũng bình thường trở lại.

Mà đúng lúc này, đột nhiên điện thoại của lão Trần vang lên.

- Chủ nhiệm Trần, ở thôn trang Tây Chử, thuộc trấn Nam Loan huyện Tiêu có một đứa bé chơi pháo hoa, bị pháo nổ khuôn mặt, tình huống rất nghiêm trọng...

Lão Trần nghe vậy, vội vàng đứng lên, vỗ bả vai Đặng Minh:

- Đi thôi, có nhiệm vụ

Chương 2169: Tình Huống Này Có Gì Đó Không Đúng?

Năm hết tết đến rồi, thật sự bọn họ rất sợ loại chuyện này.

Tại sao quốc gia phải cấm pháo hoa và pháo nổ, đương nhiên chủ yếu vì ngăn ngừa ô nhiễm, nhưng... Hàng năm loại tổn thương do những chất nổ này cũng không ít.

Đặng Minh nói với lão Trần:

- Lão sư Trần, tôi đi cho, bệnh viện có chuyện gì anh vẫn phải hỗ trợ.

Sư phụ xe cấp cứu đã làm tốt chuẩn bị.

Kỳ thật thôn trang Tây Chử cách đó không xa, là một cái thôn thuộc thị trấn ngay gần thành phố An Dương, ở vào khoảng giữa của huyện Tiêu và An Dương, vì lẽ đó người nhà bệnh nhân không trực tiếp đưa đi huyện Tiêu.

Thế nhưng hiện tại tuyết rơi rất dày, ngày càng lạnh hơn, đã tới nửa đêm rồi, chạy xe rất nguy hiểm.

Sau khi Đặng Minh chuẩn bị một phen, anh chỉ mang theo y tá Tần Nhã Lệ, hai người lập tức xuất phát.

Sư phụ lái xe lẩm bẩm trong miệng:

- Cũng may vì tuyết vừa rơi, nếu tuyết rơi từ buổi chiều, sẽ phiền toái hơn, gần sang năm mới rồi, những đứa trẻ vẫn khiến người ta không bớt lo được

Xe chạy trên đường, xung quanh có rất ít người đi đường và xe.

Tất cả mọi người đều ở trong nhà ăn tết.

Lộ trình bình thường chỉ cần 40 phút nhưng bây giờ bọn họ phải đi mất một tiếng đồng hồ.

Khi tới trong thôn, một người đàn ông trung niên đang đứng tại cửa thôn dẫn đường cho họ, vừa tới cửa nhà, đã nghe thấy tiếng khóc lớn của người mẹ.

Đặng Minh ôm lấy cái hộp trực tiếp chạy vào.

Thấy một đứa nhỏ khoảng chừng bảy tám tuổi đang ôm mặt nằm trên ghế sô pha, trong nhà có một đống người, bao vây tại một chỗ, ai nấy đều chân tay luống cuống, mẹ đứa nhỏ thì khóc sưng cả hai mắt.

- Mọi người tránh ra cho bác sĩ vào

Sau khi Đặng Minh đi vào, anh lập tức gỡ tay đứa trẻ ra.

Lập tức thấy trên mặt nó đã bị nổ tới mức da tróc thịt bong, thế nhưng... Đây không phải mấu chốt nhất, những thứ ngoại thương này, nói trắng ra, chỉ là chuyện nhỏ.

Mấu chốt nhất là, Đặng Minh rõ ràng thấy bên trong con mắt người bệnh bị cắm vào một cái que cùng dạng với xiên nướng.

Đây là một loại pháo hoa tên là 'Thoán thiên hầu', một cây gậy mang theo thuốc nổ.

Chắc khi nó nổ đã lập tức bắn vào trong mắt đứa nhỏ.

Đặng Minh thấy thế, lập tức biến sắc.

Cây gậy này trực tiếp đâm vào con mắt sao?

Mặc dù lực trùng kích không phải rất lớn, nhưng khẳng định đã tổn thương đến dịch thể và thủy tinh thể.

Nhổ ra sao?

Khẳng định không thể

Cây gậy này khẳng định đã đâm rách củng mạc, giác mạc và đến khu vực thủy tinh thể.

Đặng Minh cầm đèn pin hơi quan sát một phen, sau khi so sánh sự sâu cạn của cây gậy, anh không nhịn được bắt đầu trầm mặc.

- Tình huống tương đối nghiêm trọng, ai là người thân của đứa nhỏ này?

Vào lúc này, người đàn ông dẫn đường và người phụ nữ đang thút thít khóc cùng đi tới.

- Là chúng ta, bác sĩ, rốt cuộc con của chúng tôi sao rồi? Nó sẽ mù ư? Về sau nó còn có thể nhìn được nữa không?

Đối với thân thể con người, con mắt tuyệt đối được xem như một khu vực qaun trọng, thậm chí có thể nói là đây chính là nơi có khoảng cách gần với bên ngoài nhất, cũng là khu vực có năng lực phòng ngự kém nhất.

…….

Bây giờ, nhìn tình huống một con mắt bị đâm xuyên qua, chưa kể đến chuyện này có nghiêm trọng hay không, chỉ cần hình ảnh này đánh vào thị lực người nhìn cũng đã đem lại cảm giác sợ hãi so với bị đâm một dao còn nghiêm trọng hơn.

Đặng Minh nhìn người phụ nữ đầy sợ hãi cùng trông mong đang nhìn chằm chằm mình.

Anh nghiêm túc nói:

- Tình huống của bệnh nhân không hề lạc quan, về cơ bản cây gậy đâm rách cả củng mạc, giác mạc, thuỷ tinh thể…Hi vọng thuỷ tinh thể bị tổn

thương không quá nghiêm trọng.

- Chắc sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng, tuy nhiên tình hình cụ thể ra sao vẫn cần phải chụp X quang xong mới có thể nói tiếp được.

Đặng Minh nói có vẻ rất bảo thủ.

Bởi vì chỉ tính riêng thuỷ tinh thể đã bị đâm rách cùng với trị liệu thoát vị đã rất khó khăn.

Cũng bởi vì so với bệnh đục thuỷ tinh thể thì loại bỏ thoát vị tinh thể mang tính chất nguy hiểm hơn nhiều, nếu cứ mù quáng mà phẫu thuật sẽ có khả năng làm ảnh hưởng đến thị lực, thậm chí là mất đi một con mắt.

Nghe Đặng Minh nói như vậy, mẹ cậu bé không kiềm chế được mà khóc nấc lên.

- Bác sĩ, cầu xin bác sĩ cứu lấy con tôi.

Lúc này, cậu bé đã bị doạ đến ngất đi.

Đặng Minh tiến hành cắt ngắn cây gậy, đổi vị trí thuận tiện hơn, để tránh trong quá trình điều trị sẽ gây tổn thương lần thứ hai cho mắt.

Lên xe, tranh thủ thời gian liên hệ với bệnh viện, bố trí bác sĩ cấp cứu.

Khi trên đường về bệnh viện, xe đi chậm hơn.

Bởi vì lúc này, mặt đường đã kết băng, lái xe cũng thận trọng sợ hãi.

Tuyết rơi lớn như thế, xe cứu thương lại nặng, cơ bản lái xe cũng thận trọng không dám đi quá nhanh.

Lúc về đến bệnh viện đã hơn 2h sáng.

Bác sĩ trực ban khoa mắt xuống rất nhanh.

Nhưng chỉ có một y trưởng tầm ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, tên Vương Khánh xuống.

Quan sát thấy tình huống con mắt của bệnh nhi, liền vội vàng bố trí kiểm tra hình ảnh.

Lão Trần thấy thế, không nhịn được hỏi:

- Vương Khánh, chủ nhiệm của các cậu đâu?

Vương Khánh cũng rất sốt ruột, vội nói:

- Chủ nhiệm đã về nhà, bây giờ tuyế rơi lớn, chủ nhiệm không kịp đến.

Lão Trần gật đầu, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu có thể không?

Vương Khánh nghe lão Trần hỏi, trong lòng cũng lo lắng bất an.

- Lão Trần, tôi ăn ngay nói thật, về phẫu thuật tôi không có vấn đề gì, nhưng mà…Người phẫu thuật mắt lại khác nhau, cơ bản hiệu quả không giống nhau, anh hiểu không?

- Trường hợp này cung mạc, giác mạc, thuỷ tinh thể xác định là đều đã hỏng! Nếu có thể khâu lại thì cũng là sử dụng thuỷ tinh thể nhân tạo khâu đổi mới lại.

- Đây không phải là một ca phẫu thuật đơn giản, tôi chỉ có thể nói là sẽ cố hết sức.

Vương Khánh nói thêm:

- Nếu không, bây giờ liên hệ với bệnh viện chuyên khoa mắt, đưa bệnh nhi này đi bệnh viện mắt làm cũng được.

Lão Trần trầm ngâm hồi lâu:

- Không kịp nữa rồi, bây giờ có đưa qua bệnh viện mắt cũng phải chờ đợi thủ tục rất lâu, tôi gọi điện liên hệ sắp xếp, chúng ta thực hiện phẫu thuật ở đây thôi.

Vương Khánh gật đầu, cùng Đặng Minh chuẩn bị trước khi phẫu thuật.

- Tôi làm trợ thủ cho anh.

Đặng Minh nói.

Vương Khánh nghe vậy, không khỏi lau mắt mà nhìn:

- Có thể sao, Đặng Minh, phẫu thuật khoa mắt cậu cậu cũng biết sao?

Đặng Minh cười khổ một tiếng, lắc đầu:

- Từng học, cái gì cũng chỉ biết một chút, lại cái gì cũng không thông.

Đây vẫn luôn là vấn đề của anh ấy

Trần Thương đã từng nói qua vấn đề này với Đặng Minh.

Muốn trở thành một bác sĩ đỉnh cao, nhất định phải tinh thông ở một phương diện nào đó.

Có thể Đặng Minh cảm giác bản thân có lòng mà không có sức.

Không lâu sau, đã có kết quả kiểm tra, hìn phim X quang của bệnh nhi, trong lòng Vương Khánh rơi lộp bộp.

Kéo Đặng Minh sang một bên nói:

- Tình huống này có gì đó không đúng?

- Cậu nhìn, thuỷ tinh thể bị vật này đâm vào, tuy không bị vỡ nhưng lại thoát vị đi vào bên trong thuỷ tinh thể.

- Tuy rằng mức độ nguy hiểm có giảm đi, nhưng độ khó của phẫu thuật lại tăng lên.

Đặng Minh hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Vương Khánh.

Phải biết rằng, không phải tất cả các ca phẫu thuật cứ có hệ số nguy hiểm cao thì độ khó cũng cao.

Đôi khi lại ngược lại, phẫu thuật không mang tính nguy hiểm quá lớn nhưng lại yêu cầu độ khó lại rất cao.

Cũng giống như, bị đạn bắn vào đầu, chỉ cần không chết người đã là rất thành công, thành công cực lớn

Chương 2170: Cậu Bảo Gọi Cái Gì?

Tình huống bây giờ có rất nhiều lựa chọn.

Bọn họ cần trưng cầu ý kiến của bệnh nhân và người nhà, hỏi rõ ràng tình hình hiện tại mới có thể nói tiếp được.

Nghĩ thế, Vương Khánh đi ra ngoài, tìm người nhà bệnh nhân, bắt đầu giải thích:

- Tình hình bây giờ cụ thể như thế này, con mắt của bệnh nhi bị dị vật đâm rách, tạo thành tổn thương củng mạc thông suốt, cộng thêm thoát vị tinh thể.

- Hiện tại, có hai biện pháp, một là lấy dị vật ra, sau đó bóc tách loại bỏ thuỷ tinh thể, khâu lại củng mạc, rồi tìm kiếm một giác mạc phù hợp, trồng lên thuỷ tinh thể nhân tạo. Nhưng hậu quả là, thuỷ tinh thể thì cần phải thay định kỳ, còn giác mạc cũng phải đợi có người phù hợp hiến cho, hơn nữa cũng không thể được như trước đây.

- Còn biện pháp thứ hai, đó là không cần đến đồ vật khác, vốn chính là tiến hành khâu lại, nếu phẫu thuật thành công, đương nhiên là rất tốt, riêng chi phí thì so với phương pháp kia giảm chỉ còn đến 1/5 thôi.

Tuy nhiên, phương pháp này cũng rất nguy hiểm, nếu phẫu thuật thất bại, khả năng ảnh hưởng xấu đến thị lực, thậm chí có thể bị mù

- Thế nên, điều này cần chính mọi người cân nhắc.

Một lần nữa, quyền lựa chọn trở lại tay người bệnh.

Đôi khi, quyết định phẫu thuật hay không chính là một trận cờ.

Nhìn qua thì có vẻ người bệnh có lựa chọn, kỳ thực không hề.

Lại có vẻ như bác sĩ có lựa chọn, nhưng thực chất cũng không được

Cha mẹ cậu bé đều trầm mặc tại chỗ, bối rối rất lâu.

- Chúng tôi có thể thương lượng với nhau một chút không?

Cha cậu bé nói.

Vương Khánh nhìn đồng hồ, nhẹ gật đầu:

- Nhanh lên nhé

Nhìn hai người họ ra cửa, đứng trong gió tuyết.

Thảo luận rất lâu

Cách cửa thuỷ tinh, có thể thấy người phụ nữ đang tranh chấp cái gì đó.

Nhiều khi, nhìn họ giống như đang lựa chọn, kỳ thật họ chính là đang lần lượt thoả hiệp.

Bọn họ đều chỉ là người bình thường, không nhận ra sự lợi hại của bác sĩ, tiền bạc lại càng không có đầy đủ.

Đôi khi, người ta nói những sinh mệnh khoẻ mạnh trước mặt đều là công bằng.

Thật sự như vậy sao?

Có lẽ đúng như vậy

Sau mười phút, hai người đi vào, trên thân mang theo hơi lạnh.

Lúc này, phòng mổ đã được chuẩn bị xong.

Người cha nói với Vương Khánh:

- Bác sĩ… Tôi đã nghĩ kỹ, tôi chọn phương pháp thứ hai

Vương Khánh sững sờ, anh rất muốn nói với họ, trình độ của anh cũng có hạn thôi.

Thế nhưng… Bây giờ anh có thể nói như thế nào đây?

Bọn họ có lựa chọn sao?

Một lần nữa, Vương Khánh cho người nhà bệnh nhi ký tên xác nhận, sau đó chăm chú nhìn đối phương nói:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức

Vừa dứt lời, người cha vừa đi theo Vương Khánh đến chỗ rẽ, đột nhiên quỳ phịch xuống đất:

- Cầu xin bác sĩ cứu thằng bé

Người đàn ông không muốn để vợ mình nhìn thấy cảnh này.

Nhưng … Chính anh ta cũng không có lựa chọn.

Bây giờ xem ra, người đàn ông này cũng rất có tôn nghiêm, rất đáng quý.

Vương Khánh đỡ anh ta dậy.

- Tôi sẽ cố gắng

Nhưng nếu bị một cái đinh đâm vào đầu, để sống sót chắc chắn không thành vấn đề, nhưng mấu chốt ở chỗ phải làm sao để không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này.

Tình huống của bệnh nhi hiện tại chính là như vậy.

Thuỷ tinh thể của bệnh nhi bị thoát vị, tổn thương củng mạc thông suốt:

- Nhờ bác sĩ

Người đàn ông quay lưng rời đi.

Đặng Minh nhìn một màn này, hít một hơi sâu, nói:

- Nếu không…Tôi đi tìm lão đại

Vương Khánh:

- Lão đại?

Đặng Minh:

- Chủ nhiệm Trần Thương.

Vương Khánh kích động trừng to mắt nói:

- Chủ nhiệm Trần còn có thể thực hiệ phẫu thuật mắt sao? Không thể nào?

Đặng Minh lại nói:

- Đi hỏi một chút sẽ biết.

……

Lúc này đã hơn hai giờ sáng.

Nói thật thì, Đặng Minh cũng không muốn quấy rầy Trần Thương.

Nhưng nhìn thấy một người đàn ông quỳ trên mặt đất khẩn cầu giúp đỡ, nói thật thì Đặng Minh cũng rất muốn giúp đỡ anh ta.

Đáng tiếc, năng lực của anh có hạn.

Là một bác sĩ, chuyện hạnh phúc nhất có lẽ chính là cho người đang trong tuyệt vọng một hi vọng ánh rạng đông.

Nghe thấy Đặng Minh khẳng định như thế, Vương Khánh đột nhiên cũng nửa tin nửa ngờ, trong miệng nhỏ giọng thì thầm một câu:

- Chẳng lẽ giáo sư Trần thật sự biết sao?

Đặng Minh cầm điện thoại lên, gọi cho Trần Thương.

Điện thoại vang lên mấy lần liền có người bắt máy.

- Giáo sư Trần?

Thế nhưng... m thanh truyền đến từ điện thoại bên kia giống như một đứa bé đang bú sữa nói một câu:

- Ừm?

Sau đó là một hồi âm thanh vang lên:

- Ba ba... ba ba...

Đặng Minh ở bên này sau khi nghe thấy liền trực tiếp trợn tròn mắt.

Đây là tình huống gì?

Tại sao lại có âm thanh của trẻ con?

Lúc này, quần áo của Trần Thương còn chưa cởi, cứ như vậy mà nằm nghiêng ngủ ở trên giường, điện thoại đặt ở trên đầu, một tên nhóc hai tay cầm lấy điện thoại, đầu ngón chân ở trên đầu Trần Thương.

Mấy ngày nay, Tần Duyệt được nghỉ ngơi thật tốt, nên đang ngủ ở bên cạnh.

Dù sao tên nhóc Trần Dương này cũng ngủ rất ít

Bản thân Trần Thương còn đang nghi ngờ rốt cuộc thì mình đã cho nó ăn sữa hay dược phẩm tinh lực.

Nếu không cũng không đến mức tối nào cũng tra tấn người khác.

Mấy ngày nay, anh đã trở thành vú em cao cấp, mỗi ngày đều trông con trai.

Không thể không nói, dẫn theo con nhỏ còn vất vả hơn cả làm phẫu thuật.

Vào lúc này, Đặng Minh đột nhiên kịp phản ứng lại:

- Dương Dương?

Tên nhóc ở bên kia nhìn chằm chằm vào điện thoại, tràn đầy tò mò:

- Ừm?

Đặng Minh nghe xong, không nhịn được mà trợn tròn mắt, nhưng lập tức loé lên ý nghĩ:

- Dương Dương, gọi ba con

Trần Dương nhìn vào điện thoại, có chút tò mò, đương nhiên là không nghe hiểu ý của đối phương, nhưng... vẫn có thể nghe thấy ý ba ba.

Trần Dương không nhịn được liền kêu một tiếng:

- Ba... ba...

Tiếng nói còn chưa đến, Trần Thương đã quay người lại.

Trong giấc mơ nghe thấy có người nói Trần Dương gọi ba ba.

Trần Thương còn có thể chịu đựng được sao?

Ai muốn chụp mũ cho Trần mỗ?

Xoay người lại, nhìn thấy Trần Dương đang cầm điện thoại di động, bên kia là Đặng Minh.

Vào lúc này, Đặng Minh đột nhiên nghe thấy từng tia hàn ý ở đầu dây bên kia:

- Cậu bảo gọi cái gì?

- Ba ba.

Đặng Minh vừa mới nói xong, liền ý thức được chuyện không thích hợp, vội vàng giải thích nói:

- Không đúng! Lão đại, anh hiểu lầm rồi, tôi... tôi nói là để Dương Dương gọi anh

- Cấp cứu có một bệnh nhân mới đến, một đứa bé trong lúc chơi pháo hoa, bị đâm vào mắt, hiện tại chấn thương xuyên tháu màng cứng cộng với thoát vị của thuỷ tinh thể vào bên trong thuỷ tinh thể, tình huống nói cũng không phải là nguy hiểm, thế nhưng... Độ khó muốn hoàn thành phẫu thuật lại rất cao

- Bác sĩ Khoa mắt đâu?

Trần Thương không nhịn được mà hỏi.

- Chỉ có bác sĩ Vương Khánh đang ở đây.

- Sao cậu biết tôi biết làm phẫu thuật Khoa mắt...?

Trần Thương không nhịn được mà hỏi.

Đặng Minh sững sờ, lập tức lúng túng cười một tiếng, chuyện này... Chẳng lẽ không biết sao? Khoác lác tôi cũng đã khoác lác thay anh rồi

- Chuyện này... Không biết sao?

Trần Thương xoay người cầm lấy điện thoại từ trong tay của Trần Dương, đứng dậy nói:

- Biết, đợi tôi một chút.

Lúc này, Đặng Minh mới thở phào nhẹ nhõm:

- Tôi đã nói rồi mà! Lão đại chuyện gì cũng biết

- Bớt nịnh hót lại

Trần Thương cúp điện thoại, nhìn qua Trần Dương.

Trần Dương cũng mở to mắt mà nhìn chằm chằm vào Trần Thương:

- Ba ba ba ba

Chương 2171: Tiểu Phẫu Mà Thôi

Còn nghiện

Không được

Trần Thương cảm thấy chưa đủ nghiện.

Phải đánh một trận.

Trần Thương quay người nhìn chằm chằm vào Trần Dương, thì thầm trong miệng một câu:

- Không đánh đòn thì tuổi thơ có thể trọn vẹn sao?

Nghĩ đến đây, Trần Thương trở người của Trần Dương lại, đánh pa pa pa mấy cái vào mông, nhưng cũng không nỡ đánh nặng.

Trần Dương mơ màng, sau đó đột nhiên khóc lên.

Trần Thương thấy thế, lại đau lòng

Mẹ nó, đời trước ba nợ con sao, tiểu tử.

Bệnh viện bên kia vội vàng phẫu thuật,Trần Thương cũng không đoái hoài đến an ủi, liền trực tiếp ném Trần Dương đang khóc oa oa qua phòng của Trần Lạc.

Một cước liền đạp Trần Lạc tỉnh dậy.

Trần Lạc mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy Trần Dương đang khóc oa oa, rồi nhìn qua Trần Thương:

- Anh, anh đang làm gì thế? Đứa bé đang khóc kìa

Trần Thương cũng không màng giải thích, trực tiếp nói:

- Được rồi, hãy trông coi tốt đứa bé, anh đến bệnh viện một chuyến

Sắc mặt của Trần Lạc liền thay đổi:

- Em... em... chị dâu đâu?

Trần Thương nói một cách đương nhiên:

- Chị dâu em đang ngủ, anh cũng không dám đánh thức, ba mẹ cũng đang ngủ. Cũng chỉ có em là phù hợp

Trần Lạc lập tức khóc lên.

- Em là một đại minh tinh đó, không ngủ ngon sẽ có quầng thâm...

Trần Thương lại đạp thêm một cước:

- Nói nhảm nhiều quá

- Nếu như chị dâu em tỉnh lại mà Dương Dương còn đang khóc, thì bắt em hỏi tội

Trần Lạc nhìn qua Trần Dương đang khóc lớn oa oa, cũng rất tò mò là đã xảy ra chuyện gì?

Phải biết là Trần Dương rất ít khi khóc lớn.

....

....

Vương Khánh bên này nhìn thấy Đặng Minh cúp điện thoại, tò mò hỏi:

- Giáo sư Trần nói thế nào?

Đặng Minh nhún vai:

- Nói chờ tôi.

Vương Khánh:...

Cũng đã nói như thế rồi, thì còn cần nói gì nữa?

Nếu như đã là như thế, Vương Khánh và Đặng Minh bắt đầu đi chuẩn bị vật liệu cho phẫu thuật.

Mà đúng lúc này, Trần Bỉnh Sinh chạy đến, thở hồng hộc nói:

- Tôi đã liên hệ với chuyên gia của Bệnh viện mắt, lập tức muốn đến đây, hai người đi đâu thế?

Vương Khánh nói:

- Chuẩn bị trước phẫu thuật.

Trần Bỉnh Sinh tò mò hỏi:

- Không cần đợi chuyên gia của Bệnh viện mắt sao?

Đặng Minh lắc đầu:

- Chủ nhiệm Trần nói anh ấy sẽ đến làm.

Trần Bỉnh Sinh nhất thời mờ mịt, nghi ngờ hỏi:

- Trần Thương?

- Tên tiểu tử này... còn biết làm phẫu thuật Khoa mắt sao?

Trần Bỉnh Sinh lập nghẹn lời.

Còn có phẫu thuật nào mà tên tiểu tử này không biết không?

Anh ta rất muốn hỏi một chút

Bên này, Vương Khánh tìm bệnh nhân trao đổi một phen, nói đã mời chuyên gia đến.

Sau khi biết được tin này, cả nhà cậu bé đều vô cùng hài lòng.

- Cảm ơn, cảm ơn anh, bác sĩ

- Mọi người chính là người tốt

- Thật sự vô cùng cảm ơn các anh

....

Hai vợ chồng nói cảm ơn một tràng.

Bên này Trần Thương đã chạy đến, lúc trước đã cân nhắc đến khoảng cách giữa khu dân cư bệnh viện tương đối gần, nên mới chọn như thế.

Bây giờ xem ra, không có sai.

Thế nhưng bệnh viện còn phân phối cho Trần Thương một căn phòng ở, thế nhưng Trần Thương đã từ chối, dù sao nói thật thì, chỉ tiêu có hạn, Trần Thương cũng không muốn chiếm dụng chỉ tiêu.

Bây giờ tiền bạc cũng không có khái niệm gì đối với anh.

Bởi vì ngay cả bản thân anh cũng không biết mình có bao nhiêu tiền.

Hơn nữa, sau khi máy lập thể não của công ty Google được đưa ra thị trường, thì tài khoản hiện tại của Trần Thương đã được ngân hàng đặc biệt cử nhân viên tới chăm sóc.

Đây chính là đãi ngộ của VIP

Vậy nên, Trần Thương cũng không quan tâm đến một căn phòng ở này.

Nếu như không phải bởi vì nghiên cứu khoa học quá đốt tiền, thì Trần Thương cũng muốn quyên góp một phần.

Dù sao...

Quá nhiều tiền, sẽ rất dễ khiến cho tinh thần của con người sa sút.

Con người vẫn cần phải có điểm tích cực của tinh thần tiến thủ.

Nghèo mới có thể khiến cho người ta thanh tỉnh...

Đúng vậy

……

Sau khi Trần Thương đến, cảnh cáo nhìn qua Đặng Minh:

- Sau này cách xa con trai của tôi một chút

Trần Thương thù dai uy hiếp một câu.

Khiến cho Đặng Minh dở khóc dở cười

- Phòng phẫu thuật đã sắp xếp xong xuôi, lúc nào cũng có thể bắt đầu phẫu thuật, anh có muốn gặp mặt người nhà của bệnh nhân không?

Lúc này Trần Thương đang cầm phim X-quang trong ray.

Sau khi xem xong, nhẹ nhàng thở ra, xem ra độ khó của phẫu thuật cũng không phải là rất cao, anh gật đầu nói:

- Gặp đi

- Dù sao... tiểu phẫu, để cho người nhà an tâm một chút, sắp qua nắm mới mà, ai gặp phải chuyện này cũng sẽ nóng ruột.

Vương Khánh và Trần Bỉnh Sinh ở một bên đương nhiên là nghe thấy rõ ràng rành mạch

Lão Trần nhỏ tiếng hỏi:

- Bác sĩ Vương, đây là... tiểu phẫu sao?

Vương Khánh nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào

Nếu như đây là tiểu phẫu, thì đến mức xoắn xuýt như thế sao?

Cậu không nhìn thấy lông mày của tôi khóa chặt, trong lòng có bao nhiêu gánh nặng sao?

Trầm mặc là câu trả lời tốt nhất.

.....

Trong phòng phẫu thuật.

Trần Thương đã thay xong quần áo.

Hiển nhiên, hơn nửa đêm đến làm phẫu thuật cũng không phải là lần đầu tiên.

Thế nhưng nói thật thì, đây cũng là lần đầu tiên Trần Thương thực hiện ca phẫu thuật mắt.

Lão Trần ở một bên mở to mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thương.

Chuyện này khiến cho anh chột dạ.

Nếu như bọn họ hỏi đến, thì bản thân nên trả lời như thế nào?

Dù sao thì bản thân đã làm phẫu thuật ở đâu chứ?

Nói dối thật sự là một chuyện cần kỹ thuật.

Đáng tiếc là Trần Thương không học được kỹ thuật này.

Nói thật thì, độ chính xác trong ca phẫu thuật nặng, cũng khó mà chính xác.

Toàn là dựa vào thao tác

Không có nhiều kỹ xảo sặc sỡ như vậy.

Nhiều lúc, chính là dựa vào sự rèn luyện của kỹ năng cơ bản: Khâu lại

Lưu Kiện trực ban đến làm bác sũ gây mê.

Gây mê của Khoa mắt không cần phải gây mê hoàn toàn, gây mê cục bộ là được.

Thế nhưng đề phòng đứa bé này đột nhiên tỉnh lại gây ảnh hưởng đến phẫu thuật, Lưu Kiện đã lựa chọn cơ sở ổn thỏa + gây mê cục bộ.

Phẫu thuật mắt phải tiến hành dưới kính hiển vi.

Hơn nữa còn là kính hiển vi đặc biệt với một loạt các thiết bị giống như tụ điện nguồn sáng.

Độ khó của dạng phẫu thuật này cao hơn nhiều so với độ khó của các phẫu thuật khác.

Bởi vì chỉ cần thao tác nhỏ bé cũng có thể ảnh hưởng đến củng mạc, giác mạc, thậm chí là con mắt

Hai tay Trần Thương cầm lấy bút, tay vững như bàn

Phẫu thuật sắp bắt đầu

Ca phẫu thuật này, không ai có thể giúp được.

Vương Khánh và Đặng Minh chỉ có thể làm việc vặt, trừ cái đó ra, còn có thể nói vài tiếng:

- Cố lên.

Nhưng hiển nhiên là bầu không khí và trong phòng phẫu thuật không hề đáp lại.

Bên này, sau khi Trần Thương chuẩn bị sẵn sàng, dùng dao nhỏ nhẹ nhàng rạch vết thương ở bóng kết mạc phía sau giác mạc cạnh 2mm.

Toàn bộ đều không có máu chảy ra

Cho dù là những mạch máu nhỏ bé ở bên ngoài cũng cố gắng hết sức mà lách qua.

Bước này rất đơn giản, nhưng cũng rất khó

Vương Khánh trừng to mắt, nhìn thấy màn này, hoàn toàn không thể tin được

Chuyện làm sao mà làm được thế?

Chuyện này phải tránh hoàn toàn các dây thần kinh và mạch máu xung quanh mắt.

Giác mạc không có phân bố của mạch máu thần kinh, đây cũng là vì sao nhiều lúc quyên tặng giác mạc lại tương đối rộng rãi, ít nhất thì rất nhiều bệnh sẽ không truyền nhiễm đến giác mạc.

Mà kết cấu của màng cứng thì dày đặc, hơn nữa còn bền vững kiên cố

Chương 2172: Phương Pháp Cố Định Tam Giác?

Mặc dù nó không có mạch máu, thế nhưng ống thông màng cứng xuyên qua toàn bộ bề dày của cũng mạc có các động mạch, tĩnh mạch và dây thần kinh xuyên qua nó, ngoài ra còn có gân mắt.

Không chỉ lựa chọn phương vị khó khăn, mức độ nặng nhẹ của dao mổ cần phải cầm đúng chỗ, mà thậm chí ngay cả vị trí cũng phải cầm tốt

Nhưng dao của Trần Thương rất nhẹ nhàng, rất tuỳ ý

Nhẹ nhàng vạch một cái, liền hoàn thành rạch mổ.

Rạch mổ vô cùng hoàn mỹ

Chỉ riêng một bước này, đã là một bước vô cùng không khăn ở trong mắt của các bác sĩ Khoa mắt.

Thế nhưng đối với Trần Thương mà nói, có lẽ thật sự chỉ là một ca tiểu phẫu

Sau đó, dao trong tay phải của Trần Thương đổi thành kẹp.

Bắt đầu tách rời mô nang bóng gân, đủ để lộ ra vết thương củng mạc

Sau khi đi vào củng mạc, thông qua thuỷ dịch có thể nhìn thấy rõ ràng thể thuỷ tinh

Thể thuỷ tinh lúc này đã là bộ phận lún vào khu vực thể thuỷ tinh.

Muốn lấy ra, độ khó không cao.

Nhưng muốn sau khi lấy ra, hoàn thành và khâu lại cũng mạc, hoàn thành có định thể thuỷ tinh, những chuyện này đều rất khó khăn

Hơn nữa, tính chất lệch của củng mạc cứng rắn, độ khó phẫu thuật hơi cao.

Thế nhưng vào lúc này, trên tay Trần Thương cầm kim dài, phương pháp cố định đường khâu từ trong ra ngoài

- Đây là... Phương pháp cố định tam giác?

Trần Thương gật đầu, có chút tò mò nhìn qua Vương Khánh hỏi:

- Không sai, cậu đã từng thấy sao?

Vương Khánh có chút kích động

Anh ta làm gì có cơ hội nhìn thấy phương pháp cố định thể thuỷ tinh cao lớn như thế chứ!?

Anh ta có chút hưng phấn nói:

- Chưa từng nhìn thấy, thế nhưng... Trên hướng dẫn mới nhất của năm 2023 có viết, giáo sư Obari đã đề xuất phương pháp cố định tam giác như

thế này với phỏng đoán về phương pháp cố định tốt nhất để cấy ghép tinh thể nhân tạo

- Nhưng mọi người đồng loạt cho rằng loại phương pháp khâu lại này rất khó thực hiện, vậy nên... Tất cả mọi người mới cho rằng đây chỉ là một phỏng đoán

Trần Thương ồ một tiếng, anh không nghĩ đến phương pháp khâu lại này còn có nhiều câu chuyện như thế

Nhưng, mặc dù anh đang nói chuyện, thế nhưng kim chỉ trong tay vẫn không dừng lại.

Sau khi làm xong van cũng mạc hình tam giác nhỏ, dùng một cây kim dài để xuyên qua bộ vị rãnh mi từ ngoài vào trong, tiến vào kim nằm sau giác mạc và màng cứng.

Từ bên đối diện, dùng kim nhọn luồn qua rãnh mi từ ngoài vào trong, sau đó cắm kim dài vào trong đầu kim, kim dài được dẫn qua rãnh mi bên cạnh

Toàn bộ quá trình của phương pháp, phương pháp châm, phương pháp chủ đều rất thư giãn tuỳ ý

Thế nhưng Vương Khánh nhìn thấy lại vô cùng kích động.

Thật

Đây là thật

Nếu như dựa theo phương pháp của giáo sư Trần, có thể thực hiện.

Trong giờ phút này, anh ta xem như là đáy lòng kính nể đối với Trần Thương.

Rõ ràng là bác sĩ Khoa cấp cứu, nhưng ngay cả phẫu thuật mắt cũng biết làm

Sau đó, là khâu lại củng mạc

Lúc khâu lại vết rách của cũng mạc, nhất định phải nhận rõ các mép vết thương ở cả hai bên vết thương

Bởi vì bản chất tầng của củng mạc là do Collagen tỉ mỉ tạo thành, dày 1mm, dễ phân biệt.

Thế nhưng muốn làm bản chất tầng của củng mạc xếp khít nhau, thì độ khó rất cao.

Thế nhưng vào lúc này, Trần Thương cầm lấy kim chỉ, đột nhiên nhíu mày.

- Đưa cho tôi chỉ khâu lại 10-0

Vương Khánh nghe thấy tiếng, đột nhiên lo lắng hỏi:

- Liệu có quá giòn không?

Trần Thương lắc đầu:

- Cường độ của chỉ khâu 8-0 là đủ rồi, nhưng quá lớn, khâu lại củng mạc nhất định phải khâu lại chặt chẽ, hơn nữa còn phải làm cho vết thương bằng phẳng, không rò nước.

- Chỉ khâu lại 8-0 không hoàn mỹ lắm

- Như vầy đi, cậu hãy nhìn kỹ, tôi dạy cho cậu, làm sao để sử dụng chỉ khâu lại 10-0 tương đối vững chắc

Nói xong, Trần Thương liền bắt đầu thao tác của mình

Còn Vương Khánh thì hai mắt sáng lên.

Đây là muốn truyền thụ bí kíp sao?

- Chỉ khâu 10-0 quá nhỏ, cường độ không đủ, vậy nên muốn đền bù thiếu hụt, thì lúc khâu lại ít nhất phải xuyên qua 2/3 độ dày của cũng mạc, nhưng không thể vượt qua 90%

Như thế mới có thể làm cho cũng mạc vừa khít đẹp, hơn nữa độ bền cũng cao

Để không làm cho dịch trong mắt chảy ra nhiều hơn, thì ở chỗ vết thương khá lớn, cần phải tiếp xúc từ trước ra sau, vừa khâu lại...

Trần Thương nói rất tỉ mỉ.

Mà Vương Khánh nghe lại rất cảm thán

Mẹ nó... thật sự là tiểu phẫu sao?

Một ca tiểu phẫu, giáo sư Trần đã phá vỡ hai chỗ khó của tiến độ trên thế giới hiện nay

Phẫu thuật nhanh chóng được hoàn thành.

Căn bản là không tốn bao nhiêu thời gian.

Vào lúc này, cửa của phòng phẫu thuật mở ra.

Y tá Tần Nhã Lệ nói:

- Chủ nhiệm Trần, chuyên gia của Bệnh viện mắt đến rồi

……

Chuyên gia Khoa mắt đến rồi?

Nghe thấy câu nói của Tần Nhã Lệ, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Trần Bỉnh Sinh lúng túng khụ khụ một tiếng, vội vàng nói:

- Nói các chuyên gia đừng thay quần áo nữa, hãy đến phòng làm việc đợi một chút.

Tần Nhã Lệ nhìn thấy phẫu thuật đã hoàn thành, nhẹ gật đầu rời khỏi.

Nhưng lúc này lão Tần vẫn tương đối tò mò mà nhìn qua Trần Thương, đợi đến lúc thay quần áo, mới không nhịn được mà hỏi:

- Cậu học phẫu thuật mắt lúc nào thế?

Trần Thương nghe thấy tiếng, không sợ chút nào

Vấn đề này đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Nhìn thấy đám người Đặng Minh đều đứng ở một bên, Trần Thương không nhịn được nói:

- Cái này... Còn cần học sao?

Lời này vừa nói, tất cả mọi người xung quanh đều lập tức sửng sốt

Có ý gì?

Trần Thương có điều suy nghĩ nói:

- Loại phẫu thuật này, chẳng lẽ không phải là một phương pháp thông, thì trăm phương pháp thông sao?

Lão Trần cảm nhận được khoé miệng đang co giật

Cậu thật là tuỳ tiện đó

Mọi người xung quanh cũng tránh ánh mắt không thiện cảm của họ.

Mẹ nó, quá đả thương người rồi.

Bác sĩ Khoa mắt Vương Khánh nhìn vào đôi tay của chính mình, có lẽ đây là một đôi móng lợn

Anh tay không xứng gọi là tay

Đặng Minh ở một bên thấy thế, không nhịn được mà vỗ bả vai của Vương Khánh, nói:

- Được rồi, quen là được, đối với lão đại mà nói, phẫu thuật chính là lao động chân tay, có tay là có thể làm

Một câu nói, khiến cho Vương Khánh trầm mặc thật lâu.

Giờ phút này cuối cùng anh ta cũng đã hiểu rõ vì sao trước khi phẫu thuật Đặng Minh lại muốn hỏi xem Trần Thương có thể làm phẫu thuật hay không.

Bệnh viện này còn cần những người khác sao?

Căn bản là không cần

Có một mình Trần Thương là đủ rồi

Mà lúc này lão Tần cũng không nghĩ đến bị Trần Thương đột nhiên giả vờ thành một sự dồn ép trong sạch thoát tục.

Cái tên này, thật sự là... Khiến cho người khác tức giận đến nghiến răng

.....

Sau khi chuyên gia Khoa mắt đến, trước thì không có trà, uống xong chén nước ấm ấm lòng liền phải rời khỏi.

Đều là một hệ thống chữa bệnh, thực ra hỗ trợ cũng không nghĩ đến lại khó như thế.

Khó chính là nên xử lý quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân như thế nào.

Cũng giống như ca phẫu thuật này, nếu như bệnh viện mời chuyên gia đến làm phẫu thuật mà xảy ra vấn đề, thì không hề nghi ngờ chính là trách nhiệm của toàn bộ chuyên gia.

Vậy nên bình thường có thể đến thì đều là có quan hệ thân thiết.

Dương Thiết Quân là đại chủ nhiệm của Bệnh viện Khoa mắt còn kiêm chức phó viện trưởng, có quan hệ rất tốt với lão Trần, làm xong phẫu thuật liền đi sang nhà hàng xóm.

- Tôi thực sự còn không nghĩ đến giáo sư Trần cũng có thể làm phẫu thuật mắt, thật sự là một tin tức tốt, xem như tôi cũng biết rõ rồi, sau này bệnh viện của chúng tôi có chuyện gì, thì giáo sư Trần cũng đừng từ chối nha!

Chương 2173: Kết Thúc - Tiền Mừng Tuổi (1)

Trần Thương gật đầu cười cười:

- Nhất định nhất định! Gọi đến là đến liền!

Dương Thiết Quân không nghĩ rằng Trần Thương lại cho mình mặt mũi như thế, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, đoán chừng là mặt mũi của lão Trần.

Cũng giống như là bản thân mình đến lần này.

Thế nhưng, nếu thật sự cho ông ta mời, thì ông ta cũng không dám ngày nào cũng mời, giáo sư Trần người ta là ai chứ?

Thế nhưng, trước khi đi, Vương Khánh đột nhiên nói:

- Viện trưởng Dương, anh không muốn xem video phẫu thuật sao?

Ý của Vương Khánh là, hơn nửa đêm, còn là ngày có tuyết rơi, đến thì cũng đã đến rồi, thì xem qua video phẫu thuật đi, đừng đi làm việc vặt mà không có gì.

Dương Thiết Quân cười ha ha một tiếng:

- Nhất định rồi, thế nhưng trình độ của giáo sư Trần, đương nhiên là phải học tập rồi.

Ngay từ đầu thì Dương Thiết Quân cũng chỉ là khách sáo một chút!

Thế nhưng, sau khi xem xong video phẫu thuật.

Dương Thiết Quân không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng!

Ông ngẩng đầu lên nhìn Trần Thương, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Mẹ nó... Là người sao?

Bản thân đã nghiên cứu phẫu thuật mắt cả nửa đời người, tâm huyết của nửa đời đều ở phía trên, nhưng kỹ xảo và trình độ của Trần Thương thể hiện ở ca phẫu thuật này, đã vượt qua ông!

Thật sự không thể không thừa nhận, trên thế giới này là có thiên tài.

Mà lúc này, Trần Thương lại vui vẻ không nổi.

Không biết tên tiểu tử Trần Dương đã ngủ hay chưa?

Có phải là bản thân đã ra tay quá nặng rồi hay không?

Nghĩ đến đây, Trần Thương quay lại nhìn qua Đặng Minh, nói:

- Tối nay đừng ngủ nữa, cố gắng luyện tập khâu lại! Cậu nhìn khâu lại của cậu, giống như là chó gặm vậy!

Đặng Minh lúng túng cười một tiếng, trong lòng biết rõ là tại sao.

Nhưng vào lúc này, Trần Thương đột nhiên nói:

- Cậu đợi tôi một chút, tôi đi lấy cho cậu một ít đồ.

Đặng Minh biến sắc:

- Lão đại, vai vế này loạn rồi sao? Tôi không cần quýt!

Những người khác nghe xong, lập tức bật cười.

Trần Thương liếc mắt:

- Lộn xộn cái gì, cậu cho rằng bản thân là Chu Tự Thanh sao!

Nói xong, Trần Thương quay lại phòng thay đồ.

Anh lấy ra tấm 'Thẻ thiên phú' duy nhất.

Thực ra, Đặng Minh là học sinh mà Trần Thương hài lòng nhất ở lĩnh vực cấp cứu.

Ý thức cấp cứu, kỹ năng cấp cứu của cậu ta không gì sánh kịp, đây là một loại khứu giác, nhưng thứ thua kém duy nhất chính là độ tinh vi.

Trần Thương nghĩ đi nghĩ lại, đưa thể thiên phú cho Đặng Minh.

Rất nhanh, thể thiên phú liền hoá thành một quyển sách.

Quyển sách này đối với Đặng Minh mà nói, chắc có lẽ sẽ có giúp đỡ tương đối lớn?

Lúc Trần Thương đi ra, trong tay cầm một quyển sách vô cùng dày.

Thế nhưng trang bì quen thuộc kia đối với người của khoa Cấp cứu bệnh viện tỉnh số 2 mà nói có ý nghĩa phi phàm!

Quyển kia... là sách trong truyền thuyết?

Trần Thương đặc biệt vì người khác mà viết ra quyển sách kia!

Quyển sách này đã từng viết cho hai người, một người hiện tại chính là Ngô Huy - Chủ tịch của Liên hiệp hội Ngoại khoa thần kinh thế giới, một người chính là Dương Nghị - người tiên phong trong lĩnh vực Can thiệp thần kinh của thế giới!

Bên trong toàn bộ quyển sách, đều là nét chữ của Trần Thương.

Là tổng kết kinh nghiệm của bản thân anh, cũng là do anh đích thân viết cho một số người khác, nhằm vào thiếu sót và ưu điểm khuyết điểm của đối phương, thậm chí là phương hướng phát triển của tương lai!

Quyển sách này, chỉ có người hiểu rõ đối phương, thậm chí là còn hiểu rõ hơn so với chính bản thân họ, thì mới có thể viết ra.

Vậy nên, thực ra quyển sách này cũng có một cái tên.

Những người của bệnh viện nhân dân tỉnh số 2 gọi là 《Ghi chú của Trần Thương》.

Đây là một quyển sách có thể thay đổi tiền đồ của người khác!

Mà hiện tại, Trần Thương đã lấy ra quyển thứ ba!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn chằm chằm vào quyển sách này.

Còn Đặng Minh thì kích động đến đứng lên!

Chẳng lẽ... Là lấy quyển sách này cho mình sao?

Trần Thương cầm sách lên, đưa cho đối phương:

- Đây là tôi chỉnh sửa lại cho cậu, cầm về xem thử đi.

Đặng Minh vui vẻ gật đầu:

- Được, được!

- Cảm ơn lão đại!

- Quá cảm kích rồi!

Đặng Minh nhìn vào quyển sách này, còn dày hơn so với nhóm người Dương Nghị.

Hóa ra lãi đại vẫn luôn quan sát và tổng kết!

Quyển sách này lưu truyền xuống, là có thể dùng làm bảo vật gia truyền.

Trái quýt này... Thật là thơm!

Trần Thương không yên tâm về con trai, gọi điện thoại về cho người nhà, đứng dậy đi ra bên ngoài.

- Tôi về nhà đây, có chuyện thì gọi điện thoại cho tôi.

Lão Trần kéo Trần Thương một cái:

- Thương nhi, cậu cảm thấy... Tôi còn có cơ hội không?

Trần Thương biến sắc:

- Có!

Khuôn mặt của lão Trần vội vàng tràn đầy tươi cười, giúp Trần Thương chỉnh sửa lại quần áo môt chút:

- Mau về đi!

Sau khi đợi Trần Thương quay về.

Dương Thiết Quân ở một bên tò mò nhìn vào đám người:

- Rốt cuộc đây là thứ gì thế?

- Mà nhìn thấy mọi người thần thần bí bí như thế?

- Không phải chỉ là một quyển ghi chú thôi sao?

Lúc này, Vương Khánh mới nghiêm túc nói:

- Viện trưởng Dương, đây cũng không phải là bản ghi chú bình thường!

- Đây... Chính là một quyển bí tịch Y lâm!

- Anh biết những người đã xem qua bản ghi chú này gồm có những ai không?

- Chủ tịch Liên hiệp hội của Ngoại khoa Thần kinh thế giới: Ngô Huy!

- Người dẫn đường của Can thiệp Ngoại khoa Thần kinh thế giới: Dương Nghị!

- Hiện tại, Đặng Minh... là người thứ ba!

Dương Thiết Quân nhìn thấy Đặng Minh kích động đến rơi nước mắt xuống, lập tức nhíu mày:

- Thật sự có quỷ quái như thế sao?

……

Tham gia nhóm VN98 của chúng mình trên F.B để thảo luận, nhận mã khuyến mãi và nhận thông báo sớm nhất khi có truyện mới nha.

……

Về đến nhà, Trần Thương cẩn thận từng li từng tí đi vào nhà.

Vừa mới bước vào, chỉ nghe thấy tiếng khóc hu hu.

Khi thấy khuôn mặt của Trần Lạc như cuộc sống không còn luyến tiếc, còn Tần Duyệt, Trần Đại Hải và Dương Giai Tuệ thì đang đứng bên cạnh!

Kèm theo tiếng mở cửa vang lên.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Trần Thương.

Chuyện này khiến cho anh thiếu chút nữa không nhịn được mà quỳ xuống!

Mấy phút sau!

- Aiya, mẹ, không phải... Đây là làm cho tuổi thơ của đứa bé thêm hoàn chỉnh hơn!

- Không đúng,, Ba, là ba dạy cho con!

- Vợ à, anh sai rồi, em... Nhẹ một chút nhẹ một chút!

....

Cuối cùng, nửa tiếng sau, Trần Thương ôm Tần Dương ngủ thiếp đi.

Không sai.

Bị cưỡng ép dưới uy quyền, Tiểu Trần Dương tạm thời đã đổi tên thành Tần Dương, sáng sớm ngày mai mới có thể khôi phục lại.

Lúc đón tết, thời gian luôn luôn trôi qua rất nhanh.

Bắt đầu mùng 3!

Trần Thương đột nhiên bắt đầu ôm lấy Trần Dương, để nó học hỏi một vài từ ngữ mới.

Ví dụ như chú, dì, bác!

Nhìn thấy Trần Thương đầy tâm huyết dạy con trai, Tần Duyệt rất vui mừng.

Mùng 3, ba mẹ cho Trần Thương 1000 tệ tiền mừng tuổi cũng chỉ bị vợ anh tịch thu 900 tệ, để lại cho mình 100 tệ.

Nhưng Trần Thương không hề để ý đến một chút tiền lẻ này!

Mỗi ngày đều dẫn theo con trai đi sớm về trễ.

Đặc biệt là có thêm sự gia nhập của Tiểu Trần Dương, đã khiến có ngày lễ tết trôi qua càng vui vẻ hơn!

- Dương Dương, gọi chú đi nào!

- Chú!

- Tốt! Thật là ngoan, Dương Dương đã biết gọi chú rồi, nào, cầm lấy tiền mừng tuổi nào!

Aiz? Trên cổ Dương Dương đeo cái gì đây?

Không đúng!

Sao lại là quẹt mã!

Cứ như vậy, từ sau khi có Tiểu Trần Dương, thì cuối cùng Trần Thương cũng có thể trải nghiệm được cái gì là vui sướng khi cầm tiền mừng tuổi.

Chương 2174: Kết Thúc - Tiền Mừng Tuổi (2)

Từ khi quyền lực tài chính bị kế toán Tần Duyệt tịch thu.

Thì hiện tại Trần Thương muốn đi ăn chơi thì đều phải điền tài khoản của ông chủ Trịnh, nhưng, anh cũng không cần mang theo tiền.

Dù sao thì ăn cơm ở An Dương, hễ là tiệm cơm được đánh giá cao, thì Trần Thương chỉ cần ký sổ cũng không thành vấn đề.

Nhưng chuyện này cũng không cản trở Trần Thương dẫn theo cây rụng tiền Tiểu Trần Dương đi khắp bốn phía gọi chú dì.

Rất hiển nhiên!

Tần Duyệt gà mờ này vẫn chưa ý thức được Trần Dương chính là một cái tụ bảo bồn.

Đến mức Trần Thương thu được một số tiền lớn làm quỹ đen!

Đến mùng chín, trong tay Trần Thương đã có khoản tiền lớn tầm mấy vạn!

Không còn cách nào, ai bảo cha mẹ nuôi của Trần Dương có quá nhiều.

Tên tiểu tử này gặp mặt liền gọi người ta là ba mẹ, thỉnh thoảng còn có ông bà.

Thằng nhóc này, khiến cho người khác vui vẻ.

Một khi đã vui vẻ, thì dễ run tay!

Không thể không nói, trí lực của tên tiểu tử Trần Dương này vẫn cần phải đào móc một chút.

Thế nhưng ngẫm lại cũng đã có thể rồi, vẫn chưa đến một năm nữa, mà đã có thể gọi nhiều tên như thế rồi.

Mặc dù thường xuyên mơ hồ...

Thế nhưng, tục ngữ có câu nói rất hay, nhiều hơn một người mẹ nuôi thì nhiều thêm một con đường!

.....

Bên này năm qua rồi, tết cũng qua.

Mọi người cũng dần dần trở về với cuộc sống bình thường.

Nhưng con người và động vật cũng giống như nhau, cần thả lỏng bản thân đúng cách.

Nếu như không có đón tết, thì liệu có phải sẽ không có rất nhiều cảm giác mong đợi hay không?

Hiện tại Trần Lạc cũng là một người bận rộn!

Trong thời gian đón tết, hai chương trình đều lên sóng một lượt!

Có thể nói cậu ấy là tiểu thịt tươi, đang rất nổi tiếng.

Cộng thêm dáng dấp đẹp trai, trở thành lưu lượng nổi tiếng hiện tại.

Hơn nữa cũng không có ai dám làm loại quy tắc ngầm kia.

Có Trần Thương đứng ở phía sau lưng Trần Lạc, có thể nói con đường của Trần Lạc trong một thời gian dài đều sẽ an ổn.

Mà Trần Thương bên này cũng không nhàn rỗi!

Bởi vì Giải thi đấu kỹ năng cấp cứu toàn cầu đã sắp bắt đầu ghi danh.

Người ghi danh lần này còn khá nhiều.

Mà ghi danh của nhóm người Trần Thương, đã truyền bá rất nhanh.

Sự gia nhập của rất nhiều đoàn đội đứng đầu trên thế giới, đã khiến cho Giải thi đấu năng lực cấp cứu toàn cầu có nhiều sự chú ý.

Mà tổ chức Y tế thế giới cũng dùng sự tham gia của bọn họ để nâng cao sức ảnh hưởng, đến mức người chú ý đến càng ngày càng nhiều!

Hơn nữa, cấp cứu lần này là thuộc về thực chiến, chứ không phải là mô phỏng!

Cứu người chính là cứu người!

Đao thật súng thật mà làm, lấy mạng người để kiểm tra.

Cân nhắc đến những chuyện này, vậy nên địa điểm lựa chọn tổ chức của Giải thi đấu cấp cứu toàn cầu lần này được là ở thủ đô hành chính Nam Phi: Pretoria.

Là một trong ba thủ đô lớn của Nam Phi, thủ đô hành chính thuộc về một nơi có chính trị yên ổn nhất, lựa chọn vấn đề an toàn ở nơi này chắc không cần phải lo lắng.

Giải thi đấu lần này, nhiều quốc gia trên toàn quốc đều đồng bộ livestream.

Thời gian của Giải thi đấu dài đến một tuần, sát hạch tổng hợp và phán đoán thực lực tổng hợp của một đoàn đội!

Mỗi một đoàn đội đều có một đoàn đội chuyên nghiệp theo sát toàn bộ quá trình.

Lần này, tổ chức Y tế thế giới cũng bắt đầu lần lượt tuyên truyền hoạt động này.

Giải thi đấu có một sát hạch sơ tuyển, chỉ có sau khi thông qua, thì mới có thể chính thức tiến vào đấu trường Nam Phi.

Mà thời gian sát hạch dự kiến vào giữa tháng ba.

Khoảng thời gian này, huấn luyện của mọi người càng thêm gian khổ.

Mà tiến bộ của Đặng Minh là rõ ràng nhất.

Ngay cả bản thân Đặng Minh cũng vô cùng kinh ngạc, anh ấy thậm chí còn có thể cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ của bản thân, đây là một chuyện rất khủng bố.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua!

Vừa mới qua ngày mười năm tháng giêng, Trần Thương bên này lại nhận được lời mời của Tiêu Nhuận Phương, bảo anh đi tham gia một hội nghị.

Trải qua khoảng thời gian sớm chiều ở chung đón tết này, Trần Dương càng ngày càng dính lấy Trần Thương.

Lần này đến thủ đô, Trần Thương cũng dẫn theo Tần Duyệt và Trần Dương đi cùng.

Đây xem như là lần đầu tiên Trần Dương đi xa nhà.

Chiếc xe này của Trần Thương cũng không phải là chiếc xe bình thường, đây là chiếc xe loại hình chữ L cũng không phải là người nào cũng có thể mua, thậm chí còn phải kiểm tra chính trị, trên toàn cầu cũng không có mấy trăm chiếc.

Mà cái này của Trần Thương quan trọng nhất cũng không phải là giá cả.

Mà là cải tiến!

Trên cơ bản so với máy riêng của tổng thống cũng không suy nghĩ chút nào.

Cấp bậc an toàn hiện tại của Trần Thương rất cao.

Mặc dù nhà ở ở thủ đô không to, nhưng người một nhà ở cùng rất ấm áp.

Ngày hôm sau, cha nuôi của Trần Dương là lão Mã với tư cách chủ nhà dẫn theo Trần Dương đi dạo bốn phía.

Trần Thương thì tìm được Tiêu Nhuận Phương, đi tham gia hội nghị lần này.

Qua năm là năm cuối cùng của Tiêu Nhuận Phương, lập tức phải về hưu, bà ấy cũng đã ở cương vị này khá lâu!

Trần Thương nhìn qua Tiêu Nhuận Phương, nói thật thì đã già đi không ít.

Bởi vì đứng ở vị trí này chắc chắn không chỉ có quyền lợi, mà càng nhiều hơn là trách nhiệm!

Bạn phải suy nghĩ rất nhiều thứ.

Lúc Trần Thương đến, có mang theo đặc sản, dù sao cũng là đón tết, đi tay không đến cũng không tốt.

Đồ vật không đắt, nhưng lại làm cho lão Tiêu vui vẻ rất lâu, nói:

- Tên nhóc nhà cậu, đây là lần đầu tiên nhận được quà từ cậu đó!

- Cậu biết không? Trước đây bọn họ nói tôi thiên vị cậu như thế vì tôi nhận quà của cậu!

- Chuyện này đã khiến cho tôi oan uổng rất lâu!

Tiêu Nhuận Phương vừa nói vừa cười, bà ở trong nhà, chất phác giản dị, ngốc nghếch dày đặc, không khác gì so với những bà lão bình thường khác, tóc thưa thớt, ở giữa mơ hồ còn có thể nhìn thấy đỉnh đầu, hai bên tóc mai cũng đã bạc trắng!

Trần Thương thăm dò Tiêu Nhuận Phương, đối phương cũng đang đánh giá anh!

- Thành thục rồi, trưởng thành rồi, không phải là tên tiểu tử mao đầu trước đây nữa!

Trần Thương cười cười:

- Chủ nhiệm Tiêu, để cho dì bận lòng rồi!

Tiêu Nhuận Phương lấy ra một bao lì xì từ trong túi áo:

- Đây, tiền mừng tuổi của đứa bé, cậu cũng không đưa đứa bé đến đây cho tôi gặp một chút.

Trần Thương không nhịn được mà xúc động.

- Cảm ơn chủ nhiệm!

.....

Trần Thương cũng không có ở trong nhà Tiêu Nhuận Phương quá lâu.

Vào buổi trưa, Tiêu Nhuận Phương dẫn theo cả gia đình Trần Thương ra ngoài ăn một bữa cơm đạm bạc!

Trong lúc ăn cơm, Tiêu Nhuận Phương cười nói:

- Duyệt Duyệt có muốn đến Vệ Kiện ủy làm hay không?

- Hiện tại, có thêm đứa con, tới nơi đó cũng sẽ không quá mệt mỏi, nhưng tạm thời cũng sẽ rất vất vả, cháu nhìn Trần Thương, đều rất bận rộn.

Tần Duyệt lập tức nở nụ cười:

- Cám ơn chủ nhiệm, nhưng... Hiện tại, đứa bé còn nhỏ, cháu cũng có chút không yên lòng.

Tiêu Nhuận Phương gật đầu:

- Ừ, cũng thế, chờ đứa bé đi học, hai người cũng nên đến thủ đô, dù sao các phương diện tài nguyên nơi này đều tốt hơn một chút.

- Cha mẹ cháu cũng sắp về hưu, đến lúc đó cho các cháu tới đưa đón đứa bé cũng dễ.

Hoàn toàn chính xác, mặc dù Tần Hiếu Uyên đang xuân phong đắc ý, nhưng rất nhanh cũng sẽ phải về hưu.

Tiêu Nhuận Phương tiếp tục nói:

- Còn có, Trần Thương, dì đoán chừng trễ nhất sang năm, có thể là năm nay, dì sẽ về hưu, Đặng Cao Viễn sẽ lên thế.

- Cậu có thời gian đi gặp người này một chút, dù sao hai người cũng có chút giao tình, về sau vẫn phải liên hệ.

Trần Thương gật đầu.

P/s: Năm mới phát tài, vạn sự như ý. Như vậy là các bạn đã đồng hành cùng team mình được hơn 2 năm rồi, đến bây giờ, team mình quyết định bộ truyện này dừng lại ở chương này, xem như kết thúc mở, vì tầm 50 chương về sau liên quan đến vấn đề covid cũng như có hơi dính đến chính trị, nên team mình sẽ không dịch tiếp, nếu các bạn muốn đọc, có thể tìm convert nha. Còn ai muốn team mình dịch tiếp nếu không đặt nặng vấn đề văn hoá, thì có thể bình luận, chúng mình sẽ xem xét. Cảm ơn mọi người đã đọc đến đây.